THIÊN BIÊN LÃO TỨ
BẮT ĐẦU BAN THƯỞNG
Mạt Thế Triệu Cái Mạng
[BẢN DỊCH]

Bắt Đầu Ban Thưởng Một Trăm Triệu Cái Mạng

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Muốn chết mà sao khó như vậy

Chương 2: Mau giết ta

Chương 03: rốt cục cũng bị giết

Chương 04: cha của Diêu Vân Huyên

Chương 05: cuối cùng đã tới mùa thu hoạch

Chương 06: nhiệm vụ chính tuyến

Chương 07: đào bảo vật

Chương 08: nhóc con vừa xuất hiện đã giết cha

Chương 09: A Hoàng

Chương 10: thanh không linh lực

Chương 11: Chưởng môn nhân chân thần

Chương 12: Thiên phú của Thiên Hoang Bất Diệt Thể

Chương 13: kế hoạch của Lương trưởng lão

Chương 14: Đã chết?

Chương 15: Chiêu thức Huyền Thiên Lôi Kiếp

Chương 16: Đương nhiên là chủ động tiến công

Chương 17: Hái rau hẹ

Chương 18: Nghi thần nghi quỷ

Chương 19: Liệt Hổ Vương ba mắt

Chương 20: Mạnh mẽ quá đê!

Chương 21.

Chương 21.

Chương 22.
Chương 23.
Chương 24.
Chương 25.
Chương 26.
Chương 27.
Chương 28.
Chương 29.
Chương 30.
Chương 31.
Chương 32.
Chương 33.
Chương 34.
Chương 35.
Chương 36.
Chương 37.
Chương 38.
Chương 39.
Chương 40.
Chương 41.
Chương 42.
Chương 43.
Chương 44.
Chương 45.
Chương 46.
Chương 47.
Chương 48.
Chương 49.

Chương 50.
Chương 51.
Chương 52.
Chương 53.
Chương 54.
Chương 55.
Chương 56.
Chương 57.
Chương 58.
Chương 59.
Chương 60.
Chương 61.
Chương 62.
Chương 63.
Chương 64.
Chương 65.
Chương 66.
Chương 67.
Chương 68.
Chương 69.
Chương 70.
Chương 71.
Chương 72.
Chương 73.
Chương 74.
Chương 75.
Chương 76.
Chương 77.

Chương 78.
Chương 79.
Chương 80.
Chương 81.
Chương 82.
Chương 83.
Chương 84.
Chương 85.
Chương 86.
Chương 87.
Chương 88.
Chương 89.
Chương 90.
Chương 91.
Chương 92.
Chương 93.
Chương 94.
Chương 95.
Chương 96.
Chương 97.
Chương 98.
Chương 99.
Chương 100.
Chương 101.
Chương 102.
Chương 103.
Chương 104.
Chương 105.

Chương 106.
Chương 107.
Chương 108.
Chương 109.
Chương 110.
Chương 111.
Chương 112.
Chương 113.
Chương 114.
Chương 115.
Chương 116.
Chương 117.
Chương 118.
Chương 119.
Chương 120.
Chương 121.
Chương 122.
Chương 123.
Chương 124.
Chương 125.
Chương 126.
Chương 127.
Chương 128.
Chương 129.
Chương 130.
Chương 131.
Chương 132.
Chương 133.

Chương 134.
Chương 135.
Chương 136.
Chương 137.
Chương 138.
Chương 139.
Chương 140.
Chương 141.
Chương 142.
Chương 143.
Chương 144.
Chương 145.
Chương 146.
Chương 147.
Chương 148.
Chương 149.
Chương 150.
Chương 151.
Chương 152.
Chương 153.
Chương 154.
Chương 155.
Chương 156.
Chương 157.
Chương 158.
Chương 159.
Chương 160.
Chương 161.

Chương 162.
Chương 163.
Chương 164.
Chương 165.
Chương 166.
Chương 167.
Chương 168.
Chương 169.
Chương 170.
Chương 171.
Chương 172.
Chương 173.
Chương 174.
Chương 175.
Chương 176.
Chương 177.
Chương 178.
Chương 179.
Chương 180.
Chương 181.
Chương 182.
Chương 183.
Chương 184.
Chương 185.
Chương 186.
Chương 187.
Chương 188.
Chương 189.

Chương 190.
Chương 191.
Chương 192.
Chương 193.
Chương 194.
Chương 195.
Chương 196.
Chương 197.
Chương 198.
Chương 199.
Chương 200.
Chương 201.
Chương 202.
Chương 203.
Chương 204.
Chương 205.
Chương 206.
Chương 207.
Chương 208.
Chương 209.
Chương 210.
Chương 211.
Chương 212.
Chương 213.
Chương 214.
Chương 215.
Chương 216.
Chương 217.

Chương 218.
Chương 219.
Chương 220.
Chương 221.
Chương 222.
Chương 223.
Chương 224.
Chương 225.
Chương 226.
Chương 227.
Chương 228.
Chương 229.
Chương 230.
Chương 231.
Chương 232.
Chương 233.
Chương 234.
Chương 235.
Chương 236.
Chương 237.
Chương 238.
Chương 239.
Chương 240.
Chương 241.
Chương 242.
Chương 243.
Chương 244.
Chương 245.

Chương 246.
Chương 247.
Chương 248.
Chương 249.
Chương 250.
Chương 251.
Chương 252.
Chương 253.
Chương 254.
Chương 255.
Chương 256.
Chương 257.
Chương 258.
Chương 259.
Chương 260.
Chương 261.
Chương 262.
Chương 263.
Chương 264.
Chương 265.
Chương 266.
Chương 267.
Chương 268.
Chương 269.
Chương 270.
Chương 271.
Chương 272.
Chương 273.

Chương 274.
Chương 275.
Chương 276.
Chương 277.
Chương 278.
Chương 279.
Chương 280.
Chương 281.
Chương 282.
Chương 283.
Chương 284.
Chương 285.
Chương 286.
Chương 287.
Chương 288.
Chương 289.
Chương 290.
Chương 291.
Chương 292.
Chương 293.
Chương 294.
Chương 295.
Chương 296.
Chương 297.
Chương 298.
Chương 299.
Chương 300.
Chương 301.

Chương 302.
Chương 303.
Chương 304.
Chương 305.
Chương 306.
Chương 307.
Chương 308.
Chương 309.
Chương 310.
Chương 311.
Chương 312.
Chương 313.
Chương 314.
Chương 315.
Chương 316.
Chương 317.
Chương 318.
Chương 319.
Chương 320.
Chương 321.
Chương 322.
Chương 323.
Chương 324.
Chương 325.
Chương 326.
Chương 327.
Chương 328.
Chương 329.

Chương 330.
Chương 331.
Chương 332.
Chương 333.
Chương 334.
Chương 335.
Chương 336.
Chương 337.
Chương 338.
Chương 339.
Chương 340.
Chương 341.
Chương 342.
Chương 343.
Chương 344.
Chương 345.
Chương 346.
Chương 347.
Chương 348.
Chương 349.
Chương 350.
Chương 351.
Chương 352.
Chương 353.
Chương 354.
Chương 355.
Chương 356.
Chương 357.

Chương 358.
Chương 359.
Chương 360.
Chương 361.
Chương 362.
Chương 363.
Chương 364.
Chương 365.
Chương 366.
Chương 367.
Chương 368.
Chương 369.
Chương 370.
Chương 371.
Chương 372.
Chương 373.
Chương 374.
Chương 375.
Chương 376.
Chương 377.
Chương 378.
Chương 379.
Chương 380.
Chương 381.
Chương 382.
Chương 383.
Chương 384.
Chương 385.

Chương 386.
Chương 387.
Chương 388.
Chương 389.
Chương 390.
Chương 391.
Chương 392.
Chương 393.
Chương 394.
Chương 395.
Chương 396.
Chương 397.
Chương 398.
Chương 399.
Chương 400.
Chương 401.
Chương 402.
Chương 403.
Chương 404.
Chương 405.
Chương 406.
Chương 407.
Chương 408.
Chương 409.
Chương 410.
Chương 411.
Chương 412.
Chương 413.

Chương 414.
Chương 415.
Chương 416.
Chương 417.
Chương 418.
Chương 419.
Chương 420.
Chương 421.
Chương 422.
Chương 423.
Chương 424.
Chương 425.
Chương 426.
Chương 427.
Chương 428.
Chương 429.
Chương 430.
Chương 431.
Chương 432.
Chương 433.
Chương 434.
Chương 435.
Chương 436.
Chương 437.
Chương 438.
Chương 439.
Chương 440.
Chương 441.

Chương 442.
Chương 443.
Chương 444.
Chương 445.
Chương 446.
Chương 447.
Chương 448.
Chương 449.
Chương 450.
Chương 451.
Chương 452.
Chương 453.
Chương 454.
Chương 455.
Chương 456.
Chương 457.
Chương 458.
Chương 459.
Chương 460.
Chương 461.
Chương 462.
Chương 463.
Chương 464.
Chương 465.
Chương 466.
Chương 467.
Chương 468.
Chương 469.

Chương 470.
Chương 471.
Chương 472.
Chương 473.
Chương 474.
Chương 475.
Chương 476.
Chương 477.
Chương 478.
Chương 479.
Chương 480.
Chương 481.
Chương 482.
Chương 483.
Chương 484.
Chương 485.
Chương 486.
Chương 487.
Chương 488.
Chương 489.
Chương 490.
Chương 491.
Chương 492.
Chương 493.
Chương 494.
Chương 495.
Chương 496.
Chương 497.

Chương 498.
Chương 499.
Chương 500.
Chương 501.
Chương 502.
Chương 503.
Chương 504.
Chương 505.
Chương 506.
Chương 507.
Chương 508.
Chương 509.
Chương 510.
Chương 511.
Chương 512.
Chương 513.
Chương 514.
Chương 516: Thất bại rồi hả?
Chương 516.
Chương 517.
Chương 518.
Chương 519.
Chương 520.
Chương 521.
Chương 522.
Chương 523.
Chương 524.
Chương 525.

Chương 526.
Chương 528.
Chương 529.
Chương 530.
Chương 531.
Chương 532.
Chương 533.
Chương 534.
Chương 535.
Chương 536.
Chương 537.
Chương 538.
Chương 539.
Chương 540.
Chương 541.
Chương 542.
Chương 543.
Chương 544.
Chương 545.
Chương 546.
Chương 547.
Chương 548.
Chương 549.
Chương 550.
Chương 551.
Chương 552.
Chương 553.
Chương 554.

Chương 555.
Chương 556.
Chương 557.
Chương 558.
Chương 559.
Chương 560.
Chương 561.
Chương 562.
Chương 563.
Chương 564.
Chương 565.
Chương 566.
Chương 567.
Chương 568.
Chương 569.
Chương 570.
Chương 571.
Chương 572.
Chương 573.
Chương 574.
Chương 575.
Chương 576.
Chương 577.
Chương 578.
Chương 579.
Chương 580.
Chương 581.
Chương 582.

Chương 583.
Chương 584.
Chương 585.
Chương 586.
Chương 587.
Chương 588.
Chương 589.
Chương 590.
Chương 591.
Chương 592.
Chương 593.
Chương 594.
Chương 595.
Chương 596.
Chương 597.
Chương 598.
Chương 599.
Chương 600.
Chương 601.
Chương 602.
Chương 603.
Chương 604.
Chương 605.
Chương 606.
Chương 607.
Chương 608.
Chương 609.
Chương 610.

Chương 611.
Chương 612.
Chương 613.
Chương 614.
Chương 615.
Chương 616.
Chương 617.
Chương 618.
Chương 619.
Chương 620.
Chương 621.
Chương 622.
Chương 623.
Chương 624.
Chương 625.
Chương 626.
Chương 627.
Chương 628.
Chương 629.
Chương 630.
Chương 631.
Chương 632.
Chương 633.
Chương 634.
Chương 635.
Chương 636.
Chương 637.
Chương 638.

Chương 639.
Chương 640.
Chương 641.
Chương 642.
Chương 643.
Chương 644.
Chương 645.
Chương 646.
Chương 647.
Chương 648.
Chương 649.
Chương 650.
Chương 651.
Chương 652.
Chương 653.
Chương 654.
Chương 655.
Chương 656.
Chương 657.
Chương 658.
Chương 659.
Chương 660.
Chương 661.
Chương 662.
Chương 663.
Chương 664.
Chương 665.
Chương 666.

Chương 667.
Chương 668.
Chương 669.
Chương 670.
Chương 671.
Chương 672.
Chương 673.
Chương 674.
Chương 675.
Chương 676.
Chương 677.
Chương 678.
Chương 679.
Chương 680.
Chương 681.
Chương 682.
Chương 683.
Chương 684.
Chương 685.
Chương 686.
Chương 687.
Chương 688.
Chương 689.
Chương 690.
Chương 691.
Chương 692.
Chương 693.
Chương 694.

Chương 695.
Chương 696.
Chương 697.
Chương 698.
Chương 699.
Chương 700.
Chương 701.
Chương 702.
Chương 703.
Chương 704.
Chương 705.
Chương 706.
Chương 707.
Chương 708.
Chương 709.
Chương 710.
Chương 711.
Chương 712.
Chương 713.
Chương 714.
Chương 715.
Chương 716.
Chương 717.
Chương 718.
Chương 719.
Chương 720.
Chương 721.
Chương 722.

Chương 723.
Chương 724.
Chương 725.
Chương 726.
Chương 727.
Chương 728.
Chương 729.
Chương 730.
Chương 731.
Chương 732.
Chương 733.
Chương 734.
Chương 735.
Chương 736.
Chương 737.
Chương 738.
Chương 739.
Chương 740.
Chương 741.
Chương 742.
Chương 743.
Chương 744.
Chương 745.
Chương 746.
Chương 747.
Chương 748.
Chương 749.
Chương 750.

Chương 751.
Chương 752.
Chương 753.
Chương 754.
Chương 755.
Chương 756.
Chương 757.
Chương 758.
Chương 759.
Chương 760.
Chương 761.
Chương 762.
Chương 763.
Chương 764.
Chương 765.
Chương 766.
Chương 767.
Chương 769: Đưa các người đi làm việc lớn
Chương 768.
Chương 770.
Chương 771.
Chương 772.
Chương 774: Anh hùng chống ma lão Thanh Long
Chương 773.
Chương 775.
Chương 776.
Chương 777.
Chương 778.

Chương 779.
Chương 780.
Chương 781.
Chương 782.
Chương 783.
Chương 784.
Chương 785.
Chương 786.
Chương 787.
Chương 788.
Chương 789.
Chương 790.
Chương 791.
Chương 792.
Chương 793.
Chương 794.
Chương 795.
Chương 796.
Chương 797.
Chương 798.
Chương 799.
Chương 800.
Chương 801.
Chương 802.
Chương 803.
Chương 804.
Chương 805.
Chương 806.

Chương 807.
Chương 808.
Chương 809.
Chương 810.
Chương 811.
Chương 812.
Chương 813.
Chương 814.
Chương 815.
Chương 816.
Chương 817.
Chương 818.
Chương 819.
Chương 820.
Chương 821.
Chương 822.
Chương 823.
Chương 824.
Chương 825.
Chương 826.
Chương 827.
Chương 828.
Chương 829.
Chương 830.
Chương 831.
Chương 832.
Chương 833.
Chương 834.

Chương 836 Vậy thì đấu một lần là được
Chương 837 Đây là tốc độ mức nào
Chương 835.
Chương 838.
Chương 839.
Chương 840.
Chương 841.
Chương 842.
Chương 843.
Chương 844.
Chương 845.
Chương 846.
Chương 847.
Chương 848.
Chương 849.
Chương 850.
Chương 851.
Chương 852.
Chương 853.
Chương 854.
Chương 860: Ăn gian chứ gì
Chương 861: Các ngươi giấu Yêu chủ ở đâu?
Chương 862: Cơ hội tốt như vậy
Chương 863: Trận so tài thứ hai
Chương 864: Kỹ năng siêu việt
Chương 865: Không xứng
Chương 866: Thu một tay về
Chương 867: Tông sư cảnh giới thiên tiên

Chương 868: Thánh Điện cúi đầu
Chương 869: Đùa với các ngươi thôi
Chương 870: Bách Sát Chuẩn đế rất tàn ác
Chương 871: Thế này cũng quá giả rồi
Chương 872: Ngươi muốn luyện như thế nào?
Chương 873: Không phụ sự kì vọng, đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ
Chương 874: Vậy mà lại là sự thật
Chương 875: Dạ Vụ Chuẩn đế
Chương 876: Mặt mũi là gì chứ
Chương 877: Ai dám động vào chúng ta?
Chương 878: Yêu chủ cao minh
Chương 879: Mau xuống đây
Chương 880: Chuyện này cũng quá trắng trợn rồi
Chương 881: Các ngươi phải thêm tiền
Chương 882: To gan bất chính
Chương 883: Vậy mà chỉ là một con Tước yêu?
Chương 884: Uy của Khương Thành
Chương 885: Ngọc hồn
Chương 886: Thăng cấp kĩ năng
Chương 887: Đột phá giới hạn vị diện
Chương 888: Người Man Tộc cứng đầu
Chương 889: Cuộc tranh đấu đứng đầu lục giới
Chương 890: Hai kẻ huênh hoang
Chương 891: Sức mạnh của Mãng Dã
Chương 892: Hẳn là không liên quan tới chuyện của chúng ta
Chương 893. Đây là âm mưu của các ngươi?
Chương 894. Ba nghìn thế giới

Chương 895. Ngươi có thể có thể lọt vào top mười không
Chương 896. Huyền văn cửu trọng
Chương 897: Chân giới Băng
Chương 898: Hệ thống vất vả dụng tâm
Chương 899: Băng tộc hùng mạnh
Chương 900: Suýt chút nữa diệt thế đến rồi
Chương 901: Người Băng tộc nhiệt tình
Chương 902: Chủ trì công đạo
Chương 903: Lấy lý phục người
Chương 904: Dám gây bất lợi với Cảnh Chủ
Chương 905: Đó đều là chiến lợi phẩm
Chương 906: Đây đâu chỉ là hung hăng càn quấy
Chương 907: Đồng đội này không lay chuyển được
Chương 908: Không gọi được ai nữa
Chương 909: Chủ Nhất cảnh
Chương 910: Ta không phải đến để ngủ đông
Chương 911: Tưởng ta hiếm khi làm Cảnh chủ sao
Chương 912: Ôm cây đợi thỏ
Chương 913: Lãnh địa không thể vô chủ
Chương 914: Còn không mau đi thông báo
Chương 915: Hoá ra là hắn
Chương 916: Còn muốn thử thách ta?
Chương 917: Khương lãnh chúa đừng đi mà
Chương 918: Các ngươi quá khách khí rồi
Chương 919: Chống trộm
Chương 920: Một Cung Tình khác thường
Chương 921: Lấy lui làm tiến
Chương 922: Sự thay đổi của Thành ca

Chương 923: Rõ biết là hồng môn yến vẫn dám đến
Chương 924: Tặng một cái chết
Chương 925: Đồng quy vu tận
Chương 926: Thành ca không cần thầy dạy cũng có thể tự biết
Chương 927: Phát hiện cấp doanh nghiệp
Chương 928: Phong thái của Khương lãnh chúa
Chương 929: Tiến bộ vượt bậc
Chương 930: Băng Cực Thiên Tôn
Chương 931: Kỳ tuyển chọn kỳ lạ
Chương 932: Dũng khí đáng khen
Chương 933: Tạng hắn một khu phế tích
Chương 934: Quy tắc của Khương Thành
Chương 935: Rốt cuộc thực lực của ngươi là gì?
Chương 936: Băng giới chấn động
Chương 937: Thang băng của Thiên Đạo
Chương 938: Hóa ra khảo nghiệm chính là như vậy
Chương 939: Sao cảnh giới của hắn lại thấp như vậy?
Chương 940: Còn có thịt gà khác không
Chương 941: Chiến trường công bằng
Chương 942: Băng cung tuyên chiến
Chương 943: Chẳng lẽ là trùng tu
Chương 944: Không hề áp lực
Chương 945: Băng Nguyên cốc mở ra
Chương 946: Rõ ràng là đang làm càn
Chương 947: Dù sao ngươi cũng không thể quay lại
Chương 948: Động tiên siêu cấp
Chương 949: Ngươi vào bằng cách nào?
Chương 950: Bây giờ tin rồi chứ

Chương 951: Thế giới không có Thiên Đạo
Chương 952: Ngươi cũng muốn làm sư phụ của ta
Chương 953: Gỗ mục không thể khắc
Chương 954: Căn nguyên trở về vị trí cũ
Chương 955: Cách biệt lâu ngày gặp lại
Chương 956: Yêu cầu kỳ quái
Chương 957: Dù gì cũng nên che giấu nó một chút chứ
Chương 958: Thật đúng là tự tìm cái chết
Chương 959: Lão già lỗi thời
Chương 960: Một tia căn nguyên
Chương 961: Vậy mà lại là Tinh hồn
Chương 962: Có thể tôn trọng ca đây một chút được không
Chương 963: Vòng lặp thời gian
Chương 964: Giúp ngươi được toại nguyện
Chương 965: Đám cao thủ nghèo khó
Chương 966: Nguồn gốc của Băng giới
Chương 967: Địa vị của Tiên giới
Chương 968: Ngươi mới chính là người nguy hiểm nhất
Chương 969: Trở thành điều kiện của Băng Thần
Chương 970: Chủ Băng giới
Chương 971: Mặt mũi xanh hết cả rồi
Chương 972: Thực hiện đánh cược
Chương 973: Điều khiển Băng cung
Chương 974: Ám Cơ áo gấm về làng
Chương 975: Là chơi
Chương 976: Chân giới các ngươi thật chẳng ra làm sao
Chương 977: Xích âm Cung chuyên nghiệp
Chương 978: Tâm tư nhỏ của Mãng Dã

Chương 979: Vờ vịt uổng công rồi
Chương 980: Cảnh giới của ta hữu dụng hơn so với của ngươi
Chương 981: Thần binh lợi khí?
Chương 982: Mãng Dã mừng rỡ như điên
Chương 983: Sớm biết vậy đã đưa Băng Cực tới
Chương 984: Cố ý giữ lại
Chương 985: Toàn thể tăng lên
Chương 986: Lựa chọn của Cơ Dao
Chương 987: Đương nhiên là giữ lại cho ngươi
Chương 988: Xích âm Cung đến tập kích
Chương 989: Phải bắt sống
Chương 990: Tuyệt đối không được giết chết hắn
Chương 991: âm Sát Khốn trận
Chương 992: Bị Lão gia Khương Thành cảm hóa
Chương 993: Bổn tôn bỏ gian tà theo chính nghĩa
Chương 994: Kết thúc cuộc đời đầy tội nghiệt của mình
Chương 995: Đều suy một ra ba
Chương 996: Nổi danh Tứ Giới
Chương 997: Người Thiên Đạo không thể giết
Chương 998 Đệ tử của Đế cảnh bát trọng
Chương 999: Cơ duyên của các ngươi chưa tới
Chương 1000: Chiến đấu vì Tiên giới
Chương 1001: Giúp các ngươi thi hành môn quy
Chương 1002: Quy cách của Chủ Băng giới
Chương 1003: Lai lịch của Tiên Mẫu
Chương 1004: Mua vé lên xe
Chương 1005: Thiên tôn cao minh!
Chương 1006: Hạt đạo chủng đầu tiên

Chương 1007: Kiếm Vô Đạo
Chương 1008: Lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui
Chương 1009: Lần lượt ra sân!
Chương 1010: Nếu như tiêu diệt hết những người này
Chương 1011: Chí tôn dâng đến tận miệng
Chương 1012: Khương chưởng môn khó chịu
Chương 1013: Hào quang của nhân vật chính
Chương 1014: Đây mới là đãi ngộ mà nhân vật chính nên có
Chương 1015: Lâm trận đột phá cả bộ
Chương 1016: Tiên quốc biến mất
Chương 1017: Ngươi là người thích hợp nhất
Chương 1018: Xin mời ngươi hợp đạo
Chương 1019: Phản ứng bình thường của khống chế Thiên Đạo
Chương 1020: Ngươi vậy mà vẫn có thể trốn thoát được?
Chương 1021: Nguyên Tiên giới hình thành
Chương 1022: 3000 thí luyện
Chương 1023: Cơ duyên cực lớn
Chương 1024: Ánh sáng trong loạn thế
Chương 1025: Mệnh Nguyên bút
Chương 1026: Sao ngươi còn sống
Chương 1027. Có cần liều mạng như vậy không
Chương 1028: Trở về Nguyên Tiên giới
Chương 1029: Thập Thiên Đế
Chương 1030: Tiên Mẫu chuyển thế?
Chương 1031: Ghen tỵ
Chương 1032: Sao ngươi không dùng Vô Đạo Kiếm
Chương 1033: Chẳng lẽ không còn ký ức?

Chương 1034: Không chỉnh đốn ngươi thì có lỗi với ngươi
Chương 1035: Nói xong lời trăn trối chưa?
Chương 1036: Không phải đi ra ngoài sao
Chương 1037: Gia Vương đạo trường
Chương 1038: Mời lão gia
Chương 1039: Ta chính là ác bá thì sao
Chương 1040: Đừng bao giờ thiên vị ta
Chương 1041: Khả năng thiên phú của Thu Vũ Tuyền
Chương 1042: Dám cá cược không
Chương 1043: Nhanh chóng nghĩ cách cho ta
Chương 1044: Diễn kịch thật tốt cho ta
Chương 1045: Tuyệt thế thiên tài
Chương 1046: Tiến vào đạo trường
Chương 1047: Người ta xem thường quà tặng này
Chương 1048: Khẩu vị của nữ nhân này thật lớn
Chương 1049: Quý Thương sụp đổ
Chương 1050: Ra mặt giải vây
Chương 1051: Ba người không thể trêu chọc
Chương 1052: Mượn đao giết người
Chương 1053: Thu Vũ Tuyền ôm được đùi to
Chương 1054: Chuyện một câu nói
Chương 1055: Không thể thất lễ
Chương 1056: Thế giới kiếm đạo
Chương 1057: Kiếm tu chân chính
Chương 1058: Cúi đầu lạy
Chương 1059: Ngươi lại không giết hắn?
Chương 1060: Bắt quả tang
Chương 1061: Ta là đang ra mặt giúp ngươi đó

Chương 1062: Chỉ cần một câu
Chương 1063: Thu Vũ Tuyền bị ép tới không còn cách nào khác
Chương 1064: Ngươi cũng bất cẩn quá rồi
Chương 1065: Con đường trở thành Tiên quan
Chương 1066: Cầu xin người khác như vậy
Chương 1067: Rời khỏi đạo trường
Chương 1068: Xếp hạng điểm Thiên đạo
Chương 1069: Thượng tiên đưa ta theo với
Chương 1070: Nhất định phải làm đội trưởng
Chương 1071: Đệ Nhất Soái Đội
Chương 1072: Tiêu chuẩn tuyển người của Thành ca
Chương 1703: Một câu kiến nghị
Chương 1074: Chiến khu Vân Chiêu
Chương 1075: Không xứng chỉ huy ta
Chương 1076: Tiểu đội này hơi bị ngông cuồng
Chương 1077: Thắng ba trận là được
Chương 1078: Ngươi muốn chết thế nào
Chương 1079: Lần này là đến lượt ta chọn
Chương 1080: Ung dung giết người trong tích tắc
Chương 1081: Ta cũng không định tha cho các ngươi
Chương 1082: Mạo muội xin hỏi các ngươi là cảnh giới gì
Chương 1083: Độ nổi tiếng tăng vùn vụt
Chương 1084: Ánh sáng của chiến khu Vân Chiêu
Chương 1085: Đội đó ở đâu
Chương 1086: Phải tìm ra bọn họ
Chương 1087: Tin tưởng hơn một chút
Chương 1088: Một lô thịt gà lớn

Chương 1089: Tịnh Đỉnh Tôn Giả hối hận không ngừng
Chương 1090: Phía trước dẫn đường
Chương 1091: Phân thân của Đạo Tôn
Chương 1092: Căn nguyên khác nhau
Chương 1093: Đội ngũ đó có bao nhiêu điểm rồi
Chương 1094: Phản ứng của Tà Tiên
Chương 1095: Con Hổ Yêu chết tiệt đó
Chương 1096: Không thấy thỏ thì không thả ưng
Chương 1097: Hai đội gặp nhau
Chương 1098: Tìm thấy rồi
Chương 1099: Thật sự là ngươi
Chương 1100: Gà yếu ớt thì giao cho ngươi
Chương 1101: Cường độ của căn nguyên
Chương 1102: Chỉ công không thủ
Chương 1103: Để ta giành được ấn tượng tốt
Chương 1104: Vị Lão tổ kia của Phi Tiên Môn
Chương 1105: Đạo Tôn giá lâm
Chương 1106: Dùng các ngươi để đánh cược
Chương 1107: Lừa đảo cả hai phía
Chương 1108: Thua Đạo Tôn sẽ không mất mặt
Chương 1109: Tiêu điểm của toàn trường
Chương 1110: Bọn ta chính là Đệ Nhất Soái đội
Chương 1111: Đúng là bọn họ
Chương 1112: Mất hết thể diện rồi
Chương 1113: Đạo trường ăn mừng
Chương 1114: Thu Vũ Tuyền một lần thành danh
Chương 1115: Cảm giác mình lại tốt hơn rồi?
Chương 1116: Đây là bí mật không truyền ra ngoài

Chương 1117: Ngươi thực sự quá xuất sắc
Chương 1118: Ngươi nghĩ nàng có thể chống lưng cho ngươi sao?
Chương 1119: Quả thật là ngươi không dám giết hắn
Chương 1120: Đây cũng là người quen của ngươi sao?
Chương 1121: Xuất thân của Đạo Tôn
Chương 1122: Tiếp Dẫn Tư
Chương 1123: Lòng ta không đành
Chương 1124: Điều kiện của Khương Thành
Chương 1125: Phẩm cấp của Thu Vũ Tuyền
Chương 1126: Chúng tinh củng nguyệt
Chương 1127: Đến đây vì Khương Thành
Chương 1128: Mới là bát phẩm thôi sao?
Chương 1129: Nhất định phải làm chức cao nhất
Chương 1130: Sánh vai cùng Thiên Đế
Chương 1131: Đúng là cho thật mà
Chương 1132: Ngươi nói xem hai bọn ta ai cao hơn
Chương 1133: Điều kiện đơn giản
Chương 1134: Mỗi ngày tôn sùng ba lần
Chương 1135: Thà chết không chịu khuất phục?
Chương 1136: Thiên Cung hẹp hòi
Chương 1137: Tam sách của Thiên Cung
Chương 1138: Không chê ngươi
Chương 1139: Tiền bối Hổ Yêu
Chương 1140: Khương chưởng môn đại nghĩa diệt thân
Chương 1141: Vân Lãng Cực Thái
Chương 1142: Thần Lôi Tư
Chương 1143: Ngươi trở thành Đạo Tôn rồi sao?

Chương 1144: Dám giết thật đó
Chương 1145: Giết chết Tiên quan ngũ phẩm
Chương 1146: Đều là ta làm đó
Chương 1147: Ngươi có giao tình với Hổ yêu này?
Chương 1148: Sát Phục Ấn
Chương 1149: Các ngươi vậy mà lại dám vu khống Khương Thành
Chương 1150: Bọn ta không nhìn thấy
Chương 1151: Tù binh mà ra vẻ cái gì chứ
Chương 1152: Tiến về phía Thiên Đan Tư
Chương 1153: Chỉ là một tên gác cổng thôi
Chương 1154: Nhiệm vụ vinh dự
Chương 1155: Chuyện này lay động lòng người
Chương 1156: Nguyệt Dao là người ngươi có thể động vào sao?
Chương 1157: Ba trường phái lớn
Chương 1158: Sức mạnh của quyền lực
Chương 1159: Đây là một cuộc chiến tranh
Chương 1160: Hoá ra là cháu trai của ngươi
Chương 1161: Cò kè mặc cả
Chương 1162: Điều kiện thứ ba
Chương 1163: Nhất định phải mời
Chương 1164: Lão tổ trúng tà à?
Chương 1165: Cũng quá phối hợp rồi
Chương 1166: Giao ra Tiên Khí Lưu Ảnh
Chương 1167: Lại là ngươi
Chương 1168: Chắc chắn là ngươi giết
Chương 1169: Quan ấn của ta đâu
Chương 1170: Mở lò luyện đan

Chương 1171: Tiên lô khảo nghiệm
Chương 1172: Cuộc so tài kỳ lạ
Chương 1173: Chứng nhận của căn nguyên đan
Chương 1174: Còn chưa phát lực
Chương 1175: âm Dương Thần Vũ
Chương 1176: Nhất định là gian lận
Chương 1177: Thủ tọa Tiên quan
Chương 1178: Cùng khảo nghiệm
Chương 1179: Dịch Nguyên Đạo Tôn trúng thưởng rồi
Chương 1180: Để ngươi bắt đầu trước
Chương 1181: Căn nguyên chứng nhận bát phẩm
Chương 1182: Thủ tọa Thiên Đan Tư
Chương 1183: Ngọc Đỉnh Ấn
Chương 1184: Đế Kiếm Lệnh
Chương 1185: Đến các ngươi cũng không tin?
Chương 1186: Chỉ Điểm Đạo Tôn
Chương 1187: Trợ Hứng Căn Nguyên
Chương 1188: Dường như quên nguồn quên gốc
Chương 1189: Thu hoạch Thiên Đại
Chương 1190: Đột phá Thiên Tôn
Chương 1191: Lôi kiếp không hề có giá trị
Chương 1192: Chí Tôn lôi kiếp
Chương 1193: Nâng cao tâm cảnh
Chương 1194: Lại đến vài lần nữa đi
Chương 1195: Thành Ca thất vọng rồi
Chương 1196: Sau này không được tái phạm
Chương 1197: Nhìn xem hình mẫu của người ta kìa
Chương 1198: Khương đạo hữu thật là tuyệt vời

Chương 1199: Ngươi thật sự quá hào phóng
Chương 1200: Pháp tắc như thế này
Chương 1201: Thăng cấp pháp tắc không gian
Chương 1202: Một chiếc lá vượt biển
Chương 1203: Thế này cũng đơn giản quá
Chương 1204: Sao thuyền của các ngươi dài vậy?
Chương 1205: Cũng cho các ngươi một con đường sống
Chương 1206: Không có cơ hội vứt phù
Chương 1207: Lẽ nào muốn bơi lội
Chương 1208: Vậy thì ngươi phải ngồi cho vững vào
Chương 1209: Hắn có phải là chưa từng trải sự đời
Chương 1210: Bảo vệ rất tốt
Chương 1211: Khương chưởng môn hào phóng và độ lượng
Chương 1212: Người sở hữu Sinh Diệt kiếm tâm
Chương 1213: Kịch bản không nên như thế này
Chương 1214: Rơi vào chỗ chết để mà sống
Chương 1215: Đế Kiếm Tinh chủ
Chương 1216: Cảm giác rất tuyệt diệu
Chương 1217: Sao lại nhảy xuống biển rồi?
Chương 1218: Sâu thẳm dưới kiếm hải
Chương 1219: Ngũ trọng Ý cảnh kiếm đạo
Chương 1220: Tai hoạ đó cuối cùng cũng biến mất
Chương 1221: Thăng cấp khó bề tưởng tượng
Chương 1222: Kiếm đạo hoàn mỹ
Chương 1223: Một nhát kiếm quá mạnh
Chương 1224: Trở lại thế giới bên ngoài
Chương 1225: Thanh danh rộng lớn
Chương 1226: Quả thực là nhân trung long phượng mà

Chương 1227: Ngươi chạy tới làm gì
Chương 1228: Bảo lên thì lên
Chương 1229: Trảm sát Tiên quan
Chương 1230: Giết thì cũng giết rồi
Chương 1231: Hắn là Thủ tọa Thiên Đan Tư
Chương 1232: Hắn mà cũng xứng làm Thủ tọa à?
Chương 1233: Người của Thiên Đan Tư đến
Chương 1234: Lật mặt cũng nhanh quá rồi đấy
Chương 1235: Giá trị thanh danh này tăng nhanh quá
Chương 1236: Con của Thiên Đế
Chương 1237: Hóa ra địa vị của ngươi lại thấp như vậy
Chương 1238: Kim Ngân Kiếm Ly
Chương 1239: Thủ đoạn bảo toàn tính mạng
Chương 1240: Tụ Thần Dẫn Linh
Chương 1241: Có thể nhận ngươi làm tiểu đệ
Chương 1242: Xử lý
Chương 1243: Thiên Đế Chiến
Chương 1244: Thế này là xong rồi?
Chương 1245: Nâng cấp Thần hồn
Chương 1246: Sức mạnh tăng vọt
Chương 1247: Lời mời của Đạo Tuyệt Chi Địa
Chương 1248: Huyết Sát Đạo
Chương 1249: Trói buộc Huyền Văn Giết chóc
Chương 1250: Tam Nhãn Hổ tự tin bất ngờ
Chương 1251: Bán rẻ đồng đội
Chương 1252: Người mất tích đã lâu của mình
Chương 1253: Bọn ta hoàn toàn không quen biết
Chương 1254: Các ngươi quen hắn không

Chương 1255: Không phải giết bọn họ
Chương 1256: Bảo bối này hữu hiệu như thế sao?
Chương 1257: Lại vẫn còn thách chiến
Chương 1258: Quy tắc khiêu chiến đặc biệt
Chương 1259: Phục vụ sau bán hàng của Thành ca
Chương 1260: Thu thần thông đi
Chương 1261: Sự khước từ của Phạm Lôi
Chương 1262: Nghi thức hoan nghênh
Chương 1263: Thế mà lại trông chờ vào một Thiên Tôn
Chương 1264: Tinh Lan Khảm Châu
Chương 1265: Thế thì các ngươi cứ đi đi
Chương 1266: Quyết định của Ngạo Kiêu
Chương 1267: Ngày khiêu chiến
Chương 1268: Chỉ phái một tên Thiên Tôn?
Chương 1269: Tên Thiên Tôn này hơi mạnh
Chương 1270: Chỉ đành phái Đạo Tôn ra trận thôi
Chương 1271: Dưới Pháp Tắc thì chỉ là bọn giun dế
Chương 1272: Thứ đem ra so đấu là sức mạnh cứng
Chương 1273: Sự phát huy của hắn thất thường rồi
Chương 1274: Tại sao các ngươi không khiêu chiến
Chương 1275: Sống chết mặc bay
Chương 1276: Ngươi còn có một sư phụ là Đạo Thánh sao
Chương 1277: Ngươi khiêu chiến ta làm gì
Chương 1278: Chúa tể của Đoạn Dương Đạo
Chương 1279: Bảo vật này rất nghịch thiên
Chương 1280: Thật sự không muốn chiếm hời
Chương 1281: Thắng quá nhẹ nhàng
Chương 1282: Làm màu thái quá

Chương 1283: Danh tiếng đột ngột tăng vọt
Chương 1284: Nhất định phải cướp lại Bách chiến lệnh
Chương 1285: Bách Chiến lệnh phỏng tay
Chương 1286: Thưởng ngươi một món đồ
Chương 1287: Quay giáo đánh lại
Chương 1288: Là đấu cái này à ?
Chương 1289: Ta vẫn kính ngưỡng Khương chưởng môn
Chương 1290: Bách Chiến lệnh mất rồi có lại
Chương 1291: Quăng thẳng đi
Chương 1292: Ngươi nắm không nổi đâu
Chương 1293: Từng thể tu một
Chương 1294: Thắng quá nhẹ nhàng
Chương 1295: Chiến đấu càng ngày càng thấp
Chương 1296: Sức mạnh mới hoàn toàn
Chương 1297: Giết chết Đạo Thánh
Chương 1298: Chấn động Huyết Sát Đạo
Chương 1299: Sức chiến đấu của đan sư
Chương 1300: Chiến lực bằng 0
Chương 1301: Khác biệt đãi ngộ quá lớn
Chương 1302: Tước đoạt một đám dạy làm người
Chương 1303: Lẽ nào tiên trận hỏng rồi
Chương 1304: Quá tàn bạo rồi
Chương 1305: Ba người cùng vào
Chương 1306: Sao ngươi lại vào đây được rồi?
Chương 1307: Đại Hội đan đạo
Chương 1308: Hóa ra chỉ là người xem
Chương 1309: Tinh hoa khí nguyên
Chương 1310: Tông sư Tam Nhãn Hổ

Chương 1311: Bước vào Ngọc Hà
Chương 1312: Khương chưởng môn thương hoa tiếc ngọc
Chương 1313: Thời đại thuộc về bọn ta đến rồi
Chương 1314: Nằm ở vị trí thứ nhất
Chương 1315: Tại sao hắn vẫn chưa bị loại
Chương 1316: Trực tiếp thanh lí hiện trường
Chương 1317: Người giả đó mạnh quá rồi
Chương 1318: Ôm hết top năm
Chương 1319: Người giả đó còn thật sự có thể đi ra à
Chương 1320: Hóa thân của Luyện Tâm Đạo
Chương 1321: Sứ giả đan
Chương 1322: Khương Thủ Tọa rất tốt
Chương 1323: Đan phù không đội trời chung
Chương 1324: Đây là địa bàn của ngươi đó
Chương 1325: Hận không thể đánh mười người
Chương 1326: Năng lực của Thần chủ
Chương 1327: Lũ lượt kéo đến
Chương 1328: Hết vị trí rồi
Chương 1329: Một tấm linh phù
Chương 1330: Thỏa mãn yêu cầu của ngươi
Chương 1331: Lại còn muốn xin lỗi
Chương 1332: Tam Nhãn Hổ giảng đạo
Chương 1333: Vân Di Đạo
Chương 1334: Người đông thế mạnh
Chương 1335: Yêu tộc nơi đây thật sự không hiểu lễ nghĩa
Chương 1336: Đừng kết thân với ta
Chương 1337: Đại khai sát giới
Chương 1338: Bọn ta là bạn bè

Chương 1339: Lôi kéo đám huynh đệ
Chương 1340: Đá lót đường
Chương 1341: Hắn là người tốt
Chương 1342: Nghiệm chứng thân phận
Chương 1343: Người giữ vững Băng Cung
Chương 1344: Đồng đội không dễ dẫn dắt
Chương 1345: Ai quan trọng hơn
Chương 1346: Sự quyết đoán của Cung Tình
Chương 1347: Buông tha cho Cung chủ của bọn ta
Chương 1348: Ai là gian tế
Chương 1349: Tử Tông Đạo Tôn
Chương 1350: Ra luyện tập nào
Chương 1351: Anh hùng hay cẩu hùng
Chương 1352: Ta sai rồi Thái Thượng cung chủ
Chương 1353: Thăng Nguyên lệnh chủ
Chương 1354: Cái này cũng có thể luyện hóa hả?
Chương 1355: Người phụ nữ có dã tâm bừng bừng
Chương 1356: Nghĩ cách giải cứu Khương chủ tọa
Chương 1357: Chiêu mộ người mới
Chương 1358: Nếu như hắn làm được thì sao
Chương 1359: Nhân trung long phượng
Chương 1360: Khuếch đạo cả trăm triệu
Chương 1361: Vô Địch Đạo Thánh
Chương 1362: Đây chính là Đạo Thánh
Chương 1363: Đông như trẩy hội
Chương 1364: Đội hình cường đại
Chương 1365: Kết quả này làm thế nào đạt được
Chương 1366: Trận chiến này giao cho bọn ta

Chương 1367: Thập Phương Minh
Chương 1368: Nước ở đây rất sâu
Chương 1369: Từ chối gia nhập
Chương 1370: Chẳng lẽ lại là bạn của hắn
Chương 1371: Một mình nghênh chiến
Chương 1372: Lâm trận trở giáo
Chương 1373: Buff này hơi mạnh quá
Chương 1374: Chướng nứt
Chương 1375: Thế thì giết chớp nhoáng thêm lần nữa vậy
Chương 1376: Hắn không thể nào quay lại được nữa rồi
Chương 1377: Hai tộc gia nhập
Chương 1378: Đạo Thánh hoảng sợ
Chương 1379: Đánh không lại thì gia nhập
Chương 1380: Chúa tể của Vân Di Đạo
Chương 1381: Giai vị của pháp cảnh
Chương 1382: Hắn muốn lừa gạt vật liệu?
Chương 1383: Di chứng của việc xu nịnh
Chương 1384: Thế này cũng quá vĩ đại rồi
Chương 1385: Hắn định làm cái gì?
Chương 1386: Suy đoán của Nguyên Quang
Chương 1387: Rốt cuộc là có bao nhiêu bình
Chương 1388: Vai hề lại là chính mình
Chương 1389: Cung Tình tự ý chủ trương
Chương 1390: Giải tán Luân Chuyển Đường?
Chương 1391: Tranh đấu không nhìn thấy
Chương 1392: Thao tác cao cấp của hội trưởng lão
Chương 1393: Bế môn canh
Chương 1394: Vật liệu không giao lên

Chương 1395: Đây là nhằm vào
Chương 1396: Hội trưởng lão nhận ra được sự sợ hãi
Chương 1397: Quyết định của Thích Vương
Chương 1398: Thế mà ngươi lại muốn chúng ta giết Khương thái thượng?
Chương 1399: Buông dây dài câu cá lớn
Chương 1400: Tà Tiên giới theo đó bận việc gì
Chương 1401: Cấp Thần tiên trao đổi
Chương 1402: Hóa ra là các ngươi
Chương 1403: Trọng tài công bằng Tam Nhãn Hổ
Chương 1404: Tội ác của Thành Ca
Chương 1405: Có hơn trăm triệu người
Chương 1406: Ca đây không ỷ đông hiếp ít
Chương 1407: Hóa ra người đó là ngươi
Chương 1408: Thăng Nguyên Hồng Vân
Chương 1409: Hổ giả uy người
Chương 1410: Chỉ có liên thủ
Chương 1411: Hào quang của kiếm đạo hoàn mỹ
Chương 1412: Trở về Thiên Cung
Chương 1413: Chính là ta giết
Chương 1414: Ta nói giỡn thôi
Chương 1415: Đại hội Thông Thần
Chương 1416: Căn nguyên kiếm nhận chủ
Chương 1417: Chẳng lẽ là nàng ấy?
Chương 1418: Thật sự là ngươi à
Chương 1419: Đại hội này có chút tiền đồ đấy
Chương 1420: Bốn trận so tài
Chương 1421: Ngươi chạy tới làm gì

Chương 1422: Quân Vương cúi đầu
Chương 1423: Thái độ của Lăng
Chương 1424: Trận đầu tiên
Chương 1425: Người thứ bảy là ai
Chương 1426: Song kiêu của Thiên Cung
Chương 1427: Người ngao du ở bên ngoài tỉ thí
Chương 1428: Ngươi cũng coi như là đã tận lực rồi
Chương 1429: Thành ca anh minh thần võ
Chương 1430: Chuyên gia gánh em gái
Chương 1431: Kỳ phùng địch thủ
Chương 1432: Danh sách tuyển chọn trực tiếp
Chương 1433: Thu Vũ Tuyền chết lặng
Chương 1434: Chín cánh cửa khổng lồ
Chương 1435: Thử thách nguy hiểm
Chương 1436: Thành Ca cũng không chắc
Chương 1437: Hoá ra đơn giản như vậy
Chương 1438: Tư thế Thiên Đế
Chương 1439: Dám theo hay không
Chương 1440: Ngươi là Bà Sa Ngọc nhân?
Chương 1441: Rốt cuộc hắn có lai lịch gì
Chương 1442: Tuyệt đối đừng đi vào
Chương 1443: Các Thiên Đế ngượng ngùng
Chương 1444: Trận thứ ba
Chương 1445: Đứng đầu quần thạch
Chương 1446: Cái này cũng xem là bí tịch?
Chương 1447: Thiên phú chưa từng được sử dụng
Chương 1448: Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh
Chương 1449: Sự thay đổi do sáu chữ mang lại

Chương 1450: Tên này lại gian lận!
Chương 1451: Bí thuật đánh một cái
Chương 1452: Như vậy cũng tính?
Chương 1453: Lương tâm của ta không cho phép
Chương 1454: Lương tâm được an ủi
Chương 1455: Phạm Lôi keo kiệt
Chương 1456: Gia môn bất hạnh mà
Chương 1457: Thần Hoàn Ấn
Chương 1458: Ba bí bảo tạm thời
Chương 1459: Nằm cũng bình yên quá rồi
Chương 1460: Một người đội trưởng ưu tú
Chương 1461: Làm người phải có khuôn phép nhất định
Chương 1462: Tiên nữ này cũng đừng hòng được buông tha
Chương 1463: Một chọi mười hai
Chương 1464: Hắn lại tìm ra sơ hở?
Chương 1465: Pháp cảnh của Thu Vũ Tuyền
Chương 1466: Thời cơ bất lợi của Bạch Diệu Tinh chủ
Chương 1467: Các ngươi liên thủ không phải được rồi sao
Chương 1468: Nguyên Ẩn Châu
Chương 1469: Lựa chọn của kẻ mạnh
Chương 1470: Kẻ thù gặp mặt
Chương 1471: Chỉ cho các ngươi một con đường sáng
Chương 1472: Bởi vì lòng tin
Chương 1473: Đạo Thánh cấu kết
Chương 1474: Đội ngũ mạnh mẽ
Chương 1475: Thu Vũ Tuyền bị nhắm trúng
Chương 1476: Lá bài chưa lật của nàng
Chương 1477: Vô Đạo Kiếm?

Chương 1478: Vô địch toàn trường rồi
Chương 1479: Tổng thể thực lực của Thành ca
Chương 1480: Đội ngũ bị tổn thất nghiêm trọng
Chương 1481: Quy tắc của vòng chung kết
Chương 1482: Nhát kiếm đó thất bại rồi
Chương 1483: Thắng cũng thật mất mặt
Chương 1484: Một kiếm kia là thật đó
Chương 1485: Nàng chưa xuất chiến
Chương 1486: Người mạnh nhất
Chương 1487: Lựa chọn của Mộng Ngột Đạo Thánh
Chương 1488: Ánh sáng của Đạo Tôn?
Chương 1489: Kế hoạch của Chí Nguyên Đạo Thánh
Chương 1490: Sao ngươi vẫn còn sống?
Chương 1491: Chí Nguyên khiêm tốn
Chương 1492: Đạo Thánh này hơi yếu
Chương 1493: Tư thế sử dụng của ngươi không đúng
Chương 1494: Bụi đã lắng
Chương 1495: Ca dùng kiếm
Chương 1496: Hai phế phẩm
Chương 1497: Số mệnh của bảo vật này thuộc về ngươi
Chương 1498: Đổi kiếm
Chương 1499: Tiến về Chiến Cực Cung
Chương 1500: Lại vẫn còn khảo nghiệm nữa à?
Chương 1501: Lực Hám Thiên
Chương 1502: Chủ soái Thiên Lạc Quân
Chương 1503: Nói chuyện thật dễ nghe
Chương 1504: Thiên Lạc Quân phong cách khác thường
Chương 1505: Mười hai tiên tướng

Chương 1506: Cuối cùng kẻ thù cũng đã đến
Chương 1507: Thì ra ta có nhiều thủ hạ như vậy
Chương 1508: Các ngươi áp trận là được rồi
Chương 1509: Một mình quét sạch
Chương 1510: Biểu hiện của các ngươi rất xuất sắc
Chương 1511: Hoàn Thường khó tin
Chương 1512: Người này cao thâm khó lường
Chương 1513: Xuất chinh
Chương 1514: Trúng mai phục rồi
Chương 1515: Sức mạnh đáng sợ
Chương 1516: Phong thái cao nhân
Chương 1517: Hoàn Thường hoảng sợ
Chương 1518: Náo động Thiên Cung
Chương 1519: Thiên Lạc Quân khiêm nhường hữu ái
Chương 1520: Đừng làm khó người khác
Chương 1521: Chủ động xin chiến
Chương 1522: Nguyên Thanh Tiên Dịch
Chương 1523: Vật làm nền của quân đoàn vô dụng
Chương 1524: Nịnh hót cũng phải cạnh tranh?
Chương 1525: Sư hổ lang
Chương 1526: Đương nhiên là đến để đánh trận
Chương 1527: Sóng gió trước chiến tranh
Chương 1528: Trận pháp của các ngươi quá tệ
Chương 1529: Làm thoả mãn yêu cầu của các ngươi
Chương 1530: Khương Thành ra tay
Chương 1531: Trả lại của mất
Chương 1532: Khương chủ soái - chuyên gia điều khiển
Chương 1533: Cần phải đưa lời giải thích gì sao

Chương 1534: Quân đoàn thứ tám cũng là người
Chương 1535: Ai là sói, ai là chó
Chương 1536: Trọc khí bá đạo
Chương 1537: Khương chủ soái chăm chỉ
Chương 1538: Đây là người bình thường sao
Chương 1539: Khương Thành với Trọc Ma
Chương 1540: Sức mạnh thần bí
Chương 1541: Sự giác ngộ của Tùng Nghiên
Chương 1542: Trọc Ma tứ giai
Chương 1543: Không thể cướp sự nổi bật
Chương 1544: Lăng Hầu tìm chết
Chương 1545: Sự thay đổi của Tiên Thụ
Chương 1546: Tràn đầy tự tin
Chương 1547: Nước mắt lưng tròng cũng phải kết thúc so tài
Chương 1548: Đánh nát kiêu ngạo
Chương 1549: Sự thay đổi của Không Đế
Chương 1550: Rìa Nguyên Tiên Giới
Chương 1551: Chiến đấu với Thiên Đế
Chương 1552: Phong ấn huyết mạch
Chương 1553: Phải bị giết một lần
Chương 1554: Ngươi nên giúp đồng đội của ngươi
Chương 1555: Ngươi đến chạm vào thử xem
Chương 1556: Lực Giới Nguyên
Chương 1557: Thánh lực ở trong cơ thể?
Chương 1558: Giới Nguyên Châu
Chương 1559: Năng suất của ngươi quá thấp
Chương 1560: Thần hồn tấn công
Chương 1561: Cho ngươi cơ hội mà không tận dụng

Chương 1562: Phương pháp tu luyện lực trọc
Chương 1563: Là do các ngươi làm đúng không
Chương 1564: Lòng tham không đáy
Chương 1565: Không chào hỏi mà đã muốn đi?
Chương 1566: Rõ ràng là do ta làm
Chương 1567: Phượng hoàng rụng lông không bằng gà?
Chương 1568: Thiếu người kéo xe
Chương 1569: Sự thay đổi của lực trọc
Chương 1570: Cuối cùng đã có được lực trọc rồi
Chương 1571: Thần logic của Bá Vũ Cung
Chương 1572: Thánh lực như vậy
Chương 1573: Thế giới không có căn nguyên
Chương 1574: Mưu kế của Bá Vũ Cung
Chương 1575: Thịnh tình khó chối
Chương 1576: Câu cá thì không tiếc mồi
Chương 1577: Các ngươi rõ ràng là đồng đảng của hắn
Chương 1578: Tin tức của Huyết Đế
Chương 1579: Không có lợi không đi sớm
Chương 1580: Chút chuyện nhỏ này cũng không xử lý được?
Chương 1581: Bao vây tấn công Huyết Đế
Chương 1582: Đã mong chờ ngươi từ lâu
Chương 1583: Bọn họ đã nhận ra lỗi lầm
Chương 1584: Toàn bộ lui về sau
Chương 1585: Uy của Huyết Đế
Chương 1586: Lực trọc bất khả chiến bại
Chương 1587: Thế giới của hắn
Chương 1588: Diệt Cô Bảo Cụ
Chương 1589: Ngươi cũng không chết?

Chương 1590: Lại muốn cho ta đánh phụ trợ?
Chương 1591: Đại ca và tiểu đệ
Chương 1592: Một mình ứng chiến
Chương 1593: Tác dụng của quạt xếp
Chương 1594: Không thể giết?
Chương 1595: Một cơ hội hợp đạo khác
Chương 1596: Giải nhiệt cho ngươi
Chương 1597: Trở về Nguyên Tiên Giới
Chương 1598: Thiên Cung thay đổi kịch liệt
Chương 1599: Đại nạn đã đến
Chương 1600: Sự hối hận của Huyết Đế
Chương 1601: Tất cả mọi người đều có thể giết hắn
Chương 1602: Phi Tiên Môn quá mạnh
Chương 1603: Những lo lắng của Kỷ Linh Hàm
Chương 1604: Đi vào nghênh ngang?
Chương 1605: Gặp lại
Chương 1606: Chúng ta là danh môn đại phái
Chương 1607: Đặt vũ đài diễn kịch
Chương 1608: Pháp cảnh của Kỷ Linh Hàm
Chương 1609: Đạo Thánh Thiên Cung?
Chương 1610: Trời không tuyệt đường người
Chương 1611: Cái này gọi là một cơ hội sống?
Chương 1612: Ai là quả hồng mềm
Chương 1613: Bọn ta chọn hắn
Chương 1614: Bên của bọn ta thật sự yếu nhất
Chương 1615: Gà yếu đã nói đâu?
Chương 1616: Quyết định của Khương Thành
Chương 1617: Trúc Tiên cung

Chương 1618: Nguyệt Nghiêm Sa Hải
Chương 1619: Có hơi nắm chắc
Chương 1620: Nhiệm vụ đơn giản quá
Chương 1621: Nhiệm vụ cấp hoang tưởng
Chương 1622: Ở lại ăn mừng
Chương 1623: Thiên Lang quân đoàn
Chương 1624: Đội cổ vũ cũ
Chương 1625: Tạo phản thật trơn tru
Chương 1626: Lúc thu lưới?
Chương 1627: Trận chiến lớn hơn
Chương 1628: Bọn họ quá chuyên nghiệp
Chương 1629: Dự định của Hoàn Thường
Chương 1630: Phụng mệnh hành sự mà thôi
Chương 1631: Uy của chủ tinh
Chương 1632: Đưa đến tận cửa
Chương 1633: Gặp mặt thì hàng
Chương 1634: Ẩn Hoàng ra lệnh
Chương 1635: Hoàn Thường sợ hãi
Chương 1636: Ngươi cũng muốn truyền lệnh
Chương 1637: Gia nhập Phi Tiên Môn
Chương 1638: Chứng cứ vô cùng xác thực
Chương 1639: Tiên Phủ im lặng
Chương 1640: Tâm Đế mưu tính
Chương 1641: Nên giúp ai
Chương 1642: Tung tích của A Hoàng
Chương 1643: Tám cự trụ căn nguyên
Chương 1644: Tìm kiếm Mậu Vũ
Chương 1645: Cấm tộc

Chương 1646: Từ cao nhân trở thành tay sai
Chương 1647: Đạo Thần và Nguyên Tổ
Chương 1648: Thiên Hồn và Nhân Hồn
Chương 1649: Hồn Tổ
Chương 1650: Không ngừng ngạc nhiên
Chương 1651: Vượt khỏi phạm vi nhận thức
Chương 1652: Nam nhân đi đường tắt
Chương 1653: Lãnh địa của Vu tộc
Chương 1654: Vu tộc chuyên nghiệp
Chương 1655: Hoa chú ấn
Chương 1656: Đều do hắn
Chương 1657: Chí Thượng Vu Đồng
Chương 1658: Vu đồ
Chương 1659: Rèn luyện nguy hiểm
Chương 1660: Nhiều góc nhìn
Chương 1661: Một giây một triệu
Chương 1662: Tế đàn màu vàng
Chương 1663: Kết cấu của Khương Thành
Chương 1664: Đại tiên tri
Chương 1665: Lại sắp gặp cố nhân?
Chương 1666: Cuộc làm ăn của Hoang tộc
Chương 1667: Phúc Thiên các
Chương 1668: Các ngươi nói ta không được vào sao?
Chương 1669: Nuôi ngươi có ích lợi gì
Chương 1670: Hóa ra là ân nhân
Chương 1671: Chữa trị cho bọn họ
Chương 1672: Nói sớm là ngươi biết hắn đi
Chương 1673: Tộc trưởng Hoang tộc

Chương 1674: n oán rõ ràng
Chương 1675: Cuối cùng hắn ở bên nào
Chương 1676: Mưu đồ lớn tiếng
Chương 1677: Ta cũng có chút Trọc Ma
Chương 1678: Hối hận không ngừng
Chương 1679: Hỗ trợ bán
Chương 1680: Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu
Chương 1681: Thiên Cung phản công
Chương 1682: Ngươi và Huyết Đế có quen biết không
Chương 1683: Mục tiêu tấn công trọng điểm
Chương 1684: Phân tổ kì lạ
Chương 1685: Vị trí chủ đàm
Chương 1686: Lẽ nào các ngươi không tự tin?
Chương 1687: Khương Ẩn Hoàng đến rồi
Chương 1688: Không biết hạ thủ
Chương 1689: Kế dụ địch?
Chương 1690: Đi xem thử Phi Tiên môn đã bị diệt chưa
Chương 1691: Đơ cả mắt
Chương 1692: Giành công lao
Chương 1693: Phược Linh Sách
Chương 1694: Thiên đoàn minh tinh Phi Tiên môn
Chương 1695: Xát muối lên vết thương
Chương 1696: Ngươi đào phần mộ tổ tiên bọn hắn à?
Chương 1697: Tất cả thực lực của Khương Thành
Chương 1698: Chiến thuật độc môn
Chương 1699: Cường địch đến
Chương 1700: Điều kiện của Huyết Đế
Chương 1701: Mệnh lệnh của đại ca

Chương 1702: Đừng làm kẻ thù của hắn
Chương 1703: Người đứng sau Khương Thành
Chương 1704: Triệu hồi môn đồ
Chương 1705: Phi Tinh Đường
Chương 1706: Đi tìm Khương chưởng môn
Chương 1707: Ta thật sự là đệ tử Phi Tiên Môn
Chương 1708: Ta đã tìm cường viện
Chương 1709: Đây là sư thúc của các ngươi
Chương 1710: Lần này ổn rồi
Chương 1711: Sao ngươi không khuyên ta thêm mấy câu nữa
Chương 1712: Các ngươi cùng lên đi
Chương 1713: Uy phong của Đoạn Hà
Chương 1714: Khương Thành xuất hiện
Chương 1715: Giao binh khí ra đây đi
Chương 1716: Đến lượt các ngươi rồi
Chương 1717: Chúng ta cũng không cần nhiều
Chương 1718: Thưởng cho ngươi đấy
Chương 1719: Giải quyết luôn kẻ tạo ra rắc rối
Chương 1720: Thiên Lân Quân rút lui?
Chương 1721: Đây là một công lớn đó
Chương 1722: Ai đến tấn công
Chương 1723: Giành đánh trước
Chương 1724: Khương Thành ra tay
Chương 1725: Phi Tinh Đường là người của ta
Chương 1726: Không liên quan đến bọn ta
Chương 1727: Lập trường của Khương Thành
Chương 1728: Nước gần cũng không dập được lửa gần
Chương 1729: Minh Tái vực tuyệt vọng

Chương 1730: Sự kiên trì của Khương Thành
Chương 1731: Rốt cuộc hắn ở bên nào
Chương 1732: Thêm cho ngươi một chúc phúc
Chương 1733: Phi Tiên môn tụ họp lần nữa
Chương 1734: Thêm chúc phúc cho tập thể
Chương 1735: Nâng cấp huyền văn
Chương 1736: Ca lại ngộ đạo rồi
Chương 1737: Quy tắc không thể chứa đựng
Chương 1738: Tiến vào Đạo Thánh
Chương 1739: Loại Thánh lực thứ hai
Chương 1740: Cầu trợ của Tâm Đế
Chương 1741: Cứ chọn nàng đi
Chương 1742: Cấp bậc Long tộc nghiêm ngặt
Chương 1743: Ngươi là Thiên Long Nhân
Chương 1744: Đây là phong tục gì
Chương 1745: Long mạch quỷ dị
Chương 1746: Cấp bậc Long mạch
Chương 1747: Đây là ngươi ép ta đấy
Chương 1748: Một kiếm hai đoạn
Chương 1749: Đại lão mang theo bọn ta
Chương 1750: Hắn thực sự là Long Đế à
Chương 1751: Long tộc Thuỷ tổ?
Chương 1752: Tiêu diệt hắn là được rồi
Chương 1753: Ngươi cố ý đúng không
Chương 1754: Bổn phận của tì nữ
Chương 1755: Đổi cho các ngươi một Long Thần
Chương 1756: Long Tổ có thể khiến bọn họ sống lại không
Chương 1757: Long Thần chí cao

Chương 1758: Thiên Long thành
Chương 1759: Đây là đến tặng công lao cho chúng ta đấy
Chương 1760: Ngươi vẫn còn tuyệt chiêu đấy
Chương 1761: Thay đổi thái độ
Chương 1762: Thần cách của ngươi thật mạnh
Chương 1763: Lừa gạt Thu Vũ Tuyền
Chương 1764: Ta muốn tốt cho ngươi
Chương 1765: Vì để giải cứu Long tộc
Chương 1766: Thế mà không chết?
Chương 1767: Thu Vũ Tuyền ngoan ngoãn
Chương 1768: Kỹ năng Thiên Đạo thứ tư
Chương 1769: Ngươi trở mặt cũng nhanh quá rồi đấy
Chương 1770: Vô Thượng Đạo Cực
Chương 1771: Tác phong của Long Đế
Chương 1772: Vào ở trong Thiên Long thành
Chương 1773: Cây ngay không sợ chết đứng
Chương 1774: Dám cả gan khi quân
Chương 1775: Đều là lỗi của Long Tổ
Chương 1776: Đẳng cấp Long mạch của Long Tổ
Chương 1777: Huyền văn thập ngũ trọng
Chương 1778: Long Tổ trở về
Chương 1779: Trấn áp huyết mạch Long tộc
Chương 1780: Lại một khuôn mẫu nhân vật chính nữa
Chương 1781: Vả mặt quá nhanh
Chương 1782: Miễn dịch lực trọc
Chương 1783: Ép ta dùng tuyệt chiêu
Chương 1784: Ta cũng có trợ thủ
Chương 1785: Át chủ bài ra trận liền rút lui

Chương 1786: Lẽ nào ngươi sợ rồi?
Chương 1787: Đoạn Long Châu Bút
Chương 1788: Tốt xấu gì cũng cho ta một tội danh
Chương 1789: Tung tích của Thương Linh
Chương 1790: Thế mà ngươi lại biết người kia
Chương 1791: Kẻ địch của ngươi là Tiên Mẫu
Chương 1792: Tình hình bên trong của Vô Thượng Đạo Cực
Chương 1793: Lấy tín vật của ngươi ra đây
Chương 1794: Mua không bị lỗ lả mắc mưu
Chương 1795: Vậy mà ngươi lại biết Long thần
Chương 1796: Long tổ tỉnh lại
Chương 1797: Núi Khôn Nguyên
Chương 1798: Ta sẽ không chịu nổi?
Chương 1799: Không ngừng tăng giá
Chương 1800: Long tổ chột dạ
Chương 1801: Đây là long cốt gì vậy
Chương 1802: Chân thân niết bàn
Chương 1803: Cao thủ tương tích
Chương 1804: Tịnh Trúc Đạo Thần
Chương 1805: Đạo khí bát giai
Chương 1806: Không bán cũng phải bán
Chương 1807: Các ngươi không mua nổi đâu
Chương 1808: Cái này thì không được sao?
Chương 1809: Lại có thể lấy ra được sáu món sao
Chương 1810: Cho bọn ta thời gian hai ngày
Chương 1811: Dị không gian
Chương 1812: Bọn ta tự có diệu kế của mình
Chương 1813: Mau ra đây cứu đồng tộc của ngươi

Chương 1814: Sao ngươi có thể thấy chết không cứu
Chương 1815: Bọn ta cũng có át chủ bài
Chương 1816: Sức uy hiếp của Khương Thành
Chương 1817: Sao lại nhanh như vậy
Chương 1818: Bọn họ đã chết rồi
Chương 1819: Chọn ngày không bằng gặp ngày
Chương 1820: Chia cắt Phi Tiên Môn
Chương 1821: Chuyện tốt tạo phúc cho Khiếu Mang Vực
Chương 1822: Nếu muốn nộp thì nộp một trăm triệu năm
Chương 1823: Thành ý của các ngươi đâu?
Chương 1824: Thế thì ta cứ thật sự cướp đi vậy
Chương 1825: Cung phụng này không đủ nhé
Chương 1826: Cái gì gọi là dốc hết tất cả
Chương 1827: Ngươi cũng đừng mơ có được
Chương 1828: Phải làm theo thứ tự
Chương 1829: Phi Tiên Môn cũng là tầng lớp thấp nhất mà
Chương 1830: Kết quả tiến lệnh
Chương 1831: Bọn ta vẫn còn Tịnh Trúc tiên phủ
Chương 1832: Tịnh Trúc xuất hiện
Chương 1833: Đã được Long tổ đồng ý rồi sao?
Chương 1834: Thăng cấp Pháp Tắc không gian
Chương 1835: Bắt đầu tranh đoạt thần vị
Chương 1836: Tư cách vào sân
Chương 1837: Kỷ nguyên đầu tiên
Chương 1838: Mỗi người đều có cơ hội của riêng mình
Chương 1839: Hai quả trứng đá
Chương 1840: Thần thai giáng lâm
Chương 1841: Thứ có thể phơi bày đều đã phơi bày rồi

Chương 1842: Chỉ là hàng tặng kèm mà thôi
Chương 1843: Tộc quần còn sớm hơn Thiên Đạo
Chương 1844: Bị ép khởi động lại
Chương 1845: Tu luyện ý thức
Chương 1846: Sao ngươi lại học được
Chương 1847: Thánh Thiên Hóa Địa bí điển
Chương 1848: Kiến ăn voi
Chương 1849: Lớp học của Vương phủ
Chương 1850: Nàng lại có thể sử dụng thủ đoạn của tộc ta
Chương 1851: Vẫn còn đường tắt
Chương 1852: Đến để dạy các ngươi
Chương 1853: Thu hoạch tràn đầy
Chương 1854: Mục tiêu tiếp theo
Chương 1855: Gặp lại Thu Vũ Tuyền
Chương 1856: Trăng hoa ong bướm
Chương 1857: Biểu ca biểu muội
Chương 1858: Biểu ca cũng được quá chứ
Chương 1859: Nàng chỉ thích Toái Linh phiến thôi
Chương 1860: Còn dám xuất hiện trong vương phủ của ta
Chương 1861: Tổ chức nghi thức chào đón sớm cho ngươi
Chương 1862: Mục tiêu công kích
Chương 1863: Nghi thức Hoán Linh
Chương 1864: Phàm Linh đều long trọng như vậy à?
Chương 1865: Phá vỡ thiên tài theo lẽ thường
Chương 1866: Kì tích thật sự
Chương 1867: Sao lại giống Vu Đồ như vậy
Chương 1868: Huyễn cảnh thần bí
Chương 1869: Cái này cũng có phần thưởng?

Chương 1870: Ma thai
Chương 1871: Quốc Sư và nguyên sĩ
Chương 1872: Cách của Khương Thành
Chương 1873: Sự hoài nghi của Quân Vương
Chương 1874: Lần đầu tiên đối quyết với Thiên Tộc
Chương 1875: thánh lực thứ hai
Chương 1876: Cách khởi đầu của Thiên tộc
Chương 1877: Phương pháp liên tiếp xuất hiện
Chương 1878: Thế trận này còn có thể thất bại sao?
Chương 1879: Ngươi cũng là người bên đó nhỉ
Chương 1880: Đồng bọn định mệnh
Chương 1881: Vị trí hướng dẫn định mệnh
Chương 1882: Hợp thể
Chương 1883: Chênh lệch giữa người và người
Chương 1884: Tư thế không đúng
Chương 1885: Lý do thất bại
Chương 1886: Cho ta một ngày để thăng cấp
Chương 1887: Có vẻ như ta xứng
Chương 1888: Sức mạnh của một câu nói
Chương 1889: Chờ đợi đại kiếp
Chương 1890: Kẻ thù gặp mặt
Chương 1891: Hai đánh một
Chương 1892: Không cần phải lắm chuyện
Chương 1893: Hoan nghênh tiền bối trở về
Chương 1894: Vậy mà lại là hắn
Chương 1895: Toàn bộ là người quen
Chương 1896: Tiểu tốt còn muốn lưu danh
Chương 1897: Đạo Thần trung giai

Chương 1898: Lão tổ các ngươi không cần trợ thủ
Chương 1899: Nếu hắn là Thiên tộc thì tốt biết mấy
Chương 1900: Thần tượng sụp đổ
Chương 1901: Mua vé lên xe
Chương 1902: Khương chưởng môn thần thông quảng đại
Chương 1903: Hắn mạnh vậy ư?
Chương 1904: Thử tài năng của hắn
Chương 1905: Một mình là đủ rồi
Chương 1906: Thế này giết cũng không chết
Chương 1907: Gia tăng tức giận
Chương 1908: Càng đánh càng hăng
Chương 1909: Sức chiến đấu đáng sợ
Chương 1910: Có thể thư thả mấy ngày không
Chương 1911: Làm ơn nhất định phải hợp tác với hắn
Chương 1912: Sự suy đoán của quần thần
Chương 1913: Món nợ mà chúng ta thiếu hắn
Chương 1914: Thiên Cơ tướng quân
Chương 1915: Cấp trên trực tiếp
Chương 1916: Thì ra ngươi là Nguyệt Hoàn quốc sư
Chương 1917: Lời tiên tri muốn thay đổi thì thay đổi
Chương 1918: Tập kích lần nữa
Chương 1919: Quyền sử dụng Vô Đạo Kiếm
Chương 1920: Sự ăn ý của cấp cao
Chương 1921: Chuyện xưa của Hoàng tộc
Chương 1922: Có ai cần các ngươi ra tay à?
Chương 1923: Cứ chuồn đi như vậy?
Chương 1924: Vị Diện Chi Tử của Thiên giới
Chương 1925: Thánh Hoàng

Chương 1926: Trở lại Tiên Tộc
Chương 1927: Sự khiêu chiến của đỉnh cao vị diện
Chương 1928: Thánh Hoàng vào sân
Chương 1929: Thánh giới
Chương 1930: Tính kế kinh thiên
Chương 1931: Đạo hữu cứu ta
Chương 1932: Ta chính là Khương Thành
Chương 1933: Chém giết Thánh chủ
Chương 1934: Lời kêu gọi của Tử Tâm Tinh
Chương 1935: Rạn nứt đã định trước
Chương 1936: Lai lịch của Mặc Đỉnh
Chương 1937: Đúng thật là có thể dung hợp mà
Chương 1938: Nàng không có ác chủ bài
Chương 1939: Lão già cổ hủ thật sự
Chương 1940: Đây chính là đại chiêu
Chương 1941: Hắn đang tự kiểm điểm rồi
Chương 1942: Hợp thể thành công?
Chương 1943: Bộ phận thứ bảy
Chương 1944: Dã tâm của Thánh Hoàng
Chương 1945: Vắng mặt bốn triệu năm
Chương 1946: Thời đại của Ca còn chưa qua
Chương 1947: Thu Vũ Tuyền thoát thai hoán cốt
Chương 1948: Hôm nay không giống như xưa
Chương 1949: Tan nát con tim
Chương 1950: Sự nỗ lực của Phạm Lôi
Chương 1951: Thái Thượng Hóa Đạo
Chương 1952: Thực lực tăng cao
Chương 1953: Trách nhiệm của biểu ca

Chương 1954: Đào góc tường
Chương 1955: Các ngươi cũng được việc quá rồi
** Chương 1956: Khương minh chủ nhân từ
Chương 1956: Khương minh chủ nhân từ
Chương 1957: Hai nữ nhân gặp nhau
Chương 1958: Võ kỹ đỉnh cao
Chương 1959: Thiên Đạo ra trận
Chương 1960: Mục tiêu tiếp theo của Thiên tộc
Chương 1961: Qua cầu rút ván
Chương 1962: Khương chưởng môn nhìn xa trông rộng
Chương 1963: Mưa gió sắp tới
Chương 1964: Nghênh chiến Thiên giai thập nhị trọng
Chương 1965: Vẫn còn một kiếm
Chương 1966: Tin tức thắng lợi
Chương 1967: Thiên tộc bị đánh sấp mặt
Chương 1968: Chuyện như vậy cũng có thể làm sai sao
Chương 1969: Thiên tộc bị thương nặng
Chương 1970: Mệnh Nguyên bút
Chương 1971: Rơi vào đường cùng
Chương 1972: Thiên Thần tái sinh
Chương 1973: Sự ra đời của Thiên Đạo chí bảo
Chương 1974: Cường đại vô địch
Chương 1975: Nhiều trứng đá hơn
Chương 1976: Phi Tiên môn ra trận
Chương 1977: Thành ca tiếc nuối
Chương 1978: Để nàng chết một lần
Chương 1979: Không có chút cảm giác tham gia
Chương 1980: Thánh Hoàng hoài nghi

Chương 1981: Rắn nuốt voi
Chương 1982: Bà Sa Ngọc nhân
Chương 1983: Trải nghiệm kết thúc
Chương 1984: Cho ngươi cơ hội ngươi cũng không cần
Chương 1985: Vòng tranh đoạt thứ hai
Chương 1986: Bố cục của Tiên mẫu
Chương 1987: Đừng nghĩ không thông
Chương 1988: Quên là ca có thể giết người trong tích tắc ư
Chương 1989: Gọi đến một người kì lạ
Chương 1990: Nhất thiết phải gia nhập bọn ta
Chương 1991: Tu tiên và tu thần
Chương 1992: Phần thưởng chiến thắng
Chương 1993: Thi đấu lựa chọn
Chương 1994: Yêu cầu của Khương Thành
Chương 1995: Trời sinh có khiếu gác cửa
Chương 1996: Không cần hành đại lễ lớn đến vậy
Chương 1997: Trộm gà không thành lại mất bị gạo
Chương 1998: Thi đấu đấu pháp
Chương 1999: Sự can dự của ý chí
Chương 2000: Khương Thành ra sân
Chương 2001: Bỏ vào đấy để lấp suối
Chương 2002: Dễ như trở bàn tay
Chương 2003: Ai bảo tu tiên là không ra gì
Chương 2004: Đây là vinh hạnh của hắn
Chương 2005: Nguyên thuật
Chương 2006: Chỉ có thể gian lận thôi
Chương 2007: Điều khiển cuộc tỉ thí
Chương 2008: Sao ngươi lại ra rồi

Chương 2009: Chỉ ra sân, không bao thắng
Chương 2010: Tình cảm nồng nàn khó khước từ
Chương 2011: Vậy thì mười lăm lần là được
Chương 2012: Cố ý bạo lộ
Chương 2013: Các ngươi nhận thua đi
Chương 2014: Ý chí của Thần
Chương 2015: Vậy các ngươi mau đi tổ đội đi
Chương 2016: Một mẻ bắt gọn
Chương 2017: Đó là thần kĩ gì vậy?
Chương 2018: Ngươi ra giá đi
Chương 2019: Cùng lắm thì ta bái ngươi làm sư
Chương 2020: Ngươi vậy mà lại là Khương Thành?
Chương 2021: Xin nhận của đệ tử một lạy
Chương 2022: Thê Vũ quán
Chương 2023: Sự thua thiệt của huyền văn
Chương 2024: Đột phá Đạo Thần
Chương 2025: Phương án một mũi tên trúng hai đích
Chương 2026: Thế mà còn có lôi kiếp
Chương 2027: Hệ thống cuối cùng cũng làm người rồi
Chương 2028: Uy năng cực lớn
Chương 2029: Người vô tội nằm đó cũng trúng đạn
Chương 2030: Minh Khánh ngây người
Chương 2031: Sự giúp đỡ đến từ kẻ địch
Chương 2032: Dễ như trở bàn tay
Chương 2033: Tôn kính với sư tổ một chút
Chương 2034: Cổ Thánh của Tiên Võ châu
Chương 2035: Ngươi và Chiến Đế có thân không?
Chương 2036: U Mộc tộc

Chương 2037: Thật không biết điều
Chương 2038: Lại giết Thánh Chủ
Chương 2039: Vẫn giới tiên tàng
Chương 2040: Gọi ta là Khương đại ca
Chương 2041: Muộn phiền của địa vị quá cao
Chương 2042: Quy tắc của Tiên Võ châu
Chương 2043: Bây giờ muốn ngừng tay rồi?
Chương 2044: Sự trừng phạt của quyền sắt
Chương 2045: Lại một lần làm công vô ích
Chương 2046: Sư tôn nâng đỡ ta với
Chương 2047: Xây dựng lại Phi Tiên môn
Chương 2048: Mồi nhử
Chương 2049: Khương Thành ta đã trở lại rồi
Chương 2050: Sức mạnh lời kêu gọi của Thành ca
Chương 2051: Chiến Đế trông như thế nào?
Chương 2052: Cổ Thánh đến
Chương 2053: Khương tiền bối có ở đây không
Chương 2054: Hành đại lễ
Chương 2055: Tông môn được Cổ Thánh che chở
Chương 2056: Triệu môn đồ
Chương 2057: Người của Hám Thiên cung đến
Chương 2058: Thế là trở về rồi?
Chương 2059: Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi
Chương 2060: Lấy một địch ba
Chương 2061: Chiến lực cực hạn
Chương 2062: Vào sân cũng phải xem thời cơ
Chương 2063: Lại tăng cấp
Chương 2064: Phân đường thứ nhất

Chương 2065: Bại lộ thân phận
Chương 2066: Cấp Thánh Chủ thâm nhập
Chương 2067: Đây mà cũng được gọi là tông môn sao?
Chương 2068: Cái tông môn này thối nát quá
Chương 2069: Ngộ Sơn anh dũng
Chương 2070: Thiên ngoại hữu thiên
Chương 2071: Hiệu quả của đạo quy tắc
Chương 2072: Phá giới châu
Chương 2073: Sư tôn, ta đến giúp ngươi
Chương 2074: Ké chút đạo vận chắc được ha
Chương 2075: Khách từ xa tới
Chương 2076: Vẫn chưa kịp hiến chút tài mọn
Chương 2077: Vạn Tượng Luân Chuyển
Chương 2078: Bất ngờ chưa
Chương 2079: Làm đồ đệ cũng tốt lắm
Chương 2080: Thực lực tăng cao
Chương 2081: Nguyên Ly Thánh Tôn
Chương 2082: Người được cử tới Ngự La thánh địa
Chương 2083: Chẳng phải các ngươi đến bái kiến ta sao?
Chương 2084: Ai muốn bị đi đày nào
Chương 2085: Một chiếc lông vũ
Chương 2086: Bọn ta cũng có phần?
Chương 2087: Chuyển biến của Đoan Phong
Chương 2088: Sức chiến đấu cực hạn
Chương 2089: Ngươi thế này là mưu sát kí chủ!
Chương 2090: Vẫn là ngươi hiểu ta
Chương 2091: Lấy oán báo ơn
Chương 2092: Thiên giai thập nhất trọng

Chương 2093: Cho người khác một câu trả lời
Chương 2094: Nhiệm vụ thập tử nhất sinh
Chương 2095: Đạo khí cửu giai
Chương 2096: Tiến đến Tiên Cực đại lục
Chương 2097: Nhiệt liệt chào mừng Phi Tiên môn
Chương 2098: Vậy thì không làm khó các ngươi nữa.
Chương 2099: Bây giờ không thể giết
Chương 2100: Vậy mà các ngươi cũng không ra tay?
Chương 2101: Cơ duyên trở thành thật
Chương 2102: Từ Tinh đảo
Chương 2103: Tiêu Đế
Chương 2104: Thiên Đế hóng hớt
Chương 2105: Săn lùng Ngân Ngọc Tủy
Chương 2106: Sơ hở
Chương 2107: Còn biết làm người thật đấy
Chương 2108: Không cần trợ thủ
Chương 2109: Lại vào Lí thế giới
Chương 2110: Tu vi tăng vọt
Chương 2111: Ghen ty với tài hoa của ngươi
Chương 2112: Lò luyện quy tắc
Chương 2113: Bọn ta định đoạt
Chương 2114: Con sâu làm rầu nồi canh
Chương 2115: Hai gốc cây dung hợp
Chương 2116: Vậy mà cũng thành công
Chương 2117: Tung tích của Kỷ Linh Hàm
Chương 2118: Sự huyền diệu của lôi kiếp
Chương 2119: Tả Hữu tổng quản
Chương 2120: Hóa ra còn có thể lựa chọn như vậy

Chương 2121: Đế khí siêu phàm
Chương 2122: Thái Ngự Kiếm
Chương 2123: Mau đến tru sát ta đi
Chương 2124: Sự bất đồng của Hám Thiên cung
Chương 2125: Như vậy mà cũng đỡ được
Chương 2126: Ca đã chết rồi sao
Chương 2127: Thái tử gia của Hám Thiên cung
Chương 2128: Khách đến từ ngoại giới
Chương 2129: Cuộc sát hạch của Phi Tiên môn
Chương 2130: Bí mật năm ấy
Chương 2131: Thứ Tiên Giới
Chương 2132: Thiên Đế tụ hội
Chương 2133: Giao ước của các Thiên Đế
Chương 2134: Kim Ngọc Tuỷ vốn không quan trọng
Chương 2135: Đây chính là đội hình mạnh nhất
Chương 2136: Sao ngươi lại tới đây?
Chương 2137: Bất ngờ chưa
Chương 2138: Chỉ đành mời người kia thôi
Chương 2139: Chú hề hóa ra lại là ta
Chương 2140: Sự tiếp đón của Nam Khâu
Chương 2141: Yến tiệc nguy hiểm
Chương 2142: Thỏa mãn yêu cầu của ngươi
Chương 2143: Đánh một trận đã phục rồi
Chương 2144: Kế hoạch của Nam Khâu
Chương 2145: Ta còn tưởng chuyện gì lớn nữa
Chương 2146: Ngươi là đế khí sư?
Chương 2147: Tranh nhau tặng
Chương 2148: Nguyên Đế nổi giận

Chương 2149: Chuyện nhỏ dễ như trở bàn tay
Chương 2150: Sao ngươi lại hành động tuyệt vời quá vậy
Chương 2151: Vậy ngươi thay thế hắn nhé
Chương 2152: Rớt khỏi thần đàn
Chương 2153: Cô đơn quá
Chương 2154: Cạnh tranh rồi
Chương 2155: Hóa ra ngươi có thể luyện được đế khí đỉnh phong
Chương 2156: Thực lực của Thu Vũ Tuyền
Chương 2157: Vết nứt không thể hàn gắn
Chương 2158: Hai người mới
Chương 2159: Tiểu đệ của Thiên Đạo
Chương 2160: Ý chí của Di
Chương 2161: Kẻ địch kỳ lạ
Chương 2162: Còn không mau sử dụng Vô Đạo kiếm
Chương 2163: Nhìn trên phân lượng ngươi hết sức cầu khẩn
Chương 2164: Biến cố
Chương 2165: Đạo cụ hack dùng không hết
Chương 2166: Đúng là không nể mặt mà
Chương 2167: Khí tộc
Chương 2168: Chính Thần của bản hào hoa
Chương 2169: Thôi Xán Kim Mang
Chương 2170: Đây là cấp bậc gì vậy
Chương 2171: Ngươi suy nghĩ cũng chu đáo lắm
Chương 2172: Gạt bỏ sang đó rồi
Chương 2173: Thật sự trở thành khách quý
Chương 2174: Thể diện đột phá chân trời
Chương 2175: Tạm thời tổ đội

Chương 2176: Chiến lực tăng vọt
Chương 2177: Hai vị thần tử
Chương 2178: Ngươi ngăn được không
Chương 2179: Luyện Văn tháp
Chương 2180: So tài kiểu gì đây
Chương 2181: Sao vẫn còn ở tầng thứ nhất thế
Chương 2182: Độ khó trước đây chưa từng có
Chương 2183: Trận so tài kịch liệt
Chương 2184: Ngọn tháp này mà là của ngươi sao?
Chương 2185: Mau đưa ta lên đó
Chương 2186: Vì nàng làm việc gì đó
Chương 2187: Đúng là hiểu ý người mà
Chương 2188: Nhận lấy sự trừng phạt đi
Chương 2189: Tặng ngươi một món đồ trang sức đeo cả đời
Chương 2190: Khẩu thị tâm phi
Chương 2191: Thái Di diệu cảnh
Chương 2192: Hận không thể xếp hàng hai bên đường đón tiếp
Chương 2193: Nguyên thuật tứ bách trọng
Chương 2194: Giao cho ngươi đấy
Chương 2195: Ngươi cũng muốn solo?
Chương 2196: Một kiếm diệt sạch
Chương 2197: Làm sao để đối phó nhát kiếm đó
Chương 2198: Trận doanh đã định sẵn thất bại
Chương 2199: Dã tâm của Tông Quần
Chương 2200: Hẹn ước tam quan
Chương 2201: Muốn thua cũng khó
Chương 2202: Sao có bốn người thôi vậy

Chương 2203: Khương hiền giả tính toán chuẩn xác
Chương 2204: Tính rặn bom nguyên khí đó hả
Chương 2205: Đại chiêu của Thu Vũ Tuyền
Chương 2206: Lợi hại đến vô lý
Chương 2207: Ít nhất cũng phải bốn con số chứ
Chương 2208: Khôn Nguyên sơn
Chương 2209: Kết nối ngoài sân
Chương 2210: Thì ra vẫn sẽ chết người
Chương 2211: Chiến tranh cấp thấp
Chương 2212: Tự chui đầu vào lưới
Chương 2213: Thiệt hại thật sự
Chương 2214: Diệu kế chết yểu
Chương 2215: Chỉ huy điêu luyện
Chương 2216: Thắng dễ vậy sao?
Chương 2217: Thất linh liên hồi trận
Chương 2218: Tự mình phá trận
Chương 2219: Đã đến lúc ra tay rồi
Chương 2220: Chém chết bảy người cùng lúc
Chương 2221: Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện rồi
Chương 2222: Chiêu đao kia
Chương 2223: Thông đạo hai giới
Chương 2224: Người Thần giáng
Chương 2225: Trở về Nguyên Tiên giới
Chương 2226: Bây giờ bọn ta sẽ cút đây
Chương 2227: Thứ nhìn thấy là thật
Chương 2228: Chí bảo của bọn ta đâu?
Chương 2229: Lần tranh đoạt thứ hai
Chương 2230: Chí bảo của các ngươi ở chỗ ta

Chương 2231: Không thể lật lọng
Chương 2232: Trêu đùa ngươi đấy
Chương 2233: Bốn điều kiện
Chương 2234: Thiên Đan Tư chán nản
Chương 2235: Hai sự lựa chọn
Chương 2236: Hoá ra là Khương chưởng môn đã đến cứu chúng ta
Chương 2237: Bọn ta đến tìm người
Chương 2238: Nhiệm vụ không đơn giản
Chương 2239: Hai Thiên Đế can dự
Chương 2240: Tiên Võ châu hiện nay
Chương 2241: Đạo ấn nhận chủ
Chương 2242: Dâng đến tận cửa rồi
Chương 2243: Làm người phải thành thật
Chương 2244: Được lắm đấy sư tôn
Chương 2245: Đây còn là Luyện khí sư sao?
Chương 2246: Liễu yếu đào tơ
Chương 2247: Một yêu cầu
Chương 2248: Nguyên thuật tam thiên trọng
Chương 2249: Vô Định Cổ Thánh
Chương 2250: Thực lực khiếp người
Chương 2251: Đạo hạnh không đủ
Chương 2252: Đột phá giới hạn
Chương 2253: Đột phá Thánh Tôn
Chương 2254: Manh mối của Phi Tiên môn
Chương 2255: Kẻ địch thần bí
Chương 2256: U tộc
Chương 2257: Một chọi bốn

Chương 2258: Khương chưởng môn khiêm tốn tiếp thu lời khuyên
Chương 2259: Nhân chứng vật chứng
Chương 2260: Hình mẫu của tu luyện giới
Chương 2261: Hóa ra khó đối phó vậy à
Chương 2262: Khư giới
Chương 2263: Suối nguồn
Chương 2264: Khư giới này phức tạp quá
Chương 2265: Thiên U Kim Giác Sư
Chương 2266: Lại là Ngự Thiên thuật?
Chương 2267: Sư yêu thận trọng
Chương 2268: Ai cho các ngươi đi
Chương 2269: Cáo mượn oai hùm
Chương 2270: Cửu bảo tiên sa
Chương 2271: Liêm Thiên
Chương 2272: Thật không biết điều
Chương 2273: Vu thuật quỷ dị
Chương 2274: Vậy mà chỉ là phân thân?
Chương 2275: Mượn đao giết người
Chương 2276: Ngươi cũng là Vu tộc?
Chương 2277: Người tiếp theo là ai?
Chương 2278: Thế nào cũng là chết
Chương 2279: Cách dùng đúng đắng của tọa ky
Chương 2280: Tiên U trì
Chương 2281: Thượng du có khách đến
Chương 2282: Là thật là ảo
Chương 2283: Tộc quần mới được tạo ra
Chương 2284: Phù Ly lão tổ

Chương 2285: Hậu bối Thiên tộc
Chương 2286: Thiên giai thập tam trọng
Chương 2287: Tinh Linh diệu cảnh
Chương 2288: Làm sao ngươi vào được?
Chương 2289: Bị ép hại người
Chương 2290: Ta không phải là đối thủ của hắn
Chương 2291: Nhanh chuẩn ác
Chương 2292: Đá mài dao
Chương 2293: Một mình ta gánh vác
Chương 2294: Cách giành thắng lợi
Chương 2295: Cũng chỉ mười viên mà thôi
Chương 2296: Chỉ có một viên?
Chương 2297: Nhẹ nhàng giành chiến thắng
Chương 2298: Pháp tắc tuần hoàn
Chương 2299: Nguy cơ của Khư giới
Chương 2300: Chúa tể thứ nhất lại là ngươi
Chương 2301: Đế khí nhân quả
Chương 2302: Vị trí chúa tể
Chương 2303: Pháp tắc đáng sợ
Chương 2304: Người tài làm nhiều
Chương 2305: Pháp tắc nghịch tuần hoàn
Chương 2306: Cửu Bảo Tiên châu
Chương 2307: Thực lực tăng vọt
Chương 2308: Tranh đấu pháp tắc
Chương 2309: Vị trí chúa tể
Chương 2310: Pháp tắc chi nhãn
Chương 2311: Tiên nhân ở đây rất nhiệt tình
Chương 2312: Trở mặt với tốc độ ánh sáng

Chương 2313: Thái độ của Thánh Hoàng
Chương 2314: Khương Thành phong quan
Chương 2314: Khương Thành phong quan
Chương 2315: Khương chưởng môn đức độ
Chương 2316: Cửu biệt trùng phùng
Chương 2317: Sự thay đổi của Tiên Võ châu
Chương 2318: Vượt khỏi không gian
Chương 2319: Hiệu quả của tinh linh châu
Chương 2320: Linh ý thập tam trọng
Chương 2321: Uy của Lẫm Đế
Chương 2322: Đây cũng tính là nơi tốt à?
Chương 2323: Không biết điều
Chương 2324: Đánh nhẹ nhàng như thế?
Chương 2325: Giúp người là cội nguồn của niềm vui
Chương 2326: Hư Đế giáng lâm
Chương 2327: Hư Đế giáng lâm
Chương 2328: Ai là kẻ địch?
Chương 2329: Đối đầu với Cổ Thánh
Chương 2330: Người được chọn làm Hư Đế
Chương 2331: Đế khí đặc biệt
Chương 2332: Toàn dựa vào vận may
Chương 2333: Trận chiến Chính Thần
Chương 2334: Chém giết Tu Đế
Chương 2335: Di thiên hoán địa
Chương 2336: Đồng minh của Vu tộc
Chương 2337: Những người quen của Thành ca
Chương 2338: Thứ hạng của Lam Đề
Chương 2339: Chim khôn biết chọn cây mà đậu

Chương 2340: Giúp Vu tộc giữ thể diện
Chương 2341: Chúa tể hiện thân
Chương 2342: Thì ra là hắn
Chương 2343: Chúa tể tưởng bở
Chương 2344: Ngang tài ngang sức
Chương 2345: Pháp tắc phá vỡ sự cân bằng
Chương 2346: Lại giết Cổ Thánh
Chương 2347: Khiêu chiến chúa tể
Chương 2348: Đây chính là Lí thế giới
Chương 2349: Cơ duyên thăng cấp hoang đường
Chương 2350: Lạc Tiên đảo
Chương 2351: Con sâu làm rầu nồi canh
Chương 2352: Người dưới đáy hồ
Chương 2353: Pháp tắc tập kích
Chương 2354: Một mình chống lại
Chương 2355: Thế giới trong cơ thể ổn định
Chương 2356: Nguyên Tiên giới xao động
Chương 2357: Suối nguồn thứ bảy
Chương 2358: Uy vọng của Khương Thành
Chương 2359: Gặp lại Thương Linh
Chương 2360: Khải hoàn mà về
Chương 2361: Tình cảnh của Phi Tiên môn
Chương 2362: Hiệu lệnh quần long
Chương 2363: Mỗi người một ngả
Chương 2364: Tranh giành xuất chiến
Chương 2365: Đánh đến choáng váng
Chương 2366: Giao phong thần hồn
Chương 2367: Chính Thần bị dọa sợ

Chương 2368: Không ai dám chặn
Chương 2369: Lam Anh
Chương 2370: Kể cả người mình cũng không ép được?
Chương 2371: Vị tôn chủ có lai lịch không nhỏ
Chương 2372: Cửu Đình Cung bọn ta biết nói lý
Chương 2373: Băng Phượng Cơ Dao
Chương 2374: Đều là người của mình
Chương 2375: Băng nữ đáng sợ
Chương 2376: Chủ động xuất kích
Chương 2377: Đừng để hắn xuất quan
Chương 2378: Như vậy rồi vẫn không đánh trả hả?
Chương 2379: Cảm giác tồn tại của minh chủ
Chương 2380: Cường địch tập kích
Chương 2381: Lại chiến với Chính Thần
Chương 2382: Kẻ địch thật sự
Chương 2383: Sao lại là Lí thế giới nữa?
Chương 2384: âm thanh của Lí thế giới
Chương 2385: Tiễn đưa Cửu Đình cung
Chương 2386: Suối nguồn thứ sáu
Chương 2387: Giáng Thần đài
Chương 2388: Suối nguồn hội tụ
Chương 2389: Lạc Tiên đảo hiện thế
Chương 2390: Hóa ra là ngươi
Chương 2391: Thực lực của Di
Chương 2392: Lạc Tiên điện
Chương 2393: Đây là muốn phản chủ sao
Chương 2394: Ngươi thật sự là một nhân tài
Chương 2395: Thiên phú lưu hỏa

Chương 2396: Kế hoạch của Di
Chương 2397: Chí Thủy Nguyên Phách
Chương 2398: Cuộc phản công của suối nguồn
Chương 2399: Thắng dễ như chẻ tre
Chương 2400 : âm mưu của Giáng Thần đài
Chương 2401: Vị diện thiên hoa bản
Chương 2402: Giằng co
Chương 2403: Thiên Cơ Vô Nhan
Chương 2404: Phần thưởng qua cửa
Chương 2405: Bốn món thần khí
Chương 2406: Khương minh chủ vô hình
Chương 2407: Chết đi sống lại
Chương 2408: Khương minh chủ tổn thương nguyên khí
Chương 2409: Giúp đối phương đôi chút vậy
Chương 2410: Thay đổi diện mạo
Chương 2411: Thiên Lưu cung
Chương 2412: Gặp lại Lẫm Đế
Chương 2413: Đạo ấn bị quản chế
Chương 2414: Đứng ngồi không yên
Chương 2415: Hành động của Khương Thành
Chương 2416: Tả Thập Nhất
Chương 2417: Khương Thành hiện thân
Chương 2418: Không lẽ hắn cũng có hệ thống?
Chương 2419: Ngọc phù bị nứt ra
Chương 2420: Nguyên năng
Chương 2421: Niềm vui bất ngờ
Chương 2422: Giáng Thần đài
Chương 2423: Đánh cược với Hữu Thất

Chương 2424: Không thể thoát khỏi mộng cảnh
Chương 2425: Phá cục
Chương 2426: Đề nghị của Tả Tam
Chương 2427: So tài thả câu
Chương 2428: Hồn Nguyên Vô Cấu
Chương 2429: Vận khí của ngươi tốt thật đấy
Chương 2430: Coi như ngươi thắng
Chương 2431: Tiên Sơn
Chương 2432: Cơ hội mà Khương Thành tạo ra
Chương 2433: Trường Sinh quán
Chương 2434: Nguyên Tướng cấp điện đường?
Chương 2435: Rốt cuộc mạnh đến đâu
Chương 2436: Vầng sáng tiên thụ
Chương 2437: Người này không được tha
Chương 2438: Nguyên Tướng cấp điện đường?
Chương 2439: Thủ Tê nguyên thuật
Chương 2440: Tôn trọng con tin một chút
Chương 2441: Kiếm chủ đại nhân
Chương 2442: Tám chiếc kiệu to
Chương 2443: Hoá ra ngươi chính là kiếm chủ
Chương 2444: Đối quyết Thu Vũ Tuyền
Chương 2445: Vô cùng kỳ diệu
Chương 2446: Được ăn cả ngã về không
Chương 2447: Thực lực không cho phép khiêm tốn
Chương 2448: Quả nhiên chỉ là Thánh Chủ mà thôi
Chương 2449: Ai cũng muốn tiêu diệt
Chương 2450: Bên trên chí hồn
Chương 2451: Sự thay đổi của Trường Sinh quán

Chương 2452: Cửa phá giới
Chương 2453: Khảo nghiệm chí mạng
Chương 2454: Vào sân chọn lọc
Chương 2455: Phân tổ kì lạ
Chương 2456: Gia tăng lực trọc
Chương 2457: Vô Đạo kiếm chuyển công thành thủ
Chương 2458: Vậy mà vẫn còn sống?
Chương 2459: Hai ngón tay
Chương 2460: Lẽ nào không phải hai mươi?
Chương 2461: Con đường vàng kim
Chương 2462: Bị giết một cách không ngờ
Chương 2463: Thế giới quái dị
Chương 2464: Thực lực gia tăng ngoài mong đợi
Chương 2465: Hắn vậy mà vẫn còn sống ư?
Chương 2466: Nguyên Tiên giới biến thiên
Chương 2467: Thực lực của Vô Định Cổ Thánh
Chương 2468: Tác dụng của Thiên Phong thạch
Chương 2469: Gặp thần giết thần
Chương 2470: Nàng mới là người thứ tư
Chương 2471: Thân phận của Thu Vũ Tuyền
Chương 2472: Đao Tịnh Trần
Chương 2473: Di hạ màn
Chương 2474: Cô lập Tiên Võ châu
Chương 2475: Trở về chốn cũ
Chương 2476: Hệ thống chiến đấu hỗn loạn
Chương 2477: Bảo vệ Phi Tiên môn
Chương 2478: Khuynh Hàn Kiếm Quyết
Chương 2479: Sự cứu vãn không thể hoàn thành

Chương 2480: Thăng cấp thành Cổ Thánh
Chương 2481: Thời đại mạt pháp
Chương 2482: Thế giới mới?
Chương 2483: Cảm ngộ của Khương Thành
Chương 2484: Một mặt trời
Chương 2485: Kiểm soát con đường vàng kim
Chương 2486: Bảy người hội tụ
Chương 2487: Nhiệm vụ nhẹ nhàng
Chương 2488: Ban thưởng thông quan
Chương 2489: Chủ của Thiên Phong thạch
Chương 2490: Sự xuất hiện trở lại của trọc ma
Chương 2491: Trong họa gặp phúc
Chương 2492: Tranh giành Tiên Sơn
Chương 2493: Thanh trọc đồng thể
Chương 2494: Tân Tiên giới
Chương 2495: Minh hữu của Phi Tiên môn
Chương 2496: Linh giai linh phẩm?
Chương 2497: Bia đá chấn động
Chương 2498: Uy lực của khí hải lực trọc
Chương 2499: Các ngươi không phải minh hữu sao?
Chương 2500: Đúng thật sự là minh hữu ư
Chương 2501: Trở về Phi Tiên môn
Chương 2502: Sự khác thường của Tiên Mẫu
Chương 2503: Một cuộc quyết chiến
Chương 2504: Kế hoạch của Khương Thành
Chương 2505: Chọn người vào đội
Chương 2506: Nếu ngươi hăng hái như thế
Chương 2507: Ý đồ của Tiên Mẫu

Chương 2508: Loạn lưu hỗn độn
Chương 2509: Bất ngờ thăng cấp
Chương 2510: Thiên Dịch sơn
Chương 2511: Đội thứ ba
Chương 2512: Tranh giành ghi danh
Chương 2513: Khương Thành điểm tướng
Chương 2514: Một chọi mười một
Chương 2515: Lực phòng ngự khó tin
Chương 2516: Không gian ảo
Chương 2517: Phương án thắng lợi lâu rồi mới thấy
Chương 2518: Bất cẩn đột phá
Chương 2519: Sao ngươi không nói sớm
Chương 2520: Khiêu chiến vượt cấp
Chương 2521: Nguyên năng khó tin nhất
Chương 2522: Nguyên năng của ngươi không linh lắm
Chương 2523: Tiêu hao đến Địa lão thiên hoang
Chương 2524: Bí cảnh không thể hủy diệt
Chương 2525: Khôi phục Nguyên Tiên giới
Chương 2526: Thánh Hoàng hiện thân
Chương 2527: Kiếm đạo hoàn mỹ mới
Chương 2528: Giáng Thần Giả thật sự
Chương 2529: Rời khỏi không gian ảo
Chương 2530: Thiên Đạo bị lãng quên
Chương 2531: Quy Tắc Thành Nguyên
Chương 2532: Trọc ma quý giá
Chương 2533: Gặp lại Lẫm Đế
Chương 2534: Bí mật của đạo ấn
Chương 2535: Đại ca dễ dãi

Chương 2536: Đoạt vị trí
Chương 2536: Đoạt vị trí
Chương 2538: Người kia là ai?
Chương 2539: Chấm điểm thiên phú
Chương 2540: Tôn trọng Khương tiền bối đi
Chương 2541: Nét bút thần
Chương 2542: Nằm qua cửa
Chương 2543: Không chiến mà bại
Chương 2544: Kẻ thù lạ lùng
Chương 2544: Mỗi người một ngả
Chương 2545: Tiểu đội cùng đường
Chương 2546: Thể hệ hỗn độn
Chương 2548: Sự thay đổi mượt mà
Chương 2547: Một chi đội khác
Chương 2548: Thực lực của Vô Lăng
Chương 2549: Ai thôn tính ai
Chương 2550: Hắn sao có thể là Khương Thành tiền bối
Chương 2551: Người không bị thiên đạo ghi chép lại
Chương 2552: Sự thay đổi của thế giới bên trong
Chương 2553: Sự thay đổi của Tiên Mẫu
Chương 2554: Bố cục dài dòng
Chương 2555: Tung tích của tiên thụ
Chương 2556: Trở về Phi Tiên môn
Chương 2557: Sức mạnh phá vỡ sự cần bằng
Chương 2558: Thế giới thuộc về mình
Chương 2559: Chiến hỏa lại nổ ra
Chương 2560: Các ngươi mà cũng Phi Tiên môn?
Chương 2561: Lãnh địa Khương Thành

Chương 2562: Vô Địch minh
Chương 2563: Đại hội Chân Thần
Chương 2564: Tung tích của những người quen
Chương 2565: Tranh đoạt minh chủ
Chương 2566: Năm câu hỏi
Chương 2567: Cường địch tập kích
Chương 2568: Hi vọng cuối cùng
Chương 2569: Thể diện của Tam Nhãn Hổ
Chương 2570: Xin cho phép ta chém hắn
Chương 2571: Thực lực chỉ đến vậy thôi sao
Chương 2572: Tốt nhất là phái thêm nhiều người
Chương 2573: Không cần binh khí
Chương 2574: Hóa ra là hắn
Chương 2575: Uy danh của Khương Thành
Chương 2576: Lời kêu gọi
Chương 2577: Huynh đệ đồng tâm
Chương 2578: Thiên Thần còn sống?
Chương 2579: Vô Lăng đáng ngờ
Chương 2580: Thủ đoạn lôi kéo Khương Thành
Chương 2581: Nghi thức nghênh đón
Chương 2582: Không sớm nói các ngươi là đạo lữ
Chương 2585: Phá vỡ hư vô
Chương 2584: Chiến đấu
Chương 2585: Gặp lại Chiến Đế
Chương 2586: Cách qua cửa
Chương 2587: Thu hoạch ngoài ý muốn
Chương 2588: Mưu tính của Vô Lăng
Chương 2589: Ca là dân chuyên nghiệp

Chương 2590: Đạo Ảnh
Chương 2591: Ngươi cũng không muốn nàng ta hương tiêu ngọc vẫn chứ
Chương 2592: Vòng xoáy tác dụng thần kỳ
Chương 2593: Người thừa kế của Thiên Thần
Chương 2594: Đồng đội tiêu chuẩn
Chương 2595: Không phải là ngươi là cố ý nhường chứ?
Chương 2596: Quà tặng của Thành ca
Chương 2597: Thiên Đạo trong cơ thể
Chương 2598: Thân phận của Vô Lăng
Chương 2599: Nghịch thiên cải mệnh
Chương 2600: Bốn người tỷ thí
Chương 2601: Vị khách thần bí
Chương 2602: Thiên Thần đến
Chương 2603: Vị diện thứ năm
Chương 2604: Thế quân lực địch
Chương 2605: Chồng chất nghi ngờ
Chương 2606: Hào quang của Chí
Chương 2607: Ngươi vậy mà lại ra tay tương trợ
Chương 2608: Người chiến thắng đài cao chín tầng
Chương 2609: Ngồi mát ăn bát vàng
Chương 2610: Lực thanh
Chương 2611: Uy năng của mộc trượng
Chương 2612: Đế khí thông thiên
Chương 2613: Cười đến cuối cùng
Chương 2614: Lên đây thử xem
Chương 2615: Bốn ngọn lửa
Chương 2616: Tiên Mẫu không gì không thể làm được!

Chương 2617: Sao nàng lại mạnh như vậy?
Chương 2618: Thời đại thay đổi
Chương 2619: Lồng giam thần quang
Chương 2620: Mở một mặt lưới
Chương 2621: Một cuộc tranh luận
Chương 2622: Sinh Diệt Hoàn
Chương 2623: Ở lại
Chương 2624: Vì Nguyên Tiên giới mà ẩn lui
Chương 2625: Không chịu nổi một đòn
Chương 2626: Chí nhiệt tình
Chương 2627: Hào quang như thế
Chương 2628: Thần khí đệ nhị
Chương 2629: Quyền hạn của Chí
Chương 2630: Tiên Mẫu thất bại thảm hại
Chương 2631: Thần khí chủy thủ
Chương 2632: Hơi thở của Chỉ Dư
Chương 2633: Cắn nuốt Thiên Đạo
Chương 2634: Thần khí trấn căn nguyên
Chương 2635: Ba ngàn căn nguyên quy tắc
Chương 2636: Một kích hoàn mỹ
Chương 2637: Giá trị thống ngự tăng vọt
Chương 2638: Tung tích của Chí
Chương 2639: Di bia tứ giới
Chương 2640: Vũ lực
Chương 2641: Một chiêu miểu sát
Chương 2642: Người say ngủ
Chương 2643: Tứ bia hội tụ
Chương 2644: A Hoàng và A Linh

Chương 2645: Thế giới ngoại thể
Chương 2646: Vị diện có thiếu sót
Chương 2647: Công dụng thần kỳ của di bia tứ giới
Chương 2648: Chương 2650: Thụ nghiệp truyền đạo
Chương 2649: Năng lực của A Hoàng
Chương 2650: Bốn hệ thống
Chương 2651: Tăng đẳng cấp
Chương 2652: Thu Vũ Tuyền không nổi tiếng
Chương 2653: Lúc linh lúc không
Chương 2654: Kinh tài tuyệt diễm
Chương 2655: Mong đợi của Khương Thành
Chương 2656: Ta đã sớm biết
Chương 2657: Sức mạnh của lý niệm
Chương 2658: Hướng dẫn của Khương Thành
Chương 2659: Hào quang mở ra
Chương 2660: Khách không mời mà đến
Chương 2661: Kẽ hở của bản ngã
Chương 2662: Khoảng cách khổng lồ
Chương 2663: Sức mạnh vô địch
Chương 2664: Kiếm vô địch
Chương 2665: Khương Thành vào sân
Chương 2666: Cuộc chiến của vua làm màu
Chương 2667: Khương Thành dốc toàn lực
Chương 2668: Một chiếc lông vũ
Chương 2669: Hạt giống thanh khí
Chương 2670: Hóa thành hỗn độn
Chương 2671: Lựa chọn của Chí
Chương 2672: Lựa chọn của Kỷ Linh Hàm

Chương 2673: Kiếp trước kiếp này của hệ thống
Chương 2674: Hệ thống hoàn toàn mới
Chương 2675: Thiên La Sử
Chương 2676: Cá chết lưới rách
Chương 2677: Cứu giúp
Chương 2678: Tuyệt cảnh phùng sinh
Chương 2679: Giữ lại đường sống
Chương 2680: Khương Thành trở về
Chương 2681: Trạng thái của bây giờ
Chương 2682: Trộm căn nguyên
Chương 2683: Kế hoạch thuận lợi
Chương 2684: Tính toán cuối cùng
Chương 2685: Thần khí bị phế
Chương 2686: Dễ dàng sụp đổ
Chương 2687: Cho ngươi một cơ hội thể hiện
Chương 2688: Anh hùng hạ màn
Chương 2689: Thế giới của thiên nhiên
Chương 2690: Điều kiện của Khương Thành
Chương 2691: Tiên Mẫu hồi phục
Chương 2692: Thái La giới
Chương 2693: Đại kết cục

——— o O o ———

Chương 1: Muốn chết mà sao khó như vậy

Hồn phách của Khương Thành tung bay ở bên cạnh thi thể của mình, một mặt thật thà nhìn hệ thống biểu diễn.

“Ting, kiểm tra thấy đến kí chủ đã chết, hệ thống vĩnh viễn bất bại chính thức được kích hoạt.”

Ting cái đậu móe nhà ngươi, sao mấy ngày trước không ting?

“Kí chủ thu hoạch được một trăm triệu cái mạng, sau này một khi bị giết, đều sẽ được đầy máu phục sinh trong vòng 30 giây.”

“Giữa sinh tử có đại cơ duyên, sau khi phục sinh, kí chủ chắc chắn có thể chiến thắng đối phương…”

Mặc dù kỹ năng quá bị động rồi, nhưng Thành ca biểu thị vẫn rất bình tĩnh, hắn biết ngay mà, sau khi xuyên không kiểu gì mà chả có mấy thứ hack như kiểu hệ thống.

Vấn đề là cái hệ thống này quá cmn bị động rồi.

Lúc trước địa điểm xuyên không lại là một cái sơn động sâu mấy trăm mét, bốn vách tường trơn mượt, bò cũng không bò lên nổi.

Hắn chờ bảy tám ngày cũng không có ai đi ngang qua, cuối cùng thế mà chết khát ở bên trong đó, biến thành sỉ nhục của đám người xuyên không.

Sau đó, cái này hệ thống chó chết này mới xuất hiện.

“Ting, kiểm tra thấy đến kí chủ vừa mới bị chết khát, hệ thống đang bố trí cách để chiến thắng.”

“Kí chủ thu hoạch được Thiên Hoang Bất Diệt Thể, từ đây không còn cần ăn uống gì nữa.”

“Chú thích: Thiên Hoang Bất Diệt Thể là thể chất cao cấp nhất trong tam giới, có thể tự động thu nạp linh khí xung quanh, tốc độ tu luyện vô song. Huyền diệu thông thần, thọ cùng trời đất, vượt xa mọi người trong tam giới, không bị Thiên Nhân Ngũ Suy ảnh hưởng.”

“Kí chủ phục sinh!”

Mười mấy giây sau…

Hồn phách của Khương Thành về lại trong thân thể, toàn thân bị một đạo kim sắc quang mang từ trên trời giáng xuống bao phủ.

Đắm mình trong đó, cảm giác cả người đều trở nên rực rỡ hẳn lên.

Quang mang lóe lên một cái rồi biến mất.

Cảm giác đói bụng không còn nữa.

Mặt trở nên càng đẹp trai hơn, dáng người trở nên càng hoàn mỹ hơn.

Hắn nhìn qua bảng hệ thống của mình.

Kí chủ: Khương Thành.

Chủng tộc: nhân tộc.

Cảnh giới: phàm nhân.

Thần thông: không.

Công pháp: không.

Võ kỹ: không.

Pháp bảo: không.

Đẳng cấp hệ thống: 1 (mỗi ngày 1 lần, không thể cộng dồn)

Mỗi ngày 1 lần?

Ý là mỗi ngày chỉ có cơ hội phục sinh một lần?

Còn có, dựa theo lệ cũ, quà tân thủ cũng không cho sao?

Khương Thành đợi rất lâu, rất lâu…

Nhưng hệ thống này cứ như là vừa nãy nói một hơi quá nhiều, bây giờ đại não thiếu dưỡng khí vậy, không có chút động tĩnh nào.

Đây coi là chuyện gì xảy ra?

Thế là xong rồi?

Ngoại trừ cảm giác không còn đói và khát nữa thì hắn cũng không thấy mình có gì khác so với bình thường.

Tốc độ tu luyện vô song, có thể tự động thu nạp linh khí xung quanh, chẳng khác gì là nằm không cũng có thể thăng cấp.

Cái này nghe xong chính là trâu cmn bò, tu đến cảnh giới biết bay là có thể ra ngoài rồi sao?

Vấn đề là, sơn động này và địa giới xung quanh thế mà một chút xíu linh khí đều không có.

Hắn bây giờ cũng đã hiểu rồi, hệ thống này là loại hình bị động kích hoạt, muốn kích hoạt càng nhiều ban thưởng, chỉ có thể chết càng nhiều lần.

Cho nên, hắn cần gặp được người, tốt nhất người kia phải là cao thủ thần thông quảng đại.

Đáng tiếc sơn động này gió êm sóng lặng, đừng nói người sống, ngay cả con côn trùng cũng không có, hắn không gặp được một chút nguy cơ nào.

Nhìn vách núi bốn phía kiên cố vô cùng bóng loáng, hắn chợt nảy ra một ý tưởng.

Không có nguy cơ, vậy thì tự mình chế tạo nguy cơ!

Ta đập đầu vào tường tự sát được rồi chứ gì?

Ngày thứ hai, sau khi số lần phục sinh được hồi lại, hắn làm tư thế chuẩn bị đâm đầu vào vách tường.

Chạy được hơn ba mươi mét, âm thanh nhắc nhở của hệ thống mới vang lên.

“Xét thấy hành động trước mắt của kí chủ là tự sát, hệ thống ngoài định mức đưa ra nhắc nhở tri kỷ—— tự sát là hành động thuộc ý nguyện tự thân của kí chủ, hệ thống lấy việc tôn trọng ý nguyện kí chủ làm chuẩn tắc hàng đầu, nên sẽ không kích hoạt công năng phục sinh.”

Tri kỷ?

Kỷ cái đậu móe nhà ngươi ấy!

Ngươi nếu thật sự là tôn trọng ý nguyện của ta, thì mang ta ra ngoài đi chứ!

Khương Thành không kịp phanh, lúc đến sát vách tường rồi chỉ có thể dùng hai tay để chống, cuối cùng vẫn đụng vào vách tường.

Sơn động này cũng không biết là nằm ở nơi hoang tàn vắng vẻ tuyệt địa nào, cả một tháng sau đó cũng không có chút động tĩnh nào.

Thậm chí ngay cả nước mưa cũng không có một giọt.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể quá chi là trâu bò.

Cho dù một chút tu vi cũng không có, nhưng hắn bất lão bất tử, trên mặt ngay cả một chút tiều tụy cũng không nhìn thấy, mỗi ngày còn sẽ tự động 'hút bụi'.

Phần lớn thời gian Khương Thành đều dùng để ngủ, thỉnh thoảng tỉnh lại nhàm chán liền mắng hệ thống vài câu.

Hắn xem như đã nhìn ra rồi, đây là muốn chơi chết hắn đây mà.

Cho hắn cái hệ thống, kết quả xuất phát điểm lại không đúng.

Cho cái kỹ năng ngầu bá cháy bò chét, kết quả lại chẳng được gặp người nào.

Nguyện vọng lớn nhất bây giờ của hắn chính là có một người sống đến đây, thực sự không có người thì 'cử' tới con mãnh thú hay yêu thú cái gì đó cũng được!

"Aaa!"

Tiếng thét chói tai trên không đánh gãy giấc ngủ của hắn.

Rốt cục có người sống xuất hiện sao?

Thành ca muốn rớt nước mắt.

Hắn ngẩng đầu, liền thấy một chiếc váy đang rất tôn trọng định luật của Newton.

Váy mỏng màu trắng lúc rơi xuống thì bay phất phới lên trên, đôi chân dài nhỏ đạp lung tung giữa không trung, phóng đại trong tầm mắt của hắn với tốc độ cực nhanh.

Bịch!

Chủ nhân của chiếc váy lụa trắng dài ngã cái bịch xuống nền sơn động.

Hizzz…

Khương Thành không khỏi lộ ra thần sắc tiếc hận, cao như vậy, bộ vị mấu có khi nào bị ngã bẹp luôn không ta?

Kỷ Linh Hàm khó khăn bò lên, phản ứng đầu tiên không phải nhìn bốn phía, mà là vội vàng vuốt vuốt sợi tóc tán loạn, phủi phủi váy áo.

Hình tượng vẫn là rất quan trọng mà!

Nàng nhìn qua chừng mười sáu mười bảy tuổi, ngũ quan tinh xảo, lông mi dài cong vút, đôi mắt đen nhánh uyển như sóng nước.

Mặc dù trên quần áo dính vết máu và bụi bặm hỗn hợp, tóc tai cũng không tính là mềm mại, khuôn mặt còn ửng đỏ, lại cho người ta một loại mỹ cảm kinh tâm động phách.

Trọn vẹn 5 giây về sau, chỉnh lý dung nhan hoàn tất, Kỷ Linh Hàm mới chú ý tới nơi này còn có một người khác.

Nghĩ đến truy binh sau lưng mình, nàng có chút sợ hãi.

Vội vàng lui về phía sau hai bước, lấy linh khí phi kiếm của mình ra.

“Ngươi là ai!”

Khương Thành cười, hoan thanh tiếu ngữ bắt đầu khiêu khích.

“Ta là đại gia của ngươi, còn không mau giết ta đi!”

Chương 2: Mau giết ta

Mặc dù mỹ nữ rất đẹp mắt, nhưng Khương Thành là Mr. sự nghiệp nên vẫn đặt chuyện sự nghiệp lên trên hết.

Nhanh lên giết ta đi, giết ta xong ta còn thăng cấp.

Đừng lề mề nữa!

“Ting, xét thấy hành vi hiện tại của kí chủ, hệ thống ấm áp nhắc nhở, có thể chủ động khiêu khích đối phương, nhưng dùng ngôn ngữ thỉnh cầu đối phương đánh giết mình, sẽ bị phán định là kí chủ muốn tự sát.”

Muốn tự sát, hệ thống sẽ thành toàn đó.

Phốc!

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống suýt nữa thì làm Khương Thành tức đến thổ huyết.

Hắn vốn còn nghĩ, sau khi rời khỏi đây sẽ đi khắp nơi tìm người giết mình.

Dù là dùng tiền mời cũng được!

Nếu như tìm tới đệ nhất cao thủ thế giới này, như thế mình không phải rất nhanh cũng có thể thay đổi thành mạnh nhất rồi sao?

Hoá ra loại thao tác này cũng coi như là tự sát?

“Ngươi nói cái gì?”

Kỷ Linh Hàm sững sờ nhìn lên nam tử trẻ tuổi trước mặt, có chút hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không.

Nàng thề đời này mình chưa thấy qua người nào đẹp trai như vậy, gương mặt kia đơn giản chính là kiệt tác của ông trời, làm cho người khác tìm không ra một chút tì vết.

Thậm chí, ẩn ẩn còn có cảm giác một loại thiên địa đại đạo nào đó.

Đó là chuyện đương nhiên, để phù hợp với khí chất nên có của Thiên Hoang Bất Diệt Thể, dung mạo của Khương Thành đã bị hệ thống điều chỉnh tinh vi qua.

Nhưng một người đẹp trai như vậy, mà hình như đầu óc lại có vấn đề.

Bảo mình giết hắn?

“Không có gì.”

Khương Thành vội khoát khoát tay, vẻ mặt tươi cười, làm bộ mình vừa nãy không nói gì.

Nói đùa, khiêu khích bị giết liền chết vô ích.

Kỷ Linh Hàm ở đối diện bỗng nhiên lại che miệng thầm kinh ngạc nói.

“Ngươi, ngươi chỉ là người bình thường, sao lại xuất hiện ở đây?”

Nàng là tu sĩ, dùng thần thức hơi tìm kiếm một chút liền nhìn ra trong cơ thể Khương Thành vậy là một chút linh khí cũng không có.

“Vì sao người bình thường không vào được?”

Khương Thành hứng thú hỏi ngược một câu, thật ra chỉ là giả vờ hỏi vậy để biết thêm tình hình nơi này thôi.

“Nơi này chính là Phong Tuyệt Chi Địa, áp lực nặng nề, người bình thường sau khi đi sẽ bị vỡ vụ tâm mạch mà chết.”

Vậy mình làm sao ngay từ đầu cũng không có cảm giác gì?

Chẳng lẽ là do có hệ thống hộ thể?

“Haizzz…”

Khương Thành thở dài một tiếng, điều chỉnh một chút biểu cảm.

“Nữ oa, lão phu ở chỗ này đã ngàn năm rồi, chính là để chờ đợi người hữu duyên đến. Chúc mừng ngươi, trúng thưởng!”

Hử!

“Ngàn năm?”

Mặc dù trước đó không lâu còn ở trong trạng thái bị đuổi giết, Kỷ Linh Hàm vẫn bị câu nói này làm cho tức cười.

“Ngươi cứ ở đó mà chém gió đi, người bình thường có thể sống trăm tuổi đã hiếm thấy, còn ngàn năm!”

Nàng tự nhiên là không tin, tu sĩ muốn trú nhan, ít nhất cũng phải tới cảnh giới Nhập Thánh.

Người trước mặt này một chút linh lực cũng không có, làm sao có thể.

Khương Thành chắp hai tay sau lưng, ngửa đầu nhìn trời.

Lại hỏi ngược một câu: “Sơn động sâu như vậy, người bình thường ngã xuống còn có thể sống sao?”

Hỏi lại mới có thể nắm giữ quyền chủ động, không phải sao?

Kỷ Linh Hàm suy nghĩ, thật đúng là như vậy.

Ngay cả nàng là tu sĩ đã vượt qua Tôi Thể, Ngưng Mạch, Dẫn Khí, đạt đến Tụ Nguyên cảnh mà rơi xuống toàn thân còn đau

nhức, người bình thường ngã xuống chắc là ngã nhão nhoẹt mới đúng chứ nhỉ?

“Vậy sao ngươi lại không có chút linh khí nào?”

Khương Thành đã sớm nghĩ lí do xong rồi.

“Lão phu chính là Thái Sơ chân nhân ngàn năm trước tung hoành một phương, năm đó cùng kẻ địch quyết đấu, vô ý bị ám toán, tu vi bị phong ấn, cuối cùng bị nhốt ở chỗ này!”

“Nữ oa, nếu ngươi mang bản tọa ra ngoài, bản tọa sẽ tặng ngươi chút tạo hóa!”

Chính hắn còn chưa ra khỏi cửa tân thủ đây, lấy ở đâu ra cái gì tạo hóa. Nhưng mà vì lừa Kỷ Linh Hàm dẫn hắn đi lên, cũng coi là phí hết tâm tư.

Kỷ Linh Hàm chưa từng nghe qua cái tên Thái Sơ chân nhân, nhưng mà nghĩ lại, toàn bộ Phi Vân Châu rộng lớn như vậy.

Hạ hạt có bảy phủ, chỉ là Thanh Lan phủ chỗ nàng đã rộng mấy chục vạn dặm, tông môn gia tộc san sát, làm sao có thể danh hào mỗi cao thủ đều nghe qua được.

Huống chi, còn là nhân vật ngàn năm trước đó.

Có thể sống ngàn năm, vậy ít nhất cũng phải là cao nhân Thiên Mệnh cảnh!

Tu luyện từ Tôi Thể bắt đầu, có Ngưng Mạch, Dẫn Khí, Tố Linh, Tụ Nguyên, Phân Hồn, Linh Đài, Thiên Mệnh, Đạo Cung… rất nhiều cảnh giới.

Thiên Mệnh cảnh còn cao hơn người mạnh nhất Thanh Lan phủ, Kỷ Linh Hàm cũng không tưởng tượng ra được các cao nhân có cảnh giới ấy mạnh thế nào, thần thông uy năng bao nhiêu.

Người trước mặt này, thấy thế nào đều không giống.

“Tiền bối…”

Mặc dù không tin lắm, nhưng cẩn thận vẫn hơn, nàng vẫn là không tự chủ sửa lại xưng hô.

“Ta cũng không bay lên được.”

“Ồ? Ngươi còn chưa biết bay?”

“Ta biết bay, nhưng nơi này là Phong Tuyệt Chi Địa, không đến Phân Hồn cảnh đều không thể vượt qua áp lực nơi này.”

Khương Thành lập tức thất vọng, cái người công cụ này thực lực không đủ.

Xem ra, vẫn là phải nghĩ một chút xíu biện pháp ‘Cảm hóa’ nàng.

Đợi một thời gian… Nàng nhất định sẽ không phụ sự mong đợi mà giết mình.

“Tìm được rồi!”

“Ở chỗ này!”

Trên cửa động bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng hô hoán mang theo ngạc nhiên, ngay sau đó có bốn bóng người nhảy xuống.

“Tiểu tiện nhân, ta muốn xem xem ngươi còn có thể chạy trốn tới đâu đây!”

Cầm đầu một nữ tử có gương mặt đang rất khó chịu, gương mặt xinh đẹp cau có, cầm Ngân Kiếm trong tay chỉ thẳng vào Kỷ Linh Hàm.

Phía sau nàng còn có ba nam đệ tử, sau khi đi xuống thì lập tức bao vây lại.

Thật đúng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, Khương Thành bình tĩnh đến không thể lại bình tĩnh hơn yên lặng khen ngợi.

“Diêu Vân Huyên, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

Kỷ Linh Hàm đứng dậy, thuận tiện còn chắn trước mặt Khương Thành.

Hành động nhỏ này, khiến hắn đối với ‘công cụ người’ này cũng có ấn tượng tốt lên rất nhiều.

“Hừ, Kỷ Linh Hàm, trước kia không phải là ngươi rất lợi hại sao?”

“Năm ngoái bảy phái tỷ thí, ngươi ngay trước mặt nhiều người như vậy đánh bại ta, làm ta mất mặt, có phải cảm thấy rất uy phong không?”

“Bây giờ Phi Tiên Môn các ngươi bị diệt môn rồi, ngươi tiếp tục uy phong nữa đi!”

Chương 03: rốt cục cũng bị giết

Diêu Vân Huyên mặt mày hớn hở, rất là đắc ý, giống như mèo đang vờn chuột.

Là đệ nhất thiên tài tu luyện trong năm phái xung quanh Trường Hoa Sơn, lúc trước Kỷ Linh Hàm là nữ thần đệ tử các phái sùng bái hướng tới, Diêu Vân Huyên không ít bị mang ra so sánh với nàng.

Ghen ghét sinh ra hận ý đã tích lũy nhiều năm.

Nhưng mà ba ngày trước, Cực Nguyệt tông của nàng liên hợp với ba phái còn lại bất ngờ tấn công Phi Tiên Môn.

Ngoại trừ một số ít đệ tử, các trưởng lão và môn nhân khác của Phi Tiên Môn cơ hồ toàn quân bị diệt, tương đương với bị diệt môn.

Diêu Vân Huyên cũng tham dự đại chiến vây công kia, mặc dù chỉ ở sau lưng các trưởng lão phất cờ hò reo, nhưng việc truy sát Kỷ Linh Hàm nàng lại tích cực hơn ai hết.

Ba tên nam đệ tử kia cũng là nhao nhao nở nụ cười.

“Diêu sư muội lúc trước chỉ là sơ ý, nên mới trúng chiêu của nàng mà thôi.”

“Không cần Diêu sư muội tự mình động thủ, sư huynh ta giúp ngươi xử lý nàng là được rồi.”

“Không biết sư muội muốn nàng chết như thế nào?”

Diêu Vân Huyên là con gái Diêu Thu Lâm trưởng lão Luyện Dược Đường của Cực Nguyệt tông, có người tu sĩ nào mà không cần đan dược chứ.

Mặc dù Kỷ Linh Hàm đẹp đến mức không tưởng nổi, khiến bọn họ những kẻ địch này đều lòng ngứa ngáy khó nhịn, vô luận khí chất dung mạo tư thái hay là thiên phú đều hơn xa Diêu Vân Huyên.

Nhưng bọn họ biết lựa chọn như thế nào mới là có lợi cho con đường tu luyện của mình.

Nịnh bợ Diêu Vân Huyên, tương lai có thể được đến càng nhiều đan dược!

“Ta đâu có ý định giết nàng.” Diêu Vân Huyên lại là quỷ dị cười một tiếng.

“Ồ?”

Trong đó một tên nam đệ tử vội vàng kinh hô: “Sư muội thế mà lại nhân từ như vậy? Tấm lòng nhân từ này đúng là khiến người khâm phục…”

Giọng nói vô cùng khoa trương.

Hắn lần này đúng là tận dụng mọi cơ hội để nịnh bợ rồi, đến mức hai gã nam đệ tử còn lại cũng không khỏi cắn răng, thầm hận không nhanh miệng nắm bắt cơ hội nịnh bợ sư muội này.

Diêu Vân Huyên nhếch miệng, khinh thường nói: “Ngươi ngốc à? Còn nhân từ? Ta là muốn phế tu vi của nàng đi, mặt cũng rạch nát, sau này để nàng làm nha đầu cho ta sai sử, tra tấn mỗi ngày, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Hai gã nam đệ tử khác vội vàng cao giọng tán dương.

“Vẫn là sư muội có sáng tạo!”

“Cao, thật sự là quá cao, cách này chúng ta làm sao lại nghĩ không ra nhỉ?”

“Xem ra tu vi chúng ta một mực không bằng sư muội cũng là có nguyên nhân!”

Khương Thành ở một bên nghe mà không nhịn nổi nữa rồi, đám người này đúng là cực phẩm.

Xoạt!

Bi phẫn đan xen, Kỷ Linh Hàm rút kiếm ra, hàn quang xông thẳng về phía đối diện.

“Diêu Vân Huyên, hôm nay cho dù ta chết, cũng muốn kéo theo ngươi làm cái đệm lưng!”

Gương mặt vốn rất dịu dàng của nàng, dưới lửa giận bi phẫn có mấy phần uy nghiêm khiếp người, làm cho so Diêu Vân

Huyên lớn hơn nàng hai tuổi cũng không khỏi lui về phía sau một bước.

Nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến phe mình nhân số ưu thế, lập tức lại đã có tự tin.

“Chết? Cũng phải nhìn ngươi có cái bản lĩnh ấy không!”

“Kỷ Linh Hàm, ngươi cũng chỉ là Tụ Nguyên cảnh bát trọng, chúng ta bên này có bốn Tụ Nguyên cảnh, cũng không tin ngươi còn có thể làm nên trò trống gì!”

Nói xong, bốn người khác tất cả đều vào tư thế bắt đầu khai chiến.

Mặc dù Khương Thành không hiểu tu luyện, nhưng nhìn mấy người cũng nhìn ra được ai có cơ hội thắng lợi.

Kịch cũng xem đủ rồi, nhân vật chính nên ra sân thôi.

Đây chính là bốn ‘gói kinh nghiệm’ khó có được!

“Ta nói này, mấy người các ngươi có phải hay không quên mất nơi này còn có một người nữa? Đi vào địa bàn của bản tọa, đều không biết cúi chào sao, một chút cấp bậc lễ nghĩa đều không có!”

Hắn thản nhiên đi vào giữa, chắn ở trước mặt Kỷ Linh Hàm.

“Tiền bối, đây chỉ là ân oán giữa ta và bọn họ, ngươi không cần nhúng tay…”

Kỷ Linh Hàm lại vừa cảm động vừa lo lắng, tiền bối này đúng là nhiệt tình, nhưng bây giờ tu vi hắn đã mất hết.

Đừng nói là đối mặt Tụ Nguyên cảnh, dù chỉ là một người Tôi Thể cảnh đều có thể giết hắn.

Tùy tiện xông tới, đây không phải tự tìm đường chết sao?

Khương Thành bình tĩnh khoát tay áo, làm ra một tư thái đại nghĩa lẫm nhiên: “Yên tâm, có ta ở đây, bọn họ không thương tổn được ngươi!”

Kinh nghiệm phải lấy, hảo cảm cũng vẫn là có thể tiện tay hốt một mớ nha.

Còn lại bốn người đưa mắt nhìn nhau, sau đó cười ra tiếng.

“Ha ha ha, tên này bị điên à?”

“Còn tiền bối, một chút tu vi cũng không có, chẳng lẽ là một kẻ ngu?”

“Chắc là một đứa dại gái, còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân?”

Đám người Diêu Vân Huyên cũng không phải mù, đương nhiên vừa tiến đến đã nhìn thấy Khương Thành.

Nhưng mà bốn người liếc mắt qua cũng đã biết người này không có chút linh lực nào, chỉ là phàm nhân, bởi vậy tất cả đều không để ý đến hắn, chỉ coi hắn tạm thời không tồn tại.

Trong đó một tên nam đệ tử bởi vì ghen ghét với vẻ đẹp trai của Khương Thành, cười lạnh một tiếng, nôn nóng muốn ra tay: “Một phàm nhân cũng xứng tham gia?”

Kiếm chém xuống, máu bắn tung tóe.

Khương Thành rất dứt khoát ngã xuống trong vũng máu.

“Hả! Tiền bối??”

Kỷ Linh Hàm kêu lên sợ hãi, không dám tin vào hai mắt của mình.

Thế là chết rồi sao?

Không phải nói hắn là cao nhân ngàn năm trước tung hoành một phương sao? Coi như không có tu vi cũng nên có chút thủ đoạn gì chứ?

Nói thật, nàng nhìn thấy thái độ khác thường kia của Khương Thành, vốn còn nảy sinh mong đợi.

Có lẽ, hắn thật sự có thể sáng tạo kỳ tích?

Mà bây giờ, cái kỳ tích này tan vỡ.

“Ha ha ha ha, quả nhiên chỉ là cái bao cỏ!”

Diêu Vân Huyên hơi tiếc hận nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, tên nhóc này đẹp trai quá, nàng trước đó một mực không có lên tiếng, là dự định lặng lẽ bắt hắn về làm đồ chơi.

Chỉ cần dựa vào gương mặt kia, đã xứng đáng để cưng nựng cả đời rồi.

Nhưng mà chung quy cũng chỉ là phàm nhân, giết rồi thì giết thôi.

“Được rồi, bây giờ đến phiên ngươi!”

Nàng một lần nữa nhìn về phía Kỷ Linh Hàm, trong mắt tràn đầy tàn nhẫn và hưng phấn.

“Ting, kí chủ đã bị giết.”

Khương Thành đã trở thành trạng thái hồn phách, trong đầu liên tiếp vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Kiểm tra thấy thực lực bốn người bên địch, hệ thống trải qua phân tích, phục chế cho kí chủ toàn bộ thực lực của cha Diêu Vân Huyên.”

“Ting, phục chế hoàn tất! Kí chủ đã có được tu vi Phân Hồn cảnh tam trọng!”

“Kí chủ đã đạt thành Quan Nguyệt Tâm Pháp đệ tứ trọng của Cực Nguyệt tông!”

“Kí chủ đã tự động lĩnh ngộ Nhiếp Hồn Thuật tầng thứ hai!”

“Kí chủ đã tự động tập được sáu tầng của Hồ Nguyệt Ngự Kiếm Thuật!”

“Kí chủ đã trở thành luyện dược sư tam giai!”

“Kí chủ sắp hồi sinh!”

Chương 04: cha của Diêu Vân Huyên

Vù!

Một đạo ánh sáng nhạt trong suốt xẹt qua trên thi thể Khương Thành, hắn sống lại.

Vết máu trên người vẫn còn, nhưng nếu như nhìn kỹ trong cổ áo, sẽ phát hiện vết thương vừa nãy đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn bây giờ cảm thấy trạng thái của mình rất tốt, trước nay chưa từng tốt như vậy.

Trong thân thể tràn ngập linh lực, não bộ vô cùng tỉnh táo, chỉ cần một suy nghĩa trong đầu thế mà có thể cảm nhận được cảnh tượng hơn ngàn mét bên ngoài cửa hang.

Trừ cái đó ra, trong đại não còn đột nhiên xuất hiện cảm ngộ của Quan Nguyệt Tâm Pháp tứ trọng, bí pháp Nhiếp Hồn Thuật tầng thứ hai, và tâm quyết của sáu tầng Hồ Nguyệt Ngự Kiếm Thuật.

Hắn biết đó là thần thức, công pháp, bí pháp, kiếm quyết…

Cứ như là hắn đã tu luyện mấy chục năm, có sung túc linh lực và kinh nghiệm chiến đấu, hoàn toàn không có một chút cảm giác đột ngột nào.

Biết làm sao được, cha của Diêu Vân Huyên là trưởng lão Luyện Dược Đường của Cực Nguyệt tông, hệ thống phục chế một thân sở học của hắn cho Khương Thành.

Cho nên Diêu Thu Lâm biết cái gì, bây giờ Khương Thành sẽ biết cái đó.

Thậm chí ngay cả thuật luyện đan của hắn, bởi vì tương quan với tu luyện, cũng bị tiện thể phục chế luôn.

Ngoại trừ không có ngoại hình, ký ức và vật ngoài thân của đối phương, thì những cái còn lại hoàn toàn chính là Diêu Thu Lâm phiên bản mới.

Nhìn thấy hắn lại đứng lên, năm người đang chuẩn bị động thủ giật nảy mình.

Nhất là nam đệ tử vừa nãy ra tay giết hắn, không khỏi dụi dụi hai mắt, hoài nghi có phải mình gặp quỷ rồi không.

Hắn rõ ràng nhớ là bản thân đã đâm một kiếm vào chỗ hiểm của tên kia rồi mà.

Đừng nói là người bình thường, liền xem như tu sĩ Tụ Nguyên cảnh trúng một kiếm kia cũng phải chết không nghi ngờ!

“Tiền bối, ngươi không chết??”

Kỷ Linh Hàm vô cùng mừng rỡ.

Mặc dù vừa mới gặp mặt Khương Thành không lâu, nhưng Khương Thành vì nàng ra mặt, ân tình này nàng vẫn nhớ.

Khương Thành mỉm cười: “Yên tâm, coi như cả nhà bọn họ chết hết, ta cũng sẽ không chết.”

Hắn bày ra một bộ cao thâm khó đoán, nhưng mà chung quy vẫn không dọa được bọn người Diêu Vân Huyên.

“Giả thần giả quỷ, vậy thì lại giết ngươi một lần nữa!”

Tên nam đệ tử kia thẹn quá hoá giận, lần nữa vung kiếm bổ xuống.

Lần này, quán chú linh lực Tụ Nguyên cảnh, bốn phía lập tức đột nhiên sáng lên.

Thân kiếm tuyết trắng giống như dải lụa, chiếu sáng cả hang động tối tăm.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, kiếm còn chưa đến, không khí cũng quanh đã một trận mơ hồ.

Xoạt!

Phía trước mặt Khương Thành chỉ còn lại trắng lóa như tuyết.

“Tiền bối cẩn thận!”

Kỷ Linh Hàm kinh hô một tiếng, nàng cũng không ngờ đối phương lại ra tay đột ngột như vậy, không mang theo chút do dự nào.

Nhanh đến mức căn bản không kịp cứu viện.

Quang mang lóe lên rồi biến mất, một bóng người ngã xuống.

Kỷ Linh Hàm cũng nhịn không được nghiêng đầu đi, không đành lòng nhìn tiếp.

Mà bọn người Diêu Vân Huyên thì là không hẹn mà cùng nhếch khóe miệng lên, một kiếm này là một kích toàn lực của Chu sư huynh, tuyệt đối có thể giết chết hắn.

Bị một phàm nhân trì hoãn hai lần, quả thực là bực bội.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của bọn họ lập tức cứng lại trên khóe môi.

Khương Thành vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong tay hắn cầm một thanh kiếm đang rỉ máu.

Mà chủ nhân ban đầu của thanh kiếm kia, là vị Chu sư huynh kia.

Chỉ tiếc, hiện tại hắn đã ở một xó cách đó mười mấy mét đầu một nơi thân một nẻo.

Bây giờ Khương Thành là Phân Hồn cảnh tam trọng.

Tu vi chênh lệch một cái tiểu cảnh giới đã có thể hình thành áp chế, huống chi là kém một cái đại cảnh giới.

Cho dù trong tay không có vũ khí, nhưng chênh lệch quá lớn, vẫn có thể nhẹ nhõm treo lên đánh.

“Ngươi, ngươi làm sao làm được?”

Đám người Diêu Vân Huyên thất kinh.

Chu sư huynh là Tụ Nguyên cảnh lục trọng, còn cao hơn Diêu Vân Huyên một trọng.

Liền xem như Kỷ Linh Hàm cùng nàng đơn đả độc đấu, không dùng mấy chục chiêu cũng chưa chắc phân được thắng bại.

“Ngươi đến tột cùng là ai?”

Diêu Vân Huyên lại là người tỉnh táo lại nhanh nhất.

“Các hạ cũng không phải là người Phi Tiên Môn, tại sao phải giúp tiểu tiện nhân kia, nàng cho ngươi chỗ tốt gì?”

Thực lực của người này nằm ngoài dự đoán của nàng, lại đứng bên phía Kỷ Linh Hàm nên không tốt lắm.

Nàng trước tiên nghĩ tới không phải là nổi giận, mà là phân hoá lôi kéo.

Xử lý Kỷ Linh Hàm, sau khi rời đi, lại trở mặt cũng không muộn.

Nàng nghĩ đúng là rất hay, chỉ tiếc Khương Thành hoàn toàn không mắc mưu.

“Ta là cha ngươi, còn không mau quỳ xuống gọi cha?”

Diêu Vân Huyên trong nháy mắt đã mất đi lý trí, hóa thân thành sư tử cái bị chọc giận.

“Giết hắn!”

“Lăng trì hắn cho ta!”

Kế hoạch lôi kéo trong nội tâm nàng lúc này cũng ném đến tận chín tầng mây.

Hai gã nam đệ tử khác nghe được mệnh lệnh của nàng, cũng lập tức vung binh khí xông tới, phối hợp tấn công Khương Thành.

Đối mặt với đợt tấn công đến từ ba phía, Khương Thành không chút hoang mang.

Thuần thục bấm một cái kiếm quyết, phát động Hồ Nguyệt Ngự Kiếm Thuật.

Chỉ thấy thanh trường kiếm vừa đoạt tới kia hóa thành sáu, như lưu tinh bay về phía ba người.

Ngay sau đó, ba người khí thế hung hung bị sáu đạo Loan Nguyệt Kiếm Ảnh kim sắc cự đại bao phủ.

Mà lại vừa vặn một người hai đạo, rất công bằng.

Chỉ nhìn trình độ và kích thuớc khổng lồ kiếm ảnh cô đọng, Diêu Vân Huyên đã hết hi vọng rồi.

Mới kích thứ nhất, nàng đã bị đánh bay ngược ra ngoài.

Nếu không phải bảo giáp trên người đạt đến tiêu chuẩn linh khí tam giai, vẻn vẹn một kích này rất có thể sẽ đánh chết nàng.

“Ngươi tại sao lại viết Ngự Kiếm Thuật của Cực Nguyệt tông chúng ta!”

Nàng hoảng sợ hét lên, vẻ mặt lộ ra khó có thể tin.

Kiếm thuật của Cực Nguyệt tông, là cần Quan Nguyệt Tâm Pháp phối hợp mới có thể thi triển.

Người ngoài cho dù học được, cũng chỉ có thể học được cái vỏ bọc hình thức.

Tâm pháp của Cực Nguyệt tông chỉ có nội môn đệ tử mới được truyền thụ, người này tại sao lại biết?

Mà lại dùng còn cao minh hơn nàng rất nhiều lần, xem xét chính là đã học nhiều năm.

“Đã nói ta là cha của ngươi, ngươi còn không tin!”

Chương 05: cuối cùng đã tới mùa thu hoạch

Xoạt xoạt hai tiếng, hai tên nam đệ tử kia ngã xuống.

Bọn họ không có người cha tốt như Diêu Vân Huyên, phẩm giai của áo giáp quá thấp.

Dưới sự chênh lệch tu vi quá lớn, một kích đều chịu không được.

Khương Thành khống chế kia bốn đạo kiếm ảnh, cùng nhau bay về phía Diêu Vân Huyên đã lung lay sắp đổ.

Lần này, áo giáp của Diêu Vân Huyên coi như mạnh hơn nữa cũng không ngăn được.

Nàng dù sao cũng không muốn chết.

"Ngươi không thể giết ta, cha ta có đặt Linh phù trên người của ta…"

Ầm!

Phía trước, quang mang xanh biếc nổ tung, một bóng người trong suốt xuất hiện trước mặt Khương Thành, cản lại một kích trí mạng ấy.

"Nghiệt chướng, ngươi dám hỗn hào?"

Hư ảnh là một nam tử trung niên mặc đạo bào, nghiêm mặt đứng đấy không giận tự uy, mang theo uy nghiêm khiếp người.

Đây là một tia phân hồn ý thức của Diêu Thu Lâm, phong ấn bên trong Linh phù, chính là vì bảo vệ nữ nhi bảo bối của mình.

"Lui ra!"

Phân Hồn toả hào quang rực rỡ, trong tiếng hít thở, phảng phất quyền sinh sát trong tay!

Bầu không khí trong động trở nên ngưng trệ, Kỷ Linh Hàm mở to mắt nhìn, hai chân đều có chút đứng không vững.

Mà Diêu Vân Huyên thì là đột nhiên đã có được lực lượng.

Một sợi phần hồn của cường giả Phân Hồn cảnh cũng là không tầm thường, mặc dù không có thực thể, nhưng lại có thể thi triển rất nhiều bí pháp Tụ Nguyên cảnh khó mà với tới.

"Giết hắn!"

“Cha, mau giết hắn!”

Tiếng thét chói tai của nàng quanh quẩn trong động, tựa như người điên.

“Ngươi cũng không nhìn lại thử mình mấy cân mấy lượng?”

Khương Thành như đang nhìn thằng ngốc vậy.

Hắn đã được phục chế toàn bộ chiến lực của Diêu Thu Lâm, đừng nói là một sợi phân hồn, dù là bản thể đến cũng không làm gì được hắn.

Phát động Nhiếp Hồn Thuật đệ nhị trọng!

Hai đồng tử thần quang ngưng tụ, đã thấy phân hồn kia bị hai đạo quang mang đỏ sậm đánh trúng, vỡ nát ngay tại chỗ!

“Khônggggggg!”

Diêu Vân Huyên không dám tin vào hai mắt của mình.

Đòn sát thủ lớn nhất, cứ như vậy bị hủy đi rồi?

Xoạt!

Sáu đạo Loan Nguyệt Kiếm Ảnh hợp nhất, đâm xuyên qua trái tim nàng.

Đáng giết thì phải giết sạch, Khương Thành cũng không cần để ý cái gì mà thương hương tiếc ngọc vào lúc này.

Sau khi chiến đấu kết thúc, hắn bắt đầu vơ vét chiến lợi phẩm.

Mặc dù phục chế được sức chiến đấu cũng khá là trâu bò, nhưng hắn lại chẳng có đan dược linh khí Linh phù trận bàn gì cả.

Vậy làm sao xứng với tu vi bây giờ của Thành ca chứ?

Hắn lục ra được hơn một trăm viên linh thạch trung phẩm, còn có mấy bình Tụ Khí Đan trên người ba tên nam đệ tử.

Thật là nghèo!

Lắc đầu, lại chuyển mục tiêu sang Diêu Vân Huyên.

Cũng không để ý trong động còn có một cô gái khác đang nhìn, cứ như vậy tìm tòi từ trên xuống dưới.

Đồ tốt tới tay mới là thật, vờ vịt thanh cao làm gì chứ.

Linh giáp tam giai kia của Diêu Vân Huyên rất nhanh đã bị hắn mặc lên người, lập tức cảm thấy cảm giác an toàn tăng lên một cấp bậc.

Thanh trường kiếm linh khí nhị giai trong tay cũng đổi thành phi kiếm tam giai.

Cuối cùng, còn phát hiện một cái nhẫn trữ vật trên ngón tay Diêu Vân Huyên.

Phân Hồn cảnh thần thức quét lên, cấm chế trên chiếc nhẫn lập tức bị phá huỷ.

"Ồ yeah!"

Nhìn vật liệu rực rỡ muôn màu trong nhẫn khôn gian, Khương Thành cười ra tiếng.

Diêu Vân Huyên không hổ là 'con nhà có điều kiện' nha, trong nhẫn không gian số linh thạch trung phẩm nhiều đến nhìn không xuể, còn có hơn hai trăm viên linh thạch thượng phẩm.

Ngoại trừ trên trăm bình Tụ Khí Đan, còn có ba bình Luyện Hồn Đan xung kích Phân Hồn cảnh.

Mặt khác, còn có mười mấy tấm phù triện các loại.

Vừa rồi thực lực chiến đấu chênh lệch quá lớn, nàng cũng không kịp dùng, bây giờ ngược lại là hời cho Khương Thành.

Mãi cho đến hắn làm xong, Kỷ Linh Hàm mới thận trọng mở miệng.

"Tiền bối…"

Vừa rồi nàng còn dự định hỗ trợ, nào biết được căn bản không cần.

Kẻ địch là Diêu Vân Huyên đã bị giết, nàng đương nhiên là rất vui rồi.

Tình huống tưởng chừng như tuyệt vọng đã được hóa giải, nàng tự nhiên cũng rất là cảm kích.

Nhưng bây giờ cảm xúc của nàng lại rất chi là ngơ ngác.

Không phải nói không có tu vi sao?

Làm sao đột nhiên lại có thực lực miểu sát bốn người kia?

Mà bây giờ lại dùng thần thức dò xét, đã nhìn không ra thực lực Khương Thành nữa rồi.

Nàng có cảm giác, rất giống với những trưởng lão trong môn, sâu sa khó lường.

Điều làm cho nàng cảm thấy hình tượng sụp đổ nhất, là tác phong làm việc của vị tiền bối này.

Vừa nãy dáng vẻ vơ vét chiến lợi phẩm cũng quá hèn hạ rồi.

Những cao thủ khác cho dù muốn lấy chiến lợi phẩm cũng sẽ bận tâm một chút đến hình tượng, ví dụ như sẽ để tiểu bối đi lấy, hoặc là ngại cấp bậc quá thấp, căn bản khinh thường không thèm lấy.

Đây quả thật là cao nhân tiền bối sao, một chút phong phạm nên có cũng không nhìn thấy!

Nàng ở trong lòng hiện lên một rổ dấu hỏi.

"Khụ khụ!"

Khương Thành hắng giọng một cái, hắn đương nhiên sẽ không tiết lộ hệ thống huyền bí.

Chỉ có thể bịa ra một lời nói dối.

"Lão phu vừa rồi chỉ là ngụy trang thành phàm nhân, để xem thử nữ oa ngươi có phải có thiện tâm thật không."

"Ngươi rất khá, thông qua được khảo nghiệm!"

Hắn bỗng nhiên lại là một bộ dáng cao thâm khó dò, Kỷ Linh Hàm cũng thật sự tin.

"Vừa nãy ta nhìn thấy tiền bối dùng chính là kiếm pháp của Cực Nguyệt tông, chẳng lẽ ngài là…"

Mặc dù đạt được toàn bộ thực lực của Diêu Thu Lâm, nhưng không có đạt được ký ức, cho nên Khương Thành là không rõ ràng ân oán của những môn phái kia.

Cổng lớn của Cực Nguyệt tông nằm ở hướng nào, hắn cũng không biết.

Nhưng mà, vừa rồi song phương những lời kia cũng là nghe được cái đại khái.

“Ngươi ngốc à, nếu ta là người của tông môn bọn họ mà lại còn giết bọn họ sao?”

“Được rồi được rồi, bây giờ chúng ta rời khỏi nơi này đi!”

Diêu Thu Lâm là cao thủ Phân Hồn cảnh tam trọng, thực lực này đã đủ bay ra khỏi hang động.

Còn không đợi Kỷ Linh Hàm nói gì, hắn đã kéo cánh tay non mềm của nàng.

Điều động linh khí, hai người dần bay lên.

Một lát sau, đã lên tới ngoài miệng hang động.

Nhìn hoang sơn dã lĩnh kéo dài không dứt bên ngoài, Khương Thành điên cuồng cười to.

“Ha ha ha ha, lão tử rốt cục cũng được tự do rồi!”

“Thế giới, ta đến rồi đây!”

Hắn giang rộng hai cánh tay, tựa như trước mắt là cảnh sắc vô cùng mỹ diệu vậy.

Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh thấy vậy khóe miệng co giật, có chút hoài nghi hắn có phải là đầu óc có vấn đề gì không.

“Tiền bối,…”

“Ngươi thật sự là cao thủ Thiên Mệnh cảnh sao?”

Nhìn nàng xoắn tay vặn vẹo, một bộ lại chờ mong lại xấu hổ mở miệng, Khương Thành cũng biết nàng muốn nói điều gì.

Đây là muốn cầu mình hỗ trợ báo thù.

Mặc dù dung nhan tuyệt mỹ của nàng phối hợp biểu lộ thẹn thùng kia trông đặc biệt đáng yêu, nhưng Khương Thành lại là người sợ phiền phức.

Vừa rồi hắn cũng nghe nói rồi, môn phái của Kỷ Linh Hàm đã bị tiêu diệt.

Có thể diệt đi một môn phái, đủ hiểu kẻ địch thế lực mạnh đến nhường nào.

Cho dù có công năng hồi sinh của hệ thống, Thành ca cũng không muốn lội xuống vũng nước đục này.

Mỗi ngày chỉ có một lần cơ hội, quá lãng phí sẽ không tốt, đạo lý này hắn hiểu.

Thế là, hắn quả quyết ôm quyền.

“Hữu duyên thì sẽ gặp lại!”

Vừa mới quay người, trong đầu đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Chương 06: nhiệm vụ chính tuyến

“Ting, mở ra nhiệm vụ chính tuyến thống nhất tam giới.”

Câu nói này vừa vang lên như sét đánh ngang tai Khương Thành.

Đây chính là tam giới đó, mình mới vừa cất bước đã đặt ra một cái nhiệm vụ khổng lồ như vậy, rõ ràng khiến người ta không thể hoàn thành được mà?

May mà sau đó hệ thống đã giải thích rõ ràng.

“Nhiệm vụ này không giới hạn thời gian, có thể hoàn thành từng giai đoạn.”

“Kí chủ hoàn thành mỗi một cái giai đoạn, đều sẽ đạt được điểm tích phân “

“Điểm tích phân có thể thăng cấp hệ thống, hoặc lựa chọn rút thưởng.”

Cái gọi là thăng cấp hệ thống và rút thưởng điểm tích phân, Khương Thành cũng không xa lạ gì, nên rất dễ dàng tiếp nhận.

Nhưng cái hắn không hiểu là, cái nhiệm vụ thống nhất tam giới này phán định như thế nào, có tiêu chuẩn gì?

Nếu như là muốn vô địch thiên hạ, chỉ cần thực lực cá nhân là được rồi.

Để có thể thống nhất tam giới này, cần thế lực khổng lồ, một người làm không được.

Hệ thống này rõ ràng là muốn mình thành lập thế lực.

Còn có chia giai đoạn, như thế nào mới xem như hoàn thành một cái giai đoạn?

Hắn phát hiện giao diện hệ thống thật đúng là xuất hiện một trang của điểm tích phân.

Đẳng cấp: 1

Điểm tích phân: 0/1000

Điểm tích phân có thể dùng: 0

Kỹ năng trước mắt: mỗi ngày có thể hồi sinh một lần (không được cộng dồn), hồi sinh sau có thể chiến thắng kẻ địch.

Kỹ năng cấp sau: số lần hồi sinh tăng lên thành mỗi ngày 2 lần (không được cộng dồn), sau khi hồi sinh có thể chiến thắng kẻ địch.

Đệt, hoá ra còn có thể gia tăng số lần hồi sinh mỗi ngày!

Khương Thành không thể bình tĩnh nổi.

Mỗi ngày có thể hồi sinh một lần, đối với tân thủ như hắn mà nói, thật ra cũng không phải quá an toàn.

Ví dụ như vừa giết hết đám người Diêu Vân Huyên, nếu như bây giờ lại tới cái kẻ địch mạnh hơn Phân Hồn cảnh tam trọng, vậy hắn chẳng phải là xong đời sao.

Trừ phi hắn có thể chạy thoát, chờ đến khi lần hồi sinh được làm mới ở ngày hôm sau.

Biến thành mỗi ngày hai lần, vậy thì ổn hơn nhiều.

Cái cấp này, Thành ca nhất định phải thăng rồi!

Vấn đề là thăng cấp như thế nào, thời khắc mấu chốt này, hệ thống lại đang giả chết, ngay cả giải thích chi tiết cũng chẳng thèm đưa.

Rơi vào đường cùng, Khương Thành chỉ có thể thử một chút linh thạch và đan dược xem thử có tác dụng gì không.

Mở nhẫn trữ vật ra, hắn phát hiện thật sự có thay đổi.

Mấy thứ linh thạch và Tụ Khí Đan trong nhẫn không gian, tất cả đều xuất hiện lựa chọn quy đổi.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy tỉ lệ quy đổi.

1 điểm tích lũy =100 linh thạch thượng phẩm =10000 linh thạch trung phẩm.

1 điểm tích lũy =10 bình Luyện Hồn Đan =100 bình Tụ Khí Đan.

1 điểm tích lũy =1 linh khí tam giai.

Khi đi vào xem giao diện đổi thưởng thì Khương Thành vô cùng hào hứng, nhưng lúc đi ra thì lại vô cùng ỉu xìu.

Hệ thống này được cái là cái gì cũng cho đổi, nhưng tính toán đâu ra đấy, chiến lợi phẩm hắn vừa mới đoạt được thế mà chỉ có thể đổi được chưa đầy 4 điểm tích phân.

Thăng một cấp cần phải 1000 điểm, đây cũng quá đắt rồi đi?

Xem ra, vẫn là hoàn thành giai đoạn thứ nhất của nhiệm vụ thống nhất tam giới kia là tương đối đáng tin cậy.

Hắn quay đầu lại, Kỷ Linh Hàm vẫn còn đứng ở gần miệng hang.

“Tông môn các ngươi bị người diệt rồi?”

“Vầng!”

Nhắc đến việc này, Kỷ Linh Hàm lại không cầm được nước mắt, dường như đang nhớ lại thảm trạng ngày đó.

Đêm hôm ấy, sư phụ sư bá sư thúc của nàng tất cả đều chết trước mắt của nàng.

Bốn phái vây công, mưu đồ đã lâu, Phi Tiên Môn căn bản không có sức chống cự.

Nếu như không phải chưởng môn trước khi chết dùng thủ đoạn cuối cùng đưa nàng đưa thoát khỏi vòng vây, chỉ sợ nàng bây giờ cũng đã hương tiêu ngọc vẫn.

“Ngươi muốn báo thù sao?”

“Đương nhiên muốn!”

Kỷ Linh Hàm trả lời không chút do dự.

Nàng mặc dù tính tình nhu hòa, nhưng không có nghĩa là nàng dễ bắt nạt.

Khương Thành suy nghĩ một lát, lúc này mới nói: “Ta có thể giúp ngươi.”

“Hả???!”

Kỷ Linh Hàm vô cùng mừng rỡ.

“Thật sao?”

“Tiền bối nếu là nguyện ý giúp ta báo thù, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp…”

Nàng vừa chờ mong, vừa cảm động.

Trong mắt nàng, Khương Thành là cường giả Thiên Mệnh cảnh, cấp bậc này còn mạnh hơn cả những người mạnh nhất ở Thanh Lan phủ này, báo thù còn không phải chuyện đơn giản sao?

Khương Thành khoát tay áo.

“Ta không cần ngươi làm trâu làm ngựa, chỉ cần ngươi đồng ý với ta một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Ta muốn làm chưởng môn Phi Tiên Môn.”

Hắn nghĩ kỹ rồi, muốn thống nhất tam giới, đầu tiên dù sao cũng phải đặt ra một mục tiêu nhỏ trước đã.

Ví dụ như, trước tiên dẹp yên Thanh Lan phủ đã.

Làm sao dẹp yên?

Tự dưng xông lên sơn môn người khác chém giết sao?

Như thế không thể đường đường chính chính được, nói không chừng còn rước lấy tai họa bị danh môn chính phái vây công.

Có cái cờ hiệu báo thù vì Phi Tiên Môn, vậy thì sẽ quang minh chính đại rồi.

Lại nói nhiệm vụ vốn là cần phải phát triển thế lực của mình, làm chưởng môn cũng là chuyện đương nhiên.

“Hả?”

Kỷ Linh Hàm ngây ngẩn cả người.

Đây là thao tác gì?

Phi Tiên Môn đều đã bị hủy diệt, bây giờ còn muốn làm chưởng môn có ý nghĩa gì?

Cái gì cũng không thể hiểu nổi?

Huống chi bốn phái đều đang đuổi giết những con cá lọt lưới như nàng, ai dính dáng tên cái tên Phi Tiên Môn chính là rước họa vào thân.

“Nếu ngươi không đồng ý, vậy chúng ta cáo biệt tại đây vậy!”

Trong giới tu luyện mỗi ngày đều có chém chém giết giết, mấy chuyện diệt môn này cũng nhiều vô số kể, hắn cũng không có khả năng mỗi lần nhìn thấy đều quản.

Mắt thấy vị ‘tiền bối’ này lại muốn rời đi, Kỷ Linh Hàm vội vàng đuổi theo.

Luôn miệng nói: “Ta nguyện ý!”

“Tiền bối tại thời khắc nguy nan này làm chưởng môn Phi Tiên Môn chúng ta, là vận may của chúng ta!”

Nàng là đệ tử chân truyền, vốn là không có tư cách quyết định mấy chuyện liên quan đến vị trí chưởng môn.

Nhưng mà chưởng môn đời trước của Phi Tiên Môn đã chết trận, trong môn có lẽ đã không còn ai nữa, cũng không cần cân nhắc quá nhiều.

“Tốt, vậy ta liền đón lấy đoạn nhân quả này!”

“Từ giờ trở đi, Khương Thành ta chính là chưởng môn Phi Tiên Môn!”

Thẳng đến lúc này, Kỷ Linh Hàm mới biết được tên thật của hắn.

Nhìn qua ánh mắt kiên nghị kia, lòng nàng run lên, cúi người bái kiến.

“Đệ tử chân truyền Phi Tiên Môn, Kỷ Linh Hàm bái kiến chưởng môn!”

Khương Thành đang muốn đỡ nàng dậy, trong đầu vậy mà lại truyền tới âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Chương 07: đào bảo vật

“Ting, chúc mừng kí chủ đạt được một thuộc hạ trung thành có Thất Khiếu Linh Lung Thể.”

“Ban thưởng 3000 điểm tích phân.”

“Mời kí chủ tiếp tục cố gắng.”

Cái này cmn là tình huống gì đây?

Thành ca có chút mơ hồ, vừa rồi vơ vét nửa ngày mới góp được hơn 3 điểm tích phân.

Hắn vốn còn muốn ít nhất phải chờ đến lúc dẹp yên Thanh Lan phủ mới có thể thăng cấp.

Cần đại lượng thời gian và tinh lực, còn cần… Chết rất nhiều lần.

Kết quả bây giờ Kỷ Linh Hàm cô nàng này cúi đầu một cái là được 3000.

Chênh lệch này không khỏi cũng quá lớn rồi?

Cái gì mà Thất Khiếu Linh Lung Thể, bảo bối như vậy sao?

Hắn vội vàng tiến vào bảng thông tin của hệ thống, quả nhiên nhìn thấy 3000 điểm tích phân đã tới sổ rồi.

Đối với việc lựa chọn thăng cấp hay là rút thưởng, Khương Thành không chút do dự lựa chọn thăng cấp.

Hệ thống quang mang lóe lên, lên tới cấp 2.

Đẳng cấp: 2

Điểm tích phân: 0/10000

Điểm tích phân có thể dùng: 2000

Kỹ năng trước mắt: mỗi ngày có thể hồi sinh 2 lần (không thể cộng dồn), sau khi hồi sinh có thể chiến thắng kẻ địch.

Kỹ năng cấp sau: số lần hồi sinh tăng lên mỗi ngày 3 lần (không thể cộng dồn), sau khi hồi sinh có thể chiến thắng kẻ địch.

Cấp tiếp theo lại có thể tăng thêm một lần hồi sinh, hệ số an toàn cũng trở nên cao hơn.

Vấn đề là, điểm tích phân thế mà cần nhiều hơn gấp 10 lần!

Khương Thành rất cạn lời, hắn vốn còn tưởng rằng 3000 điểm tích phân có thể một hơi thăng liền 3 cấp cơ đấy.

Nghĩ đến hệ thống còn có cái mục rút thưởng nữa, thế là bấm vào xem thử.

“Có xác nhận lựa chọn rút thưởng không?”

“Có!”

“Đã khấu trừ 1000 điểm tích phân.”

Khương Thành suýt nữa thì mắng ra thành tiếng, một lần rút thưởng cần 1000 điểm, hệ thống nhà ngươi sao không đi ăn cướp luôn đi?

Biết điểm tích phân khó kiếm thế nào không?

Điểm tích phân đã trừ rồi, cũng không có chỗ cho hắn hối hận.

Vòng quay may mắn của hệ thống bắt đầu quay tít mù, Thành ca chẳng nhìn thấy gì cả, ngay sau đó nó lập tức dừng lại.

“Chúc mừng kí chủ nhân phẩm bộc phát, thu hoạch được kỹ năng nhìn rõ mọi vật.”

“Chú thích: càn khôn vạn vật không chỗ che thân, kí chủ có thể cảm ứng được với tất cả chim quý thú lạ, thiên tài địa bảo đối ở xung quanh mình.”

“Phạm vi cảm ứng: bằng phạm vi thần thức của kí chủ.”

Khương Thành nghe được nhân phẩm bộc phát, còn tưởng rằng là đạt được cái gì thần binh tiên khí, hoặc là cái gì thượng cổ thần thú.

Nhưng mà ngẫm lại, mình mà lấy được những vật ngoài thân kia thật, vậy lúc đối mặt kẻ địch sẽ thắng chắc.

Đối mặt với đối thủ mình có thể thắng mà lại cố ý thua trận, hẳn là hệ thống là sẽ phán định là tự sát?

Bởi vì đó không tính nguy cơ sinh tử, mà là mình tự tìm chết.

Nghĩ như vậy, lại thấy rút được cái kỹ năng này cũng là chuyện tốt.

Vô luận như thế nào, hiệu ứng vô địch sau hồi sinh mới là căn bản, không thấy vừa hồi sinh một lần đã biến thành Phân Hồn cảnh tam trọng sao.

Cái kỹ năng nhìn rõ mọi vật này có tác dụng gì?

“Có muốn xác nhận sử dụng kỹ năng nhìn rõ?”

“Đệt, cái này cũng cần phải trừ điểm tích phân?”

Đừng nói là lại trừ 1000 điểm nhé?

Cũng may, lần này hệ thống tri kỷ đã sớm đưa ra câu trả lời.

“Sử dụng một lần, tiêu hao 10 điểm điểm tích phân.”

10 điểm điểm tích phân, vẫn có thể tiếp nhận ha.

Khương Thành bấm sử dụng, điểm tích phân còn lại biến thành 990.

Hắn lập tức phát hiện trên đỉnh đầu Kỷ Linh Hàm đang đứng trước mặt mình xuất hiện một cái dấu chấm than màu lam nhạt —— Thất Khiếu Linh Lung Thể.

Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ nói rõ.

“Chú thích: Thất Khiếu Linh Lung Thể thuộc về một nhánh của Thất Tinh Thể trong chín loại thể chất tu luyện thượng cổ, ngoại trừ tốc độ tu luyện viễn siêu tu sĩ khác, còn có được…..”

Hoá ra ngay cả người cũng coi như bảo vật?

Khương Thành còn hài hước nghĩ, hệ thống đây là phân loại nàng thành thiên tài địa bảo, hay là chim quý thú lạ?

Kỹ năng này có vẻ được nha!

Có thể nhìn rõ, mang ý nghĩa về sau sẽ không bỏ lỡ cơ hội thu hoạch bảo vật rồi.

Mà dựa vào lần này Kỷ Linh Hàm cho 3000 điểm, về sau nếu được các thiên tài có thể chất thần kỳ khác đi theo, hẳn là cũng sẽ gia tăng điểm tích phân.

Hắn đang định rời đi nơi này, lại phát hiện phụ cận còn có một cái dấu chấm than khác.

Vị trí của cái dấu chấm than này và vị trí của Kỷ Linh Hàm lại hơi chồng lên nhau, nếu như không phải màu sắc khác nhau, rất dễ bị bỏ qua mất.

Bên người nàng còn có cái gì?

Khương Thành nhìn trái nhìn phải, chỉ có thể nhìn thấy một phiến núi nham thạch, cùng cái sơn động đã nhốt hắn một

năm.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, bảo vật ngay dưới nền đất trong sơn động!

“Trước chờ ta, ta đi một chút sẽ trở lại!”

Nói xong, hắn lại nhảy vào sơn động trước đó.

Dù sao bây giờ đã biết bay, cũng không lo lắng không thể đi lên.

Trở lại đáy động, Khương Thành thấy được những cái kia chữ nhỏ phía dưới dấu chấm than.

‘Mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm, hấp thu khí tức thiên địa, nhật nguyệt chi hoa, trấn sinh linh vạn vật…’

Đoạn miêu tả cao siêu kiểu này, Khương Thành đọc cũng không hiểu, may mà ở phía sau còn có bản phổ thông hơn.

“Lúc thế giới sơ khai, đại đạo quy tắc tự nhiên sinh thành xen lẫn linh vật, có thể biến bốn phía xung quanh biến thành nơi tràn đầy linh khí. Có công năng trấn áp tu sĩ thế giới đấy, phạm vi hiệu quả dựa vào đẳng cấp của mảnh vỡ.”

“Mảnh vỡ có thể tạo ra ý thức tự chủ, có thể thu thập các mảnh vỡ khác nhau để hợp lại, uy lực sẽ càng ngày càng mạnh.”

Cái mảnh vỡ này địa vị lớn như vậy?

Có thể thao túng nồng độ linh khí, còn có thể trấn áp một phương tu sĩ?

Hai mắt Khương Thành sáng rực lên, cái này lai lịch và hiệu quả đã không thể dùng từ bảo vật để hình dung nữa rồi!

Nhất định phải đoạt tới tay!

Nhưng mà hắn lại có chút nghi hoặc.

Nơi này đã có mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm, tại sao không biến thành nơi có linh khí tràn đầy, ngược lại còn biến thành đất cằn sỏi đá.

Chẳng lẽ cái mảnh vỡ này chẳng những không tạo phúc một phương, còn trái lại hút hết linh khí nơi này?

Cạch! cạch! cạch!

Đất đá tung bay.

Mặt đất chỗ này cứng rắn đến lạ thường, cũng may hắn bây giờ có tu vi Phân Hồn cảnh, bằng không căn bản không thể đào được dù chỉ một chút.

“Tiền bối, ngươi đang làm gì vậy?”

Kỷ Linh Hàm ghé vào cửa hang nhìn xuống, nhìn hắn cầm linh kiếm làm cuốc đào đất, cảm thấy nhận thức lại bị đổi mới.

Vị cao nhân này làm việc, thật đúng là cao thâm khó dò, làm cho người khác đoán không ra thâm ý.

“Đào bảo vật!”

Khương Thành không ngẩng đầu, tiếp tục bận rộn đào đất.

Chương 08: nhóc con vừa xuất hiện đã giết cha

Đào đến phía dưới mười mấy mét, rốt cục có động tĩnh.

Chỉ thấy một đạo kim quang ngút trời xông thẳng lên trời, chiếu sáng toàn bộ sơn động chói mắt vô cùng.

Mặc dù đã là Phân Hồn cảnh, nhưng Khương Thành lại cảm thấy mình ngay cả đứng thẳng cũng trở nên khó khăn, đôi mắt vốn đã sắc bén hơn rất nhiều vậy mà nhìn không rõ phía trước.

Chỉ có thể nhìn thấy một tinh thể trong suốt to cỡ ngón tay được bao bọc trong quầng sáng màu đỏ đang nổi lơ lửng ở trung tâm, trong lúc mơ mơ hồ hồ, lại phảng phất nhìn thấy xung quanh khối tinh thể kia xuất hiện một khuôn mặt người.

Sau đó, hắn liền chết.

Khi hồn phách bay ra khỏi thân thể, Thành ca ngơ ngác.

Mặc dù hắn cảm thấy sau này mục tiêu lớn nhất chính là để càng nhiều cao thủ giết chết mình, nghĩ cách làm sao đi chết thật thuyết phục, nhưng lần này hắn là thật sự không có chút chuẩn bị nào.

Ai có thể nghĩ tới đào cái bảo vật thế mà lại lăn quay ra chết.

Thế giới này cũng quá cmn nguy hiểm rồi!

Nếu không có hệ thống, hắn có cảm giác mình xuyên không tới đây chưa chắc đã sống nổi một canh giờ.

“Ting! Kí chủ bị mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm đánh giết…”

Khương Thành bất lực thở dài, bị một cái mảnh vỡ đánh giết, cái kiểu chết này nghe cũng quá mất mặt rồi.

“Kí chủ trước mắt có đẳng cấp là cấp 2, mỗi ngày có thể hồi sinh hai lần, mở ra lần hồi sinh thứ hai, đồng thời giao cho kí chủ khí tức thế giới bản nguyên.”

“Có được khí tức này, mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm sẽ nhận ngươi làm chủ.”

Ngay trong quá trình Khương Thành sống lại, cái mảnh vỡ vừa mới bị móc ra kia cũng sinh ra biến hóa thần kỳ.

Khối tinh thạch càng lúc càng mờ nhạt, bóng người càng ngày càng cụ thể, cuối cùng huyễn hóa thành một đứa bé sơ sinh.

Vừa rơi xuống đất, đứa bé này đã lớn lên với tốc độ chóng mặt.

Lúc Khương Thành mở mắt hồi sinh, nàng đã lớn đến ba bốn tuổi.

Vẫn lớn tiếp đến chừng năm sáu tuổi, rốt cục mới dừng lại.

“Đây là mảnh vỡ kia hóa hình ra?”

“Thành tinh rồi à?”

Năng lực tiếp nhận của Khương Thành rất mạnh, dù sao thế giới này cái gì cũng có khả năng xảy ra được.

Nhưng ngay sau đó hắn vẫn là suýt nữa thì sụp đổ.

Bé gái tóc tai bù xù nhưng lại phấn điêu ngọc trác, rất xinh xắn, đôi mắt đen lánh lúng liếng đảo quanh một vòng, sau đó bước chân nhỏ bước tới.

Giang hai cánh tay mũm mĩm ra nhào về phía hắn.

“Mẹ!”

“Ngươi là mẹ!”

Phốc…

Khương Thành trực tiếp thổ huyết.

Hắn biết đây là bởi vì hệ thống, cho nên mảnh vỡ này vì cái gọi là tức bản nguyên phân kia mới nhận mình là chủ.

Hắn cũng đã được nghe nói có chút tiểu động vật sau khi nở hoặc mở mắt, sẽ nhận động vật nhìn thấy đầu tiên là cha mẹ.

Nhưng hắn quả thực không ngờ, mảnh vỡ cũng khai thác loại phương thức nhận chủ này.

Mà lại còn gọi hắn là mẹ…

Cô nhóc này khí lực vô cùng cường đại, Khương Thành suýt chút bị nàng đụng bay ra ngoài.

Thật vất vả đứng lên, nàng lại giang hai cánh tay, chất giọng trẻ con gọi.

“Ôm một cái, mẹ ơi ôm một cái!”

Khương Thành vừa co giật khóe miệng, vừa bế nàng lên.

“Ta là cha của ngươi, nhìn không ra ta là soái ca sao?”

Cô nhóc bỗng nhiên òa khóc: “Mẹ không cần ta nữa sao, hu hu hu…”

Lại càng ôm chặt hơn nữa, Khương Thành cảm giác cổ của mình có chút không thở nổi.

Chỉ có thể điều chỉnh một chút ngữ khí.

“Ngoan, chỉ là để ngươi đổi cái xưng hô, gọi cha được không?”

“Mẹ!”

“Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao?”

“Mẹ!”

Lúc đi ra, gương mặt đẹp trai vô đối của Khương Thành đã dính đầy nước bọt.

Nhưng liên quan tới chuyện xưng hô này, hắn chung quy vẫn không thắng được nàng.

Ngoài động, Kỷ Linh Hàm cười đến không đứng thẳng lên được.

Nàng cũng không biết Khương Thành lại vừa chết một lần, nhưng mà quá trình sau khi mảnh vỡ biến hóa nhận hắn làm

chủ nàng vẫn là thấy được.

Mặc dù nàng chưa từng nghe qua mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm, nhưng cũng biết, có thể biến hóa khẳng định là kỳ trân dị bảo phẩm giai cực cao.

“Chúc mừng chưởng môn!”

Nàng bây giờ đã coi Khương Thành thành người một nhà, chưởng môn có thể thu phục dị bảo này, là một chuyện đại hỉ.

Nhưng mà lúc nói chuyện, vẫn là không nhịn được che miệng lại cười trộm.

Thân là nam nhân lại bị gọi thành mẹ, Thành ca cảm thấy thật mất mặt.

“Ngươi cũng tới dạy nàng một chút, để nàng sửa đổi xưng hô đi, ta thấy cô nhóc này hình như chẳng hiểu gì cả.”

“Đúng rồi, đợi lát nữa giúp nàng tắm rửa, chuẩn bị một bộ quần áo.”

Nói xong, hắn đưa cô bé cho nàng.

“Vâng ạ!”

Đứa nhỏ này rất đáng yêu, Kỷ Linh Hàm đã sớm muốn ôm một cái.

Nhưng tiểu nha đầu lại chu môi, mặt uốn éo.

“Không muốn! Ta chỉ cần mẹ thôi!”

Cái này khiến Kỷ Linh Hàm rất xấu hổ, đôi mắt to rưng rưng rất tội nghiệp.

Nhưng mà Khương Thành rất hài lòng, xem ra cái mảnh vỡ này nhận chủ xong, cũng rất quấn mình đây.

“Bé ngoan, dì này là người một nhà, nàng sẽ dạy ngươi rất nhiều thứ, phải nghe lời.”

Tiểu nha đầu nhìn Khương Thành một chút, lại nhìn Kỷ Linh Hàm, lúc này mới đồng ý.

“Ta nghe lời mẹ.”

Khương Thành an lòng: “Đúng là con ngoan!”

Kỷ Linh Hàm cũng mừng khấp khởi đón lấy nàng, sau đó nàng liền ngã xuống.

Móa!

Khương Thành nhanh tay lẹ mắt, một tay đỡ lấy nàng.

“Ngươi làm cái gì thế? Đừng nói là giết nàng nha?”

Hệ thống chỉ có thể hồi sinh mình, không thể hồi sinh người khác!

Khương Thành vẫn có ấn tượng rất tốt với Kỷ Linh Hàm.

Cô nương này không giống tu sĩ khác, gặp mặt liền kêu đánh kêu giết, nhìn thấy mình đạt được bảo vật, cũng không có hám lợi nổi lòng tham lam, tâm địa rất khá.

Coi như không có chưởng môn cái tầng quan hệ này, hắn cũng không hi vọng thấy nàng xảy ra chuyện.

Tiểu nha đầu hé miệng cười một tiếng, lắc đầu: “Ta không có giết nàng nha, nàng một hồi sẽ tỉnh thôi.”

“Hả?”

Khương Thành thử kiểm tra mới phát hiện, Kỷ Linh Hàm xác thực chỉ là ngất đi.

“Ngươi làm cái gì nàng thế?”

“Mẹ không phải bảo ta học với nàng sao? Ta tiến vào ý thức của nàng, học được toàn bộ tri thức của nàng rồi.”

Tiểu nha đầu vừa nói chuyện, vừa giơ tay lên, một vòng hào quang màu hồng phấn như sao điểm vờn quanh.

Sau đó, một chiếc váy nhỏ xuất hiện trên người nàng.

Tóc tai vốn tán loạn không gió mà bay, thần kỳ kết thành hai bím tóc sừng dê.

Lại nhìn sang, nàng và những cô bé bình thường đã không có gì khác nhau.

Ngoại trừ càng thêm đáng yêu thì giống hết.

Chương 09: A Hoàng

Ta là bảo ngươi học, không có bảo ngươi xâm lấn thức hải của nàng!

Ngươi thật đúng là đủ trực tiếp thô bạo.

Khương Thành bất lực thở dài.

Nhưng mà làm cũng đã làm rồi, đã không còn gì để nói, huống chi làm thế này cũng xác thực rất nhanh gọn, đỡ phiền.

Chí ít nha đầu này thoạt nhìn đã biết tất cả mọi chuyện.

Duy nhất một điểm là có chút xin lỗi Kỷ Linh Hàm, nàng vừa nãy thế nhưng là chờ mong như vậy.

“Vậy ngươi bây giờ hẳn là hiểu mọi chuyện rồi?”

“Ừm ừm.” Tiểu nha đầu gật đầu như giã tỏi.

“Những gì nàng biết ngươi đều biết rồi?”

“Đúng thế.” Tiểu nha đầu ngọt ngào đáp.

Khương Thành sờ lên cái cằm bóng loáng.

“Vậy ta kiểm tra ngươi một chút, đây là nơi nào?”

“Phong Tuyệt Chi Địa ở phía đông bắc của Thanh Lan phủ, Phi Vân Châu.”

“Thanh Lan phủ có mấy môn phái cao cấp?”

“Thực lực tương đương với Phi Tiên Môn có mười bảy cái, còn có thế gia mạnh hơn so với bát đại môn phái một chút.”

Tiểu nha đầu trả lời không chút do dự, căn bản đều không cần nghĩ.

“Thế lực của thế gia kia là cái gì?”

“Là Xích Nhật tông, Đoan Mộc thế gia, hai nhà này đều có tu sĩ Linh Đài cảnh tồn tại.”

Khương Thành hài lòng khẽ gật đầu, thật ra những tin tức này hắn còn không biết đâu.

“Ừm, rất tốt!”

“Hì hì…”

Được hắn khích lệ, tiểu nha đầu rất là thỏa mãn, lại chui vào trong ngực hắn cọ cọ.

“Nếu ngươi đã biết tất cả mọi chuyện…” Khương Thành bắt đầu gợi chuyện.

“Vậy ngươi phải biết ta là nam, hẳn là phải gọi cha, đúng không?”

“Mẹ đang nói cái gì cơ, ta nghe không hiểu.”

Đôi mắt với hàng mi cong dài của tiểu nha đầu chợt lóe tia tinh nghịch, đầy mắt đều là ngây thơ.

Nhỏ như vậy đã học được diễn trò, ngươi được đấy!

Khương Thành đảo mắt, nói: “Ngươi còn chưa có tên đúng không, để ta đặt tên cho ngươi nha.”

Tiểu nha đầu lập tức vỗ vỗ đôi tay mũm mĩm, gương mặt vô cùng vui sướng.

“Được ạ được ạ, mẹ đặt tên cho ta đi!”

“Lúc ngươi xuất thế, hào quang màu vàng phóng lên tận trời, về sau sẽ gọi ngươi là A Hoàng nhé.”

Tiểu nha đầu lập tức chu môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vui sướng biến thành tức giận, lớn tiếng kháng nghị.

“Không muốn không muốn, ta mới không muốn một cái tên xấu như vậy đâu!”

Biết được những thường thức trong trí nhớ Kỷ Linh Hàm, nàng đương nhiên biết cái tên A Hoàng này bình thường toàn là đặt cho mấy chú cún con.

“Không muốn cũng phải muốn! Đây chính là tên cho cha mẹ đặt!”

Khương Thành nhe răng cười, ngươi vừa ra đời đã giết cha một lần, ta còn chưa có tính sổ với ngươi đâu!

“Tên xấu dễ nuôi, cha cái này đều là muốn tốt cho ngươi. Trừ phi ngươi đổi giọng gọi cha, nếu không thì sẽ không đổi tên cho ngươi.”

“Hừ!”

A Hoàng hung hăng nhìn hắn chằm chằm, tựa hồ muốn dùng ánh mắt buộc hắn nhượng bộ.

Nhưng mà Thành ca cũng không phải ăn chay, cứ việc ánh mắt ngây thơ kia cho dù tức giận cũng rất đáng yêu, nhưng đây là vấn đề nguyên tắc!

Thế là một lớn một nhỏ cứ như vậy trừng nhau.

Hồi lâu sau, A Hoàng mới lầm bầm một câu.

“Mẹ thật xấu tính!”

Nàng vẫn là không đổi cách gọi, chuyện này xem ra là muốn đối đầu tới cùng với Khương Thành.

Mặc dù ngoài miệng nói xấu nhất, nhưng tay nhỏ đang ôm Khương Thành cũng không có lỏng ra một chút nào.

“A Hoàng phải nghe lời.”

Khương Thành cười trộm.

Hắn vừa nói xong, nơi xa đã truyền đến tiếng gió mạnh.

Ngay sau đó, có ba bóng người hiện ra trước mắt hắn.

Một người trong đó hắn rất quen mắt, chính là Diêu Thu Lâm bị hắn phục chế tu vi.

Về phần hai người khác, nhìn tuổi tác và cách ăn mặc, hẳn là trưởng lão Cực Nguyệt tông giống Diêu Thu Lâm.

“Nghiệt chướng, chính là ngươi giết nữ nhi của ta!”

Trước đó phân hồn của hắn bị diệt sát, biết vị trí, cũng biết mặt Khương Thành.

Vốn còn đang mở tiệc chúc mừng tại Phi Tiên Môn bên kia, lần này nào còn có tâm trạng nữa, vô cùng lo lắng đuổi đến báo thù.

Về phần hai vị khác trưởng lão còn lại, là hắn mời tới giúp đỡ.

“Chết đi cho ta!”

Mối thù giết nữ nhi không đội trời chung, Diêu Thu Lâm rút trường kiếm ra khỏi vỏ, lăng không phát tán ra vô số đạo quang mang.

Đối với chiêu này của hắn, Khương Thành rõ như lòng bàn tay, không phải chính là Hồ Nguyệt Ngự Kiếm Thuật bị hắn phục chế sao?

Nếu như đối thủ chỉ có một mình Diêu Thu Lâm, thì hắn có thể đấu một trận.

Dù sao hắn biết cái gì, mình sẽ biết cái đó, tu vi và kinh nghiệm chiến đấu giống nhau như đúc.

Đánh cái ngang tay cũng không có vấn đề.

Vấn đề là hai tên trưởng lão bên cạnh xem xét thực lực cũng không thấp hơn Diêu Thu Lâm, một chọi ba, Thành ca thật đúng là không có nắm chắc.

“Diêu trưởng lão, chậm đã!”

“Để chúng ta hỏi mấy vấn đề trước đã.”

Thời khắc mấu chốt, hai gã khác trưởng lão còn lại ngăn Diêu Thu Lâm lại.

“Các ngươi muốn ngăn ta báo thù?” Diêu Thu Lâm giận không kềm được, mặt đều tức đến vặn vẹo.

“Diêu huynh an tâm chớ vội…”

Hai tên trưởng lão khoát tay áo.

“Tiểu tử, ngươi vừa nãy ở chỗ này có nhìn thấy một đạo quang mang phóng lên tận trời không?”

“Ừm, chỉ cần ngươi thành thật trả lời, chúng ta có thể tha ngươi một con đường sống!”

Lúc A Hoàng xuất hiện, động tĩnh quá lớn.

Vừa nãy ba người này ở nửa đường đều thấy được, chỉ là không xác định địa điểm.

Mặc dù không biết quang mang kia là cái gì, nhưng đồ đần đều có thể đoán được đại khái là có bảo vật hiếm thấy.

Nhắc đến cái này, Diêu Thu Lâm vốn đang lửa giận ngập trời thế mà cũng bình tĩnh lại.

Thù đương nhiên là vẫn phải báo, nhưng có thể để sau nha.

“Chỉ cần ta nói ra, các ngươi sẽ không giết ta?”

Khương Thành làm như tin thật.

Hai tên trưởng lão vội vàng vỗ bộ ngực cam đoan.

“Đương nhiên, lão phu chưa từng lừa dối ai bao giờ!”

Ngoài miệng nói như vậy, trên thực tế hai người lại là đang nghĩ, không giết ngươi không có nghĩa là không thương tổn ngươi.

Lại nói chúng ta hứa, nhưng những người khác lại không có hứa.

Chế trụ ngươi, lại giao cho Diêu trưởng lão chậm rãi bào chế là được.

“Được thôi, ở bên kia kìa.”

Khương Thành chỉ đại một cái phương hướng.

Chiêu trò của ba người này, hắn đã biết tỏng rồi, làm sao có thể thật sự tin bọn họ.

Hắn đang suy nghĩ xem làm như thế nào để chạy trốn.

Chờ đến thời gian hồi sinh ngày mai, lúc ấy sẽ có thể tiếp tục làm màu… à không, liền có thể tiếp tục vì dân trừ hại rồi.

Chỉ là, Kỷ Linh Hàm còn nằm trên mặt đất nữa.

Nếu hắn chạy, ba người kia coi như muốn đuổi theo, cũng không có khả năng bỏ qua nàng làm như không thấy.

Đối với người của mình, Thành ca sẽ không thể thấy chết không cứu.

Huống chi còn có đứa con gái này nữa.

Nếu mang theo hai người chạy trốn, khẳng định sẽ bị đuổi kịp.

“Mẹ, bọn họ là người xấu muốn giết ngươi sao?”

A Hoàng trong ngực bỗng nhiên chớp chớp đôi mắt đen to tròn, giống một đứa bé tò mò hỏi.

Khương Thành suýt chút nhịn không được tự nện mình một phát, làm sao lại quên nha đầu này là một tôn đại sát khí nhỉ?

Chương 10: thanh không linh lực

Hắn vội lặng lẽ truyền âm.

“Nữ nhi ngoan, ngươi có thể giống trước đó, làm ba người này ngất đi được không?”

Có việc cầu người, Thành ca cũng không gọi A Hoàng, mà là đổi giọng gọi nữ nhi ngoan.

“Không được đâu, trừ phi ta có thể tiếp xúc cùng bọn họ.”

A Hoàng cười khanh khách, âm thanh quanh quẩn trong thức hải Khương Thành, nàng xem ra không có chút sốt ruột nào.

Lừa gạt đối phương tiếp xúc là không thể thực hiện được.

Coi như tiếp xúc sau làm một người ngất đi được, hai người còn lại còn nhìn không ra vấn đề sao?

Khương Thành biết nàng khẳng định còn có hậu chiêu.

“Vậy ngươi có cách xử lý bọn họ không?”

“Có nha, nhưng cuối cùng vẫn cần mẹ tự mình động thủ.”

“Hả? Vì sao?”

Lúc này, hắn cũng lười so đo cái vấn đề xưng hô này.

“Thế giới mảnh vỡ không thể sát sinh, đó là quy tắc hạn chế Thiên Đạo thêm.”

Khương Thành không khỏi liếc mắt, biểu thị nghiêm trọng không tin.

trước đó ngươi xuất thế đã giết chết cha ruột người đó?

Nếu không hắn đã còn một lần hồi sinh nữa rồi!

“Nhưng mà, ta có thể giúp mẹ khiến linh lực trong cơ thể bọn họ biến mất hết.”

Linh lực thanh không?

Kia chẳng phải biến thành người bình thường sao?

Khương Thành kém chút cười ra tiếng, kỹ năng này nghịch thiên quá ta ôi!

Có chiêu này, còn sợ cái vẹo gì nữa?

Hắn nghiêm trang hắng giọng một cái: “Cha tôn trọng lý niệm không sát sinh của ngươi, loại chuyện khó khăn như giết người này cứ để ta tự mình làm đi.”

“Dù sao, luôn có người yên lặng tiếp nhận một vài gánh nặng mà không muốn người khác biết!”

Lần này, ngay cả A Hoàng cũng nhịn không được trợn trắng mắt.

“Ta tại sao có thể có ngươi mẹ vô sỉ như vậy!”

Trong lúc hai người bọn họ thương lượng, ba người đối diện cũng bí mật truyền âm với nhau.

“Nếu như tên nhóc này tùy tiện chỉ cái phương hướng giả thì làm sao bây giờ?”

“Ta thấy hắn là đang nói dối!”

“Không sai, lão phu cũng thừa nhận hắn rất đẹp trai, nhưng mà ta không tin nhân phẩm của hắn!”

“Hay là ta một mình qua bên kia điều tra một phen, hai người các ngươi tiếp tục trông chừng hắn!”

“Diêu trưởng lão đây là coi chúng ta như đồ đần?”

“Đúng đấy, nhỡ đâu bảo vật thật ở bên kia, Diêu huynh đắc thủ rồi cũng không trở lại nữa chứ gì?”

“Ha ha ha, cái này thật đúng là giỏi tính toán!”

“Vậy các ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

“Để tên nhóc này dẫn đường, ba người chúng ta cùng áp giải hắn đi sang đó!”

Hai bên đều đã họp bàn xong, ba người lần nữa nhìn về phía Khương Thành.

“Tiểu tử, ngươi làm sao để cam đoan phương hướng ngươi chỉ là thật?”

“Chúng ta không tin, trừ phi ngươi…”

Còn không chờ bọn họ nói muốn hắn dẫn đường, Khương Thành đã trực tiếp ngắt lời.

“Các ngươi không cần không tin, dù sao ta chính là lừa gạt các ngươi.”

Bầu không khí đột nhiên an tĩnh một hồi.

Ba tên trưởng lão đối diện biểu thị mình đã từng thấy rất nhiều cảnh tượng, nhưng chưa từng thấy chuyện nào như thế này.

Kinh ngạc đến mức cạn lời, suýt chút nữa không thể nói nên lời.

“Ngươi muốn chết?”

Diêu Thu Lâm lần nữa lại nổi giận không kềm được, phi kiếm lại bay lên.

“Đúng đấy, ta muốn chết đó, nhanh tới giết ta đi.” Khương Thành cười tủm tỉm xoa xoa đôi bàn tay.

Có con gái ngoan siêu cấp lợi hại ở đây, hắn chẳng sợ bố con thằng nào, rất chi là đắc ý.

“Ngươi!”

Nói thật, trước khi hỏi ra vị trí bảo vật, Diêu Thu Lâm còn thật không nỡ giết hắn.

“Cho hắn biết thế nào là lễ độ, cho hắn đau đớn chút đi!”

Hai gã khác trưởng lão kia mặt cũng đen lại.

Xoạch, phi kiếm chia ra làm sáu, mang theo sáu đạo quang mang đánh thẳng về phía Khương Thành.

Mới bay ra vài mét, sáu đạo hư ảnh lại đột nhiên tiêu tán.

Thanh trường kiếm kia tựa như là biến thành sắt thường vậy, mất đi tất cả ánh sáng, leng keng một tiếng rơi xuống mặt đất.

“Cái gì?”

Diêu Thu Lâm không dám tin vào hai mắt của mình.

Từ sau khi tu đến Dẫn Khí cảnh, phi kiếm của hắn chưa từng xuất hiện qua loại tình trạng bay đến nửa đường thì ‘hết xăng’ này.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

Hai gã trưởng lão khác rất bất mãn, cảm thấy cùng loại người này đặt song song làm trưởng lão thật sự là mất mặt.

Chính là lúc cần lập uy để tiểu tử kia khuất phục, thế mà lại xuất hiện loại sai lầm cấp thấp này.

Ngay cả bọn họ đều cảm thấy thật mất mặt.

Thế là hai người dự định lấy ra phi kiếm, tự mình xông lên.

Sau đó, bọn họ kêu lên sợ hãi.

“Linh lực của ta đâu?”

“Xảy ra chuyện gì, linh lực của ta thế mà không còn lại chút nào!”

“Ta cũng vậy!”

Ba người kia biểu tình ngoại trừ kinh ngạc, còn mang theo khủng hoảng nồng đậm.

Đối với tu sĩ mà nói, linh lực, thần thức, thân thể là ba thứ căn bản.

Không có linh lực, vậy những võ kỹ và thần thông cần linh lực thi triển cũng vô dụng.

Bọn họ cũng không phải tu thể, thân thể của Phân Hồn cảnh cũng chẳng mạnh được là bao.

Mà thần thức bí thuật, cũng tương tự cần nhất định linh lực để chèo chống, nếu không uy lực sẽ giảm nhiều.

Hiện tại ba người bọn hắn, sức chiến đấu ngay cả Diêu Vân Huyên Tụ Nguyên cảnh trước đó cũng không bằng.

Cái này sao có thể không hoảng hốt.

“Chẳng lẽ là bởi vì Phong Tuyệt Chi Địa?”

“Không có khả năng!”

“Phong Tuyệt Chi Địa mặc dù không có linh khí, nhưng bên ngoài cơ thể không có, cũng không thể ảnh hưởng đến linh lực đã bị chuyển hóa qua trong cơ thể được!”

Ba người khoa tay múa chân, kêu la sợ hãi không ngừng.

Nhưng mặc cho bọn họ đoán thế nào, cũng đoán không được đây hết thảy chỉ là vì cô nhóc ở đối diện giở trò quỷ.

Làm tốt lắm!

Khương Thành giơ ngón tay cái cho con gái một like.

Lúc này mới vác linh kiếm nghênh ngang đi tới trước mặt ba người.

“Ba người các ngươi cũng quá không nể mặt mũi, giết ta đều không cần phi kiếm sao?”

Nhìn thấy hắn tới, ba người vội vàng lui về phía sau, nhưng mà ngay sau đó lại trấn định lại.

“Tiểu tử, chúng ta không có linh lực, ngươi cũng không thể may mắn thoát khỏi!”

“Không sai, ba người chúng ta đánh với một mình ngươi, ngươi vẫn là phải chết không nghi ngờ!”

Bọn họ nghĩ, cái này nhất định là bị ảnh hưởng bởi nguyên nhân địa lý, Khương Thành ở chỗ này khẳng định cũng không có linh lực giống họ.

Vừa mới nói xong, thân hình Khương Thành lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Ba tên trưởng lão không có linh lực, vô luận tốc độ hay là phản ứng đều chậm đến lạ thường, căn bản đến không kịp né tránh.

Bịch! Bịch! Bịch!

Đầu mỗi người đều bị linh kiếm hung hăng gõ một cái.

Khương Thành không sử dụng lưỡi kiếm, mà dùng lưng kiếm để đánh.

Nhưng mà dù vậy, vẫn là quán chú lực lượng linh lực của Phân Hồn cảnh, đỉnh đầu ba người sưng lên với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, sưng thành cục u to.

“Ngươi! Ngươi thật cả gan!”

“Nghiệt súc, lại dám làm nhục ta như vậy!”

Ba người giận dữ, thân là trưởng lão Phân Hồn cảnh, bọn họ là nhân vật có mặt mũi tại Thanh Lan phủ.

Đại ngộ kiểu gõ đầu này, chính là vô cùng nhục nhã.

Lúc này, bọn họ đều quên hỏi sao Khương Thành làm còn có linh lực.

“Ồ, xin lỗi xin lỗi, ta quên mất thân phận của các ngươi.”

Khương Thành cố ý cười ha hả, sau đó lấy phi kiếm ra.

Sáu đạo kiếm ảnh nhảy lên không, lại là một người hai đạo.

“Cái chết như thế này, hẳn là phù hợp thân phận của các ngươi nhỉ?”

Chương 11: Chưởng môn nhân chân thần

Lúc này cả 3 người đều trừng mắt.

Không những còn có linh lực mà còn dùng kiếm pháp bất truyền của phái Cực Nguyệt Tông.

“Ngươi tại sao biết…”

Xoạt xoạt xoạt!

3 tiếng vang lên, 3 người cùng lúc ngã xuống!

“Đây đâu phải chương trình mười vạn câu hỏi vì sao mà hỏi lắm thế!”

Khương Thành triệu hồi linh kiếm rồi đến gần thi thể 3 người thu chiến lợi phẩm.

Trận này so với trận trong hạng động lúc trước nhẹ nhàng hơn nhiều, không có linh lực mà đánh với hắn thì chỉ cần 1 đao là chết.

3 người Diêu Thu Lâm không hổ danh là Trưởng lão, số linh thạch trong nhẫn không gian nhiều hơn Diêu Vân Huyên hàng chục lần.

Không những vậy còn có mười mấy bình Phân Hồn cảnh tu luyện, đổi trong hệ thống thì 1 bình đan dược Phân Hồn cảnh có thể đổi lấy 1 điểm tích phân.

Khương Thành nhìn những viên linh dược này, bỗng nhiên cảm thấy đau thương.

Nhớ lại 1 Kỷ Linh Hàm có thể đổi được 3000 điểm tích phân, trong chốc lát vì Diêu Thu Lâm cảm thấy không đáng giá.

“Mẹ ơi, ta muốn ăn.”

A Hoàng lảo đảo đôi chân vừa nhỏ vừa ngắn chạy đến gần.

“Hả? Ăn cái gì?”

Khương Thành mơ hồ sờ vòm ngực tráng kiện của mình.

“Ta làm gì có sữa mà ăn!!!”

A Hoàng xém chút ngã nhào, nhìn vẻ mặt của tên ngốc đang nhìn lại nàng.

“Ta muốn ăn linh thạch.”

Khương Thành bừng tỉnh.

“Cũng đúng, ngươi lớn vậy thì đã cai sữa từ sớm rồi.”

Nàng có linh lực, ăn linh thạch bổ sung linh lực cũng là điều bình thường.

Đối với “nữ nhi ” của mình thì hắn rất rộng rãi nha.

Vung tay một cái, linh thạch trong 3 chiếc nhẫn đã xếp thành ngọn núi nhỏ.

“Không cần tiết kiệm giúp ta đâu, cứ ăn thả ga đi.”

No chết ngươi!

Soạt!

1 luồng ánh vàng từ mặt đất xẹt qua, chồng linh thạch biến mất tiêu.

Cả quá trình không đến một giây.

“Mẹ ơi, còn nữa không?”

A Hoàng sờ sờ cái bụng, cố ý hỏi.

Nhìn cái bụng của nàng không có gì thay đổi, Khương Thành cười lớn.

“Haha, giảm béo thì phải giảm từ nhỏ nha.”

Đúng lúc này, Kỷ Linh Hàm cũng tỉnh lại, làm hắn cũng đỡ lúng túng.

“Trưởng môn, vì sao ta lại ngất?”

“Hạ đường huyết”

Nàng vừa cứu mình thì cũng nên che chở nàng chút ít.

Kỷ Linh Hàm nghe không hiểu hạ đường huyết là gì, có điều vừa mới tỉnh lại mơ mơ hồ hồ đành cứ thế mà cho qua.

Ngay lập tức nàng bị 3 người vừa bị tiêu diệt thu hút.

“A! Đây là Diêu Thu Lâm sao?”

Là một môn đồ của Phi Vân Môn thì nàng cũng biết một số nhân vật quan trọng của các môn phái xung quanh.

“Còn có Đái Tín, Tuân Minh Du??”

“Bọn họ đều là trưởng lão của Cực Nguyệt Tông, Đái Tín còn là Phân Hồn cảnh lục trọng!!!”

Nàng vô cùng ngạc nhiên, đây là 3 nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng, vậy mà lại có thể chết ở chỗ này?

Nếu đổi thành 3 vị trưởng lão đến giao chiến, đánh bại được 3 người bọn họ đã là một việc vô cùng khó khăn, chứ đừng nói đến là giết họ, rốt cuộc vẫn là những người cùng cấp bậc đấu với nhau, không đánh lại được chẳng lẽ còn chạy không thoát sao?

Thủ đoạn của Phân Hồn cảnh vẫn còn nhiều lắm.

“Trưởng môn, bọn họ đây là…”

3 người này không lâu trước đây còn tham gia tấn công Phi Vân Môn, bây giờ nhìn thấy họ đều bị giết, Kỷ Linh Hàm cảm thấy rất hả giận.

Khương Thành chắp hai tay ra sau, ngẩng mặt nhìn trời, nhẹ nhàng đáp: “Bọn họ vừa nãy muốn giết ta, sau đó thì tự nhiên lăn ra chết rồi.”

Tuy rằng đã sớm đoán ra được nhưng Kỷ Linh Hàm vẫn cảm thấy bị chấn động.

“Trưởng môn ngài một mình giết chết ba người bọn họ sao?”

Loại giọng điệu không thể tin được này làm cho Khương Thành vô cùng sảng khoái, dáng vẻ đạo mạo vô cùng thỏa mãn.

Hắn lặng lẽ nhìn A Hoàng, mặt không đổi sắc nói.

“Đối với bản chưởng môn mà nói thì đây chỉ là một việc nhỏ nhặt không đáng nói đến mà thôi!”

Nhìn dáng vẻ bí hiểm của hắn, Kỷ Linh Hàm trong tức khắc vô cùng ngưỡng mộ, bái phục thực lực của hắn.

Chưởng môn đúng là lợi hại, phần thực lực này ít nhất phải đạt đến cảnh giới Linh Đài rồi!

“Phi Tiên môn ở đâu vậy?”

“Chưởng môn định quay về sao?”

Kỷ Linh Hàm trước hết là vui mừng, nhưng sau đó lập tức cảm thấy lo lắng.

“Hiện tại bên đó nhất định vẫn còn rất nhiều người của bọn họ, chưởng môn không sợ sao?”

Khương Thành khoát tay nói: “Sợ cái gì, trước mặt bản chưởng môn thì chúng chỉ là cái thứ không đáng nhắc đến.”

Tuy chưa thu làm mới được lượt hồi sinh, nhưng mà A Hoàng có kỹ năng nghịch thiên ở đây thì phải giáp mặt với nhiều người cũng không nguy hiểm gì.

Kỷ Linh Hàm đã hạ quyết tâm, có một vị chưởng môn hùng mạnh như vậy ở bên cạnh thì sẽ rất yên ổn rồi.

Suốt đường đi không nói chuyện với nhau, 3 người đã nhanh chóng rời khỏi Phong Tuyệt Chi Địa.

Vừa ra khỏi nơi này, A Hoàng đang nằm trên lưng không hiểu sao bỗng dưng mí mắt trĩu nặng.

“Mẹ ơi, con buồn ngủ quá”

Khương Thành lập tức dừng lại.

“Hả? Sao vậy, không thoải mái chỗ nào sao? Đừng nói là vừa nãy ăn nhiều quá cho nên bây giờ đau bụng nhé?”

Cho dù không vì sự nghiệp đạo mạo trước mắt thì hắn vẫn rất là quan tâm đến an nguy của “nữ nhi” của hắn.

Đây là sự công nhận to lớn cho bản thân hắn.

“Không phải, chỉ là đột nhiên rời khỏi nơi này nên muốn nghỉ ngơi để bổ sung một chút…”

Nói xong nàng chìm vào giấc ngủ.

Lúc này Khương Thành mới hiểu ra, lúc trước nàng đã ở trong Phong Tuyệt Chi Địa này bao nhiêu vạn năm rồi.

Đây có thể coi là nguồn sống chủ yếu của nàng, bây giờ đột nhiên đi ra thế giới bên ngoài, có lẽ là không quen với khí hậu, cần phải có thời gian thích ứng chăng?

Chỉ cần không có việc gì lớn là được rồi.

“Trước tiên dừng lại một lát đã.”

Hiện tại A Hoàng đã ngủ mất rồi, cũng không thể lập tức đến Phi Tiên môn được.

“Có chuyện gì sao thưa chưởng môn?”

“Không có gì, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Chi bằng trước hết tìm một chỗ ở để điều chỉnh một chút, thăm dò tình hình bên đó thì càng ổn thỏa hơn.”

Tuy không có đại sát khí là A Hoàng thì Khương Thành cũng không quá lo lắng.

Dù sao thì ngày mai cũng khôi phục lượt hồi sinh rồi.

Làm màu cũng mệt rồi, phải bổ sung năng lượng nữa.

“Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng…”

Kỷ Linh Hàm nhắc lại câu nói, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh, ánh mắt nhìn hắn càng thêm tôn kính bội phục.

“Chưởng môn quả nhiên là người tu hành đắc đạo, tuy rằng ta hiểu đạo lý này nhưng lại không nghĩ đến có thể tổng kết lại bằng một câu chính xác như vậy.”

Nàng căn bản không biết được rằng chưởng môn chỉ là đang đợi thời gian hồi phục lượt hồi sinh mà thôi.

Chương 12: Thiên phú của Thiên Hoang Bất Diệt Thể

Hai người tìm một cánh rừng ở gần đấy, sau khi Khương Thành ngồi xếp bằng xuống, cuối cùng cũng cảm nhận được sức mạnh của Thiên Hoang Bất Diệt Thể.

Còn chưa đợi hắn luyện công, linh khí đã tự động tiến vào cơ thể.

Nơi này không phải là Phong Tuyệt Chi Địa không có linh khí, xem như có thể nhìn ra hiệu quả của thể chất tu luyện đệ nhất Tam giới.

Cho dù không có công pháp, linh khí cũng không chuyển đổi thành linh lực, nhưng tích lũy từng ngày như vậy, cơ thể cũng sẽ vì không ngừng hấp thu linh lực mà trở nên cường hãn lên.

Sau khi chuyển vận Quan Nguyệt Tâm Pháp của Cực Nguyệt tông, thì Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh cũng không rút ra được một chút linh khí nào nữa.

Xung quanh trong phạm vi mấy chục dặm, linh khí giống như là hình thành vòng xoáy, mà trung tâm của vòng xoáy chính là Khương Thành.

Vòng xoáy điên cuồng tiến vào thân thể hắn, đến nỗi mà núi rừng xung quanh đều nổi lên gió to.

Chỗ đáng sợ nhất của Thiên Hoang Bất Diệt Thể, thực ra vẫn không phải là lượng hấp thu khủng khiếp đó, mà là tốc độ chuyển hoá.

Nói đến việc hấp thu linh lực, một vài Thánh tử của đại phái thánh địa từ ngày sinh ra đã coi linh thạch và đan dược như là cơm bữa.

Nhưng khi hấp thu linh thạch quá nhiều, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không luyện hoá được, không thể trở thành linh lực thuộc về chính mình, đương nhiên cũng không có cách nào để nhanh chóng nâng cao thực lực.

Đây chính là tầm quan trọng của huyết thống thể chất thiên tài.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể dường như căn bản là không có vấn đề gì về phương diện này, quá trình chuyển hoá thành linh lực hầu như không tồn tại trở ngại nào, tới bao nhiêu thì luyện hoá bấy nhiêu.

Cảnh tượng này làm Kỷ Linh Hàm trợn mắt há miệng.

Bản thân nàng là một thiên tài tu luyện, lúc tu luyện có thể hấp thu linh khí xung quanh vài dặm đã được coi là chuyện kinh thiên động địa rồi.

Mà Khương Thành không chỉ trong phạm vi lớn gấp mười lần, thủ đoạn chiếm lấy linh khí đã xem như là cướp đoạt, ngay cả

người bên cạnh cũng không hấp thu được chút nào.

Tu luyện như vậy, quả thực giống như là liên tục hấp thu linh thạch thượng phẩm, có thể tưởng tượng được nó sẽ nhanh như thế nào.

Chưởng môn thật là một người phi phàm!

Khi Khương Thành ngừng tu luyện, cảnh giới của hắn từ Phân Hồn cảnh tam trọng đã thăng cấp lên tới tứ trọng.

“Chưởng môn, ngài tu luyện xong rồi sao?”

Lúc này Khương Thành mới nhận ra mình vừa làm hại nàng không thể tu luyện được.

Nghĩ đến vừa nãy cô gái này vẫn luôn ở bên cạnh âm thầm bảo vệ mình, không khỏi sinh ra cảm giác day dứt.

Bản thân luôn coi nàng như là một công cụ, dường như thật quá đáng.

“Xin lỗi, sau này khi tu luyện ta sẽ chú ý hơn.”

Kỷ Linh Hàm vội vàng xua tay cười nói: “Không sao đâu, chưởng môn càng mạnh thì mới là phúc của môn phái!”

Thật là một người tốt mà!

Khương Thành đứng dậy ngước mắt nhìn lên bầu trời, đã qua nửa đêm rồi, xem như đã qua ngày mới rồi.

“Đi thôi, đi Phi Tiên môn.”

Thời gian làm mới số lần hồi sinh đã kết thúc, bây giờ hắn vô cùng tự tin.

“Hả? chưởng môn không định trước tiên thăm dò một chút sao?”

Kỷ Linh Hàm vội vàng đi lên theo.

Khương Thành chỉ có thể trang nghiêm nói: “Bản chưởng môn vừa mới đột phá, thực lực đã tiến bộ rất nhiều, không cần thăm dò nữa, trực tiếp nhào lên là được.”

Kỷ Linh Hàm không hiểu cái gì gọi là nhào lên, nhưng nghe thấy hắn nói thực lực của hắn đã tiến bộ rất nhiều, trong lòng lập tức vui mừng lên.

Vui rạo rực hỏi: “Không biết chưởng môn đã đột phá đến cảnh giới nào rồi?”

“Dù sao thì nó cũng cao hơn ngươi nghĩ!”

“A!”

Kỷ Linh Hàm không nhịn được che miệng của mình lại, vừa kinh ngạc vừa sùng bái, nàng nghĩ đến chính là Thiên Mệnh cảnh.

Hai người vừa mới bay lên không trung, núi rừng gần đó đã vang lên âm thanh xào xạc.

Ngay sau đó, ba nam nữ thanh niên ăn mặc nhếch nhác bước ra từ phía sau bụi cây.

Sau khi nhìn thấy Kỷ Linh Hàm vội vã vẫy tay chào.

“Là Kỷ sư tỷ! Mọi người mau ra đây đi!”

Kỷ Linh Hàm cũng vui mừng khôn xiết đi lên chào hỏi.

“La Viễn sư đệ, Ấn Tuyết Nhi sư muội, Tưởng Hồng sư đệ, các ngươi vẫn còn sống sao, tốt quá rồi!”

Sau đó, hơn hai mươi môn đồ của Phi Tiên môn còn sống sót lần lượt xuất hiện trong rừng cây phía xa.

Sau khi hai bên gặp nhau, họ ôm nhau khóc nức nở, một cảnh tượng thật cảm động.

Làm cho Khương Thành ăn không ngồi rồi ở bên cạnh cũng có chút buồn chán.

“Kỷ sư điệt, ngươi còn gặp được môn đồ nào khác không?”

Nhóm người thiên phú xuất chúng này đều là đệ tử chân truyền của Phi Tiên môn.

Khi bị tiêu diệt, họ được trưởng lão liều chết đưa ra ngoài, xem như là hạt giống để báo thù và xây dựng lại tông môn.

Ngoài hai mươi mốt đệ tử này ra, còn có một vị Lương trưởng lão may mắn thoát khỏi đại nạn, xem như là trụ cột của nhóm người này.

Bị truy sát suốt đoạn đường này, bây giờ hắn chỉ có thể ẩn náu trong núi sâu rừng hoang.

Niềm vui sướng khi gặp lại nhau tan đi, Kỷ Linh Hàm suy sụp lắc đầu.

“Bẩm Lương sư thúc, ta không gặp được những người khác, các ngươi thì sao? Còn có sư bá, sư thúc và sư đệ sư muội nào khác chạy thoát được không?”

Lương trưởng lão kia thê lương cười: “Xem ra, Phi Tiên môn chỉ còn duy nhất hơn hai mươi hậu duệ là chúng ta thôi.”

“Cực Nguyệt tông đáng chết!”

“Còn có Huyền Băng phái, Ngũ Lôi tông, Thiên Viêm tông!”

Sư đệ La Viễn kia tay gõ vào linh kiếm, nói năng có khí phách.

“Trước khi ngã xuống sư phụ đã truyền Cửu Tuyệt Kiếm của hắn lại cho ta, nếu không thể uống cạn máu của Tứ đại tông môn, không phải là sẽ phụ nó sao?”

Còn Ấn Tuyết Nhi thì nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay, nước mắt càng rơi như mưa.

“Đây là linh thạch và đan dược mà sự phụ để lại cho ta trước khi đưa ta ra ngoài, chờ sau này ta tu luyện đến Phân Hồn cảnh, nhất định phải trả thù cho nàng!”

Những đệ tử khác nhìn vật nhớ người, cũng sôi nổi lập lời thề sâu nặng.

“Lương sư thúc, Kỷ sư tỷ, tiếp theo chúng ta nên đi đâu đây?”

“Trước mắt quan trọng nhất vẫn là đột phá vòng vây đi ra ngoài!”

“Sau khi ra ngoài thì sao? Mọi người tiếp tục đi cùng nhau, hay là chia nhau chuyển sang các tông môn khác?”

“Cái gì? Ngươi muốn phản bội Phi Tiên môn sao?”

“Ta không có! Chỉ là ta muốn tu luyện đến cảnh giới cao hơn, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên mối thù của sư môn!”

Các đệ tử mỗi người bày tỏ ý kiến của mình, nghị luận sôi nổi.

Lương trưởng lão liếc nhìn chiếc nhẫn không gian và linh linh kiến giáp của họ, chợt loé lên ánh mắt tham lam.

Mặc dù hắn là trưởng lão, nhưng những người này trước đây đều là đệ tử chân truyền.

Khi sư phụ bọn họ đang liều chết bảo vệ bọn họ chạy thoát ra ngoài, vì muốn cho bọn họ có thể tiếp tục tu luyện, đã cho đi gần như toàn bộ tài sản của mình.

Cũng giống như Kỷ Linh Hàm, bây giờ nàng đang mang không chỉ riêng linh khí phòng ngự ngũ phẩm, mà cả vật tư cất giữ bên trong đó cũng đều là toàn bộ tích góp trước giờ của chưởng môn.

Chiếc nhẫn này, trước đây Lương trưởng lão nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

"Tất cả đều yên lặng đi!"

Hắn vừa nói, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Dẫu sao, hắn cũng là trưởng lão duy nhất còn sống sót, vẫn phải nghe lời nói của hắn.

"Các ngươi nói muốn báo thù, không cần phải đợi đến tương lai, hiện tại có thể làm được."

Vừa dứt lời, tất cả các đệ tử đều đứng lên, mỗi người đều trở nên nôn nóng.

"Chẳng lẽ Lương sư thúc có biện pháp gì sao?"

Ngay cả lúc Phi Tiên môn toàn thịnh, cũng không chắc chắn có thể địch nổi Cực Nguyệt tông, huống chi một thế hệ trẻ vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành như bọn họ.

Việc báo thù này, bọn họ đều chỉ hi vọng vào tương lai.

"Chỉ cần có thể trả thù cho sư phụ, bất kì việc gì ta cũng đều sẵn lòng làm!"

Lương trưởng lão mỉm cười khoát khoát tay, ý bảo mọi người tạm thời đừng nóng nảy.

"Chỉ dựa vào sức mạnh của chúng ta thì không đủ để báo thù!"

La Viễn nhíu mày nói: "Ý của Lương sư thúc là, chúng ta tìm kiếm sự giúp đỡ của các tông môn khác?"

Lương trưởng lão vuốt râu gật đầu: "Không sai!"

“Nhưng mà chúng ta cùng các tông môn khác cũng không có giao tình quá sâu đậm, cũng không có khả năng bọn họ sẽ giúp chúng ta.”

Mặc dù một vài đệ tử muốn báo thù sớm, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Có mấy ai ngốc nghếch mà có thể trở thành đệ tử chân truyền được đâu chứ.

Chương 13: kế hoạch của Lương trưởng lão

Lương trưởng lão vừa lắc đầu vừa cười, tựa như sơn nhân tự có diệu kế.

“Các ngươi không có giao tình nhưng ta có! Ta đã từng gặp mặt Nhị trưởng lão Đoan Mộc Hãn của Đoan Mộc thế gia được mấy lần. Hai chúng ta đã cùng ăn uống với nhau mấy lần nên khá tâm đầu ý hợp.”

Những đệ tử khác bắt đầu trở nên hào hứng. Bây giờ, họ đã thấy được cơ hội để báo thù.

“Đoan Mộc thế gia chính là thế gia đứng đầu ở Thanh Lan phủ.”

“Đúng vậy, chỉ riêng Linh Đài cảnh bọn họ đã có bốn vị.”

“Nếu bọn họ ra tay thì chắc chắn ngay cả khi tứ đại tông môn liên thủ cũng không ngăn được.”

“Xin nhờ Lương trưởng lão nhanh chóng ra mặt.”

Bọn họ đâu biết rằng những lời của Lương trưởng lão chỉ là bịa đặt.

Đoan Mộc Hãn đã là Linh Đài cảnh tam trọng làm sao sẽ quan tâm đến hắn, một trưởng lão của một tông môn phổ thông mới chỉ Phân Hồn cảnh ngũ trọng.

Tuy nhiên, Lương trưởng lão xác thực là đã từng gặp qua Đoan Mộc Hãn, nhưng cũng chỉ là đứng lẫn trong đám đông, xa xa nhìn đến, căn bản là không có tư cách nói chuyện cùng.

Chỉ là hắn cũng không lo lắng.

Bây giờ, những đệ tử này không có cách nào vạch trần được lời nói dối của hắn.

Sau khi lấy đi hết vật tư, sẽ không có ai có thể tìm thấy được hắn.

“Các ngươi nghĩ dễ dàng quá! Đoan Mộc thế gia có địa vị như thế nào? Làm sao sẽ tuỳ tiện ra tay chứ? Cho dù có giao tình của ta cũng chỉ là đạt được một cơ hội mà thôi.”

“Vậy, vậy ý của Lương trưởng lão là…”

“Muốn người ta ra tay thì phải trả thù lao tương đương. Đây là sự tôn trọng đối với một thế gia đức cao vọng trọng như vậy!”

“Việc này….”

Mọi người nhìn xuống nhẫn trữ vật và linh khí của mình. Bọn họ hiểu rõ ý của hắn, đây là muốn bọn họ tự nguyện dâng lên.

Lương trưởng lão rèn sắt khi còn nóng, ra sức thuyết phục.

“Chỉ cần các ngươi dâng lên, để ta đích thân mang đến, nhất định có thể thuyết phục được bọn họ. Đến lúc đó, ba vị Linh Đài cảnh của Đoan Mộc thế gia xuất hiện thì có bốn phái của Cực Nguyệt tông cũng sẽ bị tiêu diệt.”

Nhìn thấy những đệ tử này đang do dự, hắn thậm chí dùng cả phép khích tướng.

“Vừa mới nãy, các ngươi không phải nói vì để báo thù cho sư phụ, việc gì cũng có thể làm sao?”

Hắn cười lạnh: “Thế nào? Chỉ là dâng lên nhẫn trữ vật thôi mà cũng luyến tiếc?”

“Xem ra sư phụ của các ngươi đã nhìn lầm các ngươi rồi, tất cả đều là một đám ăn cháo đá bát!”

Bị chụp mũ như vậy ai có thể chịu nổi, đám người La Viễn và Ấn Tuyết Nhi vội vàng tháo nhẫn và linh khí ra.

“Sư thúc, những vật tư này thật sự có thể để Đoan Mộc thế gia ra tay sao?”

“Lỡ như bọn họ lấy xong không ra tay thì làm sao?”

“Đúng vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ nổi lòng tham.”

Lương trưởng lão nghiêm mặt: “Các ngươi không tin giao tình của ta và Đoan Mộc Hãn?”

Hắn hung hăng phẩy tay áo một cái.

“Nếu vậy thì bỏ đi!”

La Viễn vội vàng tiến lên trấn an hắn.

“Sư thúc nói quá lời rồi! Ta giao Cửu Tuyệt kiếm cho ngươi mang đi.”

“Thế mới phải chứ!”Lương trưởng lão hài lòng.

Sau khi lấy những thứ này, hắn chắc chắn sẽ không ở lại Phi Vân châu này nữa.

Với hơn hai mươi phần tài nguyên này, việc hắn có thể tu luyện đến Linh Đài cảnh trong tương lai cũng không phải là không có khả năng.

Đang định đưa tay ra nhận thì Kỷ Linh Hàm đứng ra ngăn cản.

“Sư thúc, kỳ thật chúng ta không cần cầu Đoan Mộc thế gia cũng có thể báo thù.”

La Viễn đang định đưa ra trường kiếm của mình, nghe thế lập tức thu về.

“Cái gì? Lời sư tỷ nói là thật sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Sư tỷ ngươi có biện pháp khác sao?”

Đám đệ tử nhanh chóng vây quanh nàng. Ngoại trừ Lương trưởng lão thì Kỷ Linh Hàm là người có uy tín nhất ở đây.

Nàng là đệ tử chân truyền của trưởng môn tiền nhiệm. Tuy tuổi không phải là lớn nhất nhưng vì thiên phú tuyệt hảo, có Thất Khiếu Linh Lung Thể cho nên luôn là đại sư tỷ của đám đệ tử này.

Huống chi, hiện tại, tông môn không có ai che chở lại không có sư phụ dạy dỗ. Nếu không có những tư nguyên đó thì tiền đồ của bọn họ đều tương đương với bị huỷ.

Nếu như không phải vì bị lời nói của Lương trưởng lão bức ép, bọn họ cũng không muốn chọn biện pháp kia.

Vịt đã nấu chín đưa đến miệng lại còn bay đi, mặt của Lương trưởng lão lập tức đen lại, hận không thể bóp chết Kỷ Linh

Hàm.

“Ngươi có biện pháp gì? Ngươi có thể có biện pháp gì? Ngươi cũng chỉ mới Tụ Nguyên cảnh bát trọng mà thôi!”

“Chẳng lẽ ngươi và Đoan Mộc thế gia cũng có giao tình, ngươi có thể trèo cao được sao?”

“Hay ngươi đã tư thông với đệ tử chưởng môn nào đó của Xích Nhật tông? Có thể lôi kéo bọn họ giúp đỡ?”

Hiện tại, hắn đang trong cơn giận dữ, nói chuyện đều trở nên âm dương quái khí.

Sắc mặt của đám người La Viễn cũng thay đổi.

Không vui nói:“Lương sư thúc, ngươi nói Kỷ sư tỷ như thế không khỏi quá đáng quá rồi?”

“Đúng vậy, sao không nghe một chút ý kiến của sư tỷ đã?”

Trong ngày thường, Kỷ Linh Hàm luôn quan tâm các sư đệ, sư muội, cộng với tính tình dịu dàng nên dành được hảo cảm của bọn họ.

Nếu như Phi Tiên môn không bị tiêu diệt, qua trăm năm, đời chưởng môn tiếp theo chắc chắn là nàng.

Thấy càng có nhiều người tức giận, Lương trưởng lão chỉ có thể trước hết ngăn chặn hận ý.

“Nói đi, ngươi có biện pháp gì?”

“Biện pháp của ta chính là Khương Thành tiền bối.”

Kỷ Linh Hàm nghiêng người, vươn tay trịnh trọng giới thiệu với mọi người.

“Thực lực của vị tiền bối này thật sự thâm bất khả trắc. Hắn đã hứa sẽ tiếp nhận vị trí chưởng môn của Phi Tiên môn, sẽ dẹp yên tứ đại tông môn cho chúng ta.”

Trong hoàn cảnh này, Khương Thành không tỏ ra chút luống cuống nào.

Tương lai, hắn sẽ thống nhất tam giới, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Lời nói và việc làm của đám người La Viễn và Ấn Tuyết Nhi, hắn đã nhìn thấy. Những người muốn báo thù cho sư phụ chắc

chắn không phải là đám vong ân phụ nghĩa.

Cơ bản xem như đã được nội tâm hắn tán thành.

Trong mắt hắn, bọn họ đã được xem như thủ hạ môn nhân của mình.

Vì vậy, hắn đứng dậy và vẫy tay.

“Chào mọi người!”

“A?”

“Chưởng môn?”

“Việc này…. Kỷ sư tỷ, làm sao hắn lại trở thành chưởng môn rồi?”

Đối với bọn họ, tin tức này quá bất ngờ.

Kỷ Linh Hàm cũng hiểu, bọn họ cũng khó có thể tiếp thu được chuyện này ngay trong lần đầu gặp mặt.

“Đối với tình cảnh hiện tại của Phi Tiên môn, chúng ta đều hiểu rõ. Lúc này mà nguyện ý tiếp nhận gánh nặng này chính là dẫn lửa thiêu thân.”

Nàng nói đúng. Lúc này mà đứng ra nói mình là chưởng môn của Phi Tiên môn chính là hấp dẫn thù hận của tứ đại tông môn.

Đổi thành những người khác, thật đúng là không ai dám tiếp.

“Chỉ bằng việc này, ta đã tán thành Khương tiền bối trở thành chưởng môn. Huống chi, hắn còn cứu ta một mạng.”

“Ồ? Hắn còn từng cứu sư tỷ?”

“Chuyện gì vậy?”

Kỷ Linh Hàm kể lại cho bọn họ nghe việc mình bị Diêu Vân Huyên đuổi giết và cái chết của đám người Diêu Thu Lâm.

Sau những lời giải thích này, ánh mắt của chúng đệ tử nhìn Khương Thành trở nên gần gũi hơn rất nhiều.

“Hoá ra tiền bối đã từng cứu sư tỷ, vừa nãy đã thất lễ rồi.”

“Đúng vậy, cảm ơn tiền bối!”

“Tiền bối thực sự nguyện ý tiếp quản vị trí chưởng môn của Phi Tiên môn sao?”

Khương Thành có thể giết chết ba tên trưởng lão Phân Hồn cảnh thì thực lực của hắn chắc chắn không tầm thường.

Việc này ngay cả trưởng môn tiền nhiệm cũng không làm được.

Với tình hình rối rắm bây giờ của Phi Tiên môn, việc một chiếc đùi to như vậy tự đưa tới cửa thì làm gì có đạo lý không đi ôm.

“Không có gì, không có gì!”

Thống nhất tam giới phải bắt đầu từ con số không mà, làm sao dưới tay hắn lại không có người nào được?

Khương Thành liên tục bắt tay với bọn họ. Khương Thành lại không phải người hướng nội nên trong lúc này, không khí trở nên vô cùng hoà thuận, vui vẻ.

“Nực cười, thật là nực cười!”

Lương trưởng lão cười nhạo một tiếng, ngắt lời của tất cả mọi người.

Hắn liếc nhìn Khương Thành, nhếch miệng.

“Ngươi tưởng lão phu không nhìn ra sao? Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một Phân Hồn cảnh tứ trọng mà thôi!”

Cảnh giới của hắn cao hơn Khương Thành nên chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể nhìn thấu cảnh giới của hắn.

“Chỉ bằng ngươi cũng có thể giết chết Diêu Thu Lâm, Tuân Minh Du, Đái Tín?”

Kỷ Linh Hàm vội vàng ra mặt vì Khương Thành nói chuyện: “Sư thúc, ba người kia thực sự đã chết. Nếu ngươi không tin có thể đến Phong Tuyệt Chi Địa, chắc chắn có thể tìm thấy thi thể của bọn họ.”

Lương trưởng lão cười lạnh: “Tận mắt ngươi nhìn thấy hắn chiến đấu với ba người đó sao?”

Kỷ Linh Hàm cứng người.

Chương 14: Đã chết?

“Lúc đó ta bị hôn mê, cho nên không xem được quá trình này. Nhưng ngoại trừ Khương chưởng môn ra, ở hiện trường cũng không còn ai khác nữa…..”

Lương trưởng lão giống như là đã phát hiện ra manh mối quan trọng, ngay lập tức nhảy lên.

“Ngươi có thể đảm bảo rằng lúc đó không có ai đi qua không?”

“Nếu ngươi ngươi đã không nhìn thấy, vậy ngươi dựa vào cái gì mà kết luận.”

“Kỷ sư điệt ngươi còn chưa điều tra rõ ràng, vậy mà đã nhận người ngoài làm chưởng môn?”

“Chức vị trưởng môn quan trọng như vậy, nếu bởi vậy mà hại đến mọi người, thì ngươi đáng phải tội gì?”

Hắn một bước một câu, ép hỏi liên tục.

Kỷ Linh Hàm vốn không phải người miệng lưỡi sắc bén gì, nhất thời không trả lời được.

Nàng chỉ tin tưởng mỗi mình Khương Thành, huống hồ thật sự nghĩ không ra hắn có thể có mưu tính gì với Phi Tiên môn chứ.

“Được rồi được rồi, ngươi có thôi đi không?”

Khương Thành xem cả nửa ngày, cũng có chút mất kiên nhẫn rồi.

Lương trưởng lão này muốn lừa gạt tài nguyên của đệ tử, hắn chỉ nhìn một cái là biết ngay.

Đây là do mình làm hỏng chuyện tốt của hắn, cho nên mới chĩa mũi nhọn vào mình mà thôi.

“Ở đây dài dòng nửa ngày thì có ích gì, giờ ta đi đoạt Phi Tiên môn về không phải là được rồi sao?”

Lương trưởng lão vốn dĩ muốn nổi giận, nghe được lời này thì lập tức cười ra tiếng.

“Đoạt về, chỉ dựa vào ngươi?”

Hắn đưa mắt lên xuống đánh giá qua Khương Thành một lượt.

Trong mắt hắn, Khương Thành Phân Hồn cảnh tứ trọng bây giờ chạy tới Phi Tiên môn chính là tìm đến đường chết.

Sau khi bị tứ đại tông môn đánh bại, vơ vét một hồi, vẫn còn một số người ở lại bên đó.

Phân Hồn cảnh ở chỗ đó bây giờ không ít hơn hai mươi người, có thể nói là đầm rồng hang hổ.

“Đúng vậy, chỉ dựa vào mình ta! Nếu như ta mà làm được thì ngươi sẽ thế nào?”

“Nếu mà ngươi làm được, ta lập tức bái người thành chưởng môn.”

Lương trưởng lão chỉ mong hắn tự đi tìm đường chết, sau khi chết, đám người này lại phải lần nữa áp dụng kế hoạch hiến vật quý để xin giúp đỡ của hắn rồi.

“Chỉ sợ là ngươi không dám ….”

Kiểu kích tướng quái gở này cũng quá nông cạn rồi, đừng nói Khương Thành, những người khác đều biết.

Mọi người đều nhao nhao nhíu mày.

Cho dù thực lực có như thế nào, Khương Thành tình nguyện vào lúc khó khăn nhất gia nhập Phi Tiên môn, xem như là rất có lòng rồi.

Hơn nữa việc hắn cứu được Kỷ Linh Hàm là điều rõ ràng.

La Viễn khuyên bảo đám người đang nhao nhao kia.

“Tiền bối, hay là chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng hơn đi!”

“Đúng vậy, báo thù cũng không cần phải nóng lòng nhất thời…”

Khương Thành rung rung thanh kiếm trong tay, cười lớn.

“Đám địch đối diện kia trong mắt ta chỉ như gà gỗ chó đá mà thôi!”

Nói xong, hắn như vậy bay lên trời.

Kỷ Linh Hàm khá là tin tưởng hắn, là người đầu tiên đi theo.

Những người khác nhìn thấy nàng đi cũng đi theo, đã vậy thì phải đi cùng nhau.

Lương trưởng lão tức giận tới mức dậm chân, hắn không muốn quay về.

Bây giờ ở đó nguy hiểm biết bao nhiêu, chỉ cần không cẩn thận một cái bản thân cũng sẽ bị phát hiện, rồi sau đó không phải là sẽ rơi vào vòng vây sao?

Nhưng nếu bây giờ một mình ở lại đây, thì sẽ lộ ra là quá tham sống sợ chết.

“Hừ, thật là không thấy quan tài không đổ lệ mà, ta phải xem xem ngươi chết như thế nào!”

Đến sườn núi xung quanh Phi Vân Môn, mọi người từ xa nhìn về chốn cũ rực sáng ánh đèn, vừa đau xót vừa tức giận.

Chỉ nhìn thấy dáng người đi qua lại bên trong đó, không ngừng bận rộn.

Sau khi tứ đại tiên môn tấn công Phi Tiên môn, thì đã bắt đầu chia cắt nơi này.

Tông môn Bảo Khố và Đan Các Khí Các các loại sớm đã bị bọn họ dọn sạch không còn gì, bây giờ các trưởng lão và đệ tử của tứ đại tông môn còn lưu lại, đều là đang vơ vét những thứ còn xót lại.

Nhìn tư thế kia, tưởng chừng như là muốn đào ba thước đất vậy.

“Bọn họ vậy mà đến cả tượng của sư tổ cũng đập vỡ rồi!”

“Linh mạch cũng bị chúng cắt đứt rồi!”

“Tấm biển ở chính điện cũng đều bị dỡ xuống rồi, đúng thật là một đám cường đạo!”

“Đáng hận!”

Nhìn xong một màn đó, mọi người đều tức giận ngút trời.

Nhưng mà thực lực chênh lệch đều bày ra đây rồi, cho dù nhìn thấy thì cũng có ích lợi gì.

“Chưởng môn, chúng ta phải giúp người như thế nào.”

Hiện tại người duy nhất gọi hắn là chưởng môn chính là Kỷ Linh Hàm.

Khương Thành khóe miệng cong lên, ôn "nữ nhi" vào trong lòng.

"Việc phá quân địch cứ giao cho ta, các ngươi ở đây cổ vũ cho ta là được rồi."

Nói xong, hắn nghênh ngang như thế bay ra ngoài.

Kỷ Linh Hàm chưa từng nghe qua từ "cổ vũ" này, chỉ cảm thấy khí phách này của tiền bối quả thực là đẹp trai quá đi mất, ánh mắt không kìm được có chút say đắm rồi.

Những người khác thật sự bất lực luôn rồi.

"Tiền bối có phải là quá chủ quan rồi không…."

"Đúng vậy, cứ như thế bay qua, chắc chắn sẽ bị bao vây tấn công thôi!"

"Theo ta thì, lén lút vào mà ám sát, ngược lại sẽ ổn thoả hơn."

Lương trưởng lão có chút hả hê: "Là tự hắn muốn tìm đường chết, ai mà cản được?"

Khương Thành bay rất nhanh, mọi người trước mặt còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã hạ xuống bên trên chính diện quảng trường nơi đã bị chia năm xẻ bảy rồi.

Chủ lực của tứ đại tông môn bây giờ hoặc là đang lùng bắt khắp nơi, nhổ cỏ tận gốc.

Hoặc là đã thu hoạch được đầy đủ, trở về tông môn của mình.

Còn ở lại đây tiếp tục vơ vét, chỉ còn lại 18 vị trưởng lão Phân Hồn cảnh, cùng hơn tám mươi tên đệ tử.

Đám người này xem như là những người cuối cùng ở lại dọn dẹp bãi chiến trường này, nhìn xem sức mạnh kia, đến ngay cả một viên gạch cũng phải cậy mang đi.

"Ngươi là người nào!"

Vừa mới hiện thân, thì đã bị bọn họ phát hiện rồi.

Nhưng mà người này không phải người của Phi Tiên môn, bọn họ cũng không quen biết.

"4 phái bọn ta đang làm việc, người không phận sự thì lui ra!"

Nếu như không phải nhìn ra Khương Thành là Phân Hồn cảnh tứ trọng, vị trưởng lão đối diện kia e rằng đã trực tiếp ra tay đánh người rồi.

“Các ngươi làm việc?”

Khương Thành kéo miệng cười cười, chế giễu đáp: “Thật là trùng hợp, ta cũng đến đây để làm việc.”

Sắc mặt của vị trưởng lão đối diện ngay lập tức đen sầm xuống.

“Các hạ là có ý gì, chẳng nhẽ ngươi muốn ra mặt thay Phi Tiên môn?”

“Ta khuyên ngươi nên cân nhắc lại thực lực của bản thân!”

“Thức thời thì mau cút khỏi!”

Nắm không rõ lai lịch của hắn, bọn họ cũng không dám trực tiếp ra tay.

Lỡ như đứng sau lưng người ta là một đại phái thì sao?

Khương Thành cười ha ha, uốn nắn lại bọn họ.

“Ta không phải đến để ra mặt giúp Phi Tiên môn, ta chỉ đến để dọn dẹp mà thôi.”

Dọn dẹp?

Vị trưởng lão đó trong chốc lát vẫn chưa nghe hiểu.

“Là ý gì vậy.”

“Ý của ta chính là, bây giờ chưởng môn của Phi Tiên môn chính là ta. Các ngươi dám đem đồ của ta đi ngay trước mặt ta, có phải là có chút không cho ta mặt mũi rồi không?”

Lời của hắn vừa cất lên, âm thanh của những thanh kiếm được tháo ra khỏi vỏ ở phía đối diện liền vang lên không dứt.

Tiếp sau đó, hắn bị bao vây lại.

“Ngươi là chưởng môn mới của Phi Tiên môn?”

Vị trưởng lão đối diện mặt mày hung ác xác nhận lại một lần nữa.

“Đúng vậy, hôm qua mới được bổ nhiệm!”

“Những người còn lại của Phi Tiên môn kia đúng thật là mắt mù mà, vậy mà lại tìm một tên ngốc tự chui đầu vào lưới như ngươi làm chưởng môn!”

Những trưởng lão còn lại của 4 phái đang ở đây cũng vội đi tới.

Cho dù Khương Thành chỉ là Phân Hồn tứ trọng, tùy tiện phái hai vị trưởng lão đều có thể lấy được.

Nhưng nếu hắn đã có thân phận chưởng môn, vậy thì vẫn nên ‘long trọng’ hơn một chút.

“Ngươi đã đến đây rồi, vậy thì đừng nghĩ sẽ sống sót mà rời khỏi đây nữa!”

Sau khi Lương trưởng lão ẩn trên sườn núi phía xa kia nhìn thấy một màn này, suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Tiểu tử này cũng cứng đầu quá nhỉ?

Thật là chê chết không đủ sớm!

La Viễn mọi người lo lắng bất an.

“Không hay rồi, Khương tiền bối bị bao vây rồi!”

“18 vị trưởng lão Phân Hồn cảnh đối diện, cả đệ tử nữa có hơn trăm người, đây là đường chết!

“Trừ phi hắn là Linh Đài cảnh, nếu không thì…”

“Haizz…”

Lương trưởng lão sợ bọn họ nhất thời xung động chạy đi cứu Khương Thành, sau đó tất cả đều bị hãm hại ở đó.

“Các ngươi đừng nên xung động.”

“Hắn muốn tìm đến cái chết là việc của hắn, nếu như mà các ngươi cũng chết, vậy Phi Tiên môn sẽ hoàn toàn tan thành mây khói rồi!”

Nếu như chết ở đó, sẽ không lấy được các tài nguyên bên trong rồi.

“Tiền bối chắc chắn nắm chắc!”

Kỷ Linh Hàm thực sự tận tai nghe thấy Khương Thành từng nói qua, hắn đã sống nghìn năm.

Nhưng lời của nàng vừa mới dứt, thì Khương Thành ở đằng xa đã ngã gục trong vũng máu.

Chương 15: Chiêu thức Huyền Thiên Lôi Kiếp

Đối mặt với trưởng lão của 4 phái không chút chần chừ, một lời không hợp liền động tay.

18 vị trưởng lão Phân Hồn cảnh, Khương Thành ngăn không nổi, tự nhiên sẽ bị giết chết rồi.

Vì chết quá nhanh nên bọn họ cũng có phần sững sờ.

Này chẳng phải quá đơn giản rồi sao?

Không phải tên tiểu tử này nói mình là chưởng môn sao?

Còn tưởng rằng hắn ta có năng lực thâm tàng bất lộ nào, kết quả liền như vậy?

Chỉ có như vậy thôi?

"Xem ra chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi!"

"Đúng là lãng phí thời gian chờ đợi."

Mọi người ở dãy núi phía xa há hốc miệng, trong nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Thật sự là chết rồi!

"Khônggggggggg…"

Kỷ Linh Hàm đang ôm A Hoàng suýt chút nữa ngất xỉu.

Nàng không dám tin vào mắt mình, không phải là tiền bối rất lợi hại hay sao? Không phải ít nhất là Thiên Mệnh cảnh hay sao?

"Hừ, xem ra Kỷ sư điệt nhìn nhầm người rồi!"

Lương trưởng lão thấy Khương Thành bị giết chết, trong lòng nhẹ nhõm.

"Dựa vào hạng người này mà cũng xứng làm chưởng môn của chúng ta hay sao?"

"Đi thôi, có gì hay nữa đâu mà xem, nếu muốn báo thù thì đi tìm nhà Đoan Mộc để mà lên kế hoạch thực tế hơn đi."

Lúc này, mọi người cũng không có cách nào để phản bác hắn.

Mà lúc này trong chính điện của quảng trường, Khương Thành đang trong hình dạng hồn phách vô cùng bình tĩnh.

Không ngoài dự đoán âm thanh êm tai từ hệ thống vang lên nhắc nhở.

"Ký chủ đã bị giết, hệ thống hiện đang phân tích năng lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh cho ký chủ…"

"Xét thấy năng lực của kẻ địch cao gấp nhiều lần so với ký chủ, hệ thống sẽ trang bị cho ký chủ Huyền Thiên Lôi Kiếp nhất trọng, một khi Huyền Thiên Lôi Kiếp được thực hiện, số trời đã định, tất cả đều sẽ hóa thành tro bụi!"

Huyền Thiên Lôi Kiếp này chỉ có Đạo Cung cảnh đột phá đến khi Nhập Thánh mới có thể trải nghiệm.

Huyền Thiên Lôi Kiếp nhất trọng chỉ có thể xem như món khai vị, uy lực vô cùng nhỏ. Không nói đến Đạo Cung cảnh, Thiên Mệnh cảnh liều chết cũng có thể ngăn cản được.

Nếu Huyền Thiên Lôi Kiếp lên đến tứ trọng, ngũ trọng thì là cực độ nguy hiểm.

Còn đến bát trọng, cửu trọng, thanh thế đã đạt đến mức hủy diệt thiên địa, cũng có không ít Đạo Cung cảnh bất hạnh chết dưới uy lực của nó.

Huống hồ là đám người ở đây cao nhất cũng không vượt qua Phân Hồn cảnh thất trọng.

Huyền Thiên Lôi Kiếp nhất trọng đối với bọn họ mà nói chính là thiên tai.

"Ting, ký chủ hồi sinh."

Khương Thành vừa tỉnh lại đã bay ngay lên trời.

Mặc dù lôi kiếp không cần hắn vận công thì cũng sẽ tự khởi động, nhưng hiếm có cơ hội ra vẻ như vậy thì làm sao hắn có thể bỏ qua cho được?

Hơn nữa hắn cũng tự hiểu rằng muốn thu phục được các đệ tử của Phi Tiên môn thì phải thể hiện ra thực lực đủ để chấn động lòng người.

Chỉ có như vậy thì bọn họ mới có thể một lòng một dạ thừa nhận vị chưởng môn là hắn được.

“Chưởng môn, quả nhiên là chưởng môn chưa chết!”

Từ xa Kỷ Linh Hàm vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, tưởng chừng như còn vui vẻ hơn nhiều so với lúc bản thân nàng đột phá.

“Ha ha ha, hóa ra tiền bối chỉ là đang đùa thôi sao?”

“Suýt chút nữa dọa chết ta rồi!”

Đám người La Viễn nhẹ nhàng thở ra, lại bắt đầu mong đợi.

“Hừ, không chết thì làm sao?”

Sau một chút thất vọng Lương chưởng môn lại giội cho mọi người một gáo nước lạnh.

“Chỉ dựa vào chút thực lực của hắn, không biết lượng sức mình.”

Trên quảng trường, người của tứ môn phái vốn chuẩn bị rời đi rồi.

Nhìn thấy Khương Thành vui vẻ bay đi bay lại trên bầu trời, suýt hoài nghi bản thân đang gặp quỷ.

“Ngươi, sao ngươi vẫn chưa chết?”

“Giả thần giả quỷ, chưa chết thì lại giết chết hắn một lần nữa!”

Chính vào lúc bọn họ định ra tay lần nữa, bầu trời phía trên đỉnh đầu của Khương Thành chiếu rọi xuống tầng tầng lớp lớp ánh chớp đỏ rực như lửa.

Cả người hắn vì thế mà nhuộm lên một tầng ánh sáng.

Ngay từ lúc mới quan sát thì tình hình này giống như là một loại công pháp của hắn.

“Hãy xem đại thiên lôi thuật của ta đây!”

Hắn giơ cao tay trái, trường kiếm từ từ hướng xuống, vờ như lôi kiếp là do bản lĩnh của chính mình.

“Đó là cái gì?”

Mọi người bên dưới vẫn chưa chạy đi.

Sấm sét bình thường thì đến Tụ Nguyên cảnh cũng có thể ngăn cản được, không có gì đáng sợ.

Càng đừng nói đến công pháp sấm sét cũng chẳng phải là hiếm khi gặp.

Thế mà sau một khắc, bọn họ bắt đầu không thốt lên lời rồi.

Đoàng đoàng đoàng!

Cùng lúc trường kiếm vung xuống, hàng trăm tia ánh chớp đỏ rực như lửa rền vang.

Mỗi một tia chớp đều chính xác lấy đi mạng người của bốn môn phái.

Cho dù là ở quảng trường, hay là ở chính điện, hay là ở bất cứ chỗ nào.

Huyền Thiên Lôi Kiếp vô cùng nhanh, bọn họ đến hé răng và ngăn cản đều không kịp.

Lôi kiếp và sấm sét bình thường hoàn toàn không giống nhau, vì nó đánh thẳng vào Khí hải cùng Thức hải của tu sĩ, uy lực hơn mười triệu lần!

Trong nháy mắt, trên quảng trường xuất hiện gần trăm cái hố đang bốc khói.

Còn người của bốn môn phái mới vừa nãy còn thanh thế to lớn, chiếm ưu thế thực lực muốn nghiền nát mọi thứ, bây giờ đều hóa thành tro bụi, đến mẩu vụn cũng không còn.

Vãi chưởng, hệ thống này cũng quá tuyệt vời rồi!

Tự bản thân Khương Thành cũng bị dọa một hồi.

Hắn chưa từng được trông thấy sức mạnh của lôi kiếp, chỉ biết rằng sau khi hồi sinh khẳng định sẽ thắng, nhưng quả thật không thể ngờ lại thắng một cách nhẹ nhàng như vậy.

Giết sạch, không sót một cái gì!

Quá kinh khủng rồi!

Từ phía xa, đám người La Viễn đều há miệng trợn mắt.

Phản ứng đầu tiên không phải là ngạc nhiên mừng rỡ mà là bị dọa đến ngốc rồi.

Đó là mười tám cường giả Phân Hồn cảnh đó!

Thời kỳ hưng thịnh trước đây của Phi Tiên môn cũng chỉ có hơn 30 trưởng lão Phân Hồn cảnh đúng không?

Vỏn vẹn có một đòn, cứ vậy mà toàn bộ hủy diệt hết rồi?

Đây là thực lực hạng nào hảaaaaaaa!

Cho dù là Linh Đài cảnh, có thể đánh bại bao nhiêu Phân Hồn cảnh, cũng không thể một đòn giết sạch toàn bộ đi?

Chẳng lẽ đúng như Kỷ sư tỷ đã nói, hắn đúng là cường giả Thiên Mệnh cảnh sao?

Lôi kiếp cách trình độ của bọn họ quá xa rồi, bọn họ cũng chưa từng được nhìn thấy, chỉ nghĩ đó là bản lĩnh cao cường của Khương Thành.

Nhớ lại lúc hắn vừa vặn bay lên trời cao, lấy kiếm dẫn sấm sét, gió mây đổi màu ùn ùn kéo đến.

Lúc vung tay toàn bộ kẻ địch đều bị tiêu diệt, đó là loại uy phong như thế nào aaa…

Trong nháy mắt, nhóm đệ tử không ai bảo ai đều lộ ra vẻ mặt tôn sùng.

Mục đích của Khương Thành thành công rồi.

Dựa vào thủ đoạn ngày hôm nay đã xây dựng trong lòng đệ tử vị trí cao cả không gì có thể lay chuyển được của hắn.

“Chưởng môn!”

Kỷ Linh Hàm bay đến đầu tiên.

Nàng là người tín nhiệm Khương Thành nhất, đối với sự việc này vẫn có thể tiếp nhận được.

Dù sao thì chưởng môn cũng vô cùng mạnh, còn rốt cuộc mạnh đến mức nào thì nàng cũng không quan tâm quá nhiều.

Nhìn mọi người lần lượt bay xuống quảng trường chính điện, Khương Thành từ từ đáp xuống mặt đất.

Trước khi đáp đất còn làm ra vẻ ngạo mạn không sợ chết.

Soái!!!!!!!!

Lúc đó, ánh mắt của các nữ đệ tử đều lấp lánh ánh sao.

Thực lực hùng mạnh, đã vậy còn là một đấng nam nhi trẻ tuổi đẹp trai, so với các ông lão mặt đầy râu của các tông môn khác thì đúng là ở một đẳng cấp khác.

Vào lúc này các nàng cảm thấy đây đúng là vị chưởng môn tốt nhất trên đời rồi.

"Chưởng môn, việc này… sao người có thể làm được như vậy?"

"Đúng đó, thực lực của chưởng môn quả thật là kinh thiên động địa aaa!"

Đám người La Viễn và Ấn Tuyết Nhi bất giác đã đổi lại cách xưng hô, lúc này, trong thâm tâm của họ đã chính thức công nhận vị chưởng môn Khương Thành này rồi.

Đúng lúc Khương Thành muốn nói một câu khoe khoang rằng thực lực của vị chưởng môn như hắn so với các ngươi tưởng tưởng còn mạnh hơn nhiều thì hệ thống đột nhiên vang lên

"Ting, ký chủ vừa có được 21 thuộc hạ, hệ thống qua phân tích căn cốt thiên phú của bọn họ thưởng cho ký chủ 355 điểm tích phân."

"Mong ký chủ tiếp tục cố gắng."

Ỏ, cái này cũng có tích phân sao?

Khương Thành rất vui vẻ, cứ theo tình hình này thì tương lai thu nhận thêm nhiều môn đồ Phi Tiên môn nữa là được rồi.

Nhất còn phải thu những đệ tử có thiên phú xuất chúng!

Dường như hệ thống rất coi trọng thiên căn, một Kỷ Linh Hàm mà đã có 3000 điểm, còn 21 đệ tử khác cộng vào cũng chỉ được 355 điểm.

Xem ra thiên căn của Kỷ Linh Hàm vượt xa những người khác rồi.

Đúng lúc đó, Lương trưởng lão cũng đến được quảng trường.

Chương 16: Đương nhiên là chủ động tiến công

“Lương trưởng lão, ngươi còn lời gì để nói không?”

Khương Thành cũng không phải là một pho tượng đất, lúc trước bị mang ra làm trò cười. Bây giờ dựa vào bản lĩnh lấy lại được mặt mũi rồi, tại sao không thể chế giễu lại?

“Không phải ngươi nói ta chỉ có Phân Hồn tứ trọng sao?”

“Không phải nói ta chắc chắc sẽ chết không còn nghi ngờ gì sao?”

Lương trưởng lão cứng họng, hoàn toàn không có cách nào chống đỡ.

Hắn đương nhiên không muốn Khương Thành làm chưởng môn.

Hơn nữa, thấy cảnh giới của Khương Thành, bây giờ rõ ràng vẫn chỉ là Phân Hồn tứ trọng.

Nhưng mà thiên lôi kinh hoàng ban nảy, xảy ra trước mắt hắn, không có một chút giả dối.

Hắn không dám thăm dò, chỉ xem chuyện này là cao nhân tiền bối cố ý hạ thấp thần hồn và linh lực xuống để làm cho những người xung quanh không phát hiện ra được mà thôi.

Đối diện với những ánh mắt của những đệ tử khác, chỉ có thể không cam lòng mà cúi mình.

“Lương Đạt bái kiến chưởng môn!”

“Miễn lễ!”

Khương Thành thầm bĩu môi, cái tên bề ngoài tốt đẹp bên trong xấu xa này, hệ thống chả ting cái nào, chứng tỏ vốn dĩ hắn chính là không thật lòng nhận mình làm chưởng môn.

Chỉ là bên ngoài tỏ ra vẻ như thế mà thôi.

Hắn phát hiện, trong tương lai có thể dùng hệ thống làm dụng cụ kiểm tra những kẻ phản đồ.

Giành lại được địa bàn của tông môn lại lần nữa, mọi người vừa kích động lại vừa đau lòng.

Có vài đệ tử thậm chí nước mắt rơi như mưa, dưới đống gạch ngói đổ vụn tìm kiếm thi thể của những sư tôn đã chết của mình.

Khương Thành cũng không làm phiền bọn họ.

Đến khi toàn bộ những thi thể của trưởng lão và đệ tử chết trong trận chiến lúc trước ở Phi Tiên môn đều được mai táng, rồi sau khi cúng bái hết cùng một lúc, mới tuyên bố chính sự.

"Đến nay chúng ta đã giành lại cơ nghiệp của môn phái, nên nghĩ đến bước tiếp theo rồi."

"Ta quyết định, lập tức tiến công Cực Nguyệt tông!"

"Nợ máu phải trả bằng máu!"

Chỉ mấy câu ngắn gọn này, đã khiến chúng đệ tử sôi máu sùng sục, trong mắt đều là ý chí chiến đấu.

Nếu như là người khác tuyên bố, bọn họ nhất định sẽ cảm thấy là không biết tự lượng sức.

Mới vừa trở về, còn chưa ổn định trở lại.

Nền móng bốn phái vẫn còn, lần này chỉ chết một phần, nhanh thôi sẽ có thể khôi phục lại lực lượng.

Lần này chủ động xuất kích, có phần quá khinh suất.

Nhưng "thực lực" mà Khương Thành vừa bộc lộ quá mạnh, đã cho mọi người được sức mạnh rất lớn. Lập tức giết tới để báo thù, dường như cũng là lẽ đương nhiên.

"Chưởng môn dự định khi nào sẽ xuất phát?"

Mọi người xoa xoa tay, mài sẵn đao.

"Bây giờ ta đi, nhưng các ngươi ở lại đây là được rồi."

Khương Thành nhìn quanh mọi người: "Người của Cực Nguyệt tông rất đông, mọi người cùng nhau giết đến, ta cũng không chắc có thể che chở mỗi một người đều chu đáo được."

"Huống hồ gì, Phi Tiên môn của chúng ta mới giành lại, khó tránh khỏi bị lũ xấu xa thừa cơ làm bậy, cũng cần có các ngươi phòng thủ!"

Lời này của hắn vừa nói ra, mọi người đều gật đầu lia lịa.

Còn không phải sao, tự chưởng môn đã quá giỏi.

Nhưng bọn họ quá yếu rồi, đến lúc đó nếu như có một trưởng lão Phân Hồn cảnh lọt vào thì cũng có thể tiêu diệt sạch bọn

họ.

So với quá khứ, trái lại sẽ khiến chưởng môn phân tâm lo lắng.

Vì thế, mọi người đều tiễn Khương Thành đến tận cửa sơn môn.

Đặc biệt là Kỷ Linh Hàm, cứ nắm lấy tay hoài không buông.

Ở với nhau mới một ngày, nàng đã có ý muốn dựa vào Khương Thành rồi, giờ đột nhiên chia xa nàng đúng là có phần không thích ứng.

“Chưởng môn, ngươi nhất định phải bảo trọng đấy!”

Lòng Khương Thành thầm nói số lần sống lại của bản thân vẫn còn một lần, rất ổn định, cô em nghĩ nhiều rồi.

“Khi ta không ở đây, giúp ta trông nhà, chăm sóc cho con gái!”

Nắm lấy đôi tay nhỏ bé yếu ớt của nàng, Thành ca cũng phơi phới trong lòng.

Vừa định quay đi, Lương trưởng lão đột nhiên nhảy ra.

“Chưởng môn, tuy ngươi thực lực cao thâm, nhưng chỉ một mình đi như vậy, e rằng sẽ xảy ra sơ suất.”

“Lão phu bất tài, nguyện cùng đi theo.”

“Vì tông môn báo thù, là trưởng lão như ta phải có trách nhiệm.”

Lời này của hắn quả có khí phách.

Dáng dấp đại nghĩa lẫm liệt đó, nhìn có vẻ giống như một đại tướng nguyện xuất chinh dù cho biết sẽ phải chết.

Trên thực tế, Lương trưởng lão này cũng đã trải qua suy nghĩ kĩ càng rồi.

Nếu như không có Khương Thành tôn quý cao siêu mạnh mẽ giỏi giang này, hắn sẽ chẳng bao giờ lựa chọn mạo hiểm.

Hai người như thế này, xông đến sở chỉ huy tập trung những cao thủ của đối phương, tìm cái chết à?

Nhưng nghĩ đến Khương Thành với thực lực kinh thiên động địa vẫy tay một cái đã giết chết hết mười tám tên Phần Hồn

cảnh, hắn lại yên tâm trở lại.

Đi theo người thế này, hắn còn sợ gì chứ?

Những đệ tử Tụ Nguyên cảnh có thể sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn, bản thân là Phân Hồn cảnh ngũ trọng, cho dù gặp phải trưởng lão đơn độc của kẻ địch cũng có thể sống sót.

Quan trọng nhất là, đây chính là một "cơ hội."

Đánh được đi Cực Nguyệt tông, bản thân đã là một chuyện đại công, tương lai Phi Tiên môn phát triển lớn mạnh trở lại, đây chính là một chiến công được ghi lại.

Xét về tư cách thứ bậc, đúng là rất có sức thuyết phục.

Huống hồ gì, sau khi đánh xong, chẳng phải chính là lúc gặt hái những chiến lợi phẩm hay sao?

Cực Nguyệt tông có nhiều người giấu của riêng như vậy, lại còn có hàng đống tài nguyên như Đan Các, Khí Các, Trận Các, Phù Các, Còn Có Tàng Bảo Các, Tàng Kinh Các,…

Đến lúc đó toàn bộ đối phương bị tiêu diệt rồi, bản thân nói một cách đơn giản là chuột sa hũ gạo.

Cho dù cái chính bị Khương Thành mang đi, bản thân ở đằng sau lượm nhặt những thứ còn sót lại cũng nhặt không hết ấy chứ?

Một chuyện tốt như vậy, nhất định không thể bỏ lỡ.

Cho dù tiểu tử này không đồng ý, sau này bản thân cũng phải lặng lẽ theo sang, có liều mạng cũng phải lên được chuyến xe này!

Khương Thành sao có thể tin hắn sẽ nhiệt tình đến vậy chứ, thứ rác rưởi này hệ thống không thèm ting lên một tiếng nào, tự nhiên lại hăng hái đến vậy nhất định là có lợi ích gì đó nên mới làm.

Suy đoán một chút, cũng có thể nhìn thấu được dự tính của hắn.

Nhưng mà, hắn lại không vạch trần ngay ở đó.

"Được! Khó mà có được sự nhiệt tình của Lương trưởng lão!"

Tay Thành ca làm động tác like.

Vỗ cánh tay hắn mấy cái, nghiêm nghị nói: “Nếu ngươi đã có quyết tâm như vậy, vậy thì cùng nhau xuất chinh!”

“Tuân hiệu lệnh của chưởng môn!”

Lương trưởng lão vui mừng khôn xiết.

Thực lực tiểu tử này có mạnh đến mấy đi nữa, đầu óc vẫn rất đơn giản, bị bản thân biến thành công cụ muốn quay sao thì quay?

Thậm chí hắn cũng bắt đầu mặc sức tưởng tượng tương lai sau khi Phi Tiên môn phát triển lớn mạnh trở lại, bản thân sẽ làm mưa làm gió thế nào trong môn.

Hai người bay suốt chặng đường, rất nhanh đã đến vài ngàn dặm bên ngoài trụ sở Cực Nguyệt tông.

Nhìn bầu không khí sơn môn trời quang mây tạnh muôn màu muôn vẻ đó, Lương trưởng lão không thể không có chút e dè.

Một tông phái không dễ dàng gì mà đánh được, không chỉ có những cao thủ bên trong, mà còn có những đại trận hộ tông.

Một khi khởi động, kẻ địch bên ngoài đến sẽ rơi vào thế bị động.

Sở dĩ lần trước Phi Tiên môn bị đánh chiếm, là do bốn phái liên thủ lại.

Nếu như chỉ có hai phái đến, Phi Tiên môn còn có thể chống đỡ được.

Hắn không thể không nhích sát về phía Khương Thành hơn một chút, lát nữa chiến đấu, nhất định phải nấp sau cái chân to này.

Khương Thành lúc này, đang nói chuyện với hệ thống.

“Hệ thống, ta có câu này muốn hỏi.”

Cứ nghĩ hệ thống sẽ giả chết giống như mấy lần trước, không ngờ lần này thật sự phản ứng rồi.

“Đặt câu hỏi một lần, 500 điểm tích lũy.”

“Xin hỏi kí chủ có tiếp tục không?”

Quá đen rồi, chỉ là hỏi một câu hỏi mà thôi, cẩu hệ thống này là ăn cướp sao?

Có biết 500 điểm khó kiếm đến nhường nào không?

Bây giờ hắn có hơn 1300 điểm, trong đó có 500 điểm là lần trước Kỷ Linh Hàm bái kiến chưởng môn còn thừa lại.

Vốn dĩ muốn để dành lần sau thăng cấp, hoặc dùng rút thưởng.

Cố gắng kiềm chế sự xúc động, hắn chọn bị trừ đi 500 điểm tích lũy, tiếp tục hỏi.

"Xin hỏi bây giờ cứ thế này xông vào trong đánh Cực Nguyệt tông, có tính là chủ động tự sát không?"

Câu hỏi này liên quan đến tính mạng, cho dù hao phí bao nhiêu điểm, vẫn cứ phải hỏi.

Lôi kiếp lúc trước đã dùng mất rồi, bây giờ hắn chỉ là một Phân Hồn cảnh tứ trọng mà thôi.

So với Cực Nguyệt tông, thực lực cách biệt rất lớn.

Nếu như bị xác định là hành vi kí chủ tìm cái chết, vậy thì phải tính toán một chút rồi.

Ví dụ như nghĩ một kế hoạch, thiết lập một cục diện, khiến người của Cực Nguyệt tông công kích bản thân trước…

Chương 17: Hái rau hẹ

"Không tính."

Câu trả lời của hệ thống không thể ngắn gọn hơn.

Câu trả lời này như liều thuốc an thần của Khương Thành.

Đã không xem là tự sát, vậy có gì cũng không phải sợ nữa.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại cảm thấy tò mò.

"Tại sao lại không tính chứ?"

"Ting, trừ 500 điểm tích lũy."

y, lại trừ, câu này tính là câu hỏi thứ hai ư?

Cẩu hệ thống, những lúc khác thì giả chết. Đến lúc trừ điểm, thì lại nhiệt tình.

"Thân phận trước mắt của kí chủ là chưởng môn Phi Tiên môn, Phi Tiên môn bị Cực Nguyệt tông tiến đánh, hệ thống

xác định bản thân kí chủ bị công kích.”

Hóa ra là như vậy!

Bởi vì Phi Tiên môn được xem là thế lực của mình rồi, sau khi bị công đánh, bản thân làm chuyện gì cũng xem như là phản công.

Phản công thì không tính là tự sát, chỉ có thể tính là tự vệ một cách bị động.

Ai bảo Cực Nguyệt tông ra tay trước chứ?

Sau khi hiểu ra điểm này, Thành ca không ẩn nấp nữa, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Ở đại điện nghị sự của Cực Nguyệt tông lúc này, chưởng môn Tề Cao Hồng đang nổi trận lôi đình.

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Từ trưởng lão, Lý trưởng lão, Phong trưởng lão bọn họ sao lại chết rồi?”

“Phi Tiên môn sắp bị tiêu diệt tận gốc rồi, ai có thể làm được việc thế này?”

“Hử?”

Một chiêu Lôi kiếp đó của Khương Thành đã thẳng tay tiêu diệt được mười tám trưởng lão Phân Hồn cảnh.

Lần tiến công Phi Tiên môn này, Cực Nguyệt tông là lực lượng chủ yếu, trong mười tám người đó có bảy người là người của bọn họ.

Tuy trận chiến đó chết hết không còn ai, cả viện trợ cũng đến không kịp. Nhưng Cực Nguyệt tông bên này có mệnh bài của mỗi một trưởng lão.

Nhưng không lâu trước đó, mệnh bài của bảy trưởng lão đều bị vỡ nát, chứng tỏ tất cả bọn họ đều đã chết rồi.

Sắc mặt những trưởng lão bên trong điện đều rất khó coi, từ khi Cực Nguyệt tông được sáng lập đến nay, chưa bao giờ phải chịu tổn thất nặng nề đến vậy.

Nhưng không một ai đòi đánh đòi giết.

Bảy mệnh bài đồng loạt vỡ nát, chứng tỏ bọn họ bị giết chết trong cùng một khoảng thời gian.

Chuyện như thế này, bọn họ có nghe cũng chưa từng nghe thấy.

Kẻ địch có thể làm ra chuyện như thế này, thực lực có thể mạnh đến mức nào?

Chi ít cũng không phải là Phân Hồn cảnh.

Tùy tiện xông lên, nói không chừng là tự tìm đường chết, điểm này bọn họ hiểu rõ hơn ai hết.

“Chuyện này phải bàn bạc xem xét kĩ càng.”

“Ta đề nghị cử người đến Phi Tiên môn thăm dò thực hư ra sao trước đã.”

Các trưởng lão lũ lượt bàn tán, không ngừng phân tích kẻ đằng sau chuyện này.

“Phi Tiên môn chỉ còn lại dăm ba con mèo, đây nhất định là kẻ địch đến từ bên ngoài.”

“Không sai, Phi Tiên môn có người giúp đỡ mạnh đến như vậy thì đã không phải ra nông nỗi thế rồi.”

“Có thể là ai chứ? Lẽ nào là Đoan Mộc thế gia?”

“Có khả năng, bọn họ cũng coi như là phe đó.”

“Hay là, chúng ta cầu cứu Xích Nhật tông?”

Thanh Lan phủ, những tông môn vừa và nhỏ này, đại khái chia làm hai phe.

Một bên do Xích Nhật tông đứng đầu, bốn tông môn lớn tiến công vào Phi Tiên môn lần này, đều tính là một phe.

Bọn họ từ xưa đến nay chỉ ngước nhìn con ngựa đầu đàn Xích Nhật tông.

Mặt khác, bên kia lại do Đoan Mộc thế gia đứng đầu, Phi Tiên môn được xem như là ở phe này.

Trên một phương diện ý nghĩa nào đó mà nói, sự tâng bốc giao tình với Đoan Mộc thế gia của Lương trưởng lão, cũng một phần dựa vào đó.

Nhưng mà, mối quan hệ kiểu này cũng rất mong manh.

Xích Nhật tông và Đoan Mộc thế gia cũng không phải chỉ có một Linh Đài cảnh, sức chiến đấu này vượt qua cả sự liên hợp của mười tông môn vừa và nhỏ khác.

Sở dĩ không trực tiếp ra tay với mấy tông môn vừa và nhỏ này, có một nguyên nhân quan trọng đó là hai thế lực lớn này đang giữ lấy thế cân bàng lẫn nhau.

Xích Nhật tông muốn thống nhất Thanh Lan phủ, bá chủ một phương, Đoan Mộc thế gia không thể chấp nhận được.

Ngược lại cũng vậy.

Cũng vì thế, hai thế lực lớn mỗi bên đều tự mình lôi kéo một đám tông môn vừa và nhỏ, vạch rõ phạm vi thế lực của mình.

Giống như Cực Nguyệt tông, mỗi năm phải cống nạp cho Xích Nhật tông một khối lượng tài nguyên, coi như "phí bảo kê."

Thứ phí bảo kê này, cho dù là ở thế giới nào đi nữa, cũng chẳng hề mang ý nghĩa sẽ lấy tiền rồi bảo vệ tí nào.

Chẳng qua là nhận lời không tấn công Cực Nguyệt tông mà thôi.

Phi Tiên môn ở mặt kia, mỗi năm cũng phải cống nạp cho Đoan Mộc thế gia như vậy.

Năm đó Lương trưởng lão và chưởng môn đến chỗ Đoan Mộc thế gia, chính là đi cống nạp.

Nói trắng ra, để làm cho đối phương yếu đi, hai thế lực đối với việc tiến công đánh những tông môn dưới trướng kẻ địch cũng rất nhiệt tình.

Giống như lần này đánh tan Phi Tiên môn, Đoan Mộc thế gia thiếu đi một phần cống nạp, tương lai sẽ thiếu đi vài phần thu hoạch, trở nên yếu ớt hơn.

Chẳng qua là hai thế lực lớn này trông chừng nhau rất gắt, chuyện như thế này tự tay làm không tốt, chỉ có thể gợi ý cho những tông môn dưới trướng đi làm.

Sở dĩ lần này Cực Nguyệt tông có thể cùng Huyền Băng phái, Ngũ Lôi tông, Thiên Hỏa tông thuận lợi liên thủ đến tập kích Phi Tiên môn là bởi vì đằng sau có Xích Nhật tông gợi ý cho.

Giành lấy tài nguyên từ Phi Tiên môn, bảy phần trong đó là phải giao cho ở trên rồi.

Vào cái lúc mà Cực Nguyệt tông, đám người ở tầng cao này suy nghĩ báo cáo cho Xích Nhật tông, Khương Thành nghênh ngang đi đến trước sơn môn bọn họ.

Lương trưởng lão cũng từng bước đi nhanh theo phía sau, cũng không biết hắn dự định dùng chiến lược gì.

“Các ngươi là ai?”

“Tông môn trọng địa, khai báo danh tánh!”

Bốn đệ tử giữ cửa tiến tới một bước, chặn hai người lại.

Khương Thành còn chưa kịp nói gì, đệ tử đứng đầu phía trước mặt đã chỉ vào Lương trưởng lão la to lên.

“Ta biết hắn, hắn là Lương Đạt, trưởng lão của Phi Tiên môn.”

“Cái gi?”

“Người của Phi Tiên môn?”

Bốn đệ tử lập tức rút kiếm ra, vây lấy hai người.

Cảnh tượng này, khiến rất nhiều tu sĩ đang ở chợ phiên bên ngoài sơn môn không thể không dừng chân lại, lũ lượt nhìn sang.

Chuyện Phi Tiên môn bị diệt môn truyền đi rất nhanh, Cực Nguyệt tông tối qua còn mở yến tiệc lớn để chúc mừng nữa mà.

Đây là chuyện lớn của Thanh Lan phủ, bọn họ đương nhiên cũng nghe rồi.

“Trưởng lão này của Phi Tiên môn điên rồi sao?”

“Khó khăn lắm mới chạy thoát, lại chủ động tìm đến cửa?”

“Chắc không phải hắn đến báo thù chứ?”

“Báo thù? Lương Đạt thì ta có nghe qua rồi, hắn cũng chỉ là Phân Hồn cảnh ngũ trọng mà thôi, ta thấy đến tìm chết còn có lí.”

“Người trẻ tuổi đẹp trai đến kinh thiên động địa bên cạnh hắn ta là ai?”

“Ta thấy hình như Lương Đạt đi theo hắn, lẽ nào là cái người ẩn thân bất lộ đó?”

“Thôi dẹp đi, Phi Tiên môn thì có thể có sức mạnh to lớn nào giúp đỡ chứ, huống hồ gì chỉ là một người!”

Đối với sự bàn luận của mọi người, Lương Đạt cũng chỉ để ngoài tai mà thôi.

Tuy bị mọi người xem thường rất không thoải mái, nhưng nghĩ đến thực lực của Khương Thành, cũng không thể không ưỡng ngực lên.

Chờ đấy lũ người ngu ngốc các ngươi, lát nữa có mà sáng mắt ra.

“Ông đây là chưởng môn của Phi Tiên môn, còn không mau bảo chưởng môn của các ngươi ra đây quỳ xuống nghênh đón?”

Câu đầu tiên của Khương Thành đã khiến Lương Đạt suýt chút phụt máu.

Đại ca à, còn chưa giết vào trong nữa, ngươi đã bại lộ thân phận rồi?

Đúng là quá ngông cuồng mà.

Nhưng mà nghĩ lại, “Ngự Lôi thuật” thiên lôi cuồn cuộn che trời rợp đất của hắn, có vẻ như cũng có tư cách để ngông cuồng như vậy.

Bốn đệ tử trước mặt kinh ngạc sợ hãi, chưởng môn Phi Tiên môn? Không phải đã bị giết rồi sao?

Sao lại có một người đến mạo nhận?

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ bị câu quỳ xuống nghênh đón của Khương Thành làm cho tức điên.

“Ngươi mà là chưởng môn?”

“Vây lại, đừng cho hắn chạy.”

“Đi báo tin đi!”

Bốn người vừa mới truyền tin tức vào, Khương Thành đã rút kiếm ra.

“Sắp chết còn nói nhiều.”

Chương 18: Nghi thần nghi quỷ

Vẫn là Hồ Nguyệt Ngự Kiếm Thuật.

Bốn đệ tử này được phái ra giữ cửa sơn môn, đến cả đệ tử nội môn cũng không phải, thực lực có thể mạnh đến đâu chứ?

Chẳng qua cũng chỉ là Dẫn Khí cảnh mà thôi, đương nhiên chặn không được Khương Thành rồi.

Bóng kiếm vừa vụt qua, cổ bốn người tuôn máu ra, ngã xuống đất.

Nhanh gọn và sạch sẽ.

"Được rồi, tiếp tục xuất phát, phía trước dẫn đường."

"Vâng, chưởng môn."

Lương trưởng lão cũng thấy hăng máu lên rồi.

Thậm chí hắn cảm thấy, một đường giết tới như thế này, cũng khá là hào hùng.

Tương lai, phiên bản mà thế giới bên ngoài lưu truyền sẽ là "Ta và chưởng môn hợp lực đánh bại Cực Nguyệt tông", "Ta và cưởng môn sát cánh giết tới mở đường máu", "Ta và Khương Thành cùng giết hàng chục trưởng lão Cực Nguyệt tông"…

Tên của Lương Đạt, sẽ truyền khắp chín ngọn núi, mười bảy động ở Thanh Lan phủ, chói rọi mấy đời người.

Nghĩ như vậy, cũng khá hay nhỉ?

Nghĩ đến đây, cơ thể hắn cũng thư thái hơn rất nhiều.

"Chưởng môn, bên này, đường này gần hơn."

Hai người giết thẳng vào trong không chút tránh né hay nhượng bộ, bởi vì quá mức đột ngột, Cực Nguyệt tông căn bản không có bất kì phòng bị nào.

Một ngày trước vừa mới chiến thắng trở về, ai có thể ngờ hôm nay lại bị tấn công rồi chứ.

Dọc đường mấy đệ tử cao nhất cũng chỉ là Tụ Nguyên cảnh, thậm chí cũng không cần Khương Thành ra tay.

Lương trưởng lão vì để sau này có thể chia được thêm một phần chiến lợi phẩm, bây giờ giết những tên trình độ thấp, đó gọi là dốc sức.

Kiếm sắc bén giống như bật chiếc máy cắt cỏ vô song vậy, thấy người là chém.

Khương Thành vui vẻ an nhàn, đi phía sau xem hắn biểu diễn.

Lúc này, những tu sĩ nhàn hạ xung quanh đã sắp tức chết rồi.

"Điên rồi điên rồi!"

"Hai tên này không cần mạng nữa rồi phải không?"

"Cho dù bọn họ có cần mạng hay không, tổn hại lần này của Cực Nguyệt tông là không hề nhỏ, chết không ít người rồi."

"Chuyện này lớn rồi…"

Khi Tề Cao Hồng nghe tin đưa một đám trưởng lão hỏa tốc đi đến, đầu người mà Lương trưởng lão chém được đã đến con số 135 rồi.

"Lương Đạt, ngươi cũng to gan lắm."

"Lại dám giết hàng loạt người của môn ta, lại còn là ngoại môn đệ tử, ngươi có chút nào khí phách mà một Phân Hồn cảnh nên có không?"

"Xé xác hắn ra vạn mảnh!"

Con ngươi Tề Cao Hồng đỏ cả lên, răng của những trưởng lão khác cũng sắp nghiến đến nát rồi.

Tuy tu vi của những đệ tử đó không cao, nhưng lại là tương lai của môn phái.

Cứ như vậy mà bị giết hơn trăm người, ai mà chẳng đau lòng, huống hồ gì đây là xông vào nhà mình mà điên cuồng vả vào mặt.

Ai có thể chịu được chứ?

Lương Đạt bây giờ sức mạnh đủ đầy, căn bản không coi bọn họ ra gì.

"Không chỉ là mấy đệ tử này, cả ngươi cũng phải chết."

Hắn lau những vết máu hỗn tạp trên thanh kiếm dài, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

“Sao phải gấp gáp chứ?”

Vãi, Lương trưởng lão mà làm màu, cũng thật điệu nghệ.

Khương Thành ngán ngẫm ném cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ.

Dũng khí khác thường này, ngược lại lại khiến cho bọn người Tề Cao Hồng không ngờ tới.

Trong phút chốc, lại không dám hành động khinh suất.

Thế là, ánh mắt mọi người hướng đến người Khương Thành.

“Ngươi là ai?”

Lương Đạt lần nữa nhảy ra.

“Lũ cá chết tôm thối các ngươi, cũng đáng để nói chuyện trực tiếp với chưởng môn bọn ta sao?”

“Cũng không ngại nói cho các ngươi, tân chưởng môn Khương Thành của bọn ta sẽ diệt sạch cả môn các ngươi!”

Nói xong, hắn lại nhảy về, nấp đằng sau Khương Thành.

Tên này, Khương Thành thật sự chẳng có hơi đâu mà bóc phốt.

Ồ, ngươi thì được làm màu, ta thì phải gánh chủ lực?

Đúng là một tên nham hiểm.

“Tân chưởng môn?”

Con ngươi Tề Cao Hồng nheo lại, ánh nhìn như đinh sắt cắm vào người Khương Thành.

“Chính là ngươi đã giết chết bảy trưởng lão của môn ta?”

“Không sai, chính là ta.”

Khương Thành đứng nghênh ngang ra.

“Bảy trưởng lão đó ta giết rất đã, nếu ngươi có ý kiến cứ việc nói, nhưng chắc chắn ta sẽ không sửa.”

Con đường làm màu, uy thế của Thành ca buộc phải một mình đứng đầu, há có thể để một Lương trưởng lão giành mất bảo tọa chứ.

“Ngươi!”

Tề Cao Hồng tức đến nỗi từ mặt đỏ ửng chuyển sang trắng bệch rồi.

“Ngươi nhận chỉ thị của ai, nói ra thế lực đằng sau ngươi đi! Đoan Mộc thế gia ta biết, bên đó vốn không có người như ngươi.”

Hắn vừa nhìn đã biết Khương Thành chỉ có Phân Hồn tứ trọng.

Thực lực này không thể nào làm được chuyện như vậy.

Nhưng cho dù tên này là một kẻ điên, Lương Đạt cũng sẽ không theo hắn làm chuyện ngu ngốc được.

Mấy năm nay vẫn thường hay cọ sát với Phi Tiên môn, Lương Đạt trưởng lão người này hắn có nghiên cứu qua, bình sinh sợ chết, tìm đường chạy là tuyệt kĩ sở trường của hắn.

Loại người thế này đột nhiên biến thành dũng sĩ, lẽ nào thực lực của Khương Thành này không phải đơn giản như cảnh giới biểu hiện ra bên ngoài?

“Không có, đối đầu với các ngươi, chỉ là thú vui của cá nhân ta thôi.”

Khương Thành cười hi hi: “Ta chỉ có Phân Hồn Tứ trọng, ngươi cũng không dám ra tay hay sao?”

Hắn càng nói như vậy, Tề Cao Hồng ngược lại càng thận trọng hơn.

Chuyện khác thường chắc chắn là có vấn đề.

Đặc biệt là Lương trưởng lão nấp đằng sau lại nhịn không được lộ đầu ra hắng giọng một tiếng.

“Chưởng môn đừng phí lời với bọn ong kiến bé nhỏ này nữa, diệt bọn họ đi!”

Khương Thành có chút không thoải mái: “Ngươi đang dạy ta làm việc đấy à?”

Ngươi là chưởng môn hay ta là chưởng môn?

Ngươi làm màu hơi quá rồi, cứ phải giành ngôi làm màu với ta ư?

“Không dám không dám…”

Lương Đạt vội thu mình trở lại.

Trong lòng thầm mắng, nhưng không dám thể hiện ra.

Lúc này, Tề Cao Hồng ở đối diện cũng quyết định rồi.

Hắn đưa ra ám hiệu bằng mắt với Triệu Sơ Dương, Đường chủ của Ngự Kiếm đường.

“Thử xem thực lực của hắn.”

Hắn rất nghi ngờ thực lực của Khương Thành không phải là Phân Hồn Tứ trọng, tự bản thân lại không dám thăm dò, lỡ như vừa thăm dò đã bị tiêu diệt rồi thì sao?

Triệu Sơ Dương là đường chủ Ngự Kiếm đường, thực lực chỉ xếp sau chưởng môn hắn, đạt đến Phân Hồn bát trọng.

Nếu như hắn thất bại nhanh chóng, chứng tỏ Khương Thành thực tế là Linh Đài cảnh.

Nếu như vậy, hôm nay phải nhẫn nhịn rồi, phải tính cách thoát chết trước.

Triệu Sơ Dương hậm hực nhìn hắn một cái, hận không thể mắng cả tổ tông mười tám đời nhà hắn.

Tề Cao Hồng có thể nhìn ra được, hắn cũng có thể nghĩ đến đó.

Lúc này, ai dám thử chứ?

Nhưng lệnh của chưởng môn, lại không thể không tuân theo, trừ phi hắn muốn trở thành phản đồ.

Cuối cùng, chỉ có thể bất chấp tất cả, từng bước dịch chuyển đến trường đấu.

Dưới ánh mắt đồng tình của những trưởng lão khác, hắn rút kiếm ra.

“Ngươi dám phạm đến Cực Nguyệt tông ta… thì, thì phải trả giá.”

Lời nói của hắn có chút không liên quan.

“Ngươi đây là đang khiêu khích ta?”

Thực ra bây giờ Khương Thành cũng không quan tâm đối phương có phải khiêu khích hắn hay không, dù sao thì hệ thống cũng nói rồi, ở Cực Nguyệt tông này có thể tùy tiện được.

Nhưng đơn giản chỉ câu này, hắn đã dọa được Triệu Sơ Dương toát mồ hôi lạnh.

Hắn sợ chọc phải ý định giết chóc của Khương Thành, vậy nên thay lời.

“Không, không có, ta chỉ muốn Khương Thành chưởng môn chỉ bảo hai chiêu, tốt nhất là đến đó thôi…”

Khương Thành bất mãn rồi, điểm dừng là ở đó thì bản thân chả phải không chết được hay sao?

“Đừng chứ, điểm dừng ở đó thì vô vị biết bao, có phải ngươi quên hai phải chúng ta là kẻ thù sống chết của nhau rồi không?”

Nói xong, hắn nóng lòng sử dụng linh kiếm giết tới.

Vừa thấy thanh kiếm, sắc mặt của Tề Cao Hồng càng khó coi hơn.

Đó chẳng phải là bội kiếm của Diêu Thu Lâm trưởng lão hay sao?

Lại có thể rơi vào tay của hắn, chả trách hôm qua mệnh bài của hắn và hai trưởng lão nữa đều vỡ nát.

Tiểu tử này, là một sát tinh!

Xem ra cần phải dự tính đường bỏ chạy trước, lát nữa thấy tình hình không ổn, chân tay phải nhanh nhẹn chút, để tránh bị đuổi kịp.

Hắn vẫn ở đó nghĩ về chuyện sau này, trên trường đấu vệt máu chói lọi, một bóng dáng ngã xuống đất.—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành

mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 19: Liệt Hổ Vương ba mắt

Cái gì, Triệu trưởng lão nhanh như vậy đã bị giết?

Tề Cao Hồng quay người bôi dầu vào lòng bàn chân.

Về phần những trưởng lão ở cạnh hắn, đột nhiên có hai người bật ra xa hàng trăm mét y chang như thỏ vậy.

Nhưng sau đó mọi người lại thấy có gì đó không đúng.

Triệu Sơ Dương vẫn đứng vững, người ngã lại chính là Khương Thành.

Trái tim của hắn bị đâm thủng, hắn chết quá thảm khốc!!

Triệu Sơ Dương, người đã giết chết hắn lúc này có chút mơ hồ, dường như không dám tin rằng do chính mình làm.

Không còn cách nào nữa, dù sao Khương Thành cũng thấp hơn Triệu Sơ Dương bốn cảnh giới nhỏ, huống chi vừa nãy hắn còn một lòng muốn chết, căn bản hắn đấu không nghiêm túc một chút nào.

Thế nên, chết cũng khá nhanh.

Xì xì…

Đây…

Đây là tình huống gì vậy?

Tiểu tử này thật sự chỉ có Phân Hồn tứ trọng

Không phải là cao thủ Linh Đài cảnh ẩn giấu cảnh giới hay sao?

Vừa rồi ta còn sợ cái quái gì vậy?

Tề Cao Hồng tức đến sùi bọt mép, nét mặt méo mó vặn vẹo.

Các trưởng lão cũng lập tực rút kiếm, đằng đằng sát khí.

Đối với bọn họ mục tiêu chính là đồng đội duy nhất của Khương Thành – Lương trưởng lão.

Chính vì thế mà Khương Thành sẵn sàng dẫn hắn đến đây.

Lương Đạt trước lừa gạt đệ tử, sau hai lòng không trung.

Những người như thế này, còn giữ lại làm gì?

Nhưng nếu giết hắn ở Phi Tiên môn bên kia, không chừng còn phải lãng phí một lần hồi sinh nữa.

Huống hồ giết chết trưởng lão của tông môn ở trước mặt đám Kỷ Linh Hàm, chung quy ảnh hưởng cũng không được tốt

Nhỡ nó ảnh hưởng đến lòng trung thành của các đệ tử thì sao?

Cho nên, tất nhiên là mang qua đây tiện tay chém chết luôn.

“Lương Đạt, ngươi muốn chết như thế nào?”

Tề Cao Hồng chế nhạo cười lạnh, hàm răng hận không thể xoẹt qua một tia lạnh lẽo

“Ta, ta…”

Lương Đạt hoảng sợ, thật sự hoảng sợ

Hắn liếc qua cái xác của Khương Thành, cảm thấy kịch bản không phải thế này.

Không phải nên là Khương Thành đại sát đặc sát hay sao, còn hắn chỉ việc nhặt đồ tốt.

“Chưởng môn, chưởng môn người nhất định còn sống đúng không?”

Hắn vừa lùi vừa hét lên trong sợ hãi.

“Ngươi đừng giả chết nữa, người nhất định còn có tuyệt chiêu nào khác đúng không?

Đáng tiếc, Khương Thành thực sự đã chết

Trước khi hồi sinh còn có mười mấy giây

Trong mười mấy giây này đủ để các trưởng lão của Cực Nguyệt Tông giết được Lương Đạt mười lần rồi.

“Lương Đạt ta còn nghĩ người thật sự có cái gì đó để dựa vào cớ đấy.”

“Hóa ra là người thật sự bị điên rồi.”

Tới nước này rồi Lương Đạt có cánh cũng không thoát nổi.

“Bất kể chuyện gì đều do thằng nhóc kia làm chủ, ta chỉ làm theo lệnh mà thôi.”

“Ta bị ép buộc.”

“Ta vô tội!”

Tiếng gào thét vô vọng cùng với lời biện hộ chẳng có tí tác dụng nào của hắn.

“Ép buộc?”

“Vô tội?”

“Kiếm của người còn đang rỉ máu kia kìa!”

“Vừa nãy sát hại để tử môn phái của ta còn rất vui vẻ cơ mà?”

“Còn nói chúng ta là cái loại tôm nhừ cá thối cái loại rác rưởi?”

Vẻ mặt của Lương trưởng lão quắn quéo như bị táo bón.

“Vừa rồi còn ra vẻ tàn ác, để xem tiếp theo đây còn ra vẻ được bao nhiêu.”

“Nghiền nát hắn thành ngàn mảnh!”

Tề Cao Hồng xông lên trước, các trưởng lão phía sau cũng cùng nhau xông lên

Còn chưa qua nổi một giây, Lương Đạt đã bị vạn kiếm phanh thây

Lúc này Khương Thành vẫn duy trì trạng thái hồn phách, chờ hệ thống phát thưởng

“Ting, kí chủ đã bị giết, hệ thống đang phân tích thực lực của kẻ địch để sắp xếp kế hoạch hồi sinh cho kí chủ.”

Ký chủ nhận được một lá Triệu Hoán Phù, có thể triệu hồi ngẫu nhiên một trợ thủ đắc lực để hỗ trợ cho mình một lần nữa.

Trợ thủ đắc lực?

Khương Thành bất mãn, tại sao bản thân không thể thăng cấp lên Linh Đài cảnh hoặc mạnh hơn.

Thành ca muốn tự mình đại sát tứ phương.

Hắn cũng biết, có thể hồi sinh đánh bại đối thủ là điều mà vô số người có muốn cũng chẳng được.

“Tinh, ký chủ hồi sinh.”

“Hở??”

Tề Cao Hồng và đám người kia vừa giết chết Lương trưởng lão, đang định vứt xác hai người bọn họ ra sau núi nuôi linh thú

Thì phát hiện Khương Thành thế nào mà lại đứng lên rồi.

“Làm sao có thể?”

Triệu Sơ Dương bày ra vẻ mặt khó tin hét lên

“Ta rõ ràng đã giết hắn rồi cơ mà?”

“Không phải chứ!”

Tề Cao Hồng phẩy tay khinh thường cười nhếch.

“Bản lĩnh đó của hắn ta, hù nổi ai chứ!”

“Lần này, lão phu sẽ tự mình ra tay.”

Trước đó còn tưởng là Khương Thành là một cao thủ giấu mặt, sợ quá không dám động đậy.

Lần này hắn ta muốn đích thân ra tay, lấy lại mặt mũi của mình.

Khương Thành nào có cho hắn ta cơ hội, siết chắt lá bùa trong tay, hắn dứt khoát bóp nát nó.

Ở sâu trong dãy núi xa xăm kia, mấy mù giăng lối, gió rít giật từng hồi, hư khí màu đen bốc ra mờ mờ ảo ảo

Trong một sơn cốc, vang lên tiếng ầm ầm rung chuyển cả đất trời

Lập tức thấy phía trên bầu trời kia, một nữ tử mảnh mai dung mạo thanh thoát, trên đỉnh đầu có 2 cái tai dài với những sợi lông mềm mượt, vung nanh vuốt sắc nhọn, từng tia hồng quang như mưa hắt xuống dưới sơn cốc

Dãy núi sụp đổ, đất động núi rung, nước sông bị chặn lại, bụi mù cuồn cuộn.

Dưới uy lực mạnh mẽ ngất trời, không kể yêu thú hay dã thú trong phạm vi cả ngàn dặm đều vội vã chạy trốn tán loạn khắp nơi.

“Tam Nhãn Hổ, còn không mau cút ra đây chịu chết”

“Để ta xem ngươi muốn trốn đến khi nào”

“Nhát chết.”

Giọng nói trong trẻo vang vọng khắp dãy núi, vài con Đại Yêu ở phía xa sau khi nghe thấy thanh âm đó chỉ biết lắc đầu trong âm thầm.

Lại nữa à?

Những việc tương tự này xảy ra gần như mỗi trăm năm một lần.

Mỗi lần như vậy, bọn họ đều tạm thời không được rời khỏi nơi trú ẩn tránh rước họa vào thân.

Có thể lường trước được một đợt di cư thú quy mô lớn ở phía xa xa biên giới.

Không thể ngờ được, nử tử xinh đẹp với đôi tai thỏ mềm mại kia lại chính là Thỏ Vương Ngân Nguyệt Sương - một trong mười hai Yêu Vương của Thiên Yêu Vực.

Thần thông quảng đại, đứng đầu địa giới, hơn nữa cấp cao hơn bọn họ nhiều.

Mặc dù yêu thú nổi tiếng với sự tàn bạo nhưng có thể tu được thành tinh thì không ngốc đến nỗi không biết đường tạm lánh đi.

Lúc này, ở sâu trong sơn cốc, Sương Thỏ Vương đang điên cuồng công kích một cấm chế.

Từng đạo quang hoa không ngừng luân chuyển, cấm chế kia cực kỳ kiên cố cho dù lực tấn công gần như hủy diệt cả thiên hạ nhưng vẫn không xi nhê gì.

“Ta biết ngươi đang ở bên trong.”

“Để xem ngươi trốn được bao lâu.”

“Ngươi làm mất hết thể diện của Hổ tộc”

Phía dưới cấm chế có một cung điện ngầm nguy nga tráng lệ

Con quái thú đầu hổ lúc sinh ra trên trán đã không có sọc mà thay vào đó là một con mắt ngang đang chợp mắt trên chiếc giường ngọc đỏ thẫm rộng chừng ngàn trượng

Nó nghe thấy tiếng la hét chửi bới bên ngoài nhưng chẳng buồn quan tâm.

Một đám sương mù màu đen dần dần hiện lên tạo thành hình người.

Đây chính là Tránh Quỷ - quân sư của Tam Nhãn Liệt Hổ Vương, có thể coi đây là cánh tay phải đắc lực nhất của nó.

“Đại vương, người lại không tính ra ngoài ứng chiến sao?”

Tiếng thở dài yếu ớt ẩn trong giọng nói già nua.

“Không nhìn thấy ta đang bận ngủ à?”

Liệt Hổ Vương còn chẳng buồn quay đầu lại, giọng nói giống như chuông, thanh âm rung chuyển cả không gian.

Tránh Quỷ cứng họng, nếu như hắn ta có mắt, e rằng hắn sẽ khóc mất

Thiên Yêu Vực có mười hai Yêu Vương, vị trí Yêu Vương này là cha truyền con nối.

Lão Tránh Quỷ là thân tín đời trước của Hổ Vương, sau khi Hổ Vương quy tiên, tân thiếu chủ Tam Nhãn Hổ cũng coi như là hắn nhìn lớn lên.

Trong vạn năm qua, vị thiếu chủ này ham vui hưởng lạc không có chí tiến thủ vậy nên thứ bậc của hắn trong 12 vị Yêu Vương liên tục giảm sút.

Năm đó, lão Liệt Hổ Vương đứng thứ 2 trong 12 vị Yêu Vương, chỉ xếp sau Kim Long Vương.

Đó là dùng móng vuốt của hắn đánh được thiên hạ này, khiến cho những yêu khách lũ lượt cúi đầu phục tùng.

Còn bây giờ, đến thế hệ này của Tam Nhãn Hổ, địa vị đã bị rơi xuống tận cùng trong 12 Yêu Vương, nếu không phải do được kế thừa thiên phú và truyền thừa của huyết mạch, e rằng địa vị của Hổ Vương cũng không đảm bảo được.

Ngay cả Sương Thỏ Vương trước kia từng ở dưới tận cùng, nay cũng dám đến khiêu chiến.

Quả thật rất nhục nhã!

Chương 20: Mạnh mẽ quá đê!

“Haizzz…”

“Được rồi được rồi, lão quỷ đừng thất vọng nữa, nàng thỏ kia kêu gào mấy năm là sẽ tự bỏ đi thôi, cũng đâu phải chúng ta chưa từng nhìn thấy.”

“Nhưng xin thiếu chủ hãy đánh một trận, cho dù có bại thì vẫn tốt hơn là làm một con rùa rụt đầu.”

Hắn hơi rũ người xuống, đau khổ khuyên can.

Cho dù có thua thì cũng coi như đã từng huyết chiến một trận, không chừng thiếu chủ lại biết hổ thẹn rồi dũng cảm, lại có tâm huyết cũng nên.

Mấy năm nay rụt đầu không lộ diện, không ít Đại Yêu dưới trướng đều bỏ đi đầu quân cho một Yêu Vương khác.

Hổ Tộc ở đây, yêu tài tàn lụi rồi!

"Lão quỷ ngươi đừng ngốc nữa, đánh không lại mà vẫn đánh, đó không phải là tự ngược à? Ta không có cái sở thích này!"

Cơ thể dài như núi của Tam Nhãn Hổ nhúc nhích, không kiên nhẫn phất phất tay với phía sau.

"Được rồi được rồi, bản vương sẽ nhớ kĩ chuyện này, để Thỏ tộc mấy nàng phải trả giá đắt."

Nghe xong câu nói này, Trành Quỷ không những không được an ủi tuổi già mà còn tức đến nỗi suýt nữa ngất luôn.

Hắn biết cái gọi cả trả giá của Tam Nhãn Hổ là gì.

Cùng lắm là lại đến Thỏ tộc 'làm hại' mấy bé thỏ yêu trẻ tuổi xinh đẹp thôi.

Sở dĩ Sương Thỏ Vương thường xuyên đánh đến tận cửa cũng chính là bởi vì nghìn năm trước, Tam Nhãn Hổ đã làm một trận phong ba bất chính ở Thỏ tộc, khiến nàng hoàn toàn tức giận.

Nếu như hắn có thể chuyển một nửa tâm tư từ việc này sang việc tu luyện thôi thì e rằng giờ vẫn nằm trong top ba Yêu Vương đó?

Bỗng nhiên, khoảng không trước chiếc giường lớn xuất hiện một vòng xoáy màu trắng.

Không phải là Sương Thỏ Vương đánh vào đến đây rồi chứ?

Cấm chế này là do lão chủ nhân năm đó đặt ra, trừ Kim Long Vương và Chiến Hầu Vương thì không có yêu nào có thể đánh vào tận trong này mới đúng chứ!

Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình to lớn của Tam Nhãn Hổ bị hút vào trong vòng xoáy màu trắng, đột nhiên biến mất ngay trước mắt hắn.

Cực Nguyệt tông, lúc Khương Thành bóp nát triệu hoán phù còn đang mơ tưởng có thể triệu hồi được một trợ thủ dũng mãnh như nào.

Lẽ nào là cao thủ ẩn thế?

Hoặc là chiến thần vô song, kiếm thánh?

Thậm chí là vong linh anh hồn?

Đợi đến lúc thân hình to lớn của Tam Nhãn Hổ xuất hiện trước mặt hắn, hắn kinh ngạc đến mức suýt rớt cả hàm.

Này… cũng hơi nhỏ, hơi đáng yêu rồi đó?

Cả cơ thể dài có một xích, nếu không phải có ba mắt thì e rằng hắn còn coi nó là một con mèo nhỏ màu trắng.

Lớp lông trắng toát lên vẻ lạnh lùng trông khá khó giải quyết, cơ mà tứ chi mũm mĩm toàn thịt khiến người ta có có dục vọng muốn nắn bóp.

Răng nanh rét lạnh, cơ mà miệng nhỏ quá, chỉ khiến người ta cảm thấy vừa đáng yêu vừa giống trẻ con làm mặt hung.

Bất kể mặt nào đi chăng nữa thì cũng không thể gắn với hai chữ dũng mạnh được!

Chỉ thế này thôi á?

Khương Thành rất thất vọng, cảm thấy triệu hoán lần này cứ như chẳng có chút thể diện nào vậy.

Thực tế là do triệu hoán vượt khu vực nên thân hình của Tam Nhãn Hổ đã bị quy tắc Vực Giới áp chế thu nhỏ lại gấp mấy vạn lần.

Mà thực lực, cũng bị yếu đi mấy phần.

Nhưng mà thế cũng đã đủ rồi.

Bởi đây là Yêu Vương, cho dù thực lực có bị suy yếu đi chăng nữa thì vẫn là Yêu Vương.

Yêu Vương của yêu tộc, là tương đương với Thánh Giai của con người.

Nỗi thất vọng của Khương Thành chỉ kéo dài trong một giây ngắn ngủi.

Khoảnh khắc tiếp theo, tròng mắt hắn sắp trợn lồi cả ra ngoài rồi.

Sau khi hiện thân, Tam Nhãn Hổ đáp xuống mặt đất.

Rõ ràng thân hình rất nhỏ bé nhưng lại có thể nghiền nát hai trưởng lão không kịp lùi lại thành đống thịt vụn.

Hừ cũng không thèm hừ một tiếng.

Hơi thở mà nó tùy tiện thở ra thôi cũng đủ để khiến cho đám người Tề Cao Hồng ở phía đối diện lung la lung lay, chỉ cảm thấy đầu óc bị tác động vang lên tiếng ong ong, trái tim cứ như sắp bị bóp nát.

Meo meo meo?

Đây là nơi nào vậy?

Tam Nhãn Hổ vẫn chưa hiểu ra chuyện gì sất, không phải bản thân vẫn đang bận rộn hả?

Sao mà đột nhiên đến nơi quái quỷ này vậy?

Bầy kiến trước mặt này là ai đây?

“Là ai làm hả?”

Nó phát ra tiếng gầm giận dữ.

Thân hình nhỏ nhắn nhưng âm thanh phát ra lại có thể truyền đi trăm nghìn dặm, đem đến cho người ta một cảm giác đột ngột mãnh liệt.

Cùng với tiếng gầm của nó, không khí xung quanh bị bóp méo, âm thanh vô hình chung như một cơn bão dời non lấp biển.

Mười sáu trưởng lão của Cực Nguyệt tông ở phía đối diện ngã xuống, ai cũng thất khiếu chảy máu, khí tuyệt thân vong.

Những người còn sống sót thì đều là vừa mới trốn ra đủ xa.

“Là ta triệu hoán ngươi đến đây.”

Khương Thành ở phía sau mặt mày hớn hở.

Vẻ bề ngoài không ổn lắm, cơ mà thực lực mạnh đó. Xem ra hệ thống này thực sự đáng tin cậy!

Ngược lại hắn chẳng bị thương gì hết.

Tam Nhãn Hổ là do hắn triệu hoán tới, do quy tắc thần kỳ của hệ thống nên đòn công kích không ảnh hưởng gì đến hắn.

“Hóa ra là ngươi làm hỏng chuyện tốt của đại gia!”

Tam Nhãn Hổ đột nhiên quay đầu, mở to cái miệng nhỏ như chậu máu.

Tề Cao Hồng đứng ở xa còn chưa hồi hồn thấy vậy thì vui mừng khôn xiết.

Sức mạnh của Tam Nhãn Hổ đã ngay lập tức khiến hắn rơi vào tuyệt vọng.

Vốn dĩ tưởng rằng Hổ yêu đáng sợ này là trợ thủ của Khương Thành, nhưng bây giờ nhìn lại thì không phải vậy.

Giết hắn!

Ăn thịt hắn!

Hắn ước gì mình có hét lên.

“Tiêu diệt toàn bộ kẻ địch cho ta!”

Khương Thành trực tiếp ra lệnh, hoàn toàn không để ý đến lửa giận của Tam Nhãn Hổ.

Miệng của Tam Nhãn Hổ cứ như bị hàn lại, kẹt cứng ở đó.

Một nhiệm vụ không thể giải thích được truyền vào trong đầu nó – Tiêu diệt toàn bộ đám người của Cực Nguyệt tông.

Nhiệm vụ này giống như quy tắc thiên địa, nếu như chống lại thì nó sẽ bị quy tắc xóa bỏ.

Hơn nữa, nó phải thực hiện ngay lập tức.

Cho dù vốn dĩ nó chẳng tình nguyện tẹo nào, nhưng mà nó vẫn bay vút lên không trung, vồ về phía Tề Cao Hồng.

Nhìn thấy nó thật sự tấn công Cực Nguyệt tông, Thành ca thở phào nhẹ nhõm.

Hệ thống nói rằng trợ thủ mạnh mẽ kia sẽ dốc sức vì bản thân mình một lần, vậy thì chắc chắn sẽ dốc sức giúp một lần.

Bất kể có tự nguyện hay không, bất kể có khó khăn gì, nó đều sẽ chấp hành.

Lý lẽ là đạo lý như vậy đấy.

Nói thật ra thì chỉ là Phân Hồn cảnh Tứ trọng, đối mặt với Yêu Vương khí diễm ngập trời thì vẫn sẽ có áp lực.

Dù sao Hổ yêu này cũng chẳng phải thuộc hạ của hắn, chỉ là tạm thời triệu hoán tới thôi.

Ảo ảnh hổ khổng lồ kéo dài cả nghìn dặm ẩn hiện trên trời cao.

Che khuất cả bầu trời, sắc trời tối sầm lại trong nháy mắt.

Giờ phút này, những tu sĩ bên ngoài Cực Nguyệt tông đang hoài nghi liệu có phải tận thế đến rồi không.

Nháo nhác gào thét và chạy trốn.

Mà ở giữa ảo ảnh kia, móng vuốt của bé hổ nhỏ nhắn đáng yêu nhẹ nhàng huơ một cái.

Thân thể của Tề Cao Hồng đứt lìa thành hai đoạn, đồng thời còn kéo theo cả đại điện và kiến trúc kéo dài hàng trăm dặm phía sau lưng hắn.

Toàn bộ đều bị cắt làm đôi!

Cực Nguyệt tông ngay lập tức trở thành luyện ngục nhân gian.

Những trưởng lão còn lại liều mạng chạy trốn tứ phía, nhưng rồi dường như bọn họ bị mắc trong một trong tấm lưới vô hình khổng lồ, bị cố định lại giữa không trung.

Ở trong lãnh địa của Yêu Vương, giam cầm một Phân Hồn cảnh và Tụ Nguyên cảnh là việc quá dễ dàng.

Ào ào ào!

Một trận mưa máu từ trên bầu trời rơi xuống.

Vô số hào quang bạch kim từ trên trời giáng xuống, đó chỉ là một đòn tiện tay của Tam Nhãn Hổ mà thôi.

Nhưng sau một đòn đánh này, cho dù người của Cực Nguyệt tông có núp dưới lòng đất đi chăng nữa thì cũng bị đóng đinh chết ngay tại chỗ.

Ở Thiên Yêu Vực, Tam Nhãn Hổ rất sợ hãi, cơ mà đấy chỉ là với những Yêu Vương khác mà thôi.

Còn đối với người khác mà nói, đây đã là một đòn đánh giảm phạm vi rồi.

Phân Hồn cảnh trong mắt hắn, có lẽ thật sự chỉ giống như vi sinh vật nhỏ bétrong mắt loài người mà thôi.

Một trận yêu phong thổi qua.

Đáng lẽ một Cực Nguyệt tông ồn ào không ngớt giờ đây lại im phăng phắc, ngoài Tam Nhãn Hổ và Khương Thành ra, không còn một sinh vật nào sống sót.

Nhiệm vụ trong đầu biến mất, cuối cùng Tam Nhãn Hổ cũng không cảm nhận được nguy cơ bị thiên địa xóa sổ như bóng với hình kia nữa.

"Bây giờ đến lượt ngươi!"

Gầm!

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, giết thẳng hướng Khương Thành.

Yêu Vương cũng có tôn nghiêm, cho dù là một Yêu Vương sợ hãi, không có chí tiến thủ đi chăng nữa thì cũng không chịu để người khác khống chế.

Chương 21.

So với đám người Cực Nguyệt tông kia, nó lại hận Khương Thành nhất vì đã làm gián đoạn chuyện tốt của nó.

"Đù má, này là cắn trả đó hả?"

Đối diện với một đòn này, Thành ca hoàn toàn không có cách nào để ngăn cản, cũng không kịp tránh né.

Chỉ hy vọng là quy tắc hệ thống là thật, trợ thủ mà bản thân đã triệu hoán đến không thể làm tổn thương bản thân.

Bùm!

Thời điểm Tam Nhãn Hổ sắp chạm vào Khương Thành, giống như bị sét đánh.

"Meo…"

Thân thể nhỏ nhắn bay ngược ra ngoài, không biết là bay mấy trăm dặm, va đổ không biết bao nhiêu đỉnh núi.

Cơn đau dữ dội ấp đến, da tróc thịt bong.

Đôi móng vuốt sắc nhọn cũng có dấu hiệu sắp tan ra.

Lần này, nó suýt nữa thì dọa đến mức mất hồn mất vía.

“Chết tiệt, cứ trở về đã rồi tính.”

“Ngươi cứ đợi đấy cho ta!”

Ném lại hai câu nói tàn nhẫn để tượng trưng, nó cũng không trở về Cực Nguyệt tông nữa mà trực tiếp hóa thành vệt sáng vàng bay thẳng về đỉnh mây phía xa xa.”

Biến mất trong nháy mắt.

“Anh bạn cứ đi như vậy luôn à?”

“Không ngồi xuống uống trà nói chút chuyện phiếm sao?”

“Ta còn chưa cảm ơn ngươi đâu!”

Đương nhiên cảm ơn là giả rồi.

Nhưng mà mặc dù Tam Nhãn Hổ vừa mới lộ ra bản tính hung ác, thậm chí còn ra tay với mình, cơ mà Khương Thành vẫn rất muốn giữ nó lại.

Dù sao nó cũng không khiến bản thân ta bị thương được.

Trò chuyện nhiều chút rồi lừa gạt, không chừng lại có thể lừa được được một thú cưỡi mạnh mẽ nữa đó?

Nói cách khác, hẳn là con yêu thú này có thể biến to ra nhỉ?

Vậy thì bắt mắt biết bao!

Đáng tiếc là Tam Nhãn Hổ khuyết thiếu tinh thần kiên nhẫn thử nghiệm, không giết được Khương Thành thì nó lười làm đi làm lại luôn, trực tiếp chuồn về mất.

Hy vọng sau này còn có cơ hộ triệu hồi nó đến tiếp.

Thành ca gạt bỏ những suy nghĩ này ra khỏi đầu, nhìn về phía quần điện Cực Nguyệt tông không một bóng người.

Khóe miệng không tự chủ được kéo đến tận mang tai.

Ít nhất trong hai canh giờ này, mọi thứ ở đây là do hắn tùy ý cầm tùy ý nhặt.

Cả một Cực Nguyệt tông, dù chỉ là một tông môn trung đẳng thôi nhưng mấy thứ góp nhặt cũng cực kỳ phong phú!

Dù sao tông môn này cũng đã nuôi hàng vạn môn nhân.

Hơn nữa trước đây còn đến Phi Tiên môn cướp đoạn một trận, mấy thứ đồ cướp được vẫn chưa được cống lên Xích Nhật tông, vẫn còn đang ở trong nhà kho đây.

Lần này toàn bộ đều hời cho hắn.

Nhìn đống linh thạch trải dài như núi, còn có những hàng linh dược ngút tầm mắt, những bó linh phù đếm không hết, linh linh kiến giáp như rừng rậm, số điển tịch đếm không nổi…

Khương Thành gặp khó khăn rồi.

Chỉ có thể mở "nhìn rõ mọi vật" ra để tìm ra tất cả nhẫn trữ vật nằm rải rác ở mọi ngóc ngách trong trận chiến vừa rồi.

Nếu không thì, nhẫn trữ vật của bản thân hắn hoàn toàn không thể chứa nổi.

Mà ở trong mấy nhẫn trữ vật đó, hắn lại phát hiện ra một lượng lớn mấy đồ tốt.

Dù sao kẻ có được nhẫn trữ vật, không phải là trưởng lão thì cũng là đệ tử chân truyền.

Đặc biệt là trong nhẫn trữ vật của Tề Cao Hồng lại phát hiện ra được một thanh linh kiếm lục giai!

Ngoài cái đó ra thì còn có nguyên bộ Hồ Nguyệt Ngự Kiếm Thuật.

Thật ra Khương Thành không coi trọng bộ kiếm pháp đó lắm, nhưng mà trước mắt thứ mà hắn phục chế cũng là cái này, nên là vẫn phải luyện thôi.

Phát tài rồi!

Bận rộn hơn một canh giờ, sau khi nhét đầy bảy mươi cái nhẫn trữ vật xong, về cơ bản là hắn đã đào rỗng cả Cực Nguyệt tông rồi.

Lúc này, hắn mới đến sơn cốc phía sau đại điện.

Lúc vừa mới mở "nhìn rõ mọi vật", ở đây xuất hiện một một dấu chấm than màu xanh biếc, hiển nhiên là có bảo bối.

Xích lại gần xem mới biết, hóa ra dưới đây là linh mạch của Cực Nguyệt tông.

‘Linh mạch nhị phẩm, không thể dịch chuyển. Có thể tăng nồng độ linh khí trong phạm vi ngàn dặm, cũng có thể tự nhiên sản sinh ra linh thạch từ trung phẩm trở xuống…’

Qua loa xem xét, linh mạch này kéo dài hàng trăm dặm.

Khương Thành lại chẳng ngạc nhiên gì hết, hầu hết tông môn đều lựa chọn xây dựng ở ngay gần linh mạch

Xong rồi dựa vào trận pháp để bổn địa tông môn trở thành thánh địa tu luyện.

Đương nhiên rồi, điều này còn phải phụ thuộc vào phẩm giai của linh mạch.

Nhất phẩm là thấp nhất, nhị phẩm đã được coi như là không tệ rồi.

Mấy tông môn như Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông, ít nhất linh mạch phải là tam phẩm trở lên.

“Không thể di chuyển, vậy thì có tác dụng gì chứ?”

“Cũng chẳng đem đi được.”

Khương Thành bĩu môi, có chút tiếc nuối.

Không nghĩ mà xem, nếu như linh mạch có thể di chuyển thì Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông đã chuyển mấy lịch mạch của mười mấy tông môn trung đẳng bên dưới đi hết rồi.

Cho dù không được như linh mạch tam phẩm, thì vẫn có thể tăng nồng độ linh khí đúng không.

Nhưng mà ngay lập tức, hắn phát hiện ra một vài nơi trên bề mặt linh mạch có mấy chữ nhỏ - Có đổi không?

Haizzz, này mà cũng có thể đổi thành điểm tích phân được luôn?

Dù sao cũng không mang đi được, hắn không hề do dự lựa chọn đổi.

Trong nháy mắt, linh mạch phía dưới biến mất.

Toàn bộ linh khí quanh bổn địa Cực Nguyệt tông đột nhiên giảm mất hai lần, không khác gì mấy với thế giới bên ngoài nữa rồi.

“Ting, đổi một linh mạch nhị phẩm, thu được 2000 điểm tích phân.”

Được đó!

Khương Thành rất hài lòng.

Quyết đoán ẩn mở rút thưởng.

“Ting, trừ 1000 điểm tích phân!”

“Ký chủ rút trúng linh khí Lam Ngọc Khinh Tiên Y cửu giai, có thể chống lại bất kì đòn tấn công nào dưới Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng.”

Cầm bộ linh giáp trong suốt với hoa văn tinh xảo mỏng như cánh ve sầu trong tay, Thành ca hơi buồn phiền.

Trước mắt hắn là Phân Hồn cảnh, bên trên là Linh Đài cảnh rồi mới đến Thiên Mệnh cảnh.

Có thể nói rằng, bây giờ mặc bộ đồ này vào, đừng nói là Thanh Lan phủ, cho dù là cả Phi Vân châu thì cũng không có một ai có thể khiến hắn bị thương được.

Quả thật bộ linh giáp này rất đỉnh.

Nếu như bây giờ thả nó ra ngoài thì sẽ khơi dậy lòng tham điên cuồng của vô số người, khiến cả Phi Vân châu này sẽ lâm vào cảnh tinh phong huyết vũ.

Thử nghĩ mà xem, nếu như một Thiên Mệnh cảnh nhất trọng mặc vào thì gần như bất bại khi đối mặt với Thiên Mệnh cảnh cửu trọng.

Một bộ linh giáp thôi cũng đủ để thay đổi cả bố cục thế lực rồi.

Các thế lực như Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông, e rằng cũng không dám tham dự.

Nguyên nhân không gì khác, bộ linh giáp không tương xứng với thực lực của họ.

Nói đơn giản một chút thì là bọn họ không xứng có được.

Ở trước mặt các thế lực cấp cao có nhiều cường giả Thiên Mệnh cảnh ở Phi Vân Châu, có lúc bọn họ chỉ là pháo hôi mà thôi.

Chỉ đáng tiếc là bảo bối như này, Thành ca lại không dùng được!

Mặc bộ linh giáp như này lên người, hắn có bị đánh mãi thì cũng không chết được.

Nếu như không chết được thì lấy đâu ra việc hồi sinh và mở hack đây?

Hắn còn đang hy vọng lần sau bị giết, hệ thống có thể trực tiếp cho bản thân thăng lên Linh Đài cảnh hay thậm chí là Thiên Mệnh cảnh đó.

Bây giờ Thành ca cũng thấy rằng, bảo vật dù có tốt đi chăng nữa thì vẫn không có giá trị bằng loại kỹ năng "nhìn rõ mọi vật" kia.

Nắm bắt được một môn kỹ năng đặc biệt mới là có lợi cho bản thân.

"Thêm một lần nữa!"

"Ting, chúc mừng kí chủ bộc phát nhân phẩm, rút được kĩ năng dịch chuyển cấp 1."

Kỹ năng!

Khương Thành lập tức nâng cao tinh thần, nhìn kĩ lại, việc dịch chuyển này lợi hại đến mức bùng nổ luôn.

Tên kỹ năng: Dịch chuyển (Cấp 1, còn có thể tăng cấp)

Miêu tả kỹ năng: Lấy ký chủ làm trung tâm, có thể có thể dịch chuyển ngẫu nhiên đến bất kì vị trí nào trong phạm vi bán kính một vạn dặm.

Thời gian làm mới: 1 ngày

Lúc nhấn mở kỹ năng, hệ thống thậm chí còn tri kỷ chuẩn bị một tấm bản đồ thu nhỏ, phạm vi chính là một vạn dặm xung quanh hắn.

Nhấn vào đâu thì đến đó.

Kỹ năng này rất hữu ích vào những lúc quan trọng cần dùng để chạy trốn, ví dụ như số lần hồi sinh hết rồi lại còn gặp phải nguy hiểm.

Huống chi bây giờ Khương Thành đây mới Phân Hồn cảnh Tứ trọng, tốc độ đi đường cũng không nhanh.

Hắn phải hì hục bay hơn hai canh giờ mới có thể đạt đến con số hai vạn dặm, dịch chuyển tiết kiệm được bao việc.

Chẳng qua là mỗi ngày chỉ có thể dịch chuyển một lần.

Chương 21.

Hắn đoán rằng nếu như kỹ năng này tăng cấp thì có thể mở rộng phạm vi dịch chuyển, giảm thời gian làm mới lại.

Quan trọng là làm thế nào để tăng cấp?

Lẽ nào vẫn phải dựa vào rút thưởng, chút được cấp 2 ư?

Hắn cũng không thể trưng cầu ý kiến cái cẩy hệ thống này được, dù gì đặt một câu hỏi là 500 điểm đó.

Nhìn số điểm tích phân đã trở lại con số hơn 300 một lần nữa, Thành ca cảm thấy trống rỗng.

Cái gọi là rút thưởng chỉ sảng khoái nhất thời thôi, sảng khoái xong là bật chế độ hối hận.

Cứ như này thì lúc nào hệ thống mới tăng đến tam gai đây?

Đây chính là sự khác biệt giữa đảng tiêu xài và đảng tiết kiệm đó, đảng tiêu xài vĩnh viễn không thể hoàn thành việc đạt tiêu chuẩn nhận thưởng.

Hắn nghiến răng, quyết định trước khi tích phân được một vạn điểm thì sẽ không rút thưởng nữa.

Sau đó, hắn lại đổi hết những linh thạch và hầu hết đan dược vơ vét được trong lần này, mấy linh khí cấp ba cấp bốn không dùng được đều đổi hết, cuối cùng đổi được 3500 tích phân.

Như vậy, rốt cuộc hắn mới có chút cảm giác thỏa mãn.

Liếc nhìn Cực Nguyệt tông trống huơ trống hoác, hắn nhấn mở dịch chuyển.

Một vệt sáng trắng lóe lên, hắn xuất hiện ở nơi cách đó vạn dặm, chỉ còn cách Phi Tiên môn hơn một nghìn dặm.

Mãi cho đến lúc hắn rời khỏi đó đã hai canh giờ, cuối cùng mới có mấy tán tu len lén lẻn vào sơn môn của Cực Nguyệt tông, thăm dò tin tức.

Sau khi đi vào, đập vào mắt là cảnh tượng khiến họ sợ hãi suýt nữa tè ra quần.

Cả Cực Nguyệt tông biến thành một nơi giống như quỷ vực, không hề có chút sinh khí nào cả.

"Thi thể của Tề chưởng môn!"

"Thảm quá, bị cắt thành hai khúc…"

"Ở đây có thi thể của Lưu trưởng lão!"

"Chết hết rồi, tất cả đều chết hết rồi!"

"Là ai làm đây, thực lực này cũng đáng sợ quá đi? Cực Nguyệt tông trực tiếp bị xóa sổ luôn rồi!"

Tất cả các tu sĩ có mặt ở đây đều chìm sâu trong nỗi kinh hoàng và sợ hãi.

"Chỗ này, Lương Đạt cũng chết rồi!"

"Là bóng dáng của Hổ yêu kia phải không? Vậy nhất định là một vị đại năng thông thiên!"

"Haizz, vị chưởng môn Phi Tiên môn đi cùng với Lương Đạt đâu rồi?"

"Đúng vậy, không thấy thi thể của hắn."

"Lẽ nào Hổ yêu kia là do hắn triệu hoán đến?"

"Không phải chứ? Vậy cũng mạnh quá, có thực lực như vậy còn ở lại Thanh Lan phủ làm gì?"

"Kể cũng phải, ta thấy cũng không giống?"

"Haizz Trương huynh ngươi chạy cái gì?"

"Ngươi ngu à, Cực Nguyệt tông đã không còn ai nữa rồi, toàn bộ bảo vật ở đây đều trở thành vô chủ!"

Cùng với câu nói này, tất cả mọi người đều như phát điên, nháo nhác bay về phía các kho chứa bảo vật ở Cực Nguyệt tông.

Ngày tháng của mấy tán tu này trôi qua khá khó khăn, bởi vì phần lớn không có thiên phú, từ nhỏ đã không thể gia nhập tông môn, tài nguyên tu luyện sau này cũng chỉ có thể dựa vào bản thân từ từ tích góp lại.

Trừ khi là có kỳ ngộ, còn không rất nhiều người cần phải một thời gian dài mới giao thiệp được với thế tục.

Sự sụp đổ của tông môn như Cực Nguyệt tông này, đối với họ mà nói chính là một cơ duyên lớn.

“Ai dám cướp với ta!”

“Đừng chen chúc nữa.”

“Đù má thế mà ngươi cũng dám ra tay với ta!”

“Bảo bối trước mặt không có huynh đệ gì sất, huống chi chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau!”

Còn chưa cướp được thứ gì mà đã có mấy chỗ xảy ra đánh nhau rồi, giết đến mức nhuốm cả máu.

Nhưng mà rất nhanh, tất cả mọi người đều bị nhà kho trống huơ trống hoác kia làm cho tức đến mức nước mắt đầm đìa.

Ngoài những chiếc kệ trống không kia thì ngay cả một cọng lông Khương Thành cũng không để lại cho bọn họ.

“Không thể nào!”

“Một tông môn lớn như này chắc chắn sẽ sót lại một vài bảo vật!”

“Tìm đi!”

Mọi người không tin, không can tâm.

Nhưng mà đào ba tấc đất lên rồi, ngay cả một viên linh thạch hạ phẩm cũng không tìm thấy.

“Đù má, này cũng hơi sạch sẽ rồi đấy!”

“Ăn thịt xong cũng phải để lại cho chúng ta chút nước canh chứ!”

“Đối với cao thủ như vậy, linh thạch hạ phẩm cũng chẳng có tác dụng gì, hoàn toàn không cần phải đem đi mà…”

“Mặc dù hắn rất mạnh, nhưng không biết tại sao ta rất muốn khinh thường hắn!”

“Ta cũng vậy!”

Đám người nghẹn ngào không nói lên lời, vô số ngón giữa hóa thành oán niệm ngút trời.

Hắt xì!

Dưới chân núi Phi Tiên xa xôi, Khương Thành hắt hơi một cái.

Xoa xoa cái mũi thẳng tắp, hắn có chút khó hiểu, là Phân Hồn cảnh Tứ trọng rồi, huống chi lại còn là Thiên Hoang Bất Diệt Thể không bệnh tật không xui xẻo.

“Lẽ nào có người ghen tị ta đẹp trai, ở sau lưng nguyền rủa ta?”

“Xem ra quá đẹp trai cũng không phải chuyện tốt lành gì!”

Trở lại trong tông, hắn mới phát hiện ra nơi này có sự khác biệt rất lớn.

Trước khi rời đi, hắn nhớ là linh mạch của Phi Tiên môn đã bị bốn môn phái kia cắt đứt rồi, bởi vậy mà trở thành một vùng đất hoang tàn.

Mà bây giờ, nồng độ linh khí lại gấp đôi so với Cực Nguyệt tông trước đây.

Ngoài ra, cảnh tượng đổ nát đá vỡ cây gãy do bốn môn phái làm ra lúc diệt môn cũng không thấy đâu, đây hẳn là do đám người Kỷ Linh Hàm thu dọn.

“Chưởng môn!”

“Chưởng môn người về rồi ư!”

Hắn vừa hiện thân, mấy đệ tử còn ở đây như lao như bay ra đón.

Mặc dù mới quen nhau có một ngày, nhưng mà không hề nói quá, bây giờ Khương thành chính là trụ cột của họ.

Thực lực mạnh mẽ của hắn đã một lần nữa rót thêm niềm tin cho đám đệ tử.

“Không biết kết quả chuyến đi này của chưởng môn thế nào?”

Mặc dù một chiêu "Dẫn Lôi Thuật" kia của Khương Thành rất đáng kinh ngạc, hẳn là mười phần chắc chín, cơ mà Cực Nguyệt tông cũng là tông môn có hàng vạn người.

Xuất hiện điều ngoài ý muốn thì cũng không có gì lạ cả.

Vả lại hắn cả đi cả về còn chưa đến nửa ngày, cũng hơi nhanh một chút.

Khương Thành còn chưa nói gì, đám người La Viễn và Ấn Tiểu Tuyết đã bắt đầu giúp hắn tìm lối thoát rồi.

"Khụ, không tiêu diệt được thì cũng không sao mà, còn nhiều thời gian mà!"

"Đúng đúng đúng, chưởng môn đã rất lợi hại rồi."

"Báo thù cũng không thể vội vã nhất thời được!"

Leng keng!

Khương Thành vuốt một cái nhẫn trong đó, ánh sáng lóe lên, hơn mười thanh linh kiếm và linh giáp rơi xuống đất.

Hàn khí bức người, bảo quang lấp lánh!

"Đây, đây là kiếm Thanh Nhai, là bội kiếm của chưởng môn Cực Nguyệt tông, là linh khí lục giai đó!"

"Đây chẳng phải là linh giáp Triêu Nguyên Trọng Phong Giáp của trưởng lão Trương Hóa Hoằng của Cực Nguyệt tông sao?"

"Ta nhớ nó là linh giáp ngũ giai, lúc hắn mua nó bằng một số tiền lớn từ Phi Vân châu còn không e dè gì khen ngợi một phen."

"Còn có cái này, đây là…"

Mọi người suýt chút nữa thì hoa hết cả mắt.

Mặc dù trước đây bọn họ đều là đệ tử chân truyền, cơ mà đều chỉ dùng linh khí tam giai thôi.

Đãi ngộ như vậy cũng được coi là rất tốt rồi.

Có vài tán tu khổ cực, phấn đấu theo đuổi cả nửa đời người, cũng chỉ kiếm được một bộ linh khí nhất giai mà thôi.

Trong lần chạy trốn trước đó, mặc dù các sư phụ của từng người đều đã để lại một vài thứ góp nhặt được cho bọn họ,

nhưng mà hầu hết bên trong không có linh khí và linh giáp.

Dù sao thì lúc đó các trưởng lão Phi Tiên môn vẫn cần phải chiến đấu với kẻ địch bên ngoài.

Mà đống linh khí đầy cả mặt đất này, thấp nhất cũng là tứ giai.

Còn về mấy cái thấp hơn, Khương Thành đem đi đổi điểm tích phân hết rồi.

"Thích cái gì thì cứ tùy ý mà lấy là được."

Hắn vẫn rất hào phóng với những người tri kỷ dốc hết sức mình cho bản thân.

Vả lại hắn cũng đâu dùng được đúng không?

"Cái này, cái này cho chúng ta hết sao?"

Đám người La Viễn có chút không thể tin được đây là sự thật.

Những vật tư mà họ có được từ đợt chạy trốn lần trước, đều là do tình huống khẩn cấp đặc biệt.

Trước đây lúc bọn họ làm đệ tử, muốn có được linh khí, vậy thì phải biểu hiện thật xuất chúng, cống hiến cho sư môn mới có được phần thưởng này.

Hoặc là, đạt được một thành tích tốt khi thi đấu ở môn phái nào đó.

Nào giống như bây giờ, không cần lập công lao gì hết!

Linh linh kiến giáp tứ giai đang bày trước mắt, mặc cho bọn họ lựa chọn.

"Đương nhiên rồi, ta không hy vọng rằng lúc ta không ở đây, các ngươi ngay cả một chút năng lực tự bảo vệ cũng không có."

Tri kỷ mà, đương nhiên là phải cố gắng cải thiện cao lên thôi.

"Vậy, vậy chúng ta từ chối nghĩa là bất kính rồi!"

Chương 22.

Là một tu sĩ, có mấy ai có thể thờ ơ với binh khí hộ giáp tốt hơn cơ đây.

Mọi người vui vẻ bừng bừng lựa chọn, nhanh chóng phân chia xong đống linh khí tứ giai kia.

Duy chỉ có linh kiếm lục giai và linh giáp ngũ giai là không ai lấy.

Khương Thành âm thầm gật đầu, mấy đệ tử này cũng được đó, vậy mà cũng biết khiêm nhường.

Điều này không giống với phong cách về giới tu luyện trong ấn tượng của bản thân lắm.

Không phải đã nói là giữa đồng môn cũng sẽ có cuộc chiến tàn khốc sao?

Hắn lại nghĩ xấu rồi, mấy đệ tử Phi Tiên môn như này cũng vì có lý do cả.

Có một Kỷ Linh Hàm Thất Khiếu Linh Lung Thể làm đại sư tỷ, mấy người khác từ lúc ra nhập môn phái đã dập tắt tư tưởng đấu tranh, bởi vì chẳng có ý nghĩa gì hết.

Thiên phú chênh lệch quá xa thì tranh đấu cũng chẳng tranh được cọng lông gì sất.

Mà tính cách của bản thân Kỷ Linh Hàm lại vừa đôn hậu dịu dàng, chịu ảnh hưởng của nàng, quan hệ giữa đám sư đệ sư muội lại rất thân mật.

Thêm việc mọi người đều trải qua một lần thảm họa diệt môn, cùng chung hoạn nạn nên càng trân trọng những đồng bạn đã tàn lụi chỉ còn lại hai mươi mấy người.

“Tại sao không lấy?”

“Cái này… cái này là để lại cho chưởng môn ư?”

“Đúng vậy, quý giá quá, chúng ta cũng xấu hổ không dám nhận!”

Linh giáp ngũ giai với linh kiếm lục giai, cho dù là trưởng lão của Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông đi chăng nữa thì cũng không phải ai ai cũng có.

Đám đệ tử ưu tú bên kia cũng vẫn dùng tứ giai đó thôi.

“Nhìn chút tiền đồ của các ngươi đi!”

Trong mắt Khương Thành, đây chỉ là mấy thứ rác rưởi mà thôi, đáng để phản ứng lớn như vậy không?

Nhét linh giáp vào trong tay La Viễn, rồi ban linh kiếm cho Ấn Tiểu Tuyết.

Lần này, quả thật hai người họ thụ sủng nhược kinh.

Lệ nóng quanh tròng, dường như linh khí trong tay nặng gấp ngàn lần!

Đều hận không thể lập tức vì hắn xông pha khói lửa quyết không từ.

Tiếp đến, Khương Thành lại bày ra một đống chai lọ, bên trong toàn là đan dược mà Phân Hồn cảnh dùng.

"Cầm lấy hết phân chia đi, dù sao sớm muộn gì các ngươi cũng thăng lên Phân Hồn cảnh."

Đám đệ tử trố mắt ra nhìn.

Đây không phải là đang mơ đúng không?

Đan dược của Phân Hồn cảnh, có một phần ngay cả Tụ Nguyên cảnh cũng có thể dùng được, hiệu quả tu luyện tốt liên gấp mấy lần.

Chẳng qua là trước đây Phi Tiên tông phải nuôi hàng vạn môn nhân.

Những đan dược này không đủ để cung ứng, hầu hết chỉ có trưởng lão Phân Hồn cảnh mới có để dùng.

Có những đan dược này rồi, cộng thêm nồng độ linh khí của Phi Tiên môn bây giờ nữa, bọn bọn chắc chắn sẽ tiến vào Phân Hồn cảnh trong thời gian ngắn nhất.

Vui mừng hớn hở chia xong đan dược, Khương Thành lại vuốt chiếc nhẫn.

Từng bó linh phù xuất hiện trước mặt mọi người.

"Mỗi người hai bó, phân chia đi!"

Hắn phất tay.

La Viễn và Ấn Tiểu Tuyết đã không còn biết nói gì nữa rồi.

Đương nhiên linh phù là thứ tốt!

Ném ra thì chẳng khác nào với một lần ra tay, thời khắc quan trọng còn có thể xoay chuyển thế cục cứu lấy mạng mình.

Đặc biệt những linh phù này đều là tứ giai, ném một tấm ra là bằng với một lần Phân Hồn cảnh ra tay.

Ở Cực Nguyệt tông đều là bảo vật trấn tông, dự trữ cho chiến lược nòng cốt đúng không?

Hơn nữa linh phù mà trước kia bọn họ dùng, đó đều là của Luận Trương.

Ví dụ như ra ngoài nhiệm vụ, có thể đến tổng vụ đường để xin, sau khi qua một đống thủ tục thì thường có thể nhận được hai tấm linh phù tam giai.

Mà bây giờ Khương Thành lại dùng đơn vị bó này để đưa cho.

Một bó có đến năm mươi tấm đó!

Sau khi mỗi người cầm hai bó linh phù, Khương Thành còn chêm thêm một câu.

“Loại đồ có tính tiêu hao này không cần phải dùng tiết kiệm, có thể dùng thì cứ dùng, đừng giữ trong tay đến mốc cả ra, dù sao tương lai sẽ còn có nhiều hơn.”

Mọi người hoàn toàn chết lặng.

Đột nhiên cảm thấy việc có một vị chưởng môn vừa mạnh mẽ vừa hào phóng như này thật sự là phúc phận tu được từ kiếp trước.

Hơn nữa hắn còn đẹp trai vượt qua cả giới hạn.

Trong mắt nhiều nữ đệ tử lại bắt đầu lấp lánh ánh sao rồi.

Còn về các nam đệ tử thì lòng trung thành đã kéo đến cực hạn, hận không thể lập tức chết vì Khương Thành.

“Chưởng môn thật sự đã tiêu diệt được Cực Nguyệt tông rồi ư?”

Nhìn thấy những “chiến lợi phẩm” này, một chút nghi ngờ cuối cùng của mọi người đều đã bị đánh tan.

Nếu không tiêu diệt được Cực Nguyệt tông thì đống đồ này có thể lấy ở đâu ra được.

“Đó là đương nhiên rồi!”

“Bản chưởng môn ra tay…”

Khương Thành chắp hai tay ra đằng sau, lạnh nhạt nói: “Tất nhiên là không để sót lại một ai.”

Hít……

Mọi người lại hít khí lạnh lần nữa.

Cực Nguyệt tông có hàng vạn môn nhân, cứ coi như thực lực có mạnh mẽ đủ để thắng được thì cũng khó tránh khỏi việc sa lưới.

Một người cũng không để sót, đây là loại thực lực cỡ nào chứ?

“Chưởng môn thật sự sánh ngang với thần nhân!”

Mọi người lại thốt ra những câu từ tận đáy lòng.

Trái tim giả dối của Thành ca có được sự thỏa mãn cực lớn.

“Đúng rồi, Lương trưởng lão đâu?”

Đến lúc này bọn họ mới nhớ ra là thiếu mất một người.

Nhắc đến chuyện này, Khương Thành thay đổi sắc mặt.

“Haizz!”

Hắn thở dài một tiếng, ngữ khí trầm trọng.

“Sau khi Lương trưởng lão theo ta vào Cực Nguyệt Tông, hắn tham công liều lĩnh, ta nhất thời cũng không giữ lại được…”

“Hắn chết rồi?”

Đám người La Viễn vội vàng truy hỏi.

Chỉ là dường như không có chút buồn đau nào.

Họ không hề ngu, lần đó Lương trưởng lão muốn họ giao nhẫn ra có lẽ là muốn ‘cuỗm tiền chạy trốn’.

Chỉ là lúc đó bọn họ bị cái gọi là danh phận đại nghĩa ép buộc, không có cách nào vạch trần hắn được.

Huống hồ lúc trước Lương trưởng lão cứ luôn phản đối việc để Khương Thành làm chưởng môn, lúc trận chiến Phi Tiên môn còn không ngừng tạt nước lạnh, âm dương quái khí gì đó, thêm một bước kéo thấp hình tượng xuống.

Khương Thành gật đầu, đau lòng nói: “Đúng vậy, lúc đó ta đang đánh chiến kịch liệt, không chú ý đến hắn.”

“Lương trưởng lão không may bị rất nhiều trưởng lão của đối phương vây lấy, bị chém đến mức cả cha hắn cũng không nhận ra nổi…”

“Oanh liệt…”

Đám đệ tử không biết phải nói gì, tiến đánh một tông môn vốn dĩ đã là một chuyện rất nguy hiểm.

Ai bảo Lương trưởng lão xung phong nhận nhiệm vụ, không biết tự lượng sức mình mà đi theo?

“Hy vọng hắn lên đường bình an!”

“Được rồi, các ngươi đi tu luyện đi!”

Mọi người vừa chuẩn bị rời đi, Khương Thành lại nói: “Kỷ Linh Hàm ở lại!”

Nói xong, hắn lấy bộ Lam Ngọc Khinh Tiên Y cửu giai ra.

“Cái này cho ngươi.”

Kỷ Linh Hàm tò mò nhận lấy, nụ cười lại một lần nữa nở trên gương mặt xinh đẹp.

Thật ra, vốn dĩ nàng có hơi thất vọng.

Là một người có thiên phú tốt nhất, cũng là đại sư tỷ mà hắn quen biết đầu tiên, nhưng Khương Thành lại chia linh giáp ngũ giai và linh kiếm lục giai cho người khác, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Chỉ là bản tính của nàng không thích tranh đấu, cũng không làm việc gì khiến mọi người cảm thấy bất mãn.

Nhưng không tránh khỏi việc trong lòng có chút vướng mắc, đây là chuyện thường tình của con người mà.

Mặc dù bây giờ không biết phẩm cấp của linh giáp này là gì, nhưng đặc biệt một mình đưa cho mình nàng, đã đủ để chứng minh tầm quan trọng của nàng.

Nàng vui mừng hỏi: “Cái này là?”

“À, chỉ là một linh giáp cửu giai mà thôi, tặng cho ngươi.”

Khương Thành làm vẻ mặt không quan tâm, thậm chí còn cố ý nhấn mạnh hai chữ mà thôi.

Đáng lẽ đám đệ tử đã đi xa rồi bỗng lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Cửu, cửu giai?

Bọn họ không nghe nhầm đúng không?

Đừng nói là Thanh Lan phủ, ngay cả đến Phi Vân châu cũng không có bảo vật ở cấp độ này đâu?

Hình như Đoan Mộc thế gia chỉ có một bộ linh khí thất giai mà thôi. Đó là chí bảo của bọn họ, cũng là con át chủ bài lớn nhất để bọn họ có thể chống lại Xích Nhật tông.

Mà vừa rồi……

Chưởng môn tặng cái gì cho Kỷ sư tỷ cơ?

Linh giáp cửu giai?

Kỷ Linh Hàm suýt chút nữa thì ném chiếc linh giáp xuống đất.

Nàng bị dọa sợ rồi.

“Cái này cái này, cái này quá quý giá rồi…… Ta không thể nhận! Người là chủ của bản tông, thứ bảo vật như này phải là bản thân ngươi tự mình đeo…”

“Ta nói nhận lấy thì cứ nhận đi, thực lực của bản chưởng môn đã không dùng được mất vật ngoài thân như này từ sớm rồi!”

Khương Thành chẳng có gì mà không nỡ hết.

Linh giáp này hắn không dùng được, huống chi đây còn là kiểu cho nữ.

Mặc dù bất cứ linh giáp nào đều có tính đàn hồi tốt, ngay cả một tráng hán cũng có thể mặc được, cơ mà suy cho cùng sẽ ảnh hưởng đến vẻ nam tính ngời ngời của Thành ca đó!

Hắn thực sự không thích nó.

Chương 23.

Sau một phen từ chối và kiên trì, Kỷ Linh Hàm cuối cùng cũng mặc bộ linh giáp kia vào.

Ánh sao lấp lánh, sau khi mặc linh giáp vào, toàn bộ khí chất của nàng dường như đều thay đổi.

Sau khi linh giáp trong suốt nhanh chóng kết hợp với bộ đồ trên người nàng, hóa thành một bộ váy cung trang màu trắng.

Xung quanh cơ thể xuất hiện từng vệt sáng trong suốt, khí tức linh hoạt kỳ ảo như ẩn như hiện.

"Tiên nữ!"

Khương Thành suýt chút nữa thì nhìn đến ngây người.

Phía xa, đám nữ đệ tử Ấn Tiểu Tuyết ngưỡng mộ không thôi.

"Haizzz, quả nhiên trong lòng của chưởng môn, thân thiết nhất vẫn là Kỷ sư tỷ."

"Chúng ta không có có cửa đâu."

Mặc dù lời nói hơi có chút chua chua, cơ mà trong mắt của đám con gái không hề có tia đố kị nào.

Kỷ Linh Hàm cười trong trẻo, chậm rãi cúi người hành lễ.

"Nhất định sẽ không phụ ân tặng bảo bối của chưởng môn!"

……

"Đúng rồi, không phải là linh mạch của tông môn chúng ta đã đứt rồi sao? Tại sao bây giờ nồng độ linh khí lại cao như vậy?"

Nhắc đến điều này, Kỷ Linh Hàm cười ngọt ngào.

"Đây là công lao của con gái chưởng môn đó."

Khương Thành sững sờ: "Công lao của A Hoàng ư?"

Lần này thì đến phiên Kỷ Linh Hàm sững sờ.

"A Hoàng?"

"Ờm, là tên ta đặt cho nàng, thế nào, dễ nhớ không?"

Kỷ Linh Hàm gần như cạn lời.

Một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, ngươi đặt cái tên gì cho nàng thế?

“A… A Hoàng nàng đã tỉnh lại sau khi chưởng môn rời đi không lâu, sau đó nàng đi thẳng đến vị trí của linh mạch.”

Nàng nói ra cái tên này một cách rất khó khăn.

“Sau đó thì sao? Linh mạch đã được nàng sửa xong rồi hả?”

Khương Thành vui mừng phấn khởi hỏi.

“Đúng vậy, thật sự quá thần kỳ luôn.”

Kỷ Linh Hàm nhớ lại, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Nhưng mà việc linh mạch đứt rồi mà vẫn có thể nối lại được, là một điều chưa từng được nghe thấy.

“Hiện tại linh mạch của Phi Tiên môn chúng ta hẳn là đã đạt đến tam phẩm rồi.”

Khương Thành không ngạc nhiên lắm với chuyện này.

Kỷ Linh Hàm không hiểu rõ nội tình của A Hoàng, nhưng mà hắn biết rõ, đây là mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm.

Linh khí gì đó, là lĩnh vực mà nàng am hiểu nhất.

Đến chỗ linh mạch phía sau núi, hắn cảm nhận được sự khác biệt rất lớn.

So với linh mạch nhị phẩm kia của Cực Nguyệt tông, linh mạch ở trước mặt cứ như một vật thể sống, có ý thức của riêng mình.

“Mẹ ơi!”

Một bóng người từ bên trong linh mạch bay ra ngoài.

Cứ như chim én về rừng, lao vào trong lòng hắn.

Khương Thành suýt chút nữa thì bị nàng đụng cho ngồi xuống đất, nhưng mà nhớ đến con gái và bản thân thân thiết như vậy, không khỏi cảm thấy “an lòng tuổi già.”

Hắn cũng lười so đo vấn đề xưng hô, dù sao cũng chẳng có kết quả gì hết.

“Con gái ngoan, ngươi thích ở trong linh mạch sao?

Dáng vẻ A Hoàng vẫn là lúc bảy tám tuổi, đáng yêu đến mức khiến người ta sắp tan chảy luôn.

“Ở bên trong rất thoải mái, ta vừa mới bơi ở trong đó đó.”

“Được thôi, ngươi thích là được rồi.”

Khương Thành lại hỏi: “Phẩm cấp của linh mạch là do ngươi nâng cấp hả?”

“Vâng vâng!”

A Hoàng ngẩng đâu, đôi mắt to long lanh dường như đang muốn nói ‘mau khen ta đi’.

Thành ca xoa xoa cái đầu nàng, làm nàng hài lòng.

“Làm giỏi lắm!”

Nhân tiện cũng khen bản thân mình luôn.

“Không hổ danh là con gái của ta.”

A Hoàng hài lòng cọ cọ vào ngực hắn.

“Nếu như mẹ có thể tìm thấy mảnh vỡ khác, ta còn có thể khiến phẩm giai của linh mạch trở nên cao hơn nữa đó.”

“Còn có mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm khác sao?”

Khương Thành sững sờ, thứ bảo bối thần kỳ như này không chỉ có một ư?

“Vâng, đáng tiếc là con không biết bọn họ đang ở đâu, mẹ chỉ có thể tự mình đi tìm thôi.”

“Được, ta sẽ lưu ý!”

Có thể nâng cao nồng độ linh khí của Phi Tiên môn, đương nhiên là hắn cũng rất nóng lòng rồi.

Nhưng mà thế giới này thật sự quá rộng lớn, trước mắt đến cả Thanh Lan phủ hắn còn chưa đi ra khỏi.

Cho dù có mở nhìn rõ mọi vật, thì cũng vẫn như mò kim đáy bể.

“Những mảnh vỡ khác cũng giống hệt ngươi, đều ở mấy nơi linh khí đã mất hết ư?”

Nếu như đều ở mấy nơi mà linh khí hết sạch hoặc mong manh, thì lại có một phạm vi manh mối đại khái rồi.

A Hoàng lắc mái đầu có hai bím tóc, thở phì phì nói: “Ta sinh ra ở vùng đất bị phong ấn là do xui xẻo, ngay từ đầu linh khí đã khan hiếm, suýt nữa thì không phát triển được, những mảnh vỡ khác chưa chắc đã như vậy.”

Hóa ra là như vậy.

Xem ra chỉ có thể dựa vào cơ duyên thôi.

Nói chuyện với con gái thêm một lúc, cùng nàng chơi thêm một lúc rồi mới trở lại tiền điện.

Bước tiếp theo đương nhiên là cần phải tiêu diệt ba môn phải đã tham gia tấn công Phi Tiên môn.

Nhưng mà hai lần hồi sinh của hôn nay đã dùng hết rồi, trước mắt Thành ca chỉ có thể kiếm chế dục vọng làm màu mãnh liệt của bản thân.

Hắn định đi tu luyện một chút, dù sao hắn cũng là một tu sĩ.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể tu luyện quá bá đạo, nhưng mà Phi Tiên môn rộng đến mấy ngàn dặm, kiếm bừa một khu rừng hoang dã nào đó là không ảnh hưởng đến việc hấp thụ linh khí của những đệ tử khác.

Trong lúc hắn tu luyện một ngày một đêm thì bên ngoài đã bùng nổ từ sớm.

Cực Nguyệt tông bị tiêu diệt, ảo ảnh Hổ yêu, Khương Thành xuất hiện vân vân, các chi tiết khác bị vô số người lan truyền sống động như thật, đã nhanh chóng diễn biến thành cả trăm phiên bản.

Tin tức của giới tu luyện truyền đi rất nhanh, dù sao thì cũng có truyền âm phù và linh khí truyền ảnh.

Cực Nguyệt tông cũng được coi là tông môn trung đẳng nằm trong top ba tông môn đứng đầu ở Thanh Lan phủ, thế lực cũng không hề nhỏ.

Vậy mà đột nhiên bị tiêu diệt, hơn nữa tiêu diệt không sót lại một ai, ảnh hưởng tương đối lớn.

Ngay cả Xích Nhật tông và Đoan Mộc thế gia cũng bày tỏ sự chú ý cặn kẽ, phái rất nhiều môn nhân thám thính ra ngoài điều tra càng nhiều chi tiết hơn.

Đương nhiên họ không tin rằng đây là do một mình Khương Thành làm.

Còn là câu nói này, nếu như mạnh như vậy thì cớ gì phải ở lại một nơi nhỏ bé như Phi Tiên môn cơ chứ.

Theo cách nhìn của họ, đây có khả năng là do các thế lực khác bên ngoài Thanh Lan phủ làm, phía sau chắc chắn có sắp xếp và âm mưu sâu xa.

Thế lực có thể tiêu diệt Cực Nguyệt tông trong thời gian ngắn như vậy, đã hình thành uy hiếp cho bọn họ rồi.

Tên Khương Thành này, hoặc chỉ là một quân cờ do thế lực khác phái ra.

Hoặc bị lợi dụng để mượn danh nghĩa.

Đối với người này, hai thế lực đều cùng phái người thám thính, dự định tìm hiểu một phen.

Khương Thành - người ở trung tâm của vòng xoáy sự kiện này, không hay biết gì cả, cũng lười đi tìm hiểu.

Cũng chẳng có cách nào khác, dưới tay hắn chỉ có hơn hai mươi người, nhân thủ không đủ mà.

Thời gian rất nhanh trôi đến ngày hôm sau.

“Yeah, lại một ngày tràn đầy khí tức vua làm màu!”

Số lần hồi sinh đã hồi phục, Thành ca lười biếng vươn vai.

Tu luyện cả một đêm, giờ hắn đã trở thành Phân Hồn cảnh Lục trọng rồi.

Thời gian một đêm mà tăng lên những hai cảnh giới nhỏ, nếu chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì e rằng sẽ bị người ta cho là kỳ tích luôn.

Nhưng mà Thành ca rất bình tĩnh.

Thể chất tu luyện hàng đầu của Tam giới, ngay cả việc này còn không làm được nữa thì còn có thể làm được cái gì nữa?

Hơn nữa còn có con gái đã nâng cao nồng độ linh khí một cách tích cực.

“Chào chưởng môn!”

“Chưởng môn tu luyện xong rồi ư?”

“Thực lực thông thiên, hơn nữa còn chăm chỉ không dám sơ suất như vậy, chưởng môn thật là một hình mẫu cho thế hệ tu sĩ chúng ta!”

“Hình như chưởng môn còn đẹp trai hơn cả hôm qua…”

“Không phải hình như, mà chính là như vậy.”

Về đến đại điện, đám đệ tử nhao nhao hóa thành lũ nịnh hót, Thành ca rất chi là hưởng thụ.

Mãi cho đến lúc họ khen xong mới xua xua tay.

“Mấy lời khen ngợi từ tận đáy lòng của các ngươi, sau này cố gắng đừng làm ở nơi đông người, lén lút khen một cái là được rồi.”

“Dù sao da mặt ta cũng mỏng lắm…”

Mọi người suýt thì ngã xuống.

Họ chưa thấy mặt người nào mà dày như vậy luôn á!

Nhưng mà không hiểu sao lại cảm thấy, vị chưởng môn có phong cách như này lại dễ gần hơn nhiều so với một lão già cổ hủ mặt mày uy nghiêm.

Chương 24.

Sau khi đờ đẫn một lúc, La Viễn, người đầu tiên tỉnh tảo lại, hùng hồn tuyên bố.

“Chưởng môn thật sự cực kỳ khiêm tốn, lớp trẻ chúng ta không thể sánh bằng!”

La sư đệ, ngươi thay đổi rồi.

Kỷ Linh Hàm vẻ mặt đờ đẫn nhìn hắn, dường như đang xác nhận lại một lần.

Nàng còn nhớ năm ngoài La Viễn bởi vì từ chối hành lễ với một vị Trưởng lão, bị làm ầm ĩ đến tận chỗ Chưởng môn, cuối cùng thà bị phạt cũng không chịu cúi đầu.

Từ trước đến nay, hắn ở Phi Tiên môn nổi tiếng cương trực, không nịnh hót bề trên.

Mà bây giờ…

“Từ nay về sau chúng ta phải học tập chưởng môn nhiều hơn!”

Hắn giơ cao tay phải, giống như một fan não tàn cuồng nhiệt.

“Học tập chưởng môn!”

Các đệ tử khác không chịu thua kém.

“Tốt lắm, được rồi được rồi….”

Thành ca rất hài lòng, hai tay biểu thị mọi người yên lặng.

“Ý kiến của mọi người ta đã nhận được, sau này có thể đưa ra nhiều ý kiến hơn.”

Ý kiến, vừa rồi có ai nêu ra ý kiến gì sao?

Kỷ Linh Hàm cảm thấy mình sắp không theo kịp tiết tấu của đám người này rồi.

“Hôm nay mời mọi người đến, là có hai việc.”

“Việc thứ nhất, chính là phải sắp xếp một chút công việc trong môn.”

Tuy nhỏ nhưng phải đầy đủ, mặc dù Phi Thiên Môn thêm hắn và A Hoàng, tính toán ngọn ngành cũng chỉ có 24 người, những vẫn phải phân rõ trách nhiệm.

Thành ca suy nghĩ hồi lâu, quyết định giao việc thường ngày trong môn cho Đại sư tỷ Kỷ Linh Hàm xử lý, La Viễn và Ấn Tiểu Tuyết làm trợ thủ.

Dẫu sao bản thân hắn không chỉ không có thời gian quản, cũng quản không nổi.

Từ Phong Tuyệt Chi Địa ra mới chưa được ba ngày.

Mọi người đều không có dị nghị gì với quyết định này, chỉ cảm thấy Chưởng môn vẫn thật sự chịu ủy quyền.

“Việc thứ hai, chính là ta phải đi tiêu diệt Huyền Băng phái và Ngũ Lôi môn, hôm nay các ngươi tiếp tục trông coi môn.”

Mặc dù biết hắn “thực lực thông thiên”, chúng đệ tử vẫn cảm thấy điều này quá sức tưởng tượng rồi.

Diệt môn mà cứ như ăn cơm uống nước vậy, còn đi diệt hai môn phái.

Nghe đi, đây là tiếng người sao?

Chỉ có điều nghĩ một hồi, dựa vào "thực lực" của chưởng môn thì có gì mà hắn không làm được?

Huống hồ hai phái này đều từng tham gia vây đánh Phi Tiên môn, thân mang huyết hải thâm thù, bọn họ có lúc nào không muốn báo thù đâu.

Chỉ không ngờ lại nhanh như thế mà thôi.

"Chúc chưởng môn chiến thắng!"

"Chúng ta nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, cố gắng sớm đuổi kịp được trình độ của chưởng môn!"

Khương Thành mỉm cười, tinh thần rất đáng khen.

Chỉ có điều như bị các ngươi đuổi kịp, ta còn mặt mũi nào đi gặp chư vị hệ thống dưới cửu tuyền nữa.

Lần này hắn không dùng truyền tống trận, dù sao một ngày chỉ có một lần, phải dùng tiết kiệm một chút.

Hai giờ sau, hắn xuất hiện trước sơn môn Huyền Băng phái.

Không giống lần trước, lần này hắn vừa xuất hiện đã bị người khác nhận ra.

"Nhìn đi, đó chính là Khương Thành!"

"Hôm qua chính hắn đã diệt Cực Nguyệt tông?"

"Có phải hắn hay không thì không chắc, nhưng nhất định có liên quan đến hắn."

"Lần này hắn chạy đến Huyền Băng phái, vẫn muốn báo thù cho Phi Tiên môn sao?"

"Theo ta thấy, sau lưng hắn chắc chắn phải có thế lực của phủ khác, nếu không hắn làm gì dám to gan thế?"

Phi Vân châu không chỉ có một Thanh Lan phủ, xung quanh còn có Thiên Trữ phủ và Trùng Viêm phủ.

Hai phủ này đều có diện tích rộng lớn đến mười mấy vạn dặm, bên trong cũng không thua kém các đại tông môn như Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông.

Tu sĩ vì tranh giành tài nguyên, thường không từ thủ đoạn tồi tệ nào.

Giữa hai đại thế lực của Thanh Lan Phủ và bọn họ, tự nhiên sẽ tồn tại xung đột.

Còn về các tông môn trung đẳng như Phi Tiên môn và Cực Nguyệt tông, ở Thanh Lan phủ chỉ được tính là hạng hai, không có dính líu gì với các thế lực bên ngoài.

Bây giờ tất cả mọi người gần như đều đạt được một nhận thức chung, Khương Thành chính là do Thiên Trữ phủ và Trùng Viêm phủ phái đến.

Nhưng Cực Nguyệt tông một người cũng không thoát được.

Loại việc như thế này, một người không thể nào làm được.

Sau lưng hắn nhất định có một thế lực to lớn.

Đối với phỏng đoán của mấy kẻ này, Khương Thành nghe thấy, nhưng không hề để tâm.

Khương Thành muốn bật hack làm màu, không ai cản nổi.

Hắn không thèm đi lên sơn môn mà chọn cách bay thẳng.

Dọc đường căn bản chẳng có ai dám cản hắn, giống như vào chỗ không người.

Bay thẳng tới quảng trường chính điện rộng lớn ở Huyền Băng phái, mới nhìn thấy cả một đám người đông nghìn nghịt đang đợi mình.

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng chuông vang dội giữa núi rừng, đây là lệnh triệu tập khi gặp phải sự tấn công của kẻ địch bên ngoài.

Tất cả đệ tử Huyền Băng phái nhao nhao tập hợp.

Nhìn ít nhất tám nghìn người trước mắt, Khương Thành biểu thị, cách thức nghênh tiếp cũng tạm được.

“Khương Thành, ngươi quả nhiên đến rồi!”

“Đến rồi thì đừng nghĩ đến chuyện đi nữa!”

Chưởng môn Huyền Băng phái Thạch Thương Hàn phất tay áo một cái, trong chớp mắt, toàn bộ vùng trung tâm phạm vị hơn

trăm dặm đều bị bao trùm bởi một kết giới màu xanh da trời.

Hộ tông đại trận mở rồi.

Hộ tông đại trận là chiến lược phòng thủ cơ bản của một tông môn.

Một khi mở đại trận, kẻ xâm nhập hoặc là rất khó để để tấn công vào.

Hoặc là vào được rồi, cũng sẽ bị đại trận tấn công.

Trong trận chiến như thế, sẽ trở thành bị kiềm chế, bó tay bó chân.

Hộ tông đại trận của Huyền Băng phái là một nhà tù băng sương thiên ngũ giai, sau khi mở, đến bầu trời cũng không nhìn thấy, tất cả đều bị cô lập bởi một lớp băng dày.

Khương Thành chưa từng luyện công pháp hệ băng, nhiệt độ bỗng nhiên bị giảm xuống mười mấy độ, hơi không quen, xuýt chút nữa rùng mình một cái.

Cùng lúc đó, ngọn núi chính và mười mấy ngọn núi xung quanh giống như sống lại, tất cả đều lộ ra linh trận công kích.

Mỗi tòa linh trận đều lập lòe hàn quang yếu ớt, nhằm thẳng mục tiêu vào Khương Thành.

Sau khi thuận lợi mở hết tất cả những thứ này, chúng trưởng lão Huyền Băng phái mới thật sự yên tâm.

“Chỉ có một mình ngươi, ta ngược lại muốn xem xem ngươi sẽ hô mưa gọi gió kiểu gì!”

Điều mà bọn họ lo lắng không phải là Khương Thành, mà là thế lực đằng sau đang giúp đỡ hắn.

Bây giờ có đại trận ngăn cách, cho dù Khương Thành có trợ thủ thì cũng chẳng vào được.

“Thiên đường có lối không đi, địa ngục không lối lại cứ đâm đầu vào!”

“Hahahaha….”

Thạch Thương Hàn ngửa mặt lên trời cười lớn, nhưng ngay lập tức đã bị Khương Thành ngắt lời.

“Được rồi được rồi, nhanh gọn xíu bắt đầu đi.”

“Nói, kẻ sau lưng ngươi rốt cuộc là ai….”

“Xong chưa hả, mau đánh!”

“Ngươi đây là rượu mời….”

“Không uống muốn uống rượu phạt? Có gì mới mẻ hơn không, ta bận lắm, còn đang vội đến nhà tiếp theo đây!”

“Ngươi chẳng qua chỉ là Phân Hồn….”

“Dẹp đi, ta tự lên.”

Trong mắt Thành ca, mấy kẻ này chắc chắn phải chết.

Địa vị còn chẳng cao hơn mấy NPC quái vật trong game, ai có thời gian nghe bọn họ kêu bíp bíp, đương nhiên là liên tục nhảy tình tiết bắt đầu nội dung chính luôn rồi.

Keng!

Khoảnh khắc linh kiếm bay ra khỏi vỏ, Thạch Thương Hàn theo bản năng lùi một bước.

Rõ ràng chỉ là Phân Hồn lục trọng nhưng lại giống như nắm chắc phần thắng.

Mấy kẻ xảo quyệt tu luyện hơn trăm năm như bọn họ, đương nhiên phải thận trọng.

Không nắm chắc tuyệt đối, bình thường đều không tùy tiện ra tay.

Cho nên, hắn chọn tấn công bằng trận pháp.

“Khai trận!”

Chớp mắt, đại trận đã bố trí ổn thỏa và ba mươi tòa linh trận trên các đỉnh núi lớn đều đồng loạt khởi động.

Rầm rầm rầm!

Cả bầu trời đều bị bao phủ bởi kiếm băng và giáo băng, ngoài ra, còn vô số rặng băng trải dài trên mặt đất!

Tất cả các cuộc tấn công đều nhanh như những vệt sáng, mà mục tiêu chỉ có một mình Khương Thành.

Chương 25.

Đây là đại trận của Huyền Băng Phái, đương nhiên môn nhân sẽ có được bản tông ngọc phù để tránh bị công kích.

Đối mặt với sự tấn công của hộ tông đại trận, hoặc là sức mạnh cá nhân vượt qua giới hạn, hoặc là người nhiều, phân tán sự tấn công của đại trận.

Một mình là tu sĩ Phân Hồn cảnh, đối mặt với đợt tấn công này chỉ sợ sống không quá ba giây đã phải chết oan chết uổng.

Nhưng Khương Thành……

Được rồi, hắn cũng chỉ là một tu sĩ Phân Hồn cảnh bình thường thôi.

Tuy rằng hắn có Thiên Hoang Bất Diệt Thể, nhưng thể chất này không phải đao kiếm bất nhập, vì thế hắn cũng chỉ chống đỡ được bốn giây.

Đã bị một thanh kiếm băng rất dứt khoát đâm xuyên tim.

Ngay sau đó, thêm nhiều mũi giáo băng đâm hắn thành một con nhím.

Tình cảnh cũng không đẫm máu, bởi vì mỗi một đao kiếm băng đâm vào đều ẩn chứa linh lực hệ Băng bên trong.

Trước đó còn chưa đâm trúng hắn, thực ra cũng đóng băng lại máu cả người của hắn rồi.

Nhìn con nhím băng cỡ lớn phía trước, toàn trận tám ngàn tên môn đồ của Huyền Băng phái rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Này là xong rồi?

Đều vang lên tiếng chuông tập kết cảnh báo nguy cơ diệt môn rồi cơ mà.

Bọn họ đều làm tốt để chuẩn bị liều mạng cho cuộc huyết chiến vì tông môn.

Kết quả đại trận bắn một lượt, thì kẻ địch chết rồi?

Bởi vì Khương Thành đã chết, mạng sống không còn hơi thở, đại trận cũng dừng công kích lại.

Thạch Thương Hàn cảm thấy hết sức lạ lùng, quá trình trận chiến đó ở Cực Nguyệt tông cũng không được tiết lộ, vì thế hắn không biết sẽ xảy ra cái gì ở đó.

Chỉ cảm thấy, điều này cũng quá hoang đường rồi.

“Còn thật sự nghĩ rằng hắn lợi hại biết bao, hóa ra chỉ là đồ ăn hại!”

“Sớm biết như vậy, một kiếm giết luôn cho xong chuyện.”

“Còn tốn không biết bao nhiêu linh thạch để xúc tiến đại trận.”

“Hừ! Có điều người này chỉ là trò cười, ngoại giới còn truyền ra vô cùng thần kì.”

Khi nhiều trưởng lão của Huyền Băng phái đang mắng hắn, Khương Thành nghe được âm thanh vui tai của hệ thống.

“Ting, kí chủ đã bị giết, hệ thống đang phân tích sức mạnh của kẻ địch, sắp xếp kế hoạch hồi sinh cho kí chủ.”

“Kí chủ nhận được một tấm Triệu Hoán Phù, có thể triệu hồi ngẫu nhiên một người trợ giúp một lần.”

Ừ, hả?

Nghe cái này sao quen tai thế nhỉ?

Lại là Triệu Hoán Phù, lại là cường giả đến trợ giúp?

Cách Thanh Lan phủ hàng chục triệu dặm trên không, Tam Nhãn Liệt Hổ Vương đang bay về phía Thiên Yêu vực.

Thiên Yêu vực cách Thanh Lan phủ thật sự quá xa, cho dù là tốc độ của nó cực kì nhanh, nhưng không mất mấy ngày mấy đêm cũng không về được đến nơi.

Bởi vì khoảng cách đến Thiên Yêu vực đã gần hơn một chút, hình thể của nó đã hồi phục hơn trăm mét rồi. Nhưng mà, so với thời hoàng kim của nó, vẫn còn chênh lệch rất xa.

“Tiểu tử chết tiệt, gọi bổn vương qua, cũng không có hồi trình phù sao?”

“Còn muốn bổn vương nhọc nhằn khổ sở bay về, đm.”

“Đừng để ta nhìn thấy ngươi ở Thiên Yêu vực.”

“Gặp một lần đánh một lần.”

Vừa bay, nó còn vừa chửi rủa Khương Thành cơ đấy.

Mặc dù có một số yêu thú sinh trưởng trong thế giới con người, nhưng nó sinh trưởng ở Vực Giới khác, có quy tắc để trấn áp chúng ở đây, cực kì không quen.

Hơn nữa trong nhân loại cũng có tu sĩ Thánh cảnh, sức mạnh còn chưa được hồi phục, ngộ nhỡ đụng phải họ vẫn rất phiền phức.

Sau khi quay lại bên đó, phải đi Thỏ tộc tìm mấy cô em giải vận xui cái đã…..

Nghĩ đến thân hình uyển chuyển của những tiểu yêu đó của Thỏ tộc, nó vừa bay vừa chảy nước miếng.

Trong lòng dần dần tốt hơn nhiều.

Đang bay, một vòng xoáy màu ngà đột nhiên xuất hiện phía trước nó.

Cái vòng xoáy kia, hình như có chút quen mắt.

“Không……”

Khi nó nhận ra, vùng vẫy muốn thoát khỏi, chỉ tiếc là không có tác dụng gì.

Nó không thể chống cự bị triệu hoán.

Ánh sáng trắng lóe lên, nó biến mất ngay tại chỗ.

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Trong nháy mắt, tượng băng vỡ vụn, tất cả đao băng kiếm băng đều bay vụt ra ngoài.

Bất thình lình một màn này xảy ra, dọa cho Thạch Thương Hàn nhảy một cái.

Mười mấy tên đệ tử của Huyền Băng phái không kịp tránh, bị những ngọn giáo băng và kiếm băng phản chiếu này đâm xuyên qua.

Lại nhìn Khương Thành, ngoại trừ quần áo hơi rách ra, trên người đều không có một vết thương nào.

“Haizz, xem ra sức mạnh thực sự mà ta giấu đã lâu lại phải để lộ rồi.”

“Hết cách rồi, ta ngả bài đây, ta là tuyệt thế cao thủ.”

Nói xong hắn rất thẳng thắn mà bóp nát Triệu Hoán Phù.

Mọi người phía đối diện cứ thế mà nhìn hắn biểu diễn, cũng không biết điều hắn nói là thật hay giả.

Nếu là thật, lúc vừa rồi hắn bị đại trận giết, đấy là giả vờ thôi.

Nếu là giả, bị tấn công nặng như thế lại còn đứng dậy nhảy nhót được, không có một vết thương nào.

Như vậy cho dù là Linh Đài cảnh cũng không được?

Còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, trên bầu trời truyền tới một hồi âm thanh vỡ nát rõ ràng.

Rầm!

Ầm ầm ầm!

Hộ tông đại trận hình thành lồng phòng hộ giống như cái vỏ trứng gà vậy, vỡ tan ầm ầm.

Vô số dùi băng rơi xuống, bởi vì không có đại trận khống chế, công kích tất cả mọi người bên dưới, bao gồm tất cả đệ tử ở phía dưới quảng trường.

Giống như là trời sập xuống vậy.

“Không……”

“Cứu mạng!”

Kiểu tấn công này cho dù có ùn ùn kéo đến, nhưng đến Tụ Nguyên cảnh vẫn rất dễ dàng ngăn lại.

Nhưng đại đa số đệ tử có mặt, vẫn chỉ là Dẫn Khí cảnh, chuyện này đối với bọn họ mà nói chính là một tai họa.

Trong một vùng hỗn loạn, Tam Nhãn Tiểu Bạch Hổ bản mini lại xuất hiện ở trước mặt Khương Thành.

Điều này khiến cho bản thân hắn cũng cảm thấy có chút trùng hợp, không ngờ rằng gọi tới lại là nó.

“Chết tiệt, lại là tiểu tử nhà ngươi!”

Sau khi Tam Nhãn Hổ xuất hiện, không lập tức tấn công Huyền Băng phái, mà là tức giận gầm gừ phẫn nộ nhìn Khương Thành,.

Ngẫm lại thôi là đã bực bội.

Nó đã bay một ngày một đêm rồi, bay đến mấy chục triệu dặm rồi, kết quả là một tia sáng trắng lại kéo nó về điểm xuất phát.

Điều này đổi lại là ai cũng sẽ tức đến thổ huyết.

“Khụ khụ!”

Thành ca cũng có chút lúng túng, chỉ có thể nói sang chuyện khác.

Trường kiếm vung lên, vì tay chân luống cuống mà nhắm thẳng vào phía Chưởng môn của Huyền Băng phái đối diện.

“Trước tiên làm chính sự, giết sạch bọn họ!”

Vừa nói ra câu này, trong đầu Tam Nhan Hổ đã xuất hiện nhiệm vụ không thể làm trái.

“Chết tiệt, lại phải làm thuê cho thằng nhóc này!”

Nó vừa chửi bới, vừa phát động công kích tất cả mọi người Huyền Băng phái.

“Mở trận!”

Thạch Thương Hàn chỉ kịp nói ra hai chữ này, sau đó thi thể thì bị chia đôi bởi móng vuốt của Tam Nhãn Hổ.

Ở phía xa linh trận vẫn chưa phát động, sau phút chốc thì cùng với đỉnh núi đồng thời bị tan ra thành hai đoạn.

Loại công kích của linh trận cấp bốn này, ở trước mặt Yêu Vương quả thực chính là trò trẻ con.

Dù cho, đây chỉ là một phiên bản suy yếu thất bại của Yêu Vương.

“A!”

“Không được!”

“Đây là yêu gì thế!”

Môn đồ của Huyền Băng phái muốn chạy trốn, nhưng căn bản trốn không thoát.

Trận chiến này đối với Tam Nhãn Hổ mà nói, có lẽ so với lần trước còn đơn giản hơn rất nhiều lần.

Bởi vì Huyền Băng phái tập trung môn đồ ở cùng nhau, nó chỉ vung vuốt ba lần trên không là đã giải quyết hết cả.

Móng vuốt thứ nhất thì giải quyết Chưởng môn và trưởng lão.

Móng vuốt thứ hai giải quyết trận pháp.

Móng vuốt thứ ba giải quyết tất cả những người còn lại.

Sau ba lần vung móng vuốt, Huyền Băng phái bị diệt đến không còn một mống.

Nhiệm vụ hoàn thành, cấm chế trong đầu Tam Nhãn Hổ biến mất.

Nó lập tức nổi giận đi tới trước mặt Khương Thành mà nhe răng nhếch miệng.

"Tiểu tử ngươi nếu không có Hồi Trình phù thì đừng có mà triệu hoán ta nữa!"

"Có biết Hổ gia đi một chuyến mệt mỏi như nào không?"

"Ta cảnh cáo ngươi, đừng làm loạn nữa, nếu không thì……"

Chương 26.

Tam Nhãn Hổ suy nghĩ một chút, dường như hắn chẳng có thứ gì có thể đe dọa được tên tiểu tử này.

Là đối tượng bị triệu hồi, nó không thể làm bị thương Khương Thành.

Vì thế lời nói lời tàn nhẫn cũng chẳng có lực sát thương, làm nó rất tức giận.

Nhưng Khương Thành vẫn rất là "chu đáo."

"Đại ca, nếu ngươi chê phiền toài thì hoàn toàn có thể ở lại chỗ của bọn ta nha!"

"Long trọng giới thiệu cho ngươi biết tông môn của bọn ta, bên kia là núi non tươi đẹp, đất thiêng thì có người tài, mọi người đều vô cùng mến khách!"

"Có như vậy thì ngươi có thể tránh được nỗi khổ của việc đi đường vất vả, cớ sao không chọn?"

Tam Nhãn Hổ suýt nữa thì bị hắn chọc tức điên lên rồi, tức giận rống lên.

“Đừng có mà lừa lão tử!”

Khương Thành đang nghĩ gì nó làm sao mà không đoán được.

Tên tiểu tử này gan quá lớn rồi, bắt nó làm việc cho thì cũng thôi đi, lại còn muốn giữ nó lại làm chân cu li miễn phí.

Đúng là nằm mơ mà!

Nếu không phải không thể cắn lại hắn, nhất định nó sẽ để hắn biết chữ “chết” cần phải có bao nhiêu bi thảm hợp lại.

Nhìn thấy nó vội vội vàng vàng chạy trốn, Thành ca rất buồn phiền, giống như cảm giác của một tên tra nam bị nữ thần lạnh lùng từ chối.

“Aizz, Ngã bổn tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ.” (dịch nghĩa: ta hướng tâm về trăng sáng nhưng trắng sáng lại chiếu xuống mương, ý nói tâm tình trao đi mà không được hồi đáp).

“Một tấm lòng nhiệt tình như vậy lại bị tổn thương, chỉ đành dùng linh đan để an ủi một chút.”

Huyền Băng Phái dẫu sao cũng là tông môn có đến ngàn người, đồ vật trong kho nhiều vô cùng, so với Cực Nguyệt Tông không kém là bao.

Cũng như cũng có một linh mạch.

Bận rộn cả nửa ngày, sau khi vét sạch sẽ toàn bộ đồ vật có giá trị ở đây, hắn quả quyết đổi toàn bộ lấy tích phân.

Điểm tích phân rất nhanh có được 5800 điểm, cứ như vậy thì thăng cấp cũng không phải là chuyện quá khó.

Thành ca lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, lập tức bay lên trời mây.

Cho đến khi hắn rời khỏi đây được 2 canh giờ thì lần lượt một vài vị tán tu tiến vào muốn nhặt đồ.

Hiển nhiên, ngoại trừ ngôi nhà ngói trống rỗng thì đến một cọng lông bọn họ cũng chẳng tìm ra được.

Tên Khương Thành này là cỗ máy đào đất hình người không phải là hư danh đi?

Cả ngàn tán tu khóc không ra nước mắt, lại lên án kẻ đã tiêu diệt đại lão của Huyền Băng Phái.

Quá tàn nhẫn, không tuân thủ quy tắc!

Theo lý mà nói, đại lão tiêu diệt một tông môn thu hoạch nhiều vô kể, trong lòng hẳn là vô cùng vui vẻ đi?

Chẳng lẽ không nên phát lì xì chia vui cùng mọi người sao?

Khương Thành đang bay trên trời cao bỗng cảm giác lưng lạnh cóng, giống như có vô số người đang chửi rủa hắn vậy.

Sờ sờ khuôn mặt điển trai của mình, Thành ca có chút buồn phiền.

"Bỏ đi, mộc tú vu lâm phóng tất tồi chi, rốt cuộc thì người đẹp trai bị đố kị là điều bình thường."

(Mộc tú vu lâm phóng tất tồi chi: Câu này ở trong "Luận vận mệnh" của Lý Khang thời Tam quốc, ý nói cây cao trong rừng đón gió đầu tiên, giống như người hiền tài, xuất chúng thường hay bị đố kỵ.)

Đến Ngũ Lôi tông, nơi này cũng bày ra trận pháp như gặp đại địch.

Đoạn đường đi này không dùng đến truyền tông trận, truy đuổi cả đường mất 2 canh giờ.

Người của Ngũ Lôi tông sớm đã dùng truyền âm phù và linh ảnh khí để biết được tin tức Huyền Băng Phái bị tiêu diệt, làm sao còn dám không cẩn thận "đối đãi."

"Khương Thành, ngươi đừng có ức hiếp người quá đáng!"

Chưởng môn của Ngũ Lôi tông Hoàng Phủ Tử Điện ngoài mạnh trong yếu, mạnh miệng nói chuyện tạo ra uy thế giả dối.

"Diệt cả 2 đại tổng môn… há chẳng phải có phần quá tàn bạo rồi sao?"

Tiếng nói vừa dứt, quần chúng đều phẫn nộ.

"Tông chủ không cần phải nói những lời vô nghĩa với hắn, đó là hành vi của ma đầu!"

“Khương Thành ngươi có mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa?”

“Người người đều bị giết!”

“Sao ngươi còn chưa chết đi!”

Có một số người sử dụng linh lực khiến cho giọng nói bay xa mười mấy dặm, nếu không phải Khương Thành đứng ở xa thì chỉ sợ hắn đã chìm trong biển nước bọt luôn rồi.

Quy luật của bọn họ là ngươi hủy diệt cả môn phái của bọn ta thì người chính là ma đầu, còn trước kia bọn họ tiêu diệt cả Phi Tiên môn thì….

Đó…

Đó chỉ là một sự việc nhỏ nhoi không đáng nhắc đến.

Dù sao thì cũng là ngươi vô lý, còn bọn họ có lý.

Hoàng Phủ Tử Điện nghe các môn nhân hùng hồn chửi mắng, nguyền rủa, tức đến điên người.

Đúng là một lũ đồng đội ngu như heo.

Dù rằng Khương Thành trước mắt chỉ là Phân Hồn cảnh lục trọng, so với Phân Hồn cảnh lục trọng của hắn thì yếu hơn nhiều, nhưng hai môn phái bị tiêu diệt vẫn là sự thật.

Đặc biệt là Huyền Băng Phái, đến cả đại trận đều mở ra rồi nhưng cũng không thể chạy thoát khỏi cái chết.

Không cần đoán thì hắn cũng biết, Khương Thành khẳng định phải có đại sát khí.

Một khi khai chiến, Ngũ Lôi tông cũng sẽ có kết cục giống như vậy.

Hắn không muốn chết.

Vậy nên, thật ra hắn muốn bày trận này là muốn cùng Khương Thành nói chuyện thật tốt.

Nói trắng ra, chính là muốn cầu hòa.

Mặc dù Ngũ Lôi tông cũng đi theo diệt Phi Tiên môn, hắn cũng tự tay giết chết bốn vị trưởng lão của Phi Tiên môn, cuối cùng thuận tay cướp đi 9 chiếc nhẫn không gian.

Nhưng mà, dựa vào việc có đủ năng lực đổi trắng thay đen, không hẳn là không thể lừa dối hắn để xoay chuyển tình thế.

Kết quả là đám môn nhân này từng người từng người như bị tiêm máu gà, bắt đầu lăng mạ mười tám đời tổ tông của Khương Thành.

Làm ơn đi, là do chúng ta tiêu diệt môn phái của bọn họ trước, các ngươi cũng không cần phải tỏ ra oan Thị Mầu như vậy chứ?

Cứ như vậy thì nói chuyện cái gì nữa?

"Xem ra các ngươi rất mong ta chết, vậy thì nhanh nhanh đến giết chết ta đi!"

Cái chuyện bị người khác chửi rủa này trong lòng Thành ca không cáu giận chút nào, thậm chí hắn còn hy vọng mạnh một chút.

"Không dám không dám…"

Hoàng Phủ Tử Điện vội vàng cười hòa, đồng thời còn quay đầu mạnh mẽ quở trách môn nhân.

"Đều yên lặng hết cho ta!"

"Khương chưởng môn, ta rất hiểu tâm trạng mong muốn báo thù cho Phi Tiên môn của ngươi, nhưng mọi người thường nói 'Oan gia nên giải không nên kết'. Về kết cục của Phi Tiên môn thì nên để cho nó tan theo chiều gió thôi!"

"Ý ngươi là càng nhiều bằng hữu thì càng tốt sao?"

Lời này của hắn làm Khương Thành hơi sửng sốt.

Vị lão huynh này, Phi Tiên môn bị diệt toàn môn đó, này đâu phải là chuyện nhỏ?

Hơn nữa mới qua được vài ngày, ngươi lại muốn cười một tiếng rồi xóa hết oán thù có phải là hơi nhanh không?

Hoàng Phủ Tử Điện vẫn còn ở đó nói.

"Ngươi không phải người của Phi Tiên môn, ngươi là người ngoài đúng không?"

"Thù oán của bọn họ không có quan hệ gì với ngươi, phải chăng chỉ là muốn mượn cớ để đến đây khai chiến, có đúng

không?”

“Ngươi xem thế này có được không, từ nay về sau, Ngũ Lôi tông của bọn ta sẽ quy thuận Phi Tiên môn của các ngươi.”

“Có như vậy thì mọi người vĩnh viễn kết giao huynh đệ, bọn ta đồng ý làm tay sai cho Phi Tiên môn các ngươi để đi chinh phục Thanh Lan phủ….”

Ý tưởng của hắn cũng tốt đấy chứ.

Dù sao thì nương nhờ Xích Nhật tông hay Phi Tiên môn cũng vẫn là nương nhờ, chẳng có gì khác biệt.

Chẳng qua đều là tìm một cái chân voi để ôm mà thôi.

Nếu như Khương Thành thật sự chỉ là người của các tông môn có mưu đồ riêng đến đây thì có khả năng hắn sẽ đồng ý.

Xét cho cùng thì các thế lực bên ngoài kia cũng không quá để tâm đến oán thù của Phi Tiên môn, cái mà họ quan tâm chỉ có lợi ích.

Có Ngũ Lôi tông làm quân cờ dò đường tiên phong thì càng phù hợp với lợi ích đi chinh phục Thanh lan phủ của bọn họ.

Tiếc quá, Khương Thành không phải.

Hắn không có áp lực của gia tộc tông môn thượng cấp, cũng không có gánh nặng chưởng môn sư môn, càng không tồn tại hắc thủ thao túng chỉ đường phía sau.

Hắn hành sự hoàn toàn dựa vào chủ tâm.

“Ngươi nói rất hay, nghe có vẻ cũng có lý.”

Trông thấy hắn cũng có chút động tâm, Hoàng Phủ Tử Điện vui mừng khôn xiết.

“Khương chưởng môn quả nhiên là người thấu hiểu chừng mực đúng sai…”

Khương Thành khoát tay, cười ha ha.

“Nếu như đã nói lý như vậy thì ngươi hãy xuống dưới đất cùng các vị chưởng môn đời trước nói chuyện đi.”

“Ngươi nếu khuyên bảo làm bọn họ đều phục thì ta sẽ đồng ý với ngươi.”

Hoàng Phủ Tử Điện biến sắc, lửa giận dâng lên.

Xuống đất, chẳng phải là đi chết sao?

“Ngươi…. ngươi bỡn cợt ta, chết tiệt!”

Linh kiếm bay lên, Khương Thành đã trực tiếp phát động tấn công.

Chương 27.

“Tấn công!!!”

Mắt thấy không thể khuyên can được, Hoàng Phủ Tử Điện chỉ đành liều lĩnh được ăn cả ngã về không, phát động phản công.

Cùng lúc đó, hắn cũng nhanh chóng rút lui.

rong nháy mắt liền chạy về phía sau tất cả môn nhân.

Hắn không hy vọng có thể ngăn cản được Khương Thành, chỉ cần có thể ngăn cản một chút, để cho hắn có thời gian chạy thoát là tốt rồi.

Đối mặt với hơn 7 ngàn người ùn ùn kéo đến tấn công, Khương Thành kêu cũng không kêu một tiếng đã bị thiêu thành tro bụi.

Thực sự là… bị thiêu thành tro bụi!!!

Đến một cọng lông cũng không còn.

Không có cách nào, hơn 7 ngàn người, lại còn lửa thiêu, còn băng, còn sấm sét, còn phóng đao, còn kiếm khí….

Cho dù là thép thì chỉ sợ đến mẩu vụn cũng không còn.

Đến nỗi mà các đệ tử tấn công ở phía sau còn chưa kịp đánh đến đã bổ nhào vào khoảng không.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhìn thi thể bị lửa thiêu, sét đánh, đao chém đến mức hoàn toàn biến dạng trên mặt đất.

“Chết rồi?”

Nếu như Ngũ Lôi tông nhìn thấy quá trình Cực Nguyệt tông cùng Huyền Băng tông bị tiêu diệt thì giờ khắc này nhất định không vui nổi.

Bởi vì người chứng kiến 2 trận chiến đó đều bị tiêu diệt hết rồi, không có một ai có thể truyền đạt lại.

“Ha ha ha ha ha ha….”

Hoàng Phủ Tử Điện là người bay nhanh nhất về phía trước.

Tay hắn cầm trường kiếm, giơ cao lên trời, không ngừng cười lớn.

“Khương Thành cái gì chứ, chịu không nổi một đòn!”

Lúc nói chuyện, hắn không khỏi dùng thần thức dò xét 4 phía.

Sau khi xác định Khương Thành không chỉ hóa thành tro bụi, thần hồn dù một chút chập chờn cũng không có thì hoàn toàn yên tâm.

“Bổn chưởng môn ta sớm biết hắn thực lực chỉ có như vậy cho nên vừa nãy mới cố ý dùng lời nói làm hắn buông lỏng!”

Đám trưởng lão lặng lẽ bĩu môi, vừa nãy ai là người chạy nhanh nhất bọn ta không nhìn thấy sao?

Trái lại đám đệ tử không rõ, lũ lượt hô to.

“Chưởng môn anh minh, mưu kế như thần!”

Hoàng Phù Tử Điện tinh thần phấn chấn, tinh thần chiến đấu dâng cao.

“Nghe nói Phi Tiên môn vẫn còn một số phần tử tàn dư!”

“Các trưởng lão nghe lệnh, theo ta diệt giặc!”

Giương cao trường kiếm, hướng Phi Tiên môn mà đi.

“Giếttttttt!”

Khắp chốn sấm dậy, tiếng “giết” vang trời.

Khương Thành lúc này đã trở về dạng hồn phách nhìn hắn không biết nói lời nào khen ngợi hắn, đột nhiên hắn cảm thấy bản thân phải tôi luyện cho bản mặt mình dày hơn nữa.

Đạo làm màu thì cần thiết mặt dày.

So với lão già nham hiểm Hoàng Phù Tử Điện này, hắn thấy mình còn cần phải học tập nhiều lắm.

“Ting, ký chủ đã bị giết, hệ thống đang tiến hành phân tích thực lực của kẻ địch, vì sự an toàn của ký chủ mà an bài phương án hồi sinh.”

“Ký chủ thu được 1 thẻ bài triệu hồi, nhưng chỉ có được 1 lần ngẫu nhiên triệu hồi trợ thủ.”

Bản thân Khương Thành không có sức mà châm biếm.

Lại nữa?

Không phải sẽ lại là Tam Nhãn Hổ chứ?

Có thể điều chỉnh cuộc sống mới được không?

Thánh địa Tử Nguyên cách chỗ này ba ngàn dặm, nơi đó bây giờ đã loạn thành một đống rồi.

Nơi này là thánh địa truyền thừa mấy trăm ngàn năm, bàn về bối cảnh hay thực lực, gấp vô số lần Phi Tiên môn.

Nhưng mà hiện tại, thánh nữ thánh tử của của thánh địa hoang mang lo sợ, giống như gặp phải tai họa ngập đầu.

Mới vừa nãy thôi, phòng tuyến cuối cùng của môn phái đã bị kẻ địch bên ngoài cưỡng ép phá vỡ.

Chưởng giáo chân nhân vừa trúng một đòn hộc máu, tổn hại mấy trăm năm đạo hạnh.

Loại kẻ địch này chưa từng xuất hiện ở thánh địa Tử Nguyên.

Mọi người đều bất an trông vào Thái Thượng trưởng lão.

Lão nhân gia như hắn là cường giả Nhập Thánh cảnh, đồng thời là con át chủ bài lớn nhất ở thánh địa Tử Nguyên, đã hơn ngàn năm chưa xuất hiện rồi.

Một ông lão mặc quần áo vải đay bước ra từ hào quang chói mắt, miệng niệm chú.

“Yêu hổ kia, thánh địa Tử Nguyên và Yêu Vương của tộc các ngươi đã từng ước định– Đại Yêu phía trên, không được vượt giới!”

“Lẽ nào ngươi định phá hoại ước định, bức bách tấn công thánh địa sao?”

Phía dưới, Tam Nhãn Hổ đã tiến vào một rất xa phía trong Truyền tống trận cổ xưa.

Lần này nó không chọn bay đi mà chọn đi bằng Truyền tống trận.

Khoảng cách của Truyền tống trận có gần có xa, xa thì mỗi lần hàng trăm vạn dặm không là gì, gần thì mỗi lần truyền đi mười vạn dặm.

Cứ theo tình hình này thì so với việc nó bay đi vẫn nhanh hơn nhiều.

Đoạn đường này, nó không ngừng cướp đoạt Truyền tống trận của các môn phái lớn, trong khoảng thời gian ngắn đã bay được năm ngàn vạn dặm.

Đây là nó bị Khương Thành ép.

Bởi vì triệu hồi liên vùng, thực lực của nó bị quy tắc thiên đạo áp chế mấy lần, vốn dĩ lo lắng bị Yêu Vương khác hoặc cường giả Thánh cảnh nhân loại phát hiện, đành yên lặng bay về.

Nhưng mà hiện tại để có thể sớm trở về nó cũng không đếm xỉa nữa.

Đoạn đường này, nó đã làm ầm đến mức gà bay chó sủa, người người ở các đại môn phái và thánh địa đều cảm thấy bất an.

Hắn cũng không dám nghĩ đến mấy cái Truyền tống đại trận có thể truyền tống đi hàng ngàn vạn dặm.

Không có cách nào hết, mấy chỗ đó thường thường sẽ có cường giả Thánh giai đến trấn giữ.

Hiện tại nó không có sức mạnh mạnh mẽ nhất, lỡ như bị người khác chế trụ, bị bắt làm linh thú hộ tông, thậm chí dứt khoát bị giết chết lấy yêu đan thì làm thế nào bây giờ?

Đối với sự đe dọa của Thái Thượng trưởng lão kia, nó căn bản không để ý đến.

Quả thực là Yêu Vương đã có ước định với các thánh địa, cảnh giới trên Đại Yêu thì không được phép tự ý xâm nhập lãnh địa của bọn họ.

Nhưng đó là Yêu Vương của Thiên Linh vực ước định cùng bọn họ, nó lại không phải thuộc Thiên Linh vực mà nó đến từ Thiên Yêu vực!

“Biến!”

Thái Thượng trưởng lão của Thánh địa Tử Nguyên là Nhập Thánh cảnh, còn chưa chính thức đến Thánh cảnh.

Đối với 'thứ' ngang hàng ngang vế với Đại Yêu này, nó chắc chắn Yêu Vương sẽ không coi ra gì.

Dẫu Yêu Vương bị yếu đi rồi thì vẫn là Yêu Vương, không phải là thứ mà Đại Yêu và Nhập Thánh cảnh có thể xúc phạm!

"Hồ đồ ngu muội!"

Trên trời cao, vị Thái Thượng trưởng lão kia cũng tức giận, hắn không biết rằng Tam Nhãn Hổ chỉ là muốn mượn Truyền tống trận để đi qua.

Chỉ e phía sau có thảm kịch khủng khiếp!

Có một chiếc cầu vồng từ trên trời giáng xuống, cây phất trần linh thiêng biến ra bầu trời đầy sao, trong nháy mắt hợp thành một cái lưới khổng lồ!

Phía trên chiếc lưới, mỗi một sợi tơ đều ẩn chứa biến động hủy diệt thiên địa.

Vây kín Tam Nhãn Hổ đã khôi phục cơ thể hàng trăm mét.

"Ha ha ha ha ha ha,…"

"Thu lại cho lão phu!"

Khắp cả thánh địa vang rầm tiếng hoan hô, vào lúc này, vị Thái Thượng trưởng lão điều khiển chiếc lưới khổng lồ chính là vị thần trong lòng của bọn họ.

"Thu cái ông nội ngươi!"

Xoạt!!!!!!!!!!!! Toàn bộ tiếng hoan hô đột nhiên dừng lại.

Lưới khổng lồ nát vụn, bay khắp nơi, khiến cho đại điện truyền tống cùng cung điện trăm dặm quanh đó đều nổ thành đống hoang tàn.

Thái Thượng trưởng lão như bị sét đánh, thân thể cao lớn bỗng nhiên run lên, không thể khống chế mà bay về phía sau cách vạn dặm.

Lúc này, mọi người đều bị dọa đến mức muốn tiểu rồi.

Những thánh tử thánh nữ chạy còn nhanh hơn thỏ, giống như là trời sập vậy.

“Đại gia ta muốn về nhà!”

“Ai cản giết người đó!”

Tam Nhãn Hổ gấp rút lên đường, không có tâm trạng đi diệt bọn họ.

Huống chi đi đường là đi đường, Yêu Vương ngoại vực hủy diệt môn phái ở đây thì khả năng rất lớn sẽ khiến cho Thiên Linh vực đuổi giết!

Mất nhiều hơn được.

Tia sáng từ Truyền tống đại trận lóe lên.

Lần này hẳn là sẽ đi được chừng hai ngàn vạn dặm đi!

Trong mắt Tam Nhãn Hổ lúc này tràn ngập quyến luyến đối với quê hương…

Nó rất muốn trở về cung điện dưới đất hạ mát đông ấm kia, cái giường ở đó thoải mái biết bao.

Nó rất nhớ rừng rậm bạc sương ở bên cạnh, giọng của các thỏ yêu nhỏ quyến rũ mềm mại tận xương dường như đang phảng phất trước mắt nó.

Phía trước không có thỏ yêu, trước mặt lại là một cái lốc xoáy màu trắng.

Lốc xoáy kia vô cùng quen thuộc.

Giống như đã khắc sâu vào trong xương cốt của nó.

“Được lắm, lại đến nữa rồi.”

Lúc nảy ra ý niệm này, nó lười đến mức chẳng buồn phản kháng.

Chương 28.

Trước đó một lúc……

“Ting, ký chủ hồi sinh.”

Khương Thành vốn đã bị nghiền vụn, tự nhiên lại xuất hiện trên quảng trường Ngũ Lôi tông.

Trên người của hắn không có một vết thương tích nào, dáng người hoàn mỹ của Thiên Hoang Bất Diệt Thể hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người, thậm chí ở đâu đó còn có kích thước phù hợp với thiên địa đại đạo.

Cả quảng trường im lặng, ai nấy đều há miệng nhìn.

Không chỉ sự hồi sinh này quá thần kỳ, mà vì hắn đã bị đánh đến một sợi tóc cũng không còn, thế mà lại còn sống lại được.

Còn bởi vì cơ thể này quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức nam đệ tử không thể giễu cợt, chỉ còn ghen tị, hận không thể lại nghiền nát hắn.

Hết cách, hệ thống chỉ bao hồi sinh, không bao khôi phục quần áo.

Thành ca vội vàng lấy quần áo từ nhẫn trữ vật ra mặc vào, nói đùa, những người này không mua vé, sao có thể xem miễn phí được.

Các trưởng lão như Hoàng Phủ Tử Điện đều đã bay ra ngoài, định tấn công Phi Tiên môn, lúc này, lập tức quay đầu, dừng lại.

Đảo mắt nhìn lại, đều kinh hãi đến trợn mắt há miệng.

“Ngươi, làm sao ngươi còn sống?”

Vừa mới bị giết, lời kia của hắn, Khương Thành nghe ra được.

Hắn cố ý nói: “Bản chưởng môn vừa nãy chỉ là thử xem thành ý đầu hàng của ngươi thế nào thôi, xem ra ngươi chẳng có tí thành ý nào cả!”

Hoàng Phủ Tử Điện nhất thời rùng mình một cái, mặt như màu đất.

Vừa rồi còn thỏa mãn vì cho rằng Khương Thành chết đi, đại cục đã định, đương nhiên có thể giả vờ một chút.

Nào biết, phong thuỷ xoay chuyển nhanh như vậy?

Dưới loại công kích đó vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, đến Linh Đài cảnh cũng không làm được!

“Khương chưởng môn minh giám, vừa rồi không phải là ta hạ lệnh!”

Hắn chỉ tay về phía các trưởng lão phía sau, lớn tiếng cùng bọn họ phân rõ giới hạn.

“Đều là bọn họ tự chủ trương, ta ngăn cũng ngăn không kịp!”

Hắn lại chửi đám đệ tử kia.

“Còn có bọn họ!”

“Bọn họ không tuân theo quản giáo, xem thường nghiêm lệnh của ta, tự tiện ra tay, vẫn nhờ Khương chưởng môn thay ta trách phạt bọn họ!”

Lúc này, các trưởng lão kia cũng chịu không nổi rồi, rốt cuộc cũng không tôn trọng chưởng môn.

“Hoàng Phủ Tử Điện, ngươi cái đồ tiểu nhân đê tiện!”

“Khương chưởng môn minh giám, này hết thảy chính là hắn sai khiến!”

“Vừa rồi hắn còn ép ta, cùng đi tập kích Phi Tiên môn, ta thà chết không theo, hắn ngang nhiên dùng tính mạng người nhà uy hiếp ta!”

“Chúng ta chưa bao giờ nghĩ tới, chúng ta và Khương chưởng môn sẽ là kẻ thù…..”

Khương Thành phục rồi, phục hoàn toàn rồi.

Hóa ra, ở trước mặt mình, đang có nhiều tiền bối đội lốt đạo mạo lại nhát chết như vậy.

Còn một chặng đường dài phía trước, còn rất nhiều nơi để mình học hỏi!

Đáng tiếc nơi này không tiện, nếu không thì sẽ trích lời của bọn họ ghi vào vở, ngày đêm ôn tập củng cố.

“Ngươi nhanh lên được không?”

Tam Nhãn Tiểu Bạch Hổ sớm đã có mặt, vô cùng buồn chán duỗi thẳng đôi chân ngắn ngủn ra, xoa xoa một nhúm lông vàng trên đỉnh đầu của mình.

Khương Thành không đưa ra nhiệm vụ, nó ra tay trước cũng không tốt.

Bởi vì quá nhỏ, hơn nữa lần này nó lười phát huy uy thế gì đó khi vào sân đấu, cho nên không có ai chú ý tới nó.

Nhìn thấy ánh mắt u oán như tro tàn của nó.

Khương Thành bỗng nhiên có hơi đồng tình với nó, đổi thành ai, cứ liên tục bị gây sức ép thế này đều chịu không nổi.

Cẩu hệ thống mỗi lần đều chỉ cho một triệu hoán phù có tác dụng một lần duy nhất, nếu mỗi lần đều là nó, sao không dứt khoát bắt nó biến thành linh thú tọa kỵ của mình luôn đi?

Thành ca vẫn rất là thích có người trợ giúp, như thế cũng miễn cho Tam Nhãn Hổ nỗi khổ nhọc đi đường.

Tam Nhãn Hổ: meo meo meo, ngươi nói gì?

Khương Thành phất phất tay: “Diệt bọn họ.”

Vù vù!

Tam Nhãn Hổ động cũng chưa động, chính là từ trên người nó phát ra một đạo Thần Hồn vô hình chuyển động, hướng về bốn phương tám hướng, toàn bộ phương vị ba trăm sáu mươi độ không có góc chết, bao trùm mà đi.

Cả quảng trường dường như không phát sinh cái gì.

1 giây sau.

Rầm xoảng xoảng!

Bầu trời giống như đổ mưa, bất kể là Hoàng Phủ Tử Điện, các trưởng lão, hay là bảy ngàn môn nhân kia, tất cả đều rơi xuống dưới khoảng không.

Nhìn bề ngoài không có vết thương nhưng một chút sự sống cũng không còn, bị xuyên qua mà chết.

Không chỉ Thức Hải, mà ngay cả Khí Hải kinh mạch đều bị Thần Hồn của Tam Nhãn Hổ hủy, đại la thần tiên đến cũng không thể hồi sinh.

Chiêu thức này, đã làm mới lại nhận thức của Khương Thành về thực lực của Tam Nhãn Hổ.

Đại lão này cũng quá lợi hại rồi?

“Một ý niệm trong đầu ngươi đã có thể giải quyết thoải mái, vậy hai lần trước cần gì phải làm cho máu chảy thành sông phiền toái như vậy?”

Tam Nhãn Hổ thở phì phò liếm liếm bàn chân của nó, thản nhiên nói: “Cảnh tượng như vậy càng thêm sảng khoái, ngươi vừa lòng chưa?”

Con mẹ nó, hóa ra, ngươi cũng là cái loại bạo chúa.

“Đại lão, ngươi xem ngươi đi đi lại lại thế này có bao nhiêu phiền toái, ở lại đây đi, đó là lựa chọn sáng suốt nhất…”

“y ấy, đại lão đừng đi!”

Tam Nhãn Hổ cự tuyệt nói chuyện với hắn, bay nhanh hơn.

“Lần sau lại đến chơi!”

Khương Thành vẫy tay, miễn cưỡng từ biệt đại lão.

Ầm vang!

Tam Nhãn Hổ vừa bay xa đã đụng phải một ngọn núi.

Sau khi cướp đoạt sạch sẽ Ngũ Lôi tông, rốt cuộc điểm tích phân của Khương Thành vượt qua vạn, đạt tới một vạn hai.

Nhấp vào bảng điều khiển, hắn chọn nâng cấp mà không do dự.

Thêm một lần hồi sinh mỗi ngày, thêm một cơ hội để làm màu!

Nhìn lại bảng hệ thống, dữ liệu đã thay đổi.

Cấp bậc: 3

Điểm tích phân: 0/100000

Điểm tích phân có thể sử dụng: 2547

Kỹ năng hiện tại: Có thể hồi sinh 3 lần mỗi ngày (không cộng dồn), và có thể hạ gục kẻ địch sau khi hồi sinh.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để nâng cấp các mục tiêu khác lên một cảnh giới lớn, số lượng mục tiêu là 1, thời gian làm mới là 1 tháng.

Gì cơ!

Nhìn đến cấp độ mô tả kỹ năng tiếp theo, quai hàm Khương Thành suýt chút nữa rơi xuống.

Nâng những người khác lên một cái đại cảnh giới, nói cách khác, chính mình có thể mạnh mẽ biến một Phân Hồn cảnh nhất trọng, thành Linh Đài cảnh nhất trọng?

Vậy nếu chính mình giúp một cao thủ Đạo Cung cảnh tăng lên, hắn có phải sẽ tiến vào Nhập Thánh cảnh?

Nếu như cấp Tam Nhãn Hổ tăng lên, phải chẳng là nó thật sự trở nên mạnh mẽ hơn Yêu Vương?

Vậy nếu mình tự tăng lên cho mình, mỗi tháng một lần thì sao?

Kỹ năng này cũng hack quá mức rồi đi?

Đừng nhìn thời gian làm mới một tháng dài như vậy, đối với đại năng cao giai mà nói, thời gian đều là tính bằng trăm năm, ngàn năm.

Một tháng, thật sự không tính là gì.

Chỉ có điều, lên tới cấp tiếp theo, điểm tích phân cũng nhiều hơn mười lần, biến thành mười vạn.

Cùng lúc đó, hệ thống lại một lần nữa vang lên tiếng nhắc nhở.

“Lên tới tam gai, mở ra rút thưởng cấp 2!”

Rút thưởng cấp 2?

Đó là có ý gì?

Là những thứ trước đó mình rút thưởng chỉ là sơ cấp?

Hệ thống rất là cao lãnh, cũng không cho hắn lời giải thích nào.

Nhưng mà, Thành ca cũng có kinh nghiệm rồi, thật cẩn thận mở giao diện rút thưởng, nhìn lên nhìn xuống, cuối cùng tìm thấy một dòng in nhỏ gần giống màu nền ở góc dưới bên trái của bảng phần thưởng.

‘Rút thưởng cấp 2 mỗi lần tiêu hao 10000 điểm tích phân’

“Đậu móe ông nội ngươi!”

“Ta biết ngay mà, cẩu hệ thống chứa ý nghĩ xấu xa muốn lừa điểm tích phân của ta!”

Khương Thành thật sự nhịn không được, còn tưởng rằng rút thưởng cấp 2 là tin tức tốt động trời gì cơ chứ!

Cảm thấy lại là đến lừa điểm tích phân của hắn!

Một lần một vạn, kiếp trước hệ thống là sơn tặc cường đạo đúng không?

Nhưng, lúc sau tỉnh táo lại, hắn có hơi hiểu được một ít quy luật.

Thương thành cấp 2, hẳn là sẽ có một ít kỹ năng nhị giai chứ nhỉ?

Chẳng trách phía trước nói, dịch chuyển kia chỉ là nhất giai, cần thăng cấp.

Hóa ra là muốn thu hoạch tích phân từ nơi này.

Xem ra, mình lại càng cần thêm điểm rồi.

"Ngày tháng tích cóp điểm tích phân, thật sự là quá khổ, cảm giác chính mình tựa như súc vật!"

Có lẽ là hiện tại Thiên Lôi đang ngủ gật, nếu không, nghe những câu này, sợ nhịn không được đánh chết hắn.

Hắn này mà tính là quá khổ, vậy những người tu luyện khác muốn thăng được cảnh giới nhỏ cũng phải tu luyện nhiều năm thì làm sao?

Chương 29.

Thấy trời còn sớm mà vừa mới tăng cấp được hồi sinh thêm một lần, Thành ca quyết định đến Thiên Viêm tông một chuyến.

Mấy phái này dễ kiếm tích phân nhất, vì có hiềm khích với Phi Tiên môn, không tự lượng sức mình chủ động khiêu khích không xem là tự sát.

Hơn một giờ sau, Khương Thành xuất hiện ở Thiên Viêm tông.

Vẫn mấy nghìn người đằng đằng sát khí tụ tập trước mặt như cũ trước

Sau hai lần thấy cảnh tượng giống nhau, hắn ngán rồi.

Vốn định rút kiếm kết thúc nhanh nhanh, lại phát hiện chưởng môn Sa Thái của Thiên Viêm tông đối diện không nói lời nào, trái lại còn kính cẩn ngồi ở vị trí sau.

Một lão giả mặc đồ đen Linh Đài cảnh bên cạnh hắn chầm chậm bay lên.

“Ta là Phí Đồng Trụ, là trưởng lão Xích Nhật tông. Ngươi là Khương Thành?”

Xích Nhật tông?

Bây giờ Khương Thành biết rồi, là một trong hai thế lực lớn nhất Thanh Lan phủ.

Nhưng có điều hắn biết cũng chỉ như thế.

“Sao, ngươi muốn ra mặt giúp Thiên Viêm tông à?”

Hắn chẳng hề biết chuyện Phi Tiên môn bị diệt là do Xích Nhật tông ở sau lưng bày mưu đặt kế.

Đệ tử như Kỷ Linh Hàm và La Viên cả đời cũng không chạm đến được mấy âm mưu ở phía sau.

Cho nên bây giờ Khương Thành cũng không xác định ông già này có coi như là kẻ thù của Phi Tiên môn không.

Chỉ có thể nói chuyện trước đã.

“Đúng vậy!”

Tiếng hét của Phí Đồng Trụ phát ra như hai tiếng sấm.

Làm mấy đệ tử tu vi thấp hơn phía sau bị chấn động đến choáng váng hoa mắt, suýt tí đứng không vững.

“Ta hỏi ngươi, ngươi là do ai cử đến?”

“Còn không mau khai thật!”

Dù có ba phái bị diệt rồi, Phí Đồng Trụ vẫn khinh thường Khương Thành như cũ, lộ rõ uy nghiêm, tràn đầy sức mạnh.

Nguyên do rất đơn giản, hắn cho rằng chắc chắn Khương Thành do một thế lực nào đó ở phủ xung quanh phái đến để phá rối cục diện.

Diệt ba phái kia, Xích Nhật tông cũng có khả năng làm được.

Trong mắt hắn, Khương Thành không là gì cả, cao thủ ẩn trong tối tiêu diệt ba phái mới thật sự nguy hiểm.

Mà Xích Nhật tông có thể ngang vai ngang vế, có thể nói chuyện bình đẳng với thế lực đó.

Hắn là trưởng lão Linh Đài cảnh không sợ hãi điều gì.

Ha ha…

Khương Thanh suýt bị ông già này chọc cười, lão già này tự cảm thấy mình tốt lành quá rồi, dừng hộ đi.

“Thấy điệu bộ của ngươi, Phi Tiên môn bị diệt cũng có phần Xích Nhật tông các người đúng không?”

Phí Đồng Trụ bực mình phất tay áo.

“Biết rồi còn hỏi, không cần nói nhảm!”

“Kiên nhẫn của ta có hạn, nếu ngươi không nói ra người xúi giục phía sau, ta đây một kiếm giết ngươi xem như nhắc nhở nhẹ tông môn các ngươi!”

Nói xong, linh kiếm sau lưng hắn rời vỏ, bay quanh Khương Thành một vòng.

Thì ra các người cũng là hung thủ, thừa nhận thì tốt!

Thành ca vì Phi Tiên môn mà thở dài, quả là không dễ dàng.

Nếu không phải mình, chỉ e cả đời này họ cũng không phục thù được.

Bắt đầu tính toán xem Xích Nhật tông trị giá bao nhiêu điểm tích phân.

“Vậy ngươi đến giết đi.”

“Càng nhanh càng tốt, chứ ta đợi hết nổi rồi.”

Nói xong hắn đưa đầu về phía trước, còn chỉ chỉ cổ mình.

Dù sao thì trước khi thể hiện phải chết một lần, nghiệp vụ của hắn bây giờ rất thành thạo luôn rồi.

“Ngươi, ý ngươi là sao?”

Ngược lại, tinh thần chủ động xin được chết này khiến Phí Đồng Trụ không hiểu nổi.

Dù là một quân cờ đội lốt chưởng môn, nhưng mạng thì chỉ có một, không ai muốn chết đâu nhỉ?

Lẽ nào là bẫy?

Lẽ nào trên người hắn quấn linh trận bảng liệt cao giai, kiếm của mình chạm đến hắn, hắn sẽ nổ?

“Ngươi nghĩ ta sẽ trúng kế ư?” Hắn lạnh lùng mỉa mai nói.

Hắn bây giờ cũng rơi vào tình trạng đa nghi giống như bọn người Tề Cao Hồng lúc trước.

Khương Thành mệt mỏi chế nhạo.

Mấy lão già này ai ai cũng đa mưu túc trí, lập mưu rồi thực hiện, đi một bước lại muốn nghĩ đến mười mấy bước kết tiếp, lằng nhà lằng nhằng.

“Thôi đi, biết là không thể trông chờ các ngươi chủ động một lần mà.”

Nói xong, hắn tự mình giơ kiếm đánh qua.

Lần này đánh qua, Phí Đồng Trụ đương nhiên sẽ phản công.

Hắn là Linh Đài cảnh tam trọng, cao hơn Khương Thành một đại cảnh giới.

Đương nhiên phản công một cái là Khương Thành bị giết.

Nhìn thi thể trên đất, Phí Đồng Trụ không cảm nhận được vui sướng chiến thắng, hắn không kịp chuẩn bị trước.

Tiểu tử này thật sự tự chủ động tìm chết?

Cái này cũng ngu quá nhỉ?

Vậy sao trước đó ba phái kia bị diệt?

“Ra đây cả cho ta!”

Hắn nhìn dãy núi xung quanh hét to, âm thanh truyền đi bốn bề trống vắng!

“Đừng trốn nữa, ta biết các ngươi đang ở đây!”

Phí Đồng Trụ nghĩ, chắc chắn sau lưu Khương Thành có một tốp cao thủ lén vào đây, đang nấp ở nơi bí mật.

Bây giờ Khương Thành bị giết, bọn họ cũng phải ra thôi.

“Sao nào, ta ở đây các ngươi không dám ra hay sao?”

Hắn vừa gào, vừa vung một đạo kiếm khí cực mạnh về phía dãy núi xa xa.

Ầm ầm ầm!

Hết ngọn núi này đến ngọn núi khác bị hắn nổ bằng phẳng, từng ngọn từng ngọn đền bị hắn nổ bay.

Dưới sự oanh tạc bao trùm, đừng nói là người, dù là con kiến cũng không trốn được.

Nhưng mà giữa những dãy núi, ngoài chim chóc và thú bị sợ mà bay đi hoặc bị giết, một sợi tóc người cũng chẳng có.

Đệ tử ngơ ngác nhìn nhau.

Không không, đường đường một trưởng lão Linh Đài cảnh không thể phạm sai lầm lớn như vậy được nhỉ?

Đối với một trưởng lão tông môn thượng cấp phái đến chỉ đạo công việc mà nói…

Bận rộn cả buổi, kết quả đoán sai bét, không ngừng xuất chiêu đánh không khí, mất mặt chết đi được.

“Ting, kí chủ bị giết, hệ thống đang phân tích thực lực của kẻ thù, sắp xếp phương án hồi sinh cho kí chủ.”

“Kí chủ được một lá Triệu Hoán phù, có thể triệu hồi ngẫu nhiên một trợ thủ thật mạnh dốc sức phục vụ mình một lần.”

Có thể đổi cái khác không?

Bản thân Khương Thành chịu hết nổi rồi.

Nhưng mà không có cách nào, nếu không dùng Triệu Hoán phù này, hồi sinh cũng có ích gì đâu, sẽ bị giết lần nữa.

Đây là cơ hội hồi sinh cuối cùng trong hôm nay, không có lựa chọn.

“Ting, ký chủ hồi sinh.”

Hắn vò nát Triệu Hoán phù.

Bên dưới sông băng sâu mấy nghìn dặm, một luồng linh văn phân tán, ánh sáng lưu chuyển.

Dưới linh văn phức tạp, Tam Nhãn Hổ nhắm hai mắt, toàn thân không có chút sóng linh lực nào.

Nếu như bây giờ có người đến đây, có thể sẽ xem nó là một tử thi.

Là Yêu Vương, thủ đoạn của nó rất nhiều.

Sau khi rời Ngũ Lôi tông, nó đến nơi này, sắp xếp một chỗ tế đàn phong linh.

Bây giờ sông băng mấy nghìn cây số đều vì toạ tế đàn mà tử khí nặng nề, dường như biến thành một Phong Tuyệt Chi Địa khác.

Ngoài ra, hắn còn đặt cấm chế giấu dưới tế đàn.

Thật ra, dù có người xông đến đây cũng không nhìn thấy nó, bọn họ dùng thần thức kiểm tra, cũng chỉ thấy cảnh tượng bình thường dưới đất.

Cuối cùng, nó còn thu hết sóng linh lực của mình, cưỡng chế đi vào trạng thái giả chết.

Nó không tin như thế còn có thể bị triệu hồi đi.

Tạm thời không về Thiên Yêu Vực, ở đây ngủ vài ba năm.

Khoảng thời gian này, vì bản lĩnh gây chuyện thị phi của tiểu tử kia, gặp phải vô số mối nguy.

Nếu hắn bị giết đương nhiên là quá tốt rồi, Hổ gia hoàn toàn giải thoát.

Nếu hắn triệu hồi Yêu Vương khác, cũng làm lộn xộn nhịp điệu trước mắt, không cho phép sau này chuyển sang triệu hồi người khác.

Tốt nhất sau này mỗi ngày đều triệu hồi Sương Thỏ Vương, nàng một đi không trở lại, mình đi Thỏ tộc ‘làm khách’ lại có thể ngông nghênh rồi.

Hô hấp của nó đã sớm ngưng dưới cấm chế, thần hồn cũng dao động ngày càng yếu.

Trước khi chìm vào giấc ngủ sâu, nó tưởng tượng về dáng người uyển chuyển của mấy tiểu thỏ yêu, như vậy là có một giấc mộng đẹp trong lúc ngủ sâu rồi.

Hổ gia cũng là người biết hưởng thụ, dù là lúc này cũng có thể trong khổ tìm vui.

Sau đó, nó bị một luồng ánh sáng trắng chói lóa chiếu vào, không thể không mở mắt.

Chương 30.

Phí Đồng Trụ cũng ý thức được chính mình đang đánh vào không khí.

Nhưng mà đường đường là trưởng lão, bản lĩnh hoá giải xấu hổ cũng là hạng nhất.

Sau một trận bùng nổ dồn dập, hắn bay trở về điện đỉnh.

“Dưới sức tấn công của bổn trưởng lão, những kẻ thù bên ngoài đã từ trong lòng đất chạy trốn cả rồi!”

“Nếu không phải lo lắng bọn họ điệu hổ ly sơn, các ngươi sẽ bị diệt môn, bổn trưởng lão cho dù đuổi tới Cửu U hoàng tuyền cũng phải tiêu diệt bọn họ!”

Trưởng môn của Thiên Viêm tông và các trưởng lão cũng không phải là kẻ ngốc, sao có thể nhìn không ra là hắn đang nói hàm hồ cho qua chuyện chứ.

Căn bản là không có kẻ địch nào khác, ngươi thôi tém tém lại đi.

Trong lòng oán thầm như vậy, ngoài miệng đương nhiên vẫn là phải hùa theo.

“Đúng đúng đúng, trưởng lão thật sự là suy nghĩ cẩn thận!”

“Đúng là dụng tâm lương khổ!”

“Thiên Viêm tông ta may mắn có Xích Nhật tông che chở……”

Nhìn loạt núi bị nổ tan nát, mọi người nhịn không được muốn hộc máu.

Những ngọn núi bảo vệ xung quanh ngọn núi cao nhất, mỗi một ngọn đều vô cùng quan trọng, phía trên không phải là nơi đóng quân của các nhà, chính là mắt trận to lớn của Linh Trận, cái này toàn bộ bị huỷ.

Muốn xây lại, còn không biết phải tiêu hao bao nhiêu thời gian và tinh lực.

Không ngờ quân địch còn không tới diệt môn, ngươi đã trước tiên làm mẫu một lần cho chúng ta tư thế diệt môn chính xác sao?

Vào lúc này, Khương Thành cuối cùng cũng hồi sinh.

“Hắn, làm sao hắn còn chưa chết!”

Trưởng môn của Thiên Viêm tông Sa Thái là người đầu tiên nhìn thấy Khương Thành vốn đã chết lại đang bay lên.

“Cái gì?”

Phí Đồng Trụ đột nhiên xoay người, biểu cảm giống như là táo bón.

Đánh vào không khí cả nửa ngày, kết quả ngay từ đầu người bị hắn tự tay đánh chết lại không chết, điều này làm hắn mất hết mặt mũi.

“Bắt đầu đi.”

Tam Nhãn Hổ nói chuyện hơi thở yếu ớt.

Nó cảm thấy bản thân giống như là bị người cưỡng chế lôi ra, bất kể giãy dụa như thế nào cũng không phản kháng được.

Thay vì như thế, còn không bằng ngoan ngoãn nằm yên.

“Xử lý bọn họ.”

Khương Thành cũng thở dài, cũng tỏ vẻ rất đồng tình với nó.

Tam Nhãn Hổ nhận lệnh, một tia thần hồn dao động lan toả ra tứ phía.

Thế giới này yên lặng.

Phí Đồng Trụ Linh Đài cảnh tứ trọng và người khác cũng không có gì khác nhau, đều giống nhau là đơn giản và gọn gàng bị suy sụp thần hồn và kinh mạch khí hải, rên cũng không rên nổi một tiếng.

Sau khi chấm dứt, Khương Thành khó khăn nói ra tiếng cảm ơn.

“Hì hì, đại lão, ngươi vất vả rồi.”

“Nói thật, ta cũng không muốn như thế này…..”

Mặc dù Tam Nhãn Hổ khẳng định lại muốn giận dữ gào thét, có điều nó lại không thể gây thương tổn cho mình, cũng không có gì phải sợ.

Nhưng lại vượt ngoài dự kiến của hắn, lần này Tam Nhãn Hổ không tức giận.

Chỉ là nó lại lần nữa thở dài, rồi sau đó chậm rãi bay đến trước mặt Khương Thành.

“Lão huynh! Ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi đến cuối cùng có bao nhiêu tấm Triệu Hoán phù?”

“Còn có, ngươi không thể hoán đổi thành Yêu khác sao?”

“Tại sao mỗi lần đều là ta?”

Bị qua lại gây sức ép như thế, nó đã không còn cách nào khác, có chỉ là bất đắc dĩ.

“Kim Long Vương không mạnh sao? Chiến Hầu Vương không mạnh sao? Còn có vóc dáng Sương Thỏ Vương nóng bóng, nàng không thơm hơn sao?”

“Mưa dầm thấm sương được chưa……”

Khương Thành đâu biết nói vì sao mỗi lần đều là nó, đây đều là hệ thống làm.

Hắn chỉ có thể tìm đại một lí do.

“Bởi vì ngươi và ta đẹp trai giống nhau, có thể là giống nhau về khí chất hấp dẫn lẫn nhau!”

Tam Nhãn Hổ vốn không ngừng oán giận đã câm miệng.

Nó tỉ mỉ đánh giá Khương Thành từ trên xuống dưới một lượt, đây là lần đầu tiên nó nhìn thẳng Khương Thành.

Không thể không thừa nhận, cái người này quả thật rất đẹp trai.

Đẹp trai bất kể là thẩm mỹ của Nhân tộc hay là Yêu tộc, đều chọn không ra tì vết gì.

Có điều, cái gọi là giống nhau về khí chất hấp dẫn lẫn nhau này thì dẹp đi.

Nó có nhìn ra được ở trên người Khương Thành một loại khí chất giống chính mình.

Đó chính là vô sỉ.

“Mặc dù ngươi rất có mắt nhìn, nhưng ngươi cũng biết Yêu càng đẹp trai càng bận rộn. Bổn vương trăm công nghìn việc, bên đó vẫn còn rất nhiều chuyện lớn chờ ta xử lý……”

Còn có rất nhiều tiểu thỏ yêu chờ mình đi “lâm hạnh” nữa.

“Ngươi sau này có thể ít gây chuyện lại được không, không có chuyện gì đừng triệu hồi ta nữa?”

Nếu như có người nghe được lời của nó, nhất định sẽ hoài nghi nhận thức của chính bản thân.

Yêu tộc đều vì nổi danh là thô bạo tàn nhẫn, chính là thích chiến đấu và phá hoại.

Hiện tại một Yêu Vương lại có thể tận tình khuyên bảo khuyên nhân loại yên phận một chút, thật sự là quá mâu thuẫn.

“Việc này, ta thật không thể khống chế.”

“Là bất khả kháng…..”

“Quên đi.”

Không đợi hắn nói xong, Tam Nhãn Hổ đã lắc đầu rời đi, thân hình nhỏ bé đúng là bay ra khỏi một chút cảm giác cô đơn thăng trầm.

Trong lúc đó, Khương Thành thật là có chút áy náy.

Nghĩ lại hắn thân là Yêu Vương, nhất định công việc rất bận rộn, chậm trễ một chút chính là chuyện lớn.

Hắn lại không biết, Hổ tộc có Yêu Vương này hay không căn bản là không có gì khác nhau.

Thậm chí có thể nói, không có hắn, Hổ tộc còn không có chướng khí mù mịt như thế.

Hơn nữa, lần này Tam Nhãn Hổ căn bản không bay xa.

Nó đinh ninh là Khương Thành còn có rất nhiều Triệu Hoán phù, nhất định còn có thể lại triệu hoán mình lần nữa.

Chỉ là bởi vì quy tắc của hệ thống, nó lần này bị triệu hoán lại không gây thương tổn cho Khương Thành, không thể uy hiếp hắn giao ra Triệu Hoán phù.

Cho nên…….

Nó đưa mắt xoay vòng, cuối cùng quyết định hạ thủ với người bên cạnh Khương Thành.

Sau khi cướp đoạt hết Thiên Viêm tông, tích phân đạt tới 6600.

Nhìn thấy tích phân kia, Thành ca giống như là bác nông dân đã trải qua một năm lao động vất vả cần cù, xoa xoa cái trán không hề có mồ hôi.

“Phía sau mỗi một điểm tích phân, đều là nỗ lực gian khổ mà người ngoài không cách nào tưởng tượng.”

Sau khi cảm thán một câu vô sỉ như thế, hắn mở ra dịch chuyển.

Một tiếng ồn ào, biến mất tại chỗ.

Cách đó không xa, Tam Nhãn Hổ vẫn luôn âm thầm nhìn chăm chú vào hắn thiếu chút nữa kinh sợ.

Tiểu tử kia đâu rồi?

Phi Tiên môn và Thiên Viêm tông không có truyền tống trận.

Có điều, cái thứ này thật ra cũng không tính là quá hiếm lạ, Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông đều có.

Chẳng qua khoảng cách khẳng định không xa bằng của những tông môn mạnh hơn ở Phi Vân châu.

Nhưng vấn đề là, Khương Thành vừa nãy không hề dùng truyền tống trận.

Tam Nhãn Hổ dám cam đoan, tuyệt đối không phải là phi hành, bởi vì ngay cả nó cũng không bay nhanh được như vậy.

Dịch chuyển cũng không có khả năng, khoảng cách dịch chuyển sẽ không vượt qua trăm dặm.

Tự mình truyền tống chính mình?

Đặc biệt như vậy cũng quá thái quá rồi, hắn cũng chưa có đẳng cấp thần thông như Yêu Vương.

Chỉ là Phân Hồn lục trọng, sao có thể?

Có điều, cho dù ngươi truyền tống đi rồi, Hổ Gia cũng phải tìm cho ra sào huyệt của ngươi!

Bắt đầu kế hoạch của nó là lặng lẽ đi theo phía sau Khương Thành, tìm được những người khác bên cạnh hắn, dùng họ uy hiếp hắn.

Bây giờ bị mất dấu, nhưng cũng không làm khó được nó.

Thả Thần Hồn ra, chỉ trong phút chốc toàn bộ Thanh Lan phủ đều trong phạm vi thăm dò của nó.

Giờ khắc này, hàng tỉ sinh linh của Thanh Lan phủ, đều sinh ra một loại cảm giác bị quan sát không hiểu được.

Trong chốc lát, vài vị cao thủ Linh Đài cảnh của Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông kinh hồn bất định, sau lưng vã mồ hôi lạnh.

Mà những người tu vi thấp kém, chính là mù tịt ngẩng đầu nhìn trời.

"Cuối cùng cũng tìm được ngươi!"

"Chờ đó cho đại gia!"

Đã nhìn thấy thân ảnh của Khương Thành, Tam Nhãn Hổ đứng dậy nhe răng cười khà khà.

Khi nó hung hăng giết đến Phi Tiên môn, Khương Thành đã đắm chìm trong sự tâng bốc của chúng đệ tử với vẻ mặt say mê.

"Ôi chúa ơi, chưởng môn lại có thể trong vòng một ngày diệt liền ba phái?"

"Điều này cũng quá kinh người rồi, thực lực mạnh đến như thế nào chứ?"

"Có chưởng môn ở đây, Phi Tiên môn chúng ta cần gì ưu sầu không hùng mạnh?"

Chương 31.

Một đệ tử nào đó ôm lấy bắp chân Thành ca.

“Ta ngả bài rồi, thật ra ta ngưỡng mộ chưởng môn đã lâu…..”

Ấn Tiểu Tuyết một cước đạp trên mặt hắn, đá hắn bay ra ngoài.

“Cút! Chưởng môn là của ta!”

“Hmmm……..”

Kỷ Linh Hàm vẫn luôn lẳng lặng nhìn bọn họ, ngọt ngào nở nụ cười.

“Lang sư đệ, Ấn sư muội, có một số lời chính là không thể nói lung tung.”

Giọng của nàng vẫn êm ái như trước, chỉ là ánh mắt bình tĩnh không hiểu kia có chút thấm người, làm cho Thành ca cũng cảm nhận được có chút nguy hiểm.

Chúng đệ tử lạnh cả người, Ấn Tiểu Tuyết vội vàng ngoan ngoãn buông hai tay đang ôm cổ Khương Thành ra.

Tiện thể cũng buông hai chân ra, từ trên người hắn tụt xuống mặt đất.

“Khụ, sư tỷ mời người, mời người……”

Cười đùa ầm ĩ, nhưng sự ủng hộ và sùng bái của chúng đệ tử đối với hắn càng ngày càng tăng cũng là sự thật.

Không còn cách nào, thực lực đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Huống hồ còn giúp bọn họ báo thù diệt môn, lại phát cho bọn họ linh khí, ông chủ lớn mới nhậm chức thế này có thể không thích sao?

Đang dự định để cho bọn họ đi tu luyện ở nơi nên tu luyện, đã thấy A Hoàng cực kỳ thích thú chạy tới tranh công báo tin vui.

“Mẹ ơi, con mèo nhỏ này vừa mới xông tới, bị con bắt được.”

Hai bím tóc sừng bò của nàng lắc qua lắc lại, trên gương mặt đỏ bừng tràn đầy biểm cảm như muốn nói ‘ngươi mau khen ta đi’.

“Ồ, con gái ngoan thật giỏi, làm tốt lắm…..”

Khương Thành thuận miệng một câu còn chưa nói xong, cằm cũng sắp rớt xuống.

Bị A Hoàng cầm lấy cục da mềm sau gáy, con mèo nhỏ không ngừng giãy dụa này là gì, rõ ràng chính là Tam Nhãn Hổ Vương mạnh mẽ!

Cho dù nó hiện tại nó đang là phiên bản mini, vậy cũng vẫn là Yêu Vương.

Mẹ nó, ngươi làm sao mà bắt nó mang đến đây?

Nó chỉ cần dùng một ý niệm, toàn bộ Phi Tiên môn đã có thể chỉ còn một người sống.

Giống như cha mẹ khác nhìn thấy con nghịch lửa nghịch điện, hắn đang muốn bảo nàng cẩn thận, mau đặt vật nguy hiểm này xuống, đã phát hiện trên người Tam Nhãn Hổ không có linh lực gì dao động.

Tam Nhãn Hổ gần đây có thể là bị gặp vận hạn rồi, vận số thật là đen đủi, đúng là đại hạn rồi.

Thật không dễ dàng tìm đến Phi Tiên môn, lại bị A Hoàng cảm nhận được.

Linh khí trong cơ thể trong nháy mắt bị trống rỗng, nó cũng vẫn có thần hồn dũng mãnh.

Thật muốn đánh nhau, nó vẫn còn có thể làm mưa làm gió.

Chỉ là ngay sau đó nó đã bị A Hoàng bắt được cái cổ, vừa tiếp xúc, thần hồn của nó lại có thể bị niêm phong.

Đường đường là Yêu Vương, cũng đánh không lại quy tắc lực của mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm.

Nó khóc không ra nước mắt, ở trong tay A Hoàng, nó thật sự suy bại thành con mèo nhỏ vô hại.

Các nữ đệ tử không biết tình hình, vừa nhìn thấy ngoại hình của Tam Nhãn Hổ quả là dễ thương, đều tự động đi đến vây quanh.

“Oa, con mèo nhỏ thật đáng yêu……”

“Ôi chao, đây là tiểu Hổ gia sao?”

“Đúng đó, ba con mắt, có lẽ là yêu thú?”

“Yêu thú, chỉ là một chút linh khí cũng không có.”

Vài giây ngắn ngủi, Tam Nhãn Hổ đã bị bảy tám nữ đệ tử không ngừng giở trò.

Đường đường là Yêu Vương!

Vô cùng nhục nhã!

Nhưng mà, người đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Hơn nữa bên cạnh còn có ánh mắt của Khương Thành không có ý tốt.

Thành ca cũng không ngốc, liếc mắt một cái liền nhìn thấu tim, gan, phổi, thận của người này.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nó không hề manh động.

Nên xử lý nó thế nào đây?

Giết chết?

Nghĩ lại Tam Nhãn Hổ cũng giúp hắn đánh bốn trận rất đẹp, công cao vất vả, thật là có chút không nhẫn tâm.

Nhưng mặc kệ thả đi cũng không được.

“Các ngươi cẩn thận một chút, nó là Yêu thú rất mạnh mẽ, rất hung ác!”

Nhìn thấy đám nữ đệ tử sờ từ đầu đến chân, hắn cũng dở khóc dở cười.

Các ngươi chưa từng nghe qua câu chớ thấy hùm ngủ mà vuốt râu sao?

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ chọc giận Tam Nhãn Hổ.

Tuy nói có A Hoàng ở đây, có thể quản thúc nó……..

“Hả? Trưởng môn biết con Yêu thú này?”

Ấn Tiểu Tuyết rụt lại tay nhỏ, tò mò hỏi.

“Biết, nó là linh sủng ta chưa thuần hoá, tính cách rất là hung ác.”

Khương Thành giới thiệu như vậy đã kích động đến Tam Nhãn Hổ.

“Ngươi mới là linh sủng, cả nhà ngươi đều là linh sủng!” Nó chửi ầm lên.

Các nữ đệ tử lại được một trận kinh sợ.

“Oa, nó thật đúng là có thể mở miệng nói chuyện nè?”

“m thanh này có chút cũ, nghe không hay lắm.”

“Tính cách có chút hung ác không sao, ta đối với thuần phục động vật nhỏ vẫn là rất quen thuộc.”

Kỷ Linh Hàm là đại sư tỷ, là người đầu tiên đứng ra giúp đỡ chưởng môn giải nạn.

Chỉ thấy nàng vuốt nhẫn trữ vật, một cái lồng sắt nhỏ trống rỗng màu bạc hiện ra.

Tam Nhãn Hổ:???

Thành ca:???

Này này, vì sao ngươi phải đem cái lồng sắt theo bên người?

“Ta liều mạng với các ngươi!”

Tam Nhãn Hổ sắp sụp đổ, nếu như bị cất vào cái lồng này, một đời anh hùng của nó sẽ bị huỷ hết!

Khương Thành cũng biết, tiếp tục như thế, tương lai nếu như nó thoát được trở ngại, muốn không trả thù cũng không có khả năng.

“Được rồi được rồi, để ta nói chuyện với nó.”

“Xí! Ngươi á?”

Mặc dù bị A Hoàng nắm chặt, nhưng Tam Nhãn Hổ vẫn là thể hiện ra sự lạnh lùng của Yêu Vương.

“Cho chút mặt mũi đi.”

“Ngươi cũng xứng?”

Tam Nhãn Hổ cười mỉa, loại cặn bã Phân Hồn cảnh này, nó rất khinh thường.

“Xem ra ngươi là không chịu phục tùng?”

“Cút! Yêu có thể bị giết nhưng không thể bị nhục nhã!”

“Được thôi, ngươi đã oai phong lẫm liệt như thế, vậy ta cũng không làm khó ngươi.”

Khương Thành phất phất tay.

“A Hoàng, bóp chết nó đi, ta không làm nhục nó.”

Nghe được nửa câu đầu, Tam Nhãn Hổ còn tưởng rằng hắn phát giác lương tâm.

Nghe được nửa câu sau, nó nhất thời liền luống cuống.

Nó không thể có năng lực hồi sinh giống Khương Thành, đã chết chính là chết thật.

“Đừng đừng đừng, đại ca à, có chuyện thì từ từ nói…..”

Mọi người đều che mặt, Hổ yêu này trở mặt cũng quá nhanh đi?

“Ngươi nói ngươi cần gì phải vậy?”

Khương Thành trong lòng cười thầm, lần này thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nếu là ở bên ngoài, hắn căn bản không có khả năng thu phục được Tam Nhãn Hổ, ai khiến nó tự chui đầu vào lưới?

“Việc ta muốn ngươi làm rất đơn giản…….”

Tam Nhãn Hổ ngắt lời hắn.

“Ta tuyên bố trước, linh sủng tọa kỵ gì đó là không có khả năng!”

“Nếu là như vậy, ta tình nguyện chết!”

Nói xong, nó nhắm mắt lại, làm ra cái dáng vẻ anh dũng bất khuất.

Hai mắt Thành ca nhìn nó từ trên xuống dưới, cũng không biết đây có phải cố làm ra vẻ hay không.

Có điều cũng không có gì đáng kể.

Nói thật, hắn đối với linh sủng gì đó không có nhu cầu, dù sao làm màu các thứ đều là dựa vào hệ thống.

“Làm linh thú hộ tông cho ta ba năm.”

Xong rồi?

Thế thôi hở?

Tam Nhãn Hổ còn đang chờ hắn nói ra yêu cầu gì đó quá đáng hơn cơ, dù sao người đang đứng dưới mái hiên cũng phải cúi đầu, cái này nó vẫn hiểu.

Lần này nhất định sẽ bị tiểu tử này hung hăng bóc lột.

Kết quả là chỉ có vậy?

“Ngươi khẳng định?”

Chỉ ba năm mà thôi?

Nó cũng sống trên vạn năm, ba năm đối với nó chỉ như một cái nháy mắt, căn bản không đáng kể là gì.

Về phần Thiên Yêu Vực bên kia, đừng nói ba năm không trở về, chính là ba mươi năm không trở về cũng không có gì ảnh hưởng.

Linh thú hộ tông không cần cam kết khế ước gì, đơn giản chính là khi kẻ thù bên ngoài xâm phạm Tông môn, bảo vệ một chút mà thôi.

“Thế nào, ngươi chê quá rộng rãi sao? Vậy chúng ta có thể sửa lại.”

“Không có không có, điều kiện khắc nghiệt như vậy, ta cố đáp ứng tiếp vậy!”

Hai bên rất nhanh đã đạt được thoả thuận.

Khương Thành lựa chọn điều kiện rộng rãi như vậy cũng là có nguyên nhân.

Chính hắn thật ra không chỗ nào sợ hãi, nhưng lực lượng của Tông môn bên này quá yếu kém, một đám đệ tử toàn là Tụ Nguyên cảnh.

Chung quy không thể mỗi lần đều dựa vào A Hoàng ra mặt.

Đây cũng coi như là cho đại bản doanh một tầng bảo hộ an toàn.

Về phần lựa chọn ba năm, với tốc độ của Thành ca, ba năm sau chỉ sợ cũng không cần Tam Nhãn Hổ đến trang trí bề ngoài nữa.

Thoả thuận hoàn thành, A Hoàng phóng ra cấm chế, Tam Nhãn Hổ cuối cùng cũng khôi phục linh lực và thần hồn.

Chương 32.

“Ha ha ha ha, tiểu tử, ngươi sẽ hối hận thôi.”

Sau khi được tự do, Tam Nhãn Hổ lại lần nữa run lên.

“Ngươi cho rằng để ta làm Linh thú hộ tông là một việc tốt sao?”

“Ta sẽ nháo nơi này đến gà bay chó chạy, ngươi cứ đợi đấy cho ta!”

Khương Thành liếc mắt nhìn nó một cái, như nhìn một thằng ngốc, để nó tự nói tự nghe.

Dù sao thời khắc mấu chốt, nó có thể bảo vệ một chút nhóm đệ tử này là được.

Ngày hôm sau, Khương Thành tu luyện một đêm đã thăng lên Phân Hồn thất trọng.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể này quả thực quá mạnh, thăng cấp tưởng chừng như ngồi tên lửa.

Nhấn mở bảng thông tin hệ thống, hắn phát hiện tích phân nhiều thêm 320 điểm.

Làm một người cày từng điểm tích phân một, Thành ca nhớ số điểm tích phân vô cùng rõ ràng.

“Đây là tình huống gì vậy, hệ thống cũng chưa nhắc nhở mà.”

Hắn nhấn vào bảng ghi chép, lúc này mới hiểu ra.

Tối hôm qua Kỷ Linh Hàm từ Tụ Nguyên bát trọng thăng cấp lên cửu trọng, khen thưởng 300 điểm.

La Viễn từ Tụ Nguyên lục trọng thăng cấp lên thất trọng, khen thưởng 20 điểm.

Thì ra môn đồ của mình thăng cấp, bản thân cũng có thể nhận được tích phân khen thưởng.

Chỉ là chênh lệch tích phân khen thưởng cũng quá lớn rồi?

Cùng là thăng cấp một cảnh giới nhỏ, hai người chênh lệnh ước chừng 15 lần!

Khương Thành sờ sờ cằm, hiểu ra rồi.

Thiên phú của Kỷ Linh Hàm mạnh hơn La Viễn quá nhiều, hệ thống phán định nàng càng có giá trị, vì vậy khen thưởng càng cao.

Suy nghĩ của hắn linh hoạt lên.

Nếu có càng nhiều môn đồ tương tự, hàng ngàn hàng vạn, vậy chẳng phải là nằm không cũng có thể nhận được rất nhiều tích phân sao?

Hắn rất nhanh đã triệu tập mọi người đến.

“Được rồi, bây giờ đã có Linh thú hộ tông, chúng ta nên suy xét việc thu nhận đệ tử mới, mở rộng quy mô tông môn.”

Vốn dĩ lo lắng tông môn không an toàn, tuyển quá nhiều người vào đây cũng không bảo vệ được, ngược lại còn hại người khác.

Bây giờ không cần lo lắng điều này, thì có thể đưa nó vào nhật trình.

“Chưởng môn muốn tuyển tân đệ tử sao, không biết có yêu cầu gì không?”

Mọi người cũng cảm thấy xác thực cần bổ sung nhân thủ, sơn môn lớn như vậy, 20 người đều chưa có chút dáng vẻ nào của môn phái.

“Yêu cầu của ta không cao, đệ tử có thiên phú thiên căn tốt là có thể được làm đệ tử chân truyền.”

Khương Thành coi đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng ngoài Kỷ Linh Hàm ra, tất cả đồ đệ đều cảm thấy như trúng một mũi tên vào tim.

Cái này còn không cao?

Trước đây bọn họ chính là đệ tử chân truyền.

Bây giờ Khương Thành nói về cấp bậc này như một món hàng thông thường, thật sự quá làm người bị thương rồi.

La Viễn ôm ngực cười khổ.

“Đệ tử chân truyền, e rằng không dễ dàng tuyển như vậy!”

Hắn nhớ rõ năm đó lần đó bản thân nhập môn, hàng ngàn thiếu niên tập trung dưới Phi Tiên môn để tham gia kiểm tra đánh giá nhập môn.

Cuối cùng chỉ có 105 người thành công nhập môn.

Trong 105 người này, có 90 người bởi vì thiên phú bình thường, chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn.

Còn có 13 người thiên phú rất tốt, được chọn làm đệ tử nội môn, khiến một đám người vây xem đỏ mắt ghen tị không thôi.

Lúc đó đệ tử chân truyền chỉ có hai người, trong đó một người chính là hắn.

Mà năm đó thực ra vẫn còn là một đám đệ tử chất lượng tốt hơn mọi năm nhiều, có khi có khoá còn không tuyển được đệ tử chân truyền, cũng rất bình thường.

Thiên tài sở dĩ được gọi là thiên tài, bởi vì rất ít ỏi.

“Mục đích của Phi Tiên môn chúng ta là quan trọng chất lượng hơn số lượng.”

Khương Thành tự có tính toán.

Hắn biết thiên phú của Là Viễn đã rất tốt rồi, suy cho cùng cũng là đệ tử chân truyền.

Nhưng ngay cả hắn cũng mới được có 20 điểm, vậy những đệ tử nội môn bình thường thì sao đây?

Chỉ sợ thăng cấp một cảnh giới nhỏ, một điểm cũng khó kiếm được.

Tuyển quá nhiều những môn đồ như thế này không có tác dụng gì, thậm chí còn lợi bất cập hại.

Nói cho cùng, bồi dưỡng đệ tử cũng yêu cầu tiêu hao linh thạch đan dược.

Đến lúc đó, kiếm được còn không nhiều bằng bỏ ra, không có tác dụng gì.

Tin tức Phi Tiên môn muốn chiêu mộ đệ tử rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ Thanh Lan phủ.

Tin tức này vốn dĩ bởi vì nhân thủ ít nên truyền đi chậm, nhưng bây giờ Phi Tiên môn quá hưng thịnh rồi, liên tiếp tiêu diệt bốn phái, một chút biến động nhỏ cũng sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Trong nhất thời, rất nhiều người nóng lòng muốn thử.

Phi Tiên môn bây giờ rất lợi hại, hai ngày tiêu diệt bốn phái, lờ mờ trở thành thế lực thứ ba ở Thanh Lan phủ.

Đi theo một cây to như vậy, hưởng bóng mát cũng rất tốt.

Huống chi mọi người đều biết bây giờ đệ tử của Phi Tiên môn ít ỏi, điều này không phải có nghĩa là sau khi tân đệ tử gia nhập có thể được phân cho càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn sao?

Nhưng sau khi xem được tiêu chuẩn chiêu mộ, tâm của rất nhiều người lạnh một đoạn.

Lần chiêu mộ đệ tử này, chỉ có cấp bậc đệ tử chân truyền.

“Phi Tiên môn này điên rồi sao?”

“Làm gì có ai chiêu mộ đệ tử như vậy chứ?”

“Chỉ tuyển chân truyền, bọn họ cho rằng cấp bậc đó có đầy trên đường sao?”

“Ngay cả Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông, cũng không có tiêu chuẩn cao như vậy.”

Lúc bên ngoài lộn xộn thảo luận, lại có một tin tức lớn truyền đến.

Bởi vì Phí Đồng Trụ đã bị giết, bốn môn phái liên kết với nhau bị tiêu diệt, Xích Nhật tông nổi giận đùng đùng!

Ra hạn chưởng môn Phi Tiên môn và tất cả các đệ tử, trong vòng ba ngày đến trước Xích Nhật tông cúi lạy tạ tội, và khuất phục Xích Nhật tông.

Nếu không, Xích Nhật tông sẽ mang đại quân đi tiêu diệt Phi Tiên môn.

Lúc này, bên ngoài càng thêm không xem trọng Phi Tiên môn.

Mặc dù Phi Tiên môn đã tiêu diệt bốn phái, nhưng loại chuyện này Xích Nhật tông muốn làm cũng có thể làm được.

Mà số người của Xích Nhật tông nhiều tận ba vạn, làm bá chủ của Thanh Lan phủ mấy vạn năm, xây dựng thế lực thật sự quá sâu.

Không ai cảm thấy hơn 20 người của Phi Tiên môn có thể chạm vào bọn họ.

"Trừ khi thế lực đứng sau Khương Thành kia xuất hiện, nếu không thì lần này phải bị nghiền nát."

Đối với việc tuyển môn đồ, thế này ai còn dám đi.

"Đó là, lỡ như sau khi gia nhập thì bị tiêu diệt, vậy chẳng phải là đi theo chôn cùng sao?"

Thông điệp của Xích Nhật tông, nội bộ Phi Tiên môn đương nhiên cũng nhận được rồi.

"Chưởng môn, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy, Xích Nhật tông nháo như vậy, sợ rằng chúng ta sẽ không tuyển được môn đồ."

"Bây giờ còn nghĩ chiêu mộ đệ tử cái gì nữa, làm thế nào ngăn chặn kẻ địch bên ngoài mới là việc hệ trọng hàng đầu!"

Các đệ tử nói không ngừng, sau khi thảo luận một lúc, tất cả quay người lại.

"Chưởng môn, ngươi hạ lệnh đi, chúng ta phải phòng ngự như thế nào?"

Nhìn vẻ quyết liệt trên khuôn mặt của mỗi người, Khương Thành hơi bất ngờ, lại hơi buồn cười.

"Chỉ với chút thực lực này của các ngươi, một Phân Hồn cảnh cũng tiêu diệt được, phòng cái gì mà phòng, tặng đầu ngươi sao?"

La Viễn và Ấn Tiểu Tuyết cùng bày tỏ sự bất mãn.

"Chưởng môn, ngươi cũng quá làm tổn thương ý chí chiến đấu của chúng ta rồi?"

"Đúng vậy, thân là chưởng môn, ngươi tốt xấu gì cũng nên khích lệ chúng ta một câu chứ, làm sao có thể tạt cho chúng ta một gáo nước lạnh như vậy?"

Kỷ Linh Hàm với tư cách là một đại sư tỷ tương đối điềm tĩnh, mở miệng hỏi: “Vậy chúng ta rút khỏi giống như lần trước đi?”

“Đương nhiên không rút.”

Khương Thành lắc lắc đầu.

“Đã quên nói cho các ngươi, lần trước bốn phái Cực Nguyệt tông tấn công Phi Tiên môn, chính là Xích Nhật tông ở sau lưng tính kế.”

“Cái gì?”

“Lại có thể là bọn họ?”

“Ta nói mà, bốn phái kia làm sao đột nhiên lại liên thủ.”

“Xích Nhật tông đáng chết!”

Mọi người thế mới biết chân tướng, hiển nhiên là hận Xích Nhật tông thấu xương.

Thành ca đang muốn xuất chinh tuyên cáo hùng hồn, lại lần nữa củng cố một tý hình tượng chưởng môn của bản thân, nhưng bị một đạo âm thanh cười khẩy ngoài điện cắt ngang.

“Hoá ra các ngươi ngu xuẩn đến mức này, đều bị người diệt môn, lại có thể còn không biết độc thủ phía sau!”

Quá trình khoe khoang bị cắt ngang, Khương Thành rất bực bội.

Giương mắt nhìn lên, một hư ảnh màu trắng ngọc đài kỳ lạ chậm rãi tiến vào cửa chính đại điện.

Ngọc đài hư ảnh kia cao ba thước, quanh thân mang theo hơi thở khiến người khác kinh sợ.

Ở chính giữa ngọc đài kia, có một tiểu nhân màu xanh nhạt đang ngồi xếp bằng trong đó, đem lại cho người ta một loại cảm giác thần thánh nghiêm nghị bất khả xâm phạm.

Vừa thấy tiểu nhân kia, sắc mặt của Kỷ Linh Hàm càng biến đổi.

“Tứ gia chủ Đoan Mộc Trì của Đoan Mộc thế gia, hắn là cao thủ Linh Đài cảnh, hắn trực tiếp buông Linh Đài Xuất Khiếu đến đây.”

Chương 33.

Năm ấy nàng cùng chưởng môn tiền nhiệm có đến Đoan Mộc gia bái kiến qua Đoan Mộc Trì.

Vừa nghe đến cái tên này, bọn người La Viễn trong lòng chấn động.

Tuy lúc trước không biết dáng vẻ ra sao, nhưng sớm đã như sấm nổ bên tai rồi.

Đoan Mộc Trì là cường giả Linh Đài cảnh tam trọng, Linh Đài cảnh luôn là cảnh giới đỉnh ở Thanh Lan phủ.

Nếu nói là sợ hãi, thì chắc chắn là có rồi, suy cho cùng từ việc bọn họ nhớ hôm đó bị hai loại thế lực lớn hạ uy nghi phục tùng.

"Ngươi có việc gì?"

Vào trong mà không báo một tiếng, nói chuyện lại không dễ nghe, Thành ca có chút không thoải mái.

Nhưng mà nghĩ lại, sơn môn này của bản thân cũng chẳng ai trông chừng.

Nhưng A Hoàng thì sao?

Tại sao không làm mất linh lực của tên này rồi bắt lại chứ.

Nếu nói Linh Đài bị hết sạch linh lực, vậy có phải sẽ phế luôn không?

Lúc hắn nghĩ đến đây, A Hoàng bên cạnh dường như đã đoán ra được thắc mắc của hắn.

"Mẹ à, hôm qua vì để bắt được con mèo này mà sức mạnh của ta đã dùng hết rồi."

Nghe thấy giọng này truyền đến, Khương Thành nhất thời trở nên quan tâm.

Liên tục truyền giọng nói lại.

"Con gái ngoan, sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Nghỉ ngơi vài hôm là được rồi, nếu như có linh thạch bổ sung thì có thể nhanh một chút."

“Sao ngươi không nói sớm.”

Hóa ra ngươi làm màu xong lại cũng phải ‘nạp điện’ vào à?

Linh thạch tự mình có mà, đã diệt được nhiều tông môn như vậy, tuy đa số đều đổi thành điểm tích lũy, nhưng số dư còn lại cũng không ít.

Lúc hai người đang ‘nhắn tin’ bằng âm thanh với nhau, thần hồn của Đoan Mộc Trì ngồi ở trên linh đài hất cằm lên hừ lạnh một tiếng.

“Lão phu đến lần này, là để chỉ cho các ngươi một con đường sáng.”

Nói xong câu này, hắn chờ bọn người Khương Thành cầu xin mình.

Phi Tiên môn sắp bị Xích Nhật tông tấn công, Đoan Mộc thế gia bên kia nghĩ họ lúc này hẳn là như kiến bò chảo nóng.

Lúc này Đoan Mộc thế gia đưa ra một cọng rơm, bọn họ còn không chịu bò lên hay sao?

Đến lúc đó Đoan Mộc thế gia có thể như sư tử mở rộng miệng mà ra điều kiện rồi.

Kết quả, cả hiện trường yên ắng hẳn, trước sau chả ai mở lời.

Bọn người La Viễn ngược lại lại muốn hỏi con đường sáng gì.

Nhưng bây giờ chưởng môn có mặt, bọn họ vẫn biết nề nếp, chưa đến lượt bản thân nói chuyện.

Nhưng không ngờ Khương Thành chưởng môn này vẫn cứ nói chuyện với con gái, chẳng hề coi Đoan Mộc Trì ra gì, cứ mặc kệ ở đó.

Chờ rất lâu, Đoan Mộc Trì tức giận vô cùng, khí thế của Linh Đài cảnh từng chút giải phóng ra.

Nhìn đằng sau hắn, dần dần lộ ra cái bóng to lớn đến năm trượng, y chang như bản phóng đại của thần hồn nhỏ.

Cao thủ Linh Đài cảnh đối với việc thâu tóm thần hồn và phân hồn cảnh có khoảng cách rất lớn về bản chất.

“Xem ra các ngươi thật không biết điều.”

Hư ảnh vừa xuất hiện, nhiệt độ bên trong điện lậptuwcs hạ thấp, khiến cả người lạnh lẽo.

Bọn người La Viễn khổ sở chống chọi, chỉ cảm thấy thần thức của bản thân bất cứ lúc nào cũng có thể tan rã.

Đoan Mộc Trì tuy chỉ là có nhã hứng qua đây, nhưng cũng đủ để diệt sạch bọn họ rồi.

Lúc này, Khương Thành cũng đã nói chuyện với A Hoàng xong, cũng chỉ định đánh cho tên này tơi tả, sau đó đi đưa Linh Thạch cho con gái.

"Được rồi được rồi, đừng có mà làm ra vẻ thế nữa, có mông thì mau đưa ra."

Tuy hắn chỉ là Phân Hồn thất trọng, nhưng thân thể lại có Thiên Hoang Bất Diệt Thể đệ nhất tam giới.

Đừng nói là uy lực của Linh Đài cảnh, cho dù là Tam Nhãn Hổ lúc trước cũng không hù dọa được hắn.

Vừa mới mở miệng, bầu không khí bên trong điện mới thoải mái một chút, rất nhiều đệ tử lúc này mới thở được.

Trước khi đến đây, Đoan Mộc thế gia có tưởng tượng xem Khương Thành là người thế nào, nhưng thực tế không ngờ bản thân hắn là chưởng môn mà lại ăn nói thô bỉ đến vậy.

Đây là bất kính với Đoan Mộc thế gia.

Lúc này, trong một tòa điện của Đoan Mộc thế gia ở mười vạn dặm ngoài kia, vài lão giả nhìn hình chiếu linh khí đều lộ rõ vẻ mặt tức giận.

"Tiên lễ hậu binh."

"Nếu hắn đã rượu mời không uống uống rượu phạt, thẳng tay diệt trừ."

"Nếu không phải vì thấy hắn cũng có chút giá trị, Phân Hồn cảnh hèn mọn…"

Đoạn đối thoại của Đoan Mộc thế gia, Khương Thành không nghe được, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự nổi cáu của Đoan Mộc Trì.

“Khương Thành, suy nghĩ cho kỹ đi, các ngươi muốn chống lại Xích Nhật tông, chỉ có thể nhờ vào sự giúp đỡ của Đoan Mộc gia bọn ta thôi!”

“Cứu người, đây chính là thái độ cứu người sao?”

Khương Thành cười, hắn vốn chẳng có chút cảm tình gì đối với Đoan Mộc thế gia này.

Ban đầu khi Phi Tiên môn bị diệt, các ngươi ở đâu?

“Ngươi cảm thấy người đẹp trai như ta, cần phải nhận cứu trợ sao?”

Chúng đệ tử lũ lượt che mặt, trời ạ, bây giờ là lúc bàn về chuyện đại sự của môn phái, chúng ta có thể nào nghiêm túc chút không?

“Khương Thành, ta biết đằng sau ngươi có người chống lưng, nhưng ngươi đừng quên, nước xa không cứu được lửa gần.”

Tâm trí Đoan Mộc Trì cuồn cuộn một hồi.

“Ở đây suy cho cùng cũng là địa phận của Thanh Lan phủ, muốn chống lại Xích Nhật tông, chỉ có một con đường là hợp sức với Đoan Mộc gia bọn ta mà thôi!”

Đoan Mộc gia bọn họ tích cực đến vậy, cũng là có nguyên nhân.

Tranh đấu với Xích Nhật tông cả vạn năm, kiềm chế lẫn nhau, ai cũng chả làm gì được ai.

Sự xuất hiện của Khương Thành, lại khiến bọn họ thấy được cơ hội tiêu diệt Xích Nhật tông.

Cái gọi là liên thủ, chỉ là lợi dụng thế lực bên ngoài đằng sau tên tiểu tử này, một lần diệt sạch Xích Nhật tông.

Sau này lại phất cờ hiệu đánh đuổi những của những thế lực xâm nhập từ thế giới bên ngoài, đuổi cả Khương Thành và “thế lực đằng sau” đi.

Lúc đó, cả Thanh Lan phủ chỉ mỗi Đoan Mộc thế gia xưng bá rồi.

Khương Thành cũng thâm cười trong lòng, gì mà hợp tác, hắn trước nay chẳng hề có hứng thú.

Bởi vì chẳng dùng được.

Nhưng mà biểu hiện bên ngoài là không gì cả.

“Vậy ngươi nói thử xem, hợp tác thế nào?”

Đoan Mộc Trì thấy hắn bị cuốn vào, lập tức nêu ra điều kiện.

“Muốn bọn ta xuất binh, có ba điều kiện.”

“Thứ nhất, ngươi phải giao ra tài nguyên đã lấy được từ tứ đại tông môn đó.”

“Thứ hai, Phi Tiên môn tiếp tục làm môn phái phụ thuộc của Đoan Mộc thế gia ta, mỗi năm phải cống nộp.”

“Thứ ba, gả Kỷ Linh Hàm cho Đoan Mộc Tử Tu của Đoan Mộc gia ta, coi như là hai nhà liên hôn.”

Thất Khiếu Linh Lung Thể của Kỷ Linh Hàm, thật ra Phi Tiên môn không hề nhận ra, nhưng Đoan Mộc gia lại phát hiện ra lúc nàng đến thăm năm đó.

Thêm vào đó nàng quốc sắc thiên hương, bọn họ sớm đã có ý khai thác nàng rồi.

Chỉ là chưởng môn tiền nhiệm Phi Tiên môn cứ luôn từ chối.

Thật ra cho dù không có chuyện bốn phái vây đánh, sau này Đoan Mộc thế gia sớm muộn cũng sẽ hạ thủ với nàng.

Ba điều kiện này những đệ tử trong điện nghe thấy ai ai cũng căm tức.

Phi Tiên môn bị diệt lần trước, Đoan Mộc thế gia các người trước sau đều không lộ diện, còn có mặt mũi đòi tiếp tục cống nạp.

Chiến lợi phẩm của bốn phái bị tiêu diệt, do Khương Thành đem về, Đoan Mộc thế gia các người không hề có chút nỗ lực nào, dựa vào cái gì mà phải giao?

Cuối cùng, Đoan Mộc Tử Tu đó hoang dâm vô đạo, thê thiếp cả bầy, sớm đã truyền khắp Thanh Lan phủ rồi.

Sao có thể đưa Kỷ sư tỷ vào hố lửa chứ?

“Bọn ta không đồng ý.”

“Điều kiện này nói thẳng ra là cướp giật.”

“Hừ!”

Thần hồn của Đoan Mộc Trì lại lần nữa cuồn cuộn lên.

“Khương chưởng môn, người trong môn ngươi cần phải được dạy dỗ rồi.”

Khương Thành cười khà khà, trong lòng bảo hắn là đồ ngu tự cho mình là đúng.

“Ngươi nói xong chưa?”

“Nói xong rồi?”

Đoan Mộc Trì dáng vẻ ngạo mạn.

“Vậy được.”

Khương Thành vung tay.

“Đóng cửa, thả chó.”

Chúng đệ tử nhìn nhau ngơ ngác, nhất thời chưa hiểu ý của hắn là gì.

Ngược lại Tam Nhã Hổ tự lao vào.

“Tiểu tử ngươi chừa lại cho ông chút tôn kính đi!”

Khương Thành chìa tay ra: “Là Linh thú hộ tông, ngươi biết nên xử lí sao rồi chứ!”

Đã có “Linh thú hộ tông” tên cu li miễn phí này rồi, hắn cũng chả cần phải lãng phí một lần hồi sinh.

“Chưa đến lượt ngươi dạy ta phải làm thế nào.”

Miệng Tam Nhãn Hổ không phục thua, nhưng lại không biết phải làm sao.

Suy cho cùng cũng đã đồng ý là Linh thú hộ tông, ở đây lại có “ngoại địch xâm nhập” rồi, còn không ra tay thì sẽ xem như làm trái lại ước định.

“Chính là tên cặn bã này?”

“Tiểu tử ngươi ngay cả hắn cũng xử không xong thì yếu quá rồi.”

Nó chả bõ công xem xét thần hồn và linh đài của Đoan Mộc Trì, thuận tiện nhìn Khương Thành một cách khinh bỉ.

Chương 34.

Đoan Mộc Trì cũng chăm chú nhìn Tam Nhãn Hổ, cho dù có nhìn thế nào đi nữa, thứ này cũng nhìn không ra có chỗ nào ghê gớm.

Mặt hắn khó chịu: "Khương chưởng môn, ngươi đang làm nhục ta ư, muốn đoạn tuyệt quan hệ với Đoan Mộc gia ta sao?"

"Làm xong việc sớm một chút, đừng để lại dấu tích."

Khương Thành vẫy tay.

Lúc này Tam Nhãn Hổ ngáp một cái.

Tiếp theo, linh đài của Đoan Mộc Trì bị một cơn lốc xoáy kinh hoàng vô hình hút vào trong miệng nó.

"Không…"

Đoan Mộc Trì trước khi chết vẫn muốn phản kháng.

Nhưng đó chỉ là vọng tưởng.

Linh Đài của hắn và cả thần hồn của hắn đều bị hút vào trong, Tam Nhãn Hổ còn nhai cả linh đài đó.

Cót ca cót két.

Hư ảnh Đoan Mộc Trì trong đại điện trở nên mờ và nhỏ hơn chục lần, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

"Yêu vật, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu."

Tam Nhã Hổ cũng tức lên rồi, Khương Thành không tôn trọng bản thân thì thôi đi, ngươi là cái thá gì chứ?

Một tia hào quang từ con mắt thứ ba của hắn phóng ra, thần hồn đó thét lên một tiếng la thảm thiết, biến mất trong vô hình.

Hào quang bắn thẳng ra, trong chốc lát không biết mấy vạn dặm.

Trong điện Đoan Mộc gia phía xa xăm, thân thể thật sự của Đoan Mộc Trì đột nhiên tan rã ra, xương thịt cũng chẳng còn.

Những lão giả của Đoan Mộc thế gia kinh hoàng biến sắc.

Thần hồn hạch tâm và linh đài bị diệt cũng thôi đi, yêu thú kia lại có thể trực tiếp xóa sổ thân xác ở ngoài mười vạn dặm, thủ đoạn này đã phá hỏng trạng thái bình thường của bọn họ.

“Đây, đây là yêu vật thế nào?”

“Chi ít cũng phải là Thiên Mệnh cảnh Thần thông rồi!”

“Nhất định là thế.”

“Ta nhớ ra rồi, lúc trước khi Cực Nguyệt tông bị diệt, có người thấy hư ảnh của hổ yêu, nhất định là nó.”

“Chả trách Khương Thành có thể tiêu diệt cả bốn phái, hóa ra là có nó giúp đỡ.”

“Loại yêu vật này, Đoan Mộc gia chúng ta cũng không đánh lại được?”

……

Phi Tiên môn bên này, tất cả đệ tử trong điện đều trân mắt nhìn không nói được gì.

Đoan Mộc Trì chết rồi?

Bị con hổ ba mắt nhỏ bé kia xử lí một cách dễ dàng rồi?

Chuyện này thật không bình thường.

Tuy biết Tam Nhãn Hổ được Khương Thành phong làm linh thú hộ tông, nhưng trước đây không thấy nó lợi hại đến đâu.

Suy cho cùng thể hình bày ra đó, thành thật không có cách nào khiến người ta có thể thấy nó và thực lực mạnh có liên hệ gì với nhau.

Bọn họ luôn xem nó là vật may mắn, dễ thương là xong chuyện.

Nào biết rằng, đây là hung thú nhất tôn tuyệt thế…

Những nữ đệ tử hôm qua ôm nó, còn cấu nó bây giờ toàn thân đẫm mồ hôi.

Cảm giác như bản thân vừa nhảy khỏi quỷ môn quan.

“Chuyện này, chuyện này…”

La Viễn nói chuyện cũng thành cà lăm rồi.

Hắn nuốt nước bọt một cách khó khăn: “Chưởng môn, sao nó lại lợi hại như vậy?”

Đó là Linh Đài cảnh đó, hút đại một cái là mất rồi?

Thành ca chắp hai tay ra sau, quay lưng về phía hắn lạnh lùng nói: “Cả chút thực lực đó cũng không có thì sao có thể xứng làm Linh thú hộ tông của ta chứ?”

Sau khi hoang mang một khoảng thời gian, chúng đệ tử rơi vào niềm vui tột độ.

Có một Linh thú hộ tông lợi hại như vậy, cảm giác an toàn gia tăng cả vạn lần.

Gì mà Xích Nhật tông, bọn họ không lo lắng chút nào nữa.

“Hổ ca, thực lực của ngươi rốt cuộc là gì?”

Cách xưng hô của các đệ tử tự dưng thêm vào chữ ca.

Nhưng Tam Nhãn Hổ lại chẳng hài lòng, hắn mở mí mắt lên.

“Gọi Hổ gia.”

“Phải phải phải…”

“Hổ gia ngươi thật quá lợi hại, ngươi quen biết chưởng môn thế nào vậy?”

Đúng là hết chuyện để nói mà.

Câu hỏi này, Tam Nhãn Hổ từ chối trả lời.

Khi mọi người vây quanh Tam Nhãn Hổ để tâng bốc, Khương Thành vẫn không quên con gái mình còn đang đói.

Vội vội vàng vàng đến linh mạch phía sau núi, lấy đầy hai nhẫn Linh thạch gửi sang.

Vừa thấy Linh thạch, A Hoàng lập tức cười tươi.

“Ôi, nhiều quá!”

Nói xong cũng không quên để lại chút nước bọt trên mặt Thành ca.

Lau mặt, Thành ca không chút xem thường, nói: “Ngươi cũng thật chẳng có triển vọng, ngươi là mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm nữa.”

“Chút linh thạch này có là gì, sau này còn hơn thế, đi theo ta ngày nào cũng được ăn sung mặc sướng.”

“Wow, thật vậy sao, mẹ tốt thật!”

Cô bé nhỏ này vui đến nỗi chịu không nỗi mà xoay vòng tròn.

“Nếu ta đã tốt như vậy rồi, ngươi nên đổi cách xưng hô gọi ta là cha đi.”

“Mẹ lại nói linh tinh cái gì vậy.”

Khương Thành nghiến răng, con bé này cái gì cũng tốt cả, chỉ có mặt này thật đáng ghét.

Về lại đại điện đã thấy Tam Nhãn Hổ đang ngồi trên ghế chưởng môn của mình với dáng vẻ ông lớn rồi.

Hai bên còn có nữ đệ tử đang đút hắn ăn linh quả, nam đệ tử thì quạt cho hắn cho dù vốn chẳng hề nóng.

Tiếng tung hô tâng bốc lại càng không ngớt.

“Hổ gia ngươi thật thần thông quảng đại!”

“Hổ gia, ngươi là Thiên Mệnh cảnh ư?”

“Hổ gia ngươi có thể ở đây với bọn ta ba năm, đúng là khiến nơi này huy hoàng rực rỡ.”

Cũng không thể trách bọn họ “nịnh hót” thế được, suy cho cùng thì chưởng môn trước của Phi Tiên môn cũng chỉ là Phân Hồn cảnh.

Lần này đột nhiên lại xuất hiện một linh thú có thể giết được Linh Đài trong chớp mắt, vậy là khái niệm gì chứ?

Giới hạn nhận thức của chúng đệ tử bị phá tan rồi.

Vừa mới nguôi giận ở chỗ A Hoàng, nhìn thấy cảnh tượng này, Thành ca tức đến lộn ruột.

Ngồi vào vị trí của ta?

Còn bảo người của ta hầu hạ ngươi?

Xông về phía trước, một phát thôi là nắm hắn quăng xuống mặt đất.

“Chỗ này là nơi ngươi có thể ngồi sao?”

“Đúng là không có quy tắc một chút nào.”

Tam Nhãn Hổ tức giận vô cùng.

“Ông nội ngươi, muốn chết à?”

Hơi thở của Yêu Vương lập tức tỏa ra.

Mắt Khương Thành nheo lại: “Xem ra ngươi muốn bị khống chế lần nữa rồi.”

Sức uy hiếp của A Hoàng vẫn là mạnh nhất.

Hôm qua trải qua việc Linh lực bị mất sạch, thần hồn cũng bị khống chế, Tam Nhãn Hổ không muốn phải trải qua thêm lần nữa.

“Không có không có, đại ca à, ta với ngươi cãi chơi thôi. Đây chả phải là do thấy môn phái tĩnh lặng quá, chọc chơi chút thôi.”

Mọi người một lần nữa lại bị làm mới nhận thức.

Vừa nảy thấy Tam Nhãn Hổ bị vứt xuống, bọn họ suýt bị dọa cho điên rồi.

Nếu Hổ gia này phát điên, Phi Tiên môn chỉ e là cả miếng ngói cũng không còn.

Nào biết được, trước mặt chưởng môn, nó ngoan ngoãn chỉ như một chú mèo.

Xem ra, vẫn là chưởng môn lợi hại hơn.

Trong một thời gian, sự ngưỡng mộ của chúng đệ tử đối với Khương Thành cuồn cuộn như nước trào, càng cảm thấy thực lực của hắn cao thâm không thể đo được.

“Được rồi, bàn việc chính.”

“Đoan Mộc thế gia đó tạm thời dẹp sang một bên, giải quyết Xích Nhật tông trước đã.”

Không giải quyết xong sự uy hiếp này thì chả có người mới nào dám đến tham gia thi nhập môn.

“Chưởng môn dự định sẽ đối phó việc tiến công của bọn họ ra sao?”

Bây giờ mọi người có dũng khí rồi, người nào người nấy xoa tay.

Khương Thành đứng dậy, vung tay.

“Ứng phó với việc tiến công của bọn họ? Chưởng môn ta cần phòng thủ sao? Đương nhiên là chủ động xuất kích rồi!”

“Hả? Chưởng môn định đánh đến tận cửa?”

“Đương nhiên, ta đây sẽ tiêu diệt Xích Nhật tông, để tránh bọn chúng còn nhảy nhót.”

Chúng đệ tử lập tức trở nên hào hứng.

“Đúng, nên chủ động tiến công.”

“Dựa vào cái gì mà phải đợi bọn họ đến đây đánh chúng ta?”

“Có chưởng môn và Hổ gia ra tay. Xích Nhật tông tất sẽ bị diệt.”

“Bổn đại gia nói sẽ đi chung khi nào?” Tam Nhãn Hổ uể oải nằm trên sàn.

“Tiểu tử, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ta chỉ đồng ý làm Linh thú hộ tông, chứ không phải là linh sủng của ngươi.”

Trách nhiệm của Linh thú hộ tông là bảo vệ sự an nguy của tông môn.

Khi kẻ địch bên ngoài đến xâm phạm, hắn sẽ lộ diện ngăn cản lại.

Nhưng đúng là không có yêu cầu xuất chinh.

Hóa ra là chờ ta ở đây?

Thật ra thì Thành ca cũng không có ý định đưa nó theo.

Ba lần sống lại hôm nay vẫn chưa dùng.

Đưa Tam Nhãn Hổ theo, thì sẽ không bị giết chết, đến lúc đó há chẳng phải sẽ không có phần thưởng từ hệ thống hay sao?

Chương 35.

“Vậy được thôi, ngươi ở lại trông nhà.”

Nói xong, hắn vung vẫy tay áo, cứ như vậy bay đi.

Thế là đi rồi.

Cư nhiên không xin bản đại gia giúp đỡ.

Tam Nhãn Hổ không nhịn được bò dậy, thận trọng cảm giác một chút, Khương Thành rất nhanh đã bay ra khỏi sơn môn, thật sự không phải cố làm ra vẻ.

Kỳ quái!

Nó bỗng nhiên hiểu rõ.

Tiểu tử này căn bản không cần mang mình tới, đến lúc đó dùng triệu hoán phù, mình cũng phải đi thôi!

DM, nghĩ tới đây nó nhất thời tức giận đến mức ngực cũng khó chịu.

Đám đệ tử trong điện vẫn còn đang khen chưởng môn thần uy thiên tướng, đánh đâu thắng đó.

“Các ngươi thật sự cho rằng hắn lợi hại?”

“Nói thật cho các người biết, hắn chỉ là Phân Hồn cảnh mà thôi.”

Coi như không chống lại được kêu gọi, cũng phải nghĩ cách hủy đài của tiểu tử kia, khiến hắn không được dễ chịu!

“Không thể nào!”

Người thân thiết nhất của Khương Thành là Kỷ Linh Hàm lập lực lớn tiếng phản bác.

“Chưởng môn cũng đã sống hơn một nghìn năm, thực lực sâu không lường được, ít nhất cũng là Thiên Mệnh cảnh!”

Tam Nhãn Hổ bật cười một tiếng.

“Sống nghìn năm?”

“Hắn ngay cả 20 tuổi cũng không tới, sao có thể giấu diếm được đại gia ta.”

Chuyện liên quan đến thanh danh của chưởng môn, đám đệ tử đột nhiên cảm giác được Hổ gia này không dễ thân đáng kính như vậy nữa.

La Viễn cũng đứng ra phản bác.

“Chưởng môn ngay cả bốn phái đều diệt!”

“Nếu chỉ là Phân Hồn cảnh làm sao đủ khả năng tiêu diệt bốn phái”

“Vừa nhìn là biết là ngươi là đồ não teo đố kị chưởng môn, còn cố ý ở sau lưng bịa đặt hắn!”

Cái gì??

Não teo??

Mới nãy không phải còn gọi Hổ gia sao?

Cũng bởi vì nói chút sự thật, hiện tại đã bị xuống cấp, tôn trọng đã nói đâu.

Còn có đố kị tiểu tử kia.

Đại gia ta đường đường là Yêu Vương lại phải đi đố kị một con kiến hôi Phân Hồn cảnh sao.

Tam Nhãn Hổ tức giận bật dậy từ chỗ ngồi, giương nanh múa vuốt hận không thể đại khai sát giới!

Có thể nhẫn nhưng không thể nhịn nhục nha!

Nếu không phải ràng buộc Linh thú hộ tông, sợ rằng nó thật sự sẽ ra tay đối với những đệ tử này.

“Nói thật cho các ngươi biết, bốn phái kia là Hổ gia ta tiêu diệt!”

“Tiểu tử kia cũng không có tác dụng gì, chỉ dùng mấy tờ triệu hoán phù mà thôi!”

“Các ngươi lại còn tưởng hắn lợi hại.”

“Nếu không có ta, hắn đã sớm bị người ta băm thành nịt nát!”

Nó kích động như vậy trông có vẻ không giống nói dối, khiến cho đám đệ tử không khỏi nửa tin nửa ngờ đứng lên.

Hồi tưởng lại, lúc Cực Nguyệt Tông bị diệt quả thật là có tin đồn nói không trung xuất hiện hư ảnh Hổ yêu thật to.

Mà chưởng môn cũng thật sự vẫn luôn là dùng Phân Hồn cảnh hiện thân.

Chẳng lẽ đây là thật.

Vậy, bốn phái kia thật sự là ngươi diệt hết?”

Tam Nhẫn Hổ hơi ngưỡng cổ.

“Đương nhiên!”

Kỷ Linh Hàm không nhịn được sốt rột.

“Vậy, vậy ngươi còn không mau đi trợ giúp chưởng môn”

Tam Nhãn Hổ liếc mắt, ngồi liệt ở ghế dựa, thân thể nhỏ trở nên càng thêm khoan khoái.

“Tại sao ta phải đi làm công cụ cho hắn làm màu, chỉ ta xuất lực, nghĩ thật đẹp!”

Kỷ Linh Hàm vội vàng nháy mắt, đám đệ tử lại bắt đầu kích động vội vã bưng trà đưa quả…

“Hổ gia, thực lực ngài mạnh mẽ như vậy, tiêu diệt Xích Nhật tông cũng không cần tốn nhiều sức nha!”

“Ừm hừ.”

“Hay là, ngài lại động thân một lần nữa.”

Tam Nhãn Hổ hưởng thụ đám đệ tử hầu hạ thật sảng khoái, nhưng chủ động trợ giúp Khương Thành?

“Miễn bàn đi!”

“Hổ gia ngài thần uy cái thế, bách chiến bách thắng, lẽ nào không muốn lập tức vang danh vạn dặm sao?”

“Không muốn.”

Ngoài miệng thì từ chối, nhưng trên thực tế, Tam Nhãn Hổ vẫn rất hưởng thụ cảm giác được người nịnh hót, chỉ ước gì đám đệ tử tâng bốc càng lớn hơn một chút.

Không có biện pháp, dù là Yêu Vương nhưng ở Thiên Yêu vực lại không có người nào tâng bốc khen ngợi nó.

Ngay cả các tiểu yêu đều cảm thấy nó dù là Yêu Vương, hiện tại suy bại đến mức xếp sau mười hai Yêu Vương, là bôi nhọ hổ tộc.

Lúc đám đệ tử đang không ngừng thuyết phục, Khương Thành đã rời khỏi Phi Tiên môn.

Dọc đường đi hắn cũng không che giấu, cứ như vậy quang minh chính đại bay thẳng về phía Xích Nhật tông.

Cho nên dọc đường đi người nhìn thấy hắn đếm không xuể.

Hiện tại Khương Thành là người thế nào, là nhân vật nổi danh nhất Thanh Lan Phủ!

Chỉ trong chốc lát, tin tức hắn đơn thương độc mã tiến về phía Xích Nhật tông đã truyền ra.

“Khương Thành muốn làm gì đây?”

“Hắn sẽ không định tiêu diệt luôn Xích Nhật tông đấy chứ?”

“Điên rồi, chỉ có một mình làm sao có thể.”

“Trước kia Cực Nguyệt Tông và Huyền Băng phái các ngươi cũng nói như vậy…”

“Xích Nhật tông so với mấy môn phái kia mạnh hơn không chỉ mười lần, căn bản không cùng một đẳng cấp!”

“Theo ta thấy, là hắn đi cầu hòa!”

“Có khả năng, không phải Xích Nhật tông bảo Phi Tiên môn đầu hàng sao?”

Cho dù diệt cả bốn phái có chiến tích lẫy lừng trước đó, tất cả mọi người vẫn cho rằng lần này Khương Thành đi tới lấy lòng Xích Nhật tông.

Mà không phải đi khai chiến.

Không có biện pháp, loại chuyện một người đòi diệt cả một phái này rất khó để cho bọn họ tin tưởng.

Chẳng qua, Đoan Mộc thế gia ở xa, bên kia lại có cái nhìn khác.

“Xích Nhật tông xong rồi.”

“Ở trước mặt Tam Nhãn Hổ kia, Xích Nhật tông ắt sẽ máu chảy thành sông.”

Tất cả trưởng lão Đoan Mộc gia tụ lại với nhau, bàn bạc chuyện lớn.

Không giống với những người khác ở bên ngoài, bọn họ biết Khương Thành có đòn sát thủ hủy thiên diệt địa là Tam Nhãn Hổ.

Ở trước mặt Tam Nhãn Hổ, Đoan Mộc Trì Linh Đài tam trọng thậm chí chưa hề thốt lên một tiếng đã bị diệt không còn một mảnh.

Có thể nói, Hổ yêu này ở Thanh Lan Phủ chính là đả kích rất lớn.

Xích Nhật tông không có khả năng chống đỡ nổi.

Gia chủ Đoan Mộc Hoằng ngửa mặt cười to, nhìn có chút hả hê.

“Ha ha ha ha, một khi Xích Nhật tông bị diệt, vậy Đoan Mộc thế gia của chúng ta… “

Hắn vốn định nói, sau khi kẻ thù lâu năm Xích Nhật tông bị diệt, không phải đến Đoan Mộc gia độc quyền sao.

Nhưng cười cười, hắn bỗng nhiên ngừng lại.

Bởi vì hắn nghĩ tới một chuyện, coi như Xích Nhật tông bị diệt cũng không tới phiên Đoan Mộc gia độc quyền đâu.

Bọn họ cũng không phải là Tam Nhãn Hổ.

Diệt Xích Nhật tông, trở nên mạnh mẽ là Phi Tiên môn.

Vả lại Đoan Mộc Trì còn đắc tội Phi Tiên môn, không chắc về sau Đoan Mộc gia sẽ không bị diệt giống như vậy.

Cho nên hắn vui vẻ cái quần què ấy.

“Cũng không biết Khương Thành này được kỳ ngộ gì, cư nhiên có thể có một con Hổ yêu mạnh mẽ như vậy dốc sức cho hắn.”

“Sớm biết như thế, lần trước chúng ta nên chủ động đi lấy lòng.”

“Đúng vậy, Phi Tiên môn vùng dậy đã là tình thế không thể xoay chuyển, nếu như giao hảo thật sớm thay vì… vậy chúng ta cũng có thể đi theo phân chén canh rồi!”

“Đáng tiếc…”

Trong lòng các trưởng lão Đoan Mộc gia có chút hối hận.

Lại âm thầm oán trách Phi Tiên môn, ngươi nói xem, các ngươi có một cái đùi yêu thú mạnh mẽ như vậy tội gì không nói sớm.

Nếu nói sớm, chúng ta cũng sẽ không phái Đoan Mộc Trì đi qua diễu võ dương oai nha!

“Hừ!”

Đoan Mộc Hoằng hừ lạnh một tiếng, nặng nề vỗ bàn một cái.

“Làm đều đã làm, nào có đường quay đầu.”

“Huống hồ lần này, chúng ta cũng không phải không hề có cơ hội chuyển bại thành thắng!”

“Hả, đại ca ngươi có thể đánh thắng Hổ yêu kia”

Đoan Mộc gia nhị gia chủ Đoan Mộc Triết tỏ vẻ rất khó hiểu.

Hổ yêu ít nhất cũng là Thiên Mệnh cảnh, coi như gia tộc Đoan Mộc dòng chính, dòng phụ gia tướng hơn vạn tộc nhân cùng tiến lên, cũng là đưa đồ ăn thôi.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, bất luận là biện pháp hình như đều là phí công.

Đối mặt với nghi ngờ và ánh mắt không tin của tất cả trưởng lão, Đoan Mộc Hoằng cười ngạo nghễ.

“Chẳng lẽ các người không chú ý tới, lần này Hổ yêu không đi theo Khương Thành!”

“Dựa theo báo cáo trinh thám của chúng ta, bây giờ Hổ yêu còn ở Phi Tiên môn, vẫn chưa lên đường.”

Lời vừa nói ra, tất cả trưởng lão mắt sáng rực lên.

Chương 36.

“Lần trước lúc Tứ gia chủ bị giết, mọi người cũng nhìn thấy Hổ yêu chỉ nghe lệnh của Khương Thành.”

“Mà bản thân Khương Thành thực lực nhỏ yếu.”

Trong con ngươi Đoan Mộc Hoằng lóe lên sát khí, làm một động tác tay giơ đao chém xuống.

“Nếu như hiện tại chúng ta thừa dịp Hổ yêu vắng mặt, giết chết Khương Thành…”

Đoan Mộc Triết vỗ tay một cái, lớn tiếng nói: “Hổ yêu lập tức vô chủ rồi!”

“Cũng đúng!”

Đoan Mộc Hoằng tràn đầy tự tin.

Các trưởng lão khác cũng hưng phấn lên.

“Nếu như Khương Thành và Hổ yêu là khế ước bình đẳng, vậy Khương Thành vừa chết, Hổ yêu cũng sẽ bị quy tắc mạt sát.”

“Hoặc nếu Khương Thành và Hổ yêu là khế ước chủ tớ, sau khi Khương Thành chết, Hổ yêu lập tức được tự do, nó sẽ không tiếp tục ở lại Thanh Lan Phủ.”

“Bất kể là loại nào, cũng có thể diệt trừ cái họa lớn trong lòng là Phi Tiên môn này!”

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh đi giết chết tiểu tử này!”

Khi tâm trạng mọi người ở đây tăng vọt, tam gia chủ Đoan Mộc Ngạn của Đoan Mộc gia nhíu mày nói ra một vấn đề.

“Nếu không có Hổ yêu đi cùng, Khương Thành lấy ở đâu ra sức lực một mình đi Xích Nhật tông”

“Cái này…”

“Lẽ nào hắn có gián điệp nằm vùng ở bên trong Xích Nhật tông”

Sắc mặt tất cả trưởng lão đều cứng lại, đúng nhỉ, không có Hổ yêu chống đỡ, Khương Thành không phải là chạy đi tìm chết sao.

“Không có gì phải do dự!”

Đoan Mộc Hoằng lần thứ hai vỗ bàn một cái.

“Hổ yêu vắng mặt là sự thật!”

“Thực lực Khương Thành nhỏ yếu cũng là thật!”

“Lão phu mặc kệ hắn có âm mưu quỷ kế gì, một kiếm giết chết hắn, tự nhiên là không còn một mảnh!”

Nói xong, mắt hắn lại nhìn mọi người một vòng, chậm rãi giờ kiếm trong tay lên.

“Trận này, lão phu quyết định đi một mình trước!”

“Đại ca, bọn ta đi với ngươi!”

Đoan Mộc Hoằng khoát tay áo, cự tuyệt bọn họ.

“Chuyến này cần phải bí mật hành động, người càng ít càng tốt, vạn lần không thể để lộ chút tin tức nào, nếu bị Hổ yêu kia biết được thì…”

Nếu như để người khác nhìn thấy, vậy sau khi Khương Thành chết coi như Hổ yêu tự do rồi, cũng vẫn sẽ đến báo thù nha!

Meo meo meo.

Nếu như Tam Nhãn Hổ biết âm mưu và băn khoăn của bọn họ, e rằng sẽ vỗ vai của bọn họ nói, lão đệ ngươi yên tâm mạnh dạn làm đi!

Thật sự thành công rồi, coi như ta thiếu các ngươi một cái ân tình, được không?

Nó ước gì Khương Thành chết sớm một chút, như vậy có thể an tâm trở về Thiên Yêu Vực rồi.

“Đại ca, nếu Khương Thành thật sự có âm mưu bẫy rập, lần này ngươi đi há chẳng phải cửu tử nhất sinh?” Đoan Mộc Ngạn không an lòng nói.

Đoan Mộc Hoằng vuốt râu dài ở cằm, thản nhiên nói: “ Nếu có thể chính tay giết người này, kéo dài huy hoàng của Đoan Mộc gia, lão phu chết cũng đáng giá.”

Nói xong hắn lấy linh khí ra, bay lên trời rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Ở trong điện, bầu không khí tràn ngập bi thương, tất cả trưởng lão Đoan Mộc gia lo lắng nhìn về phía chân trời, viền mắt đều đỏ lên.

Hình như bọn họ một mực kìm nén ý nghĩ xấu xa chủ động trêu chọc Phi Tiên môn… giống như là người bị hại vùng lên phản kháng vậy.

Lúc này Khương Thành bay trên đường thở phì phò phì phò, trong lòng không ngừng mắng cái Thanh Lan Phủ này thực sự quá lớn rồi.

Khoảng cách đường chim bay từ Phi Tiên môn đến Xích Nhật tông đều xa mười vạn dặm, hắn chỉ cảm thấy năng lực của truyền tống cấp 2 thực sự rất cần thiết vào lúc này.

Nếu không, đi đường thôi cũng đã mệt chết.

Bay được một nửa đường, trong núi non trùng điệp bên dưới đột nhiên đánh tới một đạo hồng mang như sao rơi.

Lóe lên rồi biến mất!

Khương Thành hoàn toàn phản ứng không kịp, bị đánh vào ngực.

Cùng lúc đó, tầm mắt của hắn hoàn toàn mơ hồ, đầu ong ong hỗn loạn.

Thần hồn, thức hải bị công kích rồi!

Đoan Mộc Hoằng mai phục ở giữa đường đã nửa canh giờ.

Sở dĩ hắn lựa chọn nơi này, bởi vì nơi này rất ít người lui tới, không dễ bị phát hiện.

Ngoại trừ cái đó, hắn còn ngụy trang ngoại hình.

Trước khi ra tay, hắn đã áp chế hơi thở của mình tới cực điểm. Đừng nói không ai thấy, cho dù có người phát hiện, chỉ sợ cũng sẽ coi hắn thành núi đá, là vật chết.

Mà lúc Khương Thành xuất hiện, hắn cũng quyết đoán ra tay nhanh không gì sánh được, giống như lôi đình long trời lở đất!

Vừa ra tay là đã dùng hết át chủ bài.

Lấy ra trấn tộc chi bảo linh khí thất giai Hóa Huyết Nhận của Đoan Mộc gia, một kích toàn lực của Linh Đài cảnh ngũ trọng!

Cùng lúc đó, thần hồn linh đài của hắn cũng xông thẳng vào thức hải của Khương Thành.

Làm gia chủ Đoan Mộc gia, mấy năm nay Đoan Mộc Hoằng đã rất ít đích thân ra tay.

Nhưng chuyện này cũng không phải có nghĩa là hắn không am hiểu chiến đấu.

Trái lại, hắn so với phần lớn tu sĩ càng hiểu rõ làm thế nào phát huy tất cả thực lực của chính mình.

Thăm dò một chút, cất giấu át chủ bài ở cuối cùng.

Trước khi ra tay còn nói mấy lời xã giao.

Không không không, đó đều là hành động ngu xuẩn.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, không cho đối thủ bất kỳ cơ hội thở dốc nào, một kích trí mạng!

Chỉ có như vậy, mới có thể hạ biến số xuống thấp nhất.

Thế nên hắn thành công rồi.

Cảnh giới hai bên chênh lệch quá nhiều, trong chớp mắt Khương Thành đã bị Hóa Huyết Nhận đâm xuyên tim.

Vào thời khắc đó khí hải, huyết quản, kinh mạch khắp người, cũng bị thêm vào linh lực có tính hủy diệt tàn phá hầu như không còn.

Thần hồn càng bị linh đài nghiền vỡ nát…

Ngay sau đó hắn rơi xuống.

Cũng không có một chút tiếng động nào.

“Thành công rồi!”

“Thật tốt quá!”

“Gia chủ uy vũ.”

Ở xa xa trong đại điện của Đoan Mộc gia, lúc chứng kiến linh khí trên người Đoan Mộc Hoằng truyền hình ảnh về, tất cả trưởng lão đều vui mừng hoan hô.

Giống như đánh thắng một trận chiến đã kéo dài rất lâu.

Trước đó chờ đợi nửa canh giờ, bọn họ vẫn luôn thấp tha thấp thỏm, toát cả mồ hôi.

Vạn nhất Khương Thành còn bài tẩy thì sao.

Vạn nhất cảnh giới bên ngoài của Khương Thành là giả thì sao.

Vạn nhất có cao thủ âm thầm đi theo bảo vệ Khương Thành thì làm sao.

Một khi thất bại, Đoan Mộc Hoằng bị giết ngược chưa nói tới, Đoan Mộc gia cũng sẽ bị để mắt tới.

Đến hiện tại, bọn họ đã hoàn toàn yên tâm.

"Khương Thành đã chết, Phi Tiên môn cũng không đáng bận tâm!"

"Ha ha ha, bây giờ lập tức điều động nhân thủ, hủy diệt Phi Tiên môn!"

"Chờ một chút, đợi Hổ yêu kia rời đi đã rồi hẵng hành động!"

"Không sai, chúng ta vẫn cần nhẫn nại chờ cơ hội."

Các trưởng lão vẫn hết sức tỉnh táo.

Bên kia Đoan Mộc Hoằng cũng rất bình tĩnh, sau khi giết chết Khương Thành, thậm chí hắn chưa hề hiện thân.

Mà là trực tiếp quay người rời đi, biến mất ở trong dãy núi mênh mông.

Một kích vừa trúng, lập tức trốn ra xa.

Không cần thiết ở lại kiểm tra, như vậy nói không chừng lại sẽ phát sinh chuyện xấu, ví dụ như có người đi ngang qua.

Rất nhanh hắn đã bay hơn ngàn dặm…

Ể, ta làm sao lại chết rồi?

Vừa rồi không phải vẫn còn đang yên lành đi đường thật tốt sao

Thành ca biến thành trạng thái linh hồn nhìn thi thể của mình, vẻ mặt ngơ ngác.

Phản ứng đầu tiên của hắn là nhìn bốn phía, xem xem, có quần chúng ăn dưa đi ngang qua hay không.

Chuyến này đi ra ngoài dọc đường đi không biết có bao nhiêu soái khí, nếu như bị người phát hiện ù ù cạc cạc mà chết, chẳng phải là rất mất mặt hay sao.

Sau khi nhìn thấy bốn bề vắng lặng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn tốt, bảo vệ được hình tượng anh minh thần vũ, thật ra là làm màu.

Sau đó hắn mới rảnh để suy nghĩ là ai giết mình.

Không có biện pháp nha, có năng lực hồi sinh thì đều là tùy hứng như vậy, chết chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Chẳng qua là Đoan Mộc Hoằng từ khi bắt đầu đã chạy mất dạng rồi, căn bản tìm không được.

Thành ca suy nghĩ một hồi, cũng nghĩ không ra nguyên do.

Người có động cơ giết hắn quá nhiều, Xích Nhật tông, Đoan Mộc thế gia, nội bộ Thanh Lan Phủ và những tông môn khác ở xung quanh…

“Ting, kí chủ đã bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch…”

Hệ thống cũng rất nhuần nhuyễn bắt đầu sắp xếp phương án hồi sinh.

Chương 37.

Khương Thành không khỏi ác ý phỏng đoán, lẽ nào lần này lại gọi Tam Nhãn Hổ qua đây.

“Kí chủ đạt được Thần phẩm linh đài, sẽ có hiệu quả áp chế đối với tất cả Linh Đài dưới thần phẩm!”

“Tu vi kí chủ thăng cấp lên tới Linh Đài cảnh tứ trọng!”

“Kí chủ đã đạt tới Thủy Hàn Tâm Quyết tầng thứ bảy!”

“Kí chủ đã tự động lĩnh ngộ đến Linh Đài Hóa Ảnh tầng thứ năm!”

“Kí chủ đã tự động lĩnh ngộ U Tuyền Phong Diễm Kiếm tới tầng thứ tám!”

“Kí chủ sắp hồi sinh!”

À haha.

Thành ca hận không thể ngửa mặt lên trời cười dài, cuối cùng lại trực tiếp tăng lên thực lực của mình.

Trước mắt hắn là Phân Hồn bát trọng, lần này thuận tiện tăng lên tám cảnh giới nhỏ.

Mỗi cái cảnh giới nhỏ của Linh Đài cảnh cần linh lực nhiều hơn cả toàn bộ Phân Hồn từ nhất trọng đến thập trọng cộng lại.

Giúp hắn giảm bớt vô số chuyện.

Hơn nữa công pháp Nhiếp hồn thuật, kiếm thuật, tất cả đều vô cớ tăng lên hơn vài tầng.

Dưới tình huống bình thường, những thứ này đều cần phải chịu khổ cực, mặt khác còn cần thời gian năm này tháng nọ mới luyện được.

Lúc này hắn giống như là đã ở Linh Đài cảnh mấy trăm năm, đối với thần thông bí pháp Linh Đài lục trọng hiểu rất rõ ràng.

Linh Đài Hóa Ảnh là bí thuật lần trước Đoan Mộc Trì thi triển phủ xuống Phi Tiên môn.

Tu luyện đến tầng thứ nhất, có thể ký thác thần hồn vào trên linh đài, lợi dụng linh đài bảo hộ và chăm sóc thần hồn.

Tầng thứ hai có thể thúc dục linh đài, mang theo thần hồn tách rời thân thể vượt qua vạn dặm.

Tầng thứ ba linh đài đã hình thành uy năng cường đại, trực tiếp tấn đối thủ ở khoảng cách xa.

Ban đầu Đoan Mộc Trì thật ra chính là cảnh giới này.

Mà bây giờ Khương Thành đạt tới tầng thứ tư.

Ở cảnh giới này, thần hồn trên linh đài tăng trưởng đầy đủ và một kích tương đương với bản thể, uy lực mạnh hơn không chỉ gấp mười lần.

Trừ cái đó ra, lúc tấn công bằng thần hồn, có thể cùng linh đài hình thành chiêu thức đặc biệt, không hề đơn giản giống như

lúc còn ở tầng ba chỉ có thể đi đi về về như vậy.

Huống chi hắn cái này còn là Thần phẩm linh đài.

Khoảnh khắc linh đài được tạo ra, đã có sự phân biệt phẩm cấp.

Linh đài của Đoan Mộc Trì chỉ là phàm phẩm thấp nhất, phẩm chất linh đài cao nhất Đoan Mộc gia là gia chủ Đoan Mộc Hoằng, đạt đến Huyền Phẩm.

Mà phía trên Huyền Phẩm còn có Thánh Phẩm, cái phẩm cấp này từ trên xuống dưới Thanh Lan Phủ cũng không có lấy một ai.

Chứ đừng nhắc tới Tiên phẩm và Thần Phẩm càng cao hơn nữa.

Thời điểm linh đài hỗ trợ tiến đánh, linh đài phẩm cấp cao tự nhiên sẽ áp chế linh đài phẩm cấp thấp.

Trừ phi cảnh giới linh đài bí thuật của đối thủ cao hơn quá nhiều, nếu không thì linh đài cùng cấp bậc cảnh có thể nói là vô dịch.

Đương nhiên chỗ tốt lớn nhất của linh đài phẩm chất cao, vẫn là tốc độ tu luyện thần hồn nhanh hơn.

Tu luyện thần phẩm linh đài, so với phàm phẩm nhanh hơn gấp mấy trăm lần.

Nếu nói thần hồn của Đoan Mộc Trì muốn thăng cấp cần một trăm năm thì Khương Thành chỉ cần hai ba tháng.

Nếu như linh đài này truyền ra, chỉ sợ sẽ có vô số đầu lĩnh giáo phái lớn ở bên ngoài thánh địa giành giật thu hắn làm đồ đệ.

Nói cho cùng, thần phẩm linh đài quá hiếm hoi.

Có những thánh địa truyền thừa vài vạn năm, cũng không có xuất ra một thiên tài yêu nghiệt cấp độ này.

Còn có U Tuyền Phong Diễm Kiếm và Thủy Hàn Tâm Quyết, phẩm chất cũng cao hơn không chỉ một tầng so với Hồ Nguyệt Ngự kiếm thuật và Quan Nguyệt tâm pháp của Cực Nguyệt Tông.

Uy lực kiếm thuật và tốc độ tu luyện tất cả đều được cải thiện rất nhiều.

Thực lực được tăng lên rất cao, Khương Thành vô cùng sảng khoái, bây giờ cuối cùng đi đến đâu cũng không cần bị người liếc mắt xem thường, khinh bỉ một câu hắn chẳng qua là Phân Hồn cảnh quá tệ nữa.

Được rồi, thật ra thì Phân Hồn cảnh tại Thanh Lan Phủ đã coi như chiến lực cao cấp, nhưng ai bảo mỗi lần hắn ra tay đều là đi diệt môn đây.

Linh Đài lục trọng, cuối cùng cũng có chút mặt mũi rồi.

Keng!

Thành ca rút kiếm nhìn xung quanh, trong lòng mờ mịt.

Không có mục tiêu!

Căn cứ theo 'quá trình chính quy', sau khi mình hồi sinh cần phải xử lý đối thủ chứ.

Nhưng bây giờ cũng không biết địch nhân kia chạy đi đâu, tìm cũng tìm không được thì giết thế nào.

"Cũng đúng, hệ thống lại không thể cưỡng chế trói kẻ địch lại để mình giết."

"Nhắc tới thì kỳ thật còn phải cảm ơn vì hắn đã giết ta một lần."

"Nếu không thì lấy ở đâu ra nhiều thu hoạch như thế."

Sau một lát mất mát ngắn ngủi, hắn trái lại bắt đầu vui vẻ, cũng thật đủ ruột để ngoài da.

"Người anh em, ngươi có đi ra để ta đâm ngươi một kiếm hay không, xem như tạ lễ nhỉ!"

Hơi sửa sang lại một chút, hắn tiếp tục bay về phía Xích Nhật tông.

Thực lực tăng mạnh, tốc độ phi hành của hắn một đường bay lên, nhanh gấp mấy lần so với trước đó.

Trên đường đi yên tâm lớn mật, so với lúc trước tư thế bay càng phô trương hơn.

Giết xong Khương Thành, Đoan Mộc Hoằng lấy tốc độ nhanh nhất trở lại Đoan Mộc gia.

“Đại ca!”

“Gia chủ trở về rồi!”

“Chúc mừng gia chủ chiến thắng trở về, vì Đoan Mộc thế gia ta loại trừ một kẻ địch mạnh!”

Vừa trở lại, các trưởng lão trong tộc đã bắt đầu sôi nổi nghênh đón, chen chúc như là anh hùng giành được thắng lợi quay về.

“Ừ!”

Đoan Mộc Hoằng thản nhiên đáp lại, đi thẳng vào tổ miếu gia tộc.

Sau đó, hắn lấy ra công pháp, hai tay duỗi thẳng.

Từ sau lưng một thanh đao nhỏ đỏ như máu bay lên, chậm rãi bay đến trên kệ ngọc ở chính giữa tổ miếu.

Tất cả trưởng lão đều im lặng, ánh mắt sáng ngời nhìn chuôi phi đao đó!

Đó chính là linh khí thất giai Hóa Huyết Nhận trấn tộc chi bảo của Đoan Mộc gia, tương truyền ngàn năm về trước, có một vị tổ tiên nào đó của Đoan Mộc gia lấy được từ bên trong bí cảnh của Phi Vân châu.

Hóa Huyết Nhận này uy lực rất mạnh, ngàn năm qua giúp đỡ Đoan Mộc gia vượt qua khủng hoảng vài lần, xem như bảo vật gia truyền.

Chẳng qua có khả năng năm đó trước khi tổ tiên Đoan Mộc gia đạt được, chắc chắn là có tổn hại, cái linh khí này mỗi khi sử dụng sẽ có hao tổn nhất định.

Đoan Mộc gia có một bí mật vẫn luôn không công khai, năm ấy lúc vừa đạt được Hóa Huyết Nhận, thật ra nó là linh khí bát cấp, chỉ là những năm gần đây dần dần tụt xuống đến cấp thất cấp.

Do đó, nếu không xuất hiện nguy cơ to lớn tuyệt đối không thể tùy tiện lấy ra.

“Sớm biết tiểu tử kia thật sự yếu như vậy, lần này cũng không cần lấy Hóa Huyết Nhận ra!”

“Đúng vậy, chúng ta vừa xuất ra linh đài cũng có thể trực tiếp xóa bỏ hắn rồi!”

“Không có Hổ yêu bảo vệ, hắn chẳng là cái thá gì.”

Tuy rằng giết được Khương Thành, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy đây là dùng dao mổ trâu giết gà, có chút lãng phí.

Thật ra thì Đoan Mộc Hoằng cũng có cảm giác này, trận kia quá dễ dàng.

Sớm biết hắn thật là con gà bệnh, ngay từ đầu mình còn căng thẳng như vậy, ngồi chồm hổm ở trong núi nửa ngày làm cái gì.

“Bỏ đi, đợi đến lúc tiêu diệt Phi Tiên môn, cướp Kỷ Linh Hàm tới, Hóa Huyết Nhận này hao tổn cũng miễn cưỡng xem như được đền bù.”

Các trưởng lão xắn tay áo lên, mài đao xoèn xoẹt.

Đúng lúc này, đột nhiên trong tộc có một người thanh niên tâm phúc xông vào như bay.

“Gia chủ, trưởng lão…”

Đoan Mộc Hoằng không vui nhíu mi.

“Lỗ mãng, còn ra thể thống gì nữa.”

Thành viên thân tín kia vội vàng xin tội, lúc này mới hoảng hốt vội nói: “Khương Thành chưa chết, hắn còn sống.”

“Ngươi nói cái gì?”

Đoan Mộc Hoằng nghi ngờ bản thân có phải nghe lầm rồi hay không.

“Ngươi đang nói mê sảng cái gì đó?”

Các trưởng lão khác cũng tương tự là vẻ mặt không tin.

Nhưng sau khi mới qua mấy chục giây, bọn họ không thể không tin.

Một cái linh khí truyền ảnh truyền tới hình ảnh, rõ ràng là trinh sát của Đoan mộc gia ở nơi nào đó truyền về.

Mà trong hình đơn giản hiện ra ở ngoài trời cao lồng lộng, còn có một người đang phi hành cực nhanh.

Dáng vẻ bay kia muốn bao nhiêu huênh hoang thì có bấy nhiêu huênh hoang, không phải Khương Thành thì là ai.

"Cái này, cái này làm sao có khả năng."

"Hắn như thế nào lại còn sống."

"Lão phu tự tay giết hắn, hắn chết vô cùng chính xác!"

Chương 38.

Đoan Mộc Hoằng có chút hoài nghi nhân sinh, bị Hóa Huyết Nhận đánh trúng, đồng thời còn bị linh đài nghiền nát thần hồn, hẳn là chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Về phần linh đan diệu dược làm cho hồi sinh.

Không có khả năng!

Dưới tình trạng đó, cho dù thần tiên đại la đến cũng không hồi sinh được!

"Không sai, chúng ta cũng nhìn thấy."

Các trưởng lão cũng không nghi ngờ Đoan Mộc Hoằng, dù sao lúc ấy bọn họ nhìn thấy linh khí gửi hình ảnh trực tiếp vêf, tận mắt thấy Khương Thành chết như thế nào.

"Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Chẳng lẽ lúc ấy hắn giả chết."

"Nếu như lúc đó ở lại kiểm tra thi thể của hắn một chút thì được rồi…"

Mặc dù các trưởng lão không có chỉ vào mũi nói mình làm sai, nhưng Đoan Mộc Hoằng vẫn là không nhìn được biểu tình trên mặt, cảm thấy uy tín gia chủ bị khiêu chiến.

Thậm chí chính hắn cũng có chút hoài nghi, có phải bản thân quá bất cẩn hay không, vẫn chưa giết chết được mục tiêu đã rút lui.

Nếu như lúc ấy bổ sung thêm một đao, có lẽ đã không có vấn đề.

“Nếu hắn còn sống, vậy lão phu lại giết hắn lần nữa!”

Hắn xanh mặt, ánh mặt giống như muốn ăn thịt người.

“Không tin giết không chết hắn!”

“Hả?”

“Lại đi.”

Lần này Đoan Mộc Hoằng cũng không lấy Hóa Huyết Nhận, trực tiếp bay ra ngoài.

Ném lại một câu lạnh như băng.

“Đoan Mộc Hoằng ta muốn giết người, còn không có người có khả năng sống đến ngày thứ hai!”

Khương Thành tự nhiên không nghĩ tới người vừa mới giết mình, thế mà còn hận mình không chết.

Bay đến cách Xích Nhật tông tám ngàn dặm, hắn lần nữa gặp phải công kích.

Lần này chạy đến chặn đường Đoan Mộc Hoằng lo lắng không yên, hai bên liền đụng vào nhau.

Tuy không mang Hóa Huyết Nhận, nhưng vừa thấy mặt, Đoan Mộc Hoằng đã thi triển sát chiêu mạnh nhất U Tuyền Phong Diễm Kiếm của Đoan Mộc gia.

Trong nháy mắt, một vùng trời đất đều trở nên tối tăm.

Quỷ khí âm trầm, khí tức băng hàn giống như từ trong cơ thể mọc ra, thẳng vào ở sâu trong thần hồn, muốn dập tắt Thần hồn Chi Hỏa.

Môn kiếm pháp này là Đoan Mộc gia nghiên cứu ra, đặc biệt để chống lại Đại Nhật Liệt Diễm kiếm của Xích Nhật tông.

Ngay ca tên gọi của kiếm pháp, cũng là tương ứng với nhau.

Có điều Khương Thành lúc này cũng không phải là Khương Thành của một giờ trước.

Linh Đài lục trọng, so với Linh Đài ngũ trọng của Đoan Mộc Hoằng, như vậy còn cao hơn một tầng.

Càng quan trọng hơn chính là môn kiếm pháp này của Đoan Mộc Hoằng… Hắn rất quen thuộc.

Không quen thuộc không được.

Không lâu trước đây hệ thống cho hắn phần thưởng hồi sinh, trong đó môn kiếm pháp kia không phải là U Tuyền Phong Diễm Kiếm sao.

Hắn nhuần nhuyễn lấy linh kiếm ra, đi lên nghênh đón.

Trong lúc nhất thời, mảnh khu vực này trở nên giống như quỷ vực, càng thêm âm lãnh.

Nói thật, bản thân Đoan Mộc Hoằng cũng cảm thấy có khả năng gặp quỷ rồi.

Vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay, một chiêu là có thể giải quyết.

Kết quả Khương Thành cản được, không chỉ cản được, còn sử dụng kiếm pháp của Đoan Mộc gia bọn họ.

Không chỉ xuất ra kiếm pháp giống nhau, với lại cảnh giới kiếm thuật so với hắn cũng không thấp!

Điều này sao có thể.

Kiếm pháp Đoan Mộc gia không chỉ có một bộ, nhưng cái U Tuyền Phong Diễm Kiếm này cũng chỉ có đệ tử trực hệ mới có khả năng được truyền thụ, ngay cả những trưởng lão chi thứ cũng chưa từng học qua.

Huống chi, dù là đệ tử trực hệ, cũng chưa từng có người có thể luyện kiếm pháp này đến tầng thứ sáu nha!

Mà trước mắt Khương Thành, lại có thể luyện đến tầng thứ tám giống như hắn.

Chuyện này sao có khả năng?

Sự kinh ngạc của hắn còn hơn thế nữa, hắn phát hiện đối phương dùng công pháp cũng là Thủy Hàn Tâm Quyết của Đoan Mộc gia.

Quả thật nếu như không tu luyện tâm quyết Đoan Mộc gia, cũng không dùng U Tuyền Phong Diễm Kiếm được.

Chẳng qua là cảnh giới công pháp của đối phương vậy mà cũng giống như hắn rất không hợp thói thường.

Khương Thành ở đối diện lại rất tỉnh táo.

Thì ra lần này hệ thống là sao chép hắn cho mình.

Cái công pháp và kiếm pháp này giống nhau như đúc, thiếu chút nữa còn tưởng rằng đụng phải một người nhân bản.

Nhưng mà cũng may, hệ thống cho mình Linh Đài lục trọng, như vậy vừa vặn cao hơn hắn một tiểu cảnh giới, vừng vàng chiếm ưu thế.

Đánh một hồi, Đoan Mộc Hoằng càng ngày càng hoảng sợ.

Người này là ai?

Hắn làm sao lại học được tâm pháp và kiếm pháp Đoan Mộc gia?

Có thể luyện đến cảnh giới này, không mấy trăm năm thì không làm được, lẽ nào mấy trăm năm trước hắn lẻn vào Đoan Mộc gia?

Sau lưng hắn còn có thế lực khác.

Mấy trăm năm này, bọn họ lấy trộm bao nhiêu thông tin và tài nguyên từ Đoan Mộc gia?

Âm thầm làm ra bao nhiêu thủ đoạn bất lợi cho Đoan Mộc gia?

Tất cả các trưởng lão đang ở Đoan Mộc gia xa xa quan sát trận chiến này, thật ra cũng có suy nghĩ tương tự.

“Cái này… Sao hắn mạnh như thế này?”

“Kiếm pháp này, công pháp này, lẽ nào Đoan Mộc gia chúng ta có nội gián.”

“Nhất định là cao tầng có kẻ phản bội, nếu không mấy tầng cuối cùng sẽ không bị tiết lộ ra ngoài.”

“Không sai, nếu như không có nội gián phối hợp, tuyệt đối không làm đuọc loại sự tình này.”

“Ta nhớ lại hai trăm năm trước, Ngũ trưởng lão bỏ mình, hẳn là có người âm thầm giở trò.”

“Còn có tám mươi năm trước, chắt trai của ta Đoan Mộc Tử mất tích ly kỳ…”

Trong lúc nhất thời, tất cả trưởng lão trong điện nghi thần nghi quỷ.

Nhìn mỗi người bên cạnh, đều lộ ra ánh mắt không tin tưởng.

Vù!

Cuối cùng Đoan Mộc Hoằng nhịn không được, đột nhiên liều mạng bị thương kéo dài khoảng cách.

“Khoan đã! Công pháp và kiếm pháp của ngươi, lấy trộm lúc nào?”

Nhìn dáng vẻ hầm hầm giận dữ đề ra nghi vấn của hắn, Khương Thành âm thầm bĩu môi.

Lão tạp mao, lần trước người giết chết ta chính là ngươi nhỉ?

Nếu không thì căn bản sẽ không trùng hợp như vậy.

Ngươi còn hùng hồn không biết xấu hổ.

“À, vấn đề này ta cũng muốn hỏi, ngươi học trộm từ đâu?”

Hắn cố ý trã đũa, chọc tức lão tạp mao này.

Quả nhiên, Đoan Mộc Hoằng suýt chút tức xì khói.

“Lão phu học trộm? Đây là công pháp trấn tộc của lão phu, là tổ tiên chúng ta sáng tạo ra, còn cần học trộm?”

Khương Thành khinh thường nói: “Công pháp trấn tộc của các ngươi truyền thừa bao nhiêu năm?”

“Một vạn bốn ngàn năm, tổ tiên lĩnh ngộ công pháp thần thông quảng đại chưa từng truyền ra bên ngoài, người nhất định là…”

“Được rồi được rồi, ta biết chuyện gì xảy ra rồi.”

Khương Thành không kiên nhẫn phất phất tay: “Hơn một vạn năm trước, công pháp của Phi Tiên môn chúng ta đã từng mất trộm một lần, hóa ra là tổ tiên các ngươi trộm tới.”

“Xem ra tổ tiên các ngươi chẳng qua là đồ cướp gà trộm chó mà thôi…”

Đối phó với loại người như Đoan Mộc Hoằng, Thành ca kinh nghiệm phong phú.

"Ngươi!"

Kẻ xấu vần cần kẻ xấu đến diệt, Đoan Mộc Hoằng thiếu chút nữa tức hộc máu, tức giận đến mức mặt đen cũng chuyển trắng.

Ngay cả danh vọng tổ tiên đều bị vũ nhục, đâu có lý nào còn nhịn được.

Trong điện Đoan Mộc gia những trưởng lão kia càng đỏ mắt hơn, nguyên một đám nghiến răng nghiến lợi, không ngừng nguyền rủa, hận không thể lập tức vượt qua mấy vạn dặm cầm loạn kiếm chém chết Khương Thành.

"Đi chết đi… cho ta!"

Đoan Mộc Hoằng nghẹn hơn nửa ngày, bởi vì tức thì nóng giận công tâm, công năng ngôn ngữ đều hỗn loạn, cũng không có cách nào đổi trở lại.

Cuối cùng chỉ có thể lần nữa giết tới.

Lần này, hắn vừa ra tay đã lấy ra linh đài.

"Linh đài của đại ca là Huyền cấp!"

"Linh đài cũng không có khả năng ăn cắp, tiểu tử này chết chắc.."

"Bí kỹ Linh Đài Hóa Ảnh của gia chủ cũng đạt tới tầng thứ tư!"

Linh đài bay lên đỉnh bốn phương chỉ thấy một màu xanh mờ mờ, như ngọc bích hiện ra ánh sáng, bốn phía hơi khói mênh mông chầm chậm xoay, giống như đồ vật tiên cảnh.

Từng đạo ánh sáng bắn ra từ bên trong hơi khói, cho dù ở xa xa nhìn cũng sẽ cảm giác thần hồn chấn động một trận, dường như sẽ bị nuốt chửng vào trong đó.

Mà ở bên trên linh đài, thần hồn Đoan Mộc Hoằng trợn mắt nhìn, miệng tụng chân ngôn.

Chương 39.

“Chao ôi!”

Một lời thốt ra, dõi mắt nhìn xuống núi rừng phủ phục bên dưới trông giống như đang yết kiến thần linh.

Chỉ tiếc thay, Khương Thành không hề có cảm xúc gì.

Nhìn thấy lão già này lấy ra linh đài, hắn dường như mới nhớ ra mình cũng là một cao thủ Linh Đài cảnh.

Ngay sau đó, hắn cũng lấy ra Linh đài của bản thân.

Cả bầu trời đột nhiên chuyển sang màu vàng kim, hào quang rực rỡ!

Mà ở nơi hào quang hội tụ, một tòa đài cao màu vàng kim cơ lửng trên không, ánh mặt trời chói chang dường như bị giành lấy khiến người ta không thể nhìn rõ hình dạng rõ ràng của nó.

Chỉ có thể nhìn thấy giống như những dòng sông huyền bí chảy xung quanh Linh Đài, hư ảnh của phi cầm tẩu thú thoáng ẩn thoáng hiện, những âm thanh thần tiên đầy màu sắc, tràn đầy vẻ quyến rũ huyền bí của đại đạo.

Dưới sự soi sáng của linh đài thần phẩm, linh đài của Đoan Mộc Hoằng giống như bị kính chiếu yêu chiếu ra nguyên hình vậy, không còn một tia sáng nào, cũng không còn chút nào bắt mắt.

“Đây!”

“Đây là… linh đài thần phẩm sao?”

“Dựa theo cổ tịch miêu tả, đây chính là linh đài thần phẩm!”

“Không thể nào, không thể nào! Linh đài thần phẩm không phải chỉ là truyền thuyết thôi sao, sao có thể thực sự tồn tại chứ?”

“Ngoài linh đài thần phẩm ra còn có linh đài cấp nào mới có thể áp chế Huyền phẩm tới mức này chứ?”

Các trưởng lão Đoan Mộc gia ở trong đại điện nhìn thấy cảnh tượng này gần như phát điên lên, giống như nhìn thấy một vị thần thật sự xuất hiện.

Thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Thanh Lan phủ ngay cả linh đài thánh phẩm còn không có, còn nói gì đến thần phẩm?

Có thể tưởng tượng được hiện tại Đoan Mộc Hoằng tận mắt nhìn thấy linh đài thần phẩm này sẽ kinh ngạc đến thế nào.

“Ngươi, ngươi…”

“Cái này là giả!”

“Đây là ảo giác, đừng hòng lừa gạt…”

Hắn điên thật rồi, vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ là một con gà Phân Hồn cảnh yếu ớt một chiêu là có thể giết chết, kết quả hiện tại bản thân hắn ngược lại càng giống con gà yếu ớt kia.

Linh đài của hắn đụng phải linh đài của Khương Thành giống như một con gà nhỏ hèn mọn gặp phải đại bàng.

Xoạt!

Lúc linh đài giao đấu, có một sức mạnh của thần hồn vô hình lao qua.

Chỉ trong nháy mắt, thần hồn của Đoan Mộc Hoằng như ngọn nến trong gió, lung lay sắp ngã.

Trên linh đài màu xanh ban đầu kia thế nhưng lại xuất hiện các vết nứt.

Thần hồn của hắn cũng bởi vậy bị tổn thương căn cơ nghiêm trọng.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, Đoan Mộc Hoằng muốn chạy trốn.

Hắn muốn thối lui, chỉ là lúc này, Khương Thành đâu có cho hắn cơ hội.

Linh đài giống như núi Thái Sơn đè phía trên, nghiền nát linh đài màu xanh kia thành từng mảnh, Đoan Mộc Hoằng không còn đứng vững được nữa.

Vụt!

Kiếm chợt lóe, đầu người quay tròn bay lên.

Một thế hệ kiệt xuất của phủ Thanh Lan lại dễ dàng chết ở trong sơn cốc không ai quan tâm.

Nếu như không phải hắn luôn mang Linh khí truyền ảnh theo bên mình, để cho các trưởng lão Đoan Mộc gia nhìn tận mắt, chỉ sợ không ai tin rằng hắn thực sự đã bị giết.

Trong điện lặng như tờ.

Một lúc lâu sau có một giọng nói khóc thét truyền tới.

“Gia chủ… chết rồi????!”

Khương Thành không nghĩ nhiều như vậy, hắn tới giờ thật ra cũng không biết lão già này là ai.

Suy cho cùng hắn tới thế giới này chưa được bao lâu, vẫn còn là tân đệ tử, làm gì mà quen biết nhiều người như vậy.

Dù sao là kẻ địch thì đúng rồi.

Đã từng diệt bốn bang phái, hiện tại hắn xem như khá bình bĩnh và rất thành tạo, lục soát khắp người Đoan Mộc Hoằng, gần như lột luôn cả quần lót của gã này.

“Wow, lông của lão già này nhiều thật đấy!”

“Không ngờ lại có nhiều linh thạch thượng phẩm như vậy!”

“Đây là cái gì? “inh giáp lục giai? Linh kiếm lc giai?”

“Linh Đài cảnh quả nhiên là có máu mặt!”

Kiểm tra một chút, linh thạch trong nhẫn của Đoan Mộc Hoằng đều là linh thạch thượng phẩm, có thể đổi được khoảng 4000 tích phân rồi, còn có mười mấy bình đan dược cho Linh Đài cảnh.

Trừ Linh khí Linh giáp ra còn có Linh phù tứ giai.

Đáng tiếc lúc nãy không kịp dùng.

Ngoài ra, còn có bái pháp những tầng sau của công pháp và kiếm pháp của Đoan Mộc gia, không ngờ rằng đều ở trong chiếc nhẫn này.

Đây là điều đương nhiên, Đoan Mộc Hoằng dù gì cũng là gia chủ của Đoan Mộc gia.

Cái loại tâm pháp khẩu quyết quan trọng này chính là bí mật gia truyền, đương nhiên do gia chủ cất giữ bên mình.

Chỉ là ai có thể nghĩ tới, sẽ có một ngày một mình gia chủ bị giết chết ở một nơi hoang vu bên ngoài.

Sau khi lấy hết tất cả, Thành ca cũng không nén nổi cảm khái, giết chết kẻ địch này, số tích phân đạt được lại có thể so được với việc tiêu diệt một Cực Nguyệt tông.

Các trưởng lão của Đoan Mộc gia nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng chính là Linh khí truyền ảnh bị Khương Thành cho vào nhẫn trữ vật, cũng từ đó cắt đứt liên hệ.

Chỉ là bọn họ không cần đoán cũng biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nghĩ tới cái chết của gia chủ, những thứ cất giữ trên người đều bị cướp sạch, mọi người trong lòng đều đang rỉ máu.

Tuy nhiên không có một ai dám dám kêu gào đi báo thù.

Linh đài thần phẩm, dù là bọn họ lên cũng như cho không.

Bây giờ bọn họ càng lo lắng, sợ Khương Thành ngược lại tìm tới cửa đánh.

“Chúng ta phải làm sao đây?”

“Đoan Mộc gia đã tới giờ phút sinh tử tồn vong!”

Đoan Mộc Trì, Đoan Mộc Hoằng lần lượt bị giết, giờ đây Đoan Mộc gia chỉ còn 2 Linh Đài cảnh.

Những vị trưởng lão giờ đây gấp đến nỗi giống như một con ruồi không đầu, trời muốn sập xuống vậy.

“Đưa những đệ tử ưu tú đi lánh nạn, ngoài ra, liên lạc với Phi Vân Châu bên kia…”

“Muốn nhờ bọn họ giúp đỡ sao?”

“Chỉ sợ họ thừa cơ đục nước béo cò.”

“Vậy cũng còn đỡ hơn là bị diệt môn!”

Nếu Khương Thành biết ở đây xảy ra những màn này nhất định sẽ chết lặng.

Hắn đến giờ còn không biết Đoan Mộc gia ra tay với mình, chuyến đi lần này cũng không nghĩ tới sẽ diệt Đoan Mộc gia.

Mục tiêu của hắn chỉ là Xích Nhật tông, nào ngờ tới chưa kịp đuổi đến thì Đoan Mộc gia đã hỗn loạn trước.

Cuối cùng cũng đến Xích Nhật tông, bên ngoài cửa núi người sớm đã đông nghìn nghịt.

Những người này đều là tu sĩ nhàn rỗi chạy tới xem náo nhiệt.

Dù sao Khương Thành đến đây, hoặc là diệt môn, hoặc là cầu hòa, dù là cái nào cũng sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn tới kết cục của Thanh Lan phủ.

“Đó chính là Khương Thành?”

“Không thể không thừa nhận, hắn thực sự rất đẹp trai!”

“Không phải nói hắn chỉ có Phân Hồn cảnh thôi sao, tại sao ta vừa kiểm tra linh lực của hắn lại thâm sâu như vậy, còn mạnh hơn Phân Hồn cửu trọng rất nhiều?”

“Lẽ nào hắn cũng là cao nhân Linh Đài cảnh?”

“Đó là điều đương nhiên, ta nói cho ngươi biết, ta sớm đã nhìn ra, người có thể tiêu diệt bốn phái làm sao có thể chỉ là Phân Hồn cảnh?”

“Trẻ như vậy mà đã là Linh Đài cảnh? Quả thực là kỳ tài hiếm có!”

Nghe những lời thảo luận này, trong lòng Thành ca càng thêm đắc ý.

Hắn một chút cũng không muốn che giấu tu vi của mình, bởi vì như vậy sẽ không đủ thu hút.

Đói với việc hắn đến, Xích Nhật tông sớm đã có chuẩn bị.

“Hắn thực sự đến một mình?”

Chưởng môn Xích Nhật tông, Quy Viêm chân nhân cảm thấy không thể tin được, đồng thời còn cảm thấy bản thân bị xem thường.

Một mình còn dám xông tới đây, hơn nữa còn gióng trống khua chiêng, có phải là không thèm coi Xích Nhật tông bọn họ ra gì không?

Cảm thấy nơi này là hậu viện nhà mình, có thể tùy ý đi dạo?

“Hắn chắc là đến cầu hòa.”

“Đó là tất nhiên, mặc dù hắn đã tiêu diệt bốn phái, nhưng cho dù là thế lực đằng sau hắn cùng đến, xông vào Xích Nhật tông chúng ta cũng là tự tìm đường chết.”

Mặc dù không biết “thế lực” đằng sau Khương Thành là ai, nhưng bọn họ đều cho rằng khẳng định là mấy môn phái của mấy phủ khác.

Cho dù đối đầu trực tiếp, Xích Nhật tông cũng không sợ bọn họ.

Bọn họ chưa từng thấy Tam Nhãn Hổ, cũng không biết Đoan Mộc Trì và Đoan Mộc Hoằng đều đã bị giết.

Nghĩ rằng nơi này dù gì cũng là sân nhà của Xích Nhật tông, vì vậy một chút cũng không lo lắng.

“Cho dù là cầu hòa cũng phải ra đòn phủ đầu với hắn trước.”

Chương 40.

Quy Viêm chân nhân vẫy vẫy tay, các trưởng lão phía dưới đều lộ ra nụ cười khẩy đầy chế giễu.

“Cho hắn một bài học nhớ đời đi.”

“Cho tất cả mọi người biết, hậu quả của việc đắc tội Xích Nhật tông.”

Bên ngoài có nhiều người đang vây xem như thế, chính là một cơ hội tốt để thể hiện sức mạnh của tông môn.

Khương Thành ở bên ngoài đang muốn bay thẳng vào trong, thình lình trước mặt xuất hiện một cánh cổng khổng lồ đang cháy hừng hực.

Cánh cổng khổng lồ nằm trước sơn môn của Xích Nhật tông, nhìn không thấy lối ra, chỉ có thể nhìn thấy những ngọn lửa đang bùng cháy bên trong.

“Đây là Liệt Diễm Hoàng Tuyền Lộ của Xích Nhật tông, lúc tuyển môn đồ mấy năm trước ta từng nhìn thấy rồi!”

“Đúng vậy, cái này dùng để đánh giá tân đệ tử đó.”

“Đi hết Liệt Diễm Hoàng Tuyền Lộ này, coi như thông qua ải kiểm tra thứ nhất, có thể trở thành đệ tử của tông môn.”

“Con đường này không dễ đi đâu, bên trong cực kỳ nóng, ngọn lửa còn có thể làm tổn thương nội tạng của tu sĩ…”

“Không sao, đối với cao thủ như Khương chưởng môn mà nói, ải kiểm tra đánh giá tân đệ tử không phải là quá dễ hay sao?”

“Cũng đúng.”

Nghe thấy bọn họ bàn luận, Khương Thành mới biết chuyện gì đang xảy ra.

Kiểu gì vậy, đến diệt môn còn phải đi theo trình tự sao?

“Khương Thành, Chưởng môn của bọn ta nói, chỉ cần đi qua được con đường này, ngươi mới có tư cách cầu hòa!”

“Mời!”

Đệ tử trước sơn môn làm tư thế mời, trong mắt đầy khinh miệt.

Với tư cách là bá chủ của Thanh Lan phủ, bọn họ kiêu ngạo quen rồi, cho dù những chiến tích trước đây của Khương Thành có bày ra đó, cũng không thể xóa được cảm giác ưu việt cao cao tại thượng hơn người của họ.

Cầu hòa?

Hắn đây là đến diệt môn đấy có được không hả?

Thành ca bật cười.

Hắn cũng đâu có ngu, làm gì mà không nhìn ra Liệt Diễm Hoàng Tuyền Lộ gì gì đó này là một trận pháp.

Đừng tưởng là dùng để đánh giá đệ tử mới, đợi sau khi vào đó rồi, quy mô của đám lửa trong đó e là không phải ở cái tầm kia nữa rồi, dẫu sao phần lớn các trận pháp đều có thể điều chỉnh để thay đổi sức mạnh.

Đến lúc đó cho dù có thể dựa vào sức mạnh Linh Đài cảnh mà thông qua, nhưng bị lửa thiêu cho bụi bặm đầy đầu đầy mặt, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai cũng bị che mất…

Tội gì?

“Ngươi bảo ta vào là ta phải vào sao?”

“Các ngươi tuổi gì?”

Hắn bĩu môi đầy coi thường, sau đó rút phi kiếm ra.

“To gan!”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Không muốn Phi Tiên môn bị diệt, thì ngoan ngoãn nghe lệnh đi!”

Mấy tên đệ tử đó vừa dứt lời, Thành ca mất kiên nhẫn rút linh kiếm chém tới.

Hắn bây giờ là Linh Đài lục trọng, mấy tên đệ tử này còn chẳng đến Phân Hồn cảnh.

Bịch bịch…

Mười mấy tên đệ tử canh cửa đều ngã xuống.

Cho dù rõ ràng biết Khương Thành từng diệt bốn phái, mấy tán tu ở đó vẫn bị dọa đến mức hồn phi phách tán.

Trời ạ, tên ấy thế mà dám giết thật!

Hắn thật sự đã ra tay với Xích Nhật tông rồi!

Là một tông đứng đầu Thanh Lan phủ, uy danh của Xích Nhật tông được xây dựng cả hàng vạn năm, hoàn toàn không giống với mấy phái như Cực Nguyệt tông.

Đối với tu sĩ có mặt ở đó mà nói, đây rõ ràng là chọc thủng thiên đình rồi.

Thành ca vẫn chưa đã nghiền, sau khi giết hết đám cùi bắp đó trong chớp mắt, lại xông về phía Liệt Diễm Lộ.

Hắn không có ý định vào trận, mà vòng qua bên cạnh, sau đó vung kiếm chém xuống.

Nếu không nhập trận, hắn sẽ không bị ảnh hưởng bởi trận pháp, ngược lại trận pháp còn bị hắn không ngừng phá hoại từ bên ngoài.

Mặc dù không hiểu trận pháp, nhưng trận pháp cũng chống đỡ không nổi sự bắn phá như dội xuống của Linh Đài lục trọng, mấy chỗ quan trọng của trận cuối cùng vẫn bị ảnh hưởng đến.

Nhìn thấy cảnh cổng lửa khổng lồ bắt đầu rung chuyển dữ dội, bên trong xuất hiện một vài vết nứt.

Đá bắn ra tung tóe.

Rầm ầm ầm!

Cánh cổng lớn không ngừng chấn động, phía xa truyền đến tiếng gầm giận dữ của Quy Viêm chân nhân.

“Dừng tay!”

“Tên tặc tử ngươi dám!”

Trưởng lão của Xích Nhật tông tức điên rồi, Liệt Diễm Hoàng Tuyền Lộ là linh trận ngũ giai, là con đường bắt buộc phải đi qua để đánh giá đệ tử, được coi là một báu vật của Xích Nhật tông.

Trận pháp này, có thể giúp bọn họ sàng lọc những thiên tài phù hợp với linh lực hệ hỏa.

Một khi bị hủy mất, thì đó chính là một tổn thất vô cùng to lớn.

Rầm!

Theo tiếng động kinh trời cuối cùng ấy, cả bầu trời bùng cháy, cánh cổng khổng lồ biến mất trong không trung.

Leng keng!

Một cái bàn trận vỡ nát rơi xuống, nảy lên tại chỗ mấy lần, cuối cùng xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Đó chính là mắt trận của trận pháp, xem mức độ hỏng hóc, thì không thể sửa chữa phục hồi được nữa rồi.

“Ngươi, đây chính là việc tốt mà ngươi làm đó!”

“Phi Tiên môn xong đời rồi, triệt để toi đời rồi!”

“Con đường cầu hòa bị chính ngươi hủy mất rồi!”

Các trưởng lão không quan tâm đến việc có cả đống quần chúng đang vây xem, tức đến mức giậm chân.

Quy Viêm chân nhân phẫn nộ cực điểm, tức đến mức bật cười.

“Nói đi, ngươi muốn chết thế nào?”

Hắn rút luôn linh đài và phi kiếm ra, khí thế của Linh Đài lục trọng tỏa ra khắp toàn thân, làm cho đám tu sĩ vây xem ở phía xa nháo nháo bỏ chạy, căn bản không có cách nào đứng ở chỗ đó nữa.

Phản ứng của hắn, khiến Khương Thành vô cùng hài lòng, hài lòng đến mức mừng không kể xiết.

Diệt nhiều tông môn như thế, đây là lần đầu tiên có người hỏi hắn muốn chết thế nào, chứ không phải lề mà lề mề không dám ra tay, cứ nhất định phải đợi hắn chủ động xông lên.

Hơn nữa, còn để cho hắn tự chọn xem được phục vụ kiểu gì.

Vị chưởng môn này thật là nhiệt tình nha, được lắm được lắm.

"Ta muốn chết càng nhanh càng tốt." Hắn vô cùng thành khẩn nêu ra yêu cầu.

Chỉ đáng tiếc, lời này lọt vào tai Quy Viêm chân nhân, lại chính là một lời châm biếm vô cùng cay độc.

Soạt!

Ánh kiếm vạn trượng chính là câu trả lời của hắn!

Trong chớp mắt, phía trước đã bị một biển lửa bao trùm.

Hàng nghìn hàng vạn những tán tu không kịp chạy trốn bị nhấn chìm trong đó, ngay lập tức bị thiêu thành tàn tro.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Linh Đài huyền phẩm đó càng giống như hung khí tìm linh kiến hồn, cho dù không đi xem, tất cả những người có mặt ở đó đều cảm thấy từng trận da đầu tê dại, như thể bị dã thú nhìn chằm chằm.

Thành ca lại chẳng có áp lực gì, hắn xông lên nghênh tiếp như thể đó là lẽ đương nhiên.

Một khi hệ thống nhận định hắn chiến đấu một cách tiêu cực, sẽ coi như hắn muốn tự sát.

Cho nên trước khi bị giết, hắn phải làm bộ làm tịch chút, chiến đấu vẫn là không thể thiếu được.

Kiếm pháp vừa xuất ra, Quy Viêm chân nhân đã trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Đây không phải là U Tuyền Phong Diễm Kiếm của Đoan Mộc gia sao?

Đây không phải là tâm quyết của Đoan Mộc gia sao?

“Nghiệp chướng, sau lưng ngươi hóa ra là đám tặc tử Đoan Mộc gia!”

Đoan Mộc gia và Xích Nhật tông là kẻ thù truyền kiếp, vừa nhìn thấy kiếm pháp này, những trưởng lão xung quanh khác càng tức giận hơn.

“Quả nhiên vừa bắt đầu đã nhằm vào Xích Nhật tông bọn ta mà đến!”

“Tiêu diệt hắn, sau đó tiêu diệt Đoan Mộc gia!”

“Bắt bọn họ giải thích rõ ràng!”

Bọn họ còn đang bận rộn gầm gừ tức giận, ngay sau đó tất cả giống như bị bóp chặt cổ, lời nói đều bị nuốt trở lại.

Vũ khí làm màu xịn sò nhất của Thành ca — linh đài thần phẩm xuất hiện.

Linh Đài này vừa xuất hiện, Quy Viêm chân nhân hoài nghi cuộc sống luôn.

Linh Đài màu xanh của hắn giống như tảng băng được ngọn lửa hừng hực chiếu sáng, căn bản không có cách nào chống lại, thần thức bị ổn hại nghiêm trọng.

Chuyện này sao có thể xảy ra được?

Tên tiểu tử này sao lại có linh đài thần phẩm?

Là thần phẩm đó!

Sao Đoan Mộc gia lại nỡ phái một người không kẻ nào bì được như vậy đi làm mồi nhử cơ chứ?

Hắn nghĩ không ra, hắn chỉ biết mình xong đời rồi.

Khương Thành ở phía đối diện, thật ra bây giờ hắn cũng đang rất sầu não.

Hắn dần dần phát hiện ra một chuyện, Quy Viêm chân nhân này không giết được hắn.

Lão già này mặc dù rất nhiệt tình đến giết hắn, nhưng không đủ mạnh, khác gì vô tác dụng, cứ đánh tiếp thế này, ngược lại còn bị hắn giết mất ấy chứ.

Chương 41.

Mặc dù sớm hay muộn thì hắn cuối cùng cũng phải giết chết Quy Viêm chân nhân, không xung đột với việc diệt môn. Nhưng nếu bây giờ giết chết Quy Viêm chân nhân, rồi lại giết thêm vài vị trưởng lão nữa thì chưa biết chừng những người khác sẽ trực tiếp trốn chạy.

Liên quan đến kẻ thù thì nhổ cỏ phải nhổ tận gốc!

Nếu không thì về sau bọn họ kèm nén hận thù canh giữ ở Phi Tiên môn, đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn ra ngoài sẽ bị bọn hắn núp lùm phục kích thì không ổn.

Lại không thể dồn toàn lực, phải làm sao đây?

May mà Quy Viêm chân nhân rất am hiểu lòng người, rất nhanh đã giải quyết được tình cảnh khốn đốn của hắn.

Đối với loại ma đầu tặc tử tội ác chồng chất này không cần nói đạo nghĩa gì hết, tất cả xông lên bao vây tiêu diệt hắn!

Hắn vung tay lên, tất cả trưởng lão của Xích Nhật tông đều xông lên chiến đấu.

Xích Nhật tông có đầy đủ 6 vị trưởng lão Linh Đài cảnh, mặc dù lần trước Phí Đồng Trụ bị giết rồi thì hiện tại vẫn còn 5 người.

Thêm vào đó là hơn hai trăm vị trưởng lão Phân Hồn cảnh và đệ tử chân truyền, thế nên thế trận vô cùng khổng lồ.

Bọn họ vừa lên thì Thành ca lập tức cảm nhận được hương vị tuyệt vời của chết chóc.

Đm cái cảm giác này!

Có điều tuyệt phẩm linh đài này cũng quá lợi hại rồi.

Dù rằng bị vây đánh nhưng trong chốc lát hắn vẫn chưa chết.

Dưới sự công kích của Phân Hồn cảnh thì Linh Đài lục trọng hiện tại của hắn hoàn toàn không thể bỏ mạng được.

Vài vị trưởng lão Linh Đài kia không dám tiến sát quá mức bởi Linh đài một khi tiếp cận sẽ khiến cho thần hồn không ổn định.

Đánh đánh đánh, vậy mà hắn lại mở ra cuộc chiến đẫm màu giữa các vị thần.

Một vị lại một vị trưởng lão Phân Hồn cảnh bị hắn tiện tay giết, các vị trưởng lão Linh Đài cũng thua liên tiếp.

Thành ca khóc không ra nước mắt, hắn không muốn mệt như vậy.

Nhớ lại hồi trước tiêu diệt tứ môn phái vô cùng đơn giản, chỉ cần một thẻ triệu hồi, nghĩ ngơi một chút là Tam Nhãn Hổ đã hoàn thành rồi.

Hắn không cần phải dùng sức lực gì hết, chỉ cần xem đại lão thể hiện rồi sau đó đi thu chiến lợi phẩm là được rồi.

Bây giờ đã đánh được một khắc rồi, hắn cũng bị công kích hàng trăm lần rồi, vẫn chưa chết.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì bao giờ những đau khổ này mới kết thúc đây?

Chẳng lẽ thực lực của hắn mạnh lên cũng là sai sao?

Lúc trước có bao nhiêu vui mừng khi lên được Linh Đài lục trọng thì bây giờ đều mất sạch, hắn ước bản thân giờ chỉ là một tên Tôi Thể cảnh cặn bã, đâm một nhát là chết.

Nói như vậy thì hắn sẽ không chiến thắng như này đi?

Thật sự dựa vào năng lực của mình để lật đổ một môn phái? Hay dựa vào tuyệt phẩm linh đài sáng lấp lánh?

Nghĩ như vậy, có vẻ… cũng rất oai phong đấy!

Không chừng tương lai mọi người sẽ loan truyền truyền thuyết về Khương chưởng môn sức mạnh thần kỳ, uy lực hơn người, đơn phương độc mã thất xuất thất tiến mở ra đường máu, san phẳng Xích Nhật tông.

Tưởng tượng một lúc, lặng lẽ thay đổi suy nghĩ.

Hắn bắt đầu hối hận vì đã liều chết thâm nhập vào sâu bên trong, hiện tại đã xông vào sâu bên trong sơn môn của kẻ địch, những tán tu còn sót lại ở phía trước đều không dám tiến lại gần.

Không có một ai đến ghi lại trận chiến đầy sóng gió này, quả thực là không trọn vẹn.

“Hắn tiến vào khu vực bên trong rồi!”

“Khai trận!”

Tiếng hô của Quy Viêm chân nhân bất ngờ truyền ra.

Trong trận chiến hồi nãy, thực ra hắn đã cố ý dẫn dụ Khương Thành thâm nhập vào bên trong.

Một khi tiến vào thì đã có Hộ tông đại trận vây xung quanh rồi.

Trong nháy mắt, Hộ tông đại trận của Xích Nhật tông đã bắt đầu mở ra, tất cả các phong các đường của linh trận đều sáng hết lên.

Khương Thành vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị đại trận tấn công từ tầm xa.

Đại trận của Xích Nhật tông là đại trận lục giai, tập hợp một lực lượng khổng lồ các linh mạch, là thứ mà khó có một tu sĩ nào sánh kịp.

Cho dù là Thiên Mệnh cảnh bước vào thì cũng đều sẽ bị thương.

Tuy rằng tuyệt phẩm linh đài rất mạnh nhưng không tránh khỏi thương tổn thần hồn, cũng không ngăn nổi loại đại trận yêu thuật giết người này làm bị thương, nói gì đến Khương Thành vẫn chỉ là là Linh Đài cảnh.

Đối mặt với lửa trời vô tận cùng dung nham ùn ùn kéo đến, hắn vốn bị tiêu hao linh lực một cách nghiêm trọng không có cách nào có thể ngăn cản, cuối cùng bị thiêu tới mức tro cũng không còn.

Đại trận ngừng lại, Xích Nhật tông từ sớm bị phá hủy đến mức không ra gì cũng bình tĩnh lại.

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn lại, mới vừa nãy Khương Thành quá dũng mãnh rồi.

Thần chắn giết thần, phật chắn giết phật, suýt chút nữa bị bọn họ rơi vào tuyệt vọng rồi.

Nếu không phải có đại trận thì không biết còn có bao nhiêu người nữa bị giết.

Mãi đến lúc đã xác định được rằng hắn đã chết rồi thì họ mối thở ra một hơi.

Quy Viêm chân nhân lau đi vết máu trên cơ thể, nhìn mặt đất bị tàn phá tràn ngập thi thể, hắn thực sự không vui nổi.

Tổn thất quá lớn, trận chiến vừa nãy chỉ kéo dài một khắc nhưng Xích Nhật tông lại phải trả giá hơn ngàn mạng người tử vong và bị thương.

“Khương Thành đáng chết!”

Đôi mắt hắn đỏ ngầu, máu rỉ ra từ hàm răng đang nghiến chặt.

“Đoan Mộc thế gia đáng chết, nợ máu phải trả bằng máu!”

“Còn có Phi Tiên môn!”

“Giết! Giết! Giétttttttttttt!”

Những môn nhân còn lại gầm lên giống bầy sói hung tàn, thề rằng sẽ róc thịt quân thù.

Khương Thành đang ở trong trạng thái hồn phách nhìn bọn họ mà không biết nói gì cho phải.

Rõ ràng là do hắn tự mình tấn công Xích Nhật tông, vậy mà chẳng hiểu sao bọn họ cư nhiên lại đổ oán hận lên đầu Đoan Mộc thế gia.

Nếu như Khương Thành xuyên qua là một hình mẫu khác thì hắn nhất định sẽ xe chỉ luồn kim, châm thêm dầu vào lửa, làm cho hai bên thế lực to lớn này cắn lẫn nhau, lưỡng bại câu thương, cuối cùng hắn làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng vấn đề là hắn bây giờ căn bản không cần phiền phức như vậy.

Dù sao thì cũng có hệ thống bất bại ở đây, bản thân tự ra tay, trực tiếp tấn công trái lại càng có hiệu quả hơn.

Không ngoài dự đoán âm thanh từ hệ thống vang lên.

“Ting, ký chủ đã bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch…”

Theo ý của Khương Thành, đối mặt với đội hình đại trần hàng vạn người này thì lựa chọn tốt nhất là hệ thống triệu hồi Tam Nhãn Hổ đến.

Cho dù mỗi lần nó đều không nguyện ý đến nhưng trước mặt thì đó không phải là phương án tốt nhất hay sao?

Chẳng nhẽ hệ thống sẽ trực tiếp thăng cấp cho hắn lên Thiên Mệnh cảnh sao?

“Ting, tư thế chiến đấu oai hùng trong trận chiến đẫm máu của ký chủ làm cảm động linh hồn chiến đấu của nhóm quỷ Cửu U, nhận được một lần Chiến Hồn Chi Lực của hắn, thời gian kéo dài ba phút.

“Trong vòng 3 phút, bất cứ lần nào ký chủ công kích thì lực sát thương đều tăng lên 50 lần, lực phòng ngự tăng lên 10 lần!”

Cái gì?

Cái gì Chiến Hồn Chi Lực?

Khương Thành hoàn toàn chưa từng nghe nói đến, cấp bậc chiến hồn cách năng lực của hắn quá xa rồi, chưa đạt đến Thánh cảnh thì chưa tiếp xúc đến.

Nhưng mà, hắn làm cảm động linh hồn chiến đấu của Cửu U quỷ là thế nào đây?

Hắn đây thực chất chỉ muốn làm màu thôi, hoàn toàn không có khí phách hào hùng bi tráng đâu!

Nhưng mà kết quả như vậy cũng tốt.

Bởi vì giả vờ quá khó để giống thực tế, bây giờ lại có được thời gian 3 phút giả vờ hình tượng cường mạnh.

“Ting, ký chủ hồi sinh!”

Tia sáng lóe lên, Thành ca hồi sinh tại chỗ.

Mặc quần áo lên người, hắn cảm thấy toàn thân bùng nổ tràn đầy sức mạnh.

Mặc kệ phía trước Quy Viêm chân nhân và đám môn nhân Xích Nhật tông kinh ngạc như thế nào, hắn đã trực tiếp cầm kiếm xông lên giết.

"Ngươi, sao ngươi…."

Tại sao hắn vẫn chưa chết à?

Không có thời gian giải thích rồi, hắn chỉ có 3 phút thôi!

Chậm trễ thời gian thì chẳng phải hắn sẽ bị đánh về nguyên hình, rồi lại bị giết sao?

Khương Thành không thể xác định được hệ thống đưa ra bao nhiêu cách để giành chiến thắng, nếu hắn không nắm chắc cơ hội thì sẽ có kết cục như thế nào đây.

Vùuuu, linh kiếm vung lên.

Phía trước hỗn loạn nổi lên một cơn sóng thần cuồn cuộn.

Vốn dĩ hắn là Linh Đài lục trọng, hiện tại lực tấn công đột nhiên tăng lên 50 lần, những đợt sóng hắn gây ra đã trực tiếp vượt qua Thiên Mệnh cảnh rồi.

Quy Viêm chân nhân ở phía đối diện không kịp thốt ra một tiếng, hắn chỉ cảm thấy rằng bản thân mình giống như một miếng ván trong cơn gió lốc, hoàn toàn không thể chống đỡ trước sức tàn phá của cơn lốc khổng lồ này.

Một đao vụt đến, Quy Viêm chân nhân bị nghiền nát tại chỗ.

Đúng vậy, là nát vụn.

Sức mạnh của kiếm khí này quá kinh khủng.

Chương 42.

Vốn Khương Thành muốn thi triển U Tuyền Phong Diễm Kiếm, kết quả bởi vì sức lực quá mạnh, không thể thi triển được, cuối cùng chỉ có thể chém một đao.

Nhưng khi chém xuống một đao này, không chỉ mục tiêu ban đầu là Quy Viêm chân nhân mà hàng ngàn đệ tử trong phạm vi bị kiếm ảnh bao phủ đều đều bị giết cùng một lúc.

Cùng lúc lướt qua, giống như cơn gió mạnh thổi qua bãi cỏ, tất cả cỏ dại đều đồng loạt đổ xuống.

“Khônggggggggggggggg”

Một vài vị trưởng lão nhanh chân đã chạy về phía xa, giữ được một mạng.

Nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình.

Loại sức mạnh này, sao có thể chứ?

Đúng lúc này đại trận tấn công kẻ địch lại một lần nữa tự mở ra.

Nhưng mà lần này mới mở ra nửa chừng đại trận tấn công thì lại bị Khương Thành một đao chém trở về.

Ầm ầm ầm!

Các dãy núi phía xa liên tiếp sụt lở, âm thanh không ngừng vang lên trong không trung, cả bầu trời tràn ngập ánh kiếm và ánh lửa.

Theo sau đó, Hộ tông đại trận cũng dừng lại.

Lần này không phải bởi vì đã giết chết mục tiêu nên dừng lại, mà bởi vì bị Khương Thành một đao hủy diệt rồi.

Rầmmm!

Do lực tấn công quá mạnh, linh kiếm lục giai trong tay hắn không chịu sự ma sát của lượng linh lực khổng lồ mà vỡ thành từng mảnh.

“Chạy!!”

“Chạy mau!”

Các trưởng lão và môn nhân còn sống sót không dám ở lại chỗ này, điên cuồng chạy trốn.

Tiếc rằng đã muộn rồi.

Linh đài thần phẩm một lần nữa đánh ra, lần này sức mạnh tăng lên 50 lần!

Không đợi Khương Thành tung ra tuyệt kỹ của linh đài tứ trọng, tất cả mọi người vô hình chung đều bị cái chùy khổng lồ đập vào đầu, rơi từ trên cao xuống.

Còn sau khi hắn thi triển tuyệt phẩm linh đài…

Tuyệt phẩm linh đài giống như mở ra một bữa tiệc nơi âm phủ, thần hồn của tất cả mọi người trong Xích Nhật tông đều bị nghiền nát, không có một chút hơi thở.

Thời gian không đến một phút, toàn bộ Xích Nhật tông đều bị diệt sạch, chỉ còn mỗi hắn sống sót.

Điều này không hiểu sao khiến hắn cảm thấy có chút cô đơn.

Cách giành chiến thắng của hệ thống quả thật quá mạnh rồi, thậm chí đến hắn còn bị giật mình kinh ngạc.

Nghĩ đến chính mình vẫn còn thời gian hai phút để ra vẻ đại lão, nếu lãng phí thì quá đáng tiếc, căn cứ theo truyền thống tốt đẹp không được lãng phí, Thành ca quyết định phải sử dụng thật tốt.

Vì thế mà hắn không nhặt chiến lợi phẩm mà quay trở lại sơn môn của Xích Nhật tông.

Tốc độ hiện tại của hắn cũng nhanh hơn lúc trước mười mấy lần, nháy mắt đã đến được vùng trời phía trên đỉnh đầu các tán tu phía bên ngoài.

Bên ngoài lúc này cũng là một cảnh máu chảy thành sông, gần mười ngàn tu sĩ xem náo nhiệt đều bị giết ở đây.

Có điều việc này không phải do Khương Thành gây ra, mà là do Quy Viêm chân nhân trong một lần tấn công làm ảnh hưởng đến người vô tội.

Ngoài ra, còn có rất nhiều tu sĩ vội vã chạy trốn khỏi nơi này.

Hiện trường hỗn loạn, lúc Khương Thành bay trên không trung lập tức thu hút sự chú ý của người người may mắn còn sống sót.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chẳng lẽ Khương chưởng môn bị đánh đuổi ra ngoài?

“Xích Nhật tông đáng chết này quá hung ác rồi, chúng ta còn chưa tiến vào sơn môn của bọn họ, đúng là giết người vô tội vạ mà!”

“Ngươi nói ít thôi, đây là địa bàn của Xích Nhật tông…”

“Mọi người yên tâm, Xích Nhật tông không thể gây ra tội ác nữa rồi!”

Khương Thành giơ cao kiếm, linh lực dồn xuống, giọng nói hùng hồn truyền xa hàng trăm dặm.

“Bản chưởng môn vừa nãy đã tiêu diệt sạch Xích Nhật tông rồi!”

Tiếng nói không ngừng vang dội giữa núi rừng, vang vọng mãi trong tai mọi người.

Cái gì?

Xích Nhật tông bị diệt rồi?

Nhanh như vậy?

Đó là đại bá chủ chiếm giữ Thanh lan phủ hàng vạn năm đó!!!!!!!!!!

Không thể nào???

Cho dù lúc trước ở phía ngoài sơn môn đã trông thấy sức mạnh tuyệt phẩm linh đài của Khương Thành nhưng đối với mọi người mà nói thì việc này quá khó tin rồi.

Hự!

Trường kiếm vung thẳng xuống vùng rừng núi dài hoang vắng không người dài hàng vạn dặm phía trước.

Ngay sau đó tất cả mọi người đều trông thấy một luồng ánh kiếm bao phủ toàn bộ bầu trời phóng ra cuồn cuộn!

Ầm!!!!!!!!!!!!!

Ầm ầm ầm!

Phía trong dãy núi ngàn dặm không ngừng vang lên những tiếng ầm ầm.

Khói lửa bay thẳng lên trời, ở chỗ này cũng có thể cảm nhận được thanh thế to lớn, hoàn toàn là một hồi long trời lở đất.

Rất nhiều tu sĩ không nhịn được nữa bay lên trời cao, lúc nhìn xuống dưới suýt thì bị doạ đến mức rơi xuống.

Ngay lập tức nhìn thấy phía trong dãy núi mở ra một con đường thẳng tắp, rộng trăm dặm, xuyên qua dãy núi hàng ngàn

dặm, nhất thời không nhìn thấy điểm cuối.

Cái này…

Có thể là việc do con người làm ra được sao?

Rõ ràng là uy lực hơn người!!!

Lại nhìn Khương Thành, thu kiếm đứng yên trên không trung, dáng vẻ không nói một lời còn hơn vạn lời nói.

Không cần giải thích nữa, có thực lực như vậy, tiêu diệt Xích Nhật tông không phải là chuyện nhỏ sao?

“Khương chưởng môn uy lực thần kỳ!”

“Khương chưởng môn là thần tiên giáng thế!”

“Đa tạ Khương chưởng môn đã diệt trừ Xích Nhật tông, giúp chúng ta báo thù!”

Những tán tu có mặt ở đây nhận một đòn phá vỡ nhận thức, hoàn toàn thán phục, thậm chí nhiều người còn quỳ xuống và dập đầu tại chỗ.

Trong mắt của họ, Khương Thành không khác gì với các vị thần trong truyền thuyết rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Thành ca vô cùng hài lòng, mong muốn làm màu có được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Màn phô diễn như vậy thì chắc về sau sẽ chẳng có ai nghi ngờ rằng hắn vẫn là một chú gà yếu ớt Phân Hồn cảnh nữa đâu nhỉ?

Huống hồ việc này coi như là giúp Phi Tiên môn phô trương thanh thế đi.

Không phải lúc trước có nhiều người coi thường, không thèm gia nhập Phi Tiên môn sao?

Bây giờ thì sẽ không còn nữa nhỉ?

Nghĩ tới vẫn còn chưa nhặt chiến lợi phẩm, hơn nữa thời gian làm màu cũng sắp hết, không thể tiếp tục đợt tấn công như vậy nữa, Thành ca vội vàng bắt mây quay trở lại bên trong Xích Nhật tông.

“Ting, ký chủ nhận được 1362 điểm tích phân.”

Cái gì?

Tình huống gì vậy?

Còn chưa bắt đầu nhặt nữa mà, sao lại được điểm tích phân rồi.

Mở hệ thống ra nhìn bản ghi chép thì hắn mới hiểu ra.

Vừa nãy giáng kiếm như thần, bên trong chỗ đó có hàng vạn tu sĩ, có hơn ba ngàn người bởi vì quá sùng bái hắn, vậy mà trong lòng nguyện trung thành với hắn.

Cho dù bọn họ chưa gia nhập Phi Tiên môn nhưng đối với hệ thống mà nói, thì bọn họ cũng là người của hắn rồi.

Vậy nên có điểm tích phân khen thưởng là điều đương nhiên.

Chỉ là bởi vì thực lực của đa số mọi người đều quá yếu, thiên phú không cao, vậy cho nên điểm tích phân của ba ngàn người gộp lại cũng chỉ có hơn một ngàn điểm.

Có điều, đây vẫn là niềm vui bất ngờ.

Thành ca suy nghĩ một cách nhanh nhạy, hệ thống là muốn cổ vũ hắn làm màu nhiều hơn đây mà.

Huống chi ký chủ đạt được uy tín và danh vọng càng cao thì đối với mục tiêu của hệ thống là thống nhất tam giới cũng sẽ có lợi.

Đáng tiếc rằng hết Chiến Hồn Chi Lực rồi, bây giờ thực lực hồi phục như ban đầu, nếu không thì hắn đã đi khoe khắp nơi rồi.

Tài nguyên của Xích Nhật tông còn nhiều hơn một tầng so với Cực Nguyệt tông, ngay cả Khương Thành còn cảm thấy sáng lóa hết cả mắt.

Sau khi giữ lại một số vật phẩm chất lượng cao, hắn đổi toàn bộ trang bị linh đan tạm thời không dùng đến lấy điểm tích phân.

Lần đổi này thu được 55048 điểm tích phân.

Linh mạch của Xích Nhật tông còn cao hơn một bậc, là linh mạch tam giai, có thể trực tiếp đổi lấy 20000 điểm.

Một chuyến đến Xích Nhật tông, cuối cùng kiếm được 75 048 điểm tích phân, gấp mười mấy lần so với Cực nguyệt tông.

Điều này làm Khương Thành vui mừng khôn xiết, hắn biết rằng tài nguyên của Xích Nhật tông rất phong phú, nhưng không ngờ lại nhiều đến mức này.

Nghĩ đến số tích phân hắn giành được lúc trước, cộng lại đã hơn tám vạn điểm rồi, khoảng cách mười vạn được thăng cấp sẽ ở trong tầm tay.

Chương 43.

Sau khi hết bận, hắn mới bay lên không trung, lên đường trở về Phi Tiên môn.

Còn một lần hồi sinh, tại sao hắn lại không tiếp tục tấn công Đoan Mộc thế gia?

Vì đến tận bây giờ, hắn vẫn không biết thân phận thực sự của Đoan Mộc thế gia cũng không biết U Tuyền Phong Diễm Kiếm là võ công độc nhất của Đoan Mộc thế gia. Thậm chí, hắn còn không biết chính Đoan Mộc thế gia là người đã công kích hắn hai lần khi nãy.

Cho dù Đoan Mộc Trì có gây hấn với hắn một lần nhưng hắn cũng đã bị giết chết.

Khương Thành nghĩ việc này cũng coi như đã được tính toán xong.

Ít nhất là ở trước mắt, hắn không có hận ý gì lớn đối với Đoan Mộc thế gia.

Đang bay giữa không trung, hắn chợt nhớ đến một việc.

Gần đây, dường như hắn nghe thấy có rất nhiều người nói sau khi diệt môn xong, mình quá mức tham lam, cướp hết tất cả vật tư, thậm chí ngay cả một khối linh thạch cũng không lưu lại cho người khác.

Đến mức độ mà bên ngoài tiếng oán than dậy đất. Việc này ảnh hưởng vô cùng đến danh dự của chính mình.

Là một ông trùm thích làm màu, Thành ca vẫn rất quan tâm đến thái độ đánh giá của mọi người.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, hắn quyết định lấy ra một chút, cứu vớt lại hình tượng của mình.

Vì thế, tìm kiếm một hồi lâu trong nhẫn trữ vật, lấy ra một khối linh thạch hạ phẩm, ném lên quảng trường nay đã trở thành phế tích.

Lại rối rắm một lúc, cuối cùng lại lấy ra hai khối linh thạch trung phẩm.

Đây đã là toàn bộ hàng tồn của hắn, những thứ còn lại toàn bộ đều là linh thạch thượng phẩm, đương nhiên là không thể đem cho rồi.

Tựa hồ cảm thấy trên mặt đất có quá nhiều đá, sẽ dễ bị người khác bỏ qua, hắn lại nhấc ba khối linh thạch lên, trân trọng đặt trên chiếc bàn dài ở trước chính điện của quảng trường.

Như vậy khi những vị tán tu kia đi vào, liếc mắt cũng có thể thấy được.

Đến lúc đó, họ sẽ biết được Khương chưởng môn rất hào phóng, còn cố ý để lại "bao lì xì" cho bọn họ.

Nhập gia tuỳ tục mà, Thành ca là người từng trải, quy tắc này đương nhiên phải hiểu.

Làm xong, hắn mới nhẹ nhàng bay lên, giấu đi thân phận và danh tính của mình.

Bay ra không xa đã nhìn thấy hẻm núi bị một kiếm của mình chém ra ngàn dặm.

Nói thật, hắn coi như là mở ra một con đường, làm cho giao thông của khu vực này trước kia bị dãy núi ngăn trở nay trở nên tiện lợi hơn.

Tuy rằng, ý định ban đầu của hắn không phải vậy.

Nhìn thấy kiệt tác của mình, Thành ca cảm thấy rất có thành tựu.

"Ồ, sao lại cảm thấy ở đây có một cỗ khí tức quen thuộc nhỉ?"

"A Hoàng tới rồi à?"

Hắn vô cùng nhạy cảm với khí tức của mảnh vỡ Thế Giới Chi Tâm. Lúc trước vì để chinh phục A Hoàng, hắn đã chết một

lần. Về sau, hệ thống cho hắn khí tức tương tự như của bản nguyên.

Khí tức xem như khá giống nhau, cũng vì nguyên nhân này, A Hoàng mới có thể nhận hắn làm chủ.

Mà hiện tại, hắn lại cảm nhận được loại khí tức tương tự ở đây.

Bấm vào kỹ năng nhìn rõ mọi vật, rất nhanh, ở phía dưới trên con đường vừa được hắn mở ra, xuất hiện một dấu chấm than màu vàng.

"Mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm…."

"Đúng là nó rồi!"

Khương Thành vui mừng khôn xiết, vật này vô cùng quý giá, nhìn vào sự lợi hại của A Hoàng cũng đủ biết.

Mấu chốt là vật này rất hiếm, muốn tìm hoàn toàn phải dựa vào may mắn.

"Nhất định là do ta hào phóng đưa lì xì, hào phóng như thế nên Thiên Đạo mới ban thưởng cho vật này để bồi thường?"

Ỷ vào việc còn một lần hồi sinh nên hắn nói chuyện căn bản là không sợ bị thiên lôi đánh.

Sau một hồi đào bới, hắn đào ra một mảnh thuỷ tinh thể chỉ lớn bằng ngón tay đang sáng lấp lánh.

Đặt nó ở lòng bàn tay, mảnh nhỏ bay lơ lửng, không chạm được đến trời cũng không chạm xuống mặt đất, quả nhiên là vật thần kỳ.

"Mảnh vỡ này chưa hình thành ý thức tự chủ sao?"

Có được nó mà hoàn toàn không tốn chút công sức nào cả.

"Thôi bỏ đi, mang về cho A Hoàng xem sẽ biết."

Mãi cho đến khi hắn rời đi được nửa canh giờ, Xích Nhật tông cũng nghênh đón những vị khách mới đến - những tán tu bên ngoài. Không chỉ có bọn họ mà còn có một số người từ khu vực xung quanh biết tin cũng chạy tới.

Lần này, bọn họ thực ra cũng không có bất kỳ hy vọng gì. Dù sao trước đó, sau khi bốn phái kia bị diệt, cũng chẳng ai mò được chỗ tốt nào.

“Theo phong cách của Khương chưởng môn, lần này, chuyến đi của chúng ta chắc chắn lại là một chuyến vô ích.”

“Haizz, thử một lần cũng không mất gì!”

“Ngươi vậy là không biết rồi. Khương Thành kia không biết sử dụng pháp thuật gì, vậy mà ngay cả một khối linh thạch cũng không thoát được bàn tay của hắn, quả thật là thần kỳ mà.”

“Giải tán đi thôi! Về thôi!”

Sau khi tiến vào, tất cả mọi người trừ việc bị chấn động bởi xác chết đầy đất ra còn vô cùng tức giận đến mức âm thầm mắng thô tục khi nhìn thấy chẳng còn gì xót lại ngoài bãi đất trống.

Hận không thể nguyền rủa Khương Thành một trăm lần.

“A, nơi này vẫn còn….”

“Cái gì?”

“Còn có bảo vật dư lại?”

“Ha ha, Khương Thành vậy mà lại bỏ xót? Hắn cũng có ngày này sao?”

“Bảo vật gì?”

“Mặc kệ là bảo vật gì, tất cả đều thuộc về ta.”

“Tránh ra cho lão phu, bảo vật này là của Thiên Mãnh bang chúng ta.”

“Ngươi là ai? Cút ngay!”

“Bỏ bảo vật xuống!”

“Được rồi, được rồi. Các ngươi đừng cãi nhau nữa, người nào muốn thì cầm đi đi.”

Tên tu sĩ phát hiện ra “bảo vật” đầu tiên, khuôn mặt hắn không còn gì để nói, chỉ vào ba viên linh thạch trên bàn.

Không khí bỗng chốc trở nên yên tĩnh đến lạ.

Nhóm người trước đó ngươi tranh ta đoạt lại thấy xấu hổ vô cùng. Bọn họ lúc đầu còn tưởng tìm được bảo bối gì, ai ngờ lại chỉ là ba viên linh thạch.

Một cái trong số đó lại còn là hạ phẩm….

Bọn họ thiếu chút nữa chỉ vì ba viên linh thạch mà ra tay đánh nhau, tạo ra cảnh tượng máu chảy thành sông.

“Ta đậu móe nhà hắn chứ, đồ vắt cổ chày ra nước!”

“Hắn có ý gì?”

“Cố ý để lại ba viên linh thạch để làm nhục chúng ta sao?”

“Ta không lẽ còn thiếu loại phế phẩm này?”

“Đừng nói lung tung! Khương chưởng môn thần thông quảng đại như thế, chỉ sợ lời nói vừa nãy của ngươi đã bị hắn nghe được.”

“Đúng vậy, làm nhục ngươi thì sao? Nếu không chịu được thì đến Phi Tiên môn tìm hắn tính sổ đi!”

Những vị tu sĩ trước đây sùng bái Khương Thành cũng mở miệng nói lại.

“Khương chưởng môn để lại ba viên linh thạch nhất định có dụng ý của hắn.”

Có người gật đầu đồng ý: “Ta thấy, ta thấy ba viên linh thạch này đại diện cho tam tài Thiên Địa Nhân. Một khi hiểu được huyền ảo trong đó, nhất định trong tương lai, tu vi của chúng ta sẽ tăng tiến rất nhanh.”

“Sai rồi. Ta thấy nó đại biểu cho tam quang Nhật Nguyệt Tinh.”

“Một nhỏ hai lớn. Đây có phải là ý lưỡng mạch hội tụ ở khí hải?”

Trong nhất thời, hiện trường vậy mà biến thành đại hội thảo luận tu đạo.

Nếu mà đương sự Khương Thành nhìn thấy như vậy cũng sẽ cảm thấy hoang mang.

Lúc này, bên trong Phi Tiên môn, Tam Nhẫn Hổ nằm ở ghế mềm, hưởng thụ chúng đệ tử nịnh nọt mình.

Được hầu hạ ăn ngon uống say, thậm chí nó bắt đầu cảm thấy, cái nơi tồi tàn này còn khá tốt.

“Hổ gia, ngươi nói khi chưởng môn gặp nguy hiểm sẽ triệu hoán ngươi, sao đến bây giờ cũng không có động tĩnh gì?”

“Không lẽ, chưởng môn một mình hoá giải nguy cơ?”

Tam Nhẫn Hổ híp mắt, liếc nhìn sư đệ Đơn Thái của La Viễn.

“Thế nào? Ngươi đang nghi ngờ quyền uy của Hổ gia?”

“Không dám! Không dám!”

Đơn Thái vội vàng xua tay, cười làm lành.

“Chúng ta còn không phải lo lắng cho chưởng môn hay sao? Chúng ta sợ chưởng môn gặp chuyện ngoài ý muốn thôi!”

“Tiểu tử kia tuy thực lực thấp nhưng khi dùng triệu hoán phù còn khá thông minh. Yên tâm đi!”

Ngoài miệng Tam Nhãn Hổ nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ, đã hơn nửa ngày, không lẽ hắn chết ở bên ngoài thật rồi?

Nếu là thật thì Hổ gia ta tự do rồi.

Nghĩ tới đây, nó hưng phấn mà giơ cái chân ngắn lông xù xù của mình lên.

Một vài vị nữ đệ tử thiếu chút nữa không kìm được mà đi lên bóp nhẹ.

Vật nhỏ này còn dễ thương hơn mèo con.

Nhưng nghĩ đến thực lực của nó lại nghĩ đến việc nó luôn nói chuyện rất cộc cằn, tức khắc lại cảm thấy nó không đáng yêu nữa.

Chương 44.

“Dù sao lúc hắn dùng triệu hoán phù thì ngươi cũng sẽ thấy một vòng xoáy trắng xóa.”

“Đến lúc đó, ngươi sẽ biết hắn đang dựa vào ai mới có thể tiêu diệt hết mấy bang phái đó.”

“Không có Hổ gia ta, hắn chả là cái gì hết”

Tam Nhãn Hổ nhắm mắt lại, tinh thần thoái mái.

Phá được đài của Khương Thành, hắn ta rất vui, vui như Tết.

Đánh không được thằng nhóc đó thì hủy hoại thanh danh của hắn, khiến hắn phải hiện nguyên hình, để xem sau này những đệ tử đó còn sùng bái hắn nhiều như vậy nữa không?

Ngươi nói xem Hổ gia làm như vậy thì có ích gì?

Để đạt được cái gì chứ?

Loại chuyện hại người để đạt được mục tiêu của bản thân không phải là hắn chưa từng làm.

Hắn vừa dứt lời, đằng sau gáy bị người khác nhấc lên

Văng lên không trung rồi bị ném ra ngoài.

Ai dám làm vậy với Hổ gia?

Đang điên tiết thì nghe thấy giọng nói quen quen của Khương Thành.

“Sao ngươi lại chạy đế chỗ của ta, nên biết thân biết phận một chút!”

Thằng nhóc này trở về kiểu gì vây?

Quả thật Tam Nhãn Hổ rất lười, với thực lực của nó chắc chắn có thể cảm nhận Khương Thành.

Nó chỉ muốn tận hưởng thật nhẹ nhàng thôi, không muốn lãng phí sức lực.

“Chương môn!”

“Chương môn người trở về rồi!”

“Chưởng môn người không sao chứ, sao người lại không triệu hồi Hổ ca?”

Từ lúc Khương Thần quay về, Hổ gia đã bị các đệ tử hạ từ Hổ gia xuống thành Hổ ca.

Đúng là có người chống lưng cho có khác.

“Tại sao phải triệu hồi nó?”

“Thì, cái đó…”

La Viễn ấp a ấp úng, quá khó nói trước mặt Khương Thành rằng hắn tiêu diệt được nhiều môn phái như thế chỉ vì dựa vào Tam Nhãn Hổ.

Dù gì nói đi cũng phải nói lại, báo được thù đều là Khương Thành ra mặt giúp đỡ.

Hơn nữa bọn họ có thể nhận được những đãi ngộ tốt như vậy, tất cả đều vì có Khương Thành.

Kỷ Linh Hàm nháy mắt ra hiệu, tất cả các đệ tử chẳng nói chẳng rằng đồng loạt cười trừ.

“Không sao, chưởng môn không định tiêu diệt Xích Nhật tông cũng không vấn đề gì cả.”

“Đúng thế, ngày tháng còn dài.”

“Không cần nóng vội.”

Theo cái cách họ nhìn thì Thành ca chính là nói được mà không làm được.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến việc họ luôn kính trọng và ủng hộ hắn.

Khương Thành khá là thất vọng.

Lão tử tỏ ra hung hăng như thế ở trong Xích Nhật tông, các ngươi thậm chí không biết?

Có vẻ như bộ phận tình báo của Phi Tiên môn như truyền âm truyền hình cần phải được nâng cấp lại, ngay và luôn.

“Ai nói ta không tiêu diệt Xích Nhật tông?”

Câu hỏi tu từ này như một lời khẳng định, các đệ tử ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

“Hả??”

“Người đã giết hết bọn họ??”

“Làm thế nào mà…?”

Khương Thành cong môi, cố ý nói một cách hời hợt: “Còn có thể làm gì, đương nhiên là dựa vào thực lực thâm hậu của ta rồi.”

Tãm Nhãn Hổ cười chế nhạo.

“Chỉ dựa vào sức của ngươi…”

Nó đột nhiên im bặt, vì nó phát hiện ra Khương Thành không còn là Phân Hồn bát trọng nữa mà là Linh Đài lục trọng.

Điều này khiến nó vô cùng bàng hoàng khiếp sợ

Linh Đài lục trọng, đối với Tam Nhãn Hổ nó chỉ là một con kiến.

Điều này đã phá vỡ phạm vi nhận thức của nó

Chỉ qua một buổi sáng mà hắn lại tăng được hẳn 8 cảnh giới nhỏ, trong đó còn phải vượt qua một đại cảnh giới nữa.

Chuyện như này, nó cũng từng nghe qua rồi, nhưng đó là từ Tôi Thể cảnh cơ bản nhất thăng lên đến Ngưng Mạch cảnh.

Một vài thiên tài tuyệt thế, trong trường hợp may mắn gặp được kỳ ngộ, xác thực có thể tăng liên tiếp mấy cảnh giới nhỏ chỉ trong vài giờ.

Nhưng đã đến Phân Hồn và Linh Đài, chuyện như thế này gần như không thể.

Vậy mà chuyện không thể này lại xảy ra ngay trước mắt nó.

“Ngươi, ngươi làm thế nào mà?”

“Ta nói rồi, chưởng môn ta đây chính là cao thủ, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Thành ca mà lên màn làm màu thì thôi rồi, đây cũng được gọi là một loại kỹ năng, kỹ năng không biết xấu hổ.

“Ta nhổ vào!!”

Tam Nhãn Hổ không có được câu trả lời thích đáng, chỉ đành tiếp tục phá đám.

“Cho dù với thực lực hiện tại của ngươi cũng không thể tiêu diệt được Xích Nhật tông.”

“Có diệt được hay không, ngươi tự ra mà coi.”

“Xem thì xem.”

Tam Nhãn Hổ ngay sau đó tỏa ra thần thức kiểm tra vùng đất cách nơi này những mười vạn dặm xa xôi.

Mất một lúc, mắt nó tròn xoe kinh ngạc.

“Ngươi, ngươi làm thế nào mà thành ra như vậy?”

“Không còn một ai sống sót hết sao?”

“Cứ cho là ngươi đến Thiên Mệnh cảnh cũng không thể nào làm được!”

Thiên Mệnh cảnh có thể tiêu diệt được Xích Nhật tông, nhưng không thể tiêu diệt một cách sạch sẽ như thế được.

“Ta đã nói 800 lần rồi, ta là tuyệt thế cao thủ, ok???”

“Rõ ràng ta không muốn tỏ ra tự cao tự đại, sao người cứ bắt ta phải chứng minh là ta thực sự rất mạnh vậy nhỉ?”

Thành ca uất ức lắm luôn, Tam Nhãn Hổ thì bối rối, còn các đệ tử thì vô cùng kinh ngạc.

Trời ơi, thật sự Xích Nhật tông bị tiêu diệt bởi một mình chưởng môn thôi sao?

Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả sự ngưỡng mộ của toàn bộ đệ tự dành cho chưởng môn đã lên đến một tầm cao mới, hầu hết đã bắt đầu nhìn hắn như một vị thần vậy.

“Chưởng môn là thần rồi!”

“Thực lực quả thật rất khôn lường.”

“Tên não teo này còn nói lúc trước chưởng môn diệt được bốn phái là vì dựa vào nó mới có thể tiêu diệt được, đúng là chém gió phần phật.”

“Chính xác, ngay cả Xích Nhật tông mà chưởng môn còn có thể một mình tiêu diệt hết nói gì mấy phái khác.”

“Nó còn nhân lúc chương môn không ở đây tự cao tự mãn nữa chứ.”

“Chuẩn, nó có đầu thai kiếp sau cũng không bằng chưởng môn.”

Những lời này khiến cho Tam Nhãn Hổ tức nổ đom đóm mắt.

Nó tức đến nỗi nhe răng nhếch miệng dậm chân tại chỗ, vẫn không tìm được gì để chứng minh cho bản thân.

Khương Thành cũng không thèm bênh nó.

Hóa ra tên này lợi dụng lúc hắn ra ngoài, ở sau lưng mình tác oai tác quái.

Nó muốn làm gì?

Kích động đồ đệ của ta tạo phản hay gì?

Chuyện như thế mà còn nhịn được thì không còn gì là không nhịn được nữa.

Không dạy cho nó bài học thì Thành ca đã quá nhân từ rồi.

“Thôi được rồi, việc ăn mừng chúng ta để sau rồi nói, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu tuyển tân đệ tử rồi.”

Khi đề cập đến chuyện này mọi người ai cũng phấn khởi

“Bây giờ chưởng môn đã đánh bại được Xích Nhật tông rồi, việc tân đệ tử gia nhập sau này không cần lo lắng nữa.”

“Không sai, nhất định lần này sẽ có rất nhiều thiên tài ngưỡng mộ mà đến đây.”

“Phi Tiên môn chúng ta sắp tới chắc chắn sẽ rất lớn mạnh.”

“Cuối cùng thì nơi này cũng sẽ rất náo nhiệt cho xem…”

La Viễn hưng phấn nói xong câu đó, mới nhớ ra chưởng môn chỉ thu nhận đệ tử chân truyền, không thu nhận đệ tử nội môn và ngoại môn.

Vậy nên, ngay cả khi có rất nhiều người đăng kí, Phi Tiên môn cũng chẳng nhiều hơn được mấy người.

Náo nhiệt à? Vẫn còn xa lắm!

“Chưởng môn, chúng ta không thể thu nhận nhiều người hơn một chút sao?”

“Không!”

Khương Thành nói rất chắc chắn.

Nhưng sau đó lại đổi giọng: “Nếu là tuyệt thế giai nhân thì có thể hạ thấp tiêu chuẩn xuống một chút.”

Ờm…

Các đệ tử không chịu được có hơi thẹn không dám nhìn thẳng.

Anh giai à, tuy ai cũng có sở thích nhưng mà nói thẳng ra thế thì còn tí hình tượng nào không?

Đã thế người còn là chưởng môn nữa.

“Khụ khụ…”

Kỷ Linh Hàm ho nhẹ một tiếng, lén liếc Khương Thành một cái.

Rồi mới nghiêm túc nói với La Viễn: “Chương môn đã nói chỉ nhận để tử chân truyền, ngươi còn nhiều lời làm gì? Dù có thiên phú nhưng thấp hơn tiêu chuẩn vẫn sẽ không có cửa đâu!”

Sau đó còn bổ sung thêm một câu.

“Đừng làm khó chưởng môn nữa, hiểu chưa?”

La Viễn không khỏi toát mồ hôi, khóc thầm trong lòng.

Rõ ràng là chương môn nhắc đến mỹ nhân, không phải là ta, tại sao ngươi lại đổ hết lên đầu ta?

Với lại đại sư tỉ ngày càng uy nghiêm.

Bị Linh Kỷ Hàm kiểm soát như vậy, kế hoạch thu nhận thật nhiều mỹ nữ về làm ‘vườn hoa’ của Khương Thành cũng không dễ dàng gì, tạm thời chỉ có thể gác qua một bên.

“À đúng rồi, các ngươi có thể cất những thứ này ở trong thư viện.”

Nói xong, hắn chạm nhẹ vào chiếc nhẫn, một đống cổ tịch, ngọc bội rơi ra xếp chồng lên nhau.

“Những thứ này là?”

“Lấy từ Xích Nhất Tông về đấy, đều là võ kỹ của bọn họ, ngoài ra còn có bí pháp của Linh Đài và cổ tịch như là luyện khí, luyện phù, luyện trận các thứ…”

Chương 45.

“Waaa!”

Còn chưa nói xong, các đệ tự gần như đã phát điên.

“Đây, đây đều là bảo vật hết đấy!”

“Còn có bí pháp của Linh Đài, một bảo vật vô giá!”

“Cuốn cổ tịch này có ghi lại vấn đề luyện đan mà ta luôn gặp rắc rối, chỉ là từ trước đến giờ ta chưa từng nhìn qua…”

“Trời đất ơi, kiếm pháp của Xích Nhật tông, thứ này còn cao hơn kiếm pháp của chúng ta gấp mấy lần.”

Đối với các tu sĩ mà nói, dù là võ kỹ hay là các cuốn cổ tịch khác, đều vô cùng quý giá.

Đó có thể nói đây đều là ngọn đèn dẫn lối của họ.

Sức mạnh bên trong Phi Tiên môn đặt ở đó, có một số thứ họ đã biết trước được rằng họ không thể chạm đến được.

Giống như Kỷ Linh Hàm, nàng ấy có một thiên phú tuyệt thế. Nhưng kể cả Phi Tiên môn cho dù không bị phá hủy, trong suốt cuộc đời của nàng ấy nhiều nhất cũng chỉ là Linh Đài cảnh.

Bởi vì nàng không được truyền thừa bí pháp, công pháp gì…

Nhưng bây giờ có điển tịch của Xích Nhật tông thì lại khác.

Tu luyện đến Thiên Mệnh cảnh cũng không có vấn đề gì.

Lúc này nàng, thậm chí còn không thèm quan tâm tới hình tượng của mình, ngồi trền sàn nhà của đại sảnh đọc say sưa một điển tịch nào đó.

Khương Thành bĩu môi, các ngươi chăm chỉ như vậy khiến ta có chút băn khoăn nha.

Tu luyện có cần phải tập trung nhiều đến thế không?

Ông già như hắn đây còn chưa động vào một quyển nào.

“Mang chúng vào thư viện hết đi, sau này có thời gian rồi xem sau.”

Hắn xua xua tay.

“Từ nay về sau những cuốn cổ tịch này đều là của Phi Tiên môn chúng ta rồi, các ngươi có thể tu luyện bất cứ lúc nào, không cần phải lo lắng nữa.”

Mọi người đành miễn cưỡng buông xuống.

Nhưng cứ theo cái đà này, thư viện sẽ trở thành nơi sôi động nhất.

Thu xếp xong xuôi, Khương Thành đi ra linh mạch phía sau núi.

“Mẹ ơi, con đói rồi đói lắm rồi!”

Ngay khi nhìn thấy Khương Thành, A Hoàng bổ nhào ra và gào khóc đòi ăn.

Đứa bé này, sành ăn hay gì?

Cũng may linh thạch của mình có nhiều, nếu chỉ là một tu sĩ bình thường chắc chắn sẽ không có nhiều đến vậy.

Nhìn thấy hàng vạn những viên linh thạch cấp cao, A Hoàng vui mừng khôn xiết, ríu rít liên tiếp.

“Mẹ thật lợi hại!”

Thành ca thật sự không biết nên vui hay nên buồn.

Đứa trẻ này không biết đổi cách xưng hô hay sao trời?

Bé con hấp thụ linh thạch rất nhanh, trong nháy mắt đã nuốt hết, nhưng vẫn cần thời gian để tiêu hóa.

Khương Thành tranh thủ cầm mảnh vỡ lần này tìm được ra.

“A, đây là?”

Đôi mắt đen như mực của A Hoàng gần như bất động nhìn vào mảnh vỡ đó, miệng thì liên tục chảy nước miếng.

“Khụ, mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm! Là cha đã trải qua rất nhiều khổ cực, tận tâm tận lực, chịu đế hàng chục tổn thương, vượt qua bao gian nan và thử thách mới lấy được đó.”

Thật ta quá trình hắn lấy được mảnh vỡ này, rất đơn giản!

Hiện tại hắn chỉ đang thao thao bất tuyệt để đứa con gái này nghĩ cha nó thật ngầu, thật xuất sắc.

Nếu rơi thêm hai giọt nước mắt nữa thì tuyệt cmn vời!!

Đáng tiếc là A Hoàng nãy giờ chả thèm nghe hắn nói.

Nàng cầm ngay miếng mảnh vỡ đó bỏ luôn vào miệng.

Nhai rụm rụm vài miếng rồi nuột ực một cái.

Khương Thành hai mắt trừng lên, này, này, nói đến đây, không phải bản thân ngươi cũng là một mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm hay sao?

Mảnh vỡ khác cũng giống ngươi đúng không?

Ngươi cứ thế mà ăn luôn à? Sao chẳng xem trọng tí gì thế?

Lúc đầu hắn có nghe nói rằng các mãnh vỡ có thể hợp nhất lại được với nhau, nhưng muốn làm được điều đó thì phải trải qua một nghi thức phức tạp để kết nối chúng lại với nhau, thậm chí còn phải thương lượng với nhau một chút.

Hơn nữa sau khi hợp nhất, A Hoàng có thể sẽ thay đổi lớn về tính tình hay gì đó.

Còn bây giờ xem ra còn biến con khỉ gì nữa, mảnh vỡ kia bị con nhóc đó nghiền nát thành bột ăn hết rồi còn đâu.

Nhưng mà ngay sau đó, A Hoàng thật sự thay đổi.

Ánh sáng vàng kim chiếu rọi khắp xung quanh, xuyên thẳng lên tận trời mây.

Toàn bộ mặt đất trong phạm vi nghìn dặm của Phi Tiên môn như là được dát một lớp vàng vậy.

Ánh sáng vàng kim đó đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Đến khi các đệ tử khác xông vào ào ào thì nàng đã biến thành một thiếu nữ mười mấy tuổi rồi.

Đừng nói tới các đệ tự khác, ngay cả Tam Nhãn Hổ cũng choáng váng.

Ngươi đã ăn cái quái gì vậy?

Làm sao mà có thể lớn nhanh hơn cả yêu thú?

Nhưng nó cũng không dám lỗ mãng, vì nó thấy nha đầu này còn nguy hiểm hơn cả lúc trước.

Cảnh tượng trước đó linh lực bị thanh không ập xuống vẫn còn hiện ra trước mắt rõ mồn một.

Khương Thành cũng vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ rằng đứa bé này còn có thể lớn lên bằng cách hợp nhất những mảnh vỡ khác.

Vậy nếu mà hợp nhất hết tất cả các mảnh vỡ lại với nhau chẳng phải sẽ trở thành lão thái bà à?

Nghĩ thôi mà cũng thấy rùng mình.

“Mẹ thật tốt với con!”

Sau khi thăng cấp, A Hoàng lập tức chạy đến bày tỏ tình thương mến thương.

“Phải rồi, con gái ngoan của ta, bây giờ con có thể nâng cấp linh mạch tại đây được đúng không?”

“Tất nhiên là được ạ!”

A Hoàng vừa mới hợp nhất thăng cấp, tâm trạng cực kì tốt, lập tức nhảy vào bên trong linh mạch.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng đùng đoàng ù ù phía dưới, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Chỉ trong chốc lát mọi thứ lại trở nên bình lặng.

“Linh mạch tứ giai!”

“Nồng độ linh khí này chắc chắn là linh mạch tứ giai.”

“Quá thần kì, Phi Tiên môn của chúng ta trở thành động thiên phúc địa rồi.”

Lúc này linh lực trong sơn môn, không kể đến tu sĩ, ngay cả người phàm còn có thể cảm nhận được.

Tùy ý hít vào một cái thôi mà linh khí có thể hấp thụ nhanh gấp 10 lần so với trước đây.

Ngày nào cũng ở trong này tu luyện, không biết tốc độ sẽ nhanh như thế nào.

Bọn họ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, các đệ tử vui tới nỗi khoa tay múa chân, ngay cả Linh Kỷ Hàm cũng không thể che giấu được sự phấn khích.

Tam Nhãn Hổ cũng sững sờ.

Nha đầu đó thật sự có thể làm cho linh mạch thăng cấp lên sao?

Cách thế này, Yêu Vương như nó đây còn chưa từng nghe qua ai có thể làm được đâu.

Nói thật nó luôn coi thường Phi Tiên môn là nơi khỉ hò cò gáy, đến chim còn không thèm đậu.

Nhưng bây giờ suy nghĩ của nó bắt buộc phải thay đổi.

Nếu mà nha đầu đó càng mạnh hơn, thì chất lượng linh mạch trong nơi này có thể được nâng lên đến ngũ giai lục giai luôn hay sao?

Nếu như đạt đến lục giai, nồng độ linh khí của nơi này với hang ổ của nó ở Thiên Yêu Vực cũng không khác biệt là bao nhiêu.

Làm thế nào mới có được thành quả như này?

Nó nghĩ nát óc cũng không ra.

Ở phía bên kia, phó gia chủ của Đoan Mộc gia – Đoan Mộc Triết, cũng đích thân gấp rút tới Bát Vân điện– thế lực lớn nhất trong Phi Vân châu.

Bát Vân điện không thống trị các tông môn, đại gia tộc khác ở sáu phủ của Phi Vân châu, không phải là vì bọn họ không làm được, mà là không thèm để ý tới.

Bọn họ xưa nay luôn coi thường những nơi như Thanh Lan phủ.

Nơi này căn bản chẳng có nổi một bảo vật gì có thể lọt được vào mắt của bọn họ.

Đối với những cuộc nội chiến giữa các phủ, từ trước đến nay bọn họ cũng chẳng quan tâm.

Mục tiêu của bọn họ luôn là các châu khác và các cấp cao hơn.

Đoan Mộc Triết đến nơi này chỉ để điều động viện binh.

Hiện tại Khương Thành cũng không biết rằng chính Đoan Mộc Hoằng là người đã ám sát mình, cũng không định đi tiêu diệt Đoan Mộc gia.

Nhưng Đoan Mộc gia thì không nghĩ như vậy, họ cho rằng Khương Thành đã nhắm tới gia tộc bọn họ, không chừng ngày mai bọn họ cũng sẽ bị tiêu diệt giống như Xích Nhật tông.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Toàn bộ Đoan Mộc gia đã vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, một số đệ tử ưu tú đã được đưa đi lánh nạn ngay trong đêm.

Để đề phòng trường hợp gia tộc bị xóa sổ, còn có con cháu còn sống mà trả thù cho gia tộc.

Bát Vân điện là đại phái đứng đầu Phi Vân châu, bên trong không chỉ có một vị Thiên Mệnh cảnh tọa lạc.

Ở nơi này, một Linh Đài cảnh tứ trọng như hắn chỉ ngang với một trưởng lão ngoại môn mà thôi, điều này cũng rất bình thường.

Đoan Mộc Triết đang tính là chỉ cần thỉnh cầu Bát Vân điện xuất binh, Phi Tiên môn cho dù có Hổ yêu kia hỗ trợ, cũng khó tránh khỏi kiếp diệt vong.

Chỉ là hắn tới đây đã được tầm 3 ngày rồi, đừng nói đến trưởng môn của Bát Vân điện, đến cả trưởng lão trong môn cũng không gặp được một người.

Chương 46.

Không phải là Bát Vân điện không có người ở, mà là người ta lười gặp hắn.

Đừng thấy Đoan Mộc gia ở Thanh Lan phủ làm mưa làm gió, lên đến Phi Vân châu bọn họ chẳng là cái gì cả.

Mãi cho đến ngày thứ năm, sau khi hối lộ một vị trưởng lão một số lượng lớn linh thạch, Đoan Mộc Triết mới có được một cơ hội để gặp mặt thiếu chủ Tề Thương của Bát Vân điện.

Thiếu chủ của Bát Vân điện, cũng không hề cùng một cấp bậc với Thái Tử của một nước.

Mặc dù cha của Tề Thương là điện chủ, nhưng mà tương lai hắn có thể trở thành điện chủ tiếp theo hay không, còn phải xem thực lực hắn có đủ sức hay không.

Địa vị của hắn, thực ra cũng không khác biệt lắm với đệ tử chân truyền.

Luận về cảnh giới, hắn hiện tại là Linh Đài bát trọng.

Đặt ở Bát Vân điện không được xem là có gì nổi bật, nhưng Đoan Mộc Triết vô cùng coi trọng lần gặp mặt này.

Chỉ cần có thể mời được vị này, thì mối nguy hiểm của Phi Tiên môn sẽ được giải quyết dễ dàng.

Đến lúc đó Tề Thương giải quyết không được, chẳng phải điện chủ là phụ thân của hắn cũng phải xuất núi thôi sao?

"Thiếu chủ, người phải làm chủ cho Đoan Mộc gia của bọn ta, Phi Tiên môn đó quả thực là quá ngang ngược đáng hận….."

Vừa bước lên, hắn đã gào khóc lớn tiếng nói.

Nhưng Tề Thương hoàn toàn không trúng kế của hắn.

"Có chuyện gì thì mau nói, còn dài dòng nữa ta đập chết ngươi!"

Đoan Mộc Triết có chút không dám tin vào tai mình, đường đường là thiếu chủ của Bát Vân điện, vậy mà lại nói chuyện thô tục như vậy.

Nhưng mà hiệu quả cũng khá tốt.

Hắn lập tức thu lại nước mắt nước mũi, đơn giản tóm tắt lại một lần tất cả các hành động gần đây của Khương Thành cho hắn nghe.

Như là liên tục tiêu diệt 5 phái này, giết chết Đoan Mộc Trì, Đoan Mộc Hoằng này, linh đài thần phẩm này nọ.

Ngoài ra, còn tiết lộ sự tồn tại của Tam Nhãn Hổ.

Đoan Mộc gia không nhìn thấy trận chiến mà Xích Nhật tông bị tiêu diệt, chỉ cho là Tam Nhãn Hổ âm thầm giúp đỡ Khương Thành.

"Ngươi nói hắn có một linh sủng cấp Thiên Mệnh cảnh?"

Vốn dĩ Tề Thương thật sự không để ý đến Phi Tiên môn.

4 phái Cực Nguyệt tông bị tiêu diệt ấy, hắn đều không rõ tình hình.

Cho đến khi Xích Nhật tông cũng bị tiêu diệt, hắn mới nghe người khác nói đến, nhưng cũng không thèm để ý cho lắm.

Diệt thì diệt thôi, giống như người xem chọi gà vậy, cho dù con gà đó có thắng đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng địa vị của chúa tể.

Bây giờ nghe được chi tiết quá trình này, không thể không sợ hãi.

Còn tưởng là Phi Tiên môn điều động cả đại quân, hoá ra chỉ cần một người một thú đã dẹp được rồi?

Khương Thành thì khỏi tính, hắn có lẽ vẫn là Linh Đài cảnh.

Hổ yêu đó cũng không thể coi thường được, Thiên Mệnh cảnh, đã đủ uy hiếp đối với Bát Vân điện rồi.

"Đúng vậy, Hổ yêu đó thật sự rất lợi hại, chân thân của tứ đệ ta đều bị nó đánh giết từ cách xa vạn dặm …."

Tề Thương không kiên nhẫn phất phất tay.

"Được rồi được rồi, ngươi lui xuống đi."

Hả?

Lui xuống?

Nghe xong mấy lời này mà không nói gì?

Có thể nói là ta sẽ ra mặt giúp đỡ các ngươi gì đó chẳng hạn?

Đoan Mộc Triết rất uất ức, nhưng lại không dám hỏi.

Cho đến sau khi hắn rời đi, Tề Thương mới nhìn về chỗ trống phía trước hỏi một câu.

"Lỗ sư thúc, người thấy thế nào?"

Thấy phía trước dần dần hiện ra một lão già gầy gò râu bạc áo xám.

Nếu như Đoan Mộc Triết vẫn còn ở đây, hắn nhất định sẽ nhận ra vị này là một trong những trưởng lão nghị sự của Bát Vân điện, Lỗ Trọng.

Trưởng lão nghị sự cho dù là thực quyền hay địa vị, đều cao hơn trưởng lão nội môn.

Bát Vân điện tổng cộng cũng chỉ 15 vị trưởng lão nghị sự, Lỗ Trọng là một nhân vật có thực quyền.

"Xích Nhật tông toàn quân đều bị tiêu diệt, những việc như thế này cho dù là đích thân điện chủ ra tay, cũng khó có thể làm được."

Điện chủ của Bát Vân điện đương nhiên là cao thủ Thiên Mệnh cảnh, tiêu diệt Xích Nhật tông đối với hắn không khó, khó đó là giết hết không chừa một ai.

“Nói cách khác, con Hổ yêu đó còn lợi hại hơn cả tưởng tượng của chúng ta?”

“Đúng vậy, việc này cần phải hành xử cẩn trọng!”

Hai người bọn họ đều ngầm hiểu là Tam Nhãn Hổ âm thầm giúp đỡ Khương Thành tiêu diệt Xích Nhật tông.

Bởi vì theo lời Đoan Mộc Triết nói, Khương Thành cũng chỉ lấy ra được linh đài.

Tu sĩ tới Thiên Mệnh cảnh rồi, đặc trưng nổi bật nhất đó là linh đài phân hoá, hình thành thần phủ.

Cho dù linh đài thần phẩm kinh thế hãi thường, vượt qua cả linh đài thánh phẩm của Tề Thương, nhưng nếu đã lấy ra linh đài, vậy chứng tỏ hắn không đến Thiên Mệnh cảnh.

Cho nên Xích Nhật tông chắc chắn không phải là hắn tiêu diệt, cũng không cần thiết phải nhắc đến hắn ta nữa.

Nếu như Khương Thành ở đó, nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Lần này rõ ràng là ta làm, liên quan gì đến con hổ lười đó?

Hơn nữa ông đây còn đặc biệt ra ngoài khoe khoang một lượt, một kiếm xuyên qua ngàn dặm dãy núi, vậy thì vất vả là vì cái gì?

Đúng là phong thủy luân phiên chuyển.

Hắn ở trước mặt đệ tử trong tông, không biết xấu hổ mà cướp công lao diệt tứ phái liên tiếp của Tam Nhãn Hổ, bây giờ người khác cũng đổ chiến tích của hắn lên đầu của Tam Nhãn Hổ.

“Chuyện này, tốt nhất nên báo với điện chủ!”

Lỗ Trọng vốn là Thiên Mệnh cảnh nhất trọng, nhưng hắn cảm thấy chuyện lần này có chút nguy hiểm, chỉ sợ bản thân không thể đối phó nổi con Hổ yêu đó.

Nhưng Tề Thương lại xua tay từ chối rồi.

“Không sao, ta tự có cách hay đối phó với Phi Tiên môn.”

Hắn có tính toán của riêng mình.

Đệ tử chân truyền của Bát Vân điện có hơn trăm người, người tiếp theo đảm nhiệm chức điện chủ sẽ được chọn ra từ hơn một trăm người này.

Tề Thương hắn thân là con trai của điện chủ đương nhiệm, thiên phú của bản thân cũng thuộc vào hạng nhất, nhưng hắn cũng chỉ có thể xếp thứ ba trong số hơn một trăm người đó.

Mà không phải là thứ nhất.

Muốn nâng cao khả năng thắng, hoặc là kéo bè kéo cánh để nhận được sự ủng hộ của nhiều người hơn, hoặc là trở nên mạnh hơn.

Việc kéo bè kéo cánh này hắn đã và đang làm rồi, vị trưởng lão nghị sự Lỗ Trọng này bây giờ xem như là phe phái của hắn.

Còn để trở nên mạnh hơn, vậy phải dựa vào cơ duyên rồi.

Hắn thấy, Khương Thành đột nhiên nổi dậy, còn nhận được sự giúp đỡ của Hổ yêu, đằng sau nhất định có cơ duyên lớn.

Việc mình muốn làm, đó chính là cướp cơ duyên của hắn về.

Trong mắt hắn, Phi Tiên môn là một nơi chứa đầy kỳ ngộ.

Nếu như báo lên trên, há không phải nhiều thêm mấy đối thủ cạnh tranh hay sao?

Lỗ Trọng nhìn ra dự định của hắn, hiện nhiên là sẽ không phá hỏng.

“Ngươi định làm như thế nào?”

“Rất đơn giản, đánh vào nội bộ của bọn họ trước.”

Sâu thẳm trong mắt Tề Thương hiện lên một ánh sáng nhìn xa trông rộng.

“Bây giờ Phi Tiên môn không phải đang chiêu mộ tân đệ tử sao, việc này không thể trách ta được, là tự bọn họ chủ động dâng cơ hội đến.”

Lỗ Trọng hơi suy nghĩ trong chốc lát, cũng không nhịn mà nở nụ cười.

Đây chính là lý do mà hắn lựa chọn ủng hộ Tề Thương trong cuộc đấu chọn điện chủ tiếp nhiệm.

Tên này không chỉ xuất thân cao quý,thiên phú hơn người, đồng thời đầu óc còn rất thông minh.

Đổi lại là những người khác có bối cảnh và thực sự giống như hắn, chỉ sợ là sớm đã hô đánh hô giết, kiêu ngạo vô cùng, không coi ai ra gì rồi.

Cuối cùng hoặc là vì thô lỗ, hoặc là vì phán đoán không rõ đâu là địch đâu là ta, ngu ngốc gây ra phiền phức, bị đối phương giết ngược lại.

Đâu cần thiết phải như vậy?

Bị người như Tề Thương nhằm vào, đó mới là nguy hiểm thực sự.

…….

Vài ngày sau, trải qua một loạt chuẩn bị, cuộc sát hạch chiêu mộ tân đệ tử của Phi Tiên môn đã rầm rộ bắt đầu rồi.

Lần sát hạch này, các tu sĩ trẻ tuổi từ khắp nơi Thanh Lan phủ đến mười mấy vạn người.

Trong đó có một số còn từ các phủ lân cận cũng đến.

Quy mô lớn như vậy, ở Phi Vân Châu cũng chỉ có lúc mà Bát Vân điện chiêu mộ tân đệ tử có thể so sánh được.

Xích Nhật tông đã bị tiêu diệt, Phi Tiên môn như mặt trời ban trưa, uy danh được truyền xa.

Đã che đậy hết sự nổi trội của Đoan Mộc thế gia luôn rồi.

Đó cũng là điều bình thường thôi, Đoan Mộc gia và Xích Nhật tông tranh giành hơn ngàn vạn cũng không ai thắng.

Phi Tiên môn người ta vừa hành động đã biến Xích Nhật tông thành lịch sử.

Ai mạnh ai yếu, không phải là vừa nhìn đã biết sao?

Một tông môn mạnh như vậy, có mấy người không muốn ôm lấy cơ chứ.

Đặc biệt là Phi Tiên môn người ít tài nguyên nhiều, dù là biết rõ lần này bọn họ chỉ thu nhận đệ tử chân truyền, rất nhiều

người vẫn đâm đầu ôm lấy ý nghĩ đến thử vận may một lần.

Thành ca bay trên khoảng trống trong đại điện, nhìn xuống biển người ở đằng xa, chỉ cảm thấy hào khí trong lồng ngực bỗng chốc dâng trào, hận là không thể ngâm một bài thơ.

Nhưng kìm nén cả nửa ngày, cũng nén không ra một tác phẩm nào, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Còn ở xa xa phía dưới, đám người Kỷ Linh Hàm, La Viễn và Ấn Tuyết Nhi vì cuộc sát hạch chọn tân đệ tử mà bận đến to cả đầu.

Chương 47.

Loại khảo hạch khi nhập môn này thường được chia thành nhiều cấp độ.

Đối với tu sĩ sẽ được tiến hành kiểm tra toàn bộ từ căn cốt, tư chất, tính giác ngộ và tính cách.

Chỉ khi vượt qua tất cả các cấp độ mới có tư cách nhập môn.

Lần này lại còn là tuyển chọn đệ tử chân truyền, tiêu chuẩn lại được nâng cao thêm một bậc.

Gần như là vào một người thì loại một người, không có mấy người có thể qua được cửa thứ nhất.

Thành ca vốn định tự mình đích thân tổ chức sự kiện trọng đại này, hắn cảm thấy một khung cảnh lớn như vậy rất ngầu, bất kể là thời tiết hay số lượng người đều rất thích hợp để hắn làm màu.

Nhưng Kỷ Linh Hàm chủ động tiếp nhận công việc mệt nhọc này, thái độ còn rất kiên quyết, còn nói chưởng môn là người có địa vị cao không nên tranh giành với người có địa vị thấp hơn làm những việc nhỏ nhặt này.

Khương Thành bất đắc dĩ, chỉ có thể từ bỏ.

Hắn cũng không ngốc, kỳ thật hiểu được tính toán của Kỷ Linh Hàm.

Có nàng ở đó trấn giữ chọn lọc, hi vọng trông cậy nàng có thể tuyển được nhiều mỹ nữ tiến vào, nguyện vọng biến Phi Tiên

môn thành một nơi tiên cảnh tại nhân gian mà ở đó âm thịnh dương suy sắp bị thất bại rồi.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy có một tia ưu thương.

Dù khảo hạch khi nhập môn sẽ có một số trạm kiểm soát có trận pháp tự động kiểm tra đo lường, nhưng bởi vì số lượng người tham gia quá nhiều, toàn bộ quá trình vẫn có vẻ rất lâu.

Ước chừng bận rộn ba ngày ba đêm, trong số hơn mười vạn người báo danh, cuối cùng cũng có năm mươi lăm người bộc lộ hết tài năng.

Năm mươi lăm người này đều là những người nổi bật về căn cốt, tư chất, tính giác ngộ và cả tính cách, thiên phú của họ đều đạt đến trình độ đệ tử chân truyền.

Đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn vừa vô cùng ngạc nhiên vừa vô cùng vui mừng, số người này đã vượt xa dự đoán của bọn họ.

Phải biết rằng trước kia mỗi lần tuyển người, có thể có một hai người là đệ tử chân truyền cũng rất không tồi rồi.

Năm mươi lăm người này, tu vi đều không giống nhau.

Mốt số vẫn còn nhỏ tuổi đã là Ngưng Mạch cảnh.

Số còn lại đã đạt tới Dẫn Khí cảnh.

Đối với những đệ tử này, an bài của Khương Thành chính là làm cho bọn họ trở thành đệ tử đời thứ ba.

Phi Tiên môn bị đánh bại sau đó lập lại, đời thứ nhất đương nhiên là hắn làm chưởng môn.

Đời thứ hai chính là hai mươi mốt người Kỷ Linh Hàm, hai mươi mốt người này tất cả đều là Tụ Nguyên cảnh.

Sau lần trước linh khí của tông môn đột nhiên tăng mạnh, tu vi của mọi người càng thêm tăng lên nhanh chóng.

Bây giờ người yếu nhất trong hai mươi mốt người đều đến Tụ Nguyên cảnh thất trọng rồi.

Mà Kỷ Linh Hàm lại đột phá đến Phân Hồn nhất trọng, cùng tu vi với các trưởng lão lúc trước.

Nếu tiếp tục như vậy, không mất bao lâu hai mươi mốt người này đều có thể đột phá lên Phân Hồn cảnh.

Bởi vì bọn họ không ngừng đột phá, Khương Thành cũng lấy được một ít điểm thưởng tích phân.

Những người khác còn dễ nói, cũng chỉ thêm mấy chục điểm, lần đó Kỷ Linh Hàm đột phá đến Phân Hồn cảnh hệ thống lại thưởng cho ba ngàn điểm tích phân.

Lần này tuyển chọn đệ tử đời thứ ba sẽ trở thành đồ đệ của các nàng.

Cái gì, ngươi hỏi tại sao Thành ca không tự mình thu nhận đồ đệ?

Hắn phải bận làm màu khắp nơi, làm gì có thời gian mà bồi dưỡng đồ đệ.

Làm một tổ sư gia không cần phải bận tâm điều gì há không phải mĩ mãn hơn sao?

Sau khi năm mươi lăm tân đệ tử tiến vào khu vực trung tâm của tông môn, trên mặt tất cả đều tràn ngập khiếp sợ.

Sau đó là mừng như điên.

Lúc trước khi bọn họ ở bên ngoài sơn môn khảo hạch có cảm giác độ dày linh khí ở nơi đó thế mà lại đạt tới tam giai.

Mà hiện tại mọi người rõ ràng phát hiện ra độ dày linh khí của khu vực trung tâm này lại tăng lên một cấp bậc.

Nồng đượm đến nỗi không hợp lẽ thường, làm cho bọn họ không nỡ di chuyển, hận không thể lập tức ngồi xuống xếp bằng lại tiến hành tu luyện ngay và luôn.

“Đây, đây….”

Có đệ tử run giọng hỏi: “La trưởng lão, lẽ nào đây là linh mạch tứ giai?”

Trước mắt vẫn chưa tiến hành đại điển bái sư, cho nên vẫn không thể gọi sư phụ, sư thúc.

Trước khi thu người, Khương Thành đã nâng cấp cho tất cả bọn họ lên thành trưởng lão.

Tuổi của La Viễn so với bọn họ kỳ thật cũng không lớn hơn bao nhiêu, nhưng nghe được mọi người gọi mình là trưởng lão, trong lòng vẫn là vô cùng đắc ý.

Không ngờ bản thân nhanh như vậy đã lên chức tiền bối rồi.

Lập tức ho nhẹ một tiếng, học theo tư thế làm màu thường dùng của Thành ca, hai tay chắp ra sau đầu ngước lên nhìn trời, lạnh nhạt nói: "Đúng là tứ giai."

"Wow!"

"Trời ạ! Vậy mà lại thực sự là linh mạch tứ giai."

"Động tiên! Độ dày linh khí đến tận mức này chỉ sợ chỉ có Phi Vân Châu mới có thể có?"

"Đúng vậy, ta nghe nói Xích Nhật tông và Đoan Mộc thế gia cũng chỉ có Linh mạch tam giai."

"Thật may mắn, lần này ta đã báo danh rồi!"

"Ở trong này tu luyện, tu vi sẽ tiến triển cực nhanh…."

Những tân đệ tử đến vô cùng hưng phấn, giờ phút này họ ước gì mình vĩnh viễn đều là người của Phi Tiên môn.

Chỉ là, chung quy vẫn có người ngoại lệ.

Tề Thương đứng ở trong năm mươi lăm người kia, ngoài mặt hắn cũng tràn ngập vui mừng giống như mọi người, nhưng nội tâm không ngừng cười giễu.

Không sai, là hắn trà trộn vào đây.

Phi Tiên môn có một con Tam Nhãn Hổ không rõ thực lực ra sao, tùy tiện tấn công dĩ nhiên là hạ sách.

Ngụy trang thành tân đệ tử, danh chính ngôn thuận tiến vào Phi Tiên môn mới là thượng sách.

Về phần sau khi tiến vào nên làm thế nào, hắn tự có thủ đoạn.

Trước tiên phải điều tra ra cơ duyên kỳ ngộ của Khương Thành rốt cuộc là gì? Nghĩ cách đoạt lấy.

Tiếp theo, hắn phải sử dụng con Tam Nhãn Hổ kia như thế nào?

Có thể quét sạch Xích Nhật tông, thực lực của Hổ yêu kia ít nhất cũng là Thiên Mệnh cửu trọng, thậm chí còn cao hơn!

Một con Hổ yêu mạnh mẽ như vậy, sao lại bị một Linh Đài cảnh thu phục?

Trong chuyện này, chắc chắn có nguyên nhân.

Chỉ cần mình điều tra ra được nguyên nhân trong đó, vậy thì – có thể thay thế được Khương Thành trở thành tân chủ nhân của Hổ yêu kia cũng không phải không có khả năng!

Một khi có được con Hổ yêu kia làm linh sủng giúp đỡ, chủ vị của mình ở Bát Vân điện còn phải lo gì nữa sao?

Mà quá trình để nhập môn cũng tương đối thuận lợi.

Dựa vào thiên phú của hắn muốn thông qua khảo hạch đệ tử chân truyền kia còn không phải rất dễ dàng sao?

Hắn vốn là Linh Đài bát trọng, phải dùng một thủ đoạn mới có thể áp chế xuống Dẫn Khí lục trọng.

Mặc dù như vậy nhưng trước mắt ở trong một đám đệ tử thiên tài này vẫn xem như nổi tiếng.

Lúc này, mọi người đều tập trung lại quảng trường trước điện.

Những tân đệ tử này khống chế không nổi sự kích động trong lòng, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Mà các trưởng lão đồng dạng cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Nhiều hạt mầm tốt như vậy, người nào sẽ bái mình làm sư phụ đây?

La Viễn là người đầu tiên bước ra, đi đến trước mặt mộ cô gái ước chừng mới khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

“Lâm Ninh, ta muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có nguyện ý hay không?”

Cô gái trẻ tên Lâm Ninh này có khuôn mặt thanh tú, trong mắt có sương lạnh, làm cho người ta có cảm giác đặc biệt cao ngạo.

La Viễn nhìn trúng nàng, không phải bởi vì dung mạo hay khí chất xuất chúng mà chính bởi vì thiên phú xuất chúng của

nàng.

Khảo hạch lần này có tổng cộng bốn cửa, mỗi cửa Lâm Ninh đều xếp hàng thứ nhất, xuất sắc đến mức khiến cho lòng ghen tị những người cùng trang lứa cũng khó có thể sinh ra.

Thiên phú của nàng chỉ sợ đều không thấp hơn Kỷ Linh Hàm.

Khi khảo hạch chính là không ngừng làm cho toàn trường kinh ngạc.

Tuy rằng mới mười lăm tuổi nhưng đã ở trên Dẫn Khí, đạt đến Tố Linh cửu trọng, khoảng cách với đám người La Viễn là Tụ Nguyên cảnh cũng không xa.

Một miếng ngọc tuyệt thế như vậy, bất kì ai nhìn thấy cũng đều sẽ động lòng muốn thu nàng làm đồ đệ.

Lâm Ninh chưa đáp lại, những người khác cũng đều không vui rồi.

Ấn Tiểu Tuyết đẩy La Viễn ra, sau đó cười tủm tỉm đi qua.

“Lâm Ninh, ngươi đi theo hắn sẽ không tiện, chúng ta đều là nữ nhân, có ta chỉ điểm, tu vi của ngươi nhất định sẽ tăng mạnh.”

La Viễn hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với nàng.

“n sư muội, ngươi là đang tranh giành với ta sao?”

Lần thu đồ này, danh phận thầy trò này là chuyện cả đời cũng sẽ không thay đổi, hắn sẽ không nhượng bộ.

“Phải thì sao?”

n Tiểu Tuyết cũng là thái độ cường ngạnh.

Chương 48.

Lúc hai người đang tranh chấp, những "trưởng lão" khác cũng tận dụng, tất cả mọi thứ đến đây mời chào.

"Lâm Ninh, tu vi của ta cao hơn nàng, ngươi đi theo ta càng thích hợp hơn."

"Ha ha, ta có quan hệ vô cùng tốt với chưởng môn, nếu như ngươi bái ta làm sư con đường tu hành sau này sẽ càng thêm tiện lợi…."

"Lâm Ninh, ngươi tự mình nói, ngươi muốn đi cùng ai?"

Đối với vị tiểu nữ thiên tài này, bọn họ không hề có suy nghĩ muốn bỏ qua.

Cảnh tượng này khiến các đệ tử khác vô cùng hâm mộ.

Bọn họ vẫn còn đang chờ người đến chọn vậy mà Lâm Ninh đã có quyền lựa chọn trưởng lão, đây là sự khác biệt giữa thiên tài bình thường và tuyệt thế thiên tài.

"Đa tạ ý tốt của chư vị trưởng lão, trong lòng Lâm Ninh đã có lựa chọn, thật xin lỗi!"

Tiếng thật xin lỗi này hiển nhiên là muốn nói trong số các người ta không hề nghĩ muốn bái ai làm thầy.

La Viễn và đám người Ấn Tiểu Tuyết vô cùng thất vọng, chỉ có thể thở dài, ánh mắt của tất cả đều dừng ở trên người Kỷ Linh Hàm.

Cũng đúng, trong bổn môn ngoại trừ Kỷ Linh Hàm còn có ai có đủ tư cách làm sư phụ của nàng?

Đổi lại là những người khác chỉ sợ không đến hai năm đã bị nàng vượt mặt rồi.

Có điều là chuyện này cũng nhấc lên tấm màn cho cuộc tranh đoạt đệ tử.

Nếu đã không thu được Lâm Ninh, vậy thì chọn hạt mầm vĩ đại khác.

Nhanh tay còn, chậm tay hết!

Trong lúc nhất thời, quảng trường tựa như trở thành một cái chợ.

Đến ngay cả trước mặt Tề Thương cũng xuất hiện một vị "trưởng lão."

"Tiểu bối, ta nguyện ý thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có thể bái sư."

Người nói chuyện là Đan Thái, nhìn thấy thân hình mập mạp của hắn, nhận thấy thực lực thấp kém chỉ có Tụ Nguyên thất trọng của hắn, Tề Thương rất muốn một quyền đấm vào mũi hắn.

Đặc biệt, ngươi gọi ai là tiểu bối?

Ông đây là thiếu chủ của Bát Vân điện, cao thủ Linh Đài Bát trọng!

Con kiến như ngươi, ngươi còn không có tư cách để ta nhìn thấy, lại còn dám không biết tự lượng sức mình đến thu ta làm đồ đệ?

Còn có ngươi có thể bái sư rồi, thái độ gì vậy?

Nhưng mà diễn kịch phải diễn nguyên bộ.

Nghĩ đến kế hoạch lúc sau, nghĩ đến đại kế của chính mình, hắn chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn, tiếp tục diễn vai một cái đệ tử bình thường.

"Đa tạ ý tốt của trưởng lão, chỉ là ta…."

Cho dù đến lúc diễn trò bái sư, bản thân cũng sẽ không bái kẻ phế vật này.

Hoặc là bái Kỷ Linh Hàm hoặc là bái Ấn Tiểu Tuyết, đến lượt kẻ mập chết tiệt này sao?

Lời của hắn còn chưa nói xong, đã bị đánh gãy.

"Làm sao? Ngươi cũng muốn bắt chước Lâm Ninh, chướng mắt cái này chướng mắt cái kia? Muốn tự mình chọn sư phụ sao?"

Hắn lại dám giáo huấn mình?

Còn dạy mình làm người?

Cũng bởi vì Tề Thương tâm cơ thâm trầm, giỏi chịu đựng, nếu đổi lại là những người khác chỉ sợ đã sớm phác tác.

“Trưởng lão giáo huấn thật đúng.”

Hắn đúng là không có cách nào để phản bác, bởi vì khi nhập môn, thành tích khảo hạch của hắn cũng không có gì nổi bật.”

Mặc dù tu vi Dẫn Khí cảnh mà hắn ngụy trang ở trong đệ tử đời thứ ba không tính là tồi, nhưng mà tuổi của hắn cũng đã lớn.

Vì tận lực không muốn thu hút sự chú ý đặc biệt, tất cả bốn hạng khảo hạch thành tích kia hắn đều cố ý bảo trì ở trên tiêu chuẩn đệ tử chân truyền một chút.

Ở trong mắt Đan Thái, đệ tử này chỉ nằm trong top năm trong số năm mươi lăm đệ tử chân truyền.

Bản thân ta không có tư cách thu Lâm Ninh làm đồ đệ, chẳng lẽ còn không có tư cách thu ngươi?

“Vậy ngươi nhanh một chút đến bái sư.”

Tề Thương thật muốn tát một cái đánh chết hắn.

Nhưng hiện tại không thể trở mặt, hắn chỉ có thể tìm cớ kéo dài thời gian.

“Theo đệ tử biết, nghi thức bái sư là sau khi đại điển nhập môn kết thúc mới cử hành.”

Lúc này Đan Thái mới tạm thời bỏ qua.

“Vậy chờ sau khi kết thúc đại điển, tiểu tử ngươi tên Vân Thương đúng không? Yên tâm, ngươi đi theo ta đảm bảo sẽ có tiền đồ.”

Vân Thương là tên giả Tề Thương dùng cho lần lần nhập môn này.

Trong lòng Tề Thương âm thầm than khổ, tên gia hỏa này lại dám đánh dấu lên hắn!

Cũng được thôi, đây là do chính ngươi muốn tìm đường chết!

Sau khi nhập môn ta sẽ tìm cho ngươi một cái lý do ngoài ý muốn mà bỏ mình.

Lúc này ba hồi chuông ngân dài truyền đến, đại điển nhập môn sắp bắt đầu rồi.

Áo bào trắng tung bay theo gió, một bón người đạp lên linh kiếm từ trên trời bay xuống, bộ dáng giống như tiên.

Bạch hạc và linh điểu tề minh, sương khói lượn lờ, giọng nói như tiên.

Thoạt nhìn qua giống như tiên nhân hạ phàm.

Thành ca ra mắt một cách hoành tráng.

Bộ dáng để ra mắt lần này thật sự đã làm hắn tốn không ít tâm tư, không chỉ sử dụng hơn mười loại trận pháp, bùa chú, hắn còn cố ý ra ngoài bắt vài con linh điểu về làm công tạm thời.

Về phần mục đích chỉ có một, phải thật là ngầu bá cháy bò chét.

Hiệu quả vẫn là rất tốt.

Đệ tử đời thứ ba vừa mới nhập môn nhìn lên trên, trên mặt đều tràn ngập ngưỡng mộ.

Đến ngay cả Tề Thương, hai mắt của hắn cũng hơi co rút lại, Linh Đài Thần phẩm là có thật!

Linh đài kia vừa xuất hiện, hắn đã cảm thấy thần hồn của chính mình giống như là gặp phải thiên địch, bị áp chế gắt gao.

Vốn là che dấu thực lực, cũng bởi vì vậy mà thần hồn không ổn định trở nên rục rịch, thiếu chút nữa đã bị lộ cảnh giới thực sự.

Hắn vội vàng không nhìn đến linh đài Thần phẩm kia, tập trung tinh thần cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Mặc dù Khương Thành đã nhìn thấy qua các cảnh tượng lớn, nhưng mà đối với trình tự của đại điển này vẫn không hiểu biết nhiều.

Cũng may có La Viễn quen thuộc, được hắn bổ nhiệm làm "người điều khiển chương trình".

"Đại điển nhập môn bắt đầu."

Các trình tự của cả đại điển thật ra cũng không quá rườm rà, đầu tiên là cúng thiên địa, cúng tổ tiên, còn có lời thề nhập

môn.

Những trình tự này, trước đó trong lòng Tề Thương đã có chuẩn bị rồi, có thể tiếp nhận được.

Nhưng mà bước cuối cùng, bái kiến chưởng môn, hắn thật sự là muốn phát điên.

Dựa theo quy củ, khi nhập môn bái chưởng môn phải dập đầu ba lần và lạy chín lạy, điểm này thì tất cả các môn phái lớn đều giống nhau.

Chẳng qua là Khương Thành thay đổi bước này một chút, vốn dĩ chỉ cần các đệ tử cúi chào là được nhưng bị hắn đổi thành từng người từng người đến bái.

Sở dĩ làm như vậy cũng không phải vì Khương Thành muốn khoa trương.

Hắn cũng không phải người chết, nếu không phải quy củ của thế giới này bắt buộc phải ba lần dập đầu chín lần quỳ, hắn vốn dĩ cũng không muốn để cho bọn họ quỳ trước mình.

Đổi thành từng người từng người đến bái chưởng môn, muốn lợi dụng cơ hội này phân biệt một chút lòng trung thành của những đệ tử này.

Hắn là chưởng môn thì hắn lớn nhất, muốn sửa đổi chi tiết nào đó đám người La Viễn đương nhiên không dám nói gì.

Mà những đệ tử đời thứ ba mới nhập môn này cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Nhưng Tề Thương cảm thấy rất căm tức.

Hắn đường đường là thiếu chủ của Bát Vân điện, lại dập đầu ba quỳ chín lạy với chưởng môn của một môn phái nhỏ nhoi này?

Phải biết rằng chưởng môn của Phi Tiên môn cũng chưa đủ tư cách để diện kiến hắn, nhìn xem Đoan Mộc Triết muốn gặp được hắn có bao nhiêu khó khăn sẽ biết.

Đối với hắn mà nói, đây là một chuyện vô cùng nhục nhã.

Chỉ có thể hít sâu một hơi, liên tục nói với bản thân phải nhẫn nại!

Vì cơ duyên, vì để có được Hổ yêu, vì để trở thành điện chủ của Bát Vân điện, nỗi nhẫn nại và nhục nhã tạm thời là đáng giá.

Không ai biết được suy nghĩ của hắn, dù sao các đệ tử các đều đã bắt đầu xếp thành hàng, từng người từng người một đi tham kiến Khương Thành.

"Ngụy Miểu bái kiến chưởng môn."

Một thiếu niên khoảng mười ba tuổi cung kính quỳ xuống, làm đủ một bộ đại lễ.

"Ting, ngươi có được một thuộc hạ nguyện trung thành, đạt được năm điểm tích phân."

Ngụy Miểu này chỉ có tu vi Dẫn Khí cảnh ngũ trọng, cũng không đến Tố Linh cảnh, có thể đạt năm điểm đã xem như có thiên phú rất tốt rồi.

Hiện tại Khương Thành để ý cũng không phải mấy điểm tích phân này của hắn, chủ yếu vẫn là tương lai thôi.

Lên một cảnh giới nhỏ, hay cảnh giới lớn cũng đều có điểm thưởng tích phân.

Huống chi chủ yếu là hắn muốn xác định người này có phải thật tình muốn gia nhập hay không.

Hiện tại hệ thống đã vang lên, vậy chứng minh Ngụy Miểu chắc chắn là người của mình rồi.

Thành ca rất chi là vui mừng.

Lập tức tay trái khẽ nâng lên, một đạo linh lực chậm rãi dao động đỡ Ngụy Miểu lên.

"Miễn lễ!"

"Ngươi mới gia nhập tông môn, bản chưởng môn vô cùng hoanh nghênh, tặng cho ngươi một chút quà gặp mặt."

Chương 49.

Đối với người của mình, Thành ca chưa từng keo kiệt bủn xỉn bao giờ.

Một chiếc nhẫn trữ vật bằng bạc sáng lấp lánh bay ra.

Ánh mắt của tất cả đệ tử ba đời ở đó đều như đông cứng lại!

Không phải chứ, vừa vào môn ngày đầu tiên đã được tặng nhẫn trữ vật?

Nhẫn trữ vật mặc dù không phải linh khí loại công kích, nhưng liên quan đến không gian, cho dù cấp thấp nhất cũng là linh khí tam giai.

Linh khí ở cấp bậc này, đệ tử bình thường rất khó có được.

Đến mấy người như La Viễn, Ấn Tuyết Nhi trước đây cũng đều không có, đến hôm Phi Tiên môn bị tiêu diệt phải lánh nạn, mới được các Trưởng lão lần lượt ban cho.

Nghĩ thôi cũng biết, thứ này quý giá biết nhường nào.

Mà nhẫn trữ vật trước mắt này, chỉ nhìn linh lực dao động phát ra từ về mặt nhẫn, đã không phải là cấp thấp nhất rồi.

Rất có khả năng, đây là linh khí tứ giai.

Ngụy Miêu sốc luôn, thậm chí hắn còn quên mất không đưa tay ra đỡ lấy.

Bởi vì hắn nghi ngờ Chưởng môn có phải tặng nhầm bảo vật rồi hay không.

Phong tục tặng quà gặp mặt khi gia nhập môn quả thật có tồn tại, nhưng bình thường Chưởng môn chỉ thưởng cho một, hai đệ tử xuất sắc nhất mà thôi.

Trong 55 người này, thiên tư của hắn chỉ xếp hạng dưới trung bình mà thôi.

Còn những người khác, đều là sau khi chính thức bái sư, sư phụ sẽ tặng quà gặp mặt.

Mấy món quà gặp mặt này hoặc là linh giáp, linh kiếm nhị giai, hoặc là mấy viên tụ khí đan tam giai, khoảng một trăm viên linh thạch trung phẩm các loại.

Điều này đối với các đệ tử mới nhập môn mà nói, đã là một niềm vui bất ngờ rồi.

Muốn có được nhiều hơn, phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân từ nay về sau.

Ví dụ như bổng lộc hàng tháng, ví dụ như điểm cống hiến, phần thưởng thi đấu, hoặc ra ngoài rèn luyện tìm các loại thiên tài địa bảo.

“Đây là… tặng cho ta sao?”

Nhìn chiếc nhẫn đang bay trước mặt mình, hắn có chút không chắc chắn.

“Không thì sao? Chẳng lẽ ngươi còn nghi ngờ ta giấu bom ở bên trong hay sao?”

Ngụy Miêu không hiểu bom mà Chưởng môn nói là cái gì, nhưng hắn nghe hiểu được cái này thật sự là tặng cho mình.

Hắn vội vàng, vui sướng ngất ngây cầm trong lòng bàn tay.

Sau đó, hắn giải phóng thần thức, cảm nhận không gian bên trong nhẫn.

Thực ra trong lòng hắn ôm chút kỳ vọng, nếu Chưởng môn đã tặng cho hắn một chiếc nhẫn, nói không chừng bên trong chiếc nhẫn này còn có mấy viên linh thạch nữa đi?

Ngay sau đó, nét mặt của hắn cứng lại.

Suýt chút nữa bị dọa cho vung tay ném luôn cái nhẫn ấy đi.

“Đây, đây, trong đây……”

Hai tay hắn run rẩy, một khắc này chiếc nhẫn đó dường như nặng tựa ngàn cân, vượt qua giới hạn chịu đựng của hắn.

Khương Thành nhàn nhạt nói: “Ngươi kiểm kê chút đi, bên trong chắc có một bộ linh giáp tứ giai, một thanh linh kiếm tứ giai, một bó linh phù, còn có đan dược linh thạch đủ cho ngươi đột phá đến Phân Hồn cảnh.”

Mấy thứ này đều là hắn vơ vét được từ Xích Nhật tông.

Chỉ riêng linh giáp linh kiếm ngũ giai cũng có hơn trăm bộ, vài trăm vạn linh thạch thượng phẩm, đan dược Linh Đài cảnh cũng mấy trăm bình, phần lớn đều bị hắn đổi thành điểm tích phân rồi.

Ngoài ra, còn có mười mấy cái linh khí lục giai.

Mấy thứ cho Ngụy Miêu, chỉ là đồ bỏ đi của cấp Phân Hồn cảnh mà thôi.

100 linh thạch thượng phẩm bằng một điểm tích phân.

Một cái linh khí tứ giai là 10 điểm tích phân, huống hồ còn không phải là vật phẩm tiêu hao.

Trong mắt Khương Thành đây chỉ là hạt cát trong sa mạc, cộng lại đến một trăm điểm cũng chẳng đổi được.

Đợi sau này lúc Ngụy Miêu thăng cấp lên Phân Hồn cảnh, đoán chừng đã có thể kiếm lại cho hắn hai ba trăm điểm rồi, cái Thành ca cần là tốc độ tu luyện.

Có thể dùng linh thạch và đan dược chất lên, tội gì chậm chạp khổ cực tu luyện cơ chứ?

Vụ đầu tư này rất có lợi.

Đợi tương lai bọn họ đột phá Linh Đài cảnh, Thiên Mệnh cảnh, thì càng trả lại cho hắn nhiều thật nhiều điểm tích phân.

Tuy hắn cảm thấy những thứ này chỉ là phế phẩm, người khác lại không hề cảm thấy như vậy.

Mấy đệ tử đời thứ ba mới nhập môn hô hấp đều ngưng trệ luôn, cả người rơi vào trạng thái mất trí.

Bọn họ vừa nghe thấy cái gì cơ?

Linh giáp, linh kiếm tứ giai? Hai bó linh phù?

Còn có linh thạch đan dược đủ đến Phân Hồn cảnh?

Bây giờ Ngụy Miêu mới là Dẫn Khí ngũ trọng, đợi hắn đột phá đến Tố Linh cảnh, lại đột phá đến Tụ Nguyên cảnh, sau đó lại đột phá đến Phân Hồn cảnh, ít nhất cũng phải mấy nghìn linh thạch và mấy chục bình đan dược đi?

Mấy người bọn họ chưa từng gia nhập tông môn, trước khi nhập môn hoặc là tự tu luyện tại gia tộc mình, hoặc là tán tu đơn thuần, tìm cơ hội ở thế giới trần tục.

Tài nguyên ở trong chiếc nhẫn này đối với bọn họ mà nói quá mức cao cấp rồi, trong mắt bọn họ chính là kho báu vô song, đến mức có thể dẫn đến một trận mưa máu gió tanh.

Lại thưởng một cách dễ như chơi như thế?

Lại còn thưởng cho Ngụy Miêu, cái kẻ thiên tư còn không bằng mình?

Nói thật, đến Tề Thương cũng có chút bất ngờ.

Lúc đệ tử chân truyền của Bát Vân điện nhập môn, cũng có quà gặp mặt rất "dày."

Nhưng bình thường cũng chỉ mấy trăm viên linh thạch thượng phẩm, hoặc là linh khí tam giai mà thôi.

Làm gì có ai nhập môn lại thưởng nhiều như thế, điên rồi sao?

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng bình thường thôi.

Bát Vân điện mặc dù giàu có, nhưng môn đồ cũng trăm ngàn người, tài nguyên có nhiều hơn nữa cũng không đủ chia.

Làm gì giống Phi Tiên môn, bây giờ một trăm người còn không đến.

"Người trong giới tu luyện lòng dạ hiểm ác, nguy hiểm rình rập khắp nơi. Ta cho ngươi linh khí tứ giai, là để ngươi có thể tự bảo vệ mình tốt hơn. Cho ngươi đan dược, linh thạch, là hy vọng ngươi sớm trở thành trụ cột của tông môn."

Nghe được những lời này của Khương Thành, trong lòng mọi người đều sục sôi, vô cùng cảm động.

Nguy Miêu bật khóc, cả người hắn run rẩy, bịch một tiếng quỳ xuống.

Cộp cộp cộp không ngừng dập đầu.

"Chưởng môn, sự cất nhắc, bồi dưỡng của ngươi, ta suốt đời không quên! Từ nay về sau nhất định không phụ sự kỳ vọng của ngươi, nguyện vì Chưởng môn nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng, bất chấp gian nguy! Kiếm của Chưởng môn chỉ hướng nào, thì đó chính là mục tiêu đến chết mới ngừng của Ngụy Miêu ta."

Đã đến mức nguyện chết vì Chưởng môn rồi.

Thành ca hơi thụ sủng nhược kinh.

Không phải chứ người anh em, cho ngươi chút đồ đồng nát ngươi đã khống chế không nổi rồi?

Chỉ có điều hắn cũng rất hài lòng, ai lại không thích môn đồ trung thành cơ chứ.

Sau khi Ngụy Miêu lui xuống, đệ tử kế tiếp không chờ được nữa cũng xông lên phía trước mà ba quỳ chín lạy.

"Đỗ Vũ bái kiến Chưởng Môn!"

Hệ thống lại vang lên âm báo, lại nhận được 6 điểm.

Được lắm, được lắm, đây lại là người của mình.

Thưởng!

Lại là nhẫn trữ vật, lại là linh khí tư giai, lại thêm cả tài nguyên có thể tu đến Phân Hồn cảnh.

Mặc dù có tiền lệ của Ngụy Miêu, nhưng Đỗ Vũ vẫn vui mừng phát khóc, cảm động đến mức nói năng lộn xộn.

Những đệ tử khác đều nhìn đến đỏ mắt rồi!

Hóa ra không phải chỉ có mình Ngụy Miêu được biệt đãi, mà là ai cũng có phần?

Trời ơi!

Xin vào Phi Tiên môn, chính là xin vào hầm kho báu rồi!

Các đệ tử nối tiếp nhau tiến lên quỳ lạy Chưởng môn, âm báo của hệ thống hết lần này đến lần khác vang lên.

Thành ca "phát lì xì" đến phát mệt luôn.

Cả đại điện đều tràn ngập niềm vui và phấn khởi, quà gặp mặt này hiệu quả cực kỳ tốt.

Mới nhập môn ngày đầu tiên, đã biến mấy đệ tử này thành fan trung thành của Phi Tiên môn rồi.

Hết cách, có tài nguyên thì tùy hứng thế đấy, đập cũng có thể đập ra mạng người.

Mấy người đứng ngoài xem như La Viễn, Đan Thái không hề đồ kỵ, lần trước sau khi tiêu diệt Xích Nhật tông, Chưởng môn đã đổi trang bị cho họ rồi.

Bây giờ mỗi Trưởng lão đều dùng linh khí ngũ giai thậm chí lục giai, còn cao hơn những đệ tử này nhiều.

Thiên tư của những đệ tử chân truyền này không giống nhau, có người thì hệ thống nhận định chỉ có 3 điểm, có người nhận định đến tận 25 điểm.

Có thể ở Dẫn Khí cảnh thì đạt được 20 điểm, thiên tư đã là rất mạnh rồi.

Lúc đám La Viễn và Ấn Tuyết Nhi lần đầu bái kiến Khương Thành, người cao nhất đạt được 60 điểm, nhưng đó là Tụ Nguyên cảnh.

Người áp chót, là Lâm Ninh.

Sau khi nàng quỳ lạy, hệ thống lại một lần nữa phát ra âm báo.

"Ting, ngươi có được lòng trung thành của một người có Ấn Hoàng Huyết Mạch, nhận được 1600 điểm thưởng.

Chương 50.

Tình huống gì vậy? Mới chỉ là Tố Linh cảnh đã cho một ngàn sáu trăm điểm rồi sao?

Thiên phú này của Lâm Ninh quả thật rất kinh người nha.

Tinh thần của Khương Thành nhất thời được nâng cao, nhịn không được mở ra kỹ năng nhìn thấu suốt.

Quả nhiên, có một dấu chấm than màu xám trên đầu Lâm Ninh.

"Huyết mạch Ẩn Hoàng – một trong bốn nhánh huyết mạch thần thú thượng cổ. Nếu tu luyện công pháp thuộc tính ám, có thể dần dần làm thức tỉnh thiên phú hệ ám."

Cái gì thuốc tính ám, Khương Thành chưa từng nghe nói qua.

Dù sao xem hệ thống này miêu tả huyết mạch này có vẻ rất lợi hại là được.

Không ngờ lần thu đồ đệ này, lại thu được một kỳ tài ngút trời.

Trong lòng Thành ca nhẹ nhõm, ngay lập tức thu chiếc nhẫn vốn chứa linh khí tứ giai tương tự như những chiếc khác về.

"Ha ha ha ha, miễn lễ, miễn lễ!"

Hắn tự mình đứng dậy, bước lên phía trước, đỡ Lâm Ninh đứng lên.

Loại thao tác thu mua lòng người này, hắn chính là vô sự tự thông.

Tuy rằng Lâm Ninh đã được xem như người của hắn, nhưng vẫn có thể củng cố thêm.

“Nghe nói ngươi là người đứng đầu của khảo hạch nhập môn?”

Gương mặt đẹp trai của Thành ca nở nụ cười hòa ái dễ gần.

Lâm Ninh có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng khom người hành lễ: “Vâng”

“Tốt lắm! Có thể lấy được vị trí thứ nhất, đương nhiên phải có phần thưởng đặc biệt!”

“Nói xong, Khương Thành chạm vào một chiếc nhẫn khác.”

Một thanh kinh kiếm ngũ giai và một cái linh giáp ngũ giai bay lơ lửng trên không trung.

“Đây…. là cho ta sao?”

Tuy rằng tính tình của Lâm Ninh trời sinh đã là trầm ổn nhưng cũng không khỏi kinh ngạc.

Đó chính là linh khí ngũ giai!

Xuất thân của nàng so với các tu sĩ bình thường khác cao hơn một chút, trong tộc có ba vị cao thủ Tụ Nguyên cảnh, được coi như là gia tộc hàng đầu trong tòa thành địa phương kia.

Mà bảo vật trấn tộc của gia tộc chỉ là một cái linh giáp tứ giai mà thôi.

Đó là thứ mà nàng đã ao ước từ khi còn nhỏ.

Lần tham gia khảo hạch này, gia tộc đặt rất nhiều kỳ vọng vào nàng.

Trước khi đi, tộc trưởng cùng hơn mười vị trưởng lão đích thân dặn dò.

Thế giới tu luyện nguy hiểm ở khắp nơi, lòng người hiểm ác, thậm chí đến ngay cả đồng môn cũng tồn tại sự cạnh tranh tàn khốc.

Vì thế, còn đưa linh giáp tứ giai kia cho nàng phòng thân.

Hy vọng nàng có thể biểu hiện thật tốt, tương lai dần dần lớn mạnh, không quên mang theo Lâm gia cùng cất cánh phất lên.

Làm sao biết được chỉ mới ngày đầu tiên nhập môn, kiện linh giáp tứ giai kia đã không cần sử dụng đến.

Bọn người đệ tử đời thứ ba lúc trước đang vui mừng khôn xiết kia bây giờ đều đang trợn mắt há to miệng.

Không riêng chỉ có linh giáp ngũ giai mà còn có linh kiếm ngũ giai….

Đãi ngộ của người đứng thứ nhất này, thực sự làm làm cho người khác phát cuồng!

"Đương nhiên là tặng cho ngươi, ngươi đã gia nhập Phi Tiên môn thì đã là người một nhà, không cần phải khách khí."

Khóe mắt Lâm Ninh đỏ lên.

Từ nhỏ thiên phú của nàng quả thực không xuất sắc, hơn nữa xuất thân trong dòng họ chi thứ không được coi trọng.

Lâm gia là một gia tộc tu luyện, tất cả đều dựa vào thực lực nói chuyện.

Trước năm mười hai tuổi khi huyết mạch Ẩn Hoàng chưa được thức tỉnh, nàng hoàn toàn không cảm nhận được cái gì là được trưởng bối coi trọng, tình cảm của những người cùng trang lứa, ngược lại nàng đã phải chịu đựng rất nhiều ánh mắt và cả những lời nói lạnh lùng.

Mà ngày đầu tiên vị chưởng môn trẻ tuổi có thực lực thông thiên trước mắt này lại yêu mến nàng như vậy.

"Tạ ơn chưởng môn!"

Nàng không giỏi ăn nói, nhưng bốn chữ này lại mang theo quyết tâm không bao giờ hối hận.

Sau khi Lâm Ninh lui ra, cũng chỉ còn lại Tề Thương.

Hắn thật sự không tình nguyện.

Những lễ gặp mặt này có thể làm cho những đệ tử khác choáng váng đầu óc, nhưng ở trong mắt hắn cũng chỉ là rách nát mà thôi.

Hắn là thiếu chủ của Bát Vân điện, bản thân hắn có một linh giáp thất giai và một thanh linh kiếm bên cạnh, về phần đan dược hắn dùng đều là ở cấp độ linh đài.

Phải bái lạy Khương Thành, hắn thực sự sắp nổi điên rồi.

Nhưng vì đại kế, phải nhịn!

Nhịn một cái trời cao biển rộng, nhịn hai cái sẽ được thành công.

Cuối cùng hắn vẫn là bắt buộc chính mình quỳ xuống.

Bùm, bùm, bùm, cũng quỳ ba cái, lạy chin lạy.

"Vân Thương – bái kiến chưởng môn!"

Tay hắn ôm quyền, khớp xương trắng bệch.

Nhanh kết thúc đi!

Mau mau kết thúc lễ gặp mặt, kết thúc nghi thức làm hắn bị khuất nhục này đi.

Nhưng mà lần này không giống với những lần trước.

Quà gặp mặt đã được lặp lại năm mươi bốn lần, lần này không có xuất hiện.

Nụ cười trên mặt của Khương Thành không còn nữa, bởi vì lần này hệ thống không có "ting."

Không có tiếng "ting" có nghĩa kẻ này không phải là người của mình.

Hắn cũng sẽ không coi tất cả những người không có tiếng "ting" là kẻ thù, dù sao thì ở giữa kẻ thù và người của mình còn có đa số những người qua đường đối với hắn không có cảm giác gì.

Nhưng ít ra những đệ tử gia nhập bản tông phải là người của hắn.

Đến bái kiến chưởng môn cũng không có "ting" thì còn thu hắn làm gì?

Cho dù tấm lòng của hắn có rộng lớn đến đâu, dù có rộng lượng đến đâu, hắn cũng sẽ không nuôi một con sói trong nhà.

"Được rồi, ngươi cút đi!"

Hắn không biết Tề Thương, cũng không biết kẻ này có mục đích gì.

Chỉ xem đây là loại người máu lạnh, bất trung và hám lợi mà thôi.

Dùng Phi Tiên môn làm bàn đạp, sau này khi cánh hắn đã cứng cáp sớm muộn cũng sẽ thay đổi phe cánh mà thôi.

Thật đúng là không có trí tưởng tượng phong phú để đoán được kẻ này đến đây là để lật đổ Phi Tiên môn.

Cái gì?

Bầu không khí vốn đang vui vẻ trong đại điện đột nhiên cứng lại.

Tất cả mọi người đều nhìn sang với vẻ mặt khó tin.

Cút?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vân Thương này không phải cũng đã thông qua khảo hạch sao?

Tại sao hắn không chỉ không được nhận quà gặp mặt, ngược lại còn bị chưởng môn thưởng một câu "cút"?

"Tại sao?"

Tề Thương giống như bị đánh đòn phủ đầu.

Hắn không hiểu được, bởi vì hắn tự hỏi bản thân đã ngụy trang vô cùng hoàn hảo rồi.

Vẫn còn chưa bắt đầu hành động gì, hắn không tin Khương Thành có thể liếc mắt một cái đã biết được thân phận và ý đồ của hắn.

"Không có tại sao cả."

Khương Thành cười giễu.

"Chỉ là nhìn thấy ngươi chướng mắt."

Đây thì tính là lí do gì chứ?

Loại trả lời này là lười giải thích, đơn thuần chính là làm nhục nhã.

Nhưng toàn trường không có một người nào nghi ngờ chất vấn.

Đùa sao, hiện tại ở trong cảm nhận của đệ tử đời thứ ba, Khương Thành chính là người thân thiết nhất, người đáng kính trọng nhất.

Chưởng môn nói nhìn thấy kẻ này là chướng mắt, vậy ánh mắt của bọn họ nhìn Tề Thương cũng lập tức trở nên chướng mắt.

Không cần nguyên nhân.

Thậm chí Lâm Ninh còn ấn chặt chuôi kiếm, cân nhắc có nên giết kẻ này để làm cho chưởng môn vui vẻ hay không.

Về phần mấy người trưởng lão, sớm đã coi Khương Thành như thần.

Lời hắn nói chính là pháp chỉ.

“Mời cút!”

La Viễn tiến lên, vẻ mặt bình tĩnh chỉ về hướng cửa đại điện.

Nội tâm của Tề Thương bây giờ là nghẹn khuất, phẫn uất, khuất nhục, không cam lòng, cừu hận!

Lão tử đường đường là thiếu chủ của Bát Vân điện, ngươi lại dám kêu ta cút?

Lúc này hắn hận không thể lập tức nhảy lên nắm lấy cổ của Khương Thành, lớn tiếng chất vấn, bầm thây hắn thành vạn đoạn.

Cuối cùng, lại giết sạch toàn bộ tất cả người có mặt ở đây.

Nhưng mà hắn không dám.

Nơi này là Phi Tiên môn, con Hổ yêu kia ở ngay đây.

Nếu trở mặt ở đây, vậy thì đến ngay cả còn sống trở về hắn cũng làm không được.

Chỉ có thể ngoan ngoãn đứng dậy, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người ủ rũ rời đi.

Sau khi hắn rời khỏi, khóe miệng của Khương Thành nhếch lên một chút.

“Được rồi, những con ruồi bọ đáng ghét đã bị đuổi đi, tiếp tục đại điển.”

Hắn phất phất tay với Kỷ Linh Hàm và các trưởng lão khác.

“Các ngươi có thể chọn lựa đệ tử rồi.”

Bầu không khí của đại điển nhất thời sôi động trở lại.

Lúc trước khi ở quảng trường đã có rất nhiều người đàm phán ổn thỏa rồi, hiện tại tất nhiên là nước chảy thành song.

Rất nhanh, năm mươi ba người đều đã tìm được sư phụ.

Ngay cả Kỷ Linh Hàm cũng thu nhận hai nữ đồ đệ.

Ngoại lệ duy nhất ở toàn trường chính là Lâm Ninh.

Bất kể là ai muốn đến nhận nàng, đều bị nàng cự tuyệt.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn hướng về phía Khương Thành, chưa hề dời đi.

Bị nhìn thẳng chằm chằm như vậy, Khương Thành có chút đắc chí, chẳng lẽ do mị lực của mình quá lớn, cô nương này đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên sao?

Nhưng vấn đề là nàng mới chỉ có mười lăm tuổi, vẫn chưa phát triển hoàn toàn.

Hắn chính là một người có tiết tháo.

Hay là khuyên nhủ nàng, làm cho nàng khống chế tìm cảm trước sau đó lại đợi thêm vài năm

Chương 51.

Ngay khi Khương Thành đang suy nghĩ tìm cách nói uyển chuyển, Lâm Ninh đã từ trong đám người đi đến chỗ hắn.

Sau đó, khom người hành lễ.

“Chưởng môn, ta muốn bái ngươi làm thầy, có thể không?”

Trong mắt nàng mang theo một loại tình cảm mong đợi và ngưỡng mộ mãnh liệt.

“Ngươi còn nhỏ….”

“Ế,?”

Hóa ra không phải là tỏ tình, mà là bái sư, Thành ca suýt thì hố rồi.

Chỉ có thể nhất thời sửa miệng: “Ngươi muốn bái ta làm thầy, cái này….”

Hắn không muốn thu đệ tử đâu.

Mặc dù Lâm Ninh có dung mạo rất xinh đẹp, thiên phú cũng rất cao, nhưng Khương Thành không có thời gian dạy đệ tử.

Hắn chỉ là có chút rối rắm không biết nên chọn lựa từ ngữ như thế nào để từ chối.

Đối với người của mình, hắn vẫn là rất để ý đến có chút lo lắng, nếu trực tiếp từ chối sẽ làm trái tim của cô nương này bị tổn thương.

Cũng may có Kỷ Linh Lam đứng lên.

“Lâm Ninh, nếu như ngươi bái chưởng môn làm thầy vậy thì sẽ làm rối loạn bối phận!”

Không sai, nếu Lâm Ninh trở thành đồ đệ của Khương Thành vậy thì nàng sẽ biến thành ngang hàng với trưởng lão rồi.

So với năm mươi ba đệ tử nhập môn cùng lúc, bối phận của nàng đã cao hơn, dường như không hợp lẽ thường.

Khương Thành đang lo lắng không tìm được lí do, vội vàng nói tiếp câu này.

“Đúng vậy, rối loạn bối phận sẽ không tốt, ngươi vẫn nên bái Kỷ Linh Hàm trưởng lão làm thầy đi.”

Chưởng môn tự mình lên tiếng, Lâm Ninh cũng chỉ có thể nghe theo.

Nhưng nhìn có vẻ vẫn là không tình nguyện.

“Sớm muộn nàng cũng sẽ bị ta vượt qua….”

Mặc dù lời này nói rất nhỏ, nhưng mỗi người trong điện đều là tu sĩ làm sao có thể không nghe thấy chứ?

Khương Thành giật giật khóe miệng, thầm nghĩ cô nương này cũng thật nhanh miệng?

Thẳng thắn mà nói chính là Kỷ Linh Hàm không xứng đáng làm sư phụ của ngươi.

Tuy rằng Kỷ Linh Hàm là một người tốt tính nhưng vẫn bị chọc giận không nhẹ.

“Chờ ngày ngươi có thể thực sự vượt qua ta, ta sẽ tự mình tiến cử ngươi với chưởng môn! Đến lúc đó ngươi làm đại sư tỷ cũng không có vấn đề gì.”

Đm, xong rồi xong rồi không cần xúc động như vậy nha.

Một đám người La Viễn và Ấn Tiểu Tuyết cùng nhau âm thầm cười trộm, không ngờ cũng có một ngày Kỷ sư tỷ lại bị người khác chọc giận.

Lâm Ninh còn xác nhận một lần.

“Thật không?”

“Kỷ Linh Hàm ta còn chưa có thất hứa bao giờ, chưởng môn làm chứng cho bọn ta đi!”

“Được rồi, đợi đến lúc ta vượt qua ngươi, ta sẽ bái chưởng môn làm thầy!”

“Một lời đã định!”

Khương Thành cạn lời.

Hai nữ nhân các ngươi tranh của các ngươi đi, sao lại phải lôi ta xuống nước chứ?

Hơn nữa ta cũng không có đáp ứng sau này sẽ thu nàng làm đồ đệ.

Tại sao tự nhiên lại biến thành sự thật trước mắt này? Cũng không cần hỏi qua ý kiến của ta sao?

Tình thế này không tốt.

Thành ca đột nhiên cảm thấy có chút khủng hoảng, hai nữ nhân có thiên phú dị bẩm này về sau sẽ không dần dần biến chưởng môn như hắn trở thành không có quyền lực gì cả chứ?

Không được!

Loại chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh.

Không phải bởi vì quyền lực, mà là bởi vì…. thật mất mặt.

Cuối cùng, Lâm Ninh quỳ bái Kỷ Linh Hàm, tạm thời chấp nhận làm đồ đệ của nàng.

Một màn đại điển cho tân đệ tử nhập môn này mới chính thức kết thúc.

Những trưởng lão khác đều dẫn đồ đệ của mình đi xung quanh để làm quen với địa hình của sơn môn, một đường đều là tiếng cười nói vui vẻ, không khí hòa hợp.

Chỉ duy nhất có bốn thầy trò Kỷ Linh Hàm là có hơi vi diệu.

Sau khi làm quen một chút, Kỷ Linh Hàm đã truyền một bộ công pháp cho hai nữ đệ tử khác là Hoắc Nam và Hàn Văn Nhược, đồng thời nói về những điều cốt yếu trong đó.

Sau đó để cho các nàng chọn một cái hang động có linh khí nồng đậm trên đỉnh núi gần đó tự mình luyện tập một đoạn thời gian trước.

Để hai người đệ tử này rời đi, trên ngọn núi này chỉ còn lại hai người là nàng và Lâm Ninh.

"Đây là Tử Diễm Tâm Kinh mà chưởng môn có được từ Xích Nhật tông, là công pháp cao cấp nhất của Phi Tiên môn chúng ta.

"Ngoài ra còn có phần kiếm quyết này, là Đại Nhật Liệt Diễm kiếm, cũng là võ kỹ có uy lực cực mạnh của Phi Tiên môn."

"Nếu như ngươi có cái gì không hiểu, bất cứ lúc nào cũng có thể đến thỉnh giáo ta."

Kỷ Linh Hàm cũng không bởi vì chuyện lúc trước mà cố ý che giấu cho riêng mình, những thứ lấy ra đều là những thứ tốt nhất ở thời điểm hiện tại.

Lòng dạ của nàng từ trước đến nay đều rộng rãi, không tồn tại cái gì mà cố ý làm khó dễ đồ đệ.

Thế cho nên khi Lâm Ninh tiếp nhận hai phần ngọc giản đều có chút bất ngờ.

"Ngươi thật sự không sợ ta vượt qua ngươi sao?"

"Dựa vào tu vi hiện tại của ngươi nói ra câu này không cảm thấy đỏ mặt sao?"

"Thế sao? Hôm nay là ngươi cố ý đúng không?"

Nhắc đến chuyện này Lâm Ninh cũng rất tức giận.

"Nếu không phải do ngươi đứng ra ngang ngược cản trở, hắn ỡm ờ như vậy đã bị ta cưỡng ép bái sư được rồi! Rõ ràng

ngươi chính là không muốn ta đến gần hắn!”

Kỷ Linh Hàm đáp lại cũng không chút khách khí: “Không sai, ta chính là cố ý, đừng cho rằng ta nhìn không ra tâm tư của ngươi, đừng mơ tưởng đến những người không thuộc về ngươi!”

“Vậy ngươi cứ chờ đi, dù sao từ hôm nay trở đi ta đã nhận định là hắn, ai cũng đừng hòng đoạt đi, bao gồm cả ngươi, sư phụ tạm thời!”

“Vậy ngươi cứ tiếp tục nằm mơ đi.”

Kỷ Linh Hàm nhẹ giọng cười, nhẹ nhàng lướt qua.

Ta có linh giáp cửu giai Lam Ngọc Khinh Tiên Y do đích thân chưởng môn tặng, ta đã lấy ra khoe khoang chưa?

Nếu Khương Thành ở hiện trường nghe thấy đối thoại của hai nữ nhân này, nhất định sẽ nảy sinh ấn tượng mới về các nàng.

Tâm cơ quá sâu, thật là đáng sợ, Thành ca run rẩy.

Sau khi hai nữ nhân này tách nhau ra liền tiến vào trạng thái bế quan khổ luyện.

Bên kia, Khương Thành đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Dựa theo nhiệm vụ lúc đầu của hệ thống, thống nhất tam giới, chắc chắn sẽ không thể ở yên trong một cái Thanh Lan phủ nhỏ nhoi được.

Thế giới tu luyện chính là như vậy, muốn tiếp tục phát triển, muốn nhận được càng nhiều tài nguyên hơn, ngươi bắt buộc phải khuếch trương hơn nữa.

“Tiểu tử, hôm nay thật ra ngươi cũng rất nổi bật nha!”

Tam Nhãn Hổ đột nhiên xông ra.

Đại điển lúc trước nó khinh thường tham dự, không muốn trợ uy cho Khương Thành.

Mà Khương Thành cũng không có thất vọng, thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cảm thấy bộ dáng hiện tại của Tam Nhãn Hổ này rất không uy mãnh, làm Linh thú hộ tông rất mất mặt, giới thiệu

cho các tân đệ tử ngược lại sẽ phản tác dụng.

“Nổi bật nho nhỏ mà thôi, dù sao thì mỗi ngày ta đều đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, đã quen rồi.”

Tam Nhãn Hổ thề đây là lần đầu tiên trong đời nó nhìn thấy một kẻ ra vẻ đến vậy.

“Nếu ta nói cho ngươi, kẻ bị ngươi đuổi đi ngày hôm nay là Linh Đài bát trọng, ngươi còn có thể cười được không?”

Tu vi của Tề Thương có thể qua mắt được người khác, nhưng không gạt được Yêu Vương như nó, cho dù là lúc đó nó không có mặt.

Nói xong câu đó, nó cũng rất chờ mong nhìn thấy phản ứng của Khương Thành.

Quả nhiên Khương Thành thật sự đứng bật dậy.

“Ý của ngươi là hắn ẩn giấu tu vi?”

“Đương nhiên, hắn nhất định là có mưu đồ, kẻ này đến đây là muốn gây bất lợi cho Phi Tiên môn, ngươi lại để cho hắn chạy, ha ha ha ha….”

Tam Nhãn Hổ đắc ý lắc lắc đầu, dù sao nó cũng là thống lĩnh của cả bộ tộc, loại âm mưu này không thể gạt được nó.

Nó cố ý không nhắc nhở Khương Thành chính là vì muốn nhìn thấy hắn gặp xui xẻo.

Hối hận rồi sao?

Để cho một kẻ thù nguy hiểm như vậy chạy thoát, sau này ngươi sẽ gặp nạn!

Khương Thành thoạt nhìn có vẻ rất lo lắng, vội vàng hỏi.

“Ngươi xác định hắn muốn gây bất lợi cho Phi Tiên môn sao?”

Nội tâm của Tam Nhãn Hổ vô cùng sảng khoái.

“Tiểu tử, dùng đầu của ngươi cẩn thận nghĩ lại, tu vi của hắn so với ngươi còn tốt hơn, lại trẻ tuổi, dựa vào cái gì muốn bái nhập Phi Tiên môn? Hiển nhiên hắn là người do một thế lực thù địch nào đó với ngươi phái tới.”

“Vậy ngươi cảm thấy nên là thế lực nào?”

Chương 52.

“Ta làm sao biết được? Ngươi giỏi gây chuyện như vậy, đã đắc tội tới rất nhiều người rồi.”

Tam Nhãn Hổ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Đáng đời!

Tiểu tử ngươi đắc ý lâu như vậy, cũng có thời điểm phải đau đầu sao?

Nhưng mà sau khi nghe được nó phân tích, Khương Thành chẳng những không hề đau đầu, ngược lại còn hưng phấn vỗ tay một cái, thiếu chút nữa đã đứng lên nhảy nhót hoan hô.

“Thật đúng là quá tốt rồi!”

“Ha ha ha…. Hối hận…. rồi…… hả?”

Tam Nhãn Hổ có chút sửng sốt.

Đây là phản ứng gì?

Dường như hoàn toàn trái ngược với những gì nó dự đoán.

“Tiểu tử, ngươi đang giả vờ cái gì vậy? Nói thật cho ngươi biết hắn vẫn chưa có chạy xa, lấy thực lực của hổ gia ta muốn mang hắn trở về là vô cùng đơn giản, chỉ cần ngươi phải đáp ứng với ta hai cái điều kiện….”

Nó đã suy nghĩ kĩ rồi.

Lợi dụng cơ hội lần này để uy hiếp Khương Thành, buộc hắn giao ra triệu hoán phù “còn lại”, hơn nữa còn phải giải trừ khế ước Linh thú hộ tông.

Chỉ tiếc, điều kiện của nó còn chưa được nói ra, Khương Thành đã vội vàng ngăn cản nó.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng mang hắn về đây!”

“Người ta vất vả đến đây một chuyến, cũng không có giết người hay phóng hỏa, ngay cả hoa cỏ cũng không có phá hư, bắt hắn trở về có phải rất không biết lễ độ không?”

“Phi Tiên môn của chúng ta hiện tại chính là danh môn đại phái, nào có đạo đãi khách như vậy chứ?”

“Ngươi có bị bệnh không? Có kẻ thù ở trong tối muốn đối phó ngươi, ngươi còn vui vẻ như vậy sao?”

“Tại sao ta không thể vui vẻ?”

Thành ca còn muốn cất giọng ca vàng để hát chúc mừng một chút.

Rốt cuộc lại có người muốn đối phó mình.

Hắn đang lo lắng không có mục tiêu, cuối cùng cũng có người chủ động đưa lên.

Nếu không có gì bất ngờ, sau lưng Vân Thương kia nhất định còn có một cái thế lực lớn?

Hắn hưng phấn đến mức bắt đầu xoa tay.

“Ngươi nói xem bọn họ sẽ đối phó với ta như thế nào? y, hy vọng bọn họ có thể cố gắng hết sức lợi hại một chút.”

Càng là kẻ thù lợi hại thì chiến lợi phẩm càng phong phú.

Đối với việc làm thế nào để chiến thắng kẻ thù?

Còn phải cần xem xét sao?

Mỗi ngày có ba lượt cơ hội hồi sinh, Thành ca sớm đã từ bỏ suy nghĩ về chiến lược chống lại kẻ thù rồi, chỉ cần trực tiếp tiến thẳng về phía trước là được rồi.

Cái gì mà tính kế, mưu đồ, đó là dư thừa có được không?

“Thật là chờ mong!”

Nhìn thấy bóng lưng vui sướng của hắn, Tam Nhãn Hổ rất là ngổn ngang, nó bắt đầu hoài nghi thế giới này có phải đã rối loạn rồi không?

Không nên như vậy nha.

Nhất định là sai ở đâu rồi!

Mà bên kia, Tề Thương rời khỏi Phi Tiên môn thì cơn thịnh nộ càng thêm gia tăng, sau khi bay ra khoảng mấy vạn dặm, tùy tiện tìm một cái thành nhỏ điên cuồng tàn sát.

Tuy rằng Khương Thành ra tay cũng rất tàn nhẫn, tốt xấu còn muốn đợi đối phương trêu chọc mình rồi mới ra tay.

Nhưng Tề Thương là không cần có lí do, tâm trạng hắn không tốt vậy là đủ rồi.

Trở về Bát Vân điện, lửa giận của hắn dần dần nguôi ngoai, lại mời Lỗ Trọng đến đây.

“Kế hoạch lẻn vào Phi Tiên môn thất bại.”

“Ngươi bị bọn họ nhìn thấu rồi?”

Lỗ Trọng cảm thấy có chút khó tin, lấy tâm kế cùng năng lực của Tề Thương không đến mức phải lật xe ở một địa phương nhỏ nhoi như Phi Tiên môn.

Tề Thương cẩn thận nhớ lại một chút, gương mặt ủ rũ lắc lắc đầu.

“Chắc là không có.”

Theo như hắn thấy nếu Khương Thành đã nhìn thấu thân phận của mình, vậy chắc hắn phải mời Hổ yêu kia ra bắt mình mới đúng.

Vô luận thế nào, với tu vi Linh Đài thất trọng của hắn cộng thêm Thần phẩm linh đài cũng không phải không thể chiến một trận với mình.

Nhưng mà hắn không có làm như vậy, chỉ là đuổi mình đi mà thôi.

“Nếu hắn không có nhìn thấu thân phận của ngươi vậy chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục lập mưu.”

“Lập mưu như thế nào?”

“Tu hú chiếm ổ!”

“Nói chi tiết!

“Chúng ta có thể ra lệnh cho Đoan Mộc gia cùng với các phủ vây công Phi Tiên môn….”

Lời nói của Lỗ Trọng chỉ vừa nói được một nửa đã bị Tề Thương ngắt lời.

“Có con Hổ yêu ở đó, bọn họ căn bản không thể đi vào, hoàn toàn là tự tìm con đường chết.”

Đoan Mộc gia cùng với các phủ gần đó chắc có khoảng ba mươi bốn mươi Linh Đài cảnh. Đội hình này tuy nhìn rất

mạnh nhưng so với Hổ yêu ít nhất là Thiên Mệnh cửu trọng kia thì vẫn chưa đủ.

Lỗ Trọng khoát tay áo: “Thiếu chủ hiểu nhầm rồi, ta không trông cậy bọn họ có thể trực tiếp đánh hạ Phi Tiên môn.”

“Ừm?”

“Bao vây nhưng không cần tiến công là được!”

“Ý của ngươi là lợi dụng cơ hội lần này, phái người tiến vào chiếm giữ Phi Tiên môn?”

Phi Tiên môn bị nhiều phái vây công như vậy, nguy ngập nguy cơ.

Lúc này Bát Vân điện giả làm người tốt, lấy danh nghĩa giúp bọn họ chủ trì công đạo phái một đám cao thủ đi vào đóng quân trong đó.

Đường đường Bát Vân điện chủ động đến trợ giúp, Khương Thành sẽ không có lí do để cự tuyệt đúng không?

Hắn có lẽ còn rất cảm kích!

Mà một khi nhóm cao thủ này đi vào, từ khách trở thành chủ, họ Khương kia của Phi Tiên môn chẳng phải khó nói rồi.

Đến lúc đó, Hổ yêu kia….. chắc là sẽ thuộc về Bát Vân điện chúng ta thôi!

“Diệu kế, diệu kế!”

Tề Thương vỗ tay cười to, dường như đã nhìn thấy trước được kết cục bi thảm của Khương Thành.

Vài ngày sau, một cái tin tức trọng bảng truyền khắp các phủ của Phi Vân Châu.

Đoan Mộc thế gia của Thanh Lan phủ, Kiền Ninh Bảo của Thiên Trữ phủ, Hư Phong phái của Xung Viêm phủ, Thiên Môn Vị, Kinh Long thế gia của Bạch Long phủ, Ngọc Lưu Ly tông của Vô Định phủ, Nam Mô tông, Huyết Sát Cốc cùng với năm phủ tám phái khác kết thành một liên minh tạm thời chống lại Khương Thành.

Tám phái đồng thời phát thông điệp ra bên ngoài.

Chưởng môn Khương Thành của Phi Tiên môn là người tàn bạo bất nhân, thậm chí tiêu diệt năm phái khiến sinh linh đồ thán, làm cho mọi người trong Thanh Lan phủ đều cảm thấy bị đe dọa tới tính mạng.

Năm phủ tám phái vì giải cứu hàng trăm triệu người phàm và tu sĩ ở Thanh Lan phủ, nay quyết định kết thành đồng minh, cùng nhau đánh bại Phi Tiên môn!

Kể từ bây giờ, chỉ cần là đệ tử của Phi Tiên môn ra ngoài rèn luyện sẽ giết vô điều kiện.

Chỉ cần là gia tộc hay tông môn có qua lại với Phi Tiên môn đều bị giết không cần lí do.

Ngay sau khi thông điệp này được đưa ra, Thanh Lan phủ đã được một phen náo động.

Rất nhiều tu sĩ sau khi nhìn thấy thông điệp này đều có chút mơ hồ.

Ồ, hóa ra là chúng ta đang ở trong thế nước sôi lửa bỏng sao?

Hóa ra là mỗi người chúng ta đều cảm thấy bất an, dân chúng lầm than sao?

Tại sao chính chúng ta còn không biết.

Phi Tiên môn hình như cũng không có làm gì, tuy rằng diệt năm phái kia, nhưng trừ lần đó ra vẫn luôn đóng chặt sơn môn không hề lộ diện, muốn gặp cũng không thấy đâu.

Mặt khác tiêu diệt năm phái kia lại làm cho cuộc sống của rất nhiều tiểu gia tộc và tán tu xung quanh trở nên tốt hơn.

Dù sao bên cạnh không có cái tông môn khổng lồ áp chế và tranh đoạt tài nguyên, không gian hoạt động của những tu sĩ tầng dưới chót như họ rộng hơn rất nhiều.

Hơn nữa quan trọng nhất là rất nhiều người đến bây giờ vẫn còn tiếc nuối không thể bái nhập Phi Tiên môn.

Cái này thực mê huyễn.

Lúc này Đoan Mộc Triết và các chưởng môn, trưởng lão đã đến hội họp cùng nhau.

Tám tông môn lớn của bọn họn lần này ước chừng có thể xuất động ba mươi mốt vị Linh Đài cảnh.

Trong đó người có thực lực mạnh nhất là chưởng môn Cửu La chân nhân của Hư Phong phái ở Xung Viêm phủ, cảnh giới của hắn đã đạt đến Linh Đài bát trọng.

Thực lực bậc này, đừng nói là Đoan Mộc thế gia hiện tại cho dù là lúc trước khi Đoan Mộc Hoằng, Đoan Mộc Trì còn sống cũng không dám dễ dàng đắc tội.

"Chự vị, đối với lần vây công lần này các ngươi cảm thấy như thế nào?"

Làm chủ nhà ở Thanh Lan phủ, Đoan Mộc Triết vẫn là phải đứng ra lên tiếng trước.

Cửu La chân nhân nhướng mi, thản nhiên nói: "Còn có thể cảm thấy như thế nào, mệnh lệnh của thiếu chủ Bát Vân điện, ai dám cãi lời?"

Đổng Hải – bảo chủ của Kiền Trữ Bảo hung hăng nói: "Phi Tiên môn kia quả thật muốn bị trừng phạt, gần đây bọn họ đã thể hiện quá nhiều, đến ngay cả đệ tử thiên tài của Thiên Trữ phủ đều chạy tới tông môn của bọn họ khảo hạch."

Chương 53.

Các chưởng môn và trưởng lão khác đều nhao nhao phụ họa.

"Đúng vậy, Phi Tiên môn cướp người vượt quá giới hạn, bọn họ quá đáng rồi đó."

"Đừng nhắc đến nữa, Bạch Long phủ bên kia của bọn ta có một thiên tài tên là Lâm Ninh, Kinh Long thế gia ta đã để ý nàng một thời gian rồi, đang dự định cuối năm để nàng gả vào gia tộc ta, không ngờ được nàng lại gia nhập Phi Tiên môn trước!"

"Thật sự đúng là có mặt mà không biết xấu hổ!"

"Ngay cả khi Bát Vân điện không hạ lệnh thì ta cũng sẽ đến tìm Phi Vân Môn yêu cầu một lời giải thích!"

Nghe được lời này của Long Chấn Sơn – gia chủ của Kinh Long thế gia, đám người ngoài mặt gật đầu nói phải, nhưng

trong lòng lại âm thầm cười nhạo.

Lão huynh, người ta đã không đồng ý gả, vậy ngươi rõ ràng là đang ép cưới, có cần phải lòng đầy căm phẫn như vậy không?

Loại chuyện cưỡng đoạt như này, mấy người đang ngồi ở đây có ai không phải là tay lão luyện chứ?

Ngươi làm ra vẻ oan ức lắm, là bắt nạt mọi người không hiểu đó hả?

Đoan Mộc Triết đứng lên đầu tiên, lớn tiếng ủng hộ Long Chấn Sơn.

“Được! Long gia chủ đã căm thù Phi Tiên môn như vậy thì ta ở đây xin chúc Kinh Long thế gia chiến thắng trở về!”

Lời này hắn nói đến mức hào khí ngất trời, nhưng thật ra chẳng khác gì là không nói.

Ngươi cứ đi đánh trận đầu tiên đi, bọn ta ở phía sau quan sát.

Mấy chưởng môn, trưởng lão khác cũng rất hiểu quy tắc, lập tức theo tiết tấu.

“Đúng vậy, chúng ta nguyện làm hậu thuẫn của Long gia chủ!”

“Chúc Kinh Long thế gia chiến thắng trở về, chúng ta ở đây chuẩn bị tiệc ăn mừng!”

“Phi Tiên môn kia chẳng qua chỉ là một môn phái nhỏ mà thôi, ở trước mặt Long Kinh thế gia chắc chắn không chịu nổi một kích. Xem ra lần này, công đầu bị Long huynh lấy đi mất rồi!”

Đám người này ai mà chẳng là tay già đời đã sống mấy trăm năm, một bụng đầy mấy mưu mô xảo quyệt.

Ngoài mặt thì coi mấy người Phi Tiên môn như vài ba con mèo nhỏ, nhưng có thể khiến Xích Nhật tông biến mất, vậy thì đó không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

Mấy thứ mà Tề Thương và Lỗ Trọng có thể nhìn ra thì bọn họ cũng có thể nhìn ra.

Chắc chắn là Phi Tiên môn có đại sát khí, tiến công bừa bãi chỉ sợ sẽ bị trả thù.

Ý đồ của Tề Thương, thật ra mấy lão già đều thấy rất rõ ràng, chính là muốn bọn họ làm bia đỡ đạn.

Thà rằng như vậy, không bằng đẩy đám không dùng não suy nghĩ này lên thử trước.

Đặc biệt là kẻ biết về sự tồn tại của Tam Nhãn Hổ - Đoan Mộc Triết, thì có đánh chết cũng sẽ không ngu ngơ đâm đầu vào chỗ chết như vậy đâu.

"Cái này…"

"Cái ngươi?"

Long Chấn Sơn buồn bực rồi, không phải vừa mới cùng nhau nói cho đã, cùng lên án Phi Tiên môn hay sao?

Sao đột nhiên lại trở thành chuyện của một mình ta rồi?

"Ta thấy chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn, tiêu diệt Phi Tiên môn không phải chỉ là chuyện của một mình Kinh Long thế gia ta…"

"Hả?"

Cửu La chân nhân lộ ra vẻ mặt khinh thường: "Long gia chủ, không phải vừa nãy ngươi muốn đi tìm Phi Tiên môn yêu cầu một lời giải thích ư? Sao thế, hóa ra ngươi chỉ nói suông mà thôi à?"

"Đúng vậy đó, hóa ra Long huynh chỉ dám khua môi múa mép, thực tế thì không dám đắc tội Phi Tiên môn kia?"

"Đường đường là Bạch Long phủ bá chủ một phương, vậy mà lại sợ hãi rụt rè, để người ta cười nhạo."

"Theo ta thấy, Kinh Long thế gia hoàn toàn không coi mệnh lệnh của Tề thiếu chủ ra gì, hẳn là bằng mặt không bằng lòng?

Liên minh này giữa bọn họ là do Tề Thương ép buộc tập hợp lại với nhau, nếu không thì giữa hai bên còn xích mích thậm chí là thù hận nữa.

Đây rõ ràng là phép khích tướng, còn là chụp mũ, nhưng mà Long Chấn Sơn vẫn nhịn xuống.

"Các ngươi đừng có ngậm máu phun người, đương nhiên là ta tuân theo mệnh lệnh của Tề thiếu chủ, nhưng thiếu chủ lại

chưa hề hạ lệnh để Kinh Long thế gia của ta lập tức tấn công…”

Lời còn chưa dứt, một người bay vào từ bên ngoài điện, không phải là Tề Thương thì còn là ai nữa.

“Nếu đã như thế, vậy thì Long gia chủ đưa đội ngũ của Kinh Long thế gia tấn công Phi Tiên môn trước đi!”

Hắn nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy hay là cứ tấn công một chút trước, xem thử cách này có ổn không.

Dù sao đến bây giờ, hắn cũng chưa được nhìn thấy Tam Nhãn Hổ ra tay.

Ít nhất phải thăm dò xem nó rốt cuộc mạnh đến mức nào chứ?

Còn về Kinh Long thế gia có bị trả thù hay không thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Là quân cờ mà thôi, thiếu đi một Kinh Long thế gia thì hắn cũng chẳng tốn thất gì hết.

“Thiếu chủ!”

“Bái kiến thiếu chủ!”

Đám người khác ở trong điện nhao nhao hành lễ, còn vẻ mặt Long Chấn Thiên cứ như bị táo bón vậy.

Làm sao mà hắn không nhìn ra chứ, bản thân hắn đã bị Tề Thương này bán đi rồi.

Hắn lại chẳng có cách nào để phản kháng lại.

Chỉ cần một Lỗ Trọng đứng sau Tề Thương thôi là có thể giết sạch sẽ hơn bảy mươi cao thủ đang có mặt ở đây của Kinh Long thế gia bọn họ.

“Cái này, vậy Phi Tiên môn…”

Sắc mặt Tề Thương trầm xuống: “Sao vậy, ngươi cứ ra sức khước từ, lẽ nào là muốn trở thành kẻ thù của Bát Vân điện ta?”

Long Chấn Sơn đang mắng thầm trong lòng, ngoài miệng chỉ có thể nói: “Không dám không dám, ta sẽ đi ngay…”

Chống lại mệnh lệnh, là chết ngay bây giờ.

Nhận lệnh tấn công, không chừng còn có thể sống sót.

“Được rồi, hy vọng ngươi với tư cách là tiên phong, có thể đánh được một trận đẹp mắt!”

Đẹp cái cmn ngươi, Long Chấn Sơn cứ một bước lại quay đầu ba lần, tiếc rằng không đợi được lời thu hồi mệnh lệnh.

Đồng thời chưởng môn của các môn phái khác cười trên nỗi đau của người khác, cũng âm thầm vui mừng, may mà không gọi đến tên mình.

Bên kia, đương nhiên Khương Thành cũng nhận được tin tức mình bị tám môn phái bao vây tấn công.

Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Tám tông môn lớn, có thể kiếm được bao nhiêu điểm tích phân đây?

Lần này không chỉ thăng cấp có thừa, mà còn có thể thỏa sức rút thưởng mấy lần đó?

Nghĩ thôi mà đã thấy có chút kích động rồi.

“Chưởng môn!”

“Nghe nói tám tông môn lớn muốn bao vây tấn công chúng ta đó!”

“Đúng vậy, phải làm sao đây?”

Tất cả đám đệ tử, trưởng lão đều chạy đến đây, ngay cả Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh mới bế quan không lâu cũng không ngoại lệ.

Tám tông môn lớn, nhiều Linh Đài cảnh như vậy.

Mặc dù bọn họ rất tin tưởng Khương Thành, nhưng mà đội ngũ này vẫn hơi to lớn một chút.

Là tám tông môn ngang ngửa với Xích Nhật tông,

Nếu mà vẫn có thể bình thản dửng dưng mới là không bình thường ấy.

“Chưởng môn, nói cho bọn ta biết nên làm thế nào để nghênh đón địch đi!”

“Đúng vậy, bọn ta chắc chắn sẽ không lùi bước!”

Nhìn thấy ý chí chiến đấu tràn đầy trong đôi mắt coi khinh cái chết của mấy người này, Khương Thành rất cạn lời.

Có thể yên tâm tu luyện, sớm ngày thăng cấp, kiếm thêm nhiều điểm tích phân cho hắn không đây?

“Ta cũng không gọi các ngươi tới đây, cứ ồn ào làm gì thế?”

“Kẻ địch sắp đánh đến cửa rồi đó, bây giờ là lúc môn phái sống chết mất còn…”

La Viễn đang nói, đột nhiên phản ứng lại.

Đúng thế, chưởng môn rốt cuộc mạnh bao nhiêu, đến bây giờ bọn họ vẫn chưa biết đâu.

Đề tài của hắn thay đổi, mặt đầy mong chờ: “Lẽ nào chưởng môn đã có kế sách phá địch rồi sao?”

Thành ca vẫn chưa trả lời mà đám người Đan Thái đã bắt đầu nịnh hót.

“Chưởng môn đúng là thần nhân, chẳng qua chỉ là tám môn phái gà đất chó kiểng mà thôi, không chịu nổi một kích!”

“Chưởng môn vừa ra tay là bọn họ còn không đủ để giết đâu.”

“Mặc dù từ trước tới giờ chưởng môn vẫn luôn từ bi, nhưng mà tám môn phái đã tự tìm đường chết thì cũng không thể trách hắn!”

“Ta cược rằng chưởng môn chỉ cần một canh giờ thôi là có thể tiêu diệt hết bọn họ!”

“Một canh giờ! Ngươi xem thường chưởng môn đấy hả? Ta đoán nhiều nhất là một khắc!”

“Một khắc gì chứ, ta thấy chỉ cần một chiêu thôi!”

Mấy lời nịnh nọt, mặt dày như Thành ca cũng sắp không chịu nổi rồi.

Mắc dù có hệ thống, nhưng một chiêu thì có phải quá đề cao ca đây không?

Đám đệ tử mới kia thì sững sờ, trong nháy mắt có hơi khó thích ứng với phong cách vô lý như này.

Bọn họ có chút nghi ngờ rằng sư phụ mình liệu có bị điên rồi không.

Lúc này, người của Kinh Long thế gia cũng tấn công vào phạm vi sơn môn của Phi Tiên môn rồi.

Nói đến việc tấn công, thật ra người của Phi Tiên môn quá ít, hộ tông đại trận đã sớm bị phá hủy từ lần diệt môn trước rồi, một đường thông suốt không chút trở ngại nào.

Truyền âm của A Hoàng truyền đến tai của Khương Thành.

"Mẹ ơi, có bảy mươi tư người lạ đang xông vào, mẹ muốn xóa sạch linh lực của bọn họ không?"

"Xóa sạch linh lực của bọn họ, ngươi sẽ tổn hao rất lớn đúng không?"

"Vâng, người càng nhiều, tổn hao càng lớn. Nhưng mà chỉ cần mẹ mong muốn thì vẫn có thể làm được."

"Con gái ngoan thật hiếu thảo, nhưng mà lần này không cần nữa, thể bọn họ vào đi."

Chương 54.

Mới có bảy mươi tư người thôi ư?

Thành ca có chút không hài lòng, có xíu người này, xem thường mình đó hả?

"Đi xem nào."

Lúc mọi người chạy đến tới cửa đại điện, kẻ địch phía đối diện cũng đã lao tới trước mặt.

"Chết rồi, hắn là gia chủ Long Chấn Sơn của Kinh Long thế gia!"

Lâm Ninh thay đổi sắc mặt, King Long thế gia đã từng đến Lâm gia cầu hôn.

Lâm gia đường nhiên không muốn gả một thiên tài tuyệt thế đi, gả đi rồi thì không phải là người của Lâm gia nữa rồi.

Nhưng mà kẻ yếu không địch lại kẻ mạnh, không thể chống lại được.

Lần này Lâm Ninh đến bái sư, thật ra cũng coi như là trốn tránh.

Ai mà biết được họ đã tìm đến cửa nhanh như vậy.

“Chưởng môn, có thể là hắn nhắm đến ta. Hay là ta đi về với hắn, như vậy hẳn là hắn sẽ lui quân.”

Khương Thành không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, cũng lười nghe ngóng chi tiết.

Chỉ là hắn kinh ngạc nhìn Lâm Ninh một cái.

Làm ơn đi, tiểu muội muội à, chuyện này mình ta xử lý là được rồi, có cần phải làm tiết mục hy sinh bản thân khiến người ta cảm động như này không?

“Không phải việc của ngươi, đứng ra phía sau đi.”

Hắn xua tay.

“Mấy kẻ đối diện, các ngươi là do ai phái tới?”

Sau khi Long Chấn Sơn tới nơi thì đã thả thần thức ra thám thính bốn phương, hắn cũng cảm thấy Phi Tiên môn chắc chắn có đại vũ khí gì đó.

Tốt nhất là vẫn nên thận trọng.

Sau khi nhìn thấy Lâm Ninh, trong mắt chỉ mơ hồ lộ ra một tia sát ý chứ không bùng nổ ngay tại chỗ luôn.

“Ngươi chính là Khương Thành? Ngươi khơi dậy nỗi phẫn nộ trong mọi người…”

Được rồi!

Nghe thấy hắn cứ nói mấy lời nhảm nhí mãi, Khương Thành cũng biết chẳng hỏi ra được gì.

Đã không hỏi được gì thì bỏ đi.

“Linh thú hộ tông, ra ngoài rửa nền đất đi!”

Linh thú hộ tông?

Đám trưởng lão nhị đại rất chờ mong, còn đám đệ tử tam đại thì đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ không hề biết là bổn môn có Linh thú hộ tông đó.

“Tiểu tử, không phải ngươi giỏi giang lắm hả?”

“Sao? Thời khắc quan trọng lại phải dựa vào đại gia tự mình ra tay hả?”

Khương Thành bĩu môi.

Đối với hắn mà nói, giết chết bảy mươi tư người của Kinh Long thế gia này rất đơn giản, cứ bị giết trước một lần đã là được.

Nhưng mà như thế thì không ngầu tí nào.

Dù sao đây cũng là Phi Tiên môn, phía sau còn nhiều đệ tử như vậy đang nhìn.

Bị đối phương giết ngay ở đây thì chẳng phải sẽ giảm uy danh xuống sao?

Dù sau đó có lừa gạt vòng vo, nói là chưởng môn chỉ chơi trò giả chết thôi, thì lúc bị giết máu me tung tóe vẫn làm giảm mất một chút hình tượng.

Nhỡ đâu sau này đám đệ tử không còn sùng bái mình nữa thì sao?

Với một kẻ yêu làm màu yêu thích sĩ diện như Thành ca mà nói, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Cho nên, lần này để cho Tam Nhãn Hổ làm thay thôi.

“Được rồi được rồi, ra tay sớm thì xong việc sớm.”

Cách đó hàng vạn dặm, đôi mắt đám người Tề Thương Lỗ Trọng đều trợn to.

Là một cái bia đỡ đạn để thử nước, trên người Long Chấn Sơn cũng mang theo linh khí truyền ảnh. Bây giờ bọn họ có thể nhìn thấy hình ảnh thời gian thật của Phi Tiên môn.

Thậm chí ngay cả âm thanh cũng có thể nghe thấy.

“Xuất hiện rồi!”

“Đây là Hổ yêu kia ư?”

“Kích thước này, không phải quá nhỏ hả? Chỉ có thế này thôi?”

Đám người không khỏi dụi mắt, hoài nghi một trận.

Ngay cả Tề Thương cũng không ngoại lệ.

Thứ mà bản thân cứ kiêng dè mãi, chỉ là thứ đồ như này thôi hả?

"Quả thật là chính là Hổ yêu này! Tứ đệ Đoan Mộc Trì của ta là bị nó giết chết!"

Là tận mắt Đoan Mộc Triết chứng kiến. Trong giây phút nhìn thấy Tam Nhãn Hổ kia, hắn xuất hiện ảo giác rằng – Hổ yêu kia biết mình đang nhìn trộm nó!

Ảo giác này khiến hắn dựng hết cả lông tơ, hận không thể lập tức chạy khỏi nơi này.

Mà bên Phi Thiên tông, đám đệ tử mới gần như cạn lời.

Linh Thú hộ tông của Phi Tiên môn của chúng ta chỉ bé xíu có vậy thôi á?

Dùng làm linh vật thì còn được, chứ dọa người thì có được không đấy?

Còn trông cậy vào nó để giết kẻ địch?

Long Chấn Sơn vẫn còn đang thao thao bất tuyệt đó.

Đương nhiên hắn muốn hủy diệt Phi Tiên môn, cũng muốn bắt Lâm Ninh về.

Nhưng một lão già như hắn trước khi thăm dò được thực hư thì gần như sẽ không làm mọi việc một cách triệt để mà vẫn để lại một đường lui.

Nếu như thăm dò ra được Phi Tiên môn chỉ có thế thì đó mới là lúc hắn đại khai sát giới.

Đến lúc đó, hắn đảm bảo hắn sẽ độc ác, tàn nhẫn hơn bất cứ ai.

Sau đó thì đầu của hắn bay lên trời, còn nhìn thấy cái cổ ở thân thể phía bên dưới vẫn đang phun máu rồi ngã xuống.

Đồng thời, cũng nhìn thấy bảy mươi ba tinh anh còn lại của Kinh Long thế gia mà hắn dẫn đến đồng loạt ngã xuống.

Tam Nhãn Hổ chỉ dùng đúng một kích.

Với nó mà nói, Linh Đài cảnh, Phân Hồn cảnh, Tụ Nguyên cảnh gì đó, có gì khác nhau hả?

Một vuốt vung ra là cả đám người đó đều biến thành thi thể không đầu.

Máu tươi bão táp, thảm không nỡ nhìn.

“A!”

Tề Thương ở xa cách đó hàng vạn dặm đột nhiên vung tay, ném ảnh khí tiếp thu truyền ảnh ra ngoài.

Hắn bị dọa sợ rồi.

Không phải là sợ một màn máu me kia, bởi vì cảnh tượng kiểu đó bản thân hắn cũng từng làm rồi.

Mà là trong đám người bị giết, có năm người là Linh Đài cảnh, trong đó Long Chấn Sơn là Linh Đài cảnh Thất trọng, chỉ kém hắn có một trọng mà thôi.

Nói cách khác, nếu như vừa nãy hắn đứng trước mặt Tam Nhãn Hổ thì kết quả cũng sẽ y hệt như vậy.

Kiểu uy hiếp trí mạng như này mang đến một loại tác động tâm lý hoàn toàn khác.

Hắn yếu ớt nhìn Lỗ Trọng một cái, sau đó là nhìn đám người sắc mặt tái mét ở phía sau, hẳn là đều bị chấn động rồi.

Đối mặt với dò hỏi của Tề Thương, hắn nặng nề gật đầu một cái.

Có nghĩa là, đúng vậy, Hổ yêu này ít nhất cũng phải là Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng!

Còn về đám người Cửu La chân nhân suýt nữa thì sợ đến tè ra cả quần.

Phi Tiên môn thật sự có một Linh thú hộ tông đáng sợ như vậy, sao các ngươi không nói sớm?

Đùa ta đúng không?

Bây giờ bọn họ có một suy nghĩ, đó là muốn chạy khỏi nơi này.

Còn bao vây tấn công Phi Tiên môn ư?

Ngại chết chưa đủ nhanh hả?

Chỉ là muốn rời khỏi đây nhất định phải có sự đồng ý của Tề Thương, nếu không thì tên Lỗ Trọng Thiên Mệnh cảnh Nhất trọng này sẽ ra tay, bọn họ cũng chẳng sống nổi.

Cho dù may mắn chạy thoát thì có thể chạy khỏi sự trừng phạt của Bát Vân điện sao?

“Thiếu chủ, Hổ yêu kia chúng ta hoàn toàn không thể đánh lại được!”

“Đúng vậy, đây hoàn toàn không phải thứ mà chúng ta có thể ứng phó đâu.”

“Xin thiếu chủ hãy cho phép chúng ta được rút lui…”

Bọn họ đều quỳ xuống van xinh, đây không phải làm bia đỡ đạn thì cũng là mỡ dâng miệng mèo.

Tề Thương lạnh lùng liếc bọn họ một cái, Yêu Hổ mạnh như vậy, khát vọng muốn đạt được của hắn lại càng thêm kiên định.

Một khi có được Hổ yêu thì ngay cả cha hắn cũng phải nhanh chóng nhường vị trí, không một ai có thể tranh với hắn nữa rồi!

“Không cần các ngươi tấn công, chỉ cần duy trì uy hiếp là được!”

Chỉ cần mấy tông môn này duy trì bao vây phong tỏa, vậy thì bọn họ có thể dùng danh nghĩa đến chi viện để vào Phi Tông môn, quang minh chính đại thay thế Khương Thành rồi.

Mặc cho Cửu La chân nhân than khóc thảm thiết: “Chúng ta… uy hiếp Hổ yêu kia ư? Đây không phải đang đùa chứ?”

“Các người đồng ý chưa chắc đã chết, còn không đồng ý thì bây giờ sẽ chết ngay lập tức!”

Với Tề Thương mà nói, đám người này chỉ là công cụ, hắn không thèm quan tâm bọn họ sống hay chết đâu.

Nhất thời, trong lòng đám cao thủ của bốn phủ bảy môn phái còn lại đều lạnh lẽo.

Ở phía bên kia, tất cả đệ tử mới có mặt ở Phi Tiên môn cũng bị chấn động đến ngơ ngẩn luôn.

Bảy mươi tư cao thủ của Kinh Long thế gia, kẻ yếu nhất cũng là Phân Hồn cảnh Lục trọng.

Với bọn họ mà nói, trước mắt Phân Hồn cảnh vẫn còn xa xôi lắm.

Kết quả chỉ một chiêu đã bay màu rồi?

Bởi một thú cưng đáng yêu như này ư?

Đừng nói là bọn họ, ngay cả đám người Kỷ Linh Hàm La Viễn cũng thấy hơi khó tin.

Bọn họ biết Tam Nhãn Hổ rất lợi hại, nhưng cụ thể lợi hại như nào thì vẫn luôn không có ấn tượng trực quan.

Chỉ thấy nó ra tay một lần, chính là lúc xử lý thần hồn của Đoan Mộc Trì.

Kém xa chấn động lần này!

"Chưởng, chưởng môn…"

Mấy nữ đệ tử co rúm người lại dựa gần về phía Khương Thành, cứ như chỉ cần gần hắn hơn mới có thể an toàn.

Tam Nhãn Hổ quá tàn bạo, giờ phút chấn động này, trong đầu bọn họ hơi trống rỗng, thậm chí còn lo lắng Hổ yêu sẽ nổi điên xử lý cả mình luôn

Ngay sau đó, bọn họ nghe thấy tiếng gào bất mãn của Khương Thành.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

Chương 55.

Hắn tức giận lao như bay đến trước mặt Tam Nhãn Hổ, đạp một phát vào nó.

Tam Nhãn Hổ linh hoạt trốn tránh, sau đó cố ý giả vờ ngu ngơ.

"Làm gì là làm gì cơ?"

"Ngươi còn vờ vịt? Cần làm đến mức này hả? Dọa hết cả đám đệ tử của ta rồi!"

Hắn nhớ là Tam Nhãn Hổ này giết hàng vạn người chỉ cần một đạo thần niệm, bên ngoài không hề có chút vết thương nào.

“Bị ngươi làm cho khắp nơi đều là máu, cmn ngươi bị điên hả?”

Cái tên Hổ gia chết bằm này chắc chắn là cố ý làm cho chỗ này loạn cào cào cả lên để không dễ dọn dẹp.

Đây là lối vào của chính điện, là nơi quan trọng để Thành ca làm màu, nhất định phải giữ gìn sạch sẽ, trang nghiêm.

Hơn nữa, làm thành thế này thì cũng không tiện nhặt chiến lợi phẩm nữa.

“Ta thích thế, ngươi quản được chắc?”

Tam Nhãn Hổ duỗi móng vuốt chải lại nhúm lông mềm mượt trên đầu mình. Nhìn Khương Thành nổi điên thành như vậy, trong lòng nó âm thầm sảng khoái.

Mối quan hệ này giữa hai họ, chỉ có bản thân họ mới hiểu rõ.

Những người khác không hề hay biết.

Thấy chưởng môn dám vừa đá vừa mắng Tam Nhãn Hổ, tất cả mọi người suýt chút nữa sợ đến mức đến thở thôi cũng không dám.

Ngay cả Tề Thương và Lỗ Trọng ở phía xa xa kia nhìn thấy hình ảnh được truyền tới một lần nữa, miệng đều há thành hình chữ O.

Tên này điên rồi hả?

Đó là một sinh vật đáng sợ ít nhất cũng phải Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng đó!

Cho dù có trở thành linh thú đi chăng nữa thì cũng phải có uy nghiêm và lòng tự trọng của một cao thủ chứ?

Bát Vân điện cũng có một Linh thú hộ tông – Độc Linh Hồng Lộc, thực lực Thiên Mệnh cảnh Tứ trọng quả thật là không bằng Thiên Mệnh cảnh Ngũ trọng của điện chủ Tề Nguyên Sinh.

Cơ mà lần nào Tề Nguyên Sinh cũng đối xử với nó rất khách sáo, muốn nó ra tay thì còn phải mời nữa cơ.

Nếu không thì, Độc Linh Hồng Lộc này sẽ tức giận.

Hổ yêu mau nổi điên xử lý hắn đi!

Nhưng kết quả lại khiến bọn họ thất vọng.

Hổ yêu đó chẳng có xíu tức giận nào, chỉ đấu võ miệng mấy câu với Khương Thành.

Điều này khiến Tề Thương vô cùng đố kị, sao lại vậy chứ?

Mà Phi Tiên môn bên kia, sau khi đám người được làm mới nhận thức thì sự sùng bái Khương Thành lại lên một tầng cao mới.

Oa, chưởng môn uy vũ dũng mãnh quá đi.

Tam Nhãn Hổ lợi hại như vậy mà ở trước mặt chưởng môn cũng không tức giận chút nào.

Như vậy có thể thấy rằng, chưởng môn còn mạnh hơn nó nhiều!

Ngay lập tức, trong mắt của đám đệ tử lại lấp lánh sao.

Ngay cả Lâm Ninh với bản tính ít nói và yên tĩnh cũng trái ngược với bình thường, cố ý giả vờ làm một thiếu nữ ngây thơ dựa vào người Thành ca.

“Cảm ơn chưởng môn đã tiêu diệt Kinh Long thế gia, giải quyết khó khăn lớn cho Lâm gia chúng ta! Chưởng môn… rốt cuộc thực lực của ngươi là gì đây?”

Đôi mắt to tròn của nàng lấp la lấp lánh.

Tam Nhãn Hổ bực mình.

Rõ ràng là công sức của đại gia ta, ngươi cảm ơn hắn là thế nào hả?

“Chuyện nhỏ thôi.” Khương Thành ra vẻ thâm thúy.

“Oa nhất định chưởng môn còn lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng nhiều…”

Thành ca tỉnh rụi đẩy nàng ra.

Em gái à, giờ ca bận nhặt chiến lợi phẩm để đổi điểm tích phân lắm, làm nũng thì đợi sau này rảnh thì làm nha.

Sau đó hắn bận tối mắt tối mũi.

Thấy Lâm Ninh bị đẩy ra, Kỷ Linh Hàm bật cười ra tiếng.

Diễn đạt sai cách rồi?

Lúc bản thân lần đầu nhìn thấy hắn đang vơ vét chiến lợi phẩm của đám người Diêu Vân Huyên thì nàng cũng bị gạt sang một bên.

Chưởng môn là một người đàn ông hết lòng vì sự nghiệp, lúc bận rộn thì đừng làm phiền hắn. Đây là kinh nghiệm nói chuyện của tỷ, nhưng tỷ lười nói với các ngươi.

Tam Nhãn Hổ bay lên giữa không trung.

“Tiểu tử, lúc trước đã nói rồi, ta chỉ phụ trách bảo vệ trong phạm vi tông môn thôi.”

“Còn lại đám kẻ địch không tấn công kia, ta không quan tâm đâu, ngươi tự mình xử lý đi!”

Nói xong, hắn vừa cười điên cuồng vừa bay đi.

Hành động này lại khiến mọi người bất ngờ thêm một lần nữa.

Hóa ra Linh thú hộ tông này cũng không nghe lời lắm nhỉ?

Chỉ phụ trách bảo vệ, không phụ trách tấn công?

Tề Thương ở phía xa vui mừng khôn xiết!

“Ha ha ha, đúng là trời cũng giúp ta!”

“Ta còn tưởng Hổ yêu kia đã trở thành là nô bộc của hắn, hóa ra quan hệ của nó và Khương Thành cũng chẳng tốt đến thế!”

Mấy người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cửu La chân nhân vuốt bộ râu dài, khi nãy vừa cầu xin, hy vọng bản thân được thả thả về thì giờ đây hắn đột nhiên trở thành kẻ vì đại nghĩa mà nghiêm nghị.

“Thiếu chủ, bọn ta chắc chắn sẽ thủ vững ở đây, tiếp tục bao vây phong tỏa Phi Tiên môn.”

“Đúng vậy, bọn ta sẽ cố gắng hết sức!”

“Nhất định toàn lực phối hợp để kế hoạch của thiếu chủ thành công tốt đẹp!”

Tam Nhãn Hổ không ra khỏi núi, vậy thì có gì còn phải sợ nữa chứ.

Chỉ cần ở ngoài giữ thế vừa bao vây vừa uy hiếp, giúp Tề Thương tạo đà mà thôi.

Cũng chẳng cần bọn họ tấn công vào thì có gì nguy hiểm đâu.

Khương Thành nói cái gì thì đệ tử Phi Tiên môn sẽ tin cái đó, nhưng mà mấy người bọn họ không hề như vậy.

Chẳng qua chỉ là một Linh Đài cảnh mà thôi, chẳng ai tin hắn còn mạnh hơn Tam Nhãn Hổ.

Còn về Long Chấn Sơn đã bị giết trước đó?

Do hắn xui xẻo thôi.

"Ha ha ha, tốt lắm!"

Tề Thương vô cùng đắc ý, phất phất tay: "Lỗ trưởng lão, đến lượt chúng ta ra sân rồi!"

Bên kia, vẻ mặt đám đệ tử Phi Tiên môn rất hoảng sợ.

"Chưởng môn, Linh thú hộ tông không thèm quan tâm thật sao?"

Nếu như Tam Nhãn Hổ không quan tâm, vậy thì mấy kẻ địch khác làm thế nào đây?

"Không sao, đi thì đi."

Khương Thành, kẻ vừa mới lột hết linh giáp linh khí trên người Long Chấn Sơn, đầu cũng không thèm quay lại, sau khi cất hết đám linh khí kia đi, hình ảnh bên Tề Thương cũng đứt đoạn.

Kẻ địch bên ngoài ư, Thành ca chẳng thèm quan tâm xíu nào hết.

Cùng lắm chết rồi hồi sinh một lần là giải quyết được tất cả rồi.

Ở bên ngoài tông môn thì đám đệ tử không nhìn thấy hình ảnh bản thân bị giết, không ảnh hưởng đến điểm số của mình trong mắt bọn họ.

"Đúng vậy, các ngươi lo lắng cái gì chứ?"

Đám người La Viễn, Ấn Tiểu Tuyết, Đan Thái sôi nổi giáo dục đám đệ tử của mình.

"Chưởng môn còn giỏi hơn tiểu tử kia, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?"

“Phải có lòng tin vào chưởng môn, xem bọn ta này, bình tĩnh biết bao?”

“Lâu dần các ngươi sẽ hiểu ra.”

Đám đệ tử mới chỉ có thể liên tục gật đầu, tỏ vẻ chưởng môn thật là sâu xa khó lường.

Chiến lợi phẩm lần này rất phong phú, Khương Thành giữ lại một phần linh khí lục giai, chuẩn bị dùng để cho thay hết trang bị cho đám đệ tử tương lai.

Phần còn lại, đổi được 32152 điểm.

Cũng phải thôi, đám người Kinh Long thế gia này là đám người có thực lực mạnh nhất, địa vị cao nhất mà.

Số đồ trên người bọn họ và nhẫn mang tới là nguồn tài nguyên tốt nhất.

Thêm số điểm ban đầu là 92357, bây giờ điểm tích phân của Khương Thành đạt được là 124509, có thể nâng cấp hệ thống được rồi.

Nhấn mở bảng hệ thống, xác nhận nâng cấp.

Cấp: 4

Điểm tích phân: 0/ 1 000 000

Điểm tích phân khả dụng: 24509

Kỹ năng hiện tại: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để cưỡng ép mục tiêu khác thăng một đại cảnh giới, số lượng mục tiêu là 1, thời gian làm mới 1 tháng.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để biến đổi thành bất cứ mục tiêu nào, thời gian làm mới 3 ngày.

Chú ý: Mục tiêu biến đổi thành nhất định phải được ký chủ tận mắt nhìn thấy. Ngoài thực lực của mục tiêu ra, sự biến đổi này sẽ mô phỏng toàn bộ các đặc điểm của đối phương.

Đù, vậy mà cũng được á?

Bảy mươi hai phép thần thông à?

À không đúng, cái này không hề hạn chế biến đổi bao nhiêu kiểu, chỉ cần là thứ bản thân đã từng nhìn thấy thì đều có thể

biến thành.

Hơn nữa ngoài thực lực ra, có thể mô phỏng tất cả đặc điểm.

Ví dụ như hắn biến thành Tam Nhãn Hổ, mặc dù không có thực lực của Yêu Vương, nhưng khí tức, uy hiếp, đặc điểm thần hồn đều giống y hệt Tam Nhãn Hổ.

Cho dù đối phương có mạnh hơn đi chăng nữa cũng rất khó nhìn ra, trừ khi hắn ra tay.

Đây mới là chỗ lợi hại nhất.

Thật ra thực lực đạt đến Thánh cảnh, cho dù là tu sĩ hay là yêu thì đều sẽ có chút khả năng biến hóa.

Nhưng mà cùng lắm tu sĩ Thánh giai cũng chỉ có thể thay đổi gương mặt và dáng người, biến thành ngoại hình của một người khác chứ không thể biến từ người thành một vật khác được.

Hơn nữa, cũng không thể thay đổi được được đặc điểm khí tức và những đặc thù nội tại.

Chương 56.

Còn đối với yêu thú, chúng nó biến hóa như vậy được gọi là hóa hình.

Có thể từ yêu thú biến ảo thành hình người, nhưng không thể biến thành các loài khác.

Hiện tại, Tam Nhãn Hổ có thể biến thành hình người nhưng là với hình dáng thu nhỏ trông sẽ giống như một em bé. Nó cũng quan tâm đến hình ảnh của mình để trách tổn hại vẻ uy nghiêm.

Nghĩ đến một số việc có thể làm sau khi biến hóa. Thành ca cười vui phơi phới.

Chúng đệ tử vẫn luôn nhìn hắn, trong lòng mỗi người đều thầm có chung một ý nghĩ.

Tại sao lại cảm thấy, trong chớp mắt chưởng môn trở nên bỉ ổi vậy?

Không không không, nhất định chỉ là ảo giác.

Chưởng môn anh minh thần võ, làm sao có thể liên quan đến từ bỉ ổi chứ?

Nhìn thấy lần thăng cấp tiếp theo cần đến một triệu điểm, Thành ca tập trung vào các kỹ năng mà hắn vừa đạt được.

Cưỡng chế để một mục tiêu thăng cấp lên một đại cảnh giới bất kỳ, có muốn thử một lần hay không?

Ánh mắt hắn lướt nhanh qua người các đệ tử, vẫn là dừng lại trên người Kỷ Linh Hàm.

Đây là người đầu tiên hắn nhìn thấy trên đời này, hơn nữa lại còn nói gì nghe nấy, ôn nhu chăm sóc hắn, cũng coi như là bạch nguyệt quang trong lòng Thành ca.

Click để thăng cấp kỹ năng, một chuỗi ký tự phát sáng ngay lập tức xuất hiện trên đầu Kỷ Linh Hàm.

Mục tiêu: Kỷ Linh Hàm.

Cảnh giới hiện tại: Phân Hồn nhị trọng.

Cảnh giới có thể thăng cấp: Linh Đài nhị trọng (mục tiêu tự động nhận được cảnh giới).

Tích Phân tiêu hao: 30000.

Chết tiệt, đắt như vậy sao?

Hiện tại hắn chỉ có hơn 20.000 điểm, thực sự là không đủ.

Hắn chỉ có thể thử dùng kỹ năng của mình cho người khác để xem thử.

Mục tiêu: La Viễn.

Cảnh giới hiện tại: Tụ Nguyên cửu trọng.

Cảnh giới có thể thăng cấp: Phân Hồn cửu trọng.

Tích Phân tiêu hao: 3000.

Rẻ hơn gấp mười lần lận.

Hắn cũng đã nhìn ra điểm quy luật, mục tiêu đại cảnh giới càng thấp, càng cần ít tích phân.

Một khi vượt qua một đại cảnh giới, bởi vì đã đột phá đại cảnh giới bình cảnh, đạt được năng lực mới của đại cảnh giới đó thì tích phân được yêu cầu tăng lên gấp mười lần.

Việc La Viễn thăng cấp lên Phân Hồn cửu trọng, chỉ làm tăng sức mạnh năng lực thần hồn một tý. Mà Kỷ Linh Hàm nếu thăng cấp lên tới Linh Đài nhị trọng, sẽ tự nhiên đạt được linh đài.

Đương nhiên là tiêu hao nhiều tích phân hơn.

Nhìn như vậy, thực lực của Yêu Vương Tam Nhãn Hổ nếu muốn thăng cấp một đại cảnh giới, dưới mấy trăm triệu tích phân e rằng là không đủ.

Vẫn là nghĩ lại thôi.

Hắn đang có kế hoạch thăng cấp cho La Viễn một chút và tiếp tục cải thiện hình ảnh của mình, để có địa vị như một vị thần trong tâm trí các đệ tử của mình.

Bất chợt hắn lại nhất thời thay đổi ý định.

Không phải hắn không nỡ bỏ ra 3000 tích phân, mà là bỗng nhiên nghĩ tới, La Viễn là nam mà.

Thành ca không phải phân biệt nam nữ đâu, tình anh em cũng rất tốt, nhưng hứn chỉ sợ các đệ tử sẽ hiểu lầm mình thôi.

Nhiều người như vậy, tại sao hắn lại đặc biệt đối với với La trưởng lão như thế?

Chỉ thăng cấp duy nhất một mình hắn và bỏ bê những người khác?

Oa! Ngươi yêu thích nam phong sao, sợ thật sự luôn!

Kỹ năng này chỉ có thể thăng cấp cho một người, thời gian làm mới là một tháng, trong vòng một tháng đó, hắn chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay.

Quên đi, hắn vẫn là chọn người khác.

Cuối cùng, hắn nhắm mục tiêu tới Ấn Tuyết Nhi.

Tại sao không chọn Lâm Ninh, người có thiên phú hơn?

Nàng nhập môn trễ hơn, hơn nữa Ấn Tuyết Nhi đi theo hắn sớm hơn, không thể làm nguội lạnh nhiệt huyết của những người cũ được.

Mặt khác, Khương Thành vẫn còn nhớ vụ cá cược của Lâm Ninh và Kỷ Linh Hàm.

Lâm Ninh mới nhập môn năm ngày, nàng đã đột phá từ Tố Linh bát trọng lên Tụ Nguyên nhất trọng.

Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng được thăng cấp quá nhanh, sau này nàng thực sự vượt qua Kỷ Linh Hàm thì sao?

Vậy đến lúc đó, dựa vào vụ cá cược nàng sẽ bái mình làm thầy.

Mục tiêu: Ấn Tuyết Nhi.

Cảnh giới hiện tại: Tụ Nguyên cửu trọng.

Cảnh giới có thể thăng cấp: Phân Hồn cửu trọng.

Tích Phân tiêu hao: 3000.

Có thăng cấp không?

Để cưỡng chế thăng hoa hoàn toàn, Thành ca không click xác nhận ngay mà vẫy tay.

“Tuyết Nhi, ngươi lại đây.”

“Hả? Ta sao?”

Ấn Tuyết Nhi không hiểu chuyện gì sắp xảy ra nhưng nàng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Từ trước đến nay chưởng môn luôn sủng ái mình Kỷ sư tỷ, gần đây có Lâm Ninh nhập môn, sự sủng ái đó mới bị chia bớt.

Tuy rằng nàng cũng là một đệ tử chân truyền ở cấp thiên tài, nhưng so với hai người yêu nghiệt này vẫn kém hơn một chút.

Chưởng môn đối với bản thân mình rất tốt, nhưng cũng đối tốt với mọi người, cũng không phải là đối xử đặc biệt với nàng.

Vì vậy, dù có ngoại hình xinh đẹp nhưng nàng vẫn là sớm dập tắt mong muốn được ưu ái.

“Đúng vậy.”

Khương Thành mỉm cười xoa đầu nàng.

“Tuyết Nhi, ngươi có thể được coi là đệ tử đời đầu của ta, ta vẫn luôn lặng lẽ theo dõi sự nỗ lực của ngươi.”

Lần đầu tiên thăng cấp cho người khác, tốt hơn hết là hắn nên đưa ra một số lý do hợp lý.

Nỗ lực thầm lặng?

Ta đã nỗ lực thầm lặng cái gì chứ?

Ấn Tuyết Nhi lơ mơ và chỉ có thể gật đầu.

“Nỗ lực gì đó, tuy ngươi không nói ra, nhưng trong lòng ta đều biết hết.”

Thành ca vỗ vào ngực mình, làm ra vẻ mà cả ta và ngươi đều hiểu, nhưng thực ra chính hắn cũng không biết mình đang nói gì.

Tóm lại, Ấn Tuyết Nhi rất khó giãi bày, nhưng nó rất giá trị để được khen thưởng.

Ấn Tuyết Nhi thậm chí còn bối rối hơn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chưởng môn muốn tỏ tình với mình phải không?

Trời ạ, không phải chứ?

Chẳng lẽ lão nương đã đánh bại Kỷ sư tỷ và Lâm Ninh một cách thần kỳ và có được trái tim của chưởng môn rồi?

Giờ phút này, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đều ngừng thở và thiếu chút nữa xỉu tại chỗ.

Cho nên ta quyết định, tặng ngươi một câu chúc mừng.

“Chúc mừng?”

Ấn Tuyết Nhi nghe mà không hiểu gì cả.

“Cứ coi như ngươi được thưởng là được rồi.”

Khương Thành ngẩn đầu lên, nhìn góc trời ở trên chính điện, hắn thản nhiên nói: “Thực ra bản chưởng môn nắm giữ một môn tiên thuật.”

Tiên thuật?

Mọi người náo động lên.

“Tiên thuật!”

“Chẳng lẽ chưởng môn là thần tiên sao?”

“Nhất định là vậy, nếu không sao tiểu tử hổ kia lợi hại như vậy lại đầu hàng hắn chứ?”

“Ta đã sớm biết chưởng môn là thần thiên rồi.”

“Không biết chưởng môn có tiên thuật gì?”

Khương Thành cười nhạt: “Mọi người sẽ biết ngay thôi.”

Sau đó, hắn nhấp vào để xác nhận thăng cấp.

Một luồng ánh sáng trắng đột nhiên phát ra từ cơ thể của Ấn Tuyết Nhi, kéo dài ba giây mới biến mất.

Tay phải của Khương Thành vẫn đang sờ đầu của nàng và hắn nói về tiên thuật với sắc mặt nghiêm nghị.

Nhìn như vậy, cũng có chút giống quan niệm “Thần tiên sờ đầu, kết tóc trường sinh” .

Khi hắn bỏ tay xuống, Ấn Tuyết Nhi mở to mắt.

Nàng bỗng nhiên phát hiện sức mạnh của mình thăng cấp một cách điên cuồng!

Linh lực trong cơ thể đã tăng lên gấp mấy chục lần so với Tụ Nguyên cửu trọng trước kia.

Thần hồn cũng bị thay đổi rất nhiều về chất, nàng lại có siêu năng lực nắm giữ phân hồn một cách khó hiểu.

Hơn nữa, siêu năng lực này lại hoàn mỹ, tựa hồ không xa nữa sẽ tới đại cảnh giới tiếp theo.

Bây giờ, dường như nàng có thể đánh bại một trăm mình của trước đây.

Nàng nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc và thắc mắc, Thành ca vung tay áo lên, chắp tay lại ở sau lưng, thản nhiên nói: “Ta đã giúp ngươi thăng cấp lên một đại cảnh giới, hiện giờ ngươi đã là Phân Hồn cửu trọng.”

Phân Hồn cửu trọng!

Vừa dứt lời, Ấn Tuyết Nhi gần như bị sốc ngã ngồi trên mặt đất.

Tất cả mọi người đều điên rồi, còn có loại thao tác này hả?

Kỷ Linh Hàm, La Viễn và những người khác ngay lập tức sử dụng thần hồn cảm nhận Ấn Tuyết Nhi. Họ đột nhiên nhận ra rằng họ không thể nhìn thấu sức mạnh của nàng nữa.

Điều này…

Sau cú sốc, Ấn Tuyết Nhi rơi vào trạng thái mừng như điên.

Nàng nóng lòng bay lên trời, linh kiếm nhẹ nhàng run lên, hỏa diễm bao trùm cả bầu trời và mặt trời.

Thần hồn bị chia ra, khu vực rộng lớn xung quanh quảng trường không thể thoát khỏi cảm nhận của nàng.

Sức mạnh đó còn mạnh hơn của chưởng môn trước đây.

“Chưởng môn!”

Nàng lảo đảo bay xuống nhào vào lòng ngực Khương Thành, nước mắt giàn dụa vừa cọ vừa lau trên vai hắn.

“Hu hu hu! Chưởng môn, vì sao người đối tốt với ta như vậy…”

Chương 57.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào!”

Thành ca vỗ vỗ tấm lưng mềm mại của nàng, trong lòng thầm sảng khoái.

Rõ là làm màu.

Nói thật, lần này, ngay cả Tam Nhãn Hổ cũng kinh hãi rồi.

Mặc dù nó đã bay đi rất xa nhưng mọi nhất cử nhất động trong Phi Tiên môn cũng không thể giấu được nó.

Nghe Khương Thành nói hắn biết Tiên thuật, nó khịt mũi khinh bỉ.

Bản thân nó cũng chưa từng thấy qua Tiên thuật, vậy mà hắn dám khoác lác.

Thằng nhóc này đúng là nghiện làm màu rồi, lại đi lừa đàn em không biết gì.

Mãi đến khi Khương Thành thật sự chạm vào đầu nàng, một luồng sáng trắng biến Ấn Tuyết Nhi từ Tụ Nguyên cửu trọng thành Phân Hồn cửu trọng thì hai mắt nó thiếu chút nữa là rớt ra ngoài.

Nó cẩn thận cảm nhận không biết bao nhiêu lần, con bé kia thật sự đã thăng cấp đến đại cảnh giới rồi.

Không sai, không phải ảo giác!

Này, làm sao có thể?

Chẳng lẽ là pháp môn truyền công gì đó?

Loại pháp môn này, Tam Nhãn Hổ chỉ nghe qua truyền thuyết chứ chưa từng thấy.

Hơn nữa với sự hiểu biết của nó về Khương Thành thì thằng nhóc này rất tích cực làm những việc có hại cho người khác. Muốn hắn hại mình lợi người, truyền cho người khác linh lực của bản thân?

Thế thà giết hắn còn hơn!

Hơn nữa, cho dù có loại pháp môn này, cũng chỉ có thể truyền linh lực, thần hồn cảnh giới không thể thay đổi được.

Vậy, đó thật sự là "Tiên thuật"?

Thành thật mà nói, nó muốn bay qua ngay bây giờ, chính miệng hỏi một câu.

Nếu hắn thật sự biết loại tiên thuật đó, lại tiếp tục cải thiện bản thân nó một chút, vậy thì bản thân nó chẳng phải là hợi hại hơn Kim Long Vương sao?

Đến lúc đó, mình nó xưng bá Thiên Yêu Vực, bé con Sương Thỏ Vương đó còn không ôm đùi nó, khóc lóc cầu xin nó sủng hạnh sao?

Nghĩ đến cảnh đó, Tam Nhãn Hổ thật sự phấn khích.

Nhưng cuối cùng nó vẫn là nén tâm tư này lại.

Vừa mới cãi lộn mấy câu với Khương Thành, giờ mà đi cầu xin hắn, thế thì mất mặt quá.

Hơn nữa nó nghi ngờ rằng tiên thuật chỉ có thể thăng cấp những người yếu hơn Khương Thành, còn những người mạnh hơn hắn thì không thể, đó hoàn toàn là trái với thiên đạo nha!

Đúng, chắc chắn là như vậy.

Bản thân nó cũng không thể dễ dàng cúi đầu trước mặt thằng nhóc đó!

Sau khi phát hiện "chân tướng" nó cười giễu một tiếng, tiếp tục chợp mắt.

Mà ở phía bên kia, Thành ca thật vất vả mới tách khỏi Ấn Tuyết Nhi.

Một đám đệ tử vây quanh nàng, nhao nhao chúc mừng nàng.

Bất kể đệ tử đời thứ hai hay thứ ba, tất cả đều tỏ vẻ nhận thức của bản thân bị đánh cho vỡ nát.

Tiên thuật quá thần kỳ rồi, trực tiếp thăng cấp mà không cần tu luyện, là ngoài lẽ thường.

Hiện tại bọn họ thật sự coi Khương Thành như Tiên nhân.

Vậy mà bản thân bọn họ đang ở trong môn phái của tiên nhân, này không phải đang nằm mơ chứ?

La Viễn, Đan Thái và những người khác khó khăn lách đi ra, tiến đến bên người Thành ca cười lấy lòng.

"Hì hì, cái đó, chưởng môn chúng ta anh minh thần võ…… Ngài xem…… Có phải hay không……"

"Chưởng môn đẹp trai nhất trong lịch sử, chắc chắn sẽ không quên ta, người trung thành và tận tâm nhất, Đan Thái."

"Thực ra, gần đây, ta đều tụng kinh cầu phúc cho chưởng môn một vạn lần mỗi đêm…"

"Ta mười vạn lần mỗi đêm!"

"Ta một triệu lần mỗi đêm!"

Đặc biệt như vậy, Khương Thành thật sự rất muốn ói ngay tại chỗ, một đêm cũng chỉ mấy vạn giây, làm sao mà ngươi tụng kinh đến một triệu lần mỗi đêm?

Tụng kinh bằng tốc độ ánh sáng à?

Hắn biết ngay là sẽ như vậy mà.

Nếu bản thân là bọn họ, cũng không có cách nào bình tĩnh.

Mạnh mẽ tăng lên một cái đại cảnh giới, ai có thể chịu đựng cám dỗ này.

Chỉ là không có cách nào, kỹ năng này một tháng chỉ làm được một lần.

Hơn nữa hắn vừa mới phát hiện ra, không có điểm thưởng tích phân ở lần thăng cấp này của Ấn Tuyết Nhi.

Có thể là do bản thân nàng không tự tu luyện nên không có thưởng.

Ngoài ra, nếu có điểm tích phân cho cái này thì Ấn Tuyết Nhi sẽ có mấy ngàn điểm rồi, thăng cấp mười tiểu cảnh giới, thế mà không phải nỗ lực một tí gì.

Hệ thống sẽ không để lại những lổ hổng như vậy.

Loại thăng cấp này, tốt hơn nên được sử dụng khi cần thiết.

"Tiên thuật này của Bản chưởng môn, mỗi một lần dùng đều có tổn hại nguyên khí, không đơn giản như các ngươi nghĩ."

Nói xong hắn còn giả vờ ho khan hai tiếng.

Mặc dù chưa mất chút sức lực nào, nhưng mất điểm tích phân cũng coi như mất nguyên khí, ít nhất Thành ca cũng cho là vậy.

"Thì ra là thế!"

"Vậy chưởng môn ngàn vạn lần phải bảo trọng!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nếu như ngài ngã xuống, Phi Tiên môn chúng ta xem như xong rồi."

Mọi người vẫn thật là quan tâm chưởng môn, vừa nghe phải trả giá, lập tức buông tha.

Ấn Tuyết Nhi lại lao đến, ôm chặt lấy hắn và khóc lóc thảm thiết.

"Chưởng môn! Ngài vì ta mà trả giá, không tiếc bản thân mình, ngoài việc lấy thân báo đáp, ta…… Thật không biết nên báo đáp như thế nào……"

Ài, có phải hắn lại làm màu hơi quá rồi không?

Bọn họ dường như nghĩ rằng trong giây tiếp theo, hắn sẽ nôn ra máu rồi ngã xuống.

Đều cảm động thành như vậy.

Khương Thành vui mừng đến mức chỉ có thể lại vỗ vỗ tấm lưng run rẩy của nàng, an ủi một hồi, nói bản thân rất nhanh có thể điều dưỡng khôi phục lại.

Sau khi trấn an xong, hắn nhìn thấy ánh mắt lo lắng và phẫn uất của Kỷ Linh Hàm.

Mặc dù, tu vi của Đại sư tỷ đã bị Ấn Tuyết Nhi vô cớ vượt qua, nhưng sau khi biết, sự thăng cấp này sẽ phải trả một cái giá "rất lớn", nàng cũng không muốn mình cũng được nâng lên nữa.

Hơn nữa, vẫn còn lo lắng cho tình trạng thân thể của Khương Thành.

Vì sao ngươi không thương bản thân như vậy?

Vì Ấn Tuyết Nhi, ngươi liều mạng "trọng thương" cũng muốn dùng tiên thuật?

Ngươi thích nàng đến thế sao?

Hóa ra ngươi sớm đã có người trong lòng, cho tới giờ vẫn là ta nghĩ quá nhiều……

Tâm tư của con gái, có đôi khi khó tránh khỏi nhạy cảm.

Ánh mắt đó khiến Khương Thành không dám nhìn thẳng.

Xin lỗi em gái, người thứ nhất ta nghĩ đến chính là ngươi.

Nhưng vì cấp bậc ban đầu của ngươi quá cao, điểm tích phân của ta không đủ.

Ngươi thật sự là suy nghĩ quá nhiều rồi.

Em gái, ngươi đợi đấy, lần sau, lần sau chắc chắn khôi phục vinh quang cho Đại sư tỷ ngươi.

Làm màu xong rồi, cũng nên làm chuyện chính đi thôi.

"Được rồi, kẻ địch bên ngoài chắc là không đợi được nữa, ta đi rồi trở về ngay."

Nói xong, hắn chuẩn bị bay ra ngoài.

Mọi người không nghe theo, Kỷ Linh Hàm là người đầu tiên ngăn cản.

"Chưởng môn, ngươi vừa mới bị thương nặng, cần phải điều dưỡng, sao có thể ra ngoài đón địch!"

"Đúng vậy, tuy rằng ngài rất mạnh, nhưng vẫn là đợi đến khi khôi phục lại rồi hãy đánh……"

“Chúng ta sẽ làm mọi cách để kéo dài thời gian cho chưởng môn!”

Khương Thành bất lực, nhìn thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của mọi người, hắn có cảm giác tự mua dây buộc mình.

Ta không bị thương nặng, chỉ tiêu mất 3000 điểm tích phân mà thôi.

Hết lần này tới lần khác, hắn không có cách nào giải thích.

Chỉ có thể hất nhẹ tay áo, tiếp tục nhìn lên trời một góc 45 độ, mạnh mẽ tiếp tục làm màu.

Gì chứ, ngươi hỏi, sao chưa phất tay áo, hai tay chắp phía sau?

Hiện tại hai tay của hắn lần lượt bị Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nắm chặt rồi.

“Các ngươi chính là không tin vào thực lực của ta như thế?”

“Không phải, chủ yếu là chưởng môn ngươi……”

“Không có gì quan trọng, nói thật đi. Cái đám gà bùn chó ngói kia, bản chưởng môn chỉ cần dùng một phần trăm sức lực là có thể thoải mái giết chết chúng.”

A?

Chúng đệ tử há to miệng, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng vô thức buông tay.

Nếu lời này do những người khác nói ra, bọn họ chắc chắn sẽ khịt mũi khinh bỉ, đúng là bán trời không cần văn tự.

Nhưng những gì Khương Thành nói thì khác.

Dù sao vừa vặn bọn họ mới “xác nhận” thân phận tiên nhân của Khương Thành.

Tiên nhân lợi hại cỡ nào bọn họ cũng không rõ, bởi vì bọn họ không chắc liệu có tiên nhân trên đời hay không.

Nhưng mà nghĩ lại, hẳn là cao hơn rất nhiều cấp so với Linh Đài cảnh chứ?

“Vậy…… Chưởng môn ngươi cần phải cẩn thận!”

“Nếu không làm được, nhớ rõ nhất định phải lui về sớm một chút.”

Sau một cái phất tay tạm biệt miễn cưỡng, Thành ca đã bay ra khỏi sơn môn.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp chạm mặt đám người Tề Thương, Lỗ Trọng.

Chương 58.

Tề Thương Lỗ Trọng này một nhóm chỉ có 13 người, nhưng thực lực thấp nhất là Linh Đài ngũ trọng.

Bọn họ đều là tâm phúc tinh anh của Tề Thương ở Bát Vân điện, cùng trà trộn vào nội bộ Phi Tiên môn.

Bởi vì trước kỳ thi khảo hạch nhập môn đã để lộ mặt, cho nên lần này Tề Thương còn đặc biệt đeo linh khí thay đổi dung mạo.

Mặt khác, đã khôi phục tu vi Linh Đài bát trọng

Xem ra, khác biệt như vậy, Khương Thành không có khả năng nhận ra mình đâu.

“Khương chưởng môn!”

“Ngươi đây là muốn đi đâu vậy?”

“Bên ngoài rất nguy hiểm, có rất nhiều môn phái muốn vây bắt ngươi!”

Ngoài miệng thì nhiệt tình vô cùng, tưởng như đến giúp đỡ, nhưng thực tế là đám người Tề Thương cùng Lỗ Trọng vô cùng giả tạo.

Không phải chứ, tên này lẽ nào định một người đối phó với bảy đại tông môn?

Chẳng lẽ Tam Nhãn Hổ cũng tới theo?

Cả hàng người nghi thần nghi quỷ, vội vàng thả ra thần thức tra xét tứ bề, nhưng Lỗ Trọng cũng phát hiện chung quanh không có vật còn sống thứ hai.

“Các ngươi là ai?”

Khương Thành hãm tốc, ngừng lại.

Tề Thương có nằm mơ cũng không nghĩ đến, bản thân vừa nhìn một cái đã bị nhận ra.

Đột nhiên xuất hiện một đám người xa lạ như vậy, Thành ca theo thói quen mở kỹ năng nhìn rõ mọi vật.

Kỹ năng nhìn rõ mọi vật này, sẽ làm thiên tài địa bảo tới chấm điểm tu sĩ, kỹ năng này thể hiện trước mắt trạng thái chân thật của tu sĩ vừa xem hiểu ngay.

Tề Thương được chấm 7500 điểm, đây là bởi vì hắn đạt tới Linh Đài Bát Trọng rồi.

Nếu là Tụ Nguyên cảnh, có lẽ sẽ không đến 1000.

Từ phương diện này xem ra, thiên phú của hắn so Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh thấp hơn nhiều.

Trên người hắn mang linh linh kiến giáp, bao gồm cả linh khí hoán đổi dung mạo dùng trên đầu kia nữa, toàn bộ đều bị kỹ năng nhìn rõ mọi vật có thể đánh dấu ra được.

Hơn nữa, cũng ghi rõ là có thể đổi được bao nhiêu điểm.

Tiểu tử này giàu ghê nhỉ, trên người cư nhiên có hai linh khí thất giai, một linh khí lục giai.

Một linh khí thất giai có thể trực tiếp đổi 10000 điểm rồi!

Trong cái nhẫn của hắn có lẽ còn có biết bao nhiêu thứ?

Thành ca thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng, ngẫm lại sau khi hệ thống thăng cấp, rút thăm trúng thưởng tam gai cũng vừa mở rồi, nhưng đến giờ rút thăm trúng thưởng cấp 2 mình cũng chưa làm qua.

Là vì hắn nghèo đó, tiêu không đủ xài, một chữ thảm sao cho vừa.

“Ồ, bọn ta là người của Bát Vân điện, ta là thiếu chủ của Bát Vân điện, Tề Thương!”

Tề Thương còn tưởng rằng Khương Thành không biết bản thân mình là ai, giả mô giả dạng tự đại giới thiệu.

Nào biết Thành ca đang thầm phỉ nhổ.

Huynh đài à, ngươi lần trước ngụy trang thành Vân Thương, đây là chỉ đổi họ không đổi tên sao?

Thật không chuyên nghiệp gì cả?

Đối với Bát Vân điện, Khương Thành cũng có chút nghe qua, nhưng không quen thuộc.

“Ồ, hóa ra là các ngươi, ta giúp gì được không? Cũng tới tấn công ta sao?”

Mau nói là các ngươi tới tấn công ta đi, sau đó nhe nanh ra, giống như nhân vật phản diện cười ác độc lên rồi vây lại giết chết ta!

Nói thật, Tề Thương thật sự động sát ý rồi.

Hiện tại Khương Thành một mình chạy ra, tiêu diệt hắn, vậy Phi Tiên môn sẽ trực tiếp vô chủ rồi.

Như vậy kế hoạch tu hú chiếm tổ sẽ trở nên càng đơn giản thuận lợi.

Vì thế, hắn còn âm thầm truyền âm dò hỏi ý kiến Lỗ Trọng.

“Hay là, thừa dịp hắn đơn lẻ tiêu diệt hắn?”

“Không, hắn nhất định là có chỗ dựa mới dám đi một mình!” Lỗ Trọng tương đối cẩn thận.

Tề Thương thật sự có chút nhịn không được.

Không chỉ có Tam Nhãn Hổ và cơ duyên bảo vật hàng loạt các thứ cám dỗ, còn có thù quỳ lạy, trục xuất lần trước, hắn là thật sự muốn giết chết Khương Thành để xả hận.

“Đây có thể có gì cái gì để ỷ vào? Ngươi cũng nghe thấy rồi đó, Hổ yêu kia chỉ lo thủ sơn, không lo tiến công, giết hắn là xong hết mọi chuyện.”

Lỗ Trọng lắc đầu: “Sự tự tin của hắn không sao nói rõ được, ta nhớ hắn lúc trước khi tiến về Xích Nhật tông, bề ngoài cũng là tự một người đi.”

“Cái này…… thôi được rồi, xem thế nào trước vậy.”

Tề Thương suy tính một lát, cảm thấy thật sự như thế. Phong thái của Khương Thành quá khác thường, sự việc khác thường tất có quỷ kế.

Tốt nhất vẫn là quyết định tiến hành y theo kế hoạch ban đầu.

“Khương chưởng môn nói đùa rồi, bọn ta là tới cứu ngươi, sao lại giết ngươi?”

“Cứu ta?”

Nghe thấy không phải tới giết mình, Khương Thành hoàn toàn thất vọng, ngữ khí đều trở nên lạnh nhạt.

“Đúng vậy, Bát Vân điện bọn ta làm người đứng đầu Phi Vân Châu, há có thể ngồi xem tông môn vô tội bị bao vây tấn công? Loại chuyện nhân thần căm phẫn này, bọn ta nhất định phải ngăn cản!”

Tề Thương nói đến dõng dạc hùng hồn, như thể Bát Vân điện luôn lấy việc giúp đỡ thiên hạ bá tánh làm nhiệm vụ của mình.

“Nào nào nào Khương chưởng môn, ngươi cùng ta đi Phi Tiên môn, có bọn ta tọa trấn, thất đại tông môn kia nhất định không tiến công vào được!”

Hắn mặt mày tươi cười đón lấy, còn tưởng thân thiết với Khương Thành lắm.

Luận ẩn nhẫn, luận diễn kịch, hắn chính là cao thủ.

Chỉ tiếc là, Thành ca nghe thấy sự rất tức giận và cực kỳ bất mãn sau câu nói này.

Có ý gì chứ?

Ngươi rõ ràng chính là tới đối phó ta, lần trước ngụy trang còn không mệt sao?

Vì cái gì phải làm cho phức tạp như vậy?

Cứ muốn phải chơi cái gì mà âm mưu quỷ kế lòng vòng, khiến người ta dễ sinh ra cảm giác không thoải mái, trực tiếp giết ta không phải được rồi sao?

Ngươi hiện tại không giết ta, ta làm sao kích hoạt hồi sinh vô địch?

Hắn hất Tề Thương ra, hậm hực nói: “Không cần, Phi Tiên môn bọn ta không cần cứu viện, các ngươi có thể đi rồi.”

Nói xong, định tiếp tục lên đường.

Hả?

Không cần cứu viện?

Phản ứng cực lớn này vượt ra khỏi dự tính của đám người Tề Thương và Lỗ Trọng.

Trước khi bọn họ đến, thiết nghĩ qua vài phản ứng có khả năng, như là Khương Thành hoài nghi bọn họ có mục đích, hoài nghi bọn họ làm sao 'hảo tâm' như vậy, cũng đều đã chuẩn bị lời thoái thác.

Nhưng duy nhất không nghĩ tới Khương Thành sẽ cự tuyệt cứu viện.

Này không hợp kịch bản nha!

Một tông môn bị bảy tông môn khác bao vây, lúc này xuất hiện một viện binh mạnh mẽ như vậy, lẽ nào không hoan thiên hỉ địa mà nghênh đón vào, nhiệt tình khao binh cảm kích sao?

Ngay cả Phi Tiên môn ngươi có Tam Nhãn Hổ tọa trấn, nhưng có ai chê đồng minh nhiều đâu chứ?

Loại phản ứng này, nói bọn họ còn diễn như thế nào nữa.

Lỗ Trọng cười gượng một tiếng, sáp tới nỗ lực khuyên bảo Khương Thành tiếp thu 'chi viện'.

"Khụ, Khương chưởng môn ngàn vạn lần đừng xem thường thất đại tông môn kia, bọn họ Linh Đài cảnh đạt hơn 20 vị. Chẳng lẽ Khương chưởng môn là cao thủ Thiên Mệnh cảnh?"

"Không phải."

"Vậy Khương chưởng môn có phục binh giúp đỡ?"

"Không có luôn."

"Vậy Khương chưởng môn có diệu kế thủ đoạn đối phó với thất đại tông môn?"

Này là vừa thăm dò, vừa nói bóng nói gió, Khương Thành cảm thấy mệt thay cho hắn.

"Lão già, ngươi có thấy phiền không? Ta chính là có chút ít thực lực ấy thôi, không có sự giúp đỡ, không có diệu kế, cũng không có đại sát khí gì, yên tâm rồi chứ?"

"Các ngươi rốt cuộc có giết ta hay không, cho một lời chắc chắn xem!"

"Nếu không giết, ta còn bận việc!"

Hắn thật không còn kiên nhẫn, đây là cơ hội cuối cùng hắn cho đối phương.

Các ngươi không giết, vậy ta đây để thất đại tông môn giết.

Lỗ Trọng thiếu chút nữa bị nghẹn đến hộc máu.

Hắn và Tề Thương nhìn nhau một cái, hai kẻ tâm cơ phức tạp cùng nhất trí nhận định, Khương Thành này là cố ý thể hiện sự yếu thế để dụ dỗ bản thân mắc bẫy.

Ngàn vạn không thể trúng kế hắn!

"Khương chưởng môn thật là quá thích nói đùa, bọn ta là tới giúp ngươi, làm sao lại giết ngươi? Thất đại tông môn kia không phải là dạng vừa, lực lượng chúng ta cũng khó có thể đánh chính diện, ta xem không bằng chúng ta về Phi Tiên môn thương nghị……"

Hắn còn chưa nói xong, Khương Thành đã bay đi mất rồi.

Đi xa xa rồi còn ném lại hai chữ.

"Mất hứng!"

Để lại tại chỗ mấy kẻ mặt nhìn mặt, mắt trừng cẩu ngốc.

"Hắn có ý gì chứ?"

Tề Thương nghiến răng nghiến lợi, thiếu chút nữa phát điên.

Bản thân đều biểu lộ thân phận thật sự rồi, tên Khương Thành này còn không lễ độ như vậy, không coi hắn ra cái vẹo gì cả.

"Chẳng lẽ đã nhìn thấu mục đích thật sự của chúng ta?"

"Không, nếu là như vậy, hắn hoặc là thực lực không ra gì trốn về Phi Tiên môn, hoặc là có thủ đoạn cường lực, trực tiếp tiêu diệt chúng ta rồi."

"Vậy hắn vừa mới……"

"Ta cũng không rõ dụng ý của hắn ……"

Lỗ Trọng tỏ vẻ hắn sống trên cái đời này 800 năm rồi cũng chưa thấy qua hành động nào như vậy.

Âm mưu quỷ kế của bọn họ, giống như là đàn gảy tai trâu rồi.

Chương 59.

Khi Khương Thành đến chỗ của bảy tông môn, phát hiện bọn họ đang bận bịu chuẩn bị rời đi.

Dựa theo kế hoạch thì bảy đại tông môn, gia tộc phải giữ trạng thái bao vây xung quanh Phi Tiên môn.

Vây mà không công, gây áp lực, tạo cái cớ hợp lý cho Tề Thương tiến vào chiếm giữ Phi Tiên môn.

Muốn hình thành vòng vây phong tỏa, đương nhiên cả đám không thể tụ lại một chỗ, đóng kịch y như thật.

Khương Thành nào biết bọn họ có kế hoạch gì, thấy một màn này này còn vui vì mình đến kịp lúc.

Mặt khác bọn họ phân tán rồi, lại lãng phí mấy lần hồi sinh có thể đánh bại từng cái.

“Khương Thành!”

“Khương Thành đến rồi!”

Hắn bay qua một cách quang minh chính đại, đương nhiên bị phát hiện rất nhanh.

“Cái gì?”

“Sao hắn chủ động đánh ra đây?”

“Con Hổ yêu kia có ở đây không?”

Nghe tin này, chưởng môn, gia chủ bảy phái trong điện sợ đến nỗi hồn vía lên mây, thiếu điều đào cái hầm dưới đất chạy trốn.

Bọn họ dám ở đây là vì nghĩ rằng Hổ yêu không xuất hiện, Phi Tiên môn không dám tấn công.

Nghĩ rằng bao vây không cần giao chiến, không có mối nguy nào.

Giờ nghe Khương Thành tới còn nghĩ là đại quân tập kích.

“Hắn đi một mình!”

“Không thấy Hổ yêu.”

“Thật à?”

“Cực kỳ chắc chắn!”

“Đi, ra xem thử xem!”

Cửa La Chân Nhân thực lực cao nhất chỉnh lại bộ râu dài rối bù, lần nữa hiện ra với hình tượng cao nhân.

Bốn phủ bảy phái đến đây lần này đều là cao thủ trình độ cao nhất, không nhiều người.

Kinh Long thế gia lúc trước đi diệt người không bao lâu đã bị diệt ngược lại, ở đây còn có hơn năm trăm người.

“Thế trận này hơi xấu…”

Khương Thành sờ sờ cằm tỏ vẻ thất vọng.

Dường như không chấn động bằng cảnh vạn người của mấy môn phái trước kia.

Dù rằng, thực lực của mấy người này cao hơn nhiều.

“Khương Thành, sao người lại đến đây?”

Nói về hận thì trong đây Đoan Mộc Triết là người hận hắn nhất, dù gì thì Đoan Mộc Hoằng và Đoan Mộc Trì đều đều đã bị giết.

Thành ca thấy cái loại mở đầu câu chuyện nhảm nhí thế này rất buồn cười.

“Vấn đề ngươi hỏi ngộ quá nhỉ, các người muốn diệt Phi Tiên môn ta, ta đến xem không được à?”

Chuyện này…

Đoan Mộc Triết có thể nói không được chắc?

“Ngươi có một người thôi à?”

Cửu La chân nhân rất thận trọng, linh kiếm trong tay lấp lánh hào quang ngũ sắc, linh đài sẵn sàng xuất phát.

Không phải để giết Khương Thành mà để có chuyện gì xảy ra chạy cho nhanh.

“Hổ yêu kia đâu?”

Bảo chủ Kiền Trữ bảo Đổng Hải hỏi tiếp.

Hết cách, Bọn họ dựa vào cái gì mà có thể tu luyện đến Linh Đài cảnh?

Đương nhiên là có thiên bẩm và nỗ lực tu luyện.

Nhưng quan trọng nhất là phải sống sót qua nguy hiểm, sống lâu hơn người khác.

Không ai ngu cả, bọn họ cũng cảm thấy có cái gì lạ lạ xuất hiện thì chắc chắn là có quỷ kế, giống Tề Thương.

"Nó không đến."

Khương Thành thành thật trả lời, trong lòng khó hiểu, sao bọn họ biết được sự tồn tại của Tam Nhãn Hổ nhỉ?

Không lẽ tên tuổi Tam Nhãn Hổ còn vang dội hơn minh?

Điều này khiến hắn bực bội, rõ ràng mình mới là chưởng môn.

"Ngươi chắc không?"

Khương Thành cảm thấy phiền chết đi được, sao mà mấy người này trước khi giết mình cứ thích lải nhải nói nhảm nhiều như vậy?

Nói chuyện không hợp là rút kiếm ngay không được à?

Người tốt giống như Quy Viêm chân nhân lúc trước chủ động hỏi mình muốn chết như thế nào sao mà khó thấy quá vậy?

"Khẳng định chính xác và chắc chắn!"

"Cảm phiền các ngươi cho ta chút thể diện được không, người bây giờ đến đây là ta, mấy người lại cứ đi hỏi con yêu thú khác ở đâu, rất là không tôn trọng ta đó…"

Tất cả im lặng.

Bọn họ hơi khó theo trọng điểm dòng suy nghĩ của Thành ca.

Người này thật sự là chủ của một phái sao?

Mịa!

Một đoạn gai xương đen xuyên qua ngực Khương Thành, đỉnh gai xương được sương mờ bao phủ.

Còn có máu tươi nhỏ tí tách tí tách.

Khương Thành cúi đầu nhìn, cũng không biết ai mà hăng hái giết mình quá.

Nói chung là cuối cùng cũng chết rồi.

Sau đó, hắn vô cùng hài lòng mà ngã xuống.

Huyền Thích, Cốc chủ Huyết Sát Cốc khoác áo choàng, bóng dáng lờ mờ xuất hiện sau lưng hắn.

“Ngươi, ngươi giết hắn?”

Suýt tí thì cằm mấy người Cửu La chân nhân và Đông Hải rớt xuống đất, Khương Thành cứ chết như vậy à?

Huyền Thích rút gai xương ra, bản thân hắn cũng hơi khó tin.

Giọng trầm khàn còn lẫn chút ngượng ngùng: “Bản năng thôi, cơ hội tốt quá nên không kiềm chế được…”

Hắn giỏi nhất là ám sát, đã làm nên điều kinh hãi thế tục là lấy tu vi Linh Đài nhất trọng giết Linh Đài cửu trọng.

Trận này cũng tạo nên hình ảnh tổ chức ám sát Huyết Sát Cốc khiến người thấy người sợ.

Khi Khương Thành đến, hắn không cùng xuất hiện mà nấp trong tối.

Vốn dĩ định bí mật quan sát tìm thời cơ chạy trốn, càng ngày càng cảm thấy trên người Khương Thành lộ nhiều điểm yếu.

Một người không hề cảnh giác xung quanh mình.

Hắn là tân đệ tử trong giới tu hành à?

Dù chỉ là tu sĩ Tôi Thể cảnh bình thường cũng không thể bất cẩn như vậy nhỉ?

Phải biết là giới tu hành rất là nguy hiểm.

Huyền Thích không thể tưởng tượng được, hắn hơi nghi nghi mấy sơ hở này là cố ý lộ ra.

Nhưng mà không tưởng được.

Nhịn được mấy lần, cuối cùng bệnh nghề nghiệp vẫn phát tác mà ra tay.

Vừa tấn công hắn cũng hối hận, nếu thất bại thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Ai mà biết cứ vậy mà thành công.

Khương Thành bị mình giết dễ như vậy luôn??

Đương nhiên mọi người ai nấy đều sững người.

Đơn giản dữ vậy?

Không phải nói rằng hắn đã tiêu diệt năm phái sao?

Khương Thành này không phải người khác mạo danh đâu nhỉ?

Sau phút chốc ngạc nhiên, mọi người reo hò.

"Ha ha ha!"

"Huyền Thích huynh làm tốt lắm!"

"Xứng danh thích khách số một Thanh Lan phủ."

"Thích khách gì mà thích khách, tầm này phải là Thích Vương*!"

(Thích Vương để chỉ một trong tứ đại thích khách thời Xuân Thu Chiến Quốc)

Khương Thành bị giết, nhiệm vụ lần này hoàn thành trước hạn nhỉ?

Về phần Hổ yêu, xem ra là nó thật sự chỉ phụ trách giữ núi thôi, nếu không đã ngăn Huyền Thích lại lâu rồi.

"Hắn quá lơ là, linh giáp cũng không mặc, quả là tấm bia sống."

Trước đó Huyền Thích còn lo lắng không yên giờ đã trở lại với vẻ lạnh lùng kiêu ngạo.

Hai tay hắn khoanh trước ngực ôm lấy linh khí gai xương, khinh thường nói: "Đời này lần đầu tiên ta thấy mục tiêu dễ ra tay như vậy, không thực lực, không đề phòng."

"Ha ha ha, thật sự Huyên Si huynh khiến người khác ấn phải ấn tượng!"

Lúc mọi người cười lớn chúc mừng, Đoan Mộc Triết nhanh chân xông lên.

"Coi chừng hắn giả chết!"

Mẹ nó!

Hắn xông lên đâm hai kiếm vào cổ và bụng Khương Thành.

Đoan Mộc gia bọn họ cũng có bài học trước kia, khi Đoan Mộc Hoằng giết Khương Thành lần đầu cứ nghĩ là xong rồi.

Kết quả sau đó Khương Thành vẫn sống vui vẻ như cũ, còn giết ngược Đoan Mộc Hoằng.

Nhìn hắn đâm kiếm, Huyền Thích không hài lòng lắm.

"Đoan Mộc Triết, ngươi không tin thực lực của ta à?"

Hắn cảm thấy sự nghiệp mà mình dày công tu luyện bị sỉ nhục.

Đoan Mộc Triết đâu dám đắc tội hắn, vội giải thích: "Huyền Thích huynh hiểu lầm rồi, tiểu tử này rất xảo quyệt, ta chỉ đề phòng mà thôi."

Xa xa, mấy người Tề Thương, Lỗ Trọng cũng nghệt mặt ra đi qua chỗ Khương Thành.

Bọn họ cùng nhau qua, chỉ vì xem thử rốt cuộc Khương Thành này muốn làm gì, xem xem rốt cuộc con át chủ bài là gì.

Để cuối cùng nhìn thấy màn này.

"Hắn bị Huyền Thích giết rồi ư?"

"Huyền Thích chỉ là Linh Đài lục trọng nhỉ? Khương Thành cao hơn hắn một trọng, còn có linh đài thần phẩm, sao có thể?

"Thích khách giết người vượt cấp, dưới tình huống không đề phòng, vẫn có khả năng thành công."

Lỗ Trọng vừa cố gắng nói rõ lý do, vừa cảm thấy hết thấy mấy chuyện này vô lý quá trời.

Đại địch mà bọn họ lo lắng lâu lắc, cứ như thế mà chết à?

Chương 60.

"Nếu hắn chết rồi, vậy cũng không cần che giấu nữa!"

Tề thương đứng dậy, dự định bay qua.

Hắn còn có chút tiếc hận, tiếc là không phải tự tay mình giết chết Khương Thành.

Nghĩ đến trước đây nhục nhã quỳ lạy, không có tự mình giải quyết, thì rất không hả giận.

Trên người Khương Thành rất có thể có cơ duyên truyền thừa gì đó, nhẫn trữ vật của hắn nhất định phải ngay lập tức lấy tới tay.

“Chờ một chút!”

Lỗ Trọng nắm vai hắn kéo lại.

“Làm sao”

Tề Thương nheo mắt lại, như thế nào, Lỗ Trọng thấy bảo vật nổi lòng tham muốn cùng mình tranh sao.

Lỗ Trọng e rằng không ngờ đến trong nháy mắt như thế, Tề Thương đã suy nghĩ làm thế nào xử lý hắn, độc chiếm nhẫn trữ vật.

“Thiếu chủ, việc này quá kỳ quặc. Vẫn là cẩn thận thì tốt hơn, chờ lâu thêm một lát cũng không có vấn đề gì.”

Mà ở một bên khác, không có bất ngờ gì xảy ra Khương Thành nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Ting, ký chủ đã bị giết, kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, đang vì ký chủ an bài kế hoạch chiến thắng.”

“Ting, ký chủ bị giết, oán khí kéo dài không tiêu tan, Phá Diệt Liệt Sát Phù ngũ giai bên trong chiến nhẫn bị cảm hóa, ngũ giai linh phù bởi vì phẫn nộ mà sinh ra biến dị, tự động tiến cấp tới cửu giai linh phù, thề vì ký chủ báo thù!”

Thần cmn oán hận bị giết, Ca rõ ràng bị giết rất vui vẻ!

Thần cmn Linh phù bị cảm hóa!

Thần cmn biến dị tiếp cấp!

Thần cmn thề vì ký chủ báo thù…

Khuyết điểm quá nhiều rồi, Khương Thành không biết nên từ góc độ gì nói ra thiếu sót, phương án giải quyết của hệ thống có thể kỳ quái hơn nữa không.

Hắn cũng không biết cửu giai linh phù uy lực mạnh bao nhiêu, nói thật hắn ngay cả ngũ giai linh phù trong nhẫn không gian cũng chưa từng dùng qua.

Nhưng hệ thống đã nói như vậy, hẳn là có khả năng diệt toàn quân địch.

Hơn nữa, chắc chắn sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, như kiểu kí chủ cũng bị linh phù nổ chết.

“Ting! ký chủ hồi sinh!”

Sau đó đám người nhìn thấy thi thể trên mặt đất vèo một cái bay lên bầu trời.

Không đợi quân địch bốn phủ bảy tông ở dưới kịp phản ứng, hắn vuốt một cái ở trên nhẫn không gian, lấy ra Phá Diệt Liệt Sát Phù đã được tiếp cấp kia.

“Hắn làm sao hồi sinh rồi?”

“Hắn vừa mới lấy ra thứ gì từ trong nhẫn không gian vậy?”

Tề Thương ở xa theo dõi cũng giật mình sợ hãi, hắn thật sự vẫn chưa chết.

“Nhìn kìa!”

Lỗ Trọng cũng không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn bản thân giữ được bình tĩnh.

Cũng biết rõ hắn không dễ dàng bị giết như vậy.

Đường đường là linh đài thần phẩm, há có thể dễ dàng ngã xuống như thế.

Hắn và đám người Tề Thương ngược lại sẽ không đoán được Khương Thành hồi sinh, dù sao loại chuyện đó quá vô lý.

Chỉ coi như vừa rồi hắn giả chết, hoặc có lẽ phép thần kỳ gì đó như là khôi lỗi chết thay.

“Khương Thành này xem ra thật sự có át chủ bài, át chủ bài đó hẳn là Linh phù, hắn vừa mới lấy từ nhẫn không gian ra.”

Hắn là cao thủ Thiên Mệnh cảnh, mặc dù cách xa như vậy, vẫn có thể thấy rõ.

Đoan Mộc Triết và Cửu La chân nhân có mặt ở đây, cùng với đám người Huyền Thích nhất thời hỗn loạn nháo nhào.

Đoan Mộc Triết lại càng điên cuồng kêu to: “Ta biết ngay mà, ta biết ngay hắn lại giả chết!”

Hắn có chút hối hận, lúc vừa rồi bổ đao biết thế chặt đứt đầu Khương Thành xuống.

Trên bầu trời, Khương Thành đang định ném linh phù ra, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện.

Vội vàng lấy linh khí truyền ảnh từ bên trong nhẫn không gian ra, nhanh chóng phóng tới trên đỉnh một ngọn núi nhỏ bên cạnh.

Trước khi đi, hắn để các đệ tử chuẩn bị linh khí tiếp thu truyền ảnh.

Mấy lần trước diệt môn, đều không có quay lại cảnh gì, để các đệ tử chiêm ngưỡng một chút tư thế oai hùng của chưởng môn, lần này không thể bỏ qua.

Hình tượng trước lúc hồi sinh, đương nhiên không thể quay vào, nhưng sau khi hồi sinh, vẫn có thể mà.

Ở cách xa bên trong đại điện Phi Tiên môn.

“Có rồi có rồi!”

Mọi người sôi nổi xích lại gần quan sát, chen lấn chật như nêm cối.

“Có ảnh hình rồi, ta nhìn thấy chưởng môn rồi.”

“Chưởng môn thật soái!”

“Woa, các người nhìn, phía dưới kia là Cửu La chân nhân, trước đây ta thấy qua chân dung của hắn.”

“Người kia là nhị gia chủ của Đoan Mộc gia.”

“Cao thủ thật nhiều, quá khủng bố…”

“Chưởng môn chỉ có một người, thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Có nữ đệ tử tỏ vẻ rất lo lắng, nhìn thân ảnh Khương Thành cô đơn bay trên bầu trời, nước mắt cũng sắp rơi ra.

“Phải có lòng tin đối với chưởng môn, chưởng môn từ trước đến nay thần cơ diệu toán, lúc nào đánh trận mà không có nắm chắc chứ?”

La Viễn như ông cụ non giáo dục đồ đệ.

Nhìn tư thế oai hùng của chương môn trong khí linh hình ảnh, mọi người sôi nổi đồng ý.

Đạo cụ làm màu chuẩn bị sẵn sàng, Thành ca lúc này mới bắt đầu chính thức biểu diễn.

Tay phải giơ cao trường kiếm, trong lòng bàn tay trái gắt gao nắm chặt Cửu giai linh phù, hắn bắt đầu oai phong lẫm liệt phát biểu tuyên ngôn trước khi chiến đấu.

Đây chính là thu hình trực tiếp, đương nhiên phải trang trọng một chút, phải có cảm giác nghi lễ.

"Các ngươi vô cớ xâm phạm Phi Tiên môn của ta, hoành hành bá đạo, trời và người cũng phẫn nộ…"

"Khương Thành ta! Hôm nay phải thay trời hành đạo, thay mặt tất cả tu sĩ vô tội của Thanh Lan Phủ tiêu diệt các ngươi!"

"Bọn tiểu nhân các ngươi, nhanh chóng nhận lấy cái chết!"

Đám người phía dưới còn chưa tỉnh hồn, trong lúc nhất thời cũng không biết hắn có âm mưu quỷ kế gì.

Trước khi chiến đấu nói một chút câu khách sáo rất bình thường, thông thường là vì chuẩn bị cho phe mình một lập trường chính nghĩa.

Mấu chốt là trước đó thời điểm hắn đến tại sao không nói.

Đột nhiên hùng hồn phân trần, khiến cho bọn họ khá bất ngờ.

Nhất là vừa rồi hắn còn bị ám sát một lần, hiện tại nhắc cũng không nhắc, cho người ta cảm giác tự như xuyên qua thời không, trở lại khoảnh khắc giống lúc trước.

Chẳng qua nghi ngờ của bọn họ, rất nhanh đã kết thúc.

"Xem ta một kiếm diệt thế!"

Khương Thanh vung lên một kiếm, linh lực của Linh Đài thất trọng trùng trùng điệp điệp từ thân kiếm tuôn ra.

Cùng lúc đó, lấy ra Thần phẩm linh đài!

Dị tượng của kiếm quang và linh đài che ngợp bầu trời đan vào một chỗ, khiến cho trời đất biến sắc.

Lợi dụng cơ hội này, tay trái hắn bung ra, ném linh phù kia ra ngoài.

Sở dĩ muốn làm như thế, không phải lo lắng linh phù nổ không tới mấy người kia, mà là vì để cho các đệ tử xem trực tiếp ở xa coi cái này trở thành kiếm uy của chưởng môn.

Bọn họ cách xa như vậy, cộng thêm kiếm quang và linh đài che lấp, hẳn là không phát hiện ra linh phù.

Nhìn thấy hắn đột nhiên vung kiếm, đám người phía dưới lại càng hoảng sợ.

Khí thế của kiếm quang và Thần phẩm linh đài, cho dù là Cửu La chân nhân cũng không dám ngăn cản chính diện.

Nhưng bất kể như thế nào, bọn họ nhiều người.

Cũng là cao thủ sống mấy trăm năm, phản ứng đều rất nhanh.

Kiếm quang còn chưa xuống tới, tất cả mọi người đã cùng lúc tản ra.

Một số vòng quanh bọc đánh và thẳng hướng không trung, một số thì nghi thần nghi quỷ, lựa chọn chạy trốn.

Có điều tất cả những thứ này ở trước mặt Cửu giai linh phù đều là uổng phí.

Ầm!

Tiếng nổ thứ nhất, Huyền Thích đột nhiên nổ tung, phía sau Khương Thành dựa vào bản lĩnh che giấu hành tung trước tiên đánh tới.

Đây là nổ tung từ trong ra ngoài.

Lục phủ ngũ tạng của hắn trong nháy mắt nổ thành vụn phấn, tiếp theo đó xương cốt cũng nổ tung theo, cả người biến thành một bộ xác rỗng.

Trôi nổi bồng bềnh rơi xuống dưới.

Ầm ầm ầm ầm…

Tiếng nổ liên miên vang lên không rõ số lượng.

Tất cả tu sĩ ở đây, cho dù là Đoan Mộc Triết trong chớp mắt đã chạy ra mấy chục dặm, cũng bị nổ thành xác rỗng.

Cái Cửu giai Phá Diệt Liệt Sát Phù này vô cùng thần kỳ, sau khi phát nổ, cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đối với mặt đất xung quanh.

Nhưng tu sĩ ở đây, một người cũng không thể sống sót.

Thậm chí ngay cả bọn người Tề Thương ở cách xa trăm dặm ẩn giấu theo dõi phía trên ngọn núi nào đó, cũng chịu ảnh hưởng.

Phốc!

Tề Thương chỉ cảm thấy tim phổi mình kịch liệt đau nhức, phun ra một ngụm máu không bị khống chế.

Trong nháy mắt cả người trở nên uể oải.

Hắn biết, khí hải của mình đã bị thương nặng.

Thương thế thì dễ nói, Bát Vân điện có rất nhiều linh dược, tĩnh dưỡng còn có thể khôi phục, nhưng hắn lần này ngay cả căn cơ tu luyện cũng bị lung lay.

Chương 61.

Nếu như bây giờ Khương Thành dùng kỹ năng nhìn rõ nhìn lại Tề Thương, sẽ phát hiện giá trị của hắn đã từ 7500 điểm xuống tới 5500 điểm.

Hắn mang đến mười mấy người, có 7 người hộc máu nổ chết ngay tại chỗ.

Tình trạng tốt nhất là Thiên Mệnh nhất trọng Lỗ Trọng.

Sắc mặt hắn chỉ hơi tái nhợt, nhưng mà trạng thái cũng không tốt lắm.

“Vậy ít nhất là Cửu giai linh phù, không phải chúng ta có thể ngăn cản!”

Khương Thành giấu diếm được các đệ tử, nhưng không giấu diếm được Lỗ Trọng.

Hắn rất rõ ràng, vừa rồi tất cả hiệu quả là của linh phù kia.

Trong lòng hắn lúc này cũng nghĩ đến mà sợ.

May mắn cách rất xa, nếu như cũng ở phạm vi bên trong mười mấy dặm, vậy có khả năng bản thân cũng sống không nổi.

“Nơi này không thể ở lại!”

“Mau trở về Bát Vân điện!”

Lần này Tề Thương rốt cuộc không có phản bác, thậm chí hắn trốn còn sớm hơn Lỗ Trọng.

Có quỷ mới biết Khương Thành còn mấy cái Cửu giai linh phù.

Lúc bọn họ thoát ly, Khương Thành đã kết thúc ‘chiến đấu’.

Thật sự tính ra thì ở đây hơn năm trăm tên địch nhân, chỉ có hai tên Phân Hồn cảnh là bị kiếm quang của hắn chém chết, những người khác đều là bị Cửu giai linh phù nổ chết.

Haizzz, trời cao có đức hiếu sinh, bản chưởng môn cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.”

“Là các ngươi ép ta.”

Vẫn còn quay hình nha, hắn nói chuyện cũng trở nên tràn đầy hơi thở tự kỷ.

Về phần Phi Tiên Môn bên kia, đã là một bầu không khí vui mừng.

“Thắng lợi rồi!”

“Chưởng môn chiến thắng rồi!”

“Chưởng môn quá lợi hại, một kiếm dẹp yên quần hùng…”

“Quần hùng cái gì, đám tặc mà thôi, chẳng qua chưởng môn thật là Thiên uy giáng lâm!”

“Tuyệt đối là tiên nhân, ta dám đánh cược chưởng môn tuyệt đối là tiên nhân!”

“Ta cuối cùng cũng rõ ràng chưởng môn tiêu diệt năm phái như thế nào rồi.”

“Con tiểu hổ kia còn tự nhận công về phía mình, thực lực này của chưởng môn, cần tới nó nhiều chuyện sao”

Tam Nhãn Hổ loạn nhập: meo meo meo

“Vốn cho rằng đoán được giới hạn của chưởng môn, lại chưa từng nghĩ, đây chẳng qua là thực lực một góc nhỏ của hắn.

“Ha ha ha ha, ta cược đúng rồi! Lúc trước ta cược chưởng môn chỉ cần một chiêu, hiện tại thật đúng là chỉ dùng một chiêu!”

Mọi người sôi nổi khen ngợi.

“Lợi hại lợi hại, vẫn là Tần sư đệ hiểu chưởng môn nhất.”

“Tần sư đệ mắt sáng như đuốc nha!”

Trước đó Tần sư đệ chỉ là thuận miệng nói như vậy, lập tức vô cùng đắc ý.

Đúng lúc này, hình ảnh trong linh khí truyền ảnh đóng lại.

Thời điểm đi nhặt chiến lợi phẩm, Thành Ca cảm thấy vẫn phải chú ý giữ gìn hình tượng một chút.

Lần này thu hoạch, tính gộp lại vượt qua mấy lần trước.

Hơn hai mươi người Linh Đài cảnh ở đây, tất cả sử dụng đều là linh khí lục giai.

Hơn nữa còn có linh thạch, đan dược, linh phù, linh trận bên trong nhẫn không gian của bọn hắn, ngoài ra còn một chút nguyên liệu trân quý và công pháp, điển tịch, Khương Thành cảm giác mình phát tài rồi.

Thậm chí hắn sinh ra một loại cảm giác kì lạ, lần trước giao linh khí tứ giai cho các đệ tử, có chút giống đuổi ăn mày.

Quên đi quên đi, tích điểm càng quan trọng hơn.

Một trận sàng lọc vơ vét, từ hơn 500 này trên người hắn cho tới hơn 23 vạn điểm.

Cộng thêm hơn 2 vạn trước đó, bây giờ điểm tích lũy đã vượt qua 25 vạn.

“Vẫn là dùng chiến lợi phẩm cày tích phân nhanh nhất!”

Khương Thành cũng không khỏi không cảm khái, nếu như thành thành thật thật tu luyện, mình đi tìm kiếm bảo vật luyện đan dược làm linh khí, đến ngày tháng năm nào mới có thể tích lũy đến 10 vạn điểm.

“Lâu lắm không có rút thưởng rồi, hiện tại rốt cuộc có thể tiêu xài một lần.”

Cấp tiếp theo cần một triệu điểm tích phân, hắn thực sự không nhịn được.

Mở ra rút thưởng tam gai, mục đích lớn nhất vẫn là rút cái kỹ năng tam gai.

Bất kể truyền tống hay là cái gì khác cũng được.

“Có đồng ý tiêu hao 10 vạn điểm để tiến hành một lần rút thưởng tam gai?”

Quá đắt rồi!

Khương Thành vừa yên lặng phỉ nhổ, vừa chạm xuống nút bấm rút thưởng.

“Ting, chúc mừng ký chủ rút được một mảnh Toàn Cơ Đồ.”

Cái thứ đồ gì, chính là một tờ giấy, còn bị rách rách.

Thành Ca thiếu chút nữa hộc máu, đây chính là 10 vạn điểm?

Tiêu tốn lượng lớn tinh lực của hắn đó?

Chẳng qua, sau khi nhìn miêu tả phía dưới của Toàn Cơ Đồ, hắn lại khôi phục dáng vẻ tươi cười.

“Toàn Cơ Đồ là Thái Sợ dị bảo, tự thành không gian, tự thành quy tắc, nên bên trong Tàn Hiệt Toàn Cơ Đồ tốc độ thời gian trôi qua gấp 1000 lần bên ngoài.”

“Không gian của mảnh Toàn Cơ Đồ không ổn định, có thể chứa được 3 người.”

“Tập hợp đủ tất cả các mảnh, có thể đạt được Toàn Cơ Đồ hoàn chỉnh, hình thành tiên phủ. Tất cả quy tắc bên trong tiên phủ, do ký chủ tự mình thao túng.”

Khương Thành không biết dáng dấp tiên phủ ra sao, nhưng hắn biết bức đồ này rất lợi hại.

Nếu như tập hợp đủ, không phải là một cái tiểu thế giới thuộc về mình sao.

Hơn nữa chỉ một mảnh như bây giờ, đã rất hữu dụng rồi.

Chọn ba người đệ tử tiến vào bên trong lu luyện một ngày, vậy thì đồng nghĩa với tu luyện 1000 ngày ở bên ngoài. Cái này không phải chính là loại hình linh khí thời gian sao.

Hắn lấy mảnh Toàn Cơ Đồ ra, dò xét tình hình bên trong một chút.

Phát hiện không gian bên trong thật lớn, thần hồn dò xét rất lâu cũng không tìm tới biên giới. Hoàn cảnh bên trong hết sức

tồi tệ, núi lửa đang phun trào khắp nơi, lan tràn các loại khí độc, sinh linh căn bản không thích hợp tiến vào.

Hắn phí sức lực nửa ngày mới luyện hóa xong mảnh Toàn Cơ Đồ này, mới khiến không gian cuồng bạo trong đó lắng xuống.

Tuy rằng núi lửa ngừng phun trào, khí độc cũng đang dần dần tiêu tán, tiến vào vẫn cần phải tự chuẩn bị linh thạch, linh đan.

"Một lần nữa!"

Loại chuyện rút thưởng này một khi bắt đầu, sẽ rất khó ngừng lại.

"Ting, chúc mừng ký chủ rút được luyện đan thuật tam giai."

Đậu xanh!

Nếu như hệ thống là thực thể, Thành Ca thật muốn trực tiếp ném nó xuống đất hung hăng giẫm mấy cái.

Đây mà cũng thật là cái kỹ năng tam gai?

Khi đó lúc sao chép toàn bộ năng lực của Diêu Thu Lâm, hắn đã thành luyện đan sư tam giai, đây không phải là lặp lại sao.

Với lại là 10 vạn điểm đó, cái này thì…

Phẫn nộ gào thét vang vọng ở giữa dãy núi, thương thay cho trái tim đang rỉ máu của hắn.

Hồi lâu sau tỉnh táo lại, hắn mới đi xem cái luyện đan thuật tam gai đáng chết kia.

Xem xét cái này, hắn mới phát hiện không giống.

Hệ thống và thế giới này phân cấp luyện đan thuật không giống nhau.

Tiêu chí trở thành luyện dược sư tam giai, chính là có thể luyện ra linh đan tam phẩm.

Chẳng qua mọi người đều biết, luyện đan là kèm theo tỉ lệ thất bại cực cao.

Cho nên lãng phí vật liệu cũng khá là nghiêm trọng.

Mà ở đây, luyện đan thuật nhất giai, có thể luyện ra linh đan ngũ phẩm.

Luyện đan thuật nhị giai, có thể luyện ra linh đan cửu phẩm, tương đương với luyện dược sư cửu giai ở thế giới này.

Luyện đan thuật tam giai, luyện ra đã là bảo đan hơn hẳn linh đan.

Ở thế giới này, luyện dược sư cấp độ này được xưng là tông sư.

Nói cách khác, hắn bây giờ đã là tông sư luyện đan.

Trừ cái đó ra, hệ thống luyện đan không cần đan lô dị hỏa gì hết.

Bỏ vật liệu vào, ở giao diện hệ thống luyện đan hợp thành một chút, ting một tiếng là xong, xác suất thành công 100%.

Chỉ có điều, những cái bảo đan kia cần tự chuẩn bị thiên tài địa bảo.

Cái này…

Thành ca cũng không biết nói gì cho phải.

Loại kỹ năng luyện đan này, dùng lúc làm màu vẫn là rất tốt.

Hơn nữa có đan dược cao cấp, các đệ tử tăng tu vi cũng nhanh.

Cái thận phận luyện đan tông sư này thể hiện ra, dường như ở đâu cũng đặc biệt có thể diện.

Hệ thống đối xử với mình không tệ nha!

Về sau thật thơm, hắn vội vàng chọn lấy ra học.

Ngay sau đó, bên trong đầu hắn liền xuất hiện lượng lớn tri thức luyện đan.

Thật giống như đã chìm đắm mấy ngàn năm ở trong con đường luyện đan này vậy, so sánh cùng nhau, lúc trước chút kinh nghiệm luyện đan kia của Diêu Thu Lâm bị đè bẹp đến không còn sót lại một chút gì.

“Aii, đáng tiếc vật liệu không đủ, nếu không bản tông sư thật đúng là muốn thể hiện ngay tại chỗ.”

Hai lần rút thưởng cấp 3, tốn 20 vạn điểm, nhìn qua còn thừa lại hơn 5 vạn điểm.

Thành Ca cắn răng, lại quyết định rút thưởng 5 lần cấp hai, dùng hết luôn đi!

Chương 62.

Sau 5 lần thao tác nhanh, hắn ngửa mặt lên trời cười một tràng dài.

“Ha ha ha ha, rốt cuộc cũng lấy được kỹ năng cấp 2!”

Tức thì thấy trong cái kho đó, bỗng nhiên có truyền tống cấp 2 và ẩn thân cấp 2.

Truyền tống cấp 2: Khoảng cách truyền tống 10 vạn dặm, mỗi ngày 2 lần.

Khoảng cách tăng lên 10 lần, dựa theo tiết tấu này, cấp tiếp theo hắn là 100 vạn dặm, mỗi ngày 3 lần.

Sau khi đến thế giới này, một việc Khương Thành bất lực nhất, đó là nơi này quá lớn.

Đô thành trên vạn dặm chỉ là một địa phương nhỏ không đáng kể, đi đường mà không có truyền tống trận thì cũng chỉ có thể bay, khá là phiền phức.

Hắn hiện tại chưa đạt đến kỹ năng trận pháp tông sư, cũng không có cách nào làm ra truyền tống trận.

Loại vấn đề này liên quan đến quy tắc không gian của trận pháp, toàn bộ Phi Vân châu trước mắt chỉ có Bát Vân điện có được.

Hơn nữa nghe nói mỗi lần truyền tống, trận pháp đều cần thiêu đốt một lượng lớn linh thạch, tiêu hao rất lớn.

Có truyền tống cấp 2, thì tiện lợi hơn nhiều.

Nhưng mà, tâm trí hắn vẫn bị kỹ năng ẩn thân cấp hai hấp dẫn hơn.

Ẩn thân cấp 2: Dưới tình huống phi hành chiến đấu, có thể trốn vào hư không ẩn thân mười phút, Thánh giai dùng thần hồn tra xét cũng không thể phát hiện. Bị công kích hoặc ký chủ điều động lượng linh lực quá lớn, sẽ tự động giải trừ trạng thái ẩn thân. Mỗi ngày sử dụng hai lần.

Không nghi ngờ gì nữa, lại là pháp thuật vượt qua lẽ thường của giới tu luyện.

Có kỹ năng ẩn thân, một người dù chỉ là Tôi Thể cảnh cũng có thể thần không biết, quỷ không hay tiếp cận Tam Nhãn Hổ.

So sánh với kỹ năng ẩn thân mạnh mẽ không theo lẽ thường, lúc trước kỹ năng ẩn thân trong sương đen để ám sát của Huyền Tích Huyết Sát Cốc, giống như kỹ năng cơ bản của tân thủ.

Hệ thống là cỗ vũ ta đi làm thích khách sao?

Nhưng mà chí hướng đại ca đây không như vậy.

Ta phải trở thành người bị giết một trăm triệu lần.

Liệu có thứ gì cực kỳ hấp dẫn sự thù hận, làm cho mọi người nhìn ta như thấy kẻ thù giết cha vậy, kỹ năng làm người khác chủ động muốn giết mình ấy?

Ngoại trừ hai kỹ năng này, ba lần rút thăm kia đều rút thưởng được nguyên liệu, có thể dùng để luyện chế bảo đan và bảo khí.

Thành ca tùy ý đảo mắt, tạm thời gửi ở không gian hệ thống.

Căn bản không ngờ, ba loại nguyên liệu kia vô cùng quý giá, đi khắp Phi Vân Châu cũng không thể kiếm được.

Nhìn mấy nghìn điểm còn sót lại, hắn cảm thấy mình từ phú hào biến thành bần nông chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Sao không buồn cho được, hối hận quá đi, lại một lần nữa tiến vào hình thức nghèo kiết xác sau khi sảng khoái.

Sớm biết vậy, nên tích góp lại, tương lai sớm ngày thăng cấp hệ thống!

Nghĩ tới vừa mới tiêu diệt một đoàn trưởng môn và trưởng lão một tông phái, tông môn của bọn họ trước mắt chưa có thủ lĩnh, không thể lãng phí nha.

Hắn quyết đoán chọn truyền tống, đi tới Đoan Mộc gia một chuyến.

Đoạn Mộc gia cũng không xây dựng ở bên trong dãy núi giống Xích Nhật tông Phi Tiền Môn, mà là chiếm cứ một tòa thành

trì khổng lồ phạm vi ngàn dặm.

Bên trong tòa thành trì này, có số lượng ngàn vạn tu sĩ sinh sống, những người này không phải tất cả đều là con cháu của Đoan Mộc gia.

Nội thành ở trung tâm thành trì, cung điện lầu các nối tiếp nhau san sát, tường đỏ ngói xanh cảnh tượng phi phàm, cầu kiểu suối nhỏ lâm viên chim hiếm đều dễ dàng nhìn thấy, nó lộng lẫy hơn gấp trăm lần so với bất kỳ cung điện nào mà Giang Thành từng biết đến ở kiếp trước.

Nhìn cảnh tượng này, hắn có chút gato.

Cũng so sánh như vậy, Phi Tiên môn giống như thôm xóm sơn dã, tồi tàn hơn rất nhiều.

Con cháu Đoan Mộc gia chủ yếu sinh sống ở đây, mà nơi này linh khí dày đặc hơn ngoại thành rất nhiều.

Đối với tu sĩ ở ngoại thành, nội thành chính là thánh địa mà bọn họ cầu mà không được.

Điều duy nhất mà Khương thành cảm thấy siêu việt, đó là linh khí không dày đặc bằng Phi Tiên môn, dù sao cũng không thể so sánh với linh mạch đã được A Hoàng cải tạo qua.

Hắn đương nhiên không điên tới mức xử lý hết đám người ở nơi này, ít nhất mấy ngàn vạn người ở ngoại thành cùng hắn không liên quan.

Bay vào nội thành, hắn cũng lười dài dòng, trực tiếp nói một câu.

“Người Đoa Mộc gia lăn ra đây nhận cái chết!”

Gia tộc này đã tự đưa họ vào chỗ chết, hắn không phải thánh mẫu, đương nhiên sẽ không khách khí.

Âm thanh này tràn đầy linh lực, âm thanh rung chuyển cả bên trong lẫn bên ngoài, người Đoan Mộc gia nghe thấy liền tức giận chạy ra ngoài.

“Khương Thành!”

“Khương Thành, ngươi làm sao lại xuất hiện ở đây?”

Têm cầm đầu là một lão giả không giận tự uy, là cửu trưởng lão Đoạn Mộc Gia, Đoạn Mộc Linh, tu vi hắn cũng đã Phân Hồn cửu trọng, hắn được Đoan Mộc Triết cố ý lưu lại để giữ nhà.

Bọn họ lúc này, vẫn chưa biết đoàn người Đoan Mộc gia đi vây công Phi Tiên môn đã chết sạch.

Nhìn thấy Khương Thành đột nhiên xuất hiện ở đây, tất nhiên là rất bất ngờ.

Tiểu tử này không phải nên ở trong Phi Tiên môn đang bị vây đến sứt đầu mẻ trán, cùng đường bí lối sao?

Tại sao lại rảnh chạy đến Đoan Mộc Gia?

Khương Thành cũng lười trả lời bọn họ, trực tiếp lấy ra linh đài thần phẩm, một kiếm bổ xuống.

Lần này hắn không trông chờ bị giết nữa, bởi vì thực lực hắn đã cách đám người này rất, rất nhiều.

Chính là hổ sa đàn cừu, đặt biệt là sau khi kiếm đầu tiên chém chết Đoan Lộc Linh và hơn mười trưởng lão Phân Hồn ở xung quanh, những người còn lại đều không có tính uy hiếp với hắn.

Vốn tưởng rằng người Đoan Mộc gia sẽ nhanh trí triển khai đại trận, kết quả bọn họ không có người chỉ huy, tất nhiên cũng chưa mở.

Trận phản kích này không mất nhiều thời gian.

Tuy rằng tất cả đều không phải đối thủ, nhưng còn có một số người chạy thoát ra ngoài.

Không có phương án của hệ thống vô địch, hoặc có Tam Nhãn Hổ cao hơn vài cái đại cảnh nghiền áp ưu thế, toàn quân bị diệt chính là sự việc không thể thật hơn.

Một trận nhẹ nhàng, Đoan Mộc gia coi như bị nhổ bỏ.

Từ đây, Thanh Lan Phủ chỉ còn độc nhất một Phi Tiên môn.

Ở Đoan Mộc Gia cướp đoạt một lúc, thuận tiện thu linh thạch, Khương Thành lại được thêm năm vạn điểm.

Ba ngày sau, hắn lần lượt đi đến những phủ lân cận, thu thập linh mạch và kho chứa của những tông môn tấn công Phi Tiên

môn.

Những tông môn không tham gia, hắn sẽ không động đến.

Theo cách này, thích phân trở thành ba mươi vạn.

Nhìn điểm thích phân, Thành ca cảm thấy sung sướng trong lòng.

Trong lúc nhất thời xúc động, nghĩ thừa cơ đi đến Bát Vân điện một chuyến.

Lần hành động kia có dấu vết cửa Tề Thương, mà hắn nổ là thiếu chủ Bát Vân điện, thì Bát Vân điện chính là địch.

Tiêu diệt Bát Vân điện, hắn có lẽ sẽ đủ thăng cấp nhỉ?

Sự cám dỗ này rất lớn, nhưng Giang Thành cũng dập tắt được.

Hắn không bị choáng váng đầu óc, tuy rằng mỗi ngày có ba lần hồi sinh, nhưng Bát Vân điện quy mô nội tình không cùng một đẳng cấp với các tông môn khác.

Một tông môn khổng lồ như vậy, dựa vào việc hồi sinh mà trực tiếp đi tiêu diệt, trừ phi đối phương giống như Cực Nguyệt Tông, Xích Nhật tông, hay là tất cả người trong môn ở cùng một chỗ, đứng thành một đống, bị tiêu diệt tập thể.

Nghĩ lại cũng thấy, đó là chuyện không có khả năng.

Đường đường là bá chủ Phi Vân Châu, có hơn mười vị cao thủ Thiên Mệnh cảnh, còn không đến mức vì một tu sĩ Linh Đài của tông môn cấp thấp hơn giết tới cửa mà dộc toàn bộ lực lượng, bày ra trận thế vạn người khổng lồ.

Đối phương đại khái chỉ phái mấy trưởng lão ra đuổi cổ, khi đó hệ thống cho hắn hồi sinh phương án giải quyết, cũng chỉ là tiêu diệt được mấy cái trưởng lão trước mắt.

Sau đó đối phương thấy hắn lợi hại, lại phái thêm cao thủ, hắn hồi sinh lại bị giết chết.

Loại không chú ý tới đối phương, tự nhiên cho đối phương kinh nghiệm và chiến thuật là rất tự đại, nhưng Khương Thành sợ nhất chính là loại này.

Thêm vài lần nữa, số lần hồi sinh tiêu hao hầu như không còn, chết chính là bản thân hắn.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất, Thiên Mệnh cảnh cao hơn hắn một cái đại cảnh giới, thực lực chênh lệch quá lớn, hoàn toàn có năng lực chế trụ hắn.

Bị bắt mà không bị giết, chính là rất phiền phức.

Nghĩ lại, hắn cuối cùng quyết định trước tiên về Phi Tiên môn.

Tề Thương nếu theo dõi hắn, với hai lần thất bại, khẳng định sẽ không để nó trôi qua như vậy.

Hắn sẽ chủ động nghĩ cách đối phó.

Khương Thành thực mong chờ thiếu chủ Bát Vân điện sẽ dùng chiêu trò mới nào để đến tặng mạng cho hắn đây.

Chương 63.

Trở lại Phi Tiên môn, tưởng chắc sẽ hưởng thụ sự tán dương, Khương Thành phát điển tịch của những môn phái đã tiêu diệt ra.

Lần này công pháp đầy đủ đa dạng, không cần giống lúc trước chỉ có thể tu luyện công pháp Xích Nhật tông.

Sau đó, hắn gọi Kỹ Linh Hàm và Ẩn Tuyết Nhi tới.

Tốc độ dòng chảy thời gian trong Toàn Cơ Đồ này nhanh hơn 1000 lần so với bên ngoài.

Bên ngoài một ngày, bên trong đã qua 1000 ngày.

Chính là thần khí tu luyện cấp tốc, hiện giờ tu vi các đệ tử còn quá thấp, đối với tông môn như Bát Vân điện, căn bản không thể ra tay.

Khương Thành nghĩ ra một cách, chính là để các nàng vào trong tu luyện, nhanh chóng tăng thực lực.

Các nàng thăng cấp, bản thân cũng có được tích phân khen thưởng, sao lại không làm.

Chỉ là bên trong hoàn cảnh quá ác liệt, chưa đạt đến Phân Hồn cảnh thì không thể sống trong đó.

Mà lúc này ở Phi Tiên môn cảnh giới Phân Hồn cảnh chỉ có Kỷ Linh Hàm và Ẩn Tuyết Nhi.

Nhìn thấy hai nữ đệ tử bị gọi lên, nội tâm buôn dưa bát quái của chúng đệ tử lại bắt đầu nhen nhóm.

“Quả nhiên, người chưởng môn vừa ý nhất vẫn là Kỷ sử tỷ và Ấn sư tỷ, muốn bày tỏ với hai tỷ ấy rồi!”

“Ngươi nói chưởng môn sẽ chọn ai?”

“Ngươi ngốc à chưởng môn ngọc thụ lâm phong, oai hùng bất phàm, nhân trung chi kiệt, đương nhiêu là nhật hết rồi!”

“Cúng đúng, xem ra Lâm Ninh không có hy vọng.”

“Tan ban đầu cũng cho rằng Lâm Ninh có thể cạnh tranh được, hiện tại xem ra… chưởng môn coi trong dáng người hơn.”

“Lâm Ninh thua ở chỗ nhỏ tuổi.”

Nghe được âm thanh bàn tán của mọi người, Lâm Ninh lòng đau như cắt, nhìn Thành ca với ánh mắt bi thống như nhìn một kẻ bạc tình bội nghĩa.

Điều này khiến Thành ca cảm thấy thật vô tội, hắn và hai người kia không hề phát sinh cái gì mà.

Vì chứng minh bản thân trong sạch, hắn chỉ có thể giải thích hiệu quả Toàn Cơ Đồ cho mọi người nghe.

Đương nhiên rồi, vì làm màu, hắn đương nhiên không biết xấu hổ nói không gian Toàn Cơ Đồ là chính mình thần thông quảng đại sáng lập ra.

Trong khoảnh khắc, chúng đệ tử vừa khiếp sợ, vừa hâm mộ, vừa sùng bái.

“Sao lại có người thần thông như vậy!”

“Chương môn thật là tiên nhân, thật là lợi hại!”

“Thao túng tốc độ chảy của thời gian, loại năng lực này ta chưa từng nghe qua, thật quá thần kỳ!”

“Nếu đi vào tu luyện một năm, chẳng phải là tương đương tu luyện một ngàn năm?”

“Chưởng môn, có thể cho đệ tử trung thành nhất Cam Tử Nghĩa vào thử được không?”

“Không nghe chưởng môn nói sao, người dùng Càn Khôn tích mà thần thông sáng lập nên đạo tràng không được ổn định

lắm, cảnh giới dưới Phân Hồn cảnh không thể tồn tại lâu dài trong đó.”

“Hơn nữa người trung thành với trưởng môn nhất vẫn là Đan Thái ta, khi nào đến phiên Cam sư đệ nhà ngươi?”

“Ai, ta còn kém một chút là đạt Phân Hồn cảnh, quá đáng tiếc.” La Viễn vỗ đùi.

Lâm Ninh cũng từ buồn thành vui, thì ra là vì tu luyện.

Nàng suýt nữa cho rằng chưởng môn chọn lựa, chính mình liền bị loại chứ.

Nàng nhìn La Viễn trưởng lão Tụ Nguyên cửu trọng, âm thầm hạ chiến thư!

Nàng cũng nghe được, cái ‘đạo tràng’ kia hiện nay chỉ chứa được ba người, phải đợi trưởng môn thần thông tiến giai mới có thể chứa được nhiều người hơn.

Người tiếp theo, nhất định là nàng!

Kỷ Linh Hàm và Ấn Tuyết Nhi là hai người, vừa vui mừng lại vừa thất vọng.

Vui mừng là vì thứ giảm dòng chảy thời gian xuống 1000 lần này quá thần kỳ, là một tu sĩ mấy ai không muốn sớm chút tăng cường thực lực.

Còn thất vọng thì…

Bà đây trong thời gian ngắn đã trải qua vô số trận chiến khốc liệt, cuối cùng gian nan tiếp nhận cùng Kỷ sư tỷ hai nữ thờ một chồng, kết quả ngươi nói với ta, bà đây nghĩ nhiều?

“Vui không?”

“Bất ngờ không?”

Thành ca còn ở đây tranh công nữa chứ.

Kỷ Linh Đàm và Ấn Tuyết Nhi chỉ có thể biểu lộ mặt đầy vui sướng, liên tục gật đầu.

“Vui ạ.”

“Bất ngờ ạ.”

Trong thâm tâm lại suy nghĩ, khi tiến vào vách ngăn với thế nhân, chẳng phải là rất lâu sau mới có thể gặp lại chưởng môn?

"Vậy chuẩn bị một chút, đi vào sớm chút!"

Kế tiếp, hắn đưa hai người một cái nhẫn, bên trong chứa linh thạch thượng phẩm và đan dược ngũ phẩm.

Luyện hóa đan dược hấp thu linh thạch, là cần thời gian chuyển hóa.

Trong nhẫn có đạn dược và linh thạch, cũng đủ cho hai người lấy làm cơn ăn trong hai ba trăm năm.

Hắn cũng là lo lắng nhỡ bất trắc, Toàn Cơ Đồ chỉ có hắn mới khống chế được ai ra ai vào.

Nếu mình xảy ra chuyện gì, không kịp đưa các nàng ra thì phiền phức.

Chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, hắn lại làm bộ làm tịch nhẩm pháp quyết, hai nàng hóa thành hai đạo hồng quang bị thu vào Toàn Cơ Đồ.

Khương Thành trước tiên chuyển hai người đến mảnh đất an ổn chính hắn sáng lập, lúc này mới dặn dò hai người tu luyện cho tốt.

"Được rồi, giải tán thôi."

"Tu luyện chăm chỉ chút cho ta, nhìn các ngươi chỉ có chút xíu thực lực, cả ngày mơ tưởng hão huyền."

"Khi nào có thể biến thành Linh Đài cảnh Thiên Mệnh cảnh?"

"Mặt mũi của Phi Thiên Môn chẳng lẽ dựa vào một mình ta chống sao?"

Rõ ràng là vì tích phân nhưng lại làm bộ chưởng môn uy nghiêm.

Giáo huấn đám người La Viên, Đơn Thái như con như cháu, vội vàng mang theo đồ đệ trốn đến động phủ.

Bên này Phi Thiên Môn bắt đầu quãng thời gian yên bình thư thái, bên kia Bát Vân điện thì ngược lại.

Như đã dự kiến, Tề Thương hai lần thất bại sao có thể cam chịu.

Hiện tại hắn mỗi ngày để nghĩ đến việc làm sao dồn Khương Thành vào chỗ chết.

Nếu Khương Thành biết hắn nỗ lực như vậy chắc sẽ cảm động lắm.

Vì thỏa mãn nguyện vọng bị giết của ta, người anh em, ngươi hãy dốc hết sức nha!

“Thực lực tối đa của Khương Thành là vô địch Linh Đài cảnh, này vẫn là dựa vào Thần phẩm linh đài.”

“Nếu không có Thần phẩm linh đài, hắn còn kém thiếu chủ nhiều.”

Lỗ Trọng bình tĩnh phân tích.

Hắn khá là chuyên nghiệp, Tề Thương tin tưởng vào phán đoán của hắn.

“Nhưng hắn có linh phù cửu giai, Bát Vân điện có ai có thể ngăn cản?”

Bát Vân điện có hơn mười cao thủ Thiên Mệnh cảnh, cũng có linh khí thất giai, thậm chí còn có hai linh khí bát giai, đây đều là đại sát khí.

Nhưng linh phù cửu giai tương đương với cao thủ Đạo Cung cảnh một lần xuất chiêu toàn lực.

Kia uy lực…

Bát Vân điện thật đúng là không có ai dám nói chính mình có thể sống sót.

Bọn họ cũng không biết Khương Thành lúc ấy chỉ có một tấm linh phù, nghĩ rằng hắn có một đống.

“Cơ duyên của hắn đúng là tốt quá đáng, linh phù cửu giai cũng có, ông trời thật bất công!”

Tề Thương tức giận biến tay vịn ghế dựa thành một đống bụi phấn.

Linh phù cửu giai xuất hiện khiến hắn cảm thấy sợ hãi, hiện tại trở lại Bát Vân điện, liền biến thành tham lam.

Nếu chiếc nhẫn trữ vật đó thuộc về hắn…

Tin tức Đoan Mộc Gia cùng các phái khác bị Khương Thành hủy diệt hoàn toàn hắn có nghe qua, nhưng không để trong lòng.

Vài con kiến to, đã chết thì chết thôi.

“Ta cần nghĩ cách, giết chết hắt, đoạt lấy nhẫn và tất cả thứ khác về đây.”

Lỗ Trọng nhíu mày lắc đầu: “Chuyện này nói dễ hơn làm, dù là Thiên Mệnh cảnh, cũng không chắc giết được hắn, ngăn hắn lấy linh phù từ trong nhẫn ra.”

Linh phù cửu giai là cần cơ duyên cấp nào, ngay cả hắn cũng không thể bảo trì bình tĩnh.

Tề Thương suy tư hồi lâu, bỗng nhiên mắt sáng ngời.

“Có rồi!”

“Ngươi có cách gì?”

“Không sai… một tháng sau chính là đại điển bốn vạn ba nghìn năm trăm năm sáng lập Bát Vân điện, chúng ta có thể dùng lý do này mời hắn tới.”

Tề Thương thấy, chính mình không phát sinh xung đột chính diện cùng Khương Thành, lần trước còn nói muốn đi chi viện cho bọn họ, hẳn là vẫn chưa bị bại lộ.

Nói không chừng, Khương Thành còn coi mình là người một nhà.

Mời hắn như này, hắn nhất định không phòng bị.

Lỗ Trọng cũng phản ứng lại.

“Ý của ngươi là, lừa đem đến địa bàn của chúng ta, trước tìm cách lấy lòng hắn, tìm cơ hội đọt linh phù và nhẫn đi?”

“Đúng vậy, đến lúc đó sẽ có rất nhiều cơ hội!”

Tề Thương siết chặt nắm stay, biểu cảm vì kích động mà trở nên vặn vẹo.

“Chỉ cần lấy được chiếc nhẫn, hắn chính là cá, tùy ý chúng ta xâu xé!”

Chương 64.

Cách cung điện Tề Thương này hơn nghìn dặm, có một hồ nước mênh mông, mặt hồ lấp lánh.

Bên hồ có một căn nhà nhỏ bằng trúc, cực kỳ tinh xảo.

Bao quanh bởi núi non, bóng chiếu trong hồ, bầu trời và mặt nước như cùng một màu, làm cho phong cảnh càng thêm tuyệt mỹ.

Một thanh niên vận đồ trắng, tóc dài xõa trên vai tay cầm cần câu, đang thong thả câu cá.

Dung mạo của hắn anh tuấn, nhưng lại đem đến cho người khác cảm giác như bị che phủ bởi một màn sương.

Dường như sau khi rời đi, sẽ quên mất hắn trông như thế nào.

“Ngươi nói, gần đây Tề Thương lên kế hoạch năm phủ tám phái tấn công Phi Tiên môn, là bởi vì Chưởng môn Khương Thành có thiên đại cơ duyên?”

Chàng thanh niên chậm rãi đứng dậy, áo choàng trắng không nhiễm một hạt bụi, từ từ rủ xuống như sóng nước.

“Đúng vậy!”

Xung quanh không hề có hình bóng của kẻ thứ hai, âm thanh đó cứ như xuất hiện từ trong không trung.

“Linh phù cửu giai?”

“Vâng!”

“Thú vị rồi đấy.”

Khóe miệng mỏng của thanh niên khẽ nhếch lên.

“Tề Thương định nhân lúc đại điển, đoạt lấy chiếc nhẫn đó của Khương Thành?”

Đúng vậy!”

“Kẻ được gọi là thiếu chủ này, có lúc cũng thật biết cách tạo bất ngờ cho người khác nha! Lần này, ta lại phải cảm ơn cơ duyên mà hắn đem đến.”

Nụ cười của thanh niên trở nên có chút châm biếm.

Kẻ trong bóng tối kia cũng đồng tình một cách sâu sắc.

Tề Thương Linh Đài bát trọng, là con của điện chủ, những điều kiện này quả thật rất chói mắt, nhưng so với vị trước mắt này, cũng chẳng là gì.

Lăng Dật, đệ tử chân truyền đầu tiên của Bát Vân điện, tu vi đã đạt đến Thiên Mệnh nhất trọng ngang hàng với các trưởng lão nghị sự.

Luận thiên tư, Tề Thương kém hắn không chỉ một bậc.

Luận tổ chức, mười sáu vị trưởng lão nghị sự thì đã có năm người đứng về phía hắn.

Trong các đệ tử chân truyền, cũng có một nửa coi hắn là thủ lĩnh.

Tề Thương căn bản không có cách nào tranh với hắn.

Đây cũng là nguyên nhân mà người trong bóng tối kia rõ ràng thân là thuộc hạ của Tề Thương, nhưng lại lựa chọn trung thành với hắn.

Làm việc trước cho Điện chủ đời kế tiếp, không phải là rất bình thường sao?

Sau khi kẻ trong bóng tối kia rời đi, Lăng Dật lại gọi một tâm phúc khác ra, sai hắn đi mời Đại trưởng lão của Bát Vân điện.

Hắn cần sự phối hợp trong lần âm mưu hành động này, bởi vì hắn muốn chắc chắn tuyệt đối, không có sơ hở!

Những nỗ lực của Tề Thương, cuối cùng cũng chỉ là làm lợi cho hắn mà thôi.

Còn về Khương Thành, sai lầm lớn nhất của hắn chính là có được cơ duyên mà hắn không nên có.

Trong mắt Lăng Dật, hắn đã là một người chết rồi.

Mặt khác, Phi Tiên môn quả nhiên đã nhận được lời mời của Bát Vân điện.

Mặc dù đã tuyển cả một đám đệ tử, nhưng cả tông môn không đến trăm người, bình thường rất hiu quạnh vắng vẻ.

Hiếm khi có khách đến nhà, chúng đệ tử lại nháo nhào đến hóng hớt.

Người đến mời Khương Thành, chính là Lỗ Trọng.

Với tư cách là cao thủ Thiên Mệnh nhất trọng, hạ mình đến làm sứ giả, đơn thuần là vì nể mặt linh phù cửu giai.

“Mời ta đến tham gia đại điển bao nhiêu năm thành lập phái của các ngươi cơ?”

“Bốn vạn ba nghìn năm trăm năm” Lỗ Trọng nghiêm túc lặp lại một lần.

“Được thôi, môn phái của các ngươi cũng ngắc ngoải lâu đấy.”

Lỗ Trọng cạn lời….

Trong lòng Khương Thành rất rõ ràng, lời mời này là đối phương đang xuất chiêu.

Bọn họ muốn làm gì?

Dụ hắn vào sào huyệt Bát Vân điện rồi giết luôn?

Trước tiên, đã xác định được Bát Vân điện đang đối phó với hắn, mục đích này cũng chẳng khó đoán ra.

Đi hay không đi đây?

Chỗ ấy lắm cao thủ như thế, ba lần hồi sinh đủ hay không đủ thật sự là một vấn đề.

Chỉ có điều, được mời đến đó có một ưu điểm, đó chính là có thể trực tiếp vào thẳng sào huyệt nòng cốt của đối phương, đứng trước mặt tất cả những cao thủ giỏi nhất.

Như thế, sẽ có cơ hội một mẻ hốt gọn.

Nghĩ đến khả năng có thể tiêu diệt được Bát Vân điện, Thành ca cứ thấy cả người hừng hực chí khí.

Cuối cùng vẫn quyết định tiến về phía trước.

“Được thôi, ta đồng ý.”

Dễ trúng kế như thế sao?

Sở dĩ Lỗ Trọng phải đích thân đến mời hắn, là vì sợ hắn sẽ từ chối, còn chuẩn bị sẵn cả đống lý do lý trấu.

Lỗ Trọng vui mừng khôn xiết, cũng âm thầm khinh thường.

Tên tiểu tử này chẳng có đầu óc suy tính gì, có thể sống đến bây giờ đúng là ông trời thiên vị mà.

“Đây là thiếp mời của bổn môn, tới lúc đó Khương chưởng môn hãy dùng ngọc bội này làm tín vật để vào đại điển.”

“Toàn thể Bát Vân điện chúng ta, vô cùng trông mong!”

Nói xong, hắn vội vàng rời đi.

Khương Thành lật lật thiệp mời và ngọc bội trong tay, đám đệ tử cũng nháo nhào vây quanh.

“Woa, Bát Vân điện thế mà lại mời Chưởng môn đến làm khách quý, thật là kỳ tích nha!”

“Đúng vậy, là Bát Vân điện đó, đến mấy tông môn như Xích Nhật tông, Đoan Mộc thế gia, cũng không có tư cách bước vào cửa của bọn họ đâu.”

“Chưởng môn tài năng anh tuấn đầy mình, Bát Vân điện há có thể coi thường sự tồn tại của hắn?”

“Không sai, có thể mời được Chưởng môn là vinh hạnh của bọn họ.”

Thành ca cạn hết lời, các tân đệ tử “anh tuấn tài năng.”

Mấy đứa đệ tử này đúng là không khiến người khác bớt lo tí nào, thế mà vẫn không biết Bát Vân điện từ lâu đã nhằm vào Phi Tiên môn rồi.

Còn coi đây niềm kiêu hãnh.

Chỉ có điều hắn cũng lười giải thích.

Không phải là không tin tưởng bọn họ, mà là có nói cũng chẳng có tác dụng gì.

Mặc dù tốc độ tu luyện của bọn họ rất nhanh, nhưng còn kém xa đẳng cấp của Bát Vân điện.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, thời gian một tháng đã sắp đến rồi.

Khoảng thời gian này, Khương Thành đợi sắp phát mốc rồi, chỉ có thể tu luyện.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể, thêm linh đài thần phẩm thật sự quá biến thái, thêm cả sự trợ giúp của linh mạch và các loại

linh đan của Phi Tiên môn, ngắn ngủi mười ngày liên tiếp đột phá hai trọng, đạt đến Linh Đài cửu trọng.

Mười mấy ngày sau thì tập trung sức lực công kích ải Thiên Mệnh cảnh, cuối cùng một lần phá vỡ luôn, đạt đến Thiên Mệnh nhất trọng.

Bây giờ linh đài của hắn đã chuyển hóa thành thần phủ, uy phong và bản lĩnh so với trước kia đã mạnh hơn hơn mười lần.

Mà quan trọng nhất là, linh đài thần phẩm sau khi nhập giai, thần phủ được hình cũng là Thôi Xán Thần Phủ đỉnh nhất.

Ngày nhập giai, bầu trời xảy ra dị tượng, ngũ sắc sặc sỡ, điềm lành bao trùm, kéo dài suốt một khắc.

Đến mức dám đệ tử lại nháo nhào chạy đến xem, còn tưởng Thành ca sắp phi tiên đến nơi.

Khương Thành đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết mình đã thăng lên Thiên Mệnh nhất trọng, sau khi tùy tiện bịa ra lý do Chưởng môn đang tu luyện một môn thần thông, bèn thả Kỷ Linh Hàm và Ấn Tuyết Nhi từ Toàn Cơ Đồ ra.

Hai cô gái này tu luyện trong một tháng, thời gian ở trong Toàn Cơ Đồ là một nghìn tháng, vừa vặn tám mươi ba năm.

Sau khi ra ngoài, tu vi thật sự đã thay đổi rồi.

Kỷ Linh Hàm y như ngồi tên lửa vậy, từ Phân Hồn nhị trọng đã lên tới Linh Đài cửu trọng.

Nếu không phải ải Thiên Mệnh cảnh quá khó đột phá, sợ là bây giờ đã vượt qua Khương Thành rồi.

Còn Ấn Tuyết Nhi, bởi vì thiên tư yếu hơn một chút, từ Phân Hồn cửu trọng lên tới Linh Đài tứ trọng, tu vi lại một lần nữa bị Kỷ Linh Hàm vượt qua.

Nhìn vẻ mặt phờ phạc, thất thần và sắc mặt xám ngoét của hai người sau khi ra ngoài, Thành ca biểu thị mình không ngưỡng mộ tí nào hết.

Bảo hắn ở trong Toàn Cơ Đồ hơn tám mươi năm, ngày ngày đối mặt với cảnh hoang tàn dưới môi trường khắc nghiệt, ngoài tu luyện thì chẳng có việc để gì làm, cũng chẳng có gì để giải trí, thà giết hắn còn hơn.

Tám mươi ngày hắn cũng chẳng ở nổi!

Lật xem nhật ký hệ thống, lần này hai người thăng cấp là bởi vì tự mình tu luyện, còn có điểm thưởng.

Nhất là Kỷ Linh Hàm, sau khi vào Phân Hồn cảnh, mỗi lần thăng một cảnh giới nhỏ, Khương Thành đều có thể được 3000 điểm.

Còn sau khi vào Linh Đài cảnh, mỗi lần thăng một cảnh giới nhỏ, sẽ được ba vạn điểm.

Lần này nàng liên tục thăng nhiều cảnh giới như vậy, vừa vặn đem về 291000 điểm tích phân.

Điều này gần như có thể so sánh với việc tiêu diệt mấy tông môn như Xích Nhật tông rồi.

Trong mắt Thành ca, cô gái này quả thật là một báu vật.

Chỉ có điều, đây cũng là nguyên nhân của việc có thiên tư.

Như Ấn Tuyết Nhi, bởi vì thiên tư kém hơn Thất Khiếu Lung Linh Thể của Kỷ Linh Hàm rất nhiều, cho nên trong mắt hệ thống có giá trị không lớn. Cho dù Linh Đài cảnh mỗi lần thăng một cảnh giới nhỏ, cũng được có 500 điểm.

So với ba vạn của Kỷ Linh Hàm thì kém 60 lần, đổ vào nhiều linh thạch đan dược như thế, cuối cùng tính tính toán toán, chỉ kiếm được có tí tẹo cỏn con.

Chương 65.

Trước mắt ở Phi Tiên môn, ngoài đệ tử "đáng đồng tiền bát gạo" là Kỷ Linh Hàm ra thì còn có một người nữa là Lâm Ninh.

Nhìn chung thì cấp bậc tài năng của những người khác giống n Tuyết Nhi, không có khác biệt nhiều lắm.

Khương Thành hiểu rõ, tài năng như Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh có thể nói là thuộc dạng chỉ có thể chờ may mắn gặp được mà không thể cầu.

Bản thân hắn lại không cần tốn bao nhiêu tâm tư lại ù ù cạc cạc có được hai người, cái này giống như là bốc thăm trúng

thưởng, trúng được hai nhân vật siêu hiếm vậy, hoàn toàn đều là nhờ vận may.

Ngoài ra còn phải trải qua âm thanh xác nhận của hệ thống, xác định toàn tâm toàn ý với hắn, nếu không thì sẽ không có điểm tích phân.

Một tháng không gặp, các đệ tử khác lũ lượt vây quanh hắn hỏi han ân cần.

Sau khi biết được trình độ của hai người, mọi người đều ồ lên.

La Viễn trực tiếp ôm chân của Khương Thành khóc lóc om sòm.

“Như vậy còn muốn để người khác sống nữa không? Còn có thể vui đùa nữa không?

“Chưởng môn, ngươi không được quên ta đâu?”

Trước đây n Tuyết Nhi còn yếu hơn hắn ta, kết quả hiện tại hắn hì hục cố gắng mới lên được Phân Hồn nhất trọng, còn người ta thì đã là Linh Đài tứ trọng rồi.

Hai người không cùng cấp độ rồi.

Điều này làm Khương Thành cảm thấy xấu hổ, thực ra lúc ban đầu cưỡng chế tăng lên một đại cảnh giới nên suýt nữa thì đã chọn hắn.

Nếu nói như vậy thì bây giờ người than khóc sẽ là n Tuyết Nhi rồi.

“Kỷ sư tỷ, hiện tại ngươi đang ở linh đài phẩm chất nào rồi?”

Hiện tại hai nàng đều bị mọi người vây quanh đến mức con kiến cũng không thể chui lọt rồi.

“Tiên phẩm.”

Sau khi lên đến Linh Đài cảnh thì khí chất của Kỷ Linh Hàm ngày càng xuất trần rồi.

Mỗi cái cau mày hay nụ cười đều mang theo ý vị ảnh hưởng đến tâm hồn của mọi người.

“Vậy mà lại là linh đài tiên phẩm, chỉ đứng sau thần phẩm của chưởng môn.”

“Đúng vậy đúng vậy, hẳn là người đầu tiên của Phi Tiên môn đi?”

Ngay cả Khương Thành cũng không khỏi xúc động, thiên phú của nàng quả thực rất mạnh.

Một thiên tài tuyệt thế như vậy, vậy mà lại không được đệ nhất vương triều thánh địa nào phát hiện, mà lại gia nhập một môn phái bé nhỏ như Phi Tiên môn, đủ để nói rằng hệ thống khai thác người tài của thế giới này lạc hậu quá rồi.

“Thật sự không dám tin rằng bây giờ Kỷ sư tỷ còn mạnh hơn Cửu La chân nhân rồi.”

“Mới chỉ hai tháng kể từ ngày chúng ta bị diệt môn mà thôi, những thay đổi này làm người ta cảm thấy như đang nằm mơ vậy.”

“Nhất định là ông trời đã phái chưởng môn xuống cứu giúp chúng ta đó!”

“Bản lĩnh của chưởng môn quá cao cường rồi, không chỉ cưỡng chế tăng lên một đại cảnh giới mà còn có thể mở ra một đạo tràng với thời gian chậm gấp 1000 lần…”

Bọn họ vừa nhắc đến tăng cường đề cao một đại cảnh giới thì Khương Thành đã nhớ lại quyết định ngấm ngầm lần trước.

Lần sau nhất định phải giúp cho Kỷ Linh Hàm thăng cấp lên một đại cảnh giới.

Nhưng mà ….

Khi đó Kỷ Linh Hàm là Phân Hồn cảnh, thăng cấp lên Linh Đài cảnh đã tiêu tốn hết 3 vạn điểm.

Bây giờ nàng đã trở thành Linh Đài cửu trọng rồi, thăng cấp lên Thiên Mệnh cửu trọng thì phải tiêu tốn gấp mười lần điểm tích phân.

30 vạn ….

Khương Thành cắn răng cũng phải chịu đựng.

Mấu chốt là sau khi Kỷ Linh Hàm thăng cấp lên Thiên Mệnh cửu trọng thì cảnh giới còn cao hơn vị chưởng môn như hắn rồi.

Đến lúc đó nha đầu này chỉ cần tùy tiện liếc một cái liếc mắt là có thể nắm rõ được thực lực của Khương Thành.

Hóa ra ngươi mới là Thiên Mệnh nhất trọng hả?

Ah, đúng là một vị chưởng môn đáng yêu bướng bỉnh ha…

Nàng sẽ không sùng bái hắn nữa?

Đối với một kẻ có lòng hư vinh cực mạnh như Khương Thành mà nói thì đây mới là đòn trí mạng nha.

Đặc biệt là khi nghĩ đến cảnh trong đầu hắn, đến lúc đó Kỷ Linh Hàm dùng ánh mắt hài hước từ trên cao nhìn xuống, càng không có cách nào mà chịu được.

Hay là để nàng thăng cấp nhờ tu luyện, như vậy hắn còn có điểm thưởng tích phân cơ mà.

Theo quy luật hiện nay, thăng cấp lên Thiên Mệnh cảnh, mỗi lần nàng thăng cấp lên một tiểu cảnh giới thì đều được 30 vạn điểm thưởng tích phân.

Quá lãng phí cũng không tốt nha!

Mọi người đang vây quanh Kỷ Linh Hàm cảm nhận được ánh mắt của hắn, những người phía sau cũng quay đầu lại nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt trong như nước ngoài sự cảm kích còn có nhớ nhung nồng nàn.

Cuối cùng, những giọt nước mắt cũng tràn ra…

Cũng đúng, đối với nàng mà nói thì thực ra đã chia tách hơn tám mươi năm rồi.

Những giọt nước mắt đó làm Khương Thành không nỡ nhìn.

Xin lỗi nàng, nhất định sẽ không có lần sau.

“Chương môn, lần này có phải là sẽ đến lượt ta đi vào, đúng không?”

Lâm Ninh không hề vui, nàng rất không vui.

Rõ ràng là chưởng môn biết được vụ cá cược giữa nàng và Kỷ Linh Hàm, bây giờ lại “cố ý” đặt nàng và nàng ta ở cạnh để so sánh, vậy phải chờ đến bao giờ mới có thể vượt qua vị sư phụ lâm thời kia?

Cái này rõ ràng quá bất công!

Một tháng này nàng tu luyện không ngủ nghỉ đến mức điên rồi, cuối cùng còn đạt Phân Hồn nhất trọng trước La Viễn nửa canh giờ.

Hiện giờ nàng cũng có tư cách tiến vào Toàn Cơ Đồ để tu luyện.

“Đương nhiên có thể!”

Khương Thành vô cùng vui vẻ đồng ý yêu cầu của nàng.

Lần thăng cấp lên Phân Hồn nhất trọng của Lâm Linh hệ thống đã thưởng 5000 điểm tích phân, còn khi Kỷ Linh Hàm ở cảnh giới này chỉ thưởng 3000 điểm.

Cũng có thể nói rằng, theo phán đoán về huyết mạch phượng hoàng ẩn giấu trong người nàng thì thực ra nàng còn “đáng giá” hơn Kỷ Linh Hàm.

Nếu nàng thăng cấp lên Linh Đài cảnh thì mỗi cảnh giới nhỏ sẽ được thưởng 5 vạn rồi.

“Chưởng môn, còn ta, còn ta nữa!!”

La Viễn sốt ruột nhích lại gần, nhìn thấy cảnh giới của n Tuyết Nhi bây giờ, tròng mắt hắn đỏ hết lên rồi.

“Được.”

3 người thì vẫn thiếu một người, hắn nhìn về phía của Kỷ Linh Hàm và n Tuyết Nhi.

Nhưng lại nhìn thấy hai nàng lắc đầu.

“Ta muốn trau dồi củng cố thêm cảnh giới, một thời gian nữa rồi đi.”

Miệng Kỷ Linh Hàm thì nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ rằng, nếu lại vào trong đó thì chẳng phải là sẽ lại phải chia tách hàng trăm năm cùng chưởng môn sao?

Ít nhất thì trước tiên cũng nên nghỉ ngơi một thời gian đã.

Về phần n Tuyết Nhi thì trong lòng vẫn còn run sợ.

“Ta không muốn vào trong đó nữa, ở trong đó tám mươi năm, phát điên mất thôi!”

Dù sao thì nàng cũng không muốn tiền vào nữa, các đệ tử khác thì nóng lòng muốn thử, đáng tiếc rằng cảnh giới chưa đạt đến Phân Hồn cảnh, không đủ điều kiện.

Vốn không muốn lãng phí số người theo dự tính ban đầu, Thành ca quyết định miễn cưỡng cử ra một đệ tử.

“Đan Thái, nghe nói ngươi xưa nay đều khoe khoang rằng ngươi là môn nhân trung thành nhất?”

“Hả???”

Trong nhất thời Đan Thái không hiểu được ý của chưởng môn, cái này là biểu dương hắn, hay là phê bình hắn sau này không được như vậy nữa?

“Sự trung thành của ngươi xứng đáng được tán thưởng, thêm vào đó còn thiếu một người tiến vào đạo trường Tuyền Ký, bản chưởng môn quyết định dùng tiên thuật giúp ngươi thăng cấp lên một cảnh giới lớn!”

Chuyện thăng cấp cảnh giới này còn phải bịa ra lý do đó sao.

Cái gì?

Nhanh như vậy đã đến lượt hắn rồi?

Không phải là Kỷ sư tỷ, cũng không phải La Viễn sư huynh, mà là hắn- Đan Thái???

Hóa ra công sức hắn tâng bốc chưởng môn vẫn giữ trong lòng sao?

“Đa tạ chưởng môn, đa tạ chưởng môn! Từ này về sau ta sẽ không ngừng kiêu hãnh đến mức thanh tân thoát tục.”

Có tu sĩ nào mà không muốn thực lực tiến bộ vượt bậc chứ, Đan Thái xúc động đến mức nước mắt giàn giụa, suýt thì phát điên lên.

Khương Thành cũng không nói gì nữa, trực tiếp xoa xoa đầu hắn.

Âm thầm mở ra kỹ năng thăng cấp của hệ thống, một đạo ánh sáng bao bọc lấy hắn, Đan Thái từ Tụ Nguyên bát trọng trở thành Phân Hồn bát trọng.

Các đệ tử khác đỏ mắt kêu lên.

Dựa vào cái gì chứ????

Thiên tư của Đan Thái không phải là trình độ cao nhất trong môn.

Chỉ vì bình thường hắn ra sức tâng bốc?

Sớm biết như vậy thì bình thường bọn hắn cũng nịnh nọt rồi.

Ngược lại lần này Lâm Ninh và Kỷ Linh Hàm đều có vẻ bình tĩnh, dù sao thì lần trước cũng trông thấy một lần thăng cấp rồi.

Hơn nữa, Đan Thái không phải là dạng mỹ nữ như n Tuyết Nhi, cho nên lần này hai người không cảm thấy đe dọa bị giành giật tranh sủng, tự nhiên sẽ không cảm thấy mất mát.

Chương 66.

"Đan sư đệ, tiên thuật chưởng môn bỏ ra sẽ phải trả giá rất lớn. Sau khi ngươi tiến vào nhất định phải tu luyện cho thật tốt, đừng để chưởng môn thất vọng!"

Vốn dĩ bởi vì được thăng cấp cảnh giới mà tinh thần Đan Thái trở nên vô cùng phấn chấn, cái đuôi muốn cong lên trời rồi.

Nghe được lời dặn dò của Kỷ Linh Hàm, lập tức thẳng mặt, cung kính đáp: "Xin tuân theo lời chỉ bảo của Kỷ sư tỷ, ta nhất định sẽ không phụ sự hy sinh của chưởng môn!"

Thành ca không nói nên lời, ca không có hy sinh, không phải vẫn còn đứng chỗ này sao?

Sở dĩ chọn ngươi chứ không phải chọn La Viễn, Lâm Ninh, chủ yếu là bởi vì cảnh giới của ngươi thấp thì giá cả sẽ rẻ, chỉ 3000 điểm là có thể thăng cấp rồi.

Nhưng mà xem ra hiệu quả cũng khá tốt, hắn cũng lười giải thích thêm.

Sau khi ba người Phân Hồn cảnh chuẩn bị tốt tài nguyên tương ứng, hắn rất nhanh đã sắp xếp tiến vào không gian của một mảnh Toàn Cơ Đồ.

"Được rồi, lần này bản chưởng môn phải đi một chuyến đến Bát Vân điện làm khách, các ngươi ở lại môn phái trông nom

cho tốt!”

“Hả? Chưởng môn muốn đi đâu?”

Kỷ Linh Hàm vừa đi ra không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đám đệ tử giải thích một hồi, nàng mới biết Khương Thành muốn đi Bát Vân điện làm gì.

Xa cách hơn tám mươi năm, thật không dễ dàng gì mới gặp lại nhau được một lần, lại phải xa nhau?

“Chưởng môn, ta có thể đi cùng người được không?”

Nàng muốn có nhiều cơ hội ở cạnh Khương Thành hơn nữa.

“Ta cũng muốn đi!”

n Tuyết Nhi không chịu bị bỏ lại.

Khương Thành thì nghĩ, nắm tay mỹ nữ đi tiệc là việc lãng mạn biết bao.

Nhưng mà chuyến đi Bát Vân điện lần này rõ ràng là một cạm bẫy.

Nhất định hắn phải chết, hơn nữa có khả năng sẽ không chỉ chết một lần.

Nếu đến lúc đó các nàng bị bọn họ thừa cơ giết chết, vậy thì không thể xoay chuyển được rồi.

Cuối cùng chỉ đành nén đau khổ mà từ chối.

“Ta thăng cấp cho tu vi của các ngươi là vì cái gì?”

Câu hỏi này làm hai nàng mắt to trừng mắt nhỏ, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

“Bởi vì muốn các ngươi bảo vệ môn phái của chúng ta cho thật tốt!”

“Hiểu chưa?”

Môn phái của chúng ta?

Môn phái của ta và ngươi?

Hai người các nàng cùng lúc tưởng tượng miên man, giống như nhận được một sứ mệnh lớn lao vậy, lập tức thề sống thề chết cũng phải bảo vệ môn phái của bọn họ.

Cho dù ở đây thực ra có 2 tầng bảo vệ là A Hoàng và Tam Nhãn Hổ.

Ngày hôm sau, Khương Thành đã tiến vào bên trong phạm vi Bát Vân điện đầy uy thế và quyền lực.

Lần đi lại khá nguy hiểm, mặc dù mỗi ngày đều có hai lần cơ hội dịch chuyển, nhưng hắn vẫn chọn bay đi.

Không còn cách nào khác, an toàn vẫn hơn.

Nói ra thì Phi Tiên môn muốn tiêu diệt Bát Vân điện rất đơn giản, chỉ cần Tam Nhãn Hổ xuất trận thì không tốn chút sức lực nào.

Nhưng vấn đề là, Thành ca đã đi guốc trong bụng Hổ gia kia rồi.

Chẳng cần đoán cũng biết rằng nó nhất định sẽ không bằng lòng giúp đỡ, trái lại còn châm chọc mỉa mai một phen nữa.

“Haizz, đạo tu luyện ấy mà, rốt cuộc vẫn phải làm đến nơi đến chốn, tất cả đều phải do mình làm!”

Trước khi tiến vào sơn môn, hắn cảm khái, lại nói ra lời lẽ trí lý đủ để bị sét đánh.

Những cái này đều xem như là làm việc cẩn trọng rồi thì những cái khác có là gì.

Vào ngày lễ, bên ngoài sơn môn muôn hình vạn trạng, linh thú chạy như bay, ngựa xe như nước.

Thỉnh thoảng có khách khứa đến, được đón tiếp long trọng.

Dựa vào thực lực và địa vị của Bát Vân điện, lần này mời nào là cao nhân cấp bậc Thiên Mệnh, nào là các đại sư luyện đan, luyện khí thất giai trở lên.

Trong số này, có thể khiến đại trưởng lão đích thân ra cửa nghênh đón chỉ có thể là đại hoàng tử Hạng Bạt của vương triều Càn Tinh.

Đa phần các môn phái tu luyện đối với hoàng quyền thế tục đều không có hứng thú, cái mà họ tranh đoạt cũng chỉ là tài nguyên tu luyện. Bát Vân điện và vương triều Càn Tinh không có xung đột lợi ích, cũng không có gì phải sợ hãi.

Có điều, phạm vi mà vương triều Càn Tinh cai quản quá rộng lớn, phải đến hàng trăm vạn dặm.

Có được ưu thế tài nguyên trời ban và số lượng nhân tài ở đó, thực lực vì thế mà vượt lên trên Bát Vân điện.

Chỉ tính mình Linh Đài cảnh thôi đã bằng số lượng của một đại quân rồi, đủ để tiêu diệt mấy cái Bát Vân điện.

Thêm vào đó Hạng Thị là thế gia tu luyện từ xa xưa, bối cảnh truyền thừa vững chắc, cao thủ nhiều như mây.

Đại hoàng tử Hạng Bạt đã đạt đến Thiên Mệnh cửu trọng, còn vượt xa Tề Nguyên Sinh, càng đừng nói đến người thống trị cao nhất của vương triều.

Khi hắn đến, sứ giả của các châu xung quanh đã đến đều âm thầm kinh ngạc.

Xem ra Bát Vân điện là đối tượng lôi kéo trọng điểm của đại hoàng tử, nếu không thì người có thân phận cao quý như hắn cũng không hạ mình đến đây.

“Quý khách, xin hỏi ngài là?”

Thành ca vừ đến đang muốn vào sơn môn thì đã bị một vị trưởng lão có nhiệm vụ nghênh đón khách đến ngăn lại.

Khách mời lần này, nếu không là thiên tài các phái lớn của các châu nổi danh xa gần thì cũng là các lão tiền bối có ngàn năm tên tuổi.

Cho dù những người này không có thiệp mời ngọc phù thì họ đều nhận ra.

Chỉ có điều Khương Thành quả thức quá lạ mặt.

Đừng nhìn Thành ca san bằng Thanh lan phủ, phóng đại ra Phi Vân châu, hắn đích thực chỉ là một giọt nước.

“Bổn tọa chính là chưởng môn của Phi Tiên môn!”

Hắn ưỡn ngực, đưa ra thiệp mời ngọc phù.

“Phi Tiên môn?”

Trưởng môn bên ngoài cửa cẩn thận kiểm tra lại trí nhớ của mình, hoàn toàn không có ấn tượng gì hết.

Chịu thôi, nếu nói Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông thì hắn đã nghe qua. Còn về Phi Tiên môn thì địa vị trước kia quá thấp rồi.

Nhưng nhìn đi nhìn lại thiếp mời thì đúng là thật.

Có lẽ là vị trưởng lão trong môn đi ngao du bên ngoài, thuận tiện nâng đỡ tiểu bối.

“Xin ngài đợi ở đây một chút!”

“Vì sao lại phải đợi?”

Sơn môn của các ngươi rộng đến mức hàng vạn người có thể xếp hàng ngang cùng đi vào cơ mà?

Còn phải xếp hàng?

Ngoại môn trưởng lão kia mặt không cảm xúc quăng ra một câu.

“Không thấy đại trưởng lão đang nói chuyện với khách quý sao?”

Cái gì?

Bọn họ nói chuyện là việc của họ, liên quan cái rắm gì đến ta?

Khương Thành nhìn về phía Từ Nguyên San và Hạng Bạt, lúc này hai bên đang trò chuyện ở dưới sơn môn, nhìn cảnh trò chuyện ấy, không biết phải đợi đến bao giờ.

Có điều nhìn dòng người hùng dũng, thanh thế to lớn, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Tuy rằng không quen biết nhưng cũng đoán ra được lai lịch thân phận của bọn họ nhất định là rất lớn.

Suy nghĩ này là chê thân phận Thành ca không đủ, tránh làm ảnh hưởng đến tâm tình của đại nhân chứ gì?

Trong nhất thời Thành ca cảm thấy rất khó chịu.

Aiz, các người bày ra cạm bẫy mưu mô đen tối dụ ta đến, ta cũng rất phối hợp vui lòng đến đây rồi.

Đủ tận tình tận nghĩa rồi nhỉ?

Bây giờ còn muốn ta thành thực làm nền cho khách quý của các ngươi nữa?

Hắn không cần giữ mặt mũi sao?

“Vậy được, cáo từ!”

Nói xong, hắn xua tay, rất dứt khoát xoay người rời đi.

Vị trưởng lão ngoại môn kia hoảng hốt một trận, đây là tình huống gì vậy?

Một tên chưởng môn của một tông môn bé nhỏ, có thể vào được Bát Vân điện thì nên mang ơn, đội nghĩa mới đúng.

Làm sao? Để ngươi chờ một lát thì đã làm khó ngươi sao? Hay là ngươi cảm thấy ngươi bị khinh thường? Ngươi có tư cách đó sao?

“Không tiễn!”

Nhìn bóng lưng của Khương Thành đã đi xa, hắn tỏ vẻ khinh thường mà bĩu môi, cũng không xem trọng việc này.

“Chờ đã!”

“Khương chưởng môn, chờ một chút!”

Lỗ Trọng vẫn luôn đợi ở gần cửa vội vội vàng vàng không thể tiếp tục trốn được nữa.

Sáng hôm nay hắn đã bỏ hết tất cả những việc vặt vãnh khác, chuyên tâm đứng đợi ở sơn môn chờ Khương Thành đến.

Không chỉ vậy, còn phái các đệ tử khác đi đến các lối vào khác để đợi.

Chờ từ sáng sớm, trông mòn con mắt rồi.

Ngộ nhỡ tiểu tử này nhất thời không đến thì phải làm sao?

Ngộ nhỡ hắn quên hôm nay là ngày đại lễ thì phải làm sao?

Đối với bọn họ mà nói , Khương Thành vô cùng quan trọng, bọn họ còn phải lo được lo mất nữa.

Lúc nhìn thấy thân ảnh quen thuộc cuối cùng cũng xuất hiện ở sơn môn, Lỗ Trọng suýt chút nữa nhịn không được cất giọng ca vàng chúc mừng một hồi.

Rốt cuộc thì hắn cũng đến rồi, mưu kế của chúng ta bố trí, diễn tập nhiều ngày như vậy, chỉ chờ vai chính là ngươi vô tròng thôi.

Kết quả là Khương Thành ở sơn môn nấn ná một hồi , không tiến vào mà ngược lại quay đầu đi.

Đây là tình huống gì vậy?

Chương 67.

Khương Thành đi không nhanh mấy, Lỗ Trọng nhanh chóng ngăn hắn lại.

“Khương chưởng môn, tại sao đã đến cửa rồi lại không vào? Là do chúng ta tiếp đãi không tốt sao?”

Tiếp đó, hắn liếc nhìn nhẫn trữ vật trên ngón tay Khương Thành, chiếc nhẫn này giống y như đúc với chiếc nhẫn mà ngày đó Khương Thành lấy Cửu giai linh phù từ bên trong nó ra.

Bảo vật truyền thừa ở ngay trước mắt, chỉ cần lừa hắn đi vào bẫy của mình thì tất cả sẽ thuộc về mình.

Không thể để vịt đã nấu chín lại bay đi.

Khương Thành thực ra cũng không muốn đi!

Tề Thương, Lỗ Trọng muốn cướp nhẫn trữ vật và cơ duyên của hắn, vậy thì tại sao hắn lại không biến Bát Vân điện thành một đống điểm tích phân lớn nhỉ?

Chẳng qua, các ngươi muốn thiết kế hại ta thì cũng nên lấy một chút thành ý ra chứ!

Quy cách tiếp đãi cao nhất cũng luyến tiếc sử dụng, vậy mà ngươi còn muốn chơi âm mưu quỷ kế với ta?

Một chút bố cục cũng không có!

Hắn cố ý cười lạnh một tiếng: “Chiêu đãi không tốt? Bắc Vân điện của các ngươi, ta trèo cao không nổi, vì vậy đành phải chào tạm biệt!”

Lỗ Trọng nhìn ra hắn đang giả bộ, nhưng kế hoạch của hắn còn chưa thành công nên chỉ có thể ăn nói khép nép, thể hiện thành ý của mình.

“Ý của Khương chưởng môn là gì? Ngài là vị khách quan trọng nhất của chúng ta….”

Thành ca trợn mắt: “Quan trọng nhất, sao ta không thấy được? Vừa mới nãy, các ngươi còn bắt ta đợi người khác cơ mà. Vị khách quan trọng nhất là có đãi ngộ như vậy sao?”

“Cái gì? Có việc này sao?”

Lỗ Trọng tức giận đến mức gan đều cảm thấy đau.

Một mặt là tức Khương Thành, tiểu tử ngươi chỉ là chưởng môn của một tiểu tông môn, có thể được đi vào đã là tốt rồi lại còn ở đây ra oai?

Mặt khác, hắn tức vị trưởng lão ngoại môn kia, ngươi sao lại nhiều chuyện như vậy?

Sơn môn lớn như vậy, cho hắn lặng lẽ đi vào là được rồi, lại còn cứ nhất thiết phải ngăn cản hắn.

Hắn ra hiệu, truyền âm gọi vị trưởng lão ngoại môn kia tới.

“Lỗ chưởng lão, ngài tìm ta có chuyện gì vậy? Đây là lão bằng hữu của ngài?”

Vị trưởng lão ngoại môn này tuy đi vị không cao nhưng đầu óc khá thông minh, nhìn thấy Khương Thành đứng ở bên cạnh Lỗ Trọng lập tức đoán ra có lẽ mình đã làm sai chuyện.

Chỉ là đã quá muộn!

Không để hắn có cơ hội giải thích, Lỗ Trọng đã tát một cái rất mạnh vào mặt hắn.

Bốp!

Vị trưởng lão kia bị hắn đánh làm cho choáng váng, ngã xuống mặt đất.

“Mắt chó của ngươi mù rồi à? Khương chưởng môn là người mà ngươi có thể cản sao?”

“Dám để Khương chưởng môn ở bên ngoài chờ. Ngươi không muốn sống nữa à?”

Vị trưởng lão kia bị đánh cho tơi bời nhưng cũng chỉ liên tục dập đầu, không dám nói lại nửa câu.

Lỗ Trọng là một trong hơn mười vị trưởng lão nghị sự, là nhân vật quan trọng trong vòng tròn trung tâm quyền lực của Bát Vân điện.

Còn hắn, chỉ là một trưởng lão bình thường trong mấy ngàn vị trưởng lão ngoại môn, thực lực và địa vị cách xa, hắn không làm gì được.

Lúc này, Lỗ Trọng mới cười, ngươi hài lòng chưa?

Khương Thành không còn gì để nói, hắn biết việc trừng phạt này là để hắn xem nên hắn cũng chỉ đành chửi thầm trong lòng, chẳng lẽ trong đại tông môn này không có người nào còn nhân tính hay sao?

Như vậy xem ra, ca đây - một vị chưởng môn luôn biết chăm sóc thật đúng là một dòng nước trong.

Không thể không cảm thấy có chút tự mãn.

"Được rồi, ngươi dẫn đường đi!"

Nụ cười của Lỗ Trọng thiếu chút nữa biến mất, tiểu tử này lại lên mặt, coi hắn như gã sai vặt dẫn đường.

Không có cách nào khác, vì nhẫn trữ vật, vì cơ duyên, hắn nhẫn!

"Khương chưởng môn, mời đi bên này!"

Hai người rất nhanh đi vào sơn môn.

Cuộc trò chuyện giữa Đại trưởng lão Từ Nguyên Xán và Đại hoàng tử Hạng Bạt cũng vừa kết thúc, bọn họ đang muốn đi vào. Động tĩnh vừa nãy của Lỗ Trọng và Khương Thành vì cách khá xa nên không có kinh động đến bọn họ.

Lỗ Trọng không muốn rách việc nên dẫn Khương Thành lặng lẽ từ bên cạnh đi vào.

Không ngờ, Khương Thành lại dừng lại.

Lỗ Trọng chỉ có thể nhẫn nại, hạ giọng, quay lại phàn nàn: "Khương chưởng môn, lại có chuyện gì vậy?"

"Ta là vị khách quan trọng nhất sao?"

"Đương nhiên…."

Ngoài miệng Lỗ Trọng thừa nhận nhưng trong lòng lại nghĩ, chờ ngươi trở thành cá nằm trên thớt, ngươi sẽ biết ngươi quan trọng như thế nào.

Khương Thành liếc mắt nhìn về phía Hạng Bạt, bất mãn nói: "Nếu ta quan trọng nhất vậy thì vì sao bọn họ được đi ở giữa còn ta phải đi bên cạnh?"

Ngươi!

Lỗ Trọng thiếu chút nữa hét vào mặt hắn.

Ta nói ngươi là quan trọng nhất chỉ là có lệ. Vậy mà ngươi lại coi là thật à?

Ngươi có bao nhiêu phân lượng mà lại không biết xấu hổ mà so sánh với Đại hoàng tử của hoàng triêu Càn Tinh Thiên Mệnh cảnh lục trọng?

Để ngươi đi cùng hắn chính là quy cách cao nhất đó.

"Việc này…. Khương chưởng môn, bên cạnh cũng có thể đi vào, làm gì phải để ý đến hình thức bề ngoài này?"

Khương Thành nghiêm mặt: "Đương nhiên là phải để ý rồi! Ta là chưởng môn của Phi Tiền môn, là đại biểu cho thể diện của Phi Tiên môn. Ta đi ở bên canh, làm nền cho người khác chính là tự bôi đen Phi Tiên môn. Bản chưởng môn không thể tiếp thu việc này."

Tuy nhiên, trong lòng hắn lại cảm thấy rất buồn cười đến mức sắp cười ra tiếng.

Dù sao các ngươi cũng muốn thiết kế hại ta, vậy vì sao ta lại không bắt lấy cơ hội này để chơi lại các ngươi? Không làm như thế không phải là thiệt cho ta quá sao?

Vẻ mặt của Lỗ Trọng giống như bị táo bón.

Nếu không phải vì Cửu giai linh phù đang ở trong nhẫn trữ vật của ngươi, Phi Tiên môn của ngươi ngay cả tư cách vào cửa cũng không có. Thể diện của ngươi lại là cái thứ gì?

Chẳng lẽ còn muốn Đại hoàng tử nhường đường cho ngươi à?

"Khương chưởng môn hiểu lầm rồi, ngươi đương nhiên là vị khách quan trọng nhất của chúng ta. Vốn cũng muốn cho ngài đi ở giữa nhưng chúng ta làm ngài đi bên cạnh cũng chỉ là muốn bảo toàn an nguy cho ngài."

"Vì sao?"

Lỗ Trọng không hổ là một con cáo già, trong nháy mắt đã tìm ra cớ.

“Ngài nhìn thấy vị mặc áo gấm, đeo kim quan kia không? Đó là Đại hoàng tử của hoàng triều Càn Tinh. Nếu là ngài đi ở giữa, chọc hắn tức giận thì cho dù ngài là khách quý của chúng ta cũng không ai bảo toàn được cho ngài.”

Vì sự an toàn của chính ngươi vẫn nên ngoan ngoãn, lặng lẽ mà đi từ bên cạnh vào đi, đây là ý của hắn.

“Đại hoàng tử gì? Bản chưởng môn chưa từng nghe qua. Tóm lại, ta phải đi ở giữa, còn không thì giải tán.”

Thành ca giả thành người cuồng vọng ngu ngốc, kỹ thuật diễn này thật khiến cho người khác kính nể.

Giả bộ đi về mà nhìn như thật.

Lỗ Trọng sắp khóc, đã tới cửa, ngươi nhịn một chút không được sao? Bớt gây chuyện một chút không được sao?

Tuy nhiên, hắn chỉ có thể một lần nữa giữ Khương Thành lại.

“Khương chưởng môn, coi như ta cầu ngươi đó, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

“Bản chưởng môn từ khi xuất đạo tới nay, chưa từng sợ qua cái gì. Tôn nghiêm tông môn nặng như núi Thái Sơn!” Khương Thành ngẩng cao đầu, nói nghiêm túc.

Câu nói này, hắn không hề bốc phét. Mỗi ngày có ba lần hồi sinh thì sợ cái vẹo gì. Cho dù hoàng đế của hoàng triều Càn Tinh có đến đây cũng không dọa được hắn.

Hắn muốn cho mọi chuyện trở nên rắc rối hơn.

Hỏi có mục đích sâu xa gì không à?

Không có….

Thành ca từ trước đến nay luôn là nhân vật chính diện, đây chỉ là một chút xấu xa xuất hiện trước khi bắt đầu cuộc chiến mà thôi.

Lỗ Trọng không biết núi Thái Sơn là núi nào. Hắn chỉ biết Đại hoàng tử bị ảnh hưởng, đang nhìn sang bên này.

“Đi mau! Đi mau!”

Hắn lôi kéo Khương Thành, định vụng trộm đi vào.

Lúc này, hắn chỉ muốn cho bản thân mình cùng tiểu tử này một phép ẩn thân.

Khương Thành làm sao có thể theo ý hắn, hung hăng phất tay áo, vùng tay hắn ra, rồi vênh mặt.

"Lỗ trưởng lão, ngươi thật sự không có một chút thành ý nào, không hề tôn trọng bổn chưởng môn! Bát Vân điện các ngươi đối đãi với khách quý đều chỉ có lệ như vậy sao?"

Hắn cố ý nói to. Vì vậy, đừng nói đến Đại hoàng tử kia, thậm chí ngay cả những người xung quanh cũng nghe thấy mà nhanh chóng quay đầu nhìn bọn họ.

Lỗ Trọng sắp phát điên. Hắn không đắc tội nổi với Đại hoàng tử nhưng cũng không muốn để Khương Thành chạy thoát.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạng Bạt rốt cuộc cũng bị hấp dẫn. Đại trưởng lão Từ Nguyên Xán nhìn thấy thế, vội giải thích.

"Là một vị khách khác của bổn môn, thận phận không sánh được với điện hạ, không cần để ý làm gì!"

Hắn cũng muốn chuyện lớn hoá nhỏ nên làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Vì hắn biết Khương Thành.

Chương 68.

Mặc dù chưa từng biết qua mặt Khương Thành, nhưng đại đệ tử chân truyền Lăng Dật lén theo dõi Khương Thành.

Là người ủng hộ Lăng Dật, Từ Nguyên Xán trong khoảng thời gian này tự nhiên cũng đi theo cùng nghiên cứu qua về người này.

Khương Thành vài lần diệt vài phái, cùng với sự tồn tại của Tam Nhãn Hổ, toàn bộ bọn họ đều biết.

Kế hoạch của bọn họ, là làm cho Tề Thương, Lỗ Trọng đi lừa Khương Thành trước, đợi cho đến khi nhẫn trữ vật và cơ duyên trong tầm tay, lại ra tay đoạt lại.

Đây chính là tiêu chuẩn của đen ăn đen, bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đứng sau.

Cho nên, nội tâm hắn rất hy vọng Khương Thành thuận lợi tiến vào cái bẫy của Tề Thương.

Nhưng hiện tại xem ra, kế hoạch phát sinh một chút sai lệch.

Khương Thành chẳng biết tại sao phải sắp xếp gặp mặt, mà đại hoàng tử hình như nảy sinh hứng thú với người này.

"Phải không? Vị khách này rất lạ mặt, ta cũng muốn quen biết, Từ trưởng lão có bằng lòng giới thiệu cho ta gặp mặt không?"

"Chuyện này……."

Từ Nguyên Xán rối rắm.

Đại hoàng tử có lệnh, không được chống lại.

Mà sự kiện kia của Khương Thành, hắn lại không muốn gây thêm rắc rối.

Nếu như bị đại hoàng tử biết được tình hình thực tế, vậy cơ duyên cuối cùng không đến phiên bọn họ rồi.

"Thế nào? Từ trưởng lão không bằng lòng?"

Mặt Đại hoàng tử trầm xuống: "Hay là nói, Từ trưởng lão cho rằng bổn vương không xứng quen người này?"

"Không dám không dám, Đại hoàng tử hiểu lầm rồi……..."

Lời nói đều nói ở phần trên, hắn chỉ có thể kiên trì đến cùng, dẫn Đại hoàng tử đi gặp Khương Thành.

Bên này, Lỗ Trọng cũng là sứt đầu mẻ trán.

Nhìn thấy Đại hoàng tử thật sự qua đây, hắn trong lòng hận không thể giết tên gây chuyện Khương Thành này chết một trăm lần.

"Lỗ trưởng lão, còn không giới thiệu một chút cho Đại hoàng tử vị khách này?"

Từ trưởng lão ngoài mặt còn phải giả vờ không biết người này là Khương Thành, cho nên tự nhiên giao nhiệm vụ này cho Lỗ Trọng.

"Hả?"

Lỗ Trọng cẩn thận từng tí liếc mắt nhìn ý tứ nét mặt không rõ của Đại hoàng tử, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Vị này là chưởng môn Phi Tiên môn Khương Thành…..”

“Phi Tiên môn? Là Tông môn gì?”

Đại hoàng tử chưa nghe qua cái tên này, trước đây hắn để ý rằng Lỗ Trọng đối rất coi trọng người này, còn tưởng rằng hắn đến từ một Tông môn siêu cấp nào đó trong vương triều khác.

“Vậy thật không phải, điện hạ hiểu lầm rồi, Phi Tiên môn là một tông môn của Thanh Lan phủ Phi Vân Châu chúng ta.”

“Thanh Lan phủ?”

Đại hoàng tử chợt loé lên ngạc nhiên rồi biến mất.

Cái này có chút thú vị.

Theo hắn biết, Thanh Lan phủ không có tông môn nào đáng để ý tới, đều là con kiến mà thôi.

Lỗ Trọng vì sao coi trọng người này như vậy?

Hắn đang suy tư, Khương Thành không kiên nhẫn được.

“Nếu đã biết uy danh của bổn chưởng môn, còn không mau tránh ra, bổn chưởng môn phải đi ở giữa!”

Lỗ Trọng và Từ Nguyên Xán suýt chút nữa đồng thời phun máu.

Ca, ngươi cũng quá mạnh mẽ đi?

Có cần phải thẳng thắn như thế không?

Trả lại uy danh cho ngươi, ngươi có tiếng tăm gì? Có biết thực lực của Đại hoàng tử là cái gì hay không?

“Đại…….”

Từ Nguyên Xán theo thói quen muốn dũng cảm hô lên một tiếng, sau đó bắt lấy hắn, cho Đại hoàng tử xử trí nguôi giận.

Phút cuối nhớ tới không thể chọc giận Khương Thành, lại kìm nén lời nói lại.

Khương Thành lông mi giương lên: “Đại cái gì mà đại?”

“Mọi, mọi người cùng hoà thuận tốt bao nhiêu, Khương chưởng môn nói đùa rồi.”

Mọi người ở bên cạnh vô cùng kinh ngạc.

Tình huống gì đây?

Lời của người này nói không tôn trọng Đại hoàng tử như vậy, đại trưởng lão lại không hạ chưởng giết chết hắn ngay lập tức.

Mấy tên cao thủ của Hạng Bạt sát khí chợt loé, muốn tranh ra tay.

Nhưng ngay sau đó, tự Hạng Bạt cũng giơ tay phải lên, ngăn cản bọn họ lại.

Hắn phát hiện, chuyện này càng ngày càng thú vị.

Khương Thành này, rốt cuộc đặc có cái gì đặc biệt?

“Ta không nói đùa, là khách quan trọng nhất của các ngươi, ta đi chính giữa là đương nhiên!”

Thành ca cũng là người độc địa, hai lão tạp mao này càng sợ cái gì, hắn lại càng làm cái đó.

“Đừng……..”

“Khương chưởng môn ngươi vậy là không tôn trọng Đại hoàng tử rồi.”

Lỗ Trọng và Từ Nguyên Xán hai tay ngăn cản.

Nói thật, Từ Nguyên Xán rất muốn ra tay ngay tại chỗ, trước tiên cướp nhẫn của Khương Thành.

Chỉ cần cướp được nhẫn, sau đó tuỳ ý bầm thây tiểu tử này ra vạn đoạn.

Nhưng thần niệm tuỳ ý tìm tòi một chút, lại phát hiện Khương Thành rõ ràng đã là Thiên Mệnh nhất trọng.

Điều này so với tình báo hắn là Linh Đài thất trọng thì lợi hại hơn nhiều, chính hắn Thiên mệnh tứ trọng căn bản không nắm chắc có thể giết hắn trước khi hắn lấy Cửu giai linh phù ra.

“Không được thì ta đi đây.”

“Đừng mà, Khương chưởng môn, ngươi chính là khách quý của chúng ta…….”

Hai đại trưởng lão đều sắp quỳ xuống với hắn luôn rồi.

“Quý đại gia ngươi, các ngươi đối đãi với khách quý như vậy sao?”

Lão tử chính là đến để phối hợp âm mưu quỷ kế với các ngươi, mong đợi thân phận đối đãi cũng không cho một cái, còn muốn ta trúng kế?

“Ta, bọn ta……”

Lỗ Trọng và Từ Nguyên Xán đương nhiên không dám nói với Đại hoàng tử, bảo hắn đợi một chút, để tên này đi vào trước?

Đó là đâm đầu vào chỗ chết.

Nhưng không làm như vậy, lại không thể khiến Khương Thành vừa lòng.

Vào lúc này, bên trong sơn môn xa xôi, Tề Thương vẫn luôn quan sát thế cục bên này từ Linh khí hình ảnh, suýt nữa cắn vỡ răng.

Mà bên kia, Lăng Dật cũng không nhẫn nhịn xoa xoa ấn đường.

Đây chính là bàn cờ khó giải.

Hoặc là đắc tội Đại hoàng tử, rước lấy cơn phẫn nộ lôi đình.

Hoặc là đắc tội Khương Thành, âm mưu kế hoạch trước đó phá sản.

Tuy là với tài trí của hắn, cũng tìm không được phương pháp song toàn.

“Được rồi được rồi, cút đi! Đừng ngăn cản đường quay về của ông!”

Thành ca bỏ hai người ra, còn đá hai cái.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đều nhìn thẳng, ngay cả Đại hoàng tử cũng cảm thấy có phải thời gian và không gian rối loạn rồi không.

Tông chủ của tiểu tông môn này, lại dạy bảo hai đại trưởng lão giống như dạy bảo cháu trai, bản thân không nghe nhầm chứ?

Mà không ngờ, hai người này vẫn phải cười theo.

Trong đây, chắc chắn có bí mật động trời!

“Nếu Khương chưởng môn muốn đi ở giữa, vậy thì trước tiên mời!”

“Điện hạ!”

Một vài tên cao thủ của hoàng gia ở phía sau Đại hoàng tử khó có thể tin, tới tấp rút kiếm.

Xem ra bọn họ, há không chỉ là bác bỏ thể diện của Đại hoàng tử, quả là không coi hoàng triều Càn Tinh ra gì mà.

“Lui ra!”

Hạng Bạt cũng là tâm cơ thâm sâu, phát hiện sau lưng có bí mật, lựa chọn biết thời biết thế.

“Nhìn thấy chưa, người ta biết điều bao nhiêu?”

Thành ca gõ vào trong ngực Lỗ Trọng, nghênh ngang đi vào ngay chính giữa.

Bốn phía mọi người trợn mắt há hốc miệng, lần lượt đưa ra cái nhìn chăm chú kinh ngạc nhất đời này.

Người này có lai lịch gì?

Đại hoàng tử đều phải nhường đường cho hắn?

Phản ứng của những người này làm cho Khương Thành bỗng nhiên cảm thấy bản thân được lợi.

Lần đầu đến Phi Vân châu, tên tuổi sẽ thành công bước đầu sao?

Giả vờ dồn ép hiệu quả thật rõ rệt.

Đáng tiếc hệ thống của mình chỉ dùng để kích hoạt khi bị giết, mà không phải giả vờ dồn ép kích hoạt, nếu không bản thân hẳn là sẽ càng mạnh?

Lỗ Trọng vội vã đi theo.

Hắn vui vẻ không nổi.

Đại hoàng tử thái độ nhượng bộ khác thường, rõ ràng phát hiện trong đó có vấn đề, cũng nhìn chằm chằm vào tiểu tử này.

Cái này thật phiền phức.

Trên đường đi hắn nhịn không được oán trách.

“May mà Đại hoàng tử khoan hồng độ lượng, nếu không ồn ào như thế không thể không xảy ra chuyện…….”

Khương Thành đang ôm đầu trên mây lại ngừng lại, vẻ mặt khó chịu.

“Làm sao, ngươi đây là đang trách móc ta?”

Lỗ Trọng hận không thể đánh mình hai cái tát, không có việc gì thì không nói thêm cái gì vô nghĩa.

“Không có không có, ngươi khoan hồng độ lượng hơn hắn, mau đi thôi!”

Hai người rất nhanh tiến vào vùng nội địa Bát Vân điện, Lỗ Trọng dẫn đường đằng trước, đưa Khương Thành đến thẳng bên trong một toà lầu các bên cạnh ngọn núi cao nhất.

Theo sau, hắn lúc này cuối cùng mới thực hiện kế hoạch.

“Khương chưởng môn, dựa theo phép tắc của bổn môn, trước khi lễ lớn cần phải tắm rửa thay quần áo.”

“Quần áo, linh kiếm, linh giáp, nhẫn của ngươi chẳng hạn, trước tiên đều có thể gửi lại ở bên ngoài…….”

Chương 69.

“Còn có quy tắc này?”

“Không sai, đây là để biểu đạt sự tôn trọng với tiền bối của bổn môn, lấy cơ thể sạch sẽ thờ phụng bọn họ.”

Lỗ Trọng nói như thật, thực ra Bát Vân điện không có quy tắc này.

Sở dĩ tìm cách tắm rửa thay quần áo, chỉ là để tìm cớ làm cho Khương Thành tự mình cởi nhẫn trữ vật ra.

Lúc này ở bên ngoài điện, Tề Thương sớm đã chờ từ lâu.

Mà ở xung quanh bên ngoài đàn sơn, Lăng Dật và cao thủ tâm phúc của hắn vì để làm ngư ông đắc lợi, sớm sắp xếp ổn thoả mai phục.

Mọi người đang chờ đợi khoảnh khắc hắn tháo chiếc nhẫn xuống.

Một khi đoạt được nhẫn trữ vật chứa Cửu giai linh phù, bọn họ sẽ đại công cáo thành.

“À.”

Khương Thành gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó nói: “Vậy ta không cần.”

“Hả?”

“Vì sao?”

Giờ khắc này không riêng gì Lỗ Trọng, ngay cả Tề Thương và Lăng Dật cũng muốn chính miệng hỏi một câu.

Nhập gia tuỳ tục ngươi không hiểu sao?

“Trên người ta rất sạch sẽ, không cần tắm.”

Nói đùa, Thiên Hoang Bất Diệt Thể có hiệu quả mỗi ngày đều tự động khử bụi, huống hồ Thành ca vệ sinh cá nhân từ trước đến nay đều rất chi là sạch sẽ.

“Nhưng mà, trình tự tắm rửa thay quần áo này, vẫn là phải làm cho đầy đủ thì mới tốt ……”

Thành ca không kiên nhẫn ngắt lời hắn: “Là tổ tiên của các ngươi, lại không phải của ta, các người thích thì đi mà tắm, đâu có liên quan gì đến ta?”

Lỗ Trọng không còn lời nào để nói.

Hắn rất căm tức, căm tức muốn đè Khương Thành xuống đất nện cho một trận.

Nhưng hắn biết, nếu như mình tiếp tục cưỡng cầu, tiểu tử này lại muốn bỏ gánh rời đi.

Xem ra, trông cậy vào dùng thủ đoạn nhỏ tắm rửa thay quần áo để lừa hắn cởi nhẫn ra, là không thể thực hiện.

Chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào bước tiếp theo.

“Vầng vầng, Khương chưởng môn không muốn thì bỏ đi.”

“Giờ vẫn còn sớm, dựa theo lệ thường, khách khứa đều ở Thông Minh điện chờ đại lễ bắt đầu, ta sẽ đưa Khương chưởng

môn đi trước……”

Đây đúng là lệ thường thật.

Chỉ có điều địa điểm chờ không ở Thông minh điện, mà là Trường Minh điện.

Dù sao tiểu tử này không có khả năng biết tình hình thực tế.

Thông Minh điện bên kia, tâm phúc số một của Tề Thương đã chuẩn bị xong.

“Vậy thì dẫn đường đi.”

Ông lớn hắn, thật đúng là biến ta từ một Thiên Mệnh nhất trọng trở thành thằng nhóc dẫn đường!

Lỗ Trọng cắn chặt răng, nén lại tính khí tiếp tục diễn kịch.

Hai người rất nhanh đến Thông Minh điện bên trong ngọn núi cao nhất.

Vừa vào cửa, Khương Thành đã nhìn thấy hai bên sườn trong điện ngồi hơn mười người, mọi người đều là thanh niên, hoặc anh tuấn hoặc tướng mạo đẹp.

Sau khi hắn đi vào, những người này ngừng chuyện trò, đều tò mò nhìn qua đây.

“Lỗ trưởng lão, vị này là?”

“A, vị này là Khương Thành, chưởng môn Phi Tiên môn!”

Lỗ Trọng long trọng giới thiệu một chút, lập tức có người đứng dậy hỏi han.

“Hoá ra là Khương chưởng môn, hân hạnh hân hạnh!”

Lỗ Trọng âm thầm gật đầu, diễn xuất cũng rất ổn.

Nhóm người này tổng cộng có 25 người, trong đó đệ tử chân truyền 11 người, đệ tử tinh anh trong môn 14 người, toàn bộ đều là nhân vật nòng cốt của phe phái Tề Thương.

Bọn họ chờ ở đây, toàn bộ chính là vì phối hợp kế hoạch, nghĩ mọi cách lừa gạt để đoạt được nhẫn trữ vật.

Thành ca hiện tại giống như gia nhập một nhóm lừa đảo, trong nhóm hắn chính là một người ngoài, người khác đều là tên lừa đảo.

“Nào nào, Khương chưởng môn, giới thiệu cho ngươi một chút.”

“Vị này là Hứa Hưng, đệ tử chân truyền xếp thứ tám của bổn môn!”

“Vị này là Lê Diệp Hồng đệ tử chân truyền xếp thứ mười hai của bổn môn……”

Hắn giới thiệu một trận, công sức bề ngoài làm rất hoàn chỉnh.

Thành ca cũng lười nhớ tên những người này, đợi đến khi cuối cùng Bát Vân điện nhào lên giết mình, những người này đều là đồng bọn.

“Các ngươi đều là thế hệ anh kiệt trẻ tuổi, có thể làm quen một chút.”

Sau khi Lỗ Trọng rời đi, bầu không khí có chút xấu hổ.

Đám người này thực chất bên trong khinh thường chưởng môn của một nơi nhỏ bé hẻo lánh. Mặc dù phối hợp diễn kịch vì kế hoạch, nhưng trong lòng vẫn là dáng vẻ tự cao tự đại.

Còn trông chờ Khương Thành đến nịnh bợ bọn họ, tìm chủ đề nói chuyện cùng bọn họ.

Đâu nào biết, Thành ca hiện tại chính là có tâm trạng xem diễn trò.

Âm mưu của bọn họ cuối cùng là gì, nhanh bày ra đi, ca có chút tò mò!

Mời các ngươi bắt đầu biểu diễn…….

Mắt nhìn thấy nhạt nhẽo, Hứa Hưng chỉ có thể chủ động phá tan yên lặng.

“Khương chưởng môn, có phần không thú vị lắm, có thể cùng ta chơi một trò chơi nhỏ hay không?”

Trò chơi nhỏ?

Cuối cùng muốn xuất chiêu rồi sao, Khương Thành có chút mong đợi.

“Trò chơi gì?”

“Ở đây thêm chưởng môn tổng cộng có 26 người, mọi người đặt nhẫn trữ vật của từng người trên bàn, để người trước đoán

xem trong nhẫn trữ vật của người sau có gì.”

Đây là kế hoạch sớm đã tập luyện tốt, chính vì để lừa Khương Thành đưa ra nhẫn trữ vật.

“Nếu như đoán trúng, người sau phải giao vật đoán trúng cho người trước. Nếu như chưa đoán trúng, thì người trước phải đền cho người sau theo như lời đã nói.”

“Để bày tỏ công bằng, ta sẽ làm trọng tài. Mỗi một vòng ta kiểm tra trong nhẫn trữ vật thật sự có vật được đoán hay không, mọi người không phản đối chứ?”

Trọng điểm của trò chơi này chính là ở đây.

Nhẫn sẽ qua tay Hứa Hưng.

Một khi nhẫn trữ vật của Khương Thành bị hắn đoạt được, toàn bộ kế hoạch sẽ tính là thành công.

Lê Diệp Hồng vội vàng gật đầu nói: “Hứa sư huynh từ trước đến nay nổi tiếng công chính, do ngươi làm trọng tại, ta hai tay tán thành.”

Đệ tử khác đều tập diễn qua rất nhiều lần, tự nhiên khẩn cấp vào vai diễn, tỏ vẻ tán thành.

“Hứa sư huynh làm trọng tài, chúng ta yên tâm cực kỳ.”

“Đúng vậy, mau bắt đầu đi!”

“Hứa sư huynh cần phải kiểm tra cẩn thận!”

“Vừa nói, bọn họ vừa nhanh chóng đặt nhẫn trữ vật của mình lên bàn.

Khương Thành nhịn không được muốn khiếu nại ngay tại chỗ, đặc biệt diễn xuất của các ngươi cũng quá giả đi.

Một đám người tu tiên chẳng biết tại sao muốn chơi trò chơi, một chút làm nền cũng không có, cực kỳ đột ngột.

Sau đó mọi người còn hùa theo hưởng ứng, hoàn toàn đều không tồn tại nghi ngờ, còn có thể giả trân hơn một chút được không?

Kỹ năng diễn xuất có thể đã giỏi còn muốn giỏi hơn hay không?

Toàn bộ khán giả đều từ chối!

“Khương chưởng môn, ngươi không bằng lòng tham gia sao?”

Nhìn thấy Khương Thành không tỏ thái độ, Hứa Hưng có chút nôn nóng.

Cái gọi là trò chơi chính là để hãm hại hắn, hắn không gia nhập còn muốn chơi cái rắm.

Không đợi Thành ca tỏ thái độ, đám người Lê Diệp Hồng trước tiên dựa theo phương án dự định khẩn cấp dùng phép khích tướng.

“Không lẽ Khương chưởng môn không dám chơi? Sợ thua?”

“Đường đường là chưởng môn lại sợ thua? Không thể nào không thể nào?”

“Hiểu rồi, Phi Tiên môn đoán chừng cũng không chế tạo cái gì, sợ đồ vật trong nhẫn của Khương chưởng môn quá mộc mạc…….”

“Không sao không sao, tổn thất của Khương chưởng môn ta bao, chơi đi!”

“Như vậy nếu như còn không dám, vậy ta cũng không còn lời gì để nói.”

Phép khích tướng này, Khương Thành xấu hổ thay bọn họ.

Không phải bởi vì nói chuyện quá kỳ quái, chủ yếu vẫn là kỹ năng diễn xuất không được.

Quá cấp bách quá tận lực.

Ca cũng chưa từ chối đâu, ngươi kích cái vẹo gì?

Loại kỹ năng diễn xuất này làm sao làm cho người ta trúng kế được, thật sự làm cho lòng hắn tan vỡ.

“Nếu các ngươi đã yêu cầu mãnh liệt, vậy ta cố chơi một chút.”

Cũng chỉ có mình một người trung hậu thành thật như thế, mới có thể có lòng tốt phối hợp?

Hứa Hưng mừng rỡ, khen ngợi Thành ca một chút.

“Tốt lắm, Khương chưởng môn quả nhiên hào khí!”

Sau đó, ánh mắt của hắn và mọi người khác ở đây liền đờ đẫn.

Chỉ thấy Khương Thành, lấy một cái nhẫn khác từ trong ngực ra đặt ở trên bàn.

Cái này……..

Bọn họ muốn là cái trên ngón tay Khương Thành, căn cứ vào đích thân Lỗ Trọng xem xét, cái trên ngón tay kia chính là cái nhẫn ngày hôm đó mà hắn lấy ra Cửu giai bùa.

Còn chiếc nhẫn khác, giá trị bằng cọng tóc!

"Nào nào nào, bắt đầu, ai đoán trước?"

Khương Thành thật ra còn không biết bọn họ là vì nhẫn trữ vật của mình mà tới, có điều trong chiếc nhẫn trên tay hắn có không ít linh thạch linh đan.

Nhưng không nỡ thua đám người này như vậy.

Cho nên, hắn lấy ra một cái nhẫn khác.

Cái nhẫn này hôm nay vừa giải phóng ra một đống linh thạch đan dược cho đám người La Viễn tu luyện, trống rỗng, hiện tại bên trong một cọng lông cũng không có.

Chương 70.

Ý tưởng của Thành ca cũng rất đơn giản, ngươi đoán thôi.

Đoán sai rồi, ngươi đưa ta.

Đoán đúng rồi, cùng lắm thì ta mất mấy cái nhẫn không gian cho ngươi.

Làm ăn không lỗ vốn như này thì đi đâu tìm.

"Khương chưởng môn……"

Hứa Hưng hơi theo không kịp sự thay đổi này.

"Hử?"

"Sao ngươi đổi nhẫn rồi?"

"Chẳng lẽ các ngươi đánh cược còn quản ta dùng nhẫn gì?"

Đối diện với ánh mắt trong sáng ngây thơ của Thành ca, Hứa Hưng nuốt khan, nghiến răng lắc đầu.

"Ta không có ý đó, tùy ngươi vậy."

Chỉ có thể hy vọng bên trong cái nhẫn này cũng có linh phù cửu giai.

Sau khi bổ sung một vài quy tắc chi tiết, trò chơi đoán nhẫn chính thức bắt đầu rồi.

“Trương sư huynh, ta đoán bên trong nhẫn của ngươi có một linh khí hình kiếm tứ giai, có phải thế không?”

Vị bị đoán kia, Trương sư huynh cười to.

“Thật đúng là bị ngươi đoán trúng, đưa cho ngươi!”

Chạm vào nhẫn, sảng khoái đưa cho tên đệ tử vừa mới đoán ra đó một thanh linh kiếm tứ giai.

Dù sao đều là diễn trò.

Hơn nữa linh khí tứ giai không là gì với bọn họ.

Sau đó, hắn đoán người tiếp theo.

“Tống sư muội, ta đoán trong nhẫn của ngươi có linh phù hệ thủy ngũ phẩm, có đúng không?”

Tống sư muội che miệng cười: “Trương sư huynh đã đoán sai rồi, trong nhẫn của ta không có.”

Nói xong liền vận chuyển linh lực, chuyển chiếc nhẫn cho trọng tài Hứa Hưng ở giữa, qua hắn kiểm tra nhẫn, xác định bên trong thật không có linh phù hệ thủy ngũ phẩm.

Khương Thành đã phát hiện ra, lúc truyền nhẫn, tất cả mọi người đều lặng lẽ liếc nhìn mình.

Đây là ý gì, làm cho ta xem à?

Lo lắng ta sẽ không phối hợp kiểm tra ư?

Khinh người quá rồi?

“Trong nhẫn của Tống sư muội quả thật không có linh phù hệ thủy ngũ phẩm, Trương sư đệ, ngươi lại thua rồi”

“Ha ha, xem ra vận may của ta thật không tốt!”

Trương sư huynh đó cười thoải mái, chạm vào nhẫn, lấy ra một linh phù ngũ phẩm, đưa cho Tống sư muội.

Kế tiếp, đã đến lượt Tống sư muội đoán người tiếp theo bên phải.

Bằng cách này, trò chơi diễn ra hết vòng này đến vòng khác.

Bởi vì là tập thể diễn trò lừa Khương Thành, cho nên bọn họ đánh cược rất ít, đan dược tứ ngũ phẩm hoặc là linh khí tứ ngũ giai, không khí thoải mái vui vẻ.

Những thứ đó ở Cực Nguyệt Tông đều được coi là bảo vật, trong Đoan Mộc gia cũng được coi là chói mắt, trong Bát Vân điện thật sự không là gì cả.

Mọi người đều bí mật quan sát biểu hiện và phản ứng của Khương Thành.

Điều họ lo lắng nhất là hắn bỏ dở giữa chừng.

Tuy nhiên, quan sát một lúc thì thấy thằng nhãi này tỏ ra đầy thích thú và có vẻ mong chờ đến lượt mình ngay lập tức.

Mọi người không khỏi cười giễu trong lòng, sập bẫy rồi mà còn không biết!

Rất nhanh, đến lượt Lê Diệp Hồng bên trái Thành ca đoán.

Đặt nàng ở vị trí trước Khương Thành, cũng là dự tính tốt ngay từ đầu.

Ngoại trừ Hứa Hưng trong đám người này, Lê Diệp Hồng tu vi cao nhất, nhiệm vụ quan trọng đương nhiên được giao cho người quan trọng.

Nàng cau mày và giả vờ nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên bàn.

Trên nhẫn đều có cấm chế, trừ khi dùng linh lực tiếp xúc, nếu không từ bên ngoài nhìn không ra gì cả.

Trong một lúc, thật sự không biết nên đoán thế nào.

Theo kế hoạch ban đầu, thì là trực tiếp đoán linh khí linh phù cửu giai hoặc thứ gì đó.

Khương Thành nếu có, vậy phải đưa cho nàng.

Nếu không có, vậy phải giao cho Hứa Hưng kiểm tra, nhẫn tới tay là trực tiếp thành công.

Nhưng bây giờ nhẫn bị đổi rồi, kế hoạch đã bị sai lệch rất nhiều.

Lê Diệp Hồng hơi bối rối.

Để an toàn… đoán linh khí tam tứ giai, thua cũng không đau không ngứa?

Nhưng lòng tham của nàng bỗng trỗi dậy…

Với độ giàu có dùng linh phù cửu phẩm của Khương Thành, cho dù là đổi nhẫn, bên trong chắc vẫn có linh khí thất giai chứ?

Nghe nói người này cũng dùng kiếm.

Đúng lúc, mình đang thiếu một thanh linh kiếm thất giai, hay là, nhân cơ hội này kiếm một món của hắn?

Nghĩ đến đây, nàng quyết định đánh cược một lần.

“Khương chưởng môn, ta đoán trong nhẫn của ngươi có linh kiếm thất giai, đúng chứ?”

Nàng ánh mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào mắt của Khương Thành, giống như là muốn nhìn thấu nội tâm của hắn.

Trong điện, không khí thoải mái không còn sót lại chút nào, tất cả mọi người nín thở tập trung tư tưởng, chờ Khương Thành công bố đáp án.

“Ngươi đoán sai rồi.”

“Cái gì? Ta không tin, ngươi lừa ta sao?” Lê Diệp Hồng lớn giọng.

Vẻ mặt của Khương Thành như kiểu cạn lời, tư thế và dáng vẻ của đám các ngươi, có hơi khó coi.

“Có gì không tin, chẳng phải có trọng tài rồi sao?”

Hắn tiện tay đưa cho Hứa Hưng chiếc nhẫn.

Thật sự giao nhẫn cho mình?

Cứ như vậy?

Lúc này, trong sảnh phụ bên cạnh của Thông Minh điện, Tề Thương luôn âm thầm quan sát, hô hấp trở nên nặng nề.

Mặc dù đổi nhẫn, nhưng có khi vẫn có bảo vật?

Hứa Hưng hơi bối rối, cầm lấy nhẫn rồi dùng linh lực tìm tòi bên trong, suýt nữa thì chửi ra tiếng.

Đm, vậy mà lại là một chiếc nhẫn rỗng!

Trò chơi đoán nhẫn là do bọn họ nghĩ ra, trước đây bọn họ cũng không nghĩ nhiều.

Nào biết Thành ca đã tìm ra lỗ hổng trong trò chơi, sẽ không thua lần đầu tiên.

Trước ánh mắt háo hức của Lê Diệp Hồng, Hưa Hưng lắc đầu bất lực.

“Thật sự không có, Lê sư muội, ngươi thua rồi.”

“Cái gì?”

Lê Diệp Hồng vẫn không chấp nhận số phận, lén truyền lời cho Hứa Hưng, hỏi lại: “Ngươi chắc chắn bên trong thật sự không có linh kiến thất giai chứ?”

Hứa Hưng cũng âm thầm truyền lời: “Thật sự không có.”

Trọng tài giải thích chi tiết như vậy, đã trăm phần trăm làm hỏng trò chơi công bằng rồi.

Lúc đầu bọn họ liên hợp giăng bẫy, cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

“Trong đó có cái gì? Nếu có một đống linh phù linh khí cữu giai, chúng ta có thể cướp nhẫn, rồi bắt luôn hắn!”

Lê Diệp Hồng cũng không nghĩ, sẽ đưa cho Khương Thành linh kiến thất giai, hiện tại nàng thầm nghĩ nên kết thúc trò chơi rồi.

“Trong nhẫn của hắn cái gì cũng không có, có lẽ, tất cả bảo vật ở trong nhẫn đeo trên ngón tay kia. Thiếu chủ cũng hạ lệnh, trước khi thu được bảo vật thật sự, không thể trở mặt!”

“Không có gì á?”

Lê Diệp Hồng hồn bay phách lạc ngồi xuống.

Nàng rất muốn tóm lấy áo của Khương Thành chửi thề, sao hắn có thể hèn hạ, không biết xấu hổ như thế?

Dùng nhẫn rỗng tham gia trò chơi, ngươi cũng tính là chưởng môn một phái sao?

Nhưng mà nàng không thể nói ra.

Nói ra, thể hiện nàng biết trong nhẫn có cái gì, vậy xác nhận thông đồng với trọng tài để gian lận.

“Lê cô nương, dựa theo ước định, ngươi đoán sai rồi, phải chăng nên đưa ta một thanh linh kiến thất giai?”

Khương Thành mừng thầm trong lòng, không mất tiền mà thu được một thanh linh kiến thất giai.

Trước mắt, Phi Tiên môn, cũng chỉ có Kỷ Linh Hàm có một linh giáp cửu giai, trừ cái đó ra, thì chỉ còn Đoan Mộc thế gia giao nộp Hóa Huyết Nhận thất giai.

Linh khí còn lại, đều chưa đạt tới thất giai.

Điều này vẫn rất hấp dẫn đối với hắn.

Thấy vẻ mặt hớn hở, xoa tay của hắn, ai cũng buồn bực muốn chết.

Cái này chính là trộm gà không được còn mất nắm thóc!

“Ta…… Ta không có!”

Lê Diệp Hồng cũng không có nói dối, chính là bởi vì nàng không có linh kiến thất giai, mới muốn cược một phen.

“Ý của ngươi là không muốn đưa?” Khương Thành thu lại ý cười.

Nghe câu hỏi rõ ràng như thế, Lê Diệp Hồng tức giận đến mặt mũi trắng bệch, trong lòng căm hận người này.

Chả có tí phong độ gì, ngang nhiên đòi nợ trước mặt nhiều người như vậy, hại mình mất hết mặt mũi.

Tuy rằng nàng thuộc phe Tề Thương, nhưng cũng là đệ tử chân truyền, không tính là tôi tớ.

Nàng cam tâm tình nguyện phối hợp kế hoạch này, nhưng muốn nàng mất đồ, vẫn là không thể nào tiếp nhận được.

Hạ quyết tâm, rốt cuộc quyết định quỵt nợ.

“Ta thật không có, ngươi tin hay không thì tùy!”

Nhìn thấy cục diện sắp mất kiểm soát, sư đệ sư muội của nàng cũng lao ra nói đỡ.

“Khương chưởng môn so đo từng tí như vậy sao?”

“Chẳng qua chỉ là trò chơi mà thôi, cần nghiêm túc như vậy sao?”

“Với độ giàu của Khương chưởng môn, khí linh thất giai cũng không là cái gì cả, cần gì phải thế?”

“Bây giờ mà đã có người đuổi theo nữ nhân đòi đồ? Không phải chứ, không phải chứ?”

“Còn đường đường là chưởng môn chứ……”

Khương Thành nở nụ cười, đám người này bắt đầu diễn càng ngày càng tốt, có tiến bộ.

“Nếu các ngươi cảm thấy khí linh thất giai không là gì, hay là các ngươi đưa thay nàng?”

Toàn trường đột nhiên yên lặng.

“Không phải chứ, không phải chứ, các ngươi ngay cả khí linh thất giai đều không lấy ra được?”

“Hóa ra Bát Vân điện nuôi một đám ăn hại, không thể nào không thể nào?”

Thành ca cũng là người chua ngoa và mỉa mai.

Chương 71.

Một bầu không khí xấu hổ, biểu tình mỗi người đều trở nên rất khó chấp nhận.

Nhóm người này đều là thiên kiêu chi tử, bọn họ quen cười nhạo người khác rồi, còn bị người khác cười nhạo đúng là lần đầu tiên.

Mà bọn họ lại còn không thể nói lại được.

Trừ phi họ có thể lấy Linh Khí thất giai ra, hơn nữa còn phải cam tâm tình nguyện bồi thường cho Khương Thành.

"Ta đền thay nàng ấy!"

Trong thiên điện chợt một người xuất hiện ra, chính là Tề Thương.

Không có mồi nhử thì không thể câu được cá.

Hiện tại không đạt được nhẫn trữ vật của Khương Thành, còn không thể trở mặt bỏ đi.

Trò chơi còn phải tiếp diễn.

"Thiếu chủ!"

"Thiếu chủ, dựa vào cái gì……"

Lê Diệp Hồng vẫn không cam tâm, cảm thấy không cần thiết phải thật sự đưa.

Tề Thương cười cười xua tay, trong lòng thì muốn bóp chết nàng.

Mẹ nó, lão tử là kêu ngươi tới phối hợp kế hoạch, không phải kêu ngươi tới phá hư kế hoạch!

Hắn vuốt nhẫn một cái, một luồng thanh quang từ trong nhẫn bắn ra, ánh sáng trong điện đều bởi như vậy mà dao động.

Sau đó nhìn thấy một thanh cổ kiếm dài ba thước điểm ánh sao đang lơ lửng trong không trung, vừa nhìn liền biết là vật phi phàm.

“Kiếm này tên là Lộ Phong, chính là linh kiếm thất giai, Khương chưởng môn vừa ý chứ?”

Lúc nói lời này, trái tim hắn đều rỉ máu.

Thanh kiếm này chính là bội kiếm của hắn, cũng là Điện chủ phụ thân ban cho hắn.

Nhưng mà hắn là người làm đại sự, tác phong cũng lớn, hiểu được cái đạo lý muốn đạt được càng nhiều thì phải đành lòng bỏ tiền vốn ra.

Khương Thành tự nhiên sẽ không khách sáo, không chút do dự, vui vẻ nhận thanh linh kiếm thất giai này.

Hoàn toàn không quan tâm ánh mắt muốn giết người của mọi người xung quanh.

“Tiếp tục tiếp tục, hiện tại có lẽ đến phiên ta đoán chứ nhỉ?”

Sau khi kiếm được lời rồi, hắn rất vui, quay đầu nhìn chằm chằm tên đệ tử ở bên phải mình.

Hứa Hưng liếc mắt nhìn Tề Thương một cái, rồi mới gật đầu.

“Được, Khương chưởng môn, mời!”

Lần này bọn họ ngược lại không lo lắng, dưới tiền đề không quen biết, không hề hiểu rõ, vốn rất khó đoán ra đồ vật trong nhẫn của đối phương.

Khương Thành nếu đoán quá cao, ngược lại sẽ lỗ vốn.

“Khương chưởng môn, trong nhẫn của ta thật là còn có một thanh linh kiếm thất giai, sợ là ngươi đoán không ra thuộc tính.”

Vị đệ tử tinh anh trong môn phái đứng phía sau Khương Thành, Tả Nguyên Khải dương dương tự đắc, thậm chí còn mang theo một tia khiêu khích.

Dựa theo quy tắc, không cần đoán ra đồ vật cụ thể, nhưng bắt buộc phải nói ra được là loại thuộc tính nào.

Hắn một chút cũng không lo Khương Thành có thể đoán trúng, bởi vì hắn cũng không hề có linh kiếm thất giai, những lời này là dùng để đánh lạc hướng.

Không ai có thể không cần linh lực tiếp xúc, liền trực tiếp dùng thần niệm nhìn bên trong nhẫn có cái gì.

Một khi đoán là Linh kiếm thất giai, nhất định sẽ đoán sai, đến lúc đó làm lỗ vốn của hắn một phen.

Lại chơi trò khích tướng, mấy kẻ này có mệt hay không đây?

Thật xem ca đây là đồ ngốc à?

Thành ca thật sự không còn cách nào trực tiếp dùng thần niệm nhìn thấu bên trong nhẫn xem có cái gì, thế nên……

Hắn quả quyết nhấn mở kỹ năng nhìn rõ mọi vật.

Một lần nhìn rõ chỉ cần 10 điểm, hắn lãng phí mở lên.

Thế nên, nhẫn của Tả Nguyên Khải kia ở trong mắt hắn giống như là bị lột sạch 'quần áo' đứng trước mặt hắn vậy.

Nhẫn trữ vật ngũ giai ——100 điểm.

Linh thạch Thượng phẩm 10357 viên ——10357 điểm.

Hư hồn đan Lục phẩm 8 bình —— 800 điểm.

Linh kiếm Lục giai hệ hỏa hai thanh ——2000 điểm.

Kim nham trọng giáp lục giai ——1000 điểm.

Bích tinh ti giáp Thất giai ——10000 điểm.

Còn các thứ thượng vàng hạ cám khác, hệ thống cũng lười chấm điểm.

Phía dưới mỗi loại vật phẩm đều có giới thiệu tỉ mỉ, đừng nói thuộc tính, ngay cả công dụng đặc thù toàn bộ đều được giới thiệu rõ mười mươi.

"Khương chưởng môn, ngươi định đoán thuộc tính của thanh linh kiếm thất giai là gì?"

"Nếu mà sợ thua, có thể đoán linh thạch hạ phẩm, như vậy ngươi thua cũng không nhiều lắm."

Tả Nguyên Khải còn ở bên đó ra sức chèn ép.

Ngươi có linh kiếm thất giai cái bíp ấy, giả vờ giả vịt có mệt hay không hả?

Nhưng mà trong nhẫn của tên gia hỏa này có một bộ linh giáp thất giai, ngược lại cũng coi như có thu hoạch rồi.

Xem phần lợi của điểm này, Thành ca quyết định làm người tốt, thay hắn bảo quản.

“Trong nhẫn của ngươi, có một bộ Bích tinh ti giáp thất giai màu xanh.”

Trong lòng hắn còn rất tiếc nuối, đáng tiếc một lần chỉ có thể đoán một vật phẩm, nếu không hắn sẽ trực tiếp dọn sạch cái nhẫn này.

“Ngươi nói cái gì?”

Tả Nguyên Khải đứng bật dậy, tựa như bị người đối diện đánh một quyền.

Hắn làm sao biết mình có bộ linh giáp này?

Bộ linh giáp thất giai này chính là báu vật của hắn, cũng là phần thưởng của hắn vì năm nay đánh vào được top 30 đệ tử.

Vì để đạt được bộ linh giáp này, hắn vất vả mấy chục năm, nỗ lực đánh đổi sau lưng không ai biết.

Nào có thể cứ tùy tiện thua mất như vậy.

“Ngươi nói bậy, đâu có bích tinh ti giáp gì đó, hơn nữa ngươi căn bản chưa nói thuộc tính gì, không định đoán mò ……”

Thành ca giống như đang xem tên ngốc yếu thế ngoan cố chống cự.

“Thủy mộc song thuộc tính.”

Hắn làm sao có thể đoán chuẩn đến vậy?

Tả Nguyên Khải như bị sét đánh, xém chút điên rồi, nói năng lộn xộn cả lên.

“Không đúng! Ngươi nói sai rồi, ngươi phải đền cho ta một bộ linh giáp thất giai, ha ha ha!”

“Thân giáo còn khắc chữ hồi nguyên trận lục phẩm, viên hồn trận lục phẩm, bích đào ngự linh trận thất phẩm.”

Khương Thành nói ra một cách chi tiết, toàn bộ hiện trường đều kinh ngạc.

Ngay cả Tề Thương cũng cảm thấy cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí âm thầm hoài nghi, chẳng lẽ Khương Thành có nội gián nằm vùng ở Bát Vân điện, dò thám biết được tình báo trước rồi?

Khương Thành không thèm nhìn hắn, mà liếc mắt nhìn Hứa Hưng một cái.

"Nếu hắn đã dị nghị, vậy phiền trọng tài kiểm tra một chút."

Ngươi không phải giành làm trọng tài sao?

Được thôi, hiện tại ta khiến các ngươi người mình phải giúp ta bức ép người mình, sảng khoái không hả?

"Tả sư đệ, lấy ra đi."

Hứa Hưng vẻ mặt đau khổ thở dài, hắn cũng không muốn khiến người của mình mất mát nhiều.

Nhưng vấn đề là trừ phi bọn họ lập tức trở mặt với Khương Thành, còn không thì chỉ có thể tiếp tục.

Bộ linh giáp thất giai kia khi hắn ở môn phái đã thấy qua, Khương Thành nói không sai chút nào, rõ ràng là 'có chuẩn bị mà đến' nha.

Tả Nguyên Khải kia không chịu giao bảo bối của mình ta, nắm lấy nhẫn trữ vật, phi ra khỏi chỗ ngồi lao thẳng ra ngoài điện.

"Ta không đưa! Các ngươi liên thủ lừa ta, đã nói chỉ là chơi trò chơi……"

Bang!

Kiếm quang của Thất Luyện Bàn trong điện nổ toạc.

Trong nháy mắt bóng người rơi xuống, không còn tiếng động nữa.

Tề Thương mặt không biểu cảm thu kiếm, ánh mắt hung ác nham hiểm quét qua trên người những kẻ có mặt ở đây.

"Còn có ai giống như hắn, giết không tha!"

Nếu Tả Nguyên Khải chỉ là đào tẩu thì cũng thôi đi, lúc đào tẩu còn lắm lời, thiếu chút nữa bại lộ kế hoạch.

Đối với Tề Thương, đây là phản bội!

Kẻ phản bội đương nhiên hắn sẽ không giữ lại.

Trong điện, mọi người im bặt như ve sầu mùa đông, không dám phát ra một lời.

Một đệ tử tinh anh trong môn bị giết, chuyện này nói lớn cũng lớn mà nói nhỏ cũng nhỏ.

Tề Thương dù sao cũng là con trai của điện chủ, ngay cả khi thật sự muốn truy cứu xuống, cuối cùng cũng chỉ là trừng phạt nhỏ không đến nơi đến chốn.

Mà nếu bọn họ đã muốn giết, thì thật sự là bị giết.

Với tay tìm kiếm, chiếc nhẫn của Tả Nguyên Khải bay vào lòng bàn tay Tề Thương.

Hào quang ánh lên, một bộ linh giáp ánh xanh biếc rực rỡ trong suốt long lanh hiện lên.

“Khương chưởng môn, Bát Vân điện bọn ta thua rồi.”

“Được! Tề thiếu chủ hào phóng!”

Thành ca giơ ngón tay cái, động tay cho hắn cái like, sau đó cười tủm tỉm mà tiếp nhận bộ linh giáp này.

Lại lời rồi, lần này thật có giá trị!

“Tiếp tục tiếp tục, nhanh bắt đầu vòng tiếp theo nào!”

Hắn hứng thú tăng cao, định là tiếp tục đại sát tứ phương.

Vừa rồi Tả Nguyên Khải bị giết rồi, hiện tại tên đệ tử phía sau hắn đang run bần bật.

Lê Diệp Hồng hiện tại còn thấy buồn bực.

Tề Thương nhìn biểu tình kháng cự của mọi người liền biết, trò chơi này mà chơi tiếp, chỉ sợ sẽ có người ly tâm đối với mình.

Nhẫn của Khương Thành là nhẫn trống không, chơi làm sao đều là thắng không hề thua, cũng không có ý nghĩa gì.

“Khương chưởng môn, nên đi chính điện tham gia điển lễ rồi, trò chơi đoán nhẫn này dừng ở đây, như thế nào?”

“À, được thôi……”

Thành ca mắt nhìn nhẫn của những người khác, thật đúng là chưa đã thèm nha.

Chương 72.

Bịch!

Trong phòng có một người ngã xuống nhẹ nhàng, trước khi chết trong đôi mắt ấy vô hồn, khuôn mặt trắng bệch.

Dưới mệnh lệnh của đại hoàng tử Hạng Bạt một trong những hộ vệ của Thiên Mệnh cảnh thu tay phải lại, ánh mắt lướt qua trùng trùng lớp lớp các cung điện trực tiếp nhìn thẳng đến Thông Minh điện.

Sau khi tiến vào sơn môn, Hạng bạt được tiếp đón rất long trọng.

Hắn ta thực sự là khách quý, bây giờ đang nói chuyện phiếm cùng với chưởng môn Tề Nguyên Sinh và các trưởng lão.

Mà hai hộ vệ Thiên Mệnh bát trọng này là do hắn phái tới.

Mục đích của hắn rất đơn giản đó chính là tìm xem bí mật của Khương Thành là gì?

Bọn họ hành động rất thuận lơi, chẳng mấy chốc đã bắt cóc được hai đệ tử chân truyền.

Một trong số đó là người thân của Lăng Dật.

Sau một hồi sưu hồn thì bí mất của Khương Thành cũng bị bại lộ.

“Linh phù cửu giai! Chí ít nó là Hổ yêu Thiên Mệnh cửu trọng! Cơ duyên trời cho!”

“Báo với điện hạ càng sớm càng tốt”

Hai người bọn họ nhanh chóng xử lí thi thể, vội vàng đến chính điện.

Rất nhanh sau đó, tin tức của hai người bọn họ cùng truyền tới tai đại hoàng tử.

Mà lúc này, Khương Thành đang được thiếu chủ Tề Thương đích thân hộ tống, đi tới quảng trường trước cửa điện.

Mặc dù ở trong và ngoài điện toàn người là người.

Nhưng vào lúc này, không biết có bao nhiêu người chú ý đến hắn.

Người không biết chuyện thì còn đang mải bàn tán về 'chiến công' của hắn, về việc khiến đại hoàng tử phải nhường đường cho hắn lúc bước vào sơn môn.

Còn những người đã biết chuyện thì coi hắn như là một kho báu biết di chuyển.

"Hắn đến rồi kìa."

"Hắn ta là Khương Thành đúng không?"

"Phải thừa nhận rằng hắn ta rất đẹp trai."

"Giới tu luyện chỉ nhìn vào thực lực."

"Có thể khiến thiếu chủ Tề Thương đích thân tháp tùng, ngươi nghĩ xem thực lực có thể thấp à?"

Cảm nhận được sự chú ý, Khương Thành mỉm cười, gật đầu chào mọi người.

Thần thái đó như thể hắn là chủ nhân của Bát Vân điện vậy.

Tề Thương bên cạnh thầm oán trách, thằng nhãi này đúng là biết hưởng thụ, định biến đại điện thành buổi ra mắt của hắn luôn sao?

Qua một lúc, thời gian cũng đến, buổi lễ chính thức bắt đầu.

Quảng trường của Bát Vân điện thực sự rất lớn, hàng vạn người tụ tập lại cũng không cảm thấy đông đúc.

Dưới các trưởng lão đứng đầu Bát Vân điện là Trưởng lão nghị sự, trưởng lão Nội môn và trưởng lão Ngoại môn phân bố hai bên.

Đệ tự chân truyền đứng hàng đầu, để tự nội môn thì ở trung tâm quảng trường, còn đệ tử ngoại môn thì phân tán xung quanh.

Trùng trùng điệp điệp, thật sự rất mãn nhãn.

Những vị khách khác đang ngồi trong khu vực dự lễ, đứng đầu là đại hoàng tử.

Thành ca thì lười đến nổi chẳng thèm gây chuyện, hắn đang nghĩ xem mình sẽ chết như thế nào?

Bây giờ tất cả mọi người trong Bát Vân điện đều tập trung tại đây, chỉ cần bản thân bị giết một lần, phương án hồi sinh mà hệ thống đưa ra đó chính là giết hết toàn bộ hội trường này.

Có thể một lần hốt trọn mẻ cá.

Lúc này điện chủ Tề Nguyên Sinh cũng đã lên cao đài dưới sự chú ý của mọi người

"Bốn vạn ba ngàn năm trăm năm trước, ở tại nơi đây tổ tiên Tôn giả đã lập nên cơ nghiệp……"

Bài diễn văn dài lê thê khiến Thanh ca chỉ thấy thêm buồn ngủ, chỉ có thể tìm ra vấn đề cần suy nghĩ sâu sắc một chút.

Ví dụ như cuối cùng thì ai sẽ giết mình?

Liếc nhìn Tề Thương đứng bên cạnh làm đệ tử chân truyền thứ ba của hắn mà âm thầm lắc đầu.

Đã gặp tên này ba lần rồi, còn là Linh Đài bát trọng, chút sức lực này không thể giết hắn.

Thật sự rất rất không đạt yêu cầu.

Lỗ Trọng?

Lỗ Trọng và mình cùng cấp, nhưng thần phủ không so được với thần phủ của mình, chống chọi không nổi.

Dường như hắn chỉ có thể dựa vào những người khác.

Vị đại hoàng tử đó, có vẻ rất lợi hại, không cần nhìn cũng biết là không nhìn thấu được cảnh giới của hắn.

Lúc trước ở sơn môn, hắn có lẽ rất ghét mình, bây giờ chắc chắn hắn không kìm được lòng muốn giết mình.

Thành ca tự cảm thấy hâm mộ bản thân vì những tính toán vi diệu của hắn, mặc dù lúc đó hắn chỉ cố gắng thể hiện chứ hoàn toàn không tính xa như vậy.

Sau hai giờ đồng hồ, buổi lễ dài dòng này cũng kết thúc.

Bước cuối cùng chính là khách mời của đại lễ

Trên mấy chục vạn chỗ ngồi toàn bộ đều là linh quả linh thú sơn hào hải vị có thể nâng cao tu vi, mặc dù tăng lên cũng có giới hạn nhưng cũng để chứng minh sự dồi dào giàu có của Bát Vân điện.

Nếu để một người là Tôi Thể cảnh được ăn những thứ này, thì ngay sau bữa ăn này sẽ lập tức tăng lên Ngưng Mạch cảnh.

Tề Nguyên Sinh đích thân bay qua mời đại hoàng tử vào trong điện dự tiệc.

Trong điện có tám chỗ ngồi, tất nhiên là chỉ có những người có địa vị cao nhất mới đủ tư cách ngồi đó.

Đại hoàng tử vui vẻ đồng ý, Tề Thương cũng bay tới, đưa tay ra với Khương Thành.

“Khương chưởng môn, ngươi là khách quý của chúng ta, mau mau đi vào trong điện thôi.”

Thấy hắn tỏ vẻ rất kiên trì, nên tất nhiên Khương Thành sẽ không từ chối

Chỉ nghĩ là anh giai này thật sự vất vả rồi, còn muốn nắm tay hắn bước vào, anh à như thế không có đàn ông cho lắm đâu nha!

Có khi nào sợ mình bỏ chạy không nhỉ?

Khoảnh khắc tay phải của Khương Thành chạm vào tay trái của Tề Thương, thời gian như ngừng trôi.

Lỗ Trọng vẫn luôn bí mật quan sát động tĩnh bên này đột nhiên mắt sáng lên.

Đây chính là bước thứ 3 trong kế hoạch của bọn họ.

Sau khi tắm rửa thay quần áo thơm tho sạch sẽ và chơi trò chơi thất bại, Tề Thương đích thân ra tay.

Muốn có được chiếc nhẫn đó, cách dễ nhất là gì?

Chính là trực tiếp chạm vào tay của đối phương

Người trong giới tu luyện không có thói quen bắt tay, thường xuyên giữ khoảng cách, cho nên trước đây cũng không có cơ hội.

Còn bây giờ, nhân lúc buổi lễ vừa kết thúc, đang trong khoảnh khắc ấm áp nhất.

Lấy cái cớ mời vào trong, Tề Thương thuận tay lắm lấy tay Khương Thành

Cách đó không xa, Lăng Dật cùng một vị đại sư luyện đan đang nói chuyện vui vẻ với nụ cười trên môi cũng khẽ ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn thẳng vào tay hai người họ.

Đại trưởng lão Từ Nguyên Xán vận động linh lực của mình, chỉ cần một chạm Thần Phủ tức khắc sẽ nổ ngay.

Vị đại hoàng tử được mời cũng dừng bước.

Mấy đệ tử chân truyền bên đó cũng đồng loạt nhìn sang.

Khương Thành dù sao cũng là Thiên Mệnh nhất trọng, những thay đổi đột ngột trong ánh mắt và bầu không khí này, hắn có thể cảm nhận được.

Những cuối cùng hắn vẫn không ngờ được mục tiêu của đối phương lại là chiếc nhẫn, thật đúng không so bì được với mưu đồ đã định từ lâu của Tề Thương.

Chiếc nhẫn lưu trữ ở ngón giữa bên tay trái đột nhiên trượt ra rơi vào tay Tề Thương.

Ngay sau đó Tề Thương lấy đà, dùng sức bay ngược lại, kéo chiếc nhẫn ra khỏi người hắn.

Thành ca ngớ người.

Đại ca, ngươi đang làm gì vậy?

Đại ca vồ lấy cái nhẫn của em chi vậy?

Mặc dù trong chiếc nhẫn có hơn 100 nghìn viên linh thạch thượng phẩm, còn có 50 bình đan dược ngũ phẩm.

À, còn có mấy bộ quần áo để thay nữa

Thành ca đang tham gia vào “ngành nghề rủi ro cao” và cái chết là chuyện thường ngày, nên chuẩn bị mấy bộ quần áo để thay thì cũng hợp lí.

Những Tề Thương dù gì cũng là thiếu chủ của Bát Vân điện, mấy thứ này chẳng là gì so với hắn ta, đúng chứ?

Lên kế hoạch lâu như thế chỉ vì một chút đồ cỏn con này sao?

Kể cả ngươi có để ý nó đi chăng nữa, tội gì phải cướp trước mặt nhiều người như thế, có thấy mất liêm sỉ không?

Hắn không thể hiểu nổi.

Hành động đột ngột của Tế Thương khiến tất cả quan khách đều sửng sốt.

Ngay cả nhiều đệ tử không biết chuyện cũng hơi hoang mang.

Trên đại lễ, dưới bao con mắt mà lại đi túm lấy đồ của khách mời thì cũng …

Bát Vân điện cũng mất mặt quá đi thôi!

Nếu mà đồn ra ngoài, e rằng trăm năm sau cũng sẽ bị người đời chê cười.

Nhưng Tề Thương không quan tâm nhiều đến thế, khi cướp được chiếc nhẫn, cơ duyên chắc chắn sẽ đến tay!

Nghĩ rằng trong chiếc nhẫn sẽ có rất nhiều linh phù cửu giai, lại còn nhiều bảo vật khác nữa, lòng không kìm được vui sướng, hận không thể cười thật lớn

Đoạt được những bảo vật này rồi, vương triều Càn Tinh cũng cũng không giữ hắn nữa, còn quan tâm đến cách nhìn làm gì?

Khương Thành thật sự đã đến Thiên Mệnh nhất trọng, để tránh bị đuổi giết, việc đầu tiên Tê Thương làm đó chính là tẩu thoát.

“Bắt lấy hắn!”

Thời gian cấp bách, hắn không có thời gian xem bên trong có gì.

Ngay sau đó phía đối diện có một đạo lực lượng đánh úp lại.

Chương 73.

Chỉ thấy thần phủ trên không màu xanh lam kia giống như một lâu đài trên không, tinh xảo lung linh, tỏa sáng rực rỡ.

Linh lực dao động giống như sóng thần ép về phía hắn!

Người còn chưa đến thì đường đi đến đã bị phá hỏng.

Đại trưởng lão Từ Nguyên Xán ra tay!

Chiếc nhẫn không gian này tuyệt đối không thể để Tề Thương thuận lợi có được, nếu không đại đệ tử chân truyền sẽ không còn đủ tư cách để chiến đấu.

“Từ Nguyên Xán!”

Tề Thương nổi giận hét lớn.

“Lão cẩu tặc ngươi dám!”

Hắn vốn nghĩ rằng kế hoạch đã sắp thành công, nhưng không ngờ tới hóa ra vẫn còn hai đối thủ cạnh tranh.

Từ Nguyên Xán là Thiên Mệnh tứ trọng, hắn căn bản đánh không lại.

Chỉ có thể nhanh chóng rút lui, nhưng lúc này bên cạnh và phía sau còn có Thiên Mệnh trưởng lão của phe phái và mấy tên đại đệ tử chân truyền giết tới.

Dưới tình thế cấp bách, Tề Thương phải đi ra ngoài bằng mọi giá.

Đây là do các ngươi ép ta!

Hắn hành động dứt khoát, không quản bên trong nhẫn không gian có cái gì, trực tiếp lấy ra một vật có hình thể ném ra ngoài.

“Đều đi chết đi!”

“Ha ha ha ha….”

Nhìn thấy một “bảo vật” to bằng quả trứng bị ném ra ngoài, Từ Nguyên Xán và những trưởng lão khác đều sợ tới mức hồn vía lên mây.

Bọn họ đều biết rằng trong nhẫn của Khương Thành có linh phù cửu giai.

Ném thứ này ra ngoài tương đương với một lần Đạo Cung cảnh dùng toàn lực ra tay.

Tuy là Thiên Mệnh cảnh nhưng cũng sẽ ngăn không nổi.

Cho dù có thể may mắn sống sót thì chắc chắn cũng sẽ bị trọng thương.

“Tề Thương, ngươi thật độc ác!”

Tề Nguyên Xán làm sao dám tiếp tục vây giết nữa, chỉ có thể điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài.

Thần phủ và linh giáp liều mạng thúc dục, hình thành một vòng phòng ngự mạnh mẽ.

Hắn không ngờ Tề Thương vậy mà lại quyết tuyệt như vậy!

Vậy mà lại ở khu vực trung tâm của Bát Vân điện sử dung loại đại sát khí không thể khống chế này.

Có thể tưởng tượng một kích này tung ra cũng phải có ít nhất hàng chục nghìn người sẽ bị chôn vùi cùng với nó.

Giờ khắc này, tất cả ghế ngồi trong quảng trường đều bị nhấc lên, rau quả rơi vãi đầy trời.

Khắp nơi đều là tiếng hô hoán, hiện trường trở nên hoàn toàn hỗn loạn.

Nhanh như chớp….

“Bảo bối to bằng quả trứng cuối cùng cũng rơi xuống đất, lăn nhiều vòng trên mặt đất, lại nảy lên hai vòng rồi ngừng lại.

Tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, nhưng cũng không có nhìn thấy vụ nổ mạnh như trong tưởng tượng.

Tập trung nhìn kĩ, hóa ra đó chính là một viên linh thạch thượng phẩm.

Cái này……

Từ Nguyên Xán và những người khác chạy trốn hơn mười mấy chục mét trên không.

Quay đầu nhìn lại, kinh ngạc không thôi.

Bọn họ lại bị một viên linh thạch dọa cho thành chim sợ cành cong.

Ha ha!

Thành ca bật cười ra tiếng.

Nhóm người này đang làm gì vậy?

Đang diễn một bộ hài kịch quy mô lớn sao?

Tiết mục văn nghệ góp vui? Đây cũng là một phần của buổi đại điển sao?

Vậy thì tốt xấu gì cũng hãy sử dụng một cái đạo cụ đàng hoàng một chút, một quả linh thạch thượng phẩm quá không thuyết phục rồi đúng không?

Tề Thương cảm thấy ngỡ ngàng vô cùng, bắt đầu hoài nghi cuộc sống.

Đây cũng không phải là hình ảnh mà hắn muốn thấy, chẳng lẽ là do bản thân hắn dưới tình huống cấp bách đã móc ra sai đồ vật rồi sao?

Đúng, nhất định là như vậy!

Hắn vội vàng thăm dò vào thần niệm, định tìm một lá linh phù cửu giai đem ra phản công.

Nhưng mà hắn đã không còn cơ hội rồi.

Một khoảng thời gian ngây người như vậy, cánh tay phải đang cầm nhẫn không gian của hắn đã bị một đạo kiếm quang chặt đứt.

Cánh tay bị chặt đứt cũng dần nới lỏng ra, chiếc nhẫn theo đó bay ra ngoài.

Một chiếc áo bào màu xám từ bên cạnh xẹt qua cầm lấy chiếc nhẫn rồi hướng lên bầu trời.

“Lỗ Trọng….”

“Ngươi dám!”

Tề Thương bị mất đi cánh tay phải máu chảy nhuốm cả một vùng, tức giận đến phát điên, cực kỳ phẫn nộ!

Vào thời khắc mấu chốt kẻ đâm hắn và cướp đi chiếc nhẫn không gian lại là Lỗ Trọng mà hắn tin tưởng nhất.

Chỉ là, Lỗ Trọng cũng sẽ không quan tâm đến lửa giận của hắn.

Hắn quả thật là người ủng hộ Tề Thương, nhưng đó là trước đây.

Khi đó hắn chỉ là một kẻ không có tài cán gì, trong mười mấy người trưởng lão nghị sự là Thiên Mệnh nhất trọng, cả đời này

có lẽ cũng cứ như vậy.

Hỗ trợ Tề Thương, nếu tương lai kẻ này có thể lên làm điện chủ vậy thì địa vị của hắn cũng sẽ được nâng cao lên.

Đó xem như là một vụ đánh cược lớn trong đời hắn.

Mà hiện tại, hắn đã bắt đầu vụ đánh cược thứ hai.

Chiếc nhẫn không gian này…. Dựa vào cái gì nhất định phải để cho Tề Thương.

Bản thân hắn không thể lấy sao?

Nắm bắt được cơ duyên lần này đủ để nghịch thiên sửa mệnh, tương lai hắn có thể thăng tiến lên Đạo Cung cảnh cũng không biết chừng, vậy tại sao còn phải tiếp tục may áo cưới cho người khác?

Còn cần phải khuất phục trước người khác sao?

Hắn căn bản không định ở lại, lợi dụng khoảng cách mà đám người đại trưởng lão vừa bị dọa sợ lùi lại, vòng vây cũng xuất hiện lỗ hổng.

Biến thành một đạo cầu vồng hướng thẳng phía sơn môn mà đi.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều không kịp đuổi theo.

Ầm vang!

Chỉ thấy phía xa xa trên trời có một đám lửa đột nhiên nổ tung.

Một thần phủ hùng vĩ có bốn màu tím, xám, lam và lục cuồn cuộn từ trên mây lao xuống bắn rơi Lỗ Trọng đang bay trên không.

Ở phía trên trời cao đó, đại đệ tử chân truyền mặc một bộ quần áo trắng đang giơ cao chiếc nhẫn không gian lên, tao nhã giống như tiên nhân giáng thế.

Hắn cuối cùng cũng ra tay.

Vừa ra tay chính là thời khắc mấu chốt nhất.

“Đại đệ tử chân truyền….”

Vẻ mặt bị một chiêu đánh rơi của Lỗ Trọng hiện lên sự chua sót, hắn biết rằng chiếc nhẫn không gian đó sẽ không bao giờ thuộc về mình nữa.

Sớm biết rằng đại đệ tử chân truyền cũng để ý đến cơ duyên lần này thì hắn căn bản sẽ không lội vào vũng nước đục này.

Tề Thương bị chặt mất một cánh tay lại càng giống như dã thú phát điên tru lên trời cao.

Hắn không thể chấp nhận kết cục này.

Vì có được cơ duyên của Khương Thành hắn đã nổ lực bao nhiêu lần?

Cuối cùng lại bị người khác chen vào?

Hắn chỉ vừa mới định bay lên, lại một lần nữa bị đám người Từ Nguyên Xán ngăn cản phải bay trở về, ngay cả góc áo của đại đệ tử chân truyền cũng không thể sờ tới.

"Tề Thương, đa tạ cơ duyên mà ngươi đã đưa tới!"

Có được chiếc nhẫn không gian, đại đệ tử chân truyền vô cùng đắc ý, giờ khắc này đến ngay cả điện chủ cũng giống như bị hắn ta dẫm dưới chân.

Có được đại cơ duyên này cộng thêm thiên phú của hắn, hắn cảm thấy bản thân đã không cần phải che giấu bất cứ điều gì.

Tài năng đã có thể bộc lộ hoàn toàn!

Thẳng đến ngay sau đó, vẻ mặt tươi cười của hắn bỗng nhiên đông cứng lại.

Oanh!

Một cột sáng khổng lồ dày hàng nghìn mét từ mặt đất trồi lên, vụt tới nhanh như tia chớp.

Đại đệ tử chân truyền căn bản không kịp né tránh đã bị đánh thẳng từ dưới lên, cả người đều bị cột sáng kia nuốt chửng.

Hộ tông đại trận của Bát Vân điện –- Mở rồi!

Trong tình huống bình thường, cho dù hộ tông đại trận mở ra cũng sẽ không công kích môn nhân của bản tông.

Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ.

Ví dụ như đầu mối trung tâm của đại trận bị người khác điều khiển.

Có thể làm được chuyện này trong Bát Vân điện chỉ có một người – điện chủ Tề Nguyên Sinh.

Hộ tông đại trận quan trọng như thế nào, chỉ có chưởng môn mới có quyền hạn trực tiếp điều khiển được.

Một loạt biến cố này xảy ra quá nhanh khiến nhiều người còn chưa kịp hình dung ra đã xảy ra chuyện gì, thì đại đệ tử chân truyền cũng đã rơi xuống dưới.

Một thân áo bào trắng của hắn ta đã biến mất, bị công kích của đại trận thoải mái phá hủy.

Hộ tông đại trận của Bát Vân điện, cho dù là cao thủ Đạo Cung cảnh đến cũng đều có thể ngăn cản một lát.

Dùng để công kích một Thiên Mệnh nhất trọng, không cần nghĩ cũng biết sẽ có hậu quả gì.

Ngay cả khi đại đệ tử chân truyền là thiên tài hàng đầu, sức chiến đấu thậm chí có thể vượt cấp đánh bại Thiên Mệnh tam trọng, cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Nếu không phải hắn mặc linh giáp bát phẩm đồng thời bản thân đã đạt tới Thiên Mệnh nhất trọng, thể chất cũng khác hẳn với người bình thường thì sợ là dưới một kích trực tiếp này cũng đã hồn phi phách tán rồi.

Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng đã rơi vào tình trạng bị trọng thương.

Lớp da trần ở bên ngoài linh giáp đã không còn một chổ nào nguyên vẹn.

Toàn thân máu chảy đầm đìa, trông cực kỳ khủng bố, nhìn không ra một chút phong thái của lúc trước.

Tề Nguyên Sinh cũng không ở cùng một chỗ mà là đứng phía trên đống đổ nát kia, nhẫn không gian cũng rơi xuống vào tay hắn.

Ở dưới chân hắn, đại để tử chân truyền đang hấp hối vặn vẹo thân thể, hai tay run rẩy lấy ra một viên đan dược nhét vào

miệng, nhưng không ngăn được máu từ trong yết hầu không ngừng chảy ra.

Cả đời này hắn cũng chưa từng thê thảm chật vật như vậy.

Việc đánh rơi Lỗ Trọng vừa rồi chính là thời khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời của hắn.

Nhưng nào biết được nhân sinh lại thay đổi nhanh chóng đến đột ngột như vậy.

Ở thời khắc hắn được bay cao nhất đó thì biến cố ập đến đánh hắn vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tề Nguyên Sinh cầm nhẫn không gian trong tay đến liếc cũng không hề liếc hắn một cái.

Như thể người này không phải là môn nhân của mình.

“Các ngươi, có phải đã quên Bát Vân điện còn có điện chủ hay không?”

Chương 74.

Ánh mắt của hắn lần lượt lướt qua tất cả trưởng lão nghị sự và các đệ tử chân truyền, sau đó rơi vào trên người con trai Tề Thương của hắn.

Nhưng mà chỉ dừng lại có một giây đồng hồ.

Sắc mặt của đám người Từ Nguyên Xán và Lỗ Trọng vô cùng chua sót và ảm đạm.

Một câu đơn giản này của Tề Nguyên Sinh đã khiến bọn họ hiểu được hết thảy.

Đúng vậy, bọn họ đã quên điện chủ của Bát Vân điện cũng không phải vật biểu tượng.

Tề Thương có phe phái, đại đệ tử chân truyền có vây cánh, đám người đại trưởng lão và Lỗ Trọng đều có môn nhân đệ tử cành lá đan xen.

Nhưng mà ở trong Bát Vân điện này lại có ai có thế lực có thể lớn hơn điện chủ?

Bất kể là ở ngoài sáng hay là trong bóng tối đều không có.

Những hành động nhỏ nhặt mờ ám của Tề Thương ở Thanh Lan phủ vốn không có khả năng giấu được hắn.

Từ lúc đánh Phi Tiên môn chỉ sợ cũng là vì nhằm vào vị trí điện chủ này rồi.

Đại đệ tử chân truyền muốn vào lúc Tề Thương sắp thành công thì đoạt lấy cũng không thể gạt được hắn.

Người thợ săn giấu mình sâu nhất, vẫn luôn im lặng, chỉ lặng lẽ nhìn hai làn sóng người mưu đồ.

Trong mắt hắn, âm mưu quỷ kế của Tề Thương và đại đệ tử chân truyền này chỉ là một trò xiếc nhỏ của bọn tiểu bối mà thôi.

Mà hiện tại, chiếc nhẫn không gian cuối cùng cũng rơi vào tay hắn.

Thành ca đứng tại chổ, nhất thời trợn mắt há hốc miệng, lại cảm thấy vô cùng quái lạ.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Không phải đã nói ta chính là nhân vật chính sao?

Tại sao lại không có ai đến giết ta?

Tại sao nội bộ các ngươi lại đánh nhau?

Chỉ bởi vì chiếc nhẫn không gian đó?

Chiếc nhẫn với vài đan dược, linh thạch và quần áo?

Bát Vân điện nghèo như vậy sao?

Vì để có được một chiếc nhẫn trữ vật bình thường như vậy mà nội chiến không ngừng, ngay cả hộ tông đại trận cũng đều xuất động, não cũng thiếu chút nữa đánh ra đây?

Tông môn này có thể tồn tại hơn bốn vạn năm thật sự là kỳ tích!

Bây giờ bản thân không có việc gì làm đứng đơ như thế này, ngay cả diễn viên phụ cũng đều không phải, chỉ có thể xem như làm nền, cũng không hề có người đến quản hắn một chút như thế này làm hắn có chút khó xử.

Ba ba ba ba!

Trong một mảng yên tĩnh tiếng vỗ tay của đại hoàng tử Hạng Bạt vang lên nghe có vẻ cực kỳ chói tai.

“Đại hoàng tử, đây là chuyện nội bộ của Bát Vân điện ta, vẫn mong điện hạ không cần nhúng tay vào!”

Tề Nguyên Sinh mặt không biến sắc, chuyện này không có khả năng không kinh động đến đại hoàng tử.

Chuyện này vốn nằm trong dự liệu của hắn.

“Chuyện nội bộ?”

Hạng Bạt bay tới trước mặt hắn, nhưng ánh sáng trong khóe mắt lại rơi về phía Khương Thành.

“Sao ta lại nhớ rõ ngay từ đầu chiếc nhẫn không gian trên tay của ngươi là của vị Khương chưởng môn kia nhỉ?”

“Ngươi có ý gì?”

Tới bước này, Tề Nguyên Sinh cũng biết không thể tiếp tục bảo trì mối quan hệ ngoài mặt là tôn trọng với đại hoàng tử, giọng điệu tự nhiên cũng lạnh xuống.

Bảo vật trước mặt, mọi thứ đều là mây trôi.

“Ý của ta?”

Hạng Bạt giơ tay chỉ vào Khương Thành, giọng điệu cũng trở nên đầy phẫn nộ.

“Ta chỉ là không quen nhìn các ngươi đường đường là đại phái lại cướp đoạt và bắt nạt một tiểu chưởng môn.”

Bị hắn chỉ tay như vậy, Thành ca có chút nâng cao được tinh thần.

Rốt cuộc cũng đến phiên ca lộ mặt sao?

Nhưng mà người anh em, ngươi nói ta thành một cái tiểu chưởng môn có phải quá hạ thấp ta rồi không?

“Loại chuyện này ta không thấy thì thôi, đã nhìn thấy thì không thể xem như chưa có gì phát sinh được!”

Lời hắn nói tuyên truyền giác ngộ, chính khí hào hùng.

Nếu là người lần đầu nhìn thấy chỉ sợ thật sự nghĩ hắn là đến chủ trì công đạo.

Nhưng mà những người ở đây đều không phải những tân đệ tử đặt chân vào giới tu luyện, sao có thể bị vài câu nói hoa mỹ của hắn lừa chứ.

Tề Nguyên Sinh lại cười chế giễu.

“Hừ, Hạng Bạt, ngươi cũng muốn cướp nhẫn không gian thì nói rõ ra, cần gì phải dùng đến loại lí do đường hoàng chính đáng này?

Xem hắn là trẻ con lên ba sao?

Muốn cướp còn muốn tìm một lí do cao thượng, làm kỹ nữ còn muốn được lập đền thờ.

“Xem ra ngươi là không muốn giao ra?”

Hạng Bạt nói xong câu này, bốn hộ vệ dưới trướng của hắn là Thiên Mệnh cảnh cũng đã chia làm tứ phía, phong tỏa đường lui của Tề Nguyên Sinh.

Mà bên phía Bát Vân điện, các đại trưởng lão vẫn đang do dự.

Không phải bọn họ không muốn hỗ trợ Tề Nguyên Sinh mà là do thực lực của kẻ địch quá mạnh.

Trong số bốn gã hộ vệ dưới trướng của đại hoảng tử, kẻ yếu nhất là Thiên Mệnh cửu trọng cũng đã mạnh hơn bất kỳ người nào ở đây.

Nếu thật sự xé rách mặt mà đánh nhau, hậu quả thật không dám tưởng tượng đến.

“Ngươi dường như đã quên, nơi này là Bát Vân điện.”

Tề Nguyên Sinh cúi đầu cười, trên lòng bàn tay hắn nổi lên một khối tinh thể trong suốt đang chậm rãi xoay tròn, chính là trung tâm khống chế của hộ tông đại trận.

Chỉ cần hắn phát động hộ tông đại trận, vậy thì….

Đám người đại hoàng tử vẫn đúng là lành ít dữ nhiều, dù sao bọn họ có mạnh cỡ nào thì cũng chỉ là Thiên Mệnh cảnh.

“Tề Nguyên Sinh, ngươi dám phát động thử xem!”

Giọng điệu của Hạng Bạt đột nhiên chuyển đổi, đây thật ra chính là nguyên nhân hắn không có hạ lệnh cho bốn gã hộ vệ kia động thủ ngay lập tức.

Nơi này là Bát Vân điện, lợi thế sân nhà của Tề Nguyên Sinh là quá lớn.

Nếu như biết tin tức của chiếc nhẫn không gian sớm một chút để hắn có nhiều thời gian chuẩn bị hơn thì vẫn còn cơ hội.

Nhưng lúc hắn nhận được tin tức thì đã quá muộn, hiện tại chỉ có thể lấy thế bức người.

"Tề Nguyên Sinh, ngươi nên biết hoàng triều Càn Tinh của ta có Đạo Cung tôn giả tọa trấn!"

"Trừ khi trong nhẫn không gian kia có tuyệt thế bảo vật vượt qua linh khí cửu giai, nếu không giao nó ra đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất."

Linh phù cửu giai tương đương với một kích dùng toàn lực của Đạo Cung cảnh, nhưng chung quy vẫn là kém hơn so với cao thủ Đạo Cung cảnh thật sự.

"Hạng Bạt, ngươi thật sự cho rằng ta không dám?"

Trước mặt Tề Nguyên Sinh chỉ có hai sự lựa chọn.

Giao ra nhẫn không gian.

Hoặc là sử dụng đại trận giết sạch toàn bộ đám người đại hoàng tử.

Đương nhiên, hắn không muốn giao ra nhẫn không gian.

Nhưng phương án thứ hai có một lỗ hổng lớn là có quá nhiều người ở đây.

Trừ khi hắn diệt khẩu toàn bộ người ở đây, nếu không tin tức này sớm hay muộn đều sẽ bị truyền đến hoàng triều Càn Tinh, đến lúc đó Đạo Cung cảnh ra tay….

Nếu như trong nhẫn không gian có bảo vật linh khí siêu việt, vậy thì hắn có thể không từ bất cứ giá nào để giữ lại nó!

Ngay cả từ bỏ cơ nghiệp Bát Vân điện này cũng không có gì để hối tiếc!

Trong lúc giằng co, hắn tràn đầy chờ mong vội vàng dùng linh lực giải trừ cấm chế của nhẫn không gian, kiểm tra bảo vật ở trong nhẫn.

Và ngay sau đó, vẻ mặt của hắn trở nên cực kỳ đặc sắc.

Có kinh ngạc, có không tin, có mờ mịt, có si ngốc,….

Nhân sinh thay đổi quá nhanh quả thật rất kích thích, hắn cảm thấy cả đời cũng chưa bao giờ trải qua những thay đổi cảm xúc mãnh liệt như vậy.

Trong nhẫn không gian có một trăm ngàn linh thạch thượng phẩm cộng thêm năm mươi lọ đan dược ngũ phẩm, còn có mấy bộ quần áo.

Không có linh phù cửu giai, cũng không có linh khí cửu giai, càng không có trân bảo quý hiếm chói lọi nào khác.

Mấy thứ đồ nhỏ nhoi này còn chưa đến một phần trăm hắn cất giữ.

Hắn vừa rồi vì mấy thứ đồ nhỏ nhoi này mà vận dụng đại trận, ngồi nhìn con trai bị chặt đứt cánh tay, phát động đại trận thủ tiêu đệ tử chân truyền đứng đầu bản môn, còn trở mặt với đại hoàng tử?

Hắn đột nhiên nhìn về Khương Thành ở phía xa, ánh mắt như lửa địa ngục mang theo sự nổi điên không thể ức chế được!

Trúng kế rồi!

Tiểu tử "âm hiểm xảo trá" này dùng một cái nhẫn không gian giả dụ hắn mắc câu, đùa giỡn tất cả mọi người đến mức xoay vòng vòng.

Một cái nhẫn không gian giả đã làm hại nội bộ Bát Vân điện tự chém giết lẫn nhau, thật sự là rất ác độc!

"Tiểu tặc đáng chém ngàn đao!"

Thành ca cảm nhận được lửa giận trong ánh mắt kia có thể hòa tan được cả nham thạch, hắn cảm thấy mình thật vô tội.

Có lầm hay không đại lão? Ngươi cướp nhẫn không gian của ta, còn nhìn ta giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha?

Quá không nói lí lẽ rồi?

Bản thân ta còn chưa có làm gì đâu.

"Tề Nguyên Sinh, ta khuyên ngươi cân nhắc kĩ càng…."

Hạng Bạt vẫn chưa biết trong nhẫn không có bảo vật đâu, hắn còn đang suy nghĩ lấy thế bức người.

Bởi vì không chắc liệu Tề Nguyên Sinh có mở ra đại trận giết sạch toàn bộ người ở đây hay không, cho nên chỉ có thể lấy uy danh Đạo Cung cảnh đến áp chế.

"Ha…."

Tề Nguyên Sinh bỗng nhiên giống như già đi mấy trăm tuổi.

"Nếu ngươi đã muốn có, vậy thì cầm lấy đi."

Dưới ánh nhìn hoặc là kinh ngạc hoặc là ghen tị hoặc là háo hức của tất cả mọi người ở đây, hắn ném chiếc nhẫn không gian qua.

Chương 75.

Đại hoàng tử không ngờ tới hắn lại dễ dàng "khuất phục" như vậy.

Vốn dĩ nghĩ rằng cần phải sử dụng nhiều thủ đoạn hơn.

Thế cho nên khi có được chiếc nhẫn không gian kia trong tay đều có cảm giác không quá chân thật.

"Rất tốt, Tề Nguyên Sinh ngươi làm ra đúng là lựa chọn chính xác nhất."

Chiếm được tiện nghi, hắn còn muốn bán chữ ngoan.

"Ha ha ha ha…."

Tề Nguyên Sinh đột nhiên ngửa mặt cười to, cười đến cực kỳ trào phúng.

"Lựa chọn chính xác?"

"Tự ngươi xem đi."

Hắn đột nhiên cảm thấy không còn khó chịu như vậy nữa.

Dù sao cũng không phải một mình hắn bị trúng kế, đến ngay cả đại hoàng tử cũng bị tiểu tử kia đùa giỡn xoay vòng vòng.

"Hửm?"

Lông mày của Hạng Bạt cau lại, thần niệm thâm nhập vào trong nhẫn không gian.

Ngay sau đó, vẻ mặt của hắn cũng trở nên có chút dại ra.

Linh phù cửu giai đã nói đâu?

Thiên đại cơ duyên, trân bảo hiếm thấy đã nói đâu?

Chỉ có nhiêu đây?

Cả quá trình giành giật của đám người Tề Thương, Lỗ Trọng, đại đệ tử chân truyền, Tề Nguyên Sinh và những người khác đều diễn ra trước mắt hắn, cho nên nhẫn không gian căn bản không thể bị đánh tráo.

Hắn đột nhiên xoay người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào người Khương Thành.

“Giao chiếc nhẫn đó ra.”

Rõ ràng không sử dụng thần phủ để uy áp, nhưng những lời này lại mang theo lực áp bức nặng nề, kẻ khác không dám làm trái.

Chỉ tiếc, không bao gồm Thành ca trong đó.

Trên đời này không có kẻ nào có thể đe dọa được hắn, Hạng Bạt lại tính là cọng hẹ.

Hắn chỉ là cảm thấy rất buồn cười.

Đặc biệt là các ngươi đã cướp nhẫn không gian của ta, cuối cùng còn muốn đòi nợ ta?

Các ngươi có vẻ rất là lành nghề với mấy trò vừa ăn cướp vừa la làng này nhỉ?

“Nhẫn không gian gì?”

Nói thật lòng, đến giờ hắn vẫn không biết đám người này đến tột cùng là muốn cướp thứ gì?

“Ngươi ra vẻ kéo dài thời gian thật sự rất ngu ngốc.”

“Giao ra linh phù cửu giai ra, giao ra tất cả cơ duyên mà ngươi có ra.”

Hạng Bạt bước đi trên không, sắc mặt âm trầm, từng bước từng bước ép sát.

“Linh phù cửu giai?”

Thành ca rốt cuộc cũng hiểu rồi.

Đây thật sự không phải do hắn phản ứng chậm chạp mà là lúc trước hệ thống có đưa cho hắn một tấm linh phù cửu giai, nhưng mà sau khi sử dụng thì hết mất rồi.

Bản thân hắn hoàn toàn hiểu rõ.

Tự nhiên sẽ không ảo tưởng còn có thể có thêm nhiều linh phù cửu giai và có thêm nhiều cơ duyên hơn nữa.

Nhưng mà hắn không ngờ, đám người tự cho mình thông mình này lại giúp hắn ảo tưởng.

Sau khi thông suốt tất cả những chuyện này hắn thiếu chút nữa cười bể bụng.

Đám người này thật sự là nhân tài!

Từng người một đa mưu túc trí, vừa là nhẫn nại, vừa là bố trí, vừa là bày kế

Tất cả chỉ bởi vì "cơ duyên" chỉ tồn tại trong phỏng đoán kia.

Hơn nữa cho đến bây giờ bọn họ vậy mà vẫn còn nhận định rằng trên người hắn có chiếc nhẫn không gian chứa đầy linh phù cửu giai.

Nhìn thì có vẻ bọn họ rất ngu xuẩn, nhưng nếu như thật sự có một tu sĩ may mắn có được cơ duyên thì vẫn sẽ bị hại chết dưới sự mưu tính của đám người này.

Hạng Bạt đã bay gần tới trước mặt hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

"Ngươi có phải cho rằng ở trước mặt ta vẫn còn cơ hội ném ra linh phù không?"

Trong lòng hắn kỳ thực không có hoàn toàn nắm chắc, đây là dùng lời nói để hóa giải tâm lý phòng bị của Khương Thành.

Bốn gã hộ vệ kia đã lặng lẽ chuyển đổi vị trí bao vây Khương Thành.

"Hiện tại giao ra đây, ta có thể tha cho ngươi không chết, thời gian của ngươi không còn nhiều đâu."

Đừng, ngàn vạn lần đừng tha ta không chết.

Thành ca biểu hiện thứ muốn nhất chính là bị giết.

“Vừa rồi ngươi không phải chính khí hào hùng muốn chủ trì công đạo cho ta sao?”

“Không phải nói không quen nhìn đường đường một cái đại phái lại đi cướp đoạt bắt nạt một tiểu chưởng môn sao?”

Sự cố ý chế nhạo này chính là sự trào phúng không chút nào che dấu.

Hạng Bạt nhịn không được, nhưng trên mặt cũng không có hiện ra vẻ tức giận gì, lòng dạ hắn cực kỳ sâu, trong mắt hắn thì Khương Thành đã là một người chết.

“Xem ra ngươi muốn chết.”

Thần phủ bay lên, từng đạo linh khí giống như thác nước rơi xuống, có ấn ký võ đạo mờ mờ ảo ảo lưu chuyển ở giữa, muôn hình vạn trạng.

Thần phủ to lớn tản ra hơi thở hủy diệt khiến kẻ khác khiếp sợ.

Tất cả mọi người trên toàn trường đều hít một hơi khí lạnh, chấn động vô cùng.

Bởi vì thần phủ kia đúng là ngũ sắc!

Tương tự như linh đài, sau khi tu sĩ Thiên Mệnh cảnh luyện ra thần phù cũng có phân chia cấp bậc.

Sự khác biệt trực quan nhất chính là màu sắc.

Mỗi một màu sắc đều đại biểu cho một cái dấu ấn của quy tắc võ đạo.

Lỗ Trọng và đại đệ tử chân truyền đều là Thiên Mệnh nhất trọng nhưng bởi vì thần phủ của Lỗ Trọng chỉ có hai màu xám và xanh lam còn đại đệ tử chân truyền lại có bốn màu tím, xám, lục và lam cho nên thực lực của hai bên chênh lệch rất lớn.

Mặc dù lần bị đánh lén đó là có nguyên nhân nhưng chỉ gần một kích hắn đã bị thua.

Đại đệ tử chân truyền là cao thủ hàng đầu của Bát Vân điện cũng là thiên tài mạnh nhất mà Phi Vân Châu công nhận, mà hắn vừa để lộ ra lúc nãy chính là thần phủ có bốn màu.

Thần phủ bốn màu đã vô cùng hiếm thấy làm cho rất nhiều người cảm thán không thôi.

Mà hiện tại, thần phủ của Hạng Bạt so với hắn còn nhiều hơn một màu!

Có thể thấy được thiên phú của vị đại hoàng tử đến từ hoàng triều Càn Tinh này có bao nhiêu khủng bố.

Khương Thành xong rồi.

Đây là ý niệm trong đầu mọi người.

Tuy rằng vô cùng muốn chết nhưng Thành ca không có lập tức lấy thần phủ ra giết lên.

Nguyên nhân rất đơn giản, hiện tại giết lên sau đó lại bị Hạng Bạt xử lý. Hệ thống sẽ chỉ phán định Hạng Bạt và bốn gã hộ vệ kia là kẻ thù của hắn, bởi vì bọn họ được xem như cùng một phe cánh.

Về phần đám người của Bát Vân điện cùng với những vị khách khác họ thuộc hai làn sóng còn lại.

Đám người này không phải đối với hắn không có ý đồ gì mà là bởi vì Hạng Bạt quá mức cường thế, uy hiếp toàn trường khiến bọn họ không dám ra mặt mà thôi.

Khi đó kế hoạch hồi sinh chỉ là giết chết Hạng Bạt và bốn gã hộ vệ kia mà thôi chứ không phải đám người của Bát Vân điện.

Cho nên hắn phải kéo một chút giá trị thù hận, làm cho hệ thống phán định tất cả mọi người đều là kẻ thù muốn giết mình.

Chuyện này…. đòi hỏi kỹ năng diễn xuất!

Vì vậy ngay sau đó, hắn hét lớn lên như thể đang sợ hãi cực độ.

“Tề điện chủ, ngươi cứ nhìn như vậy thôi sao?”

“Ta chính là khách quý các ngươi mời đến, ngươi không quản một chút sao?”

“Đường đường Bát Vân điện, cũng không phụ trách an toàn của khách sao?”

Tiếng gào thét của hắn muốn có bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm, muốn bao nhiêu thê lương thì có bấy nhiêu thê lương.

Hoàn toàn phù hợp với phản ứng của một người bị dồn vào tuyệt cảnh, vội vã đi tìm cọng rơm cứu mạng.

Tiểu tử này còn thật sự xem hắn là khách quý, tất cả mọi người đều bị cạn lời.

Ngươi chính là một kẻ hồ đồ nằm trong kế, hiểu chưa?

Tề Nguyên Sinh vô cùng hận hắn, muốn tự tay bầm thây hắn ra vạn đoạn làm sao có thể cứu hắn?

Nhưng sau khi nghĩ lại thì đây cũng là một cơ hội.

“Tiểu tử, nếu ngươi giao toàn bộ bảo vật cho ta, ta có thể giúp ngươi tiêu diệt Hạng Bạt!”

Một khi hắn có được các bảo vật đó, mở đại trận tiêu diệt Hạng Bạt cũng là điều bắt buộc.

Cùng lắm thì từ nay về sau cao chạy xa bay.

Những lời này của hắn là truyền âm, Hạng Bạt cũng không nghe thấy.

Tuy nhiên hắn hiện tại vẫn còn đang lo lắng Khương Thành sẽ ném ra linh phù, ném chuột sợ vỡ bình cho nên vẫn không có lập tức động thủ.

Khương Thành còn chưa kịp trả lời, giọng nói của đại trưởng lão Từ Nguyên Xán đã vang lên bên tai hắn.

“Giao cơ duyên của ngươi cho ta, ta có biện pháp bảo vệ ngươi chu toàn.”

Không chỉ có hắn mà tất cả những người khác đều nhìn ra cơ hội, đều tung cành ô-liu ra với hắn.

“Muốn sống tiếp thì chọn lựa ta, Tề Nguyên Sinh nhất định sẽ qua cầu rút ván.”

“Giao cơ duyên cho bổn tọa, bổn tọa hộ tống ngươi giết ra ngoài Bát Vân điện, tuyệt đối không nuốt lời!”

“Thiên Đan Các ta có địa vị cao cả, không sợ hoàng triều Càn Tinh, tiểu hữu, ngươi trước tiên hãy giao cơ duyên kia cho lão

phu….”

Có nhiều truyền âm rồi, Thành ca biểu thị bản thân không thể trả lời từng người một.

Nhìn thoáng qua cho dù là các trưởng lão của Bát Vân điện hay là các vị khách của các thế lực lớn đến đây, tất cả đều mang vẻ mặt tràn đầy khát vọng.

Ai cũng hứa chỉ cần hắn đưa nhẫn không gian cho bọn họ, bọ họ đều sẽ bảo vệ hắn.

Thành ca nghe xong chỉ muốn cười.

Đám lão cẩu các người, đến ngay cả nói thẳng trước mặt Hạng Bạt cũng không dám chứng minh là các người đều sợ hắn. Còn nói cái gì mà bảo vệ ta, dỗ quỷ sao?

Hơn nữa, đây không phải là kết quả mà hắn muốn.

Hắn muốn chính là tất cả những người ở đây ai cũng đều muốn giết hắn chứ không phải một đám giả mù sa mưa tỏ vẻ sẽ bảo vệ hắn.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể bắt cởi áo khoác.

Chương 76.

Khương Thành cũng không ngốc, sao có thể không nhìn ra được lòng tham của những đám người này.

Đừng nói không bảo vệ được hắn, cho dù có thể bảo vệ được thì sau khi xong chuyện cũng nhất định sẽ qua cầu rút ván.

Vì thế hắn vừa cởi áo choàng, vừa ép tất cả những kẻ đang truyền âm phải nói ra ngoài.

“y, chư vị các ngươi cũng không cần dùng truyền âm lặng lẽ nữa, nói thẳng ra ta không có bảo vật mà các ngươi nói.”

Sau khi nói ra sự thật, hắn còn run rẩy một chút.

“Không tin thì các ngươi xem đi.”

Dù sao cũng sẽ chết ngay lập tức, áo này không cởi vẫn sẽ bị hủy diệt.

“Ta thật sự không có, ta cũng không biết vì cái gì mà các ngươi cảm thấy ta có được rất nhiều linh phù cửu giai.”

“Vụ của lần trước, chỉ là cơ duyên trùng hợp ta có được một tấm mà thôi.”

Hắn rất vô tội, cũng đã rất nổ lực để chứng minh rằng bản thân “trong sạch.”

Lần này đến Bát Vân điện, ngoài trừ một cái nhẫn không gian rỗng và một cái nhẫn không gian chứa một ít đan dược linh thạch đeo trên ngón tay, cộng thêm hai kiện linh khí mà hắn thắng được, hắn thật sự không còn bất kì món đồ nào liên quan đến tu luyện nữa.

Hắn thậm chí còn không mang theo một trong những vật tư chiến lược cơ bản như binh khí và linh phù bàn trận.

Lần trước hệ thống nâng cấp linh phù đột biến không hợp lý làm cho đám người Tề Thương và Lỗ Trọng đều bị sốc, nhưng Thành ca thì nổi nóng.

Lại là đưa cho đạo cụ làm màu chỉ được sử dụng một lần, sử dụng xong thì hết rồi, không thể giữ lâu dài.

Vì vậy lần này hắn dứt khoát không mang theo những thứ này xem xem hệ thống ngươi sẽ làm sao.

Suy nghĩ của hắn, những kẻ khác không có cách nào đoán được.

Biểu tình trên mặt của tất cả mọi người đều có chút dại ra, đây là thao tác gì vậy?

Rốt cuộc bọn họ cũng tin rồi, Khương Thành thật sự không còn bảo vật nào khác.

Nhưng mà hiện tại bọn họ có chút hoài nghi kẻ này có phải hay không là kẻ ngốc.

Có vài đồ vật người khác nói ngươi có, ngươi tốt nhất nên có, cho dù không có cũng phải làm ra vẻ như mình có, nếu không thì ngươi thật sự chết chắc rồi.

Hạng Bạt giống như đang xem một thằng hề nhảy nhót, hắn đột nhiên rất hối hận.

Khi tiến vào sơn môn hắn lại bị một cái tiểu nhân vật đe dọa, còn nhường đường cho hắn, sớm biết như vậy thì lúc đó nên một chưởng đánh chết hắn.

“Ngươi thật sự rất đáng chết.”

Hắn chậm rãi rút linh kiếm ra.

Khương Thành giống như bị “dọa cho kinh hãi”, vội vàng cầu cứu bốn phương.

“Tề chưởng môn, vừa rồi ngươi truyền âm nói nguyện ý cứu ta, mau đến cứu ta!”

“Từ trưởng lão, ngươi nói ngươi có biện pháp ngăn cản Hạng Bạt….”

“Mạc Chân Chân ngươi nói ngươi có thể hỗ trợ ta giết ra ngoài, ta tuyệt đối tin tưởng ngươi!”

“Đồng đại sư, Thiên Đan Các của các ngươi không phải không sợ hoàng triều Càn Tinh sao, chỉ cần ngươi nói một câu là được rồi….”

Trong nháy mắt, hắn nói hết ra mấy lời mà khi nãy đám người kia truyền âm nói với hắn.

Chọc cho đám người này tức điên lên luôn.

Tên đáng chết này, có vài từ trong truyền âm có thể nói, nhưng nếu nói ra hết toàn bộ thì không xong rồi.

Để lừa gạt có được chiếc nhẫn không gian lúc truyền âm đương nhiên có thể muốn thổi phồng ra sao thì thổi như thế.

Thực tế, bọn họ nào dám thực sự đắc tội với hoàng triều Càn Tinh.

“A….”

“Ha ha ha ha….”

Hạng Bạng giận dữ đến nổi cười to, ánh mắt như dao, quét qua từng người từng người một.

“Các ngươi thật sự rất to gan!”

Mọi người sợ tới mức hết hồn, vội vàng nói rõ quan hệ của mình với Khương Thành.

“Đại hoàng tử minh giám, tên tặc tử này ngậm máu phun người, Từ Nguyên Xán ta chỉ hận không thể giết hắn thật mau, sao có thể bảo vệ hắn được?”

“Đúng thế, Bạch Phù Điện ta cho dù có ăn gan báo tim gấu cũng không dám đối nghịch với đại hoàng tử.”

“Chỉ cần hạ lệnh một tiếng, Hỏa Mây Đỉnh tam chân nhân ta nguyện hỗ trợ đại hoàng tử giết hắn!”

“Tặc tử này còn muốn hất nước bẩn lên Thiên Đan Các ta, thật sự là đáng giận vô cùng, nhờ đại hoàng tử mau chóng giết hắn, lão hủ vô cùng cảm kích!”

Nếu Khương Thành thật sự có nhẫn không gian, bọn họ có thể không tiếc bất cứ giá nào đọ sức một chút.

Bảo vật quan trọng đáng giá mạo hiểm.

Không có nhẫn không gian, bọn họ cũng không dám cùng đối nghịch đại hoàng tử.

Trong nháy mắt, Thành ca trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

Nhưng mà, hắn vẫn còn ngại không đủ.

“Chẳng sẽ các ngươi đều muốn ta chết sao?”

Kỹ năng diễn xuất của Thành ca chính là không ngang hàng với nhóm đệ tử trước đây.

Biểu tình kia muốn có bao nhiêu bi thương thì có bao nhiêu bi thương, muốn có bao nhiêu thất vọng thì có bấy nhiêu thất vọng.

Nếu quan sát kỹ, thậm chí có thể nhìn thấy ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc đau thương trong mắt của hắn.

Mà tất cả mọi người ở đây cũng không phụ “kỳ vọng” của hắn.

“Giết hắn!”

“Đại hoàng tử mau giết hắn!”

“Hắn là nguồn gốc của tai họa và rắc rối lần này, không trừ hắn không thể làm dịu cơn tức giận của mọi người.”

Tất cả mọi người đều lòng đầy căm phẫn, thái độ thống nhất chưa từng có, giống như là Khương Thành đã giết cha bọn họ.

Hầu hết bọn họ là vì muốn lấy lòng đại hoàng tử, còn có một phần là bởi vì nguyện vọng có được nhẫn không gian thất bại nên đâm ra thẹn quá hóa giận.

Còn phần cuối cùng còn lại là đứng trên lập trường của Bát Vân điện coi Khương Thành thành kẻ thù.

Ổn rồi, ổn rồi, Thành ca mở cờ trong bụng.

Đây là các ngươi tự mình chọn, không phải do ta ép, cũng không phải do ta xúi giục! Thiên địa làm chứng.

Hiện tại tất cả mọi người ở đây đều muốn giết hắn, thời khắc mà hắn bị giết hệ thống sẽ xác định tất cả mọi người có mặt ở đây đều là kẻ thù.

“Thật sự là đáng buồn….”

Đại hoàng tử tươi cười giễu cợt, giống như nhìn một con côn trùng bay bị mắc kẹt trong mạng nhện đang vùng vẫy trong vô vọng.

“Hiện tại giết chết ngươi đều đã biến thành mục đích chung.”

“Cho ngươi cơ hội cầu cứu ngươi cũng không dùng được, vẫn là không tránh khỏi cái chết.”

Thành ca vui tươi hớn hở nhìn hắn phát biểu tuyên ngôn của người chiến thắng, cuối cùng còn cổ vũ một câu.

“Vậy ngươi cần phải cố lên rồi.”

Cố gắng giết ta sớm một chút.

Nói xong, hắn lấy ra thần phủ của chính mình.

Trong nháy mắt, phía chân trời biến sắc!

Thần phủ ầm ầm hạ xuống, chín màu sắc vây quanh chiếu rọi, những ấn ký bí ẩn dày đặc chạm rãi lưu chuyển trong làn sương mù bốc hơi, toát lên vẻ đẹp rực rỡ làm mê hoặc kẻ khác.

Thần phủ như ẩn như hiện bên trong con sông cùng với sương mù, mặc dù là dùng thần niệm thăm dò nhưng cũng không có được tầm nhìn trọn vẹn.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết điều này có ý nghĩa là gì.

“Thôi Xán Thần Phủ!”

Vẻ mặt của Tề Nguyên Sinh bộc lộ vẻ không thể tin được, không còn bình tĩnh để mọi thứ nằm trong lòng bàn tay của hắn nữa.

Đại trưởng lão thậm chí hét lên.

“Chín màu, đúng thật là chín màu!”

Đối với bọn họ mà nói, thần phủ trên cao mà kẻ khác khó có thể nhìn thẳng kia chẳng khác nào một kì tích không có khả năng phát sinh như ngân hà bị đảo ngược.

“Trời ạ, loại thần phủ cấp độ này vậy mà lại thực sự tồn tại, không phải chỉ có trong truyền thuyết!”

“Vậy là lại là cửu sắc….”

“Theo tương truyền, Thần phủ cửu sắc được tôn làm Thôi Xán Thần Phủ, bao gồm tất cả các ấn ký của võ đạo, bao gồm toàn bộ….”

“Kẻ có được Thôi Xán Thần Phủ, tương lai nhất định sẽ gia nhập Thánh Giai!”

Không một ai có thể giữ được bình tĩnh.

Một số đệ tử có tu vi thấp thậm chí còn quỳ xuống tại chổ vì tâm trí của họ đã bị thần phủ kia chiếm giữ.

Đó là đỉnh cao mà võ đạo hướng đến và kính sợ.

Giờ khắc này bất luận là Tề Thương hay là đại đệ tử chân truyền đều mất đi vầng sáng thiên tài ban đầu, trở nên vô cùng tầm thường.

Thần Phủ ngũ sắc của Hạng Bạt còn chưa đối đầu với Thôi Xán Thần Phủ kia cũng đã trở nên lung lay sắp đổ.

Đó là khoảng cách tự nhiên giữa hai thần phủ theo bản năng mà tránh lui!

Khi ấn ký võ đạo giữa hai đại thần phủ bắt đầu va chạm, Thần Phủ ngũ sắc giống như một con sông bị rút cạn, không ngừng phai màu.

Hắn đột nhiên phát hiện ra Thôi Xán Thần Phủ kia lại rút ra võ đạo của mình.

Kẻ này tuyệt đối không thể giữ lại.

“Giết!”

Hôm nay hắn may mắn gặp được Khương Thành, nếu không ngồi xem kẻ này thuận lợi lớn mạnh dần lên, tương lai hoàng triều Càn Tinh cũng chỉ có thể dựa dẫm vào kẻ này.

Đó chính là Thôi Xán Thần Phủ!

Ngay cả những thánh địa viễn cổ hay con cái vua chúa thánh nữ mà hắn biết cũng không có một ai có thể sở hữu được.

Trước mắt của Khương Thành giống như là muốn thiêu đốt cả mặt trời, hắn không còn nhìn thấy bất kì đồ vật gì nữa, theo như tầm nhìn có thể nhìn được, mọi thứ do thần thức của hắn chạm vào đều là ánh sáng nóng rực.

Đao đầu tiên của đại hoàng tử chính là bí kĩ của hoàng triều Càn Tinh-Hoàng Cực Kinh Dương Trảm.

Lấy thực lực Thiên Mệnh cửu trọng của hắn, uy lực một kích của bí kĩ này đã đủ để san bằng mấy ngọn núi trong phạm vi mấy trăm dặm ở Bát Vân điện.

Chương 77.

Khương Thành tiến lên nghênh đón.

Hắn rất muốn đứng yên một chỗ bị một kích giết chết.

Nhưng không có cách nào khác, nếu như không có ý chí chiến đấu, hệ thống sẽ xác định rằng hắn muốn tự sát.

Trái với Hạng Bạt, hắn có bất lợi cực lớn, đó chính là không có công pháp mạnh mẽ, cũng không có võ công bí thuật đứng hạng nhất.

Nhưng bây giờ thì có, mà chỉ là U Tuyền Phong Diễm Kiếm của Đoan Mộc thế gia.

Cho dù hắn đã tu luyện loại võ kỹ này đến đỉnh cao rồi, nhưng cực hạn cũng chỉ có như vậy.

Cấp của Đoan Mộc thế gia quá thấp rồi….

Huống chi Thiên Mệnh nhất trọng của hắn kém đối phương những tám tiểu cảnh giới.

Dường như trận chiến này đã định trước rằng sẽ có một bên bị đánh bại tan tác.

Nhưng mà Thôn Xán thần phủ quá mức lộng hành rồi.

Ngay vào lúc hắn bị ánh sáng mặt trời chói lọi vùi lấp, ánh sáng thần phủ tỏa ra rực rỡ.

Tất cả mọi người ở Bát Vân điện dường như đều nghe thấy một hồi chuông vang lên.

Leng keng!

Tiếng chuông kéo dài xa xăm làm mọi người cảm giác như là nghe nhầm.

Phảng phất như đến từ xa xưa, lại giống như đến từ sâu thẳm trong tâm hồn….

Theo sau đó, ánh sáng mặt trời cuồn cuồn như muốn hòa tan băng tuyết.

Phía chân trời khôi phục lại sự trong sáng.

Có Thần phủ chỉ dẫn, thân ảnh Hạng Bạt lại một lần nữa xuất hiện trước mũi kiếm của hắn.

“Chuyện này không có khả năng!”

Hạng Bạt thất thanh gào lên, kém nhau 8 tiểu cảnh giới, làm sao có thể được?

Trong đầu hắn bỗng nảy ra một suy nghĩ điên cuồng.

Thôi Xán Thần Phủ không thể xuất hiện ở thế giới này được!

Ầm!

Cuối cùng thì hai người cũng giao chiến trực tiếp.

Không biết U Tuyền Phong Diễm Kiếm thấp hơn bao nhiêu cấp so với Hoàng Cực Kinh Dương Trảm, nhưng mà kết quả của việc đụng nhau lại ngang tài ngang sức.

Xung quanh vầng mặt trời rực lửa kia dâng lên vô số hàn băng hắc khí, cuối cùng không có cách nào thoát khỏi.

Tất cả đều là kết quả của Thôi Xán Thần Phủ.

Dưới sự tăng cường võ đạo ấn ký của thần phủ, uy lực của U Tuyền Phong Diễm Kiếm sớm đã vượt qua giới hạn ban đầu.

Nếu như người của Đoan Mộc thế gia sống lại nhìn thấy cảnh tượng này thì không biết nên buồn rầu hay là thấy tự hào.

Kiếm pháp của gia tộc bọn họ vậy mà có thể tạo ra hiệu quả đáng sợ như vậy sao?

Ầm ầm ầm…..

Hai người đánh nhau từ mặt đất lên đến trên trời!

Chỉ là dư âm nhưng lại khiến cho vô số núi non xung quanh sụp đổ, nước sông chảy ngược dòng!

Nếu không nhờ mở ra hộ tông đại trận của Bát Vân điện thì sợ rằng lúc này đỉnh núi cũng sớm bị phá hủy nốt rồi.

Nhìn lên bóng dáng biến hóa nhấp nháy không ngừng của hai người trên cao, tất cả mọi người đều nổi lên một cảm giác vô lực sâu sắc.

Cái này đã vượt quá tầm hiểu biết của bọn họ rồi.

Trong lòng Lăng Dật nảy ra cảm giác đố kỵ khó mà khống chế.

Vậy mà ban đầu hắn còn muốn sau khi đoạt được chiếc nhẫn thì tiện tay giết chết Khương Thành luôn.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là mơ tưởng mà.

Tề Thương và Lỗ Trọng cùng lúc cảm thấy vô cùng may mắn, lúc đầu vây đánh Phi Tiên môn, may rằng bọn họ không xuống tay giết chết Khương Thành.

Nếu không thì lúc đó bọn hắn cũng chết rồi?

Tề Nguyên Sinh ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại giằng co kịch liệt.

Trong đầu hắn hiện tại chỉ có một suy nghĩ, nếu như đại hoàng tử không thể giết chết Khương Thành, vậy thì sẽ mở ra đại trận để giết người này!

Bát Vân điện đã đắc tội với một tên yêu ma tuyệt thế, không thể giữ lại được!

Khương Thành đang đại chiến trên trời cao cảm thấy rất khó chịu.

Lại là loại lãng phí thời gian không phân thắng bại.

Rốt cuộc thì hắn cũng kém Hạng Bạt 8 tiểu cảnh giới, muốn thắng là không có khả năng, có thể đánh được như vậy đã là kỳ tích rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì đến bao giờ hắn mới bị giết?

Sau một lần đụng chạm, hắn bỏ ra chút thời gian hét lên.

"Đồ ngu! Chỉ dựa vào chút thực lực của ngươi mà dám một mình đánh nhau, não ngươi có shit hả?"

Đột nhiên nghe được câu nói như vậy, Hạng Bạt suýt thì hoài nghi có phải bởi vì chiến đấu quá quyết liệt nên tai hắn nghe lầm hay không.

Cái gì?

Đây là nhắc nhở hắn cần phải vây công sao?

Đơn độc đánh nhau hắn không thích?

Còn mắng chửi hắn xối xả?

Lẽ nào lại như vậy!

Ban đầu hắn cho rằng bản thân có thể tự giải quyết được, cứ đánh, đánh rồi cũng không thắng được, muốn vây công thì lại cảm thấy làm cho vương triều Càn Tinh mất mặt.

Xem ra bây giờ quả thực là cần phải vây công rồi.

"Tất cả lên cho ta!"

"Giết chết hắn!"

Lệnh truyền xuống, bốn hộ vệ của triều đình từ bên dưới cùng bay lên cao, tham gia vào trận chiến.

Ấm áp mà nhắc nhở hắn một chút, tên ngu xuẩn này cuối cùng cũng thông suốt dùng đến bao vây tấn công, Thành ca rất hài lòng.

Bốn hộ vệ, một người Thiên Mệnh bát trọng, hai người thất trọng, còn có một người lục trọng.

Chênh lệch trong sức chiến đấu của bọn họ và Khương Thành không lớn.

Trong một lúc có nhiều thêm bốn người, sự cân bằng trong trận chiến nháy mắt đã bị phá vỡ.

Mãi đến khi hắn chết đi, Hạng Bạt mới thở dài một cái.

Trước khi vây đánh, hắn phải chịu áp lực cực lớn, đó là trận chiến khó nhằn nhất trong suốt cuộc đời hắn.

“Cuối cùng cũng chết rồi.”

Không biết có bao nhiêu người toát ra suy nghĩ này.

Rốt cuộc thì toàn bộ mọi người đều đứng ở bên đối lập với Khương Thành, nếu như hắn không chết thì những người này đều không có cách nào yên tâm được.

Nghe được lời này, sắc mặt của Tề Nguyên Sinh rất xấu.

Ngày lễ hôm nay coi như đã hoàn toàn bị hủy mất rồi.

Cái này thì có là gì, bận rộn cả nửa ngày trời, mất hai đệ tử chân truyền, tranh chấp nội bộ cấp cao, cuối cùng chẳng được cái gì mà còn gây ra một thân phiền toái.

Phải đi vương triều Càn Tinh để thỉnh tội, không biết phải tốn bao nhiêu tiền bạc nữa.

Nhìn xác của Khương Thành trên mặt đấy, hắn hận không thể chém thêm vạn đao.

“Ting, ký chủ bị giết, đang tiến hành kiểm tra thực lực của kẻ địch, bố trí phương án hồi sinh.”

“Ting, ký chủ nhận được một giọt Thương Long Tinh Huyết.”

Thương Long Tinh Huyết?

Đó là cái gì?

Khương Thành đang ở dạng hồn phách có chút mờ mịt.

Đây là phương án hồi sinh được hệ thống sắp xếp sao?

Vậy thì Thương Long Tinh Huyết kia là loại đại sát khí nào sao?

Hơn nữa lại keo kiệt chỉ cho có một giọt?

“Ting, ký chủ hồi sinh.”

Lúc đó Hạng Bạt còn đang giáo huấn.

“Còn có Phi Tiên môn kia, bản vương sẽ tự mình tiêu diệt.”

Nếu trên người của Khương Thành đã không có bảo vật gì, vậy thì đi một chuyến đến môn phái của hắn.

Có thể bên đó có một cơ duyên của hắn thì sao?

Điều kiêng kỵ duy nhất là ở đó có con Hổ yêu cửu trọng hư hư thực thực.

Sau đó, hắn phát hiện ra ánh mắt của tất cả mọi người bỗng nhiên đều thay đổi.

Mỗi người đều nhìn về một phương hướng.

Hạng Bạt bỗng nhiên quay người lại, vẻ mặt khó có thể tin được.

Xác của Khương Thành không thấy đâu nữa rồi!

“Cái gì?”

“Hắn ta đâu rồi?”

Nhất thời mọi người loạn hết lên.

Hạng Bạt và Tề Nguyên Sinh cùng các cao thủ thông qua thần niệm tìm kiếm, không biết đã kéo dài bao xa, vậy mà không thể tìm thấy cái gì.

Cái này rõ ràng là gặp quỷ rồi.

Không thấy Khương Thành đâu, điều này làm mọi người trở lên bất an.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng cười dài.

“Cha của các ngươi ở đây!”

Nhìn về phía trên đỉnh điện của đại điện phía trước, Khương Thành đã đổi một bộ đồ, hai tay chắp ra sau, ngạo mạn mà đứng sừng sững, bộ thanh bào bay theo chiều gió.

Dáng vẻ quá đẹp trai, kết hợp với tình cảnh như vậy, làm cho mọi người có áo giác rằng hắn chính là một tiên nhân.

Đừng nói đến vết thương, ngay cả vết bẩn cũng không thấy nữa.

Sao có thể được?

Cho dù thật sự có linh dược tiên đan chữa bách bệnh thì cũng phải uống vào chứ?

Huống chi trước đó hắn chết ở trên quảng trường, bây giờ làm thế nào mà thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở đỉnh đại điện?

Còn không kinh động đến một người nào?

Không một ai có thể giải thích tất cả việc này….

Bọn họ đương nhiên không thể giải thích được.

Tấm lòng làm màu của Khương Thành luôn bất diệt, vì muốn có được hiệu quả tốt hơn nên sau khi hồi sinh hắn đã trực tiếp ẩn thân thay quần áo, sửa sang dáng vẻ, rồi sau đó đổi vị trí.

Sau khi vội vã hoàn thành mới phóng ra một số dao động linh lực hiện ra thân ảnh.

Vì thế mà hiệu quả khi mọi người nhìn thấy chính là như vậy.

Chương 78.

Cũng không thể trách mọi người và Hạng Bạt ngạc nhiên được.

Bọn họ cũng không thể vô căn cứ mà đoán ra được thế giới này còn có loại ma thuật ẩn thân này.

Cứ coi như là đoán được rồi đi, thì có ai sẽ nghĩ được rằng có người dùng loại thuật này cho việc ra vẻ làm màu chứ?

Thuật ẩn thân quý giá như vậy, nếu đổi lại là người khác, nhất định rằng bọn họ sẽ dùng vào thời khắc quan trọng.

Ví dụ như ẩn thân đánh lén, ví dụ như ẩn thân đảo ngược kết quả thắng bại của trận chiến, ví dụ như ẩn thân để trốn chạy khỏi tình cảnh tuyệt vọng không lối thoát….

Chỉ đáng tiếc rằng những thứ mà Khương Thành theo đuổi không giống vậy.

Huống hồ, hiệu quả của kỹ năng làm màu này thật sự quá tuyệt vời.

Đến mức mà Hạng Bạt ngốc đến choáng váng, trong lúc đó không dám tiếp tục ra tay.

Trái lại, Tề Nguyên Sinh phản ứng nhanh nhất, trực tiếp khởi động hộ tông đại trận.

Có điều đã muộn rồi.

Đại trận còn chưa kịp tấn công đúng như thời hạn thì đã bị ráng chiều bao phủ khắp trời chiếu rọi, biến thành một mảnh đỏ tươi.

Những rặng mây đỏ càng ngày càng rạng rỡ, thậm chí nhiều người ở đó còn không thể phân biệt được màu sắc khác.

“Đây là cái gì?”

“Đại trận tự biến đổi hay sao?”

Đa số mọi người đều không biết tại sao, nhưng các trưởng lão của Bát Vân điện biết rằng điều này tuyệt đối không bình thường.

“Do ngươi làm sao?”

“Ngươi đã làm cái gì!”

Nắm giữ cốt lõi trung tâm đại trận trong tay, Tề Nguyên Sinh trừng mắt nhìn Khương Thành, lạnh lùng chất vấn.

A, suất ăn “làm màu” đến rồi sao?

Nhìn hiệu quả cũng được lắm nha.

Chỉ một giọt long huyết mà thôi, vậy mà có thể tạo ra thanh thế lớn đến như vậy.

Hắn chắp tay ngẩng đầu lên, kiêu ngạo mà nói:” Bản chưởng môn phải thay trời hành phạt.”

“Dựa vào ngươi!”

Hạng Bạt không nhịn được nữa, một lần nữa dẫn theo bốn vị hộ vệ tiến lên tiêu diệt.

Tề Nguyên Sinh và Từ Nguyên Xán cùng các cao nhân của Bát Vân điện cũng không thể ngồi chờ chết nữa, đám mây đỏ

này nhìn không bình thường chút nào.

Thời khắc nước sôi lửa bỏng, vẫn là nên tiêu diệt tên tiểu tử này trước rồi nói sau!

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt mọi người trở nên hoảng sợ.

Bọn họ đột nhiên phát hiện ra rằng mình không thể lấy ra thần phủ nữa.

Cái này không giống với việc A Hoàng quét sạch linh lực.

Bọn họ vẫn còn linh lực, thần hồn cũng không bị phong bế.

Nồng độ linh lực trong phạm vi Bát Vân điện vẫn còn bình thường.

Nhưng không ngờ bọn họ không dùng được thần phù.

Chẳng những thần phủ mà ngay cả bí thuật thần thông khác cũng không dùng được.

Cấp bậc của những tu sĩ tại đây quả thực chênh lệch rất lớn so với Thương Long thượng cổ rồi.

Còn khoa trương hơn so sánh hạt bụi với núi non.

Cho dù chỉ là một giọt tinh huyết thì đó cũng không phải là thứ mà Hạng Bạt, Tề Thương có thể chịu đựng được.

Tinh huyết kia còn chưa giáng xuống đã trấn áp được bọn họ rồi.

Sự run rẩy từ sâu trong linh hồn khiến cho bọn không thể thuận lợi huy động sức lực của mình.

Gân xanh của đám người Hạng bạt, Tề Nguyên Sinh mạnh mẽ hiện ra, gầm lên chống lại.

Bọn hắn không muốn chấp nhận số mệnh, không muốn khuất phục.

Toàn thân bộc phát linh lực, tuy rằng không thể kiểm soát nhưng cũng oanh tạc từng cái hố khổng lồ.

Mà lúc đó, tinh huyết kia đúng lúc đến bầu trời trên Bát Vân điện.

Quy tắc trời đất bốn phía xung quanh vào lúc này cũng bị dồn ép đuổi đi, linh khí ngưng trệ, tất cả mọi người đều không thể

ngẩng đầu lên được.

Uy lực của Thương Long, trấn áp một phương thì có gì khó?

Những tu sĩ Thiên Mệnh ở đó không thể chống cự, đồng loạt rơi xuống.

Mà những tu sĩ dưới Thiên Mệnh thì cảng thảm, rất nhiều người thổ huyết tại chỗ, kinh mạch bị đè nén trầm trọng mà nứt toác.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Khônggggggggggggg”

Những người chết đầu tiên là đệ tử của Tụ Nguyên cảnh.

Trước lúc chết, bọn họ không phải chịu quá nhiều đau đớn.

Dường như trước mắt xuất hiện một núi xác và biển máu, có vô số quái vật cổ đại khổng lồ lũ lượt rơi xuống, hiện ra vô số ảo ảnh.

Ý chí bao hàm trong giọt tinh huyết kia sớm đã lấn át tinh thần của bọn họ, phá hủy đến mức tan tác.

Tinh huyết tiếp tục trầm xuống, các đệ tử của Bát Vân điện người người thất khiếu đổ máu, thần thái quỷ dị, ngã xuống.

“Khương Thànhhhhhhhhhh”

“Ngươi quá độc ác!”

Bùm!

Cùng với tiếng hét thê lương, hai vị trưởng lão của Thiên Đan Các nổ tung mà chết.

Cùng lúc đó, toàn thân Tề Thương biến thành đỏ gay, mảng lớn máu chảy ra ngấm vào da.

Cuối cùng hắn nhìn thoáng qua Khương Thành đang đứng sừng sững ở đỉnh điện, thanh y vẫn như cũ lay động theo gió, dáng vẻ tự nhiên tiêu sái.

Hắn mấp máy miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không có cách nào phát ra tiếng.

Cuối cùng, hắn cũng ngã xuống.

Cuối cùng, toàn trận cũng chỉ còn lại hơn ba mươi vị Thiên Mệnh cảnh.

Bọn họ vẫn như cũ đau khổ mà chống đỡ.

Đối với bọn họ mà nói, việc này giống như trời sập xuống, sau đó bọn hắn tự mình ráng hết sức leo lên đỉnh.

Nhưng mà sao có thể chịu được, áp lực đè ép đôi chân của họ chìm xuống dưới đất.

“Khương chưởng mônnnnnn”

Đại trưởng lão Bạch Phù Điện sắp chống đỡ không nổi, đau khổ van xin.

“Cầu xin người khoan dung tha cho bọn ta một mạng, Bạch Phù Điện không có quan hệ gì với sự việc này cả.”

Đến nước này rồi không có gì quan trọng hơn tính mạng.

“Chúng ta sai rồi, nếu ngươi tha cho bọn ta, về sau bọn ta sẽ nghe theo Khương chưởng môn!”

Những người này cho rằng là do hắn tung ra đại chiêu này, nhưng bọn họ nào biết rằng long huyết không phải là do hắn khống chế.

Ngay cả Lăng Dật kiêu căng cao ngạo cũng thu hồi hận ý, ra vẻ vô hại.

“Khương Thành….. nếu ngươi tha cho ta, ta nguyện bái ngươi làm sư phụ! Cho ngươi đánh đòn!”

Khương Thành ở trên đỉnh điện nghe được lời này suýt nữa thì cười ra tiếng.

Ta có yêu thích, hiếm lạ gì ngươi đâu?

Không nói đến tâm địa tàn độc của người, chỉ dựa vào thiên phú, ngươi không sánh nổi với tiểu Kỷ và tiểu Ninh nhà ta đâu.

Còn về đám khách khứa Bạch Phù Điện ở kia, trước đó mặt mũi như thế nào hắn vẫn chưa quên.

Mặc dù thích làm màu ra vẻ, nhưng Thành ca quyết không nương tay với kẻ địch.

“Ta đã cho các ngươi cơ hội rồi.”

“Nhưng tiếc rằng các ngươi không dùng!”

Hắn than một tiếng, dáng vẻ hận rèn sắt không thành.

Lúc này, tất cả mọi người đều tuyệt vọng rồi.

“Ngươi đúng là ác ma!”

“Ma đầu, ngươi sẽ không được chết tử tế!”

“Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ bị giết chết, chết càng thảm hơn bọn ta!”

“Bọn ta ở địa ngục chờ ngươi!”

Liên tiếp một chuỗi lời nguyền rủa, làm cho Khương Thành tươi như hoa.

“Đa tạ, đa tạ!”

Ca chỉ mong rằng lời nguyền ứng nghiệm, có thể chết thêm vài lần.

Cả người Lỗ Trọng toàn thân tắm máu, nuốt xuống hơi thở cuối cùng, tia sáng tinh huyết ăn mòn hộ tông đại trận đến không còn một mảnh.

Những người còn sót lại giống như những khối băng bị mặt trời đỏ rực thiêu đốt ở cự ly gần mà có dấu hiệu tan chảy.

Hết người này đến người khác rơi xuống.

Lăng Dật hay Hạng Bạt cũng không phải là ngoại lệ.

Khi giọt tinh huyết rơi xuống lòng bàn tay Khương Thành, cả Bát Vân điện cũng chẳng còn ai sống nữa.

Nhìn giọt Thương Long Tinh Huyết không ngừng lăn lộn, sáng bóng trong lòng bàn tay, Khương Thành không thể liên hệ nó và đám mây đỏ đầy trời vừa nãy với nhau.

Chỉ một giọt tinh huyết nhỏ đã giết chết tất cả mọi người ở đây?

Không cần phải tiếp xúc?

Cái này cũng quá ghê gớm rồi chứ?

Hắn click hệ thống quan sát, quyết định nhìn xem rốt cuộc đây là bảo bối gì.

Một giây sau, hắn đã bị một chuỗi dài số không làm cho choáng váng.

Thương Long Tinh Huyết —- 9 800 000 000 tích phân.

Cái thứ này vậy mà đáng giá chín tỷ tám trăm triệu điểm tích phân, có nhầm hay không vậy?

Bên dưới còn có một chuỗi dài giới thiệu.

Thương Long Tinh Huyết—- ẩn chứa tinh tinh huyết của Thương Long có thiên phú ý chí.

Có thể dung hòa—— sau khi dung hòa có thể nhận được một phần huyết mạch Thương Long và thiên tư.

Cấp bậc có thể đạt—— nếu đạt được càng nhiều Thương Long Tinh Huyết, huyết mạnh thiên tư cũng sẽ được cường hóa thăng cấp.

Là một "ma mới" trong giới tu sĩ, hắn cũng không biết cái nào cấp càng cao hơn.

Nghe tới Thương Long thì hẳn là lợi hại hơn Ẩn Hoàng đi?

Thành ca không thể bình tĩnh được nữa.

Hắn lập tức mở bảng điều khiển của hệ thống, tiêu 500 điểm tích phân để hỏi.

Chương 79.

"Hệ thống, ta muốn bán giọt tinh huyết này cho ngươi có được không?"

Đổi thành người khác, có được bảo vật quý hiếm như vậy chắc chắn sẽ dung hợp hấp thu mà không cần nghĩ ngợi.

Nhưng mà Thành ca là ai cơ chứ?

Phản ứng đầu tiên khi chơi trò đoán nhẫn là tìm ra lỗ hổng, ý tưởng có thể dung tục giống hệt người bình thường như vậy không?

Nhưng đó là 9,8 tỷ điểm đấy!

Nếu như bán cho hệ thống thì bản thân có thể hí hí hí tăng liên tục bao nhiêu cấp đây ta?

Cho dù không nâng cấp thì dùng 9,8 tỷ điểm để rút thưởng, có thể rút đến mỏi tay luôn.

“Thương Long Tinh Huyết là phần thưởng của hệ thống, không thể nhận lại.”

Câu trả lời của hệ thống ngắn gọn rõ ràng, không bán được.

Khương Thành rất thất vọng, hệ thống chẳng chừa lại chỗ trống nào, xem ra chỉ có thể miễn cưỡng dung hợp giọt tinh huyết này rồi.

Máu tươi nhanh chóng dung nhập vào lòng bàn tay, một cơn đau nhói từ sâu trong huyết quản lan ra toàn thân.

Thương Long Tinh Huyết hoàn toàn không phải thứ mà tu sĩ sẽ có thể dung hợp.

Cho dù đổi thành Yêu Vương ở trình độ như Tam Nhãn Hổ dùng bảo vật này thì kết cục cũng có thể là một vụ nổ tan xác.

Không phải là do tinh huyết này có độc, mà là vì cấp bậc quá cao.

Những sinh mệnh cấp thấp hoàn toàn không thể chịu đựng được sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong đó, chứ đừng nói đến dung hợp thành một thể.

Khương Thành có Thiên Hoang Bất Diệt Thể, cũng không tính là một tu sĩ bình thường.

Nhưng đối với thượng cổ Thương Long mà nói, cảnh giới của bản thân hắn thật sự quá thấp, hắn không thể chịu được sự bào mòn của tinh huyết.

Vừa mới bắt đầu dung hợp thôi mà hắn chết một cách hoa lệ rồi.

Đù, sao mà lại chết nữa rồi?

Thành ca – kẻ đã trở thành linh hồn, cảm thấy cái này thật sự quá chết tiệt luôn!

Tinh huyết này là hệ thống khen thưởng cho bản thân!

Chắc phải có ý gì đó!

Đã không dung hợp được thì tại sao không nhắc nhở mình?

“Ting, ký chủ bị giết bởi Thương Long Tinh Huyết, đang bố trí phương án thắng lợi.”

Phương án chiến thắng?

Làm sao tiêu diệt được giọt máu này hả?

Chẳng lẽ hồi sinh xong thì ném nó xuống đất rồi hung hăng dùng chân dẫm đạp hả?

Khương Thành thật sự không có sức than phiền nữa rồi.

Lần này hồi sinh khá nhanh, trước đây bình thường phải mất hơn 10 giây, thậm chí có lần có kéo dài tận 30 giây, mà lần này chỉ tốn có 5 giây.

“Ting, ký chủ hồi sinh.”

Nè nè nè?

Có phải hệ thống ngươi già rồi hay quên, bỏ sót một bước quan trọng không?

Phương án thắng lợi đâu?

Không hề nhắc đến á, trực tiếp hồi sinh luôn sao?

Vừa hồi sinh, hắn không thể chờ được mở bảng đặt câu hỏi của hệ thống ra.

Chính xác hơn là chất vấn.

“Phương án rách nát gì của ngươi, rõ ràng giọt tinh huyết đó là ngươi cho, kết quả lại hại chết ta là thế nào?”

“Kế hoạch chiến thắng lần trước là có được một giọt Thương Long Tinh Huyết, ký chủ đã nhận được, còn thành công giết được kẻ địch, nhưng không bao gồm việc dung hợp với Thương Long Tinh Huyết.”

Đù má, Khương Thành bị câu trả lời này làm cho khóe miệng co quắp lại.

Tình yêu ơi ngươi còn trách ta nữa hả?

Nhận được một giọt tinh huyết, lại không thể trả về, người bình thường đều sẽ lựa chọn dung hợp đúng chưa?

Ai mà biết được thứ này không thể chạm vào chứ?

Trả thêm 500 điểm, hắn hỏi câu hỏi tiếp theo.

“Vậy vừa nãy ta bị giọt tinh huyết này hại chết, tại sao không có phương án thắng lợi?”

Hệ thống vẫn vô cảm trả lời như cũ.

“Ký chủ đã chiến thắng Thương Long Tinh Huyết, thành công dung nhập.”

Hả?

Cứ trực tiếp thành công dung hợp luôn?

Hóa ra đây là phương án thắng lợi.

Tâm trạng của Thành ca lập tức tươi đẹp lên rất nhiều, thành công dung hợp so với cách thắng lợi kiểu ném xuống đất dẫm đạp thì lời hơn nhiều.

Hắn nhấp vào bảng thuộc tính hệ thống xem.

Ký chủ: Khương Thành.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Huyết mạch: Huyết mạch Thương Long cấp một.

Cảnh giới: Thiên Mệnh cảnh Nhị trọng

Thần thông: Thôi Xán Thần Phủ

Thiên phú: Thương Long uy áp sơ cấp, Đạp Phong Hành Vân sơ cấp.

Công pháp: Quan Nguyệt Tâm Pháp đỉnh cấp, Thủy Hàn Tâm Quyết đỉnh cấp.

Võ kỹ: Hồ Nguyệt Ngự Kiếm Thuật viên mãn, U Tuyền Phong Diễm Kiếm viên mãn

Pháo bảo: Không.

Cấp hệ thống: 4 (Mỗi ngày hồi sinh ba lần, có thể thăng cấp một đại cảnh giới cho một mục tiêu)

Nhiếp Hồn Thuật và Linh Đài Hóa Ảnh của trước đó đã không còn hiển thị nữa, bởi vì sau khi tiến vào Thiên Mệnh cảnh, linh đài đã chuyển hóa thành thần phủ.

Linh Đài bí thuật cũng nâng cấp thành Thần Phủ bí thuật.

Ngoài ra thì hắn cũng nhìn thấy thuộc tính mới – thiên phú và huyết mạch.

Thương Long Tinh Huyết không phải là thứ để nâng cao linh lực tu vi, nhưng sau khi dung hợp huyết mạch nâng cao, hắn vẫn thăng cấp lên một cảnh giới nhỏ, đạt đến Thiên Mệnh cảnh Nhị trọng.

Mà thiên phú Đạp Phong Hành Vân kia, thoạt nhìn hắn còn tưởng là gia tăng tốc độ.

Sau khi nhấp vào mới phát hiện ra là mình đoán sai rồi.

Đạp Phong Hành Vân sơ cấp – bầu trời là chiến trường chính của Thương Long, khi ký chủ ở trên trời, sức chiến đấu có thể tăng lên đến một mức nhất định. Cứ cách mặt đất một nghìn dặm thì sức chiến đấu tăng 0.1 lần, hạn mức 1 lần.

Cái này nhìn có vẻ tăng lên không nhiều, nhưng thật sự tăng lên 1 lần thì một trận đấu vốn dĩ ngang tài ngang sức lại trở thành một bên áp đảo.

Mà đã đến cảnh giới này rồi thì được mấy tu sĩ chiến đấu mà không bay lên trời để đánh nhau cơ chứ.

Chỉ có duy nhất một khuyết điểm, đó là cần phải lên cao đén một vạn dặm thì mới được tăng lên gấp đôi.

Quả thật cái này hơi cao, bình thường tu sĩ chiến đấu bay cao lên đến một trăm dặm đã rất khó rồi.

Một thiên phú khác là Thương Long Uy Áp, có hiệu quả trấn áp với long tộc cấp thấp hơn.

Trước mắt hắn cũng chưa chạm trán với long tộc nên kĩ năng này tạm thời không dùng tới.

Nhưng mà Khương Thành vẫn rất hài lòng. Sau khi có được huyết mạch Thương Long, thần hồn uy áp của bản thân hắn cũng đã tăng lên khá cao.

Nếu như bây giờ đánh lại một trận với Hạng Bạt, e rằng chưa đến một phút đã giành được chiến thắng.

Hơn nữa huyết mạch nâng cao cũng tăng hiệu quả của tư chất tu luyện.

Điểm này có thể nhìn ra được từ việc sau khi Lâm Ninh thức tỉnh huyết mạch, lập tức từ một người tầm thường trở thành một thiếu nữ thiên tài.

Tốc độ tu luyện của hắn đương nhiên cũng tăng lên.

Nói tóm lại, thật sự giọt máu này là bảo vật vô giá, xứng đáng với mức giá 9,8 tỷ điểm.

Toàn bộ tư chất thực lực đều nâng cao, tâm trạng Thành ca rất tốt, mở nhìn rõ mọi vật lên cố gắng tìm kiếm bảo vật.

Lần này Bát Vân điện bị hủy diệt, không những có thể đoạt được toàn bộ đồ dự trữ của Bát Vân điện mà còn có thể lấy được nhẫn trữ vật của đám người đại hoàng tử và mấy tên khách khứa tự tìm đường chết nữa.

Bởi vì Bát Vân điện thật sự quá lớn, nhẫn trữ vật quá nhiều, một mình hắn bận đến mức không chịu nổi.

Đột nhiên hơi hối hận, biết trước thì đã đưa cả Kỷ Linh Hàm tới đây.

Không cần vào cổng, đứng ở ngoài đợi là được.

Đợi đến khi bản thân giành thắng lợi thì gọi vào để nàng giúp nhặt đống chiến lợi phẩm cũng được.

Mặt trời mọc lên mặt trăng lặn, hắn cứ như một công binh cần cù bận rộn đến tận buổi chiều ngày hôm sau thì rốt cuộc mới kiểm kê hết toàn bộ những người ở đây và các phong các điện của Bát Vân điện một lượt.

Cuối cùng vì để đảm bảo không sót gì, hắn lại mở nhìn rõ mọi vật bay ba vòng quanh núi.

Sau một trận vơ vét như vậy, những tu sĩ sau lại vào Bát Vân điện, e rằng ngay cả lông cũng chẳng thấy cọng nào.

Linh mạch tứ giai của Bát Vân điện trị giá 20 vạn điểm, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Ngoài ra, chủ yếu vẫn là nhẫn trữ vật.

Mỗi người Tề Nguyên Sinh, Từ Nguyên Xán và Lăng Dật đều có một món linh khí bát giai, mà trên người đại hoàng tử còn có đến ba món linh khí bát giai.

Linh khí bát giai trị giá 10 vạn điểm.

Chỉ sáu món này thôi đã trị giá 60 vạn điểm rồi.

Nhưng mà Khương Thành không lập tức đổi mấy món bát giai kia, bởi vì đống linh khí thất giai mà lần này thu hoạch được thật sự quá nhiều.

Đầy đủ 146 món, sau khi đổi 100 món thì trực tiếp mang về cho hắn 100 vạn điểm.

46 món còn sót lại, hắn nghĩ nghĩ, có lẽ cứ cầm về Phi Tiên môn làm đồ dự trữ là được rồi.

Tông môn của bản thân, cũng phải có chút hàng cao cấp để trang trí ngoài mặt mà.

Chương 80.

Trừ đống hàng cao cấp kia ra, còn dư hơn một trăm mười triệu viên linh thạch thượng phẩm, trị giá hơn 110 vạn điểm.

6265 bình linh dược lục giai, trị giá 626500 điểm.

Hắn đổi hết đống đan dược và linh thạch này được 100 vạn điểm, còn dư thì lại để làm đồ dự trữ.

Nói thật thì linh thạch linh dược 72 vạn điểm còn sót lại đủ để đám đệ tử của Phi Tiên môn vào trong Toàn Cơ Đồ tu luyện cả mấy nghìn năm.

Dù sao cảnh giới của bọn họ cũng thấp, tiêu tốn ít hơn tu sĩ cảnh giới cao.

Chẳng qua là mỗi lần chỉ có ba người được vào trong Toàn Cơ Đồ mà thôi.

Mà linh dược thất phẩm có đến 127 bình, đừng nói là để đám người Kỷ Linh Hàm đột phá đến Thiên Mệnh cảnh, ngay cả đến Đạo Cung cảnh thì vẫn đủ.

Số linh phù bàn trận, linh khí cấp thấp và một số nguyên liệu, hắn lựa chọn đổi tất cả.

Cuối cùng lấy được 145 vạn điểm.

Chuyến đi tới Bát Vân điện lần này kiếm được rất nhiều, thêm 60 vạn điểm đã có trước đó nữa thì điểm tích phân bây giờ của hắn lên đến 428 vạn.

Vượt xa con số 100 vạn cần để nâng cấp.

Mặc dù ngay từ đầu Khương Thành đã biết, là một bá chủ của Phi Vân châu, đồ dự trữ của Bát Vân điện chắc chắn còn nhiều hơn của các môn phái khác cộng lại, nhưng số lượng này vẫn vượt xa dự tính của hắn.

Môn phái này quả thật là giàu nứt đố đổ vách, chẳng trách trước đây bọn họ không có hứng thú với môn phải khác trong cùng khu vực.

Các thế lực như Xích Nhật tông, Đoan Mộc thế gia, trong mắt bọn họ chỉ như ăn mày mà thôi?

Thành ca quyết đoán nhấn nâng cấp, bảng hệ thống cũng có sự thay đổi.

Cấp hiện tại: 5

Điểm tích phân: 0/10 000 000

Điểm tích phân khả dụng: 3 287 573

Kĩ năng hiện tại: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để biến đổi thành bất cứ mục tiêu nào, thời gian làm mới 3 ngày.

Chú ý: Mục tiêu biến đổi phải được ký chủ tận mắt nhìn thấy. Ngoài thực lực của mục tiêu ra, sự biến đổi này sẽ mô phỏng toàn bộ các đặc điểm của đối phương.

Kĩ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để nâng cao tư chất của mục tiêu lên một cấp, thời gian làm mới 1 ngày.

Chú ý: Tư chất mục tiêu càng cao, điểm tích phân tiêu hao càng nhiều.

Cái này…

Nâng cao tư chất của người khác, hình như bản thân chẳng có được lợi ích gì.

Nhưng mà ngay sau đó, Thành ca lại cười, là bản thân hắn nghĩ hơi nông cạn rồi.

Đám đệ tử của bản thân tư chất cao thì ở trong mắt hệ thống càng có gì trị hơn mà!

Tương lai không chỉ tốc độ tu luyện của bọn họ đột nhiên tăng mạnh, mà điểm thưởng mỗi lần thăng cấp cũng tăng lên gấp mấy lần.

Nếu như tất cả nâng cao đến mức tư chất kia của Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, vậy thì tương lai Linh Đài cảnh, Thiên Mệnh cảnh sẽ trả lại hàng vạn hàng chục vạn điểm tích phân.

Đây là kỹ năng thần thánh để kiếm được càng nhiều điểm tích phân hơn đó!

So với việc tăng đại cảnh giới trước đây có tác dụng hơn nhiều.

Tăng một đại cảnh giới, ngoài được cái ra vẻ, thì còn lại vẫn là ra vẻ.

Mà nâng cao tư chất, không những có thể ra vẻ mà còn đạt được lợi ích thiết thực.

Nghĩ đến đám người La Viễn, Đan Thái, mấy người cũ hết sức trung thành theo lâu như vậy, nhưng chỉ vì tư chất quá kém mà dần dần không theo kịp bước chân chinh phạt của hắn, đều sắp bị gạt bỏ rồi.

Thành ca cảm thấy quả thật là bản thân cũng cần phải yêu thương mấy người cũ trong nhà kia một chút rồi.

Ban đầu hắn định dùng hơn 300 vạn điểm tích phân còn lại để rút thưởng, thoải mái một lần, bây giờ lại đổi ý rồi.

Tốt nhất là cứ giữ lại, sớm ngày thăng cấp thôi.

Lần này dùng 100 vạn điểm rút 10 lần thưởng cấp 3 trước là được rồi.

Cho một kỹ năng cấp 3 đi!

Cầu nguyện một lúc, tích lũy nhân phẩm, Thành ca nhấn mở bảng rút thưởng, nhanh chóng nhấp 10 lần.

“Chúc mừng kí chủ nhận được một viên Thái Tố Sinh Hồn Bảo Đan!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được một viên Thiên Nguyên Cửu Thánh Bảo Đan!”

“Chúc mừng kí chủ nhân phẩm bộc phát, nhận được bảo khí Thanh La Phá Thánh Kiếm!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được một cây Tử Văn Diễm Minh Trúc!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được một mảnh Toàn Cơ Đồ!”

“Chúc mừng kí chủ nhân phẩm bộc phát, nhận được một sợi Đạo Thiên Tiên Vận!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được một viên Hồng Thải Tinh Ngọc!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được Luyện Khí Thuật tam giai!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được ba cây Giáng Châu Ngọc Lộ Thảo!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được một tấm Tuyết Võng Huyền Băng phù!”

Sau mười lần liên tiếp, Thành ca mới cẩn thận kiểm tra lại thu hoạch của mình.

Lần này không nhận được kỹ năng cấp ba, nhưng mấy cái thứ khác đều khá tốt.

Luyện Khí Thuật tam giai, từ bây giờ hắn sẽ trở thành một luyện khí tông sư có thể luyện chế bảo khí.

Lại nhận thêm được một mảnh Toàn Cơ Đồ, có thể ghép với mảnh trước đó để tăng thêm hiệu quả.

Hai viên bảo đan, mỗi viên nâng cảnh giới thần hồn lên 600 năm, tăng linh lực tu vi 800 năm.

Tu sĩ đến một cảnh giới nhất định thì cần phải chạy theo sự bổ sung lẫn nhau giữa thần hồn và linh lực.

Nếu chỉ hấp thụ linh khí để nâng cao linh lực, cảnh giới thần hồn thì căn cơ không ổn định, những người bị nghiêm trọng thậm chí sẽ bị hủy cả tu vi.

Mà chỉ có thần hồn, không có linh lực chống đỡ thì chỉ như một cái cây không có rễ, ngay cả tuổi thọ cũng không thể đảm

bảo được.

Hắn không nghĩ nhiều nuốt luôn hai viên này xuống.

Thế là khoảnh khắc tiếp theo, tu vi của hắn trở thành Thiên Mệnh cảnh Tứ trọng.

Điều này khiến Khương Thành hơi thất vọng.

Hai viên bảo đan đó, chỉ tăng có hai trọng tiểu cảnh giới vậy thôi hả?

Anh đây khổ quá mà.

Hắn cũng không nghĩ rằng đến Thiên Mệnh cảnh rồi thì tuổi thọ sẽ được tính bằng hàng nghìn năm.

Biết bao người bị giới hạn bởi tư chất thiên phú, cuối cùng cả đời bị mắc kẹt ở Thiên Mệnh cảnh Nhất trọng, không tiến thêm được.

Nếu như không phải hắn có thêm hai thứ Thiên Hoang Bất Diệt Thể cộng với Thôi Xán Thần Phủ thì cũng không thể uống đan dược xong là thuận lợi thăng cấp như vậy.

Tử Văn Diễm Minh Trúc, Hồng Thải Tinh Ngọc, Giáng Châu Ngọc Lộ Thảo đều là thiên tài địa bảo để luyện chế bảo đan, bảo khí.

Nếu như không phải rút thưởng được trong hệ thống mà trực tiếp đi mua thì dùng mấy nghìn vạn linh thạch cũng không đổi lấy được.

Hơn nữa quan trọng nhất là, bên trong Vương triều Càn Tinh liệu có hay không vẫn là một câu hỏi.

Một tấm Tuyết Võng Huyền Băng phù là một bảo phù có cao cấp hơn cả linh phù cửu giai, uy lực của nó không cần phải nói, cùng cấp bậc với đại sát khí.

Đáng tiếc là nó ra sân hơi muộn.

Nếu như Khương Thành rút được nó trước khi đến Bát Vân điện, hơn nữa còn để trong nhẫn trữ vật, vậy thì đại điển sau đó sẽ náo nhiệt lắm đây.

Chỉ sợ chưa kịp sử dụng long huyết để hồi sinh thì Bát Vân điện đã bị bảo phù này nổ văng lên trời.

Còn Thanh La Phá Thánh Kiếm là bảo khí, cao hơn cả linh khí cửu giai.

Ánh linh khí xanh lục mờ mờ vờn quanh lưỡi kiếm, lờ mờ lộ ra sát khí, vừa nhìn là biết không phải vật tầm thường.

Trên thân kiếm có khắc hai bảo trận, lần lượt là uy năng kiếm quang tăng 3 lần và uy năng phong hệ kiếm pháp tăng 2 lần!

Đơn giản mà thô bạo.

Ngoài ra còn có ba linh trận cửu phẩm làm phụ trợ, tất cả các mặt như tốc độ, sắc bén, chắc chắn của kiếm đều được tăng lên.

Mặc dù vẫn chưa luyện hóa xong, cơ mà chỉ vừa rút ra đánh bừa hai cái thôi, thanh thế của hắn đã vượt gấp mấy lần so với lần trước đánh với Hạng Bạt.

Nếu như cái này mà được luyện hóa hoàn toàn thì e rằng uy lực sẽ đạt tới một nửa của chiến hồn phụ thể lần trước, thẳng tiến đến Đạo Cung cảnh.

Bởi vì bảo khí này không phải là đồ tiêu hao một lần, cho nên hệ thống mới nhắc nhở là bạo phát nhân phẩm.

Cầm trong tay chơi một trận, Thành ca hơi xoắn xuýt.

Hắn dùng kiếm, uy lực của thanh kiếm này không chỉ rất mạnh mà vẻ ngoài còn rất uy mãnh soái khí, có thể giúp hình tượng của hắn tăng thêm điểm.

Hắn thật sự có chút không nỡ đưa cho đệ tử.

Nhưng mà nếu đeo thanh kiếm này bên người, chỉ sợ là sau này hắn có gặp phải Đạo Cung cảnh thì cũng không chết được.

Không chết được, thì cũng không thể kích hoạt hệ thống vô địch trả thù.

Đừng thấy mấy cái phương án mà hệ thống cho thường là đại chiêu dùng một lần, dùng xong là cũng hết.

Có những lúc nó cũng sẽ biến thành một phần thưởng tăng cấp lâu dài, giống như long huyết lần này.

Nếu như không chết một lần, hắn không thể có được loại dị bảo thượng cổ như vậy.

Cho nên, bị giết rất quan trọng.

Suy nghĩ một lúc, hắn đã nghĩ ra một cách vẹn cả đôi bên.

Về sau khi ở Phi Tiên môn, bản thân có thể giả vờ dùng bội kiếm này, đánh kẻ địch đến xâm phạm mấy cái vẫn được mà.

Còn về lúc ra ngoài, cố ý quên đem theo là được.

Chương 81.

Ngoài Thanh La Phá Thánh Kiếm ra thì còn có một lần nhân phẩm bộc phát nữa.

Đó chính là Đạo Thiên Tiên Vận, Khương Thành chưa từng nghe nói đến thứ này, chỉ đành xem giới thiệu ở phía dưới.

Đạo Thiên Tiên Vận – Là một bảo vật kỳ lạ ẩn chứa âm thanh ẩn ý của tiên đạo, có để khiến võ đạo ấn ký tăng đến cấp tiên phẩm!

Khương Thành nằm mơ cũng không ngờ được rằng, thứ như vậy cũng có dựa vào bảo vật để thăng cấp.

Thần phủ của Thiên Mệnh cảnh có Võ Đạo Ấn Ký, mà cấp bậc của ấn ký sẽ dựa trên cảnh giới cảm ngộ võ đạo của chính tu sĩ đó.

Cũng không có cách nào mà, thời gian hắn tới thế giới này quá ngắn.

Có thể trở thành Thiên Mệnh cảnh, chủ yếu là dựa vào hai lần phục chế lại tu vi.

Tự mình tu luyện chiếm phân lượng rất nhỏ, càng không cần nói đến chăm chỉ nghiên cứu tâm pháp, công pháp và võ kỹ.

Nói trắng ra thì căn cơ của Khương Thành rất yếu.

Nếu như không phải lúc phục chế tu vi nhận được cảm ngộ võ đạo của đối phương thì sự hiểu biết, cảm ngộ của hắn với võ đạo còn chẳng cao hơn tu sĩ Tôi Thể cảnh bao nhiêu đâu.

Chín dòng Trường Hà Võ Đạo Ấn Ký của Thôi Xán Thần Phủ kia, bên trong có ba dòng đạt đến cấp Chân, bốn dòng đạt đến cấp Sư, còn hai dòng còn lại đạt đến cấp Tông.

Phải biết là cấp Chân chỉ cao hơn cấp Phàm một cấp mà thôi.

Mà cấp Phàm, thật ra chính là cảnh giới võ đạo của những võ giả trong giới thế tục kia.

Cảm ngộ võ đạo cấp Chân, được coi là tiêu chuẩn thấp nhất của một tu sĩ.

Đại khái cấp Sư chính là từ cấp bậc Tụ Nguyên cảnh đến Phân Hồn cảnh.

Chỉ có điều hai dòng đạt đến cấp Tông kia, có thể coi là cấp bậc cảm ngộ võ đạo mà Linh Đài cảnh, Thiên Mệnh cảnh có.

Bên trên cấp Tông còn có cấp Vương.

Năm dòng Ấn Ký của đại hoàng tử, bốn dòng là cấp Tông, còn có một dòng cuối cùng là cấp Vương.

Bên trên cấp vương còn có cấp Thánh, mà cấp Tiên còn cao hơn cả một bậc so với cấp Thánh.

Một khi có một dòng Ấn Ký đạt đến cấp Tiên, thì từ đó về sau việc cảm hộ võ đạo này, Khương Thanh sẽ vượt qua hầu hết các tu sĩ Thánh Giai trên đời này.

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy Đạo Thiên Tiên Vận này thần kỳ biết bao.

Bây giờ trước mắt hắn chỉ có một vấn đề, đó là chọn dòng nào.

Chính dòng Võ Đạo Ấn Ký, lần lượt là Sinh Tử, Thời Không, âm Dương, Tứ Tuyệt, Ngũ Hành, Lục Dục, Thất Tình, Bát Hoang, Cửu Cung

Trong đó, Sinh Tử là đạo của sự sống và cái chết.

Thời Không là quy tắc võ đạo giữa không gian và thời gian.

Âm Dương đại diện cho ánh sáng và bóng tối.

Tứ Tuyệt lần lượt là hủy diệt, thôn tính, ăn mòn, sáng tạo.

Ngũ Hành đương nhiên chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngoài ra còn mở rộng ra cả Băng, Lôi, Phong…. vân vân.

Thất Tình Lục Dục là một mối tương quan võ đạo chặt chẽ, thường là bước ngoặt quan trọng để tu sĩ đột phá ngộ đạo.

Bát Hoang là chỉ các thái cực của trời và đất.

Còn Cửu Cung lại là sự dung hợp giữa các lĩnh vực khác nhau như võ đạo, trận đạo và phù đạo.

Chín dòng Ấn Ký phong phú, bao hàm tinh hoa của võ đạo.

Không phân cao thấp, loại nào cũng có điểm kỳ diệu.

Bất kể là luyện dòng nào đến cực hạn thì đều sẽ trở thành tổ sư cấp chuyên gia.

Khương Thành suy nghĩ rất lâu, cuối cùng chọn Ngũ Hành.

Nguyên nhân rất đơn giản, Ngũ Hành phổ biến nhất, có công pháp võ kỹ sẵn.

Nếu như lựa chọn cái khác, ví dụ như Sinh Tử, âm Dương, Tứ Tuyệt, mặc dù là lợi hại giống nhau nhưng là rất hiếm thấy.

Không có công pháp, võ kỹ tương ứng và binh khí kết hợp cùng thì không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Mà thanh Thanh La Phá Thánh Kiếm kia, cũng là thuộc tính Phong, thuộc về Ngũ Hành.

Nếu như sự hiểu biết về quy tắc Ngũ Hành vượt qua cả cao thủ Thánh Giai thì ban đầu luyện hóa bảo khí cần phải mấy tháng, tương lai hắn chỉ cần một ngày là đã làm xong.

Ngoài ra, sau này tu luyện công pháp trong phạm vi Ngũ Hành thì hiệu quả sẽ tăng gấp mấy lần.

Mà khi thi triển các loại võ kỹ Ngũ Hành thì uy lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Lợi ích nhiều như vậy, hắn không còn do dự nữa, rút sợi Đạo Thiên Tiên Vận kia ra, dung hợp vào trong thần phủ của bản thân.

Một lúc sau, thần phủ phát ra ánh sáng lớn tỏa khắp bốn phía!

Chín dòng sông Võ Đạo Ấn Ký lơ lửng trên bầu trời, trong đó dòng sông màu xanh lam đại diện cho Ngũ Hành, Ấn Ký dùng tốc độ mà mắt thường cũng thấy được từ màu xám biến thành màu bạc, rồi lại lập tức biến thành màu vàng!

Đồng thời, màu sắc càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng rực rỡ!

Ánh sáng của vô số chữ khắc thần bí rực rỡ, vô cùng sống động, cứ như là sắp xuyên thủng không trung ra ngoài.

Lúc Đạo Thiên Tiên Vận hoàn toàn dung hợp xong, dòng sông Ngũ Hành cũng hoàn toàn vượt lên trên hẳn tám dòng sông còn lại.

Ấn Ký cấp Tiên đã hoàn thành!

Khương Thành chỉ cảm thấy trong đầu mình đột nhiên hiện ra thêm vô số cảm ngộ võ đạo, tất cả đều liên quan đến Ngũ Hành.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, dường như hắn đang quan sát vô số quá trình tương sinh tương khắc mà Ngũ Hành không ngừng sinh ra, hiểu biết về chúng bỗng tăng lên mạnh mẽ.

Lúc tất cả kết thúc, thậm chí hắn có có mỗi loại ảo giác rằng bản thân đã sống đến mấy chục vạn tuổi rồi.

Hắn nâng thanh kiếm trong tay lên, mặt đất im hơi lặng tiếng xuất hiện một khe rãnh.

Hai bên của khe rãnh này không phải là đất, mà là quặng vàng.

Giữa quặng vàng đó, một dòng suối đang uốn lượn chảy xuôi.

Từng đốm lửa phía trên dòng sông hệt như hoa sen, mặc dù đột ngột nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hẳn phải là như vậy.

Trường kiếm vung lên, một trận gió nhẹ như là hai tay nâng từng đóa hoa sen lửa lên chầm chậm bay đi.

Sau đó lại ngưng tụ một chút giữa không trung, trong nháy mắt hóa thành một đóa sen băng.

Xoẹt!

Hàng chục tia điện nhỏ như sợi tóc lần lượt đánh xuống, mỗi một tia như đúng lúc đánh trúng đóa sen băng, nhưng lại không hề tổn hại gì đến mặt đất.

Lúc tất cả những thứ vô hình này biến mất, Khương Thành thu kiếm về.

Trong mắt hắn, cái tính cách nhanh nhảu bạ đâu nói đấy của trước đây đã bớt đi rất nhiều, mà thay vào đó là sự thấu đáo rõ

ràng.

Nhưng mà giây phút tiếp theo, hắn lại chứng nào tật nấy.

“Đù má, thứ thủ pháp làm màu hay ho này, sau này phải biểu diễn trước mặt đám đệ tử nhiều hơn mới được.”

Trong mắt hắn, không gì có thể so sánh được với sự nghiệp làm màu.

Bây giờ mới hài lòng bay lên trên trời.

Hai lần truyền tống, hành trình trở về lần này nhanh hơn nhiều.

Vừa mới về đến sơn môn quen thuộc, nhìn thấy phía dưới có một bóng hình xinh đẹp đang đứng đó trông mong chờ đợi.

“Chưởng môn!”

Trong giọng nói của Kỷ Linh Hàm tràn ngập niềm vui không thể nào che giấu được.

“Cuối cùng ngươi cũng về rồi!”

Hệt như đã xa cách mấy chục năm vậy, chạy như bay lên đón hắn.

Chẳng qua là do nguyên nhân tính cách mà nàng không mạnh dạn ôm hắn được như Ấn Tuyết Nhi.

Thành ca sững sờ, lẽ nào có kẻ địch tấn công ư?

“Xảy ra chuyện lớn gì rồi hả?”

“Không có gì?”

“Vậy ngươi cứ ở đây đợi ta ư?”

“Đúng vậy!”

Hai người sóng vai với nhau, nụ cười của Kỷ Linh Hàm không dừng lại được.

Sau khi Thành ca cảm động thì lại thấy bất đắc dĩ.

Em gái à, thiên phú của ngươi tốt như vậy, phải chăm chỉ tu luyện, không thể lười biếng được đâu.

Ngươi là nhân tố kiếm nhiều điểm tích phân nhất trong tay ta đó.

Trở về đến tông môn, chẳng có gì bất ngờ khi tất cả đệ tử khác đều nghe được tin chạy ra ngoài.

“Đã hai ngày rồi, sao chưởng môn quay về muộn vậy?”

“Đúng vậy, đại điển của Bát Vân điện đúng là dài dằng dặc luôn.”

“Chắc chắn là chưởng môn được bọn họ tiếp đãi rất hoành tráng, bị bọn họ giữ lại qua đêm.”

“Chưởng môn, đại điển của Bát Vân điện có vui không?”

Trong lòng Thành muốn nói đại điển kia chẳng vui chút nào, cũng chẳng kéo dài, hơn nữa cũng chẳng có ai giữ ta ở lại qua đêm hết, ngược lại rất nhiều người muốn giết ta.

Nếu không phải là vì nhặt chiến lợi phẩm thì hôm qua hắn đã trở về rồi.

Hắn đang định nói cho bọn họ biết, bản thân đã hủy diệt Bát Vân điện rồi.

Tin tức quan trọng này, chắc chắn có thể tăng điểm ấn tượng, khiến đám đệ tử càng thêm ngưỡng mộ.

Nhưng lời nói vừa đến bên miệng thì lại nén trở về.

Tin tức lớn như vậy sẽ truyền đến nhanh thôi, đến lúc đó đám đệ tử này đương nhiên sẽ biết chuyện.

So với việc bản thân chủ động nói ra, không bằng để bọn họ tự phát hiện.

Oa, chưởng môn hủy diệt cả một tông môn lớn như vậy, sau khi trở về lại bình thản không nói một lời nào.

Như vậy hiệu quả làm màu chẳng phải là có thể tăng lên gấp bội à?

Làm ăn có lời như vậy, chắc chắn không thể bỏ lỡ được.

Chương 82.

Mặc dù không nói đến chiến tích huy hoàng này, nhưng mà vẫn có thể thể hiện ở mấy khía cạnh khác màu

Quả nhiên là Thành ca không thể nhịn nổi trái tim bồn chồn của mình, biểu diễn võ đạo Ngũ Hành kia một lần.

Hiệu quả nổi bật, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Việc lợi dụng linh lực để tạo lên dòng suối hỏa băng, dù Phân Hồn cảnh cũng có thể làm được.

Nhưng mà trình độ khống chế tuyệt diệu và uy lực không giống nhau mà thôi.

Nhưng Khương Thành đã tùy ý chuyển đổi giữa Ngũ Hành, hoàn toàn là kỹ thuật cao siêu mà bọn họ đều chưa từng được nghe.

Trong mắt đám đệ tử này, đây chắc chắn là Tiên thuật.

Nhất thời, tiếng kinh ngạc tán thưởng toàn bộ mọi người ở đây vang lên.

Đừng nói đến bọn họ, ngay cả Tam Nhãn Hổ cũng đột nhiên xuất hiện ở trong điện.

Hắn mở to mắt, không thể tin nổi.

“Tiểu tử, ngươi làm thế nào vậy?”

Đám đệ tử cứ như là lạc vào trong sương mù, không thấy được huyền ảo, còn nó lại không hề giống.

Cho dù là một Yêu Vương không có lý tưởng thì nó cũng là một Thánh Giai.

Nó có thể cảm nhận rõ ràng được đó vẫn là võ đạo, chứ không phải Tiên thuật gì đó.

Chỉ là cấp bậc võ đạo đó quá cao, không chỉ vượt qua cấp Vương của Thiên Mệnh cảnh bình thường mà còn vượt qua cả cấp Thánh.

“Thì làm như vậy đó, ta vốn có thực lực này, ngươi hiểu mà.”

Khương Thành giang tay ra, làm ra cái vẻ mặt ta chỉ làm chút chuyện nhỏ không đáng nói đến thôi mà.

“Ta hiểu cái ông nội ngươi!”

“Chỉ bằng chút thực lực này của ngươi á?”

Tam Nhãn Hổ chửi ầm lên.

Bây giờ Khương Thành là Thiên Mệnh cảnh Tứ trọng, nó liếc cái là có thể nhìn ra.

Nếu như Thiên Mệnh cảnh Tứ trọng bình thường mà có thể làm được chuyện như này, vậy thì Yêu Vương này lăn lộn vô ích à.

Cho dù màn biểu diễn vừa này chẳng có uy lực gì hết, lúc chiến đấu cũng chẳng có tác dụng gì, cơ mà ý nghĩa ẩn chứa phía sau lại khiến người ta không thể coi nhẹ được.

“Đúng vậy, chỉ bằng ta thôi.”

Thấy đường đường một Yêu Vương mà lại kinh ngạc, trong lòng Khương Thành sảng khoái ghê.

Không dễ dàng mà.

“Thực lực của bổ chưởng môn, đâu chỉ là thứ mà một con yêu thú bé nhỏ như ngươi có thể đoán được cơ chứ.”

“Nhất định là lại dùng thủ đoạn gì đó, có điên mới tin ngươi!”

Tam Nhãn Hổ vẫn còn cứng miệng, nó không thể chịu thua Khương Thành được.

Chẳng lẽ là Huyễn thuật?

Không thể nào, bản thân có mù đâu.

Hay là do một số trận pháp đặc biệt và phù văn làm nhỉ?

Không, thứ như thế cũng không lừa được bản thân.

Nói thật thì thật sự suy nghĩ của nó hơi dao động rồi.

Ngay từ đầu nó đã không coi trọng Khương Thành, nhưng thời gian ở Phi Tiên môn, gặp phải chuyện phá vỡ giới hạn nhận thức của nó cũng thường xuyên xảy ra.

Ví dụ như tốc độ đột phá của của tên Khương Thành kia không hợp lí tí nào.

Lúc mới quen chỉ mới Phân Hồn cảnh Tứ trọng, bây giờ đã Thiên Mệnh cảnh Tứ trọng rồi.

Ví dụ như năng lực đặc biệt có thể cưỡng ép đệ tử tăng một đại cảnh giới, nếu như chỉ một mình Ấn Tuyết Nhi thì cũng thôi đi, đây ngay cả Đan Thái cũng đã thăng cấp.

Điều này hoàn toàn không phải nói là sự trùng hợp thì có thể giải thích được.

Thêm việc hôm nay nữa…

Lẽ nào, tên tiểu tử này thật sự biết Tiên thuật gì đó?

Nó hơi mờ mịt rồi.

Sau khi nó rời đi, đám người thảo luận sôi nổi.

“Đến cả Hổ Yêu đại nhân cũng không nhìn ra Tiên thuật của chưởng môn ư?”

“Xem ra, cảnh giới của chưởng môn còn cao hơn nó rất nhiều á!”

“Đây không phải là sự thật đã biết ngay từ đầu à? Tại sao các ngươi lại kỳ lạ như vậy?”

“Tiểu hổ đó vẫn thường hay nói xấu chưởng môn của chúng ta, xem ra là nó ghen tị chưởng môn lợi hại hơn nó rồi.”

“Nó ghen tị cũng vô dụng, có vài người đã định trước là nó phải ngửa mặt trông lên rồi!”

Tam Nhãn Hổ đã bay xa, nhưng làm sao có chuyện nó không nghe được mấy lời thảo luận này chứ, suýt chút nữa thì nó tức đến mức ngã từ trên trời xuống.

Đến cả Thành ca cũng có chút đỏ mặt.

Quá lời rồi quá lời rồi, mọi người khoác lác quá rồi.

Tam Nhãn Hổ là Yêu Vương, là một kẻ cao hơn hắn nhiều đó.

Nhưng mà, trong lòng âm thầm sảng khoái thì vẫn có.

“Đúng rồi, Tiểu Hàm, lần trước ngươi ở trong đạo tràng Toàn Cơ Đồ đã tiến bộ rất nhiều, đáng để khen thưởng!”

Lời này xuất phát từ đáy lòng hắn.

Khen thưởng môn nhân thăng cấp nhanh thì có thể kích thích những người khác càng thêm chăm chỉ tu luyện.

Một tông môn đạt tiêu chuẩn là phải có chế độ thưởng phạt mà.

Thành ca vô cùng hy vọng bọn họ thăng cấp nhanh một chút, kiếm nhiều điểm tích phân hơn cho mình.

Nói xong, hắn lấy một thanh linh kiếm bát giai từ trong nhẫn ra.

Ngay cả vỏ kiếm đám đệ tử cũng chẳng nhìn ra được manh mối gì, chỉ biết là đồ của chưởng môn lấy ra, ít nhất cũng phải là lục giai.

Mọi người không khỏi hâm mộ vô cùng.

Cũng may là bây giờ Lâm Ninh vẫn đang cực khổ tu luyện trong Toàn Cơ Đồ, nếu không e rằng nàng sẽ ghen đỏ cả mắt.

Kỷ Linh Hàm nhìn thanh linh kiếm kia, trái tim nhỏ kia đập thình thịch như một chú hươu nhỏ đang chạy loạn.

Bây giờ nàng không hề chú ý đến linh kiếm mà là ở cách xưng hô.

Chưởng môn vừa mới gọi mình là gì cơ?

Tiểu Hàm?

Xưng hô thân mật như vậy, lẽ nào…

Nghĩ đến đây thôi, khuôn mặt nhu hòa xinh đẹp của nàng hiện lên hai mảng ửng hồng, dáng vẻ thẹn thùng ngẩn ngơ nhìn Khương Thành.

Chuyện quái gì thế?

Em gái ơi sao ngươi lại phát tình với một thanh kiếm thế?

Lẽ nào khuôn mặt đẹp trai của anh đây còn không đẹp bằng thanh kiếm nát này hả?

“Khụ khụ, ngươi cầm đi.”

Nói xong, hắn hơi mất mát đặt thanh kiếm vào trong tay nàng.

“Cảm ơn chưởng môn!”

Kỷ Linh Hàm cúi người xuống vui vẻ nhận lấy thanh kiếm.

Sau đó rút thanh kiếm ra dưới con mắt cực kì hâm mộ của những đệ tử khác.

Linh lực vừa tràn ra, nàng lập tức kinh ngạc.

Thanh kiếm này… Mạnh quá đi.

Mạnh đến mức vượt qua khỏi tưởng tưởng của nàng.

Nàng từng dùng linh kiếm ngũ giai, so với thanh kiếm này thì thật sự là rác rưởi của rác rưởi.

Nó tuyệt đối không chỉ dừng ở lục giai!

“Chưởng… chưởng môn, thanh kiếm này…”

Thấy trong vẻ kinh ngạc của nàng còn mang theo cả ánh mắt mờ mịt khó hiểu, cái tính cách thích ra vẻ của Thành ca lại được thăng hoa.

Hắn cố ý làm vẻ lạnh nhạt nói: “Ồ, đây chỉ là một linh kiếm bát giai mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Cái, cái gì?

Linh kiếm bát giai?

Kỷ Linh Hàm gần như run tay, hơi không chịu nổi.

Ngay sau đó là sự thỏa mãn và ngọt ngào mà trước nay chưa từng có.

Trong khi người khác nhiều nhất cũng chỉ được tặng linh khí lục giai, bản thân lại là người đầu tiên nhận được Lam Ngọc Khinh Tiên Y cửu giai, bây giờ lại nhận được một linh kiếm bát giai!

Đây rõ ràng là đãi ngộ khác biệt mà.

Điều này cũng đủ để nói lên phân lượng của mình trong lòng hắn nặng như nào.

Những đệ tử khác điên cuồng rồi, trong điện vừa vang lên tiếng hét kì lạ, vừa vang lên tiếng kêu gào.

“Trời ơi, là linh khí bát giai đó!”

“Chua xót quá đê, sao mà sống qua nổi mấy ngày như này đây.”

“Rốt cuộc chưởng môn có bao nhiêu bảo bối vậy?”

“Lần trước lúc tặng cho ta linh khí tứ giai, ta còn tưởng rằng nó là đồ đứng đầu cả tông môn rồi, lần này bị giết không còn manh giáp nào…”

“Lão nương không phục! Chưởng môn tốt quá đáng với Kỷ sư tỷ rồi!”

“Không phục cũng phải phục, ai bảo Kỷ sư tỷ là người đầu tiên quen biết chưởng môn chứ!”

Những phản ứng này khiến Thành ca rất hài lòng.

Không thèm muốn ghen ti, thì làm gì có động lực để tu luyện.

“Được rồi được rồi, các ngươi đừng có đỏ mắt nữa.”

“Ta vừa nói xong, đây là khen thưởng.”

“Sau này bổn chưởng môn sẽ thỉnh thoảng khen thưởng cho đệ tử nào tu luyện nhanh nhất!”

Ngoài mấy linh khí bát giai và mấy chục linh khí thát giai, ban đầu hắn dự định trực tiếp phát hết.

Bây giờ xem xét, còn không tốt bằng việc làm phần thưởng.

Nghe thấy tin tức này, đám người hoan hô nhảy cẫng lên, vô cùng nhiệt tình.

Nhưng ngay sau đó lại có người yếu ớt nói: “Nhưng mà tư chất mỗi người khác nhau, chúng ta có nỗ lực thêm thế nào đi chăng nữa thì tốc độ tu luyện cũng không thể so được với Kỷ trưởng lão và Lâm Ninh được.”

Khương Thành xua tay nói: “Không sao, ta sẽ dựa theo tư chất của mỗi người các ngươi để đặt ra tiêu chuẩn.”

“Được rồi giải tán, chăm chỉ luyện tập đi.”

Lần này sau khi Toàn Cơ Đồ hợp lại, số người có thể tiến vào tăng lên thành năm người, trước mắt ngoài Kỷ Linh Hàm và Ấn Tuyết Nhi ra thì không có đệ tử Phân Hồn cảnh nào vào được.

Hắn thấy rằng, đây rõ ràng là đang lãng phí không gian mà.

Chương 83.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Khương Thành sẽ sắp xếp lại tất cả công pháp, võ kỹ và các điển tịch khác lấy được từ bên Bát Vân điện.

Những công pháp võ kỹ này, cao cấp hơn của Xích Nhật tông nhiều.

Lúc đầu mọi người kia còn hơi nghi ngờ không biết những bí tịch này từ đâu ra.

Chỉ là Bát Vân điện cách bọn họ quá xa, trước giờ chưa từng tiếp xúc, cũng chưa nhìn thấy.

Cho nên, cuối cùng đều trở thành đồ sưu tầm của bổn chưởng môn đây.

Dù sao chưởng môn cũng là 'Tiên Nhân' mà!

Rất nhanh, Phi Tiên môn đã dâng lên một làn sóng khắc khổ tu luyện.

Tất cả đệ tử đều phong bế động phủ, rất nhiều người bắt đầu bế quan, quyết định không đến Phân Hồn cảnh thì không ra ngoài.

Và đương nhiên, bản thân Khương Thành không nằm trong số đó.

Dưới tình huống chẳng có chút cảm giác bức bách nào, hắn sẽ không chăm chỉ khắc khổ tu luyện đâu, có thể dùng bữa đực bữa cái để miêu tả.

Phi Tiên môn yên bình, nhưng thế giới bên ngoài lại không hề yên bình chút nào.

Khách khứa tham gia đại điển của Bát Vân điện, không một ai có thể trở về đúng hạn.

Chuyện lớn như vậy nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của bên ngoài.

Mà theo như mọi người tiến vào kiểm tra xem xét, tin tức Bát Vân điện bị hủy diệt lập tức trở nên chấn động.

Nghe nói người đầu tiên bước vào trực tiếp bị dọa sợ đến mức rơi từ trên trời xuống đất.

Chịu thôi, hiện trường thật sự quá thảm khốc.

Bị Thương Long Tinh Huyết tươi sống ép đến hết, hầu hết dáng vẻ mấy kẻ trước khi chết đều chẳng đẹp đẽ gì.

Mà tạm thời Khương Thành vẫn chưa bồi dưỡng ra được cái tính cách cao thượng chôn thây hộ kẻ thù…

Một tông môn lớn như vậy, có mười mấy vị Thiên Mệnh cảnh tọa trấn, còn có mười mấy vị khách là Thiên Mệnh cảnh, cộng thêm một đại hoàng tử Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng như này nữa.

Một đội hình xịn sò như vậy, sao lại bị hủy diệt được vậy?

Trong chốc lát, khắp nơi xung quanh Phi Vân châu sôi nổi suy đoán, rung động không thôi.

Thậm chí còn xảy ra hàng loạt phản ứng dây chuyền.

Ví dụ như có một vài thế lực không thuộc về Bát Vân điện bị nghi ngờ, bởi vì chưởng môn của một vài môn làm khách bị giết, trong môn phái xuất hiện bạo loạn, vân vân…

Trong lòng mấy người của các tông môn lớn đều bàng hoàng.

Bọn họ không thể không sợ, có thể thần không biết quỷ không hay mà giết nhiều cao thủ Thiên Mệnh cảnh cùng một lúc như vậy thì có thể mạnh đến mức nào cơ chứ?

Hơn nữa linh mạch của Bát Vân điện cũng biến mất.

Tất cả mọi thứ, dường như đang chỉ ra rằng có một thế lực vừa mạnh vừa đáng sợ đứng sau làm ra.

Một khi thế lực đáng sợ ấy ra tay với tông môn của bản thân thì liệu có thể ngăn nổi không?

So với sự sợ hãi của các tông môn ở các châu bên ngoài kia, nội bộ Phi Vân châu lại là tràn ngập niềm vui.

Không phải là Bát Vân điện gian ác như nào, mà là bớt đi một kẻ cạnh tranh.

Tài nguyên trong giới tu chân nhiều như vậy, cái bánh này chỉ có diện tích chừng ấy.

Bớt đi một con quái vật khổng lồ Bát Vân điện này, đương nhiên ngày tháng của những người khác sẽ tốt đẹp hơn nhiều.

Vương triều Càn Tinh, hoàng thành Lung Nhạc, không khí trong thư phòng của hoàng cung lúc này cực kỳ kìm nén.

Ba vị trọng thần của vương triều đang cúi đầu phục tùng, không dám thở mạnh lấy một hơi.

Đại hoàng tử chết ở Bát Vân điện, hoàng đế Hạng Cao Dã đang nổi trận lôi đình.

Giới tu chân của vương triều, hoàng quyền vô cùng vững chắc, không cần phải nhìn sắc mặt của các danh gia vọng tộc.

Bởi vì ở đây dựa vào thực lực để nói chuyện, mà tu vi của vị hoàng đế này là Đạo Cung cảnh Lục trọng, chính là đệ nhất cao thủ của vương triều Càn Tinh.

"Kẻ nào có thể nói cho trẫm biết, sao kẻ địch kia lại làm được điều đó?"

Mới vừa nãy thôi, ba cao thủ là đại tướng quân, tể tướng, đại thống lĩnh cấm vệ cùng nhau đứng ngoài quan sát "thu hình".

Đại điển của Bát Vân điện, lúc đó có một số khách khứa đã mở linh khí truyền ảnh.

Cho dù cuối cùng hoặc là linh khí truyền ảnh bị phá hủy, hoặc là bị Khương Thành tịch thu đổi thành điểm tích phân, nhưng mà những hình ảnh truyền ra ngoài vẫn còn đây.

Chỉ đáng tiếc mà hình ảnh mà bọn họ thấy được, chỉ là trước khi Lăng Dật bị Tề Nguyên Sinh đánh gục thôi.

Lúc đó Tề Nguyên Sinh mở hộ tông đại trận.

Một khi đại trận mở ra thì sẽ bị ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, đương nhiên linh khí truyền ảnh cũng không thể truyền hình ảnh ra ngoài được nữa.

Tể tướng Dương Cật cung kính nói: "Khởi bẩm bệ hạ, theo như thần thấy thì lúc đó Bát Vân điện xảy ra một trận tranh giành bảo vật…"

"Cái đó còn cần ngươi nói hả, trẫm không có mắt sao?"

Cái chết của Hạng Bạt kiến Hạng Cao Dã lửa giận ngút trời.

Nhưng thực tế thì Hạng Bạt không phải con của hắn mà là đời cháu cháu cháu cháu… của cháu hắn.

Cụ thể cách bao nhiêu đời, có lẽ đến cả bản thân Hạng Cao Dã cũng không nhớ rõ nữa rồi.

Hắn đã sống hơn một vạn năm, con cháu nhiều vô số kể.

Hầu hết tư chất thiên phú đều tầm thường, đều bị phân đất phong hầu, nhiều đời vương gia xuống làm công hầu, dần dần lưu lạc, thậm chí cuối cùng còn trở thành thường dân.

Mà những hậu duệ có thiên phú xuất chúng lại được gọi về bên người để bồi dưỡng, Hạng Bạt chính là một kẻ nổi bật trong số đó.

Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng, Ngũ Sắc Thần Phủ, tương lai có triển vọng trở thành một Đạo Cung cảnh mới, Hạng Cao Dã vẫn luôn đặt rất nhiều kỳ vọng vào hắn.

Bởi vì là người mới trong vòng ba mươi năm gần đây, cho nên được sắc phong làm đại hoàng tử.

Đại tướng quân Lục Nhiễm suy tư một lúc, lúc này mới nói: "Bệ hạ, năm chiếc linh khí truyền ảnh mà chúng ta thu thập được, hình ảnh cuối cùng đều bị gián đoạn ngay lúc đó…"

"Mà lúc đó Tề Nguyên Sinh trong hình đó lại đột nhiên có hành động…"

"Mạt tướng suy đoán, rất có thể là do Bát Vân điện khởi động hộ tông đại trận!"

"Ừm!"

Hạng Cao Dã gật đầu, xoa xoa ấn đường.

"Việc Tề Nguyên Sinh khởi động đại trận không hề giả, nhưng mà cuối cùng bản thân hắn cũng chết."

Nếu như mà Tề Nguyên Sinh còn sống chứ không chết thì có lẽ bọn họ sẽ trực tiếp cho rằng Tề Nguyên Sinh là hung thủ.

Mà bản thân Tề Nguyên Sinh là điện chủ thì việc giết toàn bộ những người trong tông môn cũng không đáng tin lắm, nhưng quả thật là hộ tông đại trận có thể làm được việc như này.

"Nhất định là có một thế lực khác đang ngấp nghé, giết sạch tất cả mọi người trong Bát Vân điện!

Đại thống lĩnh cấm vệ Hạ Hầu Tuấn đưa ra kết luận.

“Điều mà trẫm muốn biết chính là, bọn họ là ai? Bọn họ đã dùng thủ đoạn gì?”

“Theo tin tức được truyền về, ước chừng thời gian mà tất cả mọi người trong Bát Vân điện tử vong chỉ có nửa nén hương.”

“Trong vòng nửa nén hương giết sạch hàng vạn người mà trong đó còn có cả Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng, chuyện này đến trẫm cũng không làm được.”

Đây mới là điểm là Hạng Cao Dã kiêng dè nhất. Kẻ địch không quen biết kia cũng khiến hắn cảm nhận được mối uy hiếp mạnh mẽ, cứ như cái gai ở sau lưng.

Tất cả ba vị trọng thần đều mặt ủ mày cau.

Làm gì có ai có căn cứ để mà đoán được chứ?

Dương Cật cân nhắc một lúc rồi chậm rãi nói: “Tên chưởng môn Khương Thành của Phi Tiên môn kia, hẳn là có vấn đề.”

Mắt Lục Nhiễm sáng lên, lập tức đồng ý nói: “Đúng vậy, hắn bị Tề Thương cướp mất nhẫn, mà chiếc nhẫn đó dẫn đến sự tranh chấp trong tầng lớp cao ở Bát Vân điện…”

“Bên trong đó nhất định có thứ mà chúng ta chưa biết!”

“Cho dù tên Khương Thành kia chết rồi thì cũng phải đi điều tra!”

Lần đó không ít người ở Bát Vân điện bởi vì thực lực quá yếu mà bị Thương Long Tinh Huyết trấn giết đến mức không thể nhận ra nổi thân phận nữa.

Nên khó mà xác định được Khương Thành có ở trong đám đó hay không.

Mà Phi Tiên môn ngày bình thường vẫn phong bế sơn môn, không tiếp xúc với bên ngoài, cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa biết Khương Thành là “kẻ sống sót” duy nhất.

Hạng Cao Dã gật đầu: “Phái người đến Phi Tiên môn điều tra chuyện này!”

“Lục Nhiễm, chuyện này giao cho ngươi đi làm!”

Đại tướng quân Lục Nhiễm cúi người nhận lệnh, nói: “Nếu như Phi Tiên môn không liên quan đến chuyện này…”

“Tông môn này không cần phải tồn tại trong vương triều Càn Tinh!”

Một câu nói của Hạng Cao Dã thôi đã tuyên án tử hình cho trên dưới Phi Tiên môn.

Nguyên nhân rất đơn giản, tông môn cấp bậc cao duy nhất ở Phi Vân châu bây giờ chính là Phi Tiên môn.

Trong tin tức được truyền đến đương nhiên có nhắc đến vấn đề này,

Tông môn này quật khởi vừa nhanh lại vừa đột ngột, được coi như là một nhân tố không ổn định trong mắt hắn, tốt nhất là sớm diệt trừ ngay từ trong trứng nước.

Còn về hổ yêu ít nhất cũng là Thiên Mệnh cảnh Cửu Trong trong tin được truyền tới kia, hắn không thèm để vào mắt.

Dù sao hắn cũng là Đạo Cung cảnh.

Lục Nhiễm đang nhận lệnh thì cửa thư phòng được đẩy ra, ngay cả thái giám cũng không kịp bẩm báo.

Một dáng người xinh đẹp ăn mặc đẹp đẽ lộng lẫy ung dung xông vào.

“Tổ hoàng, chuyện này cứ giao cho ta lo liệu đi!”

Chương 84.

Hạng Cao Dã là chủ của một nước, lại là cao thủ siêu mạnh Đạo Cung lục trọng, hơn nữa hiện tại hắn còn đang thương nghị đại sự.

Dưới loại tình hình này, bất cứ ai tùy tiện xông vào mà không thông báo, đều sẽ bị giết không cần luận tội.

Thậm chí có thể sẽ bị tru di cửu tộc.

Nhưng lúc này một nữ tử trẻ tuổi xông vào, nhưng lại không khiến hắn nổi lửa giận.

Ngay cả ba tên trọng thần cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

“Ha ha, Ngưng Đề! Ngươi không lo tu luyện chăm chỉ đi, sao lại tới đây?”

Hạng Cao Dã khó lộ ra được nụ cười.

“Bái kiến công chúa điện hạ!”

Ba kẻ còn lại cũng lần lượt hành lễ.

Ngưng Đề công chúa trong bộ váy cung trang dài, khuôn mặt tựa như tranh vẽ, sinh ra là quốc sắc thiên hương rồi.

Khi bước vào cửa, trong mắt còn mang theo vẻ uy nghiêm ác liệt của kẻ bề trên nhìn từ trên cao xuống.

Chỉ là khi đối mặt với Hạng Cao Dã, mới toát ra một chút tư thái của tiểu nữ nhi.

“Tổ hoàng, ta cảm thấy chuyện này rất thú vị, cả ngày tu luyện buồn chết đi được, muốn ra ngoài giải sầu.”

Tuy nàng là công chúa, nhưng đương nhiên cũng không có khả năng là con gái của Hạng Cao Dã.

Hơn một trăm cô con gái của Hạng Cao Dã bởi vì tu vi thấp kém, thọ nguyên cạn kiệt, sớm đã chết hơn vạn năm rồi

Ngưng Đề công chúa và Đại hoàng tử Hạng Bạt là người cùng thế hệ, mà tư chất của nàng vượt xa Hạng Bạt.

Bây giờ đã là Đạo Cung nhất trọng, Thần phủ cũng là lục sắc!

Loại tư chất này cao nhất trong các tiền bối thế hệ trước, tương lai rất có thể sẽ tiến cấp đến Đạo Cung cửu trọng.

Thậm chí có thể đột phá đến Nhập Thánh cảnh cũng không chừng.

Nếu không phải bởi vì thân là nữ nhi, không có cách nào truyền tục hương hỏa, Hạng Cao Dã cũng muốn lập nữ nhân này làm người kế vị, chính mình lui về phía sau mà an tâm khổ tu.

Dù vậy, nữ nhân này tương lai cũng có thể trở thành người bảo vệ Vương triều Càn Tinh.

Trong mắt Hạng Cao Dã, nàng là chí bảo không gì sánh bằng.

Cho nên hiện tại Ngưng Đề trực tiếp ngồi trên đùi hắn, còn nắm lấy chòm râu hắn, hắn cũng chỉ bất đắc dĩ cười khổ chứ

không hề nổi giận.

“Sự việc lần này rất phức tạp, rất có thể sẽ lọt vào phục kích của thế lực không biết rõ kia, ngươi đi như vậy rất có thể sẽ……”

Hạng Cao Dã không sợ Phi Tiên môn, cái hắn thật sự lo lắng chính là ‘hung thủ phía sau’ của Phi Tiên môn kia.

Đó là sự tồn tại mà ngay cả hắn cũng kiêng dè.

“Tổ hoàng không tin thực lực của ta sao? Huống chi ta còn có thuộc hạ của mình mà!”

“Nếu không cho, sau này ta không thèm gặp ngươi nữa!”

Ngưng Đề chu chu cái miệng nhỏ, náo loạn đấm hắn hai cái.

Phía dưới ba gã trọng thần thầm chửi rủa, trước mặt hoàng đế nói mình có phe cánh, cũng chỉ có mình nàng dám làm vậy.

Hạng Cao Dã không nhịn được mà phì cười: “Con bé này, còn uy hiếp trẫm……”

“Vậy tổ hoàng chịu hay không nè?”

“Được, được, được, trẫm đồng ý, nhưng Đại thống lĩnh Hạ Hầu Tuấn nhất thiết phải theo hầu!”

Hạ Hầu Tuấn thống lĩnh cấm vệ hoàng thành, đại quân này nhân số không nhiều, cũng chỉ 3000.

Nhưng thực lực thấp nhất cũng là Linh Đài cửu trọng.

Mà một trăm tên Thập Kỵ Trưởng của đội cấm vệ quân này, tất cả đều đạt tới Thiên Mệnh cảnh.

Hơn nữa bọn họ còn chiến đấu theo đội hình, có thể phát huy thực lực gấp bội, căn bản không phải một cao thủ của môn phái bình thường có thể chống lại.

Hạ Hầu Tuấn bản thân còn là Đạo Cung nhị trọng.

Có bọn họ bảo vệ trên đường, Hạng Cao Dã cũng yên tâm nhiều.

Ngưng Đề có chút bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn nhượng bộ.

“Được thôi, nhưng hắn lần này phải do ta chỉ huy, nghe theo lệnh của ta!”

Hạng Cao Dã cực kỳ cưng chiều nàng, cười to nói: “Được được được, để ngươi chỉ huy.”

Có được sự đồng ý, lúc này Ngưng Đề mới vui vẻ lui ra, chỉ để lại một làn gió thơm.

Khương Thành của Phi Tiên môn xa xôi, kỳ thật cũng đoán được sớm muộn gì sẽ có người tới cửa.

Việc Bát Vân Điện bị tiêu diệt lớn như vậy, hắn làm ‘người sống sót’ duy nhất, không bị điều tra mới là lạ.

Chẳng qua, hắn không quen biết người của Vương triều Càn Tinh, cho nên không biết người tới sẽ là ai thôi.

Đối với chuyện này, hắn một chút cũng không lo lắng.

Nói đùa chứ, ở địa bàn của mình, có hai ‘đại ca’ là A Hoàng và Tam Nhãn Hổ tọa trấn, bản thân còn có ba lần hồi sinh mỗi ngày ……

Thiên Vương lão tử tới cũng không có gì đáng sợ ha.

Hắn gần đây rất phiền.

Phiền não cũng không phải chuyện lớn gì, đều qua hơn mười mấy ngày rồi, nội môn cư nhiên không một ai bàn luận việc Bát Vân Điện bị diệt.

Không ai đề xướng, thì tự nhiên chẳng ai biết hắn tiêu diệt Bát Vân Điện.

Một cái tin tức hoành tráng, một cơ hội tốt để lại được làm màu thế mà lại không có cơ hội để sử dụng, Thành ca đương nhiên ngột ngạt đến mức cực kỳ khó chịu.

Hiện tại hắn vô cùng hối hận, lúc trước không trực tiếp nói thẳng ra.

Mà lại bị động trông chờ các đệ tử phát hiện.

Nói đúng ra, đây xem như hắn mua dây buộc mình.

Phi Tiên môn vốn là không có liên hệ gì với ngoại giới, bình thường còn có thể dựa vào linh khí truyền ảnh truyền tấn để biết một số tin tức lớn của ngoại giới, nhưng gần nhất các đệ tử được phần thưởng kích thích, đều điên cuồng bế quan.

Có ai còn hơi sức chú ý động tĩnh ngoại giới đâu.

Bay giữa không trung, nhìn dãy núi lạnh lẽo không có một bóng người, hắn nhàn rỗi đến chán nản.

Thiên Mệnh cảnh muốn tiến cấp là cực kỳ khó, dù là hắn tư chất nghịch thiên, nhưng mười mấy ngày qua một cái cảnh giới nhỏ cũng không thể tăng lên.

“Tu luyện thật là chậm quá……”

Hắn cảm khái phát ra, nhưng không ai đáp lại.

Trước mắt hắn muốn tìm người nói chuyện cũng không có.

A Hoàng phần lớn thời gian đều ở linh mạch ngủ, có đánh thức cũng là không ngừng kêu mẹ ơi mẹ ơi, chẳng làm gì được.

Còn Tam Nhãn Hổ, thôi dẹp đi.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới, sau đợt thăng cấp lần trước đạt được biến hóa chi thuật, đến giờ vẫn chưa dùng qua.

Đánh mắt một vòng, hắn nghĩ ra trò vui.

Trong thoáng chốc, một vòng ngân quang xẹt qua thân hắn từ dưới lên trên.

Sau đó hắn biến thành Lâm Ninh.

Không riêng hình dáng bên ngoài, cách ăn mặc giống nhau như đúc, ngay cả phát ra chuyển động linh lực đều hoàn toàn ăn khớp.

Chẳng qua, Ẩn Hoàng Huyết Mạch của Lâm Ninh, hắn chỉ có thể mô phỏng đặc điểm khí tức, không có cách nào thật sự biến thành Ẩn Hoàng Huyết Mạch.

“Ha ha, thật là giống quá!”

Hắn xoạc chân đá gối, uyển chuyển vô cùng, giọng cũng biến thành giọng nữ.

Cảm thấy toàn bộ đều không vấn đề gì, lúc này mới bay thẳng đến động phủ của Kỷ Linh Hàm.

Hắn muốn xem xem lúc mình không ở Phi Tiên môn, nơi này có bộ dạng gì.

Cái này gọi là cải trang vi hành sao?

Kỷ Linh Hàm gần đây cũng đang bế quan, vì nỗ lực tiến lên Thiên Mệnh cảnh.

Chỉ là tăng lên đại cảnh giới không phải một sớm một chiều là làm được, cho nên trước mắt còn chưa tiến triển gì.

Sự xuất hiện của Khương Thành, làm kinh động đến cấm chế của động phủ, nàng đương nhiên cảm nhận được rồi.

Vừa bước ra nhìn, tức khắc kinh ngạc vô cùng.

"Lâm Ninh? Ngươi không phải đang ở trong Toàn Cơ Đồ tu luyện sao? Sao nhanh như vậy ra tới rồi?"

Khương Thành hì hì cười, hồi tưởng lại thần thái biểu tình của Lâm Ninh trước kia, lại cảm thấy như vậy không phù hợp với dáng vẻ của nàng, nên thu lại nụ cười, nghiêm trang lên một chút.

"Ồ, tu luyện quá vô vị, ta cảm thấy buồn chán nên ra đây. Ngươi thì sao, khi nào có thể đột phá Thiên Mệnh cảnh?"

Lâm Ninh tiến vào Toàn Cơ Đồ mười mấy ngày rồi, tính toán thời gian, hắn cũng cố ý ép linh lực xuống Linh Đài nhất trọng, đại khái phù hợp cảnh giới khả năng của nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Kỷ Linh Hàm xụ xuống lộ vẻ không vui.

"Tu luyện sao có thể buông lỏng? Ngươi thật khiến ta quá thất vọng rồi, có lỗi với sự bồi dưỡng của chưởng môn đối với ngươi không?"

Chà?

Nha đầu này mà nghiêm khắc lên, cũng thật ra dáng ra hình đấy chứ.

Đây là mặt mà Khương Thành chưa bao giờ gặp qua, ở trước mặt hắn, Kỷ Linh Hàm đều là muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn, muốn bao nhiêu dịu dàng có bấy nhiêu dịu dàng.

Xem ra lần cải trang vi hành này, cũng có thu hoạch mà.

"Ta tự có chừng mực!"

Chương 85.

Hắn thuận miệng đáp một câu, rồi hứng thú quan sát động phủ của Kỷ Linh Hàm.

Bên trong bày biện đơn giản, ngoại trừ mấy cái linh khí ra, thì có vẻ cực kỳ đơn điệu.

“Chà, là con gái, ta còn tưởng là trong động phủ của ngươi sẽ có mấy thứ hoa hoa phấn phấn trang điểm chứ.”

Nghe vậy, đôi mắt to đẹp của Kỷ Linh Hàm nheo lại.

Lâm Ninh hôm nay có vẻ cực kỳ không xem nàng ra gì.

Mặc dù mối quan hệ của nàng và Lâm Ninh là cạnh tranh, nhưng thời gian qua cơ bản vẫn có sự tôn trọng.

Suy cho cùng cũng là đồng môn, Lâm Ninh hiếu thắng từ trong xương cốt, nhưng ngoài ra nàng vẫn là một người hiểu lễ nghĩa.

Mà bây giờ, bước vào động phủ của mình mà giống như vào nhà của nàng ấy vậy. Nói chuyện lại như ông cụ non, người không biết còn tưởng rằng mình mới là khách.

“Đại Nhật Liệt Diễm Kiếm của ngươi luyện ra sao rồi? Tử Diễm Tâm Kinh luyện đến trọng thứ mấy rồi?”

“Qua loa đại khái thôi.”

“Vậy sao?”

Kỷ Linh Hàm càng thêm phần không thoải mái.

Mặc dù giữa nàng và Lâm Ninh tồn tại mối quan hệ cạnh tranh, nhưng đối với loại thái độ tu luyện qua loa này, nàng vẫn không chịu được.

Đặc biệt là Lâm Ninh còn là đồ đệ của nàng.

“Vậy ngươi luyện cho ta xem xem, nếu có sai sót, ta giúp ngươi sửa chữa.”

Khương Thành chỉ là thay đổi vẻ ngoài và khí tức, nhưng vẫn biến không ra được công pháp võ kỹ của Lâm Ninh.

Tử Diễm Tâm Kinh là công pháp của Xích Nhật Tông. hắn phục chế lại toàn bộ thực lực của Đoan Mộc Hoằng, tự nhiên

không tu luyện những cái khác.

Chỉ có thể haha một tiếng: “Thôi dẹp đi, ta luyện tốt lắm rồi, không cần sửa đâu.”

“Ngươi đây là kiêu ngạo tự mãn sao?”

“Phù…”

Xem bộ dạng nghiêm trang thật sự của nàng, Thành ca cười thành tiếng, Kỷ Linh Hàm này so với trong ấn tượng của hắn thú vị hơn nhiều.

“Ngươi làm sư phụ thế này cực kỳ ra dáng nha, rất tốt!”

Nói xong câu này, hắn biết sắp xảy ra chuyện rồi.

Khác biệt như vậy không phải lời thoại mà Lâm Ninh nên có.

“Hừ!”

Quả nhiên vẻ mặt Kỷ Linh Hàm trong phút chốc lạnh tanh, như sương giá lạnh lẽo đổ xuống, sự uy nghiêm của sư phụ hoàn toàn biểu lộ ra.

“Hôm nay ngươi tới đây, một tiếng sư phụ cũng chưa gọi qua!”

“Không cần nghiêm túc như vậy chứ…”

Khương Thành bất lực rồi nha, hắn là chưởng môn, gọi người sư phụ há chẳng phải quá mất mặt rồi?

“Mặc dù ngươi và ta có ước định, nhưng hiện tại ngươi suy cho cùng cũng chưa vượt qua ta, lễ nghĩa thầy trò đều không cần tuân thủ rồi sao?”

Kỷ Linh Hàm từng bước áp sát.

Đây là thế giới tu luyện, tu sĩ không có sư phụ giống như phượng mao lân giác.

Thế nên, lễ nghĩa sư đồ rất được xem trọng.

Kỷ Linh Hàm tính ra là đã rất rộng rãi rồi, nếu không phải thái độ của Lâm Ninh mà Khương Thành biến ra quá bất kính, nàng căn bản sẽ không để ý điểm này.

Mà hiện tại, nàng cảm thấy cũng nên dạy dỗ vị đồ đệ ngỗ nghịch này một chút, để nàng ấy có chút phép tắc.

Nếu không tương lai thật sự bái chưởng môn làm thầy, há chẳng phải sẽ chọc hắn nổi giận sao?

“Ta…”

Thành ca cũng không biết dụng tâm cực khổ của nàng, hiện giờ trên trán hắn đổ chút mồ hôi.

Có làm sai cái gì không nhỉ, hắn sao lại có thể bị nha đầu này dạy dỗ rồi?

Ngữ khí nghiêm trọng đó, căn bản là không phải nói đùa rồi?

“Ta cái gì?”

Kỷ Linh Hàm trợn mắt nhìn chằm chằm hắn, không hề nổi cơn thịnh nộ.

Hai chữ lạnh lẽo thốt ra.

“Quỳ xuống.”

Mẹ nó…..

Cái này Thành ca tiếp nhận không nổi rồi.

Hiện tại làm đương sự rất hối hận, cực kỳ hối hận.

Sớm biết thế này không nên biến thành Lâm Ninh rồi.

Biến thành La Viễn tốt biết bao, ít ra không phải bị nàng ấy giáo huấn trên đầu trên cổ.

Hắn lại không dễ nói ra thân phận thật sự.

Xấu hổ là ở phía sau, lỡ như sau này các đệ tử đều hiểu lầm mình có sở thích cải trang thành nữ thì làm sao? Một đời thanh danh không thể bị hủy như vậy.

“Cái kia… à, chưởng môn gọi ta có việc, ta đi trước đây….”

Nói xong, hắn vội vội vàng vàng tháo chạy khỏi động phủ, bay vụt đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Kỷ Linh Hàm cũng đuổi theo.

Chưởng môn tìm sao?

Sao mình không nghe thấy?

Lẽ nào là truyền âm sao?

Lại có chuyện lớn gì xảy ra sao?

Bên kia, Khương Thành hoảng loạn bay vào trong núi sâu.

Xác định trong phạm vi ngàn dặm không có người, mới vỗ vỗ ngực.

“Kỷ Linh Hàm ơi là Kỷ Linh Hàm, anh đây vừa đưa linh khí cửu giai, vừa đưa linh khí bát giai, đối đãi ngươi không tệ, ngươi cư nhiên muốn ta quỳ xuống….”

“Thật khiến ta đau lòng mà.”

“Biến trở lại trước rồi nói.”

Thân phận Lâm Ninh này không dễ dùng lắm.

Nhấn mở bảng giao diện hệ thống, biến hóa chi thuật, kết quả là nhấn không được rồi.

“Tình huống gì đây, sao là màu xám nhỉ?”

“Hệ thống cút ra đây!”

Tiêu mất 500 điểm rồi, hắn đề ra một câu hỏi then chốt

“Tại sao ta không biến lại được?”

“Thời gian biến trở lại của biến hóa chi năng là 3 ngày, trong thời gian này, nút biến hóa sẽ thành màu xám, không nhấn được, 3 ngày sau đến thời hạn, ký chủ tự động khôi phục hình dáng ban đầu, sẽ không tính vào số lần biến hóa.”

“Mẹ nó? Ngươi đùa à? Ngươi là hệ thống bất bại hay là hệ thống chỉnh người đây?”

Bởi vì không tiêu thêm 500 điểm thưởng để hỏi, nên hệ thống giả chết không nói chuyện.

Thành ca chết lặng luôn.

Biến hóa chi năng này có thế gian lận như thế sao?

Mặc dù khôi phục lại ban đầu không tính là một lần biến hóa, nhưng chưa hết ba ngày thì không có cách nào khôi phục lại.

Nghĩa là 3 ngày này, bắt buộc giữ nguyên hình dáng của Lâm Ninh cho người ta xem.

Cái này khiến hắn như sét đánh ngang tai, chịu đả kích lớn.

“Bỏ đi, chỉ cần cẩn thận tránh né Kỷ Linh Hàm chút là được rồi.”

Hắn xem ra, nha đầu kia có lẽ lại quay về động phủ tu luyện rồi.

Một mạch bay về chính điện, hắn phát hiện hình như toàn bộ môn nhân đều tụ lại ở đây.

Có đệ tử nhanh mắt, vừa nhìn liền trông thấy hắn.

“Lâm Ninh!”

“Lâm Ninh xuất hiện rồi!”

“Mau hỏi nàng ấy xảy ra chuyện gì!”

Còn chưa kịp đáp xuống, đã bị các môn nhân vây kín mít.

Người cầm đầu, chính là Kỷ Linh Hàm.

“Ngươi cuối cùng chịu xuất hiện rồi, nói đi, chưởng môn đi đâu rồi?”

Cái này…..

Tình huống gì đây?

Hắn nào có biết trước đó sau khi hắn chạy mất, Kỷ Linh Hàm tưởng lầm là chưởng môn có chuyện cần, cũng nhanh chóng chạy đến chính điện.

Quay một vòng cũng chưa tìm thấy Khương Thành, còn đi tới động phủ của mấy đệ tử khác tìm.

Cái này không quan trọng, tất cả mọi người lục soát phạm vi mấy trăm dặm gần đó một lượt, thế nhưng phát hiện không thấy chưởng môn đâu.

Phi Tiên môn có thể có ngày hôm nay, đều nhờ vào một mình Thành ca cao siêu lôi kéo người khác.

Không thấy hắn chính là chuyện động trời.

Vả lại chưởng môn hắn đây mặc dù không quản việc nhiều lắm, nhưng đối với môn nhân tốt không chê vào đâu được, các đệ tử đều xem hắn như cha mẹ tái sinh vậy.

Biết chuyện không thấy hắn, một vài đệ tử khóc thành tiếng luôn rồi, thậm chí có người đề nghị muốn đi ra ngoài tìm hắn.

Manh mối duy nhất của Kỷ Linh Hàm chính là Lâm Ninh có thể biết tăm tích của chưởng môn.

“Lâm Ninh, chưởng môn đi đâu rồi?”

“Mau nói cho bọn ta biết, để bọn ta an tâm.”

Khường Thành biến thành Lâm Ninh rất là bất lực, bản chưởng môn đang ở trước mặt các ngươi đây, gấp cái gì?

Nhưng hắn không cách nào nói ra chân tướng sự thật, bằng không sở thích cải trang thành nữ sẽ thành sự thật mất.

Chỉ có thể cắn răng diễn tiếp.

“Chưởng môn nói hắn có việc gấp, xuất môn rồi.”

Kỷ Linh Hàm lập tức truy hỏi: “Hắn đi đâu rồi?”

“Ta cũng không rõ, hắn chỉ nói không cần lo lắng.”

“Ngươi làm sao chứng minh lời ngươi nói là thật?”

Người nói là Ngụy Miêu, đệ tử đời thứ ba

Lúc nhập môn, hắn là đệ tử đầu tiên được Khương Thành ban cho quà gặp mặt.

Từ ngày hôm đó, hắn lập lời thề vì chưởng môn lên núi đao xuống biển lửa, hiện tại tự nhiên cũng gấp gáp.

Đỗ Vũ là đệ tử đời thứ 3 không hùa theo nhưng cũng không bỏ qua

“Phải đó, Chưởng môn trước đây xuất môn sẽ triệu tập mọi người lại nói một tiếng, lần này sao lại chỉ nói một mình ngươi?”

Chương 86.

Đổi lại ở môn phái khác, loại cảnh tượng này thật sự là khó có khả năng.

Thiên phú của Lâm Ninh vững vàng đứng đầu trong ba đời, nếu ở một môn phái như Bát Vân Điện, Xích Nhật tông, địa vị của những đệ tử chân truyền khác thấp hơn nàng rất nhiều, cơ bản cũng không dám nói chuyện với nàng như thế này.

Nhưng ở Phi Tiên môn, tuy rằng Khương Thành rất xem trọng Lâm Ninh, nhưng chưa bao giờ đề cao quá thân phận của nàng, cho nên mọi người cũng không đặc biệt chú ý.

Bị Kỷ Linh Hàm dạy dỗ còn chưa tính, đời thứ ba các ngươi này cũng dám đuổi theo không tha?

Thành ca suýt nữa bị chọc điên, giọng điệu cũng trở nên ác liệt hơn.

"Ta đâu biết, hay là ngươi hỏi hắn đi?"

"Nếu chúng ta có thể tìm được hắn, còn phải hỏi ngươi sao?"

"Nếu tìm không thấy, vậy ai về nhà nấy, tu luyện cho tốt đi, ở đâu ra lắm chuyện phiền phức như vậy?"

Nhìn thấy bọn họ lại ngừng tu luyện, Thành ca rất không hài lòng.

Chỉ là trong nhất thời, hắn quên mất, chỉ có chưởng môn mới có thể nói những lời này.

"Ô, Lâm Ninh ngươi thái độ gì đấy?"

"Nha đầu thối, lên tới Linh Đài Cảnh, mặt bắt đầu vênh lên trời?"

Các trưởng lão đời thứ hai cũng không hài lòng.

Cam Tử Nghĩa nhíu mày nói: "Xem ra sư phụ ngươi không dạy ngươi, nhìn thấy sư thúc phải nói như thế nào?"

Ấn Tuyết Nhi lắc lắc đầu, thâm ý nói: "Lâm Ninh, Phi Tiên môn chúng ta cũng không yêu cầu ngươi nhìn thấy sư thúc thì khom mình hành lễ, nhưng cái tôn trọng cơ bản nhất vẫn cần phải có, ngươi nói xem?"

Khương Thành chỉ có thể nhéo mũi gật đầu: "Phải, phải, phải, ngươi nói đúng lắm."

Tần Sướng nghiêm nghị nói: "Lâm Ninh ngươi nói thật đi, chưởng môn đi đâu rồi, muốn đi bao lâu?"

Khương Thành thật sự là phiền muộn đến đau lòng.

Trước đây khi Lý sư huynh xuất đầu lộ diện, đều là không ngừng nịnh nọt, lớn lối tâng bốc.

Thế mà hôm nay, người nào người nấy lại hùng hổ thế?

“Không biết đi đâu, dù sao đúng ba ngày sau sẽ trở về.”

Nghe đến ba ngày trở về, Kỷ Linh Hàm thoáng yên tâm.

“Ngươi chắc chứ?”

“Đương nhiên.”

“Hắn không nói với ngươi là đi làm cái gì à?”

“Không, chỉ nói là cơ mật, không cần nghe ngóng.”

Cam Tử Nghĩa lại hỏi: “Tại sao hắn chỉ nói cho một mình ngươi?”

Khương Thành biến thành dáng vẻ của Lâm Ninh đương nhiên nói: “Bởi vì hắn cảm thấy là ta quan trọng nhất.”

“Ngươi nói cái gì?”

Ấn Tuyết Nhi cùng Kỷ Linh Hàm, hai người lên tiếng cùng lúc, ánh mắt trở nên sắc bén.

Phát hiện biểu cảm của các nàng không đúng lắm, Thành ca âm thầm buồn bực, chẳng lẽ những lời này không thể nói sao?

“Nếu không có chuyện gì thì ta đi trước đây.”

Nói xong hắn gạt đám người ra, chuẩn bị chạy trốn khỏi nơi phân định đúng sai.

“Đứng lại!”

“Ngươi nói cho rõ ràng đã.”

“Ngươi kể lại một lần cho chúng ta nghe tình hình trước khi đi của Chưởng môn xem nào.”

“Đúng vậy, một chữ cũng không được sót!”

Khương Thành không để ý một cái, lại bị vây quanh rồi.

Đối mặt với sự bủa vây của lưỡi thương, lưỡi kiếm, hắn giận tới mức nghiến răng.

Được, được lắm, các ngươi đều chờ đó cho ta.

Sau vài lần bị đám đông chặn lại quở trách, hắn lại giải khai đám đông, bay nhanh vọt vào trong dãy núi.

“Đừng đi!”

“Ngươi còn chưa nói rõ ràng!”

Phía sau mọi người còn đuổi theo.

Nhất là Ấn Tuyết Nhi cùng Kỷ Linh Hàm, hai người đều là Linh Đài cảnh.

Khương Thành bị Lâm Ninh ngụy trang hạn chế, cũng không tiện triển khai tốc độ Thiên Mệnh tứ trọng.

Khi vòng qua một ngọn núi, hắn mở tàng hình, tạm thời ẩn đi.

Trò rượt đuổi này mãi cho đến buổi tối, mới tạm thời dừng lại.

Ẩn thân ở một chỗ bí mật, hắn quyết định đợi sau khi quay trở lại thân thể thật sự, mới hiện thân được, đi ra ngoài như này chính là phiền toái.

Hiện tại hắn đã hiểu sâu sắc một đạo lý, kỹ năng biến hóa này là rất tốt, nhưng không thể biến bậy.

Nếu không, thật sự là tự tìm phiền não.

Chạm vào nhẫn trữ vật một cái, hắn lấy ra quyển sổ nhỏ, ghi lại từng cái từng cái.

“Ngụy Miêu, vừa mới oán ta hai câu.”

“Cam Tử Nghĩa, vừa mới ở trước mặt ta giả vờ tử tế, còn chặn không cho ta đi!”

“Ấn Tuyết Nhi, dạy dỗ ta ít nhất ba câu, đuổi theo tích cực nhất.”

“Tần Sướng, hai câu, điệu bộ sư thúc thật là oai nha……”

Thực ra hắn cũng biết, những đó đệ tử này là vì lo lắng cho chưởng môn, nên mới đuổi bắt vội vã như thế.

Rõ ràng là nên vui, nhưng giọng điệu này vẫn khó chịu một cách không thể giải thích được.

Lúc sau nhớ lại, tâm trạng hắn mới dễ chịu.

“Trước tìm một chỗ nghỉ ngơi hai ngày.”

“Ở môn phái của chính còn phải trốn, đây gọi là chuyện gì chứ, chao ôi……”

Khi tìm thấy một hang động bên ngoài, hắn đột nhiên nghe thấy bên trong có một chút động tĩnh.

Không đợi hắn triển khai thần niệm dò xét đâu, đầu hắn vù vù một tiếng, tiếp đó hắn chính là chết rồi.

Một bóng dáng nhỏ nhắn từ trong hang bay ra, hóa ra là Tam Nhãn Hổ.

Khi nhìn thấy bóng dáng bị ngã, nó đột nhiên hét lên.

“Con mẹ nó, là Lâm Ninh, sao ngươi lại giết nàng?”

Ngay sau đó, một đám hắc vụ cũng bay ra.

“Đệ tử Phi Tiên môn?”

Một giọng nói già nua, khàn khàn vang lên trong màn sương.

“Ngươi nói xem?”

Tam Nhãn Hổ có chút nhớn nhác.

“Lần này phiền to rồi! Thằng nhóc Khương Thành kia sẽ phát điên cho coi!”

Hắc vụ kia có chút phản bác: “Dù sao ngươi cũng là Yêu Vương, có cần sợ hãi tên nhóc kia như vậy không? Cùng lắm hắn chỉ là Thiên Mệnh Cảnh mà thôi, vì tránh hắn, còn muốn ta trốn ở đây, đến tột cùng ngươi đang sợ cái gì?”

Tam Nhãn Hổ nhảy dựng lên, đôi mắt tràn đầy căm tức.

“Thằng nhóc đó rất độc ác, về sau ngươi sẽ rõ. Hơn nữa, ta đã đồng ý làm Linh thú hộ tông trong ba năm, ngươi giết chết môn khách dưới mũi ta, ngươi bảo ta phải làm sao?”

Hắc vụ kia im lặng một lát, cuối cùng ho nhẹ một tiếng.

“Được rồi, xem như ta lỡ tay, thói quen ngày trước, tiện tay thủ tiêu kẻ nghe trộm……”

Khương Thành biến thành linh hồn rồi, nghe được lời nói của bọn họ, vẻ mặt hắn như kiểu cạn lời, à không, đối thoại giữa hai đại vật chất.

Ngay từ đầu hắn bị chọc tức.

Được lắm, Tam Nhãn Hổ nhà ngươi, vậy mà cấu kết với yêu ma quỷ quái dưới mũi ta.

Được lắm, xem ra “cải trang vi hành” lần này thật là có thu hoạch lớn rồi!

Nhưng nghe được vài câu, thì có chút thay đổi, nhưng Hổ Yêu này không ngờ lại giữ vững lời hứa, thật sự xem trọng thân phận Linh thú hộ tông kia.

Nhưng mà, cái lão trong hắc vụ này, nó nhất định phải cho hắn câu trả lời thích đáng!

Nếu như hôm nay là Lâm Ninh thật, hoặc là đệ tử khác đánh bậy đánh bạ lại đây, đã có thể chết thật rồi.

Hắn không thể chấp nhận trong Phi Tiên môn của mình, tồn tại cái thứ nguy hiểm như này.

"Ting, kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của đối phương, phương án sống lại đang được sắp xếp."

"Ting, kí chủ đã có Chủ Hồn Ấn Ký, sinh tử của kẻ địch đều nằm trong suy nghĩ của kí chủ."

Hệ thống mạnh mẽ, lợi hại như vậy sao?

Đây vẫn là lần đầu tiên đó, trước kia, cho dù gặp phải Tụ Nguyên cảnh, Phân Hồn cảnh, vậy cũng chỉ có thể dựa vào một ít thủ đoạn của chính mình tiêu diệt kẻ thù.

Lần này, lại có thể giao thẳng tính mạng của đối phương vào trong tay mình?

Hắn cũng không biết, tình huống lần này có phần đặc biệt.

"Ting, kí chủ sống lại."

Chỉ thấy có một tia sáng trắng chợt lóe trên mặt đất, nháy mắt lướt qua.

Với thực lực của Tam Nhãn Hổ và hắc vụ kia, rõ ràng cũng không thể nhìn rõ trong nháy mắt đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, Khương Thành bản thể khôi phục đứng dậy.

"Ta đ* Tam Nhãn Hổ, ông nội nhà ngươi, ngươi là cái thứ ăn cây táo, rào cây sung!"

Vừa mở miệng, hắn mới phát hiện giọng của mình đã trở lại giọng nam.

Cúi đầu vừa thấy, thân thể của mình cũng đã quay trở về rồi.

Ơ, hóa ra bị giết, sau khi sống lại sẽ khôi phục nguyên trạng sao?

Đây đúng là thu hoạch bất ngờ nha.

chỉ có điều vẫn như cũ không thể che dấu sự căm tức của hắn.

“Khương Thành!”

“Sao lại là ngươi?”

Tam Nhãn Hổ hoảng sợ, vừa rồi vẫn là Lâm Ninh, sao lại biến thành Khương Thành, hơn nữa quần áo cũng đổi trở lại rồi.

Chương 87.

Hắc vụ kia cũng kích động, dường như cũng cảm thấy chuyện này rất khó lý giải.

Thuật biến hóa, hắn và Tam Nhãn Hổ đều biết.

Nhưng nếu chỉ là thủ thuật che mắt, thì không thể qua mặt được hai người bọn hắn.

Hơn nữa, rõ ràng vừa mới bị giết chết, con bé kia sao có thể sống lại?

Khương Thành nở nụ cười lạnh lùng: “Ta tiện tay dùng ảo thuật, cái ngươi giết chỉ là ảo ảnh mà thôi.”

“Thực lực của ta, há để cho loại nhãi nhép các ngươi có thể phỏng đoán sao?”

Hắn hiển nhiên sẽ không nói rõ ngọn ngành, để người khác biết hắn biết biến hóa.

Trong khi nói chuyện, theo thói quen hắn âm thầm mở kỹ năng nhìn rõ mọi vật, muốn xem hắc vụ này đến tột cùng là cái trò gì.

Nào ngờ, sau khi kỹ năng hiện lên, ba dấu chấm hỏi lại xuất hiện trên bảng điều khiển.

Không tìm được.

“Hệ thống, đây là cái tình huống gì, vì cái gì mà tìm không được lai lịch của hắn? Chẳng lẽ hắn còn đặc biệt hơn mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm sao?”

“Kỹ năng nhìn rõ mọi vật sơ cấp chỉ có thể tìm những vật ở trong giới hạn, mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm ở trong giới

hạn, còn vật này thì không, hiện tại, cấp bậc kỹ năng nhìn rõ mọi vật của kí chủ không đủ, không thể tìm được.”

Chả có nhẽ còn có kỹ năng nhìn rõ mọi vật cấp cao hơn?

Đám hắc vụ này địa vị lớn như vậy sao?

Hay là trực tiếp chiếm lấy cái Chủ Hồn Ấn Ký gì kia ra, như vậy Thành ca mới thật sự không phải lo lắng gì nữa.

Theo bản năng Tam Nhãn Hổ muốn phản bác, nó quá rõ Khương Thành có thực lực gì.

Nhưng nghĩ đến những thay đổi bất thường gần nhất, nhất thời, vẫn là hơi bối rối.

“Khương Thành, đây đều là hiểu lầm, ngươi đừng vội nóng giận, hắn không phải kẻ địch……’

Với Tam Nhãn Hổ mà nói, này xem như là lời giải thích kiên nhẫn cực kỳ hiếm hoi.

Nhưng mà hiện tại, Thành ca nghe không vào.

“Hiểu lầm? Ngươi kết giao với loại bạn xấu xa không ra gì cũng thôi đi, còn mang tới cửa Phi Tiên môn làm xằng làm bậy……”

“Hắn không làm xằng làm bậy……”

“Đợi lát nữa, ta sẽ tìm ngươi tính sổ, ta xử hắn trước đã!”

Hắc vụ kia lại cuồn cuộn một hồi, theo sau là một giọng nói già nua, khàn khàn truyền ra.

“Ranh con, ngươi thật đúng là tự tin thái quá rồi?”

“Chẳng qua chỉ là Thiên Mệnh tứ trọng mà thôi, không nói tới thời kỳ hoàng kim của ta, cho dù là hiện tại, muốn giết ngươi, cũng chỉ cần một ý niệm mà thôi.

“Hiện tại, ta không tính toán với ngươi, lui xuống đi!”

Nghe được những lời này, Khương Thành biết người này thật sự rất yếu.

Nếu thật sự muốn giết mình, thì đã làm mà không nói rồi.

“Phải không, ngươi không tính, vậy để ta tính một chút.”

Nói xong, hắn trực tiếp thúc dục ấn ký kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hắc vụ kịch liệt run rẩy.

Một nhóm ngọn lửa thần bí màu trắng nhạt bốc lên từ không khí, từng trận sóng nhiệt bốc hơi từ trong sương mù.

Bên trong hắc vụ, đúng là lộ ra mặt người hư ảo, lúc ẩn lúc hiện.

"A!"

"Hãy tận hưởng đi!"

"Không……"

Rốt cuộc, hắc vụ bị thiêu, không chịu nổi đau đớn nơi sâu thẳm linh hồn, gào thét thảm thiết.

"Khương Thành, đừng đừng đừng, đừng giết hắn!"

Tam Nhãn Hổ cũng không biết sao Khương Thành lại làm được như vậy, chỉ có thể vội vàng cầu xin, nhưng Thành ca hoàn toàn không nghe.

"Diệt cỏ tận gốc, đợi lát nữa ngươi phải cho ta một lời giải thích hợp lý!"

"Hắn không phải người xấu đâu, cũng chưa bao giờ tính toán mưu hại Phi Tiên môn ngươi, hắn là một vị thượng tiên……"

Hả?

Thượng tiên?

Thế thì đã sao, mới vừa rồi không phải "Lâm Ninh" đã bị giết ư?

Lúc này, Hắc Vụ kia sắp biến thành một đám sương nhạt màu, e rằng không bao lâu nữa sẽ tiêu tán hoàn toàn, bị giết đến không còn một mảnh.

"Thượng Tiên" bên trong hắc vụ sớm đã không còn cao ngạo như trước, thê thảm vô cùng, cuống quýt cầu xin tha thứ.

"Khương chưởng môn, ta sai rồi……"

"Đừng giết ta……"

"Ta nguyện ý thần phục……"

Đây là thượng tiên sao?

So với tu sĩ bình thường thì cũng không cứng rắn hơn bao nhiêu.

Chẳng lẽ là sống càng lâu càng sợ chết?

Lúc này, Khương Thành mới tạm thời ngừng lại, dù sao có ấn ký trong tay, ngay cả vị trí của hắn cũng có thể cảm nhận được, muốn hắn chết lúc nào mà chả được.

“Phải không? Thần phục?”

Này dừng lại, hắc vụ mới dần dần bình phục lại.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt kia, cũng biết hắn đã bị thương nặng rồi, đã yếu đi nhiều so với trước đây.

“Khụ khụ……”

“Vâng, vâng, vâng, ta thần phục, từ nay về sau, đều do Khương chưởng môn sai khiến.”

“Không biết làm thế nào mà Khương chưởng môn có được Chủ Hồn Ấn Ký của ta?”

Hắc Vụ này cực kỳ phẫn uất.

Chủ Hồn Ấn Ký thứ này, là cốt lõi của thần hồn, nơi quan trọng nhất.

Chẳng qua lần trước gặp chuyện, Chủ Hồn Ấn Ký của hắn đều bị đánh bay, hiện giờ hắc vụ này chỉ là tàn hồn còn sót lại.

Bởi vì hắn thực lực thông thiên, nếu đổi lại là tu sĩ không có chủ hồn khác, sớm đã chết rồi.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, Chủ Hồn Ấn Ký đã mất lại bị Khương Thành nắm được rồi.

Thứ này chính là mệnh của hắn, liên quan tới chuyển động toàn thân, thật sự có thể giết chết hắn.

Phải bám chặt thằng nhóc này, nghĩ cách lấy lại Chủ Hồn Ấn Ký……

Khương Thành cũng không biết hắc vụ đang nghĩ cái gì, hắn chỉ biết, hệ thống cũng chưa kêu một tiếng.

Đều nói thần phục rồi, sao chưa kêu?

Xem dáng vẻ thật giống với Tề Thương, lại là ngoài mặt nói phục, trong lòng vẫn là chứa ý đồ xấu xa.

“Thần phục? Ngươi cho là ta dễ bị lừa như thế sao? Chờ ngươi khôi phục mới giết ta, đúng chứ!”

Nói xong, hắn lại thúc dục Chủ Hồn Ấn Ký kia.

Ngọn lửa trắng vừa mới bốc lên, Hắc Vụ lại kêu gào thảm thiết.

“Oan uổng quá……”

“Ta thật sự thần phục……”

Hệ thống vẫn chưa kêu, Khương Thành cân nhắc hay là trực tiếp giết hắn luôn đi.

Ngẫm lại cũng đúng thôi, cao thủ đều có tự tôn.

Tam Nhãn Hổ cũng không chịu thần phục thật sự, chỉ chịu hợp tác với cách thức làm Linh thú hộ tông trong ba năm.

Huống chi là tiên nhân.

Lòng dạ con người khó lường, càng mạnh mẽ càng chứa nhiều tai họa.

“Này này, nhóc, ngươi dừng tay đi đã!”

“Ngươi có được Chủ Hồn Ấn Ký của hắn rồi sao?”

Đột nhiên, Tam Nhãn Hổ truyền âm tới, trong giọng nói mang theo ý hết sức khó tin.

“Đúng vậy, làm sao nào?”

“Khà khà khà…… Vậy ngươi muốn hắn thần phục rất đơn giản!”

Tam Nhãn Hổ bỗng nhiên nở nụ cười, nhưng trong nụ cười lại hơi bỉ ổi, thoạt nhìn có vẻ khó chịu.

“Ừa? Làm như thế nào?”

“Ngươi hoàn toàn có thể dùng thần hồn của ngươi, khắc một pháp trận khế ước lên Chủ Hồn Ấn Ký của hắn. Đến lúc đó, hắn không phục cũng phải phục, căn bản không thể lám trái ý ngươi.”

Nó là Yêu Vương, chút kiến thức vẫn phải có.

“Còn có loại chuyện tốt như thế này?”

Thành ca thực sự hơi động lòng, nếu thật sự có thể, có được cấp dưới là một tiên nhân, sẽ có một màn thăng hoa chưa từng có nha.

“Đương nhiên, cái thứ như Chủ Hồn Ấn Ký quan trọng như vậy, ta thật không biết thằng nhóc nhà ngươi như thế nào mà nắm được.”

“Ta nên thao tác như thế nào?”

“Ta dạy ngươi cái đó.”

Âm mưu của hai người đều là truyền âm. Hắc vụ cũng không nghe thấy.

Hắn thật cảm kích Tam Nhãn Hổ, may mắn Hổ Yêu này thay mình cầu xin, nếu không, hắn thực sự không chống đỡ qua lần này.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn không vui vẻ được nữa.

Hắn phát hiện, bản thân giống như có thêm một tầng trói buộc.

Cảm giác đó xuất phát từ sâu thẳm trong thần hồn, không thể làm trái. Nếu nổi lên tâm tư mưu hại Khương Thành, hắn chân chính hồn phi phách tán!

“Ting, ngươi có được một người nguyện trung thành, đạt được 10000 điểm tích phân.”

Rốt cục, hệ thống đã chứng nhận, nhưng Khương Thành rất không hài lòng.

Chẳng phải nói tiên nhân tốt lắm sao?

Tiên nhân ít nhất cũng phải có trăm triệu điểm chứ?

Chỉ có một vạn thôi?

Chính là, khế ước này không cần cái giá gì, nếu không hắn sẽ hối hận.

“Ngươi đã làm cái gì?”

Chương 88.

Hắc vụ không ngừng ngưng kết, trở nên dày đặc hơn trước kia.

Cuối cùng, còn biến ra hình một người.

“Ồ, chỉ là kí kết một khế ước với Chủ hồn của ngươi mà thôi.”

Tam Nhãn Hổ chải chải nhúm lông trên đầu, bây giờ hắc vụ này trở thành cấp dưới của Khương Thành, vị trí vẫn không cao bằng nó, nó cũng không để tâm.

“Ngươi, con hổ yêu đáng chết nhà ngươi, uổng công ta tin tưởng ngươi như vậy.”

Hắn cũng không ngốc, khế ước đó, Thiên Mệnh cảnh căn bản không thể tiếp xúc đến được.

Chắc là lúc nãy truyền âm, Tam Nhãn Hổ đã dạy hắn.

“Ngươi thế mà lại bán đứng ta?”

Hắc Vụ tức điên lên rồi, nếu như trước mắt cách quá xa trạng thái lúc toàn thịnh, đánh không lại con hổ chết tiệt này, có lẽ hắn đã xông cả lên diệt trừ nó rồi.

“Không thể nói như vậy được.”

“Ngươi thấy ngươi cũng không thiệt thòi, bởi vì kí kết khế ước với hắn, Thần hồn được bổ sung đến mức cực lớn, cũng không chịu áp lực quy tắc của hạ giới, trạng thái tốt hơn trước kia rất nhiều.”

“Từ điểm này cho thấy, ngươi vẫn phải cảm ơn ta.”

“Nhưng mà Hổ gia làm chuyện tốt trước giờ không mong được báo đáp, ngươi cứ để trong lòng là được rồi.”

Là chúa thích làm màu, có thể sánh ngang với Thành ca, Tam Nhãn Hổ nói chuyện cũng là tức chết người không đền mạng.

“Ngươi, ngươi…”

Nếu như có cơ thể, Hắc Vụ có lẽ đã tức hộc máu rồi.

“Được rồi được rồi, bây giờ ngươi cũng đã biết tình cảnh của bản thân rồi.”

“Nên làm thế nào, trong lòng ngươi tự rõ.”

Nếu như không thể hoàn toàn thu phục, Khương Thành cũng sẽ không giữ hắn lại.

Cho dù bản thân không sợ chết, nhưng người khác trong môn hắn sợ, hắn sẽ không để mối nguy hại ở trong Phi Tiên môn mà không lo.

Hắc Vụ đó im lặng rất lâu, cuối cùng thở ra một hơi.

“Ta còn có sự lựa chọn nào khác sao?”

Có thể trở thành sự tồn tại của tiên nhân, cũng không biết đã sống bao nhiêu năm, sớm đã không phải là tiểu tử trẻ tuổi nóng nảy nữa rồi, biết nhận thức các vấn đề trước mắt.

Đối với thái độ của hắn chuyển biến, Khương Thành rất hài lòng.

“Yên tâm đi, chỉ cần ngươi bình thường không gây rối, ta cũng sẽ không làm khó ngươi, sẽ cho ngươi có đủ sự tôn trọng.”

“Cảm ơn.”

Hắc vụ tụ thành hình người đó cúi người, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết Khương Thành vốn cũng không cần đưa ra lời cam kết này.

Đổi thành người khác nếu có đượćn Kí Chủ Hồn của hắn, kết cục của hắn sau này sẽ vô cùng thê thảm.

Tôn trọng hay gì đó, không tồn tại.

“Được rồi, nói về lai lịch của ngươi xem.”

“Sao ngươi lại đến Phi Tiên môn?”

Hắc Vụ đó lại thở than một tiếng, tiếng thở than này dường như rất trải đời.

“Tất cả chuyện này, đều bắt nguồn từ trận đại chiến tiên ma ngàn vạn năm trước, lúc đó Thiên Vực phía đông hòng thôn tính…”

Mới câu đầu tiên, Khương Thành đã không nghe nỗi nữa rồi.

Có thể nào nói cái dễ hiểu một chút không, gì mà trận đại chiến tiên ma cách hắn quá xa, hắn không quan tâm chút nào, cũng không muốn hòa vào.

“Dừng dừng dừng, nói vào trọng điểm. Đầu tiên ngươi gọi là gì, họ và tên?”

“Hừ, được thôi, bổn… bổn tiên tên gọi Mạc Trần, có một xưng hiệu là Ám Khí Tiên Tôn.”

Gì mà rác rưởi tiên tôn, Khương Thành liếc hắn một cái, nghi hắn đang chém gió.

Bởi vì tên này mới vừa nói năng ấp a ấp úng, vừa nhìn đã thấy đang tôn bản thân lên, có lẽ cũng là một kẻ thích khoe mẽ.

“Vậy nên một tiên nhân như ngươi sao lại đến đây?”

“Lúc đó hai bên tiên ma công phạt lẫn nhau, thương vong vô số. Lão phu cũng thất bại thảm hại, một lần bất cẩn bị lũ ma vây đánh trọng thương, suýt nữa thì tiêu vong.”

Mạc Trần than thở một tiếng: “Lúc đó trận chiến biến động quá lớn, bình phong giữa Tiên Vực và Hạ giới bị đánh vỡ vài chỗ, nguyên thần của lão phu nhân cơ hội đó nhảy xuống.”

“Sau đó thì sao? Đã ngàn vạn năm rồi, sao ngươi vẫn còn ở đây?”

“Khi từ Tiên Vực xuống đây, nguyên thần của lão phu bị sức ép của nguyên tắc, ́n Kí Chủ Hồn cũng bị đánh rơi lúc đó.”

“Chỉ còn tàn hồn sau này vẫn luôn lẫn vào trong ma… à không lẫn vào tiên khí trên Hóa Huyết Tiên Nhận, nếu không đã sớm tiêu tan rồi.”

Thành ca và Tam Nhãn Hổ đều nhìn xa xăm vào hắn, tỏ vẻ vô cùng tế nhị.

Ông anh, vừa nảy hình như ngươi vừa nói chữ ma, có phải chê tai bọn ta không tốt không?

Bầu không khí tự nhiên trở nên rất gượng gạo.

Tàn hồn của Mạc Trần hóa thành hắc vụ bay bay tại chỗ, vẫn luôn im lặng.

Sau khi lặng im đủ một phút, hắn mới bình thường trở lại.

“Lẽ nào các ngươi cho rằng ta là ma tu?”

Ma tu luôn làm việc quái đản tàn ác, bất kì tu sĩ bình thường nào nghe được hai từ này đều tránh xa, thậm chí căm hận đến tận xương tủy.

“Ha ha ha, sao có thể chứ, lão phu là tu sĩ chính đạo hơn cả chính thống, là phe tiên giáo!”

“Không tin thì các ngươi đến Tiên Vực nghe ngóng xem, danh tiếng Ám Khí Tiên Tôn Mạc Trần ta, đi đến đâu cũng được người ta khen ngợi.”

Bọn ta cũng không đến Tiên Vực được, nghe ngóng thế nào? Còn không phải tùy ý ngươi lừa gạt à?

Thấy Khương Thành và Tam Nhãn Hổ vẫn không tin, hắn nóng lòng hét lên một tiếng rất dứt khoát, chứng minh sự trong sạch.

“Ta và ma tu không đội trời chung!”

Tam Nhãn Hổ chớp mắt một cái: “Thật ư?”

“Dĩ nhiên, lão phu cả đời rất căm hận ma tu, gặp một tên giết một tên, gặp một lũ giết một lũ!”

“Thời niên thiếu, lão phu từng có một ước nguyện lớn, đời này coi diệt trừ ma tu là bổn phận của mình…”

Mạc Trần nói rất hùng hồn dữ dội, rất có khí phách.

Khương Thành nhìn không nổi nữa, ông anh ngươi đã lộ ra rồi, vì để che giấu thân phận mà thật không có nguyên tắc, trực tiếp đâm sau lưng phe mình.

Nhìn có vẻ như, lúc trước đã làm ra rất nhiều chuyện bỉ ổi đúng không?

“Được rồi được rồi, ta không quan tâm ngươi là ma tu hay là tiên tu. Ta chỉ quan tâm ma khí Hóa Huyết Ma Nhận đó ở đâu?”

“Đó là Tiên Nhận, Tiên khí đó..”

Mạc Trần vẫn sửa chỗ đó.

“Thật ra ngươi đã sớm thấy nó rồi, chính là chiến lượi phẩm Hóa Huyết Nhận ngươi có được từ Đoan Mộc gia lúc trước.”

Hóa Huyết Nhận?

Linh khí Thất giai đó? Bảo vật gia truyền của Đoan Mộc gia?

Nói thật lòng thì sau khi Khương Thành cướp về được thì cũng chả bận tâm gì đến.

Một là thứ hắn dùng cũng không phải đao, hai là hắn cảm thấy thanh đao màu máu đỏ tươi này nhìn có vẻ hơi ghê rợn.

Thật sự không ngờ rằng, thứ này lại là tiên khí?

Phần giải thích sau đó, hắn mới hiểu rõ ngọn ngành.

Năm đó sau khi nhảy xuống hạ giới, tàn hồn của Mạc Trần vẫn luôn trốn trong Hóa Huyết Ma Nhận.

Bởi vì́n Kí Chủ Hồn không còn, lại thêm áp lực nguyên tắc của hạ giới, hắn vốn dĩ không thể xuất hiện ở thế giới bên ngoài được, nếu không sẽ rất dễ bị hồn bay phách tán.

Chỉ có thể dựa vào việc hấp thu tiên phách và tinh túy của Hóa Huyết Ma Nhận mà thoi thóp kéo dài sự sống, gắng sức không chết.

Thời gian thấm thoát trôi, ngàn vạn năm đã qua, Hóa Huyết Ma Nhận bời vì bị hắn hấp thụ tiên phách mà phẩm giai cũng bị rơi xuống.

Từ tiên khí cuối cùng trở thành linh khi thất giai.

Tiên phách sớm đã bị hao tổn, vốn dĩ hắn cũng chẳng sống được bao năm nữa.

Nhưng cũng chính vào lúc này, Hóa Huyết Ma Nhận vừa hay được tổ tiên Đoan Mộc gia có được.

Đoan Mộc gia như có được bảo vật, coi linh khí này là điểm tựa để gia tộc vươn lên.

Bọn họ quả thật cũng vì thế mà không còn chung trong những gia tộc nhỏ nữa, phát triển thành một trong hai bá chủ của Thanh Lan phủ sau này.

Cho đến khi linh khí lại lần nữa bị xuống cấp, bọn họ mới phát hiện là không đúng.

Đoan Mộc gia cho rằng Linh khí này sau khi sử dụng sẽ bị tổn hại, chứ làm sao biết được bên trong có một tiên nhân ở, vẫn luôn hấp thu tinh túy còn sót lại cuối cùng của linh khí.

Sau này bọn họ dùng Huyết Trì để nuôi dưỡng, tạm thời ổn định được ở thất giai.

Còn tàn hồn của Mạc Trần ở bên trong thì quá yếu ớt, cũng chống không lại những quy tắc của thế giới bên ngoài, rồi lười lộ diện, mặc cho bọn họ dày vò.

Hiệu quả của Huyết Trì lên hắn vô cùng yếu ớt, chỉ có thể giúp hắn miễn cưỡng duy trì sự sống.

Lần này sau khi Hóa Huyết Nhận được Khương Thành mang về Phi Tiên môn, thì bị vứt trong kho không ngó ngàng tới.

Vốn dĩ cứ tiếp tục như vậy, Mạc Trần không còn Huyết Trì thì cũng chẳng sống được bao lâu, nhưng Phi Tiên môn lại có một Yêu Vương Tam Nhãn Hổ.

Thực lực của nó vượt xa bọn người Đoan Mộc gia, bản thân Hóa Huyết Ma Nhận, cùng với hơi thở rõ ràng cao xa so với ở hạ giới bên trong nó đã bị sự nhạy bén của nó cảm nhận được.

Thế là nó trộm linh khí này ra, sau khi xem xét thì Mạc Trần cũng không trốn được nữa.

Chương 89.

Sau khi một ma một yêu này gặp nhau, rất nhanh đã ăn nhập với nhau rồi.

Tam Nhãn Hổ nhìn trúng lai lịch của Mạc Trần, hi vọng sau khi hắn khôi phục thực lực và thân phận, có thể giúp đỡ bản thân một tay.

Đó là tiên nhân thượng giới đó, là sự tồn tại còn ghê gớm hơn cả Kim Long Vương mạnh nhất của Thiên Yêu Vực.

Có hắn chống lưng, đến lúc đó bản thân chả phải có thể ngang tàng sao?

Có khi lại còn may mắn theo đó bay lên nữa.

Còn Mạc Trần bên này, tự nhiên cũng nhìn trúng thực lực của Tam Nhãn Hổ trước đó.

Cấp bậc Yêu Vương này, ở hạ giới được coi là đỉnh cấp rồi.

Có Tam Nhãn Hổ bảo vệ, hắn không cần phải lo lắng Hóa Huyết Ma Nhận bị bọn xấu mang đi, hay thần hồn bị người ta đem đi luyện hóa.

Vậy nên khoảng thời gian này, hai người cấu kết với nhau nơi rừng sâu.

Dưới sự giúp đỡ của Tam Nhãn Hổ, tàn hồn của Mạc Trần khôi phục lại một vài trạng thái, cuối cùng có thể thoát khỏi Hóa Huyết Ma Nhẫn mà không chết, thấy lại mặt trời rồi.

Sau đó, con người tội nghiệp là hắn bị Khương Thành phát hiện.

Nhưng mà cũng bởi vì đều được Khương Thành thu nhận, kí kết khế ước, bây giờ hắn mới không phải chịu áp lực từ những nguyên tắc của hạ giới.

"Vậy nên bây giờ ngươi chỉ còn lại chút xíu tàn hồn này, những cái khác đều không còn?"

Thành ca rất không hài lòng.

Chả trách tên này chỉ được có một vạn điểm, mất cả ngày thì là một tiên nhân phiên bản khiếm khuyết yếu đuối đến cực điểm.

"Bổn tiên còn có một tiên khí kèm theo, tuy đánh mất linh khí, nhưng tương lai chỉ cần chăm lo nuôi dưỡng tiên phách, vẫn có thể khôi phục trở lại…"

Thân phận ma tu mọi người đều biết mà không nói rồi, Mạc Trần còn xưng bổn tiên với tiên khí.

Tên này sống chết đều cần sĩ diện.

"Vậy sau này ngươi có dự tính gì, ta cảnh cáo ngươi nhá, nếu dám nhập vào thân thể môn đồ của ta, ta lập tức sẽ tiêu diệt ngươi."

Khương Thành thấy, tàn hồn xuất hiện, chuyện muốn làm nhất chính là nhập vào một thân thể, để có một cơ thể.

Nhưng ngay sau đó, Mạc Trần đã làm tiêu tan đi sự lo lắng của hắn.

"Ngươi nghĩ nhiều rồi, tiên hồn của ta tuy bị tàn phá, nhưng nếu cơ thể chưa đến Thánh cảnh cũng không cách nào chịu được sự xâm nhập của hồn phách ở tầng này, sẽ chết ngay. Vậy nên ta vốn không thể cướp đoạt thân thể của đệ tử Phi Tiên môn."

Nếu không, ngay từ đầu hắn đã sớm cướp đoạt thân xác của người Đoan Mộc gia rồi.

Khương Thành gật đầu, nếu đã không có gì nguy hại, hơn nữa lại không thể nào phản kháng lại mình, vậy thì tùy hắn rồi.

“Ngươi bây giờ thực lực đang ở đâu, có thể loại được cảnh giới nào?”

Nhắc đến thực lực, Mạc Trần cao ngạo nói: “Dưới Đạo Cung, ta chỉ cần một ý nghĩ là có thể giết.”

“Vậy thôi?” Khương Thành bĩu môi.

Mạc Trần nhất thời trở nên buồn bã.

Bản thân hắn là Thiên Mệnh tứ trọng, những đệ tử khác của Phi Tiên môn mạnh nhất cũng chỉ mới Linh Đài tứ trọng.

Ta có thể giết chết Thiên Mệnh cửu trọng trong tích tắc, còn không khiến ngươi kinh ngạc sao?

“Dưới Nhập Thánh, nếu trả giá bằng việc tiên hồn chịu tổn hại, cũng có thể giết được…”

“Được rồi được rồi, ngươi nên dừng lại đi.”

Thành ca lập tức trở nên không vui, gì mà tiên nhân, còn không bằng Tam Nhãn Hổ.

Thái độ mặc kệ không quan tâm này, khiến Mạc Trần thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ người này có thể xem là dễ ở.

Nhưng mặc khác, lòng tự tôn của tiên nhân cũng bị tổn thương nặng nề.

Thế là, hắn có chút không cam tâm tình nguyện xưng tên đúng của mình.

“Nếu ngươi có thể trả́n Kí Chủ Hồn cho ta, lập tức ta có thể khôi phục được một phần thực lực.”

“Đến lúc đó… như Tam Nhãn Liệt Hổ này trở tay cũng có thể diệt.”

Hắn vẫn nhớ Tam Nhãn Hổ khi nãy bán đứng hắn, dạy Khương Thành cách khống chế hắn.

Lời nói này khiến Tam Nhãn Hổ toát mồ hôi.

“Này này, ngươi không phải thế chứ? Đừng quên mấy ngày này ai đã chăm sóc ngươi đấy!”

Khương Thành lắc đầu, lời đề nghị này không được.

“Ngươi coi ta là đồ ngốc sao?”

Trả́n Kí Chủ Hồn cho hắn, tên này chắc chắn sẽ làm phản.

Hắn sẽ không để có thêm một mối họa tiềm tàng không biết rõ cho bản thân.

“Vậy nếu như ngươi có thể dùng linh dược kì trân Thánh phẩm dưỡng hồn, để nguyên thần của ta được bổ sung, cũng có thể khôi phục được một phần thực lực.”

Đoan Mộc gia lúc trước thực sự quá yếu ớt.

Đừng nói là đan dược thánh phẩm, dù là linh dược trên thất giai cũng không thể có được.

Trên linh dược là Bảo đan, Huyền đan, Thánh đan.

Khác biệt cũng không bao nhiêu bậc, vậy nên Mạc Trần cũng lười kể ra.

Thánh phẩm linh đan diệu dược ở hạ giới cực kì hiếm thấy, huống hồ gì nếu có được thứ hiếm có trên đời này, thì cũng phải có luyện dược sư ở cấp bậc đó.

Đan dược cấp bậc đó, đến Tam Nhãn Hổ cũng khó có được.

Về phía Khương Thành, hắn vốn cũng chẳng ôm hi vọng gì.

Nhưng tên tiểu tử này không hiểu sao lại có đượćn Kí Chủ Hồn của hắn, cũng không hiểu sao lại có được sự giúp đỡ của Tam Nhãn Hổ.

Chuyện này khiến Mạc Trần liên tưởng đến một thân phận – vị diện chi tử có số mệnh thâm hậu.

Loại người này luôn có xuất thân thê thảm, nhưng tình cờ vận thế nghịch chuyển, từ đây mà số mệnh cuồn cuộn ngất trời.

Trên đường tuy có những khó khăn trắc trở, nhưng luôn biến hiểm nguy thành an toàn một cách thần kì.

Kẻ địch trêu vào bọn họ cho dù có mạnh đến mức nào, đều sẽ bị bọn họ giết ngược lại.

Bọn họ còn có một đặc trưng rất lớn, đó là có duyên đối với bảo vật.

Đi đến đâu cũng có thể dễ dàng có được thiên binh lợi khí hiếm có trên đời, nuôi một con có cũng có thể là hậu duệ biến dị của kì lân thời cổ, giống như được ông trời thiên vị vậy.

Ở Thượng Vực Tiên giới, có sự tồn tại khí vận chi tử như vậy.

Bọn họ có người gặp tiên vực thì khí vận đã cạn kiệt, trở thành người bình thường.

Có người khí vận vẫn cứ tăng lên, cuối cùng trở thành bá chủ một phương của tiên vực.

Lẽ nào, tên này là loại người đó?

Nếu như thật sự là vậy, vậy bản thân đi theo hắn, không chừng có thể thơm lây, nói không chừng có thể thay đổi số phận.

Phải rồi, những người đó khi vùng lên, có người có "Tùy thân lão gia gia" khi lâm vào cảnh khó khăn, hoặc "thần tiên tỷ tỷ" mỗi khi bị thương cất trong binh khí hoặc trong chiếc nhẫn, luôn thầm chỉ điểm khi lầm đường lạc lối.

Trên đường bảo vệ vị diện chi tử trưởng thành, có thể xem là người thầy trong cuộc sống, thầy giỏi bạn hiền của bọn họ.

Điều này giống bản thân biết nhường nào?

Xuất thế bất phàm như vậy, từng có thực lực rất mạnh, nhưng chịu thiệt hại nặng nề…

Chẳng lẽ, bản thân cũng đang có cơ duyên, cũng trở thành "tùy thân lão gia gia" của người khác?

Hắn nhớ có hai "tùy thân lão gia gia" của vị diện chi tử cuối cùng không những khôi phục lại được thực lực vốn có, còn tăng đến bộ phận cơ duyên của bọn họ, thực lực còn mạnh hơn lúc bọn họ hưng thịnh nhất, bảo vật trên người khiến người ta ngưỡng mộ không gì bằng.

Nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên chấp nhận tình cảnh trước mắt.

Thậm chí cảm thấy theo Khương Thành là một chuyện tốt.

Chỉ là sự thay đổi suy nghĩ này của hắn, Khương Thành không cảm nhận được.

Hoặc cũng có thể nói cho dù hắn biết rồi, cũng sẽ chẳng quan tâm.

Thứ tùy thân lão gia gia này, hắn cần sao?

“Được rồi được rồi, lại còn Thánh phẩm đan dược, chỉ biết mơ mộng hão huyền, vẫn đừng nên làm thì hơn. Ta cũng chả cần sự giúp đỡ của ngươi, đừng nghĩ đến chuyện mấy này nữa.”

Hả?

Cái gì?

Kịch bản không được như vậy chứ?

Mạc Trần có chút không thể tin nổi những gì mình vừa nghe.

Theo lí mà nói, một tiên nhân nương nhờ bản thân, lẽ nào lại không mừng như điên sao?

Cho dù tiên nhân này đã bị tổn hại, thực lực không bằng một phần vạn lúc hưng thịnh, nhưng kinh nghiệm và kiến thức của hắn cũng bày ra cả đó.

Đặc biệt là tương lai nếu có thể bay lên, ở nơi Tiên Vực xa lạ nếu như có một người rất thông thuộc với tình hình bên đó.

Có được người quen và mối quan hệ ở Tiên Vực trước, có thể bớt đi biết bao đường vòng!

Nhìn thấy thái độ của Tam Nhãn Hổ trước đây là biết rồi, ở hạ giới không có ai có thể từ chối được một “Tùy thân lão gia gia” chất lượng tốt năm sao như vậy.

Cho dù là Yêu Vương Thánh Giai, cũng không ngoại lệ.

Thấy Khương Thành sắp rời đi, hắn cũng không chịu được nữa.

Quá tổn thương lòng tự tôn rồi.

Đường đường là thượng tiên chủ động giúp đỡ, lại dính trúng cái mông lạnh này?

“Ngươi đứng lại cho ta!”

Hắn xông lên, chặn đường lại.

Do trạng thái quá kích động, thậm chí còn hét lên.

“Dựa vào gì mà xem thường người khác chứ?”

“Ngươi có biết bản thân đã bỏ lỡ điều gì không, ngươi sẽ hối hận suốt đời.”

Chương 90.

Tuy rằng hắc vụ hình người này không có khuôn mặt, nhưng Khương Thành vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt của nó.

Hắn cảm thấy rất bối rối!

Lão ca, ngươi muốn làm gì?

Do ta không dùng chủ hồn ấn ký tàn phá ngươi làm ngươi khó chịu à? Hay do ta không dùng khế ước nô dịch ngươi làm ngươi cảm thấy nhàm chán?

Rốt cuộc ngươi kích động vì cái gì vậy?

Có thể giải thích một chút cho ta được không?

Hắn quay đầu lại. Trên mặt hắn, thể hiện rõ sự đồng tình.

“Được rồi, ta không nên khinh thường ngươi. Như vậy được chưa?”

“Từ giờ về sau, ngài có thể ăn thì ăn nhiều một chút để bồi bổ cơ thể. Đã sắp gần đất xa trời thì cần phải chăm sóc tốt cho chính mình. “

Ha ha ha….

Tam Nhãn Hổ bật cười ra tiếng.

Nó có thể hiểu được tâm trạng lúc này của Mạc Trần. Vì vậy, nó biết cảm xúc của vị thượng tiên này đang khó chịu đến mức nào.

Tiểu tử này lúc nói chuyện luôn không để ý mà thường nói ra những câu nói gây bạo kích cho người khác.

Lúc trước, mình cũng suýt chút nữa bị hắn làm cho tức hộc máu. Nhưng hiện tại, là một vị quần chúng, nhìn người khác bị như vậy, hắn lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

“Bổn ma… à không bổn tiên rất hiểu biết các thế lực lớn của Tiên Vực, biết rõ quy tắc cấm kỵ của Tiên Vực. Hơn nữa, ta

còn có nhiều vị lão bằng hữu, thực lực của bọn họ phải nói là vô cùng thông thiên, địa vị trên Tiên Vực của họ cũng vô cùng cao. “

“Nếu ngươi có thể nguyện ý giúp ta tìm kiếm Thánh phẩm linh dược thì trong tương lai khi ngươi phi thăng, ta có thể giúp ngươi….”

Mạc Trần không để ý gì nữa, coi mình như một món đồ mà giới thiệu hết ưu điểm của mình ra.

Chỉ là lời còn chưa nói xong đã bị Khương Thành cắt ngang.

“Ồ, ngươi lợi hại như vậy à? Nhưng ta không muốn người khác giúp, ta càng thích chính mình giúp chính mình.”

Hắn có cần không?

Cho dù trong tương lai, có tiến vào Tiên Vực đi nữa thì với việc có ba lần hồi sinh mỗi ngày hắn cũng không cần phải quan tâm cái gì.

“Cái gì? Ngươi không cần?”

Mạc Trần sắp điên rồi.

“Ngươi cho rằng phi thăng thành tiên đơn giản như vậy sao? Nếu không có người hướng dẫn, cho dù tư chất của ngươi có tốt đến mấy thì cũng có thể vô duyên cả đời.”

“Nếu vô duyên thì vô duyên thôi.”

Khương Thành một chút cũng không hề lo lắng cho bản thân trong tương lai không thể phi thăng. Hệ thống ngay từ đầu đã nói Thiên Hoang Bất Diệt Thể là thể chất đứng đầu về tu luyện.

Như vậy mà vẫn không thể thành tiên thì hắn sẽ cho hệ thống một vạn cái đánh giá không tốt.

“Ngươi! Nếu ngươi có thể giúp ta thì khi ngươi gặp được kẻ thù khó giải quyết, ta có thể giải quyết giúp ngươi. Đây là giao dịch có lợi cho cả hai chúng ta….”

Khương Thành lại một lần nữa cắt ngang. Giọng nói của hắn thể hiện rõ sự mất kiên nhẫn.

“Không cần, rất cảm ơn ngươi! Đừng bao giờ giúp ta, ngươi chỉ cần bảo vệ tốt cho chính ngươi là được rồi. “

Ngươi giúp ta giải quyết kẻ địch thì làm sao ta có thể bị giết?

Mạc Trần cảm thấy mình thật sự đã gặp quỷ rồi. Lần đầu gặp được một vị vị diện chi tử như vậy, không cần bất cứ cái gì.

Cả người hắn đều bị đả kích đến nghi ngờ cuộc sống.

“Ứng tuyển” làm một vị tùy thân lão gia gia cũng khó như vậy sao? Vòng phỏng vấn cũng không qua được?

Cảm giác ưu việt của một vị tiên nhân đã biến mất không còn thứ gì.

“Ta còn có rất nhiều kinh nghiệm phong phú về tu luyện. Ta có thể chỉ dạy cho ngươi….”

Ngay cả khi lời nói này là do hắn nói ra thì hắn cũng không cảm thấy có chút hy vọng nào. Tiểu tử kia thậm chí còn không cần giúp đỡ mấy thứ kia thì cần gì mấy cái kinh nghiệm tu luyện này.

Nhưng lần này, đôi mắt của Thành ca lại sáng lên.

Hắn rất lười tu luyện. Dù sao võ học ngũ hành của hắn đều đã đạt đến cấp tiên, không cần hướng dẫn gì.

Hắn không cần nhưng những đệ tử khác cần!

Làm chưởng môn, hắn lại chưa từng chỉ dạy cho bất cứ vị đệ tử nào vì chính hắn cũng không có căn cơ.

Nghĩ lại thì nếu như trong môn có một vị tiên nhân hướng dẫn tu hành thì tốc độ tu hành của đám đệ tử kia chẳng phải sẽ tiến bộ vượt bậc hay sao.

Làm gì có bình cảnh và khó khăn nào có thể làm khó được tiên nhân!

Trong thiên hạ, có được đãi ngộ như vậy thì tông môn của hắn là duy nhất.

Đến lúc đó, đám đệ tử kia sẽ giúp mình kiếm tích phân cũng sẽ nhanh hơn.

Giao dịch này có thể làm.

“Được rồi! Thấy ngươi khẩn thiết như vậy, ta liền cố thu ngươi làm trưởng lão của bổn môn vậy. “

“A! “

Mạc Trần mừng rỡ như điên.

“Ngươi đồng ý rồi?”

Phản ứng này của hắn cũng không phải là khó lý giải.

Thông qua ứng tuyển.

Rốt cuộc cũng đạt được sự tán thành của vị vị diện chi tử, trở thành người một nhà của hắn.

Hắn thấy đây chính là một bước ngoặt lớn đủ để thay đổi vận mệnh nhân sinh của hắn.

“Ngươi sau này giúp ta chỉ dạy đám đệ tử một chút đi. “

“Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Cứ để đó cho lão phu. Ngươi còn có yêu cầu gì nữa không? “

n cần như vậy, thật trái ngược với Tam Nhẫn Hổ.

Thành ca hơi nghi nghờ không lẽ là do hắn bị dồn nén quá lâu nên đầu óc có vấn đề rồi.

“Tạm thời không có! Nhưng mà hình thái của ngươi như vậy làm sao ta có thể giới thiệu ngươi với đệ tử của ta?”

“Việc này dễ thôi!”

Mạc Trần nói xong, hắc vụ bay về hướng sơn động mang Hoá Huyết Ma Nhận ra.

Ngay dưới mí mắt của Khương Thành, ma khí kia dần lớn hơn rồi trong nháy mắt hoá thành hình dạng con người.

Thân hình cao lớn, da trắng, không có râu. Tuổi tác nhìn qua thì cũng chỉ mới 40, thậm chí còn có phong thái của một ông chú trung niên đẹp trai.

“Cmn, ngươi làm kiểu gì vậy?”

Ma khí này không phải đã rơi xuống linh khí rồi sao?

Sau khi dùng ma khí để chuyển hoá thành người, Mạc Trần hơi mỉm cười, cung kính cúi người.

Trong lúc cử động, không ngờ trong thân hình này có phát ra âm thanh cọt kẹt.

“Bẩm chưởng môn, đây chỉ là Khôi Lỗi Thuật mà thôi. Hoá Huyết Ma Nhận tuy bị rớt xuống thành linh khí nhưng chất liệu của nó vẫn là Tiên khí nên ta vẫn có thể tạm thời dùng nó tạo ra khôi lỗi chi thân.”

Nói thật, đến bây giờ, Khương Thành mới tin hắn là tiên nhân.

Trước đó, hắn vẫn có chút nghi ngờ.

Thậm chí còn cảm thấy tiên nhân cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Lợi hại! Lợi hại! Chúc mừng! Chúc mừng!”

Tam Nhãn Hổ bay lại đây, lớn tiếng chúc mừng.

Nhìn thấy Mạc Trần khôi phục, lại còn trở thành trưởng lão, gia nhập vào dòng chính của Khương Thành, vì vậy ngay lập tức thái độ của nó trở nên thân thiết hơn.

“Ha ha lão Mạc này, ngươi nói cho ta nghe một chút tình huống của mấy thế vực lớn trên Tiên Vực đi. Yêu tộc chúng ta sống trên Tiên Vực như thế nào? Tiền bối Hổ tộc của chúng ta có ôm bắp đùi ai không?…. “

Mạc Trần dùng Hoá Huyết Ma Nhận làm thành khôi lỗi liếc nó một cái.

Rồi hừ một tiếng.

“Lão Mạc là tên mà ngươi có thể gọi sao?”

Tuy rằng cũng coi như là do Tam Nhãn Hổ mà hắn mới có thể ôm được đùi của vị này.

Nhưng việc lúc trước con hổ yêu không biết xấu hổ này bán đứng hắn thì hắn cũng sẽ không quên.

Hắn rất coi trọng Khương Thành nhưng đối với con hổ yêu này thì hắn không có chút thái độ tốt gì.

Nhưng mà Tam Nhãn Hổ cũng không biết xấu hổ là gì, dù cho không có ai phản ứng nó thì nó vẫn có thể nói chuyện không ngừng.

“Được rồi, vậy gọi Mạc trưởng lão được không?”

“Mạc trưởng lão, lúc trước ngươi có đồng ý với ta, trong tương lai sẽ giúp huynh đệ này, ngươi có nhớ không?”

“Từ từ, Mạc trưởng lão chờ một chút. Mấy ngày trước, ta hết lòng chăm sóc cho ngươi, ngươi cũng đừng quên báo đáp đó….”

Một yêu hai người trở về chủ điện. Khương Thành truyền tin, gọi các đệ tử trở về.

“Chưởng môn về rồi!”

“Oa, quá tốt rồi! “

“Hu hu hu, thật tốt có thể nhìn thấy ngươi!”

“Ngươi đi đâu vậy? Làm cho chúng ta sợ hãi quá!….”

Lúc trước, bọn họ còn tưởng Khương Thành mất tích, định phân công mọi người rời núi đi tìm.

Hiện tại, nhìn thấy hắn, có mấy nữ đệ tử đều khóc sướt mướt, ôm hắn không bỏ.

Việc này làm Khương Thành thật cảm động, thật không uổng tình yêu của mình dành cho đám đệ tử này.

Tuy nhiên, sự cảm động của hắn đã bị những câu nói sau đó làm cho mất hết.

“Cái người tên Lâm Linh kia không thể tha thứ được. Nàng vậy mà lừa chúng ta, nói chưởng môn ba ngày sau mới có thể trở về.”

“Đúng vậy! Chưởng môn nhất định phải trách phạt nàng, làm răn đe.”

“Nhưng cũng không cần quá nặng, chỉ cần mắng nàng vài câu, làm giảm đi nhuệ khí của nàng là được rồi!”

“Lâm Linh ỷ vào sủng ái của chưởng môn, cậy sủng sinh kiêu, đều không để sư thúc vào mắt. Mong chưởng môn minh giám!”

Mách lẻo táo bạo, trắng trợn như vậy, làm cho Thành ca ngày càng tức giận.

Cái người tên “Lâm Linh” kia là do lão tử biến ra đó!

Các ngươi còn không biết xấu hổ mà nói chuyện này?

Chương 91.

“Xem ra các ngươi bình thường đều bỏ quên lời ta dạy bảo hết rồi!”

Lúc này đột nhiên trở mặt, mọi người cùng ngẩn tò te.

“Dạy bảo?”

Bình thường Chưởng môn có dạy gì à?

“Ta nói cả tám trăm hồi rồi, giữa các đồng môn phải tương thân tương ái, các ngươi cáo trạng ở sau lưng nhau như thế, còn ra thể thống gì nữa?”

Mọi người bị dạy dỗ đến choáng váng luôn rồi.

Ngầm suy nghĩ, tuy rằng giữa đồng môn tương thân tương ái rất đúng, nhưng trước đây hình như chưa từng nói câu này nhỉ.

Bọn họ nghĩ nát óc, nhớ lại thì hình như đều là cảnh tượng kinh sợ của Chưởng môn.

Ngoài ra, không còn gì khác.

“Lâm Ninh nhận lệnh của ta mà làm việc, chuyến này quá mức cấp bách, là ta dặn dò nàng ấy không được tiết lộ.”

“Về sau việc này chớ có nhắc lại, rõ chưa?”

Nếu như sau khi Lâm Ninh đi ra ngoài, mọi người còn không ngừng nhắc đến, vậy thì đến lúc đó có lẽ bị vạch trần rồi.

Đám người Cam Tử Nghĩa lập tức lớn tiếng hùa theo, nịnh nọt không ngừng.

“Vâng vân vâng, Chưởng môn dạy bảo quá đúng rồi ạ!”

Tần Sướng còn ở ngay tại chỗ lôi ra một cuốn sổ nhỏ, ghi chép cực nhanh.

“Lời của Chưởng môn, mọi người đều phải ghi chép lại giống ta thế này, nghe thấy chưa?”

Ngụy Miêu lớn tiếng nói: “Không cần Tần sư thúc ngươi nhắc nhở, lời của Chưởng môn ta đã sớm thuộc lòng, một chữ cũng không quên!”

Dưới cái nhìn của bọn họ, mặc dù lần trước Đan Thái được thưởng thăng cấp lên đại cảnh giới, cũng là bởi vì ngày thường tâng bốc Chưởng môn mạnh nhất.

Vì thế bây giờ đương nhiên là học theo răm rắp.

Thực ra lần trước Khương Thành sở dĩ chọn Đan Thái để thăng cấp, chỉ là vì hắn ta thường xuyên xuất hiện trước mặt mình, nên quen mắt nhất thôi.

Tam Nhãn Hổ bên cạnh từ lâu đã không còn cảm thấy kinh ngạc đối với việc tâng bốc khó chịu này, nhưng Mạc Trần được mở mang tầm mắt.

Thầm nghĩ, không lẽ mình sau này cũng phải nước chảy bèo trôi sao?

Dù sao cũng là tiên nhân, mất mặt quá rồi?

Vẫn là nên dè dặt một chút.

Khương Thành vốn dĩ cũng không phải giận thật, cho nên chỉ làm màu tí thôi.

“Được rồi được rồi, ta tới giới thiệu cho các ngươi một chút.”

“Vị này chính là Mạc Trần, Mạc trưởng lão, sau này hắn chính là người của Phi Tiên môn chúng ta.”

Tuy rằng gặp mặt lần đầu tiên, nhưng có Khương Thành giới thiệu, mọi người không chậm trễ chút nào mà nhanh chóng tiếp nhận vị trưởng lão mới này.

Nhao nhao tiến lên phía trước chào hỏi.

“Xin chào Mạc trưởng lão!”

“Mạc trưởng lão ngày trước là ở trong môn phái nào vậy?”

“Không biết Mạc trưởng lão là cảnh giới nào?”

Bọn họ phát hiện, trên người của Mạc trưởng lão này không có chút dao động linh khí nào.

Thật sự kì lạ, lẽ nào cũng giống Chưởng môn như vậy, cảnh giới quá cao nên không cảm nhận được sao?

“Mạc trưởng lão trước kia là tiên nhân thượng giới, chỉ là vô tình gặp đại nạn bị trọng thương, sau này các ngươi tôn trọng hắn một chút.”

Lời nói này đúng là khiến cho Mạc Trần cảm động không thể tả.

Nếu như Khương Thành nói Mạc trưởng lão đã bị hắn khống chế, thì hắn mất mặt lắm, mặt mũi của tiên nhân cũng không còn sót lại chút gì.

Nhìn từ phương diện này, Khương Thành là giữ lại thể diện cho hắn.

“Vậy mà lại là tiên nhân!!!”

Chúng đệ tử kinh hãi, tiên nhân cách xa bọn họ quá rồi.

“Trời ơi, tiên nhân sống sờ sờ đứng ngay trước mặt ta đấy!”

“Chưởng môn cũng quá thần thông quảng đại rồi nhỉ?”

“Ngươi quên rồi à, Chưởng môn chính là tiên nhân, có một tiên nhân đạo hữu thì có gì kì lạ sao?”

“Đúng đúng đúng, đây chắc chắn là do Chưởng môn mời tới rồi.”

Bọn họ đúng là rất dễ dàng tiếp nhận sự tồn tại của tiên nhân, điều này khiến cho Mạc Trần khó mà tin nổi.

Nếu như hắn xuất hiện ở tông môn khác, hơn nữa để ngồi vững thân phận tiên nhân, có thể trên dưới môn phái đó đều phải xảy ra địa chấn rồi.

“Sau này Mạc trưởng lão sẽ làm bản môn truyền công trưởng lão, các ngươi tu luyện có gì không biết, đều có thể hỏi hắn.”

Nhìn thấy Mạc trưởng lão mỉm cười gật đầu, đám học trò mừng rỡ như điên.

Vốn dĩ Phi Tiên môn có một thiếu sót lớn nhất, chính là không có thế hệ trước.

Mấy tháng trước, những trưởng lão như Kỷ Linh Hàm, La Viễn này cũng chỉ là đệ tử của người khác mà thôi, chung quy là tuổi còn trẻ,

Dù Khương Thành nhiều lần tạo ra kì tích, nhưng không có tác dụng cũng không dạy tu luyện.

Nhà có một người già như có một bảo tàng mà, kinh nghiệm của thế hệ trước vẫn rất quý báu.

Huống hồ ông cụ này còn là tiên nhân, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng thiết thực hơn nhiều rồi.

Bao gồm cả Kỷ Linh Hàm, có rất nhiều đệ tử vây lại, nhao nhao vấn an thỉnh giáo Mạc trưởng lão.

Nếu như là Mạc Trần của ngày trước, chắc chắn sẽ không để ý tới mấy người này.

Chỉ là giun dế ở hạ giới mà thôi, cũng xứng để hắn nhìn nhiều hơn sao?

Nhưng bây giờ trong lòng hắn muốn thể hiện một chút ở trước mặt Khương Thành, để cho hắn biết "tùy thân lão gia gia" có ích như nào, thế nên thái độ cũng trở nên hòa nhã dễ gần hơn.

Đối với vấn đề của các đệ tử, đó là hỏi gì đáp nấy.

Là tiên nhân, kinh nghiệm tu luyện phong phú vô cùng.

Các đệ tử gặp phải vấn đề khó khi tu luyện, hắn chỉ cần đôi lời là phá vỡ sương mù, khiến bọn họ như sớm mai bừng nắng hạ, được mở mang tầm nhìn.

Thậm chí có ba đệ tử ngồi xếp hàng tại chỗ tĩnh tọa, sắp đột phá rồi.

Trong chốc lát, tất cả môn đồ đều lộ ra ánh mắt sùng bái.

Ai nấy đều khen ngợi Mạc trưởng lão thật lợi hại, Mạc trưởng lão thật phi phàm. Dần dần, Mạc Trần còn thật sự hưởng thụ kiểu đãi ngộ này một chút.

Hắn từ trước cũng không thu nhận đồ đệ, cho dù là kết giao cùng người khác, gặp mặt đều là tiên nhân cùng cấp.

Vẫn thật sự chưa có ai tâng bốc hắn như thế.

Hắn không biết tại sao lại cảm thấy điều này thật ra cũng không tệ nhỉ.

Thôi được, đám đệ tử này là hàng ngũ chính thống "vị diện chi tử", cùng bọn họ giữ gìn quan hệ, vốn là phạm vi nhiệm vụ của hắn.

Nghĩ tới đây, hắn càng tò mò, dần dần bắt đầu tiết lộ công pháp và bí kĩ cao cấp.

Nhìn thấy hắn được chào đón như thế, Thành ca có chút mất cân bằng.

Cái tên này tuy rằng rất hữu dụng, nhưng có thể sẽ cướp đi danh tiếng của mình.

Nghĩ một chút, hắn quyết định gọi Lâm Ninh, La Viễn, Đan Thái ba người này từ trong Toàn Cơ Đồ ra ngoài.

Công pháp của ba người kia vẫn là của Xích Nhật Tông, cấp bậc quá thấp, hiệu suất tu luyện cũng quá thấp.

Hiện tại có công pháp của Bát Vân điện bên kia, lại khiến Mạc Trần chỉ bảo một chút, sau đó thì vào tốc độ tu luyện có lẽ sẽ nhanh hơn một hai lần.

Ánh sáng chớp lên, bỗng xuất hiện bóng dáng của ba người.

Điều này khiến Mạc Trần ở đằng xa gần như giật mình.

Ba người xuất hiện không có dấu hiệu nào, trước đó cũng không có bất kì sóng linh lực nào cả, như là dịch chuyển không gian.

Phương pháp này có hơi quá cao siêu rồi nhỉ?

Quả nhiên không hổ là vị diện chi tử, sẽ có được nhiều kỳ trân dị bảo.

“Chưởng môn!”

“Chương môn ngươi chắc là nhớ bọn ta rồi.”

“Ta ở bên trong sắp ngột ngạt đến điên rồi.”

Trong lần rút thưởng sau khi tiêu diệt Bát Vân điện lần đó, còn lấy được một mảnh của Toàn Cơ Đồ.

Sau khi hai mảnh tàn trang hợp thành, tổng số người không chỉ có thể dung nạp được thành tám người, tốc độ dòng chảy thời gian cũng từ 1000 lần thành 2000 lần.

Mặc dù lần này mới đi vào mười mấy ngày, cũng tương đương hơn bảy mươi năm rồi.

Hiện tại trong ba người, La Viễn đã có Linh Đài nhất trọng, Đan Thái có Linh Đài nhị trọng.

Khi La Viễn đi vào là Phân Hồn nhất trọng, Đan Thái được Khương Thành thăng cấp cho một lần, lúc đi vào đã là Phân

Hồn bát trọng, khởi đầu không giống nhau.

Và cuối cùng là Lâm Ninh, khi đi vào Phân Hồn nhất trọng, bây giờ đã là Linh Đài ngũ trọng rồi, còn cao hơn dự tính của Khương Thành.

Em gái này ở Linh Đài cảnh mỗi lần thăng lên một cảnh giới nhỏ, hệ thống đều sẽ thưởng năm vạn điểm tích phân.

Lần này một mình nàng đem về cho hắn gần ba mươi vạn điểm tích phân.

Bỏ ra công sức cuối cùng cũng thu hoạch được rồi, Thành ca mặt mày hớn hở.

Cách đó không xa, Kỷ Linh Hàm lại âm thầm bắt đầu nghi hoặc.

Nàng rõ ràng nhớ ban ngày "Lâm Ninh" không phải vẫn đi tới động phủ của mình à?

Lúc đó nàng nói Chưởng môn đưa nàng từ Toàn Cơ Đồ ra, sao bây giờ lại xuất hiện từ bên trong của Toàn Cơ Đồ?

Hơn nữa nhìn không giống dáng vẻ từng đi ra.

Chương 92.

"Huyết mạch Ẩn Hoàng."

Mạc Trần vô cùng hiểu biết, liếc mắt một cái đã nhìn ra xuất thân của Lâm Ninh.

"Đúng là huyết mạch Ẩn Hoàng."

Hắn kinh hô hai tiếng, chạy như bay tới.

Loại chuyện như thức tỉnh huyết mạch này, ở Tiên Vực này cũng xem như đã nhìn quen.

Nhưng giữa huyết mạch với huyết mạch, là có phân chia phẩm cấp.

Huyết mạch Ẩn Hoàng rõ ràng thuộc loại đỉnh, cho dù có là ở Tiên Vực cũng cực kì hiếm thấy đấy!

Trước đấy lúc thấy Kỷ Linh Hàm hắn cũng đã âm thầm kinh ngạc rồi, Thất Khiếu Linh Lung Thể ở Tiên Vực cũng thuộc

loại tư chất thượng đẳng.

Không nghĩ tới chưởng môn vậy mà có được một đệ tử như vậy.

Quả nhiên không hổ là vị diện chi tử, thiên sinh có thể hấp dẫn hết những vị thiên tài đứng đầu theo đuổi.

Hiện tại nhìn thấy huyết mạch Ẩn Hoàng, lại cực kì sợ hãi.

Số mệnh của 'vị diện chi tử' cũng quá kinh người rồi đi!

Dù là hai người này đặt ở Tiên Vực, cũng có thể dẫn đến tranh đoạt của các thế lực lớn.

Vậy mà đã bị thu phục từ lúc ở Hạ giới.

"Làm sao, ngươi biết huyết mạch Ẩn Hoàng sao?"

"Đương nhiên, huyết mạch của nàng thực ra vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, chỉ vì nàng không tu luyện công pháp ám hệ…"

Khương Thành ngầm tán thành, trước đó dùng nhìn thấu mọi vật kiểm tra Lâm Ninh, hệ thống cũng dùng từng có kiến giải tương tự vậy.

"Vậy ngươi có công pháp ám hệ không?"

"Có nhiều là đằng khác ấy!"

Mạc Trần chà xát tay, nhìn Lâm Ninh không chớp mắt, cứ như nhìn thấy bảo vật vậy.

"Chưởng môn chẳng lẽ đã quên danh hiệu của ta, âm khí ám khí, thật ra ta tu luyện công pháp ám hệ là chính."

"Nếu chưởng môn không tiếc, ta bằng lòng nhận nàng ấy làm đồ đệ, hết lòng dạy bảo!"

Lời này của hắn hoàn toàn là phát ra từ tận đáy lòng.

Đây chính là huyết mạch Ẩn Hoàng đấy, thật muốn bồi dưỡng lên đưa vào Tiên Vực, thành tựu trong tương lai của nàng sẽ vượt qua cả người sư phụ như hắn.

Chuyện này tương đương với việc tìm một cái đùi lớn khác cho bản thân trong tương lai đây!

Lâm Ninh bái hắn làm sư phụ khẳng định có thể phát triển tốt hơn nữa, Khương Thành sẽ không phản đối.

“Được, chẳng qua chuyện này cần phải hỏi qua ý kiến của tiểu Hàm xem sao đã.”

Dẫu sao nàng mới là sư phụ hiện tại của Lâm Ninh.

“Ta cũng không ý kiến gì.”

Kỷ Linh Hàm cũng không chút do dự mà gật đầu đồng ý.

Trước đó nàng giành nhận Lâm Ninh, chỉ vì ngăn cản nàng ta bái Khương Thành làm sư phụ.

Còn về phần Lâm Ninh bái Mạc Trần làm sư phụ, vậy thì không liên quan nữa rồi.

“Ta không đồng ý!”

Lâm Ninh nghe một hồi, hiểu ra chưởng môn muốn giao mình cho người khác, lập tức không vui.

“Ngươi không muốn ta ở bên cạnh ngươi đến vậy sao? Giờ ta đã trưởng thành rồi đấy, không hề kém cạnh các nàng!”

Nàng buông cánh tay của Thành ca ra, vỗ ngực mình, khóe mắt đỏ lên.

Ở trong Toàn Cơ Đồ bảy mươi năm, nàng đã sớm dậy thì thành công.

Phân Hồn cảnh có thể trú nhan, nàng để hình dáng bản thân dừng lại ở hai mươi tuổi.

Thành ca cũng rất bất đắc dĩ, em gái à, đây cũng không phải sinh ly tử biệt, có cần bi thương như thế không hả?

“Vị Mạc trưởng lão này cũng gia nhập môn phái ta, chúng ta vẫn có thể gặp mặt mỗi ngày mà.”

Lâm Ninh không thuận theo không buông tha: “Nhưng trước đó ngươi rõ ràng đã đồng ý với ta, chỉ cần ta vượt qua Kỷ Linh Hàm, sẽ lập tức nhận ta làm đồ đệ!”

Thành ca nghĩ thầm ta đồng ý lúc nào cơ chứ, đấy không phải là do hai người các ngươi tự mình quyết định hay sao?

Huống hồ ngươi hiện tại cũng chưa vượt qua được Kỷ Linh Hàm.

Mắt thấy Lâm Ninh vẫn giữ nguyên bộ dáng thực tủi thân, hắn chỉ có thể cho nàng một cái hứa hẹn chính thức.

“Vậy đi, chỉ cần ngươi có thể vượt qua tu vi của Mạc Trần trưởng lão thời kỳ đỉnh phong, ta nhất định sẽ nhận ngươi làm đồ đệ, tuyệt không nuốt lời!”

“Thật sao?”

“Tất cả mọi người trong môn phái làm chứng!” Thành ca vung tay lớn lên.

Tất cả mọi người ở đây đều ở trong tối oán thầm, ngươi đây là đang lừa người à.

Lâm Ninh mới ra khỏi Toàn Cơ Đồ, cũng không biết Mạc trưởng lão là tiên nhân.

Vẫn còn phỏng đoán cho rằng với thiên phú của bản thân, không đến mấy năm đã có thể vượt qua rồi.

“Vậy được!”

Lúc này Lâm Ninh mới chuyển từ ưu buồn thành vui vẻ.

Sau khi tiếp xúc với Mạc Trần, dịu dàng hạ bái, làm xong đại lễ sư đồ.

Mạc Trần mặt mày tươi cười, nhận được một thiên tài tuyệt thế như thế, cứ như nhặt được chí bảo.

Bấy giờ, A Hoàng đột nhiên truyền âm qua đây.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, mảnh vỡ! Mảnh vỡ đến rồi!”

“Hả? Con gái ngoan, con nói cái gì cơ?”

“Lại có một mảnh vỡ nữa, đã vào Phi Tiên môn rồi, mẹ nhất định phải lấy được nha!”

“Hả?”

Khương Thành hơi ngây người, mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm chẳng lẽ còn mọc cả chân chạy đi sao?

Có thể tự mình vào Phi Tiên môn?

Ngay sau đó, mọi người chợt nghe từ phía xa xa nơi chân trời truyền đến từng trận âm thanh tiếng trống đàn.

Ngước mắt lên nhìn, thì suýt bị dọa cho nhảy dựng lên.

Chỉ thấy một con linh điểu toàn thân trắng toát, chừng mấy ngàn thước phiêu đãng bay về phía này.

Bốn phía linh điểu có đến mấy trăm giáp sĩ đi theo.

Dọc đường có cánh hoa rơi xuống không ngừng, cứ như mưa phùn vậy, hoa rơi lả tả.

Phi Tiên môn vốn không có đại trận hộ tông và đệ tử thủ vệ, vậy nên lúc bọn họ tiến vào không hề có trở ngại gì.

Mạc Trần đúng lúc tiến lại gần đây, làm công tác phổ cấp kiến thức cho chưởng môn.

"Đó là Ly Loan, linh thú lục giai, nhưng cũng không giỏi chiến đấu, đó chính là lý do tại sao nó dễ bị bắt làm thành tọa kỵ."

Hắn không khó ở như các đệ tử khác đồn thổi, mà tận dụng triệt để cơ hội biểu hiện một chút năng lực chức nghiệp, còn làm rất thuần thục nữa.

Khương Thành gật đầu, nhịn không được trong lòng có chút hâm mộ.

Không cần biết con linh điểu kia có sức chiến đấu như thế nào, quan trọng là cái sự phô trương lớn như này á!

Nếu mà dùng để làm màu, ít nhất cũng có thể gia tăng đến 66 điểm đi.

Đến khi Ly Loan kia đến gần, lại lấn hết không gian, che đi cả ánh mặt trời, bầu trời trở nên tối hẳn đi.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy, hóa ra, trên lưng Ly Loan không chỉ có một người mà là chừng hơn trăm người.

Ngồi ở giữa là một nữ tử trẻ tuổi điểm trang đẹp đẽ, y phục hoa lệ rực rỡ, mang mạng che mặt màu ngọc bích, tà váy hồng nhạt điểm tô hoa thủy tiên, thân khoác lụa mỏng như tơ vàng khói bạc.

Tóc mai rũ xuống trâm cài xuyên ngọc bích nghiêng, sau khi đến gần, khuôn mặt đẹp đẽ kia liền đi vào ánh mắt của mọi người.

Trên lưng Ly Loan có một tòa hành cung lộ thiên tinh xảo khéo léo, nàng lại ngồi thẳng trong đó.

Bên người có tám cung nữ như phù dung chớm nở hầu hạ, sau đó, nơi đánh trống, đàn sắt, thổi kèn tất cả đều là cung nữ.

Bên ngoài Ly Loan, còn có trăm tên thị vệ cung đình thân mang giáp bạc hộ vệ một đường.

“Đây, đây là người của Hoàng triều Càn Tinh thì phải?” La Viễn có chút không xác định.

Những người khác như được nhắc nhở, mới bắt đầu phản ứng lại.

“Đúng vậy, nữ tử này hình như là Công chúa Ngưng Đề.”

“Không phải chứ, thật sự là nàng sao?”

“Nàng thế mà sẽ giá lâm đến Phi Tiên môn chúng ta sao? Không phải đang nằm mơ đấy chứ?”

“Trời ạ, nàng chính là thiên tài tu luyện đệ nhất Hoàng triều Càn Tinh đấy!”

Ngoài Kỷ Linh Hàm là chưởng môn tiền nhiệm nuôi từ bé ra, thì các đệ tử khác của Phi Tiên môn ra đều xuất thân từ các phủ xung quanh, vốn thuộc địa hạt của Hoàng triều Càn Tinh.

Trước khi nhập môn, bọn họ tại thường giới thật ra vẫn phải chịu dưới quyền của Hoàng triều.

Cũng bởi vì thế, Bát Vân Điện cũng không quen thuộc với bọn họ, đối với việc cách xa Hoàng triều Càn Tinh lại rõ như lòng bàn tay.

Công chúa Ngưng Đề, là thiên chi kiêu nữ nổi danh nhất Hoàng triều, thiên tư vô song.

Bọn họ nghe như sấm bên tai nhiều năm, đến nay vẫn chưa quên.

Nhìn thấy nàng đến đây, tất cả đều cảm thấy rất kinh ngạc, thậm chí còn có chút thụ sủng nhược kinh.

Cái loại cảm giác này miễn cưỡng phải hình dung, thì như là đại minh tinh vừa nghe tên từ một tiếng trước, đột nhiên xuất hiện trước mắt mình vậy.

Chẳng qua, ngay sau đó, đại minh tinh hoa lệ này vừa lên sân khấu đã gặp một chút vấn đề.

Ly Loan vốn dĩ bay rất vững vàng, đang chuẩn bị đáp xuống đột nhiên bị kinh hãi.

Nó kêu khóc liên tục, điên cuồng vùng lên đung đưa, tựa hồ muốn rời khỏi nơi này.

Mặc cho Công chúa Ngưng Đề và thị vệ xung quanh liên tục khống chế, cũng vô pháp khiến cho nó yên tĩnh lại.

Làm liên lụy đến các cung nữ trên Hành cung cũng hoa dung thất sắc, hô to gọi nhỏ không ngớt.

“Là bởi vì lão hổ kia, bậc giai của nó quá cao, hơi thở của nó dọa con Ly Loan kia sợ rồi.”

Không cần Khương Thành đặt câu hỏi, “lão gia gia tùy thân” Mạc Trần tri kỷ đúng lúc giải thích giúp.

Chương 93.

Khương Thành mới hiểu ra bước qua.

Tam Nhãn Hổ là Yêu Vương, Ly Loan cũng là một loại yêu thú, gặp mặt Yêu Vương không sợ mới là lạ.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Tam Nhãn Hổ đang giễu cợt Linh Điểu.

“Thu cái tính xấu của ngươi lại, đừng có mà dọa khách.”

Vương triều Càn Tinh đến làm gì, Khương Thành không cần đoán cũng biết.

Hắn giết đại hoàng tử rồi, đối phương không thể nào không có chút phản ứng được.

Đổi thành người khác hoặc là hoảng loạn, hoặc là vô cùng căng thẳng, nhưng hắn không như vậy.

Đây là một đống điểm tích phân tự đưa tới cửa đó.

Cũng giống như Tề Thương lúc đầu, trải qua nỗ lực không ngừng, chủ động mang về một món quà lớn là Bát Vân Điện diệt phái.

Vương triều Càn Tinh có lẽ càng đáng giá hơn Bát Vân Điện nhỉ?

Thành ca vẫn đang mong đợi.

“Thật là phiền phức.”

Tam Nhãn Hổ tìm chỗ râm mát nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần, thu hồi khí tức mà chỉ có Yêu thú mới có thể cảm nhận được lại.

Ly Loan trên không mới dần dần bình phục lại.

Giây lát sau, nó hạ xuống trước chính điện của Phi Tiên môn.

Đại thống lĩnh đội cận vệ Hạ Hầu Tuấn tay cầm một ngọn thương dài, chỉ lên trời, ngừng uống lớn tiếng.

“Vương triều Càn Tinh, Ngưng Đề công chúa điện hạ giá đáo!”

“Các ngươi còn không mau nghênh giá!”

Âm thanh dưới sự truyền vào linh lực của Đạo Cung cảnh, truyền đi không biết bao xa, cuối cùng liên tục vang vọng giữa các ngọn núi hồi lâu không dứt.

Mà uy áp ẩn tàng trong âm thanh cũng khiến nhiều đệ tử của Phi Tiên môn lộ ra sắc mặt sợ hãi.

Nếu không phải Khương Thành đứng phía trước cho bọn hắn tự tin, chỉ sợ có một vài đệ tử sẽ quỳ xuống ngay tại chỗ.

“Có rắ* thì mau thả!”

Thành ca không quá quan tâm cô công chúa đó, hắn chỉ quan tâm là khi nào đối phương tuyên chiến.

Hoặc là lúc nào thì toàn bộ cấp cao của Vương triều Càn Tinh đều tham gia, để hắn một mẻ hốt trọn.

“To gan!”

Hạ Hầu Tuấn vô cùng tức giận, hắn kiêng dè chính là sức mạnh thần bí hủy hoại Bát Vân Điện, chứ không hề coi Phi Tiên môn ra gì.

Bởi vì hắn căn bản không hề biết Bát Vân Điện là bị Khương Thành phá hủy.

Linh khí Bát giai trường thương chỉ thẳng vào Khương Thành, một luồng gió lốc trên đầu thương nhanh chóng bành trướng, tạo thành một đường lốc xoáy, giương nanh múa vuốt.

Ngay khi Khương Thành định để Tam Nhãn Hổ lên trước lo liệu, vị Ngưng Đề công chúa đó cuối cùng cũng lên tiếng.

“Hạ Hầu thống lĩnh dừng tay.”

“Điện hạ, hắn bất kính với ngài, nhất định phải nghiêm trị!”

Hạ Hầu Tuấn tức giận muốn dạy cho Khương Thành một bài học.

Ngưng Đề công chúa khẽ mở cánh môi, ngữ điệu ôn hòa lại chân thật đáng tin:“Chuyến đi lần này, bổn cung làm chủ, ta tin tưởng Hạ Hầu thống lính có lẽ chưa quên.”

Sắc mặt Hạ Hầu Tuấn trở nên cứng nhắc, cuối cùng vẫn thu thương lui xuống.

Điều này khiến cho Thành ca có chút bất ngờ, không ngờ quyền lực của vị công chúa này vẫn rất lớn, ngay cả cao thủ Đạo Cung cảnh đều phải nghe theo lệnh nàng.

“Ngươi chính là Khương Thành?”

Ngưng Đề công chúa cẩn thận đánh giá nam tử đẹp trai ngất trời trước mặt, thậm chí khiến nàng cũng không thể không nhìn thêm vài cái.

“Là ta, công chúa có gì chỉ giáo?”

“Khương chưởng môn không định mời ta ngồi sao?”

Khương Thành tự hỏi trong lòng Vương triều Càn Tinh các người trước khi động thủ cũng phức tạp như Bát Vân Điện sao?

Trực tiếp nói muốn mạng ta không phải xong rồi sao?

Ca thật mệt tâm nghe.

“Đương nhiên có thể.”

Nếu đối phương đều chưa chịu xé rách mặt thì hắn biểu hiện một chút lòng dạ cũng không có gì.

Sau khi hai bên tiến vào nội điện ngồi, Khương Thành mở kỹ năng nhìn thấu mọi vật ra.

A Hoàng nói rằng có mãnh vỡ Thế Giới Chi Tâm, lẽ nào ở trên người vị công chúa này?

Nhờ có nhìn thấu mọi vật, Tu vi của Ngưng Đề công chúa không thể che giấu.

Vị công chúa này lại có thể có cảnh giới Đạo Cung nhất trọng, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Nhưng sau vài lần thăm dò, ngoại trừ phát hiện một linh khí cửu giai và hai linh khí bát giai ra thì không hề thấy bất cứ một bảo vật kỳ lạ nào khác.

Trong nhẫn trữ vật của nàng, cũng có không ít đồ tốt, nhưng không có mãnh vỡ Thế Giới Chi Tâm.

“Khương chưởng môn, bổn cung đến là vì thảm họa của Bát Vân Điện.”

Câu nói này khiến có tất cả đệ tử của Phi Tiên môn đều kinh ngạc nhìn nhau.

Bọn hắn vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra với Bát Vân Điện.

Không phải là một lần đại điển sao? Làm thế nào lại biến thành thảm họa?

"Ồ?"

Khương Thành vừa tiếp tục ứng phó, vừa thay đổi mục tiêu khác sử dụng nhìn thấu mọi vật.

Hắn không hề cảm nhận được khí tức của mảnh vỡ, nhưng con gái ngoan nói khẳng định sẽ không sai.

"Trên dưới Bát Vân Điện, cùng với khách khứa, toàn bộ đều bị giết ở ngày đại điển."

"Hoàng huynh Hạng Bạt của ta, cũng chết ở đó!"

"Khương chưởng môn là người còn sống duy nhất sau thảm họa đó, hẳn là phải biết một số nội tình?"

Ngưng Đề công chúa nói năng vẫn là có hơi khách khí, không hề có ý gây hấn.

Hoàn toàn không giống bộ dáng của Hạ Hầu Tuấn, một bộ muốn dùng hình thẩm án.

Có điều lời của nàng lại khiến Kỷ Linh Hàm, La Viễn và những người khác bị dọa đến nỗi tim sắp ngừng đập.

Cái gì?

Bát Vân Điện bị diệt rồi?

Chưởng môn là 'người sống sót' duy nhất?

Kết hợp với hành động mấy lần trước của Thành ca, mọi người lập tức đoán được gì đó, hai mắt đột nhiên trơn tròn.

Không phải chứ lão đại, ngươi diệt Bát Vân Điện rồi?

Còn giết lun cả đại hoàng tử của Vương triều Càn Tinh rồi?

Đó là Bát Vân Điện, ngươi có nhất thiết phải mạnh mẽ như vậy không?

Chẳng trách sau lần trước trở về lại là công pháp, điển tịch, còn có linh khí bát giai nữa…

Đây là muốn nghịch thiên à!

“Đúng vậy, ta biết nội tình.”

Câu tiếp theo của Thành ca khiến cho Kỷ Linh Hàm suýt nữa thổ huyết.

Hiện tại người ta đều tìm đến cửa thẩm tra rồi, dù cho thật sự ngài làm đi chằng nữa cũng nhất định phải giả vờ cái gì cũng đều không biết, thoát khỏi can hệ.

Vương triều Càn Tinh không phải dễ chung sống, cho dù ngươi rất lợi hại, cũng không cần thiết tự tìm phiền phức.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện mà!

Kết quả chưởng môn cương trực này lại có thể hỏi gì đáp đó…

“Ồ?”

Ngưng Đề công chúa hai mắt sáng lên, nàng rất ngạc nhiên, dường như cũng không ngờ răng mới hỏi hai câu đã có được kết quả.

Vốn cho rằng đường này sẽ vòng vo không chịu nói, chẳng hạn như Khương Thành này chỉ là thực lực quá yếu, bị đánh bất tỉnh, may mắn trở thành cá lọt lưới, không thấy được kẻ thù, hỏi không ra kết quả gì.

Hoặc là Khương Thành có quan hệ với kẻ địch, có đánh chết cũng không hé nửa lời.

Không ngờ hắn lại phối hợp như vậy.

“Vậy Khương chưởng môn có thể nói cho bổn cung, giết bọn họ là thế lực phương nào được không?”

“Được chứ.”

“Là ai?”

Ngưng Đề công chúa đứng dậy, chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Khương Thành.

Thành ca rất tự hào chỉ chính mình.

“Chính là ta đây.”

Hắn nói và rất chi là tự hào.

Tiêu diệt Bát Vân Điện là việc đáng tự hào của hắn, chỉ đáng tiếc là tình tiết tuyệt vời để làm màu như vậy, lại có thể nhịn hơn mười ngày không nói ra.

Bây giờ hiếm khi có người nhắc tới, hắn sẽ không giấu diếm nữa, nhanh chóng lĩnh công!

Thịch!

Một số đệ tử của Phi Tiên môn ngã nhào tại chỗ.

Lão đại của ta ơi, ngươi sao mà thành thật quá vậy?

Người khác vừa hỏi, ngươi đã thành thật thừ nhận rồi?

Ngươi không thể nói không biết sao?

Không thể tùy tiện nói ra một thế lực nào đó để lừa họ sao?

Lần này phiền phức lớn rồi.

Nhiệt độ trong nội điện lập tức lạnh xuống, Hạ Hầu Tuấn đột nhiên đứng dậy, bộc phát tức giận, trường thương lần nữa giơ lên.

Chỉ là chưa kịp đợi hắn mở miệng, Ngưng Đề công chúa đã giơ tay lên.

Đôi mắt phượng nhàn nhạt của nàng nheo lại, hàn quang lấp loáng, nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

“Khương chưởng môn, có vài lời không thể nói bậy. Có một số tội cũng không thể nhận bừa.”

“Bổn cung không có nhiều kiên nhẫn.”

“Hy vọng ngươi đừng đùa!”

Khương Thành nhận tội quá dứt khoát, nàng ngược lại không tin.

Cảnh giới có thể nhìn thấu trong nháy mắt, Thiên Mệnh tứ trọng.

Quả thực ở một nơi như Phi Tiên môn có thể xuất hiện một Thiên Mệnh tứ trọng là một kỳ tích, khiến cho nàng rất ngạc nhiên.

Nhưng loại thực lực này muốn tiêu diệt những người ở Bát Vân Điện là việc không thể nào.

Nàng cảm thấy Khương Thành đây là đang nói dối.

Chương 94.

“Ta không nói đùa a, thật sự là ta làm.”

Thành ca tức giận rồi.

Rõ ràng là ta làm, ngươi lại không tin, đâu ra cái lý đó.

Đám người Kỷ Linh Hàm, Ấn Tuyết Nhi ở phía sau hoàn toàn sụp đổ.

Người khác nếu đã không tin, ngươi sẽ không thể hùa theo, cười ha ha cho qua?

Còn muốn chứng minh là chính mình làm?

Nếu không kính trọng chưởng môn, các nàng đều muốn xông lên bịt miệng hắn, làm cho hắn thu lại bản lĩnh.

Khuôn mặt trắng như tuyết của Ngưng Đề công chúa cũng dần có chút tức giận.

“Khương chưởng môn, ngươi đây là không coi Vương triều Càn Tinh ta ra gì sao?”

“Đâu có, ta hay ăn ngay nói thật. Hoàng huynh ngươi là Ngũ Sắc Thần Phủ đúng chứ, ta còn đánh với hắn rồi cơ!”

“Hắn còn có bốn gã hộ vệ, cũng bị ta xử hết rồi.”

Khương Thành rất là bực mà, “công lao” này rõ ràng là của hắn, hắn còn lâu mới để người khác cướp nha.

Vì chứng minh chính mình, hắn nhanh trí nghĩ ra.

“À đúng rồi, ta còn có được linh khí của hắn!”

Nói xong, hắn chà nhẫn một cái.

Hai cái linh khí bát giai lấp lánh bay ra, đúng là linh kiếm và linh giáp của Hạng Bạt.

Như này, tóm lại ngươi cũng nên tin rồi chứ?

Kỷ Linh Hàm trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Vẫn luôn sùng bái chưởng môn, lần đầu tiên, nàng dịu dàng đáng yêu ở trước mặt chưởng môn, lại có ý muốn xách tai hắn,

mắng cho một trận té tát.

Người khác vốn đều kiên quyết không tin là ngươi làm, ngươi còn càng muốn ấn đầu người khác, buộc người khác tin.

Cái này được lắm.

Còn làm trò trước mặt Ngưng Đề công chúa, lấy ra binh khí, linh giáo của ca ca người ta.

Chứng cớ vô cùng xác thật, còn những người này là nhân chứng!

“Khương chưởng môn, ngươi phải cho ta một lời giải thích hợp lý!”

Ngưng Đề công chúa sắc mặt trở nên lạnh lùng, sát ý thản nhiên xuất hiện.

Nói thật, nàng cũng choáng ngợp trước thao tác của Khương Thành.

Thật sự là hắn làm sao?

Thấy thế nào cũng không giống, nào có ai làm loại chuyện này còn dám quang minh chính đại thừa nhận?

Hay là người này che giấu thực lực?

Nhưng nàng nhìn thế nào, Khương Thành đều là Thiên Mệnh tứ trọng, không hề giả.

“Điện hạ còn lời nào muốn nói nữa không?”

Hạ Hầu Tuấn cầm trường thương, bước đi ra.

“Người này đúng là hung thủ, chờ ta bắt được hắn, giải về hoàng thành, thiên đao vạn quả!”

Phía sau hắn, trăm tên cấm vệ nhất tề hét lớn một tiếng, tiến lên trước một bước.

Trường thương như rồng, rõ ràng linh lực ẩn mà chưa phát, một cỗ huyết khí đã xông thẳng vào mặt.

Đại điện này dường như bỗng chốc trở thành một bãi chiến trường đầy xác chết.

Phía trên đỉnh đầu của trăm tên cấm vệ, xuất hiện một mảnh huyết sắc ảo ảnh!

Ảo ảnh kia giống như rồng mà không phải rồng, hổ mà không phải hổ, với cái miệng khổng lồ như muốn cắn người, khí thế to lớn khiến kẻ khác khiếp sợ.

Mạc Trần lão tri kỷ khẽ truyền âm, đúng lúc phổ cập kiến thức cho Thành ca.

"Đây là một loại linh trận, nếu ta không nhìn lầm, hẳn là là Long Hổ Huyết Sát Trận Bát giai. Ngưng tụ huyết khí, sát khí và chiến ý của mỗi người, hóa thành một thể, sức chiến đấu có thể tăng gấp nhiều lần, hơn nữa số người càng nhiều uy lực càng mạnh."

"Trận này cần mọi người đồng tâm hợp lực, chỉ cần có một người ly tâm, đại trận sẽ xuất hiện sơ hở. Không có gì bất ngờ xảy ra thì một trăm người này chắc là được nuôi từ nhỏ, cùng ăn cùng ở, tu luyện công pháp võ kỹ giống nhau."

"Đừng nhìn bọn họ cảnh giới phần lớn Linh Đài cửu trọng, cao nhất cũng chỉ Thiên Mệnh tam trọng, nhưng đủ để chém giết với Đạo Cung ngũ trọng rồi."

"Chưởng môn có cần lão phu ra tay không? Dù ta phải mất cái tàn hồn này, cũng phải diệt thần hồn của bọn họ!"

Hắn thật đúng là trung thành tận tâm.

Vì để được thể hiện hình ảnh trước mặt "vị diện chi tử", thì có sá gì.

Cái giá phải trả hôm nay chính là đầu tư, để đạt được thu hoạch trong tương lai!

Khương Thành cười khoát tay áo: "Mạc lão đừng lo, đừng quên chúng ta còn có Linh thú hộ tông."

"Tam Nhãn Liệt Hổ? Nó thực lực tuy mạnh, nhưng dã tính khó thuần, cũng rất không cung kính với chưởng môn! Lão phu kiên quyết đề nghị tránh xa nó, nếu không sẽ trở thành mối họa ngày sau!"

Mạc Trần rất là khinh thường.

Tâm cơ hắn cũng sâu.

Vì sớm ngày trở thành người được yêu thích nhất bên người "vị diện chi tử", hắn bắt đầu ngầm đâm chọc, loại bỏ đối thủ

cạnh tranh.

Mục tiêu thứ nhất, chính là Tam Nhãn Hổ.

Hổ Yêu này đã bán đứng hắn, đáng bị đày vào lãnh cung!

Khương Thành nào biết Mạc Trần nghĩ xa đến như vậy, hắn chỉ là cảm thấy không cần phải lãng phí Tam Nhãn Hổ.

Nhóm người trước mặt, nếu hắn chết một lần, cũng không giải quyết được.

Trước mặt các đệ tử, tốt hơn hết giao cho nó được rồi.

“Mạc lão nói đùa.”

“Tam Nhãn Hổ, đi ra làm việc!”

Lúc này, Tam Nhãn Hổ đang chợp mắt bên ngoài miễn cưỡng bay vào.

“Giải quyết không được à?”

“Lại cần ta ra tay?”

Nói xong, ánh mắt của nó rơi vào nhóm người đối diện.

Ánh mắt của Hạ Hầu Tuấn không chút thay đổi, trăm tên cấm vệ cũng không rút lui.

Có một con Hổ Yêu Thiên Mệnh cửu trọng ở Phi Tiên môn, ngay từ đầu, bọn họ đã nghe ngóng được.

Cấp độ này có thể hù dọa Bát Vân điện, nhưng vẫn không thể hù dọa được bọn họ.

Ngưng Đề công chúa cũng lộ ra vẻ khinh thường.

“Khương chưởng môn, đây chính là chỗ dựa của ngươi?”

Sở dĩ ban đầu, nàng chưa ra tay là vì nghi ngờ có một thế lực khổng lồ đứng đằng sau Khương Thành.

Nếu nguồn sức mạnh của Khương Thành chính là con Hổ Yêu này, vậy thì thật sự là quá xem thường các nàng rồi.

“Xem ra, ngươi thật sự là tự tìm đường chết.”

“Cho dù Hổ Yêu này là Đạo Cung cảnh, cũng không ngăn được cấm vệ của ta!”

Khương Thành cười cười, phất tay với Tam Nhãn Hổ.

Tam Nhãn Hổ quay đầu lại, lười biếng hỏi: “Nên xử hết, hay là lưu lại mỹ nhân?”

Thành ca thầm nghĩ, Hổ Yêu nhà ngươi, còn rất hiểu phong tình, đang định nói thì nhìn thấy Ngưng Đề công chúa đối diện đột nhiên mặt biến sắc.

Nàng bay đến giữa sân, chắn giữa Hạ Hầu Tuấn và Tam Nhãn Hổ.

“Dừng lại!”

“Khương chưởng môn, đây là một sự hiểu lầm, thật xin lỗi!”

“Hạ Hầu thống lĩnh, còn không mau lui xuống!”

Mặc dù là người thấy nhiều biết rộng như Thành ca, cũng có hơi bối rối.

Công chúa vừa rồi còn lộ sát ý, hiện tại lại đột nhiên xin lỗi mình, đây là tình huống gì?

Hạ Hầu Tuấn hoàn toàn không hiểu nổi.

Trầm giọng quát: “Công chúa, hắn đúng là hung thủ giết chết đại hoàng tử……”

Ngưng Đề công chúa lớn tiếng ngắt lời hắn.

“Không phải hắn!”

“Nhưng hắn ngay cả linh khí của đại hoàng tử cũng lấy ra, cho dù không phải hắn đích thân ra tay, cũng chắc chắn có liên quan!”

“Khương chưởng môn cũng là nạn nhân, hắn chỉ là may mắn sống sót. Hai cái linh khí của hoàng huynh ta, là hắn đã nhặt được sau trận chiến.”

Nói xong, Ngưng Đề công chúa gật đầu với Khương Thành, thể hiện thành ý.

“Vì hai cái linh khí đó là do Khương chưởng môn nhặt được, nên thuộc về Khương chưởng môn. Vương triều Càn Tinh của chúng ta sẽ không lấy lại, xin Khương chưởng môn yên tâm!”

Nàng nói lần này, làm cho tất cả mọi người sửng sốt.

Không nói đến Khương Thành và đệ tử Phi Tiên môn, ngay cả đám cung nữ mà nàng mang theo cũng khó hiểu.

Đây là cái tình huống gì a?

Kẻ ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, đây là cố ý tìm lý do để bao che cho Khương Thành, giúp hắn giải vây!

Vì sao phải làm như vậy?

Chẳng lẽ công chúa điện hạ đã yêu Khương Thành ngay từ cái nhìn đầu tiên và muốn giữ hắn lại?

Nhìn kỹ, bọn họ cũng cảm thấy Khương Thành thật đáng giá, chỉ riêng gương mặt đó, cũng đủ để các nàng phấn đấu quên mình.

Chỉ là, công chúa điện hạ không phải là người làm việc lớn sao?

Rốt cuộc, Hạ Hầu Tuấn không thể chịu đựng được nữa.

"Rốt cuộc, Điện hạ ngươi có ý gì, chẳng những không báo thù cho thái tử, ngược lại còn bao che cho kẻ thù……"

Hắn đột nhiên chém ra một thương, bỏ qua Ngưng Đề công chúa, thẳng tới trước mặt Khương Thành.

Cùng lúc lốc xoáy long trời lở đất vừa được đánh ra, phía trước đó, một vòng màu vàng mặt trời chói chang cũng trực tiếp đánh lại.

Tương tự như Hoàng Cực Kinh Dương Trảm mà Hạng Bạt đã dùng, nhưng mạnh hơn cả chục lần so với hắn!

Chương 95.

Vù vù!

Trong Đại điện vang lên một tiếng nổ rất nhỏ.

Nói giao đấu của Đạo Cung Cảnh thanh thế vốn sẽ cực kỳ lớn, nếu không có người bảo vệ, đừng nói Đại điện này, ngay cả Phi Tiên môn cũng sẽ trở nên hoang tàn.

Này một kích sở dĩ thanh thế nhỏ như vậy, chính là bởi vì Ngưng Đề công chúa quá mạnh, trấn áp mạnh mẽ, khống chế dao động này xuống.

Rõ ràng là thấp hơn Hạ Hầu Tuấn một trọng tiểu cảnh giới, nhưng thực lực của nàng đủ để nghiền nát vị Đại thống lĩnh này!

Đạo Cung cảnh là sự tiếp nối của Thiên Mệnh cảnh, tới cảnh giới này rồi, Thần Phủ đơn sơ ban đầu sẽ biến thành cung điện nguy nga tráng lệ, sau thêm quy tắc của đất trời, ẩn chứa càng nhiều sức mạnh và bí ẩn.

Sức mạnh mà tu sĩ có thể huy động cũng tăng lên gấp bội.

Khi đạo cung của Ngưng Đề công chúa vừa xuất hiện, toàn bộ cung điện xuất hiện dị tượng, sáu con sông lớn chảy ra từ cung điện, hiện lên những ánh sáng khác nhau, sóng nước cuộn trào, sóng lớn cuồn cuộn dâng trào, vô số ấn ký chìm nổi theo từng đợt sóng.

Ngay cả người không biết tu luyện, cũng có thể cảm nhận được sức mạnh hủy diệt trời đất từ những con sông lớn đó!

Một số đệ tử Phi Tiên môn cảnh giới thấp vừa nhìn đã bị cướp mất thần trí, cả người mê muội.

Nếu không phải Mạc Trần âm thầm, quát một tiếng từ chỗ sâu trong thần hồn của bọn họ, e rằng bọn họ sẽ phải vĩnh viễn ngủ say.

Ùm!

Chỉ với một kích, Hạ Hầu Tuấn đã bay ngược ra ngoài, nện lên người đám cấm vệ kia.

Rầm rầm rầm!

Nhóm cấm vệ phải lui hơn mười bước, mới đỡ hắn xuống được.

“Vị công chúa này quả thật rất được, là Đạo cung Lục sắc, còn có một tia huyết mạch Li Long. Tuy rằng không thuần khiết lắm, nhưng cũng đủ kinh người rồi!”

Việc phổ biến kiến thức bằng truyền âm của Mạc Trần khiến Thành ca có chút hứng thú.

“Li Long huyết mạch? So với Thanh Long huyết mạch thì như thế nào?”

Mạc Trần cười đến ngây người: “Chưởng môn thật hay nói đùa, Thanh Long và Kim Long, Thanh Long ngang hàng với một trong ba đại Long tộc, Li Long chỉ là một nhánh của hắc long, sao có thể sánh được với Thanh Long. Hai cái, một là trời, một là đất, cách nhau cả một chặng đường.”

Hóa ra là như vậy à, xem ra lần trước, Thanh Long Tinh Huyết kia cấp bậc quả là cao!

“Hạ Hầu thống lĩnh, ta đã nói cho ngươi lui xuống.”

Ngưng Đề nói những lời này với giọng điệu bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta lạnh sống lưng.

Ai cũng không nghi ngờ, nếu Hạ Hầu Tuấn lại ra tay, vị công chúa này sẽ tự tay giết hắn.

Sau khi xoa dịu Hạ Hầu Tuấn, khuôn mặt băng giá của nàng nhanh chóng tan đi, lộ ra một nụ cười hối lỗi.

“Khương chưởng môn, thật xin lỗi, là ta không quản tốt người của mình!”

“Hy vọng ngươi thứ lỗi.”

Lần này nói, lại làm cho toàn trường tất cả mọi người cảm thấy khó tin.

Một số đệ tử Phi Tiên môn, đến nỗi sắp bị nàng mê hoặc rồi.

Vừa đẹp, vừa mạnh, vừa biết tấn công, đồng thời còn vô cùng hiểu đạo lý, người con gái như vậy, thật sự rất khó làm cho người ta sinh ra ý thù địch.

Tam Nhãn Hổ quay đầu lại, nhìn nhìn Khương Thành.

“Kế tiếp làm thế nào?”

“Còn giết không?”

Thành ca hơi bối rối, loại tình huống này thật sự rất khó giải quyết.

Đối phương không tạo ra thương tổn gì với Phi Tiên môn, lại chủ động nhận lỗi, hắn cũng không có lý do gì để níu kéo.

Chỉ có thể phất tay, cho Tam Nhãn Hổ lui xuống trước.

Tuy rằng hắn từ trước đến nay đều lười đoán đối phương bên kia tính toán cái gì, có thể trực tiếp đối mặt là được, nhưng lần

này hắn thật sự rất tò mò.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn còn có phát hiện lớn.

Tìm được mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm rồi!

Sau khi dùng kỹ năng nhìn rõ mọi vật, khóa một trong tám cung nữ phía sau Ngưng Đề, kỹ năng cho thấy trâm cài đầu bằng ngọc trai trên đầu đối phương là bất thường.

Nếu không phải là ngọc ở trâm cài đầu kia mặt ngoài khắc một tầng trận pháp, hẳn là ngay từ đầu hắn đã cảm nhận được rồi.

Mảnh nhỏ Thế Giới Chi Tâm, ở ngay bên trong hạt châu kia, đúng vậy!

Hơn nữa, còn có một phát hiện khác khiến hắn vô cùng ngạc nhiên.

Thực lực của cung nữ này, còn lợi hại hơn Ngưng Đề công chúa nhiều, ước chừng đạt tới Đạo Cung bát trọng.

Phải biết rằng, hoàng đế của Vương triều Càn Tinh cũng mới tới Đạo Cung lục trọng.

Chỉ là, nàng cũng dùng trận pháp che dấu tu vi, bề ngoài không khác gì bảy cung nữ kia, đều là tu vi Linh Đài cảnh mà thôi.

Ngoài ra, bông tai của nàng cũng cho thấy hiệu quả ẩn giấu.

Nói cách khác, dung mạo của nàng cũng bị ẩn giấu rồi.

Con mẹ nó, đây là cái tình huống gì?

Cung nữ này có lai lịch gì, nàng muốn làm gì?

Ở sơn môn nhiều ngày nhàm chán như vậy, Thành ca hơi kích động, bên trong này có bí mật gì nhỉ?

“Khương chưởng môn, nếu việc này không có liên quan đến ngươi, vậy ta cũng nên rời đi.”

“Nhưng hiện tại trời đã tối, có thể cho ta nghỉ lại ở Phi Tiên môn một đêm không?”

Chỗ ở, Phi Tiên môn đúng là có, nhưng mà đến tột cùng đối phương muốn làm gì?

Khương Thành vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ đến mảnh nhỏ Thế Giới Chi Tâm, lại đổi ý.

“Có thể ở một đêm, nhưng mà công chúa điện hạ phải chăng nên trả chút phí ăn ở trước?”

Còn muốn phí ăn ở cái gì?

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, chúng đệ tử Phi Tiên môn đều sợ sẽ lại chọc giận công chúa.

Mà Hạ Hầu Tuấn kia cũng là xiết chặt tay.

Nhưng rốt cuộc không có hé răng.

Ngưng Đề công chúa cũng hơi bất ngờ, nhưng mà ngay sau đó nàng vẫn mỉm cười.

“Được chứ, không biết Khương chưởng môn muốn cái gì? Linh thạch? Đan dược?”

Khương Thành lắc lắc đầu: “Không không không, ta sao lại không biết xấu hổ muốn thứ quý giá như thế được?”

Hắn cười tủm tỉm tiêu sái đến trước mặt Ngưng Đề, chậm rãi nâng tay phải lên.

Ngay lúc Hạ Hầu Tuấn nghĩ Khương Thành này gan lớn bằng trời, lại dám mạo phạm công chúa, tay phải Thành ca hướng phía trước tìm kiếm, vượt qua Ngưng Đề, dừng ở đầu cung nữ phía sau.

Oa!

Một chiếc trâm cài đầu bằng bạc được hắn rút xuống.

“Ta thu tượng trưng một trâm cài đầu bằng ngọc trai không mấy giá trị, công chúa điện hạ hẳn là không ý kiến nhỉ?”

Hắn xoay chiếc trâm trong tay, giống như chỉ là tiện tay mà thôi.

Cung nữ ẩn chứa tu vi mạnh kia, hiển nhiên không ngờ hắn lại ra tay như thế, ánh mắt sắc bén quét qua, nhưng cũng không phản kháng, càng không nổi giận.

Mà Ngưng Đề vẫn còn sửng sốt.

Nàng liếc nhìn Khương Thành một cái thật sâu, im lặng vài giây.

Theo sau lại nhoẻn miệng cười: “Đương nhiên có thể, Khương chưởng môn thích là được rồi.”

“Công chúa khách khí rồi.”

Thành ca trong lòng vui mừng, không ngờ đơn giản như vậy đã lấy được rồi.

Thế nên, nhìn Ngưng Đề bọn họ cũng thuận mắt hơn nhiều.

Tới cửa tặng bảo vật, càng nhiều càng tốt.

“La Viễn, còn không mau dẫn khách quý đi nghỉ ngơi!”

Mãi cho đến Ngưng Đề và Hạ Hầu Tuấn đoàn người rời đi, Mạc Trần mới đứng dậy.

“Chưởng môn, nàng này trước sau thay đổi quá lớn, chắc chắn có tính toán sâu xa, phải đề phòng!”

Khương Thành khoát tay áo.

“Không có việc gì, mọi việc đều ở trong dự kiến của bản chưởng môn.”

Hắn nói như vậy nhưng thật ra cái gì cũng chưa nghĩ đến, tới bây giờ cũng còn rất mơ hồ.

Nhưng mà Mạc Trần lại như nhìn thấy núi cao.

“Vị diện chi tử”, quả nhiên sâu không lường được, vốn không phải chính mình có thể phỏng đoán.

Chúng môn nhân cũng đều nịnh nọt.

“Chưởng môn thật sự là thần cơ diệu toán.”

“Đúng vậy, chưởng môn chắc chắn sớm đoán được Ngưng Đề công chúa kia không dám truy cứu.”

Lúc trước bọn họ còn cảm thấy Khương Thành chủ động thừa nhận chính mình làm, là hành động không khôn ngoan.

Hiện tại vừa thấy không có việc gì, nhất thời lại cảm thấy hắn bí hiểm, đều đã tính trước phản ứng của đối phương.

Chương 96.

“Theo ta thấy, công chúa Ngưng Đề kia nhất định là bị chưởng môn mê hoặc rồi.”

“Đúng đúng đúng, nếu không cũng không còn cách giải thích nào khác.”

Tư thế thổi phồng lệch lạc này chỉ mới vừa khởi đầu đã bị Lâm Ninh đánh gãy rồi.

“Trương sư thúc, Tống sư thúc, hai người các ngươi có phải rất rãnh rỗi không? Có thể đi ra bên ngoài chỉ điểm một chút kiếm pháp của ta không?”

Nàng ta đã là Linh Đài cảnh rồi, chứng tỏ chính là đang muốn đánh người.

Hai gã sư thúc vội vàng cự tuyệt.

“Không được không được!”

“Hai người chúng ta rất bận, ngươi vẫn nên đi tìm người khác đi….”

Bên kia, Hạ Hầu Tuấn rốt cuộc nhịn không được nghi ngờ trong lòng, tìm đến Ngưng Đề.

“Điện hạ vì sao phải nhường nhịn như vậy, chẳng lẽ là sợ Khương Thành kia?”

“Bổn cung tự có dụng ý.”

Hạ Hầu Tuấn cực kì khó chịu, cười chế giễu: “Ta thấy điện hạ quả thật là bị Khương Thành kia mê hoặc tâm trí….”

“Hạ Hầu Tuấn, có phải ngươi nghĩ rằng bổn cung sẽ không giết ngươi?”

Vừa nãy Ngưng Đề đối với Khương Thành là thái độ vô cùng khách khí, đối với hắn thì chính là không có được một chút sắc mặt tốt.

Hạ Hầu Tuấn biếc sắc, mồ hôi lạnh phía sau lưng không ngừng tuôn ra.

“Không dám!”

Trời hoàng đế đi xa, bất luận là thực lực cá nhân hay quyền hành thì Ngưng Đề đều ở trên hắn.

Nếu thật sự giết hắn, cũng sẽ không có nhiều sự truy cứu.

Sau khi hắn lui ra ngoài, Ngưng Đề cũng để những thị nữ hai bên trái phải lui ra, tùy tiện đóng cửa phòng lại, bày ra một tầng cấm chế.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại có nàng và một cung nữ che giấu tu vi.

Chỉ thấy vị này chậm rãi ngẩng đầu lên, thẳng tắp thắt lưng, mất hẳn dáng vẻ nhu nhược dịu dàng của cung nữ trước đây.

Nàng chầm chậm mà đi, giống như bước đi trong lãnh địa của chính mình.

Ngưng Đề vội vàng đứng dậy, nhường chổ ngồi cho nàng còn bản thân thì đứng một bên.

Một màn này nếu như bị người khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Đường đường là công chúa của hoàng triều lại làm ra dáng vẻ giống như hạ nhân ở trước mặt một cung nữ, mà thoạt nhìn hai người đã quá quen thuộc với phương thức sống chung này.

Lần này sở dĩ nàng xung phong nhận việc muốn đến Phi Tiên môn cũng chính là bởi vì mệnh lệnh của cung nữ váy xanh này.

“Hôm nay tại sao ngươi lại ngăn cản ta giết tên Khương Thành kia?”

Trên thực tế, bản thân Ngưng Đề cũng không biết nguyên nhân.

Khương Thành chính là hung thủ, điểm này không có gì để hoài nghi.

Tuy rằng nàng và Hạng Bạt không có chút cảm tình nào, nhưng dựa trên lập trường của hoàng triều nàng vẫn muốn giết chết kẻ này.

Lúc ấy đột nhiên lựa chọn dừng tay, còn đánh Hạ Hầu Tuấn trở về, hoàn toàn là do cũng nữ bí mật truyền âm ra lệnh cho nàng làm như vậy.

Chỉ là sự tình xảy ra đột ngột, cũng không kịp hỏi nguyên nhân.

Đôi môi mỏng đỏ mọng của cung nữ váy xanh khẽ giật, tràn ra một ý cười châm chọc.

“Nếu không có ta ngăn cản, các ngươi đã chết không còn sót lại chút gì.”

“A!”

“Tại sao?”

Ngưng Đề cả kinh, tiếp theo cảm thấy khó hiểu.

“Ta thấy Khương Thành kia cũng là Thiên Mệnh tứ trọng, cho dù hắn có nhiều may mắn hơn nữa cũng lay động không nổi Đạo Cung. Chẳng lẽ hắn cũng có thủ đoạn che giấu tu vi?”

Cung nữ váy xanh lắc lắc đầu.

“Khương Thành chỉ là có vận khí tốt một chút, thực lực không đáng phải lo lắng, chân chính đáng sợ chính là con hổ kia.”

Nhắc đến Tam Nhãn Hổ kia, nàng cũng lộ ra vẻ sợ hãi sâu sắc.

Ngưng Đề chưa bao giờ nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt nàng, vì vậy càng thêm kinh ngạc.

“Hổ yêu kia? Không phải chỉ có Thiên Mệnh cửu trọng sao?”

Cung nữ váy xanh không chút khách khí mắng: “Ngươi thật sự là ngu như heo, ai nói cho ngươi nó là Thiên Mệnh cửu trọng? Chỉ dựa vào những lời đồn đại, phỏng đoán bên ngoài?”

“Ngươi nhìn thấy hổ yêu kia ra tay chưa?”

“Hay là ngươi và nó chiên đấu qua rồi?”

Bị nàng mắng như vậy, Ngưng Đề công chúa thân phận cao quý thế mà lại cúi đầu, không hề có một chút bất mãn nào.

Nhìn thấy chính là bị mắng thành thói quen rồi.

“Nói thật cho ngươi biết, nếu con hổ yêu đó muốn tiêu diệt toàn bộ chúng ta, thật sự rất dễ dàng.”

“A? Còn bao gồm cả ngươi sao? Trừ khi nó đã vượt qua Đạo Cung cửu trọng?”

“Đạo Cung cửu trọng? Ngươi quá xem thường nó rồi.”

Ngưng Đề công chúa hít một ngụm lãnh khí, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó tin.

“Chẳng lẽ là Nhập Thánh….”

Cấp độ đó, chỉ có chưởng môn Thái Thượng trưởng lão của một số thánh địa mới có thể đạt tới.

Cung nữ váy xanh không có lập tức trả lời nàng.

“Khoảng hai tháng trước, Tử Nguyên thánh địa bị một con hổ yêu ba mắt tập kích.”

“Cái gì? Tử Nguyên thánh địa?”

Nét mặt của Ngưng Đề công chúa biến sắc, cuối cùng kinh hô lên.

Tử Nguyên thánh địa cách hoàng triều Càn Tinh khoảng hàng chục triệu dặm, nhưng nàng lại nghe biết đến, nguyên nhân rất đơn giản.

Quá mạnh mẽ, thanh danh lan xa.

Nghe nói Tử Nguyên thánh địa có ba vị Nhập Thánh cảnh tọa trấn, môn hạ không dưới một trăm người là Đạo Cung cửu trọng, mạnh mẽ đến nổi làm người khác hít thở không thông!

Bên trong thánh địa, tư chất yêu nghiệt của mỗi thánh tử, thánh nữ mỗi người đều có xuất thân bất phàm, vận khí kinh người, khiến nàng khó có thể so sánh.

Tông môn khổng lồ này đã đứng vững trong giới tu luyện hàng vạn năm!

“Kết quả như thế nào? Chẳng lẽ Tam Nhãn Hổ kia xông vào Tử Nguyên thánh địa thật sự có thể toàn thân rút lui?”

Nếu thật sựu là như vậy, đừng nói là đám người của mình, cho dù là cả hoàng triều Càn Tinh đều không ngăn nổi nó.

“Toàn thân rút lui?”

Cung nữ váy xanh cười nhạo một tiếng, tựa như đang xem một con ếch ngồi đáy giếng.

“Nếu không phải Tam Nhãn Hổ kia chỉ là quá cảnh thì lần đó Tử Nguyên thánh địa bảy trăm vạn năm đã trở thành lịch sử rồi, đó là mối nguy cơ lớn nhất kể từ khi bọn họ thành lập phái đến nay.”

“Chuyện này….”

Ngưng Đề công chúa có chút thất thần, nàng không thể tưởng tượng ra được cảnh tượng như vậy, cũng nghĩ không ra đến tột cùng nên có bao nhiêu mạnh mẽ.

“Thánh địa không phải có ba vị Nhập Thánh cảnh sao?”

“Là bốn vị!”

Cung nữ váy xanh sửa lại.

“Bọn họ còn có một vị thái thượng trưởng lão Nhập Thánh cửu trọng. Kể từ ngày thánh địa được thành lập, người này cũng đã tồn tại rồi, có thể nói là lục địa tiên nhân!”

“Đã có hắn….”

“Hắn mang theo pháp bảo dùng một kích toàn lực bị Tam Nhãn Hổ kia thoải mái cản lại. Đẩy lui ngàn dặm, bị thương căn cơ, đến nay vẫn còn đang bế quan điều dưỡng!”

Dù đã sớm biết được chuyện này nhưng khi cung nữ váy xanh nói ra vẫn không giấu được giọng nói rung động.

“Việc này ở tầng cao trong Thiên Linh Giới cũng không được tính là bí mật gì, sớm đã được truyền đi khắp nơi.”

“Tử Nguyên thánh địa từng phát ra cầu cứu, sau đó các tầng cao trong các đại thánh địa cũng có bí mật gặp qua, thảo luận xem nên ngăn cản con Tam Nhãn Hổ kia như thế nào.”

“Chỉ là sau đó, nó đã mai danh ẩn tích.”

“Thật không ngờ, vậy mà lại xuất hiện ở đây….”

Cái miệng nhỏ của Ngưng Đề công chúa đều không thể khép lại.

Thực lực này, tuyệt đối chính là Thánh Giai trong truyền thuyết không sai!

Bây giờ nhớ lại một màn xảy ra trong điện khi nãy, nàng chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh toàn thân không ngừng tuôn ra, cả người đều rùng mình.

Lúc đó nếu như nói sai một câu trước mặt hổ yêu thì hiện tại thi thể của mình phỏng chừng cũng lạnh rồi.

Không chỉ riêng mình sẽ chết, hoàng triều Càn Tinh cũng sẽ sụp đổ không còn tồn tại nữa.

Hổ yêu Thánh Giai, ai có thể ngăn cản được?

“Nó, nó mạnh mẽ như vậy, tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Còn nghe theo sự an bài của Khương Thành.”

Cung nữ váy xanh nói: “Việc này phải đi hỏi bọn hắn.”

Nói tới đây, nàng cũng có chút khó chịu.

“Nếu không phải kiêng kị hổ yêu kia, hôm nay ta sao có thể để cho Khương Thành tùy ý mang Thần Diệm Bảo Thoa đi.”

Trâm ngọc kia chính là một cái bảo khí.

Bên trong trung tâm là một viên tinh thể không rõ tên, sau khi đeo vào có tác dụng phụ trợ tu luyện rất mạnh.

Không những tự nó có thể sản sinh ra rất nhiều linh lực mà còn có thể trợ giúp cho việc luyện công bất cứ lúc nào.

Còn có tác dụng giúp ngưng thần tĩnh khí, trấn an thần hồn, cho dù là bị thương cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Là một bảo vật vô cùng khó gặp.

Nếu không phải sợ Tam Nhãn Hổ, nàng tuyệt đối sẽ không giao cho Khương Thành.

Chương 97.

Ngưng Đề công chúa đột nhiên hưng phấn lên vì vậy trên gương mặt tinh xảo cũng dâng lên hai mảng ửng hồng.

“Ngươi nói…. Có phải chúng ta cũng có thể nghĩ cách thu phục con hổ yêu kia để bản thân sử dụng không?”

Điều này với ý tưởng của đám người Tề Thương và đại đệ tử chân truyền của Bát Vân tông không có gì khác biệt.

Chẳng qua đám người Tề Thương và đại đệ tử chân truyền không biết Tam Nhãn Hổ là cấp bậc Yêu Vương mà thôi.

Nghĩ đến việc một Yêu Vương mạnh mẽ như vậy bị mình nắm trong tay, cả người nàng đều nhịn không được run rẩy.

Nghĩ đến lúc đó đến ngay cả những thánh địa này cũng sẽ phải đối xử với nàng một cách khép na khép nép, thứ ta cần ta cứ

lấy rồi.

“Ngươi thật sự dám nghĩ đấy.”

Cung nữ váy xanh cười chế giễu, không giấu giếm sự khinh thường cùng châm chọc.

“Ngươi cảm thấy ngươi xứng sao?”

Ngoài mặt Ngưng Đề công chúa không dám phản bác nhưng trong lòng cũng không phục lắm.

“Có phải ngươi muốn nói hổ yêu kia Khương Thành có thể nắm trong tay, dựa vào cái gì ngươi không thể, đúng không?”

“Ta…. Ta không dám.”

“Hừ, ta xem ngươi rất dám!”

Cung nữ váy xanh lạnh lùng nói: “Vận may của một số người căn bản không phải là thứ mà ngươi có thể chống lại, cơ duyên đó là của hắn thì chính là của hắn, người khác có đi giành cũng chỉ bị cắn trả lại mà thôi.”

“Ta không biết giữa bọn hắn đã phát sinh chuyện gì.”

“Nhưng Tam Nhãn Hổ kia là cấp bậc Yêu Vương, cho dù Khương Thành có thật sự chết đi, ta và ngươi cũng sẽ không đủ tư cách khống chế nó.”

Trái lại, nàng rất tỉnh táo và bình tĩnh.

Hoàn toàn không giống với bộ dáng của đám người Tề Thương và đại đệ tử chân truyền của Bát Vân tông.

“Vậy, chúng ta….”

“Yên tâm, Yêu Vương không phải là thứ mà chúng ta có thể hy vọng đạt được, nhưng thực lực của nó chúng ta có thể mượn.”

“Ý của ngươi là….”

“Hợp tác, mượn sức! Chỉ cần có được sức mạnh của bọn hắn, kế hoạch của ngươi và ta sẽ trở nên dễ dàng….”

Lời của nàng còn chưa nói hết, bầu không khí xung quanh đột nhiên biến đổi.

Nồng độ linh khí trong phòng đột nhiên tăng lên, trở nên nồng đậm ít nhất gấp đôi so với trước đây!

Linh mạch của Phi Tiên môn vốn dĩ là tứ giai tương đương với Bát Vân điện.

Khi đến đây, các nàng đã rất kinh ngạc, linh mạch như vậy mà lại bị một cái môn phái nhỏ không đến trăm người chiếm giữ.

Mà hiện tại, các nàng còn đồng loạt kinh ngạc hơn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nồng độ linh khí sao có thể đột nhiên tăng lên, lại còn tăng lên nhiều như vậy?"

Linh mạch thăng cấp, loại chuyện này chưa từng xảy ra trong giới tu luyện.

Hai người bọn họ cũng không hiểu là chuyện gì.

"Đi, ra ngoài nhìn xem!"

Bên kia, Khương Thành vừa gỡ chiếc trâm cài bằng ngọc vừa lấy được ra.

Sau khi lấy mảnh vỡ của Thế Giới Chi Tâm bên trong ra thù đi thẳng đến chỗ A Hoàng.

Sau đó mảnh vỡ này cũng bị A Hoàng nuốt xuống.

Cũng giống như lần trước, A Hoàng lại trưởng thành thêm hai tuổi, trở thành của một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi.

Sau khi nàng trở lại trong linh mạch, linh mạch của Phi Tiên môn cũng tăng lên ngũ giai.

Tồn tại lâu ngày trong môi trường linh khí nồng đậm thế này, một số cây cối thông thường sớm muộn gì cũng sẽ trở thành linh thảo có lợi cho việc tu luyện.

Mà một số quái thú và chim muông ở trong rừng sớm muộn gì cũng sẽ lột xác thành yêu thú cấp thấp.

Ngay cả những người bình thường không biết tu hành nếu sống ở đây cũng có thể có tuổi thọ trăm năm.

Kể từ thời điểm này, Phi Tiên môn đã trở thành một cái bảo địa.

Chúng đệ tử nghe tin thì mừng rỡ, tất nhiên là một trận hoan hô, ở đây tu luyện có thể khiến cho tốc độ trở nên nhanh hơn.

“Chúc mừng chưởng môn, chúc mừng chưởng môn!”

Quá trình Khương Thành đút cho nữ nhi những mảnh vỡ cũng không có giấu giếm Mạc Trần.

Tuy nhiên vị thượng tiên này chưa bao giờ nghe nói đến mảnh vở của Thế Giới Chi Tâm, chỉ biết rằng nó tất nhiên lại là một bảo bối cấp bậc nghịch thiên.

Bởi vì Tiên Vực cũng chưa nghe qua có bảo bối gì có thể tăng cấp linh mạch lên.

Hắn lại cảm khái, thật không hổ danh là vị diện chi tử!

Đây là số vận may mắn ngoài sức tưởng tượng của kẻ khác.

Chỉ cần vẫn đi theo hắn, tương lai nhất định có thể càng mạnh hơn nữa!

Hắn thậm chí còn toát ra một cái ý tưởng cổ quái trong đầu.

Ngàn vạn năm trước bị đánh rớt xuống chẳng lẽ là chủ ý của ông trời chính là muốn bản thân đến làm “lão gia gia tùy thân” của hắn sao?

“Khương chưởng môn?”

“Không biết đã xảy ra cái gì, bổn cung phát hiện nồng độ linh khí đã tăng lên rất nhiều.”

Động tĩnh lớn như vậy, Ngưng Đề, Hạ Hầu Tuấn và những người khác đều vội vàng chạy tới.

“Ồ, bổn chưởng môn chỉ dùng vài thủ đoạn để thăng cấp linh mạch lên mà thôi.”

Vì làm màu, Thành ca lại chẳng biết xấu hổ ôm hết công lao vào mình.

Dù sao nữ nhi cũng đã đi vào linh mạch rồi, hơn nữa là một người cha, những gì nữ nhi làm cũng tương đương với bản thân hắn làm thôi.

Về phần tiết lộ cho người ngoài biết?

Thì đã làm sao?

Nói thật lòng, ngoại trừ việc có thể sống lại một ngày ba lần, những việc khác bị người khác biết cũng chẳng sao cả.

“Việc này, thăng cấp linh mạch?”

Ngưng Đề và Hạ Hầu Tuấn tất cả đều choáng váng.

Vốn dĩ còn tưởng rằng chỉ là linh khí tạm thời tăng lên mà thôi, không ngờ đúng thật là linh mạch, đó chính là tăng lên vĩnh cửu!

“Trên đời lại có kì tích như vậy, Khương chưởng môn thật sự là thủ đoạn thông thiên.”

Ngưng Đề không muốn tin tưởng, nhưng sự thật lại xảy ra trước mắt.

Xem ra cung nữ váy xanh nói đúng, có vài người vận khí thông thiên, căn bản không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thành ca còn cố ý bày ra vẻ mặt vân đạm phong kinh, giống như hắn chỉ vừa mới làm ra một chuyện bé nhỏ không đáng kể đến.

“Chỉ là một việc nhỏ thôi, tùy tiện làm, không nghĩ tới chuyện này cũng có thể kinh động đến các ngươi.”

Mạc Trần nhàn nhạt liếc chưởng môn một cái, lại có được một cái nhận thức mới về hắn.

“Khương chưởng môn, lần này đầu tiên là mạo phạm, sau đó lại nấn ná một đêm, quấy rầy nhiều….”

“Vì biểu thị lòng biết ơn, bổn cung muốn mời Khương chưởng môn đến Hoàng Thành của hoàng triều Càn Tinh ta để tụ họp một chút, không biết ý của ngươi thế nào?”

Thành ca ngớ ra, tại sao lời này của Ngưng Đề nghe rất quen tai?

Em gái à, ngươi muốn làm gì đó?

Đừng nói là lại muốn học theo bọn người Tề Thương, Lỗ Trọng của Bát Vân điện nha, ngoài mặt biểu thi là muốn mời ta, nhưng lại ngầm mưu hại ta chứ?

Chiêu này ca đã trải qua một lần rồi, hậu quả rất nghiêm trọng, em gái ngươi xác định cũng muốn đùa với lửa sao?

Nhìn sắc mặt kỳ quái của hắn, Ngưng Đề cho rằng hắn còn băn khoăn.

“Sao vậy, Khương chưởng môn không đồng ý, nghi ngờ bổn cung có ý đồ riêng sao?”

Nàng đột nhiên lựa chọn lặng lẽ truyền âm.

“Nói thật lòng, Khương chưởng môn dáng vẻ tuyệt thế, phong thái nhanh nhẹn, thực lực thông thiên,…. Bổn cung mới gặp lần đầu đã đem lòng cảm mến, đã có ý ngưỡng mộ.”

“Nghĩ đến ngày mai từ biệt, muốn gặp lại không biết phải chờ đến năm nào, trong lòng cảm thấy mất mát….”

“Vì thế mới nghĩ muốn mời ngươi đến làm khách.”

Vì đại kế, nàng không tiếc bất cứ giá nào.

Ồ wow!

Đến thế giới này, vẫn là lần đầu tiên có một em gái tỏ tình với mình một cách trắng trợn như vậy.

Thành ca thừa nhận chính mình có chút lâng lâng.

Điều duy nhất hắn không quá hài lòng chính là vài câu tỏ tình này của Ngưng Đề đều là truyền âm, những người khác đều không nghe thấy.

“Ha ha ha, công chúa hiểu lầm rồi, ta chỉ là tự hỏi sau khi rời đi thì đại sự của tông môn nên an bài như thế nào.”

“Ngươi biết rằng ta là người đứng đầu của một phái, mỗi ngày có rất nhiều thứ phải quản lý….”

Đám người Kỷ Linh Hàm lặng lẽ oán thầm, tông môn ta cũng chẳng có đại sự gì.

Hơn nữa ngươi đã từng phụ trách sao?

“Nhưng mà lời mời của công chúa làm Khương mỗ cảm thấy rất vinh hạnh, cho dù có bận đến cỡ nào đi nữa cũng nhất định sẽ dành ra một khoảng thời gian rảnh, cam tâm tình nguyện đi đến.”

Bất kể mục đích của đối phương là chỉ, hắn chỉ cần cứng rắn ngoài mặt là được, cũng không cần phải nghĩ gì nhiều.

Công chúa Ngưng Đề vui mừng không xiết khi nghe được hắn đồng ý.

“Vậy thì chúng ta đã ước định rõ rồi nha, tâm ý của ta ngươi biết rồi đó….”

Tính tình của nàng biến đổi khó đoán.

Lúc này nhìn thoáng qua giống như một thiếu nữ ngây thơ.

Sau đó mới hóa thành một làn gió thơm, nhẹ nhàng lướt qua.

Để lại tất cả mọi người mắt to trừng mắt nhỏ.

Cái gì ước định?

Cái gì tâm ý?

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Khương chưởng môn.

Thành ca dang hai tay.

“Ta cũng không có cách nào khác, đôi khi mị lực quá lớn sẽ như vậy.”

Chương 98.

“Muốn có được sự giúp đỡ của Tam Nhãn Hổ, trước tiên phải chiếm được trái tim của Khương Thành.”

“Ngươi làm rất tốt.”

Cung nữ váy xanh hiếm khi khen Ngưng Đề một lần.

Hai người các nàng đã lựa chọn một con đường khác với Tề Thương và đại đệ tử chân truyền của Bát Vân tông, đó là hợp tác lợi dụng.

Muốn có được sự giúp đỡ của Tam Nhãn Hổ thì phải lôi kéo được Khương Thành.

Làm cho Khương Thành thích Ngưng Đề cũng có thể xem như một cách hay.

Ngưng Đề công chúa khẽ nâng cằm, chiếc cổ thon dài kiêu hãnh như thiên nga.

“Dù sao hắn cũng chỉ là một chưởng môn nhỏ bé, ta vẫn có tự tin mê hoặc được hắn, khiến hắn thần phục dưới váy của ta.”

Về mặt này, cung nữ váy xanh thật ra lại rất tin tưởng năng lực của nàng.

Ở Hoàng Thành bên kia, không biết có bao nhiêu vị vương công quý tộc, thanh niên hào kiệt xem công chúa này như một nữ thần, ngày nhớ đêm mong.

“Ha ha, vậy chúc ngươi thành công.”

Thời gian rất nhanh đã đến ngày hôm sau.

Gần tới giờ xuất phát, Mạc Trần lại tìm đến đây.

“Chưởng môn dừng bước, tối hôm qua ta dành cả đêm để làm một món lễ vật nhỏ tặng cho chưởng môn dùng để đỡ buồn chán.”

“Lễ vật?”

Khương Thành cầm lấy một hạt châu màu xanh lam to gần bằng quả trứng chim, trong lúc nhất thời cũng không biết thứ này có trò trống gì.

“Chưởng môn rót linh lực vào luyện hóa một chút thì sẽ biết được ảo diệu trong đó.”

“Vậy sao?”

Thành ca luyện hóa một chút rồi sau đó thúc giục, chỉ thấy hạt châu bỗng nhiên nứt ra.

Sau đó hơn mười đạo thân ảnh nhảy ra!

Chúng lớn lên như thổi, trong chớp mắt đã giống như người bình thường.

Tổng cộng mười sau người, tám nam tám nữ, nam thì anh vĩ bất phàm, nữ thì thiên kiều bá mị.

Khương Thành bị dọa hết hồn, còn chưa kịp hỏi, mười sáu người đã bắt đầu tự mình biểu diễn.

Chỉ thấy tám nam tử kia lấy ra nhiều nhạc cụ như đàn, trống và sáo, đạn tấu lên.

Giai điệu kia sục sôi mạnh mẽ, nghe xong khiến cho người khác có xúc động muốn chiến đấu.

Còn tám người nữ tử kia lại nhảy múa.

Điệu nhảy vô cùng đẹp đẽ lại còn tràn ngập dã tính.

“Cái này làm ra như thế nào vậy?” Khương Thành cảm thấy rất mới mẻ.

“Đây chỉ là một món đồ nhỏ mà thôi.”

Mạc Trần cười tủm tỉm nói: “Đây đều là những người giả làm bằng đất sét, xem như một loại nghệ thuật múa rối mà thôi, có điều những con rối này không hề có sức mạnh chỉ có thể biểu diễn ca múa.”

“Khụ, vậy thì có tác dụng gì?”

Mạc Trần cười nói: “Lần này chưởng môn đi, bên cạnh lại không có ai làm bạn, lão phu làm vật này chỉ vì để cho khi chiến đấu chưởng môn không cảm thấy cô đơn….”

Có vài lời chỉ nên nói đến đây.

Ánh mắt Khương Thành đột nhiên sáng lên.

Thứ này đặc biệt chính là đội cổ động viên mang theo bên người.

Đối với một kẻ coi trọng mặt mũi như hắn, thứ này quả thật chính là thần khí mà khi đi du lịch bắt buộc phải chuẩn bị trước ở nhà.

Suy nghĩ một chút, lúc chiến đấu mang nó ra làm cho bản thân một vẻ ngoài như vậy, làm màu cũng có thể càng thêm sảng khoái hơn.

Ở trong mắt hắn, thứ này còn hữu ích hơn nhiều so với bất kỳ bảo vật nào khác.

“Rất tốt!”

“Biết được lòng ta, chỉ có Mạc trưởng lão!”

Hắn vỗ vỗ lên bả vai của Mạc Trần.

Trầm giọng nói: “Đan dược thánh phẩm ta đã nhớ kỹ rồi!”

Nhất thời Mạc Trần mừng rỡ như điên.

Mới chỉ có một ngày ở chung hôm qua, hắn đã biết chưởng môn là một người thích ra vẻ rồi.

Người trẻ tuổi có sở thích lành mạnh là điều dễ hiểu thôi.

Cho nên dành cả một đêm làm món đồ chơi này cho thật tốt.

Không ngờ, hiệu quả lại tốt kinh người!

Câu hứa hẹn này của Khương Thành làm cho hắn cảm thấy yên lòng.

“Đa tạ chưởng môn!”

Dựa vào sự may mắn ngất trời của vị diện chi tử, tàn hồn của hắn có chổ dựa để phục hồi rồi.

“Đợi thần hồn của lão phu khôi phục, sau này nhất định sẽ làm ra một phiên bản càng thêm cao cấp, tinh xảo , hiệu quả so với thứ này còn tốt hơn gấp mười lần.”

“Tốt, tốt lắm! Làm phiền Mạc trưởng lão rồi!”

“Đúng rồi, chưởng môn thật sự không cần ta đi theo sao?”

Trân bảo quan trọng hơn, Khương Thành thật cẩn thận thu đội con rối cổ động vào trong hạt châu, sau đó lắc lắc đầu.

“Không cần, chuyến đi này ta sớm đã có nắm chắc.”

“Chưởng môn thật là thần thông, hết thảy đều nằm trong tầm kiểm soát….”

Hai người đến phía trước điện, tất cả mọi người đều đã chờ sẵn ở đó rồi.

“Chưởng môn, không thể đem theo bọn ta ra ngoài một lần sao?”

Đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh lưu luyến không rời, nhưng mà lo lắng hơn chính là lần này hắn đi thì sẽ không trở về được nữa.

Nữ nhân có trực giác của riêng mình, không phải sợ hắn bị giết mà là sợ hắn sẽ chìm đắm trong sự ôn nhu của Ngưng Đề công chúa.

Cho nên đều muốn đi theo, tự mình canh chừng.

“Hiếm khi được Mạc trưởng lão chỉ điểm, các ngươi còn không chịu trân trọng cơ hội này?”

“Tất cả đều phải tu luyện thật tốt cho ta!”

“Lười biếng một khắc cũng đều có lỗi với nỗ lực bồi dưỡng của ta.”

Mặc dù bản thân Thành ca không thích tu luyện, nhưng việc đốc xúc người khác tu luyện thì vẫn rất chi là bài bản nha.

Nhóm người rất nhanh đã xuất phát.

Khương Thành cưỡi Ly Loan kia, ở trong hành cung trên lưng nó.

Ly loan này là yêu thú cấp bậc Đạo Cung, tốc độ phi hành cực kỳ nhanh, một cái vỗ cánh đã có thể đi được hàng trăm dặm.

Trên đường đi, toàn bộ quá trình tiếp khách Ngưng Đề công chúa đều vô cùng ân cần.

Nhưng mà Thành ca đặt nhiều lực chú ý hơn lên người cung nữ váy xanh kia.

Nữ nhân này vẫn cất dấu sức mạnh như cũ, ngoài mặt thì giống như một cung nữ thực thụ, cũng không biết là đang kìm nén kế hoạch gì.

“Khương chưởng môn, chuyến đi này hình như không nhìn thấy Tam Nhãn Hổ?”

Ngưng Đề cần sức mạnh của Tam Nhãn Hổ, tự nhiên sẽ phá lệ quan tâm nó.

Khương Thành cau mày, tại sao lão hổ hôi hám đó đi đến đâu cũng được nhắc tới?

Giống như nó mới chính là nhân vật chính.

Thật sự là không thể chịu đựng được.

Hắn tức giận nói: “Mang nó theo làm gì?”

“Nó thoạt nhìn trông rất lợi hại, Khương chưởng môn mang theo nó không phải làm việc gì cũng sẽ thuận tiện hơn sao?”

“Dựa vào thực lực của ta, có trường hợp nào mà ta đảm đương không được sao?”

Ách….

Ngưng Đề và cung nữ váy xanh lén liếc mắt nhau một cái.

Chỉ dựa vào thực lực của ngươi, nếu không có con Tam Nhãn Hổ kia bọn ta liếc cũng không thèm liếc ngươi một cái có được không?

“Khương chưởng môn có tự tin như vậy, chẳng lẽ tại thời điểm cần thì hổ yêu kia sẽ xuất hiện?”

Ngưng Đề vẫn đang thăm dò.

Thành ca trái lại dần dần cân nhắc.

Cảm giác nữ nhân này đối với hắn nhiệt tình như vậy chỉ bởi vì Tam Nhãn Hổ?

Vì nó, vậy mà lại sử dụng mỹ nhân kế với hắn.

Đáng nhịn, ai có thể nhịn được chứ!

Chẳng lẽ mị lực của ca còn không bằng con hổ yêu đó, mắt nhìn của các ngươi bị làm sao vậy?

Mặc dù hắn không có cảm giác gì với Ngưng Đề nhưng trong lòng hắn rất không cân bằng.

Những thứ không liên quan đến nó suốt cả đường đi hắn cũng lười trả lời.

Đoàn người rất nhanh đã tới Hoàng Thành Lang Nhạc.

Hạ Hầu Tuấn trở về phục lệnh với hoàng đề trước, còn Ngưng Đề trực tiếp mang theo Khương Thành đến hành cung của nàng.

Công chúa Ngưng Đề vốn dĩ là người được chú ý nhất hoàng triều, khi trở về cũng có thanh thế rất lớn.

Hơn nữa Khương Thành cũng không có trốn trốn tránh tránh, cho nên rất nhanh có rất nhiều người biết có một nhân vật số một như vậy tồn tại.

Tin tức này đã gây chấn động ở Hoàng Thành Lang Nhạc.

Mấy năm nay, đã có vô số các thanh niên trẻ tuổi bị công chúa mê hoặc, nhưng dựa vào tư chất và thực lực của Ngưng Đề, sao có thể để ý tới bọn họ được.

Cũng bởi vì như thế cho nên mấy năm nay không có bất kì kẻ nào có thể lọt vào mắt xanh của nàng.

Bình thường ngay cả nói chuyện cũng không quá một câu, chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng.

Đây là lần đầu tiên có người có thể cưỡi trên Ly Loan của nàng, làm bạn đồng hành cùng nàng.

Chỉ có vậy thì cũng thôi nhưng nghe nói người này còn tay trong tay với công chúa, thân mật vô cùng.

Cuối cùng còn sống trong hành cung của nàng.

Mặc dù không phải cùng ở chung trong một tẩm điện, nhưng cũng đủ để cho rất nhiều vương công quý tộc bên ngoài lâm vào điên cuồng.

“Khương Thành này là ai?”

“Trong vòng một phút, bổn công tử phải có được toàn bộ thông tin của kẻ này.”

“Chỉ là Thiên Mệnh tứ trọng?”

“Lẽ nào lại như vậy, kẻ này có tài đức gì vậy?”

“Công chúa là người mà hắn có thể tiếp cận sao?”

“Giết hắn, để cho công chúa biết rằng kẻ này không hề xứng với nàng.”

Ngay cả Thành ca nằm mơ cũng không ngờ đến chỉ là đi chung với Ngưng Đề mà hắn cũng đã khơi dậy lòng thù hận của một đám người.

Theo một nghĩa nào đó, kỹ năng kéo sự thù hận mà hắn từng chờ mong hiện tại lại thành sự thật.

Sau gần nửa canh giờ, hắn đã bị người chặn kín cửa rồi.

Chương 99.

Sau khi tiến vào hoàng thành, Khương Thành đã cảm nhận được bốn phía đều tràn ngập một cỗ lực lượng thần bí.

Không phải linh lực cũng không phải thần niệm.

Rõ ràng không có ảnh hưởng gì đối với bản thân, cũng không có làm sáng tỏ cảm giác này nhưng mà nó thật sự tồn tại.

Hắn lắc lắc đầu, lười nghĩ nhiều đến vấn đề này, bởi vì còn nhiều thứ quan trọng hơn sẽ tiêu hao tế bào não quý giá của hắn.

Ví như kế tiếp nên làm như thế nào để kiếm được càng nhiều điểm tích phân.

Ví như nên làm màu ra sao.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Cửa lớn của phiên điện bị người khác trực tiếp phá tung rồi.

Sau đó là tiếng ồn ào bên ngoài, âm thanh chửi bới liên tục.

“Khương Thành ở đâu?”

“Lăn ra đây!”

Bốn cung nữ hốt hoảng chạy vào.

“Không xong rồi, không xong rồi….”

“Làm sao vậy?” Khương Thành nhướng mày.

“Tiểu vương gia và tiểu tướng quân đều đánh vào đây rồi!”

“Ngươi vẫn nên nhanh chóng tránh mặt một chút đi!”

Vẻ hoảng sợ trên mặt các cung nữ không có vẻ gì là giả, thật sự là có chuyện xảy ra rồi.

“Cái gì tiểu vương gia, tiểu tướng quân, không hiểu ra sao cả.”

Thành ca đương nhiên không sợ hãi chút nào, trên đời này không có kẻ nào có thể khiến hắn trốn tránh.

Sải bước ra ngoài liền đụng phải một đám người trẻ tuổi đang lao vào.

Kẻ cầm đầu, đầu đội kim quan, thân mang cẩm bào, phong thái ung dung hoa lệ.

Kỹ năng nhìn rõ mọi vật lướt qua chính là Thiên Mệnh bát trọng.

Thế mà lại gần bằng Hạng Bạt.

Hai người đứng cạnh hắn, một người mặt như quan ngọc đầu đội nón giáp sắt là một vị tướng quân trẻ tuổi trong tay cầm trường thương.

Kỹ năng nhìn rõ mọi vật cho thấy người này cũng là Thiên Mệnh bát trọng.

Còn có một người khuôn mặt tuấn tú, lông mày dài nhập vào tóc mai, tay cầm một cái quạt giấy, khá có phong thái của một văn sĩ.

Nhưng mà tu vi cũng đạt tới Thiên Mệnh thất trọng.

Phía sau ba người psau, còn có hơn chục thanh niên.

Ánh sáng trong mắt mỗi người sáng rực, tinh khí ngút trời, khí thế hiên ngang.

Mỗi người đều là trên Thiên Mệnh cảnh.

“Các ngươi là ai? Xâm nhập vào nơi ở của ta làm gì?”

Tiểu tướng mặc ngân giáp kia tay cầm trường thương, một cỗ huyết khí xơ xác tiêu điều ập vào mặt.

Tuy rằng chỉ có một người nhưng lại giống như khí thế của vạn đại quân.

Hai cung nữ phía sau Khương Thành cũng là Linh Đài cảnh nhưng lại sợ đến mức hồn vía lên mây, liên tục lui về sau mấy bước hét lên.

“Ngươi chính là Khương Thành? Chưởng môn của Phi Tiên môn?”

“Đúng vậy, các ngươi cũng nghe qua đại danh của ta sao?”

Thành ca cười tủm tỉm gật gật đầu, còn không biết xấu hổ hỏi ngược lại một câu.

“Chẳng lẽ các ngươi là ngưỡng mộ phong thái của ta, cố ý đến bái kiến ta?”

“Bái kiến?”

Tiểu tướng quân kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó là ngửa mặt cười to.

“Ha ha ha ha….”

Những người còn lại cũng cười phá lên như thể bọn hắn đang nghe một câu chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Ngươi thật đúng là không biết sống chết!”

“Không có sự cho phép của chúng ta mà ngươi lại dám đi gần Ngưng Đề công chúa điện hạ như vậy.”

“Ngươi có biết bọn ta là ai không?”

“Nói ra sợ sẽ hù chết ngươi….”

Hóa ra là đám người theo đuổi Ngưng Đề, một đám ong bướm.

Vậy mà lại đụng tới loại sự kiện tranh giành tình nhân này, Thành ca nhất thời cảm thấy vô cùng tẻ nhạt.

Hắn còn tưởng rằng thanh danh của mình lan xa, danh tiếng đều vang tới mấy trăm ngàn dặm ở hoàng thành xa xôi này cơ chứ.

Hóa ra không phải vậy.

Mà bên kia, Ngưng Đề và cung nữ váy xanh sớm đã nhận được tin tức.

Đây là hành cung của nàng, đám người này còn chưa đến thì nàng đã biết trước rồi.

“Ngươi không định ra mặt giúp Khương Thành hóa giải thế khó khăn này sao?”

Cung nữ váy xanh rất rõ ràng, chuyện này chỉ cần công chúa vừa ra mặt đám quý tộc hùng hổ kia sẽ ngay lập tức trở thành những con chó ngoan ngoãn nhất.

Cho dù muốn bọn hắn bò ra ngoài, tứ chi của bọn hắn cũng sẽ lập tức chạm đất.

Ngưng Đề đứng ở bên cạnh cười nói: “Ta sẽ ra mặt, nhưng bây giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất.”

“Ồ?”

Cung nữ váy xanh cũng không bởi vì sự tự chủ trương của nàng mà tức giận, ngược lại còn tò mò.

“Tại sao?”

Theo nàng thấy, nếu bây giờ Ngưng Đề đi giảy vây giúp Khương Thành, hẳn là có thể lấy được hảo cảm của hắn.

Sẽ có trợ giúp rất lớn cho kế hoạch mượn sức của các nàng.

“Nói về thực lực, ta không bằng ngươi.”

“Nói về vạch kế hoạch, ta cũng tự hổ thẹn không bằng.”

“Nhưng nói về việc đùa giỡn trái tim của nam nhân, ta vẫn là có chút tâm đắc.”

Lúc này, hiếm khi thấy được Ngưng Đề trở nên tự tin trước mặt cung nữ váy xanh.

Dù sao người phía sau này cho dù thực lực có mạnh đến đâu thì ở phương diện này cũng không có kinh nghiệm gì.

“Nếu bây giờ ta đi ra ngoài giải vây, Khương Thành cùng lắm cũng chỉ bị mắng vài câu, căn bản sẽ không đụng tới nguy hiểm gì.”

Cung nữ váy xanh vuốt cằm: “Quả thật.”

Xuất hiện muộn một chút để Khương Thành cảm nhận được áp lực lớn hơn, làm cho hiệu quả giải vây của Ngưng Đề sẽ tốt hơn, ấn tượng của Khương Thành cũng sẽ sâu đậm hơn.

“Phương diện khác….”

“Còn có?”

“Giá trị là so sánh mà ra.”

Ngưng Đề chậm rãi nói.

“Để cho hắn lĩnh hội một chút ta được hoan nghênh nhường nào, ngay cả những kẻ có xuất thân cao quý hơn hắn, thực lực mạnh hơn hắn cũng đều phải quỳ gối dưới váy ta. Hắn sẽ hiểu được ta quý giá như thế nào, đến lúc đó hắn mới có cảm giác gấp gáp….”

Cung nữ váy xanh gật đầu lần thứ hai.

Nàng không thể không đồng ý.

Có sự khác biệt không hề nhỏ giữa một vật phẩm yên lặng nằm ở đó cùng một vật phẩm được rất nhiều người tranh giành.

Cái sau càng gợi lên tính chiếm hữu nhiều hơn.

Một khi Khương Thành có dục vọng mãnh liệt muốn chiếm hữu vưu vật Ngưng Đề này, lúc đó lại thúc đẩy hắn muốn mượn sức mạnh của Tam Nhãn Hổ cũng rất đơn giản rồi.

“Không xong rồi, không xong rồi….”

Một cung nữ bất ngờ hốt hoảng chạy vào.

“Xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Hoảng cái gì?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngưng Đề trầm xuống, vội vàng bày ra lại bộ dáng uy nghiêm của công chúa.

“Khương chưởng môn, bên hắn xảy ra chuyện lớn rồi….”

Ta biết, không phải là bị đám người theo đuổi ta bao vây thôi sao?

Gấp cái gì mà gấp?

“Tiểu vương gia, tiểu tướng quân bọn họ….”

Cung nữ kia gấp đến mức phát khóc.

“Tất cả bọn họ đều bị giết rồi!”

“Ngươi nói cái gì!”

Ngưng Đề và cung nữ váy xanh đồng thời kinh ngạc hét lên, biểu tình của hai người giống như là nhìn thấy quỷ.

“Làm sao có thể?”

“Ai dám giết bọn họ?”

“Ai có thể giết bọn họ?”

Bản thân cung nữ chạy vào báo tin cũng là khó có thể tin được.

“Là, là Khương Thành kia….”

“Không thể nào!”

“Nô tì tận mắt nhìn thấy!”

Đôi mắt đẹp của Ngưng Đề trợn tròn, hoàn toàn không thể tin được đây là sự thật.

Không phải là Khương Thành đang bị vây công, nguy cơ tứ phía còn đang đợi mình đến giải vây sao?

Mới qua có bao lâu?

Đám người đó xông vào phiên điện của Khương Thành cùng lắm là chỉ mới nói được vài câu thôi chứ?

Toàn bộ đều bị hắn giết rồi?

Hắn chỉ là Thiên Mệnh tứ trọng, làm sao có thể làm ra loại chuyện này?

Vừa rồi nàng còn tưởng rằng hết thảy đều nằm ở trong lòng bàn tay, còn muốn xuất hiện hoa lệ muộn một chút.

Giáo huấn một đám nịnh bợ kia, để lại hình bóng thiêng liêng không thể nào xóa nhòa trong lòng Khương Thành.

Hiện tại, kế hoạch của nàng đã phải chết yểu từ trong trứng nước rồi.

Bởi vì không cần nàng ra mặt nữa.

Khi nàng và cung nữ váy xanh bay nhanh tới hiện trường, nơi này đã rất náo nhiệt rồi.

Cổ nhạc vang trời, ca múa mừng cảnh hòa bình.

Mặc dù trận chiến đã kết thúc nhưng đội cổ động viên con rối mà Mạc Trần tặng vẫn còn đang làm việc.

Trong sân và trên bậc thang tràn đầy máu tươi, mười ba xác chết nằm la liệt trên mặt đất.

Màn ca múa vui mừng cùng cảnh tượng tang thương tạo thành một khung cảnh cực kỳ mâu thuẫn, làm cho hai thiếu nữ gần như hít thở không thông.

Thành ca rất tập trung tinh thần nhặt chiến lợi phẩm tựa như một chú ong mật chăm chỉ.

Thế cho nên khi các nàng đến nơi cũng không có ngẩn đầu liếc mắt một cái.

“Được nha được nha, lại là linh khí bát giai.”

“Được đấy, nhiều linh thạch như vậy, có tiền ghê ha.”

“Ôi, võ kỹ này còn cao cấp hơn so với cái của Bát Vân điện, lại còn là bản đầy đủ.”

“Lời to rồi, ha ha ha ha!”

Hắn bay nhanh đến tháo hết tất cả nhẫn không gian của mọi người ra, đem các chiến lợi phẩm đoạt được phân loại ra từng thứ và cho vào những chiếc nhẫn không gian khác nhau.

Thái độ nhặt chiến lợi phẩm nghiêm túc kia của hắn, làm cho hai nàng trong nhất thời không tìm được lý do đến cắt ngang hắn.

Mãi cho đến khi hắn làm việc xong, Ngưng Đề mới hít sâu một hơi cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi một câu.

“Tất cả bọn họ đều là do ngươi giết sao?”

Chương 100.

“Đúng thế, là ta.”

Khương Thành có thể là người trung thực nhất trên đời này.

Đối với những việc mà bản thân làm hắn chưa từng chối cãi, ngụy biện.

“Tại sao ngươi phải giết bọn họ?”

Nếu không phải vì muốn lôi kéo hắn, Ngưng Đề thật sự muốn túm lấy cổ áo hắn, hung hắn tát hai cái thật mạnh vào mặt lớn tiếng chất vấn.

Nàng quả thật không vừa mắt đàn ong bướm điên cuồng này.

Nhưng mà đám người này không thể giết!

Tiểu công gia An Tư Xa, tổ phụ của hắn là Bi quốc công của hoàng triều Càn Tinh An Đức Minh, Đạo Cung nhị trọng.

Tiểu tướng quân Lục Khánh, ông cố của hắn là đại tướng quân Lục Nhiễm, Đạo Cung nhị trọng.

Mật Vận, sư phụ của hắn là người mạnh nhất trong số các trưởng lão hộ quốc, Thu Hà kiếm tôn, Đạo Cung tam trọng.

Liễu Cảnh Đài là đệ tử thiên tài của thư viện Bạch Vũ ở Hoàng Thành, mà viện trưởng của thư viện là Tô Thanh Thọ, Đạo Cung tứ trọng.

Ngoại trừ mấy vị này, tổ tông và thân hữu của những người còn lại cũng đều là những đại nhân vật không dễ chọc vào.

Hơn nữa bản thân của những người này đều là tư chất xuất chúng.

Bản thân bọn họ còn có giá trị cực kì cao, tương lai cũng sẽ trở thành những nhân vật trọng yếu trong hoàng triều.

Mà hiện tại, tất cả bọn họ đều đã chết.

Đến ngay cả Ngưng Đề cũng không biết nên thu dọn tàn cục này như thế nào.

Ngay cả nàng cũng không dám giết chết hết đám người này.

Khương Thành dường như còn chưa biết bản thân đã làm ra loại chuyện khủng khiếp gì.

Nhắc đến chuyện này, hắn còn muốn hỏi tội.

“Ta thật sự không hiểu nổi đám người các người ở nơi này là bị làm sao.”

“Ta cũng chưa trêu chọc bọn họ, tự nhiên lại phá cửa tiến vào đây, đòi chém đòi giết ta.”

“An ninh của Hoàng Thành kém như vậy sao, chỗ ở tư gia cũng không có ai quản một chút sao?”

“Đến bây giờ cũng không có ai đến an ủi tâm hồn bị tổn thương của ta.”

“Đây là đạo đãi khách của các người sao?”

“Nếu không phải ta còn có một chút năng lực tự bảo vệ mình, chỉ sợ hôm nay đã phải bỏ mạng ở trong này!”

“Thật là xui xẻo!”

Tất cả mọi người đều bị ngươi giết hết, còn nói là một chút năng lực tự bảo vệ sao?

Còn bị thương cả tâm hồn?

Ta xem bộ dáng hớn hở vừa rồi của ngươi khi giành chiến lợi phẩm thật sự là nhìn không ra một chút đau lòng nào.

Ngưng Đề cắn chặt răng, hận không thể hành hung tên gia hỏa này một trận.

Nhưng mà rõ ràng nàng không thể nói ra được.

Đám người đó chủ động giết tới cửa, thật sự là không hợp lí.

“Vậy làm sao ngươi giết được bọn họ?”

“Chẳng lẽ là Tam Nhãn Hổ đại nhân ra tay?”

“Không biết nó đang ở nơi nào? Có thể hiện thân một chút không?”

Mười ba người đã chết này đều là Thiên Mệnh cảnh, hơn nữa còn có mười người có cảnh giới trên Thiên Mệnh tứ trọng, mạnh hơn Khương Thành nhiều.

Nhưng mà chỉ mới nói vài câu đã bị giết không còn một mảnh.

Khả năng duy nhất mà các nàng có thể nghĩ đến chính là Tam Nhãn Hổ đã âm thầm ra tay.

Điều này khiến cho Thành ca không khỏi tức giận.

Lại nhắc đến con hổ chết tiệt đó, còn đổ chiến công của ca lên đầu nó!

Đã xong chưa vậy?

“Là lão tử tự tay giết đó, hiểu chưa?”

“Chỉ dựa vào mấy tên này còn chưa đủ để ta đổ một giọt mồ hôi.”

Đám người này quả thật là do hắn giết.

Sau khi xác định đám người tiểu công gia và tiểu tướng quân tới cửa là để giáo huấn, thậm chí muốn giết hắn….

Ngay cả tên hắn cũng lười hỏi đã chủ động phát động tấn công.

Việc nên làm thì sẽ làm, một chút cũng không do dự.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng bản thân lại bị giết một lần sau đó sống lại, dù sao thì kỹ năng nhìn rõ mọi vật cũng cho thấy cảnh giới của đám người này không hề thấp.

Sao có thể biết được cả quá trình chiến đấu diễn ra thuận lợi đến mức khó có thể tin.

Chiêu thứ nhất đã diệt xong tiểu công gia kia, một kích tiếp theo lại đánh tiểu tướng quân đến nôn ra máu, bị thương nặng.

Hắn vậy mà lại quên rằng sức mạnh của hắn sớm đã mạnh hơn xưa nhiều.

Bởi vì có Thôi Xán Thần Phủ, lần trước hắn Thiên Mệnh nhất trọng đã có thể đánh ngang tay với Hạng Bạt Thiên Mệnh cửu trọng, mà hiện tại hắn đã là Thiên Mệnh tứ trọng.

Hơn nữa còn có ngũ hành võ đạo cảnh giới cấp tiên.

Đó là khái niệm gì?

Tuy tay ra một kích, uy lực cũng đã vượt qua giới hạn của Thiên Mệnh.

Cuối cùng, hắn còn có thêm huyết mạch Thương Long.

Huyết mạch này khiến cho thần hồn của hắn cũng mang theo một tia uy áp của Thương Long, dù đám người này không phải là người của long tộc nhưng vẫn có hiệu quả áp chế nhất định.

Một trận chiến này hoàn toàn chính là hổ giữa đàn dê, không hề có một kẻ địch nào.

Mười ba tên kia thậm chí còn không có cơ hội chạy trốn.

Dễ dàng như vậy đã giết sạch không còn một ai, cho nên sau khi kết thúc bản thân hắn cũng có chút khó tin.

Một trận chiến này thực sự đã thể hiện được thực lực của hắn.

Chỉ tiếc rằng một trận chiến xuất sắc như vậy lại chỉ có hai cung nữ nhìn thấy.

Hơn nữa bởi vì 'nghiệp vụ' của hắn vẫn chưa thuần thục cho nên quên bày đội cổ động viên con rối ra để cổ vũ trợ oai trước khi chiến đấu.

Mãi cho đến khi kết thúc rồi mới nhớ đến.

"Khương chưởng môn, bây giờ không phải là thời điểm để đùa giỡn."

"Ngươi có biết rằng giết chết hết đám người này sẽ có hậu quả gì không?"

"Ta đề nghị ngươi tốt nhất hãy kêu Tam Nhãn Hổ tiền bối xuất hiện, để lão nhân gia tự xử lý chuyện này."

Ngưng Đề tất nhiên là không tin tưởng.

Nàng và cung nữ váy xanh bây giờ cũng không còn nghĩ được nhiều nữa, chỉ muốn càng sớm gặp được Tam Nhãn Hổ để thảo luận.

Khương Thành rất tức giận, lười biếng tiếp tục nói chuyện với nữ nhân thiếu hiểu biết này.

“Tin hay không tùy ngươi!”

Nói xong hắn trực tiếp quay về tẩm cung.

Để lại hai nữ nhân với tâm trạng cực kỳ khó chịu.

Cái gọi là kế hoạch giải vây làm tăng thêm ấn tượng của Ngưng Đề xem như thất bại rồi.

Mà bây giờ nhóm người này bị giết, nên ứng phó như thế nào với mấy người đầu sỏ sau lưng bọn họ đây?

Chuyện này đủ để các nàng đau đầu rồi.

Bên kia, hoàng đế Hạng Cao Dã đang ở riêng cùng Hạ Hầu Tuấn.

“Ngươi xác định Khương Thành kia chính là hung thủ giết chết Hạng Bạt?”

“Khả năng là chín phần.”

Lúc đó Khương Thành lấy ra đều là linh khí của Hạng Bạt, chứng cứ vô cùng xác thực.

“Ngưng Đề không bắt giữ hắn, ngược lại còn đối xử tử tế với hắn?”

Khuôn mặt của Hạng Cao Dã âm trầm đến đáng sợ.

Hạ Hầu Tuấn nghiêm nghị đáp: “Không sai, vi thần cũng không thể đoán ra dụng ý của công chúa điện hạ.”

Hạng Cao Dã lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Với tính tình của Ngưng Đề, chuyện này tất nhiên không phải là ngưỡng mộ gì.”

“Theo trẫm thấy, rất có khả năng nàng đã nhìn thấy chỗ nào đặc biệt trên người Khương Thành.”

Hạ Hầu Tuấn nhíu mày nói: “Khương Thành kia ngoại trừ dung mạo, thần thật sự không thấy có điểm gì đặc biệt.”

Hạng Cao Dã cười lạnh một tiếng.

“Hắn dám thừa nhận giết chết Hạng Bạt trước mặt các ngươi, ngươi cảm thấy là vì sao?”

“Chuyện này….”

Hạ Hầu Tuấn đột nhiên hiểu ra.

Trừ phi Khương Thành là kẻ ngốc, nếu không thì lúc đó nhất định còn có con bài chưa lật để bảo đảm bản thân hắn sẽ không chết.

Lòng dạ đế vượng thật sự là thâm sâu, rõ ràng không có mặt ở đó nhưng tầm nhìn lại xa hơn so với những người khác.

“Khương Thành kia không hề đơn giản như hắn biểu hiện bên ngoài, phái người âm thầm theo dõi hắn.”

“Vâng!”

Hạ Hầu Tuấn đang muốn lui ra chợt nhìn thấy một đạo ánh sáng châm rãi từ bên ngoài nhẹ nhàng tiến vào.

Cuối cùng dừng lại ở trên bàn của hoàng đế.

Hạng Cao Dã vương một ngón tay ra đặt lên đó một lúc sau sắc mặt chợt thay đổi lớn, đột ngột đứng bật dậy.

“Hắn lại dám giết chết nhiều người như vậy!”

“Bệ hạ, làm sao vậy?”

Hạ Hầu Tuấn khó hiểu, chỉ có thể đoán chắc hẳn là đã có chuyện lớn xảy ra.

Nếu không vị đế vương không bao giờ để lộ hỉ nộ lên mặt này tuyệt đối sẽ không làm ra biểu cảm kịch liệt như thế.

Đã không còn cần Hạng Cao Dã phải giải thích rồi.

Bên ngoài có một đám người đập cửa cung, ồn ào không ngừng thâm chí còn đánh vang Kinh Long Cổ!

Sau khi được tuyên triệu, đám người Lục Nhiễm, An Đức Minh, Tô Thanh Thọ, Thu Hà kiếm tôn toàn bộ đều có mặt.

“Bệ hạ phải làm chủ cho vi thần!”

“Cháu trai của thần đã bị bằng hữu mà công chúa mang về giết chết rồi, quá thê thảm….”

“Bệ hạ, Khương Thành kia vô cùng tàn bạo, thỉnh bệ hạ tự mình ra tay!”

“Thỉnh bệ hạ cho phép vi thần mang binh đến bao vây phủ công chúa đem Khương Thành kia bầm thấy vạn đoạn.”

“Không giết Khương Thành, không thể làm dịu cơn tức giận của mọi người.”

Chương 101.

Ngày đầu tiên đến Lung Nhạc Hoàng Thành thì Khương Thành đã trở thành người nổi tiếng nhất ở đây.

Không có cách nào khác, đổi thành bất cứ kẻ nào giết nhiều quý công tử như vậy, mọi người đều cũng sẽ dừng các chủ đề khác lại và tập trung thảo luận về một mình hắn.

Có thể giết nhiều Thiên Mệnh cảnh như vậy, thực lực của hắn bị không ít người đoán là Đạo Cung cảnh.

Chỉ đáng tiếc, hắn lại giết những người không thể giết.

Hơn nữa còn giết không sót một ai.

“Có thể nói chuyện một chút không?”

Cung nữ váy xanh mở ra cửa phòng.

Nhìn thấy một mình nàng đến, Khương Thành có chút kích động, nữ nhân núp sau tấm màn này cuối cùng cũng ngả bài với hắn sao?

“Có thể, hoan nghênh, hoan nghênh.”

Nhìn thấy hắn không có chút biểu cảm kinh ngạc nào, cung nữ váy xanh cũng có chút ngoài ý muốn.

“Xem ra ngươi sớm đã biết được cảnh giới thật sự của ta, là do Tam Nhãn Hổ tiền bối nói cho ngươi sao?”

Sự suy luận tràn đầy tựu tin này khiến cho Thành ca cảm thấy rất mắc cười.

Em gái à, thật ra là do ta dùng kỹ năng nhìn rõ mọi vật nhìn ra đó.

Nhưng mà ngươi đoán như vậy thì cũng tùy ngươi.

“Có lời gì thì trực tiếp nói thẳng đi.” Hắn không thích vòng vo.

“Trước khi nói, ngươi có thể để Yêu Vương tiền bối ra đây một chút được không?”

“Nó không có đến.”

“Ngươi chắc chắn?” Cung nữ váy xanh tỏ thái độ không tin tưởng.

Khương Thành rất cạn lời: “Chuyện này thì có gì mà không thể chắc chắn?”

“Vậy thì ngươi tiêu đời rồi.”

“Ồ?”

Cung nữ váy xanh thản nhiên nói: “Hạng Cao Dã quyết định ngồi trên núi xem hổ đấu, để những gia tộc này tùy ý xuống tay với ngươi.”

Theo lý mà nói thì mấy người An Tư Xa, Lục Khánh nãy xông vào nhà người khác đòi đánh đòi giết thì đó là chết chưa hết tội.

Nhưng trên đời này có những chuyện mà đạo lý cũng không thể nói.

Hạng Cao Dã làm hoàng đế vốn dĩ nên hạ chỉ bảo vệ Khương Thành, nhưng nếu làm như vậy thì sau đó hắn sẽ phải chịu đựng sự tức giận của các cao thủ Đạo Cung cảnh của các đại gia tộc này.

Hơn nữa lại còn có mối thù giết chết Hạng Bạt….

Cho nên cuối cùng hắn lựa chọn đứng ngoài quan sát.

Cũng có thể nói là mượn dao giết người.

Mượn tay những gia tộc này để thủ tiêu Khương Thành.

“Sau đó thì sao?”

Khương Thành rất bình tĩnh nói.

Đùa sao, đều đã chết nhiều lần như vậy rồi, đây chỉ là một cảnh nhỏ quen thuộc thôi.

Phản ứng này lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của cung nữ váy xanh, nàng vốn dĩ tưởng rằng hiện tại Khương Thành nên hoảng sợ mới đúng.

Chẳng lẽ kẻ này không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc sao?

Vậy thì nàng chỉ có thể tiếp tục cảnh cáo khiến hắn hiểu ra khốn cảnh lần này nguy hiểm đến cỡ nào.

“Có thể ngươi vẫn đang nghĩ cách để chạy khỏi Lung Nhạc Hoàng Thành, nhưng mà việc này ngươi làm không được đâu.”

“Dưới cả Lung Nhạc Hoàng Thành có một đai trận vô cùng lớn, một khi mở ra thì ngay cả Đạo Cung cửu trọng cũng ra không được.”

“Hơn nữa mấy đại gia tộc kia cũng đã điều động binh lính đến bao vây phủ công chúa rồi.”

“Bây giờ ngươi có mọc cánh cũng khó bay được ra ngoài.”

Khương Thành vỗ tay liên tục tán thưởng.

“Wow, vậy thì thật đúng là một thế trận khó lường, không uổng công ta xem trọng hoàng triều Càn Tinh.”

Nếu không phải nghĩ đến Tam Nhãn Hổ kia ở Phi Tiên Môn thì chỉ sợ cung nữ váy xanh đã đóng sầm cửa lại bỏ đi.

Nàng vẫn là lần đầu tiên gặp được loại người như vậy.

Hoàn toàn không thể trao đổi được, căn bản không hiểu trong đầu hắn rốt cuộc là đang nghĩ cái gì.

“Có phải ngươi đang trông cậy vào Ngưng Đề công chúa có thể bảo vệ ngươi?”

“Thật đáng tiếc, nàng cũng không làm được.”

“Lần này có quá nhiều người muốn giết ngươi, nàng cản không nổi.”

Khương Thành biết nàng không ngừng thổi phồng sự nguy hiểm lên gây ra áp lực cho hắn nhất định là có vấn đề khác.

“Được rồi, ta rất sợ, sau đó thì sao?”

Giọng điệu và biểu cảm của ngươi không hề dính dáng một chút nào đến hai từ sợ hãi luôn á?

Nàng cắn chặt răng, cố gắng kìm nén xúc động muốn mắng người.

“Hiện tại người duy nhất có thể giúp ngươi chỉ có ta.”

Đạo Cung bát trọng quả thật có tư cách nói những lời này.

“Nhưng mà ngươi cũng biết rõ, việc này không thể giúp đỡ công khai ….”

Tính toán của nàng chính là dùng nguy cơ lần này để làm một cái giao dịch với Khương Thành.

Ta giúp ngươi lần này, nhưng sau này ngươi cũng phải để cho Tam Nhãn Hổ ra tay giúp ta hai lần.

Nếu đổi lại là người khác thì khẳng định chỉ có thể đồng ý với giao dịch này.

Chỉ đáng tiếc người nàng đối mặt chính là một kẻ cả ngày chỉ suy nghĩ nên chết như thế nào – Khương Thành.

“Vậy thì ta phải cảm ơn ngươi rồi, nhưng mà sao ta có thể không biết xấu hổ mà làm phiền ngươi được cơ chứ?”

“Ý gì?”

Thành ca chậm rãi đi tới cửa, chắp hai tay ra sau nhìn lên bầu trời đầy sao bên ngoài, thản nhiên nói: “Việc lần nay là do ta gây ra, sao có thể để liên lụy đến người khác, điều đó không phù hợp với tôn chỉ làm người của ta.”

Cung nữ váy xanh không hiểu biết nhiều về hắn, nhất thời cũng không biết hắn đang làm màu hay thực sự có đạo đức tốt như vậy.

“Ngươi không sợ chết?”

“Sống có gì vui, chết lại có gì đáng sợ?”

Câu trả lời thiếu suy nghĩ này khiến nàng cuối cùng cũng đưa ra một cái kết luận—Kẻ này chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, phồng má giả làm người mập.

Hắn chết thì không sao cả nhưng sự hợp tác với Tam Nhãn Hổ sau đó sẽ bị nhỡ rồi.

Nàng vẫn lấy một cái Ngọc Phù từ trong nhẫn không gian ra.

“Đây là cái gì?”

Sau khi Khương Thành cầm lấy thì phát hiện nó chỉ là một cái linh phù lục giai để đưa tin mà thôi.

Cung nữ váy xanh xoay lưng đối diện hắn, có vẻ cao thâm khó lường.

“Bên trong linh phù truyền tin này ta đã để lại một luồng chân linh ý niệm, ném ra ngoài có thể ngăn cản một kích dùng toàn lực của Đạo Cung ngũ trọng. Sau khi lá bùa nổ tung ta sẽ lập tức tới.”

“Có muốn dùng nó hay không thì phải xem bản thân ngươi rồi.”

Chỉ cần dùng cái này thì chính là đại biểu hắn đang cầu cứu với nàng, cũng có nghĩa là thỏa hiệp với nàng.

Nói xong, nàng biến mất bên trong màn đêm.

“Sau này thường xuyên đến chơi nha!”

Thành ca nhiệt tình tiễn nàng.

Hắn vẫn còn có một chút tò mò, cho đến tận bây giờ thì nữ nhân này vẫn chưa lộ ra dung nhan thật, chẳng lẽ là một kẻ xấu xí sao?

Sau khi cung nữ váy xanh rời đi không lâu, không chỉ có một tòa phiên điện này mà cả phủ công chúa đều trở nên yên ắng.

Ngoại trừ Khương Thành thì tất cả mọi người đều đã đi ra ngoài.

Nơi này sắp trở thành chiến trường.

Vì muốn trấn an các đại gia tộc cho nên Hạng Cao Dã đã ngầm đồng ý trận vây săn lần này.

Thậm chí hoàng đế còn ra lệnh rằng ngoại trừ hai bên tham chiến thì những người không liên quan không được bước vào nửa bước.

Đặc biệt là Ngưng Đề công chúa lúc này cũng đã bị hắn triệu vào cung, hoàng thất tuyệt đối không thể nhảy vào hố nước đục này.

Trận chiến này đã thu hút sự chú ý của toàn bộ Lung Nhạc Hoàng Thành.

Một đêm này không biết có bao nhiêu người không thể yên giấc, bọn họ đều biết rằng dưới vẻ ngoài bình tĩnh này đều cất

giấu gươm tuốt võ, nỏ giương dây.

Thân là đương sự, Thành ca thật sự cũng rất nhàm chán.

Nhàm chán đến nổi chỉ có thể kiểm kê chiến lợi phẩm.

Lần này lại chiếm được ba linh khí bát giai, ngoài ra còn có hơn hai mươi linh khí thất giai.

Bởi vì đại chiến đang đến gần cho nên đổi tất cả những thứ này thành điểm tích phân, một cái cũng không chừa lại.

Không còn cách nào khác chỉ cần giữ lại một linh khí hay là giữ lại một tấm linh phù thì hệ thống đều có khả năng sẽ õng ẹo.

Ví dụ như sau khi bị giết, lại cho hắn cái linh phù biến dị gì đó, hóa giải nguy cơ rất miễn cưỡng.

Hắn không thể cho hệ thống cơ hội lợi dụng như vậy!

Cộng thêm các loại linh dược hỗn tạp, lần lại hắn lại có được một trăm linh hai vạn điểm tích phân.

“Mới có mười ba người mà lại mang đến nhiều điểm tích phân như vậy.”

“Chuyến đi đến Hoàng Thành lần này thật đúng là đáng giá!”

Một lúc sau bên ngoài phiên điện truyền tới một tiếng nổ mạnh.

Bùm!

Giống như thủy triều đang cuồn cuồn dâng lên cắn nuốt toàn bộ phủ công chúa.

Huyết khí ngút trời đọng lại không chịu tan đi, nhuộm đỏ cả chân trời.

Đây cũng có ít nhất hơn vạn người, thật đúng là bày ra thiên la địa võng phòng ngừa hắn chạy trốn.

Đi ra khỏi tẩm điện, trên không trung có bảy lão giả dung mạo khác nhau đang đứng, lạnh lùng nhìn xuống hắn.

Chương 102.

“Ngươi vậy mà thật sự không trốn.”

Tô Thanh Thọ, viện trưởng thư viện Bạch Vũ có chút bất ngờ.

Thần niệm không chỉ bao trùm lấy cả phủ công chúa, ngay cả phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, tất cả cũng trốn không thoát cảm nhận của hắn.

Khương Thành không có người giúp đỡ, không có viện binh.

Người này là tính ngồi chờ chết sao.

Râu bạc của Thu Hà kiếm tôn khẽ run, mi mắt đầy nếp nhăn dần dần nâng lên, lộ ra đôi đồng tử lu mờ vẩn đục.

“Mật Vận là đồ đệ duy nhất của lão hủ.”

“Nếu như ngươi chỉ đánh hắn bị thương, lão hủ còn có thể coi như trẻ nhỏ ẩu đả.”

“Nhưng ngươi lại giết hắn.”

Lão chậm rãi rút kiếm, thấp giọng thở dài.

“Ngươi không nên giết hắn…”

Đại tướng quân Lục Nhiễm đội mũ mặc áo giáp vàng mặt không cảm xúc.

“Vì một mình ngươi, đại quân Huyết Mang xuất động vạn người.”

“Nếu như đây chính là phương thức vang danh ngươi mong đợi ngay từ đầu, vậy như người mong muốn.”

“Chẳng qua… Thành danh một khắc này cũng là ngày ngươi hối hận vì đã làm người.”

“Ngươi cho rằng, chúng ta còn có thể để ngươi thoải mái mà chết sao?”

Cường giả Đạo Cung bay ở trên trời, nhìn cảnh này, Khương Thành xác thực cảm nhận chênh lệch quá nhiều.

Đám lão giả này chính là không tầm thường.

Sống nhiều năm như vậy không hề uổng phí.

So sánh với bọn hắn, lúc trước gặp Hạ Hầu Tuấn luôn miệng hô đánh hô giết, quả thực là tục không chịu được.

Chỉ biết nói cái gì mà ‘chịu chết đi’, ‘đợi ta bắt lấy hắn’ loại hình lời kịch tạp nham.

Nếu như tối nay đổi thành hắn đến, khẳng định lại là ‘ngươi dám giết cháu ta, tội đáng chết vạn lần, để mạng lại’…

Đều là cao thủ Đạo Cung giống nhau, lại thô thiển chết đi được.

Lại nhìn một chút phong thái của những người trước mắt, nghe một chút cách thức nói chuyện của bọn hắn, hắn đúng là cò phải học hỏi rất rất nhiều.

Rõ ràng cũng là đang làm bộ làm tịch, rõ ràng cũng muốn giết người, lại không giờ khắc nào không tỏa ra khí tràng ‘lão phu là cao nhân tiền bối’.

Loại cảm giác này nói không được, cũng nói không rõ.

Miễn cưỡng phải hình dung, chính là sự khác nhau giữa nghệ nhân và thợ thủ công.

Không có đầy đủ kinh nghiệm và nội tình, là không làm được.

“Ha ha ha, hôm nay có thể được gặp các vị tiền bối trong giới làm màu, đời người đúng là một thú vui lớn!”

Thành ca cố gắng học phong phạm cao nhân của bọn hắn, luôn cảm thấy bản thân vẫn là có chút gượng gạo, không tự nhiên được như bọn họ.

“Mời các vị!”

“Khương mỗ trông mong chờ đợi đã lâu.”

Bảy Đạo Cung cảnh phía trên trong lúc nhất thời thật là có chút đoán không được hắn định làm gì.

Tiểu tử này bình tĩnh đến lạ thường, tình huống gì đây.

Lẽ nào hắn có át chủ bài nghịch thiên gì đó?

“Xem ra vận may của ngươi rất không tầm thường.”

“Cho ngươi can đảm ngông cuồng.”

Bi quốc công An Đức Minh vung ống tay áo lên, bầu trời đêm trở nên u ám hơn!

Ngay sau đó, bốn phía của Khương Thành dường như bị vô số mũi tên mơ hồ phong tỏa, hoàn toàn không có một tí không gian tránh né nào.

Trên đỉnh đầu, bỗng nhiên có ánh sáng chiếu rọi mãnh liệt!

Một tòa đạo cung trấn sát mà đến, vào đúng lúc này cả phủ công chúa trực tiếp chìm xuống.

Xung quanh trăm dặm, tất cả kiến trúc ầm ầm sụp đổ, giống như tượng bùn.

Cho dù An Đức Minh phong tỏa mục tiêu chỉ có một mình Khương Thành, nhưng một kích tiện tay của cường giả Đạo Cung, uy lực thật sự quá mạnh.

Đối với tu sĩ cấp thấp mà nói, đây chính là một loại tình cảnh thiên tai.

Khương Thành ngay cả binh khí cũng không chuẩn bị, nhưng mà chiến đấu vẫn phải làm dáng một chút.

Hắn chỉ có thể lấy ra Thôi Xán Thần Phủ của mình.

Mũi tên tối om bốn phía cũng không phải là hư ảnh, trong giây lát đã đánh vào bên trên thần phủ.

Ánh sáng của Thôi Xán Thần Phủ bắn ra bốn phía, chín dòng sông võ đạo đồng thời mãnh liệt sáng lên.

Tất cả mũi tên tan thành mây khói, biến thành chất lỏng đen kịt.

Ở dưới sự cọ rửa của dòng sông ngũ hành kia, cũng không còn dư lại một chút nào.

Tiếp sau đó, hắn xông thẳng lên không đối chiến trực diện với đạo cung tứ sắc kia.

Rầm!

Trên bầu trời, hiện ra một đường gợn sóng bồng bềnh chín màu nhanh chóng dập dờn ra ngoài.

Ở ngoài ngàn dặm xa xôi, tòa tháp cao nhất hoàng cung đột nhiên chấn động.

Từ đỉnh tháp rơi xuống.

Hai thân ảnh đều tự tách ra, Khương Thành rơi xuống hạ phong, nhưng chung quy vẫn còn sống.

Dùng chính là cảnh giới Thiên Mệnh tứ trọng, ngay cả linh khí cũng không mang, cư nhiên có thể cản một kích của Đạo Cung nhị trọng mà không chết.

Cái này thật sự quá kinh người.

“Thôi Xán Thần Phủ!”

“Quả nhiên bất phàm!”

“Dòng ấn ký võ đạo đó là loại phẩm cấp nào…”

Ngoài ra sáu cường giả Đạo Cung trên bầu trời không cách nào tiếp tục bảo trì bình tĩnh.

Dòng ấn ký võ đạo kia là cấp Tiên, thế mà bọn hắn nhận không ra.

“Vượt qua cả cấp Thánh!”

“Tuyệt đối hơn hẳn cấp Thánh!”

“Cái này sao có thể”

“Chẳng trách cháu ta bị hắn giết chết…”

“Người này không thể giữ lại!”

Bọn hắn lúc trước vẫn là phong phạm cao nhân.

Sau khi chiến đấu bắt đầu, cũng chỉ để một mình An Đức Minh đơn đả độc đấu, dường như khinh thường xuất thủ.

Mà hiện tại…

“An huynh, lão hủ tới giúp ngươi một tay!”

“Không được để hắn chạy trốn!”

“Huyết Mang quân nghe lệnh, tấn công!”

Sáu đại cao thủ đồng thời lấy ra đạo cung, cùng An Đức Minh cùng nhau tạo thành vòng vây, vây Khương Thành vốn cũng không địch nổi vào giữa.

Cùng lúc đó, đại quân Huyết Mang ở bên ngoài giẫm lên một đống đổ nát, lấy khí thế không gì không phá được ngang nhiên giết vào.

Lênnnnnnn!

Huyết sát chi khí hóa thành thực chất, vắt ngang ở trung tâm của bảy tòa đạo cung.

Rầm!

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, không khí bốn phía hoàn toàn méo mó.

Trong hư không, hiện ra từng đạo hắc mang.

Đó là bị bảy đại cao thủ và đại quân Huyết Mang liên thủ công kích, đánh cho hư không cũng bốc cháy lên.

Phủ công chúa đã biến mất hoàn toàn không thấy nữa.

Thay vào đó là một cái hố to, sâu không thấy đáy.

Có lẽ chỉ mấy năm nữa thôi, nơi này sẽ biến thành một hồ phong cảnh mới của hoàng thành.

Về phần Khương Thành, đừng nói là thi thể, cũng đừng nói tới hóa thành tro bụi, ngay cả một chút một giọt khí tức cũng cảm giác không được.

Bị giết sạch sẽ.

Duy nhất cũng là cái nhẫn trữ vật là linh khí đạt đến thất giai còn sót lại.

“Ting, ký chủ bị giết, đang đo lương thực lực của kẻ địch, bố trí phương án sống lại…”

Âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên.

“Ting, chiến đấu vừa rồi, đã kinh động một tia Li Long Tàn Linh du đãng cuối cùng trong lòng đất Lung Nhạc Hoàng Thành.”

“Tàn linh vô thức đã bị huyết mạch Thương Long của ký chủ triệu hoán, chủ động dung hợp cùng thần hồn của ký chủ.”

Li Long Tàn Linh là tình huống gì.

Vẻ mặt của Thành ca mờ mịt.

Dung hợp thứ này, mình đã có thể đánh ngã toàn trường sao.

“Ting, ký chủ sống lại.”

Trong nháy mắt sống lại đó, hắn phát động ẩn thân.

Hết cách rồi, hiện tại quần áo cũng không mặc, hiện thân lại phải ở trần ở truồng.

Sau đó hắn phát hiện, trạng thái của bản thân bây giờ với lúc trước đó có chút không giống.

Thần hồn lớn mạnh trước nay chưa từng có.

Trước đó, tu vi của hắn là Thiên Mệnh tứ trọng.

Này chủ yếu là chỉ cảnh giới của linh lực.

Về phần phương diện thần hồn, tu luyện càng thêm khó khăn, thậm chí trạng thái của hắn vẫn dừng lại ở Thiên Mệnh tam trọng.

Đây đã là dưới tình huống hắn có thiên phú dị bẩm.

Sở dĩ rất nhiều tu sĩ khổ tu mấy ngàn năm còn kẹt tại một cảnh giới không thể tiến thêm, chủ yếu là cảm ngộ không tới, thần hồn theo không kịp cảm ngộ của cảnh giới.

Cho dù dùng nhiều đan dược hơn nữa, cũng là uổng công.

Mà bây giờ Khương Thành bất ngờ phát hiện, cảnh giới thần hồn của mình vượt thẳng qua cửa ải Thiên Mệnh cảnh, đạt tới cấp độ Đạo Cung.

Nhảy vọt kiểu này, xác thực là quá kinh người.

Chương 103.

Bàn về tu vi, hắn vẫn là Thiên Mệnh tứ trọng.

Nhưng có thần hồn cấp độ Đạo Cung, ý nghĩa này là vô cùng quan trọng.

Nói cách khác bây giờ hắn muốn tiến vào Đạo Cung, đã không tồn tại bình cảnh.

Chỉ cần linh lực vừa đến, thì sẽ nước chảy thành sông.

Trừ cái đó ra, uy lực thần hồn của hắn, cũng triệt để áp đảo phía trên Thiên Mệnh.

Sức mạnh lúc chiến đấu có thể phát huy ra, trở nên mạnh hơn.

Chẳng qua, cái này vẫn như cũ không đủ để hắn xử lý bảy đại cao thủ và hơn vạn đại quân Huyết Mang kia.

Nói cho cùng bảy người kia thực sự là Đạo Cung cảnh, hiển nhiên thần hồn cũng đều là cấp độ Đạo Cung.

Khương Thành biết, tàn linh bị hấp thu kia, có lẽ không chỉ đơn giản tăng lên cảnh giới thần hồn như vậy.

Ý thức chìm vào thần phủ, hắn lập tức phát hiện ảo diệu.

Trong đầu, hiện ra một cảnh tượng thần kỳ.

Ở sâu vạn dặm dưới lòng đất chân hắn là một tòa địa cung vĩ đại mà lại rộng lớn.

Bên trong địa cung cũng không có đèn đuốc, lại không phải một màu đen kịt.

Bởi vì chỗ trung tâm kia, có một bộ hài cốt khổng lồ dài đến mấy vạn mét.

Toàn thân bộ hài cốt có màu xanh nhạt, rất nhiều nơi đã loang lổ nứt ra, tứ chi tàn khuyết không đầy đủ, chẳng biết đã chết bao nhiêu năm.

Trong khe hở của xương cốt lộ ra từng điểm ánh quang, mang đến một chút ánh sáng cho địa cung này.

“Li Long??”

Không hiểu sao tự nhiên Khương Thành lại nhận ra nó, cho dù trước đó hắn chưa bao giờ thấy qua.

Hắn rốt cuộc biết bản thân đã đạt được cái gì.

Ngàn vạn năm trước, một con Li Long đạt tới cảnh giới Yêu Vương đã chết ở nơi này.

Nhiều năm về sau, di cốt của nó bị tổ tiên Hạng gia phát hiện.

Dù sao cũng là cấp độ Yêu Vương, cho dù là di cốt cũng có hiệu quả không thể tượng tưởng nổi.

Người Hạng gia dùng vảy rồng của nó luyện ra bảo khí, dùng da thịt của nó luyện ra bảo đan, thậm chí tinh luyện ra một tia huyết mạch cuối cùng, dung nhập vào trong cơ thể mình để tăng cường thiên phú.

Đồng thời còn lấy xương cốt của nó làm mắt trận, xây dựng một đại trận Long Linh khổng lồ.

Đó là quãng thời gian nổi bật nhất của hoàng thất Hạng Thị, thậm chí bọn hắn lúc đó từng có mấy vị Đạo Cung bát trọng, cửu trọng.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, phần thưởng của cái bảo tàng Li Long này đã bị ăn hết rồi.

Không có bảo đan mới, hơn nữa huyết mạch Li Long của đời con cháu càng lúc càng mờ nhạt mỏng manh, tư chất càng ngày càng kém.

Cho đến mấy chục năm trước, con mới sinh của Hạng gia đã không có cách nào di truyền huyết mạch Li Long nữa, Hạng Cao Dã chính là như thế.

Ngưng Đề công chúa sở dĩ có thiên phú vượt xa hơn hắn, cũng là bởi vì một tia huyết mạch Li Long di truyền cách đời ngoài ý muốn.

Mà đại trận Long Linh, cũng bởi vì hài cốt dần dần mục nát, từ Bảo Trận rơi xuống đến linh trận cửu giai.

Đây chính là tất cả mà Khương Thành biết.

Hắn cuối cùng đã rõ ràng, hệ thống lần này có bao nhiêu lợi hại.

Hoàng thất Hạng Thị nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, Li Long kia chết đi, trên người kỳ thật vẫn còn một tia tàn linh lượn lờ chưa bị diệt.

Tàn linh cũng không có ý thức, chỉ là chấp niệm trước khi chết của Li Long tụ lại chỗ này, có lẽ lại qua trăm vạn năm thì sẽ hoàn toàn dập tắt.

Mà hiện tại mình đã dung hợp nó.

Hắn chạm vào nhẫn không gian, phóng con rối cổ động viên ra.

Tùng tùng tùng!

Lúc có tiếng cổ nhạc đột nhiên vang lên từ trong phế tích, bảy đại cao thủ và đội quân Huyết Mang toàn là vẻ mặt mờ mịt.

Mà khi bọn hắn nhìn thấy tám con rối nữ khiêu vũ, tròng mắt cũng thiếu chút nữa tróc ra rơi xuống.

“Xảy ra chuyện gì??”

Ngày thường bọn hắn thưởng thức qua vô số ca múa, nhưng ở trong phế tích sau khi chiến đấu vẫn là lần đầu tiên.

“Cẩn thận thì tốt hơn.”

“Ta cũng biết Khương Thành kia sẽ không bị giết đơn giản như vậy.”

Bảy người cảm nhận bốn phía, lại không thể phát hiện Khương Thành ở nơi nào.

Đến khi trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới một tràng cười dài.

“Đây là ca múa giúp vui, các vị đã hài lòng chưa??”

Khương Thành mặc một bộ áo bào trắng đứng ngạo nghễ trên hư không, bạch bào kia không nhuốm bụi trần, không hề giống dáng vẻ vừa trải qua chiến đấu.

Đối thủ lúc trước của bảy người không hề giống như vậy, hoảng loạn không chịu nổi.

Nhưng họ vẫn không chút biến sắc bay lên, lần nữa bao vây hắn.

Thu Hà kiếm tôn phủi kiếm khẽ hỏi: “Tại sao ngươi vẫn còn sống??”

“Bởi vì ta mạnh hơn các ngươi!”

Khương Thành không tiếp tục cho bọn hắn có thời gian phản ứng, trực tiếp phát động đại trận Long Linh.

Không sai, đây mới là phương án giải quyết chân chính của hệ thống.

Đại trận Long Linh, chỉ có hoàng thất Hạng Thị mới có thể thao túng.

Cho dù người ngoài đoạt được trung tâm trận pháp, cũng chỉ là phế phẩm, bởi vì ngày ấy khi sáng chế ra đại trận này, cũng đã bị in lên ấn ký hoàng thất Hạng Thị.

Nhưng mà, cũng không phải là không tồn tại ngoại lệ.

Có thể khiến cho đại trận khởi động, ngoại trừ hạch tâm ở trung tâm trận pháp ra, còn có bản thân đại trận.

Hài cốt Li Long là mắt trận của đại trận, bản thân đã là một bộ phận của đại trận.

Khương Thành dung hợp tàn linh, bản thân chính là hóa thân của Li Long.

Hắn muốn phát động, giống như là đại trận tự mình sống lại.

Dù là Hạng Cao Dã đích thân đến, cũng không ngăn được.

Sau một khắc, ánh sáng địa cung u ám, đột nhiên biến thành mặt trời giữa trưa.

Lấy hài cốt làm trung tâm, đường vân trận pháp trên mặt đất tất cả đều sáng lên, kéo dài dưới mặt đất mấy ngàn dặm.

Mỗi một đường vân, đều giống như mặt trận bốc cháy, vô cùng lộng lẫy.

Trong hoàng cung, Hạng Cao Dã chờ đợi tin tức Khương Thành bị giết đột nhiên đứng bật dậy, xông ra ngoài với vẻ mặt khó mà tin tưởng.

Bên cạnh hắn, còn có Ngưng Đề công chúa kinh ngạc vạn phần như nhau.

Hai người tới bên ngoài cung, thì nhìn thấy nơi xa có một tòa kết giới màu xanh biếc, đem phạm vi không gian mấy trăm dặm hoàn toàn ngăn cách ở bên trong.

Mà vị trí kia, chính là phủ công chúa!

“Điều này không có khả năng!”

“Long Linh Đại Trận làm sao lại tự chủ phát động”

Hạng Cao Dã tự lẩm bẩm, vị Đế Vương bụng dạ thâm sâu này lần đầu tiên có cảm giác tình thế vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu người đi ra khỏi nhà, mờ mịt ngước nhìn kết giới ánh sáng lấp lánh không ngừng lưu chuyển đó.

Rất nhiều người không biết đó là cái gì, nhưng bọn họ biết chắc chắn đây là sự tồn tại rất đáng sợ.

Bởi vì ngay cả bọn họ, cũng có thể cảm nhận được rung động từ lòng đất tỏa ra.

“Điều này không thể nào!”

Đại tướng quân Lục Nhiễm cũng tương tự hô lên mấy chữ này này.

“Hạng Cao Dã…”

“Hạng Cao Dã đang lén lút giúp hắn??”

Điều đầu tiên bảy đại cao thủ liên tưởng đến không phải Khương Thành khống chế đại trận, mà là Hạng Cao Dã muốn hãm hại bọn họ.

“À, các ngươi cứ chậm rãi hưởng thụ đi”

Thành ca không có nghĩa vụ phải giải thích, hắn chỉ thôi thúc đại trận, ngay sau đó bên trong kết giới này đã biến thành luyện ngục nhân gian.

Mặt đất đổ nát, đột nhiên hóa thành một vùng biển mênh mông!

Nếu như chỉ là nước bình thường thì cũng thôi, Tôi Thể cảnh cũng có thể sống sót.

Nhưng đại dương mênh mông bên trong đại trận này nào có đơn giản như vậy.

Gặp nạn đầu tiên chính là đại quân Huyết Mang phía dưới.

Một vạn người còn chưa kịp bay lên, đã bị nước biển kia xông tới.

Ngay sau đó, bọn hắn lập tức bị ăn mòn rồi hòa tan…

Có mấy ngàn người phản ứng cực nhanh, cấp tốc bay lên trời.

Chẳng qua đã muộn rồi.

Đại trận Long Linh vốn là có thể bao trùm toàn bộ hoàng thành, nhưng mà như thế uy lực sẽ phân tán yếu đi rất nhiều.

Ngoại ra hoàng thành còn có số lượng lớn dân chúng, Khương Thành và bọn bọ không thù không oán, tự nhiên sẽ không làm loạn.

Hắn thu phạm vi nhỏ gấp mấy chục lần, chỉ bao vây phủ công chúa, bởi vậy uy lực của kết giới cũng theo đó ngưng tụ lại.

Bầu trời lúc này, mưa như trút nước rơi xuống.

Đại quân Huyết Mang vừa mới dính vào mấy giọt, rất nhanh lan tràn đến toàn thân, cuối cùng cũng bị ăn mòn tới không còn một mảnh.

Chẳng qua, chuyện này đối với bảy đại cao thủ Đạo Cung cảnh mà nói vẫn không tính là cái gì.

Bọn hắn đối mặt, là một hư ảnh hắc long kéo dài mấy vạn mét.

Hư ảnh kia mỗi lần nhả ra hơi thở, cũng làm cho linh lực của bọn hắn bị ăn mòn theo hầu như không còn.

Mà khiến cho bọn hắn triệt để sợ hãi muôn dạng là Đạo Cung của bọn họ.

Vậy mà bên trong hơi thở cũng đang lần lượt, dần dần hóa thành hư vô.

Bỗng nhiên bị mất Đạo Cung, căn cơ của bọn hắn bị hủy thành từng mảnh, cũng vô lực ngăn cản sự ăn mòn của đại trận.

Đúng lúc này, hắn cũng bóp nát miếng linh phù truyền tin của cung nữ váy xanh đưa cho hắn.

Chương 104.

Trên thực tế, cũng nữ váy xanh lúc này dù không ở phủ công chúa, nhưng cũng cách không xa.

Nàng vẫn luôn chờ đợi Khương Thành bóp nát ngọc phù, cầu cứu mình.

Chỉ cần hắn cầu cứu, thì đại biểu hắn đồng ý giao dịch.

Khi nhìn đến thời điểm đại quân Huyết Mang ngưng tụ ra chuôi Trùng Thiên Cự Thương này, nàng thật sự muốn ra trận.

Một kích này, cho dù là nàng Đạo Cung bát trọng này cũng rất khó cam đoan không bị thương.

Hơn nữa còn có bảy tên Đạo Cung đồng thời ra tay.

Không có nàng ra tay giúp, Khương Thành tuyệt đối sống không nổi.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn xuống.

Nếu như nàng chủ động vào sân tham chiến, vậy thì không phải là Khương Thành chịu thua.

Đây là đánh cược giữa hai người, chí ít nàng cho là như vậy.

Sau một kích kia, nàng cho rằng Khương Thành chết rồi.

“Kẻ ngu xuẩn.”

“Khí vận dù lớn, cũng chịu không nổi hoang phí.”

Nàng cho ra đánh giá như vậy, cũng không có chờ đợi bao lâu, liền nhìn thấy kết giới kia.

“Đại trận Long Linh”

“Hạng Cao Dã ra tay rồi”

Nàng vô cùng khó hiểu, Hoàng đế muốn làm gì đây.

Khương Thành hẳn là đã chết mới đúng, còn mở đại trận làm gì.

Sau đó, nàng cảm nhận được Khương Thành bóp nát linh phù.

Một sợi ý thức chân linh trong nháy mắt xuất hiện ở trong kết giới, chứng kiến tình cảnh bên trong.

Đại quân Huyết Mang toàn quân bị diệt.

Bảy đại cao thủ đã là đèn cạn dầu, vùng vẫy giãy chết.

Mà Khương Thành vẫn sống rất tốt.

À, ngoài ra, con rối cổ động viên kia cũng đang bận rộn.

Vẫn luôn không ngừng ca múa.

Đại trận hoàn toàn bị Khương Thành khống chế, hắn còn rất chu đáo dọn ra một khu vực an toàn nhỏ cho đội cổ động.

Cung nữ váy xanh bất lực phỉ nhổ thẩm mỹ và phẩm vị của hắn.

Nàng gần như bị chấn động kém chút nữa thất thần bởi cuộc chiến bị đảo ngược tình thế ở trước mắt.

“Sao mà ngươi lại làm được?”

Hạng Cao Dã không có khả năng mở trận vì Khương Thành, tự mình giết chết cao thủ hoàng triều của mình.

“Cứ như vậy làm được thôi, tiện tay mà thôi.”

Thành ca giang tay ra, dáng vẻ vẩy vẩy nước.

Lúc này, bảy đại cao thủ đều đã chết.

Nước biển lặng lẽ thối lui bên trong kết giới, hư ảnh hắc long cũng tiêu tán không còn, trong kết giới khôi phục yên bình.

Cung nữ váy xanh trợn thật lớn đôi mắt xinh đẹp, cho dù là nàng cũng làm không được chiến tích thế này.

Nàng không tin Khương Thành thực sự lợi hại như vậy.

“Ngươi làm thế nào nắm giữ được đại trận Long Linh, đây hẳn là lần đầu tiên ngươi tới nơi này?”

“Bí mật.”

Khương Thành cười thần bí.

Ý thức Chân Linh của cung nữ váy xanh im lặng một lát, cuối cùng hỏi: “Ngươi đã thắng rồi, vì sao còn muốn bóp nát ngọc phù?”

Thời điểm ngọc phù vỡ vụn, nàng cho rằng Khương Thành rốt cuộc cầu cứu rồi.

Còn lập tức làm chuẩn bị ra tay, tính toán giúp hắn chặn lại một kích trí mạng.

Nào biết được, sau khi đi vào căn bản không cần đến nàng nhiều chuyện.

"À, chỉ là để ngươi tới chứng kiến một chút thôi."

Thành ca nhún vai, làm màu mà có người đứng bên cạnh quan sát, mới càng có cảm giác thành tựu đúng không?

"Ngươi…"

Tâm trạng của cung nữ váy xanh giống như có hàng vạn con ngựa lao nhanh qua, hoàn toàn bị người này đánh bại.

Kết giới biến mất, vốn là ý thức Chân Linh chỉ có lực lượng của một kích, cho dù không chiến đấu cũng không có cách nào tồn tại lâu dài ở bên ngoài, rất nhanh đã tán đi.

Thành ca lại bắt đầu vô cùng vui vẻ nhặt chiến lợi phẩm.

Trên người một vạn tên lính của đại quân Huyết Mang, gần như không có vật gì dư thừa cả.

Mặc dù nhóm người này tất cả đều là Linh Đài cảnh, vậy mà ngay cả nhẫn trữ vật cũng không có.

Phải biết rằng, ở những tông môn khác, Phân Hồn cảnh cũng thường góp nhặt cho bản thân.

"Thật sự là lòng dạ hiểm độc, bán mạng cho vương triều Càn Tinh, đãi ngộ còn kém như vậy."

Hắn vừa chửi rủa biểu đạt bất bình, vừa đổi toàn bộ chiến giáp tứ giai và ngũ giai của những người này thành điểm tích lũy.

Ăn mòn của Long Linh đại trận, chỉ nhằm vào máu thịt sinh linh, những linh khí này vẫn còn bảo tồn hoàn hảo.

Từ trên người của mấy binh lính này, hắn lấy được 110 vạn điểm.

Còn lại chính là bảy đại cao thủ kia, bọn hắn mới là chiến lợi phẩm quan trọng.

Tất cả bảy đại cao thủ này đều là Đạo Cung cảnh, hơn nữa mỗi người không phải lão tổ gia tộc, thì chính là thủ lĩnh của quân đội, nếu không thì là viện trưởng học viện.

Đồ tích góp của bọn hắn, hơn phân nửa cũng đều ở bên trong nhẫn trữ vật tùy thân.

Hầu như là mỗi lần Khương Thành mở ra một chiếc nhẫn, thì sẽ reo hò một lần.

Mỗi người đều có linh khí bát giai, Tô Thanh Thọ và Thu Hà kiếm tôn mỗi người đều có một thanh linh kiếm cửu giai.

Số lượng lớn là linh thạch đan dược linh phù.

Bởi vì hành trình tại vương triều Càn Tinh vẫn chưa kết thúc, có khả năng tiếp sau đó sẽ còn bị giết đi sống lại. Cho nên lần này hắn cũng không để lại, đều đổi thành điểm tích lũy.

Vừa đổi xong, tổng điểm tích lũy của hắn trực tiếp đặt tới 855 vạn.

Khoảng cách thăng cấp 10 triệu đã không xa.

Dư lại, vẫn còn có mười mấy món luyện chế thiên tài địa bảo, bảo khí và bảo đan.

Ngoài ra, gộp chung tất cả từ bên trong nhẫn của những người này, lại gom được 21 viên bảo đan gia tăng linh lực.

Về phần đan dược thần hồn, bởi vì quá hiếm hoi, nếu những người này có khẳng định đã sớm tự mình dùng rồi.

Không lâu trước đây bởi vì dung hợp Li Long Tàn Linh nên thần hồn vừa vặn thăng cấp tới cấp độ Đạo Cung, hiện tại hắn thiếu chính là linh lực tích lũy, những bảo đan này quả thực là như ngày tuyết mà được tặng than ấm.

Có tốc độ chuyển hóa khủng bố của Thiên Hoang Bất Diệt Thể, chỉ cần dùng, thì có thể luyện hóa thành linh lực gia tăng tu vi.

Hắn lập tức ngồi xuống xếp bằng, ở tại chỗ uống đan dược tĩnh tọa luyện công.

Đổi lại là những người khác, lúc tĩnh tọa luyện công, kiêng kỵ nhất là ở ngoài trời, quá nguy hiểm.

Nhất là lúc đột phá, bị người quấy rầy một chút, rất có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Chẳng qua Khương Thành căn bản không quan tâm cái này, số lần hồi sinh của hôm nay vẫn còn lại hai lần, coi như bị giết cũng không có chuyện gì.

Một bóng dáng yểu điệu yên lặng không một tiếng động đi tới sau lưng của hắn.

Bản thể của cung nữ váy xanh vẫn là đi lại đây.

Nàng lặng lẽ nhìn bóng lưng đang ngồi tu luyện của Khương Thành, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Người này, nàng hoàn toàn không có cách nào đánh giá.

Nói hắn ngu xuẩn, nhưng tất cả kẻ địch đều đã chết, vẫn là hắn cười đến cuối cùng.

Nói hắn thông minh, nhìn xem ngốc tử này không có chút phòng bị nào, thông minh ở đâu.

Ngay sau đó, nàng phát hiện Khương Thành biến thành Thiên Mệnh ngũ trọng.

Uống đan dược thăng cấp sao?

Nếu muốn đan dược có tác dụng, điều kiện tiên quyết là đạt tới cảnh giới cảm ngộ, bắt kịp thần hồn.

Xem ra, hắn giác ngộ ở bên trong trận chiến vừa rồi.

Tiếp sau đó, nàng nhìn thấy Khương Thành uống đan dược lần nữa.

Vẫn có thể tiếp tục thăng cấp sao?

Chỉ sau một phút, nàng đã ngạc nhiên phát hiện, khí tức của người này đã biến thành Thiên Mệnh lục trọng.

Cái này sao có khả năng.

Thiên Mệnh ngũ trọng đến lục trọng, yêu cầu số lượng lớn linh lực.

Cho dù bảo đan ẩn chứa số lượng lớn linh khí, tu sĩ muốn hoàn toàn luyện hóa biến thành linh lực, cũng cần thời gian dài dằng dặc.

Luyện hóa dược lực của một viên bảo đan, Thiên Mệnh tu sĩ bình thường phải mất hai ba tháng, thậm chí càng lâu.

Mà tu sĩ thiên tài, bởi vì có chỗ đặc biệt của thể chất và huyết mạch, thời gian rút ngắn rất nhiều, thường thường phải cần mấy ngày mới được.

Còn như nàng, là loại thiên tài đứng đầu này, mấy canh giờ là có thể làm được.

Mà hiện tại nàng nhìn thấy cái gì?

Người này thế mà chỉ dùng mấy phút ngắn ngủi, đã luyện hóa hai viên bảo đan, còn thuận lợi đột phá.

"Ngươi…"

Nàng tính toán nói chút gì đó.

Tiếp theo, đã thấy Khương Thành lại một lần nữa sử dụng bảo đan, hơn nữa lần này lại là luyện hóa hai viên cùng một lúc.

Bị điên rồi.

Thiên Mệnh tu sĩ cùng lúc tiếp nhận lực lượng một viên bảo đan, đã coi như là cực hạn.

Hai viên, kinh mạch rất có khả năng sẽ bị nổ do quá no!

Thế mà sau hai phút đồng đồ, nàng đã phát hiện Khương Thành lại một lần nữa sử dụng hai viên bảo đan.

Một lát sau, hắn lại tiến cấp, thuận lợi biến thành tu sĩ Thiên Mệnh thất trọng.

Cung nữ váy xanh có thể thề, đời này bản thân chưa từng gặp qua người thăng cấp nhanh như vậy.

Ở dưới mắt mình, một hồi một tiểu cảnh giới, một hồi lại một tiểu cảnh giới như thế này.

Chương 105.

Tâm trạng của cung nữ váy xanh càng ngày càng phức tạp.

Ban đầu nàng tính toán hộ pháp cho hắn, dù sao còn trông cậy vào hợp tác với Tam Nhãn Hổ.

Khương Thành không thể chết.

Nhưng dần dần, tâm trạng của nàng có chút thay đổi.

Tư chất người này quá khủng bố!

Thậm chí khiến nàng cũng cảm thấy đố kị một chút.

Hắn không cần phải cảm ngộ sao?

Không cần cảnh giới thần hồn sao?

Vẻ mặt của nàng không ngừng biến hóa…

Chẳng qua là cuối cùng, vẫn là cười khổ lắc đầu.

Bỏ đi, thiên tài trên thế gian nhiều không đếm hết.

Nếu như nhìn thấy một người hơn hẳn nàng đã muốn tiêu diệt, kết cục cũng như vậy thôi.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng cứ như vậy nhìn hắn tiếp tục đột phá.

Đến cuối cùng, Khương Thành thế mà dùng năm viên bảo đan một lượt.

Sau khi luyện hóa xong toàn bộ 21 viên đan dược, cảnh giới của hắn ổn định tại Thiên Mệnh cửu trọng đỉnh phong.

Cách Đạo Cung cảnh đã chỉ còn một bước ngắn.

Cho đến lúc này, hắn mới hoàn tất tu luyện, đứng dậy.

Nếu như vậy cũng là tu luyện…

“Chúc mừng ngươi tu vi tiến nhanh!”

Quay đầu nhìn lại, Thành ca thiếu chút nữa giật nảy mình.

“Chết tiệt, tiên nữ à?”

Nữ tử phía sau vẫn mặc bộ váy dài màu xanh như lúc trước, khí chất khuôn mặt cũng đã hoàn toàn khác biệt.

Đôi mắt màu tím đậm giống như bầu trời đêm yên tĩnh, khiến người ta sinh ra một loại ảo giác cực kỳ xa xôi.

Khuôn mặt tinh xảo trắng như tuyết hoàn toàn chính là kiệt tác được tạo hóa thiên vị, đã không cách nào hoàn mỹ hơn.

Cho dù Khương Thành là dạng người bất cần, cũng rất khó rời ánh mắt đi.

Tóc dài trong gió đêm khe khẽ bay lên, nhẹ nhàng linh động, giống như có tinh linh ca hát ở phía trên.

Lúc trước, Khương Thành gặp qua Kỷ Linh Hàm là nữ nhân đẹp nhất.

Mà so sánh với sự dịu dàng nết na của nàng, vẻ đẹp của nữ tử trước mắt này, lộ ra cảm giác xa cách cao cao không thể với tới, dường như nàng không thuộc về thế giới này.

“Là ta.”

“Tên thật của ta là Lam Đề.”

Lẫn nữa nghe được giọng nói quen thuộc của nàng, cuối cùng Khương Thành cũng nhận ra.

CMN, mỹ nữ trông chẳng giống người phàm này, thế mà lại chính là cung nữ váy xanh nọ.

Lúc trước nàng cũng chỉ là khá ưa nhìn mà thôi, giá trị nhan sắc cũng không phải rất xinh đẹp.

Mà bây giờ, nàng đi tới chỗ nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm không hề nghi ngờ.

Tuy rằng ngay từ đầu biết nàng lợi dùng hoa tai đặc biệt thay đổi vẻ ngoài, nhưng biến hóa này cũng thái quá rồi.

“Tự giới thiệu mình một chút, ta là tộc trưởng đương nhiệm của Tiên Di Tộc Vu Bộ.”

Có lẽ bởi vì thiên phú của Khương Thành đả động nàng.

Hoặc có lẽ bởi vì Khương Thành sống sót sau cuộc vây giết trước đó, chứng minh vận khí của hắn thâm hậu cỡ nào.

Cuối cùng Lam Đề quyết định công khai thân phận.

Chỉ tiếc, Thành ca nghe xong đầu óc mơ hồ.

“Tiên Di Tộc nào, Vu Bộ lại là cái gì?”

“Hóa ra ngươi ngay cả Tiên Di Tộc cũng chưa từng nghe qua?”

Xem ra nàng có hơi thất vọng, hình như bộ tộc này hẳn là rất có tiếng tăm.

“Tiên Di Tộc, là hậu duệ của tiên nhân.”

Sau khi nói ra những lời này, nàng có hơi chờ đợi biểu tình khiếp sợ của Khương Thành.

Nhưng mà thật đáng tiếc, Thành ca chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

“Ờ.”

Nghe tới tiên nhân, thế mà cũng không có chút phản ứng kịch liệt nào.

Lam Đề rất muốn hỏi hắn, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu giả vờ giả vịt.

“Thế giới này vốn không nên xuất hiện tiên nhân, lực lượng của bọn hắn vượt qua giới hạn vị diện.”

“Ở trước mặt tiên nhân, Thánh Giai cũng không chịu nổi một kích, số lượng dù nhiều thế nào cũng không có ý nghĩa.”

“Vì vậy, quy tắc thiên địa sẽ không cho phép bọn hắn từ Tiên Vực xuống, vậy sẽ đánh vỡ sự cân bằng của hạ giới.”

Thành ca biểu thị đã hiểu.

Loại chuyện này, không cần nghĩ cũng biết.

Tiên Vực đều là tiên nhân, nếu như có thể tùy tiện xuống đây, đâu còn không gian sinh tồn cho tu sĩ phổ thông.

Lam Đề nói cho hắn điều này, là vì để cho hắn nhận thức sức mạnh của tiên nhân, nào biết cái tên này chỉ gật đầu như cũ, biểu tình tương đối bình tĩnh.

Hoàn toàn không có chút nào là sững sờ sợ hãi cả.

Nàng chỉ có thể tiếp tục nói: “Nhưng mọi thứ luôn có ngoại lệ, thật lâu trước đây bởi vì một trận ngoài ý muốn có chín tiên nhân, hạ xuống trần gian.

“Sau đó thì sao?”

“Bọn hắn muốn bay trở về, nhưng bị thương nghiêm trọng, chỉ có thể tạm thời ở lại hạ giới khôi phục. Cũng trong khoảng thời gian đó, bọn hắn lưu lại con cháu tại hạ giới.”

“Nhóm con cháu này chính là Tiên Di Tộc?”

“Không sai, Tiên Di Tộc là con cháu của chín vị tiên nhân kia, cũng chia làm chín Bộ, hiện tại phân tán ở các Vực Giới lớn. Vu Bộ là một nhánh trong đó, đang ở Thiên Linh vực này.”

“Tám Bộ còn lại theo tứ tự là những gì”

“Lôi Bộ, Độc Bộ, Huyễn Bộ, Hỏa Bộ, Chiến Bộ, Họa Bộ, Tâm Bộ, Thực Bộ.”

5 Bộ trước, Khương Thành còn có thể hiểu.

3 Bộ phía sau kia hắn có phần không thể hiểu nổi.

“Họa Bộ là làm gì, Tiên Di Tộc muốn bồi dưỡng nghệ thuật gia sao”

“Còn Thực Bộ nữa, lẽ nào là so ai có thể ăn nhiều hơn, một đám ăn hàng sao ha ha ha ha…”

Lam Đề hơi nghiến răng, rất muốn cho hắn một cước.

“Đại đạo ngàn vạn, chỉ cần phù hợp với quy tắc thiên địa, đều có thể thành tiên, ngươi ngay cả điều này cũng không biết sao?”

Nếu không phải vừa rồi thiên phú của Khương Thành bày ở trước mắt nàng, nàng cũng phải nghi ngờ đây là người mới tu luyện.

Hơn nữa đây mà là trọng điểm sao?

Chẳng lẽ hắn không nên hỏi một chút chín vị tiên nhân kia đi đâu rồi sao?

“Chín vị tiên nhân ở nhân gian chỉ dừng lại trăm năm, về sau lần lượt trở lại Tiên Vực.”

“Bởi vì Tiên Vực và nhân gian tồn tại vách ngăn quy tắc, cho nên bọn hắn không có cách gì xuống đây lần nữa, từ đó trở đi cũng sẽ không có tiên nhân trên đời.”

“Tiên Di Tộc cũng theo đó chia ra thành chín Bộ…”

Khương Thành rất muốn nói với nàng, muội tử ngươi nói sai rồi, ít nhất trong tông môn của ta còn có một kẻ tự xưng là tiên tôn kia kìa.

Quy tắc vách ngăn đó đã là cái gì, không trâu bò như ngươi tưởng đâu, vẫn là có cá lọt lưới đó.

“Ngươi nói lai lịch xuất thân cho ta, là muốn ngả bài sao”

“Không sai, ta muốn nhờ ngươi mời Tam Nhãn Hổ tiền bối ra tay lần này, giúp ta chiếm được Tứ Phương Nguyên Đỉnh của vương triều Càn Tinh.”

Đương nhiên Khương Thành sẽ không đồng ý ngay.

Chỉ là hắn hiếu kỳ hỏi: “Lấy thực lực của ngươi muốn đoạt bảo, vương triều Càn Tinh cũng không có người có khả năng đỡ được mà”

Lam Đề khẽ lắc đầu: “Tứ Phương Nguyên Đỉnh là một món pháp bảo loại tín ngưỡng. Có bảo vật này, Hạng Cao Dã có thể đạt được lời chúc phúc của toàn bộ vương triều, ta cũng đánh không lại.”

“Pháp bảo cấp bậc nào”

Thành ca rất hứng thú.

Cho dù hắn có bảo khí, nhưng pháp bảo vẫn là không có lấy một món.

Pháp bảo và linh khí, hộ giáp không giống nhau, cũng không phải luyện khí sư có khả năng luyện ra được.

Nó thường hay có hiệu quả vượt qua lẽ thường, chẳng hạn như khóa hồn phách, lấn núi xan biển, cầm cương trấn áp, vân vân…

Cho dù phàm nhân đạt được, cũng có thể phát huy ra uy lực không thể tưởng tượng nổi.

“Chỉ có thể coi Tứ Phương Nguyên Đỉnh là pháp bảo hạ phẩm.”

Lam Đề duỗi tay vén tóc ra sau tai, cúi đầu nhìn về phía mặt đất.

“Vương triều và tông môn khác biệt, bọn hắn còn trông coi hàng tỉ con dân giới trần tục. Từ ngày đó bắt đầu xây dựng, lực lượng thờ phụng khổng lồ đã xuất hiện.”

“Tổ tiên Hạng gia không biết đạt được pháp môn từ nơi nào, chế tạo Tứ Phương Nguyên Đỉnh, hội tụ những lượng lực thờ phụng vô hình mờ ảo đó vào bên trong đỉnh.”

“Dần dà, Tứ Phương Nguyên Đỉnh dần dần biến thành một món pháp bảo.”

“Vật này có hiệu quả trấn áp tự nhiên, cũng có thể bảo hộ số mệnh của hoàng tộc, chủ yếu giúp Hạng gia có thể kéo dài mấy trăm vạn năm.”

Nàng giải thích cái này, khiến Khương Thành có chút im lặng.

“Lấy đi Tứ Phương Nguyên Đỉnh, dân chúng vương triều Càn Tinh sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

Mặc dù diệt không ít tông môn, nhưng hắn không muốn làm hại người không có chút liên hệ nào với mình.

“Đương nhiên sẽ không rồi, cái đỉnh này trá hình trói buộc tín ngưỡng của bọn họ và số mệnh của hoàng tộc cùng một chỗ, trái lại là một loại giam cầm bọn hắn.”

Chương 106.

Lam Đề lại nói: “Nhưng mà về sau không có pháp bảo này, vận khí hoàng tộc của Hạng gia sẽ giảm xuống hơn phân nửa, có lẽ tương lai sẽ bị gia tộc khác thay thế.”

“Còn người cướp được Tứ Phương Nguyên Đỉnh…”

“Sẽ như thế nào?”

“Sẽ đạt được bảo hộ của những lực lượng thờ phụng kia.”

Khương Thành vẫn còn đang chờ nghe tiếp.

Nhưng trả lời đến đây Lam Đề đã im bặt đi, không có tiếp tục.

“Thế thôi á?”

Lực lượng thờ phụng là cái gì, lại không thể trực tiếp tăng tu vi, cũng không thể tăng cường thần hồn.

Bản thân cái đỉnh kia cũng chỉ là một món pháp bảo hạ phẩm.

Mình không phải là người của Hạng Thị, cũng không chiếm được chúc phúc vận khí của hoàng tộc, uy lực dùng để chiến

đấu không nhiều lắm.

Còn có bảo hộ của lượng lực thờ phụng,

Loại người giống như hắn thường thường chết mấy lần, cũng hoàn toàn dùng không được.

Có nhất thiết phải phí sức như vậy không?

“Ngươi che giấu thân phận tiếp cận Ngưng Đề, chính vì lợi dụng nàng để đạt được cái đỉnh kia.”

“Không sai.”

“Nàng là người hoàng thất Hạng Thị, làm sao lại chịu giúp ngươi vậy?”

“Tất nhiên là có nguyên nhân.”

Lam Đề thở dài: “Chỉ tiếc, cho dù là nàng cũng không thể đến gần Tứ Phương Nguyên Đỉnh, kế hoạch của ta đã kéo dài ba năm cũng không có tiến triển.”

“Cho nên lần này ngươi nghĩ đến ta?”

“Là nghĩ đến Tam Nhãn Hổ tiền bối phía sau ngươi, nếu nó đồng ý ra tay, thì dễ như trở bàn tay.”

“Tại sao ta phải giúp ngươi?”

Hai người họ lại không có giao tình, dựa vào cái gì vô duyên vô cớ ra sức vì người khác?

Coi như Lam Đề xinh đẹp hơn nữa cũng không được, Thành ca lại không phải mấy tên thấy gái đẹp là chỉ số IQ giảm sụt về 0.

Lam Đề tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

“Chỉ cần ngươi có thể giúp ta đạt được nó, điều kiện tùy thuộc vào ngươi.”

“Thật sao?”

Lông mày Thành ca giương lên, nụ cười đều trở nên có mấy phần vô sỉ.

“Điều kiện đều tùy thuộc vào ta?”

Trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Lam Đề tràn đầy quyết ý, Tứ Phương Nguyên Đỉnh này đối với nàng mà nói, dường

như cực kì quan trọng.

“Chỉ cần ta có thể làm được.”

“Vậy được, nếu như ngươi đồng ý trở người của ta, ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

Tuổi tác nữ nhân này xem ra không lớn.

Thực lực lại đạt tới Đạo Cung bát trọng, tư chất tu luyện không cần phải nói cũng là cấp bậc nghịch thiên.

Lấy thực lực này của nàng, tư chất này, chắc chắn hệ thống định giá vô cùng cao.

Một khi nàng cũng giống Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, trở thành người của mình như thế, trong nháy mắt sẽ mang về bao nhiêu điểm đây.

8 triệu.

10 triệu.

20 triệu.

Thành ca suýt thì chảy nước miếng!

“Ngươi…”

Nhịp tim của Lam Đề rất nhanh nhảy loạn nhịp.

Bất kỳ nữ nhân nào nghe được nam nhân nói ‘trở thành người của ta’, đều sẽ nghĩ tới đầu tiên là ‘làm nữ nhân của ta’, cũng chính là thành thân.

Giúp một lần, đã muốn mình lấy thân báo đáp, cái tên này thật quá đáng.

“Đây là ngươi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!”

“Không đồng ý à?”

Khương Thành nhún vai: “Vậy bỏ đi, tạm biệt.”

Mắt thấy hắn thật sự rời đi, Lam Đề hít sâu một hơi.

“Chờ một chút!”

Nàng cắn răng, hận không thể quẳng cái tên năm tử đáng ghét trước mắt xuống đất hung hăng giẫm một vạn cước, hơn nữa còn là giẫm lên mặt.

“Ta đồng ý với ngươi.”

Tứ Phương Nguyên Đỉnh quá quan trọng đối với nàng, nếu không có sự bảo hộ của lực lượng thờ phụng, thì mục đích theo đuổi cả đời này của nàng sẽ không có cách nào hoàn thành.

Thành ca vui mừng quay người.

“Thật sao?”

Đây chính là số lượng lớn điểm tích phân nha!

“Đúng vậy!”

Lam Đề hung hăng gật đầu, hạ quyết tâm.

Cẩn thận nghĩ lại, người này vô luận tướng mạo hay là thiên phú, cũng đều hiếm thấy.

Cho dù thanh niên tuấn kiệt bên trong Tiên Di Tộc và các bộ còn lại, cũng không có nam tử xuất chúng như vậy.

Mặc dù không có chút tình cảm nào, nhưng tạm thời thành người thân, hình như cũng không lỗ.

Dù sao đợi đến tương lai kế hoạch kia thành công, mình cũng không ở lại hạ giới.

Xem như một đoạn hồi ức đẹp.

Nàng thì đã nghĩ thông suốt, Khương Thành lại không vui.

Ngươi đã đồng ý đi theo ta, sao hệ thống còn không có ‘ting’ một tiếng.

Không ting thì không phải người của mình.

Nữ nhân này, cho rằng ăn nói suông thì có thể lừa gạt ca sao?

Đâu có cái lý ấy!

“Ngươi thật sự một chút thành ý cũng không có.”

“Hư tình giả ý, nữ nhân xảo trá!”

Hắn còn chuẩn bị dào dạt mong đợi ôm số lượng lớn điểm tích lũy, hiện tại thất vọng đánh úp tới, ‘trái tim’ cũng bị tổn thương.

“Quá đáng!”

Vốn Lam Đề còn có chút nai vàng ngơ ngác, bị mấy câu nói đó của hắn làm cho choáng ngợp.

“Ngươi có ý gì?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng nháy mắt che kín sương lạnh.

Điều kiện thành thân quá đáng như vậy ta cũng đáp ứng, ngươi còn muốn ta như thế nào.

Ngươi có biết một nữ nhân đưa ra cái quyết định này, là có bao nhiêu quan trọng, khó khăn cỡ nào sao.

Thế mà còn mắng ta hư tình giả ý?

Còn xảo trá?

“Ta có ý gì?”

Khương Thành cười lạnh: “Chính là nhắc nhở ngươi, đừng coi ta là kẻ ngu mà đùa giỡn.”

“Ngươi, ngươi đi chết đi!” Lam Đề tức giận tới mức giậm chân.

Cứ như vậy, hai người tan rã trong không vui.

Mới vừa chia tay, Thành ca đã lên kế hoạch.

Đối với Tứ Phương Nguyên Đỉnh kia, trong miệng hắn thì nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn là không giả dối được.

Dù sao cũng là một pháp bảo nha!

Bản thân còn không có bảo vật cấp bậc này đâu.

Coi như không cần, vừa rồi hẳn là nên nói nhiều một chút, ví dụ như cái đỉnh kia đặt ở đâu.

Nếu không thì, thật sự gọi Tam Nhãn Hổ qua đây.

Lấy thực lực của nó, dùng thần niệm quét một cái hẳn là tìm được.

Không không không, nghĩ đến vẻ mặt dương dương đắc ý của con hổ ‘trâu bò’ kia, hắn lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

“Khương Thành ta có thành tựu hôm nay, tất cả đều là dựa vào chính mình từng chút một cố gắng có được, chưa từng ỷ lại người khác!”

Nếu như dựa vào hệ thống bật hack cũng coi như cố gắng.

Tiêu diệt bảy đại cao thủ và hơn vạn đại quân Huyết Mang, triệt để oanh động toàn bộ vương triều Càn Tinh.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Khương Thành được vô số người nhắc đến.

Theo một ý nghĩa nào đó, nguyện vọng trở nên nổi tiếng của hắn xem như đã được hoàn thành.

Việc đời chính là vi diệu như vậy.

Trước đó hắn giết một đám quý công tử, bị các đại gia tộc vây công, bị xem như là tội nhân.

Mà bây giờ hắn giết thêm nhiều người hơn, nhưng lại không có ai truy cứu.

Có thể giết chết bảy đại cao thủ kia, ý nghĩa như thế nào, hoàng đế Hạng Cao Dã rất rõ ràng.

Trong đêm, hắn phái người an bài cho Khương Thành cung điện mới, đãi ngộ so với trước đó còn long trọng hơn.

Phủ công chúa Ngưng Đề bị hủy cũng vào đây ở, lần nữa chung một mái nhà.

Buổi tối ba ngày sau, vị công chúa này lặng lẽ tìm tới cửa.

“Khương trưởng môn cứu tiểu nữ với…”

Vừa vào cửa, nàng đã bịch một tiếng quỳ xuống, khóc như mưa.

Làm Thành ca giật nảy mình, cái tình huống gì thế này.

Trước đó Ngưng Đề cơ bản đều là bản cung bản cung, cao quý lãnh diễm đến không tưởng tượng nổi, hắn chưa từng thấy qua cục diện này, có chút cảm giác sụp đổ.

“Đứng lên rồi nói.”

“Không, nếu như Khương chưởng môn không cứu ta, ta không dậy!”

Ngưng Đề thế mà yêu kiều vung lên.

Lấy dung mạo quốc sắc thiên hương của nàng, hai mắt đẫm lệ mông lung thật sự là thấy là yêu, chỉ sợ không có mấy người

có thể chịu nổi.

Chỉ tiếc, Khương Thành trước đây không lâu mới thấy qua Lam Đề càng đẹp hơn.

Huống chi trong nhà còn có một Kỷ Linh Hàm không kém hơn nàng.

“Được thôi, ngươi đã không muốn dậy, vậy ta không làm khó ngươi nữa.”

Hắn ban đầu còn tính tiến lên đỡ người, hiện tại lại ngồi xuống.

Ngưng Đề tối tăm quỳ trên mặt đất.

Cái tên này còn là con người sao?

Là tiếng người nói sao?

Nhưng mà nàng hiện tại đứng lên thật sự không tốt, mình phải quỳ, chỉ có thể tiếp tục diễn tiếp trò xiếc này.

“Hu hu hu, ta là công chúa cao quý, Khương chưởng môn nhất định cảm thấy ta muốn gì cứ lấy, vô ưu vô lự.”

Chương 107.

Khương Thành cũng không biết nàng đột nhiên ‘bán thảm’ là muốn làm gì, chỉ có thể đi theo phụ họa.

“Phải phải.”

“Kỳ thật, ba năm nay ta vẫn luôn sống trong sợ hãi dưới bóng tối, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, hu hu hu…”

“Còn có chuyện này?”

Trong miệng nói như vậy, nhưng trên thực tế hắn lập tức đã hiểu rõ.

Lúc đầu đã cảm thấy sau lưng công chúa này có một cung nữ lợi hại hơn, vẫn còn có thể bình an vô sự, thực sự quá hoang đường.

Nhất là Lam Đề nói Ngưng Đề sẽ phối hợp với nàng, càng làm cho hắn không thể nào hiểu được.

Không có bất ngờ gì xảy ra, ba năm này Ngưng Đề hẳn là bị Lam Đề khống chế.

“Khương chưởng môn cũng biết, bên cạnh ta có vị cung nữ tên Lam Đề, nàng kỳ thật không phải người vương triều Càn Tinh, mà là một yêu nữ Ma tông gian ác!”

Một kẻ nói tộc trưởng Vu Bộ, một kẻ nói yêu nữ Ma tông, ta nên tin ai?

“Ồ, thật là nghe rợn cả người.” Hắn khô khan phát biểu một chút cảm tưởng.

Ngưng Đề cho rằng hắn vẫn chưa tiếp xúc qua với Lam Đề, tiếp tục thút tha thút thít nói: “Thực lực của yêu nữ kia còn mạnh hơn Tổ hoàng của ta, có một môn chú thuật càng độc ác.”

“Sau khi bị nàng hạ chú ấn, tất cả sinh tử của ta đều phụ thuộc vào một ý niệm của nàng, ta chỉ có thể nghe lệnh của nàng, biến thành nô lệ của nàng…”

“Xin Khương chưởng môn cứu ta!”

Nàng dập đầu xuống đất, thình thình đập đến mặt đất gạch đá bay tứ tung.

Khương Thành giật giật khóe miệng, muội tử, ngươi điên rồi à?

Không đau sao?

Ồ cũng đúng, ngươi cũng là Đạo Cung nhất trọng, là sàn nhà đau mới đúng.

“Ngươi muốn ta cứu ngươi thế nào?”

“Muốn giải trừ chú ấn, chỉ có một biện pháp, đó chính là giết chết nàng!”

Ngưng Đề nâng cái trán đỏ lên, hung hăng nói.

“Khương chưởng môn có thể chém giết bảy đại cường giả Đạo Cung kia, còn có thể phất tay hủy diệt một vạn đại quân Huyết Mang, thực lực như thế, giết nàng tất nhiên không cần tốn nhiều sức!”

“Hiện tại người duy nhất có thể cứu ta, cũng chỉ có ngươi, van xin ngươi…”

Thành ca xém chút bị nàng làm cho cạn lời.

Ngoài mặt là bán thảm, trên thực tế là ép mình đi giết người.

Vấn đề là hai ta không thân chẳng quen, dựa vào cái gì vì ngươi đi liều mạng với một Đạo Cung bát trọng.

“Giúp ngươi cũng không phải không được, nếu như ngươi nguyện ý trở thành người của ta…”

“Ta đồng ý, ta đương nhiên đồng ý!”

Ngưng Đề cũng không đợi hắn nói xong, đã lớn tiếng tỏ thái độ.

Chỉ tiếc, Khương Thành vẫn không nghe thấy hệ thống ting một tiếng.

Chết tiệt, những nữ nhân này, không có một kẻ nào có thể tin tưởng.

Ngưng Đề còn tưởng rằng vậy coi là ổn thỏa rồi, nín khóc mỉm cười ngay tại chỗ.

“Khương chưởng môn, vậy chúng ta nói xong rồi nha, tối mai Tổ hoàng của ta sẽ thiết yến chiêu đãi ngươi, đến lúc đó ta sẽ lựa gạt nàng đi cùng.”

“Trong bữa tiệc ngươi có thể động thủ!”

“Tổ hoàng cũng sẽ phối hợp với ngươi, tuyệt đối đừng quên…”

Nói xong, nàng vội vàng rời đi.

Nhìn qua bóng lưng của nàng, Thành ca âm thầm oán giận.

Muội tử, ngươi thật sự coi ta thành tay sai rồi đấy à?

Hắn lại không ngu, Ngưng Đề nói lời này thực ra có không ít sơ hở.

Trọn vẹn ba năm, tại sao Hạng Cao Dã cũng không tự mình xử lý Lam Đề.

vị hoàng đế Càn Tinh này mặc dù chỉ là Đạo Cung lục trọng, thấp hơn hai trọng so với Lam Đề, nhưng ở sân nhà mình thì

vẫn có thể làm được.

Chẳng hạn như lợi dụng đại trận, chẳng hạn lợi dụng Tứ Phương Nguyên Đỉnh.

Bản thân Lam Đề cũng nói, nàng đánh không lại vận khí pháp bảo đó.

Muốn cứu Ngưng Đề, thời gian ba năm có vô số cơ hội có thể làm được, tại sao hết lần này tới lần khác phải chờ đến mình ra sân.

Khẳng định có nguyên nhân ở trong đó.

Hai tổ tôn các nàng là muốn đặt bẫy, khiến cho mình và Lam Đề tàn sát lẫn nhau trước, cuối cùng một mẻ hốt gọn sao.

Thành ca cũng không biết có phải mình đã đoán ra chân tướng hay không, hắn tính tối mai tự mình nhìn xem một chút.

Dù sao, ba lần hồi sinh không có gì phải lo sợ không phải sao.

Hắn vẫn cảm thấy rất hứng thú với Tứ Phương Nguyên Đỉnh.

Chạng vạng tối ngày kế tiếp, quả nhiên có người đến mời hắn vào cung dự tiệc.

“Ha ha ha, vị này chính là Khương chưởng môn sao?”

“Quả nhiên là phong thái tiên nhân, khí vũ hiên ngang, danh bất hư truyền!”

Mặc dù xác định là kẻ địch, nhưng Hạng Cao Dã theo thói quen tán dương, Khương Thành hiểu rõ vẫn là tiếp thu.

“Không hổ là hoàng đế bệ hạ, tuệ nhãn cao siêu nha, liếc mắt đã nhìn ra chỗ đặc biệt của bản chưởng môn!”

“Khâm phục khâm phục!”

Các cao thủ vương triều trong điện cùng nhau co giật khóe miệng.

Lão huynh, đây là ngươi khâm phục bệ hạ hay là khen bản thân ngươi.

Dường như Hạng Cao Dã cũng không nghĩ tới hắn là một kẻ tác phong như vậy, vị hoàng đế địa vị cao sống lâu này suýt nữa cũng không quản lý tốt vẻ mặt của mình.

“Nào nào nào, vào chỗ thôi!”

Chỗ ngồi hiển nhiên là tận lực an bài, ghế bên cạnh Khương Thành là Ngưng Đề công chúa.

Mà hai cung nữ đứng sau lưng nàng, một người trong đó chính là Lam Đề.

Nữ nhân này lại đeo hoa tai, duy trì hình tượng cung nữ váy xanh lúc trước.

Yến hội rất nhanh đã bắt đầu.

Mọi thứ đều rất bình thường, trong bữa tiệc ăn uống linh đình.

Thỉnh thoảng có cao thủ Đạo Cung và Thiên Mệnh nâng chén nói cười hai câu, hắn cũng ứng phó câu được câu không.

Mẹ nó, hồng môn yến của các ngươi rốt cuộc muốn mở tới khi nào.

Chốc lát, yến hội giảm nhẹ, bắt đầu ca múa biểu diễn giữa sân.

Loại biểu diễn này, mọi người ở đây dĩ nhiên là nhìn quen rồi, chẳng qua Thành ca đặc biệt nghiêm túc.

Vừa xem ca múa này phong cách nhiều hơn so mới con rối cổ động viên của mình nha.

Xem ra sau khi trở về, phải để lão Mạc cải tiến một chút.

“Ngưng Đề, nghe nói thị nữ của ngươi đều là Linh đài cảnh, sao không để các nàng lên đài múa kiếm một đoạn.”

Đề nghị này của Hạng Cao Dã, mọi người tự nhiên sẽ không phản đối.

“Cái này…”

Nhìn về phía sau vẻ mặt Ngưng Đề xoắn xuýt khó xử.

Có lẽ là Lam Đề cho nàng câu trả lời chắc chắn, cuối cùng nàng mới nhoẻn miệng cười.

“Dạ được ạ.”

Sau đó, Làm Đề và một cung nữ khác đi tới giữa sân múa kiếm.

Nhìn nàng kia tinh thần nghiêm túc, Khương Thành buồn cười một trận.

Nữ nhân này còn không biết tối nay là ván cờ nhằm vào nàng, còn ở đó đóng vai một cung nữ bình thường.

Múa một lúc, âm thành toàn trường ủng hộ không ngừng.

Hạng Cao Dã 'thừa cơ' đề nghị: "Nghe nói kiếm thuật của Khương chưởng môn cao minh, không biết có thể ra trận chỉ giáo một chút cho hai vị cũng nữ đây không?"

Hắn vừa nói xong câu này, sắc mặt Ngưng Đề đã căng thẳng.

Cái này đúng là 'cơ hội' bọn họ chế tạo cho Khương Thành.

Hiện tại Lam Đề không có chút phòng bị nào, chỉ coi đây là biểu diễn bình thường. Nếu như muốn Khương Thành thừa dịp lúc múa kiếm giết chết nàng, thật đúng là đơn giản hơn chiến đấu chính diện rất nhiều.

Những người còn lại cũng nhao nhao đánh trống reo hò.

"Từ lâu đã muốn nhìn một chút kiếm pháp của Khương chưởng môn."

"Khương chưởng môn sẽ không xem thường hai vị cung nữ này chứ?"

"Hai vị cung nữ này có thể đạt được chỉ điểm của Khương chưởng môn, thật là có phúc ba đời."

Trong lòng Thành ca không ngừng cười lạnh.

Lại là một đám nịnh bợ.

Ngoài mặt thì tâng bốc, thực tế là mượn đao giết người, coi hắn như khỉ mà đùa giỡn, thật là nghĩ rất đẹp.

"Múa kiếm cái gì, ù ù cạc cạc, lão tử không có hứng thú!"

Hắn trừng mí mắt lên, tương đối khinh thường.

Toàn trường đột nhiên yên tĩnh, hai nữ đang múa kiếm bên trong liên tràng cũng dừng lại.

Tất cả mọi người đều là vẻ mặt kinh ngạc, hết sức sửng sốt.

Loại trường hợp này, coi như có thù ngầm, đều sẽ duy trì khách khí ở mặt ngoài.

Ai sẽ giống hắn nói ra lời thô bỉ như vậy.

"Khương chưởng môn, ngươi đây là ý gì?"

Hạng Cao Dã gương mặt âm trầm đứng lên.

Trong mắt công chúa Ngưng Đề trần ngập thất vong và buồn bã: “Khương chưởng môn, chút mặt mũi này ngươi cũng không nguyện ý cho sao?”

Những người còn lại cũng nhao nhao mở miệng.

“Đúng vậy Khương chưởng môn, múa kiếm thôi mà, phản ứng lớn như thế làm gì?”

“Khương chưởng môn ngươi…”

Thành ca cười ha ha, ngắt lời bọn hắn.

“Các ngươi muốn giết Lam Đề, thì tự mình động thủ, đừng hi vọng ở ta.”

Vừa mới nói xong, Lam Đề trong sân mắt lập tức che kín sát khí, quét mắt toàn trường.

Chương 108.

Đến bước này rồi, lại che dấu cũng không có ý nghĩa.

Ngưng Đề nghiêng mình bay đi, không phải vì chiến đấu, mà là để đi tới phía sau Hạng Cao Dã.

Nàng rất thông minh, biết phải làm thế nào mới có thể cười đến cuối cùng.

Cao thủ khác trong điện, và đám người Hạ Hầu Tuấn đều lấy ra linh khí, đạo cung, thần phủ tranh cơ hội độ sắc.

Muôn màu muôn sắc chiếu rọi đại điện rộng lớn vô cùng phi phàm.

“Đã xảy ra cái gì?”

Lam Đề còn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra nữa.

Hiện tại toàn trường đều mang binh khí nhắm vào nàng, người duy nhất có thể tin tưởng, lại chỉ còn lại có Khương Thành vẫn đang ngồi thảnh thơi ở đó.

“Em gái à, gỡ khuyên tai xuống đi. Thân phận của ngươi đã bại lộ rồi, Ngưng Đề muốn ta giết ngươi.”

Từ trước đến giờ hắn luôn là người thành thật, tiếp tục phát triển truyền thống đạo đức tốt đẹp không nói dối.

Ngưng Đề công chúa đang trốn sau lưng Hạng Cao Dã nhất thời phẫn nộ hét lên.

“Khương Thành, ngươi dám bán đứng ta, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn thây!”

Thành ca cũng không tức giận chút nào.

“Cảm ơn lời chúc phúc của ngươi, ta sẽ cố gắng.”

Lam Đề cũng rất tức giận, nàng vừa gỡ khuyên tai xuống khôi phục hình dáng, vừa yếu ớt nhìn chằm chằm Ngưng Đề.

“Ngươi không sợ chết sao?”

Toàn trường không biết bao nhiêu người, ánh mắt lặng yên trở nên đọng lại, khuôn mặt thật sự quá đẹp.

Căn bản không giống như nhân gian nên có, những kẻ khác nghẹt thở một hồi.

Ngưng Đề công chúa đã đủ xinh đẹp, nhưng so sánh với nàng, giống như là chim tước so với thiên nga.

Một số tu sĩ ý chí không vững chắc, ngay cả binh khí cũng lặng lẽ rơi xuống.

“Ha ha ha ha ha……..”

Ngưng Đề bỗng nhiên cười to, tiếng cười vừa mang theo sự thoải mái lại vừa hả giận.

“Có phải ngươi vẫn còn trông cậy vào việc dùng chú ấn để uy hiếp ta không?”

“Rất đáng tiếc, nó đã được giải trừ rồi!”

“Bây giờ ngươi nghĩ xem mình sẽ rơi vào kết cục gì đi!”

Cuối cùng thì nàng cũng không cần phải ngoan ngoãn phục tùng trước mặt nàng nữa rồi.

“Thật ra ba năm này ta còn phải cảm ơn sự bồi dưỡng chỉ bảo của ngươi nữa, không có ngươi, ta cũng không thể dễ dàng tiến vào Đạo Cung cảnh như thế.”

“Ha ha ha…..”

“Cho nên ta bảo đảm, cho dù ngươi chết, cũng sẽ không cho ngươi được yên lòng.”

Có lẽ là do phải nhẫn nhịn quá lâu, nên những lời nói ác độc cũng không che dấu chút nào nữa.

Biểu cảm của Lam Đề cuối cùng cũng có chút thay đổi.

“Ngươi làm sao có thể làm được?”

Đã trúng chú ấn của nàng, mặc dù miệng còn có thể nói, tay còn có thể viết, nhưng chỉ cần nhắc đến bất luận chữ gì liên quan đến ‘chú ấn’, đều sẽ ngay lập tức sinh ra chú thuật, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Đây cũng là nguyên nhân ba năm qua Hạng Cao Dã luôn không biết gì.

Bởi vì Ngưng Đề không thể nói cho bất kỳ người nào, hắn trước đây căn bản không biết gì cả.

Hoàng đế trên đài cao, ánh mắt từ đầu đến cuối đều tập trung ở trên người Khương Thành.

“Ngươi thật sự rất không biết điều.”

“Nói đi, đêm đó ngươi đã làm cách nào để phát động Long Linh đại trận?”

Đây là một cây kim trong lòng hắn, nếu không hiểu được chuyện này thì mãi mã cũng không thể yên tâm.

Ngày đó, sau khi Khương Thành phát động đại trận, hắn đã từng đi địa cung cẩn thận kiểm tra một lượt, nhưng căn bản không phát hiện được có chỗ nào không đúng.

Đại trận không có gì khác thường, cũng không giống như bị người ngoài động tay chân.

“Chỉ cần ngươi nói ra, trẫm có thể giữ lại cho ngươi một mạng.”

Lời nói ma quỷ này, đương nhiên Khương Thành sẽ không tin.

Huống chi, hắn cũng đâu có cần được tha?

“Haizzz, nếu ngươi đã muốn giữ cho ta một mạng, vậy ta thật không muốn nói.”

“Ngươi sẽ phải nói thôi.”

Hạng Cao Dã vỗ vỗ tay, hai tên thanh niên áo trắng từ phía sau chậm rãi đi ra.

Hai người này vừa mới nhìn thì khuôn mặt bình thường, nhưng lại thong thả ung dung đứng ở trong đại điện này, như là thay thế Hạng Cao Dã trở thành chủ nhân ở đây.

Quanh người hắn có khí chất kỳ dị khó mà nói rõ.

“Dư Lương, Hàn Hoa Nguyên, là các ngươi?”

Lam Đề vừa nhìn thấy hai người này, sắc mặt lập tức trở nên cứng lại.

Ngoài ra, còn có thù hận khắc cốt ghi tâm.

“Lam Đề, hiện tại ngươi đã biết chú ấn của ta đã được giải trừ thế nào rồi chứ?”

Ngưng Đề đắc ý vênh vênh ngẩng cái cổ trắng nõn thon dài lên: “Ở trước mặt hai vị Thánh Tử, ngươi cũng không chịu nổi một cú đánh.”

Lam Đề khinh thường cười mỉa một tiếng.

“Chỉ bằng hai tên vặt vãnh của Bất Ngữ thánh địa, còn chưa đủ tư cách giải trừ chú ấn của ta.”

Còn không đợi hai người kia mở miệng, Hạ Hầu Tuấn đã nhảy ra trước một bước kêu gào.

“To gan, yêu nữ ngươi chẳng qua là Đạo Cung bát trọng mà thôi. Hai vị Thánh Tử đều là Đạo Cung cửu trọng, ngươi có tư cách gì coi thường bọn họ?”

“Không biết tự lượng sức mình.”

“Thật là nực cười!”

Quả nhiên phong thái không thể so với bảy đại cao thủ lần trước, chỉ có thể nói mấy câu vớ vẩn.

Khi Thành ca âm thầm than phiền, trong thức hải vang lên truyền âm dồn dập của Lam Đề.

“Khương Thành, bọn họ cũng sẽ không buông tha ngươi đâu, ngươi và ta đều sẽ bị giết.”

“Ngươi có thể triệu hoán Tam Nhãn Hổ tiền bối không?”

Đều đến nông nỗi này rồi, em gái à, ngươi vẫn còn thương nhớ con hổ kia sao?

Ca mới là đại sát khí giỏi nhất toàn trường, ngươi có thể có chút mắt nhìn không hả?

“Triệu hoán không được nữa, làm sao bây giờ?”

Hắn tự nhiên lại nổi hứng muốn trêu chọc nàng, làm bộ như rất sợ hãi truyền âm trở lại.

Ánh mắt Lam Đề nhìn đám người đối diện kia, ngoài mặt không biến sắc, nhưng truyền âm lại lộ ra chút bất đắc dĩ.

“Đồ ngốc ngươi đúng là lãng phí cơ duyên lớn, có Yêu Vương cũng không dẫn theo!”

“Vầng vầng vầng, vậy tiếp theo làm sao đây, tiểu tỷ tỷ?”

“Hiện tại cách duy nhất chính là liên thủ lao ra ngoài, hai người kia để ta lo, đối thủ chính của ngươi là Hạng Cao Dã và những người khác.”

Nghĩa khí vậy hở?

Chủ động đối diện với hai Đạo Cung cửu trọng cực mạnh?

“Thế thì ta ngại lắm…..”

Thành ca phải thừa nhận bản thân bị nàng làm cho cảm động rồi.

Lam Đề lại nói: “Nhưng ngươi cũng phải cẩn thận, hai người này có ngôn pháp chú thuật.”

“Bọn họ cũng biết chú thuật, chẳng lẽ cũng người là Tiên Di Tộc Vu Bộ các ngươi?”

“Không phải……”

Lúc này, một trong hai Thánh Tử của Bất Ngữ thánh địa kia chậm rãi mở miệng.

“Nàng nói không sai.”

Bốn chữ vô cùng đơn giản như vậy, giống như là chân lý, mọi người trong nháy mắt đã tin tưởng vô điều kiện.

Khương Thành thậm chí có một loại cảm giác kỳ lạ, dường như tiếp theo bất kể Lam Đề nói cái gì, đều sẽ đúng.

Cái đệt, đây là yêu thuật gì, thần kỳ như vậy?

“Bọn ta quả thật không giải được chú ấn của ngươi, nhưng sư tôn có thể.”

“Trước khi đi, lão nhân gia hắn ban thưởng cho chúng ta một tấm Hóa chú thánh phù.”

Lam Đề lúc này mới giật mình.

Chẳng trách chú ấn của Ngưng Đề bị giải sau hai ngày, ngay cả mình cũng không phát hiện ra.

Hóa ra là Nhập Thánh cảnh nhúng tay.

“Bất Ngữ thánh địa các ngươi đúng là âm hồn không tan, bám dai như đỉa đói!”

Hàn Hoa Nguyên hơi lắc đầu: “Ngươi nên biết, Vu Bộ đã là quá khứ. Sư tôn rất tán thưởng ngươi. Ngươi nếu bằng lòng, bây giờ bái lão nhân gia hắn làm thầy vẫn còn kịp.”

“Hừ…….”

“Là hắn muốn bái ta làm thầy sao?”

Lam Đề không ngừng cười mỉa mai, lại lén lút truyền âm tới lần nữa.

“Ta phải ra tay rồi, ngươi còn có thể phát động Long Linh đại trận không……?”

Thành ca rất muốn nói, em gái à, thật ra ngươi không cần ra tay, xem diễn trò là được rồi.

Chỉ cần nhìn thấy ca bị giết một lần, ngay lập tức có thể trở mình.

Chỉ là, hắn còn chưa kịp trả lời, giây tiếp theo nữ nhân này đã ngang nhiên tấn công rồi.

Một thanh trường kiếm chỉ thẳng vào hai tên Thánh Tử.

Trong nháy mắt, cung điện này giống như đột nhiên biến đổi một không gian.

Tầm mắt của mọi người, toàn bộ bị mũi kiếm kia áp đảo không tự kìm hãm được.

“Hộ giá!”

Vài tên cao thủ Đạo Cung thúc giục Đạo cung, bay nhanh tới giết.

Nhưng không đợi Đạo cung bọn họ phát động ra oai, Lam Đề đã đi tới.

Đôi mắt màu tím giống như đầm sâu không chút dao động, chính là liếc mắt một cái mà thôi.

Cái nháy mắt tiếp theo, Hạ Hầu Tuấn và Dương Cật đã như bị sét đánh, đồng thời sắc mặt trở nên vô cùng nhợt nhạt.

Chương 109.

Không ai biết cái liếc mắt này cuối cùng có hàm ý gì.

Chỉ thấy hai toà Đạo cung lung lay sắp đổ, suýt chút nữa từ không trung rơi xuống dưới.

Hạng Cao Dã kinh sợ, thủ đoạn vượt qua tưởng tượng của hắn.

Phía trước hắn, Đạo cung của Lam Đề gây kinh sợ cho toàn trường, cũng chấn động sâu trong thần hồn của mỗi người.

Đó là một tòa Đạo cung tám màu

Mỗi một dòng sông, đều ẩn chứa sức mạnh võ đạo uyên thâm.

Đây là lần đầu tiên Khương Thành nhìn thấy Lam Đề ra tay.

Hắn cuối cùng hiểu được, vì sao lần trước nàng nói có thể giúp bản thân ngăn cản bảy đại cao thủ và đại quân Huyết Mang.

Tám dòng sông lớn kia, có sáu dòng là cấp Vương.

Đó chính là Đạo cung mà phải đến cảnh giới Nhập Thánh mới có thể lĩnh ngộ được.

Mà hai dòng sông còn lại vậy mà lại là cấp Thánh!

Nàng thật sự có thực lực đó.

Nữ nhân này hẳn là vô địch trong những người cảnh giới dưới Nhập Thánh.

Chẳng trách Bất Ngữ thánh địa phải phái hai Đạo Cung cửu trọng đến đối phó nàng, nếu như chỉ có một, căn bản không thể khống chế được nàng.

Đạo Cung và Thiên Mệnh cảnh quả thật là cùng một mạch.

Bởi vì có Thôi Xán Thần phủ, đợi khi đến Đạo Cung cảnh, Khương Thành sẽ tự động tiến hóa đến Đạo cung chín màu.

Nghe qua thì có vẻ còn lợi hại hơn cả Lam Đề.

Chỉ là, trạng thái của chín dòng sông của Thành ca quả thật có chút không được tốt cho lắm.

Trừ Ngũ hành võ đạo bởi vì sự thăng cấp vận khí của Đạo Thiên Tiên, đã trở thành cấp Tiên chấn động cổ kim.

Tám dòng sông khác, có ba dòng sông vẫn là cấp Chân, bốn dòng là cấp Sư, một dòng là cấp Tông.

Hai Thánh Tử đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Hai người đồng thời lấy Đạo cung ra, bảy màu lộ ra, bảy dòng sông cấp Vương cuồn cuộn.

Nếu như chưa nhìn qua Đạo cung của Lam Đề, vậy hiện tại toàn trường nhất định sẽ bị hai vị Thánh Tử dập tắt.

Nhưng mà đã có cái để so sánh, Đạo cung bảy màu của bọn họ lại trở bên có chút không đặc sắc.

“Kiếm.”

Dư Lương thấp giọng nói một chữ.

Tại chiến trường hỗn loạn, vẫn truyền vào trong tai mỗi một người.

Hắn thực ra chỉ dùng một quyển sách Hình Bảo Khí, nhưng bốn phía Lam Đề lại mơ hồ xuất hiện vô số kiếm trận có hình dạng giống nhau.

Kiếm trận đó giống như mưa, xoẹt từng tia đâm thẳng xuống với tốc độ ánh sáng.

Nhưng trước khi tiến vào phạm vi cách Lam Đề ba thước, tất cả trường kiếm bị thiêu đốt mãnh liệt.

Rồi sau đó hóa thành làn khói.

“Tường.”

Hàn Hoa Nguyên cầm trong tay một cái cờ nhỏ màu xanh lam, đột nhiên phẩy một cái.

Sát chiêu đang đánh thẳng tới của Lam Đề, đột nhiên bị bức tường giống như vàng không phải vàng, giống như đất mà không phải đất chặn lại.

Đây là thủ đoạn gì mà mạnh mẽ vậy?

Tròng mắt Khương Thành suýt chút nữa cũng rớt xuống luôn.

Chỉ nói một chữ, lập tức biến thành sự thật?

Ước gì được nấy truyền thuyết sao?

Không thể nào, vậy bọn họ trực tiếp nói chữ chết chẳng phải là càng đơn giản hơn sao?

Mũi kiếm của Lam Đề đánh thẳng lên bức tường, vẫn không phát ra tiếng va chạm ầm ầm, mà là giống như đang đâm vào nước.

Mặt bức tường kia vậy mà như sóng nước, vặn vẹo dập dờn.

Cũng may nàng là vu nữ, nếu đổi lại là một cao thủ Đạo Cung cảnh khác đụng phải loại ngôn pháp chú thuật này, e là cũng phải phải sứt đầu mẻ trán.

Một sợi tơ máu tràn ra khóe miệng của Hàn Hoa Nguyên, hắn lùi lại một bước.

Trường kiếm của Lam Đề xuyên thấu qua mặt tường, lại lần nữa tiếp cận hai Thánh Tử.

“Đằng.”

Dư Lương điên cuồng vẩy trang sách trong tay, gào to một tiếng, mặt đất và hư không đột nhiên bị vô số dây leo um tùm đan chen bao trùm lấy.

Mà Lam Đề ở trung tâm ngôn pháp chú thuật cũng phải khựng lại.

Toàn thân nàng đều bị những dây leo kia quấn quanh.

“Còn không mau khai trận, dùng Tứ Phương Nguyên Đỉnh!”

Hàn Hoa Nguyên vừa mới bị chú thuật phản phệ lớn tiếng hét lớn.

Hoàng đế bị chấn động bởi vu thuật đến mức đứng ngây ra như phỗng lúc này mới tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt, đại điện bị kết giới màu xanh biếc bao phủ lại. tự biến thành một mảnh không gian riêng biệt.

Nước biển đen như mực cuồn cuộn gào thét, mưa lớn trút xuống.

Lam Đề bị cuốn lấy.

Cùng lúc đó, một pho tượng kim quang lấp lánh tứ phía quay tròn xung quanh đỉnh đầu Lam Đề.

Vốn dĩ Lam Đề đã dùng vu thuật làm toàn bộ dây leo quấn quanh người nàng bị hóa thành tro tàn.

Lúc này lại bị kim quang chiếu rọi, cả người đột nhiên uể oải.

Tứ Phương Nguyên Đỉnh, lấy sự thờ phụng của hàng tỉ con dân hoàng triều Càn Tinh làm nền tảng, ngưng tụ thành vận mệnh quốc gia, cuối cùng lại bị chuyển hóa thành số mệnh của Hạng thị.

Dưới loại sức mạnh không thể tưởng tượng này, đừng nói là Đạo Cung cảnh, cho dù là Nhập Thánh cảnh đều sẽ bị trấn áp ở mức độ nhất định.

Hắn vừa ra tay, Lam Đề lúc trước bất khả chiến bại, lập tức rơi vào đường cùng.

Mà hai Thánh Tử kia, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Đám người Hạ Hầu Tuấn, Dương Cật cười to ầm ĩ.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đã cười không nổi.

Khương Thành nãy giờ vẫn đang chờ giờ khắc này.

Hắn cũng không phải đến xem diễn trò.

Tuy rằng rất muốn bị giết chết sớm một chút, nhưng Lam Đề nghĩa khí như vậy, một mình đỡ hai tên Đạo Cung cửu trọng, hắn cũng không thể thờ ơ.

Với phản ứng của Khương Thành, vốn dĩ trước tiên có thể mở đại trận giúp đỡ.

Nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì đó không phải thời cơ tốt nhất để vào chiến trường.

Hắn cố ý để Hạng Cao Dã khai trận trước.

Đối phương khai trận, mục tiêu tập hợp trên người hắn và Lam Đề.

Nước biển mưa to gió dữ, toàn bộ chỉ công kích hai người bọn họ, những người khác tất nhiên là bình yên vô sự.

Điều này làm cho tất cả kẻ địch đều buông lỏng.

Cũng ngay tại thời điểm bọn họ không hề phòng bị, Khương Thành đột nhiên lợi dụng Li Long Tàn Linh thay đổi quyền khống chế của đại trận.

Ngay lập tức, hắc thủy đang mãnh liệt trút nước về phía hai người họ trong nháy mắt quay ngược lại, đánh về phía cao thủ khác trong điện.

Mà mưa to gió dữ, cũng trút xuống đỉnh đầu bọn họ.

Bất kể là Hạ Hậu Tuấn và Dương Cật, hay là hai Thánh Tử và Hạng Cao Dã, toàn bộ đều bất ngờ không kịp phòng ngự.

"Aaaaa……..."

Hạ Hầu Tuấn kêu thê lương thảm thiết, một giọt nước mưa trên linh giáp, giống như xuyên thấu vào trong da thịt trên vai của hắn.

Nước mưa này, ẩn chứa quy tắc ăn mòn của Li Long, không phải thứ mà Đạo Cung cảnh có thể triệt tiêu.

Hắn liều mạng thúc dục linh lực, Đạo cung điên cuồng xoay tròn, nhưng căn bản ngăn không được tiến độ ăn mòn của hắc thủy.

Chỉ mới sau khi hít thở hai cái, đã dung nhập vào trong hắc thủy kia, không còn một chút dấu vết nào.

Những linh khí kia, bởi vì không phải máu thịt sinh linh, nên vẫn còn giữ lại.

Với thực lực Đạo Cung cảnh của Hạ Hầu Tuấn, nếu như ngay từ đầu cảnh giác một chút, nhất định sẽ không dễ dàng bị giết như thế.

Nhưng hết cách, thời điểm Khương Thành phát động đại trận quá khéo, đánh vào tâm lý buông lỏng của bọn họ.

Không riêng hắn, Dương Cật và một vài tên cường giả Đạo Cung khác cũng đều mất mạng.

Mà dưới Đạo Cung, càng là một người cũng không sống nổi.

Nhìn hết tầm mắt, lại chỉ còn lại có hai Thánh Tử, công chúa và hoàng đế bốn người ít ỏi còn sống.

Chiến tích vô cùng huy hoàng.

Ba người trước là bởi vì thực lực mạnh hơn hơn một cấp, mà Ngưng Đề còn lại là bởi vì giảo hoạt nhạy bén, thủ đoạn bảo vệ tính mạng quá nhiều.

Nhưng dù vậy, bốn người hiện tại cũng cực kỳ nhếch nhác.

Cao thủ hoàng triều mất hết, Hạng Cao Dã vô cùng tức giận.

Hắn muốn đoạt lại quyền khống chế của đại trận, chỉ là lúc này bất kể hắn thao túng đầu mối trung tâm trận pháp thế nào, đều không có lấy một chút phản ứng nào.

Nói đùa, hiện tại Khương Thành chính là hóa thân của mắt trận.

Đầu mối trung tâm cái gì, đều phải cách một tầng, nào có trực tiếp được như hắn đâu.

Đối mặt với Hắc Long của đại trận, Hạng Cao Dã nhếch nhác không chịu nổi, miễn cưỡng chống đỡ.

Ngưng Đề lại càng mặt xám mày tro, bất cứ lúc nào đều có nguy hiểm bại vong.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể điều động Tứ Phương Nguyên Đỉnh đến chống cự đại trận.

Dưới sự che chở gột rửa số mệnh của Tứ Phương Nguyên Đỉnh, ảo ảnh Hắc Long cuối cùng không cách nào xâm nhập vào phạm vi ẩn thân của bốn người.

Nhưng Tứ Phương Nguyên Đỉnh đổi vị trí, nguy cơ Lam Đề gặp phải lúc nãy cũng biến mất không còn nữa.

Chương 110.

Vừa thoát khỏi khó khăn, nàng lại muốn giết người rồi.

Bùm!

Lực khí vận của ánh kiếm và Tứ Phương Nguyên Đỉnh va chạm vào nhau.

Hệt như thêm dầu vào lửa, phát ra âm thanh chói tai.

Từng làn sương trắng mờ mờ ảo ảo bốc lên.

Dõi mắt trông theo còn có thể thấy được núi sông hư ảo và bức tượng thần kỳ dị.

“Hỏa!”

“Lôi!”

Hai vị đại thánh tử đồng thời mở miệng thi triển Ngôn Pháp Chú thuật một lần nữa.

Mặt đất ngay tức khắc bất ngờ nứt ra, vô số dung nham phun thẳng lên trời, nhắm thẳng về phía Khương Thành và Lam Đề.

Cùng với đó là tiếng sấm sét đinh tai nhức óc trên bầu trời.

Nhưng mà công kích thế này lại chẳng ảnh hưởng nhiều đến hai người họ.

Đặc biệt là Khương Thành có Long Linh Đại Trận trong tay, hắc thủy không ngừng ăn mòn, dung nham và sấm sét cũng bị dập tắt rồi yếu đi từng chút một, chẳng hề tạo ra được chút tổn thương nào.

Nếu không phải có Tứ Phương Nguyên Đỉnh ngăn cản thì sao bốn người kia chặn nổi đòn tấn công gọng kìm một trong một ngoài của Khương Thành và Lam Đề cơ chứ.

Hạng Cao Dã điên cuồng thúc giục pháp bảo, lực khí vận dâng trào tuôn ra.

Giờ phút này, không hiểu sao toàn bộ người dân của Lung Nhạc Hoàng Thành lại cảm thấy cơ thể mất sức, đầu óc mê man.

Cho dù là tu sĩ thì cũng cảm thấy khó chịu.

Ánh mắt của tất cả bọn họ đều nhìn về phía trung tâm hoàng cung.

Ở bên đó, một luồng sáng màu vàng rọi thẳng lên trời tạo thành một đám mây màu vàng kim trên không trung, hơn nữa

còn không ngừng mở rộng.

“Xảy ra…chuyện gì vậy?”

“Không biết…”

“Hoàng cung bị kẻ địch tấn công rồi ư?”

Hạng Cao Dã dưới sự bảo vệ của Tứ Phương Nguyên Đỉnh hơi hoảng hốt.

Hai vị thánh tử của thánh địa này làm ăn kiểu gì thế?

Không phải Đạo Cung cảnh Cửu trọng à?

Không phải thiên tài hàng đầu danh chấn Thiên Linh giới hay sao?

Cả hai liên thủ giết một kẻ Đạo Cung cảnh Bát trọng mà lại tốn sức như thế, không hợp lý chút nào!

Hắn lại hiểu lầm rồi, đòn sát thủ Ngôn Pháp Chú thuật của hai kẻ này vốn là một nhánh của Vu Thuật.

Nếu như đối đầu với Đạo Cung cảnh Cửu trọng khác thì chắc chắn là bọn họ dư sức.

Nhưng cứ hết lần này tới lần khác đụng phải tộc trưởng Vu Bộ Lam Đề đây nên khó mà giành được ưu thế.

Không thể cứ thua như vậy được.

Dư Lương vừa chiến đấu vừa âm thầm quan sát Khương Thành đang điều khiển đại trận.

Việc đánh bại Lam Đề trong thời gian ngắn không khả thi lắm.

Chi bằng đặt cửa để đột phá lên người tên tiểu tử này.

Đúng vậy, hắn mới Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng thôi!

Thấp hơn cả một đại cảnh giới, vừa hay có thể sử dụng Môn Ngôn Pháp Chú Thuật!

“Mộng!”

Hắn đột nhiên bật ra một tiếng, hai luồng sáng mờ mờ ảo ảo lập tức rơi xuống người Khương Thành và Lam Đề.

“Ha….”

Lam Đề cười lạnh, luồng ánh sáng kia tan biến trong nháy mắt.

Hệt như bọt khí hư ảo.

Loại chú thuật này trực tiếp có tác dụng lên người đối thủ, nhưng muốn chế trụ nàng thì rõ ràng là chuyện nực cười.

Nhưng Khương Thành không giống như vậy.

Hắn kém cả một đại cảnh giới, hơn nữa không có chút hiểu biết gì về chú thuật này…

Đáng lẽ hắn còn đang điều khiển đại trận, nhưng mí mắt lập tức nặng trĩu rồi ngủ luôn.

Thậm chí hắn còn nằm mơ nữa chứ.

Trong giấc mơ đó, hắn ngồi trên bảo tọa, bên dưới vô số người ngay ngắn chỉnh tề đồng thanh đọc lời trích dẫn của chưởng môn.

Trong hồ sương khói mờ ảo, các mỹ nữ nhan sắc tuyệt trần đang nhảy múa.

Mà hắn thì trái ôm phải ấp, ôn hương nhuyễn ngọc cực kỳ sung sướng.

Bên trái là Kỷ Linh Hàm, bên phải là Lâm Ninh, còn có một mỹ nữ khác đang đấm chân cho hắn.

Nhìn kỹ một chút, hóa ra là Lam Đề.

“Hê hê hê, Lam Đề, sao ngươi lại trở nên ngoan ngoãn như vậy thế?”

“Cuối cùng ngươi cũng khuất phục trước dung nhan anh tuấn của bổn đại gia sao?”

Hắn cười thành tiếng luôn…

Lam Đề đang chiến đấu ở bên ngoài cũng nghe thấy mấy lời nói mớ mê sảng này, suýt chút nữa thì bị hắn làm cho tức đến ngất luôn.

Tên này trúng chiêu thật rồi.

Hơn nữa, hình như hình tượng bản thân trong giấc mơ của hắn còn không thể chấp nhận nổi.

Chết tiệt!

Nàng quên mất tên này là Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng.

Trước đó Dư Lương chưa từng dùng Ngôn Pháp Chú thuật với nàng mà chỉ sử dụng mấy đòn tấn công bên ngoài như dây leo, kiếm trận, lôi điện, bởi vì Ngôn Pháp Chú thuật rất khó có phát huy hiệu quả khi sử dụng trực tiếp lên mục tiêu.

Nhưng nếu như mục tiêu kém hắn một đại cảnh giới thì việc này đơn giản hơn nhiều.

Khương Thành vừa ngủ thì đại trận lập tức mất khống chế rồi quay trở về tay của Hạng Cao Dã.

Bị hai đại cao thủ quấn lấy, Lam Đề hoàn toàn không có cách nào để cứu viện, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị giết chết trong lúc ngủ mơ.

Trái tim nàng hoàn toàn chết lặng.

Tiêu rồi.

Đại trận đổi chủ một lần nữa, Hạng Cao Dã lập tức sử dụng nó để đối phó với nàng.

Mà Tứ Phương Nguyên Đỉnh kia cũng bởi không cần phải đối phó với đại trận nên đã bao phủ lấy nàng một lần nữa.

Bây giờ ngay cả việc chạy trốn thôi nàng cũng không thể làm được.

Chỉ có thể khổ sở chống đỡ.

“Lung!”

“Khóa!”

Dư Lương và Hàn Hoa Nguyên cùng nhau hét lớn.

Khoảng không trên đỉnh đầu Lam Đề xuất hiện một lồng giam bạch ngọc, nhốt nàng vào bên trong.

Hơn nữa từng sợi xiềng xích không ngừng uốn lượn quấn quanh nàng hệt như linh xà.

Nếu như thực lực của nàng đang ở thời kỳ đỉnh cao, dùng Vu thuật để chống lại thì e rằng cái lồng và mấy sợi xiềng xích này không thể vây khốn được nàng.

Chỉ đáng tiếc là lúc này nàng đang bị khí vận của Tứ Phương Nguyên Đỉnh trấn áp, sức mạnh của cơ thể bị áp chế nghiêm trọng.

Ngoài ra, ảo ảnh hắc long phun khí tức của Long Linh Đại Trận cũng không ngừng tấn công quấy nhiễu bên cạnh.

Thất bại chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

"Ha ha ha ha…"

Cuối cùng Hạng Cao Dã yên tâm rồi.

"Lam Đề, ngươi xong đời rồi!"

Công chúa Ngưng Đề, người không hề có cảm giác tồn tại trong trận chiến, cũng xuất hiện.

Nàng nũng nịu cầu xin hai vị thánh tử kia: "Hai vị tiên sư, có thể giao nàng cho ta xử lý ba ngày không?"

"Một canh giờ." Dư Lương lạnh lùng nói.

Một canh giờ thôi cũng đủ để xả giận rồi.

"Đa tạ hai vị tiên sư…"

Ngưng Đề mừng rỡ rồi liếc qua Lam Đề, ánh mắt như mèo nhìn cá dưới móng vuốt của mình.

Vừa nghiền ngẫm, lại vừa tàn nhẫn.

Mà bên kia, Thành ca – kẻ đã biến thành trạng thái hồn phách không hề ngạc nhiên khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Ting, ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

"Ting, biểu hiện của ký chủ lần đầu cùng kề vai tác chiến cực kỳ low, điểm tin tưởng của đồng đội giảm mạnh."

Hệ thống này biết cách nói chuyện không thế?

Lão tử để ngươi làm phương án chiến thắng cho ta chứ không phải đến để nghe ngươi chế giễu ta.

Hơn nữa low chỗ nào, thời khắc đẹp đẽ lúc các anh đây vừa mới vào chiến trường đã lập tức tiêu diệt toàn bộ tiểu binh, sao ngươi không nhắc tới?

“Để cứu vãn chút tự tôn và mặt mũi của ký chủ, khiến cho đồng đội có cái nhìn khác, ký chủ sẽ nhận được bản Tiên giai Ngôn Pháp Chú thuật trong vòng một phút”

Bản Tiên giai Ngôn Pháp Chú thuật?

Thứ quái quỷ gì vậy?

Lợi hại hơn chú thuật của hai người kia không?

Nhưng chỉ có một phút, có phải ngắn quá không đấy?

Cái anh đây muốn là bền lâu màaaaaaa!

Đáng tiếc, phương án hệ thống đã đưa ra thì không thể thay đổi nữa rồi.

“Ting, ký chủ hồi sinh”

Bởi vì chỉ có thời gian một phút để làm màu nên Thành ca cũng không kịp ẩn thân đổi quần áo sạch sẽ.

Vừa hồi sinh, mấy người đối diện còn chưa kịp kinh ngạc thì hắn lập tức quát lên một tiếng.

“Dừng!”

Cùng với âm thanh này.

Cả Hạng Cao Dã, Ngưng Đề và hai đại thánh tử đều dừng tay, cứ như bị định thân vậy.

Ngay cả tròng mắt cũng dừng lại.

Thứ duy nhất có thể chuyển động là trái tim và mạch đập trong cơ thể…

Cùng lúc đó, Lam Đề đang đau khổ giằng co trong lồng giam xiềng xích, Tứ Phương Nguyên Đỉnh và Long Linh Đại Trận cũng dừng lại.

Cả người ngước nhìn lên phía trên, hệt như tượng nữ thần điêu khắc chân thực, không hề nhúc nhích chút nào.

Điều thần kỳ nhất là ngay cả Long Linh Đại Trận cũng dừng lại.

Những giọt mưa lơ lửng trong không trung, dường như hắc thủy cũng trở nên đông cứng lại, nhưng vẫn nhè nhẹ tỏa sáng.

Tứ Phương Nguyên Đỉnh lơ lửng trên không, không xoay tròn nữa, ánh sáng của khí vận đều không kéo dài ra phía trước nữa mà là biến thành thực thể rồi.

Chương 111.

Đù má!

Trong đầu Thành Ca lúc này chỉ vang lên đúng hai chữ ….. Lợi hại!

Một chữ "dừng" kia thôi mà toàn bộ tất cả mọi thứ ở đây đều dừng lại, bất kể là vật sống hay vật đã chết.

Nếu không phải người bị dừng lại vẫn còn ý thức thì cứ tưởng chừng như thời gian đứng im rồi.

Điều ngoại lệ duy nhất chỉ có chiếc lồng giam xiềng xích kia.

Có lẽ là bởi vì đều thuộc về chú thuật cho nên chú thuật mạnh hơn xuất hiện sau thì chú thuật trước sẽ mất đi hiệu lực.

Thế nên chữ "dừng" vừa thốt ra, lồng giam và xiềng xích hư không biến mất.

Bản Tiên giai Ngôn Pháp Chú thuật này cũng lợi hại quá đi!

Thành ca phục rồi.

Thậm chí hắn còn cảm động đến mức đồng ý đưa bảo tọa vua làm màu của chính mình cho hệ thống ngồi một phút.

"Tan!"

Đại trận biến mất.

Tứ Phương Nguyên Đỉnh phát ra ánh kim cũng rơi xuống, biến thành một cái đỉnh đồng nhỏ vẻn vẹn chỉ bằng lòng bàn tay rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Cùng lúc đó, ngay cả linh khí trong đại điện đều tan biến sạch sẽ.

Năm người còn lại kia cuối cùng cũng khôi phục lại tự do.

"Ngươi…"

Mặt Hạng Cao Dã đầy sự khiếp sợ, hắn đang muốn nói sao ngươi còn sống.

“Quỳ!”

Bịch…

Toàn bộ bốn người đều quỳ xuống rất mạnh, đá đen mặt đất đều bị đầu gối đập vỡ.

Duy nhất chỉ có một mình Lam Đề là ngoại lệ.

Khương Thành gạt bỏ nàng ra khỏi mục tiêu tác dụng của chú thuật.

“Giải!”

“Mộng!”

Sắc mặt hai vị thánh tử cực hoảng sợ, một kẻ muốn giải trừ chú thuật, một kẻ lại muốn khiến cho Khương Thành nhập mộng cảnh thêm một lần nữa.

Nhưng hai tiếng này như một đi không trở lại vậy, không hề có chút tác dụng nào.

“Sao mà ngươi làm được vậy?”

Lam Đề vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hoàn toàn không dám tin đây là sự thật.

Thật ra nàng cũng biết một chút về Ngôn Pháp Chú thuật.

Nhưng ngay cả nàng cũng không thể khiến cao thủ đồng giai nói quỳ là quỳ được.

Huống chi Khương Thành còn thấp hơn tất cả những người ở đây một cảnh giới.

“Bò!”

Lời vừa dứt, tay chân hoàn toàn không chịu sự điều khiển của hoàng đế, công chúa, hai đại thánh tử nữa mà cùng bò tới chỗ hắn.

“Khương Thành, ngươi làm gì vậy!”

Dư Lương không thể tin được, lạnh giọng gầm lên. Gân xanh trên cổ đều dữ dằn nổi đỏ cả lên.

“Trẫm phải giết ngươi! Tru di cửu tộc!”

Hạng Cao Dã giận điên người, hắn là đế vương đấy, từ trước tới giờ chỉ có người khác quỳ gối trước hắn.

Chưa một giây phút nào hắn bị làm nhục đến như vậy.

“Ngươi sẽ không được chết một cách tử tế đâu!”

“Sỉ nhục thánh tử! Thánh địa sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Hàn Hoa Nguyên liều mạng điều động linh lực và Đạo Cung, nhưng hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh chú thuật không thể giải thích nổi kia.

Ngưng Đề lại là kẻ thức thời đầu tiên.

“Khương Thành…Ta sai rồi…”

Nàng lập tức bắt đầu cầu xin tha thứ.

Nhưng Thành ca nào có nuốt trôi nổi.

Giờ đây bốn kẻ này hệt như nhận được một mệnh lệnh duy nhất – Bò!

Trừ điều này ra, bất kể là bay hay là rút kiếm, thậm chí là muốn tự sát cũng không làm được.

“Nghiệt súc còn không dừng tay!”

Trông thấy trên đỉnh đầu Hàn Hoa Nguyên bất chợt xuất hiện ảo ảnh của một lão giả râu tóc bạc phơ bay lơ lửng.

Mặt Lam Đề biến sắc.

“Ý thức chân linh của Kính Hoàn tôn giả.”

“Tiêu rồi, hắn là Nhập Thánh cảnh, cho dù chỉ là một tia ý thức cũng không không phải là thứ mà Đạo Cung cảnh có thể ứng phó!”

Lúc đầu nàng cũng lấy làm lạ, chỉ dựa vào hai tên thánh tử kia thì không thể hoàn toàn nắm chắc phần thắng được.

Hóa ra lần này thánh địa Bất Ngữ còn sắp xếp một đòn sát thủ cuối cùng.

“Sư tôn cứu ta!”

“Giết hắn…”

Hai đại thánh tử nhen nhóm hy vọng một lần nữa.

“Nghiền xương hắn thành tro!”

Đối mặt với vẻ mặt tiên phong đạo cốt, khí tức thì thâm sâu khó lường của ảo ảnh kia, Khương Thành cười cười.

Nhập Thánh Cảnh ư?

Nghe sợ quá nhỉ.

“Lăn!”

Hoàn toàn không chờ Kính Hoàn tôn giả ra tay, hắn đã thốt ra một chữ tiếp theo.

Sau đó, sắc mặt của ý thức chân linh Nhập Thánh cảnh kia cũng biến sắc.

Ý thức chân linh không thể khống chế cứ quay cuồng trên hư không.

Chốc chốc thì chổng bốn chân lên trời, chốc chốc mông lại còn cao hơn đầu, lăn cực kỳ tiêu chuẩn.

Khương Thành mà chưa hô dừng, hắn cũng không dừng được.

“Nghiệt súc dám khinh thường ta!”

“Dừng tay!”

Ý thức chân linh của Kính Hoàn tôn giả suýt chút nữa điên lên.

Hắn hoàn toàn không phản kháng được.

Đây chính là chú thuật của Tiên giai bản, nếu như hắn là tiên nhân thì có lẽ còn có thể dựa vào thực lực mà vô hiệu hóa chú thuật, còn Nhập Thánh cảnh thì dẹp đi ha.

Thế giới quan của hai vị đại thánh tử và hoàng đế vỡ tan tành.

Một tôn giả Nhập Thánh cảnh cao cao tại thượng, cho dù đặt chân đến đâu đi chăng nữa thì cũng đều sẽ được tôn sùng.

Khi hắn xuất trận, điều mà mọi người mong đợi ở hắn chính là ung dung phất tay, nhanh gọn tiêu diệt toàn trận.

Rồi chỉ lưu lại bóng hình cao nhân đã đi xa và khí tức thâm sâu khó lường.

Kết quả hiện tại….. Lão nhân gia hắn lăn như bánh xe không dừng lại được, chạy tới chạy lui trong đại điện.

Lam Đề ngây ra như phỗng.

Thậm chí nàng cũng không biết nên hoan hô hay nên lo lắng nữa.

Kẻ địch đáng sợ như hổ lại bị đùa cợt thành ra như vậy?

Đây không phải cũng là mơ đó chứ?

Ầm!

Ý thức chân linh kia nổ tung.

Trong mật thất thánh địa xa xôi, bản thể chân thân của Kính Hoàn tôn giả phẫn nộ gầm lên.

Tứ phía dãy núi bị rung động đến nát bấy.

Vì không thể tiếp tục chịu nhục nên hắn bị ép phải chính tay hủy đi một tia ý thức chân linh của bản thân.

Nhưng mà nỗi nhục vừa rồi sao mà có thể quên được?

Bên này, Thành ca lại cảm thấy rất đáng tiếc.

Đáng lẽ còn mấy kiểu khác muốn sử dụng lên ý thức chân linh kia, không ngờ lão già kia chơi không nổi.

Ý thức chân linh biến mất, chừa lại bốn kẻ hoàn toàn tuyệt vọng kia.

Lam Đề vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chạy vọt đến bên cạnh hắn, vẻ mặt không thể tin nổi: “Sao ngươi biết chú thuật này vậy?”

Khương Thành không trả lời được.

Bây giờ hắn đang trong trạng thái bản Tiên giai trong vòng một phút, nói cái gì đi chăng nữa thì cũng sẽ trở thành chú thuật.

“Có thể giữ lại Ngưng Đề không, ta giữ lại nàng ấy còn có tác dụng, không muốn để nàng ấy chết dễ dàng như vậy.”

“Còn nữa, Ngôn Pháp Chú thuật này của ngươi là tầng thứ mấy vậy, sao còn lợi hại hơn cả chú thuật của Vu bộ bọn ta thế?”

Thành ca bất lực.

Em gái à ngươi đừng ngắt lời ta mà, anh đây chỉ có một phút thôi đó, bây giờ đã qua 20 giây rồi, cái này không phải là vĩnh cửu đâu.

Hắn chỉ có thể liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Khen!”

Mặt Lam Đề biến sắc, con ngươi màu tím của nàng trợn tròn, sau đó thì khen hắn một cách không kiểm soát.

“Khương Thành ngươi thật sự là mỹ nam anh tuấn soái khí nhất, trên trời dưới đất độc nhất vô nhị….”

“Thiên phú của ngươi không ai sánh bằng…”

“Tư chất của ngươi vang dội cổ kim…”

“Tài hoa của ngươi hơn người đến cả quy luật hạ giới cũng không thể chứa đựng nổi…”

“So với ngươi, ta giống như là đom đóm dưới trăng sáng, chỉ có thể tiếp nhận ánh sáng của ngươi mà gội rửa, là quang vinh suốt cuộc đời ta…”

“Tính cách cao quý của ngươi vạn cổ không có thánh nhân nào có thể bì kịp…”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Lam Đề đều sắp méo mó cả rồi, đương nhiên là nàng không muốn khen Khương Thành đến mức buồn nôn như vậy.

Nếu không phải nguy cơ lần này buộc hai người không thể không liên thủ thì nàng thật ra có chút ghét bỏ tên này.

Suy cho cùng thì trước đó hai người có cãi nhau một trận.

Nhưng mà nàng không khống chế được.

Ngôn Pháp Chú thuật của Tiên giai bản, nàng cũng không chống lại được.

Chỉ có thể vừa dùng ánh mắt giết người hung hăng trừng mắt nhìn hắn, vừa tiếp tục nghiến răng nghiến lợi khen hắn.

Sướng ghê!

Khương Thành tỏ vẻ bản thân từ chưa lần nào làm màu mà thoải mái như lần này.

Thời gian không còn nhiều nữa.

“Giết!”

Hắn lại hạ lệnh một lần nữa.

Thế rồi, ba người Hạng Cao Dã và hai đại thánh tử tự triển khai giết hại lẫn nhau.

10 giây cuối, Hạng Cao Dã Đạo Cung cảnh Lục trọng chết đầu tiên.

Hắn vừa chết, thật ra dù hiệu quả của chú thuật có hết đi chăng nữa thì cũng thắng chắc.

Cuối cùng sau khi hắn chết, Tứ Phương Nguyên Đỉnh không ai điều khiển, Long Linh Đại Trận cũng trở lại tay Khương Thành khống chế.

E rằng trạng thái bình thường của hai đại thánh tử kia không có pháp bảo và đại trận giúp đỡ thì cũng không ngăn cản được liên thủ giữa hắn và Lam Đề.

Nhưng hắn không định phí sức như vậy.

Liếc mắt thấy còn mấy giây, hắn phất tay.

“Bạo!”

Chương 112.

Ầm ầm hai tiếng.

Hai đại thánh tử cùng nổ tung tại chỗ, nổ tan xác.

Lam Đề còn đang ở đó tự động khen ngợi.

“Dung mạo của ngươi làm ta say mê, ban đêm trằn trọc không thể vào giấc ngủ…”

“Chà! Trên đời này sao lại có người hoàn mỹ không có khuyết điểm như Khương Thành này được chứ… phì!”

Một phút trôi qua, chú thuật mất hiệu lực.

Nàng cuối cùng cũng được giải thoát.

“Ngươi chết đi!”

Tuyệt thế mỹ nữ này trong lập thành sư tử cái phẫn nộ.

Vừa rồi hình tượng của nàng đã bị hủy hết rồi.

Nghĩ đến bản thân nói ra mấy lời buồn nôn như vậy, nàng hận không thể giết Khương Thành trước sau đó lại giết quách luôn bản thân.

“Ngươi còn muốn làm lại lần nữa sao?”

Hai tay Thành ca chắp ra sau, hơi nâng cằm, ngoài mặt tỏ vẻ tức giận.

“Ngươi…”

Lam Đề tức lộn cả ruột, nhưng cuối cùng vẫn không dám động tới hắn, sợ hắn làm lại lần nữa.

“Nàng ta sắp chạy rồi!”

Khương Thành nhân cơ hội chỉ tay vào Ngưng Đề, cô nàng này đang bay về phía cái lỗ thủng đỉnh điện để chạy thoát.

Chẳng mấy chốc đã bay ra ngoài.

Lam Đề thấy thế vội vã đuổi theo.

Thành ca thở một hơi ra một hơi nhẹ nhõm, nguy hiểm thật.

Thời gian làm màu chỉ trong một phút, đương nhiên hắn không thể làm thêm lần nữa.

Vừa rồi Lam Đề vung tay không tụ nhiều linh lực, hẳn là không định giết hắn.

Nhưng nếu không có chú thuật Tiên giai, đánh cũng không lại nàng, có khả năng sẽ bị đánh một trận để trút giận.

Thành ca không có sở thích bị đánh nên chỉ có thể giả vờ như vậy.

Bây giờ cả cái chỗ này chỉ còn lại mỗi hắn, đây là cơ hội tốt nhặt chiến lợi phẩm.

Đầu tiên hắn cất Tứ Phương Nguyên Đỉnh kia vào nhẫn trữ vật, sau đó vơ vét từng cái một.

Sau khi cất hết linh khí và nhẫn trữ vật của mọi người vào túi, hắn lại mở nhìn rõ mọi vật ra càn quét khắp nơi.

Đây chính là hoàng cung của Hoàng triều đấy.

Không phải nói là hoàng cung có bảo khố sao?

Vào núi bảo vật rồi thì sao có thể tay không ra về chứ.

Sau khi tìm kiếm một lúc, vậy mà hắn thật sự tìm được nơi hoàng thất giấu bảo vật.

Nhìn đống linh khí ngũ giai, lục giai chất thành núi bên trong, cùng với một hàng đan dược lục giai, thất giai, thậm chí có cả bát giai, Thành ca đã sắp nghẹt cả thở.

Chỗ này cần biết bao nhiêu là điểm!

Cho dù bây giờ hắn phải xây một tông môn cho hàng vạn người thì đều có thể trang bị đến tận răng cho tất cả mọi người.

Chẳng qua là điểm tích phân quan trọng hơn nhiều!

Mất gần hai canh giờ hắn mới cất xong xuôi tất cả mọi thứ, sau đó cái gì đáng giữ lại thì giữ, cái gì nên đổi thì đổi.

Hắn giữ lại tầm 65 viên bảo đan, chỉ có điều trong đó vẫn không có đan dược thăng cấp cảnh giới thần hồn mà tất cả đều là gia tăng linh lực.

Đáng lẽ ra sách và cơ của hai kẻ Dư Lương và Hàn Hoa Nguyên kia hai món bảo khí, Khương Thành nhìn một lát, tuy là bản thân tạm thời không dùng đến cơ mà làm bảo vật trấn tông cũng khá ổn.

Trừ những cái đó ra, ba món linh khí cửu giai bổ sung vào bảo khố của tông môn để dùng.

Những thứ còn lại, đổi tất.

Một lần đổi này, điểm tích phân của 855 vạn trước đó của hắn trực tiếp biến thành 3163 vạn!

Có điểm tích phân rồi, đương nhiên là phải thăng cấp trước!

Nhấp mở bảng hệ thống, tiêu hết một ngàn vạn tích phân, hệ thống của hắn thay đổi hình dạng.

Cấp: 6

Tích phân: 0/100000000

Tích phân khả dụng: 21637893

Kỹ năng hiện tại: Ký chủ có thể tiêu tốn điểm tích phân để tăng tư chất mục tiêu lên một đẳng, cooldown một ngày.

Chú ý: Tư chất của mục tiêu càng cao, điểm tích phân tiêu tốn càng nhiều.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể hồi sinh bất kỳ mục tiêu nào một lần, không cần cooldown.

Chú ý: Cảnh giới mục tiêu càng cao, thời gian tử vong càng dài thì tốn càng nhiều tích phân.

Đù, ngay cả việc hồi sinh cho tất cả cũng có rồi, hệ thống thật đúng là trâu bò ghê.

Bây giờ Thành ca chỉ có một đúng chữ "phục".

Có kỹ năng hồi sinh rồi, về sau lại có thể mang đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh đi ra ngoài làm màu, lúc ấy nhất định sẽ rất ngầu.

À không, là cùng nhau ra ngoài rèn luyện.

Các nàng ở trong tông môn khổ tu cũng không phải là có vấn đề.

Nhưng ra ngoài rèn luyện, hệ số nguy hiểm rất lớn, nhất là kẻ thù của Phi Tiên môn cũng chẳng ít.

Nếu có thể hồi sinh bất cứ lúc nào thì có thể yên tâm hơn nhiều.

Chỉ hy vọng đến lúc đó số điểm tích phân cần để sống lại không quá cao.

Thăng cấp xong rồi, ánh mắt hắn lại nhắm ngay vào bảng rút thưởng.

Có điểm tích phân thì trong lòng lại ngứa ngáy.

Ngẫm lại thăng cấp to lớn mà lần trước Đạo Thiên Tiên Vận đem lại, hắn thật sự không thể kìm nén nổi xúc động đánh cược.

Rút thưởng cấp 4 một lần là 100 vạn, thật sự rất đắt.

Hắn chà chà tay, hắn quyết định vẫn nên chọn rút thưởng cấp 3 liên tiếp mười lần.

"Chúc mừng kí chủ nhận được 1 viên Thất Chuyển Ngưng Hồn Bảo Đan!"

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 viên Thiên Mệnh Ích Khí Bảo Đan!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 3 giọt Vân Phá Lệ Quy Lâm !”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 cọng Thiên Sơn Bạc Yên Vũ!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 phần mảnh vỡ bảo khí!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 phần mảnh vỡ bảo khí!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 khối Kim Diễm Hoàng Cổ Thiết!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 tấm trận đồ Liệt Địa Thất Tuyệt Trận!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 đóa Nguyệt Lan Lũ Anh Hoa!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 phần Thiên Tiêu Sóc Nhật Kiếm Quyết!”

Vừa rút xong liên tiếp mười lần, Khương Thành suýt chút nữa thì tức đến tắc thở.

Không có tàn mảnh của Toàn Cơ Đồ, không có bảo khí, không có Đạo Thiên Tiên Vận, không có kỹ năng.

Đến cả nhắc nhở nhân phẩm bộc phát cũng không lấy một lần.

Mảnh vỡ bảo khí phải có đầy đủ 20 cái mới có thể hợp thành một cái bảo khí hoàn chỉnh, thật là hố to mà.

Nhưng mà hắn không ngẫm xem, đồ vật hiếm có như bảo khí này, cho dù là thánh địa cũng chỉ có cấp bậc thánh tử mới có cơ hội có được.

Đệ tử chân truyền bình thường cũng chỉ dùng linh khí cửu giai.

Trái lại Thiên Tiêu Sóc Nhật Kiếm Quyết lợi hại hơn gấp mấy lần U Tuyền Phong Diễm Kiếm của Đoan Mộc gia trước đây, cho dù là ở cấp độ Đạo Cung cảnh này thì cũng là võ kỹ nhất đẳng đứng đầu.

Hơn nữa kiếm quyết của hệ thống cũng tiện lợi, chỉ cần lấy ra là có thể học được, cũng không cần tu luyện.

Cái này xem như là thu hoạch lớn nhất trong mười lần rút thưởng liên tiếp này.

Khương Thành cũng không hề do dự, trực tiếp nhấn lấy ra.

Sau đó trong đầu hắn liền xuất hiện thêm một môn kiếm thuật, toàn bộ những gì liên quan đến môn kiếm thuật này đều biến thành ký ức vốn có của hắn không sót một chữ nào.

Kiếm thuật này một khi lan truyền ra ngoài thì e rằng sẽ làm một đống người kinh sợ.

Kiếm thuật này là một loại võ kỹ, chia thành mấy đại cảnh giới như Sơ Khuy Môn Kính, Lược Hữu Tiểu Thành, Lô Hỏa Thuần Thanh, Đăng Phong Tạo Cực, Tiểu Viên Mãn, Đại Viên Mãn, uy lực có thể phát huy có cách biệt một trời một vực.

Cấp độ ngang nhau nhưng uy lực của kiếm thuật cảnh giới Đại Viên Mãn lúc nào cũng gấp đôi so với Tiểu Viên Mãn.

Nhưng một môn kiếm thuật càng cao siêu, càng khó luyện tới Đại Viên Mãn.

Giống như bảy đại cao thủ Kiếm tôn An Đức Minh Lục Nhiễm Thu Hà, võ kỹ bọn họ thường dùng đều đang đạt tới cảnh giới Lô Hỏa Thuần Thanh hoặc Đăng Phong Tạo Cực

Nhìn có vẻ cách Tiểu Viên Mã không xa, nhưng cũng có lẽ cả đời này không vượt qua nổi.

Nếu như trước đó gặp môn kiếm thuật ở cấp độ Đạo Cung này, vậy thì chỉ sợ Đạo Cung cảnh Nhị trọng Hạ Hầu Tuấn kia cũng không đánh lại hắn.

Khương Thành thở dài nhìn đống thiên tài địa bảo còn sót lại chưa dùng được.

Hắn còn đang ngại đen mặt đây.

“Làm lại!”

Nhân phẩm của hắn bộc phát, cứ như dùng hết sạch cho lần trước rồi.

Lần thứ hai rút thưởng liên tiếp mười lần, đến cả võ kỹ cũng không ra.

Quẹt quẹt quẹt , liên tiếp thử lại vài lần nữa.

Mãi cho tới lần thứ mười rút mười lần liên tiếp, hết sạch 1000 vạn điểm tích phân.

Bây giờ Thành ca rất hy vọng có thể biến ra một điếu thuốc, hắn cần bình tĩnh một chút.

Mười lần rút liên tiếp mười lần, kết quả nửa buồn nửa vui.

Chương 113.

Sau lần thứ 10 rút thưởng mười lần liên tiếp, cuối cùng cũng rút được vài lần nhân phẩm bộc phát.

Hắn lại nhận được ba món bảo khí Sơn Hải Xuyên Vân Thương, Tử Dương Phá Lãng Kiếm, Quyển Nguyệt Ma Uyên Giáp.

Các mảnh nhỏ của bảo khí khác cũng đủ 20 mảnh, hợp thành một món Thương Vũ Phi Hồng Giáp.

Trong mắt của hệ thống, đương nhiên là trực tiếp ra bảo khí là may mắn bùng nổ lắm rồi.

Nếu như để ở bên ngoài, kiểu gì món bảo khí này cũng sẽ dẫn đến một hồi tranh đoạt gió tanh mưa máu.

Đến cả hoàng đế Hạng Cao Dã của vương triều Càn Tinh cũng chưa có một món bảo khí nào đâu, nghĩ thôi cũng biết là nó quý giá đến mức nào rồi.

Nhưng đối với người nuôi chí chết thêm vài lần, ra đường ngay cả bùa chú cũng không mang theo như Khương Thành mà nói, cái này quả thật không cần dùng.

Còn lại hai lần nhân phẩm bộc phát, một lần là loại pháp bảo hạ phẩm Thiên Tinh Tí Hồn Quan.

Món pháp bảo này vẫn còn có tác dụng với với hắn.

Thiên Tinh Tí Hồn Quan xem như hộ giáp của thần hồn, đeo pháp bảo này, vào thì thần hồn được tinh lực che chở, có thể ngăn cản bí thuật dưới Thánh Giai xâm nhập.

Sau khi đạt được Ly Long Tàn Linh, cảnh giới thần hồn của hắn đạt tới Đạo Cung cảnh Nhất trọng.

Nhưng bởi vì toàn bộ cảnh giới không tới Đạo Cung cảnh, cũng chưa từng học bí thuật thần hồn cấp độ Đạo Cung nên năng lực phòng ngự thần hồn của hắn cực yếu.

Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao lúc chiến đấu trước đó bị một chữ "mộng" của hai đại thánh tử kia trực tiếp đưa vào cõi mơ luôn.

Tuy rằng chữ "mộng" kia giúp hắn được chết một lần như mong muốn, nhưng ngẫm lại lúc ấy nếu như đối phương nói cũng là quỳ hoặc bò…

Vậy cho dù là có thể hồi sinh thì thanh danh một đời của hắn cũng không còn nữa luôn.

Cái bảo quan này vẫn cực kỳ quan trọng, hắn không chờ nổi nữa mà đeo lên.

Một món khác là nguyên bộ Tiên Thiên Lôi Hỏa Bảo Trận, bao gồm trận đồ trận nhãn cùng với phụ kiện khác.

Thứ đồ này có thể làm đại trận hộ tông môn của Phi Tiên môn.

Trước đó, tông môn cứ mãi không có gì để phòng hộ, phải dựa vào hai tôn đại sát khí là Tam Nhãn Hổ và A Hoàng.

Người ngoài muốn vào thì vào, đúng là chẳng có chút mặt mũi nào hết.

Có Tiên Thiên Lôi Hỏa Bảo Trận này, cho dù không mở hoàn toàn để tấn công kẻ địch thì bình thường cũng có tác dụng canh gác và ngăn cách.

Ngoài vài lần nhân phẩm bộc phát ra thì còn có hai tàn mảnh của Toàn Cơ Đồ.

Sau khi ghép lại, tấm tiên đồ này đã có thể nhận 48 người đi vào cùng một lúc.

Ban đầu hắn còn nghĩ nếu thêm một tàn mảnh nữa thì tốc độ dòng chảy thời gian sẽ tăng 1000 lần, bây giờ mới phát hiện càng về sau thì hiệu quả càng yếu.

Trước mắt là có bốn tấm tàn mảnh, tốc độ dòng chảy thời gian cao nhất có thể đạt được là 3200 lần.

Hơn nữa, môi trường bên trong cũng tốt hơn ban đầu rất nhiều.

Tuy vẫn chưa sinh ra cây cối, nguồn nước và linh khí, nhưng bên trong đã ổn định, nhìn chung không có dung nham khí độc nữa.

Cũng đạt được một lần kỹ năng, là ẩn thân cấp 3.

Trong tình huống không chiến đấu, có thể trốn vào hư không ẩn thân 30 phút, thần hồn Tiên giai tra xét cũng không thể phát hiện, bị công kích hoặc linh lực mà ký chủ điều động dao động quá lớn thì sẽ tự động giải trừ trạng thái ẩn thân. Hạn dùng là 3 lần/ ngày.

So với ẩn thân cấp 2 thì đã mạnh hơn nhiều rồi, đến cả Tiên giai cũng không thể điều tra ra. Thời gian cũng kéo dài theo, từ 10 phút lên tới 30 phút, hơn nữa mỗi ngày có thể ẩn thân ba lần.

Anh đây thật sự không muốn làm thích khách đâu.

Cơ mà này sau dùng cái kỹ năng này có thể làm màu ở trước mắt tiên nhân thì cũng không tệ đâu.

Trừ mấy cái đó ra, hắn còn tự động học xong một môn Phần Hư Bí Điển, Võ Kỹ Hỏa Hệ của Đạo Cung cảnh, cả hai đều trực tiếp đạt đến Đại Viên Mãn.

Còn có một môn công pháp Đại Dịch Huyền Long Quyết cao cấp hơn công pháp Đoan Mộc gia trước đấy không biết bao nhiêu lần.

Chỉ có điều là hắn giữ lại chứ không lấy ra.

Nguyên nhân rất đơn giản, công pháp của hệ thống này mà lấy ra thì sẽ trực tiếp tương ứng với cảm ngộ của cảnh giới của hắn.

Đại Dịch Huyền Long Quyết, gồm tám tầng, trong đó, Thiên Mệnh cảnh đại diện cho tầng thứ sáu.

Hiện tại cảnh giới là của hắn là Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng, nếu lấy ra thì tự động nhận được cảm ngộ của tầng thứ sáu.

Nếu như vậy thì chi bằng đợi đến Đạo Cung cảnh hẵng lấy ra, như vậy có thể nhận được cảm ngộ tầng thứ bảy rồi.

Còn về Nhập Thánh cảnh đại diện cho tầng thứ chín?

Kiểu người như Thành ca này có thể kiên nhẫn chờ được sao?

Về phần còn lại, đều là thiên tài địa bảo và đan dược linh tinh.

Hắn nhận được 5 viên đan dược có thể nâng cao cảnh giới thần hồn, 8 viên nâng cao cảnh giới linh lực, ngoài ra còn có 4 viên bảo đan chữa thương .

Kết quả lần rút thưởng này làm cho hắn không biết nói gì cho phải.

Nếu là người khác, vừa có công pháp, vừa có võ kỹ, vừa có bảo khí, vừa có đan dược…

Đủ để nghịch thiên cải mệnh rồi đấy.

Nhưng hắn chỉ thở dài, bây giờ rút thưởng ở cấp ba quả là chẳng ổn tí nào.

Nhìn số điểm tích phân còn lại là 11637893, hắn cắn chặt răng, quyết định thử rút thưởng cấp bốn liên tiếp mười lần một lần.

Rút thưởng cấp bốn, một lần sẽ tốn 100 vạn, mười lần liên tiếp là 1000 vạn.

Nhưng bây giờ đánh cược đỏ mắt rồi, hắn nhịn không nổi nữa.

Tiêu tốn 1000 vạn điểm, một phát liên tiếp mười lần, hắn không ngừng lẩm bẩm nhân phẩm bộc phát.

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 sợi Đạo Thiên Tiên Vận!”

“Chúc mừng kí chủ nhân phẩm bộc phát, nhận được 1 viên Thần Phẩm Vu Chủng!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 tàn mảnh của Toàn Cơ Đồ!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 viên Thiên Cơ Hồi Hồn Thánh Đan!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được kỹ năng truyền tống cấp bốn!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 phần mảnh nhỏ thánh khí!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được luyện đan thuật tứ giai!”

“Chúc mừng kí chủ nhân phẩm bộc phát, nhận được Độc Chi Anh Linh!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 viên Thái Hư Tử Kim Thánh Đan!”

“Chúc mừng kí chủ nhận được 1 viên Cửu Khiếu Phục Hồn Thánh Đan!”

Rút thưởng cấp bốn không giống ở chỗ, đến cả Đạo Thiên Tiên Vận cũng không tính là nhân phẩm bộc phát.

Gần như mỗi thứ ở đây hắn đều có thể dùng được.

Lại thêm một mảnh Toàn Cơ Đồ, sau khi hợp lại, có thể nhận tới 81 người cùng nhau tiến vào, tốc độ dòng chảy thời gian cũng tăng lên tới 3600 lần.

Cuối cùng cũng có một lần được nhận Đạo Thiên Tiên Vận, có thể giúp một dòng sông Võ Đạo khác của hắn tăng lên tới Tiên giai.

Thiên Cơ Hồi Hồn Thánh Đan và Thái Hư Tử Kim Thánh Đan kia đều dùng để tăng tu vi thần hồn.

Còn về Cửu Khiếu Phục Hồn Thánh Đan không thể gia tăng tu vi mà là dùng để chữa trị tàn hồn, vừa hay có thể cho tiên nhân nghèo túng như Mạc Trần dùng.

Xem như là Thành ca lôi kéo chút lòng người.

Luyện đan thuật tứ giai, giờ đã có thể luyện ra thánh đan.

Tuy rằng lúc rút thưởng cấp ba không nhận được kỹ năng nào, nhưng lần này hắn trực tiếp nhận được truyền tống cấp 4, khoảng cách mỗi lần truyền tống là 1000 dặm, 4 lần/ ngày.

Cái này cuối cùng cũng có thể thỏa mãn dục vọng làm màu khắp nơi của hắn, sau này hắn có thể giẫm đạp hết mấy đại thánh địa ở xung quanh trong vòng một ngày.

Thần Phẩm Vu Chủng và Độc Chi Anh Linh còn sót lại là hai thứ hắn chưa từng thấy bao giờ

Đọc kỹ phần hướng dẫn, cuối cùng mới hiểu ra được.

Thần Phẩm Vu Chủng, thật ra có thể coi như là thiên phú Vu thuật.

Không phải ai cũng có thể luyện được Vu thuật, cho dù có được Vu Pháp Điển Tịch thì hầu hết các tu sĩ cũng vẫn không nhập môn được.

Đây là một môn cần thiên phú đặc thù.

Một khi hắn kích hoạt viên Vu Chủng này thì từ giờ trong cơ thể sẽ có mầm mống Vu thuật, có được trình độ thiên phú vu thuật cấp thần.

Thiên phú cấp thần này, có thể nói là Điển Tịch Vu thuật bày ra trước mắt chỉ cần xem một lần thôi là đã có thể học được rồi.

Hơn nữa có thể luyện đến cảnh giới cao siêu rất dễ dàng.

Cho dù hắn là một người thường, chỉ cần bị nhìn thấu thiên phú khi bước vào Vu bộ thì cũng sẽ được cung phụng hệt như là hy vọng tương lai của toàn tộc.

Còn về Độc Chi Anh Linh lại khiến hắn nhớ đến lúc trước vào ngày tiêu diệt Xích Nhật tông nhận được phụ thể Chiến Chi Anh Linh trong vòng ba phút.

Hiệu quả của hai thứ này như nhau, chẳng qua là Chiến Chi Anh Linh có thêm lực chiến đấu và bộ phận phòng ngự, còn Độc Chi Anh Linh thì có thêm là độc.

Chương 114.

Sau khi kích hoạt Độc Chi Anh Linh này, hắn sẽ vĩnh viễn có được nó.

Trong lúc chiến đấu sau này, nếu hắn dùng anh linh này, hắn sẽ có thêm 30% sát thương có độc mỗi lần tấn công, đồng thời lực tấn công cũng sẽ tăng thêm 10%.

Loại sát thương có độc này không phải là độc vật bình thường trong giới thế tục.

Mà là trực tiếp tiến hành đầu độc linh lực kiếm quang Đạo Cung của kẻ địch, thậm chí ngay cả công kích thần hồn cũng sẽ bị nhiễm độc, sau khi bị nhiễm, trực tiếp tổn hại căn cơ, hiệu quả phụ thuộc vào sức mạnh của đối thủ.

Sợi Đạo Thiên Tiên Vận kia, cuối cùng hắn sử dụng trên dòng sông dài Cửu Cung.

Bởi vì Cửu Cung là sự kết hợp của võ đạo và những thứ khác, ví dụ các loại pháp thuật vận dụng trong võ đạo như là trận

pháp, phù văn, vu thuật, độc thuật đều thuộc phạm vi của Cửu Cung.

Ngay sau khi Đạo Thiên Tiên Vận có hiệu lực thì thấy sông dài Cửu Cung cấp chân ban đầu đã xảy ra thay đổi lớn.

Chín dòng sông Võ Đạo Ấn Ký trên không trung rủ xuống.

Trên dòng sông xanh của Cửu Cung, chữ khắc Võ Đạo chuyển từ màu trắng sang màu xám với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, sau đó biến thành màu bạc, ngay sau đó lại biến thành màu vàng giống hệt như chữ khắc của dòng Ngũ Hành!

Màu chữ càng ngày càng nổi bật, càng ngày càng sáng rõ!

Vô số chữ khắc huyền bí rực rỡ chói mắt, cứ như đột nhiên sống lại.

Khi Đạo Thiên Tiên Vận hoàn toàn dung hợp, sông dài Cửu Cung và sông dài Ngũ Hành chạy song song với nhau, hoàn toàn vượt qua bảy con sông dài kia.

Ấn Ký Tiên cấp thứ hai đã hoàn thành!

Vô số những môn khác xuất hiện trong tâm trí Khương Thành, bất kể là trận pháp phù văn đan dược luyện khí hay là y bốc tinh tướng cầm kỳ thi họa vu độc…

Hắn cũng không trực tiếp trở thành bậc thầy trong các lĩnh vực đó.

Nhưng chỉ cần trong tương lai hắn hiểu một môn trong số đó, rồi có thể kết hợp kiến thức trong lĩnh vực này với võ đạo, biến nó thành một bản lĩnh mạnh mẽ.

Hắn còn nhận được thuật luyện đan tứ giai từ việc rút thưởng, việc này giúp hắn trở thành một đan sư có thể luyện chế được đan dược thánh phẩm, hiểu biết sâu sắc về đan đạo.

Cho nên hiện tại, trong đầu hắn hiện ra những cảm ngộ khi kết hợp võ đạo và đan đạo, ví dụ như là độc đan, đan bạo, đan chuyển kiếm nguyên, dĩ đan thành cấm…

Loại cảm ngộ này vô cùng huyền diệu, thậm chí còn thúc đẩy nâng cao trình độ đan đạo ban đầu của hắn.

Rốt cuộc thì hàng ngàn vạn đại đạo luôn bổ sung cho nhau, đều có điểm tương thông với nhau.

Hệt như lần thăng cấp Ngũ Hành lần trước, lần này hắn lại có cảm giác tang thương, giống như đã trải qua gần trăm vạn năm rèn luyện.

“Thật sự thần kỳ ghê!”

Hắn thở phào một hơi, nhìn thấy 163 điểm tích phân còn sót lại, hắn không khỏi chạnh lòng.

Hắn vuốt chiếc nhẫn một cái, lấy hai món bảo khí mà trước đó hắn lấy được từ hai đại thánh tử ra.

Hai món bảo khí một cờ một sách này, hắn cũng không dùng được.

Ban đầu định dùng làm bảo vật trấn tông, nhưng giờ không có điểm tích phân…

“Bảo vật trấn tông tính sau vậy, đổi điểm tích phân trước để an ủi đã.”

Một món bảo khí trị giá 500 vạn điểm tích phân, đổi cả hai món thì tổng cộng cũng thêm được 1000 vạn điểm rồi.

“Nếu Lam Đề có thể nguyện trung thành thì tốt biết bao, ta cược là ít nhất nàng phải trị giá đến hai ngàn vạn.”

Nhưng mà ngẫm lại chắc chắn không có khả năng này rồi.

Người ta chính là tộc trưởng một bộ tộc, lại còn là Đạo Cung cảnh Bát trọng, làm sao có thể đồng ý chuyện như vậy được.

“Trước hết cứ nâng cao cảnh giới đã.”

Hắn nhận được không ít bảo đan từ lần rút thưởng cấp ba, thêm một ít linh đan còn lại lúc trước.

Hắn lại ngồi xếp bằng, uống thuốc thăng cấp.

Vì trước đó đã có cảnh giới thần hồn Đạo Cung cảnh Nhất trọng rồi nên không còn cửa ải nữa, linh lực khổng lồ trực tiếp lao về phía trước.

Chỉ một thoáng, Thần Phủ tự động bay thẳng lên trời.

Tiếp sau đó, ngay bên trong tầng mây đó bắt đầu biến hóa thần kỳ.

Một tòa cung điện nguy nga tráng lệ thay thế cho Thần Phủ trước đó, hào quang bốn phía, soi sáng tầng mây kia như chốn

bồng lai tiên cảnh.

Phía dưới bên trong thành, mọi người dừng chân nhìn lên, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Đây là tiên cung giáng lâm hả?”

“Chẳng lẽ là có tiên nhân hạ phàm?”

Một số tu sĩ bay lên trời, muốn nhìn gần nó, nhưng hoàn toàn không đến gần được.

Đạo Cung đó, tu sĩ bình thường làm sao bay đến được.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy chín dòng sông rộng lớn dâng lên, lơ lửng trên mây, hệt như một dải ngân hà treo ngược.

Cảnh tượng này kéo dài trong một khắc rồi dừng lại.

Giờ đây Khương Thành đã chính thức trở thành cường giả Đạo Cung cảnh Nhất trọng.

Sau đó, hắn mới lấy môn công pháp Đại Dịch Huyền Long Quyết trước đó ra.

Đạt đến Đạo Cung cảnh rồi, sau khi dùng công pháp này, có thể đạt được cảnh giới tầng thứ bảy.

Hơn nữa lại còn là cảm ngộ cảnh giới viên mãn.

Căn cơ Đạo Cung của hắn lập tức vô cùng vững chắc.

Cũng bởi vì đặc tính công pháp này mà linh lực hình thành thế rồng ngâm, muôn hình vạn trạng.

Đương nhiên là hắn chẳng do dự gì với việc nâng cao thực lực hết nên hắn ăn nốt hai viên thánh đan tăng cường thần hồn luôn

Chỉ mình hắn mới có được loại đãi ngộ này.

Bảo vật cấp bậc thánh đan như này, đâu phải tu sĩ Đạo Cung cảnh nào cũng xứng đáng được dùng.

Cho dù có bước vào Thánh cảnh, có thể dùng thánh đan một lần thì cũng hệt như việc trăm năm mới có một lần được hưởng thụ xa xỉ như thế.

Dược lực chứa trong viên thánh đan cực kỳ đáng sợ, hai viên đã khiến cho thần hồn của hắn tăng nhanh, mãi cho đến khi đạt

được Đạo Cung cảnh Thất trọng mới chịu dừng lại.

Cảnh giới thần hồn đã đạt được rồi, vậy thì cũng không cần đợi lâu nữa.

Sau chiến thắng lần trước, hắn vơ vét được hơn 60 bảo đan, vừa hay hiện tại dùng một ít.

Linh lực mà Đạo Cung cảnh cần gấp mười mấy lần Thiên Mệnh cảnh, vì thế việc thăng cấp không còn nhanh như trước nữa.

Lúc Lam Đề vội vàng quay lại thì thấy tên này lại đang uống bảo đan thăng cấp.

Lại còn trực tiếp ngồi một mình ở bên ngoài, không thèm tìm nơi vắng vẻ, lại càng không tìm người bảo vệ.

Cứ như thể không sợ có ai đến làm hại hắn vậy.

Hơn nữa dùng đan dược còn khoa trương hơn so với lần trước.

Bốc từng nắm một, không thèm đếm mà cứ tống hết vào miệng.

Ngươi coi đó là kẹo bằng đậu đó hả? Điên rồi à?

Nàng không còn sức để nói thêm nữa.

Bây giờ nàng chỉ cảm thấy dù cho có xảy ra chuyện gì trên người tên này đi chăng nữa thì cũng là chuyện bình thường.

Sau khi dùng hết bảo đan, Khương Thành thăng hai cấp, đạt tới Đạo Cung cảnh Tam trọng.

Mặc dù vẫn còn không ít kinh đan cấp thấp, nhưng dược lực này với hắn mà nói như muối bỏ biển, hắn cũng lười lãng phí.

“Ngươi thăng cấp xong rồi hả?”

Lam Đề cố gắng nói ra giọng điệu bình tĩnh

Đù má, lúc tên này đến đây mới có Thiên Mệnh cảnh Tứ trọng, bây giờ lại trở thành Đạo Cung cảnh Tam trong ngay dưới mắt mình luôn

Mới có mấy ngày?

Ngẫm lại chính mình, bởi vì nàng có Vu bộ truyền thừa, lại còn nhiều lần có cơ duyên nghịch thiên và kỳ ngộ, cộng thêm

cố gắng tu luyện với thiên phú tuyệt hảo, không dễ dàng gì mới mới thăng cấp tới Đạo Cung cảnh Bát trọng.

Trong hoàn cảnh không có tông môn bồi dưỡng, đây cũng xem như là kỳ tích rồi.

Kết quả là dường như tên này có thể vượt nàng bất cứ lúc nào.

Còn để người khác có đường sống nữa không vậy trời.

"Tăng cấp xong rồi."

Thành ca thấy hơi là lạ khi thấy chỉ có mình nàng.

"Ngưng Đề đâu?"

"Ngươi giết nàng rồi?"

Lam Đề lắc đầu.

"Không, ngay từ đầu ta đã không có ý định giết nàng, ta dùng chú thuật cũng chỉ để dọa nàng thôi."

Khương Thành bĩu môi nói: "Tin ngươi mới là lạ."

Lam Đề không hề tức giận mà lạnh nhạt nói: "Ba năm sống chung, thật ra ta đã có tình cảm rồi. Nếu không thì ta cũng không dạy nàng, giúp nàng tiến vào Đạo Cung cảnh."

"Những gì mà bản thân nàng học được, hơn một nửa đều là do ta truyền lại, xưng là nửa sư phụ cũng không quá, thậm chí trong tương lai ta còn muốn dẫn nàng đến…"

Nàng không nói thêm gì nữa.

Chỉ thấy nàng hơi buồn: "Ai mà biết được thứ mà nàng luôn muốn là làm thế nào để ta chết thảm hơn."

Vẻ mặt Khương Thành không nói nên lời, ngươi hạ chú thuật lên người ta, trừ khi là thích bị ngược đãi, còn không thì sao có thể không hận ngươi được?

Chương 115.

"Vậy nên ngươi thả Ngưng Đề rồi à?"

"Không phải đâu lão huynh…Ngạch lão tỷ, nàng đã hận chúng ta như vậy, đứng ở lập trường của ta và ngươi thì đây chính là

thả hổ về rừng đó!”

Lam Đề tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Ta ngốc như vậy sao?”

“Vậy nàng…”

“Bản thân ta tự có sắp xếp, giữ nàng là bởi vì chỉ có bộ tộc Hạng thị các nàng mới có thể kích phát ra sức mạnh tinh thần lớn nhất của Tứ Phương Nguyên Đỉnh.”

“Đợi tới lúc cần thiết thì tự nhiên nàng sẽ xuất hiện.”

Khương Thành không cần nghĩ cũng biết là Ngưng Đề lại bị nàng khống chế rồi, hơn nữa e rằng lần này khó mà trở mình được.

“Tứ Phương Nguyên Đỉnh bị ngươi lấy rồi hả?”

“Ngươi có thể đưa nó cho ta được không?”

Lam Đề cũng không nhiều lời hay ngại ngùng gì mà trực tiếp nói ra yêu cầu của mình.

Trong trận chiến vừa rồi, cuối cùng vẫn là Khương Thành dựa vào hệ thống hack để một mình xử lý cả hiện trường.

Nhưng mà nói phương diện khác thì trước lúc hack là do Lam Đề gánh, điều ấy cũng không thể phủ nhận được.

Dù nói thế nào, lúc ấy xem như hai người là đồng đội.

Đưa một cái đỉnh không dùng được cho nàng, Thành Ca cũng không định phản bác.

Chỉ là hắn còn muốn cố gắng thêm lần nữa.

“Ngươi thật sự không muốn làm người của ta sao?”

“Ca đẹp trai như vậy, Phi Tiên Môn non xanh nước biếc, người ở đó vô cùng nhiệt tình, hơn nữa phúc lợi môn phái vô cùng tốt, thi thoảng phát lì xì, ngươi đi theo cũng không thiệt … …”

Lam Đề nghe xong nhíu mày, sau đó trực tiếp loại bỏ những lời nói khoe khoang này.

Rốt cuộc tên này muốn làm gì đây?

Muốn mình “làm nữ nhân của hắn” ư?

Tuy rằng trước mắt cảnh giới còn kém mấy trọng, nhưng với tư chất thiên phú và ngoại hình của hắn, thật sự xứng với

mình.

Nếu như thành thân thì cũng coi như giúp Vu bộ có thêm một cánh tay hộ trợ siêu mạnh đúng không?

Dù sao mình cũng không thích, hình như đồng ý với hắn cũng chẳng sao.

Nhưng nhớ tới lần trước sau khi nàng đồng ý thì đã bị hắn mắng, lần này nàng cẩn trọng hơn một chút.

“Ngươi nghiêm túc chứ?”

A, có cửa rồi!

Thành ca vội vàng nghiêm mặt, nghiêm nghị nói: “Ta chưa từng nghiêm túc hơn bây giờ!”

Vì để thu phục Lam Đề, cho dù thái độ phải nghiêm chỉnh một ngày một đêm thì hắn cũng chấp nhận

“Không nói đùa chứ?”

“Chuyện như này sao có thể nói đùa được!”

“Hừ, ai biết ngươi có thật lòng hay không. Mới gặp qua vài lần đã nói mấy lời kiểu này, rốt cuộc ngươi vừa ý cái gì của ta cơ chứ?”

Ta vừa ý tư chất với thực lực của ngươi.

Rất đáng giá mà?

Đương không thể nói lời như vậy rồi.

Công thức mà Khương Thành rất thành thục: “Ta vừa ý tất cả mọi thứ của ngươi, không chỉ là dung mạo thực lực, hay là tính cách phẩm hạnh. Bất kể ưu điểm hay là khuyết điểm của ngươi, ở trong mắt ta tất cả đều thật quý giá.”

Tên này thổ lộ buồn nôn như vậy hả?

Suýt chút nữa thì toàn thân Lam Đề nổi da gà, nhưng nàng lại không thể không thừa nhận mấy lời này khiến cho người ta thoải mái.

“Vậy được thôi, ta đồng ý.”

Thành Ca là vui sướng trước tiên, sau đó nụ cười dần dần biến mất.

Hệ thống vẫn là không kêu ting một tiếng…

Không qua được chứng thực của hệ thống, chứng tỏ nàng vẫn chưa phải là người một nhà.

Nhưng nữ nhân này nhìn có vẻ không giống như đang nói dối, vẻ mặt, ánh mắt kia, giọng điệu, nhìn rất chân thật.

Không ngờ rằng nàng biết diễn kịch như vậy, lần này Khương Thành thật sự hơi tổn thương.

Anh đây xem trọng ngươi như vậy mà.

Hắn đến thế giới này còn chưa từng dốc lòng chào mời ai nhiều như thế, kết quả đổi lại là hai lần "lừa gạt" khẩu thị tâm phi.

Hắn thở dài, lấy bảo đỉnh ra ném cho nàng.

"Ngươi cầm lấy đi."

Bỏ đi, không gò ép nữa.

Lam Đề nhanh chóng vươn tay nhận lấy.

Trong mắt của nàng, việc Khương Thành đưa bảo đỉnh cho bản thân nghĩa là đồng ý với nàng.

Bảo đỉnh này giống như là tín vật đính ước, nàng thấy hơi xấu hổ.

"Sao ngươi không hỏi xem rốt cuộc ta định dùng bảo đỉnh để làm gì?"

Đáng lẽ nàng định lấy được bảo đỉnh rồi thì sẽ rời khỏi đây, nhưng hiện tại nàng đã coi Khương Thành là hôn phu, vậy thì cũng coi như là người một nhà.

Đương nhiên một vài suy nghĩ thay đổi rồi.

Quả thật Khương Thành tò mò, nhưng mà lúc này hắn mất hứng rồi.

Hắn thuận miệng chiếu lệ nói một câu: "À, dùng để làm gì vậy?"

"Tiến! Vào! Tiên! Vực!"

Lam Đề nói từng chữ một rồi ánh mắt nhìn chằm chằm mặt của hắn trong chốc lát.

“Cái gì cơ? Tiên vực?”

Ban đầu Khương Thành hơi suy sụp, nhưng hắn vực lại tinh thần vì bốn chữ này.

“Tiến vào tiên vực, không phải đến Thánh Giai đỉnh phong mới có thể phi thăng sao?”

“Chỉ dựa vào mỗi Tứ Phương Nguyên Đỉnh thôi mà cũng có thể phi thăng thành tiên á?”

“Ngươi đang nói đùa phải không?”

Lam Đề lắc lắc đầu.

“Dựa vào việc phi thăng thành tiên đã là chuyện của quá khứ rồi.”

“Một ngàn vạn năm qua, hạ giới chưa từng xuất hiện một Thánh Giai nào có thể thành công phi thăng.”

“Cho dù là tư chất của bọn họ kinh khủng cỡ nào, cho dù là môn phái sau lưng bọn họ to lớn nào, thì bọn họ đều không thể thành tiên.”

Thành ca choáng váng, hắn thật sự cho rằng tương lai bản thân phi thăng thành tiên sẽ như nước chảy thành sông, thậm chí còn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thiên hoang bất diệt thể mà, còn có hệ thống hộ giá, không thành tiên mới lạ đấy.

Bây giờ ngẫm lại, những chuyện chắc như đinh đóng cột dường như lại không hề chắc chắn như mình nghĩ!

“Tại sao chứ?”

Lam Đề giọng điệu trầm thấp nói: “Bởi vì sự xuất hiện Hư Tiên giới.”

“Hư Tiên giới là cái gì?”

“Hư Tiên giới là nơi chín vị tiên tổ của Di Tiên tộc năm đó của chúng ta lần đầu tiên xuất hiện. Họ rơi từ Tiên giới xuống Hư Tiên giới, cuối cùng là rơi từ Hư Tiên giới xuống hạ giới.”

“Ý của ngươi là, Hư Tiên giới xuất hiện vào lúc đó ư?”

“Đúng vậy.”

Lam Đề gật gật đầu, lại nói: “Ngàn vạn năm trước, Hư Tiên giới đột nhiên vắt ngang giữa Vu Tiên vực và hạ giới, phá vỡ quy tắc nguyên thủy của trời đất, cũng vì thế mà chặn mất con đường thăng thiên.”

“Ngươi cũng biết, trước kia Đạo Cung cảnh tiến lên Nhập Thánh cảnh không hề khó. Mà bây giờ, vừa qua cửa đã xuất hiện lôi kiếp. Hơn nữa mỗi một trọng của Nhập Thánh cảnh đều có lôi kiếp, đó là do quy luật trời đất đã xảy ra thay đổi.”

“Và ngược lại, lôi kiếp mà Thánh Giai gặp phải khi phi thăng thành tiên thời viễn cổ giờ đây đã biến mất…”

Khương Thành có điều khó hiểu: “Không có lôi kiếp thì không phải là chuyện tốt sao?”

Hắn cũng là biết một vài tu sĩ vì không qua được lôi kiếp mà cuối cùng lại bị đánh chết .

Một thân đạo hạnh cũng tan thành mây khói từ đó.

Lam Đề kinh ngạc nhìn hắn.

“Có đôi khi ta thật sự nghi ngờ rằng liệu ngươi có phải là người mới tu luyện hay không.”

“Lôi kiếp rất đáng sợ, nhưng không có lễ rửa tội của lôi kiếp thì Thánh Giai không thể đột phá, chỉ có thể cứ mãi mắc kẹt ở hạ giới.”

Lúc này, Khương Thành chợt hiểu ra.

“Nhưng mà, chín vị tiên nhân trong Tiên Di tộc của các ngươi không phải đã thành công về tới tiên vực sao, rõ ràng vẫn có ngoại lệ.”

“Bọn họ vốn là tiên nhân, thực lực đã vượt xa cực hạn của hạ giới. Cho dù không muốn trở về tiên vực, thì quy tắc của trời đất sẽ buộc bọn họ phải trở về.”

“Thì ra là thế.”

Khương Thành lại hỏi: “Vậy như thế nào ngươi lại biết có thể tiến vào tiên vực từ Hư Tiên giới? Ngàn vạn năm qua có ai đã đi vào rồi sao?”

“Không hề, Hư Tiên giới không dễ vào như vậy đâu. Nhưng bởi vì chín vị tiên tổ hạ xuống từ nơi đó cho nên chúng ta đoán

rằng nơi đó có thông đạo nối với tiên vực.”

“Hóa ra chỉ là phỏng đoán…”

“Hy vọng thành tiên kia, cho dù chỉ có một tia hy vọng thì đều đáng để thử một lần.”

Khương Thành phải thừa nhận rằng nàng nói có lý.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại bắt đầu tò mò.

“Nếu Hư Tiên giới đã tồn tại hàng ngàn vạn năm vậy thì hẳn là rất nhiều người đã từng thử đúng không?”

“Chẳng lẽ thành công hay không cũng không thể xác định ư?”

Lam Đề lắc đầu.

“Không.”

“Đi vào Hư Tiên giới không dễ như vậy đâu.”

Chương 116.

Câu trả lời này làm Khương Thành rất bất ngờ.

“Tiến vào Hư Tiên giới khó đến vậy sao?

“Không phải khó vào mà là không tìm thấy.”

Lam Đề thở dài: “ Hư Tiên giới ẩn náu trong hư không, vị trí thay đổi không ngừng, hơn nữa cho dù có tìm thấy thì phải có pháp bảo đặc biệt mới có thể mở được lối vào.”

“Pháp bảo gì cơ? Lẽ nào là Tứ Phương Nguyên Đỉnh?”

Vẻ mặt Lam Đề không biết nói gì.

“Sao có thể chứ, nếu Tứ Phương Nguyên Đỉnh mạnh như vậy thì vài trăm năm trước đã bị các thánh địa khác cướp rồi, sao mà đến lượt chúng ta được.”

Nàng lại nói: “Muốn tìm thấy Hư Tiên giới thì phải gom được 9 món pháp bảo truyền thừa của chín bộ Tiên Di tộc.”

“Mà việc mở lối vào Hư Tiên giới thì cũng cần phải có 9 món pháp bảo đó hợp lực lại mới có thể làm được.”

Khương Thành ngay lập tức phản ứng lại: “Vậy thì 9 pháp bảo kia là chín vị tiên nhân năm ấy để lại ư?”

“Đúng vậy.”

Lam Đề gật đầu.

“Trước khi họ rời đi, mỗi người đều để lại một pháp bảo truyền thừa, Luyện Cốt Phiên của Vu bộ ta chính là một trong số đó.”

Khương Thành rất hào hứng hỏi: “Pháp bảo này thuộc phẩm giai nào?”

Lam Đề cao ngạo đáp: “Luyện Cốt Phiên là pháp bảo thượng phẩm, có thể vượt qua một đại cảnh giới mạnh mẽ gieo chú ấn lên kẻ địch, nếu ta có thể nắm giữ pháp bảo này, dù đối mặt với Nhập Thánh cảnh cũng không cần phải sợ hãi.”

Mặc dù Khương Thành không hiểu biết gì về Vu thuật, nhưng hắn cũng biết vượt qua một đại cảnh giới là khái niệm như thế

nào.

Pháp bảo thượng phẩm, quả nhiên là khác biệt.

“Không phải ngươi là tộc trưởng sao? Ngươi là người mạnh nhất Vu bộ, Luyện Cốt Phiên không ở trong tay ngươi ư?”

Nhắc đến điều này, Lam Đề lập tức thấy mất mát.

“Ba trăm năm trước, một vị tộc trưởng Vu bộ đã bị người bên ngoài mê hoặc tâm trí, Luyện Cốt Phiên đã bị lừa rồi trộm đi mất rồi, từ đó không thể giành lại được nữa.”

Loại chuyện giết người đoạt bảo này, ngày nào trong giới tu luyện cũng có, Khương Thành cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Xin nén bi thương.”

Nén đau thương cái muội nhà ngươi, có biết nói chuyện không vậy?

Đáng lẽ Lam Đề chỉ có chút bi thương thôi, suýt chút nữa thì bị Khương Thành làm cho bùng nổ.

“Không có Luyện Cốt Phiên thì Vu bộ của chúng ta không chỉ những thiếu đi một vũ khí sắc bén, mà việc truyền thừa cũng trở nên không hoàn chỉnh, từ đó thất bại hoàn toàn.”

“Cho nên ngươi vẫn luôn nhắc đến Tam Nhãn Hổ là hy vọng rằng nó sẽ giúp ngươi đoạt lại Luyện Cốt Phiên?”

“Không phải, người trước đây cướp đi luyện cốt phiên đến nay đã trở thành Thánh Giai rồi…”

Lam Đề tiếc nuối lắc đầu: “Tiền bối yêu vương vượt vực đến đây, vốn đã bị quy luật áp chế sức mạnh, không thể đoạt lại được.”

“Ta vốn chỉ mong rằng Tam Nhãn Hổ tiền bối có thể giúp ta đoạt lại Tứ Phương Nguyên Đỉnh mà thôi.”

“May mà bây giờ đã đoạt được rồi.”

Khương Thành tò mò hỏi: “Tứ Phương Nguyên Đỉnh có tác dụng gì vậy?”

Nghe mấy lời mà nàng nói thì hắn cảm thấy rằng Tứ Phương Nguyên Đỉnh có cấp bậc cực thấp, hơn nữa cũng không hề liên

quan đến Hư Tiên giới.

“Năm đó sau khi chín vị tiên nhân phi thăng trở về, chín bộ của Tiên Di tộc đã liên thủ lại mở Hư Tiên cảnh thêm một lần nữa rồi tiến vào bên trong.”

“Sau đó thì sao? Bọn họ phi thăng hết rồi sao?”

“Không, sau lần tiến vào đó, không ít người của chín bộ đã chết.”

Khương Thành sửng sốt: “Chẳng lẽ bên trong có kẻ địch?”

“Không phải, chỉ là Hư Tiên giới nằm giữa tiên vực và hạ giới, không gian cực kỳ không ổn định, hơn nữa quy tắc rối loạn. Lúc đó nếu không phải là có chín đại pháp bảo hộ thân thì chỉ e rằng không còn một ai có thể sống sót.”

Lam Đề nói thêm: “Bọn họ chỉ tiến vào một lần, về sau cũng bởi vì chín vị tiên tổ rời đi, người của chín bộ cũng dần dần xảy ra mâu thuẫn, sau này gặp lại cũng quá khác biệt nhau nên không liên thủ mở lại nữa.”

Giờ Khương Thành mới hoàn toàn hiểu rõ.

“Ngươi cần Tứ Phương Nguyên Đỉnh chỉ vì mong rằng sau khi tiến vào Hư Tiên giới, sức mạnh của tín ngưỡng bên trong đỉnh sẽ che chở cho ngươi sao?”

“Đúng vậy, Tứ Phương Nguyên Đỉnh gia tăng khí vận cho cơ thể, có thể loại trừ đi phần lớn độ ăn mòn của các quy tắc.”

Bây giờ nàng đã có được bảo đỉnh này, coi như đã hoàn thành mục tiêu.

Bước tiếp theo chính là chờ đợi Hư Tiên giới mở ra, rồi sau đó tiến vào.

“Nhưng mà, không phải ngươi nói rằng Luyện Cốt Phiên đã bị cướp đi rồi sao? Tiên Di tộc sao có thể tập hợp được chín pháp bảo, mở Hư Tiên giới?”

Theo như những gì nàng nói, không tập hợp đủ chín pháp bảo thì đến cả vị trí của Hư Tiên giới cũng không thể tìm được.

Nhắc đến điều này, Lam Đề lạnh giọng nói: “Kẻ trộm Luyện Cốt Phiên đi cũng biết bí mật này. Mấy năm nay hắn vẫn luôn

ngấm ngầm tiếp xúc với tám bộ khác, bọn họ đã thương lượng rồi.”

“Ước tính thời gian thì chỉ còn một năm nữa là sẽ đến ngày bọn họ mở lối vào”

Đáng lẽ Khương Thành muốn nói rằng, người nọ đã cướp đi pháp bảo của Vu bộ các ngươi thì cũng coi như là kẻ địch rồi, các bộ khác sao còn có thể hợp tác với hắn nữa sao.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đây cũng là cơ hội để thành tiên.

Không có Luyện Cốt Phiên, tám bộ còn lại của Tiên Di tộc có nắm giữ pháp bảo cũng phí công.

Nhưng không có tám pháp bảo kia, thì có giữ Luyện Cốt Phiên thì cũng không thể tiến vào được.

Hai bên đều có người bị mắc kẹt ở Thánh Giai hàng vạn năm, cuối cùng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc hợp tác.

“Ngươi mới là Đạo Cung cảnh, cách Thánh Giai còn xa lắm, cho dù thật sự có thể tiến vào tiên vực thì chẳng phải cũng kém cỏi nhất sao?”

“Không phải ai ở tiên vực thì cũng là tiên nhân, những tiên nhân đó là có hậu duệ, bọn họ có thể sống sót thì đương nhiên ta cũng có thể sống sót được!”

Ánh mắt Lam Đề vô cùng kiên định.

Cho dù như thế nào, tu luyện ở tiên vực chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều so với hạ giới.

“Ngươi nói với ta những điều này là muốn mời ta cùng vào sao?”

“Đúng vậy, nếu bỏ qua cơ hội này thì không còn nữa đâu. Tóm lại thì Tứ Phương Nguyên Đỉnh cũng chỉ là một pháp bảo hạ phẩm, cùng lắm chỉ có thể bảo vệ ba người. Sức mạnh khí vận bên trong bảo đỉnh cần dựa vào Ngưng Đề kích phát, cho nên còn dư một chỗ.”

Nàng cười cười: “Ngươi có thể phi thăng cùng với bọn ta.”

Khương Thành hơi không hiểu cô em gái này rồi.

Không muốn làm "người một nhà", nhưng có vẻ lại rất tốt với hắn.

Vị trí cho người thứ ba này nếu để đấy sẽ có vô số người vì nó mà điên cuồng, điều kiện gì cũng đáp ứng, cứ để cho hắn như vậy á?

Thật ra thì Khương Thành tiến vào Hư Tiên giới không cần pháp bảo bảo hộ.

Cùng lắm là sau khi tiến vào đó thì chết một lần, sau đó để hệ thống giải quyết là được.

Nhưng Lam Đề đã có ý tốt như vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được.

"Vậy tiếp theo ngươi muốn làm gì?"

Vả lại hắn cũng không lập tức từ chối ý tốt của nàng.

"Trước tiên thì ta sẽ về Vu bộ một chuyến, ngươi thì sao?"

"Ta cũng về Phi Tiên môn, ngươi biết đó, ta là chưởng môn, còn rất nhiều việc phải xử lý."

"Vậy được rồi, dù sao thì cũng gần tới ngày mở rồi, đến lúc đó ta sẽ đến tìm ngươi."

Thấy bóng hình của nàng dần biến mất, Khương Thành xoay người.

Hắn mở truyền tống ra, sau khi một cái lóe sáng, hắn ngay lập tức xuất hiện ở Phi Tiên môn.

Truyền tống cấp 4 thật sự quá tiện lợi quá đê.

"Chưởng môn!"

"Chưởng môn về rồi!"

"Người không về cùng công chúa Ngưng Đề sao?"

Các đệ tử hồ hởi phấn khởi tới tấp bay đến.

Khương Thành phát hiện ra chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cảnh giới của bọn họ thay đổi rất lớn.

Toàn bộ trưởng lão đời thứ hai đều tiến vào Phân Hồn cảnh.

Tất cả đệ tử đời thứ ba cũng đạt Tụ Nguyên cảnh.

Lâm Ninh đạt tới Linh Đài cảnh Bát trọng, còn Kỷ Linh Hàm đột phá đến bình cảnh của Thiên Mệnh cảnh, đạt đến Thiên Mệnh cảnh Nhất trọng.

Hắn mở sổ ghi chép của hệ thống ra nhìn, quả nhiên trong khoảng thời gian ngắn đã có được điểm thưởng tích phân thăng cấp của các nàng.

Đặc biệt là Kỷ Linh Hàm, lúc đột phá đã được 30 vạn điểm.

Cho dù linh mạch ngũ cấp của Phi Tiên môn được tăng cường, thêm vào đó là không thiếu đan dược linh thạch, nhưng sự tiến bộ của bọn họ vẫn như là một phép màu.

Nếu tu luyện chỉ có linh lực mà không cảm ngộ được cảnh giới thì cũng chỉ dậm chân tại chỗ mà thôi.

Hắn liếc nhìn Mạc Trần trưởng lão đang cười cười, sờ sờ chiếc cằm nhẵn nhụi thì biết ngay đó chắc chắn là công sức của hắn.

Để tiên nhân tới chỉ bảo một đám tu sĩ hạ giới giai thấp thì chỉ có thể nói rằng quá xa xỉ rồi.

Chương 117.

Ở môn phái có một người như hắn thì giống như có báu vật trong nhà vậy, vị Mạc tiên nhân này khá là có ích.

Khương Thành rất vui, bèn nhớ đến viên thánh đan kia.

“Mạc trưởng lão, sự cố gắng của ngươi bản chưởng môn đều nhìn thấy, ghi nhớ trong lòng.”

“Viên đan dược này, ngươi xem ngươi có dùng được hay không.”

Mạc Trần nhận lấy đan dược, tỉ mỉ cảm nhận, suýt chút nữa nhảy cẫng lên.

“Đây…đây là Cửu Khiếu Phục Hồn Thánh Đan mà!”

“Với ta mà nói thì nó quá có ích luôn!”

“Chỉ cần tinh luyện viên đan dược này, phần hồn còn sót lại của ta sẽ được củng cố, khôi phục một phần sức mạnh rồi.”

Hắn rất trân trọng nâng viên đan dược, vui mừng đến mức nói năng lộn xộn hết cả lên.

“Thứ này… không biết là chưởng môn lấy từ đâu.”

Quả thật là hắn vẫn luôn mong rằng Khương Thành sẽ giúp hắn tìm thánh phẩm đan dược hồi phục thần hồn, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Ở tiên vực thì loại đan dược cấp bậc này rất hay gặp, nhưng ở hạ giới thì cực kỳ hiếm thấy.

Thực ra cao thủ Thánh Giai cũng chưa chắc có thể tìm là tìm được.

Bởi vì hắn coi Khương Thành là “vị diện chi tử” nên mới có chút chờ mong.

Nhưng thật lòng mà nói thì cũng không ngờ rằng lại đến nhanh như vậy.

Cho dù có cơ duyên vững chắc, khí vận ngập trời, thì kiểu gì cũng phải từng bước chờ đợi vài năm đến mười mấy năm mới có thể chạm đến bảo vật cấp độ này đúng không?

Ai mà biết mới tốn sức vài ngày thôi mà đã đưa cho hắn rồi.

Thế này thì xem ra trong đám vị diện chi tử, chưởng môn cũng thuộc dạng đứng đầu nhóm về may mắn đó.

Cơ hội tốt như vậy, Khương Thành đương nhiên phải tranh công, mở rộng thêm hiệu quả làm màu chứ.

“Thành lòng mà nói, quá trình lấy được viên đan dược này trải qua khó khăn và nguy hiểm, ta không kể lại nữa.”

“Tóm lại vì nó mà ta trải qua ngàn vạn khó khăn, khổ nhọc, suýt nữa thì mất đi tính mạng.”

“Nhưng mà nghĩ đến cảnh ngộ khó khăn của Mạc trưởng lão, bản chưởng môn sao có thể lùi bước mà từ bỏ, cuối cùng may mà không hổ thẹn…..”

Mặc dù viên thuốc này chỉ là một trong mười lần rút ra liên tiếp, nhưng nhấn nút bấm rút thăm trúng thưởng cũng coi như là bỏ công sức chứ?

Hắn nghĩ đó là đương nhiên.

“Chưởng môn…”

Là một tiên nhân đã sống vài chục triệu năm, suốt đời này Mạc Trần chưa bao giờ xúc động đến như vậy.

Điều này chân thực nhiệt tình biết bao, đáng quý biết bao.

Những vị vị diện chi tử kia ai mà chẳng có bản ngã của riêng mình, cuối cùng thì con người không vì mình thì trời tru đất diệt.

Có thể nói là không ai có thể làm được đến mức này vì thuộc hạ của mình.

Hắn đã đi theo đúng người rồi.

“Kẻ sĩ nguyện chết vì người tri kỷ”

“Lão phu lấy gì để báo đáp đây…”

Mức độ cảm động này làm Khương Thành hơi đỏ mặt, thầm nghĩ có phải bản thân thổi phồng quá mức rồi hay không.

“Mạc trưởng lão nói quá rồi.”

“Đây là điều mà bổn chưởng môn nên làm.”

Lúc này các đệ tử khác cũng nhao nhao vây xung quanh, ai nấy đều cười đùa cợt nhả.

“Lần này chưởng môn quay về nhanh quá ha!”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta đều đã chuẩn bị tốt với việc ngươi không có ở đây trong thời gian dài.”

Khương Thành cố ý nghiêm mặt: “Thế nào, các ngươi không muốn nhìn thấy ta hả?”

“Sao có thể, bọn ta ngày đêm đều nhớ chưởng môn đấy.”

“Không có chưởng môn ở đây, ta còn không buồn ăn uống…”

Trưởng lão đời thứ hai Cam Tử Nghĩa vừa theo sát tiến vào đại điện, vừa cười nói: “Do lần này không giống mà, vương triều Càn Tinh xa xôi như vậy, hơn nữa còn là Ngưng Đề công chúa mời đến, mọi người đều cho rằng ngươi sẽ ở đó trong thời gian vài tháng, thậm chí vài năm cơ.”

Khương Thành chẳng hiểu gì cả.

“Ta chỉ đi có một vòng thôi, ở đó lâu làm gì, cũng chẳng phải là đi định cư.”

Tần Sướng chen vào giữa những người khác, giữ khoảng cách gần nhất với Thành ca.

“Bởi vì Ngưng Đề công chúa đó, công chúa hoàng thất quốc sắc thiên hương, chưởng môn chìm đắm trong sự ôn nhu của công chúa cũng chẳng phải việc gì kỳ lạ.”

Cam Tử Nghĩa cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, thậm chí mọi người còn mở một cuộc đánh cược, cược xem bao giờ ngươi mới trở lại cơ.”

Bước chân của Khương Thành dừng lại.

Khuôn mặt uy nghiêm liếc mọi người một vòng.

“Nói vớ nói vẩn!”

“Bổn chưởng môn là người làm việc lớn, sao có thể bị một mỹ nhân nhỏ bé mê hoặc được?”

Các trưởng lão đời thứ hai chửi thầm, trước đó khi tuyển người mới hình như chính ngươi là người hạ thấp tiêu chuẩn thu nhận mỹ nữ mà?

Có điều vào giây phút làm màu của Thành ca, mọi người tự nhiên sẽ không ngắt lời.

Rất nhiều nữ đệ tử có mặt đều nhao nhao nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra tấm thân trong sạch của chưởng môn vẫn còn.

Ấn Tuyết Nhi còn trách mắng những người khác: “Cam sư đệ, Tần sư huynh, các ngươi còn không rõ chưởng môn là người như thế nào ư, sau này bớt nói huyên thuyên ở sau lưng đi!”

Trong nhất thời mặt hai người đực ra.

Chẳng lẽ không phải ngươi là kẻ chiều hôm qua triệu tập chúng ta mở cuộc họp, thảo luận xem chưởng môn có thật sự rung động với Ngưng Đề hay không à?

“Được rồi được rồi, lần này ta không ở đây, các ngươi chịu khó tu luyện, tiến bộ rất lớn.”

“Bổn chưởng môn rất vui.”

“Lúc trước đã nói rồi, biểu hiện của ai tốt nhất sẽ có khen thưởng.”

Hai chữ “khen thưởng” vừa nói vừa, tất cả mọi người đều duỗi dài cổ, mặt mong đợi.

Đồ mà chưởng môn lấy ra, chắc chắn thuộc hàng tinh phẩm, nói không chừng còn là linh khí bát giai.

“Đường Như, ngươi là người thứ hai trong số đệ tử đời thứ ba tiến vào Phân Hồn cảnh, chỉ đứng sau Lâm Ninh, ngươi xứng đáng được thưởng!”

“Thanh Tử Nhật Cuồng Long Đao này ban cho ngươi, từ nay về sau tiếp tục cố gắng.”

Dứt lời, hắn xoa chiếc nhẫn, một thanh linh đao uy phong lẫm liệt bay ra.

Mặc dù vẻ ngoài quá hùng dũng, không hợp với phong cách của Đường Như lắm.

Nhưng mà phẩm cấp cao.

Sau khi xúc động nhận lấy, suýt nữa thì Đường Như đã làm rơi nó rồi.

“Cái này…chưởng môn, đây là linh đao mấy giai vậy?”

Tính tình nàng xưa nay luôn điềm đạm, nói chuyện cũng không nhanh nhẹn lắm.

Thành ca hời hợt nhếch miệng đáp: “Cửu giai mà thôi.”

Đúng là là bây giờ hắn có tư cách nói như vậy.

Suy cho cùng có được mấy món bảo khí thì sẽ khinh thường linh khí.

Lấy nó ra để làm màu, tận hưởng ánh mắt kinh ngạc, thuận tiện kích thích động lực tu luyện của bọn họ, vậy quá xứng đáng rồi.

“Cái gì?”

“Cửu giai!”

Những người có mặt suýt nữa thì điên rồi.

Phải biết là lúc trước đại hoàng tử Hạng Bạt Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng cũng chỉ dùng linh khí bát giai mà thôi.

Bây giờ đột nhiên ban cho một tiểu đệ tử Phân Hồn cảnh một linh khí cửu giai, thật sự là quá xa xỉ rồi.

"Cái này quá quý giá, ta, ta…"

Đường Như rất muốn nói rằng "ta không dám nhận", nhưng hai tay còn thật lòng hơn cái miệng nhỏ nhiều, nàng không cam lòng buông tay.

Có được thanh đao này thì ở giai đoạn Phân Hồn cảnh nàng không có đối thủ luôn rồi.

Tu sĩ nào có thể chống lại sự mê hoặc của sức mạnh chiến đấu bão táp dữ dội cơ chứ.

Ánh mắt của mọi người đều rất ngưỡng mộ.

"Chưởng môn, chưởng môn a, ta tiến bộ rất nhanh mà!"

"Mỗi ngày ta đều luyện tập 13 canh giờ, mong chưởng môn minh giám…"

"Được rồi, mỗi ngày có tổng cộng 12 canh giờ, chưởng môn vẫn sống tốt kia kìa!"

"Có phải chưởng môn đào được kho báu không? Làm sao mà bảo vật gì cũng có thể lấy bừa ra vậy?"

"Ngươi quên rằng chưởng môn là tiên nhân à?"

Người duy nhất còn bình tĩnh trong số họ là Mạc Trần, dù sao thì lúc ở tiên vực, hắn cũng đã nhìn thấy nhiều thánh khí rồi.

Ở hạ giới thì linh khí cửu giai quả thực là hiếm lạ, chẳng qua là ai bảo chưởng môn là "vị diện chi tử" cơ chứ?

Bây giờ hắn cảm thấy rằng dù cho Khương Thành lấy ra bất cứ thứ gì thì cũng chẳng có gì kì lạ cả.

"Đợi đã, Tử Nhật Cuồng Long Đao, hình như ta nghe thấy cái tên này ở đâu rồi?" La Viễn đột nhiên nhíu mày suy nghĩ.

Ấn Tuyết Nhi cũng nói theo: "Ban nãy ta cũng định nói, cái tên này nghe quen quen…"

Đan Thái vỗ đùi: "Ta nhớ ra rồi, đó không phải là vũ khí tùy thân của hoàng đế bệ hạ Can Tinh sao?"

Hắn vừa nói, mọi người dần dần có ấn tượng.

Suy cho cùng thì trước khi bọn họ gia nhập môn phái đều ở giới thế tục đều đã được nghe thấy tên tuổi vương triều Càn Tinh từ lâu rồi.

Chương 118.

Để củng cố vương triều, cũng là để tăng cường mức độ tôn thờ của dân gian đối với hoàng tộc, Hạng Cao Dã đã tuyên truyền không ít.

Vị hoàng đế này có quyền lực và uy thế to lớn đến mức nào, dùng linh khí gì, có chiến tích nào, công lao gì, cho đến nay vẫn luôn lưu truyền trong dân gian.

Tử Nhật Cuồng Lũng Đao là một trong những linh khí mang tính biểu tượng.

Truyền thuyết nói rằng, hoàng đế tay cầm thanh đao, tiếp nhận sức mạnh của mặt trời và các vì tinh tú, một chiêu hủy diệt hàng vạn quân địch….

Tất cả mọi người ngậm chặt miệng, cùng nhìn về phía Khương chưởng môn.

Tại sao thanh đao này lại ở trong tay ngươi?

Ca, đừng bảo là ngươi đã tiêu diệt vương triều Càn Tinh rồi đấy?

Không phải chứ?

Hẳn là không đến mức đấy đâu nhỉ?

vương triều Càn Tinh lớn như vậy, hơn nữa còn xa như vậy….

Nhưng kết hợp với phong cách chỉ cần ra khỏi cửa là tiêu diệt môn phái của vị đại ca này, hình như là rất có khả năng a.

“Đúng vậy, vương triều Càn Tinh đổi họ rồi.”

Một cơ hội lớn để khoe khoang như vậy, Khương Thành đương nhiên sẽ không phủ nhận.

“Còn về việc sau này họ gì, thì ta cũng chưa biết.”

Không có hoàng tộc họ Hạng, thì tương lai cũng sẽ có hoàng tộc họ Lý, họ Trương, một vùng đất rộng lớn như vậy, chẳng sớm thì muộn cũng sẽ có người thống trị.

Còn về bản thân Khương Thành, hắn không có hứng thú đi thống trị giới thế tục kia.

Thành tiên không tốt hơn sao?

"Cái gì?"

"Thực sự là sự thật sao?"

"Điên rồi, điên rồi, không ngờ rằng vương triều mấy trăm năm truyền thừa lại phải thay đổi triều đại rồi…."

"Dũng mãnh quá rồi đấy, nói diệt là diệt luôn?"

"Chưởng môn, người có thù với gia tộc Hạng thị sao?"

Ở dưới trần gian, bọn họ rất sùng bái hoàng tộc.

Nhưng bây giờ trở thành tu sĩ thế ngoại, không hề quá quan tâm nữa, chỉ là bọn họ cảm thấy quá đột ngột, quá kinh ngạc mà thôi.

"Không có thù oán gì hết."

Khương Thành nhún nhún vai: "Ta cũng không có cách nào, là bọn họ tự tìm cái chết, ta chỉ đành làm một vài việc nhỏ nhặt mà thôi."

Mặc dù cố tình nói những lời này một cách hời hợt, nhạt nhẽo, tạo ra hiệu quả đối lập lúc làm màu, nhưng cũng không phải là nói dối.

Trước khi đến Lung Nhạc Hoàng Thành, thực ra hắn muốn kiếm nhiều điểm tích phân hơn.

Nhưng nếu như Hạng Cao Dã và Ngưng Đề và bảy vị cao thủ, cùng với hai đại thánh tử trong suốt cuộc hành trình không trêu chọc hắn, không tiếp cận hắn, thậm chí không tấn công hắn…

Thì hắn sẽ không làm như vậy rồi.

Suy cho cùng thì đó cũng không phải trả thù.

Chuyên gia tâng bốc số 1 là Đan Thái lập tức nhảy cẫng lên.

“Nhìn đi nhìn đi, việc nhỏ nhặt tầm thường, chưởng môn mới đúng là khí phách của cao thủ!”

Những người khác cũng không chịu yếu thế, tranh nhau tiến lên, mong rằng sớm có ngày trở thành tâm phúc số một của Khương Thành.

La Viễn lấy bút và sổ ra viết nhanh: “Ta sớm đã ghi lại rồi, về sau nhất định phải học theo khí phách của chưởng môn, có thể học được một phần tinh hoa ấy, có thể sử dụng nó vô hạn rồi…”

“Đối với chưởng môn mà nói, đây chỉ là một bản lĩnh nhỏ mà thôi, chuyện nhỏ xíu, mọi người bình tĩnh!”

Đối mặt với mọi người, Cam Tử Nghĩa mỉm cười vẫy tay: “Thao tác cơ bản thôi, ngồi xuống ngồi xuống nào!”

Khung cảnh vô cùng hài hòa, mọi người đều tiến bộ rất lớn, Khương Thành rất vui vì sự trưởng thành của bọn họ,.

Nhớ lại lần trước sau khi nâng cấp hệ thống, hắn đã thăng cấp tư chất của các đệ tử rồi.

Hắn quét Kỷ Linh Hàm đầu tiên.

Mục tiêu: Kỷ Linh Hàm.

Tư chất: Tam đẳng.

Có thể thăng cấp: Nhị đẳng.

Hệ thống cũng vô cùng tóm tắt, không đánh dấu tư chất gì của nàng hết, trực tiếp phân chia đẳng giai.

Thiên phú của Kỷ Linh Hàm tốt như vậy, vậy mà chỉ là tam đẳng thôi sao?

Khương Thành có chút ngạc nhiên, ngay sau đó đã bị đập cho một chuỗi số 0.

Tiêu hao tích phân: 120.000.000

Chỉ một lần thăng cấp tư chất cho Kỷ Linh Hàm, vậy mà cần phải có một trăm hai mươi triệu điểm tích phân!

Rõ ràng là điên rồi.

Hắn lại quét Lâm Ninh một vòng.

Mục tiêu: Lâm Ninh.

Tư chất: Tam đẳng.

Có thể thăng cấp: Nhị đẳng.

Tiêu hao tích phân: 190.000.000

Một trăm chín mươi triệu cũng là con số mà hắn không thể gánh vác nổi.

Hắn cảm thấy có chút kỳ lạ, không phải Lâm Ninh đáng giá hơn Kỷ Lâm Hàm sao?

Tại sao lại là tam đẳng.

Hơn nữa cùng là thăng cấp lên nhị đẳng, nàng còn cần nhiều tích phân hơn.

Xem ra, sau khi mỗi người thăng cấp thì kết quả không giống nhau.

Kỷ Linh Hàm thăng cấp lên Thất Khiếu Linh Lung Thể, còn Lâm Ninh thăng cấp lên Ẩn Hoàng Huyết Mạch, một khi hai người được thăng cấp lên thì khẳng định sẽ thăng lên thứ hạng tương đương.

Đành tạm thời từ bỏ hai thiên tài này vậy.

Hắn lại quét Ấn Tuyết Nhi một vòng.

Mục tiêu: Ấn Tuyết Nhi.

Tư chất: Lục đẳng.

Có thể thăng cấp: Ngũ đẳng.

Tiêu hao tích phân: 800

Rẻ quá rồi đấy?

Vừa nãy Khương Thành bị một lượng lớn tích phân công kích đến hộc máu, giờ hắn hơi nghi ngờ mắt mình.

Chỉ kém tam đẳng thôi mà giá trị thấp hơn nhiều như vậy hả?

Vậy thì có thể suy xét rồi.

Hắn lại quét La Viễn, Đan Thái và các đệ tử khác.

Hắn phát hiện ra rằng đa phần những người này đều thuộc lục đẳng, tích phân cần để thăng cấp đều không giống nhau,

nhưng đều chỉ cần 2000 điểm trở xuống.

Trong đám đệ tử, có Đường Như và Lục Phàm đời thứ 3 đạt đến ngũ đẳng.

Số điểm tích phân để thăng cấp lên nhất đẳng của bọn họ lần lượt là ba vạn và hai vạn.

Đối với một phú ông có hàng ngàn vạn như Khương Thành mà nói thì con số này nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Cuối cùng, hắn lại nhìn về phía vị tiên nhân Mạc Trần kia.

Kết quả vượt ngoài dự tính của hắn.

Mục tiêu: Mạc Trần.

Tư chất: tứ đẳng.

Có thể thăng cấp: tam đẳng.

Tiêu hao tích phân: 1.880.000

Lão này là tiên nhân đó, vậy mà chỉ có tư chất tứ đẳng?

Nói cách khác, thực chất tứ đẳng cũng có thể trở thành tiên sao?

Vậy thì tư chất tam đẳng là Lâm Ninh và Kỷ Linh Hàm có thể tu luyện đến mức nào? Thiên tài cường giả của tiên giới sao?

Bỗng nhiên hắn hiểu ra, tư chất tốt và thành tích cao mới là hai việc khác nhau.

Thế giới tu luyện thực ra vô cùng nham hiểm, đặc biệt là trong những năm tháng dài dằng dẵng, bất cứ sự cố bất ngờ nào cũng có thể xảy ra.

Dù cho tư chất tốt cũng không thể sống quá lâu.

Chỉ sợ rằng những thiên kiêu giữa đường ngã xuống chiếm hơn một nửa.

Những người còn lại thì có người giống như Kỷ Linh Hàm, chỉ là thêm vào Phi Tiên môn trước đây.

Ngay cả công pháp kế tiếp để thăng cấp lên thiên mệnh cảnh cũng không có thì nói gì đến những tài nguyên như đan dược linh mạnh cao giai hay là linh khí.

Những người bị chôn vùi đó, không phải là một con số nhỏ.

Huống chi bây giờ hạ giới hoàn toàn không thể phi thăng, chặn hết đường sống của bọn họ.

Cái giá phải trả cho Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh phải quá cao, tạm thời đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Còn tất cả các đệ tử khác thì có thể thăng cấp một lần.

Dù sao thì cũng không tốn bao nhiêu tích phân.

Còn phần báo đáp còn được tăng gấp 10 lần đó.

Kỹ năng này hắn chỉ cần cooldown một ngày, cho hắn mấy tháng là hắn thăng cấp tất cả bảy mươi đệ tử lên tứ đẳng rồi.

Nghĩ đến đây, hắn vẫy tay cười híp mắt lại.

"La Viễn, ngươi lại đây."

"Hả? Chưởng môn tìm ta làm gì?"

La Viễn vui vẻ chạy lại, tất cả mọi người đều vô cùng ghen tị, thậm chí có vài người còn thầm rủa hắn ngã sấp mặt.

Chịu thôi, từ trước đến nay hễ được Khương Thành gọi tên thì kiểu gì cũng là chuyện tốt.

Không phải tên này được ban thưởng đấy chứ? Dựa vào gì chứ?

"Vừa nãy ngươi lấy quyển sách ra, tinh thần học tập rất đáng khen ngợi, bản chưởng môn quyết định cho ngươi một BUFF."

Mặc dù không hiểu BUFF là gì nhưng La Viễn vui sướng như điên.

Cam Tử Nghĩa và đám người Ngụy Miêu ở bên cạnh lập tức vây quanh.

"Chưởng môn, vừa rồi bọn ta cũng học tập rất nghiêm túc!"

"Còn có ta nữa, lúc về ta sẽ khắc những lời nói của chưởng môn lên cánh tay…."

"Này, ngươi cũng ác quá rồi đấy?"

Khương Thành bĩu môi, đám nhóc này thật sự cho rằng vì học tập lời nói của chưởng môn sao?

Hắn rất thù dai nha, lần trước biến thân, bọn nhóc này đều vây đánh tấn công hắn.

Còn La Viễn lúc đó ở bên trong Toàn Cơ Đồ nên không tham gia.

Chỉ dựa vào nguyên nhân nhỏ bé này cũng đủ để hắn trở thành người đầu tiên rồi.

“Được rồi được rồi, lần sau lại đến lượt các ngươi.”

Nói xong, hắn vừa ấn nút hệ thống thăng cấp, vừa giả vờ giả vịt xoa đầu La Viễn.

Chương 119.

Sau khi xoa xoa đầu, không có chuyện gì xảy ra hết.

Hắn chỉ đành xoa lại, kết quả vẫn như vậy.

Hắn vẫn không biết rằng, kỹ năng thăng cấp tư chất này không có hiệu ứng đặc biệt nào hết.

Các đệ tử khác đều rất ngạc nhiên.

La Viễn không thăng cấp cảnh giới, giống như chẳng có thay đổi gì hết.

Mọi lần chưởng môn làm màu đều rất thuận lợi, lẽ nào lần này lỡ tay rồi?

Chưởng môn uy vũ anh minh… không phải chứ?

Bây giờ mọi người nên biểu cảm kiểu gì đây?

Mỗi người đều rất ngại ngùng.

Đan Thái phản ứng nhanh nhất, là người đầu tiên đứng ra lấy lại thể diện cho Khương Thành.

“Ha ha, không sao, chưởng môn chỉ đang đùa với mọi người thôi.”

Những người khác cũng được nhắc nhở như vậy, nhao nhao cứu vãn.

“Đúng đúng đúng, chưởng môn chỉ đang đùa La sư huynh một chút thôi.”

“Nhìn La sư huynh đi, còn tưởng là thật kìa.”

Nhưng mà sau đó, La Viễn đột nhiên nhảy cẫng lên.

“Hình như căn cốt của ta tốt hơn rồi!”

Hắn vừa tỉ mỉ cảm nhận vừa lẩm bẩm khó tin được.

“Thực sự như vậy, linh lực hiện tại của ta mỗi lần có thể chuyển hóa gấp đôi so với vừa nãy.”

“Chắc chắn không thể sai được!”

“Chưởng môn vừa mới nâng cấp tư chất cho ta đó!”

“Ha ha ha, ta đã trở thành thiên tài thật sự rồi!”

Hắn hưng phấn đến mức hoa tay múa chân, cười sắp méo cả mặt, có ai tu luyện mà không muốn trở thành thiên tài cơ chứ.

Chỉ có điều là chuyện này cũng hiếm có quá đi.

Đối mặt với vẻ mặt vui sướng nhưng đôi mắt vẫn có chút nghi hoặc, Thành ca gật gật đầu.

“Đúng vậy, bản chưởng môn đã dùng chút tiên thuật.”

“Từ nay về sau tốc độ tu luyện của ngươi sẽ nhanh hơn.”

Hắn âm thầm lau mồ hôi, may mà hệ thống thật sự đáng tin cậy, không làm mất mặt hắn.

Hắn kiểm tra La Viễn một lần nữa, phát hiện ra giá trị trong mắt hệ thống quả nhiên đã tăng rồi.

Linh Đài cảnh của La Viễn nâng lên một tiểu cảnh giới, trước chỉ có 500 điểm, giờ có 2200 điểm rồi.

Mặc dù không tăng lên 10 lần như hắn nghĩ, nhưng cũng khá tốt rồi.

Sau này thăng cấp cho hắn lên tư chất tứ đẳng, ước chừng sẽ có bảy tám ngàn điểm.

Đến lúc đó, hắn có thể trở thành một người có nhiều điểm tích phân rồi.

“Đa tạ chưởng môn, đa tạ chưởng môn, ngài vất vả rồi…..”

La Viễn vô cùng xúc động, nước mắt giàn giụa.

Hắn áp lực lắm đó.

Trước đây Phi Tiên môn có hàng loạt đệ tử trong ngoài môn, hắn là một đệ tử chân truyền rất ưu tú.

Bây giờ hắn là kẻ bét nhất trong đám đệ tử chân truyền của Phi Tiên môn, đời thứ ba còn có mấy nhân tài mới xuất hiện như Lâm Ninh và Đường Như.

Lâm Ninh đã vượt qua hắn rồi, trong cùng khoảng thời gian tu luyện, việc một vị trưởng lão như hắn bị nhiều người vượt qua cũng không có gì kỳ lạ.

Nghĩ đến cảnh tượng u buồn đó, sao mà hắn không có cảm giác gì được.

Nhưng mà tư chất thiên phú gì là do ông trời đã quyết định, hắn cũng không có năng lực nghịch thiên cải mệnh.

Bây giờ được Khương Thành thăng cấp như vậy, giờ tư chất của hắn đã không thua kém gì Lăng Dật ở Bát Vân điện trước đây, sao mà hắn không kích động cho được.

Chỉ có Mạc Trần vẫn đứng ở bên cạnh mỉm cười nhẹ nhàng quan sát.

Là một tiên nhân, thấy nhiều hiểu nhiều, gần đây trông coi đám tiểu bối mà tâm thái vẫn rất thờ ơ.

Lúc này cũng không thể thờ ơ được nữa rồi.

Hắn thăm dò một chút, căn cốt của La Viễn thật sự đã thay đổi rồi.

Không phải giả, cũng không phải ảo giác!

“Cái này, chưởng môn, ngươi đã làm kiểu gì thế?”

Hắn vừa ngạc nhiên lại vừa ngỡ ngàng.

Điều này vừa xảy ra trước mắt hắn, hắn không thể không tin.

“Ta đã nói rồi, tiên thuật đó.”

Mạc Trần có chút lờ mờ: “Nhưng ta chưa bao giờ được nghe về loại tiên thuật này…”

Huống chi ngươi cũng chẳng phải tiên nhân.

Khương Thành vỗ vỗ vai hắn: “Lão Mạc, ngươi nên hiểu rõ đạo lý ‘trời cao còn có trời cao hơn, người tài còn có người tài hơn’, lẽ nào ngươi có thể biết hết tất cả các loại tiên thuật ư?”

Mạc Trần mấp máy môi, quả thật là hắn không thể biết được tất cả tiên thuật.

Nhưng vấn đề là ở tiên vực, hắn chưa từng được nghe loại tiên thuật nào có thể thay đổi căn cốt của một người hết.

Cho dù đó là những vị diện chi tử thì cũng không thể làm chuyện này cho những người bên cạnh đâu?

Trừ khi bọn họ có được những bảo vật nghịch thiên cải mệnh gì đó, chẳng qua là loại cơ duyên này rất hiếm gặp. Con cháu của vua chúa ở tiên vực cũng bị hạn chế tư chất, cuối cùng cũng chỉ mờ nhạt như người thường.

Có ai có thể giống như Khương Thành, phất tay làm được dễ dàng như vậy.

Quá vô lý phải không?

Các đệ tử khác đã giật mình ngây người từ lâu.

Nếu như chỉ thăng cấp thực lực thì cũng thôi đi, tuy rằng cũng ghen tị nhưng bản thân có cố gắng thì sớm muộn gì cũng sẽ tu luyện được.

Nhưng lần thăng cấp tư chất này, dù có cố gắng thế nào cũng không thể luyện được.

“Tiên thuật này của chưởng môn thần kỳ quá rồi đấy?”

“Xem ra chưởng môn còn lợi hại hơn Mạc trưởng lão nhiều…”

Hắn không phải tiên nhân, Mạc trần muốn phản bác, không ngờ lại không phản bác được.

“Nếu tư chất của ta có thể thay đổi được như Kỷ sư tỷ thì sẽ đáng sợ đến mức nào đây?”

“Lần này La sư huynh vinh quang huy hoàng rồi.”

“Chưởng môn, cái này…rốt cuộc là cái này làm như nào vậy?”

Ấn Tuyết Nhi trực tiếp giơ tay lên: “Ngươi thiên vị La sư huynh quá, rảnh rỗi thì để ý đến ta nữa.”

Ngay cả Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đều không thể bình tĩnh được nữa.

“Chưởng môn, không phải người quên ta rồi chứ hả?”

“Đúng vậy, người chưa bao giờ thăng cấp cảnh giới cho ta, cũng chưa bao giờ thăng cấp tư chất….”

Nhìn ánh mắt oan ức của hai người, Thành ca không biết phải làm sao.

Giá khởi điểm của hai người quá cao, sự thật là ta không có nhiều điểm như vậy đâu.

Nhưng mà các đệ tử khác thì có thể xem xét một chút.

Hắn chỉ dành nói dối, trước hết an ủi hai người: "Tiên thuật của ta có hạn, nếu tư chất quá cao thì không có hiệu quả."

Đám người Đan Thái và Cam Tử Nghĩa lập tức xông lên.

"Chưởng môn, tư chất của ta thấp này, cực kỳ rối tinh rối mù, khóc than thảm thiết chờ ngươi bồi dưỡng!"

"Đúng vậy a, tư chất của ta ở dưới đáy môn phái, cần chưởng môn nhanh chóng cứu vớt!"

"Nói năng vớ vẩn, ta mới là người kéo chân môn phái đây này, không ai bì kịp hết!"

"Lư sư đệ, lần trước lúc nghe Mạc trưởng lão giảng đạo ngươi đã giác ngộ thăng lên một tiểu cảnh giới, loại năng lực này còn mạnh hơn nhiều loại đần độn như sư tỷ, ngươi làm loạn cái gì hả?"

"Nói linh tinh, lần trước chỉ là ta gặp may mà thôi. Lưu sư tỷ, ta và tỷ nhập môn cùng một thời điểm, bây giờ cảnh giới của tỷ còn cao hơn ta một trọng, ngươi không biết xấu hổ bước về phía trước hả?"

Ở Phi Tiên môn lúc này xuất hiện một cảnh tượng đáng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều điên cuồng so xem ai kém hơn.

Nếu ở các tông môn khác thì chỉ ước gì có thể càng khen bản thân thành thiên tài càng tốt, bởi có như vậy thì họ mới có thể có được coi trọng rồi được các vị trưởng bối bồi dưỡng.

Mà bây giờ, ai nấy đều dốc hết sức hạ thấp bản thân, ước gì mình có thể trở thành một kẻ phế vật đầu tiên từ trước đến nay.

Thành ca dở khóc dở cười.

"Được rồi, được rồi, tiểu Kỷ, ngươi đi sắp xếp thứ tự cho bọn họ, ngày mai đến xếp hàng, mỗi ngày một người."

Uy danh của đại sư tỷ Kỷ Linh Hàm rất cao, hơn nữa nàng không ở trong danh sách, có thể xử lý tốt việc này.

Vừa nói dứt lời, hắn lập tức có thời gian nghỉ ngơi.

Còn bên phía Kỷ Linh Hạm lại bị bao vây chật như nêm cối.

"Kỷ sư tỷ, nhìn đệ nè!"

"Kỷ sư tỷ, ta biết ngươi sẽ không quên Đan Thái đâu…"

"Sư phụ, ta là đệ tử chân truyền của người mà…"

Trong lúc mọi người đua nhau nịnh bợ Kỷ Linh Hàm, thì Mạc Trần lại rơi vào trạng thái kinh ngạc.

Chẳng nhẽ đám người này không nhận ra được ý nghĩa kinh người ở đằng sau câu nói của chưởng môn sao?

Mỗi ngày một người, mọi người đều có phần.

Vậy mà loại tiên thuật này mỗi ngày lại có thể thi triển một lần, hệt như không cần phải trả bất cứ cái giá nào vậy, quá nghịch thiên rồi đi?

Hắn sâu sắc cảm thấy, kẻ "vị diện chi tử" này thật sự quá đáng sợ rồi!

Mỗi ngày ở bên cạnh hắn, dường như những kiến thức học được ở tiên vực đều lỗi thời rồi.

Chương 120.

Ngày hôm sau, quả nhiên dưới con mắt của mọi người Khương Thành lại cho tư chất của Lục Phàm-người đứng đầu trong danh sách tăng lên một bậc.

Bây giờ, tư chất của hắn đã lên tới tứ đẳng, ngang bằng với tư chất của tiên nhân Mạc Trần.

Việc này làm cho Mạc trưởng lão khóc không ra nước mắt.

Hắn linh cảm rằng nếu nhóm người này phi thăng lên tiên vực, địa vị siêu việt của mình sẽ khó giữ được trước mặt của chưởng môn.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại thì trước mắt nhóm người này đều do mình dạy bảo, có ân trong việc truyền dạy…

Hình như cũng không phải quá tệ.

Sau khi luyện hóa viên Thánh đan kia, tàn hồn của hắn cô đọng lại rất nhiều.

Thực lực khôi phục lại không ít, đương nhiên so với thời kì đỉnh cao của hắn thì còn kém xa.

Khương Thành sử dụng hệ thống để thăm dò, từ một vạn điểm ban đầu đã tăng lên 15 vạn.

Có vẻ như khi hắn khôi phục được một phần trạng thái thì hệ thống sẽ tăng"giá" lên cho hắn.

Trong khoảng thời gian sau đó, trên dưới Phi Tiên môn bước vào giai đoạn tăng sức mạnh một cách vượt bậc.

Đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và La Viễn đã bước vào Toàn Cơ Đồ một lần nữa.

Mà những đệ tử khác trước khi được tăng tư chất thì đều lưu lại ở bên ngoài, nghe Mạc trưởng lão giảng đạo.

Sau khi tăng lên cũng sẽ được Khương Thành cho tiến vào Toàn Cơ Đồ.

Mạc Trần không còn xa lạ gì với chuyện này.

Tiên vực cũng có loại bảo vật thời gian này, chỉ là những loại bảo vật có tốc độ thời gian trôi qua gấp trăm lần đã được coi là chí bảo đứng đầu rồi, và cũng chỉ có những cao thủ đỉnh cấp trên tiên vực mới có thể giữ nó.

Mà những chí bảo này đều có một đặc điểm chung là mỗi lần muốn mở ra đều phải tiêu tốn một lượng lớn tiên tinh mới có thể duy trì được.

Còn loại chí bảo có thể tăng tốc gấp mấy ngàn lần, đồng thời không phải trả giá giống như của chưởng môn gì thì căn bản không tồn tại.

Nhưng mà vẫn là câu nói đó…

Khí vận của vị diện chi tử mà, toàn bộ đều là cái cơ bản, thờ ơ lãnh đạm…

Hơn hai tháng sau, tất cả những đệ tử còn lại đều đã được thăng cấp xong, Khương Thành gọi La Viễn ra.

La Viễn vừa ra đã khiến Khương Thành giật nảy mình, không ngờ tiểu tử này đã là Thiên Mệnh cảnh nhị trọng rồi.

Nhưng mà tính thử thì có vẻ vẫn bình thường.

La Viễn đã ở trong đó 70 ngày rồi.

Tốc độ thời gian trôi qua của Toàn Cơ Đồ trước mắt là 3.600 lần, tương đương với việc bên trong đã 690 năm.

"Chưởng môn!"

690 năm không gặp, La Viễn vừa gặp Khương Thành liền quỳ xuống gào khóc.

"Cuối cùng ta cũng được gặp lại ngươi rồi…"

"Bên trong đó không phải còn có rất nhiều người sao? Chắc các ngươi không thấy buồn đâu nhỉ?"

"Những ngày không có chưởng môn, mọi người đều cảm thấy vô vị."

Tuy rằng đã 690 năm không gặp nhưng tài nịnh hót của La Viễn vẫn như vậy.

"Được rồi! Được rồi! Ca không có thích đàn ông."

"Lần này gọi ngươi ra là cho ngươi tiến hoá lần thứ hai."

Bây giờ Thiên mệnh cảnh của La Viễn sau khi tăng lên một bậc đã có hai vạn hai điểm tích lũy. Nhưng ở trong mắt Khương Thành như vậy vẫn không đủ, Kỷ Linh Hàm còn có thể mang đến ba mươi vạn.

Lâm Ninh càng có thể mang đến 50 vạn.

"Tiến hóa lần thứ hai, đó là cái gì?"

"Không có gì! Ngươi sẽ biết nhanh thôi."

Nói xong, hắn sờ lên đỉnh đầu của La Viễn.

Thế là, thiên phú của La Viễn nâng lên tới tứ đẳng.

Dùng hệ thống xem lần nữa, bây giờ hắn tăng 1 bậc đã có thể mang đến 7 vạn 5 tích phân.

"Căn cốt của ta lại tăng lên?"

Bản thân La Viễn có chút hoài nghi nhân sinh.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cứ như là một giấc mộng.

Nhưng mà cảm giác của hắn đối với linh khí, đối với tốc độ chuyển hóa linh thức, thậm chí là trình độ lý giải quy tắc, tất cả đều đã xảy ra sự thay đổi long trời lở đất. Đây không phải là lừa dối người ta.

"Chưởng môn…"

Hắn còn định nói cái gì đó thật cảm động, thể hiện lòng trung thành của mình.

Nhưng Thành ca ngay lập tức đã đá hắn trở về Toàn Cơ Đồ. Tư chất tăng lên còn không nhanh mà đi tu luyện!

Mạc Trần thấy hết tất cả những gì đã xảy ra, nhận thức lại đổi mới lần nữa.

Hoá ra việc tăng tư chất này, không chỉ là một lần đối với cùng một người?

Đúng vậy, đây là vị diện chi tử mà….

Có thể hiểu. Bình thường! Bình thường!

Bây giờ hắn đã hoàn toàn tê liệt rồi.

Tam Nhãn Hổ đã lâu không thấy, bỗng nhảy ra.

"Tiểu tử, rốt cuộc ngươi làm sao mà được vậy?"

Nó liếm mặt đi đến trước mặt của Khương Thành, cười ha ha hai tiếng.

"Có thể làm cho hổ gia không?"

Trong khoảng thời gian này, nó không có mặt nhưng chuyện xảy ra trong Phi Tiên môn đều không thể qua nổi mắt nó.

Lần đầu tăng tư chất của La Viễn lên, nó vẫn còn có thể giữ sự e dè của thân phận Yêu Vương.

Bây giờ, nhìn đến tất cả môn đồ của tông môn đều được thăng cấp, đặc biệt là sau khi xem thấy La Viễn lần thứ hai tăng lên, nó thật sự không chịu nổi.

Khương Thành dùng hệ thống quét nó một chút.

Mục tiêu: Tam Nhãn Liệt Hổ

Tư chất: Nhị đẳng

Có thể tăng lên: Nhất đẳng

Điểm tích lũy tiêu hao: 9500000000

Cmn, con hổ yêu vô sỉ lại không biết xấu hổ này vậy mà tư chất nhị đẳng.

Khương Thành có chút kinh ngạc.

Nếu không phải là Thiên Hoang Bất Diệt Thể của hắn trong tam giới này là đệ nhất, có thể an ủi, e là hắn sẽ cảm thấy ghen ghét mất.

Nó mạnh hơn Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh rất nhiều.

Tư chất tốt như vậy, nhưng đáng tiếc nó vẫn luôn không toàn tâm với mình, không tính là người một nhà.

Nếu không, với cảnh giới hiện giờ của nó, chỉ cần lần đầu nghe thấy tiếng ting, có lẽ sẽ có thể tăng lên vài tỷ điểm.

y, thật đáng tiếc!

Hắn đâu có biết Tam Nhãn Hổ tuy là Yêu Vương hạng chót trong 12 Yêu Vương ở Thiên Yêu vực, nhưng bình thường trình độ lươi biếng tu luyện, ăn chơi hưởng lạc lại ngang ngửa với hắn.

Nếu không có tư chất nghịch thiên, sao có thể trong vạn năm đã đạt tới cảnh giới Yêu Vương.

Còn về phần yêu cầu tiêu hao chín tỷ rưỡi điểm kia, Khương Thành cũng lười bóc mẻ.

“Còn tự xưng gia trước mặt ta, sang bên kia chơi đi!”

Nếu như ở trước kia, Tam Nhãn Hổ chắc chắn sẽ cãi lại hắn.

Nhưng lần này, nó nhịn.

“Cho chút mặt mũi đi! Ngươi không thấy nếu Hộ Tông Linh Thú lợi hại hơn sẽ làm cho ngươi được nở mày nở mặt hơn sao?”

Khương Thành cười lạnh:”Lúc trước ngươi hứa làm có 3 năm mà thôi. Cũng đâu phải làm Hộ Tông Linh Thú mãi mãi.”

“Chỉ là sờ đỉnh đầu thôi mà, cũng đâu phải trả giá gì lớn. Đừng có nhỏ mọn như vậy chứ!”

Lợi ích ở trước mắt, Tam Nhãn Hổ mới không cần mặt mũi.

“Tới đây! Tới đây! Sờ đầu của ta đi!”

Nó tiến lại gần, không ngừng đưa đầu của mình vào lòng bàn tay của Khương Thành mà cọ.

“Haha, ngươi nếu thích thì sờ mông của ta cũng được.”

Mạc Trần ở bên âm thầm khinh thường, không phải nói mông hổ khó sờ sao?

Khương Thành thiếu chút nữa bị nó làm cho tức giận đến cười ra tiếng.

Đó là chín tỷ rưỡi đó. Mấy anh bây giờ đến 95 triệu còn chưa có.

“Ai nói cho ngươi là không phải trả giá? Chờ khi nào ngươi thành linh sủng của ta rồi nói.”

Hắn tát một phát con hổ đã văng ra một bên.

Xem ra mềm không được rồi, Tam Nhãn Hổ liền nổi giận.

“Tiểu tử, ngươi cũng thật biết làm khó người khác. Lại có thể muốn một vị Yêu Vương như ta làm linh sủng của ngươi? Ngươi nhận được sao?”

Khương Thành bĩu môi:”Không muốn cũng được, ta không bắt buộc.”

Những lời nói này làm cơn tức giận của Tam Nhẫn Hổ tan biến trong nháy mắt.

Nó nghĩ tới nghĩ lui,hình như bản thân không có gì có thể ép được tên tiểu tử này.

Hơn nữa, nghĩ kĩ lại, Mạc Trần lúc trước cũng không bằng lòng thần phục, hiện giờ mỗi ngày dường như đều rất vui vẻ.

Không lẽ mình phải học hắn?

Thời gian từng ngày trôi qua.

Hơn hai tháng sau, Khương Thành lại cho những đệ tử còn lại thăng cấp lần hai.

Cuối cùng, tất cả các đề tử đều được tăng lên tứ đẳng.

Chỉ cần sau này bọn họ có thể sống sót thì toàn bộ đều có thể trở thành tiên.

Khoảng thời gian sau đó, trên dưới Phi Tiên môn đều im ắng.

Cả ngày đều không thấy bóng dáng của Tam Nhãn Hổ đâu, A Hoàng thì chắc chắn là đang ngủ trong linh mạch.

Khương Thành nhớ tới lời hẹn ước với Lam Đề liền tìm Mạc Trần-người đã từng là tiên nhân để hỏi.

"Ta có chuyện muốn hỏi ngươi một chút, ngàn vạn năm đã trôi qua con đường phi thăng thành tiên có phải hay không đã bị phá hỏng?"

Chương 121.

Nếu như phi thăng thật sự không được thì việc âm thầm lẻn từ Hư tiên giới sang Tiên vực là điều thực sự cần thiết.

Không chỉ có bản thân hắn mà còn có cả đám đệ tử này nữa.

"Chưởng môn đây là có ý gì? Sao ta lại không hiểu nhỉ?"

Mạc Trần đầu óc mờ mịt khi nghe thấy những lời này.

Khương Thành kể lại những tin tức mà lúc trước Lam Đề đã nói cho hắn.

Dù sao thì Mạc Trần cũng đã hoàn toàn là người của mình rồi, nói cho hắn biết cũng không sao cả

Kết quả vị tiên nhân chính hiệu này sau khi nghe xong vẫn ngây ra.

"Còn có chuyện như vậy sao? Ta chưa từng nghe nói đến!"

"Ngươi không phải tiên nhân sao, kiến thức cũng nông cạn quá nhỉ?"

Khương Thành rất thất vọng, hắn còn trông đợi vị tiên nhân này có thể cho một vài ý kiến mang tinh thần xây dựng.

Kết quả cũng giống như hắn, hoàn toàn không biết cái gì.

“Chưởng môn có điều không biết, ta đã xuống đây trong trận đại chiến Tiên vực hơn mười triệu năm trước, vào thời điểm đó hình như chưa xuất hiện Hư tiên giới gì cả.”

“Sau này ta vẫn luôn ở trong Hóa Huyết Tiên Nhẫn thoi thóp cố gắng duy trì mạng sống, sắp phải xa lìa thế tục nên cũng không biết gì tình hình bên ngoài thế nào.”

“Được rồi.”

Khương Thành thở dài một hơi, xem ra chỉ có thể tự mình đi tìm hiểu rồi.

Mạc Trần lặng im suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên ngậm ngùi nói:”Nếu như hạ giới thực sự không phi thăng lên được, vậy thì chính là một tin tức vô cùng tốt cho nhiều người ở Tiên vực.”

“Ý ngươi là gì?”

“Chưởng môn có điều không biết, các thế lực lớn ở Tiên vực không thực sự chào đón những người hạ giới phi thăng.”

“Vì sao vậy?”

“Cái này nói ra là cả một câu chuyện dài.”

Sau khi Mạc Trần giải thích xong xuôi Khương Thành mới dần dần hiểu ra.

Loạt tiên nhân đầu tiên trong Tiên vực đã không biết từ bao nhiêu Nguyên hội lúc trước phi thăng lên rồi.

Sau này thì người phi thăng càng lúc càng nhiều, dần dần xuất hiện rất nhiều thế lực đỉnh cấp.

Càng có rất nhiều người sinh con đẻ cái ở Tiên vực, hình thành nên dòng tộc thế gia to lớn.

Tiên vực vô cùng rộng lớn nhưng cũng giống với Hạ giới, cũng có những cuộc tranh giành thế lực, tranh giành tài nguyên.

Cho dù ở đó có nhiều nguồn tài nguyên hơn nữa thì cũng không thay đổi được gì.

Bởi vì nơi nào có người ở thì nơi đó có so sánh, có đấu tranh.

Sau khi những người thăng thiên sau này lên rồi thì họ sẽ phát hiện ra những vùng đất trù phú sớm đã có chủ rồi, những thiên tài địa bào cũng đã sớm bị các thế lực lớn vây quanh.

Thậm chí khi đi dạo quanh ở Tiên vực còn phải giao nộp tiên tinh để làm lộ phí.

Có thể nói, bọn họ ngay từ đầu đã ở tình thế vô cùng khó khăn.

Nhưng mặt khác, điều kiện của bản thân những người phi thăng này thường tốt hơn rất nhiều so với hầu hết những người vốn ở Tiên vực.

Số lượng nhiều nhất trong Tiên vực là hậu duệ của những người phi thăng giai đoạn đầu.

Được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác nên số lượng của họ bây giờ ít nhất cũng chiếm hơn chín mươi phần trăm số lượng người ở Tiên vực.

Những người này từ nhỏ đã sống ở Tiên vực, hưởng thụ sự dễ chịu của Tiên khí, dùng Tiên tinh tiên đan, xem như là sinh đã đã ngậm thìa vàng.

Dù có khổ sở đến đâu đi chăng nữa cũng không khó để có được Thánh khí thánh đan gì đó.

Theo lời của Mạc Trần, cho dù dựa vào thiên phú của La Viễn trước khi thăng cấp, thì sớm muộn gì cũng thành tiên tại Tiên vực.

Suy cho cùng thì điều kiện của bọn họ cũng quá tốt rồi.

Trong những người dân bản địa này thì cũng có thiên tài tuyệt đỉnh nhưng cũng chỉ là số ít mà thôi.

Mà ngược lại, người phi thăng lại ở một thái cực khác.

Những người có thể phi thăng được đều là những thiên kiêu đỉnh cấp một phương của hạ giới.

Với tài nguyên của hạ giới cũng có thể tu luyện để phi thăng lên, có thể tưởng tượng được tư chất của họ nổi bật đến cỡ nào.

Bắt đầu từ Tôi Thể cảnh, họ đã trải qua rất nhiều cấp độ, vượt qua vô số chướng ngại hiểm trở, cuối cùng bộc lộ tài năng

giữa hàng ngàn tỷ tu sĩ.

Ai có thể đạt tới bước này thì tất cả đều là người có tính kiên định và bền bỉ.

Ngoài ra, lúc họ ở hạ giới hơn một nửa đều là người có quyền lực một phương, không phải chưởng môn thì cũng là Thái thượng trưởng lão.

Từ lâu đã đứng ở vị trí cao nhiều năm, tâm thế mưu lược đều vượt qua người thường một bậc.

Loại người này dù là đi tới đâu, thì sớm muộn gì cũng làm nên việc lớn.

Lúc mới vào Tiên vực, xuất phát điểm của họ quả thực rất thấp, nhưng chỉ cần có thể sống tiếp thì những người phi thăng này đa số đều sẽ phản công.

“Ba trăm bảy mươi triệu năm trước ở dưới hạ giới có một người tên Lâm Huyền, sau khi phi thăng không may mắn, rơi vào mỏ Tiên tinh của một Tu tiên thế gia ở Nam Nhai Thiên Vực”

“Chưởng môn có biết sau này xảy ra chuyện gì không?”

“Xảy ra chuyện gì? Hắn lấy những Tiên tinh đó chiếm hết làm của riêng sao?”

“Khụ khụ…”

Mạc Trần rõ ràng là người kể chuyện nhưng thực sự có hơi không theo kịp suy nghĩ của hắn rồi.

“Vừa mới phi thăng hắn vẫn còn là Nhất phẩm Chân tiên, cái Tu tiên thế gia kia còn có Tam phẩm Thiên tiên, hắn không đánh lại được. Cho nên hắn bị đem xuống dưới, đeo khóa Tiên Hồn và bị bắt làm nô lệ, khai thác không biết ngày đêm.”

“Thảm vậy sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà Tu tiên thế gia này căn bản không áp chế được người này. Chỉ ba mươi ngàn năm sau hắn đã trở thành Cửu phẩm Thiên tiên!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hắn âm thầm mở khóa Tiên Hồn, giết cả gia tộc Tu tiên thế gia kia, còn cướp tài nguyên của bọn họ.”

Mạc Trần chậm rãi nói:”Lúc ấy việc này đã làm chấn động một phương, các tông môn thế gia lớn xung quanh dồn dập lên đường nhưng không tìm được hắn.”

“Cho đến ba triệu năm sau, một người mạnh mẽ tên là Huyền La Tiên Vương quay trở lại Nam Nhai Thiên Vực rồi giết toàn bộ đám tông môn thế gia kia.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hắn bị các Tiên Vương lớn truy sát, nhưng mà người này vẫn còn sống sót, hơn nữa càng đánh càng mạnh hơn. Cuối cùng ba mươi triệu năm sau hắn trở thành Tiên Đế, không còn ai dám chọc vào hắn!”

“Khá ghê gớm…”

Thành Ca không nhịn nổi mà cho hắn một like.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao dân bản địa ở Tiên vực không chào đón người phi thăng rồi.

Người phi thăng muốn phát triển, tất yếu sẽ xảy ra xung đột với những người đã phân chia tài nguyên từ trước.

Nếu như chỉ là tranh đấu của tầng thấp thì cũng thôi đi, chứ giống như người phi thăng yêu nghiệt Huyền La Tiên Đế kia, thậm chí đều có thể thay đổi bố cục vốn có của Tiên vực.

Đừng nói dân bản địa, ngay cả những người phi thăng giai đoạn trước từng bước dốc sức trong Tiên vực, e rằng cũng không hi vọng sau này xuất hiện ngày càng nhiều kẻ cạnh tranh.

Họ không sớm thì muộn cũng sẽ biến thành phe cánh của dân bản địa.

Khương Thành nảy ra ý tưởng.

“Ngươi nói xem… sự xuất hiện của Hư Tiên giới này, phải chăng là do những người ở Tiên vực gây ra?”

Mạc Trần sững sờ.

Hắn vốn muốn nói rằng suy đoán này không hợp lí.

Nhưng nghĩ kĩ lại, thật sự cũng có khả năng.

Không có người mới ở hạ giới phi thăng nữa, người hưởng lợi nhất chính là những người dân bản địa ở Tiên vực.

Cuộc sống của họ nhàn hạ hơn rất nhiều.

“Lấp kín con đường Phi thiên Vạn vực ở Hạ giới, thật sự quá mạnh tay rồi.”

“Chỉ có mấy vị Tiên Đế, hay vài Thiên vực, chắc chắn không đủ.”

Mạc Trần chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời xanh xa vời kia.

“Chuyện này e rằng tất cả các thế lực hàng đầu ở Tiên vực đều tham gia.”

“Chưởng môn, không thể bỏ lỡ Hư Tiên giới, nếu không sẽ không còn cơ hội nữa mất.”

Khương Thành nghĩ cũng phải, thời gian giao hẹn với Lam Đề cũng chỉ còn năm tháng nữa là đến, đến lúc ra tay rồi.

Hơn nữa, lần này hắn định đem tất cả đệ tử cùng nhau đi lên.

“Xem ra, Phi Tiên Môn chúng ta cũng nên đổi chỗ rồi.”

Việc đổi chỗ Phi Tiên Môn trái lại cũng rất đơn giản.

Tất cả các đệ tử đều ở trong Toàn Cơ Đồ, nên có thể mang theo bên mình.

Mạc Trần có thể biến về hình dạng Hóa Huyết Nhẫn và hắn hắn sẽ đem theo.

Tam Nhãn Hổ là Yêu Vương, muốn đi theo cũng rất đơn giản.

Điều mà bây giờ hắn quan tâm chính là con gái A Hoàng của hắn, không biết nàng có thể chuyển đi không.

Chương 122.

“Con gái ngoan, ngươi có thể đổi nơi khác sống không?”

“Ở đây chơi rất vui, ta không muốn đi đâu mẹ à.”

Khương Thành nghe xong liền yên tâm.

Cũng đúng, lúc đầu A Hoàng có thể sống được ở Phong Tuyệt Chi Địa, đổi nơi khác chỉ là chuyện nhỏ.

“Chúng ta có thể đổi sang nơi tốt hơn.”

“Linh mạch ở đó tốt hơn cả ở đây.”

Hắn ta cảm thấy bản thân giống như là ông chú xấu xa lừa gạt cô gái ngây thơ, nhưng mà cũng không còn cách nào khác.

Bản thân trong tương lailên Tiên Giới cũng đâu thể nào vẫn để nàng ta một mình ở đây được

“Thật á? Mẹ có thể tìm được Linh Mạch tốt hơn nữa sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Phi Tiên Môn trở thành Linh Mạch Ngũ Phẩm như bây giờ, hoàn toàn là nhờ sự thần kỳ của bản thân A Hoàng cưỡng chế nâng lên phẩm cấp.

Trước đó, nơi đây chỉ là Linh Mạch Nhị Phẩm, vốn chẳng thể gọi là bảo địa gì.

Với thực lực hiện nay của Khương Thành muốn tìm môt nơi tốt hơn Linh Mạch Nhị Phẩm chẳng phải là dễ dàng sao?

“Vậy chúng ta đi nhanh thôi!”

Nha đầu này vừa nãy không muốn đi, mà bây giờ lại giục đi.

Nàng ta mới đi cách Linh Mạch không đến 3 dặm mà linh khí ở Phi Tiên Môn đã bắt đầu giảm xuống nhanh chóng, Linh mạch không ngừng xuống cấp.

Rất nhanh liền trở về cấp 2.

“Tiểu tử, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tam Nhãn Hổ bay tới.

Sở dĩ nó càng ở càng quen với Phi Tiên Môn, phần lớn lý do là vì linh khí ở đây càng ngày càng đậm đặc.

“Không có gì, bọn ta phải chuyển nhà rồi.”

“Chuyển nhà, chuyển đi đâu?” Tam Nhãn Hổ bĩu môi.

“Thánh Địa Minh Tâm ở núi Di La!”

Đây là nơi mà trước lúc chia tay hắn và Lam Đề đã hẹn trước.

Đợi đến khi gần tới ngày mở ra Hư Tiên Cảnh, hoặc là Lam Đề đến Phi Tiên Môn tìm hắn hoặc là hắn đến Thánh Địa Minh Tâm tìm Lam Đề.

Vừa nghe nơi hắn ta đi, Tam Nhãn Hổ liền rút lui.

“Tiểu tử, người có biết hai chữ Thánh Địa này có nghĩa gì không?”

“Là gì?”

“Trấn thủ đó ít nhất cũng phải là Nhập Thánh cảnh !”

Khương thành không cho là đúng: “Ngươi không phải là Yêu Vương sao? Nhập Thánh còn không phải là chuyện nhỏ à?”

“Đúng là ta không sợ Nhập Thánh nhưng nếu đánh nhau ở nơi đó, rất dễ dẫn tới Thánh Giai nhúng tay vào, vậy thì rất là phiền phức.”

Nếu là nơi khác Tam Nhãn Hổ sẽ không thèm quan tâm.

Với thực lực Yêu Vương của hắn thì ở Hạ Giới này ít có nơi nào khiến hắn phải kiêng kị, nhưng Thánh Giai thì không phải như vậy

Đó là sự tồn tại cùng cấp bậc với nó.

Hơn nữa bởi vì là đến từ Vực khác nên thực lực của nó bị quy tắc áp chế mất một phần, đánh với cao thủ cùng cấp hắn sẽ rất chịu thiệt.

Lúc cướp Tuyền tống trận ở Tử Nguyên Thánh Địa, hắn cũng không dám giết người chính là vì vậy.

Yêu Vương đến từ ngoại giới rất dễ bị tấn công hội đồng.

“Người sợ?”

Thành ca cười khì khì.

Tam Nhãn Hổ mắt cứng lại: “Ông đây…”

“Đúng thật là ông đây sợ.”

Nó thuộc dạng thảo mai, lúc cần giả thì phải giả.

“Yên tâm đi, Thánh Địa Minh Tâm có người quen của ta, sẽ không phải nhau đâu.”

“Thật ư?”

Biểu cảm của Tam Nhãn Hổ đầy sự không tin tưởng.

Mặc dù tiểu tử này bây giờ đã là Đạo Cung cảnh rồi, nhưng quen biết cũng không lâu.

Ban đầu hắn ta chỉ là Phân Hồn cảnh mà thôi, mặt mũi lớn đến đâu mà có thể quen được với người của Thánh Địa?

"Đương nhiên rồi, bạn ta còn là một nhân vật lớn ở của Thánh Địa Minh Tâm cơ mà!"

Thánh Địa Minh Tâm đó chắc là đại bản doanh của Vu Bộ?

Lam Đề từng nói qua, nàng ta là tộc trưởng của Vu Bộ

Tộc trưởng, chức cao đấy, dù không phải là lão đại thì cũng trong 3 người đứng đầu.

"Tiểu tử ngươi đừng có mà lừa ta."

"Nếu người sợ thì ở lại đi, bọn ta phải đi đây."

Nói xong, Thành ca thu Hóa Huyết Nhẫn của Mạc Trần huyễn hóa lại, rồi vác con gái lên vai chuẩn bị mở truyền tống.

Đành phải vậy thôi, truyền tống trận này muốn mang theo người thì người đó phải tiếp xúc trực tiếp với hắn.

Tam Nhãn Hổ vốn dĩ không muốn đi, nhưng nghĩ tới "tiên thuật" thần kì nâng cao tư chất người khác của hắn, thì tâm lại ngứa ngáy không chịu được.

Hiện tại nó thật sự không muốn rời khỏi Khương Thành.

Ít nhất cũng phải chiếm chút lợi lộc từ trên người tiểu tử này rồi mới đi được chứ phải không?

"Ngươi tính đi như thế nào? Ta nói trước, muốn ta mang ngươi đi, thì phải đáp ứng ta một điều kiện…"

Thân là Yêu Vương, tốc độ của nó là nhanh nhất.

Cho dù không cần Truyền tống trận, trong một ngày cũng có thể bay được mấy nghìn vạn dặm.

"Vậy à, thế người cứ từ từ mà bay."

Tam Nhãn Hổ còn chưa nói xong, Khương Thành đã khởi động truyền tống trận.

Chớp mắt đã đi được một nghìn vạn dặm.

Bây giờ Truyền tống trận tứ giai một ngày có thể dùng được 4 lần.

Đợi hắn ta dùng hết 4 lần thì cũng cách núi Di La không xa nữa.

Tam Nhãn Hổ mà vẫn đang còn hoang mang ở Phi Tiên Môn.

Cho dù nó kéo dài Thần niệm như thế nào cũng đều không tìm được tung tích của Khương Thành.

“Vãi, tên tiểu tử này học được tiên thuật thật rồi à?”

Đợi đến khi nó bay đến địa giới của vương triều Can Tinh thì Khương Thành đã tới Thánh Địa Minh Tâm rồi.

Nhưng sau khi tới đây, hắn ta ngoài việc cảm nhận được linh khí ở đây tương đối dồi dào ra thì không có phát hiện ra cánh cửa vào núi hùng vĩ tráng lệ nào cả.

Vừa đi đến gần thêm chút, thì đột nhiên có hai người con gái từ trên hai cây đại thụ bay xuống.

“Đứng lại, ngươi là ai?”

“Thánh Địa Minh Tâm, không được tự ý xông vào!”

Thì ra không đi sai.

Bởi vì đây là nơi của Lam Đề nên Khương thành vẫn rất là khách sáo.

“Xin chào, ta tới tìm Lam Đề.”

“Lam Đề tỷ?”

“Ngươi là gì của nàng ? Tìm nàng ta làm gì?”

Khương Thành cười nói: “Ta là Khương Thành, là bạn tốt nhất của nàng ta, mau đi nói nàng ta ra đón tiếp ta, ngoan.”

Hai cô gái này hiển nhiên chưa từng gặp qua kiểu nói chuyện như vậy, sắc mặt đột nhiên biến lạnh.

Một người trong hai người mắng: “Tên trộm từ đâu ra, dám đến Thánh Địa ăn nói bừa bãi, láo xược…..”

Cô gái kia đưa tay chặn nàng ta lại.

“Đợi chút!”

“Hắn ta không nói dối, đúng là bạn tốt của Lam Đề tỷ”

“Hả?”

“Lam Đề cũng có loại bạn như thế này?”

“Thực lực của ngời này ta nhìn không ra, chắc chắn không kém.”

Bọn họ nói chuyện cũng không tránh mặt Khương Thành, điều này làm hắn ta thấy rất kì lạ.

Lúc nãy vẫn là tiểu quỷ cản đường chuyên nghiệp, mà giờ thái độ đột nhiên dịu lại.

Hơn nữa bọn họ làm sao biết mình không nói dối?

“Ngươi đến giúp Lam Đề phải không, mời vào!”

“Đi theo bọn ta!”

Hai người mặt mày vui vẻ, vô cùng thân thiết, giống như là Khương Thành là người nhà vậy.

Khiến cho Thành ca tặc lưỡi lấy làm lạ.

Hắn còn cho rằng còn phải phô rachút thực lực, khoe chút cơ bắp mới vào được.

Bay theo sau hai người bọn họ, rất nhanh hắn được mở rộng tầm mắt.

Dọc đường hoàn toàn không thấy những kiến trúc nhà đá mà toàn bộ đều là cây cối.

Chỉ là những cái cây đó to đến mức không tưởng tượng được, tán cây lên tới vài dặm, thậm chí có một số cây hình thành nên một thôn xóm tinh xảo.

Có thể nhìn thấy có người đang sinh sống dưới đó.

Thỉnh thoảng có người từ trong hốc sâu ở trên cây vẫy tay chào hai người con gái kia.

Thành ca âm thầm kinh ngạc, ngoài ăn mặc và tướng mạo không giống ra thì khung cảnh ở đây giống y như Tinh Linh mà trước đây hắn nghe qua.

Tiếp tục đi thêm mười dặm nữa, phía trước đột nhiên xuất hiện một gốc cây to chọc trời tới mười vạn dặm, cao vút xuyên vào

tầng mây.

“Mời!”

Nói xong, hai người con gái xông thẳng vào cây to đó.

Đm, muốn làm gì đây?

Nhưng tiếp theo, hắn ta phát hiện hai cô gái đó giống như đầu xuyên vào nước, cứ vậy mà đi vào được bên trong cây to đó.

Cảm nhận kĩ một chút, Khương Thành không phát hiện có trận phát ở đây cả.

Sau khi đi theo vào, hắn ta liền nhìn thấy một khung cảnh phồn hoa.

Chương 123.

Phía trước là một vùng sơn cốc rộng lớn.

Gió nhẹ hiu hiu, linh thảo xanh nhạt, dòng sông uốn khúc chảy xuống, khiến lòng người vui vẻ thoải mái.

Trên bầu trời sơn cốc này, những ngôi nhà gỗ giống như những cánh diều bay trong gió.

Những cái lớn thì hùng vĩ, còn những cái nhỏ thì tinh xảo, một số thì bị những đám mây che khuất, nhìn không đếm xuể.

Hơn nữa nồng độ linh khí bên trong sơn cốc này, lại cao đến mức khó mà tin nổi, so với linh mạch cấp năm trước đó của Phi Tiên môn còn nồng nặc hơn.

Vừa đến nơi này, A Hoàng liền nhảy xuống khỏi vai hắn.

“Mẹ ơi ta tìm được rồi!”

Khương Thành không cần đoán cũng đã biết được thứ nàng nói là linh mạch.

Đứa con gái này chạy còn nhanh hơn cả thỏ, hắn lại không thể giữ lại được, trong nháy mắt đã không thấy nàng nữa.

Cũng chỉ có thể tùy nàng, dù sao nếu nàng ấy thật sự tìm ra linh mạch, cũng sẽ không làm chuyện gì xấu.

Vốn tưởng rằng hai cô gái này sẽ đưa hắn tới một tòa nhà bằng gỗ lớn nhất bên trong đại điện ở trên không trung, không ngờ rằng bọn họ bay một mạch, cuối cùng đưa hắn tới một ngôi nhà trúc nhỏ ở phía sau núi.

Phía trước ngôi nhà trúc này là một dòng thác, hoa trên núi sặc sỡ, phong cảnh thì vô cùng tươi đẹp, nhưng mà quá nhỏ.

Thành ca thầm chế nhạo, tộc trưởng mà ở giản dị vậy sao, quá phô trương rồi nhỉ?

"Lam Đề tỷ, bạn của tỷ tới rồi đây!"

Sau đó, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn.

"Khương Thành, sao lại là ngươi!"

Trong mắt nàng ngập tràn ngạc nhiên tới mức vui mừng.

"Chúng ta không phải đã hẹn trước rồi sao?"

"Ừ, mau vào đi, cẩn thận đừng để quá nhiều người phát hiện ra đấy."

Câu nói này khiến Khương Thành vô cùng khó hiểu.

"Ngươi không phải là tộc trưởng lớn nhất ở đây sao? Có gì đáng sợ chứ?"

"Cái này…"

Lam Đề có chút lúng túng rồi nhìn bóng lưng hai cô gái rời đi, lúc này mới hạ giọng nói: "Ta là tộc trưởng của Vu Bộ, nhưng đây không phải là Vu Bộ, mà là Tâm Bộ."

"Hả?"

Lam Đề cười ngượng một tiếng: "Vu Bộ mấy năm này liên tục bị công kích, ta là người duy nhất còn sót lại."

"Bởi vì Vu Bộ và Tâm Bộ trước đây khá thân thiết, vì thế mỗi lần ta trở về, đều ở đây."

Khương Thành nhất thời dở khóc dở cười.

Chả trách cảnh tượng được mọi người hoan nghênh với nghi thức long trọng, hoành tráng, được làm trung tâm sự chú ý với thân phân bạn thân của tộc trưởng mà hắn hi vọng không hề xuất hiện.

Cảm thấy nàng giờ chỉ là một kẻ cô độc.

Cũng phải, nếu không nàng ấy còn trẻ như vậy làm sao có thể thành tộc trưởng được.

“Thì ra ngươi sống thảm như vậy sao?”

“Đúng vậy, thật ra mấy ngày này ban đầu ta cũng định đi tìm ngươi, nơi này đã không ở lại được nữa rồi.”

“Sao thế?”

“Thánh Địa Bất Ngữ đã tìm tới cửa, muốn nói lời giải thích với ta.”

“Hả?”

Khương Thành không thể tin nổi.

Hắn còn nhớ Thánh Địa Bất Ngữ, trận đại chiến lần trước ở vương triều Càn Tinh, không phải đã tiêu diệt hai tên Thánh tử rồi sao.

Cuối cùng chỉ còn Kính Hoàn tôn giả chân linh kia, cũng bị hắn đùa bỡn một vố.

Hắn không đánh đến là tốt rồi, đám người này còn dám tới yêu cầu giải thích?

“Thánh Địa Bất Ngữ lớn mặt như vậy sao? Tâm Bộ này của các ngươi cũng là Thánh Địa, chắc không sợ bọn họ chứ?”

Lam Đề gật gật đầu: “Tâm Bộ có năm vị tiền bối Nhập Thánh cảnh trấn giữ, sức mạnh của bọn họ còn trên cả Thánh Địa Bất Ngữ.”

“Hơn nữa còn có pháp bảo tryền thừa Chu Tâm Chùy, có bảo vật này ở đây, dù cho Thánh Giai có tới cướp, bọn họ đều có sức để đánh một trận.”

“Vậy còn sợ cái gì nữa? Xử lí bọn họ đi!” Thành ca làm việc, từ trước đến nay luôn luôn khí phách như vậy.

Lam Đề cười khổ một tiếng: “Chỉ một mình Thánh Địa Bất Ngữ thì không có gì đáng sợ, nhưng bọn họ có đồng minh đấy, hơn nữa lần này còn có Thánh Giả Tích Phong điều khiển sau lưng…”

“Thánh Địa Minh Tâm này của Tâm Bộ, chỉ có người trong tộc, không giống với các Thánh Địa khác đó ở bên ngoài.”

Lời giải thích này của nàng, Khương Thành đã hiểu.

Còn Thiên Linh vực và Thánh Địa Cửu Đại đã là thông gia của nhau cả ngàn vạn năm, sự việc phức tạp, đều có liên hệ cả.

Tuy rằng bình thường cũng có xung đột và tranh đấu, nhưng khi gặp kẻ địch bên ngoài, vẫn sẽ cùng một chiến tuyến.

Giống như lần trước Thánh Địa Tử Nguyên bị Tam Nhãn Hổ náo loạn một lần, ngay lập tức dẫn đến mấy Thánh Địa lớn tổ chức cuộc họp mật.

Còn Tiên Di tộc Thánh Địa Minh Tâm này của Tâm Bộ vì không tuyển người ngoài, tự thành hệ thống, căn bản không có giao tình gì với những Thánh Địa bên ngoài cả.

Nếu thật sự phải đánh với Thánh Địa Bất Ngữ, mặt khác Thánh Địa Bát Đại bên ngoài chắc chắn sẽ giúp Thánh Địa Bất Ngữ.

Nói như vậy, Tâm Bộ sẽ bị vây đánh.

“Tiên Di tộc các ngươi cũng quá tệ rồi nhỉ?”

Thành ca cũng không nhịn được mà đâm chọt: “Khởi đầu là hậu duệ của tiên nhân, còn có kế thừa và cả pháp bảo thượng phẩm, cuối cùng rơi vào cảnh ngộ này?”

Chỉ có thể giữ bo bo lấy mình, bị Thánh Địa yếu hơn mình lấn tới.

Cái khác, thẳng thắn đều bị diệt đến chỉ còn một dòng duy nhất.

“Các ngươi không phải còn có Thất Bộ sao?”

Lam Đề lắc lắc đầu: “Thất Bộ kia không ở Thiên Linh vực nữa, hơn nữa nội bộ của Tiên Di tộc và Cửu Bộ cũng không hòa hợp như thế.”

“Nói đến, Thánh Địa Bất Ngữ còn là kẻ địch của ta nữa. Mười năm trước chính bọn họ đã diệt sạch ba trăm người cuối cùng trong tộc Vu Bộ của ta.”

Nói tới đây, ngọn lửa thù hận che kín đồng tử màu tím của nàng.

“Cái gì, còn có cả chuyện như vậy? Ta ít đọc sách, nàng đừng lừa ta nhé?”

Khương Thành thật sự được mở mang tầm mắt.

Kẻ địch tới cửa, Tâm Bộ không giúp báo thù thì thôi, còn hầu hạ như khách quý?

Điều này đã phá vỡ cả giới hạn tưởng tượng của hắn.

“Lừa ngươi làm gì, Thánh Địa Bất Ngữ tu luyện ngôn pháp chú thuật xem như là một nhánh khác của Vu thuật, bọn họ cũng không biết bao giờ biết được sự tồn tại“Địa Linh Vu điển” của Vu Bộ bọn ta, sau đó hòng muốn có được nó.”

“Lần đó tộc trưởng kiên quyết không giao, cuối cùng bị bọn họ vây đánh…Ta là người duy nhất thoát ra được.”

Khương Thành bừng tỉnh, chẳng trách lần trước bộ dạng hai tên Thánh tử giống như có quen biết Lam Đề.

Hơn nữa Kính Hoàn tôn giả kia còn nói muốn nhận Lam Đề là đồ đệ, hóa ra là lấy danh nghĩa muốn học chính tông Vu thuật từ nàng!

“Thế còn lai lịch của Thánh Giả Tích Phong kia là gì? Là Thánh Giai à?”

Lam Đề không cam tâm mà gật đầu: “Ừ, mấy trăm vạn năm trước Vu Bộ bọn ta luyện cốt phiên thì bị bọn họ lừa lấy đi.”

“Ca phục rồi…”

Khương Thành ngửa mặt lên trời mà thở dài.

Hắn không biết nên nói gì cho phải nữa.

Gặp uất ức, nhưng chưa từng thấy uất ức như vậy.

“Tâm Bộ này cũng không góp sức rồi, đi thôi đi thôi, vô vị.”

Hắn đi thẳng ra cửa.

Lam Đề theo sau, thấp giọng than thở: “Bọn họ cũng bất lực, có thể sống sót trong tầm mắt của Thánh Địa Cửu Đại đã không dễ dàng gì rồi.”

“Thật ra mấy năm nay nếu như không có bọn họ che chở, ta sớm đã bị Thánh Địa Bất Ngữ bắt đi rồi.”

Giọng nói của nàng vừa hạ xuống, đất trời bốn phía đột nhiên xuất hiện biến đổi dữ dội.

Sơn cốc dường như liền trở nên sống động, nhanh chóng mở rộng về bốn phía.

Linh thảo trên đất ra hoa, rất nhanh sẽ biến thành linh dược cao cấp, hơn nữa còn mọc ở ngay dưới mí mắt.

Dòng suối kia cũng bắt đầu trở nên rộng hơn, giọt nước bên trong đều thấm mùi linh khí nồng đậm.

Đặt ở trần giới, khe suối này có thể trở thành một dòng nước tiên kéo dài tuổi thọ của một người sau khi uống một ngụm…

“Đây, đây là chuyện gì thế này?”

Lam Đề cảm thấy khung cảnh này hình như có chút quen thuộc.

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới, khi đó Phi Tiên môn cũng có một lần linh khí nâng lên như vậy.

Chỉ có điều lần đó mức độ linh khí không nâng cao như lần này.

Linh mạch này của Thánh Địa Minh Tâm, e rằng bây giờ từ lục cấp trở thành bát cấp rồi.

“Không sai, là ta cho người làm đấy, vốn định tặng ngươi quà gặp mặt ấy mà.”

Khương Thành lần này không vơ hết công lao của A Hoàng lên người mình nữa.

Khương Thành thuận miệng nói ra một câu lấy lòng này, hiệu quả vô cùng tốt ấy.

Nghe nói là quà gặp mặt chỉ tặng riêng cho mình, Lam Đề đang trải qua khoảng thời gian này rất buồn khổ này, cảm động đến mức mắt đỏ hết lên.

“Cảm ơn ngươi…”

Nhưng nàng lại không biết, Khương Thành đang âm thầm chế nhạo, con gái ngoan, đây không phải là nhà của chúng ta,

ngươi không cần phải thăng cấp linh mạch cho bọn họ đâu.

Chương 124.

Trong căn nhà gỗ, hàng nghìn hàng vạn người của Tâm Bộ bay ra.

Ai ai cũng đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

“Wow, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nơi đây của chúng ta đã biến nơi này thành tiên cảnh rồi sao?”

“Linh khí ở đây quá nồng, ta sắp thở không nỗi rồi.”

“Thật khó tin, có phải do tộc trưởng làm không?”

“Nhất định là vậy…”

Trên bầu trời ríu ra ríu rít không biết bao nhiên người đang vui ca reo hò.

Khương Thành liếc nhìn, Tâm Bộ này chắc chiếm gần 70% là phụ nữ.

Và sau đó, trước đó những người đoán những thứ này là do tộc trưởng làm đều bị vả vào mặt.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Chỉ nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp tầm khoảng 30 tuổi từ trong điện gỗ bay ra, theo sau là một nhóm cao thủ.

“Tộc trưởng.”

“Nhìn thấy tộc trưởng rồi!”

“Đây không phải người làm đúng không?”

“Không phải.”

Người đẹp liếc mắt thăm dò thần niệm bốn phía, không phát hiện ra điều gì khác thường, ngược lại lại phát hiện một người ngoài là Khương Thành.

Lam Đề vội thì thầm nói.

“Nàng ấy là Thanh Sa, tộc trưởng của Tâm Bộ,Nhập Thánh cửu trọng, ngươi đừng chọc vào nàng ấy.”

Trái tim của nàng bây giờ giống như là được mật ong bao trọn lấy vậy ngọt ngào vô cùng.

Các ngươi vẫn còn tò mò, nhưng lại không biết là do "nam nhân" này vì ta mà chuẩn bị đấy.

Còn không đợi Thanh Sa đi sang, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng thét.

"Tộc trưởng Thanh Sa, ngươi còn nói Lam Đề không có ở đây sao?"

"Hừ, thánh địa Minh Tâm các ngươi phải đưa ra một lời giải thích."

"Phiền phức rồi, phía sau tộc trưởng một già hai trẻ, chính xác đều là người tới từ thánh địa Bất Ngữ."

Lam Đề muốn trốn trở lại nhưng đã quá muộn rồi.

Thanh Sa chỉ có thể dẫn một đám người bay qua.

Thánh địa Bất Ngữ đến đòi người, trước giờ nàng luôn lấy lý do là Lam Đề chưa về làm cái cớ, đưa nàng đến cấm địa phía sau núi giấu đi.

Cũng coi như là bảo vệ nàng ấy rồi.

Không ngờ đến, nàng vẫn bị phát hiện

"Lam Đề ngươi đã giết hai vị thánh tử Lương và Hàn Hoa Nguyên, tội đáng muôn chết."

"Tộc trưởng Thanh Sa ngươi còn gì để nói?"

Khương Thành nhìn lướt qua ba người họ, quan sát thấy rõ, cảnh giới của ba người họ đều hiện ra trong nháy mắt.

Tất cả đều là Đạo Cung cửu trọng, đến cả một Nhập Thánh cũng không có.

Lại còn dám ở trước mặt Nhập Thánh bát trọng chất vấn, đó cũng là một cảnh tượng kì lạ.

Nhưng không ngờ Thanh Sa vẫn không phát tiết.

Nàng chỉ lộ ra khuôn mặt điềm tĩnh, nhíu chân mày.

"Việc Lam Đề giết hai vị thánh tử thật sự có nhiều điều kỳ lạ, với thực lực của nàng, làm sao có thể làm được việc đó?"

“Chuyện này chắc chắn có sự hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?”

Tên trưởng lão râu đen của thánh địa Bất Ngữ cười chế giễu: “Lúc đó chúng ta nhận được tin tức Lam Đề đang gây rối ở vương triều Càn Tinh, mới đi dẹp loạn.”

“Sau đó, hai vị thánh tử chết hết, còn nàng ta thì vẫn sống sờ sờ ở đây!”

“Tộc trưởng Thanh Sa, bọn ta thật sự đã rất tôn trọng thánh địa Minh Tâm của ngươi, nhưng chuyện này liên quan đến danh tiếng của thánh địa Bất Ngữ bọn ta, không có gì cứu vãn được nữa đâu.”

Thành ca rất muốn cười, đó mà gọi là tôn trọng ư?

Anh giai ấy rất muốn xem thử bọn họ thiếu tôn trọng thì sẽ như thế nào?

Tất cả người của Tâm Bộ ở bên cạnh đều rất ngập phẫn nộ, muốn nói điều gì đó, như hai cô gái dẫn đường trước đó.

Nhưng họ chẳng có quyền lên tiếng trước mặt tộc trưởng và các trưởng lão.

Thêm nữa là, những người đó thờ ơ, không quan tâm đến dáng vẻ đang treo trên cao của họ.

Suy cho cùng, Lam Đề cũng không phải người của Tâm Bộ, nên bọn họ cũng không cần phải bảo vệ nàng.

“Ba vị, chuyện này không có chứng cứ, vậy nên còn quá sớm để đưa ra kết luận.

Thanh Sa vẫn đang dựa vào lí lẽ để đấu tranh.

Điều này khiến Khương Thành thầm lắc đầu.

Có một số chuyện, không thể dựa vào lí lẽ để giải quyết được.

Hắn định đứng dậy, nhưng đột nhiên nhìn thấy một trong số những vị thánh tử của thánh địa Bất Ngữ cười lớn.

“Ngươi muốn chứng cứ đúng không?”

“Quên không nói cho các ngươi biết, thật ra lúc đó có một đại trưởng lão Kính Hoàn tôn giả chân linh của môn ta đã chứng kiến tất cả mọi việc xảy ra ở vương triều Càn Tinh.”

“Cái gì??”

Thanh Sa sửng sốt, những người còn lại của Tâm Bộ cũng rất kinh ngạc, bàn tán xôn xao.

“Kính Hoàn cũng ở đấy lúc đó?”

“Vậy Lam Đề làm thế nào để sống sót trở về chứ?”

“Đúng vậy, có hắn ta ở đó làm sao mà hai vị tháng tử có thể bị giết được?”

“Cho mời Chân Linh ý thức đại trưởng lão!”

Nói xong, ba người của thánh địa Bất Ngữ vây thành một vòng tròn.

Một vị thánh tử lấy ra một bảo vật tương tự như hình cầu trong suốt, ném nó lên không trung.

Ba người bọn họ đồng thời tế Đạo Cung, trên không trung bảo vật hư huyền kia hào quang xuyên tứ phía.

Một làn khói bốc lên nghi ngút.

Một bóng người hư ảo xuất hiện trên nên khỏi trắng, đó chính là Kính Hoàn tôn giả.

“Tham kiến đại trưởng lão!”

Ba người họ đồng thời quỳ xuống.

Thanh Sa và các trưởng lão Tâm Bộ cũng nhanh chóng chào hỏi.

“Kính Hoàn tôn gia, người cũng đến rồi?”

“Lâu rồi không gặp.”

“Chuyện nhỏ này, tôn giả như người đây thực sự không cần đích thân ngươi ra mặt.”

Lam Đề nói đúng, Tâm Bộ mặc dù mạnh hơn thánh địa Bất Ngữ, nhưng bên ngoài có chín thánh địa chống đỡ, lại có chỗ dựa thánh giai.

Để tồn tại trong Thiên Linh vực, thánh địa Minh Tâm bọn họ luôn phải sống như giẫm trên lớp băng mỏng vậy.

Kinh Hoàn tôn giả hừ một tiếng.

“Hừ. Nếu ta còn không ra mặt e rằng các ngươi sẽ sớm lén đưa Lam Đề đi mất…”

Nhóm người của Thanh Sa vẫn còn chưa có thời gian để tiếp “giảng đạo lý” thì thấy sắc mặt Kính Hoàn tôn giả thay đổi rõ rệt.

“Ngươi, ngươi sao có thể ở đây được?”

Ánh mắt hướng về Khương Thành, như ghim chặt hắn ta lại vậy.

Lần trước đại chiến ở hoàng cung, luôn là nỗi sỉ nhục lớn nhất đối với hắn.

Đường đường là tôn giả Nhập Thánh mà lại bị một chữ cút của hắn làm cho lăn lộn khắp nơi.

Thành thật mà nói, nếu Dư Lương và Hàn Hoa Nguyên không chết vào lúc đó thì sau khi trở về cũng sẽ bị đại trưởng lão như hắn giết.

Bởi vì bọn họ đã nhìn thấy được nỗi nhục của hắn ta nên nhất định phải diệt khẩu.

Chuyện này đã trở thành tâm ma của Kính Hoàn tôn giả rồi, nếu không loại bỏ ngay thì cảnh giới của hắn sẽ không có cách nào thăng cấp dù chỉ một chút.

Lần này truy gắt Lam Đề cũng là vì muốn khiến cho nàng ấy không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngoài kia.

Còn về kẻ đầu têu Khương Thành…

Chẳng lẽ hắn lại có thể bỏ qua?

Hắn gày đêm hận đến nỗi không thể xẻo thịt lột da.

Chỉ là hắn ta không biết Khương Thành, thậm chí không biết hắn là ai.

Thiên Linh vực lớn như vậy thật sự rất khó tìm.

Không ngờ hôm nay lại chạm mặt.

“Ngươi còn dám xuất hiện à?”

“Tốt, tốt, rất tốt.”

Hắn thúc giục bảo bối hình cầu kìa chậm rãi trôi đến, khí thế Thánh Nhập cảnh ngưng lại như thật, phong tỏa không gian bốn bề.

Khương Thành cảm thấy bản thân không cách nào có thể phát ra dù chỉ một ít linh khí.

Nhập Thánh cảnh đã đủ để tự tạo ra một lĩnh vực, quy tắc trong lĩnh vực đó khác xa với thế giới bên ngoài.

Ở trình độ này, có thể nói rằng dưới Nhập Thánh cảnh đều chỉ là lũ ong kiến.

Cho dù đây cũng chỉ là một đạo Chân linh ý thức, cũng đủ để đánh cho Đạo Cung cửu trọng đến vạn kiếp bất phục.

“Lam Đề còn không mau ra khỏi hắn!”

“Kính Hoàn tôn giả, xin chờ một lát, nhất định có hiểu lầm gì đó…”

Vừa lên đã phải động thủ, nhóm người của Thanh Sa hoảng sợ.

Vẫn đang suy nghĩ để làm dịu tình hình, ít nhất là để cứu lấy Lam Đề.

Nhưng chỉ khiến họ lo lắng hơn, Lam Đề tuyệt nhiên không chạy, rút kiếm ra, đứng lại gần Khương Thành hơn.

Thành ca kinh ngạc, cô gái này trọng tình nghĩa như vậy sao?

Nhưng cô em à, cảm ơn nhưng ca đây không cần.

Chỉ cần chết một lần rồi sống lại, là có thể làm tất cả những gì hắn muốn, sợ khỉ gì.

Hắn nheo mắt cười đứng dậy.

“Sao thế, ngươi lại muốn lăn tiếp à?”

Hắn cũng ác cơ, vết thương của Kính Hoàn tôn giả ở đâu, hắn vạch ở đó.

Lúc đầu còn khí thế hung hăng hận đến phát cuồng, Kính Hoàn tôn giả đang định động thủ thì tự nhiên dừng lại.

Hắn nghĩ đến một chuyện rất nghiêm trọng rằng bản thân có thể giết hắn không?

Giết thì chắc chắn phải giết, nhưng sợ Chân linh ý thức của mình lại không làm được.

Lỡ như tên nhóc này lại cho lăn như bánh xe nữa thì…

Lúc này có hàng vạn người của Tâm Bộ đứng bên quan sát, cảnh tượng nhục nhã đó không làm thế nào cũng không giấu được.

Không thể để bị sỉ nhục!

Bùm!

Dưới ánh mắt của mọi người Chân Linh ý thức của lão gia bùng nổ một cách dứt khoát.

Chương 125.

Chuyện gì đã xảy ra?

Mỗi một người ở đây đều muốn hỏi câu này.

Chân linh Ý thức của Kính hoàn tôn giả là tự phát, thực ra hầu hết mọi người đều có thể nhìn ra được.

Nhưng họ vẫn muốn hỏi - chuyện gì đã xảy ra?

Rõ ràng là vị Nhập thánh cường giả này khí thế hung hăng, bộ dạng hắn không giết được người sẽ không bỏ qua, muốn ngăn cản cũng không thể ngăn được.

Ngay sau đó, hắn liền tự bạo.

Vì sao muốn tự bạo?

Mọi người đều sững sờ, không hiểu gì cả.

Phốc!

Lam Đề là người đầu tiên đột nhiên cười thành tiếng.

Nàng hiểu rõ "sự đau khổ" của Kính hoàn tôn giả, vì vậy nàng cảm thấy rất nực cười.

Đường đường là Nhập Thánh cảnh, thế mà bị Khương Thành biến thành chim sợ cành cong.

"Đúng rồi, lần trước ngươi làm như thế nào được vậy?"

"Ngươi thật sự biết ngôn pháp chú thuật, lợi hại như vậy?"

Nàng có chút mong đợi, truyền âm hỏi.

Khương Thành xoa tay: “Lần trước, ta chỉ là tình cờ có được một bảo vật dùng một lần, dùng hết thì không còn. Ta cũng không ngờ rằng lá gan hắn lại nhỏ như vậy.”

Hắn còn tưởng mình sẽ phải chết một lần đó chớ, nhưng không ngờ chỉ một lời nói thôi mà lại khiến đối phương hoảng sợ đến tự bạo.

Gần đây ngươi có uy thế mạnh mẽ như vậy sao, Vương bát chi khí có bị rò rỉ từ bên hông không?

“Oa, ta mà sớm biết ngươi chỉ dùng được một lần, ta sẽ đánh ngươi một trận để trút giận!”

Lam Đề nhớ đến cảnh tượng lần đó mình khen hắn, liền dơ tay đấm nhẹ lên người hắn hai cái, không đau không ngứa, giống một cặp đôi đang tán tỉnh nhau hơn.

Thành ca vô cùng thích thú, dung mạo Lam Đề tuyệt thế dù cho ở trong hàng ngàn mỹ nữ vẫn không ai có thể sánh bằng nàng ấy.

Chỉ là hắn có hơi buồn bực, nàng ấy rõ ràng không chịu làm người của mình, vì sao hành động của nàng đối với hắn ngược lại càng ngày càng thân thiết chứ.

Tỷ tỷ à! Nàng còn tiếp tục như vậy nữa thì ta sẽ hiểu lầm đấy!

Kính hoàn tôn giả một phát tự bạo như thế làm ba vị cao thủ của Bất ngữ Thánh Địa ở bên kia trợn tròn mắt.

Còn muốn xem thần uy của đại trưởng lão vừa triển là đồ sát kẻ xấu.

Kết quả hắn vừa ra đã hát tuồng gì thế này?

Hơn nữa cũng chưa giải thích lý do dù chỉ một câu, cứ như vậy mà phát nổ.

“Ngươi đã làm gì vậy?”

“Là các ngươi!”

“Nhất định là Minh tâm thánh địa các ngươi thiết lập cấm chế hại đại trưởng lão, các ngươi thật là to gan.”

Ba người vì vãn tôn, thế nên nhất trí đem mũi nhọn nhắm ngay đám người Thanh Sa.

Dù sao chuyện tự bạo truyền ra cũng không mấy vẻ vang.

Đánh cũng chưa đánh, ngươi phát nổ cái gì chứ?

Nói là bị một kẻ vô cùng mạnh ám sát ở Thánh địa, mới có thể giữ lại chút thể diện.

Cái nồi này không biết tại sao rơi xuống đầu hắn, khiến mỗi người trong Tâm bộ đều hoảng sợ.

“Không phải bọn ta!”

“Bọn ta không làm gì cả.”

“Kính Hoàn tôn giả có lẽ là có việc gấp chăng?”

“Mong các ngươi hãy điều tra rõ ràng. Căn bản vừa rồi ngay cả một tia dao động của cấm chế cũng không có…”

Trưởng lão của Thánh Địa Bất Ngữ cười lạnh: “Về việc này, ngươi nói nhiều với chúng ta cũng vô dụng thôi, chờ chưởng môn của chúng ta ra quyết định. Ta chỉ biết báo cáo đúng sự thật!”

“Ngoài ra, bọn ta phải bắt được hai tên tặc tử này trở về.”

“Bất cứ kẻ nào ngăn cản, đều là kẻ thù của Thánh Địa Bất Ngữ.”

Ba người Đạo cung đang bị treo lơ lửng trên không, đằng đằng sát khí.

Thế nên, các cao thủ của Tâm Bộ thật sự không dám ngăn cản nữa.

Khương Thành vui vẻ quan sát.

Bộ tộc được tạo thành bởi một đám hậu duệ tiên nhân, lại lẫn vào một dáng vẻ yếu ớt ở hạ giới như vậy, thật sự để là quên thể diện ở nhà mà.

“y, ta tưởng lần này không cần ra tay chứ.”

“Thật không ngờ ta lại phải quay về nghề cũ.”

“Thật sự là ông trời muốn ta thể hiện, ta không thể không làm nha!”

Hắn đã dùng thanh bảo khí Thanh La Phá Thánh Kiếm.

Không có cách nào, lần này đến thánh địa Minh tâm, hắn thật sự không ngờ sẽ xảy ra một trận chiến.

Nếu không, khi ra ngoài làm màu, hắn thật sự không cần phải mang theo binh khí và linh phù.

Lúc đầu cho rằng Lam Đề là lão đại ở đây, chẳng qua tới đây là để gặp bạn bè.

“Khương Thành, ngươi…”

Lam Đề thấy hắn định ra tay thì hơi lo lắng.

“Sao? Nàng cũng yếu đuối giống như bọn họ ư?”

Bỏ lại những lời này, anh Thành xuất ra Đạo cung, hung hăng xông lên đánh giết.

Khoảnh khắc Đạo Cung của hắn xuất hiện đã khiến mọi người vô cùng kinh sợ.

“Cửu Thải Đạo Cung!”

Thanh Sa la thất thanh: “Đó là hai con sông kim sắc võ đạo, chẳng lẽ là Tiên giai.”

Một gã tộc lão Nhập Thánh ở phía sau tự lẩm bẩm, không dám tin: “Trên đời thật sự tồn tại thiên phú như vậy sao?”

“Năm đó chín vị Tiên tổ từng nói, Đạo cung mạnh nhất là Cửu Thải, ta vẫn luôn cho rằng đó chỉ là truyền thuyết…”

“Người này còn ở hạ giới mà đã có Tiên giai tầng thứ võ đạo cảm ngộ, vậy sau này…”

“Tiền đồ là vô hạn!”

“Lam Đề làm sao có thể quen biết một yêu nghiệt nghịch thiên như vậy…”

Ngay cả bản thân Lam Đề cũng ngẩn người tại chỗ, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ khó tin.

Nàng đã từng nhìn thấy Khương Thành xuất chiêu, lúc đó hắn còn là Thiên Mệnh cảnh, xuất chiêu chính là Cửu Sắc Thần Phủ.

Người có Cửu Sắc Thần Phủ sau khi tiến vào Đạo Cung có được Cửu Thải Đạo Cung thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng nàng nhớ rõ lúc đó hắn chỉ có một dòng sông Tiên giai.

Còn lại tám dòng, cao nhất cũng chỉ là Tông cấp, có thể nói là rất kém.

Mà bây giờ hắn là Cửu Thải Đạo Cung, rõ ràng có hai dòng sông Tiên giai, làm thế nào mà có thêm một dòng Tiên giai vậy.

Chưa nói đến cảnh giới Đạo Cung, cho dù là tiêu hao sinh lực cả đời của Thánh giai, cũng khó mà lĩnh hội võ đạo đến bậc Tiên giai tầng, đúng không?

Ba người ở đối diện căn bản không coi Khương Thành ra gì.

Có thể nhanh chóng nhìn ra được cảnh giới, chính là Đạo Cung tứ trọng.

Mấy tháng nay ở Phi Tiên Môn, Khương chưởng môn tu luyện bữa đực bữa cái, nhưng mà không hiểu sao tài năng quá xuất chúng như thế chứ.

Những người khác chăm chỉ tu luyện trong Đạo Cung, thông thường phải mấy trăm năm mới có thể tiến bộ. Hắn tùy tiện tu luyện có mấy tháng không ngờ đã tăng lên nhất trọng một cách khó hiểu như vậy.

Đạo cung tứ trọng đối đầu với ba người Cửu Thải Đạo Cung, đặc biệt có hai người trong số họ là cấp Thiên tài thánh tử.

Trận chiến vốn dĩ chả có gì đáng hồi hộp.

Trên thực tế, quả thực không có gì hồi hộp.

Chẳng qua là vì ba người bọn họ bị Khương Thành nghiền ép mà thôi.

Hắn có quá nhiều BUFF.

Gia trì Cửu Thải Đạo cung, cơ bản mỗi một kích của hắn có thể đủ mạnh để đuổi sát Đạo cung cửu trọng.

Tiên giai ngũ hành võ đạo cùng với Thanh La Phá Thánh Kiếm gia trì bảo khí Phong hệ, lực công kích đã vượt quá giới hạn trên của Đạo cung.

Độc chi anh linh giúp mỗi một kích của hắn trở nên cực kỳ nguy hiểm, mỗi lần giao chiến trực tiếp với hắn, linh lực thậm chí là thần niệm và Đạo cung đều sẽ bị ăn mòn, càng đánh thì càng suy yếu.

Trừ cái đó ra, còn có rút thưởng trúng đại viên mãn kiếm thuật và công pháp.

Mà cuối cùng không thể bỏ qua uy áp tự nhiên của Thương Long Tinh Huyết.

Trận chiến này hoàn toàn không có cách nào đánh.

Bốn người giao chiến chỉ mới vài giây, trưởng lão đi tiên phong đã bị một cuồng phong hòa lẫn với độc hồn thổi đến hình thần tan biến.

Hai tên Thánh tử còn lại gặp nguy hiểm nên cực kỳ sợ hãi.

Vội vàng thi triển ngôn pháp chú thuật.

“Băng!”

“Lưới!”

Trong phút chốc, bầu trời trên chiến trường biến thành thế giới băng tuyết, một sợi tơ màu xanh lam dài thăm thẳm che lấp bầu trời.

Khương Thành đang định dùng Ngự kiếm chém ngang thì lại thấy một Kiếm Sát đâm xéo ra.

Thanh kiếm chém vào tầng băng, tầng băng bị vỡ ra ngay tức khắc và biến thành mưa lớn.

Mũi kiếm đâm vào tấm lưới khổng lồ, sợi tơ biến thành tro bụi.

Thanh Sa và những người khác la thất thanh.

“Lam Đề!”

“Không được nóng nảy.”

Cuối cùng Lam Đề vẫn lựa chọn cùng kề vai chiến đấu với hắn. Mặc dù thực chất Khương Thành có năng lực một kiếm là có thể phá vỡ chú thuật.

Nhưng mà có sự trợ giúp từ nàng, chuyện tiếp theo càng đơn giản hơn.

Ngôn pháp chú thuật bị Vu thuật phá vỡ, hai tên Thánh tử căn bản là bị nghiệp quật, Thành ca vù vù xông lên làm một trận giết chóc lung tung.

Cả hai đều biến thành tro bụi.

Trận chiến bắt đầu rất đột ngột rồi kết thúc cũng cực kỳ nhanh chóng.

Từ đầu đến cuối chưa đến 7 giây, ba tên Đạo cung cửu trọng thế là biến mất. Đây chính là sức mạnh chiến đấu chân chính hiện nay của Khương Thành.

Chương 126.

Đến cả Lam Đề cũng bị dọa.

Lúc ban đầu gặp mặt, thực lực của nàng vượt xa Khương Thành.

Sau lần bị thất đại cao thủ tập kích đó, nàng còn cho một linh phù, bảo hắn khi nguy cấp thì theo đó mà cầu cứu mình.

Không cần nghĩ cũng biết được, lúc đó thực lực của hai người chênh lệch lớn cỡ nào.

Nhưng bây giờ, nàng đã không thể nào đứng trên nhìn xuống hắn được nữa rồi.

Lúc nảy cho dù không có nàng ra tay, Khương Thành xử đẹp ba tên đó cũng chưa cần đến mười giây.

Thực lực này đã vượt qua tộc trưởng Vu Bộ Đạo Cung bát trọng nàng rồi.

Bọn người Thanh Sa cũng bị làm cho chấn động.

Bọn họ dường như nhìn thấy trước một cường giả thánh giai nhất tôn trong tương lai vậy, hơn nữa rất có khả năng là người mạnh nhất.

Thiên bẩm này, sức chiến đấu này, vượt khỏi sự tưởng tượng của bọn họ.

Nhưng mà, tiền đề là người này có thể tiếp tục sống.

Giết chết ba người, đồng nghĩ với việc kết thù với Thánh điạ Bất Ngữ, không chết không được.

Chuyện này trở nên lớn rồi.

“Các hạ thật sự không nên giết chết bọn họ!”

“Có chuyện gì có thể ngồi xuống từ từ nói.”

“Phải đó, lần này phiền phức rồi, Thánh điạ Bất Ngữ chắc chắn sẽ ồ ạt tiến công.”

“Còn cả Lam Đề nữa, sao nàng cũng nóng nảy như vậy chứ?”

Những cao thủ Tâm Bộ lũ lượt oán trách, chỉ là Khương Thành chẳng thèm nghe, hắn đang bận.

Chiến đấu thắng lợi rồi, đương nhiên phải thu thập chiến lợi phẩm rồi.

Ba người này đều là Đạo Cung cửu trọng, thứ thu được cũng thật phong phú, ngoại trừ số lượng lớn linh dược linh thạch thì còn có bốn món linh khí cửu giai.

Tính một chút, thu được hơn ba trăm vạn điểm.

Nhưng mà đây chủ yếu cũng vì do trong ba người này có hai Thánh tử.

Cho đến khi hắn thanh lí xong, cuối cùng mới ngẩng đầu lên.

“Các ngươi sợ rồi sao?”

Sắc mặt của Thanh Sa và mấy vị nhập thánh trưởng lão đều rất khó coi.

Còn những người khác của Tâm Bộ tộc đều chịu không nỗi mà chỉ trích lại.

“Lời này của các hạ là sao?”

“Đây rõ ràng là họa do ngươi gây ra, liên quan gì đến bọn ta?”

“Đúng vậy, bọn ta sợ gì chứ?”

Thanh Sa khua tay, ngăn mọi người lại.

“Thiên phú của các hạ hiếm có trên đời, nếu có thể tiếp tục tu luyện, tương lai nhất định sẽ trở thành nhất đại Thánh giai.”

“Nhưng e là ngươi không biết, thành địa Bất Ngữ có ba vị Nhập Thánh Tọa Trấn.”

Nàng nói một cách đỉnh đạc: “Ngoài chuyện này ra, còn có Bát đại thánh địa luôn duy trì mối quan hệ hợp tác với bọn họ. Chỉ cần các ngươi vẫn còn ở Thiên Linh Vực một ngày, thì khó có thể thoát khỏi bàn tay độc ác của bọn họ.”

“Theo ý kiến của ta, các hạ nên chạy khỏi Thiên Linh Vực đi, mấy mươi vạn năm sau khi tu đến Thần Công hẳn quay lại cũng không muộn.”

Lam Đề liền cầu xin: “Tộc trưởng, nếu Khương Thành hắn đi đến vực giới khác, sẽ phải chịu áp chế bởi những quy tắc.”

Giống như Tam Nhãn Hổ từ Khóa Vực đến đây vậy, cũng chịu những quy tắc áp chế như vậy.

“Chuyện này vốn là do Thánh điạ Bất Ngữ quá bá đạo, tại sao chúng ta không thể giúp hắn, không tin bọn địch đó có thể đỡ được Tru Tâm Chùy.”

“Ngươi câm miệng.”

Một tộc lão Nhập Thánh đằng sau Thanh Sa hét lên: “Chuyện này chính vì ngươi mà nên, ngươi còn không nghĩ đến, muốn tiếp tục đánh sẽ khó có lại sự yên bình sao?”

“Được rồi được rồi, ta biết các ngươi muốn đuổi người rồi.”

Khương Thành cũng chẳng phải kẻ ngốc.

Bọn người này sợ bản thân nếu tiếp tục ở đây sẽ chuốc phải tai họa mà thôi.

“Yên tâm đi, ta sẽ đi ngay, sẽ không liên lụy các ngươi đâu.”

Bị hắn nói thẳng ý đồ ra như vậy, tâm trạng của Thanh Sa trở nên rất lúng túng.

“Các hạ nặng lời rồi, bọn ta cũng là tính cho ngươi. Nếu ở lại đây, Thánh điạ Bất Ngữ nhất định sẽ tìm đến, khó thoát khỏi cái chết.”

“So với như vậy, chi bằng chạy đi nơi khác, như vậy bọn họ sẽ không tìm thấy các hạ…”

“Sống ở trên núi không lo thiếu củi lửa, đạo lí này chắc các hạ cũng hiểu.”

Khương Thành bị đám con gái này làm cho sắp hết nóng luôn rồi.

Nói bọn họ tốt, bọn họ sợ mà lấy lòng kẻ địch.

Nói bọn họ xấu, bọn họ chẳng có lòng hãm hại mình, bọn họ chỉ muốn giữ cho yên thân.

Nói trắng ra, chuyện này giúp cho khỏi đắc tội với hai bên.

“Được rồi được rồi đừng nói nữa, ta cảm ơn ý tốt của các ngươi được chưa?”

“Nhưng mà ta sẽ không rời khỏi Thiên Linh Vực.”

Thanh Sa liền khuyên: “Các hạ cần gì phải làm hại mình…”

Khương Thành cười hi hi nói: “Không sao, các ngươi rất nhanh thôi sẽ lại nghe đại danh ta lần nữa.”

Bây giờ hắn đang nhìn chăm chăm về Thánh điạ Bất Ngữ, lại phải làm chuyện cũ, đang rất phấn chấn đây.

“Nàng thì sao? Ở đây chờ ta hay cùng đi?”

Lam Đề không nói gì, nhưng nhảy đến bên hắn, hành động kề vai sát cánh đã nói lên tất cả.

“Lam Đề, ngươi không định sẽ ở lại sao?”

Giọng điệu của Thanh Sa có chút tế nhị, vừa lo lắng lại thầm mừng trộm.

Những người khác của Tâm Bộ tộc cũng vậy.

Bọn họ không muốn người cuối cùng của Vu Bộ này chết như vậy, nhưng Lam Đề bây giờ là một sự phiền phức, nếu như đi rồi, Tâm Bộ sẽ không bị liên lụy rồi.

“Cảm ơn ơn thu nhận của tộc trưởng bao năm nay.”

Lam Đề cười, tầm nhìn của đôi mắt xinh đẹp để cả trên người Khương Thành.

“Nhưng bây giờ ta đã tìm được người có thể dựa dẫm vào được rồi.”

Lời nói này khiến Khương Thành rất đắc ý.

Nhưng không nhịn được nghi ngờ, cô gái này không phải cố ý nói mấy lời hay ho để lừa mình chứ?

“y, cũng mặc.”

Thanh Sa cảm thán một tiếng: “Ngươi khuyên hắn, tốt nhất hai người nên nhanh chóng rời khỏi Thiên Linh Vực đi…”

Tuy lúc đến không có những nghi thức hoang nghênh như trong tưởng tượng, nhưng lúc rời đi này, hiện trường đưa tiễn lại rất đông.

Tất cả người của Tâm Bộ tộc chia làm hai bên, nhìn chăm chăm hai người xoáy vào không trung.

Tất cả bọn họ đều thở phào nhẹn nhõm.

Chỉ cần vào cánh cửa vòng xoáy kia, thì sẽ rời khỏi địa giới của Tâm Bộ, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng liên quan đến bọn họ nữa.

Hơn nữa chuyện trước mắt Thanh Sa và chư vị lão tộc quan tâm nhất là chuyện khác.

Nồng độ linh khí đậm đặc vừa mới ở đây không hiểu sao lại tăng lên nhiều thế?

Lẽ nào có bảo vật hiếm giáng thế?

Nếu thật sự như vậy, sự hưng thịnh của Tâm Bộ nằm trong tầm tay rồi.

Linh khí đậm đặc như vậy, Tâm Bộ sẽ có nhiều thêm biết bao cao thủ đỉnh cấp.

Thậm chí ngay cả bản thân cũng sẽ có cơ hội tiến lên Thánh giai.

Một khi đến Thánh giai thì không cầ phải cúi đầu làm người ở Thiên Linh Vực nữa rồi.

Tiễn được mối họa, đón nhận thời cơ lớn mạnh của tộc, đây gọi là song hỉ lâm môn, đáng để chúc mừng.

Nhưng ngay vào lúc sắp cuốn vào vòng xoáy, Khương Thành đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó.

“A Hoàng, bố phải đi rồi, còn không mau đi theo.”

Rồi một tiểu nha đầu tầm mười một mười hai tuổi chạy như bay từ sau thác nước nơi hẻm núi xa xôi đến.

Đôi tay phủi bột phấn thơm, chỉ riêng cách đi đứng của nó đã có hơi loạng choạng rồi.

“A, mẹ, sao mẹ lại đi rồi, ta đang thoải mái mà.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn, thấy được vốn dĩ không thể nhìn ra cảnh giới của cô gái này, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở thần bí huyền diệu đến mức khó giải thích được.

“Đứa bé như con, không có gì làm nên thăng cấp linh mạch gì cho người ta à?”

“Hả?”

A Hoàng với bộ mặt vô tội phóng lên người hắn, leo lên cánh tay một cách thuần thục.

“Ta nghĩ đây là nhà mới của chúng ta.”

“Ở đây không phải, ngươi nhầm rồi, đi thôi đi thôi.”

Nói xong, ba người biến mất trong vòng xoáy, chỉ để lại cho người tộc Tâm Bộ một tình huống không hiểu được.

Hai người này lúc nảy nói gì vậy?

Thăng cấp Linh mạch?

Ngay sau đó, bọn họ phát hiện nồng độ linh khí trong khe núi giảm đi rất nhanh.

Những linh thảo lúc trước trở thành linh dược cũng khô héo rất nhanh, khe nước trong sông cũng không còn hơi thở tinh khiết như trước kia nữa.

Thậm chí ngay cả những gì lớn nhỏ trong khe núi cũng đang khô héo, cuối cùng trở về trạng thái như trước đây.

“Đây, chuyện này là sao chứ?”

Thanh Sa vô cùng kinh ngạc và sợ hãi, hi vọng nàng tiến lên Nhập Thánh đã mất rồi.

Mấy vị Nhập Thánh tộc lão cũng thất vọng tột độ.

“Lẽ nào trước kia… thật sự là do cô gái lúc nảy làm sao?”

“Nếu sớm biết là con gái của hắn…”

Im ắng, trong lòng tất cả mọi người ở hiện trường đều trào dâng cảm giác hối hận vô cùng.

Chương 127.

Sau khi ra khỏi núi Di La, Khương Thành đi thẳng về hướng thánh địa Bất Ngữ.

Điều này khiến Lam Đề hơi kinh ngạc.

“Ngươi định đi đâu?”

“Đi càn quét thánh địa Bất Ngữ báo thù cho ngươi đó!”

Nói lời lấy lòng tranh công đã trở thành bản năng của hắn rồi.

Thế nào, cảm động chưa em gái?

Thật ra hắn chỉ xông đến chỗ nhiều điểm tích phân thôi, nơi đó không đơn thuần chỉ là thánh địa thôi đâu!

Ở đó có Nhập Thánh cảnh tọa trấn, Đạo Cung cảnh thì nhan nhản, Thiên Mệnh cảnh còn không bằng một con chó của mấy thế lực lớn.

Một khi tiêu diệt được thì không cần nghĩ cũng biết thu hoạch sẽ nhiều như nào.

Lúc đầu còn định đi đâu đó tìm linh mạch thích hợp cho A Hoàng.

Thánh địa Bất Ngữ này đúng thật là mỡ dâng miệng mèo, dâng đến tận răng luôn rồi.

Lam Đề thật sự cảm động.

Người đàn ông này ra mặt vì mình, lại còn đối chọi với một thế lực đáng sợ như vậy.

“Ngươi, ngươi không cần làm đến bước này vì ta đâu…”

“Cần mà cần mà, chắc chắn cần!”

Thành ca muốn làm nghiệp vụ quen tay này, bây giờ ai cũng không ngăn được hắn!

“Nhưng mà nơi đó quá nguy hiểm, trừ đại trưởng lão Kính Hoàn tôn giả ra, còn có chưởng môn Kính Nguyên tôn giả và thái thượng trưởng lão Ngọc Tuyền tôn giả.”

“Nhất là Nhập Thánh cảnh Cửu trọng Ngọc Tuyền tôn giả kia hệt như Thanh Sa tộc trưởng, chỉ còn cách Thánh Giai một bước nữa thôi.”

Trong lòng Khương Thành thầm nhủ, em gái ơi ngươi nghĩ nhiều quá rồi, hoàn toàn không cần lo lắng bọn họ mạnh đến đâu, kiểu gì hệ thống cũng sẽ xử lý được hết.

“Vậy thì sao chứ, hôm nay ta nói lời này, vì ngươi, ta chấp nhận đánh đổi cả tính mạng!”

Dù sao thứ mà Thành ca muốn nhất là cái chết.

Nói xong mấy lời khách sáo cảm động mà không cần phải bỏ tiền ra này, hắn lén lút liếc Lam Đề.

Thế nào em gái, thế này đủ để ngươi cảm động đến mức trung thành với ta, trở thành thuộc hạ của ta chưa?

Lam Đề thật sự hơi khó hiểu.

Trước đây cái tên này việc không có lợi thì không làm, ở lại có một đêm thôi mà còn hốt mất một bộ bảo khí của nàng.

Tại sao bây giờ lại dốc hết lòng vì nàng như vậy thế, lại còn chấp nhận chết vì nàng, có khoa trương quá không?

Bởi vì lần trước ‘tỏ tình’, thành ‘một đôi’ với mình sao?

Vấn đề là hắn vẫn chưa thành thân với mình, giờ còn chẳng được tính là đạo lữ chính thức.

Hơn nữa giới tu luyện cũng có một vài đạo lữ vì các nguyên nhân chủ yếu như thực lực, lợi ích, tông môn nên mới kết hợp với nhau, nhưng bình thường đều là tự mình tu luyện, hoàn toàn không hề có tình cảm gì hết.

Ngẫm lại mình đã coi hắn thành người đàn ông của mình, thân mật với hắn cũng rất nhiều, nhưng lại không đến mức hắn phải đi vào đường chết, nàng không khỏi hơi xấu hổ.

“Ai da, ngươi đừng có mà kích động như vậy, ta cũng không muốn ngươi chết.”

Nàng nắm lấy tay Khương Thành lắc lắc, vừa cảm động vừa sốt ruột: “Ngươi không thể thận trọng hơn được à, với thiên phú của ngươi thì chỉ cần chăm chỉ tu luyện, tương lai sẽ có cơ hội mà, không cần nhất thời gấp gáp.”

“Không được, cứ nghĩ đến kẻ thù của ngươi vẫn còn sống, ta day dứt vô cùng, khó chịu đến mức không thể ngủ nổi.”

Ta phải đi làm màu, em gái à ngươi đừng có ngăn cản ta.

Nhưng mà Lam Đề trực tiếp chắn ở phía trước hắn, không cho hắn đi.

“Nghe lời nào, chúng ta cùng nhau về Phi Tiên môn được không, tạm thời bọn họ ở đó vẫn chưa biết, hẳn là rất an toàn.”

“Không về được nữa rồi.”

“Hả? Tại sao?”

“Phi Tiên môn bị ta chuyển sạch đi rồi, giờ bên kia không còn một ai hết. Đáng lẽ lần này định đến nương nhờ ngươi, mà tinh thần ngươi cũng sat sút như thế, vậy ta chỉ có thể quét sạch thánh địa Bất Ngữ kia để làm sơn môn mới cho Phi Tiên môn.”

“Cái này…”

Lam Đề hơi tò mò nhìn về bốn phía: “Vậy mấy môn nhân kia của ngươi đâu?”

“Bọn họ đang tu luyện ở một nơi bí mật, lúc cần xuất hiện thì sẽ xuất hiện thôi.”

Trước mắt mấy đệ tử kia vẫn đang ở trong Toàn Cơ Đồ, bị hắn mang theo bên người.

Lam Đề cũng không biết việc ‘cần xuất hiện thì xuất hiện’ là phải làm kiểu gì.

Nhưng mà mắt của nàng lại đột nhiên sáng lên.

“Nói như vậy thì tiền bối Tam Nhãn Hổ cũng tới?”

Chẳng trách hắn mạnh miệng như vậy, hóa ra là có cả yêu vương ra tay nữa.

Vậy thì chẳng còn chút áp lực nào với thánh địa Bất Ngữ nữa rồi.

“Nó vẫn còn đang ở phía sau cơ.”

“Hả?”

Lam Đề hơi bối rối, sao kẻ mạnh nhất lại ở phía sau chứ.

Cách thánh địa Bất Ngữ không còn xa, Khương Thành thả con gái từ trên vai xuống trước, sau đó thì rút Hóa Huyết Nhận ra.

Ma Nhận vặn vẹo, hóa hình thành Mạc Trần.

Vừa mới bước ra, tên này lại bắt đầu nịnh nọt.

“Chưởng môn uy vũ, trận chiến vừa rồi lão hủ đã thấy hết rồi, thực lực của chưởng môn mới dưới Nhập Thánh cảnh thôi mà đã bất khả chiến bại rồi!”

“Ha ha, bản lĩnh nhỏ mà thôi.”

Ngoài mặt Thành ca lạnh lùng, trong lòng lại hy vọng hắn tâng bốc mạnh thêm chút.

Mạc Trần cũng không để hắn thất vọng.

“Không không không, đây không hề là bản lĩnh nhỏ, hẳn là chưởng môn đã là Đạo Cung cảnh mạnh nhất trong lịch sử. Có thể chứng kiến kỳ tích như vậy là vinh hạnh của lão hủ đây!”

Thành ca được tâng bốc đến mức vui như mở cờ trong bụng, cực kỳ hài lòng, xem ra Mạc trưởng lão càng càng càng thích ứng được với văn hóa tổ chức của Phi Tiên môn rồi

Hắn vỗ vai vị Tiên Nhân tiền nhiệm này: “Bổn chưởng môn phải đến thánh địa Bất Ngữ, ngươi ở lại đây giúp ta trông đồ.”

Thực lực của Mạc Trần tới giờ đã khôi phục được một chút, nhưng mà muốn xử lý với ba kẻ Nhập Thánh cảnh đối diện, thì e rằng tàn hồn kia sẽ tiêu tán mất.

Con gái có thể thanh trừ linh lực khóa thần hồn lại, nhưng thích hợp với lúc đơn đấu với ít người.

Đối mặt với quá nhiều người, nàng cũng không thể kham nổi.

Còn về Lam Đề, chỉ Đạo Cung cảnh Bát trọng thôi thì không đủ.

Cho nên chuyến này vẫn phải dựa vào việc hồi sinh của một mình hắn rồi.

Đã biết chắc là sẽ bị giết thì hắn sẽ không đồng ý đưa người khác theo chứng kiến việc này.

Hắn đành giao hết toàn bộ nhẫn chứa đầy vật tư cho Mạc Trần vậy.

“Ngươi giúp ta bảo quản, đợi ta trở về.”

Đây là người mà hệ thống đã xác thực nên hắn rất yên tâm.

Nhận lấy những chiếc nhẫn kia, trong lòng Mạc Trần trào dâng.

Hắn tận mắt thấy Khương Thành bỏ vào trong đó vài món bảo khí, ngoài ra còn có một đống linh thạch đan dược.

Những thứ này ở hạ giới đều rất quý giá.

Vậy mà bây giờ hắn cứ giao phó chúng cho mình như vậy.

Chưởng môn thật sự quá khác biệt với ‘vị diện chi tử’ khác, sự tín nhiệm này khiến hắn vô cùng cảm động.

“Nhất định không phụ sự nhờ cậy này!”

“Ngươi không đợi tiền bối Tam Nhãn Hổ mà cứ một mình đi như vậy hả?” Lam Đề lại lo lắng.

Khương Thành hơi cạn lời.

Em gái này cứ lo lắng mình sẽ chết, đây quả là một chuyện đáng để vui mừng đấy.

Nhưng vấn đề là, cái này đang cản trở bước đi làm màu của hắn đó.

Chịu thôi, hắn chỉ có thể lừa nàng để nàng an tâm.

“Ta chỉ đi thám thính tình huống một chút thôi, không phải đi diệt môn gì đâu, yêu tâm đi.”

“Ồ, vậy ta đi cùng ngươi…”

“Đừng, một mình ta càng linh hoạt, ngươi ở lại đây chăm sóc A Hoàng đi.”

Trước đó trên đường cũng nói với nàng, đứa con gái này là nhận nuôi chứ không phải ruột thịt.

Lúc này Lam Đề mới gật đầu nhưng vẫn lo lắng nói: “Vậy ngươi phải về sớm chút nha, nhất định đừng có ở lại mấy nơi nguy hiểm, ta sẽ luôn chờ ngươi… Thành.”

Nghe thấy cách xưng hô buồn nôn này, suýt chút nữa thì ngã bịch một tiếng xuống đất.

Hắn cạn lời, bởi vì hệ thống vẫn không ting một tiếng.

Lòng dạ người con gái này làm từ sắt đó hả.

Đã gọi thân mật như vậy rồi mà vẫn còn chưa phải người của mình?

Hắn bay lên trời, nhanh chóng hướng về phía Bất Ngữ Thành Địa.

Rất nhanh đã đến phạm vi bên ngoài của thế lực to lớn này.

Mà lúc này, không khí trong tông môn này chính là mây mù giăng lối, mài đao xoèn xoẹt.

Chương 128.

Lúc Khương Thành đến nơi, hắn nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn tu sĩ đang chạy tán loạn khắp nơi.

Người trên trời lít nha lít nhít, hệt như đàn ong vỡ tổ.

Chuyện gì thế này?

Hắn chặn bừa lấy một người: "Huynh đệ, xảy ra chuyện gì thế?"

Tu sĩ Linh Đài cảnh kia gấp muốn chết, vừa bị hắn chặn lại đang định nổi nóng, thì thấy tu vi của đối phương sâu không lường được, thế là lại vội vàng nặn ra một nụ cười.

"Bẩm tiền bối, thánh địa Bất Ngữ sắp khai chiến với thánh địa Minh Tâm rồi!"

"Đại chiến cấp cao thế này rất dễ liên lụy đến cả người vô tội. Nhập Thánh cảnh ra tay bừa một cái thôi là chúng ta tan thành mây khói rồi, cho lên phải chạy thục mạng thôi."

Ai da, thánh địa Bất Ngữ này cũng tích cực ghê đấy.

Khương Thành định bay vào, nhưng ngẫm xong lại gạt bỏ ý định này.

Hệt như Bát Vân điện trước đây, bên trong mấy tông môn này rất thâm sâu.

Cao thủ nhan nhản như mây, một mình tấn công vào thì không thể thấy được tất cả, chắc chắn sẽ thất bại trước.

Cho nên nhất định phải nghĩ ra cách hốt gọn trong một mẻ.

Hắn quan sát, ngoài những tu sĩ khác đang chạy trốn tán loạn ra thì cũng có một vài cao thủ đang bay vào lối vào của thánh địa Bất Ngữ.

Thánh địa Bất Ngữ có hơn mười vạn môn nhân, đường nhiên không phải tất cả đều ở lại trong tông môn.

Rất nhiều người đã đâm chồi nảy lộc từ sớm, đi khắp các nơi thành lập thế lực phụ thuộc, hoặc là ra bên ngoài trải nghiệm.

Hàng ngàn hàng vạn năm sau, nó đã trở thành những thế lực không thể xem thường được nữa.

Lần tấn công Tâm bộ này, thánh địa đã phát lệnh triệu tập, đương nhiên các cao thủ của tông môn rải rác ở bên ngoài đều quay về trợ giúp.

Đây là nền tảng của thánh địa, Phi Tiên môn hoàn toàn không có tư cách để so sánh với nơi này.

Nếu như không có sự dẫn dắt mạnh mẽ từ Thành ca thì e rằng có thêm một trăm triệu năm nữa thì cũng không thể đạt tới được độ cao như này.

Từ bên ngoài nhìn vào cũng có thấy sơn môn này không bình thường.

Tất cả mọi người đều bay về phía không trung, sau đó thì hô mở một tiếng rồi cứ vậy biến mất ngay tại chỗ.

Khương Thành biết, đây chắc chắn là Ngôn Pháp Chú thuật.

Chỉ đáng tiếc là mặc dù hắn có thần phẩm của Vu thuật, nhưng lại chưa từng học Vu thuật, nên hắn thật sự không biết cái này.

Trừ khi hắn định mạnh mẽ phá bỏ cấm chế, trực tiếp xông vào.

Nghĩ một lúc, hắn nhanh trí nảy ra một ý, tìm một nơi bí mật lắc mình biến hóa, biến thành dáng vẻ của Kính Hoàn tôn giả.

Mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy chân thân của đại trưởng lão này, nhưng mà đã từng nhìn thấy ý thức chân linh hai lần rồi cho nên hắn biến ra giống y như đúc.

Chẳng qua là khí tức vẫn là khí tức Nhập Thánh cảnh của cấp bậc ý thức chân linh.

Như vậy đã đủ rồi, trong số những người ở bên ngoài kia căn bản không có ai là Nhập Thánh cảnh.

Hắn dùng thần niệm thăm dò, thứ thăm dò được là sâu không lường được.

Đợi đến khi hắn hiện thân, tất cả những người ở đó đều dừng lại, giật mình hoảng sợ ngã nhào, rất nhiều người còn trực tiếp ngã từ trên trời xuống.

Không phải là do Khương Thành ra tay, mà là do bọn họ không dám ở lại trên trời nữa.

Kính Hoàn tôn giả là một vị cường giả Nhập Thánh cảnh Ngũ trọng có tiếng, uy danh của hắn đã được truyền khắp Thiên Linh vực tử lâu.

Ở khu vực xung quanh thánh địa này lại càng như là một nhân vật cấp thần, không ai không biết.

Mà có mấy ai dám bay qua trước mắt lão nhân gia này cơ chứ.

Liệu có mấy ai dám bay qua đỉnh đầu ông đây?

Bịch bịch, một đám người quỳ xuống.

Tất cả đều là những kẻ đến chi viện cho thánh địa Bất Ngữ.

“Bái kiến lão tổ!”

“Bái kiến lão tổ!”

“Tham kiến sư thúc tổ, tiểu nhân là đại đệ tử Ô Vinh của Vụ Chân trưởng lão. Năm mươi vạn năm trước, dưới sự dẫn dắt của lão nhân gia, ta may mắn được bái kiến sư thúc tổ một lần, không biết ngài còn nhận ra tiểu nhân không?”

“Bái kiến thái sư thúc tổ, tiểu nhân Tiết Quý năm đó là người của Phi Ngôn các, ba mươi vạn năm trước tự mình ra ngoài thành lập gia tộc, đây là mấy đứa con cháu tầm thường của ta…”

“Các ngươi còn không mau dập đầu với tổ tông!”

“Lão tổ, sao ngài cứ không ở trong tông môn mà cứ ở bên ngoài mãi thế?”

Kính Hoàn tôn giả tung hoành hàng trăm vạn năm, đồ đệ đồ tôn đều đã là nhân vật lớn, đám người này chỉ là đồ tử đồ tôn

của đồ tử đồ tôn mà thôi.

Nhưng mà hầu hết đám người này là Đạo Cung cảnh, giờ đây đều là cường giả một phương rồi.

Trong đó không hề thiếu Đạo Cung cảnh Cửu trọng, chính là cái kiểu chỉ cần để ở vương triều Càn Tinh thôi là có thể khiến Hạng Cao Dã run lẩy bẩy.

Vậy mà bây giờ tất cả bọn họ đều đang quỳ rạp dưới chân Khương Thành.

Còn về tiểu bối Thiên Mệnh cảnh và Linh Đài cảnh thì làm gì có tư cách mà nói chuyện ở đây?

Ngoan ngoãn quỳ rạp xuống đất, tiếp xúc thân mật với mặt đất là được rồi.

Điều này khiến Khương Thành sướng chết đi được.

Ai da, thuật biến hình này quả nhiên vẫn có ích ghê, lần trước chỉ biến nhầm người mà thôi.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, vô cùng ra dáng.

“Việc lão tổ làm là thứ mà các ngươi có thể đoán được ư?”

“Không dám không dám!”

“Xin lão tổ thứ tội!”

“Chúng ta tội đáng muôn chết!”

Việc lão tổ ra thuận tay giết bọn họ chỉ như một ý nghĩ trong đầu thôi.

“Được rồi được rồi, một lũ rác rưởi!”

Hắn đâu cần phải niệm Ngôn Pháp Chú thuật để vào nữa, đám đệ tử trông coi cấm chế ở bên trong đều đã quỳ rạp xuống, mở cấm chế cung kính đón vị lão tổ này đi vào.

Bước vào bên trong, quả nhiên còn có một động thiên khác.

Bên trong sương khói lượn lờ, đẹp tuyệt vời khiến ráng chiều cũng phải kém sắc, mây trôi cũng bì không đc sự dịu dàng.

Liếc mắt nhìn không thấy được cung điện bên kia tầng tầng lớp lớp, thế mà tất cả lại như là hư cấu trong không trung, hệt như thánh địa Minh Tâm.

Chỉ nói về vẻ ngoài và tình hình thôi là đã thấy nơi này cao cấp hơn thánh địa Minh Tâm nhiều rồi.

Trên trời, thỉnh thoảng có một bầy linh điểu bay qua phát ra từng đợt âm thanh.

Từng ngọn núi thấp thoáng trong mây mù, có thể thấy được linh dược bát giai cửu giai ở khắp nơi bên suối chảy thác tuôn, thậm chí còn có không ít thiên tài địa bảo cao cấp đang phát triển ở trong đó.

Linh khí dồi dào, hít một hơi thấm đến cả ruột gan, đây chính là tiên cảnh chốn trần gian.

Khương Thành nhìn đến mức tràn đầy vui mừng.

Nghĩ đến việc nơi này sẽ thành căn cứ mới của Phi Tiên môn, hắn cũng thấy hơi kích động rồi.

Nhìn đám cao thủ phía sau lưng đang nhắm mắt theo đuôi, hắn xua tay một cái.

“Tất cả theo lão tổ!”

Nghe được câu nói này, ai nấy đều như mở cờ trong bụng.

Ban đầu còn cho rằng sau khi vào đến đây thì còn bị trưởng lão của các phong khác chỉ huy dẫn đội.

Không ngờ rằng lại có thể được lão tổ đích thân dẫn dắt, đây quả thật là khói xanh từ mộ tổ tiên, thật là quá vinh hạnh.

“Ài ài!”

“Được rồi!”

“Tất cả theo sát, không được bỏ lỡ bất kỳ mệnh lệnh nào của lão tổ!”

Mọi người đều vô cùng kích động, hận không thể biểu diễn xoạc chân trên không trung ngay tại đây cho lão tổ xem, lấy được niềm vui của lão nhân gia hắn.

Một hàng mấy nghìn người mênh mông cuồn cuộn, hướng thẳng vào phía bên trong sơn môn.

Bay xa cả trăm dặm, phía góc chéo lại xuất hiện thêm một đội hàng ngàn tu sĩ.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, mấy vị trưởng lão và thánh tử dẫn đội vội vàng dừng vân đẩu lại, chạy đến quỳ xuống.

“Bái kiến sư thúc tổ!”

“Bái kiến thái sư thúc tổ, sao lão nhân gia ngài lại ở đây?”

“Chúng ta còn cho rằng ngài đã đến chủ điện Thần Nhất nghị sự rồi…”

Bây giờ Khương Thành cũng biết sơ sơ về Kính Hoàn tôn giả có thể có thân phận lớn như nào rồi, gặp mặt cũng không hề hoảng sợ, ngược lại sắc mặt còn thâm trầm.

“Thứ hèn mạt, bổn tọa đi đâu còn phải báo cáo với các ngươi ư?”

“Không dám không dám…”

“Đệ tử tội đáng muôn chết…”

“Xin lão tổ khoan dung bỏ qua…”

Nhìn thấy mấy vị trưởng lão và thánh tử hết sức lo sợ giống hệt với bản thân trước đó, đám người Ô Vinh Tiết Quý không khỏi ngước đầu lên, vô cùng đắc ý.

Theo chân lão tổ đúng là khác rồi.

Bình thường trở về tông môn, nhìn thấy các thánh tử và trưởng lão thì phải hành lễ vấn an.

Lần này bọn họ nghiễm nhiên tự cho mình là đội ngũ chính thống của lão tổ, mặc dù có chút dát vàng lên mặt.

“Các ngươi cũng đến tụ họp ư?”

Thật ra Khương Thành cũng không rõ sắp xếp của thánh địa Bất Ngữ lắm.

Nhưng mà ngẫm lại chuyện này, chắc chỉ là đội ngũ các nơi, toàn bộ cao thủ của các phong tập hợp cùng một chỗ thôi.

Cuối cùng thống nhất phân chia chức trách nhiệm vụ, xuất phát đánh về phía Tâm Bộ.

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Được rồi, theo bổn tọa đi!”

Nào có ai trong đám người đó dám nói không, vội vàng nhập cuộc, thế là đội ngũ phía sau hắn càng trở nên lớn mạnh.

Chương 129.

Trên đường trong chuyến hành trình mấy vạn dặm, Khương Thành lại thu nhận thêm được năm đội ngũ lớn.

Lúc này số người sau lưng hắn đã tăng lên đến hai vạn người.

Trong đám người đó, có tổng cộng 272 người Đạo Cung cảnh, trong đó có 15 người là Đạo Cung cảnh Cửu trọng.

Trong số hai vạn người còn lại, có hơn năm nghìn người là Thiên Mệnh cảnh.

Nếu như dẫn được một đội hình như vậy thì vừa đi vừa về lại tiêu diệt được mười mấy vương triều dễ như trở bàn tay cũng nên.

Mà bây giờ Khương Thành đang dẫn bọn họ trùng trùng điệp điệp đi đến nơi trung tâm nhất của chủ điện Thần Nhất.

Từ phía xa xa là đã có thể nhìn thấy người đông nghìn nghịt bên ngoài đại điện.

Đây đều là trưởng lão và đệ tử của các phong đã tới trước một bước, thực lực trung bình cũng không hề thua kém hai vạn người ở phía sau hắn.

Trên không trung còn có không ít trưởng lão cưỡi linh thú duy trì quản lý.

Còn về đám người chưởng môn, thái thượng trưởng lão và đại trưởng lão, hiện giờ tất cả đều đang nghị sự ở trong điện.

Tiến đánh thánh địa Minh Tâm là một việc lớn.

Nói thật thì, thánh địa Bất Ngữ không hề có ý định hủy diệt thánh địa Minh Tâm.

Không phải bọn họ không muốn, mà là bọn họ không làm được.

Đừng thấy mấy người ở Tâm Bộ nhân số không nhiều, cũng chỉ có hơn vạn người, nhưng sức chiến đấu cao nhất của họ còn cao hơn cả thánh địa Bất Ngữ.

Ba Nhập Thánh Cảnh chọi năm Nhập Thánh cảnh, việc muốn hủy diệt thánh đia Minh Tâm chỉ có thể là chuyện viển vông.

Bọn họ đến đó, mục tiêu chủ yếu vẫn là bắt Khương Thành và Lam Đề về.

Đặc biệt là Lam Đề, nàng có "Địa Linh Vu Điển" của Vu bộ.

Quyển bảo điển này chẳng có tác dụng gì với hầu hết các tu sĩ khác, nhưng lại là chí bảo với thánh địa Bất Ngữ, bởi vì thứ bọn họ tu luyện là Vu thuật.

Ngôn Pháp Chú Thuật cũng có thể coi là một nhánh nhỏ trong Vu thuật, cũng đã giúp bọn họ từng bước phát triển thành một thánh địa to lớn.

Một khi có được toàn bộ Địa Linh Vu Điển, không chỉ Ngôn Pháp Chú Thật có thể được hoàn thiện và còn học được Vu thuật khác nữa.

Nó có ý nghĩa quá lớn với bọn họ.

Toàn môn phái tiến đánh lần này phần nhiều vẫn là ra vẻ cứng rắn, thánh địa Minh Tâm bên kia chắc chắn không dám dùng toàn lực để phản kích, cuối cùng vẫn phải uyển chuyển dàn xếp ổn thỏa sao cho tốt đẹp.

Đám nữ nhân kia sợ làm lớn chuyện sẽ khiến các thánh địa lớn liên kết lại với nhau.

Đến lúc đó vẫn có thể nhân cơ hội này để đòi một khoảng bồi thường kếch xù.

Ai mà chẳng muốn bóp hồng mềm, đám người thánh địa Bất Ngữ chờ cái cớ để xuất binh này rất nhiều năm rồi.

Đương nhiên những người có tiếng nói ở bên trong cảm nhận được động tĩnh mà hai vạn người bay từ bên ngoài đến.

Chỉ là bọn họ không quá để ý đến điều này.

Đều là môn nhân của mình, trước đó vẫn bay tới hết đợt này đến khác mà.

Nhưng ai mà biết được, kẻ dẫn đầu đội ngũ đó lại là kẻ thù của bọn họ.

Khương Thành giơ tay lên, dừng lại ở trên không của chủ điện Thần Nhất.

Ban đầu hai vạn người ở phía sau lưng định bay xuống dưới đứng cùng với các môn nhân khác ở phía dưới, cơ mà lão tổ còn chưa xuống, ai cũng không dám làm bừa.

“Được rồi, tiếp theo tất cả các ngươi lấy Thần Phủ Đạo Cung ra, cầm lấy binh khí mạnh nhất của các ngươi, dùng chiêu thức sở trường nhất các ngươi đánh xuống phía dưới.”

Hả?

Đánh xuống phía bên dưới ư?

Những người đứng bên dưới đều là trưởng lão và sư huynh đệ của các phong mà!

Ngoài ra, còn có những người có tiếng nói trong chủ điện nữa.

Nếu như đánh xuống phía bên dưới thì chẳng phải là đánh người một nhà sao?

Thấy dáng vẻ do dự của bọn họ, Khương Thành trừng mắt, nghiêm nghị quát: “Sao nào, ngay cả mệnh lệnh của lão tổ mà các ngươi cũng không nghe ư?”

Đám người Ô Vinh nhanh chóng nhận tội: “Không dám không dám, chẳng qua bên dưới này…”

Hắn chưa kịp nói xong thì Thành ca đã ngắt lời.

“Ngu dốt!”

“Lẽ nào lão tổ lại không biết dưới này là người của mình sao?”

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng lão tổ ở đây thì các ngươi thật sự có thể thương tổn đến họ được ư?

“Đây chỉ là bài kiểm tra năng lực chiến đấu của các ngươi mà thôi.”

“Trước khi chiến đấu phải kiểm tra xem thực lực của các ngươi có bị thụt lùi hay không.”

“Lão tổ ta dứt lời, ai không dùng hết sức thì ta sẽ tiêu diệt hắn ngay tại đây!”

Đám người ngẫm cũng thấy phải.

Làm sao lão tổ có thể để bản thân bọn họ đi đánh người một nhà cơ chứ.

Với thực lực thông thiên Nhập Thánh cảnh của lão nhân gia, vừa ra tay cái thì cho dù tất hai vạn người họn họ cùng ra tay thì lão tổ cũng có thể phất tay ngăn lại.

Cái này chắc chắn là đã sắp xếp xong rồi, hoàn toàn không cần lo lắng xảy ra chuyện.

"Vâng vâng vâng."

"Đợi lão tổ hạ lệnh một tiếng, chúng ta đây sẽ ra tay!"

"Con cháu Tiết gia nghe rõ cho ta, đợi đến lúc đó dùng toàn bộ sức lực cho ta, đừng để lão tổ thất vọng!"

"Yên tâm đi ông nội, ta sẽ lấy linh phù cửu giai cất kỹ đã lâu ra!"

"Các đệ tử của U Hỏa Phong đừng có làm mất mặt, để bọn họ nhìn cho kĩ cái gọi là chủ phong thứ năm của thánh địa!"

"Con cháu U gia hãy xốc lại tinh thần cho ta, đây là cơ hộ thể hiện trước mắt lão tổ."

"Nếu như ai thể hiện tốt không chừng lại có thể ở lại bên người lão tổ làm thị kiếm đồng tử, tương lai đạt được Đạo Cung cảnh dễ như trở bàn tay!"

Ngay lập tức, hai vạn người trên bầu trời hét lên đầu hưng phấp, chiến chí xông đến tận trời xanh.

Bảy tám vạn môn nhân tới trước ở phía bên dưới khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao đám người này không xuống?

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy tất cả những người trên bầu trời lấy Đạo Cung và Thần Phủ Linh Đài, binh khí tuốt khỏi vỏ, linh lực tỏa ra bốn phía.

Rất nhiều người vẫn còn đang chỉ trỏ cười nói.

Dù sao cũng là đồng môn, bọn họ quen biết rất nhiều người trong đó.

Sao mà có thể ngờ được sẽ tấn công mình cơ chứ.

Đợi đến lúc Khương Thành hạ lệnh một tiếng, lúc tất cả cao thủ xuống tay thì bọn họ đã không kịp phản ứng lại nữa rồi.

Chỉ thấy trên bầu trời, công kích của hai vạn người đánh xuống phía dưới!

Trong nháy mắt cả đại điện và mọi ngóc ngách ở xung quanh đó nổ tung!

Trong đám người đó, phần lớn đều là Thiên Mệnh cảnh và Đạo Cung cảnh, bọn họ dùng hết sức ra tay, cho dù có một người thôi cũng có thể tạo thành sức công phá cực kỳ lớn.

Huống hồ còn là nhiều người như vậy.

Từ phía trên nhìn xuống không còn thấy bất cứ một ai, chỉ có thể thấy được ánh kiếm ánh đao cùng với Đạo Cung và Thần Phủ Trường Hà sặc sỡ tung hoành ngang dọc.

Tiếng ầm ầm không dứt.

Thêm vào đó còn có linh phú linh trận bùng lên!

Rất nhiều người dốc hết sức vì muốn thể hiện trước mặt lão tổ.

Không chỉ xuất ra tuyệt chiêu mạnh nhất mà còn lấy ra bảo vật quý giá nhất.

Thậm chí còn có người tự cho là mình thông minh, nhận lúc hỗn loạn tấn công lần thứ hai, lần thứ ba…

Làn sóng này ập đến làm nổ tung chủ điện Thần Nhất.

Khói bụi mù mịt không nhìn thấy được gì hết, chỉ thấy làn khói đen kịt loang lổ đáng sợ bốc lên, khoảng không hoàn toàn bốc cháy, không ngừng lan rộng ra như một con rồng khổng lồ đang uốn lượn.

Nếu như chủ điện Thần Nhất bị kẻ địch bên ngoài xâm lược thì sẽ có rất nhiều phương pháp để phòng thủ.

Đến lúc đó đừng nói là Đạo Cung cảnh, cho dù là cao thủ Nhập Thánh cảnh cũng khó mà đánh bại nơi này.

Nhưng vấn đề là, lúc này không mở bất cứ đại trận hay là cấm chế nào.

Ai mà ngờ được trước đêm xuất chinh sẽ gặp phải tấn công của ‘hàng loạt kẻ địch’ chứ.

Bảy tám vạn người ở đây không hề ở trong trạng thái phòng bị.

Bọn họ có nằm mơ cũng không thể ngờ được người mình sẽ đánh người mình.

Không tụ linh lực, không kích hoạt linh giáp, thậm chí ngay cả binh khí còn chưa rút ra.

Thêm việc tập trung với mật độ dày đặc, chẳng khác gì đứng im cho đánh.

Bởi vậy, thương vong vô cùng nặng nề.

Gần như bảy tám vạn người dưới làn sóng tấn công này bị tiêu diệt hết, hầu hết cả xương cốt cũng không còn.

Tất cả linh thú tọa kỵ đều chết hết.

Chỉ còn lại hơn ba nghìn người sống sót.

Mà ba nghìn người này ai cũng thương tích đầy mình, cực kỳ thê thảm.

Ngay cả bản thân Khương Thánh cũng phải sửng sốt trước chiến tích huy hoàng này.

Ban đầu hắn chỉ định ghét bỏ thánh địa Bất Ngữ này thôi, phá hoại một chút khiến bọn họ tức đến hộc máu mồm.

Thánh địa này tiêu diệt xong Vu Bộ còn dám cây ngay không sợ chết đứng, ép buộc người khác giao người ta, hoàn toàn không phải là việc mà con người có thể làm ra.

Việc hắn xử bọn họ cũng coi như là lấy độc trị độc.

Nhưng dù sao cũng là nơi tập trung nhiều cao thủ, ban đầu hắn còn cho rằng cùng lắm là chết mấy ngàn người.

Ai mà biết được hắn còn chưa bị giết để hồi sinh mà đã quét sạch thánh địa này luôn rồi.

Chương 130.

Đám người phía sau kia trợn tròn mắt.

Ô Vinh Tiết Quý và cả hai vạn người khác nhìn chằm chằm vào phía sau lưng lão tổ.

Sự kích động và hào hứng qua đi, thay vào đó là nỗi sợ hãi và ngỡ ngàng.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mình đã làm gì thế?

Toàn bộ sư huynh đệ đồng môn và trưởng lão đều bị chính tay mình giết ư?

Sao lại như vậy được?

Trong đầu bọn họ có cả vạn câu hỏi, chấn động đến mức ong ong, dường như mất đi khả năng suy nghĩ.

Những vấn đề này, chỉ có lão tổ mới có thể cho bọn họ một lời giải đáp.

Nếu như không phải thân phận của 'lão tổ' quá cao quý thì bọn họ đều muốn dùng kiếm kề lên cổ hắn gào thét chất vấn rồi.

Tại sao?

Không phải ngươi nói chỉ là một bài kiểm tra thôi ư, kiểm tra xem thực lực có thụt lùi hay không?

Không phải ngươi nói là cứ yên tâm tấn công đi, có ngươi ở đây thì sẽ không có chuyện gì sao?

Sao giờ lại trở thành như thế này hả?

Nhưng mà bọn họ không kịp chất vấn nữa rồi.

"Kẻ nào!"

"Chết tiệt!"

"Có kẻ địch xâm lược!"

Hơn năm mươi trưởng lão nòng cốt có tiếng nói đang ngồi trong chủ điện đều còn sống, dù sao cũng có ba vị Nhập Thánh cảnh tọa trấn.

Mặc dù đợt tấn công của bọn chúng bất ngờ ập tới nhưng vẫn bị bọn họ chặn lại.

Chỉ là cuối cùng bọn họ vẫn không kịp cứu những trưởng lão môn nhân ở ngoài kia.

Lúc này trên chủ phong chỉ còn sót lại đúng một tòa đại điện, còn những thứ khác đều đã bị làn sóng lúc nãy đánh cho tan thành cát bụi.

Chưởng môn Kính Nguyên tôn giả là người đầu tiên từ đại điện bị tổn hại xông ra, dùng lĩnh vực Nhập Thánh nhốt tất cả trong phạm vi mấy ngàn dặm vuông lại.

Hơn năm mươi vị trưởng lão còn lại đằng đằng sát khí, tất cả đều là Đạo Cung cảnh Cửu trọng đỉnh cao có tiếng tăm, uy thế không hề kém hai vạn người kia.

Mà hai Nhập Thánh cảnh là Kính Hoàn tôn giả và thái thượng trưởng lão Ngọc Tuyền tôn giả đều cùng mở lĩnh vực, nhốt 'kẻ địch đến xâm phạm' trên trời vào bên trong.

Ai nấy đều đau đến mức sắp phát điên, hận đến mức sắp phát rồ.

Trong đám người bọn họ, già thì sống đến ba trăm vạn năm, trẻ thì cũng sống đến mấy chục vạn năm.

Mặc dù không phải là người nghìn vạn năm trước sáng lập ra môn phái, nhưng mà những năm gần đây, bọn họ cũng đã phát triển thánh địa Bất Ngữ từng chút một.

Mà cuộc tấn công vừa rồi có thể nói là đã phá hủy nền móng của thánh địa.

Mặc dù những người có tiếng nói vẫn ở đây, nhưng mà hơn bảy vạn môn nhân đã bị giết sạch, hầu hết những thiên tài trẻ tuổi đều đã ngã xuống.

Tông môn này đã không còn tương lai nữa rồi.

Điều này khiến làm sao mà không khiến họ đau lòng được cơ chứ, hoàn toàn là đau thấu tận tâm can.

Nhưng đợi đến lúc bọn họ xông ra ngoài, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Hầu hết những người ở phía trước, đều là những người mà họ quen biết.

Mấy người này không phải là môn nhân của mình ư?

Vừa nãy đều là do bọn họ làm ư?

Tại sao bọn họ lại làm như vậy?

Thấy cả chưởng môn và thái thượng trưởng lão đều xông ra ngoài, ai nấy đều lộ ra vẻ giận dữ, hận ý ngập trời dọa đám Ô Vinh Tiết Quý sợ tè ra quần.

Còn đang định giải thích gì đó thì đột nhiên bị một tiếng quát vang như sấm cắt ngang.

“Ngươi là kẻ nào!”

Kính Hoàn tôn giả giận dữ chỉ vào Khương Thành, vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Dáng vẻ của kẻ này giống hệt với hắn, hơn nữa đến cả khí tức Nhập Thánh cảnh cũng gần giống.

Ngay cả bản thân hắn cũng hoài nghi nhân sinh chứ huống hồ là người khác.

Thuật biến hóa này ngay cả tiên nhân cũng không nhìn ra được thì đừng nói đến bọn họ.

“Ta là ai ư? Ta là tổ tông của ngươi!”

Thành ca biết rằng màn biểu diễn này gần như cũng kết thúc được rồi, mấy kẻ đối diện cũng chẳng phải kẻ ngốc.

Hắn cũng không cho hai bên cơ hội nói chuyện mà vẫy tay, hét về phía hai vạn người ở phía sau.

“Các huynh đệ tỷ muội của Tâm Bộ, kẻ địch đang ở trước mắt chúng ta!”

“Không cần phải giả bộ nữa, xông lên!”

Bây giờ đám người Ô Vinh Tiết Quý cuối cùng mới phản ứng lại.

Hóa ra người kia là kẻ giả mạo!

Bản thân lại nghe theo mệnh lệnh của một kẻ giả mạo giết chết nhiều đồng môn như vậy.

Bọn vừa hối hận vừa oán hận.

Bọn họ muốn băm Khương Thành thành trăm mảnh, ai thèm nghe hắn chỉ huy nữa chứ.

Nhưng đáng tiếc là bọn họ còn chưa kịp nhúc nhích thì đã có người hành động rồi.

Không đợi đối phương ra tay, Thành ca đã một mình xông lên trước.

Xem ra thật sự hệt như muốn dẫn cái gọi là đội quân 'Tâm bộ' xông lên.

Đối mặt với cảnh tượng này, Kính Nguyên tôn giả, Kính Hoàn tôn giả và Ngọc Tuyền tôn giả không hẹn mà cùng phát động tấn công.

Mà hơn năm mươi trưởng lão nóng cốt ở phía sau cũng không chút do dự.

Không chỉ Khương Thành mà ngay cả đám người Ô Vinh Tiết Quý cũng nằm trong phạm vi tấn công của bọn họ.

Vì Khương Thành đã là một 'Kính Hoàn tôn giả' giả mạo, vậy thì hai vạn người ở phía sau hắn chắc chắn cũng là giả mạo.

Dẫu sau hơn bảy vạn người ở phía dưới vừa nãy là cho bọn họ tự tay giết.

Nếu như thật sự là người của mình thì tại sao lại làm chuyện mất trí như vậy?

Chứng cứ rõ ràng!

Mặc dù không biết bọn họ biến thân kiểu gì mà ngay cả Nhập Thánh cảnh cũng không nhìn ra được thân phận thật sự, nhưng mà chắc chắn là kẻ địch rồi.

Tâm bộ chết tiệt gì đó, quá ngang ngược!

Hai vạn người Ô Vinh Tiết Quý Ngay cả cơ hội giải thích và chứng minh cũng không có thì đã bị lĩnh vực bao phủ.

"Tử!"

"Liệt!"

"Trảm!"

Tạm đại Nhập Thánh cảnh đồng thời sử dụng Ngôn Pháp Chú thuật.

Dường như ngay lúc chữ đầu tiên được nói ra, những tu sĩ dưới Đạo Cung cảnh trong hai vạn người đó đều ngã xuống.

Không có chút phản kháng nào hết, cũng không có ngoại lệ.

Cảnh giới chênh lệch quá xa.

Mà mấy trăm tu sĩ trên Đạo Cung cảnh cũng chẳng tốt đẹp gì.

Có người thì tróc cả cánh tay, có người thì trên cơ thể xuất hiện hàng trăm ngàn vết nứt vết thương.

Còn có người thần hồn bị ảnh hưởng nặng nề.

Ngay cả Đạo Cung còn chẳng thế lấy ra, nói gì đến phòng ngự phản kích để sống sót.

Ngay sau đó, tấn công của hơn năm mươi trưởng lão nòng cốt cũng tới.

Trên bầu trời xuất hiện từng bông pháo hoa rực rỡ.

Khương Thành là mục tiêu công kích của bọn họ nên đương nhiên là trung tâm của cuộc tấn công này.

Chỉ là, ba chữ kia thật sự không có tác dụng gì với hắn.

Mặc dù không hề đem theo mấy thứ như bảo khí linh khí hay linh trận, nhưng mà vì để tránh Ngôn Pháp Chú Thuật khống chế làm xấu mặt, hắn vẫn đeo bảo quan kia.

Tất cả công kích thần hồn dưới Thánh Giai đều bị món pháp bảo hạ phẩm này ngăn lại.

Mặc dù Ngôn Pháp Chú thuật có ảnh hưởng đến hắn, cơ mà cực kỳ ít ỏi.

Công kích lớn nhất mà hắn phải gánh chịu là lĩnh vực đến từ ba vị cao thủ Nhập Thánh cảnh kia.

Bên trong lĩnh vực này, tất cả những quy tắc trước đây mà hắn quen thuộc đều đã biến thành thế này.

Linh lực không thể thoải mái tự nhiên, cả người cứ như đang mắc kẹt trong mạng nhện.

Nhưng trong tình huống này, thế mà Cửu Thải Đạo Cung vẫn có thể đánh ra ngang trời.

Hai dòng sông Tiên giai lớn tưởng chừng hệt như đang sôi sùng sục, điên cuồng dâng trào lên Võ Đạo Ấn Ký, thậm chí muốn dẫn hắn đi phá bỏ phong tỏa của lĩnh vực.

Mà độc của anh linh kia cũng chịu hạn chế, thế mà vẫn đang dần ăn mòn lĩnh vực ở đối diện.

Mặc dù bởi vì bản thân hắn tấn công không đủ, hiệu quả ăn mòn cũng cực kỳ ít, nhưng mà đây cũng được coi là một kỳ tích rồi.

Điều này khiến Khương Thành vô cùng kinh ngạc.

Đù, lão tử đã mạnh như vậy rồi hả?

Này chẳng phải là đám Nhập Thánh cảnh kia chỉ là giun dế à?

Hắn còn cho rằng sau một đòn này, bản thân còn chưa kịp thốt ra tiếng nào thì đã chết như mong ước rồi.

Chịu thôi, hắn không thể chiến đấu một cách tiêu cực được, chỉ có thể tiếp tục xông lên phía trước thôi.

Tam đại Nhập Thánh cảnh lập tức chú ý đến hắn.

Quy tắc lĩnh vực lại thay đổi, khắp trời đất này đều xuất hiện vết nứt.

Cuối cùng Cửu Thải Đạo Cung cũng vì cảnh giới không đủ mà lung lay sắp đổ, sông lớn khốn đốn.

Bùm!

Cuối cùng hắn cũng bị nổ tung dưới sự đè ép và xé rách của lĩnh vực này, chết hoàn toàn.

Hắn vừa hết, đại chiến cuối cùng cũng đến hồi kết.

“Cuối cùng cũng tiêu diệt được đám giặc này!”

“Thánh địa Minh Tâm chết tiệt, thế mà lại dám chủ động tiến đánh chúng ta!”

“Xem xem rốt cuộc là kẻ nào biến thành!”

Chương 131.

Hai vạn người kia vừa mới bị giết, vẫn còn một phần nhỏ tàn thi còn sót lại.

Hiện tại trận chiến kết thúc, các trưởng lão còn chưa hết lửa giận ngợp trời đã chạy đến cởi bỏ ngụy trang của bọn họ.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã phát hiện ra có điều không đúng.

Những người chết này, mỗi người đều là diện mạo thật, không hề ngụy trang.

Cho dù là biến hóa thì chết rồi cũng nên giải trừ chứ.

Nhưng cho dù bọn họ làm như thế nào thì những người chết này vẫn là dung mạo vốn có, không hề thay đổi.

Sao có thể?

Bọn họ không phải là người của thánh địa Minh Tâm sao?

Vì sao lại là người trong phái mình?

Chẳng lẽ giết nhầm rồi?

Không thể nào!

Trong lòng bọn họ không muốn tin đây là sự thật.

Nhưng mà sự thật đã bày ra trước mắt, rất nhanh họ đã phát hiện thêm nhiều chân tướng mà bọn họ không muốn thấy.

Linh khí những người này dùng cũng đều là của bản thân họ.

Trong nhẫn không gian của bọn họ vẫn còn công pháp võ kỹ bí thuật của thánh địa Bất Ngữ.

Cuối cùng kiểm tra kinh mạch khí hải của bọn họ, bên trong cũng có đặc điểm của Thánh địa Công Pháp.

Tất cả đều chỉ về một sự thật, bọn họ vừa mới tự tay giết chết hai vạn người, mà những người này đều là người trong phái của mình.

Bọn họ không phải là người xâm chiếm của thánh địa Minh Tâm gì đó.

Kính Nguyên tôn giả nghiêng ngả lảo đảo vọt tới một khối tàn thi trước mặt nhấc lên, đó là học trò của hắn.

“A…”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Cẩn thận ngẫm lại, có rất nhiều điều kỳ lạ.

Số lượng người Tâm bộ không hề nhiều, tất cả cộng lại cũng chỉ có một vạn người, mà vừa nãy đối diện có hai vạn người.

Hơn nữa, làm sao mà nhiều người có thể trà trộn dễ dàng vào trong như vậy được.

Mà sau cùng, nếu như thật sự là thánh địa Minh Tâm tiến đánh thì sao bị bọn họ tiêu diệt dễ dàng như vậy?

Tâm bộ cũng có đến năm vị cao thủ Nhập Thánh cảnh.

Thực lực còn mạnh hơn bọn họ.

Bọn họ trúng kế rồi.

Đầu tiên là bị lừa, người mình đánh người mình, sau đó bọn họ lại tự tay giết những người khác bên mình.

Hai đợt tự giết lẫn nhau, một thành địa từng có đến mười vạn môn nhân nay chỉ còn hơn ba nghìn người sống sót.

Đừng nói đệ tử nội ngoại môn của trưởng lão, mà ngay cả 50 vị thánh tử thiên phú đỉnh cao giờ cũng chỉ còn có hai người sống sót.

Thánh địa Bất Ngữ sụp đổ hoàn toàn rồi.

Ngay cả cứ địa của sơn môn, các thế lực phụ thuộc bên ngoài cũng đều sụp đổ theo.

“Báo thù!”

“Nợ máu trả bằng máu!”

Thái thượng trưởng lão Ngọc Tuyền tôn giả tu thân dưỡng tính, nhiều năm chưa từng rời núi, lúc này, vì đau thấu tâm can mà hơi thở bị kích thích đến rối loạn.

“Giết!”

“Nhất định phải giết hết kẻ địch!”

“Thù này không báo thề không làm người!”

Tất cả những người còn sống đều lửa giận ngập trời.

Nhưng trước mặt bọn họ lại xảy ra có một vấn đề.

Tìm ai báo thù?

Đến tột cùng là ai làm việc này, bọn họ cũng không biết.

Tâm bộ?

Thực tế thì trong thâm tâm bọn họ loại trừ khả năng này đầu tiên.

Chưa kể, Tâm bộ không mưu mô xảo quyệt, cũng không tàn nhẫn hung ác tới mức này.

Cho dù đúng là các nàng thì với thực lực của các nàng, cũng chắc chắn có thể tiêu diệt hoàn toàn Nhập Thánh cảnh ở đây rồi.

Trước mắt kẻ địch duy nhất có thể xác định chính là kẻ vừa mới giả mạo Kính Hoàn tôn giả.

Nhưng mà hiện tại Khương Thành đã chết tan thành khói bụi rồi.

Nỗi tức giận này, thế nhưng không chỗ trút bỏ, khiến bọn họ suýt nữa nổi điên.

Phụt!

Kính Hoàn tôn giả lửa giận công tâm, cộng thêm tâm ma trước đó nữa mà phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn bị đả kích quá lớn.

“Thánh địa Minh Tâm!”

“Chúng ta cũng có ý muốn tấn công các nàng cho nên tất nhiên có liên quan đến các nàng!”

“Bất kể có phải là các nàng hay không thì ta cũng muốn các nàng phải giải thích rõ ràng!”

Lời nói lần này của hắn lập tức chiếm được hưởng ứng của các trưởng lão khác.

“Chúng ta tổn thất nặng nề, dựa vào đâu mà các nàng không hề tổn thất chút nào.”

“Liên minh với các thánh địa lớn còn lại, tấn công thánh địa Minh Tâm!”

“Người trong môn phái ta tan tác, chỉ có giết hết thánh địa Minh Tâm mới giải trừ được tâm ma!”

Thành Ca đã biến thành trạng thái linh hồn, ở một bên yên lặng nghe bọn họ nói mấy lời này thì cảm thấy rất buồn cười.

Đặc biệt nhóm người này thật đúng là cực phẩm.

Cũng may là đụng phải hắn, nếu như đổi thành người khác thì đúng thật là rất khó trị bọn họ.

Suy cho cùng thì tâm địa của đám người này quá đen tối.

“Ting, ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Âm thanh hệ thống nhắc nhở không chút xa lạ vang lên.

Thành Ca không ngừng lẩm nhẩm, cho cái gì thăng cấp vĩnh viễn đi sếp, ta đây không cần bản trải nghiệm một phút nữa đâu.

Tuy rằng bản trải nghiệm Ngôn Pháp Chú thuật lần trước rất hay rất bạo lực.

Nhưng ngắn quá, không hợp với khí chất của hắn.

“Ting, mười vạn tu sĩ bị giết, hồn phi phách tán chỉ còn lại một tia chấp niệm nhưng mãi mãi bất diệt. Bọn họ tìm kiếm một kẻ mạnh nhất có thể báo thù cho bọn họ…”

“Độc Chi Anh Linh của ký chủ là thể xác linh hồn cao cấp trong tất cả, mười vạn vong hồn đã bị thu hút, chủ động tìm tới, đánh thức ký chủ, báo thù rửa hận vì bọn họ!”

Mặc dù Khương Thành đã quen với mấy cái thú vui thấp kém của hệ thống, nhưng phương án sống lại này vẫn khiến hắn muốn điên cuồng chửi thề.

Vong hồn ở đâu tới cơ?

Trước kia tiêu diệt nhiều môn phái như vậy sao không nghe nói có chấp niệm gì đó của vong hồn?

Hơn nữa xét cho cùng thì bản thân là người xử mười vạn người kia mà.

Bọn họ còn tìm mình giúp bọn họ báo thù?

Hệ thống có thể bớt ngu hơn được không hả?

Chi bằng trực tiếp cho một đại chiêu quét sạch còn hơn, ngươi hố anh đây đủ chưa thế?

Nhưng mà một khi phương án của hệ thống này bắt đầu thì hắn cũng không ngăn cản được.

Mọi người có mặt nhanh chóng đã thấy được một cảnh tượng kỳ lạ.

Chỉ thấy những con đom đóm từ từ lơ lửng trên những xác chết, có xanh lục nhạt, có xanh lá cây đậm, có xanh lam nhạt, có màu hoa oải hương…

Màu sắc khác nhau, lộng lẫy xa hoa.

Mà những người chết mất xác cũng có những con con đom đóm bay lên từ mọi nơi.

Khoảng mười vạn con đom đóm chậm rãi bay lên.

Tuy nhỏ bé nhưng với số lượng lớn thì cũng vô cùng hoành tráng, khiến kẻ cực kỳ chấn động!

Tất cả trưởng lão đều ngớ người.

“Đây, đây là linh hồn của đệ tử chúng ta sau khi chết sao?”

“Đúng vậy, chắc chắn là bọn họ!”

“Đồ nhi của ta, đồ nhi của ta vẫn còn…”

“Ta cảm nhận được hơi thở của bọn họ rồi…”

“Bọn họ muốn đi đâu đây?”

Phân Hồn cảnh có thể thần hồn ly thể, nhưng đó chỉ là lúc còn sống.

Người chết hồn mất, trừ khi thực lực đạt tới Thánh Giai mới có thể giữ lại tàn hồn, hình thành bản thể.

Hệt như tiên nhân Mạc Trần, sau khi chết, thậm chí tàn hồn vẫn có lực tấn công mạnh mẽ.

Còn về dưới Nhập Thánh cảnh thì cho dù có vong hồn sau khi chết thì cũng không biến thành trạng thái đom đóm này mà mắt thường có thể nhìn thấy này.

Khương Thành biết rõ, chuyện này lại là do hệ thống làm.

Trước mắt bao người, tất cả vong hồn đều đổ dồn về vị trí linh hồn của hắn.

Bởi vì Độc Chi Anh Linh chính là hắn.

Hắn đang lơ lửng giữa không trung, vì vậy tất cả những vong hồn kia đều bay về phía hắn.

Mười vạn vong hồn đom đóm tập hợp lại hệt như những vì sao trên bầu trời.

Người trong cuộc cũng không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện này gọi là gì nhỉ?

Vong hồn của kẻ địch bay vào trong cơ thể mình, muốn mình vì bọn họ báo thù, nghe cứ cổ quái thế nào ấy.

May mắn thay, những vong hồn này không có ý thức, chỉ còn lại một tia chấp niệm báo thù.

Nếu không e rằng không phải đến gia nhập với hắn, mà là đến xé xác với hắn.

Ngay sau đó, hắn bỗng nhiên ngây dại.

Bởi vì hắn phát hiện, cảnh giới thần hồn của mình đang tăng lên một cách chóng mặt.

Trong chớp mắt, đã đột phá Đạo Cung cảnh Ngũ trọng.

Sau vài giây, lại đột phá Đạo Cung cảnh Lục trọng.

Hơn nữa, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Vô số mảnh nhỏ tràn vào tận sâu thần hồn của hắn, suýt nữa thì khiến hắn ngất đi.

Chương 132.

Mà ở bên cạnh, mấy người có tiếng nói của thánh địa Bất Ngữ cũng rất kích động.

Nhìn vong hồn đom đóm không ngừng tụ về một chỗ, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Bọn họ… Muốn đi đâu đây?”

“Dưới Nhập Thánh cảnh mà vong hồn hiển hóa được, đây đúng là kỳ tích!”

“Chắc chắn là bọn họ rất không cam lòng nên trời xanh cảm động, giáng kỳ tích này xuống!”

“Trời không diệt thánh địa Bất Ngữ ta, đây là trời cao đang an ủi chúng ta…”

“Lão hủ mong mỏi đám hậu bối có thể hồi sinh!”

Ngọc Tuyền tôn giả đã vốn đã quen với sự đời, hai hàng lệ đục trong mắt chảy xuống.

Đối với bọn họ mà nói, cảnh tượng này thật sự rất cảm động đúng không?

Vị thái thượng trưởng lão này đột nhiên có một hành động kinh ngạc.

Trong khoảng không, hắn từ từ quỳ xuống, dập đầu ba cái với nơi hội tụ vong hồn.

Với tư cách là thái thượng trưởng lão, có thể nói là cả đời này có đến chín trên mười đệ tử không đủ tư cách để nhìn thấy hắn.

Cho dù gặp được, cũng không dám ngẩng đầu.

Thực lực và thân phận của hai bên quá chênh lệch.

Hơn nữa, cho dù hậu bối đã chết thì tiền bối cũng không cần quỳ lạy.

Mà giờ hắn dập đầu vì bọn họ, hoàn toàn là bởi vì biến cố không ngừng, khiến tâm trạng quá kích động tạo nên thôi.

“Đi đi, đi hết đi…”

Chưởng môn Kính Nguyên tôn giả cũng quỳ xuống.

“Hy vọng các ngươi trên trời linh thiêng phù hộ thánh địa Bất Ngữ của chúng ta lại quật khởi huy hoàng!”

Đại trưởng lão Kính Hoàn tôn giả cũng quỳ xuống.

“Phù hộ chúng ta toàn thắng trong trận chiến mở đầu, diệt hết thánh địa Minh Tâm kia, trấn áp vu nữ Lam Đề kia mãi mãi!”

Ngay sau đó, hơn năm mươi vị có tiếng nói còn lại cũng đều quỳ xuống.

Mấy lão già vạn năm tâm can thì ác độc, thủ đoạn thì cay nghiệt hiếm lắm mới dịu dàng được một lần.

Hơn ba nghìn môn nhân may mắn còn sống kia cũng không ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều quỳ lạy hướng về vị trí linh hồn của Khương Thành, nét mặt vô cùng trang nghiêm, tâm trạng vô cùng nặng nề, ánh mắt vô cùng thành kính.

Đáng tiếc, hiện tại Thành Ca ốc còn không mang nổi mình ốc, không kịp thưởng thức kỹ một màn vui vẻ này.

Hiện tại hắn đang chìm sâu trong hai thái cực đối lập, vừa đau đớn, lại vừa vui sướng.

Đau đớn bởi vì mười vạn vong hồn tràn vào cơ thể, mặc dù không có ý thức tự chủ sau khi chết nhưng vẫn còn giữ lại rất nhiều trải nghiệm thuần túy.

Khái niệm về trải nghiệm của mười vạn người là gì đây?

Những người này, có người sống mấy trăm năm, có người sống mấy ngàn mấy vạn năm, thậm chí sống gần trăm vạn năm.

Phần lớn trải nghiệm của bọn họ đều ở trong mảnh vong hồn này, chỉ cần một người đã đủ để hắn cố mà tiêu hóa rồi, huống chi là mười vạn người.

Trong các trải nghiệm đó, có việc vặt hằng ngày, có bế quan tu luyện, những trải nghiệm đã qua.

Nếu như không có hệ thống cưỡng chế giúp hắn hấp thu thì e rằng không đến ba người, Khương Thành đã bị ép thành một tên ngốc đánh mất chính mình rồi.

Bởi vì trải nghiệm của bản thân hắn còn không phong phú bằng người trẻ tuổi nhất trong đám người này.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống, sự hấp thu này không thể nhìn ra có gì không bình thường.

Có bao nhiêu tính bấy nhiêu, tất cả đều dựa vào đó để thu mà không xảy ra sai sót, cũng không bỏ sót chút nào.

Cảnh giới thần hồn của hắn nhanh chóng vượt qua cửa ải Nhập Thánh cảnh nhưng chưa hề dừng lại.

Nhập Thánh cảnh Nhất trọng!

Nhập Thánh cảnh Nhị trọng!

Nhập Thánh cảnh Tam trọng!

Mười vạn vong hồn, thật sự quá lớn.

Nếu người thường thì không sao, quan trọng là mấy người này đều là tu sĩ.

Mỗi người đều đã trải qua tu luyện mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn, mấy chục vạn năm, Thần Hồn của bọn họ đã vô cùng mạnh mẽ.

Đạo Cung cảnh còn có hơn một ngàn người.

Tất nhiên, vong hồn không phải là toàn bộ thần hồn của bọn họ, nhưng số lượng khủng bố này cộng lại thì không thể nào ước lượng được con số cuối cùng.

Nhập Thánh cảnh Tứ trọng!

Nhập Thánh cảnh Ngũ trọng!

Nhập Thánh cảnh Lục trọng!

Đáng thương là Thành ca vẫn chưa trở thành tu sĩ Nhập Thánh cảnh, vậy nên hắn hoang mang trước điều này

Hắn chỉ biết rằng thần hồn của mình càng ngày càng lớn mạnh.

Nếu như trước đây, thần hồn Đạo Cung cảnh của hắn là một cái hồ nhỏ, thì bây giờ thần hồn của hắn đã biến thành một vùng biển rộng, vẫn đang điên cuồng bành trướng.

Nhập Thánh cảnh Thất trọng!

Nhập Thánh cảnh Bát trọng!

Nhập Thánh cảnh Cửu trọng!

Bùm!

Dường như hắn nhìn thấy thứ gì đó phát nổ, trắng xóa một mảnh trước mắt hắn.

Loại cảm giác này, giống như là đột nhiên bước vào một thế giới hoàn toàn mới.

Bắt đầu từ Phân Hồn cảnh, tu sĩ bắt đầu có hiểu biết về thần hồn, tu luyện cũng bắt đầu liên quan đến lĩnh vực này.

Chặng đường Linh Đài cảnh, Thiên Mệnh cảnh, Đạo Cung cảnh, Nhập Thánh cảnh…

Tới bước này rồi cuối cùng thần hồn xảy ra thay đổi về chất!

Cảnh giới thần hồn của hắn đã đạt tới cấp độ Thánh Giai.

Đến đây, mười vạn vong hồn chỉ còn sót mấy nghìn vong hồn .

Sau khi phần cuối cùng tràn vào dung hợp, cảnh giới thần hồn của hắn hoàn toàn ổn định ở Thánh Giai sơ kỳ.

"Ting, ký chủ chính thức hồi sinh!"

Đây có thể xem như là quá trình hồi sinh lâu nhất.

Khoảng chừng hai phút, vượt xa thời gian 30 giây hồi sinh mà hệ thống nói trước đây.

Nhưng mà thực tế thì hắn đã hồi từ lúc sinh mười vạn u hồn kia tràn vào rồi.

Sau khi hồi sinh, hắn đã nhìn thấy đám trưởng lão kia đang đồng loạt quỳ gối trước mặt mình.

"Đù má không phải chứ, các ngươi đang làm gì đấy?"

"Chẳng lẽ biết ta muốn đại sát tứ phương nên quỳ xuống đất xin tha trước hả?"

Hai câu này khiến mọi người giật mình.

Ngọc Tuyền tôn giả và Kính Nguyên tôn giả vội vàng đứng dậy, nhìn người thanh niên mà họ không biết là ai trước mặt.

"Ngươi là ai?"

"Chẳng lẽ ngươi là hiện thân của mười vạn môn nhân chúng ta hợp thành?"

Giờ đây Khương Thành đã khôi phục hình dáng thật sự, hình dáng biến hóa lúc trước không còn nữa, bọn họ chưa từng gặp nhau, bọn họ chỉ thấy tên tiểu tử này rất đẹp trai.

Dáng người kia, khí chất kia, hơi thở thần bí như ẩn như hiện kia, thoạt nhìn đã cực kỳ bất phàm, vượt xa tất cả thánh nhân trước đây!

Hẳn là chỉ có mười vạn vong hồn hội tụ, mới có thể tạo nên một kiệt tác như vậy?

Ngay sau đó, suy nghĩ xa xôi của bọn họ đã bị tiếng rống giận của Kính Hoàn tôn giả cắt ngang.

“Là ngươi!”

“Hóa ra là tặc tử nhà ngươi!”

Hắn nhận ra Khương Thành.

Lần này tiến công thánh địa Minh Tâm, những người khác đều chĩa mũi về phía Lam Đề, chỉ có mình hắn là toàn tâm toàn ý nghĩ cách làm thế nào để giết chết tiểu tử kia.

“Ta nên đoán ra từ lâu rồi mới phải, chỉ có ngươi mới có thể xảo trá, tàn nhẫn như thế!”

Hai mắt của lão đầu này bốc lửa, ngay lập tức triển khai lĩnh vực thêm một lần nữa.

“Cái gì?”

“Hắn là kẻ địch?”

Các cao thủ còn lại khiếp sợ, cũng vội vàng sử dụng bảo khí và Đạo Cung vây lấy Khương Thành.

Chuẩn rồi, như thế này mới đúng quy trình chứ!

Nếu như xin tha thì anh đây không còn cơ hội làm màu nữa rồi?

“Kẻ vừa nãy biến thành Kính Hoàn tôn giả là ngươi ư?”

Mặt thái thượng trưởng lão không cảm xúc, cả giọng điệu cũng không có cảm xúc.

Nhưng càng như vậy thì càng là dấu hiệu của sự tức giận dữ dội.

“Đúng vậy, là ta, trước giờ làm chuyện tốt gì thì đều sẽ để lại tên họ.”

Khương chưởng môn vẫn thật thành như cũ.

“Tại sao ngươi còn sống?”

“Hại chết mười vạn đệ tử bổn môn, xem ra ông trời cũng không muốn thu nhận ngươi nên muốn mượn tay ta giết chết ngươi…”

Lần hack làm màu này vĩnh viễn được nên Thành ca không hề vội.

Nhưng mà hắn phải phát biểu ý kiến về lời nói này của Ngọc Tuyền tôn giả.

“Này lão đầu kia, ngươi nói sai rồi, hai vạn người vừa nãy là các ngươi tự tay giết mà.”

“Không phải là các ngươi muốn tìm người báo thù sao?”

“Vậy nhanh tự sát đi, bản thân các ngươi chính là hung thủ đấy.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả trưởng lão đang lửa giận ngợp trời lại đau thấu gan.

Họ không thể phản bác nổi.

Bọn họ đúng là hung thủ trực tiếp nhất.

Vừa nãy, nếu bọn họ hỏi thêm vài câu, kiên nhẫn cẩn thận một chút thì cuối cùng ít nhất hai vạn người kia sẽ không chết.

Chỉ là ai nấy đều cố tình né tránh điều này.

Thật ra chuyện này là cái gai trong lòng bọn họ.

Giờ đây đã bị Khương Thành vạch ra.

Chương 133.

“Sao thế? Đến lượt mình thì không chịu chết à?”

“Không phải vừa nãy còn kêu gào phải báo thù rửa hận sao?

“Nhanh lên đi…”

Thành ca biết chắc bọn họ sẽ không tự sát, nhưng việc khiến họ chán ghét vẫn rất sướng.

“Giết hắn!”

Cuối cùng Kính Hoàn tôn giả không thể nhịn được nữa.

Thực lực của bọn họ mạnh hơn, việc gì phải ở đây đấu võ mồm?

“Hắn là tên đầu sỏ gây ra chuyện này, giết hắn trước!”

“Đúng vậy, cho dù như thế nào đi chăng nữa thì phải chém đầu sỏ tội ác trước!”

“Không thể để hắn chết dễ dàng như vậy được!”

Mọi người giống như được nhắc nhở, đồng thời ra tay.

Lĩnh vực của ba vị Nhập Thánh cảnh lại được mở ra, bao phủ duy nhất một mục tiêu ở bên trong.

Quy tắc lại xảy ra thay đổi…

Khương Thành rất bình tĩnh đối mặt với tất cả những điều này, lấy Đạo Cung của mình ra.

Vừa nãy mười vạn vong hồn kia trút xuống, thứ được thăng cấp chính là cảnh giới thần, cảnh giới linh lực của hắn không có gì thay đổi.

Vẫn là Đạo Cung cảnh Tứ trọng.

Chỉ là một số thứ chắc chắn đã thay đổi.

Ví dụ như Cửu Thải Đạo Cung kia.

Vốn dĩ, ngoài hai sông lớn Tiên giai ra thì những dòng còn lại còn chưa đạt đến cấp Vương, chỉ mới cấp Chân cấp Tông gì đó thôi

Thành Ca cũng chẳng có hứng đi trải nghiệm, cảm ngộ hay nghiên cứu các loại võ đạo.

Vì thế, cảnh giới võ đạo của hắn trừ Ngũ Hành và Cửu Cung mà Đạo Thiên Tiên Vận nhắc đến, những cái khác đều rất bê bết, nông cạn cực kỳ.

Mà hiện tại Đạo Cung kia xuất hiện, chín dòng sông lớn trên trời đổ xuống, bảy dòng còn lại đều đã đạt cảnh giới cấp Thánh!

Đó là dòng chảy của mười vạn vong hồn, tu luyện của mười vạn người đều nằm trong đó.

Tất cả những người này đều ở dưới Nhập Thánh cảnh, nhưng mà cảm ngộ của mười vạn người không giống nhau, tu luyện võ đạo, chuyện đời mà họ trải qua cũng muôn hình vạn trạng.

Gom tất cả lại, đừng nói là Nhập Thánh cảnh, ngay cả Thánh Giai đỉnh phong cũng không được thâm hậu như vậy.

Hơn nữa Võ Đạo Ấn Ký Thất Tình Lục Dục kia, chỉ còn một bước nữa là có thể đạt đến cấp Tiên.

Khương Thành hận không thể ôm lấy hệ thống rồi hôn một cái.

Anh đây sai rồi, ngay từ đầu đã hiểu lầm ngươi.

Mối liên kết phục sinh này thật sự quá mạnh, hoàn toàn bù đắp vào quá khứ thiếu trải nghiệm của hắn, vào những thiếu sót do thiếu hiểu hiểu biết cơ bản.

Thậm chí còn biến nó thành thứ mạnh nhất của hắn trong số các tu sĩ cùng cấp.

Trong cả hạ giới, bao gồm cả Thánh Giai, không ai có nhiều trải nghiệm như vậy, trải nghiệm phong phú như vậy, tích lũy sâu dày như vậy bằng hắn.

Hắn không cần biết hết lĩnh vực gì đó, biết một thứ là đủ rồi.

Bởi vì hắn còn có thần hồn Thánh Giai.

Thần hồn xuất hiện, tựa như một cơn cuồng phong, sóng thần tràn vào khắp nơi.

Ba lĩnh vực lớn rạn nứt rồi cùng nhau sụp đổ, không thể tiếp tục duy trì.

Mặt ba vị cao thủ Nhập Thánh cảnh như giấy vàng, hệt như bị sét đánh, miệng phun máu tươi, thần sắc nhợt nhạt.

Lĩnh vực thật sự rất mạnh, nhưng sau khi lĩnh vực bị phá, bản thân bọn họ cũng sẽ bị phản phệ bởi các quy tắc.

Loại lực phản phệ này nhanh chóng tới lan chỗ sâu trong căn cơ võ đạo của bọn họ, hoàn toàn không thể chống lại được.

Hơn năm mươi Đạo Cung cảnh ở cung quanh kia cũng chịu công kích hệt như vậy.

Đạo Cung của bọn họ bị thần hồn Thánh Giai tấn cồn, sau đó thần hồn đối mặt với sự thanh tẩy của Thánh Giai.

Giống như ngọn lửa mỏng manh bị cuồng phong thổi qua, chớp mắt cái đã tắt.

Hoàn toàn không cần đến Khương Thành vung kiếm hay là thi triển chiêu thức gì đó, bọn họ trực tiếp mất mạng tại chỗ.

Mà ba nghìn người còn lại kia, lại càng bất lực.

Tất cả đồng loạt im lặng ngã xuống.

Chỉ còn đúng một ý nghĩ trong đầu, người còn sống ở đây chỉ còn lại ba vị Nhập Thánh cảnh thôi.

Cuối cùng, Khương Thành cũng hiểu được trước đây Tam Nhãn Hổ tiêu diệt tất cả chỉ bằng một ý nghĩ là như thế nào.

Đây là cách biệt của cấp bậc thần hồn!

Nhất là khoảng cách vốn có giữa Thánh Giai và Nhập Thánh cảnh.

Hắn làm không giờ mệt mỏi khi làm tổn hại từng kẻ địch trước chiến đấu, nhưng trong trận chiến chân chính thì hắn cũng không bao giờ trì hoãn.

Thừa dịp ba vị Nhập Thánh cảnh bị quy tắc phản phệ, hắn lại thúc dục thần hồn tấn công thẳng vào chỗ sâu nhất trong thần hồn của đối phương.

Có kinh nghiệm chiến đấu của mười vạn người, hắn hoàn toàn nắm được cách làm thế nào để dùng điểm mạnh và tránh điểm yếu.

Nếu thần hồn có thể áp đảo thì không cần phải dùng võ kỹ, bí pháp và pháp bảo.

Bởi vì bất kể là những thứ này hay là tích lũy linh lực, hắn còn kém xa Nhập Thánh cảnh chân chính.

Cố gắng dùng cực hạn của thần hồn và quy tắc để đánh mới là lựa chọn tốt nhất.

Ba Nhập Thánh cảnh hoàn toàn hoảng sợ, bọn họ không thể hiểu được chuyện này.

Rõ ràng chỉ là Đạo Cung cảnh mà lại khiến bọn họ phải ngước nhìn, hơn nữa còn cảm thấy sợ hãi khi nhìn không thấy giới hạn.

Bọn họ không tin đây là sự thật, ba người liều mạng hợp sức lĩnh vực nhưng lại bị Khương Thành phá tan dễ dàng.

Vì thế bọn họ lại bị quy tắc phản phệ, bị thương nặng.

Mà lúc này, thần hồn Thánh Giai phóng thẳng tới đâm vào sâu trong ý thức của bọn họ.

Diệt!

Âm thanh đó vang lên trong trong đầu ba người cùng một lúc.

Đây là Ngôn Pháp Chú thuật.

Tất cả môn nhân của thánh địa Bất Ngữ đều từng học, hình như cả mười vạn vong hồn cũng biết đến thứ này.

Chỉ là mức học của mỗi người khác nhau nên hiệu quả cũng khác nhau.

Ví dụ như Đạo Cung cảnh trực tiếp nói một chữ thôi là giết được Linh Đài cảnh, nhưng khi đối mặt với Thiên Mệnh Cảnh thì sẽ không có hiệu quả tiêu diệt trong nháy mắt như thế.

Mà bây giờ, thần hồn của Khương Thành là Thánh Giai, giai vị của hắn còn cao hơn ba Nhập Thánh cảnh kia một giai.

Hơn nữa ba người bị quy tắc phản phệ suy yếu vô cùng, xuất hiện nhiều sơ hở.

Một chữ "diệt" này trở thành ngọn núi cuối cùng hạ gục bọn họ.

Ánh mắt ba người cùng lúc mờ dần.

Thần Hồn Chi Hỏa tắt, từ không trung rơi xuống, không một tiếng động.

Trận chiến thánh địa Bất Ngữ hoàn toàn chấm dứt!

Khương Thành chậm rãi bay xuống rồi thu khí tức Thánh Giai lại, không gian xung quanh như có thêm sinh khí.

Hiện tại, thực lực của hắn đương nhiên không đủ khi gặp Thánh Giai chân chính.

Suy cho cùng thì ngay cả một ít năng lực nên có của Nhập Thánh cảnh hắn còn chẳng có chứ đừng nói đến Thánh Giai.

Nhưng mà chỉ bằng thần hồn Thánh Giai này thôi là hắn đã có thể được xếp vào hàng ngũ cao thủ hàng đầu dưới hạ giới.

"Biết lần bật hack này là tự mình chiến đầu đại sát tứ phương thì ta đã gọi bọn họ đến xem rồi."

Hắn lắc đầu tiếc nuối.

Sau đó bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Thu hoạch lần này cũng lớn ghê.

Chỉ riêng Nhập Thánh cảnh đã có ba cái pháp bảo rồi.

Cho dù là thứ phẩm thì cũng là pháp bảo.

Nghĩ đến việc sau này đưa tất cả đệ tử vào Hư Tiên giới, đến lúc đó Toàn Cơ Đồ có bảo vệ được bọn họ hay không vẫn còn là một câu hỏi.

Hắn quyết định giữ ba pháp bảo này trước.

Mấy cái pháp bảo như này càng nhiều thì càng tốt.

Sau khi thu thập được hơn mười vạn nhẫn trữ vật ở đây, hắn cũng lười đếm, bởi vì thật sự đếm không hết được.

Thật sự linh thạch thượng phẩm và linh đan nhiều vô kể, hắn máy móc trao đổi, chỉ cảm thấy cả người tê dại.

Ước chừng có hơn năm vạn viên bảo đan, còn kém hơn vương triều Càn Tinh lần đó những 60 viên, quả thật hệt như bị phá sản ấy.

Hơn hai ngàn linh khí bát giai và 345 linh khí cửu giai.

Còn lại đều trên lục giai…

Đột nhiên hắn cảm thấy những phần thưởng ban cho đệ tử trước đây, thật sự đều là rác rưởi.

Ngoài linh khí ra thì còn có 55 món bảo khí.

Mà linh phù, bảo phù thất giai cửu giai nối tiếp nhau, đáng tiếc những người này trước khi chết còn chưa được dùng.

Bởi vì lần diệt phái này khác với những lần trước, căn cứ tương lai của môn phái sẽ là chỗ này, cho nên Thành Ca cũng không tới các ngọn núi lớn tàn sát bừa bãi.

Về phần mấy thứ trong nhẫn trữ vật, cũng không đổi hết.

Hắn để lại phần lớn đan dược và linh thạch để cho các đệ tử dùng khi tu luyện.

Dù sao bọn họ ở trong Toàn Cơ Đồ, một ngày ở bên ngoài như là 3600 ngày ở trong, thật sự dùng đan dược rất nhanh.

Nếu không phải là chưởng môn như hắn biết kiếm thì môn phái bình thường sớm đã phá sản rồi.

Cuối cùng, sau một hồi trao đổi, điểm tích phân dừng lại 35874 vạn, ước chừng hơn ba triệu!

Chương 134.

Điểm tích phân nhiều như thế đã vượt qua số lượng mà thăng cấp yêu cầu.

Nhấn mở bảng hệ thống tiêu tốn một triệu điểm, hệ thống lại được thăng cấp.

Cấp bậc: 7

Điểm tích phân: 0/1000000000

Tích phân khả dụng: 258746632

Kỹ năng hiện tại: Ký chủ có thể hồi sinh bất kỳ mục tiêu nào một lần mà không cần cooldown.

Lưu ý: Cảnh giới mục tiêu càng cao, thời gian chết càng lâu thì tiêu hao càng nhiều điểm tích phân.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Kí chủ có thể tiêu hao điểm để biến đòn đánh tiếp theo tăng hiệu quả bạo kích gấp 10 lần, cooldown một ngày.

Lưu ý: Cảnh giới ký chủ càng cao, tiêu hao càng nhiều điểm tích phân.

Thành Ca há hốc mồm, nhất thời không biết nên đánh giá kỹ năng mới này ở cấp độ nào.

Đổi lại là người khác, chỉ e là đã phấn khích đến phát điên rồi.

Gấp 10 lần bạo kích, nếu như vừa rồi đòn đánh của hắn có thể tăng uy lực gấp 10 lần, vậy thì…

Vậy còn đánh cái gì nữa.

Thần hồn quét qua một cái là đã tiêu diệt cả ba Nhập Thánh cảnh, hoàn toàn không cần chờ bọn họ bị quy tắc phản phệ, sau đó thừa dịp suy yếu mà tấn công vào.

Òa, nếu như tăng gấp 10 lần thì e rằng thánh địa Bất Ngữ chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn.

Uy lực quá mạnh rồi.

Có thể nói, cho dù đứng ở trước mặt hắn là yêu vương Tam Nhãn Hổ thì e cũng phải no đòn.

Nếu tăng thần hồn công kích gấp 10 lần, uy lực đã đạt tới cấp độ Thánh Giai đỉnh phong.

Mà yêu vương Tam Nhãn Hổ này là Thánh Giai tiền sơ kỳ.

Bây giờ Khương Thành mới Đạo Cung cảnh Tứ trọng thôi, đây tuyệt đối là thần kỹ vượt cấp giết người, đơn giản thô bạo, trực tiếp phá vỡ lẽ thường!

Nhưng hắn lại không phấn khích như vậy.

Trở nên mạnh hơn chẳng phải đồng nghĩa với việc bản thân càng khó chết hơn?

Nếu như không chết đi thì hồi sinh kiểu gì?

Nhìn xem thứ mười vạn vong hồn hôm nay tặng này, thực lực của hắn thoáng cái đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Nếu như đổi lại là bản thân hắn tu luyện, cho dù uống đan dược phụ trợ, e là phải qua mấy ngàn năm thần hồn mới đạt tới cấp bậc cảnh giới này.

Đây là tốc độ nhanh nhất rồi, nếu xem xét cả tư chất thiên phú tuyệt vời của hắn.

Đổi lại là thánh tử bình thường, không phải hàng vạn, hàng chục vạn năm, cũng sẽ làm không được, đấy là còn chưa tính đến cửa ải cảm ngộ nữa đó.

Thực tế thì có rất nhiều người đã bị kẹt mãi ở một trọng nào đó của Nhập Thánh cảnh hàng trăm vạn năm.

Với tính khí của Thành ca, làm sao có thể chịu đựng được việc luyện tập vất vả như vậy.

Mục tiêu của hắn vẫn là chết thêm vài lần nữa, tốt nhất là có thể chết một mạch thành cường giả mạnh nhất, để lão nhân gia hắn khỏi phải đổ mồ hôi chịu khổ.

Hệt như mấy đệ tử tiến bộ cực nhanh trong Toàn Cơ Đồ, hắn lại chẳng hâm mộ tẹo nào.

Ngược lại còn âm thầm thương cảm bọn họ, thật mệt mỏi và tẻ nhạt làm sao!

Nhưng vẫn còn may, may vì kỹ năng này nhiều nhất là một lần một ngày.

Lần đầu tiên hắn thấy may mắn vì có cooldown.

Nhìn hơn hai triệu điểm tích phân còn lại, hắn thở dài, quyết định tạm thời không rút thưởng.

Thăng lên cấp tiếp theo sơm một chút, xem xem có kỹ năng nào mạnh hơn nữa không.

Ví dụ như có thể tăng thêm giá trị mị lực, làm cho tất cả mỹ nữ vừa nhìn thấy mặt sẽ sống chết lao vào, nếu không phải mình thì không lấy.

Bay vài vòng, hắn biết sơ sơ về thánh địa Bất Ngữ này.

Phạm vi chừng mười vạn dặm.

Linh mạch là lục giai, không kém cạnh với Tâm bộ trước đó.

Các loại thiên tài địa bảo hiếm thấy bên ngoài, ở trong này đâu đâu cũng có thể thấy.

Tài nguyên trong kho tàng tu luyện của môn phái như điển tịch, đại trận, thí luyện, cấm chế vân vân đều đầy đủ hết, hắn thấy mà mở cờ trong bụng.

Thật ra nơi này cũng coi như là một bí cảnh được mở ra bằng cách lợi dụng pháp lực Nhập Thánh cảnh và nó phát triển được đến bước này là nhờ hoạt động liên tục của mỗi thế hệ.

Sau khi nắm trong tay quyền khống chế đại trận và cấm chế mọi nơi, hắn tạm thời che bí cảnh lại.

Lúc này, các tu sĩ bên ngoài đã sớm bỏ chạy sạch sành sanh.

Không ai biết thánh địa Bất Ngữ đã bị tiêu diệt rồi, điều này làm cho Thành Ca hơi u sầu, có cảm giác tiếc nuối không ai tán thưởng sau khi mình làm màu.

“Làm chuyện lớn như vậy mà chẳng có tiếng tăm gì, người khiến tốn như ta đúng là không nhiều lắm.”

Hắn thở dài, lúc này mới bay ra ngoài.

Mà ở bên kia, tâm trạng của Lam Đề không tốt giống như hắn.

“Sao hắn còn chưa trở về?”

“Sẽ không gặp chuyện ngoài ý muốn gì chứ?”

Mạc Trần và A Hoàng hai người ngồi xổm trên đất đang chơi đánh chắt, một già một trẻ chơi vui đến quên trời đất.

Đương nhiên là tên tiên nhân không hề có thú vui “lịch sự tao nhã” như vậy.

Chẳng qua đến cả kẻ ngốc cũng nhìn ra được A Hoàng không phải vật phàm, có thể tăng phẩm chất linh mạch, chuyện như này đến cả tiên giới cũng chẳng có.

Hơn nữa nha đầu kia còn có thân phận con gái chưởng môn.

Một lão gia gia theo chân như Mạc Trần, vì để có thể được ở cạnh “vị diện chi tử” kiếm thêm lợi lộc, thì việc giả vờ làm quen với con gái của hắn, tạo mối quan hệ tốt chẳng phải là hợp tình hợp lý sao?

Lăn lộn trên tiên giới nhiều năm như vậy, hắn cũng là một tay lão luyện.

Nhìn thấy Lam Đề lo lắng giống như kiến bò trên chảo, hắn không nhịn được cười.

“Chưởng môn ra ngoài còn chưa đến một canh giờ, hơn nữa còn mất thời gian đi và về, Lam cô nương yên tâm đi, đừng sốt ruột.”

Hắn hốt được nữ nhân Lam Đề này dễ quá ha.

Vị diện chi tử này, còn có đặc trưng nổi bật là cực kỳ đào hoa, thu hút rất nhiều hồng nhan.

Tất nhiên đây chỉ là một trong số đó thôi?

Nhưng mà suy cho cùng thì vẫn là người trẻ tuổi, thiếu kiên nhẫn.

“Ngươi không lo lắng chút nào sao?”

“Chưởng môn người tốt tất có trời giúp, chúng ta không cần lo lắng vô ích.”

Vị diện chi tử thì cần gì phải lo lắng, cho dù là đường chết thì bọn họ đều có thể biến nguy thành an với số mệnh may mắn.

Hơn nữa số mệnh của chưởng môn, “vị diện chi tử” này còn cường thịnh hơn những gì mình đã nghe.

Thánh địa Bất Ngữ gì đó, chuyện nhỏ thôi.

Kiểu thái độ giống như không liên đến mình này khiến Lam Đề hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Lão đầu này, chẳng phải hắn là trưởng lão của Phi Tiên Môn sao, sao lại lạnh lùng như người qua đường vậy?

“Dù sao hắn mới Đạo Cung cảnh Tứ trọng, mà phần lớn bên kia cũng là Đạo Cung cảnh, hơn nữa hắn khó mà giấu được dưới mũi Nhập Thánh Cảnh.

“Không sao, không sao…”

Cho Mạc Trần một cây quạt, hắn có thể chỉnh quạt lông thành hình dạng bí hiểm của khăn chít đầu.

“Không được, ta muốn đi xem xem!”

“Hắn vì ta mà đi báo thù, sao ta có thể làm ngơ không quan tâm được?”

Trời ạ, cô nương bị vị diện chi tử dụ dỗ này còn trọng tình trọng nghĩa ghê ha.

Mạc Trần âm thầm gật đầu khen ngợi.

Loại nữ nhân này không hiếm thấy ở trần giới, nhưng thật sự là rất hiếm thấy trong giới tu luyện.

Ai nấy đều muốn tu luyện trở nên mạnh mẽ để thành tiên nên thường xem nhẹ tình đời, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao hầu hết mấy kẻ tu tiên gì đó đều ích kỷ và lạnh lùng.

“Xin Lam cô nương nghe lời lão hủ, chuyến đi lần này của chưởng môn chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Trong mắt hắn, bất kỳ kế hoạch nào của vị diện chi tử cũng đều là thuận theo ý trời, cho dù người bình thường thấy không hợp lý.

Người mình làm loạn, ngược lại sẽ phá hỏng sự kế hoạch, không phải cứu hắn mà là quấy nhiễu số mệnh của hắn.

“Hả?”

Lam Đề sửng sốt, nàng vốn đã bay lên cao cũng đành dừng lại.

“Sao ngươi nói chắc chắn như vậy?”

Mạc Trần bấm tay, niệm thần chú: “Chưởng môn không nói với ngươi sao, lão hủ vốn là tiên nhân hạ phàm, tính một quẻ thì thì đã là gì?”

Nữ nhân này chắc chắn cũng sẽ là nòng cốt của “vị diện chi tử”, nói không chừng tương lai mình còn phải gọi nàng một tiếng chủ mẫu.

Vì thế, hắn cũng không giấu.

“Cái gì, ngươi là tiên nhân?”

Lam Đề suýt chút nữa thì rơi từ trên trời xuống.

Nàng nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy Mạc trưởng lão này giống tiên nhân chỗ nào.

Hơn nữa bởi vì tồn tại quy tắc thiên đạo, người của tiên giới hoàn toàn không hạ phàm được, ngoại trừ năm đó chín vị tiên nhân kia hạ phàm từ Hư Tiên giới ngoài ý muốn.

“Xem ra Lam cô nương không tin.”

Mạc Trần cười nhạt một tiếng, phả ra một chút hơi thở tiên hồn của mình.

Chương 135.

Lam Đề chưa từng gặp Tiên nhân, cũng không biết tiên hồn trông như nào.

Nhưng ít nhất nàng cũng từng nhìn thấy thần hồn của Nhập Thánh cảnh Cửu trọng.

Mặc dù tiên hồn của Mạc Trần chịu tổn thương nên không hoàn chỉnh, có vẻ yếu ớt, nhưng lại lộ ra hơi thở của thần thánh mênh mông.

Đó là điều mà Nhập Thánh cảnh căn bản không thể nào đạt được.

Điều đó khiến nàng cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, dường như kẻ mà nàng đang đối mặt không phải là một lão giả bình thường, không có gì đặc biệt, mà là một con mãnh thú khổng lồ.

“Ngươi… thật sự là Tiên nhân sao?”

“Đúng vậy.”

Trong lòng Mạc Trần cũng cảm thấy có chút sảng khoái.

Mặc dù trước mặt Khương Thành hắn chẳng có tí tẹo thể diện nào, hoàn toàn không thể hiện được sự ưu việt, xịn sò của thân phận Tiên nhân này.

Nhưng trước mặt người khác, vẫn có thể làm bộ chút.

Lam Đề khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, lúc này mới nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao ngươi không đi giúp hắn tiêu diệt Thánh địa Bất Ngữ kia?”

Mạc Trần bất lực nhún vai: “Ta chỉ là tàn hồn, sức mạnh không bằng một phần vạn lúc đỉnh cao.”

Hóa ra là một tiên nhân đã hết thời.

Nhưng Lam Đề thật sự tin lời hắn.

“Hắn thật sự sẽ không sao chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

Mạc Trần không hề biết bói toán gì cả, chẳng vẫn có thể đoán ra được.

“Nếu lão hủ đoán không lầm, lần này chưởng môn không những không gặp chuyện gì, ngược lại còn thu hoạch được vài thứ.”

Dựa theo quy luật của các “vị diện chi tử”, lúc gặp phải khó khăn nguy hiểm, thường có thể đạt được một vài bảo vật.

Số mệnh của chưởng môn tốt như thế, chắc cũng có thể đúng không?

Nể mặt thân phận tiên nhân, Lam Đề tin mấy lời không chính đáng này của hắn.

Một lát sau, Khương Thành thật sự đã quay lại.

“Nhìn đi, lão hủ không hề tính sai.”

Mạc Trần xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi, nhàn nhạt nở nụ cười.

Quả nhiên, tin vào số mệnh của vị diện chi tử không hề sai, bịa bừa một chút cũng không sai đến bẽ mặt.

Lam Đề vội vàng xông lên.

“Khương Thành, may quá, ngươi không sao là tốt rồi.”

Con gái cũng vứt hòn đá cuội chạy tới.

“Mẹ, nhà mới của chúng ta ở đâu thế, con muốn trở về trong linh mạch.”

Thành Ca rất bất lực, đứa con gái này của hắn đã mười một tuổi rồi, vẫn cứ thích trèo lên người hắn, lại chiếm lấy vai của hắn.

“Tìm thấy nhà mới rồi, bây giờ chúng ta xuất phát thôi.”

Mạc Trần vừa trả lại nhẫn không gian mà lúc trước được nhờ trông hộ cho hắn, vừa hỏi: “Chưởng môn, không cần đợi Tam Nhãn Yêu Hổ kia sao?”

Hắn cố ý nhấn mạnh vào chữ yêu, cố ý nhắc nhở chưởng môn phải cách biệt một tầng quan hệ với yêu.

“Đợi nó làm gì?”

Khương Thành bĩu môi, cõng con gái bay lên trời lần nữa.

Lam Đề sốt ruột vội vàng đuổi theo.

“Ngươi đi đâu, bay xa hơn nữa là đến sơn môn của thánh địa Bất Ngữ rồi!”

“Ta biết.”

“Ta khuyên ngươi đợi tiền bối Tam Nhãn Hổ đến rồi hẵng tính tiếp, tiếp tục bay nữa, chúng ta đông thế này rất có khả năng sẽ bị phát hiện.”

Con người này cái gì cũng tốt, chỉ là hơi nông cạn, trước khi làm gì đó không chịu suy nghĩ chút sao?

“Bọn họ? Chẳng còn bọn họ nào nữa rồi.”

“Nghĩa là sao?”

Lam Đề chết lặng.

Cái Thành ca đang đợi chính là câu hỏi này, cả đường nhịn sắp chết rồi.

Hắn lại nhìn lên bầu trời, chắp một tay sau lưng, bởi vì tay kia còn phải đỡ con gái trên vai.

Nhàn nhạt đáp: “Vừa nãy ta đã hủy diệt thánh địa Bất Ngữ rồi.”

“Cái gì?”

“Ngươi nói cái gì cơ?”

Mạc Trần và Lam Đề đồng thời kêu lên.

Đúng vậy, đến cả tiên nhân như Mạc Trần cũng choáng váng.

Hắn vừa đoán Khương Thành không chỉ gặp dữ hóa lành, còn có thể có được chút bảo vật, đã coi như đánh giá cao sức mạnh số mệnh của vị diện chi tử rồi.

Nào biết hắn còn hủy luôn cả cái thánh địa Bất Ngữ to như thế.

Làm sao có thể được?

Suy cho cùng hắn mới chỉ có Đạo Cung cảnh Tứ trọng, có hack thì cũng không thể kinh khủng như thế được!

Ngay sau đó, mắt hắn liền trợn tròn ngạc nhiên.

“Chưởng, chưởng môn, thần hồn của ngươi…”

Lam Đề không nhìn được cảnh giới thần hồn, chỉ có thể nhìn được cảnh giới kinh lực. Mạc Trần thì khác, dù sao hắn cũng từng là tiên nhân.

Đi một chuyến về, chưởng môn lại có thể biến thành thần hồn Thánh Giai sơ kỳ rồi!

Chuyện này có điên rồ không cơ chứ?

Làm kiểu gì vậy?

Tu luyện dù sao cũng cần có một quá trình tích lũy đúng không?

Số mệnh này đã mạnh đến mức bất chấp cả quy luật của trời đất rồi sao?

Phản ứng kinh ngạc này của tiên nhân khiến cho việc làm màu của Khương Thành đạt được sự thỏa mãn cực kỳ to lớn.

Hắn nhẹ gật đầu: “Đúng vậy, đúng như những gì ngươi nhìn thấy.”

Mạc Trần phục rồi.

Bây giờ hắn rất muốn cảm ơn ông trời, ngàn vạn năm trước đã khiến hắn lưu lạc đến hạ giới.

Nếu không thì, lấy đâu ra cơ hội trở thành cao nhân bên cạnh vị này?

Hắn dám đánh cược, số mệnh của vị này tuyệt đối còn khoa trương hơn bất kỳ người nào trên tiên giới.

Cho dù là Huyền La Tiên Đế năm đó cũng không thể nào sánh bằng.

Nương nhờ được người này, trong tương lai rất có thể hắn cũng sẽ trở thành trùm một phương trên tiên giới.

Lam Đề không đoán được suy nghĩ của hắn, nàng còn đang nghi ngờ đây.

“Khương Thành, ngươi đừng đùa nữa.”

“Không thể nói gì đấy thực tế hơn chút được sao?”

Mặc dù thiên phú của Khương Thành khiến nàng phải cảm thán hai chữ tuyệt đỉnh, nhưng việc như hủy diệt thánh địa Bất Ngữ, nàng chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Vừa nãy không phải hắn chỉ đi điều tra thôi ư?

Điều tra xong hủy diệt luôn thánh địa Bất Ngữ hả?

Thành Ca chỉ mong sao nàng chất vấn một xíu.

Nếu tin một cách dễ dàng như thế thì chẳng phải chiến tích của anh đây là đương nhiên, chẳng có gì đặc biệt sao?

Vậy thì cảm giác thành tựu của việc làm màu còn giá trị gì nữa.

“Phải hay không phải, không phải đi xem là biết hay sao?”

Cõng con gái, hắn vẽ một luồng sáng cắt ngang bầu trời.

“Lam cô nương, lão hủ khuyên cô nên lựa chọn tin tưởng chưởng môn, có một số người định sẵn là sinh ra vì kỳ tích.”

Nói xong một câu nghe thì thâm sâu khó lường, trên thực tế thì toàn mấy lời không đáng tin này xong, lão cũng vội vàng đuổi theo.

Giống như hắn đã nhìn thấu tất cả từ lâu rồi, người vừa nãy sợ đến suýt rơi cả hàm không phải là hắn vậy.

Có câu nói này của tiên nhân, lúc này Lam Đề mới nửa tin nửa ngờ đuổi theo.

Bốn người nhanh chóng đến lối vào bí cảnh.

“Ơ, sao lại không có ai?”

“Cẩn thận có bẫy!”

Lam Đề đã từng đến chỗ này.

Chỉ có điều, lúc trước toàn là cải trang rồi lẻn vào trong.

Mười năm trước thánh địa Bất Ngữ hủy diệt nhóm tộc nhân cuối cùng của Vu bộ, nàng căm hận vô cùng, đương nhiên thỉnh thoảng sẽ đến đây điều tra tình hình quân địch.

Chỉ có điều, lần nào cũng chỉ có thể đứng nhìn từ bên ngoài mà thôi.

Bí cảnh này, người ở bên ngoài muốn vào cũng không vào được.

Bởi vì không chỉ cần Ngôn Pháp Chú thuật riêng, mà còn cần sóng thần hồn đặc trưng của môn nhân thánh địa.

Chỉ có như thế, mới có thể qua được cấm chế.

Sau đó nàng nhìn thấy Khương Thành huýt một tiếng, cấm chế của cửa lớn đột nhiên mở ra.

“Ngươi, sao ngươi lại làm được?”

“Ta nói từ lâu rồi mà, chỗ này đã bị ta hủy diệt rồi, ta đương nhiên là chủ nhân mới của nó.”

Vừa dứt lời, cấm chế lại đóng lại.

Lần này Khương Thành búng tay bừa một cái, cấm chế lại mở ra.

“Còn không mau vào đi?”

Nhìn thấy hắn coi cấm chế đã làm khó mình nhiều năm như việc trêu chọc bạn bè thân thiết, cả người Lam Đề đều tê dại.

Không phải chứ, lẽ nào những gì hắn nói là thật?

Thánh địa Bất Ngữ thật sự bị hắn hủy diệt rồi?

Bốn người nhanh chóng vào bên trong.

Nàng lập tức chuẩn bị chiến đấu.

Chỉ có điều hành động này chắc chắn là dư thừa.

Cả quá trình bay vào, trời yên biển lặng.

Trừ mấy con linh điểu thỉnh thoảng bay qua trên bầu trời, nàng không hề cảm thấy một chút hơi thở của người sống.

Cả thánh địa Bất Ngữ dường như chỉ có sự tồn tại của bốn người bọn họ.

Bay thẳng đến vùng trung tâm, cuối cùng nàng mới nhìn thấy chiến trường của trận đại chiến trước đây, và những tàn tích sau trận chiến đó.

Thánh địa Bất Ngữ thật sự bị hủy diệt rồi.

Mối thù của nàng đã báo được rồi.

Chương 136.

"Chuyện này ngươi làm như nào vậy?"

Nàng dùng thần niệm tìm kiếm thì nhìn thấy thi thể của Kính Nguyên tôn giả và Kính Hoàn tôn giả.

Năm đó hai kẻ này đều là đầu sỏ xâm lược Vu bộ, nàng vẫn nhớ rõ mồn một.

Mấy năm nay, thỉnh thoảng nàng vẫn mơ thấy từng cảnh tượng thảm thương ấy.

Ngoài ra, còn cả những kẻ nắm quyền cao chức trọng kia nữa.

Có hóa thành tro bụi nàng cũng nhận ra.

Những kẻ này gần như đã trở thành ác mộng của nàng, mà bây giờ từng kẻ một đều chết sạch cả rồi.

Thậm chí đến thái thượng trưởng lão Ngọc Tuyền tôn giả cũng chẳng ngoại lệ.

Khương Thành nhún nhún vai: "Dựa vào sức mạnh."

Lam Đề thật sự muốn nói chỉ dựa vào ngươi?

Giải quyết được cả Nhập Thánh cảnh ư.

Nhưng mà sự thật bày ra trước mắt, có sức thuyết phục hơn bất cứ điều gì.

Có một thế lực bên ngoài khác đã hủy diệt thánh địa Bất Ngữ, Khương Thành tranh công hả?

Không, không thể nào.

Cuộc chiến bị giới hạn ở xung quanh chủ điện, hơn nữa hoàn toàn không giống từng bị cả đội quân lớn càn quét qua.

Hơn nữa thế lực bên ngoài đó đã hủy diệt chỗ này, thì còn giữ lại nguyên vẹn để đợi bọn hắn đến hay sao?

Nàng không hỏi rốt cuộc Khương Thành đã làm cách nào nữa.

Chỉ chầm chậm bước đến trước mặt hắn.

Trong ánh mắt sững sờ của Khương Thành, nàng dang hai tay, ôm chặt lấy hắn.

"Đa tạ ngươi!"

Ôm người đẹp trong lòng, không ngất ngây là nói điêu.

Cảm nhận được nàng run rẩy trong lòng mình, hắn phát hiện vai mình ươn ướt.

Những mơ tưởng hão huyền lúc này mới biến mất.

Hắn vỗ nhẹ lưng Lam Đề thở dài.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy, trên con đường làm màu của mình, hắn đã làm được một việc tốt.

Chỉ là hắn nhanh chóng lại thấy sầu não.

Đã như thế này, mà vẫn không thấy tiếng ting của hệ thống đâu, chứng tỏ Lam Đề không phải là người mình sao?

Thế này có phải quá vô lý rồi không?

Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn đang diễn kịch?

Nếu đúng như vậy, Khương Thành nguyện tôn nàng làm diễn viên lợi hại nhất trong lịch sử.

"Này, mấy thi thể này thì xử lý thế nào, an táng sao?"

Lúc trước diệt môn xong hắn liền lượn luôn, bây giờ chỗ này đã trở thành căn cứ rồi, hắn quả thật không có tí kinh nghiệm nào với việc này.

Lam Đề dụi dụi hốc mắt đỏ bừng, rời khỏi người hắn.

“Giao cho ta là được rồi.”

Nói xong, ánh mắt nàng trở lên lạnh lẽo.

Trong chớp mắt, tất cả những thi thể ở đó bị nàng tập hợp lại, sau đó ánh lửa màu tím bùng lên, hóa tất cả thành tro bụi…

Đù má, tàn nhẫn thế?

Thành ca lại không hề thấy phản cảm, nếu như cô gái này là một thánh mẫu thì mới thật sự đau đầu.

Sau khi dọn dẹp một hồi, hắn mới phát hiện không thấy con gái mình đâu cả.

Ngay sau đó, nồng độ linh khí ở đây tăng vọt một cách nhanh chóng.

Chắc năm đó phải sống những ngày tháng khổ cực ở Phong Tuyệt Chi Địa quá lâu, bây giờ nha đầu này nhìn thấy linh mạch là không muốn đi nữa!

Chẳng qua như thế cũng tốt, bởi vì có sự tồn tại của nàng, linh mạch trong bí cảnh rất nhanh chóng thăng lên bát giai.

Ở hạ giới, thực ra linh mạch ở cấp bậc này gần như không tồn tại.

Đa số linh mạch của thánh địa đều là lục giai, chỉ có rất ít thánh địa đỉnh cấp có Thánh Giai ở đó mới đạt đến thất giai.

Linh mạch bát giai vừa hình thành, khắp bí cảnh đều xảy ra thay đổi.

Thảo mộc khắp núi đều biến thành linh dược, mà những linh dược thất giai, bát giai được trồng ban đầu, vậy mà lại bắt đầu tiến lên cửu giai thậm chí là cấp cao hơn.

Các đỉnh núi lớn như thể đã sống lại, ầm ầm mở rộng.

Trở nên càng nguy nga đồ sộ, cảnh sắc diễm lệ.

Những linh thú cấp thấp trong núi cũng bắt đầu thăng cấp, bởi vì linh khí quá dồi dào nên đã thúc đẩy bọn chúng đột phá.

Mạc Trần không kìm được mà cảm khái khôn nguôi: “Mặc dù không có tiên nguyên chi khí, nhưng tu luyện ở đây, hiệu quả gần như có thể so sánh với một số địa vực cằn cỗi trên tiên giới rồi.”

Tiên giới lợi hại như thế sao?

Địa vực cằn cỗi cũng đến trình độ này?

Thảo nào tất cả tu sĩ ở hạ giới đều tìm đủ mọi cách, bất chấp tất cả muốn lên đó.

Hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện, đổi sơn môn rồi, phải cho đám đệ tử ra ngoài làm quen mới được.

Thế là vội vàng đưa tất cả những người trong Toàn Cơ Đồ ra ngoài.

Vừa thả bọn họ ra, điểm tích phân của hắn lập tức tăng vọt.

Tăng lên đến 36300 vạn thì mới ngừng lại.

Vậy mà những hơn ba tỷ, cho dù Thành Ca đã chuẩn bị sẵn tâm lý thì vẫn giật hết cả mình.

Đù má, bồi dưỡng đệ tử đổi điểm tích phân còn nhanh hơn cả diệt phái!

So với cái này, tí điểm tích phân của việc nâng cao trình độ và tiêu hao linh thạch đan dược, thật sự là ít đến thảm hại.

“Chưởng môn!”

“Chưởng môn cuối cùng ngươi cũng nhớ đến bọn ta rồi!”

“Hu hu, ta ở trong đó sắp phát điên đến nơi rồi, ngày nào cũng chỉ có tu luyện tu luyện.”

Vừa ra ngoài, người thì túm lấy tay hắn không buông, người thì nước mắt lưng tròng.

Đám con gái Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh ánh mắt càng đầy oán hận, dường như đang oán trách hắn lần nhốt bọn họ lâu như thế.

Khương Thành hơi hổ thẹn, cũng có chút vui mừng thanh thản.

Chúng đệ tử vẫn giống như trước kia, chỉ là cảnh giới đều đã thay đổi đến long trời lở đất.

Hai người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đều lên đến Đạo Cung cảnh Cửu trọng!

Còn về các đệ tử khác, có 55 người ở Đạo Cung cảnh Nhất, Nhị, Tam trọng.

Số còn lại, mặc dù kẹt ở trong bình cảnh này một thời gian, nhưng cũng đều ở Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng.

Tiến bộ như thế này quả thật quá kinh người, chỉ có điều nghĩ kỹ thì đây cũng là lẽ đương nhiên mà thôi.

Thiên phú thấp nhất của bọn họ cũng là cấp bốn, bằng với Mạc Trần tiên nhân.

Không hề thua kém những thánh tử của các thánh địa lớn.

Trước khi vào đó còn được Mạc Trần tiên nhân chỉ dạy cho ít công pháp.

Sau khi vào đó, người lâu nhất cũng ở trong đó 1500 năm, người ngắn nhất cũng 1000 năm rồi.

Lại thêm cả linh thạch đan dược đầy đủ, nếu còn tu luyện chậm được nữa thì quá vô lý rồi.

Lý lẽ thì như thế, nhưng đến người biết nội tình như Mạc Trần cũng cảm thấy hơi quá đáng.

Bên ngoài mới có mấy tháng trôi qua thôi mà!

Tu luyện như thế này, đến dân bản địa trên tiên giới cũng theo không kịp.

Đến hắn còn nghĩ như thế, huống chi là người không biết chuyện như Lam Đề.

Khi xưa lúc nàng cải trang thành cung nữ, đã từng đến Phi Tiên môn, từng gặp những đệ tử này.

Lúc đó, trong đám các nàng, cao nhất cũng chỉ có hai Linh Đài cảnh mà thôi.

Còn lại đa số chỉ là Tụ Nguyên cảnh.

Nếu không phải có hai đại nhân vật như Khương Thành và Tam Nhãn Hổn, thì chỉ là một tông môn nhỏ bé không đủ trình mà thôi.

Mà bây giờ mới nửa năm không gặp….

Đa số đám người này đã cùng cấp bậc với nàng rồi.

Tất cả đều là Đạo Cung cảnh, thậm chí có hai người còn cao hơn nàng một trọng.

Nàng suýt thì nghi ngờ liệu đám người này có phải đều bị đổi hết rồi không.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ tu luyện thế nào vậy?”

Vừa báo được thù xong, tâm trạng đang vui vẻ.

Bây giờ, nàng không vui nổi nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, trong lòng Khương Thành vô cùng vui vẻ.

Bây giờ đã biết trở thành người của anh đây, phúc lợi cao như thế nào chưa?

Hắn nháy mắt với Mạc Trần, ý bảo hắn giải thích.

Mà đám Kỷ Linh Hàm và Lâm Linh ở một bên thì vừa tò mò, vừa cảnh giác.

Nữ nhân lạ mặt này đẹp đến mức làm người ta nghẹt thở, chưởng môn dụ dỗ ở đâu về vậy?

Thời gian đám bọn họ ở trong Toàn Cơ Đồ, đã xảy ra chuyện gì?

Nàng ta là ai?

Lúc này, cuối cùng những đệ tử khác cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Chỗ này hình như không phải Phi Tiên môn.

“Nồng độ linh khí ở đây sao lại cao như vậy?”

“Lẽ nào A Hoàng cô nương lại tăng cấp nữa rồi?”

“Không đúng, đây không phải là Phi Tiên môn!”

“Chỗ này rộng quá!”

Bây giờ bọn họ hầu hết đều là Đạo Cung cảnh, phạm vi thần niệm cực kỳ lớn.

Một ý niệm đã nhìn rõ hơn vạn dặm, nhưng lại phát hiện vẫn không nhìn thấy ranh giới của sơn môn đâu.

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Đây chắc không phải tiên cảnh đấy chứ?”

“Trời ơi, so với chỗ này, Phi Tiên môn trước đây chỉ là cái nhà tranh mà thôi!”

“Chưởng môn, rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, khóe miệng Khương Thành khẽ nhếch lên.

“Không có gì, vừa mới hủy diệt một thánh địa, làm thêm tí việc cỏn con không đáng nhắc đến mà thôi.”

Chương 137.

Phải biết là kể từ sau khi chưởng môn một mình tiêu diệt một thánh địa có ba Nhập Thánh cảnh, và hơn một ngàn Đạo Cung cảnh.

Sự sùng bái của các đệ tử dành cho Thành ca đã nâng lên thêm một bậc.

Rất nhiều đệ tử thậm chí còn âm thầm hổ thẹn.

Vừa mới từ trong Toàn Cơ Đồ ra, còn tưởng rằng mình đã đạt thành thần công, có thể đại sát tứ phương.

Bây giờ xem ra so với chưởng môn, vẫn còn non và xanh lắm.

Đặc biệt là hai người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, lần này sau khi họ đạt được Đạo Cung cảnh Cửu trọng, cảnh giới linh lực đã cao hơn Khương Thành.

Lúc phát hiện Khương Thành chỉ mới đạt Đạo Cung cảnh Tứ trọng, hai người hơi có chút hoài nghi cuộc đời.

Chuyện này không thể xảy ra được, không phải đã nói là tiên nhân rồi sao?

Chẳng lẽ là giả, bản thân mình còn đỉnh cao hơn chưởng môn sao?

Bây giờ nhìn lại…

Tự mình suy nghĩ nhiều rồi.

Thánh địa Bất Ngữ phái bừa hai Đạo Cung cảnh Cửu trọng ra đã có thể khiến bản thân vạn kiếp bất phục, càng miễn bàn tới sự tồn tại của Nhập Thánh cảnh.

Ở bên còn lại, Mạc Trần đang giải thích một lượt hiệu quả của Toàn Cơ Đồ cho Lam Đề nghe.

Nghe thấy thế thì cười tủm tỉm nhìn về phía bên đây.

"Các ngươi đừng chỉ nhìn vào cảnh giới biểu hiện bên ngoài của chưởng môn, đó là do không muốn đả kích các ngươi, nên cố ý che giấu mà thôi."

"Sức mạnh thực sự của chưởng môn, vượt qua những gì các ngươi tưởng tượng được."

Thành ca không khỏi âm thầm tán thưởng lão già này.

Không hổ là người đã từng thành tiên, suy nghĩ tinh tế tỉ mỉ, luôn biết cách dĩ hòa vi quý.

"Từ nay về sau, nơi này chính là nơi đóng quân mới của Phi Tiên Môn chúng ta."

Toàn bộ đồng loạt hoan hô.

Trong lúc hưng phấn, rồng bay phượng múa, Thành ca viết lên giấy ba chữ "Phi Thiên môn" ngay tại đây.

Tuy rằng chữ viết cũng thường thôi, nhưng chính là bút tích của chưởng môn.

"Chữ đẹp!"

"Rất có phong cách danh gia!"

"Kiến thức của các ngươi đúng là chẳng ra sao? Không cảm nhận được sự thần tiên từ trong những nét chữ này sao"

"Đúng đúng đúng, nhìn thấy chữ của chưởng môn, từ sâu trong lòng ta có chút cảm giác ngộ đạo."

Đám người Đan Thái, Tần Sướng, Ngụy Miêu… thậm chí còn vì tranh quyền trang hoàng ba chữ này thành bức hoành mà bắt đầu đánh nhau ầm ĩ.

Tất cả những việc này, Thành ca đều âm thầm để vào mắt, vui mừng lan tỏa trong lòng.

Các đệ tử đều hiểu chuyện cả rồi!

Tiếp đến hắn lại tuyên bố một sự kiện.

“Bảy ngày sau, cử hành đại lễ khai phái, các ngươi truyền tin tức ra ngoài đi!”

“Đến lúc đó, Phi Tiên môn hoan nghênh các vị khách quý từ khắp nơi đến tham dự.”

“Không quan tâm tu vi, cũng không quan tâm xuất thân, chỉ cần đến đều là khách quý!”

Các đệ tử lập tức vui mừng phấn khởi nghe mệnh lệnh đi xử lý công việc.

Lam Đề chưa tiêu hóa nổi tin tức kinh người của Toàn Cơ Đồ, lại hoang mang khó hiểu thêm lần nữa.

“Ngươi điên rồi sao?”

“Tin tức thánh địa Bất Ngữ bị diệt còn chưa ai hay biết gì, chỉ cần ngươi phong bế bí cảnh không ra, bên ngoài không thể biết nhanh như vậy!”

“Ngươi còn gióng trống khua chiêng mời người tới tham gia đại lễ khai phái?”

Thành ca có chút phản đối: “Để người khác biết thì có vấn đề gì?”

“Có vấn đề, vấn đề lớn nữa là khác!”

Bây giờ Lam Đề đã coi hắn như là người của mình, muốn để ý thế nào thì để ý thế ấy, nói chuyện có chút chán chường tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ngươi không biết sao? Thánh địa Bất Ngữ và các thánh địa lớn khác của Thiên Linh Vực có hàng ngàn hàng vạn quan hệ với nhau?”

“Thậm chí thánh giả Tích Phong kia cũng coi như là đồng minh của bọn họ.”

“Một khi tin tức ngươi diệt thánh địa Bất Ngữ bị bọn họ biết được thì nhất định sẽ bị bọn họ bao vây tấn công!”

Nàng hy vọng Khương Thành có thể âm thầm làm chuyện lớn, đừng huênh hoang như vậy.

Dù sao chỉ mấy tháng nữa sẽ mở Hư Tiên giới.

Đến lúc đó tiến vào Hư Tiên giới rồi, những sự việc ở hạ giới cũng sối trá qua đi như vậy.

Chỉ tiếc rằng, nàng đã xem nhẹ khả năng phô trương của Thành ca.

Không dễ dàng gì mới diệt được một thánh địa, không tuyên bố cho mọi người cùng biết, khiến cho càng nhiều người kinh ngạc hơn, trái tim của hắn không được thỏa mãn.

Đối với hắn mà nói, việc này giống như sau khi phú quý lại phải mặc áo gấm đi đêm, giấu giấu diếm diếm, quá uất ức.

Tiếc là thế giới này không có hot search, bằng không chắc chắn mỗi ngày hắn đều bỏ tiền mua top.

Hắn chỉ mong rằng tất cả mọi người ở Thiên Linh vực giờ phút này đều tụ tập lại thảo luận về tin tức thánh địa Bất Ngữ bị diệt.

Thảo luận về Khương chưởng môn anh minh thần võ.

“Haiz, đẹp trai tuấn tú như ta, chẳng lẽ còn chưa đủ khiến mấy thánh địa lớn kia tâm phục khẩu phục sao?”

“Ngươi … Nghiêm túc hả?”

Suýt chút nữa Lam Đề là nổi điên.

Nếu không phải vì chiến tích của cái tên Khương Thành khác người kia bày ra ở trước mặt, nàng sẽ xem xét lại hắn rốt cuộc có phải là đồ ngốc hay không.

“Đương nhiên là nghiêm túc, ta còn hoan nghênh bọn họ tới nữa, nói không chừng sau khi bọn họ tới, sẽ cảm thấy thánh địa Bất Ngữ nhỏ nhoi kia không đủ sức tải sự giỏi giang của ta.”

Thành ca tự luyến đưa tay gạt mấy sợi tóc trên trán rồi bước đi, để lại cho nàng một bóng lưng tiêu sái.

“Nơi này rất lớn, ngươi chọn đại một chỗ ở đi, không cần khách sáo với ta.”

Mạc Trần vẫn đang nói đỡ cho hắn.

“Lam cô nương, mỗi một việc chưởng môn làm đều là có thâm ý.”

“Hắn có nhiều suy nghĩ rất cao sâu, người thường như ta và ngươi không thể nào suy đoán được.”

“Chúng ta chỉ cần xem hắn biểu diễn là được, không cần nghĩ nhiều.”

Tiên nhân này có phải đã bị hắn cho ăn bùa mê thuốc lú gì rồi không? Lam Đề bất đắc dĩ trợn mắt, hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Tin tức thánh địa Bất Ngữ bị tiêu diệt, dưới sự chủ động của Khương Thành, nhanh chóng được truyền đi khắp nơi.

Tin tức này gây chấn động toàn bộ Thiên Linh vực.

Một thánh địa đã tồn tại hơn hai mươi triệu năm.

Có thể nói, trong cảm nhận của rất nhiều người, sự tồn tại của nó giống như biển cả nương dâu, là một sự tồn tại đương nhiên, không thể nào biến mất.

Vậy mà bây giờ, bỗng nhiên chớp mắt không còn nữa?

Sau khi nghe tin tức này, có rất nhiều người nghi ngờ đây chỉ là chuyện đùa.

Đường đường là một thánh địa, sao có thể nói hủy diệt là hủy diệt được?

Trước đó cũng không hề nghe thấy động tĩnh gì, không thể nào là sự thật được.

Hơn nữa Phi Thiên môn là cái thá gì chứ?

Còn Khương Thành là cọng hành gì, chưa từng nghe nói tới.

Nhưng theo thời gian chuyển dời, chuyện này bọn họ không tin cũng không được.

Bởi vì không còn bất cứ ai từ thánh địa Bất Ngữ ra mặt đính chính hết.

Uy nghiêm của thánh địa là thứ không thể coi thường, bên ngoài đã ồn ào náo nhiệt đến vậy, theo lý thì thánh địa Bất Ngữ phải cử người ra mặt từ lâu rồi mới đúng.

Tông môn của chính mình bị người ta nói đã bị tiêu diệt, đây là điều vô cùng nhục nhã.

Không những phải đính chính, mà còn phải bắt cho được người đã truyền "tin vịt" này đi, thà giết lầm không bỏ sót, làm cho bốn phương e dè kinh sợ.

Thế nhưng đã ba ngày trôi qua, vẫn chưa thấy xảy ra việc gì.

"Tin vịt" càng truyền càng lan xa, thánh địa Bất Ngữ vẫn không có một chút phản ứng nào, giống như là đã chết.

Vì thế, rất nhiều người dần dần tin tưởng đây là sự thật.

Thánh địa Bất Ngữ, thật sự đã bị một tông môn gọi là "Phi Tiên môn" lật đổ.

Người tiêu diệt Thánh địa, là chưởng môn của bọn họ - Khương Thành.

Trong một khoảng thời gian, khắp nơi Thiên Linh Vực đều nghe ngóng xem Phi Tiên môn và Khương Thành rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tiếng dữ đồn xa, không lâu sau tin tức đã đến thế giới bên ngoài.

Chỉ có điều tin tức này khiến cho tất cả bọn họ lờ mờ cảm thấy bị uy hiếp.

Phi Tiên môn vốn dĩ chỉ là một tông môn nhỏ không được nhắc tới trong địa giới của vương triều Càn Tinh, kẻ mạnh nhất trong môn phái cũng chỉ đạt tới Phân Hồn cảnh.

Hơn nữa bọn họ đã từng bị diệt môn một lần.

Còn Khương Thành kia, cũng chỉ mới xuất hiện một năm gần đây.

Việc này giống như là chuyện một con kiến ném cá voi khổng lồ đi, thật sự khó mà tin được.

Nhưng xét về một phương diện khác, hình như Khương Thành kia thật sự không đơn giản.

Sau khi xuất đạo thì liên tiếp diệt phái, diệt một mạch đến tận Phi Vân châu, không lâu trước đây ban cho vương triều Càn Tinh một đặc ân thay đổi triều đại.

Thoạt nghe tên thì dường như không ai biết đến người này.

Nhưng xâu chuỗi lại toàn bộ kinh nghiệm mà hắn có, sẽ nhận ra toàn thân hắn trên dưới đều được phủ một lớp màu sắc thần bí.

Giống như một vực thẳm sâu không thấy đáy, không ai biết bước tiếp theo hắn còn có thể làm ra được cái gì.

Nguyện vọng muốn nổi danh của Thành ca thành công mỹ mãn, hắn đã trở thành nhân vật được nhắc đến nhiều nhất khoảng thời gian này tại Thiên Linh vực.

Bây giờ nơi nào cũng có người thảo luận về hắn, truyền tụng hắn tới mức ảo diệu, xuất hiện vô số phỏng đoán.

Thậm chí, bao gồm cả vị Thánh Giai thánh giả Tích Phong kia!

Chương 138.

Đảo Thông U ngoài biển, tám chưởng môn cấp cao của các thánh địa lớn tụ tập lại với nhau.

Bọn họ bàn bạc về việc xảy ra ở thánh địa Bất Ngữ gần đây.

“Không thể bỏ qua cho Phi Tiên môn.”

Chưởng môn Vô Hoàn tôn giả của thánh địa Tử Nguyên nói một câu, định ra quan điểm của buổi gặp gỡ bí mật này.

Thái thượng trưởng lão của thánh địa Ly Quang - Thương Vụ tôn giả khẽ chau lại mày, khóe mắt đầy nếp nhăn giãn ra, cả người như lưỡi dao sắc bén bất thình lình được rút ra từ vỏ kiếm gỗ vạn năm.

“Bọn họ phá vỡ quy tắc.”

“Tiêu diệt một thánh địa thì phải trả giá.”

Chưởng môn Trọng Lang tôn giả của thánh địa Bạch Hồng gật đầu.

“Thánh địa Bất Ngữ như thể tay chân của chúng ta, hành động này có nghĩa là không coi tám thánh địa lớn chúng ta ra gì.”

Chưởng môn của các thánh địa lớn ở đó đều sôi nổi tán đồng.

“Phi Tiên môn không cần phải tồn tại.”

“Loại sức mạnh bất thình lình nổi dậy như này, quá mức nguy hiểm, xử lý sớm vẫn tốt hơn.”

“Tám thánh địa lớn tiêu diệt Phi Tiên môn thì cũng không cần tốn quá nhiều sức lực.”

Chín thánh địa lớn bao gồm cả thánh địa Bất Ngữ, tuy nói rằng có quan hệ với nhau, nhưng thật sự thì, ngày thường xung đột đánh nhau còn nhiều hơn.

Dẫu sao cũng đều ở Thiên Linh vực, lại có sức mạnh ngang hàng nhau, sao có thể không có chút xung đột nào.

Giữa hơn hai mươi vị Nhập Thánh cảnh này với nhau, kỳ thật những việc có thể kết thành hận thù, không vừa mắt nhau có rất nhiều.

Trả thù cho thánh địa Bất Ngữ?

Đùa gì vậy?

Bọn họ đều là những ông già cổ hủ đã sống hơn mấy trăm vạn năm, không thể nào hăng hái xúc động như vậy được, quan hệ lại càng không tốt đến mức đó.

Bọn họ sở dĩ căm phẫn trong lòng là bởi vì một nguyên nhân khác.

Cái bánh kem Thiên Linh Vực chỉ có bao nhiêu đó, chín người bọn họ đã phân chia xong xuôi.

Đây là phạm vi sức mạnh của bọn họ, không chấp nhận việc người ngoài chấm mút.

Thế lực mới vùng lên, sẽ phải chịu sự công kích của bọn họ.

Năm đó thánh địa Minh Tâm chen vào, cũng đã làm cho bọn họ cảm thấy khó chịu.

Chỉ có điều là thánh địa Minh Tâm có hơn năm Nhập Thánh cảnh, thực lực mạnh hơn bất cứ nhà nào trong bọn họ. Còn có pháp bảo thượng phẩm Chu Tâm Chùy, chiến lực ngang ngửa với một Thánh Giai.

Hơn nữa vô cùng giữ mình, cúi đầu rất thấp, cũng không tranh đoạt tài nguyên với bọn họ, nên mới ngấm ngầm được cho phép tiếp tục tồn tại.

Lần này Phi Tiên môn lại không được như vậy.

Xét lại những việc Khương Thành đã làm có thể nhìn thấy rõ, hắn sẽ không tuân thủ "quy tắc trò chơi" mà các thánh địa đã định ra.

Loại nhân tố không ổn định này, dưới mắt bọn họ, được coi là quá nguy hiểm.

Tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến việc thống trị Thiên Linh vực của bọn họ.

Hội nghị bí mật nhanh chóng có được sự nhất trí, toàn bộ tám thánh địa lớn đều không muốn nhìn thấy Phi Tiên môn tiếp tục tồn tại.

Chỉ là tiếp đến, không khí tại đây bắt đầu có chút kỳ quái.

“Phi Tiên môn này thật sự quá đáng.”

“Đúng vậy đúng vậy, chắc chắn phải tiêu diệt thôi.”

“Tám thánh địa lớn chúng ta cần phải liên thủ sức mạnh!”

“Đúng vậy đúng vậy…”

“Nghe nói Phi Tiên môn chỉ có một đám đệ tử Tụ Nguyên cảnh, thực lực thấp kém, có thể san bằng một cách dễ dàng.”

“Tất nhiên là dễ, dễ như trở bàn tay vậy.”

“Vốn dĩ không cần tám nhà đều phải ra mặt, một nhà là đã đủ dẹp yên bọn họ.”

Loại đối thoại vô thưởng vô phạt kiểu này giằng co ước chừng mấy canh giờ, vẫn không cho ra được một chút kết quả nào.

Đánh thì đúng là muốn đánh.

Nhưng đánh như thế nào?

Không một vị chưởng môn nào ở đây nhảy ra nói ta sẽ dẫn người đi lên giết chóc.

Biểu tình của mỗi người trong bọn họ đều vô cùng vi diệu.

Có thể sống đến cái tuổi này, làm gì có ai là kẻ ngốc đâu.

Nếu Phi Tiên môn đánh nhau với thánh địa Bất Ngữ, hai bên chiến đấu đến tối tăm mặt mũi, thì ngay từ đầu bọn họ đã dẫn người đi lên chém giết chi viện cho thánh địa Bất Ngữ rồi.

Vấn đề là, thánh địa Bất Ngữ bị tiêu diệt chỉ vỏn vẹn trong một ngày ngắn ngủi.

Tiêu diệt đến mức không còn sót lại gì.

Nếu Phi Tiên môn không chủ động lan truyền tin tức, thì thậm chí đến một tiếng gió, ngoại giới cũng chẳng nghe thấy được.

Đó chính là một thánh địa khổng lồ có thực lực tương đương với bọn họ đó!

Rốt cuộc bị tiêu diệt bằng cách nào, không một ai hay biết.

Đằng sau tin tức bị lộ ra, là sự việc kinh khủng như thế nào.

Kỳ thực người nào ở đây cũng có thể đoán được, sau lưng Phi Tiên môn chắc chắn có Thánh Giai trấn tọa.

Tùy tiện xông lên chém giết chính là đi tìm đường chết.

Cho nên bọn họ mới phải tề tụ ở thánh địa Thông U này, bởi vì thánh giả Tích Phong chính là thái thượng trưởng lão của thánh địa Thông U.

Muốn đối phó với một Thánh Giai, vẫn phải nhờ một Thánh Giai đích thân động thủ mới được.

Nhìn thấy trước sau gì cũng không ra được kết quả, Thương Vụ tôn giả rốt cuộc không nhịn được hỏi thẳng.

“Không biết thánh giả đại nhân có đồng ý tự mình ra tay, tiêu diệt tên quỷ ma này?”

Chưởng môn Tốn Quang tôn giả của thánh địa Thông U nghe vậy, nhắm mắt im lặng một hồi lâu.

“Pháp thân của thái thượng trưởng lão đi du ngoạn vẫn chưa về, bản thể thì đang trong thời gian bế quan.”

Đạt đến Thánh Giai đỉnh phong, đã có thể ngưng tụ ra pháp thân, có được một phần mười sức mạnh của bản thể, có điều phần lớn tu sĩ đều không làm vậy.

Ngưng tụ ra một pháp thân thì bản thể sẽ bị suy yếu đi một phần mười.

Pháp thân lại không thể tu luyện, dư ra một pháp thân cũng không thể tăng cường sức chiến đấu.

Pháp thân bị giết, còn tổn hại đến đạo hạnh của bản thể.

Có điều pháp thân cũng có chỗ tốt, chính là có thể vượt vực để đi ngao du.

Do sức mạnh của Thánh Giai quá mức cường đại, lúc vượt qua vực giới sẽ gặp phải trấn áp của quy tắc, tựa như Tam Nhãn Hổ vậy, đi vào Thiên Linh vực chỉ có thể rút đuôi làm người.

Một khi bị Thánh Giai bị phát hiện, rất có khả năng gặp phải tập kích truy sát.

Pháp thân thì không phải e ngại chuyện này.

Bởi vì không phải bản thể, cho nên vượt vực là lúc không bị quy tắc thiên địa trấn áp.

Hơn nữa dù cho pháp thân bị tiêu diệt ở bên ngoài, bản thể cũng không chết, ít nhất sẽ không rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

“Việc này…”

“Vậy thì phải làm sao mới được đây?”

Bọn họ cũng không dám hỏi xem pháp thân thánh giả đã đi đâu du ngoạn.

Tất cả đều mặt ủ mày chau.

“Lần này không có thánh giả ra mặt, e rằng rất khó giải quyết.”

“Không biết thánh giả đại nhân đi du ngoạn ở đâu, khi nào thì mới xuất quan?”

Tốn Quang tôn giả thở dài: “Thái thượng trưởng lão cao thâm khó đoán, hành động của hắn, ta cũng không thể biết rõ được.”

Hắn còn chưa nói xong, lại đột nhiên ngậm miệng.

Sau đó hai mắt khép hờ, gật đầu liên tục.

Điệu bộ giống như đang nói chuyện cùng ai đó.

Một lát sau, hắn đứng lên, trên mặt nở một nụ cười.

“Mời chư vị trở về đi, không cần phải lo về Phi Tiên môn nữa.”

Mọi người sửng sốt: “Tại sao lại nói thế?”

Tốn Quang tôn giả chắp tay hướng về một phía nào đó, trang nghiêm nói: “Thái thượng trưởng lão của chúng ta đã có kế hoạch của mình rồi.”

“Thì ra là thế!”

“Cuối cùng thánh giả cũng đã ra mặt!”

“Ổn rồi!”

“Ha ha, Phi Tiên môn kia chắc chắn xong đời rồi.”

Mọi người thở nhẹ một hơi, sau đó nhao nhao quay trở về.

Mà ở bên kia, nơi Tâm bộ của Thánh địa Minh Tâm, lúc này đang nghênh đón một vị khách “tôn quý”.

Người này thân hình cao to, trán rộng mũi dài, cằm hơi ngắn, lần đầu gặp cảm thấy bình thường không có gì kỳ lạ, nhìn kỹ rồi lại khiến người khác tự cảm thấy xấu hổ.

Dường như, hắn chính là trung tâm của trời đất.

Hắn đứng ở nơi đó, khóe miệng hiện hữu một nụ cười như có như không. Người khác nhìn vào, tựa hồ như đang nhìn núi cao vời vợi biển rộng vô biên, thâm sâu không lường được.

Dáng vẻ bên ngoài của người này khoảng chừng ba mươi tuổi, thế nhưng tất cả mọi người ở Tâm bộ đều không dám sơ suất thất lễ.

Tộc trưởng Thanh Sa liên kết một sợi thần niệm với Chu Tâm Chùy, sau đó mới dè dặt cẩn thận hỏi một câu.

"Không biết thánh giả Tích Phong tới đây, có việc gì cần làm?"

Nàng có thể nhìn ra được đây là một pháp thân, nhưng dù chỉ là pháp thân, thì cũng là quyền uy của một Thánh Giai.

Chỉ thấy thánh giả Tích Phong kia hơi mỉm cười: "Hợp tác ban đầu với các ngươi cần thay đổi một chút."

Hợp tác mà hắn nói tới, chính là việc dùng chín pháp bảo hợp lực mở Hư Tiên giới ra.

Chín pháp bảo kia có đến tám cái đều nằm trong tám bộ Tiên Di tộc, Chu Tâm Chùy cũng là một trong số đó.

Còn Luyện Cốt Phiên của Vu bộ thì đã rơi vào tay hắn từ triệu năm về trước rồi.

Chương 139.

"Thay đổi? Thánh giả có ý gì đây? Phải chăng là ngươi muốn nuốt lời?"

Sắc mặt tất cả các cao thủ Tâm bộ đều trở nên rất khó coi.

Lần mở Hư Tiên giới này, họ sẽ có khoảng năm trăm tộc nhân vào trong đó.

Đây cũng là nhờ vào hiệu quả mạnh mẽ của Chu Tâm Chùy, còn như Tứ Phương Nguyên Đỉnh mà Lam Đề làm ra, chỉ có

thể che chở được nhiều nhất là ba người.

Đi vào tiên giới là việc hệ trọng cỡ nào chứ.

Một khi thành công phi thăng, thì chính là cá chép hóa rồng, từ đó về sau được tu luyện dưới tiên nguyên chi khí, thoát phàm thành tiên.

Hơn nữa trong lòng họ còn có một kỳ vọng lớn hơn nữa, đó là tìm lại chín vị tiên tổ năm đó ở Tiên giới.

Để họ dẫn dắt bộ tộc, tái hiện lại thời kỳ huy hoàng!

Bởi vì trong tộc thiên tài Đạo Cung cảnh quá nhiều, con số năm trăm này chắc chắn không đủ cho tất cả bọn họ, nên gần đây Tâm bộ còn bày ra thi đấu tuyển chọn trong nội bộ, hết sức phô trương rình rang.

Cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Lúc này cách ngày bắt đầu trong dự định cũng chỉ còn ba tháng nữa

Đã sắp đến giờ phút quan trọng, nếu hợp tác đột nhiên bị hủy, thì họ sẽ tức ói máu.

“Tộc trưởng hiểu lầm rồi.”

Thánh giả Tích Phong phất tay áo ra, thản nhiên cười.

“Đương nhiên là ta đồng ý cùng các ngươi hợp tác mở Hư Tiên giới.”

“Chỉ là hy vọng có thể thêm vào một điều kiện hạn chế.”

Thanh Sa vội vàng hỏi: “Điều kiện gì?”

“Cho dù là kẻ nào của Phi Tiên môn thì cũng không được bước vào Hư Tiên giới.”

Sau khi Hư Tiên giới mở ra, sẽ có chín cổng vào.

Chín cổng vào này, lần lượt do chín pháp bảo mở điều khiển.

Người nắm giữ chín pháp bảo này, quả thực phải có năng lực chống cự bất cứ kẻ nào tiến vào.

Con đường mà Lam Đề vẫn luôn muốn tiến vào, tất nhiên cũng chính là cổng Vu bộ này.

Thánh giả Tích Phong nói xong, chờ đợi Thanh Sa trả lời.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ chính là, Thanh Sa cùng các vị tộc lão liếc nhìn nhau một cái ngơ ngác, vẻ mặt như ngẩn ra.

“Xin hỏi thánh giả, Phi Tiên môn là gì thế?”

Chuyện này.

Tuy thánh giả Tích Phong thông minh sắc sảo, cũng không nhịn được cảm giác hoang mang.

Những lời đồn thổi về Phi Tiên môn đều truyền khắp bên ngoài, ngay cả trần giới cũng có người bàn bạc về nó, nói là mọi người đều biết cũng không phải nói quá.

Bọn họ thế mà lại không biết gì.

Dù sao thì cũng là thế lực cấp bậc thánh địa, cho dù không tiếp xúc với ngoại giới, ít ra cũng phải có chút năng lực tình báo chứ?

“Phi Tiên môn chỉ là một tông môn, chưởng môn của bọn họ tên là Khương Thành, ngoài ra Lam Đề cũng ở bên đó.”

“Hả? Khương Thành, Lam Đề?”

Nhắc tới hai người này, mọi người ở Tâm bộ lập tức có ấn tượng.

“Dám hỏi thánh giả, vì sao lại đưa ra quyết định này?”

“Đúng vậy, Lam Đề chính là dòng dõi duy nhất của Vu bộ, trước giờ nàng vẫn luôn chờ đợi cơ hội này.”

“Khương Thành thì có thể bỏ qua, nhưng ít ra phải để cho Lam Đề vào chứ!”

Năm đó Tâm bộ và Vu bộ có quan hệ tốt nhất, hai bộ đều phát triển ở Thiên Linh vực, nâng đỡ lẫn nhau.

Tiếc là sau đó Vu bộ mất đi pháp bảo rồi nhanh chóng bị ngã khụy.

Họ vẫn hy vọng có thể đi lên tiên giới cùng với Lam Đề, như vậy biết đâu trong tương lai, Vu bộ lại có thể phát triển ở tiên giới thêm một lần nữa.

Tiếp tục trở thành đồng minh mạnh mẽ của Tâm bộ.

Đương nhiên thánh giả Tích Phong biết họ đang nghĩ gì.

“Bọn họ đã gây ra một số việc khiến cả người lẫn thần đều căm phẫn.”

“Thiên Linh vực không thể nhân nhượng được nữa rồi.”

“Ta không phải tới đây để thương lượng, mà là tới tuyên bố quyết định!”

“Nếu các ngươi không ngăn cấm họ, thì đừng hòng mở Hư Tiên giới.”

Thái độ của hắn vô cùng kiên quyết.

Rõ ràng trong chín pháp bảo, hắn chỉ chiếm được một, không hiểu nổi hắn lấy ở đâu ra quyền chủ động.

Làm như tám bộ còn lại đều đang năn nỉ hắn hợp tác.

Đưa ra quyết định lần này, hắn cũng đã suy nghĩ cân nhắc vô cùng thấu đáo.

Có thể im hơi lặng tiếng xóa sổ thánh địa Bất Ngữ, đương nhiên là Phi Tiên môn phải có Thánh Giai trấn tọa.

Trước khi nắm rõ tình hình địch thủ, hắn sẽ không tùy tiện đánh tới cửa.

Chi bằng ép buộc Tâm bộ đối phó với Khương Thành trước, để họ làm đá dò đường.

Thanh Sa cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Bọn họ cũng chỉ là có chút xích mích nhỏ với thánh địa Bất Ngữ, cũng không đến mức kinh động đến ngài?”

“Thánh giả việc gì phải chấp nhặt cùng tiểu bối?”

“Đúng vậy, chẳng qua là chết mấy thánh tử thôi mà, chúng ta nhận lời ra mặt hòa giải.”

“Nếu Lam Đề không có được cơ hội lần này, thì thực sự quá tiếc.”

Tin tức của họ vẫn còn dừng lại ở bước Khương Thành chém giết hai gã thánh tử và một trưởng lão mà thôi.

Nguyên nhân họ biết được tin tình báo cũ kỹ này chỉ đơn giản là do xảy ra ngay tại Tâm bộ, họ tận mắt nhìn thấy mà thôi.

“Chỉ là đã đánh chết mấy thánh Tử mà thôi ư?”

Suýt chút nữa thi thánh giả Tích Phong cạn lời.

“Xích mích nhỏ?”

“Nói thật cho các ngươi biết, thánh địa Bất Ngữ đã bị bọn họ tiêu diệt rồi.”

Cái gì cơ?

Thánh địa Bất Ngữ bị tiêu diệt?

Mà còn là bị Khương Thành tiêu diệt?

Đám người Tâm bộ vô cùng khiếp sợ.

Nếu không phải do chính miệng thánh giả nói ra, căn bản bọn họ còn chẳng thèm tin.

“Ba vị tôn giả của thánh địa Bất Ngữ đâu? Khương Thành chỉ mới Đạo Cung cảnh thôi mà, đúng không?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ Phi Tiên môn của hắn còn có Thánh Giai trấn tọa?”

“Nhưng ta chưa từng nghe nói đến sự tồn tại của tông môn Phi Tiên môn, chẳng lẽ là một thánh địa ở ẩn?”

Thấy họ càng đoán càng thái quá, bắt đầu bàn bạc không ngừng, thánh giả Tích Phong bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Sự thật lại là như thế”

“Nếu như các ngươi không tin, có thể cử người ra ngoài nghe ngóng.”

“Tóm lại việc Khương Thành tiêu diệt thánh địa Bất Ngữ là phá vỡ quy tắc của Thiên Linh vực.”

“Ta tuyệt đối không thể nhân nhượng cho chuyện này!”

Sắc mặt hắn đanh lại.

“Cho các ngươi hai lựa chọn, hoặc là đuổi Phi Tiên môn kia ra khỏi Thiên Linh vực, hoặc là chặn đứng bọn họ, không cho bọn họ tiến vào Hư Tiên giới!”

Thật ra kết quả hắn muốn là cái đầu tiên cơ.

Đuổi Phi Tiên môn ra khỏi Thiên Linh vực, nhìn qua có vẻ không đến nơi đến chốn.

Nhưng khi đó, Phi Tiên môn sẽ được xem như vượt vực.

Nếu tông môn này thực sự có Thánh Giai trấn tọa, một khi rời khỏi Thiên Linh vực, sẽ bị quy tắc thiên địa trấn áp.

Thánh giả Tích Phong giao du rộng rãi, lúc đó sẽ có rất nhiều thủ đoạn có thể tiêu diệt Phi Tiên môn.

“Mấy ngày tới chính là đại lễ khai phái của Phi Tiên Môn, không thể cho các ngươi có nhiều thời gian suy nghĩ.”

“Ta hy vọng trước lúc đó, các ngươi có thể đưa ra một câu trả lời khiến ta hài lòng.”

“Nếu không, ta buộc phải dừng hợp tác!”

Nói xong, pháp thân hắn bắt đầu hư ảo, dần dần biến mất trước mắt mọi người.

Sau khi hắn rời đi, suốt thời gian ước chừng nửa nén hương, cả Tâm bộ không có một người nào hé răng.

Trong mắt người nào cũng đầy kinh hãi.

Thế cho nên mấy câu cuối cùng của thánh giả Tích Phong, rất nhiều người hoàn toàn chưa nghe rõ.

Trong đầu họ ong ong vang vang, quanh quẩn chỉ nghe được câu thánh địa Bất Ngữ bị Khương Thành tiêu diệt rồi.

Khoảng cách giữa thánh địa Bất Ngữ cùng Tâm bộ không xa.

Người hàng xóm này, họ đã kết giao hơn mấy trăm vạn năm, sao có thể không hiểu rõ.

Tam đại Nhập Thánh cảnh trấn tọa, gần một ngàn Đạo Cung cảnh, mười vạn người trong môn phái!

Sức mạnh lúc đạt trình độ cao nhất tuy không so kịp với Tâm bộ, nhưng cũng không kém quái vật khổng lồ là bao, mấy năm nay đều khiến họ đau đầu không thôi.

Cứ biến mất như vậy?

Bỗng nhiên, họ nhớ lại câu nói Khương Thành để lại ngày đó trước khi rời đi.

“Các ngươi sẽ được nghe tên của ta sớm thôi.”

Lúc ấy họ chỉ xem câu này như một lời khách sáo, hoàn toàn không nghĩ gì nhiều.

Nào biết đâu, cuối cùng hôm nay lại ứng nghiệm.

Hơn nữa còn giống như bom nổ thẳng vào tai họ.

Rốt cuộc sao mà hắn có thể làm được vậy?

Họ có nghĩ bể đầu cũng không đoán ra được.

"Tộc trưởng, chúng ta…… Nên làm sao bây giờ?"

"Nếu không đáp ứng thánh giả Tích Phong, không chỉ hợp tác gãy gánh giữa đường, mấy bộ còn lại cũng sẽ quy trách nhiệm."

"Đúng vậy, mọi người đều đã chuẩn bị xong để phi thăng tiên giới……"

"Cơ hội này không thể bỏ lỡ."

Thanh Sa xoa xoa trán, cảm thấy trong lòng bức bối không yên.

"Cử người đi ra ngoài nghe ngóng một chút đi, cả đại lễ khai phái của bọn họ nữa."

Chương 140.

Bên Phi tiên môn, tam nhãn hổ cuối cùng cũng tới hội họp lại.

Nếu không phải có mọi người thảo luận ở khắp nơi, thật sự nó cũng không tìm được chỗ này.

"Tiểu tử này sao ngươi lại tiêu diệt nơi này thế?"

Càng lúc nó càng không hiểu được.

Ở thế giới này, kẻ hiểu rõ Khương Thành nhất chính là nó.

Mặc dù đám người Kỷ Linh Hàm quen biết hắn sớm hơn, nhưng không hề biết được trình độ của Thành ca, từ đầu đã coi hắn là tiên nhân rồi

Chỉ có Tam Nhãn Hổ thật sự biết được rằng hồi đó hắn mới là Phân Hồn cảnh Tứ trọng.

Mỗi chiến tích tiêu diệt môn phái, đám đệ tử đều coi đó là lẽ đương nhiên, bởi xét cho cùng thì cũng là tiên nhân mà.

Nhưng từ góc nhìn của nó, chẳng có lần nào hợp lý hết.

Sao mà tên tiểu tử này có thể làm được vậy?

Đặc biệt là lần này, vậy mà hắn đã phá hủy hẳn một thánh địa.

Chuyện như này, cho dù là nó cũng không thể bảo đảm rằng nhất định sẽ làm được.

Nó lập tức phát hiện ra rằng cảnh giới thần hồn của Khương Thành đã là thánh giai sơ kỳ, sánh ngang với nó rồi.

Điều này kinh hãi đến mức nó trực tiếp nhảy cẫng lên.

“Ngươi, thần hồn của ngươi, tại sao có thể tăng nhanh như vậy được?”

Lão yêu hổ ngang bướng này lúc nói chuyện hơi lắp bắp rồi.

Dựa theo tiết tấu này, không bao lâu nữa thì tên tiểu tử này sẽ vượt qua nó mất

Đến lúc đó, cảm giác bản thân hơn hẳn người khác của nó sẽ mất sạch sành sanh.

Nhìn thấy biểu cảm hoài nghi nhân sinh này của nó, Thành ca cảm thấy rất tuyệt vời.

Làm màu thì cũng phải nhìn xem đối tượng là ai, làm cho một lão hổ kinh ngạc thì có cảm giác thành tựu cao hơn gấp vài chục lần.

“Phục chưa?”

“Sợ chưa?”

“Không phải là đột nhiên phát hiện ra thân hình của ca cao to vạm vỡ biết bao, nhịn không được sùng bái mà muốn quỳ lạy chứ.”

“Quỳ lạy ông nội nhà ngươi!” Tam Nhãn Hổ theo thói quen oán hận muốn trở về.

Xem ra, tên tiểu tử này cho dù thực lực mạnh đến đâu, thì sự phô trương làm màu từ trong xương cốt vẫn không thay đổi.

Ngươi làm màu có thể qua được mắt ta sao?

“Để ta cho ngươi nếm thử cái gì mới được gọi là Thánh Giai thật sự!”

Nói xong, hắn đón gió nở ra, cơ thể nhanh chóng phình ra.

Trong nháy mắt, từ một con hổ dễ thương trong lòng bàn tay biến thành một con hổ khổng lồ dài 10 vạn dặm.

Dáng hình che lấp mặt trời đó vô cùng oai phong, mạnh mẽ, mỗi một sợi lông đều phát ra những tia sáng lóa mắt.

Trong mắt nó lộ ra vẻ uy nghiêm của kẻ bề trên, hàm răng sắc nhọn lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, toàn thân lượn lờ không khí áp bức, uy nghiêm kinh hoàng khiến cho người ta nghẹt thở.

Làm gì còn chút dễ thương nào.

Đám đệ tử nhao nhao chạy lại, ngẩng mặt lên nhìn yêu hổ khổng lồ, một số người sắc mặt tái nhợt.

“Đây là tiểu hổ kia sao?”

“Không phải chứ, hộ tông linh thú đại nhân của chúng ta thì ra uy vũ như vậy à?”

“Tôi vẫn luôn cho rằng nó không có cảm giác phô trương gì hết….”

Mấy lời nhận xét này làm Tam Nhãn Hổ rất thoải mái.

Ngay cả Khương Thành cũng sáng hai mắt lên rồi.

“Sức mạnh của ngươi hồi phục rồi?”

“Vẫn chưa đâu.”

Tam Nhãn Hổ hừ lạnh một tiếng: “Nhưng mà chỗ này cách Thiên Yêu vực không xa, lực áp chế của các quy tắc cũng không mạnh như vậy nữa rồi.”

“Lợi hại lợi hại.”

“Ngươi biết là tốt, sau này tôn trọng ông đây một chút!”

Thành ca xoa xoa tay, cười khà khà: “Bàn bạc một chút đi, vài ngày nữa là đến đại điện của phái ta rồi…”

Tam Nhãn Hổ đang bận dốc sức thi triển hơi thở yêu vương lập tức cảnh giác: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ôi, để phô trương thanh thế của môn phái ta, ngươi đi ra bên ngoài sơn môn ngồi một ngày thì thế nào?”

Hắn nhớ lại một vài ngày khai trương hoạt động ở kiếp trước, những mái vòm màu đỏ và những quả bóng bay…

Nghĩ đến ngày lễ hôm đó, có một con yêu hổ khổng lồ mười vạn dặm bay trên không trung phía trên lối vào bí cảnh, có phải như vậy hấp dẫn biết bao không!

“Đi cái ông nội nhà ngươi, ngươi muốn ta làm linh vật cho nhà ngươi sao?”

“Không phải là linh vật, mà đó là biểu tượng cho mặt mũi của môn phái, ngươi là đại sứ hình tượng của Phi Tiên môn bọn ta. Thân phận này nhiều người muốn tranh mà không tranh được đó.”

Thành ca dùng hết sức lực để lừa gạt, nhưng có điều Tam Nhãn Hổ không phải loại dễ bị lừa như vậy.

“Đại cái đầu ngươi, còn không phải là muốn bản vương làm nền cho ngươi sao, sao ngươi không đi soi gương đi!”

“Vậy là ngươi không nể mặt nữa rồi?”

Bị từ chối ở trước mặt nhiều người như vậy, Khương chưởng môn có hơi không nén được giận nữa.

“Ngươi có mặt mũi sao?”

Tam Nhãn Hổ khó mà có được một cơ hội hạ thấp hắn.

Nó chỉ ước rằng những đệ tử này đừng sùng bái tên tiểu tử kia nữa, đổi sang sùng bái nó thì càng tốt.

Khương Thành tiếc nuối thở dài.

“Được thôi, vốn dĩ ta còn định sau này sẽ giúp ngươi thăng cấp tư chất một lần, bây giờ nghĩ lại đành thôi vậy.”

Vốn dĩ Tam Nhãn Hổ đang vô cùng đắc ý ngạo mạn, ngay lập tức thay đổi sắc mặt, thái độ quay ngoặt.

Vì sao lần này nó không ngại gian khổ mà đến đây tụ hợp với Khương Thành?

Không phải chính là vì thăng cấp tư chất quá hấp dẫn sao.

Nó lập tức thu nhỏ thân hình lại, trở lại hình dáng con hổ nhỏ bé bình thường, nhanh như chớp lăn vụt tới bên cạnh chân Khương Thành.

“Ca, ngươi nói thật sao, sẽ thăng cấp cho ta sao?”

Mọi người suýt chút nữa thì ngã xuống.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy con yêu hổ này gọi chưởng môn là “ca” đó, trước đây không phải là toàn xưng ông sao?

Thành ca hất cằm, không thèm nhìn nó lấy một cái, rất kiêu ngạo nói: “Không đâu, ngươi nghe nhầm rồi.”

Tam Nhãn Hổ vươn chân trước ra ôm lấy đùi của hắn, dùng hết sức để cọ xát, cười khanh khách.

“Ca, ta biết sai rồi, không phải chỉ là linh vật thôi sao, ta làm là được mà!”

Làm nền một ngày, tư chất lại thăng lên một đẳng, cho dù là tên ngốc cũng phải tranh đoạt cuộc mua bán này cho bằng được.

Khương chưởng môn dùng chân đạp hắn ra xa một cái.

“Thôi khỏi, một người không có mặt mũi như ta làm sao có tư cách bắt ngươi làm việc này.”

Hổ yêu lại lao đến, giống như kẹo mạch nha dính đến mức không dứt ra được, lại ôm chặt đùi của hắn.

“Không phải vậy không phải vậy đâu, ca là người có thể diện nhất, nói một câu bảo ta ta đi phía đông, tiểu đệ đây nào dám đi phía tây.”

“Ta không muốn ép buộc người khác.”

“Thật đó thật đó, là ta cam tâm tình nguyện, thân phận đại sứ hình tượng này vừa nghe đã biết là cao quý, là ta quá may mắn. Ai cướp của ta, ta tức giận đánh người đó.”

“Được thôi, nếu ngươi đã mạnh mẽ yêu cầu như vậy, thì ta đành miễn cưỡng mà đồng ý với ngươi vậy.”

“Cảm ơn ca đã cho ta một cơ hội để thể hiện.”

Tam quan của đám đệ tử suýt nữa thì bị hai tên kỳ dị này làm cho vỡ nát rồi.

Đặc biệt là Tam Nhãn Hổ, trước đây thằng cha này không hề như vậy.

“Vậy ta tuyên bố trước, vốn dĩ tư chất của ngươi khá cao rồi, trước mắt ta không thể nâng cao được, phải chờ sau khi tiên thuật của ta nâng cao mới được.”

“Hả? Phải đợi sau này nữa hả?”

Khương Thành nhìn đôi mắt nghi ngờ của nó, biết ngay rằng nó không tin mình.

“Nếu ngươi không muốn đợi thì bỏ đi.”

“Ta bằng lòng, ta bằng lòng, đương nhiên là ta bằng lòng rồi.”

Lúc này Mạc Trần cũng tiến lại gần.

“Chưởng môn, mặc dù hổ yêu mạnh thì mạnh, nhưng chỉ sợ đến lúc đó sẽ dọa sợ khách khứa, sẽ tưởng rằng yêu hổ xâm nhập, không dám đến đây.”

Từ trước đến nay hắn vẫn không thuận mắt tam nhãn hổ, mắt đảo đảo nảy ra ý nghĩ xấu.

“Lão hủ đề nghị, đến lúc đó treo lên cổ nó một tấm biển lớn, bên trên ghi bốn chữ ‘Hộ tông linh thú’.”

“Có như vậy thì khách khứa vừa liếc qua đã biết rồi, tránh được nhiều hiểu lầm.”

Làm như vậy thì tổn thương nó biết bao!

Đám đệ tử đều muốn điên cuồng châm biếm.

Treo cái bảng này lên, ai không biết còn tưởng rằng nó bị phạt đó.

“Tên Mạc Trần chó má này, lão tử nguyền rủa ngươi cả đời này không thể trở lại như cũ!”

Có được lời hứa thăng cấp tư chất, huống chi ở hư tiên giới có thể lẻn vào tiên giới, bây giờ Tam Nhãn Hổ cũng không cần Mạc Trần nữa rồi.

Đương nhiên cũng chẳng còn tôn trọng nữa.

Mạc Thần giống như một tên gian thần tiếp tục góp lời: "Chưởng môn nhìn xem, nó bản tính của nó quả nhiên hung ác khó thuần phục, đến lúc đó nhất định khách khứa sẽ bị dọa sợ."

"Chẳng những sẽ tổn hại danh tiếng của Phi tiên môn ta, mà còn tổn hại hình tượng của chưởng môn nữa!"

Khương Thành đồng ý sâu sắc, gật gật đầu: "Mạc trưởng lão suy nghĩ rất chu đáo, đề nghị treo biển này không tồi đâu."

"Tam Nhãn Hổ, nếu ngươi không muốn thì thôi!"

Sau này thăng cấp cho tên nhãi này 1 lần phải mất tới 950 vạn điểm tích phân đó, cái giá phải trả nhiều như vậy, bây giờ treo một cái biển chỉ như cọng lông mà thôi.

Những người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tam Nhãn Hổ chỉ có thể dựa vào bản thân cũng chỉ đành hung tợn trừng mắt nhìn Mạc Trần.

"Ta có thể nói không bằng lòng sao?"

Chương 141.

Vài ngày sau, đại điển khai phái long trời lở đất của Phi Tiên môn cũng bắt đầu.

Nói rằng long trời lở đất, là bởi vì đại điện này dường như đã thu hút ánh mắt của cả Thiên Linh vực.

Thật ra một vương triều thay đổi vua đổi chúa cũng không thể hấp dẫn được sự quan tâm lớn như vậy.

Nhưng mặt khác, vào ngày đại điển hôm đó, ngoài Phi Tiên môn ra thì chẳng có nơi nào có biển người đông nghìn nghịt như vậy.

Khương Thành dậy từ rất sớm, thay một bộ lễ phục màu đỏ, cảm thấy tinh thần thoải mái, sảng khoái.

Là chưởng môn, hôm nay phải tuyên bố trước tất cả mọi người ở Thiên Linh vực rằng - Hắn đến đây, hắn chinh phục!

Từ phía xa, một nhóm đệ tử nhìn thấy hắn.

Đan Thái lập tức hét to lên.

“Ồ, ai thế nhỉ?”

“Sao mà đẹp trai ghê vậy ta?”

Bước lại gần để nhìn, càng muôn phần kinh ngạc.

“ Oa! Hóa ra là chưởng môn!”

“Ta đã nói rồi, ai có thể đẹp trai kinh thiên động địa, đẹp trai khủng khiếp như vậy, người còn chưa đến, phong thái đã làm lu mờ cảnh sắc vạn dặm chung quanh!”

Các đệ tử khác oán thầm trong lòng, ngươi nịnh hót có thể khoa trương hơn nữa được hay không vậy, còn dùng cả điệu vịnh than nữa.

Nhưng mà phản ứng của bọn họ chậm quá.

“Chưởng môn lại đẹp trai hơn rồi .”

“Ta vừa nhìn là đã biết đó là ai, có phải ý của Đan sư huynh là ngày thường chưởng môn không đẹp trai đúng không?”

“Mỗi ngày chưởng môn đều có một hình tượng mới, chỉ là do ngươi không giỏi khai thác mà thôi.”

Đan Thái vô cùng tức giận.

Bây giờ những tên nhãi này thấy ai làm gì là học theo, cướp mất vị trí “vua nịnh hót” của hắn, rõ ràng là không thể tha thứ.

Đặc biệt là Ngụy Miêu ở trong đám đệ tử đời thứ ba, đúng là trước nay chưa từng nghĩ đến lời nói nói ra lại làm cho người ta kinh ngạc như vậy.

“Thiên bất sinh chưởng môn, vạn cổ như trường dạ.”

Rõ ràng sau khi nghe xong câu nói này, nét tươi cười vui vẻ trên khuôn mặt Khương Thành càng sâu.

Hắn vỗ vỗ vai Ngụy Miêu, tỏ ý khen ngợi: “Năng lực của ngươi không tồi, ta rất có niềm tin vào ngươi.”

“Ngày khai phái hôm nay là ngày lành tháng tốt, ta có một món đồ nhỏ muốn tặng cho ngươi.”

Nói xong, ném một bảo khí hộ giáp qua.

Ngụy Miều nhanh tay đón lấy.

Nhìn thấy là bảo giáp, hắn phấn khích đến nỗi suýt nữa thì ngất xỉu.

Tròng mắt mọi người đều suýt rớt xuống.

Đù má, chỉ một câu nói như vậy mà đã có ngay được một bảo khí rồi?

Có nhầm hay không vậy?

Vài lần ban thưởng lúc trước đều là linh khi bát giai hoặc linh khí lục giai, hơn nữa còn là dạng có tốc độ tu luyện nhanh.

Như vậy thì mọi người đều tâm phục khẩu phục.

Lần này…

Trong nháy mắt, mọi người đều tức méo mũi, hận không thể phanh thây tên tiểu tử Ngụy Miêu này ra.

Người có tiềm lực cạnh tranh, không thể giữ lại!!

Ngày hôm nay Phi tiên môn đã trực tiếp mở cấm chế của bí cảnh, tất cả mọi người đều có thể tùy ý ra vào.

Khương Thành làm vậy là để tránh cho khách khứa đến muộn mà không vào được.

Hắn thực sự rất hiếu khách đó.

Cùng lúc đó, khách khứa từ bên ngoài bí cảnh cũng lục tục tiến vào.

Triệu Hồng Đức nhìn yêu hổ khổng lồ bay lượn phía trên lối vào bí cảnh, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, còn có chút không thể tin được.

Cơ thể to lớn mười vạn dặm ở đó đủ để dọa mọi người sợ hết hồn rồi.

Nhưng trên thân của yêu hổ kia lại treo một cái biển.

“Hộ tông linh thú!”

Đồng thời nó còn khoác một dải lụa, bên trên cũng ghi một hàng chữ.

“Chào mừng đến với Phi Tiên môn!”

Thì ra là hộ tông linh thú, Phi Tiên môn này thật sự quá đáng sợ rồi, vậy mà có thể có được khí thế như vậy.

Chẳng qua là cảnh tượng sao lại có chút kỳ diệu.

Trước lúc sắp bước vào cửa, hắn vừa thấy khó chịu vừa lo âu thấp thỏm.

Triệu Hoành Đức là tứ quản gia của Triệu gia ở thành Trúc Hà, gia tộc cách chỗ này khoảng ba ngàn dặm.

Thành Trúc Hà không có bất kỳ một thế lực nào nổi trội cả, ngay cả gia chủ Triệu gia cao nhất cũng chỉ mới Linh Đài cảnh Nhất trọng, thậm chí còn không bằng Đoan Mộc thế gia trước đây.

Trước đây nơi này là thánh địa Bất ngữ, không cho phép có bất kỳ thế lực nào trong phạm vị vạn dặm quanh đó vượt qua Thiên Mệnh cảnh.

Một cái tên thật đẹp, bảo vệ sự an ổn xung quanh.

Trước đại điển khai phái lần này của Phi Tiên môn, Khương Thành đã cử đệ tử đến đây mời bọn hắn đến đây.

Triệu gia cách đây quá xa, ngày hôm đó là La Viễn tới mời.

Khi hắn đến, gia chủ Triệu gia và các trưởng lão ngoài mặt cung kính, miệng ai nấy đều nói đồng ý.

Nhưng cho đến lúc hắn rời đi, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Phi Tiên môn đã tiêu diệt thánh địa Bất Ngữ rồi, không cần nói cũng biết là rất mạnh.

Nhưng hiện tại tám đại thánh địa còn lại vẫn chưa bày tỏ thái độ, không một ai có thể biết được rằng ngày nào Phi Tiên môn sẽ bị vây đánh cơ chứ.

Lần đi dự tiệc này, chỉ sợ rằng trong tương lai sẽ bị tám đại thánh địa kia coi là đồng lõa, cùng bị thanh lý.

Đứng trước thánh địa đó, Triệu gia không bằng hạt bụi.

Vì thế, gia tộc đã mở cuộc họp ngay trong đêm, cuối cùng đưa ra quyết định.

Để cho tứ quản gia Triệu Hồng Đức đi dự tiệc, nếu Phi Tiên môn hỏi thì sẽ bảo rằng đại diện cho Triệu gia đến đây.

Nếu như trong tương lai Phi Tiên môn bị tiêu diệt, bị truy cứu trách nhiệm, sẽ nói ràng hắn không phải là người của Triệu gia, là do một mình hắn tự đến.

Triệu Hồng Đức rất rõ ràng sứ mệnh của mình, vậy nên hắn rất lo lắng bồn chồn.

Sau khi ghi tên ở bên ngoài bí cảnh.

Ngay lập tức nghe thấy một vị đệ tử thét to một tiếng: "Triệu gia ở thành Trúc Hà đến!"

"100 thỏi lễ kim linh thạch trung phẩm!"

Lễ kim này hoàn toàn là một quy trình đã thành tục lệ rồi.

Từ bên trong bí cảnh lao ra một thân ảnh quen thuộc, La Viễn hiện ra.

"Ơ, ngươi là người của Triệu gia sao? Hôm đến đó mời ta không nhìn thấy ngươi mà!"

Vị này vậy mà là tiên sư đạo cung giới, Triệu Hồng Đức lập tức hết sức lo sợ mà khom lưng: " Ôi, gia chủ gần đây có việc gấp, cho nên đã cử ta thay người đến đây."

Thật ra La Viễn cũng biết được sự lo ngại của gia tộc này, đương nhiên sẽ hiểu đây chỉ là mượn cớ.

Chẳng qua là cũng không làm khó hắn ta, còn giữ chặt tay hắn: "Đến là tốt rồi, ha ha, mời!"

Nói xong, hắn tự mình dẫn Triệu Hồng Đức tiến vào bí cảnh.

Sau khi đi vào, còn có một vị đệ tử đời thứ ba mang theo Triệu Hồng Đức bay đến điện tiếp đón.

Sau khi hắn rời đi, Ấn Tuyết Nhi đứng ở bên cạnh huých huých khủy tay vào La Viễn.

"Người ngươi mời đến chỉ mới Tụ Nguyên cảnh Lục trọng à, cũng hơi mất mặt rồi đấy?"

Lúc này La Viễn mới nhún vai không biết phải làm sao: "Ta cũng không có cách nào hết, có thể đến được một người cũng đã tốt lắm rồi."

"He he, chưởng môn sẽ không cáu đấy chứ? Suy cho cùng thì hắn cũng là tiên nhân, nhưng kết quả lại mời một vị khách có

thực lực thấp kém đến.”

“Ôi, có thể đấy, lão nhân gia đó là người rất coi trọng mặt mũi.”

“Ô hô! Ngươi ở sau lưng nói xấu hắn, ta phải đi mách hắn!”

“Sao ngươi ác quá vậy?”

Lúc này, bên ngoài lại có người hét to.

“Bạch Vũ Kiếm Thánh của vương triều Cổ Yến đến!”

“Lễ kim… một trăm lượng hoàng kim!”

Nghe được hai từ “Kiếm Thánh”, tất cả mọi người có mặt không kiềm nổi kinh ngạc, nhao nhao liếc nhìn.

Những người có chứa chữ “thánh” trên danh hiệu đều là những cao thủ Thánh Giai.

Không phải chứ, vậy mà lần này có người mời được cả thánh giai đến đây dự tiệc sao?

Đến cả La Viễn cũng giật mình, vội vàng bay ra ngoài lần nữa.

Nhìn thấy ngay một vị nam tử trung niên khoảng 30 tuổi đứng ở bên dưới, khuôn mặt rất gầy, ánh mắt bình tĩnh, thân hình cao lớn, sau lưng có một thanh trường kiếm cổ kính.

Trong số rất nhiều người, hắn là kẻ duy nhất mặt không đổi sắc sau khi nhìn thấy Tam Nhãn Hổ.

Uyên đình nhạc trì, khí độ bất phàm, vừa nhìn đã biết không phải là người thường.

Tuy nhiên sau khi dùng thần niệm điều tra thì hắn lại không biết nên khóc hay cười.

Vậy mà người này chỉ mới là Tôi Thể cảnh Lục trọng.

Hắn lập tức thấy Ấn Tuyết Nhi bay nhanh ra chào đón.

“Oa, ngươi đến thật rồi!”

“Hoan nghênh hoan nghênh…!”

Tôi Thể cảnh không biết bay, còn vị kiếm thánh Bạch Vũ này bay vọt lên cao, nhảy vọt trăm trượng, nhưng còn cách rất xa lối vào bí cảnh trong hư không.

Nếu không phải là Ấn Tuyết Nhi kịp thời xuất hiện, ở trên không trung túm chặt hắn, chỉ sợ rằng hắn đã ngã xuống rồi.

Chương 142.

"Ừm!"

Bạch Vũ Kiếm Thánh mặt không đổi sắc, vẫn bình tình như cũ.

"Mời!"

Ấn Tuyết Nhi giao hắn cho một đệ tử khác dẫn đường.

Lần này đến lượt La Viễn cười nàng rồi.

"Đây là người ngươi mời tới sao?"

Ấn Tuyết Nhi vẻ mặt than khóc: "Không phải vậy đâu, lúc đó ta đi đến một ngôi làng ở vương triều Cổ Yến, nghe thấy có người nhắc đến danh hiệu kiếm thánh."

"Nghĩ đến nếu như Thánh Giai đến đây, chưởng môn chắc chắn sẽ rất vui mừng, bèn thử mạnh dạn đi mời xem sao."

"Lúc đó hắn đóng chặt cửa nhà, ta chỉ có thể đứng ở bên ngoài nói mong muốn của mình ra. Do sợ làm Thánh Giai không vui nên không dám dùng thần niệm thăm dò."

"Hắn còn rất sảng khoái mà đồng ý luôn."

"Sau đó ta mới phát hiện ra, hắn chỉ là cao thủ có năng lực bẩm sinh ở trần gian…"

Một hồi giải thích làm La Viễn ngẩn người, không nói nên lời, lập tức cười ha hả trên sự đau khổ của nàng.

"Ngươi xong rồi, chưởng môn có lẽ sẽ bị ngươi làm cho tức ngất mất."

Sau khi tiến vào bí cảnh, Triệu Hồng Đức lập tức mất đi sự bình tĩnh.

Nếu không phải còn có một vị đệ tử dẫn đường ở phía trước, thì có lẽ hắn đã khoa tay múa chân hét toáng lên rồi.

Linh khi ở đây quá dày đặc rồi, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Chỉ hít vài hơi mà thôi, hắn phát hiện ra cảnh giới của mình vậy mà hơi thả lỏng ra.

Chỗ chỗ này….chỗ này không phải là thánh địa sao?

Hẳn phải gọi nơi này là tiên cảnh chứ!

Trước khi đến nơi này tinh thần của hắn có chút suy sụp, dù sao bị chọn cử đi đến nơi này, thực chất chính là làm vật hy sinh cho gia tộc.

Trước lúc lên đường, các đại quản gia đều nhao nhao ném cho hắn ánh mắt đồng tình.

Giống như hắn phải đi vào pháp trường vậy.

Bây giờ bỗng nhiên hắn cảm thấy rằng, cho dù tương lai có kết cục như thế nào thì được bước vào nơi này một lần thì cũng đáng giá.

Bấy giờ ở điện tiếp đón đã có hơn ba trăm khách khứa, đa phần mọi người đều giống như hắn, chỉ là Tụ Nguyên cảnh, Phân Hồn cảnh.

Người có tu vi cao nhất cũng không vượt quá Linh Đài cảnh.

Bây giờ mọi người đều giống như già Lưu tiến vào đại quan viên vậy, ai nấy đều không giữ được sự bình tĩnh, khen ngợi mọi thứ ở đây không ngớt lời.

Ngay sau đó, bọn họ liền kinh ngạc nhìn thấy một vị Tôi Thể cảnh được dẫn vào.

Chỉ có đạt đến Ngưng Mạch cảnh mới có thể thực sự đặt chân vào hàng ngũ tu sĩ.

Tôi Thể cảnh, chỉ có thể xem như là người phàm.

Không phải chứ, người phàm cũng có tư cách để được mời vào Phi Tiên môn này ư?

Đột nhiên bọn họ cảm thấy rằng thể diện của mình cũng không được xem là kém rồi.

Sau khi Bạch Vũ Kiếm Thánh bước vào, hắn hoàn toàn không hề nhìn đông ngó tây như bọn họ mà vẻ mặt vẫn bình tĩnh trước sau như một.

Sau khi đệ tử hướng dẫn rời khỏi, hắn lập tức ngồi bắt chéo chân, bắt đầu ngồi thiền vận công.

Mọi người sôi nổi cười khẽ ra tiếng.

Quá tầm thường rồi.

Trong đám người bọn họ có không ít người sau khi tiến vào cũng đột phá cảnh giới, thậm chí còn có người đã đột phá hai trọng tiểu cảnh giới ngay lập tức.

Bởi vì linh khí ở đây quá là dày đặc.

Đối với một người phàm Tôi Thể cảnh Cửu trọng mà nói, đây chắc hẳn là cơ duyên lớn nhất trong cuộc đời của hắn rồi.

Ngay sau đó, hơi thở trên người của người phàm này đột nhiên biến đổi.

Tiến vào Ngưng Mạch cảnh rồi.

Triệu Hồng Đức như chế nhạo mà chắp tay về phía hắn: "Huynh đài, chúc mừng ngươi, lần này ngươi thu hoạch lớn nhất rồi."

"Ha ha ha."

"Hắn đúng là may mắn mà."

Mọi người trong điện nhao nhao cười ồ lên.

Còn không phải sao, tới làm khách, lại đột phá lên một đại cảnh giới.

Chỉ là ngoài miệng thì bọn họ nói chúc mừng, nhưng thực tế cũng chẳng phải là ngưỡng mộ gì, suy cho cùng thì cảnh giới này cũng quá thấp rồi.

Nhưng Bạch Vũ Kiếm Thánh cũng chẳng để ý đến bọn họ, vẫn đắm chìm trong tu luyện như trước.

"Xem ra hắn kìm nén rất lâu rồi."

"Đúng vậy, cảnh giới căn bản quá thấp, có khi còn có thể đột phá thêm hai tiểu cảnh giới nữa đấy."

"Ta cược là ba cơ."

"Vậy ta bèn liều mình một phen, đặt ra một mục tiêu lớn, cược hắn có thể thăng cấp liên tục lên Ngưng Mạch cảnh Ngũ

trọng!”

Mọi người vẫn rất hưng phấn.

Theo thời gian trôi qua, cảnh giới của người phàm kia thực sự tăng lên.

Dần dần mọi người không thể cười được nữa.

Bởi vị người phàm này đột phá một mạch đến Ngưng Mạch cảnh Cửu trọng vẫn không dừng lại.

Sau vỏn vẹn nửa khắc, hắn đã vượt qua cửa của Dẫn Khí cảnh, trở thành một tu sĩ Dẫn Khí cảnh Nhất trọng.

Hơn nữa, hắn vẫn đang tu luyện hệt như trước.

“Này….Người này không cần cảnh giới cảm ngộ sao?”

“Có lẽ lúc trước điều kiện tu luyện của hắn quá kém, thiếu linh thạch đan dược chẳng?”

“Cho dù là như vậy, đột phá liên tiếp hai đại cảnh giới cũng vô lý quá rồi đấy.”

Phải biết là tu luyện cảnh giới cảm ngộ, nếu như không đạt được một trình độ nhất định thì cũng không thể nảy ra bất kỳ hiểu biết sâu sắc về cảnh giới tiếp theo được.

Cuối cùng Bạch Vũ Kiếm Thánh đột phá một mạch đến Dẫn Khí cảnh Tam trọng mới dừng lại.

Mặc dù hiện tại cảnh giới của hắn vẫn thấp nhất, nhưng rốt cuộc cũng được coi là tu sĩ chính tông rồi.

Điện tiếp đón lúc này đã có hơn hai ngàn vị khách.

La Viễn và Ấn Tuyết Nhi cùng nhau xuất hiện.

“Đại điển khai phái của bản môn sắp sửa bắt đầu.”

“Mời các vị di chuyển.”

“Chưởng môn đợi đã lâu rồi!”

Bên phía đại điện tiếp khách, Thành ca vui mừng hớn hở.

Nhìn một nhóm lớn khách khứa từ xa đi về phía này, trong lòng vô cùng vui sướng.

Đại điển khai phái là ngày trọng đại để hắn bước đầu ra chiêu bài lừa bịp mọi người, mà làm màu thì đương nhiên phải cần có càng nhiều người tới để nịnh bợ hắn rồi.

Mặc dù hơn hai ngàn người ít hơn nhiều so với dự tính của hắn, nhưng cũng vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng đợi đến sau khi hắn nhìn rõ cảnh giới của những người nàn, tâm trạng không còn tươi đẹp như vậy nữa.

Tình huống gì thế này?

Đường đường là ngày khai trương thánh địa, à không, khai phái, cho dù đám khách khứa đến đây không cần phải là Thánh Giai hay Nhập Thánh gì, nhưng ít nhất cũng phải là một nhóm Đạo Cung cảnh chứ?

Kết quả là cao nhất cũng chỉ có hai Linh Đài cảnh thôi á?

Trong số những người còn lại, Dẫn Khí cảnh Tam trọng cũng có, có nhầm hay không vậy?

Ngoài mặt vẫn tiếp tục duy trì nụ cười, hắn lặng lẽ kéo hai cô gái đứng cung kinh hai bên trái phải qua.

“Tình huống gì thế này?”

Kỷ Linh Hàm vẻ mặt vô tội đáp: “Là do chưởng môn đã nói, bất cứ cảnh giới nào, bất cứ xuất thân nào đó…”

Quả thật Khương Thành đã từng nói như thế.

Thứ mà hắn muốn chính là càng nhiều người càng tốt, cũng sẽ không coi thường những người có cảnh giới thấp.

Mọi người vui vẻ với nhau.

“Quả thực cho dù là người phàm thì ta cũng sẽ đón chào, nhưng các ngươi đến một người Đạo Cung cảnh cũng không thể mời nổi sao, ít nhất cũng phải có vài người chứ?”

Đến một người của phái thực lực cũng không có, loại đại điển này bị truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị bên ngoài chê cười sao?

Nói rằng Phi Tiên môn không có phong cách, ai cũng xem thường.

Lâm Ninh là Đạo Cung cảnh Cửu trọng có chút hổ thẹn, chẳng dễ dàng gì chưởng môn giao cho mình một nhiệm vụ, kết quả không thể làm vừa lòng hắn,

“Hôm trước ta có mời một tông môn Đạo Cung cảnh, bọn họ đã đồng ý là sẽ đến.”

“Rồi sau đó thì sao? Người đâu?”

“Bọn họ… Hôm nay bọn họ chỉ cử một đệ tử ngoại môn đến, chính là người mới có Linh Đài cảnh Nhất trọng kia.”

Thành ca đã không cần phải hỏi nữa rồi.

Hắn hiểu rõ nguyên nhân rồi, xem ra áp lực bên ngoài của các thánh địa khác không nhỏ, cũng không thể trách những môn phái gia tộc đó.

“Được thôi, nếu đã không dám đến, vậy thì hôm nay đại điển của chúng ta sẽ để cho những người không đến đó phải hối hận.”

“Tiếc đến mức xanh ruột!”

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nhìn nhau sợ hãi, không biết hắn muốn làm gì.

Khách khứa nhao nhao ngồi xuống.

Một bàn bốn người, hai ngàn người vừa đủ năm mươi bàn, nhưng mà đại điện tiếp khách lại lộ ra sự vắng vẻ.

Suy cho cùng ban đầu chưởng môn dự định số người ít nhất là mười vạn người.

“Hôm nay là ngày khai phái lần nữa của Phi Tiên môn, Khương Thành ta với tư cách là chưởng môn, rất hoan nghênh sự có mặt của các vị.”

Mọi người vì quá được sủng ái mà vừa mừng lại vừa lo, đây là chưởng môn thánh địa đó, ít nhất cũng phải Nhập Thánh cảnh rồi chứ?

Một vài người sống vài vạn năm rồi còn chưa chắc có tư cách để gặp đại nhân vật như vậy, nói gì đến bọn họ.

Bọn họ vội vàng đứng dậy, sôi nổi chắp tay.

“Chúc mừng Khương chưởng môn!”

Chương 143.

Quy trình của đại điển khai phái rất đơn giản.

Khương Thành lười phát biểu gì đó, chẳng qua chỉ là thay đổi tấm biển thôi mà.

Ngoài ra hắn còn tự mình thiết kế một nghi lễ cắt băng khánh thành.

Mặc dù mọi người đều không hiểu hắn làm gì nhưng vẫn cho một tràng vỗ tay.

Tiếp sau đó là ăn uống tiệc tùng.

Hoa quả, thức ăn và rượu vừa mang lên, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Trước đây Khương Thành đã tham gia bữa tiệc đại điển của Bát Vân điện, đương nhiên có gì học theo cái đấy, tiệc rượu xa xỉ gấp vài lần so với lần trước.

Vị Bạch Vũ Kiếm Thánh vẫn luôn duy trì sự bình tĩnh kia bỗng đứng vụt dậy.

Tay hắn cầm một quả nhỏ có hạt màu tím ở viền, kinh ngạc mà nhìn Khương Thành.

“Loại quả này, chẳng lẽ là Tử Hương Thần Quả mà ăn một quả có thể tăng lên hai trăm năm công lực sao?”

Công lực?

Khương Thành có chút không phản ứng lại.

Loại quả này đều hái từ trên đỉnh núi ở bí cảnh, có một ngọn núi móc đầy loại quả màu tím này.

Có thể coi là loại cấp thấp.

Nhưng mà đối với đa số bảo vật tự nhiên mà nói, loại quả này tốt ở chỗ là nó có thể ăn trực tiếp được, hắn cũng đã ăn một quả hương có vị khá ổn.

Còn về hiệu quả tu luyện ấy à, ngang ngửa với linh đan tứ phẩm.

La Viễn ở bên cạnh cười mỉm thay hắn giải thích: “Đúng vậy, loại quả này đúng là Tử Hương Quả, nhưng mà không phải

tăng công lực, mà là linh lực.”

“Nếu như ngươi thích thì cứ tự nhiên.”

Bạch Vũ Kiếm Thánh ngồi xuống mà hiểu như không hiểu, lau lau quả đó, không nỡ ăn ngay bây giờ, mà trân trọng cất vào trong lòng.

Những người khác nhao nhao cười thầm, người này xuất thân thế tục, chưa hiểu sự đời.

Công lực hai trăm năm của trần gian, đổi thành linh lực của giới tu luyện cũng không dài như vậy.

Nhưng mà ngay sau đó, bọn họ sôi nổi kêu lên.

Nâng chén rượu đầy đầu tiên lên uống, trong số hơn hai ngàn người ở đây thì có hơn bốn trăm người đột phá lên một tiểu cảnh giới tại chỗ.

Vậy mà loại rượu này ẩn chứa sự kỳ diệu sâu sắc như vậy.

Triệu Hồng Đức khó mà tin được cầm chén rượu rỗng, hắn từ Tụ Nguyên cảnh Lục trọng trở thành Tụ Nguyên cảnh Thất trọng.

Hắn vốn tưởng rằng cả đời này cũng chỉ được như vậy, nằm mơ cũng không ngờ đến sẽ có một ngày đột phá.

“Chẳng nhẽ đây là rượu Quỳnh Tương Ngọc Dịch trong truyền thuyết?”

Có người lẩm bẩm một mình.

“Không chỉ là linh lực, mà ở trong rượu ta còn nếm ra một chút ý nghĩ nội hàm của Linh Đài cảnh!”

Mọi người đều trố mắt lên rồi.

“Thế gian có loại rượu thần kỳ như vậy sao, đây không phải là rượu tiên đấy chứ?”

“Nếu như lại uống thêm một chén nữa, ta có thể đột phá rồi…”

Mới uống xong một chén, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào bình rượu trên bàn.

Sau đó không hẹn mà cùng chia tay ra, cướp lấy rót cho mình một chén.

Lần cướp đoạt này đã không quan tâm đến hình tượng nữa rồi.

Có người túm lấy bình rượu trực tiếp đổ vào miệng, có người vì cướp giật, suýt chút nữa thì vung tay đánh nhau.

Thành ca có chút không thể nhìn tiếp được nữa.

Rượu này chỉ là được ủ ở sơn tuyền gần đây thôi.

Nhưng vì A Hoàng tăng linh mạch lên quá cao, thậm chí đến sông ngòi trên sơn tuyền đều xảy ra thay đổi.

Loại rượu này Phi Tiên môn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, thật ra hai lần đầu uống cũng có tác dụng thần kỳ rồi.

Sau này uống thêm bao nhiêu lần thì hoàn toàn không tăng gì lên nữa hết.

Dù sao thì cũng là ngày lành của Phi Tiên môn, không làm ra trò cười nữa.

Chỉ đành điều động một ít thần hồn Thánh Giai để cho toàn điện yên tĩnh lại.

“Rượu này còn rất nhiều, nếu như các vị thích, có thể tùy ý uống thỏa thích, không phải cố chấp giữ cái bình đó.”

Nói xong hắn nháy mắt ra hiệu.

Vài đệ tử ở xung quanh vẫy vẫy tay, bên cạnh mỗi bàn bay đến một vại rượu lớn.

Nhìn cái vại to hai người ôm không hết, tất cả khách khứa trực tiếp hoài nghi nhân sinh.

Như này cũng quá hào phóng rồi đấy?

Mà tiếp theo đó, sự kinh ngạc và chấn động của bọn họ chưa dừng lại ở đó.

Mỗi bàn một loại thức ăn, một loại hoa quả, tất cả đều có liên quan đến tu luyện.

Những món ăn quý lạ này không có hiệu quả thăng cấp gì đối với các đệ tử Thiên Mệnh cảnh Đạo Cung cảnh của Phi Tiên môn.

Nhưng đối với những khách khứa có mặt ở đây mà nói, thì nó như là linh đan diệu dược hiếm có vậy.

Ăn xong một bữa, rất nhiều người đều đột phá đại cảnh giới rồi.

Triệu Hồng Đức cũng đạt đến Phân Hồn cảnh Nhất trọng rồi.

Nghĩ tới lúc khởi hành, mình vẫn còn là Tụ Nguyên cảnh Lục trọng, hắn chỉ cảm thấy tất cả thực sự như ảo diệu một giấc mộng vậy.

Hắn không còn trẻ nữa, đã bị phán cạn kiệt tài năng từ lâu, suốt đời cũng không có hy vọng tiến bộ được nữa.

Hắn chưa hề nghĩ rằng, sẽ có một ngày bản thân bước vào được Phân Hồn cảnh.

Đột phá đại cảnh giới này, tuổi thọ của hắn bắt đầu tăng lên rất nhiều, vận mệnh của cuộc đời này có thể đã sửa lại rồi.

Vị có Linh Đài cảnh Nhất trọng, cao nhất trong đám khách mời bây giờ cũng đã là Linh Đài cảnh Ngũ trọng rồi.

Hắn vốn là người của môn phái có thực lực ngang với vương triều Càn Tinh, nhưng ở chỗ này chỉ có thể coi là đệ tử ngoại môn.

Bây giờ quay trở về, e rằng thực lực phải sánh ngang với các đệ tử nội môn rồi.

Hai ngàn người có mặt lúc này, đại đa số đều giống như hắn.

Hiện giờ mỗi người đều có một suy nghĩ, lần đi dự tiệc này là quyết định đúng đắn nhất trong suốt cuộc đời của mình!

Những người không đến thật sự đã thua lỗ lớn rồi.

Yến tiệc vẫn chưa kết thúc, rất nhiều người vẫn rất hào hứng, vừa ăn uống thả ga, vừa xúc động đến lệ rơi đầy mặt.

“Đa tạ Khương chưởng môn đã mời chúng ta!”

“Có thể đến Phi Tiên môn một lần, là vinh hạnh lớn nhất trong đời ta!”

“Đa tạ sự chiêu đãi nồng hậu của Khương chưởng môn!”

“Chỉ có thánh địa như Phi Tiên môn mới không coi thường những tu sĩ cấp thấp như chúng ta…”

“Sau khi ta về nhất định sẽ hóa vàng cho Khương chưởng môn, ngày ngày thắp hương cầu phúc, báo đáp ơn nghĩa này!”

Ting ting ting, hệ thống vang lên một loạt âm nhắc nhở.

Một hồi công sức như vậy, lại có thể có hơn ba trăm người bởi vì quá cảm kích và ngưỡng mộ, trực tiếp toàn tâm toàn ý dốc lòng tận trung với hắn.

Giúp hắn tăng vài trăm điểm tích phân.

Này….

Khương Thành có chút cạn lời, mặc dù số tích phân này bây giờ không là gì với hắn, nhưng bọn họ vốn có môn phái, có nhà rồi rồi đúng không?

Đặc biết là người nói muốn hóa tiền vàng kia, có thể vô lý hơn được không, anh đây còn chưa chết.

Ánh mắt hắn ai oán nhìn thoáng qua Lam Đề đứng bên cạnh cách đó không xa.

Người khác ăn một bữa đều trở thành người của hắn, ngươi thì hay rồi!

Ta đã báo thù cho ngươi rồi, ngươi còn không giúp ta tăng thêm một điểm nào.

Lúc yến tiệc bên trong vui vẻ hòa hợp thì có một nhóm cao thủ Tâm bộ cũng đến bên ngoài bí cảnh của Phi Tiên môn.

Lần này bọn họ đến không có nhiều người, chỉ có 20 người, nhưng lại là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Tâm bộ.

Chỉ riêng Nhập Thánh cảnh đã có bốn vị.

Thanh Sa tộc trưởng đương nhiên không muốn chiến đấu với Khương Thành, bọn họ luôn tuân theo quy tắc “người khôn giữ lấy mình”, không thể đắc tội với bất kỳ ai.

Phi Tiên môn có thể tiêu diệt thánh địa Bất Ngữ, nghĩ thôi đã biết là không hề đơn giản.

Chỉ là lần này nàng không còn cách nào khác, điều kiện của thánh giả Tích Phong bày ở kia. Chuyến này nhất định phải ghé thăm rồi phân rõ ranh giới với Phi Tiên môn.

Nhóm người đến bên ngoài, cái đầu tiên nhìn thấy chính là Tam Nhãn Hổ vẫn đang bay lượn trên không trung như trước đó.

Hơi cảm nhận một chút thôi đã bị dọa suýt tè ra cả quần.

Thánh Giai đó!

Yêu vương đó!

Vậy mà Phi Tiên môn lại có yêu vương trấn thủ?

Cấp bậc này cao hơn nhiều so với tất cả bọn họ.

Cho dù Tam Nhãn Hổ đã bị quy tắc áp chế rồi, nhưng nó cũng là Thánh Giai…

Tộc trưởng Thanh Sa xanh cả mặt, cửa ải đầu tiên đã không qua nổi rồi.

Nhìn thấy các tộc nhân còn lại đều nhìn mình, ý muốn hỏi phải làm sao bây giờ?

Có tới Phi Tiên môn nữa hay không?

Thanh Sa kêu lên một tiếng đầy bối rối và khó xử.

Nàng cũng có ý muốn rút lui rồi.

Hay là lần này bỏ đi?

Nhưng mà ngay sau đó, bên tai bọn họ truyền đến âm thanh giống như tiếng đánh chiêng của Tam Nhãn Hổ.

“Nhóm người các ngươi ở bên ngoài còn dong dài cái gì nữa thế?”

“Ông đây nhìn cũng mệt, còn không mau vào!”

Chương 144.

Đám người Thanh Sa bị dọa toát hết mồ hôi.

Không ngờ rằng con Hổ Yêu này phát hiện trước được do thám của các nàng.

Có điều theo lý mà nói, một nhóm không phái cao thủ bị hộ tông linh thú phát hiện lấm la lấm lét, vậy khẳng định sẽ đánh nhau.

Con yêu hổ này lại có thể để các nàng nhanh nhanh đi vào?

Đây là tình huống gì vậy?

Thanh Sa vẫn đang tìm hiểu cẩn thận từng li từng tí đây.

“À, yêu vương tiền bối, chúng ta cũng không phải cố ý…”

“Được rồi được rồi, nhanh lên, đừng nói nhảm nữa.”

Tam Nhãn Hổ không biết các nàng là ai.

Chỉ cho rằng hơn hai mươi người này đều là khách được mời.

Còn đang trách các nàng đến quá muộn kìa.

Đến nỗi đám người Thanh Sa do dự không dám tiến lên, nó có thể hiểu được.

Chẳng qua là bị hình tượng đồ sộ của đại gia đây dọa cho sợ rồi cũng nên.

Ớ…

Phi Tiên Môn đều tùy ý như vậy sao?

Đều không kiểm tra thân phận một chút sao?

Ngộ nhỡ là kẻ địch bên ngoài thì sao?

Bọn người Thanh Sa nhất thời cũng chẳng biết nói gì, chỉ là yêu vương đã chủ động để các nàng vào rồi thì cũng không có lý do gì phải lùi lại.

“Đa tạ tiền bối!”

Đa tạ cái lông á, Tam Nhãn Hổ tiếp tục nằm giả đò ngủ, lười để ý tới các nàng.

Thế là một hàng người Tâm bộ thuận lợi tiến vào Phi Tiên môn.

Ngay khi tiến vào, các nàng cảm nhận được luồng linh khí dày đặc.

Bọn họ lần lượt mở trợn trố mắt.

“Đây là linh mạch cấp tám ư?”

“Ta nhớ linh mạch của thánh địa Bất Ngữ trước đây là cấp sáu giống chúng ta mà.”

“Thật ngưỡng mộ…”

“Nếu ở đây tu luyện lâu, ta chắc chắn có thể tiếp tục tiến bộ!”

Trên mặt của Thanh Sa lại lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Xem ra, là do con gái hắn làm.”

Nếu như ngày đó giữ Khương Thành ở thánh địa Minh Tâm, thì bây giờ mỗi ngày các nàng đều có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này rồi.

Cả đường không thấy bóng dáng của ai hết.

Vào ngày đại điển, kẻ đến đều là khách, A Hoàng cũng cũng đã được thông báo trước việc này.

Cho nên cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cho đến khi bước vào đại điện ồn ào náo nhiệt, cuối cùng cũng nhìn thấy được Khương Thành.

Con người này vẫn thật là vô tư.

Hắn không biết mình đã bị Thánh Giai nhìn chằm chằm rồi sao, vẫn rất mạnh dạn yên tâm rộng mở bí cảnh cử hành đại điển.

“Ồ?”

Giang Trừng ngồi trên cao nhất cũng nhìn thấy các nàng.

Hắn ngay lập tức tươi cười chào đón.

“Các ngươi sao lại tới đây.”

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Mặc dù lần trước ở Tâm bộ có chút không vui, cũng không đồng ý với cách làm của những nữ nhân này, nhưng hai bên cũng không có thù địch.

Hắn còn cho rằng bọn người Thanh Sa cũng đến tham gia điển lễ.

Đó là một niềm vui à.

Đang sầu vì khách khứa không đủ đẳng cấp để cho hắn nở mặt nở mày, tốp người Tâm bộ này đúng thật là là đưa than nóng ngày tuyết mà!

“Khương chưởng môn, chúng ta…”

Lời của Thanh Sa còn chưa ra khỏi miệng, Khương Thành đã nhanh chóng bước đến trước mặt kéo nàng vào chỗ ngồi.

“Đến đây đến đây, ngồi xuống ngồi xuống đi!”

“Thanh tộc trưởng đến trễ rồi, xứng phạt ba ly!”

Họ của ta không phải chữ Thanh đấy, Thanh Sa khóc không ra nước mắt.

Lúc này Lam Đề cũng đi qua chào hỏi các nàng.

Dù sao nàng cũng coi như được Tâm bộ thu lưu vài năm, nàng vẫn rất vui mừng khi thấy những người này đến.

Các đệ tử khác không rõ tình hình.

Bọn họ chỉ nhìn ra được đám người này có quen biết với chưởng môn, lẽ nào là chưởng môn mời bọn họ tới?

Điều này hơi khó nhận ra.

Oà!

Tất cả đều là cao thủ, đều thâm sâu khó dò!

Vẫn là chưởng môn có thương hiệu nhất.

Ai nấy đều lập tức nhiệt tình lên.

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định phạt ba ly!”

“Thanh tộc trưởng đúng chứ, đến chính là khách, dù thế nào cũng không được xem mình là người ngoài!”

“Các ngươi là bạn của chưởng môn, vậy chính là bạn của toàn thể Phi Tiên môn chúng ta.”

“Mọi người đều là tu sĩ, chút rượu này không say được…”

Những cao thủ Tâm bộ bị làm cho bối rối, hai người Nhập Thánh cảnh trong số bọn họ bị Ấn Tuyết Nhi và Ngụy Miêu cạy miệng, rót liên tục ba ly rượu.

“Hay lắm!”

Toàn trường nhất loạt hò reo.

Mặt mũi của Khương chưởng môn, ai cũng đều phải cho.

Thanh Sa không lay chuyển được, sau khi nhăn mặt uống xong ba ly, đang định mở miệng nói mình đến làm gì.

“Các vị, có thể là các ngươi không biết những người này!”

Khương Thành bay đến trung tâm, đưa tay chỉ đám người Tâm bộ.

“Vị này là Thanh Sa, tộc trưởng của thánh địa Minh Tâm, cao thủ Nhập Thánh cảnh Cửu trọng tiếng tăm lừng lẫy!”

“Còn có mấy vị này, cũng đều là Nhập Thánh cảnh!”

Trong lòng hắn còn âm thầm thêm một câu - đều đến để chúc mừng nịnh hót anh đây!

“Ồ!”

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc ồ lên một tiếng.

“Nhập Thánh cảnh đó!”

“Trời ạ, không ngờ rằng đời này vậy mà gặp được nhiều cường giả như vậy!”

“Thánh địa Minh Tâm là một trong mười thánh địa lớn, chỉ đứng sau thánh địa Thông U, thực lực mạnh mẽ lắm đó!”

“Ta cũng nghe đồn, người ta nói các nàng không thích kết giao với thế giới bên ngoài, họ luôn sống cô lập.”

“Đúng đúng đúng, đại điển hai mươi triệu năm lập phái của thánh địa Tử Vân trước đây, các nàng đều không tham dự.”

“Vẫn là Phi Tiên môn có mặt mũi, vậy mà lại có thể mời các nàng đến.”

“Đúng vậy, người tốt như Khương chưởng môn, đổi lại nếu ta là thánh địa Minh Tâm thì ta cũng sẽ kết giao bằng hữu với hắn!”

“Đương nhiên rồi!”

“Xem ra thánh địa Minh Tâm cũng cảm nhận được phong cách khác người của Khương chưởng môn rồi.”

Nghe những lời nghị luận của đám người này, đám người Tâm bộ ‘cảm động’ đến nỗi nước mắt sắp chảy ròng ròng rồi.

Không phải chúng ta tới để chúc mừng đâu!

Bọn ta và Khương chưởng môn cũng chẳng có bất kỳ giao tình nào hết!

Chúng ta đến để vạch ra giới hạn rõ ràng, thông báo một tiếng, Hư Tiên giới không mở cửa cho ngươi vào…

Hơn nữa, ngay cả khi không vì mục đích này, các nàng thật sự cũng không muốn tiếp xúc gì với Phi Tiên môn hết.

Tông chỉ hành sự những năm nay của Tâm bộ chính là bo bo giữ mình.

Các nàng không muốn nảy sinh quan hệ với bất kỳ thế lực nào, không muốn dính vào bất kỳ một ân oán nào.

Một mặt sợ lâm vào phiền toái, mặt khác là tự hào về thân phận khác người của Tiên Di tộc.

Năm đó ngay cả đại điển hai mươi triệu năm của thánh địa Tử Vân các nàng không đi cũng chính là vì nguyên nhân này.

Kết quả bây giờ tốt rồi.

Còn chưa nói được câu nào thì tất cả mọi người đều đã cho rằng các nàng và Khương Thành là bạn tốt.

Tốt đến nỗi cứ như có thể mặc chung một cái quần vậy.

Không được, nhất định phải làm sáng tỏ.

Nếu không bị truyền ra ngoài, Tâm bộ sẽ bị gán là đồng minh của Phi Tiên môn mất, từ đó sẽ chẳng có ngày nào được yên tĩnh.

“Khương chưởng môn, thật ra lần này chúng ta đến là để…”

Thanh Sa còn chưa kịp nói hết câu lại bị Khương Thành cắt ngang.

Hắn vỗ vỗ lên ngực trái bày tỏ rằng mình hiểu.

“Thanh trưởng tộc, xin đừng nói gì.”

“Chuyện không vui lần trước, cứ để gió cuốn đi. Con người ta rất rộng lượng, ta đã quên từ lâu rồi!”

“Để chúng ta biến chiến tranh thành hòa bình!”

Nói xong, hắn ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Toàn trường lại một phen tán thưởng.

“Hôm nay các ngươi có thể đến là đã cho ta thể diện rồi.”

“Đối với người cho ta thể diện, đương nhiên Khương Thành ta sẽ không đối xử tệ bạc.”

Lời này nói ra khiến cho Thanh Sa hoàn toàn tắt tiếng rồi.

Nàng thua rồi…

Bởi vì nàng đột nhiên phát hiện bản thân không có cách nào nói ra ý đồ thực sự đến đây rồi.

Trong tình huống này làm sao có thể nói ra khỏi miệng đây?

Người ta đã nói biến chiến tranh thành hòa bình rồi, ngươi còn nói ta đến để vạch rõ ranh giới sao?

Lời này nói ra khỏi miệng, chỉ sợ sẽ quay lưng lại đánh nhau ngay tại trận cũng nên?

Bên ngoài còn có một yêu vương đó, đánh nhau xong rồi có thể sống sót mà lui thân không?

Các nàng chỉ có thể bất chấp khó khăn, làm khách khứa bình thường.

Còn về chuyện này truyền ra sẽ có ảnh hưởng gì thì đã không còn nằm trong dự tính nữa rồi.

Tiệc tùng mãi đến chiều mới kết thúc.

Ngoại trừ hơn hai mươi người Tâm bộ, những người còn lại có thể gọi là hai bên khách chủ đều hài lòng.

Khương Thành lại bước đến giữa sân một lần nữa.

Chương 145.

“Các vị!”

“Cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian, không ngại đường xa đến tham gia đại điển lập phái Phi Tiên Môn ta!”

Vừa dứt lời, mọi người lũ lượt đứng dậy.

“Nào có, nào có, Khương chưởng môn khách sáo quá!”

“Bọn ta nên cảm ơn ngươi mới đúng.”

Hôm nay bọn họ ít nhiều đều thăng cấp một vài cảnh giới, không cảm ơn mới lạ.

“Đúng vậy, hôm nay đến Phi Tiên môn nhìn tận mắt mới biết Khương chưởng môn bình dị dễ gần biết bao.”

“Huynh đài nói quá đúng, ta tu luyện hơn ba trăm năm, gặp nhiều những người được gọi là cao nhân. Thực lực của những người đó còn kém xa Khương chưởng môn cả vạn lần, nhưng bọn họ chưa từng để bọn ta vào mắt, thật là khác nhau một trời một vực!”

“Những lời đồn đoán bên ngoài đều là bôi nhọ, có người nói Khương chưởng môn là yêu ma, thật là làm cho người ta căm phẫn mà!”

“Sau khi chúng ta ra ngoài, nhất định phải nghĩ cách lấy lại thanh danh cho Khương chưởng môn!”

“Đúng, nếu như các cao môn đại phái trên thế giới này đều giống như Phi Tiên môn, đó thật đúng là phúc của giới tu luyện rồi.”

Mấy lời tâng bốc tới mức Khương Thành cảm thấy có chút lâng lâng rồi.

Hóa ra Ca giết người của nhiều phái, lại có thể cao thượng như vậy sao?

Trở thành tấm gương của giới tu luyện thế cũng được?

“Quá khen quá khen!”

“Có lòng là tốt rồi.”

“Các vị đến đây, còn tặng lễ vật hậu hĩnh tốn kém nữa.”

“Trước khi chia tay, Khương mỗ cũng có một vài món quà nhỏ muốn tặng lại mọi người.”

Vậy mà vẫn có bất ngờ?

Khách khứa có mặt ở đó đã không biết phải nói gì rồi.

Hôm nay là đi dự tiệc, hay là đến tham gia lễ trao giải đây?

Làm sao mà cảm thấy như thể bắt gặp cơ duyên kỳ ngộ lớn nhất của đời người vậy chứ.

Bọn họ rất muốn nói, Khương chưởng môn không cần phải khách khí như vậy, bọn ta thật rất ngại.

Chút "lễ vật hậu hĩnh" mà bọn ta tặng, không có giá trị bằng một ly rượu ở đây nữa.

Nhưng lời này đều nghẹn lại trong cổ họng, giống như ai cũng bị câm vậy.

Không có cách nào, với tư cách là tu sĩ, có mấy ai có thể từ chối được sự mê hoặc có thể nâng cao sức mạnh chứ…

Khương Thành phất tay áo, hơn hai ngàn nhẫn trữ vật chầm chậm bay khắp tứ phía, trước mặt mỗi người ở đó đều có một cái.

"Trong những cái nhẫn trữ vật này, đều có mười lọ linh đan ngũ phẩm, một lọ linh đan lục phẩm, tám trăm linh thạch thượng phẩm, một linh giáp cấp năm."

"Hy vọng phần nào có thể giúp được mọi người."

Vốn dĩ thứ hắn chuẩn bị là linh đan tứ phẩm và Linh giáp cấp bốn.

Có điều sau khi biết có nhiều người được mời nhưng không đến, hắn điên quá nên cố tình nâng phong bao lì xì lên một bậc.

Hơn thua ở chí khí, hắn muốn chọc tức chết mấy người không đến kia!

Cho dù chút đồ này có tới hai nghìn phần, tổng cộng cũng chỉ có mấy vạn điểm, đối với người hiện tại động một chút là lên trăm triệu điểm mà nói, chỉ như hạt cát giữa sa mạt.

Hơn nữa đối với cảnh giới hiện tại của đệ tử Phi Tiên môn mà nói những thứ đó đều vô dụng rồi.

Nếu như lấy chúng để quảng cáo, nâng cao danh tiếng của lão nhân gia hắn, xem ra vẫn lãi.

Nghe được những lễ vật chứa bên trong nhẫn không gian, tất cả khách mời ở đó đều sửng sốt, miệng há hốc mồm chữ o, không thể khép lại được.

Đan dược ngũ phẩm, Hai Linh đài cảnh có tu vi cao nhất trong bọn họ cũng hiếm khi có thể thưởng thức được.

Lần này cho đến mười lọ.

Mà trong số bọn họ, nhiều người bình thường dùng chỉ là Linh thạch hạ phẩm, trung phẩm cũng là xa xỉ.

Lần này lại có thể tặng tám trăm linh thạch thượng phẩm.

Chưa kể còn có Linh giáp cấp năm, thứ mà bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ tới nữa.

Mà cuối cũng còn có một lọ Linh đan cấp sáu.

Có những tài nguyên này, tương lai bọn họ đột phá đến Linh Đài cảnh cơ hồ là chắc như đinh đóng cột rồi. Những người có thiên phú không tệ, thậm chí có cơ hội sẽ trở thanh Thiên mệnh tu sĩ.

Đây, đây là thật sao?

Đồ trong nhẫn không gian này, thật sự thuộc về mình rồi sao?

“Khương chưởng môn!”

Phịch, một tu sĩ bỗng nhiên ôm nhẫn không gian, mà quỳ xuống đầy xúc động.

“Đại ân của ngài, ta làm sao báo đáp đây!”

Cũng không trách hắn quá khoa trương, phần lễ vật này đối với Thành Ca là không đáng nhắc tới, nhưng đố với tu sĩ tầng thấp như bọn họ lại là thứ thay đổi sinh hoàn toàn cuộc đời họ.

“Khương chưởng môn, bọn ta thực lực thấp kém, có thể ngươi cũng không xem là gì. Nhưng hôm nay tại đây ta nói những lời này, nếu sau này ngài có gì sai khiến, bọn ta nhất định chết cũng không từ!”

“Sau khi trở về, bất kể ở đâu hay ở phái nào đi nữa thì tim bọn ta vẫn luôn hướng về Phi Tiên môn!”

Ting ting ting ting…

Hệ thống nhắc rằng tại thời điểm này tất cả quan khách ở đây đều là người mình.

Điều này khiến chó Thành Ca có hơi vừa mừng vừa lo.

Hắn ta chỉ là đang làm màu thôi mà, tặng quà cũng chỉ là vì để tiếp tục diễn hết màn kịch này, để cho những người bên ngoài hôm nay không đến đó biết đây là sai lầm to đến cỡ nào.

Nào ngờ rằng tất cả những người này đều tận trung với mình, không ai là ngoại lệ.

Đây thực sự là thu hoạch ngoài ý muốn mà.

Sớm biết như vậy tặng thêm chút đan dược rồi, tương lai những người này nâng cao cảnh giới, bản thân cũng có thể được điểm tích lũy.

Sau khi đưa những người này ra khỏi bí cảnh, đám người Tâm Bộ mới đứng ra.

Thanh Sa thành khẩn nói: "Khương chưởng môn, trời cũng đã tối, chúng ta có thể ở lại nơi này một đêm được không?"

Khương Thành có hơi bất ngờ.

Tu sĩ này còn để ý cái gì mà sắc trời chứ.

Nhưng mà hiện tại hắn coi những người Tâm Bộ thành khách quý mà nịnh bợ , đương nhiên sẽ không từ chối.

"Đương nhiên có thể, hoan nghênh."

"Tuyết Nhi, đi chọn một nơi để cho các cao thủ Tâm Bộ ở đi."

"Không vấn đề!"

Sau khi những người Tâm Bộ ở lại, họ rất nhanh đã tập hợp lại.

"Tộc trưởng, chúng ta nên làm gì đây?"

"Đúng vậy, còn không nói rõ mục đích đến, e rằng sẽ muộn."

Thanh Sa cười khổ một tiếng: "Đã muộn rồi, hiện tại ai ai cũng coi chúng ta là đồng minh của Phi Tiên môn rồi."

Bị Khương Thành cưỡng gian, vô duyên vô cớ biến thành bạn rồi, bây giờ cho dù các nàng có giải thích với bên ngoài thì cũng vô dụng.

Sau khi hai ngàn khách mời kia ra ngoài, sẽ khoe ra cho mọi người đều biết.

"Chuyện này… phía Thánh Giả Tích Phong phải giải thích thế nào?"

"Còn có thể giải thích thế nào được, cùng lắm thì không mở cửa Hư tiên giới nữa." Thanh Sa hờ hững nói.

“Gì?”

“Vậy cơ hội mà chúng ta khổ sở đợi cả triệu năm, còn có cả sự kỳ vọng của tộc nhân, toàn bộ đều tan biến rồi…”

Thanh Sa thở dài: “Ta nói không được, hay là ngươi đi nói?”

Tộc lão sắc mặt nghẹn lại, một lúc lâu sau mới lắc đầu cười khổ.

“ y, hôm nay nhìn thấy, mới phát hiện Lam Đề có tầm nhìn hơn chúng ta nhiều, đã chọn đúng người.”

“Khương Thành kia không những tài năng xuất chúng, đối nhân xử thế cũng không ai bằng, ngay cả ta cũng không khỏi cảm thán.”

Ai cũng biết đây chỉ là lời biện hộ, nguyên nhân thật sự mỗi người đều rõ-không dám nói.

Khương Thành này có một Yêu Vương làm hậu thuẫn.

Rõ ràng đối với hắn mà nói ngươi hoặc cút khỏi Thiên Linh vực, hoặc tương lai đừng mơ tiến vào Hư tiên giới?

Người bình thường sẽ có phản ứng gì?

Tới lúc đó sợ rằng Tâm Bộ sẽ bị tân công đầu tiên.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Cơ hội bước vào Hư Tiên giới, các nàng thật không muống bỏ lỡ.

“Chuyện này nói thì nhiều chứ vẫn là do Thánh Giả Tích Phong đó quá đáng!” Có tộc lão hung tợn nói.

Những người khác lũ lượt gật đầu.

“Rõ ràng là hắn cướp pháp bảo của Vu Bộ, lại còn mặt mũi bức bách chúng ta!”

“Hắn muốn đối phó Khương Thành thì tự mình ra tay là được rồi, nhất định phải đẩy chúng ta ra làm chim đầu đàn, khiến chúng ta phải khó xử…”

“Đây là mượn đao giết người, thật sự cho rằng chúng ta không nhìn ra sao.”

Thanh Sa suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt dần trở nên kiên định.

“Nếu bên ngoài sớm muộn gì cũng sẽ cho rằng chúng ta và Phi Tiên môn là đồng mình.”

“Vậy chi bằng thuận nước đẩy thuyền… dứt khoát làm đồng minh thực sự luôn!”

“Cơ hội bước vào Hư Tiên giới, bản thân Khương Thành chắc chắn sẽ không bỏ lỡ.”

“Thay vì chúng ta ở đây đau đầu, chi bằng nói toạt móng heo ra, đem vấn đề nan giải này ném cho hắn.”

“Người này vừa nhìn đã thấy là một người có vận may lớn, có lẽ hắn có thể giải quyết.”

Chương 146.

“Hả?”

Chúng tộc lão xôn xao tỏ ra không hiểu.

“Điều này không hợp với phong cách từ trước đến nay không tham gia vào ân oán, vướng bận ở thế giới bên ngoài của Tâm Bộ chúng ta.”

“Liên minh với Phi Tiên môn, chính là cùng đối đầu với kẻ địch của bọn chúng rồi.”

“Đúng vậy, Phi Tiên môn bên này là vòng xoáy lớn…”

Thanh Sa lắc đầu.

“Vì kế hoạch hôm nay, đã không cách nào vẹn toàn đôi đường, chúng ta nhất định phải đưa ra lựa chọn.”

“Đã không thể nào bo bo giữ mình được nữa rồi.”

“Ta dám cá, cho dù lần này chúng ta quyết liệt với Khương Thành, lần sau Thánh Giả Tích Phong kia vẫn sẽ tìm ra rắc rối khác để áp chế chúng ta.”

“So với cái tên tặc tử kia, ta lại sẵn lòng đứng về phía Khương Thành bên này hơn.”

Chúng tộc lão dần dần trở nên trầm lặng.

Bọn họ không thể không thừa nhận rằng Thanh Sa nói rất có lý.

Lúc trước, lúc mà Thánh Giả Tích Phong với Bát bộ thương thảo việc tiến vào Hư Tiên giới, đã đề rất nhiều điều kiện quá đáng.

Chính bởi nhìn thấy bọn họ rất muốn vào, cho nên cố ý gây khó dễ.

Lúc ấy Bát bộ cấp cao bị hắn hành đến sứt đầu mẻ trán.

Từ phong cách của người này, đằng sau chắc chắn sẽ còn có càng nhiều chuyện.

Ngày thứ hai, Khương Thành lại lần nữa gặp đán người Tâm Bộ.

“Khương chưởng môn, thực sự không dám giấu giếm, chúng ta lần này tới đây ngoài việc chúc mừng, còn vì muốn nhắc nhở ngươi phải cẩn thận với Thánh Giả Tích Phong kia.”

Nói trắng ra, cũng là muốn nói cho khéo.

Ví dụ như lời nói của Thanh Sa bây giờ, nói nghe có vẻ giống như hôm qua thật sự là đến để chúc mừng, nghe có vẻ rất hay.

Khương Thành nghi ngờ nhìn nàng một cái, Tâm Bộ này nhiệt tình như vậy sao?

“Thánh Giả Tích Phong? Thánh Giai duy nhất của Thiên Linh vực, hắn thì sao?”

“Chẳng lẽ muốn đến tấn công ta?”

Hắn có chút hứng thú, thật mong ai cũng đến đối phó với hắn, như vậy mới có cơ hội giành càng nhiều điểm hơn.

“Vậy thì không phải…”

Không biết tại sao, Thanh Sa phát hiện sau khi mình nói ra hai chữ không phải phía sau, dáng vẻ Khương chưởng môn ở phía đối diện hình như rất thất vọng .

“Sau khi các ngươi tấn công Thánh Địa Bất Ngữ, Thánh Giả Tích Phong liền tìm đến Tâm Bộ bọn ta.”

“Yêu cầu bọn ta cùng phối hợp để trừng phạt các ngươi.”

“Trừng phạt?”

Thành Ca nhíu nhíu mày, cảm thấy rất không thoải mái.

Thánh giả cmn, có thể đến tấn công trực tiếp khí phách một chút không?

Nếu mà thật sự sợ thì gọi người nhiều người một chút, trừng phạt cái kiểu gì mà giả thế.

“Không sai!”

Vẻ mặt Thanh Sa trầm trọng, nói: “Hắn muốn bọn ta trong thời gian tới ngăn lối vào Hư Tiên giới, không để cho ngươi với Lam Đề tiến vào.”

“Cái gì cơ?”

Khương Thành còn chưa lên tiếng, Lam Đề đã không nhịn được.

“Sao hắn có thể hèn hạ, vô sỉ như vậy?”

Đôi mắt tím như muốn nổ lửa: “Luyện Cốt Phiên còn là hắn mưu đoạt từ Vu Bộ chúng ta, hắn có tư cách gì…”

Vu bộ bây giờ chỉ còn nàng là dòng dõi duy nhất.

Cho dù muốn phát triển cũng không phát triển nổi, mấy năm nay hy vọng duy nhất của nàng đều phó thác vào tương lai phi thăng tới Tiên giới.

Tìm được chín vị Tiên Tổ trong Vu Tổ năm đó, cũng tìm được những tộc nhân Tiên giới còn lại.

Vì cái mục tiêu này, nàng mới ẩn nấp ở Vương Triều Càn Tinh ba năm, có được Tứ Phương Nguyên Đỉnh kia.

Bây giờ lại xảy ra biến cố, không nghĩ cũng biết tâm trạng thế nào.

“Tộc trưởng, chẳng lẽ các ngươi… đồng ý với hắn?”

Nước mắt nàng cũng dần trào ra rồi, có sự mất mát, còn có cả thất vọng và đau lòng.

Tâm Bộ trong suy nghĩ của nàng, vẫn là có trọng lượng nhất định.

“Lam Đề ngươi đừng lo lắng, chúng ta đương nhiên sẽ không đồng ý với những yêu cầu vô lý như vậy của hắn.”

Thanh Sa ngầm thở dài, từ đầu thật đúng là đồng ý.

Những tộc lão Tâm Bộ còn lại cũng rối rít nói: “Đúng vậy đấy, bọn ta sao có thể bỏ mặc ngươi?”

“Chúng ta lúc ấy đã dứt khoát cự tuyệt hắn!”

“Sau đó ngay trong đêm lên đường chạy tới đây, chính là để báo cáo với Khương chưởng môn việc này.”

“Không sai, chúng ta bằng lòng cùng tiến cùng lui với Phi Tiên môn.”

Nói rất hay, nói đến mức lòng Lam Đề thấy ấm áp, tràn đầy cảm động.

Nhưng Thành ca lại không có cảm giác gì.

“Vậy thôi ư?”

“Hả?” Thanh Sa sửng sốt.

“Ta nói, cái hắn gọi là trừng phạt, chỉ như vậy thôi sao?”

Đám người Tâm Bộ suýt chút không còn gì để nói nữa.

Cái này còn không nghiêm trọng sao?

“Khương chưởng môn chớ đừng coi việc này là việc nhỏ, trừ phi ngươi không muốn vào Hư Tiên giới, nếu không việc này có thể liên quan đến cả đời ngươi!”

“Đúng rồi, muốn vào Hư Tiên giới, nhất định phải cho chín món pháp bảo hợp lực. Luyện Cốt Phiên ở trong tay hắn, việc này vô cùng khó giải quyết.”

“Bỏ lỡ cơ hội mở ra lần này, chỉ sợ không còn có lần sau nữa.”

Khương Thành gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Ta dự định tiến vào Hư Tiên giới, nhưng mà việc này không phải rất dễ giải quyết sao?”

Hả?

Dễ dàng?

Bọn họ đều bể đầu sứt trán đấy được không?

Chẳng lẽ hắn thật sự có diệu kế gì?

“Thánh Giả Tích Phong là người âm hiểm xảo trá, vô cùng khó chơi.”

“Khương chưởng môn muốn thuyết phục hắn, để hắn đồng ý cho qua, chỉ sợ rất không thể.”

Khương Thành cười cười: “Ta cũng không có ý định lãng phí nước bọt với hắn đâu, trực tiếp cướp Luyện Cốt Phiên trong tay hắn không phải là được rồi sao?”

Hắn vẫn không tài nào hiểu được, bát bộ Tiên Di tộc kia sao lại đồng ý hợp tác với Thánh Giả Tích Phong.

Tên này vừa xuất hiện, Bát bộ cùng nhau xông lên, đánh cho đến óc hắn cũng lòi ra, cướp lấy cái Luyện Cốt Phiên kia về tay không phải càng tốt hơn sao?

Thế này không còn phải nhìn sắc mặt của cái gì Thánh giả đó nữa.

Chítrong tay, nội bộ Tiên Di tộc tự mình muốn làm thế nào thì làm như vậy, sảng khoái biết bao?

Nếu như Tiên Di tộc các ngươi không đi cướp, vậy ta đi cướp là được rồi.

Lấy được Luyện Cốt Phiên, còn giành được quyền chủ động tiến vào Hư Tiên giới.

Sau này muốn mở lúc nào thì mở lúc đó.

Bọn người Thanh Sa ngơ ra, giống như người đó đang nói mớ.

Nàng cười khổ một tiếng: “Khương chưởng môn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.”

“Tuy cách đối nhân xử thế của Thánh Giả Tích Phong không tốt, nhưng thực lực lại thật sự rất mạnh. Đạt đến Thánh giai đỉnh phong, ở các giới lớn đều được xem là người đỉnh nhất trong các nhóm cao thủ.”

Cái này đương nhiên không dọa được Thành ca, có thể sống lại bày ra đó, mạnh có ý nghĩa gì sao?

“Chẳng lẽ Bát Bộ các ngươi nhiều cao thủ như vậy, còn không làm gì được hắn?”

Thanh Sa lắc đầu.

“Không làm gì được.”

“Lúc đó hắn chỉ là pháp thân tiền lai, Luyện Cốt Phiên ở trên bản thể hắn, giết pháp thân sẽ chỉ cắt đứt hoàn toàn khả năng mở ra Hư Tiên giới.”

“Vậy thì tìm ra bản thể của hắn thôi, hắn không phải là Thái Thượng trưởng lão của Thánh Địa Thông U kia sao? Mấy bộ các ngươi liên thủ đánh là được rồi.”

Chúng tộc lão của Tâm Bộ lũ lượt lắc đầu.

Bọn họ bỗng nhiên có chút hoài nghi, lần này hợp tác với Khương Thành có phải là một quyết định sai lầm rồi hay không.

Người này tuy thiên phú là rất mạnh, nhưng nói chuyện lại kích động như đứa trẻ con ba tuổi chắc hẳn phải vậy.

Nói trắng ra là, không có dáng vẻ một người có đầu óc.

“Tấn công không nổi.”

Thanh Sa kiên nhẫn nói: “Thất bộ khóa vực còn lại mà đến, sẽ bị quy tắc áp chế, rất khó có thể thi triển ra hết toàn bộ thực lực.”

“Hơn nữa Thánh giai cao thủ có rất nhiều thủ đoạn để bảo toàn tính mạng, cho dù thất bại rồi hắn cũng có thể chạy thoát, rất khó giết chết. Gần ngàn vạn năm nay, hạ giới đã không có ví dụ nào về Thánh giai bị chém chết xuất hiện.”

“Mặt khác Tích Phong người này giao du rộng, ở các vực giới khác cũng có trợ thủ.”

“Bản thể của hắn ở đâu, càng không thể nào mà biết được.”

“Một khi giết không chết hắn, hai bên đều bị mất hết mặt mũi thể diện.”

“Hư Tiên giới cũng sẽ không bao giờ có thể mở ra được nữa.”

Những điều nàng nói, thật sự là vấn đề nan giải.

Nhưng mà trong mắt Khương Thành, căn bản không là gì cả.

Hiện tại, điều duy nhất hắn nghĩ đến, cũng là bản thể của tên Thánh Giả Tích Phong rốt cuộc là ở đâu.

Chỉ cần bị hắn đụng phải…

Cái tên gọi là nham hiểm xảo trá, thực lực mạnh lại còn giao du rộng này có thể tuyên bố trước rằng quan tài đã đóng ván rồi.

Chương 147.

Khương Thành và những của Tâm Bộ suy nghĩ làm sao để đối phó với Thánh Giả Tích Phong, hai ngàn vị khách kia đều về tới các nơi của Thiên linh vực.

Những chuyện ở lễ mừng, rất nhanh sẽ được truyền ra.

Tham dự tiệc có hơn hai ngàn người, sức mạnh mỗi người lại có thể thăng cấp lên rất nhiều.

Quả thật giống như cả tập thể đi vào hang bảo vật một lần.

Không, hang bảo vật cũng không thể diễn tả được.

Hơn hai ngàn người, ít thì tăng lên tam trọng tứ trọng của tiểu cảnh giới, nhiều hơn thì thậm chí tăng lên nhị trọng của đại cảnh giới.

Có thể nói nghịch thiên cải mệnh, thay da đổi thịt!

Mà hiệu quả kì lạ này, hoàn toàn là nhờ vào bữa đại tiệc đó.

Nghe nói mỗi loại trái cây, thức ăn, rượu của bữa tiệc đều có thể thăng cấp tu vi đến cực đại.

Không chỉ như vậy, trước khi rời đi, mỗi người còn được tặng một chiếc nhẫn tu luyện tài nguyên.

Bức tranh Khương Thành tưởng tượng đã trở thành sự thật.

Bên ngoài há chẳng lẽ dừng lại ở sự ngưỡng mộ.

Nhiều người đố kị đến mức con ngươi đều đỏ cả lên.

Dựa vào cái gì chứ?

Hơn hai ngàn người này không trả giá gì cả, chỉ đi một chuyến, ăn uống thỏa thích một trận mà thôi.

Có thể nói, căn bản chẳng cần phải qua nỗ lực gì cả.

So với nhiều người khổ luyện mấy trăm năm, trải qua rèn luyện còn đạt được nhiều hơn thế.

Người này người kia, ai cũng tức chết.

Đặc biệt là những người từng được Phi Tiên Môn mời kia, lại cố ý từ chối không đi.

Như đám gia chủ trưởng lão nhà họ Triệu kia thực sự hối hận đến đau khổ.

Đại điển lần này, thực sự là cơ duyên lớn đấy!

Cơ duyên kia đã từng bày ra trước mặt mình, nhưng chính mình khăng khăng từ chối hắn, cho không bốn quản gia Triệu Hồng Đức này.

Lúc mới đi ra ngoài, Triệu Hồng Đức chỉ mới Tụ Nguyên lục trọng, vậy mà khi trở về đã là Phân Hồn tam trọng.

Đứng ngang hàng cùng với một vài trưởng lão trong gia tộc…

Bây giờ đi đâu nói lí lẽ được.

Có trách thì chỉ trách Phi Tiên Môn quá hào phóng, xa hoa rồi.

Sớm biết, bọn họ đã kéo cả nhà đi hết sang rồi.

Nếu làm như thế thật, sức mạnh nhà họ Triệu sẽ thăng cấp lên một đoạn dài, vận mệnh của gia tộc sẽ được viết lại.

Nhà họ Triệu có hai vị trưởng lão càng nghĩ càng tức anh ách, cuối cùng đường đường là Phân Hồn cảnh lại có thể ngả bệnh một cách hiếm thấy.

Chỉ tiếc rằng, trên đời không có thuốc hối hận.

Bây giờ ngoại giới ngoại trừ việc ngưỡng mộ và đố kị vô cùng ra, thì chính là ngóng dài cổ, hi vọng Phi Tiên Môn lại có thể gặp được chuyện tốt lành.

Ví dụ như khai phái một năm mười năm một trăm triệu năm đi, chẳng hạn như xuất hiện Thánh Giai, ví dụ giống như đại hôn của Chưởng môn gì đấy…

Như thế thì nên tổ chức lễ chúc mừng lớn chứ nhỉ?

Cả trăm triệu tu sĩ của Thiên Linh vực bày tỏ, chỉ cần ngươi đến mời, bọn ta nhất định sẽ nịnh nọt.

À không, cho dù ngươi không mời, bọn ta cũng sẽ thần tốc đi ngay trong đêm, chủ động đến nhà chúc mừng.

Muốn đánh cũng không nỡ mà.

Sự chú ý của tu sĩ cấp trung và thấp đều ở yến hội kia cả rồi, nhưng còn các cao thủ hàng đầu và các thế lực lớn, họ không xem những thứ này ra gì.

Thứ mà bọn họ để ý chính là hai chi tiết khác của bữa tiệc.

Thánh Địa Minh Tâm từ trước đến nay không kết giao cùng ngoại giới, vậy mà tất cả cao thủ, lại ủng hộ cho Phi Tiên môn.

Trừ những đồng minh mạnh ở ngoài ra, Phi Tiên Môn còn trấn giữ một con hổ yêu cấp Yêu Vương.

Tôn yêu vương này, đúng một năm trước là "thủ phạm" tàn sát bừa bãi Thánh Địa Tử Vân.

Hai tin tức này, khiến các thế lực lớn không thể không đánh giá thực lực của Phi Tiên Môn lần nữa.

Đặc biệt là tin sau, đó chính là sức chiến đấu không hơn không kém gì Thánh Giai đấy!

Nhiều người bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách Thánh Địa Bất Ngữ lại bị diệt.

Nếu như Thành ca biết được phản ứng của ngoại giới như thế này, phỏng chừng sẽ rất hối hận vì để Tam Nhãn Hổ ra mặt.

Lần này lại cướp chiến tích vinh quang của hắn rồi.

Người đứng đầu Thánh Địa Bát Đại thầm nghĩ mà sợ, may mà lúc đó không kích động giết tới, bằng không thì thật sự tìm chết.

Hy vọng duy nhất của bọn họ bây giờ, chính là Thánh Giả Tích Phong.

Vị tôn Thánh Giai này không những có sức mạnh ngang tàng, mà thủ đoạn cũng cực nhiều.

Có hắn ở đây, trật tự mà Thánh Địa Cửu Tôn dựng lên là có thể tiếp tục duy trì rồi.

Chỉ là bọn họ không hề hay biết, Tích Phong Thánh Giả lúc này cũng đang bận.

Pháp thân của hắn vượt qua bảy Vực Giới, đến Vạn Cốt Vực không biết xa mấy trăm triệu dặm ngoài kia.

“Tích Phong, điều ngươi nói là thật à?”

“Thật sự có Hư Tiên giới, mà lối vào do ngươi khống chế à?”

Trong hư không, có ba tế đàn kéo dài như núi.

Những lớp xương màu vàng trùng trùng điệp điệp, tản ra ánh sáng thần thánh trong những tầng mây.

Mà ở trên ba ngôi tế đàn đó, là ba bộ xương khô màu bạch ngọc nổi lơ lửng.

Trong đó có một bộ xương khô giống như loài người, nhưng thân hình so với người bình thường cao gấp đôi, mà sau lưng còn có hai bộ xương cánh màu vàng.

Lúc phát ra tiếng động, trên người có một vệt ánh sáng nhàn nhạt xẹt qua từ đỉnh đầu.

Tích Phong đứng ngạo nghễ ở giữa ba ngôi tế đàn cười sảng khoái.

“Nào dám lừa gạt Kim Dực Thánh Vương, việc của Hư Tiên giới, chính xác trăm phần trăm!”

Ngoài mặt hắn rất bình tĩnh, nhưng thực tế vẫn rất cẩn trọng.

Ba bộ xương khô màu bạch ngọc này, đều ngang hàng Thánh Giai cao thủ với hắn.

Chỉ là hệ thống tu luyện Vạn vực ở hạ giới không giống nhau.

Sinh linh của Vạn Cốt vực không tu kinh mạch khí hải và thần hồn, chỉ tu xương cốt.

Quá trình tu luyện của bọn họ, chính là quá trình rút da và máu thịt không ngừng, người tu vi càng cao, hình thái bộ xương càng thuần túy.

Kiểu phương thức tu luyện này, là do môi trường thiên nhiên và chủng tộc quyết định, Vực Giới khác cũng không có cách nào phục chế lại.

Ba bộ xương khô im lặng, giống như đang âm thầm giao lưu.

Một lát sau, Kim Dực Thánh Vương lên tiếng lần nữa.

“Ngươi sẽ không tốt đến mức chủ động nói cho bọn ta biết tin tức này.”

Tích Phong khẽ mỉm cười: “Thánh Vương nói rất có lí.”

“Mở ra Hư Tiên giới, ta cũng phải trả giá rất lớn, tất nhiên cũng sẽ không để người khác vào không được.”

Đây là lý do tại sao pháp thân của hắn đã chạy khắp nơi của Vực Giới trong những năm gần đây.

Đối với Tâm Bộ mà nói, mở ra Hư Tiên giới để tiến vào Tiên giới là một cơ hội tuyệt vời.

Còn đối với Tích Phong Thánh Giả mà nói, đây cũng giống như là cơ hội làm ăn.

Nắm giữ luyện cốt phiên, chẳng khác nào nắm giữ cửa vào Hư Tiên giới, hoàn toàn có thể bán “vé vào cửa” với giá cao.

Đặc biệt là Tiên Di tộc và tám bộ khác không có suy nghĩ như hắn, không ai cạnh tranh với hắn.

Giống như ba vị Thánh Vương của Vạn Cốt vực, bây giờ đều nghĩ rằng chỉ có một lối vào, căn bản không biết thật ra có chín lối vào.

“Nói điều kiện của ngươi ra đi.”

“Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần ba đoạn hoàn chỉnh của Vô Tâm Tiên Cốt!”

Lời vừa nói ra, hư không mấy trăm ngàn dặm liền nổi gió kéo mây, sấm nổi từng trận.

Trong viền mắt trống rỗng của ba vị Thánh Vương nổi lên thần quang bắn ra tứ phía.

“Sao ngươi lại biết được Vô Tâm Tiên Cốt?”

Vô Tâm Tiên Cốt này là bảo vật của Vạn Cổ Vực bọn họ.

Năm đó khi Cốt tộc Thánh Vương thăng thành tiên gặp phải lôi kiếp, có thể có vài người không cẩn thận bị đánh rơi một phần cơ thể.

Trong đó có vài vị trí sau khi trải qua lôi kiếp tôi luyện, đã từ Thánh Cốt biến thành Tiên Cốt.

Bộ phận Tiên Cốt bị rơi xuống này, được Cốt tộc ở Hạ Giới tôn sùng là bảo vật.

Có thể luyện chế thành pháp bảo, thậm chí là thánh khí.

Mà Vô Tâm Tiên Cốt, chính là sự tồn tại đặc biệt bên trong Tiên Cốt, có thể luyện hóa dung hợp thành một phần cơ thể của Cốt tộc.

Bộ xương của Cốt tộc vốn là mạnh nhất Vực Giới, dù cho chỉ ở mức Thánh Giai, cũng đều vượt qua cả chân tiên rồi.

Huống chi là Tiên Giai.

Nếu thật sự có thể luyện hóa thành một phần của chính mình, thì nó tương đương với một bộ phận cơ thể nào đó có sức mạnh vượt xa thần thánh.

Hơn nữa, rất có thể sẽ nhận được một số sức mạnh thần thông chỉ có ở Cốt tộc.

Thế nhưng, xương cốt bất cẩn bị rơi xuống vốn rất hiếm thấy, hơn nữa đã lột xác thành Tiên Cốt, thì càng là vật báu hiếm có trên đời rồi.

Vô Tâm Tiên Cốt, trong Tiên Cốt chính là trọng một vạn cũng chẳng có một.

Ngàn năm trở lại đây, cũng giống như Cốt tộc không có người nào thăng thiên.

Không nghĩ cũng biết được quý giá biết bao, nhưng Tích Phong kia vừa mở miệng liền muốn hẳn ba đoạn.

Chương 148.

“Ta biết được điều đó bằng cách nào không quan trọng.”

“Quan trọng là các ngươi có bằng lòng chấp nhận mối giao dịch này hay không?”

Thánh Giả Tích Phong vốn không lo lắng về việc bọn họ sẽ cự tuyệt.

Không ai có thể từ chối cơ hội để thành tiên cả.

Ngàn vạn năm trôi qua, các tu sĩ Thánh giai của vạn vực ở hạ giới sắp phát điên rồi.

Không có lôi kiếp nên không có cách nào có thể phi thăng, cũng không có không gian để cảnh giới tiến thêm. Hầu hết mọi

người đều dừng lại ở Thánh giai đỉnh phong, không tiến được thêm một bước nào.

Thọ mệnh của Thánh giai một ngàn vạn năm, cũng được xem là dài rồi.

Nhưng nói chung là vẫn có hạn, làm sao có thể chống lại sự trôi chảy của thời gian.

Thời gian ngàn vạn năm đến, đã có không ít Thánh giai tu sĩ lâu đời vì thọ nguyên cạn kiệt mà toạ hóa trong sự không cam lòng và tuyệt vọng.

Quả nhiên, ba vị Thánh Vương dần dần bình tĩnh lại.

“Điều kiện của ngươi thật quá đáng!”

“Một đoạn đã không thể rồi, vậy mà ngươi còn muốn đến ba đoạn?”

“Đổi một điều kiện khác đi.”

Vô Tâm Tiên Cốt quá quý giá, bọn họ không muốn cho đi.

Nhưng mà Tích Phong cũng đâu dễ dàng bỏ qua.

Lừa bịp là sở trường của hắn.

“Một khi thành tiên rồi, Vô Tâm Tiên Cốt cũng đâu còn ý nghĩa gì với các ngươi nữa, không phải sao?”

Cốt tộc sau khi phi thăng thành tiên, toàn thân đều là Tiên Cốt rồi.

Đến lúc đó quả thực là không cần Vô Tâm Thiên Cốt.

Thậm chí có thể nói, sau khi thành tiên, bọn họ sẽ chủ động lấy Vô Tâm Tiên Cốt đã dung hợp từ trước ra.

Xương cốt của người khác đương nhiên là không bao giờ tốt bằng của chính mình.

Nhưng đối với các tộc khác thì cho dù sau khi phi thăng, Vô Tâm Tiên Cốt vẫn là một đại sát khí.

Cứ nghĩ mà xem, một tu sĩ mà linh lực cửa hắn vừa mới trở thành Nhất Phẩm Chân Tiên nhưng bộ phận nào đó của hắn còn mạnh hơn cả Cửu Phẩm Chân Tiên.

Vậy lúc chiến đấu thì sẽ như thế nào?

Đây cũng là nguyên nhân Thánh Giả Tích Phong để mắt đến Tiên Cốt.

Sau khi vào Tiên giới, mọi chuyện đều phải bắt đầu lại từ đầu. Vì vậy, xuất phát điểm rất quan trọng.

Hắn là con người luôn nhìn xa trông rộng, cho nên đã sớm suy nghĩ sau khi phi thăng làm sao lấy được ưu thế ban đầu ở Tiên giới.

"Nhưng chúng ta còn chưa có phi thăng."

Giọng của Kim Dực Thánh Vương nghe giống như âm thanh ma sát của rất nhiều xương cốt tạo ra.

"Cho dù ngươi nói Hư Tiên giới là thật nhưng cũng không có nghĩa là nhất định có thể vào Tiên giới."

Ba tên Thánh Vương có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay thì không thể bỏ qua công lao của Vô Tâm Tiên Cốt.

Nếu như phi thăng không được, việc mất đi Vô Tâm Tiên Cốt sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với thực lực của bọn họ.

Thánh Giả Tích Phong cười nhạt một tiếng: "Thành tiên vốn là việc cùng thiên đấu cùng địa tranh. Nếu như các ngươi ngay cả tâm thái đánh cược cũng không có thì thôi quên đi."

Nói xong, hắn lập tức xoay người, muốn rời khỏi Vạn Cốt Vực.

"Chờ một chút!"

Ba vị Thánh Vương cuối cùng vẫn là đuổi theo.

Khoé miệng của Tích Phong hơi nhếch lên, hắn biết Tiên Cốt này đã tới tay rồi.

Kiếm từ Vạn Cốt vực xong, bước tiếp theo lên đến Kiếm vực.

Đó là vực giới không tu linh lực mà chỉ tu kiếm nguyên chi lực, lực chiến đấu của nó ở Vạn vực hạ giới có thể xếp thứ ba.

Dùng vé vào cửa của Hư Tiên giới đổi một thanh Trường Minh Kiếm Tâm có thể tăng lên cảm ngộ cảnh giới kiếm đạo, chắc không có việc gì đâu nhỉ?

Mấy trăm vạn năm trước, tiện tay lừa được Luyện Cốt Phiên, không ngờ vật này lại đem đến cho mình nhiều lợi ích lớn như

vậy.

Thánh Giả Tích Phong hớn hở đắc ý, lại không biết đồ quý của chính mình đã bị Khương Thành để mắt tới.

Ở Phi Tiên môn đang cử hành đại hội tuyên thệ.

Thành Ca không biết Thánh Giả Tích Phong đang ở đâu cho nên vì để bức con điêu mao này xuất hiện, hắn sử dụng phương thức táo bạo, trực tiếp nhất.

Diệt Thánh Địa Thông U.

Thánh Địa U Thông là cũng là tông môn của Thánh Giả Tích Phong, mấy vạn năm trước, hắn chính là môn đồ của chỗ đó.

Thậm chí, còn làm chưởng môn của Thánh Địa trong hai triệu năm.

Làm đến mấy trăm ngàn năm gần đây, mới lui về sau, làm Thái Thượng trưởng lão.

Từ đó, hành tung của hắn luôn không ổn định.

Nếu đây là sào huyệt cũ của hắn, mà Thánh Địa U Thông cũng muốn đối phó với Phi Tiên môn thì Khương chưởng môn cũng không khách khí gì nữa.

Hắn không giống Tám bộ của Tiên Di tộc trước khi hành động còn lo trước lo sau.

Diệt đi Thánh Địa U Thông hắn không tin Thánh Giả Tích Phong còn có thể bình tĩnh được.

Tìm hắn không bằng để hắn đến tìm mình.

Hiện giờ, Thánh Địa U Thông chỉ có bốn tên Nhập Thánh toạ trấn, với thần hồn Thánh giai của hắn có thể trực tiếp san bằng.

Cho nên hắn hẳn sẽ không bị giết mà hồi sinh.

Mà nếu đã không bị giết thì mang theo nhiều người là được rồi.

Hắn quyết định sẽ mang phái đi xuất chinh.

Các đệ tử cũng lên rèn luyện, ngày nào cũng chỉ tu luyện mà không luyện tập thực chiến chỉ có thể tạo ra những kẻ ngu ngốc không thạo chuyện chiến đấu.

Đương nhiên mục đích lớn hơn của hắn vẫn là cho nhiều người thấy cảnh hắn làm màu đại sát tứ phương.

Ở trước điện trên quảng trường có hơn 70 đệ tử Phi Tiên môn đang đứng nghiêm chỉnh.

Khương chưởng môn đang ở động viên mọi người trước khi chiến đấu.

“Đây là lần đầu tiên bổn môn ta xuất chinh tập thể.”

“Hãy nhớ kỹ những chiến tích toàn thắng của bản chưởng môn, đừng làm cho ta mất mặt!”

“Ta chỉ có một yêu cầu đó chính là giết đến không còn một ngọn cỏ.”

Tất cả đệ tử đều như được tiêm máu gà mà cùng nhau hét lớn.

“Vâng!”

Bên người Khương Thành, đám người Thanh Sa sắp điên rồi.

“Khương chưởng môn, ngươi… có muốn suy nghĩ thêm một chút không?”

“Đúng vậy! Môn nhân của Thánh Địa U Thông có mười mấy vạn môn đồ, không dễ đối phó.”

“Người của người lại quá ít…”

“Vạn nhất bản thể của Thánh Giả Tích Phong ở chỗ đó thì rất có thể lần này, toàn quân của ta sẽ bị diệt.”

Bọn họ đều có chút hối hận vì đã liên minh với Khương Thành.

Tên này này chính xác là một kẻ điên.

Diệt Thánh Địa Bất Ngữ còn chưa đủ sao mà còn phải diệt Thánh Địa Thông U?

Đây chính là tông môn của cường giả Thánh giai đó.

Đừng nói là làm không được, cho dù có làm được thì hậu quả của nó cũng không thể tưởng tượng được.

Khương Thành thầm nghĩ Thánh Giả Tích Phong nếu thật là ở đó thì không gì tốt hơn.

Cùng lắm thì lại dùng một lần hồi sinh, đến lúc đó liền đem Luyện Cốt Phiên mang về.

“Thanh Sa tộc trưởng không cần sợ hãi, kẻ địch lần này đơn giản, các ngươi không cần ra tay.”

Không phải Thành ca có lòng tốt không cho Tâm bộ đi, mà là không muốn các nàng theo tới để phân chiến lợi phẩm mà thôi.

“Bọn ta không có ý đó.”

“Chỉ là ngươi quá kích động rồi. Ít nhất cũng phải thăm dò tình hình của địch nhân trước đã chứ…”

Những người này của ngươi có cả Thiên Mệnh cảnh, chẳng phải là đến nộp mạng sao?

Thực sự cho rằng chỉ bằng một con Tam Nhãn Hổ là có thể bảo vệ tất cả mọi người an toàn?

Thanh Sa còn chưa nói xong thì Khương Thành đã nhìn về phía Lam Đề ở bên cạnh.

Ánh mắt của hắn thâm tình mà chân thành, tha thiết: “Vu bộ của Lam muội năm đó bị Tích Phong, tên tặc tử kia làm hại, làm sao ta có thể thờ ơ?”

“Một ngày Luyện Cốt Phiên còn trên tay của tên tặc tử kia thì chính là vết thương trong nội tâm nàng một ngày vẫn không khép lại.”

“Trùng quan nhất lộ vi hồng nhan.”

“Nhất định phải làm!”

Tỷ, những lời này chắc đủ để ngươi rơi nước mắt rồi chứ?

Mặc dù mục đích chính của hắn chỉ là vì điểm tích lũy.

Nhưng ngươi ăn của ta, ở chỗ ta nhiều ngày như vậy, lại không trở thành người của mình, vậy cũng thật quá đáng đi?

Lam Đề quả nhiên bị cảm động đến nước mắt lưng tròng.

“Thành…”

“Ngươi không cần vì ta mà làm đến bước này.”

Hệ thống vẫn im lặng.

Thành ca rất thất vọng, ai, xem ra tâm của vị cô nương này thực sự làm bằng sắt.

Mà ở phía dưới, trong hàng đệ tử, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Ấn Tuyết Nhi và Đường Như, tinh thần chiến đấu của các nàng đột nhiên bị giảm đi một nửa.

Hóa ra việc xuất chinh lần này là vì muốn cho Lam Đề kia vui sao?

Ngươi, đồ nam nhân phụ lòng người, có mới nới cũ!

Bọn người Tâm Bộ lắc đầu, tên này thật không đáng tin cậy.

“Được rồi. Mỗi người đều đi lên lãnh vật tư chuẩn bị cho chiến đấu đi.”

Nói xong tay của Khương Thành phất một cái, hơn 70 nhẫn trữ vật lơ lửng giữa không trung.

Bên trong mỗi chiếc nhẫn đều có một món bảo khí, hai món Cửu giai linh khí.

Ngoài ra còn có mười tấm bảo phù cùng với ba bó Cửu giai linh phù và mười bình đan dược bổ sung cho chiến đấu.

“Những vật này các ngươi không dùng hết thì lúc trở về phải nộp hết lên.”

Nhất là bảo khí, tương lai không cần dùng đến, còn có thể thu về đổi thành điểm tích lũy.

Thành ca thế nhưng lại là vị quản gia cần kiệm dè sẻn.

Chương 149.

Luyện binh thì luyện binh nhưng nếu thật sự chết người thì không hay lắm.

Trước mắt vẫn không biết cấp độ sống lại tiếp theo cần bao nhiêu điểm tích phân, Khương Thành cũng rất quan tâm đến sự an nguy của các đệ tử.

Những thứ lấy ra đều là những thứ tốt nhất.

Đặc biệt là ba người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và La Viễn còn cố ý chuẩn bị cho họ ba món pháp bảo do hắn cướp về.

Không còn cách nào khác bởi vì cảnh giới của ba người là cao nhất rồi.

Nếu như không cẩn thận ngỏm, vậy thì giá hồi sinh trong tương lai nhất định sẽ rất cao.

Nhìn thấy tất cả các đệ tử của Phi Tiên Môn đều được trang bị linh khí và bảo khí cửu giai trên người, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng có, ánh mắt các cao thủ của Tâm Bộ đều sáng lên.

Loại đãi ngộ này làm cho các nàng đều ghen tị đến đỏ cả mắt.

Tuy rằng thực lực của Tâm Bộ rất mạnh, nhưng việc kinh doanh thì không được tốt lắm, cũng không giàu có.

Trong tộc chỉ có năm Nhập Thánh cảnh dùng tới bảo khí, những người khác vẫn là linh khí.

So với thánh địa Bất Ngữ trước đây thì bủn xỉn không chịu được.

Bây giờ nhìn hơn bảy mươi đệ tử của Phi Tiên Môn trước mặt, đến ngay cả Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng cũng trang bị xa hoa hơn các nàng.

Còn có mấy món bảo phù đó, có thể gây ra sát thương có tính hủy diệt đối với Đạo Cung cảnh.

“Khụ!”

Thanh Sa hắng giọng, cảm thấy bản thân bắt buộc phải nói cái gì đó.

“Khương chưởng môn, một trận chiến này, Tâm Bộ bọn ta cũng không thể thoái thác!”

Những tộc lão khác của Tâm Bộ cũng nhanh chóng đứng lên.

Tất cả mọi người đều xắn tay áo lên, ý chí chiến đấu hiên ngang.

“Đúng vậy, bọn ta cũng muốn xuất chiến!”

“Còn nhờ Khương chưởng môn đưa bọn ta theo cùng.”

“Trận chiến này bọn ta nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng.”

Khương Thành cũng không ngu, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu lòng dạ của đám lão bà này.

Lúc nãy không phải còn chậm chạp lắm hả, sao bây giờ lại đột nhiên tích cực như vậy?

Đù má, muốn lấy một ít bảo khí và bảo phù từ trong tay của lão tử sao?

Mơ đẹp thật đấy!

Huống chi ban đầu cũng không muốn mang theo bọn họ, họ không làm gì mà cuối cùng còn phải chia đều chiến lợi phẩm.

“Không cần nữa, đây là chuyện nhà của Phi Tiên môn chúng ta, không thể làm phiền các ngươi được.”

“Khương chưởng môn, ngươi nói sai rồi!”

Thanh Sa lập tức ngắt lời hắn.

Nàng nghiêm túc nói: “Thân là đồng minh, ta cảm thấy chúng ta bắt buộc phải cùng tiến cùng lùi!”

“Thánh địa Thông U từ trước đến nay luôn mạnh như vậy, bọn ta đã chịu đựng đủ loại khổ sở này, muốn đấu với bọn họ một trận từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, bọn ta và thánh địa Thông U không đội trời chung!”

“Đúng là lý do này!”

Đù, các ngươi diễn kịch đến nghiện rồi đó hả?

Được thôi, đây chính là các ngươi tự yêu cầu đó!

“Nếu như Thanh tộc trưởng đã nhiệt tình như vậy, vậy thì được thôi!”

“Cơ mà…vật tư chiến đấu của bổn môn đã được phát xong xuôi rồi, không còn thừa nữa.”

“Nhưng mà ta tin rằng với thân phận Nhập Thánh cảnh của các ngươi hẳn là sẽ có đồ tốt hơn, cũng không vừa mắt mấy món phế phẩm của ta.”

Sao cơ? Hết rồi?

Còn phế phẩm?

Đó không phải là phế phẩm!

Sắc mặt của Thanh Sa cũng tái đi rồi.

Biểu cảm của các cao thủ khác trong Tâm Bộ cũng có vẻ giống như bị táo bón.

Xấu hổ quá đi.

“Thanh tộc trưởng, ta thấy chúng ta nên xuất phát rồi.”

“À…”

Không có nhẫn trữ vật tư thì các nàng cũng không thèm đi.

Chuyến đi đến địa bàn của người khác để đại chiến này, hệ số nguy hiểm cực kì cao. Nếu không có vật tư xa hoa giúp đỡ thì rất có khả năng sẽ bị mà thương mà chết.

Nhưng mà lời cũng đã nói ra rồi.

Vừa rồi còn lẫm liệt, hào hùng như vậy bây giờ làm sao để sửa miệng được đây?

Nhìn thấy đội quân của Phi Tiên môn sắp xuất phát, hai chân của các nàng giống như bị dính phải chì nửa ngày cũng không thể bước đi.

Cũng may Thanh Sa không hổ danh là tộc trưởng, phản ứng rất nhanh.

“À mà, Khương chưởng môn, bảo khí và bảo phù của bọn ta đều ở bên chỗ của thánh địa Minh Tâm chứ không mang qua đây.”

Khương Thành ngạc nhiên không thôi: “Không phải chứ, Thanh tộc trưởng các người ra xuất môn cũng không mang theo trang bị sao?”

Tại sao hắn lại nói “cũng” nhỉ?

Lời đã nói ra rồi, Thanh Sa cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục bịa chuyện.

“Là như vầy, lần này bọn ta đặc biệt đến đây là để chúc mừng không phải đi chiến đấu cho nên không hề chuẩn bị.”

Các tộc lão khác vội vàng phụ họa.

“Đúng vậy đúng vậy, chính là như thế đó!”

“Hay là Khương chưởng môn các ngươi cứ xuất phát trước đi, bọn ta đi lấy bảo khí và bảo phù sau đó lại đi thánh địa Thông U tụ họp với các ngươi.”

Suýt chút nữa Khương Thành đã bị các nàng chọc cười rồi.

Đây rõ ràng chính là tìm một cái cớ để rời đi, còn tụ họp sao, chỉ sợ là một đi không trở lại.

Hắn cũng lười vạch trần, chỉ là cố ý trêu chọc nói: “Bọn ta cũng không gấp, hay là ngồi ở đây đợi các ngươi?”

Thanh Sa cũng sắp khóc đến nơi rồi, sao tên tiểu tử này lại có thể khó đối phó như vậy.

“Không cần, không cần đâu, bọn ta biết đường đi.”

“Hơn nữa đại chiến cũng sắp đến rồi để lỡ thời gian cũng sẽ không tốt.”

“Khương chưởng môn yên tâm, bọn ta nhất định sẽ đuổi kịp…”

Lam Đề ở một bên đã muốn vùi đầu xuống đất rồi, thật ra trong lòng mọi người đều hiểu chỉ là không nói ra mà thôi, thật mất mặt.

Lúc này Khương Thành mới cười tủm tỉm gật gật đầu.

“Nếu đã như vậy, vậy thì các ngươi nhanh lên một chút.”

Nói xong thì nhiệt liệt vẫy tay chào tạm biệt đám người Tâm Bộ giống như đang chạy lánh nạn.

Đám người của Phi Tiên môn cạn lời nhìn hắn.

Nhất là Mạc Trần lại được làm mới về hình tượng vị diện chi tử một lần nữa.

Hóa ra chưởng môn cũng phúc hắc thật đấy.

Sau khi tiễn đám người của Tâm Bộ, Khương Thành gọi Tam Nhãn Hổ ra.

Lần này xuất chinh nếu như không mang theo đệ tử, vậy thì một mình hắn xong đời rồi.

Nếu đem theo nhiều đệ tử như vậy thì hắn không thể không thể bảo vệ tất cả bọn họ, cho nên vẫn phải đem yêu vương này theo.

Nếu đổi lại là trước đây, Tam Nhãn Hổ chắc chắn sẽ liếc mắt bỏ qua.

Lão tử chỉ là Hộ Tông Linh Thú, chỉ phụ trách sự an toàn của tông môn, không quan tâm đến xuất chiến.

Nhưng mà hiện tại bị nhu cầu nâng cao tư chất cám dỗ rồi, không đồng ý cũng phải đồng ý.

“Thật sự phải để ông đây làm tọa kỵ à?”

“Tốc độ của ngươi nhanh mà, mang theo bọn họ có thể nhanh chóng đến nơi.”

Thánh địa Bất Ngữ có truyền tống trận có thể dịch chuyển rất xa, nhưng mà cũng không thể trực tiếp đến được thánh địa Thông U mà vẫn cần phải bay một đoạn rất dài.

Dựa vào thực lực của yêu vương Tam Nhãn Hổ thì cưỡi mây đạp gió cũng không mất quá nhiều thời gian.

Với kích thước cơ thể là một trăm ngàn mét, hơn bảy mươi người ngồi trên đó thì cũng giống như bảy mươi con muỗi mà thôi cũng không có ảnh hưởng gì cả.

Chẳng qua là tên này muốn khoe ra thân phận, cố ý làm ra dáng vẻ nắm bắt mà thôi.

Mọi người còn đang ở dưới mái hiên, Tam Nhãn Hổ chỉ có thể đồng ý.

“Vậy còn ngươi?”

“Ta đi trước một bước, phá hộ tông đại trận của thánh địa Thông U.”

Đại trận bị hủy thì khi đám đệ tử xông vào sẽ an toàn hơn nhiều.

Ít nhất cũng không chết ngay tại chỗ vì một đòn tấn công của đại trận.

“Ngươi có thể làm được chuyện này hả?”

Tam Nhãn Hổ vừa ngạc nhiên vừa không tin.

Hộ tông đại trận của thánh địa có cấp bậc này có thể tạo thành một sát thương nghiêm trọng đối với Nhập Thánh cảnh, cho dù nó cũng phải hơi kiêng dè.

Lúc đầu xâm nhập vào thánh địa Tử Vân cướp truyền tống trận, nếu ngay từ đầu không đánh bất ngờ khiến cho bọn họ trở tay không kịp, sau đó xông vào trận pháp khu trung tâm đại điện thì thật sự sẽ không thuận lợi đến như thế.

Hộ tông đại trận là một thứ nòng cốt của tông môn, nếu như tấn công bình thường thì cho dù là cao thủ Thánh giai cũng khó làm được chuyện kiểu như này.

Mặc dù Khương Thành có thần hồn Thánh Giai nhưng mà linh lực của hắn vẫn chỉ là Đạo Cung cảnh.

“Năng lực của anh đây, sao ngươi có thể nhìn thấu được cơ chứ.”

Nói xong, hắn bước một bước lên truyền tống trận.

Dù sao cũng có con gái giữ nhà, trong khoảng thời gian ngắn thì sự an toàn của đại bản doanh vẫn được bảo đảm.

Sau khi truyền đi hai ngàn dặm, hắn lại kích hoạt kỹ năng truyền tống của chính mình.

Sau hai lần truyền tống thì hắn cũng đến được địa phận của thánh địa Thông U.

Nhìn về phía cổng vào bí cảnh của thánh địa, hắn rơi vào trầm tư.

Hắn chưa từng gặp qua bất kì ai là người của thánh địa Thông U, cho nên không thể biến thành một lão tổ được cung nghênh

đi vào giống như lần trước được.

Cổng vào bí cảnh đều có cấm chế, chuyến này chỉ có thể xông vào.

Nhìn thấy quanh cửa vào có một vài tu sĩ nhàn tản, trong đầu hắn nổi lên một ý nghĩ không nói rõ được.

Nếu như hắn biến thành một người trong số bọn họ rồi xông vào, vậy người đó sẽ bị quy chụp cho tội tấn công thánh địa, bị thánh giả Tích Phong ghét cay ghét đăng?

Loại hành vi giá họa cho người khác này đúng là chẳng đẹp chút nào.

Sau đó, hắn lắc mình biến thành Thanh Sa.

Chương 150.

Lúc này phía bên kia, các cao thủ của Tâm Bộ đang trên đường trở về thánh địa Minh Tâm.

“Tộc trưởng, một lát nữa chúng ta thật sự phải đến thánh địa Thông U hội hợp với bọn hắn sao?”

Quả thật đã nhắc đến một câu như này trước khi tìm cớ để qua về.

Đợi lấy xong trang bị sẽ nhanh chóng quay lại hội họp.

Thanh Sa không thèm quay đầu, phun ra hai chữ.

“Không đi.”

“Hả? Vậy không phải là chúng ta không giữ chữ tín sao?”

“Vậy thì đã sao?”

Nhớ lại biểu cảm chế nhạo vừa rồi của Khương Thành, đám tộc lão vẫn còn tức giận đến ngứa răng.

“Ai mượn hắn keo kiệt như vậy làm gì.”

“Việc bọn họ muốn đi tìm đường chết không liên quan đến chuyện của chúng ta hết.”

Lại có người trong tộc nhỏ giọng nói: “Nhưng mà bây giờ chúng ta kết thành đồng minh với bọn họ rồi, đồng minh có

tổn thất nặng nề thì cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì với chúng ta…”

“Kết đồng minh hả, bây giờ ta hơi hối hận khi đi chung với hắn rồi đấy.”

Thanh Sa lắc đầu, có chút thất vọng nói: “Kẻ Khương Thành này cực kỳ may mắn nhưng lại không hề vạch kế hoạch trước khi làm việc, quá hấp tấp.”

Không phải không có thánh địa hạ giới bị đánh rồi tiêu diệt.

Nhưng trước khi bất kì thế lực nào muốn xuống tay với một thánh địa thì đều phải trải qua một thời gian dài vạch kế hoạch ra trước.

Thậm chí một số người còn có thể dành hàng trăm hàng vạn năm để bồi dưỡng nội ứng thâm nhập vào nội bộ của đối phương, ly gián từng chút đồng minh của đối phương và làm tan rã mối quan hệ nội bộ.

Nhìn lại Khương Thành mà xem…

Vỗ đùi một cái, đến ngày thì làm thôi.

Một chút thông tin tình báo cũng không thèm điều tra chứ đừng nói đến những công việc chuẩn bị khác.

Trong mắt các nàng thì đơn giản đó chính là trò trẻ con.

“Đúng vậy, kết đồng minh với một kẻ như vậy quá nguy hiểm, tộc của ta gánh không nổi sức ép này.”

“Hắn tự hủy thì cũng thôi đi, rất có khả năng tộc ta cũng sẽ bị kéo xuống vực thẳm.”

“Dù sao thì lần kết đồng minh này cũng chưa bị các thế lực khác nhìn thấy, sau khi trở về chúng ta cứ tiếp tục bo bo giữ mình, đứng bên lề quan sát là được rồi.”

Thái độ của đám người Tâm Bộ lại thay đổi một lần nữa, nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến trận hỏa hoạn này cuối cùng vẫn sẽ cháy đến người các nàng.

Lúc này bên ngoài thánh địa Thông U, Thành ca đã biến thành hình dáng của Thanh Sa nghênh ngang bay đến trước cổng vào bí cảnh.

Những tu sĩ nhàn tản bên dưới cũng không biết đã xảy ra ra chuyện gì.

Sau đó liền nhìn thấy "nữ tu sĩ" kia nhấc kiếm lên, không nói một lời nào đã đánh một đòn về phía cổng bí cảnh.

Tuy rằng linh lực của Khương Thành vẫn là Đạo Cung cảnh, nhưng nhờ các loại BUFF trợ giúp thì một còn dùng toàn bộ sức lực này của hắn đã đạt tới trình độ Nhập Thánh cảnh Nhị trọng.

Bùm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, không ít tu sĩ ở phía dưới trực tiếp bị chấn động ngã trên mặt đất, trong tai vọng lại tiếng ong ong, thần thức đều bị tan rã ra.

Trên trời cao, nhìn thấy một gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang lay động ra bốn phía.

Cú va chạm mãnh liệt mang theo một uy lực đáng sợ có thể hủy thiên diệt địa không biết đã truyền đi bao xa.

Cũng may là ở trong hư không, nếu là ở đưới thì e rằng các tu sĩ đang trên mặt đất này không một ai có thể sống sót được.

Đệ tử canh giữ bên trong bí cảnh tan rã ngay tại chỗ, chưa kịp phản kháng gì đã bị đánh chết.

Nhưng cho dù là như vậy thì cổng vào bí cảnh này vẫn không hề mở ra.

Dù sao đây cũng là cửa ải quan trọng của thánh địa, nên là đương nhiên sẽ không bị phá hủy bởi một đòn của Nhập Thánh cảnh được.

Khương Thành cũng không thất vọng, tiếp tục vung kiếm mạnh mẽ chém lối vào này.

Bùm bùm bùm…

Đáng lẽ một bí cảnh ẩn giấu trong hư không, vậy mà dưới sự tấn không ngừng này lại hiện ra một vùng biên giới rộng lớn.

Trong hư không còn có thể nhìn thấy cả hình dạng của một vài dãy núi và biển cả, vô cùng thần kỳ.

Chính vào lúc này, các dãy núi bên rìa hệt như gặp phải động đất, lần lượt sụp đổ.

Biển lớn cuộn trào mạnh mẽ sau đó thì ập xuống, chim muông thú dữ rớt xuống, tất cả đều trở thành cảnh tượng giống như ngày tận thế.

Tấn công như vậy, người ở bên trong đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý đến.

Chỉ vài giấy ngắn ngủi sau đó, chưởng môn và một đám cao thủ của thánh địa Thông U đều sát khí bừng bừng lao ra ngoài.

“Kẻ xấu từ đâu đến lại dám ở trước cửa thánh địa của bọn ta giương oai!”

“Muốn chết hả!”

“Băm xác thành vạn mảnh, tru di cửu tộc của bọn chúng.”

“Oai phong của thánh địa, phải dùng máu để rửa sạch!”

Thánh địa Thông U chính là thánh địa lớn nhất của Thiên Linh vực.

Bọn họ có Thánh Giai được tôn là thánh giả Tích Phong, từ trước đến nay chỉ có bọn họ đàn áp người khác chứ chưa từng có kẻ nào dám đến vuốt râu hổ của bọn họ hết.

Không thể tha thứ được.

Chưởng môn Tốn Quang tôn giả thở hổn hển, kẻ nào dám làm vậy, ăn gan hùm mật gấu rồi hả?

Nhìn kỹ hơn một chút, suýt thì nghi ngờ liệu có phải bản thân hắn đã nhìn lầm rồi không?

“Thanh Sa, hóa ra là ngươi!”

“To gan, thánh địa Minh Tâm của các ngươi chán sống rồi sao?”

Nếu là Khương Thành thì hắn lại không cảm thấy kì lạ, dù sao thì kẻ này cũng vừa mới diệt thánh địa Bất Ngữ cách đây không lâu, vốn đã là một nhân tố không ổn định.

Làm việc gì thì cũng đều bình thường.

Nếu như là bảy thánh địa khác thì hắn cũng có thể hiểu được được, dù sao thì ai nấy đều có tâm tư riêng mà.

Nhưng là Thanh Sa thì hắn lại không tài nào hiểu được.

Nói về thực lực thì thánh địa Minh Tâm đứng ổn định ở vị trí thứ hai tại Thiên Linh vực, nhưng nói về lá gan thì từ trước đến nay đều đứng ổn định ở cuối cùng.

Ngay cả một số vương triều thế gia không có Nhập Thánh cảnh thì hành sự bình thường còn quái đản hơn các nàng nhiều.

Một đám nữ nhân có thực lực mạnh mẽ này làm theo nguyên tắc ai cũng không được đắc tội, phong cách hằng ngày mềm mại vô cùng.

Bất kể là thánh địa nào đến chấm mút, bảo đảm các nàng chỉ dám cười làm lành, không dám lớn tiếng phản bác.

Vậy mà là các nàng ư?

Cũng dám chủ động tấn công?

Hơn nữa còn là tấn công thánh địa đứng đầu?

Là giả đó hả?

Phản ứng đầu tiên của hắn là xác định kẻ này thật sự là Thanh Sa chứ không phải do kẻ khác giả mạo?

Tuy nhiên tra xét cẩn thận một hồi thì lại thấy khí tức cảnh giới, khí tức thần hồn và cả khí chất đặc thù của nữ nhân trước mặt này tất cả đều giống hệt với Thanh Sa mà hắn gặp lúc trước.

Không phải là hàng giả, cho dù có đóng giả cũng không thể nào đóng giả giống y như thật như vậy được.

Đây thật sự chính là Thanh Sa!

“Đúng vậy, chính là bổn đại…ờm…”

“Chính là lão nương đấy!”

“Nói cho các ngươi biết, lão nương đã chướng mắt thánh địa Thông U của các ngươi từ lâu rồi!”

Ngay từ đầu Khương chưởng môn đến đây là để diệt môn rồi cho nên cũng không cần kiêng nể gì nhiều.

“Hôm nay ta đến đây là muốn làm một chuyện tốt, chính là muốn tiễn các ngươi lên Tây Thiên!”

“Các ngươi cũng không cần phải cảm kích ta, đây là chuyện lão nương nên làm.”

Mặc dù không hiểu Tây Thiên là ý gì, nhưng mỗi người đều biết chắc chắn không phải là lời lẽ hay ho gì.

“Thanh Sa, ngươi điên rồi!”

Tốn Quang tôn giả tức đến nỗi suýt chút nữa thì lệch luôn cái mũi.

Nữ nhân này uống nhầm thuốc hả?

Đột nhiên từ mềm mại chuyển sang cứng rắn thế.

À không đúng, đây không phải cứng rắn là có thể hình dung được, đây phải là mọc gai cả người rồi.

Chuyển đổi phong cách nhanh như vậy khiến hắn không kịp tiêu hóa.

“Tâm Bộ các ngươi sẽ vì những chuyện đã làm ngày hôm nay mà phải trả giá đắt.”

“Từ bây giờ thánh địa Minh Tâm sẽ chỉ còn là quá khứ mà thôi.”

Hắn một bên vừa gào thét một bên vừa triển khai lĩnh vực, mấy cao thủ khác cũng lần lượt tế ra Đạo Cung.

“Gọi tất cả người của ngươi ra đây chịu chết đi!”

Theo hắn thấy, hẳn là Tâm Bộ đã huy động toàn bộ lực lượng rồi, những kẻ khác chắc chắn đang mai phục trong chỗ tối.

Thành ca cười ra tiếng.

“Một lũ xấu xa các ngươi thật sự dát vàng lên mặt mình sao hả, đối phó với các ngươi cần dùng đến tất cả người của Tâm Bộ sao?”

“Một mình lão nương đã có thể quét sạch các ngươi rồi!”

Dứt lời, hắn không chờ đối phương kịp mở miệng phản bác, trực tiếp xông lên.

Trừ khi là thời điểm muốn bị giết, còn không thì Khương Thành không có thói quen chờ người khác ra tay trước rồi mới phản công sau.

Thần hồn Thánh Giai vừa đảo qua, lĩnh vực đã rạn nứt.

Hàng loạt môn nhân Đạo Cung cảnh rơi từ trên trời cao xuống.

Tốn Quang tôn giả giật mình biến sắc!

Thực lực gì thế này?

Thanh Sa mạnh như vậy sao?

Hắn chưa từng giao thủ cùng nữ nhân này, chỉ biết nàng là Nhập Thánh cảnh Cửu trọng.

Trừ khi gần đây nàng đột phá lên Thánh Giai?

Nếu đúng là như vậy thì hôm nay sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng hắn lại không biết rằng Thành ca ở đối diện cũng thầm hô một tiếng xong rồi, xong rồi.

Nếu hắn xử lý xong đám người này thì các đệ tử phía sau đến đây uổng công một chuyến rồi, còn luyện binh gì được nữa.

Xem ra phải kiềm chế một chút.

Chương 151.

Ngay khi Tốn Quang tôn giả và một đám cao thủ của thánh địa đang vô cùng kinh ngạc thì sắc mặt của "Thanh Sa" ở phía đối diện bỗng nhiên tái nhợt.

Cho là dù chiến trường hỗn loạn cũng có thể nhìn ra đầu nàng đổ đầy mồ hôi.

Sau đó chỉ thấy nàng ôm ngực, vung một kiếm, bay ra phía ngoài xa chạy mất.

Còn chưa bị đánh mà sao dáng vẻ của nàng lại giống như sắp không xong rồi thế?

Trong lòng Tốn Quang tôn giả chấn động, tinh thần chiến đấu lại một lần nữa được dâng lên.

Hắn "hiểu ra" rồi.

Vừa rồi chắc hẳn Thanh Sa đã sử dụng một loại cấm thuật nào đó để kích thích sức mạnh.

Loại cấm thuật này đều có tác dụng phụ rất mạnh, sức mạnh được tăng lên sau một thời gian ngắn thì sẽ bị cắn trả.

Sức mạnh sẽ bị rơi xuống mức thấp nhất, nói không chừng còn không đến một phần của sức mạnh lúc bình thường.

Thảo nào một đòn vừa rồi rất kì lạ.

Thần hồn thì cực kỳ đáng sợ nhưng linh lực dao động lại giống như không hề mạnh.

Nếu đã như vậy, vậy thì còn sợ cái lông gì nữa?

"Nàng không ổn rồi!"

"Bây giờ nàng còn yếu hơn cả lúc trước!"

Ngươi chạy tới giở thói ngang ngược một cái, làm màu một cái, bây giờ không ổn rồi thì lại muốn chạy?

Có chuyện tốt như vậy sao?

Hắn vừa la hét vừa là kẻ đầu tiên xông lên.

"Tiêu diệt nàng!"

Những cao thủ khác của thánh địa cũng đều đuổi theo.

Nhưng mà Khương Thành đã chạy trốn từ sớm, ngày từ đầu đã bỏ xa bọn hắn.

Chờ đến khi đuổi theo thì đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tốn Quang tôn giả thả thần hồn ra để cả nhận, mang theo người để tìm kiếm dọc theo bìa rừng, ước tính đã tìm cả mấy vạn dặm rồi nhưng cũng không tìm thấy một người nào của Tâm Bộ.

Cuối cùng chỉ có thể mang theo lửa giận trở về bí cảnh.

Một đòn vừa rồi của "Thanh Sa" đã tạo thành thương vong rất lớn, ít nhất có hơn hai trăm thần hồn Đạo Cung bị tiêu diệt.

"Món nợ này, các nàng trốn không thoát đâu!"

"Báo cáo cho thái Thượng trưởng lão, đợi tương lai lão nhân gia đi hủy diệt thánh địa Minh Tâm!"

"Phải tiêu diệt, mối thù này không đội trời chung."

“Mấy nữ nhân của thánh địa Minh Tâm này, đừng kẻ nào mong được sống sót!”

Thánh giả Tích Phong đang bế quan ở một nơi nào đó trong Thiên Linh vực cũng thật sự nhận được tin tức này.

Bản thể của hắn được cất giấu rất xa, rất sâu, trong khoảng thời gian làm giao dịch này thì tận lực không hiện thân càng tốt.

Miễn cho các cao thủ khác của vực giới liên minh lại với nhau cướp Luyện Cốt Phiên.

Sau khi biết được Thanh Sa dám tấn công thánh địa Thông U của mình, phản ứng đầu tiên của hắn cũng là hoài nghi nhân sinh.

Chỉ dựa vào nữ nhân này?

Nàng có lá gan đó sao?

Nhưng tin tức Tốn Quang tôn giả truyền đến là sự thật, những môn nhân đã chết đó cũng không thể sống lại được nữa.

Cho dù là hắn là một cao thủ Thánh giai luyện khí công phu đạt đến đỉnh cao thì cũng bị chọc tức không ít.

Đây nghĩ là không muốn hợp tác nữa hả?

Không hợp tác thì cũng thôi đi, còn muốn đối địch với hắn?

Biết được thánh địa bên kia hiện tại đã an toàn rồi, hắn cũng không có lập tức hành động.

Chỉ dự định lần sau hắn lại đến thánh địa Minh Tâm hỏi tội.

Chỉ là hắn có nằm mơ cũng sẽ không ngờ tới, kẻ nguy hiểm nhất đã vào thánh địa Thông U rồi.

Thành ca bỏ xa đám người này, ẩn thân sau đó lại vòng trở về.

Lúc này quân lớn vẫn đang ở bên ngoài tìm kiếm Thanh Sa, cửa vào bí cảnh hoàn toàn chẳng có ai quan tâm mở rộng, hắn đã lẻn vào trong không một tiếng động như vậy đấy.

Sau khi tiến vào chỉ dùng thần hồn quét qua, bố trí trên đảo Thông U đều được thu vào trong mắt.

Hắn nhanh chóng tiến vào trận pháp trung tâm đại điện.

Trong đại điện có rất nhiều cấm chế, cũng có đệ tử trông coi, còn có trưởng lão Đạo Cung cảnh bảo vệ.

Khương Thành cũng không hề vội vàng ra tay mà chỉ lặng lẽ ẩn náu.

Bây giờ Tam Nhãn Hổ vẫn chưa đến, không cần phải ra tay quá sớm.

Đợi một hồi lâu, tính toán thời gian cũng suýt soát rồi, lúc này hắn mới dùng một đạo thần hồn xông vào giết chết hết bảo vệ của bên trong trung tâm đại điện trong nháy mắt.

Sau đó lại phá hủy cấm chế trong đại điện.

Tới được bước này, trung tâm mắt trận của hộ tông đại trận đã gần như bại lộ trước mắt hắn.

Trung tâm mắt trận này cũng không phải dùng một đòn là có thể phá hủy được.

Nếu cậy mạnh phá hỏng thì ngược lại sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, dẫn tới sự phản công của đại trận và một loạt các trận pháp khác .

Nhưng mà cũng may, lần trước hắn có được sự dung hợp của mười vạn u hồn.

Bên trong mười vạn u hồn này, có vài người từng thông thạo cấm chế và trận pháp.

Thậm chí có người còn chính là người phụ trách bảo vệ của hộ tông đại trận ở thánh địa Bất Ngữ hàng ngày, mặc dù đại trận của thánh địa Thông U không giống, cũng không cao cấp bằng bên kia.

Dựa vào cảnh giới thần hồn của hắn thì chỉ trong vòng hai phút ngắn ngủi đã có thể phá hủy đại trận rồi.

Lúc này, bên ngoài cũng truyền đến chấn động và tiếng hét đòi giết.

Xem ra cuối cùng Tam Nhãn Hổ cũng đã mang theo đám đệ tử đến rồi.

Nhìn thấy hổ yêu khổng lồ đang ở bên ngoài, Tốn Quang tôn giả thật sự hoảng sợ rồi.

Đây là yêu vương chân chính, không phải Thanh Sa khi nãy.

“Hổ yêu kia, ngươi dám to gan xâm phạm thánh địa Thông U của ta, không sợ bị vây đánh ư…”

“Nói nhảm lắm thế, mau chết đi.”

Tam Nhãn Hổ đã hoàn toàn bị Khương Thành thu phục, chẳng còn chút nhẫn nại và tôn trọng gì với đám này hết.

Trực tiếp bay tới dùng một trảo chụp xuống.

Lúc này Khương Thành ở bên trong cũng đúng lúc giải trừ được đại trận và tất cả cấm chế, bí cảnh gần như đã lộ ra bên ngoài.

Một trảo chụp xuống, dãy núi chắn ngang đã bị chém làm đôi, chẳng khác gì thiên tai hết.

Bốn gã Nhập Thánh cảnh lập tức bay ngược lại, không biết có bao nhiêu môn nhân vì hoảng sợ mà lùi ra sau.

Khương Thành ở phía sau cũng xông ra ngoài.

Đang định giáp công cả hai phía trước sau, hắn bỗng nhiên lại ngừng lại.

Bởi vì hắn nghĩ tới một chuyện rất “nghiêm trọng” – hiện tại hắn đang ở trong hình dạng của Thanh Sa!

Nếu như để như vậy mà bay ra ngoài, cũng không phải là lo lắng tự giết lẫn nhau, mà là…

Tất cả đệ tử đều sẽ biết hắn biết biến hóa rồi.

Vậy thì chuyện biến thành Lâm Ninh lần trước sẽ bị bại lộ, đến lúc đó hình tượng chưởng môn cao cao tại thượng sẽ bị sụp đổ.

Sao có thể được?

Hắn vội vàng bới nhẫn không gian, móc ra một cái dây chuyền bảo khí do thánh địa Bất Ngữ giao nộp lần trước, sau đó đeo lên.

Thật ra món đồ này có hiệu quả gần giống như hoa tai kia của Lam Đề.

Đều là thay đổi dung mạo.

Sau khi đổi dung mạo trở lại thành đàn ông, hắn lại dùng sức mạnh thần hồn bày ra một lớp lá chắn ở quanh thân phòng ngừa bị nhìn trộm.

Cuối cùng còn thay đồ của bản thân, lấy vũ khí của bản thân ra.

Lúc này mới xông ra ngoài.

Bên ngoài, chiến trường bên kia đã đánh đến nỗi khí thế ngút trời.

Tam Nhãn Hổ trực tiếp tiếp đón bốn gã Nhập Thánh cảnh, đám còn lại thì giao cho mấy đệ tử kia.

Nhưng mà dễ nhận thấy như vậy không ổn chút nào.

Bốn gã Nhập Thánh cảnh thì Tam Nhãn Hổ có thể áp đảo.

Còn lại đám người Đạo Cung cảnh của thánh địa Thông U, chỉ dựa vào Lam Đề và hơn bảy mươi đệ tử của Phi Tiên môn thì đúng là không đủ.

Quá nhiều người, hơn nữa một đám thánh tử thánh nữ này cũng đều là Đạo Cung cảnh.

Chỉ vừa mới khai chiến nhưng đã trở nên vô cùng nguy hiểm.

Chưởng môn đi đâu rồi?

Câu hỏi này hiện lên trong lòng mọi người.

Bỗng nhiên bọn hắn cảm thấy không có người tâm phúc rất bất an.

Nhưng mà cũng may lúc này, Thành ca cuối cùng cũng chạy đến.

Vừa đến nơi, một làn sóng thần hồn đánh xử lý mấy ngàn kẻ địch, giải vây cho chúng đệ tử trước tiên.

Sau đó lại phối hợp với Tam Nhãn Hổ điên cuồng tấn công vào thần hồn của bốn gã Nhập Thánh cảnh kia.

Tiếp tục như vậy, Tốn Quang tôn giả không ổn rồi.

Hắn vội vàng muốn mở đại trận, nhưng lại phát hiện không hề có động tĩnh gì.

“Diệt!”

Cùng với Ngôn Pháp Chú thuật, bốn gã nhập Thánh đã bị Tam Nhãn Hổ đánh cho tơi bời từ lâu đều lần lượt ngã xuống.

Diệt xong bọn họ thì những người còn lại sẽ không còn bất kì uy hiếp gì.

"Kế tiếp làm thế nào?"

Tam Nhãn Hổ vô cùng hiểu lý lẽ, biết để đám địch nhân còn lại này cho các đệ tử.

Khương Thành phun ra một câu: "Đừng để môn nhân của ta bị giết là được rồi, những thứ khác cứ tùy ý bọn họ phát huy."

Dù sao thì mấy kẻ có tiếng nói cao của thánh địa Thông U đã chết sạch, hắn cũng hề chấp nhất giết sạch toàn bộ những môn nhân đệ tử khác, chạy thoát được thì cho chạy thoát.

Trừ khi bọn họ cố chấp dựa vào địa thế hiểm trở để chống trả, chiến đấu đến cùng.

Tam Nhãn Hổ nhìn một vòng quanh chiến trường, nhàm chán quơ quơ đầu, bỗng nhiên phun ra một câu.

"Ngươi đổi dung mạo thì thôi, tại sao cơ ngực cũng biến to rồi?"

"Lão tử dậy thì nhanh, chẳng lẽ cũng phải báo cáo trước với ngươi sao?"

Chương 152.

Tam Nhãn Hổ khá ung dung.

Nhưng Khương Thành lại rất bận rộn.

Không phải bởi vì chiến đấu, mà là bởi vì chỉ huy trận chiến.

"La Viễn ngươi đang làm cái gì thế? Kiếm pháp quên hết rồi sao?"

"Ngụy Miêu ngươi ngu hả? Đánh không lại còn không biết ném bảo phù ra hả?"

"Đan Thái ngươi cũng được coi là Đạo Cung cảnh sao, Thiên Mệnh cảnh còn làm tốt hơn ngươi!"

Đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc như vậy, chuyển sang khuôn mẫu gắt gỏng trước nay chưa từng có.

Chịu thôi, chiến đấu thực tế rất quan trọng.

Bây giờ không luyện tập, sau này gặp phải trận chiến sinh tử thì muộn rồi.

Vì đám đệ tử này, hắn cũng coi như đã lao tâm khổ trí.

Bởi vì có quá nhiều kẻ thù mạnh mẽ cho nên thường còn muốn tự mình ra tay một chút, hỗ trợ giải vây.

"Kỷ Linh Hàm, ngươi…."

Các đệ tử vừa rồi mới bị mắng chửi xối xả bỗng nhiên cân bằng hơn rất nhiều, hóa ra đến ngay cả Kỷ sư tỷ cũng trốn không thoát trận điên cuồng này sao?

Ngay sau đó, bọn họ nghe thấy giọng nói của chưởng môn đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Khụ, tiểu Hàm ngươi đừng mềm lòng như vậy. Người ta là đến giết ngươi, ngươi còn không nỡ xuống tay…."

"Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình…."

"Ngoan, đối xử với bản thân tốt một chút."

Phụt!

Nhiều đệ tử đang ở trong trận chiến thiếu chút nữa đã phun một ngum máu ra ngoài.

Đãi ngộ này, quả nhiên vẫn là khác nhau.

Nhìn quanh toàn bộ chiến trường, biểu hiện của hầu hết các đệ tử đều không đạt tiêu chuẩn.

Hoàn toàn không phát huy ra được thực lực vốn thuộc về Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng và Đạo Cung cảnh.

Khương Thành cũng không thất vọng đến như thế.

Những đệ tử này chẳng khác nào bị học cấp tốc lên, mặc dù nền tảng cũng không yếu kém nhưng chưa từng trải qua chiến đấu thực tế trên mức Phân Hồn cảnh.

Nếu có thể phát huy tốt thì kỳ lạ rồi.

Cả trận chỉ có hai người biểu hiện xuất sắc đó chính là Lam Đề và Lâm Ninh.

Lam Đề thì không cần phải nói, từ nhỏ đã tự mình rèn luyện, Đạo Cung cảnh Bát trọng của nàng có thể tiêu diệt hầu hết Đạo Cung cảnh Cửu trọng.

Ngược lại Lâm Ninh lại có chút khiến người khác bất ngờ.

Đồ đệ của mình có biểu hiện tốt, Mạc Trần đứng một bên có phần đắc ý sờ cái cằm bóng loáng.

"Nha đầu kia tính cách trầm tĩnh, hành sự quả quyết, là người hiếm có trời sinh thiện chiến."

"Hơn nữa lão hủ đã cố ý rèn dũa kỹ năng chiến đấu của nàng."

"Có thể có được công lao như ngày hôm nay cũng coi như đương nhiên."

Khương Thành bĩu môi, lão đầu này còn tự dát vàng lên mặt mình.

"Mạc trưởng lão, những môn nhân khác cũng là hậu bối của ngươi, ngươi cũng không thể quên."

Vị diện chi tử cũng không quá hài lòng với công trạng của chính mình.

Mạc Trần vội vàng nói: "Lời nào của chưởng môn cũng đúng, lão hủ sẽ lưu ý!"

Trận chiến này kéo dài rất lâu, ước chừng một ngày một đêm.

Hầu hết các tông môn bị tấn công đều sẽ có một số lượng lớn môn nhân thà chết chứ không chịu lùi huống chi là thánh địa.

Trận chiến đánh tới cuối cùng, không ít môn nhân của thánh địa Thông U nhìn thấy không có hy vọng chiến thắng liền bỏ chạy tứ phía.

Mà bùa chú của nhiều đệ tử Phi Tiên môn cũng đều dùng gần hết.

Ba đệ tử Giản Tố Hàn, Thư Dương Lâm và Cung Thiến là Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng lại vô tình bị giết.

Đây xem như là kết quả của Khương Thành và Tam Nhãn Hổ đã âm thầm khống chế toàn trận, dùng tâm bảo vệ.

Nếu không, ngay từ đầu hơn bảy mươi người này đã bị diệt toàn quân rồi.

Toàn bộ bí cảnh đều bị đập nát, khắp nơi đều là đống đổ nát, hoang tàn hiện rõ.

Lại nhìn đám đệ tử ở giữa sân, ai nấy đều bị thương bê bết máu, nhưng ánh mắt và biểu cảm lại hoàn toàn khác trước.

Khương Thành rất hài lòng, hiệu quả của lần luyện binh này không tệ đâu.

“Các ngươi làm tốt lắm, sau này tiếp tục cố gắng.”

Mọi người vui vẻ không nổi.

Nhao nhao nằm bò về bên cạnh xác chết của ba đệ tử chết trận, khóc lóc thảm thiết.

Môn nhân của Phi Tiên môn vốn rất ít ỏi, chúng đệ tử trong đó vẫn luôn tương thân thương ái, giữa đông môn căn bản không hề tồn tại mâu thuẫn với nhau.

Hiện tại nhìn thấy ba gã đồng môn sớm chiều ở chung chết đi, làm sao có thể không đau buồn.

Vẻ mặt của Tam Nhãn Hổ bình tĩnh, nó đã thấy nhiều người chết nên không có cảm giác gì.

Mạc Trần khẽ thở dài một hơi.

“Nén bi thương đi.”

“Con đường tu luyện đầy chông gai, vĩnh viễn đều kèm theo những điều bất trắc.”

“Những bằng hữu mà lão hủ kết bạn khi thực lực vẫn còn thấp kém tất cả đều đã không còn sống nữa.”

“Chuyện này đối với các ngươi mà nói cũng là một loại rèn luyện tính cách….”

Bát súp tâm hồn của hắn còn chưa nấu xong, Thành ca đã đã cắt ngang mọi người.

“Tất cả đi qua một bên, chữa lành vết thương trước, còn chưa tới lúc để đau lòng.”

Đồng môn có thể quan tâm lẫn nhau như vậy, hắn cũng rất vui vẻ yên tâm.

“Chưởng môn, Giản sư tỷ, Thư sư đệ và Cung sư muội bọn họ không thể trở về được nữa rồi….”

Ngụy Miêu và nhóm người đệ tử đời thứ ba đều không kìm được nước mắt, có hai nữ đệ tử suýt chút nữa khóc ngất đi, may có Lâm Ninh kịp thời đỡ lấy các nàng, đúng lúc độ nhập linh lực.

Các trưởng lão đời thứ hai đã trải qua vài lần lần diệt môn rồi nên năng lực chịu đựng mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng dù sao thì ai nấy đều cũng đau lòng khôn nguôi.

La Viễn tát chính mình một bạt tai thật mạnh, Thư Dương Lâm là đệ tử chân truyền của hắn.

“Chưởng môn, đều tại ta không thể bảo vệ tốt đồ đệ của mình!”

“Ta cũng vậy, hận không thể chết thay cho nàng!”

Một màn cảm động này khiến Lam Đề cũng bị cảm động lây.

Nàng là người đã nhìn quen với sự tàn khốc của giới tu luyện, cũng bởi vì vậy đồng môn thân cận hiện tại này mới khiến nàng cảm thấy vô cùng trân quý.

“Được rồi, được rồi, thu hết nước mắt lại đi, ai không biết còn tưởng rằng trời sắp sụp xuống rồi đấy.”

“Ai bảo các ngươi bọn họ không thể về được nữa?”

Thành ca tách nhóm người ra, đi vào giữa.

Hệ thống có kỹ năng hồi sinh.

Mặc dù ban đầu hắn cũng không hy vọng xuất hiện người chết để tránh lãng phí nhiều điểm tích phân.

Nhưng tình huống này thật sự xuất hiện, vậy thì cho dù là bao nhiêu điểm thì vẫn phải cứu về.

Thậm chí hắn còn thầm vui mừng vì hôm nay đã đến đây luyện tập thực chiến.

Nếu không tương lai nhất định sẽ chết càng nhiều người.

“Hả?”

“Chưởng môn, ngươi vừa mới nói gì cơ?”

“Các sư đệ sư muội vẫn có thể trở về ư?”

Đám đệ tử nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên, có chút không phản ứng kịp.

Người chết rồi thì không có cách nào hồi sinh lại, cho dù là bản thể Thánh Giai bị diệt cũng sẽ thân tử đạo tiêu.

Đây là quy luật đanh thép của giới tu luyện.

Khương Thành ngạo nghễ nói: “Không thì sao? Các ngươi đã quên bổn chưởng môn là tiên nhân rồi à?”

Đám đệ tử sửng sốt, vui mừng khôn xiết!

Bọn họ cũng không biết rốt cuộc tiên nhân có năng lực lớn đến mức nào, nhưng vẫn luôn có một cái quan niệm đó chính là bất kể tiên nhân làm gì thì cũng đều bình thường.

Huống chi những lời này là chưởng môn nói ra!

“Chưởng môn có thể hồi sinh bọn họ sao?”

“Chắc chắn có thể!”

“Chưởng môn không gì là không làm được!”

“Tốt quá rồi!”

Mọi người xui mừng khôn xiết, đều lộ ra vẻ mặt vô cùng mong đợi.

Nhưng không có chú ý tới ánh mắt bất ngờ và khó hiểu của Tam Nhãn Hổ cùng Mạc Trần ở bên cạnh.

Tiên nhân có thể hồi sinh người chết sao?

Lão tiên nhân Mạc Trần này biểu thị hắn chưa từng nghe thấy chuyện kiểu như này.

Tiên giới có một ít thuật pháp thần kỳ hoặc tiên đan có thể kéo người từ quỷ môn quan trở về.

Nhưng mà hầu hết đều có yêu cầu.

Ví dụ như phải có toàn bộ thi thể, ít nhất phải để lại một phần ba hồn bảy vía, giống như hiện tại hắn có ít nhất vài đạo tàn hồn như vậy mới có hy vọng.

Còn ba gã đệ tử đã chết này, hồn phi phách tán từ lâu rồi.

Hơn nữa hai người Thư Dương Lâm và Cung Thiến này khi chết đầu và thân và tách ra hai chỗ khác nhau, bây giờ cho dù là Tiên Đế giáng lâm cũng bó tay.

Khương Thành ngồi xổm xuống bên cạnh ba thi thể, ấn vào kỹ năng hồi sinh trên bảng hệ thống.

Quét qua Giản Tố Hàn một cái, trên màn hình lập tức xuất hiện một hàng chữ.

Mục tiêu: Giản Tố Hàn.

Cảnh giới: Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng.

Trạng thái: Tử vong.

Thời gian tử vong: 1 giờ 25 phút trước.

Điểm tích phân cần để hồi sinh: 86.

Chương 153.

Đù má, rẻ vậy?

Thậm chí Khương Thành còn nhịn không được nhìn lại mấy lần, cẩn thận đếm con số vẻn vẹn chỉ có hai đơn vị.

Không nhìn lầm, là 86 điểm.

Không phải 86 vạn, càng không phải 86 triệu.

Chuyện này cũng kỳ lạ quá nhỉ?

Nâng cao tư chất, nâng cao đại cảnh giới cho đệ tử, hơi một tí là phải mấy ngàn mấy vạn thậm chí mấy triệu cũng có.

Vậy mà hồi sinh lại chỉ cần mấy chục điểm?

Đây là hồi sinh đó!

Biến người chết thành người sống, chuyện lớn như vậy trong mắt hệ thống lại không đáng tiền đến như vậy?

Chẳng lẽ hệ thống nâng cao tư chất và cảnh giới thật sự rất khó khăn, phức tạp, giá phải trả rất lớn?

Còn hồi sinh đối với hệ thống mà nói ngược lại vô cùng đơn giản, căn bản không cần tốn nhiều sức?

Hắn chỉ có thể nghĩ tới một khả năng này thôi.

Sau đó hắn lại quét qua hai đệ tử còn lại.

Thư Dương Lâm cần một trăm hai mươi chín điểm, Cung Thiến cần mặt trăm ba mươi ba điểm, có thể là do đầu và thân của hai người này ở hai chỗ khác nhau nên giá cũng cao hơn một chút.

Thành ca thiếu chút nữa đã ngửa mặt lên trời cười to.

Đã chuẩn phải bỏ ra nhiều bị vì đệ tử rồi mà kết quả lại làm cho bản thân kinh ngạc tới mức vui mừng.

Kinh ngạc đến mức vui mừng kinh khủng!

Nếu biết như vậy từ sớm, vậy thì lúc nãy bản thân còn dốc sức làm gì.

Cho dù toàn bộ đệ tử bị giết một trăm lần cũng chẳng cần tốn bao nhiêu điểm.

Kỹ năng hồi sinh này cũng không có cooldown, mỗi ngày có thể dùng vô số lần.

Hắn làm bộ làm tịch, đầu tiên là ngưng tụ ra một quả cầu linh lực ở lòng bàn tay, tiếp đó là xoa nhẹ lên đỉnh đầu của Giản Tố Hàn.

Sau đó nhắm mắt lại và lẩm bẩm một câu thần chú căn bản không tồn tại.

Những người khác vẫn đang vô cùng căng thẳng.

Tầm mắt nhìn theo tay hắn, trạng thái lên xuống thất thường chỉ sợ sẽ thất bại.

Đến ngay cả Tam Nhãn Hổ và Mạc Trần cũng mở to hai mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chú.

Kỳ tích do Khương Thành tạo ra quá nhiều rồi, bọn họ cũng không dám dùng lý lẽ thông thường để xem xét nữa.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy một luồng sáng màu xanh lục nhạt chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu của Giản Tố Hàn rồi biến mất.

Vốn là một người đã chết đột nhiên lại mở mắt ra.

Nàng không chỉ sống lại, đến ngay cả những thương tích vốn ở trên người cũng biến mất.

Nhìn thấy mọi người đều ngây người nhìn mình, nàng còn có chút lờ mờ chẳng biết gì.

“Mọi người…”

“Này, không phải ta đã chết rồi sao?”

Oa!

Tiếng hoan hô của tất cả mọi người ở đây như sấm dậy.

Mọi người nhao nhao bổ nhào tới, ôm chặt lấy nàng đến độ không thở nổi.

“Giản sư tỷ, hu hu hu!”

“Đồ nhi tốt, vừa rồi sư phụ bị ngươi làm cho sợ muốn chết!”

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi, Giản sư muội lại sống lại rồi!”

Thành ca không hề gia nhập reo hò cùng bọn họ, hắn lại bay nhanh đến chỗ của hai người đệ tử còn lại hồi sinh bọn họ.

Lúc này, Phi Tiên môn lại khôi phục đủ quân số.

Nơi này đã trở thành một cảnh tượng reo hò.

Mà Thành ca cũng thuận lợi thăng hoa cái tính làm màu của mình, và tất nhiên có được thêm càng nhiều sự kinh sợ và sùng bái của chúng đệ tử.

“Chưởng môn vạn tuế!”

“Quá thần kì rồi!”

“Ha ha, hại ta uổng công chảy nhiều nước mắt như vậy, chưởng môn xấu ghê, không chịu nói sớm gì cả.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chắc chắn là chưởng môn cố ý.”

“Tiên thuật quá thần kỳ rồi, không biết khi nào chúng ta mới có thể thành tiên.”

“Đúng vậy, hồi sinh cũng có thể làm được….”

“Ha ha, có chưởng môn ở đây, lúc nào trong lòng cũng tự cảm thấy thấp kém.”

Ở trong mắt của đám đệ tử, Khương chưởng môn lại lộ ra bản lĩnh của tiên nhân một lần nữa.

Nhưng ở trong mắt Mạc Trần, đây hoàn toàn là một kỳ tích.

Hắn hận không thể túm lấy lỗ tai của mấy đệ tử này rống to lên, ai nói cho các ngươi tiên nhân biết hồi sinh vậy?

Đến ngay cả mấy vị diện chi tử của tiên giới cũng chưa từng nghe nói rằng ai có thể tiện tay khiến ba người chết sống lại như vậy được.

Vậy mà chưởng môn lại làm được.

Vận khí của hắn chắc chắn còn cao hơn mấy vị diện chi tử khác, hơn nữa cũng không phải chỉ cao hơn có một chút.

Lam Đề đứng một bên, hoàn toàn lộ ra vẻ mặt nghi ngờ nhân sinh.

Nàng không thể hiểu được được, thậm chí nghi ngờ liệu đây có phải ảo thuật hay không.

Không giống các đệ tử khác, dù sao nàng cũng đã trải qua một lần nâng cao tư chất và đại cảnh giới.

Mà Tam Nhãn Hổ…

Nó đã thu nhỏ thân hình lại, ôm chặt cái đùi lớn của Thành ca lần một lần nữa.

“Ca, ngươi thật lợi hại!”

“Ta có chút sùng bái ngươi rồi đấy.”

Nó thông minh đáo để.

Sự hồi sinh này hiện tại nó không cần dùng đến, nhưng khó mà đảm bảo được một ngày nào đó trong tương lai lại cần dùng đến.

Lăn lộn trong giới tu luyện, ai có thể bảo đảm rằng chắc chắn bản thân sẽ không bị giết cơ chứ.

Khương Thành biết sử dụng “tiên thuật” hồi sinh, chỉ cần có hắn ở bên cạnh thì sẽ không cần lo lắng chuyện như này nữa rồi.

Đây quả thật là một chiếc ô bảo hộ bắt buộc phải chuẩn bị khi rời khỏi nhà mà!

“Chết tiệt, ngươi ôm chặt như vậy làm gì?”

Bị nó ôm đùi, Thành ca muốn thân cận với đám muội tử Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh một chút, cũng bị ngăn cản rồi.

Hắn ra sức đá cũng không đá nó ra được.

“Ca, hai chúng ta có quan hệ gì cơ chứ, đây là để biểu đạt loại tình cảm sùng kính của ta dành cho ngươi.”

“Quên đi, hai năm sau ngươi được khôi phục tự do rồi, đến lúc ngươi đó muốn đi đâu thì đi.”

Hai năm sau, hắn cũng mang theo đệ tử phi thăng tiên giới rồi.

Cũng thật sự dùng không nổi yêu vương làm bảo tiêu cho các đệ tử.

Tam Nhãn Hổ giả bộ bối rối: “Ca, ngươi nói đùa rồi, hai chúng ta không phải đã hẹn ước mãi mãi không chia lìa sao?”

Hiện tại cho dù đuổi nó đi, nó cũng sẽ không đi.

Gì mà chỉ làm hộ tông linh thú ba năm thôi chứ, một con yêu hào phóng, phóng khoáng như hổ gia ta đây đã từng nói như vậy chưa, chẳng lẽ không phải dài lâu hả?

“Đừng cản ta, còn phải thu thập chiến lợi phẩm kìa.”

“Cần gì đến ca tự mình ra tay cơ chứ, để ta để ta…”

Lúc này Tam Nhãn Hổ mới xòe vuốt, chạy đến giúp hắn thu thập những nhẫn trữ vật và linh khí, bảo khí rơi đầy trên đất.

Nó không có nhu cầu với mấy thứ đồ để cho con người sử dụng này, cũng chẳng có gì phải thèm muốn hết.

Cuối cùng thống kê một chút, thiên tài địa bảo thì giữ lại, một nhóm các vật tư chuẩn bị chiến đấu như bảo khí, pháp bảo và bùa chú cũng giữ lại một phần, còn lại thì đều đổi hết.

Điểm tích phân lại tăng thêm ba triệu.

Cộng thêm điểm tích phân lúc trước, hiện tại hắn đã có chín triệu hai rồi.

Giữ lại mấy món thiên tài địa bảo đó là bởi vì hơn phân nửa những thứ này đều là tài liệu dành cho việc luyện đan, luyện khí, luyện bùa.

Sau khi tập hợp lại còn có thể luyện ra thánh đan, thánh khí rất cao cấp.

“Được rồi, thu dọn nhanh nhanh rồi về Phi Tiên Môn thôi!”

Sau khi mọi người trở về Phi Tiên Môn không lâu thì cuối cùng thánh giả Tích Phong cũng nhận được tin tức thánh địa Thông U bị diệt.

Cũng không thể trách hắn thông tin chậm mà bởi vì hắn vốn bế quan ở nơi bí mật.

Ngoại trừ chưởng môn Tốn Quang tôn giả, những người khác hoàn toàn không thể liên lạc được với hắn.

Mà lúc Tốn Quang tôn giả bị giết, bị Khương Thành và Tam Nhãn Hổ liên thủ tấn công thì hoàn toàn không có năng lực phát tín hiệu cầu cứu nổi.

Tích Phong biết được thánh địa bị diệt cũng là bởi vì tinh thần không ổn định, gián đoạn tu luyện mà cảm nhận một chút.

Kết quả lại phát hiện mệnh bài bên kia nát hơn một nửa, mấy kẻ quyền cao chức trọng đều biến mất.

Chuyện này khiến tâm mạch và thần hồn của hắn bị sốc, suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

Rốt cuộc hắn cũng không khống chế được một thân khí thế Thánh Giai nữa, phạm vi mười vạn dặm bị lĩnh vực bao phủ trở thành một vùng hỗn loạn, sinh linh bên trong khu vực này lập tức bị chìm ngập trong tai ương.

“Thanh Sa!”

“Ngươi thật độc ác!”

“Tâm Bộ các ngươi thật đúng là khiến ta nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Hắn cấp tốc bay đến thánh địa Thông U, vừa thấy cảnh tượng hoang tàn kia thì suýt chút nữa đã hộc máu ngay tại chỗ.

Dù gì thì Tích Phong cũng là một kẻ có tâm cơ kín đáo, dưới tình huống như này, hắn vẫn giữ lại được một tia lý trí.

Thần niệm của hắn phóng ra, nhanh chóng tìm được một ít môn nhân chạy tứ tán vì trận đại chiến vừa rồi.

Thần hồn trực tiếp tấn công vào, những ký ức cuối cùng của đám tu sĩ này xuất hiện trong đầu của hắn.

“Hóa ra còn có Phi Tiên môn!”

“Khương Thành à Khương Thành, bổn thánh vẫn chưa nghiền chết ngươi, ngươi trái lại còn dám đánh trả.”

“Được, tốt lắm!”

“Một kẻ cũng đừng hòng chạy trốn.”

Chương 154.

Miệng thì nói đừng hòng muốn chạy trốn, nhưng trên thực tế thì đám người Khương Thành đã về tới Phi Tiên môn từ lâu rồi.

Mà Tích Phong cũng không hề lập tức xông qua đó.

Dù sao bên kia cũng có một con yêu vương tọa trấn.

Đương nhiên Tích Phong không sợ Tam Nhãn Hổ, nhưng điều hắn muốn bây giờ chính là không kẻ nào được sống sót hết.

Dù cho bị yêu vương áp chế thì hắn cũng có rất nhiều cách để bảo vệ tính mạng.

Hơn nữa còn có đại trận bảo hộ, hắn bắt buộc phải lên kế hoạch cẩn thận một chút.

So sánh với điều đó, thứ hắn không thể nhẫn nhịn được chính là sự “phản bội” của Thanh Sa.

Đúng vậy, theo như Tích Phong thấy thì việc Khương Thành đối phó hắn là chuyện đương nhiên. Nhưng không lâu trước đây Tâm Bộ còn đồng ý điều kiện hợp tác, vậy mà bây giờ lại dám làm trái.

Chuyện này khiến cho hắn càng không thể kìm nén được cơn giận, trong lòng khó yên ổn.

Cuối cùng, hắn vẫn xông vào thánh địa Minh Tâm trước!

“Thanh Sa, cút ra đây!”

Một tiếng này vang vọng khắp mọi nơi trong Tâm Bộ, tất cả các tộc nhân nghe được tin tức ào ào xuất hiện.

Hiển nhiên Thanh Sa là người đầu tiên bay tới.

Sắc mặt của nàng có vẻ không được tốt lắm.

Dù gì thì nàng cũng là tộc trưởng Nhập Thánh cảnh Cửu trọng, mặc dù bình thường vẫn luôn nhường nhịn năm lần bảy lượt, nhưng cũng không thể tùy ý sỉ nhục nàng như vậy chứ?

“Tích Phong, ngươi có ý gì đây?”

“Có ý gì ư?”

Thánh giả Tích Phong cười chế giễu: “Thanh Sa, ngươi biết cách ẩn nhẫn thật đấy, ta thật sự không thể nhìn ra nổi, không ngờ tâm tư của ngươi sâu như vậy.”

“Ngoài mặt thì giả vờ yếu đuối nhưng sau lưng còn ác độc hơn bất kì kẻ nào khác!”

Thanh Sa và các tộc lão khác nghe thấy như vậy thì cau mày.

Thánh giá Tích Phong bị điên rồi hả, nói chuyện châm chọc, mỉa mai làm như các nàng mắc nợ hắn không bằng.

“Thánh giả Tích Phong, có lời gì ngươi cứ việc nói thẳng, không cần phải quanh co.”

Tích Phong nhìn quanh các nàng một vòng, lạnh lùng nói.

“Đến nước này mà các ngươi vẫn còn giả vờ.”

“Cứ làm như không hề có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Tưởng làm như vậy thì ta sẽ bỏ qua chuyện các ngươi tấn công thánh địa Thông U của ta sao?”

“Ngươi nói cái gì?”

Đám người Thanh Sa ngạc nhiên.

“Tấn công thánh địa Thông U? Chuyện này thì liên quan gì đến bọn ta?”

“Còn dám ngụy biện!”

Thánh giả Tích Phong lạnh lùng nói: “Ngươi đích thân ra tay, có vô số người của bổn môn ta và người ngoại giới nhìn thấy.”

Sao có thể như vậy được?

Bản thân mình hoàn toàn không đi qua bên đó.

“Thánh giả, trong này chắc chắn có hiểu lầm, chỉ có Phi Tiên môn tấn công các ngươi, căn bản bọn ta chưa từng tham gia vào.”

“Đúng vậy, lúc đó chúng ta đã dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối rồi.”

“Việc đó hoàn toàn là do Khương Thành khăng khăng làm theo ý mình.”

Vì để bản thân không bị dính líu vào, đám cao thủ của Tâm Bộ cũng chẳng quan tâm nhiều làm gì nữa, trực tiếp bán vị “đồng minh” Khương Thành này đi.

Chỉ đáng tiếc, các nàng không nói như vậy thì còn tốt.

Nói như vậy thì chẳng khác gì đã định tội các nàng đã từng mưu đồ bí mật với Phi Tiên môn.

“Ha!”

“Ha ha ha ha…”

Tích Phong Thánh Giả tức giận đến mức bật cười thành tiếng, tiếng cười vang vọng bên trong sơn cốc thật lâu không tan.

“Quả nhiên có phần của các ngươi!”

“Lúc trước đã đồng ý với ta thế nào, các ngươi không phân rõ giới hạn với Phi Tiên môn thì cũng thôi đi, thế mà còn cùng nhau liên thủ cơ đấy!”

“Thánh địa Thông U của ta đều bị hủy diệt rồi, các ngươi còn muốn làm kẻ ngoài cuộc ư?”

Lời này của hắn làm cho cả đám người Thanh Sa càng thêm hoảng sợ.

Thánh địa Thông U thật sự bị tiêu diệt rồi?

Bọn họ chỉ đem theo hơn bảy mươi người, cộng thêm một yêu vương bị quy tắc áp chế.

Phải phá vỡ cấm chế, chống lại đại trận, còn phải đối mặt với kẻ thù nhiều hơn gấp ngàn lần…

Sao có thể làm được chuyện như này?

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

“Thánh giả Tích Phong, mong ngươi nghe chúng ta giải thích. Chuyện này là do bọn họ làm, ngươi muốn báo thù thì có thể tới tìm bọn họ…”

Tích Phong làm sao còn có thể nghe lọt mấy lời này nữa cơ chứ

“Chết đi!”

Cao thủ Thánh giai rốt cuộc cũng ra tay!

Trong nháy mắt, cả thánh địa Minh Tâm giống như đã đi đến một thế giới chỉ có gió tồn tại.

Trên không đụng trời, dưới không chạm đất.

Thần hồn lơ lửng, hoàn toàn không có điểm tựa.

Không biết có bao nhiêu tộc nhân của Tâm Bộ mất đi sự kiểm soát linh lực thần hồn, cũng mất đi cảm giác đối với quy tắc của thế giới bên ngoài.

Giống như một con côn trùng bị gió lốc thổi bay, hoàn toàn không có sức lực chống cự.

Nhưng mà cũng còn may phản ứng của đám người Thanh Sa không không chậm.

Bình thường các nàng thật sự là rất yếu đuối, nếu có thể dàn xếp ổn thỏa thì sẽ dàn xếp ổn thỏa.

Nhưng mà kẻ khác cũng đã vung đao lên rồi thì các nàng đương nhiên sẽ không ngửa cổ chờ chết.

Năm Nhập Thánh cảnh của Tâm Bộ cũng không phải để trưng bày.

Chỉ thấy Thanh Sa phất tay lên, một pháp bảo màu trắng hình mũi khoan dài bằng một cánh tay bay đến giữa không trung, đón gió rồi to ra.

Từng luồng hào quang màu trắng ngà bắn ra bốn phía.

Cứ hễ là tộc nhân của Tâm Bộ bị chiếu rọi đến , tất cả thần hồn đều được củng cố một lần nữa.

Mà ngược lại, khi Tích Phong bị chiếu rọi thì lại lộ ra một vẻ đau đớn.

Đau đớn đó đến từ nơi sâu thẳm trong nội tâm.

Chu Tâm Chùy là pháp bảo thượng phẩm, trực tiếp tấn công vào ý chí nội tâm của kẻ địch, cho dù là Thánh Giai thì hoàn toàn cũng tìm không ra cách phù hợp để phòng ngự.

Thế giới của gió kia cũng dần dần trở nên kém vững chắc hơn trước.

Cùng lúc đó, bốn cao thủ Nhập Thánh cảnh còn lại cũng đồng loạt ra tay.

Đại trận bên trong thánh địa và cấm chế cũng cùng lúc phát động hoàn toàn.

Cả sơn cốc giống như là đột nhiên sống dậy.

Dưới sự liên thủ áp bức của đại trận và Chu Tâm Chùy, Tích Phong xông bên trái đánh bên phải, trường kiếm trong tay chém ra từng đạo công kích hủy thiên diệt địa.

Phá hủy sơn cốc này tan tành nhưng rất khó khiến năm Nhập Thánh cảnh bị thương, chỉ có thể giết một ít tộc nhân cảnh giới thấp kém chưa kịp trốn đi.

Sức chiến đấu của thánh địa Minh Tâm còn mạnh hơn so với dự đoán ban đầu của hắn.

Thánh Giai này của hắn chiếm không nổi một tia tiện nghi, thậm chí ý chí cũng đang bị tan rã không ngừng.

Việc này không phải bởi vì Thánh Giai như hắn quá yếu mà là bởi vì việc làm ăn, ước chừng hắn đã phân ra ngũ tôn pháp thân đi đến các đại vực giới.

Hiện tại thực lực của bản thể này bị suy yếu hơn phân nửa.

Nơi này là sân nhà của thánh địa Minh Tâm.

Hắn có Luyện Cốt Phiên cùng giai với Chu Tâm Chùy, nhưng bởi vì hắn không phải tộc nhân của Vu Bộ, không biết vu thuật chính thống nên cũng không phát huy được nhiều uy lực.

“Trong vòng một tháng, toàn tộc Tâm Bộ nhất định sẽ bị diệt.”

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn rút lui.

Nhưng mà điều này cũng không có nghĩa là chuyện này đã kết thúc.

Sau khi kết thúc trận chiến, nhìn bí cảnh gần như đã bị phá hủy hoàn toàn, tim của đám người Thanh Sa đều đang nhỏ máu.

“Thật sự là kinh người quá đáng! Tích Phong, ngươi quá đáng lắm rồi!”

Các nàng đã tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy, kết quả lại bị người ta nghĩ muốn trở mặt thì trở mặt, muốn giết thì giết.

“Tộc trưởng, bây giờ chúng ta nên làm sao?”

Tâm Bộ lúc này, biểu cảm của mỗi người đều rất đau thương.

Thanh Sa hít một hơi sâu, cố gắng hồi phục lại trạng thái.

Nàng là tộc trưởng, bắt buộc phải nghĩ biện pháp để những tộc nhân còn lại tiếp tục sống sót.

“Lần sau Tích Phong đến, rất có khả năng sẽ triệu hồi tất cả các pháp thân đến, lúc đó thực lực của hắn sẽ không chỉ có nhiêu đây.”

“Hơn nữa, nhất định hắn sẽ mang theo người giúp đỡ đến.”

“Chúng ta không thể chống lại được.”

Nhìn bí cảnh đã bị hủy nát, tâm của nàng loạn như ma.

“Hay là chúng ta đi Thương Lôi vực nhờ vả Lôi Bộ, quan hệ của Tâm Bộ chúng ta với bọn họ cũng không tệ lắm…”

Lôi Bộ cũng là một trong chín bộ Tiên Di tộc.

Năm đó sau khi chín bộ chia ra thì đã bị phân tán ra nhiều nơi, trong đó Lôi Bộ sinh sống ở Thương Lôi vực có nguồn năng lượng lôi điện chủ yếu để tu luyện.

Thanh Sa lắc lắc đầu: “Tình hình của bọn họ ở Thương Lôi vực cũng không mấy khả quan, phải chịu sự chèn ép của một số thế lực bản địa, hoàn cảnh cũng không tốt hơn chúng ta.”

“Vậy chúng ta đi tìm Chiến Bộ ở Huyền Không vực, ta nghe nói bọn họ đã thống nhất được Huyền Không vực, bên đó không ai không dám không phục.”

Chương 155.

Đề nghị này khiến cho người còn lại trong tộc đều chấn phấn.

Trong chín bộ Tiên Di tộc, bây giờ bộ tộc có tình cảnh tốt nhất chính là Chiến Bộ.

Người của Chiến Bộ vốn trời sinh am hiểu chiến đấu, mà cao thủ trong tộc lại nhiều như mây.

Không chỉ số lượng Nhập Thánh cảnh nhiều hơn mười vị, còn có hai vị Thánh Giai tọa trấn, phối hợp pháp bảo thượng phẩm Thí Tiên Thương, cho dù trong toàn bộ vạn vực của hạ giới, thực lực như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu tìm bọn họ nương tựa thì chắc chắn Tích Phong không dám trêu chọc.

Thanh Sa lắc đầu lần nữa, thở dài nói: "Chẳng lẽ các ngươi đã quên rồi, Chiến Bộ luôn coi nhẹ tám bộ còn lại, cảm thấy chúng ta vướng víu, từ trước đến nay không coi chúng ta là người một nhà."

"Vậy Họa Bộ thì sao? Mặc dù thực lực của họ không bằng Chiến Bộ, nhưng nghe nói bọn họ duy trì mối quan hệ tốt đẹp với rất nhiều vực giới."

Thanh Sa thở dài: "Nơi ở của Họa Bộ - Thanh Viên vực cách Thiên Linh vực của chúng ta quá xa xôi, ước chừng cách xa nhau hơn ngàn vực giới, ta sợ còn chưa tới nơi đó, đã bị Tịch Phong dẫn người chặn lại…"

Tích Phong giao du rộng lớn, có bạn bè Thánh Giai ở rất nhiều vực giới.

Con đường này rất có thể là đường chết.

Nước xa không cứu được lửa gần.

Một ngày sau đó, Khương Thành lại nhìn thấy bọn người Thanh Sa lần nữa.

Đi cùng với các nàng, còn có hơn vạn người trong Tâm Bộ, không thiếu một ai.

"Khương chưởng môn, chúng ta tới nhờ cậy ngươi."

"Hi vọng ngươi có thể cứu chúng ta…"

Không sai, đối tượng lựa chọn cuối cùng của các nàng cũng chỉ có Phi Tiên môn.

Nơi này có yêu vương Tam Nhãn Hổ tọa trấn, thực lực có thể tiêu diệt thánh địa Thông U đã bày ra ngay trước mắt.

Phi Tiên môn và các nàng còn có chung một kẻ địch là Tích Phong.

Khương Thành, yêu vương, thêm năm đại Nhập Thánh của Tâm Bộ các nàng, tọa trấn sân nhà bí cảnh, chưa chắc là không thể ngăn lại đợt tấn công tiếp theo của Tịch Phong.

Mà… họ lại cách gần nhau.

Hơn nữa, họ không phải còn có cái danh 'đồng minh' sao?

"Vậy là… các ngươi bị tấn công rồi?"

Khương Thành nhìn vẻ mặt và trạng thái của các nàng, cũng đoán ra được chút gì đó.

Không phải chứ?

Khi hắn biến thành Thanh Sa, ý định ban đầu chỉ vì chọc tức 'đồng minh' cỏ đầu tường hay lắc lư hai bên này chút thôi.

Hắn không ngờ rằng các nàng thực sự sẽ bị tấn công, càng không trông chờ cả Tâm Bộ sẽ tìm tới.

"Đúng vậy, đều do tên tặc tử Tích Phong kia!"

Nói đến chuyện này, Thanh Sa nghiến răng nghiến lợi, vô cùng căm hận.

"Bí cảnh của tộc ta đã hoàn toàn bị hủy, không nhà để về!"

"Còn có năm trăm mười sáu người trong tộc bị giết, thù hận này không đội trời chung!"

"Khương chưởng môn, ta biết ngươi nhất định có phê bình kín đáo đối với lập trường trước đó của chúng ta."

"Ta lập lời thề ở đây, sau này gặp lại Tích Phong, tộc ta tự nguyện chiến đấu ở tuyến đầu!"

Lời nói của nàng chém đinh chặt sắt, thái độ vô cùng thành khẩn.

Dù sao đó cũng là thù sâu như biển, con thỏ nóng nảy còn cắn người đâu.

Khương Thành kinh ngạc hơn.

Không phải là bởi vì lần này nàng tỏ thái độ, mà bởi vì sức chiến đấu của Tâm Bộ.

Trời ơi, mạnh như vậy sao?

Thánh Giai đỉnh phong đánh đến nơi, các ngươi còn có thể có hơn chín phần mười người sống sót?

Một lần nữa hắn cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thực lực trâu bò như vậy, sao trước kia các ngươi cứ luôn co đầu rụt cổ lại thế?

Nếu các ngươi mở rộng đến xung quanh, tìm kiếm tài nguyên tu luyện, nghĩ hết tất cả phương án thăng cấp, chỉ sợ thực lực tổng thể phải mạnh hơn hiện tại gấp hai lần.

“Các ngươi nghiêm túc hả?”

“Đúng vậy!”

Mấy tộc lão Nhập Thánh cảnh ở phía sau trầm giọng nói: “Trải qua trận chiến này, chúng ta cũng nhìn ra, ép dạ cầu toàn sẽ chỉ bị bọn hắn xem như mềm yếu có thể bắt nạt.”

“Nếu đã như vậy, thì cũng đừng trách chúng ta lộ ra mũi nhọn!”

“Khương chưởng môn, lần sau tiến đánh nơi nào, ngươi chỉ một phương hướng là được, chúng ta tuyệt đối không lùi bước!”

Mấy trăm năm nay, bảy đại thánh địa không làm chuyện gì tốt cho bọn họ, họ đã sớm có đầy một bụng căm giận, uất ức.

Đù má, bây giờ đám nữ nhân này còn có ý chí chiến đấu hơn cả mình.

Có lầm hay không.

“Vậy thì được, ta sẽ sai người sắp xếp một chỗ ở cho các ngươi .”

Dù sao không nói đến chuyện bí cảnh thánh địa này rất lớn, đừng nói một vạn người đến đây, cho dù có mười vạn người đến cũng ngại hoang vắng.

Tâm Bộ nắm giữ một trong chín pháp bảo, giữ bọn họ ở bên cạnh cũng là một chuyện tốt đối với việc mở Hư Tiên giới

trong tương lai.

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

Thanh Sa nghiêm nghị nói: “n tình thu nhận và giúp đỡ của ngươi, chúng ta sẽ luôn khắc ghi!”

Da mặt dày như tường thành như Thành Ca mà cũng không khỏi hơi đỏ mặt.

Bây giờ mình vẫn có hình dạng Thanh Sa, còn chưa biến về được.

Nếu không có bảo khí và thần hồn che lấp, hắn đã sớm lộ tẩy.

Nói trắng ra, nếu không có hắn biến hóa, cho dù Tâm Bộ sẽ bị hiện thực dạy làm người thì cũng là chuyện trong tương lai, mà không phải hôm nay.

Nghĩ tới đây, hắn thở dài, vẫn nên đền bù chút đi.

“Các ngươi có mang hài cốt của năm trăm mười sáu người cùng tộc chết trận đến đây không?”

Thanh Sa không rõ vì sao hắn hỏi câu này, nhưng vẫn gật đầu.

“Vốn dự định chôn ở bên kia, nhưng ta sợ lần sau Tịch Phong lại dẫn người đi tàn sát bừa bãi, quấy nhiễu sự bình an của các nàng.”

“Cho nên ta đưa đến bên này, nếu như Khương chưởng môn không mong muốn, chúng ta sẽ an táng ở bên ngoài.”

Khương Thành khoát tay một cái.

“Ta không hẹp hòi như vậy.”

“Lấy hài cốt của các nàng ra đây.”

“Hả?”

“Khương chưởng môn có ý gì?”

Đám người Tâm Bộ không hiểu lắm, ngược lại Mạc Trần đã đứng dậy, làm người phát ngôn cho Thành Ca.

“Chưởng môn của ta có thể làm cho các nàng sống lại, hôm nay ngươi lựa chọn kết thành đồng minh với chúng ta, là quyết định sáng suốt nhất!”

Gì cơ?

Sống lại?

Các tộc nhân Tâm Bộ dường như nghe thấy một câu chuyện cười.

Làm sao loại chuyện này có thể xảy ra được?

Nhưng mười lăm phút sau, sự nhận thức của các nàng đều bị đổi mới.

Tất cả năm trăm mười sáu người trong tộc đều được Khương Thành làm sống lại, dù có người chỉ còn lại một đoạn tay chân, hay một sợi tóc đều được sống lại mà không sót một ai.

Một cảnh này xảy ra ngay trước mắt tất cả mọi người.

Từng người trong tộc được sống lại nhảy nhót tưng bừng, không có một chút tổn thương nào.

Hơn vạn người của Tâm Bộ, có người vui đến phát khóc, có người nhảy cẫng lên hoan hô.

Dù sao đó vốn là bộ tộc có số người ít ỏi.

Đối với bọn họ, tính mạng của năm trăm mười sáu người trong tộc này quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Sau khi Thanh Sa và một đám tộc lão rung động, họ cúi gập người tới đất.

“Khương chưởng môn, ơn đức lớn lao của ngươi, chúng ta suốt đời khó quên!”

Khương Thành giả vờ giả vịt ho khan hai tiếng, lại điều chỉnh sắc mặt tái nhợt hơn một chút.

Mạc Trần kịp thời lại gần, đỡ lấy hắn.

“Tiên thuật hồi sinh này của chưởng môn phải trả giá lớn, khiến nhiều người sống lại cùng một lúc như vậy, là hao tổn quá lớn đối với hắn.”

Đúng vậy, một cái giá thật lớn, ước chừng tiêu phí mười hai vạn điểm của anh đây.

Quả nhiên, bọn người Thanh Sa bị cảm động đến rối tinh rối mù.

“Khương chưởng môn! Từ nay về sau ngươi chính là người bạn quý báu nhất của Tâm Bộ chúng ta, là bạn bè vĩnh viễn

không vứt bỏ!”

“Nếu có ai gây bất lợi cho ngài, đó chính là kẻ thù sống còn của Tâm Bộ ta!”

“Nếu tương lai có cách xa, chỉ cần Khương chưởng môn kêu gọi một câu, Tâm Bộ ta chắc chắn sẽ đến nghe lệnh!”

Không riêng gì các nàng, tất cả hơn vạn người còn lại trong Tâm Bộ đều cảm kích nhìn hắn.

Thái độ của họ đối với hắn vô cùng thân cận và tán đồng, hoàn toàn như nhìn người một nhà.

Kết quả này khiến Khương Thành rất ngạc nhiên, mừng rỡ.

Lăn qua lăn lại một lần như thế, đám người cỏ đầu tường nhưng thực lực rất mạnh này vốn đang lắc lư trái phải, cuối cùng đã bị hắn thu phục.

Cứ như vậy, Tâm Bộ chính thức dừng chân, thu xếp ổn thỏa trong bí cảnh.

Bí cảnh này chừng hơn mười vạn dặm, Phi Tiên môn ở chủ điện trung tâm, mà Tâm Bộ dừng chân tại dãy núi ở góc tây nam.

Khu vực hoạt động của hai bên cách nhau mấy vạn dặm, kỳ thật vẫn mạnh ai người nấy làm như cũ.

Đệ tử bên phía Khương Thành tu luyện, không liên quan gì với bên kia hết.

Mà Tâm Bộ không có việc gì, cũng sẽ không đến bên này quấy rầy.

Hai bên đều đang đợi thánh giả Tích Phong đến.

Chương 156.

Trong khoảng thời gian này, tin tức thánh địa Thông U bị diệt cũng được truyền đi rất nhanh.

Sau khi biết được tin tức này, đương nhiên bên ngoài lại chấn động khắp nơi.

Các đại thánh địa rốt cuộc không còn kiêu ngạo như trước đó, thậm chí chủ động triệu hồi toàn bộ người trong môn phái, đóng sơn môn không dám ra ngoài.

Bọn hắn không dám lại đối nghịch với Khương Thành.

Ngay cả thánh địa mạnh nhất, nơi có Thánh Giai cũng bị diệt, đó hoàn toàn là một kẻ điên.

Hơn nữa còn là tên điên có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Trước khi thánh giả Tích Phong xử lý hắn, bọn hắn sợ mình bị tấn công mất.

Đến lúc đó, thật sự là không có chỗ để nói rõ lí lẽ.

Thừa dịp hai bên chưa phát sinh bất kỳ xung đột trực tiếp nào, bảy đại thánh địa dồn dập phái người tiến về Phi Tiên môn, bày tỏ thiện ý.

Mà một bên khác, trong những môn phái nhỏ và các tu sĩ nhàn tản, lại không những không sợ, mà còn vui mừng hớn hở.

Không phải bọn hắn có thù gì với thánh địa Thông U.

Mà là Phi Tiên môn lại diệt một phái, đây không phải là một chuyện vui lớn sao?

Người bạn thân mến à, ngươi không có ý định tổ chức đại điển chúc mừng sao?

Lần trước sau khi yến hội kết thúc, một đám người không đi người hối hận đến xanh ruột, hiện tại tất cả đều trông mong mà chờ đợi đâu.

Chỉ tiếc, mặc dù từ trước đến nay Thành ca đốt tiền, nhưng thật đúng là không coi chuyện này xem như chuyện lớn gì.

Với hắn mà nói, diệt phái đã sớm là công việc quen thuộc thường ngày.

Còn cần chúc mừng sao?

Thế thì không phải sẽ mệt chết rồi?

Tất cả sứ giả bảy đại thánh địa phái tới đều đến chủ điện.

“Khương chưởng môn, ta phụng lệnh của chưởng môn thánh địa Tử Nguyên đến đây qua lại thân thiết cùng quý phái, hi vọng kết nghĩa huynh đệ dài lâu!”

“Thánh địa Ly Quang ta cũng bày tỏ thiện ý Phi Tiên Môn…”

“Thánh địa Bạch Hồng ta…”

Nhìn thấy sứ giả của bảy đại thánh địa dồn dập cúi đầu tỏ thái độ, các cao thủ Tâm Bộ như Thanh Sa ngồi ở một bên bàng quan mà bùi ngùi mãi không thôi.

Mặt mũi là gì?

Đây chính là mặt mũi!

Trước kia Tâm Bộ các nàng đụng phải bảy đại thánh địa này, còn phải cười hùa theo, sợ bị bọn hắn liên thủ vây đánh trừng trị.

Những thánh địa này tùy tiện phái hai Thánh Tử đến thôi là Tâm Bộ đều phải tiếp đãi long trọng, rất sợ bọn hắn tìm lý do làm khó mình.

Mà bây giờ, trước mặt Khương Thành, toàn bộ bảy đại thánh địa lại hạ thấp tư thái.

Họ chủ động lấy lòng Phi Tiên môn, sợ bị Phi Tiên môn tấn công.

Ngay cả các nàng cũng không khỏi ngóc đầu lên, có một loại cảm giác mở mày mở mặt khi làm đồng minh.

Chỉ là, điều khiến các nàng ngoài ý muốn là, dường như Khương Thành cũng không có vẻ gì là vui lắm.

Hắn chỉ liếc mắt ra hiệu một cái.

Sau đó Mạc Trần cười tủm tỉm lấy ra bảy trang giấy tràn ngập chữ, chia cho sứ giả của bảy đại thánh địa.

Đám người không hiểu, họ mở ra xem xét, lập tức không cách nào bình tĩnh.

Trên bảy tờ giấy này liệt kê ra bảy danh sách.

Tên một chuỗi lớn thiên tài địa bảo được viết ra trên giấy, đại đa số bộ phận đều là vật liệu cần thiết để luyện chế thánh đan.

Sau khi rút thưởng của hệ thống, thuật luyện đan của Thành ca đạt tới tứ giai, đã có thể luyện thánh đan từ lâu rồi.

Chẳng qua là vật liệu mãi không đủ.

Ngoài ra, trên danh sách còn các liệt ra ba mươi bảo khí, hai pháp bảo, và một lượng lớn linh thạch.

Đừng nhìn một trang giấy nho nhỏ, lại gần như có thể móc sạch một nửa tài nguyên đứng đầu của những thánh địa này.

“Khương chưởng môn, ngươi có ý gì đây?”

“Chuyện này hơi quá mức rồi đấy?”

Điều kiện kiểu này, làm sao bảy đại thánh địa có thể đáp ứng được?

Đám sứ giả dồn dập thay đổi sắc mặt, thái độ cũng trở nên cứng rắn.

“Chúng ta mang theo thành ý tốt đẹp mà đến, ngươi cố ý muốn cự tuyệt tình hữu nghị của chúng ta rồi?”

“Phi Tiên môn các ngươi ăn cướp à!”

“Thật sự cho rằng bảy đại thánh địa chúng ta sợ ngươi sao?”

“Khương chưởng môn, ta khuyên ngươi suy nghĩ kỹ càng.”

“Bảy đại thánh địa chúng ta như thể tay chân với Thất Đại Thánh, nếu thật sự liên thủ với nhau, cũng không phải dễ chơi như thánh địa Thông U đâu!”

Đám người làm sứ giả này, am hiểu sâu bí quyết đàm phán.

Không thể lúc nào cũng mềm mỏng, lúc nên tỏ thái độ cứng rắn thì cũng phải cứng rắn hơn.

“Hơn nữa, tình cảnh bản thân Khương chưởng môn cũng chưa chắc là tốt, thánh giả Tích Phong đang tìm người giúp đỡ đối phó ngươi.”

“Bản thân ngươi đã khó đảm bảo, lúc này còn muốn đẩy bảy đại thánh địa chúng ta Thất Đại Thánh đến phía đối lập, thì không phải một lựa chọn sáng suốt đâu.”

Lời này vừa dứt, ngay cả Thanh Sa cũng không thể không gật đầu đồng ý.

Hiện tại quả thật Phi Tiên môn không nên gây ra quá nhiều thù hằn.

Nàng lặng lẽ truyền âm: “Khương chưởng môn, ngươi xem có nên nhượng bộ một chút không, ít nhất vượt qua cửa ải khó

khăn là Tích Phong trước đã…”

Khương Thành luôn im lặng.

Dù đồng minh này đã quy thuận, nhưng sống lưng còn chưa đủ cứng rắn.

Nếu mang tất cả ra cửa, không chừng sẽ còn làm giảm phong cách cao cấp của mình.

Hắn vươn người đứng dậy, phất tay với sứ giả của bảy đại thánh địa kia.

“Các ngươi nói không sai, là ta từ chối tình hữu nghị của các ngươi.”

“Các ngươi là thứ gì mà cũng xứng đàm phán với ta?”

“Nói thật cho các ngươi biết, đây chính là mệnh lệnh của ta.”

Tất cả đám sứ giả đều nổi giận, Thanh Sa suýt chút nữa bị dọa đến ngất đi.

Như vậy thì người vốn không coi như kẻ địch, cũng sẽ bị ép thành kẻ địch rồi!

“Trở về nói cho chưởng môn của các ngươi, muốn đánh thì đánh sớm đi, tốt nhất là liên thủ, nếu không thì sợ rằng không đủ để ta giết đâu.”

“Được rồi, cút đi.”

Lời nói này làm cho tất cả mọi người ở đây xôn xao.

Các đệ tử Phi Tiên môn lại sùng bái tràn ngập đôi mắt, oa, chưởng môn thật là bá khí ghê.

Cảm nhận của những người khác thì không giống như vậy…

Đám sứ giả của thánh địa vừa khiếp sợ, vừa phẫn nộ.

Họ lại không dám mắng nhiếc ngay trước mặt hắn, dù sao đó cũng là loại người hung ác diệt hai đại thánh địa, chuyện gì cũng làm ra được.

“Khương chưởng môn, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay.”

Bỏ lại lời xã giao không có chút hay ho này, đám sứ giả hậm hực rời đi.

Bọn hắn vừa đi, các tộc lão của Tâm Bộ liền than thở.

“Khương chưởng môn, như vậy… có phải quá mức xúc động rồi không?”

“Đúng vậy, kỳ thật trước mắt chúng ta không gây ra xung đột với bảy đại thánh địa kia, hoàn toàn có thể ổn định bọn hắn trước mà.”

“Bảy đại thánh địa quả thật xem như kẻ địch tiềm ẩn, nhưng vào lúc mấu chốt này, không cần thiết trở mặt mà!”

Hiện tại các nàng đương nhiên sẽ không chỉ trích ‘ân nhân’ Khương Thành này, chỉ hi vọng hắn làm việc có thể nhu hòa hơn.

Dù không vì bọn họ, cũng phải suy nghĩ vì chính hắn.

Nhưng Thành ca hoàn toàn chẳng nghe lọt tai, lão nhân gia người ta đang suy nghĩ chuyện lớn đây này.

Hắn thình lình nói một câu như vậy: “Thật ra, may mà vừa rồi bọn họ từ chối điều kiện của ta.”

“Hả? Khương chưởng môn có ý gì?”

Đến cả Mạc Trần cũng tỏ ra không hiểu.

Chẳng lẽ hành động hôm nay của chưởng môn, giấu giếm ý định sâu xa gì?

Hay là diệu kế liên hoàn gì đó?

Mấy người Thanh Sa cũng khó được có vẻ mong đợi.

Sau đó họ liền thấy Khương Thành sờ cằm, nói: “Ta cảm thấy điều kiện kia quá thấp rồi, vừa rồi nếu bọn hắn tiếp nhận, người có tinh thần khế ước giống như bản chưởng môn, đúng là không thích đổi ý.”

May mà lần này đối phương từ chối, vậy lần sau mới có thể nói ra điều kiện cao hơn.

Bịch!

Đám người suýt chút nữa thì ngã quỵ dưới đất.

Tên này nghĩ gì trong đầu cả ngày vậy?

Mạch não có thể bình thường chút hay không?

Có thể suy nghĩ nên làm thế nào để đối phó kẻ địch đáng sợ bên ngoài sắp đến rồi hay không?

Sau khi sứ giả của bảy đại thánh địa mang điều kiện của Khương Thành về, càng thêm mắm thêm muối mà miêu tả thái độ cứng rắn của hắn một lần nữa.

Chuyện này làm mấy người có tiếng nói của các thánh địa tức anh ách.

"Đúng là điên rồi!"

"Hắn cho rằng hắn là ai chứ?"

"Cả Thiên Linh Vực còn chẳng có Lục Đồng Không Uẩn Thổ, hắn còn dám nhắc tới. Cho dù có, chúng ta cũng sẽ không cho!"

"Ta nghe nói Thánh Giả Tích Phong đã đến Minh Quỷ Sơn cùng Tuân Không Hải rồi!"

"Minh Quỷ Sơn và Tuân Không Hải… chẳng lẽ muốn tìm hai vị kia đến giúp đỡ?"

"Ha ha ha, Khương Thành chết chắc rồi."

"Chúng ta không phải lo nữa rồi…"

Chương 157.

Phía bắc Thiên Linh vực mênh mông bát ngát nước biển màu đen cuộn trào sóng lớn.

Biển Tuân Không, tuyệt địa trong truyền thuyết mà tu sĩ cũng không dám phi hành trên không.

Bởi vì dưới đáy biển này có cả hàng tỉ yêu thú hải tộc hoành hành ngang ngược.

Nơi này là lãnh địa của chúng nó.

Thánh giả Tích Phong đứng ngạo nghễ trên mặt biển.

Trong chốc lát, nước biển phía dưới không ngừng dâng lên cao.

Từng mảng lớn nước biển dồn đến khu vực biên giới, nhấc lên sóng lớn và gió lốc ngập trời.

Toàn bộ cảnh này hệt như sắp long trời lở đất.

Sau đó, một con yêu thú có ngoại hình như rùa, mọc ra tám chân, mai rùa xung quanh mọc đầy gai nhọn phù ra khỏi biển mặt.

Nó vừa xuất hiện, vùng biển này giống như đột nhiên xuất hiện một đài cao mấy trăm dặm.

Mảng lớn nước biển chảy xuôi từ đài cao xuống bốn phía dưới, hình thành số lượng thác nước không rõ.

Hùng vĩ mà to lớn.

“Tích Phong, ngươi tới làm gì?”

“Từ trước đến nay ngươi và ta nước giếng không phạm nước sông, chẳng lẽ ngươi muốn phá vỡ ước định?”

Giọng nói của nó vang lên ong ong, chấn động những yêu thú nơi đáy biển rất xa đều hốt hoảng tản đi khắp nơi.

Trong Thiên Linh vực, quả thật có giao ước đại yêu và Nhập Thánh cảnh trở lên không được đi quá giới hạn.

“Bích Lân Huyền Quy Vương, bổn thánh tới đây cũng không có ác ý gì.”

Thiên Linh vực cũng không chỉ một Thánh Giai là Tích Phong tồn tại, ngoài hắn ra, còn có hai con yêu vương.

Huyền Quy Vương và Thải Lộc Vương.

Thời gian hai con yêu vương tồn tại nhiều hơn so với Tịch Phong, nhất là Huyền Quy Vương, bởi vì ưu thế tuổi thọ trời sinh, đã sớm vượt qua một ngàn vạn năm.

“Ngươi không có ác ý?”

Huyền Quy Vương giận quá thành cười.

“Bảy triệu năm trước, khi ngươi còn là một tu sĩ Đạo Cung cảnh đã từng chui vào Biển Tuân Không ta đánh cắp Vũ Diệp Trọc Tâm.”

“Năm trăm vạn năm trước, ngươi lại dẫn đầu một đám tu sĩ loài người săn giết ba đại yêu trong tộc ta, đào yêu đan của bọn chúng đi luyện trận!”

“Hai triệu năm trước, ngươi lại còn tụ tập chín đại thánh địa khai chiến toàn diện với yêu tộc ta, khiến chín đại yêu tộc ta lại ngã xuống lần nữa, ép buộc chúng ta ký hiệp định không được xâm chiếm!”

Từng chuyện từng chuyện này, quả thực chính là lên án bằng máu và nước mắt.

“Loại tặc tử cả ngày nghĩ đến âm mưu ám hại, chỉ lo mình như ngươi, còn có mặt mũi nói không có ác ý gì?”

“Ngươi dám nói những năm này gần đây, một vài gút mắc xảy ra ở đáy biển ta, không có ngươi âm thầm thêm dầu vào lửa sao?”

“Nếu Thiên Linh vực không có con sâu làm rầu nồi canh như ngươi, sẽ bình an hơn nhiều, yêu vương cũng sẽ thêm hai người!”

Nếu Thành Ca ở đây, sợ rằng sẽ đổi mới một chút ấn tượng với Tích Phong .

Tên này quả là một nhân tài.

Hành trình từ nhỏ yếu đến mạnh mẽ, chỉ cần là mục tiêu bị hắn để mắt tới, cho dù Vu Bộ, Tâm Bộ, thánh địa còn lại, hay yêu tộc, thậm chí vực giới khác, tất cả đều chạy không thoát nổi tính toán của hắn.

Cuối cùng đều sẽ bị lột một tầng da.

Một lần đả kích duy nhất, cũng chính là chuyện thánh địa Thông U bị tiêu diệt lần này.

Đụng phải Khương chưởng môn nói làm là làm, không ra chiêu theo lẽ thường.

“Huyền Quy Vương an tâm chớ vội, hôm nay bổn thánh tới đây, là vì liên thủ với ngươi.”

Tích Phong mỉm cười, trí tuệ vững vàng.

Huyền Quy Vương hừ mạnh một tiếng, mặt biển lại nhấc lên sóng lớn.

“Ngươi có thể đi, đối với việc liên thủ với ngươi, bổn vương không có chút hứng thú nào hết!”

Làm yêu vương, nó cũng chẳng ngu.

Liên thủ cái rắm chó gì, với phong cách làm việc của Tích Phong thì nhất định lại là giấu giếm ý nghĩ xấu muốn lợi dụng mình.

Không biết chừng đến cuối cùng, mình còn bị hắn hố chết.

Tịch Phong không hề rời đi, hắn chỉ mỉm cười với hư không.

“Thải Lộc Vương, ngươi có thể ra rồi.”

Vừa mới nói xong, liền thấy phía trên cửu tiêu, hươu khổng lồ đầu mọc bốn sừng toàn thân lộng lẫy đạp không mà xuống.

Mây lành chín màu lượn lờ quang thân nó, như hươu tiên xuống phàm trần.

Nhưng sát khí mờ ảo lộ ra trong đám mây kia cũng như biến thành thực.

“Thải Lộc Vương, sao ngươi cũng tới đây?”

Huyền Quy Vương dường như cực kì thất vọng, quát lên: “Chẳng lẽ ngươi đã cấu kết với tặc tử này rồi?”

“Ngươi quên hành vi năm đó của hắn ở Minh Quỷ Sơn các ngươi sao?”

“Quy huynh hiểu lầm!”

Thải Lộc Vương hạ xuống giữa nó và Tịch Phong, chậm rãi nói: “Tam Nhãn Liệt Hổ Vương của Thiên Yêu vực đến rồi, ngươi cũng thờ ơ sao?”

“Cái gì?”

“Tam Nhãn Liệt Hổ Vương dám tới đây?”

Huyền Quy Vương trước tiên nổi giận rồi ngay sau đó thoải mái cười to.

“Nỗi nhục năm đó, ta chắc chắn sẽ hoàn trả gấp bội!”

Trong tiếng cười của nó, có hận thù giản dị khắc sâu trong lòng.

Thiên Yêu vực gần như không có tu sĩ nhân loại, hoàn toàn xem như lãnh địa của yêu tộc, lại có mười hai yêu vương trấn thủ.

Thực lực như vậy, có thể nhẹ nhõm xếp vào hàng trước mười trong vạn vực hạ giới.

Đều là yêu tộc, Huyền Quy Vương sinh ra ở Thiên Linh vực đã từng hơi nhắm tới vực giới này.

Trong suy nghĩ của nó, Thiên Yêu vực chính là thánh vực của tất cả yêu tộc trong thiên hạ!

Ba triệu năm trước, nó và Thải Lộc Vương mang tâm trạng kích động tìm tới tổ chức, kết bạn bước vào Thiên Yêu vực.

Nhưng hiện thực lại cho nó một chậu nước lạnh buốt thấu xương.

Giữa mười hai yêu vương của Thiên Yêu vực vốn là công phạt không ngừng, Hổ tộc là Hổ tộc, Long tộc là Long tộc, Thố tộc là Thố tộc, cho tới bây giờ bọn chúng không coi những tộc quần khác xem như đồng loại.

Loại khái niệm yêu tộc thống nhất này, chưa từng tồn tại trong đầu bọn chúng.

Huống chi, còn là hai con yêu vương đến từ vực giới khác.

Lúc ấy nơi Huyền Quy Vương và Thải Lộc Vương lần đầu tiên bước vào, chính là địa bàn của Hổ tộc.

Hoàn toàn không kịp giải thích, hai đại yêu vương đã bị Tam Nhãn Liệt Hổ Vương đập cho một trận, đánh cho mặt mũi bầm dập, đạo hạnh cũng lui bước.

Nếu không phải Liệt Hổ Vương còn ôm suy nghĩ thu phục bọn chúng cho mình sử dụng, lúc ấy hai đại yêu vương đã ngã xuống.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân như vậy, cuối cùng hai đại yêu vương mới tìm được cơ hội chạy về.

Đối bọn chúng mà nói, chuyện này là vô cùng nhục nhã, là thù sâu oán nặng.

Vì thế, yêu đan của hai đại yêu vương đều có tâm ma quấn quanh.

Không giết Liệt Hổ Vương, đời này bọn chúng cũng không viên mãn được.

Chỉ là, trả thù vượt giới vực vốn bị quy tắc áp chế.

Huống chi, năm đó sức chiến đấu của Tam Nhãn Liệt Hổ Vương có thể xếp top ba tại Thiên Yêu Vực.

Cho dù không có quy tắc áp chế, hai bên quyết đấu công bằng, Huyền Quy Vương liên thủ với Thải Lộc Vương vẫn sẽ bị nó treo lên đánh.

Cơn giận này, bọn chúng không nhịn cũng không được.

Vốn đã coi là cả đời vô vọng, nào biết được bây giờ lại nghe tin tức này.

Tam Nhãn Liệt Hổ Vương từ Thiên Yêu vực đi tới Thiên Linh vực?

Vậy nó sẽ bị lực quy tắc áp chế!

Một thân thực lực yêu vương đỉnh phong, sẽ bị ép đến yêu vương trung kỳ, thậm chí là sơ kỳ.

Khi đó…

Khà khà!

Có oan báo oan, có thù báo thù!

“Nó ở đâu? Nhanh nói cho bản vương!”

Nó đã không kịp chờ đợi!

Tịch Phong cười càng tươi hơn, ổn thỏa rồi.

“Huyền Quy Vương hiểu lầm, năm đó Tam Nhãn Liệt Hổ Vương đã hao hết thọ nguyên, bây giờ tới đây chính là hậu duệ của nó, Tam Nhãn Liệt Hổ Vương tân nhiệm.”

Hắn thường xuyên đi lại ở các vực giới lớn, tin tức linh thông hơn nhiều so với hai đại yêu vương này.

“Tam Nhãn Liệt Hổ Vương mới?”

Huyền Quy Vương có hơi thất vọng, không phải chính chủ, cảm giác thoải mái khi báo thù yếu bớt đi không ít.

Mấu chốt là tộc Tam Nhãn Hổ cực kì thiện chiến, cho dù xem như nó bị quy tắc áp chế, cũng rất có thể phải trải qua một cuộc chiến ác liệt.

“Con Tam Nhãn Hổ mới có thực lực gì?”

Thải Lộc Vương khinh thường nói: “Nó chỉ là yêu vương sơ kỳ.”

Cái gì, mới sơ kỳ?

Vậy bị quy tắc áp chế một chút, chẳng phải là biến thành tồn tại hạng chót trong Thánh Giai sao?

Tiện tay liền có thể nghiền nó không đứng dậy được.

“Nợ cha con trả, nó cũng giống vậy!”

“Ha ha ha ha!”

“Xử lý nó!”

Ý chí chiến đấu của Huyền Quy Vương bay đến đỉnh điểm trong nháy mắt.

Chương 158.

Khi Huyền Quy Vương và Thải Lộc Vương oai nghiêm hùng dũng hướng thẳng đến Phi Tiên môn, toàn bộ khắp chốn Thiên Linh vực sôi trào.

Yêu vương đi qua, sau lưng còn mười mấy con đại yêu đi theo, che khuất bầu trời, mây đen áp sát thành.

Rất nhiều phàm nhân và tu sĩ phía dưới nhìn thân thể khổng lồ bay trên không đạp trên nước biển, trên trời mà run lẩy bẩy.

Hoàn toàn chính là cảnh tượng tận thế của một phái sắp đến.

Biết được tin tức này, bảy đại thánh địa vô cùng hưng phấn, một người làm quan cả họ được nhờ.

“Ha ha ha ha, Phi Tiên môn xong rồi.”

“Không hổ là thánh giả Tích Phong, vậy mà thật sự mời được hai đại yêu vương ra ngoài.”

“Tam thánh đều tới, đến cả ông trời cũng không cứu được Khương Thành!”

“Tiểu tử kia còn ra điều kiện với chúng ta, hoàn toàn không biết rõ tình thế gì cả.”

“Chúng ta có nên chủ động xin đi giết giặc, đi theo thánh giả chiến đấu không?”

“Chuyện quan trọng lớn như thế, sao có thể thiếu được thánh địa Tử Vân chúng ta tham dự được!”

“Thánh địa Ly Quang chúng ta nhất định phải cố gắng góp một phần lực trảm gian trừ ác vì Thiên Linh vực, việc nghĩa chẳng từ!”

Đáng lẽ bọn họ không hề tích cực như vậy.

Nhưng một trận chiến này rõ ràng thắng chắc không thua, thậm chí còn không cần bọn hắn ra tay, Tam Đại Thánh cảnh có thể trực tiếp giải quyết.

Chỉ cần đi cùng ló đầu ra, cuối cùng còn có thể chia cắt tài nguyên của Phi Tiên môn.

Việc làm ăn có lời như thế, sao bọn họ có thể rớt ở phía sau được.

Bảy thánh địa lớn ào ào chỉ định đủ quân số, phát thư xuất chiến, chính thức tuyên chiến với Phi Tiên môn.

Hành động lần này lại khiến toàn bộ Thiên Linh vực chấn động thêm lần nữa.

Tam Đại Thánh cảnh, yêu tộc nhân tộc liên thủ, bảy thánh địa lớn đều ra mặt, đội hình như vậy xuất hiện lần đầu tiên tại Thiên Linh vực .

Không muốn chấn động cũng không được.

Lần này Phi Tiên môn khó mà thoát khỏi số kiếp.

Vô số tu sĩ Thiên Linh vực tiếc hận trong lòng, hận không thể viết thư máu tỷ người, liên danh thỉnh cầu chấm dứt tấn công.

Đừng đánh Phi Tiên môn!

Một tông môn hào phóng như vậy, làm sao các ngươi lại nhẫn tâm tiêu diệt chứ?

Chúng ta vẫn đang chờ bọn họ lại mở yến tiệc thêm lần nữa đây này!

Chỉ tiếc, tâm nguyện của tu sĩ tầng dưới chót, nhất định sẽ không được mấy kẻ có tiếng nói đón nhận.

Một ngày này, liên quân yêu tộc nhân tộc tụ hội bên ngoài bí cảnh Phi Tiên môn, đại chiến hết sức căng thẳng.

Đối mặt kẻ địch có khí thế hung ác, đệ tử và tộc nhân Tâm Bộ trong bí cảnh lộ ra vẻ nghiêm túc, trang trọng, tâm trạng càng vô cùng nặng nề.

Mặc dù từ trước đến nay họ tự tin gấp trăm lần với chưởng môn, nhưng lần này đội hình kẻ địch thực sự quá lớn mạnh.

Cho như thật sự là tiên nhân, cũng khó đảm bảo có thể thắng?

Trong lúc nhất thời, đám người tràn ngập bầu không khí bi tráng trước khi chiến đấu.

Mỗi người đều đang đợi quyết định của chưởng môn.

Là công hay là thủ?

Sắp xếp nhân thủ thế nào?

Nhưng chưởng môn chỉ ngồi ở đó mà thất thần, giống như hồn bay lên mây.

Thành ca đang suy nghĩ đề khó toán học.

Đội hình những kẻ địch khổng lồ như vậy, có thể mang đến bao nhiêu điểm tích phân đây?

Hình như yêu tộc không có nhẫn trữ vật, trông không có giá trị gì.

Đối mặt nhiều kẻ địch như vậy, chết một lần có đủ dùng hay không nhỉ?

Mắt thấy hắn chậm chạp không lên tiếng, Thanh Sa chậm rãi vượt qua đám người ra, đi đến trước mặt.

“Khương chưởng môn, tộc ta đã chuẩn bị kỹ càng!”

“Chuẩn bị cái gì?”

Nhìn ánh mắt kiên định, thấy chết không sờn nhìn của nàng, lại nhìn từng gương mặt căng thẳng của các cao thủ Tâm Bộ phía sau nàng, Thành ca không biết rõ ràng tình trạng lắm.

“Đại địch sắp tiến đến, còn xin Khương chưởng môn sớm sắp xếp!”

Thanh Sa nắm chặt Chu Tâm Chùy trong tay, trầm giọng nói: "Tộc ta nguyện quyết một trận tử chiến với tặc tử Tích Phong, không chết không ngừng!"

"Dù cho chiến đấu đến người cuối cùng, cũng tuyệt không lùi bước!"

Vừa mới nói xong, người Tâm Bộ đồng ý vang dội.

"Tuyệt đối không lùi bước!"

Này này, có lầm hay không đấy?

Đây là Tâm Bộ thích bo bo giữ mình, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện kia sao?

Sao tất cả đột nhiên đều hóa thân thành tử sĩ rồi?

"Việc này à, một trận chiến này không cần các ngươi lo lắng, một mình ta đi ra gặp bọn họ một lần đã."

Một trận chiến này có kẻ địch thế lớn, bằng vào mấy người phe mình chắc chắn là đánh không lại.

Cho dù đây là sân nhà của mình, có đại trận và cấm chế của thánh địa Bất Ngữ lúc trước làm phụ trợ cũng vô dụng.

Hai đại yêu vương, mấy chục con đại yêu có thể so với Nhập Thánh cảnh, còn có bảy thánh địa lớn…

Người Tâm Bộ của Thanh Sa có thể chống được một mình thánh giả Tích Phong đã không ổn lắm rồi.

Hai đại yêu vương, phái bừa một con ra thôi là đã có thể nghiền ép Tam Nhãn Hổ vượt vực giới rồi.

Còn lại, chẳng lẽ phải dựa vào bảy mươi đệ tử của Phi Tiên môn này sao?

Muốn giải quyết những kẻ địch này, chỉ có thể dựa vào buff sống lại.

Muốn sống lại, vậy nhất định phải bị giết chết trước.

Nguyên tắc nhất quán của Khương Thành là: Bị giết có tổn hại đến hình tượng, cố gắng đừng để người một nhà nhìn thấy.

Sao hắn có thể chịu mang theo hơn vạn người trong Tâm Bộ cùng đi ra nghênh chiến kẻ địch?

Bị nhiều người nhìn thấy cảnh mình bị giết như vậy, không phải là giảm phong cách của hắn xuống sao?

“Cái gì?”

“Khương chưởng môn, ngươi muốn ra ngoài nghênh chiến kẻ địch một mình?”

Thanh Sa sững sờ, sau đó kiên quyết phản đối.

“Chuyện này tuyệt đối không được!”

Tộc lão khác của Tâm Bộ cũng dồn dập ngăn cản.

“Tích Phong là tử địch của Tâm Bộ ta, tuyệt không thể để ngươi đối mặt một mình!”

“Chúng ta không thể đổ trách nhiệm cho người khác!”

“Khương chưởng môn, nếu ngươi mong muốn, thì có thể trấn thủ ở hậu phương.”

“Đúng vậy, ngươi là quan trọng nhất, nhất thiết không thể chịu nguy hiểm chết trận.”

Thành ca suy nghĩ ra mùi vị.

Thì ra đám nữ nhân này coi mình là nước suối hồi sinh!

Khó trách lần này các nàng hung hãn không sợ chết.

Có thù với Tích Phong là một nguyên nhân, càng quan trọng hơn là sau khi chết hắn có thể làm cho các nàng hồi sinh lại.

Mà nếu mình chết rồi, theo các nàng, đó mới là hoàn toàn xong đời, không có hi vọng còn sống.

Đù má, điều này làm người ta đau lòng lắm đó.

Đường đường là vua làm màu lại bị xem như một đạo cụ phụ trợ sống lại rồi?

Anh đây là chiến lực hạng nhất được không, ngươi mới là nước suối hồi sinh, cả nhà ngươi mới là nước suối hồi sinh!

Hơn nữa không ngừng hồi sinh hơn vạn người, hắn không cần điểm tích lũy nữa sao hả?

“Thanh tộc trưởng, các vị Tâm Bộ, ý tốt của các ngươi ta xin ghi nhớ trong lòng.”

“Nhưng lần trước ta đã nói rồi, hành động sau này, ta sẽ toàn quyền chỉ huy, các ngươi chỉ cần phục tùng là được!”

Sắc mặt Thanh Sa cứng lại, các nàng quả thật đã từng nói như vậy.

“Thế nhưng, kẻ địch thế lớn…”

Thành Ca cao giọng ngắt lời của nàng.

“Chính bởi vì kẻ địch thế lớn, ta mới không thể để cho các vị Tâm Bộ, cùng đệ tử của ta đi mạo hiểm!”

“Nhiệm vụ nguy hiểm nhất, nhất định phải từ người quan trọng nhất đi gánh chịu!”

“Đây… là thiên chức của một người làm chưởng môn như ta!”

Nói xong những lời cảm động cuối cùng không cần tiền này, đám người phảng phất nhìn thấy cả người Khương chưởng môn đều thăng hoa, ánh hào quang vạn trượng.

Nhưng loại lời nói suông này cũng chỉ có thể cảm động một đệ tử và tộc nhân phổ thông, mấy người quyền cao chức trọng nào mà không phải người tinh tường cơ chứ.

Nói hồi lâu, ngươi định giải quyết kẻ địch như thế nào?

Mắt thấy bọn người Thanh Sa còn muốn ngăn cản ‘vị diện chi tử’ làm màu, Mạc Trần không thể không đứng dậy.

“À, các vị đồng đạo Tâm Bộ không cần lo lắng.”

“Chưởng môn đã sớm có kế sách phá địch, tất cả đều ở trong kế hoạch của hắn.”

“Chúng ta chỉ cần nghe hắn sắp xếp là được!”

Kỳ thật hắn cũng không biết Khương Thành làm thế nào mới có thể giải quyết đám kẻ địch bên ngoài kia.

Nhưng vị diện chi tử thân mang khí vận ngập trời, cho dù loại người này có quyết định không hợp lý, cuối cùng nhất định có thể lấy phương thức không thể tưởng tượng được mà thành công.

Đối với điểm này, kẻ già đời đã lăn lộn nhiều năm ở tiên giới tin tưởng không nghi ngờ.

“Vẫn là Mạc trưởng lão hiểu ta.”

Khương Thành tán dương nhìn hắn một cái, nhận lão tiên nhân này thật giá trị, quá tri kỷ.

Mỗi lần đều có thể vượt mọi chông gai vì con đường làm màu của mình, khiến cho hắn giả bộ càng thuận lợi thoải mái.

Về sau cho dù đến tiên giới, mình cũng muốn tiếp tục trọng dụng hắn.

Chương 159.

"Khương chưởng môn, cho dù ngươi muốn đối địch một mình, thì vẫn nên ở lại trong bí cảnh cho thỏa đáng."

Thanh Sa còn muốn thuyết phục lần cuối.

"Dù sao trong bí cảnh có đại trận và cấm chế trợ giúp."

"Ra ngoài đối địch, thì không có những ưu thế này."

Thành ca thầm nghĩ đánh ở bên trong, người đền được đồ vật bị làm hỏng hả?

Đương nhiên phải đi ra ngoài đánh.

Một thân một mình bay ra bí cảnh, hắn đã không nhìn thấy bầu trời trước mắt.

Thân thể Yêu vương và đại yêu kéo dài không dứt, vắt ngang một phương, chen chúc che lại tầng mây.

Mấy người Tích Phong chỉ vừa tới, đang thảo luận tiến đánh thế nào đây.

Cả hành trình này bọn họ không hề che giấu bất cứ điều gì, không có chuyện đối phương không nhận được tin tức. Hẳn là lúc này bên trong Phi Tiên môn đã chuẩn bị vô số trận pháp mai phục, cạm bẫy, chế tạo thành tường đồng vách sắt rồi?

"Ai tấn công vào trước?"

Yêu vương và các thủ lĩnh của bảy thánh địa lớn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả mọi người đều không muốn làm chim đầu đàn.

Người đầu tiên tấn công vào, chắc chắn sẽ gặp phải phản kích mãnh liệt nhất của người bên trong.

“Cửa vào bí cảnh cần Ngôn Pháp Chú thuật đặc biệt mới có thể mở ra, xem ra chỉ có thể liên thủ dùng lực phá bỏ.”

Nghe nói Khương Thành và Tâm Bộ đều không trốn, vậy nhất định là có niềm tin chắc chắn đối đầu phe mình.

Tích Phong đang suy tư bên trong có thể sẽ xuất hiện điều gì.

Lúc này, Khương chưởng môn bay ra ngoài.

Một cảnh xông đến của hắn, khiến mấy kẻ có tiếng nói của bảy thánh địa lớn lại bị dọa đến cuống quýt lui về phía sau mấy dặm.

Đợi đến khi phát hiện mới có một người, ngay cả Tích Phong cũng không khỏi nhíu chặt lông mày.

Mặc kệ, đi trình tự bình thường một lần trước đã.

“Khương Thành, ngươi hủy diệt hai thánh địa lớn, ngươi có từng nghĩ tới sẽ có hôm nay không?”

Thành Ca đang đánh giá yêu vương và các đại yêu trên trời.

Hờ, đây quả thực là vào gánh xiếc thú, đủ loại yêu thú hình thù kỳ quái gì cũng có.

So với chúng nó, Tam Nhãn Hổ lại là loại rất xinh đẹp đấy.

Nghe vậy, hắn nhẹ gật đầu: “Nghĩ tới rồi, sớm biết sẽ có ngày hôm nay.”

Tích Phong khẽ giật mình, người này vừa đi lên, câu nói đầu tiên đã kết thúc cuộc trò chuyện rồi, làm hắn tiếp tục thế nào?

“Để người của ngươi ra đây đi.”

Hắn bày ra thần thái cao thâm ta đã nhìn thấu ngươi.

“Trước mặt thực lực tuyệt đối, mai phục đã không có ý nghĩa gì hết.”

“Mai phục cái gì?”

Để chết sớm, Khương chưởng môn chỉ có thể xòe hai tay bày tỏ thành ý.

“Chỉ có một mình ta, yên tâm mạnh dạn tới đi!”

Đừng nói binh khí, ngay cả nhẫn trữ vật hắn còn chẳng mang theo, hoàn toàn đi tay không.

Tích Phong đã vụng trộm dùng thần hồn liếc nhìn địa vực xung quanh không biết bao nhiêu lần, nhưng không hề phát hiện thứ gì.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có một mình hắn?

Đương nhiên hắn sẽ không giống những kẻ địch trước đó, bị dọa đến nỗi không dám ra tay.

Thôi thúc thần hồn, lặng yên xông tới.

Rõ ràng không sử dụng linh lực nhưng mà nơi đó lại nổi lên một trận gió hữu hình.

Khương Thành không thể hoàn toàn không ngăn cản chút nào, thế là hắn cũng thôi thúc thần hồn nghênh đón.

Trong tiếng gió kia, dường như có vô số người đang đồng thời gào thét, mỗi một âm thanh đều đánh thẳng chỗ sâu trong thần hồn.

Cùng lúc đó miệng đọc Ngôn Pháp Chú thuật.

"Diệt!"

Chỉ một thoáng, dãy núi rừng cây bốn phương khô héo trong nháy mắt, dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được mà nhanh chóng tàn lụi, giống như tiến vào ngày đông giá rét.

Trên bầu trời, những con đại yêu kia hỗn loạn.

Xung kích thần hồn Thánh Giai này vẫn có ảnh hưởng nhất định đối với bọn chúng.

Về phần bảy thánh địa lớn…

Bọn hắn lại chẳng có chuyện quái gì.

Bởi vì không muốn ra sức, chỗ đứng quá lui về sau, cách quá xa.

"Ha…"

Tích Phong cười dài một tiếng, như đã dự liệu từ lâu.

"Thánh Giai sơ kỳ! Thực lực của ngươi quả nhiên không phải đơn giản như bề ngoài!"

Việc tấn công Phi Tiên môn lần này, hắn triệu hồi bốn pháp thân của mình, chỉ để lại một cái ở bên ngoài.

Bây giờ thực lực của hắn, đã khôi phục được chín phần lúc đỉnh phong.

Cảnh giới thần hồn của hắn, vượt xa Khương Thành mới Thánh Giai sơ kỳ.

Cuối cùng thần hồn hai người giao phong ở trong sân!

Rõ ràng hai người đều không vung vũ khí lên, cũng không sử dụng tuyệt chiêu gì.

Giữa không trung tiếng nổ đùng đoàng lại liên tiếp vang lên!

Rầm rầm rầm…

Giờ khắc này, rốt cuộc bảy thánh địa lớn đứng ở sau cùng cũng bị ảnh hưởng đến.

Một nhóm nhiều người trong thánh địa dưới Đạo Cung cảnh còn giữ nguyên vẻ mặt vốn có, yên lặng không một tiếng động ngã xuống.

Thần hồn va chạm nhìn như vô hình, lại cực kì nguy hiểm.

Đặc biệt đây chính là thần hồn của hai đại Thánh Giai va chạm.

Vẻn vẹn một đòn này, đã có mấy vạn người trong bảy thánh lớn địa ngã xuống.

Mà hai con yêu vương chiếm cứ phạm vi lớn nhất trên bầu trời, thời khắc này cũng mở ra thánh vực của mình ra, che chở toàn bộ những đại yêu kia ở sau lưng.

Tiếng nổ siêu thanh phát ra ầm vang nặng nề trong thánh vực, cuối cùng biến mất trong vô hình.

Khương Thành vẫn còn bình an đứng ở đó, không chịu chút tổn thương nào…

Đừng vậy chứ, ngay cả Thành Ca cũng buồn bực.

Thánh Giai đỉnh phong cùng Thánh Giai sơ kỳ đấu thần hồn, hẳn là mình đã tan tác trong chớp mắt mới đúng.

Song lần va chạm thần hồn này, hai người lại cân sức ngang tài.

Tích Phong ở đối diện càng khiếp sợ không thôi.

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh, như nhìn thấy một tên quái thai.

“Thần hồn của ngươi thực ra đã vượt qua cấp độ Vạn Cổ rồi?”

Trong mắt hắn, chuyện này chính là chuyện hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Bản thân thần hồn cũng có phân chia phẩm chất, kém một phẩm chất chính là khác nhau một trời một vực.

Tịch Phong tu luyện mấy trăm vạn năm, từ một kẻ phàm hồn vượt qua Thập Phương, cuối cùng cô đọng thần hồn đến phẩm chất Bách Luyện.

Ở vạn vực hạ giới, cấp độ thần hồn này đã coi như cấp bậc đỉnh cao.

Khi đối đầu với người khác, hắn chưa từng thua thiệt ở phương diện thần hồn.

Muốn đạt tới phẩm chất cao hơn Thiên Trọng, chỉ có thể có được sau khi phi thăng thành tiên.

Song, lần này…

Rõ ràng cảnh giới của Khương Thành không bằng hắn, nhưng lại ngăn trở được thần hồn của hắn.

Đây không phải là điều mà cấp độ Thiên Trọng có thể làm được, tuyệt đối phải đạt tới độ cao là phẩm chất Vạn Cổ trong truyền thuyết.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể lấy Thánh Giai sơ kỳ ngăn trở sự xâm nhập của hắn - một Thánh Giai đỉnh phong!

Hắn nào có biết được, thần hồn Khương Thành từ mười vạn u hồn chủ động hội tụ mà thành, quá mức đặc biệt, loại chuyện này căn bản không thể nào lặp lại được.

Mà nó cũng không thứ phải phẩm chất Vạn Cổ có thể đại diện được.

“Cái gì mà Vạn Cổ hay không Vạn Cổ.”

Thành ca chưa từng tiếp xúc những thứ này nên nghe mà không hiểu được.

“Được rồi được rồi, mau tiếp tục đi.”

Tích Phong không tiếp tục ra tay. Lúc này, hắn đã coi Khương Thành thành đối thủ không kém hơn mình.

“Khó trách ngươi dám một thân một mình đứng ra.”

“Xem ra muốn đối phó ngươi, một mình bản thánh là không đủ.”

“Thôi được, hôm nay cũng không phải luận võ mà là trả thù, không cần lo đến đạo nghĩa.”

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Có lầm hay không, thánh giả Tích Phong Thánh Giai đỉnh phong kia lại tự nhận là không có cách nào bắt được Khương Thành?

Đối phó một mình hắn, lại phải dùng vây đánh?

Người này lại mạnh mẽ như thế ư?

Quá khó tin!

Hai con yêu vương giao lưu ngắn ngủi với Tích Phong vài câu, cuối cùng quyết định ba thánh liên thủ, vây đánh Khương Thành.

“Tiểu tử, ngươi rất mạnh, nhưng ngươi cũng không bảo hộ được con Tam Nhãn Liệt Hổ Vương kia đâu!”

“Đừng trách chúng ta lấy nhiều bắt nạt ít, là chính ngươi quá bất cẩn.”

Nhìn thấy Tam Thánh cảnh vây quanh mình, Khương Thành vừa lòng thỏa ý.

“Phải, phải, phải, ta bất cẩn, ngươi nói đều đúng, mau tới đi.”

Hắn đang chờ hưởng thụ đợt tấn công mãnh liệt hơn tiếp theo, bí cảnh đột nhiên lại lóe lên hai bóng người.

Một người một hổ.

Hổ là Tam Nhãn Hổ, tiểu nha đầu chân trần như đúc ra từ ngọc đang cưỡi trên lưng nó, không phải A Hoàng thì là ai?

Vừa ra ngoài, Tam Nhãn Hổ đã giơ vuốt chỉ hướng tất cả mọi người đối diện, lớn tiếng mách lẻo.

“Chính là bọn họ!”

“Bọn họ muốn giết ba ngươi!”

Chương 160.

Giọng nói này, đừng nói đối phương, ngay cả Khương Thành cũng bị choáng váng.

Hắn còn đang nói, sao cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng của lão hổ đáng chết đâu.

Mặc dù nói là không cần nó xuất trận, nhưng nghe cũng không hợp lý lắm nhỉ?

Dù gì cũng mang danh là hộ tông linh thú.

Tình cảm chuyển hết lên việc ôm đùi rồi.

Trước kia Tam Nhãn Hổ bị ép trở thành hộ tông linh thú là bởi vì lần trước lúc tiến vào Phi Tiên môn, nó bị A Hoàng khống chế.

Lúc đó A Hoàng trị nó tới mức ngoan ngoãn vâng lời…

Trên dưới Phi Tiên môn này, ai nó cũng không sợ, chỉ sợ duy nhất A Hoàng.

Thế nên một đoạn thời gian rất lâu, không dám bén mảng tới linh mạch sau núi.

Nhưng theo thời gian dần trôi qua, mọi người càng đánh càng thân, thêm nữa là A Hoàng cũng không còn đối xử với nó như vậy nữa, nó cũng dần dần thả lỏng ra.

Có lúc không có việc gì, nó còn đặc biệt ra sau núi tìm nha đầu đó nói chuyện lân la làm quen nữa chứ.

Mặc dù A Hoàng căn bản là không đếm xỉa tới nó, nhưng cũng không thấy chán ghét.

Đây là món sát khí lớn nhất của Phi Tiên môn, bây giờ tạo quan hệ tốt, không chừng tương lai còn có thể dùng tới.

Nó đã biết tin hai đại yêu vương đến tập kích từ lâu rồi.

Đương nhiên nó cũng có thể đoán được hai yêu vương này nhắm vào nó mà đến.

Khương Thành có thể tiếp tục tạo ra kỳ tích hay không, nó cũng không biết, nhưng bản thân nó nhất định phải vì sự an

toàn của bản thân mà làm mấy biện pháp bảo vệ.

Thế nên, từ sáng sớm nó đã đi tới linh mạch sau núi bên đó để kêu gọi cứu tinh rồi.

Năn nỉ ỉ ôi, cộng thêm lừa gạt dụ dỗ, cuối cùng còn nói xạo rằng Khương Thành ba ngươi bị người ta bao vây tấn công, cuối cùng mới dẫn tiểu tổ tông này tới được.

Tiểu nha đầu ngồi trên lưng hổ đôi mắt tròn xoe chớp chớp, thoạt nhìn trong sáng ngây thơ vô tội.

“Mẹ ơi, là bọn họ muốn đánh mẹ sao?”

Khương Thành trừng mắt nhìn chằm chằm Tam Nhãn Hổ, sao hắn không nhớ ra bản thân còn có một cô con gái lợi hại chứ.

Chủ yếu là hắn không đành lòng để nàng ra tay.

Mỗi lần A Hoàng ra tay đều phải trả giá, đặc biệt là số lượng người càng đông thì cái giá phải trả càng đắt.

Lần đầu tiên quét sạch bọn Diêu Thu Lâm - ba tên linh lực Phân Hồn cảnh xong, nàng đã ngủ mất một thời gian, sau còn ăn rất nhiều linh thạch để nạp điện hồi phục.

Thành ca là cảm thấy đau lòng.

“Con gái ngoan, ba có thể ứng phó, ngươi quay về đi.”

Ngươi đến rồi, lão phu không thể làm ra vẻ đích thân đại sát tư phương được nữa.

Ngoan, quay về nghịch cát đi, đừng cản trở ba tỏa sáng.

A Hoàng dùng sức lắc lắc hai bím tóc: “Không được, người xấu rất nhiều, ta muốn giúp mẹ cơ!”

Ài, đứa con gái này không hề vô tâm, còn cực kỳ lo nghĩ cho sự an nguy của mình.

Thành ca vừa thấy ấm lòng, vừa bất lực.

“Khương Thành, đây là con át chủ bài cuối cùng của ngươi sao?”

Từ sau khi A Hoàng xuất hiện, ánh mắt của Tích Phong chưa hề rời khỏi nàng .

Trên người đứa bé này không có chút linh lực khí tức gì, nhìn như người phàm vậy.

Nhưng thấy nhiều yêu thú đến như vậy, mà lại không hề có ý sợ hãi nào.

Hơn nữa, bất kể thần hồn của hắn có dò xét như thế nào đi chăng nữa cũng đều không thể tra ra được chuyển động thần hồn của đứa bé này.

Sự dò xét của hắn có vẻ như đã thu hút sự chú ý của A Hoàng.

Hai con ngươi đen như mực kia cũng dính chặt trên người hắn.

“Mẹ, có vẻ như hắn là đối thủ lợi hại nhất.”

Nàng vươn bàn tay nhỏ múp múp thịt chỉ về hướng Tích Phong ở phía đối diện.

“Muốn ta giúp ngươi thu phục hắn không?”

Thành ca cạn lời, Tích Phong đối diện càng không biết phải nói gì.

Hắn thành Thánh bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên bị người ta coi thường đến như vậy.

“Khương Thành, lẽ nào ngươi muốn để đứa con gái nhỏ này quyết đấu cùng bổn thánh sao?”

Thành ca buông tay.

“Vốn dĩ ta cũng không muốn mà.”

“Nhưng xem ra, vận khí ngươi có vẻ không tốt như vậy.”

Con gái ngoan biểu hiện mong muốn rất quyết liệt, xem ra hôm nay bản thân không có cơ hội làm màu rồi.

“Vậy sao?”

“Vậy bổn thánh thật muốn lĩnh hội nàng đấy.”

Hắn đang định ra tay, hai tên yêu vương phía đối diện cũng vui vẻ mở thánh vực ra.

“Ha ha ha, Tam Nhãn Hổ, cuối cùng ngươi cũng dám ngóc đầu lên rồi.”

“Nỗi nhục mà cha ngươi năm đó gây ra cho bọn ta, hôm nay ta sẽ trả lại gấp bội.”

“Dám vượt vực qua đây, từ đây Hổ tộc không còn yêu vương nữa rồi.”

“ Hôm nay phải đánh ngươi ra bã luôn.”

Tam Nhãn Hổ đâu phải kẻ ngốc, việc gì phải đánh nhau với bọn chúng.

Nó dứt khoát chỉ tay vào hai đại yêu vương, lớn tiếng nói: “Hai tên khốn nạn này quá đáng nhất này nè, còn nói muốn bắt ba ngươi đi đó, khiến ngươi từ đây không gặp được ba ngươi luôn!”—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc

đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Cái gì?

A Hoàng lập tức nổi giận.

Trong nháy mắt, thánh vực biến mất, hai yêu vương như ngồi trên hai ngọn núi lớn rơi xuống.

Ầm!

Ầm!

Đại địa điên cuồng chấn động, từng khe nứt tách ra, vô số bụi bặm phun ra.

Âm thanh đinh tai nhức óc, rất nhiều tu sĩ vội vàng bay lên.

Với thực lực của bọn họ thì không hề bị chấn động này làm cho chao đảo.

Nhưng có một người ngoại lệ, đó chính là Tích Phong.

Vị cao thủ đường đường là Thánh Giai này, lúc chấn động lập tức ngã từ trên đại mã xuống, mãi vẫn chưa thể trèo lên lại.

“Khương Thành, người làm gì vậy!”

Hắn vừa kinh ngạc vừa tức giận vô cùng, nhưng phát hiện âm thanh của mình không truyền xa được nữa.

“ Mẹ ơi, ta đã phong tỏa toàn bộ linh lực và thần hồn của ba người bọn họ lại rồi.”

A Hoàng lộ dáng vẻ tranh công, mau đến khen ta đi.

Thành ca cố nén sự kinh ngạc trong lòng, xoa xoa đầu nàng: “Làm tốt lắm.”

Tấn công vậy cũng mạnh quá đi chứ?

Lúc trước khi khống chế Tam Nhãn Hổ, A Hoàng còn phải dùng tay tiếp xúc mới có thể phong tỏa thần hồn của nó.

Mà bây giờ, đối mặt với tam tôn Thánh Giai, vậy mà lại có thể đạt được hiệu quả ở khoảng cách xa như vậy.

Từ khi nào không hay, hóa ra nàng cũng đã thăng cấp rồi sao?

Nghĩ cũng phải, sau này nàng hợp thành hai lần mảnh vỡ mà.

“Khương Thành, đừng tưởng yêu pháp hoan thuật của ngươi có thể lừa được ta!”

Thánh giả Tích Phong trực tiếp điên lên rồi, hắn không dám tin rằng đây là sự thật.

Đột nhiên, hắn từ một cường giả Thánh Giai cái gì cũng có thể làm được biến thành một người thường không có linh lực, không dùng được hàng loạt các thủ thuật thần hồn và thánh vực.

Thậm chí ngay cả nhẫn trữ vật cũng không mở ra được, thánh khí trong tay càng không có cách nào thúc giục được.

Sự chênh lệch này thực sự quá lớn, bất kể là ai đi chăng nữa cũng đều không thể tiếp nhận nổi.

Ồ, hắn có gì khác biệt với người bình thường đâu chứ.

Suy cho cùng thì chỉ là mấy thứ của Thánh cảnh như thân thể, kinh mạch, huyết quản… vượt xa của các tu sĩ khác.

Nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Hai đại yêu vương kia cũng chẳng biết chạy đi đâu rồi, bởi vì không có linh lực và thần hồn bổ sung nên ngay cả thân thể khổng lồ cũng không thể duy trì được, nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành chỉ còn mấy chục mét.

Dường như bất ngờ bị đánh đến hiện nguyên hình.

“Chuyện này không thể nào!”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Một người hai thú lúc này chỉ cảm thấy bản thân như bị lột sạch rồi ném ra trước mắt hàng vạn người vậy.

Cực kỳ sợ hãi và hoảng loạn.

“Yêu pháp? Hoan thuật?”

“A…”

Khương Thành nhún mình một cái tới trước mắt thánh giả Tích Phong.

Sau đó chế ngự cổ hắn, đánh mạnh một quyền xuống.

Bụp!

Nắm đấm mạnh mẽ nện vào mặt Tích Phong.

“Vẫn là huyễn thuật sao?”

Với thân thể cường tráng của thánh giả Tích Phong thì một quyền này hoàn toàn không đánh chết được hắn, nhưng mà răng thì bay mất hai chiếc rồi.

“Ngươi…”

Tích Phong trực tiếp bị một quyền này đánh đến choáng váng luôn.

Hắn cả đời này chưa từng bị đối xử như vậy.

Hắn há miệng phun ra một bụm máu, còn chưa kịp cãi lại, thì hàng loạt nắm đấm nện vào mặt hắn.

Bụp bụp bụp.

Mắt của vị Thánh cảnh này rất nhanh bị đánh đến xuất hiện mấy vòng tròn đen, sóng mũi cũng xẹp rồi, miệng cũng bị rách rồi, mặt sưng lên như đầu heo vậy.

Đã thật!

Thành ca bỗng nhiên cảm thấy như vậy càng có cảm giác trải nghiệm hơn là bị giết.

Giết người đa phần đều là nhanh chóng giết chết, nào có cảm giác như bây giờ từng quyền từng quyền đánh vào da thịt.

Mà còn là đánh một vị Thánh Giai đó, loại đối đãi cao cấp này người bình thường dám nghĩ đến sao?

Chương 161.

Kẻ đứng đầu của Thiên Linh vực - Tích Phong đang bị đánh đập tơi bời.

Hơn nữa còn là kiểu đánh đập đúng theo nghĩa đen.

Giờ phút này, toàn bộ người của mười thánh địa lớn đều hoài nghi nhân sinh.

Bọn họ chết lặng, hoàn toàn không dám vào tin cảnh tượng mà bản thân đang nhìn thấy.

Sao có thể như vậy chứ?

Đường đường là Thánh cảnh sao có thể bị đánh đập thảm hại đến như vậy cơ chứ?

Không hề có sức đánh trả, có vẻ như cũng chẳng tốt hơn Tôi Thể cảnh là bao, lúc này bị Khương Thành tàn bạo ấn xuống đất mà đấm.

Lẽ nào thánh giả Tích Phong kia là giả sao?

Không, không thể nào đâu.

Cho dù Tích Phong là giả đi chăng nữa, thì hai yêu vương kia cũng không thể nào là giả được.

"Oa ha ha, tiểu tỷ tỷ thật lợi hại!"

Tam Nhãn Hổ hận không thể đội A Hoàng lên đầu, tự nhận là em trai nhỏ cũng không có vấn đề gì hết.

"Tam Nhãn Hổ Vương đáp ứng lời mời xuất chiến, tiếp tục những ân oán của đời trước!"

Nói xong lời tuyên bố trước khi xuất trận không biết xấu hổ này, nó trực tiếp nhào tới hai yêu vương đang vùng vẫy muốn chạy trốn kia.

Tiến lên cũng là một mớ nắm đấm.

Với thực lực của nó, muốn hai đại yêu vương kia trong nháy mắt thì cũng có thể làm được.

Tóm lại là hai đại yêu vương hoàn toàn không có sức để phản kháng, thần hồn đều bị phong bế rồi.

Mặc dù là thịt béo da dày, nhưng bản thân Tam Nhãn Hổ cũng là Thánh Giai, muốn giết bọn chúng dễ như trở bàn tay.

Chỉ là nó cố tình không làm như vậy.

Bởi vì… đánh như vậy càng thấy sảng khoái hơn đó!

"Hai người các ngươi không phải vừa rồi rất ngông cuồng sao?"

Bụp bụp bụp!

"Không phải muốn đánh Hổ gia ta thành bã luôn sao?"

Bụp bụp bụp!

Hai đại yêu vương lập tức giống y hệt Tích Phong, mặt mũi bầm dập, nhếch nhác không thể nhìn nổi.

Hơn ba mươi đại yêu phía trên trơ mắt nhìn, hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Nếu mà Khương Thành và Tam Nhãn Hổ phải trải qua một trận chiến gian khổ, cuối cùng mới có thể tóm được Tam Thánh thì cũng thôi đi.

Mấu chốt là quá trình Tam Thánh bị phục kích quá bất ngờ.

Nhìn cứ như là người lớn đánh trẻ nhỏ vậy, bạo lực ghê!

Đây là thực lực gì chứ?

Lẽ nào vượt qua cả Thánh Giai?

Suýt chút nữa thì bọn chúng dọa sợ tè ra cả quần.

Hai đại yêu vương đều bị đánh thành ra bộ dạng như vậy rồi thì mấy đại yêu này xuống đó chẳng phải chết càng thảm hơn sao?

Huống hồ ngay cả bọn chúng có nhào xuống đi chăng nữa, cấp bậc bình thường đã chênh lệch như vậy, họ cũng đánh không lại yêu vương Tam Nhãn Hổ này.

“Không phải đã nói Hổ tộc từ đây không có yêu vương nữa sao?”

Bụp bụp bụp!

Tam Nhãn Hổ cực kỳ đắc ý, cực kỳ nở mày nở mặt!

Lão già, bọn ta không làm ngươi mất mặt chứ?

Năm đó khi ngươi đánh nhau với hai yêu vương này, còn không uy phong bằng ta vậy đâu.

Đây gọi là hậu sinh khả úy…

“Ủa, sao các ngươi không đánh trả?”

Bụp bụp bụp!

“Coi thường Tam Nhãn Liệt Hổ Vương ta hả?”

Bụp bụp bụp!

Hai đại yêu vương uất ức lắm, nếu bọn ta có thể đánh trả được thì đã đánh trả từ lâu rồi.

“Đù má, đây chẳng phải là không cho Hổ gia ta miếng mặt mũi nào sao, đánh tiếp!”

Bên kia, Khương Thành cũng vậy, “càng chiến càng hăng”.

“Ngươi không phải rất lợi hại sao?”

Bụp bụp bụp!

“Hửm? Dám vừa lừa cái này cướp cái kia này!”

Bụp bụp bụp!

“Có chút bản lĩnh này thôi sao?”

“Trước mặt ta còn làm bộ làm tịch, lão tử nhìn thấy bản mặt ngươi là lại muốn nổi xung lên.”

Bụp bụp bụp!

“Ra tay đi, để ta xem xem sự lợi hại của Thánh cảnh nào!”

“Ta không xứng để ngươi ra tay sao?”

“Vừa rồi để ngươi lên, ngươi lại do dự, ngươi nói ngươi có tội gì đây?”

Nghĩ đến vừa nãy muốn chết mà lại khó như vậy, Thành ca lửa giận dâng lên, đánh càng hăng say.

Lúc sau, Tích Phong và hai đại yêu vương đã bị đánh đến kêu cũng không ra tiếng.

Bụi bặm trên đất tung bay, cực kỳ thảm thiết.

Bọn họ đều rất giỏi chịu đòn, trong thời gian ngắn còn chưa chết được.

Bảy thánh địa lớn và là toàn bộ chúng yêu đều run bần bật. Ở lại đây thì run rẩy, mà muốn trốn thì lại không dám trốn.

Có thể đánh Thánh cảnh như là đánh bao cát thế kia.

Ai biết được chạy trốn sẽ dẫn đến kết cục gì cơ chứ?

Lúc này trong nội bộ Phi Tiên môn, mọi người đang nôn nóng chờ đợi tin tức bên ngoài.

“Chưởng môn ra ngoài lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa có chút động tĩnh gì nhỉ”

“Đúng đó, lo lắng ghê…”

“Tam Nhãn Hổ tiền bối cũng ra ngoài rồi, không biết như thế nào nữa.”

Mạc Trần khóe miệng nhếch lên như trong lòng đã dự tính sẵn rồi: “Các ngươi đừng sốt ruột, cứ chờ tin tốt đi”

Mọi người Tâm Bộ âm thầm chửi rủa.

Đây là ai chứ?

Các nàng ấy cũng không biết Mạc Trần từng là tiên nhân, chỉ thấy tên giống hệt như thần côn này, nhìn kiểu gì cũng không đáng tin cậy.

“Không xong rồi!”

Trong giây lát, Lam Đề hoảng hốt hô lên.

Mạc Trần nhíu mày: “Hoảng cái gì mà hoảng?”

“Khương Thành quên mang nhẫn trữ vật rồi!”

Lam Đề chỉ vào cái bàn bên cạnh chỗ ngồi chủ tọa, thấy trên bàn đúng thật là có một chiếc nhẫn trữ vật, vừa nhìn đã biết là của Khương chưởng môn.

“Cái gì?”

“Không mang nhẫn trữ vật sao?”

Cái này đừng nói Tâm Bộ, mà ngay cả mấy đệ tử Phi Tiên môn cũng hoảng hốt.

“Ta nhớ là binh khí, bùa chú, pháp bảo của Chưởng môn đều để trong nhẫn trữ vật mà…”

“Này thì tiêu đời rồi, không phải hắn là quên thật đó chứ?”

“Không có binh khí pháp bảo, ít nhất thực lực cũng giảm xuống ba phần đó!”

Không phải chứ, còn có người qua loa đại khái vậy hả?

Đây lại còn là một tu sĩ cấp cao nữa chứ?

Cũng chả chuyên nghiệp lắm nhỉ?

Mặc Trần cười ha ha: “Theo lão hủ thấy thì đây là chưởng môn cố ý đó mà.”

“Tất nhiên hắn có dự tính của bản thân hắn, chúng ta hoàn toàn không cần tự mình dọa mình.”

Trong lòng cũng có chút bất an, nhưng bên ngoài vẫn biểu hiện bộ mặt ung dung đắc thắng như cũ.

Các cao thủ Tâm Bộ đã không còn sức châm chọc rồi.

Đã như vậy rồi mà ngươi còn cố gắng tìm lý do tự lừa gạt mình?

Cái sự tin tưởng chẳng ra sao này từ đâu ra vậy?

“Còn không nhanh đưa cho hắn?”

“Cùng ra ngoài xem xem, lỡ mà Khương chưởng môn gặp nguy hiểm, nhiều người thì vẫn có cơ hội cứu hắn!”

Đáng lẽ nóng đã lòng như lửa đốt rồi, bây giờ đám người Thanh Sa cũng không thể tiếp tục chờ đợi được nữa.

Không thể để nước suối hồi sinh biến mất như vậy được.

Lam Đề tóm lấy chiếc nhẫn rồi lao ra ngoài.

Đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng không ngồi yên được, lần lượt lấy ra binh khí, cả đội quân lớn lập tức xông tới lối vào của bí cảnh.

Đoàn người nhanh chóng lao ra bên ngoài bí cảnh.

Bên ngoài thật sự đánh đến khí thế ngất trời, chỉ là hiện trường không giống với những gì mà các nàng đã nghĩ đến trước đó.

Các nàng tưởng rằng Khương Thành chắc phải lâm vào khổ chiến, thậm chí là có thể đã bị giết rồi.

Nhưng bây giờ cảnh tượng trước mắt này đây lại khiến các nàng hoài nghi liệu có phải thế giới này loạn rồi không…

Thánh Giai đỉnh phong mà khiến cho các nàng vừa kiêng dè vừa căm hận vừa sợ hãi - thánh giả Tích Phong, lúc này đây đã bị đánh đến thở không ra hơi từ lâu rồi.

Khương chưởng môn đang cưỡi trên người hắn, nắm đấm vẫn dồn dập như trước, đón tiếp hắn bằng hết quyền này đến quyền khác

Hiện trường này hệt như là giới thế tục ẩu đả với nhau vậy, chẳng qua là đơn phương ẩu đả mà thôi.

Mà bên kia, Tam Nhãn Hổ nhảy qua nhảy lại hai đỉnh đầu của yêu vương như nhảy disco vậy, cực kỳ khoái chí.

Hai đại yêu vương bị đánh đến mức ngay cả sức lực xin tha cũng không có hệt như nhau.

Mà phía sau, gương mặt của bảy thánh địa lớn và tất cả chúng yêu tràn ngập sợ hãi, chạy cũng không dám chạy nữa.

Thấy Tích Phong bị đánh, đáng lẽ Lam Đề và mọi người Tâm Bộ nên cực kỳ vui vẻ mới phải.

Suy cho cùng thì đây cũng là kẻ thù.

Nhưng hiện tại, trong lòng ai nấy đều hiện lên vô số dấu chấm hỏi.

Sao có thể chứ?

Làm sao lại xảy ra chuyện này được?

Khương Thành lợi hại đến như vậy ư?

Còn đám đệ tử Phi Tiên môn cứ như đang nhìn thấy một thần nhân vậy.

Chưởng môn đã nói mình là tiên nhân từ lâu rồi, là mình tự hoài nghi thực lực của tiên nhân có thể tiêu diệt ba vị Thánh cảnh hay không thôi, thật sự không nên chút nào.

Sau này nên tin tưởng chưởng môn mới phải!

“Ha ha ha, lão hủ đã nói từ trước rồi mà, chưởng môn nói thể giết địch, các ngươi còn không tin”

Mạc Trần cực kỳ đắc ý, lại đoán đúng một lần nữa rồi.

Mặc dù hắn cũng mơ hồ nhưng mặc kệ như thế nào đi chăng nữa, tin tưởng khí vận của vị diện chi tử thì chắc chắn không thể lầm được.

Chương 162.

“Không phải ta bảo các ngươi chờ ở bên trong, trận chiến để ta lo sao?”

“Sao ra đây hết cả rồi?”

Ngoài miệng thì trách mắng, nhưng thực tế trong lòng Khương Thành sướng muốn chết.

Đáng lẽ còn đang hơi tiếc nuối đây.

Lần này chưa bị giết, tiếc là người của mình còn chưa được chứng kiến màn đánh Thánh cảnh tơi bời kia.

Bây giờ đột nhiên các nàng chạy ra đây lại vừa đúng ý của hắn.

Lần làm màu này phải làm tới mức trọn vẹn rồi.

“Khương chưởng môn, ngươi…”

Đám người Thanh Sa nuốt nước bọt một cách khó khăn, tất cả nhất thời không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

Thánh giả Tích Phong nằm trên đất không nhúc nhích, hắn sắp chết đến nơi rồi.

Kẻ địch lớn mà các nàng lo lắng nhất có vẻ như đã không cần các nàng bận tâm nữa rồi.

Thành ca nhún vai rồi qua loa nói: “Ồ, nghe nói ba tên này là Thánh Giai, ta đã dùng thêm chút xíu sức lực nữa.”

“Không ngờ rằng bọn chúng lại không chịu nổi.”

Ca à, ngươi cũng vô sỉ quá rồi đấy?

Rõ ràng là công lao của con gái ngươi, vậy mà ngươi mặt không đỏ, thở không gấp cứ như vậy ôm hết công lao lên người mình? Tam Nhãn Hổ suýt không nhịn được mà thốt ra.

Nhưng nó phát hiện A Hoàng cũng chẳng hề biểu lộ cảm xúc gì, hoàn toàn không có ý định vạch trần, nó cũng nhảy từ trên mình hai đại yêu vương này lên một cái.

Dáng vẻ không quan tâm gì mà và bay đến đó rồi phụ họa: “Đúng vậy, ba tên cặn bã này, nếu Thành ca mà ra tay hết sức thì bọn chúng hoàn toàn không chịu nổi.”

“Huống chi còn có ta giúp đỡ ở bên cạnh.”

“Trước mặt ta và Thành ca, chúng hoàn toàn không chịu nổi một đấm, không qua nổi một đá.”

“Phì, đúng là đề cao bọn họ rồi, biết trước như vậy thì đã không dùng lực mạnh đến thế.”

Nếu tiểu tổ tông kia đã không để bụng, thì bổn đại gia ta cũng mặt dày mà dành chút ít công lao, làm màu ké chút chắc không sao đâu nhỉ?

Quả nhiên, toàn bộ hiện trường đều kinh ngạc.

Đừng nói Thanh Sa, cả bảy thánh địa lớn và mấy đại yêu kia cũng không ngừng hít khí lạnh, toàn thân phát run lên.

A Hoàng ra tay không hề có biến động, không có bất cứ ai nhìn ra được là do nàng làm, bọn họ còn thật sự nghĩ rằng Khương Thành thâm sâu khó lường nữa chứ.

Này chỉ là dùng thêm chút sức thôi sao?

Rốt cuộc Khương chưởng môn này lợi hại đến mức nào cơ chứ?

“Các ngươi có muốn đích thân phục thù hay không?”

Hắn đã lột nhẫn trữ vật và thánh khí của Tích Phong xuống từ lâu rồi nên đương nhiên rất hào phóng.

“Hay là thôi đi…”

Thấy Tích Phong bị đánh thành bộ dạng thê thảm kia, Thanh Sa cũng không biết nên xuống tay từ đâu nữa.

Cao thủ Thánh Giai oai phong lẫm liệt mấy trăm vạn năm rơi xuống bước đường cùng này, thậm chí các nàng ấy có chút không quen lắm.

Keng!

Đôi mắt màu tím của Lam Đề bao phủ tầng sương lạnh, trường kiếm bay ra khỏi vỏ.

Nàng không có lòng nhân từ như Tâm Bộ.

Nếu không phải Tích Phong lừa dối đoạt mất Luyện Cốt Phiên thì làm sao Vu bộ lại rơi vào tình cảnh kia được chứ.

Thảm cảnh mấy trăm vạn năm của người trong tộc, tên này chính là kẻ đầu sỏ.

Ánh kiếm chợt lóe lên, đầu người bay vèo lên cao.

Cho dù là Thánh Giai đi chăng nữa, thân với đầu ở hai nơi thì cũng không sống nổi.

Một cường giả kiêu hùng kiệt xuất cứ ngã xuống như vậy đấy.

Cảnh tượng này khiến cho cả đám người bảy thánh địa lớn vừa sợ hãi, vừa thổn thức.

Ấm ức quá đi mất.

Thánh giả Tích Phong hoàn toàn là chưa phát huy được miếng thực lực nào mà cứ bị giết một cách chả ra làm sao như vậy.

Mà đến cuối cùng lại chết trong tay một nữ nhân Đạo Cung cảnh nữa chứ.

Giết chết Tích Phong, mối thù lớn trăm vạn năm đã báo được rồi.

Lam Đề cũng không kìm được tâm trạng hỗn loạn của mình, tiến đến ôm lấy Khương Thành mà khóc òa lên.

"Thành…."

Nước mắt của nàng, rất nhanh đã làm ướt y sam.

Thành ca thầm nghĩ, muội muội ngươi báo được thù lớn rồi thì vui lên mới phải chứ, khóc lóc cái gì đấy?

Nhưng mà ôm một tuyệt giới mỹ nhân trong lòng, cảm nhận thân hình mềm mại không xương kia, ngửi mùi hương nhàn nhạt ấm áp trên người nàng.

Hắn lại cực kỳ khoái chí, như ôm một cái gối hình người vậy, thậm chí còn mong sao càng lâu thêm một chút.

Ting!

"Chúc mừng ngươi đạt được một người sống chết cũng không dời - Tiên phẩm Vu chủng, đạt được 250000000 điểm tích phân!"

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống bất ngờ vang lên khiến hắn giật mình.

Đù má, đúng là không dễ dàng gì mà!

Muội muội trở thành người của bản thân hắn rồi.

Cả một quá trình, có biết là anh đây tiêu tốn hết bao nhiêu công sức trên người ngươi không hả?

Hơn nữa, điểm tích phân của ngươi cũng nhiều quá đấy?

Mới Đạo Cung cảnh thôi mà đã có tới hai trăm năm mươi triệu rồi!

Kỷ Linh Hàm ở Tụ Nguyên cảnh là 3000 điểm, nếu đổi lại là lúc Đạo Cung cảnh mới thành người của mình thì xấp xỉ cũng phải là hai ba chục triệu.

Có vẻ như Lam Đề nhiều gấp 10 lần Kỷ Linh Hàm.

Nàng ấy trẻ như vậy đã trở thành Đạo Cung cảnh Bát trọng, ngay từ đầu Khương Thành cũng đoán ra tư chất của nàng chắc chắn xuất chúng rồi.

Nhưng lúc trước chỉ mong đợi là 1000 vạn, 2000 vạn thôi

Nào có biết lần này ngạc nhiên gấp 10 lần luôn chứ.

Hắn bèn mở hệ thống tư chất ra dò xem.

Mục tiêu: Lam Đề

Tư chất: Nhị đẳng

Khả năng tăng: Nhất đẳng

Điểm yêu cầu: 11800000000

Vậy mà nàng ấy giống hệt với Tam Nhãn Hổ, có được tư chất nhị đẳng.

Nhưng mà điểm yêu cầu để nàng thăng lên nhất đẳng còn khoa trương hơn cả Tam Nhãn Hổ, yêu cầu tầm 11 tỷ 8, đáng sợ quá đi.

Thành ca chỉ có thể vỗ vỗ lưng nàng, động tác an ủi nhỏ nhặt chẳng đáng kể.

Còn chuyện thăng cấp, hay là thôi đi.

Lúc này, Mạc Trần cũng nhìn chằm chằm qua đây.

“Chưởng môn, ta có một lời thỉnh cầu có chút quá đáng, không biết có được đáp ứng hay không?”

Thành ca nhận được hơn hai trăm triệu, bây giờ trong lòng vui vẻ vô cùng.

“Cứ nói không có gì ngại.”

Mạc Trần nhìn hai yêu vương đang nằm bò trên mặt đất, lặng lẽ truyền âm nói: “Lão hủ muốn đoạt xá một trong hai yêu vương, đổi cơ thể trước.”

“Đoạt xá?”

Nếu hắn không nhắc đến thì Khương Thành cũng quên mất hắn vốn chỉ là trạng thái tàn hồn.

Suy cho cùng thứ mà mỗi ngày người ta thấy chỉ là con rối.

“Đúng vậy.”

Mạc Trần chà xát tay một cách vui vẻ: “Cơ thể Thánh Giai có thể chấp nhận tàn hồn của lão hủ tiến vào mà không tan rã, một khi đoạt xá thành công, lão hủ cũng tương đương với mới một Thánh Giai, có thể giúp đỡ chưởng môn được tốt hơn.”

Khương Thành liếc nhìn hắn một cái, lời nói hoa mỹ thật đấy.

Nhưng mà e rằng lão già nhà ngươi có nằm mơ cũng không ngờ rằng anh đây hoàn toàn không cần sức chiến đấu của ngươi.

“Sau khi biến thành Thánh Giai, người có thể làm ra cả đội người rối gì đó tốt hơn… À không, chính là con rối gì đó nhỉ? Ngươi hiểu mà.”

Mạc Trần vội vàng gật đầu: “ Ta hiểu, ta hiểu, đương nhiên có thể làm ra thứ càng tinh xảo hơn”

“Bọn chúng là yêu vương, ngươi là người, cũng có thể đoạt xá sao?”

“Nếu là Thánh Giai khác thì đương nhiên sẽ không thể dung hợp với yêu tộc, nhưng dù gì lão hủ cũng là tiên hồn, có thể tự động thích ứng một cách hoàn mỹ.”

“Vậy được rồi, ngươi đi đi”

“Vâng, cảm tạ chương môn nhiều lắm!”

Mạc Trần mừng rỡ sắp phát điên, vui sướng chạy đi .

Ở hạ giới, vêu vương đã được xem là thân thể hoàn mỹ nhất rồi.

Nói riêng về độ mạnh, yêu tộc còn trên cả Thánh Giai nhân tộc.

Có thân thể này rồi, hắn mới có thể có cảm giác an toàn chân chính.

Kể cả không có cách nào phi thăng về lại tiên giới thì ít nhất cũng có thể tung hoành tiêu dao ở hạ giới.

Liếc thân thể hai yêu vương đang hấp hối một cái, hắn quả quyết chọn Thái Lộc Vương, không vì lý do gì khác, bởi do giá trị nhan sắc của nó cao hơn Huyền Quy Vương rất nhiều mà thôi.

Quá trình đoạt xá đơn giản, thuận lợi hơn vạn lần so với dự liệu của hắn.

Bởi vì A Hoàng bị khóa trụ, Thái Lộc Vương hoàn toàn không hề có sức kháng cự, ý thức thần hồn bị phá tan một cách dễ dàng như trở bàn tay vậy, biến thành một cái vỏ rỗng.

Khương Thành nhìn sang con gái ngoan, ý bảo buông các trói buộc bên này xuống. Ngay sau đó Thái Lộc Vương, đã bị Mạc Thần đoạt xá, lần nữa khôi phục linh lực, đứng dậy.

Tuy rằng mình đầy thương tích, nhưng đều là mấy vết thương bên ngoài.

Với thực lực của yêu vương thì rất dễ dàng để khôi phục lại.

Hắn đứng dậy, rất nhiều người còn chưa rõ nguyên do, mãi cho đến khi Mạc Trần lần nữa lắc mình biến hóa, biến hình dáng của Thái Lộc Vương thành hình người lúc trước, thì mới rõ ràng mọi chuyện.

Mấy đại yêu trên trời càng kinh sợ.

Thái Lộc Vương lúc trước cứ vậy mà không còn nữa rồi sao?

Một bên là Huyền Quy Vương thoi thóp sắp chết sợ hết hồn.

Nó thật sự không muốn bị giết, cũng không muốn bị đoạt xá.

Giãy giụa lên cầu cứu xin tha.

“Khương chưởng môn, tiểu yêu thần phục rồi… nguyện để ngươi sai bảo…”

Chương 163.

Cái gì?

Đầu hàng rồi?

Khương Thành phản ứng không kịp, dù gì đây cũng là một yêu vương.

Sức mạnh đứng top 3 ở Thiên Linh vực, xương cốt lại yếu ớt như thế này á?

Còn không bằng Tam Nhãn Hổ ngày xưa, dù gì cũng nói được một câu thà chết chứ không chịu khuất phục.

Hơn nữa giữ lại hắn dường như cũng chẳng có tác dụng gì.

Đánh nhau thì có hack hồi sinh, hoàn toàn không cần trợ thủ gì cả.

"Ca, giữ hắn lại cũng chỉ là một mối hoạ, chi bằng giết quách đi cho xong."

Tam Nhãn Hổ sán lại, khuyên Thành ca đừng mềm lòng, xử lý dứt khoát gọn gàng sạch sẽ đi.

Nó cũng có tính toán của riêng mình.

Huyền Quy Vương và nó là kẻ thù không đội trời chung, giữ lại chắc chắn không yên ổn được.

Mà Thành ca là cái đùi lớn vừa có thể nâng cao trình độ vừa có thể hồi sinh cho người khác, mình hắn ôm là đủ rồi.

Không thể để yêu tộc khác đến giành mất.

"Xin hãy tha mạng cho ta!"

"Xin Khương chưởng môn hãy tha mạng cho ta, ngươi bảo ta làm gì cũng được…"

Huyền Quy Vương trốn không trốn được, nhìn thấy thái độ do dự của Khương Thành, chỉ đành điên cuồng xin tha mạng.

"Ca, nhân từ, mềm lòng chỉ hại mình mà thôi."

"Không giết hắn, sau này kiểu gì hắn cũng phản bội!"

Tam Nhãn Hổ y như một tên gian thần, ở bên cạnh không ngừng bơm đểu, móc mỉa nói xấu.

Chịu thôi, Khương Thành mới là người quyết định cuối cùng.

“Ngươi thôi được rồi đấy!”

Mạc Trần, kẻ từ đầu đã không vừa mắt nó cũng sán lại nói: “Chưởng môn đừng nghe lời con yêu hổ này, chỉ cần ngươi khắc khế ước lên thần hồn của Huyền Quy Vương là được.”

“Sau này hắn sẽ không thể phản bội lại ngươi!”

Hắn chẳng quan tâm tới việc thu phục Huyền Quy Vương, nhưng nếu Tam Nhãn Hổ không muốn nhìn thấy Huyền Quy Vương, vậy thì hắn càng muốn giữ nó lại.

“Chưởng môn ngươi nghĩ xem, có một yêu vương làm tọa kỵ, há chẳng phải càng làm nổi bật thân phận của ngươi sao?”

“Tọa kỵ cấp Yêu Vương, loại đãi ngộ này, mấy tiên nhân trên thượng giới cũng chả có ấy chứ.”

Dưới sự nỗ lực không ngừng “đầu độc” của hắn, Thành ca cũng dao động rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng đó cũng ngầu phết ha.

Đẳng cấp cao nhất ở hạ giới là Thánh Giai và Yêu Vương, hắn lại cưỡi trên Yêu Vương.

Chỉ nghe thế thôi, đẳng cấp cũng cao hơn người khác vô số lần rồi.

Rất có thể diện đấy!

“Ngươi nói có lý đấy.”

Tam Nhãn Hổ hoảng hốt: “Ca, ngươi đừng nghe hắn nói…”

Khương Thành xua xua tay: “Ta đã quyết rồi, Huyền Quy Vương, ngươi có đồng ý làm tọa kỵ của ta không?”

Làm tọa kỵ quá mất mặt, đương nhiên Huyền Quy Vương không can tâm.

Nhưng bây giờ chỉ có hai con đường để lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là đồng ý.

“Ta đồng ý…”

Sau đó, dưới sự chỉ đạo tận tâm tận lực của Mạc Trần, Khương Thành khắc khế ước lên thần hồn của Huyền Quy Vương, từ

nay yêu vương này đã trở thành tọa kỵ của hắn.

Sau khi A Hoàng mở khóa, linh lực của Huyền Quy Vương được phục hồi, thần hồn tự do trở lại.

Tiếng âm báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ngươi có được lòng trung thành của một thuộc hạ, nhận được 45000000 điểm tích phân.”

Thông qua sự chứng nhận của hệ thống, chứng tỏ nó không bỏ trốn nữa rồi.

Chỉ là số điểm tích phân này, có phải hệ thống quên thêm 1 số 0 rồi không?

Lam Đề mới đạt đến Đạo Cung cảnh đã hai tỷ rưỡi điểm, Yêu Vương này đã Thánh Giai rồi mà mới 4500 vạn, có nhầm không đấy?

Thành Ca nhìn nó.

Mục tiêu: Bích Lân Huyền Quy Vương.

Tư chất: Ngũ đẳng

Khả năng thăng cấp: Tứ đẳng

Điểm tích phân tiêu hao: 21000

Đù, đường đường là một yêu vương mà tư chất chỉ có ngũ đẳng, có nhầm không vậy?

Nó tu luyện kiểu quái gì thế?

Trong bảy thánh đía lớn thì ít nhất cũng có hàng chục vạn người có trình độ cao hơn nó rồi?

Tên này có thể thành Thánh, rõ ràng là một kỳ tích mang tính cổ vũ mà!

Hắn lại nhìn đám đại yêu đang đứng đơ trên trời, lửa giận đột nhiên bùng cháy.

Anh đây đang đứng dưới đất, các ngươi lại bay lên trời?

“Các ngươi ngông cuồng lắm đúng không, xem ra vẫn phải tẩn cho một trận phải không?”

Đám đại yêu này có 34 tên, mục tiêu cũng nhiều đấy, Khương Thành tính toán chút sợ là A Hoàng cũng khó mà khóa hết

được toàn bộ.

Chẳng qua bây giờ Huyền Quy Vương và "Thái Lộc Vương" đều là người mình, diệt hết cũng không phải là không làm được.

Đám đại yêu trên trời nghe thấy câu này, sợ mất mật vội vàng nhốn nháo thu nhỏ thân hình mà đáp xuống.

Không dám không dám!

"Bọn ta không ngông cuồng tí nào, còn rất ngoan là đằng khác."

"Là bọn ta có mắt không tròng, đều là lỗi của bọn ta, xin hãy rộng lượng tha thứ…"

"Đúng thế đúng thế, xin Khương chưởng môn tha cho bọn ta một con đường sống."

"Khương chưởng môn, tiểu yêu ta chưa từng làm việc ác, bình thường cũng không giết người, chỉ ăn rau cỏ, là một con yêu quái tốt đó…"

Tha cho một con đường sống?

Còn chỉ ăn cỏ?

Thành Ca muốn bật cười luôn.

Bây giờ nhìn bọn chúng rất đáng thương đấy, nhưng nếu như hắn không hack hệ thống cũng không có A Hoàng thì sao?

Đám đại yêu này có mà chủ động đuổi giết đến tận cửa nhà hắn ấy chứ.

"Muốn sống cũng được thôi, tất cả đều ở lại làm tọa kỵ cho môn đồ ta."

"Hả?"

Đám đại yêu ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, tất cả đều lộ rõ vẻ kháng cự.

Đại yêu cùng một cấp bậc với Nhập Thánh cảnh, đã đạt đến cấp độ này thì linh trí không hề thấp hơn người ở cấp Nhập Thánh một chút nào hết.

Bảo bọn chúng làm tọa kỵ, đương nhiên trong lòng trăm ngàn lần không đồng ý.

Nhất là đám đệ tử Phi Tiên môn này, đến một Nhập Thánh cảnh còn chẳng có, sức mạnh còn kém xa bọn chúng.

“Xem ra là chưởng môn ta đây làm khó các ngươi rồi.”

“Thôi được, vậy thì đành giết các ngươi vậy, các ngươi đỡ phải khó xử như thế.”

Bịch, lập tức có một tên đại yêu quỳ xuống.

“Ta đồng ý, ta đồng ý…”

Những đại yêu khác cũng nhao nhao bắt chước, gật đầu lia lịa.

Chịu thôi, thà sống khổ cực còn hơn là chết.

Huống chi nghĩ kỹ lại thì, Khương Thành có sức mạnh phi thường như thế, lăn lộn với hắn tương lai cũng có tiền đồ phết đấy chứ.

Làm tọa kỵ cho đệ tử của hắn, biết đâu sau này một người làm quan cả họ được nhờ.

Nghĩ như thế, hẳn cũng không phải là không thể chấp nhận.

“Mạc trưởng lão, ngươi đi sắp xếp đi.”

Muốn thu phục làm tọa kỵ thì phải khắc khế ước đó vào thần hồn.

Loại thao tác khó như thế này, đám đệ tử của Phi Tiên môn chắc chắn không biết.

Nếu như yêu thú kháng cự, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại, chủ tớ lẫn lộn.

Đây cũng là nguyên nhân mà yêu thú có giai cao trong giới tu luyện gần như chưa từng bị thu phục làm tọa kỵ.

Loại khế ước này cần sự đồng thuận của cả hai bên.

Mạc Trần hết sức vinh hạnh gật đầu: “Tuân lệnh thưa chưởng môn!”

Phi Tiên môn có tất cả hơn 70 đệ tử, ở đây lại chỉ có 34 con đại yêu, đã định trước là có hơn một nửa người không có tọa kỵ.

Vậy thì chọn ứng cử viên như thế nào đây?

Bây giờ chưởng môn lại đem quyền lực này giao cho hắn!

Đây là một cột mốc lớn cho việc trở thành tâm phúc số một bên cạnh vị diện chi tử, ít nhất theo hắn thấy thì chính là như thế.

Đệ tử của Phi Tiên môn lập tức vây kín hắn.

Tọa kỵ cấp Nhập Thánh đó, ngay sau khi đạt được khế ước, đồng nghĩa với việc có một trợ thủ còn mạnh hơn mình gấp mấy chục lần.

Việc tốt thế này, ai mà không muốn chứ?

"Mạc trưởng lão, ta là Đan Thái, sáng nay hai chúng ta còn nói chuyện với nhau, người vẫn nhớ phải không?"

"Mạc trưởng lão, dựa vào quan hệ bình thường của chúng ta mà không chia cho ta một con là không được đâu, đúng không?"

"Mạc trưởng lão, nếu ta mà không có, chương môn sẽ vô cùng tức giận đấy, ngươi xem xét mà làm đi."

"Mạc trưởng lão ngươi hãy xem xét ta nha!"

Gần như giây đầu tiên sau khi tiếp nhận nhiệm vụ này, Mạc Trần đã chọn được mấy ứng cử viên rồi.

Kỷ Linh Hàm, là cô gái đi theo chưởng môn lâu nhất, thiên phú cũng xuất chúng, cũng là người mà chưởng môn có thái độ đặc biệt nhất.

Cho dù chỉ có một con, thì ngoài nàng ra cũng không có ai thích hợp hơn.

Lâm Ninh, thiên phú xuất chúng, còn là đệ tử chân truyền của hắn, chắc chắn không thể bỏ sót.

La Viễn và Ấn Tuyết Nhi, là hai người quản lý nhiều sự vụ nhất trong các trưởng lão đời thứ hai, cũng là hai người thường xuyên được chưởng môn nhắc đến. Nếu như không chia cho bọn họ, chưởng môn chắc chắn sẽ nghĩ hắn làm việc không ra gì.

Đường Như, Lục Phàm, là những người nổi bật trong những đệ tử đời thứ ba, chỉ tiến đến Đạo Cung cảnh sau Lâm Ninh, cũng rất xứng đáng.

Mấy tên ngốc Đan Thái, Tần Sướng, Cam Tử Nghĩa…

Thôi được, nể tình bọn họ thường xuyên khoe khoang khoác lác, chém gió với hắn…

Còn mấy đệ tử đời thứ ba mới Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng như Ngụy Miêu, Thư Dương Lâm, còn trẻ vẫn cần phải rèn luyện, trải nghiệm nhiều một chút.

Chương 164.

Không lâu sau, 34 đệ tử Phi Tiên môn chia nhau trở về tọa kỵ của mỗi người.

Điều này làm mấy người Tâm Bộ ở bên cạnh hâm mộ chết đi được.

Tâm Bộ cũng có linh sủng tọa kỵ, nhưng chỉ là cấp bậc Thiên Mệnh, hoàn toàn vô dụng trong trận chiến thực sự.

Mà cấp bậc Đạo Cung chỉ có năm Nhập Thành cảnh mới được có thôi.

Nhìn đám đệ tử Phi Tiên môn bây giờ, thực lực mạnh nhất cũng mới chỉ là Đạo Cung cảnh mà lại có tọa kỵ ngang bằng với tọa kỵ của trưởng lão hơn hẳn thực lực.

Thanh Sa và những người khác âm thầm ghen tị, lần trước phát bảo khí bảo phù, lần này còn chuẩn bị lượng lớn tọa kỵ tốt như vậy.

Đãi ngộ như này cũng quá tốt rồi đấy?

Chịu thôi, một nửa đệ tử của Phi Tiên môn còn chưa phái đến.

Huống chi các nàng còn chưa phải là người của Phi Tiên môn.

Xử lý đám đại yêu quái này, Khương Thành nhìn về phía bảy thánh địa lớn còn đang run bần bật.

Bảy thánh địa lớn lần này, ngoại trừ một ít người cấp bậc thấp mới đến từ bên ngoài, chủ lực hầu như đã được phái tới.

Ước chừng có tới 19 người Nhập Thánh cảnh, Đạo Cung cảnh thì nhiều hơn, có tới 6000 người, Thiên Mệnh cảnh có mười mấy vạn.

Tích Phong bị giết rồi, yêu tộc cũng đã hàng phục, nhóm người này nào dám ra tay chứ đừng nói là trốn thoát.

Bọn họ hiện giờ chắc tiếc xanh ruột rồi.

Vốn nghĩ lần này không cần bọn họ làm gì cả, tiện chạy đến xem náo nhiệt, còn muốn được phân chia chút lợi lộc.

Sớm biết vậy không bằng đáp ứng điều kiện Khương Thành đề ra lúc trước, như vậy hắn còn tiếp tục làm chưởng môn thánh địa của bọn họ.

"Giết hết đi."

Khương Thành phất tay, nhóm người này hôm nay sẽ đánh đến đây, thân phận của kẻ địch không cần phải nói nữa.

Giữ lại mới là tàn nhẫn với bản thân.

Nghe được hai chữ đó, Mạc Trần, Tam Nhãn Hổ, Huyền Quy Vương tam tôn thánh giai bay lên trời cao, cùng nhau mở thánh vực ra, bao phủ bảy thánh địa lớn ở bên trong.

Mà đệ tử Phi Tiên môn cũng dồn dập cưỡi tọa kỵ phân tán ra bốn phía, bao vây toàn bộ môn nhân của bảy thánh địa lớn.

Điều này khiến mấy kẻ quyền cao chức trọng của thánh địa sợ tè ra quần, té ngã nhào quỳ xuống.

"Khương chưởng môn tha mạng!"

"Chúng ta cũng là nhất thời hồ đồ, hy vọng ngươi có thể nhân từ, tha cho mấy cái mạng nhỏ này."

"Khương chưởng môn, chúng ta đồng ý với điều kiện lần trước của ngươi!"

"Đúng đúng đúng, chúng ta lập tức đi thu thập vật liệu mà ngươi cần…"

Bây giờ bọn họ lại vội vàng muốn đồng ý với điều kiện kia.

"Giờ mới hối hận à?"

"Còn mơ tưởng đến điều kiện lần trước ư?"

"Ta đã nói rồi, lần sau mà đến thì điều kiện gấp đôi…"

Khương Thành còn chưa nói hết câu, đám cao thủ của bảy thánh địa lớn như bắt được cọng rơm cứu mạng.

"Gấp đôi cũng được, gấp đôi cũng được!"

“Khương chưởng môn cứ ra điều kiện, chúng ta sẽ đáp ứng hết, nhất định không đổi ý.”

“Chỉ cần thA cho chúng ta một còn đường sống, việc gì cũng làm được…”

Thật ra, đúng là Khương Thành có hơi động lòng.

Còn cần số vật liệu để luyện thánh đan phải đi thu thập ở khắp nơi, không có người trợ giúp thì rất khó thực hiện được.

Nghĩ đến mấy chục vạn người khắp thế giới đều giúp mình tìm vật liệu, khung cảnh đó sẽ như nào đây…

Khiến bọn họ nỗ lực làm việc thì quả thực lời hơn rất nhiều so với việc giết chết bọn họ.

Nhưng về phương diện khác, hắn cũng không phải đứa trẻ lên ba.

Hiện tại đồng ý, đám người này khẳng định sẽ quay người chạy trốn, đến lúc đó có tìm cũng không thấy.

Thanh Sa ở bên cạnh nhìn thấy hắn đang do dự.

“Khương trưởng môn có phải lo bọn hắn sẽ nuốt lời?”

“Đúng vậy.”

“Nếu ngươi không ngại, chúng ta có thể thay ngươi quản lý đám người này.”

“Quản lý như thế nào?”

“Tâm Bộ chúng ta có một môn bí kỹ gọi là Khống Tâm Ấn, hễ là người có con dấu này thì không thể giấu được bất cứ suy nghĩ gì trong lòng. Người thi thuật chỉ cần một suy nghĩ, bất kể là khoảng cách gần hay xa đều có thể làm người này sống không bằng chết.”

Trời đất!

Thành ca vội vàng nhảy cách nàng mấy mét.

Chín bộ của Thiên Di tộc các nàng đúng thật là nguy hiểm quá đấy?

Đầu tiên là Lam Đề dùng Vu thuật chúa tể gì đó để khống chế Ngưng Đề, bây giờ Tâm Bộ các ngươi lại còn làm cả Khống Tâm Ấn.

Nếu lỡ như không cẩn thận, anh đây cũng trúng ấn xong rồi còn chưa bị giết chết thì chẳng phải là nô lệ của các ngươi cả đời này hay sao?

Nhìn phản ứng này của hắn, đám người Thanh Sa vội vàng giải thích.

“Khương trưởng môn, người là đại ân nhân của chúng ta, dù chúng ta có bị điên đi chăng nữa thì cũng sẽ không sẽ làm hại đến ngươi đâu.”

“Hơn nữa Khống Tâm Ấn này còn có điều kiện, nếu không được đối phương đồng ý thì người thi ấn phải cao hơn đối phương hai đại cảnh giới thì mới thực hiện được.”

“Đúng vậy, chắc chắn cảnh giới thần hồn của Khương trưởng môn cao hơn chúng ta rất nhiều.”

Nghe các nàng nói như vậy, Khương Thành mới yên tâm.

Quả thật thần hồn của mình cao hơn các nàng, hơn nữa, dù các nàng có tiến bộ nhanh cũng không thể vượt hai đại cảnh giới rồi cao hơn mình được.

“Khống Tâm Ấn này ai cũng có thể dùng ư?”

Thanh Sa lắc đầu: “Chỉ có tộc nhân của Tâm Bộ mới có thể làm được, người ngoài không có Tâm chủng thì không thể học được.”

“Tộc nhân tộc ta đạt tới Thiên Mệnh cảnh thì có thể thực hiện được. Về sau mỗi khi tăng một đại cảnh giới thì có thể khống chế thêm một người. Nhập Thánh cảnh có thể khống chế ba người.

Tâm chủng?

Chẳng lẽ giống với thứ Vu chủng lần trước mình rút được?

Kích hoạt nó là có thể mở thêm một thiên phú nữa ư?

Nếu như vậy thì lần sau rút thưởng có khi lại rút trúng đó.

Thành thạo thêm một món nghề nữa cũng đâu có hại gì đúng không?

Bí thuật này có thể biết trong lòng đối phương đang nghĩ cái gì, còn có thể quyết định sống chết của đối phương, bá đạo

thật đấy.

Tâm Bộ có môn bí thuật nghịch thiên như này mà lại không thể xưng bá Thiên Linh vực thì thật quá là lãng phí.

Dù không khống chế được những kẻ quyền cao chức trọng của thánh địa thì Nhập Thánh cảnh vẫn khống chế được Thiên Mệnh cảnh nhỉ? Đạo Cung cảnh khống chế Linh Đài cảnh chắc cũng được đúng không?

Thế thì mấy trăm vạn năm trước đã có thể biến một đám Thánh Tử, mấy người thiên tài đệ nhất của các thánh địa lớn thành con rối của mình rồi.

Cho dù về sau dù không làm gì cũng có thể bí mật tiêu diệt những người nằm vùng, những kẻ phản bội.

"Khụ, có thể sao chép một bản Khống Tâm Ẩn cho ta không?"

Thanh Sa không biết hắn muốn một bản để làm gì, những hắn đã yêu cầu thì tất nhiên là phải cung cấp.

"Được, đây là ngọc phù Khống Tâm Ấn, ngươi có thể tự xem."

Tới bước này rồi, mấy kẻ quyền cao chức trọng của bảy thánh địa lớn nào dám phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp thu.

Ít nhất còn có thể tiếp tục sống sót.

Tâm Bộ có hơn 7000 người là Thiên Mệnh cảnh, tuy rằng không thể khống chế hết người của bảy thánh địa lớn, nhưng cũng không cần thiết phải làm vậy.

Bảy thánh địa lớn, trưởng lão quyền cao chức trọng từ Đạo Cung cảnh trở lên, cùng với tất cả Thánh Tử, Thánh Nữ, tất cả đều bị gieo Khống Tâm Ấn.

Đúng là thế cục đổi thay.

Ngày trước Tâm Bộ sống trong kẽ hở của chín thánh địa lớn, bị bọn họ cưỡi trên đầu tác oai tác quái, vâng vâng dạ dạ không dám lớn tiếng.

Mà bây giờ, mấy kẻ có tiếng nói của bảy thánh địa lớn đều quỳ gối trước mặt đám người của Tâm Bộ, không dám ngẩng đầu lên dù chỉ là một chút.

Thực ra thì Thanh Sa cũng suy xét vì tương lai của cả tộc.

Nếu không khi mở Hư Tiên giới ra, 500 người có tiếng nói tinh anh nhất phi thăng, làm sao tộc nhân ở lại Thiên Linh vực có thể tiếp tục sinh tồn?

Không chừng bảy thánh địa lớn còn muốn bóc lột các nàng đến da cũng không còn.

Cho dù bây giờ tiêu diệt bảy thánh địa lớn, thì tương lai cũng có thánh địa khác thay thế.

Có Khống Tâm Ẩn, quan hệ giữa hai bên đã đảo ngược.

Sau khi bảy thánh địa lớn bị khống chế, Khương Thành lại cướp bóc thêm lần nữa.

Trấn lột của mỗi thánh địa khoảng hai trăm triệu điểm tài nguyên.

Như vậy đã xem như là khoan hồng lắm rồi, hắn muốn để lại cho bọn họ chút vốn liếng để đi khắp nơi tìm bảo vật cho hắn.

Còn nếu giết hết tất cả thì tất cả đồ vật đều là của hắn.

Một phen này, Thiên Linh Vực không còn bất cứ thứ gì có thể uy hiếp đến Phi Tiên môn được nữa.

Mà lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

“Chúc mừng kí chủ khuất phục được Thiên Linh vực, hoàn thành nhiệm vụ thống nhất tam giới giai đoạn 1, khen thưởng 1000000000 điểm tích phân.”

Một tỷ điểm lại được hốt về tay rồi.

Chương 165.

Nếu không có hệ thống nhắc nhở thì Thành ca đã quên mất cái nhiệm vụ chủ tuyến chết người.

Thật ra hắn không quan tâm nhiệm vụ này cho lắm.

Nếu không thì hắn đã tiêu diệt bất kể các loại môn phái, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết từ lâu rồi.

Sau đó tuyển thêm người từ khắp nơi, không ngừng mở rộng Phi Tiên môn, uy danh khắp thiên hạ rồi.

Đó mới là hành động chính xác phù hợp để thống nhất tất cả lại.

Chỉ tiếc là Khương trưởng môn quá nhạt nhẽo, không muốn hao tổn tâm tư đi thống trị cái này thống trị cái kia.

Hơn nữa, hầu hết các tông môn đều chẳng trêu chọc hắn, việc gì hắn phải đi giết người ta.

Chỉ là không ngờ rằng lúc thu phục tất cả bảy thánh địa lớn, không hiểu sao lại hoàn thành cái nhiệm vụ này.

Ngẫm lại, bây giờ dưới trướng hắn đều là người có lực chiến đấu đứng đầu Thiên Linh vực.

Thánh đia Minh Tâm nghe theo hắn, còn hai yêu vương lớn, một kẻ thì bị bắt đi, một kẻ bị đoạt xá rồi thành tọa kỵ, Tích Phong cũng đã biến mất.

Cũng coi như là đã thống nhất Thiên Linh vực.

Một tỷ điểm này, cũng là niềm vui lớn ngoài ý muốn.

Sau khi bảy thánh địa lớn rút lui, 'trận chiến' khiến cho hầu hết các tu sĩ ở Thiên Linh vực chú ý đến cuối cùng đã được giải quyết.

Nếu như trước đây đánh đơn phương thì đây lại được coi là một trận chiến lớn.

Thực tế thì trận chiến này lại giống như cả một tập thể tới của dâng bảo vật tọa kỵ hơn ấy.

Thành ca thân thiết an ủi con gái ngoan của mình trước, đây có lẽ là anh hùng duy nhất trong cuộc chiến ngày hôm nay, vì thế mà không thể bỏ qua được.

Tam Nhãn Hổ cõng đứa nhỏ, Thành ca đỡ lấy một bên, đích thân đưa nàng về linh mạch sau núi.

"Con gái ngoan, ngươi có cảm thấy không khỏe ở đâu không?"

"Mẹ ơi ta buồn ngủ quá, muốn đi ngủ."

"Được được, muốn ngủ bao lâu cũng được, cần linh thạch không?"

"Có có…"

Khương chưởng môn vung tay lên, hàng trăm triệu linh thạch chất như núi.

Lúc này A Hoàng mặt mày hớn hở, trong nháy mắt, cả núi linh thạch đã bị nàng nuốt chửng.

Cũng may là hắn không đưa người khác theo, nếu không thì sẽ dọa chết bọn họ.

“Sau này không đủ thì phải nói trước!”

Hôm nay phát tài nên Thành ca rất hào phóng.

Sắp xếp xong cho con gái, hắn mới bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Từ tài nguyên hốt được được từ bảy thánh địa lớn, hắn bỏ ra chút thời gian để phân loại rồi lại đổi được một tỷ điểm.

Để lại một ít tài nguyên cho môn nhân tu luyện, còn giữ lại cả một ít thiên tài địa bảo dùng để luyện thánh đan.

Lần này tấm lòng của Lam Đề mang lại 2,5 triệu, sự trung thành tự nguyện của Huyền Quy Vương mang lại 4500 vạn, cộng thêm 9,2 tỷ ban đầu nữa.

Tính toán đâu ra đấy, hiện tại hắn đã có hơn 32 tỷ điểm.

Nhìn con số dài dằng dặc kia, Thành ca tràn đầy cảm giác thành tựu.

Hắn nhấn lần nút thăng cấp lần nữa, thế là lại được thăng cấp.

Cấp: 8

Tích phân: 0/10000000000

Tích phân khả dụng: 2215878460

Kỹ năng hiện tại: Ký chủ có thể tiêu hao tích phân, thay đổi một lần công kích tiếp theo thành bạo kích hiệu quả gấp 10 lần, cooldown một ngày.

Chú ý: Cảnh giới ký chủ càng cao, tích phân tiêu hao càng nhiều.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao điểm để tạo ra các vật tính từ hư không, không cần cooldown.

Chú ý: Phải là vật mà ký chủ từng nhìn thấy, vật phẩm có cấp bậc càng cao, tích phân tiêu hao càng nhiều.

Đây là cái gì thế?

Tạo ra vật ư?

Khương Thành có chút hoang mang, theo hắn được biết, tạo ra vật hẳn là khả năng của những sinh vật như thần sáng thế mới làm được?

Nhưng ngẫm kỹ lại thì hắn chỉ có thể tạo ra được là vật tĩnh.

Có lẽ tiên nhân tới một đẳng cấp nhất định cũng có khả năng này.

Hắn nghĩ đến việc tạo ra một linh mạch bên trong Toàn Cơ Đồ đầu tiên.

Như vậy thì trong Toàn Cơ Đồ cũng có linh khí.

Khi đó cũng có thể đưa A Hoàng vào, tương lai tu luyện ở Toàn Cơ Đồ thì hoàn cảnh tốt hơn trăm nghìn lần.

Nhưng mà phải đợi hệ thống thăng cấp lần nữa, ước lượng cần phải có 100 trăm triệu điểm tích phân, trước mắt vẫn còn xa lắm.

Còn về sát thương bạo kích gấp mười lần trước mắt đây…

Hắn mở giao diện hệ thống.

Cảnh giới hiện tại: Thánh Giai sơ kỳ

Điểm tích phân cần cho đòn tấn công gấp mười lần: 100000000

Đù, dùng một lần mà cần đến 100 triệu?

Hệ thống lòng dạ hiểm độc, rõ ràng anh đây mới là Đạo Cung cảnh thôi mà!

Xem ra hệ thống cũng chẳng ngu, trực tiếp tính theo thần hồn cảnh giới của hắn.

Thăng cấp xong, hắn lại nhấn nút rút thăm trúng thưởng, lựa chọn rút thưởng năm cấp.

Lâu lắm rồi không rút thưởng.

Quan trọng là hắn định mở rộng Toàn Cơ Đồ ra thêm chút.

Huống chi còn có Tâm chủng gì đó của Tâm Bộ, có khi cũng rút ra được thì sao?

Rút thưởng 5 cấp, 1000 vạn một lần, nhưng Thành ca đang máu, hắn quyết định dùng một tỷ đổi lấy 100 lần rút.

Một chuỗi ánh sáng lóe lên, mười phần thưởng lần rút thứ nhất xuất hiện trước mắt hắn.

"Chúc mừng kí chủ đạt được hai mảnh Toàn Cơ Đồ"

"Chúc mừng kí chủ bùng nổ nhân phẩm, nhận được một sợi Thông Huyền Thiên Vận."

"Chúc mừng kí chủ nhận được một sợi Đạo Thiên Tiên Vận."

"Chúc mừng kí chủ nhận được một mảnh vỡ Tiên Khí."

"Chúc mừng kí chủ nhận được một viên Cửu Dương Ngưng Hoa Tiên Đan."

"Chúc mừng kí chủ nhận được một viên Thái Tiêu Sinh Hồn Tiên Đan."

"Chúc mừng kí chủ nhận được Ngục Chi Anh Linh."

"Chúc mừng kí chủ bùng nổ nhân phẩm, nhận được một thanh Thánh khí Đại Thừa Trường Ly Kiếm."

"Chúc mừng kí chủ nhận được hai mảnh Toàn Cơ Đồ."

"Chúc mừng kí chủ nhận được một đóa Lăng Tiên Ti La Hoa."

Rút thưởng 5 cấp khác biệt ở chỗ là trực tiếp có cả mảnh Tiên Khí và tiên đan mà hạ giới không có.

Lăng Tiên Ti La Hoa này cũng là thiên tài địa bảo chỉ tiên giới mới có, dùng để luyện chế tiên đan.

Có thể nói, cho dù Hư Tiên giới không có đường để lẻn vào tiên giới thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ phá vỡ hết giới hạn của hạ giới.

Dù sao mấy phần thưởng mà hệ thống đã cho này cũng đã vượt qua cả mặt này rồi.

Rút thưởng cấp năm, một lần được hai mảnh Toàn Cơ Đồ là chuyện bình thường.

Mà Đạo Thiên Tiên Vận hiện ra một lần cũng chỉ là loại bình thường.

Thánh khí Đại Thừa Trường Ly Kiếm thuộc hệ hỏa, hắn Võ Đạo Ngũ Hành đã là Tiên Giai rồi, tất nhiên có thể dùng.

Thanh La Phá Thánh Kiếm của trước đây đúng là đồ bỏ đi so với thanh kiếm này.

Thân kiếm khắc ba trận pháp Thánh phẩm tăng cường, uy lực hỏa hệ tăng gấp 5 lần, uy lực kiếm mang tăng gấp 5 lần, uy năng kiếm ý tăng gấp 2 lần.

Ngoài ra còn có ba bảo trận, có thể giúp tất cả các phương diện của kiếm đạt đến đỉnh phong.

Rất ít người ở hạ giới có được thánh khí.

Trước hết rất khó tìm được nguyên liệu, cho dù có được thì cũng không thể tìm thấy Luyện Khí Sư, Chạm Khắc Sư và Trận Pháp Sư có cấp bậc phù hợp.

Cấp bậc của binh khí thánh giáp này không phải Luyện Khí Sư nào cũng có thể luyện ra được.

Nó yêu cầu các đại sư nhiều lĩnh vực phối hợp hợp tác với nhau, điều kiện này quá khó để đạt được.

Chưa kể tới tỷ lệ thành công vô cùng nhỏ.

Toàn bộ Thiên Linh vực chỉ có Thích Phong trước kia là có một Thánh phẩm Kim Dạ Lược Ảnh Kiếm.

Thanh kiếm kia không phải thuộc tính mà Tích Phong am hiểu nhất, mà nó là thuộc tính bóng tối.

Nhưng hắn không thể không chọn.

Đó là thứ hắn trải qua gian nguy, cơ duyên xảo hợp, mà đổi nửa đời tích góp vào một lĩnh vực mà bản thân không am hiểu.

Thánh khí không thuận tay, cho dù có tốt hơn bảo khí cực phẩm nhất thì cũng chỉ là một món đồ để trưng.

Mà so sánh với thanh kiếm phần thưởng của hệ thống thì Kim Dạ Lược Ảnh Kiếm còn kém xa.

Chỉ có hai thánh trận, hai bảo trận.

Hệ thống thì khác, chỉ cần là đó nó cho thì chắc chắn là cực phẩm.

Thứ mà hắn chú ý hơn cả là Ngục Chi Anh Linh và Thông Huyền Tiên Vận.

Ngục Chi Anh Linh và Độc Chi Anh Linh cùng loại với nhau, cũng trực tiếp cho hắn tăng BUFF tấn công.

Sau khi kích hoạt Ngục Chi Anh Linh, ký chủ có được nó vĩnh viễn.

Sau này khi chiến đấu, chỉ cần dùng anh linh này thì mỗi một đòn đều có hiệu quả bao vây địch, khiến kẻ địch như bị giam trong lồng.

Bất kể thần hồn, lĩnh vực hay linh lực thì đều có tác dụng tiêu cực là bị giam cầm.

Đương nhiên, nếu kẻ địch thực lực quá mạnh thì cũng có thể phá vỡ lồng giam.

Chương 166.

Sau khi hấp thụ sợi Đạo Thiên Tiên Vân, Võ Đạo Tứ Tuyệt của hắn cũng đạt được đến cấp độ Tiên Giai.

Sau đó, hắn mới đi nghiên cứu tỉ mỉ Thông Huyền Tiên Vận kia.

Nhìn tên cũng biết đây là bảo vật cùng loại với Đạo Thiên Tiên Vận.

Thông Huyền Tiên Vận – dị bảo ẩn chứa Huyền Tiên Đạo Tàng Ý Vận, có thể thăng cấp Võ Đạo lên cấp độ Huyền Tiên.

Thứ này…

Trong khoảng thời gian ở cùng với Mạc Trần, chắc chắn Khương Thành có đã hiểu biết về Tiên giới.

Sau khi phi thăng thì thường trải qua lôi kiếp, cảnh giới là Chân Tiên nhất phẩm.

Sau Chân Tiên cửu phẩm là Thiên Tiên nhất phẩm.

Mà trên Thiên Tiên mới là Huyền Tiên.

Trước đó Đạo Thiên Tiên Vận của hắn, thứ mà hắn ta có được chính là cảm ngộ Võ Đạo cảnh giới cấp độ Chân Tiên.

Điều này đã phá vỡ được giới hạn của hạ giới, võ giả hạ giới dù xuất chúng thế nào thì Võ Đạo cũng chỉ dừng ở cấp Thánh .

Bởi vì vốn dĩ không có bất kỳ con đường nào có thể đạt được cấp Tiên .

Mà hiện tại, Khương Thành vẫn ở hạ giới, mà lại có thể cảm ngộ Võ Đạo cảnh giới cấp Huyền Tiên .

Nếu đợi hắn thăng lên tiên giới thì khởi đầu cũng là cao thủ.

Nhìn vào ba dòng Võ Đạo đã đạt đến cấp Tiên , hắn quyết định dùng Thông Huyền Tiên Vận lên những dòng khác để phát triển cân bằng.

Sau khi chọn lựa cả nửa ngày trời, hắn đã chọn Võ Đạo Thời Không.

Nhưng hệ thống lập tức hiển thị, không cơ sở, không thể thăng cấp.

Haizz, cần phải có cơ sở gì mới có thể sử dụng được Thông Huyền Tiên Vận đây?

Nghĩa là dòng nào chưa đạt đến cấp Tiên thì không có cơ sở để thăng cấp đến Huyền Tiên được ư.

Trong lúc tuyệt vọng, hắn chỉ có thể thăng cấp từ Võ Đạo Ngũ Hành Chân Tiên lên cấp Huyền Tiên .

Mất một lúc, Đạo Cung tự thăng lên Lăng Hư Không, ánh sáng tỏa ra bốn phía như tiển tử giáng thế.

Chín dòng Võ Đạo giữa trời rủ xuống, mặt sông màu xanh lam thể hiện cho sự bành trướng của Ngũ Hành, ánh sáng màu vàng kim của dòng Ấn Ký chói lòa rực rỡ, hóa màu bạch kim với tốc tộ có thể nhìn thấy được.

Trong dòng Ấn Ký đó dập dờn, dày đặc chi chít, lộ ra hơi thở vô cùng thần bí, khiến người ta sinh ra cảm giác quái gì không nên tồn tại ở thế giới này.

Ấn Ký cấp Huyền Tiên được hoàn thành.

Trong đầu Khương Thành lại xuất hiện vô số cảm ngộ Võ Đạo một lần nữa, toàn bộ đều thuộc loại Ngũ Hành.

Chỉ là so với lần trước, cảm ngộ lần này cao thâm và huyền ảo hơn.

Thoáng cái đã nghìn năm, lúc lấy lại được ý thức, mới thấy trước mặt mình toàn là người.

Bất kể là các cao thủ của Tâm Bộ, Thanh Sa, Tam Nhãn Hổ, Huyền Quy Vương, còn có cả Lam Đề, các đệ tử của Phi Tiên môn, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, ai ai cũng đều không khép được mồm.

Trố mắt ra nhìn hắn.

“Cái này…là gì?”

Tiếng lẩm bẩm của Thanh Sa phá vỡ sự yên lặng.

Tất nhiên nàng biết đó là dòng Võ Đạo của Đạo Cung cảnh.

Bản thân là Nhập Thánh cảnh, lẽ ra nàng không lên kinh ngạc trước Đạo Cung.

Nhưng lúc này trong lòng nàng không có gì khác ngoài kinh ngạc.

Hai dòng Võ Đạo Tứ Tuyệt và Cửu Cung cấp Tiên thì không nói làm gì, nhưng dòng Võ Đạo Ngũ Hành đó thì như thế nào đây?

Nhìn thế nào cũng thấy so với cấp Tiên có vẻ đáng sợ, cái này thì còn tối thượng hơn?

Chính xác thì đây là gì?

Đó là bản năng khát khao được tìm hiểu về những điều mà mình chưa biết của tu sĩ, những có một ý nghĩ khác mách bảo nàng rằng đây có lẽ không phải là thứ nàng có thể nghiên cứu được.

Khoảng cách của nàng ấy quá xa…

“Cảm ngộ Võ Đạo của cấp Huyền Tiên ”

“Không thể nào.”

Cả đám chỉ có duy nhất Mạc Trần hai tay ôm đầu hoài nghi nhân sinh.

Cảnh giới Võ Đạo của hắn đã từng có cấp Huyền Tiên.

Vấn đề là hắn thành tiên bao nhiêu năm rồi, vì Võ Đạo Ẩn Ký của cấp Huyền Tiên mà đã hao phí bao nhiêu thời gian?

Hàng trăm triệu năm đã trôi qua.

Khương Thành ở hạ giới mà đã có một dòng Võ Đạo Ẩn Ký đã đạt đến cấp bậc này.

Cái gì? Cấp Huyền Tiên á?

Dưới hạ giới vẫn truyền tai nhau kể về tiên giới, nhất là Tiên Di tộc chính là hậu duệ của Tiên Nhân.

Về khái niệm Huyền Tiên là gì, chắc mọi người cũng biết.

Vì thế nên tất cả mọi người mới bùng nổ.

"Ta còn chưa phi thăng, sao lại có chuyện này cơ chứ?"

"Kỳ tích, đây chính là kỳ tích!"

"Tài năng như vậy, lừng lẫy như vậy, không gì sánh được…"

"Với cảnh giới Võ Đạo của Khương chưởng môn, e rằng không có Hư Tiên giới thì sớm muộn gì cũng cưỡng chế phá vỡ được rào cản của tiên giới.

"Bình tĩnh bình tĩnh đã, chưởng môn đã nói hắn là tiên nhân ngay từ đầu rồi, không phải điều này rất bình thường sao?

"Đúng vậy đúng vậy, nếu không thì dùng tiên thuật kiểu gì?"

"Bình thường ông nội ngươi!"

Mạc Trần đột nhiên gào lên, lão già này trước giờ cái gì cũng có thể chịu được, nhưng lần này lại lãnh một đòn nặng nề.

Đù má cái thứ các ngươi đã không hiểu thì đừng có phát biểu.

Cảm ngộ Võ Đạo của cấp Huyền Tiên, không có tiên nguyên chi khí thì không thể với đến được Võ Đạo ở cấp bậc đó đó, hoàn toàn không thể đạt đến được đúng không?

Điều này hoàn toàn không thể xảy ra được.

Ngay cả dưới hạ giới, dù có đạt được được công pháp cảnh giới đó một cách kỳ diệu đi chăng nữa thì đều không có tác dụng.

Đây thật sự là số mệnh của vị diện chi tử mới có thể làm được sao?

Lần đầu tiên hắn thấy nghi ngờ.

Thấy mọi người đều sửng sốt sững sờ, Thành ca mới giả bộ kích động.

“Các người không cần phải kinh ngạc như thế, sau khi tu luyện khổ cực, chợt có cảm ngộ thôi.”

Đây có thể thể gọi là chợt có cảm ngộ không?

Nếu không phải một loạt các danh hiệu như chưởng môn tận tâm nhất, thân với ông trời, nhân vật quan trọng trong giới vi diện chi tử, lại còn là Thành ca – vua làm màu mạnh nhất thì Mạc Trần muốn túm cổ áo chất vất hắn.

Dựa vào đâu để cảm ngộ Võ Đạo lên cấp Huyền Tiên được chứ?

Ngươi mau nói cho ta biết ngươi làm thế nào vậy?

“Tài năng của chưởng môn tương lai sẽ gia nhập tiên giới, nếu không thể trở thành Tiên Đế, lão phu ta sẽ viết ngược tên mình.”

Sự đánh giá cao này khiến ai cũng kinh ngạc.

Tuy nhiên Thành cạ lại biểu hiện khen cũng bình thường thôi, không có gì mới, Mạc trưởng lão còn phải nỗ lực nhiều hơn nữa nha!

Trước mặt bao người, hắn lại vào giao diện hệ thống, tiếp tục rút nốt 90 lượt còn lại.

Sau 90 lượt rút, hắn đã có được 7 sợi Đạo Thiên Tiên Vận và một sợi Thông Huyền Tiên Vận.

Còn 6 con sông còn chưa đạt đến cấp Tiên, hắn cứ thế mà thăng cấp toàn bộ.

Xoạt!

Đạo Cung lại lần nữa trôi theo hướng Hư Không, dòng Võ Đạo Sinh Tử nhanh chóng bành trướng, Ấn Ký từ cấp Tông lên cấp Vương cấp Thánh, trong nháy mắt đã đạt tới cấp Tiên.

Những dòng chữ lớn vàng kim sáng chói trên bầu trời, giống như một thiên hà treo ngược.

Đây là…

Mọi người vẫn chưa rời đi.

Đã thấy một lần thăng cấp tiếp.

Mặc dù lần này không đạt đến cấp Huyền Tiên chỉ là cấp Chân Tiên nhưng đủ để khiến mọi người kinh hãi.

Bọn họ không thể nhìn thấy hệ thống mà chỉ có thể thấy biến đổi của Đạo Cung.

“Lại thăng cấp tiếp à?”

“Cái cái cái này, nhanh quá rồi đúng không?”

“Liên tiếp vượt qua bao nhiêu cảnh giới vậy?”

“Quá đáng sợ!”

Trước những ánh mắt khó tin của mọi người, Thành ca dang tay.

“Trùng hợp ghê, lại có chút cảm ngộ!”

Đù!

Ngươi có thể chém gió thật một tí được không?

Cấp Huyền Tiên vừa nãy là dòng Võ Đạo Ngũ Hành, bây giờ thăng lên dòng Võ Đạo Sinh Tử của cấp Chân Tiên.

Cả hai căn bản không phải cùng một loại, chênh lệch nhau cả vạn dặm, cảm ngộ lên một lĩnh vực khác?

Mà nó chỉ diễn ra trong vài phút.

Ngay sau đó, một dòng khác nhanh chóng hóa thành Tiên Giai, lần này chính là Thời Không võ đạo.

Đừng nói với ta lại là trùng hợp cảm ngộ được nữa đấy

Tiên Giai dễ đạt được đến thế sao?

Tại sao hạ giới đều không nhìn thấy được mà người khác lại có được?

Tất cả tinh thần của mọi người hoàn toàn suy sụp, đổ dồn ánh mắt nghi hoặc về phía Khương Thành.

“Vừa nãy đột nhiên nghĩ đến Thời Không, thế nào lại cảm ngộ được, ta cũng chịu!”

Chậc, hắn quá mệt để tiếp tục che giấu, lại còn chẳng thèm bao biện.

Chương 167.

Tiếp theo, Khương Thành lại thăng cấp bốn dòng còn lại là âm Dương, Lục Dục, Thất Tình, Bát Hoang lên tới Tiên giai.

Đến lúc này, chín dòng Võ Đạo Ấn Ký của hắn đều đã trở thành cấp Tiên.

Mỗi lần thăng cấp đều làm cho những người trước mặt đều vô cùng sốc.

Cuối cùng, bọn họ đều trực tiếp chết lặng.

Cảm ngộ cái quái gì chứ, quỷ mới tin ngươi!

“Cảnh giới Võ Đạo này của chưởng môn đã vượt qua rất nhiều Huyền Tiên trên tiên giới rồi.”

Mạc Trần cảm thấy rất bất lực, hắn cảm thấy kiến thức tu luyện bình thường trước đây của hắn gặp phải sự nghi ngờ cực lớn.

“Đạo Cung cảnh đã thăng cấp cả chín dòng Võ Đạo Ấn Ký tới cấp Tiên, chuyện như này từ trước tới nay chưa từng xảy ra.”

“Căn cơ thâm sâu này của chưởng môn, xưa nay chưa từng có…”

“Hắn một khi bước chân vào Nhập Thánh cảnh thì lập tức sẽ không ai ở cảnh giới đó địch nổi hắn.”

Thanh Sa cũng gật đầu lia lịa.

Nàng là Nhập Thánh cảnh Cửu trọng.

Nếu như trước kia có người nói Nhập Thánh cảnh Nhất trọng là có thể đánh bại nàng, chắc chắn nàng xem đó như trò cười.

Nhưng bây giờ lại không thể phủ nhận được chút nào.

Khi Đạo cung cửu trọng vào Nhập thánh cần phải tu luyện cùng lúc chín dòng Võ Đạo trong một lò.

Lấy cảm ngộ Võ Đạo làm ngọn lửa để đạo cung thăng hoa đến cực điểm, cuối cùng lột xác thành một phương lĩnh vực thuộc về bản thân của võ giả đó.

Trong quá trình này, cảnh giới Võ Đạo càng cao, lĩnh vực tạo thành cuối cùng cũng càng mạnh.

Cảnh giới Võ Đạo này của Khương Thành còn cao hơn cả Thiên Tiên, hắn có thể tạo thành cấp bậc lĩnh vực gì đó, chỉ sợ đến lúc đó còn mạnh hơn cả thánh vực của Thánh giai.

Chẳng qua giới hạn trong việc hiểu biết về quy tắc, mức độ kiểm soát chính xác không cao như Thánh Giai mà thôi.

Từ sau khi đến sân thì Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy Vương vẫn cứ mãi không lên tiếng, ngước đầu lên nhìn với vẻ ngờ nghệch.

Chỉ cảm thấy nếu so sánh với thánh vực của bản thân thì tưởng chừng như ngôi làng tồi tàn trên núi so sánh với hoàng cung vậy, một chút cảm giác vượt trội cũng không tăng lên nổi.

Đặc biệt là Huyền Quy Vương, giờ phút này rốt cuộc mới tâm phục khẩu phục.

Nó không phục cũng không được.

Rõ ràng đây là một người đứng đầu tiên giới trong tương lai, trở thành tọa kỵ của hắn, hình như cũng không phải việc gì làm bẽ mặt bản thân.

“Hiện tại hắn chỉ cần linh lực đầy đủ, e rằng không cần đến một canh giờ thì có thể tạo thành lĩnh vực rồi.”

Thanh Sa nhớ lại quá trình khó khăn năm đó của mình khi ngưng tụ lĩnh vực, không kiềm được tràn đầy xúc động.

Đạo cung thăng hoa thành lĩnh vực, quả thực có yêu cầu đối với cảnh giới Võ Đạo.

Chín dòng sông dài Võ Đạo, cần ít nhất một dòng đạt đến cấp Thánh, bốn dòng đạt đến cấp Vương.

Bốn dòng cuối cùng kia cũng không thể thấp hơn cấp Tông.

Đây là tiêu chuẩn tối thiểu, nhưng cũng đủ để làm khó rất nhiều tu sĩ.

Hơn nữa, bản thân Nhập Thánh cảnh đã có bình cảnh, bây giờ lại xuất hiện lôi kiếp, giết chết rất nhiều tu sĩ có tài.

Năm đó khi Thanh Sa Nhập Thánh là một dòng cấp Thánh, tám dòng cấp Vương.

Đây được xem như là căn cơ Võ Đạo nổi bật nhất ở Tâm bộ rồi.

Cũng bởi vì vậy, nàng chỉ kẹt ở Đạo Cung cảnh Cửu trọng ba nghìn năm là đã đột phá được.

Mà các vị tộc lão Nhập Thánh cảnh khác, có người còn kẹt đến mấy trăm nghìn năm.

Lợi thế của thiên tài chính là ở đây.

“Một canh giờ ư?”

Mạc Trần khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “ Ngươi quá coi thường Võ Đạo của cấp Tiên rồi, căn cơ này của chưởng môn, sau này ngưng tụ lĩnh vực,chẳng qua là việc giữa hít thở mà thôi.”

Giữa hít thở ư?

Thanh Sa và các Tộc lão Tâm bộ nhìn nhau một cái, chỉ cảm thấy trái tim Võ Đạo của bản thân đều bị đả kích rồi.

Người này so với người khác thực sự làm cho người ta thất vọng mà.

Nhưng mà ngày sau đó, bọn họ lại khiếp sợ một lần nữa.

Nhìn thấy phía trên đạo cung kia, con sông lớn đại diện cho Cửu Cung lại mở rộng và đổi màu thêm lần nữa, rất nhiều Ấn Ký chớp mắt trở nên tươi mới và có màu bạch kim.

“Thêm một dòng cấp Huyền Tiên nữa hả?”

Tròng mắt Mạc Trần cũng sắp nhìn cho rơi xuống rồi.

Có để cho người ta sống nữa không vậy?

Mà những người còn lại chỉ biết ngưỡng mộ.

Khoảng cách cập bậc của bọn họ quá xa, không có thêm quá nhiều cảm xúc nữa, chỉ có quá đỉnh là xong chuyện.

Sau khi mà dòng sông dài Cửu Cung này thành hình, Khương Thành mới tạm thời dừng lại.

Chịu thôi, Thông Huyền Tiên vận là sự bộc phát nhân phẩm, không rút dễ dàng như vậy đâu.

Sau lần thứ chín mươi, cũng chỉ ra một lần.

Mạc Trần cẩn thận đến gần: "Chưởng môn, cảm ngộ của ngươi kết thúc rồi sao?"

"Xem là vậy đi."

Chao ôi, thực lực của anh đây lại mạnh lên rồi.

Đúng là đời người thì cô đơn mà.

Nghe được câu trả lời xác nhận, mọi người đều nhẹ nhàng thở phào một cách khó hiểu.

Rốt cuộc cũng kết thúc rồi.

Nếu tiếp tục nữa mọi người thật sự sẽ bị đả kích chết mất.

Trong phút chốc mà toàn bộ Võ Đạo đều đạt đến Tiên cấp tầng thứ, quá ác độc rồi.

Thấy mọi người đều bị đả kích, Thành ca chỉ có thể tốt bụng an ủi bọn họ một chút.

"Đây là kết quả mà ta vất vả tu luyện hàng ngày, chỉ cần tích lũy chuẩn bị đầy đủ thì mọi người cũng có thể làm được."

"Cái gọi là ông trời không phụ người có lòng!"

"Người tài bình thường luôn âm thầm không ai biết đến nhưng một khi họ đã thể hiện tài năng thì có thể làm nên thành tựu đáng kinh ngạc!"

Không nói như vậy còn đỡ.

Nói ra mọi người khóe miệng đều co quắp, muốn bóc phốt mãnh liệt.

Ngươi còn vất vả tu luyện?

Chưa thấy ngươi tu luyện bao giờ có được không?

Lại còn tích lũy đầy đủ, từ này dùng trên người người khác còn được, chỉ duy nhất đối với ngươi thực sự không phù hợp.

“Ha ha, chúc mừng chưởng môn, chúc mừng chưởng môn!”

Mạc Trần là người đầu tiên nịnh bợ, những người khác cũng không cam lòng rớt ở phía sau, rối rít chúc mừng.

Khương chưởng môn mỉm cười gật đầu, đù má chứ chín dòng Võ Đạo đều đạt đến cấp Tiên, bản thân lại từ Đạo Cung cảnh Tứ trọng cũng chỉ thăng cấp tới Đạo cung cảnh Ngũ trọng.

Không thể trực tiếp làm bản thân bước vào Nhập Thánh cảnh luôn sao?

Bây giờ thuộc hạ đã có đến ba Thánh Giai rồi, thân là chưởng môn vẫn là Đạo Cung cảnh, thật đúng là không có mặt mũi.

Hắn nhìn trong kho của hệ thống, còn có một sợi Đạo Thiên Tiên Vận cuối cùng.

Chín dòng sông đều được thăng cấp xong, cái này hình như cũng vô ích.

Tiếc là cái này không có hình dạng gì,cũng không lấy ra để đi tặng được, nếu không thì tặng cho Kỷ Linh Hàm là tốt rồi.

Hắn tiếc nuối ấn vào phía dưới sợi Đạo Thiên Tiên Vận kia, bỗng nhiên chợt phát hiện bên trên còn có nút ấn sử dụng.

Còn có thể dùng nữa hả?

Ma xui quỷ khiến thế nào hắn ấn lên.

Sau đó, xảy ra thay đổi lạ kỳ!

Đạo cung chậm rãi bay vút lên, bay thẳng lên đến trong tầng mây kia.

Từng tia ánh sáng vàng bắn ra bốn phía, giống như mặt trời gay gắt trên bầu trời kia, vô cùng chói mắt!

Mạc Trần phát hiện, dựa vào thần hồn của bản thân cũng không thể nhìn thẳng đạo cung kia, cũng không còn nhìn thấy rõ hình dạng của nó.

Chỉ có thể nhìn thấy một luồng ánh sáng càng ngày càng mãnh liệt.

Ánh sáng đến đỉnh điểm ngược lại đem đến là bóng tối.

Giây phút này, những người có mặt trong sân dường như đột nhiên đều trải qua sự xoay chuyển của không gian và thời

gian, từng cảnh tượng kỳ dị và tráng lệ hiện lên giữa trời đất.

Cái gì cũng có, cho dù là sáng tạo hay hủy diệt, cho dù ngũ hành tương sinh tương khắc hay là thất tình lục dục ở nhân thế, hay là thái cực của chúng sinh trong trời đất.

Trên bầu trời dường như có một bức tranh đang đang bày ra tất cả các Võ Đạo.

Ngoài Mạc Trần ra, những người trong sân đều bị cướp mất tâm trí, không thể tự kiềm chế si mê.

Hắn kinh sợ nhìn mọi người xung quanh.

Rõ ràng ở bên cạnh, nhưng dường như lại cách rất xa, xa giống như là không phải người trong cùng một không gian và thời gian vậy.

"Đây là… "

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Vì sao lại như thế này?"

Hắn chỉ có thể nhìn Khương Thành bằng ánh mắt cầu cứu.

Lại nhìn thấy Khương Thành mỉm cười.

Tay phải của hắn phất một cái giữa bầu trời, đạo cung ầm ĩ dần dần khôi phục yên ổn.

Một dòng sông lớn đen nhánh từ chính giữa Đạo Cung chảy ra ngoài, buông xuống trên trời, ngang hàng với chín dòng Võ Đạo Ấn Ký kia, tạo nên kỳ quan mười dòng sông lớn Võ Đạo đồng loạt chảy!

"Dòng thứ mười?"

"Làm sao có thể có dòng Võ Đạo Ấn Ký thứ 10 chứ?"

Chương 168.

Mạc Trần sợ hãi kêu lên.

Nhưng mà không có ai phụ họa theo hắn.

Tất cả những người khác vẫn còn trong trạng thái u mê Võ Đạo như cũ, chưa hề tỉnh lại.

“Chín dòng Võ Đạo bao la vạn tượng, tất cả loại đều ở đó….”

“Không thể nào tồn tại dòng thứ mười được!”

“Vậy thì đó rốt cuộc là cái gì?”

Là một tiên nhân, nhận thức của hắn đã hoàn toàn bị tan vỡ.

“Chưởng môn….”

Hắn hy vọng rằng sẽ có người giúp hắn giải thích nghi ngờ này.

Nhưng mà lúc này trạng thái của Khương Thành rất ảo diệu, làm gì có thời gian rảnh mà để ý hắn.

Sau khi dòng sông thứ mười màu đen đã hoàn toàn hình thành, cả đạo cung đã nhuộm lên một lớp màu tăm tối.

Theo sự trôi qua của thời gian, dòng Võ Đạo dần dần ẩn đi, đường như đã trở lại sâu đáy cùng của đạo cung.

Nhưng Mạc Trần dám thề rằng, chắc chắn hắn đã nhìn thấy rồi.

Dấu vết của dòng Võ Đạo màu đen, hoàn toàn vẫn còn!

Chỉ là nó đã giấu đi rồi, không một ai biết được rằng nó rốt cuộc là cái gì.

Mãi cho đến tận lúc này, cuối cùng thì những người khác cũng đã tỉnh táo lại.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đúng vậy, đã xảy ra chuyện gì, sao ta cảm thấy dường như đã trôi qua rất lâu rồi?”

“Dường như cảnh giới Võ Đạo của ta có nhiều cảm ngộ hơn.”

“Ta cũng vậy!”

“Lẽ nào là do chưởng môn sao?”

“Có thể là do cảnh giới Võ Đạo của chưởng môn quá cao, đến mức mà chúng ta có thể nhận được dẫn dắt từ đạo cung của hắn chăng?”

Mạc Trần rất muốn nói cho bọn họ biết, đúng thật là do chưởng môn.

Nhưng còn rắc rối gấp vạn lần so với tưởng tượng của bọn họ!

Cảnh giới võ đạo quá cao, cho nên có thể khiến cho những người khác nhận được dẫn dắt?

Làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Đúng vào lúc mọi người nghĩ rằng tất cả đều kết thúc rồi, trời bỗng dần dần tối lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Đây là bí cảnh đó.”

Càng ngày càng có nhiều mây đen ùn ùn kéo đến, hết lớp này đến lớp khác, thậm chí còn có cảm giác sợ hãi rằng nó sẽ rơi xuống mặt đất nghiền nát vạn vật.

“Sắc trời như này không bình thường!”

“Sao ta lại cảm giác giống như lôi kiếp vậy.”

“Ha ha ha, không phải có ai muốn đột phá lên Nhập Thánh cảnh đấy chứ…”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Mạc Trần đột nhiên biến đổi.

“Mau tránh ra!”

“Tất cả rời khỏi chỗ này ngay!”

“Đây là lôi kiếp!”

“Chưởng môn phải độ kiếp rồi!”

Những người khác nhao nhao nhìn hắn đầy kinh ngạc.

“Độ kiếp?”

“Sao có thể chứ?”

“Cảnh giới này của chưởng môn còn không phải là Đạo Cung cảnh Cửu trọng a.”

Lúc này đây, Khương Thành mơ hồ cảm giác được một luồng sức mạnh cực kỳ nguy hiểm khóa chặt lấy hắn.

“Là lôi kiếp của ta, các ngươi mau rời khỏi đây.”

Nhưng rất nhiều đệ tử Phi Tiên môn không chịu rời đi.

“Không được, lôi kiếp này có vẻ rất nguy hiểm, để chúng ta giúp chưởng môn chịu đựng lôi kiếp!”

Mạc Trần suýt nữa thì bị bọn họ chọc tức cười.

“Các ngươi bị ngu hả, lối kiếp chỉ có thể dựa vào chính mình. Quá nhiều người bên cạnh, lôi kiếp sẽ càng mạnh. Các ngươi đang hại hắn đó!”

Đây là kiến thức cơ bản của việc tu tiên.

Nghe đến đây, đám đệ tử lập tức bay ra khỏi nơi này.

Bọn họ không biết rằng, vào lúc này, sắc trời của toàn bộ hạ giới đã đều đen sì lại.

Các đại vực giới, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ chạy ra.

Cho dù là Tôi Thể hay là Thánh Giai, tất cả đều nhìn về phía bầu trời nơi mây đen dồn thành.

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng sâu thẳm trong linh hồn của mình đều nảy sinh ra sự run rẩy theo bản năng.

Không biết có bao nhiêu tu sĩ quỳ rạp xuống, nằm bò xuống cầu xin trời đất bỏ qua cho mình.

Bởi vì một màn này nhìn giống như là ngày hủy diệt thế giới đến.

Từ phía xa nhìn Khương Thành một mình bay lên trời cao, Mạc Trần thất thần một hồi.

Thanh thế này đã vượt qua bất cứ lôi kiếp nào mà hắn biết.

Thực ra tiên giới cũng chưa từng gặp qua biến động kinh hoàng như vậy.

Nhưng mà Khương Thành mới Đạo Cung cảnh, thực ra dù có thiên phú cao hơn nữa, cũng không có khả năng tạo ra được lôi kiếp như vậy!

Lẽ nào….

Là do dòng Võ Đạo thứ mười?

Dòng võ đạo đó không nên tồn tại, cũng không thuộc về thế giới này, cho nên mới gây ra sự bóp nghẹt quy tắc trời đất?

Suy đoán này chỉ xuất hiện ở trong đầu hắn trong nháy mắt, đã bị hắn quẳng ra một bên.

Sao có thể được, vậy thì quá vô lý rồi.

Trời hoàn toàn tối lại, nếu như không dùng thần niệm đều không thể nhìn thấy một cái gì.

Đến tận lúc nó gần như rơi vào trong đám mây đen trên sườn núi xuất hiện một luồng ánh sáng.

Luồng ánh sáng đó càng ngày càng mãnh liệt, chiếu vào Khương chưởng môn đang đơn độc treo lơ lửng trong không trung.

Một đường ánh chớp hình rồng vàng không biết dài bao nhiêu dặm từ từ hình thành, mà đây chỉ mới là bắt đầu.

Rất nhanh đã xuất hiện một đường ánh chớp hình rồng màu đỏ.

Sự kinh ngạc của Mạc Trần không dừng lại ở đó.

Mãi đến khi trên không trung xuất hiện chín đường ánh chớp hình rồng cực lớn, sau khi đã hoàn toàn bao vây người ứng kiếp, hắn mới dùng một loại ngữ điệu vô cùng phức tạp lẩm bẩm một mình.

“Cửu Thiên Long Kiếp…”

“Sao Đạo Cung cảnh có thể gặp được loại đại kiếp hủy diệt thế này…”

“Lẽ nào thế giới hỗn loạn rồi?”

Lôi kiếp là bậc phân cách giữa đẳng giai yếu và mạnh.

Lúc Đạo Cung cảnh thăng cấp lên Nhập Thánh cảnh thì thông thường sẽ là Huyền Thiên Lôi Kiếp.

Vài đường ánh chớp màu đỏ nhỏ li ti gần như sắp xong rồi.

Đương nhiên, sức mạnh của loại ánh chớp kia so với ánh chớp ở trần gian hoàn toàn khác biệt, có thể tiêu diệt cơ thể và tinh thần của các tu sĩ dưới đạo cung, sức mạnh không thể coi thường được.

Còn trước khi thăng lên Thánh Giai, lôi kiếp phải gặp là Tử Tiêu Lôi Kiếp – loại lôi kiếp phổ thông thô như là thùng nước.

Đủ để đá nát rất nhiều Thánh Giai đỉnh cao nền móng chưa đủ vững chắc, đồng thời chưa chuẩn bị đủ đến mức hủy diệt thần hồn.

Mà tiên nhân của tiên giới, đến hậu kỳ đều cần phải độ kiếp.

Đến lúc đó sẽ gặp phải các cấp thiên kiếp hủy diệt thế giới như: Bạch Đế Lôi Kiếp, Vạn Tượng Thiên Kiếp, Bát âm Thiên Giai, Tru Tâm Đại Kiếp, Cửu Thiên Long Kiếp.

Giai đoạn Đạo Cung cảnh mà gặp phải loại lôi kiếp này, hoàn toàn không thể vượt qua được.

Khương Thành không biết được lôi kiếp này có ý nghĩa gì.

Hắn chỉ biết rằng hiện tại hắn không thể tránh được, dường như cho dù xuất hiện ở đâu, lôi kiếp này đều sẽ theo hắn như hình với bóng.

Khi chín con rồng khổng lồ cùng lúc giáng xuống người hắn, hắn không hề hồi hộp mà chết rồi.

Ngay sau đó hắn nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Ting, ký chủ đã bị giết, đang tiến hành kiểm tra sức mạnh của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh…”

Lần này sẽ là cái gì đây?

Chẳng nhẽ cho mình một loại năng lực tránh thoát khỏi lôi kiếp sao?

Khương Thành có chút chờ mong.

“Ting, ký chủ hồi sinh.”

Hả?

Cứ trực tiếp hồi sinh như vậy?

Cách giải quyết đâu?

Sống lại không phải vẫn bị đánh chết tiếp hay sao?

Thành ca muốn chửi người.

Nhưng ngay sau đó bèn phát hiện ra, mây đen đang tiêu tan rồi, lôi kiếp đã kết thúc rồi.

Không sai, đặc điểm của lôi kiếp đều là như vậy, hoặc là thành công vượt qua.

Hoặc là bị đánh đến mức hủy diệt cơ thể và tinh thần, lúc đó lôi kiếp sẽ vì mất đi mục tiêu mà tự động tiêu tan.

Sau khi hắn bị đánh chết, lôi kiếp đã tiêu tan rồi.

Lôi kiếp tiêu tan, có nghĩa là hy sinh tại trận rồi.

Vậy cho nên hệ thống không cần phải đưa ra cách giải quyết gì cả, hồi sinh coi như đã chiến thắng lần lôi kiếp này rồi.

Mà hắn cũng không phải là không có chút thu hoạch nào.

Bởi vì "đối phó" với lôi kiếp diệt thế kinh khủng như vậy, hắn đương nhiên có được hiệu quả tôi luyện của lôi kiếp.

Cho dù lúc đó chỉ trong chớp mắt như vậy, nhưng bây giờ hắn đã trực tiếp phi thăng thành tiên rồi.

Suy cho cùng thì độ kiếp thành tiên, chẳng phải là để người thường trở thành tiên thể sao?

Có thể nói rằng, bây giờ hắn đã được xem như là một nửa tiên nhân rồi.

Sắc trời lại bắt đầu khôi phục sự sáng sủa, Mạc Trần là người đầu tiên bay đến.

"Chưởng môn, vậy mà người có thể vượt qua được trận lôi kiếp này, việc này rõ ràng đã lật đổ quy tắc theo lẽ trời rồi…."

Ngay sau đó, hắn trợn tròn mắt lại.

"Tiên thể?"

"Ngươi đã là tiên nhân rồi?"

Chương 169.

"Một nửa, một nửa thôi."

Khương Thành cũng khá cạn lời với trạng thái hiện tại của mình.

Theo lý mà nói, sau khi thành tiên thể, linh lực bên trong cơ thể sẽ tự động chuyển hóa thành tiên nguyên chi lực.

Nó đánh dấu một vị tiên nhân chính thức được hình thành.

Nhưng do hắn còn chưa đến Nhập Thánh, đừng nói đến là Thánh Giai, lĩnh vực cũng chưa hình thành, cảnh giới linh lực quá thấp.

Vậy cho nên, tình hình rất đặc biệt.

Trong cơ thể hiện tại của hắn, cho dù là kinh mạch hay là khí hải đều bị cải tạo lại theo quy cách tiên nhân, thậm chí đến thần hồn cũng có đặc trưng của tiên hồn rồi.

Nhưng sức mạnh mà hắn dùng vẫn là linh lực, chứ không phải là tiên nguyên chi lực.

Mà thần hồn cũng giống như vậy, cảnh giới vẫn ở Thánh Giai sơ kỳ.

Rõ ràng là tiên thể, nhưng lại vẫn dùng linh lực, cái này phải gọi là một điều kỳ dị.

Lúc này, cuối cùng các đệ tử khác cũng bay lại.

“Chưởng môn, ngươi không sao, tốt quá!”

“Dọa chết ta rồi.”

“Vẫn là chưởng môn lợi hại, lôi kiếp như vậy cũng có thể vượt qua.”

“Đúng vậy đúng vậy, vừa nãy ta bị dọa đến tiểu ra quần rồi.”

“Nếu đổi lại là ta, ngay lập tức sẽ tan thành tro bụi rồi, hoàn toàn không thể ngăn lại như chưởng môn được.”

Sau khi hưởng thụ một tràng tâng bốc, Khương Thành vừa lòng thỏa ý mới đáp lại: “Được rồi được rồi, đi tu luyện cả đi.”

Nào ngờ lần này đám đệ tử không hề oán thán.

Vừa nãy lúc dòng võ đạo thứ mười xuất hiện, toàn bộ bọn họ đều có được nhất nhiều cảm ngộ, bây giờ quả thực cần phải tu luyện.

Sau khi mọi người rời đi, Khương Thành vội vàng kiểm kê giải thưởng rút thăm trúng thưởng của lần trước.

Lần này rút 100 lần, nhận được 22 mảnh vỡ Toàn Cơ Đồ.

Điều này làm Khương Thành có cảm giác đoán không ra, rốt cuộc bức đồ quỷ quái này có bao nhiêu mảnh vỡ?

Nếu không phải sau mỗi lần tổng hợp, hiệu quả trở nên mạnh mẽ hơn, hắn thực sự phải tuyệt vọng rồi.

Mà kỹ năng dịch chuyển và tàng hình lần này có thể tăng lên 5 cấp.

Khoảng cách dịch chuyển và thời gian tàng hình có được sự thăng cấp cực lớn.

Ngoài hai kỹ năng này ra, luyện đan thuật, luyện khí thuật và luyện phù thuật đều đạt cấp 5.

Cấp độ này đã có thể tinh luyện ra tiên đan, tiên khí, tiên phù rồi.

Với ba kỹ năng này, cho dù không có sức chiến đấu, thì Khương Thành ở tiên giới cũng có thể trở thành một miếng bánh thơm ngon, ở đâu cũng có thể kiếm cơm ăn.

Bởi vì không phải ai ở tiên giới cũng có thể dùng tiên khí và tiên đan.

Chuyện lớn như vậy cho dù ở bất cứ đâu, đều rất được nghênh đón.

Còn lại là hai bộ công pháp tiên cấp, ba bộ võ kỹ tiên cấp.

Những công pháp và võ kỹ này, tạm thời hắn không lấy ra, chí ít cũng phải đợi đến Nhập Thánh hoặc Thánh Giai.

Đến lúc đó lấy ra, công pháp, võ kỹ đã trực tiếp đạt được cảnh giới viên mãn rồi.

Bây giờ hắn muốn tiến lên Nhập Thánh thì không khó, cảm ngộ thần hồn và võ đạo đều đã vượt xa rồi, chỉ cần đủ đan dược là được.

Ngoài những phần thưởng không chạm được cũng không sờ được ra, giải thưởng hiện vật còn lại cũng rất phong phú.

Tổng cộng có được bốn món thánh khí.

Pháp bảo hạ phẩm cũng có được 3 món.

Cuối cùng, là 25 viên tiên đan và một số làm vật liệu của mảnh vỡ của tiên khí thiên tài địa bảo.

Hắn cũng không do dự, trực tiếp ngồi thiền dưới đất, lấy ra tiên đan để dùng.

Sau khi viên tiên đan đầu tiên vào trong cơ thể, dưới tác dụng của thiên hoang bất diệt thể, nhanh chóng thay đổi.

Tiên nguyên chi khí dâng trào mãnh liệt xuyên qua kinh mạch, sức mạnh to lớn vô biên bộc phát ra từ trong viên đan dược.

Khương Thành cũng không cảm thấy khó chịu hay đau đớn, chỉ là có chút tiếc nuối nhè nhè.

Sau khi những tiên nguyên chi khí này tiến vào trong cơ thể của hắn, cảnh giới Đạo Cung bị giới hạn, bị buộc phải hạ giai chuyển biến thành linh lực.

Vốn dĩ tiên nguyên chi khí có linh lực càng cao hơn, bây giờ phân giải thành linh lực, có thể tưởng tượng được lực lượng trong đó dồi dào như nào.

Chỉ vỏn vẹn một viên tiên đan, cảnh giới của hắn đã tăng vọt một mạch, từ Ngũ trọng xông lên Đạo Cung cảnh Cửu trọng.

Sau đó, hắn lại uống một viên, bắt đầu ngưng tụ lĩnh vực, bắt đầu tiến về phía Nhập Thánh cảnh.

Cả quá trình đột phá tương đối thuận lợi, cảnh giới võ đạo quá cao rồi, hoàn toàn không gặp bất cứ trở ngại nào.

Trên trời lại bắt đầu xuất hiện lôi kiếp.

Nhưng mà lần này là Huyền Thiên Lôi Kiếp giống những Nhập Thánh cảnh khác.

Từng đường, từng đường lôi kiếp mỏng như sợi tóc đánh xuống, đánh vào người hắn, bắn ra từng đóa tia lửa sáng chói.

Nhưng mà, cũng chỉ thế thôi.

Khương Thành đã là tiên thể rồi.

Lúc trước, sau khi độ qua Tử Tiêu Lôi Kiếp phi thăng lên Thánh Giai mới có được tiên thể.

Dạng Huyền Thiên Lôi Kiếp này quá thấp so với hắn.

Giống như dùng muỗi tấn công tảng đá to vậy, không đau không ngứa, hoàn toàn không có chút cảm giác nào.

Trái lại đám đệ tử và đám người Thanh Sa nghe tin vội vàng chạy qua, sợ rằng lại xảy ra chuyện gì lớn.

Nhìn mây đỏ trên bầu trời và lôi điện vẫn như cũ tiếp tục giáng xuống, mọi người nơm nớp lo sợ.

Lôi kiếp vừa mới qua đi, sao lại có lôi kiếp mới nữa rồi.

Đợi đến khi đến được hiện trường, nhìn thấy trạng thái của trưởng môn, mọi người hoàn toàn cạn lời.

Vị ca ca này ngồi ở dưới đất tiếp tục tu luyện, mắt còn không mở, hoàn toàn không có suy nghĩ chống lại lôi kiếp.

Đặc biệt là vài người đã lên Nhập Thánh như Thanh Sa, nhớ lại lúc ban đầu bản thân độ kiếp, toàn thân mặc kín áo giáp, hận không thể rải kín bùa chú phòng ngừa và trận pháp, đồng thời còn dùng pháp bảo ngăn chặn.

Càng phải điều chỉnh trạng thái đến đỉnh điểm, không dám phân tâm tí nào.

Kết quả là vị này, ai không biết còn cho rằng hắn đã ngủ rồi.

Huyền Thiên Lôi Kiếp lác đác tiếp tục rơi xuống, đi xuyên qua người hắn, cuối cùng chán nản lặng lẽ dừng lại.

Ngại quá đi.

Lôi kiếp vừa qua, đạo cung thăng cấp.

Trở thành một vùng lĩnh vực, lấy chín dòng Võ Đạo làm nền móng.

Cùng lúc đó, dòng vũ đạo thứ 10 im hơi lặng tiếng hòa quyện vào trung tâm lĩnh vực.

Lần đầu tiên thành hình, lĩnh vực đã bắt đầu bành trướng điên cuồng, trong nháy mắt đã đến bên ngoài phạm vi Chủ Phong rồi.

Sau đó tiếp tục kéo dài theo bốn phương tám hướng, cho đến khi bao trùm hết mười vạn dặm bí cảnh bên trong, vậy mà vẫn không dừng lại.

“Lĩnh vực này, không hổ là chưởng môn!”

“Đúng vậy, lĩnh vực của ta ba ngàn dặm, đã coi như lớn lắm rồi.”

“Ban đầu lúc ta Nhập Thánh, lĩnh vực chỉ năm trăm dặm mà thôi.”

“Chín dòng Võ Đạo cấp Tiên, tình tiết này đúng là không thể tưởng tượng nổi.”

Huyền Quỷ Vương lặng lẽ cảm nhận một hồi, cười miễn cưỡng mà lắc lắc đầu: “Thánh vực của ta mới mười vạn dặm, lĩnh vực này của chưởng môn quá khổng lồ rồi.”

Bành trước mãi ra trăm vạn dặm ngoại giới, lĩnh vực của Khương Thành cuối cùng mới dừng lan ra.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều chỉ biết ngưỡng mộ vô cùng.

Mạc Trần ngậm ngùi xúc động: “ Lĩnh vực Nhập Thánh này, đúng là độc nhất vô nhị!

Bỗng nhiên hắn có một cảm giác kỳ lạ, hắn đang chứng kiến sự ra đời của trang sử mới trong giới tu tiên.

Mà Thanh Sa lại thở dài: “Chỉ đáng tiếc, lĩnh vực lớn như vậy, hắn muốn tiến giai cũng rất khó.”

Huyền Quỷ Vương cũng đồng ý ồm ồm đáp: “Đúng vậy, lĩnh vực càng lớn, linh lực cần để tiến giai cũng càng nhiều, nếu không hoàn toàn không có cách duy trì.”

“Lĩnh vực trăm dặm, chủ nhân muốn tiến giai, còn khó hơn gấp 10 lần so với thánh vực của ta.”

Lần này Mạc Trần không phản bác bọn họ.

Bởi vì đó là sự thật.

Mặc dù cảm ngộ cảnh giới của Khương Thành rất cao, nhưng so với thăng cấp lên Thánh Giai thì còn cần lượng tích lũy linh lực hơn mười lần, đủ để làm cho người ta chùn bước.

Cho dù dùng toàn bộ hơn hai mươi vạn viên bảo đan thu được trong thời gian này, cùng lắm cũng chỉ có thể từ Nhập thánh nhất trọng thăng lên Nhập thánh tam, tứ trọng thôi.

Mà phía sau còn bao nhiêu cảnh giới nữa?

“Dựa vào khí vận ngập trời của chưởng môn, tất cả những điều này tương lai sẽ được giải quyết dễ dàng chứ?”

“Huống hồ Hư Tiên giới sắp mở ra rồi, đợi đến khi chưởng môn tiến vào tiên giới, hấp thu tiên nguyên chi khí để tu luyện, tốc độ sẽ thay đổi nhanh chóng.”

Sự bàn tán của bọn họ, làm các đệ tử khác của Phi Tiên môn không hiểu được.

“Không phải chưởng môn đã trở thành tiên nhân từ lâu rồi sao?”

“Tại sao còn phải đột phá từ Đạo Cung cảnh?”

“Các ngươi nhìn nhầm rồi phải không?”

Mạc Trần cạn lời.

Các ngươi vẫn thực sự tin hắn là tiên nhân sao?

Đúng thật là chưởng môn có một số kỹ năng mà tiên nhân khó có thể đuổi kịp, nhưng cảnh giới thật sự của hắn vẫn luôn không cao, được chưa?

Chỉ là với tư cách là một ông lão bên cạnh hắn ta, hắn không thể phá hỏng được.

Lúc này, Khương Thành đột phá lên Nhập Thánh cảnh Nhất trọng cũng mở mắt ra rồi.

“Các ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Chương 170.

Vẫn còn 23 viên tiên đan chưa dùng, nó không phải là thứ mà bảo đan và thánh đan có thể so sánh được.

Tiếc nuối duy nhất của hắn chính là trong số 23 viên tiên đan, có 5 viên là loại thần hồn, dùng để thăng cấp cảnh giới thần hồn.

Ở tình huống bình thường, đan dược thăng cấp cảnh giới thần hồn lên còn quý giá hơn linh lực gấp mấy lần.

Nhưng hiện tại thứ mà Khương Thành cần nhất chính là linh lực.

“Cũng may năm đó bản chưởng môn còn giữ lại một chút đan dược cuối cùng.”

Nói xong, hắn làm bộ làm tịch móc ra một viên tiên đan Nam Đẩu Ngọc Dịch.

Hệt như hắn đã thành tiên N năm vậy, đây là do hắn từng tích lũy từng chút một mà có.

Đừng nói đến người khác, ngay cả Mạc Trần cũng nhảy dựng lên.

Đù má, tiên đan?

Bọn họ không nghe nhầm chứ?

Đây là thứ không thể xuất hiện ở hạ giới được!

“Thật sự là tiên đan?”

“Tuyệt đối không sai, ta có thể cảm nhận được một sức mạnh đặc biệt cực kỳ mạnh mẽ từ viên tiên đan kia.”

Tất cả mọi người đều xúm lại, giống như người chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đời vậy, nhao nhao chiêm ngưỡng từng đạo từng đạo ánh sáng phát ra từ viên tiên đan, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

“Đây là mùi vị của tiên nguyên chi khí sao?”

Đám người Thanh Sa tay run lẩy bẩy, rất muốn tự tay sờ một chút.

Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy Vương không ngừng nuốt nước bọt, bọn họ là yêu vương, cách rất gần với tiên giai.

Cảm nhận đối với tiên nguyên chi khí kia cũng nhạy bén nhất.

Trực giác cho bọn nó biết, thứ này đối với bọn họ mà nói có sự giúp đỡ không gì sánh kịp.

Trái lại là đám đệ tử Phi Tiên môn, bởi vì cảnh giới tương đối thấp, cho nên cảm nhận không sâu sắc như vậy.

“Chưởng môn là tiên nhân, có tiên đan là điều đương nhiên!”

“À, cho dù chưởng môn lấy ra tiên khí thì ta cũng không ngạc nhiên.”

“Ôi, ban đầu khi chưởng môn tặng ta một kiện linh khí tứ giai, ta còn cho rằng đã rất tốn kém rồi cơ.”

“Ha ha ha…”

Mạc Trần hơi rối loạn, hắn cẩn thận cảm nhận một chút, quả thực là tiên đan, không phải là hàng giả.

Mà xem ra phẩm chất còn không hề tầm thường, một chút khiếm khuyết cũng không có.

Điều duy nhất làm hắn có hơi nghi ngờ, đó chính là đan dược không phải được giữ lâu rồi, mà giống như mới luyện ra hơn.

Điều này làm hắn càng cảm thấy khó có thể tin được.

Ngay cả tiên đan cũng đã lấy ra rồi, số mệnh của vị diện chi tử dường như cũng rất khó giải thích.

Không ngờ rằng một viên đan dược có thể làm màu một lần, Thành ca sâu sắc cảm nhận được sự khác biệt giữa hắn và mọi người.

Năng lực làm màu tăng lên quá nhanh, đã mở ra một chênh lệch khoảng cách rõ ràng.

Sau khi bỏ viên tiên đan vào miệng, hắn lại bắt đầu quá trình thăng cấp đầy vui vẻ.

Hiệu quả tiên đan không giống nhau, sau khi tiên đan này vào trong cơ thể, tốc độ chuyển hóa linh lực cuồn cuộn mãnh liệt.

Giống như thủy triều vậy, liên miên không dứt, thúc đẩy cảnh giới của hắn nhanh chóng tiên lên phía trước.

Sau giây lát, hắn đã đạt đến Nhập Thánh cảnh Nhị trọng, vẫn còn chưa dừng lại.

Cho đến khi đột phá một mạch đến cửa ải Nhập Thánh cảnh Tam trọng, cuối cùng mới dừng lại.

Dưới trăm ánh mắt dõi theo, chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi đột phá lên hai tiểu cảnh giới.

Rõ ràng còn đơn giản hơn so với đột phá lên Tôi thể.

“Tiên đan đúng thật là không thể coi thường!”

“Hiệu quả quá mạnh.”

Đám người Ngụy Miêu vô cùng hâm mộ: “Nếu bây giờ ta có thể uống một viên tiên đan, có thể từ Thiên Mệnh cảnh Cửu trọng trực tiếp nhảy lên đến Đạo Cung cảnh Cửu trọng hay không?”

Mạc Trần liếc mắt coi thường hắn, kỳ quái cười khà khà.

“Ngươi có thể thử, nếu không có bị nổ mà chết, lão già này nguyện ý gọi ngươi là đại ca”

“Hiệu lực của tiên đan, ngay cả Thánh Giai bình thường còn không thể chịu được, hoàn toàn không có thời gian tinh luyện.”

“Còn về Thiên Mệnh cảnh, có bảo đan là giới hạn rồi, thánh đan có thể phá vỡ kinh mạch khí hải của các ngươi.”

Hắn cũng không biết Khương Thành là tư chất gì, dù sao thiên phú dị bẩm là được rồi.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy Khương Thành lại lôi ra một nắm tiên đan, có mười mấy viên.

“Vẫn, vẫn còn á?”

“Đù, vậy thì có thể thăng lên bao nhiêu cảnh giới đây?”

Không đợi bọn họ phản ứng lại, Khương Thành trực tiếp vốc toàn bộ 17 viên tiên đan tăng thêm linh lực vào miệng.

Tiên đan tan ngay trong miệng, nhanh chóng chuyển đổi thành dược lực.

Những người khác không kịp ngăn cản, mặt đờ ra mà nhìn.

“Điên rồi, điên rồi!”

“Chưởng môn tự sát sao?”

“Dược lực của một viên tiên đan rất mạnh, mười mấy viên này…”

Đám đệ tử đều hoảng sợ.

Xong rồi, chưởng môn làm màu quá trớn rồi.

Một lúc bốc đồng, tính mạng cũng không còn nữa.

Mạc Trần bị dọa ngu luôn rồi, cùng lúc dùng mười mấy viên đan, Huyền tiên cũng có khả năng bị nổ tung.

Tại chỗ chỉ còn có Lam Đề vẫn còn bình tĩnh.

Đến rồi, lại đến rồi.

Dù sao lúc trước nàng cũng nhìn thấy cảnh này một lần rồi.

Tên này hoàn toàn không thể xem thường, ăn mười mấy viên tiến đan mà dễ như ăn kẹo vậy.

Xoạt xoạt xoạt, hơi thở của Khương Thành liên tiếp trỗi dậy.

Cứ cách vài giây, sẽ tăng lên một tiểu cảnh giới.

Nhập Thánh cảnh Tứ trọng!

Nhập Thánh cảnh Ngũ trọng!

Nhập Thánh cảnh Lục trọng!

Nhập Thánh cảnh Thất trọng!

Mãi cho đến Nhập Thánh cảnh Bát trọng mới dừng lại.

Điều này cũng là do lĩnh vực của hắn quá mức khổng lồ, nếu như đổi thành Nhập Thánh cảnh bình thường, mười mấy viên đủ để đưa lên đỉnh cao của Thánh Giai, đồng nghĩa với phi thăng thành tiên rồi.

Đương nhiên rồi, tiền đề là có đủ cảm ngộ Võ Đạo và cảnh giới thần hồn.

Sau khi dùng tiên đan linh lực xong, Khương Thành lại bỏ 5 viên tiên đan gia tăng thần hồn còn lại cũng nuốt xuống theo.

Vốn cho rằng cảnh giới thần hồn sẽ một đường bão táp, đột phá lên đỉnh cao Thánh Giai cũng không thành vấn đề.

Suy cho cùng thì vẫn là tiên đan!

Nào ai ngờ, 5 viên tiên đan chỉ là từ Thánh Giai sơ kỳ thăng lên Thánh giai trung kỳ.

Lẽ nào thần hồn của mình rất khó thăng lên sao?

Hắn nhỡ rõ lúc trước Tích Phong đã từng nhắc đến loại thần hồn cấp bậc Vạn Cổ gì đó.

Có lẽ là vì nguyên nhân này chăng?

Đợi đến lúc hắn mở mắt, những người khác đều không biết nên nói gì.

Người khác lên cấp đều là dựa vào tính toán vạn năm, ngươi thì tốt rồi, tốn một hồi công phu đã đẩy nhanh quá trình tiến đến Nhập Thánh cảnh luôn rồi.

Mạc Trần ho khan một tiếng, phá vỡ khung cảnh yên tĩnh.

“Chưởng môn xong rồi sao?”

Khương Thành đứng dậy, nuối tiếc dang tay ra.

“Chịu thôi, mặc dù ta muốn tiếp tục khổ tu, nhưng mà dùng hết đan dược rồi, xem ra chỉ đành để lần sau vậy.”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, đáp lại: “Nhưng mà vốn dĩ tu luyện cần phải kết hợp cả nghỉ ngơi, không thể một mực mải mê khổ luyện.”

“Khụ, chưởng môn nói đúng, đúng là vất vả quá.”

Ngươi tu luyện có giống chút nào với khổ luyện sao?

Cũng may là dùng hết rồi, nếu không còn tưởng rằng ngươi trực tiếp ăn tới cấp độ tiên nhân đó.

“Chao ôi, vừa đúng lúc ta không có tiên đan hồi phục thần hồn, nếu không nhất định sẽ giữ cho ngươi.”

Thành ca cũng không biết lão già này đang thầm chửi hắn, nếu không chắc chắn sẽ không nói những lời hay ho như vậy.

Mạc Trần vội vàng tươi cười rạng rỡ: “Chưởng môn có lòng là tốt rồi, không vội không vội.”

Phần lớn các vị diện chi tử đều là quý nhân bận rộn.

Nhưng chưởng môn có thể luôn ghi nhớ chuyện này, đủ để làm hắn cảm động không nói nên lời rồi.

“Đúng rồi, Lam muội tử, Luyện Cốt Phiên của ngươi đã cướp về rồi, bây giờ trả vật cho chủ của nó.”

Bản thể Tích Phong bị tiêu diệt rồi, vậy thì tự nhiên sẽ có được Luyện Cốt Phiên.

Khương Thành còn chưa kịp nhìn cẩn thận đâu đấy.

Bây giờ Lam Đề là người của hắn, là dạng mà thăng cấp đều có thưởng.

Thành ca đương nhiên sẽ không keo kiệt, huống chi món đồ này vốn dĩ chính là pháp bảo truyền thừa của Vu Bộ, hắn không định chiếm đoạt.

Chương 171.

Lam Đề vui mừng khôn xiết, rất muốn nói lời cảm ơn với hắn.

Nhưng nghĩ tới giữa hắn mà mình có quan hệ như "đạo lữ", nói lời cảm ơn thì quá khách khí rồi.

Chỉ có thể mạnh mẽ kìm xuống tâm trạng kích động, nhìn không chớp mắt chiếc cán nổi lên ánh sáng màu tím, pháp bảo dày đặc những cốt văn đang chầm chậm từ trong nhẫn trữ vật bay ra.

Những người khác nhìn thấy Luyện Cốt Phiên này, chỉ cảm giác một hồi không thoải mái, ngay cả thần hồn sâu bên trong cũng hiện ra sự khó chịu mãnh liệt.

Giống như liếc thêm một ánh mắt sẽ bị gieo xuống ám ảnh.

Cho dù Mạc Trần cũng không nhịn nổi âm thầm cau mày.

Nhưng Lam Đề lại không giống như vậy.

Khoảnh khắc bắt đầu nhìn pháp bảo thượng phẩm, nàng đã có một loại cảm giác gắn bó hóa hợp như cá cuối cùng cũng gặp được đại dương.

Rõ ràng tay còn chưa chạm đến, nhưng lại làm cho cảnh giới của nàng bắt đầu buông lỏng.

Trong khoảnh khắc đó linh lực và thần hồn toàn thân trở nên vô cùng sôi nổi.

Mà Vu chủng bên trong cơ thể, càng không ngừng kêu gào, hình thành một mối liên hệ kỳ lạ với Luyện Cốt Phiên.

Nó vốn là thuộc về nàng, số mệnh đã chỉ định!

Ngay cả đám người Thanh Sa của Tâm Bộ ở bên cạnh, cũng không nhịn được để lộ ra ánh mắt bùi ngùi xúc động và yên lòng.

Đã vài trăm năm rồi…

Cuối cùng Vu Bộ đã lấy lại được pháp bảo truyền thừa của các nàng.

Chỉ đáng tiếc, một nhóm tộc đã từng huy hoàng như thế, nhưng chỉ còn lại duy nhất một người.

Nước mắt Lam Đề trào ra, nàng duỗi tay trắng như tuyết, đưa ra lời triệu hồi về phía Luyện Cốt Phiên.

Sau đó….

Luyện Cốt Phiên ở trong không trung lóe sáng , bay về hướng Khương Thành.

Tất cả mọi người đều sững sờ, vẻ mặt Thành ca chết lặng.

Hắn không có hiệu triệu Luyện Cốt Phiên, cũng không tinh luyện ra nó.

“Chuyện này không liên quan đến ta.”

Pháp bảo này, hắn thật sự muốn trả lại cho Lam Đề.

Mặc dù mọi người đều không có pháp bảo thượng phẩm, nhưng Khương chưởng môn không phải là người nhỏ nhen như vậy.

Để thể hiện mình không làm ra động tác gì hết, hắn đặc biệt để hai tay ra phía sau.

Kết quả là Luyện Cốt Phiên này vẫn bay về trước mặt hắn, không ngừng chạm vào hắn.

Một hồi cọ cọ vào ngực hắn, lại một hồi chạm chạm vào trán hắn, cuối cùng dứt khoát dừng ở vai hắn, không chạy nữa.

Điều này làm cho Lam Đề rất xấu hổ.

Đám cao thủ của Tâm Bộ lại càng dở khóc dở cười, tình huống gì vậy?

Pháp bảo thượng phẩm có linh tính, hiểu được chọn chủ mà dừng.

Hơn ngàn người đang có mặt ở đây, nếu như cùng lúc duỗi tay hướng về phía Luyện Cốt Phiên phát ra hiệu triệu.

Vậy thì cuối cùng nó không hề hồi hộp mà chọn Lam Đề.

Bởi vì cơ thể của nàng vốn có Vu chủng, đồng thời còn tu luyện bí điển của Vu Bộ.

Đương nhiên Luyện Cốt Phiên sẽ chọn nàng.

Những người khác cho dù là cảnh giới cao, thực lực mạnh, cũng không thể thu hút nó.

Trừ phi giống như Tích Phong vậy, mạnh mẽ chiếm hữu.

Chỉ là dưới tình huống này, hắn chỉ là chiếm giữ pháp bảo, không có cách nào phát huy sức mạnh thật sự của nó.

Các nàng tin rằng Khương chưởng môn không ra tay, nhưng tại sao Luyện Cốt Phiên lại chọn hắn mà không phải là Lam Đề?

Rõ ràng hắn không phải là người của Vu Bộ, cũng chưa từng tu luyện Vu thuật!

“Ngươi mau sang bên kia đi.”

“Ngoan, mặc dù ca rất đẹp trai, nhưng đi theo vị tỷ tỷ xinh đẹp kia có nhiều triển vọng hơn.”

Để thể hiện thành ý, Khương Thành còn bay lên, định né tránh pháp bảo này.

Kết quả là Luyện Cốt Phiên bay một đường đuổi theo hắn.

Khương Thành đến đâu, nó cũng đến đấy.

Cảnh này làm cho đám đệ tử nhìn đến ngẩn tò te.

“Sức hấp dẫn của chưởng môn có chút quá đáng rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, hấp dẫn con gái thì cũng thôi đi, ngay cả pháp bảo cũng đắm chìm?”

“Lẽ nào pháp bảo đó là “cái”?”

“Đù má, Mạnh sư đệ đúng là nhân tài, đúng là đệ tử chân truyền của chưởng môn!”

Giữa một tràng tiếng cười đùa, Luyện Cốt Phiên kia dường như nổi giận rồi.

Đột nhiên nó phát sáng lên.

Ngay phía trên mặt phiên, từng đạo cốt văn sắc vàng bay ra, quanh quẩn không ngớt giữa mặt bàn càng ngày càng mạnh mẽ.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, toàn bộ đều tự giác nhắm mắt lại.

Phần ám ảnh kia càng ngày càng nặng, nặng đến mức làm cho bọn họ cảm nhận được sự đe dọa tính mạng.

Chỉ có con ngươi màu tím của Lam Đề tràn ngập ngạc nhiên mừng rỡ.

Thiên linh vu điển!

Sau khi những cốt văn đó biến đổi rõ ràng, thứ xuất hiện chính là một phần Vu thuật vẫn luôn thiếu sót của Vu Bộ!

Vu Điển của Vu Bộ được chia làm hai bộ Thiên- Địa, lúc trước nàng nắm chắc đó là "Địa linh Vu điển".

"Thiên linh Vu điển" ban đầu nằm bên trong Luyện Cốt Phiên, chỉ có những tu sĩ tài năng nhất trong tộc, mới có cơ hội hiểu được một phần bí ẩn.

Phần bị ẩn này không có cách nào giải thích bằng lời nói, cũng không có cách nào viết thành quyển sách cụ thể, cảm ngộ của mỗi người đều không giống nhau.

Do vậy, từ sau khi Luyện Cốt Phiên bị thánh giả Tích Phong cướp đi, "Thiên linh Vu điển" đã bị thất truyền rồi.

Tích Phong không có Vu chủng, đương nhiên cũng sẽ không thể lĩnh hội được bất cứ bí ẩn nào, mà Vu Bộ từ đó thất bại hoàn toàn.

Lúc Lam Đề sinh ra đời, "Thiên linh Vu điển" đã thất truyền được hàng trăm vạn năm rồi, nhưng bây giờ trong nháy mắt nàng đã nhận ra nó.

Những cốt văn kia, có một số thì làm cho nàng nhận được dẫn dắt rất lớn, có một số bởi vì quá sâu rộng, tối nghĩa, vô cùng khó hiểu.

Nàng phải tốn rất nhiều thời gian, mới có thể cảm ngộ được hết.

Chỉ là có chút làm nàng không thể hiểu rõ.

Theo các cố lão Vu Bộ tương truyền về cảm ngộ được cảnh Thiên linh Vu điển, dường như nó không phải như vậy.

Từ trước đến nay chưa từng nghe nói "Thiên linh Vu điển" của Luyện Cốt Phiên sẽ tự đến, vả lại còn chủ động hiện hình.

Lẽ nào, hay là vì Khương Thành?

Khi nàng lại đặt sự chú ý xuống người Khương Thành, cũng không nhịn nổi nỗi kinh hoàng của bản thân.

“Vu chủng thần phẩm!”

“Vậy mà ngươi lại có Vu chủng thần phẩm?”

Dưới sự kích thích không ngừng của Luyện Cốt Phiên, Vu chủng thần phẩm lần trước Thành ca rút thăm trúng thưởng được cuối cùng cũng có phản ứng.

Vu chủng kia giống như một ngọn lửa nhỏ màu tím, thoắt ẩn thoắt hiện, phảng phất thực chất.

Lam Đề hoàn toàn không thể nào tin được điều này là sự thật.

Tiên phẩm Vu chủng của nàng, đã được xem như là thiên tài hiếm thấy trong Vu Bộ rồi.

Nếu không thì năm đó bị thánh địa Bất Ngữ bao vây tấn công, tộc trưởng tiền nhiệm cũng không hy sinh thân mình để bảo vệ nàng xông ra khỏi vòng vây, còn đưa”Địa linh Vu điển” ủy thác cho nàng.

Mà Khương Thành ở trước mắt, vậy mà có sở hữu một thiên phú đỉnh cao mà hàng ngàn vạn năm nay cũng chưa từng xuất hiện ở Vu Bộ - Vu chủng thần phẩm!

Rốt cuộc nàng cũng hiểu tại sao Luyện Cốt Phiên lại chọn Khương Thành rồi.

Giữa thần phẩm và tiên phẩm, nó đương nhiên sẽ chọn người thiên tài hơn.

Cho dù người đó chưa từng luyện Vu thuật.

Mà Khương Thành cũng không cần tu luyện Vu thuật, những cốt văn sắc vàng kia rất nhanh từ trong đám sương mù màu tím bay ra, liên tục quây quanh người hắn, cuối cùng lần lượt tiến vào trong cơ thể hắn.

Dường như đã hòa làm một với hắn.

Trong đầu óc của hắn xuất hiện rất nhiều nhận thức tu luyện có liên quan đến Vu thuật.

Dưới sự thúc đẩy của Vu chủng thần phẩm, những nhận thức này rất nhanh đã hòa nhập vào với cảnh giới của hắn, trở thành một môn thuật pháp khác của hắn.

Hắn liếc mắt nhìn đỉnh núi phía xa xa.

Phía trên đỉnh núi, một cây linh thụ giống như đã bị sương tuyết phủ kín rồi, nhanh chóng chuyển từ màu lam sang màu xám, cuối cùng lại biến thành màu trắng chói mắt.

Nhưng mà linh thụ kia vẫn chưa hề khô héo, càng chưa chết, vẫn phát triển vô cùng tươi tốt như cũ, tràn đầy sức sống.

Cầm lấy Luyện Cốt Phiên trên tay, hắn nở nụ cười gượng gạo với Lam Đề.

"Ta cũng không nghĩ nó sẽ thành như vậy."

Lam Đề mỉm cười, trên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp không có một tí mất mát nào.

"Không sao, Luyện Cốt Phiên chủ động hạ cốt văn xuống, đây là mức độ công nhận cao nhất, trong Vu Bộ chưa từng xảy ra."

"Nó ở trong tay ngươi tốt hơn nhiều so với ở trong tay ta."

Chương 172.

"Không phải là ngươi đang nói dối đấy chứ?"

Khương Thành là người biết rất rõ sự cố chấp và để ý của nàng với Luyện Cốt Phiên.

Đó gần như đã là một tín ngưỡng tô-tem trong lòng nàng.

"Không đâu!"

Lam Đề cười mỉm lắc lắc đầu, rồi sau đó khoác lấy khuỷu tay của hắn ta một cách rất tự nhiên.

"Ta chưa bao giờ có lúc nào vui như lúc này."

Nàng gối đầu lên trên bờ vai rộng đó, Khương Thành đã có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của tóc, hắn không khỏi vui vẻ thoải mái một hồi.

Oa, đây là tình huống gì đây?

Bởi vì ca đã nhận được sự chấp thuận của pháp bảo này nên em gái ngươi mới lao vào ôm hả?

Cảm nhận được hơi ấm của mỹ nhân trong lồng ngực , Thành ca phải thừa nhận bản thân có chút thất thường rồi.

Nhưng mà rất nhanh, hắn đã đi sâu vào việc suy ngẫm một luận đề suy ngẫm triết học.

Người cô ấy thích là bản thân mình ư?

Hay là thích pháp bảo, coi mình là vật tặng kèm luôn?

Mặc kệ đi, dù gì xinh đẹp là được rồi.

Toàn hiện trường đều yên tĩnh, tất cả mọi người đều yên lặng nhìn hai người đang ôm nhau.

Một người anh tuấn vượt ra khỏi chân trời, một người xinh đẹp hơn cả người phàm.

Cảnh tượng này, hoàn toàn chính là một đám người xung quanh không nỡ làm phiền bích nhân… mới lạ.

Đám nữ đệ tử Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh cảm nhận được toàn bộ mối mối uy hiếp lớn mạnh.

Lam Đề này đẳng cấp cũng quá cao đi, nhìn thấy chưởng môn không tiện từ chối nên trực tiếp chơi trò mạnh luôn hả?

Không nói không rằng đã cướp người trước.

Thật sự rất quá đáng!

“Khụ, ở đây hình như không hề lạnh.”

“Đúng vậy, ôm nhau sưởi ấm vậy thì không cần thiết.”

“Ta còn rất nhiều vấn đề về tu luyện đang đợi hỏi chưởng môn cơ.”

Các nữ đệ tử của Phi Tiên môn lần lượt nói, thế là hai người chỉ có thể tách nhau ra.

Khương Thành hung dữ lườm bọn họ một cái, các ngươi có thể có chút năng lực quan sát không?

Có biết xem tình hình không thế?

“Chúc mừng Khương chưởng môn đã trở thành chủ nhân của Luyện Cốt Phiên.”

Thanh Sa dẫn đầu mang theo mọi người của Tâm Bộ đi đến.

“Từ nay về sau, Vu Bộ lại có thể tiếp tục được kế thừa rồi.”

“Có Khương chưởng môn ở đây, sớm muộn gì Vu bộ cũng sẽ phát triển lớn mạnh hơn cả Tâm Bộ của chúng ta.”

Bọn họ là thật lòng chúc mừng, nhưng Khương Thành lại nghe ra có gì đó bất thường.

“Các ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Ta trở thành người của Vu Bộ từ lúc nào vậy?”

Lam Đề cười cười giải thích cho hắn: “Ở Vu Bộ của bọn ta, người nắm giữ Luyện Cốt Phiên thì chính là tộc trưởng.”

“Cho nên từ bây giờ trở đi, người chính là tộc trưởng mới của tộc của bọn ta.”

“Lam Đề bái kiến tộc trưởng!”

Cô nhẹ nhàng hạ bái, bái suýt chút nữa khiến cho Thành ca ngất xỉu.

Cái gì?

Không hiểu sao bản thân lại trở thành tộc trưởng của Vu Bộ?

Không được không được, việc này không thể đồng ý được.

Một Phi Tiên môn nhỏ bé như vậy, hắn đều là phủi tay theo phong cách của chưởng quầy, những công việc tầm thường đều ném cho bọn Kỷ Linh Hàm và La Viễn.

Không nghĩ cùng biết được hắn là người rất ghét phiền phức.

Vu Bộ với tư cách là một trong chín bộ Tiên Di tộc, kế thừa nhiều năm như vậy rồi, quỷ mới biết có sứ mệnh và mục tiêu gì.

Chẳng hạn như dẫn dắt mọi người đi tới phồn vinh thịnh vượng gì đó.

“Vậy hay là đưa lại Luyện Cốt Phiên cho ngươi nhá.”

Hắn ta rất hào phóng, chỉ là rõ ràng một người cực kỳ để ý đến Luyện Cốt Phiên như Lam Đề lần này lại trốn tránh, hoàn toàn không chịu nhận lại.

“Người là chủ nhân mà Luyện Cốt Phiên tự mình chọn, ta quả thật không dám làm trái ý trời.”

Đám người Thanh Sa cũng phối hợp theo.

“Đúng vậy Khương chưởng môn, ý trời không thể làm trái.”

“Ông trời đã định, người chính là tộc trưởng của Vu bộ.”

Khương Thành liên tục xua tay: “Ý trời gì chứ, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

“Không phải ngoài ý muốn.”

Tâm trạng của Lam Đề bây giờ rất tốt.

“Gia tộc ta ngàn vạn năm nay cũng có những tộc nhân ngoài ý muốn sống rải rác ở bên ngoài, rất có thể ngươi chính là hậu duệ của một trong những tộc nhân nào đó. Nếu không ngươi làm sao có được Vu chủng thần phẩm?”

“Hơn nữa ngươi và ta còn giữa biển người mênh mông lại tình cờ gặp gỡ, đây nhất định là do ông trời chỉ dẫn.”

Khương Thành suýt chút nữa bị nàng làm cho sụp đổ, em gái ngươi đừng có mê tín như vậy chứ?

Mặc dù chúng ta là người tu tiên, nhưng mà cũng phải tin vào khoa học chứ.

Vu chủng thần phẩm của ta là rút thưởng được đó, chẳng liên quan chút nào đến Vu Bộ hết.

Dường như là đã nhìn ra sự băn khoăn của hắn, Lam Đề lại nói: “Tộc trưởng, thực ra ngươi cũng không cần phải lo lắng, Vu Bộ bây giờ chính là của hai chúng ta, cũng không có bất cứ việc gì có thể ảnh hưởng đến việc tu luyện của ngươi.”

Những lời này khiến cho Thành ca còn hơi chấp nhận được.

Cẩn thận nghĩ lại cũng đúng, một tộc mà chỉ có đúng hai con người thì có thể làm nên chuyện gì được.

Nhưng mà em gái, cách xưng hô này của ngươi cũng thay đổi nhanh quá rồi đấy?

“Để ta suy nghĩ lại xem đã…”

“Thôi đừng nghĩ nữa, ta vẫn đang đợi tộc trưởng người dạy ta Vu thuật trong Thiên Linh Vu Điển đây.”

Khương Thành ngay tức khắc lại muốn thổ huyết rồi.

Đến cả đệ tử của Phi Tiên môn, trước giờ hắn còn chưa từng chỉ bảo, nàng lại còn muốn hắn dạy Vu thuật cái gì chứ?

“Hay là ngươi tự cầm lấy Luyện Cốt Phiên từ từ lĩnh hội đi.”

Nói xong, cũng không quan tâm nàng có đồng ý hay không, đã nhét Luyện Cốt Phiên vào người nàng.

Hai ngày sau đó, Lam Đề liền thường xuyên chạy về hướng phòng của Khương Thành.

Một mặt là vì muốn hắn chỉ bảo một số vấn đề khó bên trong Luyện Cốt Phiên “Thiên Linh Vu Điển”, dù gì thì Khương Thành cũng nhận được sự công nhận của Luyện Cốt Phiên rồi, trực tiếp đưa phần này tu luyện đến cấp cao nhất.

Mặt khác, muốn hắn cùng mình học “Địa Linh Vu Điển”.

Địa Linh Vu Điển là điển tịch tồn tại theo hình thức sách cổ, đó thứ mà ngày trước Lam Đề tu luyện.

Bên trong cũng có rất nhiều Vu thuật uyên thâm khiến thánh địa Bất Ngữ năm đó phải thèm muốn vô cùng.

Chỉ đáng tiếc, Thành ca là người sẽ tu luyện sao?

Những bí kíp võ thuật công pháp mà hắn biết cho đến nay, không có một môn nào là học từ sách cổ cả.

Hoặc là phục chế trực tiếp, hoặc là trực tiếp lấy ra từ hệ thống rồi kích hoạt, sau đó đến cấp cao nhất.

Vất vả tu luyện kiên trì lĩnh hội đồng nghĩa với việc muốn hắn chết.

“Ta thấy hay là bỏ đi, ta cảm thấy võ thuật của ta bây giờ đủ dùng rồi.”

“Không được!”

Gương mặt xinh đẹp Lam Đề nghiêm túc: “Người là tộc trưởng đó, sao có thể không luyện Địa Linh Vu Điển được?”

Ta không muốn làm tộc trưởng, còn không phải ngươi mạnh bạo ép uổng ta à?

Anh đây tình trong như đã mặt ngoài còn e, chỉ có thể tạm thời cam chịu trước đã.

“À ta nhớ ra rồi, tông môn vẫn còn chuyện lớn chưa xử lý!”

Hắn đột nhiên vỗ đầu một cái, bước nhanh về phía ngoài cửa.

“Ngươi thì có chuyện lớn gì?”

Lam Đề trực tiếp chặn cửa, chung sống với hắn một thời gian, chưa từng thấy hắn hỏi về chuyện của tông môn lần nào.

“Tu luyện Địa Linh Vu Điển mới là chuyện lớn hàng đầu.”

Rốt cuộc ngươi là tộc trưởng, hay là ta là tộc trưởng?

Tại sao ta lại cảm thấy chức tộc trưởng này của ta lại không có chút tự do nào vậy?

Khương chưởng môn đầu óc nhanh chóng hoạt động suy nghĩ, không ngờ thật sự kiếm ra được một cái cớ danh chính ngôn thuận.

“Ta muốn tuyển chọn người mới!”

“Đúng vậy, Phi Tiên môn của chúng ta bây giờ đã trở thành đệ nhất tông môn của Thiên Linh vực này, chút ít người này hoàn toàn không có thể diện gì hết, bắt buộc phải tuyển thêm người mới rồi!”

Lam Đề vừa nhìn đã biết đây là cái cớ tạm thời được nghĩ ra, không khỏi trợn trắng mắt nhìn hắn một cái.

Có điều thật không thể không cho qua được, dù gì thì đây cũng là Phi Tiên môn.

Lúc này Khương Thành mới như được đại xá, vội vàng đi đến đại điện chủ phong, gọi tất cả các đệ tử đến đây.

“Chưởng môn người cuối cùng cũng xuất hiện rồi.”

“Còn tưởng là hai ngày nay người ngồi trong nhà lao rồi chứ, chẳng chịu ra ngoài chơi gì cả.”

Kỷ Linh Hàm cũng quan tâm hỏi: “Lam Đề không làm gì ngươi chứ?”

Ấn Tuyết Nhi thì trực tiếp hơn nhiều, nói thẳng ra: “Đúng rồi chưởng môn, ngươi chưa mất thân đấy chứ?”

Thành ca thầm nghĩ ta thì lại nghĩ là.

Lam Đề đẹp như vậy, luận về nhan sắc, chỉ sợ tiên nữ của tiên giới cũng không có mấy người có thể sánh bằng nàng.

Là một người đàn ông cả thể xác và tinh thần đều bình thường, nếu mà nói không rung động, vậy thì chắc chắn là lừa người đó.

Chỉ là muội tử này gần đây trong đầu đều là Vu thuật Vu thuật, hoàn toàn không có ý nghĩ đó.

"Được rồi được rồi, đừng nói những thứ không đâu kia nữa, lần này các ngươi đến, là vì cần phải tuyển chọn người mới rồi."

Chương 173.

"Tuyển người?"

Đám đệ tử nhìn nhau, có phải nhanh quá rồi không đấy.

Cách lần tuyển người trước còn chưa đến một năm.

"Sao vậy, các ngươi không đồng ý?"

La Viễn lập tức cười nói: "Đương nhiên không phải!"

"Chúng ta rất là đồng ý!"

"Muốn còn không được nữa là."

Người của Phi Tiên môn quá ít ỏi, nhìn rất vắng vẻ.

Mặc dù gần đây bởi vì có Tâm Bộ đến nên có nhiều người hơn một chút, nhưng tóm lại thì vẫn không phải là đồng môn.

Vả lại bình thường ở cách xa nhau, rất ít khi gặp mặt.

"Chưởng môn?"

Ngụy Miêu hỏi: "Lần tuyển chọn người mới này là đệ tử đời thứ tư thì phải? "

Khương Thành gật đầu.

Tiểu tử này lập tức phấn khởi hẳn lên: "Ha ha, không ngờ rằng mới nhập môn có một thời gian mà ta lại sắp lên chức sư phụ của người khác rồi!"

Đệ tử đời thứ ba còn lại cũng nhao nhao vui vẻ lên hẳn.

“Đúng vậy đúng vậy, đột nhiên hơi mong đợi rồi đấy.”

“Ta nói cho các ngươi biết, lần này đệ tử có tư chất xuất sắc nhất nhất định thuộc về Thư Dương Lâm ta.”

“Ngươi cút sang một bên đi, người xuất sắc nhất đương nhiên thuộc về Lâm Ninh sư tỷ!”

“Ôi chao, cuối cùng cũng có đồ đệ có thể bầu bạn rồi.”

Nhìn thấy các đệ tử nhiệt tình như vậy, Khương chưởng môn thầm than bản thân không tuyển người từ sớm.

Thêm người, thêm điểm tích phân.

Đan Thái cũng cười hi hi ha ha bước ra: “Chưởng môn, lần này yêu cầu cấp bậc gì vậy?”

Tần Sướng ngạo nghễ đáp: “Bây giờ chúng ta đã là tông môn mạnh nhất Thiên Linh vực rồi, yêu cầu về tư chất đương nhiên cũng phải nâng cao.”

“Đúng vậy, ít nhất cũng phải cùng cấp bậc như các thánh tử thánh nữ của các thánh địa lớn!”

Khương Thành bĩu môi, các ngươi nói còn không biết ngượng hả.

Nếu không phải bổn chưởng môn nâng cấp tư chất những hai cấp cho các người thì trong số các ngươi cũng chỉ có Lâm Ninh và Kỷ Linh Hàm có thiên phú vượt quan mấy thánh tử đó thôi.

“Lần tuyển người này không giới hạn tư chất.”

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều im lặng, đến cả Kỷ Linh Hàm là người thân thiết nhất với hắn từ trước đến nay cũng cảm thấy không hiểu nổi.

“Nếu không giới hạn tư chất, vậy chúng ta dùng tiêu chuẩn gì để tuyển người?”

La Viễn cũng nói: “Nếu như không giới hạn tư chất, vậy đến lúc đó Phi Tiên môn sẽ bị đông nghịt mất.”

Khương Thành xua tay: “Không chỉ không giới hạn tư chất, mà xuất thân và tu vi đều không giới hạn, bất kể Tôi Thể cảnh hay là Nhập Thánh cảnh, tất cả đều có thể tham gia.”

Nói Nhập Thánh cảnh chỉ là nói đùa mà thôi, cao thủ của cấp bậc này này chắc chắn đều đã có tông môn hết rồi.

Hắn chỉ nói không giới hạn tư chất, chứ không hề nói tư chất không quan trọng.

Mà là bởi vì hắn có thể nâng cao tư chất, cho dù là cây mất gốc, cho hắn thời gian vài ngày tìm hiểu thì sớm muộn gì thiên phú cũng sẽ trở thành tam đẳng thậm chí nhị đẳng.

Quan trọng là điểm tích phân.

Nâng cấp dưới tam đẳng thì không cần dùng quá nhiều điểm tích phân.

Đối với Khương Thành - người nắm giữ hơn mười mấy tỷ điểm mà nói, chỉ như hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Trên thế giới này tông môn duy nhất có thể xem nhẹ điều kiện tư chất, cũng chỉ có Phi Tiên môn này của hắn thôi.

Mạc Trần trước kia, lúc giải thích tình huống của tiên giới cho hắn đã từng nói, những võ giả có thể phi thăng lên thường đều có thể làm ra một chuyện lớn.

Chính là bởi vì người phi thăng ở hạ giới ngoại trừ tư chất ra thì năng lực, tính cách, ý chí, mưu lược, thủ đoạn, số mệnh các mặt khác hầu hết cũng thuộc loại xuất sắc.

Còn bây giờ, thứ Khương Thành muốn chính là lựa chọn ra được một nhóm tài ba như thế.

Phi thăng giả Thánh giai, đều là người đứng đầu của một phương vực giới, hắn chắc chắn không hốt được

Cho nên hắn chỉ có thể thu nhận một đám đủ các loại tiềm chất, nhưng giới hạn trong căn cốt tư chất, thực lực còn kém xa so với mấy tu sĩ cấp thấp.

Hắn có thể giúp nâng cao tư chất, những điều kiện khác thì phải dựa vào bản thân rồi.

“Vậy lần này chúng ta tuyển bao nhiêu người?”

“Một nghìn người.”

Lần này sau khi Toàn Cơ Đồ hợp 22 mảnh vỡ lại, đã có thể chứa được 1245 người rồi, mà tốc độ thời gian cũng đã đạt đến

8100 lần.

Nếu như không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì tất cả các đệ tử của Phi Tiên môn đều có thể thông qua tấm đồ này để vào được Hư Tiên giới

Một khi hắn tập hợp được một nhóm anh kiệt năng lực xuất sắc, tính tình kiên nhẫn bền vững, ý chí kiên cường dẻo dai, mưu lược thủ đoạn hơn người, sau đó nâng cao tư chất của bọn họ lên…

Vậy thì việc tuyển người cần phải kỹ lưỡng hơn cả việc lên tiên giới rồi.

Mấy ngày này, Thiên Linh vực đều đang thảo luận về Phi Tiên môn.

Lúc đầu còn tưởng rằng Phi Tiên môn bị bao vây, tai hoạ khó tránh rồi chứ.

Ai mà biết thánh giả Thích Phong bị giết, yêu vương bị khuất phục, bảy thánh địa lớn đều trở thành thánh địa lệ thuộc!

Kết quả này khiến cho bao nhiêu người kinh hoàng nhiều ngày mà vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Phi Tiên môn giờ đây đã hoàn toàn xứng đáng là đầu sỏ số một của Thiên Linh vực, mà đại danh của Khương Thành cũng được nhắc tới hết lần này đến lần khác.

Khương chưởng môn à, người đã thống trị Thiên Linh vực rồi, đây đúng là chuyện vui lớn không gì sánh bằng.

Cũng nên tổ chức một buổi tiệc lớn để chúc mừng chúc mừng rồi đúng không?

Thời gian này mọi người đợi đến mỏi cả cổ, bạc cả đầu rồi.

Chỉ đợi người ra lệnh một tiếng, sau đó bọn ta sẽ chạy bịch bịch đến dự tiệc!

Bọn họ còn chưa đợi được thông báo từ buổi tiệc chúc mừng của Phi Tiên môn, thì đã nhận được một tin tức khác càng quan trọng hơn.

Phi Tiên môn muốn tuyển chọn đệ tử mới.

Không giới hạn tu vi, không giới hạn xuất thân, không giới hạn tư chất…

Có thể nói, là một Tôi Thể cảnh cũng có thể báo danh.

Nhưng mà số người cuối cùng được tuyển chỉ có một nghìn người.

Tất cả mọi người sau khi nghe được tin tức này, đều nghiêm trọng nghi ngờ tin này là giả.

Ngày trước lúc mà chính thánh địa lớn tuyển người, yêu cầu đối với tư chất ban đầu vô cùng nghiêm khắc.

Phi Tiên môn là thế lực còn đỉnh cao hơn cả mấy thánh địa đó, sao tuyển người lại không xem tu vi với tư chất chứ?

Sao có thể như thế được?

Sau đó tin tức này, là từng đợt tuyên bố.

Dưới mệnh lệnh của Khương Thành, các thánh địa lớn của Thiên Linh vực, dưới quyền của các đại tông môn, vương triều đều truyền tin tức này đến khu vực thuộc quản lý của mình.

Lần khảo hạch này, vòng đầu tiên là sơ tuyển.

Không cần đến Phi Tiên môn, bởi vì Thiên Linh vực quá lớn.

Nếu như đổi thành tu sĩ Tôi Thể cảnh, chỉ sợ cả đời cũng không đi đến nơi được.

Khương Thành đích thân dùng công cụ hệ thống, vài phút đã làm ra một nghìn bộ trận bàn khảo hạch.

Dù gì loại trận bàn này cấp bậc cũng không cao, một nghìn bộ cũng chỉ vài vạn điểm mà thôi.

Sau khi giao trận bàn cho đệ tử dưới trướng và các cao thủ của Tâm Bộ rồi nhờ các nàng đem trận bàn đến khắp các nơi của Thiên Linh vực.

Mỗi bộ trận bàn chia thành năm loại, lần lượt khảo hạch năng lực, trí tuệ, tính cách, ý chí và số mệnh.

Đừng thấy trò chơi vận may này không đáng tin cậy, thứ đại diện ở giới tu luyện lại thường là may mắn đấy

Mỗi một bộ đại trận, mỗi lần cho phép một nghìn người cùng nhau vào.

Một nghìn địa điểm khảo hạch, một trăm người có thành tích cao nhất của mỗi địa điểm sẽ thông qua sơ tuyển.

Tổng cộng một vạn người ở đây sẽ được đưa tới Phi Tiên môn, tham gia đợt khảo hạch cuối cùng, quyết định chọn ra một nghìn đệ tử cuối cùng.

Những người phàm tham gia khảo hạch, tông môn vương triều ở các địa điểm không được cản trở, bắt buộc phải dốc sức phối hợp.

Sau khi tin tức được xác nhận, dù là giới tu luyện hay là giới thế tục ở Thiên Linh vực đều bùng nổ.

Vô số người chạy khắp nơi bẩm báo, vô số người xắn tay hăm he, vô số người tụ tập về nơi khảo hạch.

Rầm rộ chưa từng có, hoàn toàn có thể sánh với một trận di dân lớn.

Khương Thành vẫn đánh giá thấp độ nổi tiếng của bản thân và bảng hiệu chói lóa của Phi Tiên môn rồi.

Một nghìn địa điểm khảo hạch này, mỗi nơi đều có hơn mười vạn tu sĩ đến báo danh…

Vì để duy trì trật tự nên cũng không thể không điều động người từ vương triều tông môn đến để bảo vệ trật tự được.

Đây mới chỉ là tu sĩ, nếu như đổi thành người bình thường trên thế giới thì chỉ sợ là đã gây ra nhiều cuộc giẫm đạp khói lửa khổng lồ rồi.

Hoạt động tuyển chọn người mới rầm rộ của Phi Tiên môn cứ như thế mà bắt đầu.

Khương chưởng môn thân ở bên trong bí cảnh, trông thấy trên linh khí truyền ảnh quay lại hình ảnh biển người tấp nập mà không nhịn được lau mồ hôi, liệu có phải bản thân quậy hơi lớn rồi không?

Việc mọi người hô hào muốn hắn mở tiệc, hai ngày này hắn đã nghe thấy rồi.

Đáng lẽ còn định hưởng ứng lời kêu gọi, thật sự mở thêm một lần nữa đấy.

Xem ra bây giờ bỏ đi thì hơn, như này làm sao mà mở được nữa.

Chương 174.

Tại vương triều Đông Lan, Bình Hải châu, thành Định Khúc, giờ đây người người đông đúc chen chúc nhau cứ như thủy triều cuồn trào.

Nơi này trở thành địa điểm khảo hạch để tuyển người mới của Phi Tiên môn, hai ngày nay, ở gần đây có rất nhiều tu sĩ tới tấp chạy đến.

Đoạn Hà 15 tuổi cũng là một trong số đó.

Hắn không biết phi hành, chỉ có thể cúi đầu thấp xuống, nhích về phía trước theo đám người đang chen chúc nhau kia, rất không đáng chú ý.

Cho đến tận lúc, phía trước kia, đại điện bắt đầu báo danh, trật tự mới dần dần trở nên nghiêm chỉnh.

Đại trận có thể cho 1000 người đi vào trong một lần, nghe có vẻ rất nhanh.

Nhưng mà so với số lượng người lớn như vậy vẫn là quá ít ỏi.

Dù cho Khương Thành sau đó đã gấp rút chế tạo ra trận bàn mấy vạn người, nhưng vẫn có rất nhiều người vẫn phải chờ mấy ngày mới tới lượt.

Thời gian Đoạn Hà khảo hạch là ba ngày sau, nhưng hắn không rời đi trước như những người khác.

Mà nhìn về phía đám thanh niên vừa nói vừa cười hăng hái ở phía trước, nhất là người mặc bộ y phục màu trắng kia.

Đó là Bạch Ngọc Dương, người từng là đệ nhất thiên tài của Định Khúc thành, bây giờ là đệ tử nội môn của Địa Nguyên tông.

Cũng là mục tiêu chính của hắn trong hôm nay

Mấy năm trước, lúc hai người còn đang xin học ở Thái Huyền Võ Viện ở thành Định Khúc.

Toàn bộ Linh Thiên vực, cũng phải có đến tám phần mười võ viện lấy danh là Thái Huyền, loại võ viện này thường là cho người nhập môn

Học sinh tuổi tác còn nhỏ, hầu hết chỉ có 3 đến 5 lớp Tôi Thể .

Kết thúc kỳ hạn tu dưỡng ba năm, người có thiên phú sẽ vào các tông môn, người không có thiên phú gì thì chọn nghề kiếm sống khác.

Năm đó, khi mới 12 tuổi, Bạch Ngọc Dương đã là Ngưng Mạch cảnh Cửu trọng, mà Đoạn Hà cũng đạt tới Ngưng Mạch cảnh Bát trọng, được xếp vào hàng song tinh ở võ viện.

Càng đáng quý hơn là, mối quan hệ giữa hai người cũng không vì sự cạnh tranh này mà kết thù kết oán, ngược lại còn gọi nhau là huynh đệ, cùng ăn cùng ở vô cùng thân mật.

Hai người từng giao hẹn với nhau, sau khi tốt nghiệp sẽ cùng nhau tới Xích Hà phái tham gia khảo hạch, tiếp tục làm sư huynh đệ đồng môn.

Nhưng kế hoạch này, cuối cùng lại bị Địa Nguyên tông làm loạn lên rồi.

Hôm đó có hai tên tiên sư Phân Hồn cảnh của Địa Nguyên tông đến vùng lân cận làm việc, ở lại Thái Huyền Võ Viện.

Biết được danh tiếng của hai vị thiếu niên thiên tài này, hai vị trưởng lão hứng thú, thăm dò căn cốt của hai người, có chút hài lòng.

Rồi nói ra một lời là, một người không cần tham gia khảo hạch nhập môn mà có thể trực tiếp được thêm vào số người của Địa Nguyên tông.

Địa Nguyên tông là tông môn có tu sĩ Linh Đài cảnh tọa trấn, lợi hại hơn Xích Hà phái nhiều.

Hai người chưa bao giờ nghĩ tới việc mình có thể gia nhập tông môn ở đẳng cấp như vậy, đương nhiên là mừng rỡ như điên.

Nhưng lời nói của hai vị tiên sư kia lại nói là số người chỉ có một.

Sự việc cuối cùng đã rơi đến bước giao đấu tầm thường.

Hai người đánh một trận, người thắng trực tiếp trở thành người của Địa Nguyên tông môn, người thua chỉ có thể tìm cơ hội khác.

“Nếu như đã đều nhìn trúng rồi, rất khó để có thể lựa chọn, tại sao lại không thu nhận cả hai người cơ chứ?”

“Tại sao lại cố ý nói số người chỉ có một , buộc chúng ta phải đánh một trận cơ chứ?”

“Ta thấy bọn họ chỉ là muốn tìm trò vui, coi chúng ta như lũ khỉ để đùa nghịch thôi!”

“Nơi như thế này, không vào được thì thôi!”

Lúc chuẩn bị trở về, Đoạn Hà đã nói ra những lời đúng với những gì Bạch Ngọc Dương đang suy nghĩ.

“Nếu như Địa Nguyên tông có thể nhìn trúng chúng ta, thì chưa chắc những tông môn khác cũng không có cơ hội.”

Nhưng Bạch Ngọc Dương lại thuyết phục hắn rằng.

“Cho dù bọn họ coi chúng ta như lũ khỉ để đùa nghịch, thì chúng ta cũng chỉ có thể dốc hết sức mà đùa nghịch cho bọn họ xem.”

“Từ chối sự hứng thú của bọn họ, chọc giận bọn họ, ai cũng không biết sau này sẽ phát sinh ra cái chuyện gì.”

Sau đó, trận tranh đấu này cuối cùng vẫn được diễn ra.

Trước con mắt bao người, Đoạn Hà - người có cảnh giới thấp hơn một trọng, vượt qua dự kiến của tất cả mọi người mà đánh bại Bạch Ngọc Dương một cách nhẹ nhàng.

Khi trường kiếm dừng trước cổ đối phương một thước, toàn bộ khán giả đều vô cùng kinh hãi.

“Đại kiếm sư!”

“Kẻ này nhỏ tuổi đã trở thành đại kiếm sư, thật sự rất khó gặp đấy!”

Hai vị trưởng lão có chút kinh ngạc, mấy lão sư của Võ Viện càng khó có thể tin được.

Bất kể là đao thuật hay là kiếm thuật, đều có cảnh giới phân chia.

Tại học hội ngự kiếm trước đó, việc cầm binh khí trong tay tác chiến là bình thường.

Thông hiểu đạo lí thì làm kiếm giả, người có thể điều khiển kiếm theo ý muốn thì làm kiếm sư, mà người có thể biến ý chí của mình thành kiếm giả, thì làm đại kiếm sư.

Cảnh giới cao hơn một tầng, thử thách vượt cấp sẽ đơn giản như việc ăn cơm, uống nước vậy.

Bạch Ngọc Dương thiên tài tới mức một năm trước đã trở thành kiếm sư, cùng cấp bậc với thầy giáo trong võ viện.

Mà cảnh giới Đoạn Hà đại kiếm sư, lại là cảnh giới mà ngay cả nhiều tu sĩ Dẫn Khí cảnh đều còn chưa đạt tới.

Hắn có thiên phú cực kỳ nổi bật về kiếm đạo, chỉ là tính cách lại không thích biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Nhưng ngay vào lúc hắn quay người cất kiếm này, một thanh trường kiếm từ sau eo đâm vào khí hải hắn, làm khí hải hắn bị xoắn đến vỡ nát.

“Ngươi giấu sâu thật đấy, nhẫn nhịn lâu như vậy, chính là vì để hôm nay giẫm lên ta đúng không?”

Lúc Bạch Ngọc Dương đâm ra nhát kiếm này, vẻ mặt hắn phẫn hận đến vặn vẹo làm người ta thấy vô cùng lạ lẫm.

Kết quả xử lý sau cùng khiến người ta không ngờ đến được, nhưng lại rất thực tế.

Khí hải của Đoạn Hà bị phế, một thân tu vi Ngưng Mạch tiêu tán, chỉ còn lại cái thân thể chỉ hơn tu vi Tôi Thể, cả đời này coi như không còn hy vọng để tu luyện nữa.

Hắn không còn giá trị gì nữa rồi.

Mà Bạch Ngọc Dương vẫn hoàn hảo, thiên phú vẫn xuất chúng như trước, dù đã gây ra chuyện như vậy mà vẫn được tuyển vào Địa Nguyên tông.

Ác mộng vẫn chưa kết thúc.

Sau khi tiên sư mang theo Bạch Ngọc Dương rời đi, vì để trừ hậu họa, Bạch gia phái người tập kích thôn của Đoạn Hà ở chỗ ngọn núi nhỏ kia.

Hắn liều chết chạy ra ngoài, ba năm sau vẫn luôn trôi qua trong nỗi thù hận .

Tuy rằng thực lực chỉ tương đương với thể tu Tôi Thể đỉnh phong, nhưng cảnh giới kiếm thuật vẫn còn đó.

Một thời gian trước, hắn thậm chí còn ám sát một tên trưởng lão Dẫn Khí cảnh của Bạch gia.

Mà ở bên kia, ba năm qua đi, Bạch Ngọc Dương thành đệ tử nội môn của Địa Nguyên tông, tu vi còn đạt đến Tụ Nguyên cảnh.

Tôi Thể với Tụ Nguyên, chênh lệch hai bên là một trời một vực, căn bản đến tư cách để đặt chung một chỗ so sánh cũng chẳng có.

Nhưng sau khi Tụ Nguyên cảnh bị đâm trúng chỗ trọng yếu thì không phải cũng sẽ chết sao?

Điều kiện trước tiên là phải phá phòng ngự.

Đoạn Hà, người mà kiếm thuật đã vượt qua cảnh giới đại kiếm sư, nắm chắc sẽ phá được phòng ngự.

Thân là niềm tự hào của quê hương, Bạch Ngọc Dương tập hợp ở đây cũng chẳng có gì kỳ lạ hết.

Dù sao trong lần khảo hạch này, ngay cả đến tu sĩ Linh Đài cảnh Thiên Mệnh cảnh cũng chẳng thấy có gì lạ cả.

Bây giờ hắn đang bắt chuyện với mấy vị sư huynh đệ, tất cả họ đều là đệ tử Địa Nguyên tông.

Đã là đệ tử tông môn thì không được phép thay đổi môn phái.

Nhưng mà cơ hội vào Phi Tiên môn bày ở trước mặt, trung thành còn là cái thá gì chứ?

Khi một cơn đau nhức nhói làm hắn phải quay cổ lại, hắn tự mãn và vẫn chưa rõ biết chuyện gì đang xảy ra.

Trước đó hoàn toàn không có một chút dao động linh lực nào.

Cho đến tận lúc chạm đến da thịt, cả người hắn dường như đột nhiên bị ném vào hầm băng.

Hắn tận mắt thấy mũi chủy thủ nhọn đẫm máu tươi đâm xuyên qua, khí lực cả người như một quả bóng xì hơi, tan biến mà

không thể vãn hồi lại.

Bạch Ngọc Dương chật vật quay đầu lại nhìn, Đoạn Hà đã đám người lách khỏi đám người từ lâu, chạy như điên về cái điểm báo danh kia.

“Giết người rồi…”

“Chính là hắn!”

“Làm sao ngươi dám giết người ở chỗ này?”

Không chỉ những sư huynh đệ kia của Bạch Ngọc Dương, mà đến cả đệ nhất đại tông của Đoạn Hải điện, nơi phụ trách duy trì trật tự châu Bình Hải cũng đã bị kinh động.

Đây chính là chuyện lớn mà Phi Tiên môn giao xuống, không thể để xảy ra bất trắc gì.

Mấy tên trưởng lão Thiên Mệnh lấy thần phủ ra, lao thẳng đến chỗ Đoạn Hà trong đám đông.

Nhưng trước lúc ra tay một khắc, bọn họ lại không thể không dừng lại.

Tay phải nhuốm đầy máu, Đoạn Hà giơ cao lên một cái thẻ số.

“Ta đã báo danh rồi.”

“Phi Tiên môn có lệnh, bình thường người báo danh dự thi, không cần biết là tông môn gì cũng không được cản trở, phá hoại!”

Hắn tỉnh táo đến nỗi trông không hề giống một thiếu niên vừa mới 15 tuổi đến báo thù lớn, đến cả đường lui đều đã sớm nghĩ đến rồi.

Mấy tên trưởng lão của Đoạn Hải điện hơi nổi nóng.

Tại sao Bạch Ngọc Dương không phải là người báo danh dự thi?

Cho dù không quen biết, nhưng người bị giết ngay dưới mí mắt của bọn họ thì đây chính là vả vào mặt bọn họ.

Trong đó một tên trưởng lão lạnh lùng nói: ” Tốt nhất ngươi cầu nguyện là mình có thể được tuyển chọn, nếu không khi khảo hạch vừa kết thúc, hộ thân phù của ngươi sẽ vô hiệu!”

Chương 175.

Thật ra Đoạn Hà chẳng có chút kỳ vọng nào vào Phi Tiên môn hết.

Cho dù tư chất ở nơi đó không bị hạn chế, cơ mà khí hải bị hủy thì không tránh khỏi việc kém xa.

Nhưng mà đây là cơ hội sống sót duy nhất của hắn.

Ba ngày này, hắn cứ ở gần chỗ báo danh mãi.

Bởi vì đây là nơi an toàn nhất, cho dù gia chủ Bạch gia có hận hắn thế nào đi chăng nữa thì cũng không dám động đến hắn.

Trong ba ngày, hắn nhìn thấy vô số tu sĩ bị loại rời đi.

Bao gồm cả rất nhiều tu sĩ Thiên Mệnh cảnh và Linh Đài cảnh, bọn họ cũng không có duyên được lựa chọn.

Mức độ hà khắc của cuộc khảo hạch này vượt ngoài sức tưởng tượng.

Mà hôm nay cuối cùng cũng đến lượt hắn.

Sau khi bước vào đại trận, điệu cười lạnh lùng mang theo hận thù của gia chủ Bạch gia vẫn rõ mồn một ngay trước mắt.

Cửa đầu tiên của đại trận, Đoạn Hà không nhìn thấy được 999 khác người cùng bước vào với hắn.

Cũng không hề nhìn thấy thử thách địa ngục núi đao biển lửa như trong tưởng tượng.

Một tòa quân trướng hiện ra ngay trước mắt hắn.

Một binh sĩ trẻ tuổi mặc trên mình chiếc áo giáp nhẹ chạy về phía hắn.

“Đoạn tướng quân, cánh quân bên phải đã bị quân địch mai phục, vô cùng nguy hiểm, Thi tướng quân phái người đến cầu cứu!”

1. Lập tức đi cứu viện.

2. Trước giờ Thi tướng quân và mình luôn có mâu thuẫn, không cứu.

3. Đến cứu viện nhưng cố ý kéo dài thời gian.

Nhìn ba mục lựa chọn trước mắt, Đoạn Hà hơi ngớ người ra, đây là cái gì vậy?

Để mình dẫn binh đánh giặc hả?

Nhưng mà bản thân không biết bày binh bố trận mà.

Lần này xong thật rồi, chắc chắn không qua được khảo hạch.

Hắn tiện tay chọn số 1, lập tức đi cứu viện.

Cho dù chẳng biết gì về bối cảnh tình huống này, không biết cái gọi là mâu thuẫn là gì, cũng chẳng biết cấp trên sẽ phản ứng ra sao nếu như kéo dài thời gian.

Càng không biết nếu như thấy chết mà không cứu thì liệu giây tiếp theo bản thân ở bên này có bị bao vây tấn công không.

Hình ảnh thay đổi, cũng chẳng cần phải chỉ huy chi tiết cuộc chiến, trực tiếp hiện rõ cảnh thành công phá vòng vây.

Sau đó thì vị Thi tướng quân kia cũng xuất hiện, ba mục lựa chọn mới cũng nhanh chóng hiện ra.

Cứ như thế, hắn dần dần thích nghi được với việc vào vai vế Đoạn tướng quân này.

Sau này có đôi khi gặp phải công kích của địch, có đôi khi cũng bị cấp trên làm khó, có đôi khi dưới trướng xuất hiện tình huống gì đó, có đôi khi bị giám quân thái giám cản trở, có đôi khi lại bị đám triều thần công kích, cũng có đôi khi bị hoàng đế ra ý chỉ lẩm cà lẩm cẩm…

Một đống mục lựa chọn khiến hắn cứ lên lên xuống xuống. Lúc thì lên voi, lúc thì xuống chó.

Mà trận chiến cuối cùng, vậy mà hắn lại thua.

Hình ảnh gián đoạn.

Đoạn Hà hơi thất thần, kết quả này chắc chắn là sẽ thất bại rồi bị loại rồi.

Nhưng giây tiếp theo, trong đại trận xuất hiện một bóng huyễn ảnh.

Thực lực giống hệt hắn bây giờ, là Tôi Thể cảnh Cửu trọng đỉnh phong.

Thử thách vẫn còn chưa kết thúc.

Huyễn ảnh tấn công, hắn tiện tay dùng một kiếm tiêu diệt nó.

Sau đó, kẻ địch biến thành hai người.

Hắn không thể không tiếp tục chiến đấu.

Đánh mãi đến cái bóng huyễn ảnh thứ 95, cuối cùng hắn mới ngã xuống.

Mà sau đó trận pháp lại thay đổi, thứ xuất hiện trước mặt hắn lần này là một câu hỏi không thể giải thích được

Trả lời xong mấy câu hỏi hoàn toàn không biết đáp án đúng hay sai này, hắn lại ở trong một thử thách mới.

Lúc Đoạn Hà được đại trận truyền tống ra ngoài, thời gian chưa hề trôi qua quá lâu.

999 người báo danh khác cùng vào đại trận với hắn đã ra ngoài từ sớm, hắn là người cuối cùng.

Một người đàn ông trẻ nét mặt khôi ngô phía dưới hai lão giả tươi cười bước ra.

Tất cả 999 người vừa mới ra ngoài đều nhìn qua với vẻ mặt ngưỡng mộ và ngạc nhiên mừng rỡ.

“La Viễn trưởng lão!”

“Đúng vậy, đây là La trưởng lão của Phi Tiên môn!”

“Hai người bên cạnh hắn là điện chủ và thái thượng trưởng lão của Đoạn Hải điện.”

“Trời ơi, hắn xuất hiện rồi, lẽ nào trong chúng ta có người vượt qua được kỳ thi đầu tiên rồi ư?”

“Ta nghe nói người vượt qua được sẽ chỉ được vào thẳng trong điện chứ đâu được La trưởng lão đích thân nghênh đón!”

Ai nấy đều ấp ủ tâm trạng mong chờ, cho đến khi La Viễn bước đến trước mặt một người.

“Đoạn Hà, chúc mừng ngươi vượt qua kỳ thi đầu tiên, thành tích của tất cả năm mục khảo hạch đều là hạng nhất.”

“Trước đó chưởng môn đã nói, người đạt hạng nhất cả năm mục thì không cần tham gia khảo hạch lần sau mà được vào thẳng vào bổn môn, trở thành đệ tử chính thức của bổn môn.”

“Ngươi có đồng ý gia nhập bổn môn không?”

Cả hiện trường sôi sục, đến cả hai vị trưởng lão cũng trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được.

“Vậy mà cũng có thể vào thẳng ư?”

“Nghe nói chuyện như này chưa từng xảy ra ở những khảo hạch khác.”

“Người đó là thần thánh phương nào vậy?”

“Tôi nhớ hắn, mấy hôm trước hắn còn giết người ở bên ngoài mà.”

“Tôi cũng nghe nói là khí hải của người này bị phế rồi, hoàn toàn không thể tu luyện nữa.”

“Vậy chẳng phải là một phế nhân rồi sao, sao lại có thể đạt hạng nhất cả năm mục cơ chứ?”

“Trận pháp nhầm rồi hả?”

Ngay đến cả bản thân Đoạn Hà cũng hơi nghi ngờ liệu có sai sót gì không.

Hình như mỗi cửa ở trong trận pháp kia hắn đều thất bại, làm sao có thể toàn là hạng nhất cơ chứ?

Rốt cuộc đánh giá kiểu gì vậy?

Nhưng mà ý chí của hắn cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là chuyện không có khả năng hơn nữa thì hắn cũng có thể nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Ta đồng ý!”

Đương nhiên là hắn đồng ý rồi.

Từng là một tu sĩ thiên tài, hắn không thể từ chối một tông môn đỉnh cấp nhất ở Thiên Linh vực được.

“Tốt lắm, ha ha ha!”

La Viễn cười to vỗ vai hắn rồi lại ranh mãnh nói: “Có phải rất ngạc nhiên không, rõ ràng là khí hải của ngươi bị phế rồi.”

Hóa ra hắn cũng nhìn ra ư?

Đoạn Hà thành thật gật đầu.

Đừng nói đến người khác, ngay cả bản thân hắn cũng vô cùng tò mò.

Nếu như không phải là vì cơ hội xuống tay giết Bạch Ngọc Dương này, thậm chí hắn còn chẳng đến báo danh, chẳng phải dù nhìn thế nào cũng không thể thành công được hay sao?

“Nếu như ngươi đồng ý bái ta làm thầy, ta sẽ nói cho ngươi.”

Thật ra La Viễn cũng không biết mục đích chính của khảo hạch lần này, cũng không hề nhìn ra được rốt cuộc Đoạn Hà này ưu tú ở chỗ nào.

Nhưng mà mấy việc chưởng môn làm trước giờ đều “cao thâm khó lường’ mà.

Có thể dưới khảo hạch của hắn trở thành kẻ duy nhất được đặc cách tuyển vào trước, nghĩ thôi cũng biết là hiếm có thế nào rồi.

Đây rất có thể là một Lâm Ninh tiếp theo đó!

Đáng lẽ Đoạn Hà sẽ trở thành đệ tử đời thứ tư, cơ mà ai bảo bản thân may mắn gặp phải hắn trước cơ chứ?

Vậy thì ngại quá, ca đây muốn nẫng tay trên trước.

“Bái kiến sư phụ!”

Đoạn Hà vui mừng khôn xiết không hề dây dưa dài dòng mà trực tiếp hành đại lễ sư đồ.

“Đồ nhi tốt!”

La Viễn cực kỳ vui mừng.

Rồi sau đó nắm lấy tay dẫn hắn bay về hậu điện.

Để lại một đám tu sĩ ghen tị đỏ cả mắt.

Tin tức Đoạn Hà được ra nhập trước rất nhanh đã bùng nổ ra bên ngoài, không chỉ ở Khúc thành mà còn lập tức lan rộng khắp cả vương triều Đông Lan.

La Viễn không hề cố ý động chạm đến Bạch gia.

Nhưng mà vương triều Đông Lan và Đoạn Hải điện phản ứng rất nhanh.

Đoạn Hà trở thành đệ tử của Phi Tiên môn, vậy thì Bạch gia và hai vị trưởng lão Địa Nguyên tông chiêu mộ người năm đó vậy thì không cần phải tồn tại nữa rồi.

Mấy ngày sau, cuộc khảo hạch xung quanh Bình Hải châu cũng kết thúc.

Đoạn Hà và 99 tu sĩ vượt qua kỳ thi đầu tiên khác cùng nhau trước lên truyền tống trận.

Lúc này, cuộc khảo hạch ở những nơi khác cũng đã kết thúc, mười vạn tu sĩ tập trung tại Phi Tiên môn.

Trong đó chỉ có bốn người đạt được hạng nhất cả năm mục, được nhận làm đệ tử trước.

Bên ngoài đang tiến hành vòng khảo hạch thứ hai, cuộc cạnh tranh chỉ còn lại 996 người.

Mà Đoạn Hà và ba người khác kia được dẫn vào đại điện Bí Cảnh Chú Phong. Ở nơi đây, bọn họ được gặp mặt Khương chưởng môn thân yêu.

Không ngờ rằng chưởng môn còn chưa nói gì, đám môn nhân ở bên cạnh đã oang oang trước.

"La sư thúc, ngươi như này là hơi không hợp quy củ đó nha?"

"Đúng vậy, nói sao thì đám đệ tử này cũng sẽ trở thành đồ đệ của chúng ta, sao mà người lại nhận đồ đệ trước thế hả?"

"Ngươi làm như vậy, không phải bọn chúng ngang hàng với đời thứ ba bọn ta hay sao?"

Chương 176.

Khí hải của Đoạn Hà đã bị hủy, trong mắt mấy người này, nó lại chẳng là gì cả.

Họn họ hiểu rất rõ ý nghĩa của việc có thể bộc lộ hết được tài năng từ trong hàng trăm triệu tu sĩ ở Thiên Linh vực, vượt qua được khảo hạch của chưởng môn.

Chắc chắn người này là báu vật, xứng đáng để tranh giành!

La Viễn bĩu môi: "Ngụy Miêu, Thư Dương Lâm, mấy người các ngươi muốn tạo phản đó hả?"

“Dù sao người này ta cũng đã nhận rồi, ván đã đóng thuyền, các ngươi thích làm gì thì làm.”

“Huống chi không phải Ấn sư muội nhận một người hả?

“La Viễn, chuyện của bản thân ngươi, ngươi lôi ta vào làm gì?”

“Ấn sư muội, bây giờ là lúc chúng ta phải cùng trên một chiến tuyến, đừng đấu đá nội bộ chứ.”

Đoạn Hà nhìn cảnh này, có hơi không tiếp thu được.

Tình huống gì thế này?

Chưởng môn có mặt ở đây mà mấy người khác cũng dám tự ý mở miệng ư?

Môn nhân đời thứ ba cũng dám nói chuyện với trưởng lão đời thứ hai như này á?

Hơn nữa còn đấu đá lẫn nhau trước mặt chưởng môn?

Dù ở Thái Huyền Võ Viện đi chăng nữa thì chuyện này cũng không thể xảy ra được.

Nhưng tình cảnh chưởng môn nổi giận trong tưởng tượng của hắn lại không hề xuất hiện, Khương Thành ở phía bên trên còn đang bận rộn xem tư liệu của bốn người.

Năm mục đều là hạng nhất, điều này có nghĩa là các phương diện như tâm tính ý chí ngộ tính vân vân của bốn người này đều đạt trình độ cao nhất trong số hàng trăm triệu người.

Đúng là hiếm có.

Bốn người này, một người từng là thiên tài nhưng khí hải bị phế, một người gia cảnh sa sút bị hủy hôn, một người bị đồng môn hãm hại rồi bị trục xuất khỏi tông môn, còn một người là tư chất quá kém, nhưng lại tinh thông đủ thứ như đao kiếm thương bổng, cầm kỳ thi họa, y bốc tinh tướng, đan khí phù trận, thậm chí còn có thể gọi là bậc thầy toàn năng…

Hầy, đây chính là bốn người lấy được khuôn mẫu tiêu chuẩn của nhân vật chính mà.

Cho dù không có mình thì bọn họ chỉ cần gặp được cơ duyên khác cũng có thể một bước lên trời.

Cũng may là bây giờ bọn họ đều đã được nhận vào Phi Tiên môn, trở thành người của mình.

“Được rồi được rồi, Đoạn Hà và Miêu Dạ đã được La Viễn và Ấn Tuyết Nhi thu nhận làm đệ tử trước cũng coi như là ý trời.”

“Đa tạ chưởng môn!”

La viễn và Ấn Tuyết Nhi nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy vẻ mừng thầm của đối phương.

Coi như là lần này may mắn chiếm được món hời rồi.

“Còn Từ Tử Xuyên và Dịch Thần, hai người còn chưa bái sư, sau này cũng tính là đệ tử đời thứ ba đi.”

“Về phần sư phụ, các ngươi bái Mạc Trần trưởng lão làm thầy là được.”

Mặc dù tuổi nghề của Mạc Trần lâu năm, nhưng thân phận cũng là trưởng lão đời thứ hai ở Phi Tiên môn.

“Mạc trưởng lão, không có vấn đề gì chứ?”

Mạc Trần ở bên cạnh cười đến mức không khép được miệng, trong điện này ngoài Thành ca ra thì hắn là kẻ hiểu rõ giá trị của bốn người này nhất.

Đưa mấy người này lên tiên giới, qua mấy trăm triệu năm nữa có khi lại là bốn vị tiên vương tiên đế tương lai đó!

“Lão hủ cầu còn không được!”

Hai đệ tử đời thứ ba đưa Từ Tử Xuyên và Dịch Thần về mặt mũi tái mét.

Đù má, biết thế cũng bắt chước La sư thúc nhận đồ đệ trước.

Giọng nói vừa dứt, bốn người cùng nhau quỳ xuống đất bái tạ chưởng môn.

Ting ting ting ting, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, bốn người này đề đã vượt qua chứng nhận của hệ thống, chính thức trở thành người của mình.

Mặc dù thực lực và tư chất không cao, điểm rất ít.

Cơ mà về mức độ trung thành thì tạm thời không cần phải lo lắng.

Khương Thành vui đáo để, đích thân bước lên phía trước đỡ dậy.

Lúc này cả bốn người cảm động muốn rớt nước mắt.

Với thân phận của hắn bây giờ, nói rằng hắn được coi như là một thần nhân ở Thiên Linh vực cũng không hề khoa trương.

Dù trước giờ Đoạn Hà chưa từng gia nhập tông môn nào, nhưng dù sao hắn cũng từng được nghe một số quy củ của tông môn.

Thông thường đệ tử gia nhập tông môn, cũng chính là ngày đầu tiên nhập môn có thể thấy được chưởng môn từ phía xa xa, sau này trừ khi có đại điển ra thì hoàn toàn chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Cho dù là đệ tử chân truyền được chưởng môn coi trọng đi chăng nữa thì cũng không có cơ hội được tiếp xúc trực tiếp.

Đoạn Hà hiểu rõ, chênh lệch giữa thân phận thực lực địa vị cấp bậc có đôi khi cũng cần phải có một chút hình thức biểu hiện bên ngoài để phân biệt.

Càng cố ý kéo dài khoảng cách càng dễ sinh ra cảm giác ngưỡng mộ.

Mà bây giờ, một nhân vật trong truyền thuyết như Khương Thành lại thân thiết như vậy.

Điều này khiến hắn cảm thấy được sủng ái mà lo sợ.

“Ngươi tên là Đoạn Hà phải không, khí hải bị phế rồi, trong thời gian này ngươi không thể tu luyện được, làm thế nào đây?”

Giọng nói nói hòa nhã mang theo ung dung của chưởng môn hệt như lời trêu chọc của một vị tiền bối.

Một kẻ đã trải qua đủ mọi thứ từ lâu như Đoạn Hà bỗng ấm lòng, nhưng lại có chút tự thẹn mình kém cỏi khó mà giải thích được.

“Đúng vậy, ta…”

Hắn vừa mới nói, đỉnh đầu đã được xoa xoa.

Sau đó, khí hải của hắn được chữa trị.

Không chỉ được chữa trị mà thậm chí hắn còn phát hiện ra rằng tốc độ hấp thu chuyển hóa linh khí của bản thân đã nhanh hơn trước đây nhiều?

Khương Thành đắc ý nhếch miệng đón nhận ánh mắt đủ loại tâm trạng kinh ngạc, vui mừng, cảm kích và nghi ngờ của hắn.

“Không có gì, bổn chưởng môn dùng Tiên thuật giúp ngươi chữa trị khí hải, tiện tay giúp người tăng một bậc tư chất luôn.”

Đáng lẽ tư chất của Đoạn Hà là Ngũ đẳng, bây giờ đã được tăng lên Tứ đẳng rồi.

Đừng nói là Đoạn Hà, ngay cả ba người mới ở bên cạnh cũng trực tiếp hoài nghi nhân sinh luôn rồi.

Cái gì cơ?

Tiên thuật?

Chữa trị khí hải đơn giản như vậy á?

Hơn nữa còn có thể nâng cao tư chất?

Lúc này cuối cùng bọn họ cũng hiểu được tại sao Phi Tiên môn tuyển người lại không xem tư chất rồi.

Nghĩ đến việc tương lai bản thân mình có lẽ cũng được nâng cao tư chất, bọn họ kích động đến mức run rẩy cả người.

Đoạn Hà lại quỳ xuống cái bịch lần nữa.

Nước mắt của hắn rớt như mưa, ba năm qua hắn phải chịu đựng quá nhiều, bây giờ đau khổ và ác mộng cuối cùng cũng kết thúc rồi.

“Chưởng môn…”

Hắn rất muốn nói gì đó nhưng lại khóc đến mức không kiềm chế nổi bản thân nữa rồi.

Đám người trong điện không còn cười đùa nữa.

La Viễn bước lên trước đỡ hắn dậy.

“Đồ nhi, từ này về sau cứ coi nơi này là nhà của mình là được rồi, mọi người ở đây không hề giống với bên ngoài.”

“Vâng!”

Đoạn Hà nén nước mắt gật đầu lia lịa, trái tim của hắn đã hoàn toàn thuộc về Phi Tiên môn và sẽ không bao giờ thay đổi.

Thành ca lại nhìn ba người mới còn lại.

"Tiên thuật này phải tiêu hao rất nhiều, mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, ba người các ngươi phải đợi mấy ngày sau nữa."

Đáng lẽ ba người chỉ cảm thấy rằng có lẽ có thể, nhưng bây giờ chưởng môn tự mình nói như vậy, vui mừng còn chẳng kịp làm gì có chút thất vọng nào.

"Đa tạ chưởng môn!"

"Thực sự lấy làm hổ thẹn…"

"Cũng phải trách ta tư chất kém cỏi khiến chưởng môn phải nhọc lòng rồi…"

Khương chưởng môn mỉm cười, quả là ba người đạt max điểm năm mục trong khảo hạch, ngay cả EQ cũng nhanh nhạy, nói chuyện khá lọt tai nữa.

"Bốn người các ngươi đã là nhập môn, bổn chưởng môn cũng có chút quà gặp mặt cho các ngươi."

Ba chữ "quà gặp mặt" vừa dứt, bất kể là đệ tử đời thứ hai hay thứ ba, tất cả đều lộ ra vẻ ghen tị.

Đồ của chưởng môn đưa, lần nào cũng là đồ tốt đó!

Lúc nhận lấy chiếc nhẫn, mặt Đoạn Hà vẫn còn đang mờ mịt, bây giờ tu vi của hắn đã khôi phục lại đến Ngưng Mạch cảnh rồi.

Nhưng mà người không đạt đến Dẫn Khí cảnh thì hoàn toàn không thể mở được chiếc nhẫn trữ vật này.

Đám người bên cạnh gấp gáp muốn chết, La Viễn cười nói: "Đồ Nhi, chi bằng để vi sư giúp ngươi xem xem chưởng môn chuẩn bị bất ngờ gì cho ngươi."

Đương nhiên là Đoạn Hà không từ chối.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy được vẻ mặt vô cùng đặc sắc của sư phụ khi nhận lấy chiếc nhẫn.

"Chưởng môn, ngươi hào phóng quá rồi đấy, bây giờ tu vi của hắn mới có một xíu xiu hà!"

“Thế mà lại tặng một món bảo khí, hai món linh khí cửu giai, còn có một trăm vạn linh thạch thượng phẩm, một trăm bình linh đan cửu phẩm…”

“Trời ơi, còn có cả bảo phù…”

Món quà gặp mặt này vừa mở ra, tất cả mọi người có mặt ở đây đều bùng nổ.

“Chưởng môn à ngươi hơi bất công rồi đó?”

“Đãi ngộ của người mới này còn hơn cả chúng ta luôn rồi!”

“Đỏ mắt rồi, trái tim tan nát rồi…”

Vật tư chuẩn bị chiến đấu mà bọn họ nhận được lần trước cũng ở mức này.

Mà bản thân Đoạn Hà suýt chút nữa thì ngất đi.

Hắn rất kỳ vọng vào món quà gặp mặt này, nhưng chỉ như đám người Ngụy Miêu trước đây thôi, cho rằng lúc nhập môn cùng lắm có được linh khí tam, tứ giai là vui lắm rồi.

Chương 177.

Lúc trước ở Thái Huyền Võ Viện, hắn chỉ dùng linh kiếm nhất giai.

Hắn không thể tưởng tượng được khái niệm về linh khí cửu giai gì đó, huống chi là bảo vật trong truyền thuyết.

Hình như hoàng đế của vương triều Đông Lan cũng chỉ có một món linh khí cửu giai để dùng mà thôi.

Bản thân đây vừa mới nhập môn có một ngày mà đã có thứ tốt hơn cả hắn rồi ư?

Một trăm vạn linh thạch thượng phẩm?

Trước đây thứ mà hắn dùng chỉ là linh thạch hạ phẩm, mà còn phải dùng tiết kiệm.

Còn về linh đan, hắn ở Thái Huyền Võ Viện ba năm liền chỉ được có ba viên nhất phẩm, lúc đó cứ như hắn nhận được báu vật vậy.

Vậy mà bây giờ, trực tiếp cho hắn 100 bình cửu phẩm.

Nếu không phải ý chí của bốn người vững chắc, đổi thành người mới khác thì e rằng đã chấn động ngay tại chỗ rồi.

Nhưng mà bốn người họ cũng chẳng khá hơn là bao.

Sau khi biết rõ giá trị của những món đồ trong nhẫn trữ vật, bọn họ đều không thể kìm nổi nét mặt của mình nữa rồi.

“Đa tạ chưởng môn!”

“Đại ân của chưởng môn cả đời này cũng khó mà quên được…”

“Kiếp sau cũng nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp chưởng môn…”

Khương Thành xua tay, chỉ có bốn người này thôi.

Đương nhiên đám người còn lại ở phía bên ngoài không có quà gặp mặt xịn sò như vậy rồi.

Bốn người này quá đặc biệt, rất có thể tất cả đều cầm được kịch bản của nhân vật chính.

Đối xử đặc biệt hơn với nhân vật chính không phải là chuyện hiển nhiên hả?

Huống chi sớm muộn gì cũng phải vào Toàn Cơ Đồ để tu luyện, đến lúc đó kiểu gì tài nguyên cũng dùng rất nhanh.

“Kinh mạch bây giờ của bọn họ không thể chịu được linh đan cửu phẩm, sau này ba sư phụ các ngươi phải trông nom bọn họ nhiều hơn.”

Mạc Trần, La Viễn và Ấn Tuyết Nhi nhanh chóng đồng ý đáp lại.

Ba ngày sau, Khương Thành lần lượt nâng cao tư chất của Miêu Dạ, Từ Tử Xuyên và Dịch Thần.

Mà khảo hạch vòng thứ hai ở bên ngoài cũng kết thúc.

996 tu sĩ được tuyển chọn được đưa vào bí cảnh.

Lúc bái kiến chưởng môn, có 45 người không được hệ thống vang lên âm thanh nhắc nhở nên bị Khương chưởng môn vô tình đuổi ra ngoài.

Lúc nhập môn không phải người của mình, không có nghĩa là tương lai cũng sẽ không quy thuận.

Cơ mà Thành ca không có đủ kiên nhẫn đó.

Thêm bốn người Đoạn Hà nữa thì lần tuyển chọn này cuối cùng cũng tuyển được 955 đệ tử mới.

Sau khi đám người này bái sư xong, Khương chưởng môn cũng bước vào giai đoạn bận rộn.

Mỗi ngày phải nâng cao tư chất của một đệ tử.

Mấy đệ tử này đều rất rẻ, thậm chí có người tư chất chỉ có Thất đẳng Bát đẳng.

Lần đầu nâng cao tư chất này suy cho cùng chỉ cần 1 điểm là được rồi.

Ngoài nâng cao tư chất ra, Khương Thành còn bận bịu một việc khác nữa – luyện đan.

Phi Tiên môn được bao phủ bởi linh mạch bát giai, khắp đồi núi đều là linh thảo linh căn linh dược.

Đây đều là những nguyên liệu dùng để luyện đan.

Thêm các thiên tài địa bảo tới từ chín thánh địa lớn và từ việc rút thưởng, bây giờ hắn thật sự cũng cần phải luyện đan rồi.

Dù sao rất nhiều linh thảo linh dược không thể dùng trực tiếp được.

Chưởng môn còn luyện đan nữa hả?

Đám đệ tử đời thứ hai, thứ ba của Phi Tiên môn làm vẻ lần đầu được nghe thấy.

“Lúc trước ở núi Phi Tiên, ta nhớ rằng chưởng môn từng nói rằng bản thân luyện đan còn không nhanh bằng việc đi cướp.”

“Không phải chứ, thật sự chưởng môn từng nói mấy lời như này hả?”

“Tần sư thúc không bôi nhọ chưởng môn đấy chứ, ta là môn nhân trung thành nhất của chưởng môn, mấy lời này của ngươi ta sẽ báo cáo lên trên đó.”

“Đù, ngươi ác thế! Chẳng lẽ các ngươi từng thấy chưởng môn luyện đan rồi á?”

“Chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe qua.”

“Vậy tại sao đột nhiên hắn lại tuyên bố luyện đan trong một thời gian dài thế?”

“Đúng vậy, với tính cách của chưởng môn, luyện đan là việc nhàm chán biết bao, hắn làm sao có thể chịu được.”

“Lẽ nào còn có nguyên nhân khác?”

“Ta nghe nói chưởng môn rất ghét việc tu luyện Vu thuật, không phải hắn định mượn cái cớ này để trốn cô nương Lam Đề đấy chứ?”

“Còn cô nương Lam Đề, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành chưởng môn phu nhân, còn cao hơn ngươi với ta một vai vế đó.”

“A Lưu sư tỷ, ngươi tới lúc nào vậy?”

“Sư tỷ ngươi đánh ta làm gì?”

Không cần biết đám đệ tử có tin hay không, dù sao Khương Thành cũng thật sự muốn vào Thiên Đan phong – nơi luyện đan trước đây của thánh địa Bất Ngữ.

Đồng thời hắn cũng hạ lệnh để mọi người nhanh chóng thu thập linh thảo linh dược từ các phong đem đến Thiên Đan phong.

Điều này càng khiến mọi người cảm thấy khả nghi.

Do linh mạch đã quá cao cấp nên linh thảo linh dược có ở khắp nơi trong bí cảnh, chỉ là đẳng giai phẩm chất không giống nhau mà thôi.

Đương nhiên là phẩm chất cao sẽ hiếm hơn một chút.

Nhưng mà Khương Thành không hề nhắc đến chuyện phẩm chất, bất kể thế nào cũng cần hết.

Nhưng mà cả dãy núi trải dài mười vạn dặm này chỉ có quỷ mới biết là có bao nhiêu loại.

Cho dù ngươi thật sự luyện đan thì làm sao một mình có thể dùng hết nhiều linh thảo linh dược như vậy được?

Đừng nói đến kẻ khác, cho dù là một vạn đan sư cùng nhau làm thì cũng không thể làm hết nổi.

Chủ điện Thiên Đan phong đóng cửa, người ngoài cũng không vào được.

Chỉ biết là đan hỏa ở đó ngày nào cũng cháy rực.

Mà điều khiến mọi người kinh ngạc đó là lượng lớn linh thảo linh dược ngày đầu tiên đưa đến đều bị dùng sạch sành sanh.

Ngày thứ hai, trong ao thành đan ở cửa xuất hiện hàng chục vạn bình linh đan đủ các loại phẩm giai.

Có đủ từ tam phẩm đến cửu phẩm.

Những đan dược này là do Thành ca đặc biệt sắp xếp cho đệ tự đến thu nhận rồi đem đi phân phát.

Điều này khiến tất cả mọi người ngạc nhiên.

Này là làm thật đó, không phải nói suông thôi đâu.

Hơn nữa đây cũng chẳng phải thật sự biết luyện đan đơn giản như vậy rồi.

Ngay cả Mạc Trần cũng không nghĩ ra nổi một người làm sao có thể làm ra được số lượng lớn như vậy.

Chuyện như này dù là luyện đan sư giỏi giang nhất Tiên giới, dù có thể luyện ra tiên đan thì cũng không thể năng suất như này được.

Chỉ là chưởng môn đã dặn dò, ai cũng không được phép rình mò đại điện luyện đan.

Cho nên mọi người chỉ có thể kìm nén nỗi tò mò của mình lại.

Những ngày sau, linh thảo linh dược được đưa đến đều dùng hết sạch hệt như trước, mà số lượng lớn linh dược thành phẩm cũng xuất hiện ở bên ngoài như thường lệ.

“Chưởng môn đổi tính rồi!”

“Khó mà tưởng tượng được chưởng môn bận rộn tới mức nào khi mỗi ngày đều luyện chế ra nhiều đan dược như thế.”

“Ta thừa nhận là ta hơi đau lòng rồi đó.”

“Bây giờ ta lo lắng chưởng môn quá tận tâm, sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của bản thân hắn.”

“Thật là…”

Thành ca đang nằm trên chiếc giường mềm mại trong đại điện luyện đan nghỉ ngơi, bên tai vang lên tiếng hát của những con rối, ngày qua ngày trôi qua rất nhàn nhã.

Hắn thật sự không ngờ được rằng mọi người lại bắt đầu lo lắng cho sức khỏe của bản thân hắn.

Với hắn mà nói, luyện đan hoàn toàn chẳng cần đến lò đan.

Với thuật luyện đan của hệ thống, hắn chỉ cần nhấp mở giao diện, sau đó đánh dấu vào tất cả hàng trăm đan dược mà hắn định luyện chế.

Sau đó đặt hết đống linh thảo linh căn linh dược vào trong phạm vi lựa chọn sử dụng nguyên liệu.

Bước cuối cùng chính là nhấn bắt đầu luyện đan,

À, không quên tích tự động.

Sau khi hoàn thành hết mấy thủ tục này, hắn có thể nằm xuống nghỉ ngơi rồi.

Tiến độ của giao diện luyện đan này là cứ mỗi một giây chạy N lần, vận hành cực nhanh hệt như điên vậy.

Tỷ lệ thành công 100% kiến người ta tức lộn ruột.

Mỗi bình đan dược đều sẽ được phân loại, tự động sắp xếp ngay ngắn và nằm trong kho của hệ thống.

Lúc sáng mai tỉnh dậy, hắn chỉ lần lấy đống linh đan đó ra rồi đặt ở bên ngoài là được rồi.

Còn về bảo đan và thánh đan, đương nhiên là cứ để trong kho của hệ thống trước đã.

Oa, buổi sáng mỗi ngày còn phải nâng cao tư chất cho một đệ tử nữa.

Đây là những gì mà hắn cho là cuộc sống bận rộn hàng ngày.

“Nằm luyện đan, hẳn là anh đây đã phát minh ra một tư thế mới cho giới luyện đan rồi!”

“Cơ mà là kẻ tiên phong khai sáng thì đều được gọi là thái đẩu đó.”

“Bản thân mình quá khiêm tốn, không màng hư danh đó, haizzz…”

Hắn vắt chân nhìn lò đan để che tai mắt người khác nằm trơ trọi một góc phía xa xa, hắn đột nhiên cảm thấy nó hơi đáng thương.

Sau khi ngày ngày luyện đan liên tục mấy tháng trời, linh thảo linh dược trong bí cảnh cũng bị dùng gần hết.

Cụ thể đã luyện chế ra bao nhiêu đan dược, đến bản thân Khương Thành cũng chưa từng đếm.

Mỗi bình mười viên, dù sao cũng có đến hàng trăm triệu bình, chỉ là hầu hết đều là linh đan.

Bảo đan chỉ có khoảng 200 vạn bình.

Mà thánh đan là ít nhất, tổng cộng chỉ luyện ra được 3000 bình.

Ngày hôm đó, Lam Đề và Thanh Sa cùng nhau tìm đến đây.

"Ngày mai chính là ngày mà chín bộ của Tiên Di tộc đã ước định, sắp mở Hư Tiên giới rồi!"

Chương 178.

"Mở kiểu gì đây?"

Thật ra Khương Thành vẫn luôn muốn hỏi về vấn đề này.

Chín bộ của Tiên Di tộc cách nhau cực kỳ xa, ví dụ như Họa bộ cách Thiên Linh vực đến hàng ngàn vực giới.

Mỗi cái việc đi lại tập hợp một chỗ thôi cũng đã vô cùng khó khăn rồi.

Huống chi là sau khi vượt vực, thực lực càng mạnh thì bị quy tắc áp chế càng lớn, thông thường đạt đến Nhập Thành cảnh và Thánh Giai sẽ không mạo hiểm vượt qua nhiều vực giới như vậy.

"Giữa chín món pháp bảo truyền thừa sẽ có sự cảm ứng lẫn nhau."

Lam Đề giải thích: "Nếu như vượt quá năm món pháp bảo quyết định mở Hư Tiên giới, thì tất cả các pháp bảo đều sẽ bị kích hoạt."

“Đến lúc đó chỉ cần mọi người đều không phản đối thì cho dù có cách biệt vạn vực thì cũng có thể mở được.”

Khương Thành tò mò nói: “Vậy nếu như đến lúc đó có một bộ nuốt lời không đồng ý thì sao?”

“Vậy thì không mở được.”

Thanh Sa tiếp lời nói: “Nhưng mà chuyện như vậy sẽ không xảy ra đâu.”

“Suy cho cùng thì thật ra cả chín bộ chúng ta đều rất muốn đến tiên giới, chỉ là trước đây nội bộ của chín bộ mâu thuẫn ân oán lẫn nhau, có mấy bộ đến chết cũng không thèm qua lại với nhau cho nên mới không thể thống nhất được ý kiến.”

Khương Thành nói đùa: “Nếu như vậy thì, may mà có Tích Phong se chỉ luồn kim từ bên trong rồi.”

Khương Sa cũng không khỏi cạn lời.

Tích Phong là kẻ thù, nhưng nghĩ kĩ lại, nếu như không có hắn chạy vạy khắp nơi thì không thể xúc tiến chuyện quan trọng này được.

Một điều đơn giản nhất là, đối với bảy bộ còn lại, ngay cả nàng cũng chỉ biết năm bộ kia ở đâu, ngoài ra tung tích của hai bộ còn lại thì nàng hoàn toàn không rõ.

Cũng chỉ có một kẻ thần thông quảng đại như Tích Phong mới có thể tìm ra bọn họ, đồng thời thuyết phục bọn họ thôi 。

Khương Thành nhanh chóng triệu tập tất cả đệ tử lại.

“Hôm nay gọi các ngươi đến đây là vì chuyện mở Hư Tiên giới.”

“Cả môn phái chúng ta phải bước vào Hư Tiên giới.”

Trong thời gian này, đám đệ tử cũng nghe nói đến chuyện Hư Tiên giới rồi.

Đám môn nhân đời thứ hai, thứ ba vui mừng khôn xiết, là tiên giới đó!

Mục đích cuối cùng mà của việc bọn họ tu luyện là gì, chẳng phải là vì thành tiên sao.

“Ta mới chỉ Đạo Cung cảnh Nhị trọng thôi mà cũng có thể thành tiên được hả?”

“Nghe Mạc lão nói Tiên giới cũng có dân bản địa Thiên Mệnh cảnh Đạo Cung cảnh mà, không có gì đáng phải lo lắng đâu.”

“Đúng vậy, với tư chất của chúng ta, đến tiên giới cũng có thể được đón nhận.”

“Ha ha, ta chẳng lo lắng chút nào, có chưởng môn bao bọc thì sợ cái đách gì.”

“Đúng vậy!”

So với bọn họ, đám đệ tử đời thứ tư không hề lạc quan như vậy.

“Chưởng môn, ta nghe nói Hư Tiên giới không có pháp bảo bảo vệ, vậy thì không thể sống sót nổi đâu.”

“Đúng vậy, chúng ta có tổng cộng hơn một nghìn môn nhân, tất cả mọi người không thể cùng đi vào được đâu.”

Luyện Cốt Phiên cũng chỉ có thể che chở được năm trăm người, tiền đề là tất cả mọi người phải chen chúc lại với nhau.

Nghe xong câu hỏi này, đám môn nhân đời thứ hai thứ ba cười nắc nẻ.

“Các ngươi lo lắng nhiều quá rồi.”

“Chưởng môn đã nói rằng toàn bộ môn phái ta đến đó, nghĩa là chắc chắn hắn có thể đưa tất cả mọi người lên.”

“Đừng quên Toàn Cơ đạo trường kia của chưởng môn chứ.”

Khương Thành cũng không hề chậm trễ.

Sau khi phân phát một số lượng lớn bảo đan và linh thạch cho tất cả đệ tử xong thì đưa tất cả bọn họ vào trong Toàn Cơ Đồ.

Ngoài những đệ tử kia ra thì còn 34 tọa kỵ cấp bậc đại yêu khác cũng được đưa vào bên trong, chiếm một phần danh sách.

Đây đúng thật là một kẻ làm quan cả họ được nhờ mà, đáng lẽ đám đại yêu không có cơ hội này đâu.

Bây giờ tốc độ thời gian trôi trong Toàn Cơ Đồ đã tăng gấp 8100, bên ngoài mới một ngày thôi mà bên trong đã là 8100 ngày rồi.

Đồng thời môi trường bên trong đó cũng tốt hơn rất nhiều, không chỉ xuất hiện nguồn nước và không khí mà còn xuất hiện cả các loại thực vật như xỉ rêu.

Ít nhất thì nhìn cũng thoải mái hơn nhiều.

Ngoài ra thì mức độ kiểm soát của Khương Thành với món bảo vật này cũng đã từng bước tăng lên.

Bây giờ bất cứ lúc nào hắn cũng có thể cảm nhận được tình hình ở bên trong.

Nhìn thấy hơn một nghìn đệ tử cùng biến mất, Lam Đề còn ổn, dù sao lần trước cũng đã thấy rồi.

Cơ mà Thanh Sa đứng bên cạnh lại ngạc nhiên sắp rớt cả cằm luôn rồi.

“Khương chưởng môn, ngươi thu bọn họ vào đâu rồi thế?”

“Ồ, đó là đạo trường của ta, nó có thể chứa một số người. Chỉ là một bản lĩnh nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Đây chỉ là một bản lĩnh nhỏ thôi á?

Bản lĩnh kiểu này Thanh Sa chưa từng nghe thấy bao giờ.

Trong ấn tượng của nàng, dường như đến cả chín vị tiên tổ năm đó cũng không làm được chuyện như này đâu.

Con người này, rốt cuộc thần kỳ đến mức nào đây?

“À mà Khương chưởng môn, đạo trường của ngươi có thể chứa tất cả người của Tâm bộ bọn ta nữa không?”

Chu Tâm Chùy của Tâm bộ chỉ che chở được tổng cộng năm trăm người, gần đây lại còn trải qua một trận cạnh tranh khốc liệt, số lượng người đã được xác định rồi.

Nhưng ai mà chẳng muốn mang nhiều tộc nhân của mình lên hơn cơ chứ.

Nhưng mà với vấn đề này, Thành ca chỉ có thể thể hiện mình lực bất tòng tâm.

Gần như diện tích của Toàn Cơ Đồ là vô hạn, nhưng mà bây giờ số lượng người có thể chứa được chỉ là 1245 người mà thôi, vượt quá số lượng này thì bảo đồ sẽ xuất hiện tình huống sụp đổ bất thường.

Mặc dù vẫn còn dư một trăm slot, cơ mà ai có thể đảm bảo được khi bước vào Hư Tiên giới sẽ không xuất hiện việc ngoài ý muốn chứ.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho bọn họ, chỉ còn sót lại Mạc Trần, Tam Nhãn Hổ, Huyền Quy Vương, Lam Đề và A Hoàng thôi.

Mà ba người phía trước đều là Thánh Giai, có Luyện Cốt Phiên che chở, hẳn là ở Hư Tiên giới vẫn có thể được hoan nghênh lắm.

Gần đây Lam Đề dùng Luyện Cốt Phiên để cực khổ tu luyện, cũng đã bước vào Nhập Thánh cảnh, hơn nữa đã tập hợp đầy đủ Vu Điển, thực lực cũng không thể xem thường được.

Cũng không phải lo lắm.

A Hoàng thì hơi có chút phiền phức rồi.

Nghe nói lại phải chuyển nhà, nha đầu này khá là không bằng lòng.

Thành ca chỉ đành lừa nàng, nói rằng sẽ đưa nàng đến một nơi có linh mạch cao cấp hơn gấp mười lần thì rốt cuộc mới thuyết phục được tiểu tổ tông này.

Vào buổi chiều ngày hôm đó, có người ngoài đến thăm Phi Tiên môn.

Khương Thành ra ngoài bí cảnh xem, bên ngoài có hơn ba trăm tu sĩ khí chất phi phàm đang bay trên không trung.

Hơn ba trăm người này, trong đó có hơn một một trăm người mặc đạo bào xanh thuần.

Mà mặc dù số người còn lại ăn mặc khác nhau nhưng tất cả đều có một đặc điểm chung.

Đó là ai nấy đều đeo kiếm ở phía sau lưng.

Khương Thành dùng hệ thống quan sát một hồi, suýt nữa thì bị dọa nhảy dựng cả lên.

Thế mà lại có đến 34 cao thủ Thánh Giai trong hơn ba trăm người này!

Số còn lại đều là Nhập Thánh cảnh.

Đù má, chui ở đâu ra vậy?

Phái bừa mấy người thôi là đã có thể dẹp loạn Thiên Linh vực trước đây rồi.

“Các ngươi là ai?”

Một lão giả dẫn đầu mặc đạo bào trắng râu tóc bạc phơ nhưng vẫn hồng hào, gương mặt mang nét cười chậm rãi bay ra.

“Các hạ chính là chưởng môn Khương Thành của Phi Tiên môn?”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta đến từ Kiếm vực, ta chính là Quy Tàng Kiếm Thánh.”

Hắn ta lại chỉ vào một một người vô cùng trẻ đứng ở phía bên trái, nhưng thật ra người đàn ông mặc áo trắng đó đã sống không biết bao nhiêu trăm vạn năm rồi.

“Vị này là Lăng Tinh Kiếm Thánh!”

“Còn vị này là Bi Ai Kiếm Thánh!”

Một người đàn ông trung niên với khuôn mặt rũ xuống và tiều tụy gật đầu nhẹ với Khương Thành.

Kiếm vực?

Khương Thành chưa từng được nghe, nhưng mà Huyền Quy Vương lại từng được nghe rồi.

“Chủ nhân, Kiếm vực nằm trong Giới Vạn vực, thực lực có thể xếp vào ba hạng đầu, không thể coi thường được!”

Thế này mà chỉ là một vực giới thôi á?

Một vực giới có đến 34 vị Thánh Giai, cũng quá trâu bò rồi đấy nha?

Tam Nhãn Hổ cũng lặng lẽ truyền âm: “Ngươi phải cẩn thận đó, dù đám người này bị quy tắc vượt vực áp chế nhưng cũng không dễ chọc vào đâu.”

“Các ngươi tới đây làm gì vậy?”

Đương nhiên Thành ca không sợ, dù sao cũng có lượt hồi sinh mà.

Cơ mà đối phương cũng không hề kêu đánh kêu giết, càng không ra tay, xem ra không hề giống như mấy kẻ không có ý tốt.

Thực tế thì lúc này đám người đối diện cũng âm thầm kinh ngạc.

Nghe nói Thiên Linh vực rất yếu, nhưng rõ ràng Khương chưởng môn này là Nhập Thánh cảnh Bát trọng, lại còn có một yêu vương làm tọa kỵ, còn có thể hàng phục một yêu vương khác nữa.

Đây là điều mà không một ai trong Kiếm vực bọn họ từng làm được.

Mà khí tức của Mạc Trần ở bên cạnh lại khiến họ cảm nhận được một mối đe dọa từ sâu trong thần hồn.

Mối đe dọa này giống như một sinh vật đẳng cấp thấp gặp phải một sinh vật đẳng cấp cao vậy.

Chương 179.

Quy Tàng Kiếm Thánh vuốt râu cười: “Khương chưởng môn chớ quở trách, chúng ta đến vì chuyện mở Hư Tiên giới.”

“Thời gian trước thánh giả Tích Phong đã đích thân đến Kiếm vực hứa hẹn với chúng ta. Ngày mở Hư Tiên giới, tất cả sẽ tề tụ tại Thiên Linh vực cùng nhau bước vào.”

“Chỉ là đến đây mới nghe nói hắn đã bị Khương chưởng môn giết rồi.”

“Ngẫm lại thì Luyện Cốt Phiên đã rơi vào tay Khương chưởng môn rồi đúng không?”

Khương Thành gật đầu: “Đúng vậy, nó ở trong tay của ta.”

Tích Phong còn đi khắp nơi để mời người vào Hư Tiên giới ư?

Đù má, đúng là trước kia tên này bận rộn đáo để ha.

“Lão hủ có một yêu cầu quá đáng, không biết sau khi Khương chưởng môn mở Hư Tiên giới thì có thể đưa chúng ta vào cùng hay không?”

Lời nói của Quy Tàng Kiếm Thành rất khách sáo.

Khương Thành không biết nếu như bản thân nói không thì liệu đối phương có lật mặt rút kiếm ra không nữa.

Nhưng mà cho dù như thế nào đi chăng nữa thì rõ ràng thực lực của bọn họ chiếm ưu thế áp đảo nhưng vẫn đồng ý dùng cách thương lượng đã là hiếm thấy lắm rồi.

Dùng cách nói của Thành ca thì cái này được gọi là bề trên cho mặt mũi.

Để bọn họ vào cũng thì bản thân cũng không cần phải trả thêm bất cứ gì, lại chẳng ảnh hưởng gì, hắn chẳng việc gì phải từ chối.

"Đương nhiên là có thể, nhưng mà phải đợi đến ngày mai."

"Sau khi chín món pháp bảo được tập hợp lại thì mới mở được, các ngươi cũng biết chuyện này mà."

Hắn giơ tay nhún vai, định quay trở bí cảnh trước.

Nhưng lại nghe thấy Lăng Tinh Kiếm Thánh đột nhiên nói: "Chín món pháp bảo? Chín món nào? Không phải một món thôi sao?"

"Hả?"

Thành ca ngửi thấy mùi hơi sai sai: "Ai nói với các ngươi chỉ cần một món, Tích Phong hả?"

"Đúng vậy!"

"Vậy thì các ngươi bị lừa rồi, Hư Tiên giới cần phải có chín món pháp bảo truyền thừa cùng nhau hợp lực mở, Luyện Cốt Phiên chỉ là một món trong số đó thôi."

Lăng Tinh Kiếm Thánh nhướn mày kinh ngạc hỏi: "Vậy lối vào thì sao? Cũng có chín cái ư?"

"Đúng vậy."

Lam Đề đứng lên, giới thiệu đại khái chín món bảo khí của chín bộ Tiên Di tộc và Hư Tiên giới.

Đám người Kiếm vực nhìn nhau, vẻ mặt thay đổi vô cùng đặc sắc.

"Tên Tích Phong chết tiệt."

"Chúng ta bị lừa rồi."

“Nếu mà hắn còn chưa chết thì ta nhất định phải truy sát hắn.”

Khương Thành tò mò nói: “Hắn lừa các ngươi cái gì? Lẽ nào hắn nói chỉ có một lối vào thôi ư?”

Lăng Tinh Kiếm Thánh trầm giọng nói: “Đúng vậy, hắn dùng điều kiện để vào được Hư Tiên giới đổi lấy một trái Trường Minh Kiếm Tâm!”

Chà, tên này đúng là nhân tài.

Khương Thành cũng bị mấy thao tác thần kỳ này của Tích Phong làm cho choáng ngợp luôn rồi.

Chẳng trách ngày nào hắn cũng chạy vạy khắp nơi ở bên ngoài, hóa ra biết làm ăn kinh tế như vậy luôn.

Cơ mà Trường Minh Kiếm Tâm kia đâu?

Chạy đi đâu rồi?

Lần trước giết hắn xong, bên trong nhẫn ngoài Luyện Cốt Phiên và một số tài nguyên thông thường ra thì không hề có bảo vật gì đặc biệt nữa.

Thành ca cảm thấy lỗ to rồi, biết thế bản thân cũng làm món làm ăn từ trước rồi.

Tạm thời đám người Kiếm vực ở lại bên ngoài bí cảnh.

Sau một đêm, bên ngoài có thêm biết biết bao cao thủ từ ngoại vực tới mãi không ngừng.

Ba vị cốt vương của Vạn Cốt vực, hai vị khí thánh của Bách Luyện vực, năm vị quỷ vương của U Hàn vực, ba vị linh tôn của Huyền Linh vực, hai vị mộng thần của Đại Mộng vực, mười bốn vị thư thánh của Thiên Thư vực…

Mặc dù do hệ thống tu luyện khác nhau, xưng hô khác nhau nhưng đều có sức chiến đấu thuộc hàng Thánh Giai nên có.

Những người này cũng đều dẫn theo ít hay nhiều Nhập Thánh cảnh, hoặc là hậu bối Đạo Cung cảnh.

Ít thì là vài người, nhiều thì đến hơn trăm người.

Cũng coi như là Thành ca được mở rộng tầm mắt rồi, hóa ra chúa tể hay sinh linh của rất nhiều vực giới không phải con người.

Căn bản hai vị khí thánh kia chính là ngoại hình của hai binh khí Thánh giai, mà cả năm vị quỷ vương đều ở trong hình thái sương mù.

Ba vị linh tôn của Huyền Linh vực nửa thân dưới là hình người, nhưng phần đầu lại lần lượt là rồng, sói, bò.

Theo Mạc Trần phổ cập khoa học thì bởi vì bọn họ tu luyện sức mạnh thú hồn từ nhỏ.

Mộng thần của Đại Mộng vực còn dứt khoát ngủ cả một đường luôn, lúc nói chuyện còn chẳng thèm mở mắt.

Mà mười bốn vị thư thánh của Thiên Thư vực, ai nấy đều cõng rương hòm, trong tay không phải là ngọc giản trúc giản thì cũng là sách cuộn bằng giấy…

Phong cách này cũng mới ghê ha?

May mà anh đây đến Thiên Linh vực ngay từ đầu, nếu không thì thật sự không thể thích ứng nổi mất.

Có lẽ là bởi vì vượt vực để tới đây nên tất cả đều bị quy tắc áp chế.

Cũng có lẽ là do có người mạnh hơn của Kiếm vực có mặt ở đây, cho nên sau khi vực giới khác đến đây đều cư xử rất an phận.

Đương nhiên rồi, sau khi biết mình bị Tích Phong lừa, ai nấy đều muốn xé xác hắn.

Bọn họ chạy đến Thiên Linh vực tập hợp trước, cũng bởi vì Tích Phong cũng từng đến thăm trước.

Đến ngày thứ hai, đến cả Khương Thành cũng không nhịn được nữa mà chửi bậy.

“Đù má, 16 vực giới đến đây đủ cả rồi, việc làm ăn của tên Tích Phong này cũng đi hơi xa rồi đây?”

“Tò mò quá đi, Thiên Yêu vực ở gần Thiên Linh vực của chúng ta như vậy mà sao chưa có ai đến ta.”

Chưa bao giờ Tam Nhãn Hổ lại khôn khéo như hôm nay.

Nhiều Tôn Cảnh giai như thế, hơn nữa đa phần là Thánh giai hậu kì, Thánh giai đỉnh phong, nó chẳng có tí cảm giác an toàn

nào hết mà.

Mặc dù bình thường mười hai yêu vương của Thiên Yêu vực cũng chưa bao giờ nói chuyện hòa hợp được, nhưng mà bây giờ đối mặt với những vực, nó cũng rất muốn được nhìn thấy vài đồng tộc của mình.

Dường như vậy thì trong lòng mới có chút gì đó.

Mạc Trần hả hê nói: "Có lẽ Tích Phong không thông báo cho bọn họ rồi, ngươi đừng nghĩ đến việc ôm đùi nữa."

"Cái lão già chết tiệt này, miệng quạ ít thôi, Kim Long đại ca chắc chắn đang trên đường đến rồi."

Nhưng mà lần này đã định trước nó phải thất vọng rồi

Quả thật là Tích Phong cũng từng nghĩ đến việc tới Thiên Yêu vực làm ăn, nhưng mà đáng tiếc là "dân phong" ở đó quá dũng mãnh.

Sau khi vào bên trong rồi thì hoàn toàn không thể giao tiếp nổi, còn chưa kịp nói rõ ý định khi đến đây thì đã bị Chiến Hầu Vương đánh đuổi ra ngoài rồi.

Nếu phải không do hắn chuồn nhanh thì tôn pháp thân kia cũng khó mà bảo vệ được.

Thời gian cũng nhanh chóng trôi đến thời điểm ước định, Khương Thành và đám người Thanh Sa của Tâm bộ cùng nhau bước ra bên ngoài bí cảnh.

Mà bên ngoài, tất cả các cao thủ siêu cấp của 16 vực giới cũng đã chờ đợi từ lâu.

Vừa nhìn thấy người ở bên trong bước ra, quỷ vương của U Hàn vực và linh tôn của Huyền Linh vực liền xúm lại.

"Cuối cùng thì các ngươi cũng ra ngoài rồi…"

Bọn họ còn chưa nói xong thì đã bị Quy Tàng Kiếm Thánh ở phía sau cắt ngang.

"Khương chưởng môn, làm phiền rồi!"

Lão kiếm thánh này vẫn mang vẻ mặt mỉm cười, thái độ ôn hòa như trước.

Lời này vừa nói ra, đám quỷ vương và linh tôn vội vàng lùi về phía sau, không dám tiếp tục nói gì nữa.

Thành ca hơi tiếc nuối.

Rõ ràng đám quỷ vương và linh tôn này muốn làm mấy chuyện không thân thiện gì đó, lão kiếm thánh này ngăn bọn họ làm gì?

Anh đây còn đang đợi cơ hội làm màu rồi giết ngược lại, sau đó thì kiếm chút điểm tích phân mà.

Bây giờ nhu cầu của hắn với điểm tích phân đã vô cùng cấp thiết.

Tăng lên cấp độ tiếp theo thì có thể tạo ra linh mạch trong Toàn Cơ Đồ, đến lúc đó thì có thể chuyển A Hoàng vào trong đó ở rồi.

Mà không phải như bây giờ, làm ổ ở trên vai hắn.

Lúc thời khắc đến, quả nhiên Luyện Cốt Phiên trong tay Khương Thành và Chu Tâm Chùy trong tay Thanh Sa cùng nhau tỏa sáng rực rỡ.

Sắc tím và sắc trắng càng lúc càng sáng, trên bề mặt hai món pháp bảo hiện ra từng luồng ảo ảnh xiềng xích chậm rãi chuyển động.

Ảo ảnh xiềng xích lan rộng bao xa, không một ai có mặt ở đây có thể biết được.

Không trung phía xa xa dần dần hình thành nên một vòng xoáy màu bạc.

Dù đang ở ngay trước mắt, nhưng thực tế thì có lẽ ngay cả Thánh Giai bay mấy ngày cũng không thể tới nơi xa như vậy được.

Bởi đó hoàn toàn không phải là cảnh tượng ở Thiên Linh vực mà là cảnh tượng đến từ vực giới khác.

“Đó là Liệt Vân Chùy của Lôi bộ, bọn họ đã khởi động rồi!”

Thanh Sa vừa dứt lời, Khương Thành gật đầu rồi buông pháp bảo ở trong tay ra.

Chương 180.

Luyện Cốt Phiên và Chu Tâm Chùy nhanh chóng hóa thành hai vệt sáng lấp lánh lao lên không trung.

Ngay sau đó, hai vòng xoáy một trắng một tím cũng nhanh chóng hình thành trên đỉnh đầu mọi người.

“Có thể vào được rồi sao?”

Phía dưới có vài người cao thủ của vực giới đã không đợi nổi nữa mà bay lên trên không.

Bọn họ xông về phía trung tâm của hai vòng xoáy, nhưng ngay sau đó giống như là bị đập một búa vào mặt, trực tiếp bắn rơi xuống.

Thanh Sa vội vàng nói: “Vẫn chưa được, có lẽ vẫn có bộ tộc chưa kích hoạt pháp bảo.”

Giọng của nàng vừa hạ xuống, trên bầu trời cao xa kia, xuất hiện một bóng mờ như ẩn như hiện.

Giống hệt như một thứ ảo ảnh vậy, liên miên không biết bao nhiêu dặm.

“Được đấy!” Thanh Sa và Lam Đề thốt ra ngạc nhiên cùng lúc.

Chỉ thấy hai vòng xoáy này đã ngừng chuyển động, biến thành hai lỗ hổng lớn.

Là chủ nhân của Luyện Cốt Phiên, Khương Thành đã thấy được cảnh tượng bên trong của Hư Tiên giới từ lâu rồi.

Lỗ hổng kia chính là lối vào.

Giờ phút này, thực ra vạn vực trên hạ giới đều xuất hiện ảo ảnh tương tự như vậy.

Hư Tiên giới lớn quá.

Đến mức rất nhiều tu sĩ của vực giới đều bay lên trên không, nỗ lực tìm đến cùng.

Bọn họ không thể lao vào ảo ảnh kia, nhưng lại nhìn thấy ánh sáng lối vào của vực giới khác ở phía xa xa.

Mặc dù không biết đó là gì, nhưng theo bản năng lại đi về phía kia.

Trong chốc lát, các vực giới lớn nghe tin liền lập tức hành động.

Sự kiện mở Hư Tiên giới lớn như vậy cuối cùng cũng khuấy động cả cạn vực của hạ giới.

Khương Thành không chần chừ nữa, hắn ngồi trên Huyền Quy Vương, mang theo A Hoàng, Lam Đề, Mạc Trần và Tam Nhãn Hổ bay về phía lối vào màu tím.

Mà một bên khác, năm trăm người trong tộc của Tâm Bộ thì bay về phía lối vào màu trắng.

Phía dưới còn lại mười mấy cao thủ của vực giới đương nhiên sẽ không bị tụt lại phía sau, ào ào bay tới.

Quá trình đi vào Hư Tiên giới vô cùng thuận lợi, khoảnh khắc hắn đi vào, Luyện Cốt Phiên lại hiện lên một lần nữa, biến thành một đường ánh sáng màu tím quay về trong tay của hắn.

Che chở hắn và toàn bộ người ở bên cạnh hắn lại.

Mà quay đầu nhìn lại, lối vào vẫn còn y như cũ.

“Lối vào này sẽ kéo dài được bao lâu?”

Lam Đề lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, trong tộc không ghi chép lại vấn đề này.”

Lúc này, Khương Thành mới có thời gian đi thăm dò tình hình xung quanh.

Quả nhiên nơi này không phải là chỗ cho người thường ở lại.

Bốn phía cát bay đá lăn, không dùng thần hồn thì khó có thể nhìn thấy vật gì, gió mạnh từng trận như thể đang gào khóc.

Thỉnh thoảng sấm sét bốc lên từ dưới lòng đất, Huyền Băng thiêu đốt mang theo hơi thở vô cùng nguy hiểm, như ẩn như hiện bên trong gió lớn.

Lam Đề nói đúng, quy tắc ở chỗ này đúng là bất thường, căn bản khác hẳn với ngoại giới.

Cao thủ Thánh Giai của các vực giới lớn còn khá ổn, tất cả đều dựa vào thánh thể mạnh mẽ chặn từng đợt tấn công lại.

Mấy Nhập Thánh cảnh kia thì thê thảm hơn nhiều, ai nấy đều luống cuống tay chân rồi không ngừng thốt lên kinh ngạc.

Lĩnh vực của bọn họ không được vững chắc như Thánh Giai, vừa mới mở ra thì đã bị gió lớn thổi đến mức tan tành.

Trong chớp mắt, bảo giáp trên người đã xuất hiện vết nứt.

Còn những tu sĩ của Đạo Cung cảnh kia, càng thê thảm hơn.

Thần hồn bị Huyền Băng thiêu đốt chạm vào một cái là tan chảy, chẳng còn lại chút vết tích nào.

Tình cảnh này không khỏi khiến Lam Đề nghĩ mà sợ.

Nếu như lúc trước nàng không biết dùng pháp bảo, xông vào với Đạo Cung cảnh thì trực tiếp chết luôn rồi

Nhưng bây giờ tốt hơn rồi, có Luyện Cốt Phiên bảo vệ, nàng không cần dùng Tứ Phương Nguyên Đỉnh nữa.

“Dùng pháp bảo hộ thể!”

Giọng nói đanh thép của Quy Tàng Kiếm Thánh vẫn có thể lan truyền ổn định tới trong trận gió mạnh mẽ này.

Sau đó trong số 300 kiếm tu của kiếm vực, không ít người lấy pháp bảo hộ thân ra.

Dưới sự bảo vệ của những pháp bảo hạ phẩm đó, gió mạnh bị chặn lại ở bên ngoài.

Các vực giới khác cũng học theo họ, lấy pháp bảo ra.

Các thánh giả của Thiên Thư vực cùng nhau lấy ra một tờ giấy vàng lấp lánh.

Tờ giấy kia đón gió rồi căng phồng ra, nhanh chóng mở rộng ra mười nghìn mét.

Đù má, thảm bay à?

Thành ca cũng hơi có chút ghen tị rồi.

Mà biểu hiện kinh ngạc nhất ở đây chính là U Hàn vực và Vạn Cốt vực.

Bất kể là quỷ vương hay quỷ tướng U Hàn vực, đều là hình dạng sương mù.

Đáng lẽ bọn họ bị nguy hiểm nhất dưới cơn gió mạnh mẽ này, nhưng không những không có ai bị thổi tan biến mà lại còn đều bình an vô sự.

Mà Vạn Cốt vực thì càng khoa trương hơn.

Gió lớn thổi lên người bọn họ phát ra những tiếng ken két như kim thiết, nhưng lại không lay động được tẹo nào.

Nhưng mà cũng có vực giới khá thảm hại, ví dụ như Huyền Linh vực tu luyện sức mạnh thú hồn, nơi đó của bọn họ căn hoàn toàn có khái niệm về pháp bảo.

Ba linh tôn còn chống chọi được, nhưng hơn trăm người dưới trướng lại không thể sống sót.

Điều này khiến cho ba người vừa đau lòng vừa tức giận, trong chớp mắt xông vào phạm vi bao phủ bên trong Luyện Cốt Phiên, chỉ vào Khương Thành hét ầm lên.

“Các người làm chuyện tốt rồi đấy!”

“Tính mạng của người trong tộc ta, phải trả bằng máu của các ngươi!”

Đù má, liên quan gì đến ông đây?

Dù Thành ca đang rất mong chờ có người tới khiêu khích mình, nhưng vẫn cảm thấy ù ù cạc cạc.

“Các ngươi nói chuyện dễ nghe thật đấy, nghe giống hệt như những tên cặn bã ta từng tiêu diệt kia, khiến cho chiến tích của ta lại tăng thêm một phần nhỏ nhặt không đáng kể.”

Lam Đề một bên ngồi trên lưng rùa bất đắc dĩ lườm một cái.

Rốt cuộc ngươi là đang thanh minh hay là đang cố ý khiêu khích người ta thế?

Quả nhiên, ba tên linh tôn vô cùng tức giận, trên đỉnh đầu ba người đồng thời xuất hiện ba vệt thú ảnh.

Thú ảnh vừa ra, khí tức bên trong Luyện Cốt Phiên trở nên cuồng bạo, cứ như thể đi tới nơi hàng vạn con yêu thú đang mai phục khắp nơi vậy.

“Tại sao ngươi không nhắc bọn ta rằng bên trong đây rất nguy hiểm, cần dùng báu vật hộ thể?”

“Lẽ nào là do ta tìm các ngươi tới đây hả?”

“Đây là chuyện giữa Tích Phong và vực giới của ta, tội của hắn, ngươi gánh thay!”

Logic hỏi tội này rất mới mẻ ghê đấy.

Ảo ảnh một con rồng khổng lồ của tên linh tôn đứng ở giữa kia đã bay đến trước mặt Thành ca.

“Giao Luyện Cốt Phiên ra đây, nếu không thì chết!”

Pháp bảo này dùng để mở Hư Tiên giới, bọn họ đã ngấp nghé muốn có nó từ lâu rồi.

Thực tế thì không chỉ có bọn họ, vực giới khác cũng rục rịch rồi.

Tuy rằng môi trường của Hư Tiên giới vô cùng tồi tệ, nhưng cũng có một điều, đó chính là Thánh Giai đã không còn bị quy tắc vượt vực áp chế nữa.

Ở đây, các vực giới lớn ra tay cũng không bị hạn chế.

Đột nhiên Huyền Linh vực này làm loạn, thu hút sự chú ý của các vực giới khác.

Ai cũng biết sau khi đi vào Hư Tiên giới, sẽ không còn yên bình nữa, nhưng trận xung đột này đến quá đột ngột.

Rất nhiều vực giới cười lên nỗi đau của người khác.

Cũng có vài cao thủ của vực giới ngoảnh mặt làm ngơ.

Những vẫn có một số người chăm chú quan sát, dù sao các vực giới lớn đều chưa từng giao chiến với nhau.

Nhân cơ hội này, quan sát bản lĩnh của người khác cũng không tệ.

Chỉ có Lăng Tinh Kiếm Thánh của Kiếm Vực híp mắt lại, chầm chậm rút trường kiếm ở sau lưng ra khỏi vỏ.

“Đợi một chút, không sao hết.”

Quy Tàng Kiếm Thánh cản hắn lại.

“Khương chưởng môn chưa chắc đã sợ bọn họ.”

Quả thật Thành ca rất khinh thường ba tên linh tôn này

“Mẹ, ngươi có muốn ta giúp ngươi định thân chúng không?”

Con gái ngoan vẫn rất để ý tới sự an nguy của hắn, nhưng Thành ca xua tay bảo không cần.

Đây là cơ hội làm màu đầu tiên sau khi bước vào đây, cũng là một kỷ niệm đáng nhớ đấy.

Huống chi mỗi lần A Hoàng ra tay thì sau đó phải bổ sung lượng lớn linh thạch để hồi phục, không cần phải lãng phí như vậy đâu.

Chương 181.

“Ôi chao, các ngươi nói có lý lắm, làm ta không nỡ phản bác lại luôn cơ.”

Hắn vừa lấy Đại Thừa Trường Ly Kiếm từ trong nhẫn không gian ra, vừa cười tủm tỉm bay từ trên lưng rùa xuống.

“Để đền bù lỗi lầm, ta sẽ làm người tốt cho.”

Lúc nói lời này, ba gã linh tôn trước mặt còn cho rằng hắn muốn thỏa hiệp rồi cơ.

Các cao thủ vực giới khác thì không khỏi tỏ vẻ khinh thường.

Nhưng hai câu sau, chuyện lại khác rồi.

“Tích Phong lừa các ngươi, bây giờ ta tiễn các ngươi đi gặp hắn.”

“Để các ngươi tìm hắn giáp mặt hỏi tội là được rồi.”

Lực chiến đấu của Khương chưởng môn hiện tại, ngay cả chính hắn cũng không rõ.

Dù sao thì ba gã linh tôn này đứng cùng nhau cũng chưa thể làm hắn cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm gì.

“Chết đi.”

Vốn dĩ ba gã linh tôn này còn tưởng rằng Khương Thành sẽ cho ba người Tam Nhãn Hổ, Huyền Quy Vương, Mạc Trần lên chống địch trước.

Nào biết, thế mà là tự hắn ra tay.

Tất cả mọi người đều thấy rõ, hắn chỉ là một kẻ Nhập Thánh cảnh Bát trọng.

Ngay từ đầu, ba gã linh tôn đã không coi hắn ra gì rồi.

Bây giờ thấy hắn tự mình ra tay, tất cả đều vui như mở cờ.

Khống chế hắn xong, Luyện Cốt Phiên chắc chắn ở trong tầm tay!

Ba người kích hoạt thánh vực cùng một lúc, thú hồn hung dữ ngút trời bao phủ.

Quy tắc xung quanh đó lập tức xảy ra thay đổi, sự khác biệt lớn nhất giữa thánh vực của Thánh Giai và lĩnh vực của Nhập Thánh chính là trình độ khống chế khác nhau.

Cao thủ Thánh Giai có thể nắm rõ tất cả các quy tắc của trong lĩnh vực như trong lòng bàn tay.

Tu sĩ bình thường chiến đấu trong thánh vực thì sẽ như đang chống lại thần, hoàn toàn không có phần thắng.

Nhìn thấy Khương Thành bị ba thành vực lớn bao phủ cùng một lúc, rất nhiều người ở đây đều âm thầm lắc đầu, người này thật không biết tự lượng sức mình.

Nếu trước khi thánh vực bao phủ, rời khỏi phạm vi bao phủ thì còn có thể chống đỡ thêm một lúc.

Ngay sau đó, bọn họ chợt nghe thấy âm thanh rạn nứt ầm ầm.

Rắc…

Hệt như ba mặt gương bị đập vỡ tan tành.

Âm thanh kia không phải nghe bằng tai, mà là bởi quy tắc va chạm với nhau trực tiếp truyền vào sâu trong ý thức.

Chỉ thấy Khương Thành phất tay một cái, lĩnh vực mang theo khí tức hủy thiên diệt địa của Nhập Thánh cảnh Bát trọng nổ vang trên ba thánh vực kia.

Kết quả khác xa so với mọi người đã nghĩ.

Lĩnh vực của hắn hoàn toàn không tổn hao gì hết.

Mà ba thánh vực kia lại trực tiếp bại trận trong lần giao chiến quy tắc này.

Ba thánh vực hệt như bị ngọn núi lớn bị phá tan thành từng mảnh nhỏ, không duy trì nổi nữa.

Trên bầu trời, mọi người lại nhìn thấy vô số hình ảnh quy tắc lóe lên lướt qua.

Nổ mạnh liên tục không dứt khiến không gian trở nên hỗn loạn kinh khủng, ba gã linh tôn đều trắng mặt, bị lực quy tắc phản phệ!

"Chuyện này…"

"Làm sao lại thành thế này?"

"Dùng một lĩnh vực đánh tan ba thánh vực?"

Các cao thủ của các vực giới lớn đều kinh ngạc hô lên thành tiếng, đến ngay cả ba vị thủ lĩnh của Kiếm vực trợn tròn mắt, ngạc nhiên nghi ngờ.

Thánh vực ổn định hơn lĩnh vực nhiều, lực quy tắc vững chắc hơn, đây là kiến thức thông thường.

Thánh vực giao chiến với lĩnh vực, việc cái sau tan vỡ vốn là chuyện không có gì phải nghi ngờ.

Cho nên kết quả trước mắt khiến cho họ hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Chỉ riêng Mạc Trần ngồi trên lưng rùa cười khẽ, lặng lẽ truyền âm cho Lam Đề.

"Lão hủ đã nói rồi mà, không cần lo lắng đâu."

"Lực quy tắc lĩnh vực của chưởng môn tuy hỗn loạn, chưa khống chế từ tâm. Nhưng có căn cơ Võ Đạo cấp Chân Tiên và Huyền Tiên, nền tảng bên trong quá mạnh, thánh vực tầm thường sao có thể chống lại được đây?"

"Ba người kia hoàn toàn chỉ là kiến cỏ rung cây thôi!"

Lam Đề kinh ngạc nói: "Vậy chẳng phải là Thánh Giai cũng không đánh lại hắn sao?"

Mạc Trần lắc đầu: "Ba người này, một người Thánh Giai sơ kỳ, một người Thánh Giai trung kỳ, một người Thánh Giai hậu kỳ, thực lực vẫn chưa đủ mà thôi!"

Hắn nhìn đám người Kiếm vực phía xa kia.

“Nếu đổi thành mấy Thánh Giai đỉnh phong kia thì khó mà nói được kẻ nào sẽ chết trong tay kẻ nào.”

Ưu thế của Khương Thành về căn cơ võ đạo quá vững vàng, lực lượng lĩnh vực của bản thân cực kỳ bao la dồi dào.

Mà Thánh Giai đỉnh phong, tuy không có lực lượng nhiều bao la như vậy, nhưng sức mạnh quy tắc lại mạnh hơn hắn gấp bội lần.

Bên nào thắng, còn phải xem xem bên nào có năng lực áp đảo cân bằng.

Thánh vực vừa vỡ, Khương Thành tiến quân thần tốc, uy lực của Đại Thừa Trường Ly Kiếm có thể phát huy trọn vẹn!

Đây chính là binh khí Thánh Giai đấy, buff rất mạnh.

Một kiếm quét ngang, thiên hỏa cắt ngang hư không, mang theo vô số dòng chảy hỗn loạn méo mó đầy nguy hiểm.

“Một kiếm này, đã có thể tạo thành một một uy hiếp cho chúng ta rồi.”

“Vậy mà hắn lại có vũ khí Thánh Giai ư?”

“Không chỉ có binh khí Thánh Giai, bản thân hắn cũng đã tu luyện môn kiếm thuật này đến đại viên mãn rồi.”

“Thật sự không ngờ tới, ngoại vực cũng có kiếm tu như vậy!”

Trong mắt mấy người kiếm vực lóe tia sáng kỳ dị liên tục.

Trong lúc bọn họ dùng thần hồn nghị luận, ba gã linh tôn dồn dập thúc dục thú hồn đánh úp lại, đánh thẳng tới chỗ Khương Thành.

Trong hư không, hơi thở điên cuồng của ảo ảnh đầu rồng bao phủ cả phía chân trời, gột rửa thiên hỏa xung quanh đó.

Tiếng tru lên của lang thú khiến nhiều thần hồn của Nhập Thánh cảnh cảm thấy bất an, gió lớn ở ngoại giới cũng nổi lên, tựa như bất cứ lúc nào thần hồn cũng có thể bị cắn nuốt.

Mà ảo ảnh đầu trâu kia hệt như một cỗ xe khổng lồ không thể phá hủy, tất cả ánh kiếm và thiên hỏa va chạm phải đều bị tan nát, hoàn toàn không thể ngăn chặn nổi.

Chưa xông tới nơi mà đã đủ để khiến cho kẻ khác khiếp sợ!

Ba luồng thú hồn mang theo hơi thở khủng bố này, ngay trước khi sắp chạm tới Khương Thành, cũng không thể không dừng lại.

Thần hồn của Khương Thành rời khỏi thân thể, hóa thành ba bàn tay khổng lồ vắt ngang trên hư không!

Một quyền đánh xuống từ trên không trung, uy áp Thương Long Tinh Huyết từ trên xuống dưới, mãnh mẽ trấn áp thú hồn đầu rồng kia, hơi thở bị ép dừng lại.

Chỉ thấy được thú hồn đầu rồng vặn vẹo không ngừng giãy giụa, lại hoàn toàn không thể trở mình!

Bàn tay lớn dồn sức nắm chặt lại, đột nhiên một nhà giam cực lớn màu đen từ trong vực thẳm được triệu hồi từ trong đất mọc lên!

Thú hồn đầu trâu gào thét lao đến, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì vẫn không phá được ràng buộc của nhà giam, chỉ có thể tốn công công kích lung tung.

Một ngón tay vừa chỉ ra, từng làn sương mù xanh biếc mù mịt bao phủ cả thú hồn lang thú.

Ngay sau đó, mọi người liền khiếp sợ phát hiện thú hồn lang thú kia suy yếu nhanh đến mức dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, ngay cả tiếng tru lên cũng không còn mạnh mẽ như trước nữa.

Quyết đấu thần hồn giữa Thánh Giai và Nhập Thánh, vậy mà Nhập Thánh lại chiếm thế thượng phong ư?

Hơn nữa còn là lấy một địch ba!

Đừng nói là các vực giới lớn, lần này đến ngay cả Mạc Trần cũng phải kinh ngạc.

Chưởng môn chỉ tăng cảnh giới võ đạo lên thôi, sao mà thần hồn cũng đặc biệt thế nhỉ?

Hắn nào biết phẩm chất của thánh hồn được đúc từ mười vạn u hồn đã vượt qua cả cấp bậc Vạn Cổ, dù là Tích Phong lúc đỉnh phong cũng không áp chế được.

Mà bây giờ Khương Thành nâng cấp thánh hồn tới Thánh Giai trung kỳ.

Cộng thêm thêm ba thứ là Thương Long Tinh Huyết, Độc Chi Anh Linh, Ngục Chi Anh Linh nữa.

Cần giai vị có giai vị, cần uy áp có uy áp, cần thủ đoạn có thủ đoạn…

Đừng nói là ba gã linh tôn này, cho dù là Thánh Giai đỉnh phong cũng không thể đánh lại Khương Thành ở mặt thần hồn!

Thứ mà bọn họ tu luyện là sức mạnh thú hồn, một khi thú hồn xảy ra vấn đề thì thực lực sẽ hạ xuống mức thấp nhất.

Ba người kinh hãi, chỉ đành đến gần giết Khương Thành.

Nhưng thấy Khương chưởng môn hoàn toàn không hề có ý tránh nguy hiểm mà lại giơ kiếm chủ động nghênh chiến.

Cũng tự tin quá rồi đấy?

Suy nghĩ này hiện lên trong đầu rất nhiều người.

Tóm lại Thánh Giai vẫn là Thánh Giai, với sức chống đỡ của thánh thể và lực lượng ẩn chứa dồi dào, Nhập Thánh cảnh còn lâu mới bì kịp được.

Chương 182.

Nếu bọn họ là Khương Thành, nếu lĩnh vực và thần hồn đều chiếm ưu thế, vậy thì phải phát huy trọn vẹn hai mục ưu thế này mới đúng.

Cố gắng tránh giao chiến vũ khí trực tiếp.

Đấy mới gọi là tránh nặng tìm nhẹ!

Song, kết quả lại vượt ngoài dự kiến của bọn họ.

Bốn người lần đầu tiên giao chiến, ba gã linh tôn bỗng như gặp phải cuồng phong bão tố.

Chẳng những không thể lay động Khương Thành, trái lại còn bị hắn quét một kiếm tới.

Chỉ mới đòn đầu tiên, ba người đã cùng hộc máu, bị thương nặng nghiêm trọng.

Đối với Thánh Giai có cực kỳ ít cơ hội bị thương mà nói, hộc máu đồng nghĩa với việc tổn hại nghiêm trọng đến căn cơ rồi.

“Sao chuyện này có thể xảy ra được cơ chứ?”

“Võ kỹ của bọn họ hợp lại với nhau mà vẫn không đánh lại Nhập Thánh ư?”

“Do Huyền Linh quá yếu hả?”

“Không, đến ngay cả ta cũng cảm thấy uy hiếp từ dao động lực lượng và quy tắc mà ba người bọn họ hợp lực thể hiện.”

“Là do tên Khương Thành kia quá quái dị, cơ thể người này còn mạnh mẽ hơn cả thánh thể.”

Điều đó là đương nhiên rồi, bởi vì lôi kiếp quái lạ lần trước nên Thành ca đã có được tiên thể từ lâu rồi!

Cho dù hắn chỉ mới Nhập Thánh cảnh Bát trọng, nhưng võ kỹ của thánh thể làm sao so được với tiên thể cơ chứ?

Hắn cũng không cho ba người kia có cơ hội thở dốc.

Nhân lúc ngươi yếu ớt rồi lấy mạng ngươi!

Trong lúc nhất thời, tam đại linh tôn bị đánh cho liên tục bại lui, vô cùng chật vật.

Bọn họ dùng thánh vực cũng đánh không lại, dùng thần hồn cũng đánh không lại, dùng thể xác cũng đánh không lại…

Đại Thừa Trường Ly Kiếm như vạn ngọn lửa rồng, tàn sát bừa bãi khắp nơi trong lĩnh vực, cắt không gian của Hư Tiên giới này thành từng khe hở!

Tam đại linh tôn vô cùng kinh hãi, càng hiện rõ vẻ suy yếu, cuối cùng ba người cũng hối hận vì đã chọc phải Khương Thành.

Người này chính là một tấm sắt, ba người bọn họ lại cho rằng mình bóp quả hồng mềm.

Nhưng tới nước này rồi, dù bọn họ có muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Trận chiến thần hồn trước đó đã phân rõ thắng bại.

Ba hồn thú bị uy áp của Thương Long Tinh Huyết trấn áp, bị Độc Chi Anh Linh làm cho thoi thóp.

Khương Thành đã dùng Ngục Chi Anh Linh vây ba người trong lĩnh vực của mình một cách âm thầm từ lâu rồi.

Hoàn toàn không cho bọn họ có cơ hội chạy thoát.

Lĩnh vực của Nhập Thánh cảnh Bát trọng lại mở ra, lực quy tắc hỗn loạn cuộn trào mênh mông, sức mạnh to lớn của Võ Đạo tiên giai không ngừng bào mòn phòng tuyến cuối cùng của ba người.

Rốt cục bọn họ cũng ngửi thấy mùi của cái chết, vô cùng hoảng sợ.

“Tha cho bọn ta…”

“Bọn ta không dám nữa!”

Vất vả lắm mới tu luyện đến Thánh Giai, Bây giờ còn có cả hi vọng phi thăng, kẻ nào cam lòng cứ chết đi như vậy cơ chứ.

Đù má, đã đánh tới bước này rồi mà ngươi còn bảo anh đây ngừng chiến?

Ngươi có biết một số việc làm đến quá vui rồi thì không thể dừng không?

Ầm ầm!

Trong tiếng nổ mạnh dữ dội, không gian rung động một hồi.

Ba gã linh tôn lần lượt bị giết, thần hồn câu diệt, rốt cuộc không còn sống nổi nữa.

Thực lực của Khương chưởng môn khiến ai có mặt ở đây đều cực kỳ kinh ngạc.

Một mình Nhập Thánh cảnh Bát trọng giết chết ba gã Thánh Giai!

Trong đó còn có một kẻ là Thánh giai hậu kỳ…

Lúc này bọn họ cuối cùng cũng hiểu tại sao Tích Phong lại chết trong tay người này.

Là một Thánh Giai, bọn họ chưa từng được thấy một yêu nghiệt nào có thể khiêu chiến vượt cấp được cả.

Giờ bọn họ đã gặp được yêu nghiệt phi phàm khắp chốn này, quân bài chưa lật nhiều vô kể, tài năng vô số.

Nhưng cho dù thế nào, vượt cấp cũng có giới hạn.

Đặc biệt là tới Thánh Giai rồi, dưới sự áp chế của ba thứ là thánh vực, thánh hồn, thánh thể, cho dù có nhiều quân bài chưa lật đi chăng nữa thì cũng vô ích thôi.

Không hiểu sao chiến tích nghịch thiên này của Khương Thành lại khiến họ có một cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Nhập Thánh cảnh Bát trọng lại có lực chiến đấu sánh ngang với Thánh Giai đỉnh phong.

Hóa ra Thiên Linh vực đáng sợ đến vậy sao?

Bản thân vẫn luôn vùng vẫy ở vực giới của mình, kiến thức lại nông cạn.

Tất cả các vực giới lớn lặng im.

Ngược lại, Mạc Trần và Tam Nhãn Hổ xách mông chạy tới.

“Chúc mừng chưởng môn, lại lại lại đánh một trận đại chiến kinh điển đủ để vang danh sử sách giới tu luyện nữa rồi.”

Lời khen này có kỹ thuật ghê đấy, nhất là ngữ điệu của ba chữ "lại" được nâng cao lên, Thành ca nhịn không được tán dương, gật đầu với Mạc tiên nhân.

Đương nhiên ngoài mặt muốn làm màu một chút, để phong cách làm màu thăng hoa một chút.

"Mạc trưởng lão nói quá rồi, quá rồi, đối với chưởng môn mà nói, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới."

Vẻ mặt Mạc Trần xúc động: "Kiến thức của chưởng môn đúng là thứ khiến lão hủ đây phải dõi theo!"

Nếu đem mà so sánh thì lời lời ca tụng của Tam Nhãn Hổ lại khuôn mẫu hơn nhiều.

"Ca, ngươi thật lợi hại, quả nhiên đi với ngươi không sai mà!"

Con hổ chết tiệt này đến từ Hư Tiên giới xong phát hiện ra rằng khắp nơi đều là những người lợi hại hơn nó, nó chẳng tự tin chút nào.

Đến ngay cả dáng vẻ cũng cẩn thận biến lại về bản mini, chỉ lo bị kẻ mạnh nhìn trúng.

Bây giờ sức chiến đấu cường hãn này của Thành ca, lại khiến nó cảm thấy cực kỳ an toàn một lần nữa.

"Ca, lông chân của ngươi thật hùng tráng a."

"Đù, buông cái móng vuốt của ngươi ra, lão tử phải thu nhặt chiến lợi phẩm nữa."

"Ca để ta làm, ta làm, đâu cần để ngươi ra tay…"

Tam Nhãn Hổ chạy đến chỗ xác ba gã linh tôn nhanh như chớp, để tỏ ra nổi bật, nó tuột luôn cả nội khố của bọn họ xuống.

Lam Đề đứng phía sau không nhịn được lấy hai tay che mặt.

Rõ ràng đã đánh một trận đại chiến khiến cho các vực giới khác hết sức chấn động, tại sao bây giờ mình lại hệt như mấy tên biến thái thế này.

Thật mất mặt quá đi!

Khung cảnh kỳ lạ này của Phi Tiên môn cũng khiến cho các cao nhân vực giới khác có chút kinh ngạc.

Chỉ có điều, không ai cười nổi.

Một phần là do thực lực của Khương Thành.

Mặt khác, Hư Tiên giới vừa mới mở có mấy phút mà cả một vực giới đã bị tiêu diệt rồi.

Đến lúc này, bọn họ mới nhận thức trọn vẹn một mặt khác của lần hành động này.

Vừa là kỳ ngộ, cũng là sát kiếp!

Trước kia, bởi vì có lực quy tắc áp chế, dù vực giới yếu cũng không phải lo lắng các vực giới khác đột kích.

Mà bây giờ tại Hư Tiên giới, quy tắc đối xử với mọi người bình đẳng như nhau.

Vực giới có thực lực lớn mạnh này, ví dụ như Kiếm vực, Thiên Thư vực, hoàn toàn có thoải mái…

Ngay lúc Khương Thành xử lí gã linh tôn cuối cùng, đám người của Đại Mộng vực và Vạn Cốt vực đã lặng yên rời khỏi nơi đây.

Thánh Giai của hai vực giới này rất ít, chỉ có đôi ba người.

Bọn họ không dám đi cùng với những vực khác nữa rồi.

Mà mấy vực giới ngầm ngấp nghé Luyện Cốt Phiên cũng lặng lẽ dập tắt ý định này.

Thực lực Khương Thành bày ra ngay trước mắt, còn có Huyền Quy Vương, Tam Nhãn Hổ, Mạc Trần, ba Thánh Giai chưa được điều động này.

Đội hình của Thiên Linh vực lần này không phải là quả hồng mềm.

“Nhập Thánh cảnh giết chết tam đại Thánh Giai, lão hủ bình sinh hiếm thấy!”

“Khương chưởng môn quả là người phi thường, tất cả hồn – thể - vực đều là tạo hóa bất phàm.”

Quy Tàng Kiếm Thánh là người đầu tiên phá bỏ yên tĩnh, khuôn mặt mang tươi cười râu bạc khẽ rung đi tới.

“Lão Kiếm Thánh thật biết nhìn hàng, ha ha!”

Danh tiếng của Thành ca, rốt cục đã ra khỏi Thiên Linh vực, truyền tới ngoại giới rồi sao?

"Lão hủ có một yêu cầu quá đáng, kế tiếp ngươi có muốn cùng kết giao đồng hành, làm đồng minh, giúp nhau canh phòng không?"

Lời vừa thốt ra, các cao thủ vực giới khác đều lộ vẻ mặt hâm mộ.

Đây chính là Kiếm vực đó!

Trong vạn vực ở hạ giới, sức chiến đấu của họ có thể xếp trong top 3 về sức mạnh.

Mối nguy trong Hư Tiên giới ở khắp nơi, không chỉ riêng môi trường bên trong mà còn phải đề phòng các vực giới khác tập kích.

Nếu có thể đi cùng với Kiếm vực, vậy thì có thể an toàn hơn nhiều.

Nhưng đó chỉ là ngươi muốn đi với người ta, chưa chắc người ta đã muốn đâu.

Chương 183.

Phần lớn Kiếm tu đều kiêu ngạo từ trong xương cốt.

Ngay cả Thiên Thư vực, nơi có 14 Thư Thánh đứng đầu trong vạn vực ở hạ giới, cũng không thể nói với bọn họ dù chỉ một câu.

Mà bây giờ, Khương Thành lại có thể được thủ lĩnh của Kiếm Vực chủ động mời.

Đãi ngộ này được coi là độc nhất vô nhị.

Nhưng mà Thành Ca không cần nghĩ ngợi, đã lập tức từ chối.

"Đa tạ ý tốt của lão Kiếm Thánh, ta không rõ tình huống của Hư Tiên Giới này, ta muốn tự mình thăm dò."

Có đùi to như vậy mà lại không ôm, khiến cho rất nhiều người không thể nào hiểu nổi.

Nhưng Thành Ca cũng có tính toán của riêng mình.

Mỗi ngày đều phải gọi một đệ tử từ Toàn Cơ Đồ ra để nâng cao tư chất, chuyện kiểu này càng nên tránh trước mặt người ngoài càng tốt.

Quy Tàng Kiếm Thánh cũng không ép buộc nữa.

“Vậy sau này gặp lại, hy vọng tương lai có thể gặp nhau ở tiên giới!”

Nói xong, hắn nhanh chóng đã dẫn theo ba trăm người của Kiếm vực rời khỏi nơi này.

Sau khi bọn họ rời đi, các vực giới khác cũng lần lượt đi về các hướng khác.

Tất cả mọi người đều xa lạ với Hư Tiên Giới này, ngay cả Lam Đề cũng vậy, không ai biết đường đến tiên giới nằm ở đâu.

Đây cũng là cửa ải khó khăn nhất mà ai cũng gặp phải.

Cho nên hiện tại, chỉ có thể dựa vào cảm giác, dựa vào cơ duyên.

Khương Thành cũng không nghĩ ngợi nhiều, hắn còn bận đếm chiến lợi phẩm.

Kết quả khiến hắn hơi thất vọng, không có linh thạch cũng không có đan dược, nhưng mà thiên tài địa bảo có một vài thứ.

Trừ mấy thứ kia ra thì phần lớn tài nguyên dùng để tu luyện thú hồn của Huyền Linh vực, hắn không có thú hồn nên không dùng được.

May mà có thể đổi cho hệ thống, không dùng được thì có thể đổi lấy điểm tích phân.

Dù sao cũng là cao thủ Thánh Giai, những thứ được cất chứa đều là bảo vật hàng đầu vực giới.

Sau khi đổi một lượt, hắn lại ghi sổ thêm được 12 triệu điểm.

Mãi tới lúc hắn xong việc, đột nhiên Mạc Trần truyền ra một tin tức chấn động.

“Ta đã từng đến nơi này.”

Cái gì?

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Tam Nhãn Hổ không tin chút nào.

“Lão Mạc ngươi đừng khoác lác, trước đây ngươi vẫn trốn trong Hóa Huyết Nhận, làm sao có thể đã tới Hư Tiên giới.”

“Hổ yêu nhà ngươi thì biết cái gì?”

Mạc Trần liếc nhìn nó với vẻ khinh thường, sau đó bày ra một biểu cảm khác.

“Liệu hưởng môn còn nhớ đại chiến Tiên Ma mà lão hủ từng nhắc đến chứ?”

Khương Thành nhớ rõ, lúc trước hàng phục lão đầu này, khi nói về lai lịch của mình, quả thật hắn có nhắc tới một câu như vậy.

Nhưng mà lúc đó hắn không quan tâm, nên cũng không hỏi chi tiết.

“Tiên tu và Ma tu vốn là hai con đường khác nhau, nhưng phát triển đến cuối cùng, lại dần dần biến thành nước với lửa.”

“Nơi này là chiến trường khi đó.”

“Trùng hợp như vậy sao?”

Trong số ít người, Lam Đề không thể chấp nhận được chất

“Tại sao mà Hư Tiên giới lại là chiến trường được cơ chứ?”

“Vậy vì sao chín vị tiên tổ của chúng ta năm đó lại xuống hạ giới từ đây?”

“Lẽ nào, đại chiến của các ngươi không phải ở tiên giới?”

Mạc Trần thản nhiên nói: “Đương nhiên, lúc ấy, chiến trường của chúng ta là ở Tiên Giới, nhưng lại là ở Khư Địa hỗn loạn trung tâm Tiên Giới.”

Huyền Quy Vương tò mò hỏi: “Khư Địa hỗn loạn là cái gì?”

“Là một mảnh quy tắc hỗn loạn, một địa vực trống, nơi mà ngay cả tiên nhân cũng không thể ở lại trong một thời gian dài.”

Khương Thành kinh ngạc nói: “Khu vực quan trọng nhất tiên giới, sao có thể rơi xuống hạ giới?”

Chân mày Mạc Trần nhíu lại rất chặt, biểu tình trong mắt không ngừng thay đổi, dường như đang suy nghĩ kỹ càng điều gì đó.

Thật lâu sau, hắn thở dài một hơi.

“Điều duy nhất ta có thể chắc chắn, đó là Hư Tiên giới này thật sự được tạo ra bởi sự liên thủ của các thế lực đứng đầu.”

“Đánh chìm Khư Địa hỗn loạn, khiến nó nằm giữa tiên giới và hạ giới, phá vỡ quy luật ban đầu của trời đất, chặn đường phi thăng của tu sĩ hạ giới.”

“Có lẽ đó là bởi sau đại chiến Tiên Ma đã xảy ra một số biến cố.”

Tam Nhãn Hổ gãi gãi lông, thuận miệng hỏi: “Vậy ngươi biết đi lên bên trên từ Hư Tiên giới kiểu gì không?”

“Không biết.”

“Vậy ngươi nói những cái này để làm gì.”

Mạc Trần suýt nữa bị hổ yêu chọc tức tới thổ huyết, hung dữ nói: “Khư Địa hỗn loạn vốn không phải là thông đạo phi thăng gì đó, sao có thể có đường đi lên được?”

Khương Thành nhíu mày nói: “Vậy chuyến này chúng ta đi công cốc rồi?”

“Vậy cũng chưa chắc.”

Mạc Trần chuyển chủ đề: “Mặc dù không phải thông đạo phi thăng, nhưng vẫn có cơ hội tiến vào tiên giới.”

“Năm đó, bởi vì đại chiến nên hai đại trận doanh của Tiên Ma đều ở trong tế đàn Khư Địa. Tìm được tế đàn khi đó, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển.”

Tam Nhãn Hổ lại dội nước lạnh: “Đều đã qua ngàn vạn năm, cái tế đàn ở Khư Địa kia sớm đã không còn nổi một sợi lông.”

Mạc Trần không nhịn được nữa, gào lên: “Ngươi không hiểu thì câm miệng, thủ đoạn của Tiên đế và Ma đế, nhãi nhép như ngươi có thể hiểu được hay sao?”

Khương Thành khoát tay: “Ngươi biết vị trí của tế đàn?”

“Ta cần phải xác định vị trí hiện tại trước, sau đó tính toán nữa.”

“Vậy được, ngươi từ từ tính.”

Đi vào Hư Tiên giới, còn đánh một trận, Thành Ca cảm thấy mình đúng là quá vất vả rồi, đang định nằm trên lưng rùa một lúc.

Mạc Trần lại nói tiếp: “Thật ra Hư Tiên giới này cũng được xem như là một cơ duyên lớn đối với mọi người trong Phi Tiên Môn.”

“Hả? Cơ duyên gì cơ, Mạc lão nói nhanh lên.”

Tinh thần Tam Nhãn Hổ lập tức tỉnh táo lại, ngay cả xưng hô cũng đổi từ lão Mạc thành Mạc lão rồi.

Mạc Trần liếc nó một cái, chợt hối hận đã để cho nó nghe thấy.

Nhưng mà ở trước mặt chưởng môn, biểu hiện quan trọng hơn.

“Đại chiến Tiên Ma năm đó, vô số tiên ma đã chết trong trận chiến ở Khư Địa, khí huyết sát của bọn họ còn lưu lại ở nơi này.”

“Nếu như có người có thể chịu được sự tôi luyện của khí huyết sát, sẽ có cơ duyên rất lớn, không cần lôi kiếp mà trực tiếp thành ma thể.”

Ma thể và tiên thể ngang hàng với nhau, đạt được ma thể, thật ra cũng tương đương với việc thành tiên một nửa rồi.

“Trên thực tế, loại chiến trường cổ này, thường là chỗ tu luyện yêu thích nhất của Thượng Cổ Ma tu.”

“Mà những chiến trường trước đây, hẳn không có quy mô của nơi nào bằng nơi này, ma thể rèn luyện ở trong này, chắc chắn phẩm chất rất cao.”

Khương Thành và Tam Nhãn Hổ trên lưng rùa, đưa mắt nhìn nhau.

Đù, ngươi là Ma tu đấy hả?

Nếu không tại sao ngươi lại biết cái này?

“Ma thể và tiên thể có gì khác nhau?”

Với Khương Thành mà nói, việc trở thành Tiên tu hay là Ma tu cũng chẳng có gì khác nhau hết.

Đơn giản chỉ là khác con đường tu luyện mà thôi.

Nhìn Ma tu Mạc Trần này mà xem, hắn còn giỏi hơn nhiều người bình thường ở rất nhiều thánh địa.

“Tiên tu coi trọng thần hồn, Ma tu chủ luyện thể linh. Đạt được tiên thể thì tu luyện thần hồn càng thêm nổi bật, đạt được ma thể sẽ có ưu thế trong cận chiến.”

“Vậy còn chờ gì nữa, nhanh lên!”

Tam Nhãn Hổ nghe đến đó, lập tức thét to một tiếng, bay ra khỏi phạm vi Luyện Cốt Phiên.

Từ thánh thể biến thành thành ma thể, đây là một bước nhảy vọt đó nha.

Nhìn xem vừa nãy, Khương Thành nghênh chiến tam đại Thánh Giai kia, bước cuối cùng, nguyên nhân lớn nhất của việc võ kỹ giao chiến hoàn toàn áp đảo chẳng phải là vì tiên thể cao hơn thánh thể sao.

Nghĩ đến chính mình cũng có cơ hội này, Tam Nhãn Hổ phấn khích kêu gào.

Nhưng mà ngay sau đó, âm thành này biến thành kêu gào thảm thiết.

Ở cấp Thánh Giai, thánh vực của Tam Nhãn Hổ là có thể ngăn chặn các quy tắc hỗn loạn và lực huyết sát.

Bây giờ vì tôi luyện mà chịu càn quét của khí huyết sát thì chỉ có thể thu hồi thánh vực, đối mặt với môi trường tàn khốc nhất của Hư Tiên giới.

Trong Hư Tiên giới này, nếu Đạo Cung cảnh mà đi vào thì sẽ chết ngay lập tức.

Nhập Thánh cảnh tạo ra lĩnh vực cũng không ngăn chặn được bao lâu.

Bây giờ nó hoàn toàn từ bỏ phản kháng, không cần nghĩ cũng biết nó đau đớn đến mức nào.

Nhìn thấy nó lăn lộn trên đất, cả người liên tục rỉ máu, cảnh tượng thảm thiết vô cùng, cuối cùng lông trắng toàn thân dường như đều bị nhuộm đỏ, Thành ca hơi không đành lòng.

Đáng lẽ Huyền Quy Vương cũng đang nóng lòng muốn thử sức, mà giờ cũng âm thầm bỏ cuộc.

Chương 184.

"Thế này cũng tàn khốc quá nhỉ?"

"Chỉ vì ma thể mà liều mạng như vậy sao?"

Mạc Trần có chút hả hê nói: "Chưởng môn minh giám, bình thường ma thể cần phải vượt qua đại kiếp nạn phi thăng mới có thể đạt được, hiện tại nó có cơ hội này trước, trả cái giá nhỏ này cũng coi như lãi rồi."

Khương Thành khóe miệng giật giật, hơi hoài nghi có phải cái lão già này cố ý chơi Tam Nhãn Hổ hay không.

Một khắc sau, tiếng hét thảm thiết của Tam Nhãn Hổ không còn nữa.

Không những tiếng kêu không còn mà ngay cả hơi thở cũng không còn nữa.

"Không phải chứ, nó chết rồi?"

"Chết như này cũng quá khó hiểu rồi?"

Mạc Trần hai tay thả lỏng: "Thật sự là đã đánh giá cao nó rồi, còn tưởng rằng nó có thể chống đỡ qua được."

Nghe cuộc nói chuyện của hai người, trong lòng Huyền Quy Vương chán nản nguội lạnh dần.

Này, này, các ngươi có nhầm hay không thế?

Vị yêu vương đã chết kia, chẳng phải là người mình, hộ tông linh thú hay sao!

Có thể có chút phản ứng đau thương và kinh hoàng được không hả?

Có thể thờ ơ như vậy sao?

Ngay sau đó, nó trông thấy Khương Thành cũng bay ra khỏi Luyện Cốt Phiên.

Chạm lên đầu Tam Nhãn Hổ, tên này là yêu vương, đương nhiên muốn hồi sinh thì phải cần đến 12000 điểm, còn đắt hơn một số đệ tử trước đây cả trăm lần.

Đây còn là thời gian tử vong gần nhất, đồng thời là còn giữ kết quả toàn thây đấy.

Sau khi dùng hồi sinh, Tam Nhãn Hổ sống lại một lần nữa, cả người hoàn toàn không có tổn hao gì.

Thành ca vội vàng lại bay trở về lưng rùa, rồi giơ ngón tay cái với nó.

"Cố lên."

"Hay là thôi đi, đau đớn quá."

Tam Nhãn Hổ bỏ cuộc giữa chừng, dù cho có Khương Thành ở đây thì bản thân nó cũng không thể chết được. Cơ mà đau đớn kia, quả thật là sống không bằng chết rồi.

Nó cũng vốn không phải là một yêu vương chăm chỉ, tha thiết tu luyện.

Lúc này Mạc Trần bất ngờ nói một câu: "Ma thể của ngươi đã luyện được một nửa rồi, lúc này mới dừng lại, mới từ bỏ, có thể tương lai không thể thành tiên, cũng hết cách thành ma."

Tam Nhãn Hổ nghe xong, tức giận đến vỡ phổi.

"Lão già ngươi, khó như vậy sao không nói cho ta biết sớm."

"Lão hủ cũng là muốn tốt cho ngươi, ngươi nghĩ xem một ngàn vạn năm qua, Thánh Giai đã không còn có đại kiếp nạn phi thăng như trước đây nữa rồi."

Nếu thật sự không có tôi luyện của đại kiếp nạn phi thăng, cho dù có thành công vượt biên vào tiên giới thì thánh thể cũng không thể biến thành tiên thể.

Quả thật tôi luyện khí huyết sát này là cơ duyên vô cùng lớn.

Tam Nhãn Hổ chần chừ, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn thu lĩnh vực lại, tiếp tục nhận tôi luyện của khí huyết sát kia.

Sau hai khắc, nó lại chết, sau đó Khương Thành lại hồi sinh nó.

“Ngươi chẳng phải đã nói tôi luyện được một nửa rồi sao? Sao còn chưa xong?”

Ngay khi sống lại, Tam Nhãn Hổ đã hét vào mặt Mạc Trần.

Mạc Trần cười giễu: “Lão hủ đâu biết ngươi vô dụng như vậy, đã đánh giá cao ngươi rồi.”

Tam Nhãn Hổ trực tiếp duỗi móng vuốt, làm ra động tác chửi mắng cả nhà Mạc Trần, rồi mới tiếp tục hành trình đau đớn dang dở.

Tròng mắt của Huyền Quy Vương sắp rơi ra rồi.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Ai có thể giải thích cho nó tí gì không?

Đó là hồi sinh sao?

Đó chính là hồi sinh mà?

Làm sao làm được như vậy, tại sao các ngươi không kinh ngạc chút nào, giống như làm mãi thành quen vậy?

Còn có thao tác như này nữa hả?

Lần này, sau nửa khắc, Tam Nhãn Hổ không còn rỉ máu nữa.

Chỉ thấy bộ lông toàn thân của nó, tuy rằng vẫn là màu trắng, nhưng giống như được bao phủ bằng một lớp ánh sáng u ám.

Mà trong mắt của Tam Nhãn Hổ kia, lại chứa thần quang mê hoặc tâm hồn con người.

Khí thế của nó được thu lại hơn trước rất nhiều, nhưng khiến người ta cảm thấy nguy hiểm hơn ít nhất là mười lần!

Rõ ràng không phóng thánh vực ra, thế nhưng quy tắc chảy loạn đánh vào người nó lại phát ra âm thanh như va phải kim loại, cuối cùng cũng không thể lay chuyển được nó nữa.

“Ha ha ha ha…”

“Cuối cùng lão tử thần công cáo thành rồi!”

Giọng của nó xuyên vàng nứt đá, quy tắc chảy loạn chấn động bốn phía, hình thành một vòng tròn gợn sóng, lan về phía xa.

“Đù má, thăng cấp nhiều như vậy sao?”

Thành Ca kinh ngạc vô cùng, hắn là ma thể này thần kỳ hơn hắn dự đoán.

Chợt ghen tị trong mắt Mạc Trần lóe lên, hung dữ nói: “Tư chất của hổ yêu ngươi xem ra vô cùng cao, đúng là vận cớt chó, lại có thể trực tiếp trở thành Ám Kim Ma Thể.”

Lam Đề tò mò hỏi: “Ám Kim Ma Thể là cái gì?”

Mạc Trần lại phổ cập thêm lần nữa: “Ma Thể có phân chia phẩm cấp, phẩm cấp càng cao, tương ứng uy lực cảnh giới có thể phát ra càng lớn.”

“Thấp nhất là Khô Mộc Ma Thể, phía trên còn có mấy cấp bậc như Thanh Mộc, Thiết Mộc…”

“Mộc Thân là phẩm cấp thấp nhất trong số đó, thường thường thì mấy kẻ thiên phú kém còn không thể trở thành tán ma.”

“Trên Mộc Thân, còn có Thạch Thân, Ngọc Thân, Ngân Thân, mỗi loại đều chia thành mấy cấp bậc.”

Mạc Trần có một câu không nói ra, trước đây bản thân hắn đã là Lưu Ngân Ma Thể cao nhất trong Ngân Thân.

Cấp độ này vốn đã rất hiếm trong ma tu ở tiên giới.

Vốn định để đến tiên giới, đợi đến lúc những người này từ từ hiểu được tiên giới, rồi mới bất ngờ thể hiện, làm mọi người kinh ngạc một phen.

Cuối cùng ngược lại, Tam Nhãn Hổ đã trực tiếp thành Kim Ngân, còn cao hơn cả Ngân Thân.

Nếu như đổi thành người khác thì thôi đi, đằng này lại là lão hổ đáng chết kia, hắn vẫn luôn nhìn không vừa mắt, thật sự là quá tức giận mà.

Chỉ có thể rầu rĩ nói: “Trên Ngân Thân là Kim Thân. Chia làm ba cấp bậc: Bạch Kim, Ám Kim, Tử Kim.”

Trong ma tu tiên giới, Ám Kim Ma Thể chắc chắn là vật hiếm có, rất hiếm gặp.

Có được mấy cái ma thể này, cuối cùng hơn phân nửa sẽ trở thành nhân vật lớn trong ma tu.

Phẩm chất của tiên thể và ma thể, đã được định sẵn ở lúc thành tiên.

Dường như sau này không có cách nào thay đổi, cho dù tìm được nơi tôi luyện tuyệt vời như bây giờ thì cũng chỉ có thể ở cải thiện một chút trong bản giai.

Không thể từ Mộc Thân tăng lên tới Thạch Thân, cũng không có cách nào từ Ngân Thân tăng lên tới Kim Thân.

Nhưng mà hắn không muốn nói ra mấy lời này, bởi vì hiện tại Tam Nhãn Hổ sớm đã vênh mặt lên trời.

“Khà khà khà, quả nhiên bổn đại gia là một con yêu quái được ông trời lựa chọn, mới nỗ lực một tí đã thành thiên tài tuyệt thế trong ma tu.”

Nó xụi lơ bên cạnh Mạc Trần, duỗi móng vỗ vỗ vai Mạc Trần, ác ý hỏi: “Lão Mạc, trước kia ngươi là thể gì?”

“Có thể nói với ca hay không? Làm cho ca sùng bái một chút?”

Không thể vạch áo cho người xem lưng, hơn nữa còn xưng anh trước mặt mình, Mạc tiên nhân hận không thể bóp chết nó.

Trong khi hai người bọn họ chưa xong thì Huyền Quy Vương đã không để ý đến nữa.

Ám Kim Ma Thể của Tam Nhãn Hổ làm cho nó hoàn toàn động tâm rồi.

Hơn nữa có hồi sinh, căn bản sẽ không chết.

Cơ hội như thế mà còn bỏ lỡ vậy thì cả đời này cũng không thể thành tiên được.

“Chủ nhân, ta cũng muốn thử.”

“Khương Thành, ta cũng muốn…”

Trong chốc lát, Huyền Quy Vương và Lam Đề đồng thanh nói.

Có ma thể, xem như là thành một nửa tiên nhân, hấp dẫn này ai mà nhịn cho được.

“Không thành vấn đề, các ngươi đi đi.”

Đây đều là người mình, tất nhiên Khương Thành chỉ mong sao các nàng trở nên lợi hại hơn.

Hiện tại hắn tính toán, có nên thả toàn bộ một nghìn đệ tử trong Toàn Cơ Đồ ra hay không, để tất cả bọn họ đều trở thành ma thể.

Kế tiếp, Huyền Quy Vương hồi sinh một lần cũng trở thành ma thể.

Nhưng mà Bạch Ngân Ma Thể còn kém hơn Ám Kim Ma Thể vài bậc.

Mà Lam Đề hồi sinh chừng bốn lần.

Khương Thành nhìn thấy thì đau lòng vô cùng, mỹ nhân cả người nhuốm máu, thê thảm vô cùng, khắc nghiệt quá rồi.

Cơ mà ý chí của nàng kiên cường, suốt quá trình không kêu lấy một tiếng.

Chương 185.

Mặc trần nhỏ nhẹ giải thích: “Vốn dĩ Huyền Quy Vương đã là Thánh Giai hậu kì, hơn nữa Huyền Quy nổi tiếng với khả năng phòng ngự mạnh mẽ, cho dù là thiên kiếp thì nó cũng có thể dễ dàng vượt qua được hơn so với Thánh Giai đỉnh phong khác.”

“Hơn nữa dù gì thì Lam Đề cũng chỉ là Nhập Thánh, khí huyết sát này công kích quá mạnh, làm tổn hại nàng ta quá lớn.”

Nói thật, cơ may này đáng lẽ ra là không phải là thứ mà một tu sĩ hạ giới có thể nhận được.

Nếu đổi thành là Thánh Giai đỉnh phong khác thì rất có thể cũng là cái chết.

Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy Vương có thể thành công hoàn toàn là nhờ Khương Thành không ngừng dùng hồi sinh, cưỡng chế xoay chuyển kết cục từ tự sát sang cơ duyên.

Huống chi, cao thủ Thánh Giai của vực giới khác vốn dĩ không biết gì về khí huyết sát và ma thể.

Ai lại ăn no dửng mỡ, chạy ra ngoài phạm vi bảo hộ của pháp bảo, thu lĩnh vực lại, dùng cơ thể hứng chịu nỗi đau đớn kinh khủng đó chứ .

Cốt Vương của Vạn Cốt vực may ra còn chống đỡ được, nhưng vấn đề là Cốt tộc không có huyết mạch da thịt, khí huyết sát không có ảnh hưởng gì với họ.

Sau lần hồi sinh cuối cùng, Lam Đề cuối cùng cũng thành công trở thành Ma Thể.

“Không ngờ cũng là Ám Kim Ma Thể?”

“Lam cô nương thiên phú dị bẩm!”

Mặc Trần vừa nịnh hót phu nhân tương lai của chưởng môn, vừa nhặt lại nhận thức quan đã bị vỡ vụn.

Ám Kim Ma Thể dễ dàng có được vậy sao?

Cảm thấy bản thân trước giờ tu luyện đều tu luyện lên thân chó hết.

Một người, 2 yêu luyện thành được ma thể thực lực có sự tiến bộ lớn, cảm xúc tăng vọt.

Thấy thế, trong lòng Thành ca cũng nóng lên.

“Ta cũng thử!”

Mạc Trần nhanh chóng ngăn hắn ta lại.

“Chưởng môn từ đã!”

“Người đã là tiên thể, Tiên và Ma tương khắc, không ai có thể có tiên thể và ma thể cùng lúc được.”

Khương Thành lập tức cực kỳ thất vọng

“Vậy ngươi xem xem phẩm cấp tiên thể của ta là gì?”

“Có lợi hại như Ám Kim Ma Thể của bọn họ không?”

“Khụ, lão hủ nhìn không ra.”

Mặc Trần có chút ngượng ngùng nói: “Lão hủ không am hiểu về tiên thể lắm, chỉ từng thấy qua những phẩm cấp không quá cao. Phẩm cấp tiên thể của chưởng môn lão hủ chưa thấy bao giờ, chắc chắn là không thấp đâu!”

Thành ca thấy yên tâm hơn chút.

Không được, thân là chưởng môn sao có thể kém hơn thuộc hạ được.

“Vẫn thử xem sao, dù gì cũng không mất gì.”

“Chưởng môn hãy suy nghĩ lại, nếu như người chết thì không ai có thể hồi sinh được.”

Lam Đề cũng vội vàng khuyên hắn ta: “Thành… ngươi đừng nên xúc động quá, ta không muốn nhìn thấy ngươi chết.”

Con gái người ta đã để ý mình vậy Thành ca rất là vui vẻ.

Nhưng mà ta chết thì có hệ thống hồi sinh mà.

“Yên tâm đi, ta tự biết chừng mực.”

Nói xong, hắn ta liền nhảy ra ngoài, thu lĩnh vực lại, đối diện trực tiếp với công kích của khí huyết sát.

Vù!

Lúc này thần hồn của hắn đều đã loạn hết cả lên, hình ảnh tàn sát giết chóc mơ hồ công kích làm ý thức của hắn ta tan vỡ.

Giây phút trước khi mất đi ý thức, trong đầu hắn hiện lên nghi hoặc.

Lúc trước Tam Nhãn Hổ và Lam Đề hình như đâu có mất đi ý thức đâu.

Không phải bản thân là tiên hồn à, đáng lẽ ra sức chịu đựng phải tốt hơn bọn họ mới đúng chứ?

Sao mà đến chút công kích này cũng không chịu nổi?

Lúc này toàn thân hắn từ trên xuống dưới, lúc thì trướng lên, lúc thì như là bị hàng vạn côn trùng gặm nhấm, lúc thì giống như bị vô số kim đâm vào, có lúc lại giống như toàn bộ xương cốt bị nghiền nát vỡ vụn.

Đau đớn tới nỗi hắn ta quằn người lại.

Mà những người bên ngoài đều bị dọa tới đơ người.

Sau khi bi khí huyết sát công kích thì cơ thể Khương Thành chia năm xẻ bảy trong phút chốc, sau đó tiếp tục tách rời ra, còn thảm khốc hơn cả vạn lần so với 3 người trước đó.

“Không thể nào!”

Mặc Trần vừa hô lên, vừa xông qua đó.

Chưởng môn là tiên thể, cho dù là không thành công có được ma thể thì đáng lẽ cũng sẽ không vì sự công kích khí huyết sát mà thành ra như này được.

Nếu mà hí huyết sát lợi hại đến thế thì lúc đại chiến Tiên Ma, Tiên tộc làm sao dám xông vào trận chiến như vậy.

Chỉ tiếc, đã muộn rồi.

Khi mà hắn ta, Lam Đề, Tam Nhãn Hổ, Huyền Quy Vương và A Hoàng chạy đến bên cạnh Khương Thành, thì không biết hắn ta bị tách rời bao nhiêu mảnh rồi, chết không để lại một vết tích nào.

"Không…"

Lam Đề kêu lên một cách thảm thiết, suýt chút nữa thì ngất đi.

Tam Nhãn Hổ mặt mày ngơ ngác, giống như mất đi linh hồn.

Mặc Trần lẩm nhẩm một mình: "Không đúng, không thể nào như thế được…"

Nhưng mà A Hoàng thì lại rất bình tĩnh, đôi mắt đen lúng liếng nhìn đông nhìn tây, giống như là đang tìm gì đó.

"Ting, ký chủ bị giết, đang dò xét thực lực của kẻ địch, chuẩn bị phương án hồi sinh."

"Ting, ký chủ đã trở thành Hỗn Độn Ma Thể."

"Ting, ký chủ hồi sinh."

Hệ thống không có đưa ra giải thích gì về cái chết lần này.

Về phương án giải quyết thì cũng không giống như 2 lần Long Huyết và lôi kiếp trước, trực tiếp hồi sinh là xong.

Mà cưỡng chế cho hắn ma thể mà vốn dĩ không thể nào tồn tại song song với tiên thể.

Dường như chỉ có cách là cho hắn Hỗn Độn Ma Thể mới có thể giải quyết được mối nguy lần này.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, xương cốt vốn dĩ đã tiêu tán bắt đầu tụ lại, khôi phục thành dáng vẻ của Khương Thành, hắn ta sống lại nữa rồi.

Không đơn giản chỉ là sống lại mà còn thuận lợi có được ma thể.

“Thành…”

Lam Đề là người đầu tiên bổ nhào ôm chầm lấy hắn.

“Thật tốt quá, ngươi không chết!”

“Ha ha, ta chỉ là đùa mọi người chút thôi.”

Lúc nãy đã thể hiện trước mắt người của mình, nên Thành ca chỉ có thể ngậm ngùi giả vờ ngầu để che lấp.

Lam Đề đang lau nước mắt cười, vừa nghe thấy liền đấm vào ngực hắn ta một cái, quở trách: “Người quá đáng quá rồi đó.”

Tam Nhãn Hỏ tỏ vẻ không còn gì để nói: “Ca như thế thật sự có thể dọa chết người đó.”

Mặc Trần cũng lắc đầu, cười khổ.

Nhưng mà giây sau, hắn ta liền trợn tròn mắt.

“Chưởng môn, người thành ma thể rồi?”

Hắn ta rất mẫn cảm với việc cảm nhận khí tức của Ma tu, mà hắn ta đã nhìn thấy được đặc trưng của ma thể ở trên người của Khương Thành.

Nhưng mà điều đó không thể nào?

“Rõ ràng là đã có tiên thể rồi, mà vẫn có được ma thể?”

Vậy thì rốt cuộc gọi là Tiên tu hay là Ma tu?

Vị diện chi tử cũng thần kì quá rồi, hoàn toàn không giống lẽ thường!

Thành ca gật gật đầu: “Đúng vậy, ngươi xem giúp ta xem đây là ma thể phẩm cấp gì?”

Mặc Trần nhanh chóng nghiêm túc cảm nhận, lúc lâu sau, hắn vẫn là biểu cảm nghi hoặc.

Tam Nhãn Hổ sốt ruột, hối thúc: “Rốt cuộc là phẩm cấp gì, đừng úp mở nữa.”

Nó vẫy vẫy cái đuôi một cách ngạo mạn.

“Có lợi hại bằng Ám Kim Ma Thể của ta đây không?’

Mặc Trần vẫn im lặng, lúc lâu sau mới nói một cách ngập ngừng.

“Lão hủ chưa từng gặp qua loại ma thể này, nhưng mà khí tức nguy hiểm hơn nhiều, chắc là phẩm cẩm cao hơn Ám Kim Ma Thể.”

“Vậy ngươi có từng nghe về Hỗn Độn Ma Thể chưa?”

“Chưa từng nghe.”

Thành ca có chút chán nản, kho tri thức của tiên nhân này có chút không đủ, nhìn dáng vẻ giống như trước đây không chú tâm học hành.

“Nếu mà chúng ta đều đã thành công có được ma thể thì gọi thêm môn đồ khác để bọn họ cũng tiếp nhận chút sự xâm nhập của khí huyết sát là được rồi.”

Đang nghĩ nhóm đệ tử mà mình dẫn dắt này, toàn bộ đều có ma thể, lúc đó sẽ có quang cảnh thể nào nhỉ?

Điều duy nhất mà hắn ta lo nghĩ chính là đạt được phẩm cấp ma thể như thế nào, hình như là có liên quan đến tư chất của mỗi người.

“Mạc trưởng lão, một khi có được ma thể thì sẽ định hình phẩm cấp luôn, sau này sẽ không thể thay đổi được sao?”

Nếu là như thế thì đạt ma thể phẩm cấp thấp trước chưa chắc đã là chuyện tốt.

Chương 186.

“Đúng vậy.”

Mạc Trần gật đầu, rồi nói: “Nhưng mà chưởng môn, ngươi có thể nâng cao tư chất, có lẽ có thể phá được quy luật này.”

Bây giờ hắn ta đã không dám dùng lý lẽ thông thường để phán đoán phạm vi năng lực của Thành ca nữa rồi.

“Một khi bọn họ cũng có được ma thể, vậy thì sau này khi đột phá Đạo Cung, Nhập Thánh và Thánh Giai sẽ dễ dàng hơn gấp nhiều lần.”

Đây là điều đương nhiên, dùng thể chất có sức chịu đựng tốt hơn cả tiên nhân để tu luyện cửa ải trước mắt, không dễ dàng hơn mới lạ.

Khương Thành suy nghĩ trong chốc lát, quyết định tìm một đối tượng thử trước đã.

“Huyền Quy Vương, bây giờ ta giúp ngươi nâng cấp tư chất, xem ma thể của ngươi có thay đổi gì không.”

Hiện giờ tư chất của Huyền Quy Vương chỉ là ngũ đẳng, lúc nãy vừa có được Bạch Ngân Ma Thể

Mặc dù có được ma thể là một chuyện cực kì vui, nhưng nếu so với hai Ám Kim Ma Thể của Lam Đề và Tam Nhãn Hổ thì niềm vui cũng vơi bớt đi nhiều.

Cảm giác hạnh phúc là từ so sánh mà ra.

“Được, được chứ, làm phiền chủ nhân rồi!”

Từ lâu nó đã nhìn thấy Khương Thành nâng cấp tư chất cho người khác, vẫn luôn cực kì hâm mộ.

Nhưng mà đến bây giờ cũng chưa tới lượt Tam Nhãn Hổ, thì nó cũng không có gì đáng nói.

Giờ đột nhiên nghe bảo sẽ nâng cấp cho mình thì vui tới nỗi quay vòng vòng tại chỗ, sắp không tìm được phương hướng luôn rồi.

“Ca, dù gì cũng phải có trước có sau chứ!”

“Tiểu đệ luôn đi theo bên cạnh ca, ta lập được chiến công hiển hách, càng vất cả công lao càng lớn chứ!”

Tam Nhãn Hổ không thể nào chấp nhận được, làm ra vẻ lên án một cách đẫm máu và nước mắt.

“Huyền Quy Vương vừa tới chưa lâu, chưa lập được công nào, dựa vào cái gì mà là nó chứ?”

“Không lẽ người có ý kiến gì với ta? Có ý kiến gì người có thể nói mà!”

Thành ca nói trong lòng, nâng cấp cho ngươi cần 9,5 tỷ điểm, nâng cấp cho Huyền Quy Vương chỉ cần vài vạn điểm, này có thể so được sao?

Hơn nữa nó rèm pha kể công, chê bai đồng đội ngay trước mặt Huyền Quy Vương như vậy, có phải là nhỏ nhặt quá rồi không?

“Đủ rồi đó, ngươi đều có được Ám Kim Ma Thể rồi, còn có gì chưa hài lòng nữa.”

Nói xong hắn ta liền xoa đầu của Huyền Quy Vương.

Giây sau, đẳng cấp tư chất của Huyền Quy Vương được nâng cấp lên tứ đẳng.

Tiếp đó, liền thấy cái mai rùa vốn dĩ có ánh bạch màu trắng ẩn hiện của nó đột nhiên có sự thay đổi.

Có một luồng ánh sang bảy màu chạy xung quanh, nhìn vô cùng kì diệu.

Mà khi Huyền Quy Vương thu hồi lại khí tức thì luồng ánh sáng lưu chuyển đó liền biết mất không thấy nữa.

Trong phút chốc, cả người nó đều biết thành một khối chất lỏng.

Khối chất lỏng đó chuyển động không ngừng, biến thành các loại hình thái, cuối cùng lại quay về hình dáng của Huyền Quy.

“Đây là Lưu Ngân Ma Thể!”

“Thật sự nâng cấp được ma thể!”

Dù là trước đó có nghĩ tới, nhưng Mạc Trần vẫn không nhịn được mà nhảy lên.

Không thể tin được điều này là thật.

Lần đầu tiên nhìn thấy ma thể đã định hình rồi vẫn có thể bị ép buộc thay đổi.

Cái này mà truyền đến tiên giới thì sẽ dẫn đến việc kinh thiên động địa mất!

Chỉ sợ là những Tiên Vương Ma Đế đó đều không còn ngồi yên được nữa.

“Đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân!”

Huyền Quy Vương kích động tới nỗi nói cảm ơn không ngừng, không chỉ ma thể mà tư chất cũng thăng cấp lên tứ đẳng. Nó có thể cảm nhận được tốc độ tu luyện của bản thân đã tăng lên vượt bậc.

Điều này đối với nó mà nói đúng thật là nghịch thiên cải mệnh.

Lúc này nó cảm thấy điều may mắn nhất chính là đã trở thành tọa kỵ cho Khương Thành.

Giờ nó chỉ có ý nghĩ tương lai còn có cơ hội tiếp tục thăng cấp.

Cái đùi to này, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải ôm thật chặt, nhất định không được buông tay!

Nếu sau này đã có thể dùng cách thức nâng cấp tư chất để tiếp tục cưỡng chế nâng cao phẩm cấp ma thể vậy thì có gì phải do dự nữa đâu.

Đầu tiên Khương Thành đưa 300 môn đồ từ trong Toàn Cơ Đồ ra ngoài.

Bên trong đó là nhóm người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn.

“Đây là Hư Tiên giới sao?”

“Thật là hoang vu!”

“Nhìn thật nguy hiểm.”

“Chưởng môn gọi chúng ta ra đây là có chuyện lớn gì sao?”

Khương Thành nói cho cho bọn họ nghe về khí huyết sát và ma thể.

Nghe nói có thể có được cơ thể cùng cấp bậc với tiên nhân sớm hơn, mọi người đều vô cùng kích động, mắt đều nóng hết cả lên.

Ai nấy đều nóng lòng muốn thử

“Chưởng môn, bắt đầu nhanh thôi!”

“Làm đi, làm đi!”

“Ta không đợi được nữa rồi.”

Nhưng mà câu tiếp theo của Khương Thành làm mọi người suy nghĩ.

“Ta phải nói trước với mọi người, sự thanh lọc của khí huyết sát cực kỳ là đau đớn, chắc chắc các người không chỉ chết có

một lần thôi đâu.”

“Hơn nữa, nếu các người không muốn trở thành ma thể thì cũng có thể bỏ cuộc.”

“Bây giờ quyền chọn lựa là ở các ngươi.”

Mặc dù trong thâm tâm hy vọng bọn có thể có được ma thể, nhưng mà Khương Thành không có ý định ép buộc mọi người.

Hắn vẫn rất để ý đến cảm nhận của nhóm môn nhân này.

Mọi người liếc nhìn nhau một cái rồi sau đó đồng loạt đưa ra quyết định.

“Không có gì phải do dự cả!”

“Cơ duyên như vậy, lý nào lại bỏ lỡ?”

“Ta muốn có được ma thể!”

300 môn đồ không ai bỏ cuộc, Khương Thành rất hài lòng.

Sau đó hắn đưa bọn họ ra ngoài ngoài phạm vi bảo vệ của Luyện Cốt Phiên.

Sau đó, hiện trường thảm khốc vô cùng.

Trong phút chốc, các đệ tử đời thứ tư chết không còn một ai.

Trong đám môn nhân đời thứ ba, thứ hai, hầu hết cũng có thể chịu được hai giây.

Mà trong những đồ đệ còn lại của đời thứ hai, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh có lẽ là có nền tảng vững chắc, vậy mà lại có thể sống được mấy phút.

Nếu không có Thành ca thì hành động của mọi người đều là đang tự sát.

Nhưng mà bây giờ hắn không có thời gian để mà cảm khái tàn khốc, để hồi sinh bọn họ hắn bận tới mức tối mặt tối mày.

300 người liên tiếp không ngừng chết đi, lại không ngừng hồi sinh, lại tiếp tục không ngừng chết đi.

Đệ tử đời thứ tư mặc dù nhanh chết nhưng cũng do tu vi thấp nên điểm cần để hồi sinh cũng ít hơn, đa số chỉ cần con số đơn vị.

Khương chưởng môn đã bỏ qua đoạn "Thần Chú" giả vờ để che mắt mọi người trước khi hồi sinh kia rồi, như thế lãng phí thời gian quá.

Cứ thế đến cuối cùng, có một số đệ tử đời thứ tư đều đã hồi sinh trên trăm lần.

Mặc Trần, Lam Đề, Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy Vương đều giữ lấy cằm, mặt ngơ ngác nhìn theo.

Thì ra đối với chưởng môn mà nói hồi sinh lại đơn giản như vậy sao?

Chẳng cần nghi thức gì cả, vẫy tay một cái là một loạt một loạt sống lại.

Đây còn là người sao?

Đúng 3 canh giờ sau, nhóm đệ tử này cuối cùng cũng hoàn thành việc lớn, tất cả đều trở thành ma thể.

Chỉ là trở thành các loại không giống nhau àm thôi.

Đa số đệ tử đời thứ tư vẫn chỉ là Thạch Thân, thậm chí còn có cả Mộc Thân.

Mà đệ tử đời thứ ba đa số đều là Lưu Ngân Ma Thể, cũng có một vài người đạt đến Bạch Kim Ma Thể.

Trong đệ tử đời thứ hai, Kỷ Linh Hàm và La Viễn cũng là Bạch Kim Ma Thể.

Còn Lâm Ninh, nàng đạt đến Ám Kim Ma Thể.

Điều này ngược lại với suy đoán ban đầu của Khương Thành.

Xem ra mặc dù đẳng cấp tư chất có liên quan trực tiếp tới ma thể, nhưng cũng không phải hoàn toàn đồng nhất.

Mỗi người có một tư chất khác nhau, bởi vì có người căn cốt cực cao, có người huyết mạch vượt trội, có người thần hồn xuất chúng, lại cộng thêm các phương diện ý chí nữa nên ảnh hưởng đến việc hình thành nên ma thể cũng không giống nhau.

Cho nên Lâm Ninh có tư chất tam đẳng, cũng có được cùng giai Ám Kim Ma Thể như Lam Đề và Tam Nhãn Hổ.

Mà trong số đệ tử đời thứ ba, có một số tư chất tứ đẳng cũng đạt tới Bạch Kim Ma Thể.

Sau khi có được ma thể, rõ ràng nhóm đệ tử này chỉ là Dẫn Khí cảnh, lại có thể tùy ý đi lại ở Hư Tiên giới.

Nếu cái này truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ dẫn đến xôn xao chấn động cả vực giới khác.

Bọn họ còn phải cần thận dè đặt trốn ở dưới pháp bảo đó.

Thực lực có được bước nhảy vọt lớn, hơn nữa tu luyện cũng trở nên đơn giản hơn, tất cả đệ tử vui vẻ nhảy cẫng lên như chim sẻ.

Trong lòng Mạc Trần càng được thêm an ủi, vậy mà đồ đệ Lâm Ninh có được Ám Kim Ma Thể.

Người sư phụ như hắn cũng xem như có thể nở mày nở mặt trước Tam Nhãn Hổ một chút.

"Tiểu Hàm, ngươi ở lại, những người khác quay về Toàn Cơ đạo trường trước."

Thành ca quyết định phải giành chút danh tiếng cho đại sư tỷ của đời thứ hai này.

Chương 187.

Từ lần đầu tiên giúp La Viễn thăng cấp tư chất đến nay, Khương chưởng môn đã giúp rất nhiều người tăng thêm BUFF.

Ngay cả đệ tử đời thứ tư đã thăng cấp đến hơn một trăm người.

Duy chỉ có đời thứ hai là Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đến giờ vẫn chưa được hắn thăng cấp.

Bất kể là cảnh giới hay là tư chất.

Cũng chính là bởi vì tính tình hai người con gái này tốt, đổi thành người khác thì e là đã thấy không công bằng từ lâu rồi.

Tăng cấp tư chất của Kỷ Linh Hàm từ tam đẳng lên nhị đẳng, cần tiêu hao một trăm hai mươi triệu điểm.

Trước đây Thành ca nghèo, chỉ có thể làm ngơ.

Bây giờ tỏng hắn tay có vài chục tỷ điểm, huống chi sớm muộn gì cũng hốt được một đống điểm tích phân từ thì Hư Tiên giới và tiên giới trong tương, vẫn tiêu được một trăm hai mươi triệu điểm.

"Chưởng môn, ngươi tìm ta có việc gì sao?"

Bản thân một mình ở lại, chẳng lẽ…

Thành ca cũng chẳng chần chừ, làm bộ làm tịch vuốt ve đỉnh đầu nàng.

"Được rồi, ta giúp ngươi thăng cấp tư chất lên một đẳng."

Sau đó, Bạch Kim Ma Thể của Kỷ Linh Hàm nhanh chóng xảy ra thay đổi.

Đầu tiên là bên ngoài cơ thể chậm rãi trở nên u ám, ngay sau đó ánh sáng u ám lại bắt đầu chuyển biến dần sang màu tím nhạt.

Cuối cùng, màu tím nhạt kia dần dần biến mất, nhưng trán của nàng lại xuất hiện một hoa văn màu sắc có màu tím nhạt.

Hoa văn kia rất nhỏ, nếu như không nhìn kỹ thì thậm chí còn chẳng nhìn thấy.

"Tử Kim Ma Thể!"

"Vậy mà lại vượt qua cả Ám Kim Ma Thể, trực tiếp đạt được Tử Kim Ma Thể ư!"

Mạc Trần nhảy dựng lên, hắn nói năng lộn xộn luôn rồi.

"Đù má, Ma tu nào ở tiên giới mà có Tử Kim Ma Thể, thì hầu hết cuối cùng đều có thể trở thành một Ma Đế!"

"Trời ơi…"

Đầu gối của hắn nhũn ra.

Nhìn thấy Kỷ Linh Hàm phía trước mới Đạo Cung cảnh Cửu trọng mà kẻ đã từng là tiên nhân này lại mồ hôi nhễ nhại.

Eo cũng bất giác khom xuống, thân mình thấp xuống cả một đoạn lớn, suýt chút nữa quỳ xuống với nàng.

Cho dù tương lai không trở thành Ma Đế thì đảm bảo ít nhất cũng sẽ là cấp Ma Vương!

Điều kiện tiên quyết là nàng có thể thuận lợi sống ở tiên giới đến khi đó.

Có Khương chưởng môn ở đây, việc sống sót còn khó ư?

Ma Đế đó!

Đêm trước Tiên Ma đại chiến, hắn nhìn từng nhìn thấy ở phía xa xa, tuy là không nhìn rõ lắm, bởi vì không được dùng tiên hồn nhìn trộm.

Hơn nữa lúc đó hắn còn đang quỳ gối cùng với hàng ngàn hàng vạn Ma tu.

Những người khác không hề có cảm giác như này.

Tam Nhãn Hổ vẫn không phục lắm.

“Ám Kim Ma Thể của lão tử chẳng phải sẽ nhanh chóng không còn xịn nữa à?”

“Ca, đến khi nào ngươi mới thăng cấp cho ta?”

“Chuyện đơn giản như sờ đâu ta một cái thôi mà, xin ngươi làm một lần đi mà!”

Ngươi cần đến 9,5 tỷ điểm đấy, tốt nhất là dẹp sang một bên đi.

Khương Thành cũng đã nhìn ra, ma thể có liên quan đến tư chất, nhưng không phải là cứ tăng tư chất lên một đẳng thì ma thể cũng lên một cấp, tình huống của mỗi người không hề giống nhau.

Bây giờ tư chất Kỷ Linh Hàm là nhị đẳng, có lẽ cũng được xem như là người đứng đầu trong nhị đẳng.

Hắn dùng hệ thống quét qua, quả nhiên điểm tích phân của nàng hiện tại đã tăng thẳng lên tới 4000 vạn rồi, trước đó mỗi cấp chỉ có 300 vạn.

Mức tăng vô cùng lớn.

Mà tăng một cấp tiếp theo cho nàng, điểm tích phân yêu cầu đạt tới con số 18 tỷ khủng bố.

“Được rồi, ngươi cũng trở về tu luyện đi.”

Em gái à, bây giờ ngươi là con bài có giá trị nhất trong tay ta, hắn tính toán ngày mai lại nhỏ máu, để cho Lâm Ninh cũng

thăng cấp lên tới Ám Kim Ma Thể được rồi.

Dù sao sư phụ nàng - Mạc tiên nhân hiện tại cũng đang mong chờ nhìn bản thân hắn, hơn nữa bình thường hắn cũng vất vả, công lao lớn.

Được thăng cấp tư chất, ma thể cũng thăng cấp theo, đương nhiên Kỷ Linh Hàm rất vui sướng.

Nhưng nàng lại cảm thấy có chút mất mát không giải thích được.

Hoá ra không giống với những gì mà bản thân nghĩ.

Lúc sau Khương Thành lại triệu tập hơn 700 đệ tử còn lại rồi chia làm hai nhóm, tất cả đều được thăng cấp ma thể.

Hơn 700 người này đều là đệ tử đời thứ tư, hầu hết ma thể đều là Mộc Thân, Thạch Thân.

Vì ma thể của hơn 1000 đệ tử, coi như là hắn đã cố gắng hết sức rồi, đến cả hắn cũng không thể đếm nổi số lần hắn hồi sinh bọn họ.

Chỉ có điều cuối cùng kết toán cũng chỉ mới một trăm vạn điểm, hoàn toàn không đáng kể gì.

Sau khi tất cả đệ từ đều trở lại Toàn Cơ Đồ, Huyền Quy Vương cõng mấy người, chính thức khởi hành về phía trước theo phương hướng tế đàn như lời của Mạc Trần.

Mà sau khi bọn họ xuất phát không lâu, trong cửa vào bên dưới, một con cự long lấp lánh kim quang bay vào.

Một con vượn khổng lồ với đôi mắt đỏ tươi, cả người tỏa ra khí tức thô bạo theo sau, chầm chậm đánh giá xung quanh Hư Tiên giới.

Sau khi ảo ảnh Hư Tiên giới, tới gần Thiên Yêu vực của Thiên Linh Vực, bọn họ nhanh chóng phát hiện ra lối vào này.

Mười một yêu vương liên tiếp bước vào khu vực nguy hiểm này.

“Đây là đâu vậy?”

Sương Thố Vương vừa mới bước vào đã vội vàng tạo thánh vực.

“Không rõ lắm, nhưng thứ này ở trên đỉnh đầu chúng ta này lại khiến ta có một vài liên tưởng.”

Đôi mắt nhỏ của Nha Thử Vương – kẻ thông minh nhất trong mười hai yêu vương, lộ ra vẻ khôn khéo.

“Ngươi nghĩ đến cái gì cơ?”

Âm thanh của Kim Long Vương mênh mông cuồn cuộn vang vọng bốn phía, phun ra hơi thở của rồng, xua đuổi đống quy tắc chảy loạn và khí huyết sát ra phía xa xa.

Nha Thử Vương hì hì cười quái dị một tiếng.

“Liệu việc ngàn vạn năm không thể phi thăng có phải là do nó hay không? “

Lời này vừa dứt, mấy yêu vương còn lại đều lần lượt lộ ra vẻ xúc động .

“Nếu đúng thật là như vậy thì ta muốn xông vào đây một lần!”

“Đúng vậy, cơ duyên này không thể bỏ qua!”

“Thế nhưng, tóm lại cũng chỉ là suy đoán.”

“Đúng vậy, xem ra ở đây quá nguy hiểm, nếu như là cạm bẫy…”

Nếu là ngoại vực nghe được mấy cuộc đối thoại này, e rằng sẽ nảy sinh ấn tượng mới với Thiên Yêu vực.

Không phải mười hai yêu vương này chỉ biết chiến đấu, là một kẻ điên không thể giao tiếp nổi.

“Không, có lẽ là thật đấy.”

Phệ Khuyển Vương có năng lực cảm giác mạnh nhất đưa ra phán đoán.

“Vừa rồi trước khi tiến vào cửa, ta cảm giác được hơi thở mạnh mẽ sót lại một ít.”

“Mạnh mẽ?”

Đôi mắt đỏ tươi của Chiến Hầu Vương đột nhiên liếc lại, tựa như hai dòng máu tươi bắn nhanh ra.

Cặp răng nanh trắng của Phệ Khuyển Vương chậm rãi lộ ra, đối mặt với kẻ cứ nói không hợp lời nào là lại ra tay như Chiến

Hầu Vương, nó không thể không cẩn thận một chút.

“Đúng thế, trong đó có hai luồng khí tức không hề thua kém Kim Long đại ca!”

“Ngoài ra mấy chục luồng khí tức khác cũng ngang với cấp bậc của chúng ta.”

“Hơn nữa ta còn phát hiện ra, cả Thiên Linh Vực không còn bất cứ Thánh Giai nào hết.”

Quan sát của nó vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Thiên Linh vực lớn như vậy, dường như bất kỳ động tĩnh gì cũng không qua được mắt nó.

“Bọn họ ở đâu rồi?”

Cái đầu rồng của Kim Long Vương chậm rãi hạ xuống, những tin tức này khiến cho nó cảm thấy hứng thú.

Một kẻ khi đối mặt với Chiến Hầu Vương còn có thể duy trì chiến ý - Phệ Khuyển Vương, giờ lại vội vàng cung kính đáp: “Ta cũng không biết.”

“Ở đây hỗn loạn quá, không thể giữ được bất kỳ khí tức nào.”

Tẫn Kê Vương ăn mặc trang điểm xinh đẹp nũng nịu cười: “Xem ra, suýt chút nữa chúng ta bỏ lỡ một cuộc hội họp lớn đấy.”

Lúc này bọn nó đã xác nhận nơi đây có liên quan tới việc trở thành tiên.

Nếu không thì sẽ không có nhiều cường giả đột nhiên tụ tập ở đây như vậy.

“Mặc kệ bọn họ đi đâu, chỉ cần ở trong này thì sớm muộn gì cũng chạm mặt nha.”

Chiến Hầu Vương lắc Thạch Côn trong tay, cảm xúc hoàn toàn phấn khích.

“Trở thành tiên hay không không quan trọng, ta chỉ biết ở nơi này không hề bị quy tắc vượt vực áp chế.”

“Nhanh tìm bọn họ rồi đánh một trận hung ác nào!”

Những yêu vương khác cũng chẳng buồn tiếp lời, thậm chí cũng không muốn nhìn nó.

Nha Thử Vương trợn tròn mắt, bỗng nhiên hì hì cười nói: "Xem ra Hổ tộc hoàn toàn xuống dốc là thật rồi, vậy mà Tam Nhãn Hổ lại không tới kịp cuộc hội họp lớn này."

"Nghe nói nó mất tích rất lâu rồi, Tranh Quỷ còn từng đi tìm cả ta nữa."

"Sẽ không chết ở vực giới khác chứ?"

"Đáng tiếc, Liệt Hổ Vương đời trước uy mãnh như vậy…"

Sương Thố Vương nghiêm mặt lạnh lùng, hai móng sắc bén chói lọi: "Tên kia mà xuất hiện là ta sẽ lột da nó đầu tiên!"

Chương 188.

Ngay sau khi Thiên Yêu vực tiến vào Hư tiên giới, rất nhiều vực giới ở hạ giới cũng phát hiện lối vào ở vùng lân cận.

Khoảng thời gian sau đó, chín lối vào của chín bộ Tiên Di tộc cứ nườm nượp không dứt.

Không có mấy tu sĩ có thể từ chối được sự hấp dẫn của việc trở thành tiên,.

Điều này đã nhanh chóng trở thành một sự kiện lớn lan rộng cả hạ giới.

Thánh Giai tiến vào rồi tạo ra thánh vực là có thể hành động như thường, mà cấp bậc dưới Thánh Giai thì lại phải cần chuẩn bị pháp bảo hộ thể.

Rất nhiều vực giới thậm chí vì để thu thập tranh đoạt pháp bảo mà máu chảy thành sông.

Mà ở trong Hư Tiên giới, những cao thủ Thánh Giai của các vực giới lớn cũng thỉnh thoảng sẽ đụng phải nhau.

Sau khi một số cao thủ Thánh Giai đơn lẻ gặp phải mấy vực giới lớn mạnh thì đều xui xẻo bị nhìn chằm chằm rồi thân tử đạo tiêu.

Những vực giới lớn mạnh ấy cũng không hề thuận buồm xuôi gió.

Quy tắc trong Hư tiên giới hay thay đổi, một khi không chú ý thì rất có thể sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Quá trình bọn họ tìm kiếm thông đạo tiến vào tiên giới cũng không hề thuận lợi.

Mà bên kia, phong cách của Phi Tiên môn cũng rất kỳ lạ.

Sấm sét ầm ầm đất đá bay mù trời, khu vực được bao phủ bởi Luyện Cốt Phiên trở thành một cõi thanh tịnh biết di chuyển, Huyền Quy Vương tiếp tục lên đường.

Mạc Trần trên lưng rủa xác nhận vị trí, điều chỉnh phương hướng.

Lam Đề cũng vào Toàn Cơ Đồ khổ tu.

Còn lại là Tam Nhãn Hổ, A Hoàng và Khương Thành ngồi quây lại cùng nhau ăn trái cây chơi đấu địa chủ.

Đương nhiên món này là Thành ca đầu têu.

Tam Nhãn Hổ với thành tựu Ám Kim Ma Thể, hai ngày đầu còn định hoàn toàn thay đổi, chăm chỉ tu luyện.

Đợi đến lúc Thành ca dạy A Hoàng quy tắc đánh bài xong, ba người cả ngày chơi đến không biết mệt, quên sạch chuyện tu luyện từ lâu rồi.

Tam Nhãn Hổ là địa chủ, Khương Thành lại đưa mắt ra hiệu với con gái ngoan.

A Hoàng ngầm hiểu trong lòng, một lát sau truyền âm tới.

“Nó có hai bom, còn có 6 thuận tử liên tiếp, không có tiểu đan trương…”

Khi đánh bài, ước định là không được dùng thần niệm nhìn trộm.

Huống hồ Tam Nhãn Hổ đã dùng thần hồn và thánh vực bảo vệ tốt bài của mình từ sớm, nhưng không biết tại sao mà A Hoàng vẫn làm ngơ mấy thứ này được.

Hơn nữa, hoàn toàn không hề có bất cứ dao động gì.

Số lần thua nhiều hơn, tự nhiên cảm thấy không đúng.

“Vì sao ánh mắt của hai người các ngươi tràn ngập gian xảo bất lương thế hả?”

A Hoàng cười trộm, Khương chưởng môn nghiêm trang, sắc mặt không thay đổi.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

“Nhưng ta lại cảm giác hình như bài của ta bị nhìn trộm vô số lần ấy.”

“Với chỉ số thông minh của ngươi, ai có thể chơi trò bịp bợm dưới tầm mắt của ngươi được chứ?”

“Cũng phải ha…”

Tam Nhãn Hổ lắc lắc đầu, mỉm cười chấp nhận câu “tâng bốc” kia.

Ba giờ sau, ba người chơi đã mệt, bèn lần lượt đi tìm chỗ để ngủ.

Ngủ tàm tạm rồi lại dậy ăn ít đồ.

Mạc Trần phóng con rối và đội ca múa ra, biểu diễn tiết mục giải trí một lúc.

Thành ca tính toán thời gian gần qua một ngày rồi, hắn lại triệu tập một đệ tử từ bên trong Toàn Cơ Đồ ra rồi thăng cấp một bậc tư chất cho họ.

Lần trước sau khi thăng cấp cho Kỷ Linh Hàm, hắn lại thăng cấp một bậc tư chất cho Lâm Ninh.

Bây giờ hai cô gái này đều là Tử Kim Ma Thể, tư chất nhị đẳng.

Tính toán xong xuôi, hắn nắm không ít vương bài trong tay

Giờ hắn lại lấy hết số thánh đan mà thời gian trước đã luyện chế ra, quyết định lại khổ tu một lần nữa.

Hắn đã coi thường bảo đan từ lâu rồi.

Lần trước luyện được 3000 bình thánh đan, trong đó có 2000 bình dùng để thăng cấp linh lực.

Đáng lẽ hắn còn tưởng rằng nhiều đan dược như vậy, thăng cấp thẳng lên Thánh Giai còn được ấy chứ.

Nhưng đợi đến khi thật sự sử dụng mới phát hiện ra, đôi khi lĩnh vực quá mạnh thật sự cũng khiến người ta nhức hết cả đầu.

Dược lực của 100 viên thánh đan còn chưa bằng một viên tiên đan trước đây.

Mà chỉ là đột phá từ Nhập Thánh cảnh Cửu trọng đến Thánh Giai thôi mà hắn đã dùng hơn một ngàn bình, ước tính hơn một vạn viên thánh đan rồi.

Mà nếu đổi thành tu sĩ khác, nếu như không suy xét bình cảnh thì mười mấy viên thánh đan thôi cũng đủ để đột phá qua ải này rồi.

Số lượng chênh lệch khủng bố này làm cho Mạc Trần và Tam Nhãn Hổ, Huyền Quy Vương nghẹn họng nhìn trân trối.

“Chưởng môn, ngươi đột phá còn khó hơn cả Chân Tiên đột phá lên Thiên Tiên đấy.”

“Chịu thôi, kẻ ưu tú luôn luôn bị ông trời đố kị mà.”

Tam Nhãn Hổ dốc hết sức nịnh nọt: ‘Cũng chỉ có thiên tài như ca thôi. Nếu là người khác thì việc muốn chuyển hóa linh lực của một vạn viên thánh đan cũng phải mất đến hàng vạn năm ấy.”

Thành ca – người được tâng bốc rất thoải mái khen ngợi: “Vẫn là ngươi nhìn ra vấn đề sâu sắc này, đánh trúng tim đen tìm được chỗ mấu chốt.”

Huyền Quy Vương cũng nỗ lực muốn tâng bốc theo hai câu, nhưng cuối cùng chỉ nhạt nhẽo một câu: “Tư chất của vương chủ thật sự quá mạnh mẽ.”

Lời tâng bốc này không hề có ý mới, không có khả năng làm dấy lên bất kì con sóng nào.

Cuối cùng cũng trở thành cao thủ Thánh Giai, sau khi lĩnh vực chuyển hoá thành thánh vực, Khương Thành lại dùng mấy trăm bình đan dược thần hồn, thăng cấp thần hồn đến Thánh Giai hậu kỳ.

Lúc này mới dừng lại, bởi vì thánh đan chỉ còn hơn 500 bình.

Hắn quyết định giữ phần còn lại cho đệ tử dùng.

Hư Tiên giới quá lớn, với tốc độ này của Huyền Quy Vương, ít nhất phải đi một năm mới có thể tới gần tế đàn được.

Thời gian dài như vậy, đệ tử trong Toàn Cơ Đồ sẽ trải qua hơn tám nghìn năm dài dằng dặc.

Đừng hết dược trước khi đến nơi là được.

Con đường sau đó vẫn nhẹ nhàng vui vẻ như trước.

Ban đầu hắn còn dự định hội họp với đám người Tâm Bộ và Thanh Sa, nhưng có lẽ là bởi vì lối vào khác biệt, sau khi tiến vào thì không hề thấy bóng dáng của bọn họ nữa

Ngày qua ngày cứ trôi qua nhàm chán như vậy, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ đến ngoại thành dạo chơi.

Ngày này, ba người một yêu đang xoa mạt chược trên lưng rùa thì ngừng lại.

Bởi vì phía trước rốt cuộc xuất hiện một trận đại chiến.

Chỉ thấy trên trời cao kia, bốn tên yêu vương đang bao vây tấn công dữ dội hai tên cao thủ Thánh Giai và mấy chục vị Nhập Thánh ở phía dưới.

Bọn chúng lập tức làm pháp bảo của đối phương mất đi hiệu lực.

Theo sau là mấy chục tên Nhập Thánh cảnh nhanh chóng đã bị giết, hai tên Thánh Giai hoàn toàn không thể ngăn cản nổi, thánh vực nhanh chóng bị phá vỡ.

Mặc dù số lượng cao thủ kém gấp đôi, nhưng vẫn bị giết quá nhanh.

Hai tên Thánh Giai kia một hậu kỳ một trung kỳ, vậy mà ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có.

Khương Thành dùng hệ thống quét, bốn tên yêu vương kia có một Xà một Dương, nhưng thực ra cũng chỉ là Yêu Vương trung kỳ.

Mà ngoài ra, một Trư một Thố còn lại là Yêu Vương sơ kỳ.

Theo đúng lẽ thì phía đối diện không thể thảm hại như vậy được, thậm chí phải thắng mới đúng.

Chỉ là năng lực chiến đấu của tứ đại yêu vương kia lại mạnh hơn không ít hầu hết cao thủ cấp Thánh đồng giai.

Một mình tên Dương Yêu Vương kia thôi là đã có thể đánh cho kẻ Thánh Giai hậu kỳ trước mặt chạy tán loạn.

Chỉ có điều, toàn bộ ánh nhìn của Thành ca đều ở trên người Thố Vương kia.

Nguyên nhân là thố yêu này rất xinh đẹp, ngoại hình giống hệt như loài người, rất phù hợp thẩm mỹ của hắn.

Trên trời cao, dung mạo thanh lệ, nhưng người con gái yểu điệu với hai cái tai dài lông xù trên đỉnh đầu vẫy móng vuốt sắc nhọn, một tia hào quang hồng nhạt rơi xuống như mưa.

Tam Nhãn Hổ đứng ở một bên dụi dụi mắt.

"Đù má, không phải đây là lão bà Sương Thố Vương hay sao?"

Khương Thành không nhịn được quay đầu lại: "Ngươi quen hả?"

Tam Nhãn Hổ siết chặt nắm đấm, nở nụ cười quái dị không có ý tốt.

"Đương nhiên quen rồi, bốn người bọn họ đều là người của Thiên Yêu vực chúng ta, không ngờ rằng lại chạm mặt người quen cũ ở đây."

Khi bọn họ nói chuyện này, tứ đại yêu vương bên kia đã giải quyết xong trận chiến, xử lý hai tên Thánh Giai không biết tới từ vực giới nào kia.

Sau đó, pháp bảo và nhẫn trữ vật của tất cả bọn họ đều bị hốt sạch.

Thao tác này, khiến cho Khương Thành cảm thấy rất quen mắt.

Đám yêu vương này cũng chẳng dễ đối phó đâu.

Chương 189.

"Tam Nhãn Hổ, hóa ra là ngươi!"

Vừa kết thúc trận chiến, tứ đại yêu vương kia bay về phía bên này.

Sương Thố Vương vừa nhìn thấy Tam Nhãn Hổ cái là đã lộ ra chiến ý mãnh liệt.

Xem lại mà xem, năm đó Tam Nhãn Hổ gây không ít tai họa cho Thố tộc nàng.

"Ngươi còn sống hả? Ta còn tưởng rằng ngươi đã chết rồi cơ!"

Trư Yêu Vương chìa cái lưỡi dài đỏ tươi liếm cái mũi dài của mình.

“Bên cạnh ngươi là ai thế?”

“Pháp bảo của các ngươi cao cấp thật đấy.”

Trong ánh mắt u ám của Xà Yêu Vương hiện lên một tia tham lam.

“Ôi, chào mọi người!”

Tam Nhãn Hổ rũ lông trắng trên người, dơ móng vuốt tiếp đón.

“Đã lâu không gặp, dáng người của lão bà Sương Thố Vương ngươi còn nóng bỏng hơn cả trước kia.”

Khương Thành suýt chút nữa thì chửi bậy.

Chẳng trách Thố yêu này nhìn thấy ngươi phát là tràn đầy địch ý, ngươi như thế thì đi đến đâu cũng bị đánh.

Ngoại trừ sừng dê trên đỉnh đầu ra thì phần còn lại của Dương Yêu Vương là hình dáng của một ông già.

Chỉ thấy hắn cúi lưng xuống, vuốt bộ râu dê trắng, ha ha cười nói: “Cháu trai ngoan, sao ngươi lại ở chung với nhân tộc thế này?”

“Chẳng lẽ ngươi giống gia gia ta đây, thích đến với thế giới loài người hả?”

Tam Nhãn Hổ bĩu môi, khinh thường nói: “Gia gia cái đầu ngươi, ngươi còn xưng gia gia với lão tử á, sao không tè ra một bãi rồi tự soi bản thân đi?”

Lời này lập tức khiến vẻ mặt của Dương Yêu Vương rất khó ở.

Mà ba yêu vương khác cũng lộ ra vẻ mặt giật mình đến ngây người.

Trư Yêu Vương lui hai bước ra phía sau, vẻ mặt bội phục: “Lão huynh, mấy năm không gặp, bản lĩnh ngươi còn chưa tăng lên mà gan đã to hơn rồi đấy.”

Xà Yêu Vương buồn bã nói: “Không biết trước kia là ai bị đánh rồi trốn khắp núi đồi, không ngừng kêu gia gia tha mạng nhỉ.”

“Xem ra trước kia đánh còn chưa đủ.”

Dương Yêu Vương cũng tức giận, cơ thể yêu yương tỏa khí tức, lĩnh vực của Thánh Giai trung kỳ trở nên cực kỳ thô bạo.

Nó đang định ra tay thì lại bị Sương Thố Vương ngăn lại.

“Nó là mục tiêu của ta, ngươi có thể nhường nó cho ta được không?”

Dương Yêu Vương cười cười, thật sự lùi về phía sau.

Thành ca nhìn thấy trò vui, không nhịn được âm thầm lắc đầu.

“Hóa ra trước kia ngươi vô dụng như vậy, đến cả yêu vương cũng khinh thường ngươi?”

Tam Nhãn Hổ lập tức cảm thấy không còn tí mặt mũi nào.

Trước kia đều là lịch sử đen tối, nó không dám nhớ lại.

“Ca, hôm nay ngươi đừng ra tay, để tiểu đệ ta làm màu một lần được không?”

Bây giờ nó đã là Ám Kim Ma Thể, thực lực mạnh hơn trước đây cả chục lần, cực kỳ tự tin.

Khương Thành gật đầu: “Tốc chiến tốc thắng, chúng ta còn phải tiếp tục lên đường nữa.”

“Được!”

Nhận được câu trả lời của Thành ca, Tam Nhãn Hổ yên tâm dũng cảm bay ra ngoài.

“Tam Nhãn Hổ, ngươi đúng là càng ngày càng thụt lùi, ra tay còn phải chờ chỉ thị từ một nhân loại ư?”

“Người đó cũng chỉ mới là Thánh Giai sơ kỳ mà thôi, ngươi thật vô dụng.”

“Làm tiểu đệ cho nhân loại, đúng thật là mất hết mặt mũi của Thiên Yêu vực chúng ta.”

“Còn có Huyền Quy kia, chà chà, còn làm tọa kỵ cho nhân loại nữa, ngươi cũng xứng đáng làm yêu hả?”

Tứ đại yêu vương đều tỏ vẻ khinh thường, Huyền Quy Vương ném cho bọn họ một ánh nhìn ngớ ngẩn, chẳng buồn phản ứng.

Tam Nhãn Hổ làm vẻ mặt xem ếch ngồi đáy giếng.

“Được rồi được rồi, một đám ngu xuẩn không kiến thức, Hổ gia trước kia sao có thể làm bạn với đám người quê mùa các ngươi, thật là lãng phí thanh xuân tốt đẹp.”

“Bốn người các ngươi cùng lên đi, ta đang vội.”

Lời này vừa dứt, vẻ mặt của tứ đại yêu vương dại ra.

Rồi bỗng cười vang lên.

“Điên thật rồi.”

“Có lẽ là đi theo nhân loại yếu ớt này lâu quá nên đã quên mất mùi vị của Thiên Yêu vực rồi…”

Mấy lời này của Xà Yêu Vương còn chưa nói xong, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng đen kéo gần khoảng cách với nó.

Xoẹt!

Trong cơn cuồng phong vang lên âm thanh chói tai, tựa như dịch chuyển.

Một quyền của Tam Nhãn Hổ đánh xuống!

Quy tắc chảy loạn bốn phía xung quanh hệt như mặt hồ bị núi lớn đập vỡ, chấn động dữ dội, bất chợt nứt toác.

Phản ứng của Xà Yêu Vương cực nhanh, thân hình dài như sơn mạch nhanh chóng cuốn lại rồi vẽ ra những ảo ảnh hình tròn trên bầu trời.

Kèm theo đó, còn có sức mạnh của thánh vực hừng hực mà lạnh như băng.

Nhưng mà trước mặt Tam Nhãn Hổ hiện giờ thì hoàn toàn chỉ tốn công thôi.

Ảo ảnh kia vừa mới được dùng thì một cái móng vuốt sắc bén to lớn vắt ngang phía chân trời, che lấp mặt trời, đột ngột bắt được thực thể Xà Yêu Vương.

Xà Yêu giãy dụa dữ dội, sức mạnh của thánh vực làm đóng băng toàn bộ cát bay đầy trời, hư không đều biến thành vũ trụ băng tuyết.

Ầm!

Băng sương lửng lơ nhẹ nhàng vỡ tan, cái móng vuốt sắc bén kia hệt như tiên thạch được đúc kết từ hàng trăm lần luyện chế, quy tắc bên trong lĩnh vực đánh trên đó quả thật giống như là kiến càng rung cây, hoàn toàn không thể lay động nổi.

Ầm!

Tam Nhãn Hổ cầm lấy thân hình của nó, giống như đột nhiên quật một cái roi về phía mặt đất.

Mặt đất của Hư Tiên giới vô cùng kiên cố, chỉ nghe thấy sau một tiếng vang rất to, từng vệt máu xanh bắn thẳng lên trời cao!

Xà Yêu Vương bị đập choáng váng cả đầu óc, nó còn chưa kịp giãy dụa thì đã bị Tam Nhãn Hổ nện thêm cái nữa.

Cái nện lần này làm cho xương cốt của Xà Yêu Vương rời rạc, bất tỉnh ngay tại chỗ.

Mà tam đại yêu vương còn lại ở cạnh đó suýt chút nữa sợ tới ngây người.

Đây là Tam Nhãn Hổ ư?

Tên đó đứng cuối cùng trong mười hai yêu vương, bình thường chỉ dám ức hiếp đại tiểu yêu, là tên Tam Nhãn Hổ đụng phải yêu vương cái là bỏ chạy về động phủ ư?

Sức chiến đấu này có lẽ đã phải đến Yêu Vương hậu kỳ rồi!

“Cùng lên đi!”

Dương Yêu Vương là người đầu tiên vọt lên, phản ứng của Trư Yêu Vương và Thố Yêu Vương cũng không chậm.

Một trận đại chiến từ đó bùng nổ.

Lĩnh vực của tứ đại yêu vương tung hoành đan xen, từ không trung đánh tới mặt đất, đánh cho trời đất mù mịt.

Một phần không gian lớn bị đánh đến mức chấn động không thôi, quy tắc chạy loạn ở xung quanh đã bị đánh tan từ lâu rồi, bay tán loạn về phía xa xa.

Tiếng nổ long trời lở đất, vượt qua cả tiếng sấm chớp.

Mạc Trần tri kỷ bày ra một đường kết giới ở xung quanh để ngăn những âm thanh và giao động đó lại, giúp Khương

chưởng môn tiện xem kịch hay.

Trận đấu kết thúc rất nhanh.

Lĩnh vực của Tam Nhãn Hổ không mạnh, nhưng Ám Kim Ma Thể rất nghịch thiên.

Mấy yêu tộc khác vẫn là thánh thể, nó lại là là đỉnh kim tự tháp bên trong đám ma thể, chênh lệch quá lớn.

Khi Yêu tộc chiến đấu vốn là thích dựa vào thể xác.

Ba yêu vương kia nhanh chóng phát hiện ra bản thân hoàn toàn là không thể lấy cứng chọi cứng với Tam Nhãn Hổ được.

Mỗi một lần va chạm đều hệt như là trứng chim chọi tảng đá.

Tam Nhãn Hổ tiện tay đánh một đòn thôi đã có thể khiến cho xương cốt bọn nó than khóc, cả người đau đớn.

Mà toàn bộ lực tấn công của bọn chúng đánh lên người Tam Nhãn Hổ cứ như chẳng có hiệu quả gì vậy, không đau cũng chẳng ngứa.

Bộ lông kia hiện ra màu kim quang, tản ra từng trận hơi thở của bề trên, khiến cho bọn nó sinh ra ý nghĩ sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Trong lòng Dương Yêu Vương hoảng hốt.

Đây đâu phải là sức chiến đấu của Yêu Vương hậu kỳ, đây hoàn toàn có thể địch nổi Chiến Hầu Vương và Kim Long Vương!

Căn bản không phải kẻ mà chúng nó có thể địch nổi!

Sao Tam Nhãn Hổ thể sẽ mạnh đến như vậy?

Ầm ầm!

Nó rơi xuống mặt đất, bị đánh hiện nguyên hình, một chiếc sừng khổng lồ rắc rối phức tạp bị bẻ gãy.

Hự…

Trư Yêu Vương bị đánh cho không ngừng hộc máu, cái mũi nhô ra kia trực tiếp bị đánh bẹp, muốn cầu xin tha thứ nhưng cũng không mở nổi miệng.

“A…”

“Cút ngay!”

Bên kia, Sương Thố Vương không ngừng thét chói tai, cực kỳ chật vật, không còn khí thế như trước nữa.

Quần áo cả người bị xé rách nát, cuối cùng còn trực tiếp bị Tam Nhãn Hổ kẹp eo, bị ghì mạnh đến độ ngất xỉu luôn.

Khi khói bụi tản đi, nơi này chỉ còn lại mỗi Tam Nhãn Hổ vẫn đang bay giữa không trung.

Chương 190.

Toàn bộ tứ đại Yêu Vương kia đều bị đánh trọng thương, không còn sức phản kháng.

Tam Nhãn Hổ còn chưa thỏa mãn bèn nhấc bổng Sương Thố Vương lên kẹp ở dưới nách.

Lại xếp chồng tam đại Yêu Vương lên nhau, cuối cùng giẫm ở trên người bọn chúng.

Ngửa đầu nhìn trời, làm ra vẻ thở dài một hơi.

“Lúc trước Hổ gia che giấu thực lực, cố ý đùa giỡn với các ngươi thôi, các ngươi còn nghĩ là thật sao?”

“Ngươi nói xem, các ngươi đây là tội gì?”

“Nhất định ép ta phải phô ra thực lực thật sự?”

“Khiến cho bây giờ mọi người đều phải khó xử?”

Khóe miệng Thành ca và Mạc trưởng lão nhếch lên.

Cmn, tên này còn chưa vờ vịt xong.

Giống như tên mà trước khi tiến vào Hư Tiên giới mong đợi Yêu Vương của Thiên Yêu Vực có thể che chở chính mình không phải nó vậy.

Tam đại Yêu Vương bị nó giẫm như vậy cũng không hé răng, chỉ có thể cụp đuôi để nó tùy ý khoe khoang ai mượn nó là người chiến thắng chứ.

Thiên Yêu Vực chính là như vậy, ngươi thắng thì ngươi chính là lão đại, muốn làm gì cũng được.

“Đã phục chưa?”

“Phục rồi, phục rồi.”

Ngoại trừ Sương Thố Vương bị kẹp nách đến ngất xỉu thì tam đại Yêu Vương còn lại đều nhận thức rất nhanh.

“Ai là gia gia hả?”

Tam Nhãn Hổ ngước cao cằm, kêu một tiếng đầy đắc ý.

Tam đại Yêu Vương kia kêu một tiếng đầy ấm ức.

Sau khi tên này thể hiện sự ghê gớm xong, mặt mũi khó ưa hơn bất kì ai.

“Ngươi là gia gia.”

Tam Yêu buồn bực đến mức lại muốn hộc máu .

Khương Thành ở một bên không nói nên lời.

Tình cảm Thiên Yêu Vực các ngươi ra tay tùy tiện hơn so với bất kì ai, chịu thua cũng nhanh hơn so với bất kì ai?

“Ha ha ha ha…”

Cả đời Tam Nhãn Hổ cũng chưa từng được sảng khoái như vậy, thật sự là nở mày nở mặt.

Đáng tiếc không thể khiến cho đại yêu, tiểu yêu trong hổ tộc đến xem để cho chúng nó biết được Hổ Vương cuối cùng cũng oai hùng.

Uy phong xong rồi, lúc này nó mới chạy đến bên cạnh Khương Thành xin ý kiến.

“Ca, ta biểu hiện như thế nào?”

“Bình thường.”

Suýt nữa đã đoạt đi ngai vua làm màu của ca, còn không biết xấu hổ tranh công.

“Bọn nó ngươi định xử trí như thế nào?”

Đối với tứ đại Yêu Vương này hắn cũng không có cảm giác gì.

Trận này là do Tam Nhãn Hổ đánh, những ân oán trước kia cũng là của nó.

Về phần Khương chưởng môn, hắn vốn không liên quan đến chuyện này.

Chợt nghe Tam Nhãn Hổ quả quyết nói: “Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha!”

Thành ca liếc mắt nó một cái, ngươi thật đúng là cũng không nghĩ tới một chút tình cảm đồng vực.

Lại liên tưởng đến lúc trước nó còn muốn ôm đùi to của Thiên Yêu Vực, càng cảm thấy được tên này không có giới hạn.

Sau đó thì thấy Tam Nhãn Hổ diễu võ dương oai một lần nữa chạy đến trước mặt của tam đại Yêu Vương kia.

Sau một phen uy hiếp và dọa nạt, những món đồ tam đại yêu vương cất giữ đều bị moi không còn một mảnh.

Yêu tộc tu luyện có tài nguyên của yêu tộc, lúc trước Tam Nhãn Hổ chưa từng nếm qua đan dược cũng bởi vì nguyên nhân này, tài nguyên không hợp khẩu vị.

Hiện tại sau khi lấy sạch tài liệu của tam đại Yêu Vương cùng với Sương Thố Vương nó cuối cùng cũng phát đạt rồi.

Khoảng thời gian mười một Yêu Vương của Thiên Yêu Vực tiến vào Hư Tiên giới này, cũng đụng phải một ít cao thủ khác của Vực Giới. Dần dần nghe ngóng được những người này đều đang tìm thông đạo của Tiên giới.

Vì vậy cuối cùng mười một Yêu Vương chia ra bốn đường thăm dò khắp nơi.

Ngoại trừ bốn đường này, ba đường khác mặc dù ít người nhưng là do Kim Long Vương và Chiến Hầu Vương, Nha Thử Vương lần lượt dẫn dắt.

Sức chiến đấu của Thiên Yêu Vực vốn dĩ rất mạnh, cho dù là bốn đường này yếu đuối này thì ven đường cũng đã tiêu diệt được ba Vực Giới.

Chỉ riêng Nhẫn không gian của cao thủ Thánh Giai đã có chừng mười cái, gần như bên trong mỗi nhẫn đều có thánh khí. Còn có mười lăm kiện pháp bảo, hiện tại đương nhiên tất cả đều thuốc về Tam Nhãn Hổ “trên đường gặp chuyện bất bình hành hiệp trượng nghĩa.”

Sau đó Tam Nhãn Hổ lại chuyển giao cho lãnh đạo cấp trên là Khương chưởng môn.

Vụ thu hoạch này xem như thu được của cải ngoài ý muốn, Thành ca để lại một ít thánh khí và thiên tài địa bảo, số còn lại nên đổi thì đều đem đi đổi.

Điểm tích lũy lại tăng thêm hai tỷ hai, tất nhiên là mặt mày hớn hở, nhìn mấy con Yêu Vương này cũng thân thiết hơn rất nhiều, phất phất tay bảo chúng đi.

Lúc này Tam Nhãn Hổ mới bỏ qua, trước khi đi còn đạp tam đại Yêu Vương kia mấy đạp.

Nhưng khư khư giữ lại Sương Thố Vương.

“Ngươi giữ nàng lại làm gì?”

“Ca, ta đi đường nhiều vất vả, mệt nhọc, nếu như có thêm một nha hoàn hầu hạ một chút, chẳng phải sẽ tốt hơn ư?”

Khương chưởng môn há hốc mồm, miếng ăn nhiều quá, hắn không có lời nào để nói.

Sương Thố Vương rất nhanh đã tỉnh lại, sau đó hoảng sợ khi phát hiện Thần hồn và năng lực của mình đều bị phong ấn lại.

“Tam Nhãn Hổ, ngươi đã làm gì?”

“Tự ngươi không biết xem sao, còn phải hỏi ta?”

Từng bị nàng đuổi theo đánh ở Thiên Yêu Vực, bây giờ thì trở mình, Tam Nhãn Hổ mở mày mở mặt.

“Có hai con đường.”

“Hoặc là chết.”

“Hoặc là làm nha hoàn cho chúng ta….”

Lời còn chưa nói xong, Sương Thố Vương đã xen vào nhanh như bay.

“Ta chọn con đường thứ hai.”

Thành ca cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Khi Sương Thố Vương này khi ra trận, là người vênh váo hung hăng.

Vốn dĩ còn tưởng rằng thu phục không nổi, ai biết được bây giờ lại thức thời nhanh như vậy.

Nhưng hắn không biết, Thiên Yêu Vực khác biệt so với rất nhiều vực giới khác.

Giữa mười hai Yêu Vương bên kia vốn dĩ là thường xuyên bùng nổ đại chiến, không giống với những vực giới khác, Thánh Giai đều không tùy tiện ra tay.

Đánh nhau nhiều, cũng thành thói quen rồi.

Đánh không lại thì hoặc là chạy, hoặc là đầu hàng.

Bọn chúng rất thực tế chỉ cần sống tiếp là được, không tồn tại cái gì mà khí tiết tu sĩ, tôn nghiêm thân phận của nhân loại.

“Vậy thì mau theo ta đến bái đại ca!”

Tam Nhãn Hổ cũng không nghĩ nhiều liền dẫn nàng tới trước mặt Khương Thành.

“Cái gì?”

Lập tức Sương Thố Vương lại không vui.

“Ngươi để ta bái hắn?”

Nàng bị Tam Nhãn Hổ đánh bại, tạm thời không thể không chịu thua nhưng không có nghĩa là nàng cũng phục những kẻ khác.

“Ngay cả ta cũng phải gọi một tiếng ca, nhanh lên đi!”

Tam Nhãn Hổ lại giở thói ra đánh hai cái vào sau ót của nàng.

Đánh cho Sương Thố Vương nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt lạnh lẽo.

“Tam Nhãn Hổ, bây giờ ta càng thêm coi thường ngươi.”

“Trước kia mặc dù thực lực của ngươi yếu nhưng tốt xấu gì cũng xem như là thủ lĩnh của hổ tộc!”

“Bây giờ mặc dù thực lực của ngươi trở nên mạnh hơn, nhưng lại sa đọa đến nỗi thần phục một nhân loại, còn không bằng trước kia.”

“Lấy đâu ra nhiều lời thừa thãi như vậy.”

Tam Nhãn Hổ không kiên nhẫn nhắc lại cho nàng.

“Hoặc là thần phục hoặc là chết.”

“Bị đánh bại rồi mà còn lắm chuyện như vậy.”

Dưới sự “áp bức cường quyền” của nó, Sương Thố Vương cuối cùng cũng không cam tâm tình ngyện mà bái, miễn cưỡng cam chịu thân phận nha hoàn.

Trong những ngày tiếp theo, sinh hoạt của đoàn người quả thật đã được cải thiện.

Chính xác mà nói chính là hai tay đã mất đi tác dụng.

Muốn ăn linh quả, lập tức có người lột vỏ mang đến đút.

Muốn uống linh lộ, lập tức có người rót đầy đưa đến bên miệng.

Khi buồn chán sẽ có người giúp bóp vai, đấm lưng.

Ngay cả khi đánh bài cũng có người ở bên cạnh quạt gió nhẹ.

Mặc dù cũng không nóng chút nào, nhưng cảm giác nghi thức không phải quan trọng nhất sao?

Khương Thành cũng không thể không thừa nhận, thêm một nha hoàn cấp bậc Yêu Vương hầu hạ, cả hành trình này cũng có thêm một chút tuyến phong cảnh mỹ lệ, không buồn tẻ đến như vậy.

Tâm trạng của Sương Thố Vương thì không tuyệt vời như vậy.

Đường đường là Yêu Vương mà bị bắt làm nha hoàn, đối với nàng mà nói đây chính là chịu nhục.

Nàng luôn muốn tìm cơ hội để chạy trốn nhưng thực đáng tiếc hai kẻ yêu tộc là Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy vương này quản rất chặt, đến nay vẫn không tìm được bất kì cơ hội nào.

Sự khó hiểu và kì quặc của nhóm người này cùng sự chém giết ở các vực giới khác hình thành sự đối lập rõ nét cũng khiến nàng hoàn toàn không thể hiểu được.

Bọn hắn đến Hư Tiên giới là để nghỉ phép sao?

Sau khi mọi người tiến vào đều điên cuồng tìm kiếm lối vào Tiên giới không phải sao?

Mấy kẻ này hoàn toàn nhìn không ra một chút hăng hái tiến thủ nào cả, cả ngày đều chỉ có một tiết tấu ăn bừa bãi rồi chờ

chết.

Hơn nữa cái người mà Tam Nhãn Hổ gọi là đại ca, trình độ lười nhác của hắn nếu so với nó thì chỉ có hơn chứ không kém!

Chương 191.

Đúng mười ngày sau, Sương Thố Vương cuối cùng cũng không nhịn được.

“Các ngươi không định tìm kiếm lối vào Tiên giới sao?”

Tuy rằng bị bắt thần phục, nhưng sự hướng về Tiên giới của nàng vẫn không yếu đi, vẫn trông chờ có thể thành tiên.

Mỗi ngày đi theo bọn họ, dường như đã lệch khỏi quỹ đạo của mục tiêu này càng ngày càng xa rồi.

Tam Nhãn Hổ vừa mới đánh bài xong trừng mắt nhìn nàng một cái.

“Ngươi bị ngốc à?”

“Không tìm lối vào Tiên giới thì sao bọn ta phải chạy tới chỗ này để chịu tội?”

“Thật sự là nhiều lời!”

Sương Thố Vương suýt chút nữa đã bị nó làm cho nghẹt thở.

Đối với từ chịu tội này có phải các ngươi đã có sự lý giải sai lầm gì không?

“Nhưng ta thấy các ngươi một chút ý nghĩ muốn tìm kiếm cũng không có.”

“Bọn ta vẫn luôn vất vả tìm kiếm, chỉ là ngươi không thấy mà thôi.”

Tìm ở đâu?

Không phải cả ngày đều đang ăn uống vui chơi sao?

Yêu đang ở dưới mái hiên, nàng chỉ có thể nhẫn nhịn nặn ra một bộ dáng tươi cười nói bóng nói gió.

“Vậy khi nào các ngươi có thể tìm thấy?”

Ánh mắt của Tam Nhãn Hổ lập tức dựng đứng lên: “Chuyện này là loại cơ mật trọng đại há có thể để cho một nha hoàn như ngươi có thể dò la sao? Chú ý thân phận!”

Sương Thố Vương tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Nàng thề chờ tương lai trở thành tiên rồi nhất định phải đánh chết con hổ yêu vô sỉ đáng hận này!

Lúc này Khương Thành ở một bên lên tiếng.

“Được rồi, được rồi, yên lặng hết đi, con gái sắp ngủ rồi.”

A Hoàng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Sau khi chờ nàng đã ngủ say, Thành ca nhìn thấy lại một ngày nữa trôi qua bèn lấy một gã đệ tử từ trong Toàn Cơ Đồ ra nâng cao một ít tư chất.

Trong khoảng thời gian này, hắn ưu tiên nâng cao chủ yếu là nhị đại môn đồ hoặc tam đại môn đồ.

Đưa bọn họ từ nhóm tư chất bốn lần lượt tăng lên tới nhóm ba.

Dù sao thì cảnh giới của nhóm người này đều vượt qua Đạo Cung rồi, về sau điểm tích lũy sẽ càng ngày càng nhiều nếu không nâng cao lên sớm một chút thì sẽ bị thiệt rồi.

Sương Thố Vương không hiểu đây là đang làm gì, của nâng cao tư chất bên ngoài cũng không có hiệu quả đặc biệt gì.

Mà hai tên Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy Vương này cũng sẽ không có lòng tốt phổ cập khoa học cho nàng, tránh việc thêm một kẻ cạnh tranh nịnh nọt.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy một nhân tộc cảnh giới thấp kém lại vô cớ xuất hiện, Sương Thố Vương đã vô cùng kinh ngạc.

Nhưng thời gian lâu dần cũng đã tập thành thói quen .

Chỉ biết rằng những người này đều là môn đồ của kẻ tên Khương Thành kia, có lẽ hắn có được pháp bảo đặc biệt có thể dung nạp người chăng?

Ầm ầm!

Phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh, đinh tai nhức óc.

Dựa vào mức độ kiên cố của Hư Tiên giới sẽ không đến mức bị nổ tung nhưng mặt đất cũng không ngừng rung động.

Khói bụi ngập trời và cát xung quanh quay cuồng loạn hết vòng này đến vòng khác.

Ở giữa, một con vượn khổng lồ với thân hình cao chừng hơn mười vạn thước, khắp người đều bị bao quanh bởi ánh sáng huyết sắc vọt lên không trung!

Một kích vừa rồi là bị cây côn bằng đá đầy các vết nứt và hoa văn nằm trong tay nó đánh ra.

"Chiến Hầu Vương!"

"Còn có Tẫn Kê Vương…"

Phía sau con vượn khổng lồ này, chính là Tẫn Kê Vương trang điểm xinh đẹp cả người diễm lệ lại có chút quyến rũ.

Nhưng mà nhìn thoáng qua Tẫn Kê Vương hình như cũng không phải háo hức, mạnh mẽ như vậy thay vào đó lại cúi đầu như thể đang gặp khó khăn.

Sương Thố Vương quả thật đã hy vọng vào các Yêu Vương khác có thể tới cứu mình.

Ví dụ như Kim Long Vương, Nha Thử Vương, Phệ Khuyển Vương đều là Yêu Vương có cấp độ siêu cấp cường giả.

Nhưng sau khi nhìn thấy hai Yêu Vương trước mắt này, nàng không lộ ra một chút thần sắc vui sướng nào.

Bởi vì dẫn đội là Chiến Hầu Vương.

Bàn về lực chiến đấu, Chiến Hầu Vương gần bằng với Kim Long Vương.

Nhưng nó rất hiếu chiến, những Yêu Vương khác thường xuyên bị hắn tới cửa đánh tơi bời.

Chuyện này cũng thôi đi, tính tình của Yêu Vương này còn hung bạo, hoàn toàn không thể giao lưu, chính là một kẻ điên trăm phần trăm.

Nhìn Tẫn Kê Vương phía sau nó là biết, trên đường cùng nó hợp làm tổ đội này chỉ sợ là chịu không ít đau khổ.

"Tam Nhãn Hổ, lăn ra đây chiến một trận!"

Sau khi hiện thân, trong đôi mắt màu đỏ tươi của Chiến Hầu Vương kia chỉ có sự hung bạo và điên cuồng.

Giống như nếu không chịu đáp ứng nó thì ngay sau đó nó sẽ đánh hết tất cả mọi người.

Còn về những gì mà Tam Nhãn Hổ đã làm trước đây, nó cũng chưa đề cập đến bất cứ điều gì.

Có lẽ bởi vì trước đây nỗi sợ quá lớn, Tam Nhãn Hổ sau khi có được Tử Kim Ma Thể vẫn nhịn không được rụt đầu về phía sau.

Nếu là thời điểm Liệt Hổ Vương còn tồn tại thì có thể cùng với Chiến Hầu Vương ngang sức ngang tài.

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà sau khi lão Liệt Hổ Vương hao hết thọ nguyên mất đi, nó vẫn mấy lần đến hổ tộc tìm Tam Nhãn Hổ quyết chiến.

Mỗi lần như vậy thì Tam Nhãn Hổ đều chạy trốn lánh nạn trước tiên, chờ tình thế đi qua rồi mới trở về.

Sợ hãi thành thói quen rồi.

Chiến Hầu Vương là Yêu Vương đỉnh nhất trong số những kẻ nổi bật, so với Dương Vương, Xà Vương trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Trong lòng của nó hoàn toàn không có đáy.

“Ca….”

“Tên này ra sân kiêu ngạo như vậy, rõ ràng là không xem ngươi ra gì.”

“Đừng nể mặt ta, cứ đánh nó cho tới đi!”

Khương chưởng môn liếc mắt nhìn lão hổ vô sỉ này một cái, ngươi cảm thấy ta ngốc có đúng không?

Con khỉ điên trước mặt khiến hắn không vừa mắt, nhưng con hổ chết tiệt này còn đáng hận hơn.

Lại dám khiêu khích coi ca như súng dùng?

“Không phải ngươi muốn làm màu sao?”

“Vậy thì làm màu cho đủ đi…”

“Ca, ta, chuyện này…Nó là Chiến Hầu Vương đấy.”

“Thì đã sao, cái người ta gọi chính là tên của ngươi, không phải tên của ta.”

Thành ca bĩu môi: “Sao ta có thể không biết xấu hổ mà giành tỏa sáng với ngươi.”

Tam Nhãn Hổ nói hết lời, suy sụp hạ mặt xuống.

Khương Thành không giúp đỡ thì nó chỉ có thể trông cậy vào những người khác .

Sương Thố Vương thì bỏ đi, nữ yêu này hận không thể đánh chết nó.

Huyền Quy Vương?

Thôi bỏ đi, thực lực của nó còn không bằng chính mìn.

Nó lại dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ nhìn Mạc Trần.

Được, cái lão già này còn đang ở vui sướng khi người khác gặp họa chứ đừng hi vọng hắn sẽ ra tay giúp đỡ .

Cuối cùng, nó chỉ có thể lại ôm lấy chân của A Hoàng.

“Tiểu tý tỷ, ngươi nhất định phải cứu lấy ta, con khỉ bên ngoài kia là kẻ xấu, nó mà nổi điên lên thì đến ngay cả cha ngươi cũng đánh…”

Thành ca nhìn mà nổi lửa, may mà không nhận nó làm linh sủng, nếu không mang ra ngoài thì sẽ vô cùng mất mặt.

“Đừng dạy hư trẻ nhỏ!”

Thành ca dùng một cước đá Tam Nhãn Hổ lăn tới trước mặt Chiến Hầu Vương.

“Tam Nhãn Hổ, thấy ngươi có chút tiền đồ, ta cam đoan không đánh chết ngươi, ngươi sợ cái gì chứ?”

Giọng nói của Chiến Hầu Vương giống như đinh thép sắt bén, tiếng cười nhẹ làm kẻ khác không rét mà run.

Thực sự đến lúc không còn đường lui Tam Nhãn Hổ cũng không sá gì nữa cả.

“Ta, ta sợ muội muội ngươi không đủ mạnh không thể thỏa mãn hổ gia!”

Những lời này vừa nói ra, Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương đồng loạt âm thầm giơ ra ngón tay cái về phía nó.

Ca, ngươi giỏi!

Chiến Hầu Vương quả thật có một muội muội, nhưng mà thiên phú không quá cao, trước mắt vẫn chỉ là đại yêu.

Chuyện này xem như là nghịch lân của nó.

"Ha ha ha…"

"Ha ha ha ha…"

"Ngươi cuối cùng cũng lên rồi!"

Oành!

Thạch côn dài hơn mười vạn thước giống như một tia sấm sét màu đen đột nhiên giáng xuống.

Tam Nhãn Hổ liền né qua, thạch côn oanh một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

Đại địa rung động, mang theo sự chấn động hủy diệt chôn vùi vô số cát bay trong hư không thành khói bụi!

Bức xạ tăng cao, hình thành từng vòng hoa văn huyết sắc!

Võ đạo cảnh giới đã đạt tới Tiên cấp đến mức Thành ca nhận không ra, đây là Võ Đạo Hủy Diệt!

Võ Đạo Hủy Diệt của Chiến Hầu Vương này chỉ còn cách Tiên giai có một bước nữa thôi.

Khó trách Tam Nhãn Hổ lại sợ nó như vậy.

Hai đại thánh vực triển khai, thánh vực của Tam Nhãn Hổ nhanh chóng tan rã.

Thánh vực mênh mông giống bị mặt trời thiêu đốt làm cho bốc hơi lên không ngừng, trở nên càng ngày càng suy yếu.

Mặt khác, hai đại yêu vương cũng săn đuổi lẫn nhau ở cự ly gần.

Chương 192.

Liều mình, đây cũng là cơ hội duy nhất để Tam Nhãn Hổ có thể trở mình.

Thấy Ám Kim Ma Thể phát sáng rạng rỡ, Bạch Hổ ở trên hư không vẽ ra từng đạo bóng đen sau đó hung hăng va chạm với con vượn khổng lồ màu đỏ tươi!

Rầm rầm rầm!

Móng vuốt sắc nhọn hết lần này đến lần khác đập vào phía trên thạch côn rõ ràng đã đánh cho vết nứt trên thạch côn kia xuất hiện càng ngày càng nhiều.

`m!

Ầm ầm!

Từng khối đá lớn rơi vụn trên mặt đất.

Thạch côn kia bị Tam Nhãn Hổ đánh nát!

Cảnh tượng này khiến cho Tẫn Kê Vương phía sau vô cùng khiếp sợ.

Ngay khi trận chiến bắt đầu nàng đã lui ra rất xa, hoàn toàn không có ý muốn trợ giúp Chiến Hầu Vương cùng nhau chiến đấu.

Ngoan ngoãn làm người đứng xem.

Vốn dĩ tưởng rằng sẽ thấy cảnh Chiến Hầu Vương lại hành hung một Yêu Vương khác.

Nhưng không ngờ khi Tam Nhãn Hổ thực sự đánh nhau lại có thể đánh anh dũng đến như vậy.

Thạch côn của Chiến Hầu Vương tuy rằng không phải tiên khí gì, nhưng nó cũng không phải là tảng đá bình thường, cũng đã dùng hơn ngàn vạn năm rồi mà không bị gảy.

Nhưng không ngờ hôm nay vậy mà lại bị Tam Nhãn Hổ dùng móng vuốt sắc bén phá hủy!

Chuyện này nếu bị truyền đi, e là Kim Long Vương đại ca cũng sẽ kinh ngạc nhỉ?

Tam Nhãn Hổ này mạnh lên rồi!

“Sảng khoái!”

Chiến Hầu Vương chẳng những không giận ngược lại còn hét lên đầy phấn khích.

“Gia gia ngươi càng sảng khoái!”

Tam Nhãn Hổ cũng đã đánh ra hỏa khí, hơn nữa sau khi phá hủy thạch côn, nó dần dần lấy lại niềm tin.

Hóa ra người anh em Ma thể này mạnh như vậy?

Cơn ác mộng trong quá khứ mang tên Chiến Hầu Vương, cũng không phải không thể chiến đấu cùng.

Đm, vậy thì còn sợ cái lông gì chứ?

Bùm bùm bùm!

Hai cơ thể to lớn điên cuồng bay trên không trung, từng quyền đánh đến khó phân giải, máu thịt bay tứ tung!

Mạc Trần một bên bố trí kết giới ngăn chặn, một bên lắc lắc đầu.

“Ám Kim Ma Thể sử dụng như vậy, hổ yêu này đúng là lãng phí.”

Khương Thành thản nhiên nói: “Lĩnh Vực, cảnh giới linh lực, kỹ xảo chiến đấu của con khỉ kia tất cả đều mạnh hợn nhiều so với nó, nó cũng là không có cách nào khác.”

“Chưởng môn nói cực kỳ đúng, con khỉ kia dựa vào Thánh thể và Ma thể đánh thành như vậy, không thể không nói là thiên phú dị bẩm.”

Trận chiến này đánh đúng đến một canh giờ.

Trên người của hai đại Yêu Vương đều chằn chịt vết thương, máu chảy đến nỗi gần như lộ cả xương ra ngoài nhiễm đỏ cả mấy trăm ngàn dặm đất vàng, thê thảm vô cùng.

Hơi thở của Chiến Hầu Vương dần dần trở nên suy yếu.

Không còn dáng vẻ ban đầu, khí thế đầy huyết sắc hoang dại, ngọn lửa hung hãn tột trời nữa.

Cực hạn của Thánh thể chung quy vẫn không bằng với Ám Kim Ma Thể.

Cùng bị thương giống nhau nhưng Tam Nhãn Hổ lại càng đánh càng hăng, đánh tới lúc này nhưng vẫn không có xu

hướng suy tàn.

“Đến đây!”

“Không phải ngươi rất điên cuồng sao?”

“Không phải thích đấu sao?”

Rầm rầm rầm!

Chiến Hầu Vương đúng là vẫn không rút lui, vẫn cứ tiếp tục chống đỡ.

Lại qua khoảng chừng nửa canh giờ, cơ thể to lớn của con vượn ầm ầm ngã xuống.

Như thể một dải núi chạy dài uốn lượn cực lớn đập xuống đất, bầu trời đều trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

“Phụt!”

Tam Nhãn Hổ dùng một cước đá Chiến Hầu Vương trên mặt đất văng ra rất xa, giống như một cái xác chết không hề nhúc nhích.

Tẫn Kê Vương đúng thật là đờ người ra.

Nàng không dám động đậy chút nào.

Cả Sương Thố Vương cũng ngơ ra như vậy.

Chiến Hầu Vương tung hoành Thiên Yêu Vực gần ngàn vạn năm, ngoại trừ Kim Long Vương thì còn lại cả bầy yêu không có ai dám trêu chọc vào Hầu vương mà không bị đánh chết tươi chứ?

Bị Tam Nhãn Hổ - nỗi hổ thẹn của yêu tộc giết chết?

Cho dù là tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình nhưng nàng vẫn không thể tin được.

Phản ứng của các nàng Tam Nhãn Hổ đương nhiên đã nhìn thấy, nó bất giác run lên.

“Với trận chiến này, ta tuyên bố hổ tộc mạnh mẽ đã quật khởi!”

“Hành trình của ta trước giờ không chỉ có Thiên Yêu Vực, mà là cả trời tiên ma!”

Lời thoại tràn đầy mùi làm màu này khiến cho Thành ca rất muốn nôn.

“Wow, hổ ca thật đẹp trai!”

Tẫn Kê Vương uốn éo thân hình thon thả khêu gợi dính sát lại: “Ngươi lợi hại quá đi, người ta đã bị tư thế oai hùng của ngươi chinh phục rồi.”

Tam Nhãn Hổ chống cằm, ngạo nghễ nói: “Nếu như đã bị chinh phục rồi, vậy thì ở lại làm nha hoàn đi.”

“Hả?”

Tẫn Kê Vương ngẩn người ra.

Nha hoàn, có ý gì?

“Làm sao, ngươi không bằng lòng?”

“Vậy cũng được, bây giờ ta sẽ nhổ sạch lông vũ của ngươi, sớm đã nhìn không quen rồi.”

Trước kia ở Thiên Yêu Vực, Tẫn Kê Vương cũng không ít lần giễu cợt nó.

Nó cũng không có ấn tượng gì tốt.

“Ta bằng lòng, hổ ca mạnh như vậy, người ta đương nhiên bằng lòng làm nha hoàn cho ngươi.”

Nàng cũng rất hiểu đạo lý kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, đánh thì không có khả năng đánh lại nó, trốn thì lại trốn không thoát.

Ngoại trừ đầu hàng thì không còn lựa chọn nào khác

“Không chỉ có ta, còn có đại ca của ta Khương Thành!”

Tẫn Kê Vương lại một lần nữa ngơ mặt ra, đại ca gì?

“Nhân tộc kia?”

“Hổ ca ngươi lợi hại như vậy, sao lại còn làm tiểu đệ cho người khác?”

Tam Nhãn Hổ trừng mắt: “Làm tốt vai trò nha hoàn của ngươi là được, nói ít làm nhiều!”

“Ừm ừm…”

Tẫn Kê Vương dễ dàng chấp nhận cảnh ngộ này hơn so với Sương Thố Vương.

Sau đó, Tam Nhãn Hổ lại cướp đoạt toàn bộ chiến lợi phẩm của Chiến Hầu Vương đoạt được trên cả đường đi.

Giữ lại các tài nguyên mà yêu tộc có thể sử dụng, những thứ còn lại tiếp tục nộp toàn bộ lên cho lãnh đạo cấp trên Khương chưởng môn.

Thành ca rất hài lòng, lão hổ này cũng rất hiểu chuyện.

Hơn nữa nam yêu toàn bộ đều bị xử, nữ yêu toàn bộ đều thu về để mình dùng, một bộ dạng rất chuyên nghiệp thạo nghề.

Đội này của Chiến Hầu Vương tuy rằng chỉ có hai đại yêu vương, nhưng vẫn thu hoạch được rất nhiều.

Từ trên người nó tìm được khoảng chừng hai mươi lăm chiếc nhẫn không gian, giữ lại một bộ phận đan dược, linh thạch, thánh khí, những thứ còn lại sau khi đem đi đổi lại nhiều thêm hơn 3 tỷ 6 điểm tích lũy.

Thành ca ý vị sâu xa nhìn "xác chết" của Chiến Hầu Vương ở phía xa xa, bỗng nhiên cảm thấy được các Yêu Vương của Thiên Yêu Vực thật đúng là chân thực nhiệt tình.

Ngàn dặm xa xôi đến tặng trong bảo vật, tặng nữ yêu.

Không nói một tiếng cám ơn thì sẽ có chút áy náy rồi.

Sau khi thu Tẫn Kê Vương, cả đội tiếp tục lên đường.

Mãi cho đến khi bọn hắn đi xa rồi xác chết của Chiến Hầu Vương trên mặt đất đột nhiên nhúc nhích, cuối cùng biến thành một con khỉ có kích cỡ bình thường.

Sau đó nó ngồi dậy một lần nữa.

Huyết sắc trong mắt đã nhạt đi, không còn là hơi thở hung bạo thường ngày, ngược lại là vẻ mặt thông minh lanh lợi.

Nếu các Yêu Vương của Thiên Yêu Vực này nhìn thấy nó một lần nữa, chỉ sợ sẽ nghi ngờ thân phận của nó.

"Vậy mà phải giả chết một lần mới có thể tránh được một kiếp này."

Nó lung lay cái thân thể gần như bị xé toạc đứng lên, nghi ngờ nhìn về phía xa xa.

“Thân thể của Tam Nhãn Hổ kia rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Làm sao có thể mạnh như vậy?”

Còn bên kia, Tẫn Kê Vương vừa ân cần rót rượu cho Khương Thành, vừa âm thầm truyền âm.

“Sương Thố Vương, ngươi tới đây trước ta, ngươi thấy Khương Thành này rốt cuộc là có chỗ gì đặc biệt?”

Tuy rằng bị bắt làm nha hoàn, nhưng nàng cũng không phải là một con rối không có suy nghĩ.

Suy nghĩ vẫn phải có.

“Tam Nhãn Hổ lợi hại như vậy, tại sao còn phải khuất phục dưới hắn?”

Sương Thố Vương đang đấm vai cho Tam Nhãn Hổ lạnh lùng nói: “Sao ta biết được?”

“Khương Thành đó và nó là cùng một mặt hàng, ta đến đây nhiều ngày như vậy rồi cũng chưa từng thấy hai người bọn hắn tu luyện.”

“Chẳng lẽ là bởi vì bọn hắn ngưu tầm ngưu, mã tầm mã?”

Tẫn Kê Vương có chút ngờ vực.

Cảnh giới của Khương Thành còn không cao bằng Yêu Vương trung kỳ như nó, chỉ mới là Thánh Giai sơ kỳ mà thôi.

Ngoại trừ mỗi ngày có thể vô duyên vô cớ triệu ra một người đệ tử, thật sự không nhìn thấy còn có điểm sáng nào.

Tam Nhãn Hổ vẫn cứ vô cùng tôn trọng hắn, mỗi ngày đều gọi camột cách ngọt ngào.

“Xem ra chỉ có thể chờ Kim Long Vương đến đây chúng ta mới có thể được cứu.”

Câu nói này của Sương Thố Vương, Tẫn Kê Vương trái lại không có phản bác.

Cùng là một trong mười hai Yêu Vương, nhưng sức chiến đấu của Kim Long Vương mạnh hơn nhiều so với Chiến Hầu

Vương.

Thậm chí có thể nói, mười một Yêu Vương còn lại cùng nhau liên thủ cũng chưa chắc có thể đánh thắng được nó.

Chính bởi vì có nó Thiên Yêu Vực mới có thể được xếp hạng mười trong vạn vực.

Chương 193.

Đội ngũ lại tiếp tục đi ba tháng, trong khoảng thời gian này trời yên biển lặng.

Hư Tiên giới lớn như vậy, không cố tình đi tìm thì rất khó gặp được các cao thủ của vực giới khác.

Khương Thành không giống với Thiên Yêu Vực và một số đại vực muốn đi khắp nơi tập kích những người khác.

Dưới tiền đề là kẻ khác không đắc tội mình nên hắn thật sự cũng không có ham muốn xâm lược gì.

Không phải hắn nhân từ, mà là…rất mệt.

Mỗi ngày nằm ườn ra không tốt sao?

Còn dọc đường đi Tẫn Kê Vương và Sương Thố Vương vẫn có vài lần muốn âm thầm xúi giục Tam Nhãn Hổ tạo phản.

“Ngươi lợi hại như vậy, sao phải khuất phục người khác?”

“Hổ ca, chỉ cần ngươi rời khỏi tên nhân tộc này, sau này bọn ta đi Tiên giới vẫn sẽ dẫn ngươi theo!”

“Người mà người ta thích là cường giả đội trời đạp đất, không phải tiểu đệ của kẻ khác.”

“Hổ ca thực lực thì ngươi có rồi, chỉ là không có chí khí…”

Chỉ tiếc “lời thật thì khó nghe”.

Tam Nhãn Hổ không chỉ nghe không lọt, ngược lại còn tức giận tới mức tóm lấy hai nữ yêu hành hung.

“Ta cho ngươi xúi giục này!”

“Cho ngươi nói bừa này!”

“Ngày nào cũng chỉ muốn mưu hại ca!”

Nó không muốn buông ra đùi to của Khương chưởng môn ra.

Không nói tương lai có thể sẽ được nâng cao tư chất, chỉ riêng việc làm màu lần này có lợi khí làm màu Ám Kim Ma Thể, nếu không có Khương Thành, nó căn bản không có khả năng có thể thành công được.

Huống hồ đi theo Thành Ca, không cần lo lắng bị giết.

Bây giờ ai cũng đừng hòng đuổi nó đi, hai nữ yêu này vậy mà lại xúi giục nó tự lập môn phái, quả thực chính là đối nghịch với nó.

Sau khi Tẫn Kê Vương cùng Sương Thố Vương bị đánh hai lần rốt cục cũng chịu yên tĩnh một đoạn thời gian.

Hôm nay, trên đỉnh đầu của luyện cốt phiên bỗng nhiên có động tĩnh.

Chỉ thấy, cỏ tím hướng về phía bên phải giống như muốn phá không bay đi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Pháp bảo này sao lại có động tĩnh?”

“Chẳng lẽ hướng nó chỉ chính là đường đi Tiên giới sao?”

Mạc Trần có chút kinh ngạc .

Hư Tiên giới là do chín đại pháp bảo truyền thừa mở ra, muốn nói đến manh mối của Tiên giới tất nhiên cũng là chín kiện pháp bảo có khả năng nhất.

“Chúng ta có nên thay đổi phương hướng không?”

Đi hướng về tế đàn gần như đã chính xác rồi, nhưng với hướng của luyện cốt phiên chỉ dẫn thì lại là hai con đường khác nhau.

“Đi tế đàn trước.”

Bàn tay to của Thành ca vung lên, quyết định không để ý tới chỉ dẫn của luyện cốt phiên.

“Ca, tại sao vậy?”

Tam Nhãn Hổ có chút khó hiểu.

Nhưng ngược lại Mạc Trần lại phản ứng kịp.

“Con hổ ngu ngốc như ngươi làm sao hiểu được thâm ý của chưởng môn?”

“Hư Tiên giới rõ ràng chính là thượng giới Tiên Đế chế tạo, chín kiện pháp bảo truyền thừa rất có thể cũng là thượng giới cố ý lưu lại.”

“Hết thảy những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của mấy vị Tiên Đế đó.”

“Lựa chọn phương hướng của luyện cốt phiên, chính là hành động theo lộ tuyến mà kẻ khác đã sắp đặt. Cuối cùng sẽ bị rơi vào âm mưu gì ai cũng không biết được.”

“Lựa chọn tế đàn, đây là điều mà đến thượng giới chắc chắc cũng đối không thể dự đoán trước được, ngược lại sẽ có khả năng phá được thế cục!”

Nghe xong phân tích của hắn, Khương chưởng môn có chút xấu hổ.

Hóa ra ta chỉ tiện tay chỉ một cái lại có nhiều thâm ý như vậy sao?

Thật ra hắn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy đi về hướng tế đàn kia lâu như vậy rồi không nhìn thử một chút thì trong lòng sẽ khó chịu.

Sao biết được Mạc Trần tự cho mình thông minh, giúp hắn suy nghĩ một lý do sâu sa như vậy.

“Không sai, vẫn là Mạc trưởng lão hiểu ta, bản chưởng môn sao có thể làm theo sự sắp đặt của kẻ khác?”

“Chưởng môn anh minh!”

Mạc Trần lòng phấn khởi bái phục, cao giọng tán thưởng: “Nếu không phải chưởng môn chỉ dẫn, ông già cổ hủ này cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này, e là cũng sẽ lựa chọn theo hướng của luyện cốt phiên.”

Khi bọn hắn tiếp tục đi về hướng tế đàn, Thí Tiên Thương của Tiên Di tộc Chiến Bộ cũng có chỉ dẫn tương tự.

Thí Tiên Thương chỉ về một phương hướng không xác định.

Bọn hắn vốn dĩ không có mục tiêu tất nhiên sẽ không do dự đuổi về hướng bên đó.

Mặt khác, nhóm người Tâm Bộ Thanh Sa gian nan vất vả cả chặng đường, đang đi cùng một nhóm người khác.

Mặc dù lối vào bên ngoài liền nhau, nhưng sau khi tiến vào các nàng và Khương Thành cách nhau không biết bao xa, không thể hội hợp cùng nhau.

Suốt dọc đường đi trải qua rất nhiều chuyện trớ trêu.

Nếu không phải có Tru Tâm Chùy có thể giúp cho các nàng vượt cấp chống lại Thánh Giai, chỉ sợ cả đội đã sớm bị giết.

Sau đó các nàng may mắn hội hợp cùng Thủy Bộ, đội ngũ thêm được một gã cao thủ Thánh Giai, lúc này rốt cục mới có thể tạm an toàn.

"Cũng không biết bên kia Khương Thành ra sao rồi."

"Dựa vào năng lực của Khương chưởng môn, Hư Tiên giới này e rằng vẫn có thể thoải mái tung hoành như trước."

"Đúng vậy, nếu chúng ta có thể đi cùng hắn thì càng tốt."

Tuy rằng Thủy Bộ cũng là một trong chín bộ của Tiên Di tộc và cũng không có liên quan gì với Tâm Bộ trước đây, nhưng hiện tại mọi người cũng không thân thiết nhiều.

Hai bên mấy trăm vạn năm không có giao lưu qua bây giờ trở nên rất xa lạ, đối phương cũng sẽ không coi các nàng như người một nhà.

Chỉ là miễn cưỡng cho phép các nàng đi cùng thôi, bởi vì thực lực không đủ mạnh mà suốt đường đi bắt gặp những ánh mắt xem thường cũng không ít.

Ngẫm lại quả thật là không thoải mái bằng khi kết thành đồng minh cùng Khương Thành, nỗi lo về sau gì đó cũng đều không có, ngay cả chết rồi cũng có thể hồi sinh, cả đám đều vô cùng ổn định.

Ngay lúc đoàn người đang truyền âm trao đổi.

Tru Tâm Chùy và Khống Thủy Châu của Thủy Bộ đồng thời sáng lên.

Một cái hướng về bên trái, một cái hướng về bên phải, cũng vẫn là một tư thế muốn phá không mà đi như vậy.

“Chuyện này, chẳng lẽ cuối cùng cũng tìm được lối vào Tiên giới?”

“Nhất định là như vậy!”

“Cuối cùng cũng có phản ứng!”

Tất cả mọi người trong hai đội đồng thời hoan hô nhảy nhót.

Nhưng chỉ dẫn của hai kiện pháp bảo truyền thừa lại là hai phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau.

Chuyện này làm cho mọi người có hơi ngạc nhiên, trong lúc nhất thời không biết nên lựa chọn như thế nào.

Tộc trưởng của Thủy bộ là Đồ Cô rất nhanh đã đưa ra quyết định, hai Bộ chia nhau ra mỗi người đi một hướng.

Thanh Sa có chút lo lắng nếu như chia nhau ra đi thì khi Tâm Bộ gặp phải các vực giới khác sẽ lại nguy hiểm .

Chỉ là ý kiến của nàng chẳng có tác dụng gì, sau khi Đồ Cô hạ lệnh, rất nhiều tộc nhân trong Thủy Bộ thậm chí còn lén nói cuối cùng họ cũng đã trút bỏ được gánh nặng.

Điều này khiến cho cảm xúc trong lòng của đám người Thanh Sa lẫn lộn.

Tự hỏi tên gọi chung Tiên Di tộc này ngay từ đầu cuối cùng còn có ý nghĩa gì nữa.

“Chúng ta cũng xuất phát thôi!”

“Chỉ cần đến được Tiên giới, hết thảy đều sẽ tốt lên.”

Những người của Tâm bộ tộc lẳng lặng gật đầu, lại bước tiếp trên hành trình đáng sợ chưa biết là gì.

Nhưng hành trình lần này lại thuận lợi hơn rất nhiều so với tưởng tượng của các nàng.

Dưới sự chỉ dẫn của Tru Tâm Chùy chỉ sau mười ngày, các nàng đã đi đến được một bãi cỏ trống không có một bóng người.

Mặt cỏ xanh biếc không lớn lắm, chỉ có chu vi một dặm.

Nhưng khắp nơi đều là cát đá bay mù trời, Hư Tiên giới quy tắc hỗn loạn, quả thực chính là một mảnh kỳ tích!

“A!”

“Đây là nơi nào, linh khí thật nồng đậm!”

“Sau khi tiến vào nơi này, ta cảm giác cõi lòng của mình đã nhận được rất nhiều cảm ngộ!”

“Trời ạ, nơi này chẳng lẽ đã là Tiên giới rồi sao?”

Các nàng hưng phấn nhảy tới nhảy lui trên bãi cỏ nhỏ này, mấy tháng qua thật sự quá buồn khổ rồi, khó có được một chỗ niết bàn như vậy.

Thanh Sa cũng lộ ra một dáng vẻ tươi cười đã lâu không thấy, mà rất nhanh lại có một tin tức tốt truyền đến.

Ở trung tâm mặt cỏ, phát hiện một cái bệ ngọc không biết tên.

Ở giữa bệ ngọc kia có cái rãnh, hình dạng giống y như đúc với Tru Tâm Trùy.

“Thật là trùng hợp!”

“Chuyện này nhất định chính là sự an bài của chín vị tiên tổ năm đó.”

Khó trách các nàng và Thủy Bộ có được phương hướng chỉ dẫn khác nhau, xem ra bên Thủy Bộ chắc là cũng tìm được một nơi tương tự như vậy.

“Nhất định chính là như vậy, tộc trưởng mau bỏ Tru Tâm Chùy vào đó thử đi!”

“Ta đoán sau khi bỏ vào, có thể được thẳng đến được Tiên giới.”

“Ha ha ha, thật chờ mong.”

Chương 194.

Dưới sự thúc giục của các tộc nhân, Thanh Sa cũng kích động không gì bằng, nhịp tim cũng trở nên bất thường, cẩn thận từng li từng tí đem Chu Tâm Chùy bỏ vào trong rãnh của bệ ngọc.

Một tia ánh sáng phóng lên trời, rồi chợt vụt tắt.

Tiếp theo hình như Chu Tâm Chùy và bệ ngọc hợp thành một thể.

Thanh Sa đột nhiên phát hiện bản thân không thể động đậy được nữa.

Không riêng gì nàng, tất cả tộc nhân Tâm Bộ ở đây đều biến thành pho tượng.

Tất cả các nàng đều giữ dáng vẻ nhảy nhót hoan hô lúc trước, đông cứng ở nơi đó.

Thanh Sa còn ý thức, chẳng qua thần hồn của nàng giống như bị phong ấn, cũng không có cánh nào liên lạc với người khác.

Lần nữa nhìn hoa văn trên bệ ngọc, nàng chỉ cảm thấy kì lạ vô cùng, khiến nàng một trận đầu váng mắt hoa.

Giống như có một cái sợi tơ không biết tên từ bên trong tràn ra, nối thẳng đến trái tim của nàng, chậm rãi rút lấy sức sống trong cơ thể nàng.

Tại sao có thể như vậy.

Không phải các nàng nên xuất hiện ở tiên giới sao.

Tại sao cuối cùng là đợi đến kết cục này.

Nàng có vô số vấn đề muốn hỏi, nhưng căn bản là không mở miệng được, càng không biết nên hỏi ai.

Mà cũng trong lúc đó, năm trăm tên tộc nhân Thủy Bộ ở trung tâm của một hồ nước nhỏ, cũng hóa thành pho tượng như vậy.

Khi mấy món pháp bảo của Tiên Di Tộc lần lượt tiến vào sau lỗ rãnh tương ứng của mình, tất cả mọi người trong Hư Tiên giới đều nhìn thấy từng cái xiềng xích vắt ngang hư không.

Xiềng xích kia đưa tay là có thể chạm tới, nhưng lại không tồn tại thực thể, dường như chỉ là ảo giác.

Có người dọc theo xiềng xích không ngừng bay trên không truy tìm, làm thế nào cũng không tìm thấy ngọn nguồn xiềng xích.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hư Tiên giới phát sinh biến cố gì rồi sao?”

“Chẳng lẽ thông đạo tiên giới sắp xuất hiện.”

“Vì sao lão già cổ hủ cảm nhận được hơi thở mơ hồ từ bên trong xiềng xích này.”

Các cao thủ Đại Vực giới phản ứng không giống nhau, có người mừng rỡ như điên, có người thì chau mày.

Thượng giới xa xa, bên trong Tiên cung.

Một vị tản ra ánh sáng màu vàng, đại năng chậm rãi mở mắt ngay cả Tiên Hồn cũng không có cách nào thấy rõ chân dung.

Trước mặt hắn, chín tiên nhân hình dạng tướng mạo khác thường nằm rạp xuống.

“Bẩm sư tổ, Cửu Bảo Tuyệt Tiên Trận rốt cuộc có phản ứng.”

Tiên ảnh màu vàng kia chậm rãi mở miệng, âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến: “Như thế rất tốt.”

Một tên đệ tử phía dưới cung kính nói: “Trước mắt đã có bốn món pháp bảo trở về vị trí.”

“Chỉ đợi Cửu Bảo trở về toàn bộ, tất cả sinh linh bên trong Hư Tiên giới sẽ bị giết trong nháy mắt!”

“Qua chiến dịch này, tinh hoa ngàn vạn năm của hạ giới này sẽ bị tiêu hao sạch sẽ.”

Kế hoạch này, đã sắp đặt ở ngàn vạn năm trước.

Đem Hỗn Loạn Khư Địa đánh chìm xuống dưới, quấy nhiễu pháp tắc thiên địa phi thăng, ngăn cản phi thăng giả của Hạ giới, chỉ là bước đầu tiên.

Bước này, kỳ thật vẫn tồn tại sơ hở.

Vạn vực Hạ giới, yêu quái dạng gì cũng có thể xuất hiện, đặc biệt là nhân vật thân mang khí vận là Vị Diện Chi Tử.

Thời gian ngàn vạn năm, thậm chí bọn họ đã có thể sẽ tu luyện tới cấp độ Thánh cấp cao nhất.

Cuối cùng, dẫn tới quy tắc Thiên Địa bài xích, ép bọn họ trục xuất xuống vị diện Hạ Giới.

Năm đó chín vị tiên nhân Tiên Di Tộc, chính vì lý do đó mà trở lại tiên giới.

Vì để tránh khỏi tình huống này, các đại năng của tiên giới đã bày ra Cửu Bảo Tuyệt Tiên Trận ở Hư Tiên Giới.

Lúc khởi động trận này, cần hấp thu Sinh Linh Chi Khí trong phạm vi, làm chất dinh dưỡng.

Đồng thời, phải có người mang theo chín món pháp bảo đi ứng kiếp.

Thế là các đại năng tiên giới liên thủ che đậy thiên cơ, đưa chín tên Thiên Tiên xuống Hạ Giới.

Ban đầu bọn họ dự định đưa Tiên Vương xuống, kết quả hơi thở Tiên Vương quá mạnh, vừa mới xuống Hạ Giới đã chạm đến quy tắc Thiên Địa, chín vị Tiên Vương toàn bộ bỏ mạng.

Phải luôn hạ người được chọn xuống đến Thiên Tiên, cuối cùng mới miễn cưỡng tránh được quy tắc xóa bỏ.

Chín vị Thiên Tiên ở Hạ Giới làm ra đám tộc Tiên Di Tộc này.

Đem chín món pháp bảo lưu lại cho bọn họ, cũng tiết lộ ra tồn tại Hư Tiên Giới.

Về sau tương lai Tiên Di Tộc mở ra Hư Tiên Giới, các cao thủ Đại Vực giới đối mặt với chín lối vào, làm sao có thể thờ ơ được, bọn họ cũng sẽ theo vào tìm hiểu thực hư.

Bất luận Cửu Bảo rơi vào trong tay ai, cho dù bị người như Tích Phong cướp đi, sớm muộn cũng sẽ căn cứ vào chỉ dẫn, trở lại vị trí mắt trận tương ứng của mình.

Đây chính là sát kiếp đã định trước sẽ phát sinh.

Sau khi người ứng kiếp được coi như chất dinh dưỡng về sau bị hao tổn đến mất mạng, đại trận mới có thể dừng lại.

Khi đó Hư Tiên Giới sẽ đóng lại, chín món pháp bảo vô chủ cũng sẽ một lần nữa rơi xuống Hạ Giới, được "người hữu duyên" sở hữu.

Lại qua trăm ngàn vạn năm, khi cao thủ đứng đầu vạn vực Hạ Giới một lần nữa hưng thịnh, người sở hữu Cửu Bảo mới sớm muộn gì cũng sẽ lần nữa mở ra Hư Tiên Giới.

Sát kiếp một vòng mới giống như luân hồi, lại một lần nữa quét ngang tinh anh vạn vực.

Vòng đi vòng lại, không cho Hạ Giới một chút xíu cơ hội vùng lên nào.

Vì sao chín vị Thiên Tiên không dứt khoát hủy Hạ giới đi.

Đó là bởi vì làm không được.

Đừng nói Hạ Giới có vạn vực, dù chỉ là diệt sạch một vực vô số sinh linh cũng đủ để bọn hắn sớm bị nghiệp lực khôn cùng kia phản phệ mà chết.

Thậm chí đại năng tiên giới sau lưng bọn hắn tham dự kế hoạch, cũng sẽ bị nghiệp lực quấn thân, dần dần suy vong.

Bọn họ vốn cho rằng không tới trăm vạn năm, Cửu Bảo sẽ quy vị một lần.

Nhưng không nghĩ tới lần đầu lúc chín bộ Tiên Di Tộc đi lên, bởi vì bị quy tắc loạn lưu và khí huyết sát giết chết rất nhiều tộc nhân, hốt hoảng lui ra trước.

Càng không ngờ tới giữa chín bộ càng ngày càng có nhiều nhiều mâu thuẫn, về sau cả đời không qua lại với nhau, gần một ngàn vạn năm cũng không hợp lực mở ra nữa.

Nhưng cũng may, hiện tại chung quy vẫn là mở rồi.

Lại thêm mấy ngày, đã có tám món pháp bảo quy vị.

Chỉ thiếu một món cuối cùng, đại trận sẽ khởi động!

Mấy ngày nay, rất nhiều đại năng đỉnh cấp của tiên giới đều đang đợi đến thời khắc lịch sử này.

Nhưng mà vừa đợi đã ba tháng, trạng thái trước đó của đại trận vẫn như cũ, vẫn chưa khởi động.

"Còn món nào chưa trở về vị trí?"

“Là Luyện cốt phiên!”

Mặc dù các đại năng tu luyện trăm triệu năm, thời gian mấy tháng chẳng qua là một cái búng tay, nhưng lúc này vẫn không nhịn được tâm trạng có chút lo lắng hiếm thấy.

Ngàn vạn năm này không có cách nào phi thăng, vạn vực Hạ giới khẳng định đã tạo ra một bang thánh cấp thiên kiêu cấp độ yêu nghiệt.

Đám nhân kiệt này nếu thành công tới tiên giới, vậy thì phiền phức rồi.

Quỷ biết trong đó có bao nhiêu kẻ Vị Diện Chi Tử.

Không chừng cũng có thể xuất liên tục mấy Huyền La Tiên Đế.

Bọn họ cũng không muốn xảy ra chuyện này.

Vẫn nên xóa bỏ sạch sẽ toàn bộ sớm một chút.

Nếu như có thể, bọn hắn hận không thể phái người đẩy nhanh một chút.

Nhanh lên, đừng chần chừ!

Cho ngươi Luyện Cốt Phiên, chính là vì để ngươi hoàn thành sứ mệnh hiện tại, nhanh thêm chút sức nào!

Che đậy thiên cơ lại cho người xuống dưới không có đơn giản như vậy, bọn họ không có cách nào can thiệp Hư Tiên giới, ngoại trừ chờ đợi cũng không làm được cái khác.

Chỉ tiếc, sự quan tâm tha thiết của những đại năng tiên giới đó, Khương chương môn không cảm nhận được.

Tiếng gào trong lòng bọn họ, Khương chưởng môn càng nghe không được.

Hắn nhìn thấy xiềng xích đầy trời đó.

Nhưng hắn thờ ơ, vẫn kiên định đi vè hướng tế đàn.

Nếu như các đại năng tiên giới thấy cảnh này, có lẽ sẽ nôn nóng đến mức nhảy dựng lên.

Tế đàn là mấu chốt Hư Tiên Giới có thể trầm xuống.

Chính bởi vì có tế đàn trấn áp, Hỗn Loạn Khư Địa mới có thể một mực an phận ở giữa Tiên giới và Hạ giới.

Nếu như tế đàn xảy ra vấn đề, sẽ xảy ra chuyện gì.

Ai cũng không đoán trước được.

Chương 195.

Hôm nay, đám người Khương Thành cuối cùng đi tới tế đàn gần đó.

Nhìn phía trước kéo dài miên man, bay lên không trung Hắc Ngọc Cao Đài cũng không nhìn thấy bờ, đám người cảm nhận được từng hồi áp lực khủng khiếp.

“Lão Mạc, các ngươi gọi cái này là tế đàn?”

Đài cao phía trước tầng tầng điệp điệp, giống như núi non trùng điệp.

Còn về kích thước lớn nhỏ, e là không dưới mấy vạn dặm.

Đừng nói là tế đàn, cho dù là thành trì, Hạ Giới cũng không lớn như vậy.

“Đúng là tế đàn, năm đó bọn ta chính từ nơi này giết sang đối diện.”

Nhìn đài cao quen thuộc đó, Mạc Trần không khỏi bùi ngùi mãi.

“Trải qua ngàn vạn năm, không ngờ tế đàn này không hề có chút hư hao nào, vẫn giống như lúc trước.”

“Chỉ là năm đó hàng tỷ Tiên Ma chiến tử ở đây, không thể sống lại được nữa.”

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tràn cười lạnh ảm đạm.

“Đa tạ các ngươi dẫn đường.”

“Theo các ngươi một năm, quả nhiên không uổng phí công sức.”

“Bảo địa này, là do chúng ta nhanh chân đến trước!”

Không đợi đám người kịp phản ứng, từ trong cát bụi phía sau vọt ra năm đạo sương mù màu sắc khác nhau.

“Ngũ đại Quỷ Vương của U Hàn vực.”

Tam Nhãn Hổ và Mạc Trần cùng lúc giật mình, nằm mơ cũng không ngờ rằng một năm qua, thế mà bên cạnh vẫn luôn có người dòm ngó.

Nhóm người này trốn cũng quá kĩ rồi nhỉ?

Ngay từ đầu ngũ đại Quỷ Vương là mình tìm kiếm cửa vào Tiên Giới, nhưng tìm mấy ngày không có bất kỳ manh mối gì.

Về sau liền quay thay đổi, một lần nữa tìm tới đoàn người Khương Thành.

Luyện Cốt Phiên của Thành Ca là một trong những đạo cụ mở ra Hư Tiên Giới, manh mối chẳng thể rõ ràng hơn.

So với việc chẳng có mục tiêu tìm lung tung, chi bằng đi theo hắn.

Chuyện này, Thánh Cảnh khác làm không được, suy cho cùng dù là thánh vực hay là pháp bảo thần hồn, cũng rất dễ dàng bị cảm nhận được.

Chỉ có năm người bọn hắn, sống sót ở đây không cần pháp bảo, cũng không có phóng ra bất kỳ hơi thở gây chấn động gì.

Thật đúng là không bị phát hiện.

Bọn hắn không thấy được cảnh tượng đám đệ tử Phi Tiên Môn đạt được Ma Thể, nhưng lại nhìn thấy Tam Nhãn Hổ đại chiến đám Yêu Vương.

Sức chiến đấu kinh khủng này, khiến bọn hắn không thể không dật tắt ý định giành lại Luyện Cốt Phiên.

Tiếp tục ẩn nấp ở phía sau theo dõi.

Mỗi ngày nhìn mấy tên kia hàng đêm sênh ca hưởng lạc, mà mình chỉ có thể núp trong bóng tối ngửi bụi, ngũ đại Quỷ Vương vô cùng khó chịu.

Nhưng may ra, hôm nay bọn họ rốt cuộc đã khổ tận cam lai.

Khu vực hoang vu thành hình bất biến, đột nhiên xuất hiện một tòa “thành trì” to lớn vô cùng, bọn hắn dùng đầu ngón

chân nghĩ cũng biết bên trong khẳng định có bảo vật.

Chuyện như thế này, đương nhiên phải nhanh chân đến trước!

Không đợi đám người kịp phản ứng, năm làn sương mù liền tiêu tan ở giữa không trung trong nháy mắt.

Các Quỷ Vương đã giết đến phạm vị của tế đàn.

Chợt, bên trong truyền đến từng tiếng kêu thảm.

"A…"

"Không được!"

"Thả ta ra!"

Kèm theo năm âm thanh nổ tung thánh thót, trên mặt đất phía trước rơi xuống năm bãi cát bụi màu sắc khác nhau.

Đó dường như chính là bản thể của ngũ đại Quỷ Vương.

Bị gió quét qua, cái rắm cũng không còn.

Thành Ca và mọi người đưa mắt nhìn nhau, có chút mông lung.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Chỉ biết bản thân giống như trúng kế, âm mưu của đối phương đã đạt được, sau đó thì không còn sau đó nữa.

"Ngũ đại Quỷ Vương chết rồi."

"Khụ… hẳn là vậy."

Đây là muốn gây ra kiểu gì.

Bản thân hình như còn phải cảm ơn năm kẻ bọn hắn dùng mạng dò ra sự nguy hiểm.

"Bọn hắn quá nông nỗi rồi."

"Người vì tiền mà chết, bảo vật động nhân tâm mà…"

Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương vốn cũng nôn nóng, muốn sớm lao ra lập tức lạnh nửa người.

"Nơi này quá nguy hiểm, ai có thể còn sống tới tế đàn."

Tam Nhãn Hổ nhịn không nổi phàn nàn.

“Lão Mạc ngươi mắt mù chỉ đường kiểu gì vậy, hại chúng ta lãng phí thời gian.”

Mạc Trần cũng có chút chán nản.

“Xem ra là lão hủ nghĩ không chu toàn, cái này dù sao cũng là năm đó các vị Ma Đế liên thủ luyện chế, lưu lại thủ đoạn. Mà Hạ giới cao nhất ngay cả Chân Tiên cũng chưa tới, căn bản không có khả năng tới được.”

Khí Huyết Sát phía ngoài đã sắp ngưng tụ thành thực chất.

Có lẽ là vì nguyên nhân tế đàn, ngay cả Quy Tắc Loạn Lưu so với những nơi khác mãnh liệt lên rất nhiều lần.

Luyện Cốt Phiên trôi bồng bềnh giữa không trung, không tiến lên, dường như rất e ngại ngọc tế đàn kia.

Mà Huyền Quy Vương cũng không có cách nào ổn định thân hình.

Đoàn người giống như là một con thuyền cô độc giữa biển rộng, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị lật úp.

Thăm dò phía bên ngoài một chút, thần niệm của mọi người nháy mắt đã bị chôn vùi!

Nói trắng ra, tế đàn này quá cao cấp.

Cao cấp đến mức ngay cả sinh linh Hạ Giới muốn tiếp cận cũng làm không được, cho dù có chín món pháp bảo truyền thừa cũng không làm nên chuyện gì, chỉ có thể ở xa xa liếc mắt nhìn.

“Ca, thật sự không được, chúng ta cứ dựa theo chỉ dẫn của Luyện Cốt Phiên, quay lại đi một hướng khác thôi.”

Khương chưởng môn lắc đầu: “Trong từ điển của ta không có lùi bước.”

“Ca thật khí phách, thuận miệng nói một câu đã có triết lý đến như thế.”

Tam Nhãn Hổ vừa nịnh nọt, vừa đề nghị: “Hay là thế này, trước tiên để cho hai nha hoàn này ra ngoài dò đường.”

“Bọn họ chết rồi, đối với chúng ta cũng không tính là cái gì.”

“Bọn họ chết thêm mấy trăm lần, không chừng có thể tìm được đường sống có thể đi.”

Vừa mới nói xong, Tẫn Kê Vương và Sương Thố Vương đồng thời chửi ầm lên.

“Tam Nhãn Hổ, cái đồ hẹn hạ nhà ngươi!”

“Bọn ta và ngươi không đội trời chung!”

“Lão nương nếu có thể còn sống trở về, nhất định phải diệt sạch bộ tộc kia của ngươi, để tránh lại xuất hiện mối họa như ngươi!”

“Khương chưởng môn, tuyệt đối không được nghe nó nha…”

Hai nàng vẫn không biết Thành Ca có thể hồi sinh, cũng không muốn chết uổng phí.

Khương Thành nhìn sâu xa con hổ vô sĩ này một cái, mẹ nó thì ra hai nữ yêu vương này trong mắt ngươi chỉ là hòn đá dò đường sao?

Hai yêu vương tuy rằng không phải người của mình, nhưng cũng ở chung nửa năm.

Mỗi ngày hầu hạ cũng khá chu toàn, dù biết rõ là bị ép buộc, tốt xấu cũng quen mặt.

Ngay cả bản thân cũng không nhẫn tâm được, ngươi còn là đồng hương cùng vực của các nàng.

Có thể có chút giới hạn hay không.

“Được rồi, thật sự gặp phải nguy hiểm, ta làm sao có thể để người khác lên trước.”

Thành Ca đứng một mình trên đầu Huyền Quy Vương, ngạo nghễ nhìn tế đàn cao ngất phía trước.

Cơ ngực đập thình thịch vang dội: “Là chưởng môn, thời điểm nguy cấp, ta nhất định phải xông lên tuyến đầu tiên!”

Phía trước đối với người khác mà nói là tử địa, với hắn mà nói, cái này tính là cái gì.

Có hệ thống hack Hồi Sinh thì sợ quái gì.

Tam Nhãn Hổ đầy sự nghi ngờ, nó không tin Khương Thành cao thượng như vậy.

“Ca, ngươi nghiêm túc.”

Lần đầu tiên Mạc Trần cũng khuyên bảo: “Chưởng môn nghĩ lại, tế đàn là thủ đoạn của Tiên Đế, Quy Tắc Loạn Lưu xung quanh so với nơi khác càng nguy hiểm không chỉ gấp mười lần!”

“Cái này thực sự quá nguy hiểm.”

Hắn vẫn luôn tin tưởng vận khí Vị Diện Chi Tử, dù là chuyện không thể nào cũng có thể thành công.

Nhưng cái vận khí này có thể địch nổi thủ đoạn của Tiên Đế, cộng thêm Quy Tắc Loạn Lưu sao.

Hắn không dám đảm bảo.

Nhưng mà tâm ý Khương Thành đã quyết.

Sau khi cố ý quay đầu lộ ra một nụ cười tràn ngập sắc thái bi thương, hắn bay ra phía trước, thoát khỏi phạm vi Luyện Cốt Phiên.

Nháy mắt sau đó, hắn đã bị Quy Tắc Loạn Lưu và tế đàn kia tấn công khóa lại.

Căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Cũng không kịp ngăn cản.

Thủ đoạn của Ma Đế cách cảnh giới bây giờ của hắn quá xa rồi, huống hồ là thủ đoạn của rất nhiều Ma Đế hợp lực lưu lại.

Vẻn vẹn không đến một giây đồng hồ, hắn đã chết không còn một mảnh.

Mọi người phía sau còn chưa kịp nhìn kỹ, phát hiện đã không còn thấy Khương chưởng môn.

Chương 196.

“Ting, ký chủ bị giết, đang đo lường thực lực của kẻ địch, an bài phương án Hồi Sinh.”

Âm thanh hệ thống nhắc nhở, đúng hạn vang lên.

Sau đó, sa vào một khoảng yên lặng không ngắn.

Dường như tình huống lần này rất phức tạp, hệ thống cũng phải tốn chút thời gian mới có thể giải quyết.

Dù sao lần này không chỉ riêng tế đàn giết hắn, còn có Quy Tắc Loạn Lưu kia, tính một lần hốt thuốc đúng bệnh rất khó.

Thành Ca đã có hơi không kiên nhẫn chờ, này này, đã sắp đến 30 giây rồi sao.

Anh bạn hệ thống muốn phạm quy sao.

Không ra sức một chút nha.

“Ting, tinh thần ký chủ dũng cảm xông vào tế đàn Vạn Ma Phong Cấm, rốt cuộc cảm động Khư Địa Chi Tinh, nó đã bị cảm hóa quyết định giúp ký chủ một chút sức lực!”

Cái gì?

Khư Địa Chi Tinh gì?

Chẳng lẽ Hư Tiên Giới này còn có ý thức tự chủ hay sao.

“Ting, ký chủ Hồi Sinh.”

Vừa sống lại, Thành Ca đã phát hiện khác biệt.

Quy Tắc Loạn Lưu nháy mắt vừa rồi đem hắn xé nát, hiện tại cách xa hắn, đối với hắn đã không còn chút thương tổn nào.

Không chỉ như thế, thủ đoạn tiêu diệt của tế đàn kia, cũng bị Quy Tắc Loạn Lưu cưỡng ép ngăn cách ở bên ngoài.

Phạm vi không lớn, cũng chỉ ba thước quanh người hắn.

Nhưng mà ba thước này, nhưng thành khu vực trống an toàn nhất toàn bộ Hư Tiên Giới.

“Dũng sĩ trẻ tuổi, hoan nghênh ngươi đến!”

Một giọng già nua vang vọng trong đầu hắn.

Thành Ca nhếch môi, dũng sĩ cái quỷ gì.

Hội chứng Chunibyo sao?

“Ai, ai đang nói chuyện.”

“Ta là Khư Địa Chi Tinh, cảm ơn ngươi tới cứu ta.”

Ta cứu ngươi lúc nào.

Thành Ca nhìn chung quanh: “Ngươi ở đâu?”

“Ta ở khắp mọi nơi, toàn bộ khư địa đều là hóa thân của ta.”

“Điêu vậy à?” Thành Ca chỉnh đốn tinh thần một lúc.

“Được rồi, dũng sĩ trẻ tuổi, thời gian không nhiều. Mời đi theo chỉ dẫn của ta, đánh nát tế đàn đáng chết kia!”

Cái tên này nói chuyện làm sao lại là kiểu này.

Thành Ca vô cùng nghi ngờ, đây có phải NPC gì hay không nữa.

Nhưng mà tế đàn kia vừa nhìn đã thấy chẳng lành, vừa nảy cũng là đầu sỏ giết chết mình, quả thật phải diệt hết.

“Đánh nát tế đàn không có vấn đề gì, nhưng ta có một yêu cầu có thể hay không?”

Khư Địa Chi Tinh rõ ràng không ngờ rằng “dũng sĩ” sẽ ra điều kiện, đến nổi phải im lặng một lát.

“Yêu cầu gì?”

“Xin gọi ta là dũng sĩ đẹp trai!”

Khư Địa Chi Tinh lần nữa bị nghẹn, lúc lâu sau mới nói: “Được, dũng sĩ đẹp trai.”

“Chúng ta nên xuất phát thôi.”

“Ta sẽ giúp ngươi ngăn cản sự công kích của tế đàn.”

“Xin ngươi toàn lực phá hỏng nó!”

Đám người vẫn còn ở trên mai rùa ngay sau đó liền thấy hình bóng Khương chưởng môn đột nhiên xuất hiện lần nữa, sau đó cũng không lên tiếng chào hỏi, cứ như vậy hướng về phía tế đàn bay đi.

“Không hổ là chủ nhân, như vậy cũng có thể sống sót, lợi hại lợi hại!”

“Chưởng môn quả nhiên có đại vận khí hộ thể, trong cục diện phải chết này mà cũng có thể bình yên vô sự!”

Tam Nhãn Hổ nhìn Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương vẻ mặt khiếp sợ, chua xót nói: “Danh tiếng lại bị Thành Ca vượt qua rồi.”

Dưới sự sôi nỗi của bọn họ, Thành Ca đã bay lên trên tế đàn.

“Dũng sĩ đẹp trai, nhanh cùng đi với ta tới đỉnh tế đàn.”

“Dẫn đường đi!”

Khương Thành tiếp tục bay lên trên, không biết bay bao nhiêu dặm, cuối cùng mới đến đỉnh tế đàn.

Phía trên tế đàn, là một tiểu tháp trắng tinh.

Tòa tháp này cũng chỉ cao hai ba mét mà thôi, cùng với tế đàn toàn thân đen nhánh kia tạo nên sự chênh lệch rõ ràng.

Mặt ngoài thân tháp khắc rõ bức họa phức tạp kỳ dị, nhìn một cái cũng khiến ngươi vô cùng khó chịu.

“Nơi này chính là trung tâm tế đàn, cũng là vị trí yếu nhất, nhanh phá hủy tòa tháp này.”

Thành Ca lập tức bực dọc một trận, đây là giọng điệu gì?

“Ngươi đang nói chuyện với ai đấy?”

“…”

Khư Địa Chi Tinh nhất thời không biết làm sao, chỉ có thể đổi cách nói khác.

“Dũng sĩ đẹp trai, cầu xin ngươi phá hủy tòa tháp này đi!”

Thành Ca lúc này mới hài lòng, sau đó rút ra thánh khí của bản thân là Đại Thừa Trường Ly Kiếm ra.

Linh lực tụ lên người, bổ một nhát kiếm dữ dằn xuống.

Keng!

Thánh kiếm mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, cùng nền đáy tháp mãnh liệt va chạm, cuối cùng phát ra tiếng kim thiết giao kích.

Ánh lửa bắn tung tóe, sau đó bên trên nền móng xuất hiện một mảnh vỡ nhàn nhạt, to bằng hạt gạo.

“ĐM, tháp này cứng như vậy.”

Ngược lại hắn đoán được cái tháp này không dễ dàng hủy đi như vậy, dù sao cũng là tác phẩm của Tiên giới Ma đế.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không lấy ra Thánh khí.

Nhưng quả thật không ngờ, thế mà khó đến mức độ này.

Đây vẫn chỉ là vị trí yếu nhất của tế đàn?

Phải biết rằng, chỉ nói về lực công kích này, Khương Thành đã sớm vượt qua giới hạn Thánh cấp.

Được cộng thêm Hỗn Độn Ma thể, lại thêm Tiên thể, cùng với Thánh vực mạnh mẽ trước nay chưa từng có, kiếm thuật đại viên mãn hệ thống rút được.

Cho dù vẫn là Thánh cấp sơ kỳ, nhưng nói thật, cứng chọi cứng cự li gần, Thiên Tiên cũng chọi không qua hắn.

Một kiếm này của hắn giáng xuống, nếu ở bên ngoài mà nói, có thể tạo thành thiên tai thay đổi hình dạng mặt đất.

Kết quả ở đây, cũng chỉ có chút tổn thương này.

Nếu là đổi thành những cao thủ Thánh cấp khác bên trong Hư Tiên Giới tới, e rằng đến một cọng lông cũng không cắt được.

Khư Địa Chi Tinh cũng không cảm thấy thất vọng, trái lại rất ngạc nhiên.

Hắn hưng phấn nói: “Dũng sĩ đẹp trai, ngươi không hổ là Phá Kiếp Chi Nhân Thượng Thiên phái tới, quả nhiên có thể tạo nên tổn thương cho cái tế đàn này.”

Cái xưng hô Phá Kiếp Chi Nhân này, khiến Thành Ca oán thầm một trận.

Làm sao lại cảm thấy sự thiết lập của bản thân bây giờ và cao tưng Đông Thổ mở phong ấn, thả ra con khỉ dưới núi ra giống nhau như vậy.

Keng keng keng…

Hắn lại chém mấy chục kiếm, nền tháp lại xuất hiện mười mấy mảnh vỡ lớn bằng hạt gạo.

Đối với nền tháp kia, hoàn toàn như muối bỏ biển.

Hắn phát hiện Thánh kiếm của bản thân đã nứt ra một mảnh vỡ nho nhỏ, nhất thời đau lòng ném thanh kiếm qua một bên.

“Không chém nữa, mệt chết rồi, cái này muốn chém tới ngày tháng năm nào.”

Khư Địa Chi Tinh cuống lên: “Dũng sĩ đẹp trai, xin ngài tiếp tục, chỉ cần kiên trì, sớm muộn có thể chém đứt tòa tháp này!”

“Cần bao lâu.”

“Một năm, ba năm, hay là mười năm?”

Thành Ca trợn mắt, ngồi thẳng xuống, còn vuốt vuốt ngón tay.

“Ngươi coi Ca là cu li sao?”

Đây thật là Phá Kiếp Chi Nhân mà Thượng Thiên gợi ý sao?

Bỗng nhiên Khư Địa Chi Tinh có chút hoài nghi nhân sinh, cái này không phù hợp với kịch bản nha!

Sau khi dũng sĩ nhận được sứ mệnh không phải nên giống như được tiêm máu gà mà điên cuồng hoàn thành nhiệm vụ sao?

“Dũng sĩ đẹp trai, đây là ông trời đang khảo nghiệm kiên trì của ngài!”

Xì, Thành Ca đối với cái này khịt mũi coi thường.

“Ngươi dỗ con nít đấy à?”

“Được rồi, thành thật nói cho ta, đánh gãy tòa tháp này, ngươi đạt được cái gì?”

Khư Địa Chi Tinh không muốn nói, nhưng nhìn điệu bộ này của Khương chưởng môn, lúc nào cũng có thể mặc kệ không làm.

Cuối cùng vẫn chỉ có thể êm tai nói.

“Ta có thể đạt được tự do.”

“Một ngàn vạn năm trước, đám tiên đế Tiên giới kia và Ma đế dùng hai tòa tế đàn trấn áp ta, đánh ta từ Tiên giới xuống, lại không có cách nào tránh thoát.”

Khương Thành thuận miệng nói: “Ngươi kém cỏi như vậy? Hai tòa tế đàn đã không có cách nào lay động được rồi?”

“Hai tòa tế đàn này huyết tế hạng vạn Tiên Ma, Khí Huyết Sát khổng lồ ăn mòn khí thế của ta, làm ta suy yếu vô cùng, nên mới không có cách nào chống lại.”

Một câu nói đơn giản này của hắn, khiến Thành Ca không thể không sởn gai ốc.

Hắn trước đó đã khó hiểu, thời điểm Tiên Ma đại chiến và Hư Tiên Giới xuất hiện làm sao Mạc Trần nói cách gần như vậy, hơn nữa địa điểm cũng trùng hợp như vậy.

Bây giờ hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi.

Tiên Ma đại chiến cái rắm, hóa ra cũng chỉ vì trấn áp phụng sự của Hư Tiên Giới.

Tiên nhân cũng thảm, năm đó tham chiến bị xem như tế phẩm.

Chương 197.

"Vậy nên sau khi hủy bỏ ngọn tháp này, ta còn phải đi phá bỏ một tế đàn khác của Tiên tộc ư?"

Khư Địa Chi Tinh vừa nghe thấy giọng điệu bực bội của Khương Thành là biết rồi, tên tiểu tử này có thể mặc kệ bất cứ lúc nào.

"Vậy thì không cần, chỉ cần hủy đi ngọn tháp này, ta đã có thể khôi phục một phần sức mạnh rồi."

"Ngọn kia, đến lúc đó ta sẽ tự giải quyết."

Khương chưởng môn mới thở phào nhẹ nhõm, một ngọn đã phiền vậy rồi, nếu thêm một ngọn nữa thì còn để cho người ta sống nữa không chứ?

"Vậy theo như những gì ngươi nói thì ta đang cứu ngươi?"

"Phải, dũng sĩ đẹp trai, ân tình của ngươi ta sẽ luôn khắc ghi."

Ông nội ngươi ấy, có thể thực tế chút không?

Gì mà khắc ghi ân tình, toàn là giải dối.

Hắn cười hi hi, ve ve ngón tay: "Không có chút lợi ích thực tế nào sao?"

"Ngươi sống nhiều năm như vậy, chắc cũng có chút tích góp rồi nhỉ?"

Khư Địa Chi Tinh nhẫn nhịn việc kích động mắng người, buồn bã đáp: "Không có."

Tên này đúng là muốn bản thân mình làm không công chứ gì?

“Ta đang cứu ngươi, ngươi không giúp chút sức nào mà còn đứng bên xem kịch ư?”

“Hơn nữa ngươi lại không cho chút thù lao nào?”

“Quá thất vọng.”

Thành ca đứng dậy, tư thế sắp đi về phía dưới.

“Dũng sĩ đẹp trai ơi, xin dừng bước.”

Khư Địa Chi Tâm liền níu kéo, phong cách của dũng sĩ này so với tưởng tượng của hắn khác biệt quá lớn, không thể không dùng tình cảm mà lay động người khác được.

“Chỉ cần sau khi thoát nạn rời khỏi nơi này, sau khi phi thăng quy tắc thì sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường.”

“Đây là việc làm tạo phúc cho biết bao sinh linh dưới hạ giới đấy!”

Mấy lời rỗng tuếch này không dụ được Khương chưởng môn, hắn bĩu môi, khinh thường nói: “Bọn họ phi thăng thì liên quan quái gì đến ta, ta có thể có được gì?”

“Tương lai ngươi cũng sẽ phi thăng thành tiên mà.”

Khương Thành hờ hững nói: “Ngươi cho rằng dựa vào sự đẹp trai của ta sẽ không thành tiên được sao?”

Khư Địa Chi Tinh không có cách nào phản bác lại được.

Khương Thành kiểu tiên ma lẫn lộn này, nếu tiếp tục tu luyện, vượt ra khỏi giới hạn chịu đừng của hạ giới vị diện, cuối cùng dẫn đến vị diện bài trừ, bị bắt đến tiên giới là chuyện sớm muộn.

Sở dĩ hán ham mê Hư tiên giới như vậy cũng bởi vì để sớm đến tiên giới một chút mà thôi.

Do dự khá lâu, Khư Địa Chi Tinh cuối cùng cũng không thể không đau đớn mà bỏ ra ít máu.

“Ta có thể cho Thánh Vực ngươi một quy tắc chủ mới.”

Cái gì, còn có chuyện tốt vậy sao?

Thời khắc Thánh Vực hình thành đó, sẽ tạo ra biết bao quy tắc?

Nhưng nguyên tắc này, từ Thánh Vực của bản thân tu sĩ mà nên, thân cận nhất, cũng dễ điều khiển nhất, nên được gọi là quy tắc chủ.

Có thể có bao nhiêu chủ nguyên tắc, từ thời điểm đó đã xác định rồi.

Cho dù tương lai thành tiên rồi, vẫn phải tiếp tục tinh luyện những quy tắc chủ đó.

Nguyên tắc học được từ những con đường khác, chỉ có thể gọi là quy tắc thứ.

Quy tắc thứ không phải được tao ra từ chính bản thân Thánh Vực, cho dù có đọc vội qua, cũng vẫn chênh lệch rất nhiều.

Vậy nên, quy tắc chủ càng nhiều, đương nhiên sẽ càng lợi hại.

Thánh Vực của cao thủ Thánh Giai bình thường đều sẽ có ba đến năm quy tắc chủ không giống nhau.

Thành ca chưa bao giờ nghiên cứu qua quy tắc gì cả, nhưng vì võ đạo quả hắn quá giỏi nên lúc Thánh Vực hình thành đã trực tiếp nhận được chín quy tắc.

Đây cũng gọi là xếp hàng hơn người rồi.

Suy cho cùng thì những Thánh cảnh có thể vượt qua chín quy tắc phải gọi là quá hiếm thấy.

“Ngươi còn có thể làm được chuyện này sao?”

Theo như những gì Mạc Trần nói, chuyện giao một quy tắc chủ cho Thánh Vực của người khác vốn không hề tồn tại, đến cả Tiên đế cũng không làm được.

“Đương nhiên rồi, sau khi ngươi vào Khư địa, có lẽ cũng đã thấy được đâu đâu cũng là những quy tắc lưu hành loạn cả lên đúng không?”

“Quy tắc chính là món sở trường nhất của ta.”

Khư Địa Chi Tinh kiêu ngạo một lần hiếm có.

“Lợi hại lợi hại.”

Thành ca khen hắn một cái rồi cười nói: “Vậy những quy tắc ngươi có cũng nhiều thật, tổng cộng có bao nhiêu cái?”

Khư Địa Chi Tinh ngạo nghễ đáp: “Chín mươi chín cái.”

“Cái gì?”

Khương Thành lập tức nhảy ra.

“Ngươi có 999 cái quy tắc, mà chỉ cho ta có một cái?”

“Sao ngươi lại keo kiệt vậy chứ?”

“Phì phì phì, ngươi còn có lương tâm không vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt giận đến tím gan tím ruột của hắn, Khư Địa Chi Tinh rất bối rối, chuyện này có liên quan gì đến lương tâm ư?

“Không phải ta keo kiệt, mà là nếu quy tắc chủ quá nhiều thì Thánh Vực sẽ không chịu được.”

“Hơn nữa quá nhiều quy tắc chủ, tương lai sau khi ngươi thành tiên thì sẽ không tinh luyện nổi, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến việc tăng cảnh giới của ngươi.”

“Cho dù ta có cho, ngươi cũng chịu không được.”

Khương chưởng môn nào có nghĩ đến việc này, hắn chỉ biết là càng nhiều càng tốt.

999 cái quy tắc đó, cái này nếu bày ra ngoài thì sẽ nở mày nở mặt biết mấy.

Phần độc nhất tiên giới chăng?

“Đó là chuyện của ta, xem ngươi có bằng lòng cho hay không đã.”

Khư Địa Chi Tinh bị hắn chặn họng đến mức không còn lời nào để nói được.

Thật ra sở dĩ hắn không chịu là vì cho người khác quy tắc giống như lấy đi máu trên người chính mình, sau đó chi ít phải cần cả trăm tỷ năm để hồi phục lại.

Nếu không phải vì để thoát nạn, hắn sẽ không đưa ra thù lao như vậy.

Ngày đầu tiên Tiên giới xuất hiện, hắn đã tồn tại rồi, đến nay vẫn chưa có tu sĩ nào có thể có được một quy tắc của hắn.

Thấy trước mắt thái độ của hắn còn do dự, Khương chưởng môn liền chớp lấy thời cơ.

“Ta bảo ngươi suy nghĩ cũng thật tệ.”

“Cho nhiều quy tắc một chút, Thánh Vực của ta có thể trở nên mạnh hơn, uy lực cũng sẽ mạnh hơn, chém cũng sẽ nhanh hơn!”

“Ngươi thấy đấy ta cũng đâu phải chỉ vì mình, mà cũng vì ngươi sớm ngày thoát nạn.”

Chuyện lấy tình cảm để thuyết phục người khác này, Thành ca cũng rất thuần thục.

“Nào biết ta để ý đến vậy, người được cứu như ngươi lại lôi thôi thế, thật làm người ta thất vọng.”

Khư Địa Chi Tinh không tài nào tin tên tiểu tử này là vì hắn.

Đúng là không có lợi ích thì không làm mà.

Nhưng mà lời này của Khương Thành lại có lí.

Cho dù không có cách nào lập tức tinh luyện những quy tắc đó, chỉ tăng ít số lượng, cũng đủ để Thánh Vực của hắn thay đổi long trời lở đất rồi.

Uy lực khi xuất chiêu quả thực sẽ mạnh hơn.

“Được, đây là do ngươi yêu cầu đấy.”

“Phóng ra Thánh Vực của ngươi đi!”

Khương chưởng môn không hề do dự phóng ra Thánh Vực vượt hơn triệu dặm của mình.

Tuy sau khi vượt ra khỏi phạm vi ba thước, thì sẽ nhanh chóng bị tế đàn phá hủy, nhưng trong phạm vi ba thước thì vẫn tồn tại.

Khư Địa Chi Tinh kinh hoàng.

“Thánh Vực của ngươi mạnh như vậy? Sao ngươi có thể làm được?”

Thành ca cố ý tỏ vẻ ngờ vực: “Thân là một dũng sĩ đẹp trai độc nhất vô nhị, đây chẳng phải là sự phân phối rất hợp lí sao?”

Khư Địa Chi Tinh xem như là nhìn ra rồi, tên này là chúa áp bức.

“Ta sắp bắt đầu ban quy tắc rồi, nếu như ngươi không chịu được, thì nói trước một tiếng.”

Hắn không muốn cho hết toàn bộ 990 quy tắc, dự tính lĩnh vực lớn như vậy thì cho hơn trăm cái cũng có thể đạt được mức cực điểm rồi.

“Ưu điểm lớn nhất của Thành ca chính là khẩu vị lớn, tới đi!”

Ngay sau đó, lĩnh vực của Khương Thành xuất hiện một tia lửa đỏ.

Vừa đi vào lĩnh vực của hắn, đã khiến hắn cảm thấy thân thiết không gì bằng, giống như đây chính là lĩnh vực của chính mình mang thai mà ra vậy.

Cái quy tắc này trước mắt vẫn rất yếu, bởi vì hắn chỉ vừa mới có được.

Nghĩ đến việc tinh luyện đến độ dễ dàng điều khiển, thì cần phải tiêu tốn biết bao sự khổ luyện.

Còn nghĩ đến việc luyện quy tắc này đến mức viên mãn, thì cần thời gian dài vô kể.

Nhưng mà, quy tắc này ngay từ đầu đã trở thành chủ quy tắc của hắn rồi.

Vậy nên bây giờ đã khiến quy tắc Thánh Vực của hắn trở nên hoàn thiện hơn, sức mạnh của Thánh Vực cũng được tăng cường thêm phần nào lần nữa.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu.

Chương 198.

Ngay sau đó, những sợi tơ quy tắc rực rỡ khác nhao nhao xuất hiện trong thánh vực của hắn.

Vừa mới vào, nó đã nhanh chóng tiến vào sâu bên trong thánh vực.

Hơn nữa còn tự nhiên bơi đến căn cơ võ đạo tương ứng, dung hợp thành một thể.

Sau khi liên tiếp giao phó một trăm điều, cuối cùng Khư Địa Chi Tinh cũng dừng lại.

“Được chưa?”

“Quy tắc chủ quá nhiều, không thể nắm bắt hết được, hẳn là ngươi cũng cảm nhận được sự không ổn định của thánh vực rồi đúng không?”

Khương Thành khó hiểu hỏi: “Ngươi nói cái gì cơ? Ta cảm thấy rất tốt mà.”

“Mau tiếp tục đi! Cố gắng căng đầy chết ta!”

Khư Địa Chi Tinh khá cạn lời, chỉ đành tiếp tục.

Cứ như vậy mãi cho đến khi đạt đến 990 điều cuối cùng, Thành ca không hề nói một chữ “dừng” nào.

Sau khi tất cả 990 điều quy tắc chủ dung nhập vào thánh vực, Khương Thành có tổng cộng 992 điều quy tắc chủ.

Bởi vì từ đầu hắn đã có 9 điều quy tắc chủ rồi cho nên có mấy cái trùng với 990 điều kia.

992 điều quy tắc chủ lần lượt dung hợp với căn cơ của chín Võ Đạo giúp hiểu biết của hắn về thánh vực có bước nhảy vọt.

Nhưng tương ứng với điều đó thì thật sự là thánh vực của hắn hỗn loạn gấp mấy lần.

Hoàn toàn không hề giống với các cao thủ Thánh Giai khác, mấy điều quy tắc chủ trong thánh vực ngay ngắn rõ ràng, có thể nắm chắc đến mức điều khiển được như ý muốn.

Khư Địa Chi Tinh đang hộc máu hả hê nói: “Bây giờ thánh vực của ngươi không hề rõ ràng như lĩnh vực của Nhập Thánh cảnh nữa rồi, tất cả 992 điều quy tắc đều ở cấp hỗn loạn.”

“Mấy quy tắc này không luyện đến cảnh giới nhập môn thì ngươi hoàn toàn không thể ngưng tụ thánh vực thành đạo tâm.”

Có được đạo tâm, thì mới là một cột mốc để trở thành tiên nhân.

Đến lúc đó, tất cả các quy tắc đều ở trong đạo tâm.

Uy năng còn mạnh hơn lúc Thánh Giai biết bao nhiêu lần.

Sau khi thành tiên, muốn tiếp tục phát triển, chủ yếu chính là phải tu luyện đạo tâm, khiến nó trở nên càng ngày càng mạnh

mẽ.

Nhưng muốn ngưng tụ thánh vực thành đạo tâm thì điều kiện cơ bản nhất chính là phải tinh luyện quy tắc chủ đến cảnh giới nhập môn.

Điều này cần phải có sự hiểu biết về quy tắc, cần phải cảm ngộ sâu sắc và cần phải có thời gian lâu dài.

Theo cách nhìn của Khư Địa Chi Tinh thì cả đời tên tiểu tử này cũng chẳng có hy vọng trở thành tiên được.

Tất cả 992 điều quy tắc chủ từ cấp hỗn loạn tăng lên đến cấp Nhập Môn thì không biết phải tu luyện đến tháng năm nào, chỉ e rằng tuổi thọ hao hết cũng chưa tu luyện được một phần mười số đó.

Ta xem sau này ngươi chơi kiểu gì!

Dù sao bây giờ thứ mà hắn muốn là thoát khỏi nó, còn về tương lai Khương Thành có thành tiên được hay không thì cũng mặc kệ hắn.

“Đấy chỉ là với kẻ khác thôi, với thiên phú có một không hai của ta thì ngươi nghĩ xem chuyện này có gì khó chứ?”

Thành ca còn chẳng thèm suy nghĩ nhiều.

Hắn chỉ biết là mặc dù bây giờ thánh vực của hắn rất hỗn loạn, nhưng mà thực lực tổng thể của nó mạnh hơn trước đây ít nhất mười lần!

Chịu thôi, quy tắc chủ nhiều gấp trăm lần mà.

Cho dù không thể khống chế được tốt thì toàn bộ vẫn ở đó mà.

“Bây giờ có thể tiếp tục phá hủy tòa tháp này được chưa?”

“Được rồi được rồi, đã nói là làm, đúng là có tinh thần khế ước nhất.”

Thành ca lại nhặt thanh kiếm mới nãy vừa quăng đi lên, sau đó phóng thánh vực, dốc toàn bộ sức mạnh về phía chân tháp.

Bùm!

Một âm thanh trầm đục vang lên, lần này tòa tháp bị hắn khoét thành một cái lỗ như trứng chim bồ câu.

So với uy lực trước đó thì lần này không biết đã tăng lên gấp bao nhiêu lần.

992 điều quy tắc chủ được thêm trong thánh vực đúng là không phải để trưng mà.

Rào rào rào!

Vụn đá li ti bắn ra ngoài, còn có một làn khói xanh xanh trắng trắng bốc lên.

"Tốt quá rồi!"

Khư Địa Chi Tinh nhìn thấy thành quả như vậy thì hoan hô.

"Với tốc độ như này thì không cần đến một trăm vạn năm là đã có thể thành công được rồi."

Trong lòng Thành ca còn đang nói ngươi có biết tính toán không vậy thì, móng của tòa tháp này chỉ rộng có nửa mét, chặt một lần đã khoét được bằng trứng chim bồ câu rồi thì liệu chưa đến một ngày đã chặt xong rồi không?

Còn phải dùng một trăm vạn năm cơ á?

Sau đó, ánh mắt của hắn ngây ra.

Hắn thấy khoảng trống nhỏ mà hắn vừa chặt ra đang dần dần khôi phục lại, hệt như tự lành lại vậy.

Hắn còn thấy mấy cái lỗ nhỏ mà hắn đã chặt trước đó cũng dần khôi phục lại sạch sẽ hệt như mới.

"Đù má, chuyện quái gì thế này?"

"Nào nào nào, ngươi mau giải thích cho ta."

"Khụ…"

Khư Địa Chi Tinh ngượng ngùng khụ một tiếng rồi mới bất lực nói: "Tòa tháp và cả tế đàn này liên kết với nhau."

"Cho nên là?"

"Cho nên là lúc chịu tổn hại từ ngoại lực thì sẽ được sức mạnh của tế đàn bổ sung chữa trị lại."

"Nhưng mà ngươi yên tâm, khả năng sửa chữa của tế đàn này không nhanh như vậy đâu. Chỉ cần ngươi chặt nhanh một chút, tầm khoảng một trăm vạn năm thôi là có thể chặt đứt rồi."

Đù!

Chả trách cả ngàn vạn năm mà Khư Địa Chi Tinh này cũng không thể thoát ra được.

“Ngươi đang đùa ta đấy hả?”

Phải liên tục vung kiếm ở đây những một trăm vạn năm á?

Thành ca thể hiện rằng bản thân thà chết cho dù là không được hồi sinh.

Đừng nói là một trăm vạn năm, một năm thôi hắn đã không chịu được rồi.

“Dũng giả anh tuấn này, ngươi đã nhận quy tắc của ta rồi, hơn nữa ngươi cũng nói ngươi có tinh thần khế ước nhất mà.”

Với một kẻ tồn tại từ lúc Tiên giới được sinh ra cho đến tận bây giờ như Khư Địa Chi Tinh mà nói thì một trăm vạn năm chẳng là cái quái gì hết.

Hắn không hề muốn Khương Thành bỏ cuộc như vậy.

“Đù má, hóa ra ngươi ở đây đợi ta.”

Thành ca nghiến răng: “Ta nói này, 990 điều quy tắc kia của ngươi sao lại cho ta thuận lợi như thế được hả, ngươi hố ta đúng không!”

“He he he, dũng giả anh tuấn à, ngươi hiểu nhầm rồi…”

Khư Địa Chi Tinh hiếm lắm mới ép buộc hắn được một lần, bây giờ đang thầm vui mừng ở một bên.

“Xem ra không thể hiện thì không được rồi.”

Thành ca thở một dài một hơi, rơi chút máu vì đống quy tắc chủ này thì cũng phải chịu thôi.

“Ồ?”

Khư Địa Chi Tinh kinh ngạc nói: “Lẽ nào ngươi còn bản lĩnh nào nữa hả?”

Hắn tỏ vẻ không tin.

Một Thánh Giai có mạnh đến đâu đi chăng nữa thì cũng có giới hạn.

Cũng coi như là Thành ca đã phá vỡ giới hạn này rồi.

Nói thật thì ở hạ giới có thể gặp được Thánh Giai có lực tấn công đạt đến cấp bậc này là Khư Địa Chi Tinh cũng đã âm thầm cảm tạ trời xanh rồi.

Tạ ơn vì đã ban cho mình một người mạnh mẽ… À không, một trợ thủ mạnh mẽ như vậy.

Khương Thành không trả lời, hắn nhấp mở bảng hệ thống rồi tích vào kỹ năng bạo kích.

Bạo kích: Ký chủ tiêu hao điểm tích phân đổi lấy hiệu quả bạo kích tăng gấp mười lần, cooldown một ngày.

Nhấn mở bạo kích, bảng hệ thống hiển thị từ giờ hắn là Thánh Giai hậu kỳ.

Cái này được tính dựa trên đẳng cấp thần thần hồn của hắn.

Thánh Giai sơ kỳ tiêu hao một trăm triệu điểm, mà bây giờ Thánh Giai hậu kì sử dụng một lần cần đến ba trăm triệu điểm!

Vì để không phải vung khiếm cả một trăm vạn năm, Thành ca cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Hắn dốc toàn lực triển khai lĩnh vực, Thương Long Uy Áp, Độc Chi Anh Linh, Ngục Chi Anh Linh gì đó đều dùng hết.

Tiên thể và ma thể cùng khởi động!

Rồi ăn thêm mấy viên thánh đan để hồi phục và điều chỉnh lại trạng thái.

Cuối cùng thì nhấn kĩ năng bạo kích.

Nếu dùng kiếm thuật Thánh Giai đại viên mãn ‘Hỗn Nguyên Bạch Dương Kiếm’ thì có thể tăng lực tấn công gấp ba lần, nhưng mà cần phải đốt cháy toàn bộ linh lực, di chứng sau một thức cũng khá nghiêm trọng.

Hắn mạnh mẽ bổ xuống!

Không còn thấy bất kỳ thứ gì trong không trung nữa rồi.

Một kiếm này vừa xuất ra, tế đàn trải rộng cả vạn dặm ngay lập tức bị bao phủ bởi một mảng ánh sáng trắng xóa!

Quy tắc hỗn loạn khắp nơi và uy năng của tế đàn đều không thể che lấp được ánh sáng rực rỡ kia!

Mặc dù một tích tắc sau nó lại bị quy tắc hỗn loạn và tế đàn xua tan.

Nhưng thứ ánh sáng trong chớp mắt đó lại vô cùng rực rỡ chói mắt!

Đến cả đám người xa xa đang chờ đợi ở phía dưới kia cũng vô cùng kinh ngạc.

“Đây là uy năng ở cấp bậc gì đây?”

“Là ai ra tay vậy?”

Ngay cả Mạc Trần cũng kinh ngạc ngờ vực: “Lẽ nào còn có tiên nhân khác xuống nữa ư?”

Bùm!

Cùng với âm thanh lớn vang lên là tòa tháp trắng cao ba mét bị nổ bay lên cả không trung!

Toàn bộ nền móng dưới chân tháp đều bị đứt gãy, khói đen cuồn cuộn bay lên trời!

Chương 199.

Sau khi tòa tháp màu trắng bị chặt bay, khí đen ngùn ngụt từ tế đàn bốc lên trời.

Ngay sau đó, khí huyết sát nồng đậm hơn bên ngoài gấp trăm lần bay từ trong tế đàn phóng thẳng lên trời!

Cũng may là trước đó Khương Thành đã trở thành ma thể hỗn độn.

Khí huyết sát đó chẳng hề ảnh hưởng gì đến hắn, nếu không thì hắn chắc chắn lại phải chết thêm lần nữa rồi.

Cùng lúc đó, khí huyết sát xung quanh địa vực cũng nhanh chóng bốc hơi hệt như vậy.

Tế đàn bền chắc không thể phá được ở phía bên dưới đang sụp đổ bằng tốc độ nhanh nhất, khỏi bụi mù mịt!

Mà ở phía xa xa, Huyền Quy Vương và tất cả đám người phía sau hắn đều bị xung kích mạnh mẽ đánh lùi ra xa mấy ngàn dặm.

“Đù má, xảy ra chuyện gì thế?”

“Tế đàn sụp đổ rồi hả?

“Lẽ nào là do chủ nhân làm?”

Huyền Quy Vương hơi nghi ngờ, còn Tam Nhãn Hổ châm biếm nói: “Cảnh tượng lớn như vậy chắc không phải là tác phẩm của Thành ca đâu chứ?”

“Hơn nữa không phải chúng ta cần tìm đường lên tiên giới bên trong tế đàn sao?”

“Bây giờ tế đàn bị phá hủy rồi thì phải làm thế nào…”

Nó còn chưa phàn nàn xong thì Mạc Trần đứng bên cạnh đã hét lên một tiếng.

“Phá hay lắm!”

“Lão Mạc à, ngươi làm ta giật cả mình…”

Tam Nhãn Hổ quay đầu lại nhìn thì phát hiện lão tiên nhân trải sự đời này đang cực kỳ nghiêm mặt.

Hắn nhìn chằm chằm vào phía luồng khí bay lên bên trên của tế đàn, đến khi huyết ảnh cuối cùng tan biến thì hắn đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện.

Bởi vì trong đó, hắn nhìn thấy một vài bóng hình quen thuộc.

Đó là những đồng đạo đã cùng hắn tham gia “đại chiến Tiên Ma” năm đó.

Lúc tế đàn phong ấn vạn ma bị phá hủy, vô số đại năng trên tiên giới vô cùng kinh ngạc.

“Tòa tế đàn kia bị phá hủy rồi ư?”

“Là kẻ nào làm vậy?”

“Hư Tiên giới xảy ra chuyện rồi.”

“Mấy kẻ ở hạ giới mà cũng có thể phá hủy được tế đàn ư?”

“Khư Địa thoát khỏi đó rồi!”

“Phong ấn ở hạ giới bị phá giải thì quy tắc phi thăng sẽ lại được khôi phục…”

“Mau bắt đầu dùng tiên giới giả đi!”

Sau khi tế đàn bị phá hủy, ở một nơi xa xa khác trong Hư Tiên giới, một tòa đại trận Vạn Tiên Phong Cấm cũng sụp đổ theo.

Hai tòa tế đàn này vừa sụp đổ, khí huyết sát của tràn ngập cả Khư Địa cũng nhanh chóng tan biến.

Mà giờ phút này các cao thủ đang thăm dò khắp nơi trong Hư Tiên giới cũng nhận ra sự khác biệt.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Sao mà ta cảm thấy xung quanh nơi này trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, cứ như bớt đi một lớp trói buộc vậy."

"Lão phu cũng cảm thấy như vậy!"

"Hư Tiên giới xảy ra thay đổi lớn rồi…"

"Lẽ nào lối vào tiên giới xuất hiện rồi."

Cùng với tế đàn, tiếng cười khanh khách của Khư Địa Chi Tinh cũng không ngừng vọng lên đến trời cao!

"Ha ha ha ha…"

"Cuối cùng cũng phá hủy rồi!"

"Ta thoát khỏi bọn chúng rồi!"

Khương Thành tỏ vẻ đã hiểu chuyện này rồi.

Suy cho cùng thì bị trấn áp lâu như vậy, ai mà chẳng kìm nén đến điên.

Hắn lấy lấy đan dược ra ăn, đòn cuối cùng vừa nãy đã trực tiếp rút cạn toàn bộ linh lực của hắn, phải bổ sung lại mới được.

"Lão huynh, bây giờ ngươi tự do rồi?"

Tâm trạng của Khư Địa Chi Tinh cực kỳ tốt, vội vàng nói: "Đúng vậy đúng vậy, ha ha, đa tạ ngươi nhá."

"Vậy lúc nào thì ngươi có thể dẫn bọn ta đến tiên giới đây?"

Khương chưởng môn nói như đúng rồi, cứ như là ngay từ đầu có cái ước định này vậy.

Khư Địa Chi Tinh đang vui vẻ vô cùng cũng bị hắn làm mất hứng.

“Cái này…ngươi muốn đến tiên giới thì tự phải dựa vào năng lực của bản thân để phi thăng đó.”

Thành ca còn đang định nhờ vả, nghe xong lời này không khỏi cực kỳ thất vọng.

“Cho nên ta còn phải đợi đến lúc tu luyện đến Thánh Giai đỉnh phong rồi độ kiếp phi thăng?”

“Đúng vậy, nhưng mà nếu ngươi muốn tu luyện cả 992 điều quy tắc chủ đến cấp Nhập Môn thì ngươi còn một chặng đường dài phải đi đấy!”

Nói đến đây, Khư Tinh Chi Địa lại cười thầm.

“Hơn nữa ta cũng không định về tiên giới nữa?”

“Hả?”

Khương Thành ngẩn người: “Tại sao lại không về?”

“Đám Tiên Đế Ma Đế trên tiên giới phiền lắm, ta muốn tìm một nơi nào đó yên tĩnh sống thoải mái, tránh tai mắt của bọn họ.”

Nhát gan thế?

“Vậy ngươi tính đi đâu? Không phải tính ở đây tiếp chứ?”

Nếu như Hư Tiên giới còn tiếp tục ở đây cản trở thì e rằng không một ai ở hạ giới có thể phi thăng được.

“Đợi đến lúc khí huyết sát hoàn toàn được loại bỏ thì ta cũng sẽ rời khỏi nơi này.”

Khư Địa Chi Tinh lại nói: “Nhưng mà cho dù ta rời đi thì việc khôi phục quy tắc phi thăng vẫn cần một thời gian nữa cơ.”

“Trước khi rời khỏi đây, ta vẫn còn một vấn đề muốn hỏi ngươi.”

Khương chưởng môn chau mày: “Hỏi gì cơ?”

“Thật ra ngay từ đầu ngươi đã có thể dùng một đòn kia rồi đúng không?”

Đòn cuối cùng đó trực tiếp phá hủy tòa tháp trắng, uy lực gấp không biết bao nhiêu lần với trước đó, tiết kiệm được công sức trăm vạn năm.

Bây giờ Khư Địa Chi Tinh bình tĩnh lại, rõ ràng tên tiểu tử này cố ý!

Chiêu xịn như vậy sao không dùng từ đầu đi?

Còn hì hà hì hục dốc sức diễn kịch, hốt mất 990 điều quy tắc chủ từ chỗ mình nữa chứ…

Bây giờ nghĩ lại hắn vẫn còn thấy đau lòng đây này.

“Không có đâu, ngươi hiểu lầm rồi, ta là loại người như thế hả?”

Khương chưởng môn thề thốt phủ nhận.

“Bởi vì ta có được 990 điều quy tắc mới kia mới đột nhiên lĩnh ngộ được, ngộ ra được đòn này.”

“Nếu như không có quy tắc của ngươi thì ta không làm nổi đâu.”

Ngươi cứ bốc phét đi, có đánh chết thì Khư Địa Chi Tinh cũng không thèm tin hắn nữa đâu.

“Không còn chuyện gì nữa thì ta đi đây, có cơ hội thì còn gặp lại.”

Nói là có cơ hội còn gặp lại chứ thật ra hắn cũng chẳng muốn gặp lại nữa đâu.

Mặc dù Khương Thành đã cứu hắn khiến hắn rất cảm kích.

Cơ mà hắn không hề biết rằng Thành ca cũng âm thầm oán trách, cứu xong còn chẳng hô lấy một câu dũng giả anh tuấn nào nữa.

Quá thực tế rồi đấy.

“Đợi chút, nơi Khư Địa này là do ngươi hóa thân thành đúng không?”

“Vậy thì làm sao?”

Lúc này Khư Địa Chi Tinh muốn tránh xa hắn một chút kẻo lại bị hắn lừa.

“Ngươi có thể giúp ta xem xem đám người của Tâm bộ ở đâu rồi được không?”

Đến tận bây giờ Khương Thành mới nhớ đến đám người Thanh Sa của Tâm bộ nên mới tiện nhắc đến.

“Tâm bộ gì cơ?”

“Chính là đám nữ nhân dùng pháp bảo Chu Tâm Chùy đó…”

“Ồ hóa ra là ngươi nói các nàng hả, bọn họ bị lừa vào Cửu Bảo Tuyệt Tiên Trận rồi, may mà ngươi không cầm Luyện Cốt Phiên về đây, nếu không thì cũng chết cùng luôn rồi.”

Quả thật là Khư Địa Chi Tinh nắm rõ tất cả mọi thứ ở đây trong lòng bàn tay.

“Bây giờ ta được giải thoát rồi, Cửu Bảo Tuyệt Tiên Trận kia mới nãy cũng bị ta hủy cùng luôn, chắc các nàng không sao rồi.”

Dưới sự giới thiệu thuận miệng của hắn, Khương Thành cũng biết được sứ mệnh cuối cùng của chín món pháp bảo của Di Tiên tộc kia là gì rồi.

Đù, mấy lão già trên tiên giới đen tối quá đê.

Nếu như hắn thật sự mang cả Luyện Cốt Phiên bước vào đây thì…

Hư Tiên giới bây giờ chẳng còn ai sống sót nữa rồi.

Khư Địa Chi Tinh chủ động nói: “Cần ta giúp ngươi đưa các nàng qua đây không?”

Chỉ cần không phải đổ máu thì hắn vẫn đồng ý giúp mấy chuyện nhỏ.

“Được…”

Vừa dứt lời, đám người Thanh Sa của Tâm bộ lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

“Đây là đâu vậy?”

“Trước đó chúng ta làm sao vậy?”

“Nơi trước đấy đáng sợ quá!”

“Tại sao Chu Tâm Chùy lại dẫn chúng ta đến đó chứ?”

Tất cả những lời bàn luận sau khi nhìn thấy Khương Thành thì đều biến thành kinh ngạc!

“Khương chưởng môn!”

“Cuối cùng cũng nhìn thấy ngươi rồi!”

“Tốt quá, cuối cùng cũng hội họp được với Khương chưởng môn…”

“Khương chưởng môn, khoảng thời gian này ngươi đi đâu thế, làm bọn ta tìm mãi.”

Đám người Thanh Sa lệ nóng doanh tròng nhìn thấy hắn như nhìn thấy người thân, như tìm được tổ chức vậy.

Mức độ nhiệt tình này khiến Khương Thành không kịp trở tay.

Chương 200.

Đám người Tâm bộ này cũng chẳng dễ dàng gì.

Đầu tiên thì bị vực giới khác tấn công, cả một chặng đường nơm nớm lo sợ.

Sau đó thì đi cùng Thủy bộ, ngày nào cũng phải hứng chịu mấy lời đàm tiếu.

Cuối cùng thì sẩy chân rơi vào bẫy, suýt chút nữa thì toàn quân bị diệt.

Hành trình này thật sự đúng là người nghe thì đau lòng, người thấy thì khóc than.

Sau khi tụ họp được với đám người Huyền Quy Vương và Mạc Trần, Thanh Sa nhìn thấy trên lưng rùa nào là rượu ngon món ngon, nào là đoàn rối nhảy múa, còn có cả mấy phương tiện để giải trí nữa, nàng trợn cả mắt nên.

Hiếm lắm Thành ca mới thấy hơi áy náy.

Bản thân mình cả hành trình ăn chơi nhảy múa, hết đánh mạt chược xong rồi ngủ, còn tiện kiếm thêm được ít điểm tích phân và hai nha hoàn, so sánh mới thấy bi thảm ghê.

“À mà Khương chưởng môn, chúng ta đột nhiên bị truyền tống tới tay có phải là do ngươi làm không?”

Khương Thành không hề do dự gật đầu.

“Đúng vậy!”

“Ta vô tình kết bạn với một đại năng ở đây, biết được các ngươi đang rơi vào bẫy, vô cùng nguy hiểm!”

Hắn nắm chặt nắm đấm rồi xúc động nói: “Ta lập tức không thể ngồi yên được nữa!”

“Chư vị của Tâm bộ đều là bạn tốt của ta, đã là bạn tốt thì sao có thể khoanh tay đứng nhìn được?”

“Sau một phen quấy rầy đòi hỏi, trả một cái giá lớn mời nhờ được vị đại năng đây loại bỏ nguy hiểm cho các ngươi.”

Mặc dù không biết nâng cao độ hảo cảm của Tâm bộ có tác dụng gì không, cơ mà mấy hành động lấy lòng như này, Thành ca đã luyện thành thục thành bản năng rồi.

Thói quen dát vàng lên mặt mình.

Dù sao Khư Địa Chi Tinh cũng đã đi từ lâu, nếu không sao hắn dám bốc phét.

Huống chi nếu như lần này không phải là do hắn cứu Khư Địa Chi Tinh thì quả thật đám người Thanh Sa khó mà tránh thoát được.

Dù gì hắn đã cố gắng chạy vạy vì Tâm bộ như vậy rồi, đám người Thanh Sa lập tức vô cùng cảm động, nước mắt lại ứa ra.

“Khương chưởng môn, chúng ta phải làm gì để báo đáp ngươi đây…”

“Lần này ngươi lại cứu bọn ta, thật đúng là phụ mẫu tái sinh của Tâm bộ chúng ta!”

Dẹp đi dẹp đi, các ngươi còn già hơn ta những mấy trăm vạn năm đó.

“Là một đồng minh, chút việc nhỏ này là việc ta nên làm mà.”

Cuối cùng đám người Tâm bộ cũng ổn định lại, áp lực giờ đây cũng biến mất.

Sau khi tập hợp với Khương chưởng môn, điều khó hiểu là họ cảm thấy chẳng cần phải sợ gì nữa.

Mạc Trần nghiêng người qua: “Chưởng môn, không biết ngươi có chút manh mối nào về lối vào tiên giới chưa?”

Vừa dứt lời, ai nấy đều dỏng tai lên lắng nghe.

“Yên tâm đi, Hư Tiên giới sẽ nhanh chóng biến mất, đến lúc đó quy tắc phi thăng sẽ được khôi phục như thường, các ngươi lại có thể phi thăng rồi.”

“Thật ư?”

“Tốt quá rồi!”

Cho dù không thể lẻn vào tiên giới như tưởng tượng trước đó, cơ mà tất cả mọi người vẫn hò reo cổ vũ.

Ít nhất là vẫn còn hy vọng đúng không?

Nhưng lúc các nàng đang hoan hô, phía trên bầu trời xám xịt không có điểm cuối đột nhiên bừng sáng.

Từng luồng kim quang càng ngày càng sáng, chiếu rọi cả Hư Tiên giới hệt như là ban ngày.

“Cái gì đây?”

Khương Thành cũng hơi tò mò.

Hắn định đi tìm Khư Địa Chi Tinh để hỏi, nhưng lại cảm thấy một sức hấp dẫn kỳ lạ truyền từ trong kim quang kia tới.

Không chỉ mỗi hắn, tất cả những người đang ở Hư Tiên giới lúc này đều cảm thấy như vậy.

Trong kim quang kia ẩn chứa một sức hấp dẫn, dường như đang kêu gọi bọn họ đi tới một thế giới khác.

“Ta chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này trong bất cứ quyển cổ tịch nào ở trong tông môn…”

“Ngàn vạn năm trước, sau khi tổ sư của phái ta độ kiếp thì trên trời cũng giáng kim quang xuống, chỉ dẫn hắn bước vào tiên giới!”

“Đây… Chẳng lẽ đây chính là kim quang chỉ dẫn?”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa độ kiếp mà!”

“Đúng vậy, ta còn chưa đến Thánh Giai đỉnh phong, làm sao xuất hiện kim quang chỉ dẫn được chứ?”

“Bây giờ quy tắc đang hỗn loạn, có lẽ có khả năng không cần độ kiếp mà trực tiếp thành tiên chăng?”

“Không thể bỏ lỡ cơ hội này được!”

Có người lao thẳng đến phạm vi mà kim quang bao phủ.

Sau đó thì cả người nhẹ nhàng lơ lửng bay lên trời.

Không lâu sau thì biến mất khỏi Hư Tiên giới!

“Hắn thành tiên rồi ư?”

“Không phải chứ? Dễ dàng như vậy ư?”

Vô số người điên cuồng, nháo nhác chạy về phía kim quang chỉ dẫn kia…

Sau đó càng ngày càng nhiều người biến mất khỏi Hư Tiên giới.

Bên chỗ Khương Thành cũng không ngoại lệ.

Đám người Thanh Sa và Huyền Quy Vương nhanh chóng nhận ra đây là kim quang chỉ dẫn.

“Khương chưởng môn, vậy… liệu chúng ta có lên đó không?”

Mặc dù trong lòng đã cực kỳ gấp gáp nhưng không có ai lao lên.

Mà đều đợi Khương Thành lên tiếng.

“Vậy thì lên đi!”

Cơ hội bày ra ngay trước mắt như vậy, làm gì có chuyện từ chối chứ.

Ngẫm lại 992 điều quy tắc chủ ở cấp hỗn loạn của bản thân, đến ngày tháng năm nào mới tu luyện đến nhập môn cơ chứ?

Bây giờ có cơ hội lên thẳng tiên giới, đương nhiên là hắn rất vui lòng.

Trong đó còn có cả Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương, tất cả mọi người đều bước vào vị trí mà kim quang chiếu rọi.

Sau đó thì bọn họ cảm nhận được sức hấp dẫn không hề mãnh liệt rồi dần dần bay lên.

Càng bay càng cao, phía trên đỉnh đầu bọn họ nhanh chóng hiện ra một thế giới mới.

Mặc dù chưa đến nhưng đã có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc bên trong thế giới kia.

So với môi trường khắc nghiệt cát bay đá lăn ở Hư Tiên giới thì quả thật nơi này chính là thiên đường!

“Đó là tiên giới ư?”

“Chắc chắn rồi!”

“Mau vào…”

Đám người hoàn toàn không cần bất cứ lý do gì, nhao nhao chủ động bay về phía thiên đường kia.

Khi bọn họ vừa bước vào cõi thiên đường đó, chân vừa chạm đất đã cảm thấy sự yên bình trước nay chưa từng có.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua khiến lòng người thanh thản.

Đám người kinh ngạc không ngớt, hò reo vui sướng.

“A a a, cuối cùng ta cũng đến tiên giới rồi…”

“Đây chính là tiên nguyên chi khí trong truyền thuyết ư?”

Khí tức xung quanh cao cấp hơn linh khí hạ giới không biết bao nhiêu lần.

Rất nhiều tộc nhân của Tâm bộ sau khi xuống đều khoanh chân ngồi xuống, các nàng dưới sự kích thích của tiên nguyên chi khí đều sắp đột phá rồi.

Không chỉ ở bên bọn họ, tất cả những người vào từ kim quang đều đang chìm đắm trong cực lạc.

Có người lệ nóng doanh tròng, có người thì quỳ xuống hôn lấy mảnh đất ở nơi này.

Còn có rất nhiều người sau khi vừa bước vào đã bận rộn tu luyện đột phá.

Mạc Trần nói không sai, những người phi thăng từ “nơi cay đắng” dưới hạ giới, thực chất thì càng quyết tâm hơn dân bản địa trên thượng giới nhiều.

Chỉ cần cho bọn họ một chút cơ hội để vươn lên, hầu hết bọn họ đều có thể nắm chắc lấy.

Đám cao thủ của các vực giới lớn đều nhanh chóng ổn định lại, Khương Thành cũng không nằm ngoài số đó.

Hắn thả hết các đệ tử từ trong Toàn Cơ Đồ ra.

“Oa, đây là đâu vậy?”

“Không phải là Hư Tiên giới chứ?”

“Chưởng môn, chúng ta đến tiên giới rồi ư?”

Khương Thành không có thời gian trả lời bọn họ nữa rồi.

Khi bọn họ vừa mới bước ra, hệ thống bắt đầu điên cuồng thêm điểm cho hắn.

Dù sao thì một năm trôi qua bằng hơn 8100 năm ở trong Toàn Cơ Đồ.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã đột phá đến Nhập Thánh cảnh Cửu trọng rồi.

Mà đám La Viễn Ngụy Miêu cũng lần lượt đặt chân đến Nhập Thánh cảnh Nhất hay Nhị trong gì đó.

Còn về các đệ tử đời thứ tư thì tất cả đều đã đạt đến Đạo Cung cảnh.

Chịu thôi, mặc dù tư chất của đám đệ tử đời thứ tư này vẫn chưa được nâng lên, cơ mà lượng lớn đan dược linh thạch đều bày ở trong đó.

Thêm việc ngày ngày lúc nào cũng có cao thủ Nhập Thánh cảnh chỉ dạy, còn có kinh nghiệm mà Mạc Trần từng truyền thụ, bọn họ không muốn thăng cấp cũng khó.

Cuối cùng Thành ca thống kê lại, phát hiện lần này đã tăng thêm 17,2 tỷ điểm tích phân.

Thêm con số 7,5 tỷ ban đầu nữa, bây giờ điểm tích phân của hắn đã đạt đến con số 24,7 tỷ rồi.

Chương 201.

Hắn nhấp mở bảng hệ thống rồi ấn vào thăng cấp.

Cấp: 9

Tích phân: 0/100000000000

Tích phân khả dụng: 14776855463

Kỹ năng trước mắt: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để tạo ra vật tĩnh vật từ hư không, không có cooldown.

Chú ý: Nhất định phải là vật mà ký chủ từng nhìn thấy, phẩm giai của vật phẩm càng cao thì điểm tích phân cần tiêu hao càng nhiều.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để quay ngược dòng thời gian, không có cooldown.

Chú ý: Sau khi quay ngược về thì trạng thái của bản thân ký chủ được giữ nguyên không thay đổi. Mức quay ngược càng lớn thì điểm tích phân cần tiêu hao càng nhiều.

Phải, quay ngược thời gian cũng xuất hiện rồi.

Khương Thành cũng chẳng kinh ngạc với cái này lắm. Suy cho cùng thì sau khi hắn hồi sinh, quay ngược thời gian có tác dụng quái gì đâu?

Trạng thái của bản thân sau khi quay ngược trở lại không thay đổi cũng đồng nghĩa với việc bây giờ cảnh giới của hắn cao bao nhiêu thì trở lại cũng cao bấy nhiêu.

Đương nhiên là nếu như bây giờ bị thương nặng, nếu quay ngược về một ngày trước đó thì trạng thái bị thương nặng của hôm nay vẫn ở đấy.

Chứ không phải là quay về trạng thái của ngày hôm qua.

Nói thì cái này vừa tốt mà cũng vừa không tốt, xem dùng thế nào đã.

Điều mà hắn chú ý là kỹ năng ngẫu nhiên tạo ra đồ vật.

Nhấn mở bảng, trong đầu tưởng tượng ra chính điện trước đây của Phi Tiên môn.

Bảng hệ thống lập tức hiện ra một hộp thoại, cần phải tiêu hao một 100 điểm, có xây hay không.

Đại điện của Phi Tiên môn cực kỳ hùng vĩ, suy cho cùng thì trước đây do thánh địa Bất Ngữ xây dựng, diện tích hơn mười dặm, vừa khí phái vừa xa hoa.

Một tòa cung điện lớn như vậy mà chỉ cần có 100 điểm thôi á?

Rẻ quá không thế?

Lương tâm của hệ thống trỗi dậy hả?

Thật ra thì giá cả này hợp tình hợp lý.

100 điểm tích phân đã tương đương với 1 vạn linh thạch thượng phẩm rồi.

Mà cung điện chỉ là kiến trúc bình thường thôi, tương đương với 1 vạn linh thạch thì đã không thể so bằng rồi?

So với tiền tệ của trần gian thì linh thạch hiếm có và quý giá hơn nhiều.

Đây còn là chủ điện trước đây của thánh địa Bất Ngữ, bên trong còn có một số cơ sở vật chất liên quan đến việc tu luyện chứ không thì tầm 1 điểm là đã đủ rồi.

Hắn nhìn đám người đang nồi trên nền cỏ cạnh bờ sông đang tu luyện và quan sát, trái tim muốn làm màu của hắn lại bắt đầu rục rịch rồi.

“Ài, nơi này là tiên giới trong truyền thuyết ư?”

“Đến cả chỗ ở còn chẳng có, rách nát quá, đúng là khiến người ta thất vọng mà.”

Lời này của hắn khiến tất cả mọi người cảm thấy khó hiểu.

Đến tiên giới rồi còn không mau tu luyện đi, để ý chỗ ở làm cái gì?

Đám người Tâm bộ nhao nhao cười nói: “Khương chưởng môn lại nói đùa rồi, điều kiện của nơi này đã tốt cực kỳ luôn rồi.”

“Đúng vậy, tiên nguyên chi khí ở đây đúng là nằm mơ cũng không dám ước.”

“Bây giờ chúng ta nhanh chóng nắm bắt cơ hội tu luyện, tránh việc sau này rời khỏi nơi này, sau khi gặp phải tiên nhân chân chính thì bị giết vô cớ…”

“Đúng vậy, nơi ở quan trọng gì chứ, sớm muộn gì sau này cũng có mà.”

“Bây giờ quan trọng nhất chính là năng lực tự bảo vệ bản thân đó.”

Hầu hết 500 người của Tâm bộ đều là Đạo Cung cảnh.

Cao thủ ở cấp bậc này, cho dù có ném đến nơi hoang vu không người thì vẫn có thể sống được, huống chi là vùng đất non xanh nước biết chim hót hoa nở như này.

Đặc biệt là so với Hư Tiên giới trước đó thì nơi này hoàn toàn là thiên đường.

Là tu sĩ của hạ giới, ai nấy đều không phải tay mơ bốc đồng.

Không hề chạy loạn khắp nơi mà có ý định tu luyện ngay tại chỗ, nếu như một thời gian nữa mà lên được đến cấp bậc tiên chân chính thì mới chậm rãi đi khám phá xung quanh.

Điều này khiến Thành ca rất phiền muộn.

Bọn họ chẳng có chút dáng vẻ mưu cầu gì hết, sao mà anh đây tạo ra một tòa cung điện để làm màu được nữa?

May mà hắn vẫn còn một đám đệ tử.

Đan Thái là người đầu tiên nhảy ra.

“Không được, làm sao có thể để chưởng môn ngủ ngoài trời ở nơi hoang dã này được.”

“Chưởng môn mà chịu khổ thì ta rất đau lòng!”

“Ta đây phải đi đốn gỗ xây nhà!”

Hắn còn tưởng chưởng môn đang thử kỹ năng nịnh hót của hắn, nịnh giỏi đến mức thật sự bay về phía cánh rừng cách đó không xa.

Mấy đệ tử khác cũng nhao nhao làm theo, không chịu thua kém.

“Đan sư đệ, ngươi về đi, chuyện này để sư huynh làm cho!”

“Không không không Trương sư huynh, ngươi lầm rồi, ta tu bổ luyện khí, xây nhà tốt hơn ngươi nhiều.”

“Vậy thì ta còn tu bổ trận pháp, chắc chắn sẽ để chưởng môn ở trong một căn nhà đông ấm hè mát, cực kỳ thoải mái…”

Thấy tất cả đệ tử đều dừng việc tu luyện, tranh nhau bay về phía cánh rừng làm vẻ muốn xây nhà, đám người Tâm bộ cũng chẳng thấy lạ gì.

Dù sao phong cách trước giờ của Phi Tiên môn vẫn như này mà.

Mà Thành ca cũng vừa hài lòng vừa bất lực.

Hài lòng vì tấm lòng của đám đệ tử, đủ để thấy bọn họ yêu quý mình như nào.

Bất lực là… đây không phải mà kịch bản mà mình muốn.

“Được rồi, các ngươi dừng lại hết đi.”

“Xây nhà chỉ là chuyện nhỏ, cần gì phải phiền phức thế?”

Nói xong hắn khua tay, đồng thời nhấn nút xây dựng.

Một tòa cung điện chiếm diện tích mấy chục dặm tự dưng xuất hiện ở trên đồng cỏ cách đó không xa.

Một tòa cung điện nguy nga tráng lệ với tường đỏ ngói xanh cột chạm trổ lóe lên lộng lẫy.

Tất cả mọi người đều dừng lại, không khép miệng được mà nhìn về phía tòa cung điện kia.

“Đây, đây không phải là chủ điện trước đây của chúng ta sao?”

“Sao nó lại xuất hiện ở đây vậy?”

“Trời ơi, làm kiểu gì vậy?

“Oa! Chưởng môn thần thông quảng đại quá rồi đấy nhá?”

Đừng nói là bọn họ, ngay cả những tộc nhân đang tu luyện khác của Tâm bộ và cả đám người Mạc Trần, Tam Nhãn Hổ, Sương Thố Vương cũng đều kinh ngạc.

Quả thật là bọn họ không có nhu cầu về nhà ở.

Nhưng mà tự dưng biến ra một tòa cung điện lớn như vậy thì thật đúng là quá thần kỳ.

Hoàn toàn vượt qua cả lẽ thường.

Huống chi có thể ở một nơi tốt hơn thì liệu có ai đồng ý ngồi không trên đất không?”

Sau khi rất nhiều đệ tử bay vào trong, bọn họ phát hiện ra nơi này thật sự giống hệt với chủ điện trước đây.

Điều đó chứng minh rằng đây không phải là huyễn thuật che mắt mà là sự thật.

“Chưởng môn, rốt cuộc ngươi làm kiểu gì vậy?

“Ca, ta phục rồi đó, ngươi biết hưởng thụ quá đi.”

“Khương chưởng môn, ngươi… đây là pháp thuật ở cấp bậc nào thế?”

“Trừ khi là ngươi có pháp bảo có thể chuyển đồ cất đồ, chuyển cả đại điển đến đây.”

Đám người Thanh Sa khó khăn nuốt nước miếng, mắt trợn cả lên.

Mấy phản ứng này cuối cùng cũng thỏa mãn được trái tim muốn làm màu của Thành ca rồi.

“Pháp bảo chuyển đồ chứa đồ ư?”

Hắn không ngừng khua tay, từng tòa cung điện mọc lên từ giữa những dãy núi.

Đồng thời còn có cả suối chảy thác tuôn, lâm viên, đình đài, lầu các, quảng trường…

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, vùng đất được bao bọc bởi những ngọn núi này hoàn toàn thay đổi, địa hình của rất nhiều nơi cũng thay đổi.

Cơ sở vật chất cơ bản của một tông môn chỉ mất mấy giây đã hình thành xong.

Nếu như nói là tòa cung điện đột nhiên được chuyển từ Phi Tiên môn đến thì tất cả mọi thứ bây giờ đều không thể giải thích nổi.

Còn tạo ra cả hồ nước và thác nước thì đương nhiên không thể là chuyển đồ qua nữa rồi.

Tất cả đều ngây người.

“Đây lại là tiên thuật nữa hả?”

“Kỳ tích, tất cả đều là kỳ tích!”

Đến cả tròng mắt của Mạc tiên nhân cùng dại ra, hắn sờ sờ chỗ này, gõ gõ chỗ kia, tất cả mọi thứ đều là thật.

“Biết là tiên thuật là được rồi.”

“Đã nói bổn chưởng môn là tiên nhân từ lâu rồi mà, chẳng biết các ngươi kinh ngạc cái gì nữa.”

Thành ca dùng một điểm tích phân để biến ra một điếu thuốc, sau khi châm thuốc hít một hơi rồi mới tiếp tục đón nhận vẻ mặt sùng bái của mọi người.

Sau xây dựng xong tiên môn từ hư không, điều kiện của mọi người được cải thiện lên gấp mấy lần.

Chỉ đáng tiếc là kĩ năng này không thể tạo ra được vật sống, nếu không thì Khương Thành còn định làm chim bay thú chạy nữa cơ.

Đúng lúc này, con gái ngoan kéo kéo quần áo của hắn.

"Mẹ ơi, chúng ta vẫn chưa đến nhà mới hả?"

"Tại sao vẫn không thấy linh mạch thế?"

Cả hành trình dài đằng đẵng này kéo dài suốt một năm khiến nàng sắp ngột ngạt muốn chết rồi.

Chương 202.

Điều này khiến Khương Thành cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Con gái ngoan, lẽ nào con không tìm thấy linh mạch hay tiên mạch gì sao?"

Nơi đây có tiên nguyên chi khí đó, điều kiện tốt hơn Phi Tiên môn biết bao.

"Không có không có!"

A Hoàng méo miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ khó chịu.

Trước khi ra ngoài Thanh ca đã hứa rằng sẽ tìm cho nàng một linh mạnh tốt hơn.

Lần này hơi ngại rồi.

Lẽ nào bởi vì nơi này quá hẻo lánh, chỉ là một nơi cằn cỗi của tiên giới thôi ư?

Cho nên hoàn toàn không có tiên mạch?

Theo những gì mà Mạc Trần nói trước đây, tài nguyên khác của tiên giới đã bị kẻ khác chiếm từ lâu rồi, tiên mạch chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Hắn sờ sờ cằm, nghĩ liệu mình có nên làm mấy chuyện y như dưới hạ giới không nhỉ.

Ví dụ như quét sạch một tông môn tiên giới rồi hốt tiên mạch của bọn họ.

Nhưng mà không thù không oán hình như cũng không tốt lắm.

Thật sự nguyên nhân chủ yếu là do hắn cũng không biết rõ bản lĩnh của mấy tiên nhân kia mạnh đến mức nào.

Số người của Phi Tiên môn với Tâm bộ cộng lại với nhau nhìn có vẻ nhưng thật ra chẳng có lấy một tiên nhân chân chính nào.

Nhớ đâu đối mặt với một đám tiên nhân, vẫy tay cái cũng có thể bắt giữ không chế mình, vậy thì đến lúc đó hack hồi sinh cũng chẳng có tác dụng gì.

Tốt nhất là đợi thêm một thời gian nữa, thực lực tổng thể bên này tăng thêm một bậc lớn, thăm dò môi trường xung quanh và kết cấu nữa rồi tính.

Sau đó hắn mở Toàn Cơ Đồ rồi bắt đầu nghiên cứu đến việc tạo linh mạch ở trong đó.

Hệ thống hiển thị là thật sự vẫn có thể tạo đồ vật trong Toàn Cơ Đồ.

Nhưng mà giá trị của linh mạch thật sự rất đắt.

Cấp 6 thì cần đến 1000 vạn.

Cấp 8 thì cần đến 10 tỷ!

Linh mạch lúc trước của Phi Tiên môn là cấp 6, chẳng qua là sau đó lại được A Hoàng nâng lên cấp 8 rồi.

Nghĩ đến lời hứa với con gái trước đó là phải cho nàng một linh mạch cao cấp hơn.

Hắn nhịn đau mà đổ máu, chi ra 10 tỷ điểm để tạo ra một linh mạch cấp 8 trong Toàn Cơ Đồ cho A Hoàng!

Sau đó thì để con ngoan chuyển vào trong đó.

Vừa nhìn thấy linh mạch cấp 8, A Hoàng vui sướng nhảy cẫng lên, nhanh chóng chạy tót vào trong.

Với nàng mà nói, dường như bên trong linh mạch còn có giá trị hơn là tiên nguyên chi khí ở bên ngoài.

Đẳng cấp của linh mạch tăng lên trong nháy mắt.

Nhanh chóng đạt đến tiêu chuẩn cấp 9 mà còn chưa dừng lại.

Không lâu sau thì đột phá giới hạn của cấp 9.

Khương Thành cảm nhận một chút, không ngờ bên trong cũng đã xuất hiện tiên nguyên chi khí hệt như bên ngoài rồi.

Bởi vì có sự tồn tại của nàng mà khu vực mười vạn dặm xung quanh linh mạch đều trở nên hưng thịnh hơn.

Những loại thực vật như dương xỉ kia nhanh chóng phát triển cao vượt cả đầu người, cứ như thành tinh vậy.

Đù má, đứa con gái này cũng giỏi giang quá đi!

Nếu như học được cách tạo mọi vật từ sớm thì lúc trước đây ở dưới hạ giới đã có thể biến ra một thế giới nhỏ từ hư không trong Toàn Cơ Đồ rồi!

“Con gái ngoan thích nơi này không?”

“Thích lắm!”

“Ba có lợi hại không?”

“…”

Hắn nói xong hồi lâu rồi mà chẳng đợi được lời đáp, cẩn thận cảm nhận thì mới phát hiện ra con gái đã ngủ trong linh mạch mất rồi.

Không có lời khen từ con gái, Khương Thành hơi buồn rầu.

Thời gian sau, mọi người ổn định ở nơi này.

Mỗi ngày Khương Thành lại nâng cao tư chất của một đệ tử hệ như trước.

Đương nhiên hắn cũng không quên “tu luyện”.

100 lần rút thưởng liên tiếp của cấp 5 tới đây!

Đếm đi đến lại thì lần rút 100 lần liên tiếp này được 24 viên tiên đan.

Sau khi hắn ăn xong thì thần hồn đạt đến Thánh Giai đỉnh phong, nhưng mà cảnh giới linh lực vẫn là Thánh Giai sơ kỳ hệt như trước.

Thăng cấp Thánh Giai khó quá đê.

Không quan tâm nữa, dùng thêm 1 tỷ nữa.

Nếu như mà vẫn không lên cấp nổi thì lại thêm lần nữa.

Rút 100 lần liên tục đến lần thứ năm thì cuối cùng cảnh giới linh lực của hắn cũng được đẩy lên Thánh Giai trung kỳ.

Ngoài tiên đan và một số thiên tài địa bảo làm nguyên liệu ra thì 5 lần rút 100 lượt liên tiếp còn nhận được 6 sợi Thông Huyền Tiên Vận.

Thành ca cũng không hề do dự, có thể dùng thì cứ nhanh chóng dùng để thăng cấp thực lực.

Giữ lại thì chỉ có mốc lên thôi.

Dưới ánh mắt bất lực không thể chửi bậy được nữa của mọi người, 6 dòng Võ Đạo của hắn lại thăng đến cấp Huyền Tiên.

Ngoài ra hắn còn hốt được 21 món thánh khí và 18 món pháp bảo hạ phẩm.

Lần trước lúc đánh tòa tháp màu trắng kia thì Đại Thừa Trường Ly Kiếm đã bị hỏng rồi, hắn cũng chẳng buồn sửa, bây giờ đổi hẳn một cái mới luôn đi.

Mà lần này mấy cái võ ký và công pháp cấp Chân Tiên kia hắn lại không hề lấy ra.

Vẫn nên đợi đến lúc sau khi thành tiên thì hẵng học, tự động được max luôn.

Ngoài mấy cái đó ra thì hắn còn nhận được độc chủng thần phẩm, tâm chủng, y chủng, ba món này đều đạt được thiên phú đỉnh cấp hệt như nhau.

Có tâm chủng thần phẩm thì cuối cùng hắn cũng có thể học dược Khống Tâm Ấn rồi.

Về mặt anh linh thì 500 lần rút liên tục, hắn có được Lôi Chi Anh Linh và Hủy Diệt Anh Linh.

Sau này mỗi đòn tấn công của hắn đều có thêm hai loại BUFF là lôi điện và lực hủy diệt, lực chiến đấu tăng thêm một bậc.

Mảnh vỡ Tàn Cơ Đồ thì được 105 mảnh, sau khi hợp lại thì tốc độ dòng thời gian đã đạt đến 19500 lần.

Mặc dù tốc độ dòng thời gian tăng càng ngày càng ít, tăng cũng rất chậm cơ mà giới hạn người lại tăng lên rất nhanh.

Đến giờ số người có thể chứa được ở bên trong tăng mạnh từ con số hơn 1200 của trước đây lên thẳng đến 152010 người.

Mà địa hình bên trong Toàn Cơ Đồ cũng xảy ra sự thay đổi lớn.

Từng dãy núi non đột ngột mọc lên từ mặt đất, những con sông dài bất tất uốn lượn giữa những sườn đồi.

Những cây đại thụ cao chót vót đầy sức sống, từ giờ đã xuất hiện hình thái nguyên mẫu của thế giới thực.

Điều này khiến Khương Thành rất vui, hắn quyết định rút thưởng 10 lần liên tiếp cấp 6 để chúc mừng.

Rút thưởng cấp 6 là một triệu điểm một lần, 10 lần liên tiếp là phải dùng đến 1 tỷ.

Ánh sáng vừa lóe lên, phần thường đã xuất hiện trên giao diện của hệ thống.

Rút 10 lần liên tiếp này này xuất hiện tiên đan nhị phẩm.

Ngoài ra còn có một sợi Thông Huyền Tiên Vận.

Nó giúp hắn tăng cấp dòng Võ Đạo cuối cùng lên cấp Huyền Tiên.

Một quyển công pháp cấp Thiên Tiên.

Ngoài ra là một số thiên tài địa bảo chỉ có ở tiên giới.

Nếu như chỉ có vậy thôi thì chắc chắn Thành ca không hài lòng.

Quan trọng là lần rút thưởng này xuất hiện một đạo cụ mới – Mảnh vỡ quy tắc.

Nhấp mở bảng, hệ thống tự có hướng dẫn kèm theo.

Mảnh vỡ quy tắc – có thể tăng cấp mười điều quy tắc chủ bất kỳ lên cấp Nhập Môn hoặc là một quy tắc chủ bất kỳ lên cấp Tiểu Thành.

Món bảo vật này mà truyền ra ngoài thì vô số cao thủ Thánh Giai sẽ phát điên vì nó.

Nếu muốn quy tắc tăng cấp thì chỉ có thể dựa vào cảm ngộ, dựa vào thời gian rèn luyện.

Mấy cao thủ Thánh Giai đã sống đến mấy trăm vạn năm kia, phần lớn cả cuộc đời dài đằng đẵng của họ đã làm mấy chuyện này rồi.

Dù sao thì đẳng cấp của quy tắc chủ càng cao, thánh vực càng mạnh thì đương nhiên thực lực cũng càng mạnh.

Thánh vực của bọn họ thường chỉ có ba đến năm điều quy tắc chủ, có ngươi vì hạn chế về tư chất mà đến ngày cạn kiệt tuổi thọ vẫn không thể hoàn thành tinh luyện tất cả.

Đương nhiên, cũng có một vài thiên tài tuyệt thế.

Không chỉ trong thánh vực có hơn mười điều quy tắc chủ mà còn có thể trong mười vạn năm "ngắn ngủi" tinh luyện xong tất cả đến cấp Nhập Môn.

Chỉ có điều so với mảnh vỡ quy tắc ở trước mắt đấy thì lập tức trở thành một thứ rác rưởi.

Một miếng mảnh vỡ quy tắc có thể tiết kiệm biết bao công sức cực khổ của họ.

Với Thành ca mà nói thì đây hoàn toàn là khát nước gặp trời mưa, điều này khiến hắn cực kỳ vui mừng!

Bây giờ hắn thành tiên, trở ngại lớn nhất chính là 992 điều quy tắc chủ.

Để hắn khổ cực tu luyện mấy trăm thậm chỉ hàng vạn năm, chậm rãi cảm ngộ quy tắc thì thật sự đúng là muốn giết chết hắn.

"Đã nói từ trước rồi, việc tinh luyện mấy quy tắc chủ này hoàn toàn không thể làm khó được thiên tài đẹp trai như anh đây!"

Đáng tiếc là Khư Địa Chi Tinh không ở đây, không nghe được mấy lời này của hắn.

Chương 203.

Mười lần rút liên tiếp nhận được hai mảnh vỡ quy tắc.

Hắn nhanh chóng tăng cấp 20 quy tắc chủ từ cấp hỗn loạn lên cấp nhập môn.

Sau đó lại tiếp tục cố gắng rút thêm mười lần nữa

Hắn tiếp tục rút cho đến khi số điểm tích phân chỉ còn sót lại 2 tỷ, hắn lại nhận được 9 mảnh vỡ quy tắc.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hắn đã có 110 quy tắc đạt được cấp nhập môn.

"Xem ra cứ như này thì 992 điều chẳng còn xa xôi nữa đâu!"

Sau khi dùng hết sạch toàn bộ tiên đan cấp hai vừa mới rút được kia, cảnh giới của hắn chính thức đạt tới Thánh Giai đỉnh phong, chỉ còn cách Chân Tiên một bước.

Sau đó, là một khoảng thời gian dài nhàm chán.

Ít nhất với Thành ca mà nói thì là như vậy.

Mọi người xung quanh đều chăm chỉ khổ tu, ngay cả Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương cũng không ngoại lệ.

Chỉ có hai trường hợp ngoại lệ là Mạc Trần và Tam Nhãn Hổ.

Người đầu tiên không có thân thể phù hợp thật sự, trong khi người sau hoàn toàn lười biếng.

Thời gian trôi qua, mọi người dần dần phát hiện ra có chỗ nào đó không thích hợp.

Tiên nguyên chi khí ở đây càng ngày càng loãng.

Hơn nữa, không thể phục hồi lại.

"Điều này không hợp lý."

Mộ Trần nhíu mày thật chặt, chậm rãi nói: "Tiên giới này, từ ngày đầu tiên ta đã cảm thấy có gì đó không bình thường."

"Hình như thiếu một thứ gì đó."

Giống như linh khí của hạ giới, nếu quá nhiều người hấp thu thì quả thật hiện tượng linh khí loãng sẽ tạm thời xuất hiện.

Nhưng vì liên tục sinh ra linh khí mới, cộng với linh khí xung quanh, linh khí của một địa vực sẽ có thể khôi phục lại mức độ bình thường.

Không thể có chuyện linh khí loãng trong thời gian dài, hơn nữa càng ngày càng thấp.

Tiên nguyên chi khí cũng giống như thế.

Hiện tại, độ đậm đặc của tiên nguyên chi khí bên ngoài, thậm chí còn không bằng linh mạch đã được A Hoàng nâng cấp trong Toàn Cơ Đồ.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, Thành ca chỉ có thể chuyển toàn bộ đệ tử vào trong Toàn Cơ Đồ.

Hôm nay, Phi Tiên môn tiếp đón một đám ngoại nhân.

"Đây là đâu?"

"Lại có sơn môn khí thế như vậy!"

"Chẳng lẽ đây là môn phái của tiên giới sao?"

"Mọi người cẩn thận…"

Thời gian ở đây ngắn ngủi, ai nấy đều chưa từng thấy kiểu dáng kiến trúc giống như thế này, càng khỏi phải nói tới sơn môn chân chính.

Đoàn người lập tức trở nên cẩn thận.

Sau đó, cả nhóm nhìn thấy Khương Thành và Mạc Trần, Thanh Sa và những người khác.

"Khương chưởng môn!"

"Quy Tàng Kiếm Thánh, ngươi cũng ở đây à?"

Hai bên vừa gặp, lại có thể là người quen.

Ba trăm kiếm tu của Kiếm vực còn sót lại hai trăm vị.

Ngoài bọn họ ra, còn có hơn một ngàn cao thủ của các vực giới khác.

Chỉ là hiện tại tình trạng của bọn họ có vẻ không được tốt lắm, trên người còn có nhiều thương tích, thoạt nhìn chính là đã từng trải qua chiến đấu.

Sau khi phát hiện nơi này là địa bàn của Khương Thành, cả đám vô cùng kinh ngạc.

“Khương chưởng môn, sao ngươi lại làm được chuyện này vậy?”

“Vậy mà có thể lập sơn môn ở đây, quá kinh ngạc, quá kỳ quái!”

“Chẳng lẽ ngươi đã tìm được nơi tiên nhân lưu lại?”

Thành ca cũng không nghĩ ở đây còn có thể làm màu lần nữa.

Thản nhiên nói: “Ồ, ta tiện tay tạo ra, không đáng nhắc tới.”

Vậy là đám người của Kiếm vực ở phái đối diện lại ngước mắt ngưỡng mộ.

Đây là do hắn tạo ra ư?

Làm kiểu gì vậy?

Tuy giá trị của những kiến trúc này cũng không quá cao, nhưng cũng có chút chuyên môn trong ngành nghệ thuật đó.

Ngay cả với thực lực của bọn cũng không có cách nào tạo ra một sơn môn như thế này chỉ trong một vài năm ngắn ngủi.

“Khương chưởng môn quả là phi phàm!”

“Bản lĩnh như thế, lão hủ bội phục…”

“Lão Kiếm Thánh khách khí quá, không biết tại sao các ngươi lạ đột nhiên tới đây thế?”

Nghe câu hỏi này, vẻ mặt Quy Tàng Kiếm Thánh trở nên nghiêm túc.

“Thật không dám dấu, chúng ta chỉ vì tránh đầu sóng ngọn gió, tìm một chỗ vắng lặng, an tâm tu luyện mà thôi.”

Hắn thở dài, lại lắc đầu.

Những lời này khiến Khương Thành rất là kinh ngạc.

Đây chính là Kiếm vực, một trong ba giới đứng đầu trong số vạn vực ở hạ giới, sức chiến đấu hơn người.

Chỉ có người khác sợ bọn họ, làm gì có chuyện bọn họ tránh người khác?

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lăng Tinh Kiếm Thánh trầm giọng nói: “Khương chưởng môn cũng biết, chúng ta phi thăng lần này không hề bình thường.”

“Lần này chúng ta đều vào cùng một chỗ!”

Khương Thành càng thêm kinh ngạc .

“Ý của ngươi là, vạn vực hạ giới chúng ta lần này tiến vào Hư Tiên giới, bây giờ tất cả còn cùng một chỗ?”

Đây đúng là không bình thường.

Hắn cũng nghe Mạc Trần từng nói, vị trí sau khi phi thăng là ngẫu nhiên.

Tiên giới to lớn như vậy, có thể cả đời cũng sẽ không gặp lại.

Ban đầu hắn đã thấy lạ, sau khi lên, sao có thể còn cùng một chỗ với những người của Tâm Bộ.

Hiện tại vừa nghe tới ít nhất hơn mười vạn cao thủ của hạ giới vạn vực, thế nhưng tất cả ở cùng một chỗ, lại càng không thể hiểu nổi.

Mọi người trong Kiếm vực dường như cũng hiểu quy luật này.

Quy Tàng Kiếm Thánh chậm rãi phỏng đoán nói: “Chúng ta chưa trở thành tiên nhân chân chính, vẫn chưa trải qua lôi kiếp, cho nên lần này chúng ta không hề phân tán ra đúng theo quy tắc phi thăng bình thường.”

“Vậy bây giờ chúng ta đang ở đâu đây?”

“Đảo Vô Căn, nghe nói nơi này là một vùng tuyệt địa tiên giới, bốn phía bên cạnh là Phệ Tiên Vụ Hải. Đừng nói là Thánh Giai, ngay cả tiên nhân chân chính cũng phải chịu chết!”

“Cái gì cơ?”

“Sao có thể như thế được?”

Phía sau Thanh Sa, Sương Thố Vương và những người khác, tất cả đều sợ hãi kêu lên.

Bay tới tiên giới, các nàng còn đang chìm đắm trong vui sướng đây.

Theo như những gì mọi người ở Kiếm vực nói thì hiện tại họ đã vào một mảnh tuyệt địa, không thể thoát ra được!

Thà rằng ở lại hạ giới còn hơn.

Khương chưởng môn lặng lẽ truyền âm hỏi 'lão yêu tinh cái gì cũng biết' của mình.

"Đảo Vô Căn và Phệ Tiên Vụ Hải là cái gì đấy?"

Vẻ mặt Mạc Trần cũng bối rối: "Thật ngại quá, lão phu cũng chưa từng nghe đến nơi này. Có lẽ tiên giới quá lớn, có đến một, hai phần mười gì đó là lão hủ không biết."

Xem ra không phải cái gì lão tiên nhân này cũng biết.

Khương chưởng môn thở dài, lại hỏi những người trong Kiếm vực phía trước mặt: "Vậy sao các ngươi lại biết những nơi đó?"

Mọi người trong Kiếm vực đều là người ở hạ giới, theo lý không thể biết được những bí mật đó của tiên giới.

Quy Tàng Kiếm Thánh vẻ mặt trịnh trọng nói: "Trên đảo Vô Căn, có năm vị tiên nhân chân chính ở đây!"

"Tiên nhân cũng bị mắc kẹt ở trên đảo này?"

"Đúng vậy, năm vị tiên nhân kia đều là cảnh giới Chân Tiên, nhiều năm trước bị cuốn vào nơi này."

Lăng Tinh Kiếm Thánh nói: "Theo lời bọn họ nói, muốn rời khỏi đây thì chỉ hai cách."

"Cách gì cơ?"

"Thứ nhất là tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên, nhưng nơi đây tài nguyên khan hiếm, tiên nguyên chi khí sinh ra cực kỳ chậm chạp, gần như là không thể."

Đù má, cảnh giới Thiên Tiên á?

Bây giờ anh đây còn chưa đến Chân Tiên đây này.

Vậy phải tu luyện đến ngày tháng năm nào cơ chứ?

"Cách còn lại thì sao?"

"Cách trăm vạn năm một lần, Phệ Tiên Vụ Hải sẽ xuất hiện Tịnh Trần Tiên Liên. Lấy liên này làm thuyền, có thể bình an

vượt qua Vụ Hải, tiến vào đại lục tiên giới”

“Phải đợi lâu như vậy sao?”

Khương chưởng môn cảm thấy suy sụp, sao có thể nằm yên trong trăm vạn năm, hắn mới tới thế giới này được vài năm, thật sự là chịu không nổi.

Cho đến khi Mạc Trần truyền âm lại: “Tịnh Trần Tiên Liên? Sao ta chưa từng nghe đến vậy?”

Thành ca tức giận nói: “Ngươi biết quá ít, tin tức không nhanh nhạy như người của Kiếm vực, còn là tiên nhân tiên giới cái quái gì chứ.”

Nghe được lời này, Mạc Trần rất xấu hổ.

Hắn cảm thấy vị trí đệ nhất tâm phúc của bản thân trước “vị diện chi tử” hơi không ổn rồi.

“Vậy các ngươi chuẩn bị chờ trăm vạn năm hả?”

Quy Tàng Kiếm Thánh ở đối diện cười khổ lắc lắc đầu: “Tịnh Trần Tiên Liên kia chỉ có một đóa, chỉ có thể chở được vạn người. Còn có tiên nhân, chờ đến lúc đó, ta chỉ sợ không còn cơ hội.”

“Gì cơ? Lại còn giới hạn số lượng người?”

Thành ca cắn chặt răng, nếu như phải chờ mấy trăm vạn năm, vậy thì Tịnh Trần Tiên Liên kia mình phải cướp cho bằng được!

Chương 204.

Hắn lại hỏi: “Năm vị Chân Tiên kia tốt bụng như vậy sao, lại phổ cập kiến thức cho ngươi nhiều như vậy?”

Nghe Thành ca hỏi câu này, đừng nói là hai trăm kiếm tu của Kiếm vực, mà dường như ngay cả hơn một ngàn cao thủ của các vực giới còn lại kia cũng đều lộ vẻ phẫn nộ.

“Khương chưởng môn nói chí phải.”

Quy Tàng Kiếm Thánh lo lắng thở dài: “Bọn họ sẽ tốt bụng như vậy sao, vì có bọn họ mà đảo Vô Căn này trở thành chiến trường ba bên tranh đoạt…”

Sau khi nghe hắn giải thích, rốt cuộc, Khương Thành cũng hiểu được tình hình trên đảo Vô Căn.

Sau khi năm vị Chân Tiên xuất hiện, đã bắt đầu thu phục cao thủ của các đại vực giới, phục vụ cho mình.

Bọn họ có tiên thể tiên hồn tiên lực, lại có tiên khí, thêm vào đó, việc vận dụng quy tắc cũng vượt xa Thánh Giai, nên đương nhiên thực lực của họ áp đảo cao thủ Thánh Giai.

Hơn nữa đi theo bọn họ, tương lai còn có thể được ngồi Tịnh Trần Tiên Liên.

Một vài vực giới đã dần dần thần phục bọn họ, trở thành chư hầu của bọn họ

"Năm vị này, lần lượt là Hoàn Thung Chân Tiên, Ninh Ô Chân Tiên, Thiệu Sùng Chân Tiên, Tân Tuyền Chân Tiên, Trọng Đài Chân Tiên. Không phải cả năm người cùng trên chiến tuyến mà Hoàn Thung Chân Tiên và Ninh Ô Chân Tiên ở trong đó cùng một đội."

"Thiệu Sùng Chân Tiên kết giao với Tân Tuyền Chân Tiên."

"Còn lại một người là Trọng Đài Chân Tiên."

"Bọn họ thu nạp một số vực giới khác nhau, hiện giờ ba bên đang không ngừng chinh phạt."

Thành ca nghe đến u đầu luôn rồi.

Làm thế thì sống kiểu gì đây?

Còn chơi trò Tam Quốc Diễn Nghĩa trên đảo nữa hả?

"Sao bọn họ lại đánh nhau thế?"

Lăng Tinh Kiếm Thánh thản nhiên nói: "Vì tài nguyên, giết cao thủ của vực giới còn lại, là có thể lấy được đồ của bọn họ."

"Hơn nữa, đây cũng coi như là loại bỏ đối thủ cạnh tranh trước. Dù sao số lượng người lên Tịnh Trần Tiên Liên kia cũng có hạn, nếu giết người khác thì người còn lại có thể ngồi Tiên Liên rời khỏi đây trong tương lai."

Thành ca thuận miệng hỏi: "Vậy các ngươi gia nhập phe nào?"

Từ đầu đến cuối, Bi Ai Kiếm Thánh vẫn luôn không nói một lời, chậm rãi ngẩng đầu, lông mày rũ xuống dần dần trở nên cực kỳ sắc bén.

“Kiếm tu chúng ta…Tuyệt không làm chư hầu!”

Lời hắn vừa nói ra khiến hai trăm kiếm tu và một ngàn cao thủ phía sau đều xúc động hô to.

“Đúng vậy, thành tiên vì tự tại, há làm nô dịch cho kẻ khác?”

“Nếu như thế, thà chết còn hơn!”

“Chân Tiên thì đã sao? Cho dù là Tiên Đế tới thì cũng chỉ có thể bóp nát xương cốt của bổn thánh chứ không thể bẻ cong đầu gối của bổn thánh!”

Những lời này của bọn họ nói tới mức đến Khương Thành không ngăn được nhiệt huyết sôi trào.

Ngẫm lại cũng phải, các cao thủ tinh anh ở hạ giới này có mấy ai không phải anh hùng một phương chứ.

Muốn bọn họ nghe lời trưởng bối bổn môn còn được.

Muốn bọn họ hạ mình với người ngoài, làm trâu làm ngựa cho người khác, vậy thì không thể nào.

Cho dù thực lực bọn họ không bằng tiên nhân trên tiên giới nhưng muốn thu phục bọn họ còn khó hơn thu phục tiên nhân hàng vạn lần!

Thậm chí ngay cả các cao thủ hạ giới đã quy thuận năm đại Chân Tiên, e là cũng đều có tính toán riêng.

Dù sao ngoài trữ kiên cường bất khuất thì vẫn là ẩn nhẫn tính kế.

“Vậy bây giờ các ngươi làm gì?”

“Bây giờ ba bên không chỉ tấn công lẫn nhau, mà còn ra sức tiêu diệt toàn bộ các vực giới không gia nhập ở xung quanh.”

Quy Tàng Kiếm Thánh thở dài nói: “Hoang vực là vực giới đầu tiên trong vạn vực không may bị tập kích bởi Ninh Ô Chân Tiên và Thiệu Sùng Chân Tiên, đã có hơn mười vị Hoang tổ chết trong trận chiến…”

“Ma vực cũng tổn thất vô cùng nghiêm trọng, thực lực của Lạc Hồn Ma Thánh không thua lão hủ cũng bị nổ tung rồi ngã xuống…”

“Kiếm vực chúng ta bị tập kích bởi Trọng Đài Chân Tiên và thuộc hạ, 7 Thánh Giai chết trận, Nhập Thánh thì có 45 người, Đạo Cung 70 người…”

Đám người Thanh Sa và Huyền Quy Vương hít một hơi lạnh.

Hoang vực, Ma vực, Kiếm vực chính là ba vực giới mạnh mẽ hàng đầu trong vạn vực hạ giới.

Nhất là Hoang vực, lại vững vàng chiếm ngôi đầu.

Nghe nói lần này Hoang vực có hơn trăm Thánh Giai tiến vào Hư Tiên Giới, mạnh tới mức khiến người ta phải căm phẫn.

Còn thực lực tổng thể của Ma vực thì ngang với Kiếm vực.

Ngay cả bọn họ cũng thảm như vậy, các vực giới khác ngoài việc thần phục thì làm gì còn đường sống khác?

Sớm muộn gì thì cao thủ của ba vực giới lớn này cũng sẽ có thành tựu trong tương lai, đương nhiên bây giờ không muốn thần phục mấy tên Chân Tiên này.

Vì vậy, tất cả bọn họ bị xem như chim đầu đàn, là trọng tâm tấn công.

Phía sau bọn họ, còn hơn một ngàn người của các vực giới khác, là thu nạp được ở trên đường.

Thứ khiến Thành ca kinh ngạc hơn lại là sức chiến đấu của ba vực giới lớn này.

Bị bao vây tiêu diệt bởi Chân Tiên và một đám tay sai, thế mà toàn quân của ba vực giới lớn này không bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cũng trâu bò ghê đấy!

Phải biết là khoảng cách giữa Chân Tiên và Thánh Giai là cả một khoảng lớn, hệt như lấy thịt đè người vậy.

Xem ra cao thủ đứng đầu ba vực giới lớn, ai nấy đều có kỳ ngộ phi phàm, có những yêu nghiệt còn đã vượt qua giới hạn của Thánh Giai ở một số khía cạnh.

Đáng tiếc không thu phục được, nếu không trở thành người của mình, vậy thì điểm tích phân kia chẳng tăng vọt hay sao.

“Bây giờ các ngươi có tính toán gì không?”

“Chúng ta định tránh đi trước, sau khi khôi phục nguyên khí, chúng ta và Hoang vực, Ma vực sẽ liên lạc với nhau, sau đó sẽ cùng đưa ra quyết định.”

Quy Tàng Kiếm Thánh lại cười tươi một lần nữa, bắt đầu mời Khương Thành: “Nếu như Khương chưởng môn bằng lòng, có thể đi với chúng ta, thêm người là thêm một phần sức mạnh.”

Lời nói lần này của hắn rõ ràng đã khiến Thanh Sa động lòng.

Ngẫm lại hiện tại cao thủ và nhân thủ bên ta không đủ, quả thật quá nguy hiểm.

Nhưng mà, Thành ca lại có tính toán khác.

Nghe có vẻ nơi này đang loạn cả lên, kẻ địch thì mạnh, tình hình hết sức nguy cấp, quả thật hắn… sắp nhảy dựng lên vì vui sướng.

Mảnh vỡ quy tắc, chỉ có cấp rút thưởng 6 cấp mới ra được.

Mỗi lần rút cấp 6 cần 100 triệu điểm, hiện tại hắn “khát” điểm tích phân như khát nước vậy.

Cả ngày đều nghĩ nên kiếm ở đâu đây.

Cách nhanh nhất để có điểm tích phân chính là đánh trận rồi vơ vét chiến lợi phẩm.

Hắn đã tính toán cẩn thận hàng loạt loại hack và buff mà hắn có thể mở, cuối cùng đi đến kết luận rằng, hắn là Chân Tiên cũng không áp chế được mình.

Hơn nữa, cho dù chết rồi rồi, chẳng phải còn có hồi sinh sao.

“Ta không định trốn tránh, ta muốn chiến đấu trực diện với bọn họ.”

Quy Tàng Kiếm Thánh cũng không khỏi sửng sốt.

Ý gì đây, nghe phải đối mặt với Chân Tiên mà ngươi không trốn, ngược lại còn muốn đi liều mạng?

“Khương chưởng môn đừng kích động!”

“Đúng vậy, thực lực của Chân Tiên… Không phải thứ chúng ta có thể với tới.”

Xem ra hắn và Bi Ai Kiếm Thánh cũng rất uyển chuyển đấy.

Ý trong lời nói đó là, đừng không biết tự lượng sức mình mà đi chịu chết.

Mà những tu sĩ khác đều là lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Hầu hết bọn họ đều chưa từng nghe đến tên của Khương Thành.

Nhưng mà bọn họ đã từng nghe đến Thiên Linh vực, là một vực giới có thực lực ở dưới tầm trung không đáng chú ý mấy.

Với thân phận, thực lực của Quy Tàng Kiếm Thánh, lại có thể để ý người này như vậy, khiến bọn họ không thể nào hiểu nổi.

Hiện tại lại càng cảm thấy, người này kích động quá mức, không có đầu óc.

Hoàn toàn không đáng được xem trọng như thế.

Khương Thành cũng lười để ý đến suy nghĩ trong đầu của bọn họ, bây giờ trong đầu hắn toàn là điểm tích phân.

Đừng có ai cản hắn

“Thế hệ tu sĩ ta, vốn là tranh trời đoạt đất!”

“Khổ tu nhiều năm, vượt mọi chông gai, có bao giờ ngại gian khổ?”

“Trốn tránh không phải phong cách của bản chưởng môn, mấy tên Chân Tiên thì có là gì chứ?”

Nói xong, Thánh Kiếm rào rào rút ra, chỉ thẳng về phía trước!

Phía sau, đám người Mạc Trần, Tam Nhãn Hổ âm thầm chửi bậy, lời này người khác nói còn được, ngươi nói không thấy vô lý à?

Ngươi khổ tu lúc nào chứ?

Gặp gian nguy lúc nào, còn vượt mọi chông gai?

Nhưng mà, Quy Tàng Kiếm Thánh cũng lộ vẻ cảm động.

Hắn im lặng một lát rồi đột nhiên cười lớn.

“Hay cho một Khương chưởng môn, chúng ta hổ thẹn không bằng, lão hủ sẵn lòng cùng đi nghênh địch!”

Chương 205.

Dưới sự kêu gọi của Quy Tàng Kiếm Thánh, 200 kiếm tu của Kiếm vực đồng loạt quay lại, quyết định cùng đi chiến đấu với Khương Thành.

Vốn dĩ Thành ca muốn từ chối.

Nhưng lại nghĩ lần này chắc là sẽ không chết, nói không chừng còn có thể thể hiện thần uy.

Nếu mà không có ai chứng kiến cảnh tượng đó, thì quả thật đúng là nấu ăn mà không bỏ muối, không có ý nghĩa gì cả.

Cho nên hắn ta không những đồng ý mà còn mang theo tất cả người bên cạnh mình cùng đi.

“Mấy tên Chân Tiên kia ở đâu?”

“Ta chỉ biết vị trí của Trọng Đài Chân Tiên…”

Thành ca vung tay cái: “Đi đầu dẫn đường!”

Làm giống như hắn ta đã trở thành người dẫn đầu của nhóm người này không bằng.

Hơn 1000 cao thủ đi theo Kiếm vực, cực kì không hiểu được quyết định phản kích lần này.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là đi tìm đường chết, quả thật quá ngu xuẩn.

Nhưng mà không còn cách nào khác, ở đây cái đùi to của Kiếm Vực là lớn nhất.

Cuối cùng, có hơn 300 người lựa chọn đồng hành, mà hơn 700 người khác khác tiếp tục chọn nơi xa khác.

Thành ca dẫn theo những người này, một đường bay thẳng

Dẫn một nhóm đông người đi khai chiến như này, hắn ta cảm giác cực kì có uy phong.

Chỉ là hắn không biết, phía sau có rất nhiều cao thủ âm thầm không vui.

Tên tiểu tử này là cọng hành gì chứ?

Kiếm vực mạnh như vậy, đáng lẽ là người lãnh đạo mới đúng.

Nếu không phải nể mặt Quy Tàng Kiếm Thánh thì ai sẽ đi theo cơ chứ?

Lão Kiếm Thánh cho ngươi mặt mũi, ngươi còn thật sự xem mình là đúng, coi bản thân là thủ lĩnh luôn?

Sau khi đội ngũ bay được hơn 2000 dặm, ở phía trước trên không trước mặt có một đội ngũ khác bay tới.

Dẫn đầu là một con cự long thân hình to lớn, che trời chắn nắng, ánh sáng vàng kim chói mắt!

Phía sau nó, có Chiến Hầu Vương mặt mày hầm hầm.

Ngoài ra còn có hơn 30 yêu vương và hơn trăm đại yêu.

“Oa, Kim Long Vương đại ca?”

Tam Nhãn Hổ vừa nhìn vào đôi con ngươi màu vàng kim tưởng chừng như có thể phá vỡ rào cản không gian đó, thì không nhịn được mà rùng mình.

Mặc dù nó đánh bại được Chiến Hầu Vương, nhưng khi đối diện với Kim Long Vương thì nó vẫn cảm thấy yếu đuối lắm.

Mà Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương lại vui mừng kêu lớn.

“Kim Long đại ca, bọn ta ở đây!”

“Ha ha, Tam Nhãn Hổ mày thảm rồi!”

Bọn họ giống như là sợ Kim Long Vương sẽ không nhìn thấy vậy.

Hai đội ngũ nhanh chóng chạm mặt nhau.

Kim Long Vương vừa tới không hề ra tay ngay lập tức, dường như tình trạng của nó không được tốt cho lắm.

Trên người có vài chỗ vảy rồng bị tróc, đầy vết tích của máu.

Mà nhóm yêu vương phía sau nó, tất cả cũng mình đầy vết thương, xem ra cũng là trải qua một trận đại chiến.

“Xin hỏi phía trước có phải là Kim Long Vương của Thiên Yêu vực không?”

Quy Tàng Kiếm Thánh dẫn đầu tiếp đón.

Lão Kiếm Thánh này kiểu gặp nhiều hiểu rộng, dường như cũng có chút hiểu biết về Thiên Yêu vực.

“Phải, các người là ai?”

Kim Long Vương dừng vân đẩu lại, đôi mắt liếc nhìn đám người, tầm mắt nhanh chóng dừng lại lên người Tam Nhãn Hổ.

Tam Nhãn Hổ mồ hôi đổ như thác nước, vội vàng âm thầm truyền âm với Khương chưởng môn.

“Ca, lát nữa nếu nó kiếm chuyện với ta, ca nhất định phải bảo vệ ta đó!”

Mà Quy Tàng Kiếm Thánh bay đến ở phía trước lại cười nhẹ một cái.

“Bọn ta đến từ Kiếm vực, lão hủ là Quy Tàng, vị này là Khương Thành Khương chưởng môn đến từ Thiên Linh vực!”

Thành ca nghe câu này rất thoải mái.

Lão Kiếm Thánh này hay đấy, tự mình giới thiệu còn nhớ nhắc đến tên của ta đây.

Nhưng mà, phản ứng của Kim Long Vương lại làm cho Khương Thành có chút thất vọng.

“Quy Tàng Kiếm Thánh?”

Nó thu tầm nhìn từ phía Tam Nhãn Hổ về, thần thái cũng trở nên trịnh trọng hơn.

“Có phải là Quy Tàng Kiếm Thánh mà 80 vạn năm trước, một mình xông vào Đoạn Huyết vực, một kiếm đánh bại ba thánh?”

Lời này vừa dứt, bọn Thanh Sa, Tam Nhãn Hổ và Sương Thố Vương suýt rơi cả hàm xuống.

Vượt vực đánh nhau sẽ bị quy tắc thiên địa áp chế, lão đầu này đến vực giới của người ta mà còn có thể một đánh ba, có phải uy mãnh quá rồi không?

Chả trách, những người Kiếm vực này hoàn toàn là kiểu nhìn theo cờ hiệu hắn ta mà đi.

“Đúng là lão hủ, không ngờ một chút tư lịch nhỏ bé của nhiều năm trước, cũng có thể được Kim Long Vương biết tới!”

“Quy Tàng Kiếm Thánh khiêm tốn quá rồi, thực lực của ngươi khiến bổn vương bội phục!”

Phong cách của Kim Long Vương hoàn toàn không giống những yêu vương khác, hình như là hắn ta rất là quen thuộc với kiểu hành xử này ở thế giới nhân loại, thậm chí còn rất có phong độ nữa.

“Kim Long Vương ngài cũng bị tấn công bất ngờ sao?”

“Đúng, gặp phải Trọng Đài Chân Tiên, đánh nhau một trận với hắn, bị chút thương tổn.”

Mọi người ở phía sau xôn xao biểu hiện kinh ngạc.

Có thể đánh nhau một trận với Chân Tiên, mà còn có thể toàn thân rút lui, thì phải có đẳng cấp thực lực như nào đây?

Chả trách Quy Tàng Kiếm Thánh Lại xem trọng Kim Long Vương như vậy, thì ra là hắn xứng đáng được thế.

Thành ca ở bên cạnh cảm thấy có chút nhạt nhẽo, vậy mà hai thằng cha này cứ tâng bốc nhau, làm như bọn họ mới là nhân vật chính vậy, cái này là chẳng vui gì hết.

Phía sau Kim Long Vương, ngoài yêu vương của Thiên Yêu vực, còn có một số các lão yêu tộc của vực giới khác.

Sau khi biết được nhóm người Quy Tàng Kiếm Thánh đang muốn chủ động tấn công, thì bọn họ vừa mới bị đánh lén xong hô hoán lên, lập tức hưởng ứng.

Đa số yêu tộc rất hiếu chiến, kiểu tham sống sợ chết như Tam Nhãn Hổ với Huyền Quy Vương thì lại thuộc loại khác.

Hai đội ngũ hợp lại mà một, có hai vị siêu cấp cường giả Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương, mọi người cuối cùng cũng có chút niềm tin.

Mà thủ lĩnh của đội ngũ này trong phút chốc biến thành hai người.

Còn về Khương Thành người dẫn đội lúc ban đầu, thì cứ thế bị người khác xem như không thấy.

Ngược lại Kim Long Vương nhìn Khương Thành môt cái sâu xa.

“Mấy năm này Tam Nhãn Hổ đều ở cùng ngươi hả?”

“Đúng vậy.”

“Nó mặc dù ngang bướng, xảo trá, nhưng kẻ có thể làm nó tâm phục lại chẳng có mấy người đâu.”

Kim Long Vương nói kiểu thâm sâu: “Xem ra, sau này phải tìm cơ hội xem bản lĩnh của ngươi rồi.”

Thành ca không xem điều này ra gì hết, thậm chí là rất hoan nghênh.

Hắn ta còn hỏi lại một câu: “Người nhiều bảo vật không?”

Nếu bảo vật mà nhiều, thì đánh thắng có nhiều chiến lợi phẩm rồi.

Kim Long Vương đứng hình một chút, trong phút chốc không hiểu được ý của hắn.

Rất nhanh bọn họ đến gần khu vực đóng quân của địch.

Mọi người đều thu khí tức lại, hạ vân đẩu xuống. Đến yêu tộc cũng thu nhỏ hình thể lại, tìm chỗ ẩn thân trước.

Đánh là phải có chuẩn bị trước.

Phải đánh như thế nào, phối hợp ra sao, chọn địa hình và thời cơ thế nào, đều vô cùng quan trọng.

Nhóm người này sống nhiều năm vậy rồi, đương nhiên là rất hiểu rõ ràng những việc này.

Thế là sau khi hạ xuống, mọi người bắt đầu thảo luận chiến thuật.

“Trước mắt đối phương còn chưa biết sự tồn tại của chúng ta, tấn công bất ngờ có thể giành được hiệu quả nhất định.”

“Đúng vậy, tấn công bất ngờ có thể khiến cho đối phương không kịp chuẩn bị!”

“Trọng Đài Chân Tiên thì giao cho lão hủ và Kim Long Vương chủ công, Khương chưởng môn và Bi Ai Kiếm thành hỗ trợ kìm hãm xung quanh.”

Quy Tàng từng nhìn thấy cảnh Khương Thành chém chết thú hồn của tam Thánh, vẫn xem trọng sức chiến đấu của hắn.

Nếu không thì, cũng sẽ không bố trí hắn ta vào trận chiến quan trọng nhất.

“Nhưng Trọng Đài Chân Tiên còn dẫn theo 2 vạn người ở dưới trướng, trong đó có không ít cao thủ, đông hơn chúng ta rất nhiều.”

Chiến Hầu Vương, Phệ Khuyển Vương, Lăng Linh Kiếm Thánh và những cao thủ Thánh Giai đỉnh phong đồng loạt đứng dậy.

“Cái đám tham sống sợ chết đó, ta có thể lấy một địch mười!”

“Nhưng người của bọn chúng quá đông, không được khinh địch.”

Những người khác cũng lần lượt góp ý.

“Đúng vậy, ta đề nghị toàn lực bao vây tấn công Trọng Đài Chân Tiên, những người còn lại giữ chân chúng là được, chỉ cần tiên nhân chết, bọn chúng sẽ tự giải tán.”

“Tiên Nhân đâu có dễ giết như vậy, bọn kia chúng ta có thể chia nhỏ ra, không ngừng tấn công bất ngờ từ trong tối tiêu hao lực lượng của bọn chúng, tích tiểu thắng thành đại thắng.”

Chương 206.

Cao thủ ở các vực giới lớn tụ họp lại với nhau, tề tựu một chỗ, khí thế thảo luận ngất trời.

Cảnh tượng này cũng xem như là việc trọng đại trước nay chưa từng có trong giới tu luyện.

Dù gì bình thường dù có dùng sào đuổi đánh thì mọi người cũng chẳng tụ họp, nếu thật sự sắp phi thăng, thì cũng ở những nơi khác nhau.

Nhưng mà Khương Thành không nghe tiếp được nữa.

Này này, các người có phải là quên mất ai mới đẹp trai nhất, đáng chú ý nhất rồi không?

Đặc biệt là lão già Quy Tàng, ngươi đưa ra ý kiến quái quỷ gì vậy?

Chỉ là đối phó với một Chân Tiên nhỏ bé mà cần bốn đánh một thì thôi đi, còn bảo ta đây làm trợ thủ.

Có nhầm lẫn không vậy?

Thân là nhân vật chính, sao có thể làm trợ thủ cho các ngươi được?

Hắn ta đứng dậy, trực tiếp đi thẳng ra bên ngoài.

“Khương chưởng môn, ngươi muốn đi đâu vậy?”

“À, không có gì, các người tiếp tục nói chuyện của các ngươi đi, ta ra ngoài đi dạo.”

Nhìn thấy hắn ta đi ra ngoài, Mạc Trần, Huyền Quy Vương và Thanh Sa vội vàng đi theo.

Tam Nhãn Hổ nhìn Kim Long Vương một cái, cuối cùng vẫn là lựa chọn tiếp tục ôm đùi của Thành ca.

Không còn cách nào, so với Kim Long Vương vô địch của Thiên Yêu vực, Thành ca thần kỳ hơn nhiều, hắn đã tạo ra vô số kỳ tích ngay dưới tầm mắt của nó.

Ra bên ngoài, liền nhìn thấy Thành ca lại đang nhả khói thuốc.

Tam Nhãn Hổ liền sáp qua: “Ca, ngươi cũng cho ta một điếu đi, không khí bên trong đó áp lực quá, khiến ta cũng rất buồn bực.”

Thành ca cũng biến ra một điếu thuốc cho hắn, Tam Nhãn Hổ thành thục bắn ra một ngọn lửa châm thuốc.

Thời gian này, nó đi theo Khương Thành, sớm đã được khai sáng.

“Chưởng môn, ngươi có dự tính gì?”

Mạc Trần vừa nhìn là đã biết, vị diện chi tử không chấp nhận nền cho người khác.

Điều này là quá là bình thường, dễ hiểu.

Khương Thành biểu hiện ra sự đứng đắn, nghiêm túc chưa từng có: “Ta đột nhiên nhận ra được một việc cực kỳ nghiêm trọng.”

“Việc gì?”

Mạc Trần và Thanh Sa cùng nhìn vào hắn ta, trong lòng cũng đang suy nghĩ, lẽ nào phát hiện ra thiếu sót quan trọng gì trong lần hành động này sao?

Nhìn thấy Khương chưởng môn hà ra một vòng khói, thong thả nói: “Có nhiều người tranh công như vậy, đến lúc đó chia chiến lợi phẩm chẳng dễ dàng gì.”

Cái này á…

Thì ra cái việc mà ngươi cho là cực kỳ nghiêm trọng là đây sao?

“Vậy chưởng môn đang tính….”

“Nhân lúc bọn họ đang họp, chúng ta xông qua giết trước, lấy được nhẫn trữ vật của kẻ địch trước rồi nói, tránh tới lúc đó lại phiền phức.”

Hai người hai yêu đồng loạt không biết phải nói gì.

“Nhưng đối thủ này là Tiên Nhân đó ca!”

“Đúng vậy chủ nhân, trận đánh này hạ giới không so được đâu.”

“Khương chưởng môn, nhất định không được xúc động!”

Khác với bọn họ, Mạc Trần lại không hề khuyên ngăn.

Trong mắt hắn, quyết định của vị diện chi tử có hoang đường như nào đi nữa thì đều có lý do nhất định.

“Chưởng môn thật sự quyết rồi sao?”

“Đúng, ta phải xuất phát rồi, các ngươi đi theo cũng được, đến lúc đó giúp ta thu gom chiến lợi phẩm.”

Nói xong, Thành ca hóa thành một luồng ánh sáng, bay về phía xa.

Mạc Trần bay theo không chút do dự.

Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy Vương do dự một chút, rồi cũng lựa chọn tiếp tục tin tưởng Thành ca.

Để lại Thanh Sa đứng đó cực kì rối rắm, lý trí nói với nàng ta đây là đi tìm đường chết, dù là sức chiến đấu cá nhân hay là số người thì đều chênh lệch rất xa.

Nhưng Khương Thành đã nhiều lần cứu giúp Tâm Bộ…

Cuối cùng, nàng ta chọn lựa tự mình đi theo, nhưng không mang những người Tâm Bộ đi cùng.

Lúc Thanh Sa xuất phát, thì Khương chưởng môn đã xông vào trận doanh nơi địch đóng quân rồi.

Đúng như những cao thủ đã thảo luận trước đó, bên này Trọng Đài Chân Tiên tập trung hơn 2 vạn cao thủ của các Giới Vực.

Trong đó có ít nhất hơn 1000 Thánh Giai!

Khương Thành đột nhiên xông vào, dọa cho bọn chúng giật mình,

“Ai!”

“Ông nội ngươi!”

Khương Thành rút Kiếm Thánh ra, gặp người là chém,

Hắn ta còn sợ giết chậm, lỡ như lúc sau bọn người Quy Tàng Kiếm Thành và Kim Long Vương thương lượng xong rồi, sẽ nhanh chóng qua đây tranh giành chiến lợi phẩm với hắn.

“Vậy mà dám chủ động xông tới đây ư?”

“Tiêu diệt hắn!”

Kẻ địch vừa ra tay, Khương chưởng môn đã vung kiếm của mình ra.

Kiếm Thánh vừa quét qua, ánh sáng lôi điện ầm ầm ở trên không phía trước tạo thành một vùng biển màu tím.

Thanh Kiếm Thánh mới này thuộc hệ lôi, đối với Khương Thành có Ngũ Hành Võ Đạo đã đạt tới cấp Huyền Tiên mà nói, thì có thể dễ dàng vung toàn bộ uy lực ra.

Trong âm thanh vang dội cực lớn, hơn trăm tên địch đồng loạt hóa thành than rơi từ trên xuống, không bao giờ phát là âm thanh nữa.

Uy lực của một chiêu này, suýt nữa thì dọa những người đang có mặt ở đây phải dừng lại.

Mặc dù trong 100 người đó, một nửa đều là Đạo Cung cảnh và Nhập Thánh cảnh, nhưng cũng vẫn có một vài Thánh Giai.

Chỉ một kiếm như thế, diệt hết tất cả?

Đang chơi cắt cỏ vô song à?

Dù là Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương có đến thì cũng không làm được việc như vậy.

Trong nháy mắt, toàn bộ cao thủ Thánh Giai đồng thời giải phóng thánh vực của mình, mà lĩnh vực của Nhập Thánh cảnh cũng phong kín khu vực này đến một ngọn gió cũng không lọt.

Trong hư không, thánh vực với nhiều loại màu sắc phức tạp đang tranh chấp kịch liệt.

Mỗi nơi, quy tắc lưu chuyển bên trong đều mang theo khí tức hủy diệt thiên địa, ẩn giấu uy lực khiến cho người ta sợ hãi.

Khi hơn nghìn thánh vực đồng thời xông tới, Thành ca dứt khoát mở thánh vực của mình ra, ngang nhiên tiếp đón!

Thánh vực của hắn, quả thật là quá nghịch thiên.

Được hun đúc trên nền tảng cấp bậc Võ Đạo cấp Huyền Tiên, cộng thêm 992 điều quy tắc chủ, lĩnh vực của Thánh Giai khác ở trước mặt hắn giống như là bong bóng yếu ớt, chạm cái là vỡ tan!

Vậy là phút sau, từ trên không trung truyền tới âm thanh rạn nứt, nổ tung dữ dội.

Bởi vì thánh vực đã bị vỡ nát nên vô số quy tắc chạy loạn lung tung, mà tàn sát bừa bãi trong hư không, làm cho phạm vi 10 vạn dặm xung quanh biến thành đống đổ nát!

Tu sĩ Đạo Cung cảnh và Nhập Thánh cảnh không có sức chống đỡ, trực tiếp bị những quy tắc đang chạy loạn và những dư âm sau khi thánh vực bị vỡ giết chết!

Những cao thủ Thánh Giai bị vỡ thánh vực lập tức cũng nhận phải sự cắn trả của quy tắc.

Tình huống như này, Khương Thành chắc chắn sẽ không bỏ lỡ.

Kiếm Thánh hóa thành một tia chớp, không ngừng cắt chém trong nhóm người đó!

Hết người này đến người kia, từng cao thủ Thánh Giai nối tiếp nhau rơi xuống, giống như là bầu trời đang thả bánh sủi cảo xuống vậy.

Lúc Mạc Trần, Tam Nhãn Hổ và Huyền Quy Vương tới nơi, chỉ nhìn thấy là một mình Thành ca chém giết cho bên kia tan tác.

“Trời ạ, ca của chúng ta dũng mãnh vậy ư?”

Tam Nhãn Hổ sau khi có được Ám Kim Ma Thể, vốn dĩ nó còn cho là bản thân cách Khương Thành không xa.

Bây giờ xem ra, nếu hắn ta muốn một giây giết mình thì cũng chỉ là chuyện cực kì đơn giản.

Cái đùi to này, còn không biết là to hơn Kim Long Vương gấp bao nhiêu lần.

“Chưởng môn uy vũ!”

“Thực lực của chủ nhân hoàn toàn không phải là Thánh Giai đúng không?”

“Xem ra hắn ta thật sự là tiên nhân…”

Bọn họ còn nghĩ tới trước giúp một tay, nhưng lại phát hiện hoàn toàn không có cách nào để gia nhập trận chiến.

Quy tắc quá hỗn loạn, không chỉ là thánh vực mà đã bị phá tan, mà vốn dĩ phần lớn quy tắc trong lĩnh vực của bản thân Thành ca cũng đang ở cấp Hỗn Loạn.

Khương Thành đang trong chiến đấu nên cũng không quan tâm tới bọn họ, nhanh chóng ra lệnh.

"Nhanh chóng nhặt nhẫn đi!"

"Đừng để người khác chiếm mất chiến lợi phẩm!"

Dẫn bọn họ tới cũng chỉ vì có tác dụng này thôi.

"Vâng, vâng…"

"Được…."

Mạc Trần và Tam Nhãn Hổ đầu tiên là ngớ người, sau đó ngoan ngoãn gật đầu, không hề có cảm giác khi bị coi thường năng lực chiến đấu.

Nhặt chiến lợi phẩm, cũng xem như là ra một phần công sức cho chiến đấu.

Mà lúc này, cuối cùng cũng đã kinh động đến Trọng Đài Chân Tiên!

Ban đầu hắn ta sát khí hừng hực, đợi lúc sau nhìn thấy chiến tích của Khương Thành thì đột nhiên dừng lại.

Chiến tích như vậy, hình như một mình hắn cũng không cách nào làm được.

Nếu không thì, hắn ta sớm đã giết chết Quy Tàng và Kim Long Vương rồi.

"Thần thánh phương nào đây?"

"Ngươi đến từ vực giới nào, nếu quy thuận bổn tiên, tương lai…"

Còn muốn khiến cho nhân vật chính quy thuận, mặt mũi đâu mà to thế?

Vốn dĩ Khương chưởng môn không có kiên nhẫn nghe hắn nói nhảm nên chủ động xông tới luôn.

"Rốt cuộc ngươi cũng ra rồi!"

Giết chết tiên nhân xong thì chắc là được rất nhiều điểm phải không?

Chương 207.

Lúc Khương Thành và Trọng Đài Chân Tiên giao thủ với nhau, sự rung chuyển cuồn cuộn của trận chiến và sự chấn động các quy tắc của thánh vực không biết đã truyền đi bao xa.

Đám người Kim Long Vương và Quy Tàng Kiếm Thánh nháo nhào xông ra.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Khoảng cách quả thực quá xa, đương nhiên là không thể nhìn thấy tình hình cụ thể.

Âm thanh đáng sợ văng vẳng từ xa truyền đến, khiến từ đáy lòng mỗi người sinh ra một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

“Bên kia… hình như là địa giới của Trọng Đài Chân Tiên phải không?”

“Lẽ nào có người đang đánh nhau với bọn chúng?”

“Vậy chúng ta thì sao?”

Thanh thế đáng sợ như vậy, từ xa như thế vẫn có thể truyền đến đây, khiến cho rất nhiều Thánh Giai và Nhập Thánh không kìm được mà muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Đến mấy yêu vương của Thiên Yêu vực, cũng lặng lẽ giảm bớt sự hung dữ của mình.

“Chắc không phải tiên nhân khác đang đánh nhau với Trọng Đài đấy chứ?”

“Chắc chắn là như thế!”

Có thể đánh nhau với Trọng Đài đến mức như thế này, trừ tiên nhân ra thì còn có thể là ai?

“Thế chúng ta còn tấn công nữa không?”

“Bất luận thế nào, cũng phải đến đó xem thử, chưa biết chừng trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Kim Long Vương hạ lệnh, lúc mày mọi người mới bắt đầu lên đường.

Nhưng chưa bay được bao xa, Quy Tàng Kiếm Thánh đột nhiên nhớ ra không thấy Khương Thành đâu nữa.

“Khương chưởng môn đi đâu rồi?”

Đây là một nguồn sức mạnh to lớn mà hắn rất coi trọng, nếu như không có nó thì sẽ ảnh hưởng một chút đến kế hoạch tấn công sắp tới.

Mọi người nhìn khắp bốn phía.

“Tam Nhãn Hổ cũng không thấy đâu nữa rồi.”

“Không phải chứ, bọn họ trốn về rồi sao?”

“Biết ngay là không thể dựa vào bọn chúng mà, lúc mới đầu nói cái gì mà tiên nhân cỏn con không đáng nhắc đến, thật là nực cười!”

“Cái bọn thích to mồm, vào lúc quan trọng chính là bọn không đáng tin nhất…”

Chính vào lúc bọn họ vừa nghị luận bàn tán vừa bay tiếp, trận đại chiến giữa Khương Thành và Trọng Đài Chân Tiên đã bước vào giai đoạn ác liệt nhất.

Một ảo ảnh Ma Bàn cực kỳ to lớn xuất hiện trong hư không.

Che khuất cả mặt trời lẫn bầu trời, tất cả ánh sáng đều bị che lấp.

Vô số quy tắc chủ bay lượn xung quanh, không ngừng tấn công vào chùm ánh sáng ở trung tâm.

Chùm sáng đó, chính là đạo tâm của Trọng Đài!

Đạo tâm là do thánh vực ngưng luyện, cải tiến và tinh luyện thành, có uy năng mạnh mẽ hơn.

Lúc Trọng Đài Chân Tiên bắt đầu sử dụng đạo tâm, tất mọi nơi đều nằm dưới sự khống chế của hắn.

So với thánh vực, đạo tâm linh hoạt hơn rất nhiều lần.

Hơn nữa, đạo tâm còn có thể trực tiếp từng bước xâm chiếm quy tắc chủ trong thánh vực, làm sụp đổ căn cơ của thánh vực.

Dưới sự áp chế tự nhiên này, những cao thủ Thánh Giai khác gặp phải nó, chỉ đành bị động chịu đánh.

Cũng chỉ có lác đác mấy người thánh vực cực kỳ kiên cố như Quy Tàng và Kim Long Vương – Thánh Giai có vài điều quy tắc chủ đã luyện đến cấp Tiểu Thành, mới có thể chống đỡ được một chút.

Thế mà trước mặt Khương Thành, đạo tâm này chẳng chiếm được một giây ưu thế nào hết.

Vừa mới bắt đầu đã bị 992 quy tắc chủ bao vây toàn diện, căn bản chẳng có cách nào mà thay đổi linh hoạt được.

Chớp mắt đã sa vào biển quy tắc.

Cũng không cần nó từng bước xâm chiếm, 992 quy tắc không ngừng nhằm vào đạo tâm mà bắn phá.

Phần lớn quy tắc của Thành ca là cấp hỗn loạn, cũng không khống chế đến mức tuyệt diệu được, cho nên chọn cách đánh bừa vừa đơn giản mà lại thô bạo.

Ma Bàn to lớn không ngừng xoay chuyển đè xuống, dưới sự tấn công dồn dập của biển quy tắc, đạo tâm của Trọng Đài Chân Tiên lung lay như sắp đổ.

Vốn như mặt trời ban trưa, bây giờ lại như ánh chiều tà.

Mà ở một phương diện khác, hai người đã giao chiến với nhau vô số lần ở thần hồn.

Tiên hồn đã hoàn toàn ngưng tụ thành thực thể, nhưng không tài nào tấn công được vào thánh hồn của Thành ca, bởi vì phẩm chất thánh hồn được tạo bởi mười vạn u hồn quá tuyệt vời.

Sau khi đạt đến Thánh Giai đỉnh phong, đụng độ với Chân Tiên cũng chẳng có vấn đề gì.

Nếu không phải hắn khống chế thánh hồn không giỏi như Chân Tiên, sợ là đã có thể đè bẹp thần hồn cấp Chân Tiên đó rồi.

Lúc đạo tâm sắp sụp đổ, Trong Đài Chân Tiên vô cũng kinh hãi.

Hắn không hiểu nổi…

Sao hạ giới lại có thể xuất hiện Thánh Giai cấp nghịch thiên như vậy.

Đây còn là Thánh Giai nữa hay sao?

Đến Chân Tiên cũng bị đè bẹp, đây là lực chiến đấu cấp Thiên Tiên à?

Hoàn toàn không phải là cấp bậc mà hắn có thể chống lại được.

Cuối cùng hắn chọn cách dùng tiên thể để cận chiến!

Sau đó, hắn đụng phải Tiên Ma Đồng Thể của Thành ca.

Đây mới là lần đầu tiên hai người đánh cận chiến, Trọng Đài Chân Tiên đã bị tẩn cho rơi từ trên trời xuống.

Ầm!

Mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, sâu trong vết nứt đó, tiên thể của Trọng Đài Chân Tiên cũng đang rạn nứt….

Hắn không dám đánh tiếp nữa.

Phải biết rằng, thứ hắn vừa dùng để đánh nhau là tiên thể đó!

Phong bế ngàn vạn năm, vậy mà hạ giới lại sinh ra một yêu nghiệt như thế này! Quá đáng sợ!

Đường đường là tiên nhân, đối mặt với Thánh Giai hạ giới lại lựa chọn bỏ chạy.

Chỉ là lúc này, đạo tâm đang bị vao vây của hắn dưới sự oanh tạc luân phiên của 992 quy tắc cuối cùng cũng hoàn toàn nổ tung.

Phụt!

Trọng Đài Chân Tiên phun ra một ngụm máu tươi màu vàng, lại càng ủ rũ hơn.

Cơ hội tốt như thế, Thành ca sao có thể bỏ lỡ.

Thánh Kiếm quét một đường, đầu của Trọng Đài Chân Tiên bay lên cao.

Thánh hồn và lĩnh vực điên cuồng chấn động, hoàn toàn biến mất!

Một đời Chân Tiên cứ thế ngã xuống!

Mà lúc này, Thanh Sa vừa mới đuổi đến chiến trường tan hoang xơ xác.

Nhìn thấy Khương Thành chậm rãi bay từ trên bầu trời xuống, lại nhìn thấy Tam Nhãn Hổ, Mạc Trần và Huyền Quy Vương đang bận rộn nhặt chiến lợi phẩm, nàng sốc luôn.

Vị tiên nhân đó chết rồi?

Bị một mình Khương Thành thủ tiêu một cách dễ như trở bàn tay?

Hơn nữa… còn nhanh như thế?

Lúc đám người Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương đem cả đội quân lớn đuổi đến nơi, chiến lợi phẩm ở chỗ này đã được dọn dẹp sạch bóng rồi.

Nhất là Tam Nhãn Hổ, đây không phải là lần đầu tiên nó làm chuyện này cho Khương Thành, đã vô cùng thuần thục rồi.

Đừng nói nhẫn không gian, đến mấy cái Thánh Giáp, Tiên Kiếm vẫn còn hoàn hảo cũng không bỏ qua, lấy tất.

“Đây…”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như kẻ địch bị giết cả rồi?”

“Trọng Đài Chân Tiên!”

“Đầu của hắn lại ở đây…”

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc sợ hãi, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình.

Trọng Đài Chân Tiên bị giết rồi?

Bọn họ cực kỳ sợ hãi, đầu đau vô cùng, cường địch mà cho dù bọn họ có vây kích cũng chưa nắm chắc phần thắng, cứ thế mà chết rồi?

“Kẻ nào có thể làm được chuyện này đây?”

Câu hỏi này thật sự rất nhảm nhí.

Không nhìn thấy mấy người đang sống sờ sờ ở đây sao?

“Khương chưởng môn!”

Vẻ mặt già nua của Quy Tàng Kiếm Thánh run rẩy, chỉ vào đống đổ nát khắp mặt đất, tay run cầm cập.

“Tất cả đều do ngươi làm ư?”

Thành ca khua tay, vẻ mặt hời hợt nói: “Đúng vậy, không phải ta đã nói là muốn tấn công đám địch nhân này từ lâu rồi sao?”

Tất cả mọi người không biết phải nói gì.

Ngươi từng nói như thế, nhưng ai mà biết ngươi lại mạnh như vậy?

Một mình, đánh bại tất cả.

Kim Long Vương cũng chìm trong sự chấn động.

Nhìn thấy Tam Nhãn Hổ tự nguyện phục tùng phía sau Khương Thành, hắn đột nhiên hiểu ra tại sao nó lại đi theo người này rồi.

“Trọng Đài Chân Tiên, cũng là do ngươi giết?”

“Không thì ai?”

“Ta thấy các ngươi nói hắn lợi hại, vô đối như thế, ta bèn đến gặp hắn trước xem sao.”

Khương chưởng môn nhún vai: “Tên này cũng coi như có tý lợi hại, làm ta cũng phải phí chút sức lực.”

Chỉ phí chút sức lực mà thôi?

Tất cả đều không nói lên lời.

Mấy kẻ lúc trước còn cảm thấy Khương Thành to mồm, bây giờ chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống, mặt cũng bị vả cho sưng phù rồi.

Mặc dù người ta làm màu, nhưng cũng là hạng trâu bò thực sự!

Sức chiến đấu mạnh đến mức có thể giết được cả tiên nhân.

Đến mức bọn họ nhất thời không dám đến gần Khương chưởng môn nữa, dường như hắn còn đáng sợ hơn cả mấy tiên nhân trên thượng giới.

Chương 208.

Đáng lẽ Khương Thành còn muốn thừa thắng xông lên, giết luôn cả bốn vị tiên nhân khác.

Nhưng dẫu sao đảo Vô Căn này cũng có vực giới rất lớn, trước mắt vẫn chưa xác định được rõ vị trí của đối phương.

Chỉ đành về phủ trước vậy.

Chỉ có điều, trước khi về vẫn còn mấy việc phải làm, ví dụ như Kim Long Vương.

"Lão huynh, không phải ngươi muốn đọ sức với ta sao?"

"Bây giờ ở đây không có việc gì, mọi người cũng không bận, ngươi xem có thể bắt đầu được rồi chứ?"

Kim Long Vương lúng túng.

Trước đây là trước đây, lúc đó nó còncho rằng Khương Thành chỉ là một Thánh Giai đỉnh phong bình thường.

Đây đã coi là đánh giá rất cao hắn rồi, đổi lại là người bình thường khác nó còn chẳng thèm bắt chuyện cùng cơ.

Bây giờ…

Đến Tiên Nhân người ta cũng giết rồi, còn đánh cái rắm à?

Cho hắn thêm một lá gan hắn cũng không dám, lại còn đọ sức mạnh?

Nó có cái tư cách ấy sao?

"Khương chưởng môn nói đùa rồi…"

"Không hề nói đùa, ta còn rất mong chờ ấy chứ."

Kim Long Vương lắc đầu lia lịa, không ngừng cười gượng: "Ta và Khương chưởng môn đều cùng một phe chống lại tiên nhân, mọi người đều là người mình cả, động tay động chân mất hòa khí lắm."

"Vậy thì không đánh chết người là được, chỉ có điều người thua phải giao ra toàn bộ bảo vật đã tích cóp được, ngươi thấy thế nào?"

Thế mà tên nhãi này lại nhăm nhe bảo vật của nó, Kim Long Vương xanh hết cả mặt.

“Không có không có, chắc chắn Khương chưởng môn đã hiểu nhầm ý của ta lúc đó rồi, từ trước đến nay ta chưa từng có ý định đánh nhau với ngươi!”

Nhìn thấy hắn cứ chối không chịu nhận như thế, Thành ca vô cùng thất vọng.

Bảo vật tích được điểm tích phân càng nhiều càng tốt mà, bây giờ còn chưa ra tay mà đã hết cơ hội mất rồi.

“Ta thấy ngươi rất bất mãn với việc Tam Nhãn Hổ đi theo ta, có phải không? Nhân cơ hội này chúng ta giải quyết chuyện này luôn…”

“Khương chưởng môn!”

Kim Long Vương lớn tiếng ngắt lời hắn.

“Ta giống một tên yêu vương hẹp hòi như thế sao?”

Hắn lời lẽ đanh thép đáp: “Từ trước đến nay ta luôn đề xướng Thiên Yêu vực phải thân thiết hơn với nhân tộc, thúc đẩy hai bên chung sống hòa bình, cùng nhau phát triển!”

“Tam Nhãn Hổ có thể đi theo ngươi, đó là phúc phận của nó!”

“Thời gian qua, Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương được ngươi cảm hóa, càng là vinh hạnh của các nàng, có thể là gọi là gặp dữ hóa lành, trong cái rủi có cái may!”

“Đối với việc này, bổn vương cảm thấy rất vui mừng!”

Đám yêu vương của Thiên Yêu vực mặt dại ra nhìn nó.

Đại ca à, không phải ngươi bị người khác nhập rồi đấy chứ?

Đây còn là Kim Long lão đại nói một là một, không có hai, trước đây còn từng nói với bọn chúng, chỉ cần có người ngoài xông vào Thiên Yêu vực thì cùng nhau chống lại hay sao?

Sương Thố Vương và Tẫn Kê Vương càng sụp đổ hơn.

Sao chúng ta lại bị cảm hóa?

Lão Đại, thời gian này chúng ta chỉ bị ép làm nha hoàn, đợi ngươi đến giải cứu mà!

Trong cái rủi có cái may gì cơ?

Cao thủ của các vực giới khác cũng sụt sịt không thôi.

Đến kẻ siêu mạnh như Kim Long Vương cũng nhận thua rồi, nghĩ thôi cũng biết Khương Thành này mạnh đến cỡ nào.

Chả trách lúc mới đầu Quy Tàng Kiếm Thánh lại khách khí với hắn như thế.

Nhìn thấy Kim Long Vương phủi sạch sành sanh như thế, Thành ca chỉ đành coi như không có gì.

Đang muốn dẹp đường hồi phủ thì một đám người Quy Tàng Kiếm Thánh vội vàng chạy đến.

"Khương chưởng môn đang định trở về sao?"

"Đúng vậy!"

"Không biết chúng ta có thể về cùng Khương chưởng môn hay không…"

Bây giờ Lão Kiếm Thánh này ngại không dám nói giúp đỡ lẫn nhau, cùng chống ngoại địch nữa rồi.

Sức mạnh này của Khương Thành, căn bản không cần dựa vào bọn họ.

Ngược lại bọn họ lại rất cần cái đùi lớn này!

Quả nhiên, lời của hắn vừa nói ra, những người khác cũng nháo nhào sáp đến.

"Mọi người đều cùng chung kẻ thù, Khương chưởng môn có thể cho phép bọn ta ở gần gần ngươi được không?"

"Đúng thế đúng thế, cùng nhau cũng coi như có bạn đồng hành mà."

"Chút sức lực cỏn con này của chúng ta, hy vọng Khương chưởng môn không chê, có chỗ nào dùng được cứ việc nói."

"Cả Thiên Hoa vực chúng ta đều rất ngưỡng mộ Khương chưởng môn, hơn nữa cũng có cùng một chữ Thiên với Thiên Linh vực, xem ra là duyên phận do ông trời sắp đặt rồi…"

Chớp mắt, xung quanh Thành ca bị vây chặt như nêm cối.

Đây cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Trước đây bọn họ sợ nhất là bị mấy vị Chân Tiên này đến tập kích.

Mặc dù đảo Vô Căn cũng không hề nhỏ, nhưng có trốn thì cũng trốn được bao lâu cơ chứ?

1 năm, 10 năm, 100 năm hay là trăm vạn năm?

Cuối cùng vẫn có một ngày phải đối mặt.

Bây giờ sức chiến đấu có thể giết cả tiên nhân của Khương chưởng môn bày ra ngay trước mắt, lúc bọn họ còn đang bận rộn bàn bạc đối sách, người ta đã một mình diệt sạch quân địch rồi.

Cảm giác an toàn này là quá đủ rồi.

Hoang vực, Kiếm vực, Ma vực chẳng có ai làm được việc này, cả cái đảo Vô Căn cũng chỉ có mình hắn làm được.

Cho dù Khương Thành từ chối đồng hành, sau này bọn họ cũng phải cắm rễ xung quanh Phi Tiên môn.

Suy cho cùng vẫn còn sự đe dọa của bốn vị Chân Tiên khác mà.

Đối với đám người này, Thành ca chẳng có cảm giác gì cả.

Chẳng qua hắn rất hưởng thụ cái cảm giác được bợ đỡ này.

Rất cool ngầu đúng không?

Thế là vẫy vẫy tay: “Không thành vấn đề, đến bao nhiêu cũng được!”

Tất cả mọi người vui mừng khôn xiết!

Thậm chí cao thủ của một vài vực giới nhỏ còn giơ tay phải lên vẫy.

“Khương chưởng môn cao cả!”

“Khương chưởng môn uy vũ!”

“Khương chưởng môn chân thành nhiệt tình, thay trời hành đạo…”

“Chỉ nghe theo lệnh của Khương chưởng môn!”

Trong chớp mắt, cả đội quân hùng mạnh, tiền hô hậu ủng Khương Thành, rất có thể diện.

Đến Tam Nhãn Hổ cũng run lẩy bẩy theo.

“Tất cả lùi lại, đừng có chen chúc đến chỗ Thành ca của ta nữa!”

“Nói cho các ngươi biết, ta là tâm phúc của Thành ca, từ trước đến nay hắn luôn luôn coi trọng ý kiến của ta.”

“Quyết định của Thành ca, bình thường cũng là do ta truyền đạt!”

Lời vừa nói ra, đến Nha Thử Vương cũng vội vàng cúi thấp đầu, mỉm cười.

Tâm phúc đắc lực, không đắc tội nổi!

“Tiểu Hổ, ngươi có nhớ năm đó Phệ Khuyển Vương đuổi đánh ngươi, là ai đã giúp ngươi giải vây?”

“Oa cái tên Nha Thử Vương này, đó là chuyện từ đời nào rồi, ngươi còn lôi ra để chà đạp ta?”

Thần sắc dữ tợn của Phệ Khuyển Vương đều mất sạch, biến thành một con chó cưng.

“Với lại, ngươi cũng to gan đấy, lại dám gọi Hổ Ca là Tiểu Hổ? Lẽ nào ngươi to hơn Hổ Ca sao?”

“Hổ Ca ta sai rồi…”

Tẫn Kê Vương yểu điệu sáp đến: “Hổ Ca, một năm nay chúng ta sớm chiều có nhau, ta rất khâm phục tầm nhìn của ngươi, tuệ nhãn cao siêu, ngay từ đầu đã đi theo Khương chưởng môn rồi!”

“Nào giống đám người nào đó, cả ngày nói ngươi không có chí khí, làm thuộc hạ cho con người.”

Nàng còn cố ý liếc Sương Thố Vương một cái, làm cho người đằng sau tức điên.

“Tẫn Kê Vương, ngươi có tin ta nhổ sạch lông của ngươi không hả!”

Tam Nhãn Hổ chỉ cảm thấy cả đời này chưa từng được nở mày nở mặt như thế.

Lúc đầu hắn không tình nguyện bị Khương Thành triệu hoán, có nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay.

Chúng yêu vương của Thiên Yêu V\vực trước đây uy phong biết bao nhiêu, lại chẳng có ai coi trọng nó.

Mà bây giờ, tất cả đều nịnh hót, bợ đỡ nó.

Mặc dù đây là cáo mượn oai hùm… à không, hùm mượn oai người, nhưng uy phong này là thật.

Thật là đã nha!

Khương chưởng môn cắn răng, hận không thể đá lão Hổ chết tiệt chó cậy thế chủ này ra ngoài.

Anh đây coi trọng ý kiến của ngươi lúc nào, lại còn do ngươi truyền đạt?

Chẳng qua bây giờ hắn cũng bận tối mắt.

Các cao thủ tuyệt đỉnh như Kim Long Vương, Quy Tàng Kiếm Thánh, Bi Ai Kiếm Thánh mặc dù vẫn coi trọng thân phận, nhưng rõ ràng thái độ đã tăng thêm một chút tôn kính.

Mà các cao thủ của vực giới khác thì cả đường khen Khương chưởng môn nọ, Khương tiền bối kia không ngừng.

Cứ như thế, mọi người lại một lần nữa về nơi đóng quân ban đầu.

Khương chưởng môn được tâng bốc cả đoạn đường, tâm tình vô cùng tốt, phá lệ tiêu hao hàng vạn điểm tích phân, làm cho bọn họ mấy chục tòa cung điện làm nơi ở tạm thời.

Tức khắc, khiến tất cả mọi người lại càng sốc và tán tụng.

“Khương chưởng môn đúng là thâm tàng bất lộ nha!”

“Đây là pháp thuật cấp nào vậy?”

“Thần kỳ quá, thảo nào có thể lấy được đầu của tiên nhân!”

Chương 209.

Tin tức Khương Thành ở Thiên Linh vực đánh chết Trọng Đài Chân Tiên đã nhanh chóng lan truyền đi khắp nơi trên đảo này.

Vô hình trung, một cột cờ lớn có thể chống lại sự thống trị của Chân Tiên đã được lặng lẽ dựng lên.

Thành ca trở thành thủ lĩnh của đội quân phản kháng này một cách khó hiểu.

Chẳng bao lâu, liên tục có các cao thủ lưu vong đến nhờ cậy.

Nói chính xác hơn là ôm đùi lớn.

Các vực giới lớn hoặc là tốp năm tốp ba, hoặc là tụm thành từng nhóm chạy tới Phi Tiên môn.

Đối với những người này, ai đến Khương chưởng môn cũng không từ chối.

Mặc dù hắn không cần tới sức chiến đấu của những kẻ này, nhưng hắn cần đội cổ động viên!

Những kẻ này lại không ăn gạo của hắn, cũng chẳng cần hắn hao tâm tổn trí đi quản lý.

Còn có thể tiếp tục hưởng thụ loại đãi ngộ bầy sao quay quanh mặt trăng, sao lại không nhận cơ chứ?

Về phần lợi dụng những kẻ này để làm chuyện lớn gì, hắn hoàn toàn vẫn chưa nghĩ tới.

Ngày hôm nay, ngay cả Ma vực cũng đến nhờ cậy.

Kẻ đứng đầu của Ma vực là Hư Uyên Ma Thánh mang theo hơn hai trăm ma tu xuất hiện ở Phi Tiên môn.

Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương song song ra nghênh đón.

Vị Ma Thánh này cũng là nhân vật cấp bậc đầu sỏ tại hạ giới, tung hoành bất bại nhiều năm, thực lực hoàn toàn không thua bọn họ.

“Quy Tàng Kiếm Thánh, lời đồn kia là thật sao?”

“Vị Khương chưởng môn Khương Thành kia thật sự chính tay giết chết Trọng Đài Chân Tiên?”

Quy Tàng Kiếm Thánh nói: “Hoàn toàn chính xác!”

Hư Uyên Ma Thánh lại hỏi: “Tận mắt các ngươi nhìn thấy ư?”

Kim Long Vương và Quy Tàng Kiếm Thánh đồng loạt lắc đầu.

“Chuyện này thì chưa, khi chúng ta đến thì trận chiến đã gần kết thúc.”

“Nhưng mà ngoại trừ Khương chưởng môn ra thì cũng không còn ai khác có thể làm được điều này hết.”

Tóm lại không thể nào có Chân Tiên khác tiêu diệt Trọng Đài sau đó rời khỏi chiến trường, để lại toàn bộ chiến lợi phẩm cho Khương Thành nhỉ?

Hư Uyên Ma Thánh và chúng ma tu phía sau liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Quy Tàng Kiếm Thánh, Kim Long Vương các hạ, chúng ta đều đã từng giao thủ với Chân Tiên, trong lòng biết rất rõ ràng thực lực của bọn họ.”

“Nói thật, hạ giới hoàn toàn không thể nào có bản lĩnh chống lại Chân Tiên được.”

“Chuyện này…”

Trong lúc nhất thời, Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Đối với chiến tích của Khương Thành, hai người bọn họ hoàn toàn không có gì để nghi ngờ.

Bởi vì họ được nhìn thấy đống hoang tàn sau trận chiến, hơn nữa trận chiến và hội nghị cách nhau quá gần, mọi thứ chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn ngủi.

Suy cho cùng, bọn họ chính là nhân chứng.

Nhưng những cao thủ đến từ những nơi khác trong mấy ngày này thì không giống như vậy.

Bọn họ đương nhiên sẽ suy đoán theo góc độ “hợp lý”.

“Không biết vị Khương chưởng môn kia đang ở nơi nào, sao lại không ra ngoài?”

Hư Uyên Ma Thánh còn nghĩ rằng, bản thân mang nhiều người tới nhờ cậy như vậy thì đáng lẽ ra là Khương Thành phải chờ ở chỗ này rồi lập tức gặp mặt hắn mới đúng chứ.

Dù sao Ma Vực cũng là nơi tập trung nhiều cao thủ.

Mà áp lực khi đối diện tứ đại Chân Tiên rất lớn, lúc này lại có một nhóm viện trợ mạnh mẽ đến đây, chẳng lẽ không nên mừng rỡ như điên chạy ra nghênh đón sao?

Ai mà biết được, bọn họ đến đây đã lâu như vậy rồi, đừng nói là Khương Thành ngay cả Mạc Trần cũng chưa thấy xuất hiện.

Chuyện này khiến hắn có chút bất mãn.

Lúc này, Khương chưởng môn lại đang bận rộn đổi điểm tích phân.

Thu hoạch của trận chiến này siêu lớn luôn.

Binh khí Cổ Dương Kiếm Tiên của Trọng Đài Chân Tiên là một thanh kiếm tiên hệ hỏa, bên trên mặt còn được khắc hai buff pháp trận cấp Tiên giai và ba thánh trận.

Sau khi lấy được thanh kiếm này, hắn lập tức ném thánh kiếm hệ lôi đã sử dụng trước đó về nhẫn trữ vật.

Mà đương nhiên sức chiến đấu của hắn cũng được tăng vọt lên.

Chuyện này làm cho Thành ca có chút buồn phiền: “Cảm giác đã lâu rồi không bị người khác giết.”

“Kẻ địch không đủ mạnh, thật sự là không còn cách nào khác mà.”

Bên trong nhẫn trữ vật của Trọng Đài Chân Tiên có lượng tài nguyên vô cùng lớn.

Chỉ mỗi tiên đan nhất phẩm thôi mà đã có đến hơn 100 viên rồi.

Trong đó còn có hơn một ngàn viên tiên tinh thứ phẩm.

Đương nhiên bây giờ tất cả đều là món hời của Thành ca hết.

Ngoại trừ mấy thứ đồ thu thập của tiên nhân ra còn có hai vạn nhẫn trữ vật của các cao thủ vực giới lớn khác cùng với hơn một ngàn bộ thánh khí…

Khương Thành để lại một nửa số thánh khí và bảo đan này, số còn lại thì đổi tất thành điểm tích phân.

Mấy bảo vật không dùng tới cùng đem đi đổi hết.

Cuối cùng, điểm tích phân của hắn lại tăng lên tới 68,5 tỷ.

Tuy rằng khoảng cách để thăng cấp tiếp theo cũng không xa, nhưng lần này Thành ca không định thăng cấp, mà dự định luyện toàn bộ quy tắc chủ lên cấp trước đã.

Cho nên hắn nhanh chóng lại rút 500 lần liên tiếp của rút thưởng cấp 6.

Sau khi dùng hết 50 tỷ điểm, hắn lại thu thập được 48 mảnh vỡ quy tắc, nâng cấp thêm 480 điều quy tắc chủ nữa lên tới cấp Nhập Môn.

Thực lực của hắn lại tăng mạnh.

Mấy mảnh nhỏ của Toàn Cơ Đồ thì hốt được hơn 300 mảnh, sau khi dung hợp, Toàn Cơ Đồ lại được gia tăng sức mạnh một lần nữa.

Tốc độ dòng chảy đạt tới 22500 lần.

Ngoại trừ những thứ này ra thì còn có một số lượng lớn thiên tài địa bảo và các bảo vật khác.

Trong đó, kỹ năng truyền tống và ẩn thân đã lên tới cấp 6.

Với ẩn thân cấp 6, không chỉ có thời gian được tăng lên mà dưới sự công kích của những kẻ dưới Thánh Giai thì sẽ xóa bỏ tự động giải trừ trạng thái ẩn thân.

Trừ khi bị công kích của kẻ thù đánh trúng.

Kỹ năng này quả thực là càng ngày càng biến thái, hoàn toàn phù hợp với kỹ năng của thích khách.

Mà truyền tống cấp 6 lại có thể trực tiếp truyền tống vượt vực luôn.

Rút thưởng 500 lần xong, thuật luyện đan, thuật luyện khí, thuật chế phù, thuật luyện trận đều lên tới cấp 6.

Thuật luyện đan cấp 5 đã có thể luyện chế ra tiên đan nhất phẩm rồi .

Mà luyện đan thuật lục cấp có thể trực tiếp luyện chế ra tiên đan ngũ phẩm, là bảo vật mà hầu hết các tiên nhân ở tiên giới không chạm tới được.

Trừ những thứ đó ra, còn có mười mấy loại hạt giống thiên phú thần phẩm.

Hệ thống hoàn toàn thưởng đủ các thể loại khác nhau theo những gì mà hắn thành thạo.

Chỉ tiếc là Thành ca thật sự quá lười biếng.

Cho dù có một đống thiên phú thần cấp, hắn cũng hoàn toàn không có ý định cố gắng nghiên cứu tu luyện mấy món nghề khác.

Cho dù là Vu chủng mà hắn có được sớm nhất, hắn cũng chẳng dành bao nhiêu công sức cho Địa Linh Vu Điển, chỉ là miễn cưỡng học tập một chút dưới sự áp bức của Lam Đề mà thôi.

Tâm chủng cũng chỉ học được mỗi Khống Tâm Ấn.

Về phần các hạt giống thiên phú khác, hoàn toàn chỉ là dùng để trưng bày, căn bản không có ý định nhìn lấy một cái.

Trừ khi hệ thống trực tiếp đưa cho hắn sách kỹ năng, cái loại mà kích hoạt một cái thôi là lập tức đã đạt cấp độ đầy đủ luôn ấy.

Nếu không cả đời này hắn cũng sẽ không đi khám phá mấy loại thiên phú này đâu.

“Học nhiều như vậy làm gì, công sức và thời gian của ta có hạn, không thể phân tâm được.”

“Hẳn là nên chuyên về một môn, tránh việc phân tán sức lực.”

Hắn nói như kiểu là hắn thật sự chuyên tâm vào một môn nào đó vậy.

Sau khi dùng xong một nửa viên đan dược trong tay, cuối cùng hắn cũng hoàn toàn đạt tới Thánh Giai đỉnh phong.

Khoảng cách thành tiên chỉ còn có một bước.

590 điều quy tắc chủ đã đạt tới cấp độ nhập môn, cộng thêm việc có Kiếm Tiên trong tay nữa, thực lực của hắn lại được tăng lên một lần nữa.

Khi hắn “xuất quan” thì vừa đúng lúc gặp phải Thanh Sa.

“A Khương chưởng môn, cuối cùng ngươi cũng khổ tu xong rồi sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột giống như đã xảy ra chuyện lớn của nàng, Thành ca còn tưởng rằng là tứ đại Chân Tiên đến đột kích rồi cơ.

Nhưng thử cảm nhân một chút lại không phát hiện có chấn động nào của trận chiến.

"Chiến bộ và sáu bộ khác đều đã đến đây!"

Chiến bộ là gì cơ?

Ban đầu Khương Thành không hiểu, nhưng sau đó mới kịp phản ứng lại, là mấy nhóm người khác thuộc về Tiên Di tộc.

Lúc trước Lam Đề cũng có nhắc qua với hắn, nghe nói Chiến bộ kia chính một trong chín bộ có thực lực mạnh nhất của Tiên Di tộc.

"Bọn họ tới làm gì?"

"Chẳng lẽ cũng là do ngưỡng mộ phong thái anh tuấn của bổn chưởng môn cho nên chạy tới đây nhờ cậy sao?"

Trong khoảng thời gian này, những kẻ muốn đến nhờ cậy có rất nhiều, Khương chưởng môn cũng không bận tâm lắm.

Đến sẽ đến thôi dù sao đội cổ động viên có càng nhiều người càng tốt.

"Khụ…"

Biểu cảm trên mặt Thanh Sa giống như bị táo bón, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào để theo kịp nhịp suy nghĩ của hắn.

"Không phải."

"Bọn họ là tới là muốn chúng ta giao Chu Tâm Chùy và Luyện Cốt Phiên ra."

Hả?

Suýt chút nữa là Thành ca bị chọc cười.

Chương 210.

Khi hắn vừa bước ra ngoài thì thấy tất cả mọi người có mặt ở đây từ lâu rồi.

Các tất cả cao thủ của Kiếm vực, Ma vực, Thiên Yêu vực đều đã ở đây, bọn họ còn đang giằng co cùng một đám người ở phía trước.

Nhìn thấy Khương Thành đã đến, đám người của các vực giới nhao nhao hô to Khương chưởng môn.

Khung cảnh khá tráng lệ, hoàn toàn là thể diện của một siêu sao lớn

Thành ca vui vẻ yên tâm vẫy vẫy tay, đội cổ động viên này cũng ổn đấy.

Nhưng hắn lại không biết có rất nhiều người cũng đang âm thầm quan sát và phán đoán hắn.

Ví dụ như Hư Huyền Ma Thánh đã đến đây mà vẫn chưa gặp mắn, hắn rất có ý kiến với việc này.

Mà đám người ở đối diện bọn họ chính là bảy bộ còn lại của Tiên Di tộc.

“Thanh Sa, ngươi vì trốn tránh mà muốn tới nương nhờ người ngoài ư?”

Nam tử cao lớn đứng đầu kia toàn thân đều mang áo giáp, giống như một chiến thần quá bộ xuống đang đứng ngạo nghễ giữa trời.

“Tâm bộ các ngươi đúng là càng ngày càng sa đọa.”

“Được xếp vào chín bộ của Tiên Di tộc cùng với các ngươi thật đúng là sỉ nhục.”

Nghe thấy câu này, tộc nhân của Tâm bộ đều cực kỳ phẫn nộ.

Thành ca cũng hơi cạn lợi, kiểu sỉ nhục không thể giải thích này hệt như là cấp bậc mẫu giáo ấy.

Chẳng có chút chiều sâu nào

Thanh Sa cầm Chu Tâm Chùy trong tay, sắc mặt căng thẳng.

“Chiến Doanh, nếu như ngươi đã xem thường Tâm bộ bọn ta, vậy thì mỗi người tự đi mỗi đường. Tâm bộ bọn ta làm việc như thế nào không liên quan gì đến ngươi hết!”

Bây giờ nàng đã hạ quyết tâm đi chung một đường cùng với Khương Thành, hoàn toàn không quan tâm đến chín bộ gì hết.

“To gan!”

Các tộc lão và tộc nhân của Chiến bộ giận tím mặt, mắng chửi dồn dập.

“Thanh Sa, ngươi có ý gì đây?”

“Tâm bộ các ngươi muốn rút khỏi Tiên Di tộc sao?”

“Xem ra Tâm bộ các ngươi càng ngày càng hồ đồ, thật sự là nỗi sỉ nhục của Tiên Di tộc!”

“Xóa tên của các nàng và thu hồi Chu Tâm Chùy đi!”

Trong tay của tộc trưởng của Chiến bộ - Chiến Doanh cầm một cây trường thương màu vàng, hắn chậm rãi chỉ về phía trước, không chỉ Thanh Sa ngay cả những người đối diện cũng sinh ra một cảm giác nguy hiểm như bị định thân vậy

Bên trong cây thương đó giống như ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ đủ để tiêu diệt tất cả bọn họ.

“Thí Tiên Thương!”

Cặp lông mày trắng của Quy Tàng Kiếm Thánh khẽ run, hắn đã nghe nói đến món pháp bảo thượng phẩm này từ lâu rồi.

Kim Long Vương tò mò hỏi: “Thí Tiên Thương là gì vậy? Chẳng lẽ là tiên khí do thượng cổ để lại?”

Hư Huyền Ma Thánh ở bên cạnh lắc đầu, hắn sống chết nhìn chằm chằm thanh trường thương màu vàng kia, ánh mắt cực kỳ nghiêm trọng.

“Không phải là tiên khí, mà là pháp bảo thượng phẩm!”

“Thật sự là thượng phẩm ư?”

Mọi người ở bên cạnh đều vô cùng kinh ngạc.

Một vài người trong số bọn họ nhờ cơ duyên tình cờ mà có được pháp bảo, nhưng hầu hết là hạ phẩm, cao nhất cũng chỉ đến trung phẩm mà thôi.

Mà pháp bảo thượng phẩm, vốn dĩ là thứ không hề tồn tại ở hạ giới.

“Tiên Di tộc có chín món pháp bảo truyền thừa, đều là pháp bảo thượng phẩm có sức mạnh huyền diệu.”

Quy Tàng Kiếm Thánh chậm rãi nói: “Trong đó Thí Tiên Thương chủ yếu dùng để sát phạt, chính là một món hung hiểm nhất trong chín bảo vật!”

“Món pháp bảo này có thể trực tiếp công kích thần hồn, tóm được Nhập Thánh, chém được Thánh Giai!”

“Mạnh như vậy ư?”

Mọi người đều kinh ngạc.

“Lão Kiếm Thánh nói đúng lắm.”

Hư Huyền Ma Thánh trầm giọng nói: “Bảy trăm vạn năm trước, một vị tộc trưởng của Chiến bộ từng cầm Thí Tiên Thương trong tay xâm lược Ma vực của ta.”

“Lúc ấy người này cũng chỉ là Thánh Giai sơ kỳ nhưng lại có thể chém chết năm vị Ma Thánh, trong đó còn có một vị Ma Thánh hậu kỳ!”

“Bởi vì hắn mà vốn dĩ Ma vực còn đang loạn chiến phân tranh mà lần đầu tiên liên thủ lại với nhau mới có thể giết chết người này được.”

“Nhưng Thí Tiên Thương này lại bị tộc nhân của Chiến bộ chạy trốn đem về.”

Các cao thủ của chúng vực giới đều hít một hơi lạnh, bọn họ bị chiến tích này làm cho kinh ngạc.

Thánh Giai sơ kỳ chém chết Ma Thánh hậu kỳ?

Hơn nữa, dưới tiền đề là vẫn bị quy tắc vượt vực áp chế?

Thí Tiên Thương này cũng mạnh quá nhỉ?

Thật ra cũng rất nhiều người chưa từng nghe tới Chiến bộ

Lúc này mới biết, hóa ra hạ giới còn có một bộ tộc lớn mạnh như vậy.

Hiện tại đảo Vô Căn này không có quy tắc vượt vực áp chế, vậy bọn họ chẳng phải gần như đã là vô địch ở hạ giới rồi ư?

Giờ Thành ca mới biết vì sao lúc trước Tích Phong phải làm ra nhiều pháp thân như vậy, còn chạy đi khắp nơi ở các vực giới.

Hóa ra cũng chỉ có mỗi cách đó thôi.

Tiếng thảo luận và kinh ngạc của các vực giới lớn đều truyền đến tai Chiến Doanh, vẻ mặt của hắn cũng càng ngày càng kiêu ngạo.

“Mấy ngày trước ta đã đại chiến một trận với Hoàn Thung Chân Tiên và Ninh Ô Chân Tiên. Nhưng mà là lấy một địch hai, ít người không đánh lại nhiều người, cho nên mới thất bại một cách đáng tiếc như thế!”

Đám đông lại là ồ lên.

Hóa ra bọn họ cũng đánh nhau cùng mấy Chân Tiên kia một trận sao?

Hơn nữa là lấy một địch hai, chỉ là thất bại đáng tiếc sao?

Sức chiến đấu này gần như đã vượt qua mấy vị thủ lĩnh của Kiếm vực và Ma vực, dù sao bọn họ phải liên thủ với nhau mới có thể miễn cưỡng còn sống từ trong tay Chân Tiên được.

“Bây giờ chỉ có cách duy nhất là tập hợp chính pháp bảo lại!”

Chiến Doanh cao giọng quát: “Bày Cửu Tiên Vây Sát Trận để tiêu diệt kẻ địch!”

Thân là chín mắt trận của Chín pháp bảo Tuyệt Tiên Trận, nếu như chín món pháp bảo này liên thủ với nhau thì cũng có thể bố trí một cái trận pháp lớn mạnh hơn.

Tuy rằng uy lực vẫn kém xa so với Chín pháp bảo Tuyệt Tiên Trận, nhưng cũng xem như là tập kết sức mạnh của chín món pháp bảo thượng phẩm lại với nhau.

Với sự hỗ trợ của tám món pháp bảo còn lại, uy lực của Thí Tiên Thương có thể được tăng thêm mấy lần.

Không phải là không có chút hy vọng nào khi đối đầu với hai đại Chân Tiên.

Ngay khi hắn dứt lời, ánh mắt của nhóm người Hư Huyền Ma Thánh đều sáng lên.

“Nếu thật sự có thể bố trí ra trận pháp này thì có lẽ kiếp nạn lần này có thể sẽ được giải quyết dễ dàng!”

“Đúng vậy, chỉ một món Thí Tiên Thương đã mạnh như thế, chín món hợp lực lại thì chẳng phải sẽ quét sạch Chân Tiên cảnh hay sao?”

Trường thương trong tay của Chiến Doanh yên lặng bất động, ánh lửa màu vàng mang đầy ý tứ xâm lược.

“Thanh Sa, ngươi có hai lựa chọn.”

“Mang Chu Tâm Chùy theo, xuất chinh cùng với ta.”

“Nếu như ngươi không theo thì Tâm bộ các ngươi cũng không xứng có được Chu Tâm Chùy!”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người Thanh Sa.

Theo như bọn họ thấy, đây là hành động vĩ đại cùng nhau chống chọi lại đại địch của thượng giới, không có lý do gì để từ chối hết.

Nhưng mà, Thanh Sa lại lắc đầu.

“Hiện tại Tâm Bộ bọn ta xem Khương chưởng môn như thiên lôi sai đâu đánh đó, chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình hắn.”

“Khương chưởng môn tự có khả năng xử lý kẻ địch, không cần phải bày trận.”

Nàng không hề ngu.

Trung tâm của Cửu Tiên Vây Sát Trận là Thí Tiên Thương, bản chất của trận pháp chính là hội tụ lực lượng của các pháp bảo khác vào trong một thể.

Nó tương đương với việc thiêu đốt tinh hoa của tám món pháp bảo còn lại để tăng uy lực của Thí Tiên Thương lên trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Một trận chiến này cho dù có thắng lợi thì Chu Tâm Chùy cũng sẽ bị hao tổn, uy lực cũng có thể sẽ bị giảm nhiều trong tương lai.

Hơn nữa dựa vào tác phong bá đạo của Chiến bộ, sau khi đánh xong thì mình có thể lấy lại Chu Tâm Chùy hay không thì vẫn còn là một câu hỏi.

Chỉ cần nhìn vào mấy bộ còn lại đang đứng phía sau Chiến Bộ trầm mặc không nói thì biết.

Bọn họ chỉ là bị khuất phục bằng sức mạnh, trong lòng cũng không thật sự tình nguyện.

“Đại cuộc chống trả kẻ thù bên ngoài đang ở trước mặt vậy mà ngươi lại coi thường đại nghĩa, tình nguyện đi theo một người ngoài mà phản bội lại cả Tiên Di tộc!”

“Thanh Sa, ngươi và Tâm bộ khiến cho bọn ta quá thất vọng…”

Ánh lửa màu vàng trên Thí Tiên Thương càng ngày càng mạnh giống như dục vọng muốn cắn nuốt người khác.

Thanh Sa còn muốn biện hộ vài câu nhưng lại bị Khương Thành ngăn lại.

“Được rồi được rồi, ngươi làm màu cũng nhiều rồi đấy, bớt bớt lại đi.”

“Chuyện này không xử lý thì không được mà.”

Hắn vừa xuất hiện, vốn dĩ Chiến Doanh đang khí thế dũng mãnh ngập trời bỗng nhiên nheo mắt lại.

“Ngươi chính là Khương Thành hả?”

“Đây là chuyện nội bộ của Tiên Di tộc bọn ta, không liên quan gì tới ngươi hết.”

Chiến Doanh cũng không lỗ mãng giống như vẻ ngoài, hắn cũng đã nghe nói đến chiến tích Khương Thành đánh chết Trọng Đài Chân Tiên.

Bình tĩnh mà xem xét, cho dù hắn có Thí Tiên Thương thì cũng chưa chắc có thể làm được chuyện này.

Tuy rằng hắn giống Hư Huyền Ma Thánh, không đồng ý tin tưởng lắm, nhưng vì để an toàn nên ngay từ đầu hắn chỉ chĩa mũi nhọn vào một mình Thanh Sa chứ không chĩa vào Khương Thành.

Hơn nữa phía sau Khương Thành còn có một đám cao thủ như Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương.

Trước khi chính món pháp bảo hợp lực lại với nhau, hắn cũng không dám khiêu khích nhiều kẻ mạnh như vậy đâu.

Chương 211.

Kỳ thật Chiến Doanh là một kẻ thông minh.

Cho nên ngay từ đầu hắn đã quăng đại nghĩa chống lại Chân Tiên ra, ta tập hợp chín món pháp bảo là vì muốn đánh chết mấy vị Chân Tiên kia.

Ta suy nghĩ vì mọi người đó.

Thanh Sa từ chối giao ra Chu Tâm Chùy đồng nghĩa với việc đối địch với tất cả mọi người.

Điều này có nghĩa là chụp một cái mũ vô hình lên đỉnh đầu Thanh Sa, nàng lập tức sẽ bị cô lập, khiến cho hàng vạn cao thủ không thể ủng hộ nàng được nữa.

Thực tế thì sau khi biết được chín pháp bảo hợp lực sẽ mạnh như vậy, còn có cơ hội tiêu diệt mấy Chân Tiên kia nữa, rất nhiều quần chúng vây xem quả thật đã nghĩ như vậy.

Bọn họ cũng hy vọng Thanh Sa sẽ nghe theo Chiến bộ.

Nhanh chóng hợp lực chín pháp bảo, tiêu diệt mấy Chân Tiên kia, giải quyết tình thế nguy hiểm của mọi người.

Chỉ tiếc, hắn đã tính sai một chuyện.

Chỉ thấy Thành ca chạm vào chiếc nhẫn, Luyện Cốt Phiên phát ra ánh sáng màu tím lấp lánh bay lên bầu trời, đón gió phấp phới!

“Việc nội bộ ư?”

“Ngươi muốn chín pháp bảo hợp lực, vậy đã qua sự đồng ý của ta chưa?”

Chiến Doanh biến sắc, tộc nhân của các bộ ở phía sau cũng ồ lên.

” Sao Luyện Cốt Phiên lại ở trong tay của ngươi?”

“Nếu không thì sao? Ngươi cho là ở trong tay của ai, thánh giả Tích Phong hả?”

Chiến Doanh dần dần bình tĩnh lại.

Tin tức của bọn họ lạc hậu thật, đúng là họ không biết việc Tích Phong đã bị giết .

Đáng lẽ bọn họ còn muốn tìm Tích Phong lấy lại Luyện Cốt Phiên đấy, chẳng qua mà mãi vẫn không tìm thấy hắn.

“Ngươi đoạt được nó từ trong tay Tích Phong ư?”

“Đúng vậy, ngươi có ý kiến gì hả?”

Chiến Doanh hít một hơi sâu, vươn tay trái ra.

“Vậy thì giao ra đây đi.”

Thành ca suýt nữa đã bị hắn chọc cười.

“Ngươi nói giống như Luyện Cốt Phiên là của các ngươi vậy.”

“Luyện Cốt Phiên vốn là pháp bảo của Tiên Di tộc bọn ta, một người ngoài như ngươi không có tư cách giữ nó…”

Chiến Doanh còn chưa nói xong thì đã bị Thành ca không kiên nhẫn cắt ngang .

“Không phải Luyện Cốt Phiên là của vu Bộ sao? Nó trở thành đồ của Tiên Di tộc từ khi nào vậy?”

“Vu bộ là một trong chín bộ của Tiên Di tộc ta, tộc trưởng Lam Đề của Vu bộ không ở đây, Chiến bộ bọn ta có quyền thay nàng bảo quản!”

Cái gọi là bảo quản thay này tương đương với việc thuộc quyền sở hữu của Chiến bộ.

Cái tên Lam Đề này, Chiến Doanh cũng đã nghe thoáng qua.

Nhiều năm trước khi Vu bộ bị diệt tộc chỉ còn lại người nối dõi cuối cùng, tuổi tác còn nhỏ, thực lực cũng không cao.

Cho dù tương lai nàng thật sự xuất hiện thì cũng không lay chuyển được Chiến bộ.

“Ai nói với ngươi Lam Đề không ở đây?”

Thành ca triệu hồi trong Toàn Cơ Đồ, Lam Đề lập tức đã xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thành ca, xảy ra chuyện gì thế? Sao lại có nhiều người như vậy?”

Gần đây nàng vẫn luôn khổ tu bên trong Toàn Cơ Đồ, trong khoảng thời gian này, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì nàng cũng không biết.

Nhưng mà lại được nhìn thấy Khương Thành, nàng vẫn rất kích động, nếu như không phải ở đây có nhiều người thì e rằng nàng sẽ sẽ ôm chặt hắn để gần gũi một chút .

Còn thực lực của nàng, vậy mà lại đạt tới Thánh Giai sơ kỳ rồi.

Nàng vừa ra ngoài, Thành ca lại có được hơn ba mươi triệu điểm.

Thanh Sa cũng bị dọa cho một phen hết hồn: “Lam Đề, sao ngươi tăng cấp cảnh giới nhanh thế?”

Trước kia vẫn chỉ là một tiểu bối, vậy mà bây giờ còn mạnh hơn cả nàng.

Thành ca cũng lười giải thích, lại còn hứng thú lên cơ.

“Lam tỷ, hắn muốn cướp Luyện Cốt Phiên của chúng ta, còn nói pháp bảo này là của Chiến bộ bọn họ, ngươi phải chủ trì công đạo cho ta!”

Quả nhiên Lam tỷ nổi giận.

“Cái gì cơ?”

“Chiến Doanh, Luyện Cốt Phiên của Vu bộ ta trở thành của các ngươi từ khi nào thế hả?”

Nhìn thấy thực lực của Lam Đề đã đạt tới Thánh Giai, Chiến Doanh cũng cực kỳ kinh ngạc.

Đúng là chuyện này khó giải quyết rồi.

Thánh Giai sơ kỳ cầm Luyện Cốt Phiên trong tay thì uy lực vô cùng lớn.

Đáng lẽ hắn còn nghĩ rằng, Vu bộ chỉ còn lại một duy nhất một kẻ thừa kế thì rất dễ điều khiển, nhưng xem ra hắn lầm rồi.

Suy nghĩ của hắn chuyển đổi rất nhanh, lập tức trả đũa.

“Lam Đề, ngươi thật to gan, dám giao pháp bảo truyền thừa cho người ngoài ư?”

Lam Đề lập tức đáp lại: “Khương Thành là người của ta, hắn có được Vu chủng thần phẩm, đã được ta bổ nhiệm làm tộc trưởng mới. Ngươi không nhìn thấy Luyện Cốt Phiên cũng đã chủ động nhận chủ rồi sao?”

Tộc nhân của các bộ liếc nhìn nhau, Vu chủng thần phẩm?

Thiên phú thần cấp như thế, mấy bộ tộc này của bọn họ còn chưa từng có.

Vu bộ gần như đã tuyên cáo diệt vong rồi, sao lại có thể xuất hiện một thiên tài tuyệt thế như vậy?

Thiên phú cấp độ này làm tộc trưởng đúng thật là chuyện đương nhiên.

Nếu như Khương Thành là tộc trưởng của Vu bộ, vậy thì quả thật hắn có đủ tư cách nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng Thành ca lại cười không nổi.

Em gái à, sao lại kêu ta là người của ngươi chứ?

Những lời này nghe giống như ta đang ở dưới sự che chở của ngươi ấy, mất mặt quá đê.

"Được! Nếu như ngươi đã là tộc trưởng của Vu bộ vậy thì giao Luyện Cốt Phiên ra đây đi!"

Chiến Doanh lại vươn tay ra một lần nữa.

"Vì để chống lại Chân Tiên, chắc hẳn các ngươi sẽ không từ chối chứ?"

"Trừ khi các ngươi không đếm xỉa đến an nguy của tất cả tu sĩ tại hạ giới, chỉ muốn đấu đá nội bộ!"

Hay lắm, lại là một cái mũ lớn được chụp xuống.

Không đồng ý chính là nhận thức được tình hình chung, không để ý đại cục.

"Đê tiện!"

Trong lòng Thanh Sa và Lam Đề vô cùng căm phẫn, rõ ràng là nhìn thấu ý đồ của hắn nhưng lại không có cách nào để phản bác.

Sau đó, các nàng chợt nghe thấy Khương chưởng môn nói một câu nằm ngoài dự đoán mọi người.

"Ngươi nói rất đúng."

"Ta cũng cảm thấy việc chín pháp bảo hợp lực là một đề nghị rất tốt."

Này này, ngươi là người bên nào đấy?

Sao lại còn nói giúp cho đối phương thế?

Lam Đề vừa tức vừa gấp, vội vàng âm thầm truyền âm cho hắn.

” Lần này ngươi nhất định đừng bị mắc mưu, cái gọi là chín pháp bảo hợp lực chỉ là để thành toàn cho Thí Tiên Thương mà thôi!”

“Sau khi xong chuyện, Luyện Cốt Phiên và Chu Tâm Chùy đều sẽ bị tổn hại, hơn nữa có khi hắn sẽ chiếm luôn không trả cho ngươi đâu.”

Thành ca gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được rồi.

“Ha ha ha ha, quả nhiên Khương chưởng môn hiểu lý lẽ!”

Chiến Doanh cũng âm thầm thở phào một hơi.

Còn tưởng rằng tên này sẽ đối chọi với mình.

“Nếu như ngươi cũng đồng ý chín pháp bảo hợp lực, vậy thì mau giao Luyện Cốt Phiên ra đây đi.”

Vẻ mặt của Thành ca khó hiểu: “Tại sao ta phải giao ra chứ?”

Sắc mặt của Chiến Doanh trầm xuống: “Khương chưởng môn, ngươi có ý gì đây? Chẳng lẽ muốn nuốt lời?”

“Nuốt lời cái gì?”

Khương Thành thu Luyện Cốt Phiên lại, chỉ chỉ vào Thí Tiên Thương của hắn: “Ngươi còn không mau đem Thí Tiên Thương và mấy món pháp bảo còn lại đều giao cho ta? Để ta chủ trì cái Vây Sát Trận gì đó?”

Mọi người sửng sốt.

Thật đúng là không còn lời nào để nói.

Chín pháp bảo hợp lực, cũng không nhất định phải quy về Chiến bộ.

Quy về Vu bộ, cũng có lý.

Sở dĩ mọi người ngầm thừa nhận giao cho Chiến Doanh cũng chỉ bởi vì hắn là kẻ mạnh nhất trong chín bộ mà thôi.

Nếu như Khương Thành mạnh hơn…

Hắn vừa nói xong câu này, Thanh Sa lập tức bày tỏ thái độ.

“Tâm bộ bọn ta toàn lực ủng hộ Khương chưởng môn!”

“Ta đồng ý giao Chu Tâm Chùy cho hắn sử dụng!”

Chiến Doanh suýt nữa bị nàng chọc giận đến mức hộc máu.

Ta muốn ngươi giao, ngươi một mực từ chối.

Khương Thành còn chưa kêu ngươi giao ngươi đã chủ động muốn giao cho hắn rồi?

“Làm gì có cái lý đó, muốn ta giao Thí Tiên Thương ư, các ngươi nằm mơ à!”

Thành ca kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn xem thường đại cục? Muốn đối nghịch cùng mọi người?”

“Lúc ngươi kêu người khác giao pháp bảo ra, ngươi nói lưu loát như vậy. Bây giờ muốn ngươi giao thì ngươi lại không chấp nhận được hả?”

Không phải ngươi biết dùng đại nghĩa để chụp mũ sao, bây giờ ta trả mũ trả lại cho ngươi này, xem ngươi tiếp tục như thế nào.

Trong lúc nhất thời, bất kể là cao thủ của các đại vực giới hay là tộc nhân của các bộ tộc khác đều nhìn Chiến bộ với ánh mắt mang theo một chút ý tứ hàm xúc .

Rốt cuộc Chiến Doanh cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, ánh sáng vàng trên Thí Tiên Thương đột nhiên tăng vọt!

Chương 212.

“Ngươi muốn có Thí Tiên Thương của ta, sao không xem thực lực của bản thân đến đâu đi?”

“Thực sự cho rằng ta sợ ngươi ư?”

Chiến Doanh chỉ thẳng vào Khương Thành, lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi đã không muốn giao ra, vậy thì dùng thực lực để nói chuyện!”

“Ai thắng, chín pháp bảo sẽ thuộc về người đó!”

Thành ca hớn hở nở nụ cười.

“Đây là ngươi nói đấy.”

Thứ hắn chờ chính là mấy lời này đây!

Ban đầu hắn cũng không có gì tâm tư gì với chín pháp bảo của Tiên Di tộc hết.

Nếu không dựa vào quan hệ của hắn và Tâm Bộ, hắn đã nghĩ cách đoạt Chu Tâm Chùy từ lâu rồi.

Chỉ là bản thân không muốn thôi, nhưng mà làm sao nhịn được khi có người từ ngàn dặm xa xôi mang tới tặng cơ chứ.

Nghe nói Thí Tiên Thương có thể giết người vượt cấp, thật sự hắn có chút hứng thú.

Cơ mà Lam Đề ở bên cạnh hắn lại không thể vui vẻ nổi.

Nàng lo lắng kéo Khương Thành: "Thí Tiên Thương pháp bảo mạnh nhất trong chín pháp bảo, có thể vừa tấn công thân thể, vừa tấn công thần hồn!"

"Chiến Doanh đã là Thánh Giai hậu kỳ, nếu hắn cầm thêm pháp bảo này trong tay, nếu như chỉ đánh một mình thì e rằng không ai ở hạ giới có thể ngăn cản nổi."

Nàng vẫn chưa biết chuyện Khương chưởng môn đã tiêu diệt cả Chân Tiên.

"Lam Đề, đã muộn rồi!"

Chiến Doanh nhìn nàng đang khuyên can Khương Thành, nhất thời có thêm lòng tin.

"Lời đã nói ra khỏi miệng rồi."

"Đồng đạo của các đại vực giới cũng đã nghe thấy rồi, còn phải nhờ chư vị làm người chứng kiến!"

Hắn nhìn một vòng xung quanh rồi cao giọng nói: "Trận chiến này là trận quyết đấu giữa ta và Khương Thành, nếu ta thắng thì Luyện Cốt Phiên sẽ mãi mãi thuộc về ta!"

"Nếu hắn thắng, Thí Tiên Thương sẽ mãi mãi thuộc về hắn!"

"Kẻ thua không được có bất kỳ dị nghị nào!"

"Lần quyết đấu này của bọn ta cũng là vì hợp lực đối kháng Chân Tiên, nếu như có kẻ nuốt lời thì giết không tha!"

Các cao thủ ở bốn phía đều gật đầu.

Đến cả Quy Tàng Kiếm Thánh cũng không thể nói gì hơn, không có lý do để ngăn cản.

Thành ca suýt nữa đã cười ra tiếng.

Tên này còn tự đào hố cho mình, càng đào càng sâu, cái gì mà thuộc về vĩnh viễn, còn tìm người làm chứng.

“Vậy thì đến đây đi.”

Nói xong, hắn rút thanh Cổ Dương Kiếm Tiên ra.

Chưa nắm được uy lực của Thí Tiên Thương nên hắn quyết định vẫn nên nghiêm túc một chút.

Một thương một kiếm, cách nhau giằng co!

Dưới sự quan sát của mấy vạn cao thủ ở các đại vực giới, hai người đồng thời phát động công kích!

Sau đó, bọn họ đều không nhìn thấy bất kỳ thứ gì nữa.

Sau khi thánh vực của Khương Thành triển khai và 992 điều quy tắc chủ tập trung lại, không gian hoàn toàn đã bị đảo lộn.

Kể cả Quy Tàng Kiếm Thánh và Hư Huyền Ma Thánh, không ai có thể thấy rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ có thể nhìn thấy một luồng ánh sáng màu vàng thật lớn của mũi thương đâm thẳng ra, sau đó lại bị một cái ma bàn khí thế nghiền nát.

Ánh mặt trời thiêu đốt của Cổ Dương Kiếm Tiên nhanh chóng đã nuốt lấy mũi thương, sau đó cũng nhấn chìm cả thân hình của Chiến Doanh.

Mũi thương hóa thành vô số đốm sáng và tan biến hơn phân nửa.

Tiên Ma Đồng Thể của Khương Thành thậm chí còn chưa có cơ hội phát huy uy lực, nhưng thần hồn của hắn đang nhận được sự công kích mãnh liệt trước nay chưa có.

Công kích kia thậm chí còn trực tiếp hơn so với tập kích tiên hồn của Trọng Đài Chân Tiên, trực tiếp xuyên qua pháp bảo phòng ngự và đánh vào sâu trong thần hồn của hắn.

Ngay sau đó, bên trong thánh hồn nổi lên sóng to gió lớn.

Vô số hỏa diễm màu vàng điên cuồng đánh tới, giống như thiên thạch từ trên trời giáng xuống, suýt nữa đã khiến ý thức của hắn hỗn loạn.

Nếu chuyện này bị thay thế bởi một cao thủ thánh giai khác e rằng thánh hồn sẽ bị tiêu tan ngay tại chỗ.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu được vì sao năm đó các cao thủ của Chiến bộ, dưới quy tắc vượt vực áp chế mà còn có thể giết nhiều Ma Thánh như vậy.

Uy lực của thanh thương này quả thật không thể coi thường!

Nhưng mà cũng còn may, phẩm chất thánh hồn của hắn không phải loại bình thường, vượt qua cả Vạn Cổ luôn rồi.

Trong phút chốc, biển cả vô biên nổi lên sóng biển càng thêm mãnh liệt, chôn vùi tất cả các ánh lửa đang ập đến.

Khi mọi người lại nhìn thấy trận chiến là lúc trận chiến đã đi đến hồi kết.

Ngọn Thí Tiên Thương màu vàng kia đang nằm trên mặt đất.

Dưới một đòn của Cổ Dương Kiếm Tiên, Chiến Doanh đã hình thần câu diệt, ngay cả tro bụi cũng không còn nữa.

Chịu thôi, công dụng chính của Thí Tiên Thương là sát phạt, không có công dụng phòng ngự.

Hai người đồng thời công kích, Khương Thành đã chặn lại được.

Nhưng hắn thì không.

Cho nên hắn chết đơn giản như vậy đấy.

Thành ca cảm thấy kết quả này là điều đương nhiên.

Dù sao công kích của hắn, đến cả Trọng Đài Chân Tiên cũng không ngăn cản được.

Huống hồ vừa mới rút thưởng xong, tăng cấp 480 điều quy tắc chủ lên nữa, thánh vực cũng mạnh gấp mấy lần.

Một đòn giết chết một kẻ Thánh Giai hậu kỳ là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng những người khác thì không nghĩ như vậy .

Tình huống gì thế này?

Chiến Doanh đâu?

Bọn họ còn dùng thần hồn tìm kiếm tung tích của hắn xung quanh đó.

Nhưng sao có thể còn tìm được chứ?

Khi bọn họ sững sờ, Khương Thành cũng không hề khách sáo giơ tay lên rồi thu Thí Tiên Thương kia vào trong tay.

“Các ngươi cũng nghe thấy rồi, ai thắng thì nó vĩnh viễn thuộc về người đó!”

Nói xong, hắn vui vẻ hốt pháp bảo thượng phẩm này vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Lại có người đến tặng bảo bối, người của thế giới này thật sự hào phóng ghê.

Những tộc nhân còn lại của Chiến bộ hoàn toàn hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả như vậy

“Không đúng!”

“Tộc trưởng không thua!”

“Nhất định hắn vẫn còn ở đây, trận chiến vẫn chưa kết thúc đâu!”

Vinh quang mà Chiến bộ từng có khiến bọn họ không thể đối mặt với sự thật như này được.

Khương Thành nhún vai: “Vậy các ngươi bảo hắn ra đây đi, nếu không thì các ngươi đi tìm xem? Nói không chừng hắn bị lạc đường rồi đấy?”

“Tộc trưởng không thể nào chết trận như vậy được!”

“Ngươi đã sử dụng yêu pháp gì hả?”

“Trả Thí Tiên Thương lại cho bọn ta!”

Khương chưởng môn không kiên nhẫn giơ kiếm lên.

“Thật đúng là cho các ngươi quá nhiều thể diện rồi đấy, muốn đi xuống đất bầu bạn với hắn hả?”

Trong nháy mắt, tất cả âm thanh chỉ trích đồng loạt dừng lại.

Tất cả mọi người trong Chiến bộ đều mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đột nhiên tỉnh táo lại.

Tộc trưởng đã chết, Thí Tiên Thương cũng không còn, còn cứng nhắc cái gì nữa chứ?

“Ta, ta đi tìm tộc trưởng!”

“Ta cũng đi!”

Rầm rầm rầm, chỉ vài giây sau, tất cả tộc nhân của Chiến bộ ở đây đều chạy trốn không còn sạch sẽ, còn nhanh hơn cả thỏ nữa.

Để lại mọi người lại nhìn nhau.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Còn tưởng đây sẽ là một trận đại chiến đánh nhau ác liệt, trầm bổng lên xuống nữa cơ.

Hơn nữa sau khi nghe nói đến uy danh từng có của Thí Tiên Thương, thậm chí rất nhiều người còn cho rằng Khương Thành sẽ bị đánh.

Ai mà biết được, chỉ một cái chớp mắt ngắn ngủi như vậy.

Còn chưa đến một giây đồng hồ thì Chiến Doanh đã chết, trận chiến cũng kết thúc.

Cái này được gọi là gì nhỉ?

Đè bẹp hả?

Hay là đã sử dụng yêu pháp gì đó?

Không phải là hai người liên thủ diễn trò đấy chứ?

Đương nhiên đám cao thủ hàng đầu đang đứng giữa sân như nhóm người Quy Tàng Kiếm Thánh, Lăng Tinh Kiếm Thánh, Kim Long Vương, Hư Huyền Ma Thánh sẽ không nghĩ như vậy.

Tuy rằng không nhìn thấy chi tiết cụ thể, nhưng luồng sức mạnh khủng bố trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa nãy bộc phát ra khiến cho bọn họ hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó.

Lúc đó nếu bản thân mình xông vào trung tâm của chiến trường thì có lẽ cũng sẽ chết.

Chỉ dựa vào một điều này thôi là đủ rồi!

“Khương chưởng môn…”

Quy Tàng Kiếm Thánh đã không kìm chế nổi xúc động muốn khen ngợi Thành ca.

” E rằng thực lực của ngươi đã là người đứng đầu hạ giới từ xưa đến nay rồi!”

Câu chứng thực này lập tức được mọi người tán thành.

Trận chiến giết chết Trọng Đài Chân Tiên lần trước bọn họ không thấy được, nhưng trận chiến vừa rồi là xảy ra ở ngay trước mắt.

Tuy rằng không biết tại sao lại làm được, nhưng việc giết chết Chiến Doanh, lấy được Thí Tiên Thương là sự thật.

“Khương chưởng môn uy vũ!”

“Có sự dẫn dắt của Khương chưởng môn thì Chân Tiên là cái thá gì cơ chứ?”

“Quá mạnh rồi, đây hoàn toàn là ánh sáng của vạn vực chúng ta ở hạ giới!”

Hư Huyền Ma Thánh cũng không thể nói gì hơn.

Thực lực này hoàn toàn trên cơ hắn, hắn còn có gì để bất mãn nữa chứ.

“Kẻ này gần như đã phá vỡ giới hạn của kỳ tích rồi!”

“Xem ra đi theo hắn đúng là một lựa chọn sáng suốt.”

Chương 213.

Sau khi đánh chết Chiến Doanh và lấy được Thí Tiên Thương, uy danh của Khương Thành tiếp tục tăng lên.

Vào lúc này đừng nói là các cao thủ vực giới bị truy diệt, ngay cả dưới trướng của tứ đại Chân Tiên cũng không ngừng có người phản bội chạy trốn.

Rồi sau đó chuyển sang Phi Tiên môn ở bên này.

Dù sao thì Khương Thành và bọn họ đều là người phi thăng từ hạ giới.

Hơn nữa ở đây cũng không có ràng buộc gì, ở bên phía tứ đại Chân Tiên là phải làm nô lệ, còn nghiêm ngặt hơn cả gia nhập

tông môn, đến cả tự do cũng không có.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã có một trăm hai mươi nghìn người tập trung ở bên phía Phi Tiên môn.

Trừ một số người đã chết trong Hư Tiên giới, sau đó trừ đi một phần đội ngũ bị các Chân Tiên thu phụ và giết hại trong khoảng thời gian này ra thì đây hầu hết đều là toàn bộ tu sĩ ở hạ giới còn lại trên đảo rồi.

Trong số những người này, Thánh Giai có đến hàng vạn người.

Chỉ có duy nhất Hoang vực mạnh nhất là từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng mà Thành ca cũng không để ý lắm, hắn chỉ biết đội cổ vũ của bản thân trở nên càng lớn mạnh rồi.

“Bây giờ chỉ còn sót hơn một trăm nghìn người dưới trướng của tứ đại Chân Tiên mà thôi.”

“Nói đến sức mạnh chiến đấu của Thánh Giai thì bên phía chúng ta đã vượt qua bọn họ rồi!”

“Chỉ có một điều duy nhất cần lo lắng đó chính là tứ đại Chân Tiên kia.”

Trong đại điện nghị sự, hàng trăm cao thủ Thánh Giai đỉnh phong tập trung ở trong đó.

Xếp thành một hàng ở bên trái là nhóm cao thủ Kiếm vực và Thiên Yêu vực, xếp thành một hàng ở bên phải chính là những kẻ mạnh ở Ma vực, Thiên Thư vực và vực giới khác.

Ở đây có đến mười lăm vực giới trong số vực giới nằm trên top hai mươi của vạn vực hạ giới

Cảnh tượng này làm cho tiên nhân Mạc Trần này cũng không khỏi cảm thán.

Tất cả những người này ai cũng tài năng xuất chúng, vận khí phi thường, đều là những người tài năng nổi bật hơn người.

Thậm chí có lẽ có một số người còn có cả may mắn của cấp bậc vị diện chi tử nữa cơ.

Nếu không thì không thể bộc lộ tài năng trong vô số tu sĩ ở vạn vực hạ giới được.

Nếu như bọn họ trong tương lai thành công sống tiếp ở tiên giới thì ít nhất một nửa sẽ trở thành nhân vật có tiếng tăm ở đó.

Mà giờ đây chưởng môn lại ngồi ở vị trí chủ tọa bị đám người này vây quanh.

Quả nhiên, lão gia gia mà hắn theo chân là đỉnh nhất!

Hắn cũng không khỏi khâm phục mắt nhìn của bản thân.

“Khương chưởng môn, không biết ngươi đã từng nắm bắt Cửu Tiên Khốn Sát Trận chưa?”

“Đúng vậy, để chống lại tứ đại Chân Tiên kia thì trận này cực kỳ quan trọng!”

Nghe thấy bọn họ dò hỏi, Thành ca có chút đau đầu.

Sau khi giết chết Chiến Doanh, sáu bộ còn lại cũng ở lại đây. Nếu hắn muốn đòi lấy sáu cái pháp bảo kia thì sáu bộ kia cũng không thể từ chối.

Chỉ cần hắn nói ra, thì các vực giới khác cũng giúp hắn cướp về vì tình hình chung thôi.

Nhưng thực tế thì Khương Thành lại không lấy sáu pháp bảo kia.

“Thật ra không phải không có Khốn Sát Trận kia thì không đánh lại tứ đại Chân Tiên kia đâu… ”

Bây giờ thực lực hắn mạnh mẽ, chỉ là không tìm thấy tứ đại Chân Tiên kia thôi.

Quy tàng kiếm thánh vội vàng nói: “Dù sao Khương chưởng môn cũng đừng khinh địch!”

Kim Long Vương cũng nói: “Điều ta lo lắng nhất là tứ đại Chân Tiên kia liên kết lại với nhau!”

“Đúng là thực lực của Khương chưởng môn vô cùng mạnh, ta cũng tin là ngươi có thể đánh bại một vị Chân Tiên trong đó, nhưng nếu đối mặt với bốn vị Chân Tiên mà không có Cửu Tiên Khốn Sát Trận thì chắc chắn không thể được!”

Những người khác rối rít gật đầu.

“Đúng vậy, việc làm quen với Cửu Tiên Khốn Sát Trận đó không thể chậm trễ thêm một giây phút nào nữa!”

“Khương chưởng môn, không thể tiếp tục trì hoãn được nữa đâu.”

Ánh sáng tà ác lóe lên trong mắt Hư Huyền, uy nghiêm nói: “Có phải Khương chưởng môn không muốn cướp pháp bảo của sáu bộ kia đúng không? Bây giờ cũng không phải là lúc để mềm lòng đâu!”

“Nếu như thật sự không đành lòng thì bổn thánh sẽ thay Khương chưởng môn giải quyết bọn họ.”

Các Ma Thánh khác của Ma vực cũng lập tức âm ỉ sát khí.

“Bọn ta sẽ xử lý việc này một cách sạch sẽ.”

“Xong việc cũng sẽ tính lên đầu Ma vực bọn ta, Khương chưởng môn cứ yên tâm.”

Khương Thành không nói nên lời.

Khó trách các ngươi được gọi là Ma tu, quả nhiên làm việc chẳng chú ý tí gì hết.

Hắn không lấy sáu món pháp bảo kia là do hắn không muốn bố trí Cửu Tiên Khốn Sát Trận gì đó.

Trung tâm của Khốn Sát Trận kia chỉ là Khí Tiên Thương, tám chiếc pháp bảo khác đến lúc đó cũng sẽ bị rút hết lượng lớn tinh hoa, tổn hại vô cùng lớn, thậm chí có thể sẽ bị rớt cấp.

Mà việc Thí Tiên Thương lấy được uy năng gấp bội cũng cũng là tạm thời.

Cũng không phải là tăng lên vĩnh viễn.

Đây rõ ràng là vụ làm ăn không có lời.

Nhất là Luyện Cốt Phiên là của Vu bộ, hắn cũng không muốn vì một trận chiến mà hủy diệt bảo vật trong lòng của Lam Đề.

“Không cần nữa!”

Hắn xua xua tay, nhàn nhạt nói: “Bổn chưởng môn đã có kế hoạch đánh địch từ lâu rồi.”

“Các ngươi không cần gây thêm rắc rối nữa đâu.”

Mọi người sửng sốt, chợt ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Không biết Khương chưởng môn có diệu kế gì?”

“Lão hủ nguyện lòng nghe rõ ràng!”

Thành ca có diệu kế khỉ gì cơ chứ, chỉ là lấy lệ với bọn họ thôi.

Bây giờ điều khiến hắn phiền nhất chính là tại sao mà kẻ địch còn chưa đánh tới đây.

Không lẽ bắt bản thân hắn phải đi tìm khắp nơi hả sao?

Không phải nói mình là Chân Tiên sao, sao lại nhát gan như vậy?

Chẳng qua vào lúc này, đột nhiên có người từ bên ngoài xông vào.

“Cấp báo!”

“Hai vị Chân Tiên là Hoàn Thung và Ninh Ô đang đánh nhau với hai vị chân tiên Thiệu Sùng và Tân Tuyền ở chỗ các đây năm trăm dặm!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy.

“Bọn họ tự đấu đá lẫn nhau hả?”

“Đây là một cơ hội tuyệt vời!”

“Được lắm, thừa dịp hai con hổ đánh nhau ắt có một con bị thương, chúng ta đi đánh lén, một lần là đã có thể tiêu diệt được bọn họ!”

Rất nhiều người vô cùng hưng phấn, Thành ca thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Ngày nào cũng bị đám người kia kéo đến tổ chức bàn bạc, hắn cũng phiền chết rồi.

“Vậy thì nhanh xuất phát thôi.”

“Không được!”

Quy Tàng Kiếm Thánh lại chặn hắn lại.

“Khương chưởng môn, chuyện này quá kỳ lạ.”

Hư Huyền Ma Thánh cũng gật đầu mạnh: “Dựa vào kinh nghiệm tung hoành ngang dọc tám triệu năm của bổn thánh thì rất có thể đây là một cái bẫy.”

Nha Thử Vương vuốt vuốt râu, cười lạnh một tiếng nói: “Không phải là có thể, là chắc chắn. Đây chính là một cái bẫy rồi dụ chúng ta cắn câu!”

Phệ Khuyển Vương ngạc nhiên nói: “Sao các ngươi lại chắc chắn như vậy?”

Thái Thường Thư Thánh của Thiên Thư vực nhàn nhạt nói: “Nếu như các ngươi là mấy vị Chân Tiên kia, ngươi biết được có người giết được Chân Tiên, còn có được Thí Tiên Thương thì sẽ nghĩ như thế nào?”

Cái này…

Ban đầu một số người kêu gọi muốn xông lên giết bây giờ đã bình tĩnh lại.

Cẩn thận nghĩ lại đúng là có gì không đúng lắm.

Trong tình huống bình thường thì bây giờ mấy vị Chân Tiên đó phải xem Khương Thành là kẻ thù số một mới đúng.

Nhất là có một trăm hai mươi nghìn người tụ tập lại ở đây và mơ hồ trở thành một lực lượng mạnh nhất.

Cho dù bốn vị Chân Tiên kia chia thành hai phe, không thuận mắt đối phương thì hẳn là cũng sẽ không cắn xé nhau vào giây phút quan trọng này.

“Nhưng cơ hội hiếm có như thế này không đi xem thử một chút thì thật là đáng tiếc.”

Thật ra Thành ca biết bọn họ nói có lý lắm.

Giống như liên minh Tôn Lưu đối đầu với Tào thừa tướng vậy, lúc ba bên đối đầu thì hai bên yếu hơn sẽ bắt tay để hợp sức chống lại bên mạnh nhất thì mới được xem là cách làm bình thường.

Nhưng hắn vẫn muốn lập tức xuất chiến.

Bởi vì hắn đủ mạnh rồi!

Mặc kệ hắn có cạm bẫy mai phục gì, nhìn thấy người rồi thì xử thôi.

Cho dù thực sự không đánh lại được cũng còn có hack hồi sinh, chắc chắn thắng được chưa?

Chỉ tiếc rằng những người khác không nghe thấy tiếng lòng của hắn.

"Khương chưởng môn nhất định đừng hấp tấp, chỗ này có chúng ta tọa trấn, đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công!"

"Đúng vậy, hơn nữa còn có thể chiếm được địa lợi nhân hòa, đây là cái mà nhà binh cần."

"Lấy bất biến ứng vạn biến, ngược lại đối phương sẽ mất đường lui, lộ ra sơ hở thực sự… "

"Phòng ngự dễ đánh hơn so với tiến công nhiều, mong Khương chưởng môn nghĩ lại."

Nghe đám đại lão hạ giới này ngươi một lời ta một lời, Thành ca sắp sụp đổ rồi!

Các ngươi sao lại thông minh như vậy?

Kẻ địch khó khăn lắm mới bày ra được một cái bẫy, kết quả đều bị các ngươi nhìn thấu tất cả, còn chơi cái khỉ gì nữa?

Nếu đây mà ba bên liên tục giằng co thì phải đợi đến năm tháng nào mới kết thúc?

Chương 214.

Khương Thành không thể chờ thêm được nữa, bây giờ hắn mới phát hiện ra một việc.

Có được đội cổ vũ lớn là việc làm cho bản thân được nở mày nở mặt, nhưng đôi khi nó lại sẽ kìm hãm chính mình, làm cho chính mình không được tự do hành động.

Quên đi, vẫn nên đi một mình thôi.

Nghĩ đến đây, hắn lại đứng dậy, bước ra ngoài.

"Khương chưởng môn, ngươi muốn làm…"

“À, ta thấy hơi chán nên định đi ra ngoài hít thở không khí một chút. ”

Nghe thấy Khương Thành nói vậy, đám cao thủ cùng Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương hơi sửng sốt, phát hiện ra những lời này sao lại quen tai như vậy.

Lúc trước khi một mình hắn đi đánh nhau với Trọng Đài Chân Tiên, hình như chính là lấy cớ này.

Lão đại, ngươi lại muốn đi làm điều đó một mình đúng không?

“Khương chưởng môn, đừng vội! ”

“Lần này, tình thế khác với lúc trước! ”

“Đúng vậy! Lần trước là do chúng ta tập kích bất ngờ, đối phương không có phòng bị. ”

“Lần này là do đối phương chủ động bố trí…”

“Hơn nữa, lần trước chỉ có một vị Chân Tiên nhưng lần này lại có đến bốn vị! ”

Thành ca lại bị bao vây đến mức nước cũng không chảy qua được.

Hiện tại, đám cao thủ này coi hắn như một vị cứu tinh. Vì vậy, không muốn hắn rơi vào vòng vây, là người đầu tiên bị giết.

Bọn họ đều coi hắn như bảo bối, làm sao có thể giương mắt nhìn hắn đi tìm đường chết được.

Thành ca rất tức giận.

Chỉ số thông minh của các ngươi có thể thấp xuống một lần được không?

“Ta thật sự chỉ muốn đi ra ngoài để đi dạo, hít thở không khí. Chẳng lẽ ta là chưởng môn, ngay cả một chút tự do cũng không có sao? ”

Nhìn dáng vẻ tức muốn hộc máu của hắn, mọi người chỉ có thể dần dần tách ra, tạo thành một con đường.

Lúc này, Khương chưởng môn mới nhanh chóng bước ra đại điện. trời cao mặc chim bay, hắn đang định ngay lập tức xông ra ngoài giết chúng.

Thì lại nghe được âm thanh bàn tán xôn xao vẫn gần hắn.

Quay người lại, Khương Thành sụp đổ.

Đám cao thủ này nhắm mắt theo đuôi hắn, không rời khỏi phạm vi 5 mét xung quanh hắn.

Đi đến chỗ nào, đám người này cũng liền đi theo tới chỗ đó.

Hoàn toàn chính là xem tư thế của hắn.

Nét mặt hắn hiện rõ sự đau khổ, bất đắc dĩ buông tay ra: “Ta đi hít thở không khí. Các ngươi có chuyện thì đi đi, không cần đi theo ta mãi. ”

Trên khuôn mặt già nua của Quy Tàng Kiếm Thánh hiện lên đầy nếp nhăn, hắn cười tủm tỉm nói: “À, ta cũng đi hít thở không khí. ”

Hư Huyền Ma Thánh cũng thản nhiên nói: “Đúng vậy, bổn thánh cũng đột nhiên cảm thấy khó chịu, rất muốn đi ra hít thở không khí. ”

“Thật trùng hợp, mọi người đều muốn đi hít thở không khí. ”

“Ha ha, đúng đúng đúng, cùng Khương chưởng môn đi tham quan nơi này cũng không tệ đâu. ”

Khương Thành bối rối, các ngươi quan tâm đến an nguy của ta như vậy sao?

Ta chỉ muốn đi ra ngoài để làm màu một chút, trúng một cái kế thôi mà.

Nếu thật sự đánh không lại thì chết thôi.

Đồng đội heo phản ứng chậm chạp, thấy chết không cứu đi đâu hết rồi?

Tại sao đồng đội của mình, tất cả đều tinh ranh hơn hồ ly thành tinh vậy?

Sau đó, ở Phi Tiên môn liền xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Khương chưởng môn đi vòng quanh Phi Tiên môn, tìm kiếm cơ hội để trốn thoát.

Còn ở phía sau là một đám cao thủ gắt gao đi theo, không rời nửa bước.

Hơn nữa, người đi theo lại còn càng ngày càng nhiều.

Trên không trung tập trung rất nhiều người, người không biết chuyện còn tưởng rằng đám người này đang chơi tham ăn xà.

Cuối cùng, bị ép đến không còn cách nào khác, Khương Thành đành phải ác hơn.

Tốc độ của lão tử là nhanh nhất trong đám người này, cùng lắm thì bay luôn đi cũng được.

Dù sao các ngươi cũng không ngăn cản được!

Nghĩ đến đây, hắn không còn do dự nữa, đột nhiên liền hóa thành một luồng ánh sáng rồi biến mất ở phía chân trời.

Lần này, phía sau thật sự bùng nổ rồi.

“Khương chưởng môn chạy rồi! ”

“Mau đuổi theo! ”

“Không thể để Khương chưởng môn đi tìm đường chết được! ”

“Mau mau mau, hắn chỉ có một mình, chắc chắn không được…”

Hai người đứng đầu là Quy Tàng Kiếm Thánh và Hư Huyền Ma Thánh vội vàng chỉ huy mọi người đuổi theo.

Rất nhanh sau đó , 12 vạn tu sĩ ở Phi Tiên môn đều đuổi theo.

Bọn họ chỉ có thể dốc toàn bộ sức lực.

Chia thành hai phía, lỡ như nếu địch nhân điệu hổ ly sơn thì những người ở lại nơi này chắc chắn sẽ chết.

Bay trên không trung, trong lòng của mọi người vô cùng bực bội.

Vị Khương chưởng môn này, thực lực thì mạnh đấy, nhưng lại không biết dùng não, thật là làm cho bọn họ rầu thúi ruột.

“Bên kia chắc chắn có cạm bẫy, chúng ta cứ bay đến như vậy, không phải sẽ rơi vào mai phục hay sao? ”

“Nhưng cũng không thể giương mắt nhìn Khương chưởng môn đi tìm đường chết được. ”

“Nếu hắn chết, thì chúng ta cũng không có cách nào có thể giết được Chân Tiên. ”

“Đúng vậy, hơn nữa cột cờ lớn này mà ngã xuống thì lòng người của chúng ta cũng sẽ tan mất…”

“Ài, thật là không làm cho người khác bớt lo được mà. ”

“Đành đi một bước tính một bước thôi, có thể khuyên trở về là tốt nhất. Khuyên không được, chỉ có thể tiến hành một trận đại quyết chiến với bên kia. ”

“Đến lúc đó, mong rằng các vị ở Bách Chiến vực cùng nhau thi triển sở trường, chỉ huy 12 vạn người này một cách thích đáng! ”

Bọn họ đến từ những vực giới khác nhau, con đường thành Thánh cũng có nhiều cách khác nhau, trừ việc tất cả đều là cao thủ ra thì họ đều có sở trường của riêng mình.

Hàng năm, Bách Chiến vực đều đi chinh chiến, vài vị Binh Thánh đều dựa vào đạo binh trận mà thành thánh, vô cùng am hiểu binh pháp thao lược.

Có rất nhiều người chuyên về tấn công, bây giờ đúng là thời điểm để bọn họ phát huy sở trường.

“Lão Kiếm Thánh yên tâm, ta chắc chắn sẽ dốc hết sức! ”

“Từ khi biết đối phương gài bẫy, chúng ta đã có phòng bị, tương kế tựu kế! ”

“Đúng vậy, Khương chưởng môn một mình tiến vào, tuy là liều lĩnh nhưng cũng không phải không thể nghịch chuyển thành tình thế có lợi cho chúng ta. ”

“Hả?”

Hư Huyền Ma Thánh hứng thú: “Nghịch chuyển như thế nào? ”

Thấy vị Thánh Giai đỉnh phong của Bách Chiến vực kia nhẹ nhàng phất binh phù, bình tĩnh nói: “Bất kỳ bẫy rập mai phục nào, sợ nhất không phải là đối phương không trúng kế, mà là có người bước vào trước. ”

“Khương chưởng môn bước vào bẫy trước một bước, có thể khiến cho đối thủ tiến thoái lưỡng nan.”

“Nếu đối phương phát động mai phục trước thì chỉ có thể vây khốn được hắn, còn sẽ bại lộ bố trí. Nếu không phát động thì

sẽ bị Khương chưởng môn phá huỷ. ”

“Lúc này, ta chỉ cần theo sau đánh lén đi vào, ngược lại có thể thu được hiệu quả kỳ diệu!”

Ở phía sau, ba vị Cờ Thánh của Đại Dịch vực vuốt râu khen: “Đây chính là tìm đường sống trong chỗ chết, nhìn như tử cục, nhưng lại cất giấu cơ hội nghịch chuyển để dành chiến thắng! ”

“Đúng vậy, trên chiến trường không có gì không thể lợi dụng. ”

“Cho dù là sai lầm của ta, cũng có thể chuyển hóa thành cơ hội! ”

Mọi người tâm phục khẩu phục, tinh thần chiến đấu được tăng lên gấp bội.

Nếu Khương chưởng môn cũng ở chỗ này, có lẽ hắn sẽ nôn ra máu.

Các ngươi có còn là người hay không?

Rõ ràng lão tử là đi để bị trúng kế, các ngươi còn có thể chuyển bại thành thắng?

Nhân tài cũng có quá nhiều rồi đấy?

Mỗi ngày đều ở cạnh đám tài giỏi này thì Khương Thành làm gì có cơ hội để làm màu nữa?

Nhưng mà cũng may, hắn chưa thấy được cảnh này.

Lúc này, hắn đã bay tới địa điểm mà tứ đại Chân Tiên hỗn chiến.

Tập trung nhìn, liền phát hiện cục diện không giống với suy nghĩ của chính mình.

tứ đại Chân Tiên đúng là quyết đấu theo cặp, nhưng ngoài hai phe này, còn có một phe khác cũng gia nhập trận chiến này.

Phe kia cũng chỉ có ngàn người, tất cả mọi người đều để trần thân trên, vén quần lên, ăn mặc giống như người nguyên thủy, ngay cả vũ khí sử dụng cũng đều là gậy gộc và nĩa.

Nhưng mà thân hình của bọn họ cao hơn rất nhiều so với người bình thường, hầu như tất cả đều cao từ 10 mét trở lên.

Cơ bắp màu đồng cổ phát sáng một chút, lúc ra tay cũng không có kiếm mang hay đao mang, thậm chí đều không phát hiện được khí tức của thánh vực.

Phương thức tấn công cũng rất nguyên thuỷ, chỉ đơn giản là đập chém, nhưng mà lại có một đám cao thủ Thánh Giai chết dưới vũ khí thô sơ ấy của bọn họ.

Ở bên trong thánh vực, bọn họ như ở cùng đất không thuộc về ai cả.

Mỗi một cú đánh đều có thể làm cho mảnh trời đất này chấn động.

Cũng chỉ có đạo tâm của tứ đại Chân Tiên công kích mới có thể làm cho bọn họ da tróc thịt bong, máu chảy như suối.

Nhìn vào khung cảnh hỗn chiến thảm khốc này, Khương Thành liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của đám người khổng lồ .

Đây là Hoang tộc, xếp thứ nhất trong vạn vực ở hạ giới.

Không ngờ bọn họ lại là người đầu tiên rơi vào bẫy.

Chương 215.

Nhìn tứ đại Chân Tiên và một nhóm Hoang tộc bị giết kia, Khương Thành âm thầm lắc đầu.

Sức chiến đấu của Hoang vực thật sự rất mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ mạnh ở hạ giới mà thôi.

Đừng nói tới việc tiêu diệt tứ đại Chân Tiên, dù là hai người thôi bọn họ cũng không giết được.

Thậm chí dưới trướng của tứ đại Chân Tiên còn có một trăm nghìn tu sĩ.

Sở dĩ Hoang Tộc còn có thể tồn tại cho tới ngày nay, chỉ là vì tứ đại Chân Tiên vẫn đang diễn kịch, vẫn chưa hợp lực chống lại bọn họ mà thôi.

Thay vào đó là cố tình tạo lên cục diễn hỗn chiến từ ba phía.

“Xem ra là đợi anh đây xuất hiện mà.”

Thành ca tự tin hất mái tóc suôn mượn của mình, sau đó rút Cổ Dương Tiên Kiếm ra, cầm lấy Thí Tiên Thương, lao vọt xuống dưới.

“Huynh đệ Hoang vực, ta đến cứu các ngươi đây!”

Sức công kích của hắn hung tàn khốc liệt vô cùng, người vẫn chưa tới, hàng loạt tu sĩ ở bên dưới bị thánh vực của hắn nghiền nát.

Cổ Dương Tiên Kiếm vung lên, mặt đất chìm trong biển lửa địa ngục.

Dưới sức mạnh quy tắc của thánh vực, hình thành một thế giới hỏa diễm.

Những tu sĩ dưới Thánh Giai không thể chống đỡ nổi quy tắc này, trong chốc lại hóa thành tro.

Những tu sĩ trên Thánh Giai cũng chẳng chống đỡ được bao lâu.

Người của Hoang tộc còn không quen biết gì hắn.

Nghe xong câu này, bọn họ lấy làm khó hiểu, cứu bọn ta á?

Nhưng tình báo của tứ đại Chân Tiên lại không hề lạc hậu như vậy.

Hệt như những gì đám Quy Tàng Kiếm Thánh và Hư Huyền Ma Thánh dự đoán, tứ đại Chân Tiên đã coi Khương Thành là kẻ thù số một từ lâu, tìm hiểu hắn rất kỹ lưỡng rồi.

“Khương Thành!”

“Cuối cùng Khương Thành cũng đã đến.”

“Hắn ta trúng kế rồi.”

Tứ đại Chân Tiên vô cùng đắc ý.

Bọn họ cố ý giả vờ gây chiến để dụ đám người Khương Thành cắn câu.

Không ngờ Hoang vực lại đến đây trước

Đương nhiên khả năng giết tiên nhân của Khương Thành quan trọng hơn.

Vì thế để bắt được con cá lớn này, bọn họ và Hoang tộc mới làm một cái bẫy, từ từ dụ Khương Thành mắc vào.

Bây giờ Khương Thành đã đến, cuối cùng cũng có thể thu lưới rồi.

Nhưng bọn họ lại phân vân.

“Hắn tới một mình thôi sao?”

“Kiếm vực và Ma vực đâu?”

“Cái này…còn chưa đến lúc thu lưới đâu.”

Bên ngoài tứ đại Chân Tiên vẫn giả bộ đánh lộn, nhưng thực ra lại bí mất truyền âm cho nhau.

Bọn họ quyết định chờ thêm chút nữa.

Đợi các thể loại đại quân như Quy Tàng Kiếm Thánh và Kim Long Vương cùng đến, mới lộ ra chân tướng.

Ngay sau đó bọn họ bị Thành ca tấn công.

Thánh vực vừa xuất chiêu, đạo tâm của 4 người họ bị trấn áp ngay tức khắc.

Ở trên không trung, Cổ Dương Tiên Kiếm vẽ ra vô số tia lửa trên bầu trời, Tiên Ma Đồng Thể cộng thêm buff của Anh Linh, đánh cho bốn người họ trở tay không kịp, liên tục thua cuộc.

Các cao thủ của Hoang vực ở một bên cũng chết lặng, đột ngột dừng lại.

Lúc Khương Thành xuất hiện, bọn họ còn tưởng là tên vô danh tiểu tốt nào đó, bây giờ mới thấy vị huynh đệ này bá đạo tới mức có thể chống lại tứ đại Chân Tiên cùng một lúc, sợ đến ngớ cả người.

“Không ổn rồi!”

“Bắt đầu luôn đi.”

Tứ đại Chân Tiên không thể chờ đợi được thêm nữa, nếu chần chừ, đừng nói đến mấy chục nghìn tu sĩ, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng của bọn họ.

Sức mạnh chiến đấu của Khương Thành quá mạnh, vượt xa tầm kiểm soát của bọn họ.

Tứ đại Chân Tiên vung ra những hạt châu ngọc màu sắc khác nhau.

Sau khi 4 hạt châu ngọc bay lên bầu trời, lập tức biến mất, ngay sau đó bầu trời trở nên xám xịt.

Một cái lồng khổng lồ che phủ bởi màu xám, toàn bộ địa vực trong phạm vi nghìn dặm đều bị nhốt lại.

Người của Hoang tộc thấy có gì đó không ổn, dồn dập phá rào chắn ra ngoài.

Nhận thấy không thể phá vỡ được rào chắn màu xám này, lại còn bị hao tổn sức mạnh.

"Đây là cái vậy?"

"Nguy rồi, tứ đại Chân Tiên kia là cùng một ruột với nhau."

"Chúng ta bị mai phục rồi!"

Bây giờ các huynh đệ này mới phản ứng được chuyện gì.

Nhưng đã quá chậm.

Gần cả ngàn tộc nhân của Hoang vực bị nhốt trong đại trận kết giới, Thành ca cũng không ngoại lệ.

"Ha ha ha ha!"

"Khương Thành ngươi xong rồi!"

"Đại trận Tứ Phương Vô Khí này đủ để giết chết ngươi!"

"Trên tiên giới, đại trận này còn có thể bóp chết cả Thiên Tiên."

"Đám tu sĩ hạ giới các ngươi có được đãi ngộ long trọng như vậy, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng."

Vừa dứt lời, khói sương trong đại trận càng lúc càng dày đặc.

Các chiến sĩ Hoang tộc tấn công liên tục vào bốn phía xung quanh.

Thế nhưng cái rào chắn đó lại không xi nhê gì, ngược lại càng ngày càng dày đặc.

Khi nắm đấm chạm vào màn bụi mù kia ngay lập tức bị ăn mòn.

Vũ khí của bọn họ khi chạm vào cũng trở lên loang lổ.

Thanh ca vung vài nhát kiếm những tia lửa cũng nhanh chóng bị tiêu biến trong màn sương.

Chỉ có thể giương mắt nhìn màn sương bụi xám xịt này từng bước từng bước tiến lại gần.

Một số chiến sĩ của Hoang tộc ở ngoại vi vô tình bị màn sương mù nuốt chửng, nhanh chóng bị ăn mòn, không chỉ thịt mà cả xương mềm nhũn hóa thành máu tươi.

Đù má, pháp trận ác vậy?

Xem ra lần này phải chết một lần mới được rồi.

Khương chưởng môn không hề lo lắng.

“Ha ha ha ha…”

Tứ đại Chân Tiên điều khiển màn sương xám trên bầu trời trợn mắt lên cười lớn.

“Ta quên nói cho các ngươi biết, bốn phía của trận pháp này không thể công kích, nó sẽ hấp thụ sức mạnh của ngươi, gia tăng uy lực!”

Cái gì?

Các cao thủ của Hoang vực sụp đổ hoàn toàn.

Hóa ra bọn họ dốc sức tấn công khắp nơi lại làm gia tăng sức mạnh cho nó ư.

Nhìn thấy hàng vạn tu sĩ quy phục dưới tứ đại Chân Tiên đang toàn lực tấn công màn sương bụi này.

Mục đích không phải cứu người mà là hiến tế cho trận pháp này càng thêm cuồng bạo.

“Các ngươi quá độc ác rồi đấy?”

Bị mai phục thì cũng thôi đi, đại trận này còn giết người nữa.

Cao thủ Hoang vực đều rất thẳng tính, thật sự chưa từng đụng phải thao tác phức tạp như vậy.

Thành ca nhàn rỗi nhàm chán ngồi chờ chết, cười nói: “Vậy không phải các ngươi bất khả chiến bại à?”

Tất cả mọi người trong Hoang vực đều hổ thẹn khi thấy hắn vẫn còn cười được.

Hãy nhìn vào khí phách tuyệt vời của người này đi.

Trong lúc tuyệt vọng đối mặt với đám sương mù chết tiệt này, hắn ta còn có thể nở một nụ cười thật tươi đối mặt với nó.

Nhìn lại các chiến sĩ của Hoang vực, xưa này luôn tự xưng là ý chí bền bỉ, nhưng hiện tại tất cả bọn họ đều hỗn loạn trước trận pháp.

So sánh như vậy, cao thấp biết ngay, bị so sánh là không bằng.

"Đừng có làm mất mặt Hoang vực chúng ta!"

Tộc trưởng Tỉ Trường của Hoang vực giơ cao cây đinh ba, phẫn nộ hạ lệnh: "Cười hết lên cho ta!"

Tất cả các chiến sĩ Hoang tộc lúc đầu hơi sững sờ nhưng giây sau đều cười như được mùa

"Ha ha ha ha…"

"Ha ha ha ha…"

Tỉ Trường đắc ý nhìn lướt qua Khương Thành.

Thế nào?

Bọn ta cười càng lớn, càng không sợ chết.

Hoang vực vĩnh viễn là số một!

Thành ca ngớ cả người, đám người này đang làm cái quái gì vậy?

Hóa ra đây là phong cách của Hoang vực à?

Quá khác với phong cách của các thế hệ đa mưu túc trí trong Kiếm vực Ma vực.

Cả cái này cũng so hả?

Được rồi, ta thua các ngươi!

Tứ đại Chân Tiên ở trên trời cũng bị cảnh tượng này làm cho hoa cả mắt.

Sửng sốt một lúc, rồi sau đó cũng chế nhạo: "Đại trận Tứ Phương Vô Khí, không có khái niệm đường sống hay sơ hở

mắt trận.”

“Muốn sống sót thì chỉ có một cách duy nhất, đó chính là phá được trận pháp này.”

“Nhưng trận đại pháp này, nếu không có sức mạnh đến cấp Huyền Tiên thì không thể nào phá giải nổi!”

“Bây giờ các ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Theo cái nhìn của bọn họ, thế này là ổn rồi.

Tu sĩ ở hạ giới, sức tấn công có thể đạt đến cấp bậc Chân Tiên đã là nghịch thiên lắm rồi.

Cũng là một trong số cao thủ hàng đầu như Tỉ Trường, Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long Vương.

Còn các Thánh Giai đỉnh phong khác, cho dù vượt qua giới hạn cực độ của các Thánh Giai những vẫn chưa thể đạt đến cấp bậc Chân Tiên.

Khoảng cách đến cấp Huyền Tiên còn rất xa.

Quả nhiên, mọi người trong Hoang tộc cho dù vẫn đang nhếch mép cười nhưng khi nghe đến phải đạt đến cấp Huyền Tiên mới có thể phá vỡ trận pháp, ánh mắt của họ ánh lên những tia thất vọng.

Chương 216.

“Các ngươi có thể nói muộn thêm chút nữa được không hả!”

Sau khi Thành ca nghe đến câu đại trận này có thể bị phá vỡ bằng cách cưỡng chế, hắn cực kỳ mất hứng và thất vọng.

“Còn tưởng cuối cùng có thể thuận lợi chết một lần cơ!”

“Ài, phiền thật, lại phải phí mất mấy triệu điểm.”

Hắn có kỹ năng bạo kích gấp mười lần.

Với lực tấn công dễ dàng giết chết được cả Chân Tiên của hắn như bây giờ, cộng thêm với buff của món pháp bảo thượng phẩm Thí Tiên Thương nữa, hắn đã đạt đến cấp bậc Thiên Tiên luôn rồi.

Nếu lại tăng thêm BUFF bạo kích, vậy thì thật sự có thể đạt tới cấp Huyền Tiên.

Đáng tiếc, đáng tiếc!

Nếu như đối phương không nói, vậy thì hắn không biết chuyện này, còn có cho rằng tấn công sẽ làm đại trận càng thêm mạnh hơn.

Hắn có thể thuận lợi hồi sinh sau khi nằm im rồi bị màn sương mù kia giết chết.

Nhưng bây giờ đối phương lại nói ra cách để phá trận.

Nếu còn cố tình đợi chết thì chẳng phải là có thực lực mà không chịu dùng hay sao.

Rất có khả năng hệ thống còn phán đoán hắn muốn tự sát ấy chứ

"Các huy đệ Hoang vực, phiền các ngươi lùi về sau một chút."

Hắn vừa thở dài, vừa lấy Thí Tiên Thương và Cổ Dương Tiên Kiếm ra.

Tất cả mọi người Hoang vực nhìn hành động này của hắn đều không thể hiểu nổi.

"Ngươi công kích như vậy sẽ khiến khiến cho sương mù trong này càng mạnh thêm đó."

"Đúng đấy, làm vậy thì ngươi sẽ càng chết nhanh hơn."

Chính thực lực vừa rồi của Khương Thành đã khiến bọn họ phải tôn trọng hắn, cùng với đó là khí phách hiên ngang không sợ chết khiến bọn họ cảm phục.

Đổi lại thành những người khác, cho dù là Quy Tàng Kiếm Thánh đến đây, cũng không đáng để bọn họ liếc mắt nhìn một cái.

Thậm chí Tỉ Trường còn vỗ vai hắn, nói lời thấm thía: "Huynh đệ, không thể chỉ cậy mạnh mà làm ẩu được, phải dùng đầu óc chứ!"

Trong mắt hắn đã coi Khương Thành như người cùng chiến tuyến rồi.

Chẳng qua là Thành ca vui không nổi.

Đù, một đám người không đem não như mấy người, ngu ngốc chạy thẳng vào bẫy của người ta còn không biết xấu hổ bảo ta phải động não á?

Ý gì vậy, đang cố tìm lại sự ưu việt về mặt chỉ số thông minh ở chỗ ta à?

“Lão huynh, yên tâm đi, ta có thể đối phó đại trận này.”

Tỉ Trường lắc đầu, khắp gương mặt mắt to mày rậm tràn đầy thông cảm.

“Huynh đệ, ta biết ngươi muốn điên cuồng một trận trước khi chết.”

“Nhưng đang ở trong lòng kẻ địch như thế này, ngược lại là đang cho bọn chúng xem trò cười đấy.”

“Chúng ta cho dù có chết cũng không gục ngã, vậy mới đạt được hiệu quả khinh thường bọn họ, khiến cho bọn họ dù giết chúng ta thì cũng không có cảm giác thành tựu gì hết.”

Chuyện quái gì thế?

Người như Thành ca đây cũng không theo nổi mạch não của bọn họ.

Cạn lời, hắn chỉ có thể ngậm miệng lại.

Hắn lặng lẽ nhấn mở bạo kích trên mặt bảng hệ thống, phóng thánh vực và Anh Linh, ăn đan dược, cộng dồn tất cả đống BUFF có thể dùng được vào.

Sau đó điều chỉnh phương hướng tấn công cho chuẩn.

Mà lúc này, đại quân của đám người Quy Tàng Kiếm Thánh và Hư Huyền Ma Thánh cuối cùng cũng chạy tới.

Vừa nhìn thấy đại trận mờ tối, trong lòng mọi người hoảng hốt.

Quả nhiên Khương chưởng môn trúng kế rồi.

“Ở trong đó còn có cả Hoang tộc!”

“Tứ đại Chân Tiên ở ngay phía trên…”

“Bọn họ thật sự liên thủ rồi, đây thật sự là một cái bẫy mà.”

“Chúng ta nên làm gì đây?”

“Phá vỡ đại trận, cứu Khương chưởng môn ra rồi lại tử chiến với bọn họ một trận!”

“Đúng vậy, nhân lúc Hoang tộc đang ở đây, phần thắng của chúng ta lớn hơn nữa.”

Vài vị Binh Thánh của Bách Chiến vực đang muốn sắp xếp trận hình công kích, hai vị thánh nhân của Thiên Trận vực vội vàng bay tới ngăn cản bọn họ.

“Không thể được!”

“Nhất định không được tấn công đại trận kia!”

“Tại sao chứ?”

Cổ Bình Trận Thánh của Thiên Trận vực nhìn đại trận kia chằm chằm, ngữ điệu trầm thấp nói: “Nếu ta không nhìn nhầm thì đây chính là đại trận Tứ Phương Vô Khí, lão hủ từng được đọc nó trong một quyển sách cổ!”

Hư Huyền Ma Thánh vội vàng hỏi: “Đại trận này có chỗ nào đặc biệt vậy?”

“Dính phải làn sương kia sẽ phải chết, bản thân đại trận có năng lực hấp thu công kích, trở nên càng thêm mạnh, bất kể trong hay ngoài đều như nhau!”

Lúc này mọi người mới giật mình.

“Chẳng trách mấy kẻ hèn hạ kia đang giúp công kích đại trận, hóa ra là đang giúp đại trận mạnh hơn!”

“Vậy phải làm thế nào mới được đây?”

“Có cách nào phá trận này không?”

Cổ Bình hít sâu một hơi: “Giết chết bốn vị Chân Tiên kia, cướp được Huyền Nguyên Châu trong tay bọn họ, nó chính là pháp bảo bày trận!”

“Nhưng công kích của chúng ta nhất định không được phép tiếp xúc với đại trận, nếu không thì sẽ hại Khương chưởng môn!”

Vài vị Binh Thánh của Bách Chiến vực nghe thế gật đầu thật mạnh.

Sau đó, liền bắt đầu phân công nhân thủ.

“Quy Tàng Kiếm Thánh, ngươi dẫn mọi người Kiếm vực làm quân tiên phong. Thái Thường Thư Thánh của Thiên Thư vực, ngươi dẫn người làm cánh sườn Kiếm vực…”

Chiến thuật của bọn họ vừa mới sắp xếp xong phần đầu, đội nhân mã đầu tiên còn chưa bàn giao xong, Thành ca bên trong đại trận đã mạnh mẽ đánh một kiếm ra ngoài.

Một kiếm 10 lần bạo kích!

Còn kèm thêm Thí Tiên Thương phụ trợ công kích, cũng tính hết trong một đòn này.

Tứ đại Chân Tiên bên trên vốn đang xem trò cười, chỉ xem đây là châu chấu đá xe trước khi chết.

Ngay sau đó, bọn họ mất đi ý thức.

Đại trận vốn đang tối tăm, đột nhiên như bị thiêu đốt, trở nên rực đỏ!

Rồi sau đó tiếng nổ mạnh kịch kiệt vang vọng khắp nơi!

Đất rung núi lở, trong chớp mắt khí tức trên không trở nên vặn vẹo.

Bóng dáng tu sĩ quy phục bốn phía đại trận nhanh chóng biến mất, đều hóa thành tro bụi.

Chỉ thấy trên trời cao, một con lồng lửa lớn phi thẳng vào mây xanh, vô số quy tắc chảy loạn lượn vòng đan xen, hệt như hàng ngàn mũi tên đang nhắm vào từng người một vậy!

Đánh một đòn kia khiến cả bầu trời biến thành một cái động đen như mực!

Đại trận lập tức bị phá vỡ!

Rồi sau đó tứ đại Chân Tiên đứng mũi chịu sào.

Ba vị Chân Tiên là Hoàn Thung, Ninh Ô, Thiệu Sùng, thậm chí đến việc ngăn cản cũng không làm được, bị ngọn lửa kia cắn nuốt.

Đến mức có thể nhìn thấy ba luồng ánh sáng lần lượt tan biến.

Đó là đạo tâm của bọn họ…

Sau đòn bạo kích gấp mười lần này, họ hoàn toàn không có cơ hội ngăn cản.

Duy độc một mình Tân Tuyền Chân Tiên chống đỡ được, bởi vì hắn mặc một bộ tiên giáp nhị giai, lực phòng thủ mạnh hơn một chút.

Nhưng nó cũng chỉ đảm bảo hắn không bị hình thần câu diệt mà thôi.

Đạo tâm kia của hắn cũng bị phá hủy gần hết, hắn hôn mê rơi xuống đất cách bịch.

Thành ca cũng không tha cho bất kỳ con cá nào lọt lưới nào hết, hắn nhanh chóng bay tới, phá hủy hết kinh mạch, khí hải của Tân Tuyền kia, bấy giờ mới xách hắn lên.

Sau đó, hắn bắt đầu điên cuồng nhét đan dược vào miệng.

Đòn bạo kích gấp mười lần này này không những tiêu tốn hết 5 triệu tích phân, còn tiêu hao hết sạch linh lực của hắn.

Cho đến khi tất cả bụi mù lắng xuống, mọi người nhìn mấy cái hố đen lớn mấy vạn dặm, lại nhìn một khoảng trống rỗng trên bầu trời, ai nấy đều kinh ngạc đến sắp rớt cả cằm.

Kết thúc rồi ư?

Vừa rồi có chuyện gì thế?

Chẳng phải bảo là đại trận Tứ Phương Vô Khí vô cùng nguy hiểm, hơn nữa căn bản không phá được sao?

Chẳng phải còn cần phải đoạt Huyền Nguyên Châu sao?

Chẳng phải còn có tứ đại Chân Tiên sao?

Sao lại đột nhiên bị tiêu diệt hết cả rồi?

Bọn họ còn đang tính tập kết đại quân 12 vạn người, sau đó đánh lén đây.

Bây giờ không cần nữa hả?

Chạy một đường dài năm trăm vạn dặm, chạy tới lòng như lửa đốt chỉ là để xem một trận pháo hoa long trọng như vậy sao?

Trong lòng mọi người cứ như có hàng vạn con ngựa lao nhanh qua, nhất thời đều mất đi khả năng ngôn ngữ.

Ngay cả đám người Hoang tộc ở phía dưới cũng ngơ ngác ngay tại chỗ.

Một đòn vừa rồi là cấp Huyền Tiên ư?

Chắc là như vậy rồi?

Nếu như bọn họ đứng chắn trước một đòn như này thì chẳng phải sẽ chết nhanh hệt như vậy ư.

Vì thế, ánh mắt Tỉ Trường nhìn Khương Thành đầy sùng bái.

Lão huynh, thực lực này của ngươi quá mạnh rồi đấy?

Người mạnh mẽ như thế, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Mãi cho đến khi linh lực của Khương chưởng môn nhanh chóng hồi phục hơn một nửa, những người khác mới tỉnh táo lại, nhao nhao chạy tới.

“Khương chưởng môn… rốt cuộc ngươi mạnh đến mức nào vậy hả?”

“Không ngờ tứ đại Chân Tiên kia chỉ với một mình ngươi, một chiêu của ngươi đã bị tiêu diệt rồi…”

“Bổn thánh hoàn toàn nể phục rồi.”

“Một chiêu kia, hoàn toàn vượt xa cấp độ của chúng ta hiện tại, quả thực đáng sợ quá rồi!”

Chương 217.

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu được, vì sao Khương Thành biết rõ có bẫy mà vẫn muốn chạy tới.

Mạnh mẽ như vậy, còn sợ bẫy cái quái gì nữa.

Cũng biết tại sao hắn chẳng buồn thu thập chín pháp bảo để bố trí Cửu Tiên Khốn Sát Trận rồi.

Vì hoàn toàn không cần thiết mà.

Trực tiếp giết sạch tứ đại Chân Tiên cùng với đại trận luôn là được.

Rốt cuộc đây là thực lực gì vậy?

Lão đại của hạ giới hả!

Sau sự kinh ngạc mãnh liệt, khắp nơi vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy.

“Khương chưởng môn thần vũ!”

“Cuối cùng cũng có thể lật đổ mấy tên Chân Tiên kia rồi.”

“Hạ giới chúng ta cũng không phải mặc cho người ta tàn sát đâu nhá!”

“Có Khương chưởng môn ở đây, Chân Tiên chẳng là cái thá gì hết…”

Đối với bọn họ mà nói, năm Chân Tiên kia tựa như năm ngọn núi lớn.

Một lòng tu luyện vì mục đích cuối cùng là thành tiên, không cần nghĩ cũng biết lúc năm Chân Tiên kia vừa xuất hiện đã gây cho bọn họ biết bao nhiêu là áp lực.

Mà bây giờ vén mây lộ mặt trời, không còn uy hiếp gì nữa.

“Bây giờ việc trước mắt của chúng ta là làm sao rời khỏi đảo Vô Căn này đã.”

“Đúng vậy, Tịnh Trần Tiên Liên chỉ có thể chứa được một vạn người…”

“Xem ra vẫn phải nhanh chóng tu luyện đến Thiên Tiên thôi.”

Có Khương Thành ở đây, mọi người đều không thể tiếp tục tranh đấu nội bộ, cướp đoạt vị trí Tiên Liên gì nữa.

Được khen tới tấp, Thành ca cảm thấy rất hài lòng.

“Mọi người bình tĩnh đừng lo lắng, bổn chưởng môn có vài việc muốn hỏi tiên nhân sa cơ thất thế này một chút.”

Nói xong, hắn xách Tân Tuyền Chân Tiên nửa sống nửa chết kia dậy.

Mọi người vội vã vây lại đây.

“Đúng vậy, năm Chân Tiên này có vấn đề!”

“Lúc nãy bọn họ liên thủ dùng ra Tứ Phương Vô Khí Trận, rõ ràng là một giuộc, nếu không thì không có khả năng trùng hợp như thế!”

“Vậy tại sao lúc trước bọn họ phải chia thành ba trận doanh chứ?”

“Bổn thánh nghi ngờ, bọn họ cố ý mượn sức trận doanh, khiến chúng ta tàn sát lẫn nhau.”

“Chẳng lẽ chúng ta chết càng nhiều, bọn họ càng có lợi?”

“Vậy bọn họ được lợi gì chứ?”

“Phía sau chuyện này chắc chắn có âm mưu động trời.”

“Hỏi cái là biết liền!”

Ngoại trừ đám thằng tính Hoang vực kia ra, những người khác có thể ở trong một vực giới hỗn loạn thì tâm tư sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Điều này làm cho Thành ca khóc không ra nước mắt, hắn còn tưởng rằng chỉ có mỗi hắn phát hiện ra.

Còn dự định giải thích nghi ngờ cho bọn họ, không ngừng cố gắng làm màu thêm lần nữa, nào hay một đám thông minh này lại không cho cơ hội.

Những người này còn nghĩ đến cả những thứ mà hắn chưa kịp nghĩ tới luôn.

Các ngươi có thể ngu một lần không, một lần thôi là được mà!

“Bổn thánh biết Mê Hồn thuật, bảo đảm sẽ khiến hắn nói thật!”

Lời này Hư Huyền Ma Thánh vừa thốt ra, tam đại Thánh Linh của Linh Không vực cũng bay qua đây.

Linh thể phát sáng truyền ra từng đợt giao động: “Lời ấy của Ma Thánh sai rồi, bàn về linh hồn thì không ai am hiểu hơn Linh Không vực bọn ta hết.”

“Không bằng để bọn ta chui vào trong tiên hồn của hắn, tìm kiếm là biết hết tất cả ấy mà.”

“Không không không, tốt nhất là để Huyễn bộ bọn ta đi.”

Đến cả Tiên Di tộc cũng vào góp vui.

“Ở trong Huyễn Mê Đồ, hắn sẽ đánh mất bản thân, chuyện gì cũng sẽ khai báo sạch sẽ…”

“Làm vậy chỉ thêm phiền phức, chi bằng cứ để bọn ta…”

Nhất thời, các đại vực giới tranh nhau bước lên.

Chịu thôi, trận đại chiến vừa rồi bọn họ chưa phát huy được một chút tác dụng nào cả, ngại quá mà.

Bây giờ tất cả mọi người đều muốn thể hiện một chút gì đó.

Chỉ mỗi chuyện khống chế kẻ địch kia nói thật thôi mà lôi ra một đống thủ đoạn.

Thành ca bị bọn họ làm cho tức đến xém chút là chửi bậy.

Đù, các ngươi thì giỏi rồi!

Muốn cướp cơ hội thể hiện của ta phải không?

Đúng là một đám bụng dạ khó lường, lúc nào cũng mơ ước vị trí vua làm màu của mình!

“Được rồi, được rồi, bổn chưởng môn tự có cách!”

“Thanh tộc trưởng, cho ta mượn Chu Tâm Chùy của ngươi dùng một lúc.”

Chu Tâm Chùy là pháp bảo có thể vượt cấp ảnh hưởng đến lòng người, hơn nữa với cảnh giới hiện giờ của hắn, muốn khiến cho một Chân Tiên bị đánh tàn phế nghe lời thì chẳng có gì khó hết

“Không thành vấn đề!”

Khương chưởng môn lên tiếng, Thanh Sa không chút do dự dâng bảo vật trấn tộc lên bằng hai tay.

Sau cùng còn tri kỷ hỏi thêm một câu, có cần bản thân và vài vị trưởng lão trong tộc cùng thi triển bí thuật của Tâm bộ để phụ trợ không.

“Không cần, không cần đâu!”

Nói xong, Khương Thành dùng Chu Tâm Chùy kia, trong nháy mắt, Tâm chủng thần phẩm kia đột nhiên phát ra ánh sáng tinh khiết.

Thanh Sa và đám người Tâm bộ kinh hãi!

“Tâm chủng thần phẩm!”

“Khương chưởng môn, vậy mà ngươi lại có Tâm chủng thần phẩm ư?”

“Trời ạ, chẳng lẽ ngươi là người của tộc bọn ta?”

Mọi người Tâm bộ vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ!

Các nàng đi theo Khương Thành lâu như vậy rồi, buồn phiền bây giờ không phải là bị Phi Tiên môn đồng hóa, mà là không có cách để xúc tiến mối quan hệ này thêm một bước.

Đi theo Khương chưởng môn có tương lai lắm đó.

Nhìn đãi ngộ dành cho đám đệ tử của hắn là biết, cho dù tới tiên giới rồi cũng có thể tiếp tục được hưởng ké tiếp.

“Khương chưởng môn nhất định là hậu duệ của người tộc Tâm bộ bọn ta, chắc chắn rồi!”

“Hóa ra chúng ta là người một nhà!”

“Ha ha, ta vốn đã cảm thấy rất thân thiết với Khương chưởng môn rồi, hóa ra là vì nguyên nhân này.”

Cũng may mà Lam Đề không ở đây, bằng không đã đánh nhau với các nàng luôn rồi.

Rõ ràng đây là hậu duệ của Vu tộc bọn ta mà?

Dưới tác động của Chu Tâm Chùy, Tân Tuyền Chân Tiên đang từ từ tỉnh, lại hai mắt mơ màng, cuối cùng trở nên vô cùng

trống rỗng như mất hồn.

Lúc này hắn nghĩ gì, Khương Thành đều có thể thăm dò ra hết.

“Ta hỏi ngươi, năm Chân Tiên các ngươi là cùng một nhóm đúng không?”

Vẻ mặt Tân Tuyền Chân Tiên đờ đẫn nói: “Đúng thế, bọn ta đều do Đại Diễn Tiên Đế phái tới.”

“Đến châm ngòi khiến các ngươi đấu tranh nội bộ, giết sạch tất cả những kẻ phi thăng từ hạ giới.”

“Cái gì cơ?”

Mọi người đứng bên cạnh lập tức giận dữ, nhao nhao chửi ầm lên.

“Tên chó Tiên Đế đó, hắn muốn làm gì vậy?”

“Chúng ta quen hắn hả?”

“Được, bổn thánh nhớ kỹ tên Đại Diễn Tiên Đế, tương lai bản thánh thành đế, bổn thánh nhất định sẽ tiêu diệt hắn!”

“Cả ta nữa!”

Thành ca xua tay, lại hỏi: “Vậy chỉ có mỗi hắn thôi sao?”

Mạc Trần đã khái quát qua tình huống tiên giới cho hắn nghe, cũng biết rằng tiên giới không hề chào đón những người phi thăng lên đây.

“Không chỉ có mình hắn, lần này có cả Thương Hư Tiên Đế, Cửu Diễm Tiên Đế, Vô Tâm Tiên Đế, Li Nguyệt Tiên Đế, U Huyết Ma Đế, Vạn Thủy Ma Đế, Liệt Không Yêu Đế…”

Tân Tuyền Chân Tiên nói một lèo mấy chục cái tên, tất cả đều là đại năng đứng đầu cấp bậc Tiên Đế, Ma Đế, Yêu Đế.

Tất cả mọi người kinh hãi.

Bọn họ còn chưa lên đến tiên giới mà đã thành mục tiêu công kích rồi hả?

“Vì sao bọn họ muốn đối phó chúng ta vậy?”

“Bởi vì tiên giới cũng không hy vọng nhìn thấy mấy người phi thăng đâu, sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ phá vỡ lề lối của tiên giới…”

Theo lời giải thích của Tân Tuyền Chân Tiên, âm mưu kinh thiên động địa lần này cuối cùng cũng trồi lên một góc.

Sau khi Hư Tiên giới thoát khỏi trói buộc, sớm muộn gì quy tắc phi thăng cũng sẽ khôi phục lại.

Bất kể là đám người tu sĩ Thánh Giai thiên tài các vực giới lớn như Kiếm vực, Ma vực hay là Huyễn bộ, Thủy bộ, tương lai đều sẽ phi thăng như thường.

Sau khi độ kiếp phi thăng lên tiên giới, vị trí xuất hiện sẽ ngẫu nhiên.

Mà tiên giới quá lớn, phi thăng giả sẽ giống như một giọt nước rơi trên mái ngói, dung nhập vào biển cả của tiên giới, làm gì có ai có thể tìm thấy nữa.

Đợi đến lúc đó, ngay cả Ma Đế, Tiên Đế có mạnh đến mấy, cũng không có cách nào có thể ngăn cản bọn họ vùng dậy được.

Vì tránh chuyện như này xảy ra, khoảnh khắc Hư Tiên giới thoát khỏi phong ấn kia, cao thủ tiên giới lại ra tay lần nữa.

Một đám đại năng đứng đầu liên thủ giấu kín thiên cơ, đưa tiên bảo Vạn Tượng Huyễn Tiên Bình xuống.

Chương 218.

Thiên nhiên bên trong Vạn Tượng Huyễn Tiên bình có quy tắc Ngũ Hành lưu chuyển không ngừng nghỉ, mấy thứ như sông núi nước non đều đầy đủ, bản thân tiên bảo cũng có sẵn một lượng tiên nguyên chi khí nhất định.

Cuối cùng còn cố ý bắt một số thú vật chim muông vào, cộng thêm việc vô cùng rộng rãi, nhìn giống như một thế giới thật.

Làm người ta hiểu nhầm cho đây là tiên giới, chấp nhận bị kim quang dẫn dắt, bước chân vào đây.

Sau khi tiên bảo bị liên thủ gửi xuống, bởi vì bị ngăn cách bởi bức màn che vị diện, đại năng của thượng giới cũng không thể tiếp tục thao túng được nữa.

Nhưng mà vậy là đủ rồi.

Tiên nguyên chi khí ở đây chỉ là tiên bảo tự có mà thôi, phẩm chất kém hơn rất nhiều so với tiên nguyên chi khí ở tiên giới bình thường.

Hơn nữa, số lượng người quá nhiều thì tiên nguyên chi khí sẽ nhanh chóng loãng đi, mấy năm nữa sẽ hoàn toàn cạn kiệt.

Tiên bảo này còn lâu mới bằng được sự thần kì của Toàn Cơ Đồ.

Toàn Cơ Đồ tự hình thành một thế giới, có sẵn đầy đủ hệ thống quy tắc, ở bên trong đó còn có thể tiếp tục cảm ngộ cảnh giới, tiếp tục liên kết với quy tắc thiên địa.

Mà Vạn Tượng Huyễn Tiên Bình này chỉ là một không gian tiên bảo, bên trong hoàn toàn cách biệt với thế giới.

Ở bên trong, tất cả mọi người đều không thể tu luyện tới quy tắc thiên địa ở bên ngoài được nữa.

Bọn họ sẽ không có cảm ngộ cảnh giới mới nữa.

Bây giờ rất nhiều tu sĩ gấp rút tu luyện, chỉ là vì sự kích thích sự ngắn ngủi của tiên nguyên chi khí mà thôi.

Qua một khoảng thời gian nữa, bọn họ sẽ chạm tới bình cảnh của cảnh giới, chỉ sợ là cả đời cũng không thể đột phá được bình cảnh này.

Tu vi của tất cả bọn họ đều sẽ trì trệ không tăng lên được, cho tới một ngày tiêu hao hết tuổi thọ.

Còn về việc muốn ra ngoài ư?

Đừng nói tới những Thánh Giai của hạ giới, cho dù là Huyền Tiên Kim Tiên, cũng không có năng lực phá giải tiên bảo này.

Thực tế thì những đại năng của thượng giới kia muốn gửi một số loại tiên bảo giết chóc xuống.

Chỉ là, loại tiên bảo đó rất khó khiến người ta cắn câu.

Có thể khiến người ta chủ động đi vào, tự mình tranh giành để được vào trong đó, thì cũng chỉ có Vạn Tượng Huyễn Tiên Bình mà thôi.

Dù gì giam đến chết già và giết chết, kết cục nào đi chăng nữa, thì cũng chẳng khác nhau lắm.

Hơn nữa thượng giới còn sắp xếp năm Chân Tiên vào không gian tiên bảo, cùng đưa tới để bọn họ làm mưa làm gió ở trong này.

Đây thật ra cũng là không còn cách nào.

Năm Chân tiên đã là cực hạn mà tiên bảo có thể mang xuống hạ giới rồi.

Nhưng mà có sự thúc đẩy của bọn họ ở đây, người ở bên trong hoàn toàn không đợi được đến ngày chết già, mọi người sẽ tàn sát lẫn nhau mà chết.

Năm Chân Tiên này cũng không ngu, biết là giết người bừa bãi sẽ dẫn đến việc bị tấn công hội đồng.

Cao thủ hạ giới quá nhiều, đúng là năm người bọn họ không áp chế được.

Cho nên mới cố ý chia làm 3 đại trận doanh, chơi trò "Tam Quốc Diễn Nghĩa", một nhóm lôi kéo, một nhóm đánh giết.

Sau đó ba trận doanh lớn đánh giết lẫn nhau, tiêu hao hết nhóm người đã quy thuận.

Cực kỳ thâm độc!

"Cho nên đây hoàn toàn không phải là đảo Vô Căn gì cả?"

"Không phải, tiên giới không hề tồn tại đảo Vô Căn, chúng ta chỉ là lừa hạ giới thiếu hiểu biết mà thôi."

"Vậy sương mù ở bốn phía…"

"Đó là sương độc vốn có của tiên bảo, do cách biệt với vị diện, tiên bảo không có chủ, không có ai thao túng, nếu không thì đã trực tiếp luyện hóa hết mọi người người bên trong."

"Tịnh Trần Tiên Liên thì sao, cũng không tồn tại à?"

"Đúng vậy."

Nghe đến đây, đám người hạ giới gần như là tức đến nổ phổi.

Dù là cực kì biết kiềm chế như Quy Tàng Kiếm Thánh, thì râu trắng cũng rung cả lên.

"Tức chết lão hủ"

"Ức hiếp người quá đáng!"

“Lão nạp cũng có suy nghĩ muốn mắng người, tội lỗi tội lỗi!”

“Đù, đây rõ ràng là coi chúng ta như kẻ ngu để đùa mà!”

Họ còn nghĩ là mình thật sự phi thăng lên tiên giới cơ, kết quả chỉ là vẫn luôn chạy vòng quanh trong cái tiên bảo của người ta?

Vô cùng nhục nhã, mất mặt!

“Vậy làm sao ra khỏi tiên bảo này?”

“Cảnh giới Tiên Tôn có thể phá được.”

“Không còn cách nào khác nữa sao?”

“Không có.”

Kết cục này, dường như là đã bóp chết tia hy vọng thoát khỏi của mọi người.

“Trên Huyền Tiên gọi là Kim Tiên, trên Kim Tiên, chính là Tiên Tôn.”

Mặc Trần lắc đầu, cảm thán: “Cách biệt quá xa so với cảnh giới hiện tại của các ngươi.”

Vận may đúng là của vị diện chi tử vô cùng nghịch thiên, nhưng cùng liên thủ tạo nên cục diện bây giờ là mấy vị Tiên Đế Ma Đế.

Người đã từng là tiên nhân cũng rất suy sụp.

Đây hoàn toàn là hành động không theo lẽ thường!

Trong tình huống bình thường, không phải là những vị diện chi tử khi là Chân Tiên cùng lắm sẽ gặp phải kẻ địch là Thiên Tiên, khi lên Thiên Tiên gặp phải kẻ địch là Huyền Tiên, từng bước giết rồi tiến bộ à?

Không phải kẻ địch nên từ yếu đến mạnh, cực kì có quy luật xếp hàng để gửi “gói kinh nghiệm” xuống sao?

Có vị diện chi tử nào chưa lên tiên giới, đã bị Tiên Đế nhắm vào không?

Đã vậy còn là mấy chục vị Tiên Đế liền.

Đúng là không chừa cho con đường sống nào mà!

Không khí sôi nổi ở nơi đây dần dần trở nên tĩnh lặng.

Nghĩ đến nửa đời còn lại sau này đều bị giam trong cái tiên bảo này, cả đời không thể phi thăng, mọi người cũng không thể hoan hô vì thắng lợi trước đó được nữa.

“Haizzz, không ngờ rằng ta đây khổ cực tu luyện nửa đời, cuối cùng lại rơi vào kết cục như này.”

“Tiên giới ức hiếp người quá đáng!”

“Vẫn chưa tới lúc bỏ cuộc đâu, cả đời này bổn thánh chưa từng tuyệt vọng.”

“Nếu tương lai có thể thoát khỏi vây khốn, phải thề chết đối nghịch với tiên giới!”

“Đâu dễ mà thoát khỏi vây khốn cơ chứ…”

“Dù là kỳ tài trời sinh như Khương chương môn thì đến già cũng vậy, đáng tiếc.”

Cũng may đám người này đều là tinh anh nhất ở hạ giới, hơn nữa cũng đều là cao thủ trải qua đủ mọi kỳ ngộ nên mới có thể duy trì nét mặt bình tĩnh như trước.

Đổi thành nhóm người khác, chỉ sợ là bây giờ đều sẽ thất vọng, sụp đổ, phát điên rồi.

Nhưng trong mắt của bọn họ, Khương chương môn - người đáng lẽ phải đau khổ nhất, bây giờ lại cực kì bận rộn.

Trước khi hỏi, hắn ta đã bảo Tam Nhãn Hổ và Mặc Trần nhanh chóng thu chiến lợi phẩm ở đây lại.

Bây giờ đã hỏi xong, hắn ta hoàn toàn không nghĩ đến cục diện bế tắc gì hết.

Mà lại bận rộn kiểm kê chiến lợi phẩm, sau đó đổi điểm.

Quả thật hắn không hề lo lắng.

Cho dù thật sự không ra ngoài được, hắn vẫn còn có Toàn Cơ đồ,

Ở bên trong bảo đồ có thể tiếp tục tu luyện nâng cao cảnh giới, cho dù dùng hết cả đan dược cũng không sao, bởi vì bên trong còn có A Hoàng nâng linh mạch lên cấp bậc tiên nguyên chi khí rồi.

Nếu thật sự không được nữa thì đợi thêm chút, đợi đệ tử bên trong đó tu luyện đến Tiên Tôn là được rồi.

Hơn nữa, cũng không phải hắn không có cơ hội ra ngoài.

Thật ra với thực lực hiện tại của hắn, cho dù là bùng nổ hết cả mười phần cũng còn lâu mới đến được cấp bậc Tiên Tôn.

Về cơ bản thì không thể nào cưỡng chế phá vỡ tiên bảo này từ bên trong được.

Nhưng mà hắn có thể đi thẳng vào bên trong sương độc xung quanh của tiên bảo, ra bên ngoài từ sương độc!

Sương độc đó của thể giết chết được cả Tiên Tôn, nhưng mà vấn đề là…

Chết không phải chính là sở trường chính của Thành ca sao?

Sau khi đã thu thập xong tất cả chiến lợi phẩm, mọi người vẫn đang thảo luận về cục diện bế tắc.

Hầu như mọi người vẫn là không cam lòng trước tình trạng này, phải nghĩ cách rời khỏi đây.

Nhưng mà thảo luận cả ngày cũng chẳng có kết quả gì hết.

Số ít người còn lại thì đã bỏ cuộc rồi.

Có người đã đang thu dọn, chuẩn bị tìm nơi yên tĩnh non xanh nước biếc ở đây để sống đến hết đời.

Càng không thể tin được, vậy mà có người đã bắt đầu suy nghĩ việc sinh con nối dõi đời sau trong tiên bảo này, phóng điện với một số nữ tu.

“Khụ!”

Thành ca khụ một tiếng nhẹ, đứng ra.

“Thật ra, cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội rời khỏi đây.”

Câu vừa nói ra, mọi người ở đây đột nhiên im bặt!

Đến cả những người đang chuẩn bị rời khỏi, những tu sĩ tìm nơi ẩn cư đều kinh ngạc mà quay người lại.

Nếu đổi lại là bất kì người nào khác nói ra câu này, đều sẽ bị coi như đang nói khoác.

Phương pháp của Tiên Đế, sao mà phá giải được?

Chỉ duy nhất Khương Thành không giống thôi, hắn đã tạo ra quá nhiều kì tích.

“Khương chưởng môn, thật sự ngươi có cách thoát khỏi đây ư?”

Quy Tàng Kiếm Thánh kích động tới nỗi nắm chặt tay của hắn.

Chương 219.

Có thể rời khỏi, ai lại bằng lòng ở lại đây cơ chứ.

Chốc lát, xung quanh Khương Thành vây quanh đầy người.

Dù là Hoang vực hay là Ma vực, tất cả mọi người nhìn hắn với ánh mắt đầy mong đợi.

“Khương chương môn, nếu ngươi có thể đưa chúng ta ra ngoài thì tương lai chúng ta chắc chắn sẽ báo đáp!”

“Không nói gì nhiều, nếu thật sự ra ngoài được, tương lai một câu nói của Khương chương môn, gian khó cũng không từ!”

“Nếu việc này thành công, Khương chưởng môn chính là bạn tốt nhất của tất cả mọi người ở Ma vực.”

Hoang vực tương đối chân thành, tộc trưởng Tỉ Trường nói một câu: “Huynh đệ sau này ngươi muốn đánh ai, cứ nói với chúng ta một tiếng là được.”

Nếu đổi lại là người khác thì chỉ sợ là mừng đến phát điên mất.

Nhiều ân tình của thiên kiêu dưới hạ giới như vậy, cho dù Tiên Đế cũng chưa chắc đã có được hết.

Tương lai thật sự lên được tiên giới, đợi từng người trong nhóm này tu luyện thì sẽ là nguồn sức mạnh đáng sợ nhường nào cơ chứ?

Đáng tiếc, Thành ca không dùng đến.

Hắn ta không muốn đi cũng nhóm người này đâu, đến lúc đó hằng ngày đều bị bọn họ cướp mất cơ hội làm màu.

Bởi vì năng lực bọn họ quá tốt.

Mà muốn biến bọn họ thành cấp dưới để có thể nhận được điểm. thì là không thể nào.

Những người này định sẵn là không thể thu phục được.

Cho nên hắn ta không lấy làm vui vẻ lắm.

“Được rồi, ta cũng chỉ là thử thôi, có thành công hay không, còn chưa nói được.”

“Khương chương môn có cách gì?”

“Hoặc là bọn ta có thể bày mưu hiến kế!”

Thôi đi, có thể cất bản lĩnh của các người lại được không?

“Cách của ta rất đơn giản, chính là xông vào sương độc ở ven biên giới kia. Xuyên qua sương độc là thoát khỏi tiên bảo.”

Vừa nói xong, mọi người kinh hãi.

“Cái gì?”

“Xông vào sương độc ở ven biên giới ư?”

“Tuyệt đối không thể được!”

“Sương độc này có thể biến Tiên Tôn thành vũng máu, Khương chương môn, ngươi tuyệt đối không được kích động!”

“Đúng vậy, chuyến này chết chắc không còn đường sống luôn!”

Sương độc ở sát biên giới, lúc bọn họ vừa tới không lâu, đã thấy có người thăm dò.

Nhưng chỉ cần chạm vào một chút thôi, tất cả đều nhanh chóng bị tiêu diệt một cách thần kỳ, không để lại chút vết tích nào.

Quá nguy hiểm.

Thành ca không nói với bọn họ, hắn có thể hồi sinh.

“Các vị không cần phải khuyên nữa!”

“Mặc dù bổn chưởng môn cũng chỉ… nắm chắc một phần”

Một tiếng “keng”, hắn ta rút Cổ Dương Tiên Kiếm ra, ngẩng mặt giơ cao lên trời.

“Nhưng vì một ngày mọi người có thể gặp lại, có được tự do, ta thử một chút thì đã làm sao?”

Thành ca lại theo thói tạo thiện cảm.

“Đừng nói là nắm chắc một phần, cho dù chỉ có một tia hy vọng, thì cũng đáng để thử một lần!”

“Vì mọi người, ta đồng ý mạo hiểm!”

Lời này, nói ra một cách hào hùng bi tráng, xem cái chết nhẹ như không.

Phút chốc, tất cả mọi người ở ở đây đều bị cảm động, đến cả Mạc Trần cũng không ngoại lệ.

Cái này cũng vĩ đại quá đi mất thôi?

Tu luyện cảnh giới vậy mà còn có người cao thượng như vậy ư?

Nói thật, trong 12 vạn người ở đây, đa số người ở đây đều không phải là nhân sĩ chính đạo gì.

Ma tu tà đạo đầy ra đó, huống hồ chi là môn phái chính đạo, không phải cứ thấy là ai cũng có nhân cách tốt đẹp hết.

Chỉ là khi đối diện với những tình cảnh khó khăn liên tiếp, bọn họ cũng biết chân thành hợp tác mới là lựa chọn tốt nhất, cho nên mới thể hiện cực kì vui vẻ trên dưới một lòng.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một người như vậy, mọi người đều cảm giác không thích ứng được.

“Khương chưởng môn, ngươi….không cần vì chúng ta mà làm tới bước này!”

“Thật là làm lão hủ hổ thẹn…”

“Khương chương môn…..ngươi, ngươi vẫn nên suy nghĩ kỹ lại!”

Ai cũng muốn rời khỏi.

Nhưng tinh thần hy sinh “xả thân vì nghĩa” của Khương Thành, thật sự là cực kì hiếm gặp trong giới tu luyện.

Đổi lại là bọn họ, chỉ có một phần cơ hội như thế thì không thể đi tìm đường chết được.

Những lão đầu đã sống được mấy trăm vạn năm này, không biết là đã bao nhiêu năm rồi mới bị làm cho kích động như vậy.

Rõ ràng trong mắt bọn họ đây là hành động ngu ngốc.

Sâu trong nội tâm, lại không thể không cảm động.

Những thanh niên thiên tài thời gian tu luyện không dài, càng là chắp tay hành lễ, mắt ngấn lệ.

Ti Trường cúi thân mình cao lớn xuống, vỗ mạnh lên vai của Thành ca, xúc động nói: "Huynh đệ, ngươi còn đỉnh hơn người Hoang vực chúng ta nhiều!"

"Ta quyết định, theo ngươi đi vào, mở đường cho ngươi!"

Ta sẽ không thật sự chết đâu, còn ngươi xông vào là chết thật đấy.

Hơn nữa cơ hội làm màu này chỉ có một mình ta thôi, ngươi đừng tranh giành với ta!

"Không, ngươi tuyệt đối đừng làm thế!"

"Dù gì ta cũng nắm chắc một phần, lỡ như thành công thì sao?"

"Mình ta thử thì không sao, không thể để càng nhiều người chết oan được!"

Nói xong, hắn ta buông tay của Ti Trương ra, không chút suy nghĩ bay lên không trung.

Trong đám người duy nhất có một ánh mắt hoài nghi, cũng chính là Tam Nhãn Hổ.

Hắn ta và Thành ca chính là cùng một cùng loại người. Nó cực kì hoài nghi đây chỉ là bước đầu làm màu mà thôi.

Nhưng nó không dám nói ra trước mặt.

Nếu không người khác chắc chắn sẽ phẫn nộ đánh chết tên tiểu yêu bỉ ổi "ác ý phỏng đoán" anh hùng này.

Cả một chặng đường bay nhanh, bay tròn hai canh giờ, cũng không biết là bay được bao nhiêu dặm rồi, cuối cùng trên không trung cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp sương mù.

Tất cả những người kia đều đi theo.

“Khương chương môn, ngươi thật sự quyết rồi ư?”

“Bây giờ hối hận vẫn kịp…”

“Ngươi hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thiên kiêu của vạn vực hạ giới chúng ta, cứ thế mà ngã xuống thì quá là đáng tiếc!”

Thành ca sao có thể do dự được.

Hắn ta ngoảnh đầu lại, mỉm cười nhẹ.

“Mọi người yên tâm, chỉ cần ta có thể rời khỏi thì có thể mang tiên bảo đến tiên giới thật sự”

“Đến lúc đó, sớm muộn gì cũng sẽ giúp các ngươi thoát ra ngoài!”

Nói xong, hắn ta xông vào bên trong sương độc.

“Khương chưởng môn!”

Thanh Sa và tộc nhân Tâm bộ đều khóc lên, vừa cảm động vừa bi thương.

“Khương chương môn cao cả!”

“Thương thay tiếc thay…”

“Dù là thành công hay thất bại, lao phu đều sẽ ghi nhớ ân nghĩa ngày hôm nay của Khương chưởng môn!”

“Bổn tọa tung hoành ngang dọc 900 vạn năm, chưa từng thật sự khâm phục bất kì ai. Bắt đầu từ hôm này, Khương chưởng môn là ngoại lệ duy nhất.”

“Nếu thật sự có thể thoát khỏi, vào được tiên giới, ta chắc chắn nâng đỡ hậu bối phi thăng của Thiên Linh vực trong tương lai!”

Mọi người nhìn về phía sương mù, bên trong không có bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Không ai biết kết quả như nào.

Thật sự đã ra ngoài, hay là mất mạng rồi.

Nếu bọn họ biết sự thật, chỉ sợ là tất cả đều câm nín.

Sau khi vào trong sương độc, Thành ca chết không ngoài dự đoán.

Sau đó, đúng như dự liệu âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Ting, ký chủ bị giết, thăm dò thực lực của địch nhân, sắp xếp phương án sống lại.”

“Ting, ký chủ đã luyện hóa thành công Vạn Tượng Huyễn Tiên Bình!”

“Ting, ký chủ hồi sinh!”

Đù, đơn giản vậy thôi hả?

Đáng lẽ Khương Thành còn cho rằng hệ thống sẽ cho mình năng lực trúng độc không chết, sau đó mạnh mẽ xuyên qua sương độc, thoát khỏi số mệnh này cơ.

Ai mà biết hệ thống dứt khoát như vậy, cứ thế cho mình trở thành chủ nhân của tiên bảo.

Thể thì đơn giản hơn nhiều rồi.

Vốn dĩ hắn ta không biết sương độc này có bao nhiêu, cũng không biết phải bay bao lâu mới ra được.

Bây giờ thì tốt rồi.

Chỉ bằng một ý nghĩ, bây giờ hắn đã ở bên ngoài tiên bảo.

Trước mắt hắn là một bảo bình toàn thân màu xanh da trời đang trôi nổi, cứ thế đơn độc treo giữa không trung.

Bên dưới là tầng tầng lớp lớp đám mây.

Xuống dưới nữa không biết là bao xa, chính là vạn vực hạ giới.

Không còn thấy Hư Tiên giới nữa, quy tắc phi thăng đã khôi phục hoàn toàn.

Cảm nhận khí tức quy tắc của ngoại giới một lần nữa, hắn phát hiện cảnh giới của mình bỗng thả lỏng, hắn lập tức có trực giác mãnh liệt rằng hắn sắp đột phá phi thăng rồi.

Chương 220.

Cầm bảo bình trong tay, Thành ca định thả mọi người bên trong ra ngay.

Hiện tại hắn đã trở thành chủ nhân của tiên bảo, hắn có thể khống chế bảo bối này.

Nhưng trước khi chuẩn bị bắt đầu, hắn lại dừng lại.

Không phải đổi ý, mà là bỗng nhiên có ý nghĩ khác.

Hiện tại nơi này còn thuộc hạ giới.

Lúc này thả bọn họ ra, vậy cho dù quy tắc phi thăng được khôi phục thì cũng chỉ có mấy ngàn vị cao thủ của Thánh Giai hậu kỳ và Thánh Giai đỉnh phong có thể lập tức đột phá thành tiên thôi.

Hơn nữa, toàn bộ nhóm người này có thể tiến vào tiên giới hay không cũng là một vấn đề.

Dù sao vẫn còn lôi kiếp, vẫn có khả năng sẽ có người bị đánh chết.

Về phần hơn mười vạn người còn lại kia, vẫn cần tiếp tục khổ tu ở hạ giới.

Bao gồm toàn bộ người trong Tâm bộ và Tam Nhãn Hổ.

Nếu Khương Thành phi thăng thành tiên trước, vậy những người trong bảo bình cũng sẽ tiến vào tiên giới.

Đến lúc đó mới thả người thì lại khác rồi…

Nghĩ đến đây, hắn lập tức bấm vào giao diện rút thưởng của hệ thống.

Đại chiến lần này, điểm tích phân của hắn đã đạt tới 153,6 tỷ rồi.

Hắn đã có 400 lần rút liên tục.

Lần này lại ra hai Anh Linh, lần lượt là Tốc Chi Anh Linh và Trảo Chi Anh Linh.

Cái trước có thể khiến toàn bộ tốc độ bay và tấn công của hắn tăng lên 50%, còn cái sau có thể khiến hành động của kẻ địch chậm lại.

Cũng coi như là hai anh linh vô cùng hữu dụng.

Trừ mấy cái đó ra, còn có mấy chục viên tiên đan nhị phẩm và mười mấy hạt giống tư chất tuyệt phẩm.

Một lần nữa, Toàn Cơ Đồ nhận được một đống mảnh nhỏ.

Sau khi tổng hợp, số lượng người trong bảo đồ đã có thể đạt đến 50 vạn rồi.

Tốc độ dòng chảy thời gian đã đạt 25000 lần.

Ngoài ra, còn có mảnh vỡ quy tắc.

Sau 400 lần rút liên tục, cuối cùng toàn bộ quy tắc chủ của hắn đều đã tăng lên tới cấp Nhập Môn.

Số mảnh vỡ quy tắc thừa còn lại giúp nâng cấp 5 quy tắc chủ lên cấp Tiểu Thành.

Lúc này, dĩ nhiên hắn hoàn thành bước cuối cùng trong Thánh Giai.

Toàn bộ linh lực, thần hồn đều là Thánh Giai đỉnh phong, toàn bộ quy tắc chủ của lĩnh vực đều là cấp Nhập Môn.

Còn về các ngưỡng cửa khác, chẳng hạn như cảnh giới Võ Đạo, hắn đã vượt qua một đoạn lớn từ lâu rồi.

Vì thế, khi tất cả quy tắc tăng lên xong, sau đó thúc dục công pháp, rốt cuộc kiếp nạn phi thăng của hắn cũng đã đến!

Toàn bộ bầu trời trong phạm vi ngàn dặm đều đen lại, từng trận điện quang màu tím như ẩn như hiện trong tầng mây, tản ra hơi thở hủy diệt.

Nếu như đổi lại là tu sĩ khác, chắc chắn phải chuẩn bị tất cả những gì có thể làm trước khi độ kiếp.

Pháp bảo sẵn sàng, hộ giáp có thể mặc bao nhiêu thì mặc bấy nhiêu, phù lục có thể mang bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Còn phải điều chỉnh trạng thái, lựa chọn địa điểm thích hợp, tốt nhất là có thể bố trí một ít trận pháp phòng ngự.

Cuối cùng, mới dám cẩn thận mời lôi kiếp đến, hy vọng có thể may mắn vượt qua.

Thành ca thì lại khác, hắn chẳng buồn chuẩn bị gì đó đâu.

Đem theo bảo bình, ngang nhiên nằm ở dưới lôi kiếp.

Chịu thôi, bởi vì đây chỉ có thể coi là một việc nhỏ đối với hắn.

Hiện tại, một lần bản thân hắn công kích toàn lực còn mạnh hơn cả lôi kiếp này.

Hơn nữa, hắn còn có tiên thể và ma thể, hai thứ này còn cao cấp hơn cả lôi kiếp.

“Làm nhanh lên chút, anh đây đang vội!”

Sau khi đưa ra yêu cầu nhỏ với lôi kiếp, hắn dứt khoát nhắm mắt lại.

Tiếp đó, đạo lôi kiếp thứ nhất giáng xuống.

Tử Tiêu lôi kiếp dày đặc đánh trúng hắn một cách chính xác, nhưng thật đáng tiếc vì trên người Thành ca còn đang mặc tiên giáp vừa mới hốt được.

Dù toàn thân bị tử điện bao phủ, ngay cả thân hình cũng không nhìn thấy, nhưng hắn đến ngay cả một cọng lông cũng không mất.

Sau đạo lôi kiếp thứ nhất, mây đen phía trên ầm ầm nổi lên, tạo ra một đợt tấn công lớn hơn.

Một lát sau, đạo lôi kiếp tiếp theo đã đến.

Quy mô còn lớn hơn đạo trước gấp hai lần, thanh thế càng kinh khủng hơn.

Nhưng thật đáng tiếc, nó vẫn không thể tạo nên một chút thương tổn nào cho Thành ca.

Đạo lôi sau còn mạnh hơn đạo lôi trước liên tiếp giáng xuống, khiến một số tu sĩ ở hạ giới bị kinh động, hoảng sợ nhìn trời cao phía xa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lôi điện này không giống như mưa gió sấm sét bình thường.”

“Giống như lôi kiếp được ghi lại trong sách cổ…”

“Chẳng phải nói ngàn vạn năm qua không có người nào có thể phi thăng thành tiên sao?”

“Lẽ nào quy tắc phi thăng cuối cùng cũng khôi phục rồi?”

“Không biết vị nào đang độ kiếp, đây chính là vị đầu tiên từ ngàn vạn năm qua đó!”

Rõ ràng có rất nhiều muốn người bay lên trời, đi xem náo nhiệt, chứng kiến thời khắc lịch sử này.

Nhưng mà nhanh chóng bị các lão tu sĩ ngăn lại.

Trong lúc lôi kiếp, người tới gần cũng sẽ bị công kích, đây đơn thuần là hành động tự tìm đường chết.

Một vài môn phái dự đoán.

“Nhìn quy mô của lôi kiếp hiện tại, có lẽ là hai đạo cuối cùng rồi.”

“Chỉ cần chống đỡ được, là có thể thành tiên rồi!”

Mãi đến lúc đạo lôi kiếp cuối cùng chấm dứt, ánh sáng vàng thật sự chiếu sáng khắp mặt đất, khiến cho mây mù trên trời cũng tan biến.

Trong lúc ánh sáng màu vàng xuất hiện, cuối cùng cũng khiến một vài vị đứng đầu Thiên Cung tiên giới bị chấn động.

“Có người từ hạ giới sắp lên!”

“Lần trước, toàn bộ mệnh bài của năm tên Chân Tiên đều đã bị vỡ, xem ra bảo bình không thể cản trở bọn họ.”

“Tiên giới sắp tiến vào thời kỳ rối loạn rồi.”

“Không cần phiền não đâu, phái người đi điều tra xung quanh, phát hiện thì lập tức giết chết.”

“Bề ngoài người phi thăng và tiên nhân tiên giới cũng không khác nhau lắm…”

Khương chưởng môn ngủ nửa ngày thì bị ánh sáng chói chang đánh thức, cảm thấy vô cùng chói mắt.

Sau đó ánh sáng lóe lên rồi biến mất, hắn cũng biến mất tại chỗ.

“Khi hắn xuất hiện lần nữa, hắn đã đến một nơi xa lạ.

“Ting, phát hiện “vị diện” thay đổi, hệ thống cần thăng cấp.”

“Xin hỏi có thăng cấp ngay không, cần khởi động lại trong quá trình thăng cấp.”

Thành ca còn chưa kịp đánh giá hoàn cảnh xung quanh, đã bị kinh ngạc bởi hàng loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Ngươi giống hệ thống của điện thoại với máy tính hả?

Còn phải thăng cấp và khởi động lại nữa?

Hắn nhanh chóng dành vài phút đặt câu hỏi.

“Thăng cấp có tác dụng gì?”

“Sau khi thăng cấp, hệ thống sẽ có thể phát triển các chức năng mới cho “vị diện” hiện tại.”

“Mất bao lâu để thăng cấp?”

“Không biết.”

Chết tiệt, đây rõ ràng là một cái hố mà.

Có lẽ là mất mấy tháng?

“Nếu không thăng cấp thì sẽ như thế nào?”

“Nếu không thăng cấp, cũng không ảnh hưởng đến kỹ năng bất bại hiện tại. Các kỹ năng và phần thưởng hiện tại mà ký chủ nhận được vẫn có giá trị.”

“Vậy được rồi, vẫn là đợi sau này rảnh rỗi lại thăng cấp tiếp vậy.”

Hắn có thể cảm nhận được tiên nguyên chi khí của mình bây giờ còn nồng đậm hơn trong bảo bình trước đây gấp mười lần.

Không cần nói, hắn đã chân chính tới tiên giới rồi.

Bên ngoài, ngoài tiên nguyên chi khí ra thì cảm nhận lớn nhất mà nơi này cho hắn chính là áp lực trở nên lớn rồi.

Không gian cũng trở nên ổn định hơn.

Thành ca tỏ ra rất hiểu điều này.

“Vị diện” tiên giới thôi, chắc chắn sẽ có một vài khác biệt.

Núi rừng xung quanh không một bóng người, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chim kêu nơi xa.

“Haizz, nơi sinh ra cũng thật tầm thường quá đi.”

Thành ca cảm thấy hơi tủi thân.

Thật tốt nếu mình cũng có thể rơi vào mỏ tiên tinh của nhà người khác như Huyền La Tiên Đế năm đó.

Như vậy thì ngay từ lúc bắt đầu lên tiên giới đã có riêng cái mỏ thuộc về bản thân rồi.

Về phần bị nô dịch, bị trở thành thợ mỏ?

Không tồn tại, được chưa hả?

Hắn lấy bảo bình ra, sau đó núi rừng đã lập tức náo động.

Vạn vực hạ giới, 12 vạn tu sĩ thoát ra từ trong bảo bình, xuất hiện ở khắp chốn núi rừng.

Ngay khi vừa xuất hiện, bọn họ đã cảm nhận được tiên nguyên chi khí nồng đậm.

"Chúng ta thoát khỏi khó khăn rồi!"

"Khương chưởng môn thành công rồi!"

"Đây là đâu?"

"Nơi này là tiên giới, chắc chắn là vậy!"

"Ha ha ha, rốt cuộc cũng tới được nơi này rồi!"

Chương 221.

Thật ra thì, tất cả mọi người đã không ôm hy vọng gì, trong lúc chờ đợi ở trong bảo bình lúc trước.

Lao vào sương độc, hoàn toàn là tình thế không có đường sống.

Bây giờ thật sự được cứu ra, có thể hình dung được vui mừng, kinh ngạc đến nhường nào.

Đám người Tỉ Trường, Quy Tàng Kiếm Thánh, Kim Long Vương, Hư Huyền Ma Thánh đều bước đến nói lời cảm ơn.

Nhất là khi biết được Khương Thành cố ý phi thăng trước, rồi sau đó mới mở bảo bình đưa mọi người ra, vì thế có rất nhiều người đã cảm động đến rơi nước mắt.

"Thật sự là đã hao tâm tổn trí quá rồi."

"Lần này chúng ta ở tình thế hẳn là phải chết, nhưng nhờ có Khương chưởng môn cố gắng xoay chuyển tình thế!"

"Nói là ơn cứu mạng, cũng không có gì là quá cả!"

“Đúng vậy, không chỉ cứu chúng ta, mà còn đưa chúng ta đến tiên giới.”

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

Ở nơi đây, tất cả các tu sĩ đều cúi đầu, lời cảm ơn này đều là phát ra từ tận đáy lòng.

Ngay cả một số lão quái tính tình độc ác cũng không ngoại lệ.

Bọn họ không thể không thừa nhận ân tình này, dù sao mục tiêu tu luyện trước đây là tiến vào tiên giới, bây giờ Khương Thành đã giúp bọn họ đạt được trước.

Không có tiếng ting nào hết.

Thành ca thầm bĩu môi.

Ngay khi hắn định nói điều gì đó thì bầu trời lại tối sầm.

Sau đó, lôi quang màu tím xuất hiện trong những đám mây dày.

Con mẹ nó, đã xảy ra chuyện gì?

“Ối, lão hủ phải độ kiếp rồi.”

Quy Tàng Kiếm Thánh bay lên trên không, hơi lúng túng.

Tuy là vào tiên giới, nhưng hắn vẫn chưa có tiên thể.

Vẫn sẽ có quá trình độ kiếp trở thành Chân Tiên này.

Hắn cũng không ngờ sẽ độ kiếp vào lúc này, dù sao thanh thế sẽ rất lớn, mà hiện tại vừa mới tới, còn chưa hiểu rõ xung quanh.

Nhưng hết cách rồi, hắn đã quá nửa đã thành tiên từ lâu rồi.

Hiện tại vào tiên giới, tiên nguyên chi khí và quy tắc tiên giới đã có kích thích như vậy, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Không riêng gì hắn mà ngay cả ước chừng hơn 30 vị Thánh Giai đỉnh phong khác như đám người Tỉ Trường, Hư Huyền Ma Thánh, Kim Long Vương đều vì cảnh giới quá viên mãn, cũng không áp chế được thời gian thành tiên.

Tất cả đều nghênh đón kiếp vân.

“Mau tản ra!”

“Đừng ở gần nhau quá!”

“Đúng vậy, nếu ở gần nhau quá, lôi kiếp sẽ tăng gấp đôi.”

Hơn 30 vị Thánh Giai đỉnh trên không kia, đương nhiên cũng hiểu được đạo lý này, lúc này đều tản ra.

Trong lúc lôi kiếp giáng xuống, lại có hơn mười vị Thánh Giai đỉnh phong phía dưới bay lên.

“Không được rồi, ta cũng không áp chế được!”

“Mau tránh ra, ta cũng muốn độ kiếp!”

Không riêng bọn họ, còn có mười mấy vị Thánh Giai đỉnh khác cũng đang tận lực áp chế lúc này.

Tất cả mọi người đều không muốn độ kiếp cùng một lúc.

Nhưng mà không còn cách nào khác, nhiều người trong số này đã bị kìm hãm trong tám trăm vạn năm, thậm chí gần một ngàn vạn năm.

Tích lũy của bọn họ thật sự quá sâu dày.

Thành ca cũng không nói nên lời, các ngươi giống hệt như đang xếp hàng đi vệ sinh vậy. Có thể xem trọng việc thành tiên – việc lớn thần thánh vinh quang của cả đời người được không hả.

Trải qua một khoảng thời gian dài, lôi kiếp liên tiếp cũng dần dần biến mất.

Nhìn lại, trong số 12 vạn người, đã có 235 người thành tiên.

Mặc dù tất cả đều là Chân Tiên như nhau, nhưng cũng coi như họ đã lập một số kỷ lục.

Trong vòng một ngày 235 người cùng thành tiên, không có kiểu nào “rầm rộ” như vậy ở tiên giới hết.

Hơn nữa 235 người độ kiếp, 235 người đều thành công, không người nào thất bại, tất cả đều có được tiên thể.

Đành chịu thôi, cứ Thánh Giai hậu kỳ là có thể dẫn lôi kiếp tới.

Nhóm người này bị gián đoạn một ngàn vạn năm bởi quy tắc phi thăng, cứ bị kìm hãm ở cực hạn Thánh Giai như vậy, một cái cảnh giới không hề tồn tại trước đây.

Tích lũy bên trong đã quá sâu.

Nhưng vì nơi độ kiếp là ngay tại tiên giới, nên sau khi nhóm người này độ kiếp, bọn họ không ngẫu nhiên xuất hiện ở các ngóc ngách của tiên giới, mà ở nguyên tại chỗ.

Mọi người còn chưa kịp ăn mừng thì ngoại nhân đã xuất hiện trên bầu trời.

"Các ngươi đến từ đâu vậy?"

Số người độ kiếp quá nhiều, đương nhiên thanh thế cũng thật lớn, cuối cùng dẫn dụ tiên nhân "bản địa" của tiên giới.

Trên trời cao có một đám tiên nhân, khoảng chừng hơn ngàn người, mọi người trong lòng căng thẳng.

Hiện tại bọn họ đã biết thái độ của người tiên giới với người phi thăng, trong lòng hiểu rõ, một khi thân phận bị lộ, rất có thể sẽ trở thành kẻ thù chung của tiên giới.

Đến lúc đó, ngay cả tiên đế cũng sẽ bị dẫn đến đây.

Hiện tại bọn họ cần nhất chính là nhanh chóng hòa vào trong biển rộng của tiên giới, cuối cùng khiến người không chú ý đến mình.

Sau đó tu luyện từng bước.

Đám người Quy Tàng Kiếm Thánh và Hư Huyền Ma Thánh vội vàng truyền âm cho Thành ca.

"Khương chưởng môn, đối phương thế mạnh, chớ kích động!"

"Hơi thở của 105 người phía đối diện hơn chúng ta mấy lần, chỉ sợ là đã tới Thiên Tiên rồi, kiểu đội hình này vững vàng như này không thể lay chuyển được đâu."

Trong lúc hai người truyền âm, trong số tiên nhân phía trên, có một gã trung niên đầu đội mũ bạc đi ra.

Khí tức của người này giống như biển sâu, cảnh giới của hắn hiển nhiên cao hơn rất nhiều so với hơn trăm tên Thiên Tiên kia.

Vây quanh là mười mấy tên hộ vệ, hắn chậm rãi mở miệng.

"Vừa nãy các ngươi đã làm gì thế hả?"

"Ai đang độ kiếp? Bổn thành cho phép độ kiếp sao?"

Mọi người liếc nhìn nhau.

Gì cơ?

Độ kiếp còn cần phải cho phép á?

Chúng ta độ kiếp thì liên quan gì tới ngươi?

Mạc Trần cái lão lõi đời nơi tiên giới, vội vàng tiến lên.

“Chúng ta đến từ Di La thiên vực, vô tình bị dịch chuyển đến đây bởi một cơn bão hung ác.”

“Lần đầu tới quý địa, đã phiền nhiều rồi, mong các vị rộng lòng tha thứ.”

“Chúng ta lập tức sẽ rời khỏi nơi này, sẽ không gây phiền phức tới các vị nữa.”

Mạc Trần nói câu này không khỏi khiến đám người từng trải như Quy Tàng, Hư Huyền ngạc nhiên.

Tại sao người bên cạnh Khương chưởng môn lại biết tên địa vực của tiên giới?

Nhưng mà, hắn trả lời như vậy cũng đủ để bọn họ thầm gật đầu tán thưởng.

Lời nói hoa mỹ, khí độ lại thấp vô cùng, tỏa ra vô hại với cả người lẫn vật, cho đối phương cả mặt mũi.

Chỉ cần không quá khó đối phó, hẳn là có thể biến thành việc nhỏ, thoát khỏi khó khăn lúc này.

Chỉ là dường như tên thủ lĩnh Huyền Tiên phía đối diện kia không dễ nói chuyện như vậy.

“Di La thiên vực?”

“Sao bổn thành chủ lại chưa từng nghe đến nhỉ?”

Hắn quan sát hết lượt mọi người ở đây.

Ánh mắt lưu dừng trên người của hơn hai trăm chân tiên, ánh mắt không rõ có ý gì.

Hai vị cao thủ của Địa Bốc vực vội vàng truyền âm lại: “Trong mắt người này có lòng tham, e rằng không phải là loại người lương thiện!”

“Lão hủ bói một quẻ, tốt xấu khó nói, có tai ương huyết quang!”

Hư Huyền nhíu mày: “Chúng ta chỉ là Chân Tiên, vật phẩm trên người cũng chỉ là từ hạ giới mà thôi. Một kẻ Huyền Tiên như hắn có thể nhìn trúng cái gì chứ?”

Chỉ thấy, Huyền Tiên thành chủ kia phất tay, một ngàn vị tiên nhân phía sau nhanh chóng tản ra, thật sự vây quanh tất cả mọi người.

Lòng mọi người đều trùng xuống.

“Thôi xong đời rồi…”

“Nếu như phải đánh thật, chúng ta chắc chắn không thể chống lại.”

“Chẳng lẽ vừa vào tiên giới đã phải mất mạng ở chỗ này sao?”

Sau đó thì nghe thành chủ kia thản nhiên nói: “Bổn thành chủ mặc kệ các ngươi đến từ đâu, hiện tại, các ngươi đang ở trong địa giới thành Định Thiên của ta.”

“Thiên Cung có lệnh, trong trận chiến phi thăng tiên thành, tu sĩ xung quanh hàng trăm triệu dặm phải nghe theo lời chiêu mộ vô điều kiện!”

“Kể từ bây giờ, tất cả các ngươi đều được sắp xếp vào tứ doanh của quân Tiên Võ thành Định Thiên!”

“Nếu như không theo, giết không cần luận tội!”

Lời này nói xong khiến mọi người bối rối.

Đại chiến phi thăng gì cơ?

Bọn họ đều đã phi thăng đến tiên giới, sao lại còn phi thăng nữa?

Hơn nữa, tiên giới còn phải đánh giặc sao?

Tứ doanh quân Tiên Võ là gì chứ, sao nghe giống như ở hạ giới vậy?

Chương 222.

Khương Thành hệt như vậy, nghe chẳng hiểu gì cả.

“Lão Mạc, đại chiến phi thăng là chuyện quái gì thế, tại sao trước giờ chưa thấy ngươi đề cập đến?”

Mạc Trần làm vẻ mặt đau khổ, hắn cảm giác cái thân phận tiên nhân của mình hình như không có tác dụng gì.

Tốt xấu gì cũng là ngựa quen đường cũ, vậy mà đến phổ cập kiến thức cũng không làm được.

“Lão hủ cũng không biết được, trước kia chưa từng nghe đến, chắc hẳn là trong ngàn vạn năm mới xuất hiện một lần chăng?”

Thành ca cũng cũng chẳng buồn thất vọng nữa.

Hắn chỉ có thể trực tiếp hỏi vị thành chủ đang đứng ở phía đối diện kia.

“Trận chiến phi thăng là gì vậy, muốn chúng ta đánh nhau ư?”

Câu nói này dọa Quy Tàng với bọn người Hư Huyền bên cạnh một phen.

Vì để che dấu thân phận phi thăng giả, bọn họ - mấy lão hồ ly này đều là giả vờ hiểu biết, giấu nghi hoặc trong lòng không thể hiện ra, chỉ đợi sau này từ từ nói bóng nói gió.

Nào biết được rằng Thành ca lại trực tiếp như vậy.

Lão đại, ân nhân, câu nói này của ngươi chẳng khác nào là làm bại lộ ra chuyện cái gì ngươi cũng không biết đó?

Đối phương sẽ hoài nghi lai lịch của ngươi.

Nhưng mà vị thành chủ kia hình như không để ý đến điều này, cũng không hoài nghi gì thân phận của bọn họ.

Mà chỉ lạnh lùng nói: “Các ngươi không có đủ tư cách để hỏi, điều duy nhất cần phải làm là phục tùng!”

Nói xong câu đó, hắn phất phất tay, 1000 tên tiên nhân kia như thể đang áp tải phạm nhân mà xua đuổi mọi người về hướng thành trì phía trước.

Đù má?

Thành ca không thể nhịn nổi nữa.

Cái quái gì vậy?

Ở trước mặt nhân vật chính khoa tay múa chân, có biết chữ "chết" viết như thế nào hay không hả?

Hắn vừa mới xắn tay áo lên thì đã bị Hư Huyền với đám người Quy Tàng liều mạng kéo xuống.

"n nhân, bây giờ không phải thời điểm để gây khó dễ đâu!"

"Đúng vậy, thế lực của đối phương lớn, vẫn nên nhẫn nại trước đã!"

"Chúng ta cũng không hiểu rõ bất cứ điều gì hết, chi bằng tìm hiểu rõ ngọn ngành tình huống xung quanh trước, sau đó mới quyết định cũng không muộn."

Mọi người đều giống như những đại thần trung thành tuyệt đối đang cố gắng khuyên nhủ vị hôn quân, chẳng dễ dàng gì mới khuyên được hắn.

Thật ra Khương chưởng môn chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến việc, đến mình còn không biết cái thành trì kia ở chỗ nào, để cho đối phương dẫn đường cũng không tệ đâu.

Cứ như vậy, 12 vạn phi thăng giả dưới sự hộ tống của 1000 tiên nhân, một đường bay về phía thành Định Thiên.

Dọc đường đi, có rất nhiều lão già sõi đời ở hạ giới lại bắt đầu phát huy sở trường, bắt đầu tìm dân bản địa nói mấy lời.

Nhất là những người vốn dĩ đã khéo léo, thế hệ mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lại càng bận bịu không ngừng.

Nhưng đáng tiếc là hiệu quả quá thấp.

1000 vị tiên nhân kia tuy rằng bị khơi gợi trò chuyện một cách hào hứng, nhưng vẫn không thế nào để ý đến nhóm hắn.

Những thống lĩnh Thiên Tiên kia vẻ mặt lại càng uy nghiêm hơn.

"Đều là quy củ cả!"

"Nếu như phát hiện ra các ngươi không nghe hiệu lệnh, chém thẳng không tha!"

Cái tính khó ở của Thành ca lại nổi lên.

"Đù má , bọn họ còn thật sự coi mình như món ăn sao?"

Đám người Hư Huyền, Quy Tàng vội vàng đi đến khuyên nhủ.

“n nhân người nhẫn nại thêm chút nữa, nhẫn nại!”

“Bây giờ đối phương trông coi quá nghiêm, vẫn chưa phải thời cơ để chạy trốn”

“Ít nhất thì tìm hiểu rõ xem đây là nơi nào trước đã!”

Ca, ngươi thu lại cái bản lĩnh cao cường của mình đi, đừng tính toán với bọn họ như thế.

Thế này nếu như đánh nhau thật, chúng ta sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn đấy!

Đương nhiên bọn họ cũng không muốn đầu hàng.

Đám người hạ giới này đều đã quen làm lão đại, sao có thể cam tâm nghe người khác điều động được.

Chỉ là trong thời điểm mà bọn họ không phản kháng được, bọn họ cũng chọn cách nhẫn nhịn.

Nhất là trong tình thế hoàn toàn không biết trước được như này .

Giống như vị Huyền La Tiên Đế năm xưa, lúc đầu không phải cũng làm ở mỏ quặng của người khác hàng vạn năm sao.

Một đường phi hành, cuối cùng đã đến được Định Thiên tiên thành.

Chỉ thấy ở trong khoảng không phía trước, một tòa thành lớn mênh mông không thấy bờ, nổi lơ lửng giữa không trung.

Thỉnh thoảng có người cưỡi tiên cầm dị thú đi ra vào thành trì, ngũ quang thập sắc, sặc sỡ loá mắt.

Thành chủ trở về, bên trong thành lập tức có một đám người ra nghênh đón.

“Cung nghênh thành chủ!”

Tên tướng quân cầm đầu mặc tiên giáp nhanh chóng tiến tới, trong khi những người khác thì khom lưng hành lễ.

Nhìn thấy sau lưng vị tướng quân cái kia có hơn ngàn tên Chân Tiên và mấy vạn tên Thánh Giai, tim nhóm phi thăng giả hoàn toàn trầm xuống.

Thế lực của đối phương quá mạnh, vượt xa so bọn họ!

Vị thành chủ kia hừ lạnh một tiếng, rồi tiến vào thành trong tiếng reo hò của những người phía dưới.

Dọc đường đi, rất nhiều tu sĩ trong thành lũ lượt nhìn một cách lấm lét.

Mọi người rất nhanh phát hiện, thì ra tiên giới cũng có rất nhiều người tu vi còn thấp hơn so với bọn họ.

Trong số những người đi đường này, có không ít người còn chưa đạt đến Nhập Thánh cảnh, chẳng khác hạ giới là bao.

Chẳng qua là sinh ra ở tiên giới, bọn họ từ nhỏ đã có thể hấp thu tiên nguyên khí, điều kiện vô cùng tốt, cho nên chưa từng thấy ai dưới Thiên Mệnh cảnh hết.

Đi đến tòa thành cao trôi nổi phía trước, chỉ thấy vị thành chủ kia phất phất tay.

"Đám người này là từ bên ngoài đến, trong đó có hơn hai trăm tên Chân Tiên, cũng có thể xem là một nguồn chiến lực không tồi đâu. Bắt đầu từ hôm nay, xếp vào tứ doanh!"

"Tuân mệnh!"

Vị tướng quân kia cũng không quan tâm mọi người nghĩ như thế nào, trực tiếp bắt đầu sắp xếp nhân lực.

"Hà Quyền, ngươi là thống lĩnh tứ doanh, nhóm người này sau này sẽ do ngươi phụ trách rèn luyện"

Một người thống lĩnh Thiên Tiên khác nhìn cũng không lớn tuổi lắm vội vàng nhận lệnh.

Sau đó liền mang theo mấy tên Thiên Tiên khác, chọn chọn lựa lựa trong đám người.

Hoang vực, Kiếm vực, Ma vực, Thiên Yêu vực các vực giới lớn nhanh chóng chia năm xẻ bảy, phân đến các tiểu đội.

Hơn nữa còn được sắp xếp cho các đội trưởng khác nhau.

Tuy rằng đám người Quy Tàng và Hư Huyền tâm cao khí ngạo, nhưng cũng biết đạo lý người cấp dưới không thể không cúi đầu.

Bây giờ đã vào trong đám quân Tiên Võ này rồi.

Dù sao cũng là thế lực của tiên giới, đúng không?

Thế này dù sao so với những phi thăng giả bị giết một cách vô tội , hoặc là những phi thăng giả bị bắt phải làm nô dịch thì tốt hơn nhiều.

Nói không chừng tương lai còn có thể ngồi lên vị trí cao, sẽ lại từ từ mà phát triển lên.

Chỉ là, suy nghĩ của Thành ca đâu hiền lành như vậy.

Hô tới hô lui, tự coi bản thân là con cừu bị nhốt trong chuồng sao?

Tiểu đội trưởng đội hắn dẫn theo 1 vạn người, 15 tên Chân Tiên, trong đó có có cả Thành ca, hơn một ngàn tên Thánh Giai.

“Đều nghe kỹ cho ta, không cần biết là các ngươi trước kia làm gì, đã vào thành Định Thiên thì đều phải do ta quản lý!”

“Trong trận chiến phi thăng lúc đó, không có tiên nhân ung dung tự tại nào, chỉ có chiến sĩ phục tùng quân lệnh!”

“Ai dám không nghe hiệu lệnh, giết không tha!”

“Bây giờ, ôm đầu bằng cả hai tay, ngồi xuống cho ta!”

Lập tức có hơn nghìn người ngoan ngoãn ngồi xổm xuống.

Nhưng những người khác vẫn không thể tiếp thu về mặt tâm lý được.

Mấy đội còn lại cũng như vậy.

Như là đám người Quy Tàng và Hư Huyền, tuy rằng đã quyết định muốn nhẫn nhịn, nhưng cũng hiểu được ý đồ của đối phương là cố ý muốn giết chết nhuệ khí của những người mới.

Nhưng cái tư thái này thật giống như phạm nhân vậy, thật quá là nhục nhã.

Lúc này người thành chủ kia vẫn còn chưa rời đi, vẫn ở phía trên lạnh lùng nhìn.

Thống lĩnh tứ doanh Hà Quyền vẻ mặt sầm sì, cười lạnh hai tiếng.

“Rất tốt rất tốt, các ngươi đều rất kiêu ngạo, cốt cách cũng rất cứng rắn.”

“Nhưng mà ta đây thành thạo nhất, cũng là việc tháo xương!”

Còn không đợi hắn nói xong, Thành ca đã không kiên nhẫn nổi giận tức trở về.

“Giả làm đuôi sói cái cmn à, cái thứ chó má.”

Nhẫn nhịn một lúc, hắn cuối cùng không nhịn nổi nữa.

Dù sao tới đó rồi, muốn biết cái gì, chết xong tìm hồn là được rồi.

Lúc này toàn bộ khán đài đều trong bầu không khí căng thẳng, âm thanh này cực kỳ bất ngờ.

Căn bản đều không cần tìm, ánh mắt tất cả mọi người trên khán đài đều ở trên người Khương Thành.

Ánh mắt vị thành chủ kia không có chút biến động nào, chỉ tựa như nhìn con kiến đòi phản kháng.

Vẻ mặt tên tướng quân kia cũng rất thờ ơ, dường như chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn.

Có gai là chuyện rất bình thường, bọn họ trước kia cũng từng chạm trán phải.

Thậm chí phải là cái loại có gai như vậy mới tốt, có thể dùng làm điển hình để giết gà dọa khỉ, răn de những người khác.

Tiểu đội trưởng đội Khương Thành tức không nhịn nổi mà bay tới.

“Câu nói ban nãy, là do ngươi nói?”

Ngay khi hắn ta vừa cất lời, ngọn lửa Cổ Dương Tiên Kiếm đã phát sáng lên.

Chương 223.

Rắc!

Máu me tung tóe, đầu và thân tách rời.

Khương Thành ra tay nhanh gọn, không hề dây dưa dài dòng chút nào.

Lúc hắn Thánh Giai đỉnh phong, lực tấn công bình thường đã có thể nghiền ép Chân Tiên rồi.

Mà bây giờ hắn là Chân Tiên.

Thánh hồn cũng đã trở thành tiên hồn.

Sau khi thành tiên, hắn còn trực tiếp lấy một môn công pháp cấp Tiên và ba môn võ ký cấp Tiên từ trong kho hệ thống ra.

Mấy thứ này vừa kích hoạt một cái là cảnh giới ở trước mắt đã đạt trạng thái viên mãn.

Mặc dù cảnh giới tu vi của hắn mới là Chân Tiên cảnh Nhất trọng nhưng mà cảnh giới công pháp và võ kỹ lại là cấp đại viên mãn của Chân Tiên.

Trực tiếp giết chết cả chín trên chín kẻ Chân Tiên cảnh Cửu trọng.

Mà quan trọng nhất là thánh vực của 992 điều quy tắc chủ kia cũng tăng lên thành đạo tâm ẩn chứa 992 điều quy tắc chủ.

Điều này rất chí mạng.

Nói thật thì cho dù hắn không tấn công bất ngờ thì vẫn có thể nhẹ nhàng giết chết một Thiên Tiên.

Lúc thi thể không đầu kia nhẹ nhàng ngã xuống, hiện trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Đừng nói là thống lĩnh Thiên Tiên, ngay cả thành chủ của thành Định Thiên cũng kinh ngạc, hoàn không ngờ lại xảy ra chuyện như này.

Hắn từng gặp tiên nhân cứng đầu khó chơi.

Nhưng hắn chưa từng gặp kẻ nào như này.

Mới vừa nãy thôi, một đống kẻ bị áp bức và làm khó ở phía sau còn chưa đến mà hắn đã bắt đầu giết người rồi?

Đám người Quy Tàng, Hư Huyền đều giật mình đến ngây người.

Không phải vì lực chiến đấu của Thành ca mà là bởi vì… hắn làm thật.

Hắn không nhịn được nữa rồi!

Hắn ra tay rồi!

Tất cả không thể cứu vãn được nữa rồi…

“Lên thôi!”

Tộc trưởng Tỉ Trường của Hoang tộc là người đầu tiên hưởng ứng.

“Khó chịu lâu lắm rồi đấy!”

“Xông lên theo Khương huynh đệ nào!”

Sau khi huy động cả đội quân, hắn xông đến phía tên đội trưởng Thiên Tiên kia của tiểu đội mình.

Hắn vừa ra tay, những người khác của Hoang vực cũng nhao nhao ôm theo một bụng tức giận xông lên.

“Haizz!”

Quy Tàng thở dài một hơi.

Đây là kiểu phản kháng mà chắc chắn phải chết rồi.

Nhưng mặt khác, Khương chưởng môn có ơn cứu mạng biết bao lần.

“Kiếm vực đâu, theo lão hủ xông lên!”

Mệnh lệnh này vừa dứt, đám cao thủ Lăng Tinh, Bi Ai của Kiếm vực thúc giục đạo tâm, ngự kiếm đánh thẳng về thống lĩnh Thiên Tiên ở trước mặt.

Bên phía Thiên Yêu vực cũng không cần Kim Long Vương hạ lệnh.

Chiến Hầu Vương với hai con ngươi đỏ rực, chân sải bước lên bậc thềm cao phía bầu trời trên đỉnh đầu, hung ác đánh một chưởng xuống.

Huyết ảnh hai bên trái phải xẹt qua một ánh đao sắc bén.

Đó chính là Phệ Khuyển Vương và Nha Thử Vương.

Lúc Kim Long Vương phả một hơi về phía đám tiên nhân thì Hư Huyền và đám cao thủ của Ma vực cũng bị bao trùm bởi làn sương đen.

Ngay sau đó, làn sương đen kia nhanh chóng bay càn quét về phía đám người kia.

Chỉ nghe thấy âm thanh cơ thể vỡ vụn của hai ngàn người trong Chân Tiên trận không ngừng vang lên, nhưng lại không

hề nhìn thấy bóng người này, cực kỳ quỷ dị.

12 vạn người phi thăng thể hiện sở trường, bản lĩnh của Tiên tu Ma tu Yêu tu cùng nhau xuất ra, nháy mắt biến nơi này thành một chiến trường bi thảm.

Cảnh tượng này khiến những cư dân của tiên thành đứng một bên quan sát phải giật mình biến sắc.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy chuyện như này bao giờ.

Đám người mới đến kia cũng có đến hơn hai trăm Tiên Chân.

Chỉ là số lượng Tiên Chân ít hơn quân Võ Tiên gấp hơn chín lần.

Huống chi là trong số bọn họ không hề có ai là Thiên Tiên hay Huyền Tiên.

Mặc dù số lượng người nhiều nhưng cứ phản kháng như vậy thì không phải là đang đi tìm đường chết hay sao?

Sắc mặt của thành chủ ngay lập tức tràn đầy lửa giận âm trầm.

“Tất cả xông lên.”

Đám người phản kháng lại không thể dùng được.

Cho dù là hơn hai trăm Chân Tiên kia vốn có thể tăng lực chiến đấu, hắn cũng không muốn giữ lại nữa.

Thành chủ tức giận, đương nhiên tên tướng quân Huyền Tiên kia cũng sẽ không thờ ơ.

“Kết trận, chia cắt, bao vây, nghiền nát…”

Hai ngàn Chân Tiên và năm vạn quân Võ Tiên do Nhập Thánh cảnh hợp lại tạo nên cùng phối hợp với nhau.

Song phương đều có chiến thuật và sự ăn ý với nhau.

Thực lực hai bên đã cực kỳ chênh lệch, muốn tiêu diệt hết đám người này chẳng phải là một việc rất dễ dàng hay sao?

Chỉ là, mệnh lệnh của hắn còn chưa truyền đạt xong thì đột nhiên bị một con rồng lửa ngập trời nuốt chửng.

Thánh ca kích hoạt kỹ năng bạo kích.

Cùng lúc đánh một đường kiếm ra, hắn nghiến răng ken két chửi ầm lên.

“Đù má vậy mà tốn đến 1 tỷ điểm!”

“Lỗ to rồi!”

Sau một đòn này, tên đội trưởng cấp Huyền Tiên kia trực tiếp bay màu.

Còn chưa kịp hừ tiếng gì, đừng nói đến việc đánh trả.

Không chỉ hắn, trên con đường phía trước, hàng ngàn vị Chân Tiên và hơn một trăm Thiên Tiên đang kết trận cũng cùng bị tiêu diệt, không còn sót lại một chút nào.

Hệt như là lũ ống trút xuống, một con đường đen kịt cháy khét lẹt không biết dài bao dặm đột nhiên xuất hiện ngay giữa chiến trường.

Tất cả những người và kiến trúc của tiên thành ở trong đó đều bị hủy diệt sạch sẽ.

Trong dung nham nóng bỏng, đủ các loại sức mạnh như sức mạnh của ngọn lửa mạnh mẽ, sức mạnh hủy diệt, sức mạnh của độc hòa quyện lại với nhau rồi bùng nổ, dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền.

Suýt chút nữa thì những cư dân của tiên thành đang đứng ngoài quan sát bị dọa sợ đến tè ra quần.

Không gian trên tiên giới ổn định hơn, rất khó có thể tạo ra thay đổi trên bề mặt địa hình như dưới hạ giới.

Đặc biệt là tiên thành như này thì càng khó bị phá hủy.

Có thể dùng một đòn tạo ra lực sát thương lớn đến như vậy thì quả thật không thể tin nổi.

Một đòn cực lớn này vực lại sĩ khí của trận doanh hạ giới!

“Đù má, bây giờ Thành ca mạnh đến vậy luôn á?”

Tam Nhãn Hổ vẫn cứ theo sau hắn, suýt nữa thì bị đòn này làm kinh ngạc.

Mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với đòn giết Trọng Đài Chân Tiên lần trước đó!

Lần đó dùng hết cả công phu để giết Chân Tiên kia, lần này thì hay rồi, một đòn hủy diệt hết cả Huyền Tiên, Thiên Tiên với Chân Tiên luôn.

“Khương chưởng môn thần võ!”

Mấy vị kiếm tiên Quy Tàng Kiếm Tiên, Lăng Tinh và Bi Ai còn đang bao vây tấn công một Thiên Tiên.

Nhưng mà vẫn không nhịn được khen một cái thật to sang bên ngày.

“Huynh đệ lợi hại đó!”

“Đợi bọn ta đến tập hợp với ngươi nhá!”

Đám người Hoang và Tỉ Trường vui mừng đến nhao nhao hét lên, điên cuồng múa may binh khí trong tay chém khắp bốn phía.

“Vẫn là ân nhân đúng là lấy một địch vạn!”

Đám cao thủ của Ma vực đang chém giết trong đám người cũng càng giết hăng hái hơn.

“Trận này toàn thắng rồi!”

Mắt mấy cao thủ của Bách Chiến vực và các vực giới khác đều sáng rực cả lên.

Một đòn này của Khương Thành trực tiếp loại bỏ chủ soái của đối phương.

Còn loại bỏ cả hàng trăm thống lĩnh Thiên Tiên và đội trưởng, đồng nghĩa với việc hủy diệt đi cả hệ thống chỉ huy của đối phương.

Khiến tất cả đám người còn sót lại chia năm xẻ bảy.

Thành chủ đáng lẽ còn đang định thờ ơ lạnh nhạt với trận giết chóc này thì giờ đây cũng bị kinh ngạc đến ngây người.

Lực chiến đấu này của Khương Thành phá bỏ cả giới hạn trong sức tưởng tượng của hắn.

Đây chẳng phải chỉ là một Chân Tiên nhất phẩm thôi ư?

Đối mặt với Huyền Tiên đáng lẽ phải bị diệt ngay rồi chứ, cho dù người này có mấy cái bản lĩnh thì cũng không thể làm nên trò trống gì mới đúng chứ.

Nhưng kết quả lại ngược lại.

Huyền Tiên bị đòn này giết chết.

Đó là một vị tướng quân Huyền Tiên tam phẩm, mà thành chủ hắn cũng mới chỉ là Huyền Tiên ngũ phẩm mà thôi.

Cũng có nghĩa là, may mắn là mới nãy hắn không tự cao tự đại, tự mình ra tay dấn thân vào cuộc chiến này.

Nếu như hắn cũng ở trong phạm vi bị công kích lúc nãy thì bây giờ hắn cũng chết rồi.

Nhìn lại các khu vực lớn đang giao chiến trên chiến trường, mặc dù mấy kẻ phản kháng kia không hề nghịch thiên như Khương Thành, cơ mà vẫn khiến hắn kinh ngạc không ngớt.

Sức chiến đấu cực lớn của hơn hai trăm Chân Tiên này nằm ngoài cả dự tính của hắn.

Đầu tiên là 50 Thiên Tiên bị bọn họ vây giết, vậy mà lại chẳng chống đỡ được mấy giây đã ngã xuống hết.

Sao có thể như vậy được chứ?

Mặc dù là hai trăm đấu với năm mươi, số người chiếm ưu thế cơ mà cách biệt giữa Chân Tiên và Thiên Tiên rất xa mà!

Kém hẳn một đại cảnh giới, nếu như trận chiến này mà bị truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ khiến cho vô số tiên nhân phải kinh ngạc.

Mặc dù có mấy Thánh Giai vẫn chưa trở thành tiên, cơ mà khi đối mặt với quân Võ Tiên của Chân Tiên mà vẫn có thể đánh khí thế lắm.

Bản lĩnh của bọn họ vô cùng kỳ quái, mà phong cách chiến đấu cũng vừa cay nghiệt vừa xảo trái.

Nhìn thoáng qua thì không có lấy một ai trong 12 vạn người này bình thường hết.

Lẽ nào tất cả bọn họ đều có thể khiêu chiến vượt cấp với mấy nhân vật cấp yêu nghiệt ư?

Nếu như mấy vị đại năng như Tiên Đế, Ma Đế ở đây thì họ chắc chắn sẽ nói với hắn rằng – Đúng vậy.

Một hạ giới đã nhẫn nhịn cả hàng ngàn vạn năm, cuối cùng cũng mở ra bức màn trận chiến đầu tiên ở tiên giới.

Chương 224.

Thành chủ của thành Định Thiên hoàn toàn không dám giao chiến với Khương Thành nữa rồi.

Hắn không ngu, kẻ có thể giết một tướng quân trong nháy mắt như thế chắc chắn không phải là người mà mình có thể ngăn cản được.

Nếu như hắn biết rằng một đòn này của Thành ca mỗi ngày chỉ có một lần thì chắc sẽ thổ huyết mất.

Thấy tên thành chủ này lóe lên rồi biến mất ngay trước mắt, Thành ca vô cùng giận dữ.

"Đù, trốn đi đâu rồi?"

"Mau đến giết ông đây đi!"

Trận chiến định mệnh này hoàn toàn không thể dựa vào thực lực nghiền ép nữa rồi.

Suy cho cùng thì đối phương có hai Huyền Tiên.

Kế hoạch ban đầu của hắn là dùng một đòn này giết một tên trước để giảm bớt áp lực từ trận chiến cho những người khác,

Rồi bị tên còn lại giết, kích hoạt hack hồi sinh.

Sau đó thì giết hết tất cả bọn chúng.

Kết quả thì tên thành chủ lúc ra chiến trường phái đoàn quân lớn như thế, không ngờ lá gan lại nhỏ như vậy.

Sau khi hết sức, Thành ca chỉ có thể uống một chút tiên đan để hồi phục lại linh lực, sau đó thì ra nhập vào vòng chiến khác.

Hắn vừa ra nhập, mấy thống lĩnh Thiên Tiên và đội trưởng còn sót lại hoàn toàn bị đánh gục hết.

Dưới một loạt buff của hệ thống hack, bây giờ đòn tấn công bình thường của Khương chưởng môn đã nhanh chóng đột phá qua cả giới hạn Thiên Tiên, dường như mỗi một đòn đều lấy đi một mạng của Thiên Tiên.

Trận chiến mới trôi qua mười mấy giây mà toàn bộ Thiên Tiên ở nơi này đã bị hắn giết sạch.

Mà đám người ở phía sau cũng lao vào giết đám Chân Tiên đang bị cuốn vào trong trận đấu.

Hầu hết mấy Chân Tiên của tiên giới này đến cả tiên khí còn chẳng có, chỉ dùng mỗi thánh khí, nào có thể ngăn cản được đám người này.

Chỉ sau một thời gian ngắn ngủi, toàn bộ quân Võ Tiên đều bị giết sạch sẽ.

Nhưng mà đúng lúc này, cả tòa thành Định Thiên cũng đột nhiên xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy bầu trời phía bên trên thần kỳ xuất hiện một cái lồng lưu ly rực rỡ đủ sắc màu, từng luồng ánh sáng không ngừng chảy trôi.

Khu vực đã bị một đòn của Khương Thành hủy diệt, giờ đây đang nhanh chóng chữa trị khôi phục lại.

Nhanh chóng không còn một vết tích gì tồn tại.

Dị tượng hư ảo của Tiên Ma Yêu Quỷ ở xung quanh lượn lờ, một bậc thềm tôn vương tọa dần dần nhô lên từ dưới đất.

Sương tiên lượn lờ, không chỉ chắn ngang tầm mắt của đám người mà ngay cả thần niệm cũng không thể xuyên qua được.

Vị thành chủ ngồi cao cao phía bên trên tỏa ra sắc kim quang chói lọi, một cây thước bằng ngọc trắng trên đỉnh đầu đang chầm chậm xoay, hệt như cánh quạt của máy bay trực thăng vậy.

Mặc dù biểu cảm uy nghiêm của hắn và tạo hình so sánh rất buồn cười, nhưng mà hiệu quả sinh ra lại không hề buồn cười chút nào.

Đám người có mặt ở đó đột nhiên phát hiện ra rằng bản thân cử động thôi cũng thấy khó khăn rồi.

Dương như có một lực lượng thần bí vô hình nào đó đang cố định tất cả bọn họ ngay tại chỗ.

Bất kể là mặt đất hay là trên bầu trời.

Đám người lập tức vô cùng lo lắng, chỉ có thể nhìn về phía Khương chưởng môn đã nhiều lần làm nên kỳ tích kia.

May quá, người ta vẫn có thể động đậy được.

Lúc này đám cư dân đang quan sát ở phía xa xa cũng sợ chạy tán loạn, không dám xem náo nhiệt nữa.

“Ngươi cũng nên tự hào vì có thể khiến cho bổn thành chủ dùng đến tinh hạch của thành Định Thiên đấy!”

Đám người Khương Thành không hề biết tinh hạch của thành trì là cái quái gì hết, nghe có vẻ như cả cái thành quách này như đang sống sờ sờ vậy.

“Nhưng mà ngươi kết thúc ở đây rồi.”

Thước ngọc vung xuống, Thành ca lập tức bị đám ảo ảnh của Tiên Ma Yêu Quỷ nuốt chửng.

Mặc dù hắn rất muốn chết, cơ mà không ngờ rằng ngay cả cơ hội né tránh cũng chẳng có.

Một ngọn lửa đen rực cháy bốc lên từ trong cơ thể hắn, sau đó thì nhanh chóng lan ra cả cơ thể.

Tiên Ma Đồng Thể cố gắng ngăn cản ngọn lửa này nhưng mà cuối cùng tiên hồn cũng không thể ngăn nổi.

Suy cho cùng thì tinh hạch của thành trì này đáng lẽ là chuẩn bị cho đại chiến phi thăng…

Cuối cùng hắn cũng bị thiêu chết.

Hắn vừa mới chết, thành chủ của thành Định Thiên cũng âm thầm thở phào một hơi.

May quá, cuối cùng cũng giết chết được rồi.

Nếu như đến cả cách cuối cùng này mà cũng không có tác dụng thì hắn thật sự cũng hết cách, chỉ có thể lựa chọn bỏ trốn mà thôi.

“Khương chưởng môn…”

“n nhân!”

“Huynh đệ!”

Tâm trạng của đám người phi thăng đang bị cố định tại khắp nơi khi nhìn thấy cảnh tượng này thì hệt như trời sập xuống vậy.

Khoảng thời gian bước vào Hư Tiên giới, tất cả mọi người vẫn còn chưa phục.

Nhưng mà theo thời gian, Khương Thành lại trở thành kẻ duy nhất có thể khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

Đưa mọi người phá bỏ phong ấn của tiên giới hết lần này tới lần khác, xông ra khỏi bảo bình, bước vào tiên giới, hắn chính là trụ cột nòng cốt.

Bao gồm cả trận chiến vừa nãy, nếu như không có hắn thì mọi người đã bị quân Võ Tiên tiêu diệt hết từ lâu rồi.

Mà bây giờ, hắn chết rồi…

Thiên tài mạnh nhất hạ giới cứ chết như vậy đó hả?

Đến cả bảo bình của Tiên Đế còn chẳng nhốt được hắn, làm sao mà hắn chết được?

Thậm chí mọi người còn không tin đây là sự thật.

“Chưởng môn…”

Mạc Trần đau khổ than lên một tiếng, đột nhiên nhớ đến cảnh tượng này hình như rất quen mắt.

“Ting! Ký chủ nhận được 100% thiện cảm từ tinh hạch của thành Định Thiên!”

Chỉ một câu nói ngắn gọn như vậy thôi, Thành ca lại sống lại rồi.

Hả gì thế?

Không phải còn mấy câu nữa hả?

Tại sao ký chủ bị giết mà không thăm dò thực lực của kẻ địch rồi sắp xếp phương án hồi sinh gì đó thế.

Tình huống gì thế này?

Chẳng lẽ là do bản thân chưa tăng cấp hệ thống ư?

Vậy nên sau khi vào tiên giới mới xuất hiện một số chuyện không bình thường?

Vậy xem ra đợi đến lúc rảnh rỗi phải tìm cơ hội cập nhật hệ thống mới được.

May mà hệ hack hồi sinh vẫn còn ở đây.

Vừa sống lại, hắn lập tức cứu vãn tôn nghiêm của bản thân.

“Mọi người cứ bình tĩnh, chỉ là ta cảm thấy tên thành chủ này chắc chắn rất đâu buồn vì nhiều người chết như vậy.”

“Cho nên ta cố ý giả chết an ủi hắn, tránh để hắn bị đả kích đến điên luôn.”

Nhìn thấy hắn còn sống mà nhảy nhót tưng tưng, ai nấy đều vô cùng vui vẻ.

Cũng chẳng thèm quan tâm mấy lời vừa rồi nghe chọc tức người khác đến mức nào.

“Khương chưởng môn, ngươi thật sự dọa lão hủ chết khiếp.”

“Ha ha ta biết huynh đệ không dễ chết như vậy mà.”

“n nhân may mắn thật đấy, ngọn yêu lửa vừa nãy nhìn có vẻ cực kỳ nguy hiểm, thế mà ngươi lại bình an vô sự.”

Một Thành ca hoạt bát vừa sống lại, sau khi ném việc bị giết qua một bên thì giọng nói của một đứa trẻ vang lên bên tai hắn.

“Xin chào nhé!”

Hả?

Thành ca khẽ giật mình, ai đang gọi mình thế?

“Mau nhìn ta, ta ở đây nè!”

Thành ca gấp gáp lần theo phía nơi âm thanh phát ra, ánh mắt hơi di chuyển đến phía đỉnh đầu đối diện của thành chủ.

Sau đó cuối cùng cũng dừng lại ở đó.

Cái thước ngọc đang quay vòng vòng như quạt điện trên đỉnh đầu thành chủ kia, giờ đây xuất hiện ảo ảnh của một đứa bé trắng trẻo như ngọc đang đứng ở trên đó.

“Là ngươi đang nói chuyện với ta đó hả?”

Khương chưởng môn phản ứng lại: “Ngươi là tinh hạch của thành Định Thiên hả?”

Không phải chứ, lại là một sinh linh thần kỳ giống hệt A Hoàng nữa hả?

“Đúng vậy đúng vậy, tại sao ta cảm thấy ngươi gần gũi thế nhỉ, ngươi là ai?”

Bởi vì hệ thống đã nâng max độ thiện cảm của ta với ngươi đó, đương nhiên là gần gũi rồi.

“Bởi vì ta là người ba đã thất lạc bao nhiêu năm của ngươi đó!”

Có bài học từ A Hoàng trước đây rồi, Thành ca quyết định xưng hô với đứa nhỏ này trước.

Thằng bé vội vàng bay qua, vươn cánh tay nhỏ mũm mĩm về phía hắn.

Bởi vì không có thực thể nên không thể chân chính chạm vào hắn được.

“Ngươi là ba của ta ư?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi là con trai Tiểu Bạch của ta, con trai ngoan, cuối cùng ta cũng tìm thấy con rồi!”

“Hóa ra ta tên là Tiểu Bạch, he he he…”

Hắn vui vẻ xoay tròn tại rồi, trông rất là thích thú.

Thành ca cũng thấy hơi tội lỗi khi lừa gạt bạn nhỏ này, nhưng mà cảm giác ấy lập tức biến mất.

Mới nãy ngươi vừa giết anh đây đó!

Đúng là tạo nghiệp mà, hai đứa con trước khi sinh ra đều giết cha một lần, lẽ nào đây là một nghi thức cần phải trải qua hả?

“Cả thành này là do ngươi khống chế ư?”

“Đúng vậy!”

“Vậy thì ngươi có thể giúp ba đánh kẻ xấu ở trước mặt được không?”

“Đương nhiên là được rồi, ba muốn hắn chết như nào đây?” Thằng bé chớp chớp đôi mắt đen láy lộ ra vẻ ngây thơ.

Đù má, tuyệt vậy?

Ngươi còn trực tiếp hơn A Hoàng nhiều!

Chương 225.

Hỏi thẳng muốn chết như nào, cái này đáng tin cậy đến mức hồ đồ luôn á!

Thành ca đảo mắt, cái ác trong lòng lại bắt đầu nổi lên.

“Ngươi có thể ị lên đầu hắn được không?”

Nghĩ đến việc đường đường là một Huyền Tiên, lúc nghĩ rằng đã nắm chắc chiến thắng trong tay rồi thì đột nhiên một đống phân rơi trên đầu hắn.

Vậy thì kích thích biết bao.

Đáng lẽ Tiểu Bạch còn đang ưỡn mình vỗ ngực, ra vẻ chuyện gì ta cũng làm được.

Nghe xong câu này thì lập tức ngẩn tò te.

Hắn chỉ có thể ngượng ngùng lắc đầu: “Không làm được.”

Hắn vốn chẳng phải sinh linh bình thường, huống chi bây giờ ngay cả thực thể còn chẳng có.

Mấy thao tác có độ khó cao như đi ị, có lẽ cả đời này hắn cũng không làm được.

Chịu thôi, đây là bất lợi của chủng tộc mà.

“Haizzz!”

Thành ca thở dài một hơi, tình ý sâu xa nói: “Ta đã nói từ trước rồi mà, đừng nói trước chuyện gì.”

Ngươi nói từ trước từ lúc nào chứ?

Tiểu Bạch hơi bối rối.

Nhưng mà nghe thì có vẻ ba giỏi hơn bản thân hắn nhiều nên hắn cũng không dám phản bác.

“Đến đi ị còn không biết thì quãng đường ngươi phải đi còn dài lắm, mấy thứ phải học theo ba còn nhiều lắm đó.”

Khương Thành đang lên lớp một bài học sâu sắc cho đứa con ngốc nghếch của mình.

Ngay khi xuất hiện, hắn phải thiết lập hình tượng người ba toàn năng, tránh việc con trai kinh thường mình.

Xem ra hiệu quả cũng khá tốt, Tiểu Bạch bị hắn hù đến mức ngẩn cả người.

Mặc dù hai người truyền âm để nói chuyện, người khác không nghe thấy, cũng không nhìn thấy Tiểu Bạch, cơ mà việc Thành ca vẫn còn sống khiến nhiều người cực kỳ kinh ngạc.

Thành chủ phía đối diện khó khăn lắm mới tỉnh táo lại lần nữa.

“Sao ngươi còn chưa chết?”

Hắn chỉ tay vào Khương Thành, tỏ vẻ khó mà tin được.

Nếu như chưa chết thì cũng thôi đi, quan trọng là Thành ca không có lấy một chút thương tích nào.

Cứ như đòn tấn công vừa nãy không tồn tại vậy, quá kỳ lạ.

“Ài, ai nấy đều đang đóng kịch mà.”

“Chọc cho ngươi vẫn tưởng là thật đó.”

Lời này của Thành ca vừa dứt, thành chủ kia lại kích hoạt tinh hạch thêm một lần nữa.

Nếu như đã không giết chết được Khương Thành thì cứ xử lý mấy kẻ khác trước cũng được.

Hắn không tin tinh hạch làm gì cũng tạo rất bất lợi này lại không có tác dụng gì với mấy kẻ khác.

Đột nhiên tất cả những người phi thăng đang bị định thân căng thẳng, bọn họ cảm thấy một cơn ớn lạnh dâng lên từ đáy lòng.

Bất kể là đạo tâm, thánh vực hay là đạo cung, từ sâu thẳm trong đó đều xuất hiện một đóa hoa sen lửa màu đen.

Một khi bùng cháy thì việc hình hồn bị hủy diệt chỉ còn là chuyện sớm hay muộn thôi.

“Ba, hắn muốn ta giết người khác.” Tiểu Bạch lập tức báo cáo tình hình.

Thành ca vội vàng nói: “Mấy người đó đều là bạn của ba, nhất định không được xuống tay.”

Hắn vừa truyền âm, vừa bay cao lên bầu trời, phất tay về phía tất cả mọi người.

Dưới sự phối hợp của Tiểu Bạch, đóa sen lửa màu đen trên cơ thể mọi người lặng lẽ dập tắt, cơn ớn lạnh cũng biến mất.

“Chỉ là kỹ năng nho nhỏ mà cũng dám thể hiện trước mặt ta ư?”

Sau khi cánh tay trái đảm nhiệm xong, hắn lại dùng tay phải lại phất tay áo một lần nữa.

“Tan!”

Sau đó, xiềng xích trói buộc trên cơ thể mọi người biến mất, khôi phục lại tự do.

Chiêu này trông rất là nice.

Hiệu quả làm màu cũng cực kỳ nổi bật.

Trông cứ như hắn chỉ cần nhẹ nhàng vẩy một cái là có thể giải cứu tất cả mọi người vậy.

“Khương chưởng môn đúng là thần nhân mà…”

“Khua tay một cái đã giải trừ được tà pháp rồi, đây là thực lực gì vậy?

Đám người đức cao vọng trọng cũng không khỏi hơi ngưỡng mộ.

“Không thể nào!”

Thành chủ phía đối diện kia kêu lên một tiếng.

Tinh hạch của thành trì này chính là sát khí quan trọng lúc đại chiến phi thăng mà!

Tuy nhiên phía sau uy lực khủng khiếp kia cũng phải thiêu đốt lượng lớn tiên tinh, lấy việc tiêu hao một phần tiên hồn làm cái giá để quy đổi, vậy nên nếu không phải chuyện bất đắc dĩ thì hắn sẽ không lấy ra.

Đối mặt với sức mạnh của tinh hạch, đừng nói là Huyền Tiên, cho dù là thực lực chỉ hơi kém Kim Tiên một chút thôi cũng không thể thoát khỏi được.

Dù sao thì đây cũng là hạch tâm của cả một tòa thành.

“Ta không tin!”

“Giết!”

“Giết bọn họ!”

Hắn liều mạng kích hoạt tinh hạch, tiên hồn và đạo tâm của bản thân hắn đang tiêu hao rồi cháy rừng rực.

Thước ngọc xoay càng ngày càng nhanh, cuối cùng không nhìn thấy cả bóng nữa, thật sự giống hệt như cánh quạt.

Tiếng gió gào thét, ảo ảo trùng điệp!

Đám người mới nãy vừa thoát khỏi lập tức cảnh giác và đề phòng, bởi vì bọn họ lại cảm nhận được hơi thở nguy hiểm đủ để đè ép tất cả mọi người tỏa ra từ thước ngọc.

Sau đó, bọn họ nghe thấy tiếng búng tay trong trẻo vang lên.

Tách!

Khác hẳn với tư thế điên cuồng liều mạng của thành chủ ở phía đối diện, Khương chưởng môn vẫn rất bình tĩnh.

Sau cái búng tay nhẹ nhàng, đứa con trai ngoan cũng hợp tác lại lần nữa ngay lập tức.

Thế là, tiên giáp và quần áo của thành chủ lập tức biến thành tro bụi.

Sau đó thì vị thành chủ đang tức sôi cả máu kia trần như nhộng xuất hiện trước mắt mọi người.

“Đù má!”

Tam Nhãn Hổ nhảy dựng cả lên, tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Ca, thuật lột đồ này của ngươi làm kiểu gì vậy, kỹ thuật thần kỳ đó, có thể dạy ta với không!”

“Hắn tự đốt quần áo của mình à?”

Đừng nói là thành chủ, ngay cả những người khác cũng cảm thấy không thể tin được.

Tinh hạch này là do bản thân hắn kích hoạt, sao lại phản phệ lại chính bản thân hắn thế?

“Ha ha ha ha!”

“Lẽ nào hắn có sở thích khỏa thân?”

“Chậc chậc chậc, đường đường là Huyền Tiên mà lại không biết xấu hổ như vậy!”

“Chắc chắn là do Khương chưởng môn làm rồi!”

“Ha ha ha, ngươi xem thành chủ hoảng hốt rồi kìa…”

Đám người hoàn toàn thả lỏng, vui vẻ cười đùa chỉ chỉ trỏ trỏ vào tên thành chủ kia.

Bộ dạng của người này trước đó còn là chi phối vạn vật, bây giờ lại thấy hắn vất vả làm trò cười cho thiên hạ, mọi người lập tức cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả những cư dân đang đứng xa xa quan sát từ phía trong thành cũng kinh ngạc trợn trừng cả mắt.

Điều này cũng thần kỳ ghê?

Cho dù có tiêu diệt hết đám người ở đây thì thanh danh một đời của thành chủ sau này cũng hoàn toàn bị hủy hoại rồi!

Hắn sẽ không giết chúng ta diệt khẩu đâu nhỉ?

“Ngươi, vậy mà ngươi dám làm nhục ta!”

“Chết!”

Thành chủ uy phong lẫm liệt điên rồi, hoàn toàn điên rồi!

“Chết cho ta!”

Hai mắt hắn đỏ ngầu, tiếp tục điên cuồng kích hoạt thước ngọc kia, thậm chí Thành ca còn nghi ngờ rằng liệu hắn có bị “cánh quạt” kia nhấc bổng lên khỏi mặt đất không.

Chỉ đáng tiếc là tinh hạch đã đổi họ Khương từ lâu rồi, hắn hoàn toàn phí công thôi.

“Được rồi, nên kết thúc ở đây thôi!”

Hắn vừa nháy mắt với đứa con trai ngoan của mình, vừa búng tay một cái.

Tiểu Bạch ngầm hiểu.

Thế là trong nháy mắt, một đóa sen lửa màu đen mọc ra từ sâu trong đạo tâm của thành chủ.

Rồi nhanh chóng lan ra toàn thân…

“Không…”

Cùng với tiếng kêu gào thất thanh là khói ngùn ngụt bốc lên, hình thần của vị Huyền Tiên ngũ phẩm kia lập tức bị hủy diệt.

Chết thật rồi hả?

Đám người chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Lúc đầu khi Khương chưởng môn ra tay, mọi người còn cố gắng khuyên hắn nhẫn nại, lo gì núi xanh không có củi đốt cơ chứ.

Nhất định không được chọc tức đối phương.

Thế lực mạnh mẽ của kẻ địch, cứ từ từ rồi lên kế hoạch!

Ai biết được là hắn mạnh như vậy.

Từ thành chủ đến tướng quân, rồi tất cả quân địch bị tiêu diệt hết!

Biết hắn mạnh như vậy từ đầu còn giả bộ ngoan ngoãn làm quái gì, lập tức đánh cho đối phương kêu cha gọi mẹ luôn mới đúng!

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám cao thủ Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long Vương tự kiểm điểm sâu sắc.

Nghĩ đến lúc Khương chưởng môn ra tay, bọn họ cứ coi đó là xúc động liều lĩnh, nhưng không phải lần nào cũng thắng rất nhẹ nhàng sao?

Người ta là cao nhân thật đó!

Sau này phải tin tưởng hắn nhiều hơn, không thể nghi ngờ quyết định của hắn nữa.

“Chúc mừng Khương chưởng môn lại giành được thắng lợi!”

Tên vua tâng bốc Mạc Trần lại chạy tới nịnh hót rồi.

Khương Thành không hề cảm kích mà chỉ chỉ về hướng bên kia.

Chỉ thấy bên đó, Tam Nhãn Hổ đang vội vàng nhặt chiến lợi phẩm.

Mạc tiên nhận lập tức chịu đả kích lớn, chết toi rồi, sao lại không khéo léo như yêu hổ kia chứ, không biết đầu tiên phải làm gì à.

Thế là hắn cũng nhanh chóng chạy đến nhặt chiến lợi phẩm.

Chương 226.

Sau khi giết chết tên thành chủ đến cuối cùng vẫn chẳng biết tên họ kia, thành Định Thiên rơi vào tay Khương Thành.

“Chúng ta với mới đến, đáng lẽ còn đang lo lắng không có chỗ dừng chân đây.”

“Xem ra bây giờ ông trời tặng tòa thành này cho chúng ta rồi.”

Lời nói này của hắn khiến tất cả mọi người cực kỳ vui mừng.

“Khương chưởng môn nói hay lắm!”

“Chỉ có ân nhân mới làm được thôi.”

“Đúng vậy, nếu lần này không có Khương huynh đệ thì lần này đúng là kiếp nạn.”

“Không ngờ rằng mới phi thăng có một ngày mà mọi người đã lấy được một toà tiên thành rồi, hẳn là kết cục này tốt hơn hàng trăm lần so với những người phi thăng trước đây nhỉ?”

Đây đều là những lời nói thật.

Trước đây sau khi người phi thăng lên được đến đây, thảm nhật là vô tình bị giết hoặc là bị bắt làm nô lệ.

Dưới tình huống bình thường thì chậm rãi quật khởi từ tầng lớp thấp nhất.

Mà được xếp vào hàng tốt nhất chính là ở những địa vực lân cận gặp được những trưởng bối trong tông môn mà mình ở trước đây dưới hạ giới, thậm chí họ còn thành lập cả thế lực ở nơi này.

Đến bước này thì còn có khi được xếp vào hàng ngũ đệ tử nội môn hoặc đệ tử chân truyền gì đó.

So với đám người bây giờ thì đãi ngộ khác nhau một trời một vực.

Khương chưởng môn vừa khua tay cái là từ nay về sau, thành Định Thiên sẽ là nơi Phi Tiên môn đóng quân, ngoại thành sẽ do các vực giới khác cùng nhau cai quản chung.

Suy cho cùng thì tòa thành này cũng lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi cho nên việc sắp xếp 12 vạn người rất đơn

giản.

Huống chi bọn họ đến nơi này để làm chủ chứ không phải làm cư dân bình thường.

12 vạn người phi thăng này, hầu hết bọn họ đều làm chưởng môn hoặc thậm chí là chủ của cả một vực giới cho nên kinh nghiệm rất phong phú.

Khương chưởng môn hoàn toàn không cần phải lo lắng, bản thân bọn họ có thể quản lý nơi này ngay ngắn trật tự.

Ngay sau đó, những người đứng đầu của các vực giới lớn xác định khu vực hoạt động tương ứng của họ.

Tiên nguyên chi khí trong thành nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, bọn họ không nỡ rời xa nơi này.

Sau đó, bọn họ gọi đám dân bản địa đến để hỏi thăm về tình hình ở nơi đây.

Cho đến bây giờ, kiến thức của bọn họ với tiên giới gần như là vẫn trong trạng thái trống rỗng.

Với đám người đến từ bên ngoài đã chiếm thành, cư dân trong thành không hề đoán được bọn họ tới từ hạ giới.

Một ngàn vạn năm qua chưa từng xuất hiện một người phi thăng nào, hầu hết cư dân trong thành từ lúc sinh ra, ngay cả chuyện xảy ra gần nhất trong vạn năm, hay thậm chí chuyện người hạ giới sẽ phi thăng tới đây bọn họ cũng không hề biết.

Bọn họ chỉ coi đây chỉ là một bầy mãnh thú nghỉ chân tạm mà thôi.

Dù sao thì chuyện như bị chiếm mất thành cũng chẳng phải là chuyện gì hiếm lạ ở tiên giới.

Thật ra vị trí của thành chủ trước cũng là cướp được.

Bây giờ cũng chỉ là thay tên đổi họ mà thôi.

Với đám người mạnh mới tới ngay, biểu hiện của đám dân bản địa còn chưa đạt đến cả Chân Tiên kia cực kỳ phối hợp, hỏi gì đáp nấy.

Mọi người nhanh chóng biết rất nhiều chuyện cơ bản ở tiên giới.

Tiên giới ngày nay đã không còn là một mặt tổng thể như trước đây nữa rồi.

Từ hàng vạn năm nước, sau khi Khư Địa hỗn loạn bị đánh gục, tiên giới cũng chia cắt thành ba phần.

Thêm việc các đại năng ra tay, ba phần của tiên giới hoặc là nâng lên hoặc là chìm xuống, cuối cùng hình thành ba tiên giới lớn thượng trung hạ.

Thượng tiên giới tập hợp tất cả tiên mạch khí vận tốt nhất, cho nên tiên nguyên chi khí nồng đậm nhất, việc tăng cảm ngộ quy tắc cũng dễ dàng hơn.

Trung tiên giới và hạ tiên giới kém hơn rất nhiều.

Trước giờ Tiên Đế Tiên Vương và Chân Tiên Thiên Tiên cùng ở một tiên giới, ngày nay đám đại năng đều đã vào thượng tiên giới hết rồi.

Mà đám tiên nhân cấp thấp chỉ đành ở lại hạ tiên giới.

Cũng bởi vậy mà tiên giới bảo vệ chặt chẽ hơn, phân rõ giai cấp.

Tiên Đế của thượng tiên giới vẫn có thể đến hạ tiên giới, nhưng đám người cấp thấp của hạ tiên giới còn không thể vào trung tiên giới chứ đừng nhắc đến thượng tiên giới.

Sự thay đổi này khiến cho cựu tiên nhân như Mạc Trần cảm thấy cực kỳ không quen.

Tiên giới trong ấn tượng của hắn thật ra không khác hạ giới là bao.

Cũng có các thế gia, môn phái ở khắp nơi hệt như thế, chẳng qua là thực lực mạnh hơn hạ giới mà thôi.

Mà bây giờ thay vào đó là từng tòa tiên thành.

Mỗi nơi trước đây của tiên giới có thể có Đạo Cung cảnh, cũng có thể có có Tiên Đế, hoàn toàn không hề phân chia rạch ròi như bây giờ.

“Nói như vậy thì tầng lớp mạnh nhất ở đây là Huyền Tiên ư?”

“Mà ở phía trung tiên giới ở bên trên, yếu nhất lại là Kim Tiên?”

“Không, không phải chia như vậy đâu.”

Đám dân bản bị bị chất vấn liên tục xua tay.

“Nếu như sinh ra ở trung tiên giới thì cơ hội ở lại trung tiên giới vẫn rất lớn.”

“Trừ khi là tư chất quá kém mới bị đuổi đến hạ tiên giới.”

“Đúng vậy, mấy tông môn ở trung tiên giới, đương nhiên đệ tử của bọn họ cũng ở trung tiên giới.”

“Hạ tiên giới cũng có Kim Tiên phạm lỗi bị giáng xuống đây.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hình như phong cách của tiên giới khác xa với những gì mà họ tưởng tượng.

Còn có cả quan điểm về việc bị giáng xuống ư?

Lúc đầu còn cho rằng phi thăng lên đây là xong hết mọi chuyện, còn đang reo hò vì tiên nguyên chi khí ở đây, không ngờ đây lại là nơi kém nhất của tiên giới.

“Vậy có cách nào để lên thượng tiên giới không?”

Là một người phi thăng, hầu hết đám người này cả đời đều là dã tâm bừng bừng, đương nhiên sẽ không thỏa mãn với những gì ở hiện tại.

“Có, trận chiến phi thăng của tiên thành.”

Dưới sự giới thiệu của bọn họ, ai nấy đều dần dần hiểu ra được con đường duy nhất để vào trung tiên giới này.

Một ngàn vạn năm trước đây, tiên giới chia ba phần.

Cùng với đó, từng tòa tiên thành cũng mọc lên.

Lấy nơi khoáng mạch tiên tinh làm cốt lõi, cuối cùng hình thành nên tinh hạch của tiên thành.

Ngoài mấy tông môn sơn dã và tán tu ra thì hầu hết dân bản địa ở tiên giới đều cố gắng để bước chân được vào trong tiên thành.

Ngày bình thường thì giữa các tiên thành không được tấn công lẫn nhau.

Mỗi trăm vạn năm trôi qua thì sẽ có một trận chiến phi thăng giữa các tiên thành xảy ra.

Mỗi một trận chiến phi thăng của tiên thành kéo dài hàng trăm năm, trong thời gian này, các tiên thành lớn có thể khiêu chiến lẫn nhau.

Nếu thắng thì chiến tích cộng thêm một, nếu thua thì chiến tích trừ đi một, đơn giản rõ ràng.

Thành tích chiến thắng gộp lại càng nhiều thì thứ hạng của tòa thành đó ở hạ tiên giới càng cao.

Đến ngày cuối cùng của thời hạn, chiến tích của tiên thành nằm trong top 10, bao gồm cả tất cả cư dân đều sẽ được thăng lên trung tiên giới.

Đồng thời, mười tòa thành đứng vị trí cuối cùng trong trận chiến phi thăng ở trung tiên giới cũng sẽ bị giáng xuống hạ tiên giới.

Mỗi trăm vạn năm một lần, lặp đi lặp lại.

Mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ.

“Hóa ra còn có cơ hội để thăng cấp như vậy, thảo nào thành chủ trước đây muốn chúng ta gia nhập quân Võ Tiên góp sức cho hắn.”

“Xem ra hắn coi chúng ta là quân sinh lực của hắn.”

“Tổng cộng hạ tiên giới có bao nhiêu tiên thành?”

“Tộng cộng có một nghìn tám trăm vạn tiên thành!”

“Cái gì cơ!”

Đến cả Thành ca cũng kinh ngạc suýt rớt cả cằm.

“Nhiều như vậy á?”

Đây mới chỉ là hạ tiên giới thôi mà.

Chỉ là một tòa thành mà đã có thể cai quản phạm vi diện tích đến cả hàm trăm triệu dặm.

1800 vạn tiên thành, mọi người hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Ngay sau đó có người lại căm tức.

Đù má, tiên giới của ngươi lớn vậy mà còn ngăn không cho đám người phi thăng chúng ta từ hạ giới lên đây.

Đáng không cơ chứ?

Mới chiếm một chút đất của tiên giới các ngươi thôi mà?

Nhưng mặt khác, ai nấy đều rất yên tâm.

Ban đầu bọn họ còn lo lắng Tiên Đế "ghé thăm" bất cứ lúc nào, hủy diệt mình.

Nhưng bây giờ ngẫm lại thì nơi này lớn như vậy, đối phương hoàn toàn không thể tìm tới đây được.

"Vậy bây giờ còn trận chiến phi thăng còn lại bao nhiêu năm nữa?"

"Còn mười năm nữa thôi."

"Có mười năm thôi á? Thành trì đứng đầu thắng bao nhiêu trận rồi?"

"Trước mắt đứng đầu là thành Ngũ Hải, bọn họ đã tích lũy 157 trận thắng rồi."

"Trâu bò vậy á?"

"Ừm, bọn họ là thành trì lần trước bị đánh rớt xuống từ trung tiên giới, nền tảng bên trong sâu hơn các tiên thành khác rất nhiều, có khoảng 15 vị Kim Tiên tọa trấn, còn có hàng trăm Huyền Tiên."

Chương 227.

Nghe đến câu có 15 Kim Tiên tọa trấn, trong lòng ai nấy đều ớn lạnh.

Chênh lệch thực lực quá lớn.

"Cũng không đúng lắm."

Nha Thử Vương kinh ngạc nói: "Nếu bọn họ mạnh như vậy, trăm năm không ngừng thách đấu, vậy thì đừng nói là 157 trận thắng, cho dù là 15700 trận thắng có khi cũng có thể làm được đấy chứ?"

Mọi người ngẫm lại, đúng thật là có chuyện như vậy.

Thành Ngũ Hải đánh với mấy thành trì như thành Định Thiên này chẳng phải là chuyển dễ thở hơn sao?

Thật ra một trăm năm rất dài, hai ngày đánh một trận thì chẳng phải sẽ vượt qua con số một vạn trận hay sao.

Đám dân bản địa lắc đầu.

“Không thể khiêu chiến với thành trì có số trận thắng thấp hơn của mình ba trận, ví dụ như bọn họ không thể tới để khiêu chiến với thành Định Thiên bọn ta được.”

“Hơn nữa những thành trì bại trận có thời gian đình chiến một năm, không bị khiêu chiến.”

Khương chưởng môn bĩu môi: “Mấy cái quy tắc khiêu chiến mà đám Tiên Đế cũng chi tiết thật đấy, không kiếm được cái lỗ hổng nào mà lách luôn.”

Trong mắt hắn, điều này và thi đấu chẳng có gì khác nhau.

Bại thì bị giảm chiến tích, cộng thêm với việc kém ba trận thì không được khiêu chiến, điều này hoàn toàn loại bỏ đi khả năng hợp tác rồi điên cuồng đạt chiến tích.

“Vậy còn tiên thành của chúng ta thì sao? Xếp thứ mấy?”

“Tiên thành của chúng ta đã trải qua 16 lần khiêu chiến trong vòng 90 năm, trước mắt có 2 trận thắng, xếp thứ 5958795.”

“Cái gì cơ? Xếp thứ gần 600 vạn á?

Mọi người suýt thì phụt máu.

Hơn nữa đánh 16 lần mà mới có 2 trận thắng, xem ra là bại rất nhiều đó.

Còn phải đuổi theo đến bao giờ mới có thể đuổi kịp để lọt vào top 10 đây?

“Bây giờ số trận thắng của vị trí thứ mười là bao nhiêu!”

“Đứng thứ mười là thành Thiên Ti, bọn họ có mười sáu Kim Tiên tọa trấn, hiện giờ có 98 trận thắng.”

Đáng lẽ mọi người còn đang chà chà tay bỗng nhiên im bặt.

Lúc lâu sau, Quy Tàng Kiếm Tiên mới thở dài một tiếng.

“Xem ra chúng ta chỉ có thể đợi một trăm vạn năm tiếp theo thôi.”

Hư Huyền Ma Thánh cũng chỉ có thể chấp nhận số phận: "Đúng vậy, một trăm vạn năm sau rồi hẵng đánh vậy!"

Cách biệt thực lực quá lớn.

Trong đám bọn họ trừ Thành ca, sức chiến đấu của mấy người khác còn chưa đến cả Thiên Tiên.

Càng đừng nói đến Huyền Tiên Kim Tiên, trận này hoàn toàn không thể đánh nổi.

Huống chi thời gian cũng chẳng kịp, chỉ còn sót lại có mười năm, cùng lắm chỉ được vỏn vẹn 96 trận thắng.

Đấy là còn chưa nói đến việc số trận thắng của vị trí thứ mười còn tăng lên tiếp.

"Mười vạn năm tới, chúng ta phải có sức chiến đấu mạnh mẽ!"

"Đúng vậy, có tiên nguyên chi khí ở nơi đây, thực lực của ta chắc chắn sẽ tăng mạnh."

"Một trăm vạn năm đủ để cho chúng ta xoay chuyển cục diện rồi!"

Đám người tài giỏi này ai nấy đều có thiên phú dị bẩm, lại còn là những kẻ nắm bắt được nhất cử nhất động của chu kỳ phi thăng hàng trăm vạn năm kế tiếp ở hạ tiên giới.

Suy nghĩ của Thành ca không hề giống với họ, thứ mà bây giờ hắn nghĩ đến là liệu có nhiều lợi ích hơn không.

"Chỉ có vỏn vẹn mười thành trì được phi thăng mà thôi, thực lực cách nhau quá nhiều, hẳn là thành chủ trước đây bận rộn lắm nhỉ?

Với thực lực của thành Định Thiên, đừng nói là top mười, cho dù là top mười vạn cũng không vào nổi.

Còn định khiêu chiến cái quái gì chứ?

Không phải là tốn công tốn sức à?

"Mỗi lần khiêu chiến giành thắng lợi thì có thể tước đoạt một phần khí tức quy tắc từ phi thăng đài của đối phương, làm tăng thêm sức mạnh khí tức quy tắc của phi thăng đài của toàn tiên thành đó."

“Khí tức quy tắc của phi thăng đài càng mạnh thì càng có lợi cho những người tu luyện ở trong thành đó.”

Còn có chuyện tốt như này nữa hả?

Bước đến Tiên Giai, tu luyện chủ yếu chỉ xoay quay các quy tắc.

“Phi thăng đài ở đâu vậy?”

Câu hỏi này khiến đám cư dân ở đây ngây người.

Bọn họ càng ngày càng cảm thấy đám người mãnh thú này cứ như là đám dã nhân chưa từng được khai hóa ấy.

Kiến thức thông thường gì cũng không biết.

Nhưng mà thực lực của bọn họ ở bày ra ngay trước mắt, tiên giới là một nơi dùng thực lực để nói chuyện mà.

“Phi thăng đài ở kia.”

Bọn họ chỉ về phía xa xa, hóa ra đó chính là cái bậc thềm mà thành chủ trước đó đã triệu hồi ra tinh hạch.

“Khí tức quy tắc bên trong phi thăng đài nồng đậm nhất, hơn nữa tiên nguyên chi khí cũng dồi dào nhất. Nếu như có thể tu luyện ở trong đó thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

Đám dân bản địa nói đến đây xong cũng không khỏi ngưỡng mộ nhìn về phía đó.

“Nhưng mà bên trong phi thăng đài chỉ có thể chứa một vạn người, cho nên chúng ta cũng chỉ được nghe nói thôi.”

Nghe đến đấy, ai nấy đều hoàn toàn rung động.

Từ sau khi Nhập Thánh cảnh có lĩnh vực, thật ra mọi người đã bắt đầu làm quen với quy tắc rồi.

Nhưng mà lực quy tắc nồng đậm, để có thể tới gần đối mặt với khí tức quy tắc thì trước giờ bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Trước đây chỉ là tu luyện quy tắc hỏa diễm thì chạy tới miệng núi lửa, tu luyện quy tắc thủy thì chạy đến biển cả bờ hồ là được rồi.

“Cái này, Khương chưởng môn…”

“Phi thăng đài này, ngươi xem liệu…”

Đến cả Quy Tàng Kiếm Tiên cũng không nhìn được mà xoa xoa tay, gương mặt già nua hớn hở, cười đến mức trông như một đóa hoa cúc đang nịnh nọt vậy.

Mấy người khác cũng đều háo hức nhìn về phía Thành ca.

Chịu thôi, cám dỗ thăng cấp thực lực lớn quá mà.

Ở đây mới là phía bên ngoài của phi thăng đài thôi mà cảnh giới của rất nhiều người bọn họ đã buông lỏng rồi.

Huống chi là ở bên trong.

Chỉ là số lượng ở bên trong chỉ có một vạn người, số lượng này chia kiểu gì, đương nhiên là phải nhờ Khương chưởng môn ân nhân, cũng là người mạnh mẽ có tiếng nói nhất quyết định.

“Khụ, ta có lời muốn nói trước đã, lần này ta có hơn một nghìn môn nhân cùng lên đây.”

“Ta muốn chiếm trước 1100 vị trí, có mấy vị trí còn lại thì các ngươi có thể tự mình chia với nhau.”

Thành ca cũng không khách sáo, đương nhiên là bản thân hắn muốn điều kiện tốt nhất rồi, dù sao rất nhiều đệ tử mới Đạo Cung cảnh thôi.

Suy cho cùng vẫn cách biệt hẳn một tầng với những người khác.

Nghe đến việc hắn muốn chiếm 1100 vị trí, mấy người khác không những không thất vọng mà còn vui mừng hớn hở.

“Khương chưởng môn hào phóng quá!”

“Không sao không sao, vẫn còn tám nghìn chín trăm vị trí nữa, đủ để chúng ta chia rồi.”

“Ha ha, đa tạ Khương chưởng môn!”

“Quả đúng là ân nhân, khí phách lắm!”

Bọn họ đều là những kẻ thấu tình đạt lý, nếu như không có Khương Thành thì sao mà họ còn sống được, chứ đừng nhắc đến vị trí trong phi tiên đài gì đó.

Huống chi nơi này cũng là do Thành ca chiếm được.

Cho dù hắn có chiếm hết thì mấy người khác cũng chẳng dám ho he gì.

Dưới tình huống này, hắn còn đồng ý để lại 8900 vị trí cho người khác, có thể nói là đã đủ thành ý lắm rồi.

Lúc mấy người kia đang bận rộn phân chia đầu người thì ở bên này, Thành ca cũng đang bận rộn kiểm kê số chiến lợi phẩm mới hốt được từ trận chiến vừa nãy.

Trong trận chiến đó, chỉ riêng tiên khí thôi cũng thu được mấy trăm món.

Đặc biệt là tên thành chủ làm việc tốt mà không để lại tên tuổi kia có một thanh tiên kiếm tam giai và một bộ tiên giáp nhị giai.

Ngoài ra thì còn có pháp bảo thượng phẩm Thiên Vũ Linh Hà Tráo dùng để ngưng tụ tiên nguyên chi khí, giúp đỡ cho việc tu luyện.

Còn có thể giúp nồng độ tiên nguyên chi khí trong phạm vi tăng lên gấp ba lần.

Thành ca lại vớ được món hời rồi.

Ngoài tiên đan và tiên tinh ra thì mấy thứ vật tư chuẩn bị cho chiến đấu như tiên phù tiên trận cũng không hề ít.

Sau khi đổi hết mấy thứ tạm thời không thể dùng được, điểm tích phân của hắn lên đến con số 313,5 tỷ.

Nghĩ đến việc lâu lắm rồi chưa tăng cấp hệ thống, hại lại nhấn vào nút thăng cấp.

Sau đó, bảng hệ thống xảy ra thay đổi.

Cấp: 10

Tích phân: 0/1000000000000

Tích phân khả dụng: 213566755458

Kĩ năng hiện tại: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để quay ngược dòng thời gian, không cần cooldown.

Chú ý: Sau khi quay về quá khứ thì trạng thái bản thân của ký chủ được giữ nguyên không thay đổi. Mức độ quay ngược càng lớn thì điểm tích phân tiêu tốn càng nhiều.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao điểm tích phân để thăng cấp cho vật tĩnh.

Chú ý: Giá trị của mục tiêu càng cao thì điểm tích phân cần tiêu tốn càng nhiều.

Bây giờ Thành ca không cần đến cái đảo ngược thời gian.

Hắn cũng chẳng có chuyện gì tiếc nuối mà phải quay lại quá khứ để bù đắp hết, cứ để như nước chảy mây trôi thôi.

Với lại hắn liếc qua, quay về một ngày trước cần đến một trăm triệu điểm tích phân, hắn cũng chẳng buồn lãng phí.

Còn về kỹ năng thăng cấp vật tĩnh mới, hắn lập tức nghĩ đến linh mạch và phi tiên đài.

Nếu như bản thân có thể thăng cấp cho phi tiên đài, vậy thì liệu khí tức quy tắc cũng đột nhiên tăng một cấp không?

Chương 228.

Sau khi thăng cấp lên đến cấp mười, hắn lại rút thưởng cấp 7 10 lần.

Cấp 7 cần đến 1 tỷ điểm cho mỗi lần, 10 lần cần phải tiêu tốn 10 tỷ điểm.

Nhưng mà rút thưởng cấp 7 đáng giá lắm.

Phần thưởng của mười lần rút có ba viên tiên đan tam phẩm, tiên đan ở cấp bậc này thật ra là để cho Huyền Tiên dùng tu luyện.

Nhưng với Thành ca mà nói thì cho dù cho hắn tiên đan cửu phẩm đi chăng nữa thì hắn cũng có thể hấp thu thẳng luôn.

Còn có một bộ tiên khí Phược Địa Tinh Trần Cung, cơ mà đáng tiếc là Thành ca không có dự định làm xạ thủ.

Mục tiêu quan trọng nhất của hắn vẫn là mảnh vỡ quy tắc.

Mà quả nhiên rút thưởng cấp 7 ra được mảnh vỡ quy tắc cấp hai.

Mảnh vỡ quy tắc cấp 2: Có thể thăng cấp một điều quy tắc chủ bất kì đến cảnh giới Tinh Thông, hoặc có thể thăng cấp 10 điều quy tắc chủ bất kì đến cảnh giới Tiểu Thành.

Đây chính là thứ mà bây giờ mà hắn cần nhất.

Chỉ cần tất cả 992 điều quy tắc chủ trong đạo tâm thăng lên đến cấp Tiểu Thành, vậy thì hắn có thể trực tiếp vượt qua cấp bậc Thiên Tiên, trở thành Huyền Tiên.

Bởi vì trở thành Huyền Tiên thì cần tất cả quy tắc chủ đều thăng lên đến cấp Tiểu Thành.

Còn về Thiên Tiên thì chưa có bất cứ yêu cầu gì về cảnh giới quy tắc chủ.

Đương nhiên là trước hết cảnh giới linh lực và cảnh giới tiên hồn cũng cần phải thăng cấp lên theo.

Mấy thứ này Thành ca không cần phải tu luyện, hắn chỉ định ăn tiên đan tiên từ đầu đến cuối.

Không có chút theo đuổi gì hết.

Tóm lại thì rút thưởng cấp 7 cũng rút được thứ mà bản thân cần, vậy thì chẳng còn gì phải do dự nữa.

Hắn lại chi ra thêm 100 tỷ, rút một phát 100 lần liên tiếp.

Cuối cùng nhận được 12 miếng mảnh vỡ quy tắc cấp hai, rồi hắn nâng cấp 120 điều quy tắc chủ lên cấp Tiểu Thành.

Còn về mấy loại thần phẩm nâng cấp thiên phú gì đó, hắn chẳng buồn liếc mắt nhìn.

Ngoài ra, còn có được hai bộ công pháp cấp Huyền Tiên và bốn bộ võ kỹ cấp Huyền Tiên.

Mấy thứ này, hắn định sau này hẵng mở ra dùng.

Sau khi làm xong xuôi, hắn mở Toàn Cơ Đồ thả đám đệ tử ra ngoài.

Lần này ở trong tiên giới giả của bảo bình mất gần cả một năm thời gian, bây giờ đám đệ tử ra ngoài, tu vi cũng lại chuyển biến từng ngày.

Các nàng ở bên trong đó đồng nghĩa với việc đã trải qua hơn hai vạn năm rồi.

Thêm việc A Hoàng đã nâng cấp linh mạch đến cấp bậc tiên nguyên chi khí, và bản thân mình đã thăng cấp tư chất, đương nhiên là tu vi có bước thăng tiến nhảy vọt rồi.

Nhưng mà đệ tử đời thứ tư thì kém hơn rất nhiều.

Bởi vì hầu hết tư chất chỉ có tứ đẳng, cho nên bây giờ chín trăm người thì chỉ có ba trăm người đến Nhập Thánh cảnh, những người còn lại đều là Đạo Cung cảnh.

Bọn họ vừa mới ra ngoài đã tích thêm cho Thành ca 75,2 tỷ điểm tích phân.

Nhưng mà bởi vì thời gian quá lâu nên đan dược trong đó đều sắp hết rồi.

“Chưởng môn! Lần này lâu quá đi!”

“Đúng vậy, chúng ta lại đổi đến chỗ nào thế?”

Mọi người vẫn nhớ lúc ở trong tiên giới giả của bảo bình, bây giờ nhìn xung quanh hình như là một tòa thành rồi.

“Tiên nguyên chi khí ở nơi này còn nồng đậm hơn chỗ trước kia gấp mấy lần đó!”

“Không phải chứ? Lẽ nào chưởng môn lại tiêu diệt phái của ai nữa hả?”

“Trước đây chỉ là tiên giới giả mà thôi, bây giờ chỗ này mới là tiên giới thật.”

Thành ca chẳng buồn tốn nước bọt, trực tiếp để Mạc trưởng lão giải thích cho bọn họ.

Đám người nhanh chóng biết được thời gian gần đây xảy ra chuyện gì, tiếng kinh ngạc và cảm thán không ngừng vang lên.

“Chưởng môn đến tiên giới mà lẫm liệt vẫn hệt như trước vậy.”

“Đương nhiên rồi, chưởng môn mà xuất chiến thì mọi việc đều thuận lợi.”

“Ta dám cá là cho dù là tiên giới thì chưởng môn cũng là cao thủ hàng đầu!”

“Không hổ danh là chưởng môn…”

Đã lâu không gặp, kỹ năng nịnh hót của đám đệ tử vẫn chẳng thụt lùi chút nào.

Mặc dù chẳng hiểu chút gì về tiên giới, cơ mà điều đó vẫn chẳng ngăn cản việc bọn họ tâng bốc đến tận trời.

Thành ca rất chi là hưởng thụ, vì thế hắn lại bắt đầu phân phát phần thưởng.

Mấy trận đại chiến liên tiếp này, tiên đan tiên tinh thu được đương nhiên là để cho mình dùng, còn thánh đan bỏ đan và lịch thạch là để cho đám đệ tử.

Lại được nhìn thấy nhẫn trữ vật đầy ắp, đám đệ tử không biết nên nói gì mới được.

Với một tu sĩ tu luyện thì tài nguyên là quý giá nhất, cũng khó kiếm nhất.

Đáng lẽ họ nên vui mừng, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, thì họ phải tiếp tục tiết tấu vào bị đá vào trong Toàn Cơ Đạo Trường tu luyện thêm mấy vạn năm nữa.

“Chưởng môn, có thể cho chúng ta hít thở ít không khí tươi mới bên ngoài được không vậy!”

“Đúng vậy, mới tới tiên giới, còn chưa kịp cảm nhận được chút gì…”

“Ta còn muốn ở lại với chưởng môn cơ!”

Thành ca lắc đầu cười: “Lần này ta không để các ngươi vào Toàn Cơ Đạo Trường nữa mà là vào phi thăng đài cùng cảm ngộ quy tắc với các cao thủ của vực giới khác.”

“Cùng với cao thủ của các vực giới khác á?”

“Bọn họ dễ làm quen lắm hả?”

“Đúng vậy, là các tiền bối cao nhân của các vực giới lớn, thật sự ở chung với bọn họ có hơi căng thẳng…”

Theo chân Khương Thành, đám người nhanh chóng vào trong phi thăng đài.

Thoạt nhìn qua thì bên trong thật sự rất rộng rãi, có thể chứa đến cả hàng trăm vạn người ấy chứ.

Nhưng mà bên trong chỉ có 10050 bồ đoàn được hình thành tự nhiên, nằm rải rác khắp nơi trên không trung.

Rõ ràng là chỉ khi ngồi lên trên bồ đoàn thì mới có thể có được sự ưu ái từ khí tức quy tắc.

Tất cả các bồ đoàn đều cùng nhau bảo vệ vương tọa cao nhất ở chính giữa.

Đó cũng chính là chỗ ngồi của thành chủ trước đây trước khi hắn xông ra, nó cũng được coi như là vị trí nòng cốt của phi thăng đài.

Giờ phút này, các vực giới lớn cũng chọn xong người được tu luyện ở bên trong.

Mấy thủ lĩnh như Tỉ Trường, Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long Vương đều ở bên trong.

Ngoài ra mấy người được chọn còn lại, thấp nhất cũng phải là Thánh Giai trung kỳ.

Chỉ có duy nhất một ngoại lệ là Thanh Sa và bốn tộc lão khác của Tâm Bộ được phá lệ lựa chọn bởi vì bọn họ có quan hệ

gần gũi với Khương Thành.

Điều này khiến đám đệ tử của Phi Tiên môn áp lực như núi.

Dựa theo tiêu chuẩn này thì trong đám bọn họ chỉ có ba người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và Lam Đề mới đạt tiêu chuẩn, mấy đệ tử đời thứ hai thứ ba làm gì có đủ tư cách.

Càng khỏi cần nói đến đám đệ tử đời thứ tư mới Đạo Cung cảnh.

Đặc biệt là bên ngoài còn có một đám Thánh Giai sơ kỳ và Nhập Thành cảnh Cửu trọng đang nhìn chằm chằm vào, điều này càng khiến bọn họ tự ti xấu hổ, cảm thấy mình không xứng.

Nhưng mà sau khi vào trong, cảnh tượng bị gạt bỏ trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Vừa thấy đám đệ tử Phi Tiên môn xuất hiện, đám người Quy Tàng, Hư Huyền, Tỉ Trường lập tức đứng dậy khỏi bồ đoàn, mặt mày tươi cười chắp tay.

“Khương chưởng môn đến rồi à!”

“Đây chính là môn nhân Phi Tiên môn của ngươi đó hả? Quả nhiên là ai nấy đều nhân trung hiện long phụng, tiền đồ trước mắt vô hạn!”

“Ha ha ha, các bạn nhỏ có thể ngồi xuống đây cạnh lão hủ!”

“Nếu như lúc cảm ngộ quy tắc có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi bổn thánh bất cứ lúc nào.”

“Hoan nghênh hoan nghênh, mau ngồi xuống!”

Mức độ nhiệt tình như này khiến đám đệ tử tay chân luống cuống cả lên, hệt như rơi vào trong sương mù vậy.

Mấy tiền bối của vực giới khác không chỉ hoan nghênh bọn họ mà còn nhường mấy vị trí bồ đoàn cao nhất cho bọn, tốt đến mức khiến bọn họ cảm thấy được sủng ái mà sợ hãi.

Bọn họ không hề ngu, đương nhiên biết đây chắc chắn là do chưởng môn.

Chưởng môn đúng là có mặt mũi quá đi, vậy mà khiến cao nhân của các vực giới lớn khác cùng phải tâm phục khẩu phục.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì nhanh chóng bước vào trạng thái tu luyện.

Thành ca cũng làm việc đáng phải làm, ngồi lên vị trí vương tọa kia.

Hắn lập tức cảm nhận được khí tức quy tắc nồng đậm, trái đạo tâm của bản thân cũng nháy mắt trở nên sục sôi.

992 điều quy tắc chủ trong đạo tâm dường như đang được cơn mưa tưới đẫm, tốc độ tu luyện nhanh hơn bình thường gấp năm lần.

Chương 229.

Thành ca tu luyện một hồi, các loại cảm ngộ liền ùn ùn kéo đến.

Các loại quy tắc giống như là mưa phùn, âm thầm làm ẩm mọi thứ.

Trừ điều đó ra, tiên nguyên chi khí ở đây nồng nặc hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Mới một khắc ngắn ngủi, liền có hai Thánh Giai hậu kỳ bay lên, bay ra bên ngoài.

Cảm ngộ của bọn họ đến rồi, thiên kiếp thành tiên sắp tới.

Tiếng sấm bên ngoài ầm ầm, Thành ca lại có chút không kiên nhẫn.

Nếu như tốc độ tu luyện như vậy ở những người bình thường thì nhanh vô cùng, cầu còn chẳng được, đáng tiếc hắn không hề hài lòng.

Dưới tình huống tu luyện bình thường, muốn nâng cấp quy tắc chủ từ cấp Nhập Môn lên cấp Tiểu Thành ở tiên giới thì thời gian cần ít nhất là cũng phải là hàng vạn nắm, đấy là dưới tình huống thiên phú cũng không tệ.

Hầu như những thiên tài hạ giới đều sẽ có tốc độ tu luyện như vậy.

Hầu hết những tiên nhân bình thường, e rằng mười vạn năm, trăm vạn năm cũng chưa chắc đã làm được.

Thiên phú Thành ca đã đạt tới đỉnh cao, có lẽ ngàn năm là có thể làm được rồi.

Cơ sở này còn cộng thêm việc tăng tốc gấp năm lần, tóm lại thì cũng phải đến mấy trăm năm

Tổng cộng 992 điều quy tắc chủ, phải tu luyện đến ngày tháng năm nào đây?

Hắn không chờ nổi.

“Còn tưởng rằng vào trong phi thăng đài sẽ trâu bò hơn, nhưng chẳng phải vẫn phải hì hục khổ tu hay sao?”

“Đúng là chỉ được cái vẻ ngoài!”

Hắn phẫn nộ đứng dậy, chẳng buồn cảm ngộ nữa.

Có nhanh hơn nữa thì có nhanh bằng việc rút thưởng không?

Chẳng lẽ còn trông cậy vào lão nhân gia hắn đây ngồi nhàm chán ở đây mấy chục vạn năm hả?

“Tiểu Hàm, ngươi lại đây.”

Hắn đánh thức Kỷ Linh Hàm vừa mới tiến vào trạng thái tu luyện, sau đó chỉ chỉ vương tọa kia.

“Ngươi sang bên kia tu luyện đi.”

Vương tọa ở trung tâm là nơi có khí tức quy tắc nồng đậm nhất, hiệu quả tu luyện tốt nhất, nếu mình đã không dùng, vậy cũng không thể lãng phí được.

“Hả?”

Ánh mắt ôn nhu của Kỷ Linh Hàm hơi ngẩn ra, sau đó xua tay liên tục: “Không được không được, đó là vị trí của chưởng môn ngươi, ta không thể ngồi được.”

“Ta không tu luyện ở đây nữa, ngươi là đại sư tỷ của bổn môn, ngươi thay ta trấn giữ được rồi.”

Nói xong, Thành ca không nói nhiều nữa, chuyển nàng lên vương tọa ngồi luôn.

Động tĩnh này, cuối cùng cũng làm những người khác thức giấc.

Chỉ một chốc, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên trên người hai người.

Điều này khiến cho Kỷ Linh Hàm có chút không biết làm thế nào, suýt chút nữa thì mặt đỏ ửng lên.

Quy Tàng Kiếm Tiên kinh ngạc nói: "Khương chưởng môn, việc này…"

"À, tu luyện của ta và các ngươi có hơi khác nhau, cho nên ta vị trí này nhường cho nàng."

"Thì ra là thế!"

Quy Tàng vuốt râu cười, khen: "Khương chưởng môn quả nhiên là người kỳ lạ, làm việc khác xa với chúng ta."

Những người khác cũng lần lượt mỉm cười gật đầu, tiếp tục nhắm mắt tu luyện, cũng không hỏi nhiều.

Bây giờ bọn họ cũng phải "hiểu ra", mặc kệ Khương Thành làm ra quyết định khác thường gì, đó cũng là ý nghĩ sâu xa.

Bản thân không hiểu, đó là kiến thức của mình không đủ.

Cho nên, cứ ủng hộ là được.

Vương toạ được bốn phía bảo vệ xung quanh, khí tượng thống ngự bốn phương tám hướng.

Đổi thành đám người Tỉ Trường, Quy Tàng, Hư Uyên ngồi lên trên, đều sẽ gây nên sự bất mãn mạnh mẽ từ người khác.

Nhưng hiện tại người được chọn là người của chính Khương chưởng môn.

Hắn muốn cho một nữ đệ tử ngồi trên vương tọa, trấn áp một đám tiên ma yêu quỷ cùng với thủ lĩnh chủng tộc đa dạng khác, đó là trấn áp đó.

Mắt thấy mọi người không phản đối, Kỷ Linh Hàm lúc này mới yên tâm.

Thành ca đang định dời đi, ngay sau đó liền cảm nhận được một vài ánh mắt oán hận.

Đứng đầu là Lam Đề và Lâm Ninh.

Lại làm sao vậy?

Hắn không thể không truyền âm qua đó: “Tu luyện thật tốt, không cần đắm chìm vào bề ngoài anh tuấn của ta!”

Ấn Tuyết Nhi chua xót nói: “Quả nhiên chưởng môn vẫn thương Kỷ sư tỷ nhất.”

Lam Đề cũng sa sút tâm trạng nói: “Thành ca, ngươi thay lòng đổi dạ rồi sao?

Lâm Ninh thẳng thắn nói: “Chưởng môn, tại sao là nàng, chẳng lẽ ngươi đã chọn được rồi?”

“Chọn cái gì? Các ngươi lại đang nói về cái gì thế hả?”

“Không nói rõ được!”

Hắn nghiêm mặt, giáo huấn: “Vị trí đó chỉ có một, trong lúc đó đồng môn phải hiểu và khiêm nhường lẫn nhau, không được có lợi là ghen tị, hiểu không?”

Mấy cô gái vẻ mặt không nói gì.

Chúng ta vì tranh đoạt lợi ích sao?

Sau khi rời khỏi phi thăng đài, Khương Thành lại triệu hoán Mạc Trần.

“Ngươi làm sao không vào tu luyện quy tắc?”

“Chưởng môn có điều không biết, dù sao thân thể của lão hủ ta cũng là đoạt xá được, không thể tiếp tục tu luyện thêm nữa, hơn nữa quy tắc của phi thăng đài này có giới hạn với việc thăng cấp của ta.”

Mạc Trần từng có cảnh giới, còn cao hơn Huyền Tiên.

Hoá ra là như vậy sao?

Khương Thành suy tư một lát, cuối cùng đưa ra quyết định.

“Lúc trước Chủ Hồn Ấn Ký trên người ngươi có khắc khế ước, bây giờ trả lại cho ngươi.”

Giờ mọi người đã quen thuộc như vậy, hắn cũng không cần tiếp tục dùng khế ước để ràng buộc.

Chủ hồn trả lại cho hắn, có thể làm cho tiên hồn của hắn trở nên hoàn chỉnh rất nhiều, sức mạnh cũng có thể trở nên mạnh một chút.

“Hả?”

Lúc đầu Mạc Trần vui sướng, không có ai mong muốn hồn phách từ đầu đến cuối không hoàn chỉnh cả.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại luống cuống.

“Chưởng môn có ý gì đây, chẳng lẽ không cần sự giúp đỡ của lão hủ nữa hay sao?”

Nhớ lại lúc trước ở Đoan Mộc thế gia lãng phí thời gian nhiều năm như vậy, thăng cấp xíu xiu cũng chẳng có, chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Từ khi đi theo “vị diện chi tử”, hoàn toàn là một hành trình được hack ké hơi mạnh mà.

Thời gian mới hai, ba năm đã trở về với tiên giới rồi.

Đối lập quá rõ ràng.

“Sứ mệnh” lão gia gia bên mình vẫn còn chưa hoàn thành, hắn cũng không muốn buông tay!

Khương Thành lắc đầu, cười nói: “Mạc trưởng lão nói đùa rồi, ngươi chính là người mà ta coi trọng nhất.”

Đây chính là sự giúp đỡ thân thiết nhất, cho dù có lấy Tiên Đế ra đổi hắn cũng chẳng thèm.

Người quan trọng nhất ư?

Vị trí quan trọng trong lòng vị diện chi tử này đã được chốt rồi!

Mạc Trần kích động vô cùng, lúc này mới tiếp nhận rồi đưa vào chủ hồn.

Chủ hồn và tàn hồn vừa tiếp xúc, rất nhanh đã hoà hợp làm nhất thể, dù sao ban đầu cũng là của hắn.

Trong nháy mắt, ngay cả Khương Thành cũng cảm giác người trước mặt sáng bừng lên.

Khí chất cả người đột nhiên biến đổi rất nhiều, từ một lão đầu trước đó không có gì thu hút, giờ lại trở nên bộc lộ tài năng uy thế kinh người.

Khí tức kia khiến hắn cảm thấy giống như là biển lớn không giới hạn, thậm chí còn mạnh hơn cả với Huyền Tiên thành

chủ.

Chẳng lẽ hắn trước kia thật sự là Tiên Tôn?

Không, Ma Tôn.

Cần phải biết là, sau Kim Tiên mới là Tiên Tôn.

Sau một phen điều chỉnh lại, Mạc Trần thu lại khí thế toàn thân, bề ngoài lại có vẻ trở nên vô hại với người lẫn vật lần nữa.

Hệ thống lại ting một tiếng, nhắc nhở hắn thu được 50 triệu điểm tích phân.

Xem ra trong mắt hệ thống, giá trị của hắn lại thăng cấp rất nhiều.

“Đa tạ chưởng môn, cuối cùng tiên hồn của lão hủ cũng hoàn chỉnh, chỉ cần tương lai tu bổ một phen, thì có thể khôi phục sức mạnh của thời kỳ hưng thịnh.”

Dù sao cũng không có tiên thể từ trước, chỉ có tiên hồn.

Hơn nữa tiên hồn còn chịu hạn chế bởi thân thể vật chứa bây giờ.

“Cần gì phải chờ tương lai hồi phục chứ.”

Thành ca cũng không keo kiệt, trực tiếp cho hắn mấy chục viên tiên đan phục hồi hồn phách, trong đó còn có một viên là tiên đan tam phẩm.

Nhận những viên tiên đan đó xong, Mạc Trần xúc động đến rơi nước mắt.

Những đan dược này giúp hắn rất nhiều.

Vị diện chi tử tốt như vậy, đi đâu mới tìm được chứ?

“Chưởng môn yên tâm, trận chiến phi thăng tiên thành, lão hủ nhất định xông lên tuyến đầu!”

Những người khác đều nghĩ đến việc chờ đợi vòng tiếp theo của trận chiến phi thăng hàng trăm vạn năm sau, nhưng Mạc Trần lại rất hiểu rõ, chưởng môn không thể can tâm chờ lâu như vậy.

Sao vị diện chi tử làm thể đi con đường bình thường được cơ chứ?

Sẽ không lâu nữa đâu, hắn quyết định sẽ bắt đầu khiêu chiến.

Thái độ này của hắn khiến cho vẻ mặt Thành ca kinh ngạc.

Xông lên tuyến đầu ư?

Lão đầu ngươi có nhầm không vậy?

Ta chưa từng nghĩ tới việc muốn nhường cơ hội làm màu cho ngươi đâu nhá.

Chương 230.

Sau khi Mạc Trần đi hồi phục tiên hồn, Khương Thành lại gọi A Hoàng ra ngoài.

Vừa ra, con gái liền ríu rít, như một bé cưng tò mò.

"Oa, đây là đâu vậy?"

"Mẹ, đây là đâu?"

"Cảm giác thật dễ chịu, nhưng sao không tìm được linh mạch nhỉ…"

"Nơi này là nhà mới của chúng ta sao?"

Còn kêu mẹ nữa hả?

Anh đây chống cằm, nhìn dáng vẻ nhà quê không có một chút kiến thức của ngươi đây.

"Đây là tiên giới, đương nhiên không có linh mạch!"

"Hoá ra chúng ta đến tiên giới, mẹ thật giỏi chạy ghê ha, ngày nào cũng chuyển nhà."

Thật ra lúc ở trong Toàn Cơ Đồ thì tiểu cô nương này có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, chẳng qua là nàng ở bên trong linh mạch hơn mà thôi.

Trong Toàn Cơ Đồ, những người khác cảm thấy thời gian dài đằng đẵng, chỉ có mỗi nàng là cảm thấy chỉ như ngủ một giấc thôi

"Ta giúp ngươi thu nhận một đệ đệ, hôm nay cho hai ngươi gặp mặt."

"Đệ đệ ư?"

Lông mi dài của A Hoàng rung rung, kinh ngạc nói: “Mẹ sinh tiểu bảo bảo với ai hả?”

“Là Kỷ Linh Hàm sao? Hay là Lam Đề?”

Đù, hoá ra ngươi biết được nhiều như vậy?

Thật là thiếu sót khi anh đây vẫn luôn cho rằng ngươi rất đơn thuần không biết gì hết…

Khương Thành vẫy tay, lại gọi Tiểu Bạch ra.

“Đây là A Hoàng, tỷ tỷ ngươi.”

“Đây là Tiểu Bạch.”

“Hai ngươi làm quen một chút đi.”

Hai vị đây cũng chẳng phải là sinh linh bình thường gì, hắn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Chỉ thấy hai người sau khi gặp mặt đối phương thì cứ bình tĩnh nhìn nhau như thế.

Một lúc lâu sau cũng không có chút phản ứng nào cả.

Cảnh tượng trôi qua im lặng có chút xấu hổ.

Kẻ làm ba - Thành ca, có chút sốt ruột, hắn hy vọng tỷ đệ bọn họ có thể hoà thuận vui vẻ, tương thân tương ái như người một nhà.

“Hai ngươi có chuyện gì không?”

“Sao mà lần đầu tiên gặp mặt lại giống như oan gia thế này?”

“Đâu có, ba ngươi hiểu lầm rồi!”

Nụ cười ngọt nào hiện lên trên gương mặt đáng yêu của Tiểu Bạch, sau đó hào phóng nghênh đón, bế A Hoàng lên.

“Ta quá kích động sau khi nhìn thấy tỷ tỷ mà thôi.”

“Tỷ tỷ! Ôm một cái!”

“Đệ đệ ngoan!”

Trên gương mặt hơi trẻ con của A Hoàng cũng chứa đầy vẻ tươi cười, còn đang vỗ vỗ phía sau lưng của Tiểu Bạch nhỏ bé.

“Biết có một đệ đệ như vậy, không biết ta vui vẻ biết bao nữa!”

“Vậy hả, vậy thì tốt rồi.”

Thành ca gật đầu vui mừng.

Chỉ là nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của A Hoàng đang vỗ sau lưng Tiểu Bạch, hắn có chút nghi ngờ, có phải dùng sức hơi lớn rồi không?

“Ba, ta muốn ra ngoài thân thiết với tỷ tỷ một chút, có được không?”

“Mẹ, ta cũng muốn chơi với đệ đệ.”

“Đi thôi đi thôi!”

Nhìn thấy hai đứa trẻ “mới gặp đã thân”, Thành ca xua tan chút nghi ngờ trong lòng.

Còn vẫy tay với dáng vẻ đi xa của hai đứa.

Sau đó, hắn liền bắt đầu “khổ tu”.

Trong khoảng thời gian này vừa rút thưởng, vừa thu được chiến lợi phẩm, đạt được rất nhiều tiên đan và tiên tinh.

Từ trong nhẫn lấy ra một nắm rồi nhét vào trong miệng, hắn lại bắt đầu luyện cấp hằng ngày.

Tiếng sấm bên ngoài ầm ầm, thỉnh thoảng có người đi ra độ kiếp từ phi thăng đài.

Dưới phi thăng đài, sức mạnh của mọi người đột nhiên tăng mạnh.

Mạc Trần ở hậu điện cũng đang nhanh chóng phục hồi tiên hồn.

Bên dưới phi thăng đài, hai luồng ánh sáng một Hoàng một Bạch đang va chạm quyết liệt.

Tất cả đều hiện ra vẻ vui tươi rộn ràng.

Sau khi ăn hết tất cả đống đan dược, Thành ca nhảy vọt từ Chân Tiên nhất phẩm tới Chân Tiên cửu phẩm.

Tuy rằng bởi vì hắn có cảnh giới võ đạo của cấp Huyền Thiên, cho nên không có bình cảnh gì trong việc đột phá hết.

Hơn nữa tốc độ hấp thu và chuyển hoán của thiên hoang bất diệt thể cực nhanh, uống thuốc cái liền thăng cấp.

Nhưng sở dĩ thăng cấp nhanh như vậy, chủ yếu vẫn là vì số lượng đan dược rất nhiều.

Phải biết là căn cơ võ đạo quá thâm hậu thì đan dược yêu cần cũng gấp mấy lần những tu sĩ khác.

Còn về tiên hồn, tiên hồn của hắn cũng không hề thăng cấp dễ dàng như vậy.

Cũng may lần này tiêu diệt hai Huyền Tiên, đồ dự trữ của bọn họ còn đủ cho vài người thăng cấp Thiên Tiên cơ.

Hơn nữa còn giết được hơn hai trăm Thiên Tiên.

Lúc này, cuối cùng cảnh giới của hắn cũng được đẩy lên.

Tu vi đạt tới Chân Tiên cửu trọng, Thành ca khí thế hưng phấn, quyết định lại đi kiếm điểm tích phân tiếp.

Vì thế, hắn lấy ngọc thước của tên thành chủ trước kia ra.

Thực ra cái thứ này chính là pháp bảo khống chế của phi thăng đài và triệu hoán tinh hạch.

Hắn luyện hoá ngọc thước, mặt trên lập tức hiện lên vô số dòng khắc văn, vô cùng kỳ diệu.

Ngoài ra còn có một danh sách màu vàng thật lớn xuất hiện phía trên phi phăng đài, khiến cho rất người trong thành đứng ngoài quan sát.

“Phi Thăng bảng!”

“Quả nhiên vẫn là thành Ngũ Hải đứng thứ nhất, hiện tại bọn họ thắng 158 trận!”

“Top ba cũng không thay đổi gì cả!”

“Thành âm Nguyệt đứng thứ tư trước đó đã bị đẩy xuống vị trí thứ sáu, cạnh tranh thật sự quyết liệt.”

“Thành Song Đăng chen vào top mười, chiến tích vừa tròn 100 trận thắng, lợi hại lợi hại!”

“Ta biết bọn họ có thể vào từ lâu rồi mà, dù sao cũng có sáu Kim Tiên mà.”

“Ngươi nói xem, thành chủ của chúng ta có phải Kim Tiên hay không?”

“Không biết, suy cho cùng hắn có thể tiêu diệt thành chủ tiền nhiệm, có lẽ thật sự đúng là…”

Về thành chủ bị giết, những cư dân tiên thành này hoàn toàn không có chút đau buồn nào hết

Nào là hận thù, tức giận, những thứ tương tự lại càng không tồn tại.

Cũng không phải là đời sau của thành chủ, chỉ cần Thành ca không tàn sát bọn họ, ai trở thành thành chủ cũng không có gì khác biệt với bọn họ hết.

Thậm chí bọn họ còn ước gì thành chủ lợi hại hơn cơ.

Như vậy chiến tích của thành Định Thiên sẽ càng tốt, sức mạnh quy tắc của phi thăng đài càng mạnh, có khi bọn họ cũng được thơm lây theo ấy chứ?

Còn về việc tiến vào top mười, thật ra bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Vì căn bản chẳng thực tế chút nào!

Sau đó, bọn họ nhìn thấy phía dưới bảng đan dày đặc kia, một cái tên đột nhiên sáng lên dữ dội.

“Đù má, thành chủ nhấn khiêu chiến hả?”

“Để ta xem hắn khiêu chiến tòa thành nào?”

“Thành Chiến Tiêu!”

Cùng với việc Thành ca nhấn khiêu chiến, cả toà phi thăng đài như đột nhiên biến thành một không gian ảo khác.

Rõ ràng không hề có bất kỳ chấn động và dịch chuyển gì, nhưng lại đặt mình vào cảnh tượng khác, vô cùng thần kỳ.

Ở nơi xa xôi phía trước, một toà phi thăng đài khác trong màn mây mù đang chậm rãi nổi lên.

Bóng người mờ mờ ảo ảo xuất hiện trước mặt trên đài cao kia.

Tiên khí đủ loại kiểu dáng và pháp bảo loé sáng thu hút ánh mắt của mọi người.

Bên thành Định Thiên, mọi người nhìn thấy vị trí của phi thăng đài trống không, tất cả đều lộ ra vẻ mặt đều khó mà tin được.

“Ôi mẹ ơi, thành Chiến Tiêu chính là thành trì thắng bốn trận, có bốn Huyền Tiên, mạnh hơn chúng ta nhiều!”

“Cái này phiền phức rồi đây, chúng ta thua chắc rồi!”

“Nếu như thua, sức mạnh quy tắc của chúng ta sẽ lại giảm xuống một cấp bậc.”

“Haizzz, chọc ai không chọc, lại chọc đúng vào thành trì thắng 4 trận…”

Trong trận chiến phi thăng tiên thành, số trận thắng có thể nói lên sức mạnh của một thành trì.

Bản chất của việc thắng 4 trận và thắng 2 trận hoàn toàn khác nhau.

Cho dù chỉ kém hai trận, nhưng bởi vì mấy tiên thành có số trận thắng như vậy rất nhiều nên xếp hạng của hai bên quả thật kém đến bốn trăm vạn.

Chọn ai không chọn, lại chọn người mạnh như vậy.

Nếu như đánh với thành trì có một hay không có trận thắng nào thì còn có chút hy vọng chăng?

“Cũng chưa chắc đâu, lỡ như thành chủ là Kim Tiên thật thì sao?”

“Haizz, hy vọng thôi…”

Mà phía bên kia, cuối cùng Thành ca cũng gặp được đối thủ lần này của mình.

Chỉ thấy phía trên phi thăng đài đối diện, bốn Huyền Tiên đồng thời lấy kiếm tiên ra.

Có khoảng hơn năm trăm Thiên Tiên xếp một hàng, phía sau còn có hơn hai vạn Chân Tiên.

Quy tắc của trận chiến phi thăng cũng có hạn, cùng lắm chỉ có thể có ba vạn người cùng xuất chiến.

“Đây chính là tiên thành mới thắng có hai trận mà cũng dám khiêu chiến với chúng ta ư?”

“Đúng là đi tìm đường chết mà!”

Thành chủ đối diện vừa dứt lời, mấy Thiên Tiên, Chân Tiên phía sau liền nhao nhao cười to.

Chương 231.

Đối mặt với sự cười nhạo đối phương, Thành ca tỏ ra rất thất vọng.

“Hầy, ta nhấn nhầm rồi.”

Nghe được lời này, phía đối diện càng cười vui sướng hơn.

“Ha ha ha, một khi khiên chiến tiên thành được mở ra thì nhất định phải phân thắng bại!”

“Ngươi không còn đường rút lui nữa đâu!”

“Nhấn nhầm rồi? Thật đúng là nhầm nhọt quá mà.”

“Có phải muốn nhấn chọn Tiên Thành một trận thắng và không trận thắng không?”

Sức mạnh quy tắc phi thăng đài của các người, bọn ta sẽ không khách sáo vui lòng nhận cho.”

Nghe được lời này của bọn họ, vẻ mặt Thành ca không sao nói rõ được.

“Ý của ta là, đáng lẽ ta muốn chọn thành trì thắng năm trận cơ.”

Mỗi lần chọn thủ khiêu chiến thì phải chọn kẻ chỉ cách biệt bản thân trong phạm vị ba trận thắng.

Trước mắt, thành Định Thiên thắng hai trận, cùng lắm chỉ có thể khiêu chiến thành trì nào thắng năm trận.

Thành ca là người huênh hoang như vậy, đương nhiên phải chọn đối thủ có trọng lượng nhất, như thế mới phù hợp với thân phận vai chính của bản thân hắn.

Thành trì gì mà thắng một trận với không thắng trận nào cơ, hoàn toàn chẳng cần phải suy nghĩ.

Nhưng bởi vì danh sách thật sự quá dài, hắn nhìn mà hoa cả mắt, thành Chiến Tiêu đứng cách vị trí mấy thành thắng năm trận không xa lắm nên hắn mới vô ý nhấn vào.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất mất mặt.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

“Ban đầu còn muốn chọn thành có năm trận thắng ư?”

Mọi người đối diện đưa mắt nhìn nhau, có chút nghi ngờ rằng liệu có phải mình gặp kẻ điên rồi không.

Thành chủ không hiểu liền có chút căm tức, hắn cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã bị sỉ nhục.

Sao nào, ngươi còn chê thành Chiến Tiêu chúng ta không đủ thể diện sao hả?

“Ngươi có thể sống đến hôm nay quả thật đúng là kỳ tích đấy!”

“Xem ra ngươi không biết người chết trong trận chiến phi thăng bình thường như cơm bữa rồi.”

“Bảo người của ngươi cút ra đây hết đi!”

Thuộc hạ của Khương chưởng môn có mấy chục vạn người.

Chỉ có điều là hầu hết đang ở bên ngoài phi thăng đài tu luyện, đều không phản ứng lại kịp thì phi thăng đài đã biến mất không thấy tăm hơi đâu rồi.

Bây giờ nhóm người kia đang ở bên thành Định Thiên, vẻ mặt mù tịt ngẩn người nhìn bầu trời.

Còn về một vạn người đang tu luyện trong phi thăng đài, thật ra tất cả bọn họ đều tới đây.

Chẳng qua à bọn họ đắm chìm trong tu luyện, hoàn toàn không biết bản thân đã đổi vị trí, tới chiến trường thôi.

Mà Thành ca cũng không định để cho bọn họ ra ngoài rồi tới cướp công lao của hắn.

“Đối phó với các ngươi, một mình bổn thành chủ là đủ rồi!”

“Nhanh bắt đầu thôi, đừng lằng nhằng nữa.”

Thật ra hắn cũng không biết trận chiến phi thăng này đánh kiểu gì, dù sao thì hắn cũng chưa từng đánh mà.

Để thể hiện giống như một người từng trải, hắn quyết định để phía đối diện thao tác trước.

Để tránh phạm sai lầm rồi làm trò cười.

“Cái gì cơ?”

“Chỉ một mình ngươi?”

“Ngươi coi thường chúng ta như vậy ư?”

Ba vạn người phía đối diện đều nổi giận.

Tiên thành thắng bốn trận lại bị tiên thành thắng hai trận ghét bỏ, nỗi nhục này không để đâu cho hết.

“Lên!”

“Giết hắn!”

“Giết chết hắn!”

Phía đối diện tức giận đến nỗi không ngừng giậm chân, thành chủ kia hùng hổ bay đến giữa sân, tiên khí trường đao trong tay vung lên, từng ngọn lửa màu vàng che lấp cả bầu trời, thật sự tạo thành một ảo ảnh hỏa phượng khổng lồ.

Giương nanh múa vuốt trên bầu trời, như thể muốn đốt hết mọi thứ.

Ban đầu Thành ca cũng sử dụng võ kỹ hệ hoả, chỉ là sau khi giết chết thành chủ của thành Định Thiên trước đó, hắn chiếm được kiếm tiên tam giai Huyền Vũ có thuộc tính thủy.

Cho nên đương nhiên là kiếm tiên nhất giai Cổ Dương lúc trước bị đày vào lãnh cung, đổi thành điểm tích phân.

Khi thành chủ đến giữa sân, chỉ thấy khoảng không dưới chân hắn xuất hiện một toà Hắc Ngọc Bình Đài phạm vi chưa đến vài dặm, hiện lên vẻ chói chang tĩnh mịch.

“Còn không mau vào đài khiêu chiến chịu chết!”

Đài khiêu chiến ư?

Chính thức như vậy nữa hả?

Thành ca hơi sững sờ.

Hai đầu của Hắc Ngọc Thạch Đài lại tự nhiên xuất hiện ba lá cờ.

Hắn bên này là màu đỏ, đại diện cho khiêu chiến.

Bên đối diện là màu xanh, đại diện cho bị khiêu chiến.

Điều hắn thấy kỳ lạ là, 29999 người còn lại phía đối diện đều đứng im tại chỗ, không một ai vào sân hết.

Khương Thành còn lâu mới tin bọn họ có "tinh thần kỵ sĩ" như vậy, rõ ràng có số người ưu thế mà lại không dùng, lại muốn chơi trò đơn đấu với mình

Cả một đám cùng xông rồi rồi bị đè bẹp chẳng phải sẽ sướng hơn sao?

Hắn lại nhìn Hắc Ngọc Thạch Đài phía trên cao, hiện ra đếm ngược.

Cuối cùng hắn phản ứng lại.

Chẳng lẽ trận chiến phi thăng này được chia thành nhiều vòng hả.

Mà hình thức của vòng đầu tiên là thành chủ đơn đấu?

"Haizzz, thật đúng là phiền phức quá đi."

Nếu như cả một đám xông lên tạo thành một trận hỗn chiến lớn, vậy thì hắn bị giết rất dễ dàng, sau đó hệ thống hack và hồi sinh.

Xử lý một cách cực kỳ nhanh gọn.

Bây giờ đổi thành như này thì thật sự cũng khó nói lắm.

Hắn Lấy Huyễn Vũ Kiếm Tiên ra rồi cũng bay vào trong sân.

Vì thế, thời gian đếm ngược phía trên ngừng lại.

Xem ra nếu như không kịp vào sân thì cái thứ chết tiệt sẽ dựa vào đó để xem như bỏ cuộc hả.

Vừa tiến vào, thành chủ đối diện đã phát động tấn công, hoàn toàn không nói lời gì thừa thãi.

Chịu thôi, sự khiêu khích nhục nhã có hơi quá đáng của Thành ca trước đó khiến hắn hận không thể băm Thành ca thành hàng ngàn hàng vạn mảnh.

Ầm ầm!

Hỏa phượng to lớn phun ánh lửa vàng lên đầy trời.

Mà ở xung quanh hoả phượng, một trận mưa từ trên trời giáng xuống.

Giống như từng sợi xiềng xích nhỏ bé đang ào ào khóa những đốm lửa ở khắp nơi lại.

Sau đó, siết lại rồi hủy diệt.

Bầu trời và mặt đất, tràn ngập mùi khét chán ghét và khó chịu.

Nhìn thì có vẻ Hắc Ngọc Thạch Đài ở phía dưới chỉ có phạm vi mấy dặm, nhưng trận đại chiến của hai tiên nhân đã có thể tạo ra thiệt hại lớn, nhưng tất cả vẫn ở trong phạm vi đài khiêu chiến.

Cảm giác kỳ lạ về sự thay đổi của không gian này, không cần nói cũng biết lại là do các Tiên Đế, Ma Đế của thượng giới tạo thành.

Dù sao trận chiến phi thăng tiên thành chính là do một tay bọn họ thúc đẩy.

Quy tắc trận đấu cũng là bọn họ quyết định.

Hai người vừa mới bắt đầu giao thủ đã ngang tài ngang sức.

Điều này làm cho thành chủ đối diện cảm thấy vô cùng khó tin.

Liếc qua một cái là thấy rõ cảnh giới của Khương Thành ngay, chỉ là Chân Tiên cửu trọng mà thôi.

Nếu như không phải trận đầu quy định là thành chủ giao chiến, thậm còn chẳng đáng để hắn tự mình ra trận, trực tiếp phái một Thiên Tiên cấp dưới là thu phục được rồi.

Nhưng bây giờ giao thủ như vậy, hắn mới bất ngờ phát hiện ra Chân Tiên này quá nghịch thiên.

Quả thật tu vi tiên nguyên là cấp bậc Chân Tiên cửu trọng, nhưng sức chống đỡ của đạo tâm lại không thua kém gì Huyền Tiên lục trọng hắn!

Mà tiên hồn kia cũng hết sức kỳ lạ, lại có thể luôn sừng sững không ngã dưới sự công kích của hắn.

Điều làm hắn khó chấp nhận được nhất chính là lực tấn công của Thành ca.

Đòn công kích kia kèm theo BUFF của bảy anh linh, cùng với uy áp của Thương Long Tinh Huyết, công với đó là võ đạo của cấp Huyền Tiên, cuối cùng còn có trợ giúp của Thí Tiên Thương trên đỉnh đầu.

Vậy mà… không thua kém gì Huyền Tiên bình thường hết.

Sao có thể như vậy được?

Hai người vừa chạm vào thì đã tách ra.

Thành chủ đối diện tức giận đến nỗi liên tục ăn vài viên đan dược tạm thời kích thích sức chiến đấu, hắn thua không được!

“Để mạng lại đây!”

Hắn kích hoạt tiên khí, đồng thời thúc giục pháp bảo.

Ảo ảnh của hỏa phượng thay đổi càng thêm to lớn và dữ dằn, quả thật trong hư không nhìn không được một chút khe hở nào.

Màn mưa hoàn toàn bị đốt thành khói nhẹ, bốc ngùn ngụt lên cao.

Sau đó, hoả phượng lao thẳng tới Khương chưởng môn.

Chỉ thấy quyết đấu trên đài, ánh sáng bùng nổ dữ dội.

Sau đó trời cao đẫm máu, một bóng dáng nhỏ bé vô cùng so với công kích của hai người nhanh chóng bị chôn vùi.

Keng!

Huyền Vũ Kiếm Tiên trở lại bên trong vỏ!

Thành ca giơ tay gọi một cái, tất cả nhẫn và tiên giáp, tiên kiếm trên thi thể thành chủ đối diện đều rơi vào trong tay hắn.

Hắn lập tức kiểm tra thu thập bên trong một lượt, lúc này mới thở phào một hơi.

Cũng may, chỉ mỗi đồ trên người thành chủ này thôi đã có giá trị 20 tỷ điểm tích phân rồi.

Nếu không thì bạo kích gấp mười lần khi nãy lỗ to rồi.

Bạo kích gấp mười lần ở cấp bậc Chân Tiên cửu phẩm, mỗi lần cần phải tiêu tốn 5 tỷ điểm.

Chương 232.

Khương Thành không hề chầm chậm ra con át chủ bài nữa mà sau đó hứng thú đánh ba ngày ba đêm.

Từ trước đến nay, hắn luôn thích vừa lên sân đã chất một đống BUFF, rồi dùng đến tuyệt chiêu luôn.

Nếu không hạ đối phương trong thời gian ngắn được, mà bản thân hắn cũng không chết được, vậy thì dùng bạo kích là được rồi.

Một lần bạo kích, giết ngay tức khắc, đỡ tốn thời gian đỡ lo lắng.

Với chiến thắng của hắn, một trong ba lá cờ xanh ở đài quyết đấu phía đối diện biến mất

Điều đó có nghĩa là đối phương đã thua một trận.

Khương Thành bị truyền tống trở về phi thăng đài của mình.

Phía đối diện, các cao thủ của thành Chiến Tiểu hỗn loạn.

Bọn họ đã tham gia rất nhiều lần trận chiến phi thăng rồi, thắng thua đều gặp cả.

Nhưng việc thành chủ bị giết khiến bọn họ trở tay không kịp.

Suy cho cùng dưới tình hình đánh không lại, vẫn có thể chạy về được.

Đường đường là Huyền Tiên, đáng lẽ không dễ dàng bị giết chết như thế được.

Chỉ cần có thể chạy về phi thăng đài là trực tiếp phán thua, kết thúc trận đấu.

Mà dưới sự trói buộc của quy tắc trận đấu, đối diện cũng không thể qua đây truy sát.

Cho nên bình thường đều có thể giữ lại cái mạng nhỏ này.

Nhưng ai mà ngờ được một đòn của Khương Thành đã cho thành chủ này đi luôn, hoàn toàn không có cơ hội để chạy thoát…

Đặc biệt là Thành ca làm việc còn rất chú ý.

Nếu đổi thành người khác, thắng rồi thì thắng rồi, mà hắn lại còn tranh thủ vài giây tình hình chiến đấu kết toán ngắn ngủi này vơ vét một chút chiến lợi phẩm.

Thành chủ vừa chết, thành Chiến Tiêu này như rắn mất đầu vậy!

Vậy thì phiền phức rồi!

Đối diện rối tung rối mù lên, thậm chí có người ở ngay đó đã không còn ý chí chiến đấu gì cả.

Còn có người thì ánh mắt lộ ra sắc vẻ sợ hãi.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu, tại sao mà thành chủ đối diện kia lại có sức mạnh như vậy, mới thắng 2 trận mà dám khiêu chiến thành thắng 4 trận.

Có thể giết chết Huyền Tiên trong vài giây, chẳng lẽ hắn là Kim Tiên?

"Tất cả bình tĩnh lại!"

"Vòng tiếp theo còn trông chờ vào chúng ta đó, người này không thể ra tay được!"

"Đúng vậy, không còn gì để sợ nữa rồi!"

Dựa theo quy tắc, vòng thứ hai là đại quần chiến của 29999 người.

Việc làm trước của giờ quân Tiên Võ thành Định Thiên chính là cái này.

Mà thành chủ của hai bên, vòng một đã tham gia xuất chiến, vòng thứ hai không thể tham gia xuất chiến nữa.

"Nhưng mà, hắn mạnh như vậy, sao có thể không có thuộc hạ giỏi được?"

"Thuộc hạ của hắn, nói không chừng đang mai phục đó…"

"Phải làm sao đây, ta không muốn chết đâu."

Trong chốc lát, phía đối diện có người ý chí chiến đấu sôi sục, có người hoảng sợ không vô cùng, nghi ngờ bên Thành ca có rất nhiều cao thủ.

Trong đó đài quyết đấu làm từ Hắc Ngọc Thạch đó cũng im lặng biến mất, thay thế vào đó là một vùng sơn cốc.

Xung quanh núi non trùng điệp, vách núi dốc đứng, cao không thể bám được.

Số lượng đá vụn và đá lớn trong sơn cốc này nhiều vô kể, vô cùng rộng lớn.

Nhưng mà địa hình như này chẳng có ý nghĩa gì to lớn với tiên nhân lắm, chỉ có chức năng làm cảnh thôi.

29999 người đối diện mang theo đủ các loại tâm trạng phức tạp, bước vào giữa trận.

Vòng quyết đấu thứ hai bắt đầu chuẩn bị.

Thành ca đang định bay vào bên trong, nhưng mà phát hiện bản thân hoàn toàn không bay vào được.

Dường như trong hư không có một bức tường vô hình ngăn hắn lại, khiến hắn không thể tham gia trận chiến này được.

Nghĩ đến nhóm người đối diện vừa nãy, vẻ mặt hắn cạn lời.

Không phải chứ?

Vòng thứ hai, bản thân không thể xuất chiến hả?

Mà phải phái thuộc hạ đi đấu trận quần chiến?

Vậy còn đánh cái quái gì nữa?

Cũng đâu thể gọi đám người Tỉ Trường, Quy Tàng, Hư Huyền và Kim Long Vương ra ngoài được.

Sau đó còn gọi ra cả đám đệ tử Lam Đề, Kỷ Linh Hàm tới nữa hả?

Gọi ra để tìm đường chết à?

Phía đối diện đều là tiên nhân, đến chín phần bên ta còn chưa thành tiên đâu.

Khiêu chiến vượt cấp cũng có giới hạn mà.

Không có Khương chưởng môn đích thân ra tay, căn bản không thể đánh thắng được.

Hắn cũng chẳng muốn phái người ra tặng không mạng cho đâu, vậy nên chỉ có thể ngồi nguyên ở đó chờ thời gian trôi qua là được.

Dù gì thì chắc chắn không chỉ có hai vòng.

Đám người đối diện cũng khá là thấp thỏm.

Không khí chờ đợi trận đại chiến bắt đầu căng thẳng mà áp lực, ba tên Huyền Tiên khua chiêng gõ mõ sắp xếp đội hình tác chiến.

Gần ba vạn tiên nhân nhanh chóng bay vào chỗ.

Ai nấy đều nhấc binh khí pháp bảo của mình lên, dựa theo chức trách nhiệm vụ đã định, lần lượt nấp vào giữa các dãy núi.

Đại trận vừa thành, cả sơn cốc đều im lặng u ám xuống hẳn, sương mù dày đặc, biến thành khắp nơi là sát khí.

Sau đó, bọn họ bèn đợi đại quân của thành Định Thiên phía đối diện vào vị trí.

Trận đầu tiên thua thảm như vậy, trận thứ hai chắc chắn cũng sẽ rất nguy hiểm, bọn họ hoàn toàn không dám lơ là.

Nhưng mà đợi một lúc, phía đối diện không có một chút động tĩnh gì hết.

Lại đợi thêm một lúc, đối diện vẫn trống rỗng không một bóng người.

Không hề nhìn thấy dấu vết của đại quân bắt đầu tiến vào trong sân.

Đám người thành Chiến Tiêu đều khó hiểu, tình huống gì thế natf?

Lẽ nào đối diện thật sự chỉ có một mình thành chủ, không có người nào khác?

Không phải chứ?

Còn có như thế nữa?

Bọn họ đã đánh trận chiến phi thăng nhiều lần như vậy, trước giờ vòng thứ hai đều náo nhiệt nhất, cũng quyết liệt nhất.

Dù gì hai bên lẫn lộn hết vào với nhau, trận hỗn chiến lớn của gần 6 vạn người cơ mà.

Vòng này vô cùng quan trọng, các thành chủ mời gọi cao khắp nơi thủ chính là vì muốn giành được thắng lợi trong vòng hỗn chiến này.

Bọn họ từng gặp phải tòa thành phía đối diện không đủ người, thậm chí thời điểm ít nhất chỉ có 10 người.

Nhưng vào một lần nào đó của 90 năm trước, bọn họ bị một tòa tiên thành lớn mạnh kiêu chiến.

Đối phương có một Kim Tiên, 31 Huyền Tiên, vòng thứ hai cũng chỉ phái 10 vị Huyền Tiên xuất chiến, những người còn lại đều không thèm lên.

Mà lần đó, thành chủ và tướng quân của bọn họ đã lựa chọn nhận thua một cách sáng suốt.

Hiện giờ tòa thành đó đã đứng trong top 100 rồi, từ đó đến nay vẫn thường được bọn họ nói đến.

Dường như việc từng giao chiến với một tiên thành nằm top cao trên bảng xếp hạng như vậy là một niềm vinh dự vậy.

Nhưng vòng thứ hai, phía đối diện kia chẳng phái một ai hết, thật sự bọn họ chưa từng gặp, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe nói đến.

Sao có thể có chuyện như vậy được chứ?

Không phải cái này nghĩa là bỏ cuộc à?

Theo thời gian dần trôi, đếm ngược của vòng thứ hai cứ lãng phí mà kết thúc như vậy.

Bởi vì thành Định Thiên không có ai xuất chiến hết nên coi như bỏ quyền.

Cho nên vòng thứ hai, thành Chiến Tiêu giành chiến thắng.

Một trong ba lá cờ màu đỏ của thành Định Thiên biến mất.

Ở bên thành Chiến Tiêu, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

“Vậy đã thắng một trận rồi hả?”

“Thắng thật rồi, kỳ là quá nhỉ.”

“Ta thề là cả đời này, ta chưa từng gặp trận chiến phi thăng nào mà nhẹ nhàng như vậy luôn.”

Nếu như không phải vòng đầu tiên Thành ca biểu hiện vô cùng mạnh, e rằng bọn họ lại cảm thấy bị làm bẽ mặt rồi.

“Này, cao thủ đối diện kia, thành của các ngươi chỉ có một người thôi sao?”

“Có một người thôi mà ngươi còn ấn khiêu chiến cái gì thế hả?”

“Lẽ nào ngươi không biết trận chiến phi thăng này dựa vào sức mạnh của tập thể hay sao?”

“Hay là thương lượng một chút, ngươi đến thành Chiến Tiêu của bọn ta, thế nào?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi đến làm phó thành chủ của bọn ta đi!”

“Bên bọn ta vừa mới mất một cao thủ, bên đó của ngươi lại không có người, vừa hay để bổ sung!”

Nghe thấy những lời này của bọn họ, Thành ca có chút dở khóc dở cười rồi.

Làm ơn, ta vừa giết chết thành chủ của các ngươi đó, được chưa hả?

Các ngươi hoàn toàn không có ý định báo thù thì cũng thôi đi, vậy mà lại đi đào góc tường nhanh thế?

Có cần phải thực tế như vậy không?

Đương nhiên hắn sẽ không đồng ý, dẫu sao tinh hạch của thành Định Thiên - Tiểu Bạch trở thành con trai của mình.

Đổi sang thành khác, thì sẽ phải chịu cảnh phụ tử phân li rồi.

Quan trọng nhất là, trèo sang bên đó lại chỉ có thể làm phó thành chủ, không hề có sức hấp dẫn.

Có làm thì phải làm chủ cơ!

Lúc này, vòng so tài thứ ba cũng bắt đầu rồi.

Mọi người thấy sơn cốc kia dần dần ẩn đi, trong hư không xuất hiện một bọt khí trong suốt.

Bọt khí cũng không hề lớn, cũng chỉ trong phạm vi 10 mét.

Bốn phía sương mù lượn lờ bốc lên, bao quanh bọt khí, lúc ẩn lúc hiện.

Pháp bảo thước ngọc trong tay của Thành ca bỗng nhiên chấn động mạnh lên.

Đáng lẽ Tiểu Bạch đang ở phía dưới phi thăng đài, đột nhiên lại xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Ngay sau đó, A Hoàng cũng đuổi tới.

Vòng thứ ba, đúng là trận quyết đấu giữa các tinh hạch của tiên thành!

Chương 233.

Nhìn thấy hai đứa nhóc, Khương Thành suýt chút nữa không nhận ra.

A Hoàng tóc tai bù xù, khắp người đầy dấu vết.

Mà Tiểu Bạch thì mặt mũi bầm dập, mắt trái còn có vết thâm đen xì xì.

“Đù má, hai đứa ngươi làm sao vậy?”

Hắn thấy hơi khó tin.

Hai đứa này mới gặp nhau lần đầu tiên phải không nhỉ?

“Không phải là đánh nhau rồi đấy chứ?”

“Không phải ta đã dạy các ngươi phải hòa thuận, yêu thương lẫn nhau rồi sao?”

Thì nghe thấy A Hoàng cười khanh khách: “Mẹ, ngươi hiểu nhầm rồi, hai bọn ta đang trêu ngươi thôi.”

Nàng nói xong thì đứng tại chỗ xoay một vòng, những đốm sáng màu vàng giống như những dải lụa bay xung quanh nàng rồi chầm chậm rơi xuống.

Cả quá trình giống như muốn thăng hoa, sau đó nha đầu này trông rực rỡ, rạng ngời hẳn lên, không nhìn thấy chút nhếch nhác thảm hại nào trên người nữa.

“Ngươi còn có chiêu này nữa sao?”

Thành ca chậc chậc lưỡi, hiệu ứng đặc biệt của nha đầu này cũng ngầu phết đấy, lúc nào đấy có thể bảo nàng làm cho hắn một bộ thì tốt quá.

“Xì!”

Tiểu Bạch ở bên cạnh không dấu vết mà trợn mắt.

Sau đó cũng phất phất tay, toàn thân lóe lên ánh sáng màu trắng, cũng trở về bộ dạng hoàn hảo ban đầu.

Giống như người bầm dập hết cả mặt mũi lúc nãy là một người khác chứ không phải nó vậy.

“Ba, bây giờ đến lượt con xuất trận rồi, ta đi một lát rồi về!”

“Ngươi ư?”

Khương Thành nhìn quả cầu bong bóng ở trong sân đấu, lúc này tinh hạch của thành Chiến Tiêu đối diện đã xuất hiện ở trong đó rồi.

Tinh hạch đó không phải là hình hài của một đứa trẻ, thậm chí cũng không phải hình người, mà là một con quái thú chỉ có hai chân và một cái miệng đầy máu.

Thân hình của con quái thú này cũng không lớn, xấp xỉ một người đàn ông trưởng thành, nhưng cái miệng to lớn ấy đã chiếm mất một nửa.

Nhưng nhìn hàm răng sắc nhọn và nước miếng chảy ròng ròng ấy, Thành ca toát hết cả mồ hôi hột.

Không phải chứ?

Một người thì dễ thương, một người thì hung dữ, sự so sánh này có phải là quá bi đát, quá thảm rồi không?

“Thân hình nhỏ nhắn này của ngươi, có đánh lại được nó không?”

Tiểu Bạch cool ngầu hất hất cằm, vẻ mặt tự đắc nói: “Chỉ là đám lông gà vỏ tỏi mà thôi, ba hãy xem ta vừa cười vừa giết địch nhé!”

Thành Ca sững sờ.

Cũng đúng ha, sức mạnh của giới tu luyện từ trước đến nay không thể chỉ thông qua thân hình mà phán xét một cách đơn thuần được.

Nếu không thì vị trí số một trong vạn vực ở hạ giới chắc chắn thuộc Thiên Yêu vực với thân hình động một tí là mấy chục vạn mét, chứ không phải Hoang vực rồi.

Xem ra thằng con này của mình, cũng có thiên phú dị bẩm nha!

“Được lắm!”

Thành ca vui mừng, thuận tay tiêu hao một điểm tích phân biến ra một bát rượu.

“Tráng sĩ hãy uống hết bát rượu này đi, vi phụ sẽ cổ vũ cho ngươi!”

Có thể khiến Thành Ca can tâm tình nguyện nhường cho sân khấu mà làm màu, cũng chỉ có con của hắn mà thôi.

Tiểu Bạch không nói một lời đón lấy cái bát, ừng ực uống một hơi cạn sạch, sau đó mạnh mẽ lau miệng rồi ném cái bát vỡ tan tành.

Xoay người, xông thẳng vào chiến trường!

Thành ca không những không giận ngược lại còn rất vui vẻ.

Thậm chí hắn còn giơ ngón tay cái với A Hoàng.

“Nhìn khí thế trước khi xuất trận của đệ đệ ngươi đi, rất có khí phách hào hùng phóng khoáng của Vi phụ.”

“He he he…”

A Hoàng khẽ che khóe miệng, cũng không biết là đang cười cái gì.

Sau đó, Khương Thành nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ bi thảm.

Trong quả cầu bong bóng đó, Tiểu Bạch không có sức chống trả, bị con quái thú đó đuổi đánh, đánh đến mức thê thảm.

Rất nhanh lại biến thành mặt mũi bầm dập, bầm dập đến mức giống y như cái đầu heo.

Trong miệng vẫn còn ồn ào nói: “Ông đây nhường ngươi đánh trước ba chiêu mà thôi!”

“Đừng có được nước lấn tới nhá, sức chịu đựng của ta cũng có giới hạn thôi!”

Bịch bịch bịch!

“Ngươi thật sự coi lão tử là con mèo hen sao?”

“Này này, có chừng mực thôi nhá, không hiểu hả?”

Bịch bịch bịch!

“Đừng ép ta phải ra tuyệt chiêu!”

Bị đánh cho mấy trăm chiêu rồi, vẫn không thấy cái gọi là tuyệt chiêu của nó đâu cả, toàn là một mình nó bị đánh.

Phía đối diện vang lên một tràng cười, hiệp thứ ba thắng chắc rồi.

Trận chiến phi thăng chính là như thế, tất cả có ba hiệp, bên nào thắng hai hiệp thì bên đó thắng.

Thành ca đơ cmn rồi.

Cảm giác thằng con trai này của mình ở trong tinh hạch thật ra chỉ là cấp bậc của một gà yếu ớt mà thôi?

Thứ duy nhất nó lợi hại là bốc phét?

Khụ, vừa nãy ba chỉ thuận miệng nói thế mà thôi."

Hắn hơi lúng túng nhìn sang đứa con gái bên cạnh, lại dạy đời nói: "Ngươi tuyệt đối đừng có học nó đấy, không có thực lực còn khoe khoang làm màu, cuối cùng ngược lại còn bị đập cho. Tư thế này của nó là để thị phạm, chứng minh đó là sai.

"Hi hi….."

A Hoàng lại cười.

Thành ca không kìm lòng được nữa: "Đệ đệ bị đánh thảm như thế, ngươi còn hả hê cười trên nỗi đau của người khác, tốt xấu gì cũng phải thể hiện cho ta thấy ít đau khổ buồn bã có được không hả?"

"Mẹ muốn nó thắng sao?"

"Ừm"

Thành Ca sửng sốt, lập tức vui mừng nói: "Lẽ nào ngươi có cách sao?"

"Ta cũng không đánh lại được con quái thú đó, nhưng mà bọn ta có thể hai đánh một."

Hai đánh một?

Khương Thành vẫn chưa phản ứng kịp, A Hoàng đã bay đi rồi, sau đó cũng xuất hiện trong quả cầu bong bóng.

Con quái thú ở trong đó đang đuổi theo Tiểu Bạch, căn bản không hề nghĩ tới sẽ có người thứ ba xuất hiện ở trong này.

Mất cảnh giác, bị nàng đá cho một phát lật hai vòng trên không, nặng nề ngã xuống đất.

Tiểu Bạch vốn đang chạy trốn cũng phản ứng cực nhanh, lập tức quay lại, hung dữ đạp thêm hai phát.

Nào biết con quái thú lại trở mình vùng dậy, cắn chặt cánh tay của nó.

“ Oa oa oa, đau quá đau quá!”

Lúc Tiểu Bạch lớn tiếng hét lên, A Hoàng lại nhảy ra phía sau con quái thú.

Nàng túm chặt lông tóc như kim sắt của con quái thú, hung dữ vật nó qua vai.

Một đòn này làm Tiểu Bạch cũng cùng ngã ra.

Ầm ầm, quái thú bị ngã lộn tùng phèo, đầu óc hỗn loạn.

Sau đó hai tỷ đệ cùng cưỡi lên nó, dùng cả tay cả chân, điên cuồng đánh đấm ẩu đả con quái thú đó!

Dưới sự liên thủ của hai người, cục diện cuối cùng bị đảo ngược hoàn toàn.

Con quái thú rất nhanh chóng bị đánh cho răng rơi đầy đất.

Tiểu Bạch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đã nói trước là chỉ nhường ngươi ba chiêu thôi, ngươi còn đánh đến nghiện luôn có đúng không?”

Bịch bịch bịch!

“Đã nói sức chịu đựng của ta có giới hạn rồi! Ngươi cứ nhất quyết phải chọc giận ta!”

Binh binh bốp!

“Cứ ép ta phải xuất tuyệt chiêu!”

Ở đằng xa, Thành ca mặt mày rạng rỡ nhìn qua.

y dà, như thế này mới đúng chứ!

Như thế mới phù hợp với quá trình làm màu chuẩn xác!

Còn về việc hai người vây đánh một không mấy vẻ vang này?

Hắn căn bản chẳng thèm nghĩ đến chuyện đó, thậm chí hắn còn chụm hai tay thành hình cái loa hướng về vào trong sân đấu hét lớn.

“Làm tốt lắm!”

“Tỷ đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn!”

Những kẻ ở phía đối diện đơ luôn.

Cái này thì sao tính đây?

Mỗi một thành trì chỉ có một tinh hạch, cho dù là thành Ngũ Hải đứng vị trí số một cũng không ngoại lệ.

Mỗi lần ba hiệp đều là tinh hạch đấu tinh hạch, một đấu một.

Hàng ngàn vạn năm nay, nhiều lần trận chiến phi thăng như thế cũng chưa từng có ngoại lệ.

Dưới sự ràng buộc của quy tắc, đừng nói là bọn họ, cho dù là Tiên Vương cũng không được thể can thiệp vào hiệp thứ ba của trận đấu.

Nhưng…

Cô bé phía sau lại nhảy vào được, chuyện quái gì thế này?

“Cái này là phạm quy!”

“Điều này không đúng với quy tắc!”

“Sao lại thế này?”

“Xảy ra lỗi rồi, nhất định là trận chiến phi thăng có lỗi rồi!”

Nhìn thấy thắng lợi đã đến tay lại sắp bay mất, tinh hạch quái thú cũng bị đánh cho chỉ còn thoi thóp thở, bọn họ cũng không ngồi yên được nữa.

Cũng nháo nhào bay ra khỏi phi thăng đài, muốn can thiệp vào trận chiến này.

Nhưng hoàn toàn không vào được.

Quy tắc mà Tiên Đế đặt ra, nào phải thứ mà Huyền Tiên nhỏ bé có thể phá giải.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể huy động pháp bảo ở bên đó, muốn triệu hoán tinh hạch quái thú trở về.

Tuy nhiên vừa huy động, vị tướng quân đó liền vô cùng hoảng sợ.

“Vậy mà lại không triệu hoán về được!”

“Tinh hạch và pháp bảo đã mất đi mối liên hệ, bị một lực lượng thần bí nào đó cắt đứt rồi…”

“Này này này, sao lại như thế?”

Bình thường, nếu tinh hạch thua trận, nó có thể triệu hoán về ngay lập tức.

Thực ra, cho dù không triệu về được, tinh hạch cũng có thể tự mình rút lui.

Mà bây giờ, con quái thú dường như không rút về được nữa rồi.

Chương 234.

Ngay sau đó, hình dạng quái thú đó đã không thể duy trì được nữa.

Rất nhanh đã biến thành một chùm ánh sáng màu trắng.

Sau đó, dưới ánh mắt dõi theo của tất cả mọi người, hai tỷ đệ trong quả cầu bong bóng cùng lúc xông về phía chùm sáng, ngươi tranh ta giành.

Làm chùm sáng đó phân thành hai nửa.

Ngay sau đó, chùm ánh sáng bị phân thành hai nửa kia lập tức nhập vào cơ thể hai người.

Sau đó hai người hồi phục nguyên trạng, khiến mọi người có cảm giác giống như họ đã mạnh hơn một chút.

A Hoàng và Tiểu Bạch cùng được truyền tống về phi thăng đài, hiệp thứ ba kết thúc.

Lá cờ màu xanh đối diện rơi xuống.

Kết quả cuối cùng là 2-1, thành Định Thiên giành thắng lợi.

Kết quả này khiến cho thành Chiến Tiêu đối diện hoàn toàn không thể chấp nhận nổi.

Trận trận chiến phi thăng này, từ đầu đến cuối đều có gì đó rất kỳ lạ.

Đầu tiên là thành chủ bị giết, sau đó hiệp thứ hai không đánh mà thắng, hiệp thứ ba thì bị người ta phạm quy chơi hai đánh một.

Còn cả tinh hạch đó nữa…

Không phải tinh hạch bị giết chết rồi đó chứ?

Tinh hạch có thể chết sao?

Bọn họ chưa từng nghe thấy chuyện như thế.

Mà lúc này, phi thăng đài dưới chân bọn họ đột nhiên bắt đầu sụp đổ.

“Cái này, tại sao lại thế này?”

“Phi thăng đài của chúng ta hỏng rồi sao?”

Không phải bọn họ chưa từng thua, mỗi lần sau khi bị thua, phi thăng đài sẽ tự động bị trừ đi một phần sức mạnh quy tắc.

Đồng thời chuyển đến phi thăng đài của đối phương.

Nhưng toàn bộ phi thăng đài vẫn nguyên vẹn, từ xưa đến nay chưa từng bị phá huỷ bao giờ.

“Nguy to rồi, là do tinh hạch bị huỷ mất rồi!”

Tinh hạch là căn cơ cốt lõi của phi thăng đài, mà tinh hạch của bọn họ vừa mới bị A Hoàng và Tiểu Bạch chiếm đoạt mất rồi.

Cho nên…

Đương nhiên phi thăng đài cũng không thể duy trì được nữa.

Rầm ầm ầm!

Rất nhanh sau đó, phi thăng đài nứt vỡ thành từng mảng đá vụn, lúc nó sụp đổ, bụi vẫn không ngừng rơi xuống.

Ngay sau đó, chỗ đứng dưới chân bọn họ đã không còn nữa.

Mà chớp mắt sau, cả hai bên đều bị dẫn ra khỏi không gian so đấu cao thấp này.

Thành Ca thì cùng với phi thăng đài của hắn trở về thành Định Thiên.

Hắn vẫn đợi để xem xét khí tức quy tắc của phi thăng đài trước mặt đây, nghe nói sau khi giành được thắng lợi sẽ có phần thưởng.

Nào biết cuối cùng sẽ như thế này.

“Chẳng lẽ mình thua rồi?”

Hắn xoa xoa cằm, cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện ra điều đó không đúng.

Phi thăng đài sau khi trở về thành Định Thiên, rõ ràng đã mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Khí tức của sức mạnh quy tắc cũng mạnh hơn ít nhất năm phầm, đồng thời cả nồng độ của tiên nguyên chi khí cũng tăng thêm.

“Là bởi vì các ngươi?”

Hắn đưa mắt nhìn hai đứa nhóc.

Trước đây hắn từng nghe mấy người dân bản địa nói, sau khi giành thắng lợi có thể có được một phần khí tức quy tắc của đối phương.

Nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng thêm một phần trăm mà thôi.

Vẫn chưa từng nghe nói có thể ngay lập tức tăng thêm năm mươi phần trăm.

Huống hồ lần này còn tăng thêm cả nồng độ của tiên nguyên chi khí!

“Đương nhiên rồi!”

Tiểu Bạch tự đắc vỗ vỗ ngực: “Ai bảo nó ngu như thế, còn không biết đằng chạy, miếng thịt đưa đến mồm còn không ăn thì sẽ bị sét đánh đó.”

A Hoàng nhìn nó tỏ vẻ đồng tình, rồi lắc lắc đầu.

“Đệ đệ, ngươi thật đúng là ngốc nghếch đến đáng yêu mà.”

“Ngươi nói gì cơ?”

Tiểu Bạch xắn tay áo, nó vừa thắng một trận, nhuệ khí vẫn đang hừng hực đấy nhé.

Thành ca xua xua tay: “Được rồi, được rồi, lần này các ngươi làm tốt lắm, ba rất hài lòng.”

Hắn cũng không hề ngu, có thể nhìn ra được lần chiếm đoạt tinh hạch này, là tình huống khác thường mà trước nay chưa từng xảy ra.

Ở Tiên giới, điều đó chưa từng xảy ra trước đây.

Mà sở dĩ tinh hạch đối diện không thể chạy trốn được, chắc chắn là bởi vì sự tồn tại của A Hoàng.

Đứa con gái này của hắn, thật là thần kỳ nha.

Vốn dĩ tưởng nàng chỉ lợi hại ở hạ giới, không ngờ trên tiên giới cũng có thể làm được nhiều trò như thế.

“Không phải ngươi nói ngươi không thể sát sinh sao?”

Thành ca liếc xéo nàng một cái, cố ý chế giễu nói: “Vừa nãy ta thấy ngươi ra tay cũng ác lắm mà, cào mặt, đánh lén, giở đủ thủ đoạn, mánh khóe!”

A Hoàng che miệng cười trộm.

“Mẹ, ngươi quên rồi, nó có được tính là sinh linh đâu.”

Hả?

Thành Ca nhất thời bị chọc tức đến không nói nên lời.

Sau khi hai đứa nhóc trở về dưới phi thăng đài, những cao thủ đang tu luyện ở trong đó nháo nhào chạy ra.

Bọn họ không phải bị trận đấu quấy rầy, ba trận đấu đó, không hề ảnh hưởng chút nào đến bên trong.

Mà là bị sự thay đổi của khí tức quy tắc và tiên nguyên chi khí làm cho kinh sợ.

“Khương chưởng môn, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Mới có một ngày, Quy Tàng Kiếm Thánh đã thành Chân Tiên nhị phẩm rồi.

Nhưng Lão Kiếm Tiên này không có thời gian mà vui mừng, trên khuôn mặt già nua lộ rõ vẻ bối rối khó hiểu.

Hư Huyền Chân Ma cũng khá tò mò hỏi: “Tại sao sức mạnh quy tắc này lại đột nhiên mạnh lên nhiều như thế?”

“Chẳng lẽ là do Khương chưởng môn đã làm gì đó?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Thành.

Đối diện với ánh mắt đầy tò mò của mọi người, tâm hồn thích ra vẻ, làm màu của Khương Thành lại một lần nữa đạt được sự thỏa mãn cực kỳ to lớn.

Ai da, cuộc sống của hắn chính là như thế đó, nếu một ngày mà không làm màu thì thật là nhàm chán vô vị.

“Không có gì, vừa nãy nhàn rỗi không có việc gì làm, bèn phá hủy một cái thành, đem thắng lợi trở về mà thôi.”

Hắn qua loa hời hợt dùng tay ra hiệu bảo mọi người cứ bình tĩnh.

“Các ngươi cũng biết đấy, giành thắng lợi sẽ có phần thưởng của sức mạnh quy tắc.”

Hắn đương nhiên sẽ không tiết lộ ra ngoài sự thần kỳ của hai đứa nhóc.

Nhất là Tiểu Bạch, trước lúc đại chiến phi thăng thì sẽ không hiện hình.

Giống y như những gì hắn dự liệu, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

“Cái gì? Vừa nãy đã thắng một trận rồi?”

“Tại sao bọn ta lại không biết gì hết?”

“Mới có ngần ấy thời gian mà đã đánh thắng một trận rồi sao?”

“Chuyện này…ai là người xuất chiến?”

Thành Ca hơi mỉm cười: “Chưởng môn ta đây một mình xuất chiến, trận trận chiến phi thăng này cũng đơn giản nhẹ nhàng thôi.”

Một mình ngươi xuất chiến?

Còn rất nhẹ nhàng đơn giản?

Tất cả mọi người đều không biết phải nói gì nữa.

Bây giờ bọn họ ra sức tu luyện là vì cái? Nguyên nhân to lớn nhất, không phải chính là để trở nên mạnh hơn, sớm trở thành

sức mạnh chiến đấu to lớn của thành Định Thiên sao?

Như thế thì trăm vạn năm sau mới có thể tỏa sáng rực rỡ được chứ.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, bọn họ còn đang trong thời gian tu luyện, người ta đã đánh thắng một trận rồi.

“Mạo muội xin hỏi thành mà vừa rồi Khương chưởng môn thách đấu là thành nào vậy?”

“Hình như gọi là thành Chiến Tiêu gì đó, là một thành trì đã thắng bốn trận.”

“Thành trì thắng bốn trận á!”

Tất cả mọi người lại càng kinh sợ mà kêu lên.

Bọn họ không giống Thành ca, chuyện gì cũng không quan tâm.

Trước khi tu luyện, bọn họ đã chia nhau ra tìm dân bản địa nghe ngóng tin tức về trận chiến phi thăng.

Thành trì thắng bốn trận, cơ bản ba vạn người xuất chiến đều đã là là tiên nhân rồi.

Chỉ có một mình, sao mà hắn thắng được vậy?

Vẻ mặt Thái Thường Chân Tiên của Thiên Thư Vực kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi.

“Chuyện này… lão hủ nghe nói trận chiến phi thăng có ba hiệp, trong đó có một hiệp là đấu nhóm.”

“Đúng vậy, chỉ có một người căn bản là không đủ.”

Những người khác cũng không hiểu nổi.

Khương Chưởng môn nhún vai: “Chuyện này thì có gì khó, cùng lắm thì từ bỏ, nhận thua hiệp đó là được rồi, dù sao cũng còn hai hiệp nữa cơ mà, đúng không?”

“Hai hiệp đó nắm chắc phần thắng là được rồi.”

Tất cả mọi người đều bị câu nói này làm cho hoàn toàn nghẹn họng luôn rồi.

Dứt khoát từ bỏ một hiệp, chuyện này cũng thật là tùy tiện, không quan tâm đến suy nghĩ và cảm xúc của người khác gì

cả.

Câu này có nghĩa là hoàn toàn không cần đến bọn họ đó.

Câu này nghe sao mà đau lòng thế.

Nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy bị đả kích một cách sâu sắc.

Cả lũ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong mắt dần dần hiện lên một sự quyết tâm vô cùng mạnh mẽ.

"Khương chưởng môn, ngươi yên tâm, từ hôm nay, bọn ta sẽ liều mạng, nỗ lực luyện tập, trở thành trợ thủ đắc lực của ngươi trong thời gian nhanh nhất!"

"Được lắm, nếu ngươi đã cố gắng, muốn giành thắng lợi ở trận chiến phi thăng lần này, vậy chúng ta cũng sẽ không rớt lại phía sau được!"

Đám người này, sao có thể can tâm làm còn ghẻ.

Thành ca vô cùng bất lực, các ngươi không cần nỗ lực như vậy đâu, gánh nặng làm màu này cứ giao cho mình ta lo liệu là được rồi.

Chương 235.

Tin tức đánh bại thành Chiến Tiêu nhanh chóng được lan truyền khắp trên dưới thành Định Thiên rồi.

Trong nháy mắt, dân chúng trong tiên thành đều cảm thấy hả hê vui sướng.

Đối với một vị thành chủ mới đến một ngày, bọn họ lập tức thay đổi nhanh như chớp, bắt đầu ủng hộ.

Ai dám nói một câu bậy bạ, ai dám nhắc đến vị thành chủ trước kia, đều sẽ bị mọi người điên cuồng mà đánh.

Không còn cách nào mà, thực lực mạnh như vậy, có thể giúp cho mọi người sống những ngày tháng tốt hơn nhiều.

Việc sức mạnh quy tắc và tiên nguyên chi khí trong thành tăng lên một cách đáng kể là một minh chứng.

Nhóm cao thủ ở bên trong tu luyện kia, cũng đột phá lên rất nhanh.

Cuối ngày rồi, nhưng lôi kiếp vẫn không ngừng.

Mà Khương chưởng môn ngày nào cũng bận rộn vất vả, lúc này đang suy nghĩ "kế hoạch trọng đại về sự phát triển" cho sau này.

Vì để hai đứa nhỏ có thể có thịt ăn, chắc chắn phải bỏ một vòng trong hai vòng trước.

Nếu không thì hoàn toàn không đến được vòng thứ ba, thắng 2/3 vòng đã phải kết thúc trước thời hạn rồi.

Nhưng mà vấn đề là, tiếp tục như vậy thì vị thành chủ là hắn sẽ " làm việc quá sức" mất.

Nếu muốn chen chân vào top 10, thì cần phải thắng hàng trăm trận nữa.

Khương Thành bày tỏ rằng đời này hắn chưa từng đánh nhiều trận như vậy.

Đặc biệt là mỗi ngày chỉ có một lần bạo kích, há chẳng phải cần chia ra 100 ngày để hoàn thành sao?

Mặc dù chiến lợi phẩm có thể kiếm bù lại gấp vài lần số tích phân đã tiêu hao bạo kích, nhưng quá mệt mỏi.

Hắn nghĩ cả nửa ngày, cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt mà có thể tiết kiệm sức lực.

"Haiz, quả nhiên số mệnh của mình là phải vất vả mà."

Nếu lời này mà truyền ra ngoài, e rằng các thành trì khác sẽ tức chết mất.

Bọn ta phải tốn hàng trăm năm, mệt gần chết, mấy vạn người cố gắng hết sức, cũng chỉ có được vài chục chiến thắng ở mấy trận mà thôi.

Thậm chí một số thành trì còn thua.

Ngươi thì tốt rồi, 100 ngày có thể có được 100 trận thắng, hơn nữa chỉ cần mỗi ngày ra tay một lần, vậy mà vẫn chưa hài lòng hả?

Nếu đổi lại là người khác, nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh luôn ấy.

Rất nhanh đã đến ngày thứ hai, thời gian hồi chiêu bạo kích đã qua, hắn lại mở bảng xếp hạng phi thăng ra một lần nữa.

Lật đi lật lại, lần này chọn ra thành trì thắng 6 trận.

Trong thành lại xuất hiện một cảnh ồn ào, náo nhiệt.

“Thành chủ lại muốn xuất chiến sao?”

“Vậy mà lần này là thành Quật Ngưu, nhưng mà đó là thành trì hùng mạnh được xếp vào top một trăm vạn đó!”

“Đối mặt với chín vị Huyền Tiên, sao có thể đánh lại đây?”

“Cho dù thành chủ có lợi hại hơn nữa cũng không được đâu nhỉ? Vòng thứ hai, chắc chắn chúng ta đánh không lại đâu.”

Những cư dân bình thường kia còn không biết rằng Thành ca đã trực tiếp từ bỏ qua vòng thứ hai luôn rồi.

Nếu như bọn họ biết được, e rằng biểu cảm sẽ càng đặc sắc hơn ấy chứ.

“Thành chủ cái gì cũng tốt, chỉ là hơi to gan thôi.”

“Đúng vậy, khiêu chiến phải từ từ tiến dần theo từng bước chứ. Hiện tại chúng ta thắng 3 trận, hoàn toàn có thể thách đấu thành chưa thắng trận nào, như vậy sẽ nắm chắc hơn.”

Bay lên bên không gian chiến đấu, trận chiến diễn ra từ từ không vội vã giữa cuộc tranh luận khắp thành.

Khương Thành vẫn ra trận đầu tiên hệt như trước đó, dùng 10 đòn bạo kích để thắng một trận.

Thuận tiện vơ vét một lượt hết những món đồ cất giữ của đối phương.

Sau đó từ bỏ vòng thứ hai.

Cuối cùng A Hoàng và Tiểu Bạch cùng lên, hai tỷ đệ đánh một, lại hạ được một thành.

Điểm khác nhau duy nhất của lần này và lần trước, chính là thực lực lần này của hai tỷ đệ mạnh hơn nhiều so với vòng một.

Dường như vì việc đã nuốt tinh hạch của thành Chiến Tiêu nên thực lực của hai người trở nên mạnh hơn.

Mà trận đụng độ với thành Quật Ngưu, không hề bất ngờ, hai người lại ăn sạch tinh hạch ở trước mặt rồi.

Vì vậy mà thực lực của hai người lại tăng thêm một bậc.

Còn về thành Quật Ngưu ngay trước mặt, rất không may là nó đã trở thành tiên thành thứ hai bị sụp đổ phi thăng đài.

Sau khi giành được thắng lợi ở trận này, số trận thắng của thành Định Thiên đã lên tới con số 4.

Bởi vì thời gian thắng quá ngắn, đồng thời chiến tích của tiên thành cũng quá nhiều, cho nên chỉ vỏn vẹn hơn một trận, xếp hạng đã điên cuồng tăng lên hơn hai trăm vạn lượt.

Khi "một nhà ba người" bọn họ trở về thành Định Thiên, bên dưới vẫn đang bàn luận rất sôi nổi cơ.

Nhiều người lo lắng sợ sệt, lo lắng thua trận này rồi, sức mạnh quy tắc sẽ lại bị đoạt lại.

Mà lúc này, phi thăng đài lại trở lại trong thành một lần nữa.

Mọi người lập tức cảm thấy khí tức của sức mạnh quy tắc lại tăng lên 50% so với lúc trước, còn nồng độ của tiên nguyên chi khí cũng theo đó mà tăng lên 40%.

Nói thật lòng, bàn về tu luyện cảnh giới ở thành Định Thiên, đã có thể đứng trong top 10 ở hạ tiên giới rồi.

Suy cho cùng người khác thắng một trận tăng thêm 1% Quy tắc chi lực, còn bọn họ thắng trận này tăng lên 50%.

Thay đổi lớn như vậy, khiến cho tất cả mọi người hoàn toàn ngây người ngay tại chỗ.

"Sao lại tăng lên nhiều như vậy?"

"Chúng ta lại thắng rồi ư?"

"Thắng rồi! Thật sự thắng rồi!"

"Tăng vọt trên danh sách, thành Định Thiên chúng ta đã thắng 4 trận, xếp hạng 2.585.343 rồi."

"Trời ạ, như này rõ ràng là nhảy vọt rồi đấy!"

“Quá lợi hại rồi, vậy mà tiên thành đã thắng 6 trận cũng bị đánh bại!”

“Sao lại thắng rồi?”

Bọn họ sống chết cũng nghĩ không ra.

Rõ ràng đội hình chiến đấu của phía mình yếu kém như vậy, còn không cả bằng quân Tiên Võ thời thành chủ trước đây, sao có thể thắng được tiên thành đã thắng 6 trận chứ?

“Mặc kệ hắn làm kiểu gì để thắng, có thể thắng là được rồi!”

Từ trên xuống dưới thành, mọi người lại vô cùng vui vẻ.

Trong phi thăng đài, những người đang tu luyện lại mở mắt ra một lần nữa.

Mọi người nhìn nhau, ngoại trừ chấn động, yên lặng không nói nên lời.

Khương chưởng môn lại thắng một trận nữa sao…

Là những tinh anh của vạn vực hạ giới, cho dù là Tỉ Trường hay là Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long Vương, đều vô cùng kiêu ngạo từ trong xương cốt.

Bị dẫn dắt mạnh mẽ như vậy, một lần hai lần còn được.

Nhiều lần như vậy, rõ ràng thể hiện bản thân mình không có năng lực.

Kích thích dữ dội chạm đến lòng tự tôn của bọn họ.

Lần này bọn họ không bay ra ngoài xem đầu đuôi sự việc, trong lòng mỗi người đều rất ngột ngạt.

Sau lần kích thích này, bọn họ càng điên cuồng tu luyện.

Thành ca ở trong đại điện chờ một lúc, nhưng không đợi được một người nào đến tâng bốc chiến tích mới của hắn.

Không tránh khỏi có chút mất mát.

Trái lại hai đứa trẻ một trái một phái lần lượt lắc ống quần của hắn.

“Ba ơi, mau bắt đầu trận tiếp theo đi!”

“Mẹ ơi, tinh hạch ở trước mặt rất có ích với chúng ta đấy…”

Vậy mà A Hoàng và Tiểu Bạch đánh đến nghiện rồi, nhao nhao đòi hắn nhanh chóng mở ra trận tiếp theo.

Thành ca thầm nghĩ, bạo kích gấp mười lần của ông đây mỗi ngày chỉ có một lần thôi, chẳng lẽ cũng phải nói cho các ngươi sao?

Lúc đầu hắn còn nghĩ là dùng bạo kích xong rồi, sau đó nhờ vào việc hồi sinh của hệ thống để đánh trận tiếp theo.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đó là thi đấu, không phải chiến đấu bình thường.

Sau khi chết đi, kết quả chiến đấu lập tức có.

Quy tắc thi đấu sẽ xử hắn thua một vòng.

Đến khi hắn sống lại cũng không thể thay đổi kết quả.

Vậy cho nên, bây giờ thật sự chỉ có thể dựa vào bạo kích gấp mười lần rồi.

“Được rồi được rồi, đợi ngày mai rồi nói!”

Ba có nỗi niềm khó nói đấy!

Hai đứa trẻ lập tức xụ mặt lại.

“Hả? Còn phải đợi đến ngày mai sao?”

“Hôm nay không được sao?”

Vẻ mặt Thành ca nghiêm nghị: “ Cần phải kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, hiểu không? Cứ liên tục không ngừng chiến đấu với cường độ cao, cơ sẽ tích tụ rất nhiều axit lactic, nếu như không thư giãn, sẽ có hại nghiêm trọng đến cơ thể…”

Hắn bla bla nói một loạt những điều mà ngay cả hắn còn không rõ có ý nghĩa gì.

Vẻ mặt hai đứa nhỏ mờ mịt.

Chỉ cảm thấy rằng, thì ra ba lợi hại như vậy, hiểu biết nhiều như vậy.

Rất nhanh đã sang ngày hôm sau.

Khương chưởng môn còn đang nằm mơ, đã bị hai đứa nhỏ lay dậy rồi.

“Ba ơi, hôm nay có thể đi đánh nhau rồi chứ?”

“Chúng ta đã chuẩn bị xong rồi!”

“Chúng ta nhanh chóng khiêu chiến thôi, không đợi được nữa rồi!”

Hai đứa nhỏ xắn tay áo lên, như chiến đấu với kẻ điên loạn.

Bạo kích gấp mười lần đã CD xong rồi, Thành ca tự tin trở lại, tự nhiên vung tay lên.

Mở bảng xếp hạng ra, tiện tay chọn tiên thành thắng 7 trận.

Vì thế trong thành lại nháo nhác sục sôi.

Nhưng mà lần này lại không phải là vẻ mặt bi quan nữa, rất nhiều người đều trở nên mong đợi.

Chương 236.

Vào ngày thứ 10, thành Định Thiên đã thắng mười lần liên tiếp.

Tổng cộng 12 chiến tích thắng lợi, xếp vào vị trí thứ 9875 trên bảng phi thăng!

Lúc đầu ở vị trí mấy trăm vặn, ngoại trừ tiên thành bị đánh bại, không có ai chú ý đến.

Suy cho cùng có tổng cộng 1800 vạn tiên vực, số lượng quá lớn.

Ngẫu nhiên giành được thắng lợi, tiến vào vị trí vài trăm vạn là điều rất bình thường, không có ai sẽ đặc biệt để ý cả.

Nhưng khi thành Định Thiên từng bước từng bước tiến vào top 100 vạn, 50 vạn, 10 vạn, 5 vạn….

Mãi đến lần này là top 1 vạn.

Tòa thành này, cuối cùng cũng khiến cho các cao thủ của các tiên thành khác phải chú ý.

“Thành Định Thiên này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế?”

“ Là lực lượng mới xuất hiện sao?”

“Lẽ nào bọn họ đã chiêu mộ được Kim Tiên rồi?”

“Cho dù đã chiêu mộ được Kim Tiên, cũng không thể bảo đảm được mỗi trận đều thắng chứ?”

Trận chiến phi thăng mỗi lần có 3 vòng, cho dù có Kim Tiên mạnh mẽ gia nhập thì cũng không thể bảo đảm trận nào cũng thắng được.

Hai trận còn lại, vẫn là một ẩn số.

Đặc biệt trong vòng quyết đấu tinh hạch cuối cùng, ai cũng không thể nhúng tay vào, chỉ đành phó mặc cho trời, trông chờ vào số mệnh.

Cho nên tất cả đều cố gắng hết sức giành lấy cho được 2 trận trước toàn thắng, tránh cho tiến vào vòng cuối cùng phải đánh cược vận may.

“Kim Tiên có tên có họ ở hạ Tiên giới, ai nấy đều đã là bông có chậu rồi.”

“Đúng vậy, tất cả đều tập trung ở trong 100 thành lớn hàng đầu, không thể có chuyện còn sót lại thuộc về người khác được.”

“Vậy thì thành Định Thiên đó làm kiểu gì để đạt được vậy?”

“Hẳn là nhờ may mắn mà thôi, chẳng có gì đáng phải để quan tâm đâu.”

“Nếu thật sự mạnh như vậy, vậy thì sao 90 năm trước còn không nổi lên?”

Lúc mà bên ngoài còn đang nhao nhao phỏng đoán, mọi người bên trong thành Định Thiên vẫn luôn đắm chìm trong niềm vui như mơ.

Đối với cư dân trong tiên thành mà nói, mười ngày gần đây quả thực như đang nằm mơ vậy.

Sức mạnh quy tắc mỗi ngày tăng lên một cấp bậc, nồng độ tiên nguyên chi khí mỗi ngày tăng lên một bậc.

Sau 10 ngày, bây giờ đã gấp 5 lần trước đây.

Điều này có nghĩa là gì?

Ngay cả khi tu luyện bên ngoài phi thăng đài, hiệu quả còn tốt hơn so với 10 ngày trước ở trong phi thăng đài.

Ngay cả tiên thành đứng đầu ở hạ tiên giới cũng không có đãi ngộ này đâu.

Mà những người bên trong phi thăng đài, càng dồn dập đột phá.

Đám đệ tử như Lam Đề, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh cũng lần lượt thành tiên, giúp cho Thành ca có được hàng chục tỷ điểm tích phân.

Mỗi ngày một lần cũng vào lúc khiêu chiến, Thành ca tiếp tục duy trì tiết tấu mỗi ngày thăng cấp cho một đệ tử.

Đến nay đã có một nửa đệ tử đời thứ tư tiến vào Nhập Thánh cảnh, còn đệ tử đời thứ hai, thứ ba nói chung cũng đạt đến Thánh Giai trung kỳ rồi.

10 trận thắng lợi, mặc dù chỉ tiêu diệt 10 vị thành chủ ở đối diện, nhưng khắp nơi đều là Huyền Tiên, đồ thu thập được vô cùng phong phú.

Ngoại trừ tiên đan và tiên tinh, Thành ca không giữ lại bất cứ cái gì, đổi toàn bộ thành điểm tích phân hết.

Cuối cùng thu được 180 tỷ tích phân, cộng thêm tích phân mà đám đệ tử thăng cấp có được, gom lại được 250 tỷ tích phân.

Sau khi tích góp được 250 lần rút thưởng cấp 7, hắn có tổng cộng 370 quy tắc chính đạt đến cảnh giới Tiểu Thành.

Sau đó dùng đan thăng cấp, thăng cấp lên Thiên Tiên tam phẩm.

Thực lực đạt đến Thiên Tiên, sau khi hắn thêm một đống BUFF, kỳ thực lực chiến đấu đã vượt qua phần lớn Huyền Tiên rồi.

Nếu như lại mở bạo kích gấp mười lần ra thì đến cả Kim Tiên cũng có thể tiêu diệt.

Thành ca lập tức tự tin hơn gấp trăm lần, cuối cùng có thể yên tâm mạnh dạn làm màu tiếp rồi.

À không, phải là tiếp tục khiêu chiến.

Cùng với chiến thắng liên tiếp không ngừng tích lũy của thành Định Thiên, tòa thành này càng ngày càng có nhiều người chú ý đến.

Bởi vì thăng cấp quá nhanh rồi.

Nhất là một số người đã bắt đầu theo dõi từ sớm, càng kinh ngạc phát hiện ra, ngày nào tòa thành này cũng khiêu chiến.

Phải biết rằng, các tiên thành khác mỗi lần khiêu chiến, đều phải chuẩn bị một thời gian rất dài.

Suy cho cùng trận chiến phi thăng thường vô cùng oanh liệt, nhất là vòng thứ hai thường hao tổn nghiêm trọng, thậm chí sẽ giảm không ít quân số.

Trong thời gian này, rất nhiều thành chủ còn phải tìm chiến lực bổ sung nhân thủ.

Có khả năng mấy năm cũng không mở một trận nào cả.

Ai giống như thành Định Thiên, mỗi ngày thắng một trận, chưa từng gián đoạn.

“Việc này cũng quá khác thường rồi đấy?”

“Bọn họ không có hao tổn sao?”

Khi Khương Thành có được 50 chiến thắng liên tiếp bên này, thì xếp hạng của bọn họ đã tiến gần đến top 500 rồi.

Cho dù không có được tên tuổi toàn thắng, đạt được đến xếp hạng này cũng là mọi người nhìn vào, sẽ bị vô số người bàn luận.

Nói gì đến bọn họ tăng lên nhanh như vậy, nhanh đến mức hoàn toàn không bình thường.

Cũng chính là tiên giới quá rộng lớn, 1800 vạn Tiên thành, muốn tìm cũng khó.

Nếu không thì bây giờ chỉ sợ trong ngoài thành Định Thiên toàn là người vây xem rồi.

“Ta nghe nói, khi thành Định Thiên kia đi khiêu chiến, mỗi lần chỉ đánh hai vòng, trực tiếp bỏ vòng thứ ba.”

“Vị thành chủ kia của bọn họ chắc chắn là Kim Tiên, không sai vào đâu được, mỗi lần thành chủ quyết đấu vòng đầu đều chiến đấu trong nháy mắt.”

“Vậy thì sao bọn họ có thể bảo đảm vòng thứ ba lần nào cũng thắng chứ?”

“Vậy là ngươi không biết rồi, bọn họ có hai tinh hạch! Hai đánh một thì muốn thua cũng khó đấy.”

“Gì cơ? Hai tinh hạch?”

“Đúng vậy, hai tinh hạch đó vô cùng lợi hại. Hễ là tinh hạch bị bọn họ đánh bại đều sẽ bị giết chết, phi thăng đài cũng sẽ bị phá hủy.”

“Không phải rõ ràng là đã phạm quy rồi sao? Làm gì có chuyện như vậy chứ?”

“Phạm quy cái gì, ai đặt ra quy tắc hai tinh hạch không thể lên rồi sao?”

“Cái này…”

Trên thực tế, A Hoàng và Tiểu Bạch sau khi đánh xong phi thăng trận thứ tư, đã hoàn toàn không cần phải chơi trò bao vây nữa rồi.

Từ đó trở đi, hai tỷ đệ vì nuốt chửng các tinh hạch khác, thực lực áp đảo các tinh hạch khác.

Dù cho có đấu một một, cũng có thể nhẹ nhàng đánh bại các tinh hạch khác.

Chỉ là vì cướp giật lực lượng tinh hạch, hai tỷ đệ mỗi lần vẫn phải xông vào cùng lúc.

Sau khi toàn thắng 50 trận liên tiếp, cường độ sức mạnh quy tắc ở đây đã nhiều gấp 10 lần lúc trước.

Đến nay, nhóm cao thủ tiến vào phi thăng đài tu luyện lúc ban đầu hầu hết đã trở thành Chân Tiên.

Không còn cách nào khác, sau khi nuốt nhiều tinh hạch như vậy, hoàn cảnh tu luyện của thành Định Thiên đã vượt qua trung tiên giới, thậm chí còn tốt hơn so với nhiều nơi khác ở thượng tiên giới.

Thiên phú của những người đứng đầu các vực giới như Quy Tàng, Hư Huyền đã quá tốt, đến nay cũng đạt đến Chân Tiên ngũ phẩm, lục phẩm rồi.

Còn các đệ tử đời thứ hai, thứ ba của phi tiên môn cũng lần lượt trở thành tiên.

Đệ tử đời thứ tư liên tiếp tiến vào Thánh Giai.

Lấy chiến lợi phẩm đổi được và 700 tỷ điểm tích phân mà các đệ tử thăng cấp có được, Thành ca rất sảng khoái lấy một lần 700 lượt rút thưởng liên tiếp.

Các kỹ năng dịch chuyển, ẩn thân, luyện đan, luyện khí đều tăng lên cấp 7.

Mà lần này, hắn đã đẩy các quy tắc chủ còn lại đều lên cấp Tiểu Thành, tiến vào cấp Huyền Tiên mà không có bất kỳ trở ngại nào, chỉ thiếu tích lũy tiên hồn và tu vi nữa thôi.

Đồng thời BUFF Anh Linh của hắn cũng lên tới hơn 30 cái!

Kẻ địch quyết đấu với hắn, có thể nói là cực kỳ đau khổ.

Đủ thứ hiệu quả tiêu cực thêm vào cơ thể, không chú ý một chút sẽ bị đánh bại, hoàn toàn không thể thi triển thực lực một cách trót lọt.

Sau khi tu luyện vất vả và lại dùng một viên đan dược, cảnh giới cực kỳ khó thăng cấp của Thành ca đã đạt đến Thiên Tiên thất phẩm.

Thực tế thì, cũng may mà hắn có nhiều điểm tích phân như vậy để rút thưởng.

Sau đó, hắn lại mở danh sách khiêu chiến ra.

Kỷ lục thắng liên tiếp của hắn, vẫn còn tiếp tục.

Thắng liên tiếp 60 trận.

Thắng liên tiếp 70 trận.

Thắng liên tiếp 80 trận.

Thắng liên tiếp 90 trận.

Thắng liên tiếp 100 trận….

Mãi cho đến ngày thắng liên tiếp 110 trận đó, thành Định Thiên xông vào vị trí thứ 8!

Bọn họ lúc này, đã trở thành đối tượng được nhận được sự chú ý nhiều nhất của cả hạ tiên giới.

Vô số người đang bàn luận tòa thành nhờ hắc mã mà càn quét một vùng tiên thành này.

Còn những tiên thành xếp hàng gần bọn họ, mỗi người đều cảm thấy nguy hiểm, sợ hãi sẽ bị khiêu chiến.

Chương 237.

Thua thành Định Thiên, cái giá phải trả quả thực quá lớn.

Tinh hạch bị tiêu diệt, phi thăng đài trực tiếp bị sụp đổ, cho dù là thành đã thắng 100 trận cũng vì vậy mà bị xóa sổ khỏi bảng xếp hạng, rơi xuống tận cùng.

Sau khi đã thắng 100 trận, vì mục tiêu gần đó quá ít, có thể vượt lên khiêu chiến 10 bậc.

Hơn nữa, còn có thể khiêu chiến trùng lặp.

Nghe nói có không ít tiên thành vì muốn né tránh thành Định Thiên, thậm chí còn chọn những cách bất đắc dĩ.

Ví dụ như dẫn đầu khiêu chiến các tiên thành khác, sau đó cố ý thua đối phương.

Sau khi thua một trận, sẽ có “ thời gian bảo vệ” một năm không bị khiêu chiến.

Không còn cách nào khác nữa,

Nhưng mà, hầu hết các thành lớn trong top 10 không run sợ như vậy.

Dù sao thì bọn họ cũng thắng hơn 100 lần rồi, có rất nhiều sức mạnh quy tắc, tinh hạch của bản thân cũng tương đối mạnh.

Hơn nữa thành chủ của những tiên thành này đều là Kim Tiên cửu phẩm.

Thậm chí còn có người từ trung tiên giới xuống, sức mạnh vượt xa những Kim Tiên thông thường.

Bọn họ không tin Khương Thành có thể lay động địa vị của mình.

Còn về phía thành Định Thiên, bây giờ mọi người đã coi vị thành chủ mới này là thần mà vái rồi.

Mới đến hơn 100 ngày, đưa một Tiên thành ở hạng 600 vạn đi lên vị trí thứ 8.

Hoàn toàn là một kỳ tích.

Dựa theo quy tắc của phi thăng trận, bây giờ chỉ cần đợi thời gian kết toán mười năm đến, thành Định Thiên sẽ được tiến vào trung tiên giới rồi.

Mà trên thực tế, đối với việc có thể tiến vào trung tiên giới hay không, mọi người đều không quá để ý.

Sức mạnh quy tắc và tiên nguyên chi khí trong tòa thành này bây giờ, tuyệt đối vượt qua bất kỳ tòa thành nào trong thượng tiên giới.

Thắng liên tiếp 110 trận, đủ để tăng lên 55 lần so với nền tảng ban đầu.

Tiên giới có nơi như này hay không còn khó nói.

Mà dù cho có đi chăng nữa, e rằng cũng là động tiên mà Tiên Đế, Ma Đế chiếm giữ rồi.

Tu luyện ở một nơi như này, có thể tưởng tượng được có hiệu quả thế nào.

Trong khoảng thời gian này, ngay cả trong đám dân bản địa cũng có vài người thành tiên rồi.

Mà trong số những người phi thăng, toàn bộ cao thủ hàng đầu của Quy Tàng, Hư Huyền đều đạt Chân tiên cửu phẩm.

Ngay cả đám cao thủ như Thanh Sa của Tâm Bộ cũng thành Chân Tiên rồi.

Trong đám đệ tử của Thành ca, Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, Lâm Ninh cũng thành Chân Tiên cửu phẩm.

Loại tốc độ đột phá này, chỉ sợ là còn đột phá một mạch đến Hư Tiên, Kim Tiên mới từ từ chậm lại được.

Xét cho cùng đạt đến giai đoạn Kim Tiên, muốn đột phá lên Tiên Tôn, không phải là chuyện mà môi trường tuyệt hảo của động tiên có thể giải quyết được.

Cả thành Định Thiên vui tươi hớn hở, đến nay đã tập hợp đủ đội hình ba vạn tiên nhân.

Mà hôm nay, theo thường lệ Khương Thành mở ra bảng xếp hạng phi thăng, lại muốn chọn một đối thủ.

Hắn không định lặng lẽ ngừng công kích đâu.

Không lấy được vị trí số 1 thì sao có thể xứng với thân phận vua làm màu chứ?

Chỉ là sắp sửa tới rồi, nhưng lại phát hiện ra hai đứa nhỏ của mình không thôi thúc hắn nhanh mở trận như ngày thường nữa.

Điều này kỳ lạ quá.

Trong khoảng thời gian này, ngày nào hai đứa nhỏ cũng nóng lòng sốt ruột.

Hắn vội vàng tìm hai đứa nhỏ, nhưng lại phát hiện ra bọn chúng đều ngủ bên dưới phi thăng đài rồi.

“Nè nè, các ngươi làm sao vậy?”

“Mau dậy đánh trận thôi.”

Tiểu Bạch lật mình, không mở nổi mắt.

A Hoàng lẩm bẩm một câu: “Mẹ ơi, chúng ta không thể nuốt tinh hạch được nữa, căng bụng quá…”

Cái gì?

Loại nuốt tinh hạch này còn có giới hạn sao?

Hắn có chút lo lắng ngồi xổm xuống.

“Hai ngươi sẽ không có chuyện gì chứ?”

Là bố, hắn đương nhiên không muốn hai đứa con gặp chuyện, cho dù bọn chúng không có năng lực thần kỳ.

“Ta không sao, chỉ là phải cần một khoảng thời gian để tiêu hóa.”

Cái này…

Khương Thành yên tâm rồi.

Nhưng mà kế hoạch khiêu chiến quan trọng ban đầu, chỉ đành tạm thời dẹp qua một bên rồi.

Tuy rằng hắn nắm chắc tiếp tục giết chết thành chủ đối diện ở vòng một.

Nhưng không có hai đứa nhỏ, vòng ba chắc chắn thua.

Còn về vòng hai, mặc dù hiện nay tu vi của mọi người đã tăng lên rất nhanh, nhưng vẫn chưa đủ để đối diện với 10 thành lớn.

Những tiên thành đó, vòng thứ hai thấp nhất cũng là Thiên Tiên, còn có hàng trăm Hư Tiên, và vài vị đứng đầu trong Kim Tiên.

"Xem ra chỉ có thể tạm thời nghỉ một trận vậy."

Khoảng thời gian này mỗi ngày xuất chiến một lần, vốn dĩ hắn cũng vô cùng khổ sở rồi.

Cảm thấy thực sự quá mệt.

Bây giờ khó có được thời gian nghỉ ngơi.

Vì thế hôm nay, thành Định Thiên mà mọi người mong đợi, số trận thắng không có bất cứ thay đổi nào.

Mãi đến hết ngày, không biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào bảng xếp hạng Phi Thăng, đau hết mắt rồi.

"Thành Định Thiên dừng lại rồi!"

"Hôm nay bọn họ không khiêu chiến."

Chuyện này đối với các tiên thành khác mà nói thì là chuyện hết sức bình thường, nhưng xảy ra ở thành Định Thiên thì rõ ràng là không bình thường.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Sao bọn họ lại không tiếp tục nữa?"

"Này còn phải hỏi sao, tới giới hạn thực lực rồi."

"Cũng đúng, top 7 không dễ trêu chọc, nếu thua sẽ bị mất chiến tích."

"Cũng đã vào top 10 rồi, cần gì phải tiếp tục mạo hiểm nữa."

"Ta suýt cho rằng bọn họ có thể điên cuồng lao lên phía trước, đánh đến khi đứng đầu bảng cơ."

"Ngươi cho rằng những tiên thành như thành Ngũ Hải ăn chay hết rồi à."

Thời gian trôi qua, thành Định Thiên cũng không khiêu chiến nữa.

Những tiên thành sát xếp hạng đều âm thầm thở ra.

Trên biển khơi bao la cách thành Định Thiên không biết mấy trăm triệu dặm, mây đen che phủ dày đặc, duỗi tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón.

Nơi đây quanh năm ở trong tình trạng đêm tối, nhưng ở trên biển lại có hai ngọn lửa sáng rực vô cùng.

Tiến lại gần để quan sát, bèn nhìn thấy một tòa tiên thành vô cùng to lớn treo lơ lửng trên bầu trời.

Bên trên tiên thành, có hai ngọn đèn chỏng chơ cao ngất.

Ở 4 phía thành trì và bên dưới, thỉnh thoảng sẽ có tu sĩ mặc áo đuôi ngắn toàn thân ngấn nước bay vào biển.

Không lâu sau, bèn có một con thú biển thân cao vài chục vạn dặm, mình đầy máu loãng, bị đưa vào trong thành.

Nếu có người ngoài đến đây, sẽ biết được rằng chỗ này là thành Song Đăng nổi danh khắp Tiên giới.

Hiện nay xếp hạng thứ 11, chiến tích 12 trận thắng.

6 đại Kim Tiên trấn thủ, còn có ba trăm Huyền Tiên phụ tá.

Thực lực hùng hậu, không có mấy người dám trêu chọc.

Chỉ là gần đây, tâm trạng của thành chủ không được tốt.

Một thành mới xuất hiện như thành Định Thiên, đã làm rối loạn bố cục vốn có của hạ tiên giới.

Dù rằng may mắn của thành Song Đăng là không bị Khương Thành lật thẻ bài, nhưng bọn họ là người chịu ảnh hưởng nặng nhất, bởi vì bọn họ bị văng ra khỏi top 10.

Vị trí thứ 11, không thể phi thăng lên trung tiên giới được.

Tổn thất cực lớn này, không có mấy người cam tâm.

Vì để cướp đoạt lại vị trí xếp hạng một lần nữa, mấy ngày gần đây bọn họ đã liên tiếp khiêu chiến 2 lần.

Tăng chiến tích từ 100 trận thắng lên 102.

Nhưng bởi vì thời gian không đủ chuẩn bị, cái giá bọn họ phải trả là quá đắt.

“Chỉ đành tiếp tục khiêu chiến phía sau, tăng thêm điểm chiến tích.”

“Những thành trì phía sau cũng không dễ đánh đâu, lần trước chúng ta đánh bại thành Huyền Quang, đã tổn hại mất 32 tôn Huyền Tiên và 550 Thiên Tiên, tổn thất quá lớn.”

“Đúng vậy, thực lực của mọi người đều sát nhau, không dễ đánh.”

“Tiên thành thắng hơn 90 trận, có mấy thành đang trong thời gian bảo vệ, tạm thời cũng không thể khiêu chiến.”

“Hiện nay thành Ngân Chung đứng thứ 9 phía trước, chiến tích là 107 trận thắng, kém 5 trận, dường như không thể đuổi theo được.”

“Thành Ngân Chung có bảy vị Kim Tiên, chúng ta không động nổi.”

“Thành Định Thiên đáng chết!”

Thành chủ tức giận đến mức nổi trận lôi đình, vì top 10 này, bọn họ đã liều mạng 90 năm rồi.

Đến nay gần trong gang tấc, lại xa không với tới, sao có thể chấp nhận được chứ.

“Nếu không thì, chúng ta đi khiêu chiến thành Định Thiên?”

“Khiêu chiến thành Định Thiên, ngươi điên rồi sao? Lỡ như tinh hạch bị hủy, vậy thì xong rồi!”

Chương 238.

Thua các tiên thành khác cũng chỉ là một trận thua.

Thua thành Định Thiên, vậy thì đó chính là hủy hoại tất cả.

Người khác trốn còn trốn không kịp, ai dám chủ động đi khiêu chiến.

“Lẽ nào các ngươi không thấy lạ thường sao, thành Định Thiên đột nhiên không khiêu chiến nữa.”

“Theo ta thấy, có lẽ bên đó đã xảy ra vấn đề.”

“Nhân lúc hắn bệnh, lấy mạng của hắn.”

Bị mọi người nói như vậy, thành chủ thành Song Đăng dần dần động lòng rồi.

Nghĩ kỹ lại, trước khi thành Định Thiên đánh bại các đối thủ cũng không có Kim Tiên cửu phẩm.

Mà hắn chính là Kim Tiên cửu phẩm.

Hóa ra trước đây thành Song Đăng không bị khiêu chiến không phải là do vận may của bọn họ tốt, mà là do bên kia cố tình tránh bọn họ?

Dưới tình hình có thực lực, ai mà không muốn thắng vài trận?

Nếu thành Định Thiên chắc chắn thắng thành Song Đăng, sao những ngày này hoàn toàn không có động tĩnh gì hết?

Bọn họ hẳn là phải khiêu chiến từ sớm rồi.

Cho nên, mình chắc chắn thắng!

"Chiến thôi!"

"Đánh cho bọn chúng về nguyên hình!"

"Khiêu chiến khiêu chiến!"

Thành Định Thiên bên này, Thành ca gần đây không có việc gì làm.

Thời gian mà A Hoàng và Tiểu Bạch ngủ sâu cũng không biết phải đợi đến bao giờ mới có thể kết thúc.

Đúng vào lúc này, hắn cảm thấy Ngọc Thước rung rung một hồi.

Sau đó, hắn và phi thăng đài cùng bị dịch chuyển đến không gian khiêu chiến.

Đù má, tình huống gì thế này?

Hắn bị khiêu chiến?

Nhìn thấy rất nhiều bóng người bên phía thành Song Đăng ở đối diện, những cảnh tương tự này hắn đã nhìn hàng trăm lần, không hề lạ lẫm.

Điểm khác biệt duy nhất, chính là lần này hắn bị khiêu chiến, 3 mặt lá cờ bên này là màu lam.

"Khương Thành, chuyện hoang đường của ngươi, hôm nay do thành Song Đăng bọn ta tới kết thúc."

Thành chủ thành Song Đăng ở phía đối diện tràn đầy tự tin, tiên phong tiến vào đài quyết đấu trong trận.

Trong tự điển của Thành ca không có hai chữ "lùi bước".

"Cảm ơn điểm tích phân của ngươi."

"Ngươi có ý gì?"

Thành chủ Song Đăng thành hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể rung rung trường thương trong tay.

"Cố làm ra vẻ lừa bịp!"

"Kim Tiên cửu phẩm, chẳng lẽ là kẻ ngươi có thể đụng…"

Xoẹt!

Tầm mắt của hắn và phạm vi cảm nhận tiên hồn đã bị sương, nước lấp đầy đến mức không nhìn thấy một khe hở.

Tốc độ tiên thể nhanh chóng bị bào mòn, bị phá hủy nghiêm trọng, làm hắn khó mà tin được.

Tiên thể Kim Tiên cửu phẩm, sao có thể bị sự tấn công của Thiên Tiên phá hủy chứ?

Hắn liều mình khua trường thương, nhưng phát hiện ra bản thân hắn dường như đã bị vô số xiềng xích vây trói.

Muốn xông ra bên trái tấn công, xông về bên phải phá vòng vây, bây giờ cả người như vũng bùn lầy, hoàn toàn không có cách nào tự giải thoát.

Trong màn sương mù trên mặt nước, các hiệu quả tiêu cực như lửa cháy, băng sương, sấm sét ùn ùn kéo đến.

"Không…"

Đó là âm thanh cuối cùng mà hắn phát ra.

Ngay sau đó, hơn hai vạn người phía sau bèn phát hiện ra thành chủ của mình không thấy đâu nữa rồi.

Tất cả dường như chỉ là ảo giác, xảy ra thực sự quá nhanh.

Trong nháy mắt, Kim Tiên cửu phẩm cao nhất trong hạ tiên giới, cứ như vậy mà ngã xuống.

Chết một cách vô cùng dứt khoát.

Bọn họ bị dọa đến mức suýt thì tiểu ra.

“Thành chủ!”

“Thành chủ đại nhân…”

Không giống như thành Chiến Tiêu trước đây, bọn họ vẫn có tình cảm đối với thành chủ của mình.

Suy cho cùng trong trăm năm này, họ đã cùng nhau kề vai chiến đấu hơn hai trăm lần.

Nhiều trận chiến như vậy, bọn họ cũng gặp qua nhiều tiên thành mạnh hơn, không phải thành chủ chưa từng thua.

Nhưng chí ít cũng sẽ sống.

Phương pháp hộ mệnh của Kim Tiên cửu phẩm là nhiều nhất, làm gì có chuyện dễ dàng bị giết như vậy?

Cho dù đánh không lại, không trốn được sao.

Nhưng mà lần này lại bị giết chết trong chốc lát.

“Rốt cuộc hắn ở đẳng cấp thực lực nào vậy?”

“Tiên Tôn! Tuyệt đối là Tiên Tôn!”

“Sao Tiên Tôn có thể bị đánh xuống hạ tiên giới được chứ?”

“Không thể nào…”

Thành ca đã thu thập xong chiến lợi phẩm, nghe được những lời bàn luận ở phía đối diện, trong lòng âm thầm vui sướng.

Haiz, mặc dù lần này bị khiêu chiến, vì quy tắc thắng hai trên ba chắc chắn không thắng nổi.

Nhưng lại vô ý làm màu một lần, coi như cũng đáng.

Bản thân Kim Tiên cửu phẩm vô cùng phong phú, hắn ở trên người của thành chủ này, lấy được đủ tài nguyên trị giá 50 tỷ điểm.

Chẳng qua là Tiên Tôn gì đó thì bỏ qua thôi.

Bây giờ hắn mới đạt Thiên Tiên thất phẩm, bình thường lực chiến đấu cũng chỉ vừa mới đột phá lên giới hạn Huyền Tiên.

Có thể giết chết trong chốc lát là nhờ bạo kích gấp mười lần, khiến cho hiệu lực một đòn đột phá lên giới hạn Kim Tiên.

Chịu một đòn này, hắn cũng tàn rồi.

Vòng hai lúc sau, bên đối diện không cần đánh cũng tự thắng.

Đến vòng ba, chính vào lúc bọn họ cho rằng mình chắc chắn thua rồi thì thành Định Thiên lại một lần nữa từ bỏ.

Và cũng không có tinh hạch xuất chiến.

Điều này khiến cho đám người của thành Song Đăng vốn đã cho rằng mình thua chắc rồi vừa vui mừng vừa sợ hãi.

“Chuyện gì vậy chứ?”

“Bọn họ không có tinh hạch sao?”

“Sao có thể chứ, không có tinh hạch, phi thăng đài đã sụp đổ rồi.”

“Vậy chuyện bây giờ là sao?”

“Đúng vậy, không phải là thành Định Thiên có hai tinh hạch, vòng này hoàn toàn không căng thẳng sao?”

“Lẽ nào đây là nguyên nhân gần đây thành Định Thiên không khiêu chiến sao?”

“Tinh hạch của bọn họ xảy ra chuyện rồi!”

Đám người của thành Song Đăng cuối cùng phát hiện ra điểm này đã hoan hô hết lên.

Cho dù thế nào, không phải là bọn họ cầm chắc trận thắng này sao?

Cho dù không còn thành chủ nữa, nhưng có thể thắng là được.

Nhìn cảnh phía đối diện sôi nổi chúc mừng, Thành ca bất đắc dĩ bĩu môi.

Xem các ngươi theo đuổi cái này ư.

Thắng một trận mà thôi, hơn nữa còn là bởi vì bên kia bỏ quyền mới thắng được, vậy đã không thể bình tĩnh rồi?

Vòng này kết thúc, bảng xếp hạng phi thăng xuất hiện sự thay đổi.

Thành Song Đăng từ thắng 102 trận lên 103 trận thắng.

Mà thành Định Thiên từ 112 trận thắng xuống còn 111.

Cho dù không thể nhìn thấy ngay tại chỗ, nhưng là tiên thành trong top vốn dĩ luôn bị mọi người nhìn chằm chằm.

Thành Định Thiên kia thế như chẻ tre, bách chiến bách thắng, vậy mà đã thua rồi!

Tin tức này rất nhanh đã làm bùng nổ cả hạ tiên giới, làm cho vô số tiên thành vì vậy mà sục sôi.

Các Tiên thành lớn trong top 10 vào lúc này đều thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật lòng, lúc trước ngoài miệng thì bọn họ kêu không sợ, nhưng thực tế vẫn rất lo lắng.

Tựa như thành Ngũ Hải đứng đầu, có mười mấy vị Kim Tiên trấn thủ, tám trăm Huyền Tiên là phụ tá.

Sức mạnh tổng thể xưng hùng xưng bá, trước khi thắng 157 trận cũng bị đè bẹp suốt.

Nếu không phải thành Bích Đào đứng thứ hai mới thắng được 146 trận, bọn họ không đánh lại được, vậy thì chiến tích này còn cao hơn nữa.

Nhưng đối diện với thành Định Thiên bất thường kia, thì lại không giống nữa.

Dù người ta trực tiếp bỏ vòng thứ hai cũng có thể thắng.

Vậy thì ngươi có mười mấy Kim Tiên, tám trăm Huyền Tiên cũng hoàn toàn không có đất dụng võ.

“Ta còn tưởng thành Định Thiên kia mạnh thế nào cơ, hóa ra cũng chỉ có như vậy.”

“Ngay cả thành Song Đăng cũng không thắng nổi, vậy thì bọn họ hoàn toàn không có tư cách tiến vào top 10.”

“Đúng vậy, lúc trước chẳng qua là bị bọn họ hù dọa thôi.”

Hiện nay số trận thắng của thành Ngân Chung đứng thứ 9 và thành Xích Nguyệt đứng thứ 7 lần lượt là 107 và 117 trận.

Vừa đủ về có thể khiêu chiến thành Định Thiên thắng 111 trận.

“Nếu không phải sau khi thất bại có một năm thời gian bảo vệ, bây giờ chúng ta có thể đi tiêu diệt bọn họ rồi.”

“Thời gian một năm cũng không dài.”

“Đến lúc đó, thành Định Thiên toi rồi.”

Trận chiến phi thăng chính là như vậy, một khi lộ ra điểm yếu, lập tức sẽ bị người khác nhắm vào.

Lúc trước không ai dám chọc, bây giờ ngược lại bị coi là “thịt gà, ai cũng muốn cắn cho một phát.

Có điều, sau khi biết được tường tận trận đấu này, thành chủ của hai thành lớn này bỗng nhiên im lặng.

Tinh hạch của thành Định Thiên có chuyện, hai vòng sau đều là không đánh cũng thắng.

Cực kỳ rối loạn!

Nhưng vấn đề là, vòng thứ nhất thì sao?

Kim Tiên cửu phẩm trực tiếp bị giết chết.

Ý nghĩa chính là muốn thắng, bắt buộc trước tiên phải hiến tế một vị thành chủ?

Nhìn đám thuộc hạ bên dưới với ý nghĩ chiến đấu ngang nhiên, hô hào muốn nhân lúc hắn bệnh mà lấy mạng của hắn, một năm sau lập tức tiên phong khiêu chiến, hai vị thành chủ của hai thành lớn đực mặt ra.

Chương 239.

Thành ca bên phía thành Định Thiên cũng không hề nhàn rỗi.

Cứ nghĩ trận chiến phi thăng lần này thất bại, sau này nhất định sẽ bị khiêu chiến lần nữa, nên hắn quyết định tu luyện chăm chỉ.

Bởi vì tất cả quy tắc chủ đều đã lên cấp Nhập Môn hết nên lần này hắn chọn rút thưởng cấp tám.

Mười tỷ điểm một lần, nhưng có cơ hội rút được mảnh vỡ quy tắc cấp ba.

Mảnh vỡ quy tắc cấp ba, có thể thăng cấp mười quy tắc lên cấp Tinh Thông, hoặc thăng cấp một quy tắc lên cấp Đại Thành.

Quy tắc cấp Tinh Thông, tương ứng với cảnh giới Kim Tiên.

Nếu không nâng cấp hết 992 quy tắc chủ lên cảnh giới này thì sẽ không thể thành Kim Tiên được.

Cuối cùng Khương chưởng môn cũng làm chuyện trước nay không ai làm nổi, thăng cấp một lúc nhiều quy tắc chủ nhanh như vậy

Cộng với điểm tích phân gần đây các đệ tử thăng cấp với chiến lợi phẩm trước kia gom góp được, hắn lại có 750 tỷ điểm tích phân.

Rút bảy mươi lần, được chín mảnh vỡ quy tắc.

Ngoài ra còn được hai món tiên khí tứ giai và một quyển võ kỹ công pháp cấp Kim Tiên.

Mà trong bảy mươi lần này, phần thưởng có giá trị cao nhất là Thái Khu Tiên vận.

Tương đương với cảnh giới võ đạo của cấp Tiên Tôn và Tiên Vương, là bảo vật vô giá.

Sau khi Thành ca sử dụng, Ngũ Hành Võ Đạo trong đạo tâm nhanh chóng đạt đến cấp Tiên Vương.

Vô số cảm ngộ ùn ùn kéo đến, thậm chí còn khiến cả phía trong tiên thành hoa bay đầy trời, hiện ra cảnh tượng khác thường.

Mọi người nhao nhao ra cửa, nhìn cảnh tượng lạ lùng đó, trong mắt lộ ra vẻ si mê, dường như đang chìm sâu vào trong đó.

Mãi cho đến lúc Khương Thành thăng cấp xong, cảnh tượng kỳ lạ này mới biến mất.

“y dà, quả là càng về sau càng khó thăng cấp.”

“Trông điểm tích phân nhiều như thế mà chẳng đủ dùng gì cả.”

Trong khoảng thời gian ngắn tích lũy và rút rất nhiều đan dược, suy cho cùng chiến lợi phẩm hơn một trăm trận, thêm ngàn lần rút thưởng.

Nếu là tiên nhân khác, có lẽ đủ dùng có mấy Kim Tiên ấy chứ.

Nhưng mà cuối cùng hắn chỉ thăng cấp từ Thiên Tiên thất phẩm lên Huyền Tiên nhất phẩm mà thôi.

Một năm sau, thành Định Thiên vẫn bình lặng.

Vẫn trong kỳ bảo vệ, cũng không ai có thể khiêu chiến.

Hai đứa trẻ vẫn còn đang ngủ say.

Thực lực của các cao thủ tu luyện trong phi thăng đài đều tiến bộ vùn vụt.

Mấy trăm vị thủ lĩnh Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long Vương đều thành Thiên Tiên, Tỉ Trường mạnh nhất trong đó đã là Thiên Tiên tứ phẩm.

Mà bên phía Phi Tiên môn, Lam Đề, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh cũng đã đến Thiên Tiên tam phẩm.

Một năm qua, Thành ca vẫn giữ tiết tấu mỗi ngày thăng cấp một người.

Đệ tử đời thứ hai, thứ ba đều được hắn thăng cấp lên tư chất nhị đẳng, gần như đều đạt đến Thiên Tiên.

Đệ tử thế hệ bốn cũng được lên cảnh giới Chân Tiên.

Hơn mười vạn người cùng phi thăng trước đó, hầu hết đều đã thành tiên rồi.

Thực lực thành Định Thiên giờ phút này đã mạnh hơn xưa gấp nghìn lần.

Dù không có Khương Thành ở đó, phần lớn bọn họ cũng đã có thể hòa mình vào tiên giới rồi.

Hôm nay là ngày cuối cùng kết thúc kỳ hạn một năm bảo vệ.

Lúc này, không biết bao nhiêu người hạ tiên giới đang nhìn về phía bảng phi thăng, bọn họ đều giúp Thành ca bấm tay tính ngày.

Một năm không có động tĩnh gì đủ để chứng minh thành Định Thiên thật sự không hề ổn.

Quả thật tinh hạch của bọn họ không ổn.

Đúng lúc này, hầu như thành Song Đăng, thành Ngân Chung, thành Xích Nguyệt đều khiêu chiến cùng lúc.

Cuối cùng, thành chủ Xích Nguyệt Thành thứ bảy nhanh tay vươn lên dẫn đầu.

Giành được cơ hội khiêu chiến thành Định Thiên.

Hai bên còn lại chán nản vô cùng, cả thành bao phủ bởi cảm giác thất vọng và ủ rũ.

Mà phía thành Xích Nguyệt, tiếng hoan hô như sấm dậy.

Cứ hệt như bọn họ đã đã thu được thắng lợi từ sớm vậy.

Lại bị khiêu chiến lần nữa, khiến Thành ca cảm thấy vô cùng mất mặt.

Đột nhiên bản thân trở thành “thịt gà” trong mắt người khác rồi à?

Xem ra không dạy cho bọn người này một bài học sâu sắc là không được rồi.

Khi hai bên xuất hiện ở không gian khiêu chiến, trong lòng mọi người đều đã quyết.

Quả nhiên giống lời đồn, lần nào bên thành Định Thiên cũng chỉ có mình Khương Thành xuất chiến.

Cho dù hắn mạnh thế nào cũng chỉ có thể thắng trận đầu, hai trận sau bên còn lại khỏi đánh cũng thắng.

“Khương Thành, có phải ngươi cảm thấy chúng ta vì sợ thành chủ bị giết nên không dám khiêu chiến ngươi hay không?”

“Nói thật cho ngươi hay, thực lực của ngươi không làm ai khiếp sợ cả!”

Vẻ mặt thành chủ Xích Nguyệt Thành đầy đắc ý.

Đại quân xuất chiến trận hai cũng nhao nhao cười lớn.

Bọn họ đã nghĩ ra đối sách từ lâu rồi.

Khương chưởng môn cảm thấy cạn lời.

“Ta đâu cảm thấy thế đâu…”

Loại người chơi dựa vào hack như hắn, đâu có rảnh đi đoán tâm lý đối thủ.

“Hừ, ngươi che giấu cũng vô dụng, trận này bọn ta nắm chắc phần thắng rồi!

“Sau này vẫn còn chín năm, chúng ta còn có thể chơi vài lần nữa.”

Thành chủ thành Xích Nguyệt vung tay lớn một cái, một tên tu sĩ chưa qua Thánh Giai run lẩy bẩy đứng ra.

“Không mau tiến lên đi!”

Thực lực tu sĩ Thánh Giai rất yếu, vốn không đủ tư cách xuất chiến cho thành Xích Nguyệt.

Lần này hắn bị bắt qua tạm.

Đúng vậy, đây chính là diệu kế do thành chủ thành Xích Nguyệt và thuộc hạ dưới trướng mất một năm nghĩ ra.

Không phải Khương Thành đều giết một vị thành chủ ở mỗi trận đầu sao?

Vậy trận đầu ta không cử thành chủ ra, cử một người không liên quan vào, vậy sẽ làm lãng phí một trận của ngươi.

Trong trận chiến phi thăng tiên thành, vòng đầu là đơn chiến.

Hai trong ba trận thắng, tầm quan trọng của trận đầu và hai trận sau đều như nhau.

Trận đầu quan trọng như thế, nhất định đều phải cử người mạnh nhất, tuyệt đối không cho phép thua.

Vì sao những lần trước đó, trận đầu tiên đều là thành chủ đối đầu với thành chủ, vì thực lực của thành chủ là mạnh nhất trong mỗi tiên thành mà.

Thật ra, không cử thành chủ mà cử người khác cũng không phạm luật.

Nếu như hạn định phải là thành chủ xuất chiến, bọn họ cũng có thể thay thành chủ tạm thời.

Còn tên tu sĩ Thánh Giai bị bắt sẽ bị Khương Thành giết ư?

Liên quan gì bọn họ, dù sao cũng đâu phải họ chết.

“Thành chủ tha mạng, thành chủ tha mạng…”

Đương nhiên tu sĩ Thánh Giai nọ không muốn chết, hai chân run rẩy quỳ xuống đất khóc lóc phục lạy cầu tình.

“Thử nghĩ đến người nhà ngươi, gia tộc ngươi!”

“Vì cả Xích Nguyệt Thành, sự hy sinh của ngươi rất có ý nghĩa!”

“Sau khi ngươi chết, ta sẽ đối xử tốt với bọn họ, cả thành Xích Nguyệt đều ghi nhớ ngươi.”

Nói cách khác, nếu ngươi không lên, bọn họ sẽ rất thảm.

Vẻ mặt thành chủ thành Xích Nguyệt lạnh nhạt, vì chuyện lớn thành công mà hiến tế một người không quan trọng, đó là kế hoạch ghê gớm!

Điều trước hết, người hy sinh không phải bản thân hắn.

Dưới sự đe dọa của hắn và uy hiếp của mấy Huyền Tiên Thiên Tiên xung quanh, cuối cùng vị tu sĩ Thánh Giai nơm nớp lo sợ bước vào trận.

Khi hắn bước vào trận, thời gian vòng đầu tiên cũng chính thức bắt đầu.

Trong lòng mọi người thả lỏng, đợi Khương Thành giết tên Thánh Giai này.

Nhanh giết đi, cho ngươi giết đấy.

Dù sao cũng phải hiến tế một lần mà.

Nhìn thao tác kỳ lạ của bọn họ, Thành ca đốt một mẩu thuốc, lại biến ra một cái ghế, ngồi xuống bắt chéo chân, sau đó vỗ vỗ tay thể hiện mình bị ngạc nhiên.

“Các ngươi biểu diễn thật sự xuất sắc.”

“Ta gần như bị nhìn thấu rồi.”

Hắn vẫn cảm thấy dù bản thân luôn làm việc không kiêng dè.

Nhưng so với đám người kia thì bản thân quả là một người quá là lương thiện.

Hắn không hề có ý định xuất chiến.

Chương 240.

“Sao ngươi không xuất chiến?”

Thành chủ thành Xích Nguyệt phía đối diện sững sờ.

Đây không phải cảnh tượng nằm trong dự liệu của hắn.

Nếu lần này Khương Thành không xuất chiến, vậy có thể trận chiến nhóm hắn sẽ xuất chiến.

Với thực lực Kim Tiên cửu phẩm của hắn, không biết đến lúc đó có giết được hắn không.

Dù có thể giết được hắn thì e rằng 29999 vị tinh anh chủ lực ở đây cũng chết hơn nửa.

Chuyện này không có lợi chút nào.

Thành ca hất cằm, vẻ mặt khinh thường.

“Tâm trạng không vui, không muốn xuất chiến.”

Ý gì đây?

Có vụ này nữa?

Ngươi biết trận chiến phi thăng quan trọng thế nào không, còn cáu kỉnh ở đây nữa?

“Lẽ nào ngươi không muốn thắng hắn ta à?”

Thành chủ thành Xích Nguyệt hơi lo lắng.

“Không muốn. Loại đối thủ như thế không xứng để bổn thành chủ tự mình ra tay.”

“Sao ngươi có thể thế nhỉ? Chẳng lẽ ngươi muốn ba trận đều thua à? Thắng một trận cũng vinh dự một tẹo mà?”

Thành chủ thành Xích Nguyệt cũng lo muốn chết, nhưng đối diện với Thành ca không có chí tiến thủ thì hắn cũng không biết phải làm sao.

“Vinh dự có thể ăn không?”

“Ngươi…”

Thành chủ thành Xích Nguyệt nghẹn họng không biết nói gì.

Nhưng lúc này, bỗng dưng vị tướng quân bên cạnh hắn đến gần.

“Đại nhân, thật sự không cần kích động hắn xuất chiến.”

“Vòng đầu tiên hắn không ra mặt, vậy chúng ta thắng vòng đầu trước.”

“Như vậy, vòng hai chúng ta không lên nhiều, tránh để hắn có cơ hội làm tiêu hao nhân lực.”

Thành chủ Xích Nguyệt Thành nghĩ cũng phải.

Dù sao chắc chắn vòng ba bọn họ cũng thắng, vậy thả vòng hai cũng được.

Vòng một và vòng ba đều thắng thì cũng là thắng hai trong ba rồi.

Nghĩ như vậy, tâm trạng hắn ta cũng thoải mái hơn.

Ngay sau đó, hắn ta thấy Khương thành chủ đối diện chợt tỉnh ngộ.

“Ồ, các ngươi vừa nhắc nhở ta, vốn dĩ trận này ta có thể thắng.”

Nói xong, Thành ca dùng tiên hồn liên lạc, gọi Tam Nhãn Hổ đang tu luyện trong phi thăng đài ra ngoài.

Không phải hắn không có nhân lực…

Dù sao các ngươi cử một Thánh Giai đến hiến tế, vậy được thôi, vậy chiến thắng trận đầu tiên này ta rất vui lòng đón

nhận.

Gần đây Tam Nhãn Hổ cũng đang tu luyện ở trong phi thăng đài.

Không phải vì nó bỗng dưng siêng năng, mà là bị Kim Long Vương thúc ép.

Đương nhiên Thành ca rất vui khi thấy chuyện đó.

Một năm qua, tư chất đạt đến nhị đẳng, còn là một con hổ yêu đã đạt được Ám Kim Ma Thể, đã trở thành Thiên Tiên tam phẩm.

Tu vi sắp ngang bằng Kim Long Vương rồi.

"Ca, sao ngươi lại nhớ đến ta thế, có chuyện tốt gì sao?"

Vừa xuất hiện, hổ yêu lười nhác đã ôm lấy đùi Thành ca.

"Không có gì, chỉ có một nhiệm vụ quan trọng giao cho ngươi."

"Nhiệm vụ quan trọng á?"

Tam Nhãn Hổ nhìn sang phía đối diện, sợ đến nỗi cả người co rụt lại.

"Má ơi, sao nhiều Kim Tiên, Huyền Tiên dữ vậy?"

"Làm gì đây, đại chiến phi thăng à?"

"Ca, không phải ngươi định cho ta xuất chiến chứ?"

"Thực lực của tiểu đệ không đủ đâu, còn phải khổ luyện mấy năm nữa… à không, mấy ngàn vạn năm nữa cơ."

Dù Thành ca có thể hồi sinh nó, nhưng khi chết rất đau đó.

Nó không muốn trải nghiệm đâu.

Còn tưởng có chuyện gì hay ho mới ra, so với làm chuyện này, nó thà về tu luyện còn hơn.

"Đừng, đây là cơ hội vinh dự không gì sánh được đấy!"

Khương Thành túm đuôi nó lại.

"Đây là vòng đầu tiên, đấu đơn! Ngươi đại diện cho thành chúng ta giành chiến thắng, vẻ vang biết bao nhiêu, hào nhoáng biết bao nhiêu?"

“Không không, ta thích bình lặng, không thích hào nhoáng…”

Tam Nhãn Hổ liên tục đấu tranh, nhưng ngay sau đó, nó nhìn thấy tu sĩ Thánh Giai trong trận.

“Ủa? Ủa? Chẳng lẽ hắn ta là đối thủ vòng này của ta à?”

Nó im lặng đứng lại.

“Đúng rồi.”

“Có mình hắn ta thôi à?”

“Ờ, chứ không thì sao?”

“Ầy dà, vậy mà huynh không nói sớm.”

Tam Nhãn Hổ nhếch mép, vỗ đùi Thành ca oán trách.

Mà sau đó lập tức biến thành bộ dạng hiên ngang đầy ý chí chiến đấu.

“Vì thành Định Thiên, vì mọi người, vì vinh quang…”

“Dù ngàn vạn người cũng không sợ, dù lên núi đao, xuống biển lửa có là gì?”

Nó đứng dậy dùng sức vỗ ngực mình.

Xúc động nói: “Trận chiến này, Tam Nhãn Hổ Vương ta đây ra trận, tuyệt đối sẽ không làm mất uy danh Hổ tộc.”

“Nếu không may lần này ta tử trận, hãy đối xử tốt với…”

Thành ca thấy chỉ còn vài giây cuối cùng, tên quỷ này còn ở đây khoe mẽ, bực bội dùng chân đạp một phát ra ngoài.

“Đi nhanh!”

Tam Nhãn Hổ bay một vòng cung rớt xuống sàn đấu, chính thức bắt đầu trận đầu tiên.

Nó không hề nổi nóng còn quay lại giơ ngón cái với Khương Thành.

“Ca, ngươi tốt ghê, cơ hội lộ mặt đầu tiên nhường cho ta, huynh đệ tốt!”

Sau đó mới quay người về phía đối thủ.

“He he, tiểu tử, ngươi muốn chết thế nào?”

Nhìn tu sĩ Thánh Giai lạ mắt trước mặt, Tam Nhãn Hổ nhanh chóng phồng người lên ngàn vạn mét, nhe nanh múa vuốt, khí thế hung dữ cuồn cuộn ngất trời.

Thành ca nhìn từ phía sau thầm mắng.

Mẹ nó chứ, Thiên Tiên đánh Thánh Giai, có cần khoa trương vậy không?

Tu sĩ Thánh Giai kia sợ hãi quỳ bò.

“Ta, ta không muốn chết…”

Có khi Khương Thành đến, hắn sẽ không sợ như vậy.

Quan trọng là thân hình Tam Nhãn Hổ rất có sức đe dọa, khiến người khác hồn vía lên mây.

“Như thế không được, đây là trận chiến phi thăng thần thánh mà!”

“Cũng là thời khắc quan trọng bổn đại gia làm màu… xuất trận linh đình.”

“Ta bảo đảm sẽ để ngươi chết một cách thoải mái.”

Tam Nhãn Hổ thích nhất mấy trận nắm chắc phần thắng.

Nó còn muốn thêm mấy trận nữa.

Mấy trận chiến phi thăng đều do Thành ca tự mình xuất chiến, những người khác không đủ tư cách tham gia.

Chỉ có lần này, bản thân đại diện mọi người xuất chiến.

Không biết lần này về có thể khoe khoang bao lâu.

“Đến long tranh hổ đấu với ta nào, nhanh!”

Nói xong, nó vận động yêu đan trong người, sức mạnh tiên nguyên như mây đen cuồn cuộn chảy ra.

Sau đó, nó phát hiện cái tên tu sĩ Thánh Giai trước mặt mất tiêu.

Nhìn chằm chằm ở đó, khiến nó suýt nữa tức chết.

Người kia sợ quá nên lén chạy về Phi Thăng đài của mình.

“Má, ngươi làm gì vậy hả?”

“Hiếm lắm bổn đại gia mới xuất chiến, ngươi chạy gì mà chạy?”

Tam Nhãn Hổ tức chết đi được.

Giống như vừa mang thương lên ngựa, lúc làm màu tới nóc rồi, kết quả đối thủ bỏ đi, trong lòng trống rỗng.

Sau này ra trận phải giảm độ sốc xuống tám mươi phần trăm thôi.

Bây giờ bên ngoài sẽ không lưu truyện phiên bản truyền thuyết Tam Nhãn Hổ Vương thi triển thần uy giết chết tướng địch nữa.

Mà là không chiến mà thắng, thậm chí có thể sẽ bị truyền thành tự dưng thắng ấy chứ.

Đáng tiếc là nó có bất mãn hơn nữa thì cũng vô dụng thôi.

Sau khi tu sĩ Thánh Giai kia chạy đi, trận chiến được quyết định bên thành Định Thiên chiến thắng.

Nó cũng được đưa về phi thăng đài bên mình.

“Làm tốt lắm.”

Thành Ca vỗ vỗ đầu nó rất hài lòng, quan trọng nhất là chiến thắng.

Còn nhu cầu làm màu của con hổ yêu này không được thỏa mãn thì liên quan gì hắn đâu?

“Ầy, thật là khó chịu…”

Tam Nhãn Hổ vô cùng phiền muộn.

Thành Cca cười trên nỗi đau của người khác: “Ai bảo ngươi nói nhảm nhiều thế làm gì, nhào vào đánh có phải hơn không.”

“Không phải vì ta muốn trận chiến kịch tính hơn sao…”

Một người một hổ bên này giễu cợt nhau, thì bên kia khó chịu đến hộc máu.

Bây giờ làm thế nào?

Vòng một không thắng có nghĩa là phải dồn toàn lực vào vòng hai.

Mà có thể vòng hai Khương Thành sẽ xuất chiến.

Một cảnh trận đấu mới xuất hiện, mà khi bọn họ vào trận, quả nhiên bên kia chỉ có một mình Khương Thành.

Đối diện với 29999 người, hắn âm thầm chọn mở mười lần bạo kích.

Chương 241.

Bây giờ Khương Thành đã là Huyền Tiên nhất phẩm.

Đạo tâm của 992 điều quy tắc chủ kết hợp với một dòng võ đạo Ngũ Hành cấp Tiên Vương, thì sức tấn công bình thường sẽ đột phá qua cả phạm vi Kim Tiên.

Hơn nữa còn có Thương Long Tinh Huyết, cộng thêm mấy chục BUFF anh linh và Thí Tiên Thương nữa…

"Khương Thành, ngươi đã suy nghĩ cẩn thận chưa, cho dù ngươi có thể giết mấy người chúng ta trong trận chiến này, bản thân ngươi chắc chắn cũng không thể sống sót nổi!"

Thành chủ của thành Xích Nguyệt ở phía đối diện vẫn đang bốc phét.

Trong trận đấu này, họ có ưu thế tuyệt đối về số lượng người.

Quả thật không cần lo lắng đến chuyện thất bại, mấu chốt là chiến thắng bằng cách nào thôi.

Chết một người khác với chết một vạn người.

Kẻ trước chỉ là mồi nhử vô dụng, còn kẻ sau sẽ khiến thành Xích Nguyệt ngã xuống ngay lập tức, nhiều năm về sau cũng không thể vực lại được.

"Dù sao việc các ngươi thua trận này là chuyện đã định rồi, việc gì còn phải lấy tính mạng ra đùa giỡn chứ?"

"Ta đề nghị ngươi nên rút lui, ít nhất ngươi còn có thể sống sót."

Bọn họ thực sự hy vọng có thể giành chiến thắng mà không cần phải chiến đấu.

Như thế thì không cần trả giá lớn gì hết.

Tiếc là Thành ca đã hạ quyết tâm rồi.

Đấy còn là lần đầu tiên hắn bị người khác chỉ vào mũi nói muốn chơi với hắn vài lần.

Thể diện này không lấy lại thì không được.

Thế là hắn vung một kiếm xuống.

Kèm theo một kiếm này là cả không gian khiêu chiến bị chấn động mạnh.

Hiện trường lúc đầu ngay lập tức bị hủy diệt, tiếng nổ mạnh kéo dài như vô tận làm đinh tai nhức óc.

Không gian lập tức bị bóp méo, chỉ có thể nhìn thấy một thanh kiếm lớn quát sạch mọi thứ trong không trung.

Bất kể sông núi hay là sinh linh.

Dưới cú đánh này, đều lập tức biến thành tro bụi.

Không kháng cự được chút nào, càng không phản công lại được, hoàn toàn là vì trở tay không kịp.

Bùm!

Vô số tiên thành ở hạ tiên giới, thậm chí cả bảng phi thăng, giờ phút này cũng không ngừng rung chuyển.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“Chẳng lẽ trận chiến phi thăng xảy ra vấn đề gì hả?”

“Chắc là bây giờ thành Xích Nguyệt đang khiêu chiến với thành Định Thiên đấy?”

Có lẽ bởi vì cú đánh này đã vượt quá giới hạn cao nhất được định sẵn của hạ tiên giới, không gian khiêu chiến liên tục bị chấn động trong thời gian dài rồi mới từ từ lắng xuống.

Thành ca cũng không nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng hoàn thành việc thu chiến lợi phẩm đang rơi lả tả về tay.

Bởi vì lần này lực công kích quá mạnh, rất nhiều vật phẩm đã bị phá hủy ngay tại hiện trường.

Nhưng rất may là số còn lại đủ nhiều, nhiều hơn so với hàng chục trận đấu đơn trước kia.

“Thấy chưa, đây mới là tư thế chiến đấu chính xác.”

“Làm gì mà nói nhảm nhiều như thế?”

Tam Nhãn Hổ ở đằng sau bị dọa đực mặt ra.

Mới vừa rồi chính là 29999 tên cao thủ chứ không phải 29999 cái đầu heo nha.

Trong đó có khoảng 7 tên Kim Tiên, mấy trăm vị Huyền Tiên, số còn lại đều là Thiên Tiên đấy.

Một đòn đã xử lý sạch sẽ?

Đù má, khoa trương quá rồi đấy?

“Ca, rốt cuộc ngươi mạnh tới mức nào thế? Không phải thật sự là ngươi đã từng là tiên nhân đấy chứ?”

Là một kẻ từng chứng kiến Thành ca ở thời kỳ Phân Hồn cảnh như nó, vậy mà bây giờ cũng bắt đầu dao động.

“Nếu không thì sao?”

“Đã nói nhiều lần rồi mà ngươi còn không tin.”

Thành ca thuận miệng đáp lại một câu để ứng phó, rồi vẫy tay với tên tu sĩ Thánh Giai còn sót lại ở trước mặt.

Người trước mặt là người duy nhất còn sống sót.

“Tiểu lão đệ, tiếc ghê, không thể chơi mấy lần nữa với thành Xích Nguyệt các ngươi được nữa rồi.”

Vẻ mặt tên tu sĩ Thánh Giai kia mờ mịt.

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, hắn còn chưa tiêu hóa xong nên giờ hắn vẫn đang ở trong tình trạng ngớ người đây.

Giành thắng lợi ở hai trận đầu, thì không cần đấu tiếp trận thứ ba, trực tiếp nhận định thành Định Thiên chiến thắng.

Vào lúc này, vô số tiên thành ở hạ tiên giới có đang ngẩng cổ chờ khiêu chiến chấm dứt.

Dù biết rằng kết quả là do định mệnh, nhưng mọi người vẫn muốn chứng kiến khoảnh khắc đó.

“Lần này để cho thành Xích Nguyệt nhặt được món hời lớn rồi.”

“Không biết bọn họ hiến tế thành chủ hay chưa?”

“Nhất định là không, chúng ta có thể nghĩ đến việc tìm người thế thân, hiển nhiên bọn họ cũng có thể nghĩ đến.”

“Trời ơi, thế là phải đợi thêm một năm nữa.”

Chắc bây giờ đám người quyền cao chức trọng của thành Ngân Chung và thành Song Đăng còn đang lấy làm tiếc đấy.

“Đi ra rồi kìa!”

“Mới chút xíu mà đã đánh xong rồi ư?”

Có rất nhiều tu sĩ đang nhìn chằm chằm vào bảng phi thăng, cuối cùng cũng thấy được bảng đơn có thay đổi.

“Thành Định Thiên … thắng 112 trận.”

“Thành Xích Nguyệt … thắng 116 trận.”

Phản ứng đầu tiên của mọi người là sửng sốt, sau đó toàn thể náo động lên.

Kết quả này khác hoàn toàn với dự đoán ban đầu của bọn họ.

“Tại sao lại như vậy?”

“Thành Định Thiên thắng ư?”

“Sao Định Thiên Thành có thể thắng được, không phải bọn họ đã bị nhìn thấu thật giả rồi sao, còn trở thành gà đợi giết thịt nữa?”

“Không thể nào…”

“Không có gì không khả năng cả, nếu như thành Định Thiên đã khôi phục tinh hạch rồi thì sao?”

“Nếu nhìn theo hướng này thì là thành Xích Nguyệt tự đi tìm đường chết phải không?”

“Ồ, cũng chưa chắc đâu.”

Một kẻ mù trong số họ bất ngờ phát hiện ra mấu chốt.

“Các ngươi hãy nhìn vào thứ hạng của thành Xích Nguyệt đi, không hề tụt xuống, nghĩa là bọn họ vẫn còn phi thăng đài.”

Nếu tinh hạch bị cắn nuốt, phi thăng đài sẽ bị sụp đổ, tất cả các trận thắng đều sẽ bị xóa bỏ.

Nhưng bây giờ thành Xích Nguyệt chỉ bị giảm từ 117 trận thắng về 116 mà thôi, điều này chứng tỏ tinh hạch của bọn họ không bị cắn nuốt.

“Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Biểu hiện của mọi người đều là vẻ tỏ mò.

Dưới sự tìm hiểu của nhiều người, kết quả của trận chiến nhanh chóng được truyền ra.

Dù sao cuối cùng vẫn có một người sống sót mà.

Thành Xích Nguyệt, toàn quân từ thành chủ trở xuống đều bị diệt.

Mà Khương Thành ở phía đối diện chỉ mới ra một chiêu.

Đánh trận chiến phi thăng nhiều năm như vậy, số trận nhiều không đếm xuể.

Thương vong nặng nề không phải chuyện hiếm thấy, nhưng toàn quân bị diệt giống như này là lần đầu tiên thấy.

Chuyện này thật sự nghe rợn cả người.

Ngay sau khi tin tức được truyền ra, vô số tu sĩ ở cả hạ tiên giới đều bị chấn động mạnh.

Đặc biệt là thành Song Đăng và thành Ngân – hai tòa thành suýt nữa thì trúng thưởng, cả người đổ mồ hôi như thác.

Suýt chút nữa, chút nữa thôi chuyện toàn quân bị diệt sẽ đến lượt bọn họ rồi.

Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi, bọn họ đã bất giác cảm thấy ớn lạnh rồi.

Sau trận chiến này, chắc không ai dám khiêu chiến thành Định Thiên nữa đâu.

Thiệt hại lớn như vậy, ai chịu nổi chứ?

Bên phía thành Định Thiên là một bầu không khí ăn mừng.

Mọi người vốn tưởng rằng thành chủ không thắng được, dù sao năm trước đã bại một lần rồi.

Trong năm qua, rất nhiều cư dân tiên thành còn lo lắng rằng sớm muộn gì cũng bị rớt ra khỏi top 10.

Bây giờ đã đánh bại được vị trí thứ bảy, mọi người như là được cho uống thuốc an thần vậy.

“Khương Thành chủ quá ổn định.”

“Đương nhiên rồi, tự mình gánh, đường đường là đánh một trận chiến phi thăng trang nghiêm bị biến thành một màn biểu diễn cá nhân, thử hỏi xem còn ai khác nữa không?”

“Ha ha, thật quá may mắn khi có một thành chủ mạnh mẽ như vậy.”

“Còn không phải sao, chín năm nữa là có thể được thơm lây phi thăng trung tiên giới đó.”

“Phi hay không phi thăng không quan trọng, hiện giờ chúng ta ở tiên thành không ai sánh kịp, nghiền ép tất cả tiên thành ở trung tiên giới ấy chứ.”

“Ha ha ha! Đúng là như vậy!”

Khương chưởng môn cũng rất vui vì lần này thu hoạch rất lớn.

Đếm cẩn thận và đổi điểm tích phân, ước chừng được khoảng hơn 800 tỷ.

Sau 80 lần rút thưởng ở cấp tám, hắn sở hữu 220 điều quy tắc chủ đạt tới cấp Tinh Thông.

Giờ đây, với đạo tâm của hắn, dù không dùng bạo kích gấp mười thì cũng có thể nghiền ép bất kỳ Kim Tiên nào.

Thậm chí đến Tiên Tôn cũng có thể đối chọi lại được.

Thêm một Thái Khu Tiên Vận giúp võ đạo Tứ Tuyệt của hắn tăng lên tới cấp Tiên Vương.

Thật đáng tiếc vì hiện tại hắn cần quá nhiều lực tiên nguyên để tăng cảnh giới lên, rút thưởng và đan dược nhiều như thế, cuối cùng cũng chỉ tăng từ Huyền Tiên nhất phẩm lên tam phẩm thôi.

Sức chiến đấu lần lượt tăng lên làm Thành ca cảm thấy hơi bối rối.

Hắn phát hiện đã lâu rồi mình không bị chết.

Hắn thực sự có chút không quen.

Với thực lực hiện tại của hắn, ở hạ tiên giới, người có thể giết chết hắn hình như không tồn tại.

Chương 242.

Trận chiến với thành Xích Nguyệt này đã gây chấn động cả hạ tiên giới.

Không còn có ai dám khiêu chiến thành Định Thiên nữa.

Khương Thành cũng chẳng đi khiêu chiến với ai nữa, không phải là vì hắn không muốn mà là do hắn không muốn rớt hạng.

Việc thắng được thành Xích Nguyệt này đơn thuần chỉ là một chiến thắng ngoài ý muốn mà thôi.

Lúc đó bản thân hắn còn tính là mình thua rồi cơ, không ngờ phía đối diện lại phái một tu sĩ Thanh Giai lên.

Nếu như vòng đầu tiên bọn họ phái một Kim Tiên thì kết quả lại hoàn toàn khác rồi.

Nếu lúc đó hắn không cần xuất chiến, thì không ai trướng có thể thắng được cả.

Hắn mà xuất chiến thì vòng thứ hai phải làm như nào đây?

Hai đứa nhóc vẫn còn đang ngủ li bì, hắn xử lý vòng thứ ba kiểu gì được đây.

Nhưng cũng mừng là chỉ bị tụt xuống hạng 8.

Nếu như bị đánh tụt xuống hạng 11 và buộc phải dừng lại, vậy mới thật sự là khiến người ta tức hộc máu đấy.

Mấy năm sau, tòa thành trì toàn quân bị diệt – thành Xích Nguyệt liên tục bị những thành lớn ở phía trên khiêu chiến mấy lần, số trận thắng không ngừng giảm xuống.

Cuối cùng thành Định Thiên tăng lên vị trí thứ bảy ngoài ý muốn.

Cho đến năm thứ mười đám người Khương Thành lên tiên giới, trận chiến giữa các tiên thành với nhau cũng được đẩy lên đến đỉnh điểm.

Rất nhiều tiên thành đã chuẩn bị biết bao năm, cố che giấu và giữ thực lực của bản thân, có ý lẩn trốn.

Mà bây giờ, một năm cuối cùng này cũng là cơ hội để rất nhiều tiên thành đánh cược lần cuối cùng.

Đặc biệt là những thành trì gần vị trí thứ mười lại càng cạnh tranh kịch liệt hơn cả.

Dường như cứ cách mỗi ngày lại xảy ra thay đổi.

Với những tiên thành mà nói, trận chiến phi thăng là một việc vô cùng phức tạp.

Trước trận chiến phải có tình báo, cần phải có đủ các loại kế hoạch, chiến thuật,… chứ không hề đánh một trận đơn giản như vậy đâu.

Chẳng qua là mấy thứ này chẳng liên quan gì đến Khương chưởng môn hết.

Trong thời gian mấy năm đó, tất cả đệ tử đời thứ tư đều đã được hắn nâng cấp tư chất lên tam đẳng, mà bốn người lấy được kịch bản của nhân vật chính kia thì đều được nâng cấp tư chất đến nhị đẳng.

Tất cả đệ tử đời thứ hai và thứ ba cũng đều được hắn tăng cấp tư chất lên nhị đẳng hệt như vậy.

Cho dù điểm tích phân cần đến một đến hai trăm triệu mỗi lần, bây giờ với hắn mà nói cũng chẳng là gì cả.

Rút mười lần liên tiếp còn cần phải tốn đến hàng chục tỷ, hắn còn có thể chi ra được.

Các đệ tử cũng chẳng chịu thua kém gì, trong thời hạn mười năm, ai nấy đều đã thăng cấp lên Thiên Tiên.

Mà thậm chí không ít đệ tử đời thứ hai, thứ ba đã đạt đến cảnh giới Huyền Tiên.

Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và Lam Đề lần lượt đạt đến Huyền Tiên thất phẩm và Huyền Tiên bát phẩm.

Việc đám đệ tử thăng cấp cũng liên tục đem đến cho Thành ca năm sáu nghìn tỷ điểm tích phân trong mấy năm qua.

Nhiều điểm tích phân như vậy cũng giúp toàn bộ quy tắc chủ của hắn lên đến cấp Tinh Thông, thậm chí còn có mười điều quy tắc chủ đã lên đến cấp Đại Thành.

Mà cảnh giới của cả chín dòng Võ Đạo đều vì có Thái Khu Tiên Vận mà đạt được đến cấp Tiên Vương.

Tu vi của hắn cũng đã bước tới Kim Tiên nhất phẩm.

Mỗi một đệ tử đều cảm kích biết ơn với sự bồi dưỡng tài năng của hắn, cảm thấy tất cả đều do một tay Khương chưởng môn đem tới cho họ.

Điều này khiến Thành ca có hơi ngại.

Thật ra việc hắn có thể thăng cấp nhanh như vậy đều là nhờ hàng ngàn đệ tử cùng nhau giúp sức.

Không có bọn họ, hắn cũng chẳng kiếm ở đâu được nhiều điểm tích phân để rút thưởng đến thế.

Với điểm tích phân lên đến con số hàng nghìn tỷ, cuối cùng hắn cũng phải cắn răng "nhỏ nhiều máu" một lần.

Hắn tiêu tốn một trăm tỷ điểm tích phân để nâng cao tư chất của Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, Lâm Ninh và bốn người lấy được kịch bản nhân vật chính kia lên nhất đẳng.

Mấy ngày sau, ngay cả trời đất cũng lại giáng dị tưởng xuống…

Điều này khiến Tam Nhãn Hổ ghen tị đỏ cả mắt.

"Ca, có phải ngươi quên mất còn một người rất quan trọng rồi không?"

"Ta theo ngươi biết bao năm rồi, công lao khổ lao có đủ cả mà…"

Bị nó quấn lấy, hết cách, Khương chưởng môn chỉ đành thêm BUFF cho nó, thăng cấp tư chất của nó lên nhất đẳng.

Tam Nhãn Hổ vừa mở miệng, đám người La Viễn, Ấn Tuyết Nhi và Đan Thái cũng học theo vậy, tất cả đều nhìn chằm chằm vào hắn.

Đám đệ tử đời thứ hai này đã theo mình lâu như vậy, huống chi thăng cấp cho bọn họ cũng có lợi cho mình.

Cuối cùng Thành ca dùng nốt số điểm tích phân còn thừa tăng cấp tư chất của 21 đệ tử thứ hai còn lại lên nhất đẳng.

Tất cả mọi người đều đạt đến Tử Kim Ma Thể giống hệt nhau.

Hắn không hề biết rằng hành động ngày hôm nay của mình sẽ sinh ra ảnh hưởng lớn thế nào với cục diện của tiên giới trong tương lai.

Cách ngày phi thăng ngày một gần, cộng thêm sau khi đạt đến Huyền Tiên, tốc độ thăng cấp cũng không còn nhanh như vậy nữa, cho nên mọi người đều lần lượt xuất quan.

"Khương chưởng môn, may mà mấy năm này có sự che chở của ngươi!"

Quy Tàng Lão Kiếm Tiên đã là Huyền Tiên bát phẩm rồi.

Nếu như trước đó có người nói hắn rằng, vỏn vẹn mười năm sau khi phi thăng có thể đạt tới cảnh giới này thì chắc chắn hắn sẽ cho đối phương một cái bạt tát, ngươi nói mớ cái gì thế hả?

Mà bây giờ, dưới sự trợ giúp của sức mạnh quy tắc tăng gấp 55 lần và lượng lớn tiên nguyên chi khí trong phi thăng đài, tất cả đều trở thành lẽ đương nhiên.

"Đúng vậy!"

Hư Huyền cũng cảm kích nói: "Nếu như không có ân nhân tạo điều kiện thì bây giờ chúng ta còn đang chật vật ở dưới đáy của tiên giới, thậm chí có lẽ còn ngã xuống từ lâu rồi ấy chứ."

"Đúng vậy, không biết chúng ta nợ Khương chưởng môn bao nhiêu ân tình đây!"

"n tình này, e rằng cả đời này cũng không trả hết được!"

Thành ca thầm nghĩ, thôi khỏi đi, anh đây không cần các ngươi trả đâu.

Vẫn chỉ mình bản thân hắn hưởng thụ khá tốt cơ hội làm màu này thôi.

Lúc mọi người đang nói chuyện, hậu điện đột nhiên vang lên một tràng cười dài.

"Ha ha ha ha, cuối cùng lão hủ cũng xuất quan rồi!"

Ngay sau đó, Mạc Trần – người đã lâu không gặp, bay ra ngoài.

Thần thể của hắn vẫn là cấp bậc của Thải Lộc Yêu Vương ban đầu, cơ mà khí tức tiên hồn lại đạt đến tầm cao trước nay chưa từng có.

Khương Thành hơi cảm nhận rồi phát hiện ra, tiên hồn của hắn đã khôi phục đến Kim Tiên đỉnh phong rồi.

Còn mạnh hơn tất cả những Kim Tiên mà hắn từng giết.

Xem ra trước đây lão già không nói dối, trước đây hắn là Ma Tôn, còn cao hơn cả Kim Tiên một bậc.

Đám người Quy Tàng, Hư Huyền và Kim Long Vương đều vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ đã chú ý đến Mạc Trần từ lúc ở trong tiên giới giả rồi.

Dù sao đó cũng là một người quan trọng bên cạnh Khương chưởng môn, là một người bạn tâm giao quan trọng.

Nhưng mà trước đây bọn họ chưa từng thấy hắn ra tay.

Còn về cảnh giới, cũng chỉ là Thánh Giai giống hệt họ.

Đặc biết là sau khi phi thăng lên tiên giới, những người khác đều đột phá lên Chân Tiên, duy chỉ có người này vẫn là Thánh Giai, không hề có chút tiến bộ nào.

“Đa ta chưởng môn, bây giờ lão hủ lại có thể tung hoành hạ tiên giới được rồi!”

“Chưởng môn có muốn khiêu chiến các tiên thành khác không, lão hủ nguyện ý làm tiên phong!”

Lão già này chỉ dùng mười năm mà thực lực có bước nhảy vọt, bây giờ tự tin hơn gấp trăm lần.

Hắn vỗ ngực khoe khoang ngay trước mặt mọi người: “Chỉ cần bên đối diện kia chưa đạt đến Kim Tiên thì cho dù là ba vạn người thì cũng có thể tiêu diệt hết!”

“Có sự trợ giúp của lão hủ, thành Định Thiên chắc chắn có thể bước vào top một nghìn.”

Hắn vừa dứt lời, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Lão huynh, tin tức của ngươi cũng chậm chạp quá rồi đấy?

Số lượng Kim Tiên mà Khương chưởng môn tiêu diệt có thể xếp thành một đội trăm người rồi, thứ hạng cũng vào top 10 rồi.

Lời nói hùng hồn tiến vào top một nghìn kia không hề gây chấn động tí nào.

Sau một lúc ngơ ngác, Tam Nhãn Hổ ôm bụng cười lớn.

“Ha ha ha ha, có phải lão già ngươi muốn khiến mọi người kinh ngạc vì đại công cáo thành rồi xuất quan không?”

“Ngươi mau xem thực lực bây giờ của mọi người đi, xem cả tình hình hiện tại của thành Định Thiên nữa.”

“Làm gì còn đất cho ngươi làm màu nữa?”

Lời nói này của nó khiến Mạc Trần ngơ ngác.

Sau khi cảm nhận cảnh giới của mọi người và khí tức quy tắc ở đây càng khiến hắn hoài nghi nhân sinh hơn.

Chương 243.

Sau khi biết được mười năm này đã xảy ra chuyện gì, Mạc Trần vô cùng kinh ngạc.

“Này, chưởng môn mà lại dũng mãnh như thế á?”

“Thắng liên tiếp 110 trận…”

“Sức mạnh quy tắc này mạnh hơn bất kỳ nơi nào trong tiên giới trước đây đấy!”

Trong lòng hắn còn một câu khác mà chưa nói.

Thật không hổ là vị diện chi tử mà.

Không không không, dù cho trước đây những vị diện chi tử kia, cũng không có may mắn như này đâu!

Nhìn thấy vẻ mặt khó mà tin được của hắn, Tam Nhãn Hổ mặt mày hớn hở.

Nó nhảy đến trước mặt Mạc Trần, cứ đắc ý mà lắc lư cái đuôi.

“Nói thật cho ngươi biết, lần trước khiêu chiến với thánh trì đứng thứ bảy, bốn đại gia đây ra trận đầu đấy.”

“Trận đó giết người đến trời đất u ám, không có ánh sáng của mặt trời và mặt trăng, ở trước mặt hổ gia này, chủ tướng của đối phương bị đánh tơi bời đến mức sợ chết khiếp…”

Mạc Trần lướt nhanh qua cảnh giới hôm nay của nó, quả thật có làm người khác bất ngờ một chút, vậy mà lại là Huyền Tiên ngũ phẩm.

Nhưng cũng chỉ có thế thôi à?

Chỉ dựa vào nó mà có thể xử lý được thành chủ cấp Kim Tiên á?

Trong này chắc chắn có ẩn tình.

Mạc tiên nhân phục Khương Thành một trăm phần trăm, nhưng với Tam Nhãn Hổ thì khác.

Hắn thầm bĩu môi, lười đến mức chẳng muốn phụ họa cùng nó.

“Thế chưởng môn có dự định gì tiếp theo?”

Bây giờ là năm cuối cùng, xếp thứ bảy thì đã có thể ổn định đi lên trên rồi.

Cho dù các tiên thành khác dày vò thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể đá thành Định Thiên ra khỏi top mười được.

Ở góc độ của người khác, bây giờ cũng không cần làm gì cả, chờ qua một tháng rồi kết toán thì có thể phi thăng lên trung tiên giới rồi.

Nhưng Mạc tiên nhân biết rõ phong cách vua làm màu của Khương chưởng môn, đứng thứ bảy sao có thể để hắn thỏa mãn được chứ?

Là vị diện chi tử, không lấy hạng nhất, e rằng đây là sự sỉ nhục đối với hắn ấy chứ?

Hắn đoán không sai một chút nào cả.

Cho dù Thành ca đồng ý lấy vị trí ngoài hạng nhất thì phong cách làm màu của hắn cũng không cho phép hắn làm như thế.

Chín năm qua, tuy rằng hắn không khiêu chiến, nhưng lòng khắc khoải của hắn vẫn chưa nguôi ngoai.

Sở dĩ chờ chín năm, chỉ là đợi sức mạnh của mọi người tiến bộ, giúp hắn xử lý vòng thứ hai.

“Ngươi có thể tiêu diệt được mấy Kim Tiên cửu phẩm?”

“Ờm…”

Mạc Trần lại lúng túng một lần nữa.

“Nếu dốc hết sức đối phó thì chắc có thể đánh với Kim Tiên lục phẩm.”

Hắn cũng đành chịu thôi, tuy rằng đã từng rất mạnh, nhưng bây giờ ngay cả tiên thể cũng không có.

Trong tình hình này còn có thể đánh một trận cùng Kim Tiên lục phẩm cũng xem như là hiếm có lắm rồi

Còn giết mấy người ư?

Chưởng môn giao nhiệm vụ cho bản thân hắn, vượt ngoài khả năng lắm rồi.

Quả nhiên, Thành ca có chút thất vọng.

Hắn lại hỏi Quy Tàng Kiếm Tiên và nhóm người Tỉ Trường, Hư Huyền, Kim Long Vương.

“Các ngươi thì sao? Các ngươi có thể giết Kim Tiên không?”

Tỉ Trường lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Không thành vấn đề, sáu Huyền Tiên của Hoang vực bọn ta có thể đánh một trận với Kim Tiên được!”

Kim Long Vương cũng bày tỏ thái độ ở ngay tại chỗ: “Trước mắt Thiên Yêu vực chúng ta có ba Huyền Tiên, cũng có thể đánh một trận với Kim Tiên, nhưng giới hạn dưới Kim Tiền tứ phẩm, ngũ phẩm thôi.”

“Được, quả nhiên đều là thiên tài, đến tiên giới mà vẫn khí khái như thế!”

Khương chưởng môn cực kỳ vui mừng.

Tỉ Trường và những người khác cười toe toét vì vui mừng: “Ha ha ha, nhất định thế rồi! Khi huynh đệ cần bọn ta, cứ việc mở lời!”

Ở Thiên Yêu vực bên kia, một Chiến Hầu Vương khác đã đạt đến cấp độ Huyền Tiên cũng gào thét lên.

“Nếu không phải Kim Long đại ca áp chế liên tục, ta đã muốn gặp đám tiên nhân này từ lâu rồi, đánh bọn họ ngã xuống hết.”

Nhưng người khác không hề tự tin như vậy.

Quy Tàng Kiếm Tiên đàng hoàng nói: “Có lẽ Kiếm vực bọn ta không để đấu lại Kim Tiên được.”

Hư Huyền của Ma vực cũng có chút xấu hổ nói: “Toàn lực ứng phó, sống chết đánh một trận, e rằng cùng lắm cũng chỉ đánh được Huyền Tiên cửu phẩm thôi.”

“Hả?”

Không phải những người này đều là những người ưu tú nhất ở hạ giới sao?

Quy Tàng và Hư Huyền đều là Huyền Tiên thất phẩm rồi, vẫn không thể vượt cấp đánh một trận với Kim Tiên nhất phẩm à?

Để đánh bại Huyền Tiên cửu phẩm còn phải dốc toàn lực, sống chết đánh một trận, lại còn e rằng chỉ được như vậy?

Có nghĩa là cũng không hoàn toàn chắc chắn?

“Các ngươi không thể khiêu chiến vượt cấp sao? Tại sao Hoang vực và Thiên Yêu vực thì được, nhưng các ngươi lại không được?”

Nghe thấy nghi vấn hiển nhiên của Khương chưởng môn, Hoang vực và Thiên Yêu vực lại dương dương tự đắc, trong khi những người khác thì bất lực.

Lão đại, tình hình của các vực giới không giống nhau đâu.

Hơn nữa, khiêu chiến vượt cấp cũng có giới hạn.

Thái Thường Huyền Tiên thở dài: “Có lẽ Khương chưởng môn không biết, bọn ta và Thiên Yêu vực, Hoang vực không giống nhau lắm.”

“Bọn họ không quá ỷ lại vào binh khí pháp bảo cho lắm. Mà những tu sĩ này trong tộc bọn ta muốn phát huy được toàn bộ sức mạnh, binh khí chiếm một phần rất lớn…”

“Kim Tiên của tiên giới, chắc chắn sẽ có tiên khí tam phẩm trở lên, pháp bảo tốt hơn chúng ta rất nhiều.”

“Càng đừng nói đến việc họ còn có tiên phù, tiên trận, tiên bảo nữa.”

“Mấy năm nay bọn ta chỉ tập trung tu luyện đạo tâm, võ kỹ của tiên giai, chỉ tu luyện mỗi phần thu hoạch được trước đó, hơn nữa không nghiên cứu kỹ.”

“Muốn thắng được một người vượt cả đại cảnh giới thì gần như không thể.”

Nghe thấy bọn họ nói như thế, Khương Thành mới hiểu ra.

Hắn tự mình mở một đống BUFF, tiên khí có thể nhận trực tiếp được từ phần thưởng của hệ thống, kích hoạt võ kỹ là trực tiếp đạt mãn cấp, vì thế chưa bao giờ có những phiền muộn đó.

Nhưng nhóm người trước mặt thì khác.

Tuy những người này đã thăng cấp Huyền Tiên, nhưng chưa từng cày cuốc ở tiên giới bao giờ, thời gian lại quá ngắn, còn chưa kịp có thay đổi một cách thần kỳ.

Dưới tình hình này, bọn họ vẫn có thể đánh bại các Huyền Tiên cùng cấp khác là đã xem như là vô cùng nghịch thiên rồi.

Có thể vượt qua một đại cảnh giới ở đây, chỉ có nhóm không phải cao thủ nhân loại như Hoang vực, Thiên Yêu vực, Vạn Cốt vực và Bách Luyện vực.

Hoặc là trời sinh bọn họ thân xác mạnh mẽ, hoặc là bản thân dứt khoát là hình dáng của một món binh khí hay pháp bảo.

Nhóm không phải nhân loại này chiếm một phần ba số lượng toàn trận, nhưng phần lớn vẫn là Thiên Tiên và Chân Tiên, đạt đến Huyền Tiên cũng chỉ có Hoang vực và chín người của Thiên Yêu vực.

Muốn khiêu chiến top 10 tiên thành, đương nhiên không đủ.

Hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định lấy tiên khí mà mình nhận thưởng được ra đưa cho bọn họ dùng trước một chút.

Chịu thôi, giành được vị trí đầu tiên, nâng cao vẻ làm màu quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Huống chi binh khí rút thưởng từ hệ thống cũng không thể đổi thành điểm tích phân được, giữ trong tay cũng chẳng có tác

dụng gì.

Nghĩ tới đây, hắn nhấn vào “lấy ra”.

Trong phút chốc, hơn trăm món tiên khí bay ra trước mặt nhóm Quy Tàng Kiếm Nhân.

Có đao có kiếm có giáo có tiên giáp, có từ nhất phẩm đến tam phẩm.

Vì mảnh vỡ quy tắc, Thành ca đã rút trên dưới cả nghìn lần ở bảng rút thưởng cấp 6, 7 và 8.

Vì thế tiên khí ở đây cực kì đồng đều, mỗi cấp bậc đều hơn ba mươi món.

Thật ra không phải tất cả đống này đều là đồ hắn tích trữ từ việc rút thưởng được.

Khiêu chiến nhiều lần như vậy, hắn thu được cũng không ít bảo bối.

Còn có mấy chục món tiên khí tứ giai và pháp bảo thượng phẩm, hắn còn định để lại cho đệ tử của bổn môn đấy.

“Mấy người đạt được đến cấp Huyền Tiên, tự mình xem rồi phân chia đi, hợp cái gì thì chọn cái đấy.”

Nghe thấy câu này, nhóm người Quy Tàng, Hư Huyền trợn tròn cả mắt.

“Thứ này, những thứ này đều cho bọn ta sao?” Bọn họ có chút không dám tin vào những gì mà mình nghe được.

Thành ca cố ý làm vẻ mặt không quan tâm, khoát tay áo.

“Đúng vậy, cứ tùy ý mà lấy, dù sao cũng tăng thêm thực lực cho mọi người chúng ta mà.”

Có câu nói này của hắn, mọi người ở đây xôn xao cả lên.

“Trời ơi, Khương chưởng môn cũng hào phóng quá nhỉ?”

“Đây đúng là tiên khí đấy!”

“Hơn nữa còn không phải là tiên khí nhất giai!”

“Khương chưởng môn đã giúp bọn ta quá nhiều quá nhiều rồi, bây giờ lại tặng tiên khí, bây giờ khiến bọn ta xấu hổ biết bao…”

Trong miệng thì nói như vậy, còn tay thì rất thành thật.

Chỉ mấy giây, hơn trăm món tiên khí đã bị phân chia hết sạch.

Dù sao khi ở hạ giới, cùng lắm bọn họ chỉ dùng thánh khí, còn chưa từng được tiếp xúc tiên khí bao giờ đâu.

Quen sống khổ rồi, những Thiên Tiên, Chân Tiên kia, ngưỡng mộ đến mức nước miếng sắp chảy hết cả ra rồi.

Chương 244.

Nếu Khương Thành muốn mua lòng người, thì bây giờ có thể nói hắn đã có vụ mua bán vô cùng lời lãi.

Dùng một lô tiên khí không mấy giá trị trong mắt hắn, mua được luôn trái tim của lão đại tương lai.

Vụ kinh doanh này, mấy vị Tiên Đế Ma Đế kia trên tiên giới muốn làm cũng không có cơ hội.

Suy cho cùng thì không ai có thể gặp được tất cả những tinh hoa hàng đầu của vạn vực hạ giới cùng một lúc đâu.

Đặc biệt là lúc họ gặp khó khăn nhất và cần sự giúp đỡ nhất.

Trong giai đoạn này, một chút ưu ái thôi cũng có thể làm cho họ cảm động đến rơi nước mắt.

Đợi đến lúc họ trở thành bá chủ một phương, việc gây ấn tượng và lấy lòng họ là vô cùng khó khăn.

Thật đáng tiếc, Khương chưởng môn lại không quan tâm đến điều này.

Thậm chí thỉnh thoảng còn phải cẩn thận với đám người này, vì sợ họ đoạt mất danh tiếng của mình.

Vui mừng hớn hở sau khi cầm được tiên khí mới về, đám người Quy Tàng, Lăng Tinh, Hư Huyền, Thái Thường không muốn cười cũng không được, hắn âm thầm nhếch miệng.

Nhìn vào chút tiền đồ của các ngươi.

Hình ảnh của một cao nhân đây sao?

“À, ta còn có một yêu cầu nữa!”

“Yêu cầu gì?”

“Khương chương môn không phải ngại.”

“Thắng trận tiếp theo, chiến lợi phẩm…”

Hắn ta xoa xoa ngón tay, những tiên khí mà hắn đã mang ra, hắn vẫn còn muốn kiếm lại.

Tất cả đều là rút từ hệ thống ra, không đáng giá.

Lấy được chiến lợi phẩm về, còn có thể đổi thành điểm.

Tính đi tính lại vẫn rất có lời…

Còn chưa nói xong, Hư Huyền đã cao giọng nói.

“Cái đó nhất định là của Khương chưởng môn rồi.”

Các thủ lĩnh khác như Quy Tàng, Thái Thường cũng ngay lập tức đồng ý.

“Đúng vậy, nếu không có Khương chưởng môn thì làm sao có chúng ta của ngày hôm nay.”

“Khương chưởng môn tặng cho chúng ta những tiên khí tiên giáp kia chẳng khác gì cho chúng ta vốn liếng an cư lạc nghiệp, công ơn này nhất định phải báo đáp.”

Đừng nói đến họ, ngay cả những thủ lĩnh không cần trang bị như Hoang vực, Thiên Yêu vực, Vạn Cốt vực cũng gật đầu lia lịa, muốn cái gì cũng được.

Tất nhiên đám người này vốn dĩ sẽ không cao thượng như vậy.

Phải biết là một số người trong đám người bọn họ đã từng giết người cướp của.

Tài nguyên thế này ai lại không muốn.

Thật sự là nợ ân tình của Thành ca rất rất nhiều.

Chưa kể Quy Tàng Kiếm Tiên nói cũng không sai.

Nếu như không có sức mạnh của Khương Thành ban tặng, bọn họ lấy gì để đánh bại kẻ thù.

“Tốt, các ngươi lấy đi tinh luyện trước đi.”

“Còn một tháng là đến ngày kết toán, nửa tháng sau mọi người sẽ cùng nhau xuất chinh!”

Thời gian chỉ có nửa tháng, thật sự không thể nào hoàn thành việc tinh luyện tiên khí được.

Nhưng chí ít thì một phần sức mạnh của nó có thể phát ra uy lực rất lớn.

Có được tiên khí nhị giai tam giai, đám người Huyền Tiên tự tin hơn gấp trăm lần.

Đạo tâm của bọn họ không có 992 quy tắc nghịch thiên như của Thành ca, nhưng cũng không phải Kim Tiên tư chất bình thường nào có thể so sánh được.

“Khương chưởng môn yên tâm, nửa tháng sau chúng ta chắc chắn sẽ nắm chắc được việc đối chiến với Kim Tiên.”

“Bất kể sư huynh muốn chiến với vực giới nào, bọn ta nhất định sẽ không phản đối.”

“Theo chân ân nhân muốn đâu đánh đó.”

Sau khi mọi người giải tán, Thành ca lại đưa cho người của Phi Tiên môn một lô Tiên Khí.

Mấy người thân quen như Lam Đề, Linh Kỷ Hàm và Lâm Ninh đều được phát tiên khí và pháp bảo tứ giai.

Thành ca vẫn chưa yên tâm nên lại giao Luyện Cốt Phiên cho Lam Đề.

Còn đám đệ tử đời thứ tư còn lại, do không đủ tiên khí nên chỉ được phát thánh khí và tiên phù.

Có được đồ chuẩn bị chiến đấu, đám đệ tử lập tức tự tin vô cùng.

Là một trưởng lão đời thứ hai, bây giờ La Viễn cũng khá oai phong.

“Đây là lần xuất hiện hiếm hoi mà có tất cả đệ tử của Phi Tiên môn chúng ta, nhất định không được mất mặt trước các vực giới khác!”

“Phải chiến đấu thật tốt, để Khương chưởng môn nở mày nở mặt!”

Thành ca nghe xong cũng không nói nên lời.

Ta cho các ngươi nhiều đồ như thế, hy vọng các ngươi cố gắng đừng chết, đừng lãng phí kỹ năng hồi sinh của ta.

Bây giờ bọn họ đều là tiên nhân rồi, để hồi sinh cũng không thể giải quyết liền một lúc mấy trăm lần được.

Sau khi các đệ tử đi tinh luyện tiên khí, thánh khí, hắn lại một mình "triệu hồi" Mạc tiên nhân.

"Lão Mạc, thân thể này của ngươi định hình được chưa?"

Hắn chưa từng tăng cấp tư chất cho Mạc Trần, đương nhiên không phải vì định kiến gì với hắn.

Lão tiên nhân nào chính là phụ tá mạnh nhất trong việc hắn làm màu.

Chẳng qua vì thánh thể này là do hắn đoạt được, không thuộc về hắn nên không thể thăng cấp cảnh giới được.

Nâng tư chất lên thì cũng vô ích thôi.

Nghe hắn nhắc đến điều này, Mạc Trần nở một nụ cười nhạt.

"Đa tạ chưởng môn quan tâm, trong tương lai lão phu sẽ tìm cách tái tạo lại tiên thể, đến lúc đó có thể tăng cấp được rồi."

Bây giờ tiên hồn của hắn đã được chữa trị rồi.

Còn tái tạo tiên thể không phải là không có hy vọng nữa, chỉ là mất nhiều thời gian mà thôi.

Khương chưởng môn không biết nhiều về việc này, tò mò hỏi: "Tái tại kiểu gì?"

"Tái tạo tiên thể cần có nhiều các dị bảo quý hiếm, vậy nên cũng không cần nóng vội."

"Bảo vật gì, để ta xem ta có không?"

Rút được bao nhiêu lần phần thưởng như vậy, lại còn tiêu diệt được bao nhiêu kẻ thù, thật sự trong tay Khương chưởng môn có cả đống bảo vật quý hiếm, nhiều cái còn chưa dùng bao giờ.

Nghe hắn nói như vậy, Mạc Trần lập tức thầm tự mắng mình ngu ngốc.

Cũng đúng, cơ duyên nghịch thiên của vị vị diện chi tử này, nói không chừng có thể giúp ta kiếm được ít nguyên liệu.

Vội vàng nói với vẻ mặt mong chờ: “Trong số đó, hàm lượng cần nhiều nhất là Tử Ngọc Tịch Đoán Sa, bảo vật này cực kỳ phù hợp với tiên hồn, vô cùng kỳ diệu, là gốc rễ của tiên thể…”

Chưa kịp nói xong thì đã bị Thành ca cắt ngang

“Cần bao nhiêu?”

Cái này…

Mạc Trần có chút xấu hổ mở miệng.

Tử Ngọc Tịch Đoán Sa trên tiên giới là bảo vật vô cùng quý hiếm, dù chỉ có một, hai cái cũng khiến cho các tiên nhân ra sức cướp đoạt.

Để tái tạo lại tiên thể, yêu cầu số lượng rất nhiều.

“Nếu như có khoảng 1.5 đến 2.5 cân thì gần như có thể tái tạo được tiên thể, sau này dành thời gian tu luyện bổ sung sau…”

Hắn thực sự không dám hy vọng gì nhiều với số lượng 1.5 đến 2.5 cân này.

Thôi thì mấy lạng cũng tốt rồi.

Với khởi đầu này, trong tương lai dựa vào nó từ từ cày cuốc, có công mài sắt có ngày nên kim.

Thành ca nhướn mày: “Nói cách khác là càng nhiều càng tốt?”

“Thật ra…”

“50 cân đủ không?”

“50 cân, hả… hả?”

50 cân á?

Mạc Trần tự hỏi có phải mình nghe nhầm hay không?

Lão đại à, đó là Tử Ngọc Tịch Đoán Sa đấy, không phải như dăm ba cái hạt bụi trên đất đâu.

Khương chương môn chẳng một lời, phất tay lấy trong hệ thống ra 50 cân Tử Ngọc Tịch Đoán Sa

Cái này xuất hiện trong đợt rút thưởng cấp 6, lúc đó rút được 10 cân một lần, hắn cũng không biết dùng nó để làm gì?

Trong tay còn có mấy trăm cân đây này.

“Nếu không đủ thì cứ nói, ta vẫn còn.”

Nhìn đống bảo vật sờ sờ trước mặt, Mạc Trần đơ cả người.

Đây có phải là mơ không?

Thật sự đây là 50 cân sao?

Thủ pháp này, ngay cả Tiên Vương cũng không làm được.

Có thể thu thập nhiều như vậy e rằng chỉ có Tiên Đế.

Xin hỏi chưởng môn, vừa lên tiên giới không bao lâu cũng không ra ngoài ngao du đây đó, cái đống bảo vật này ngươi lấy kiểu gì vậy?

“Đủ đủ quá đủ rồi, đa tạ chưởng môn…”

Hắn kích động đến mức nước mắt dàn dụa, 50 cân Tử Ngọc Tịch Đoán Sa này, giúp hắn tiết kiệm được mấy trăm triệu năm cày cuốc.

“Còn cần tài nguyên gì, cứ nói ta biết.”

Đối với người của mình, Thanh ca vô cùng hào phóng, với lại cũng như là chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Chương 245.

Mạc Trần cảm động đến rơi nước mắt đang cố gắng bình tĩnh lại, cũng không tiếp tục khách sáo nữa.

Kế tiếp hắn còn nói ra hơn mười loại nguyên liệu, loại nào Thương Thành cũng có.

Nếu như không phải vừa hay rút được thì cũng là nhặt được từ trong đống chiến lợi phẩm.

Hơn nữa loại nào cũng đủ cả.

Sau một thời gian ngắn ngủi, Mạc Trần ngạc nhiên phát hiện bản thân lập tức tái tạo tiên thể được rồi.

Điều này làm cho hắn vừa mừng vừa sợ, trong đó kinh sợ nhiều hơn là vui sướng.

Làm sao thu thập được nhiều các loại nguyên liệu trân quý như vậy, hắn nghĩ mãi cũng không ra được.

Cho dù vận khí của vị diện chi tử rất mạnh, xuất môn là có thể đụng trúng bảo vật nhưng cũng phải đi ra ngoài rèn luyện một chút mới có thể có được chứ?

"Đủ chưa?"

"Đủ rồi, đủ rồi! Thật sự đủ rồi!"

Mạc Trần cảm khái cả vạn lần.

Loại chuyện tái tạo tiên thể này, đáng lẽ hắn định dành thời gian hàng trăm triệu năm để từ từ luyện hóa.

Mặc dù nghĩ tới sự trợ giúp của Khương Thành, nhưng cùng lắm cũng chỉ trông cậy hắn có thể tặng vài loại nguyên liệu thôi.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng hắn đã tập hợp đầy đủ mọi thứ trong một lần.

Hơn nữa bởi vì số lượng nguyên liệu cực kỳ phong phú, cho nên khởi điểm tái tạo tiên thể của hắn lần này cũng sẽ không thấp.

Vị diện chi tử này, thật sự là rất đáng giá.

Sau ba ngày ngắn ngủi, Mạc Trần lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Thành ca.

Mà tu vi bên ngoài của hắn đã đổi mới hẳn lên, trở thành Chân Tiên cửu phẩm.

Không có gì bất ngờ, hệ thống lại tinh lên một tiếng nhắc nhở Thành ca thu được 80 tỷ điểm tích phân.

Bởi vì giá trị của hắn trong mắt hệ thống lại được tăng lên .

"Đa tạ công ơn tái tạo của chưởng môn, lão hủ có làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp hết được…"

Lần gặp mặt này, một kẻ đã từng là Ma Tôn này trực tiếp quỳ xuống.

Khương Thành vội vàng đỡ hắn dậy: "Chúng ta đều là người một nhà, cần gì phải khách sáo như vậy."

"Tư chất hiện tại của ngươi có thể nâng cấp rồi đúng không?"

Cho dù Mạc Trần không muốn làm phiền Thành ca nữa thì cũng không thể nói ra được một câu từ chối khách sáo.

Là một tu sĩ, ai lại không muốn tư chất tốt hơn cơ chứ.

Lúc trước nhìn thấy mấy đệ tử của Phi Tiên môn, ai nấy đều được thoát thai hoán cốt, hắn vô cùng hâm mộ.

Chỉ là khi đó hắn không có cách nào nâng cao tư chất được.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng đến lượt hắn.

“Làm phiền chưởng môn!”

Ba ngày sau, vốn dĩ Mạc Trần vẫn đang là tư chất tứ đẳng, trực tiếp tăng lên tới nhất đẳng.

Ma thể cũng đạt tới cấp bậc Tử Kim.

Là một lão già từng nhiều năm sống ở tiên giới, hắn biết rõ tư chất này là có ý nghĩa gì so với bất kì kẻ nào.

Chỉ cần hắn có thể sống tiếp, tương lai rất có khả năng hắn sẽ trở thành Tiên Đế!

Tư chất này đáng sợ như vậy đấy.

Thời gian nửa tháng rất nhanh đã đến, cao thủ của các vực giới lại tập trung đông đủ.

Khương Thành phất phất tay, phái tất cả các đệ tử của Phi Tiên môn ra.

“Lần này giao cho các ngươi chỉ huy nhóm đệ tử này của ta.”

Hắn hy vọng các đệ tử của mình có thể tranh thủ trận chiến phi thăng lần cuối cùng này mà cố gắng tích lũy một chút kinh nghiệm chiến đấu ở tiên giới.

“Vòng thứ hai tổng cộng chỉ có 29999 người xuất chiến, số còn lại các ngươi tự sắp xếp.”

Thật ra các vực giới lớn gần như đã chọn xong người hết rồi.

Hơn năm mươi vị cao thủ cấp Huyền Tiên chắc chắn sẽ là lực lượng chính do Mạc Trần chỉ huy.

Sau khi tư chất của Mạc tiên nhân được tăng lên tới nhất đẳng, mấy ngày nay lại tiếp tục đột phá lên tới Thiên Tiên.

Đừng thấy cảnh giới của hắn không bằng Huyền Tiên, việc hắn từng là Ma Tôn vẫn còn đang bày ra ngay trước mắt kia kìa.

Trong số hơn năm mươi người này, trước mắt chỉ có hắn có thể một mình chống lại Kim Tiên cửu phẩm.

Số còn lại còn có mười hai ngàn Thiên Tiên cũng đều xuất chiến.

Dù sao chuyện như trận chiến phi thăng này là để chọn ra kẻ mạnh, cũng không phải là một cuộc chiến thông thường, không tồn tại cái gọi là đánh lén hay bảo vệ nhà.

Mà người được chọn còn lại thì tất cả đều là Chân Tiên giống hệt nhau.

Hiện giờ cảnh giới bên ngoài của thành Định Thiên không cao, nhưng thực lực tổng thể lại rất mạnh.

Cho dù Thành ca không ở đó thì e rằng cũng vẫn có thể nằm trong top mười.

Người được chọn là Huyền Tiên, Thiên Tiên thì rất dễ quyết định, nhưng Chân Tiên thì không giống vậy.

Trong số mười hai vạn cao thủ này chỉ có hơn một ngàn người cuối cùng vẫn chưa thành tiên.

Số lượng người có hạn, vì để tranh giành cơ hội được xuất trận mà các vực giới đã cãi nhau một trận.

Ngoài việc muốn thể hiện một chút ra, thì cũng là bởi vì lời hứa hẹn của Khương Thành.

Chiến lợi phẩm, nhẫn trữ vật hốt được trong lần xuất chiến này đều thuộc về “nhà đầu tư” Khương chưởng môn, nhưng tiên khí thì thuộc về bọn họ.

Làm sao mọi người có thể không tranh chấp thứ tự trước sau vì việc này được cơ chứ.

Chín mươi chín phần trăm những người ở đây còn chưa có tiên khí đấy!

Gánh nặng của việc chọn lựa số lượng Chân Tiên đổ lên đầu của mấy vị binh thánh của Bách Chiến vực.

Chuyện này khiến cho bọn họ rơi vào khó khăn.

“Chắc chắn Hoang vực của ta phải xuất chiến hết, ai cũng đừng hòng giành vị trí của bọn ta!”

“Sức chiến đấu của Ma Vực bọn ta, nếu các ngươi không tin thì có thể đánh một trận thử xem.”

“Việc lấy được chiến công trong trận chiến đầu tiên rất quan trọng, đám Kiếm tu chúng ta sẵn lòng khiêu chiến nhất!”

“Bàn về sức mạnh thân thể của mấy vị Chân Tiên, Vạn Cốt vực bọn ta gần như đã có thể so sánh với Huyền Tiên rồi. Nếu không chọn bọn ta, vậy thì ngươi đúng là có mắt mà không có tròng!”

“Dứt khoát đánh một trận là được rồi, lão phu cho các ngươi nhìn xem cái gì gọi là Chân Tiên mạnh nhất!”

“Dựa vào ngươi còn dám xưng là Chân Tiên mạnh nhất? Nào đến đây, đấu với Linh Không vực bọn ta một trận!”

Bên trong hội trường lập tức cãi nhau không dứt, rất có khuynh hướng tự xử trong nội bộ luôn.

Khương Thành rất bất lực.

Đù má, đám người các ngươi có cần tích cực như vậy không hả?

Nhất định phải khoe khoang bản thân rất trâu bò đúng không?

Cuối cùng vẫn là mấy lão tiền bối đức cao vọng trọng như Quy Tàng Kiếm Tiên, Thái Thường Huyền Tiên ra mặt, cộng thêm Mạc Trần là giám khảo thâm niên suy xét tất cả các mặt như phối hợp, kết hợp… cuối cùng mới ổn định đám người này lại được.

Những người được tuyển chọn hết sức phấn khởi.

Thật ra bọn họ vẫn chưa biết Khương chưởng môn có thể hồi sinh, bọn họ vẫn có nguy cơ sẽ chết trận.

Chỉ là lần này mọi người không phải không có một chút sức chiến đấu nào.

Dưới điều kiện tiên quyết, nếu vẫn còn sợ chết, vậy thì trước kia bọn họ cũng không thể có được địa vị đứng đầu tại một

vực giới rồi.

Còn lại đám người không được tuyển chọn, ai nấy đều hung hăng dậm chân, mãnh liệt yêu cầu được thay phiên cho trận chiến tiếp theo.

Mọi người tiến lên phi thăng đài.

Rõ ràng Khương Thành đã khiêu chiến rất nhiều lần, đã quen với việc này như thường từ lâu rồi, nhưng vẫn muốn lên tuyên thệ vài câu trước khi xuất trận.

Lên đài nói vài câu vô nghĩa.

Chịu thôi, hình ảnh hàng vạn người nhìn chằm chằm vào hắn khiến cho cái tính làm màu của hắn lại xuất hiện.

Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của bách tính ở tòa thành này, hắn lại điều khiển thước ngọc, mở bảng phi thăng ra.

Đến bây giờ, thật ra mọi người vẫn chưa biết đến rốt cuộc là hắn muốn đánh kẻ nào.

Thành ca không chút do dự nhấn chọn kẻ thù cũ – thành Song Đăng.

Tuy rằng lần trước giết chết thành chủ của bọn họ, nhưng lại bị bọn họ làm mất chuỗi thắng liên tục, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng!

Cùng với một luồng ánh sáng chói mắt, phi thăng đài biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Xuất hiện lại một lần nữa thì đã đến không gian khiêu chiến rồi.

Hai bên gặp lại, bên phía thành Song Đăng vô cùng bất ngờ.

Năm đó sau lần thành chủ bị giết, bọn họ nhanh chóng lại có thành chủ mới.

Một năm sau đó, bọn họ cũng từng nung nấu ý định khiêu chiến thành Định Thiên thêm một lần nữa, chỉ là không cướp được àm thôi.

Mấy năm nay bọn họ từng bước phát triển, đặc biệt với cái danh thành trì duy nhất từng đánh bại thành Định Thiên, họ lại chiêu mộ được một ít cao thủ.

Bây giờ đã xông lên tới vị trí thứ mười thêm một lần nữa.

“Khương Thành, ngươi còn dám khiêu chiến với bọn ta?”

“Đừng quên, lần trước ngươi đã thua dưới tay bọn ta như nào!”

Thành Định Thiên chỉ có một mình Khương Thành có thể đánh, chuyện này ai cũng biết

Sở dĩ không ai dám chọc vào, chỉ bởi lẽ không ai muốn đụng phải hắn ở vòng một hết, dù sao đụng tới rồi thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Tổn thất như vậy quá lớn.

Nếu thật sự muốn đánh, bọn họ vẫn phải nắm chắc được một phần để thắng.

Tuy nhiên tình huống lần này đương nhiên khác xa, thành Định Thiên trước giờ chỉ có duy nhất một người xuất chiến, vậy mà lần này lại có ba vạn người đứng kín mít.

Chương 246.

“Sao mà đột nhiên ngươi lại có nhiều người vậy?”

“Ngươi kiếm mấy người này ở đâu ra thế?”

Câu hỏi này khiến cho Thành ca cảm thấy quái lạ.

Hắn cũng chẳng phải là tướng không có binh, còn có mấy vạn người chờ để được ra trận kìa.

“Các ngươi quản được hả?”

Hắn chẳng buồn phí lời, trực tiếp bay vào giữa sân mở vòng đấu đơn đầu tiên ra.

Nhưng mà thành chủ mới của thành Song Đăng lại nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Khương Thành, mặc kệ là ngươi kiếm được mấy người này ở đâu, ta chỉ có thể nói rằng ngươi lại tính nhầm rồi đấy!”

“Định dùng mấy kẻ này để đánh thắng bọn ta ư? Si tâm vọng tưởng!”

Cả thành Định Thiên, ngoài Khương Thành ra thì cũng chỉ có mình Tam Nhãn Hổ mới từng xuất chiến thôi.

Còn về những người khác, thế giới bên ngoài kia không hề có hiểu biết gì về bọn họ.

Mà bây giờ hai bên gặp mặt, bọn họ chỉ cần liếc một cái đã biết cảnh giới bên này như nào rồi.

Tuy rằng tất cả đều là tiên nhân, nhưng không có Kim Tiên, số lượng của Huyền Tiên cũng không nhiều.

Nhưng Thiên Tiên không hề ít, chẳng qua điều đó lại chẳng nói lên gì hết.

Đối mặt với Khương Thành, bất kể là ai thì cũng sẽ thua.

Vậy thì chi bằng từ bỏ vòng thứ nhất, tranh thủ giành lấy thắng lợi ở vòng thứ hai.

Thành chủ của thành Song Đăng cũng cảm thấy không cần thiết phải bước lên chịu chết, không hề có ý nghĩa gì cả.

Thế là hắn dứt khoát lựa chọn bỏ quyền.

Chuyện này khiến Thành ca tức giận đến ứa gan, đù má, hắn còn hi vọng có thể khoe khoang sức chiến đấu hiện giờ của mình ở trước mặt mọi người đây này.

Kết quả phía đối diện lại sợ hãi như vậy, trực tiếp từ bỏ một vòng này.

“Khương Thành, ta rất muốn xem xem các ngươi xử lý vòng thứ hai như nào!”

“Bên này bọn ta có sáu Kim Tiên, đủ để tiêu diệt toàn bộ các ngươi.”

“Ha ha ha, cũng có một ngày toàn quân của thành Định Thiên các ngươi đều bị diệt sạch, không ngờ tới đúng không?”

“Bọn ta sẽ ban tặng cho thành Định Thiên các ngươi một lần thất bại nữa!”

“Thành Song Đăng bọn ta chính là khắc tinh của các ngươi!”

Thời gian đếm ngược trong âm thanh bô bô từ miệng mấy kẻ phía đối diện dần dần kết thúc.

Bên phía thành Định Thiên, 29999 người không nói một lời nào cả.

Tuy rằng cảnh giới của bọn họ không cao bằng phía đối diện, nhưng đều đã từng là thủ lĩnh của một vực.

Bàn về tâm lý đối nhân xử thế, bọn họ mạnh hơn nhiều so với mấy tiên nhân chỉ lớn lên ở một vùng kia.

Ánh mắt nhìn về phía đối diện lúc này giống như đang xem một đám ngu xuẩn.

Thành ca- người không có được cơ hội thể hiện ở vòng thứ nhất, đành phải hậm hực bay trở về. Cho dù đã lấy được chiến thắng nhưng tâm trạng của hắn chẳng tốt đẹp tí nào hết.

Chủ yếu bởi vì mồm mép của phía đối diện kia khiến người khác khó chịu.

Rõ ràng đã từ bỏ quyền chiến đấu để trốn tránh, vậy mà còn trào phúng không ngừng, như thể bọn họ mới là kẻ chiến thắng vậy.

“Vòng thứ hai đánh hết đám người thối tha này cho ta!”

Khương chưởng môn lên tiếng, mọi người lập tức buông bỏ trạng thái uy nghiêm lạnh lùng, lớn tiếng hưởng ứng.

“Không thành vấn đề!”

“Khương chưởng môn, ngươi nhìn kỹ đây!”

“Lão phu nhất định sẽ dốc hết sức đánh chết bọn họ, khiến Khương chưởng môn hài lòng!”

Nghe được những lời này, phía đối diện bật cười.

“Ha ha, đúng thật là nói khoác mà không biết ngượng.”

“Chỉ dựa vào các ngươi thôi ư?”

“Ngươi nhìn bọn họ mà xem, vậy mà còn có người đang dùng thánh khí đây.”

“Ha ha ha, kẻ ăn xin từ đâu ra vậy…”

“Cũng chẳng biết đám người này ở đâu ra, trước kia cũng chưa từng nghe nói đến.”

“Cũng không cần biết nữa đâu, qua hôm nay, bọn chúng sẽ không còn tồn tại nữa.”

Quả thật bên phía thành Song Đăng không có gì để lo lắng cả, dù sao thì chênh lệch cảnh giới vẫn nằm ở đó, bọn họ cảm thấy vừa ung dung vừa vui vẻ.

Trạng trạng này vẫn duy trì cho đến khi vòng thứ hai chính thức bắt đầu.

Cảnh tượng giao chiến của vòng thứ hai rất phức tạp, sau khi hai bên tiến vào cũng không thể lập tức giao thủ.

Mà khi hai bên cuối cùng cũng chạm trán, trận hình hoàn chỉnh mà thành Song Đăng đã dùng cả hàng trăm lần lại lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Khi số lượng người đạt tới một quy mô nhất định, sự phối hợp chiến lược và chiến thuật trở nên rất quan trọng.

Bên phía thành Định Thiên, dưới sự chỉ huy của mấy Binh Thánh và Kỳ Thánh, ngay từ đầu đã phân tán ra.

Sau đó một bộ phận làm chủ lực ở chính diện đánh nghi binh còn hai bên hông thì bọc đánh vào.

Trí mạng nhất chính là bọn họ còn bố trí ba tiểu đội chiến đấu đặc biệt và năm tiểu đội để gây rối, số lượng người không nhiều, chuyên dùng để tấn công và gây rối cho kẻ địch.

Thành Định Thiên, trừ những đệ tử Phi Tiên môn có ít kinh nghiệm rèn luyện thì hầu hết đều từng là nhân vật lớn trí dũng kiệt xuất, chiêu trò và sống bản vốn là đường lối cũ của họ.

Vì thế, cho nên khai chiến chưa đến mười giây đồng hồ thì giữa các tiểu đoàn của thành Song Đăng đã mất đi khả năng phối hợp và hoàn toàn không thể hợp tác được nữa.

Trở thành mạnh ai nấy đánh, vô cùng hỗn loạn.

Nhìn thấy trận hình bên mình bị tấn công đến nổi sụp đổ tán loạn, nhóm thành chủ tướng quân và thống lĩnh của thành Song Đăng đều hô to không ổn.

Tuy nhiên đây vẫn chưa phải là tuyệt vọng.

Bọn họ còn có ưu thế là cảnh giới tu vi!

Dựa vào thực lực cá nhân mạnh mẽ cũng đủ để áp chế.

Dù sao thực lực chênh lệch lớn đến một trình độ nhất định thì chiến thuật gì cũng đều là mây bay thôi.

Nhưng ngay sau đó bọn họ lại va vào tấm sắt.

Đám cao thủ hàng đầu như Mạc Trần, Tỉ Trường, Kim Long Vương, Hư Huyền, Quy Tàng, Lăng Tinh đã để mắt đến vài tên Kim Tiên ở phía đối diện từ lâu rồi.

Mà ở phía sau bọn họ, còn có một đám đệ tử hàng đầu của Thành ca như Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn, nhóm Đoạn Hà làm phụ trợ, tương đương là hai ba người đánh một Kim Tiên.

Có thêm tiên khí, việc này giúp những thiên tài hạ giới vốn đã có tư chất yêu nghiệt sẽ có thể thách đấu với các cảnh giới lớn hơn.

Huống chi là bao vây tấn công.

Thành chủ của thành Song Đăng nhanh chóng phát hiện ra, đừng nói là thay đổi cục diện chém giết khắp nơi này, đến cả Mạc Trần ngay trước mặt, hắn cũng không thể giết nổi.

Tuy rằng tu vi của Mạc Trần phía đối diện hắn không cao, nhưng tiên hồn lại vượt trên hắn.

Hơn nữa phương thức chiến đấu lại khá cay độc.

Rõ ràng chỉ là một kẻ Thiên Tiên chỉ ăn muối nhưng lại giống như còn mạnh hơn so với một Kim Tiên ăn toàn gạo như hắn…

Chuyện này đúng là kỳ lạ mà.

Đặc biệt là dưới sự giúp đỡ của hai người Lâm Ninh và Lam Đề, vậy mà Mạc Trần lại có thể dồn ép hắn đánh, đánh đến nỗi hắn không có sức để đánh trả.

“Không thể như vậy được!”

Ngay lập tức, thành chủ của thành Song Đăng nghi ngờ nhân sinh.

Chẳng lẽ một nam hai nữ trước mặt của mình chính là chủ lực mạnh nhất sao?

Nhất định là như vậy!

Trong lúc đang chiến đấu kịch liệt, hắn khó khăn nhìn thoáng qua tình hình của các chiến khu khác.

Kết quả là đúng lúc nhìn thấy một gã thống lĩnh Kim Tiên lục phẩm phe mình bị Tỉ Trường dùng một gậy đập bể đầu.

Bởi vì Kim Tiên bị lấy nhiều đánh ít nên tình huống là gay go nhất.

Huyền Tiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, bên phía thành Định Thiên có hơn một vạn Thiên Tiên, hầu như ai nấy đều có năng lực so hai chiêu với Huyền Tiên được.

Tuy rằng không địch lại được, nhưng chỉ cần hai ba người đánh một người thì lập tức có thể thay đổi cục diện.

Số lượng hơn năm trăm Huyền Tiên của thành Song Đăng hoàn toàn chẳng bõ để bọn họ đánh.

Mấy ngàn Thiên Tiên còn lại có thể dễ dàng giết chết mấy Thiên Tiên của bên phía thành Song Đăng.

Khai chiến mới chỉ được hai phút, nhưng tầng lớp cấp cao bên phía thành Song Đăng chỉ còn sót lại mỗi mình thành chủ là còn sống .

Huyền Tiên cũng chết và bị thương hơn phân nửa.

Hệ thống chỉ huy hoàn toàn bị tê liệt, toàn trận cũng bị chia rẽ, rồi nhanh chóng bị tàn sát.

Cùng với số người tử trận càng lúc càng nhiều, cục diện cũng càng ngày càng nghiêng về một phía.

“Chạy!”

“Chạy mau!”

Hơn vạn người còn lại của thành Song Đăng không còn ý chí chiến đấu, sự khinh miệt và tự tin trước trận chiến cũng giống như một trò đùa.

Chỉ tiếc, bọn họ trốn cũng trốn không thoát.

Dưới sự chỉ huy của nhóm binh thánh, đại quân của thành Định Thiên đã hình thành thế bao vây ngay từ đầu, hoàn toàn không để cho thành Song Đăng có cơ hội trốn thoát.

Thời gian chầm chậm trôi qua, khi thành chủ của thành Song Đăng cuối cùng cũng ngã xuống dưới lưỡi đao của Mạc Trần, trận đại chiến này cũng tới hồi kết.

Bên phía thành Định Thiên, các cao thủ ở hạ giới đã nổi lên sát tính từ lâu, giống như một bầy sói được rèn luyện chiến thuật hàng ngày cực cao.

Cuối cùng rất nhiều người thậm chí còn chê tìm không thấy kẻ thù, không thể thuận tay lấy được tiên khí.

Khi trận đại chiến này chấm dứt, rất nhiều người vẫn không cam lòng tiếp tục tìm kiếm trên người một số kẻ đã chết ở phía đối diện, hy vọng có thể tìm được tiên giáp bị hỏng hay gì đó.

Chỉ thấy Thành ca bĩu môi, các ngươi đừng học theo ta có được không?

Chương 247.

Thành Định Thiên có thêm một trận thắng, thành Song Đăng giảm bớt một trận thắng.

Hiển nhiên hai thành này đã đánh nhau một trận, nhưng lần này thành Song Đăng đã bị đánh bại.

Và khi kết quả của trận chiến được đưa ra thì càng khiến cho một trận sóng to gió lớn nổi lên.

Từ thành chủ của thành Song Đăng trở xuống, tất cả đều chết trận hết.

Gần như tòa tiên thành này bị phá hủy.

Toàn quân bị diệt!

Lại một lần toàn quân bị diệt nữa!

“Sao lại như vậy được chứ?”

“Đúng vậy, không phải chỉ là một tên Khương Thành thôi sao? Cho dù hắn có xuất chiến thì chỉ có một vòng thôi chứ?”

“Chẳng lẽ thành Song Đăng không biết bỏ qua một vòng sao?”

“Đúng vậy, thấy Khương Thành xuất chiến thì trực tiếp bỏ qua vòng đó là được, chuyện đơn giản biết bao nhiêu.”

“Người của thành Song Đăng cũng ngu quá rồi đấy?”

Bên ngoài cũng không nhìn thấy quá trình của trận chiến này, còn cảm thấy nếu như đổi lại là mình nhất định sẽ không thảm đến như vậy.

Mà trong khi bọn họ đang sôi nổi nghị luận thì thành Định Thiên lại khiêu chiến một lần nữa.

Sau khi trận chiến kết thúc và trở về thành, toàn thành đều là tiếng hoan hô mừng thắng lợi.

Những Chân Tiên tham gia chiến đấu lần này ai ai cũng đều có được tiên giáp và tiên khí cầm về, mọi người đều vui vẻ ra mặt.

Những kẻ không có cơ hội ra trận để vơ vét, sao có thể không đỏ mắt cho được cơ chứ.

Mạnh mẽ nhao nhao yêu cầu phải lập tức mở trận chiến tiếp theo, hơn nữa còn phải đổi người.

“Khương chưởng môn, thêm một trận nữa đi!”

“Đúng vậy, ngươi nhìn xem các huynh đệ vẫn chưa có tiên khí…”

“Để cho chúng ta cũng xuất trận một lần đi!”

“Chiến đấu thêm một trận nữa!”

Cũng không biết là Chân Tiên nào của vực giới đột nhiên vung tay hô to.

Sau đó tập thể các Chân Tiên còn lại nhiệt liệt hưởng ứng theo.

“Chiến đấu thêm một trận nữa!”

Tiếng hô của quần chúng vang tận mây xanh, chấn động đến nỗi khiến những cư dân ở bên ngoài tiên thành đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Vừa mới đánh trận xong cũng không nghỉ một hơi sao?

Mấy kẻ điên này đam mê chiến tranh đấy hả?

Kỳ thật cho đến tận bây giờ, cư dân của tiên thành vẫn chưa biết lai lịch của đám người trâu bò quá giang qua đây này.

Dù sao thì trong mười năm qua, nhóm người này vẫn luôn khổ tu, hoàn toàn không tiếp xúc gì với thế giới bên ngoài.

Cho dù có tiếp xúc thì ai có thể cạy được lời gì từ miệng của những lão hồ ly này chứ, không bị lừa cho xoay vòng đã là tốt rồi..

Tinh thần quần chúng ở nơi đây cuộn trào mãnh liệt.

Các Huyền Tiên vừa mới đại sát tứ phương này, không hề thấy được một chút dáng vẻ mệt mỏi chán ghét trận chiến nào hết.

Tất cả đều tràn đầy ý muốn chiến đấu.

Vốn dĩ bọn họ cũng không phải là những kẻ yêu chuộng hòa bình gì hết, chỉ là vừa mới đến tiên giới, không thể không khiêm tốn trước thôi.

Hiện giờ đã là lúc có thể để lộ răng nanh ra ngoài được rồi.

Huống chi Khương Thành cũng chẳng xấu xa lắm, nếu tiếp theo bọn họ đạt được tiên khí, pháp bảo tốt hơn thì hắn đồng ý cho bọn họ giữ làm của riêng.

Nhưng mà phải đưa hết đống tiên khí không cần dùng đến cho hắn.

Dù sao còn có thể đổi thành điểm tích phân mà.

“Các ngươi đều muốn tiếp tục khai chiến hả?”

Quy Tàng Kiếm Tiên khá là tinh tế, cười nói: “Lão hủ cho rằng có thể cân nhắc!”

Tỉ Trường thì rất thẳng thắng rồi, lớn tiếng nói: “Huynh đệ mau khai chiến đi, trận vừa rồi đánh vẫn chưa đủ thỏa thích!”

Nghĩ đến hôm nay bản thân vẫn chưa dùng đến bạo kích gấp mười lần, Thành ca cũng cảm thấy vẫn chưa thỏa chí.

Những lần khiêu chiến trước đây đều chỉ có một mình hắn đem theo hai đứa nhỏ xuất chiến, hiếm khi có được nhiều “người xem” như bây giờ.

Hôm nay nhất định phải làm màu cho ra vẻ!

“Được, vậy thì làm lại một lần nữa!”

Lần này hắn chọn trúng thành trí xếp thứ 15 - thành Tây Ô.

Năm vừa rồi, những thành trì lớn xếp thứ hạng đầu đều tích lũy phong phú và phát triển rộng lớn, sức mạnh kìm nén cuối cùng cũng bộc lộ ra.

Với việc thường xuyên khiêu chiến, số trận thắng cũng chênh lệch không nhiều, cạnh tranh vô cùng khốc liệt,

Bàn về thực lực của thành Tây Ô, họ cũng không kém hơn thành Song Đăng xếp thứ mười bao nhiêu, trận trước vừa mới tiêu diệt thành Lạc Mộc xếp thứ mười hai, khí thế ngời ngời.

Nhưng mà thật đáng tiếc, lần này bọn họ không may bị Thành ca lật trúng bài mất rồi.

Sau khi nhìn thấy đội hình của thành Định Thiên, thành Tây Ô cũng ngạc nhiên vô cùng.

Điều ngạc nhiên đầu tiên là vì bên này có thể tập hợp hơn ba vạn tiên nhân, không phải nói là lúc nào cũng chỉ có một mình Khương Thành thôi sao?

Điều ngạc nhiên thứ hai là, chẳng lẽ thành Song Đăng lúc trước bại trận trong tay đám người này sao?

Bởi vì đã đổi sang một nhóm Chân Tiên mới, cho nên bên này lại có thêm một nhóm người dùng thánh khí.

Trong mấy vạn, mấy chục vạn người của trận chiến phi thăng, quả thật không thể đảm bảo mọi người đều có tiên khí, nhưng đây đã là trận chiến giữa hai mươi thành xếp đầu.

Tới cấp độ này mà vẫn dùng thánh khí, không khỏi có chút keo kiệt rồi đấy?

“Không được khinh địch!”

Thành chủ của thành Tây Ô vẫn rất bình tĩnh.

“Vết xe đổ của thành Song Đăng vừa mới bày ra ngay trước mắt đấy.”

“Chú ý kỹ Khương Thành, rất có khả năng hắn sẽ gian lận!”

Quả thật Thành ca muốn gian lận, vòng thứ nhất hắn chần chừ mãi không lên, hy vọng đối phương sẽ phái một cao thủ qua đó.

Kết quả hắn không ra trận, đối phương cũng không hề có động tĩnh gì.

Hai bên cứ như tiếp tục dây dưa như vậy.

Chịu thôi, người có danh cây có bóng, ngươi đã có chiến tích một người diệt một thành thì ai dám hành động thiếu suy nghĩ chứ.

“Khụ, Khương chưởng môn ngươi không định xuất chiến sao?”

Ánh mắt tha thiết mong chờ của đám người Quy Tàng, Hư Huyền và Kim Long Vương nhìn qua.

Đối mặt với thành chủ Kim Tiên cửu phẩm, bọn họ chỉ có thể dựa vào việc bao vây tấn công, không thể đơn độc vượt qua tận mười tiểu cảnh giới để giành thắng lợi được.

Ngay cả Mạc Trần cũng cần một đám tiểu bối như Lâm Ninh, Kỷ Linh Hàm ở một bên trợ giúp.

Vòng thứ nhất là trận chiến một mình, chỉ có Thành ca có thể gánh nổi nhiệm vụ chính, bảo đảm vòng này nhất định sẽ chiến thắng.

“Chuyện này…”

Trong lòng Thành ca đang chửi cmn đây.

Hắn gần như có thể đoán được đợi đến lúc bản thân xuất trận, đối phương nhất định sẽ chọn bỏ quyền, căn bản sẽ không phái người lên.

Nếu là như vậy thì đến cả cơ hội để làm màu hắn cũng chẳng có.

Nhưng nếu hắn không lên thì cũng không được.

Nếu phái người khác, phía đối diện thành chủ đi lên thì…

“y, thật sự là hết cách mà.”

Hắn chỉ có thể xuất trận.

Mà đối phương cũng không có gì bất ngờ, lựa chọn từ bỏ một vòng này.

Thành Định Thiên tạm dẫn đầu trước, sau đó vòng thứ hai bắt đầu.

Bởi vì lần này toàn bộ mười ngàn Thiên Tiên đều lấy được tiên khí, cho nên sức chiến đấu mạnh hơn nhiều so với vòng trước.

Hoàn toàn dễ như trở bàn tay, mặc dù tổng thể cảnh giới của thành Tây Ô ở phía đối diện rất cao, nhưng sức chiến đấu thì căn bản không thể so với bên này.

Vì thế, thành Định Thiên lại ghi được một bàn thắng.

Trong vòng một ngày, thắng liên tiếp hai trận, chuyện này hoàn toàn gây chấn động với các tiên thành khác.

"Đù má, thành Định Thiên này mạnh quá mức rồi đấy?"

"Một ngày đánh hai trận, bọn họ không bị hao tổn sao?"

"Không cần phục hồi sao?"

"Toàn quân thành Tây Ô bị diệt, cũng một ai biết bọn họ thắng như thế nào."

"Rất có thể thành Định Thiên có người giúp đỡ…"

Lúc bên ngoài đang sôi nổi nghị luận thì đám người Khương Thành lại trở về thành.

Đám Chân Tiên còn lại vẫn chưa được xuất chiến tiếp tục xúm lại.

"Khương chưởng môn, bây giờ nên tới lượt của bọn ta rồi nhỉ?"

"Xếp hàng, xếp hàng, tất cả đều xếp thành hàng cho ta!"

"Đám người đã lấy được tiên khí và pháp bảo như các ngươi đều cút sang một bên cho ta, không thấy hai tay bọn ta vẫn đang trống trơn sao?"

Đám người Quy Tàng, Hư Huyền vừa mới lấy được tiên khí tứ giai mới vẫn muốn tiếp tục cố gắng để có được nhưng thứ càng tốt hơn.

Đương nhiên cả một đám không một ai chịu dừng tay hết.

Thành ca cũng lười hỏi, lại mở bảng phi thăng một lần nữa.

Khi thời gian sang đến ngày hôm sau, toàn bộ tiên giới đều đã bị giật mình đến sợ hãi!

Trong vòng một đêm, thành Định Thiên liên tục khiêu chiến mười trận, trận nào cũng giành được thắng lợi.

Chỉ cần khai chiến thì trận chiến nào cũng sẽ được giải quyết trong khoảng thời gian ngắn, không có ngoại lệ.

Bất kể là đứng hạng mười lăm hay là đứng thứ năm thì cũng đều không đánh lại đám người trâu bò đến từ hạ giới này.

Thực tế thì, khi đánh tới đối thủ thứ sáu thì đối diện đã không còn ai dám ra trận nữa.

Chênh lệch thực lực này rõ ràng là rất lớn, cho dù là cảnh giới của đại quân thành Định Thiên thoạt nhìn có vẻ thấp, nhưng mấy thảm án toàn quân bị diệt lúc trước đang xảy ra ngay trước mặt.

Đối phủ về sau trực tiếp bỏ quyền nhận thua cả hai vòng, căn bản không phái người xuất chiến.

Thứ hạng của thành Định Thiên đánh một lèo lên tới thứ hạng thứ năm.

Chương 248.

Đánh tới bước này, thực lực tổng thể của thành Định Thiên cũng đang dần lột xác.

Sau khi không ngừng lấy được các chiến lợi phẩm, tất cả những phi thăng giả ở hạ giới này đều được thay trang bị.

Toàn thân Huyền Tiên đều là tiên khí tứ giai, còn Thiên Tiên thì bảo đảm không có món nào thấp hơn tiên khí tam giai hết.

Còn tất cả Chân Tiên đều lấy được tiên khí nhị giai.

Hiện tại về phương diện trang bị này, bọn họ chẳng những không có nhược điểm, trái lại còn có ưu thế.

Chẳng qua là những tiên khí mới này không được tinh luyện gì nên không phát huy được hết uy lực mà thôi.

Tuy rằng Thành ca không có được cơ hội để làm màu, nhưng làm thủ lĩnh cũng chiếm được món hời trước nay chưa từng có.

Một số lượng lớn tiên khí đã bị loại bỏ thuộc về hắn, sau đó hắn biến chúng trở thành điểm tích phân.

Cuối cùng kiểm kê một chút, lại kiếm được ước chừng khoảng năm nghìn tỷ điểm tích phân.

Lúc này mới bù đắp lại được một chút tâm hồn trống rỗng đầy tổn thương của hắn.

Về phần những vật tư khác bên trong nhẫn không gian, hắn tạm thời không đổi mà giữ lại.

Việc thăng cấp cảnh giới lúc này cũng không còn cần thiết nữa, rốt cuộc hắn cũng có thời gian để thăng cấp cho hệ thống của bản thân một chút.

Hắn vẫn còn nhớ, kỹ năng ở cấp tiếp theo là thăng cấp phẩm chất của vật tĩnh.

Mở bảng hệ thống ra, hắn nhấn vào nút thăng cấp.

Kết quả hệ thống lại không hề phản ứng lại, cái nút cũng có màu xám.

“Hệ thống, chuyện quái gì thế này hả?”

“Sau khi thay đổi vị diện, hệ thống cần khởi động lại để thích ứng với vị diện mới. Trước đó thì công năng thăng cấp hệ thống tạm thời đóng lại.”

“Đù má, còn có hạn chế này nữa hả?”

Trong mười năm nay, tất cả các kỹ năng khác trong hệ thống vẫn rất bình thường, hắn còn cảm thấy không khởi động cập nhật cũng chẳng sao cả.

Thậm chí còn sắp quên mất một chuyện như vậy.

Hiện tại ngẫm lại, đợi đến khi vào trung tiên giới, hắn nên dành một khoảng thời gian rảnh rỗi cập nhật một chút mới được.

Bên trong phủ thành chủ, mọi người đang thảo luận bước tiếp theo của kế hoạch.

“Lá gan của mấy kẻ ở tiên giới này nhỏ ghê, ai nấy cũng không dám giao chiến.”

“Biết rõ chắc chắn sẽ chết, đương nhiên bọn họ không dám.”

“Top bốn còn muốn đánh nữa không?”

Trước mắt, thành Định Thiên có 122 trận thắng, mà thành Phạm Hoàng đứng thứ tư có 130 trận thắng.

Về phần thành trì đứng đầu - thành Ngũ Hải, có 157 trận thắng.

Nhìn qua thì thành Định Thiên hoàn toàn không có khả năng tích lũy được hơn 33 trận thắng, bởi vì phía sau chỉ còn lại vài đối thủ có thể khiêu chiến.

Nhưng thực tế thì, ban đầu khi các đại năng đặt ra các quy tắc của trận chiến phi thăng cũng đã từng cân nhắc đến điều này.

Sau khi lọt vào top năm, kẻ sau với kẻ trước sẽ trao đổi thắng trận với đối phương.

Chiến thắng thành Phạm Hoàng thì có thể trực tiếp có được số trận thắng của đối phương, trở thành 130 trận thắng.

Cả một chặng đường khiêu chiến, khoảng cách với vị trí đầu cũng chỉ còn có bốn trận chiến nữa.

“Cảm giác đánh nữa thì cũng không có giá trị gì, hơn nữa đánh tới vị trí thứ nhất, liệu có khiến người khác chú ý đến chúng ta không?”

“Đúng vậy, vị trí thứ năm và thứ nhất, mức hộ quan tâm sau khi lên trung tiên giới cũng khác nhau một trời một vực.”

“Suy nghĩ cẩn thận, dừng lại bây giờ là sự lựa chọn tốt nhất.”

“Quá mức nổi bật sẽ dẫn tới sự chú ý.”

Đám người Quy Tàng, Hư Huyền đã suy nghĩ rất nhiều.

Bọn họ lo lắng khi đến trung tiên giới sẽ bị đám Tiên Đế lòng dạ xấu xa để mắt đến.

Cho dù trên mặt mỗi người bọn họ còn chưa viết dòng chữ ta là phi thăng giả ở hạ giới lên, nhưng dù sao thì lai lịch của bọn họ cũng không rõ, trước đó cũng chưa từng có trải nghiệm ở tiên giới.

Một nhóm người lớn như vậy, nếu thật sự lần lượt điều tra thì có khi lại điều tra ra vấn đề ấy chứ.

Theo như bọn họ thấy, vị trí thứ năm đã rất ổn rồi.

Tiên khí và những thứ khác đều có được rồi, cũng đến lúc nên thu tay lại.

Nhưng mà Thành ca không nghĩ như vậy.

Hắn có hack hồi sinh, ai hắn cũng không sợ.

Nếu không lấy được vị trí đầu bảng thì phong cách làm màu sẽ không được viên mãn, đây chính là tiếc nuối cả đời!

“Lo trước lo sau, sợ đông sợ tây, đây là là tác phong của thế hệ tu sĩ ta ư?”

“Rõ ràng là có thực lực để lấy được vị trí đầu bảng nhưng lại không dám đánh tiếp, chuyện này là sao hả?”

Vừa dứt lời, Tỉ Trường lập tức nhảy ra, lớn tiếng nói: “Huynh đệ nói đúng lắm!”

“Đám người Hoang vực bọn ta không bao giờ chịu thua kẻ khác!”

“Đúng vậy, việc nên làm thì phải làm.”

Đám yêu tộc Chiến Hầu Vương cũng la hét theo, chiến ý thấu trời.

“Vị trí thứ nhất phải là của chúng ta!”

Đám tiền bối Quy Tàng, Hư Huyền, Thái Thường liếc mắt nhìn nhau một cái, hai bên đều có thể nhìn ra sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Bọn họ tương đối thận trọng, làm việc sẽ cân nhắc đến ảnh hưởng lâu dài.

Nếu như chỉ có đám người Tỉ Trường, Chiến Hầu Vương đề nghị thì bọn họ sẽ coi đó như một cái rắm mà thôi, ngươi muốn đánh thì tự mình đi mà đánh.

Nhưng bây giờ là Thành ca lên tiếng.

“Nếu Khương chưởng môn vẫn chưa thỏa chí thì đám chúng ta sẽ liều mạng bồi quân tử!”

“Ma vực bọn ta nguyện cùng với Khương chưởng môn cùng tiến cùng lui!”

“Thiên Thư vực bọn ta nghe theo sự điều khiển của Khương chưởng môn….”

Trong chớp mắt mọi người đều nhanh chóng thống nhất ý kiến tiếp tục đánh tiếp.

Mạc Trần đứng ở bên cạnh Thành ca trong lòng vô cùng cảm khái.

Trong khoảng thời gian lặng lẽ này, chưởng môn gần như đã trở thành thủ lĩnh chân chính của đám người này.

Một câu của hắn thậm chí có thể khiến cho bọn họ đưa ra quyết định một chuyện mà căn bản họ không muốn làm.

Uy tín này hiện tại vẫn chưa có tác dụng gì.

Nhưng nếu qua hơn triệu năm, đám người này đều đã trở thành các lão lớn của tiên giới, vậy thì lại khác rồi…

Bỗng nhiên hắn lắc đầu bật cười, có cần thiết phải chờ đến lúc đó không?

Dựa vào số mệnh khủng bố của vị chưởng môn này, hoàn toàng chẳng cần người khác trợ giúp.

Lúc này Thành ca mới cảm thấy hài lòng thỏa dạ mở phi thăng bảng, không chút do dự chọn thành Phạm Hoàng.

Theo như hắn thấy, top bốn tiên thành chắc chắn là không phục hắn.

Một khi bị khiêu chiến nhất định sẽ dùng toàn lực phản công.

Đến lúc đó bản thân dùng bạo kích gấp mười lần cấp độ Kim Tiên nhất phẩm thì có thể làm màu trên sân khấu rồi.

Nhưng mà khiến hắn thất vọng chính là đối mặt với sự khiêu chiến của hắn, thành Phạm Hoàng vô cùng dứt khoát lựa chọn bỏ quyền.

Cả hai vòng đều không phái người ra xuất chiến.

Thành Định Thiên lại thêm một lần không chiến mà thắng, số trận thắng biến thành một trăm ba mươi, vị trí được nâng lên tới thứ tư.

Vốn dĩ bọn họ đang được muôn người chú ý tới, bây giờ hầu như cũng đã thu hút ánh mắt của mọi người ở tiên giới.

Hiện tại mỗi người đều đang rất tò mò, tòa tiên thành trong mười năm gần đây đột nhiên quật khởi liệu có thể thật sự lấy

được vị trí đứng đầu hay không.

Một phút sau, thành Định Thiên thăng lên tới vị trí thứ ba.

Bởi vì thành Liệt Hoàng ở vị trí thứ ba trực tiếp bỏ quyền, chắp tay nhường ngôi.

Nửa phút sau, thành Định Thiên thăng lên vị trí số hai.

Thành Bích Đào ở vị trí thứ hai cũng dứt khoát chọn lựa bỏ quyền hệt như vậy.

Thật ra đây là sự lựa chọn đương nhiên.

Dựa vào số trận thắng và xếp hạng của mấy tòa tiên thành này, trong vòng mấy ngày cuối cùng căn bản sẽ không bị loại khỏi top mười.

Nếu như top mười cũng có thể phi thăng trung tiên giới hệt như nhau, vậy thì cớ gì vẫn phải mạo hiểm liều chết vật lộn một trận để toàn quân bị diệt chứ?

Bỏ qua một hạng thì bỏ qua một hạng thôi, bọn họ có thể bỏ qua được.

Thành Định Thiên lúc này đã giành được 146 trận thắng, phía trước chỉ còn lại một thành Ngũ Hải với 157 trận thắng.

Đánh tới bước này, bởi vì phía trước chỉ còn lại duy nhất một đối thủ, dựa theo quy tắc không cần giới hạn trong vòng mười trận, có thể trực tiếp khiêu chiến.

Thành ca phát bực, hắn chỉ hy vọng thành Ngũ Hải cuối cùng này có thể hùng mạnh một lần.

Đừng tiếp tục bỏ quyền, bạo kích gấp mười lần mà hắn cất kỹ lâu nay tới bây giờ vẫn chưa có cơ hội được dùng đến đây.

Trận chiến tranh giành vị trí đứng đầu cũng không có gì khác so với buổi diễn của hắn.

Thành chủ của thành Ngũ Hải ở phía đối diện cười chế giễu vài tiếng.

“Các ngươi leo lên cũng nhanh thật đấy.”

“Cẩn thận leo càng cao thì sẽ chết càng nhanh.”

“Có vài vị trí, nếu không có số mệnh kia thì ngươi không giữ nổi đâu.”

“Nếu không phải vì tránh cho huynh đệ bên cạnh bị thương vong, nhất định phải khiến cho các ngươi máu chảy thành sông.”

Cái loại mồm mép ba hoa chích chòe này, lực sát thương bằng không với thành Định Thiên.

Một đám hào hùng ở hạ giới này, có cảnh gì mà bọn họ vẫn từng thấy cơ chứ, ở trong mắt bọn họ thì đây chẳng qua cũng chỉ là một vở hài kịch nhảy nhót mà thôi.

“Vậy thì mau đến làm một trận đại chiến nào, đừng lề mề nữa!”

Trái lại, Thành ca lại cực kỳ kỳ vọng vào hắn.

Kết quả là, sau khi mấy kẻ này lần lượt nói mấy câu xong thì cũng co đầu rút cổ lựa chọn bỏ quyền.

Cứ như vậy, thành Định Thiên lại không đánh mà thắng đạt được vị trí đứng đầu của trận chiến phi thăng!

Chương 249.

Chín ngày sau, thời hạn kết thúc của trận chiến phi thăng sẽ đến.

Vào ngày này, số lần khiêu chiến lần nha giữa các tiên thành đã đạt đến con số đỉnh điểm trong vòng một trăm năm.

Rất nhiều tiên thành đều muốn nhân cơ hội cuối cùng này mà xông pha một phen xem sao.

Dường như bảng xếp hạng mỗi giây đều có sự thay đổi.

Nhưng mà điều này không ảnh hưởng gì đến thành Định Thiên, vị trí của bọn họ ổn định tới mức hoàn toàn chẳng có ai dám đến khiêu chiến.

Ngàn vạn năm qua ở hạ tiên giới này cũng có đến mười lần trận chiến phi thăng rồi

Nhưng chưa từng có tiên thành nào có sức uy hiếp lớn như vậy

Ngay sau khi thời gian kia kết thúc, kim quang chói mắt hiện lên phía trên bầu trời phía.

Phía bên trong tiên thành, vô số người chạy ra ngoài đường

Họ ngước nhìn kim quang kia, có người quỳ xuống đất dập đầu, cũng có người nhiệt tình hoan hô.

“Kim quang chỉ dẫn xuống dưới rồi!”

“Ha ha, chúng ta sắp phi thăng đến trung tiên giới rồi!”

“Thật không ngờ rằng, thành Định Thiên chúng ta cũng có ngày hôm nay.”

“Cái này đều là nhờ thành chủ mới đó!”

“Còn có những người giúp đỡ hắn nữa, quả thật bọn họ quá mạnh.”

“Đến cả thành Ngũ Hải gặp thần giết thần, gặp phật giết phật trong truyền thuyết cũng không dám ứng chiến, ta thật sự hoài nghi đây chỉ là một giấc mơ.”

“Có Khương Thành chủ ở đây, cho dù có đến trung tiên giới thì chúng ta vẫn có thể có chỗ đứng vững chắc hệt như cũ.”

Nghe được đám người bọn họ nói đến kim quang chỉ dẫn, vẻ mặt Thành ca và đám người Hư Huyền, Tỉ Trường không được đẹp cho lắm.

Đù má, bóng ma tâm lí đó mà.

Lúc trước bị hố vào trong bảo bình giả tiên giờ, cũng chính là bởi vì lên theo kim quang chỉ dẫn đó.

Với bọn họ mà nói, đó là một lịch sử đen tối tập thể ấy chứ.

“Bây giờ nhìn thấy kim quang là lại đau hết cả đầu.”

“Hy vọng lần này đừng xảy ra chuyện gì xấu nữa.”

“Chắc không thể nào đâu, suy cho cùng thì trận chiến phi thăng này cũng tổ chức nhiều năm rồi mà, cũng phải có chút uy tín chứ.”

“Đúng vậy, chắc lần này không có âm mưu gì đâu.”

Cùng với kim quang lóe lên, cả tòa thành Định Thiên biến mất ngay tại chỗ.

Mọi người chỉ đột nhiên cảm thấy không gian và thời gian rối loạn, ngay sau đó lại xuất hiện ở một vùng đất xa lạ.

Tiên nguyên chi khí ở nơi này nồng đậm gấp đôi so với trước đây, đồng thời khí tức của sức mạnh quy tắc cũng càng thêm rõ ràng.

Rõ ràng rồi, bọn họ đã tới trung tiên giới.

“Kế tiếp mọi người có tính toán gì không?”

Bây giờ trận chiến phi thăng đã kết thúc, còn phải một trăm vạn năm nữa mới đến lần mở sau.

Trong thời gian trận chiến phi thăng, các tiên thành không được tùy ý qua lại giao lưu với nhau.

Mà bây giờ không còn hạn chế đó nữa.

Một văn năm tiếp theo đây, khí tức sức mạnh quy tắc và tiên nguyên chi khí của các tiên thành được ban thưởng đều sẽ biến mất, tất cả sẽ trở lại tiêu chuẩn như bình thường.

Rất nhiều tu sĩ ở bên trong tiên thành đều sẽ rút lui, liên minh giữa các tông môn thế gia sẽ xuất hiện trở lại

Cho đến một trăm vạn năm sau, họ lại nhận được chiêu mộ của các tiên thành lớn, tham gia vào trận chiến phi thăng lần kế tiếp.

Quy Tàng Tiên Kiếm hơi hơi mỉm cười: “Đám kiếm tu bọn ta định ngao du khắp nơi, suy cho cùng tu tâm cũng rất quan trọng với bọn ta.”

Hư Huyền cười cười: “Đám Ma tu chúng ta cũng dự định đi đâu đó tu luyện một phen, có lẽ không lâu nữa đâu, Khương chưởng môn lại được nghe thấy tên tuổi của bọn ta đấy .”

Kim Long Vương cũng nói: “Chúng ta định đến nơi yêu tộc tụ tập của trung tiên giới xem sao.”

Những người còn lại cũng lần lượt cáo từ.

Không phải ai cũng có thể giống Khương chưởng môn, võ đạo, quy tắc và cảm ngộ đều dựa vào việc rút thưởng, chỉ cần ngồi ở nhà uống đan dược là được.

Tu luyện vốn là không ngừng là tu, không ngừng luyện.

Đối với những phi thăng giả thiên tài như bọn họ mà nói, bị nhốt ở một nơi quá lâu thì không hề có lợi cho sự phát triển

Huống chi, mỗi người bọn họ đều có cơ duyên thuộc về chính mình.

Nghe thấy bọn họ muốn rời khỏi đây, Thành ca vui mừng khôn xiết!

Đù, cuối cùng các ngươi cũng phải đi rồi.

Mấy người có năng lực như thế, tốt nhất là vĩnh viễn đừng gặp lại.

Hệt như mười mấy trận cuối trong trận chiến phi thăng, thể diện đều bị bọn họ cướp bằng sạch.

Lúc sắp chia tay, Quy Tàng cảm khái nói: "Nếu như mấy năm nay mà không có Khương chưởng môn thì chắc chắn bọn ta không thể có chỗ đứng như này ở tiên giờ."

"n tình này, vĩnh thế khó quên, xin Khương chưởng môn nhận một lạy của Kiếm vực!"

Nói xong, hơn hai trăm kiếm tu với vẻ mặt nghiêm túc của Kiếm vực lần lượt cúi rạp người xuống.

Bọn họ vừa dẫn đầu, 12 vạn phi thăng giả còn lại cũng lần lượt hành lễ.

Với Thành ca mà nói, bất kể là kẻ chính trực hay là xấu xa trong đám người này đều đã tâm phục khẩu phục hắn rồi

Vừa là ơn cứu mạng, vừa là ơn gây dựng, huống chi còn có thực lực đã vượt xa kia của họ nữa.

"Khương chưởng môn, sau này chỉ cần ngươi gọi một tiếng, cho dù cách nhau hàng trăm triệu dặm thì đám chúng ta cũng sẽ vượt ngày vượt đêm đến cứu giúp!"

"Được rồi được rồi, tạm biệt tạm biệt…"

Thành ca nhanh chóng vẫy tay, trong lòng thầm nghĩ miễn đi.

Ta có hệ thống hack, không cần trợ giúp gì hết

Hắn vừa dứt lời, dường như cả tòa thành Định Thiên đột nhiên rơi vào một không gian cách biệt

Rõ ràng trời vẫn sáng, nhưng lại đem đến cho người ta cái cảm giác như đêm dài đã tới vậy.

Một trận run rẩy từ sâu trong nội tâm đánh với phòng tuyến ý thức của mọi người, khiến ai nấy đều bất giác muốn quỳ xuống dưới đất.

Tất cả những cư dân ở trong thành đều đã quỳ rạp xuống đất từ lâu, hoàn toàn không dám ngẩng đầu,

Bất kể là Quy Tàng, Hư Huyền hay là đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Lam Đề đang cực khổ chống đỡ lại, dường như có một áp lực vô hình đang đè nặng lên tiên hồn và đạo tâm của họ.

Đây là sự áp chế cấp bậc tự nhiên, hoàn toàn khiến người ta không thể phản kháng lại.

"Các ngươi không cần phải đi đâu cả…"

Âm thanh này đến từ bốn phương tám hướng, tiếp theo đó, những đốm lửa màu tím xuất hiện đầy trời.

Ngọn lửa kia che trời lấp đất, cuối cùng hình thành hình thành lên từng sợi xiềng xích quy tắc.

Một người đàn ông trung niên khí khái với chòm râu màu đen đang chậm rãi bước từ trên không tới.

Trên người hắn mặc một chiếc áo màu đỏ làm bằng da trăn, trên đầu đội kim quan màu tím, dưới chân là một con hỏa phượng che lấp cả bầu trời.

Con hỏa phượng kia chỉ khẽ hót một tiếng đã khiến thần hồn của tất cả mọi người run rẩy.

Dường như kém vô số cấp bậc vậy.

Mà lúc mọi người chân chính nhìn thấy người đàn ông đeo mũ miện màu tím kia thì hệt như bị sét đánh.

Phía sau hắn, dòng sông quy tắc rực lửa kia lại mơ hồ lộ ra thời không giao thoa với sự sinh diệt của vạn vật.

Mà ở nơi sâu thẳm của dòng sông kia, dường như mọi người được nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới

Liếc mắt nhìn lại, suýt thì mất hồn.

Giờ phút này, tất cả những tu sĩ có mặt ở đây đều phát hiện ra đạo tâm của bản thân mình mất đi không chế, quy tắc chủ

cũng không thể điều động được nữa.

Bọn họ giống hệt như những con côn trùng mắc vào mạng nhện, thậm chí đến cả ý thức cũng bắt đầu chầm chậm đờ đẫn.

Một tiếng hét chói tai của Khương Thành vang lên từ phía sau.

“Là Tiên Đế!”

Vẻ mặt Mạc Trần hoảng sợ, hệt như bị điên vậy, hoàn toàn bùng nổ.

“Đây là chân thân của Tiên Đế giáng lâm!”

So với những người khác, hắn là kẻ hiểu rõ nhất.

Dù sao hắn cũng là đã từng Ma Tôn, năm đó hắn cũng từng may mắn được gặp Ma Đế chân chính rồi.

Hắn biết tất cả những điều này có ý nghĩa gì!

Càng biết rằng người này tới đây không hề có ý tốt.

“Ài, hóa ra là thần hồn cấp Ma Tôn…”

Tiên Đế ở phía bên trên kia cảm thấy hơi ngoài ý muốn, lại càng trở lên lạnh lùng hơn.

“Còn tưởng rằng chỉ có một phi thăng giả.”

“Không thể ngờ được, tất cả các ngươi đều là…”

Âm thanh của hắn vang vọng khắp tòa thành, hệt như là đến đây để phán tội.

“Xem ra lần này bổn đế tới đúng nơi rồi.”

Trái tim của Mạc Trần hoàn toàn trùng xuống.

Hắn biết rõ, chiến tích của thành Định Thiên quá kỳ lạ.

Mà việc phi thăng lên trung tiên giới này lại không phải là việc nhỏ với Tiên Đế ở thượng tiên giới.

Kim Tiên Huyền Tiên ở mấy tòa thành này chỉ là con kiến trong mắt hắn mà thôi.

Nhưng suy cho cùng, việc hạ tiên giới phi thăng cũng là việc trọng đại trăm vạn năm một lần, mỗi lần chỉ có mười vị trí.

Khương Thành muốn lấy vị trí đầu tiên, quả thật rõ ràng là khiến người ta đã chú ý nay lại càng chú ý hơn.

Chương 250.

Mạc Trần không hề đoán sai.

Trận chiến phi thăng của hạ tiên giới chỉ là một cuộc chiến nhỏ giữa Kim Tiên, Huyền Tiên mà thôi, đáng lẽ không xứng được tầng lớp Tiên Đế để ý tới.

Nhưng quả thật sự vùng dậy của thành Định Thiên quá đột ngột.

90 năm trước vẫn còn lẫn lộn trong mấy trăm vạn cái tên, không hề có cảm giác tồn tại.

Đột nhiên vọt lên mười vị trí đầu trong thời gian ngắn.

Vậy thì cũng thôi đi, còn có thể coi như đây là tích lũy lâu dài rồi bùng phát.

Nhưng sau cùng, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi xông từ vị trí thứ tám lên thứ nhất, vậy thật sự là khó mà giải thích rồi.

Hai ngày đánh nhiều trận như thế, không tổn hại bất cứ ai sao?

Không cần phải điều chỉnh bổ sung gì sao?

Cửu Diễm Tiên Đế của thượng tiên giới là người đầu tiên chú ý đến sự khác thường của bảng phi thăng, sau đó phái người âm thầm điều tra.

Vừa điều tra một cái, lập tức phát hiện càng nhiều chuyện kinh người.

Vậy mà thành chủ của tòa thành này có thể dùng một kiếm tiêu diệt gần ba vạn người trong đợt thứ hai.

Lực chiến đấu đã vượt xa giới hạn của hạ tiên giới.

Có được loại thực lực này, đáng lẽ phải nổi tiếng ở hạ tiên giới trước trận chiến phi thăng mới đúng.

Nhưng trước đấy, căn bản chưa có ai từng nghe nói đến cái tên Khương Thành này.

Những Kim Tiên của hạ tiên giới không thể đoán ra được nguyên nhân, còn cho rằng đây là một lão quái lánh đời mà thôi.

Nhưng Cửu Diễm Tiên Đế lại không cho là vậy.

Năm đó đánh rơi Hư Tiên giới, bố trí Cửu Bảo Tuyệt Tiên Trận, khoảng thời gian trước đó bỏ cạm bẫy vào trong bảo bình, cả quá trình hắn đó đều tham dự.

Hắn là người đầu tiên nghĩ đến, kẻ đó chính là phi thăng giả của vạn vực dưới hạ giới.

Cũng chỉ có bọn họ mới có thể tạo ra kỳ tích này.

Đặc biệt là nhóm đầu tiên lên đây, kìm nén hơn ngàn vạn năm rồi, không cần nghĩ cũng biết là đáng sợ biết bao nhiêu.

Nếu như không nhanh chóng giết kẻ như vậy thì lề lối Tiên giới sẽ xảy ra thay đổi.

Trong lúc đánh trận chiến phi thăng, bất kể là ai nào của thượng tiên giới cũng không được nhúng tay vào, cho nên hắn mới không hành động.

Nhưng trong tối lại chăm chú giám sát thành Định Thiên.

Giờ đây, khoảnh khắc thành Định Thiên bước vào trung tiên giới, cuối cùng hắn cũng ra tay.

Hoàn toàn không hề có dự định phái thuộc hạ Tiên Vương Tiên Tôn hay là đại quân của Tiên Cung, mà là đích thân đến đấy.

Đường đường là Tiên Đế mà lại tự hạ mình đối phó với một đám Huyền Tiên, Thiên Tiên, cứ như dùng dao mổ trâu giết gà vậy.

Nhưng có thể tu thành Tiên Đế, thì chẳng có kẻ nào ngu hết.

Cửu Diễm Tiên Đế hiểu sâu sắc được một điều – số mệnh của yêu nghiệt hạ giới phi thăng ngập trời, thường hay dùng những phương thức không thể tưởng tượng nổi vượt qua nguy cơ.

Bởi vì bản thân hắn từ hơn mười triệu năm trước, cũng từng là một người phi thăng từ hạ giới.

Phái Tiên Vương, Tiên Tôn xuất mã, nhìn qua thì có vẻ ổn, nhưng đã không thể đánh lại sức mạnh số mệnh mờ ảo hư vô kia.

Cuối cùng, lại biến thành việc "tặng gói kinh nghiệm" cho đối phương.

Để vượt qua được sự che chở của số mệnh thần kỳ nào, chỉ có Tiên Đế tự mình ra tay, dùng pháp lực tối cao mạnh mẽ giết chết mới được.

Sau khi tới đây, hắn lại rất vừa khéo nghe được đám người Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long nói chuyện.

Đáng lẽ hắn còn cho rằng chỉ có Khương Thành là phi thăng giả.

Bây giờ mới bỗng chốc phát hiện, vậy mà tất cả 12 vạn người ở đây đều là phi thăng giả.

Thực tế thì, cho dù không nghe họ nói chuyện, hắn cũng có thể đoán được.

Suy cho cùng, "chủng loại" của 12 vạn người này rất hỗn tạp, các loại chủng tộc hiếm lạ cổ quái có tất, thượng vàng hạ cám đủ mẫu mã.

Ngoại trừ người mới lên phi thăng, những tiên thành khác không thể tập hợp lại một chỗ cùng lúc như này được.

Lúc này, rõ ràng cảnh giới nhóm người này thấp kém, nhưng Cửu Diễm Tiên Đế xém chút muốn gọi các Tiên Đế khác cùng vây giết.

Quy tắc phi thăng chỉ mới khôi phục có mười năm, vậy mà trong nhóm người này xuất hiện hàng loạt Huyền Tiên, Thiên Tiên, quả thực là khiến người nghe rợn cả người.

Nếu không phải lần này bản thân phát hiện ra, thật không dám nghĩ tới hậu quả.

Có khi qua vài triệu năm nữa, thật sự trong nhóm người này có thể xuất hiện mười mấy Tiên Đế đấy.

Mà những Tiên Đế mới bị chèn ép nhiều năm như vậy, tương lai nhất định sẽ xem Tiên Đế lâu đời như bọn họ là kẻ thù!

"Làm sao các ngươi làm được điều này thế?"

"Cùng nhau phi thăng, thăng cấp lại còn nhanh như vậy."

Đây tuyệt đối là kỳ tích do cơ duyên cực lớn mới có thể tạo ra được.

Đến cả Tiên Đế như hắn đây, cũng hiếm khi động lòng tham.

Hắn buông lỏng một chút hạn chế, xiềng xích quy tắc 12 vạn người buông lỏng hơn một chút, miễn cưỡng có thể thở một hơi.

"Thần phục bổn đế, khắc ấn kí nô dịch lên tiên hồn của các ngươi, từ nay về sau nguyện trung thành với bổn đế thì sẽ được bỏ qua."

"Tương lai bổn đế sẽ còn bồi dưỡng các ngươi nữa."

Nếu đám người này bị khắc ấn kí nô dịch, vậy sẽ biến thành lực lượng của hắn.

Như vậy có lời hơn nhiều so với việc giết chết nhiều.

Vài trăm triệu năm sau, có khi Cửu Diễm Tiên Đế lại có thể trở thành thế lực mạnh nhất thượng tiên giới ấy chứ.

Chỉ là sưu hồn thì dễ, giết chết thì đơn giản, nhưng loại ấn ký nô dịch này cần đối phương chủ động chấp nhận, ngay cả Tiên Đế cũng không thể nào phá vỡ quy tắc này.

Tim đám người Quy Tàng, Hư Huyền, Tỉ Trường đều chìm xuống đáy.

Kẻ địch này mạnh ngoài sức tưởng tượng!

Nếu kẻ đến là Tiên Tôn thì bọn họ còn có thể hăng hái đấu trí một trận.

Kết quả là Tiên Đế đến tận đây, căn bản bọn họ không có bất cứ năng lực đánh trả nào cả.

Song tất cả đều từ chối lời 'mời chào' của tiên Đế.

Mi mắt Quy Tàng Kiếm Tiên buông xuống, thản nhiên nói: "Kiếm tu bọn ta, thà làm ngọc vỡ!"

Khóe miệng Hư Huyền hơi nhếch lên, tươi cười lộ ra có phần châm chọc: "Ma tu bọn ta tuy làm việc không kiêng dè cái gì cả, gần như không có điểm mấu chốt, duy chỉ không chịu làm nô lệ cho kẻ khác."

Kim Long Vương gắng sức ngẩng đầu rồng lên, phun ra một hơi thở rồng yếu ớt.

Tuy rằng không gây ảnh hưởng gì cho sợi xích quy tắc kia, nhưng lại đại diện cho thái độ của nó.

Tỉ Trường ra sức giãy dụa hét lên: “Muốn giết thì giết đi, muốn Hoang tộc bọn ta thần phục, ngươi còn chưa xứng đâu!”

Lời vừa thốt lên, mọi người đều hưởng ứng.

“Đúng vậy, Tiên Đế thì sao chứ?”

“Mấy trăm triệu năm trước, ngươi cũng chỉ là tiên nhân thấp kém như bọn ta thôi, có gì hay ho chứ?”

“Cút đi, còn chạy đến trước mặt bọn ta khoe khoang!”

“Ha ha ha ha, sau khi bọn ta chết, sớm muộn gì cũng sẽ có người phi thăng từ hạ giới lên đây ùn ùn không dứt…”

12 vạn người, lại không hề có lấy một kẻ thần phục.

Cửu Diễm Tiên Đế vẫn chưa tức giận, sống đến từng này tuổi rồi, đã rất ít khi dao động cảm xúc.

Lựa chọn của nhóm người này càng làm cho hắn giữ vững sát tâm.

Bởi vì bọn họ khác biệt với hầu hết những người dân sống ở thượng giới.

Bản thân bọn họ đã từng là lão đại của một vực giới, bọn họ sẽ không cảm thấy bất luận kẻ nào vượt trội hơn chính mình.

Bọn họ không sợ cái gì, không có lòng kính sợ với bất cứ kẻ nào.

Muốn bọn họ tạm thời nhẫn nhịn thì còn được, nhưng muốn bọn họ làm nô lệ thì là việc không thể nào

Cửu Diễm Tiên Đế đứng sừng sững trên phượng hoàng lửa phất tay, xiềng xích quy tắc càng buộc chặt.

“Nếu các ngươi đã…”

Lời còn chưa dứt thì đã cắt ngang.

“Chuẩn bị lâu như vậy rồi, ta còn chưa biết ngươi là ai cơ.”

Xiềng xích quy tắc kia vẫn còn như trước, nhưng không hiểu sao xuất hiện hiện lỗ hổng.

Một nam tử trẻ tuổi đẹp kinh thiên động địa bay đến trước mặt hắn, đứng đối diện với hắn.

Không phải Thành ca thì là ai nữa?

Hiếm khi Cửu Diễm Tiên Đế ngây ngẩn cả người.

Sao có thể có chuyện này được?

Xiềng xích quy tắc này, cho dù là Tiên Vương cũng không thể thoát ra được, tuy người này là Kim Tiên duy nhất trong 12 vạn người này, nhưng tóm lại cũng chỉ là Kim Tiên mà thôi!

"Khương chưởng môn!"

"Ha ha, ca của ta có khác!"

"Xứng đáng là Khương chưởng môn, quả nhiên là một người kỳ lạ…"

Mọi người vừa mừng vừa sợ, đến ngay cả thủ đoạn của Tiên Đế cũng không trói được hắn, thần kỳ quá đi?

Đổi thành những người khác, bọn họ chắc chắn không còn hy vọng gì nữa.

Chênh lệch cảnh giới quá lớn.

Nhưng đổi thành một người trước đó luôn tạo ra kỳ tích - Khương chưởng môn, mọi người lại ôm ấp hy vọng một lần nữa.

Chương 251.

"Khụ!"

Thành ca hắng giọng, anh đây có 992 quy tắc chủ mà cũng phải nói cho ngươi biết hả?

Tuy rằng cảnh giới những quy tắc chủ này không cao, nhưng hơn ở chỗ là chủng loại đa dạng.

Xiềng xích quy tắc trói buộc những người khác còn được, nhưng muốn trói buộc toàn bộ 992 quy tắc tạo nên từ đạo tâm này của hắn, còn chẳng đủ để nhìn đâu.

“Cũng coi như là đã đến rồi nhỉ.”

Hắn quơ quơ tiên kiếm tứ giai trong tay.

Kìm nén nhiều ngày như vậy rồi, cuối cùng cũng có một đối thủ nặng ký, có thể giúp hắn thỏa sức làm màu trước mặt mọi người một lần đấy.

Vì tâm trạng rất tốt, nên lúc nhìn vị Tiên Đế này cũng thấy thuận mắt hơn nhiều.

“Ngươi rất vinh hạnh vì có thể được bổn chưởng môn điểm danh đấy.”

“Hãy xưng tên đi, kiếm bổn chưởng môn không chém quỷ vô danh!”

Rõ ràng là một lời rất dũng cảm, mà lại nói được thành lời khiến mọi người vô cùng muốn chửi bậy.

Ca, ngươi có thể nghiêm túc một chút được không hả?

Đây chính là Tiên Đế đấy, sao vào miệng ngươi lại thành một tiểu lâu la thế.

Còn cả “quỷ vô danh”, ngươi trước đây, cả loại chuyện phất tay tiêu diệt mấy vạn người cũng đã làm rồi, sao không thấy ngươi xếp hàng hỏi tên một đám đó chứ?

Đương nhiên Cửu Diễm Tiên Đế sẽ không phối hợp với hắn, quá mất hình tượng rồi.

“Ngươi cũng có vài phần đặc biệt đấy.”

Thành ca vuốt mái tóc mềm mượt, vẫy tay tiêu sái, đáp lễ một câu.

“Ngươi cũng có mắt nhìn đấy.”

“…”

Tuy rằng chỉ vẻn vẹn là cảnh giới Kim Tiên, hơn nữa phong cách có chút không bình thường, nhưng Cửu Diễm Tiên Đế cũng không xem nhẹ Thành ca.

“Phong ấn Hư Tiên giới là do ngươi phá vỡ sao?”

Phong ấn của tế đàn kia cũng không phải là thứ người thường có thể phá được.

Không chỉ cần đủ thực lực, mà còn cần sống sót để tới đó nữa.

Chưa thành tiên đã có thể làm được loại chuyện này, nghĩ cũng biết người này thần kỳ biết bao rồi.

Chỉ sợ không nên nhìn thực lực bằng vẻ ngoài cảnh giới này.

Đối mặt với dò hỏi của hắn, Thành ca thừa nhận không chút do dự.

"Đó là việc cần làm thôi, chút chuyện nhỏ không đáng kể ấy ngươi cũng biết rồi hả?"

Với hắn mà nói, đó chỉ là chút công lao dùng để làm màu thôi.

Miệng thì nói thế, thực tế thì hận không thể tuyên cáo cho toàn thiên hạ đều biết.

"Ha ha ha, đáng lẽ còn định giấu mình với tên cơ, ai dè ngươi lại nói ngay trước mặt nhiều người như vậy, đúng thật là khiến ca đây ngại quá đê."

Quả nhiên, tất cả mọi người xung quanh tuy còn chưa thể động đậy, nhưng lại càng kính ngưỡng hắn thêm.

Hóa ra lúc trước bọn họ ở Hư Tiên giới, tìm khắp nơi không thấy đường ra, Khương chưởng môn đã giải trừ phong ấn cho mọi người sao?

Đúng thật là thần nhân!

Nhất là mấy người Tâm bộ, càng xúc động đến rơi lệ.

Xem ra, nếu không phải nhờ Khương Thành, bọn họ sớm muộn gì cũng bị mắt trận của Cửu Bảo Tuyệt Tiên Trận tát cạn mà chết.

"Vạn Tượng Huyễn Tiên Bình cũng là do ngươi phá giải?"

"Ngươi cảm thấy ngoài soái ca ta đây, còn có người khác có thể làm được chuyện này sao?"

"Đúng thật là ngươi giỏi làm thật đấy!"

Lúc này Cửu Diễm Tiên Đế đã đưa hắn lên vị trí đầu tiên cần phải giết, thậm chí còn đứng trước cả vị trí của mấy tên Ma Đế đối địch với hắn kia.

Nếu như không có người này, vậy một loạt kế hoạch của bọn họ trước kia đã thành công từ lâu rồi.

Người này chính là chìa khóa quan trọng duy nhất của hạ giới để phá vỡ phong ấn của tiên giới.

Bất kể thế nào thì cũng phải giết hắn.

“Quá khen, quá khen!”

“Chúng ta có thể bắt đầu đánh chưa lão đệ?”

Cho dù Cửu Diễm Tiên Đế tu dưỡng đối nhân xử thế có tốt hơn đi chăng nữa, cuối cùng cũng không nhịn được.

Chỉ thấy thân hình hắn chợt mờ đi, ngọn lửa tím xung quanh đột nhiên co lại, xiềng xích quy tắc quấn lấy bầu trời rộng lớn.

Trong chớp mắt, hóa thành một đám lửa đen.

Hệt như vượt qua giới hạn của không gian và thời gian, đám lửa đen kia đột nhiên xuất hiện đến gần trán Khương Thành.

Không còn thấy Cửu Diễm Tiên Đế ở đâu cả.

Trong chớp mắt này, trong đầu của tất cả những tu sĩ tu luyện quy tắc chủ hệ hỏa đều trống rỗng.

Dường như thế gian này không còn quy tắc ấy nữa.

Thời khắc này, tất cả ngọn lửa của thượng - trung – hạ tiên giới đều đồng loạt dập tắt.

Dường như hắn chính là hóa thân quy tắc hỏa kia.

Mà bây giờ, hắn ra lệnh cho tất cả ngọn lửa tiêu diệt mục tiêu trước mắt.

Vì thế Khương Thành lại được chết như ý muốn.

Tiêu diệt đến mức không còn chút tro bụi nào, ngay cả khói cũng chẳng có.

Đám lửa đen kia lại hiện hình, khôi phục thành dáng vẻ của Cửu Diễm Tiên Đế.

Xiềng xích quy tắc lại bắt đầu tràn lan ra, phong tỏa vùng đất trời này một lần nữa, ngăn cách trong một thời không.

Cửu Diễm Tiên Đế nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Một đòn vừa rồi thoạt nhìn rất đơn giản, thực tế cũng đã là một đòn mạnh nhất mà hắn dùng trong hàng trăm triệu năm qua rồi.

Bên trong chứa đại đạo quy tắc, mênh mông sở bể cao thâm khó dò.

Cho dù là phượng hoàng dưới chân hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy được một chút xíu thôi.

Người có thể trở thành Tiên Đế, thực sự có thể tương đương với hóa thân của một quy tắc, bởi đây chính là điều kiện tiên quyết để trở thành Tiên Đế.

Phương diện công kích này rất nguy hiểm, trực tiếp chỉ ra bản chất quy tắc.

Vượt xa những thứ đơn giản, thô thiển như tiên nhân thấp kém thao túng tiên khí pháp bảo, phóng thích cái gọi là tiên pháp võ kỹ.

"Khương chưởng môn…"

Mặc dù không phát ra âm thanh, nhưng trong lòng các cao thủ hạ giới chấn động mãnh liệt.

Khương chưởng môn bị giết rồi ư?

Một Kim Tiên đối mặt với Tiên Đế, bị giết vốn là chuyện thường tình.

Có thể sống nổi mới là kỳ tích.

Nhưng ý nghĩ đầu tiên trong đầu bọn họ, là "không thể nào".

Một người như thế, không nên chết như vậy.

Đám đệ tử Phi Tiên môn Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, Lâm Ninh, La Viễn, đứng tại chỗ cực kỳ bi thương, hai mắt tối sầm.

Nếu không phải "người tốt" Cửu Diễm Tiên Đế khống chế các nàng từ trước, chỉ sợ cả đám đã bất tỉnh rồi.

Nơi này chỉ còn duy nhất hai người còn giữ được bình tĩnh, chính là Mạc Trần và Tam Nhãn Hổ.

Người trước tin tưởng may mắn ngập trời của Khương chưởng môn đến mức mê tín luôn rồi.

Người sau thì không thèm tin một vua làm màu như hắn có thể chết dễ dàng như vậy.

Trường hợp tương tự Hổ ca đã gặp nhiều rồi, được chưa?

Lúc này, Khương Thành đang chờ âm thanh quen thuộc của hệ thống vang lên.

“Tinh…”

Sau đó không hề có câu tiếp theo, thậm chí còn truyền đến một loạt các tạp âm như là tín hiệu không tốt gây ra.

Này này, không phải đấy chứ?

Thời khắc mấu chốt này, các anh em đang đợi ngươi sạc pin cho máy làm màu của ta đấy, đừng có mà lag đúng lúc này mà.

Cuối cùng hắn cũng biết hậu quả của việc không chịu khởi động cập nhật hệ thống là gì rồi.

Nếu như lần này không ổn, hệ thống xảy ra vấn đề, không chừng lần này hắn sẽ chết thật.

Quả thật nguyện vọng lớn nhất của Thành ca cho tới giờ là bị giết thêm vài lần, nhưng hắn cũng không muốn chết dưới điều kiện là không có hồi sinh

Cũng may, lo lắng của hắn không biến thành sự thật.

Hệ thống tốn sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc cũng khôi phục hoạt động.

“Tinh, ký chủ nhận được cơ hội tùy ý sử dụng ba lượt căn nguyên quy tắc.”

Lại cái gì nữa đây?

Đương nhiên Thành ca chẳng hiểu gì cả.

Ngay sau đó, trước mặt hắn liền hiện ra một đĩa quay khổng lồ.

Ở phía trên đĩa quay, có chừng ba nghìn ô vuông nhỏ khác nhau, từng ô vuông đều có một hình vẽ nho nhỏ.

Có ô là kiếm, có ô là đao, có ô là ngọn lửa, có ô là giọt nước, có ô là một tờ giấy, có ô lại là một phiến lá…

Quả thật bao gồm tất cả mọi thứ.

Có một số ô, Thành ca có thể hiểu nó đại diện cho quy tắc gì, có một số ô hắn thật sự không hiểu.

Chẳng hạn như một cọng lông, một đống màu vàng, một đám mây…

Đừng nói cho ta, mấy cái này cũng đại diện cho quy tắc đó.

Hắn không do dự nhiều, nhanh tay ấn nút khởi động.

Đĩa quay chuyển động cực nhanh, làm hắn hoa cả mắt.

Chương 252.

Thành ca hy vọng có thể trúng được một quy tắc kiếm, quy tắc đao, hoặc là mấy thể loại sức mạnh quy tắc giết chóc gì đó.

Tuy rằng theo lẽ thường mà nói, ba nghìn quy tắc cũng không phân cao thấp, mỗi điều đều có thể thành đạo.

Nhưng không phải những quy tắc như này nghe cái thôi cũng đã rất uy phong, rất có máu mặt à?

Sau một hồi quay vèo vèo, cuối cùng đĩa quay cũng dừng lại.

Cuối cùng, kim đồng hồ chỉ về hướng hình vẽ một viên xúc xắc.

Đù má cái gì thế này?

Muốn anh đây dùng xúc xắc đập chết Tiên Đế à?

Có thể hoang đường hơn được nữa không hả?

Chẳng qua sau khi có được viên xúc xắc này, hắn liền hiểu được đây là cái gì.

Căn nguyên quy tắc đánh cược: Nếu muốn đánh cược thì mọi sự vật đều có thể dùng để đánh cược, cứ cược là thắng.

Hả cái này?

Ban đầu Thành ca khó hiểu, quy tắc này không rõ ràng, rốt cuộc có ý gì vậy?

Chẳng qua ngay sau đó, hắn liền cười lên đầy khoái trá.

Một khắc sau, hắn sống lại một lần nữa, lại xuất hiện trước mặt Cửu Diễm Tiên Đế.

Tiên Đế này vừa mới giải quyết hắn xong, hiện tại đang giải quyết nốt những người khác đây.

Nhưng mà trước khi giết chết bọn họ, hắn còn định sưu hồn trước, xem thử xem rốt cuộc trong khoảng thời gian, đám người phi thăng đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Khương Thành lại xuất hiện trước mặt mình một lần nữa, hắn dừng lại.

Suy cho cùng cho dù đứng đối diện cũng là Ma Đế, Tiên Đế, cũng không thể có chuyện không bị tổn thương chút nào được.

"Vậy mà ngươi vẫn còn sống ư?"

Mặc dù một kẻ sắp mất đi dao động cảm xúc như Tiên Đế cũng không khỏi kinh ngạc.

Mọi người ở đây vừa mừng vừa sợ.

Nếu không phải không thể cựa quậy phát ra tiếng, ai nấy đã reo hò lên rồi.

Quả là Khương chưởng môn!

Chịu một đòn của Tiên Đế mà vẫn chưa chết, chuyện này cũng nghịch thiên quá đê?

"Sao ngươi lại có thể làm được điều này chứ?"

Cửu Diễm Tiên Đế thật sự không thể hiểu nổi.

Sức mạnh của số mệnh thần kỳ như vậy sao, đến cả cả công kích quy tắc cấp bậc Tiên Đế cũng không giết được ư?

Thành ca đối diện hắn hơi thất vọng.

Tiên Đế này không khác gì những đối thủ lúc trước hắn gặp phải, sau khi nhìn thấy hắn không chết, cơ bản thì phản ứng đều giống hệt nhau.

Còn tưởng tính cách của hắn sẽ cao ngạo lắm chứ, hóa ra cũng chẳng khác mấy người kia là bao.

"Ngươi muốn biết à?"

"Gọi một tiếng gia gia, ta sẽ suy xét việc nói cho ngươi biết."

Đường đường là một Tiên Đế, đương nhiên hắn sẽ không để ý đến mấy lời bốc phét chẳng có ý nghĩa gì này.

Hắn có chút hoài nghi, phải chăng quy tắc không có hiệu quả với người này.

Tuy rằng chuyện này rất kỳ lạ, hoàn toàn đi ngược lại với quy tắc của trời đất, nhưng thứ có số mệnh như này thì khó nói lắm.

Vì vậy lần này hắn trực tiếp rút tiên kiếm ra, dùng tiên pháp tấn công mạnh mẽ trực diện.

Kiếm vừa rút khỏi vỏ, vùng không gian này bị xé rách trong nháy mắt.

Vô số khe nứt không ngừng quay ngược trong dòng thời gian, thậm chí Thành ca thấy được tình cảnh vừa rồi của bản thân ở thế giới này.

Đù má, như này cũng quá mạnh rồi đấy nhá?

Hắn vội vàng thúc dục căn nguyên quy tắc đánh cược kia.

Rào rào rào!

Tất cả mọi người ở đây cùng nghe thấy được âm thanh lanh lảnh của đá rơi.

Rõ ràng là công kích của Tiên Đế đủ để hủy thiên diệt địa, nhưng lại không hề ngăn cản được âm thanh kia, vô cùng kỳ lạ.

Ngay sau đó, toàn bộ thời gian và không gian bị xé rách hỗn loạn đều dừng lại.

Một viên xúc xắc sáu mặt cực lớn treo trên không trung.

“Đây là cái gì?”

Cửu Diễm Tiên Đế vô cùng khiếp sợ, đây là chuyện mà hắn chưa từng gặp phải.

Thậm chí một đòn toàn lực của hắn có thể khiến cho trung tiên giới xảy ra thay đổi lớn, muốn đỡ được, trừ khi phía đối diện cũng có cấp bậc Tiên Đế.

Công kích của hắn từng bị chặn lại.

Nhưng chưa có lần nào giống thế này, dừng lại một cách vô căn cứ.

Tất cả quy tắc ở trong khoảng trời đất này đồng thời mất hiệu lực, cũng không thể điều động.

Cho dù quy tắc hỏa hệ - sở trường của hắn, cũng không ngoại lệ.

Chỉ còn lại viên xúc xắc không ngừng chuyển động kia và quy tắc đánh cược mà nó đại diện.

Dưới quy tắc này, đến cả bản thân Khương Thành cũng không thể tấn công hệt vậy.

Nhưng mà như thế đã đủ rồi.

Đứng bên dưới xúc xắc, hắn chậm rãi chỉ vào Tiên Đế đối diện và con phượng hoàng kia.

“Dùng tất cả bảo vật của Khương thành ta, tất cả cảnh giới tu vi công pháp, cảm ngộ võ đạo, toàn bộ thiên phú làm tiền đặt cược, ta cược tất cả công kích của bọn họ không có hiệu quả gì với ta!”

Cả nơi này yên tĩnh, chỉ còn vang vọng lời nói của mình hắn.

Sáu mặt xúc xắc kia dần xoay chậm lại, cuối cùng dừng hẳn.

Một âm thanh không biết phát ra từ đâu vang lên từ sâu trong thần hồn mỗi người.

“Khương Thành – thắng!”

Bất kể là mọi người ở đây, hay là tất cả mọi người bên ngoài trung tiên giới.

Thậm chí đến cả các Tiên Đế và Ma Đế ở thượng tiên giới cũng cùng nghe được ba chữ này!

Đây là căn nguyên quy tắc đang tuyên bố một kết quả trọng đại.

Ngay lập tức, cả tiên giới đồng loạt ngẩng đầu lên.

Các Tiên Đế và Ma Đế đang tu luyện cũng nhíu mày lại, có người còn dùng tiên hồn để cảm nhận bốn phía xung quanh, có người còn duỗi ngón bấm đốt tay.

Nhưng đến cuối cùng, lại không có kết quả.

Bên trung tiên giới, tất cả đều khôi phục lại chuyển động.

Một đòn của Cửu Diễm Tiên Đế kia hoàn toàn không hề trì hoãn đánh vào người Khương Thành

Nhưng một đòn đủ để hủy thiên diệt địa kia, lại giống như gió mát quất vào mặt, xuyên qua thân hắn.

Cuối cùng biến mất vào vô hình.

Hắn đứng ngạo nghễ giữa không trung, không hề tổn thương chút gì.

“Không thể nào!”

Cuối cùng Cửu Diễm Tiên Đế cũng mất bình tĩnh.

Hắn huy động tiên kiếm, không gian lại bắt đầu xé rách, quy tắc vô tận bị hỗn loạn bị phá vỡ rồi hủy diệt, thậm chí đến cả tiên quốc của hắn cũng bắt đầu bốc cháy.

Nơi đó đã hóa thành lửa cháy địa ngục.

Chỉ thấy vô số sinh linh đang kêu khóc, ngay sau đó liền hóa thành tro…

Phượng hoàng kia cũng hóa thành rặng mây đỏ đầy trời, nhanh chóng công kích hàng trăm triệu lần lên người Khương Thành.

Nhưng mà tất cả đều phí công.

Dưới sự chủ trì của căn nguyên đánh cược, “ván cược” vừa rồi đã có hiệu lực.

Từ nay về sau, công kích nào của bọn họ cũng không hề có hiệu quả gì với Khương Thành.

Thành ca – kẻ đang bị công kích liên tục, cuối cùng cũng trút bỏ được tảng đá trong lòng mình.

May quá may quá, tuy rằng bản thân còn chưa đọc sách hướng dẫn, nhưng không hiểu sai cách dùng căn nguyên này.

Dưới quy tắc đánh cược, khi muốn đánh cược, ván cược sẽ lập tức thành lập.

Tất cả mục tiêu bị đánh cược, đều sẽ tạm thời dừng lại.

Muốn từ chối ván cược, trừ khi đối phương có thể vượt qua sức mạnh căn nguyên để can dự vào.

Đáng tiếc là Cửu Diễm Tiên Đế còn chưa tới được cấp bậc đó đâu.

Trừ khi hắn cũng nắm giữ một đạo căn nguyên, nếu không thì hắn cũng không thể từ chối cuộc đánh cược này xảy ra, cũng không thể phá vỡ được kết quá chắc chắn thua kia.

Đáng lẽ Thành ca chỉ định dùng một chút tiền cược thôi.

Ví dụ như một thanh kiếm, hay là một khối tiên thạch gì đó.

Nhưng sau khi hắn đặt tiền cược xuống, ván cược hoàn toàn không hề mở ra.

Bởi vì nếu muốn bản thân miễn dịch với tất cả các đòn tấn công của một Tiên Đế thì chút tiền cược ít ỏi đó không hề đủ.

Hắn phải cược thêm.

Vì thế hắn chỉ có thể thế chấp tất cả bảo vật của mình, nhưng mà còn lâu mới đủ.

Thế chấp toàn bộ tu vi, không đủ.

Thế chấp toàn bộ cảm ngộ võ đạo, vẫn chưa đủ.

Thế chấp 992 quy tắc chủ, vẫn chưa đủ như cũ.

Thế chấp nhiều anh linh bản thân có như vậy, mà vẫn chưa đủ.

Cuối cùng, sau khi hắn thế chấp luôn cả toàn bộ thiên phú trong thiên hoang bất diệt thể thì cuối cùng mới đủ.

Lúc này ván cược mới mở ra.

Cũng may cảnh giới quy tắc của Cửu Diễm Tiên Đế không đạt tới cấp độ căn nguyên, nếu không Khương Thành vẫn có thể thất bại.

Một khi thua trận, tất cả những gì hắn thế chấp sẽ theo đó mà mất sạch.

Mà hiện tại, hắn thắng rồi.

“Tiểu lão đệ, không được rồi, chút công kích này của ngươi yếu xìu à.”

“Sao mà ngươi làm được hả!”

Lúc Cửu Diễm Tiên Đế đã từ bỏ việc dùng tiên pháp để đánh xa, đổi thành công kích cận chiến.

“Rốt cuộc ngươi là kẻ nào hả!”

Ở trước mặt Khương Thành, hắn điên cuồng vung kiếm trong tay.

Có thể nói là kiếm đâm đến tận da thịt, đỉnh đầu Thành ca cũng bị hắn chém vô số lần.

Nhưng mà Khương Thành vẫn bình yên vô sự như trước.

Chương 253.

Đám người Quy Tàng, Hư Huyền, Tỉ Trường đã hoàn toàn coi Khương chưởng môn như thần rồi.

Bởi vì hiện tại, những gì hắn đang trải qua, ngoại trừ huyễn thần trong truyền thuyết ra thì không ai có thể làm được.

Bị một Tiên Đế dùng hết sức công kích, vậy mà đến một cọng lông cũng không mất.

Điều này đã hoàn toàn đánh vỡ nhận thức của mọi người.

Ngay cả những đệ tử của Phi Tiên môn, những người luôn sùng bái Thành ca từ trước đến nay, cũng không thể tưởng tượng được, rốt cuộc sức mạnh này to lớn đến mức nào.

Hiện tại, tất cả bọn họ đều có cùng một suy nghĩ mơ hồ.

Cho tới nay vẫn cho rằng chưởng môn thích khoác lác, khoe khoang.

Bây giờ xem ra là chính mình hiểu lầm lão nhân gia hắn rồi.

Hắn khiêm tốn quá rồi…

Tiên Đế cũng không khiến hắn mảy may tổn hại, mà từ trước đến nay, ở bên ngoài, hắn chỉ xưng là tiên nhân mà thôi.

Đù má chỉ dùng tiên nhân để hình dung thôi á?

Cũng khiêm nhường quá đấy?

Trong lúc nhất thời, thậm chí mọi người còn thầm hổ thẹn, tự xét lại mình.

Trước kia không nên oán thầm chưởng môn trong lòng như vậy, lão nhân gia hắn rất cao thâm, vốn không phải là người mà những kẻ nhỏ bé như mình có thể suy đoán được.

“Đánh mệt chưa hả?”

Thành ca mỉm cười nhìn vị Tiên Đế đang chật vật trước mặt, lại vận dụng căn nguyên đánh cược.

“Rốt cuộc ngươi là ai hả!”

Cửu Diễm Tiên Đế sắp phát điên rồi.

Là một Tiên Đế, hắn chưa bao giờ bất lực như lúc này.

Tất cả công kích đều không có hiệu quả.

Điều này làm cho thực lực thông thiên của hắn hệt như là bọt biển hư ảo.

Ngay cả, mười triệu năm tu luyện của hắn, cũng giống như chưa từng xảy ra, chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Sau khi tỉnh mộng, hắn sẽ phát hiện, thật ra bản thân hắn chỉ như người thường tay trói gà không chặt.

Loại nhận thức lệch lạc quỷ dị này đã kích thích lòng tự trọng của hắn sụp đổ.

“Chết đi!”

“Chết đi!”

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Âm thanh chuyển động của viên xúc xắc lại vang vọng khắp nơi một lần nữa.

Tất cả hành động của Cửu Diễm Tiên Đế và tọa kỵ hỏa phượng đều dừng lại.

Khương chưởng môn đánh cược.

“Lấy tiết tháo suốt đời của Khương Thành ta, năng lực ngôn ngữ, sở học sở ý, toàn bộ hiểu biết, ta cược từ nay về sau ngươi sẽ mang chữ “ông nội” trong mỗi câu nói!

Ngay khi lời này vừa dứt, cả tiên giới lại một lần nữa nghe phán quyết của căn nguyên.

“Khương Thành - thắng!”

“Ngươi nói ông nội gì cơ?”

Vậy mà, Cửu Diễm Tiên Đế lại không hiểu ý của những câu này.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn đã hoài nghi nhân sinh.

Lời vừa nãy, hắn không định nhắc tới từ "ông nội" đó chứ.

Hắn lớn tiếng tra hỏi: "Ngươi làm ông nội gì rồi?"

Thành ca vừa nghe, đã biết có hiệu lực rồi.

Tiên Đế lúc nhập trận mang phong thái của người nắm quyền kiểm soát trong tay, làm nô lệ của hắn gì đó, tiêu diệt toàn bộ những người ở đây, giống như hắn không nhiễm bụi trần.

Hiện tại, cuối cùng hắn nói chuyện cũng trở nên êm tai hơn.

"Ta và ngươi nhận thân, cháu ngoan." Khương chưởng môn cười tủm tỉm trêu chọc cháu trai.

Dù sao cũng có ba cơ hội dùng căn nguyên đánh cược, hắn cũng có thể phóng túng một lần.

Lần này đánh cược chỉ là cái thú vui xấu xa nho nhỏ, vốn hắn chỉ muốn trả giá bằng một ít tiết tháo.

Kết quả là sau khi đặt cược vào tiết tháo, tiền cược không những không tăng lên mà còn bị trừ đi.

Rõ ràng, trong sự phán xét của quy tắc căn nguyên, tiết tháo quý giá của hắn không những không đáng một đồng, mà còn âm.

Hết cách rồi, cuối cùng hắn chỉ có thể lại bỏ thêm một đống tiền khác mới đủ đánh cược.

Cửu Diễm Tiên Đế hoàn toàn điên rồi.

"Ta giết ngươi ông nội!"

Hắn lại vung tiên kiếm, điên cuồng chém vào mục tiêu trước mặt.

Đáng tiếc, hiệu lực của vòng đánh cược là vĩnh viễn.

Trừ khi hắn có thể thoát khỏi sự thao túng của quy tắc căn nguyên, nếu không hắn sẽ không bao giờ có thể làm hại Khương chưởng môn được.

Thành ca trừng mắt: “Cháu trai, ngươi đang ngỗ nghịch bất hiếu đấy.”

Lúc này, Cửu Diễm Tiên Đế đã hoàn toàn mất đi phong phạm, khí phách.

“Ông nội!”

Hắn đầu tóc rối bù, giống như mất đi thần trí.

Vừa rít gào vừa liên tục công kích vô nghĩa.

Mà mỗi câu của hắn, sẽ tự động có hai chữ ông nội, hoàn toàn là không khống chế được.

“Ông nội đi chết đi!”

“Không thể nào, ông nội…”

“Tất cả đều là giả, ông nội…”

“Bản đế không tin ông nội…”

Lúc này, mọi người ở đây đều nghi ngờ lỗ tai của mình.

Đường đường là bậc Tiên Đế!

Cho dù là bị giết, bị chém, bị bắt, bọn họ còn có thể hiểu.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ thật sự không thể hiểu nổi.

Tọa kỵ hỏa phượng của Cửu Diễm Tiên Đế, lúc này cũng hoàn toàn ngây dại.

Tiên Đế cao cao tại thượng, trong phút chốc đã mất sạch mặt mũi và thân phận ở đây.

Một tiếng ông nội này, đã hoàn toàn kéo tính ngạo mạn từ chín tầng mây xuống bùn nhơ bẩn thỉu, giống như bị lột trần, làm trò cười, thảm hại không thể tả.

Nếu không phải vẫn bị trói buộc bởi các quy tắc như trước, chỉ sợ mọi người ở đây đều muốn cười ra tiếng.

Khương chưởng môn thật biết chơi.

Tuy rằng không biết hắn làm như thế nào, nhưng cử chỉ hôm nay của hắn, đã hoàn toàn củng cố hạt giống kiệt ngạo bất tuân trong lòng mọi người.

Từ nay về sau, cái gọi là Tiên Đế, Ma Đế sẽ không còn hào quang trong mắt bọn họ nữa.

Dần dần, Cửu Diễm Tiên Đế cũng ngậm miệng lại.

Dù sao cũng không thể để người lợi dụng được đúng không?

Hắn hiện tại chỉ có một ý nghĩ trong đầu, chính là nghiền nát Khương Thành.

Cuộc công kích lắng lại như cũ.

Thành ca thấy hắn không hé răng, nhất thời cảm thấy nhàm chán.

Vì thế lại thúc dục căn nguyên đánh cược, tính toán giải quyết người này.

Ngay từ đầu hắn đã muốn biến Tiên Đế thành nô lệ của mình.

Nhà mình biết chuyện mình, nếu không phải hệ thống mở hack, với chút thực lực của mình, vốn không đủ nhìn ở trước mặt Tiên Đế.

Nếu Tiên Đế này có thể trở thành thuộc hạ của mình thì thật là tuyệt vời.

Ít nhất có thể tung hoành ở trung tiên giới, Tiên Vương, Tiên Tôn cái gì đều phải tránh sang một bên.

Nhưng bất kể hắn tăng tiền cược lên như thế nào, lần cược này cũng không có cách nào thiết lập được.

Muốn thu phục Tiên Đế, hiện tại tiền đặt cược của hắn hoàn toàn không đủ, không làm được…

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lấy lui làm tiến, lựa chọn giết hắn.

Người hận mình như thế, tóm lại là không thể giữ.

Hắn chỉ vào Cửu Diễm Tiên Đế và tọa kỵ hỏa phượng.

“Ta, Khương Thành lấy mạng sống của chính mình, cược các ngươi sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ này trong vòng 3 giây!”

Xúc xắc xoay tròn, rồi dừng lại.

Âm thanh mênh mang, bát ngát vang vọng trong tiên giới.

“Khương Thành - thắng!”

Sau khi nghe được âm thanh sâu trong căn nguyên truyền đến ba lần liên tiếp, tất cả mọi người ở thượng tiên giới đều ngồi không yên.

Vào lúc này, có vô số người nghe ngóng xem Khương Thành là người ở nơi nào?

Rốt cuộc, ba tiếng này đại diện cho cái gì vậy?

Cửu Diễm Tiên Đế không thể nén giận mà mở miệng: “Ngươi nói ông nội cái gì…”

Những lời này còn chưa nói xong.

Bùm!

Bùm!

Hai khối máu thịt nổ tung, Cửu Diễm Tiên Đế và tọa kỵ hỏa phượng kia cùng lúc vỡ nát.

Dưới sự trấn áp của quy tắc căn nguyên, một thân sở học của hắn cũng hoàn toàn không thể chống lại được.

Hình thần đều bị diệt, một mảnh vụn cũng không còn.

Thêm vào đó, ngay cả tiên quốc khổng lồ kia của hắn cũng sụp đổ trong chớp mắt, hủy diệt không còn một mảnh.

Thành ca lại phất tay áo làm bộ làm tịch.

Ngọn lửa màu tím trên bầu trời tan dần rồi biến mất.

Sự trói buộc của quy tắc trên người bọn họ cũng vô hình biến mất, tất cả đều khôi phục tự do.

Thực tế thì, sau khi Tiên Đế chết, mấy thứ này vốn sẽ biến mất.

Thành ca lập tức đoạt được một thanh tiên kiếm cửu giai và một đóa Hỏa Liên tiên bảo của Cửu Diễm Tiên Đế.

Nhưng bên trong, hắn không tìm thấy nhẫn trữ vật mà hắn muốn.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, ở cấp độ Tiên Đế, dường như thật sự là không cần nhẫn trữ vật.

Điều này khiến hắn hơi thất vọng, cứ tưởng lần này có thể phất nhanh chứ.

Chương 254.

Thu chiến lợi phẩm xong, những người khác cũng đã xúm lại đây.

Theo thường lệ, mọi người lại hiện lên vẻ kinh sợ và sùng bái.

Thậm chí, đám người Quy Tàng, Hư Huyền, cũng thấy mình không bằng Khương chưởng môn.

Người có thể giết chết Tiên Đế, thật sự là quá lợi hại.

“Không phải Khương chưởng môn ngươi đã bất khả chiến bại từ lâu chứ?”

“Hay là ngươi là cố ý xuống hạ giới cứu chúng ta?”

Thành ca mỉm cười xua tay, đang định nói vài câu làm màu, ví dụ như là Tiên Đế không đáng nhắc đến, vốn cũng không định đánh, bình tĩnh vô cùng.

Kết quả hệ thống nhắc nhở đột ngột vang lên.

“Ting! Bởi vì “vị diện” hiện tại không khớp, quá nhiều sức mạnh được huy động từ trước, hệ thống không ổn định, buộc phải khởi động lại để cập nhật.”

“Thời gian khởi động đếm ngược còn lại là 59 phút 59 giây.”

Đù, còn một giờ nữa là phải khởi động lại á?

“Hệ thống, ta sẽ như thế nào trong lúc khởi động lại?”

“Ký chủ sẽ trốn vào hư không, chìm vào giấc ngủ say, không thể tìm thấy được.”

Thế này còn được, về cơ bản chính là một trạng thái ẩn thân mạnh hơn trong thời gian dài.

Ít nhất có thể đảm bảo rằng hắn được an toàn tuyệt đối trong khoảng thời gian này.

“Rốt cuộc mất bao lâu để khởi động lại?”

“Không rõ.”

“Có thể nói một lời chắc chắn được không? Cần một năm sao?”

“Phải.”

Được, Thành ca có bài rồi.

Xem ra chính mình đúng là phải “bế quan” một thời gian.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, trải qua trận chiến này, chắc là sẽ có một truyền thuyết về ca trên giang hồ chứ?

Muốn tìm lý do “bế quan”, hắn vận khởi tiên nguyên chi lực khiến sắc mặt trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Còn ho ra máu như thật.

Lần này, khiến tất cả mọi người đều sợ hãi.

“Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn, ngươi làm sao vậy?”

“Chẳng lẽ là vừa nãy đại chiến với Tiên Đế, phải trả giá rồi, giá phải trả cũng thật lớn?”

“Chắc chắn là như vậy, dù sao đó cũng là Tiên Đế, đừng thấy Khương chưởng môn thắng có vẻ dễ dàng, trên thực tế chắc chắn là có ẩn chứa nguy hiểm, chủ yếu là chúng ta không tưởng tượng ra được.

Tất cả mọi người đều cảm động, mắt của rất nhiều tu sĩ đều đỏ lên.

“Vì che mưa chắn gió cho chúng ta mà Khương chưởng môn đã phải trả giá quá đắt rồi!”

Lam Đề và Kỷ Linh Hàm chạy đến bên người Thành ca trước, vội vàng ôm hắn vào trong lòng.

“Thành ca, ngươi đừng làm ta sợ!”

“Ta có thể làm cái gì, ngươi mau nói đi…”

“Chưởng môn, ngươi sẽ không sao, chắc chắn sẽ không sao!”

Hít hà mùi thơm của hai mỹ nữ, đầu bị “bốn đóa tuyết phong” đè, ép cùng một lúc, Thành ca tí nữa thì “thăng tiên” ngay tại chỗ.

Đù, sớm biết rằng "bán" thê thảm có thể có đãi ngộ này, sao trước đây mình không làm?

Đợi sau khi hệ thống cập nhật xong, chắc chắn phải thử thao tác này nhiều hơn.

Nhưng mà, sau khi nước mắt của hai nàng rơi xuống mặt hắn, khiến hắn có cảm giác tội lỗi hiếm có.

Thái độ của Thành ca với người khác rất là hời hợt, tâm lý chính là chơi đùa.

Nhưng lại rất nghiêm túc với người của mình.

"Yên tâm đi…"

"Ta chỉ hơi kiệt sức, cần bế quan một thời gian."

Lúc này đám người Lam Đề và Kỷ Linh Hàm mới lau nước mắt, yên tâm.

Lúc này, thành Định Thiên đã xuất hiện trở lại trong không gian bên ngoài.

Cư dân trong thành, tất cả còn đang kinh hồn nhìn lên bầu trời, mới vừa rồi, bọn họ bị áp chế bởi Tiên Đế, ý thức tiêu tan, vì vậy cũng không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người lại tiến vào phủ thành chủ một lần nữa, Khương chưởng môn muốn bế quan lâu như vậy, có một số việc cần phải sắp xếp một chút .

"Không có gì bất ngờ, thì cái chết của Cửu Diễm Tiên Đế sẽ thu hút sự chú ý của thượng tiên giới."

"Trong tương lai, rất có thể sẽ có thêm nhiều vị Tiên Đế tới đây."

"Mà ta cần dưỡng thương trong thời gian dài, không thể nghênh địch."

Trời ạ, cũng hết cách làm màu trong thời gian ngắn.

Nhưng mà lời này truyền đến tai người khác thì lại có ý nghĩa khác.

Vì mọi người, Khương chưởng môn thật sự là đã trả giá rất nhiều.

Dù đã bị thương nặng, nhưng vẫn lo lắng cho an nguy của mọi người.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều tà đạo, ma tu không khỏi vô cùng xúc động, người duy nhất họ kính trọng trong cuộc đời này chỉ có Thành ca mà thôi.

"Vì thế, thành Định Thiên… đã không còn an toàn nữa rồi."

Thật ra, mọi người cũng đã nghĩ tới điều này từ lâu.

"Chúng ta tạm thời cần rời khỏi nơi này."

"Nếu như không chê, có thể đồng hành cùng Kiếm vực ta, trong lúc Khương chưởng môn bế quan dưỡng thương, Kiếm vực ta nguyện liều chết bảo vệ!"

Quy Tàng Kiếm Tiên vẫn có ý tốt.

Ý của hắn là, trong lúc Khương Thành dưỡng thương chắc chắn không có năng lực tự bảo vệ mình gì đó.

Chỉ là hắn vừa dứt lời, đã bị Tỉ Trường gạt sang một bên.

"Khi nào thì đến lượt Kiếm vực các ngươi? Tất nhiên là huynh đệ muốn đi theo Hoang Vực chúng ta! Trước khi tất cả chúng ta chết trận, hắn một sợi lông cũng không mất!"

Hư Huyền cười giễu: "Với chút đầu óc đó của Hoang tộc các ngươi, đến lúc đó, ân nhân không bị các ngươi hại chết đã là may rồi."

"Tốt hơn là theo Ma vực chúng ta. Khà khà, Ma Tu chúng ta làm việc… Các ngươi biết rồi đấy."

Tỉ Trường giận dữ: "Ngươi có ý gì?"

"Ý ở đây chính là chúng ta có thể bảo vệ Khương chưởng môn tốt hơn!"

"Nếu không thì đánh một trận thử xem?"

Đám người La Viễn, Đan Thái cũng đứng dậy: "Các ngươi cũng đừng cãi nhau nữa, chưởng môn tự có Phi Tiên môn đệ tử chúng ta bảo vệ! Sống chết cùng nhau, không rời…"

Lời còn chưa dứt, nhanh chóng bị lấn át bởi giọng nói của những người khác.

"Thôi đi."

“Các ngươi cũng không được, quá non. Có kinh nghiệm trải đời chưa, bị người lừa còn thay người kiếm tiền ấy chứ.”

Đám người này này kính trọng Thành ca nhưng họ không thể tin vào các đệ tử của Phi Tiên Môn.

Trong lúc nhất thời, bọn họ ầm ĩ bên trong đại điện.

Khương chưởng môn rơi vào đường cùng, chỉ có thể nắm chặt hai tay.

“Tất cả mọi người không cần tranh cãi nữa, trong lúc ta bế quan dưỡng thương, ta chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn cho mình.”

“Từng người các ngươi tách nhau ra là được.”

“Dựa vào phản ứng của Cửu Diễm Tiên Đế hôm nay, trước mắt bọn họ nghi ngờ là có một mình ta phi thăng, cũng không biết tới sự tồn tại của các ngươi.”

“Cũng chính là nói, chỉ cần các ngươi rời khỏi nơi này, phân tách rồi tiến vào các nơi của trung tiên giới, thì sẽ không bị nghi ngờ.”

Nghe nói, trung tiên giới còn lớn hơn hạ tiên giới gấp trăm lần ấy.

Một khi đã phân tách thì hầu như không thể tìm ra được

Nói xong, hắn lại nhìn đám đệ tử của mình.

“Các ngươi cũng nên ra ngoài học hỏi kinh nghiệm.”

Ban đầu, hắn định thu bọn họ vào trong Toàn Cơ Đồ.

Nhưng mà ngẫm lại lời của đám người Quy Tàng lúc trước, cũng là có đạo lý: Nếu chỉ có đóng cửa tu luyện mà không ra ngoài rèn luyện, tóm lại vẫn có thiếu sót.

Đôi cánh của mình có thể bảo vệ bọn họ nhất thời, nhưng tóm lại cũng không thể bảo vệ một đời.

“Chưởng môn ta có thể làm vì các người, cũng chỉ có nhiêu đây thôi.”

Ham muốn làm màu của hắn lại trỗi dậy, cố ý biến cảnh này thành sinh ly tử biệt, khiến bản thân trở nên đặc biệt bi thảm.

“Sau này các ngươi phải dựa vào chính mình.”

“Những ngày vắng ta, các ngươi hãy chăm sóc tốt cho mình, một môn phái có nền văn hóa làm màu như Phi Tiên môn, các ngươi hãy tiếp tục phát huy hơn nữa…”

Trò đùa của Khương chưởng môn hơi quá, trực tiếp lấy đi nước mắt.

“Chưởng môn…”

“Hu hu hu, khi nào thì chúng ta mới có thể gặp lại ngươi.”

Chúng đệ tử của Phi Tiên môn cùng nhau khóc, trong lúc nhất thời, bên trong phủ thành chủ tràn ngập không khi bi thương.

Qua một năm nữa, sau khi việc làm màu được khởi động lại, truyền thuyết về anh đây sẽ lại vang vọng khắp tiên giới một lần nữa!

Bảo tọa vua làm màu của tiên giới, ngoài bản chưởng môn ra thì còn ai!

Nhưng mà hắn diễn xuất có thừa, miệng bắt đầu đổi trắng thay đen: “Có thể là trăm năm, có thể là ngàn năm vạn năm….”

Mới ly biệt có một năm mà bi thương như vậy, nghe ra lại giống một câu chuyện cười, hoàn toàn không đủ lay động.

Chương 255.

Nghe được phải mất nhiều thời gian như vậy, chúng đệ tử lại khóc lớn hơn nữa.

“Chúng ta không nỡ xa ngươi!”

“Yên tâm đi, chờ ta dưỡng thương xong, các ngươi sẽ lại nghe đến tên của ta.”

Chúng đệ tử ra sức gật đầu.

Thành ca lại đi xuống phi thăng đài, A Hoàng và Tiểu Bạch còn đang ngủ say.

Có lẽ là, một đợt Tiên Đế nữa cũng sắp tới đây, không thể để đối phương chiếm lợi, hắn thu hai đứa nhỏ vào trong Toàn Cơ Đồ.

Lúc này, mọi người mới lên đường, dù luyến tiếc nhưng vẫn phải rời khỏi thành Định Thiên.

Nhưng mới vừa bay lên không trung, xung quanh đã truyền tới từng trận âm thanh của bão táp, giống như mây đen đè thành.

“Sao lại thế này?”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không phải là Tiên Đế lại đến nữa chứ?”

Thành ca hơi buồn bực, không khí tốt như vậy đã bị phá hủy.

Ai mà đui mù như vậy?

Rất nhanh kẻ địch đã hiện thân, mọi người mới phát hiện, chính mình đã đoán sai.

Phía trước mặt, chính xác là thành chủ của thành Ngũ Hải, cùng với mấy vạn vị tiên nhân của thành Ngũ Hải.

Mà bên cạnh bọn họ, còn có đại quân của Tiên thành, như thành Bích Đào, thành Liệt Hoàng, thành Phạm Hoàng, thành âm Nguyệt…

Lần này, mười tiên thành lớn phi thăng trung tiên giới, cùng lúc xuất hiện ở nơi này.

“Thật không ngờ, chúng ta lại gặp nhau sớm như vậy.”

“Lần trước ta đã cảnh cáo các ngươi rồi, vị trí thứ nhất này, không dễ lấy như vậy.”

Phía đối diện, thành chủ của thành Ngũ Hải cười giễu một tiếng, chậm rãi rút kiếm tiên của chính mình ra.

Thành chủ thành Bích Đào cũng có một vẻ mặt hung ác.

“Trong lúc phi thăng chiến không thể tới các tiên thành khác, khiến các ngươi đắc ý lâu như vậy.”

“Bây giờ, đã đến lúc các ngươi trả nợ rồi.”

“Các ngươi thật sự cho rằng đoạt được vị trí thứ nhất mà không cần trả giá gì sao?”

Mười tòa tiên thành phi thăng, cách nhau cũng không xa.

Thậm chí, bọn họ còn có thời gian liên lạc với nhau, như thế mới có thể hùng hổ tới đây cùng một lúc.

“Các ngươi muốn làm gì đây?’

Quy Tàng Kiếm Tiên đứng dậy.

“Hỏi chúng ta muốn làm gì ư?”

Thành chủ của thành Phạm Hoàng ngửa mặt cười to.

“Ngươi nói xem?”

“Các ngươi tiêu diệt tiên thành nhiều như vậy, hiện tại tất nhiên là đến lượt các ngươi!”

“Không đánh mà thắng thật uy phong nhỉ?”

“Hiện tại không phải trận chiến phi thăng, thật muốn xem các ngươi lấy cái gì ra để thắng.”

Đám người Quy Tàng, Hư Huyền, Tỉ Trường sắc mặt căng thẳng, trong lòng biết, đây lại là một mối nguy lớn khác.

Tình hình trước mắt khác với trận chiến phi thăng.

Trong trận chiến phi thăng, một bên nhiều nhất thì cũng chỉ là trên ba vạn người, hiện tại là không hạn chế, cũng không có quy tắc trận đấu gì đó, lại càng không có quyền nhận thua.

Thua chính là chết.

Chín tiên thành này kết hợp lại với nhau, số lượng tiên nhân đã vượt xa con số 30 vạn.

Gần trăm vị Kim Tiên, hơn bảy ngàn Huyền Tiên.

Tuy rằng không đến mức tuyệt vọng như Tiên Đế giáng xuống, nhưng đội hình khổng lồ như thế, tuyệt đối là khó đối phó.

Mấu chốt nhất chính là, thành Định Thiên, ngoại trừ Khương chưởng môn, không có người nào có thể một mình chống lại Kim Tiên cửu phẩm.

Phía trước sắp bao vây tấn công rồi.

Hiện giờ Khương chưởng môn “đang bị thương nặng”, cho dù trận chiến này có thể phá vây, cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng.

“Các ngươi có ý gì đây?”

Đôi lông mi trắng của Quy Tàng Kiếm Tiên rũ xuống, chậm rãi nói: “Trong trận chiến phi thăng, sống chết dựa vào số trời,

tất cả đều thực hiện trong phạm vi quy tắc.”

“Sau trận chiến lại tập hợp mọi người trả thù, chẳng lẽ sợ thua không dậy nổi à?”

“Như thế thì đã sao?”

Thành chủ của Ngũ Hải thành nhếch miệng, phất tay, đám Huyền Tiên, Thiên Tiên phía sau, lặng lẽ hình thành thế bao vây tấn công.

“Muốn trách thì trách các ngươi quá kiêu ngạo.”

“Nếu là an tâm đoạt vị trí thứ bảy, thứ tám cũng thôi đi, thứ nhất là để cho các ngươi đoạt sao?”

Thành chủ thành âm Nguyệt cười khẽ một tiếng, trêu tức nói: “Các ngươi cũng nên tự hào, trận chiến phi thăng nhiều lần như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên, có tiên thành gây nên nỗi căm giận chung cho chín nhà còn lại.”

“Có thể được chín nhà chúng ta bao vây tấn công giết chết, các ngươi cũng nên cảm thấy vinh hạnh.”

Thật ra lúc đó, bọn họ và thành Định Thiên không có huyết hải thâm thù, lúc trước dù sao bọn họ cũng đã bỏ quyền nhận thua rồi.

Chủ yếu vẫn là khoảng thời gian đó, thành Định Thiên đã mang đến quá nhiều nỗi sợ hãi cho các tiên thành khác.

Bị khiêu chiến, hoặc là thành chủ bị dọa, hoặc là toàn quân bị diệt, hoặc là tinh hạch bị hủy, hậu quả, bọn họ cũng là không có cách nào chấp nhận được.

Loại sợ hãi nãy cứ tích tụ lại, hiện tại Ngũ Hải thành dẫn đầu như vậy, đương nhiên là đều hưởng ứng.

Bọn họ vẫn còn chưa biết, vừa nãy đã có một vị Tiên Đế chết ở nơi này.

Nhưng nói thật, khi tới nơi này rồi, bọn họ vẫn lấy làm kinh hãi.

Thành Định Thiên lại có thể có hơn mười vạn tiên nhân, hơn nữa dù Chân Tiên thoạt nhìn cũng không phải hạng người bình thường.

Trận chiến này, thật đúng là phải tốn chút sức lực.

Thành ca nghe xong một hồi như vậy, mắt thấy thời gian hệ thống khởi động lại sắp đến rồi.

Nếu không ra tay thì sẽ không kịp mất.

Giữ lại đám người này, chính là mang đến tai họa ngập đầu cho các đệ tưt của mình.

Vì thế, hắn lại chiến đấu một lần nữa.

Hắn vừa mới bay ra, hơn mười vạn người phía trước, rõ ràng lại đồng loạt lui về phía sau.

Người có tên cây có bóng, nếu không phải kiêng kị Khương Thành, bọn họ vừa tới đã trực tiếp bắt đầu giết chóc rồi, làm sao còn khẩu chiến chứ.

“Khương chưởng môn!”

Đám người Quy Tàng và Hư Huyền lo lắng nhìn bóng dáng quen thuộc kia.

Cho tới nay vẫn là tin cậy như vậy, nhưng lần này hắn bị thương nặng!

“Lần này, hãy để chúng ta đánh đi!”

“Đúng vậy, vì chúng ta ngươi đã làm quá nhiều rồi…”

“Ngay cả chết trận, chúng ta cũng sẽ mở cho ngươi một con đường máu!”

Mọi người nắm chặt tay, trong mắt hiện lên ý định quyết tử.

Đù má, các ngươi có cần nghĩa khí như vậy không?”

Ca không bị thương một tí gì, chỉ là bộ máy làm màu sắp khởi động lại mà thôi.

Đây là một cơ hội làm màu cuối cùng, các ngươi sẽ không tranh với ta chứ?

“Khụ khụ!”

Hắn lại cố ý ho ra một ngụm máu lớn.

Nếu các ngươi đã cảm động, vậy cảm động thêm chút nữa cũng tốt.

Nhìn lại vẻ mặt của mọi người, đều là ý cười thản nhiên coi thường cái chết.

“Vì mọi người, ta nguyện ý đốt đến chút sức lực cuối cùng.”

Nói xong, hắn bấm mở bạo kích gấp mười lần.

Không có cách nào khác, trước mắt hệ thống đang tính theo thời gian để khởi động lại, ai biết sau khi bị giết, còn có thể hồi sinh hay không.

Tốt hơn là sử dụng các kỹ năng đã thành thạo một cách an toàn.

Mà phía đối diện đám người thành chủ Ngũ Hải thành thấy một màn như vậy, không khỏi vui mừng quá đỗi!

“Ha ha, ngươi bị trọng thương rồi hả?”

“Khương Thành, đây chính là ý trời!”

“Đại sát khí” này suy yếu như thế, cuối cùng bọn họ cũng hết lo lắng.

“Xông lên!”

Thành chủ thành Ngũ Hải và thành chủ thành Bích Đào đồng thời phất tay hạ lệnh, chỉ thấy hơn mười vạn tiên nhân phía trước, long trời lở đất thừa dịp mà đến.

Đất trời lại thay đổi.

Pháp bảo muôn màu muôn vẻ và ánh sáng rực rỡ của tiên khí bao phủ cả bầu trời và mặt trời, lộ ra hơi thở khủng bố đủ để quét sạch mọi thứ trước mặt.

Khi số lượng người nhiều đến một mức độ nhất định, nó có thể tạo ra sự thay đổi về chất.

Dưới ánh sáng rực rỡ của bầu trời, một bóng người cô độc ở phía trước nâng cao kiếm tiên trong tay.

Tiên kiếm cửu phẩm - Hồng Tuyệt.

“Khương chưởng môn!”

Rốt cuộc, đám người Quy Tàng, Hư Huyền Tỉ Trường không thể chờ ở hậu phương.

Cơ thể bị thương nặng, miễn cưỡng ra tay lần nữa, nhẹ thì căn cơ bị hủy, nặng thì ngã xuống ngay tại chỗ.

Hơn nữa, trận chiến này kẻ địch mạnh chỉ sau vị Tiên Đế vừa rồi.

Mọi người thúc dục đạo tâm, điên cuồng đánh về phía mấy chục vạn người phía đối diện, thầm nghĩ giúp Thành ca chắn một chắn.

Đệ tử Phi Tiên môn càng thêm đau lòng.

"Chưởng môn…"

"Đừng mà…"

Tay nâng!

Kiếm rơi!

Đột nhiên cả bầu trời trở nên ảm đạm.

Tất cả các mục tiêu trong phạm vi của thanh kiếm này giống như là bị hấp thụ ánh sáng quá độ, chỉ còn là một đám bóng đen.

Ngay sau đó, hơn mười vạn bóng đen bị xé rách cùng lúc, tốc độ tiêu tán có thể nhìn được bằng mắt thường.

Trên hư không, một lỗ hổng thật lớn đang chậm rãi được lấp đầy.

Bên trong đó, đã không còn một sinh vật sống nào nữa.

Chương 256.

Bây giờ Thành ca là Kim Tiên nhất phẩm.

Bổ sung thêm nhiều buff như vậy, một đòn toàn lực của hắn không phải là thứ mà cấp độ Kim Tiên có thể chống lại.

Thậm chí ngay cả Tiên Tôn cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Hơn nữa, còn mở bạo kích gấp mười lần.

Kết quả chiến đấu, ngay từ đầu đã không phải hồi hộp.

Hắn chỉ không hiểu sao, vì sao những người này lại chạy tới đây chịu chết ngu xuẩn như vậy?

Rõ ràng nếu bọn họ không đến, mọi người có thể sống yên ổn với nhau.

Trận chiến phi thăng đã xong hết rồi, hắn cũng không tàn bạo đến mức còn muốn tới các tiên thành giết chóc một phen.

Nhưng chịu thôi, đối phương đã chủ động dâng đến tận cửa.

Đám người Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long Vương, vốn tính toán liều chết một phen, tất cả đều dừng lại.

Mọi người sững sờ nhìn vào khoảng không phía trước vẫn toát ra khí thế hủy diệt…

Giải quyết thế này thôi hả?

Chỉ đúng một kiếm?

Hơn ba mươi vạn tiên nhân bị giết cùng lúc?

Tuy rằng cách đây không lâu, Khương chưởng môn vừa xử một Tiên Đế, mạnh hơn trăm lần đám tiên nhân phía trước mặt này.

Nhưng mức độ chấn động thị giác vẫn là khác.

Quá trình xử Tiên Đế rất ly kỳ, bọn họ hoàn toàn không hiểu.

Mà hiện tại một kiếm này, cũng chỉ là công kích trực diện không hơn không kém.

Ngay sau đó, bọn họ đã phát hiện bóng hình của Khương chưởng môn đang không ngừng suy yếu rồi nhạt dần.

“Ting, hệ thống quá tải, bước vào trạng thái khởi động lại để cập nhật trước!”

Những người khác lại không biết, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là xong rồi.

Khương chưởng môn sắp ngã xuống rồi.

“Chưởng môn!”

“Khương chưởng môn!”

Mọi người la hét thất thanh nhưng vô ích.

Thành ca cũng thật đau khổ, đặc biệt là chiến lợi phẩm lần này còn hốt đâu!

Hắn muốn vơ vét được vài món trước khi ngủ say, nhưng lại hoàn toàn không làm được.

Đưa tay nhưng không chạm tới được bất cứ thứ gì, cũng như không thể có bất kỳ ảnh hưởng nào đến thế giới bên ngoài.

Giống như, đã ở một vị diện khác với thế giới trước mặt.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể cố gắng nháy mắt với đám người Mạc Trần, Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, làm cho bọn họ thông minh hơn, nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài!

Chỉ là phía sau, tất cả mọi người của Phi Tiên môn đều đắm chìm trong cảm xúc bi thương, đau khổ đến cực hạn.

Tiếng khóc rung trời, nước mắt giàn giụa, giống như một đám tang vậy…

Ai còn tâm tình suy nghĩ vơ vét lợi ích nữa chứ.

Ngay cả đám người Quy Tàng, Hư Huyền, cũng đã bị đả kích nặng nề.

“Chưởng môn…”

“Không…”

Khi bóng hình của Khương chưởng môn hoàn toàn biến mất ở thế giới này, thậm chí đã khiến rất nhiều đệ tử Phi Tiên môn hôn mê bất tỉnh.

“Khương chưởng môn… hắn “đi” rồi sao?”

Lần đầu tiên, Quy Tàng Kiếm Tiên trở nên hồn bay phách lạc, mờ mịt nhìn hư không, không một bóng người, dường như cả người càng trở nên già nua hơn.

Tỉ Trường mắt hổ rưng rưng, hai tay nắm chặt run rẩy không kìm được.

Hư Huyền cúi đầu cao ngạo, thật lâu không nói gì.

Ai mà có thể đoán được cái này gọi là “trị thương” chứ, bọn họ chỉ biết rằng Khương chưởng môn đã biến mất trên thế giới này.

Hắn đã… không còn nữa.

Lần đầu tiên, Tam Nhãn Hổ trở nên nghiêm túc.

Lặng lẽ chở chúng đệ tử của Phi Tiên môn trên lưng mình.

“Đi thôi, đi thôi!”

Kim Long Vương thở dài một tiếng, nhìn mọi người ở khắp nơi.

“Nơi này sớm hay muộn sẽ có Tiên Đế khác đến, nếu còn không đi, sự hy sinh của ân nhân sẽ uổng phí.”

Lúc này, mọi người mới tốp năm tốp ba rời khỏi thành Định Thiên.

Rồi sau đó đều tản mác đi các nơi của trung tiên giới.

Giống như một giọt nước nhỏ, hòa vào trong biển rộng.

Ngay sau khi bọn họ rời đi không lâu, quả nhiên thành Định Thiên lại một lần nữa bị bao phủ bởi một số luồng uy áp đáng sợ.

Chỉ là người đi - nhà trống, lần này bọn họ không thu hoạch được gì.

….

Ý thức của Khương Thành dần dần rơi vào một giấc ngủ say.

Sau khi hắn lại tỉnh lại, vươn eo một cái, cảm giác giống như chỉ vừa ngủ một đêm mà thôi.

“Ting, hệ thống cập nhật xong, đã kết nối thành công với vị diện hiện tại.”

Âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống truyền vào trong não.

“Ting, hệ thống đã quy đổi tất cả điểm tích lũy thành giá trị công đức làm vật liệu nâng cấp mới.”

Thành ca không hề ngạc nhiên chút nào.

Công đức thôi, cũng chỉ là cái thứ mọi người đều biết.

Nhưng mà giá trị công đức này cũng rất đáng giá, 1 điểm công đức bằng 10 tỷ điểm tích phân.

Hắn thật sự nghi ngờ có phải bảng điều khiển hệ thống để thừa thêm mấy số 0 không, cho nên sự thay đổi này chỉ là thay đổi

bên ngoài.

Bây giờ, hắn cũng chỉ có được 535 điểm công đức.

Nhưng may mắn thay, hệ thống chỉ cần 100 điểm công đức để thăng cấp lên cấp độ tiếp theo.

“Ting, từ nay về sau, ký chủ đặt cầu hỏi không cần phải trả bằng điểm công đức.”

Thành ca thuận miệng bóc phốt: “Nên như vậy từ lâu rồi mới phải!”

“Ting, ký chủ dựa vào sự thăng cấp của thuộc hạ mà nhận điểm tích phân, đây là lỗi hệ thống, đã được sửa. Sau này chỉ có phần thưởng một lần khi thu được thuộc hạ mới.”

Đù má?

Nghĩa là sao?

Sau này các đệ tử thăng cấp, bản thân không hốt được điểm tích phân công đức nữa hả?

Thành ca muốn chửi bậy, hắn còn trông cậy vào cảm giác sau khi mình tỉnh lại, sẽ thu hoạch được mấy trăm triệu điểm tích phân.

Với tư chất nhất đẳng của đám người Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, trong khoảng thời gian hắn ngủ say này, có lẽ đã thăng lên nhiều cấp rồi.

“Hệ thống, lăn ra đây, đây là tình huống gì? Lỗi là cái gì?”

Thái độ của hệ thống cứng rắn, chỉ nói một câu: “Trong lòng ký chủ biết rõ ràng.”

Thật ra, nó nói cũng không sai.

Thành ca đã phát hiện ra lỗi này từ lâu.

Tăng lên tư chất của đệ tử, sau đó để cho bọn họ thăng cấp, hoàn toàn là việc làm ăn một vốn bốn lời.

Trả một ít chi phí, nhưng có thể đạt được lợi ích gấp trăm lần, ngàn lần.

Quan trọng nhất chính là, những điểm tích phân này hoàn toàn không cần bản thân hắn cố gắng, giống như vừa nằm vừa kiếm lời.

Bởi vì nguyên nhân này, cho nên mỗi ngày trong những năm trước, hắn luôn duy trì một thói quen tốt là nâng cao thiên phú của một gã đệ tử.

Nói trắng ra là, lách "lỗi".

Không ngờ rằng, lỗ hổng này sớm bị hệ thống phát hiện, khó trách nháo đến mức phải khởi động lại.

"Xét thấy lỗi là do bản thân hệ thống không hoàn hảo, hành vi ác ý "lách" lỗi của ký chủ sẽ không bị trừng phạt, lợi ích đã đạt được sẽ không bị thu hồi."

Thành ca căm tức, đáp lại một câu: "Ta đây còn phải cảm tạ ngươi nữa hả?"

"Để bồi thường cho ký chủ, sau này sẽ không giới hạn số lần hồi sinh mỗi ngày cho đến khi sử dụng hết một trăm triệu lần."

"Câu này của ngươi mới giống người."

Tâm trạng của Thành ca thoáng khôi phục, không hạn chế số lần mỗi ngày, hành động đã tự do hơn nhiều.

"Về sau, ta đạt được điểm tích phân như thế nào? À không, là công đức."

"Dựa theo sở thích của ký chủ, hệ thống tri kỷ sẽ phát triển kỹ năng giá trị kinh sợ, sau này sẽ tính điểm dựa theo mức độ ký chủ khiến mọi người xung quanh khiếp sợ, đồng thời sẽ đưa ra phần thưởng công đức.

Vẻ mặt Thành ca mơ hồ.

Đù, cái đếch gì hệ thống này cũng phát triển được hả?

Hệ thống biết chơi ghê.

Quả thật, kỹ năng vua làm màu này là làm riêng cho hắn.

Lúc trước hắn còn tiếc nuối, nhưng đáng tiếc hệ thống không thể dựa "làm màu" để đánh giá, không ngờ rằng hiện tại, thật sự đã làm vừa lòng hắn.

Làm màu khiến người khác khiếp sợ, chuyện kiểu này đúng là sở trường tốt nhất của hắn!

Vốn dĩ hắn rất tức giận vì việc sửa chữa lỗi, nhưng bây giờ hắn lập tức chuyển từ buồn sang vui.

“Ha ha ha, ngoài cha mẹ thân sinh, người hiểu ta cũng chỉ có hệ thống!”

“Được lắm, được lắm, nếu ca không thương ngươi, thì chính là thằng ôn con.”

Hệ thống:”…”

Nhìn kỹ thì, giao diện của hệ thống bây giờ, đã có thay đổi rất lớn.

Kỹ năng rút thưởng phía trước vẫn còn, trừ cái đó ra, tại Thương thành, loại kỹ năng trực tiếp dùng công đức đổi thưởng, xuất hiện cũng là đương nhiên.

Bên trong có mảnh vỡ quy tắc cấp bốn, mảnh vỡ quy tắc cấp năm, Tiên Thú Tinh Huyết, công pháp cấp Tiên Vương, tiên khí cửu phẩm, mọi thứ đầy đủ.

Nhìn một hồi, hắn lặng lẽ đóng cửa cửa hàng lại.

Hắn muốn nhanh chóng tìm người kinh sợ, kiếm điểm công đức!

Chương 257.

Nắm trong tay 535 điểm công đức, Khương Thành nâng cấp hệ thống lên một bậc.

Cấp: 11

Công đức: 0/10000

Công đức khả dụng: 435

Kĩ năng hiện có: Ký chủ có thể dùng công đức để nâng cấp vật tĩnh.

Chú ý: Giá trị của mục tiêu càng cao, số công đức bị tiêu hao càng nhiều.

Kỹ năng của cấp bậc tiếp theo: Ký chủ có thể sử dụng công đức để mượn kĩ năng của bất cứ mục tiêu nào.

Chú ý: Kĩ năng mượn càng mạnh, số công đức bị tiêu hao càng nhiều.

Mượn sao?

Tức là chỉ cần có nhiều công đức thì sau này có thể sử dụng hơi thở của rồng như Kim Long Vương? Còn sử dụng được cả Kiếm Tâm như Quy Tàng Kiếm Tiên?

Ngẫm kỹ lại thì đây quả là một thứ vũ khí cực kỳ lợi hại.

Có điều…

"Hệ thống, lết cái thân ra đây giải thích cho ta chút nào. Tại sao cấp tiếp theo lại tăng gấp một trăm lần thế này?"

"Vì lý do hiện tại đặt câu hỏi không cần tiêu hao công đức nên hệ thống có thể chọn không trả lời các câu hỏi riêng lẻ."

Đậu má? Còn có cả trò này cơ à!

"Vì sao không trả lời?"

"Ngươi cũng biết xấu hổ không dám gặp ta cơ à?"

"Cái đồ lừa đảo nhà ngươi!"

"Ghen ăn tức ở vì ta kiếm tích phân quá nhanh hả?"

Bị người ta chỉ thẳng mặt mà chửi mắng thế này, hệ thống đành nhẫn nhịn giả chết.

Má!

Thành ca hận không thể lôi cái thứ này ra tẩn cho một trận lên bờ xuống ruộng.

Song hắn nhớ đến hai đứa trẻ nhà mình vẫn ở trong Toàn Cơ Đồ.

Phải mau chóng đưa hai đứa nó ra ngoài.

"Mẹ ơi đây là đâu thế ạ?"

"Nơi này quạnh quẽ quá ba ơi."

Hai đứa trẻ vừa ra ngoài liền ngó đông ngó tây, loanh quanh bên cạnh hắn.

Vùng phụ cận này quả là một mảnh đất hoang vu. Hắn dùng tiên hồn thám thính xung quanh, song chẳng thấy bất cứ dấu hiệu nào của sự sống.

Nhưng không sao hết, dù gì toàn bộ sức mạnh vẫn còn đây, nhân cơ hội này dạy dỗ hai đứa nhóc cho đàng hoàng.

“Hai đứa rốt cuộc cũng tỉnh rồi!”

“Có biết là trận chiến phi thăng cuối cùng đã bị lật ngược tình thế không?”

“Trước đây còn bình chân như vại, ngày nào cũng chạy tới chỗ ta khiêu chiến các kiểu.”

“Kết quả thì sao?”

“Chẳng nói với ai một tiếng nào, tự dưng không chiến đấu nữa!”

“Có biết hành động này gọi là gì không? Trên chiến trường gọi là đào ngũ đấy, là sẽ bị xử bắn đấy!”

Hắn khoát tay phải, nước miếng phun như mưa.

“Ta còn tưởng trông chờ được vào hai đứa bay, cuối cùng hai đứa lại bỏ cuộc, ngủ quên luôn.”

“Nếu ta không gắng gượng đến giây cuối cùng để lật ngược tình thế thì liệu còn mặt mũi đi gặp Giang Đông lão tổ không hả?”

Hắn mắng đến mức hai đứa trẻ đều im thin thít.

Tiểu Bạch ngoan ngoãn đứng đó, cúi thấp đầu như thể nó đã phạm phải tội lỗi vô cùng to lớn và đang kiểm điểm bản thân.

A Hoàng thì hiếu động hơn.

“Ai da, vùng phụ cận này sao đến cả một linh mạch cũng chẳng có vậy?”

Con bé đỡ trán, còn cố tình loạng choạng.

“Mẹ ơi tụi ta ở ngoài này khó chịu lắm, vào bên trong vẫn hơn.”

Nói đoạn, con bé không thèm để ý tới sắc mặt của Thành ca đã kéo Tiểu Bạch trở vào trong Toàn Cơ Đồ.

Khương chưởng môn cảm thấy bất lực.

Chẳng phải tất cả người trong bảo đồ đều là của mình à?

Không có sự cho phép của mình, sao mấy đứa có thể vào được Toàn Cơ Đồ vậy?

Vậy sao quanh đi quẩn lại sắp giống như xe bus đến nơi, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra?

Song hai đứa nhóc này vốn không phải người bình thường, làm gì cũng thấy kỳ quái. Hắn cũng chẳng buồn suy nghĩ quá nhiều.

Tâm trạng đã thoải mái hơn chút, hắn bèn nhìn xung quanh. Hắn tùy ý chọn một hướng rồi cứ thế bay thẳng ra ngoài.

Bay được không bao lâu thì một con yêu thú kì lạ với cái đầu của một con gấu cùng đôi cánh sải một trăm mét xuất hiện trước mặt hắn.

Con yêu thú này bề ngoài trông không lớn, chỉ tầm mười mấy mét nhưng lại cực kỳ nhanh nhẹn.

Khương Thành tiện tay tung chưởng, nó liền né được.

Hắn tới gần nó hơn thì bị một trận cuồng phong dồn dập làm cho choáng ngợp.

Thành ca bị vây trong cuồng phong, đánh giá lực tấn công này này tương đương một Huyền Tiên nhất phẩm, đến sợi tóc của hắn còn chẳng đánh trúng. Tính gãi ngứa hay gì?

“Đánh chán chưa vậy?”

Hắn hết kiên nhẫn, rút tiên kiếm ra rồi vung nó về phía đối phương.

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, tạo nên một cơn bão tố còn dữ dội hơn đang điên cuồng thét gào.

Trận gió cuồng bạo phía đối diện như một tờ giấy bị bão thôi bay, bay tứ tung rồi tan thành nhiều mảnh.

Con yêu thú kia mất sức kháng cự, bị lưỡi kiếm dồn vào đường cùng.

“Là thật.”

“Còn chưa xong đâu.”

Thành ca vừa cằn nhằn vừa định ngó thử xem có lấy được chiến lợi phẩm không.

Xương, máu và lông của yêu thú hầu như đều có ích, thường dùng để luyện thuật giả kim hoặc rèn vũ khí, chưa kể yêu đan

còn có đáng giá hơn nữa.

Chớ nghĩ một kiếm vừa rồi của hắn ra tay quá mạnh, thực ra đã kìm hãm khá nhiều lực, khống chế tối đa sức sát thương. Vậy mà lúc dọn dẹp bãi chiến trường, lại chẳng thấy bóng dáng con yêu thú đâu.

Yêu thú biến mất rồi.

“Đậu mè, chuyện gì thế này?”

“Ngay dưới mũi ta đây còn có thể xảy ra chuyện kiểu này sao?”

Sốt ruột tìm kiếm một hồi chẳng tìm được thứ gì, hắn đành bỏ cuộc.

Sau đó hắn bay thêm một đoạn đường, lại thấy xuất hiện một con yêu thú. Vừa gặp liền lao vào nhau, không thèm chào hỏi gì sất. Sức mạnh của con này chẳng hơn con trước là bao, có điều cách tấn công không giống nhau.

Khương Thành lười rút kiếm, phẩy tay một cái liền dễ dàng tiễn nó về trời.

Lần này hắn quan sát rất kỹ mới phát hiện con yêu thú ngay sau khi bị giết thì rất nhanh biến thành bong bóng, rồi cứ thế tan biến vào đất trời.

“Chuyện này…”

Thứ này không giống yêu thú thật, mà giống “vũ khí chiến đấu” được con người tạo ra.

Trên đường đi, sau khi nhẹ nhàng giải quyết hết mấy con yêu thú, hắn mới ngẫm kĩ suy đoán của mình.

Bởi có một yêu thú sau khi bị giết thì không biến mất, còn đánh rơi một miếng bùa bằng ngọc. Dùng tiên hồn kiểm tra mới hay đây là bùa ngọc bích bình thường có khắc hoa văn, có lẽ là một tín vật.

“Chẳng lẽ ta đang ở trong một bí cảnh thí luyện?”

“Hệ thống, chuyện gì thế này, là phần tập luyện ngươi thêm cho ta sao?”

Hắn cảm thấy có chút bất mãn. Bởi nơi này đầy rẫy những vật chết không có trí khôn, giết chúng chẳng thấy bất ngờ gì. Quan trọng hơn là không có chiến lợi phẩm.

Đối với một kẻ thực dụng không có lời thì không thèm làm như hắn mà nói, kiểu đánh đấm vô ích này thật phí sức.

“Không phải.”

Hệ thống trả lời ngắn gọn.

“Kỳ lạ ghê.”

Thành ca chỉ còn cách tiếp tục đi thám thính, lại gặt đầu hơn 30 con quái, lấy được bốn miếng bùa bích ngọc.

Lúc này, trước mặt hắn xuất hiện một yêu thú Tử Loan.

Nó dang cánh, đằng xa nghe thấy tiếng gió cùng tiếng sấm đì đùng, bầu trời và mặt trời đều bị nó che khuất. Một con quái dũng mãnh và uy nghi hơn thảy những con trước đó. Cũng lớn hơn đám kia cả chục nghìn lần.

Lẽ nào đây chính là BOSS trấn cửa? Đánh BOSS xong chắc sẽ lấy được chút đồ nhỉ?

Thành ca hăng hái hơn hẳn, hắn rút tiên kiếm.

Không đợi con Tử Loan kia đến gần, hắn đã vung kiếm về phía nó.

Nhưng ngay khi hắn nhìn thấy một cột sáng gần như trong suốt nối liền bầu trời với mặt đất thì đã bị hút vào giữa cái mỏ sắc nhọn của con Tử Loan. Cột sáng kia chém qua phần đuôi con yêu thú, sau đó biến mất vào hư không.

Bùm!

Tử Loan đang sải cánh thì bị chia thành hai nửa, máu phun ra ồ ạt như mưa.

Thành ca tiêu sái tra kiếm vào vỏ.

BOSS trấn cửa quả nhiên khác mấy con yêu thú kia, yếu thú sau khi chết còn chẳng có lấy một giọt máu.

Con Tử Loan này máu thịt đầy đủ, trước khi chết còn rống lên.

Tiếc thật, nếu biết nó là sinh vật sống thì đã nương tay.

Giờ thì hay rồi, một kiếm vung ra đến cả xương lẫn yêu đan đều nát bét.

Hắn đang dò dẫm xem còn gì đáng giá không thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thương truyền xuống từ trên cao.

“Tiểu Tử!”

“A…’

Xác Tử Loan chia làm đôi, từ sau lưng nó xuất hiện một nữ tử trẻ tuổi vận váy xanh. Người con gái có làn da trắng như tuyết, đôi lông mày đẹp tựa tranh vẽ, một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành. Có điều ngay lúc này, trong đôi mắt nàng ngoài sự đau thương chỉ còn tà khí ngút trời. Nàng nhìn Thành ca đứng phía dưới bằng ánh mắt đầy căm hận, tiên kiếm trong tay càng lúc càng sáng, cứ như thể xem hắn là kẻ thù ngàn kiếp.

Chương 258.

Ủa gì đây?

Thành ca có hơi bối rối.

Thì ra con Tử Loan này có chủ sao?

Thế mà mình lại “làm gỏi” thú cưỡi của người ta mất rồi?

“Hì hì, xin lỗi đằng ấy nhé. Ta nhìn nhầm, tưởng là yêu quái dùng để tập luyện.”

Tuy bị coi thành kẻ chuyên diệt môn, nhưng nếu là tội lỗi của chính mình, Thành ca cũng sẽ không đổi trắng thay đen mà rũ bỏ trách nhiệm. Song câu nói này không hề làm cô nương váy xanh kia vừa ý.

“Ngươi giết Tiểu Tử rồi!”

“Vậy mà tên tặc tử nhà ngươi dám giết Tiểu Tử của ta!”

Nàng tức đến đỏ cả mắt, hai hàng lệ trong vắt lặng lẽ trượt xuống má. Tiên kiếm mang nàng mang theo mỗi lúc một sáng hơn.

Nhìn thấy cảnh con gái nhà người ta đau khổ rơi lệ Thành ca trong người cũng bứt rứt chẳng yên. Dẫu sao cũng là do hắn giết chết vật cưng của người ta mà!

“Hay là thế này đi. Em gái để lại phương thức liên lạc, sau này ta bắt một con lợi hại hơn đền cho nàng.”

“Đền?”

Hàm răng người đẹp bị nghiến đến sắp gãy, câu chữ nặng nhọc phát ra từ kẽ răng.

“Trên thế giới này không có một Tiểu Tử thứ hai đâu, ngươi lấy mạng mình ra mà đền đi!”

“Chưa chắc.”

Thành ca bỗng nhiên nhớ ra mình còn có một kĩ năng hồi sinh. Hắn không muốn chuốc thêm phiền phức, cứ hồi sinh con Tử Loan này là được. Kết quả khi mở kỹ năng ra thì xuất hiện một khung thông báo - không thể hồi sinh mục tiêu bị ký chủ giết chết.

Chuyện này…

“Sao câm như hến thế!”

“Tên ác độc nhà ngươi!”

Cùng lúc người đẹp nâng Tiên Kiếm lên, một luồng ma khí cuộn xoáy trên đầu Thành ca, bọc hắn trong khoảng không mấy chục mét.

“Có gì từ từ nói nào em gái ơi, đừng vừa mở miệng đã đòi chém đòi giết như vậy chứ.”

Bởi tội lỗi là do mình gây ra, nên một kẻ giết người như ngóe như hắn cũng muốn hòa giải theo cách nhẹ nhàng tránh xung đột.

“Phải dĩ hòa vi quý chứ. Trên đời này làm gì có gì là không giải quyết được.”

Thành ca không hề rút kiếm, bởi sự đe dọa đến từ vị mỹ nữ lăm le muốn giết người này chẳng là gì với hắn.

“Thực ra ta có vài câu muốn hỏi ngươi, ví dụ như đây là đâu…”

Người đẹp nghe đến đây, sát khí không những không giảm mà còn đậm hơn khi nãy.

“Suýt thì quên mất. Ngươi vốn không phải là mục tiêu của ta.”

“Ngươi xông vào tháp Trảm Yêu, chắc chắn là có ý đồ xấu! Kể cả ngươi không giết Tiểu Tử thì ta cũng sẽ không tha cho ngươi!”

“Tháp Trảm Yêu là cái gì?”

Thành ca thành thật hỏi mà mỹ nữ đã lao thẳng xuống tấn công hắn.

Một dòng chảy màu vàng kim được tạo ra từ sức mạnh của tiên kiếm quét qua người hắn, nhấn chìm hắn bên trong. Sức mạnh của tiên hồn cũng nhân thời cơ đó ồ ạt tràn tới. Thành ca âm thầm đánh giá, vị mỹ nữ này hẳn là một Kim Tiên, hơn nửa còn là Kim Tiên nhị phẩm. Thực lực khá mạnh, nhỉnh hơn cả Kim Tiên tam phẩm thông thường.

Mỹ nữ nọ khẽ thở ra một hơi.

Tử Loan của nàng là tiên thú cấp Huyền Tiên, vậy mà người này chỉ một kiếm đã giết chết nó khiến nàng không kịp trở tay, có thể thấy thực lực không phải dạng vừa. Nếu không phải vì quá tức giận, nàng đã thăm dò một chút rồi mới quyết định có nên ra tay hay không. Hiện tại thấy Khương Thành đang ngụp lặn trong đòn tấn công của mình, cả cơ thể bị ma khí nhốt bên trong, nàng mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Kiểu này hắn chết chắc rồi, không một ai có thể thoát khỏi đòn này.

Khi suy nghĩ này mới bật ra trong đầu thì giọng của Thành ca đã truyền tới từ sau lưng nàng.

“Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

“Ngươi!”

Nàng há hốc miệng. Sao có thể chứ?

Sao hắn có thể thoát ra khỏi pháp bảo?

Rõ ràng tiên hồn của mình đã xuyên sâu vào tâm thức của hắn, vậy mà sao không phát giác ra được điều gì?

Một đòn phản công bất ngờ, Khương Thành há có thể cho nàng cơ hội. Chẳng có lí do gì để người khác nắm thóp mình, hắn chỉ cần vung tay một cái, mỹ nữ Kim Tiên nhị phẩm kia đã bị khống chế hoàn toàn. Ngay sau đó, hắn nhanh chóng

tước hết vũ khí và các pháp bảo của nàng, chỉ chừa lại y phục. Vừa nhìn là biết chỉ toàn Tiên Kiếm tứ phẩm với pháp bảo thượng phẩm, hắn chả có mấy hứng thú.

“Đã bảo là có chuyện gì thì từ từ nói mà. Ngươi xem thế này có phải khổ không?”

Mỹ nữ bị hắn ném xuống đất, ngã đến thất thần song chẳng thể nhúc nhích nửa phân.

Khuôn mặt nàng mới đầu tràn ngập sự căm hận rồi dần dần lộ ra vẻ đáng thương, thậm chí còn nặn ra một nụ cười.

“Là ta có mắt như mù, xin tiền bối lượng thứ.”

Đậu má?

Kẻ lõi đời như Thành ca đây cũng bị làm cho bất ngờ.

Em gái này trở mặt nhanh thật đấy chứ?

Mới nãy còn đau khổ tuyệt vọng, căm hận ngút trời, cứ nhăm nhe băm vằm hắn thành trăm mảnh. Vậy mà nháy mắt đã xin tha?

Dù hắn hiểu cô nương này là kẻ thức thời biết mềm nắn rắn buông, đánh không lại thì đành xuống nước, nhưng hắn vẫn khó chấp nhận nổi kiểu lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng này.

Thay đổi thái độ nhanh quá đi, huống hồ ngươi cũng đâu phải đại trượng phu.

“Ngươi không báo thù nữa hả?”

Mỹ nữ lập tức nở nụ cười ngọt ngào:

“Ta và tiền bối nào có thù gì. Chỉ là hiểu nhầm thôi, hi vọng tiền bối rộng lượng không để bụng kẻ tiểu nhân này.”

Khương chưởng môn suýt chút nữa đã bị lời này của nàng làm cho hóa đá.

Hắn nghiến răng, cố tình đáp:

“Nhưng ngươi đâu có sai. Giết chết tiên thú của ngươi quả thực là ta sai mà.”

Cô nương kia nhanh chóng phản bác:

“Tiền bối cứ đùa. Chỉ là một con tiên thú thôi, tiền bối giết nó là số kiếp của nó rồi.”

Thành ca cảm thấy răng của mình bị nghiến sắp gãy đến nơi.

Loại con gái với tính cách này, lần đầu tiên hắn gặp đấy.

Ngươi lươn lẹo không biết mệt sao?

Với diễn xuất này mà không trao cho nàng vài cái tượng Oscar thì quả là có mắt như mù.

Song hắn vẫn nhìn ra, mỹ nữ này không giống hề bỏ cuộc như những gì nàng thể hiện trên mặt. Sự thù hận ngập tràn vào khoảnh khắc bị khống chế mới là cảm xúc thật tự đáy lòng của nàng.

Bây giờ có khi đang niệm “quân tử báo thù mười năm chưa muộn” ấy chứ?

Nhưng đối với kẻ có hàng trăm triệu cái mạng như hắn thì cũng chẳng phải vấn đề gì to tát, hắn thậm chí còn hi vọng thực lực của nàng mạnh đến mức có thể giết chết vài lần.

Hắn nở nụ cười đầy vị tha:

“Giờ biết lỗi rồi chứ?”

“Vâng vâng, ta sai rồi. Xin tiền bối lượng thứ.”

“Lượng thứ thôi bỏ đi. Đã sai thì phải chịu phạt, nhỉ?

Không đợi người đẹp đáp lời Thành ca đã lột sạch chỉ để lại mỗi nội y cho nàng, mấy thứ như pháp bảo rồi tiên kiếm tất cả đều bị hắn bỏ vào túi làm của riêng.

Đánh đấm một hồi cuối cùng vẫn phải thu về chút chiến lợi phẩm. Đây chính là phong cách của Thành ca.

“Tiền bối ngươi…”

Trong mắt mỹ nữ lại lóe lên sự căm tức, sau đó nàng khẽ run rẩy, sợ kẻ này sẽ làm chuyện gì đó đáng sợ với mình.

Nhưng nàng lầm rồi. Thành ca chỉ giữ tay tay nàng, tháo nhẫn trữ vật của nàng ra. Hắn đang định rời đi thì thấy cơ thể xinh đẹp của nàng trở nên mờ ảo rồi cứ thế biến mất.

“Chuyện gì thế này?”

“Nàng tự động bị dịch chuyển ra khỏi tháp Trảm Yêu sao?”

Hắn nhíu mày nhìn nhẫn trữ vật, ngoài mấy thứ như đan dược bùa tiên còn có 8 miếng bùa bằng ngọc giống hệt nhau.

Chẳng lẽ bùa ngọc này chính là bằng chứng lưu lại trong tháp Trảm Yêu, không có ngọc thì không thể ở lại nơi này?

Nhưng ngọc của mình là đoạt lấy từ sau khi gặp mấy con quái chứ ban đầu làm gì có đâu. Sao lúc ấy không bị dịch chuyển ngoài nhỉ?

Lúc này, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh của dịch chuyển tức thời đang không ngừng hút lấy hắn.

Chương 259.

Hắn từ bỏ việc phản kháng, quyết định xem xem mình sẽ bị truyền tống đến nơi nào.

Thế là trong nháy mắt, hắn biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện ở một không gian khác.

Khương chưởng môn hiểu rồi, có lẽ tháp Trảm Yêu này là đi lên từng tầng một.

Tập hợp được bao nhiêu mảnh ngọc phù thì sẽ tự động nâng lên một tầng, hẳn là bây giờ bản thân đã lên một tầng nữa rồi.

Quả nhiên, lần này hắn còn chưa bay được bao xa thì phía trước lại xuất hiện một con quái vật thử nghiệm mới.

Mà thực lực lần này của con quái vật thử nghiệm đã đạt đến cấp bậc Huyền Tiên ngũ phẩm.

Lúc Khương Thành đang tiếp tục đánh quái thì bên ngoài lại ồn ào.

Lúc này có hàng nghìn trưởng lão và hàng vạn đệ tử đang đứng bên ngoài tháp thử luyện.

Chưởng môn Nguyên Chân tiên tôn đứng đầu đang nhắm mắt dưỡng thần.

Mà đám đệ tử lại đang thảo luận với nhau xem chiến tích của chuyến đi tới tháp Trảm Yêu này.

Tháp Trảm Yêu là một khảo hạch quan trọng của tông môn bọn họ.

Tòa tháp này có tổng cộng mười ba tầng, cứ trăm năm là tông môn sẽ tổ chức một cuộc thử luyện trong tháp cho tất cả các đệ tử.

Thành tích sẽ là số tầng đạt được đến cuối cùng.

Nếu Khương Thành đoán không lầm thì mỗi tầng cần tập hợp mười mảnh ngọc phù thì mới có thể lên tầng cao hơn.

Đám đệ tử bên ngoài đều đã bị loại bỏ rồi.

Mỗi lần khảo hạch đều cần phải kiên trì một trăm ngày, bây giờ mới mười ngày thôi nhưng những người còn lại ở bên trong đều là những đệ tử cấp bậc nội môn.

Mọi người cực kỳ xem trọng khảo hạch này.

Bởi vì nó quyết định thay đổi địa vị của trăm năm sau, là đệ tử chân truyền hay là đệ tử nội môn, hoặc là đệ tử ngoại môn.

Tầng đầu tiên rất dễ dàng, yêu thú thử luyện bên trong chỉ là Thánh Giai mà thôi, hoàn toàn chỉ cần giết bằng mười đòn rồi sau đó thuận lợi tiến vào tầng thứ hai.

Đến tầng thứ hai, quái vật thử luyện là cấp bậc Chân Tiên nhất phẩm.

“Haizzz, ta đã tập hợp được chính miếng trảm yêu phù ở tầng thứ bảy rồi, suýt chút nữa là lên được tầng thứ tám.”

“Quả thật là đáng tiếc, ta còn cho rằng lần này Trương sư huynh ngươi có thể trở thành đệ tử nội môn cơ.”

Quái vật ở tầng thứ bảy là cấp bậc Thiên Tiên cửu phẩm, còn tầng thứ tám mà Khương Thành ở trước đó là Huyền Tiên nhất phẩm.

Cũng có thể coi đây là đường ranh giới.

Một khi vượt qua được thì có thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn.

“Ai nói là không phải chứ?”

Khương sư huynh kia cũng rất chán nản: “Đến cuối ta tấn công xong con một yêu thú, còn chưa kịp hồi phục lại thể lực,

ai mà biết bên cạnh còn một con yêu thú thử luyện nữa, đúng là tức chết mà.”

Bị giết trong tháp Trảm Yêu nhưng không bị chết thật.

Nhưng mà bọn họ muốn trở thành đệ tử nội môn thì phải đợi thêm trăm năm nữa, đương nhiên là rất chán nản rồi.

“Các ngươi nói xem lần này ai sẽ dành được hạng nhất đây?”

“Còn phải hỏi sao, chắc chắn là sư huynh Lãnh Hóa Hàn rồi, hắn là đệ tử chân truyền đầu tiên, cũng là đệ tử thân truyền của đại trưởng lão.”

“Cũng chưa chắc đâu, ngươi đừng quên sư tỷ Cổ Thanh Ngọc! Nàng là đệ tử thân truyền duy nhất của chưởng môn đó!”

“Đúng vậy đúng vậy, sư tỷ Cổ Thanh Ngọc nhập môn mới ba mươi vạn năm thôi mà đã là Kim Tiên nhị phẩm rồi.”

“Đẳng cấp tư chất như này thật sự rất hiếm có!”

“Khảo hạch lần này, vị trí đầu là sự cạnh tranh giữa hai người họ rồi.”

“Đương nhiên rồi!”

“Không biết bọn họ có thể lên đến tầng thứ mấy nhỉ.”

“Có thể tới được tầng thứ mười một thì đã là cấp bậc của đệ tử chân truyền rồi.”

“Bản lĩnh của Lãnh sư huynh và Cổ sư tỷ nhiều như vậy, ít nhất cũng phải đến tầng thứ mười hai.”

Đám người thảo luận càng sôi nổi, không ít người còn kinh hô cả lên.

“Tầng mười hai!”

“Vậy thì không dễ đâu!”

Quái vật thử luyện ở tầng thứ hai mươi đã là cấp bậc Kim Tiên nhất phẩm rồi, muốn tới được tầng thứ hai mươi thì phải giết sạch được ít nhất 30 quái vật thử luyện ở tầng mười một.

Mặc dù bản thân tu sĩ Kim Tiên có mấy thứ như binh khí pháp bảo tiên phù, nhưng mà càng lên cao thì môi trường bên trong càng phức tạp.

Đồng thời tình huống gặp cùng lúc hai ba con quái là chuyện bình thường.

Thật ra điều này còn phải dựa vào may mắn chứ không chỉ dựa vào thực lực là được.

Huống chi còn mấy yếu tố như bị thương và hồi phục, cho nên bao năm qua, những đệ tử có thể đánh lên được đến tầng thứ mười hai hiếm như lông phượng sừng lân.

Hầu hết đệ tử chân truyền đều dừng chân ở tầng mười một.

Lần này có thiên tài hiếm gặp như Lãnh Hóa Hàn và Cổ Thanh Ngọc, may mắn nhiều, cho nên mới được kỳ vọng nhiều như vậy.

Nghe mấy lời thảo luận của bọn họ, chưởng môn Nguyên Chân tiên tôn vuốt râu mỉm cười.

Cổ Thanh Ngọc là đồ đệ của hắn, hắn rất hiểu nàng.

Tầng mười hai ư?

Lực chiến đấu của nàng không thể chỉ xem biểu hiện trên mặt cảnh giới, cho dù có là Kim Tiên tứ phẩm thì nàng cũng đủ sức để đánh lại.

Mà quái vật thử luyện của tầng mười hai chính là cấp bậc Kim Tiên tứ phẩm.

Nếu như nàng may mắn, biểu hiện vượt lúc bình thường thì thậm chí cũng có khả năng tạo ra kỳ tích, đánh đến tầng thứ mười ba!

Thân là chưởng môn, hắn cũng suy nghĩ nhiều hơn chút.

Đệ tử của bản thân khiến cả môn phái kinh ngạc, sư phụ cũng được mặt mày rạng rỡ đúng không?

Bên trong tháp Trảm Yêu, thỉnh thoảng có đệ tử sau khi “chết trận” được truyền tống ra ngoài.

Có người vui mừng, người thì u buồn.

Lúc này trong đám người lại vang lên một tiếng hoan hô, có người mài kiếm cả trăm năm, cuối cùng cũng đánh đến tầng thứ tám, trở thành đệ tử nội môn.

Mà cùng lúc đó cũng có những tiếng thở dài vang lên, có người thụt lùi lại phía sau, từ đệ tử nội môn trượt chân xuống thành đệ tử ngoại môn.

Vẻ mặt của Nguyên Chân tiên tôn vẫn như bình thường.

Năm đó tổ tiên sáng lập môn phái đã từng nói rằng, tư chất và sự nỗ lực của một tiên nhân rất quan trọng.

Nhưng quan trọng nhất lại là may mắn.

Cái thứ may mắn này mờ mịt hư ảo, nhưng lại thật sự tồn tại.

Những lúc xông xáo ở bên ngoài, làm gì có chuyện lần nào cũng ngươi cũng vô tình được đấu với một kẻ địch cùng giai được cơ chứ.

Vậy nên cuộc thử luyện nhìn có vẻ không công bằng này lại là thứ chân thật nhất.

Hắn liếc bảng xếp hạng trên không, bây giờ Cổ Thanh Ngọc và Lãnh Hóa Hàn đều đang ở tầng thứ tám.

Với thực lực của bọn họ thì đáng lẽ phải lên tới tầng thứ chín từ lâu rồi.

Nhưng mà hai người đều không ngu, họ đều biết rằng đi sau mới là ác chiến.

Phải giữ thực lực, điều chỉnh hồi phục kịp thời chứ không phải cứ chăm chăm dốc hết sức xông lên phía trước.

Hắn hơi gật đầu, sau mấy chục ngày khảo hạch, hắn định tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà đúng lúc này, một tiếng cảm thán như sóng biển sôi trào vang lên từ trong đám đông cắt ngang tinh tu của hắn.

“Cổ sư tỷ!”

“Cái gì, Cổ sư tỷ ra ngoài rồi ư?”

“Sao có thể như vậy được!”

“Cổ sư tỷ có thể dễ dàng giết chết quái thử luyện của tầng thứ tám mà?”

“Mà tọa kỵ của Cổ sư tỷ đâu?”

Giữa những tiếng thảo luận không ngớt, có trưởng lão tức hổn hển quát lên.

“Tất cả nhắm mắt thu thần lại!”

Tình trạng hiện giờ của Cổ Thanh Ngọc cũng không tốt lắm.

Cả người hồn bay phách lạc, vậy mà chỉ mặc mỗi nội y, cứ như bị kẻ khác cường bạo vậy.

Không thể tin được?

“Ai làm đây?”

Nguyên Chân tiên tôn nhanh chóng bay đến, khoác một áo choàng cho đồ đệ, gương mặt già nua tràn đầy tức giận.

Sức uy hiếp của tiên tôn tỏa ra, sát khí đằng đằng.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều câm như hến, rất nhiều đệ tử còn run lẩy bẩy, tiên hồn không ổn định chút nào.

Trong tháp Trảm Yêu, quái vật thử luyện không hề có thần thức nên không thể nào làm ra loại chuyện “lành mạnh” như kiểu lột đồ thế này được?

Lẽ nào là do đệ tử khác?

“Trừ khi là… Lãnh Hóa Hàn!”

Sắc mặt của Nguyên Chân tiên tôn tái nhợt, việc bị loại ở tầng thứ tám chỉ là chuyện thứ yếu thôi.

Quan trọng là tình trạng bây giờ của Cổ Thanh Ngọc rõ ràng là chuyện nghiêm trọng hơn nhiều.

Lúc nói ra nghi phạm là Lãnh Hóa Hàn, bản thân hắn cũng không dám tin.

Mà trong tháp Trảm Yêu trừ quái vật thử luyện ra thì chỉ có đệ tử của bổn môn.

Mà trong đám đệ tử chân truyền, người duy nhất có thể đe dọa được đến Cổ Thanh Ngọc cũng chỉ có mình Lãnh Hóa Hàn thôi.

Chương 260.

Đại trưởng lão Nguyên Thịnh tiên tôn cũng nhanh chóng bay qua.

“Xin chưởng môn minh giám, Hóa Hàn là đệ tử do một tay ta dạy dỗ, đứa trẻ này rất hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không làm ra loại chuyện này.”

“Nếu như thật sự là hắn thì ta chắc chắn sẽ không bao giờ tha thứ!”

Cổ Thanh Ngọc – người đã mặc lại áo ngoài, giờ phút này cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Không phải hắn…”

“Vậy thì là ai? Lẽ nào ngươi bị đệ tử khác bao vây tấn công ư?”

Nguyên Chân tiên tôn nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt của các chưởng môn khác cũng ngưng trọng.

Nếu như xảy ra chuyện như này thì nghiêm trọng hơn rồi.

Đây đều là những đệ tử tinh anh nhất đại diện bổn môn nhưng lại xuất hiện một lượng lớn con sâu làm rầu nồi canh thế này, đủ để gây hại cho nền tảng của môn phái trong tương lai.

“Không phải.”

Cuối cùng cũng trở lại vòng tay bảo vệ của sư phụ bổn môn, Cổ Thanh Ngọc lại dấy lên nỗi hận một lần nữa.

Nàng hung dữ nói: “Kẻ đó không phải là đệ tử của bổn môn, nhất định là gián điệp do tông môn khác phái đến!”

“Cái gì!”

“Tông môn khác ư?”

“Không có khí tức của đệ tử bổn môn thì hoàn toàn không thể vào được trong tháp Trảm Yêu mà.”

“Sao hắn lại trà trộn vào được?”

Mọi người đều tỏ ra khó hiểu.

Trước khảo hạch lần này, tháp Trảm Yêu hoàn toàn không mở cửa, căn bản người ngoài không thể lẻn vào trước được.

Cho dù có vào được thì tháp Trảm Yêu đã bị dao động trước rồi thu hút sự chú ý.

Mà trong quá trình mở, chưởng môn và các trưởng lão đều ở bên ngoài tháp, không thể có chuyện lẻn vào được.

Nhưng mà điều này cũng không quan trọng.

Quan trọng là trong tháp xuất hiện một kẻ địch dụng ý khó dò.

"Một khi mở tháp Trảm Yêu, trừ ngày mở khảo hạch thì không thể vào giữa lúc khảo hạch được."

Sắc mặt của nhị trưởng lão Nguyên Đô tiên tôn biến sắc, vội vàng hỏi: "Thực lực của kẻ đó thế nào?"

Cổ Thanh Ngọc cẩn thận suy nghĩ một lúc: "Ít nhất cũng phải là Kim Tiên thất phẩm chăng?"

Nhớ lại tình hình lúc đó, Khương Thành dễ dàng chế trụ nàng, chắc chắn phải trên ngũ phẩm."

Nàng đoán là một Kim Tiên thất phẩm cũng là đã đánh giá cao hắn rồi.

"Cái gì!"

"Kim Tiên thất phẩm?"

"Đệ tử mạnh nhất ở trong đó cũng mới chỉ có Lãnh Hóa Hàn là Kim Tiên tam phẩm thôi!"

"Làm sao mới được đây?"

"Nếu như kẻ đó trắng trợn giết hết đệ tử chân truyền của phái ta thì chẳng phải sẽ thành thảm họa hay sao?"

Tháp Trảm Yêu này là một món tiên bảo truyền thừa được truyền lại trong tông môn rất nhiều đời.

Mặc dù mấy vị trưởng lão bọn họ đều là tiên tôn nhưng bây giờ cũng không thể can thiệp vào khảo hạch ở bên trong được.

Trong tông môn có không ít Kim Tiên bát phẩm, cửu phẩm, nhưng mà đều là trưởng lão, đương nhiên lần này sẽ không vào trong tháp Trảm Yêu tham gia khảo hạch.

Mà bây giờ đang trong quá trình khảo hạch, muốn vào cũng chẳng vào được.

“Dừng khảo hạch lại, đóng tháp Trảm Yêu!”

Nguyên Chân tiên tôn đưa ra quyết định một cách dứt khoát.

Mấy trưởng lão khác cũng nhao nhao gật đầu, chuyện đã đến nước này rồi thì khảo hạch không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là phải tìm ra được kẻ địch từ bên ngoài kia.

Lệnh này vừa dứt, tòa tháp cao ngất u ám lại, một lượng lớn đệ tử đang chiến đấu trong tháp bị truyền tống ra ngoài.

Vẻ mặt rất nhiều người còn đang hoang mang.

“Ta còn chưa bị giết mà sao đã bị loại rồi?”

“Đúng vậy, ta còn đang chiến đấu đây, chuyện gì thế?”

“Xong rồi, ta còn đang lên đến tầng tám đây này…”

Lãnh Hóa Hàn – người cũng có danh tiếng như Cổ Thanh Ngọc cũng bay tới.

“Sư phụ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Đại trưởng lão Nguyên Thịnh tiên tôn liếc nhìn đệ tử có khuôn mặt lạnh lùng này một cái rồi trầm giọng nói: “Có ngoại địch lẻn vào trong tháp.”

“Ngoại địch ư?”

Đôi con ngươi lạnh giá Lãnh Hóa Hàn hơi co lại, hai hàng lông mày như lưỡi kiếm nhíu lại.

“Sao lại có ngoại địch lẻn vào trong tháp Trảm Yêu được cơ chứ?”

“Ta cũng không biết, nhưng là Cổ Thanh Ngọc gặp được kẻ đó rồi bị kẻ đó chế trụ.”

Vừa dứt lời, gò má cứng nhắc của Lãnh Hóa Hàn run lên, cuối cùng cũng nhúc nhích.

Nếu đối phương có thể chế trụ được Cổ Thanh Ngọc thì nếu đổi lại là hắn thì có lẽ hắn cũng sẽ bị như vậy.

Tất cả các đệ tử đều lùi về phía sau, đại trận và cấm chế của tông môn đều được mở ra.

Tất cả trưởng lão đều rút tiên khí ra, bày trận hình, hoàn toàn trong tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Chưởng môn Nguyên Chân tiên tôn cũng rút pháp bảo Ly Nguyên Cảnh ra.

Dưới sự soi chiếu của pháp bảo này, bất kỳ loại biến hóa ngụy trang nào đều cũng sẽ hiện nguyên hình.

Chỉ thấy trên bầu trời, từng luồng ánh sáng màu bạc quét qua người tất cả trưởng lão và đám đệ tử, đến cả một hạt bụi trên mặt đất cũng không bỏ qua.

Nhưng mà bọn họ không thu hoạch được gì hết.

Dưới Ly Nguyên Kính đều là chân thân của mọi người, đều là đệ tử của bổn môn, không hề tồn tại bất kỳ ngoại địch nào.

Trưởng lão và đại đệ tử của từng phong từng đường đều kiểm kê số lượng môn nhân của mình nhưng tất cả đều tương xứng.

Không hề thiếu ai, cũng không thừa ra người nào.

Đám đệ tử nhao nhao thảo luận, bọn họ cũng biết tin tức có ngoại địch lẻn vào trong tháp.

“Bây giờ tháp Trảm Yêu đã đóng rồi, tại sao kẻ kia vẫn chưa hiện thân?”

“Đúng vậy, sau khi tháp Trảm Yêu bị đóng thì tất cả người bên trong đều bị gạt ra ngoài.”

“Lẽ nào người đó biết tàng hình ư?”

“Tàng hình ư? Cho dù là tàng hình như cũng không thể ẩn giấu được dưới Ly Nguyên Kính đâu.”

“Vậy thì hắn ở đâu chứ?”

“Lẽ nào Cổ sư tỷ nhìn nhầm rồi? Thật ra là chẳng có ngoại địch nào hết?

“Không phải vậy đâu chứ…”

Lãnh Hóa Hàn bước đến trước mặt Cổ Thanh Ngọc.

“Cổ sư muội, ngươi chắc chắn lúc đó mình không nhìn nhầm chứ?”

Câu hỏi này thể hiện suy nghĩ của hầu hết những người đang ở đây.

Cổ Thanh Ngọc biến sắc, lạnh lùng nói: “Lãnh sư huynh, ngươi có ý gì? Lẽ nào ngươi đang nghi ngờ ta nói dối ư?”

“Ta không hề có ý như vậy, ta chỉ hoài nghi thực lực của ngươi mà thôi.”

Lãnh Hóa Hàn không hề thay đổi sắc mặt nói: “Có lẽ lúc ở trong tháp ngươi tẩu hỏa nhập ma, tiên hồn hỗn loạn nên có khí mới sinh ra ảo giác.”

Suýt nữa thì Cổ Thanh Ngọc bị hắn làm cho tức nổ cả phổi.

Bảo bối tiên thú của bản thân chết ngay trước mặt, dung mạo của tặc nhân kia bây giờ nàng còn nhớ rất rõ ràng, cụ thể, làm sao có thể là ảo giác được?

“Lãnh Hóa Hàn, ngươi muốn đánh nhau với ta đúng không?”

Bởi vì tức giận mà nàng còn hét cả vào mặt sư huynh mình.

Mấy năm nay, giữa Lãnh Hóa Hàn và nàng có mối quan hệ cạnh tranh gay gắt.

Một người là đại đệ tử chân truyền, một người là thân truyền của chưởng môn, ai cũng không chịu nhường ai.

Mặc dù chưa phát triển đến bước âm thầm ngáng chân hay dùng chiêu trò, lúc ra ngoài luyện tập vẫn còn có thể phối hợp với nhau.

Nhưng sâu bên trong lại không phục lẫn nhau, muốn dẫm đạp đối phương xuống.

“Cầu còn chẳng được!”

Lãnh Hóa Hàn kiêu ngạo rút kiếm: “Dù sao cũng không phân cao thấp được trong tháp Trảm Yêu, vậy thì trực tiếp đánh một trận là xong rồi.”

“Câm miệng hết cho ta!”

Chưởng môn và đại trưởng lại cùng nhau hét lên.

“Nếu hai người các ngươi muốn tỉ thí thì sau này còn nhiều cơ hội lắm!”

Bọn họ cũng vui khi thấy được cạnh tranh giữa các đệ tử, nhưng mà không phải bây giờ.

Hai người không hề chớp mắt nhìn vào bảng xếp hạng trên không trung kia.

Cuối cùng những người khác cũng nhận ra có gì không đúng lắm.

Tháp Trảm Yêu đã đóng lại rồi, đáng lẽ bảng xếp hạng trong tháp phải biến mất mới đúng, nhưng bây giờ lại vẫn còn ở đây.

"Bên trong vẫn còn có người!"

"Kẻ kia vẫn chưa ra ngoài!"

"Sao lại như vậy được chứ?"

"Tháp đã đóng rồi, sao hắn vẫn có thể ở trong đó được?"

Từ lúc bọn họ sáng lập môn phái cho đến bây giờ, một trăm triệu năm qua chưa từng xảy ra chuyện như này.

Điều này vượt qua khỏi sự hiểu biết của họ, ai nấy đều không thể hiểu nổi.

"Mau nhìn xem, bảng xếp hạng lại thay đổi rồi!"

"Có người xông vào tầng thứ mười rồi!"

"Tháp đã đóng rồi, tại sao bảng xếp hạng vẫn thay đổi được vậy?"

"Thật đó! Cái tên đang được hiển thị là… sư tỷ Cổ Thanh Ngọc?"

Tất cả đệ tử đều nhìn về phía Cổ Thanh Ngọc với vẻ mặt hoang mang, không phải nàng đã ra ngoài rồi ư?

Chương 261.

Nhưng mà ngay sau đó tất cả mọi người đều hiểu ra.

Mỗi người bọn họ đều có một miếng ngọc phù thân phận, đại diện cho thân phận của mỗi người.

Miếng ngọc phù của Cổ Thanh Ngọc bị người khác cướp mất, cho nên thật ra bay giờ kẻ cướp ngọc phù kia đang phá từng cửa ải.

"Tên tặc tử kia muốn làm gì?"

“Hắn muốn vượt cửa ải ư?”

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy khó hiểu.

Một cao thủ “dụng ý khó dò” lẻn vào trong tháp Trảm Yêu, không phải chuyện có khả năng làm nhất là giết hết đám đệ tử tinh anh bên trong à?

Đây là cách đơn giản nhất để hủy diệt nền móng tương lai của một tông môn.

Nhưng mà đến giờ, kẻ kia chỉ động đến một mình Cổ Thanh Ngọc.

Hơn nữa cũng chỉ lột quần áo của nàng chứ không giết nàng.

Vậy mà bây giờ vẫn đang vượt cửa ải, đúng thật là quá lạ.

“Chẳng lẽ thứ mà hắn muốn chỉ là có được thứ hạng cao để trở thành đệ tử chân truyền của phái ta ư?”

“Vậy cũng không được, huống chi chuyện mà hắn đã làm với Cổ sư tỷ không thể tha thứ được!”

Cổ Thanh Ngọc là bảo bối đầu tim của các trưởng lão, cũng là nữ thần trong lòng của đám nam đệ tử đó, vừa có thực lực vừa có nhan sắc.

Bắt nạt nàng tới mức này đồng nghĩa với việc chạm vào vảy ngược trong lòng bọn họ.

Chưởng môn Nguyên Chân tiên tôn nhìn chằm chằm vào bảng xếp hạng, hắn chỉ muốn xem xem rốt cuộc người ở bên trong kia muốn làm gì.

Cho dù là những người tu tiên không hề có nhiều quy tắc, cơ mà việc lột quần áo phụ nữ vẫn là một việc rất nghiêm trọng.

Chuyện như này có ảnh hưởng rất xấu.

Bất kể là người này ngụy biện kiểu gì sau khi ra ngoài thì bản thân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn!

Thành ca – kẻ đang vượt cửa ải ở bên trong, không ngờ rằng bên ngoài có nhiều người đang đợi mình như vậy, nếu như để hắn biết được thì…

Chắc chắn là hắn rất đắc ý rồi.

Hàng vạn người đang mong chờ, đây chính là mặt mũi của nhân vật mà.

Còn về là đón chờ bằng hoa hay là bằng đao kiếm thì chỉ là chuyện nhỏ thôi, không quan trọng.

Lý do mà hắn tiếp tục vượt cửa ải là… không tìm thấy đường để ra ngoài.

Hình như là hắn rất đặc biệt, cho dù hắn có ném hết mất tấm Trảm Yêu phù sang một bên thì tòa tháp Trảm Yêu này cũng không chịu loại trừ hắn ra ngoài.

Điều này khiến hắn buồn lắm đó.

“Xem ra chỉ có đánh tới khi thấy cửa ra thôi.”

“Thật đúng là mệt muốn chết!”

Với một kẻ từng giết chết ba trăm vạn tiên nhân như hắn mà nói, mấy con quái thử luyện ở trong này chỉ là cấp độ mẫu giáo thôi.

Bất kể là nhảy ra một con hay là đột nhiên nhảy ra ba bốn con thì hắn cũng giết bằng một chiêu, chẳng khác biệt gì cả.

Không lâu sau, hắn lại tập hợp đủ mười tấm Trảm Yêu phù, truyền tống đến tầng thứ mười một.

Cùng với đó là tiếng “ting” của hệ thống.

“Chúc mừng kí chủ nhận được 30356 điểm giá trị kinh sợ, tự động đổi thành 3 điểm công đức.”

Hả?

Thành ca chau mày, cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

3 điểm công đức nghe thì có vẻ rất ít, nhưng trên thực tế lại tương đương với 30 tỷ điểm trước đó!

“Đi cả một quãng đường dài rồi mà còn chẳng thấy một cọng lông người nào, ai bị mị lực của Thành ca đây làm cho kinh ngạc từ xa thế?”

“Hơn nữa lại còn cho giá trị kinh sợ đến ba vạn.”

Chức năng giá trị kinh sợ này của hắn rất phức tạp.

Mức độ kinh ngạc của đối phương cũng chia làm mấy cấp bậc.

Hơi hơi kinh ngạc, kinh ngạc như gặp phải hổ, kinh ngạc đến biến sắc, kinh ngạc như gặp phải người trời, kinh ngạc đến mức quỳ bái vân vân và mây mây.

Ngoài ra thì cũng có liên quan số lượng người bị kinh ngạc, số lượng người bị kinh ngạc càng nhiều thì giá trị kinh sợ càng cao.

Cuối cùng là liên quan đến mục thực lực của mục tiêu bị làm cho kinh ngạc.

Khiến cho một nghìn Chân Tiên kinh ngạc đến mức quỳ bái còn không bằng một khiến một Tiên Đế hơi hơi kinh ngạc.

Thật ra ba vạn giá trị kinh sợ này khó kiếm lắm đó.

Hắn cũng chẳng nghĩ nhiều, tiếp tục giết quái, không bao lâu sau lại lên đến tầng thứ mười hai.

“Chúc mừng kí chủ nhận được 20154 điểm giá trị kinh sợ, tự động đổi thành 2 điểm công đức.”

Lại được điểm công đức, mặc dù giá trị kinh sợ kém hơn lần trước một chút, cơ mà vẫn được coi là thu hoạch không nhỏ.

Thành ca vuốt vuốt tóc, hắn cảm thấy hơi cô đơn rồi.

“Ài, với một vua làm màu như ta mà nói, việc làm người khác kinh sợ chính là nét chấm phá đấy.”

“Anh đây còn chưa hiện thân mà đã có hiệu quả như vậy rồi, nếu như mà ở trên sân khấu ánh đèn chiếu rọi thì còn đến mức nào nữa đây?”

Lúc hắn tiếp tục nhẹ nhàng giết quái thử luyện của tầng này thì quá thật không ít đệ tử ở bên ngoài kinh ngạc vì thực lực của hắn.

“Người này lợi hại quá!”

“Đây chẳng phải là điều tất nhiên hả, hắn đánh bại được Cổ sư tỷ, phá được đến tầng thứ 12 là chuyện bình thường mà, có gì kỳ lạ lắm đâu chứ?”

“Ngươi không hiểu đâu, mau nhìn tốc độ vượt cửa ải của hắn đi!”

Vừa nhắc nhở như này, giờ phút này rất nhiều đệ tử mới hít vào một ngụm khí, cảm nhận được chỗ lợi hại của hắn.

Đáng lẽ chu kỳ khảo hạch của tháp Trảm Yêu là một trăm ngày, mấy tầng trước còn dễ, nhưng hầu hết đến tầng thứ bảy thứ tám thì tốc độ chậm dần lại.

Sau khi đánh xong một con quái vật thì phải uống thuốc bổ sung, điều chỉnh khôi phục trạng thái.

Tất cả đều cần phải có thời gian.

Những đệ tử như Cổ Thanh Ngọc và Lãnh Hóa Hàn, nếu như từ tầng thứ mười đổ lên thì có lẽ phải cần đến mười mấy ngày mới vào được.

Mà người thời gian người này ở tầng thứ mười một còn chưa đến một khắc.

“Lại thay đổi nữa rồi!”

“Thật sự lại thay đổi rồi!”

“Hắn đến tầng thứ 13 rồi!”

“Những đệ tử chân truyền có thể lên tới tầng này trong lịch sử phái ta có rất ít!”

Số người kinh ngạc lần này rõ ràng nhiều hơn trước đó, hơn nữa mức độ kinh ngạc của rất nhiều người cũng tăng lên không ít.

Với tốc độ vượt cửa ải như này thì quả thật đáng để kinh ngạc,

Thế là Thành ca vừa mới xông lên đến tầng 13 thì lại phát hiện giá trị kinh sợ của bản thân tăng thêm hơn sáu vạn điểm, tích thêm 6 điểm công đức.

“Ngọn gió làm màu, cứ mãi bên ta!”

“Hiện trường kinh ngạc, là lẽ đương nhiên!”

Hắn chẳng có sức nghĩ đến việc một đám người bên ngoài kia đang nhìn chằm chằm muốn giết bản thân hắn, vua làm màu vĩnh viễn chỉ để ý tới việc khoe khoang thôi.

Mà bên trong này chẳng còn ai khác, đối tượng duy nhất để hắn khoe khoang chỉ có mình hệ thống thôi.

“Thấy anh đây vẫn nhẹ nhàng vui vẻ lấy được điểm như cũ, hệ thống ngươi có phục không hả?”

Hệ thống không đáp lại, chẳng thèm trả lời mấy lời rác rưởi này.

Sao thế, chẳng lẽ ngươi còn muốn khiến hệ thống kinh ngạc nữa hả?

“Yêu thú thử luyện ở tầng mười ba là cấp bậc Kim Tiên cửu phẩm.”

Nguyên Chân tiên tôn ở bên ngoài đã chuẩn bị chiến đấu rồi.

Một khi bị yêu thú thử luyện giết thì đương nhiên sẽ bị loại ra ngoài,

“Tên kia sắp ra ngoài rồi.”

“Tất cả đệ tử ngoại môn lùi về phía sau tránh việc bị xung kích chiến đấu làm bị thương.”

“Không sao, chỉ là một Kim Tiên thôi, chúng ta vẫn có thể nhẹ nhàng khống chế hắn.”

Cổ Thanh Ngọc lại mượn một thanh tiên kiếm, đứng ở phía sau Nguyên Chân tiên tôn, ánh mắt tràn đầy thù hận nhìn về phía tòa tháp.

“Sư tôn, đồ nhi đề nghị nên bắt sống hắn rồi nghiêm hình tra khảo!”

Người mà muốn chém Thành ca thành trăm mảnh nhất chính là nàng.

Nhưng mà chỉ giết chết thôi thì không trút hết được tức giận của nàng, nàng còn đang muốn tra tấn hắn nữa cơ.

Nguyên Chân tiên tôn rất yêu thương đồ đệ bảo bối của mình, huống chi là là việc người ngoài kia lẻn vào trong tháp Trảm Yêu cũng còn nhiều nghi vấn.

“Ngươi nói đúng lắm.”

“Lát nữa cố gắng chế trụ người này trước rồi phế bỏ tu vi thần hồn.”

Lời hắn vừa dứt, ai nấy có mặt ở đây đều xôn xao, sau đó nhanh chóng bị dẫn dắt.

Nhưng chỉ thấy trên bảng xếp hạng của tòa tháp Trảm Yêu, vị trí của ngọc phù mang cái tên “Cổ Thanh Ngọc” đã đột phá qua tầng mười ba!

Cũng có nghĩa là, người này đã vượt qua tòa tháp này rồi ư?

Ầm ầm ầm, tháp Trảm Yêu tỏa sáng rực rỡ.

Ánh sáng chín màu lấp lánh trên bầu trời, kỳ cảnh tiên thú và ảo ảnh lần lượt xuất hiện.

“Hiệu ứng đặc biệt” này hệt như pháo hoa tuyệt đẹp, là pháp bảo đang ăn mừng cuối cùng cũng có người vượt qua cửa ải!

Chương 262.

Giờ phút này, đừng nói là đám đệ tử, ngay cả mấy trưởng lão cũng kinh ngạc.

Đến cả Nguyên Chân tiên tôn cũng làm ra vẻ mặt không thể tin được.

Cứ hệt như nhìn thấy kỳ tích vậy.

Không khỏi khiến hắn kinh sợ.

Bởi vì từ lúc xây dựng tháp Trảm Yêu đến nay, đây là lần đầu tiên có người có thể thông qua cửa ải này.

Bởi vì bản thân tòa tháp này cũng có quy tắc cấm chế, cùng lắm thì đến Kim Tiên cửu phẩm có thể vào, Tiên Tôn hoàn toàn không thể vào được.

Mà quái vật thử luyện ở tầng thứ mười ba không chỉ là cấp bậc Kim Tiên cửu phẩm, mà bọn nó căn bản toàn tập hợp thành một nhóm, rất ít khi xuất hiện đơn lẻ.

Cộng thêm việc nếu là Kim Tiên ngũ phẩm sẽ tự động được thăng lên làm trưởng lão của tông môn, mà tòa tháp này dùng để khảo hạch mỗi đệ tử thôi. Cho nên là từ lúc sáng lập môn phái cho tới bây giờ, không hề có ai có thể vượt qua cửa ải này hết.

Chỉ thấy trên trời cao kia, dưới vầng hào quang chiếu sáng rực rỡ, một bóng người chầm chậm bay từ trong tháp ra.

Tất cả mọi người đều nhìn rõ bóng hình của Thành ca.

Lại nhìn xung quanh hắn, thân tháp đáng không ngừng dâng những bông hoa do tiên khí hình thành lên, nhìn khá là ngượng ngùng!

Đây là bản thân tòa tháp đang chúc mừng đó.

Nhưng vấn đề là kẻ này không phải là người của tông môn họ mà!

Sau một khoảng thời gian ngắn ngủi chán nản, tất cả mọi người lại tức giận hằm hằm rút tiên khí pháp bảo ra, bao vây chặt lấy Thành ca ở giữa như nêm cối.

Tháp Trảm Yêu của tông môn mình lại bị một kẻ khác phá trước, hoàn thành lần vượt cửa ải đầu tiên.

Làm gì có chuyện như vậy?

Điều này mà truyền ra ngoài thì sẽ trở thành trò cười cho cả thiên hạ mất.

Cái này nhục nhã lắm đó!

Huống chi trước đó còn chuyện Cổ Thanh Ngọc bị nhục nhã nữa!

Bây giờ tất cả mọi người hận không thể chém Thành ca thành trăm ngàn mảnh để trút giận.

Đáng tiếc là dường như người trong cuộc không hề cảm nhận được nguy hiểm đang đến kia, hắn vẫn cười tủm tỉm vẫy tay về phía mọi người.

Bởi vì lúc vừa này vượt qua cửa ải, tự dưng hắn nhận được hơn 100 vạn điểm giá trị kinh sợ, tăng thêm 105 điểm giá trị công đức.

Nếu như là trước đây thì đã là hơn 1000 tỷ điểm tích phân rồi đấy.

Cái này kiếm được dễ cmn dàng luôn.

Vậy nên tâm trạng hắn rất tốt.

Chẳng qua nụ cười này của hắn lại bị mấy người khác coi thành khiêu khích.

Đám người nhao nhao đỏ cả mắt.

“Giết!”

“Giết hắn!”

“Bắt tên tặc tử này lại!”

Ngay lập tức, dao động tiên lực đáng sợ của vô số tiên khí xông tới.

Thành ca thở dài một hơi.

Nếu như đám người này không động tới hắn thì hắn cũng chẳng buồn ra tay đâu, bởi vì họ cống hiến nhiều điểm giá trị kinh sợ thế kia cơ mà.

Nhưng mà con đường này chẳng dễ đi đâu.

Chẳng qua là bọn họ muốn giết mình, vậy thì bản thân cũng chỉ đành đáp lễ lại, tiêu diệt tất cả bọn họ.

Mặc dù trong đám người này đó hơn hai mươi tiên tôn, cơ mà bản thân hắn không chỉ có bạo kích gấp mười lần mà còn có cả hack hồi sinh.

Đúng lúc hắn đang rút tiên kiếm cửu phẩm, định xông lên chém giết thì lại thấy hai bóng người nhanh chóng chắn trước mặt mình.

"Không…"

"Dừng tay!"

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ lớn không ngừng vang lên, dường như khiến cả trời đất phải biến sắc.

Vào lúc tất cả dừng lại, ai nấy đều ngơ ngác.

Bọn họ vẫn thấy Khương Thành chẳng bị tổn hại chút nào đứng đó, đến kiếm còn chưa rút ra.

Bởi vì hắn hoàn toàn không bị đánh, hai người kia đã thay hắn đỡ hết tất cả công kích rồi.

Lúc này, hai người đó dính đầy bụi bặm, mũ miện bị đánh rớt, tóc tai bù xù, người thì hết xanh lại tím.

Tiên bào trên người thì rách lỗ chỗ, quả thật là không thể nhếch nhác hơn được nữa.

Nhìn kĩ lại, chẳng phải chưởng môn Nguyên Chân tiên tôn và đại trưởng lão Nguyên Thịnh tiên tôn thì còn là ai vào đây được nữa?

"Chưởng môn?"

"Sư phụ?"

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đám người vừa mới ra tay ở đây đều kinh ngạc đến ngây người.

Đáng tiếc là đối tượng bị kinh ngạc không phải là Thành ca nên chẳng góp chút giá trị kinh sợ nào hết.

“Dừng tay lại cho bổn chưởng môn!”

“Ai hạ lệnh cho các ngươi ra tay hả?”

Nguyên Chân tiên tôn vội vàng điều chỉnh lại khí tức, may mà vừa nãy mười mấy trưởng lão tiên tôn còn lại không ra tay, nếu không thì e rằng cái mạng này phải tiêu tùng ở đây rồi.

Nguyên Thịnh tiên tôn còn tức đến thở hổn hển, tiên kiếm của hắn bị gãy rồi, tiên giáp thì thủng lỗ chỗ.

“Các ngươi làm gì thế hả?”

“Hả? Chưa hạ lệnh đã ra tay, ai cho các ngươi cái gan này hả?”

“Điên hết rồi à?”

Đám người liếc nhìn nhau, chúng ta còn đang định hỏi ngươi đây, ngươi điên rồi hả?

Ngoại địch ngay trước mắt, ngươi già nên hồ đồ rồi à?

Không phải ngươi nói là kẻ địch vừa ra cái là xông lên sao?

“Chưởng môn, chuyện gì thế này?”

“Tại sao vậy?”

Đừng nói đến đám đệ tử, ngay cả các trưởng lão cũng thấy khó hiểu.

Người đó đã lẻn vào tháp Trảm Yêu, lại còn làm nhục đồ đệ thân truyền của ngươi đó!

Ngươi không những không giết hắn mà lại còn cứu hắn nữa?

Cổ Thanh Ngọc bay qua, trên gương mặt xinh đẹp tỏ vẻ không thể chấp nhận nổi.

“Sư phụ, tại sao ngươi lại cứu tên tặc tử này?”

Nguyên Chân tiên tôn giận dữ, nghiêm nghị quát lớn: “Tặc tử cái gì hả, nghiệt chướng ngươi còn không mau nhanh nhanh bồi… bồi tội với vị tiền bối này!”

Hắn mắng Cổ Thanh Ngọc xối xả.

Nàng nhập môn lâu như vậy rồi, cơ mà đây là lần đầu tiên bị sư phụ mắng.

Nhưng mà lúc này, sư phụ mà nàng yêu quý lại không hề để ý tới phản ứng của nàng, sau khi mắng xong thì lập tức quay người về phía Khương Thành.

Đại trưởng lão Nguyên Thịnh đã thay đổi thành vẻ mặt mỉm cười tôn kính từ lâu rồi, hắn xoay người cúi đầu, hận không thể quỳ xuống ngay ở đây.

"Ngươi… là Khương, Khương lão tổ ư?"

Thậm chí hắn còn không dám gọi thẳng tên thật của Thành ca.

Thành ca gật đầu: "Đúng vậy, ta họ Khương."

Hắn cũng cảm thấy khó hiểu.

Vừa giết ta lại vừa cứu ta, hoàn toàn chẳng cho ta cơ hội ra tay gì cả, chơi kiểu gì đấy, diễn kịch à?

Mà anh đây cũng tới thế giới được mấy năm, lão tổ cái gì chứ, các ngươi có nhầm lẫn ở đâu không thế?

Nghe hắn nói đúng là họ Khương xong, dường như hai người đứng đầu tông môn đã xác định được thân phận rồi.

Thế là hai người đồng thời quỳ "bịch" xuống một cái.

Chưởng môn Nguyên Chân tiên tôn ba đập chín vái, đỏ hết cả đầu hết, cả người gần như kích động rồi phấn khởi: "Vãn bối là chưởng môn Nguyên Chân của Phi Tiên môn, tham kiến tổ sư gia…"

Khương Thành bị sốc ngay tại chỗ.

Hả?

Tông môn có đến mấy chục vạn môn nhân này là Phi Tiên môn ư?

Vậy Phi Tiên môn ở dưới hạ giới chỉ là một nhánh thôi ư? Sao bản thân hoàn toàn không biết gì thế này?

Hơn nữa hắn không quen biết bất cứ môn nhân nào ở đây hết.

Đù má, chuyện gì thế này?

“Ting, chúc mừng kí chủ nhận được 25750154 điểm giá trị kinh sợ, tự động đổi thành 2575 điểm công đức.”

Chưởng môn và đại trưởng lão đều cùng quỳ xuống hành đại lễ với hắn, tác phong cung kính đến mức khiến toàn bộ những người ở đây đều kinh ngạc.

Không cần nói cũng biết, mức độ kinh ngạc hơn hẳn việc hắn vượt qua cửa ải của của tháp trước đó không biết bao nhiêu lần.

Suy cho cùng thì đối với hầu hết các đệ tử tông môn mà nói, những ngày bình thường, bọn họ rất ít khi gặp được chưởng môn hay đại trưởng lão.

Mà hiếm khi được gặp một lần thì lại phải chứng kiến cảnh tượng có thể nói là hoang đường này.

Vậy mà chưởng môn và đại trưởng lão lại quỳ xuống trước kẻ khác…

Mà mục tiêu của lần kinh ngạc này, đương nhiên là Thành ca rồi.

Rốt cuộc người này là ai?

Tại sao chưởng môn và đại trưởng lão lại cung kính với hắn như vậy?

Trừ khi hắn thật sự là một vị lão tổ tiền bối của Phi Tiên môn?

Nhưng quan sát kĩ thì người này mới Kim Tiên nhất phẩm thôi.

Thực lực này làm đệ tử chân truyền ở Phi Tiên môn còn được, chứ làm trưởng lão nội môn thì còn chưa đủ tư cách đâu.

Nhưng mà thực lực của người này không thể chỉ phán đoán qua cảnh giới bên ngoài được, suy cho cùng thì mới nãy hắn đã phá tháp Trảm Yêu rồi đó.

Nếu như không ngoài dự đoán thì hẳn phải là Kim Tiên cửu phẩm?

Nhưng thế thì cũng đâu có đáng để hai vị tiên tôn là chưởng môn và đại trưởng lão bái kiến đâu chứ!

Thực tế thì cũng chính bởi vì một loạt những điều không thể hiểu nổi này mới tạo thành hiệu quả kinh ngạc mạnh mẽ như vậy.

Giúp Thành ca hốt được một tá công đức.

Khóe miệng của hắn cũng suýt nữa thì cong tớn cả lên.

Thần kỳ quá đi, bản thân hắn còn chưa bắt đầu biểu diễn mà giá trị kinh sợ đã ào ào như thế rồi.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn bắt đầu hỏi một vấn đề quan trọng hơn.

Chương 263.

"Các ngươi vừa mới nói, các ngươi thuộc về Phi Tiên môn ư?"

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này?"

Hắn mới là chưởng môn của Phi Tiên môn mà, chưa có sự phê duyệt của hắn mà đã chọn chưởng môn mới là sao hả?

Vậy thì còn đám đệ tử trước đó của mình thì sao?

Tiểu Hàm đâu? La Viễn đâu? Lâm Ninh đâu?

Cho dù muốn làm chưởng môn thì cũng phải là bọn họ mới đúng chứ?

Dường như Nguyên Chân tiên tôn nhìn thấy được sự nghi ngờ của hắn, cúi người nói: "Ở đây người đông nhiều tai mắt, tổ sư gia đi chỗ khác rồi nói tiếp."

Khương Thành gật đầu.

Sau đó hắn cùng với vị trưởng môn là đại trưởng này, ba người cùng đi tới vùng đất cốt lõi bên trong "Phi Tiên môn".

Để lại một đám người liếc nhìn nhau hoang mang.

"Tổ sư gia ư?"

"Phái ta từng có một vị tổ sư gia như vậy hả?"

"Ta từng đến thăm Tiên Hiền đường của chưởng môn và các trưởng lão đời trước, quả thực không hề có người này."

Đám tiên nhân đều có tiên hồn, năng lực ghi nhớ đều thuộc loại siêu phàm.

“Ta cũng không có bất kỳ ấn tượng gì cả, năm vị tiền bối họ Khương vào trong Tiên Hiền đường trong lịch bổn ta đều không hề khớp với người này.”

“Lẽ nào người này chỉ là một vị môn nhân tiền bối bình thường trong lịch sử Phi Tiên môn, nên không đủ tư cách để vào Tiên Hiền đường chăng?”

“Nhưng mà phản ứng của chưởng môn và đại trưởng lão lớn như vậy…”

Bọn họ cũng không nghĩ ra nổi.

Mà lúc này, dưới sự dẫn dắt của Nguyên Chân Nguyên Thịnh, Khương Thành cũng vào trong Tiên Hiền đường kia.

Vừa vào trong tòa đại điện rộng lớn kia, miệng của hắn đã mở lớn thành hình chữ O.

Hầu hết đều là hắn khiến người khác kinh ngạc, lần này hiếm lắm hắn mới bị sốc.

Phía trên cùng của đại điện, từng hàng tượng ngọc tiên thạch sống động đang lơ lửng, mỗi cái đều được làm giống người thật y như đúc.

Hàng thứ nhất có tổng cộng 23 cái.

Hàng thứ hai có tổng cộng hơn 50 cái.

Hàng thứ ba thì rất nhiều, khoảng hơn 900 cái.

Từ hàng thứ tư trở đi, tượng ngọc tiên thạch đã nhỏ đi gấp đôi, Khương Thành cũng không nhận ra ai hết.

Nhưng mà mỗi một người từ hàng thứ ba đổ lên, hắn đều nhớ cực kỳ rõ ràng.

23 người ở hàng thứ nhất chính là đám đệ tử đời thứ hai cộng với Mạc Trần tiên nhân mà!

Còn bức tượng ngọc ở vị trí đầu tiên Kỷ Linh Hàm.

Rõ ràng nụ cười của nàng chẳng thay đổi gì hết, nhưng khí chất lại khác xa trong ấn tượng của Khương Thành, giữa hàng lông mày lộ rõ vẻ uy nghiêm khôn cùng.

Mà trong đôi mắt của pho tượng ngọc ấy lại ẩn chứa một nỗi buồn man mác, dường như vĩnh viễn không mất đi được.

Phía dưới tượng ngọc của nàng có một hàng chữ - chưởng môn nhiệm kỳ đầu tiên của Phi Tiên môn.

Bức tượng ngọc thứ hai là Mạc Trần, bên dưới cũng có một hàng chữ y hệt vậy – đại trưởng lão nhiệm kỳ đầu tiên của Phi Tiên môn.

Bức thứ ba lại là La Viễn – trưởng lão tổng quản ngoại vụ đường nhiệm kỳ đầu tiên của Phi Tiên môn.

Bức thứ tư là Ấn Tuyết Nhi – trưởng lão tổng quản nội vụ đường nhiệm kỳ đầu tiên của Phi Tiên môn.

Hàng tượng ngọc thứ hai là đệ tử đời thứ hai.

Người đứng đầu tiên là Lâm Ninh – chưởng môn nhiệm kỳ thứ hai của Phi Tiên môn.

Phía sau nàng còn có đám đệ tử đời thứ ba như Đường Như, Lục Phàm, Ngụy Miêu,…

Đương nhiên còn có đám người Đoạn Hà – bốn kẻ lấy được kịch bản của nhân vật chính, được Thành ca đề bạt là đám đệ tử đời thứ ba xuất sắc.

Còn về tượng ngọc ở hàng thứ ba lại là đệ tử đời thứ tư.

Vẻ mặt Khương Thành không nói lên lời.

Ai tới nói cho hắn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi?

Sự ngạc nhiên của hắn còn chưa dừng lại ở đấy.

“Vậy mà Tiểu Hàm có thể làm chưởng môn được ư?”

“Ta còn cứ cho rằng tính cách của nàng không hợp nữa chứ…”

“Vậy mà Lâm Ninh lại tiếp nhận vị trí của Tiểu Hàm, không phải hai nàng cứ mãi không thể hòa thuận được với nhau à?”

“Còn có Ngụy Miêu, cái tên yêu tinh nịnh hót này lại là trưởng môn nhiệm kỳ thứ năm ư?”

“Sao mà trong đám đệ tử đời thứ tư lại liên tiếp xuất hiện 58 chưởng môn thế này?”

“Không nhầm lẫn gì đấy chứ?”

“Đám người này chẳng nói lý lẽ gì cả, chơi đủ chưa hả?”

Gọi tổ sư sáng lập môn phái là Tiểu Hàm, gọi chưởng môn nhiệm kỳ thứ năm là yêu tinh nịnh hót, nếu như đổi thành đệ tử khác của Phi Tiên môn thì chắc chắn sẽ là đại bất kính, bị trừng phạt nghiêm khắc từ lâu rồi.

Nhưng mà Nguyên Chân và Nguyên Thịnh chỉ liếc nhau một cái, không nhịn nổi vui vẻ mà gật đầu với nhau.

Không sai được nữa rồi!

Ngoài người này ra, không ai có đủ tư cách để bình phẩm các tiên hiền trong quá khứ của Phi Tiên môn hết.

“Có lẽ lão tổ không biết, lúc tất cả tổ sư đời thứ hai thứ ba phi thăng lên tiên giới, thái thượng trưởng lão lúc đó là Ngụy Miêu tổ sư nhàm chán quá không có gì làm nên mới chịu rời núi tiếp quản vị trí chưởng môn này.”

“Còn về việc tổ sư đời thứ tư xuất hiện 58 vị chưởng môn là do thời gian họ phi thăng cách nhau quá ngắn, thường thì vị chưởng môn trước đó mới làm được có trăm năm thì đã phi thăng rồi.”

“Mà các tổ sư đời thứ năm, cách biệt thực lực với bọn họ quá lớn nên lúc đó không chọn được ai hết.”

“Đúng vậy, trước đời thứ ba đều là hiền triết, ai nấy đều vang dội cổ kim, nhân trung long phụng.”

“Bọn họ chính là người đã xây dựng nền móng hàng trăm triệu năm cho Phi Tiên môn!”

“Đám hậu bối chúng ta lại làm mất mặt bọn họ…”

Thành ca lại càng ngạc nhiên, hắn không thể tiếp tục nghe tiếp được nữa.

“Từ đã từ đã, các ngươi mới nói là bao lâu cơ?”

“Trăm triệu năm?”

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh cùng gật đầu.

“Phi Tiên môn của chúng ta từ lúc sáng lập phái cho đến nay đã trải qua một trăm linh hai triệu sáu trăm năm mươi năm rồi.

“Chưởng môn đầu tiên lựa chọn nơi này là vì cuối cùng lão tổ đã biến mất ở đây, nàng nhớ tới ngươi đó!

Suýt chút nữa thì Khương Thành ngất xỉu.

“Đù má không phải chứ?”

Hắn còn cho rằng mình mới ngủ một giấc thôi, còn chưa đến một năm.

Vậy mà đã qua một trăm triệu năm rồi, có thể hoang đường đến vậy không hả?

Chẳng trách bọn Kỷ Linh Hàm lại tự lập ra tông môn, thời gian đã lâu vậy rồi mà.

Cũng may là trong thời gian đó chỉ có A Hoàng và Tiểu Bạch – hai kẻ không có khái niệm về thời gian, nếu như mà đổi thành đệ tử khác thì có lẽ đã phát điên từ lâu rồi.

“Vậy tại sao các ngươi nhận ra ta được?”

Nguyên Chân này đã là chưởng môn đời thứ 135 rồi, trước đó chưa từng gặp hắn.

“Mời tổ sư gia xem.”

Hai người đứng đầu của tông môn là Nguyên Chân và Nguyên Chân hệt như mấy đứa trẻ ngoan ngoãn hầu kiếm, ai nấy đều lấy một món pháp bảo hình cánh hoa từ trên không xuống.

Chỉ thấy hai cánh hoa kia chầm chậm bay, bay đến phía trên bức tượng ngọc Kỷ Linh Hàm kia.

Giờ Khương Thành mới chú ý, bên trên vẫn còn một đài sen rực rỡ còn trống.

Đáng lẽ hắn nghĩ rằng đó để trang trí cơ.

Hai cánh hoa hợp lại với đài sen, bù đắp vào phần không trọn vẹn kia, tiếp sau đó phía bên trên đài sen chầm chầm xuất hiện một bức tượng ngọc tiên thạch còn to lớn hơn.

Vẻ ngoài người này trông rất trẻ, không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để hình dung khuôn mặt tuấn tú kia được, quả thật là một kiệt tác của tạo hóa.

Hai mắt của hắn nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được hắn.

Người này không phải là Khương Thành thì còn có thể là ai vào đây được nữa?

Phía bên dưới tượng ngọc của hắn cũng có bốn chữ - tổ sư lập phái.

Nhìn bức tượng ngọc tiên thạch của mình, Khương Thành cảm thấy hơi quái quái.

Cứ như là bản thân đã chết rất lâu rồi ấy.

Sau khi xem một hồi lâu, hắn mới gật đầu.

“Tạm được, cũng miễn cưỡng có mấy phần thần thái của ta.”

Nhưng mà ngay sau đó hắn lại cảm thấy không hài lòng.

“Tại sao lại giấu tượng ngọc của lão tử đi thế hả?”

“Sợ để cho người khác biết hả?”

Chẳng trách lúc này chỉ có hai lão già này nhận ra mình, mấy môn nhân khác đều thấy xa lạ.

Căn bản bọn họ còn chẳng biết đến sự tồn tại của hắn.

Hắn vừa mới quở trách đã khiến cho Nguyên Chân và Nguyên Thịnh run rẩy sợ hãi rồi vội vàng quỳ xuống.

“Có lẽ tổ sư gia không biết, đây đều là ý của chưởng môn đời đầu tiên và các trưởng lão.”

“Đúng vậy, tình hình lúc đó khác hẳn với bây giờ.”

“Trăm triệu năm trước, tổ sư gia giết Cửu Diễm Tiên Đế, hủy diệt chín tiên thành lớn khác, nên đã gây ra chấn động cả hạ, trung, thượng tiên giới!”

Nói đến đây, ánh mắt hai người nhìn Thành ca chỉ còn vẻ ngưỡng mộ.

Trong lịch sử Phi Tiên môn có nhân vật mạnh mẽ như vậy quả đúng là một chuyện đáng để tự hào.

Chương 264.

Lúc này Khương Thành mới hiểu.

Đúng là, bản thân lúc ấy là người duy nhất được tiên giới xác định là thân phận người phi thăng.

Khi đó những người khác thật ra còn không có để lộ gì.

Cộng thêm việc chém chết Cửu Diễm Tiên Đế, nếu như khi đó thừa nhận mình biết, ngược lại là hành động ngu xuẩn rồi.

Tiểu Hàm và Mạc Tiên Nhân làm rất đúng.

Quả nhiên, Nguyên Chân Tiên Tôn tiếp tục nói: "Lúc ấy trên hơn mười vị Tiên Đế tiên giới hạ phàm, khắp nơi tìm kiếm hành tung của tổ sư gia là ngươi."

"Ước chừng kéo dài mấy ngàn vạn năm, cho đến mấy năm gần đây mới hơi lơi lỏng."

"Nếu như khi đó biết được Phi Tiên Môn được ngài truyền từ đời này sang đời khác, toàn phái trên dưới sẽ không cách nào bảo toàn rồi…"

"Nhưng mà tổ sư cũng rất nhớ ngươi, thế nên mạo hiểm tạo nên ngọc tượng tiên thạch của ngài, hơn nữa còn dặn dò đại chưởng môn của mỗi thời và đại trưởng lão phải truyền thừa xuống."

Thì ra là như vậy.

Bọn họ cũng còn có lòng, Thành Ca hiếm khi cảm nhận được sự ấm áp như vậy.

"Những năm qua xảy ra chuyện gì?"

"Không phải bọn họ đã cùng nhau đến Thượng Tiên giới sao? Không phải có trận chiến Phi Thăng Tiên Thành ư?"

Trong ấn tượng của hắn, tất cả mọi người đều cùng nhau phi thăng.

"Chuyện này…"

Nguyên Chân Tiên Tôn nói: "Thật ra thì kể từ khi lần cuối của ngươi, trận chiến Phi Thăng Tiên Thành chiến đã bị hủy bỏ rồi."

"Hửm? Hủy bỏ? Tại sao?"

Thành Ca còn đang suy tính, sau này tham gia Phi Thăng chiến của Hạ Tiên Giới một lần nữa chứ.

Bây giờ hai đứa trẻ đã thức tỉnh, cha và con gái ba người liên thủ, mỗi trận có thể thắng đại sát tứ phương rồi, việc thăng thiên tiên giới chắc chắn đạt được.

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh hai vị tiên tôn hơi lúng túng nhìn hắn một cái, việc này còn không phải bởi vì ngươi sao?

Ngươi hủy diệt hơn trăm tòa tinh hạch Tiên thành ở Hạ Tiên giới, Phi Thăng trung tiên giới cũng bị tiêu hủy chín tòa thành lớn khác.

Chuyện lớn như vậy, còn có thể đùa tiếp được sao?

Uy phong của kẻ phi thăng đó đã hoàn toàn làm chấn động hết ba cõi Thượng, Trung, Hạ Tiên Giới.

Hại rất nhiều người lầm tưởng Hạ Giới có rất nhiều yêu nghiệt tương tự như thế, một khi đến, dân bản địa Tiên Thành ở Tiên giới căn bản không cách nào cạnh tranh lại.

Thế nên cuối cùng mới cho hủy bỏ.

Nghe được lý do này, Thành Ca cảm thấy vô cùng hoang đường, lại không hiểu vì sao có chút đắc ý.

Không nghĩ tới anh trai đây hơn trăm triệu năm trước mới đến không lâu, cũng đã ảnh hưởng tới cả vận mệnh Tiên giới rồi.

Quả nhiên nhân vật chính thì không giống với người thường.

“Vậy bây giờ làm sao đến Thượng Tiên Giới?”

Nguyên Thịnh tiên tôn đáp: “Có hai cách, một là phải đạt được của cấp bậc Chí Tôn vương, để trực tiếp xuyên qua kết giới tiên giới.”

“Hai, ba, bốn đời tổ sư của bổn môn, cũng thông qua cách này mà thăng thiên.”

Đầu tiên Thành Ca cảm thấy vui mừng, nhưng lập tức lại cảm thấy khó chấp nhận được, cảm thấy lòng tự ái của mình bị đã kích trầm trọng.

“Ngươi nói, năm đó tất cả đệ tử của ta, bao gồm Tứ đại đệ tử tất cả đều thành Tiên Vương rồi sao?”

Mẹ kiếp, hệ thống ngươi thật đúng là chơi đùa chết anh trai đây rồi.

Lần này khởi chạy lớn này để cho ta ngủ trăm triệu năm, đến nay vẫn chỉ là Kim Tiên nhất phẩm như cũ.

Tương lai gặp được những đệ tử kia, liếc mắt một cái liền bị nhận ra cảnh giới tu vi, chẳng phải rất mất mặt sao?

Ý nghĩ này của hắn nếu như bị Nguyên Chân Nguyên Thịnh phát giác được, chắc chắn sẽ cảm thấy không cách nào hiểu nổi.

Ngươi đến cả Tiên Đế cũng giết chết, còn có gì chưa hài lòng?

Chuyện như vậy chín mươi chín phần trăm Tiên Đế cũng làm không được, ngươi đáng giá đi ghen tỵ với Tiên Vương sao?

"Đúng vậy, ở ba đời tổ sư mỗi một vị đều có tư chất ưu việt, số mệnh thông thiên, việc trở thành Tiên Vương đối với bọn họ mà nói, là chuyện đương nhiên."

Nghe được bọn họ hình dung đám đệ tử kia của chính mình như vậy, Thành Ca nhếch miệng, không nói nên lời.

Tư chất của bọn họ dĩ nhiên ưu việt hơn người rồi, đều là mồ hôi xương máu của ca đây giúp đỡ được chưa?

Không có ca đây, phần lớn đám bọn họ cũng chỉ là người bình thường, có người vốn cũng chỉ là gỗ mục phế vật!

Về phần số mệnh, nhóm người này ngay cả số nhân vật chính cũng có, số mệnh có thể không cao sao?

Nguyên Chân Nguyên Thịnh hai lão này không biết suy nghĩ của hắn, còn đang ở đó kiêu ngạo tự hào.

"Một cửa ải vượt qua được cả ngàn vị Tiên Vương!"

"Nói đến nội tình, Phi Tiên Môn chúng ta ở Trung Tiên giới này là phải kể đến."

"Hai, ba, bốn đời tổ sư ở chỗ này lập nên cơ nghiệp Phi Tiên Môn, ban đầu cũng không dễ dàng gì, các môn phái tiên tông xung quanh đều nhìn chằm chằm vào."

"Chưởng môn đời đầu tiên dẫn đầu mọi người đánh đông dẹp tây, chỉ trong mười triệu năm, đã đánh bại tất cả mấy trăm môn phái tiên tông lớn nhỏ ở Kiền Lan Thiên Vực!"

“Đó là thời kỳ huy hoàng nhất của Phi Tiên Môn chúng ta, tiếng tăm vang khắp cả các đại Thiên Vực.”

“Cho dù một số thời kỳ Thái Cổ có tồn tại tiên môn cổ xưa, cũng lần lượt chủ động kết bạn, tiếp đãi với ta tốt hơn.”

“Đại điển sáng lập ra môn phái hai mươi triệu năm, cả các đại Thiên Vực đứng đầu tông môn ở Trung Tiên giới gần như tất cả đều phái người tới chúc mừng, rầm rộ chưa từng có!”

Thành Ca càng nghe càng hụt hẫng.

Những chuyện tốt này, lại không có Bạo Vương hắn tham dự, đúng là quá không hoàn mỹ rồi.

Thử nghĩ xem nếu như lúc ấy hiện trường làm màu đại sát tứ phương do hắn ra mặt chủ trì, thì sẽ kinh động biết bao?

“Chỉ tiếc, bốn đời tổ sư cũng lần lượt đi đến Thượng Tiên Giới, không có người kế vị, môn phái chúng ta dần dần cũng suy tàn.”

“Trong đám người kế vị, có rất ít Tiên Vương xuất hiện nữa…”

“Cho đến mười triệu năm gần đây, chưa từng có một người xuất hiện qua.”

“Haiz, chúng ta hôm nay ở Kiền Lan Thiên Vực chỉ có thể miễn cưỡng đứng vào Top 100, như vậy ở trong Tiên giới cũng không tầm thường rồi.”

Nói tới đây, hai lão già tha thiết nhìn Thành Ca, trong ánh mắt mang theo sự mong chờ vô tận.

Dường như hi vọng lão nhân gia hắn có thể tỏ thái độ, ví dụ như dẫn đầu mọi người tạo nên sự huy hoàng lần nữa hay gì đó.

Cò về sự tích của vị lão tổ sư đời thứ nhất này, hai, ba, bốn đời tổ sư mấy năm gần đây cũng không tiết lộ quá nhiều.

Chẳng qua cũng chỉ dựa vào cái tên Khương Thành này, cũng đã đủ rồi.

Đây chính là người có thể giết chết Tiên Đế!

Huống chi hai, ba, bốn đời nay cho dù có quái dị, cũng đều là do hắn bồi dưỡng ra, thì có thể nghĩ ra bản thân của hắn có thể nghịch thiên đến cỡ nào.

Thành Ca bĩu môi, ý nghĩ trong đầu hai người này hắn có thể nhận ra được, chẳng qua hắn không có hứng thú lắm.

Chẳng ra gì, còn trông cậy hắn một lần nữa rèn luyện nâng cao tư chất hay sao?

Hệ thống BUG đã được khắc phục, bây giờ có thăng cấp tư chất, hắn cũng chỉ có thể là làm không công, chẳng có chút thu hoạch nào.

Cách ly không biết bao nhiêu thế hệ như hắn, dù cho vẫn là Phi Tiên Môn những người thì hoàn toàn xa lạ.

Rất khó có được tình cảm với đám người Kỷ Linh Hàm như xưa.

Thứ có thể duy trì được chỉ còn là một chút hương khói.

“Người trên tiên giới không phải có thể xuống đây bất cứ khi nào sao?”

“Cũng không phải là thiên với nhân vĩnh viễn bị ngăn cách, có bọn họ ở phía trên bảo kê các ngươi, sao có thể suy tàn như vậy?”

Nhắc tới việc này, hai lão đầu không khỏi thở dài.

“Mấy mươi triệu năm đầu, tổ sư quả thật có thường xuyên xuống chiếu cố chỉ bảo bọn ta, nhưng sau đó càng ngày càng ít đi.”

“Đặc biệt là một ngàn vạn năm gần đây, cũng không biết Thượng Tiên Giới xảy ra chuyện gì, tổ sư cũng không còn xuống nữa.”

Nói xong, hai người lại chăm chăm nhìn Thành Ca.

Rõ ràng là trông cậy vào hắn vỗ ngực nói một câu, vốn có lão tổ ở đây, mọi người tất cả đều có thể phi thăng.

Quy tắc phi thăng của Tam đại Tiên giới là do tất cả Tiên Đế và Ma Đế cùng nhau định ra.

Bất kỳ Tiên Đế nào cũng không có cách nào phá lệ thay đổi, đưa nhiều hậu bối cùng nhau phi thăng như vậy.

Cho dù có hạ phàm, cũng chỉ có thể ở lại thời gian ngắn, chỉ bảo chỉ điểm cho hậu bối một chút.

Không thể làm trái với quy tắc, dựa vào thân phận Tiên Đế chi tôn mà can dự chuyện trong Tiên giới.

Nhưng mà Khương Thành là ngoại lệ.

Hắn chưa đến Thượng Tiên Giới, đồng thời còn giết qua Tiên Đế.

Nếu là có hắn đưa đi phi thăng…

Đáng tiếc Thành Ca chỉ hỏi: "Trừ cách đạt tới cấp bậc Tiên Vương, còn một cách khác để phi thăng lên là gì?"

Chương 265.

"Cách khác chính là có được Tiên Duyên Lệnh của Thượng Tiên Giới."

"Mỗi trăm ngàn năm, Thượng Tiên Giới sẽ rải xuống một số Tiên Duyên Lệnh."

"Những người có được lệnh này, trăm ngàn năm sau, có thể phi thăng đến Thượng tiên giới."

"Theo những tổ sư đã đến đó nói, bởi vì trên tiên giới cũng tranh đoạt không ngừng, không yên ổn, cũng cần phải bổ sung."

Thành Ca chửi thầm, thật là phiền toái, những đám Tiên Đế trên tiên giới thật đúng là tự coi mình người đứng trên người khác rồi.

"Như vậy, những Tiên Duyên Lệnh này có thể có được ở đâu?"

Dù sao cũng không nên để bản thân tìm kiếm mà chẳng có mục tiêu chứ nhỉ?

Nếu vậy thì đúng là rất phiền toái rồi.

“Tiên Duyên Lệnh cũng không khó có được, Thiên Khu Các ở Kiền Lan Thiên Vực có bán.”

“Gì? Thứ đồ này còn có người bán sao?”

Mặc dù phi thăng lên Thượng Tiên Giới đối với Thành Ca mà nói, cũng không coi là việc quá khó khăn gì.

Với tư chất của hắn và việc có thể mở ra hệ thống, bất kể những đại năng kia có đưa ra điề khiện gì cũng không ngăn được hắn.

Nhưng đây chẳng qua là nhằm vào cá nhân hắn mà thôi.

Đối những người khác trong Trung Tiên giới mà nói, phi thăng lên Thượng tiên giới vẫn là việc muôn vàn khó khăn, hơn nữa cũng là chuyện có sức hấp dẫn rất lớn nhỉ?

Suy cho cùng sau khi phi thăng, sẽ có được đến nơi có điều kiện tu luyện tốt hơn.

Cơ hội hời như thế, vậy mà có người sẽ bán đi sao?

“Giá cả thế nào?”

Không cần phải tìm kiếm không có mục tiêu, có thể dùng tiền trực tiếp giải quyết, đối với hắn việc này xem ra thì bớt việc mà vẫn có lời.

“Trăm ngàn thượng phẩm tiên tinh!”

“Rẻ vậy ư?”

Thành Ca lại kinh ngạc một lần nữa.

Trăm ngàn thượng phẩm tiên tinh, đối với hắn mà nói thật ra thì cũng coi như khoản tiền lớn rồi.

Trước kia phá hủy nhiều Tiên thành ở Phi thăng chiến như vậy, chiến lợi phẩm tiên tinh thì có trên mười tỷ, nhưng gần như tất cả đều là hạ phẩm tiên tinh.

Đổi thành thượng phẩm tiên tinh, thật ra thì chỉ có trên một triệu.

Huống chi lúc ấy hắn đã đổi thành điểm tích lũy hơn phân nửa, trước mắt số còn lại, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có hai trăm ngàn thượng phẩm tiên tinh.

Với cái giá này, chỉ có thể mua hai Tiên Duyên Lệnh.

Nhưng mà, thứ kia dù sao cũng là "đạo cụ" có thể phi thăng lên Thượng tiên giới, thứ này mà tùy tiện cũng có thể mua được cũng đã khác thường rồi.

"Với giá này, Tiên Duyên Lệnh hẳn là đã sớm bị mua hết rồi chứ?"

"Còn có Thiên Khu Các này lai lịch thế nào, làm sao mà ngay cả vật này cũng bán được chứ, hơn nữa giá tiền còn hời như vậy."

Với hắn mà nói, cơ hội có thể phi thăng lên tiên giới, đừng nói một trăm ngàn thượng phẩm tiên tinh, cho dù là một triệu, thậm chí mười triệu thượng phẩm tiên tinh thì dù táng gia bại sản cũng phải gom góp mà mua.

Thiên Khu Các này không cần đến Tiên Duyên Lệnh, lại bán rẻ cho người khác, chẳng lẽ bọn họ đang làm từ thiện?

Nguyên Thịnh tiên tôn nhanh chóng đáp: "Thời kỳ Thái Cổ của Thiên Khu Các cũng có tồn tại trên Tiên giới, ngày nay tổng bộ đóng ở Thượng tiên giới, sau lưng có không biết bao nhiêu vị Tiên Đế. Mà ở Thượng Tiên giới cũng có hơn mười vị Tiên Vương trấn giữ."

"Bọn họ chỉ đang làm ăn, cũng không nhúng tay vào bất kỳ ân oán nào, cũng không ai dám trêu chọc bọn họ."

"Về phần Tiên Duyên Lệnh kia, là có người bán cho bọn họ."

"Bán cho bọn họ?"

Thành Ca càng không hiểu được rồi, khó khăn lắm mới có được Tiên Duyên Lệnh tại sao lại muốn bán cho Thiên Khu Các?

"Đây lại là tình huống gì vậy?"

Nguyên Chân vội vàng giải thích: "Tổ sư gia lâu ngày không xuất quan, có điều không biết, trong chuyện này có ẩn tình."

"Tiên Duyên Lệnh cũng không phải là có được thì có thể được một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, nhất định phải vào cái ngày kỳ hết hạn trong mười vạn năm đó nắm giữ trong tay mới có tác dụng."

Thành Ca im lặng, đám Tiên Đế kia quả nhiên là đổi thang mà không đổi thuốc.

Mặc dù không có trận chiến Tiên thành phi thăng, nhưng việc tranh đấu cũng không biến mất.

Nguyên Chân tiếp tục nói: "Cách mỗi mười năm Tiên Duyên Lệnh cũng sẽ tự mình để lộ hơi thở ra bên ngoài, đến lúc đó những tu sĩ trong phạm vi trăm triệu dặm cũng có thể cảm nhận được. Hơn nữa ở Trung tiên giới còn có một tòa Tiên Duyên bảng, mỗi mười năm cũng sẽ cho biết tất cả vị trí Tiên Duyên Lệnh."

"Kỳ hạn bảng thông báo vị trí, mỗi lần dài đến một tháng."

"Trong lúc này, bất kể dù đang ở đâu, sử dụng loại phương thức ngăn cách nào, cũng không thể giấu diếm!"

Mẹ nó chuyện này cũng quá độc ác, Thành Ca coi như đã hiểu được.

Nếu như một người may mắn chiếm được một Tiên Duyên Lệnh, sau vài ngàn năm, hắn sẽ vĩnh viễn không có được một ngày yên tĩnh.

Mỗi mười năm, hành tung của hắn cũng sẽ bị bại lộ cho những tiên nhân khác trong Tiên giới.

Trong chuyện này, người nào nắm giữ Tiên Duyên Lệnh, người đó chính là đang cầm lấy giấy báo tử của bản thân.

Cho dù thực lực có đủ mạnh, cũng không chịu nổi ánh nhìn của đám sói xung quanh.

"Thế nên sự tranh giành thật sự, thật ra là vào mười năm cuối cùng?"

"Không sai!"

"Mười năm cuối cùng, sau khi vị trí cuối cùng của Tiên Duyên Lệnh bị lộ, cuộc tranh đấu sẽ tiến vào phần gay cấn."

"Đến lúc đó có được Tiên Duyên Lệnh, tìm một nơi bí ẩn mà giấu đi, trốn đến khi vào cái ngày cuối cùng hết hạn đó thì có thể thành công phi thăng lên Thượng tiên giới."

"Ngoại trừ bốn đời tổ sư trước, mấy ngàn vạn năm sau, phái ta có ba trăm năm mươi bảy vị tiền bối thông qua phương thức

này phi thăng lên Thượng tiên giới.”

Sắc mặt Nguyên Chân Tiên Tôn tối sầm lại: “Nhưng đời trước còn có nhiều vị bởi vì tranh đoạt Tiên Duyên Lệnh mà rơi xuống…”

“Còn về vài ngàn năm trước đó, đại đa số người nhận được Tiên Duyên Lệnh, cũng sẽ chọn bán nó cho Thiên Khu Các, giá một vạn thượng phẩm tiên tinh.”

“Thiên Khu Các bất kể thực lực, kẻ chống lưng, hay là thái độ trung lập, cũng coi như là nơi duy nhất dám thu mua Tiên Duyên Lệnh rồi.”

Nếu không bán đi, giữ ở trong tay chỉ thêm vướng bận.

Không thể giữ cho riêng mình, còn dẫn đến họa sát thân.

Thay vì vứt đi, đổi lấy mười ngàn tiên tinh coi như lợi ích rất lớn rồi không phải sao?

Có thể giữ được, e rằng cũng chỉ có những người thực lực ngang với Thái Cổ tiên môn.

“Mẹ kiếp, Thiên Khu Các này thật đúng là biết làm ăn.”

Thành Ca vốn đang cảm thấy trăm ngàn tiên tinh rất rẻ, trong nháy mắt liền cảm thấy Thiên Khu Các vô cùng nham hiểm.

Mười ngàn vào, trăm ngàn ra, hơn nữa loại làm ăn này cách trăm ngàn năm là có thể có lại lần, cứ làm thế này, chắc chắn là một vốn vạn lời.

“Tổ sư gia, ngài tính mua Tiên Duyên Lệnh kia sao?”

Ngoài mặt Khương Thành chỉ có cảnh giới Kim Tiên nhất phẩm, điều này Nguyên Chân Nguyên Thịnh liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Chẳng qua hai người không có hoài nghi gì với thân phận của hắn .

Bởi vì trong truyền thuyết hai ba bố đời tổ sư để lại, cũng có nói đến việc này một chút, chính là tổ sư đời thứ nhất cảnh giới bên ngoài cũng không cao.

Nhưng người ta có thể giết chết Tiên Đế, ngươi còn có thể nói gì đây?

“Còn cách thời hạn tiếp theo bao lâu nữa?”

“Còn một trăm ba mươi mốt năm.”

“Lâu như vậy ư…”

Nghĩ đến còn một trăm ba mươi mốt năm nữa mới có thể phi thăng lên Thượng tiên giới, Thành Ca cảm thấy có chút đau lòng.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy may mắn, nếu như mình tỉnh lại muộn một trăm ba mươi mốt năm nữa, chẳng phải là phải đợi mười vạn năm sau sao?

Vậy còn không bằng tu luyện đến cảnh giới Tiên Vương cho rồi.

Nguyên Chân Nguyên Thịnh không hiểu, âm thầm nghĩ tu tiên bất kể năm tháng, huống chi ngươi bế quan cũng hơn trăm triệu năm rồi, vẫn còn ở đây so đo với một trăm ba mươi mốt năm sao?

“Vậy thì mua đi, chứ còn có thể làm gì?”

Thật ra thì hắn đang nghĩ có nên cướp sạch hắc điếm Thiên Khu Các kia một lần hay không, như vậy một xu tiền cũng không cần móc ra.

Chẳng qua nghĩ như vậy cũng không tốt lắm, mình là người biết lí lẽ mà.

Quan trọng nhất là bản thân mình phủi đít là có thể rời đi, nhưng đám đồ tử đồ tôn Phi Tiên Môn này trong tương lai e là sẽ bị trả thù.

Tốt xấu gì nên lưu lại một ít hương khói, vẫn nên là giữ lại một chút.

Nhận được câu trả lời chắc chắn của hắn, Nguyên Chân Nguyên Thịnh vui mừng nhướng mày.

“Vậy, tổ sư gia có nên mua nhiều chút hay không…”

Hai lão này suy nghĩ linh hoạt, lại muốn cùng phi thăng với Thành Ca đây mà.

Chương 266.

Người khác không dám mua quá nhiều Tiên Duyên lệnh, dù sao mua cũng không giữ được, mười năm cuối cùng còn sẽ bị bao vây công kích.

Cho dù những Thái Cổ tiên môn có Tiên Vương tọa trấn, mỗi lần cũng chỉ dám để mấy trăm cái, tiết kiệm thì dùng được lâu, không dám lấy quá nhiều.

Lấy quá nhiều Tiên Duyên lệnh một lúc chẳng khác nào làm cho người khác canh cũng không uống nổi, sẽ khiến mọi người cùng chung căm phẫn. Không chừng họ sẽ liên hợp tấn công.

Đây coi như là lệ cũ ước định mà thành.

Nhưng lão tổ hắn khác biệt!

Một khi lão nhân gia hắn đứng ở đó, Trung tiên giới có ai có thể giành miếng ăn từ trong tay hắn được?

Khương Thành đã nhìn ra suy nghĩ của hai người.

Hắn không ngại che chở hậu bối bản môn một chút ít, nhưng…

“Miễn đi, lão tổ ta không có nhiều tiên tinh như vậy.”

Phi Tiên Môn ước chừng có trăm mấy ngàn đệ tử. Mỗi người trăm ngàn tiên tinh, hiện tại hắn quả đúng là không trả nổi.

Nguyên Chân, Nguyên Thịnh nhất thời dở khóc dở cười.

Lão tổ đúng là hài hước, sao bọn họ dám để lão nhân gia hắn tốn kém.

“Tổ sư gia hiểu lầm, bảo khố của tông môn còn có một chút tích góp, khoản tiên tinh này đương nhiên là chính bọn ta trả rồi.”

“Như vậy à, vậy thì được.”

Nghe thấy mình không cần giúp trả tiền, Thành Ca dễ nói chuyện hơn rất nhiều.

Nhất là câu nói tiếp theo của Nguyên Chân càng làm cho hắn “tuổi già an lòng”.

“Tiên Duyên lệnh của tổ sư gia ngươi cũng để cho tông môn mua!”

“Ha ha ha, các ngươi cũng được đấy!”

Từ lúc gặp mặt đến vừa nảy, lão tổ vẫn luôn có thái độ không thích thú lắm, bây giờ thì cuối cùng đã có được một tiếng tán dương của hắn, Nguyên Chân, Nguyên Thịnh như mở cờ trong bụng.

“Cố gắng hiếu thuận tổ sư gia là việc chúng ta phải làm.”

Thành Ca lập tức đã cảm thấy hai lão này nói chuyện rất dễ nghe, rất biết làm việc!

Ngay sau đó, hắn nhìn hai người này thân cận hơn rất nhiều.

“Các ngươi dự định mua bao nhiêu Tiên Duyên lệnh?”

Hai người đương nhiên muốn càng nhiều càng tốt, mang thêm mấy người đi Thượng Tiên giới.

Nhưng họ không dám làm chủ, chỉ có thể thử dò xét nói: “Vậy thì phải xem ý của tổ sư gia.”

Thành Ca vung tay lên: “Ý của ta sao, vậy phải xem các ngươi có bao nhiêu tiên tinh.”

Một câu đơn giản, khiến hai người trở nên vui mừng khôn xiết lần nữa.

Tổ sư gia đã nói rất rõ ràng, cho dù có bao nhiêu người mua Tiên Duyên lệnh, hắn đều có thể che chở được.

Đừng nói là một trăm cái, một ngàn cái, cho dù là mười ngàn cái, trăm ngàn cái cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể mua được!

Trước mắt Phi Tiên Môn có mười lăm vạn đệ tử, nếu đều mua cho họ, cần mười lăm tỷ tiên tinh thượng phẩm.

Đây thật là một khoản tiền vô cùng lớn, cho dù lật cả Phi Tiên Môn, cũng không góp ra được nhiều tiền như vậy.

Hai người cắn răng, đồng thời tàn nhẫn hạ quyết tâm đến, không bỏ được trẻ con thì không bắt được sói!

Trên thực tế không được, thì bán một số tài nguyên khác thành tiền, góp nhiều tiên tinh một chút!

Đó là cơ hội phi thăng tập thể ngàn năm một thuở, không thể bỏ qua được!

“Tổ sư gia có thể cho bọn ta thời gian mấy ngày chuẩn bị tiên tinh chứ?”

“Được.”

Kỳ thật Thành Ca cũng có tính toán của mình, hắn ước gì Phi Tiên Môn có thể góp nhiều tiên tinh một chút, mua nhiều thêm mấy Tiên Duyên lệnh.

Bởi vì đến tương lai, những Tiên Duyên lệnh này hắn có cách dùng khác.

Hai người đang muốn cáo lui, thì Thành Ca lại gọi bọn họ lại.

“Đúng rồi, Lam Đề và Tam Nhãn Hổ đâu? Sao ta không thấy được tượng ngọc của bọn họ?”

Lúc trước hai người này đều là nhân vật quan trọng bên cạnh hắn, ít nhất thân cận hơn nhiều so với bốn đời đệ tử.

Nghe thấy chuyện này, Nguyên Chân và Nguyên Thịnh đều cùng cảm thấy khó xử, dường như không biết nên mở miệng thế nào.

“Sao vậy? Chẳng lẽ có ẩn tình gì ở trong đó?”

“Trong sách cổ của tông môn quả thật có ghi chép về Lam Đề tiền bối, nghe nói thời kỳ đầu lập phái, người này cũng ở trong đó.”

“Ban đầu khi Phi Tiên Môn mới sáng lập, kẻ địch mạnh vây quanh. Trong chiến tranh lần thứ nhất bảo vệ tông môn, nàng từng chém giết mấy nhân vật đứng đầu của quân địch, chiến tích gần với đại trưởng lão Mạc Trần.”

Thành Ca khẽ vuốt cằm, sự trưởng thành của Lam Đề khác biệt hơn so với những đệ tử khác.

Nàng gặp biến cố lớn từ nhỏ. Trước khi họ quen biết, nàng đã rèn luyện một mình ở bên ngoài trong thời gian dài, cho dù kinh nghiệm hay sức chiến đấu cũng đều cao hơn một bậc.

“Nhưng không lâu sau đó, nàng trở mặt với hai đời chưởng môn trước cùng lúc. Nguyên nhân cụ thể không được ghi chép tỉ mỉ trong sách cổ. Sau khi đi, không rõ tung tích của nàng…”

A, là như vậy sao?

Lam Đề từng có xích mích với Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh sao?

Lúc trước khi mình còn ở đây, các nàng chung sống với nhau rất tốt mà.

Thành Ca cũng không hiểu ra sao, chỉ có thể cảm thán thật đúng là không nhìn thấu được những tâm tư của nữ nhân.

“Vậy Tam Nhãn Hổ thì sao?”

“Còn Tam Nhãn Hổ tiền bối, bọn ta chưa từng nghe thấy.”

Cái gì?

Thành Ca nghĩ kĩ lại liền hiểu ra, con hổ yêu bại hoại kia nhất định là ngại việc thành lập tông môn quá nhiều phiền phức, nên tìm nơi nào tiêu dao sung sướng rồi.

Dù sao không có mình, đệ tử khác căn bản cũng không trấn giữ được nó.

Nếu nó ở lại tận tụy bảo vệ tông môn, đó mới là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi, các ngươi đi xuống đi.”

“Đừng nói với người khác về thân phận của ta.”

Nguyên Chân Nguyên Thịnh tỏ ra đã hiểu, một khi thân phận chân thật của tổ sư gia bị truyền ra, chắc chắn sẽ có thật nhiều Tiên Đế của Thượng Tiên giới xuống đây vây đánh!

Tổ sư gia có thể chém giết một vị Tiên Đế, không có nghĩa là có thể ứng phó nhiều Tiên Đế như vậy.

Che giấu tung tích là hành động sáng suốt.

Hai người tự cho là thông minh căn bản không đoán được ý nghĩ thật sự của Thành Ca.

Nguyên nhân hắn không muốn nói rõ thân phận rất đơn giản, là vì chấn kinh giá trị.

Cái chuyện chấn kinh này phải xem kỳ vọng, một Kim Tiên giết chết Tiên Tôn, chắc chắn sẽ gây nên một sự chấn kinh lớn.

Một Tiên Đế chém giết Tiên Tôn, sẽ có người chấn kinh sao?

Nếu như tất cả đệ tử Phi Tiên Môn biết hắn từng chém giết Tiên Đế, vậy sau này, cho dù hắn làm gì cũng sẽ được xem là

lẽ tự nhiên.

Một chút giá trị chấn kinh cũng không có.

Huống chi hắn cũng không muốn làm rõ thân phận nhanh như vậy. Năm đó các đệ tử đều là Tiên Vương thuần nhất sắc, bản thân thì vẫn là Kim Tiên, bị truyền ra ngoài thì thật mất mặt!

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh cẩn thận từng li từng tí thu hồi cánh hoa, tượng ngọc của Thành Ca cất đi lần nữa.

Hai người vừa ra đến bên ngoài, đã bị đông đảo đệ tử bên ngoài vây chặt như nêm.

"Chưởng môn, vị kia rốt cuộc là người phương nào?"

"Vì sao ngươi cung kính với hắn như thế?"

"Sư phụ, hắn chỉ là một Kim Tiên. Cho dù thực lực mạnh một chút, chung quy vẫn là Kim Tiên mà thôi, ngươi có cần…"

"Tiền bối của bản môn nhiều, còn chưa vào Tiên Hiền đường, còn không đáng cung kính đến mức này chứ?"

"Không chừng là một tên lừa đảo…"

Nghe thấy những âm thanh chất vấn này, Nguyên Chân Tiên Tôn mặt biến sắc.

Vị này chính là tổ sư đời đầu tiên, có sức nặng còn hơn tất cả mọi người trong Tiên Hiền trong đường cộng lại!

Còn không đáng đến cung kính sao?

Còn lừa đảo ư?

Lão nhân gia hắn có thực lực thông thiên, những lời bàn tán này không chừng đã vào trong tai hắn rồi.

"Các ngươi thì hiểu cái quái gì!" Thấy mọi người còn đang lẩm bẩm, hắn giận đến mức nổi trận lôi đình mà nói tục.

"Hắn là một vị lão tổ cực kỳ quan trọng của bản môn, tôn trọng hắn chút cho ta!"

Đại trưởng lão Nguyên Thịnh cũng hung hăng nói: "Các ngươi nghe cho kỹ đây, đối mặt lão tổ, phải tôn kính hơn cả khi đối mặt sư phụ và cha mẹ của các ngươi!"

Nguyên Chân nói bổ sung: “Ai dám bất kính với lão nhân gia hắn, lập tức trục xuất khỏi tông môn, không ngoại lệ cho bất kỳ ai!”

Hắn chú tâm nhìn chằm chằm đồ đệ bảo bối của mình, giọng điệu không hề giống như đang nói đùa.

Cổ Thanh Ngọc ngẩn người.

Nàng không thể tin vào tai của mình.

Người kia giết tiên thú của mình, cởi y phục của mình, đoạt tiên khí và nhẫn trữ vật của mình.

Mà bây giờ sư phụ lại còn nói nếu như mình bất kính với hắn, sẽ trực tiếp bị trục xuất sư môn?

Chương 267.

“Dựa vào cái gì chứ?”

Cổ Thanh Ngọc cực kì không phục.

Nghĩ lại cũng đúng, nàng là đệ tử thân truyền đã bên cạnh Nguyên Chân ba trăm ngàn năm rồi.

Xảy ra chuyện, sư phụ không giúp nàng thì thôi, lại còn muốn bắt nàng cúi đầu chịu thua.

Đổi thành bất kỳ ai, chỉ e cũng không thể chấp nhận được.

Thực sự quá uất ức, không phải sao?

Nhưng Nguyên Chân Tiên Tôn không nghĩ như vậy.

“Dựa vào đây là quy tắc mới nhất của tông môn!”

Trước mặt tổ sư đời đầu, ngươi, một đệ tử kém trên trăm đời thì là cái gì?

Nhìn ánh mắt nghiêm khắc đến gần như không có chút tình cảm của sư phụ, lòng Cổ Thanh Ngọc thắt lạnh.

Khóe mắt của nàng đỏ lên, nàng lau nước mắt, sau đó hung hăng quay đi, bay thẳng ra ngoài.

Những người khác cũng ngừng bàn luận.

Bọn họ nhìn ra, lần này chưởng môn và đại trưởng lão làm thật.

Ngay cả viên minh châu của tông môn như Cổ Thanh Ngọc, cũng phải nhường đường trước việc này.

Đám người lui về sau, nhị trưởng lão Nguyên Thù mới nhíu mày hỏi: “Chưởng môn, vị lão tổ kia rốt cuộc là người thế nào?”

Các trưởng lão khác cũng dồn dập bày tỏ không hiểu.

“Dù sao thì ngài cũng nói ra chút căn nguyên chuyện này đi.”

“Tiên Hiền đường quả thực không có vị này.”

“Cho dù thật sự là một vị tiền bối của bản môn, tôn trọng một chút cũng được rồi, ta xem không đến mức phải gióng trống khua chiêng như vậy.”

“Đúng vậy, đứa nhỏ Thanh Ngọc này cũng bị ngươi tổn thương đến thấu tim, có phải có hơi quá đáng không?”

Tu Tiên giới chính là nơi kỳ diệu như vậy, người đã ba trăm ngàn tuổi rồi, còn bị gọi là trẻ con.

Đầu hai người Nguyên Chân và Nguyên Thịnh cũng vô cùng đau đớn.

Thân phận của Khương Thành không thể để lộ ra.

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, càng nhiều người biết thì càng dễ bị truyền ra.

Thế nhưng không nói rõ ràng, đệ tử khác suy nghĩ lung tung từ đầu đến cuối cũng không phải chuyện tốt.

“Bản chưởng môn và đại trưởng lão đã từng phát điên bao giờ chưa?”

“Chưa từng…”

“Vậy là được rồi, các ngươi chỉ cần biết, làm như vậy là tốt cho tông môn là đủ.”

Đây gọi là giải thích gì chứ?

Đám người đều mang vẻ mặt im lặng.

Ngay sau đó, Nguyên Chân Tiên Tôn lại tuyên bố một mệnh lệnh khiến bọn họ càng không hiểu hơn.

“Tập trung tất cả tiên tinh trong Trân Bảo Các của bản môn lại, mặt khác, những bảo vật khác tạm thời không dùng đến lập tức đem bán lấy tiền, đổi toàn bộ thành tiên tinh thượng phẩm.’

“Còn nữa, các ngươi làm trưởng lão, mỗi người đều phải cống hiến ra ba trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm.”

Cái gì?

Hắn muốn làm gì?

Không chờ bọn họ đặt câu hỏi, đại trưởng lão Nguyên Thịnh lập tức lấy mình làm gương tốt, giao ra một cái nhẫn trữ vật.

“Đây là toàn bộ tiên tinh lão phu cất giữ, ước chừng hai triệu bảy trăm ba mươi ngàn tiên tinh thượng phẩm!”

Nguyên Chân nhận lấy nhẫn trữ vật, kiểm tra lại một chút, gật đầu.

Nhìn hành động của hai người này, tất cả trưởng lão đều trợn mắt.

“Chưởng môn, đại trưởng lão, chúng ta có thể hỏi một câu, cần nhiều tiên tinh như vậy để làm gì sao?”

Vì để gom góp tiên tinh mà bán bảo vật của tông môn lấy tiền, có cần thiết hay không?

Từ khi nào mà chúng ta lại suy bại tới mức phải làm người bán hàng sống qua ngày rồi?

Nguyên Chân Tiên Tôn nói với vẻ đương nhiên: “Dùng để mua Tiên Duyên lệnh.”

“Cái gì?”

“Mua Tiên Duyên lệnh?”

Lần này, tất cả trưởng lão thật sự hoài nghi chưởng môn điên rồi.

Lại nhìn đại trưởng lão, mặt hắn cũng đầy sức sống cuồng nhiệt.

Từ trước đến nay, tam trưởng lão Nguyên Mục đều rất ủng hộ quyết định của chưởng môn, nhưng lần này cũng không thể không đứng dậy.

“Thứ cho lão phu nói thẳng, không thể mua Tiên Duyên lệnh được!”

Các trưởng lão khác cũng dồn dập thuyết phục.

“Đúng vậy, chính chưởng môn ngài chắc cũng rõ, còn một trăm ba mươi mốt năm nữa, hiện tại mua Tiên Duyên lệnh chính là mua giấy báo tử!”

“Nhất là còn định góp nhiều tiên tinh như vậy, hay là chưởng môn còn dự định trắng trợn thu mua?”

“Chuyện này sẽ mang đến tai hoạ ngập đầu cho bản môn!”

Đại trưởng lão thầm nghĩ, nếu như nói ra thân phận chân thật của lão nhân gia hắn, các ngươi sẽ còn tích cực hơn cả ta.

Chỉ tiếc, những trưởng lão này căn bản không nhận ra Khương Thành.

Cho dù nhận ra, bọn hắn cũng không biết Khương Thành là tổ sư lập phái của bọn họ.

“Chẳng lẽ các ngươi không muốn phi thăng lên tiên giới sao, cơ hội tốt như vậy?”

Đám người đều im lặng.

Đây là cơ hội tốt gì chứ?

Bọn họ đương nhiên muốn phi thăng lên đi, nhưng vấn đề là nếu như trắng trợn mua Tiên Duyên lệnh mà có thể toại nguyện ngay, thì cũng không tới phiên bọn họ đến mua.

“Hành động lần này vô cùng không ổn, lão phu không đồng ý!”

“Trước khi đến ngày gần hết hạn, mua hai ba cái thì có thể nói cho qua, hiện tại còn quá sớm.”

“Đúng vậy, bọn ta tuyệt đối không đồng ý!”

Mặc dù chưởng môn và đại trưởng lão là hai người có quyền lực lớn nhất của một tông môn, nhưng ý kiến của hội trưởng lão cũng rất quan trọng.

Nếu bọn hắn cùng nhau phản đối, chuyện này sẽ rất khó hoàn thành.

“y, các ngươi…”

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh nóng đến độ sắp thượng cẳng chân.

Tổ sư gia, một cái chân to như thế, các ngươi lại lơ đi không ôm lấy.

Dưới tình thế cấp bách, đại trưởng lão Nguyên Thịnh không nhịn được thốt ra: “Có lão tổ ở đây, những Tiên Duyên lệnh kia căn bản không cần lo bị người ngoài cướp đi!”

Cả hiện trường yên tĩnh.

Nguyên Chân nhịn không được trừng Nguyên Thịnh một cái, ngươi đừng để lộ bí mật.

Nhưng ngay sau đó, tất cả trưởng lão đều lắc đầu một lần nữa.

“Vị lão tổ kia? Cho dù thân phận của hắn rất cao, nhưng thực lực cũng chỉ là Kim Tiên mà thôi?”

“Một khi chúng ta trắng trợn mua Tiên Duyên lệnh, đến lúc đó sẽ có vô số tông môn để mắt tới chúng ta, trong đó thậm chí sẽ có Tiên Vương đột kích.”

“Trận chiến mức này, những Thái Cổ tiên môn kia còn không dám đối mặt, huống chi là hắn?”

“Đúng thế, hắn lấy cái gì mà cản?”

“Chẳng lẽ hắn còn có thể tìm được một đám Tiên Vương làm chỗ dựa giúp đỡ sao?”

Chính hắn đã là chỗ dựa lớn nhất!

Nhưng lời nói tùy tiện này của đám người họ, lại khiến Nguyên Chân lóe sáng ý tưởng.

Đúng rồi, không thể bại lộ thân phận của lão tổ, nhưng hướng dẫn mọi người đoán theo những phương hướng khác cũng được mà.

Dù sao chỉ cần chứng minh hắn đáng tin là được.

“Không sai, lão tổ lão nhân gia hắn có thân phận cực cao, giao du rộng lớn trong tiên giới, có rất nhiều Tiên Vương đều là

bạn cũ của hắn.”

“Hắn có thể giúp chúng ta bảo vệ được Tiên Duyên lệnh, mọi người yên tâm mua là được!”

Nguyên Thịnh cũng hùa theo: “Lần này hắn trở về cố ý dìu dắt chúng ta, các ngươi đừng bỏ qua cơ hội lần này!”

Đám người đưa mắt nhìn nhau.

“Vậy xin hỏi họ tên vị lão tổ này là gì?”

Nếu thật sự có một nhân vật được hoan nghênh đến như vậy thì đã sớm rạng danh trong Trung tiên giới rồi, phải không?

Có lẽ bọn hắn đã từng nghe được.

“Điều này…”

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh lại gặp khó khăn.

Tên của Khương Thành không thể nói ra!

“Lão nhân gia ông ta đi khắp nơi phong trần nhiều năm, đã sớm quên tên họ, các ngươi chỉ cần biết, chúng ta sẽ không hại mọi người là được!”

“Đúng thế, chẳng lẽ ta và chưởng môn lại hại Phi Tiên Môn sao?”

Hai người nói hết lời, cuối cùng cũng vẻn vẹn chỉ có mười mấy vị trưởng lão nửa tin nửa ngờ, đưa ra một chút tiên tinh.

Mấy trăm trưởng lão khác bao gồm nhị trưởng lão, tam trưởng lão, vẫn không đồng ý như trước.

Nguyên Chân, Nguyên Thịnh tức giận đến nỗi buồn bực trong lòng, lại không thể làm gì.

Cuối cùng chỉ có thể đi xin phép Khương Thành một lần nữa, xem lão nhân gia hắn có cách gì hay không.

Nghe thấy bọn hắn nói xong quá trình bàn bạc vừa rồi, Thành Ca có hơi tiếc rèn sắt không thành thép.

“Lại còn có chuyện này ư?”

Nhớ ngày đó khi hắn làm chưởng môn, quyền uy cỡ nào.

Những người khác vốn không có quyền lên tiếng được chưa?

Dù phía trước thật sự là một cái hố lửa, hắn nói một tiếng nhảy, mọi người cũng sẽ nhắm mắt nhảy theo hắn.

“Hiện tại các ngươi góp được bao nhiêu tiên tinh rồi?”

“Trước mắt kho tàng tông môn mà chúng ta có thể trực tiếp điều động không nhiều, bán lấy tiền một vài thứ, lại thêm số tiên tinh tích góp của mấy mạch đệ tử chúng ta, tất cả đại khái chỉ có hơn ba trăm ba mươi triệu tiên tinh thượng phẩm.”

Nguyên Thịnh tiếc nuối không thôi: “Nếu tất cả các trưởng lão khác đều đáp ứng, vậy thì không chỉ có chừng này…”

Thành Ca khua tay: “Không cần nữa.”

Chương 268.

Ba trăm ba mươi triệu tiên tinh thượng phẩm, cũng có thể mua được ba nghìn ba trăm cái Tiên Duyên lệnh.

Dù sao cũng gần như có thể đạt tới hiệu quả hắn muốn.

Còn về những người khác, không mong muốn thì thôi.

Dù sao nơi này cũng là Phi Tiên Môn, đều là hậu bối của hắn, hắn cũng lười áp dụng thủ đoạn cứng rắn, thô bạo để ép người khác đi vào khuôn khổ.

“Mua ba nghìn ba trăm cái trước đi.”

“Các ngươi chuẩn bị tiên tinh chút đi, xong rồi lại đến gọi ta.”

Trước mắt thấy lão tổ vẫn chưa trách tội mình làm việc không thuận lợi, Nguyên Chân và Nguyên Thịnh thở nhẹ ra.

Thầm cảm thán thì ra vị tổ sư gia đời đầu này cũng rất dễ nói chuyện.

Mấy ngày sau đó, khi bọn hắn chuẩn bị Tiên tinh, toàn bộ Phi Tiên Môn đều đang bàn luận về lão tổ không biết xuất hiện từ nơi nào này.

“Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi, ta hoài nghi có phải chưởng môn và đại trưởng lão bị khống chế thần hồn hay không.”

“Đúng vậy, Khương lão tổ kia cũng quá kỳ dị.”

“Ngay cả tên họ cụ thể cũng không biết, lại tin tưởng hắn như vậy, thật sự hoang đường.”

“Khống chế thần hồn thì không đến nỗi, hắn mới Kim Tiên, làm sao khống chế thần hồn của Tiên Tôn được?”

“Dù sao thì hắn chắc chắn cũng có thủ đoạn mê hoặc lòng người, sư phụ ta cũng bảo chúng ta cẩn thận một chút trong khoảng thời gian này.”

“Nghe nói chưởng môn bọn họ đang gom góp tiên tinh, muốn mua Tiên Duyên lệnh với số lượng lớn, đúng là điên rồi.”

“Hầy, e là Phi Tiên Môn chúng ta sắp đi vào thời buổi rối loạn rồi…”

Những lời bàn tán này xôn xao từng ngày.

Các trưởng lão lo lắng, sợ thu mua Tiên Duyên lệnh, sẽ dẫn tới họa diệt môn sát thân.

Những ngày này, không ngừng có người đi khuyên Nguyên Chân, Nguyên Thịnh dừng tay lại, có người tận tình khuyên bảo, cũng có người than thở khóc lóc.

Nhưng Nguyên Chân, Nguyên Thịnh sao có thể nghe bọn họ.

Hai lão đầu làm theo ý mình, thậm chí nói ra mấy lời tàn nhẫn.

Nếu như đến lúc đó Phi Tiên Môn thật sự không chịu đựng được, các ngươi phân rõ giới hạn là được.

Lời như thế này vừa được thốt ra, càng làm cho rất đông người thất vọng không thôi.

Bọn người Nguyên Thù, Nguyên Mục bàn bạc đối sách mà không có kết quả, cuối cùng chỉ có một kết luận.

“Chưởng môn bị mê hoặc tâm trí, đây là hiện tượng môn phái suy vong!”

Mà trong các đệ tử, cũng có rất nhiều người bất mãn.

“Nghe nói mấy ngày này Cổ sư tỷ vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài, xem ra nàng đã hoàn toàn thất vọng đau khổ.”

“Nếu ta là nàng, ta cũng sẽ thất vọng đau khổ như vậy.”

“Lần này chưởng môn thật sự quá đáng, vì cái gọi là lão tổ không biết đến từ nơi nào mà ngay cả người mình cũng không

để ý."

Mặc dù đồ đệ của đại trưởng lão Nguyên Thịnh - Lãnh Hóa Hàn và Cổ Thanh Ngọc có quan hệ cạnh tranh, nhưng cũng không nhịn được vì nàng mà lên tiếng bất bình.

"Sư phụ, vì sao ngài tin tưởng Khương lão tổ kia như vậy?"

"Lần này Cổ Thanh Ngọc chịu bất công, có phần hơi quá đáng rồi?"

"Bất công?"

Nhìn thấy ánh mắt không phục của đồ đệ mình, Nguyên Thịnh Tiên Tôn cười lạnh một tiếng: "Nàng nên thắp nhang cầu nguyện cảm tạ trời xanh, cảm tạ lão tổ khoan dung như vậy đi."

"Lúc ấy nàng quyết tâm muốn giết người ta, mà lão tổ chỉ trừng phạt một chút, không so đo với hàng tiểu bối như nàng, sau đó cũng chưa từng đề cập đến một câu."

Hắn chắp tay với nơi ở của Thành Ca trước mắt, sùng kính đầy mặt.

"Tấm lòng thế này, chúng ta còn kém xa…"

Lãnh Hóa Hàn im lặng, đây là đang nghe lời của con người nói hay sao?

Hắn không lên án thì thôi, lại còn khen.

Nếu không phải sư phụ của hắn, hắn cũng không nhịn được mà chửi thề rồi.

"Nhưng nguyên nhân gây ra việc này là tiên thú của Cổ Thanh Ngọc bị hắn giết chết, hắn đã làm sai trước…"

Nguyên Thịnh Tiên Tôn không kiên nhẫn phất tay: "Được rồi được rồi, đừng nói với vi tôn những lời nói lung tung đó nữa."

"Ta chỉ hỏi ngươi một câu, nếu người trong cuộc là những người như Đan Thái tổ sư, Ngụy Miêu tổ sư, Đoạn Hà tổ sư, ngươi sẽ còn nghĩ như vậy sao?"

Những người khác thì thôi, Lãnh Hóa Hàn là đồ đệ của mình, hắn không thể không nói một chút về căn nguyên chuyện này.

Nhất định phải làm hắn thức tỉnh.

Nếu không trong tương lai, hắn cũng xích mích với tổ sư gia, lúc đó tai họa giáng xuống đầu thì không kịp nữa.

Những cái tên này đương nhiên như sấm bên tai đối với Lãnh Hóa Hàn, đó đều là lão tổ đứng hai hàng trước trong Tiên Hiền đường!

Không có bọn họ, sẽ không có Phi Tiên Môn ngày nay.

Hắn vội vàng cung kính khom người về phía Tiên Hiền đường, lúc này mới không chút nghĩ ngợi mà nói: "Nếu Cổ Thanh Ngọc dám ra tay với mấy vị tổ sư này, thì nàng muôn lần chết cũng khó chối tội lỗi, có thể còn sống sót chính là may mắn lớn trong cuộc đời!"

Nguyên Thịnh chìa tay ra: "Vậy chẳng phải xong rồi sao?"

"Thế nhưng vị Khương tổ sư này, hắn không phải…"

Lãnh Hóa Hàn thay đổi sắc mặt, ngay sau đó mang vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Chẳng lẽ bối phận địa vị của hắn không kém hơn mấy vị tổ sư kia ư?"

"Ngươi có thể cho là như vậy."

Nguyên Thịnh nghĩ thầm há lại kém hơn, bối phận của hắn cao hơn nhiều so với mấy vị tổ sư kia.

Trước mặt hắn, mấy vị tổ sư mà ngươi cảm thấy vô cùng cao cả kia chỉ là tiểu tùy tùng mà thôi.

Chỉ là lời chỉ có thể nói đến đây thôi, nói quá rõ ràng, chỉ e sẽ để lộ bí mật.

"Thế nhưng, tất cả tổ sư ba đời trước đều có tượng ngọc tiên thạch trong Tiên Hiền đường, không có ai ngoại lệ mà."

Lãnh Hóa Hàn vẫn không thể tin được.

"Mà trong điển tịch của tông môn cũng chưa từng có ghi chép về người này."

"Nếu thân phận địa vị của hắn cao quý như thế, sao ngay cả mấy lời truyền miệng cũng không có chứ?"

"Dù cho lúc ấy hắn chỉ là một đệ tử ngoại môn, thậm chí tạp dịch trông núi, cũng không thể nào không nhắc tới dù chỉ một lời!"

Trong lúc nhất thời Nguyên Thịnh cũng không biết giải thích thế nào với hắn.

Chỉ có thể nói: “Vị tổ sư này là một vị đặc biệt nhất, vô cùng đặc biệt.”

“Đặc biệt?”

Sau khi Nguyên Thịnh rời đi, Lãnh Hóa Hàn lại liên tưởng đến một số phương hướng kỳ quái.

Hắn có hơi hoài nghi, có phải vị Khương lão tổ này cũng giống như vị nữ tiên tên là Lam Đề năm đó, bởi vì một số nguyên nhân nhạy cảm, cho nên không được nhắc đến.

Nhưng nhìn lại không giống.

Năm đó Lam Đề sinh ra mâu thuẫn rất lớn với hai đời chưởng môn trước, còn có chuyện gì càng nhạy cảm hơn, nghiêm trọng hơn so với chuyện này?

Dù vậy, tên của Lam Đề cũng vẫn được giữ lại.

Bây giờ đệ tử Phi Tiên Môn, chỉ cần đi đọc kỹ điển tịch cổ xưa, vẫn sẽ biết vào lúc ban đầu lập phái, từng có một người mạnh mẽ có thực lực còn lợi hại hơn hai đời chưởng môn trước.

Mà Khương tổ sư này, căn bản không ai biết được.

Huống chi, nếu thật sự là nhân vật của thời đại đó, dù thế nào chăng nữa, thực lực không đến nỗi mới chỉ là cấp độ Kim Tiên!

Hắn nghĩ không thông.

Mà bảy ngày sau đó, Nguyên Chân và Nguyên Thịnh rốt cục cũng chuẩn bị thỏa đáng ba trăm ba mươi triệu tiên tinh thượng phẩm, giao đến tay Thành Ca.

Lần mua sắm Tiên Duyên lệnh này, Thành Ca sẽ đích thân đi làm.

Chuyến này phải vượt qua mấy Thiên Vực, mua nhiều Tiên Duyên lệnh như vậy, ven đường không chừng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên chỉ có hắn mới có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối.

Trước khi đi, Nguyên Thịnh cung kính nói: "Lão tổ đi chuyến này, không người chăm sóc hầu hạ, không biết có thể để tiểu đồ đồng hành chăng?"

Tiên nhân lại không tồn tại những nhu cầu như ăn cơm gì đó, nhưng Thành Ca không hiểu rõ Trung tiên giới, ven đường quả thực cần một người thỉnh thoảng phổ cập khoa học một chút cho hắn.

Thế hắn gật đầu: "Được."

Nguyên Thịnh vội vàng liếc mắt một cái ra hiệu với Lãnh Hóa Hàn, âm thầm truyền âm cho hắn: "Đây chính là cơ duyên lớn nhất đời này của ngươi, vi sư chỉ có thể giúp ngươi nhiều như vậy thôi!"

"Đi theo lão tổ cho tốt, mỗi một chữ hắn nói đều phải coi như chuyện lớn của tông môn mà đi làm!"

Nếu không phải tông môn cần có người trấn giữ, hắn cũng hận không thể đích thân đi cùng.

Mặc dù Lãnh Hóa Hàn xem thường lời nói này của hắn, nhưng quả thực cũng có lòng hiếu kỳ mãnh liệt với Khương Thành.

Rất muốn nhìn xem hắn rốt cuộc có gì đặc biệt.

Nghe vậy, hắn gật đầu, theo quy tắc đứng sau lưng Thành Ca.

Chương 269.

Nhìn thấy Lãnh Hóa Hàn đáp lên chuyến xe này, Nguyên Chân chưởng môn cũng được dẫn dắt.

Đi theo lão tổ ra ngoài, nếu có thể được lão nhân gia hắn đề điểm hai câu, cả đời sẽ được ích lợi vô cùng!

Ngẫm lại đám đệ tử theo hắn năm đó, bây giờ chắc chắn đều không thấp hơn Tiên Vương.

Cho dù chỉ rút ngắn quan hệ với lão nhân gia hắn một chút, tương lai cũng có thể có thu hoạch lớn!

"Lão tổ, tiểu đồ của ta cũng rất ngưỡng mộ ngài, có thể để nàng cũng đồng hành cùng hay không?"

Thành Ca suy nghĩ, mình làm màu quả thật cũng cần người xem.

Nếu không thì chấn kinh cho ai nhìn đây?

“Tùy vậy.”

Nguyên Chân vội vàng phái người đi tìm Cổ Thanh Ngọc.

Làm sư phụ, hắn vẫn rất yêu quý thân truyền đệ tử này, có chuyện tốt vẫn nhớ đến nàng.

Mà lúc này, nhị trưởng lão và tam trưởng lão ở một bên cũng đứng dậy.

“Chuyến này của lão tổ rất trọng đại, bản môn không có Tiên Tôn cùng đi, khó tránh được nguy hiểm.”

Bọn họ không cảm thấy đi theo Khương Thành có vinh hạnh gì cả, chỉ có đôi chút hoài nghi Khương Thành là kẻ lừa đảo.

Giao cho hắn nhiều tiên tinh như vậy?

Lỡ như người này lấy tiền bỏ trốn thì làm sao bây giờ?

“Chi bằng lại phái ba vị trưởng lão đồng hành, được không?”

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh không khỏi hung hăng lườm bọn họ một cái, bọn họ không tin lão tổ, còn phái người đi theo giám sát.

Thực sự quá bất kính với lão nhân gia hắn.

“Lão tổ thứ tội, bọn họ chỉ nhất thời mau miệng…”

Thành Ca khua tay áo: “Không sao, người muốn đi đều có thể đi theo.”

Vẫn là câu nói đó, hắn cần người xem.

Thế là, dưới sự gợi ý của nhị trưởng lão và tam trưởng lão, có ba trưởng lão cũng gia nhập trong đội ngũ.

Ba người này theo thứ tự là Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc. Họ đều là trưởng lão nòng cốt trong môn, tu vi đều đạt tới cấp độ Tiên Tôn.

Nếu như “tên lừa đảo” này muốn cuỗm tiền lẩn trốn, thì đến lúc đó ba người bọn họ có thể chế ngự hắn một cách “vững vàng”.

Lúc này, hai nữ đệ tử hầu kiếm được phái đi gọi Cổ Thanh Ngọc cũng trở về.

Nguyên Chân nhìn thấy chỉ có hai người bọn họ, sắc mặt thay đổi, liền vội vàng hỏi: “Nàng ta đâu rồi?”

“Chuyện này…”

“Sư tỷ, nàng…”

Hai nữ đệ tử ấp a ấp úng, vẻ mặt rất khó xử, dường như không dám nói thẳng trước mặt tổ sư.

Thành Ca có chút hứng thú hỏi: “Nàng ta làm sao rồi?”

Hai nữ đệ tử vội vàng quỳ xuống: “Tổ sư gia tha mạng!”

Việc này khiến Thành Ca cạn lời.

Hắn đâu có hỏi tội, có cần như vậy hay không?

Đối với người mình, hắn vẫn luôn rất khoan dung.

Lòng Nguyên Chân trầm xuống.

Hắn vừa nhìn đã biết, Cổ Thanh Ngọc còn đang giận dỗi.

Nàng không chỉ cự tuyệt, thậm chí có lẽ còn nói ra mấy lời không tốt nào đó.

Dám bỏ cả mặt mũi của tổ sư gia, quả thực là điên rồi, lần này thì kết thúc làm sao đây.

Sớm biết, mình liền không nên đề cập đến chuyện này rồi.

Hắn vội vàng xin lỗi lần nữa: “Lão tổ thứ tội, liệt đồ không biết lễ phép, có mắt không tròng, ta nhất định…”

Thành Ca ngắt lời hắn.

“Đi thôi, cũng nên xuất phát rồi. Nếu đồ đệ ngươi không muốn đi, vậy thì để hai nàng họ đi thôi.”

Hắn chỉ vào hai nữ đệ tử hầu kiếm.

Hả, hả?

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh đều sửng sốt.

Để hai đệ tử này đi?

Mặc dù hai nàng có dung mạo đẹp đẽ, nhưng chỉ là đệ tử ngoại môn, tu vi chỉ đến Chân Tiên mà thôi.

Nếu không họ cũng sẽ không bị phân công đi làm mấy việc vặt vãnh như thân phận thị nữ này.

Các nàng có tài đức gì, mà lại có thể đi theo lão tổ, sớm chiều làm bạn bên hắn?

Nhìn thấy cả hiện trường yên tĩnh, Thành Ca không kiên nhẫn nữa.

“Sao nào, các nàng cũng không tiện sao?”

“Không phải, không phải!”

Nguyên Chân tỉnh táo lại, vội vàng hạ lệnh với hai nữ đệ tử kia.

“Còn không mau cảm ơn tổ sư gia?”

Thật là hời cho các ngươi.

Lúc này, hắn hận không thể bắt Cổ Thanh Ngọc tới mắng chửi một phen cho hả dạ.

Cơ hội trời ban này vốn là của ngươi, bây giờ thì tốt rồi, bị hai đệ tử ngoại môn không biết tên kia lấy đi.

Hai đệ tử hầu kiếm vừa mừng vừa sợ.

Các nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ biết vị lão tổ trước mắt này là người lớn nhất tông môn.

Trước mặt hắn, chưởng môn và đại trưởng lão cũng phải cười hùa theo.

Là đệ tử ngoại môn tầng chót, cơ hội như vậy có ý nghĩa như tế nào, các nàng đều rất rõ.

Hai người uyển chuyển bái: “Tố Diệp, Tố Mộng bái kiến lão tổ!”

Thành Ca hài lòng gật đầu, như vậy mới đúng chứ.

Tất cả tùy tùng đều là nam thì không cân đối biết bao, thêm hai mỹ nữ đến, mới có thể làm cho hắn có tinh thần sảng khoái.

Một nhóm bảy người nhanh chóng biến mất trong Truyền Tống Trận.

Nháy mắt sau, họ liền xuất hiện trong tòa tiên thành nào đó ngoài trăm triệu dặm.

Sau đó lại liên tiếp chuyển truyền tống trận hai lần, rồi mới bắt đầu đi đường.

Thấy Nguyên Triết trưởng lão quệt qua nhẫn trữ vật một cái, lại có thể móc ra một chiếc phi thuyền khổng lồ mà xa hoa.

Ồ, thứ này còn rất thần kỳ mà.

Thành Ca đã thấy nhiều vật cưỡi, nhưng thứ đồ chơi này hắn mới thấy lần đầu tiên.

Nhưng thân phận tổ sư gia của hắn bày ở đó, đương nhiên sẽ không lộ ra bộ dáng đồ nhà quê.

Đồ trang trí bên trong vô cùng xa hoa, không khác gì hành cung, bởi vì đây vốn là phương tiện đi lại của chưởng môn.

Bản thân phi thuyền có trận pháp làm thủ đoạn công kích, nơi tu luyện tràn ngập Tiên Nguyên Chi Khí và quy tắc chi lực bên trong. Tuy nhiên, đối với Thành Ca thì đây đều là vật trang trí.

Một đường bay với tốc độ cực nhanh, bên ngoài gió mạnh lạnh thấu xương, bên trong ấm áp như mùa xuân.

Ba trưởng lão nhanh chóng tự đi tu luyện trong thuyền.

Nguyên Chân Chưởng môn nói không được bất kính với Khương tổ sư, bọn hắn không đụng đến hắn, nhưng cũng sẽ không thân cận bao nhiêu.

Ngược lại, Lãnh Hóa Hàn lại hỏi một câu hiếm có được.

“Lão tổ, chuyến này có cần chú ý gì không?”

“Không có, nên làm gì làm cái đó đi.”

Mục đích chuyến đi này là tiên thành trung tâm của Càn Lan Thiên Vực, lấy tốc độ của phi thuyền, cũng phải bay một ngày một đêm.

Quá trình đến nơi đó không có gì phức tạp, chỉ cần tìm tới chi nhánh của Thiên Khu Các, sau đó mua Tiên Duyên lệnh rồi đi.

Nghe hắn dặn dò như vậy, Lãnh Hóa Hàn cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn không có ý định chủ động lôi kéo làm quen với Thành Ca, phối hợp năng lực và tính tình là được rồi.

Thành Ca cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm với hắn, hai cô gái bên cạnh không thơm hơn sao?

“Hai người các ngươi là người địa phương Trung Tiên giới sao?”

Hắn muốn hỏi thăm tình trạng cơ bản của Trung Tiên giới một chút.

Nghe thấy hắn hỏi thăm, hai thiếu nữ Tố Diệp, Tố Mộng vội vàng trả lời.

“Bẩm lão tổ, chúng ta là người thành Liên Lạc gần Phi Tiên Môn, tu luyện từ nhỏ, ngưỡng mộ Phi Tiên môn đã lâu…”

Hai người bọn họ vô cùng quý trọng cơ hội đồng hành cùng lão tổ lần này, nói năng rất ngọt.

Hai người vốn chủ động lấy lòng, lại thêm Thành Ca lại không có vẻ kiêu ngạo gì, thế là ba người nhanh chóng cười cười nói nói không ngừng.

Lãnh Hóa Hàn nghe thấy mà không ngừng nhíu mày.

Hắn càng ngày càng cảm giác Khương lão tổ này có vấn đề.

Nếu thật là nhân vật cổ xưa trên trăm triệu năm trước, cảnh tượng hoành tráng gì cũng đã nhìn quen rồi chứ?

Người kết giao cùng đều phải là nhân vật cấp bậc bá chủ một phương chứ?

Chỉ là hai đệ tử ngoại môn, há có thể nói chuyện được với hắn?

Không nhìn thấy khí thế và hình tượng mà nhân vật lớn nên có chút nào.

Khi thời gian tới ngày thứ hai, cuối cùng đoàn người cũng đi tới được điểm đến.

Phi thuyền hạ xuống, tiên thành ngựa xe như nước phía trước hoàn toàn không làm cho Thành Ca hứng thúc chút nào. Hắn

trực tiếp mang theo "các tùy tùng" đi vào bên trong Thiên Khu Các treo cao giữa không trung kia.

Vừa vào cửa, một tiên nhân tiếp đãi đã tiến lên đón chào.

"Quý khách đến đây, không biết các ngươi cần gì?"

Thành Ca không kiêng dè gì, dửng dưng nói thẳng: "Ta đến mua Tiên Duyên lệnh!"

Lời vừa mới nói xong, tất cả mọi người trong đại điện rộng lớn của Thiên Khu Các đột nhiên yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều cùng quay đầu, nhìn về phía đoàn người bọn họ.

Lãnh Hóa Hàn và đám trưởng lão Nguyên Triết suýt chút nữa ngất đi.

Chương 270.

Tiên Duyên lệnh là "đạo cụ" nhạy cảm nhất toàn bộ Trung Tiên giới.

Mặc dù thứ này có thể trực tiếp mua được, nhưng trừ Thiên Khu Các và một số Thái Cổ Tiên Môn, không có ai dám công khai tuyên bố mình có được.

Dù sao người nắm giữ Tiên Duyên lệnh sẽ bị vô số người để mắt tới.

Theo ý nghĩ của đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết, lần này mua chắc chắn phải cố gắng khiêm nhường hết mức.

Cho dù cách mỗi mười năm sẽ bị bại lộ một lần, nhưng có thể giấu được lúc nào thì hay lúc đó là.

Mà trên thực tế, Thiên Khu Các cũng cân nhắc đến sự lo lắng của người mua.

Người muốn mua Tiên Duyên lệnh, hoàn toàn có thể tìm căn phòng bí mật hết sức kín đáo ở bên trong nói chuyện.

Ai lại vào cửa liền công khai gào to một tiếng, sợ người khác không biết sao?

Ngay cả tiên nhân tiếp khách kia cũng sửng sốt, suýt chút nữa không kịp phản ứng.

“Khách nhân, ngươi muốn mua Tiên Duyên lệnh sao?” Hắn không thể không xác nhận lại lần nữa.

Thành Ca không tự cảm thấy đã “bại lộ” chút nào, hắn như đang đến chợ thức ăn mua thức ăn vậy.

“Đúng vậy, các ngươi có Tiên Duyên lệnh đúng chứ?”

“Có.”

“Giá cả trăm ngàn tiên tinh một cái, không tăng giá chứ?”

“Khách nhân nói đùa, Thiên Khu Các chúng ta sừng sững bao năm nay, sao có thể làm mấy chuyện đầu cơ tích trữ hàng hóa rồi cố tình nâng giá chứ…”

Tiên nhân Tiếp khách nhìn xung quanh một lượt, ai cũng đều đang ngó chừng bên này.

Là người của Thiên Khu Các nên hắn không sợ, nhưng cũng không nhịn được thầm chảy mồ hôi vì Thành Ca.

Lão huynh, ngươi không sợ chết à?

Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết cũng vội vàng tiến lên hoà giải.

“Lão tổ bản môn trời sinh có tính tình khôi hài, chỉ đùa một chút thôi, mọi người tùy ý.”

“Ha ha, đúng vậy, bảo vật như Tiên Duyên lệnh, cho dù chúng ta muốn mua cũng sẽ không mua sớm như vậy…”

Những người khác trong điện suy nghĩ cũng thấy phải.

Nào có người lỗ mãng như vậy, lâu như vậy thì ra chỉ là nói đùa sao?

Đám người đang muốn chửi bậy vì lãng phí mấy câu tình cảm, Thành Ca đã vứt thẳng đẩy mấy người kia ra sau lưng.

“Không hiểu ra sao cả, ngay cả tùy tùng cũng không làm xong.”

Lão tổ vô cùng không hài lòng, quyết định tự đi thương lượng.

Hắn nhìn về phía tiên tiếp khách một lần nữa.

“Không tăng giá là được, ngươi có bao nhiêu hàng, ta mua hết!”

Hả, chuyện này…

Toàn trường yên tĩnh lại lần nữa.

Mua hết?

Mặc dù Thiên Khu Các có rất nhiều chi nhánh ở Trung Tiên giới, nhưng số lượng của Tiên Duyên lệnh mỗi lần ước chừng có mấy trăm ngàn cái.

Mà mỗi lần trước khi mười năm cuối cùng đến, đa số Tiên Duyên lệnh đều ở bên trong Thiên Khu Các, ít có tiên nhân dám tự nắm giữ.

Cho nên, trong chi nhánh này ít nhất cũng phải có trên trăm cái Tiên Duyên lệnh?

Người này muốn mua hết số này?

Ngoài Thái Cổ Tiên Môn có vài vị Tiên Vương trấn giữ, ai dám cùng lúc nắm giữ nhiều Tiên Duyên lệnh như vậy?

Tiên tiếp khách kia đã hoài nghi có phải lỗ tai của mình nghe lầm hay không.

Hắn không phải chưa từng bán Tiên Duyên lệnh, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu người mua “giàu có” như vậy.

Người này chán sống rồi sao?

“Lão tổ, không thể!”

“Không thể làm như vậy…”

Lãnh Hóa Hàn nóng người, liền cùng Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc tiến đến can ngăn.

Bọn họ thật sự sắp sụp đổ rồi.

Bọn họ không xác định được thân phận của lão tổ, nhưng bọn hắn có thể xác định một chuyện: đó là hắn không có chút kinh nghiệm nào về việc ở bên ngoài.

Cho dù kẻ non nớt vừa mới vào tiên giới cũng sẽ không lỗ mãng như hắn.

“Đi qua một bên đi, các ngươi quyết định hay ta quyết định?”

Thành Ca không kiên nhẫn.

Ta mang các ngươi đến, là để các ngươi làm đội cổ động viên, chứ không phải để các ngươi cản trở.

“Sao nào, các ngươi không muốn bán à?”

Tiên tiếp khách vội vàng nói: “Dĩ nhiên là không phải, chỉ là nhiều hàng như vậy, ta cần xin chỉ thị với bên trên.”

Bọn hắn đã đặt giá cho Tiên Duyên lệnh, đương nhiên là hoan nghênh người mua, dù sao nhập mười ngàn, bán trăm ngàn, họ kiếm bộn, không hề lỗ.

Nhưng trên trăm cái Tiên Duyên lệnh, là một đơn hàng rất lớn.

Mà bản thân loại hàng hóa này quá nhạy cảm, hắn không làm chủ được.

Lúc này hội trưởng chi nhánh Thiên Khu Các này - Đinh Thụy đang cung kính đi theo hai đại nhân vật.

Mặc dù là tiên nhân trên tiên giới, nhưng không thay đổi được vài quy tắc thương nghiệp cơ bản, ví dụ như cách một khoảng thời gian, tổng bộ thương hội sẽ phái người đến kiểm toán.

Hiện tại, vị đại nhân vật xuất hiện trước mặt Đinh Thụy là Diệp Dương Tiên Vương.

Thiên Khu Các ở Trung Tiên giới có 12 vị Tiên Vương trấn giữ, Diệp Dương Tiên Vương chính là một người trong số đó.

Đối mặt với Tiên Vương, mặc dù Đinh Thụy tự thấy không phạm sai lầm, nhưng cũng vẫn hơi lo sợ bất an.

Nhưng lúc này sự chú ý nhiều hơn của hắn lại không ở trên người Diệp Dương Tiên Vương. Ngược lại, hắn đầy sự tò mò đối với cô gái trẻ tuổi khác bên cạnh hắn.

Nàng này một chiếc váy dài chấm đất màu trắng, bên trên vạt áo rộng lớn được thêu lên hoa văn màu đen, nhưng không có cảm giác đột ngột chút nào, ngược lại còn có một loại khí chất khác biệt.

Nàng ngồi ngay thẳng, mái tóc đen thật dài che lấp một phần nhỏ dung nhan tuyệt mỹ. Cổ nàng mang một chuỗi vòng cổ thủy tinh, càng làm nổi bật xương quai xanh lành lạnh, vòng

tay bạch ngọc trên cổ tay cùng da thịt trắng như tuyết kia cực kì hợp.

Bàn tay trắng nõn mềm mại ấn nhẹ lên thẻ ngọc, xem xét sổ sách bên trong. Đôi mắt như nước mang theo sự lãnh lẽo hững hờ, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Cho dù chỉ tình cờ gặp ở ven đường, Đinh Thụy cũng sẽ chịu không được mà nhìn nàng nhiều hơn.

Mỹ nữ tiên giới nhiều như mây, nhưng nàng vẫn đẹp đến vô cùng.

Huống chi bây giờ nàng đang ngồi, còn đường đường một Diệp Dương Tiên Vương lại đang đứng bên cạnh nàng.

Vị nữ tiên này tự xưng là Mâu Vũ. Đinh Thụy chưa từng nghe nói về nàng.

Nhưng sự so sánh vị trí đối lập vô cùng đơn giản này, cũng đủ làm cho hắn hiểu được rất nhiều chuyện.

Lúc này, tên tiên tiếp khách trước đó cũng truyền tới tình huống phía dưới.

Đinh Thụy xem xét tình hình được gửi đến, lông mày nhíu một cái.

Có người muốn mua hết toàn bộ Tiên Duyên lệnh ở đây?

Theo trực giác, hắn cảm thấy bất thường. Hắn hoài nghi phía sau chuyện này có âm mưu gì hay không.

Diệp Dương Tiên Vương đương nhiên cũng chú ý tới sự khác thường của hắn.

“Làm sao vậy?”

“Chuyện này…”

Đinh Thụy hơi khó xử, nếu như chuyện của chi nhánh phân bộ còn cần người ở phía trên ra mặt giải quyết, khó tránh cho thấy bản thân quá vô năng.

Nhưng chuyện này, hắn quả thực không nắm chắc được.

Sắc mặt Diệp Dương Tiên Vương trầm xuống: “Áp a ấp úng, có gì thì cứ nói!”

“Là thế này, vừa rồi có mấy người đến muốn mua Tiên Duyên lệnh…”

Hắn vừa nói xong tình hình, Diệp Dương Tiên Vương cũng không nhịn được chau mày lại.

Bán Tiên Duyên lệnh là nghề cũ của bọn họ, nhưng hơn phân nửa đều bán trong mười năm cuối cùng.

Khi đó, là giờ cao điểm cho việc làm ăn của bọn hắn.

Mà trước đó, cách mỗi mười năm vị trí của Tiên Duyên lệnh đều sẽ bại lộ một tháng, không có mấy người ngu xuẩn đến nỗi mua bùa đòi mạng sớm như vậy.

Đặc biết là người này còn muốn mua nhiều như vậy, chuyện này quả thực rất kỳ quặc.

“Trước mắt bên này có bao nhiêu Tiên Duyên lệnh?”

“Một trăm mười lăm cái.”

“Người có thể đồng thời mua xuống nhiều Tiên Duyên lệnh như vậy hiển nhiên không phải kẻ ngu, hắn muốn làm gì?”

Hạ giới có Truyền Ảnh trận, Tiên giới đương nhiên sẽ không ngoại lệ.

Đinh Thụy vội vàng phủi phủi một Tiên Khí trong phòng, ngay sau đó hình ảnh bên trong đại điện tiếp khách phía dưới liền xuất hiện ở trước mắt.

Khương Thành, Lãnh Hóa Hàn và tiên tiếp khách kia, họ đều nhìn thấy được tất cả mà không sót một ai, thậm chí ngay cả âm thanh cũng vô cùng rõ ràng.

“Chính là bọn hắn.”

“Bọn hắn là người của Phi Tiên Môn, Phi Tiên Môn là một tông môn trong Càn Lan Thiên Vực, thực lực bậc trung.”

Đinh Thụy làm hội trưởng của một trong những chi nhánh Thiên Khu Các, tin tức vốn tinh thông hàng đầu, chỉ nhìn một cái đã nhận ra Lãnh Hóa Hàn và đám người trưởng lão Nguyên Triết.

“Trong môn có 19 Tiên Tôn, trong đó chưởng môn Nguyên Chân là Tiên Tôn thất phẩm, thực lực cũng được.”

“Còn về người cầm đầu kia, đúng là rất lạ mặt.”

“Phi Tiên Môn?”

Nghe thấy ba chữ này, nữ tiên tên là Mâu Vũ kia cuối cùng cũng bị kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn.

Nàng liền thấy trong hình ảnh kia, Khương Thành dường như cũng bị người nào đó kinh động, có mấy người ở đối diện đang đi về phía hắn.

Chương 271.

“Ha ha, ta đã sống nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một trò thú vị như thế.”

Trước mặt là một đám tiên nhân cười vang không ngớt.

Sau đó, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi, đầu đội tử quan, nghênh ngang đi tới.

Chỉ vào Thành ca với một nét mặt cợt nhả.

“Ôi, tiên tinh của các ngươi dùng không hết à?”

“Nếu sợ nhiều quá thì sao không đưa cho tiểu gia ta, làm ta thay các ngươi dùng?”

Ngay khi hắn định đi tới, một lão giả đứng ở sau lưng hắn vội vàng kéo hắn lại.

Vẻ mặt nghiêm trọng nhìn hắn lắc đầu.

“Công tử, mấy người này có lai lịch không rõ, nhưng dám mua nhiều Tiên Duyên lệnh như vậy, chỉ sợ lai lịch không đơn giản…”

Nhưng nam tử trẻ tuổi kia lại không cho là như vậy: “Nơi này là Đan Hoa thành!”

Một câu vô cùng đơn giản như vậy lại dường như là sự tự tin của hắn.

Lúc này, hắn đã đứng ở trước mặt của Thành ca.

Hắn cười he he quái dị hai tiếng: “Gần đây kinh tế của ta eo hẹp, cho ta ít tiên tinh để ta tiêu pha một chút nào…”

Nghe thấy lời này, Lãnh Hoá Hàn nổi giận đùng đùng.

Đang muốn rút kiếm ra thì Nguyên Triết lại kéo lại hắn, bí mật nói.

“Để xem sao đã!”

“Nhưng đối phương muốn sinh sự, ăn cướp trắng trợn…”

“Vừa hay mượn cơ hội này, xem thử vị được gọi là Khương tổ sư này rốt cuộc có thủ đoạn gì.”

Nghe hắn nói như vậy, Lãnh Hóa Hàn liền ngừng lại.

Nghĩ kĩ lại thì cũng đúng, trước mắt chỉ là một tên ác thiếu ăn chơi trác táng, nếu ngay cả chút phiền toái nhỏ như vậy cũng không giải quyết được, vậy cho dù là lão tổ của bổn môn thì cũng chỉ như thế mà thôi.

Ngược lại là sắc mặt của vị tiên nhân đón khách kia lại trầm xuống: “Chử Triều, ngươi nên biết trong Thiên Khu Các chúng ta, bất cứ ai cũng đều…”

Bọn họ mở cửa lớn để buôn bán, nếu khách nhân ở đây ngay cả an toàn cũng không bảo đảm được thì còn làm ăn được gì nữa.

Thiên Khu các có quy tắc, cho dù là kẻ nào cũng không được phát sinh xung đột ở đây.

Muốn đánh, có thể, nhưng phải ra ngoài đánh.

Nhưng những lời này của hắn còn chưa nói xong liền nghe thấy giọng của Phân Hội Trưởng Đinh Thụy truyền vào tai.

“Không cần phải xen vào, để bọn họ tự giải quyết.”

Đinh Thụy vốn sẽ không đưa ra mệnh lệnh này. Đây là ý tứ của Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương.

Lúc này, vẻ mặt của hai người vô cùng bình tĩnh mà nhìn vào ảnh chiếu của Khương Thành, xem hắn kế tiếp sẽ làm như thế nào.

Một người muốn mua cả trăm cái Tiên Duyên Lệnh, muốn bao nhiêu sự khả nghi thì có bấy nhiêu sự khả nghi.

Ở trong mắt các nàng, tên ác thiếu Chử Triều này xuất hiện vừa đúng lúc, có lẽ có thể giúp các nàng sớm dò ra một chút

nông sâu gì đó từ người hắn.

Vốn dĩ nghe vị tiên tiếp khách như vậy, Chử Triều còn có chút kiêng kỵ.

Kết quả câu nói kia còn chưa nói xong, tiên nhân tiếp khách kia đã lui trở về.

Chuyện này lập tức cho hắn dũng khí lớn hơn, chẳng lẽ Thiên Khu các cũng kiêng kị mình vài phần?

Suy nghĩ như vậy làm cho hắn nhất thời run lên.

Vừa vung tay lên, vài tên tiên nhân tuỳ tùng ở phía sau vây quanh hắn.

"Đang nói chuyện với ngươi đó, ngươi điếc à?"

Thành ca cũng không biết có mấy nhóm người đều đang âm thầm "khảo sát" chính mình, hắn chỉ cảm thấy tiểu tử trước mắt này còn rất đáng yêu.

Đáng yêu đến mức làm hắn không nỡ lập tức giết chết.

Đang lo tìm không thấy cơ hội kiếm giá trị khiếp sợ không phải sao?

Trả lời một câu ngay tại chỗ: "Ngươi là con trai của ta à?"

Mọi người ở đây nghĩ tới rất nhiều cách trả lời lại, ví dụ như Khương Thành bày ra thân phận của mình để cho Chử Triều kinh sợ, hoặc là để lộ thực lực kinh hoàng của cao nhân, hoặc là nói vài lời hay để dàn xếp mọi chuyện trong yên bình…

Nhưng chỉ có điều này là bọn họ không tài nào nghĩ tới.

Trong lúc nhất thời Chử Triều cũng chưa phản ứng lại: "Ngươi có ý gì?"

Thành ca thản nhiên nói: "Không phải con trai của ta thì ngươi hỏi ta đòi tiền làm gì?"

Sắc mặt mọi người ở bên đơ ra, đây là biến tướng mắng chửi người.

Nhìn nét mặt của mọi người biểu lộ ra vẻ vi diệu, trên mặt Chử Triều không nhịn được.

"Ngươi muốn tìm chết à!"

“Ngươi có biết, ta là Đan Hoa thành……”

Âm thanh của hắn đột nhiên im bặt.

Một nhát kiếm đột nhiên lóe lên, sau đó nhanh chóng biến mất.

Ngay sau đó, trong điện máu tươi bỗng nhiên phun tung toé ra khắp nơi.

Chử Triều không kịp rên lấy một tiếng liền ngã xuống, không chỉ có hắn mà còn có sáu gã tuỳ tùng ở phía sau hắn cũng cùng nhau ngã xuống.

Thành ca cho kiếm vào vỏ một cách tự nhiên.

Mấy người này chẳng qua chỉ là Huyền Tiên mà thôi, vậy mà cũng dám nhảy ra, đúng là không biết chữ chết viết như thế nào.

Hắn muốn giết mấy người này, vốn dĩ có thể càng nhẹ nhàng, thoải mái.

Nhưng mà vì muốn để có một pha lớn hơn một chút, kiếm thêm nhiều điểm giá trị chấn kinh rồi hắn mới rút kiếm.

Đến nỗi thân phận của đối phương là cái gì, có chỗ dựa như thế nào, hắn cũng lười nghe.

Sau khi giết người, trước tiên hắn bắt đầu lục soát, nhặt chiến lợi phẩm.

Gần đây cũng chưa thu vào được cái gì, nhịn lâu lắm rồi.

Những người khác còn chưa kịp thấy rõ, tất cả mấy cái nhẫn trữ vật đều đã nằm trong tay của hắn, còn mấy cái binh khí của mấy người này tất cả đi vào nhẫn trữ vật nhanh như chớp.

Chớp mắt một cái nữa, liền phát hiện tiên giáp của mấy người ngã trên đất kia cũng bị lột ra.

Tốc độ cực nhanh, có thể lấy được quán quân trong cuộc thi tốc độ lột đồ.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đạt được 50348 điểm giá trị chấn kinh, tự động đổi lấy 5 điểm công đức.”

Chậc, vậy mà chỉ có 5 điểm công đức?

Quá ít, Thành ca tự kiểm điểm lại bản thân một cách sâu sắc, có phải lúc nãy giết quá nhanh hay không.

Quá trình không đủ rõ ràng, thế cho nên mọi người không đủ hài lòng, cho nên chưa cho bản thân nhiều giá trị chấn kinh.

Hắn đã quên rằng trong đại điện này tổng cộng cũng chỉ có hơn một ngàn người, có thể có hơn 5 mươi ngàn giá trị chấn kinh, đã được coi như trình độ chấn kinh vô cùng cao rồi.

Mọi người ở hiện trường ngây ra như phỗng, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ như vậy.

Quả thật, bị ác thiếu khiêu khích, sau đó rút kiếm phản kích là chuyện rất bình thường.

Nhưng như vậy có phải quá đột ngột hay không, quá kịch liệt?

Ngay cả tên của đối phương cũng không hỏi sao?

Không nói chuyện một chút sao?

Hơn nữa có thực lực mạnh như vậy, hoàn toàn có thể lựa chọn khiến hắn khuất phục, mà không cần phải giết chết!

Vị lão giả lúc trước khuyên can Chử Triều là người đầu tiên phản ứng lại.

“Ngươi!”

Hai mắt của hắn tràn ngập nỗi khiếp sợ chỉ vào Khương Thành, ngón tay run lên.

“Ngươi điên rồi sao?”

“Ngươi dám giết chết cháu ngoại trai của Dư thành chủ, ngươi chết chắc rồi…”

Thành ca không kiên nhẫn phất tay: “Ta biết các ngươi là người của thành chủ, không hề tầm thường được chưa?”

“Ngươi còn ở đây mà châm chọc? Giống y như một tên ngốc, còn không mau đi kêu giúp đỡ?”

“Lẽ nào ngươi lại trông cậy vào mấy câu nói mà làm ta sợ tới mức tự trói xin tha?”

“Nghĩ đi nghĩ lại cũng không có khả năng đúng không? Có ý nghĩa sao?”

“Ngươi làm chó săn như thế nào vậy, không chuyên nghiệp chút nào!”

Bị hắn chỉ vào mũi mà mắng dữ dội một trận, vị lão giả trước mặt vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không có gì để nói.

Bởi vì, lời của Thành ca cmn nói vô cùng có lý.

Cuối cùng, hắn vô cùng “ngoan ngoãn nghe lời”: bay khỏi nơi này, chạy về tìm viện binh.

Mọi người ở đây đều hoài nghi chính mình đã nghe lầm, hay là do thế giới này đã rối loạn.

Lão huynh, ngươi là người như thế nào vậy?

Vậy mà còn bày mưu tính kế giúp đối phương, không cần như vậy chứ?

Ngay cả Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương ở phía bên kia quan sát động tĩnh, cũng mơ hồ.

Hành động này kỳ lạ quá, các nàng chưa thấy qua bao giờ.

Bọn người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết đều bị choáng váng, nhưng mà sợ hãi thì nhiều hơn.

Vị lão tổ này là điên rồi ư?

Một lời nói không hợp liền giết người, hơn nữa còn giết phải nhân vật không bình thường.

Vậy cũng thôi đi, giết người xong còn ở lại hiện trường.

Câu Cường long không áp Địa Đầu Xà chưa từng nghe qua sao?

“Lão tổ, mau rời đi nơi này.”

“Nơi này không nên ở lâu…”

Thành ca lười quan tâm đến bọn họ.

“Đi cái gì mà đi, hậu bối của ta tại sao lại có đám người nhát gan như vậy.”

“Đồ của ông đây còn chưa mua nữa mà!”

Hắn lại đi đến trước mặt của vị tiên nhân đón khách kia, cười tủm tỉm, chìa tay ra: “Nơi này của các ngươi, giết người hẳn là

không có sao đâu nhỉ, không ảnh hưởng đến giao dịch của chúng ta đâu, phải không?”

Chương 272.

Vị tiên tiếp khách rất muốn nói, đương nhiên là có liên quan!

Đây là lần đầu tiên có người dám giết người trong địa bàn Thiên Khu các.

Hơn nữa còn giết đến máu me đầy đất, cảnh tượng vô cùng tàn khốc.

Đây là chả khác nào đánh vào mặt Thương hội mặt một cái thật đau!

Nếu là lúc trước, lập tức sẽ có cao thủ trong thương hội ra mặt rồi.

Sau đó cứ đáng trừng trị thì trừng trị, nên bồi thường thì bồi thường, ở trước mặt lực lượng Thiên Khu, bất cứ kẻ nào cũng phải co rúm lại.

Nhưng bây giờ, bọn họ thật sự không còn có lập trường để làm như vậy.

Bởi vì ban nãy bọn họ vừa mới ngầm cho phép Chử Triều kiếm chuyện khiêu khích, chẳng khác gì là tự mình làm hỏng cái quy tắc này rồi.

Lúc này lại tìm vấn đề của Khương Thành, đó chính là tiêu chuẩn kép điển hình rồi, thế sẽ đập nát bảng hiệu Thiên Khu các.

“Hửm?”

Thành ca cau mày.

“Không có không có, khách quý muốn muốn giao dịch đương nhiên là có thể, mời đi theo ta…”

Lúc này vị tiên tiếp khách tiên cũng đã nhận được chỉ thị phía trên, giao dịch tiếp tục.

Có điều, do Phân Hội Trưởng Đinh Thụy đích thân ra mặt.

Đoàn người trong ánh mắt soi mói của mọi người ở đây, rất nhanh đã đi vào bên trong tầng thương hội.

Ở chỗ này, Thành ca gặp được Đinh Thụy, nhưng người đang ngồi trước mặt hắn vẫn là Mâu Vũ.

Tiên nữ trước mặt đẹp đến vô thực, Thành ca cũng không thể không nhìn quá nhiều, để bày tỏ sự tôn trọng.

Tiện thể trong lòng chấm cho nàng 99 điểm, trừ đi một điểm là bởi sợ nàng kiêu ngạo.

Nhan sắc này, tính ra trong số rất nhiều mỹ nữ mà hắn từng gặp, là người duy nhất có thể bì được với Lam Đề.

Nghĩ đến Lam Đề, hắn khó tránh cảm thấy lo lắng.

Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh các nàng sau khi đi lên Tiên giới có lẽ vẫn ở bên nhau, duy chỉ có Lam Đề nàng là một thân một mình không rõ tung tích.

Vậy mà mình còn có tâm trạng thưởng thức mỹ nữ khác, quả thực quá không ra gì!

Ít nhất cũng phải là sau khi tìm thấy nàng.

Mâu Vũ hiển nhiên không biết là mình đang bị người đối diện kia chấm điểm.

Nàng lộ ra vẻ bình tĩnh nói: “Bọn ta ở đây có 115 Tiên Duyên lệnh, các hạ muốn mua hết sao?”

“Không sai.”

Nghe được mới chỉ 115 cái, Thành ca vẫn khá thất vọng.

“Không biết tôn tính đại danh của các hạ?”

Trước đó Mâu Vũ cũng không quan sát ra được thứ gì.

Giết mấy Huyền Tiên trong vài phút, đa số Kim Tiên cũng có thể làm được, cũng không chứng minh được gì.

Mà cảnh giới được Khương Thành thể hiện ra bây giờ thì mới chỉ đến Kim Tiên nhất phẩm mà thôi, có điều đứng sau hắn có ba tên Tiên Tôn, hiển nhiên không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Cho nên, bây giờ nàng đang dự tính thông qua việc đối mặt nói chuyện với nhau để lấy được lấy tin tức.

Thành ca cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lấy ra một triệu một trăm năm mươi ngàn viên tiên tinh thượng phẩm từ trong nhẫn trữ vật để lên đó.

“Ta họ Khương, tiên tinh đều ở đây rồi, hàng ta muốn đâu?”

Mâu Vũ nhìn Đinh Thụy, người này sau đó liền vội vàng lấy toàn bộ 115 Tiên Duyên lệnh bày ra.

Thành ca tiện tay cầm một cái Tiên Duyên lệnh lên nhìn thử, thứ này quả thực rất tinh xảo, phảng phất lộ ra hào quang thần bí mênh mông, tuyệt nhiên không phải phàm vật.

Còn Mâu Vũ thì đang ngẫm nghĩ lại về những nhân vật lớn họ Khương mà nàng từng được nghe đến.

Chỉ là rất đáng tiếc, năm đó ngoại trừ Cửu Diễm Tiên Đế bị chém giết, còn lại những người khác cũng chỉ mới nghe qua Khương Thành, nhưng cũng chưa từng được tận mắt trông thấy hắn.

Đúng thật không biết trông hắn như thế nào.

“Không biết các hạ mua nhiều Tiên Duyên lệnh như vậy, là muốn làm gì vậy?”

Thành ca nhìn nàng như một kẻ ngốc: “Phi thăng lên Tiên giới, nếu không thì còn để làm gì nữa?”

Biểu cảm Mâu Vũ vẫn chưa có bất kỳ chút thay đổi nào, tiếp tục nói: “Các hạ cần gì phải biết rõ rồi còn cố hỏi, ngươi và ta đều biết rõ rằng, trong thời điểm như bây giờ, mua nhiều như vậy Tiên Duyên lệnh như thế là rất không bình thường.

“Ý ngươi là, bây giờ cũng không phải mùa tiêu thụ Tiên Duyên lệnh đắt hàng?”

Cái gì mà tiêu thụ, mùa đắt hàng, những thứ này Mâu Vũ chưa từng được nghe, nhưng mà ý nghĩa thì vẫn hiểu rõ.

“Xem ra các hạ tự mình cũng biết rõ…”

“Đúng vậy.”

Thành ca cười xoa xoa ngón tay: “Ta mua nhiều hàng như vậy trong mùa ế hàng của các ngươi, có phải ngươi nên giảm giá cho ta không?”

“Giảm giá?”

“Chính là có thể bán rẻ một chút hay không?”

Hắn mua cũng không chỉ 115 viên, sau khi mua ở đây xong, còn vội đi đến chi nhánh kế tiếp.

Có thể tiết kiệm một chút thì hay một chút, Thành ca từ trước đến nay luôn quản lý chi tiêu tiết kiệm.

Không chỉ có Mâu Vũ, ngay cả Đinh Thụy với Diệp Dương Tiên Vương phía sau đều ngơ người.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người mua Tiên Duyên lệnh còn trả giá.

“Các hạ thật biết nói đùa, giá Tiên Duyên lệnh vẫn luôn là một trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm, chưa bao giờ từng thay đổi, đây là quy củ…”

Thành ca rất thất vọng: “Đã không thể trả giá, vậy ngươi còn phí lời nhiều như vậy làm gì, thật lãng phí thời gian quý giá.”

Hắn hậm hực để 115 cái Tiên Duyên lệnh kia vào nhẫn trữ vật, hắn đứng dậy toan rời đi.

Mâu Vũ hoàn toàn ngơ ngác.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thể loại người như thế này.

Sao vậy, nói chuyện phiếm với nàng rất uất ức phải không?

Ngay cả Lãnh Hóa Hàn với mấy người Nguyên Triết Nguyên Ngộ phía sau cũng là không nói nên lời.

Thẳng như vậy sao?

Lão tổ ngươi cũng quá đanh thép, thẳng thắn rồi đấy?

Nếu mà chọc giận đối phương thì phải làm sao?

Diệp Dương Tiên Vương ở đối diện thật đúng đã bị chọc tức đến nỗi lửa giận nổi lên hừng hực, người này thật quá không biết lễ nghĩa, quá không tôn trọng tiểu thư.

Đang muốn mở miệng thì bị Mâu Vũ cản lại.

“Người vừa mới bị các hạ đánh chết kia là cháu ngoại thành chủ thành này.”

Sắc mặt nàng sớm đã khôi phục lại sự bình tĩnh, đằm tính ở hạng nhất.

“Chuyện này, thành chủ nhất định sẽ không bỏ qua, trả thù là điều không thể tránh được.”

“Với mấy người bên cạnh các hạ, chắc hẳn không ngăn nổi cao thu trong thành với ba ngàn Tiên Vệ quân.”

Thành ca nhau mày: “Vậy nên, ngươi muốn giúp ta nghênh địch?”

Lão tử có thể không cần đồng đội.

Nhưng mà may quá Mâu Vũ không để hắn “thất vọng”, nàng lắc đầu.

“Thiên Khu các bọn ta từ trước đến nay luôn trung lập, không can thiệp vào bất kì cái ân oán báo thù nào, cùng lắm chỉ có thể bảo đảm sự an toàn của các hạ khi ở trong tiệm.”

Thành ca thẳng thắn chắp tay: “Vậy thì cáo từ.”

Nữ nhân này điểm nào cũng tốt, chỉ là hay thích phí lời.

Nếu như Mâu Vũ biết hắn đánh giá mình như thế, chắc sẽ tức đến nói không ra lời.

Nàng rất tự tin, đề tài nói chuyện thay đổi, chầm chậm nói: “Có điều, chúng ta có thể cung cấp một truyền tống trận có thể trực tiếp truyền ra một tỷ dặm cho các hạ.”

“Điều kiện là các hạ chịu nói ra ý đồ thật khi mua Tiên Duyên lệnh, và mục đích đằng sau.”

“Ngươi phải biết là, Truyền tống trận của thương hội bình thường không cho người ngoài dùng, lần này coi như phá lệ.”

“Thế nên ta nghĩ, điều kiện này cũng không quá quá đáng đâu.”

Nghe đến đó, Lãnh Hóa Hàn với đám người Nguyên Triết lập tức vui mừng.

Áp lực của bọn họ hiện tại quả thực rất lớn.

Tuy không có trận chiến phi thăng tiên thành, các đại tiên thành đã không còn quan trọng như trước kia, nhưng có thể làm chủ một thành chắc chắn không thể thấp hơn Tiên Tôn.

Mà bên cạnh thành chủ, cũng không thể không có cao thủ.

Nếu thật sự đánh, phe mình có thể vẹn toàn rút lui hay không thật khó mà nói trước được.

Nếu như có thể thần không biết quỷ không hay mà thông qua truyền tống trận của thương hội rời khỏi đây, tránh được tranh chấp phía sau, thì đó là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ tiếc, tâm trạng của bọn họ, Thành ca không hiểu được hết.

Hắn liên tục xua tay: "Ngươi quá khách sáo rồi, làm khó các ngươi phải phá lệ thay đổi nguyên tắc, ta không thích gây phiền phức người khác nhất!"

"Cáo từ cáo từ!"

Nói xong, cũng không để ý tới biểu cảm kinh ngạc của những khác trong phòng, cứ thế mà sải bước ra ngoài.

Vừa ra tới nơi, Nguyên Triết trưởng lão cũng nhịn không nổi nữa.

"Lão tổ, ta cho rằng như vậy rất không ổn!"

Nếu như đây không phải lão tổ mà chưởng môn đã dặn dò trước, mà chỉ là một trưởng lão bình thường của Phi Tiên môn, chắc hẳn hắn đã sớm chửi ầm lên rồi.

Sau khi đi vào thì để lộ mục đích, mỗi bước sau đó cũng đều là những lựa chọn sai lầm.

Hắn nghi ngờ Khương Thành có phải đang cố ý hay không.

Chương 273.

Thành ca đúng là đang cố ý đó.

Nhưng mà vậy thì có làm sao chứ?

Thành ca này có hệ thống hack, không sợ gì cả.

"Không ổn?"

Hắn quay đầu lại nhìn ba vị trưởng lão và Lãnh Hóa Hàn đang vừa lo lắng vừa không hài lòng, không hề đưa ra bất cứ câu trả lời nào.

Ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người hai nữ đệ tử ngoại môn kia.

“Các ngươi có sợ không?”

Hai nữ đệ tử này thực ra cũng bị kinh hãi sắp không xong rồi.

Nhưng mà, những chuyện lớn như vậy cũng không cần đến bọn họ suy nghĩ hậu quả.

Nghe thấy tổ sư hỏi như vậy, đương nhiên là…

“Không sợ!”

Hai người đồng thanh lớn tiếng trả lời.

“Tại sao lại không sợ?”

“Lão tổ lợi hại như vậy, chắc chắn có thể bảo vệ được bọn ta!”

Hai người miệng lưỡi ngọt sớt, Thành ca rất vui mừng.

“Tốt!”

Hắn cười híp mắt rồi like cho bọn họ, sau đó hướng về phía bốn người còn lại chìa tay ra, đó gọi là ý vị sâu xa.

Ý gì thì không nói cũng hiểu, mấy cái môn phái tầm cao này của các ngươi chỉ sợ đến cả đệ tử ngoại môn cũng không bằng.

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết suýt chút nữa bị nghẹn đến tắc mạch máu não.

Đây là vấn đề sợ hay không sợ sao?

Nhưng mà bây giờ bọn họ nói gì cũng muộn rồi, còn chưa ra khỏi Thiên Khu các, bên ngoài đã có hơn nghìn quân Tiên Vệ vây đến.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên râu đen mặc Tiên giáp, tay cầm cây thương dài.

“Cút ra đây!”

Thanh niên trong tay cầm thương dài chỉ về phía xa, ở phía sau một nghìn quân Tiên Vệ đồng thời hô to.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Pháp bảo kỳ lạ bay giữa không trung, toả ra từng luồn từng luồn hơi thở hủy diệt.

Tiên khí đồng thời phát sáng lên, một chạm liền lập tức phát nổ.

Sát khí đó ập vào trước mặt, ngay cả những người khác trong thương hội cũng cảm thấy ngạt thở.

Nhưng mà bọn họ cũng không quá lo lắng, suy cho cùng Trung Tiên giới vẫn chưa có ai dám to gan lớn mật, trực tiếp đem theo đại đội người tiến thẳng vào bên trong Thiên Khu các.

"Đó là phó thống lĩnh của quân Tiên Vệ Chử Nhạc, Tiên Tôn nhị phẩm!"

"Em gái của hắn là thành chủ phu nhân, người vừa bị giết là con trai của hắn - Chử Triều, chuyện này thật sự lớn rồi…"

"Đội quân Tiên Vệ tinh nhuệ này đều là cao thủ Huyền Tiên tam phẩm trở lên!"

"Đúng vậy, mạnh mấy cũng không bằng là ngườ ở đây!"

Tất cả mọi người mang theo ánh mắt đồng tình nhìn về hướng Khương Thành, chuyện này rất khó thu dọn.

Dĩ nhiên đằng sau Khương Thành có ba vị Tiên Tôn, nhưng Tiên thành bên này, thành chủ còn chưa đích thân xuất mã.

Huống hồ số lượng còn không phải cùng một đẳng cấp.

Bên trong Thiên Khu các, Diệp Dương Tiên Vương và Mâu Vũ thản nhiên nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Đối với Tiên Vương mà nói, chút lực lượng này của Đan Hoa thành trở tay cái là có thể tiêu diệt, hoàn toàn là tâm thái xem náo nhiệt.

Đinh Thụy ở bên cạnh kính cẩn xin chỉ thị: "Có cần đuổi bọn họ không?"

Nhiều người chắn trước cửa như vậy, còn buôn bán làm ăn gì nữa?

Mâu Vũ khẽ lắc đầu: "Không cần nữa."

"Ta lại muốn xem thử, hắn rốt cuộc dựa vào cái gì."

Lúc nảy khi nói chuyện, thực ra Khương Thành đã khiến tâm trạng của nàng vô cùng xấu.

Chưa từng gặp qua người không biết sống chết như vậy, không cho nàng chút thể diện.

Chỉ là nàng nắm giữ quyền lực, không đến nỗi vì chút chuyện này mà đánh mất tâm thái mà thôi.

Diệp Dương Tiên Vương cũng thờ ơ nói: “Cho dù bọn chúng có thể ngăn chặn được nhóm người này, thì đằng sau cũng vẫn còn có thành chủ Đan Hoa thành và hai nghìn quân Tiên Vệ khác.”

“Hiện giờ xung đột bày ra rõ ràng trước mặt như vậy, cho dù hắn có hối hận quay đầu lại cầu cứu, chúng ta cũng không thể nhúng tay vào ân oán của người khác được.”

“Hắn đã bỏ qua cơ hội duy nhất để sống.”

“Tự sinh tự diệt đi.”

Đinh Thụy cũng nghĩ vậy, Tiên Vương nói không sai.

Nếu như vừa nãy Khương Thành nhận thua, đáp ứng điều kiện của Mâu Vũ, vậy thì còn có thể thần không biết quỷ không hay mà trốn đi.

Bây giờ kẻ địch đã đến trước cửa, mọi thứ đều muộn rồi.

Thiên Khu các không thể vì hắn, mà thay đổi truyền thống trung lập.

“Tổ sư, bây giờ phải làm sao đây?”

Tố Diệp và Tố Mộng trông thấy chiến trận này, nếu như nói không sợ chút nào, vậy thì đó là dối mình dối người.

Mà Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc, ba vị Tiên Tôn này đều ngậm miệng không nói lời nào, cứ vậy mà nhìn Khương Thành.

Gây ra chuyện rồi, bây giờ để xem ngươi thu dọn kiểu gì.

Thành ca rất thất vọng.

Nghe người bên trong nói như vậy, đối phương đây chỉ dùng một phần ba sức lực.

Vậy cũng quá coi thường hắn rồi thì phải?

“Tìm một vị trí nào đó có góc nhìn tốt một chút xem kịch là được rồi.”

Nói xong, hắn cứ như vậy một mình đi khỏi thương hội, đối mặt một nghìn người kia.

Lãnh Hóa Hàn nôn nóng, cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

“Tổ sư, nhất định không được kích động, tốt nhất là chuyện lớn hóa chuyện nhỏ…”

Bây giờ hắn không yên tâm đối với tổ sư này một chút nào, tùy tiện nói một câu cũng có thể xảy ra chuyện, thật là làm cho hắn tan nát con tim.

“Lo làm tốt vai trò khán giả của ngươi đi.”

Thành ca căn bản không chửi gì hắn cả, hắn vẫn còn đang bận hướng về đối phương biểu hiện sự không hài lòng ấy.

“Các ngươi chỉ có chút thực lực này thôi sao?”

“Bây giờ không còn Phi Thăng Chiến, những Tiên thành này thật là sa sút, Huyền Tiên cũng có thể trở thành quân Tiên Vệ rồi.”

Nghĩ lại Phi Thăng Chiến năm đó, những Tiên thành xếp trong top 10 ở Hạ Tiên Giới đó, bình thường đã có đến bảy tám trăm Huyền Tiên rồi.

Các ngươi là Trung Tiên giới đó, và Đan Hoa thành lại còn là trung tâm Tiên thành của một Thiên vực, chỉ có như vậy thôi ư?

Với tư cách là gương mặt đại diện của Kiền Lan Thiên vực, cũng quá tệ rồi nhỉ?

Lời này vừa nói ra, quả thực đúng là thêm dầu vào lửa.

Cả hiện trường đều xôn xao, Lãnh Hóa Hàn xuýt chút nữa thì ngất xỉu.

Người đây là đang chê đối phương vẫn chưa đủ hận bản thân sao?

Chử Nhạc tức đến phải hít thở sâu hai cái, mới miễn cưỡng điều hòa được hơi thở.

“Chính là ngươi đã giết chết con trai ta?”

Đón lấy ngọn thương dài ở xa đó của hắn đang hướng về, Thành ca rất thành thật mà gật đầu.

“Không sai, chính là ta.”

Cho dù là Nguyên Triết Nguyên Ngộ phía sau, hay là Mâu Vũ Diệp Dương Tiên Vương ở phía trước, đều đang thầm lắc đầu.

Thừa nhận thẳng thắn như vậy, một chút lý do cũng không có, đúng là không biết mềm dẻo chút nào.

Cho dù có phải đánh thật, cũng phải tìm một cái lí do đạo đức điểm cao một chút trước đã chứ.

Chử Nhạc đối diện mắt đỏ cả rồi, hắn giận đến mức bật cười: “Đúng là người đã làm nên chuyện tốt mà!”

“Đừng khen rõ ràng như vậy chứ.”

Khương Thành vui vẻ nhận lấy lời “khen ngợi” của đối phương.

“Thực ra ta đây từ trước đến nay luôn thích giúp đỡ người khác, nếu như ngươi đã không có thời gian để dạy con trai, vậy ta thay ngươi dạy dỗ lại một chút.”

“Ngươi cũng cũng không cần phải có lòng vội qua đây cảm ơn ta, dù gì bọn ta làm việc tốt không cầu báo đáp.”

Miệng của mọi người đều không khép lại được nữa, đây là lời của con người sao?

Mâu Vũ phía trên phương đột nhiên bình tĩnh lại rất nhiều.

Hoá ra người này nói chuyện với ai cũng đều là phong cách này, cũng không phải chuyên nhằm vào bản thân mình.

Còn về Lãnh Hóa Hàn, hắn đã tuyệt vọng rồi.

Xong rồi.

Hoàn toàn xé rách mặt rồi.

Đừng nói Chử Nhạc vốn đã lửa giận ngút trời, do dù ban đầu hắn không có ý định khai chiến, bây giờ cũng không thể không khai chiến rồi.

“Đi chết đi!”

Cây thương dài quẹt qua một vệt ánh sáng cầu vồng thật lớn, trong chốc lát đã bao phủ bóng dáng của Khương Thành.

“Giết.”

“Tiêu diệt hắn!”

Trong nháy mắt, một nghìn quân Tiên Vệ ở đằng sau đồng thời giết đến.

“Không hay rồi!”

Lãnh Hóa Hàn biến sắc tột độ, một nghìn quân Tiên Vệ này mặc dù vẫn chỉ là Huyền Tiên, nhưng nghìn người cùng tấn công, dưới sự giằng co của chiến trận, căn bản không phải là Tiên Tôn bình thường có thể đối diện ngăn cản được.

Huống hồ hắn mới chỉ là Kim Tiên tam phẩm.

“Sư thúc!”

Hắn vội vàng hướng về phía sau cầu cứu.

Ba trưởng lão Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc ở phía sau ngược lại cũng không có ý định gì cứ thờ ơ lạnh nhạt, biết rằng phải tự mình ra tay rồi.

Dù sao cũng là lão tổ mà Chưởng môn từng dặn dò, không thể để hắn chết ở đây được.

Nhưng mà tam đại trưởng lão mới vừa tế ra Tiên khí pháp bảo, đã dừng lại.

Bởi vì bọn họ phát hiện, đã không cần dùng đến nữa rồi.

Chỉ nhìn thấy cây thương dài quẹt qua ngập trời ánh sáng cầu vồng đó đột nhiên bị một đám mây màu đỏ đốt cháy, ngay sau đó thì hoàn toàn biến mất!

Chương 274.

Ráng trời đỏ lập tức lan rộng rồi càn quét tới, lập tức bao trùm lấy Chử Nhạc.

Hào quang vừa lướt qua, đám người bên cạnh Chử Nhạc không ngừng gào thét thảm thiết.

Tiên thể đã không còn sợ lửa thiêu đốt từ lâu rồi, bản thân tiên giáp cũng vô cùng tuyệt vời, nhưng đáng tiếc đây lại chẳng phải ngọn lửa bình thường.

Dưới việc thêm nhiều BUFF anh linh với 992 quy tắc chủ như vậy, một đòn đánh thường của Thành ca cũng đã vượt qua hầu hết các Tiên Tôn rồi.

Chỉ thấy trên bầu trời kia, từng bóng người bốc hơi với tốc độ mắt thường cũng thấy được, sau đó thì biến mất đến cả tro bụi cũng chẳng còn.

Hắn giết đến đâu, hào quang ngập trời lại che phủ đến đó.

Mà quân Tiên Vệ ở nơi đó cũng bị hủy diệt sạch sẽ, trận hình gì đó đều vô ích cả.

Suy cho cùng thứ mà hắn dùng bây giờ chính là Hồng Tuyệt Tiên Kiếm của Cửu Diễm Tiên Đế năm đó.

Đây là một thanh tiên kiếm cửu giai.

Đây hoàn toàn là một đả kích lớn với họ.

Hiệu quả của việc giết chóc này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Chỉ vỏn vẹn mấy giây, trên sân chỉ còn lại mỗi một mình Chử Nhạc.

Là một Tiên Tôn, hắn vẫn phải đau khổ chèo chống hệt như cũ.

Nhưng mà cùng với việc nhưng quân Tiên Vệ khác bị tiêu diệt, Khương Thành chính thức xông thẳng đến mặt mắn, hắn cũng chèo chống không nổi nữa rồi.

Xoẹt!

Tiên kiếm vừa vung ra, bóng người kia ngã xuống, trận đấu thảm khốc cũng im lặng dừng lại tại đây.

Bây giờ không có hai trên trợ thủ tuyệt vời chuyên thu dọn chiến trường là Tam Nhãn Hổ và Mạc Trần, Thành ca bận rộn muốn chết, lập tức nhanh chóng một mình hốt sạch nhẫn trữ vật rơi đầy trên đất.

Đáng tiếc là hầu hết tiên giáp của đám người này đều đã bị hỏng trong lúc chiến đấu.

Nhưng mà thu hoạch vẫn cực kỳ nhiều, suy cho cùng trong đó cũng có một Tiên Tôn mà.

Sau khi đếm kỹ lưỡng, hốt được khoảng hơn 300 điểm công đức, tương đương với 3000 tỷ điểm tích phân trước đây.

Mà lúc này hệ thống cũng không ngừng nhắc nhở giá trị kinh sợ của hắn đang tăng lên.

Ồn ào đến mức hắn thấy phiền, chỉ đành tắt âm thông báo.

Sau trận chiến này, hắn thu được khoảng 35 vạn giá trị kinh sợ.

Mức độ kinh sợ của rất nhiều người ở đây đã trực tiếp bùng nổ, đạt đến mức kinh ngạc như gặp phải người trời, thậm chí còn đến cả mức quỳ bái luôn ấy.

Bởi vì sức chiến đấu này thật sự quá mạnh.

Đến khi hắn xong việc, mấy người khác cuối cùng mới khép miệng lại được.

“Cái này, Chử Nhạc chết rồi ư?”

“Một nghìn quân Tiên Vệ bị tiêu diệt như vậy hả?”

“Chỉ một mình hắn ra tay mà nhanh như vậy ư?”

Tiên Vương ở trung tiên giới rất ít, Tiên Tôn đã là cao quý lắm rồi.

Không phải là trưởng lão của một phái thì cũng là thủ lĩnh của một thành, họ đều là những nhân vật có máu mặt.

Với những người ở đây mà nói, Tiên Tôn là độ cao mà cả đời họ cũng không thể với tới được.

Mà mới nãy, một Tiên Tôn vừa chết ngay trước mặt họ.

Nếu như không tận mắt chứng kiến thì hầu hết những người ơ đây không hề tin được rằng điều này là thật.

“Rốt cuộc thực lực của người này mạnh tới mức nào vậy?”

“Không… quan trọng là thanh kiếm kia!”

“Sức mạnh của thanh kiếm đó… dường như không hề bình thường chút nào.”

“Đúng vậy, ta dám cá ít nhất cũng phải là tiên kiếm thất giai!”

“Tiên kiếm thất giai á, không phải chứ?”

Tiên khí hơn kém nhau một phẩm thôi là uy lực cũng khác nhau một trời một vực.

Trận chiến phi thăng năm đó, mấy thành chủ của tiên thành nằm trong top vẫn còn dùng tiên khí tứ phẩm cơ.

Mà ở trung tiên giới, một số chưởng môn của các môn phải lớn mới có thể sử dụng tiên khí lục phẩm.

Một khi tiên khí còn cao hơn cả lục phẩm thì đồng nghĩa với việc có một bước nhảy vọt về chất.

Ở giai đoạn này, tiên khí đã không còn là một thứ buff sức mạnh hay là khí linh thấp kém nữa.

Cũng vì vậy, những tiên khí trên thất phẩm, không chỉ cần phải có trình độ luyện khí cực cao mà quy tắc cũng cần phải có đủ hiểu biết với quy tắc, ngoài ra còn cần phải có cơ duyên nữa.

Cuối cùng là một lượng lớn nguyên liệu bảo vật và tỷ lệ thất bại đáng sợ - thứ khiến cho rất nhiều môn phái lớn không thể chấp nhận nổi.

Cho dù là Cự Vô Bá của Thiên Khu các, có thể xưng là người thu gom rất nhiều bảo vật của trung tiên giới, cái gì cũng bán, nhưng lại không hề có mặt hàng nào là tiên khí thất phẩm.

Giây phút này, ánh mắt của tất cả mọi người để đổ dồn vào thanh tiên kiếm của Thành ca.

Ngoài ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ kia ra, càng không thể thiếu được sự tham lam và cuồng mê kia.

Tiên khí thất phẩm, quả thật là cám dỗ quá lớn với bọn họ.

“Thanh kiếm này thật sự là tiên khí thất giai ư?

Định Thụy lộ vẻ mặt không thể tin nổi.

Sao mà tiên kiếm thất giai lại xuất hiện ở trong tay của một Kim Tiên được chứ?

Mâu Vũ nhìn thanh kiếm kia thật lâu, nghi vấn từ sâu trong con mắt kia càng ngày càng sâu.

Nàng lờ mờ cảm thấy rằng, ngoại hình của thanh kiếm này rất đặc biệt, hình như đã từng nghe nói ở đâu rồi thì phải.

Nhưng mà ngẫm mãi cũng không nhớ ra được.

Diệp Dương Tiên Vương cũng nhìn chằm chằm vào hình ảnh kia, nghe vậy trầm giọng nói: "Hẳn là vậy, nhưng mà bản thân người kia chắc chắn không chỉ là cấp bậc Kim Tiên thôi đâu."

"Sức mạnh của tiên khí thất phẩm cực kỳ mạnh, nhưng vẫn không đủ để một Kim Tiên nhất phẩm giết chết một Tiên Tôn được."

"Bản thân hắn chắc chắn cũng có thực lực Tiên Tôn."

Nếu như Thành ca mà nghe được lời bình luận này của Diệp Dương Tiên Vương thì chắc chắn hắn sẽ vui mừng vỗ vai hắn, nói một tiếng vị huynh đệ này đúng là có mắt nhìn, thấy được phần phi phàm của ta.

Nhưng thật đáng tiếc, đám người có mặt ở đó không phải là Diệp Dương Tiên Vương.

Toàn bộ tinh thần của họ đều bị thu hút bởi thanh tiên kiếm kia.

Nghe đến đoạn có người khen… binh khí của bản thân, thành ca cảm thấy bị lạc lõng, cũng thấy rất bức xúc.

Đù má nó đi ngày còn gặp ma, chẳng dễ dàng gì mới làm màu trước mặt mọi người, kết quả tất cả nổi bật đều bị thanh binh khí này cướp hết.

Bọn họ bị mù hả?

Có biết nhân vật chính đang đứng trước mặt các ngươi không hả?

Có biết cái gọi là tâm điểm của nơi đây không hả?

Nhưng mà cũng may là giờ hắn đã bồi dưỡng ra hai kẻ nịnh hót mới.

Hai nữ đệ tử là Tố Diệp và Tố Mộng nhao nhao xông lên vây quanh Thành ca, ríu ra ríu rít không ngừng.

“Oa, lão tổ lợi hại quá.”

“Quả thật quá uy vũ, một kiếm thôi đã giết được nhiều kẻ địch như vậy, trời ơi…”

Hai nàng mới chỉ là Chân Tiên mà thôi, bọn họ không hề có hiểu biết sâu về thực của Huyền Tiên, Kim Tiên hay là Tôn Tiên.

Nhưng mà điều đó không quan trọng, quan trọng là khiến lão tổ vui vẻ.

Bây giờ vẻ mặt Thành ca mới vui mừng lên.

Trước đây làm màu đều có một đám đệ tử làm đội cổ vũ ở bên cạnh, khoảng thời gian gần đây lại không có, hắn cảm thấy hơi không quen.

Cảm giác được tâng bốc đã lâu không có này thật sự tuyệt vời đến mức khiến hắn nước mắt doanh tròng.

Mặc dù hai nữ đệ tử này tâng bốc quá khô khan, chẳng có tí sáng tạo nào hết, nhưng mà hắn cũng không kén chọn đâu.

Đợi một thời gian nữa, các nàng sẽ tiến bộ.

Nhưng mà không khí vui tươi này nhanh chóng bị Lãnh Hóa Hàn cắt ngang.

“Lão tổ, nơi này không thể ở lại lâu được nữa, tốt nhất mau chóng rời khỏi đây thôi.”

Sắc mặt hắn nghiêm trọng, mặc dù cũng bị trận chiến mới nãy làm cho kinh sợ, nhưng với tư cách là một chân truyền đệ tử có kinh nghiệm phong phú, hắn nghĩ xa hơn nhiều,

Xử lý xong đám người vừa nãy, chắc chắn thành chủ và mấy cao thủ khác cũng sẽ không từ bỏ ý đồ!

Không một ai có thể chắc chắn trận tiếp theo, tiên kiếm của lão tổ cũng sẽ thần kỳ như vậy.

“Có thể trở thành chủ nhân của một tòa thành, chắc chắn không thể không có lai lịch gì được. Chuyện này bây giờ rắc rối to rồi.”

“Đúng vậy, mau chóng rời khỏi nơi này thôi!”

“Trở về tông môn, có đại trận hộ tông…”

Thấy bốn người kia không những không khen bản thân lấy một câu, lúc nói chuyện còn nhìn chằm chằm vào tiên kiếm của mình, chẳng khác gì mấy kẻ kia, Thành ca tức lộn cả ruột.

Cái quái gì vậy hả?

Các ngươi cũng cảm thấy mới nãy là thanh kiếm này làm màu chứ không phải lão tổ hả?

Vậy thì thân hắn phải chứng minh thêm lần nữa rồi!

“Chẳng phải là phải đánh thằng nhỏ thì thằng lớn tìm tới, đánh thằng lớn thì thằng lớn hơn nữa tìm tới hả, ngựa quen đường cũ mà!”

Mọi người cạn lời, hóa ra ngươi cũng biết hả.

Vậy sao ngươi còn chưa đi?

Chương 275.

Thành chủ Dư Huân của thành Đan Hoa nhanh chóng giống hệt như ngựa quen đường cũ, lo lắng hớt hải chạy tới.

Nhưng mà kịch bản ngay sau đó lại vượt ngoài những gì mà mọi người dự đoán.

Chỉ thấy Dư thành chủ dẫn theo một đám cao thủ đáp xuống, lao nhanh về phía trước mặt Khương Thành.

“Là ngươi giết Chử Triều hả?”

Đương nhiên Thành ca thẳng thắn gật đầu: “Đúng vậy, là ta.”

Tới đi, khai chiến đi.

Đừng có dạo đầu cái gì nữa, anh đây còn đang háo hức tranh nổi bật với binh khí của mình đây này, chứng minh thực lực của bản thân nữa chứ.

“Cảm ơn ngươi!”

Hắn còn chưa phản ứng lại, hai tay đã bị Dư Huân nắm lấy.

“Cảm ơn ngươi đã trừ hại cho thành Đan Hoa!”

Thành chủ này trông có vẻ cảm kích, tư thế hệt như gặp được ân nhân cứu mạng vậy, cứ phải gọi là cực kỳ kích động.

Hả cái này…

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Người của mình bị giết, không những không hận, lại còn nói cảm ơn với kẻ thù?

Không bình thường chút nào hết đâu?

Thành ca cũng trở tay không kịp, hắn còn đang mong chờ một trận đại chiến đây này.

Kết quả hắn đến đây rồi mà lại chẳng có cơ hội để quẹt giá trị kinh sợ à?

“À cái đó, ta nghe nói tiên tiểu tử vừa nãy là cháu ngươi mà.”

Hắn vẫn còn đang cố gắng “cứu vớt”, nhắc nhở đối phương và mình có thâm thù đại hận.

Vừa dứt lời, Dư Huân lập tức quả quyết nói: “Ta không hề có thằng cháu trai nào như vậy hết!”

“Cái tên Chử Triều này, nuông chiều thành quen, phách lối bắt nạt, khiến dân chúng phải gào khóc, bổn thành chủ đã không vừa mắt hắn từ lâu rồi!”

“Đáng lẽ còn đang định đại nghĩa diệt thân đây, nhưng mà mãi không chịu hạ quyết tâm.”

“Hôm nay các hạ thay ta giết kẻ này, quả thật là một chuyện vui lớn!”

“Bổn thành chủ đại diện cho trên dưới tiên thành cảm tạ nghĩa cử cao đẹp của các hạ, không biết cao danh quý tính của các hạ là gì?

Khả năng khoác lác chẳng kém gì Khương chưởng môn cả, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác không theo kịp người

khác.

Cái này chẳng phù hợp với kịch bản tí nào hết.

Ngươi còn diễn nữa hả?

Ngươi muốn ổn định lại ta trước, sau đó nhân cơ hội ta sơ ý không chuẩn bị gì mà xử lý ta luôn đúng không?

“Nhưng mà ta còn giết cả một nghìn thuộc hạ của ngươi nữa, trong đó còn có một tiên tôn.”

Nghe xong câu này, Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết đều muốn bịt mồm hắn lại.

Lão tổ, ngươi có thể bớt nói hai câu được không hả?

Bất kể có phải thành chủ kia đang vờ vịt hay không, ngươi cũng đừng kiếm mấy lời nói kích thích người ta chứ.

Trước hết để đối phương ổn định lại thì mới có thể tìm cơ hội thoát thân được chứ!

“Giết hay lắm!”

Tên Dư thành chủ nghe thấy việc một nghìn thuộc hạ của mình bị giết, không những không giận mà còn vui mừng vỗ tay.

Cười toe toét nói: “Giết hay lắm!”

“Đây chính là chuyện thứ hai mà ta muốn cảm ơn các hạ!”

Thành ca và tất cả mọi người ở đây đều sững sờ.

Có phải não của ngươi bị loạn không đấy?

Tên Chử Nhạc Tiên Tôn kia, nếu ta không nhầm thì hắn là ca ca của phu nhân ngươi mà, tức là anh rể của ngươi đúng không?

Hơn nữa còn có một nghìn quân Tiên Vệ, bọn họ đều là thuộc hạ của ngươi đấy.

Cho dù có là người khoan dung độ lượng hơn đi chăng nữa thì cũng thể xem như không có chuyện gì xảy ra chứ.

Lại còn cảm ơn nữa?

Vở kịch này ngươi diễn đạt quá nhỉ?

Làm gì có kẻ nào thành tiên mà đầu óc đơn giản được, rất nhiều người đã nghĩ thông suốt.

Khương Thành có thể nhẹ nhàng xử lý một nghìn quân Tiên Vệ và một Tiên Tôn, cho dù thành chủ có dẫn hai nghìn người xông đến đây thì cũng chỉ là mỡ dâng miệng mèo thôi.

Cùng lắm cũng chỉ chống đỡ được một lúc là nghẻo.

Suy cho cùng thì thanh tiên kiếm kia quá mạnh.

Hắn muốn báo thù thì chỉ đành nghĩ cách khác thôi, ví dụ như loại bỏ sự đề phòng của Khương Thành.

“Chắc chắn các hạ không tin!”

Dường như Dư Huân nhìn ra được suy nghĩ của đám người này, hắn không khỏi thở dài một hơi.

“Haizzz, cái danh thành chủ của ta cũng chỉ là cái vẻ ngoài, thật ra ta cũng có nỗi khổ riêng không ai biết.”

“Kể từ mấy năm trước, sau khi Chử Nhạc và quân đội của hắn đóng quân ở trong thành Đan Hoa, bổn thành chủ đã dần dần bị bọn họ thế chân rồi…”

“Thế chân á?”

Dư Huân nặng nề gật đầu: “Mấy năm nay, hắn âm thầm kết bè kết cánh, cấu kết với cao thủ ngoại giới, rất nhiều quân Tiên Vệ đã trở thành người của hắn từ lâu rồi.”

“Mệnh lệnh của ta, bình thường còn chẳng có tác dụng bằng một lời nói của hắn.”

“Cũng chính vì nguyên nhân này, ta mới chậm chạp không ra tay với Chử Triều.”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, việc bị hắn thay thế chỉ còn là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Hắn lại nắm chặt lấy tay của Khương chưởng môn, dùng cảm xúc chân thành nói: “Nếu không phải hôm nay các hạ đã tiêu diệt bọn chúng thì làm sao ta có ngày lật ngược lại thế cục được cơ chứ?”

“Ngươi nói xem, ta có nên cảm ơn ngươi không đây?”

“Cái này…”

Thành ca giật giật khóe miệng, chuyện này trùng hợp quá nhỉ?

“Xem ra mấy lời nói suông của ta không đủ để các hạ tin tưởng.”

Dư thành chủ vỗ vỗ tay, đám quân Tiên Vệ phía sau áp giải hàng trăm tiên nhân ăn mặc khác nhau.

“Đây đều là người thân và vây cánh của Chử Nhạc.”

“Nếu không phải hôm nay các hạ giết chết tên thủ lĩnh ác độc kia thì ta cũng không dám tùy tiện động vào bọn họ đâu!”

“Nhưng mà bây giờ…”

Hàng trăm người kia đều vô cùng hoảng sợ, vùng vẫy chạy trốn không thành, chỉ có thể liều mạng cầu xin tha thứ.

“Đừng mà!”

“Thành chủ đại nhân, chúng ta không biết chuyện gì hết!”

“Cô phụ, ta là chắt nhi của ngươi mà, lúc nhỏ ngươi còn từng bế ta…”

Dư Huân chầm chậm nhắm hai mắt lại, tay phải từ từ hạ xuống.

Tiếp theo đó, hàng trăm người ở đây đều bị giết chết, không để sót lại ai cả!

Mặc dù số người chết ít hơn trước, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác tàn nhẫn và đẫm máu hơn gấp mấy lần, thậm chí nhiều tiên nhân ở đây còn quay mặt lại.

Chịu thôi, ít nhất vừa nãy còn là một trận chiến, sống chết có số.

Mà bây giờ là một cuộc hành quyết đơn phương.

“Từ nay, bầu trời của thành Thiên Đăng lại khôi phục được sự trong sạch!”

Vừa dứt lời, hàng ngàn vạn cư dân của tiên thành phía sau hắn sôi nổi vẫy tay hò hét giết hay lắm, vì dân trừ hại, thành chủ anh minh…

Xem ra, sự bất bình cũng được tích tụ quá lâu rồi.

“Bây giờ các hạ đã tin ta chưa?”

Khương Thành cạn lời giật giật khóe miệng, hắn cũng không ngờ rằng bản thân sẽ gặp phải chuyện như này.

Cảm giác tự tay xử lý một nghìn người, nhưng lại thành toàn cho vị thành chủ này?

Nhưng mà bản thân thành chủ cũng chẳng phải là đèn cạn dầu, cũng tàn nhẫn lắm.

“Việc nhỏ thôi, không đáng nhắc đến.”

Không thể tiếp tục làm màu, Thành ca hết hứng thú.

“Không không không…”

“Với ta mà nói, đây là ân tình cực kỳ lớn, không thể không báo đáp!”

“Ta và các hạ vừa mới gặp nhau mà như đã quen biết từ lâu, ta đã cho người chuẩn bị tiệc rượu, liệu ngươi có thể ghé qua phủ một lát không?

Việc Dư Huân nhiệt tình mời mọc là chuyện đương nhiên, suy cho cùng thì Khương Thành đã giúp hắn một việc lớn, cảm ơn kiểu gì cũng không thấy quá mức.

Nhưng Lãnh Hóa Hàn lại một lần nữa dấy lên hoài nghi.

Nguyên nhân không gì khác, chính là mọi thứ quá trùng hợp.

Hơn nữa sự quyết đoán giết chóc mới nãy của người này không hề giống với một thành chủ yếu duối bị kẻ khác khống chế.

Hắn nhanh chóng truyền âm: “Lão tổ, tốt nhất là không tới tiệc rượu kia, rất có thể nó là một cái bẫy.”

Thành ca cạn lời, sao mà ngươi thông minh thế hả?

Hắn còn đang ước đó là một cái bẫy thật ấy chứ.

Như thế mới đúng là sân khấu để tiếp tục làm màu chứ!

Nếu như mấy thứ mà Dư thành chủ nói là thật thì hắn sẽ thất vọng lắm đó.

“Đi trước dẫn đường đi!”

Thành ca khua tay, lúc đầu Dư Huân sửng sốt, dường như không quen cái thân phận “tiểu tốt dẫn đường” mới này.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn lại tươi cười.

“Mời mời mời!”

Nói xong, một đoàn người sải bước đi thẳng trên con đường về phủ thành chủ.

Lãnh Hóa Hàn ở phía sau vừa tức vừa lo.

Hắn và ba vị trưởng lão Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc liếc nhìn nhau một cái, ý là tiếp theo phải làm sao đây?

“Còn có thể thế nào được nữa, đi theo mau!”

“Cũng không thể để hắn chết ở đây được.”

“Làm việc cẩn thận vào!”

Sau khi bọn họ rời khỏi đây, đám tiên nhân trong Thiên Khu các lại bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Mà Đinh Thụy ở trên lầu cũng không nhịn được mà cảm khái một câu: “Tên Dư Huân kia giết người chẳng hề nương tay, chuyện này có hơi khó hiểu rồi đấy.”

Chương 276.

“Chẳng có gì khó hiểu hết, đây rõ ràng là một cái bẫy.”

Sắc mặt Diệp Dương Tiên Vương không thay đổi gì đưa ra kết luận.

“Vậy thì tên họ Khương kia xong đời rồi.”

Đinh Thụy hơi ngạc nhiên.

Quả thật có khả năng tên Dư Huân kia nói dối, cố ý khiến Khương Thành buông lỏng cảnh giác, nhưng mà đó chỉ là khả năng mà thôi.

Trước lúc hắn ngả bài, ai cũng không thể đưa ra được kết luận hết.

Bởi vì mới nãy hắn thể hiện rất tự nhiên, hoàn toàn không thể nhìn ra được chút dấu vết diễn xuất nào.

Huống chi hắn còn giết nhiều người như vậy.

Nói thật thì trong lòng Đinh Thụy cũng suy đoán, có khi hắn thật lòng đấy.

“Tiên khí động lòng người mà thôi.”

Mâu Vũ nhìn qua đó, chẳng có chút hứng thú nào với tiên khí thất phẩm hết, trong lời nói còn mang theo chút châm chọc.

“Vì thần binh tiên khí, có vài người chuyện gì cũng làm được, cho dù là phải giết cả người của mình.”

Đinh Thụy vẫn chưa hiểu: “Nhưng mà cho dù hắn thật sự diễn kịch thì chẳng phải muốn lấy được món tiên khí đó cũng khó lắm sao?”

Dưới trướng Dư Huân chỉ còn hai Tiên Tôn, hơn một trăm Kim Tiên và hai nghìn quân Tiên vệ.

Lực lượng này không hề mạnh.

Nhưng mà không phải Đinh Thụy xem thường hắn, mà là lực lượng đó chẳng là cái gì trước món tiên khí kia.

Với tốc độ giết chóc mới nãy của Khương Thành, cho dù đám người này có thật sự mai phục, bố trí đại trận thì e rằng cũng chỉ là mỡ dâng miệng mèo thôi.

Bởi vì uy lực của thanh tiên khí kia quá mạnh.

Huống chi bên cạnh Khương Thành cũng có ba Tiên Tôn.

Dù nhìn thế nào thì cũng không thể thành công nổi.

Diệp Dương Tiên Vương lạnh lùng nói: “Đó là bởi vì ngươi không biết nền tảng của Dư Huân thôi.”

“Nền tảng của hắn ư?”

Là một hội trưởng ở đây, Đinh Thụy rất hiểu tên thành chủ Dư Huân này.

“Ta biết là trước khi làm thành chủ, hắn từng là trưởng lão nội môn của Hỗn Dương môn.”

Hỗn Dương môn là một trong ba môn phái lớn nhất ở Kiều Lan thiên vực, trong môn phái có đến hàng trăm Tiên Tôn, phải nói là thực lực hùng mạnh.

Hầu hết người ngoài chỉ biết rằng Dư Huân quật khởi vào hàng chục vạn năm trước, sau đó từng bước trở thành thành

chủ của thành Đan Hoa.

Thật sự cũng chẳng có mấy ai biết mối quan hệ sâu sắc giữa hắn và Hỗn Dương môn.

Định Thụy là hội trưởng của Thiên Khu các, cũng được coi là người có tinh tức rất nhanh nhạy.

“Chẳng lẽ hắn định thông báo với Hỗn Dương môn, điều động cao thủ từ phái bên đó cùng nhau hợp sức giết chết cái tên họ Khương này, rồi cướp tiên khí từ trong tay hắn?”

Diệp Dương Tiên Vương lắc đầu.

“Thân phận bên ngoài của hắn chỉ là trưởng lão của Hỗn Dương môn mà thôi.”

“Đây mới là thân phận bên ngoài ư?”

Đinh Thụy sửng sốt, hắn lờ mờ cảm thấy có lẽ bản thân mình đã chạm đến một bí mật sâu kín nào đó rồi.

“Vậy thân phận thật sự của hắn là…”

“Hắn là người của U Minh.”

“Cái gì!”

Suýt nữa thì Đinh Thụy nhảy dựng cả lên.

Hai chữ U Minh này quả thật hệt như rắn độc, khiến hắn lạnh cả sống lưng.

Đó là một tổ chức lớn trải dài tới hơn ba mươi thiên vực xung quanh nó, Kiều Lan thiên vực chỉ là một trong những phạm vi mà bọn họ hoạt động.

Dường như những người xung quanh thiên vực đều từng nghe nói đến tổ chức này, nhưng lại không hề có ai có thể nói cụ thể được ai là thành viên của U Minh.

Bọn họ không hề có trụ sở tông môn cố định, giống như một liên minh lỏng lẻo vậy.

Nhưng mà không ai dám khinh thường bọn họ, bởi vì sau lưng tổ chức này không chỉ có một cao thủ cấp Tiên Vương tọa trấn đâu.

Ngoài ra, phong cách hành động của tổ chức này vừa bí ẩn vừa tàn nhẫn, mấy năm gần đây, vô số thế lực bị bọn họ lật đổ.

Một vài manh mối không giải quyết được ở Kiều Lan thiên vực, kẻ đầu tiên mà mọi người nghi ngờ chính là bọn họ.

Đối mặt với U Minh, đến cả một vài tiên nhân Thái Cổ cũng không dám tùy ý chọc vào.

“Dư Huân có thể lên làm thành chủ của thành Đan Hoa được, cũng chính bởi vì có thực lực U Minh ở phía sau.”

Hiển nhiên là Mâu Vũ cũng biết tình báo này.

Nàng lờ mờ nhìn về phía phủ thành chủ: “Cho nên cái tên họ Khương kia, quả thật bây giờ đã bị U Minh nhắm trúng rồi.”

Đinh Thụy thở dài một hơi, cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng.

Cuối cùng than rằng: “Vậy thì thật sự hắn chết chắc rồi.”

Mấy năm nay, mục tiêu bị U Minh nhắm vào, không một ai có thể sống sót, đến cả Tiên Vương bọn họ cũng từng giết.

Mà ở phía bên kia, Lãnh Hóa Hàn và đám người Nguyên Ngộ đang đi theo Thành ca vào trong phủ thành chủ.

Lúc này, phía trước mặt đã chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn từ lâu rồi.

Ca múa rực rỡ, tiên âm lượn lờ.

Hai Tiên Tôn khác của thành Đan Hoa và một đám Kim Tiêm đã đợi rất lâu rồi.

Mắt thấy bọn họ tới, đám người nhao nhao đứng dậy chào đón.

Lãnh Hóa Hàn và đám người Nguyên Triết lại càng ngày căng thẳng, đối phương cũng có ba Tiên Tôn.

Hy vọng là cảm ơn thật.

Nếu như là dẫn dụ mai phục, vậy thì đúng là đâm đầu vào hầm rồng hang hổ đấy!

“Ha ha ha, mời các hạ!”

Thành chủ Dư Huân vô cùng nhiệt tình kéo tay Khương Thành, đích thân dẫn hắn ngồi lên vị trí đầu.

Sau đó thì quá trình của yến hội diễn ra bình thường.

Các tiên nữ nhảy múa ca hát ở bên trong khiến người ta hoa cả mắt, căn bản Lãnh Hóa Hàn không hề có tâm trạng thưởng

thức.

Hắn cứ nhìn về phía Khương lão tổ mãi, hy vọng hắn cẩn thận một chút.

Kết quả lại phát hiện lão tổ chẳng đề phòng chút nào, ai mời rượu cũng không từ chối, hoàn toàn chìm đắm vào trong đó.

Điều này khiến hắn càng sốt ruột.

Dư Huân lại cực kỳ vui vẻ, bắt đầu kề vai sát cánh với Khương chưởng môn.

“Ha ha ha, ta và Khương huynh đệ lần đầu gặp mặt mà như đã quen từ lâu, tính cách cũng hợp nhau nên ta có một yêu cầu hơi quá đáng!”

“Nói đi!”

“Chi bằng chúng ta nhân cơ hội tốt này kết nghĩa huynh hệ, tuyệt vời lắm đúng không…”

“Không tuyệt vời chút nào hết.”

Tất cả mọi người ở đây đều im lặng, đến cả biểu diễn hát hò nhảy múa cũng dừng lại.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ sửng sốt nhìn về phía Thành ca, có hơi nghi ngờ liệu bản thân có nghe nhầm không.

Nhưng hễ là chủ thành chủ động đưa ra đề nghị muốn kết nghĩa huynh đệ thì hầu hết đều không từ chối.

Dù sao cũng chẳng có gì ràng buộc hết, cũng chẳng phải chết cùng ngày cùng tháng cùng năm thật. Nếu như thật sự trong lòng không muốn thì cùng lắm là nay kết nghĩa mai quên là được.

Huống chi thành chủ Dư Huân là Tiên Tôn lục phẩm, ngươi chỉ là Kim Tiên nhất phẩm.

Nếu không phải ngươi có tiên khí thất giai thì làm gì có chuyện ngươi đủ tư cách để nói chuyện với hắn chứ?

Sắc mặt Dư Huân không tự nhiên cho lắm, dường như không ngờ rằng hắn lại từ chối, hơn nữa còn từ chối dứt khoát như vậy.

“Huynh đệ, cái này, cái này…”

Thành ca xua tay: “Nếu là huynh đệ thì đừng có gọi, vai vế của ta cao hơn người nhiều.”

“Nếu như ngươi đồng ý thì có thể gọi ta là Khương lão tổ.”

Muốn kết nghĩa huynh đệ với hắn á?

Có cái cớt, ngươi muốn làm trưởng bối của đám Kỷ Linh Hàm với La Viễn đấy hả?

Yến tiệc náo nhiệt rơi vào cảnh im lặng đến lạ thường.

Lãnh Hóa Hàn khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ liệu có phải lão tổ điên rồi không?

Người ta muốn làm huynh đệ với ngươi, ngươi lại muốn làm lão tổ của người ta luôn hả?

Cái thể loại làm bẽ mặt thế này, à không đúng, là quất hắn ngay giữa thanh thiên bạch nhật mới đúng.

Ngươi không sợ giây tiếp theo hắn sẽ trở mặt luôn hả?

Cho dùng không đồng ý thì cũng phải nói năng uyển chuyển chút, an ủi đối phương chứ!

Nói chuyện như ngươi thì cho dù không có hận thù gì thì cũng tạo ra hận thù mới ấy chứ.

Khả năng bình tĩnh của Dư Huân cũng đỉnh thật đấy, sau một hồi ngại ngùng, hắn lại có thể nặn ra được một nụ cười.

“Ha ha, các hạ thật biết nói đùa…”

Đương nhiên hắn sẽ không gọi Khương Thành là lão tổ rồi.

Mà lúc này, tai của hắn hơi động đậy, tiếp theo đó là bảy tiên nhân hình dáng kỳ lạ bay tới trước mặt.

Nguyên Triết, Nguyên Ngộ và Nguyên Hạc hơi cảm nhận một chút thì đã biến sắc, bảy người này đều là Tiên Tôn!

Hơn nữa, tu vi của bảy kẻ này đều trên bọn họ.

Chỉ thấy lão giả râu bạc phơ đứng đầu kia nhếch mép thốt ra hai chữ.

“Ổn rồi.”

Dư Huân đứng dậy, lại mỉm cười nhìn về phía Khương Thành.

“Các hạ muốn chết như nào đây?”

Chương 277.

Cuối cùng cũng lòi cái đuôi ra rồi, Thành ca cực kỳ vui mừng.

Đúng lúc đang định mở miệng nói hai câu thì trưởng lão Nguyên Triết với vẻ mặt căng thẳng nhảy ra đầu điên.

“Dư thành chủ, ngươi có ý gì đây?”

Ở thời đại này, tiên thành không quá quan trọng, cho nên lực lượng cũng không mạnh lắm.

Một tòa tiên thành thường chỉ có một đến hai Tiên Tôn, nhưng thành Đan Hoa lại đột nhiên mọc là cả đống Tiên Tôn thế này, rõ ràng là không bình thường.

Dư thành chủ đã lùi về phía sau từ lâu, kéo dãn khoảng cách với mấy người.

“Ngươi hỏi ta có ý gì ư?”

“Các ngươi giết cháu ngoại của ta, còn giết hàng ngàn quân Tiên Vệ của ta, ngươi cảm thấy ta có nên báo thù không?

Trên mặt vị thành chủ nãy vẫn mang nụ cười như cũ, nhưng mà bây giờ xem lại thì nó không phải nụ cười thân thiện mà là một nụ cười hận thù lạnh lẽo.

“Nhưng trước đó ngươi còn nói là vì dân trừ hại…”

Mặc dù ban đầu cũng hoài nghi có vấn đề, nhưng bây giờ đích thân nghe hắn thừa nhận, trưởng lão Nguyên Triết cũng hơi khó chấp nhận được.

Ngươi diễn kịch giỏi quá đấy nhỉ?

“Không diễn thật chút thì sao có thể kéo mấy ngươi đến đây cơ chứ?”

Lãnh Hóa Hàn với vẻ mặt khó mà tin được nói: “Vì để chúng ta đến đây mà đến cả người mình ngươi cũng giết ư?”

Trước đó, lúc hàng trăm người bị giết ngay trước mặt họ đều đã chết thật, không hề có gì là giả dối cả.

Dư thành chủ lại mỉm cười gật đầu.

“Đúng vậy, vì để hoàn thành việc lớn thì trả cái giá này cũng chẳng là gì hết.”

“Sự hy sinh của bọn họ rất có ý nghĩa, ít nhất là đã lừa được các ngươi đến đây, thành công kéo dài thời gian cho đến khi trợ thủ của ta đến đây.”

Hắn nhún vai: “Các ngươi còn có gì muốn hỏi nữa không?”

“Trước khi rời trần thế, ta để ta các ngươi là một con ma hiểu rõ mọi thứ.”

Thấy nụ cười trên vẻ mặt thành thật kia, Lãnh Hóa Hàn và đám người Nguyên Triết sởn cả gai ốc.

Đây là người hả?

Đù má rõ ràng là một tên điên, tinh thần có vấn đề nặng mà.

Sao hắn tu thành tiên được vậy trời?

Vì để có được sự tin tưởng của phe mình, lừa Thành ca tới đây kéo dài thời gian, chuyện gì hắn cũng có thể làm được, cho dù là cách cực đoan như giết cả người mình ư?

Làm người thân của Dư thành chủ đây đúng là một nghề nghiệp nguy hiểm đấy nhỉ.

“Ngươi quá độc ác rồi đấy?”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Đối mặt với lời buộc tội và chất vấn của đám người Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Dư Huân nhún vai.

“Ta muốn thanh kiếm kia.”

Hắn chỉ và thanh tiên kiếm trong tay Thành ca, lại cười nói: “Đương nhiên là chắc chắn các ngươi sẽ không muốn ngoan ngoãn giao nó ra đâu.”

“Mà ta ấy, cũng không muốn làm khó kẻ khác.”

“Cho nên là, chỉ đành mời các ngươi chết thôi.”

“Ngươi!”

Quả thật lời nói này của hắn có lý đến nỗi trưởng lão Nguyên Triết đột nhiên lập tức cạn lời.

Chỉ đành uy hiếp bằng một câu cộc lốc: “Ngươi không sợ Phi Tiên môn chúng ta tìm tới đây sao?”

Nguyên Ngộ và Nguyên Hạc cũng nhanh chóng hùa theo thể hiện thanh thế.

“Đúng vậy, Phi Tiên môn chúng ta có 19 Tiên Tôn, tốt nhất các ngươi nghĩ cho kỹ vào!”

Trong mấy năm này, thực lực của các tiên thành không thể bì kịp với các tông môn tu tiên được.

“Dám ra tay với bọn ta, bản thân ngươi cũng không muốn sống nữa rồi!”

Suýt nữa thì Hư Huân cười ra tiếng.

“Phi Tiên môn?”

“Lấy được thanh tiên kiếm kia rồi thì ta còn quan tâm tiên thành cái gì nữa chứ?”

“Hơn nữa, Phi Tiên môn các ngươi có thể đấu lại U Minh sao?”

U Minh!

Nghe được hai chữ này, Lãnh Hóa Hàn và ba vị trưởng lão biến sắc.

Đây là một tổ chức vô cùng thần bí, nhưng tất cả các thiên vực lớn xung quanh đây đều biết đến nó.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là danh tiếng tàn bạo quá lớn, ai nấy đều e sợ.

“Hóa ra ngươi, ngươi là người của U Minh ư?”

“Đúng vậy?”

Lão giả râu bạc đứng cạnh Dư Huân cũng cười lên.

“Chúng ta đều là người của U Minh.”

“Ngoài ra, chúng ta cũng không phải Tiên tu mà là Ma tu.”

Sự thành thật và thẳng thắn của bọn họ khiến đám người Lãnh Hóa Hàn hoàn toàn tuyệt vọng.

Đừng nói là Phi Tiên môn, ngay là môn phái lớn nhất Kiều Lan thiên vực cũng không dám đối chọi với U Minh đâu!

Sao mà cái gã đáng sợ ở trong tối này lại nhắm vào họ thế này?

Ba vị trưởng lão chầm chậm nhìn về phía Khương Thành.

Nếu không phải hắn huênh hoang như vậy, giết nhiều người như thế, lại còn để lộ thanh tiên kiếm thất giai này nữa, làm gì có chuyện gặp phải kẻ địch mạnh thế này?

Dưới con mắt của họ, đáng lẽ những chuyện như này đều có thể tránh được.

Vì sao lại không tránh được, bởi lẽ bọn họ đã đưa ra một loạt quyết định sai lầm.

Nghĩ đến đây thôi, làm gì có chuyện không tức lên được.

“Khương lão tổ, bây giờ phải làm thế nào?”

“Ngươi giỏi giang như vậy, ngươi chỉ con đường rõ ràng cho chúng ta đi.”

“Đúng vậy, ngươi biết gây chuyện như vậy, hẳn cũng có thể giải quyết ổn thỏa chứ?”

Cái giọng điều này có chút ép buộc đến kỳ lạ.

Nhưng mà dường như Thành ca không nhận ra điều này, lại còn đắc ý đứng ra.

“Đương nhiên rồi!”

“Haizz, lại đến lúc anh đây tới ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt đồng đội rồi.”

Cho dù bản thân có lâm vào tình huống tuyệt vọng thì Lãnh Hóa Hàn và ba vị trưởng lão cũng vô cùng muốn chửi bậy.

Sao mà lúc nào ngươi cũng có cái tự tin đó vậy, rốt cuộc nó tới từ đâu thế hả?

Nói xong thì thấy hắn chầm chậm rút thanh Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra khỏi vỏ.

Chịu thôi, mặc dù Khương Thành cũng rất muốn chết, nhưng cũng không thể tự đẩy mình xuống nước rồi tự sát được.

Tiên kiếm vừa rút ra, mười Ma Tôn ở phía đối diện lập tức căng thẳng, tất cả đều nghiêm túc hẳn lên.

Nếu như không phải là vì thanh tiên kiếm này thì bọn họ cũng chẳng thèm huy động nhiều người như vậy đâu.

“Xem ra lòng tin của các hạ đều tới từ thanh kiếm này.”

Lão giả râu trắng đứng đầu mỉm cười.

“Vì để tỏ lòng kính trọng với thanh tiên khí thất giai này, chúng ta không chỉ lấy nhiều đánh ít mà còn đặc biệt sử dụng Thất Tinh Huyết Kỳ.”

“Hy vọng các ngươi có thể thứ lỗi…”

Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu của bảy Ma Tôn xuất hiện một lá cờ nhỏ màu đỏ như máu.

Tiếp theo đó, phủ thành chủ ban đầu biến thành một vùng huyết hải đậm đặc khiến người ta không thể thở nổi.

“Muốn kích hoạt Thất Tinh Huyết Kỳ, không chỉ cần bảy Ma tu mà còn cần một lượng huyết dẫn đầy đủ.”

“Ở trong huyết hải này, Ma tu của chúng ta càng chiến càng mạnh.”

“Còn về các người, bất kể là cảnh giới thực lực hay là binh khí thì đều bị máu quấn lấy thân…”

Bọn họ đang dương dương tự đắc trần thuật thì bị Thành ca phẫn nộ cắt ngang.

“Dừng dừng dừng!”

“Các ngươi vừa mới nói các gì cơ?”

“Bày cả cái trận chiến này ra chỉ vì để tỏ lòng kính trọng với thanh kiếm này á?

Đù má nó chứ, mắt của mấy người cứ chăm chăm vào thanh tiên kiếm này, hoàn toàn lãng quên hắn - chủ nhân của thanh kiếm này!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục được!

Hơn nữa ai bảo với các ngươi đây là tiên khí thất giai hả?

Tại sao ai nấy đều cho rằng thanh kiếm này là thất giai thế hả?

Dư Huân và đám lão giả khó hiểu nhìn nhau một cái, không hiểu tại sao hắn lại kích động như vậy.

“Không thì sao?”

Thành ca không thể không nhắc nhở bọn họ chú ý trọng điểm: “Có phải các ngươi quên rồi không hả, là ai đang dùng thanh kiếm này?”

“Là ngươi.”

“Vậy ai mới là mấu chốt của trận chiến này hả?”

Lãnh Hóa Hàn và đám người Nguyên Triết còn tưởng là hắn định nói gì cao thâm lắm.

Suy nghĩ mãi, tóm lại cũng chỉ là không cam lòng bị vũ khí cướp hết nổi bật của mình thôi hả?

Bây giờ đang lâm vào tuyệt cảnh đó!

Tuyệt cảnh!

Là lúc để suy nghĩ mấy câu hỏi khó hiểu như này hả?

Mặc dù phía đối diện đều là mấy Ma tu thần kinh có vấn đề, nhưng mà cũng chẳng có ai theo kịp được tiết tấu của hắn.

Đành chịu thôi, Thành ca còn không bình thường hơn bọn họ nhiều.

Dư Huân há hốc miệng, lập trước không biết nên trả lời như nào.

Nhưng mà Ma Tôn phía sau lại cười lạnh một tiếng.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi đúng không?”

Ngươi chỉ là một Kim Tiên mà thôi, nếu như không có thanh kiếm này thì một Ma Tôn cũng đủ để xử lý ngươi rồi.

Nghe xong câu nói này, một Thành ca trước đó còn đang mang trong mình tâm lý thoải mái thì giờ hoán toàn bị chọc cho nổi giận tam bành.

“Đậu xanh nhà ngươi!”

“Đồ cặn bã có mắt không tròng! Chết hết dưới tay ông đây đi!”

Trong cơn giận dữ, hắn vung ra bạo kích gấp mười lần!

Chương 278.

Rất nhiều người hoang mang nhìn về phía phủ thành chủ ở xa xa.

Chỉ thấy bầu trời ở đó hoàn toàn tối sầm lại.

Mà dưới khung cảnh tối hù, huyết hải không ngừng trào dâng.

Bên trong biển máu dường như có vô số xúc tu vô hình cố gắng tóm lấy tất cả những gì tồn tại rồi kéo vào vực sâu.

Dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng cũng vô cùng khó chịu.

Rất nhiều tiên nhân không khỏi phong bế ngũ quan, ngồi điều chỉnh lại khí tức ngay tại chỗ.

Bọn họ không hề biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đó chắc chắn là chuyện lớn.

Phía bên trên của Thiên Khu các, sắc mặt Diệp Dương Tiên Vương vẫn lạnh nhạt hệt như cũ.

“Đó là Thất Tinh Huyết Kỳ.”

“Xem ra U Minh thật sự ra tay rồi, muốn kích hoạt được pháp bảo này thì cần ít nhất bảy Ma Tôn hợp lực lại mới được.”

Pháp bảo này có cấp bậc Tiên Tôn, dường như được coi là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Nhưng mà nó lại không thể uy hiếp được một Tiên Vương như hắn.

“Có pháp bảo với ma khí này, tiên kiếm thất giai cũng không thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh được.”

Đinh Thụy kinh ngạc nói: “Lợi hại như vậy mà cũng chỉ là pháp bảo cực phẩm thôi chứ không phải tiên bảo ư?”

Mâu Vũ cũng nhìn về phía đó, lạnh nhạt cất lời: “Sức mạnh của Thất Tinh Huyết Kỳ cực lớn, nhưng mà không đủ để so với Tiên Bảo.”

“Món pháp bảo này không thể di chuyển vị trí được, cần phải có nơi cố định mới kích hoạt được.”

“Không chỉ cần bố trí từ trước mà còn phải huyết tế.”

“Cho nên chỉ cần cảnh giác một chút thì rất khó bị sảy chân bước vào.”

Nghe tới đây, Đinh Thụy không khỏi lắc đầu.

“Tên họ Khương kia quá bất cẩn, này mà cũng bị lừa được, hoàn toàn là đẩy bản thân vào chỗ chết mà.”

Hắn vừa dứt lời, phía phủ thành chủ xuất hiện thay đổi cực lớn.

Chỉ thấy dưới bầu trời đen kịt của huyết hải kia đột nhiên càn quét, tiếp theo đó, bầu trời và mặt đất giống hệt như một sân khấu dành riêng cho bức màn đỏ như máu kia.

Ngay sau đó, bức màn đỏ rực kia bị phá vỡ!

Vô số ảnh lửa tím xé rách huyết hải kia, thiêu cháy huyết hải!

Ánh lửa nhanh chóng lan ra, có thể lờ mờ nhìn thấy hơn mười bóng người đang đứng trong biển máu đó.

Đinh Thụy kinh ngạc hô lên: “Đó là cái gì vậy…”

Không chờ hắn kịp phản ứng lại, đại dương đỏ rực kia nhanh chóng nhạt dần bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đó là sự va chạm giữa các quy tắc.

Quy tắc máu đại diện cho Thất Tinh Huyết Kỳ hoàn toàn bị ngọn lửa kia cắn nuốt.

Ầm ầm!

Huyết hải hoàn toàn sụp đổ, mười bóng người trên bầu trời kia bị thiêu cháy.

“A!”

“Không…”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương đó khiến trái tim của mọi người có mặt ở đây đều chấn động.

Rào rào!

Tro tàn bay tứ phía, ánh lửa cũng dần dần biến mất, trời đất lại trong xanh trở lại như ban đầu.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi trôi qua, tất cả đều khôi phục lại dáng vẻ bình yên.

Thay đổi to lớn trước đó cứ như là một ảo giác vậy.

Diệp Dương Tiên Vương và Mâu Vũ đều không nói lời nào, họ đều nhìn chằm chằm về phía đằng kia.

Đinh Thụy hô hấp dồn dập, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Là một Tiên Tôn, mới nãy hắn cảm nhận được một luồng uy hiếp vô cùng mạnh mẽ.

Đó là mối nguy hiểm có thể giết hắn trong nháy mắt, sức mạnh đáng sợ của quy tắc khiến hắn phản ứng theo bản năng.

Một lúc lâu sau đó hắn mới ậm ờ nói: "Kết thúc rồi hả?"

"Kết thúc rồi."

Diệp Dương Tiên Vương thở dài một hơn, chầm chậm nói: "Hắn thắng rồi."

"Hắn" trong miệng hắn, đương nhiên là để chỉ Khương Thành.

"Nhưng không phải uy lực của Thất Tinh Huyết Kỳ rất lớn sau, sau lại nhanh chóng bị…"

Mâu Vũ cắt lời hắn: "Thực lực của người này ít nhất cũng phải trên Tiên Tôn thất hay bát phẩm."

"Hơn nữa, kia chắc chắn không chỉ là tiên kiếm thất giai thôi đâu, có lẽ là bát giai đó!"

Nàng nhìn chằm chằm về phái đó, trong ánh mắt mang theo chút kinh sợ.

Bất kể trận chiến này thắng hay thua, nhưng mà bằng tốc độ kết thúc kia thì kết luận được đưa ra lúc này khiến nàng không thể bình tĩnh nổi.

"Cái gì cơ!"

Đinh Thụy suýt chút nữa thì bị câu nói này làm cho giật mình đến ngã xuống.

"Tiên kiếm bát giai?"

"Trung tiên giới… làm gì có tiên kiếm bát giai được cơ chứ?"

Hắn không khỏi liếc nhìn Diệp Dương Thiên Vương một cái.

Vị nguyên lão của Thiên Khu các này cũng mới chỉ dùng tiên kiếm thất giai thôi.

Chỉ là một Kim Tiên, hắn lấy đâu ra tiên khí bát giai vậy?

“Vậy chúng ta…”

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn nói: “Liệu có nên ra tay, nhân cơ hội lấy tiên kiếm…”

Đó là tiên kiếm bát giai đó, Tiên Vương cũng chưa chắc có bảo vật như này đâu!

Mới nãy mười Tiên Tôn không thể thành công được, nhưng mà Diệp Dương Tiên Vương lại được sao?

“Bỏ cái suy nghĩ ấy của ngươi đi.”

Mâu Vũ lại cắt ngang hắn thêm lần nữa, lần này giọng điệu của nàng càng lạnh lùng và nghiêm nghị hơn.

“Đừng quên là Thiên Khu các chúng ta đứng ở vị trí trung lập.”

Diệp Dương Tiên Vương không nói gì.

Mà ở bên kia, mấy người Lãnh Hóa Hàn, Nguyên Triết, Nguyên Ngộ và Nguyên Hạc có mặt ở đó nhanh chóng bị giật mình đến ngớ người.

Phía trước mà một vùng đất trống hoang tàn.

Tất cả những gì có thể thấy được đều đã hóa thành tro bụi hết rồi.

Không chỉ là trên trời dưới đất, mà đến cả lòng đất cũng bị thiêu cháy thành một cái hố to khổng lồ, đang bốc khói ngùn ngụt.

Phủ thành chủ đã biến mất từ lâu rồi.

Còn về mười Ma Tôn trước đó của U Minh, những cao thủ dưới trướng khác của thành chủ cùng với hai nghìn quân Tiên Vệ, bọn họ cũng đều biến thành tro bụi.

Khương chưởng môn thiết lại tìm kiếm những chiến lợi phẩm còn sót lại trong đống đổ nát hệt như trước đây, cần cù như một chú ong mật.

Kết thúc rồi đó hả?

Mười Ma Tôn chết sạch rồi hả?

Pháp bảo cực phẩm như thế cũng bị phá vỡ rồi ư?

Lãnh Hóa Hàn muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện ra năng lực ngôn ngữ của bản thân sắp mất đi luôn rồi.

Thứ mới nãy hắn nhìn thấy chỉ là một đường kiếm thôi!

Đơn giản vung ra một cái, sau đó thì… không còn sau đó nữa.

Đối mặt với pháp bảo được mười Ma Tôn kích hoạt, đồng thời cũng phát động công kích, nhưng dường như chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Ở trước mặt thanh kiếm này, bọn họ nhanh chóng bị xé nát rồi nuốt chửng, hệt như một chiếc thuyền nan nhỏ lênh đênh giữa biển lớn lập tức bị con sóng dữ đánh cho tan tành.

Hoàn toàn không phải là cũng một cấp bậc.

“Thắng rồi ư?”

Trưởng lão Nguyên Triết không khỏi nhéo bản thân mình, hắn hơi không xác định được đây có phải là thật hay không.

Đấng lẻ kẻ bị hủy diệt phải là bên mình mới đúng.

Kết quả là, thậm chí còn chẳng cần phải chiến đấu, đối phương đã “toi” hết rồi.

“Thắng rồi.”

Tâm trạng của Nguyên Ngộ và Nguyên Hạc vô cùng phức tạp.

Rất kích động, rất vui vẻ, rất sợ hãi, đồng thời cũng rất ngại ngùng.

Không lâu trước đó, bọn họ còn đang âm thầm mắng Khương Thành trong lòng ấy chứ.

Mắng hắn gây chuyện, một kẻ làm rối tung hết cả lên, còn kéo cả bọn họ xuống nước cùng nữa.

Nếu không phải kiêng dè thân phận lão tổ không biết là thật hai giả kia, bọn họ đã cho một cái bạt tai rồi ấy chứ.

Mà bây giờ…

Bọn họ mới đột nhiên phát hiện ra rằng, hóa ra lão tổ này thật sự rất trâu bò, không hề khoác lác chút nào.

Không biết sức chiến đấu này mạnh hơn họ gấp mấy lần, cảm giác hệt như thẳng tới cấp bậc Tiên Vương vậy, cho dù tiêu

diệt tất cả mấy người có tiếng nói trong Phi Tiên môn cũng chẳng là gì hết.

Cái này thật cmn đủ tư cách làm lão tổ của bọn họ!

Không cần biết liệu có phải sức chiến đấu này dựa vào thanh tiên kiếm thần kỳ kia hay không, chí ít bây giờ thanh kiếm đó thuộc về hắn.

Binh khí cũng là một phần của thực lực mà.

Trước đó bọn họ còn cho rằng, đây là điều dĩ nhiên.

Nếu như bọn họ cũng có thanh kiếm trâu bò như vậy thì…

Đối mặt với khiêu khích trước đó thì đương nhiên là phải dùng một kiếm này giết sạch, rác rưởi mà cũng dám kiêu ngạo hả?

Đối mặt với sự tấn công của một nghìn quân Tiên Vệ thì đương nhiên cũng phải dùng một kiếm tiêu diệt luôn, việc gì phải nhẫn nhịn chứ?

Đối mặt với lời mời kết nghĩa, vậy thì đương nhiên phải từ chối rồi, một Ma Tôn nhỏ bé như ngươi mà cũng xứng sao?

Lãnh Hóa Hàn cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng, bây giờ mới lại đến bên cạnh Thành ca.

Cung kính hỏi: “Lão tổ, thanh kiếm này của ngươi là tiên khí bát giai đúng không?”

Nghe được lời này của hắn, lại nhìn thấy ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào thanh tiên kiếm của ba vị trưởng lão, tâm trạng của Thành ca lập tức tuột dốc không phanh.—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto

tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 279.

Lãnh Hóa Hàn và đám người Nguyên Triết thật sự rất tò mò.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy tiên khí thất giai, cũng chưa hề nhìn thấy bát giai, cho nên cũng không rõ tiên khí này có thể mang đến bao nhiêu buff cho sức chiến đấu.

Nhưng mà nghĩ lại thì hẳn là tiên khí thất giai không thể giết mười Ma Tôn trong một đòn được đâu nhỉ?

Cho nên tất nhiên bọn họ cho rằng đây là tiên khí bát giai.

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tò mò của bọn họ, Thành ca thấy tức giận vô cùng.

Đù má nó chứ, mới nãy ông đây sử dụng cả bạo kích gấp mười lần chỉ để chứng minh thực lực của bản thân rồi đó.

Kết quả các ngươi lại chỉ chú ý đến thanh kiếm này thôi hả?

Không bị điên đấy chứ?

Có phải cố ý muốn chống đối lại ta không hả?

“Cút sang bên kia!”

Một kẻ tâm trạng đang không tốt như hắn, đương nhiên giọng điệu cũng rất cáu kỉnh.

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết sững sờ, không thể hiểu nổi tại sao hắn đánh thắng rồi mà lại còn nổi giận muốn mắng người.

Đến cả chưởng môn cũng không nói chuyện với bọn họ kiểu này đâu.

Nhưng ngẫm kĩ thì với thực lực và thân phận của lão tổ, hắn nói gì chẳng được, đúng là hắn có tư cách để giáo huấn bọn họ như lũ cháu chắt.

Cũng may là hai nữ đệ tử ngoại môn kia, cuối cùng lúc này cũng phản ứng lại được.

“Uầy, lão tổ lợi hại quá!”

Hai nàng lấy tay ôm ngực, trong mắt lấp lánh sao.

“Mới nãy kẻ địch kia dọa ta sợ muốn chết, còn nghĩ là xong đời rồi cơ.”

“May mà lão tổ ngăn được cơn sóng dữ này…”

“Lão tổ, rốt cuộc ngươi mạnh tới mức nào vậy, hình như mấy kẻ lúc nãy đều là Ma Tôn đó!”

“Thực lực của lão tổ vượt qua cả giới hạn của trời đất, hoàn toàn không phải thứ mà chúng ta có thể vươn tới đâu, ta đoán lão tổ phải vô địch thiên hạ đấy chứ!”

Hai nàng cũng đang thăm dò sở thích của Thành ca, nịnh hót hết mức, đương nhiên trình độ nịnh hót cũng dần dần không có giới hạn.

Nghe thấy vậy, đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết cạn lời.

Các ngươi nịnh hót thẳng thắn như thế, không hề có chút hàm súc gì cả, không biết xấu hổ hả?

Nhưng mà cũng nịnh quá mức rồi đấy, gì mà thiên hạ vô địch, đừng quên là còn có Tiên Vương và Tiên Đế đấy.

Nhưng mà Thành ca lại thích như vậy lắm.

Đáng lẽ tâm trạng còn đang giận sôi, nhưng dường như được mưa phùn phất qua, lập tức lại chuyển biến tốt hơn nhiều.

“Ha ha ha, các ngươi cũng tinh mắt đấy.”

“Tốt lắm tốt lắm, xem ra Phi Tiên môn chúng ta vẫn còn có người kế thừa văn hóa.”

“Lão tổ thấy hai ngươi là người có thể đào tạo được, đây là chút đồ ta thưởng cho các người!”

Uy lực của một đòn vừa nãy quá mạnh, hầu hết mọi thứ đều bị phá hủy ngay tại đây rồi.

Hắn chọn lựa một lúc rồi lấy hai thanh tiên kiếm ra tặng.

Tố Diệp và Tố Mộng sững sờ.

Hai thanh kiếm này là thứ hai nàng vừa mới nhìn thấy ở trong tay Dư Huân và một Ma Tôn khác mà.

“Lão tổ…”

“Cái, cái này…”

Hai nàng nói chuyện còn chẳng khớp nhau, đều không dám nhận.

Thành ca chỉ đành dúi nó vào trong tay hai nàng.

“Chỉ là tiên khí lục giai thôi mà, lão tổ thưởng, các ngươi cứ nhận là được!”

Biểu hiện bên ngoài thì lạnh lùng, chứ thật ra trong lòng đau như cắt, ít nhất là tiên khí lục giai cũng đổi được 10 điểm công đức đó.

Haizzz, nhưng mà nghĩ hai người này nịnh hót, không có công lao thì cũng có khổ lao.

Không khích lệ một chút thì làm sao hai nàng tiến bộ được?

Nếu như tiến hóa được đến cấp bậc vua nịnh hót như Đan Thái, Ngụy Miêu hay Tam Nhãn Hổ gì đó, vậy thì cũng không uổng công tặng món tiên khí này.

Huống chi là, ngàn vàng không mua được ngựa tốt!

Tiên khí lục giai?

Mẹ ơi!

Tố Diệp và Tố Mộng sợ đến run rẩy, suýt thì ngã xuống đất.

Hai nàng mới chỉ là Chân Tiên thôi.

Còn đang dùng tiên khí nhất giai đó!

Đừng nói là lục giai, chỉ cần là tiên khí nhị giai đã đủ để hai nàng vui mừng đến phát khóc rồi.

Đám người quyền cao chức trọng như Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc mới chỉ được dùng tiên khí ngũ giai thôi đấy.

Mà trong số đó, chỉ có Nguyên Triết là gặp được cơ duyên mới nhận được một món tiên giáp lục giai, bình thường còn coi nó như bảo bối ấy.

Vậy mà bây giờ…

"Cái này, cái này cho chúng ta thật sao?"

Tố Diệp và Tố Mộng bật khóc, kích động tới mức sắp ngất đi rồi.

Hai nàng chỉ nịnh nọt để lấy lòng một nhân vật lớn theo bản năng mà thôi, lão tổ vui rồi thì ít nhất sẽ không trút giận lên các nàng.

Ai mà biết lão tổ không chỉ dễ nói chuyện, mà còn ban thưởng hậu hĩnh như vậy.

Hơn nữa phần thưởng cao cấp đến mức khiến các nàng nghẹt thở.

"Lão tổ, chúng ta… không dám nhận đâu!"

Nhìn ánh mắt trợn trừng Lãnh Hóa Hàn và các trưởng lão ở bên cạnh, hai nàng cảm thấy bất an.

Các nàng cũng biết tiên khí lục giai có ý nghĩa gì.

Miệng thì nói không dám nhận, cơ mà tay thì vẫn thành thật lắm, không hề rời khỏi tí nào.

Đương nhiên là tiên khí cấp cao như vậy có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được với bất kỳ tiên nhân nào.

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết, Nguyên Ngộ không thể đứng im được nữa.

“Lão tổ, phần thưởng này có hơi lớn rồi đó?”

“Đúng vậy, thưởng cho hai nàng tiên khí tam giai gì đó là rất tốt rồi, tiên khí lục giai thì quả thật là hơi quá…”

“Thực lực của các nàng thấp như vậy, không nhận nổi phần thưởng như này.”

Nói thật thì bọn họ vẫn không hiểu tại sao hắn lại thưởng cho hai nàng.

Hai nàng đã làm gì à?

Lập được công lớn sao?

Lẽ nào không phải cứ đứng ở đằng sau xem kịch suốt à?

À không, nói xem kịch là đã đề cao các nàng rồi.

Mới nãy hai nàng còn đứng phía sau run lẩy bẩy ấy chứ, suýt chút nữa còn bị kẻ địch dọa cho tè cả ra quần, không nói là hai nàng làm mất mặt Phi Tiên môn đã là tốt lắm rồi.

Vậy mà còn khen thưởng cho họ?

Quả thật là quá hoang đường!

Nếu không phải còn lão tổ đứng bên cạnh thì bọn họ đã mắng ra tiếng rồi ấy chứ.

Nhưng mà đáng tiếc, ở đây chỉ có Thành ca có tiếng nói.

“Món tiên khí này là chiến lợi phẩm của ta, ta muốn cho ai thì cho, đến lượt các ngươi phản đối hả?”

“Thật là khó hiểu!”

“Hai người các ngươi cứ nhận đi, nếu như trở về tông môn có người đòi thì cứ nói với lão tổ, ta sẽ ra mặt giúp các ngươi!”

Đúng, không chỉ được khen thưởng mà còn có chỗ dựa vững chắc nữa cơ.

Tố Diệp và Tố Mộng rối rít tạ ơn rồi nhận lấy tiên khí, đó phải gọi là cảm động đến rơi nước mắt.

Nhìn thấy hai nàng vui mừng đến phát khóc, đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết trong lòng nguội lạnh như tro tàn,

cảm thấy cực kỳ cạn lời.

Ngoài ra còn có chút ghen tị nữa.

Tiên khí lục giai có sức hấp dẫn cực kỳ lớn với bọn họ!

Nhưng mà nhìn chằm chằm đợi mãi, Thành ca chẳng thèm thể hiện gì cả, cứ như thể quên luôn bọn họ rồi.

Cả bốn người đều không thể hiểu nổi.

Các nàng đều được khen thưởng, sao chúng ta lại không có vậy?

Lẽ nào chúng ta còn không quan trọng bằng hai đệ tử ngoại môn ư?

"À, lão tổ, tiếp theo có phải chúng ta nên về sớm chút không?"

"Về đâu?"

Nguyên Triết nói với vẻ đương nhiên: "Về Phi Tiên môn đó, chắc chắn U Minh sẽ không từ bỏ đâu, trở về tông môn chuẩn bị sớm một chút."

Thành ca trực tiếp từ chối: "Lần này phải mua tổng cộng 3300 miếng Tiên Duyên Lệnh, bây giờ mới mua được 115 miếng, còn sớm lắm!"

"Nhưng mà…"

"Không nhưng nhị gì hết, nếu như sợ thì các ngươi tự về trước đi."

Lãnh Hóa Hàn và ba vị trưởng lão cạn lời, chỉ đành hy vọng vị lão tổ này có thể tiếp tục thể hiện được sức mạnh như thế.

Một đoàn bảy người lại nhanh chóng lên phi thuyền, rời khỏi thành Đan Hoa, bay đến các cửa hàng của chi nhánh Thiên Khu các ở các thiên vực khác.

Ở trên phi thuyền, Thành ca vừa tận hưởng phục vụ nịnh hót của hai nữ đệ tử, vừa mở ghi chép của hệ thống ra xem.

Trận chiến vừa nãy đã khiến cho cả tòa thành phải kinh ngạc.

Cuối cùng hắn nhận được 747 vạn điểm giá trị kinh sợ, đổi thành 747 điểm công được, thu hoạch không hề ít.

Thực tế thì, đáng lẽ phải nhiều hơn con số đấy cơ.

Chẳng qua là hầu hết cư dân trong thành hoàn toàn không biết có mười Ma Tôn xuất chiến, cũng không biết một kiếm đó của hắn đã tiêu giệt được bao nhiêu kẻ địch.

Còn chưa chân chính nhận ra được nỗi kinh sợ thật sự của trận chiến đó đâu.

Chương 280.

"Bọn họ đi rồi."

Đám người cực kỳ quan tâm đến tình hình bên đó – Diệp Dương Tiên Vương và Đinh Thụy, đương nhiên cũng sẽ nhìn thấy phi thuyền rời khỏi đây.

"Nhìn phương hướng thì không giống trở về Phi Tiên môn đâu."

Mâu Vũ không hề kinh ngạc.

"Bây giờ bọn họ đã trở thành mục tiêu truy sát của U Minh rồi, nếu trở về thì còn dễ bị tìm ra hơn."

"Nếu như ta là bọn họ thì ta sẽ nhanh chóng tới những nơi nằm ngoài phạm vi của thế lực U Minh để trốn."

Mãi đến khi phi thuyền biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Dương Tiên Vương mới thở dài một hơi.

"Bọn họ sẽ nhanh chóng nổi tiếng ở trung tiên giới thôi, tiên khí bát giai kia, có ai mà không thèm muốn cơ chứ."

"Có lẽ rất nhiều Tiên Vương và Ma Vương đều vì chuyện này mà xuất quan đấy."

"Bây giờ xem hắn có thể trốn được bao lâu."

Đinh Thụy đột nhiên nói: "Người này mua nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy, cho dù có trốn được thì kiểu gì cũng phải cách mười năm lộ diện một lần."

Vấn đề này không khỏi khiến Mâu Vũ suy tư.

Nhưng mà nghĩ thế nào nàng cũng không hiểu nổi.

Nhưng mà suy đoán của bọn họ không hề sai, tin tức thành Đan Hoa xuất hiện tiên khí bát giai đã nhanh chóng truyền ra

ngoài rồi.

Uy lực của tiên khí truyền đi hết lần này tới lần khác, mà ngày càng được phóng đại.

Thậm chí còn có người truyền tin rằng, có được thanh tiên kiếm bát giai kia thì có thể vô địch ở trung tiên giới.

Vô số người nghe thấy tin đồn này mà rục rịch, mà đương nhiên người quan tâm nhất trong đó là U Minh.

Nghe nói ba vị Ma Vương và một vị Tiên Vương phía sau U Minh đều bị kinh động rồi.

Giết nhiều Ma Tôn của họ như vậy, tổ chức ngầm khổng lồ này hoàn toàn tức giận, một trận gió tanh mưa màu sắp đến gần.

Cơn bão sắp ập đến kia, ngay cả bên Phi Tiên môn cũng nhận được tin tức này.

Sau khí các trưởng lão nội môn và đám đệ tử biết được đã xảy ra chuyện gì ở thành Đan Hoa, tất cả đều bị dọa sợ hết hồn cả ngày.

Không ngờ Khương lão tổ có trong tay tiên khí bát giai đấy?

Một trận mà giết đến mười Ma Tôn?

Cái này quả thật quá đáng sợ.

Nhưng bây giờ bọn họ không thể kinh sợ được nữa, mối đe dọa từ con quái vật khổng lồ U Minh đang ập lên đầu bọn họ rồi.

“Làm thế nào đây, chắc chắn chúng ta không thể ngăn cản nổi U Minh đâu.”

“Liệu trong này có hiểu nhầm gì không?”

“Hay là phái người của ta đến phái U Minh, bày tỏ chút thành ý nói rõ sự việc được không?”

“Làm sao mà nói được đây, giết chết mười Ma Tôn của người ta, chuyện này hoàn toàn không thể xoay chuyển được nữa rồi.”

“Nhưng mà chúng ta hoàn toàn không có tư cách để nói chuyện với U Minh…”

“Sao mà Khương lão tổ không về vậy? Lẽ nào hắn vẫn muốn tiếp tục đi mua Tiên Duyên Lệnh?

“Quả thật là điên rồi, lẽ nào hắn còn cho rằng cầm thanh kiếm đó đứng trước mặt Tiên Vương mà vẫn sống sót được ư?”

Đám chưởng lão gấp gáp như hệt như kiến bò trên chảo nóng, chưởng môn Nguyên Chân Tiên Tôn và đại trưởng lão Nguyên Thịnh Tiên Tôn lại như bĩnh tĩnh, không hề hoảng sợ chút nào.

“Này này các ngươi, chút chuyện nhỏ thế thôi mà rối rít cả lên, còn thể thống gì nữa hả?”

“Lại còn chuẩn bị quà hậu hĩnh, các ngươi muốn làm mất mặt tổ sư gia đó hả?”

Sợ cái quần, lão tổ còn từng xử lý cả Tiên Đế rồi đấy.

Hắn bất khả chiến bại ở trung tiên giới, có thể gạt giò hết đám kia, được chưa hả?

Nếu không phải sợ kinh động đến thượng tiên giới thì hai lão già này đã nhảy cẫng lên lớn tiếng thông báo, sau đó thì tung hoành cùng với lão tổ từ lâu rồi.

Nguyên Thịnh Tiên Tôn giật giật khóe miệng, vẻ mặt khinh thường nói: “Chỉ mà mấy Ma Vương, Tiên Vương thôi mà đã dọa các ngươi đến vậy rồi hả?”

“Đúng là càng ngày càng thụt lùi.”

Đám trưởng lão cạn lời.

Chỉ là Ma Vương thôi á?

Bản thân ngươi mới là Tiên Tôn thôi đó, ngươi lấy đâu ra cái dũng khí xem thường Tiên Vương thế?

“Chưởng môn, đại trưởng lão, các ngươi điên rồi hả?”

“Lần này mà hơi không cẩn thận thôi là có nguy cơ bị diệt phái đó.”

Nguyên Chân không nhịn được phất phất tay, có vài phần phong thái của Thành ca rồi đấy.

“Được rồi được rồi, các ngươi cứ yên tâm đi, cần tu luyện thì đi tu luyện, đừng có nghĩ đến mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa.”

“Có lão tổ ở đây, Phi Tiên môn còn ổn định hơn các ngươi nghĩ gấp trăm lần!”

Đám trưởng lão liếc nhìn nhau, đây mà còn là chuyện nhỏ á?

Nhị trưởng lão Nguyên Thù thăm dò hỏi một câu: “Lẽ nào lão tổ là Tiên Vương ư?”

Quả thật chiến tích lần này của Khương Thành khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc.

Điều đó cũng khiến bọn họ nhận ra rằng, thật sự lúc đầu bản thân mình đã xem thường vị lão tổ này rồi.

“Bây giờ thời cơ vẫn còn chưa tới.”

Nguyên Chân vuốt râu mỉm cười: “Sau này các ngươi tự nhiên sẽ hiểu được thôi.”

Mà ở bên kia, lúc này đám người Khương Thành đã vượt qua hai thiên vực, đến một cửa hàng ở chi nhánh khác của Thiên Khu các.

Sau khi vào cửa, một vị tiên nhân tiếp khách bước tới như thường lệ.

Mà Thành ca cùng không hề làm gì khác, nói rõ mục đích đến đây của mình.

“Ta muốn mua Tiên Duyên Lệnh, chỗ các ngươi có bao nhiêu thì gói lại hết cho ta.”

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết cạn lời lấy tay che mặt.

Quả nhiên là vẫn huênh hoang y như thế.

Mặc dù ngươi mạnh thật đấy, cơ mà ngươi có thể cố gắng khiêm tốn hơn chút được không hả.

Nhưng mà Tố Diệp và Tố Mộng vội vàng chớp lấy thời cơ, lập tức bắt đầu một lượt nịnh hót mới.

“Lão tổ khí phách ghê.”

“Ngoài lão tổ ra thì làm gì có ai dám mua nhiều như vậy trong một lần chứ?”

“Đúng vậy, lão tổ không hề sợ hãi…”

Bất kể là vị tiên tiếp khách ở phía đối diện, hay là những vị khách khác trong cửa tiệm đều bị mấy câu nói này làm cho sửng sốt.

Nhưng mà lần này lại không hề xuất hiện âm thanh chế giễu gì cả.

Bởi vì tốc độ lan truyền quá nhanh, việc trước đó mà Khương Thành làm ở thành Đan Hoa đã được truyền đến tận đây rồi.

Cho dù chưa từng gặp hắn, nhưng chỉ cần nghe đến việc mua hết toàn bộ Tiên Duyên Lệnh thì đương nhiên sẽ nghĩ đến hắn.

"Ở đây có vị nào họ Khương ư?"

"Là hắn đã giết mười Ma Tôn của U Minh ư?"

"Nghe nói Tiên Duyên Lệnh của thành Đan Hoa bị hắn mua sạch rồi, ta còn cho là hắn sẽ cất đi chứ, không ngờ hắn vẫn còn mua mua tiếp?"

"Người này điên rồi sao, rốt cuộc hắn định làm gì vậy?"

"Mau đi thôi, chắc chắn U Minh sẽ nhanh chóng xông đến đây báo thù đó…"

"Sợ cái gì chứ, nơi này là Thiên Khu các, U Minh có lợi hại đến mấy cũng không dám khai chiến ở trong này đâu."

Trong tiếng thảo luận ồn ào, Thành ca được đưa lên tầng cao nhất của Thiên Khu các.

Yến Vi – hội trưởng chi nhánh ở đây nhanh chóng bước tới đón.

"Hoan nghênh hoan nghênh!"

"Các hạ ghé thăm khiến cho nơi này của bọn ta như được chiếu sáng!"

Đám người Lãnh Hóa Hàn nhìn thấy dáng vẻ nhiệt tình của đối phương thì lập tức không biết nên tự hào hay là nên đau đầu đây.

Với sự nghiệp và địa vị vĩ đại của Thiên Khu các, có mấy ai xứng để bọn họ nói ra câu "như được soi sáng" đâu, hội trưởng của một chi nhánh đều là những nhân vật có máu mặt mà.

Lão tổ ra ngoài có mấy ngày thôi đã làm được rồi.

Nhưng mà vấn đề là cái tổ ong mà bọn họ chọc phải lớn quá, lớn đến nỗi việc này nhanh chóng lan truyền đến khắp trung tiên giới.

Nhân vật trung tâm như thế này, đương nhiên đối phương sẽ rất kính trọng.

Nhưng mà sự nhiệt tình của đối phương hoàn toàn không lay chuyển được Thành ca chút nào, hắn cũng chẳng buồn tiếp chuyện.

Không thể giảm giá miếng nào, nhiệt tình làm cái quái gì.

"Chỗ này của các ngươi có bao nhiêu Tiên Duyên Lệnh?"

Yến Vi từng gặp đủ các thể loại khách hàng, kiểu nói thẳng cũng chẳng hề hiếm thấy nên không có gì kỳ lạ cả.

"Chi nhánh chúng tôi có tổng cộng 124 miếng Tiên Duyên Lệnh, các hạ định lấy hết thật hả?

Hắn vừa mới xin chỉ thị của tổng bộ ở bên kia.

Bên trên cũng nói rồi, Khương Thành muốn mua thì cứ bán hết cho hắn, đằng náo Thiên Khu các mở ra để làm ăn mà.

"Đương nhiên."

Khương Thành nhanh chóng lấy 1240 vạn tiên tinh ra, sau đó thì bỏ vào nhẫn trữ vật rồi đưa qua đó.

Chỉ trong một phút đồng hồ, giao dịch đã hoàn tất.

Tiếp đó Khương Thành mang theo số Tiên Duyên Lệnh kia rời khỏi đây, hệt như là đang bận rộn lắm.

Yến Vi nhận tiên tinh xong cũng thấy rất cạn lời, ngươi không định ngồi nghỉ ngơi chút à.

"Có thể mạo muội hỏi một câu không, các hạ cần nhiều Tiên Duyên Lệnh như thế làm gì?

Đây cũng là việc mà phía bên trên giao cho hắn nghe ngóng.

Chương 281.

Thành ca ngạc nhiên quay đầu lại: “Mấy người của Thiên Khu các các ngươi kỳ lạ thật đấy, hỏi ta cần Tiên Duyên Lệnh làm gì? Trừ việc phi thăng lên thượng tiên giới ra thì thứ này còn có tác dụng gì khác nữa à?”

Đương nhiên trong lòng Yến Vi cũng biết cái này dùng để phi thăng mà.

Vấn đề là ngươi mua nhiều quá đó.

“Vậy rốt cuộc các hạ muốn mua bao nhiêu đây?”

Thành ca nói thẳng: “Cứ mua trước hơn ba ngàn cái để thăm dò đã.”

Suýt nữa thỉ Yến Vi nhảy dựng lên.

Hơn ba ngàn cái á?

Mà còn chỉ là để thăm dò thôi?

Hắn gian nan nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói: “Nếu như các hạ muốn phi thăng thì chỉ cần một mảnh là đủ rồi mà.”

Thực tế thì Khương Thành còn có cả Toàn Cơ Đồ nữa, đúng thật một mảnh là đủ.

Hoàn toàn không cần lãng phí nhiều tiên tinh như vậy.

Nhưng người khác vào trong Toàn Cơ Đồ chắc chắn cũng có thể giống hệt như trước đây, trực tiếp mang mấy người đó phi thăng thẳng từ Hư Tiên giới lên tiên giới.

Vậy nên mua nhiều như vậy là còn có mục đích khác.

Nhưng mà mục đích này, đương nhiên hắn cũng không ngu mà nói cho người ngoài.

Liếc đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết một cái, rồi lại nhìn hai nữ nhân Tố Diệp và Tố Mộng.

Hắn đột nhiên che nửa mặt lại, thần bí nói: “Nói cho các ngươi một bí mật, ta là lão tổ của Phi Tiên môn, đồ tử đồ tôn nhiều lắm đó.”

Đám người bất lực chửi bậy, bí mật cái đách.

Yến Vi cũng chẳng biết rõ về Phi Tiên môn, nhưng mà những việc lớn mà Khương Thành đã làm trong hai ngày quả thật

khiến Phi Tiên môn ở phía sau nổi danh, không muốn biết cũng phải biết.

Đó chỉ là một tông môn bình thường có quy mô ở tầm trung, trước đó từng có một thời kỳ lịch sử huy hoàng, nhưng bây giờ đã xuống dốc rồi.

“Không phải ngươi định đem theo mấy nghìn đệ tử lên thượng tiên giới đấy chứ?”

“Không được sai?”

Yến Vi lại kinh ngạc hít một hơi thật sâu.

Hắn rất muốn nói, có phải ngươi điên rồi không.

Mấy tiên môn cổ xưa có cả mấy vị Tiên Vương tọa trấn, hay là nhân vật to lớn đáng sợ như U Minh thì mỗi năm cũng chỉ có thể đưa hơn một trăm người lên đó thôi.

Như vậy cũng đã khoa trương lắm rồi.

Vậy mà ngươi còn muốn đưa cả nghìn người lên trong một lần?

Nằm mơ à?

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết đã hoàn toàn từ bỏ rồi.

Lão tổ này, người ta hỏi cái gì thì nói cái đó, không thể có chút ý thức giữ bí mật gì hết.

Mấy ngày này, chuyện mà bọn họ muốn làm nhất là kiếm một tờ giấy niêm phong bịt cái miệng của hắn lại, chẳng qua không dám mà thôi.

Nhưng thấy vẻ mặt sửng sốt của Yến Vi phía đối diện, đám người lại âm thầm cười trộm.

Nếu như ngươi biết được lão tổ thật sự muốn mua mười mấy vạn cái cơ, nhưng mà tạm thời không có nhiều tiên tinh như vậy, không biết ngươi sẽ có cảm xúc như nào đây.

Kìm nén một lúc lâu, Yến Vi chỉ đành khô khan khen Thành ca lấy một cái:

“Các hạ cao tay thật đấy!”

Hắn làm ăn mà, cho dù có cảm thấy vô lý hơn đi chăng nữa thì cũng chẳng có lý do gì để khuyên khách hàng của mình bớt mua được.

“Thường thường thôi!”

Lúc Thành ca đang định rời khỏi đây, đi thẳng đến trạm tiếp theo thì Yến Vi lại vội vàng chạy tới.

“Xin các hạ đợi chút, có thể đợi ta xin chỉ thị từ tổng bộ được không…”

“Chỉ thị gì?”

“Xem xem có thể đưa tất cả Tiên Duyên Lệnh từ các chi nhánh khác tới đây được không, các hạ đỡ phải chạy vạy khắp nơi.”

Đề nghị này khiến Thành ca vui mừng nhướn mày.

Muốn có đủ 3300 mảnh Tiên Duyên Lệnh thì ít nhất cũng phải tới 30 chỗ nữa cơ.

Mà Thiên Khu các thì phải cách nhau mấy thiên vực mới có một chi nhanh, không biết phải đi bao xa nữa.

“Được, vậy ngươi xin chỉ thị đi.”

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết hoảng sợ, vội vàng khuyên nhủ hắn.

“Lão tổ, không thể ở lại nơi này được!”

“Sao lại không được, lẽ nào Thiên Khu các thấy tiền tài thì sẽ nảy sinh ý hại anh đây hả?”

“Không phải vậy, chỉ là bên ngoài càng ngày càng có nhiều người nhắm vào chúng ta, ở lại một nơi quá lâu thì rất nguy hiểm.”

Di chuyển khắp nơi, ít nhất thì hành tung thất thường sẽ giúp họ an toàn hơn.

Thành ca liếc xéo họ một cái, không hề quan tâm nói: “Nếu các ngươi sọ thì có thể về trước.”

Dù sao thì bây giờ hắn được trung tiên giới chú ý đến, sân khấu làm màu đã đủ lớn rồi, cũng chẳng cần quan tâm có bao nhiêu khán giả nữa.

Đám người Lãnh Hóa Hàn chỉ đành ngậm miệng lại.

Mà ở bên kia, đám người máu mặt của Thiên Khu các như Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương cũng nhận được tin tức ở đây.

“Hắn cần hơn 3000 mảnh Tiên Duyên Lệnh ư?”

“Hắn điên rồi hả, tự tìm đường chết à?”

Ngay sau đó 9 trong số 12 vị Tiên Vương của Thiên Khu các gia nhập vào buổi thảo luận này.

Không phải là vì số lượng này nhiều như nào, mấy trăm triệu tiên tinh cũng chẳng có gì đáng để kinh ngạc với Thiên Khu các hết.

Chủ yếu vẫn là bản thân Tiên Duyên Lệnh quá đặc biệt.

“Theo bản thân hắn nói thì hắn định đưa hơn 3000 môn nhân của Phi Tiên môn cùng lên.”

“Khẩu khí của hắn cũng không nhỏ đâu, hắn định đưa kiểu gì đây?”

“Có trong tay tiên khí bát giai thì chắc chắn không phải kẻ ngu đâu, lẽ nào phía sau hắn còn có mấy Tiên Vương ư?”

“Trừ khi là mấy tiên môn lâu đời ở trung tiên giới liên kết với nhau, còn không thì không một ai có thể đưa nhiều người lên như thế chỉ trong một lần được!”

“Tông môn Phi Tiên môn này… quả thật không hề đơn giản!”

“Đúng vậy, chúng ta cùng từng được nghe nói đến thời kỳ lịch sử kia. Hàng ngàn vạn năm trước, bọn họ đã từng là tông môn lớn đứng đầu trung tiên giới!”

“Nếu bọn họ không có ý định hoạt động ở trung tiên giới, phi thăng lên thượng tiên giới từ sớm thì tình hình hiện tại đã thay đổi rồi…”

“Được rồi, Phi Tiên môn bây giờ đã xuống dốc rồi, nói chuyện lịch sử cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.”

Một đám Tiên Vương thảo luận mãi cũng chẳng đưa ra được kết luận gì hết.

Rốt cuộc Khương Thành muốn làm gì, cái tự tin đó của hắn từ đâu mà có, chẳng ai có thể đoán ra được cả.

“Vậy chúng ta có bán hay không?”

“Bán!”

“Chúng ta làm ăn mà, không có lý do gì để từ chối vụ mua bán này với họ hết, bọn họ muốn làm gì lợi hại hơn thì cũng chẳng liên quan tới chúng ta.”

Cuối cùng, Yến Vi truyền đạt “quyết định mới của hội nghị” cho Thành ca.

“Trong vòng ba ngày, cách chi nhánh xung quanh sẽ tập hợp 3000 mảnh Tiên Duyên Lệnh để đưa tới đây.”

“Chúng ta đảm bảo sự an toàn cho các hạ ở trong Thiên Khu các.”

“Nhưng mà sau khi rời khỏi Thiên Khu các thì không có sự bảo vệ của chúng ta nữa, hy vọng các hạ lượng thứ.”

Khương Thành sảng khoái đồng ý: “Không vấn đề gì hết.”

Tin tức đám người này ở lại Thiên Khu các cũng nhanh chóng bị lan truyền ra ngoài.

Có thể được Thiên Khu các mời ở lại, cũng tương đương với việc có thể diện.

Nhưng mà nguy hiểm bên ngoài thì lúc nào cũng rình rập.

Không bao lâu sau, bên ngoài Thiên Khu các xuất hiện một đám cao thủ, không chỉ có U Minh mà còn có các tông môn lớn và thế gia của các thiên vực khác chạy tới đây.

Tiên khí bát giai làm rung động lòng người mà!

Trong đám người này chỉ xuất hiện một Tiên Vương!

Chỉ vì e ngại bối cảnh và thực lực của Thiên Khu các nên các thế lực này mới tạm thời không xông thẳng vào.

Đám người Nguyên Triết, Nguyên Ngộ lo lắng, cục diện bây giờ liếc mắt cái là thấy rõ.

Bọn họ như đang bị kẹt trên một hoàn đảo hoang, vùng biển lớn xung quanh ở bên ngoài bị cá mập bao vậy, một khi bước ra là sẽ bị xâu xé.

Nhìn thấy bên ngoài càng ngày càng nhiều cao thủ, đặc biệt là nghe nói Tiên Vương cũng sắp tới đây xong, đám người dần

dần rơi vào tuyệt vọng.

Cho dù trong tay lão tổ có tiên khí bát giai thì cũng không thể xông ra ngoài được đâu nhỉ?

Mà vào buổi chiều ngày hôm nay, Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương lại đích thân chạy tới đây.

Sau khi thấy Khương Thành, câu đầu tiên mà nàng nói là: "Trước mắt U Minh đã có 25 Tiên Tôn và 77 Ma Tôn tới đây, kẻ đứng đầu là Mông Tần, đang ở ngay ngoài kia!"

Nghe được chuyện mỗi U Minh thôi đã có 102 cao thủ cấp bậc Tiên Tôn, suýt nữa thì Lãnh Hóa Hàn ngất xỉu.

Mà bây giờ, sau khi nghe thấy cái tên Mông Tần, lại càng kinh sợ hơn.

"Mông Tần nào cơ?"

"Lẽ nào là con trai Mông Tần của Sương Ảnh Ma Vương?"

Chương 282.

Đôi môi đỏ mọng của Mâu Vũ khẽ cong lên: "Đúng vậy, chính là hắn."

"Đó là Mông Tần – một kẻ tu luyện ba trăm vạn năm để trở thành Ma Tôn, rồi dùng ba trăm vạn năm tiếp theo để thăng cấp lên Ma Tôn cửu phẩm."

Trung tiên giới không hề có mấy bảng xếp hạng như bảng xếp hạng Tiên Vương hay bảng xếp mạng Ma Tôn gì đó.

Nhưng mà bản thân những thiên tài tuyệt thế đã thu hút ánh mắt của người đời rồi, cho dù thời gian đằng đẵng trôi qua thì vẫn tương đối như vậy.

Trong số đám Tiên Tôn, Ma Tôn không thể đếm rõ được kia, sức chiến đấu của Mông Tần có thể xếp vào top một trăm thiên tài.

Bởi vì hắn đã từng có chiến tích một mình giết chết được ba Tiên Tôn cửu phẩm.

Trận chiến đó cũng đã xác lập địa vị của hắn ở trung tiên giới.

Huống chi là hắn còn có một người cha là Ma Vương.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn thì, Sương Ảnh Ma Vương cũng đang trên đường tới rồi."

Bản thân Mâu Vũ không hề lo lắng.

Cho dù Mông Tần và Sương Ảnh Ma Vương và U Minh có mạnh hơn đi chăng nữa thì cũng không dám khai chiến ở Thiên Khu các đâu.

Nàng đảo mắt, lập tức nhìn thẳng về phía gương mặt Khương Thành.

Tâm trạng đám người Lãnh Hóa Hàn càng nguội lạnh như tro tàn.

Nhưng Thành ca lại hệt như không nhận ra được nguy hiểm, lại cực kỳ vui vẻ nói: "Cũng có nghĩa là, hắn rất nổi tiếng hở?"

Mâu Vũ cũng không hiểu tại sao hắn lại hỏi câu nhảm nhí như vậy.

Đương nhiên Mông Tần nổi tiếng, không chỉ là ở mấy chục thiên vực xung quanh đây, chắc chắn hầu hết tiên nhân ở tiên giới đều từng nghe nói đến thiên tài tuyệt thế này.

Nàng hoàn toàn không biết rằng, Thành ca cũng đang âm thầm tình toán liệu có nên xử lý tên Mông Tần kia trước không.

Nếu như người nổi tiếng như vậy bị giết thì chắc là quẹt được cả đống giá trị kinh sợ ấy chứ?

Trừ U Minh ra, Cổ Hoàng môn cùng có 31 Tiên Tôn tới đây, ngoài ra thì còn có một vị thái thượng trưởng lão cấp Tiên Vương nữa."

Nguyên Triết trưởng lão lại giật mình, vội vàng truy hỏi: "Là Cổ Hoàng môn đứng đầu Lam Hoàn thiên vực với hơn mười mấy người đạt đến Tiên Tôn cửu phẩm ư?"

Mâu Vũ bình tĩnh gật đầu: "Đúng vậy."

Mặt mũi Nguyên Triết tái mét, chán nản ngồi phịch xuống, tự lẩm bẩm: "Bọn họ cách nơi này những hơn hai mươi thiên vực, vậy mà lại đến đây nhanh như vậy…"

Mâu Vũ cứ như là không thấy được tuyệt vọng của hắn, tiếp tục nói: “Ngoài ra còn có Tà Vân cung, Minh Hải Cổ tộc, Chúc Sơn Quần Ma đều phải các cao thủ tới đây, ít ngày nữa sẽ tới đây thôi.”

Mỗi một cái tên mà nàng nói ra đều là các thể lực đứng đầu của các thiên vực.

Bất cứ cái này cũng đủ để hủy diệt trên dưới Phi Tiên môn mấy chục lần.

Bọn họ lấy cái gì ra để ngăn cản đây?

Huống chi còn có mấy cái tên còn chưa nhắc đến đâu, điều đó cũng không hề đại diện cho việc không có uy hiếp.

“Phải làm thế nào mới được đây?”

“Nếu như không cẩn thận, không chỉ toàn bộ chúng ta bị giết mà đến cả tông môn cũng bị hủy diệt theo đấy!”

Mà Mâu Vũ hiểu rõ rành rành nỗi lo lắng của bọn họ bây giờ.

“Khương trưởng lão, xem ra bây giờ việc ngươi muốn đưa 3000 môn nhân phi thăng lên thượng tiên giới không thể nào thực hiện được nữa rồi.”

Nàng vẫn chưa biết rõ tên họ của Thành ca, chỉ đành dùng cái danh trưởng lão tông môn để gọi hắn.

“Bản thân Tiên Duyên Lệnh đã thu hút sự chú ý rồi, huống chi lại còn có tiên khí bát giai có thể khiến nhiều người thèm muốn.”

“Ngươi hoàn toàn không thể bảo vệ nổi đâu.”

Thành ca thấy nàng nói chắc chắn như vậy, hệt như đã nhìn thấu bản thân hắn, hắn không khỏi cười một trận.

“Cho nên là, em gái ngươi có đề nghị gì đây?”

Hôm nay nữ nhân này tới đây, không ngừng thổi phồng kẻ thù kia mạnh mẽ và đáng sợ như này, rõ ràng là muốn tạo áp lực cho mình mà.

Chắc chắn có mục đích gì đó.

Quả nhiên hắn thấy Mâu Vũ tự tin cong khóe miệng: “Thiên Khu các chúng ta có cách giải quyết nguy hiểm trước mắt này,

chỉ là không biết các hạ có chấp nhận được không thôi.”

Vừa dứt lời, đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết cứ hệt như nắm được ngọn cỏ cứu sinh vậy.

“Rốt cuộc là có cách gì?”

“Chúng ta rửa tai lắng nghe!”

“Nếu như có thể thoát khỏi thế bí này, chúng ta chắc chắn sẽ biết ơn!”

Đến cả Khương Thành cũng hơi tò mò, lẽ nào Thiên Khu các muốn phái cao thủ ra mặt à?

Không phải bọn không muốn tham gia vào mấy vụ ân oán như này sao?

“Chúng ta muốn mua thanh kiếm này của Khương trưởng lão.”

Còn chưa kịp đợi Khương Thành từ chối, Mâu Vũ đã nhanh chóng nói: “Cái giá chắc chắn sẽ khiến các hạ hài lòng!”

Thanh kiếm “bát giai” này thật sự khiến các nàng rung động.

Phải biết là mười hai Tiên Vương của họ vẫn còn đang dùng tiên khí thất giai đấy.

“Ngoài ra thì chúng ta sẽ giúp các hạ giải quyết vấn đề lộ diện khi mua Tiên Duyên Lệnh.”

Nàng tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Các hạ có thể tiếp tục để 3300 mảnh Tiên Duyên Lệnh ở chỗ Thiên Khu các chúng ta, chúng ta sẽ giúp ngươi bảo quản. Bất cứ khi nào cần thì đều có thể tới lấy.”

“Như vậy thì các hạ thật sự còn cơ hội dẫn 3300 người lên thượng tiên giới, phải không nào?”

Đề nghị này của nàng khiến đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết cau mày.

Căn bản Tiên kiếm bát giai vô giá, việc trung tiên giới có tồn tại tiên khí cấp bậc này hay không còn khó nói, làm gì có chuyện có cái giá vừa ý cơ chứ?

Người có thể có được bảo vật này trong tay, chắc chắn sẽ không bán.

Chẳng qua Thiên Khu các thấy họ chắc chắn không bảo vệ nổi mình nên mới nhân cơ hội này chiếm chút hời.

Nhưng khi nghe đến đoạn sau, bọn họ lại thật sự muốn thay Thành ca đồng ý cái rụp.

Bởi vì lời hứa giúp bảo quản 3300 Tiên Duyên Lệnh kia của Mâu Vũ mới là thứ quý giá nhất!

Ban đầu bạn họ không hề có hy vọng gì với việc tất cả được lên thượng tiên giới, lo lắng rằng cứ cách mười năm, vị trí của Tiên Duyên Lệnh lại bị bại lộ.

Có lời hứa này của Mâu Vũ, 3300 Tiên Duyên Lệnh kia sẽ được để ở đây, cũng sẽ không bị bán mất cho người khác.

Làm gì có nơi nào ở trung tiên giới có thể cất giữ Tiên Duyên Lệnh an toàn hơn Thiên Khu các cơ chứ.

Đợi đến thời khi thời kì bại lộ mười năm kết thúc thì lén lút lấy 3300 mảnh Tiên Duyên Lệnh được cất giữ kia ra, đây mới thật sự là thần không biết quỷ không hay.

Đến lúc đó, thật sự có khả năng tất cả đều cùng được đến thượng tiên giới.

“Chúng ta có thể tin tưởng các ngươi không, nhỡ đâu đến lúc đó các ngươi lật lọng…”

Lãnh Hóa Hàn rất thận trọng, đây là thứ duy nhất mà hắn lo lắng.

Nụ cười lạnh nhạt của Mâu Vũ khép lại, nghiêm nghị nói: 3300 mảnh Tiên Duyên Lệnh rất quý giá với các ngươi, nhưng với Thiên Khu các chúng ta lại chẳng là gì.”

“Nói thật cho các ngươi biết, cái chuyện như giúp bảo quản Tiên Duyên Lệnh này, căn bản trước đây chưa từng có, coi như là phá vỡ quy tắc cả chúng ta rồi.”

“Nếu như không phải bọn ta xem trọng thanh kiếm kia thì bọn ta hoàn toàn sẽ không phá lệ đâu!”

Lần này, đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết hoàn toàn động lòng rồi.

Bán tiên khí bát giai này đi thì những thế lực đang săn đuổi món tiên khí này cũng sẽ tìm tới Thiên Khu các, không còn

liên quan gì đến Phi Tiên môn nữa.

Đồng nghĩa với việc mất đi một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Huống chi còn có thể lấy được cơ hội lên thượng tiên giới một cách ổn định.

Ngẫm kĩ thì thậm chí bọn họ còn lời ấy chứ.

“Lão tổ!”

“Ngươi xem liệu có nên đồng ý với nàng…”

Căn bản Khương Thành còn chẳng nghe lọt tai chữ nào.

Bây giờ hắn nhận ra một vấn đề nghiêm trọng là, tất cả mọi người đến đây không phải vì bản thân hắn, mà chỉ vì thanh kiếm này mà thôi.

Phát hiện này đột nhiên khiến hắn vô cùng tức giận.

Cái quần què chứ, thanh kiếm này vẫn còn cướp nổi bật của mình nữa hả?

Tất cả mọi người chỉ quan tâm nó, tất cả ánh hào quang đều tập trung trên người nó, đến cả mỹ nữ phía đối diện đây cũng không ngoại lệ.

Bản thân là chủ nhân của thanh tiên kiếm này… mà lại ảm đạm ở bên cạnh, chẳng có chút hào quang nào.

Lý nào lại vậy hả!

Hắn nói ra một câu chất vất bằng cả linh hồn: “Ngươi cảm thấy ta và thanh kiếm này, cái nào quan trọng hơn?”

Mâu vũ cho rằng hắn không cam tâm từ bỏ thanh kiếm này, uyển chuyển cười một tiếng: “Ta tin là các hạ có thể nhìn rõ được tình hình.”

Nhìn rõ cái quằn què nhà ngươi!

Ý ngươi là cần phải nhìn rõ lại “vị trí” của bản thân hả?

Thành ca cũng không thể ngồi im nổi nữa, nhấc thanh kiếm rồi đứng lên.

“Phải rồi, kẻ Mông Tần nổi tiếng nhất kia đang ở bên ngoài đúng không?”

Chương 283.

“Khương trưởng lão, ngươi đừng hành động theo cảm tính nữa!”

Mâu Vũ còn cho rằng hắn tức giận vì nhiều người tới cướp thanh kiếm này như vậy, cho nên mới định cá chết lưới rách.

Vội vàng đứng dậy khuyên hắn.

“Theo những gì ta được biết, Bảo Quang Kiếm mà Mông Tần cũng là tiên khí thất giai đó.”

“Hơn nữa thực lực của bản thân ngươi này cũng là đỉnh phong dưới Tiên Vương rồi.”

Nàng đánh giá Thành ca từ trên xuống dưới: “Ưu thế mà tiên khí bát giai đem lại cho ngươi cũng có giới hạn thôi.”

Ngụ ý là, cho dù là tiên khí bát giai, một mình ngươi chắc chắn không phải là đối thủ của hắn.

Đừng mỡ dâng đến tận miệng mèo nữa, ngoan ngoãn bán thanh kiếm này cho ta đi.

Mặc dù sống chết của Khương Thành chẳng liên quan gì tới nàng, nhưng mà nếu như hắn ra ngoài đó rồi bị Mông Tần, vậy thì nàng không thể mua được thanh tiên kiếm bát giai kia nữa rồi.

Nàng vừa mới dứt lời, Yến Vi ở bên cạnh đã biến sắc.

“Mông Tần xông vào trong này rồi!”

“Hắn ở ngay dưới tầng.”

Nụ cười trên gương mặt xinh đẹp kia của Mâu Vũ không những không hề biến mất mà còn thể hiện càng tự tin hơn.

“Các hạ thấy rồi đó, sức cám dỗ của bảo vật quá lớn, đủ để khiến người ta điên cuồng vì nó.”

Thành ca nhìn ra được, nàng đang mượn cái cớ kẻ địch tới ngoài kia để tạo áp lực cho bản thân hắn.

Không khác gì nói với bản thân hắn rằng, tình hình càng ngày càng nguy hiểm rồi, ngươi còn không bán thanh kiếm này cho

rằng thì e là đến cả ta cũng không thể đảm bảo được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Hắn nhíu mày, cố ý hỏi lại: “Không phải là Thiên Khu các các ngươi nói là không được phép chiến đấu trong đây sao?”

Mâu Vũ gật đầu: “Quả thật là có quy tắc này, bọn ta sẽ bảo vệ sự an toàn của khách hàng hết sức có thể.”

“Nhưng mà sức mạnh của mỗi chi nhánh có hạn, nếu như kẻ địch không quan tâm quy tắc mất bất cẩn giết các hạ, vậy thì cho dù sau đó chúng ta truy cứu thì cũng sẽ vô nghĩa, các hạ thấy đúng không?”

“Ngươi nói có lý lắm.”

Thành ca mỉm cười nhún vai: “Nhưng mà người ta lặn lội đường xa tới đây, ta mà không ra ngoài gặp mặt thì có phải không cho người ta mặt mũi không?

Nói xong, không đợi người khác lên tiếng, hắn đã một thân một mình xuống đại diện dưới lầu.

“Lão tổ!”

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết lo lắng đến mức giận chận, nhưng lại không thể ngăn cản được.

Mà Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương cũng không khỏi nhíu mày.

“Người này thật sự là lão tổ của một môn phái ư?”

“Tính tình bốc đồng như vậy, rõ ràng là một kẻ không biết dùng não.”

Mâu Vũ bàn giao một câu: “Để hắn chân chính cảm nhận được cái gọi là áp lực của sự tuyệt vọng đi, nhưng đừng để hắn bị Mông Tần giết.”

Diệp Dương Tiên Vương gật đầu, biết mất khỏi căn phòng.

Mà dưới lầu lúc này, Yến Vi - hội trưởng chi nhánh, cũng đang sứt đầu mẻ trán.

“Mông Tần, đây là Khương trưởng lão, khách quý của chúng ta!”

“Chắc chắn ngươi biết rõ quy tắc của bọn ta, không thể đánh nhau ở trong này.”

Kẻ đối diện hắn là một thanh niên cao ráo với đôi lông mày xanh lục, ánh mắt sắc bén, tạo cho người ta cái cảm giác bị đè ép, dường như có thể bị hắn xé xác bất cứ lúc nào.

Hắn đứng ở đó, đương nhiên những vị khách khác ở trong điện cũng lùi về phía sau cả trăm mắt, không dám đứng gần hắn.

Hắn không phải Mông Tần thì còn là ai vào đây được nữa?

“À, đương nhiên là ta biết quy tắc của Thiên Khu các các ngươi rồi.”

Hắn nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng tỏa ra vẻ lạnh lùng.

“Ta không định kiếm chuyện đâu, lẽ nào vào trong cửa tiệm ngắm nghía cũng không được à?”

“Được thì cũng được…”

Yến Vi lau mồ hôi, thầm nghĩ ngươi ngắm cái khỉ gió gì chứ.

Ta đã nghe nhiều về phong cách của U Minh các ngươi rồi, thật sự chỉ cần Khương Thành xuất hiện thì làm gì có chuyện còn quan tâm quy tắc nữa.

Hơn nữa ngươi sát khí đằm đằm đứng ở đây, bọn ta làm sao mà làm ăn buôn bán được nữa?

Hắn lo lắng cái gì thì cái đó đến, một giây sau, Thành ca thật sự xuất hiện ngay trong đại điện.

“Ai da, náo nhiệt quá nhỉ, đây là Mông Tần hả?”

Hắn vừa xuất hiện, mọi người ở đây đều xôn xao cả lên.

“Hắn chính là tên họ Khương kia đó!”

“Hắn điên rồi sao, không trốn ở bên trên còn chủ động chạy xuống đây làm gì?”

“Hắn thật sự cho rằng Mông Tần không dám ra tay ư?”

Mông Tần phía đối diện cũng sửng sốt, sau đó lại cười lên.

“Đúng vậy, ta chính là Mông Tần.”

Ánh mắt của hắn dừng trên Hồng Tuyệt Tiên Kiếm, sau đó lại càng cười vui vẻ hơn.

Yến Vi vội vàng đứng ra: “Mông Tần, ngươi đừng có mà làm loạn ở đây!”

“Yến hội trưởng, ngươi nói thế là không đúng rồi, ta tới đây chỉ để mượn mảnh đất quý báu này để thực hiện một giao dịch với hắn thôi.”

Hắn dập tắt nụ cười, bước gần đến rồi cúi thấp người nhìn Yến Vi, khẽ khàng nói: “Lẽ nào như này cũng không được ư?”

Ánh mắt không mang theo chút tình cảm kia khiến Yến Vi lạnh cả sống lưng, hắn cực kỳ hoài nghi rằng liệu tên điên này sẽ giết bản thân bất cứ lúc nào không.

“Được thì cũng được…”

Cũng may là Thành ca giúp hắn giải vậy, hắn khá vui vẻ hỏi: “Ngươi muốn giao dịch với ta hả?”

Khóe miệng Mông Tần nhếch lên, nhấc Bảo Quang Kiếm trong tay lên: “Ta muốn đổi binh khí với ngươi, ngươi thấy giao dịch này thế nào?”

“Tiên khí đổi lấy tiên khí, rất công bằng đúng không?”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đây đều bất lực chửi bậy.

Ngươi còn không biết xấu hổ mà gọi đây là giao dịch hả, ít nhất giá trị của tiên khí thất giai và tiên khí bát giai cũng chênh lệch gấp mấy chục lần, được chưa?

Còn công bằng cái quái gì?

Trực tiếp nói rõ là cướp là được rồi.

Đến cả Mâu Vũ đang bí mật quan sát từ tầng hai cũng không khỏi lắc đầu,

Phong cách làm việc của tên Ma tu này thật sự khó mà tả hết được.

Mông Tần biết chắc Khương Thành sẽ không đồng ý, hắn chỉ tìm cái cớ làm khó thôi.

Hơn nữa cho dù Khương Thành thật sự đồng ý thì sau đó chắc chắn hắn cũng chẳng lấy được tiên kiếm thất giai kia.

Đương nhiên nàng cũng chẳng chủ trì công bằng gì ở dưới kia hết, Mông Tần càng bá đạo, gây áp lực càng lớn thì Khương Thành mới càng mới có khả năng lựa chọn cách khuất phục trước Thiên Khu các của các nàng.

"Đề nghị này của ngươi cũng sáng tạo đấy, đáng để suy ngẫm."

Vậy mà Thành ca lại mỉm cười và vỗ tay khen một câu.

Dường như phản ứng vui vẻ này vượt qua cả dự đoán của mọi người, tên này không phải kẻ ngốc thật đấy chứ?

Đến cả Mông Tần cũng ngạc nhiên một lúc, nhưng sau đó hắn cười lớn ném Bảo Quang Kiếm kia sang.

"Thoải mái lắm! Ta thấy tiểu tử ngươi dễ nhìn hơn rồi đấy, ngươi đã đồng ý rồi, vậy thì mau giao dịch đi!"

"Đợi đã!"

Mông Tần tỏa ra sát khí, sắc mặt trầm xuống: "Sao nào, ngươi hối hận rồi hả?"

Thành ca lắc đầu: "Đương nhiên là không phải, chẳng qua giao dịch binh khí, chẳng lẽ không cần thử hàng trước hả?"

"Thử hàng?"

Mông Tần cũng chẳng hiểu nổi trong đầu hắn đang nghĩ cái quái gì nữa, lẽ nào hắn thật sự muốn làm giao dịch này hả?

"Được thôi, vậy ngươi đưa kiếm cho ta thử đi."

Nhìn bàn tay trái đang vươn ra kia của hắn, vẻ mặt Thành ca khinh thường.

"Ngươi là người ngoài nghề mới xuất đạo, đương nhiên thử binh khí phải thực chiến, cầm trong tay mới biết được chứ?"

"Cái này mà cũng không hiểu, ta thật sự hoài nghi tại sao ngươi lại có thể lăn lộn tới tận ngày hôm nay đấy."

Đù, vậy mà lại bị hắn giáo huấn.

Bản thân là người mới ư?

Mông Tần chưa từng bị kẻ khác đánh giá như vậy trong cả trăm vạn năm rồi, lửa giận của hắn cũng bị châm cháy rồi.

“Ồ, ngươi cũng dũng cảm thật đấy.”

Hắn tức giận đến bật cười: “Vậy ngươi muốn thử như nào? Lẽ nào ngươi muốn đánh một trận với ta sao?”

“Đúng vậy…”

Thành ca vừa cười vừa rút Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra, vừa lặng lẽ nhấn bạo kích gấp mười lần.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Mông Tần – kẻ tự chuốc lấy nhục cũng không thể nhịn nổi nữa.

“Đây là do ngươi tự tìm đường chết đấy!”

Một kiếm vừa vung ra, cả đại diện lập tức tối sầm lại.

Tiếp sau đó, vậy mà hào quang chói mắt kia còn chiếu rọi cả tiên hồn của mỗi người ở đây!

“Không…”

“Dừng tay!”

Yến Vi gấp muốn chết, nhưng với thực lực Tiên Tôn cửu phẩm của hắn thì làm sao ngăn cản nổi?

Một tiếng động lớn vang lên, ngọn lửa màu tím hệt như sao băng đang rơi xuống, chầm chậm biết mất trong hư không.

Dáng người cao lớn của Mông Tần như hòa tan vào cát bụi, từ từ tan thành một đống tro tàn.

Keng!

Bảo Quang Kiếm không có chủ rơi xuống đất, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Ma Tôn có thể đứng trong top một trăm của trung tiên giới đã bị xóa sổ như vậy đấy!

Chương 284.

Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh

Cửa chính của Thiên Khu các đã bị hủy hoại hoàn toàn, bị quy tắc Hỏa Diệm thiêu rụi hiện ra một lối đi dài và rộng rãi.

Lối đi kéo dài một mạch tới nơi xa xôi phía dưới trong tiên thành, thiêu rụi thành một cái hố khổng lồ sâu hoắm phía bên trong tiên thành.

Đây là Thành ca đã khống chế tốt uy lực rồi đấy.

Nếu không thì dưới bạo kích gấp mười lần của hắn ta, Thiên Khu đã không còn tồn tại nữa từ lâu rồi.

Nhưng dù như thế, mười mấy Ma Tôn của U Minh đi cùng Mông Tần, toàn bộ đều ngã xuống dưới một chiêu vừa nãy.

Không hề có chút chống đỡ nào.

Một chiêu đó vừa ra, bọn họ đến cả cơ hội chạy cũng không có.

Thành ca cũng không để ý đến ánh mắt của người khác, việc đầu tiên cần làm chính là hốt Bảo Quang Kiếm về tay.

“Xem ra tiên kiếm của ngươi uy lực không ra làm sao.”

“Chỉ thanh kiếm rách này, mà cũng muốn giao dịch với ta”

Nói xong, hắn ta mặt không đỏ, thở không gấp thu kiếm vào trong nhẫn.

“Cũng may anh đây đây nhanh trí chọn kiểm hàng trước.”

Người thế mà gọi là nhanh trí? Ngươi cố ý thì có?

Mặc dù cực kì muốn chửi tục, nhưng tất cả mọi người vẫn đang bị kinh sợ bởi chiêu vừa rồi.

Vậy mà Mông Tần chết rồi?

Không phải hắn ta dẫn đầu tấn công hả? Sao lại chết rồi?

Đa số người có mặt lúc đó căn bản là không thấy rõ là chuyện gì đã xảy ra.

Mà số ít những cao thủ nhìn rõ được, bọn họ vẫn đang kinh ngạc.

Bởi gì quá trình mà bọn họ nhìn thấy rất ngắn ngủi - Mông Tần là bị giết bởi một chiêu chỉ trong một giây.

Sở hữu tiên khí thất giai như hắn, cho dù đối mặt với Tiên Vương cũng có thể cầm cự được một lúc chứ?

Sao có thể thế này được?

“Đó không phải là tiên kiếm bát giai !”

Mâu Vũ ở tầng hai không thể nào duy trì trạng thái hờ hững nữa, bật người dậy.

“Là cửu giai!”

“Chỉ có tiên kiếm cửu giai mới có uy lực như vậy!”

Nàng ta không thể ngồi yên nữa, trong chớp mắt, thoắt cái đã lại đến bên cạnh Khương Thành

“Ngươi muốn cái gì, cứ việc nói.”

“Chỉ cần ngươi đồng ý bán lại thanh kiếm này.”

Phong cách hành sự của Thiên Khu các, rốt cuộc thì vẫn là văn minh hơn nhiều, chưa tới mức cướp công khai cướp đoạt.

Mà bóng dáng Diệp Dương Tiên Vương đang trốn trong tối, vốn dĩ chỉ là định lúc Khương Thành sắp bị giết thì ra tay cứu hắn, cũng cùng hiện ra.

Mà căn bản không cần hắn ta ra tay, người ta ngay từ đầu đã xem thường Mông Tần rồi.

“Nếu như ngươi đồng ý, hai mươi Tiên Vương Thiên Khu các bọn ta chấp nhận cùng nhau đảm bảo an toàn cho ngươi và Phi Tiên môn! Cho tới ngày ngươi phi thăng lên tiên giới!”

Vừa nói ra điều kiện này xong, mọi người ở đây lại là ồ lên.

Thiên Khu muốn làm gì đây?

Hai mươi Tiên Vương cùng nhau, điều này phá vỡ lập trường trung lập vốn có của bọn họ đấy?

Người này có mặt mũi lớn vậy sao?

Có thể làm cho Thiên Khu các không màng những lời đàm tiếu, công khai phá vỡ nguyên tắc truyền thừa vô số năm nay?

Nhưng rất nhanh, mọi người liền hiểu ra.

Đây là tiên kiếm cửu giai đó!

Cửu giai là khái niệm gì chứ?

Chỉ có Tiên Đế Ma Đế ở thượng tiên giới bọn họ mới có được tuyệt thế thần binh!

Có được kiếm này, cho dù chỉ là Tiên Tôn cũng có thể đánh một trận với Tiên Vương.

Nếu như Tiên Vương nắm trong tay thanh kiếm này, thì chính là vô địch ở trung tiên giới!

Vì thanh kiếm này, trả giá như thế nào cũng đáng…

Thành ca đã thu xong chiến lợi phẩm, mở màn hình hệ thống lên nhìn một cái, một đòn lúc nãy mang đến 1830 vạn giá trị kinh sợ, tự động đổi thành 1830 điểm công đức.

Chủ yếu là ở hiện trường và bên ngoài tiên thành không nhiều người

Dù kinh sợ hơn nữa cũng chỉ thế này thôi.

“Diêp Dương Tiên vương, ngươi muốn đối địch với U Minh bọn ta sao?”

Đúng hơn 80 Tiên Tôn và Ma Tôn xông vào, chính là nhóm cao thủ còn lại của U Minh.

“Người này giết người của U Minh bọn ta nhiều lần, vừa nãy còn giết cả con trai Sương Ảnh Ma Vương, thù này không đội trời chung!”

“Các ngươi vậy mà muốn phá vỡ nguyên tắc trung lập bảo vệ hắn?”

“Đường đường Thiên Khu các, lại nói một đường làm một nẻo, cũng chỉ vậy mà thôi!”

Mặc dù luận về thực thực U Minh thua xa Thiên Khu các, nhưng cũng không tới mức sợ bọn họ.

Huống hồ 3 Ma Vương và 1 Tiên Vương sẽ đích thân tới đây nhanh thôi.

Bị một nhóm Ma Tôn chỉ trách, Diệp Dương Tiên Vương tức giận dâng trào.

Đang tính ra tay, Mâu Vũ lại kịp thời ngăn hắn lại.

“Các vị là hiểu nhầm ý rồi!”

Cô gái này đứng đối diện với hơn 80 cao thủ Tôn cấp, bình tĩnh nói: “Nếu Khương trưởng lão đồng ý bán tiên kiếm cho

Thiên Khu các ta, đổi lại sự bảo vệ của bọn ta, thế thì xem như là một giao dịch.”

“Tương đương với hắn ta dùng kiếm thay cho tiền, mua lại sự bảo vệ của bọn ta.”

“Bảo vệ hắn, vốn dĩ là một hạng mục trong giao dịch, là cái giá mà bọn ta nên bỏ ra.”

“Bọn ta không phá vỡ lập trường trung lập.”

Đầu óc của nàng ta cũng thật nhanh nhạy đấy.

Cứ thế nói sự bảo hộ Khương Thành, thành một sản phẩm dịch vụ bán ra.

Dốc sức bảo vệ hắn, lại là làm cho khách hàng nhận những gì đáng được nhận, duy trì khẩu hiệu của Thiên Khu các.

Nghĩ vậy, cũng đúng là hợp tình hợp lý.

Quan trọng là Thành ca phải đồng ý với giao dịch này.

Thành ca lúc này suýt nữa thì bị bọn họ làm tức chết.

Ta đây vừa mới giết Mông Tần trong một giây, các ngươi bây giờ không phải là nên bị kinh sợ với thực của ta đây sao?

Lẽ nào không khen Khương trưởng lão thực lực phi thường gì đó à?

Cho dù là tìm thêm thù hận cũng là phong cách bình thường thôi

Kết quả là chớp mắt cái liền nhìn chằm chằm vào thanh tiên kiếm này rồi.

Xong chưa hả?

Tiên kiếm cửu giai là gì, có thể đoạt đi sự nổi bật của ta đây sao?

May ở thời khắc mấu chốt, Tố Mộng và Tố Diệp lần nữa như là gió mưa xuân, xóa bỏ ngọn lửa phẫn nộ của hắn.

“Tổ sư gia thật là lợi hại!”

“Lại thể hiện thần uy một lần nữa, trước mặt tổ sư gia, bất kì kẻ nào cũng đều là vô danh tiểu tốt…”

“Đương nhiên rồi, chắc chắn tổ sư gia còn chưa dùng toàn bộ thực lực.”

Hai nữ đệ tử ngoại môn này đúng là thông minh mà.

Nhân lúc hai ông trùm lớn Thiên Khu các và U Minh thương lượng, cố gắng đi ngược chiều gió chen chân vào tâng bốc Khương lão tổ.

Trước đó hai người đã từng nếm mùi vị lợi lộc được ban thưởng, một lòng chờ cơ hội càng nói càng hăng.

Kết quả là hai nhóm đại nhân vật nói không ngừng, làm hai người bọn rất là bực mình.

Các ngươi nói xong chưa hả?

Có thể tạm câm mồm không, đừng làm lỡ việc nịnh hót của bọn ta được không?

Nịnh hót cũng phải chú ý thời cơ, nịnh muộn quá, kẻ được nịnh cũng nguội lạnh rồi không có hiệu quả gì nữa.

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết ở bên cạnh không biết nói gì cho phải.

Đù má, hai người các ngươi cho dù là nịnh hót thì cũng phải xem rõ hoàn cảnh chứ!

Bây giờ là thời cơ để tâng bốc à?

Không sợ nhóm U Minh một giây giết chết hả?

Vì lấy lòng lão tổ, hai ngươi hoàn toàn đúng là không biết chết là gì luôn.

“Ôi, vẫn là hai nha đầu các người biết quan tâm.”

Thành ca lau khóe mắt không hề có tí nước mắt nào một cái, bùi ngùi sờ sờ đầu của hai người bọn họ.

Tinh thần tâng bốc không sợ hãi trước nguy cơ chịu sự cuồng nộ của địch nhân quá là hiếm có.

“Lão tổ không thương các ngươi vô ích mà!”

Ta quyết định sau này sẽ phải ban thưởng nhiều hơn cho hai ngươi.

Bởi vì hai em gái này khiến trái tim đã nguội lạnh của hắn lần nữa cảm nhận được sự ấm áp.

Đây mới đúng thật là người mình

Bị hai nữ nhân ngắt lời, hai ông trùm lớn dừng thương lượng lại

Mâu Vũ nhìn Khương Thành: "Khương trưởng lão, trước mắt chỉ là một phần sức mạnh của U Minh, hơn nữa cũng không phải chỉ có một nhà nhắm vào ngươi."

"Có thể nói là, rất nhanh thôi, toàn bộ trung tiên giới đều sẽ biết người sở hữu tiên khí cửu giai."

"Có thể bảo vệ được ngươi, chỉ có Thiên Khu các bọn ta."

"Người đồng ý giao dịch này không?"

Đây xem như là tỏ rõ thái độ ép hắn.

Nàng ta không tin, nói đến bước này rồi, xem ngươi còn có thể cứng rắn tiếp được không?

"Ý tốt của các ngươi ta nhận rồi…"

Thành ca còn ước gì cả đám người đến giết mình.

Bảo vệ cái gì, hắn ta cần hả?

Lời chưa nói xong, nhóm người U Minh ở phía trước liền xôn xao lên.

"Ha ha ha, Thiên Khu các các ngươi tự cho là đúng, hắn ta vốn dĩ không đồng ý với giao dịch của các ngươi"

"Nếu đã không phải là giao dịch, thì các ngươi không có lý gì để bảo vệ hắn rồi!"

Chương 285.

Nhóm Ma Tôn của U Minh này nói cũng không sai.

Nếu Khương trưởng lão đã từ chối giao dịch, mà Thiên Khu các còn nhúng tay vào, thì đúng thật là vi phạm nguyên tắc trung lập rồi.

Mâu Vũ ác độc trừng Khương Thành, hoàn toàn không hiểu được quyết định của hắn.

“Khương trưởng lão, ngươi có ý gì?”

Nàng ta cho là điều kiện giao dịch mà mình đề ra không hề nhỏ.

Chúng ta sẽ bỏ ra số lượng lớn bảo vật đổi lấy tiên khí cửu giai, ngươi có thể có được sự bảo vệ, 3000 người Phi Tiên môn của ngươi có thể bình an phi thăng lên thượng tiên giới.

Nhìn thế nào cũng là được lợi hai bên à.

Tự hỏi trong lòng, nếu đổi lại mình là Khương Thành, nàng ta chắc chắn sẽ đồng ý.

“Em gái, ý tốt của ngươi ta có thể cảm nhận được hết, nhưng ca dù gì cũng là đàn ông, làm sao có thể chấp nhận để con gái bảo vệ được?”

Thành ca cảm thấy bản thân rất phong độ, từ chối một cách uyển chuyển.

Dẫu sao là một tuyệt thế mỹ nữ, nói chuyện uyển chuyển chút, ngày sau còn gặp lại.

Nhưng trong cái nhìn của người khác, thì đúng là đầy vấn đề.

Ai không biết còn nghĩ đây là hành vi cá nhân của Mâu Vũ, là âm thầm hứa mình cho hắn rồi chứ.

“Khương trưởng lão, hãy tự trọng!”

Trước giờ tiên nữ không tức không vội, lần này thật sự bị làm cho tức giận hiếm thấy.

“Nếu ngươi đã khăng khăng theo ý mình, vậy thì cứ tự sinh tự diệt đi!”

“Thiên Khu các bọn ta, không quan tâm nữa!”

Nàng ta muốn cũng không quan tâm được.

Trừ khi bọn họ muốn ở trước mặt nhiều người như vậy, ngang nhiên hủy bỏ chiêu bài kinh doanh vàng vô số năm của Thiên Khu các.

Câu này vừa nói ra, chính thức tuyên cáo Thiên Khu các rút khỏi vòng xoáy tranh đấu này.

Bao gồm cả Diệp Dương Tiên Vương và 11 Tiên Vương chưa tới khác, toàn bộ cao thủ của Thiên Khu các đều sẽ không nhúng tay vào.

“Ha ha ha!”

Phía đối diện nhóm Ma Tôn của U Minh và Tiên Tôn cười hả hê.

“Được!”

“Vậy thì chúng ta đợi rồi xem đi!”

Bọn họ cũng không ngu, mặc dù còn có hơn 80 người, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa thèm tấn công trực diện với Khương Thành.

Mông Tần bị một kiếm giết chết trong một giây, không phải Tiên Vương và Ma Vương, thì không thể nào nắm chắc được trận này.

Bọn họ phải làm bây giờ chính là nhìn chằm chằm vào Khương Thành.

Nhìn thấy bọn họ chầm chậm rút khỏi Thiên Khu các, Thành ca có chút xoắn xuýt.

Lúc nãy vì để làm nên cảnh tượng kinh sợ chút, đã dùng trước mất bạo kích gấp mười lần rồi

Bây giờ không còn bạo kích nữa, muốn giết hết đám này, không chừng là phải chết một lần trước.

Ở đây nhiều người vậy…

Haizz kệ vậy, cũng không phải là lần đầu bị giết trước mặt nhiều người, không thì sau đó tìm lý do là được.

Nghĩ đến đây, hắn ta cũng cầm kiếm lên đi theo ra ngoài.

“Lão tổ!”

“Bên ngoài nhiều người, còn có Tịch Vân Tiên Vương của Cổ Hoàng môn đó!”

Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết cũng sốt ruột.

Trong Thiên Khu các, dù sao cũng có quy tắc không được đánh nhau, ít nhất đối phương còn sẽ có chút kiêng dè.

Đi ra bên ngoài, thì hoàn toàn không cần kiêng dè gì nữa rồi.

Chỉ là Thành ca muốn đi ra, bọn họ làm sao giữ được.

Mâu Vũ vẻ mặt thờ ơ nhìn hình bóng hắn, chỉ cho là hắn ta là đang tự tìm đường chết.

“Xem ra không đợi được bốn vị kia của U Minh đến, hắn ta đã bị giết rồi.”

Diệp Dương Tiên Vương truyền âm tới.

Tịch Vân Tiên Vương đó của Cổ Hoàng môn không đơn giản, dù là hắn cũng không dám tùy tiện chọc vào.

Mâu Vũ mặt không biểu cảm trả lời một câu: “Hắn ta đúng là không biết sống chết.”

Vừa mới đưa ra bình luận, bên ngoài lần nữa đột nhiên bùng nổ chiến đấu.

Lúc ngày bên ngoài cửa, đã biến thành một thế giới khác.

Vừa bước chân vào, phía trước đã là khoảng không vô tận.

Tất cả mọi người có mặt trong đó, giống như đột nhiên bị chuyển đổi sang không gian khác.

“Kẻ nào vậy?”

“Không ổn rồi!”

“Tịch Vân Tiên Vương, ngươi dám!”

Mặt đám Ma Tôn của U Minh biến sắc, nhưng đã không kịp nữa rồi!

Liền nhìn thấy hai viên tinh thể cực kỳ to lớn va chạm ầm ầm mãnh liệt vào nhau.

Sau đó, ánh sáng chói mắt và nổ tung một cách khủng bố liên tiếp không ngừng.

Nhưng kỳ lạ là, nổ tung này vậy mà lại được khống chế một cách hoàn mỹ ở trong phạm vi nhỏ, hơn nữa còn không có phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Chiêu này, làm hơn một nửa 80 Ma Tôn ngã xuống ngay tại trận.

Một lão giả người mặc áo bào màu trắng, tóc bạc gương mặt hồng hào cầm kiếm mà tới, đạp lên không gian trường hà, giống như là chúa tể của mảnh không gian đó thần thánh không thể xâm phạm.

“Tịch Vân Tiên Vương, có gì từ từ nói!”

“Mau dừng tay!”

“Mấy vị lão tổ của U Minh ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Tịch Vân Tiên Vương là một trong những tổ sư sáng lập nên Cổ Hoàng môn, Tiên Vương nổi tiếng từ lâu, thực lực sâu không lường được.

Bởi vì hắn là vẫn luôn không phi thăng lên tiên giới, Cổ Hoàng môn có hắn ta bảo vệ luôn đứng vững ở vị trí môn phải lớn đứng đầu của của Lam Hoàn thiên vực trong nhiều năm nay.

Hắn tới đây lần này, mọi người không ngạc nhiên, dù gì cũng là tiên khí làm người ta rung động.

Hắn ta chọn lấy cứng chọi cứng, tiêu diệt đám U Minh cạnh tranh cũng không kỳ lạ, dù gì vì tiên khí cửu giai, làm ra việc gì cũng không bất ngờ.

Nhưng hình như là hắn ta ra tay hơi sớm thì phải?

Khương Thành còn chưa chết mà, thanh kiếm đó vẫn còn trên người hắn!

Lúc này cứng chọi cứng loại bỏ U Minh, có phải là có chút nông nổi rồi không?

Đừng nói là tiên nhân cung quanh của thế lực khác, ngay đến 30 Tiên Tôn của Cổ Hoàng môn đến đây cùng hắn, vẻ mặt cũng rất ngạc nhiên.

Mà Tịch Vân Tiên Vương đó dường như là đã hạ quyết tâm phải giết sạch đám người cạnh tranh cùng trước!

Nhìn thấy dưới khoảng không yên tĩnh đó, từng đường kiếm quang lướt qua, kèm theo đó là từng Ma Tôn ngã xuống theo.

Tất cả mọi người im bặt như ve sầu mùa đông.

Nghĩ tới Tiên Vương khủng bố này sau khi giết hết U Minh, tiếp theo sẽ dùng Phi Tiên môn để khai đao, ba trưởng lão Nguyên Triết Nguyên Ngộ Nguyên Hạc run bần bật, suýt chút là tè ra quần.

Yến Vi người đang đứng bên trong đại điện của Thiên Khu các, lúc này không còn cảm giác an toàn rồi.

Uy lực của Tiên Vương, làm người khác ngạc nhiên và khiếp sợ, Tiên Tôn ở trước mặt hắn ta chỉ là còn kiến mà thôi!

Sắc mặt Diệp Dương Tiên Vương nghiêm trọng, loại thực lực này khiến cho hắn ta sâu sắc cảm nhận được mối nguy hiểm.

Khoảng không đó, đủ để chứng minh ở phương diện sáng lập tên Tiên Quốc Tịch Vân Tiên Vương đã vượt lên trên hắn.

"U Minh có 3 Ma Vương và 1 Tiên Vương, người này vậy mà không thèm quan tâm…"

Ngược lại, Mâu Vũ vẫn là duy trì được bình tĩnh: "Dù gì bốn người của U Minh kia cũng chưa đến, vì cướp trước tiên khí cửu giai, Tịch Vân Tiên Vương làm vậy cũng không có gì lạ."

Tiếp theo sau đó người còn lại cuối cùng của U Minh ngỏm củ tỏi, khoảng không thần bí đó biến mất.

Tịch Vân Tiên Vương thu kiếm lại, nhẹ nhàng đáp xuống trước cửa Thiên Khu các.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hoàng, ở bốn phía điên cuồng chạy trốn thục mạnh.

Cho dù là một số người do môn phái cực lớn như Tà Vân cung, Minh Hải Cổ tộc, Chúc Sơn Quần Ma cử tới cũng đồng loạt lùi ra sau.

Không ai dám bảo đảm, cái Tiên Vương đại sát tứ phương này có sẽ nổi điên mà giết hết tất cả đám người cạnh tranh ở đây hay không.

Dưới cái nhìn của tất cả mọi người, Tịch Vân Tiên Vương đặt chân xuống mặt đất, đến trước mặt Khương Thành.

Biểu cảm của hắn ta rất kỳ lạ, mang theo chút kích động, lại có chút ngỡ ngàng, đồng thời còn có chút cuồng nhiệt nồng đậm

Xem ra, giống như là dấu hiệu của việc sắp nổi điên.

Nguyên Triết và Nguyên Ngộ cùng những người khác càng thêm khủng hoảng, bàn tay nắm kiếm đang run lẩy bẩy.

Bây giờ điều trông chờ duy nhất của bọn họ chính là Khương lão tổ có thể cản được người này lại…

Sau đó, tất cả mọi người nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

“Khương chương môn… thật sự là ngươi sao!”

Người này là Tiên Vương đứng ở đỉnh núi sừng sừng ở trung tiên giới, vén vạt áo bào màu trắng phía trước, chầm chậm quỳ một đầu gối xuống!

“Tịch Vân tham kiến Khương chưởng môn!”

Sau khi nói ra câu nói này một cách khó nhọc, đôi mắt của Tiên Vương già dặn trải qua mọi sự đời cũng đều đỏ lên rồi.

Hắn ta giống như là nhìn thấy trưởng bối, xúc động vô cùng: “Khương chưởng môn! Tiểu lão nhân vẫn còn có thể nhìn thấy gương mặt của ngươi… trời cao đã chiếu cố!”

Giây phút này, không biết bao nhiêu người bị kinh hãi tới mức rơi từ trên trời xuống!

Đến cả Mâu Vũ trong Thiên Khu các, đều đứng không vững, suýt nữa là ngã xuống đất.

Chuyện gì vậy?

Nàng ta biểu cảm không thể tin được, giống như là nhìn thấy cảnh trưởng tiên giới bị hủy diệt một cách thần kỳ.

Đường đường là Tiên Vương, sao lại quỳ trước người ta, hơn nữa còn tự xưng là tiểu lão nhân?

Chương 286.

Ngay cả Mâu Vũ cũng phản ứng như vậy, những

Tiên Vương ở trung tiên giới chính là trời.

Trời quỳ gối với ngươi, chuyện này thực sự quá hoang đường.

Đường đường là Tiên Vương, cho dù nhìn thấy Tiên Đế cũng không thể quỳ xuống.

Mà bây giờ thần phục trước mặt Khương Thành, cảnh giới của người sau hiện ra, mà hầu hết những người có mặt đều có thể nhìn thấu nó - chỉ là Kim Tiên nhất phẩm.

Dù là quỳ một gối cũng không thể đâu!

Không người nào có thể hiểu được.

Nghe theo câu nói kia của Tịch Vân Tiên Vương, nhiều người nghe ra hình như hắn và Khương Thành đã quen biết từ lâu rồi, điều này cứ như như là tri kỷ lâu năm gặp lại nhau ấy nhỉ?

Vấn đề là, cho dù là tri kỷ lâu năm gặp lại nhau, thì cái lễ này cũng hơi lớn rồi đấy?

Cú sốc của bọn họ vẫn chưa kết thúc đâu.

Chỉ thấy có ba vị Tiên Tôn cửu phẩm bay ra từ trong 31 vị Tiên Tôn bên trong Cổ Hoàng môn.

Rất nhiều người nhận ra, ba vị này chính là thái thượng trưởng lão của Cổ Hoàng môn không biết bao đời trước đây rồi.

Những năm này, bọn họ rất ít khi xuống núi hành tẩu.

Nhưng khi tung hoành trung tiên giới hàng ngàn hàng vạn năm trước, thiên phú và chiến tích của bọn họ không thua Mông Tần, chỉ là không có tiên khí thất giai buff sức mạnh mà thôi.

Ở Cổ Hoàng môn, địa vị của ba người cách biệt, đứng sau Tịch Vân Tiên Vương.

Mà lúc này, thì thấy ba vị thái thượng trưởng lão này cũng nhanh chóng đáp xuống, vội vàng quỳ trước mặt Khương Thành.

“Bái kiến Khương chưởng môn!”

“Những năm này bọn ta ngày nhớ đêm mong, đều hy vọng ngươi xuống núi lần nữa để dẫn dắt bọn ta…”

“Xem như có thể gặp lại ngươi rồi…Hu hu hu!”

Vậy mà một vị thái thượng trưởng lão ở trong đó lại ôm đùi Thành ca, kích động tới mức khóc ròng ròng ngay trước mặt mọi người.

Mọi người lại hoài nghi nhân sinh thêm lần nữa.

Vốn nghĩ rằng trận chiến đó, liệu Tịch Vân Tiên Vương dùng sức quá mạnh nên tẩu hỏa nhập ma, bị thiêu đến hồ đồ rồi không.

Bây giờ nhìn thấy biểu hiện của ba vị này, giống như đã từng quen biết!

Cằm của đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết suýt chút nữa rụng luôn rồi.

Rốt cuộc chuyện này xảy ra kiểu quái gì vậy ?

Lúc nãy còn nghĩ rằng sắp bị Tịch Vân Tiên Vương vung tay giết rồi cơ, kết quả bây giờ Tiên Vương này…

Bọn họ nhớ đến đến ngày hiện thân đó của Khương sư tổ, chưởng môn Nguyên Chân và thái thượng trưởng lão Nguyên Thịnh phản ứng kích động, hình như giống hệt bốn vị trước mắt này!

Lẽ nào…Vị Khương sư tổ này thật sự lai lịch bất phàm sao?

Đặc biệt là Lãnh Hóa Hàn, lại nhớ lại ám chỉ của sư phụ ngày đó – lai lịch của Khương sư tổ không hề kém hai tổ sư đầu tiên ở Tiên Hiền đường đâu.

Không lẽ là thật à?

Chưởng môn Cổ Hoàng môn cũng mang theo những người còn lại bay xuống.

“Sư tổ, bây giờ các ngươi…”

Ở đây nhiều người như thế, người hoài nghi nhân sinh nhất chính là bọn họ.

Khỏi phải nói vị sư tổ Tịch Vân Tiên Vương này, nếu như không phải lần này tiên khí bát giai hiện thế, chưởng môn đương nhiệm của Cổ Hoàng môn đã hơn mười triệu năm chưa từng thấy hắn, thậm chí nhiều lúc nghi ngờ lão nhân gia hắn đã không còn nữa.

Mà ngoài ba vị thái thượng trưởng lão kia, mỗi người đều là đối tượng phải một mực cung kính của chưởng môn hắn.

Đừng chỉ nhìn thấy mỗi Tiên Tôn cửu phẩm, gốc gác và tư chất cùng với sức chiến đấu là một trời một vực đấy.

Huống chi ba vị này đã từng đi theo Tiên Vương từ thời điểm mới sáng lập môn phái, bối phận là rất cao.

Hắn không tưởng tượng được cảnh bốn vị này quỳ xuống, có chút suy sụp niềm tin thật sự…

Không phải là đã nói rồi sao, đến cướp tiên khí mà?

Chơi cái gì thế này?

Bây giờ bọn ta tay chân luống cuống, hoang mang lo sợ rồi đấy.

Các ngươi đều quỳ rồi, bọn ta có phải quỳ không thế?

Nhưng vấn đề là, tại sao phải quỳ với một tên Kim Tiên chứ?

Mà riêng lúc này, Thành ca lại mở miệng nói một câu: “Mấy người các ngươi, là ai ấy nhỉ?”

Kỳ thực hắn nghĩ hẳn là bốn người này là những người ở vạn vực hại giới cùng nhau phi thăng lên năm đó.

Một trăm triệu năm qua đi, trong nhóm người này lại xuất hiện mấy Tiên Vương là điều hết sức bình thường.

Nhưng vấn đề lúc đó là đám người phi thăng kia có tới mười hai vạn người, hắn cũng thực sự không thể biết hết tất cả mọi người.

Được rồi, kiểu lười quản chuyện này của Thành ca, người có ấn tượng thực ra thường là mấy trăm người thường hay ló mặt kia.

Ví dụ như nhóm thủ lĩnh của các vực lớn như Quy Tàng, Hư Huyền, Kim Long Vương, Tỉ Trường, Lăng Tinh, Thái

Thường…

Những người khác, đối với hắn chỉ là tấm phông nền.

Ví dụ như Tịch Vân Tiên Vương này, hắn chẳng có chút ấn tượng nào.

Vấn đề đơn giản này, có chút tổn thương người khác.

Cho dù Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương đều cảm thấy phẫn nộ mãnh liệt thay bốn vị kia.

Người ta đường đường là Tiên Vương mà quỳ lạy ngươi, vậy mà ngươi lại nói một câu không quen?

Những người khác ở đây lại càng ngớ người ra.

Chán sống rồi à?

Tiên Vương đến tận cửa cũng không quen?

Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc suýt chút nữa bị dọa tè ra quần, Lãnh Hóa Hàn thật sự muốn bịt miệng lão tổ này lại.

Đây chính là Tiên Vương đấy!

Đừng quan tâm việc ngươi quen hay không quen, nhớ hay không nhớ, cho dù là người kia có nhận nhầm người, bây giờ ngươi cũng nên thuận thế mà đáp lại chứ!

Đường đường là Tiên Vương sao có thể khinh thường được?

Một câu hỏi lại đơn giản như vậy, cũng đủ để khiến đối phương trở mặt nhỉ!

Nhưng mà tình cảnh bọn họ lo lắng vẫn chưa xuất hiện.

Chỉ thấy Tịch Vân Tiên Vương kia vốn lạc lõng, chợt cười rạng rỡ.

“Ngươi không nhớ ta cũng là chuyện bình thường thôi, năm đó tiểu lão đây là Tịch Vân Đạo Thánh của Trường Thanh vực, sư huynh của ta - Thanh Vân Đạo Thánh từng nói chuyện với ngươi đấy!”

Ở trong mắt hắn, năm đó có thể cùng Thành ca nói chuyện, đây là chuyện rất đáng để khoe khoang đấy.

Hạ giới có đến hàng vạn vực giới đấy!

Khi đó mỗi lần gặp phải chuyện lớn, cũng là mấy trăm người mạnh nhất đó họp ở bên trong, những người khác chỉ có thể đứng ở bên ngoài thôi.

Bàn luận về sức mạnh tổng thể của Trường Thanh vực, thời điểm đó còn chẳng lọt nổi top 1000 về thực lực.

Nhưng sư huynh Thanh Vân Đạo Thánh của hắn lại kỳ ngộ phi phàm, là cao thủ đệ nhất của Trường Thanh vực, thực lực mạnh mẽ đến kỳ lạ.

Sức chiến đấu không kém gì mấy vị Kiếm Thánh hàng đầu Kiếm vực, cho nên mới may mắn được tới lắng nghe, còn có một lần phát biểu được Khương chưởng môn trả lời.

Chuyện này là kỷ niệm đáng tự hào nhất của bọn họ sau này.

"Ba người này, cũng là ba tiểu bối năm đó cùng lên đây với chúng ta."

"Lúc đó bọn họ cũng từng gặp ngươi, từng tiếp nhận mệnh lệnh của ngươi."

Ba vị thái thượng trưởng lão kia cũng khom người liên tục, một mặt hạnh phúc cười ngây dại.

Năm đó bọn họ đâu có tư cách đứng gần Khương chưởng môn nói chuyện trực tiếp.

Hiện tại chỉ thấy vinh hạnh vô cùng, đặc biệt xúc động.

Lúc này Thành ca mới vỗ đầu một cái: "Ồ, ngươi nói Thanh Vân Đạo Thánh à, ta nhớ ra hắn rồi!"

"Ha ha, hóa ra là các ngươi!"

Tịch Vân Đạo Thánh nước mắt giàn giụa, ngươi còn có thể nhớ ra thật đáng mừng đấy.

"Đúng đúng đúng, chính là bọn ta."

"Đúng rồi, sư huynh ngươi đâu?"

Tịch Vân Tiên Vương rầu rĩ nói: "Năm đó bọn ta phiêu bạt khắp nơi, sau này cùng nhau sáng lập Cổ Hoàng môn, nhận môn đồ khắp nơi."

"Bảy mươi triệu năm trước, hai vị sư huynh Thanh Vân và Lưu Vân bước vào cảnh giới Tiên Vương, sau đó lần lượt phi

thăng lên thượng tiên giới rồi.”

“Tiểu lão ta vẫn muốn chăm sóc hậu bối, vì thế mới ở lại.”

Hắn cảm khái nói: “May mắn được ở lại, mới có thể nhìn thấy ngươi sớm nhất, đây có lẽ chính là ý trời!”

Thành ca cười ha ha: “Ta còn nghĩ rằng các ngươi đến cướp tiên kiếm cơ đấy.”

Mặt Tịch Vân Tiên Vương biến sắc, ngay lập tức quát lớn: “Bọn ta sao dám cướp báu vật của ngươi? Thực không dám giấu giếm, lão già dẫn người tới đây, chính là vì ủng hộ Khương chưởng môn ngươi đấy!”

“Cái đám U Minh đáng chết, lại dám khiêu khích ngươi, lão già đây đã không nhìn nổi từ lâu rồi!”

“Tự ý ra tay giết chết bọn họ, hy vọng Khương chưởng môn đừng trách!”

Lời này hắn nói vô cùng khí phách, ngoài ra ba vị thái thượng trưởng lão cũng phụ họa theo không ngớt.

Đúng đúng đúng, bọn ta nghĩ như thế đấy.

Lúc này nghe được phía sau Cổ Hoàng môn cùng một đám trưởng lão âm thầm oán thầm, rõ ràng ngay từ đầu các ngươi tới đây cướp kiếm mà?

Chương 287.

Thực tế thì chưởng môn Cổ Hoàng môn hiểu nhầm thật.

Trước khi xuất phát, Tịch Vân Tiên Vương không biết kẻ họ Khương kia là Khương Thành, nhưng hắn nhớ rõ ba chữ Phi Tiên môn này.

Ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã để mắt đến.

Tiên khí quả thật cám dỗ người khác, hắn cũng không ngoại lệ.

Ban đầu chỉ tính đoạt kiếm tiên đi, cố gắng hết sức không để người của Phi Tiên môn bị thương.

Mà sau khi nhận ra Khương Thành, đương nhiên lại là câu chuyện khác.

Lập tức chém giết đám Ma tu của U Minh để tỏ lòng trung thành!

Đoạt tiên kiếm cái khỉ gì, có chuyện này hả?

Hắn không biết, không nhớ cũng không dám…

Mẹ nó kiếm tiên đó người khác không nhận ra, chẳng lẽ đến hắn cũng không nhận ra sao?

Đó không phải là bội kiếm Hồng Tuyệt của Cửu Diễm Tiên Đế sao?

Sự kiện đầu tiên gây chấn động một thời này, đến nay thượng tiên giới vẫn chưa hoàn toàn buông tha cho việc truy xét đâu.

Thanh kiếm này rõ ràng chính là "tang vật", cũng chỉ có Khương chưởng môn dám ngang nhiên lấy ra dùng.

"Đúng rồi, Khương chưởng môn, tiếp theo ngươi định đi đâu?"

'Nếu như rảnh, không thì đi đến Cổ Hoàng môn chúng ta làm khách …"

Thành ca xua tay: "Hay là thôi đi, gần đây bận, hơn nữa bây giờ Tiên Duyên Lệnh vẫn chưa thu thập xong đâu."

Nói xong, hắn quay về bên trong.

"Giao dịch 3300 Tiên Duyên Lệnh của chúng ta, còn giữ lời không?"

Mâu Vũ lờ mờ gật đầu: "Đương nhiên giữ lời!"

Tịch Vân Tiên Vương ở một bên xin chỉ thị: "Vậy…chúng ta có thể đi cùng Khương chưởng môn không?"

Thành ca gật đầu: "Có thể."

Nhận được sự cho phép của hắn, Tịch Vân Tiên Vương hết sức vui mừng.

"Còn không mau đuổi theo!"

Ba tên thái thượng trưởng lão cũng là vừa mừng vừa lo, năm đó nào có tư cách đi theo bên người Khương chưởng môn, vội vàng kính cẩn lễ phép theo vào trong cửa tiệm.

Sau khi vào ngồi cũng không dám ngồi, chỉ đứng phía sau Thành ca, bộ dạng nghiêm chỉnh như hộ vệ bên người.

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết nhìn mà sửng sốt vô cùng.

Cũng quá lợi hại quá rồi đấy?

Tiên Vương làm hộ vệ thì thôi đi, hơn nữa bọn họ còn giống như rất vinh hạnh ấy chứ.

Đây chính là nguyên nhân chưởng môn kính trọng Khương sư tổ như vậy sao?

Rốt cuộc lai lịch của lão nhân gia hắn là gì đây?

Chưởng môn của Cổ Hoàng môn cũng rất khó hiểu.

“Lão tổ, vị này rốt cuộc là ai?”

“Tại sao phải kính trọng hắn như thế, ta nhìn hắn chỉ là một Kim Tiên mà thôi, cho dù có giao tình cũng là trước đây…”

Truyền âm của hắn còn chưa nói xong, một tên thái thượng trưởng lão liên hung hăng quăng một bạt tai qua đó.

“Ngươi thì biết cái gì!”

“Khương chưởng môn vui chơi phong trần, tu vi cảnh giới hắn đã như mây bay từ lâu rồi.”

“Hắn muốn tiêu diệt chúng ta, chỉ là chuyện thổi một hơi mà thôi!”

Bọn họ đều đã nhìn qua toàn bộ hành trình Khương Thành chém giết Cửu Diễm Tiên Đế.

“Hơn nữa, lão nhân gia hắn có mấy lần có ơn cứu mạng và dẫn dắt chúng ta!”

“Nếu không có hắn, chúng ta sớm đã chết vô số lần, nào có ngày hôm nay?”

“Các ngươi nếu dám bất kính với lão nhân gia hắn, đó là bất kính với sư tôn và chúng ta!”

“Hậu quả, các ngươi tự rõ!”

Truyền âm dạy bảo một trận, nhiều người của Cổ Hoàng môn cao cấp lập tức ngoan như cháu trai.

“Vâng vâng vâng…”

“Chúng ta biết rồi…”

Cảm nhận của bọn họ bây giờ, quả thật gần giống đám trưởng lão Phi Tiên môn.

Trong lòng vẫn là không quá hiểu, nhưng Thành tóm lại ánh mắt nhìn Khương lại ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Lúc này bên ngoài Tà Vân cung, Minh Hải Cổ tộc, tất cả đã lùi về phía xa.

Về kiếm tiên cửu giai, bọn họ vẫn có suy nghĩ hệt như cũ.

Chỉ là đột nhiên Tịch Vân Tiên Vương lại đổi phe sang bên phía Khương Thành, độ khó đạt kiếm tăng lên không biết bao nhiêu lần, gần như trở thành hy vọng xa vời.

Hiện giờ, nơi bọn họ gửi gắm hy vọng duy nhất, cũng chính là bên U Minh.

Bốn vị cao thủ U Minh sẽ nhanh đến đây thôi, đến lúc đó khẳng định sẽ có một trận đại chiến rung động đất trời.

Có lẽ lợi dụng lúc hỗn chiến thì còn có thể có cơ hội đoạt kiếm.

Mà ở bên kia, Mâu Vũ vẫn như cũ đắm chìm trong sự nghi ngờ khó hiểu vô cùng.

Qua cuộc nói chuyện vừa rồi giữa hai bên, xem ra Tịch Vân Tiên Vương và Khương Thành quả thực là đã quen biết từ rất sớm.

Năm đó hình như Tịch Vân Tiên Vương vẫn là cấp dưới của hắn.

Nếu không cũng sẽ không tôn kính hắn như thế.

Hơn nữa không chỉ có Tịch Vân, ngay cả Thanh Vân Tiên Vương và Lưu Vân Tiên Vương của thượng tiên giới năm đó cũng là cấp dưới của hắn.

Ba vị Tiên Vương làm cấp dưới, ai có thể có thể diện lớn như vậy?

Chẳng lẽ hắn là Tiên Đế?

Diệp Dương Tiên Vương cũng giống thế không nghĩ ra được, lại lần nữa âm thầm truyền âm.

“Tịch Vân Tiên Vương gọi hắn là Khương chưởng môn, Phi Tiên môn từng xuất hiện một vị chưởng môn họ Khương sao?”

“Không hề.”

Mấy ngày nay, Mâu Vũ điều tra qua tư liệu của Phi Tiên môn, rõ rành rành về tông môn này.

Huống chi cho dù hắn từng là vị sư tổ nào đó của Phi Tiên môn, cũng không thể ra lệnh cho Tiên Vương của Cổ Hoàng môn.

“Chuyện này thật sự quá kỳ quặc.”

Chỉ đáng tiếc, từ đầu đến cuối Tịch Vân Tiên Vương đều gọi Khương chưởng môn, không dám gọi thẳng kỳ danh.

Bằng không hai chữ Khương Thành vừa lộ ra, người khác không hiểu, với kiến thức của Mâu Vũ khẳng định có thể liên tưởng đến một chút gì đó.

Diệp Dương Tiên Vương chậm rãi nói: “Quả thật vẫn có một điểm đáng ngờ lớn hơn nữa.”

“Vừa rồi Tịch Vân Tiên Vương có nhắc đến Thanh Vân Tiên Vương, bảy ngàn năm trăm vạn năm trước cũng đã phi thăng đến thượng tiên giới.”

Mâu Vũ vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu, như có chút đăm chiêu nói: “Nếu như Thanh Vân Tiên Vương cũng từng là cấp dưới của người này, vậy người này ít nhất đã tồn tại bảy ngàn năm trăm vạn năm trước.”

“Thời gian dài như thế, người này làm sao có thể mãi không truyền một chút tin tức ra ngoài được?”

“Hơn nữa, sao mà hắn vẫn là Kim Tiên nhất phẩm được cơ chứ?”

Diệp Dương Tiên Vương khó mà chấp nhận nổi, quả thật chẳng hiểu gì hết.

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, hắn mới thở dài nói: “Bất kể như thế nào, sau lưng người này khẳng định có vô số bí mật không thể nói cho ai.”

“Suy cho cùng, có thể được ba vị Tiên Vương làm cấp dưới, việc hắn có được tiên kiếm cửu giai thật đúng là trở nên bình thường.”

“Quả thật…”

Khi bọn họ bên này lén lút trao đổi, Thành ca lặng lẽ nhìn xuống hệ thống.

Hắn phát hiện vừa rồi lại đạt được 6554 vạn giá trị kinh sợ.

Đây là lần gần đây nhất hắn hốt được nhiều điểm công đức nhất.

Chịu thôi, đường đường là Tiên Vương lại quỳ xuống phục tùng, trực tiếp khiến sự kinh ngạc của mọi người ở hiện trường kinh sợ như gặp phải người trời, thậm chí đến mức quỳ bái.

Hơn nữa ở đây rất nhiều Tiên Tôn, Ma Tôn, còn có Tiên Vương, cảnh giới bản thân đã cao.

Cho nên cho dù ở đây không hề có quá nhiều người, nhưng giá trị kinh sợ hốt được vẫn nhiều lắm.

Đây thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn.

Cho nên là, ánh mắt Thành ca nhìn Tịch Vân Tiên Vương cũng thân thiết hơn nhiều.

“Đúng rồi Khương chưởng môn, ngươi dự định dẫn thêm môn nhân của Phi Tiên môn cùng đến thượng tiên giới sao?”

“Đúng vậy.”

Tịch Vân Tiên Vương xúc động nói: “Đám hậu bối gia nhập Phi Tiên môn đúng là có phúc phận tu được từ kiếp được, có thể nhận được sự quan tâm của ngươi.”

Ba vị thái thượng trưởng lão phía sau cũng liên tục gật đầu.

“Đúng thế, thật ngưỡng mộ bọn họ có thể đi theo Khương chưởng môn.”

“Xem ra Phi Tiên môn lại muốn nổi dậy lần nữa!”

Điều này khiến cho đám người Lãnh Hàn, Nguyên Triết, Nguyên Ngộ và Nguyên Hạc vẻ mặt mù tịt.

Sư tổ này có năng lực gây rối nhất, mặc dù thoạt nhìn vai vế cao là thật, nhưng theo hắn trên đường hốt hoảng lo sợ, bất cẩn

ngày nào là có khi ngày đó sẽ bị giết ấy chứ.

Phúc phận ở đâu?

Nổi dậy như nào?

Bọn họ đâu biết rằng, bốn vị này đang nhớ đến đến nhóm người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh.

Năm đó khi phi thăng tiên giới, cao thủ vạn vực của hạ giới tập trung lại môn chỗ, bọn họ từng chào hỏi nhau.

Lúc đó, bọn họ ghen tị với đám đệ tử Phi Tiên môn đó.

Chương 288.

Năm đó khi mới tới thành Định Thiên của hạ tiên giới, trong phi thăng đài có một vạn vị trí để tu luyện

Vạn vực của hạ giới có lớp lớp anh hùng hào kiệt, suýt chút nữa thì Tịch Vân Tiên Vương cũng chưa được đến lượt.

Mà đáng đệ tử Phi Tiên môn kia thì hay rồi, tất cả vào ngồi thì đã đành, lại còn ngồi vị trí quanh trung tâm tốt nhất.

Đặc biệt Kỷ Linh Hàm lại càng khác biệt, trực tiếp được ngồi lên vương toạ duy nhất kia.

Phải biết là lúc đó Tịch Vân đã là Thánh Giai rồi, mà đám đệ tử kia có không ít người là Đạo Cung cảnh.

Lúc sau phân phát tiên khí, thứ tốt nhất cũng được chia cho bọn họ.

Mà mấy người Tịch Vân, sau đó phải tranh nhau xếp hàng đánh mấy trận chiến phi thăng mới nhận được.

Đãi ngộ một trời một vực, quả thực khiến kẻ nghe thì đau lòng, kẻ thấy thì rơi lệ!

Mà nguyên nhân chỉ có một, bọn họ là nhóm thân tín của Khương chưởng môn, không có gì là công bằng hay không công bằng hết.

Dưới cái nhìn của bọn họ, hiện giờ đám hậu bối của Phi Tiên môn có Khương chưởng môn dẫn dắt, lại được thơm lây cùng.

Làm sao mà không ghen tị cho được chứ?

Hết lần này tới lần khác, đám người Lãnh Hoá Hàn không hiểu được cảm nhận của họ, còn đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì đây.

“Lão tổ, ngươi xem liệu chúng ta có phải tính toán kế hoạch không?”

Thành ca hơi mù mờ: “Tính toán kế hoạch gì?”

Từ khi xuất đạo đến nay, hắn vẫn luôn đối mặt trực diện, chết thì hack, chưa từng suy nghĩ gì cả.

“Bốn cao thủ của U Minh sắp tới, có nên tránh nguy hiểm này trước không, không thì e rằng khó mà thoát thân…”

Thành ca còn chưa mở miệng nói chuyện, Tịch Vân Tiên Vương đã thay hắn nổi giận.

“Chỉ có bốn cao thủ U Minh kia thôi mà đã làm các ngươi sợ à?”

“Các ngươi quá coi thường tổ sư gia của các ngươi rồi đấy?”

“Đã đến đây rồi thì bọn họ đừng hòng đi đâu nữa.”

Hắn liếc nhìn đám người Lãnh Hoá Hàn và Nguyên Triết một cái, hừ lạnh nói: “Nhát gan sợ phiền phức như thế, đúng là thế hệ này càng ngày càng thụt lùi so với thế hệ trước…”

Lão đầu này vốn là ghen tị với đám người Kỷ Linh Hàm năm đó, đương nhiên cũng chẳng thèm quan tâm đến sắc mặt đám đồ tử đồ tôn này của các nàng đâu.

Đám người Lãnh Hoá Hàn bị giáo huấn đến mức lộ ra vẻ sững sờ.

Ngay cả chưởng môn Cổ Hoàng môn và các trưởng lão đều toát hết cả mồ hôi hột.

Tuy rằng ngươi là Tiên Vương, nhưng dù sao cũng chỉ có một, phía đối diện có bốn người đó!

Cũng mạnh miệng quá rồi đấy?

Mâu Vũ cách đó không xa cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Tịch Vân Tiên Vương có thể lấy một địch bốn?”

“Không thể.”

Diệp Dương Tiên Vương khẽ lắc đầu, nhíu mày nói: “Ta cũng không biết tự tin của hắn từ đâu tới.”

“Bốn vị U Minh đó, Sương Ảnh Ma Vương và Tiêu Hỗn Ma Vương còn dễ nói, thực lực còn sàn sàn với ta.”

“Nhưng Sát Lợi Ma Vương và Hoa âm Tiên Vương lại không giống nhau, bọn họ từng trực diện đánh bại Tiên Vương khác, thậm chí còn có chiến tích lấy một địch hai.”

“Chẳng có gì phải ngạc nhiên khi tiên quốc của bọn họ đã đắp nặn được một nền móng hoàn chỉnh cả.”

“Nếu không có hai người đó, U Minh cũng sẽ không phát triển nhanh chóng như vậy.”

Bất kỳ một người trong bọn họ, có lẽ đều có thể vững vàng ngăn cản được Tịch Vân Tiên Vương.”

Mâu Vũ gật đầu: “Xem ra mấu chốt vẫn là Khương chưởng môn đó, hắn có thể khiến Tịch Vân Tiên Vương thần phục, nhất định có bí mật mà chúng ta không biết.”

Đối với Khương Thành, giờ đây nàng càng ngày càng tò mò.

Nàng vừa dứt lời, Tịch Vân Tiên Vương ở đây lập tức đứng dậy.

“Bọn họ đến rồi!”

Đoàn người đến bên ngoài, ngước mắt nhìn ra xa có thể thấy được mây đen xếp thành tầng tầng lớp lớp trên trời cao, dần dần biến ảo thành một bóng người.

Các thế lực lớn xung quanh vội vàng lui ra xa.

“Là Sương Ảnh Ma Vương!”

“Hắn tới rồi, tiếp theo không thể tránh khỏi một trận đại chiến kinh thiên động địa đâu.”

“Đúng vậy, ta nếu là bọn họ thì đã bỏ chạy từ lâu rồi.”

Chỉ thấy Sương Ảnh Ma Vương rút tiên nhận thất giai trong tay ra, sừng sững nói: “Tịch Vân, Cổ Hoàng môn các ngươi không cần tồn tại nữa!”

“Người này đã giết Mông Tần con ta, ngươi lại giết nhiều tinh anh của U Minh ta!”

“Hôm nay Cổ Hoàng môn và Phi Tiên môn, chó gà cũng không tha!”

Tiên nhận vung xuống, vô số sấm sét lan tràn ra, một số tu sĩ không kịp chạy đã bị lan đến gần.

Trong nháy mắt, đã bị quy tắc giết chết.

Đám người Cổ Hoàng môn ở phía sau lộ vẻ căng thẳng.

Nhân vật lớn như U Minh tuyên chiến, từ trước đến nay không phải là nói đùa.

Bọn họ nói muốn diệt môn, vậy nhất định sẽ tiêu diệt.

Đám ma tu đó sẽ không chết thì không nghỉ, giống như kẻ điên vậy…

Trên dưới Cổ Hoàng môn có hơn mười vạn môn nhân, lần này lành ít dữ nhiều.

Tịch Vân Tiên Vương lại không lo lắng chút nào.

Hắn vung kiếm chặn những đòn công kích kia ở bên ngoài, chợt lạnh lùng cười: “Sương Ảnh, ngươi vĩnh viễn cũng không biết ngươi đã chọc đến ai đâu.”

“Khương chưởng môn, để cho tiểu lão nhân đánh trận đầu trước được không?”

Mẹ nó Tiên Vương muốn xuất chiến hay muốn xin chỉ thị?

Sương Ảnh Ma Vương có chút sững sờ.

“Được, đi đi.” Thành ca phất phất tay.

Với thực lực thật sự hiện giờ của hắn, thực ra vẫn chưa xử lý được cao thủ cấp Ma Vương, trừ khi chết một lần.

Nhiều người nhìn thấy như vậy, có thể không chết thì cứ cố hết sức đừng chết.

Nhận được phê chuẩn của chủ soái Khương chưởng môn, Tịch Vân Tiên Vương giống như mãnh hổ ra khỏi cổng, lập tức triển khai tiên quốc, hét một tiếng xông lên.

Đánh với tư thế điên cuồng như gà hộc máu, hoàn toàn không hề tiên phong đạo cốt giống như lần ra tay trước đó.

Trong nháy mắt, tiên quốc mà Sương Ảnh Ma Vương vừa mới hình thành hình thức ban đầu liền trở nên vỡ nát.

Hai bên nhanh chóng huy động tiên khí, trực tiếp khống chế tiết tấu quy tắc sinh tử chém giết lẫn nhau

Trước đó Diệp Dương Tiên Vương vẫn chưa dự đoán sai, sức chiến đấu của Tịch Vân Tiên Vương mạnh hơn Sương Ảnh nhiều.

Trận chiến đấu này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Tịch Vân thắng chắc.

Các tiên nhân vây xem phía xa đang nhìn lên vùng sao trời không ngừng nổ mạnh, chỉ cảm thấy lóa mắt.

Đại chiến giữa Tiên Vương và Ma Vương, không phải muốn xem là có thể xem được.

Mặc dù biết rõ U Minh còn có ba cao thủ, nhưng nhìn thấy lão tổ bổn môn chiếm ưu thế tuyệt đối, tinh thần trên dưới Cổ Hoàng môn phấn chấn tự hào vô cùng.

“Lão tổ uy lực thần kỳ!”

“Đúng, lão tổ bổn môn là Tiên Vương đáng để nhắc tới trong đám Tiên Vương đó!”

“Nếu như Sương Ảnh Ma Vương không có người giúp đỡ, lão tổ thắng chắc rồi…”

Thành ca ở giữa nhìn cuộc đấu tranh quyết liệt, cảm thấy có chút nhàm chán.

Từ trước đến nay, hắn ra tay đều là giết trong giây lát, thật đúng là không quen chiến đấu đánh cho tia lửa văng khắp nơi, mãi mà vẫn chưa xong nổi.

Hắn chỉ đành biến ra một chiếc ghế rồi ngồi xuống.

“Tịch Vân, ngươi chẳng cố gắng gì cả, vẫn chưa xử lý xong à?”

“Thật sự không ổn rồi, hay là để ta đích thân ra tay cho xong đi.”

Hắn phun ra một hơi khói thuốc, đưa ra một đánh giá tiêu cực nhỏ.

Mọi người Cổ Hoàng môn phía sau suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Đám người Nguyên Triết, Nguyên Ngộ lấy tay che mặt, thầm nghĩ đời này cũng chưa từng gặp được người nào bất cứ lúc nào cũng có thể khoe mẽ như ngươi.

Tịch Vân Tiên Vương giữa trời cao nhận được đánh giá tiêu cực, nhất thời không nhịn được.

Vội vàng lại gia tăng thế công, ngay cả phòng ngự cũng không để ý.

Công kích điên cuồng, đánh cho Sương Ảnh Ma Vương đối diện mông lung.

Lão già này, ta tới báo thù, sao ngươi còn liều mạng hơn ta thế hả?

Nhìn thấy Sương Ảnh Ma Vương bị thương không ngừng liên tiếp tháo chạy, Thành ca lúc này mới nâng cao tinh thần.

Mà vào lúc này, bóng ma phía sau lại xông đến, tầng tầng lớp lớp che lấp mặt trời.

Ba cao thủ còn lại của U Minh cũng tới đây rồi.

Trong giây lát, đám người của Cổ Hoàng môn và Phi Tiên môn cùng luống cuống.

“Xong rồi!”

“Thật sự tới rồi…”

Chỉ có duy nhất ba thái thượng trưởng lão còn tỏ vẻ bình tĩnh.

Có Khương chưởng môn ở đây, cho dù Tiên Đế đến, núi cao có sụp xuống thì bọn họ vẫn có thể mặt không đổi sắc.

“Mau giúp ta!’

Sương Ảnh Ma Vương sớm đã nguy ngập nguy cơ la hét inh ỏi.

Bốn đánh một thì được rồi!

Chỉ thấy ba cao thủ bay đến liếc cả trận một cái, sau đó đều nhếch miệng cười ha hả.

“Được rồi!”

“Bọn ta sẽ giúp ngươi đến miền cực lạc trước nhá!”

Sương Ảnh Ma Vương còn không hiểu ý nghĩa câu nói này, ba cao thủ kia đã cầm binh khí lao về phía hắn.

Trong phút chốc, tiên quốc của hắn hoàn toàn sụp đổ!

Chương 289.

Sương Ảnh Ma Vương còn chưa kịp phản ứng lại, tiên quốc của hắn đã bị hủy diệt mất rồi.

Ngay sau đó, sức mạnh phản phệ đáng sợ bất ngờ ập đến.

Dưới cơn giận dữ, hắn rất muốn nói gì đó.

Chẳng phải các ngươi là đồng đội của ta sao?

Không phải là các ngươi nên giúp ta cùng nhau đối phó Tịch Vân Tiên Vương sao?

Tại sao lại đánh ngược vào ta vậy?

Chẳng lẽ các ngươi đánh nhầm rồi ư?

Những người khác ở xung quanh còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương nhịn không được mà kinh ngạc hô lên:

“Sao có thể như này được?”

Với cấp bậc Tiên Vương và Ma Vương, họ không thể nào mà phạm vào lỗi nhỏ nhặt ngộ thương đồng đội như này được.

Thế nhưng, làm sao mà ba vị Sát Lợi Ma Vương, Tiêu Hỗn Ma Vương, Hoa âm Tiên Vương này lại có thể ra tay với người của mình chứ?

Các ngươi điên rồi ư?

Sương Ảnh Ma Vương cũng rất muốn gào thét lên hỏi, hắn có vô số vấn đề đây này.

U Minh bọn ta thành lập đến nay, bốn người kề vai chiến đấu đã được ngàn vạn năm rồi mà.

Ngày bình thường cả nhà đều xưng huynh gọi đệ, tại sao các ngươi lại có thể…

Chỉ tiếc là hắn đã không còn cơ hội nữa rồi.

Vốn dĩ Tịch Vân Tiên Vương mạnh hơn hắn, lại thêm có sự gia nhập của ba người kia, trong nháy mắt liền đẩy hắn rơi vào đường cùng.

Trước thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn chỉ có thể nhìn thấy sự huỷ diệt của đao quang chém thủng cả bầu trời sao.

Hắn nhớ được đó là đao của Tiêu Hỗn Ma Vương.

Dưới một đao này, hắn đường đường là một Ma Vương mà ngay cả nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích được, tiên thể của hắn cũng nhanh chóng bắt đầu tiêu tán.

Đây thật sự giống với việc áp chế cấp bậc vậy !

Sống cùng với nhau ngàn vạn năm, trước khi lâm chung, cuối cùng hắn cũng phát hiện, hoá ra bình thường Tiêu Hỗn không biểu hiện gì lộ ra ngoài mới là người mạnh nhất trong bốn người bọn họ.

Chẳng trách Sát Lợi với Hoa âm đều tâm cam tình nguyện tôn hắn làm đại ca.

Chỉ tiếc là phát hiện này đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Xoẹt!

Đầu và thân của Sương Ảnh Ma Vương mỗi phần một nơi, Tịch Vân Tiên Vương phản ứng nhanh nhất, là người đầu tiên phi qua chụp lấy đầu hắn, xách lên rồi nhanh chóng bay đi tranh công.

“Ha ha, Khương chưởng môn, may mắn không hổ thẹn!”

“Tiểu lão ta đã hạ kẻ địch rồi!”

Ba vị ma vương phía sau lưng vội vàng giận dữ.

“Đù má cái tên Tịch Vân nhà ngươi!”

“Ngươi lại dám tranh công của bọn ta?”

“Tên tiểu nhân bỉ ổi!”

Tịch Vân Tiên Vương cũng không tỏ ra yếu thế, quay đầu liền chửi một câu: “Ta còn chưa tha cho các ngươi đâu, vừa rồi suýt chút nữa huỷ diệt cả tiên quốc của lão phu cùng luôn rồi. Là các ngươi cố ý phải không?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy mông lung, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đây.

Tứ đại cao thủ của U Minh, chẳng lẽ bọn họ không phải là cùng một hội sao?

Khi ba vị sau xuất hiện, họ còn cho là Tịch Vân và Khương Thành sẽ xong rồi cơ, kết quả mấy người bọn họ lại nội chiến trước rồi.

Chẳng lẽ nội bộ U Minh có mâu thuẫn cực thâm sâu?

Song, ngay cả hơn ba trăm Ma Tôn, Tiên Tôn của U Minh ở đằng sau cũng trợn tròn mắt, không thể lý giải nổi.

Đối với họ mà nói, trường hợp này cũng rất bất ngờ.

Hệt như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, tứ minh chủ Sương Ảnh Ma Vương cứ vậy mà chết hả?

Chẳng lẽ U Minh muốn bài trừ dị kỷ trong nội bộ của mình ư, sao không thông báo gì cho mình hết vậy!

Nhìn thấy đầu người bê bết máu ở trước mặt, Thành ca liếc Tịch Vân Tiên Vương một cái. Ngươi bị điên à?

“Cầm đi cầm đi mau!”

Tuy rằng hắn từng giết không ít người, nhưng chẳng có sở thích thưởng thức cảnh xách đầu người ta lên đâu.

Tịch Vân Tiên Vương tranh công không thành tỏ ra thất vọng.

Mà ở trên không ba, vị thủ lĩnh Tiêu Hỗn Ma Vương, Sát Lợi Ma Vương, Hoa âm Tiên Vương của U Minh đã đáp xuống.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ba người họ thu hồi binh khí, chậm rãi đi đến trước mặt Khương Thành.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Đồng thời quỳ một bên gối xuống đất, thần thái cực kỳ xúc động.

“Bái kiến chưởng môn!”

“Hoá ra ngươi vẫn ở trung tiên giới, ha ha, thật sự quá tốt rồi !”

“Mấy năm nay chúng ta lúc nào cũng nhớ ngươi, trông mong ngươi xuống núi lần nữa!”

Cho dù trước đó có ví dụ của Tịch Vân Tiên Vương, tất cả mọi người ở nơi này vẫn bị kinh ngạc nổ đom đóm mắt, hồn vía đều suýt nữa thì xuất khiếu.

Mẹ nó, nhìn tình thế này, ba vị này không lẽ cũng từng là thuộc hạ của Khương chưởng môn chăng?

Sao có thể như thế này được?

Ai lại có khả năng chế ngự được ba kẻ đứng đầu này chứ?

Nhất là Tịch Vân Tiên Vương là người của Cổ Hoàng môn, cùng với U Minh hoàn toàn là hai con đường khác nhau.

Vừa mới đánh nhau, song phương còn chửi mắng lẫn nhau, xem ra quan hệ không hề tốt chút nào.

Thế nhưng vấn đề là bọn họ đều cùng quỳ trước Khương chưởng môn rồi.

Mâu Vũ không thể nào duy trì được bình tĩnh được nữa.

Nàng cuối cùng hiểu ra, tại sao Khương Thành không chịu bán cây kiếm đó đi, tại sao lại từ chối sự bảo hộ của Thiên Khu các.

Bởi vì hắn hoàn toàn không cần mà!

Dưới trướng của người ta đã có bốn người cấp Tiên Vương rồi.

Thế nhưng phần nhiều là nàng vẫn không hiểu gì cả.

Tại sao lại có thể như thế này được chứ?

Một Kim Tiên nhất phẩm, dựa vào đâu có thể khiến cho những kẻ cấp Tiên Vương với Ma Vương cao quý cúi đầu ?

Đặc biệt là trước đó có đến trăm vị Ma Tôn và Tiên Tôn vừa bị giết.

Đó không phải đều là thuộc hạ tinh anh của U Minh các ngươi ư?

Trong đó hẳn là có đồ đệ, đồ tôn của các ngươi chứ?

Huyết hải thâm thù đấy!

Vậy mà cũng quẳng ra sau đầu được luôn hả?

Chỉ bởi vì Khương Thành, lại còn trực tiếp đâm người cùng kề vai chiến đấu nhiều năm - Sương Ảnh Ma Vương ư?

Nàng đã có chút hoài nghi những người này bị trúng tà rồi.

Trừ khi thần trí bị mê hoặc, hoàn toàn thể giải thích nổi.

Rốt cuộc làm kiểu gì vậy?

Ngay trong lúc nàng đang thất thần, thì lại có mười tám vị Ma Tôn trong số hàng trăm Ma Tôn của U Minh bay ra.

Giống như ba vị thái thượng trưởng lão của Cổ Hoàng môn, mười tám người này cũng ào ào quỳ rạp xuống trước mặt Thành ca.

“Khương chưởng môn!”

“Không ngờ lại là ngươi!”

“Ngươi còn nhớ bọn ta không?”

“Trời ạ, vậy mà còn có ngày có thể gặp lại Khương chưởng môn…”

“Sớm biết là ngươi, bọn ta dù cho đốt cháy tiên hồn cũng sẽ đến sớm một chút để bái kiến ngươi.”

“Trước khi xuất phát, ai nói sẽ giết sạch tất cả mấy người đứng đối diện, mau đứng ra cho lão tử!”

“Ta sai rồi !Ca, ta sai rồi, nếu ta mà biết sẽ gặp được lão nhân gia, trước khi xuất phát ta sẽ làm thịt Mông Thái trước…”

Nhìn thấy phản ứng của một đám lão ma tôn đã sống đến tỷ năm này, những người khác của U Minh ở đằng sau trừ khó hiểu ra vẫn là khó hiểu.

Trước khi xuất phát không phải đã nói là nợ máu phải trả bằng máu sao?

Nghe đến việc Mông Thái bị giết, không phải là gào kêu lên muốn báo thù cho hắn ư?

Trước đó người của Cổ Hoàng môn phái còn chưa hiểu gì, bây giờ lập tức cảm thấy cân bằng hơn rồi.

Hoá ra không phải chỉ có lão tổ của bổn môn thần phục Khương chưởng môn này, mà những người trong tầng lớp máu mặt của U Minh cũng không ngoại lệ.

Thành ca mở ra hệ thống ra nhìn một cái, kinh ngạc thấy giá trị kinh sợ không ngừng tăng lên, còn không có dấu hiệu dừng lại.

Làm màu mà đem lại hiệu quả tập thể tốt thật đấy.

Ai da, người dẫn đầu xuất sắc chính là như này đây. Còn chưa cần đích thân ra tay, giá trị công đức tự động dâng đến tận cửa.

“Ngươi là Tiêu Hỗn hả, ta nhớ ra ngươi đó.”

“Năm đó ngươi theo sau Hư Huyền đúng không?”

Hắn hiếm khi nhận ra được một người, dù sao thì năm đó Tiêu Hỗn cũng là một trong những Ma Tôn thủ lĩnh của Ma vực, mỗi lần nghị sự đều ngồi ở hàng đầu.

Tiêu Hỗn Ma Vương phải gọi là vô cùng kích động, liền vui mừng gật đầu không ngớt.

“Đúng vậy đúng vậy, đã qua nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn nhớ đến ta. Ha ha ha”

Dường như việc được Khương chưởng môn nhận ra, là có thể tượng trưng hắn rất có thể diện.

Mọi người đều bất lực phỉ nhổ.

Ngươi đường đường là một Ma Vương, có cần như vậy không hả?

Sát Lợi Ma Vương và Hoa âm Tiên Vương ở một bên trơ mắt nhìn về Thành ca, đợi câu tiếp theo của hắn.

Kết quả đợi rất lâu sau, Thành ca chỉ rồi chỉ họ mà nặn không ra cái quỷ gì cả.

“Khương chưởng môn, vậy còn bọn ta thì sao?”

“Lẽ nào ngươi không nhớ Sát Lợi ta rồi sao, ta cũng theo sau Hư Huyền lão đại mà, tuy rằng lúc đó ta đứng hơi sát phía sau một tí…”

“Năm đó ta là Hoa âm của Huyền Độ vực, đi theo Kiếm vực cùng nhau theo đuôi ngươi sớm nhất đó, còn sớm hơn cả Ma vực bọn họ mà!”

Tiêu Hỗn tức khắc phẫn nộ: “Hoa m, ngươi có ý gì đấy hả? Cái gì mà sớm hơn Ma vực bọn ta chứ?”

“Theo chân từ sớm thì giỏi lắm à? Không nhìn ra ai quan trọng hơn ai sao?”

Tịch Vân Tiên Vương cũng nhịn không được nhảy ra gạt bỏ dị kỷ rồi.

“Đúng thế! Hai người các người là ai, Khương chưởng môn hoàn toàn không quen gì hết, bọn ta cũng chưa nghe nói tới.”

“Ngươi cho rằng ai cũng có thể đi theo Khương chưởng môn ư?”

“Ở đâu đến thì về đó đi, cút cút cút!”

Những người khác ở một bên vừa kinh ngạc đồng thời lại không nhịn được oán thầm, không phải ban đầu ngươi là cũng không được người ta nhận ra hay sao?

Chương 290.

Mấy câu này của Tịch Vân, ngay lập tức nhận được sự phản đối của Hoa âm và Sát Lợi.

“Lão tạp mao này, ngươi có tư cách lên tiếng ở chỗ này sao?”

“Năm đó thứ hạng của ngươi còn đứng sau lão tử đấy!”

“Sớm biết thế này, đáng ra trước đây ta nên san bằng Cổ Hoàng môn của ngươi rồi!”

“Đúng vậy, từ lâu ta đã ngứa mắt cái lão tạp mao này từ lâu rồi!”

Một câu nói thản nhiên này, đã dọa cho chưởng môn và trưởng lão của Cổ Hoàng môn ai nấy đều toát mồ hôi hột.

Các ngươi nói chuyện có thể để ý một chút đến trái tim nhỏ bé yếu ớt của bọn ta không hả?

Mặc dù quần chúng vây xem xung quanh không biết rõ chân tướng sự việc, nhưng cũng nhìn ra được gì đấy.

Mặc dù bốn người này đều tôn kính Khương chưởng môn một cách vô cùng kỳ lạ, nhưng bọn họ không phải là người cùng chung chí hướng, cùng đi trên một con đường.

Thậm chí là quan hệ vô cùng tệ.

Trên thực tế, bọn họ quả thật đã đoán đúng.

Vạn vực ở Hạ Giới vốn không phải là một khối bền chắc, trước khi vào Hư Tiên giới, bọn họ căn bản còn chưa từng tiếp xúc với nhau.

Nhờ ơn của đám Tiên Đế ở thượng tiên giới không ngừng bí mật đàn áp bọn họ, nên lúc đó bọn họ mới có thể đi cùng nhau.

Mà sau khi Khương Thành mất tích, đám người này tách ra tự mình phát triển.

Hàng trăm triệu năm sau, giữa bọn họ, có người thì không qua lại với nhau nữa, có người thậm chí còn trở mặt thành thù.

Không hề tồn tại cái gì mà giúp đỡ lẫn nhau, nghĩa nặng tình thâm, thân thiết như anh em ruột.

“Ồ ồ, hóa ra là các ngươi à!”

“Ha, ha ha…”

Thành Ca cảm thấy hơi áy náy, người ta nhiệt tình như thế, kết quả mình lại không nhận ra người ta là ai, thật xấu hổ mà!

Chỉ đành cười gượng hai tiếng, giữ cho mình ít tôn nghiêm, giả vờ vẫn còn nhớ.

Mọi người thi nhau bóc phốt hắn, diễn xuất của ngươi cũng giả dối quá rồi đấy.

“Ta còn tưởng các ngươi cũng đến để cướp thanh kiếm này cơ đấy.”

Hắn giơ cao thanh kiếm Hồng Tuyệt trong tay, phản ứng của Tiêu Hỗn, Hoa m, Sát Lợi giống y như Tịch Vân lúc trước.

“Sao có thể chứ, cho bọn ta thêm mười lá gan nữa, cũng không dám đến cướp đồ của ngươi.”

“Đúng thế, bọn ta đến đây để giúp đỡ ngươi!”

“Đám người bên ngoài đó đến đây để cướp đồ đúng không?”

“Tà Vân cung, Minh Hải Cổ tộc, Chúc Sơn Quần Ma…cũng đông vui đấy!”

Sát Lợi Ma Vương liếm môi cười, sát khí tràn ra bốn phía, người không biết còn tưởng hắn coi người ta thành đồ ăn rồi cơ.

Đang nói thì hắn đột ngột biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, phía Tà Vân cung liền nổ tung!

Sắc mặt của ba người còn lại đại biến.

Người đầu tiên phản ứng lại là Tịch Vân, hắn nói: “Không hay rồi, hắn muốn cướp công!”

Mặc dù Tiêu Hỗn cùng là người của Ma vực, nhưng cũng vô cùng tức giận: “Sát Lợi, ngươi to gan lắm, trước mặt Khương chưởng môn, đến lượt ngươi xung phong đi đầu sao?”

“Tránh ra, để ta!” Hoa âm đã theo sát phía sau từ bao giờ.

Ba người vừa chửi bới, vừa đuổi giết vào Minh Hải Cổ tộc, Chúc Sơn Quần Ma và một số thế lực khác.

Mấy kẻ này đều đến vì thanh tiên kiếm đó, vốn đã có ý đồ xấu.

Thành ca đương nhiên sẽ không ngăn cản bọn họ ra tay.

Mà bốn người này vừa ra tay, các thế lực xung quanh đã ăn đủ khổ.

Lần này Tiên Vương và Ma Vương của bọn chúng đều không tham gia, vốn dĩ chỉ muốn nhân loạn để nhặt nhạnh chút đồ rơi rớt, nào biết rằng bản thân mình trở thành mục tiêu của kẻ khác rồi.

“Bọn ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức!”

“Xin hãy tha cho bọn ta…”

“Dám động vào Chúc Sơn Quần Ma bọn ta, lẽ nào các ngươi không biết sau lưng bọn ta còn có Thái Cổ Ma môn hay sao?”

“Hiểu nhầm thôi, hiểu nhầm thôi!”

“Hiểu nhầm ông nội ngươi, dám bao vây Khương chưởng môn, các ngươi có chết một vạn lần cũng chẳng đủ!”

Tứ đại cao thủ ra tay, đương nhiên các Ma Tôn còn lại của U Minh Ma Tôn và Tiên Tôn của Cổ Hoàng môn cũng phải theo sát lão tổ.

Mọi người giống như hổ lạc vào bầy cừu, chém giết lia lịa, xác chết thi nhau rơi từ trên trời xuống, cảnh tượng giống y như đại chiến hủy diệt thế giới.

Yến Vi - phân hội trưởng của Thiên Khu các bị dọa sợ toát cả mồ hôi lạnh.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy, cái biển vàng Thiên Khu các này cũng chẳng an toàn đến thế.

Những vị khách khác trong các còn run lẩy bẩy hơn, chỉ sợ đám người này chém giết đến mất trí rồi, chém giết luôn cả mình.

Địa điểm giao chiến ở vùng trời ngay phía trên Thiên Khu các, Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương chỉ có thể lặng lẽ quan sát.

Bây giờ các nàng cảm thấy rất vui mừng, may mà lúc trước các nàng kiên trì giữ nguyên tắc trung lập, cho dù có muốn kiếm tiên đi nữa thì cũng đi mua, chứ không phải đi cướp giật.

Nếu không, người bây giờ bị công kích chắc chắn là bọn họ.

Cả hai người đều hiểu rõ, Kiền Lan thiên vực và các thế lực xung quanh nó đã thay đổi rồi.

Một lát sau, trận đấu kết thúc.

Đám người vây quanh bên ngoài lúc trước không kẻ nào chạy thoát được, tất cả đều bị giết sạch sành sanh.

Nhìn bốn vị cao thủ sát khí bừng bừng trên trời, đám người Lãnh Hóa Hàn, Nguyên Triết, Nguyên Ngộ đều hãi hùng khiếp vía.

Thế này cũng quá dã man rồi!

May mà lần này bọn họ đứng cùng một phe, nếu như là kẻ thù, Phi Tiên môn còn chẳng đủ cho bọn họ giết mấy hiệp.

Lại nhìn về phía Khương Thành, bọn họ thật sự tâm phục khẩu phục rồi.

Chẳng trách lúc đầu thái độ của chưởng môn Nguyên Chân và đại trưởng lão Nguyên Thịnh lại cung kính với lão tổ như thế!

Hóa ra những gì mà bọn họ nói là sự thật.

Quả nhiên lão tổ "quan hệ rộng" ghê, đi ra bên ngoài cái là có bạn luôn!

Rốt cuộc lão nhân gia nhà bọn họ có vai vế thế nào mà đến Tiên Vương và Ma Vương đều nghe lời răm rắp như thế?

Mấy người bọn họ tự kiểm điểm mình một cách sâu sắc, thật ra con đường này bọn họ hoàn toàn có thể đi một cách ngông nghênh, không sợ hãi điều gì giống như lão tổ?

Đồng thời cũng âm thầm hối hận, nếu như bọn họ cũng biết nịnh hót lão tổ giống như Tố Diệp, Tố Mộng, sau này há chẳng phải…

Nhưng bọn họ đâu biết, tâm trạng của Thành ca lúc này lại vô cùng tồi tệ.

Nhìn đám người phía trên đang vui vẻ thu thập chiến lợi phẩm, khóe mắt hắn giật giật, tim rỉ máu.

Đồng thời phát cáu với tứ đại cao thủ đó, không có tí tầm nhìn nào cả.

Lúc này, bốn người cũng ngoan ngoãn bay về phục lệnh.

"Khương chưởng môn, không phụ sứ mệnh, bọn ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

"Bọn ta đã giết sạch kẻ thù rồi!"

"Dám động đến Khương chưởng môn, sau này bọn ta sẽ đến sào huyệt của bọn chúng dọn dẹp lần nữa."

Thành ca thầm mắng, không phụ sứ mệnh cái mông!

Không phải lão tử không giết được bọn chúng, cùng lắm thì chết một lần.

Những chiến lợi phẩm kia vốn dĩ là thuộc về lão tử đây có được không hả?

Các ngươi cướp đồ của ta, còn không biết xấu hổ chạy đến tranh công lãnh thưởng với ta?

Hắn bĩu môi, nhàn nhạt nói: “Vậy sao, các ngươi cũng được việc đấy!”

Đám người Tịch Vân và Tiêu Hỗn sững sờ, đây không phải là sự tán dương mà bọn họ mong đợi.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau. lẽ nào là vì bọn họ tự ý ra tay, không cho lão nhân gia nhà bọn họ cơ hội thể hiện bản lĩnh, khiến hắn không vui sao?

“Khương chưởng môn thứ tội, không được sự cho phép của ngươi mà bọn ta đã tự ý ra tay…”

“Đúng thế đúng thế, lần sau bọn ta tuyệt đối không dám tự tiện làm theo ý mình nữa!”

Tất cả những người ở bên cạnh nghe đến đây, lại lần nữa hoài nghi nhân sinh.

Mấy người Tiên Vương và Ma Vương các ngươi hèn mọn đến mức này sao?

Cho dù có gặp phải Tiên Đế cũng không đến mức này đâu.

Hết cách, bọn họ không được trải nghiệm thời đại Thành ca một mình thống lĩnh phi thăng giả của vạn vực tung hoành, chỉ coi đám người này như tay sai tiểu tốt.

“Được rồi được rồi, ta cũng chẳng quản được các ngươi.”

Thành ca quay người phất phất tay, trở về trong tiệm.

“Các ngươi đủ lông đủ cánh rồi, làm việc gì cũng không cần để ý quy củ nữa rồi, lợi hại lắm không phải sao?”

Tứ đại cao thủ nhất thời mặt vàng như nghệ, vội vàng đi vào theo.

Khương chưởng môn tức giận thật rồi, lời nói rõ ràng là không muốn đem theo bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, Thành ca là cấp trên duy nhất mà bọn họ phải kính nể.

Huống hồ còn ơn cứu mạng và dẫn dắt bao lần, khó khăn lắm mới gặp lại, không thể để hắn vứt bỏ như thế được.

“Khương chưởng môn, bọn ta sai rồi!”

“Đúng thế, mặc dù không biết bọn ta sai ở đâu, nhưng chỉ cần ngươi nói ra, bọn ta sẽ sửa ngay lập tức.”

Thành ca lắc đầu, vẻ mặt thất vọng: “Không có, các ngươi làm tốt lắm, là ta già rồi…”

Tố Diệp và Tố Mộng vội vàng xông lên.

“Lão tổ, ngươi vẫn còn trẻ trung lắm, già chỗ nào chứ?”

“Đúng thế, ta chưa từng gặp tiên nhân nào anh tuấn đẹp trai hơn lão tổ cả…”

“Hơn nữa lão tổ không cần ra tay, đã diệt trừ được mối nguy lớn như thế, quả thật là thiên nhân giáng thế!

Hai cô gái kìm nén lâu như thế, cuối cùng cũng tìm thấy cơ hội chen mồm vào để nịnh hót Thành Ca.

Chương 291.

Thành ca cũng được an ủi đôi chút.

Xoa đầu hai cô gái: “Vẫn là hai ngươi chu đáo nhất.”

“Nếu như ai cũng có tầm nhìn xa trông rộng như các ngươi thì có phải tốt không.”

“Ta vào nghỉ ngơi một lát, đợi 3000 Tiên Duyên Lệnh về đủ cả thì hẵng vào gọi ta.”

Nói xong hắn mặc kệ những người khác, một mình về phòng đau lòng thương xót cho những chiến lợi phẩm vốn phải thuộc về hắn.

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết vẻ mặt sụp đổ.

Lão tổ à đừng đùa nữa.

Còn đùa nữa là ngỏm luôn đấy.

Khó khăn lắm mới có vài vị siêu mạnh như thế này đến cứu viện, đừng có nói mấy câu đã đắc tội hết với bọn họ.

Hơn nữa, lúc ngươi không có ở đây, bảo bọn ta đối mặt với đám hung ác đó, rất đáng sợ, rất bơ vơ nha…

Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương vẫn luôn để ý kỹ càng tình hình ở bên này cũng không nói nên lời.

Có nhầm không vậy?

Người ta giúp ngươi giết địch, ngươi không đội ơn đội nghĩa thì thôi, lại còn không vui?

Điên rồi đúng không?

Ở trung tiên giới, Tiên Vương chính là trùm to nhất, lợi hại nhất, có mấy người có thể mời bọn họ ra tay một lần chứ?

"Nếu ta mà là bọn họ, cũng đau lòng thất vọng với cái thái độ này rồi."

Diệp Dương Tiên Vương hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Đến đẳng cấp như bọn họ, tuyệt đối không được khinh miệt. Không ai đủ tư cách tỏ vẻ khó chịu với người đường đường là Tiên Vương như thế!"

"Bất luận trước đây có giao tình như thế nào, cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, quan hệ của bọn họ sắp rạn nứt rồi."

Mâu Vũ gật gật đầu.

Cho dù là Tiên Đế của thượng tiên giới, cũng không thể đối xử với Tiên Vương như thế được.

Thế nhưng, khung cảnh tứ đại cao thủ tan nát cõi lòng mà đoạn tuyệt quan hệ trong tưởng tượng của bọn họ căn bản không hề xảy ra.

Đùa gì vậy, trong mắt bọn họ, địa vị của Khương chưởng môn còn cao hơn nhiều trưởng bối trong sư môn lúc bọn họ vừa bắt đầu tu luyện ấy chứ.

"Này, này là có chuyện gì thế?"

"Quy củ mà Khương chưởng môn nói, rốt cuộc là chỉ cái gì vậy?"

"Chắc chắn chúng ta đã làm việc gì đó khiến lão nhân gia hắn không vui rồi!"

"Đừng có lôi ta vào, chắc chắn là tại ba người các ngươi!"

"Cớt chó ấy, vừa nãy kẻ đầu tiên ra tay chính là ngươi…"

Bốn người bọn họ cãi nhau ầm ỹ, những Tiên Tôn và Ma Tôn khác cũng không dám chen miệng vào, càng không dám hỏi.

Cãi nhau nửa ngày cũng chẳng có kết quả gì, đột nhiên trong đầu Tiêu Hỗn Ma Vương lóe lên một ý nghĩ.

Sau đó lão Ma Vương này điều chỉnh biểu cảm, kéo khóe miệng cứng đờ của mình lên, đi đến trước mặt Tố Diệp và Tố Mộng.

"He he, vừa nãy thấy Khương chưởng môn nói chuyện với hai vị tiên tử đây… hẳn là các ngươi rất thân thiết với hắn đúng không?"

Nhìn gương mặt già nua, bởi vì quanh năm nghiêm nghị cho nên cười rất không tự nhiên của hắn, Tố Diệp và Tố Mộng sợ đến mức vội vàng lùi về phía sau hai bước.

Từ ngày đầu tiên bọn nàng tu luyện đã nghe thấy hai từ U Minh rồi, là thế lực vô cùng đáng sợ, bí mật thống trị các thiên vực xung quanh, đó là thứ có thể ngăn trẻ con quấy khóc vào ban đêm đó!

Vị này chính là đại minh chủ của U Minh, Đại Ma Vương hàng thật giá thật đấy!

Đừng nhìn bọn họ tôn kính Khương lão tổ như thế, nếu như thật sự muốn giết mình thì cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

"Bọn ta…bọn ta mới quen biết Sư Tổ không lâu, chẳng qua là dạo gần đây ngày ngày đều ở cùng nhau…"

Hai người run cầm cập, không đợi hỏi nhiều đã thành thành thật thật kể hết.

"Ồ? Ngày ngày cũng ở cùng nhau ư?"

Hoa âm Tiên Vương ở bên cạnh ánh mắt lóe sáng, cũng cười tít mắt sáp đến: "Cũng có nghĩa là, mấy hôm nay các ngươi và Khương chưởng môn đều sớm tối có nhau?"

Tố Diệp vội vàng gật gật cái đầu nhỏ của mình: "Vâng vâng, lão tổ đối xử với bọn ta tốt lắm, không hung dữ tí nào!"

"Hắn còn tặng cho bọn ta tiên khí lục giai nữa cơ."

Tố Mộng cẩn thận từng li từng tí nói hết, sau đó lôi cái tiên khí lục giai ra giống như dâng báu vật vậy.

Hy vọng mấy vị Đại Ma Vương này nể tình lão tổ rất yêu thương nàng, đừng chớp mắt đã giết luôn nàng.

“Hai vị tiên tử đừng sợ đừng sợ, chúng ta không hề có ác ý gì cả!”

Tịch Vân Tiên Vương cũng phản ứng lại rồi.

Mới quen biết có mấy ngày đã có thể sớm tối bên nhau, còn được hắn ban thưởng.

Đây mẹ nó… đây chính là hai vị hồng nhan số một bên cạnh Khương chưởng môn đấy!

Lão Tiên Vương cười đến mức mặt nhăn như hoa cúc, thò tay lấy ra hai bộ tiên giáp lục giai tặng cho các nàng.

“Ở đây lão phu có hai món đồ chơi nhỏ, hy vọng hai người sẽ thích.”

“Ngoài ra, hai người có thể giúp lão phu nói tốt mấy câu trước mặt Khương chưởng môn, hỏi xem lần này rốt cuộc là sai ở đâu có được không?”

Mẹ kiếp!

Tròng mắt của Lãnh Hóa Hàn suýt chút nữa thì rơi cmn ra ngoài.

Còn lôi kéo như thế nữa?

Đường đường là Tiên Vương mà lại tặng quà để lấy lòng hai Chân Tiên?

Là giả thôi phải không?

Cách đó không xa, Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương biểu thị chuyện này làm bọn họ sốc đến mức tam quan sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn, đúng là đồ mặt dày vô sỉ, không có tiết tháo!

Không phải các ngươi nên đau khổ thất vọng, sau đó đoạn tuyệt quan hệ với Khương chưởng môn sao?

Hàng động như thế này là có ý gì?

“Bọn ta, bọn ta…”

Tố Diệp và Tố Mộng cũng ngơ luôn.

Món quà này đối với bọn họ mà nói vô cùng quý báu, hơn nữa còn là đồ Tiên Vương tặng, chỉ thế thôi đã có ý nghĩa vô cùng to lớn rồi!

Hai người thực sự không dám nhận, sợ rằng có âm mưu gì đó đằng sau.

“Cứ yên tâm mà nhận đi, đã có tiên kiếm lục giai rồi, sao có thể không phối với tiên giáp lục giai cơ chứ?”

Tịch Vân Tiên Vương không để cho các nàng giải thích nữa, lần lượt nhét Tiên giáp vào tay hai người.

Mà lúc này, Tiêu Hỗn Ma Vương cũng chen lấn tới.

“Hai vị tiên tử đã có tiên kiếm, tiên giáp rồi, e rằng vẫn chưa có pháp bảo cầm tay nào để đem theo bên mình có đúng không?”

“Vừa hay, ở đây lão phu có hai món đồ chơi nhỏ, rất có duyên với hai người.”

Hắn vừa nói xong thì hai chiếc pháp bảo hình lục lạc liền bay ra.

“Vật này tên là Hoán Song Sinh Linh, bất luận ở cách xa nhau như thế nào, chỉ cần vẫn ở trung tiên giới thì lắc lắc chúng là ngay lập tức có thể truyền tống đến bên cạnh ngươi còn lại.”

Mẹ kiếp, mọi người lại hít sâu lần nữa.

Cái này mặc dù không thuộc loại tấn công hay phòng ngự, nhưng chắc chắn là pháp bảo cực phẩm!

Cứ thế mà tặng hả?

Tặng cho hai Chân Tiên nữa?

Tố Diệp và Tố Mộng vừa cầm lấy lục lạc của mình thì Hoa âm Tiên Vương đã móc ra hai bình sứ nhỏ.

“Ha ha, hai vị tiên tử có tiên khí, pháp bảo rồi thì lão phu đây bèn tặng chút đan dược vậy.”

“Trong mỗi bình này có mười viên Thái Hư Chí Nguyên Đan, tương lai sau khi các ngươi đột phá Tiên Tôn, có thể sẽ có tác dụng lớn!”

Ngay lập tức, đám Tiên Tôn Nguyên Triết, Nguyên Ngộ đều nhìn đến đỏ cả mắt.

Thái Hư Chí Nguyên Đan, đó là tiên đan thất giai đấy, bọn họ còn chưa từng dám mơ tưởng đến.

Sát Lợi Ma Vương trừng mắt nhìn ba người kia một cái: "Mấy người các người đều tặng hết rồi, ta tặng cái gì đây?"

Hắn suy nghĩ hai giây, rồi tươi cười lấy ra hai tấm ngọc bội.

"Hai vị tiên tử, trong hai miếng Thiên U Ngọc này ẩn chứa hai luồng sức mạnh quy tắc lão phu. Vào lúc nguy cấp, có thể bảo vệ các ngươi khỏi ba lần tai kiếp!"

"Nhận lấy đi, vật này cũng là tín vật của U Minh ta, nhìn thấy vật này giống như nhìn thấy Minh Chủ!"

Tố Diệp và Tố Mộng đầu óc choáng váng từ lâu, nghe thấy câu này, suýt chút nữa sợ đến mức ném hai tấm ngọc bội này đi.

Những người khác còn thiếu chút nữa là phát điên luôn.

Cái gì?

Đây chính là Thiên U Ngọc chí cao vô thượng của U Minh trong truyền thuyết ư?

Hai nàng mới là Chân Tiên mà thôi, tặng cái này có phải hơi quá rồi không?

Sau này các Ma Tôn, Tiên Tôn khác của U Minh gặp các nàng, há chẳng phải còn phải hành lễ, nghe theo mệnh lệnh của hai nàng hay sao?

Đãi ngộ như thế này đừng nói là những người xung quanh, đến Mâu Vũ cũng bắt đầu đỏ mắt rồi.

Những bảo vật khác nàng chẳng thèm đếm xỉa tới, dù sao đến tiên khí và tiên bảo thất giai nàng cũng có rồi.

Nhưng hai tấm Thiên U Ngọc có thể ra lệnh cho quỷ U Minh cuối cùng, ý nghĩa của chúng hoàn toàn khác nhau, điều này đại diện cho việc sẽ có một thế lực ngầm siêu mạnh làm việc cho mình!

Hơn nữa, việc tặng quà chỉ là bề ngoài, trên thực tế nó thể hiện thiện cảm của tứ đại cao thủ, giá trị của nó hoàn toàn không thể đong đếm được.

Lòng Lãnh Hóa Hàn đau đớn giống như bị cả vạn con ngựa giày xéo, gượng gạo cười.

Hắn nghĩ đến Cổ Thanh Ngọc ở tít Phi Tiên môn.

Nếu như nàng biết được đãi ngộ của hai thị nữ ngoại môn này, sẽ có cảm giác như thế nào.

Chương 292.

Nhận nhiều lễ vật quý trọng như vậy, trong lòng Tố Diệp và Tố Mộng lo sợ không thôi.

Hai nàng cũng chưa từng làm chuyện lớn gì, trước đó qua lại với những đệ tử ngoại môn cấp thấp nhất, bôn ba cả ngày chỉ vì một chút tài nguyên tu luyện cấp thấp.

Hiện tại trường hợp như này nên ứng phó như thế nào, hai nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm.

"Chúng ta chỉ sợ lão tổ hắn không nghe…"

Tiêu Hỗn Ma Vương khẽ cười nói: "Yên tâm, yên tâm, các ngươi nói tốt vài câu là được, cho dù không có tác dụng gì thì những lễ vật này vẫn là của các ngươi."

"Bất kể là thành công hay không, chúng ta cũng sẽ không trách các ngươi, mau đi đi."

Tứ đại cao thủ hóa thân thành lão quái lừa gạt các thiếu nữ không biết gì, lời nói ngon ngọt, nhẹ nhàng từ tốn, lừa hai nàng đi lên khu nghỉ ngơi ở tầng ba.

Vào lúc này, Thành ca đang kiểm kê công đức đạt được trong khoảng thời gian này, đã vượt qua một vạn rưỡi rồi.

Hắn tự hỏi nên nâng cấp hệ thống, hay là nên đổi đan dược và mảnh vỡ quy tắc, giúp cảnh giới của mình thăng cấp.

Cuối cùng quyết định thăng cấp cảnh giới của bản thân trước.

"Đội cổ động viên" năm ấy, giờ đều là Ma Tôn cửu phẩm và Tiên Vương, thật sự không thể nào nói nổi, khi ấy mình vẫn là

Kim Tiên nhất phẩm.

Mảnh vỡ quy tắc cấp bốn có thể thăng cấp mười điều quy tắc chủ lên tới cấp Đại Thành.

Mà muốn tiến cấp đến Tiên Tôn, điều kiện chính là tất cả các quy tắc chủ đều đạt tới cấp Đại Thành.

Nhìn xem, giá trao đổi ở Thương thành, 200 điểm công đức đổi một cái mảnh nhỏ cấp bốn.

Hắn quẹt quẹt đổi 40 cái, nâng 400 quy tắc chủ lên tới cấp Đại Thành trước.

Cho dù cảnh giới vẫn là Kim Tiên nhất phẩm, nhưng bởi vì đột nhiên tăng mạnh quy tắc chủ, hiện tại, ít nhất thì thực lực của hắn còn mạnh hơn trước đây mấy lần.

Mà trên tu vi tiên lực, trong số chiến lợi phẩm trước đây của hắn, tiên đan tuy nhiều nhưng căn cơ quá thâm sâu.

Chín dòng Võ Đạo đều là cấp Tiên Vương, ăn xong toàn bộ, cuối cùng cảnh giới cũng chỉ đạt đến Kim Tiên nhị phẩm.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng công đức đổi lấy tiên đan thất phẩm, mỗi loại một ngàn viên, để tăng tiên lực và tiên hồn, sau khi dùng, cuối cùng cảnh giới đạt tới Kim Tiên lục phẩm.

Mà công đức của hắn, cũng hạ xuống thấp rồi, chỉ còn lại 1000 điểm.

“Haizzz, thăng cấp này quá chậm rồi, xem ra phải nghĩ cách kiếm nhiều điểm công đức.”

Chỉ trong vài phút, công phu của hắn từ Kim Tiên nhất phẩm thăng lên tới Kim Tiên lục phẩm, lời này nếu như bị những người khác nghe được, chỉ sợ bọn họ sẽ tức đến hộc máu.

Cho dù có đủ tư chất, mỗi lần thăng cấp Kim Tiên, tính ra cũng là dùng mấy vạn, mấy chục vạn năm đấy?

Tiếng bước chân ngoài cửa cắt ngang suy nghĩ của hắn.

“Lão tổ, chúng ta có thể vào trong không?”

Sau khi hai nàng vào trong phòng, hắn cười nói: “Hai người các ngươi không ở dưới lầu, sao lại chạy lên đây?”

“Chẳng lẽ mới một lúc như vậy, các ngươi đã nhớ ta rồi?”

Những lời này thật sự đã đi vào lòng của hai nàng.

Đừng nói là đối mặt với tứ đại cao thủ khủng bố, hay là quỷ U Minh, cho dù đối mặt với Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết, các nàng cũng không nhàn nhã.

Dù sao người sau là Phi Tiên môn cấp cao, hình tượng uy nghiêm trong nhiều năm còn đó, nghe quen tai nhìn quen mắt rồi.

Sợ nói sai một câu sẽ bị trách mắng.

Trái lại chỉ có ở trước mặt Khương lão tổ, hai nàng lại có thể tùy hứng.

Thành ca hoàn toàn không ra vẻ với các nàng, mỗi lần hắn và các nàng nói chuyện phiếm đều giống như bên cạnh huynh trưởng.

"Đúng vậy, chúng ta rất không yên tâm nếu không ở bên cạnh tổ sư gia."

Hai nàng một trái một phải thuận thế ngồi bên cạnh hắn.

"Chỉ có ở bên người tổ sư gia ngươi, chúng ta mới có linh hồn."

"Tổ sư gia ngươi quá hấp dẫn, giống như ngọn đèn dầu trong đêm tối kia, chúng ta như con thiêu thân trước giờ không có cách nào chống lại…"

Đến da mặt dày như Thành ca, cũng cảm thấy, cái miệng này ngọt quá mức rồi.

Nhưng mà… Hắn vẫn rất hưởng thụ.

"Nói đi, dưới lầu làm sao vậy?"

Hai nàng vội vàng lấy ra lễ vật vừa mới nhận được.

"Bốn vị tiền bối đó đã tặng cho chúng ta rất nhiều bảo vật, bảo chúng ta tới đây nói tốt vài câu…"

"Hả, bọn họ tặng lễ vật cho các ngươi?"

Nghe đến đó, Thành ca cũng hơi kinh ngạc.

Thao tác này thật sự rất thái quá, mấy tên kia làm việc thật đúng là quá tùy ý.

“Cụ thể chuyện này là như thế nào?”

Hai nàng lại vội vàng đứng dậy, lại cấp hắn một đoạn biểu diễn ngẫu hứng.

Một người giả vờ nhận lễ vật, người còn lại đóng vai bốn phía, tái hiện lại tình huống lúc đó.

Không bỏ sót một từ nào, ngay cả thần thái lúc đó cũng mô phỏng rất giống.

Thành ca sững sờ, hai ngươi cũng thành thật quá, ta chỉ là bảo các ngươi dùng lời miêu tả một chút, kết quả trực tiếp biểu diễn lại cả tình huống.

“Được rồi được rồi, ta biết rồi.”

Tố Diệp lại ngồi xuống bên trái hắn, có phần lo lắng hỏi: “Lão tổ, có phải chúng ta đã làm sai chuyện gì rồi không?”

“Tự tiện nhận lễ vật của bọn họ, ngộ nhỡ làm xáo trộn kế hoạch của ngươi, xin lão tổ trách phạt…”

Tố Mộng cũng vội vàng đặt toàn bộ lễ vật lên trên bàn, dè dặt nhận sai: “Lúc ấy, chúng ta thật không dám không nhận, sợ từ chối, bọn họ sẽ giết chúng ta.”

“Cho nên đã thay lão tổ ngươi nhận trước, hiện tại, giao lại cho ngươi!”

Thành Ca lắc đầu bật cười: “Không sao, các ngươi nhận đi.”

“Thật ạ?”

“Đa tạ lão tổ!”

Hai nàng hoan hô nhảy nhót.

Có những lời này của hắn, các nàng mới thật sự dám nhận, xem những bảo vật đó là của mình.

Thành ca âm thầm gật đầu, cũng được, biết tiến biết lui.

“Sau này bọn họ muốn tặng các ngươi những lễ vật khác, cũng đều có thể nhận…”

“Không đúng, nếu các ngươi vừa ý cái gì, có thể chủ động đòi bọn họ.”

“Bọn họ dám không đưa, cứ nói đây là đòi thay cho ta!”

“Hả?”

Tố Diệp và Tố Mộng sửng sốt, vẻ mặt khó tin.

“Như vậy không hay cho lắm?”

Chủ động đòi Tiên Vương và Ma Vương thứ gì đó, chuyện này dứt khoát là điên rồi!

Hơn nữa, phải chăng chuyện này quá không hợp lễ nghi?

“Có cái gì không được, đó là bọn họ nợ ta!”

“Bọn họ nợ tiền của tổ sư gia ngươi sao?”

Đôi mắt đen láy của hai nàng tràn đầy suy đoán, chẳng lẽ tổ sư gia là chủ nợ của bọn?

Chẳng trách bọn hắn tôn kính tổ sư gia như vậy.

Nghĩ đến chiến lợi phẩm này lẽ ra nên thuộc về mình, Thành ca cắn chặt răng, kiên quyết nói: “Đương nhiên!”

“Bọn họ đã nợ ta nhiều rồi, sau này, hai ngươi cũng không cần khách sáo, người khác cho cái gì hãy nhận cái đấy, không cho thì trực tiếp đòi!”

Cũng tốt, các ngươi nợ ta, vậy thì để hai nha đầu này thay ta thu hồi một chút lãi cũng được.

Dù sao thì hai nàng cũng đã được hệ thống chứng nhận là người nhà vào ngày đầu tiên.

Hai nàng gật gật đầu, suy nghĩ.

Bỗng nhiên có phần mong chờ.

Nghe giọng của tổ sư gia, mấy người này thiếu nợ không ít.

“Vậy bọn họ muốn chúng ta nói tốt vài câu…”

Thành Ca phất tay: “Nói với bọn họ ‘không sao’, về sau ta sẽ gặp.”

“Vâng ạ!”

Sau khi hai nàng xuống lầu, tứ đại cao thủ và đám Ma Tôn cửu phẩm, Tiên Tôn vội vàng lao tới.

“Sao rồi?”

“Khương chưởng môn đã nguôi giận hay chưa?”

Tố Diệp trả lời: “Tổ sư gia nói không sao, về sau sẽ gặp các ngươi.”

“Hả?”

Tiêu Hỗn Ma Vương sửng sốt, vội la lên, hỏi: “Vậy hắn có nói sai ở chỗ nào không?”

“Chuyện này…”

Tố Mộng nói lại nguyên văn lời của Thành Ca: “Tổ sư gia nói các ngươi nợ hắn rất nhiều, cho nên bảo chúng ta yên tâm nhận lấy, coi như là nhận thay cho hắn.”

Chuyện này…

Nhất thời đám người Lãnh Hóa Hàn, Nguyên Triết đều thấy vô lý nhưng nghe lại có vẻ hợp lý.

Chả trách rõ ràng sư tổ chỉ là Kim Tiên nhất phẩm, vậy mà đám Tiên Vương Ma Vương đó cho hắn mặt mũi như vậy.

Hóa ra là trước đây thiếu nợ hắn.

Nhưng mà, bình thường không phải đều là sư tổ thiếu nợ sao?

Chương 293.

Tứ đại cao thủ liếc nhìn nhau, vẫn như cũ, không ngờ tới lại là chuyện chiến lợi phẩm.

Suy cho cùng, ai có thể nghĩ đến người đã từng chém giết Tiên Đế, còn để ý tới chiến lợi phẩm trên người đám Tiên Tôn, Kim Tiên.

Nhưng mà ngẫm lại năm đó, quả thật chính mình đã nợ Khương chưởng môn mấy ân tình lớn.

Hơn nữa không phải chỉ có mình mình, người mắc nợ hắn ước chừng còn có hơn 12 vạn đấy!

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Chúng ta nợ ân tình của Khương chưởng môn, cả đời cũng không trả hết, ha ha!”

Tiêu Hỗn vỗ ngực, khẳng khái nói: “Sau này, hai vị tiên tử vừa ý thứ gì cứ việc nói, chỉ cần là thứ chúng ta có!”

Tịch Vân cũng cười nói: “Đúng vậy, đều là người một nhà, về sau đừng khách sáo với chúng ta!”

Tiên Vương cũng không phải điểm cuối cùng của tu luyện, bọn họ cũng là có nhu cầu khác.

Đi theo Khương chưởng môn có thể được hắn gánh team vô số lần, đây là năm đó bọn họ tự mình trải qua.

Cho nên lần này làm hòa với hắn, nói không chừng chính là chẳng biết tại sao lại thành Tiên Đế!

Vì thế tạo lập quan hệ với người bên cạnh hắn, vẫn là rất cần thiết.

Bọn họ chính là quý nhân, theo câu nói vừa rồi, nhìn ra được, hai nàng rất được sủng ái.

Có thể thay Khương chưởng môn nhận đồ, đây chắc chắn là người tâm phúc rồi.

Theo một nghĩa nào đó, bọn họ đoán cũng không sai.

Hiện giờ bên người Thành ca không có đám đệ tử chuyên nịnh hót năm đó, Tố Diệp, Tố Mộng khỏa lấp vào tâm hồn trống rỗng của hắn.

Cũng giống như hắn bảo vệ đám đệ tử năm đó, giờ tạm thời chuyển dời lên người hai nàng.

Vậy thì địa vị có thể không cao sao?

Vì thế ánh mắt bốn người nhìn hai nàng, giống như nhìn con gái ngoan, kêu một tiếng thân thiết.

Khiến mọi người vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Hai Chân Tiên đời trước đã tích bao nhiêu đức, lại có thể có được đãi ngộ như thế này.

Hai ngày sau, hơn 3000 viên Tiên Duyên Lệnh được chuyển từ các chi nhánh xung quanh Thiên Khu các lần lượt đến.

Mà hai ngày này, chuyện xảy ra ở đây cũng nhanh chóng được truyền ra.

Sương Ảnh Ma Vương của U Minh bị giết, đây chính là một sự kiện vô cùng nghiêm trọng.

Dù sao đã tới cấp Tiên Vương, Ma Vương này, vậy mà lắc mình một cái là một người mất mạng, cũng đủ để tạo ra chấn động kinh thiên.

Nhưng mà lần này, tin tức Ma Vương bị giết vẫn bị xếp ra sau, bởi vì còn có sự kiện nghiêm trọng hơn.

Vị Khương lão tổ của Phi Tiên môn, thu phục ba vị minh chủ khác của U Minh và Tịch Vân Tiên Vương của Cổ Hoàng môn.

Loại chuyện này, cho dù là Tiên Đế cũng không dễ gì làm được như vậy.

Có thể tu đến cấp Tiên Vương, bản thân chính là người đứng đầu một phương, dễ gì thuần phục ai như vậy.

Trong lúc nhất thời, xung quanh thiên vực, vô số người bàn luận về Khương Thành.

Đều suy đoán rốt cuộc, hắn là thần thánh phương nào, chẳng lẽ là hóa thân của Tiên Đế?

Đáng tiếc cho dù bọn họ đoán như thế nào, cũng đoán không ra đầu đuôi sự việc, ngay cả tên thật cũng không biết.

“Đây là Tiên Duyên Lệnh mà ngươi cần.”

Trong Thiên Khu các, Mâu Vũ lấy nhẫn trữ vật chứa Tiên Duyên Lệnh đẩy qua.

Hiện giờ rốt cuộc nàng cũng không thể lạnh nhạt với Khương Thành được nữa, dù sao một người có thể có được bốn tên thuộc hạ cấp Tiên Vương, đã đủ để thu hút sự chú ý ở mức độ lớn nhất.

Chỉ sợ ngay đến cả thượng tiên giới, nhân vật bậc này cũng sẽ không bị xem nhẹ.

Thành ca đếm lại, cộng thêm hai lần mua trước đó, vừa đủ 3300 viên.

Sau khi trả tiên tinh, hắn vươn người đứng dậy.

“Giao dịch vui vẻ, hẹn gặp lại.”

Bỗng nhiên, Mâu Vũ hơi buồn bực, mỗi lần người này nhìn mình mắt đều sáng lên, không khác gì mấy tên nam tử phóng

đãng.

Nhưng nói đến chuyện làm ăn lại thực tế vô cùng, không hề chiều lòng mỹ nhân chút nào.

Thời gian trôi qua, lại càng rõ ràng vô cùng.

“Tu vi của ngươi, sao đã là Kim Tiên lục phẩm?”

Nàng nhớ rõ, hai ngày trước Khương Thành vẫn còn là Kim Tiên nhất phẩm.

Thành Ca quay đầu lại, nhún vai: “Ừ, thiên phú của ta dị bẩm, hai ngày này vừa khổ tu một chút, nên lại đột phá rồi.”

Mâu Vũ hận không thể cười giễu vào mũi hắn - ngươi coi ta là đồ ngốc sao?

Hai ngày đã thăng tới tiểu cảnh giới Kim Tiên ngũ trọng, thật đúng là nằm mơ.

Nàng chỉ biết hiện tại, đúng là Khương Thành che giấu thực lực, hoàn toàn không dừng ở cấp Kim Tiên, hiện tại chỉ là lộ thêm một ít tu vi mà thôi.

“Chúng ta cũng gặp nhau vài lần rồi, ta còn chưa biết tên đầy đủ của ngươi đấy.”

Nàng thật sự rất tò mò về Khương Thành.

Trực giác cho thấy, sau lưng người này chắc chắn có bí mật kinh thiên.

Đáng lẽ, Thành ca cũng tính nói cho nàng.

Dù sao hắn cũng không sợ, thậm chí không thèm quan tâm đến Tiên Đế sẽ tới báo thù.

Nhưng nhớ đến giá trị kinh ngạc…

Lần này hắn thu phục tứ đại cao thủ, khiến vô số người kinh hãi.

Nhưng trên thực tế, hàng tỷ tiên nhân xung quanh thiên vực kia bị kinh hãi sau khi tin tức được lan truyền, vậy mà không mang lại cho hắn nhiều giá trị kinh sợ.

Cuối cùng cũng chỉ đổi được hơn một vạn ba giá trị công đức.

Dựa theo giải thích của hệ thống, là bởi vì, bọn họ không trải qua thời điểm sự kiện xảy ra.

Tin tức sợ hãi được người khác truyền đến tai, đã biến thành tin cũ, do đó, hiệu quả quyết định của hệ thống sẽ giảm xuống nhiều lần.

Mà trải qua ba lần bốn lượt thì càng ít.

Còn đối với những người nhận được tin tức qua ngàn vạn lần truyền đi, thì tất nhiên sẽ không có một giá trị kinh sợ nào cả.

Trên thực tế, một khi liên hệ tên của Khương Thành với vị Tiên Đế đã rớt đài trên triệu năm trước, chắc chắn sẽ tạo ra chấn động chưa từng có!

Vấn đề là, lực lượng chính cung cấp giá trị kinh sợ, lại chính là đám người khi ấy.

Sau khi biết được tin tức, cũng sẽ không được bao nhiêu giá trị kinh sợ.

Hơn nữa về lâu dài sẽ ảnh hưởng không tốt đến nghiệp lớn làm màu.

Hắn tính công khai thân phận, chuyện lớn như này, vẫn là đợi sau khi tới thượng tiên giới lại nói.

Đến lúc đó nghĩ cách triệu tập một đám Tiên Đế, khi ấy sẽ công bố trước mặt bọn họ.

Vậy hiệu quả sợ hãi chắc chắn mỹ mãn!

Về phần đám Tiên Đế kia sau khi biết được thân phận của hắn, sẽ không định xử hắn chứ…

Điều đó không quan trọng lắm, cũng chỉ là chi tiết nhỏ mà thôi.

“Tên của ta, sau này sẽ như sấm bên tai ngươi, đến lúc đó không cần thét chói tai đâu!”

Bỏ lại hai câu đầu ẩn ý, hắn đi ra Thiên Khu các.

Mâu Vũ trợn mắt há miệng.

Đời này chưa có ai nói với nàng loại chuyện này, còn thét chói tai, giống như biến thành người sùng bái hắn vậy.

“Người này đúng là quá cuồng vọng rồi!”

“Hắn nghĩ hắn là ai?”

Diệp Dương Tiên Vương tức giận vô cùng, nói: “Tương lai biết được thân phận của ngươi, mới là sấm bên tai hắn!”

Bên ngoài, tứ đại cao thủ đã chờ sẵn từ lâu.

“Khương chưởng môn, ngươi muốn trở về Phi Tiên môn sao?”

“Chúng ta đi cùng được không?”

“Đúng vậy, chúng ta còn muốn tiếp tục đi theo ngươi, nghe chỉ thị của ngươi.”

“Một ngày không thấy ngươi, không màng cơm nước, tu luyện cũng chán…”

Nghe lời nói của tứ đại cao thủ, mọi người chết lặng.

Rốt cuộc trước kia Khương lão tổ này làm cái gì, khiến các ngươi phải như thế?

Thành ca thầm nghĩ, các ngươi còn muốn tiếp tục đoạt danh tiếng và chiến lợi phẩm của ta?

Hắn không kiên nhẫn, phất phất tay: “Mau cuốn xéo, các ngươi không có môn phái của mình sao?”

“Ở đâu thì trở về đó!”

Mọi người suýt nữa hộc máu, Tiên Vương nương nhờ ngươi còn không cần?

Đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết trái tim tan nát.

Sao lão tổ lại không đồng ý vậy.

Nếu dẫn theo bọn họ trở về, ngày sau tứ đại cao thủ cấp Tiên Vương tọa trấn Phi Tiên môn, vậy sẽ có thật nhiều thể diện đó!

Trái tim của Tiêu Hỗn Ma Vương cũng nát tan, Khương chưởng môn không đưa hắn theo cùng vậy?

Ý là sau này sẽ không thể tiếp tục được lão nhân gia hắn gánh team!

Hắn đành mất mặt, hỏi: “Sau này, chúng ta còn có thể tới Phi Tiên môn cầu kiến ngươi không?”

“Có việc ta sẽ thông báo với các ngươi, không có việc gì đừng tới cửa làm loạn, cứ như vậy đi.”

Thành Ca phất tay, bước lên phi thuyền.

Chương 294.

Sau khi phi thuyền khởi hành, Tố Diệp, Tố Mộng vui sướng ngập tràn với thu hoạch lần này.

Hai người rúc vào bên người Thành ca, lại bắt đầu bật chế độ nịnh hót.

“Lão tổ, vì sao ngươi không cho bọn họ đi theo đến Phi Tiên môn?”

Tố Mộng tò mò hỏi: “Là bởi vì thực lực của bọn họ quá yếu, ngươi nhìn không vừa ý sao?”

Tất nhiên Thành ca sẽ không nói, ta sợ bọn họ đoạt danh tiếng, nghe thấy vậy liền thuận thế gật đầu.

“Đúng vậy, các ngươi nói rất đúng.”

Tố Diệp vẻ mặt tự hào hỏi: “Có thể lọt vào mắt của lão tổ cũng không có mấy người, Tiên Vương và Ma Vương thì tính là cái gì?”

“Hì hì, chắc chắn lão tổ là người mạnh nhất tiên giới.”

Lãnh Hóa Hàn ở một bên âm thầm oán thán, hai người các ngươi chỉ là Chân Tiên, thế mà có thể nói “Tiên Vương, Ma Vương thì tính là cái gì” đây là lời lẽ kiểu gì vậy?

Ai cho các ngươi dũng khí ấy?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ thoải mái của tổ sư gia, rõ ràng hắn cũng không từ chối những lời nịnh hót quá mức như này.

Haizzz, việc này là mình tính sai rồi!

Hiện tại nhớ lại cơ duyên cực lớn mà sư phụ Nguyên Thịnh tiên tôn đã nói trước lúc khởi hành, hóa ra là chuyện như vậy.

Đáng tiếc lúc ấy mình lại chẳng quan tâm.

Cổ Thanh Ngọc bỏ lỡ mất cơ hội chính là bởi vì nàng không đến, rõ ràng mình đã đến, thế mà lại trở về tay không!

Nhớ lại, hắn hận không thể đánh chính mình.

Nếu dọc đường, cũng giống Tố Diệp Tố Mộng không ngừng nịnh hót, hiện tại phải chăng cũng sẽ có thu hoạch mỹ mãn như vậy?

Tiên khí, tiên giáp lục giai, pháp bảo cực phẩm, đan dược thất phẩm…

Đãi ngộ này thật sự làm cho người ta nóng mắt!

Hơn nữa, có những phần thưởng ẩn dưới sự dìu dắt của lão tổ và thiện cảm của tứ đại cao thủ.

Hay là, mình cũng thử xem?

"Khụ, sư tổ thần uy cái thế, hiệu lệnh trung tiên giới, người nào dám không theo!"

Giọng nói đột ngột này, khiến cho tất cả mọi người trong phi thuyền đều nhìn sang.

Nguyên Triết Nguyên Ngộ và các trưởng lão nghi ngờ phải chăng chính mình đã nghe lầm?

Những lời này, vậy mà do Lãnh Hóa Hàn nói ra?

Vị đại đệ tử chân truyền này, từ trước đến nay, mắt để lên trời, không giả vờ với ai bao giờ hết!

Hắn đã có thể tự lập từ rất sớm, cho nên ngay cả sư phụ Nguyên Thịnh của hắn cũng mặc kệ.

Thế mà hắn lại nịnh hót?

Lại còn buồn nôn đến như vậy?

Thành Cư\ca cũng bị giọng nói này làm hoảng sợ.

Dọc đường đi, hắn cũng không để ý nhiều đến Lãnh Hóa Hàn, nhưng cũng có thể nhìn ra vẻ cô độc và kiêu ngạo của người này, giống như một cây tùng cao vút trong tuyết.

Hẳn là, hắn không phải là loại người chịu "theo trào lưu" mà là người tâm tính kiên định.

Không phải người bằng lòng nịnh hót, Khương chưởng môn tỏ ý tôn trọng, cũng sẽ không cưỡng cầu.

Chỉ là không ngờ rằng, hắn lại có thể thất thủ.

Thành Ca mừng thầm, đây là một bước tiến lớn!

Nhưng mà, tiểu tử ngươi nịnh hót cũng quá gượng gạo đi?

Hoàn toàn chính là hô to khẩu hiệu, nghe cũng ngại.

Người không biết, còn tưởng rằng ca là tinh tú lão tiên, pháp lực vô biên đấy…

Nhìn xem Tố Diệp, Tố Mộng, tuy rằng còn chưa nịnh hót tới cấp vương, nhưng mấu chốt của mỗi lần tâng bốc, dù tốt xấu gì cũng đều có hợp lý.

Dáng vẻ không mất tự nhiên như ngươi vậy.

Nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người, khuôn mặt tựa tượng tạc của Lãnh Hóa Hàn run rẩy, hận không thể chết ngay tại chỗ.

Mình điên rồi phải không?

Đúng là vì lợi ích trước mắt lại có thể đã quên tính kiêu ngạo vốn có!

Nhưng mà ngay sau đó, Khương sư tổ đã bay đến trước mặt hắn, thân thiết vỗ vào bả vai dày rộng của hắn.

“Ngươi cũng được lắm, bước chuyển biến và tiến bộ này, đã lọt vào trong mắt lão tổ ta.”

“Không hổ là nhân tài trụ cột tương lai của Phi Tiên môn!”

“Ta xem trọng ngươi.”

“Ta cũng không dùng đến thanh Bảo Quang Kiếm này, vậy thưởng cho ngươi, hy vọng ngươi không ngừng cố gắng, đừng để lão tổ ta nhìn nhầm!”

Gì cơ!

Bảo Quang Kiếm?

Đây chẳng phải là tiên kiếm thất giai mà Mông Tần từng dùng sao?

Phía sau Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc, Tam trưởng lão suýt nữa thì phun máu ngay tại chỗ.

Phi Tiên môn không có ai có tiên khí thất giai để dùng, ngay cả chưởng môn và đại trưởng lão cũng không có.

Đệ tử chân truyền như Lãnh Hóa Hàn lại có thể có được?

Hắn tiến bộ ở đâu vậy?

Hay là vì màn nịnh hót vô cùng vụng về vừa nãy kia?

Như vậy cũng được?

Nhìn Bảo Quang Kiếm lơ lửng ở trước mặt mình, lại nhìn anh mắt khen ngợi ẩn chứa ý cười của lão tổ, tâm tính kiêu ngạo vừa định xây dựng lại của Lãnh Hóa Hàn hoàn toàn sụp đổ.

Cây thông xanh cao vút trong tuyết dày lặng lẽ cúi xuống.

Không theo trào lưu gì đó, đánh mất nguyên tắc gì đó, ở trước mặt tiên khí thất giai cũng chỉ là mây bay!

Hơn nữa đây là lão tổ của bổn môn, bản thân làm hậu bối không noi theo hắn thì noi theo ai?

Hắn mắt hổ rưng rưng, hai tay run rẩy tiếp nhận thanh kiếm kia.

“Chắc chắn không phụ sự kỳ vọng của lão tổ!”

“Tốt!”

Thành Ca gật đầu vừa lòng.

Nói thật, Lãnh Hóa Hàn còn lâu mới được hắn yêu thích như Tố Diệp, Tố Mộng.

Không thể được ban thưởng như thế bằng một câu tâng bốc vô lý, hắn cũng không phải loại phả của.

Nhưng thứ nhất, sự tâng bốc của người này lại càng hiếm và cần được khuyến khích.

Thứ hai, tuy rằng không xem trọng tư chất, nhưng mà chỉ cần bàn về phẩm chất tính cách, đã có thể coi người này là nhân tài hiếm có.

Cuối cùng, dùng trọng thưởng để tạo tính điển hình!

Sau khi trở về, các đệ tử khác của Phi Tiên môn, phát hiện Lãnh Hóa Hàn, đại sư huynh chân truyền này đã thành kẻ nịnh hót, chẳng phải có hiệu quả đi đầu rất tốt sao?

Vì thế, hắn mới cố ý lấy ra phần thưởng Bảo Quang Kiếm.

Nhìn thấy Lãnh Hóa Hàn nhận được đãi ngộ này, rốt cuộc ba vị trưởng lão cũng không ghìm được nữa.

Ở trước vị diện này, giữ lấy thân phận của mình còn có ý nghĩa không?

Nguyên Triết người đầu tiên lớn tiếng nịnh hót: "Lần này đi theo lão tổ, rốt cuộc mới biết được cái gì gọi là vạn tiên cúng bái!"

Nguyên Ngộ không cam lòng yếu thế: "Thực lực và nhân mạch của lão tổ, hoàn toàn nằm ngoài khả năng suy đoán của ta, cho nên ta không ngừng khen ngợi!"

Nguyên Hạc lại bắt đầu lối tắt khác, công kích chính mình: "Ngay từ đầu ta còn cho rằng lão tổ làm việc lỗ mãng, hiện tại ngẫm lại, càng cảm thấy bản thân tầm nhìn hạn hẹp, gà vịt trong lều nào biết sự rộng lớn của đất trời…"

Thành Ca cũng không khỏi bị Nguyên Hạc làm cho giật mình.

Con mẹ nó, vị này chính là nhân tài có thể bồi dưỡng, suýt nữa khiến hắn nghĩ tới Mạc Tiên nhân năm đó!

Thật ra, hắn không ngốc, biết ba vị này vốn nhìn tới hắn để ngăn tiền tài chạy trốn thôi.

Nhưng mà đều là người của Phi Tiên môn, không có ý gì xấu với môn phái.

"Tốt lắm tốt lắm!"

"Lần này, các ngươi theo ta xuất môn, không có công lao cũng có khổ lao."

Tiên khí thất giai chắc chắn không còn, nhưng vẫn còn lục giai có thể ban thưởng xem như là khích lệ, hy vọng các ngươi có thể làm tấm gương gương mẫu trong giới trưởng lão.

Bọn họ mỗi người cầm một thanh tiên kiếm lục giai mà mừng như điên, ba người tạ ơn ngàn vạn lần.

Hóa ra, đây mới thật sự là tư thế chuẩn xác để đối phó với lão tổ!

Trước kia mình đã làm gì vậy?

Ba người tự kiểm điểm bản thân thật sâu sắc, chắc chắn là biểu hiện phía trước quá nát, nên bị trừ thưởng, vì thế, phần thưởng mới không bằng Lãnh Hóa Hàn.

Về phần Tố Diệp, Tố Mộng hai nàng đã sớm đã thăng tới đẳng cấp tâm phúc trong tâm phúc rồi,bọn họ là không dám so bì, chỉ có thể ngước nhìn học tập thôi.

Lúc sau, dọc đường đi mọi người nói cười vui vẻ, trên phi thuyền tràn ngập tiếng cười.

Trái ngược hoàn toàn với lúc đầu.

Ngay cả Lãnh Hóa Hàn dưới sự khuyến khích của các trưởng lão cũng kể hai câu chuyện cười khuấy động không khí, giống như thành người một nhà, không phân chia trưởng lão và đệ tử.

Cứ như vậy, bọn họ về tới Phi Tiên môn.

Phi thuyền vừa đáp xuống, chưởng môn Nguyên Chân và đại trưởng lão Nguyên Thịnh đã vội vàng ra đón.

"Tổ sư gia, ngươi đã trở về!"

"Chiến tích ở bên ngoài của ngươi, chúng ta đều đã nghe nói!"

Chỉ thấy nhị trưởng lão Nguyên Thù và tam trưởng lão Nguyên Mục, dẫn đầu một đám trưởng lão đứng hai bên cung kính.

"Cung nghênh tổ sư gia…"

Chương 295.

Nhớ lại lúc trước không tin tưởng, Nguyên Thù và Nguyên Mục đỏ mặt tía tai.

Hiện tại bọn họ không phục cũng không được.

Bên ngoài tin tức này đã truyền khắp nơi rồi.

Lão tổ có được tiên kiếm cửu giai, phá hủy Đan Hoa thành, giết chết Mông Tần trong vài giây.

Bốn vị cao thủ trong truyền thuyết là: Tịch Vân Tiên Vương, Hoa âm Tiên Vương, Tiêu Hỗn Ma Vương, Sát Lợi Ma Vương, đi theo hắn, quan hệ thân thiết!

Khi mà mấy tin tức này mới truyền tới đây, bọn họ hoàn toàn không tin.

Nhưng thời gian trôi qua, chẳng những không ai phủ nhận mà càng lan rộng ra, có người cho rằng Khương lão tổ là Tiên Đế.

Lúc này bọn họ mới ý thức được, chính mình có thể đã bỏ lỡ điều gì đó.

Vội vàng tìm đến Nguyên Chân Nguyên Thịnh, muốn thăm dò ngọn nguồn lần nữa.

Kết quả, hai vị lão đầu này, miệng kín như bưng, chỉ nói đây là một vị lão tổ của bổn môn, ngay cả tên đầy đủ cũng không chịu tiết lộ.

Nói thật, Nguyên Chân và Nguyên Thịnh cũng cảm thấy vô cùng khó tin khi nghe nói tứ đại cao thủ và tổ sư gia trò chuyện vui vẻ.

Bọn họ biết Khương Thành là tổ sư sáng lập môn phái, biết hắn đã từng giết chết Tiên Đế.

Cũng biết hành động vĩ đại của hắn trong trận chiến phi thăng ở tiên thành.

Nhưng cũng không biết, lúc ấy hắn còn dẫn theo 12 vạn người hạ giới phi thăng, lúc ấy, chỉ có Khương Thành là cái tên duy nhất được truyền ra ở thành Định Thiên.

Bọn họ càng không biết Hư Tiên giới và tiên giới giả có qua lại với nhau.

Đây cũng là điều đương nhiên.

Năm đó, một lượng lớn người phi thăng, bất kể là Mạc Trần, Hư Huyền hay là Quy Tàng, Kim Long Vương, tất cả đều người có tâm tư tinh tế tỉ mỉ.

Sau khi biết Tiên Đế đại năng của thượng tiên giới nhắm vào mình, bọn họ sao có thể còn để lộ gốc rễ phi thăng.

Tất nhiên là che giấu tung tích, không một gợn sóng.

Cho nên một triệu năm qua đi, đến nay những chuyện bên trong vẫn là bí ẩn, cũng không có ghi chép lại trong điển tịch của Phi Tiên môn.

Nguyên Chân, Nguyên Thịnh cho rằng, uy vọng của Khương lão tổ rất cao, nhưng chỉ giới hạn bên trong Phi Tiên môn thôi?

Sư tổ đời thứ hai, thứ ba nếu như nhìn thấy hắn, có tỏ ra tôn kính thì cũng là bình thường, nhưng mà…

Về phần những người khác…

Tiêu Hỗn Ma Vương, Tịch Vân Tiên Vương, những người này và hắn có bắn đại bác cũng không tới!

Mấy người này cũng không phải là người của Phi Tiên môn, sao lại có giao tình với hắn?

Bọn họ thật sự nghĩ mãi mà không hiểu.

"Tổ sư gia, các vị tiền bối U Minh và Cổ Hoàng môn kia, có thật sự tôn trọng ngươi như lời đồn đại không?

Vấn đề này vừa được đặt ra, tất cả các vị trưởng lão khác đều vểnh tai.

Cho dù đó là sự thật, nhưng không tận mắt chứng kiến cũng không dám tin, chuyện này rất ly kỳ.

Đó là U Minh đấy!

Kiều Lan thiên vực chỉ là một trong ba mươi thiên vực do những người khác bí mật kiểm soát mà thôi.

Mà thực lực của Phi Tiên môn ở Kiều Lan thiên vực, thậm chí không lọt top năm mươi.

Hai người chênh lệch quá lớn.

Còn Cổ Hoàng môn, đó cũng là tông môn đứng đầu một vực lớn, cũng là thứ mà trước đây bọn họ phải ngửa mặt trông lên.

Nhìn thế nào, cũng thấy không chân thật.

Thấy được ánh mắt đầy tò mò của mọi người, dục vọng làm màu của Thành va chắc chắn đã được thỏa mãn.

Hắn dứt khoát gật gật đầu: "Đúng vậy."

Được hắn đích thân thừa nhận, các trưởng lão đều sợ hãi thốt lên.

"Là thật sao?"

"Rốt cuộc là làm sao làm được?"

"Chẳng lẽ trước đây tổ sư gia và bọn họ có giao tình?"

“Có được ý tốt của mấy vị cao thủ hàng đầu kia, có ý nghĩa rất lớn đó…”

Sau giây phút xúc động ngắn ngủi, Nguyên Thù, Nguyên Mục và các vị trưởng lão rơi vào trạng thái ngây ngất.

Nét mặt của mỗi người đều lộ rõ vui mừng, giống như mừng năm mới vậy.

“Đây là vinh quang của Phi Tiên môn chúng ta!”

“Quan hệ của lão tổ là thật là rộng, ở bên ngoài có bạn cũ lợi hại như vậy!”

“Ha ha, Phi Tiên môn chúng ta thật có phúc…”

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh ngỏ lời, lúc ấy chúng ta nói sư tổ có quan hệ rộng chỉ là kiếm cớ cho có lệ.

Đâu biết rằng nói bừa mà lại trúng.

Nhìn sự vui mừng của các trưởng lão khác, ba vị trưởng lão Nguyên Triết, Nguyên Hạc, Nguyên Ngộ người đã kinh ngạc nhiều lần, tự thấy mình hơn hẳn bọn họ.

“Đám người các ngươi thật đúng là thấp kém thật đấy.”

“Bạn cũ cái gì, bốn vị Ma Vương và Tiên Vương kia, còn phải lễ độ cung kính với sư tổ đấy?”

“Còn có ý tốt của bọn họ, cần không?”

“Rõ ràng là, bọn hắn một mặt nịnh bợ lấy lòng, có phân trên dưới, bọn họ chỉ là thuộc hạ của lão tổ!”

Theo Thành ca ra ngoài lần này, cũng xem như là bọn họ hiểu việc đời, lưng cũng cứng hơn.

“Cái gì?”

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thù càng thêm sợ hãi.

“Thuộc hạ của tổ sư gia?”

“Mau nói cặn kẽ!”

“Đúng đúng đúng, rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Ba vị trưởng lão được sự cho phép của Thành ca, nhanh chóng kể lại một lượt chuyện xuất môn lần này trong sự vây quanh của mọi người ở đây.

Trong đám người, thỉnh thoảng phát ra tiếng cảm thán.

Sự ngưỡng mộ đối với sư tổ cũng cao hơn vài lần.

Thành ca nhìn giao diện của hệ thống, đúng là có cho điểm giá trị kinh sợ.

Đổi thành công đức, xấp xỉ hơn một ngàn.

Chủ yếu vẫn là phần lớn tin tức đã bị truyền tới từ trước, hiện tại mới đích thân xác nhận.

Sau khi, hắn đi vào nghỉ ngơi, các trưởng lão vội vã bắt đầu nghị sự ở chính điện.

"Các vị, bây giờ còn có chuyện gì muốn nói không?"

Chưởng môn Nguyên Chân tiên tôn hãnh diện.

Cách đây một thời gian, vì hết lòng ủng hộ quyết định của Khương lão tổ, hắn sắp bị gán cho tội mê muội ngoan cố.

Tam trưởng lão Nguyên Mục ho nhẹ một tiếng, nặn ra bốn chữ: "Chưởng môn anh minh!"

Nhị trưởng lão không dè dặt với hắn như vậy.

"Vậy mà, tổ sư gia có thể khiến bốn vị kia phục vụ cho hắn, thật là hiện tượng lạ!"

Hắn cao giọng cảm khái nói: "Lão hủ bái phục, lúc trước thật sự là có mắt không tròng, vậy mà lại không tin lão nhân gia hắn!"

Mà các trưởng lão khác cũng nhịn không được, lại ép hỏi: "Chưởng môn, đại trưởng lão, rốt cuộc, Khương lão tổ hắn là người nơi nào?"

"Mấy ngày nay, ta đã tìm khắp điển tịch, nhưng không tìm được một vị tiền bối bổn môn có thể tương ứng với hắn…"

"Có thể có bốn vị cao thủ cấp Tiên Vương làm thuộc hạ, là năm đó lão tổ tung hoành trung tiên giới, hẳn là nổi danh khắp thiên hạ!"

"Đúng vậy, bốn vị kia thành danh ít nhất cũng đã trên bảy tám ngàn vạn năm. Nhìn từ vị trí niên đại của bọn họ, hẳn là Khương sư tổ còn sớm hơn."

"Xem ra vai vế của hắn thật sự rất cao!"

Vấn đề này, ngay cả đám người Nguyên Triết, Nguyên Ngộ đi theo Thành ca mấy ngày nay, cũng không lý giải được.

Nguyên Hạc hành lễ với các vị trong Tiên Hiền đường, lúc này mới nhíu mày, nghĩ ngợi nói: "Ta nhớ rõ, bốn vị kia gọi sư tổ, đều gọi hắn là Khương chưởng môn… "

Nguyên Triết, Nguyên Ngộ cũng có ấn tượng: "Đúng vậy, đúng là bọn họ có gọi như vậy!"

"Chẳng lẽ sư tổ từng là chưởng môn của một đời nào đó?"

"Nhưng mà, trong lịch sử của Phi Tiên môn chúng ta không có chưởng môn họ Khương!"

"Điều này… Chẳng lẽ bên ngoài sư tổ còn sáng lập một môn phái? Mà bốn đại cao thủ kia là người của môn phái?"

"Chưa từng nghe nói, bốn vị kia ở cùng một môn phái!"

Nhìn thấy bọn họ càng đoán càng sai, Nguyên Chân và Nguyên Thịnh thầm nghĩ kêu Khương chưởng môn là được rồi.

"Được rồi, thân phận của tổ sư gia, tương lai, các ngươi tự nhiên sẽ biết."

"Bây giờ, còn có một việc lớn khác ở trước mắt, chính là mua Tiên Duyên Lệnh!"

Hắn nhìn một lượt trưởng lão trong toàn trường, không vừa lòng, nói: "Lần trước bảo các ngươi nộp tiên tinh, một đám ra sức từ chối, không tin lão tổ có thể giữ được!"

"Sao giờ còn ở lại?

Vừa dứt lời, Nguyên Hạc là người thứ nhất xông ra.

"Lão phu bằng lòng nộp 200 vạn tiên tinh!"

Sau khi sắp xếp nhẫn trữ vật, lại nói: "Ngoài ra, còn có một ít tiên khí và bảo vật cần bán!"

"Để đồ tử đồ tôn của lão phu có thể cùng đi tới thượng tiên giới, đành liều mạng lần này vậy!"

Chương 296.

Nguyên Chân vui mừng hớn hở, xem ra theo chân tổ sư gia đi ra ngoài một chuyến, giác ngộ được nâng cao vô số lần!

Lần trước Nguyên Hạc là một trong những người kiên quyết phản đối.

Ngay sau đó, Nguyên Triết và Nguyên Ngộ cũng không chịu thua kém, mỗi người đều bỏ ra hai ba trăm vạn tiên tinh.

Sau đó, lại có mấy chục vị trưởng lão lần lần lượt lượt lấy tiên tinh ra.

Nhưng đến phiên nhị trưởng lão Nguyên Thù, thì lại ngừng lại.

“Nguyên Thù, Nguyên Mục, các ngươi còn nghi ngờ gì nữa?”

Đại trưởng lão Nguyên Thịnh bất mãn vỗ bàn: “Chuyện đã đến hôm nay, các ngươi vẫn không chịu tin lão tổ, vẫn cho rằng hắn là kẻ lừa đảo hay sao?”

Nguyên Thù vội vàng nói: “Đương nhiên là không phải rồi!”

“Lần này chuyện trong đó và lai lịch mà Khương lão tổ phơi bày, chúng ta xem thế là đủ rồi, tâm phục khẩu phục.”

“Nhưng mà…”

“Mười mấy vạn Tiên Duyên Lệnh, việc này có ý nghĩa gì, các ngươi đã từng nghĩ đến chưa?”

“Số lượng Tiên Duyên Lệnh mỗi lượt phi thăng không bằng nhau, hơn một nửa cũng chỉ hai ba mươi vạn là cùng.”

“Một lần mua mười mấy vạn, gần như là mua sạch rồi, việc này sẽ khiến cho toàn bộ trung tiên giới tức giận!”

“Lúc đó cho dù lão tổ có tứ đại Tiên Vương, Ma Vương hỗ trợ, cũng… khó mà trụ vững được.”

Trung tiên giới quá lớn, cộng số Tiên Vương và Ma Vương cố ý ở lại không đi lên lại với nhau, e rằng không dưới hơn một ngàn người đâu.

Chỉ dựa vào bốn người kia, hoàn toàn không có khả năng đối kháng với quần thể khổng lồ cực đại như thế.

Vốn dĩ hắn muốn nói sẽ bị áp đảo, gần ra khỏi miệng lại uyển chuyển hơn một chút.

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh thật sự rất muốn nói rõ ngọn ngành, nói cho bọn họ biết lão tổ chính là "Tiên Đế".

Có thể hiên ngang tung hoành trung tiên giới…

Ngay vào thời điểm quan trọng, vẫn là Nguyên Hạc đứng dậy lần nữa.

"Quyết định của lão tổ, bất kể trước đó có hoang đường bao nhiêu, không hợp lý cỡ nào, cuối cùng đều sẽ được chứng minh là chính xác!"

"Chúng ta có nghĩ nhiều hơn nữa cũng chỉ là tự chuốc lấy phiền toái, nghe hắn thì mọi việc đều xong xuôi."

"Đây chính là cảm nhận lớn nhất của ta khi theo hắn đi ra ngoài lần này!"

Được lắm, Thành ca thật đúng là không nhìn lầm người.

Nguyên Hạc này đã có chút dáng vẻ giống như Mạc tiên nhân, bắt đầu mê tín mù quáng đi theo hắn rồi.

Nguyên Triết, Nguyên Ngộ nghe thấy lời này, cũng không kiềm chế được, gật gật đầu.

"Đúng vậy, trong chuyến đi này, chúng ta mấy lần đã cho rằng hắn làm sai rồi."

"Nhưng đến cuối cùng, hắn lại chứng minh rằng người sai chính là chúng ta!"

"Bất kể là nguy cơ như nào, hắn đều có thể dùng những phương thức thần kỳ để hóa giải, thậm chí còn thu hoạch được rất nhiều thứ."

"Lão tổ làm việc gì, căn bản là không thể phán đoán dựa theo lẽ thường."

"Nếu hắn đã nói có bao nhiêu mua bấy nhiêu, vậy chứng tỏ rằng hắn tuyệt đối nắm chắc thành công!"

"Các ngươi nếu còn tiếp tục trì hoãn, chắc chắn sẽ vuột mất cơ hội tốt!"

Nghe ba người ban đầu còn "phản đối" này nói, đám người Nguyên Thù và Nguyên Mục không khỏi có chút cạn lời.

Lại nghĩ đến lòng tin không sao nói rõ được của những chưởng môn và các đại trưởng lão đã biết về lai lịch của lão tổ.

Chẳng lẽ mình thật sự đã quá bảo thủ rồi?

“Cũng được vậy!”

“Đánh cược một lần xem sao!”

“Ta cũng đồng ý bỏ ra ba trăm vạn tiên tinh!”

Một khi Nguyên Thù đã mở miệng, tất cả các trưởng lão khác cũng không còn do dự nữa, bắt đầu gom góp tiên tinh.

Không riêng gì trưởng lão, đến cả các mạch các phong các đường, đều có từng nhiệm vụ riêng.

Dù sao thì đến cuối cùng toàn bộ đệ tử của môn phái đều có thể đi theo lên thượng tiên giới.

“Tốt lắm, đi xử lí công việc hết đi!”

Nguyên Chân tuyên bố tan họp, mọi người lần lượt đứng dậy.

Sau đó, hắn bỗng phát hiện một số việc không đúng cho lắm.

Bội kiếm của ba người Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc, hinh như không giống với lúc mang theo ra ngoài.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một điều gì đó.

“Ba người các ngươi đổi tiên khí rồi à?”

Một câu này, làm cho tất cả trưởng lão vốn dĩ định rời khỏi đây đều dừng lại bước chân, đồng thời cùng nhau nhìn qua.

Vừa nhìn qua liền có cảm giác không đúng lắm, tiên kiếm ngũ giai mà trước đây ba người này sử dụng cũng đã hơn trăm vạn năm, mọi người đều nhìn đến quen mắt rồi.

Còn ba thanh kiếm lúc này, rõ ràng không phải là kiếm lúc trước.

“Thế này là thế nào?”

Đối diện với ánh mắt dò hỏi của đám người Nguyên Thù, Nguyên Mục, ba người Nguyên Triết hối hận không thôi.

Bọn họ đem một loạt sự việc đã trải qua kể ra cho mọi người nghe, riêng việc Thành ca ban thưởng thì giấu nhẹm đi mất.

Chính là muốn âm thầm lặng lẽ phát tài lớn.

Nếu tất cả các trưởng lão khác đều biết được, chẳng phải là lại thêm một đống người cạnh tranh nữa hay sao?

Vậy thì đến lần sau lão tổ ban thưởng, có khả năng sẽ không tới lượt mình rồi.

Nhưng đối diện với áp lực của toàn bộ các trưởng lão, trong lòng ba người họ đều biết không thể nào giấu được, chỉ có thể thành thật nói rõ.

"Khụ, đây thực sự là tiên kiếm lục giai."

"Cái gì?"

Những người khác không cách nào bình tĩnh được nữa, nhao nhao mở to hai mắt ra nhìn.

Hiện nay có được tiên kiếm lục giai ở Phi Tiên môn, chỉ có bốn vị là chưởng môn cùng Nguyên Thịnh, Nguyên Thù, Nguyên Mục.

Các trưởng lão khác đều dùng tiên khí ngũ giai.

Lục giai đối bọn họ mà nói, chính là ước mơ tìm kiếm cả đời, vậy mà cả ba người này đều có, quả thực không thể nhịn nổi.

"Các ngươi làm cách nào mà kiếm ra được vậy?"

"Còn không mau nói hết sự thật ra?"

"Chẳng lẽ, là lão tổ…"

Nguyên Triết gật gật đầu, mặt dày nói: "Lão tổ ban thưởng, có một lần hắn cho rằng chúng ta vất vả công lao lớn, nên phát cho chúng ta mỗi người một thanh kiếm."

Mọi người đột nhiên đều rơi vào tĩnh lặng, ngay sau đó lại bùng nổ lên như một trận pháo!

"Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?"

"Còn có chuyện như vầy nữa à?"

"Ba người các ngươi chẳng qua chỉ đi theo ra ngoài một chuyến, một chiêu còn chưa xuất ra, công lao vất vả lớn cái cớt ấy!"

"Dựa vào cái gì chứ, ta không phục!"

“Quá đáng quá rồi, một tấc công lao cũng chưa lập, sao mà lại được thưởng chứ?”

“Thành thật khai ra mau, lão tổ tại sao lại thưởng cho các ngươi?”

Trong lúc ba người bọn họ bị vây chặt đến con kiến cũng không lọt, Lãnh Hóa Hàn đã đi tới thí luyện các của tông môn.

Không dễ dàng gì mới có được tiên kiếm thất giai, hắn yêu thích không buông, không tài nào bình tĩnh được.

Lúc còn ở trên phi thuyền đã vô số lần muốn bay ra ngoài xem thử uy lực của thanh kiếm này, chỉ là lúc ấy không cơ hội.

Bây giờ đã trở lại tông môn, giây đầu tiên chính là chạy đến thử hỏa lực.

Hầu như mỗi tông môn đều có một Thí Luyện các như thế này, Phi Tiên Môn cũng không ngoại lệ.

Lúc này hắn đang ở trong một căn phòng Tiên trận thí nghiệm

Nghênh đón quang cầu gần như trong suốt hư ảo phía trước, hắn lấy ra toàn bộ tiên lực, dùng một thức kiếm chiêu mạnh nhất đời hắn đánh ra ngoài!

Tiên trận thí nghiệm này là do đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần năm đó thiết lập, dưới cấp Tiên Vương đều không thể phá.

Lãnh Hóa Hàn đánh ra một kiếm, toàn bộ đại trận hơi chấn động một chút.

Ngay sau đó, quang cầu trong suốt lập tức đổi màu.

Đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh da trời, xanh lam, tím…

Cuối cùng toàn bộ đều biến thành màu tím nhạt!

Trước đó, Lãnh Hóa Hàn dốc toàn lực vào một đòn chỉ có thể đạt đến mức toàn bộ màu lam, đại diện cho uy lực của Kim Tiên ngũ phẩm.

Mà màu tím nhạt lúc này, ít nhất cũng phải là lực công kích của Tiên Tôn nhị phẩm trở lên!

Nhìn màu tím tuyệt vời kia, vị đại đệ tử chân truyền xưa nay nổi tiếng nghiêm túc cay nghiệt này không khỏi nhịn hết nổi.

Bốn bề vắng lặng, hắn bắt đầu toe toét cười, trong lòng vui sướng vô hạn!

“Sự thăng cấp của tiên kiếm thất giai, cũng quá lớn rồi!”

“Thanh kiếm này ta vẫn chưa luyện hóa hoàn toàn, mà lực sát thương đã lên tới cấp độ Tiên Tôn…”

“Đợi đến khi luyện hóa xong xuôi, ta hoàn toàn có thể ganh đua cao thấp cùng Tiên Tôn ngũ phẩm!”

“Sự thăng cấp này, quả thực là cách biệt một trời một vực!”

Hắn siết chặt nắm tay, trong lòng vừa kích động vừa tràn đầy cảm kích!

Đây chính là nhờ lão tổ cho mình!

Hắn là người rất biết mình biết người, lần này cùng lão tổ đi ra ngoài, kỳ thật một tấc công cũng chưa lập, ngược lại còn mấy lần gây trở ngại cho lão tổ, chọc hắn không vui.

Ấy vậy mà, lão tổ không so đo hiềm khích trước đây, vẫn trọng thưởng mình như thế!

Tấm lòng như vậy khiến hắn vô cùng cảm động, cũng âm thầm hổ thẹn trong lòng.

Hai tay hắn nâng kiếm, mắt nhìn đại trận trên không phía xa: “Từ nay về sau, ta sẽ là thanh kiếm trung thành nhất của ngươi!”

Thu kiếm lại, hắn bước nhanh ra khỏi đại trận thí nghiệm, lúc này mới phát hiện phía trước có rất nhiều đệ tử khác đang đứng.

Mà người cầm đầu, không phải Cổ Thanh Ngọc thì có thể là ai?

Chương 297.

“Ôi! Đúng thật là Lãnh sư huynh!”

“Lãnh sư huynh lợi hại như vậy ư?”

“Chẳng lẽ lần này lúc ở bên ngoài Lãnh sư huynh đã có được cơ duyên trời cho, sức mạnh đột nhiên tiến bộ vượt bậc?”

Trong lúc các đệ tử kinh ngạc tán thưởng, Cổ Thanh Ngọc cũng trừng lớn đôi mắt trong veo như nước, vẻ mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Lãnh Hóa Hàn, vậy mà lại là ngươi!”

Tâm trạng của nàng trong khoảng thời gian này không thể nào tốt lên được.

Bị Khương Thành “bắt nạt” một chập, cuối cùng chẳng những không hết giận, sư phụ và đại trưởng lão còn đứng về phía “kẻ thù”.

Sau đó còn muốn nàng cùng với “lão tổ” không biết chui ra từ đâu này đi mua Tiên Duyên Lệnh?

Nằm mơ hả?

Lúc ấy nàng liền quăng đồ quăng đạc, mắng té tát vào mặt Thành ca.

Chẳng qua là lần đó Tố Diệp, Tố Mộng không truyền lại lời nói của nàng mà thôi.

Mấy ngày này, nàng tự mình sinh ra buồn phiền, không thèm nói chuyện với sư phụ.

Cũng may phần lớn người trong môn phái đều đứng về phía nàng, cảm thấy bất bình thay nàng, nên nàng cũng có chút an ủi.

Thế mà vài ngày nay, hướng gió lại thay đổi.

Theo từng tin tức chấn động từ bên ngoài truyền đến, các đệ tử dần dần không công khai lên tiếng giúp nàng nữa, ngược lại từng người một đều bàng hoàng và tự hào vì những hành động vĩ đại của lão tổ bên ngoài.

Đi đến chỗ nào cũng đều nghe thấy có người dùng giọng điệu sùng bái nói đến người đó, nàng giận đến đau gan.

Nàng không tin những lời đồn đãi đó, chắc chắn là đồn bậy đồn bạ nói quá lên gấp mấy lần!

Để mắt không thấy tâm không phiền, hai hôm nay nàng đều giết thời gian ở Thí Luyện các.

Hôm nay sư phụ muốn nàng cùng nghênh đón lão tổ, nàng cũng từ chối đến tham dự, để tỏ rõ thái độ khinh thường của mình.

Không ngờ lại bị Lãnh Hóa Hàn làm cho kinh hoàng một phen.

“Một chiêu lúc nãy, là ngươi đánh ra ư?”

Bên ngoài đại trận thí nghiệm sẽ thể hiện ngọc phù và kết quả.

Lúc này các trưởng lão đều đã đi họp, Tiên Tôn đều không có ở đây, người có thể một đòn trực tiếp đánh ra màu tím tất nhiên phải khiến người khác chú ý.

Ngọc phù lại cho thấy đây chính là Lãnh Hóa Hàn, cho nên càng chấn động.

Là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn, nên Cổ Thanh Ngọc cũng chính là người chú ý đến hắn nhiều nhất.

“Sao ngươi có thể làm được?”

“Không phải là gian lận đó chứ?”

Nàng không thể tin đây là sự thật.

Hai người bọn họ từ trước đến giờ vẫn luôn âm thầm tranh cao thấp với nhau, nàng vô cùng quan tâm đến thực lực của Lãnh Hóa Hàn.

Tất nhiên cũng lập tức hiểu rõ ngọn ngành.

Trước kia Lãnh Hóa Hàn dốc toàn lực đánh ra một đòn, cùng lắm chỉ có thể đánh ra một màu lam, cùng cấp bậc với nàng.

Bây giờ cứ vậy mà vượt qua màu lam đậm, đột phá cảnh giới Tiên Tôn, đánh ra màu tím, vượt xa nàng tám con phố ư?

Nhìn vào ánh mắt nghi ngờ của nàng, Lãnh Hóa Hàn lắc lắc đầu, bỗng nhiên sinh ra một chút thông cảm.

Ai da, ngươi căn bản không biết ngươi đã bỏ lỡ cái gì đâu.

Tiên kiếm thất giai là thứ ngươi có thể tưởng tượng đến sao?

“Ngươi không tin thì thôi, vậy cứ cho là giả đi.”

Cũng giống như Nguyên Triết, Nguyên Hạc, hắn cũng muốn âm thầm lặng lẽ phát tài, không muốn tiết lộ báu vật.

Câu trả lời này làm Cổ Thanh Ngọc cảm thấy mình giống như đang đấm vào bông, không cách nào chấp nhận được.

“Ngươi đứng lại!”

“Cái gì gọi là coi như là giả?”

“Nói rõ ràng cho ta!”

“Nói cái gì? Chẳng lẽ sức mạnh của ta tăng lên còn phải báo cáo với ngươi?”

“Sức mạnh tăng lên?”

Cổ Thanh Ngọc đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Ngươi cho rằng ta là người mù sao? Khí tức của ngươi rõ ràng vẫn là Kim Tiên, không có gì khác so với trước đây cả!”

Ánh mắt nàng bất giác rơi xuống trên bội kiếm của Lãnh Hóa Hàn.

“Ngươi đã đổi binh khí rồi?”

“Thanh kiếm này chẳng lẽ là tiên khí lục giai?”

Nếu là bởi vì binh khí, vậy thì ngược lại nàng còn dễ chịu hơn một chút.

Binh khí là một phần quan trọng của thực lực, nhưng chung quy vẫn là vật ngoài thân, không đại diện cho thực lực của bản thân Lãnh Hóa Hàn.

Nhưng ngay sau đó nàng lại bắt đầu nghi ngờ.

“Sự nâng cao sức mạnh của tiên khí lục giai có thể lớn như vậy ư?”

Nàng chưa từng sử dụng tiên khí lục giai, thật đúng là không rõ lắm.

“Thanh kiếm này của ngươi là từ đâu mà có?”

Nàng cũng không phải đồ ngu, chuyện lần này Lãnh Hóa Hàn đi theo Khương Thành ra ngoài nàng cũng đã từng nghe nói đến, đương nhiên lập tức nghĩ đến ngay.

“Là tặc tử kia tặng cho ngươi?”

Trước những phỏng đoán đó, Lãnh Hóa Hàn cũng lười phản bác, thậm chí còn vui vẻ khi thấy nàng suy đoán theo hướng

tiên khí lục giai.

Nhưng hai chữ “tặc tử” này cuối cùng cũng làm hắn không nhịn nổi.

“Cổ Thanh Ngọc, chú ý thân phận và lời nói của ngươi!”

Hắn cung kính khom người về phía nơi ở của Thành ca, lúc này mới lạnh giọng nói: “Khương lão tổ là tổ sư tiền bối của cả ta và ngươi, hy vọng ngươi có thể tôn trọng hắn một chút!”

Lời vừa nói ra, các đệ tử đều vô cùng kinh ngạc.

Cổ Thanh Ngọc dù sao cũng là viên minh châu của tông môn, cho dù mấy ngày nay mọi người bị những hành động bên ngoài của lão tổ làm cho dao động, nhưng ở trước mặt nàng, cũng không dám không biết điều.

Đặc biệt còn nói nặng như vậy.

“Lãnh Hóa Hàn! Ngươi nói cái gì?”

Cổ Thanh Ngọc quả thực không thể tin được vào tai mình.

“Ngươi vậy mà dám đứng về phía tặc tử kia?”

“Ta chỉ là nhắc nhở ngươi, nên có lễ phép quy củ với trưởng bối của tông môn!”

Lãnh Hóa Hàn sẽ không quan tâm đến cảm nhận của nàng như những đệ tử khác.

Tay hắn giữ lấy chuôi kiếm, trong mắt tràn đầy uy hiếp: “Bất luận là thực lực hay là lòng dạ của Khương lão tổ, đều là độc nhất vô nhị, đáng cho ta cả đời kính ngưỡng!”

“Nếu như ngươi vẫn dùng những xưng hô kiểu này để chửi bới hắn, dù cho hắn không thèm để ý, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Được, việc này đã không còn đơn giản chỉ là đứng về phía Thành ca.

Nếu vẫn như trước đây, Cổ Thanh Ngọc nhất định sẽ nhảy dựng lên khai chiến với hắn.

Nhưng bây giờ nhìn thanh kiếm kia, nàng thật đúng là không dám.

Suy cho cùng Lãnh Hóa Hàn từ trước đến nay là người nói được thì làm được.

Vì thế nàng chỉ có thể lựa chọn dùng pháo miệng công kích.

“Mới mấy ngày không gặp, xương cốt cả người cũng thay đổi rồi.”

Nàng lắc lắc đầu ra vẻ thông cảm, khinh thường nói: “Trước kia ta còn cho rằng ngươi là người không thích giả tạo với ai, là một người thà gãy chứ không chịu cong. Bây giờ xem ra, thực sự hoàn toàn thất vọng.”

“Một thanh tiên kiếm lục giai đã mua được ngươi rồi? Biến ngươi thành chó săn tuỳ tùng cho người khác?”

Nàng vốn tưởng rằng những lời này có thể làm Lãnh Hóa Hàn phẫn nộ.

Nào biết sau khi nghe câu nói này xong, Lãnh Hóa Hàn lại có thể gật gật đầu: “Ngươi nói không sai, có thể trở thành tuỳ tùng của Khương lão tổ, là vinh hạnh của ta.”

“Ngươi…”

Đừng nói Cổ Thanh Ngọc, những đệ tử khác nghe xong cũng đần mặt ra.

Đây vẫn là Lãnh sư huynh phải không vậy?

Không phải bị ai nhập rồi chứ?

“Ngươi thật đúng là không có một chút chí khí nào, phí công trước đây ta coi ngươi là đối thủ!”

Lãnh Hóa Hàn thản nhiên nói: “Khương lão tổ giống như mặt trời vạn trượng, một ngôi sao mờ nhạt như ta chỉ có sứ mệnh vây quanh hắn mà thôi.”

“Ngươi không thể hiểu được, bởi vì tầm mắt ngươi không tới.”

Loại tâng bốc buồn nôn này, lại có thể phun ra từ trong miệng hắn, Cổ Thanh Ngọc hoàn toàn ngu người.

Mà ở bên còn lại, ba người Nguyên Triết, Nguyên Hạc, Nguyên Ngộ bởi vì ba thanh tiên kiếm lục giai kia mà bị chìm trong cơn mưa nước bọt.

“Các ngươi chắc chắn có gì giấu chúng ta!”

“Còn không mau nói rõ ràng ra, lão tổ tại sao lại có thể ban thưởng cho các ngươi?”

“Không phải là trộm từ chỗ lão tổ chứ?”

Nguyên Triết cắn chặt răng, trái tim căng thẳng: “Tâm trạng lão tổ tốt không được sao?”

“Nếu như các ngươi bất mãn, thì trực tiếp đến hỏi hắn đi!”

“Kiếm chuyện với chúng ta làm gì? Lãnh Hóa Hàn còn được đến tiên kiếm thất giai kìa!”

Hắn bắt đầu gây ra thảm họa rồi.

Mà những lời này, quả thực chính là một tia sấm sét!

Tiên kiếm thất giai?

Tiểu bối Lãnh Hóa Hàn này?

Đại trưởng lão Nguyên Thịnh thiếu chút nữa ói máu tại chỗ.

Hắn phái Lãnh Hóa Hàn đi theo Thành ca, là tính toán cho hắn học hỏi thêm vài điểm tốt, nào ngờ điểm tốt này thế mà lại là ban thưởng thất giai tiên khí khủng bố!

Chương 298.

Sư phụ như hắn còn đang dùng lục giai, đồ đệ đã dùng tới thất giai, đi đâu nói lý lẽ đây?

Sớm biết rằng sẽ như vậy, hắn bỏ hết việc của môn phái cũng muốn đích thân đi theo!

Là một đệ tử, Lãnh Hóa Hàn không có tư cách tham gia họp trưởng lão.

Ngay sau đó các trưởng lão hơi có chút cảm giác, cuồn cuộn sát khí đi về phía Thí Luyện các.

Nhìn thấy nhiều trưởng lão như vậy đột nhiên xông tới, các đệ tử còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện lớn.

Ngay sau đó lại thấy Nguyên Thịnh đè chặt đầu vai Lãnh Hóa Hàn, gấp gáp ép hỏi: "Ngươi có được tiên khí thất giai?"

Các trưởng lão khác cũng lần lượt xông tới vây lấy hắn.

"Nhanh nói rõ ra, làm sao lại có!"

"Lão tổ tại sao lại thưởng cho ngươi?"

"Chính là thanh kiếm trong tay ngươi đây sao?"

"Ngươi lập được đại công gì? Dựa vào cái gì mà có được tiên kiếm thất giai?"

Nhìn Lãnh Hóa Hàn chìm trong đám người, Cổ Thanh Ngọc hoàn toàn ngây ra.

Vừa mới nghe được cái gì chứ?

Tiên kiếm thất giai?

Thế mà thanh kiếm trong tay hắn lại là tiên kiếm thất giai, không phải lục giai ư?

Tiên kiếm thất giai đó là thần binh mà Tiên Vương mới có thể có được, sao lại có thể xuất hiện tại đây?

Tặc tử kia vậy mà tặng cho hắn một thanh tiên kiếm thất giai?

Không thể nào!

Tuyệt đối không có khả năng này, nhất định là có chỗ nào sai sót rồi!

Đây thực là một chuyện nực cười!

Nhưng mà ngay sau đó, nàng nhìn thấy sư phụ mình - Nguyên Chân Tiên Tôn cũng xuất hiện ở trong đám người, hoàn toàn không còn một chút hình tượng chưởng môn nào.

“Lãnh Hóa Hàn, ngươi có bằng lòng trao đổi tiên kiếm này hay không?”

“Trong số những bảo vật mà ta sưu tập được, ngươi có thể tùy ý chọn lựa một món!”

“Còn nữa, lão tổ tại sao lại trọng thưởng cho ngươi như thế?”

Lãnh Hóa Hàn đương nhiên không trao đổi, nhưng hắn cũng không thể nói ra: ta là bởi vì nịnh nọt mới có được.

“Chắc là do tâm trạng của lão tổ tốt?”

“Hơn nữa ta chỉ có được một thanh kiếm…”

Nguyên Thịnh nổi giận: “Ngươi đang nói tiếng người sao?”

“Sư phụ bớt giận, nếu ngươi biết được quà tặng của Tố Diệp cùng Tố Mộng là thứ gì, sẽ biết tại sao ta lại nói vậy.”

Hắn cũng lựa chọn dời hỏa lực đi hướng khác.

Hai nha đầu kia tuy rằng không có được thất giai tiên khí, nhưng số lượng nhiều.

“Tố Diệp và Tố Mộng là ai?”

Người trong môn phái nhiều như vậy, tên của hai đệ tử ngoại môn, đa phần các trưởng lão đều không có ấn tượng.

Vẫn là chưởng môn Nguyên Chân có phản ứng sớm nhất.

“Ngươi nói chính là hai đệ tử thị kiếm kia?”

Hắn không chút tin tưởng nào hỏi lại: “Ngay cả bọn họ cũng được ban thưởng sao?”

Tất cả những người đi theo hắn lần này đều có thưởng?

Nguyên Hạc thở hổn hển đứng một bên chua xót nói: “Cái gì gọi là ngay cả các nàng cũng có? Các nàng lần này có được trăm ngàn sủng ái, quà ban thưởng còn tốt hơn cả chúng ta!”

“Chưởng môn tặng cho các nàng hai thanh Tiên kiếm Lục giai, Tịch Vân Tiên Vương tặng hai bộ tiên giáp lục giai, Tiêu Hỗn Ma Vương tặng hai món pháp bảo cực phẩm, Hoa âm Tiên Vương tặng hai bình tiên đan thất phẩm…”

Nghe đến những vật phẩm này, tất cả trưởng lão ở đó thiếu chút nữa phát điên.

Loại nào cũng đủ để cho bọn họ ghen tị đỏ mắt!

Cho dù là chưởng môn Nguyên Chân, hay là Nguyên Thịnh, Nguyên Thù cũng đều không thể bình tĩnh nổi.

“Các nàng có tài đức gì?”

“Chỉ là hai đệ tử ngoại môn, quà thưởng này cũng hơi quá rồi?”

“Hơn nữa các vị cao nhân tiền bối kia tại sao lại thưởng cho các nàng?”

Có vài trưởng lão ngoại môn cũng không kiềm chế được lòng tham.

Lãnh Hóa Hàn là đệ tử chân truyền, bọn họ không động đến được.

Nhưng Tố Diệp và Tố Mộng chỉ là đệ tử ngoại môn, lúc trước vốn dĩ do bọn họ cai quản.

Gây khó dễ cho các nàng, thậm chí lừa gạt, hẳn là… rất dễ?

“Quà thưởng này cũng quá nặng rồi, các nàng cũng không nhận nổi đâu nhỉ?”

“Đúng vậy, các nàng nhận không nổi đâu.”

“Tốt hơn hết là giao cho chúng ta bảo quản…”

Nhìn biểu tình của bọn họ, Nguyên Hạc đã biết bọn họ đang suy nghĩ gì.

Hắn buồn bã nói: “Ta phải nhắc nhở các ngươi một câu, bây giờ các nàng không còn như xưa nữa.”

“Tổ sư gia đã từng chính miệng nói ra, nếu có người dám động đến các nàng, hắn sẽ tự mình ra mặt!”

Những lời này vừa nói ra, vài trưởng lão tức khắc rụt đầu lại.

Nguyên Triết nhìn bọn họ, lại cười khinh bỉ.

“Bên cạnh đó cũng nói thêm cho các ngươi nghe một việc, Sát Lợi Ma Vương tặng hai cho các nàng Thiên U Lệnh. Từ nay về sau, còn có U Minh che chở cho các nàng!”

“Tốt nhất các ngươi nên lường trước hậu quả.”

Toàn bộ những người ở đây hít một ngụm khí lạnh, lại không người nào còn dám nhiều lời.

Những đệ tử này thiếu chút nữa hít thở không thông.

Thiên U Lệnh là tín vật của U Minh, có thể truyền mệnh lệnh cho chúng quỷ U Minh!

Loại bảo vật như thế này, sao lại có thể đem ra thưởng được?

Có được vật này, sức mạnh mà hai thị nữ này nắm giữ… đã vượt qua chưởng môn Nguyên Chân Tiên Tôn rất xa!

Suy cho cùng Nguyên Chân tối đa cũng chỉ có thể điều động người trong Phi Tiên môn, so với điều động U Minh thì còn cách xa nhiều lắm.

Đi theo ra ngoài một vòng, hai ngoại môn đệ tử không biết cách nào mà đã trở thành người cao nhất Phi Tiên môn rồi?

Việc này quá mức kỳ dị?

Đám người Nguyên Thịnh, Nguyên Thù vốn dĩ còn tính toán triệu hai thị nữ kia tới hỏi thử xem sao.

Bây giờ bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Cẩn thận nghĩ lại kỹ càng, vẫn nên là mình tới cửa cầu kiến các nàng thì hơn?

Sau khi các trưởng lão rời khỏi, các đệ tử tại đó hoàn toàn bùng nổ!

“Tố Diệp và Tố Mộng ta có quen biết, chúng ta còn đã từng cùng nhau tu luyện!”

“Đệch, có chuyện đó nữa hả? Có phải lúc nãy ta nghe lầm rồi không?”

“Hai nàng ta? Thực lực còn không bằng ta!”

“Ngươi đừng có mà nói như vậy, từ hôm nay trở đi, chúng ta có khả năng không đủ tư cách tiếp cận hai nàng rồi.”

“Đúng vậy, bây giờ khác xưa rồi!”

“Được ban thưởng nhiều như vậy, còn được cả Thiên U Lệnh… Đúng là bay lên cành cao biến thành phượng hoàng rồi!”

“Đi theo Khương lão tổ ra ngoài một chuyến, vận khí đã hoàn toàn thay đổi rồi?”

“Sớm biết rằng như vậy, lần trước khóc cha gọi mẹ ta cũng muốn cùng đi theo…”

“Chịu không nổi, ta muốn điên rồi!”

Cổ Thanh Ngọc đứng bên ngoài đám đông dường như đã mất hồn, đám người nhao nhao ầm ĩ, còn nàng thì dường như âm thanh nào cũng không hề nghe thấy.

Cả người ngổn ngang suy nghĩ.

Nàng quen biết Tố Diệp và Tố Mộng, trước kia bọn họ còn thường xuyên hầu hạ nàng.

Hai thị nữ này trình độ như thế nào, nàng biết rõ ràng.

Có thể nói ngoại trừ hai gương mặt xinh đẹp ra, bất luận xét về tư cách, tâm tính hay đầu óc hoàn toàn bình thường không có gì đặc biệt.

Nghe nói các nàng thay mình cùng đi với Khương Thành, nàng còn thông cảm với các nàng.

Phải nhiều ngày sớm chiều ở chung với một tặc tử như vậy, thật là quá thảm.

Bây giờ nghĩ lại, người cần được thông cảm phải là chính mình mới đúng.

Những quà thưởng đó, bất kể là tiên kiếm tiên giáp, hay là pháp bảo đan dược, nàng đều không cách nào từ chối.

Lại còn Thiên U Lệnh, nàng có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng đến.

Nếu lần đó chính mình đi theo…

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu nàng, cả người nàng xém chút nữa là sụp đổ

"Ài!"

Nguyên Chân vỗ vỗ vai đồ đệ mình, cũng không đành lòng trách cứ nàng thêm nữa.

"Cơ duyên đã bày sẵn trước mặt lại đẩy ra, cứ coi như là một phần u ám trong số mệnh đi, số mệnh đã định sẵn cơ duyên này không thuộc về ngươi."

Nói xong câu đó, hắn biến mất ngay tại chỗ.

Đùa hả, hắn còn phải tranh thủ đi cầu kiến tổ sư gia nữa!

Chưởng môn mình càng ngày càng không có mặt mũi rồi, không thể tiếp tục chờ đợi nữa!

Đang lúc hắn gấp gáp chạy tới, thì phát hiện đám Nguyên Thịnh, Nguyên Thù và các trưởng lão khác cũng đã tranh thủ tới đây trước mình rồi.

Lão tổ cũng không hề bế quan tu luyện, vậy mà tu vi lại có thể thần kỳ đạt đến Kim Tiên cửu phẩm.

Đối với chuyện này, Nguyên Chân cũng không thấy kỳ lạ.

Hắn vốn là cho rằng Tổ sư gia không thể chỉ là Kim Tiên được, hiện giờ chắc chỉ là phóng ra chút tu vi để hít thở thôi?

Nào biết đâu rằng, nguyên nhân chỉ bởi vì Thành ca sau khi trở về lại được đến một vạn ba công đức.

Chương 299.

"Các ngươi đều chạy tới đây làm gì?"

"Chẳng lẽ là có kẻ địch bên ngoài xâm lấn?"

Thành ca hơi kích động một chút, đã lâu không kiếm ra lượng lớn chiến lợi phẩm.

Bây giờ hắn thiếu rất nhiều công đức, ngay cả Tiên Tôn cũng chưa lên được đâu.

"Không phải không phải, chỉ là chúng ta muốn tới đây hỏi ngươi một chút, tiên khí mà lần này bọn Nguyên Triết,

Nguyên Hạc, Nguyên Ngộ và cả Lãnh Hóa Hàn có được, đều là do ngươi ban thưởng sao?”

Nguyên Thịnh nói tới đây, không kìm được nhìn thoáng qua tĩnh thất phía sau Thành ca.

Mẹ nó hai thị nữ kia vẫn còn ở bên trong tu luyện!

Đây quả thực chính là kỳ quan, hai ngoại môn đệ tử, được làm đồng tử trông cửa cho lão tổ là đã vinh hạnh lắm rồi.

Hai người này vậy mà còn có thể bế quan tại nơi này?

Lời đồn quả thực không sai, hai người này thực sự đã bay lên cành cao rồi.

Chỉ nói đến độ thân mật với lão tổ, cũng đã vượt qua tất cả mọi người trong môn phái.

Thành ca gật gật đầu: “Là do ta thưởng.”

“Sao vậy, các ngươi có ý kiến gì sao?”

Chúng trưởng lão vội vàng tạ lỗi: “Không dám không dám.”

“Chúng ta tới đây quấy rầy, chỉ là muốn thỉnh giáo tổ sư gia một chút… Vì sao bọn họ có được ban thưởng vậy?”

“Các ngươi hỏi vì sao phải ban thưởng?”

Thành ca cũng không nói thẳng ra là bởi vì bọn họ tâng bốc nịnh nọt hắn, như vậy thì quá hạ thấp giá trị của tổ sư gia hắn.

Có một số việc chính mình nói ra thì không còn mang mùi vị kia nữa, chỉ có thể khiến đối phương tự mình cảm nhận.

Vì thế hắn thuận miệng nói: “Bởi vì bọn họ biểu hiện rất tốt.”

“Biểu hiện rất tốt?”

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, Nguyên Thù ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu.

Theo như tin tức truyền về, việc làm ăn mua bán Tiên Duyên Lệnh là do một tay lão tổ quyết định.

Mà trên đường gặp được quân địch, không phải lão tổ tự mình ra tay tiêu diệt, thì cũng là tứ đại cao thủ kia xử lý.

Nguyên Hạc, Lãnh Hóa Hàn bọn họ có tác dụng gì chứ?

Có biểu hiện con mẹ gì đâu?

“Khụ, lão tổ có hiểu sai gì rồi không?”

Nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò của họ, Thành ca hơi rũ hai mắt, nhàn nhạt nói: “Có những thứ, không thể nói thành lời.”

“Các ngươi phải dùng hai mắt của mình mà quan sát.”

“Dùng chính trái tim để cảm thụ.”

“Trên người bọn họ có rất nhiều điều đáng để các ngươi học hỏi.”

Hắn vung ống tay áo, tạo dáng giống như đang truyền đạo cho mọi người, cao thâm khó đoán.

“Được rồi, giải tán đi!”

Các trưởng lão lần lượt đứng dậy rời đi, vẫn như cũ không hiểu chuyện gì.

Trên người đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết có nơi nào đặc biệt sao?

Còn đáng cho mình phải học tập?

Nhị trưởng lão Nguyên Thù là thượng cấp của ba người này, quyết định gọi bọn họ đến nói chuyện cho ra ngô ra khoai.

Còn đại trưởng lão Nguyên Thịnh, cũng quyết định cùng đồ đệ của mình thảo luận một chút.

Đợi đến khi bọn họ rời đi, Thành ca mới thở dài.

Các trưởng lão này tới đây làm gì, hắn vô cùng hiểu rõ, chẳng qua chỉ là muốn được ban thưởng.

Đây cũng là việc thường tình, suy cho cùng tốt nhất vẫn là người trong phái mình toàn bộ đều có.

Nhưng cũng vẫn là câu nói kia, hắn cũng không phải loại phá của.

Những môn đồ này không phải đệ tử năm đó của hắn, không thể phái nào cũng tặng được.

Nhất là gần đây chính hắn còn thiếu chiến lợi phẩm đổi công đức.

Sở dĩ thưởng mấy người kia, cũng chỉ là cố ý tạo ra vài ví dụ tiêu biểu.

Người kế tiếp đáng để ban thưởng, chính là hai người chưởng môn Nguyên Chân và đại trưởng lão Nguyên Thịnh.

Thân phận tâm phúc đáng tin cậy của Tố Diệp,Tố Mộng kia chỉ là một trò cười, chính Thành ca cũng không để trong lòng.

Hắn biết rõ, xét về năng lực chỉ có thể là vật để trưng cho đỡ buồn.

Nếu nói về tâm phúc, Nguyên Chân và Nguyên Thịnh mới thực sự được tính là tâm phúc.

Hai người này nhận ra hắn sớm nhất, vô cùng trung thành, hơn nữa cũng tâng bốc nịnh nọt hắn không ít, cũng xem như "vất vả công lao càng lớn".

Huống chi hai người này còn là cao thủ đệ nhất của môn phái, nếu cứ tiếp tục như vậy tôn nghiêm chưởng môn cũng không còn nữa.

Hắn đang tính toán xem có nên đi đâu đó kiếm thêm hai tiên khí về, ban thưởng cho hai người họ kiếm chút mặt mũi hay không.

Ba ngày sau, trên dưới Phi Tiên môn khí thế ngất trời bán của cải, tông môn bảo vật gom góp Tiên tinh.

Hôm nay, đại trưởng lão Nguyên Thịnh cùng nhị trưởng lão Nguyên Thù vội vã chạy tới.

"Bái kiến lão tổ! Bên ngoài có người muốn gặp ngài!"

"Gặp ta?"

Nhìn nét mặt vừa sợ hãi vừa hoảng loạn của hai người kia, Thành ca nhướng mày: "Là ai?"

"Trảm Nham, Vạn Một, âm Sát ba vị Thi Vương của Ly Hồn thiên vực, còn có hơn trăm vị Thi tộc cấp cao!"

Chẳng trách bọn họ lại hoảng loạn như vậy.

Danh tiếng hung dữ của ba vị Thi Vương này, hầu như người nào ở trung tiên giới nghe tới cũng đều biến sắc.

Nghe nói một trăm triệu năm trước, khi bọn họ xuất hiện lần đầu ở Đà La thiên vực, mới chỉ là Huyền Tiên.

Mà Đà La thiên vực khi đó cũng không có Thi tộc tồn tại.

Lúc đó ba vị Thi Tiên chỉ ẩn mình ở núi sâu dùng thi thể người chết luyện thành Thi khôi, ngăn cách với thế nhân, cũng không có tiếp xúc gì với ngoại giới.

Trong lúc vô ý bị một tông môn trung đẳng nơi đó tên là Phong Hoàng phái phát hiện, cho rằng là tà ma dị đoan.

Sau vô số lần bị Kim Tiên bao vây, ba người bọn họ toàn bộ đều "chết trận".

Tiêu diệt ba Huyền Tiên tà đạo nhỏ bé hèn mọn, Phong Hoàng phái cũng không coi là chuyện gì lớn lao, mau chóng quên đi.

Nào biết gần trăm năm sau, ba Thi Tiên đạt tới cấp Kim Tiên ngóc đầu trở lại, hơn nữa sau lưng còn có một đại quân Thi khôi!

Loại Thi khôi này không có tiên hồn, lục phủ ngũ tạng cũng đã suy yếu từ trước, dùng phương pháp thông thường rất khó giết chết.

Nhất là ba vị Thi Tiên, chỉ cần còn lại một chút tro tàn, sớm muộn gì cũng đều có thể hồi sinh.

Trừ phi dùng cách đặc biệt tế luyện, nếu không về cơ bản không có cách nào hủy diệt hoàn toàn.

Giằng co liên tục trong vạn năm, càng ngày càng nhiều người trong Phong Hoàng phái sau khi bị chém giết lại bị luyện thành Thi khôi.

Cho đến khi Phong Hoàng phái bị diệt, toàn bộ môn phái bị biến thành Thi khôi, ba người bọn họ cũng đạt tới cấp Tiên Tôn.

Lúc này, bọn họ rốt cuộc cũng khiến cho mấy tiên môn đứng đầu Đà La thiên vực nể nang kiêng kỵ.

Về sau Tiên Vương, Tiên Tôn đều xuất hiện, đại quân Thi khôi hoàn toàn bị luyện hóa đốt diệt, tam đại Thi Tiên trọng thương bỏ chạy, biến mất hơn một nghìn vạn năm.

Đợi đến khi xuất hiện lần nữa sau ngàn vạn năm, ba người bọn họ đã là cấp bậc Tiên Tôn cửu phẩm.

Lần này ba người thay đổi phong cách tác chiến, không tấn công hàng loạt, mà là bắt đầu từng chút âm thầm thâm nhập vào người trong môn phái của các đại tiên môn.

Thi khôi được luyện chế cũng càng ngày càng cao cấp hơn, có Thi khôi thậm chí còn có thể một mình một việc, hành động linh hoạt.

Năm tháng dài đằng đẵng, càng ngày càng nhiều trưởng lão tiên môn bị giết sau đó bị luyện thành Thi khôi, thực lực hai bên, bên này giảm bên kia tăng.

Đến khi Trảm Nham - một trong ba người đạt đến cấp Thi Vương, cùng cấp với Tiên Vương, các đại tiên môn ở Đà La thiên vực đã hoàn toàn không chống chọi được nữa.

Có bên bị giết, có bên bắt buộc phải chuyển tới thiên vực khác phát triển.

Thi tộc lớn mạnh, cũng dẫn đến chống đối và hoảng loạn xung quanh thiên vực.

Hai bên trải qua biết bao lần chiến đấu kịch liệt, tổn thất ngang nhau, đến cuối cùng nhượng bộ lẫn nhau cùng làm ra một thỏa thuận.

Từ nay về sau Thi tộc chỉ hoạt động ở Đà La thiên vực, không được xâm phạm các thiên vực khác.

Mà Đà La thiên vực thì lại trở thành địa bàn của bọn họ, trở thành sân chơi cho Thi tộc, đa số tiên nhân đều tháo chạy bỏ đi, ngay cả tên cũng đổi thành Ly Hồn thiên vực!

Đối mặt với dị tộc giết không chết này, ai mà không sợ hãi, không nhút nhát rụt rè.

So sánh với bọn họ, U Minh vẫn còn được coi là một bức tranh đẹp đẽ rồi đấy.

Cũng may mấy năm nay bọn họ thật sự vẫn luôn an phận ở lại Ly Hồn thiên vực, cũng không có dấu tích phát triển ở bất cứ nơi nào.

Nhưng hung danh năm đó, không ai dám quên.

Bây giờ Thi tộc lại một lần nữa rời núi, hơn nữa còn là ba vị Thi Vương tự mình dẫn đầu, Phi Tiên môn sao có thể tiếp tục bình tĩnh.

Rất nhiều đệ tử sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không kiềm được run cầm cập.

Chỉ lo lỡ như Thi Vương kia liếc thêm một cái, mình sẽ biến thành Thi khôi ngay.

"Trảm Nham, Vạn Một, âm Sát?"

Thành ca cẩn thận lục lọi ký ức của chính mình, lại nhớ ra.

"Thì ra là bọn họ!"

Chương 300.

Ba vị Thi Vương này, xuất thân từ Cuồng Thi vực, một trong vạn vực ở Hạ Giới.

Năm đó cũng theo Thành ca cùng nhau lên đây.

Trong vạn vực lúc đó, bọn họ cũng không được tính là có gì vượt trội.

Ưu điểm của Thi tộc chính là rất khó giết chết hoàn toàn, dễ dàng sống lại từ tro tàn.

Hơn nữa sau khi phục sinh, có xác suất cực cao sẽ dẫn theo một đại quân Thi khôi khổng lồ.

Nhưng thực sự đáng tiếc, những năm tháng đó không cho bọn họ cơ hội lộ mặt.

Mỗi lần gặp được nguy cơ đều là xảy ra bất ngờ, đồng thời vượt xa phạm vi năng lực của mọi người. Thời gian căn bản là không đủ dài để bọn họ tro kịp sống lại từ tro tàn, càng không nhiều thi thể như vậy để bọn họ luyện Thi khôi.

Lần nào cũng yêu cầu phải có sức chiến đấu kịp thời, mà sức chiến đấu chính diện của Thi tộc không được tính là mạnh, hơn phân nửa là dựa vào thân hình cường hãn.

Mà thân hình các tộc ở vạn vực hạ giới mạnh hơn bọn họ thì cũng có, ví dụ như Cốt tộc, Yêu tộc, Thiên Khí tộc…

Hơn nữa cũng giống như những người mạnh Hoang tộc, Ma tu, Kiếm tu, mỗi bên đều có tầng tầng lớp lớp thủ đoạn.

Cho nên khi đó, ba vị Thi Thánh kỳ thực đã bị cho ra rìa.

Hội họp cũng không có chỗ của họ, chỉ có thể đứng đợi ở bên ngoài.

Mà Cuồng Thi vực bọn họ, trong lịch sử dài lâu trước đây cũng chưa từng có người thành công phi thăng thành tiên.

Sở dĩ Thành ca chú ý tới bọn họ, chính là bởi vì trên người bọn họ âm ỷ phát ra mùi hôi thối của thi thể.

Mỗi lần đứng về phía bọn họ, xung quanh tự động sẽ bị bỏ trống hơn mười mét, làm cho ba người bọn họ rất tổn thương.

Thêm vào khi đó bọn họ ăn mặc cũng khác hẳn với người thường, toàn thân bọc một lớp vải bố màu trắng giống như xác ướp, rất đáng chú ý.

Nếu không thì, hắn thật sự cũng không có ấn tượng gì.

Không nghĩ tới bọn họ cũng ăn vạ trung tiên giới không thèm đi lên.

“Lão tổ, ngươi…quen biết bọn họ hay sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ bừng tỉnh của hắn, Nguyên Thịnh và Nguyên Thù vội vội vàng vàng dò hỏi.

“Lẽ nào bọn họ cũng là bạn cũ năm đó của ngươi?”

Đối diện với ánh mắt tràn ngập mong đợi của hai người họ, Thành ca gật đầu.

“Cứ cho là vậy đi!”

Nguyên Thịnh Nguyên Thù vui mừng khôn xiết: “Vậy thì tốt quá rồi!”

“Lúc nãy đúng là dọa ta sợ muốn chết!”

Hai người thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cũng là bạn cũ của lão tổ, vậy thì không phải là kẻ thù tới huỷ diệt Phi Tiên môn rồi.

Suy cho cùng nếu như đối mặt với Thi Vương, ngay cả ý nghĩ phản kháng trong đầu cũng không dám có.

Tổ sư gia thật đúng là "giao du rộng lớn", ngay cả Thi tộc khủng bố mà hắn cũng có giao tình sao?

Trước kia rốt cuộc hắn đã trải qua những chuyện gì?

"Bọn họ tới đây làm gì?"

"Bọn họ không nói, hay là lão tổ ra gặp họ một chút đi?"

Đi ra ngoài gặp bọn họ?

Thành ca chửi thầm, ba người bị cho ra rìa mà cũng muốn mình đích thân ra nghênh đón?

Bọn họ chưa có mặt mũi đến vậy đâu?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, sau này đám người Quy Tàng Hư Huyền không phải sẽ coi mình không ra gì luôn sao?

Hắn phất tay: "Nói với bọn họ, tự mình vào đây mà gặp ta."

"Mấy cái quan tài vỡ đó đừng mang vào, còn nữa nói họ đừng đem theo quá nhiều Thi khôi, ta ghét mùi quá nặng!"

Hả?

Nguyên Thịnh và Nguyên Thù há to miệng, không nói nên lời.

Đó chính là tam đại Thi Vương uy nghiêm của trung tiên giới, khiến cho mấy chục thiên vực quanh đó đều không thể không nhượng bộ đó!

Lão tổ, ngươi có thể đối đãi tử tế một chút được không?

Lúc này ở bên ngoài sơn môn, Nguyên Chân, Nguyên Mục còn đang đứng đợi trưởng lão dẫn dắt đám đệ tử.

Gió thu kéo đến, cả người cảm nhận được một trận lạnh băng, dường như mùa đông đến sớm hơn thường lệ.

Bề ngoài tam đại Thi Vương đối diện xem ra cũng không khác biệt nhiều lắm so với người thường, cũng có mũi có mắt, nhưng chỉ cảm nhận một chút, là có thể nhận ra được mùi tử khí nặng nề.

Cho dù chỉ là đối diện, nhưng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị bọn họ cuốn vào một thế giới tối tăm mịt mù.

Lại còn hơn một ngàn Thi khôi im lặng không phát ra tiếng phía sau bọn họ nữa, cũng khiến cho người ta có cảm giác vô

cùng sợ hãi.

Sau khi ba vị này đến nơi này, thì chỉ nói đúng hai câu.

“Khương chưởng môn có ở đây không?”

“Trảm Nham, Vạn Một, âm Sát xin cầu kiến.”

Sau đó thì không có thêm một chút động tĩnh nào.

Không hô hấp, không một chút dao động, ngay cả trong mắt cũng không có chút ánh sáng nào, thực sự tựa như một người đã chết.

Nguyên Chân Tiên Tôn rất muốn nói một câu gì đó, xoa dịu không khí đông cứng như đang ở trong hầm băng này.

Nhưng đối diện với tam đại Thi Vương, hắn thật không tìm ra bất cứ từ ngữ gì có thể nói.

Hơn nữa cũng sợ tùy tiện mở miệng, sẽ phạm vào kiêng kị nào đó, rước lấy công kích hủy diệt.

Ngay cả chưởng môn như hắn mà còn có tâm thái đó, nói chi đến các trưởng lão khác và các đệ tử xa xa.

Trái tim bọn họ như treo trên cổ, đổ mồ hôi lạnh, thở cũng không dám thở mạnh.

Chỉ hy vọng Khương lão tổ ra mặt nhanh một chút, tiếp đón tam tôn đáng sợ này.

Bọn họ cũng không cần đợi quá lâu, Nguyên Thịnh và Nguyên Thù đã một mạch bay lại.

Nguyên Chân thực sự muốn hỏi một câu thế nào rồi, lão tổ nói như thế nào.

Nhưng bây giờ, ngay cả truyền âm hắn cũng không dám tự tiện.

Mà sau khi nhìn thấy bên cạnh hai người cũng không có Khương Thành, kể cả hắn là trưởng lão, trong lòng cũng lộp bộp phát run, nghĩ thầm không ổn rồi.

Nhìn thấy hai người kia trở về, ba vị Thi Vương kia rốt cuộc cũng động đậy.

Trảm Nham cầm đầu chậm rãi mở miệng, giọng nói giống như tiếng vô số hạt cát không ngừng cọ xát: “Khương chưởng môn

đâu?”

“Hắn…”

Nguyên Thịnh mồ hôi đầm đìa, trong một lúc không biết nên trả lời như thế nào.

Thái độ của lão tổ rất cứng rắn, thực chất là lười ra mặt, hắn không thể ép buộc.

“Hắn làm sao?”

Vạn Một và âm Sát đồng thời truy hỏi.

Nguyên Thù chỉ có thể căng da đầu nói: “Hắn, hắn nói các ngươi tự mình đi gặp hắn, hơn nữa…”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa hắn nói đừng mang theo pháp khí quan tài kia vào, cũng đừng mang quá nhiều Thi khôi vào…”

Cho dù lá gan Nguyên Thù có lớn hơn, cũng không dám nói ra câu cuối cùng “Ta ghét mùi quá nặng” của Thành ca.

Hắn vừa dứt lời, mọi người Phi Tiên môn nháy mắt rơi vào tuyệt vọng.

Lão tổ thế này quả thực là điên rồi!

Cho dù cấp bậc của ngươi cao đến đâu, thì cũng chỉ là ở bên trong Phi Tiên môn mà thôi.

Bây giờ đối diện với ba vị Thi Vương, ra nghênh đón một chút thì có vấn đề gì đâu.

Trước mắt bọn họ vẫn còn khắc chế, nếu như lời ngon tiếng ngọt nhiệt liệt tiếp đãi một chút, hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Lão tổ nói ra lời như vậy, là cố ý không cho đối phương chút mặt mũi nào rồi.

Tiêu rồi tiêu rồi, hoàn toàn kết thúc rồi.

Nguyên Chân cố gắng lấy ra một tia can đảm, gian nan nói: “Xin ba vị đừng trách, lão tổ của phái ta không thích ra ngoài…”

Lời giải thích còn chưa nói xong, đã bị Trảm Nham đánh gãy.

“Dẫn đường!”

“A, hả?”

Nguyên Chân còn chưa kịp phản ứng, Nguyên Triết, Nguyên Hạc vội vàng khom lưng lễ phép mời.

“Xin mời xin mời!”

Tiếp theo sau đó, ba vị Thi Vương được đưa vào Phi Tiên môn.

Ba người họ quả thật không đem theo quan tài cùng vào, hơn một ngàn Thi khôi phía sau bọn họ, cũng thật sự chỉ có năm tên đứng đầu đi theo vào, còn lại tất cả đều chờ ở bên ngoài.

Mọi người vây xung quanh, trong lòng âm thầm bất an, cũng không rõ lắm thái độ của ba vị này là gì.

Đây là đã nổi giận, hay là vẫn chưa tức giận, không nhìn ra được!

Đoàn người nhanh chóng đã đến được nơi ở của Khương chưởng môn.

Kết quả là không hề nhìn thấy bóng dáng Khương chưởng môn, đang đứng đó lại là Tố Diệp cùng với Tố Mộng.

Mấy ngày không gặp… Hai người này vẫn là Chân Tiên.

Không thể khác được, thiên phú quá kém, muốn luyện hóa xong dược lực của một viên tiên đan cần đến rất nhiều năm.

“Lão tổ nói, các ngươi vào trong mà gặp hắn!”

Bọn người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh muốn sụp xuống.

Ngươi cũng lớn quá rồi, vậy mà dám cử người đứng ở cửa nghênh đón, tự mình đứng đón một chút cũng không muốn hay sao?

Đây không phải là cố ý khiêu khích làm nhục tam đại Thi Vương sao?

“Được!”

Trảm Nham vẫn kiệm lời như trước, cũng không có dấu hiệu muốn bùng nổ.

Chương 301.

Đi theo ba vị Thi Vương cùng nhau tiến vào trong điện, mọi người xem như thấy được Khương lão tổ.

Thấy hắn ngồi rất xa, cạnh bên người bày đầy hoa tươi.

Chưởng môn Nguyên Chân đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó hoàn toàn cạn lời.

Thiết nghĩ đây chính là ngại mùi thi thể, nên dùng hoa tươi để che bớt mùi đây mà!

Còn có cách làm nào rõ ràng hơn nữa không?

Đây quả thực là làm nhục đối phương chứ còn gì nữa!

Huống chi trên người ba vị này thật ra cũng đâu có mùi thối gì, có thể là bởi vì cảnh giới đã đạt đến cấp Tiên Vương, ngược lại còn tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Dưới ánh mắt lo lắng hốt hoảng của mọi người ở đây, tam đại Thi Vương bỗng nhiên thay đổi phong cách tử khí âm u khi nãy.

Bọn họ vội vàng cùng nhau tiến về phía trước, rồi sau đó đồng thời khom lưng cúi đầu xuống đất.

“Khương chưởng môn!”

“Quả thật là ngươi rồi!”

“Chúng ta tới để gặp ngươi!”

Trong điện bắt đầu xôn xao lên.

Đệch, ba người này không những không bị chọc giận, mà còn hành lễ với tổ sư gia?

Lúc trước nghe nói tứ đại cao thủ Tịch Vân, Tiêu Hỗn quỳ trước mặt lão tổ, bọn họ đã khiếp sợ lắm rồi, nhưng nói cho cùng thì không tận mắt nhìn thấy, nên cảm nhận cũng không quá sâu đậm.

Còn lúc này, nhìn thấy tam đại Thi Vương trong truyền thuyết làm ra điệu bộ như thế, quả thực chính là cảm giác nhận thức chính mình hoàn toàn bị đánh vỡ.

Chẳng lẽ ba vị này cũng đã từng là thuộc hạ của lão tổ?

Không phải là bạn cũ gì đó, càng không phải sinh sự báo thù, mà là cấp dưới của hắn?

Chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Thành ca cẩn thận ngửi ngửi, đúng là không có mùi thối nữa.

Thể diện đã có rồi, lúc này hắn mới bày ra bộ mặt tươi cười bay qua, đỡ ba người bọn họ lên.

"Ha ha, đã lâu không gặp."

"Các ngươi sao lại tìm tới đây?"

Trảm Nham vội vàng nói: "Chúng ta nghe được tin tức của ngươi, biết Tịch Vân cùng Tiêu Hỗn, Sát Lợi bọn họ đã hành lễ với ngươi, cho nên đoán được là ngươi đã trở lại hậu thế."

Âm Sát ở bên cạnh cũng mau mắn nói: "Lần đó ngươi chữa thương quá lâu, chúng ta suýt nữa cho rằng ngươi đã không thể trở lại…"

"Mấy năm nay chúng ta âm thầm thăm dò rất nhiều tiên mộ, muốn mang ngươi phục sinh trở lại, một lần nữa dẫn dắt chúng ta!"

Không biết được bên trong nội tâm ba người họ có bao nhiêu kích động, biểu hiện bên ngoài vẫn là một bộ mặt thờ ơ hờ hững.

Thế nhưng chỉ dựa vào mấy câu nói đó, đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh đã hiểu ra được rất nhiều thứ.

Đây nào phải chỉ là cấp dưới, quả thực chính là tử sĩ trung thành!

Để có thể nhìn thấy lão tổ, mà vẫn luôn âm thầm "nỗ lực".

Tâm ý này, ngay cả bọn họ còn thấy cảm động.

Thành ca thầm nghĩ các ngươi cũng quá coi thường ta rồi.

Cái gọi là sống lại của các ngươi chính là biến thành Thi khôi đó, miễn luôn đi.

"Mấy năm nay thế nào, những người khác đâu rồi?"

"Chúng ta không còn qua lại với những người khác, chỉ có điều người ở lại trung tiên giới còn rất ít."

Trảm Nham nói: “Bây giờ ngươi đã xuất hiện trở lại, chúng ta lại có thủ lĩnh, có thể yên tâm bành trướng bốn phương, thậm chí còn có thể xông đến thượng tiên giới!”

Tuy giọng điệu không có chút dao động, nhưng những lời này lại làm cho các trưởng lão có mặt trong điện đổ mồ hôi đầm đìa.

Không phải chứ, Thi tộc định bành trướng mở rộng ra bên ngoài?

Đó chính là sinh linh đồ thán!

Lại còn muốn lão tổ ra làm thủ lĩnh?

“Dừng lại dừng lại!”

Thành ca vội vàng khoát tay: “Các ngươi hiểu nhầm rồi, ta nói muốn dẫn dắt các ngươi khi nào?”

“Thật là không thể hiểu được, tốt nhất các ngươi an phận một chút cho ta!”

Hắn vẫn thích người sống sờ sờ hơn là khắp nơi toàn Thi tộc.

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh thở nhẹ ra môt hơi.

Còn may, lão tổ là người bình thường, không phải tâm lý biến thái.

Tam Đại Thi Vương lại vẫn cố nói: “Nếu như Thi tộc trở nên nhiều hơn, tương lai chúng ta sẽ có cơ hội khiêu chiến những kẻ thù kia.”

“Năm đó bọn họ nhiều lần muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, chẳng lẽ ngươi không muốn trả thù sao?”

“Chúng ta mấy năm nay tích tụ sức mạnh, chính là chờ ngươi thăng cấp, lần nữa dẫn dắt chúng ta đi vào tiên giới.”

“Được rồi được rồi!”

Thành ca lại lần nữa cắt ngang bọn họ.

Người khác nghe không hiểu, hắn lại biết “bọn họ” mà ba người nói tới, là chỉ những Tiên Đế, Ma Đế của thượng tiên giới.

Lại là Hư Tiên giới năm đó, lại là Cửu Bảo Tuyệt Sát Trận, lại là Giả Tiên giới, lại là Chân Tiên kích động, cuối cùng Cửu

Diễm Tiên Đế còn tự mình kết thúc.

Đúng thật là huyết hải thâm thù!

Nhưng mà…

Thành ca trước giờ không coi những chuyện này ra gì, cho dù hắn bị giết cũng không chỉ một lần hai lần, lần nào cũng nhẹ nhàng qua ải, đã quen rồi.

Tiên Đế, Ma Đế gì đó, không đáng để hắn ngày nào cũng nhung nhớ tâm niệm.

Cùng lắm thì sau này lên trên rồi nói tiếp.

“Việc này chưa đến lượt các ngươi ra mặt, sau này ta sẽ tự mình ra tay.”

Tam Đại Thi Vương nhìn lẫn nhau, lúc này mới gật đầu.

“Chúng ta sẽ nghe ngươi.”

“Không biết chúng ta có thể đi theo ngươi không, tiếp tục cùng ngươi chinh chiến?”

Bên ngoài trông bọn họ chất phác hiền lành, trên thực tế cũng thật sự rất tinh ranh.

Đi theo Khương chưởng môn tức là có thể tiếp tục được gánh, bọn họ vẫn hiểu đạo lý này.

Các trưởng lão Phi Tiên môn kích động!

Bọn họ muốn đi theo tổ sư gia?

Rất nhiều trưởng lão mặc sức tưởng tượng về tương lai, chỉ cảm thấy cảm xúc trong lòng cuộn trào mênh mông.

Ba vị Thi Vương gia nhập liên minh, đính kèm đại quân Thi khôi khổng lồ kia đi theo hộ vệ!

Đây cũng không phải là liên thủ kết giao gì sất, mà là chủ động đi theo để làm thuộc hạ, không có bất cứ điều kiện gì kèm theo.

Từ nay về sau, còn có mấy người dám rớ tới Phi Tiên môn?

Nhưng ngay sau đó, bọn họ nghe thấy Thành ca thốt ra: “Vậy còn phải xem biểu hiện của các ngươi.”

Hả?

Ba vị Thi Vương chủ động muốn đi theo, chuyện tốt đẹp như vậy nằm mơ cũng chưa chắc thấy, vậy mà hắn lại uyển chuyển từ chối?

Các trưởng lão đứng ngồi không yên.

“Lão tổ, việc này…”

“Việc này có phải là quá…”

Bọn họ rất muốn nói, ngươi làm giá cũng quá cao rồi đó?

Ngay cả Tiên Vương cũng nhìn không tới rồi?

Lỡ mà ba vị Thi Vương bị cự tuyệt thẹn quá hóa giận…

“Chúng ta sẽ biểu hiện thật tốt.” Ba vị Thi Vương đồng thanh kêu lên.

Chậc, cũng ngoan ngoãn nghe lời ghê đó chứ?

Các trưởng lão hoàn toàn chịu thua.

Ở trước mặt Tổ sư gia, ba vị Thi Vương khủng bố này quả thực giống y chang như đệ tử mới nhập môn.

Bọn họ không biết năm đó đã từng xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không nghĩ ra ba vị này tại sao lại hành động như vậy.

Cho dù là đối mặt với Tiên Đế, bọn họ cũng chưa chắc phải như thế?

Thành ca lại rất không hài lòng.

Này mẹ nó không có chút chân thành nào hết.

Hắn chỉ có thể trực tiếp ám chỉ: “Ta nghe nói những năm đó các ngươi tiêu diệt rất nhiều môn phái, chiến lợi phẩm chắc là cũng không ít hửm?”

Những người khác thì thôi không nói, còn Thi tộc bởi vì hệ thống tu luyện nên có khác biệt rất lớn, phần lớn tiên đan đối với bọn họ lại là cực độc.

Mà binh khí bọn họ dùng cũng là pháp khí đặc thù, tiên khí thông thường bọn họ cũng không dùng được.

Để lại trong tay cũng chỉ mốc meo.

Cho nên, hoàn toàn có thể giao nộp lên lãnh đạo cấp trên Khương chưởng môn!

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thù thiếu chút nữa sặc máu mũi tại chỗ.

Ba vị này người khác sợ hãi tránh không kịp, ngươi vậy mà lại mượn danh nghĩa chiếm đoạt? Đòi hỏi đồ của bọn họ?

Việc này cũng dũng cảm quá đi chứ?

Lúc này tam đại Thi Vương mới như bất chợt giác ngộ, vội vàng gật đầu.

"Có chứ có chứ!"

"Ngươi xem trí nhớ của chúng ta này."

Sau đó ba người bọn họ nhanh nhẹn đưa tay vào không trung, sau khi không gian giao động một lúc, trong điện xuất hiện một đống tiên khí, pháp bảo và đủ loại đủ kiểu chai lọ lấp lánh đẹp đẽ.

Mọi người ở đó đều nín thở, bởi vì bên trong đống đồ kia không những có không ít tiên khí lục giai, mà thậm chí còn có vài món là thất giai!

Phát tài rồi!

Thành ca vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng quét hết đống đồ này vào trong nhẫn.

"Không tệ không tệ, biểu hiện của các ngươi còn ưu tú hơn Tịch Vân, Tiêu Hỗn nhiều."

Được hắn đánh giá như thế, tam đại Thi Vương vừa vui sướng vừa đắc ý.

Trong chớp mắt, không khí trong điện bắt đầu trở nên hỉ hoan vui sướng.

Chương 302.

Lấy đồ của người ta xong, Thành ca nhìn tam đại Thi Vương cũng thuận mắt hơn nhiều.

Phá lệ để cho bọn họ ở lại Phi Tiên môn vài ngày.

Thế nhưng đại quân Thi khôi bên ngoài kia cần phải sắp xếp cho tốt, hắn không muốn dọa đến người trong môn phái.

Sau khi đẩy ba người này xuống dưới, đám người Nguyên Chân Nguyên Thịnh tự sẽ biết tiếp đãi.

Kỳ thật cũng không cần phải tiếp đãi gì, Thi tộc phần lớn thời gian đều nằm ở trong pháp khí, hầu như không có nhu cầu như người bình thường.

Trên dưới Phi Tiên môn nhẹ nhõm thở dài một hơi, cũng hoàn toàn bái phục Khương lão tổ.

Vị tổ sư gia này có sức mạnh gì chứ, bọn họ vẫn không rõ ràng lắm.

Nhưng thể diện này, tuyệt đối là độc nhất vô nhị ở trung tiên giới!

Trong một lúc, người trên dưới môn phái lại một lần suy đoán xem vị lão tổ này rốt cuộc là ai trong lịch sử tông môn.

Tiện thể, cũng đem đến cho Thành ca không ít giá trị kinh sợ.

Lúc này, Thành ca bên đây đang vội vàng kiểm kê thu hoạch.

Trong đó có ba món tiên khí thất giai, còn có năm món tiên bảo cực phẩm, hắn đều giữ lại.

Ngoài ra, pháp bảo thượng phẩm cùng tiên khí lục giai mỗi loại có khoảng năm trăm món, hắn đổi tất cả thành giá trị công đức.

Năm đó Thi tộc hủy diệt một tông môn đứng đầu thiên vực, thêm vào thời gian âm thầm phát triển sau đó, nghĩ một chút là biết tích lũy được nhiều bao nhiêu.

Hơn nữa lần này tất cả mọi người đều kinh sợ, cuối cùng hắn đổi ra được ước chừng mười ba vạn công đức, nỗ lực còn nhiều hơn mười lần so với trận lúc trước!

“Thật sự phát tài rồi, ha ha!”

Hắn lập tức đổi hết số mảnh vỡ quy tắc tứ cấp, quy tắc chủ còn lại cũng đẩy hết lên cấp Đại Thành.

Rồi sau đó lại kiểm kê số đan dược lần này có được.

Tiên đan lục phẩm hốt được khoảng mười vạn, Tiên đan thất phẩm cũng khoảng chừng hơn năm ngàn!

Hắn lại bắt đầu "khổ tu" lần nữa.

Sau khi dùng hết số đan dược có thể tăng tu vi, hắn không chỉ đạt tới cảnh giới Tiên Tôn, còn đạt tới Tiên Tôn Tam phẩm.

Những đan dược này nếu đưa cho tiên nhân khác, Tiên Tôn cửu phẩm cũng có thể xếp ra được hơn trăm.

Không có cách nào khác, căn cơ của Thành ca quá mức thâm hậu, nên số lượng cần có cũng lớn tới mức không tưởng tượng nổi.

Sau khi tiến vào cấp Tiên Tôn, nhu cầu sẽ còn tăng gấp mấy lần.

"Ba người này thực sự đã giúp được ta một việc lớn rồi!"

Nghĩ lại bọn Tiêu Hỗn, Tịch Vân, đã không mang đến được bao nhiêu lợi ích, ngược lại còn "chiếm đoạt chiến lợi phẩm của hắn".

Đem ra so sánh với nhau, khác biệt làm người sao lại lớn đến thế?

"Xem ra sau này thật sự phải dìu dắt ba người này tử tế một chút."

Nhìn mười hai vạn giá trị công đức còn dư lại, hắn muốn tăng cấp hệ thống lên một chút trước đã.

Cấp: 12

Công đức: 0/1000000

Công đức khả dụng: 112275

Kỹ năng trước mắt: Ký chủ có thể tiêu hao công đức, mượn kỹ năng bất kỳ mục tiêu nào.

Chú ý: Trình độ mà kỹ năng được mượn càng cao, tiêu hao công đức càng nhiều.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao công đức nhìn thấu mục tiêu, suy nghĩ chân thật trong lòng, không cần cooldown.

Chú ý: Thực lực mục tiêu càng mạnh, tiêu hao công đức càng cao.

Đây không phải là Độc Tâm thuật sao?

Thành ca cảm giác hệ thống này có hơi dũng mãnh quá mức.

Thế giới này có một chút nhằm vào tâm linh thuật pháp, ví dụ như Khống Tâm Ấn của Tâm bộ, cũng có thể biết một số ý nghĩ chân thật trong lòng .

Nhưng cái đó yêu cầu đối phương phải chủ động tiếp nhận Khống Tâm Ấn rồi mới có thể làm được, chỉ cần có một chút kháng cự sẽ thất bại ngay.

Hơn nữa, cũng phải có yêu cầu về cảnh giới.

Cũng giống như hệ thống, việc cảnh giới Vô Thị trực tiếp thăm dò để biết mục tiêu, ý nghĩ, hoàn toàn chính là phương pháp Thần Chủ trong truyền thuyết.

Nhưng mà hắn không cần tới.

Dù sao đánh nhau mở hack, quan tâm suy nghĩ của hắn làm gì, hồi sinh xong rồi giết là được mà.

Hắn xoa xoa cằm, tính toán xem kỹ năng này trong tương lai có thể mang đến cho mình lợi ích gì.

Nói thẳng ra việc riêng tư của Tiên Đế, hẳn là có thể gây ra một ít khiếp sợ?

Xem ra thì, cũng không tồi.

“Lão tổ, Cổ sư tỷ cầu kiến!”

Nghe được lời hai thị nữ thông báo, Thành ca sửng sốt.

Cổ sư tỷ là ai?

Cho đến khi nhìn thấy Cổ Thanh Ngọc, hắn mới nhận ra.

Đây chẳng phải là em gái lúc trong tháp Trảm Yêu đã từng đụng mặt sao?

“Ngươi tới tìm ta có chuyện gì?”

Lúc trước hắn còn tính bồi thường cho nàng một tiên thú để cưỡi, nhưng lần đó Cổ Thanh Ngọc lại ra tay với hắn, tất nhiên chuyện đó sau này coi như hoàn toàn không có.

Chỉ thấy nàng dịu dàng bái lạy, rụt rè nói: “Lần đó không biết thân phận của tổ sư gia, có nhiều xúc phạm. Hôm nay ta đến, chính là muốn xin lỗi riêng với ngươi.”

Thành ca cũng lười so đo đến cùng với một tiểu bối, Cổ Thanh Ngọc không tới, hắn cũng đã quên mất rồi.

Huống chi sự việc đó ngay từ đầu vẫn là lỗi của chính hắn.

“Người không biết không có tội, việc đã qua thì cho qua luôn đi.”

“Ngươi nói thật chứ?”

Đôi mắt to long lanh nước của Cổ Thanh Ngọc lộ ra vẻ ngây thơ.

“Nếu không thì thế nào?”

Nàng lập tức hoan hô nhảy mừng: “Đa tạ tổ sư gia khoan hồng độ lượng!”

Thành ca cũng không rõ rốt cuộc nàng muốn làm gì: “Ngươi còn có việc gì khác không?”

“Là như thế này…”

Cổ Thanh Ngọc nhìn thoáng qua hai người Tố Diệp và Tố Mộng, lúc này mới ngọt ngào nói: “Ta ngưỡng mộ lão tổ đã lâu, rất muốn được làm bạn bên cạnh ngươi như bọn họ, chẳng biết có được không…”

Ngưỡng mộ đã lâu?

Khương Thành nghĩ thầm lời nói của ngươi có thể giả hơn nữa không?

Ở trong tháp Trảm Yên, cũng không phải chưa từng biết qua kỹ thuật diễn xuất của ngươi, quả thật là người co được duỗi được.

Lòng dạ của Cổ Thanh Ngọc hắn đã nhìn ra rồi, chẳng qua là nhìn thấy quà thưởng của đám Tố Mộng, Tố Diệp, Lãnh Hóa Hàn nên cũng động lòng.

Muốn kiếm chút lợi lộc từ chỗ mình đây mà.

Hắn cố ý cười như không cười nói: “Thật sao? Ngưỡng mộ ta đã lâu?”

“Ừm ừm!”

“Ngưỡng mộ bao nhiêu?”

“Chuyện này…”

Cổ Thanh Ngọc lại gian nan nhìn thoáng Tố Diệp, Tố Mộng ở hai bên trái phải lần nữa, khuôn mặt xinh xắn nhịn tới mức xém nội thương.

Đệch, sao người này lại có thể ghê tởm như thế, còn muốn mình khen hắn trước mặt người khác?

Trước giờ trong mắt tất cả người ở môn phái nàng luôn giữ hình tượng nghiêm nghị không được xâm phạm, sư tỷ cao lãnh không nịnh bợ ngọt ngào với ai.

Làm như vậy là phá hỏng thiết kế làm người của ta, được chưa hả?

“Sùng bái vô cùng, bất kể là thực lực hay là khả năng giao du rộng lớn, đều khiến tiểu bối vô cùng ngưỡng mộ!”

“Chỉ có vậy thôi à?”

Thành ca dường như có dáng vẻ thất vọng.

“Đây không phải sự thật mà mọi người đều biết rồi sao?”

Gì chứ? Đã dối lòng khen ngươi như vậy, vẫn còn chưa thỏa mãn?

“Còn nữa…Tổ sư gia trí tuệ rộng lớn, khoan dung độ lượng, khiến ta cảm thấy hổ thẹn.”

“Ồ, còn nữa không?”

Răng Cổ Thanh Ngọc sắp bị nghiến nát.

Chỉ có thể tiếp tục tâng bốc hết lời.

“Tổ sư gia dung mạo anh tuấn vô cùng, khí chất phóng khoáng vượt trội, hiếm gặp trong đời.”

Thành ca xém nữa cười thành tiếng.

Cho dù biết rõ em gái này là đang nói lời trái với lòng mình, nhưng nghe xong vẫn thấy rất sướng, chỉ mong sao được nghe thêm vài câu nữa.

Dù sao cũng không phải mình ép, là do nàng tự tìm tới.

“Vậy chẳng phải là ngươi trong quãng thời gian này vẫn luôn thầm thương trộm nhớ ta sao?”

Nhìn ánh mắt như bừng tỉnh của Tố Diệp và Tố Mộng đứng bên cạnh, Cổ Thanh Ngọc thiếu chút nữa bất tỉnh.

Sao bỗng nhiên lại bị quy thành thích hắn rồi?

Nhưng mà, hình như cũng không phải chuyện xấu?

Hai người kia chỉ là thân phận thị nữ đã được ban thưởng đến như thế, nếu như mình treo danh hiệu “nữ nhân của lão tổ” lên người, thì chẳng phải là…

Suy nghĩ cẩn thận một giây, nàng quyết định diễn tiếp theo tình thế!

“Vâng, đúng là như vậy…”

Nàng tỏ ra ngượng ngùng tới mức gần giống như một bông hoa xấu hổ kiều diễm, rồi lại thuận thế lao vào trong lòng Thành ca.

Nàng vẫn luôn rất tự tin vào sức hấp dẫn của chính mình.

“Ài, như vậy không được đâu!”

Khương chưởng môn ấn bờ vai mềm mại của nàng, hít sâu mùi thơm thoang thoảng một hơi.

Lúc này mới thành khẩn nói: “Vai vế giữa ta và ngươi trong tông môn cách biệt lớn như thế, nếu thực sự ở cạnh nhau, vậy chẳng phải sẽ là tình yêu không đứng đắn sao?”

“Nên cho dù ngươi có ngưỡng mộ ta hơn nữa, thì cũng phải gắng kiềm chế!”

“Ngươi về đi, chôn tình cảm này trong lòng, để làm động lực khổ tu!”

Chương 303.

Cho dù cái đầu ngươi!

Giữ lại cái ông nội ngươi!

Cổ Thanh Ngọc suýt nữa sụp đổ.

Cả đời này của nàng chưa gặp ai tự cảm thấy mình tốt bụng như vậy.

So với hai nha hoàn là Tố Diệp và Tố Mông, nàng không thể hiểu nổi!

Chưa nói đến thực lực và tài năng, riêng về ngoại hình, bản thân lại không đẹp bằng mấy người đó sao?

Cái cảm giác thất bại này, thật sự quá lớn.

Nhìn nàng bỏ đi, Thành ca bật cười thành tiếng.

Ngay cả khi hệ thống chưa phát triển khả năng Độc Tâm Thuật nhưng hắn cũng biết thái độ thực sự của nàng đối với mình.

Nhưng mà rõ ràng nàng không thích bản thân mình, vậy mà vẫn cố ý giả vờ mình thích lắm, hắn cảm thấy sảng khoái chết đi được.

Còn thích hơn cả việc nịnh nọt ấy chứ.

Mà hắn nhìn ra được vẻ cố chấp của em gái này, e rằng sẽ không nhận thua như vậy đâu. Hắn đột nhiên có hơi mong chờ lần sau.

Sau khi Cổ Thanh Ngọc rời đi, hắn liếc nhìn 11 vạn điểm công đức còn sót, mở thưởng đổi quà thôi nào.

Muốn đạt đến cấp Tiên Vương, tất cả quy tắc phải đạt đến cảnh giới Viên Mãn.

Mà mảnh quy tắc 5 cấp có thể nâng cấp mười điều một lượt, giá quy đổi trong hệ thống là 3000 điểm công đức.

“Đù má đắt vậy!”

“Haizz, đúng là tu luyện chẳng dễ dàng gì mà.”

Nếu không phải lần này hắn hốt được một đống đồ của tam đại Thi Vương thì thật sự không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào nữa.

Hắn ta đã đổi 30 cái, nâng cấp 300 điều quy tắc chủ lên cấp Viên Mãn trước.

Ngắm nghía dãy bảo vật rực rỡ muôn màu trong hệ thống, cuối cùng ánh mắt cũng ngừng lại trên Thương Long Tinh

Huyết.

Cho đến hôm nay, giọt Thương Long Tinh Huyết năm đó gia tăng khiến hắn càng ngày càng yếu đi.

Chút uy áp đó vô hiệu với Chân Tiên.

“Đổi điểm lần nữa.”

Nhìn giá cả trong gian hàng, một giọt Thương Long Tinh Huyết chỉ cần 1 điểm công đức.

Hắn đổi một phát 10 giọt, không một chút do dự chọn dung hợp.

Khác với cái chết bất đắc kỳ tử của lần dung hợp trước, lần này hắn không cảm thấy gì ngoại trừ có hơi ngứa ngáy.

Chuyện này cũng là đương nhiên, bây giờ hắn là Tiên Ma Đồng Thể, sức chịu đựng thật sự quá phi thường.

Hơn nữa hắn đã hợp nhất một lần rồi, cơ thể cũng đã thích nghi.

Sau khi dung hợp thành công 10 giọt, hệ thống hiển thị thông báo.

Thương Long huyết mạch của ký chủ đã đạt đến tầng thứ 2, Thương Long Uy Áp và Đạp Phong Thành Vân đã đạt đến cấp 2.

Phía sau còn có hai cánh cửa thiên phú bí mật của Nhất Tộc Thiên Long được mở khóa.

Một là Thương Long Thiểm Khích, cái này lập tức tăng sức tấn công lên 50%, sau khi nâng cấp huyết mạch của thể trở nên mạnh hơn, nhưng dù vậy sau một đòn đánh cũng sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

Cái còn lại là Ẩn Tàng Long Dực, tốc độ bay có thể tăng lên gấp bội.

“Mới là huyết mạch cấp 2, làm sao có thể xứng đáng với sự thể diện của ta được chứ?”

Trong tay hắn có hơn hai vạn điểm công đức, mua món hàng có giá trị 1 điểm công đức này chẳng đáng để đau lòng.

Tiếp tục dung hợp 100 giọt nữa, hệ thống thông báo Thương Long Huyết Mạch đã đạt đến cấp 3, đồng thời mở thêm 3 bí thuật nữa.

Thành ca không thèm quan tâm đến nó, tiếp tục tập trung cao độ, dung nạp thêm 1000 giọt nữa, Thương Long Huyết Mạch đã đạt đến cấp 4.

"Sao vẫn chưa đến cấp Viên Mãn?"

"Nâng cấp Huyết Mạch sao mà khó thế?"

Hắn là cũng là hơi tham lam, thực lực của Long Thương Nhất Tộc thực sự không có mấy ai đạt đến cấp 4.

Chỉ một số ít lão đại của Long tộc tu luyện đến mấy trăm triệu năm mới có thể đạt được.

"Ta không tin."

Hắn cứ thế đổi hết một nghìn giọt này đến một nghìn giọt khác, cuối cùng lúc đổi đến giọt thứ mười nghìn thì cuối cùng hệ thống phát ra tiếng nhắc nhở.

"Thương Long Huyết Mạch của ký chủ đã đạt đến cấp Viên Mãn, nhận được chân thân của Thương Long, tất cả các bí thuật của Thương Long Nhất Tộc đều đạt đến cấp 5…"

Ấn mở xem qua những bí thuật, hiệu quả của bí thuật thiên phú đều đã tăng lên.

Ví dụ Thương Long Thiểm Kích có thể tăng sức tấn công lên gấp đôi.

Hắn sờ cằm nghĩ nghĩ một chút, sau đó vui sướng nở nụ cười.

"Nếu cái này dùng cùng với bạo kích thì chẳng phải sức mạnh sẽ áp đảo đất trời luôn sao?"

Còn về chân thân Thương Long đó, hệ thống miêu tả là có thể hóa thành Thương Long chân chính.

Điều này hoàn tác khác với thuật biến hóa trước đây của hắn.

Biến hóa chỉ có thể mô phỏng ngoại hình, mô phỏng một chút khí tức.

Khi chuyển sang cơ thể Thương Long, tất cả các tác dụng bí thuật của Thương Long Nhất Tộc đều sẽ tăng gấp đôi.

Khi đó lực công phá của Thương Long có thể đạt đến cấp bậc tổ tiên của Thương Long, sức tấn công của Thương Long Thiểm Kích có thể đạt gấp 3 lần, tốc độ của Ẩn Tàng Long Dực có thể đạt gấp 5 lần.

Hắn quyết định thử trước một chút, sau đó lắc mình biến mất.

Sau đó, hắn ở trên không trung, chuyển thành hình dạng của Thương Long.

Đột nhiên, một con rồng khổng lồ kéo dài không biết bao nhiêu dặm xuất hiện.

Một luồng ánh sắc chói dữ dội phát ra toàn thân Thương Long, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào nó!

Mà khi tất cả sự cưỡng chế được giải tỏa nó gây ra một tác động cực lớn đến xung quanh.

Tầng mây bị đè ép tiêu tan trong nháy máy, các luồng khí tức trở nên hỗn loạn.

Nếu tu sĩ hạ giới đứng ở bên cạnh hắn, cho dù đạt đến Thánh Giai thì cũng sẽ bị nổ tung mà chết, căn bản không có cách nào tiếp tục chống đỡ.

Đại trận hộ tông của Phi Tiên môn ở phía bên dưới tự động khởi động, liều mạng chống đỡ áp lực đáng sợ này.

Và những ngọn núi xung quanh không có sự bảo hộ của trận pháp đang dần sụp đổ.

Các vị trưởng lão trong môn phái sợ hãi, các đệ tử bị đè xuống đất không nhúc nhích được.

“Ai!”

“Sao Long tộc lại tới đây?”

Tam đại Thi Vương cũng vô cũng kinh hãi, cảm nhận được mối đe dọa mãnh liệt, liên tiếp bay lên trời.

Thành ca đã nhận được sức mạnh, ẩn thân trở về nguyên dạng.

Đù má cái này thanh thế lớn quá, cất đi dùng sau vậy.

Sau giây phút vui sướng ngắn ngủi, hắn lại nhìn Thanh Long Tinh Huyết, Kim Long Tinh Huyết, cùng hàng ngàn huyết

mạch khác của Thái Cổ Thần Ma huyết mạch trong gian hàng, hắn không khỏi thở dài.

“Haizz, món nào cấp độ Viên Mãn cũng cần đến 10000 điểm công đức, thôi để sau đi.”

Trong gian đồ còn có Anh Linh, hắn thích nhất là Chiến Chi Anh Linh.

Lúc trước hắn ở hạ giới, tiêu diệt Xích Nhật Tông, đã từng bật hack trong một thời gian ngắn để thử qua sức mạnh của Anh Linh.

Sức mạnh Linh Anh lúc đó đã tăng sức công phá lên gấp 50 lần và sức phòng thủ lên gấp 10 lần.

So với Chiến Chi Anh Linh, những Anh Linh khác yếu hơn nhiều.

Nếu như có thể sở hữu nó mãi mãi, như vậy hắn có thể bỏ qua bản chất tiên quốc của Tiên Vương, trực tiếp phá hủy nó bằng sức mạnh của mình!

Tầng sâu nhất của gian hàng hệ thống thì có bán Anh Linh này, mô tả đơn giản rất đơn giản – Anh Linh độc nhất vô nhị bất khả chiến bại.

Cũng có thể nói Chiến Chi Anh Linh, trên trời dưới đất chỉ có một tu sĩ có thể sử dụng nó.

Đến mức giá của nó là 1 tỷ công đức.

“Hệ thống, sao ngươi không đi cướp luôn đi?”

Với những Anh Linh lấy được trước hắn đều dùng điểm tích đổi thưởng, cái này thật sự còn quý hơn trên trời.

Ngày hôm sau Nguyên Thịnh, Nguyên Thù lại chạy tới.

“Lão tổ, Minh Trì Tiên Vương của Ngân Lân thiên vực và Lưu Duyên Tiên Vương của Thanh Hỏa thiên vực cùng nhau đến tận đây, nói là muốn gặp ngài!”

Lần này hai vị lão trưởng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Với tiền lệ của ba vị Thi Vương hôm qua, hẳn là hai vị này cũng là bạn cũ lão tổ.

So với ba vị Thi Vương với hung danh ở ngoài kia, hai vị Tiên Vương là Mình Trì và Lưu Duyên, là những bậc thầy đỉnh cao về luyện khí và luyện đan trong tiên giới.

Mặc dù chỉ mới quật khởi gần nghìn vạn năm nay, nhưng lại được gọi là bậc thầy, có địa vị rất cao ở trong ở trung tiên giới.

"Minh Trì Tiên Vương và Lưu Duyên Tiên Vương?"

Thành ca nghĩ mãi cũng không biết họ là ai.

Có điều Thành ca cũng lười suy nghĩ, chắc chắn lại Thánh giả của vạn vực năm đó mà hắn không có ấn tượng gì.

"Vậy để họ đến gặp ta đi."

Chương 304.

"À cái này…."

Tuy biết rằng lão tổ từng có địa vị rất cao nhưng hai người vẫn có chút khó chấp nhận.

Bất kể là ở hạ giới hay là tiên giới thì đám tu sĩ tinh thông đan, khí, phù, trận vĩnh viễn là một cái bánh bao béo bở.

Vậy thì đại sư cấp Tiên Vương càng không cần nói rồi, đi đến đâu cũng đều là khách quý.

Đừng nói tiên nhân bình thường, cho dù là Tiên Vương muốn gặp đều phải xem tâm trạng của bọn họ.

Nghe nói bọn họ đến cửa, trên dưới Phi Tiên Môn vô cùng kích động, vinh hạnh đến mức rối tinh rối mù.

"Hai vị này chính là hai nhân vật bậc thầy của Đan Đạo và Khí Đạo, trăm vạn năm trước, thậm chí Minh Trì Tiên Vương đã thành công luyện ra tiên khí trên thất giai làm chấn động toàn bộ trung tiên giới…"

Cho dù lão tổ ngươi từng có địa vị cao đến đâu thì khi gặp được chuyên gia trong lĩnh vực này thì cũng phải tiếp đón long trọng chứ!

Thành ca thầm nghĩ, anh đây rút thưởng rút được Luyện Khí thuật có thể trực tiếp luyện ra tiên khí cửu phẩm, anh đây đã kiêu ngạo chưa hả?

Chẳng qua là hắn vẫn chưa thu thập đủ nguyên liệu, cũng không có nhu cầu gì về phương diện này cho nên mới không để tâm đến mà thôi.

“Được rồi được rồi, nói với bọn họ thích đến thì đến!”

Nguyên Thịnh và Nguyên Thù đương nhiên không dám truyền nguyên văn câu nói của hắn.

Hai người lại bước ra bên ngoài sơn môn với vẻ mặt rối rắm.

Chưởng môn Nguyên Chân và các trưởng lão còn lại đang nhiệt tình bắt chuyện với hai vị Tiên Vương, hầu như đều sắp hóa thân thành những kẻ nịnh bợ rồi.

“Khương tổ sư sắp đến rồi!”

“Hai vị tiền bối xin lượng thứ…”

“Ha ha, các ngươi đến đây thật là vinh hạnh cho Phi Tiên môn bọn ta!”

“Nghe nói năm đó hai vị Tiên Vương lần lượt từ chối gia nhập Đan Minh và Khí Minh?”

Thái độ của hai vị Tiên Vương khá ổn, về cơ bản đều mỉm cười đáp lại.

“Quả thật có việc này.”

Lưu Duyên Tiên Vương thong thả nói: “Đó là bởi vì sau lưng Đan Minh và Khí Minh có mấy vị Tiên Đế chống lưng.”

Đám trưởng lão của Phi Tiên môn cũng không hiểu được, sao mà lại hình thành quan hệ nhân quả này vậy.

Chẳng lẽ Đan Minh và Khí Minh có bối cảnh thâm hậu, có Tiên Đế làm chỗ dựa vững chắc thì không tốt sao?

Tại sao lại bởi vì nguyên nhân đó mà không gia nhập hai liên minh này?

Mọi người cũng không dám truy hỏi.

Nguyên Hạc vẫn đang nịnh hót: “Mất đi hai vị tiền bối, quả thật là tổn thất của Đan Minh và Khí Minh!”

Nguyên Triết cũng nói: “Đúng vậy, nếu hai vị tiền bối gia nhập Đan Minh và Khí Minh, vậy thì đúng là phúc của trung tiên giới!”

Hai vị Tiên Vương không hẹn mà cùng nhau nhíu mày.

Hóa ra hậu nhân của Phi Tiên môn không biết Tiên Đế ở thượng tiên giới từng mấy lần nhằm vào tổ sư gia của bọn họ sao?

Thế mà còn nói giúp cho Đan Minh và Khí Minh?

"Xem ra các ngươi cũng không biết gì cả."

Đám trưởng lão cả kinh, vội vàng xin lỗi.

"Ý của tiền bối là sao?"

"Hai vị thứ lỗi, chúng ta chỉ là vô ý nói gì đó phạm vào điều kiêng kị rồi sao?"

Hai vị Tiên Vương lắc lắc đầu, chân mày lại giãn ra một lần nữa.

"Xem ra tổ sư gia của các ngươi bảo vệ các ngươi rất tốt, không muốn khiến cho các ngươi bị cuốn vào bên trong lốc xoáy khủng bố kia."

Vẻ mặt mọi người ở Phi Tiên môn đều hoang mang, hoàn toàn không hiểu đây là ý gì.

Chỉ có duy nhất chưởng môn Nguyên Chân liên tưởng đến Cửu Diễm Tiên Đế của năm đó.

Nguyên Thịnh và Nguyên Thù cũng đã trở lại.

Vừa thấy bên cạnh của hai người lại không có Khương tổ sư, đám trưởng lão khá bất đắc dĩ.

Danh tiếng của hai vị đại sư này đã truyền khắp cả trung tiên giới, thật sự là người khác cầu còn cầu không được, nghe nói Đan Minh và Khí Minh từng nhiều lần mời bọn họ xuất sơn.

Đến ngay cả bọn họ mà ngươi cũng không nể mặt sao?

"Sao rồi, Khương chưởng môn đồng ý gặp bọn ta không?"

"Hắn có rảnh không?"

Hai vị đại sư rất kích động, Nguyên Thịnh chỉ có thể lắp bắp nói: "Lão nhân gia hắn đang rảnh, muốn các ngươi đích thân vào trong gặp hắn…"

Còn câu nói "thích tới thì tới", hắn chắc chắn là không dám truyền lời đâu.

Nghe thấy câu này, đám đồ tử đồ tôn ở phía sau hai vị đại sư đồng loạt lộ ra dáng vẻ phẫn nộ.

"Sư tổ gia gia, rốt cuộc kẻ này là ai?"

"Đúng vậy sư tổ, kẻ đó có gì ghê gớm chứ? Hắn dựa vào cái gì mà làm vậy?"

"Nếu ngay cả xuất hiện đón tiếp hắn cũng không chịu, vậy thì chúng ta dứt khoát rời khỏi đây thôi."

"Đúng vậy, chúng ta đi đến đâu mà không được tiếp đãi long trọng chứ? Phi Tiên môn nhỏ nhoi này là cái quái gì chứ?"

"Các ngươi đều câm miệng!"

Minh Trì Tiên Vương tức giận trừng mắt nhìn đám đồ tử đồ tôn phía sau này một cái.

"Trước mặt vị đó, nếu các ngươi còn dám vô lễ như vậy đừng trách ta trục xuất các ngươi ra khỏi sư môn, tuyệt đối không bỏ qua!"

Nói xong, hắn và Lưu Duyên Tiên Vương sửa sang lại y quan.

"Khương chưởng môn đang ở đâu, mau dẫn đường!"

Nhìn thấy phản ứng của hai người này, đám trưởng lão của Phi Tiên môn cuối cùng mới thở ra một hơi.

Máu mặt của lão tổ thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, gặp ai cũng hiệu nghiệm hết cả?

Chẳng có gì ngạc nhiên, hai vị đại sư này cũng hành đại lễ sau khi gặp được Khương chưởng môn.

Thậm chí hai người còn nước mắt giàn giụa, vô cùng kích động.

Quả thật giống như đồ đệ rốt cuộc cũng tìm được sư phụ đã thất lạc nhiều năm vậy.

Đám trưởng lão của Phi Tiên môn gần như đã bị khiếp sợ đến chết lặng.

Ngoại trừ mấy người đan sư khí sư phía sau hai vị đại sư này thì những người còn lại đều ngây ra như phỗng, hoàn toàn

không thể hiểu được cảnh tượng này.

Bọn họ từng nghe nói đến Khương tổ sư của Phi Tiên môn.

Mua 3300 miêng Tiên Duyên Lệnh, có được tiên khí cửu giai, còn có vài vị Tiên Vương, Ma Vương có giao tình rất tốt với hắn.

Sau đó thì sao?

Nhiêu đây cũng không đến nỗi khiến cho hai vị đại sư khom lưng nhỉ?

Nghe nói gần đây ở trung tiên giới có không ít kẻ đều đang xoa tay, tính toán tìm đến hắn để gây phiền toái bởi vì hắn mua quá nhiều Tiên Duyên Lệnh, phá vỡ một vài quy tắc thông thường đã được ước định.

"Sao hai người các ngươi cũng không đến thượng tiên giới?"

"Bọn ta đều đang đợi ngươi xuất sơn một lần nữa, tiếp tục dẫn dắt chúng ta!"

Thành ca thầm nghĩ, sao lại là câu này nữa thế?

Hầu như đám người này đều chờ mong mình lên cao một cái, quấy cho thượng tiên giới long trời lở đất, làm một phen sự nghiệp lớn thì phải?

Kỳ thật đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa nhớ ra được rốt cuộc hai người này là người của vực giới nào.

Cho dù có hỏi hắn cũng sẽ không có ấn tượng.

Ngẫm lại cũng đúng, sức chiến đấu của đan sư, khí sư nói chung phải yếu hơn so với các tu sĩ cùng giai.

Những biến cố liên tiếp của năm đó cũng không có cơ hội cho bọn họ thi triển kỹ năng luyện đan, luyện khí, khi đó phỏng chừng cũng chỉ là những nhân vật ngoài lề.

"Nghe nói hai người các ngươi mấy năm nay sống cũng khá ổn!"

"Đám hậu bối môn nhân này của ta gần như đều ca tụng không ngớt đối với các ngươi."

Hai người vội vàng xua tay khiêm tốn: "Khương chưởng môn nói đùa rồi, những thứ đó đều chỉ là hư danh mà thôi…"

“So với ngươi, chút thành tựu này của bọn ta căn bản không đáng giá nhắc tới.”

Câu nói này khiến cho mấy kẻ đan sư khí sư đó cảm thấy khó chịu .

Hai vị tổ sư cho dù nhìn thấy Tiên Đế cũng không đến nỗi phải nhún nhường như vậy.

Thành ca cười như không cười nói: “Mấy năm nay, hẳn là thông tin của các ngươi nhanh nhạy lắm nhỉ?”

“Khụ, cũng tạm được.”

“Khương chưởng môn là có chuyện gì muốn thăm dò sao?”

“Ta chỉ là muốn hỏi một chút, hẳn là các ngươi đã nghe nói tới Phi Tiên môn từ lâu rồi đúng không?”

Hai người vội vàng gật gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

“Đây chính là tông môn của Khương chưởng môn, bọn ta vẫn luôn rất để tâm đến!”

“Không thấy rõ nhỉ?”

Sắc mặt của Thành ca đột nhiên trầm xuống: “Gần đây ta phát hiện ra đám môn nhân này của ta căn bản chưa từng có được sự chiếu cố của các ngươi!”

“Không riêng gì các ngươi, còn có đám người Tiêu Hỗn, Sát Lợi và Tịch Vân, tất cả đều chưa từng chiếu cố đến hậu bối của ta!”

Hắn vỗ tay vịn thật mạnh, đột nhiên đứng bật dậy, cười chế giễu.

“Những lời của các ngươi nói năm đó cũng thật dễ nghe!”

“Cái gì mà tương lai nhất định sẽ chiếu cố đến hậu bối môn nhân của Phi Tiên môn, kết quả thì sao?”

Chương 305.

Nói đến đây, đúng là Khương Thành có chút tức giận.

Liên tiếp nhìn thấy mấy tên Tiên Vương, Ma Vương, hắn dần dần phát hiện ra một chuyện.

Đám hậu bối môn nhân này của mình hoàn toàn coi những Tiên Vương, Ma Vương đó như những kẻ xa lạ trong truyền thuyết.

Nào là nể phục nào là sợ hãi, hoàn toàn không có tư cách để bắt nhịp kết giao với những đại lão này.

Bọn họ căn bản không biết, những đại lão này vốn dĩ nên là "người một nhà".

Không cần nghĩ cũng biết, mấy năm nay, bọn họ hoàn toàn không nhận được bất kỳ sự chiếu cố nào!

Nếu không, làm sao Phi Tiên môn cứ mãi suy tàn như vậy?

Nghe được tổ sư gia vì chuyện này mà nổi giận, cảm xúc của đám người Nguyên Chân và Nguyên Thịnh, Nguyên Thù dâng trào, hốc mắt đều đỏ cả.

Vậy mà còn một khoảng thời gian có qua có lại với nhau như vậy sao?

Giờ bọn họ mới biết, hóa ra mấy cao thủ Tiên Vương này, năm đó còn hứa hẹn sẽ chiếu cố Phi Tiên môn.

Thế tại sao… mấy năm nay hoàn toàn không cảm nhận được?

"Khương chưởng môn bớt giận!"

Hắn nổi giận, hai Tiên Vương đều không khỏi run lên.

Đến ngay cả tam đại Thi Vương vẫn chú ý đến bên này cũng vội vàng bay đến.

"Khương chưởng môn thứ tội!"

"Bọn ta cũng chỉ là bất đắc dĩ."

Nghĩ đến sự suy tàn hiện tại của Phi Tiên môn, Thành ca tức giận: "Nếu hôm nay các ngươi không cho ta một cái lý do hợp tình hợp lý thì lập tức cút hết cho ta!"

Lúc được gánh team thì vui vẻ lắm nhỉ?

Anh đây không ở đây một cái là người đi trà cũng lạnh rồi?

Minh Trì cẩn thận nhìn sắc mặt đanh thép của hắn, vội vàng giải thích nói: "Chuyện này là có nguyên nhân cả."

"Nói!"

“Năm đó vào thời điểm Mạc Trần, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Đoạn Hà vẫn còn ở đây, Phi Tiên môn giống như mặt trời ban trưa, cảnh sắc tráng lệ, khi đó bọn ta vẫn chưa bằng các nàng.”

“Ừm, vậy sau khi các nàng phi thăng thì sao?”

“Sau khi các nàng phi thăng, bọn ta dần dần tu luyện lên, bắt đầu có chút thành tựu, vốn dĩ cũng định chiếu cố thật nhiều cho hậu bối của Phi Tiên môn.”

Một trong ba vị Thi Vương Trảm Nham tiếp lời nói: “Nhưng vào thời điểm này thượng tiên giới xuất hiện biến cố.”

Thành ca nhướng mày: “Biến cố gì?”

“Cùng với việc càng ngày càng nhiều Tiên Vương của Phi Tiên môn lên thượng tiên giới, sau khi hàng nghìn người lên đó, cuối cùng cũng dẫn để sự cảnh giác và kiêng dè của đám Tiên Đế ở trên đó.”

“Còn liên lụy đến cả Phi Tiên môn của trung tiên giới cũng bị xếp vào mục tiêu để tiêu diệt!”

Bọn họ nói tới đây, đám trưởng lão của Phi Tiên môn, ai nấy đều vô cùng khiếp sợ.

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh chợt hiểu ra.

Hai người nhìn lên phía trên, dùng giọng điệu bi thương nói: “Khó trách sau này các liệt vị tổ sư cũng chưa từng xuống đây, hóa ra sau khi các nàng đến thượng tiên giới thì lại bị Tiên Đế chèn ép sao?”

Đám trưởng lão đồng thanh hô to: “Hy vọng liệt vị tổ sư có thể bình an vô sự!”

Thành ca âm thầm thở dài, bản thân một trăm triệu năm không thể xuất sơn quả thật đã bỏ lỡ rất nhiều đại sự quan trọng.

“Vậy sau này thì sao?”

“Thượng Tiên giới cũng không tiện phá vỡ quy củ mà trực tiếp nhúng tay vào sự phân tranh của trung tiên giới, cho nên mấy năm nay bọn họ chỉ không ngừng bày mưu kế cho một số tiên môn của trung tiên giới, khiến bọn họ ra tay hủy diệt Phi Tiên môn.”

“May mắn lúc ấy Kiếm vực, Ma vực và Hoang tộc vẫn còn có một ít cao thủ chưa lên thượng tiên giới, lúc này mới bảo hộ được Phi Tiên môn, đó đã là chuyện của tám ngàn vạn năm trước rồi.”

Nguyên Chân đột nhiên hoảng sợ, sau đó gật gật đầu: “Quả thật có chuyện này!”

Nguyên Thù cũng giống như vừa tỉnh lại sau giấc mộng, liên thanh nói: “Điển tịch của bổn môn có ghi lại, tám ngàn vạn năm trước có mấy lần bị Thái Cổ tiên môn bao vây tấn công, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nhưng cuối cùng không hiểu tại sao kẻ thù đều rút lui, hóa ra đúng là có người đang giúp chúng ta ư?”

Lưu Duyên Tiên Vương gật đầu: “Đúng vậy, nếu không có bọn họ thì không chừng Phi Tiên môn cũng đã bị hủy diệt ít nhất mười lần rồi.”

“Mà với việc những cao thủ mạnh mẽ như bọn họ cũng lần lượt phi thăng, lực lượng của chúng ta ở trung tiên giới càng ngày càng yếu, rất khó chống lại mấy Thái Cổ tiên môn, Ma môn đó.”

“Nhưng mà cũng may, Phi Tiên môn không còn thần kì nữa. Những môn nhân sau này càng ngày càng bình thường, gần như đều không xuất hiện Tiên Vương, dần dần không khơi dậy nổi hứng thú của thượng tiên giới.”

“Lúc này mới có thể bảo toàn.”

Lời này của hắn khiến cho đám người Nguyên Chân có chút hổ thẹn.

Hóa ra đúng là những hậu nhân như không ra gì bản thân mới có thể tiếp tục sống sót sao?

“Thật ra sự phát triển của U Minh mấy năm nay cũng được coi là ngụy trang để bảo vệ các ngươi.”

Minh Trì tiếp tục nói: “Bọn họ bí mật thống trị hơn ba mươi thiên vực xung quanh đây, gần như đã thay các ngươi xóa bỏ không ít tai họa ngầm.”

“Chẳng qua bọn họ làm không hề lộ liễu, không tiếp xúc trực tiếp với các ngươi mà thôi.”

“Mặt khác, U Minh lớn mạnh qua từng năm, nội bộ cũng trở thành tốt xấu lẫn lộn!”

“Hơn nữa mệnh lệnh này cũng không thể tuyên bố công khai được, cho nên rất nhiều thành viên của U Minh, bản thân họ cũng không biết rằng Phi Tiên môn đặc biệt như vậy.”

Cũng chính là hai vị đại sư Minh Trì và Lưu Duyên này.

Bởi vì lý do nghề nghiệp cho nên vẫn duy trì quan hệ tốt đẹp với hầu hết các phi thăng giả.

Đổi thành những người khác, ví dụ như tam đại Thi Vương và U Minh, căn bản không có giao tình, thật đúng là không biết những chuyện nội tình cơ mật này.

Hắn nói như vậy, đám trưởng lão của Phi Tiên môn nhớ lại một chút, phát hiện thật đúng là như vậy.

Hơn một ngàn vạn năm nay, cùng với sự xuất hiện của U Minh, Phi Tiên môn cũng không còn gặp nguy hiểm gì nữa.

Nhiều lần xảy ra xích mích với các tông môn khác, nhưng chẳng bao lâu, tông môn kia cũng tự nhiên xảy ra chuyện.

Mặc dù thực lực của Phi Tiên môn bình thường, nhưng dường lại như lại thái bình hơn so với bất kì một cái tông môn nào khác.

Thành ca cảm thấy xấu hổ, hóa ra bản thân đã hiểu lầm bọn họ .

Nghĩ theo hướng này, sau này bọn họ không dẫn dắt Phi Tiên Môn lại là có ý tốt ư?

“Khụ, nếu đã như vậy, vậy thì chuyện này cũng bỏ qua đi.”

Hai vị Tiên Vương Minh Trì và Lưu Duyên âm thầm lau mồ hôi, may mà chuyện này đã khép lại.

Bất kể nói như thế nào thì mấy năm nay hai người bọn họ quả thật cũng chưa từng làm bất kỳ chuyện gì vì Phi Tiên môn.

Chuyện này cũng là sự thật.

Bọn họ vô cùng tôn kính Thành ca, nhưng sẽ không đối xử như vậy với đám đệ tử Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh kia.

Năm đó mọi người không phải đều được một mình Khương chưởng môn gánh sao, đều giống nhau, giống nhau cả, các ngươi thì có gì ghê gớm chứ?

Có thể nhớ được việc tiện tay bảo vệ đám hậu bối của các nàng một chút, để Phi Tiên Môn vẫn còn tồn tại xem như là đã hiếm có lắm rồi.

Thành ca hiểu rất rõ tâm lý của bọn họ, nhưng cũng chẳng buồn vạch trần.

“Bây giờ ta đã trở về, các ngươi cũng không cần giấu giếm nữa.”

Hắn cười tủm tỉm xoa xoa ngón tay: “Có thể yên tâm mạnh dạn mà thể hiện sự quan tâm của các ngươi đối với các hậu bối của Phi Tiên môn rồi.”

“Để bù đắp lại những tủi nhục mà mấy năm nay bọn họ phải chịu!”

Tủi nhục?

Mấy năm nay bọn ta đã bị tủi nhục cái gì sao?

Đám người Nguyên Chân và Nguyên Thịnh hơi theo không kịp tiết tấu .

Chỉ biết là tổ sư gia này không phải là ngọn đèn cạn dầu, ai cũng dám hốt của.

“À, việc nên làm, việc nên làm!”

“Là tiền bối, quả thật chúng ta nên cho hậu bối một chút quà gặp mặt.”

Hai vị Tiên Vương Minh Trì và Lưu Duyên ha ha cười, sau đó lấy ra năm bình tiên đan trên không trung, lần lượt chia cho đám trưởng lão Nguyên Chân, Nguyên Thịnh và Nguyên Thù.

“Còn đây là Thái Huyền Dung Hồn Tiên Đan, mấy năm gần đây lão phu đã luyện chế ra, hy vọng có thể có trợ giúp đối với các ngươi!”

Nghe thấy bên trong mấy cái lọ này là Thái Huyền Dung Hồn Tiên Đan, đám người Nguyên Chân và Nguyên Thịnh suýt nữa đã hoan hô ngay tại đây.

Đan dược này là tiên đan thất phẩm, hơn nữa là dùng để phụ trợ tu luyện tiên hồn.

So với tiên đan dùng để tăng cường linh lực, tu vi thì đương nhiên cái này càng hiếm có hơn.

Đừng nói là một lọ mười viên, cho dù chỉ một viên bọn họ cũng không dám mơ tưởng tới.

Trước kia tu luyện đều chỉ dùng tiên đan ngũ phẩm, lục phẩm, có tiên đan thất phẩm này không chừng có thể đột phá bình cảnh ấy chứ.

"Đa tạ tiền bối!"

Đối với tiên đan này, Thành ca lại rất bình tĩnh, không lâu trước đây hắn vừa mới ăn mấy ngàn viên.

Khi mọi người đều đang sôi nổi nói lời cảm tạ thì mấy tên đệ tử phía sau Lưu Duyên Tiên Vương đều nhìn không nổi nữa.

Chương 306.

Chuyện này là sao?

Sư tôn lão nhân gia hắn đã chủ động đến nhà, đáng lẽ các ngươi nên cảm thấy vô cùng vinh hạnh, dùng quy cách nghênh đón chiêu đãi cao nhất mới đúng.

Thế mà còn chủ động yêu cầu gì đó?

Đặc biệt là Thái Huyền Dung Hồn Tiên Đan này đến ngay cả bọn họ cũng rất ít được ban thưởng.

Dựa vào cái gì tặng cho bọn họ?

Vài tên đệ tử lộ ra vẻ mặt khó chịu nhưng lại không dám hé răng, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nhìn thấy lần trước đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh lấy được tiên đan, những trưởng lão khác của Phi Tiên Môn tỏ vẻ vô cùng ghen tị.

Bọn họ cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu được, lần trước đám người Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết, Tố Mộng đi theo lão tổ xuất môn là có ý nghĩa gì.

Ở bên cạnh hắn có thể nhận được rất nhiều lợi ích.

Chỉ là thật đáng tiếc lão tổ dường như không có dự định chiêu mộ thêm tùy tùng thân tín.

Nhìn thấy Lưu Duyên Tiên Vương lấy tiên đan thất phẩm ra, Minh Trì Tiên Vương có chút rối rắm.

Người khác lấy thất phẩm ra, bản thân lại lấy tiên khí lục giai ra, hình như không có thể diện lắm.

Dù sao Nguyên Chân và Nguyên Thịnh, Nguyên Thù của Phi Tiên môn đều đã có tiên khí lục giai.

Nhưng để hắn lấy thất giai ra làm lễ vậy thì cũng đau lòng lắm.

Tiên khí thất giai và tiên đan thất phẩm, một cái có thể được truyền lại mãi mãi, một cái là vật phẩm tiêu hao ngắn hạn, giá trị chênh lệch không biết bao nhiêu lần.

Cái thứ hai, ít nhất thì vắt óc nghĩ đủ mọi cách cũng có thể mua được, còn cái trước thì khỏi phải nói, hoàn toàn không thể gặp được.

Minh Trì Tiên Vương là luyện khí tiên sư, bây giờ hắn có hai thanh tiên khí thất giai, một thanh là binh khí hắn thường dùng.

Cái còn lại là dự định tương lai tìm được người kế thừa y bát chân chính thì mới truyền lại cho hắn.

Trong số đám đồ tử đồ tôn dưới trướng này, tạm thời hắn vẫn chưa xác định được tương lai là ai tới nhận y bát, cho nên vẫn luôn giữ lại không lấy ra.

Nghĩ đến ý nghĩa của Khương chưởng môn đối với mình, tim hắn đập cái thịch.

Sao có thể để lão nhân gia hắn xem thường được?

Thế là cuối cùng Minh Trì Tiên Vương vẫn lấy ra thanh tiên khí thất giai Li Quân Kiếm. Lần này, đám đồ tử đồ tôn của hắn thật là nhịn không được nữa.

“Sư tôn!”

“Tiên kiếm thất giai, sao có thể tặng cho người khác…”

“Sư tổ hãy suy nghĩ kĩ lại!”

Minh Trì Tiên Vương hít sâu một hơi: “Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết!”

Nhìn thấy vị này lấy ra tiên kiếm thất giai, đến cả Lưu Duyên Tiên Vương cũng bị dọa sợ.

Lão huynh đệ, ngươi cũng chịu cho quá rồi.

Hắn biết vì để luyện ra thanh kiếm này, Minh Trì Tiên Vương đã tiêu tốn thời gian hàng ngàn vạn năm.

Thu thập nguyên liệu cũng đã đủ khó rồi, điều quan trọng nhất chính là trao cho tiên kiếm sức mạnh quy tắc, chuyện này không chỉ cần có đủ thực lực mà còn cần có cơ duyên.

Một khi không thể thành công trao quy tắc cho thì thành phẩm cuối cùng cũng chỉ là tốt hơn tiên kiếm lục giai một chút mà thôi.

Trước khi luyện ra thanh kiếm này, bởi vì thất bại mà có lẽ Lưu Duyên Tiên Vương đã luyện ra mười lăm thanh tiên kiếm lục giai cực phẩm…

Chuyện này cũng coi như là có vận khí tốt rồi, ít nhất cuối cùng, lần thứ mười sáu cũng luyện ra thất giai.

Có vài luyện khí tiên sư luyện tới ba bốn mươi lần, hao phí nguyên liệu quý hiếm với số lượng kinh người, cuối cùng vẫn luyện không ra cũng là chuyện bình thường.

Hai tay bưng thanh kiếm này, Minh Trì Tiên Vương trân trọng hướng về phía chưởng môn Nguyên Chân Tiên Tôn.

“Tiền bối…”

“Cái này, tiên kiếm này…”

Nguyên Chân thở hổn hển, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn.

Làm chưởng môn hơn trăm vạn năm, ngoại trừ lần trước nhìn thấy tổ sư gia thì hắn chưa bao giờ kích động như vậy.

Đây chính là tiên kiếm thất giai!

Hắn thậm chí có chút không dám nhận, quý giá quá rồi, hắn nhận không nổi.

Nhưng lời chối từ hắn thật sự là nói không nên lời.

Sức hấp dẫn của thần binh lợi khí quá lớn.

Hai tay vẫn rất thành thật vươn ra.

Nhưng vào lúc này, một bàn tay khác duỗi qua ngăn cách hai người ra.

Ngẩng đầu lên nhìn, không phải Thành ca thì còn là ai được nữa?

"Hầy, ban thưởng cho hậu bối, ta cũng đâu có kêu ngươi nhịn đau từ bỏ những thứ yêu thích hả."

Hắn nhìn ra được thanh kiếm này là vật cực kỳ quan trọng đối với Minh Trì Tiên Vương.

Ngẫm lại thì lão già không giống với tam đại Thi Vương kia.

Ba vị kia không cần dùng đến tiên khí, cho nên bắt bí nhiều một chút cũng không sao.

Mà bản thân vị này còn có một đám đồ tử đồ tôn, thanh kiếm này rõ ràng rất hữu dụng, cũng không thể bắt bí quá mức được.

Minh Trì Tiên Vương vội vàng nói: "Khương chưởng môn, không phải lão phu không đồng ý!"

"Chỉ cần một câu của ngài, cái mạng này của lão phu cũng có thể dâng ra. Đây chỉ là một vật ngoài thân, đâu có là gì."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Nhất là đám đồ tử đồ tôn của Minh Trì Tiên Vương đều nghĩ, liệu có phải hắn điên rồi hay không.

"Đừng đừng đừng!"

Thành ca xua tay áo: "Ban thưởng quá mức trân quý, chỉ sợ bọn họ nhận không nổi…"

Nguyên Chân chỉ có thể ngượng ngùng rụt tay trở lại, trong lòng có chút mất mát, nhưng ngẫm lại thì cũng đúng, nếu bản thân nhận tiên khí thất giai đó thì trong lòng cũng không yên được.

Ngay sau đó, chợt nghe thấy giọng của Thành ca truyền đến: "Nếu không thì như vậy đi, ngươi có mang theo nguyên liệu của tiên khí thất giai hay không?"

“Cái này thì có, không biết Khương chưởng môn cần nguyên liệu để làm gì?”

Mặc dù nguyên liệu cũng vô cùng quý giá, nhưng ít nhất vẫn còn có thể mua được, nếu tặng thì cũng không đau lòng lắm.

Điều này thì xem lúc trước hắn luyện ra nhiều tiên kiếm lục giai như vậy là biết.

So với một thanh tiên kiếm thành phẩm thì giá trị nguyên liệu của một thanh kiếm ít nhất cũng phải thấp hơn mấy chục lần.

Dù sao thứ quý giá nhất của tiên kiếm thất giai vẫn là luồng sức mạnh quy tắc cuối cùng được trao cho.

Minh Trì Tiên Vương có mang theo nguyên liệu luyện khí này bên người, chỉ là không hiểu ý của Thành ca.

Khi tặng lễ vật cho tiểu bối, làm gì có chuyện tặng nguyên liệu chứ?

Hầu hết các nguyên liệu luyện khí đều không có tác dụng gì khác cho đến khi luyện thành phẩm.

Thành ca cố ý làm ra vẻ như rất bình tĩnh, thuận miệng nói: “À cái đó ta đã quên nói, kỳ thật ta cũng là luyện khí sư.”

“Hả?”

“Vậy mà Ngài cũng là luyện khí sư?”

Đừng nói là mọi người của Phi Tiên môn, Minh Trì, Lưu Duyên cùng với tam đại Thi Vương tất cả đều mang vẻ mặt hoang mang.

Hoàn toàn chưa từng nghe nói đến.

Trước kia Khương chưởng môn hoàn toàn không thể hiện bất kỳ dấu hiệu nào liên quan đến luyện khí hết.

“Đúng vậy, ngươi mang theo bao nhiêu bộ nguyên liệu, đủ hai bộ không?”

Rút trúng kỹ năng luyện khí đã lâu như vậy, Thành ca suy nghĩ cũng nên dùng để làm màu rồi.

Huống chi cũng nên cho hai kẻ tâm phúc chân chính là Nguyên Chân và Nguyên Thịnh này một chút đãi ngộ đặc biệt.

Nhưng mà lông dê không thể mọc ra ở trên người mình, có thể lấy một chút nguyên liệu từ trên người Minh Trì thì chẳng phải là quá đẹp rồi ư.

“Cái này, hai bộ nguyên liệu của tiên kiếm vẫn có… Nhưng chỉ còn thiếu Hàn Ngọc Tiên Tâm quan trọng nhất…”

Thành ca nhìn vào hệ thống thương thành của chính mình, Hàn Ngọc Tiên Tâm có giá đổi là năm mươi điểm công đức một quả.

May mắn thay không cần phải tự mình thu thập hơn trăm loại nguyên liệu còn lại, nếu không thật đúng là chịu không nổi.

“Không sao, đúng lúc ta có hai quả Hàn Ngọc Tiên Tâm này.”

“Vậy thì tốt quá!”

Minh Trì Tiên Vương không cần nghĩ ngợi gì, bèn lấy ra một số lượng lớn thiên tài địa bảo từ trong hư không, chiếu rọi cả tòa đại điện, khiến nó như được trang hoàng lộng lẫy, vô cùng tỏa sáng.

Nhìn thấy một đống nguyên liệu quý hiếm này, những đồ tử đồ tôn này của hắn lại lộ ra dáng vẻ đau lòng.

Tuy rằng số nguyên liệu này chỉ cần tốn chút công sức là có thể thu thập được, nhưng cũng là do sư tôn góp nhặt qua nhiều năm, cứ như vậy mà cho đối phương tiêu xài lãng phí thì thật sự là rất đáng tiếc.

Đúng vậy, trong mắt của bọn họ, cho Khương chưởng môn số nguyên liệu này chính là trâu nhai mẫu đơn, quá lãng phí.

Bọn họ không tin Thành ca lại biết luyện khí.

Nếu thật sự có thể luyện ra tiên khí thất giai thì đã nổi danh ở trung tiên giới từ lâu rồi.

Mà trước đây bọn họ đều chưa từng được nghe nói đến người này.

“Khương chưởng môn, không biết ngươi muốn mở lò luyện khí ở nơi nào?”

“Tiểu lão nhân có thể hỗ trợ một chút không?”

Minh Trì Tiên Vương đã từng nhìn thấy rất nhiều kỳ tích do Thành ca tạo ra, cho nên hắn vẫn giữ một sự mong chờ nhất định.

Trong lòng hắn quyết định, cho dù vận khí không tốt, thất bại cả hai lần thì bản thân hắn cũng muốn cố gắng khen ngợi Khương chưởng môn.

Suy cho cùng việc hai lần đều có thể thành công, vốn là chuyện vô cùng xa vời.

Quan trọng là lão nhân gia chơi vui là được…

Chương 307.

Thành ca quan sát số nguyên liệu này.

"Nguyên liệu của hai thanh kiếm này đều là hệ thủy sao?"

Luyện khí thuật này của hệ thống, một khi hắn lấy ra thì sẽ trở thành tri thức của bản thân, đương nhiên liếc mắt cái là đã biết.

Thực tế thì trình độ luyện khí của hắn còn vượt xa Minh Trì cơ, chẳng qua bình thường không cần dùng tới mà thôi.

"Đúng vậy, mắt nhìn của Khương chưởng môn thật tốt!"

Đám đệ tử lại âm thầm oán giận, chuyện này thì có cái gì mà mắt nhìn tốt chứ, phàm là luyện khí sư đều có thể nhìn ra được.

Thành ca phất tay thu hết số nguyên liệu này vào kho hệ thống.

Cộng thêm hai quả Hàn Ngọc Tiên Tâm đổi được thì khoảng cách để luyện thành hai thanh kiếm cũng chỉ còn thiếu một bước – nhấn vào cái nút bắt đầu luyện chế.

Nhìn thấy ở đây có nhiều người như vậy, hắn đang suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào.

Hệ thống luyện khí căn bản không hề có quy trình, sau khi bắt đầu, thanh tiến trình sẽ nhấp nháy, cuối cùng thì có thể lấy thành phẩm ra.

Nhưng nếu thật sự muốn trực tiếp lấy ra, thì mấy người ở bên ngoài sẽ cảm thấy thấy quá mức hoang đường.

Ngược lại sẽ nghi ngờ, liệu có phải hắn đã chuẩn bị sẵn hai thanh tiên khí thất giai hay không.

“Ta luyện khí không cần sự trợ giúp nào hết.”

“Cũng không cần lò luyện khí và tiên trận.”

“Lại càng không cần phải đổi chỗ, ở đây là được rồi.”

Đương nhiên làm màu là phải làm ngay trước mặt.

Nhưng mà những lời này truyền vào tai những người khác thì không còn là chuyện như vậy nữa.

Cho dù không biết luyện khí thì cũng biết những thứ đại khái.

Quá trình để luyện chế tiên khí vô cùng phức tạp rườm rà, không chỉ đơn thuần là cho nguyên liệu vào một cái bếp lò đơn giản như vậy.

Chọn một bảo địa bày đại trận kéo dài hơn trăm ngàn dặm ra, huy động sức mạnh của Ngũ Hành và Bát Hoang, thêm quy tắc vào trong đó nữa đã được coi như là thao tác bình thường nhất rồi.

Quá trình này bình thường đều cần sự trợ giúp của bằng hữu thân thiết hoặc đệ tử, một mình luyện khí sư thì rất khó để hoàn thành được.

Cũng coi như là là một công trình vô cùng lớn.

Không cần sự trợ giúp, thậm chí ngay cả lò luyện khí cơ bản nhất cũng không cần, trực tiếp luyện ngay tại bên trong điện này?

Vậy chẳng phải còn đơn giản hơn cả việc rèn sắt trong lò rèn ở trần thế à?

Đám đồ tử đồ tôn ở phía sau hai người đều lộ ra biểu cảm cười nhạt, chỉ xem đây là lời nói khoác lác.

Nếu không phải có nhiều Tiên Vương ở đây như vậy thì chỉ sợ đều không nhịn được mà chế giễu một trận ấy chứ.

Nhưng Minh Trì Tiên Vương có sự tin tưởng rất mãnh liệt với Thành ca.

Những lời Khương chưởng môn đã nói ra thì chưa bao giờ hắn không làm được cả.

Nhưng mà tin tưởng thì tin tưởng, hắn thật sự không tài nào tưởng tượng nổi đó là thao tác gì.

“Luyện khí nhưng lại không cần lò luyện khí và tiên trận, quả nhiên Khương chưởng môn là người phi phàm, làm việc có phong cách riêng!”

“Ha ha, lão hủ cần phải quan sát tỉ mỉ một phen!”

Ánh mắt hắn nhìn Thành ca kia hoàn toàn mê mệt!

Lưu Duyên Tiên Vương ở một bên cũng tỏ vẻ chờ mong hệt như vậy.

Điều này khiến Thành ca có chút buồn bực, tại sao hai ngươi không giống như những người khác, tràn ngập nghi ngờ đối với ta chứ?

Giống như đám đệ tử kia của các ngươi, đó gọi là sự khinh thường và không tin tưởng.

Như vậy chờ đến lúc ta lấy ra tiên khí mới có thể thu hoạch càng nhiều giá trị kinh sợ!

Hắn âm thầm lắc lắc đầu.

Quả nhiên nhưng người biết việc năm đó hắn là người giết Tiên Đế, ngay từ đầu đã kỳ vọng vào hắn rất cao.

Bất kể sau này hắn làm ra hành động vĩ đại gì thì những người này đều sẽ cảm thấy đấy là chuyện đương nhiên.

“Luyện khí thuật này của ta tên là - Hư Luyện Pháp!”

Minh Trì Tiên Vương cảm thấy hứng thú, vội vàng đặt câu hỏi: “Hư Luyện Pháp là gì? Tiểu lão chỉ mới được nghe thấy lần đầu, không biết xuất thân từ trường phái nào?”

Thành ca thầm nghĩ, nếu ngươi đã từng nghe thì mới là lại đấy, anh đây đang bốc phét mà.

Hắn vỗ vỗ vào ngực mình: “Cái gọi là Hư Luyện Pháp, điểm đáng để chú ý chính là xuất phát từ tấm lòng, lấy tâm và thần làm chủ, bỏ qua hình thức bên ngoài rườm rà…”

“Phương pháp này là do ta tự sáng tạo ra, đến nay vẫn chưa bao giờ thể hiện ra trước mặt người ngoài đâu.”

“Các ngươi vinh hạnh lắm mới có thể tận mắt chứng kiến đấy!”

Minh Trì Tiên Vương và Lưu Duyên Tiên Vương mở to hai mắt, biểu cảm nghiêm túc giống như những học sinh trong lớp nghe thầy cô giải thích những điểm mấu chốt của kỳ thi.

Đó gọi là tập trung tinh thần.

Chỉ là đám kia đồ tử đồ tôn ở phía sau hai người, tất cả đều lộ ra vẻ mặt chẳng tin tưởng chút nào.

Bây giờ bọn họ có chút nghi ngờ, liệu Thành ca có phải bọn giang hồ bịp bợm gì hay không ấy chứ.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy một đống “hiệu ứng đặc biệt”.

Thành ca thả ra một đống anh linh và hào quang vờn quanh bản thân, thoạt nhìn bề ngoài muốn có bao nhiêu chói mắt thì có bấy nhiêu chói mắt.

Thậm chí hắn còn nhắm hai mắt lại, cả người đắm chìm trong một mảnh sương mù sặc sỡ..

Ngay sau đó, 992 điều quy tắc chủ đều xuất hiện, trong điện xuất hiện dị tượng.

Nhiều sức mạnh quy tắc như thế khiến cho mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Xem ra đúng là có chuyện như vậy thật rồi.

Thành ca nhắm mắt lại, hai tay chậm rãi vung vẩy, giống như là đang vẽ ra một quỹ đạo huyền ảo, tiến hành một nghi thức nào đó vô cùng thần bí.

Kỳ thật chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí mê hoặc thị giác mà thôi.

Sau khi “nghi thức” này tiến hành khoảng chừng ba phút thì bản thân hắn cũng hơi không kiên nhẫn rồi.

Chắc là mọi người đều đã bị mình làm cho đầu đầy dấu chấm hỏi.

Lúc này mới nhấp vào nút bắt đầu luyện chế trong hệ thống, thanh tiến trình rung lên, hai thanh tiên kiếm thành phẩm nằm trong kho hàng hệ thống.

Hắn nhấn vào nút lấy một cái trong đó ra, rồi sau đó chậm rãi rút thanh kiếm kia từ trong hư không.

Mũi kiếm xuất hiện trước, tiếp theo là chuôi kiếm, ngay sau đó phẩm chất của kiếm cũng dần dần xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Khi ánh sáng xanh mờ nhạt chợt hiện, lưỡi kiếm huyền diệu và hơi thở nguy hiểm cuối cùng cũng hiện ra khiến tất cả mọi người đều bị kinh sợ!

Không phải chứ, thật sự luyện ra một thanh tiên kiếm rồi?

Đám kia đồ tử đồ tôn kia của Minh Trì Tiên Vương đều là luyện khí tiên sư, bây giờ cũng đều có kinh nghiệm hơn mấy trăm ngàn vạn năm, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thanh kiếm này là vật bất phàm!

Bởi vì trên thanh kiếm này thật sự có khí tức của sức mạnh quy tắc!

Chẳng lẽ trước đó hắn đã chuẩn bị sẵn một thanh kiếm ư?

Không, không phải!

Bọn họ cũng không phải người ngoài nghề, tiên khí vừa ra khỏi lò với tiên khí đã dùng qua có rất nhiều điểm khác biệt nhỏ.

Mà thanh kiếm này rõ ràng chính là vừa mới ra lò!

Sao có thể như vậy được?

Vì để tạo ra hiệu quả này, Thành ca cũng cố gắng lắm rồi đó.

Cố ý kéo nó ra khỏi kho hệ thống một cách chậm rãi, nhìn thấy giống như nó đang hình thành trong đống hiệu ứng đặc biệt vậy.

Khi thanh kiếm này hoàn toàn hiện ra trong đại điện, rất nhiều người không khỏi nín thở.

Minh Trì Tiên Vương tiến lên vài bước với vẻ mặt thất thần, đi tới phía trước của tiên kiếm.

Đầu tiên là dùng tiên hồn cảm giác, sau đó lại không nhịn được dùng tay trực tiếp vuốt ve nó.

Thành ca cũng không ngăn cản hắn.

Hắn biết các đại sư - ngôi sao sáng trong lĩnh vực này, thường hay có sự chuyên chú cuồng nhiệt mà người bình thường khó có được.

“Thật sự là quy tắc hệ thủy …”

Minh Trì Tiên Vương thì thào nói.

Những lời của hắn tương đương với việc tuyên bố thanh kiếm này là tiên khí thất giai hàng thật giá thật!

Thế là trong đại điện này lập tức xôn xao cả lên.

Một lần đã thành công rồi ư?

Hơn nữa không cần lò luyện đan và tiên trận, cũng không dùng bất kì bố trí nào khác, lại càng không cần đến thời gian mấy vạn mấy trăm vạn năm?

Ngay dưới mí mắt của mọi người ở đây, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi như vậy một thanh tiên kiếm thất giai trong truyền thuyết cứ như vậy mà thành hình?

Chuyện này cũng quá không hợp lẽ thường rồi nhỉ?

Nhưng mà điều càng kỳ quái hơn còn ở phía sau.

“Không!”

Minh Trì Tiên Vương bỗng nhiên kinh ngạc hô lên: “Thanh kiếm này… Không đúng!”

Nơi đây đột nhiên yên tĩnh, chẳng lẽ là nhìn nhầm rồi ư?

Bỗng nhiên hắn nhìn về phía Khương chưởng môn, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

“Uy lực của sức mạnh quy tắc này vượt xa tiên kiếm thất giai bình thường!”

“Nếu nó được sử dụng bởi người có cảnh giới cao thâm, thậm chí có thể chuyển hóa thành sức mạnh quy tắc hệ băng!”

“Kiếm này… Có thể nói là cao cấp nhất trong số tiên khí thất giai!”

Cái gì cơ?

Không chỉ luyện ra tiên kiếm thất giai mà còn luyện ra tiên kiếm thất giai cao cấp nhất?

Lần này, bên trong đại điện càng bùng nổ hơn.

Chương 308.

Thành ca âm thầm thở phào một hơi.

Khi Minh Trì Tiên Vương bảo không đúng, hắn còn tưởng rằng hệ thống đã xảy ra sai sót.

Hóa ra chỉ là bởi vì phẩm chất quá tốt.

Cái đó không phải là chuyện đương nhiên sao?

Thành phẩm do hệ thống luyện khí tạo ra đương nhiên là kết quả tốt nhất mà nguyên liệu trước mặt có thể làm được.

Nhưng mà những người khác sẽ không thể nào cảm thấy đây là chuyện đương nhiên được.

Chuyện này còn để cho người khác sống không vậy?

Chỉ một lát như vậy, chẳng cần dùng gì mà cũng có thể tạo ra được thất giai cực phẩm?

"Chuyện này thật sự quá thần kỳ!"

"Rốt cuộc Hư Luyện Thuật thần thông tới mức nào vậy?"

"Ta vừa mới nhìn kỹ toàn bộ quá trình, thật sự không hiểu gì cả."

"Đúng vậy, thật cao thâm khó lường…"

Phản ứng này của đám trưởng lão Phi Tiên môn còn bình thường lắm rồi đấy.

Còn đám đồ tử đồ tôn phía sau Minh Trì Tiên Vương, bọn họ sắp hóa đá luôn rồi.

Ta là ai?

Đây là đâu?

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Làm tùy tiện như vậy mà có thể luyện ra một thanh tiên kiếm thất giai? Lại còn là cực phẩm?

Ai có thể nói cho bọn họ biết rốt cuộc là làm hiểu gì vậy được không?

Thành ca đặt thanh kiếm kia đến trước mặt chưởng môn Nguyên Chân Tiên Tôn.

Dù sao đồ vật do hệ thống làm ra, căn bản không thể thu công đức về được, cho nên ở trong mắt hắn, nó chẳng đáng tiền chút nào.

“Nguyên Chân, những nỗ lực của ngươi ta đều có thể thấy hết, thanh kiếm này xem như là ta và Minh Trì Tiên Vương cùng ban cho ngươi.”

Lão già này kính động đến ngây người.

Lúc trước Minh Trì Tiên Vương ban thưởng thì bị tổ sư gia cắt ngang, hắn còn đang có chút mất mát đây này.

Bây giờ thật sự là vui mừng gấp đôi.

Thanh kiếm này là cao cấp nhất trong thất giai, còn mạnh hơn nhiều so với thanh kiếm Minh Trì Tiên Vương tặng lúc trước.

Đừng nói là mua được, chỉ sợ nếu không đến thượng tiên giới thì sẽ tìm không ra thanh tiên kiếm thất giai thứ hai có thể so sánh được!

Hơn nữa đây là do lão tổ tự mình luyện ra, đại diện cho việc tổ sư gia sáng lập môn phái công nhận mình.

Ý nghĩa quả thực có thể so với thượng phương bảo kiếm của Phi Tiên môn!

“Đa tạ tổ sư gia!”

“Đa tạ Tiên Vương tiền bối!”

Nguyên Chân quên hết tất cả, đường đường là chưởng môn lại trực tiếp quỳ xuống lạy đến mẻ cả đầu.

Nhưng mà không có ai chê cười hắn.

Ngoại trừ Thành ca và tam đại Thi Vương, ánh mắt của những người khác nhìn vào thanh kiếm đều nóng như lửa, hận không thể cướp đi.

Đặc biệt là các trưởng lão khác của Phi Tiên môn đột nhiên cảm thấy binh khí ngũ giai lục giai trong tay của mình đều là rác rưởi.

“Khương chưởng môn, cái này… Rốt cuộc Hư Luyện Pháp này làm như thế nào vậy?”

Minh Trì Tiên Vương hoàn toàn không thể giữ nổi bình tĩnh được nữa.

Thật ra cái hắn quan tâm không phải là thanh kiếm này quý giá bao nhiêu, thứ mà hắn càng để ý hơn chính là phương thức luyện khí hoàn toàn mới kia.

Chuyện này quả thực giống như là mở ra một cái cửa trước mặt hắn, khiến hắn nhìn thấy một thế giới mông lung khác.

Nhìn thấy ham muốn học hỏi tràn ngập trong con mắt hắn, trong lòng Thành ca thầm nhủ, ngươi không có hệ thống thì muốn cũng không được.

“Chuyện này chủ yếu là dựa vào thiên phú được trời ưu ái.”

“Cần có phẩm chất thần hồn và huyết mạch thể chất đặc thù, trên đời hẳn chỉ có một mình ta mới có thể làm được.”

“Ngươi không cần thử làm lại…”

Hắn cũng không muốn hại lão đầu này đi đường vòng, một ngõ cụt khi chui đầu vào thì cũng không hề có khả năng thực hiện được.

Minh Trì Tiên Vương khó mà giấu được được sự tiếc nuối trong mắt.

Đồng thời cũng lộ ra sự kính trọng ngưỡng mộ càng lớn với Khương chưởng môn.

“Vậy… Khương chưởng môn có thể luyện lại một lần hay không để tiểu lão được chiêm ngưỡng học tập thêm một lần nữa…”

Đường đường là Tiên Vương, bậc thầy luyện khí của trung tiên giới lại nói muốn học tập.

Lời này truyền ra ngoài thì chỉ sợ ai nấy đều sẽ cảm thấy hắn đang ra vẻ khiêm tốn.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả đám đồ tử đồ tôn kia của hắn đều cảm thấy rất bình thường.

Theo như bọn họ thấy nếu ví đạo luyện khí như núi cao, vậy thì Minh Trì Tiên Vương cũng chỉ có thể ngửa mặt trông lên chỗ càng cao hơn như Khương chưởng môn, cơ mà vẫn chưa thấy rõ được toàn cảnh mà thôi.

Thành ca vốn định luyện lại thêm một lần, dù sao thì đại trưởng lão Nguyên Thịnh vẫn còn đang ở một bên ngưỡng mộ kia kìa.

Thế là tiếp tục làm bộ làm tịch làm lại thêm một lần nữa.

Sau đó lại lấy ra một thanh tiên kiếm thất giai.

Kiếm vừa hiện, hai đại Tiên Vương là Lưu Duyên và Minh Trì đã vội vàng tiến lên kiểm tra.

Vừa nhìn thấy thì lại là kinh ngạc thốt lên không ngớt.

“Lại là một thanh kiếm cao cấp trong số thất giai!”

“Sao có thể như vậy được?”

“Hai lần liên tục đều thành công, hơn nữa vừa thành thì đã là cực phẩm như vậy!”

“Thật không thể tưởng tượng nổi!”

“Chuyện này, không phải ta là đang nằm mơ chứ?”

Mọi người ở đây lại nhốn nháo lên một lần nữa.

Thêm một lần thành công nữa đã đủ để chứng minh lần trước đó không phải là trùng hợp.

Người bình thường sẽ cảm thấy chẳng có gì ghê gớm cả.

Nhưng mà với các luyện khí sư đã quen với việc phải trải qua vô số lần luyện khí thất bại, gần như hoàn toàn đã bị đánh vỡ nhận thức.

Hai kỳ thích liên tiếp xảy ra ở trước mắt bọn họ, gần như đã phá hủy cả tuổi nghề luyện khí hàng trăm hàng nghìn vạn năm của họ.

Chẳng lẽ phương pháp luyện khí Hư Luyện này sẽ không thất bại ư?

Hơn nữa còn ung dung như vậy, vừa ra thì đã là cực phẩm mà cả đời bọn họ cũng không thể với tới?

Thậm chí rất nhiều đệ tử bắt đầu hoài nghi, phủ định chính mình.

Con đường luyện khí từ trước đến nay chính mình vẫn luôn đi theo, liệu có phải đã sai lầm rồi hay không?

Nhưng mà không phải vô số luyện khí sư trước đây cũng bước lên con đường này giống y hệt bản thân sao?

Trong lúc nhất thời, bọn họ vô cùng mờ mịt.

"Nguyên Thịnh, ngươi cũng vất vả mệt nhọc có công lao to lớn rồi, thanh kiếm này thưởng cho ngươi!"

Thành ca cũng chẳng buồn nhiều lời, trực tiếp ném thanh kiếm cho đại trưởng lão Nguyên Thịnh.

Người thứ hai lập tức cũng mừng như điên dập đầu liên tục.

"Đa tạ tổ sư gia!"

"Đa tạ Tiên Vương tiền bối!"

Lúc trước hắn còn tưởng rằng chỉ có chưởng môn mới được ban thưởng thất giai, không ngờ rằng bản thân mình cũng có.

Tuy rằng thanh kiếm này cũng là thất giai, nhưng lại cao cấp hơn nhiều so với thanh Bảo Quang Kiếm lúc trước của Lãnh Hóa Hàn!

Ngay lập tức, sư phụ lại có thể diện lại rồi!

Lão tiểu tử này cầm lấy thanh kiếm mà yêu thích không buông tay, hận không thể lập tức đi ra ngoài thử xem, nhất là tỉ thí cùng với đồ đệ của bản thân một chút.

Các trưởng lão khác cũng không đứng yên được nữa.

"Tổ sư gia…"

"Còn bọn ta thì sao…"

Đám trưởng lão Nguyên Thù, Nguyên Mục mếu máo.

Thành ca không có ý định là người nào cũng có phần thưởng, thứ nhất hắn không nhiều nguyên liệu như vậy, thứ hai nếu thưởng cho tất cả vậy thì không có gì đặc biệt quý giá cả.

"Các ngươi sao?"

"Các ngươi còn phải biểu hiện cho thật tốt vào."

“Lấy chưởng môn và đại trưởng lão làm gương mà học tập theo cho thật tốt vào.”

Câu nói này khiến cho Nguyên Chân, Nguyên Thịnh vô cùng đắc ý.

Nhìn đi, đây chính là sự công nhận của lão tổ đối với những việc mà mình đã làm trong khoảng thời gian trước đó đây.

Người đầu tiên nhận ra thân phận của lão tổ cũng có rất nhiều ưu thế.

Lúc trước mấy người các ngươi không ngừng phản đối, bây giờ thì hay rồi?

“Ha ha, Nguyên Thù, Nguyên Mục các ngươi đừng gấp mà!”

“Trưởng lão Nguyên Bách, thanh tiên kiếm lục giai này của lão phu không cần dùng đến nữa, bây giờ ban cho ngươi!”

“Cái này… Khụ, được rồi, đa tạ chưởng môn!”

Trưởng lão Nguyên Bách nhận lấy kiếm, biểu cảm vô cùng phức tạp.

Bởi lẽ hắn đang dùng tiên kiếm ngũ giai, nếu đổi lại là lúc trước lấy, có được tiên kiếm lục giai thì chắc chắn hắn cũng là mừng rỡ như điên.

Nhưng bây giờ so với hai thanh tiên kiếm thất giai kia thì thanh kiếm lục giai này chẳng còn được hoan nghênh nữa rồi.

Hơn nữa cái này còn là đồ mà người khác bỏ đi…

“Khương chưởng môn…”

Minh Trì Tiên Vương hoàn toàn mất đi phong độ của một cao nhân, ở một bên gấp gấp đến độ vò đầu bứt tai, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Đáng tiếc không còn nguyên liệu, nếu không hắn thật sự hy vọng Thành ca có thể làm lại thêm một lần nữa.

Nhìn xem liệu còn có thể một lần đã thành công hay không.

Cho dù hắn không thể học được Hư Luyện Pháp này, nhưng mà là một luyện khí sư, nhìn thấy phương pháp luyện khí thần kỳ như vậy, hắn cũng không thể bình tĩnh nổi nữa rồi.

“Ngươi thật sự đã sáng lập ra một trường phái hoàn toàn mới!”

“Sáng kiến này đáng để ghi vào sử sách luyện khí, là một lần cách tân vĩ đại!”

“Tên của ngươi sẽ được vô số luyện khí sư ở đời sau khen ngợi…”

“Thật không hổ danh là ngươi!”

“So sánh với ngươi thì tiểu lão ta chỉ nhỏ bé như hạt bụi…”

Đám đồ tử đồ tôn kia của hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu, gần như đã hoàn toàn trở thành một đám fanboy rồi.

Bây giờ bọn họ làm sao còn dám khinh thường nữa, ánh mắt nhìn Khương chưởng môn chính như thể là ánh mắt đang nhìn một vị tiền bối thần nhân khai tông lập phái.

Chương 309.

Thành ca kiểm tra bảng hệ thống một chút.

Hiệu quả làm màu của hai lần luyện khí vừa rồi khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều cực kỳ kinh sợ.

Đến ngay cả hai đại Tiên Vương đã quen biết với hắn từ trước cũng không ngoại lệ.

Biết luyện khí thì bọn họ có thể hiểu, nhưng dùng loại tư thế luyện khí này thì bọn họ hiểu không nổi rồi.

Thành ca có chút tiếc nuối, đáng tiếc bây giờ ở đây không có nhiều người mà.

Sớm biết như vậy thì đã triệu tập tất cả môn nhân đến đây để bắt đầu lại buổi biểu diễn.

Mấy ngày kế tiếp, Phi Tiên môn vẫn hùn vốn tiên tinh hệt như trước, chuẩn bị mua thêm nhiều Tiên Duyên Lệnh hơn nữa.

Mà mấy ngày nay lại, có lần lượt ba vị Tiên Vương ở xa nghe được tin tức đến bái kiến Khương chưởng môn.

Trên dưới Phi Tiên môn gần như sắp chết lặng.

Rốt cuộc năm đó tổ sư gia đã làm ra chuyện lớn gì vậy trời?

Giao du rộng rãi thế này cũng cần phải có bản lĩnh đấy chứ.

Trước đây những người này còn cho rằng, có lẽ là cả đời bọn họ cũng không có tư cách gặp Tiên Vương một lần, vậy mà bây giờ lạ có tám vị đang vây quanh bọn họ.

Hơn nữa mỗi ai nấy đều đều vô cùng tôn kính với tổ sư gia, hoàn toàn để hắn làm kẻ đứng đầu, cực kỳ có máu mặt.

Đám người Nguyên Thù, Nguyên Mục lén lút suy đoán vô số lần nhưng mãi mà chẳng thể đoán ra được.

Bên kia, tâm trạng của Thành ca lại không được dễ chịu cho lắm.

Sau khi tám vị Tiên Vương đến Phi Tiên môn và ở lại đây xong, cứ hệt như từ nay về sau lại muốn theo chân hắn ấy.

Hắn biết rõ phi thăng giả ở hạ giới tài giỏi đến mức nào, có thêm một đám người như vậy thì cơ hội làm màu của bản thân phải san sẻ ra rồi.

Nhưng với những người có bản lĩnh như này thì bây giờ đuổi người cũng chẳng dễ dàng gì.

Hơn nữa mấy ngày nay, Minh Trì Tiên Vương và một đám đồ tử đồ tôn kia của hắn cứ như keo da trâu dính chặt lấy bản thân hắn.

Cứ như hắn là hải đăng, sao mai tinh, cột mốc của giới luyện khí…

“Ta đã nói rất nhiều lầm rồi, Hư Luyện Pháp kia hoàn toàn không thể làm lại được.”

“Các ngươi bám theo ta cũng vô dụng thôi!”

Hắn thật sự là bị quấy rầy đến nỗi nhức hết cả đầu, mà Minh Trì Tiên Vương và một đám đồ tử đồ tôn lại cười hi hi he he theo.

“Không sao không sao, bọn ta biết rồi mà.”

“Tuyệt kỹ của lão nhân gia ngươi, bọn ta làm sao mà làm lại được, bọn ta chỉ muốn cố gắng theo phía sau ngươi, nghe ngươi chỉ bảo thôi.”

Bọn họ cũng không ngu.

Một nhân vật cấp tổ sư có thể sáng lập ra một trường phái hoàn toàn mới một mình, chắc chắn đã tạo ra danh tiếng vang dội cổ kim trong giới luyện khí.

Đi theo một người như thế, thì cho dù là thỉnh thoảng bị nhắc đôi câu vài lời, không chừng còn có thể được giác ngộ một cách nhanh chóng, trình độ luyện khí có thể tăng tiến vùn vụt.

"Ta không có gì để dạy bảo hết!"

"Ta không hiểu gì về luyện khí hết…"

"Thật không dám giấu, đây là lần đầu tiên ta luyện khí đấy, kinh nghiệm còn chẳng phong phú bằng các ngươi đâu."

Mọi người đều thầm nghĩ, bọn ta tin ngươi mới lạ.

Lời bịa đặt còn có thể giả hơn nữa được không hả?

Lần đầu tiên luyện khí mà đã luyện ra tiên khí thất giai cực phẩm rồi?

Thiên phú dị bẩm cũng phải có mức độ chứ?

"Khương chưởng môn quá khiêm tốn rồi!"

Minh Trì Tiên Vương cảm khái, đồng thời cũng không quên nhân cơ hội này dạy dỗ môn đồ của bản thân một chút.

"Đều noi theo cho ta!"

"Nhìn xem trình độ luyện khí của Khương chưởng môn uyên bác như vậy mà hắn lại còn có thể khiêm tốn như thế!"

"Nhìn lại các ngươi xem, học hỏi mãi mà vẫn là một đám mắt cao hơn đầu…"

Đám đệ tử liên tục gật đầu, sâu sắc tự kiểm điểm lại mình, tất cả đều tỏ vẻ muốn học tập tinh thần làm đến nơi đến chốn không kiêu ngạo, không nóng nảy này của Khương chưởng môn.

Thành ca rất bất đắc dĩ.

Một kẻ thối tha như hắn, ngay từ đầu đã không có khả năng sẽ khiêm tốn rồi.

Kỳ thật rút được luyện khí thuật từ hệ thống đã khiến hắn tự động có được tri thức để luyện ra tiên khí cửu giai.

Hơn nữa tri thức này còn bao la rộng lớn, đề cập đến tất cả các mặt của luyện khí.

Có thể nói là, cho dù không cần hệ thống luyện khí mà sử dụng phương thức khai luyện giống như các luyện khí sư thông thường thì hắn cũng có thể luyện ra tiên khí, chẳng qua như vậy thì cũng sẽ có tỷ lệ thất bại nhất định mà thôi.

Hắn thật sự có kiến thức để dạy bảo mấy người này.

Nhưng ngẫm lại, nằm đó hắn cũng chưa từng dạy bảo bất cứ một ai trong đám đệ tử Phi Tiên môn, hoàn toàn là phong cách ông chủ mặc kệ tất cả.

Thì làm gì có chuyện sẽ mở lớp dạy luyện khí gì chứ.

Ta không rảnh, được chưa hả?

Mà trong khoảng thời gian này, bên ngoài Phi Tiên môn đang là ào ào vũ bão.

Lần này Thành ca tung hoành xuất thế, quả thực đã khiến cho trung tiên giới thật sự phải kinh ngạc một phen.

Nhất là một màn tứ đại cao thủ thần phục kia càng khiến nhiều thế lực xung quanh đó kinh sợ.

Mà đứng mũi chịu sào lại là đại tông môn đứng đầu Kiền Lan thiên vực - Thanh Tịnh cung, cùng một nơi với Phi Tiên môn.

Đây là một tông môn cổ xưa có hơn một tỷ năm lịch sử, tuy rằng trong thời kì phi thăng chiến đều là lấy tiên thành làm trung tâm, nhưng địa vị của Thanh Tịnh cũng vẫn tầm thường hệt như cũ.

Ở thượng tiên giới, bọn họ còn có một Thanh Tịnh cung lớn mạnh khác có Tiên Đế tọa trấn.

Còn Thanh Tịnh cung ở lại trung tiên giới phát triển này chỉ là một chi nhánh mà thôi.

Khi nhóm thiên tài Mạc Trần, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh nổi lên, vì muốn bảo vệ địa vị thống trị của môn phái lớn đứng đầu Kiền Lan thiên vực mà Thanh Tịnh cung đã từng tấn công.

Chỉ là quả thật Thanh Tịnh cung không thể đánh lại đám người mạnh mẽ kia, cuối cùng chỉ đành ngậm ngùi xếp thứ hai.

Mà đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn suy đoán, liệu có phải Khương chưởng môn đã đến thượng tiên giới rồi không, cho nên suy nghĩ lúc đó đều là lên bên trên, hoàn toàn không thể có ý phát triển lớn mạnh ở trung tiên giới.

Cho nên cũng không có dự định đuổi cùng giết tận đối với các thế lực dương dương tự đắc ở xung quanh.

Sau khi hơn một ngàn Tiên Vương của Phi Tiên môn đều phi thăng, Thanh Tịnh cung lại trở về vị trí đứng đầu một lần nữa.

Khoảng thời gian đó, dưới sự chỉ dẫn của thượng tiên giới, bọn họ lại cấu kết với các tông môn khác, cùng nhau bao vây tấn công Phi Tiên môn.

Chỉ là lần đó, bọn họ không may đụng trúng đám Kiếm tu dũng mãnh của Kiếm vực.

Kiếm vực chú trọng sát phạt, không hề giống với đệ tử của Phi Tiên môn, chỉ giáo huấn một phen rồi lại thôi…

Thanh Tịnh cung không những không chiếm được lợi, ngược lại còn bị giết mất ba Tiên Vương, thực lực bị giảm mạnh.

Điều này dọa cho bọn họ sau này cũng không dám hành động gì lớn nữa

Chuyện ở bên kia đã trải qua hàng vạn năm rồi, bọn họ dần dần khôi phục lại, Thanh Vân cung của bây giờ đã có hai vị Tiên Vương tọa trấn rồi.

Cũng xem như là một tông môn lớn mạnh nhất trong phạm vi hơn mười thiên vực xung quanh đây.

Nếu không phải sau này Phi Tiên môn sa sút quá mức, không còn bất kì uy hiếp gì với bọn họ thì e rằng bọn họ đã đánh đến đây thêm lần nữa rồi.

Mà sự xuất hiện lần này của Thành ca khiến bọn họ cảm thấy bị đe dọa.

Phi Tiên môn này rất không an phận.

Nếu tiếp tục phát triển theo đà này, không chừng tình cảnh của hàng ngàn vạn năm trước đây lại tái diễn lại, đàn áp Thanh Tịnh Cung.

Đây là chuyện mà bọn họ không thể khoan dung được.

Mối đe dọa phải nhanh chóng bị tiêu diệt từ trong trứng nước.

Nghe nói tên Khương Thành kia, ngoại trừ một thanh tiên kiếm cửu giai thì thực lực của bản thân hắn cũng chẳng mạnh lắm.

Khó đối phó nhất vẫn là tứ đại cao thủ Tịch Vân, Tiêu Hỗn…

Vì thế, gần đây Thanh Tịnh cung vẫn luôn âm thầm liên lạc với mấy tông môn thế gia mạnh mẽ ở xung quanh thiên vực, dự định lại tổ chức tiêu diệt Phi Tiên môn thêm một lần nữa.

Đề nghị liên thủ này của bọn họ nhanh chóng đã nhận được sự hưởng ứng của một số thế lực xung quanh.

Tuy rằng mục đích của mọi người không giống nhau, nhưng lại nhất trí về mặt lợi ích.

Thanh Tịnh cung là vì muốn giữ được địa vị thống trị Khiều Lan thiên vực và các thiên vực lớn xung quanh nó.

Còn thế lực khác thì là vì có người muốn cướp lấy thanh tiên kiếm cửu giai kia.

Còn có người lại vì 3300 mảnh Tiên Duyên Lệnh kia đã gây nên sự phẫn nộ.

Số còn lại, là vì muốn báo thù.

Ví dụ như Chúc Sơn Quần Ma bị tiêu diệt ở Thiên Khu các lúc trước, bọn họ có Huyết Diễm môn chống lưng.

Là một Ma môn Thái Cổ, bọn họ cũng có hai vị thái thượng trưởng lão cấp Ma Vương.

Khoảng thời gian này đã có năm tông môn lớn và một thế gia lần lượt gia nhập vào liên minh vây quét này.

Cao thủ cấp Tiên Vương và Ma Vương cũng đã có tới chín người!

Sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, còn bên phía Phi Tiên môn vẫn chưa có bất kì sự chuẩn bị gì.

Rất nhiều người chỉ nghe ngóng được ở ngoài mặt rằng, có người bất mãn với việc Phi Tiên môn chiếm giữ nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy.

Họ lại hồn nhiên không hề hay biết, một trận đại chiến thật sự cấp Tiên Vương sắp xảy ra rồi.

Chương 310.

Bên ngoài cũng không biết trận chiến này đang sắp nổ ra.

Nhưng mà là thế lực trung lập duy nhất của trung tiên giới, Thiên Khu các vẫn có con đường tình báo riêng của mình.

Lúc này, Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương cũng đang thảo luận trận đại chiến sắp nổ ra này.

“Lần này, Thanh Tịnh cung không đạt được mục đích của mình thì chắc chắn không bỏ qua.”

“Đúng vậy, Vô Hành và Diệu Huyên, hai vị Tiên Vương đã bế quan nhiều năm. Họ đã không ra khỏi núi trong mấy trăm vạn năm gần đây, lần này lại đều hành động rồi.”

“Mục đích chính của hai vị Ma Vương ở Huyết Diễm môn kia, chỉ sợ cũng là tiên kiếm cửu giai.”

“Đương nhiên, chín đại cao thủ lần này cùng xuất chiến, không có ai lại không rung động với thanh kiếm kia.”

“Cái gọi là báo thù cùng Tiên Duyên Lệnh cũng chỉ là cái cớ mà thôi.”

Mâu Vũ đã nhìn thấu rồi.

Quả thật có được Tiên Duyên Lệnh sẽ khiến cho nhiều người tức giận, nhưng bây giờ còn hơn một trăm năm nữa mới hết hạn.

Cho dù muốn bao vây để giành lấy Tiên Duyên Lệnh cũng nên chờ sau này, ra tay bây giờ vẫn còn quá sớm.

Trước khi thời gian mười năm cuối cùng đến, ngay cả khi lấy được Tiên Duyên Lệnh cũng không thể giữ được nó, điều này hoàn toàn vô nghĩa mà.

Lần này, sự cám dỗ thực sự khiến cho bầy sói nhìn chằm chằm chính là thanh kiếm kia của Thành ca.

“U Minh và Cổ Hoàng môn dự định đối phó như thế nào?”

“Trong bốn vị kia, không có ai là đơn giản cả.”

Diệp Dương Tiên Vương thản nhiên nói: “Ngoại trừ năm môn phái và tông mông đứng đầu này ra, lần này bọn họ còn tụ tập thêm hơn một ngàn vị Tiên Tôn từ 16 môn phái lớn khác nhau.”

“Tác dụng của đám Tiên Tôn này chính là hấp dẫn sự chú ý của U Minh và Cổ hoàng môn, kéo tứ đại cao thủ vào một chỗ.”

“Làm cho bọn họ không thể nào chi viện cho Phi Tiên môn được.”

Mâu Vũ khẽ gật đầu, đây là điển hình cho việc dương đông kích tây, thu hút sự chú ý.

Một khi không có tứ đại cao thủ trợ giúp, Khương Thành rất khó thoát khỏi khi chiến đấu với chín vị cao thủ cấp Tiên Vương .

“Minh Trì Tiên Vương và Lưu Duyên Tiên Vương còn ở Phi Tiên môn sao?”

Tiên vương vốn là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Hai người này đến Phi Tiên môn bái kiến Thành ca cũng không đem theo nhiều người nên lúc xuất phát cũng không có kinh động bất cứ ai.

Rất nhiều người ở ngoại giới bây giờ đều không biết tin tức này.

Nhưng còn không thể qua được tai mắt của Thiên Khu các.

Chỉ là các nàng vẫn chưa nắm bắt được hết tin tức mà thôi.

Ly Hồn thiên vực đã thành địa bàn của Thi tộc từ sớm, người ngoài căn bản không đi vào được, cho nên Thiên Khu các cũng không biết bây giờ tam đại Thi Vương cũng đang ở Phi Tiên môn.

Mấy ngày sau đó, tam đại Tiên Vương đều một mình bước vào Phi Tiên môn nên càng khó để nhận ra.

Việc này đã làm cho các nàng vô cùng kinh ngạc.

“Không thể tin được! Hắn không chỉ có giao tình với hai bên Tiên - Ma, mà còn có giao tình với cả hai vị đan khí tông sư!”

Mâu Vũ thật sự không nghĩ ra, sao mà làm được việc này vậy trời?

Con đường tu luyện của những cao thủ này không hề giống nhau, làm sao có thể đều cùng có giao tình với hắn được?

Đặc biệt là hai vị đan khí tông sư kia, kỳ thật Thiên Khu các cũng từng mời tới mấy lần, nhưng mà lần nào cũng đều bị từ chối.

Diệp Dương Tiên Vương không khỏi cảm khái: “Có thể được đến nhiều người trợ giúp như vậy, ta còn hoài nghi hắn có phải là Tiên Đế ngụy trang hay không nữa cơ.”

Mâu Vũ lắc đầu.

“Cho dù là Tiên Đế thì cũng không chắc có thể nhận được sự trợ giúp từ hai vị tông sư kia.”

Diệp Dương Tiên Vương phải thừa nhận là nàng nói rất đúng.

Các bậc thầy tông sư trong lĩnh vực luyện khí, luyện đan đều có địa vị khá đặc thù, hơn nữa tính tình còn rất kỳ lạ.

Cho dù Tiên Đế có ra mặt, cũng không thể nào ép buộc được bọn họ.

Theo tin tức mà các nàng nhận được, là hai người kia chủ động đến Phi Tiên môn bái kiến Khương Thành.

“Đáng tiếc, chỉ dựa vào hai vị Tiên Vương cũng không ngăn cản được lần tiến công lần này.”

Ở Thanh Tịnh cung còn có chín vị cao thủ cấp Tiên Vương đó.

Huống chi, Minh Trì và Lưu Duyên vốn dĩ không am hiểu chiến đấu , đừng nói là lấy một địch hai, cho dù là một chọi một cũng đã quá sức.

“Chúng ta có nên âm thầm sớm tiết lộ chút tin tức cho hắn, để hắn nhanh chóng chuẩn bị phòng ngự cho tốt không? ”

Không phải Diệp Dương Tiên Vương có hảo cảm gì với Khương Thành.

Mà là cảm thấy sau lưng người này nhất định có bí mật động trời gì đó.

Để nhắn nợ một nhân tình, có khi sau này lại có thể lợi dụng được.

Nói không chừng lần này cứu hắn, hắn lại bán món tiên kiếm cửu giai kia cho bản thân để tỏ lòng cảm kích thì sao?

Huống chi còn có thể nhận được nhân tình từ hai vị đại sư Minh Trì và Lưu Duyên.

Mâu Vũ suy tư một lát, cuối cùng lắc đầu.

“Đừng quên, lập trường của chúng ta là trung lập. ”

“Hơn nữa ta thấy người này là người may mắn quấn thân, cho dù Phi Tiên môn có bị huỷ diệt thì hắn cũng có thể sống sót một cách thần kỳ. ”

Quả thật là Phi Tiên môn chẳng thèm phòng bị gì cả.

Âm mưu cấp Tiên vương vốn không phải đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh có thể phát giác được.

Mà Thành ca…

Hắn cần phải cảnh giác mấy thứ này sao?

Khi Phi Tiên Môn bị năm tông môn và thế gia bao vây, chín đại cao thủ tiếp cận, từ trên xuống dưới của Phi Tiên môn mới nhanh chóng trở nên hỗn loạn.

Các trưởng lão Nguyên Thù, Nguyên Mục, Nguyên Triết nhanh chóng tới gặp Thành ca.

“Tổ sư gia, phải làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, kẻ địch mạnh quá, nếu không thì cứ mở hộ tông đại trận ra trước rồi tính? ”

“Đúng đúng đúng, mở đại trận trước đã, các đời tổ sư trước đã để lại đại trận, ngay cả Tiên Vương cũng có thể ngăn cản được một lúc!”

Một vài Tiên Tôn đến thì bọn họ còn có thể bình tĩnh được, nhưng Tiên Vương thật sự vượt qua phạm vi ứng phó của bọn họ.

Huống chi còn có tận chín người.

Nhưng Nguyên Thật và Nguyên Thịnh lại cực kỳ tự tin.

“Hoảng hốt cái gì mà hoảng hốt?”

“Chỉ là chín Tiên Vương mà thôi, cần gì mà phải sợ hãi như thế?”

“Nhìn cái dáng vẻ tiến thoái lưỡng nan của các ngươi xem, còn có ra dáng trưởng lão hay sao, còn ra thể thống gì?”

Năm đó lão tổ còn đã giết được Tiên Đế thì mấy tên Tiên Vương này có cái gì mà phải sợ?

Đám người Nguyên Thù và Nguyên Mục bất lực chửi bậy.

Hai người các ngươi cũng chỉ mới là Tiên Tôn, ai cho các ngươi cái tự tin mà nói chỉ là Tiên Vương mà thôi đấy?

Chẳng lẽ là Trảm Nham, Minh Trì, bát đại tiên vương kia?

Nguyên Thù thở dài: “Cho dù có tám vị tiền bối kia giúp đỡ, chúng ta cũng vẫn thiếu mất một vị! ”

“Đúng vậy, hơn nữa…”

Nguyên Mục nói một nửa lại không nói tiếp, nhưng mà mọi người đều hiểu hắn có ý gì.

Hai vị Minh Trì và Lưu Duyên tuy là Tiên Vương, nhưng sức chiến đấu thì lại không thể bì kịp các Tiên Vương cùng giai khác.

Suy cho cùng hàng ngàn vạn năm qua bọn họ chỉ nghiên cứu khí đạo và đan đạo.

Bọn họ vừa nói xong, đám cao thủ tam đại Thi Vương và Lưu Duyên, Minh Trì cũng chạy đến.

“Khương chưởng môn, trận chiến này để cho chúng ta xung phong đi!”

“Đúng vậy, hiện giờ cũng nên để cho chúng ta vì ngươi mà chiến!”

Trảm Nham vỗ bộ ngực: “Ba người chúng ta liên thủ, chắc chắn có thể ngăn được năm người trong số bọn họ.”

Nghe được những lời này của hắn, đám người Nguyên Thù vô cùng vui mừng.

Xem ra sức chiến đấu của tam đại Thi Vương không hề bình thường!

Nhưng mà nghe được câu nói này, Thành ca lại suýt chút nữa bị tức đến nổ mũi.

Mẹ nó, các ngươi cũng muốn bắt chước mấy tên Tiêu Hỗn, Tịch Vân kia cướp công của ta đúng không?

Lần trước chiến lợi phẩm không có lấy được, đến nay hắn vẫn còn hơi đau lòng đây này.

Lần này vất vả lắm mới có kẻ địch tìm đến, cũng không thể lại nhường cơ hội này cho người khác được.

"Tông môn trọng địa, sao lại không có cao thủ tọa trấn được, nhỡ đâu kẻ địch trộm mất nhà thì sao?"

"Phi Tiên môn có nhiều môn nhân đệ tử như vậy, nếu là không để ý mà bị giết mất mấy người thì làm sao bây giờ?"

"Cho dù đệ tử không bị giết, kiến trúc trong tông môn bị hủy cũng là tổn thất nặng nề!"

"Tám người các ngươi không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép xuất chiến hết!"

"Nghe rõ chưa hả?"

Thành ca thay đổi phong điềm đạm lúc trước, biểu lộ ra sự nghiêm khắc trước nay chưa từng thấy.

Chương 311.

Tám con người đưa mắt nhìn nhau. Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng vẫn phải gật đầu nhận lệnh.

Đây là mệnh lệnh của Khương chưởng môn. Một khi hắn đã ra quyết định, năm đó ngay cả những kẻ mạnh ở Hư Huyền Quy Tàng Tỉ Trường cũng không dám trái lời.

Huống chi bọn họ chưa từng chứng kiến cảnh tượng Cửu Diễm Tiên Đế bị giết chết.

Đối với Thành ca mà nói, "lực chiến đấu" chính là 7749 viên thuốc an thần.

"Vậy thì xin chúc Khương chưởng môn vừa đánh đã thắng!"

Thấy cả tám người đều chắp tay cúi lạy, Nguyên Thù Nguyên Mục cũng sốt ruột theo.

Tình huống gì thế này?

Tám vị chủ lực mạnh nhất không tác chiến mà chỉ có một mình tổ sư ra trận thôi sao?

Ra trận làm gì chứ, đàm phán với địch hả? Hay là đâm đầu vào chỗ chết?

“Xin tổ sư gia hãy suy nghĩ kỹ.”

“Trận chiến này sơ sẩy một chút thôi là sai một li đi một dặm đấy.”

Thành ca còn chưa lên tiếng, Nguyên Chân Nguyên Thịnh đã bất mãn đứng ra tiếp lời.

“Phủi phui cái miệng các ngươi.”

“Các ngươi không thể tin tưởng tổ sư gia dù một chút sao?”

“Tổ sư gia nhất định chiến thắng trở về. Mấy kẻ các ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng, suy nghĩ nông cạn!”

Nguyên Thù, Nguyên Mục và Nguyên Bách cùng các vị trưởng lão bị nói tức đỏ hết cả mặt. Chẳng hiểu con người này lấy đâu ra tự tin như vậy. Ngu muội ủng hộ tổ sư gia, lẽ nào đây là lý do họ được ban thưởng hai thanh tiên kiếm ư?

Khi Thành ca một mình bay ra khỏi sơn môn, kẻ địch đã bày trận từ lâu.

“Đây chính là tên họ Khương đó.”

“Thanh kiếm ở trên người hắn!’

Nhìn thấy hắn, chín tên đại cao thủ và những Tiên Tôn Kim Tiên đằng sau đều hăng hái hẳn lên.

Thành ca dáo dác nhìn quanh. Chín Tiên Vương và Ma Vương đều tụ họp ở đây.

“Đến đủ cả rồi chứ?”

“Không sót ai chứ?”

Muốn diệt thì phải diệt sạch, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Điệu bộ nhàn nhã vô tư lự này khiến cửu đại cao thủ đối diện không khỏi bất ngờ.

Tiên Vương Vô Hành của Thanh Tịnh cung âm thầm dùng tiên khí truyền âm trao đổi với kẻ có nhiệm vụ giam chân ở đằng xa. Biết được phía U Minh và Cổ Hoàng môn không có gì bất thường xảy ra, mấy kẻ Tiêu Hỗn và Tịch Vân trước mắt đều bị kìm chặt ở bên đó, thì mới an tâm trở lại.

“Hừ, ngươi vẫn tin rằng Tiêu Hỗn Ma Vương, Sát Lợi Ma Vương, Hoa âm Tiên Vương và Tịch Vân Tiên Vương sẽ tới cứu ngươi sao?”

“Nếu còn ôm mộng tưởng này thì hôm nay ngươi chạy không thoát đâu!”

“Nói thật với ngươi nhá, cả bốn kẻ kia đều bị giam lỏng rồi, không tới giúp ngươi được đâu!”

Thành ca nghe tới đây thì không kìm được mà cười một trận.

“Vậy thì phải cảm ơn các ngươi rồi.”

Hắn vốn dĩ lo rằng vào đúng thời khắc mấu chốt của trận chiến bốn kẻ kia sẽ bất ngờ xông ra chém giết rồi nói là yểm trợ Khương chưởng môn gì gì đó cơ.

Nếu vậy thì phần thắng thuộc về ai?

Chiến lợi phẩm chia chác thế nào?

Bây giờ đối phương đã nói bốn người kia không tới được, chẳng khác nào giúp hắn trút bỏ một phần phiền não.

Cửu đại cao thủ không hẹn mà cùng nhướng mày khó hiểu. Đây không phải là phản ứng trong tưởng tượng của họ.

Diệu Huyên Tiên Vương cười lạnh: “Hay ngươi còn hi vọng Minh Trì và Lưu Duyên Tiên Vương tới cứu ngươi?”

“Nói thật với ngươi, những suy tính của ngươi đã bị bọn ta nhìn thấu từ lâu rồi!”

“Chỉ với bọn họ, còn chẳng đáng để lọt vào mắt ta.”

“Để hai vị đó ra đây đi!”

Thành ca chỉ cảm thấy tức cười vô cùng, hóa ra tình báo của đám người này kém như vậy sao?

Có tận tám người mà các ngươi mới biết được hai người thôi ư?

Vậy nếu bây giờ lôi cả tám người kia ra, chẳng phải có thể hốt được cả một đống điểm giá trị kinh sợ à?

Trước mặt có đến mấy trăm nghìn cao thủ đến từ năm thế gia tông môn đứng đầu, chắc chắn bọn họ đều đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Nhóm người này nhất định phải bị giết sạch, trước khi giết phải tặng cho họ một ngờ mới được, giúp bản thân kiếm thêm chút điểm công đức. Nghĩ đến đây, hắn bèn truyền tin cho tám vị cao thủ đang ở bên trong.

“Các ngươi ra đây một lát đi!”

Tám vị lão thần hoàn toàn tin tưởng Khương chưởng môn sẽ toàn thắng trở về đang điềm nhiên ngồi bên trong thì nghe thấy truyền tin của Khương Thành, ai cũng không khỏi bất ngờ.

Lẽ nào lần này kẻ địch có bảo bối thần thông nào đó, Khương chưởng môn đánh không lại?

Họ tức tốc bay thẳng ra ngoài.

“Khương chưởng môn, bọn ta tới đây!”

“Ấy, còn chưa khai chiến sao?”

“Thế mà sao bảo bọn ta ra tay?”

Khi tam đại Thi Vương và cả tam vị Tiên Vương khác xuất hiện, tất cả đám người thế gia phía đối diện quả nhiên đều ngỡ ngàng mắt chữ A miệng chữ O.

“Tam đại Thi Vương của Ly Hồn thiên vực kìa!”

“Gì thế này, sao họ lại ở đây?”

“Không phải bọn họ đã đạt thành thỏa thuận, không được rời khỏi Ly Hồn thiên vực rồi sao?”

Cửu đại cao thủ cảm thấy không ổn cho lắm.

Tam đại Thi Vương này rất khó đối đầu, cao thủ cùng đẳng cấp còn khó có thể quét sạch bọn họ.

Một khi giết không chết mà còn ghi thêm thù thì sau này sẽ nhận phải trái đắng từ họ.

Tam đại Thi Vương vốn dữ dằn có tiếng, ngẫm lại có khi bản thân mình sẽ bị luyện thành Thi khôi mất. Mấy kẻ Tiên Tôn và Kim Tiên đứng phía sau đều bị dọa mất mật.

"Vô Quyết Tiên Vương, chẳng phải ngươi luôn một thân một mình hay sao, sao lại kết giao với người khác thế này?"

"Sao lại xuất hiện ở nơi này chứ?"

"Còn cả vị kia nữa, là Tinh Vũ Tiên Vương phải không? Ngươi cách chúng ta hơn năm mươi thiên vực, nước sông không phạm nước giếng, ngươi dấn thân vào vũng nước đục này làm gì?"

Tám người này vừa xuất hiện, cửu đại cao thủ lập tức chẳng còn thấy đâu đường thẳng.

Bọn họ không hiểu nổi.

Minh Trì Tiên Vương và Lưu Duyên Tiên Vương luôn chìm đắm trong việc chế tạo đan khí, thậm chí còn chẳng giao thủ với ai bao giờ.

Tam đại Thi Vương thì mấy ngàn vạn năm chẳng bước chân ra khỏi Ly Hồn Thiên Thành, trung lập với mọi chiến tuyến.

Hai người Vô Quyết Tiên Vương và Tinh Vũ Tiên Vương thì luôn độc lai độc vãng, nhàn nhã tựa mây.

Giờ toàn bộ mấy người này đều chạy tới yểm trợ một kẻ như Khương Thành?

Làm gì có cái lý đấy!

Thực tế, không chỉ những người này mà cả Thiên Khu các xa xôi, Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương cũng cực kỳ bất ngờ.

Trận chiến long trời lở đất này đã thu hút khá nhiều sự chú ý.

Thiên Khu các rất tự nhiên mà sắp xếp tai mắt tới gần thám thính.

Trông thấy tám vị tiên vương cấp cao trên hình ảnh, các nàng hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh.

"Sao lại có tận tám vị?"

"Rốt cuộc hắn có giao tình với bao nhiêu người vậy?"

"Mấy vị này đều rất khó vời, sao hắn gọi đến được hay vậy?"

Mâu Vũ hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói: “Dựa vào phản ứng của mấy người Tiêu Hỗn Ma Vương và Tịch Vân Tiên Vương, e rằng không phải hắn mời đến đâu.”

“Mà là tám vị này chủ động ra mặt.”

“Chống lưng của người này quá khó lường. Sức mạnh hắn nắm trong tay không hề thua kém Thiên Khu các chúng ta ở trung tiên giới.”

Diệp Dương Tiên Vương im bặt.

Minh Trì Tiên Vương nhìn cửu đại cao thủ đối diện, tuy thiếu mất một người nhưng hắn chẳng hề sợ hãi.

“Vì sao chúng ta lại không thể xuất hiện ở đây?”

“Lũ chó mù các ngươi, dám đối đầu với Khương chưởng môn cơ đấy?”

Trảm Nham quét mắt nhìn một vòng toàn bộ đám người, âm trầm nói: “Đám các ngươi chuẩn bị biến thành Thi tộc rồi, vui vẻ lên.”

Sau cửu đại cao thủ lạnh cả sống lưng, đột nhiên lo lắng cho tông môn đằng sau bọn họ.

Hôm nay mà không nhai đầu hết tam đại Thi Vương thì lãnh đủ rắc rối.

Ngay tại thời khắc bọn họ định đánh liều một phen, Thành ca liền đứng ra.

Vừa kiểm tra ghi chép trong hồ sơ hệ thống, hắn phát hiện sau khi tám người kia cùng lộ diện, hắn nhận được những 175487 điểm công đức.

Tăng thêm rất nhiều so với mấy trận trước của hắn!

Đương nhiên, chủ yếu là do đối diện có tới chín vị tiên vương.

Mục tiêu xuất hiện bất ngờ trong cảnh giới càng cao thì bất ngờ được gia tăng càng nhiều.

Cho nên công đức tự động trao đổi cũng nhiều hơn.

Chương 312.

Thành ca không khỏi khâm phục sự lanh trí của mình.

Vẫn may là không vừa lên đã chết, nếu không chẳng phải rất lãng phí sao.

Bây giờ đối mặt với đám kẻ địch này, giá trị cuối cùng cũng sử dụng hết.

Tám cao thủ cùng nhau xuất hiện, cũng hoàn thành sứ mệnh đạo cụ làm màu, bản thân nên lên sàn rồi.

“Được rồi được rồi, mấy người các ngươi có thể trở về rồi!”

Hắn phất phất tay về phía đám người Trảm Nham, Minh Trì, Vô Quyết.

Tám người có chút mông lung.

“Khương chưởng môn, ngươi không cần chúng ta trợ chiến sao?”

“Không cần đâu, chút kẻ địch này, chẳng lẽ ta còn không giải quyết được sao?”

“Vậy ngươi…”

Vậy ngươi gọi chúng ta ra ngoài làm gì?

Thành Ca cũng không tiện nói thẳng tác dụng của các ngươi chỉ là để thể hiện, vậy quá tổn thương rồi.

Chỉ có thể tìm một “lý do chính đáng” khác.

“Không phải là ta tôn trọng đối phương đầy đủ sao, để bọn họ biết bên này có những nhân vật nào đủ máu mặt.”

“Thế này đợi lát nữa thời điểm bọn họ chết, thì sẽ cảm thấy chết có ý nghĩa.”

Cho dù lý do này vẫn rất vô lý, nhưng nghe Khương chưởng môn hình dung bản thân họ là những nhân vật có máu mặt, tám người lại được yêu thương mà kinh sợ hơn, cũng có chút tự hào.

Lúc hội nghị năm đó, bọn họ chỉ cũng là nhân vật râu ria không được phép vào sân.

Xem ra những năm này bản thân cố gắng, cuối cùng có thể được lão nhân gia ngươi coi trọng thêm mấy phần.

“Vẫn là Khương chưởng môn nhìn xa trông rộng, tư duy và suy nghĩ luôn luôn vượt qua hiểu biết của bọn ta!”

“Đúng vậy đúng vậy…”

“Vậy thì chúng ta trở về trấn thủ sơn môn!”

“Lúc nào ngươi cần thì lại gọi bọn ta.”

Tám người rất thỏa mãn, thế là nhao nhao bay trở về sơn môn.

Cảnh tượng này khiến cho cửu đại cao thủ đối diện trở tay không kịp, hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì.

Muốn làm cái gì đây?

Gọi tám người kia ra chỉ để dọa bọn họ thôi hả?

Sau đó thì sao, không cần bọn họ cùng chiến đấu nữa hả?

Thiên Khu các xa xôi ở bên kia, Diệp Dương Tiên Vương nhìn hình ảnh này cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc

“Hắn muốn làm gì? Tại sao lại để tám người kia quay về vậy.”

Mâu Vũ nhíu mày, nghĩ một lát mới có chút không chắc chắn nói: “Có lẽ đây là kế sách dương đông kích tây.”

“Cố ý khiến cho kẻ địch cho rằng chỉ có một mình hắn, sinh ra tâm lý lơ là bất cẩn, tám vị khác rất có thể lặng lẽ mai phục ở bốn phía.”

Diệp Dương Tiên Vương bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế!”

Lúc này, Thành ca đã hốt được giá trị kinh sợ, đương nhiên sẽ không tiếp tục nói nhảm với đám người nhiều kinh nghiệm trước mặt.

Hắn trực tiếp mở toàn bộ hack.

Mấy chục buff Anh Linh, uy áp max cấp của huyết mạch Thương Long, 992 điều quy tắc chủ…

Đương nhiên, còn có thanh tiên kiếm cửu giai kia.

Mở kỹ năng thiên phú Thương Long Thiểm Kích, sau đó ấn vào kĩ năng bạo kích gấp mười lần.

Đây cũng xem như là một đòn mạnh nhất bây giờ của hắn.

Một kiếm vừa mới xung ra, trời đất rung chuyển!

Ảo ảnh Thương Long xuất hiện ngang trời kéo dài không biết mấy vạn dặm, cắn nuốt tất cả mọi thứ trong hư không.

Chín cao thủ phía trước và mười mấy vạn Tiên Tôn Kim Tiên lập tức bị cái miệng lớn của Thương Long nhấn chìm vào trong đó.

Dưới sự tăng buff của quy tắc hỏa diễm bổ sung cho Hồng Tuyệt Kiếm, vô số dãy núi điên cuồng bốc cháy, ngay sau đó hóa thành từng luồng khói đen!

Tất cả tu sĩ ở trong miệng Thương Long nghênh đón tai họa ngập đầu.

Tất cả Kim Tiên bốc hơi ngay lập tức, không còn sót lại một chút tro tàn nào.

Tiên Tôn nối gót theo sau, bọn họ mới chỉ kịp hoảng sợ một lúc, cũng đã bước theo gót.

Dưới sự kinh hoàng của uy áp Thương Long, bọn họ thậm chí còn không thể kích hoạt thuật pháp và tiên giáp ngăn chặn.

Lúc Thành ca mới Kim Tiên nhất phẩm, sử dụng bạo kích gấp mười lần đã có thể giết mấy kẻ Tiên Tôn ngay lập tức.

Mà bây giờ hắn đã là Tiên Tôn tam phẩm, 992 điều quy tắc chủ, cũng có 300 điều đạt tới cấp Viên Mãn.

Quan trọng nhất chính là huyết mạch Thương Long max cấp.

Không riêng gì uy áp kinh khủng kia, bản thân Thương Long Thiểm Kích cũng là hiệu quả công kích gấp bội.

Thực lực này so sánh với lúc trước đã khác nhau một trời một vực.

Ngay cả chín cao thủ cấp Tiên Vương cũng bị một đòn này đánh trúng, Vô Hành và Diệu Huyên đứng mũi chịu sào, vậy mà tiên thể cũng xuất hiện vết rách!

Chín người vội vàng triển khai tiên quốc, lấy lực lượng tiên quốc để ngăn cản.

Chỉ thấy trong biển lửa đen đầy trời, biên giới chín tiên quốc cũng nhanh chóng bị thiêu rụi thành từng đống đổ nát.

Nội bộ tiên quốc long trời lở đất, đơn giản chính là một trận tai ương diệt thế!

Chủ quy tắc của chín tiên quốc điên cuồng chống cự lại một đòn này, trong hư không tiến hành vô số lần va chạm kịch liệt và vô cùng nguy hiểm.

Ngay trước khi một kích kết thúc, hư ảnh Thương Long to lớn biến mất, thời điểm lửa đen đầy trời dập tắt, hư không xuất hiện lỗ hổng thật to phía trước.

Trong lúc này, hầu như vẫn còn lại một chút tiên khí lục giai và pháp bảo cực phẩm còn chưa bị thiêu đốt.

Về phần người còn sống còn lại, thì chỉ còn có cửu đại cao thủ.

Những người còn lại, tất cả đều bị tiêu diệt!

Chín người chưa tỉnh hồn vừa sợ vừa giận, quả thực không thể tin được đây là thật.

Một đòn hủy diệt mười mấy vạn Kim Tiên và Tiên Tôn, chuyện như vậy, bất kỳ một tên Tiên Vương nào cũng làm không được.

Mà Thành ca đối diện, kỳ thật cũng không thể tin được đây là sự thật.

Đù má, mở nhiều hack như vậy, phát động một đòn mạnh nhất, thế mà chưa kẻ nào trong chín người này ngỏm hả trời.

Lúc hắn là Kim Tiên, mở bạo kích gấp mười lần đã có thể xử lý Tiên Tôn.

Ban đầu còn cho rằng lúc Tiên Tôn, mở bạo kích gấp mười lần là xử lý Tiên Vương cũng không thành vấn đề chứ.

Bây giờ mới phát hiện, là bản thân nghĩ nhiều rồi

Những Tiên Vương có tiên quốc, và Tiên Tôn đã không còn là cùng một khái niệm nữa rồi

Một đòn vừa rồi của hắn, đã bỏ qua sự ngăn cách của không gian, nhưng mà căn bản tiên quốc không ở thế giới này.

Chủ quy tắc bên trong tiên quốc, cũng đã có biến hóa về mặt bản chất. Cùng là là cấp Viên Mãn nhưng lại không thể so

sánh với nhau.

Một đòn này của Khương Thành vẫn dừng lại ở phương diện tích lũy vô hạn lực tấn công.

Mà Tiên Vương đã vượt qua cấp độ này, đã không phải so sánh mạnh yếu của lực tấn công từ lâu rồi.

Mặc dù một đòn toàn lực của bọn họ còn không có sức phá hoại lớn như vậy, nhưng vượt qua một rào cản nhất định, trở thành một thứ tồn tại cao cấp hơn…

So với lực lượng tích lũy thấp hơn của cấp độ này, bất kể như thế nào cũng không có cách chân chính giết bọn họ.

“Thật sự phiền phức quá đấy…”

Một đòn vừa kết thúc, Thành Ca bị đánh về nguyên hình.

Di chứng của Thương Long Thiểm Kích kéo tới, hắn trở nên vô cùng suy yếu.

“Xem ra không mang nhiều người như vậy đi ra ngoài là sáng suốt.”

Hắn biết rõ, lần này bản thân phải bị giết một lần rồi.

Trái tim của chín kẻ đối diện đều đang nhỏ máu.

Mười mấy vạn môn đồ phía sau kia là những người tinh anh nhất ở tông môn của bọn họ.

Toàn quân bị diệt như vậy đấy.

Đáng lẽ là bọn họ tới đây, mục tiêu lớn nhất vẫn là đoạt được thanh kiếm kia, mấy cái cớ khác đều là giả dối cả.

Mà bây giờ, cũng chỉ còn lại hận thù!

“Ngươi… Thật độc ác!”

“Cho dù là chết, bổn tọa cũng muốn kéo ngươi theo cùng!”

“Giết!”

Chín Tiên Vương cũng nhìn ra suy yếu của Khương Thành lúc này…

Đương nhiên hiểu ra được rõ ràng một đòn vừa rồi chỉ có một lần.

Hơn nữa nhớ lại vừa nãy, bọn họ cũng đoán ra được.

Một đòn kia là hủy thiên diệt địa với những kẻ ở dưới Tiên Vương, nhưng với những kẻ ở trên Tiên Vương thì quả thật là gãi không đúng chỗ ngứa.

Thanh thế rất lớn, nhưng lại không hề có uy hiếp trí mạng.

"Giết hắn trước đã."

Giết Khương Thành, là có thể đoạt lấy thanh tiên kiếm cửu giai kia.

Đến lúc đó, cho dù không kịp luyện hóa, chỉ dựa vào một phần uy lực của tiên khí cửu giai cũng có thể áp đảo toàn diện tiên kiếm thất giai rồi.

Sau đó, cho dù là tam đại Thi Vương xông ra lần nữa, bọn họ cũng có sức đánh một trận!

Dưới sự công kích của chín cao thủ này, Thành ca vốn đang yếu ớt đương nhiên chẳng còn mất kỳ cơ hội phản kháng nào, cuối cùng cũng bị giết chết như dự tính.

Chương 313.

Hắn vừa chết một cái, chín cao thủ đều cùng nhau nhìn chằm chằm vào thanh kiếm kia.

Người đầu tiên đoạt được kiếm là Vô Hành Tiên Vương, nhưng tay hắn vừa mới chạm đến thì đã bị công kích từ đằng sau.

Hai vị ma vương của Huyết Diễm môn một trước một sau đánh đến, nhân lúc hắn chống lại thì hốt gọn thanh kiếm kia vào tay!

"Bỏ thanh kiếm xuống!"

"Ngươi dám!"

Diệu Huyên Tiên Vương cực kì tức giận ra tay, mà các tiên vương khác cũng không cam chịu yếu thế.

Bọn họ vốn dĩ không phải là người của cùng một tông môn.

Bây giờ tiên kiếm ở ngay trước mắt, cần gì phải chú ý nhiều làm gì nữa.

Một trận đánh tranh giành tiên kiếm cứ vậy mà nổ ra.

Và lúc này Thành ca cũng không nghi ngờ gì mà nghe được âm thanh quen thuộc vang lên.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Ting! Ký chủ gặp phải mục tiêu có cấp độ cao hơn, không thể dùng sức đánh bại, vô cùng tức giận bị tích tụ lại ở trong lòng. Cuối cùng dưới trạng thái cực kỳ tức giận giành được mười lần ‘xẻng trượt’ thần!”

Hả? Đây là cái gì ?

Nghe có vẻ giống như là Hậu Nghệ giành được mười chiếc mũi tên vậy, nhưng mà anh đây ở dưới trạng thái cực kỳ tức giận vào lúc nào vậy?

“Xẻng trượt” là cái quỷ gì vậy ?

Một xẻng trượt có thể tiêu diệt được một Tiên Vương không?

Lại vẽ ra mấy cái phương án dở hơi rồi.

Hệ thống cũng không giải thích rõ ràng.

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Vừa được hồi sinh thì Khương Thành liền phát hiện ra, một bảng điều khiển gần như trong suốt xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Trên bảng điều khiển có mười cái ký hiệu kỳ lạ giống như đúc, dáng vẻ của nó trên ký hiệu nhìn giống như kỹ thuật hạ thấp trọng tâm người xuống để cắt bóng trong bóng đá vậy.

Mười cái ký hiệu như là mười chiếc thần tiễn ngắm chuẩn phía trước, sẵn sàng chờ được bắn đi.

Làm cho hắn bất lực chửi bậy.

Liếc một cái giữa không trung, chín Tiên Vương kia còn đang chiến đấu ác liệt, thế nhưng lại không có ai chú ý đến hắn.

Xẻng trượt này nên dùng như thế nào nhỉ?

Ôm lấy tâm thái thử chút lửa, Thành ca tiện tay ấn vào một trong những ký hiệu “xẻng trượt” kia.

Dưới một cái nhấn này, cái ký hiệu đó liền phát sáng lên một cái.

Ngay sau đó, hắn phát hiện bản thân mất khống chế.

Cả người hắn đột nhiên xuất hiện ở trên không, còn cmn nhanh hơn cả thuật di chuyển tức thời.

Với lại tư thế còn không nghe theo chỉ huy của hắn, bị cưỡng chế thành xẻng trượt…

Hoá ra đây là xẻng trượt, ra là muốn hắn tự bắn mình đi hả?

Trong đầu hắn vừa nổi lên cái ý nghĩ này thì đã tự động xúc ra rồi.

Mà mục tiêu chính là người mà lúc này đang nắm lấy thanh kiếm trên tay Diệu Huyên Tiên Vương.

Chưa ai kịp phản ứng chuyện gì, bao gồm bản thân Khương Thành.

Tiên quốc vốn không tồn tại ở thế giới này, trừ khi là cao thủ cùng cấp bậc, nếu không thì cho dù là quy tắc công kích cũng rất khó động đến.

Song một cước đá này không chỉ xúc trúng tiên quốc của Diệu Huyên Tiên Vương mà còn đá trúng nòng cốt của tiên quốc này.

Tiên quốc muốn thành hình thì đầu tiên cần phải có một vật làm căn cơ trọng yếu của đạo tâm.

Vật này bất kể là tiên khí pháp bảo hay là một hạt cát bụi phổ thông, thậm chí là một tia chấp niệm mơ hồ đều được, vả lại không phân chia cấp bậc cao thấp, chỉ cần quyết định hướng đi trong tương lai của tiên quốc là được.

Khi đạo tâm có nơi ký thác rồi mới có thể dần dần biến đổi thành một tiên quốc hùng vĩ với tồn tại chân thực.

Không hề khoa trương mà nói, vật ký thác cốt lõi chính là căn cơ hình thành tiên quốc.

Vốn dĩ thì vị trí này rất ít có khả năng bị đánh trúng…

Sau khi tiên quốc hình thành, cái cốt lõi ban đầu đã được che đậy vô số lần, ngay cả rất nhiều tiên vương đều không nói rõ được nó ở vị trí nào.

Thế nhưng khi bị loại kỳ tích này đánh trúng thì lại tạo thành kết quả cũng mang tính huỷ diệt.

Bịch!

Trên hư không truyền đến âm thanh nặng nề.

Ngay sau đó, tiên quốc của Diệu Huyên Tiên Vương đột nhiên co giật kịch liệt, nhanh chóng bị dập tắt.

Nó giống như là thế giới biến mất đi mà không hề có điềm báo gì trước. Trong nháy mắt liền tan biến không còn tung tích.

Phụt! !

Diệu Huyên Tiên Vương máu tươi văng tung toé tại chỗ, mặt trắng bệch như tờ tiền, rơi xuống từ trên không trung.

Hắn còn chưa chết.

Nhưng tiên quốc tan vỡ, với một vị Tiên Vương mà nói thì quả thật nó mang đến đả kích quá lớn.

Bình thường khi Tiên Vương chiến đấu với nhau, cho dù tiên quốc bị phá hoại thậm chí bị huỷ, cũng chỉ tổn thương đến căn cơ của nó thôi.

Sớm muộn cũng sẽ hồi phục lại được.

Song một cước xúc vừa rồi, đã dẫn đến tiên quốc tiêu tán, sẽ không còn khả năng nặn lại nữa.

Có thể tưởng tượng ra, cú đá này có ảnh hưởng bao lớn rồi.

Diệu Huyên Tiên Vương lúc này bởi vì bị phản phệ nên trạng thái đã bị hạ xuống mức còn không bằng một Tiên Tôn bình thường.

Đù, xẻng trượt này mạnh vậy hả?

Một đá thôi mà suýt chút nữa là đưa một vị Tiên Vương về tây thiên luôn rồi.

Thành ca hồi sinh đầy máu vui mừng quá đỗi.

Phương án do hệ thống đưa ra quả nhiên không phải là cho có thôi đâu.

Tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua cái cơ hội này, trực tiếp lóe lên một cái, cướp thánh kiếm về.

Sau đó nhấc tay hạ kiếm, tiễn tên Tiên Vương này một bước.

Từ đây, Diệu Huyên Tiên Vương cứ thế mà ngã xuống.

Khương Thành lại nhìn mười cái ký hiệu xẻng trượt lúc nãy, đã ít đi một cái rồi.

Mà tám vị tiên vương khác ở trên không trung ngây ngẩn cả rồi.

Diệu Huyên Tiên Vương như vậy mà chết rồi ?

Làm sao mà chết vậy?

Bọn họ hoàn toàn chưa hiểu gì cả.

Còn cả Khương Thành, lúc nãy không phải là đã bị bọn họ chín người hợp sức giết chết rồi sao? Sao lại tung tăng nhảy nhót ở đây rồi.

Chẳng lẽ hắn cũng giống như Thi tộc, có khả năng tro tàn lại cháy?

Nhưng mà Thi tộc hồi sinh cũng cần thời gian dài đằng đẵng cơ mà.

Trong đầu bọn họ hiện lên vô số câu hỏi.

Mà lúc này Thành ca đã ấn xuống ký hiệu xẻng trượt thứ hai.

Tiếp sau đó hắn lại lần nữa rơi vào trạng thái bản thân mất khả năng khống chế cơ thể, trực tiếp trượt về hướng một vị ma vương của Huyết Diễm môn.

Cả quá trình vẫn là bị cưỡng chế xúc đi như cũ, hoàn toàn không có một chút quyền tự chủ nào.

Mãi đến khi một đá đó xúc trúng nơi trọng yếu của vị ma vương kia.

Ầm!

Ma quốc bị diệt, hoàn toàn tiêu tán.

Vị Ma Vương này cũng bị một đòn chí mạng giống như vậy, máu tươi tung toé rơi xuống khắp nơi.

Thành ca nhanh tay nhanh mắt, một đường kiếm nữa lại lướt qua.

Đến nước này rồi bảy người còn lại cuối cùng cũng phản ứng lại.

Vậy mà tiên quốc và ma quốc lại có thể bị huỷ diệt như vậy.

Sao bọn họ chưa từng nghe nói tới chuyện này thế.

“Quá tà môn rồi!”

“Liên thủ!”

Bảy người họ dừng việc tranh chấp với nhau lại, xông về phía Khương Thành một lần nữa.

Mà đúng lúc này, Thành ca ấn xuống ký hiệu xẻng trượt thứ ba.

Vút!

Bóng người lóe lên một cái, quy tắc công kích của bảy người đều tan vỡ.

Cái xẻng trượt đó giống như xảy ra tại một “vị diện” khác vậy, bất chấp sự ràng buộc của quy tắc, cũng bất chấp bất kỳ sự công kích nào.

Dường như chỉ cần ấn xuống nó chắc chắn sẽ trực tiếp đi đến vị trí được chỉ định, sau đó thuận lý thành chương mà xúc qua.

Lại một vị Tiên Vương ngã xuống!

Sáu người còn lại bắt đầu hoảng hốt rồi.

Còn không đợi bọn họ tổ chức lại thế tấn công, Thành ca liên tục ấn xuống ba ký hiệu còn lại.

Hắn cảm thấy bản thân giống như một người bình thường bị vứt lên một chiếc đĩa bay bị mất khống chế vậy.

Rắc! Rắc! Rắc!

Lại thêm ba cái tiên quốc tan vỡ, ba vị Tiên Vương bị giết chế.

Ba vị Tiên Vương cuối cùng trông thấy cảnh tượng này cũng bị dọa xanh cả mật.

Loại phương thức công kích này đã vượt qua giới hạn nhận thức của bọn họ.

Dù cho một vị Tiên Đế giáng xuống, muốn tiêu diệt bọn họ thì cũng phải tốn kha khá công sức.

Song hiện tại đối diện với Khương Thành, bọn họ giống như tấm bia bị ngắm trúng vậy.

Một lúc một tên.

Muốn tránh cũng không tránh được, muốn chống lại nhưng cũng không biết chống từ đâu.

Loại cảm giác bất lực này, làm cho bọn họ lựa chọn biện pháp cuối cùng là bỏ chạy.

Thế nhưng làm gì có chuyện Thành ca cho bọn chúng cơ hội này.

Hắn lại ấn xuống ba cái ký hiệu xẻng trượt cuối cùng.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, một vị Tiên Vương đã chạy trốn ra xa nhất, cũng đã xé khe nứt không gian ra, chạy tít tắp cả ngàn vạn dặm rồi.

Nhưng một cước xẻng trượt lại giống như là nhất định phải hoàn thành sứ mệnh của mình, vẫn xúc thẳng vào nơi quan trọng trong tiên quốc của hắn.

Mà vị tiên vương còn lại cuối cùng dường như cũng phát hiện ra gì đó, bèn thu tiên quốc của mình lại.

Nhưng vẫn chẳng thấm vào đâu.

Sau một cước xẻng trượt xúc qua, tiên quốc mà hắn giấu đi lại tự động hiện hình.

Giống như là nó đang đợi để bị xúc vậy.

Chương 314.

Khi sử dụng hết chín cái ký hiệu xẻng trượt thì chín vị Tiên Vương đều ngã xuống.

Lúc này Thành ca mới dừng tay lại.

Từ khi tu luyện đến nay hắn đã là một Tiên Tôn, thế mà lần đầu tiên xuất hiện cảm giác chóng mặt.

Loại chóng mặt này không phải trên thân thể, mà là do triệt để mất không chế.

“Xẻng trượt này quả thật lợi hại ghê.”

“Chỉ là cảm giác giống như bản thân hoàn toàn biến thành một đạo cụ”

“Quá bị động rồi…”

Lúc này trên bảng điều khiển còn thừa một ký hiệu xẻng trượt cuối cùng.

Hắn vội vàng thu đại sát khí này lại, biết đâu lần sau còn có thể sử dụng.

Trên người của chín Tiên Vương soát được mười ba món tiên khí thất giai, ngoài ra còn có 21 món tiên bảo cực phẩm.

Ngoài mấy vật đó ra còn có một số tiên đan thất phẩm và tiên tinh thượng phẩm mang bên người.

Chỉ tiếc đa số bảo vật của Tiên Vương đều sẽ không bỏ vào trong nhẫn trữ vật, mà là tự mình mở một không gian.

Cái không gian ẩn giấu này, trừ bản thân bọn họ ra thì căn bản những người khác không thể nào tìm ra được.

Kèm theo cái chết của chín người này là tạm thời không còn tung tích của mấy vật phẩm đó nữa.

Thành ca cũng không hề thất vọng, thu hoạch lần này đã cực kỳ lớn rồi.

Sau khi đem hầu hết tiên khí và pháp bảo đều đổi thành công đức thì công đức của hắn đạt được 43 vạn điểm.

Tiên khí thất giai của lần này thu được hắn sẽ không tuỳ tiện ban thưởng ra ngoài nữa.

Thử nghĩ việc thăng cấp gần đây khó như nào chứ, đan dược để cần cho Tiên Tôn mỗi một lần thăng cấp về sau đều nhân đôi nhân đôi lên, hoàn toàn là một lượng khổng lồ.

Mở lên bảng hệ thống, trước tiên là hắn đổi mảnh vỡ quy tắc cấp năm, nâng cấp tất cả các quy tắc chủ lên cấp Viên Mãn.

Như này thì khi nâng đến giai đoạn Tiên Vương thì bình cảnh lớn nhất sẽ không còn nữa rồi.

Sau đó hắn lại dùng hết toàn bộ số đan dược kia, cuối cùng cũng chỉ thăng cấp lên đên Tiên Tôn ngũ phẩm.

Và sau đó lại sử dụng hơn ba mươi vạn công đức đổi tiên đan thất phẩm.

Cuối cùng hắn đem trình độ của mình nâng cấp đến Tiên Tôn cửu phẩm!

"Mẹ nó, Tiên Tôn thôi mà đã khó thăng cấp như này thì về sau Tiên Vương phải làm thế nào đây?"

"Cảm thấy xa đến vô hạn"

Còn thừa lại mười vạn công đức, hắn quyết định nâng cao cảnh giới cảm ngộ võ đạo, vì vậy hắn lại nhấn vào cửa hàng một lần nữa.

Cũng chính là các loại bảo vật trước đây như Đạo Thiên Tiên Vận và Thông Huyền Tiên Vận.

Hiện tại cảm ngộ của hắn về chín dòng cảnh giới võ đạo đều đã ở cấp Tiên Vương rồi.

Tính ra ở Trung Tiên giới có lẽ không không có bất kỳ tiên vương nào có nội hàm thâm sâu như này.

Mà Chí Tôn Tiên Vận dùng để nâng cảm ngộ võ đạo lên cấp bậc Tiên Đế, hắn nhìn rồi nhìn, thế mà mỗi một mảnh lại cần đến năm trăm vạn điểm công đức.

Nghĩ cũng phải, Tiên Đế chính là nóc nhà cao nhất của cả tiên giới.

Ngay cả nhiều vị Tiên Đế cũng chưa chắc có thể nâng cấp cảnh giới võ đạo đến cấp bậc đó.

Năm trăm vạn có thể làm được như này cũng đã rất thần kỳ rồi.

Chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

"Đúng là còn cả một đoạn đường dài phía trước, chúng ta vẫn cần phải tiếp tục giữ vững đôi chân của mình sải bước trên mặt đất…"

“Tổ sư gia nói hay lắm!”

Một giọng nói cắt ngang sự trầm tư của hắn.

Quay đầu nhìn lại, không phải Lãnh Hoá Hàn thì còn ai vào đây nữa.

Mà trước mặt và sau lưng hắn, các trưởng lão khác của Phi Tiên môn cũng đều bay đến.

“Lời của sư tổ gia thực sự làm cho người ta tỉnh ngộ !”

Trưởng lão Nguyên Hạc đã lấy giấy bút ra, vừa bay vừa viết nhanh: “Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ ghi nhớ từng lời dạy bảo của tổ sư gia!”

Nguyên Triết, Nguyên Ngộ cũng nghĩ vậy.

“Đúng vậy, sư tổ gia đây là đang dạy chúng ta cần phải kiên nhẫn với sự khổ luyện khô khan đó!”

“Với cảnh giới của lão nhân gia hắn, đám chúng ta chỉ có thể ngước nhìn thôi…”

Những lời xu nịnh của mấy người này, khiến cho các trưởng lão và những người khác đều một mặt ngẩn ngơ.

Mấy người các ngươi chém gió cũng quá thẳng thắn quá rồi đấy.

Ở đây vẫn còn vài vị tiền bối Tiên Vương, đừng để người ngoài nhìn thấy chuyện cười.

Thế mà mấy vị tiên vương kia dường như không hề tỏ ra một chút đáng cười, mà là nhìn quanh bốn phía với một vẻ kinh ngạc.

“Khương chưởng môn, kẻ địch đâu?”

“Chẳng lẽ …bị ngài tiêu diệt hết rồi ư?”

Bọn họ vừa rồi ở trong tông môn, khoảng cách không xa.

Sau khi một kiếm vô cùng dữ dội của Thành ca chém ra, sự dao động lực lượng khổng lồ như muốn diệt cả thế giới ấy, mỗi một người ở bên trong đều cảm nhận được.

Nhưng sau đó động tĩnh dần dần nhỏ lại rất nhiều.

Trong thời gian ngắn, bọn họ thậm chí còn không cảm nhận sự tồn tại của Khương chưởng môn.

Chỉ ẩn ẩn cảm thấy tiên quốc ở bên ngoài vẫn không ngừng giao phong, vẫn đang chiến đấu như cũ.

Như này làm cho mọi người ở bên trong dần dần không còn chắc nữa.

Cho đến khi khí tức của Thành ca xuất hiện trở lại, dao động của chín tiên quốc lặng lẽ biến mất từng cái một, bọn họ cuối cùng mới lại dấy lên sự tự tin.

Sau khi kết thúc chiến đấu, Thành ca vẫn còn đang bận đổi điểm và nuốt đan dược thì bọn họ ở vẫn đang lo lắng bất an chờ đợi bên trong.

Không cảm nhận được khí tức của toàn bộ chín Tiên Vương và mười mấy vạn Tiên Tôn Kim Tiên nữa.

Kẻ địch bị tiêu diệt rồi sao?

Nếu đã bị diệt rồi, vậy tại sao Khương chưởng môn còn chưa quay trở lại ?

Dưới sự chờ đợi dài đằng đẵng, cuối cùng mọi người vẫn nhịn không được đi ra xem sao.

“Đúng vậy, kẻ địch đã bị lão tổ cho một chém bay màu trong trận chiến trước đó rồi!”

Sau khi nói xong câu này, Thành ca nhận được một khoản giá trị kinh sợ như mong muốn.

Tám cao thủ như đám Trảm Nham và Minh Trí còn còn ổn.

Trong mắt của bọn họ, vốn dĩ Khương chưởng môn đã có thực lực mạnh như thế này rồi.

Còn mấy đồ tử đồ tôn mà bọn họ mang theo đến cùng với trên dưới Phi Tiên môn lại không giống như thế.

Mấy người này đều đã bị câu nói này doạ cho ngẩn cả rồi.

Cái gì?

Toàn bộ kẻ địch thực sự bị diệt rồi sao?

Bị ai diệt vậy?

Vừa rồi chín cao thủ đều ở trong đó, vậy còn lại chẳng phải là…

Khương lão tổ một mình đã trảm giết chín Tiên Vương?

Làm thế nào thực hiện điều này được vậy?

Quả thật việc Tiên Vương ở trung tiên giới bị giết chẳng có gì hiếm gặp lắm, cùng cấp có thể một chọi hai đã được coi là trình độ cao nhất rồi.

Đây một chọi chín mà bên kia bị diệt sạch, điều này đã hoàn toàn đột phá phạm vi tưởng tượng của bọn họ.

Lẽ nào vị Khương lão tổ đây là Tiên Đế?

Không phải chứ?

Không có khả năng này đâu chứ.

Song ngoại trừ Tiên Đế ra, không thể có người nào khác có khả năng làm được chuyện như này.

Sau khi không hẹn mà cùng đưa ra kết luận này, tất cả mọi người đều hít khí lạnh.

Nguyên Chân Nguyên Thịnh ngẩng đầu ưỡn ngực, đầy tự hào nhìn mọi người, như thể trận chiến này do bọn họ đánh vậy.

Hai người bọn họ cũng khá kinh ngạc, huống chi suy cho cùng lúc trước bọn họ cũng chưa từng trải qua giai đoạn Cửu Diễm Tiên Đế bị giết trước đây, chỉ dựa vào lời tương truyền qua miệng của chưởng môn các đời mà thôi.

Song lần này chính thức được khẳng định rồi.

Khương lão tổ, thực sự mạnh giống như trong truyền thuyết!

Những người khác…

Các trưởng lão Nguyên Thù, Nguyên Mục, Nguyên Triết, cuối cùng bọn họ cũng hiểu tại sao lão tổ dám mua nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy.

Lãnh Hoá Hàn và các đệ tử khác cũng hiểu tại sao các vị Tiên Vương như Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Minh Trì lại tôn kính Khương lão tổ như vậy rồi.

Hoá ra hắn là “Tiên Đế” à?

Tất cả dường như đột nhiên bỗng thông suốt rồi.

Tất cả chỉ nghe thấy tiếng hít thở, cho đến khi hai thị nữ Tố Diệp và Tố Mộng phá vỡ sự yên tĩnh này.

Hai người này sau khi đến nơi thì lập tức tìm kiếm cơ hội biểu hiện bản thân.

Chỉ là ở đây có nhiều cao thủ trưởng bối của tông môn, hai người họ cũng không dám tuỳ tiện chen lời.

Cũng may lúc mọi người đều đã yên lặng rồi, tất nhiên bọn họ liền tận dụng thời cơ xu nịnh.

”Oa, hoá ra thực lực của lão tổ gia mạnh như vậy ?”

“Từ trước đến nay đều không nói năng gì đến việc này, khiêm tốn quá rồi nhỉ?”

“Xem ra là tổ sư ra sợ nói ra sẽ doạ chúng ta khiếp sợ đấy!”

Hai người một trái một phải bắt lấy tay Thành ca, ôm cánh tay của hắn, suýt chút nữa doạ đến các trưởng lão và tiên vương khác.

Ngoan nào, thế mà hai Chân Tiên các ngươi lại dám trực tiếp chạm vào một cao thủ cấp Tiên Đế hả?

Ai cho các ngươi quyền đó vậy?

Song Khương chưởng môn dường như cũng không từ chối tác thân mật của hai người bọn họ, mà thay vào đó lại mỉm cười an ủi.

Nhìn có vẻ tâm trạng rất tốt.

Trong nháy mắt, rất nhiều môn nhân nội môn nhìn hai nữ nhân kia với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ và đố kỵ.

Chương 315.

Hắn vừa cười, đám người Nguyên Triết, Nguyên Hạc và Lãnh Hóa Hàn cũng tỉnh táo lại.

Suýt chút nữa thì bỏ qua cơ hội tốt để lấy lòng lão tổ rồi.

Nịnh hót cũng cần phải chú ý đến thứ tự trước sau.

Lần đầu với lần thứ hai nịnh hót, phải để lại ấn tượng khác nhau.

Mà lần thứ mười với lần thứ một trăm nịnh hót thì đã bị đám đông vùi lấp mất rồi, ai còn nhớ nữa chứ?

“Lão tổ thần thông quảng đại, đánh đến đâu thắng đến đó!”

“Đúng là sâu xa không lường được, xem ra lúc trước Tố Diệp nói đúng rồi, trên thế giới này từ lâu đã không có ai địch nổi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, một trận của tổ sư gia đã làm Trung Tiên giới khiếp sợ…”

Thành ca lặng lẽ lắc đầu, những lời tâng bốc nhạt nhẽo, không sáng tạo.

Chỉ có thể mô tả nó như hành động đáng khen ngợi.

Ngay lập tức nhìn thấy đám người Nguyên Thù, Nguyên Mục bỗng nhiên nghệt mặt ra, bỗng nhiên lại hiểu ra cái gì đó.

Chẳng trách mấy người này đều có thưởng!

Thì ra là bởi vì cái này à?

Mấy người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, nhiều đệ tử và người ngoài nhìn như vậy, trắng trợn thổi phồng trước mặt mọi người có vẻ hơi quá đáng.

Có hơi trơ trẽn.

Vào thời khắc quan trọng, Cổ Thanh Ngọc “đứng dậy”.

Nhìn thấy đám người Tố Diệp, Tố Mộng và Lãnh Hóa Hàn đều có được sự ưu ái của Thành ca, nói không chừng địa vị sẽ tiếp tục tăng lên, nàng không nhịn nổi nữa.

Nàng không tin, nàng có thể không tranh lại với bọn họ được sao?

“Lão tổ gia, thì ra ngài còn mạnh hơn hàng ngàn hàng vạn lần so với tưởng tượng của bọn ta!”

“Bây giờ nhớ lại, ngày hôm đó ở tháp Trảm Yêu, ngươi thật sự đã nể mặt rồi.”

“Sau đó cũng không hề tính toán so đo với một người vô lý như ta…”

“Trong thiên hạ có nhiều Tiên Vương, Tiên Đế, nhưng nếu xét về tấm lòng rộng rãi thì không có ai có thể vượt qua được lão tổ gia!”

“Đây mới là điểm mà ta càng khâm phục ngươi!”

Những người khác đều tâng bốc sức mạnh của Thành ca, nhưng nàng thì không đi theo đám đông, mà lựa chọn hướng đi của riêng mình.

Lần tâng bốc này, suýt chút nữa thì khiến cho mọi người kinh ngạc tới mức rớt cằm.

Không phải là Cổ sư tỷ hận lão tổ nhất sao?

Cho dù bây giờ đã buông bỏ rồi, cũng không đến mức cua gấp như vậy chứ?

Quá vô lý rồi.

Từng câu từng chữ của lời nói này đều chứa đựng những cảm xúc chân thật, Thành ca không thể đoán được liệu có phải Cố ảnh hậu lại đang diễn kịch nữa hay không.

Nhưng mà cũng chẳng sao cả…

Diễn hay không diễn, hắn hoàn toàn không để ý.

Nữ nhân này thổi phồng rất cảm động, có thiên phú hơn nhiều so với đám Lãnh Hóa Hàn và Nguyên Triết.

Suýt chút nữa thì hắn không kìm được bàn tay phát thưởng, muốn khích lệ nàng.

Haiz, vẫn là đợi sau này thôi.

Phải quan sát thêm, có động lực thì mới có thể tiến bộ được…

Có sự dẫn đầu của Cổ Thanh Ngọc, đám người Nguyên Thù và Nguyên Mục cũng buông thả.

“Đúng vậy, đúng vậy, lão tổ gia thật sự quá lợi hại.”

“Có ngươi ở đây, ngày mà Phi Tiên môn khôi phục lại sự huy hoàng sẽ ở trong tầm tay!”

“Nhưng hành trình của tổ sư gia không phải ở trung tiên giới…”

Rất tiếc, suy đoán của đám người Nguyên Triết và Lãnh Hóa Hàn là đúng rồi.

Những lời tâng bốc ở phía sau, rất khó để lại ấn tượng cho Thành ca, hắn hoàn toàn không nghe lọt nữa.

Lúc mà tinh thần chiến đấu của Phi Tiên môn phấn chấn hẳn lên, thì bên phía Thiên Khu các loại đang sốt ruột đợi chờ tin tức.

“Rốt cuộc kết quả thế nào?”

“Uy lực của nhát kiếm kia, thật sự không bình thường!”

“Tiếc quá, không nhìn được phần sau…”

Thành ca vừa ra một kiếm bạo kích gấp mười lần, tất cả những tiên khí truyền tin truyền ảnh ở gần đó đều bị hủy hết.

Đùa chứ, một kích đó cũng có thể giết chết cả Tiên Tôn trong giây lát.

Nhóm trinh sát trốn trong góc tối tự nhiên cũng bị tai bay vạ gió.

Đúng một canh giờ qua đi, tin tức từ “mặt trận tiền tuyến” cuối cùng cũng lại truyền về một lần nữa!

“Chín vị cao thủ đều bị giết sạch!”

“Năm tông môn và một thế gia đều bị tiêu diệt toàn bộ!”

“Không một ai may mắn sống sót!”

“Theo lời môn đồ của Phi Tiên môn, là do lão tổ của bọn họ Khương Thành tự tay giết chết.”

“Nhưng mà, không có một ai tận mắt chứng kiến.”

Một loạt tin tức này, khiến cho Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương kinh hãi đến mức bật thốt lên, hoàn toàn không dám tin tưởng.

Trước đó các nàng đã dự đoán kết quả rồi.

Cho dù đánh giá cao lực lượng của phía Phi Tiên môn, nhưng cùng lắm cũng chỉ cảm thấy bọn họ có thể đánh lui được chín đại cao thủ.

Có thể giết chết hai người là đã tốt lắm rồi.

Tiên Vương sao có thể dễ dàng giết chết như vậy được?

Ban đầu bọn họ còn cho rằng tin tức này là giả.

Nhưng sau khi xác nhận lại vô số lần, tin tức này thật sự không hề sai.

Vì thế mà hai người rơi vào tình trạng khiếp sợ rất lâu.

Chín vị cao thủ cấp Tiên Vương ngã xuống, đây có thể xem là một chuyện kinh thiên động địa ở trung tiên giới!

“Rốt cuộc tại sao lại làm được như vậy?”

“Thanh tiên kiếm cửu giai kia có uy lực như vậy à?”

“Lẽ nào, hắn là Tiên Đế?”

Diệp Dương Tiên Vương thất thần, lẩm bẩm tự nói.

Mâu Vũ lắc đầu, nghiêm túc đáp lại: “Cho dù Tiên Đế có cầm cửu giai tiên kiếm, cũng không thể đảm bảo có thể giết chết toàn bộ chín đại cao thủ cấp Tiên Vương được.”

Tiên Đế xuất hiện, đánh tan chính đại Tiên Vương, cũng sẽ để lọt ai đó may mắn chạy thoát.

Không đánh lại thì không thể trốn thoát sao?

Năng lực hộ mệnh của Tiên Vương rất mạnh.

Nàng chau mày suy nghĩ trong chốc lát, từ từ đưa ra kết luận.

“Hắn không thể là Tiên Đế được.”

Diệp Dương Tiên Vương sững người: “Nếu như không phải là Tiên đế, vậy thì làm sao có thể làm ra chuyện như này…”

“Mỗi lần Tiên Đế chỉ có thể ở lại trung tiên giới nhiều nhất là nửa canh giờ.” Mâu Vũ ngắt lời hắn.

“Đây là những quy luật mà tất cả các Tiên Đế hợp lại đề ra lúc phân chia ra ba tiên giới thượng - trung – hạ ngay từ ban đầu để phòng ngừa việc phá vỡ thế cân bằng đó.”

“Mà người đó trong khoảng thời gian này, vẫn luôn ở trong trung tiên giới.”

Diệp Dương Tiên Vương phản ứng lại.

Nếu như vậy, Khương Thành cũng không mạnh như bọn họ tưởng tượng.

Nhưng ngay sau đó, những nghi vấn càng lớn lại hiện lên.

“Nếu hắn không phải Tiên Đế, vậy thì sao có thể giết chết được chín vị cao thủ cấp Tiên Vương được?”

Mâu Vũ lại nói ra một kết luận làm hắn ngạc nhiên.

“Chín người đó, chắc hẳn là bị tam đại Thi Vương trong 8 vị cao thủ giết chết.”

“Việc này sao có thể…”

Diệp Dương Tiên Vương cũng không thể nào giải thích nổi: “Tin tức được truyền đến từ bên Phi Tiên môn, nói rằng việc này là do một mình Khương lão tổ làm!”

“Không có ai tận mắt nhìn thấy, không phải sao?”

Mâu Vũ hít sâu một hơi, biểu cảm lộ ra cũng dần bình tĩnh lại.

“Vậy thì tám người đó cố ý quay về trong sơn môn, vốn dĩ rất bất thường.”

“Sự việc khác thường thì phía sau ắt hẳn có ẩn tình, sau này bọn họ chắc chắn sẽ mai phục bốn phía xung quanh.”

Nàng tiếp tục đĩnh đạc mà nói: “Chỉ có sa vào trận mai phục đáng sợ thế nào, thì chín đại cao thủ mới có thể ngay cả trốn cũng không trốn được!”

“Còn về tên họ Khương kia, chắc hẳn hắn là môt mồi nhử mà thôi, thực lực của hắn vốn dĩ còn chưa đến Tiên Vương.”

Không phải chứ, chẳng những không phải là Tiên Đế, mà ngay cả Tiên Vương cũng không phải?

Diệp Dương Tiên Vương vô cùng kinh ngạc.

“Nhưng đòn kiếm hắn ra trước đó, lực phá hủy đã vượt qua Tiên Vương bình thường rồi…”

Mâu Vũ lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết hắn làm thế nào mà ra được một đòn kia, có lẽ là loại cấm thuật nào đó kích thích thực lực trong chốc lát.”

“Nhưng chính là vì một kích đó, khiến cho ta nhìn thấy được thực chất hắn còn dừng lại ở việc tích lũy sức lực ban đầu,

hoàn toàn không đến cấp độ Tiên Vương.”

Ánh mắt nàng vô cùng hiểm độc.

Rõ ràng chỉ nhìn thấy cảnh tượng đó, hơn nữa chỉ là một cái vung kiếm, đã nhận ra ngày được bản chất khác biệt của Khương Thành và Tiên Vương.

“Phi Tiên môn bị kẻ địch mạnh tấn công, theo lẽ thường, tất cả môn đồ đều phải xuất hiện ở chiến trường.”

“Nhưng cuối cùng, ngay cả một nhân chứng cũng không có.”

“Ngươi không cảm thấy rằng, việc này rất kỳ lạ hay sao?”

“Rõ ràng là đã tận lực che dấu điều gì đó.”

Diệp Dương Tiên Vương phục rồi.

Bây giờ hắn cũng tin rằng, trận chiến kia là tám vị cao thủ tam đại Thi Vương hợp lại để tạo ra một cạm bẫy đáng sợ nào đó.

“Vậy thì Phi Tiên môn tại sao phải công khai như kia?”

“Cố ý che giấu chiến tích của tám đại cao thủ, nói thành sức mạnh của riêng mình người họ Khương kia, có ích gì cho bọn họ chứ?”

Mâu Vũ cười nhẹ một tiếng, yếu ớt đáp: “Đây chính là chỗ thông minh của bọn họ.”

“Đừng quên, bọn họ đã mua rất nhiều Tiên Duyên Lệnh.”

“Thổi phồng thực lực của mình, nói với bên ngoài bọn họ có một Tiên Đế cấp cao thủ trấn giữ. Vậy thì tương lai cho dù bọn họ có bao nhiêu Tiên Duyên Lệnh đi chăng nữa, cũng không có ai dám cướp của bọn họ.”

Diệp Dương Tiên Vương bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tiểu thư đúng thật là nhìn xa trông rộng, cái gì cũng không qua nổi mắt của nàng.

Chương 316.

Mấy ngày sau, tin tức về trận chiến của Phi Tiên môn từ từ lan truyền ra ngoài.

Dù rằng nhiều người không biết luật Tiên Đế không thể ở lại trung tiên giới quá lâu.

Nhưng để bọn họ tin Khương Thành là Tiên Đế, thì bọn họ tình nguyện tin rằng tám vị cao thủ đã thành danh từ sớm bên ngoài kia thì hơn.

Đây cũng là suy đoán theo lẽ đương nhiên.

Có tám vị Tiên Vương cấp cao thủ, có ai sẽ không dùng, mà để bày trong nhà ngắm chứ?

Vậy thì không phù hợp với lẽ thường ấy!

Cho nên lúc đó tám vị kia chắc chắn sẽ ra tay.

Cho nên trận chiến kia là do bọn họ làm!

Còn về Khương lão tổ của Phi Tiên môn, chỉ là một người mượn danh nghĩa thôi nhỉ?

Những người có mạch não bình thường đều sẽ đoán như vậy, nhưng nào ai biết rằng Khương Thành có mạch não bất thường.

Trong nháy mắt, nhóm người tam đại Thi Vương, Vô Quyết Tiên Vương và Tinh Vũ Tiên Vương đã thu hút được sự chú ý cực kỳ lớn.

Điều này khiến cho Thành ca không biết nên cười hay nên khóc, nhất thời tâm trạng rất phức tạp.

Mẹ nó chứ, rõ ràng là công lao của một mình hắn, các ngươi dựa vào cái gì mà đặt lên đầu người khác?

Lẽ nào lại thế được!

Nhưng mặt khác, loại suy đoán này thật sự cũng có lợi cho hắn.

Nếu như hắn bị coi là có sức mạnh của cấp bậc Tiên Đế, vậy thì sau này khó mà thu được giá trị kinh sợ rồi.

Tiên Đế ở trung tiên giới được coi là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, đến lúc đó làm cái gì cũng sẽ bị coi là lẽ đương nhiên.

Vài ngày sau, Phi Tiên môn cuối cùng cũng tích góp được hơn 14 tỷ tiên tinh thượng phẩm.

Nhiều tiên tinh như vậy, có thể mua được hơn 14 vạn Tiên Duyên Lệnh, đủ để tất cả môn đồ của Phi Tiên môn mang theo.

Cầm lấy tiên tinh, Thành ca lại bước lên con đường đến Thiên Khu các một lần nữa.

Mà lần này, tám đại cao thủ nói gì cũng phải cùng nhau đi theo!

Mà phía bên này, những người khác vì để leo lên được chuyến xe lần này của Khương lão tổ, suýt chút nữa đã đánh nhau.

Ngoại trừ Tố Diệp, Tố Mộng được Khương Thành thuận tay lựa chọn, những người khác đều không chắc chắn.

"Tổ sư gia mang ta theo với, lần trước ta không được đi theo, thì sẽ hối hận đến mức lệ rơi đầy mặt mất…."

"Cút ra, ngươi còn mặt mũi nhắc đến lần trước nữa cơ à? Lần trước không phải ngươi gay gắt phản đối sao?"

"Vậy ngươi thì sao, lần trước ngươi đã đi rồi, lần này nên nhường cơ hội đi chứ!"

"Đúng vậy, để lại cơ hội cho những người cần nó!"

"Lão tổ gia, ta là một phần mà ngươi không thể thiếu được, ngươi không thể bỏ rơi ta…"

Thành ca cũng cạn lời.

Người của Phi Tiên môn không thể cung cấp bất cứ giá trị kinh sợ nào nữa rồi, vốn dĩ hắn cũng lười mang theo.

Cuối cùng chọn ra chọn ra mười người trong số đó, đại trưởng lão Nguyên Chân và nhị trưởng lão Nguyên Thù cũng chen vào, Lãnh Hóa Hàn và Cổ Thanh Ngọc cũng nằm trong số đó.

Mà Nguyên Triết, Nguyên Ngộ, Nguyên Hạc lần trước đã đi theo, lần này đã bị loại bỏ tàn nhẫn.

Cứ như vậy, một đoàn người leo lên phi thuyền, lại một lần nữa chạy về hướng Thiên Khu các.

Khương Thành đã chọn chi nhánh của thành Đan Hoa đầu tiên.

Nguyên nhân rất đơn giản - gần.

Còn về việc Tiên Duyên Lệnh ở đây đã bị hắn mua hết rồi, cũng không quan trọng.

Dù sao thì cũng có thể chuyển từ các chi nhánh khác của Thiên Khu các đến đây.

Vừa vào cửa, phân hội trưởng Đinh Thụy đã phi như bay ra nghênh đón.

Sau khi nhìn thấy mọi người, cười đến mức mặt rúm lại.

"Ai da, Khương lão tổ, ngươi đại giá quang lâm, thật sự khiến cho Thiên Khu các của bọn ta rực rỡ hẳn lên!"

"Nếu ngươi nói sớm, ta đã phái người đi đón ngươi rồi!"

Hắn cũng coi là người quen rồi.

Lần đầu Thành ca tới đây, còn cảm thấy hắn chỉ là một tên làm việc một cách mù quáng.

Mà bây giờ, ấn tượng tự nhiên thay đổi hoàn toàn.

Loại chuyện giết sạch chín đại Tiên Vương, không ai có thể coi là bình thường được.

Cho dù là ở thượng tiên giới, đây cũng là chuyện lớn.

Cho dù hắn có cảm thấy đây là tám vị đại Tiên Vương kia làm, nhưng tám vị Tiên Vương kia không phải đi theo sau Khương Thành sao?

Vậy thì cũng đại diện cho lực lượng của hắn chứ!

Những người khác trong tiệm nghe nói đây là lão tổ của Phi Tiên môn, ngay lập tức toàn thể im lặng, ném ra ánh nhìn chăm chú đầy kính sợ.

Thành ca rất hài lòng, mặt mũi của hắn lớn hơn nhiều so với lần trước rồi.

Lần trước còn có vài tên công tử bột chưa rõ sự đời tới gây hấn nữa cơ.

"Ha ha, đã lâu không gặp, Đinh hội trưởng vẫn khỏe chứ?"

Đinh Thụy dần dần an tâm.

Đến nay vị vày có danh tiếng không mấy tốt đẹp bên ngoài đấy!

Nếu hắn thực sự muốn bất chấp chế tài trừng trị của thượng tiên giới, mang theo một nhóm Tiên Vương nổi điên không kiêng nể gì cả kia, vậy thì Thiên Khu các sẽ bị tổn thất nặng nề lắm.

"Khỏe, khỏe, khỏe lắm… Lần này Khương lão tổ đến đây, không biết là có thể giúp gì cho ngươi được không?"

"Đến đây có gì để giúp chứ, mua Tiên Duyên Lệnh!"

"Hả?"

Đinh Thụy sửng sốt, toàn bộ những người khác có mặt tại chỗ cũng sững sờ.

Lần trước Khương Thành mua 3300 viên Tiên Duyên Lệnh, chuyện này đã truyền ra ngoài từ lâu rồi, còn gây ra sóng gió to lớn.

Sở dĩ gây ra sóng gió to lớn, chính là vì hắn mua quá nhiều.

Thông thường với Thái Cổ Tiên môn Ma môn, mỗi lần cũng chỉ thu gom hàng trăm mảnh Tiên Duyên Lệnh, mua nhiều thì sẽ hỏng mất "quy củ", hoàn toàn không thể ăn được.

3300 mảnh đã là con số vô cùng nhiều rồi.

Vậy mà còn chưa mua đủ?

"Ngươi còn muốn mua nữa?"

Thành ca gật đầu: "Đúng vậy, lần trước không cầm đủ tiền, chỉ có thể mua thử trước."

Lần trước mà chỉ là đồ mua thử à?

Đinh Thụy không nhịn được mà hỏi một câu: "Vậy lần này ngươi định mua bao nhiêu?"

"Vậy thì phải xem Thiên Khu các của các ngươi có bao nhiêu hàng rồi."

Thực chất Thành ca muốn mua hơn 14 vạn mảnh cơ.

Bên phía chín đại Tiên Vương và năm tông môn một thế gia kia, hắn thu được không ít chiến lợi phẩm, đến nay mình hắn đã có tài sản là 18 tỷ tiên tinh thượng phẩm.

Cộng thêm Phi Tiên môn tích góp, có thể mua được 32 vạn viên.

Lời này vừa nói ra, tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

Trước mười năm cuối cùng, đa số những tiên nhân có được Tiên Duyên Lệnh, đều sẽ lựa chọn bán cho Thiên Khu các.

Suy cho cùng bản thân có giữ cũng không giữ được, còn gây ra tai họa nguy hiểm đến tính mạng của chính mình.

Cho nên, đến nay Thiên Khu các phải có hàng tồn của hơn 8 thành trong trung tiên giới.

Mặc dù số lượng cung cấp Tiên Duyên Lệnh mỗi lần không giống nhau, nhưng theo như quy luật để phán đoán, trước mắt cộng tất cả số lượng các phân bộ vào với nhau, Thiên Khu các cũng không thể ít hơn 25 vạn, nói không chừng thậm chí còn có tận 30 vạn.

Có bao nhiêu mua bấy nhiêu?

Lẽ nào có 30 vạn, ngươi cũng mua hết sao?

Đinh Thụy cố gắng hết sức bình tĩnh lại hô hấp, chỉ cảm thấy trong não vang lên những tiếng ầm ầm.

Người này điên rồi à?

Điên thật rồi!

“Ngươi… ngươi muốn mua nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy để làm gì?”

“Không phải đã nói từ lâu rồi sao, đồ tử đồ tôn của ta rất nhiều.”

Ngươi thật sự định mang tất cả người của Phi Tiên môn lên à?

Cho dù muốn mang tất cả đi lên, cũng không cần phải mua hết sạch chứ!

Đinh Thụy đã không còn sức lực châm biếm nữa rồi.

Thấy hắn trố mắt đứng nhìn, nửa ngày cũng không rặn ra được một chữ, Thành ca mất kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

“Được rồi, được rồi, rõ ràng lần mua bán này ngươi không tự quyết được.”

“Để cho mỹ nữ lần trước ra chủ trì đi!”

“Ngoài ra chờ hàng của các ngươi cũng khá lâu, trước tiên dọn cho bọn ta mười mấy gian phòng đã!”

Ngươi coi Thiên Khu các của ta là nhà trọ, còn ta là tiểu nhị à?

Mặc dù trong lòng thầm oán, nhưng ngay lập tức Đinh Thụy nở một nụ cười vô cùng vô cùng chuyên nghiệp.

“Được rồi!”

“Mời các vị!”

Không còn cách nào khác mà, các vị khách này quá đặc biệt.

Thành ca vừa đi vào, trong tiệm lại sôi nổi.

“Đù má, ta không nghe nhầm chứ, mua hết sạch toàn bộ sao?”

“Vậy thì phải cần bao nhiêu tiên tinh chứ?”

“Tất cả của cải của Phi Tiên môn bán sạch cũng không đủ nhỉ?”

“Không chắc, Phi Tiên môn đã từng vô cùng huy hoàng, của cải giàu có hơn đa số các Tiên môn nhiều.”

“Không quan trọng là bao nhiêu tiên tinh, quan trọng là hắn mua nhiều như vậy, giữ thế nào?”

“Đúng vậy, cho dù bọn họ đã giết chết chín đại Tiên Vương cũng vô dụng. Trung tiên giới có hàng ngàn vị Tiên Vương cơ, bọn họ mua sạch như vậy, những người khác không địch nổi họ sao?”

“Xem ra trung tiên giới sắp rối loạn cực mạnh rồi…”

“Mười năm cuối cùng, chính là ngày hoàn toàn bùng nổ!”

Chương 317.

Mâu Vũ đang ở nơi cách xa hàng trăm thiên vực, rất nhanh đã nhận được tin tức truyền đến từ Đinh Thụy.

“Cái gì?”

“Có bao nhiêu mua bấy nhiêu?”

“Có phải hắn không biết Thiên khu các có tổng cộng bao nhiêu Tiên Duyên Lệnh hay không?”

“Rốt cuộc người này muốn làm gì?”

Mâu Vũ không hề nghi ngờ Khương chưởng môn không thể mua nổi.

Chỉ là nàng không thể hiểu được quyết định này.

Mua hết sạch toàn bộ Tiên Duyên Lệnh, đây không phải là muốn tuyên bố đối đầu với cả trung tiên giới sao?

Những người khác đều sợ bị các thế lực khác vây đánh, cho dù là những Thái Cổ Tiên Môn, Ma Môn có bối cảnh thâm hậu vô cùng và những năm truyền thừa không thể đếm được cũng không phải là ngoại lệ.

Trái lại người này lại kỳ lạ, dường như sợ rằng trung tiên giới không liên thủ lại đối phó với hắn vậy.

Một mảnh Tiên Duyên Lệnh giá mười vạn tiên tinh, cái này không là gì với Thiên Khu các.

Nhưng con số lớn lên đến mười mấy vạn mảnh, thậm chí hai mươi, ba mươi vạn mảnh, vậy thì không phải con số nhỏ nữa.

Đặc biệt là giá trị của Tiên Duyên Lệnh vốn dĩ đã rất lớn, đây chính là “vé vào cửa” của Thượng Tiên giới.

Vì điều này, toàn bộ mười hai vị Tiên Vương của Thiên Khu các bị giật mình.

Câu hỏi đặt ra là cho bọn họ lúc này là bán hay là không bán?

“Có thể bán, nhưng không thể bán quá nhiều.”

“Nếu như bán toàn bộ cho hắn, Thiên Khu các sẽ gây ra bất mãn cho cả trung tiên giới.”

“Sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt tới các cuộc mua bán khác của chúng ta,.”

Người mở miệng trước tiên là Độ Trần Tiên Vương, tổng hội trưởng của trung tiên giới, là một vị Tiên Vương đã hàng tỷ năm. Hoàn toàn là một lão cổ hủ, thực lực không thể lường được.

Lời này của hắn, nhận được sự đồng ý của không ít Tiên Vương.

“Đúng vậy, bán hết Tiên Duyên Lệnh cho một nhà, sẽ đắc tội với rất nhiều người.”

“Hơn nữa mang theo một đám người không có tu vi thiên phú gì hết, cũng sẽ làm trái lại với chủ ý chỉ tuyển chọn tinh anh của thượng tiên giới…”

Nhưng cũng có ý kiến phản đối.

Cực Minh Tiên Vương nắm toàn bộ công việc thường ngày của Thiên Khu các lắc đầu.

“Các ngươi nghĩ nhiều rồi, nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy, không ai có thể giữ mãi được.”

“Khi đến mười năm cuối cùng, chắc chắn sẽ bị cướp đi chia ra.”

“Nên thế nào thì vẫn phải như thế, Tiên Duyên Lệnh nhất định sẽ rơi vào tay của người nên có nó.”

“Mười mấy vạn người mỗi người mua một mảnh, với một người mua mười mấy vạn viên, chúng ta đều kiếm được nhiều như nhau, không hề khác biệt.”

“Bán cho ai chẳng phải vẫn là bán sao?”

“Nếu tự tiện thay đổi quy củ, từ chối bán, đó mới là tiếng xấu!”

Lời này của hắn, cũng nhận được rất nhiều cái gật đầu của các trưởng lão.

Nhưng mà Độ Trần Tiên Vương vẫn giữ vững ý kiến của mình.

“Ta tin lão tổ của Phi Tiên môn kia không ngu, hắn phải biết mình không giữ được nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy.”

“Nhưng hắn vẫn bỏ ra một số tiền lớn để mua.”

“Tại sao hắn phải làm như vậy?”

“Nếu khác thường như vậy, chắc chắn có kế hoạch mờ ám gì đằng sau.”

“Nếu như chúng ta đồng ý bán cho hắn, chính là đang giúp hắn hoàn thành kế hoạch bí ẩn kia.”

Cực Minh Tiên Vương không cho là như vậy.

“Cho dù hắn có âm mưu quỷ kế gì, không liên quan tới chúng ta!”

Hai bên nhanh chóng bắt đầu tranh luận.

Mà Mâu Vũ ngồi phía trên cao nhất chỉ lẳng lặng nghe, nàng mới là người đưa ra quyết định cuối cùng.

Mãi cho tới khi hai bên tranh luận kha khá rồi, nàng mới mở miệng.

“Người này có mục đích không thể cho người khác biết, chắc chắn là vậy.”

“Nhưng mà chúng ta là người làm ăn, không có đạo lý từ chối bán.”

“Vừa đúng lúc Ngộ Đạo Tiên Thụ sắp xuất hiện trở lại, chúng ta có thể bán Tiên Duyên Lệnh ra để lấy ân huệ, có được sự hợp tác với hắn.”

“Cái này…”

“Ngộ Đạo Tiên Thụ?”

Những người có mặt vừa nghe thấy bốn từ này, không hẹn mà lộ ra vẻ mặt khác nhau.

Ngay cả Độ Trần là người phản đối dữ dội nhất cũng im lặng.

Hắn đã bế quan 5000 vạn năm rồi, cứ cách mười vạn năm sẽ bán Tiên Duyên Lệnh một lần, kỳ thực cũng không thể kinh động đến hắn.

Nguyên nhân lớn nhất khiến cho hắn lựa chọn xuất quan, vẫn là sự ra đời của Ngộ Đạo Tiên Thụ kia.

Đây là cơ hội 5000 vạn năm mới có một lần, cực kỳ có ý nghĩa đối với mỗi vị Tiên Vương.

Lần đầu tiên Diệp Dương Tiên Vương đứng ra bày tỏ đồng ý: “Bên cạnh những người này đã có 12 vị Tiên Vương cấp cao thủ, nếu như hắn đồng ý hợp tác, quả thực cực kỳ có lợi đối với chúng ta!”

Cực Minh Tiên Vương cũng nói: “Nếu có đồng minh, có thể giúp cho hành trình của chúng ta ở Ngộ Đạo Tiên Thụ đi được xa hơn!”

“Đúng vậy, 12 vị bên cạnh hắn không thể coi thường được, ảnh hưởng cực lớn.”

“Sức mạnh của Tiêu Hỗn Ma Vương và Ma Quyết Tiên Vương, có lẽ chỉ đứng sau tổng hội trưởng thôi!”

“Họ tuyệt đối là một lực lượng viện trợ vô cùng mạnh mẽ!”

Cuối cùng Độ Trần Tiên Vương cũng gật đầu.

“Có thể xem xét.”

Ba ngày sau, Mâu Vũ lại đến phân bộ thành Đan Hoa.

“Đến nay Tiên Duyên Lệnh của tất cả các phân bộ của Thiên khu các tổng cộng có 303621 viên, ngươi chắc chắn muốn mua toàn bộ sao?”

Sau lần chia tay trước, nàng còn cho rằng sẽ không còn cơ hội nào gặp lại nữa cơ.

Nhìn vị nữ tiên vô cùng xinh đẹp ở trước mặt, Thành ca cười híp mắt lại rồi gật đầu.

“Đúng vậy, nếu như các ngươi còn có nhiều hơn nữa, vậy thì càng tốt!”

Vậy mà 30 vạn viên còn chưa đủ thỏa mãn lòng ham muốn của hắn sao?

Mấy người trong phòng đều không nói nên lời.

Nói thật lòng, ngay cả nhóm Tiên Vương phía sau hắn là tam đại Thi Vương , Vô Quyết và Minh Trí cũng không thể hiểu nổi tại sao hắn phải mua nhiều như vậy.

Đương nhiên Mâu Vũ càng không thể hiểu được.

Nhưng mà nàng biết, Khương Thành chắc chắn sẽ không trả lời.

“Ngươi muốn nhiều quá, chúng ta rất khó bán.”

“Không phải chứ?”

Thành ca đứng bật dậy, đây vẫn là chuyện mà hắn lo lắng nhất.

Có tiên tinh nhưng người ta lại không bán, hắn cũng chịu.

“Thiên Khu các các ngươi hình như không có con số giới hạn mua bán, có tiền các ngươi cũng không kiếm hả?”

Mâu Vũ nhàn nhạt đáp: “Nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy mà bán hết cho mình ngươi, Thiên Khu các chúng ta sẽ phải chịu khiển trách và nguy hiểm to lớn.”

Thành ca nhún nhún vai, lại ngồi xuống.

“Cho nên các ngươi muốn ra điều kiện gì?”

“Cứ nói thẳng đi.”

Mâu Vũ gắt gao nhìn thẳng vào mắt hắn, chậm rãi nói: “Chúng ta muốn có cơ hội hợp tác với ngươi một lần!”

“Hợp tác cái gì?”

“Ngộ Đạo Tiên Thụ!”

Khương Thành sững người, vẻ mặt mờ mịt.

“Ngộ Đạo Tiên Thụ là cái gì cơ?”

Phản ứng này làm Mâu Vũ có chút trở tay không kịp.

Nàng đã nghĩ rằng Khương Thành có lẽ sẽ từ chối, cũng từng nghĩ hắn sẽ thẳng thắn đồng ý, hoặc sẽ bàn điều kiện, điều duy nhất không nghĩ đến là hắn chưa từng nghe qua.

Chỉ cần là người có chút kiến thức và địa vị trong trung tiên giới, chắc hẳn đều biết Ngộ Đạo Tiên Thụ nhỉ?

Hắn và 12 vị Tiên Vương có giao tình, vừa nhìn đã biết là nhân vật lớn nhiều năm, sao có thể không nghe thấy?

Nhưng ngay sau đó lại nhìn thấy Vô Quyết Tiên Vương rất nhanh đến giải thích cho hắn.

“Khương chưởng môn có lẽ không biết, cái gọi là Ngộ Đạo Tiên Thụ là một cơ duyên trọng đại của tất cả các Tiên Vương.”

“Có ích cực lớn đối với sự định hình tiên quốc!”

“5000 vạn năm một lần, lần trước chúng ta cũng đã từng đi qua, chỉ tiếc là vẫn chưa thể tiến vào…”

“Muốn tiến vào Ngộ Đạo Tiên Thụ, cần phải có thực lực nhất định.”

“Mà nghe nói ở thế giới cây đó, sẽ còn một đợt cạnh tranh, cho nên mới có một vài Tiên Vương muốn liên thủ.”

Thành ca cái hiểu cái không gật gật đầu: “Thì ra là như vậy à!”

Mâu Vũ không nói nên lời.

Với những bản lĩnh trước đó mà hắn thật sự không biết tí chuyện nào sao?

Người này rốt cuộc sao vậy?

Lai lịch lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng ngay cả loại kiến thức cơ bản này cũng không biết?

Sau khi biết được yêu cầu của đối phương với mình, Thành ca lập tức nắm rõ vấn đề.

“Người của bọn ta chắc chắn không thể ra trận vô ích đúng chứ?”

Hắn cười híp mắt, xoa xoa ngón tay: “Nếu các ngươi đã có yêu cầu với bọn ta, vậy thì Tiên Duyên Lệnh có thể miễn phí đúng chứ?”

Chương 318.

Miễn phí?

Người này sao có thể nói ra lời như vậy?

Mâu Vũ quả thực rất muốn cầm kiếm rạch mặt hắn, xem xem rốt cuộc dày như thế nào.

30 vạn viên Tiên Duyên Lệnh, ước chừng hơn 30 tỷ tiên tinh thượng phẩm đó!

Cái này đối với Thiên Khu các mà nói, cũng là một con số cực kỳ lớn.

Không suy nghĩ cẩn thận đã nói rằng muốn miễn phí, sao có thể chứ?

Nàng chau mày đáp: “Khương chưởng môn đừng nên đùa như vậy.”

“Ở trong Ngộ Đạo Tiên Thụ, ngươi cũng cần đến sức mạnh của bọn ta!”

“Đây không phải là bọn ta đơn phương yêu cầu ngươi, mà là giúp đỡ nhau hoàn thành, mong ngươi có thể hiểu.”

Lời này Thành ca không thích nghe!

Cái gì gọi là giúp nhau hoàn thành?

Hắn cúi người sát lại gần mặt Mâu Vũ, khiến cho mỹ nữ tuyệt thế trong nhất thời đoán không ra ý đồ của hắn.

Ngay sau đó nhìn thấy lấy tay che mặt, thấp giọng nói: "Nói cho ngươi một bí mật, thực ra ca vô cùng lợi hại, cho dù là phó bản nào cũng có thể một gánh tất cả."

"Cùng hành động với ta, các ngươi hoàn toàn không tốn sức lực, an tâm nằm yên là được."

"Cho nên cái này thực chất chỉ có một bên bỏ ra, chút tiền công mà ngươi bỏ ra thật sự không đáng nói."

Dù rằng có một vài từ Mâu Vũ nghe không hiểu, nhưng vẫn hiểu ý tứ của hắn.

Nàng không khỏi vừa tức vừa buồn cười.

Ngươi lặng lẽ nói những lời đó để làm gì?

Những người ngồi đây đều là Tiên Vương, lẽ nào nhỏ giọng thì bọn họ sẽ không nghe thấy sao?

Hơn nữa ngươi nói tự mình gánh team thì sẽ là tự gánh à?

Vài giây trước ngay cả "Ngộ Đạo Tiên Thụ" là gì ngươi cũng chưa từng nghe qua, tình hình bên trong như nào ngươi cũng hoàn toàn không biết gì cả đấy sao?

Xách đầu mang đi à?

Lời nói không buồn nôn như vậy, nàng không biết nên châm biếm thế nào cho phải.

Chỉ đành kiềm chế xúc động muốn chửi người, hàm ý sâu xa hỏi lại một câu.

"Ngươi rất lợi hại ư?"

Về chuyện tiết kiệm tiền, bóp chắt chăm lo gia đình, thái độ của Thành ca chưa bao giờ nghiêm túc như vậy: "Vô cùng lợi hại! Vượt qua tưởng tượng của ngươi!"

"Hứ…"

Mâu Vũ nhếch môi, cười như không cười nói: “Ngộ Đạo Tiên Thụ, chỉ có Tiên Vương mới có thể vào.”

“Lẽ nào ngươi không biết sao?”

Được được được, ngươi lợi hại phải không?

Nhưng ngươi không vào được!

Không có tiên quốc, thì không có cách nào sống sót ở Ngộ Đạo Tiên Thụ.

Ngươi hoàn toàn không phải Tiên Vương, còn tưởng ta không biết à?

Nàng vừa nói ra lời này, nhóm Tiên Vương Minh Trì, Lưu Duyến và Vô Quyết cũng biến sắc.

Đúng rồi, mới nghĩ đến chi tiết này!

Bọn họ cũng vô cùng chờ đợi Ngộ Đạo Tiên Thụ kia.

Suy cho cùng đó được coi là vùng đất cải mệnh Tiên Vương.

Mới vừa rồi nghe Khương chưởng môn nói muốn tự mình bay vào, bọn họ rất xúc động.

Lại có thể ôm đùi lão nhân gia, thật sự quá may mắn, ban đầu ở lại trung tiên giới thật sự là một lựa chọn quá sáng suốt.

Nhưng giờ nghĩ lại, lão nhân gia hắn đã giết chết Tiên Đế!

Rõ ràng cảnh giới của hắn không thua kém Tiên Đế.

Mà Tiên Đế đã phù hợp với quy tắc, hóa thân thành một đạo quy tắc, cho nên… cũng không thể tiến vào Ngộ Đạo Tiên Thụ!

Mặc dù trong hai phía có một phía cho rằng hắn chưa đạt đến Tiên Vương, còn một bên cho rằng hắn đã vượt qua Tiên Vương, nhưng kết luận cuối cùng đều giống nhau.

Ngộ Đạo Tiên Thụ là cơ duyên chỉ thuộc về Tiên Vương và Ma Vương.

Điều này làm Thành ca rất xấu hổ.

“Chỉ Tiên Vương có thể tiến vào?”

Muốn bay vào cũng không có cơ hội?

Đối diện với ánh mắt tra hỏi của hắn, Trảm Nham Thi Vương gật đầu: “Khương chưởng môn, nàng không hề nói dối.”

Nghĩ tới không thể “ôm đùi lớn”, đám người Minh Trì, Lưu Duyến và Vô Quyết liên tiếp thở dài.

“Việc này phải làm sao mới tốt đây?”

“Đúng vậy, quá đáng tiếc, khó có cơ hội trở về bên cạnh Khương chưởng môn.”

“Haiz, nếu lão nhân gia hắn có thể tiến vào, vậy thì chúng ta không cần phải lo lắng gì nữa rồi.”

“Còn cần ngươi nói sao?”

Lời nói của họ làm Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương rất ngạc nhiên.

Nghe ý của mấy vị Tiên Vương này, nếu người này có thể tiến vào, thật sự có thể có thể tạo ra tác dụng rất lớn hay sao?

Khương Thành luôn nói chuyện ở một tiết tấu khác, Mâu Vũ không quá tin tưởng hắn.

Nhưng mấy vị Tiên Vương này đã nổi danh hàng ngàn vạn năm, có người còn từng tiến vào Ngộ Đạo Tiên Thụ năm ngàn vạn năm trước, rõ ràng không phải là người sẽ nói lung tung.

Lẽ nào… người này thật sự có điểm gì hơn người sao?

Cho dù nàng nhìn thế nào, cũng không thể nhìn ra.

“Haizz…”

Thành ca thở dài một tiếng, xem ra hắn phải nhanh chóng tìm cách để tiến vào cảnh giới Tiên Vương.

Hắn ném chút mất mát này đi, chỉnh đốn lại, tiếp tục chặt giá.

“Khụ, cho dù ta không thể vào, tám vị bên cạnh ta, thêm bốn vị Tiêu Hỗn và Tịch Vân mang theo bên ngoài, tổng cộng 12 người có thể tiến vào đúng chứ?”

Mâu Vũ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Cho nên lần hợp tác này của chúng ta, là đồng minh có đúng không?”

“Đúng vậy.”

Cái này quả thực coi là đồng minh rồi.

“Nếu đã là đồng minh, vậy ngươi còn không biết xấu hổ mà nhận tiền của ta? Cho dù không miễn phí, vẫn phải giảm giá chứ?”

Thành ca nỗ lực lần cuối: “Ta chịu thiệt, sale 50% được rồi, thấy thế nào?”

Vốn dĩ hắn cũng không chấp nhất chuyện mặc cả như vậy, cũng không phải là không trả được.

Nhưng ban đầu nhắc đến chuyện miễn phí, bây giờ giá cả một chút cũng không đổi, đối phương một chút cũng không nhường, làm hắn thấy rất mất mặt.

Bất kể thế nào, cho dù chỉ giảm giá 0.000001%, cho dù chỉ bớt đi một viên tiên tinh thì cũng là nể mặt Thành ca rồi đúng không?

Mặc kệ như thế nào, mặt mũi rất quan trọng, đây là vấn đề nguyên tắc!

Mâu Vũ lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Khương chưởng môn, ta mong ngươi rõ ràng một chút, từ đầu đến cuối, Tiên Duyên Lệnh chưa bao giờ có tiền lệ giảm giá!”

“Vậy thì để cho lần này thành tiền lệ đi!”

Thành ca quay lại nhìn mấy Tiên Vương phía sau, vẻ mặt tiếc nuối buông tay.

“Đối với đồng minh không thấu tình như vậy, ta không thể không nghi ngờ thành ý hợp tác của các ngươi!”

“Vậy thì ta cũng không dám bảo đảm, sau khi bọn họ tiến vào có bỏ công sức ra hay không đâu.”

Đù má, đây là đe dọa đó hả?

Lời này có thể nói ra trước mặt sao?

Ngươi có còn là người hay không vậy?

Bản thân không thể tiến vào, còn muốn chỉ huy từ xa cơ?

Mâu Vũ thật sự rất muốn đánh hắn.

Nếu không phải nàng đã trải qua nhiều, kiềm chế rất tốt, chỉ e rằng đã chửi ầm lên rồi.

“Khương chưởng môn, hợp tác như ngươi chẳng thú vị gì cả.”

Khương Thành lập tức oán giận.

“Ta còn cho rằng Thiên Khu các của các ngươi rất không thú vị cơ đấy, lúc trước không có con số giới hạn mua bán không phải sao? Là do các ngươi dùng cái này trước để kẹp chặt ta lại, nguy hiểm hay áp lực mà các ngươi phải nhận có liên quan gì đến ta?”

Những Tiên Vương có mặt ở đó không thể không thừa nhận, thật sự hắn nói rất đúng.

Người phá vỡ nguyên tắc trước, kỳ thực chính là Thiên Khu các.

Sau nhiều hồi lý luận sắc bén, dây dưa đàm phán, cuối cùng hai bên đã thương lượng giảm giá 20%.

303621 viên Tiên Duyên Lệnh, giá mỗi viên từ 10 vạn giảm xuống còn 8 vạn.

Đám người Nguyên Thịnh, Nguyên Thù ở phía sau giật mình ngây người.

Lão tổ đúng thật là quá mạnh, ở trước mặt hắn, rõ ràng là Thiên Khu các lại phải chọn nhượng bộ.

Tiên Duyên Lệnh 100 năm chưa từng hạ giá, cứ vậy mà giảm cho hắn hơn 6 tỷ Tiên Tinh thượng phẩm!

“Mong chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Tiết kiệm được bao nhiêu Tiên Tinh chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là lấy lại được mặt mũi.

Tâm trạng Thành ca khá tốt, cười híp mắt chìa tay trái ra.

Mâu Vũ chưa từng thấy loại nghi thức bắt tay này, hơn nữa bị đục một món tiền, bây giờ tâm trạng của nàng không thể vui nổi.

Nhíu mày giả vờ nắm một lát, nàng quay người rời đi mà không nói lời nào.

Nhìn thấy bóng lưng rời đi của nàng, Thành ca bất giác nói thêm một câu.

“Mỹ nữ, sau này ngươi sẽ thấy, đây là quyết định sáng suốt nhất của ngươi.”

Mặc dù Mâu Vũ rất bình tĩnh, nhưng đôi bàn tay mảnh mai trắng nõn không kìm nổi mà nắm chặt thành quyền.

Chương 319.

Trung tiên giới cực kỳ lớn, dù cho Thiên Khu các có truyền tống trận của mình, triệu tập 30 vạn Tiên Duyên Lệnh cũng phải mất không ít ngày.

Cũng may mà Ngộ Đạo Tiên Thụ hiện thế, không thì cũng cần mất thêm một khoảng thời gian nữa

Đoàn người Thành ca hiện đang ở Thiên Khu các.

Đàm phán kết thúc, hắn lập tức phái người đi gọi bốn người Tiêu Hỗn Tịch Vân.

Đồng thời cũng triệu tập toàn bộ mấy Tiên Vương bên cạnh mình tới.

“Rốt cuộc Ngộ Đạo Tiên Thụ kia là cái gì vậy?”

Mâu Vũ thà rằng thiệt hai lần đều phải hợp tác với hắn, rõ ràng là lợi ích to lớn của Ngộ Đạo Tiên Thụ.

Có lợi ích, Thành ca sáng rực cả mắt.

Đám người tam đại Thi Vương và Minh Trì Vô Quyết vội vàng phổ cập khoa học cho hắn.

Sáng lập tiên quốc thuộc về bản thân, là đánh dấu thành tựu của Tiên Vương.

Tiên quốc càng trọn vẹn, sức lực của bản thân Tiên Vương cũng càng mạnh.

Thậm chí hầu hết tiên quốc của Tiên Vương đều không được gọi là một thế giới, chỉ được xem là một không gian khác lạ hỗn loạn và nguy hiểm thôi.

Mà Tiên Vương lớn mạnh, tiên quốc đã có đầy đủ hình thức ban đầu về thế giới.

Ví dụ lần trước vùng sao trời của Tịch Vân Tiên Vương, ít nhất tiên quốc đã tiến hoá theo hướng chính thức.

Sở dĩ sẽ có chênh lệch này, ngoài mức độ khống chế quy tắc không giống nhau ra còn có trình độ đạo cơ bẩm sinh của tiên quốc quá thấp.

Quy tắc còn có thể chậm rãi thăng cấp lĩnh ngộ.

Mà ở cấp bậc đạo cơ bẩm sinh, tiên quốc kia có thể vững chắc trong phút chốc.

Nói thẳng ra, một khi tiên quốc đã kém cỏi ngay từ khi sinh ra, cho dù sau này có cố gắng phát triển như thế nào thì cũng kém hơn người khác.

Đạo cơ bẩm sinh quyết định giới hạn của từng tiên quốc trong tương lai.

Quan trọng như thế, nhưng lại không thể dựa vào tu luyện để thăng cấp, chỉ có thể dựa vào cơ duyên ngoài ý muốn để thay đổi.

Dù cho một Tiên Vương tu luyện khổ cực rất lâu, giới hạn vẫy còn ở đó, cuối cùng cũng chẳng mạnh được là bao…

Ngộ Đạo Tiên Thụ, chính là cơ duyên cực kỳ lớn để thay đổi đạo cơ bẩm sinh.

Cái cây này tự hình thành lên một thế giới, năm ngàn năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần chỉ hiện thân tám mươi mốt năm.

Sau tám mươi mốt năm lại trốn vào hư vô một lần nữa, muốn gặp lại được thì chỉ đành phải chờ thêm năm nghìn vạn năm sau.

Trong thời gian 81 năm ở đó, người đạt được cảnh giới Tiên Vương thì có cơ hội tiến vào bên trong Tiên Thụ, nhận được sự tưới táp của căng nguyên trong thế giới Tiên Thụ.

Muốn thăng cấp cấp bậc của đạo cơ bẩm sinh thì cần phải thăng cấp giới hạn tiên quốc của bản thân trước.

Dưới sự giới thiệu của mọi người ở đây, giờ Thành ca mới biết đạo cơ bẩm sinh chia thành tám cấp bậc là Giới Tử, Tu Di, Siêu Phàm, Xuất Trần, Vũ Hóa, Đăng Tiên, Huyền Diệu và Thông Thần.

Cấp bậc Giới Tử là thấp nhất, cấp bậc này của đạo cơ cấu thành lên tiên quốc, cho dù phát triển đến cực hạn thì sức mạnh được điều động ra cũng chẳng mạnh hơn đạo tâm được bao nhiêu.

Chẳng qua suy cho cùng của là tiên quốc, giết mấy Tiên Tôn thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Thật ra cấp bậc Tiên Vương này cũng rất hiếm có, căn cơ bẩm sinh kém như vậy mà vẫn có thể trở thành Tiên Vương, bản thân nó đã là cả một kỳ tích.

Mà tới cấp bậc Tu Di, tiên quốc cũng đã thoát khỏi quan niệm không gian, chỉ cần có đủ tiên lực là có thể phát triển được, hoàn toàn gần như có thể mở rộng vô hạn.

Nhưng bên trong tiên quốc ở cấp bậc này chỉ có sức mạnh quy tắc nguyên thủy, ngay cả một hạt bụi cũng không tồn tại, không có khái niệm về vật thật.

Chín Tiên Vương mà Thành ca xử lý, trong số bọn họ có bảy người là cấp bậc Tu Di này.

Tiên quốc của bọn họ trống trơn chẳng hề có gì cả.

Tiên quốc cấp độ Siêu Phàm có thể phát triển thực thể chân chính, nhưng bên trong vô cùng hỗn loạn.

Mà cấp độ Xuất Trần thì lại có thể xây dựng ra thế giới ban đầu thật sự.

Ví dụ Tịch Vân Tiên Vương và Tiêu Hỗn Ma Vương, đạo cơ bẩm sinh của họ là cấp bậc Xuất Trần.

Bọn họ bước vào cấp bậc Tiên Vương mới có mấy ngàn vạn năm, so sánh với Tiên Vương khác động một chút là mấy tỉ năm, mấy chục tỉ năm, bọn họ cũng chỉ được coi là người mới.

Nhưng bởi vì có mức độ giới hạn, cho nên Diệp Dương Tiên Vương vừa nhìn thấy đã biết bản thân chắc chắn không phải đối thủ của họ.

Mà đạo cơ bẩm sinh ở cấp bậc Vũ Hóa lại phát triển đến cực hạn, tất cả các loại sức mạnh quy tắc không ngừng tự hình thành như một vòng tuần hoàn vô tận, không còn là nước mà không có nguồn nữa.

Tiên quốc như thế, lúc chiến đấu có thể xử lý hai đến ba Tiên Vương có cảnh giới Siêu Phàm hoàn toàn là chuyện bình thường.

Mà tương lai muốn thành Tiên Đế, tiên quốc cấp độ thấp nhất cũng phải là cấp độ Vũ Hoá.

Còn về ba cấp bậc cuối cùng, hầu hết chỉ khi đột phá thành Tiên Đế, xây dựng lại căn cơ thì mới có cơ hội đạt được

Nghe nói đạo cơ bẩm sinh ở cấp bậc Huyền Diệu, phát triển đến mức cuối cùng còn thể thoát khỏi trói buộc của thời gian, có thể tồn tại vĩnh hằng.

Lời giới thiệu của bọn họ khiến cho Thành ca được mở rộng tầm mắt.

Không khỏi bừng bừng thích thú hỏi: “Vậy đạo cơ bẩm sinh cả các ngươi là cấp bậc gì vậy?”

Vô Quyết Tiên Vương vuốt vuốt ba sợi râu đen dưới cằm, hơi đắc ý cười nói: “Mặc dù lần trước Ngộ Đạo Tiên Thụ hiện thế, tiểu lão nhân không có duyên để vào…”

“Nhưng đạo cơ bẩm sinh của ta, ngay từ lúc bắt đầu đã là cấp cấp bậc Xuất Trần rồi!”

Mấy người khác âm thầm oán trách, tên này lại khoe cmn khoang rồi.

Để nhận được khen ngợi của Khương chương môn, còn cố ý dùng cái gì mà “mặc dù, nhưng mà”, ngươi chỉ có vậy thôi hả?

Có điều Vô Quyết Tiên Vương đã định trước phải thất vọng rồi.

Trước mắt Thành ca không hề có khái niệm gì về độ khó của cái thứ này.

Suy nghĩ của hắn rất nông cạn, tổng cộng có 8 cấp bậc, ngươi mới bậc 4 thôi hả?

Hoàn toàn không hề hay biết cấp bậc Xuất Trần ở trong đám Tiên Vương đã được đã xem như thiên tài vô cùng hiếm thấy.

Hơn nữa Vô Quyết vẫn chưa từng vào Ngộ Đạo Tiên Thụ, vậy là đã trâu bò hơn rồi.

Nói không khoa trương chút nào, nếu như hắn đến thượng tiên giới thì sẽ có không ít Tiên Đế tranh nhau mời chào hắn.

“Vậy mấy người các ngươi thì sao?”

Sắc mặt của mấy người khác không được tự nhiên lắm

“Khụ…”

Tinh Vũ Tiên Vương xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Bẩm Khương chưởng môn, ta là cấp bậc Siêu Phàm, kém hắn một chút, chẳng qua ta cũng chưa vào Ngộ Dạo Tiên Thụ, cho nên tương lai ai mạnh ai yếu còn chưa chắc đâu…”

Khởi điểm từ cấp bậc Siêu Phàm cũng đã rất hiếm có rồi, nhưng ngay từ đầu tên Vô Quyết kia đã tung ra câu Xuất Trần mất rồi.

Mà Xuất Trần này dường như còn chẳng được Khương chưởng môn để ý đến.

Tinh Vũ Tiên Vương hổ thẹn rất nhiều, chỉ có thể dùng “tiền đồ tương lai” mạnh mẽ để cứu vãn tôn nghiêm của chính mình.

Một vị khác là Xá Lan Ma Vương cúi đầu, mơ hồ nói rất nhanh: “Đạo cơ bẩm sinh của ta cũng là cấp bậc Siêu Phàm.”

Tam đại Thi Vương cũng rầu rĩ nói: “Bọn ta cũng giống hắn.”

Vô Quyết cố ý liếc mắt một cái với bốn người này, hèn mọn nói: “Bốn người các ngươi năm nghìn vạn năm trước từng vào Ngộ Đạo Tiên Thụ một lần rồi, sao mới Siêu Phàm vậy?”

Vừa rồi không nhận được khen ngợi, hắn hiện tại chỉ có thể lựa chọn chèn ép những người khác, nâng cao trọng lượng của bản thân trong cảm nhận của Khương chưởng môn.

Xá Lan Ma Vương và tam đại Thi Vương giận dữ!

“Vô Quyết, ngươi có ý gì?”

“Trước mặt Khương chưởng môn, há lại để cho tiểu nhân ngươi quấy phá?”

“Chúng ta đây là thay lão nhân gia hắn dọn dẹp gian tà!”

Khương Thành vội càng tách hai bên ra: “Được rồi được rồi…”

“Các ngươi đều rất được.”

Hắn qua loa một câu không hề có thành ý, cũng lười hỏi Minh Trì Lưu Duyên.

Vẻ mặt xấu hổ của hai thanh niên này, nhìn là biết rất có khả năng vẫn là cấp độ Tu Di, cuộc sống khó khăn có một số thứ không nên vạch trần!

Sau khi trở về phòng của mình, Thành ca lập tức bắt đầu tính toán việc lớn là thăng cấp lên Tiên Vương.

Việc phổ cập kiến thức của của tám người đó khiến hắn có chút lo lắng, cấp bậc của đạo cơ bẩm sinh ngay từ đầu đã được định hình, mặc dù có chút liên quan đến tư chất, nhưng mà không phải là toàn bộ.

Không ai nói rõ được quy luật cụ thể.

Có người ở giai đoạn Tiên Tôn là thiên tài trong vạn người, cuối cùng tiên quốc có lẽ còn không bằng người khác.

Không phải là ngẫu nhiên đấy chứ?

Nếu như sau khi bản thân trở thành Tiên Vương mà cấp bậc cũng chỉ là Siêu Phàm với Xuất Trần thì làm sao hắn dám ra ngoài gặp mặt người khác?

Nhất định phải thăng cấp Tiên Vương càng sớm càng tốt, bắt lấy cơ hội tu luyện và bổ sung lần này, dù sao không thể chờ năm nghìn vạn năm nữa được.

Thế là hắn nhấn mở cửa hàng, đổi sạch toàn bộ đống điểm công đức cuối cùng thành tiên đan.

Chương 320.

Với bất kỳ ai mà nói, thăng cấp Tiên Vương đều là một cửa ải vô cùng khó nhằn.

Không có ai dám nói trước bản thân chắc chắn có thể thành công thăng cấp.

Trừ sự tin của Thành ca.

Toàn bộ quy tắc chủ đã là cấp Viên Mãn, cảm ngộ võ đạo được cũng đã lên cấp Tiên Vương từ lâu rồi, phẩm chất của Tiên

Hồn vượt qua cả cấp Vạn Cổ, bốn chữ "tích luỹ đầy đủ" cũng không thể dùng để hình dung ra hắn.

Huống chi còn có Hỗn Độn Ma Thể và Tiên Thể mạnh nhất.

Chỉ là hắn thiếu chút tích lũy tu vi mà thôi.

Sau khi ăn sạch đan dược được đổi từ mười vạn công đức cuối cùng, hắn đã từ Tiên Tôn cửu phẩm vọt tới giới hạn đỉnh cao của Tiên Tôn, trước mắt bước vào cửa ải của Tiên Vương.

Đạo tâm kia không ngừng xoay tròn, dần dần bốc hơi thành một đám sương mù, sau đó không ngừng mở rộng ra.

Lúc này, tiên hồn bên trong hắn đã có thể xuất hiện một vùng trời sao treo ngược.

Đó không phải là một thứ tồn tại chân thật mà là một điềm báo thần kỳ.

Trong lòng Thành ca hơi thả lỏng.

Vừa rồi, một vài Tiên Vương cũng phổ cập kiến thức cho hắn về đạo cơ bẩm sinh.

Nhìn thấy một vùng trời sao treo ngược, nghĩa là cấp thấp nhất để hình thành nên tiên quốc cuối cùng cũng sẽ là cấp bậc Xuất Trần!

Ít nhất là Xuất Trần sẽ không thua kém bọn họ.

Ngay sau đó, tất cả ngôi sao trong vùng trời sao treo ngược bỗng dưng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tràn đầy sức sống…

Đù, ít nhất cũng phải là cấp bậc Vũ Hóa ấy chứ?

Thành ca mừng rỡ!

Xem ra cả quá trình vô cùng thuận lợi, thanh thế lại càng to lớn đến khác thường.

Nếu không phải bản thân Thiên Khu các có tiên trận ngăn cách thì e rằng sẽ sẽ dẫn đến việc vô số người đến vây xem rồi.

Thế mà khoảnh khắc sắp hình thành ở tiên quốc, hắn lại gặp phải tình huống thế này.

Sáng lập tiên quốc, cần một vật làm trung tâm.

Nếu không đạo tâm không có nền móng, tiên quốc cũng không thể hình thành một cách chân chính được.

Quý nhân Thành ca quá bận rộn, hắn quên khuấy mất việc này.

Nhưng thật ra cũng không cần lo lắng, bây giờ vẫn kịp.

Hắn không hề do dự rút thanh tiên kiếm cửu giai Hồng Tuyệt kia ra.

Tiên khí này khiến cho vô số người đỏ mắt ghen tị, nếu vứt nó ở thượng tiên giới thì cũng dẫn đến cảnh tượng cạnh tranh hệt như vậy.

Nhưng trong mắt hắn, nó chẳng là cái thá gì cả.

Thậm chí vì nó đã đoạt mấy danh tiếng mấy lần của hắn, cho nên hắn không sao yêu thích nó nổi.

Cho nên để nó làm vật trung tâm, hắn chẳng đau lòng chút nào hết.

Muốn dùng thì phải dùng bảo vật đáng giá nhất, nếu không làm sao xứng với thân phận của Thành ca được?

Tiên quốc rung chuyển như mây gặp mặt trời, một thanh tiên kiếm cực kỳ chói lọi chậm rãi hạ xuống, sương mù mà đạo tâm hoá thành rất nhanh không ngừng xoay tròn xung quanh nó.

Càng lúc càng nhanh, tiên kiếm như ẩn như hiện.

Mắt thấy dáng vẻ sắp thành công, bỗng nhiên cả tiên quốc chấn động mạnh, tiên kiếm loé lên rồi biến mất, bị loại trừ ra!

Bởi vì đạo tâm của hắn và vật ký thác hoàn toàn không chịu phối hợp, cho nên quá trình dung hợp lần này thất bại.

Cũng may sau khi thất bại, tiên kiếm trở về trong tay hắn vẹn toàn không tổn hao gì.

Thật ra hắn cũng không tổn thất gì.

Cái này…

Chuyện quái gì thế này?

Thành ca sửng sốt, không hề phản ứng lại.

Vậy mà cũng có thể thất bại được hả.

Không phải nói là cái gì cũng có thể làm vật ký thác sao?

Cho dù là một ngọn cỏ, một cái cây, một hạt cát, một hòn đá, thậm chí một tia ý niệm tình cảm của hư vô đều được sao, mà đương nhiên dùng pháp bảo tiên khí cũng không có vấn đề gì hết.

Chẳng lẽ là tiên kiếm cửu giai quá cao cấp?

Hắn chưa từng nghe nói đến cái này đâu.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể thử đồ vật giá trị thấp một chút, tuỳ ý chọn một tiên tinh thượng phẩm đặt vào trung tâm tiên quốc, này cũng làm bừa lắm rồi đấy nhá.

Lần này thất bại còn nhanh hơn lần trước.

Sau khi đặt mảnh tiên tinh vào, chưa quá một giây, lập tức đã bị loại trừ ra ngoài.

"Đù, cái này cũng không được?"

Trong thời gian sau đó, Thành ca thử ít nhất mấy trăm vật ký thác.

Lớn thì tiên khí thất giai, tiên khí lục giai, pháp bảo cực phẩm, Tiên Bảo Vạn Tiên Huyễn Tiên Bình…

Nhỏ thì tiên khí nhất giai, thánh khí, linh khí, thiên tài địa bảo, tiên đan, linh đan, trận bàn, linh thạch, bàn ghế trong phòng, cành cây, mảnh vải, đá, giọt nước mưa, tóc, lông trên cơ thể…

Trừ những thứ đó ra, còn thử cả ý niệm hư vô, hồi ức, cảm ngộ…

Nhưng mà không có cái nào có thể thành công được.

Hắn cũng được xem như là một đoá hoa hiếm thấy, thất bại nhiều lần như vậy mà tiên quốc chưa thành hình lại vẫn có thể kiên trì gắn bó mà không sụp đổ.

Mãi cho đến cuối cùng thật sự tìm không thấy cái gì có thể thử nữa, hắn mới phẫn nộ dừng quá trình đột phá lại.

Dưới tình huống không có trung tâm, duy trì tiên quốc bán thành phẩm cũng rất tốn công.

"Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào vậy?"

Thành ca không nghĩ ra nổi!

“Tư chất của anh đây tốt như vậy mà!”

“Đi đến đâu cũng có hào quang của nhân vật chính chiếu rọi.”

“Còn có cả hệ thống hack!”

“Quan trọng nhất là đẹp trai không gì sánh bằng…”

“Chẳng hợp lý tí nào, đáng lẽ người xuất sắc như ta phải tạm biệt với hai chữ “thất bại” từ lâu rồi mới đúng chứ?”

Hắn sờ sờ cằm, suy tư hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể rút ra được một kết luận.

“Chẳng lẽ là trời cao đố kị với thiên tài ư?”

Thành ca cuối cùng quyết định đi tìm mỹ nữ kia thỉnh giáo một chút.

Cốc cốc!

Khi Mâu Vũ nghe được tiếng đập cửa là đã trực tiếp có cảm nhận Khương chưởng môn ở ngoài cửa.

Không phải giao dịch hợp tác đã bàn bạc ổn thoả rồi sao, chẳng lẽ người này còn chưa hài lòng?

Nàng không khỏi nhíu mày.

Sau khi vào cửa, Thành ca nhìn trái phải, phát hiện bên trong căn phòng lớn như vậy mà không có ai khác, lúc này mới thở phào một hơi

“Mâu tiểu thư…”

Hai người ngồi thẳng chính diện, vẻ mặt Mâu Vũ bình tĩnh như nước.

“Ta không phải họ Mâu.”

“Được rồi Vũ tiểu thư, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi.”

Đối mặt người này, nàng chỉ có thể bỏ qua vấn đề xưng hô.

“Ngươi muốn hỏi cái gì?”

“Ta muốn hỏi ngươi, vật ký thác trung tâm để thăng cấp lên Tiên Vương có gì cần phải chú ý không?”

Hắn lựa chọn tìm đến Mâu Vũ hỏi thăm chuyện thăng cấp, cũng là do hết cách rồi.

Đám người Vô Quyết Tiên Vương và tam đại Thi Vương đều tôn thờ mình như Tiên Đế, chạy tới hỏi họ thăng cấp Tiên Vương như nào thì không phải là quá hài hước sao?

Mâu Vũ thì khác, nàng nhìn ra mình không phải Tiên Vương, cho nên không có gì mất mặt hết.

Quan trọng nhất là ngay cả Diệp Dương Tiên Vương cũng nghe lệnh nàng, nữ nhân này chắc chắn biết mọi thứ.

"Vừa rồi ngươi thăng cấp Tiên Vương thất bại rồi?

Mâu Vũ thực sự không nói nên lời.

Tại sao ngươi lại coi việc đến tìm ta thỉnh giáo là điều tất nhiên vậy?

Chúng ta thân quen lắm hả?

Mặc dù tạm thời hợp tác liên minh, nhưng cho dù là đồng minh thật sự, cũng không thể đến mức thảo luận tu luyện thân thiết thế chứ?

Nàng liếc mắt nhìn một cái, khí tức của Khương Thành đã mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Nhưng mà vẫn chưa đột phá được giới hạn đó hệt như cũ.

"Đúng vậy, thất bại rồi."

"Điều này rất bình thường, thăng cấp Tiên Vương vốn không hề dễ dàng thành công như vậy."

"Đúng vậy."

Thành ca nhún vai: "Ta thử rất nhiều vật ký thác, nhưng toàn bộ đều bị loại trừ, thật sự là chẳng biết tại sao…"

"Ngươi nói cái gì cơ?"

Ánh mắt ban đầu còn không chịu bằng lòng của Mâu Vũ giờ đây nheo lại, đột nhiên lớn tiếng nói

"Ngươi nói ngươi thất bại là bởi vì vật ký thác bị loại trừ ư?"

Thành ca gật đầu, âm thầm oán trách, sao em gái ngươi phải lớn tiếng thế?

Cố ý châm biếm anh đây sao?

"Sao có thể như vậy được…"

Mâu Vũ chậm rãi đứng lên, dáng người yểu điệu mang theo vẻ đẹp rung động lòng người.

Chỉ thấy nàng đi đến bên cửa sổ, trầm lặng rất lâu, đột nhiên quay đầu hỏi lại.

“Ngươi biết chuyện này có nghĩa là gì không?”

“Có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là cấp bậc của những vật ký thác đó quá thấp, không phối hợp với quy tắc chủ của ngươi được, căn bản không xứng được gọi là trung tâm của bọn nó.”

Hai mắt nàng nhìn thẳng vào Thành ca giống như muốn nhìn thấu nội tâm hắn.

“Số lượng quy tắc chủ dưới 15 điều thì sẽ không xuất hiện tình huống này.”

“Hơn nữa ngươi vừa nói ngươi thử rất nhiều loại đều thất bại, vậy thì ít nhất ngươi phải có hơn 20 điều quy tắc chủ ư?”

Chương 321.

Mâu Vũ không khỏi bàng hoàng.

Quả thật kiến thức của nàng hơn hẳn những Tiên Vương khác, cũng bởi vì biết nhiều nên nàng hiểu rõ hơn ý nghĩa đằng sau đó.

Số lượng quy tắc chủ, đã được ấn định tại thời điểm thánh vực thành hình.

Sau này, không thể tăng được nữa.

Những quy tắc khác sẽ luôn là quy tắc phụ ngay cả khi chúng được nghiên cứu sâu hơn sau này.

Bởi vì nguyên nhân này, không ít đại năng ở tiên giới, trong lúc bồi dưỡng hậu bối, thậm chí sẽ cố gắng khiến bọn họ mắc kẹt ở Nhập Thánh cảnh Cửu trọng mấy trăm vạn năm.

Cho đến khi tuổi thọ sắp hết, mới để cho bọn họ đột phá đến Thánh Giai.

Mục đích là để tích lũy, hy vọng bọn họ cố gắng hết sức, có thể có được nhiều quy tắc chủ nhất trong lúc có thánh vực.

Dù chỉ thêm một cái, cũng là một ưu thế rất lớn trong tương lai khi trở thành tiên, thành Tiên Tôn, Tiên Vương, Tiên Đế!

Hầu hết những Thánh Giai bình thường chỉ có từ ba đến năm điều quy tắc chủ.

Tuyệt thế thiên tài thì có thể có chín, mười quy tắc chủ.

Mà tương tự như Quy Tàng, Hư Huyền - tinh anh trong hàng tỉ tu sĩ của vực giới, nếu bộc lộ hết tài năng thì hơn hầu hết sẽ có được hơn mười điều quy tắc chủ.

Ngoài ra còn có vị diện chi tử với sự may mắn cực kỳ nhiều, bọn họ có cơ hội rất lớn để đạt được số lượng trên mười lăm quy tắc chủ.

Cũng chỉ thiên tài có nhiều quy tắc chủ như vậy, mới có thể có hiện tượng loại bỏ vật ký thác.

“Bản thân vật ký thác không hề phân cao thấp.”

“Tiên nhân ít hơn 15 quy tắc chủ, hoàn toàn không có yêu cầu gì với vật ký thác, chọn bất kể cái gì cũng đều sẽ thành công.”

“Hầu hết mọi người không có tới 15 quy tắc chủ, vì thế mới có cách nói, có thể tùy ý chọn cái gì cũng được.”

“Nhưng thực tế thì, tiên nhân có hơn 15 quy tắc chủ cũng là ngoại lệ.”

“Đạo tâm của bọn họ quá mức phức tạp, vật tầm thường hoàn toàn không ký thác được đạo tâm mạnh mẽ như vậy.”

“Càng nhiều quy tắc chủ, yêu cầu với vật ký thác lại càng cao.”

Mâu Vũ chưa từng nghĩ tới có một ngày, bản thân sẽ kiên nhẫn “phổ cập kiến thức” cho người khác.

Tình huống mà Khương Thành mới nói quả thật quá mức kinh ngạc, hắn lại có thể thất bại rất nhiều lần?

Điều đó có ý nghĩa gì?

Hơn 15 quy tắc chủ, thử một hai lần đã thành công rồi, thất bại quá nhiều lần, vậy chứng tỏ hắn đã vượt xa 15 quy tắc chủ.

Căn cơ của người này, vậy mà thâm hậu tới vậy rồi?

Nàng thật sự không thể tin nổi!

Ban đầu Thành ca còn cảm thấy rất mất mặt.

Nghe nàng giải thích như vậy, hóa ra thất bại vẫn là biểu tượng của sự kiêu ngạo?

Nhìn vẻ khiếp sợ trong đôi mắt của mỹ nữ trước mặt, hắn không khỏi cảm thấy trống vắng.

Haiz, lại vô tình làm màu rồi.

“Ha ha ha, quá khen quá khen…”

“Vậy xin hỏi giải quyết như thế nào đây?”

Ta không hề khen ngươi nhá!

Mâu Vũ cố gắng không bóc phốt, tiếp tục nói: “Nếu không muốn thất bại, ngươi nên dùng vật tu luyện.”

Nàng thật sự cũng không muốn giấu diếm, dù sao thì điều này cũng rất dễ giải quyết.

Thành Ca kinh ngạc nói: “Vật tu luyện? Linh khí, tiên khí ư?”

“Đúng vậy, thiên tài địa bảo, đan dược, pháp bảo đều được.”

“Phải chăng trước đây ngươi đều dùng vật phàm? Thật ra, chỉ cần có linh khí đã chắc chắn thành công.”

“Linh khí ta đã thử rồi, bất kể là linh khí nhất giai hay là cửu giai đều không được.”

“Thử rồi?”

Mâu Vũ lại khiếp sợ lần nữa.

Linh khí cũng không thể thành công, đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe được điều này!

Rốt cuộc là hắn có bao nhiêu quy tắc chủ vậy?

Vậy chắc chắn phải vượt quá 50 điều!

Không thể nào có chuyện như này được?

Làm sao một người có thể có được nhiều quy tắc chủ như vậy?

“Vậy ngươi có thể thử tiên khí.”

“Tiên khí cũng không được…”

“Cái gì?”

Mâu Vũ hoàn toàn mất bình tĩnh!

“Ngươi không nói đùa đó chứ? Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu quy tắc chủ hả?”

Quy tắc chủ, thứ này không nhìn thấy được từ bên ngoài.

Cho dù trực tiếp chiến đấu, cũng chỉ có thể thể cảm nhận được đạo tâm vô cùng mạnh mẽ của đối phương, cũng không thể nhìn rõ, đến tột cùng có bao nhiêu điều.

Trừ khi, đối phương chủ động để lộ đạo tâm.

Thành ca quyết định cố gắng hết sức để làm màu hơn nữa.

Vì thế hắn hít sâu một hơi, cố ý nói một cách hờ hững: “Cũng không nhiều, chỉ hơn 900 thôi.”

Nói xong, hắn thầm mong chờ phản ứng của mỹ nhân trước mặt.

Vốn Mâu Vũ vẫn còn khiếp sợ vô cùng, đột nhiên bình tĩnh lại, thậm chí nàng nhíu mày, hiện ra ý không vui.

“Khương chưởng môn, phải chăng ngươi cảm thấy trêu đùa ta vui lắm sao?”

Giọng điệu của nàng cũng trở nên lạnh lùng.

Mình thật là ngốc, thế mà vừa nãy lại thật sự tin tưởng hắn có hơn mười quy tắc chủ.

Nghĩ kỹ lại, không thấy quá trình, tất cả chỉ là lời nói suông của hắn.

Hắn nói đã thất bại là thất bại thật?

Chém gió à?

Thành ca buồn bực, lần làm màu này quá lớn rồi, lại làm người ta không tin.

“Ta thật sự có hơn 900 điều mà!”

Bởi vì đạo tâm đã bốc hơi khi đột phá Tiên Vương, cho nên hiện tại hắn thật sự không thể ra cho nàng xem.

Mâu Vũ cho rằng hắn đang sỉ nhục trí thông minh của nàng, trực tiếp đuổi khách.

“Ngươi muốn giỡn thì tìm người khác. Ta còn phải tu luyện, xin cứ tự nhiên!”

Nói xong, nàng ngồi ngay ngắn trên tu luyện đài trong phòng, lông mi dài rủ xuống, hai mắt nhắm lại.

Thành ca cũng không thất vọng lắm, dù sao tìm Mâu Vũ hỏi một câu, xem như đã hỏi được chỗ mấu chốt.

Dựa theo cách nói của nàng, 15 điều vẫn có thể thất bại.

Vậy vượt qua trăm tám mươi điều, e là chỉ có tiên khí mới có thể đáp ứng yêu cầu

Vậy 992 điều thì sao?

Chẳng trách tiên kiếm cửu giai Hồng Tuyệt kia cũng không được.

Xem ra đúng là phải tìm đến bảo vật còn cao hơn cả tiên kiếm cửu giai, mình mới có thể khiến tiên quốc thành hình!

Vài ngày sau, song phương hòa hoãn.

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, tứ đại cao thủ bị Khương chưởng môn triệu tập, rất nhanh đã tụ họp lại.

Nghe nói chuyến đi này là để Ngộ Đạo Tiên Thụ , bốn người vui mừng khôn xiết.

“Ha ha ha, thật đúng là Khương chưởng môn không quên chúng ta!”

“Lại có thể đi theo Khương chưởng môn, lang bạt cùng nhau!”

“Có lão nhân gia hắn, tiên quốc của chúng ta có thêm phần hy vọng…”

“Đó là chắc chắn rồi!”

Vô Quyết Tiên Vương ở bên cạnh, từ từ nói: “Phải chăng các ngươi đã nghĩ quá đẹp rồi, đừng quên lão nhân gia hắn đã sớm vượt qua cấp độ Tiên Đế, hoàn toàn không vào được Ngộ Đạo Tiên Thụ !”

Mặt bốn người biến sắc.

Giống như cũng mới nhớ tới điều này.

Nhưng mà ngay sau đó Tiêu Hỗn đã nở nụ cười: “Vô Quyết, ngươi thật đúng là không có kiến thức gì cả, ta tin các Tiên Đế khác không vào được, nhưng ta thật sự không tin Khương chưởng môn không vào được.”

“Có chuyện mà lão nhân gia hắn không làm được sao?”

Hắn vừa nói như vậy, 11 người khác hai mặt nhìn nhau, chợt giãn mày.

Đúng vậy, Khương chưởng môn chính là người sinh ra vì kỳ tích mà!

Thành ca thầm nghĩ, các ngươi tin tưởng ta còn hơn cả ta tin tưởng chính mình luôn?

Mấy ngày này hắn đã thử lại rất nhiều lần, nhưng như trước, hắn vẫn không thể tìm thấy vật gì đó phù hợp với đạo tâm của mình.

Nhìn thấy ngày hiện thế của Ngộ Đạo Tiên Thụ càng ngày càng gần, hắn thật sự không thể trì hoãn nữa.

Mười ngày sau, Tiên Duyên Lệnh được chuyển từ các nơi tới.

Toàn bộ hơn 30 vạn mảnh Tiên Duyên Lệnh, Thành ca đều trả bằng tiên tinh thượng phẩm, giao dịch xem như hoàn thành.

Mà kế tiếp, 11 vị Tiên Vương còn lại của Thiên Khu cũng lần lượt tới.

“Thời gian xuất hiện của Ngộ Đạo Tiên Thụ còn khoảng một tháng, nên xuất phát rồi!”

Mâu Vũ nhìn ra được, hắn vẫn không thể thành công tiến vào Tiên Vương.

“Khương chưởng môn, ngươi thật sự muốn đi chung sao?”

“Đương nhiên rồi, không có ta ở đây, các ngươi cũng không xoay sở được!”

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Về phần các Tiên Vương bên Thiên Khu các, vẻ mặt cũng là không nói gì.

Cuối cùng, lần này Thành ca không quay về Phi Tiên môn.

Mang theo tất Tiên Duyên Lệnh, hắn, Mâu Vũ và 24 vị cao thủ cấp Tiên Vương khác, bước vào truyền tống trận trên Thiên Khu các.

Chương 322.

Ngộ Đạo Tiên Thụ nằm ở xung quanh ba thiên vực là Cấn Sơn, Đế Nguyệt, Kim Đỉnh, ở rìa của trung tiên giới.

Vị trí là cố định, chẳng hề thay đổi.

Theo tính toán thì thật ra cái cây này không ở trong phạm vi của trung tiên giới, mà là trung tiên giới gần nó nhất.

Ngoại trừ việc 81 năm xuất hiện một lần, thời điểm khác đều nhìn không thấy, sờ không được.

Truyện tống trận và phi thuyền liên tục thay đổi trên đường đi, cuộc hành trình diễn ra rất suôn sẻ.

Nói cho cùng thì hầu hết đây là Tiên Vương, Ma Vương, vốn là nhân vật cao nhất của trung tiên giới.

Ước chừng hai mươi ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng tới được Đế Nguyệt thiên vực.

Thành Ca cũng không biết, rốt cuộc là thế giới này có bao nhiêu mặt trăng, giống như Đế Nguyệt thiên vực này, bản thân chính một mặt trăng sáng vậy.

Vừa tới đây, tiên nguyên chi khí đã loãng đi rất nhiều, nhưng uy lực của ánh trăng lại lan tràn khắp cơ thể.

“Nơi này là lãnh thổ của Nguyệt tộc.”

“Người của Nguyệt tộc rất bài ngoại, không tiếp xúc nhiều với ngoại giới, lần trước, lối vào chúng ta chọn cũng là ở đây.”

Lần trước, Tiêu Hỗn và Tịch Vân đều đã đi vào, xem như là ngựa quen đường cũ.

Ngộ Đạo Tiên Thụ ở ngoài rìa trung tiên giới, đó là một mảnh đất nguy hiểm hỗn độn, những người dưới cấp Tiên Đế đều không thể sinh sống được.

Cho nên tuy là cây rất lớn, nhưng không thể tùy ý bay vào từ mọi hướng.

Muốn đi vào bên trong cây, chỉ có thể thông qua xúc tu của nó.

Sau khi Ngộ Đạo Tiên Thụ xuất hiện, sẽ có ba xúc tu nối liền với ba thiên vực.

Ba địa điểm này, cũng trở thành ba lối vào an toàn cố định.

Lối vào của Đế Nguyệt thiên vực được canh gác bởi người của Nguyệt tộc.

Những người khác muốn đi vào, phải được sự cho phép của bọn họ.

"Người của Nguyệt tộc này cũng rất lợi hại, lại có thể giữa chặt được một miếng mồi ngon như vậy."

Bây giờ Thành Ca cũng biết quy tắc.

Ba lối vào, 301 người có thể đi vào từ bên Cấn Sơn thiên vực kia, chỉ 161 người có thể vào từ bên Kim Đỉnh thiên vực kia, mà Đế Nguyệt Thiên vực bên này có thể cho phép 271 người đi vào.

Một khi đạt tới con số này, xúc tu của Ngộ Đạo Tiên Thụ bên kia sẽ biến mất.

Cho dù thực lực của người sau có mạnh thế nào thì cũng không vào được.

Tổng cộng là 733 slot, mà tuy rằng số lượng Tiên Vương của trung tiên giới không rõ ràng, nhưng chắc chắn không dưới một ngàn.

Phải biết rằng, sau khi tiên giới chia làm ba phần, thượng tiên giới không có lối vào Ngộ Đạo Tiên Thụ.

Mà hàng trăm triệu năm qua, rất nhiều Tiên Vương cố ý ở lại trung tiên giới không phi thăng, nguyên nhân chính là vì cơ duyên Ngộ Đạo Tiên Thụ năm nghìn vạn năm mới có một lần này.

Đối với bọn họ mà nói, căn cơ bẩm sinh vô cùng quan trọng, không thể bỏ qua được.

Đến lúc đó, lối vào của ba thiên vực này sẽ quy tụ tất cả Tiên Vương của trung tiên giới.

Chắc chắn sẽ có một số người không vào được.

Một lối vào quan trọng như vậy, không cần nghĩ cũng biết sẽ thu hút sự cạnh tranh của không ít người.

Không có thực lực thật đúng là không thể giữ được.

Tiêu Hỗn Ma Vương cười ha hả: "Khương chưởng môn có điều không biết, Nguyệt tộc cũng không mạnh, tổng cộng cũng chỉ có hai vị Tiên Vương."

Thành Ca ngạc nhiên: "Vậy làm sao bọn họ bảo vệ được lối vào này?"

Hai vị Tiên Vương tọa trấn, cũng chỉ xem là thế lực cấp tông môn điển hình mà thôi.

Nhưng mà muốn ngăn chặn sự thèm muốn của nhiều Tiên Vương bên ngoài như vậy, thật sự là còn kém xa, hoàn toàn không đủ nhìn.

Tiêu Hỗn tiếp tục giải thích, nói: "Lối vào ở Nguyệt tộc là một vùng thánh địa Tế Nguyệt thiên nhiên, nơi đó chỉ có Tiên Vương có huyết mạch của Nguyệt tộc mới có thể mở ra được."

"Những người khác đoạt được cũng vô dụng."

Vô Quyết Tiên Vương nói thêm: "Sáu ngàn vạn năm trước đã từng có người tấn công, kết quả Nguyệt tộc không chiến mà lui, rút toàn bộ khỏi Đế Nguyệt thiên vực."

"Kỳ hạn năm nghìn vạn năm sau đã đến, không có Tiên Vương của Nguyệt Tộc, hoàn toàn không mở được lối vào."

"Mắt đã thấy còn muốn bỏ qua, tất cả mọi người đều sốt ruột."

"Cuối cùng diễn biến thành mấy trăm vị Tiên Vương cung kính đi mời bọn họ, không chỉ nói lời tốt, mà còn giúp bọn họ tiêu diệt vài vị Tiên Vương tấn công Đế Nguyệt thiên vực."

"Cuối cùng lúc này mới mời được bọn họ trở lại, nhờ bọn họ mở lối vào một lần nữa."

"Từ đó về sau, không còn ai dám động tới Nguyệt tộc."

"Khác người như vậy sao?"

Thành Ca bĩu môi: "Sao không có ai trói tộc nhân của bọn họ, làm con tin khống chế bọn họ phải phục tùng?"

Tiêu Hỗn và Sát Lợi Ma Vương âm thầm giơ ngón tay cái, ý tưởng của Lão Đại ngươi thật đúng là khẩu vị của Ma tu chúng ta.

Tịch Vân thở dài: “Đó là bởi vì Nguyệt Tộc không có thất tình giống chúng ta, bọn họ hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của tộc nhân khác.”

“Vậy hai lối vào khác thì sao?”

“Hai lối vào khác cũng không giống bên này, lần lượt do mấy Thái Cổ Tiên Môn và Ma Môn liên thủ nắm giữ, hoàn toàn chiếm cứ bằng thực lực.

Thành Ca không không khỏi cảm khái: “Người khác đánh tới đầu rơi máu chảy, Nguyệt tộc này thì ngược lại, nhờ vào ưu ái của ông trời, bọn họ lại có chén cơm.”

Các cao thủ của Thiên Khu các ở một bên, cũng không nói gì.

Rốt cuộc người này thiếu bao nhiêu kiến thưc vậy, không ngờ đến bây giờ mới biết mấy cái này?

Mâu Vũ truyền âm tới: “Hiện tại ở lãnh thổ của Nguyệt tộc, lời nói kiểu này sẽ khiến bọn họ mất hứng, hy vọng Khương chưởng môn ngươi, sau này chú ý lời nói và việc làm một chút.”

Gì cơ?

Còn phải xem sắc mặt người khác?

Ý nghĩ của Thành Ca trở nên linh hoạt.

Diện tích của Đế Nguyệt thiên vực rất rộng, nhưng tộc nhân của Nguyệt tộc lại thật sự rất thưa thớt, dọc đường, dường như không nhìn thấy thành trì sơn môn gì.

Thi thoảng mới có thể nhìn thấy tốp năm tốp ba tộc nhân của Nguyệt tộc, thân hình cũng tương tự với người bình thường.

Nhưng khuôn mặt của bọn hắn trong suốt, giống như bị một lớp màng mỏng mềm mại bao vây lấy, thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng cả khung xương và kinh mạch bên trong.

Điều này rõ ràng là không phù hợp với thẩm mỹ của Thành ca, nhìn hai cái lại thấy thiếu hứng thú.

Sau khi bay đến Nguyệt Tiên cung, khu vực trung tâm của Nguyệt tộc, Mâu Vũ và mười hai Tiên Vương của Thiên Khu các lần lượt đáp xuống và chuyển sang đi bộ.

Làm "mầm non mới nhú", tuy rằng Thành Ca không hiểu tại sao, nhưng vẫn bắt chước theo rất khéo léo.

Thuận tiện hỏi một câu: "Tại sao không bay vậy?"

Mâu Vũ lại truyền âm giải thích một câu: "Nguyệt Tiên cung là trọng địa của Nguyệt tộc, không được bay, nếu không chính là không tôn trọng bọn họ."

"Không tôn trọng thì làm sao?"

"Vậy thì không vào được Ngộ Đạo Tiên Thụ!"

Nhìn thấy Thành Ca còn có câu hỏi, Mâu Vũ trực tiếp dùng truyền âm ngắt lời hắn.

"Khương chưởng môn, ta biết lai lịch của ngươi có thể rất lớn."

Nàng lời lẽ thành khẩn nói: "Nhưng là hy vọng ngươi có thể nhận rõ tình hình hiện nay, lối vào của Đế Nguyệt thiên vực này, chỉ có Nguyệt tộc mới có thể mở được, quyền chủ động ở trong tay đối phương."

"Ngày mở ra, người được đi vào là do bọn họ quyết định."

"Ta nghĩ ngươi cũng không bằng lòng bỏ mất cơ hội lần này bởi vì một vài lý do không cần thiết.

Thành ca thích thú hỏi: "Vậy vì sao ngươi không chọn lối vào ở hai thiên vực kia?"

Mâu Vũ tiếp tục đi trước, im lặng một lát, lúc này mới thản nhiên nói: "Hai lối vào đã hình thành hai trận doanh Tiên - Ma, trừ khi ngươi sẵn lòng gia nhập trận doanh của bọn họ, được sự đồng ý của bọn họ."

"Nếu không, cũng không vào được."

"Hai đại trận doanh này, tồn tại ân oán của Thái Cổ Tiên môn, Ma môn đã lâu, ngay cả ở thượng tiên giới cũng không ngoại lệ, cũng là một vòng xoáy sâu."

Dù sao, thương hội của Thiên Khu các cũng có tiếng là trung lập, bất kể gia nhập tiên ma trận doanh nào, đều là vi phạm nghiêm trọng đến lập trường.

Khi hai người đang truyền âm, cuối cùng đoàn người cũng tới kết giới bên ngoài Nguyệt Tiên cung.

Một gã nam tử của Nguyệt tộc cận cảnh giới Huyền Tiên, mặt không chút thay đổi, liếc mắt nhìn mọi người một cái.

"Người của Thiên Khu các à?"

Mâu Vũ gật đầu: "Đúng vậy."

"Tổng cộng có 12 Tiên Vương của Thiên Khu các, đám người tạp vụ kia là những ai vậy?"

Chương 323.

Con mẹ nó, đám người tạp vụ?

Thành ca suýt nữa bị những lời này chọc cười.

Hắn không trách Nguyệt tộc này quá ngạo mạn, không phái người có trọng lượng ra nghênh đón mình cũng thôi đi.

Một Huyền Tiên, đối mặt một đám Tiên Vương và Ma Vương còn chảnh như vậy?

Không cầu khom lưng uốn gối hoặc là run rẩy, nhưng bản thân hắn cũng nên hiểu rõ chênh lệch chứ.

Đâu có tư cách để nói một đám người mạnh hơn mình gấp ngàn vạn lần là đám người tạp vụ?

Ai cho hắn dũng khí đó?

Giống như là biết tính tình nóng nảy của Khương Thành, dù sao đã từng xử chín đại Tiên Vương, Diệp Dương Tiên Vương sợ gặp chuyện không may, vội vàng nối tiếp câu chuyện.

"Bọn họ là đồng minh của chúng ta, lần này tính đi chung với chúng ta."

"Vị này chính là Khương trưởng lão, vị này chính là Tiêu Hỗn Ma Vương …"

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị vị Huyền Tiên của Nguyệt Tộc kia cắt ngang.

“Được rồi, ta không quan tâm bọn họ là ai.”

“Hơn 13 người, các ngươi cần nộp nhiều cung phụng hơn, nếu không không được đi vào.”

Còn muốn thu phí?

Thành ca sờ sờ chuôi kiếm, xem ra không cho biết tay là không được.

Kết quả Diệp Dương Tiên Vương lại bắt chuyện.

“Chúng ta đã có chuẩn bị từ sớm rồi.”

Theo sau chỉ thấy hắn đưa một cái nhẫn trữ vật, Huyền Tiên đối diện kia nhìn thoáng qua, lúc này mới gật gật đầu.

Thành ca lặng lẽ mở kỹ năng nhìn thấu mọi vật bậc cao, nhìn thoáng qua Nhẫn Không Gian kia.

Bên trong lại có thể sắp xếp ước chừng mười ba triệu tiên tinh thượng phẩm và mười ba bình tiên đan thất phẩm!

Con mẹ nó, đây đúng là ăn cướp mà!

Hắn nhìn Mâu Vũ có hơi bất ngờ, nữ nhân này cũng rất rộng rãi.

Không nói một lời đã thay mình đưa cái này ra?

Ngẫm lại thật đúng là đủ hào phóng và chu đáo.

Tuy rằng biết dự tính ban đầu của nàng là sợ mình gây chuyện, nhưng ân tình này thật đúng là không thể không nhận.

Nếu nàng sợ xảy ra sai sót như vậy, vậy thì mình cũng nên nể mặt nàng.

Đoàn người được dẫn dắt bởi chính vị Huyền Tiên này, tiến vào bên trong Nguyệt Tiên cung.

Ven đường có thể nhìn được một vài Huyền Tiên và Kim Tiên khác của Nguyệt tộc, nhưng mà trên Tiên Tôn lại không nhìn thấy một ai.

Nếu không phải biết rõ Nguyệt Tộc có hai gã Tiên Vương, Khương chưởng môn còn tưởng rằng đó là một môn phái nhỏ.

Qua bảy tám hồi hành lang dài có ánh sáng ngọc hoa lệ, cuối cùng, bọn họ bị dẫn đến trong một mảnh sân bình thường phía sau Nguyệt Tiên cung.

Tên Huyền Tiên kia không nói lời nào, đã rời đi như vậy.

“Được rồi, vào ở thôi.”

“Ngày bắt đầu là mười ngày sau, Nguyệt tộc sẽ tổ chức một đại hội tuyển chọn.”

“Trong khoảng thời gian này, mọi người cố gắng không ra ngoài đi lại, tránh gây thêm phiền toái.”

Lúc Diệp Dương Tiên Vương nói những lời này, dường như ánh mắt của hắn không hề rời khỏi Thành ca.

Rõ ràng, vị này chính là đối tượng trọng điểm cần chú ý đề phòng.

Ngay cả hai vị Ma Vương kia của U Minh cũng hiểu quy củ nhiều hơn hắn.

Sau đó, chúng tiên vương của Thiên Khu các đều tự tìm chỗ ở ngay trong sân này.

Thành ca vẻ mặt sững sờ.

Chỉ như vậy?

Rõ ràng Nguyệt Thần cung lớn như vậy, nhiều cung điện hoa lệ hùng vĩ như vậy, lại cố ý sắp xếp bọn họ ở trong một cái sân nhỏ bé hoang tàn?

Tốt xấu gì cũng đường đường là Tiên Vương đấy!

Tuy là tiên nhân hầu như không có nhu cầu về nơi ăn ở, nhưng bị sắp xếp ở đây, cũng coi như bị làm nhục rồi?

“Những người khác đến, cũng đều ở đây.”

“Cũng không phải cố tình nhằm vào chúng ta.”

Mâu Vũ bỏ lại những lời này, rồi cũng đi vào trong phòng của mình.

Thành ca chỉ có thể lại thở dài.

Em gái, ta vì nể mặt ngươi mà thật sự vất vả quá.

Hắn đi vào trong phòng, đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Minh Trì và mười hai người nữa, cũng đi theo vào trong.

“Khương chưởng môn, ngươi định làm như thế nào?”

“Nếu ngươi chuẩn bị bình định Nguyệt tộc, chúng ta tuyệt đối hưởng ứng!”

Đám này cũng không hề giống vậy.

Ngẫm lại năm đó lúc mới tới thành Định Thiên của tiên giới, mọi người cũng hiểu được hẳn là nên ẩn nhẫn trước, kết quả thế nào?

Khương chưởng môn kia tính khí nóng nảy trỗi dậy, ngay lập tức, mọi người lại được ăn no uống say.

Sức mạnh quy tắc của phi thăng đài tăng gấp năm mươi lần, địa vị hiển hách ở trận chiến phi thăng, xếp hạng nhất đi vào trung tiên Giới, cái đó gọi là sảng khoái!

Đi theo lão nhân gia hắn, hoàn toàn không cần đi theo con đường tầm thường nào cả?

“Chỉ cần ngươi lên tiếng, làm gì cũng được, cho dù là kẻ địch của cả trung tiên giới!”

Thành ca vui mừng xong khoát tay áo: “Vẫn là quan sát vài ngày đã, hiện tại ngay cả tình hình lối vào như thế nào ta còn chưa biết.”

“Nhưng mà Nguyệt tộc này, thật đúng là thối tha thật đấy?”

Hắn nhắc tới điều này, Vô Quyết Tiên Vương lại nổi lên oán giận: “Ai nói không phải?”

“Trong lần mở ra trước, ta cũng là từ nơi này đi vào Ngộ Đạo Tiên Thụ, kết quả bởi vì cung phụng không đủ, cuối cùng bị từ chối từ ngoài cửa.”

“Nghĩ lại vẫn tức!”

“Hại lão phu phí thời gian năm nghìn vạn năm nữa!”

Tinh Vũ Tiên Vương hừ mạnh một tiếng: “Ngươi còn tốt chán, lần đó ta cung phụng xong thì được đi vào, nhưng cuối cùng trong đại hội tuyển chọn, lại bị gạt ra.”

“Đó mới gọi là bị ấm ức, lúc ấy thật muốn san bằng bọn họ!”

“Còn có chuyện như này nữa hả?”

Thành Ca phát hiện bản thân hắn hơi không theo kịp nhịp của Nguyệt tộc.

“Giao tiền mà vẫn không được lên xe?”

“Vì quá đông, bên phía Nguyệt Tộc tổng cộng chỉ có 271 slot, mà lần đó có khoảng hơn 400 vị Tiên Vương đến đây, rất nhiều người bị gạt ra.”

“Vậy bọn họ có trả lại không?”

“Trả cái khỉ gió gì, là chúng ta xui xẻo!”

“Thế thì cũng quá xấu xa rồi, không sợ gây ra đánh nhau sao?”

Thành ca cho rằng bọn họ còn kiêu ngạo hơn cả hắn.

Tuy rằng hắn giết không ít người, nhưng lúc nên nói đạo lý thì vẫn nói, ví dụ như nhận lợi ích từ người khác, vậy thì phải có báo đáp.

Tiêu Hỗn cười khổ, giang tay: “Không có cách nào, bọn họ được ông trời ưu ái, người khác không mở được lối vào này, tất cả mọi người đều phải nhờ cậy bọn họ.”

Trảm Nham cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, năm nghìn vạn năm trước cũng có người bất mãn vì chuyện này.”

“Kết quả Nguyệt tộc không cần ra tay, những người khác đã tấn công rồi.”

Coi như Thành ca đã nhìn ra.

Vì lòng yêu mến, Nguyệt tộc đã trở thành đối được được bảo vệ.

Bởi vì liên quan đến lối vào Tiên Thụ, ai cũng không thể động tới bọn họ, ngược lại còn phải ca tụng bọn họ.

“Vậy đại hội tuyển chọn là cái trò gì?”

“Đó là bởi vì có quá nhiều người trong ngày mở đầu, cần loại bỏ một số người.”

“Vậy người được chọn lựa như thế nào, có tiêu chuẩn gì không?”

“Không có, phải xem tâm trạng của Nguyệt Tộc.”

“Con mẹ nó!”

Thành Ca thật sự là không nhịn được nữa, miệng lại chửi thề.

Thảo nào dọc đường, Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương đều sợ đắc tội Nguyệt tộc, điều này đặc biệt biết bao, thật đúng là nắm quyền sinh quyền sát!

Thời gian trôi qua, Tiên Vương đi vào Nguyệt Tiên cung càng ngày càng nhiều.

Vào ngày cuối cùng, thế mà hơn mười sân khác bên cạnh đều đã chật kín.

Mỗi một Tiên Vương tới, tim mọi người lại trùng xuống một nhịp.

Đây là một đối thủ cạnh tranh nữa, khiến cơ hội tiến nhập của mình càng nhỏ đi.

Tiên Vương và Ma Vương đi vào nơi này, bọn họ đều vô cùng an phận, không những không gây chuyện đánh nhau, thậm chí còn không bước ra khỏi cửa.

Hết cách mà, mọi người sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Nguyệt tộc.

Cuối cùng khiến bản thân mình bị gạt ra.

Hôm nay, ở rìa thiên vực tối đen phía xa, một gốc cây đại thụ xanh um tươi tốt chọc trời lặng lẽ hiện ra.

Rõ ràng nó và trung tiên giới cách nhau khá xa, hoàn toàn không nhìn thấy biên giới.

Tầng tầng lớp lớp cành lá bao phủ không biết bao nhiêu triệu dặm, giống như nó thật sự chính là một thế giới khổng lồ.

Tuy chưa chạm vào nhưng hơi thở mênh mông mơ hồ này, cũng đủ khiến người ta rung động lòng người!

Chỉ cần nhìn thoáng qua, Thành ca đã cảm thấy tiên quốc còn chưa được định hình của mình bắt đầu rục rịch, trở nên sinh động hơn.

Lúc này, hắn thật sự hiểu được ý nghĩa của cái cây này.

“Ngộ Đạo Tiên Thụ này đúng thật là không thể không vào!”

Chương 324.

Rốt cuộc, cũng không ai biết Ngộ Đạo Tiên Thụ vô tận đã lan tràn tới nơi nào.

Nhưng mà Nguyệt Tiên cung này quả thật có thay đổi.

Một sắc xanh cao ngất ở trung tâm của Tiên Cung, có thể nhìn thấy một cái xúc tu thấp thoáng uốn lượn, phảng phất như đường lên trời.

"Tiên thụ xuất hiện rồi!"

Tất cả Tiên Vương đều bước ra khỏi phòng của họ, nhìn chằm chằm vào vị trí sắc xanh cao ngất kia.

"Đại hội tuyển chọn sắp bắt đầu rồi!"

"Đừng nóng vội, phải đợi Nguyệt tộc tới gọi, tùy tiện bay qua, sẽ khiến bọn họ khó chịu!"

Vì thế tất cả Tiên Vương đứng im tại chỗ.

Tuy rằng nội tâm của mọi người lo lắng, hận không thể vào ngay, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Thành ca nhìn mà muốn cười, sao chuyện này lại buồn cười như thế?

Chắc chắn phải trừng trị Nguyệt tộc này.

Hắn đã có kế hoạch, cho nên hiện tại không những không tức giận, ngược lại còn có tâm tình xem trò vui.

Tại thời điểm này, tổng số Tiên Vương và Ma Vương, khoảng chừng có 422 vị!

Một đám Tiên Vương nhiều như vậy, lại ngoan ngoãn vâng lời, cũng xem như là chuyện vô cùng hiếm thấy?

Khoảng chừng sau một khắc, người Nguyệt tộc mới thong dong đi đến.

"Thể diện" lần này có lớn hơn lần trước một chút, một Tiên Tôn và hai Kim Tiên tới nơi này.

"Tất cả đứng lên, lần lượt tiến lên."

“Người nào tự ý làm ồn sẽ không dễ dãi như này đâu, bị trục xuất ngay lập tức!”

Đối mặt với nhiều Tiên Vương và Ma Vương như vậy, người của Nguyệt tộc vẫn tràn đầy tự tin như trước, tự cho mình hơn hẳn người khác.

Trong mắt của rất nhiều Tiên Vương và Ma Vương chợt lóe lên sát khí.

Đám người này sao có thể thật sự ngoan ngoãn như vậy, cho dù là Tiên Đế giáng xuống cũng không thể áp đảo nhiều người như vậy, huống chi chỉ là Tiên Tôn đơn thuần.

Nếu không phải vì cơ duyên Tiên Thụ, có cái quằn què mới chịu ngoan như cháu.

Thành Ca cũng đi theo sau hàng ngũ, vui vẻ nhìn mọi người lần lượt tiến về phía trước, cảm thấy hình ảnh có chút quỷ dị khó hiểu.

Thậm chí, hắn còn lặng lẽ lấy tiên khí truyền ảnh ra, ghi lại cảnh tượng này, để sau này có thể xem đi xem lại khi chán.

Qua một khắc nữa, cuối cùng cả đội cũng tới được trung tâm Cao Đài của Nguyệt Tiên cung.

Nơi này là thánh địa Tế Nguyệt, còn kia chính là nơi nối liền với lối vào Ngộ Đạo Tiên Thụ.

Lúc này toàn bộ Cao Đài được bao phủ trong sắc xanh cao ngất, xa hoa lộng lẫy.

Hai gã Tiên Vương của Nguyệt tộc lơ lửng ở trên Cao Đài, nhìn xuống mọi người có mặt với vẻ mặt thờ ơ.

Giống như tất cả mọi người đều là người phàm, còn bọn họ là thần linh ở trên cao.

Một nam một nữ, hai gã Tiên Tôn của Nguyệt tộc bay ra từ hai phía trái phải, cuối cùng đáp xuống trước mặt hai vị Tiên Vương.

“Đại hội tuyển chọn vào Ngộ Đạo Tiên Thụ bắt đầu!”

Không giống như tâm trạng thoải mái của Thành Ca, những người khác bỗng trở nên căng thẳng.

271 slot, hai vị Tiên Vương kia của Nguyệt tộc chắc chắn phải chiếm hai cái.

Còn lại 422 người chia cho 269 vị trí, có 153 người sẽ vô tình bị loại bỏ.

Rất nhiều người lo được lo mất, lần này nếu không được chọn, vậy phải đợi năm nghìn vạn năm kế tiếp.

Hơn nữa, lần này có thể vào hay không vẫn còn là một vấn đề.

Nếu mỗi lần vẫn không vào được, vậy thì cuối cùng sẽ sẽ bị tụt lại rất xa các Tiên Vương khác.

Một chút ánh sáng trắng phía trước hai gã Tiên Tôn dần dần sáng lên, sau đó hai người cùng lúc phất tay, từ hư không lấy ra một quyển trục pháp bảo thật dài.

Thành ca còn chưa hiểu đây là thao tác gì, thì đã nghe nam Tiên Tôn kia cầm quyển trục đọc.

“Bồ Mãn, Sỹ Hòa, Hi Thủy…”

Đại khái có 16 cái tên được đọc liên tiếp, được đọc tới đều là tên của một vị Tiên Vương hoặc Ma Vương.

“Các ngươi luôn ở gần Đế Nguyệt thiên vực năm nghìn vạn năm nay, có công bảo vệ Nguyệt Tộc.”

“Các ngươi đều có thể tiến vào lần này và lần sau.”

Vừa dứt lời, 16 vị Tiên Vương bay ra từ trong đám người, đáp xuống Bạch Ngọc Đài Giai bên dưới Cao Đài.

Ai nấy đều không giấu nổi sự phấn khích, vẻ mặt ngây ngất như thể vừa trúng giải lớn.

Bọn họ không những được vào lần này, mà năm nghìn vạn năm tiếp theo cũng có thể vào lần nữa.

Những người khác ở dưới đài đều thở dài, vừa hâm mộ lại vừa buồn phiền hối hận.

Hóa ra còn có thể như vậy?

Sớm biết thế này thì đã ở gần Nguyệt tộc trong năm nghìn vạn năm và ra sức lấy lòng rồi!

“Địch Cổ, Vân Trinh, Phù Tuyên…”

“Bảy người các ngươi, có ơn với tộc nhân của Nguyệt tộc ta trong năm nghìn vạn năm.”

“Các ngươi đều có thể tiến vào lần này và lần sau.”

Lại có bảy vị Tiên Vương khác vô cùng vui vẻ bay lên Đài Giai dưới ánh nhìn gay gắt của mọi người.

Thành Ca thầm oán, cảnh tượng này giống như học sinh tiểu học lên bục nhận giấy khen vậy.

Hơn nữa chẳng phải nói Nguyệt tộc không có thất tình sao?

Sao còn có thể để ý tộc nhân có được chiếu cố hay không?

“Mâu Vũ, Độ Trần, Diệp Dương…”

13 người của Thiên Khu các đều được nêu tên, nhưng mà vẻ mặt của bọn khá bình tĩnh, giống như là ngay từ đầu đã không lo không vào được.

“Năm nghìn vạn năm nay, Thiên Khu các chưa từng vi phạm tôn chỉ trung lập, có thể làm gương ở trung tiên giới!”

“13 người các ngươi đều có thể tiến vào lần này và lần sau.”

Ánh mắt của mọi người xung quanh lại lộ ra hâm mộ và ghen tị, Thành Ca ở bên cạnh cũng bị đưa vào tầm ngắm.

Mỗi một người đi lên đồng nghĩa những người ở dưới sẽ có ít cơ hội hơn.

Lúc này, lòng của rất nhiều Tiên Vương giống như bị mèo cào, ngứa ngáy ghê gớm, ước gì ngay sau đó chợt nghe đến tên của mình.

Nhưng mà sau khi đám người Thiên Khu bước lên Đài Giai, tên nam Tiên Tôn kia liền im miệng.

Kế tiếp, vị nữ Tiên Tôn bên cạnh hắn mở miệng.

“Phần thưởng đã hết!”

“Cư Đường, 3500 vạn năm trước, tộc nhân Nguyệt tộc ta gặp bất công ở Huyền Sư Thiên vực của ngươi, ngươi có tội!”

“Không thể vào!”

Giữa sân, một gã Tiên Vương mặt biến sắc, bay lên trên không và liên tục hét to: “Ta bị oan, ta hoàn toàn không biết chuyện

này, không phải toàn bộ Huyền Sư thiên vực đều là địa bàn của Bích Thượng Thư viện ta.”

Nữ Tiên Tôn kia mặt lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Tự ý bay ở Nguyệt Tiên cung, tội thêm một bậc, năm nghìn vạn năm sau, ngươi cũng không thể tiến vào!”

Máu trên mặt của Cư Đường Tiên Vương suýt nữa trào hết ra ngoài, giống như cả người bị sét đánh, rơi xuống vô cùng đau đớn, cũng không dám … nói thêm một câu.

“Cơ Lộc, Phù U Cốc ngươi từng từ chối người của Nguyệt Tộc ta vào, có tội!”

“Không thể vào!”

Một vị nữ yêu dung nhan thanh lệ, sau khi nghe được lời ấy thì sắc mặt trắng bệch, muốn nói cái gì đó.

Phù U Cốc là trung tâm cấm địa của bộ tộc nàng, cho dù Yêu Tôn của bản tộc, cũng chỉ có một vài vị cao cấp có thể vào, huống hồ là ngoại tộc?

Nói vào là vào sao?

Nhưng mà cuối cùng, nàng chỉ đành yếu ớt, thở dài một cái.

Theo sự gọi tên của vị nữ Tiên Tôn của Nguyệt Tộc một đám Tiên Vương lần lượt bị gạt ra.

Tâm trạng lúc này của mọi người hoàn toàn trái ngược với lúc trước.

Lúc trước, được gọi tên là hâm mộ, còn hiện tại là sợ bị gọi đến tên mình.

Thành Ca dứt khoát là người trong nghề!

Nguyệt tộc này chơi cũng đặc biệt đấy, đây là muốn làm ‘thưởng thiện phạt ác’ à?”

Thật sự xem mình là ban trọng tài của trung tiên giới?

Nhưng câu hỏi đặt ra là các tiêu chuẩn thưởng phạt của các ngươi có quá tùy tiện không?

Cũng không có tiêu chuẩn thiện ác gì đó.

Tốt với các ngươi có thể vào, khiến các ngươi không vừa mắt thì phạt, chẳng liên quan gì đến việc những người này thường

làm, thiện ác, trung thành hay là gian trá.

Trong lúc hắn đang âm thầm bóc phốt, nữ Tiên Tôn phía trên lại nêu tên.

“Tiêu Hỗn, Sát Lợi, Hoa m, Tịch Vân, Vô Quyết, Minh Trì…”

“Sau khi 12 người các ngươi vào Nguyệt Tiên cung, từng nói năng lỗ mãng, có tội!”

“Không thể vào!”

Được, toàn bộ mấy người quanh anh đây đều vinh dự được xướng tên.

Xem ra trong Nguyệt Tiên cung này, thật sự “theo dõi”, những lời nói lần trước ở trong phòng của Thành ca, đối phương đều đã nghe hết.

Bởi vì lần nói chuyện đó, hiện tại tất cả đều bị gạt ra.

Nhìn mọi người người xung quanh chăm chút lễ vật cùng bị gạt ra, Thành ca hơi có chút hâm mộ bọn họ, hắn còn cảm thấy nở mày nở mặt.

Chương 325.

Đám người Mâu Vũ và Diệp Dương trên bậc thềm gấp muốn chết.

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân đều là đồng minh do Thiên Khu các tìm tới, sau khi vào Tiên Thụ còn phải dựa vào sức mạnh của bọn họ đấy.

Chỉ bởi vì chút nguyên nhân không hiểu ra làm sao này mà bị gạt bỏ, cũng hơi vô lý rồi đấy!

Mâu Vũ không thể không lên tiếng.

“Nguyệt Ô Tiên Vương, như vậy chẳng phải quá nghiêm khắc rồi hay sao?”

“Bọn họ là bằng hữu của ta, có thể nể mặt chút được không?”

“Không thể.”

Môi Mâu Vũ vẫn đang mấp máy hệt như cũ, hiển nhiên là đang truyền âm nói điều kiện.

Nhưng Nguyệt Ô Tiên Vương chỉ lắc đầu.

“Kết quả đại hội chọn lựa, Thần Thánh không thể làm trái!”

“Nếu còn nói nhiều nữa, Thiên Khu các cũng không cần phải vào nữa.”

Những lời này vừa thốt ra, Mâu Vũ chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ.

Những Tiên Vương còn lại không điểm danh ở đây đồng thời hãi hùng khiếp vía, vừa không khỏi vui sướng khi người khác gặp họa.

Suy cho cùng thì thoáng cái đã đánh rớt 12 đối thủ cạnh tranh.

Theo họ nghĩ, 12 người này chỉ sợ vừa hối hận ảo não, vừa vô cùng thống khổ.

Nào biết một khắc sau đó, Tiêu Hỗn liền nhìn về phía Thành ca cười hì hì xoa xoa tay.

“Khương chưởng môn, còn chưa ra tay sao?”

Vô Quyết Tiên Vương cũng cười khà khà nói: “ Ngươi mà có chỗ nào cần bọn ta phối hợp thì phải dặn dò trước ha!”

“Giọng điệu như này, chắc ngươi không nhịn nổi rồi nhỉ?”

Tuy hiện tại Thành ca chưa nói gì, nhưng bọn họ chẳng thèm tin hắn sẽ bĩnh tĩnh nổi đâu.

Chắc chắn sẽ làm chuyện gì đó.

Cho nên bọn họ không lo lắng gì cả, có lão nhân gia hắn ở đây, bản thân chắc chắn có thịt ăn.

“Tiêu Hỗn, Vô Quyết, Sát Lợi, lời nói và hành động của ba người các ngươi không đúng đắn, tội tăng thêm một bậc, lần tới cũng không cần đến nữa.”

Ha ha!

Thành ca trực tiếp cười thành tiếng.

“Mấy người các ngươi đã bị đào thải, sao còn cười được thế, nên khóc mới phải chứ, ngươi xem xem người ta cũng không hài lòng…”

Lời hắn nói còn chưa xong, đã bị người ta gọi tên rồi.

“Khương lão tổ Phi Tiên môn, ngươi tự tiện thu gom 3300 tấm Tiên Duyên Lệnh, phá vỡ quy củ trung tiên giới, có tội!”

Các nàng cũng không biết tên thật của Khương chưởng môn, chẳng qua vai vế của Thành ca cũng có vẻ khá lớn.

“Ngoài ra, ngươi từ lúc tiến vào Đế Nguyệt thiên vực, từ đầu đến cuối bảy lần ăn nói lỗ mãng, tội càng thêm tội!”

“Lôi Dận Tiên Vương lần trước ngươi chém chết có qua lại với Nguyệt tộc bọn ta, tội ngươi không thể tha thứ!”

“Vĩnh viễn không thể vào!”

Lôi Dận Tiên Vương là ai?

Thành ca không có chút ấn tượng nào, hẳn là một trong cửu đại Tiên Vương lần trước tấn công Phi Tiên môn rồi bị giết nhỉ?

Dù sao lần đó hắn khai chiến cũng không hỏi tên.

Sau khi ngạc nhiên trong chốc lát, hắn cười thành tiếng.

“Ha ha ha!”

Ngay sau đấy hắn bay lên trên không, sau đó hắn vui vẻ hớn hở chắp tay với mọi người ở đây.

“Chào mọi người nha, ta chính là Khương lão tổ vừa bị nhắc tên!”

“Rất vui được gặp mọi người!”

Vui vẻ cái quần què gì hả?

Mọi người đều tỏ vẻ cạn lời, bất lực chửi bậy.

Ngươi cũng đã không được vào vĩnh viễn rồi, sao vẫn còn có thể đắc ý thế hả?

Bọn họ lại làm sao mà biết được, Thành ca chỉ để ý xem đèn pha của mình đã đủ sáng chưa thôi chứ những cái khác không quan trọng.

Nhìn những người bị gạt bỏ, lần này đều không thể vào được.

Còn có cả thể loại trâu bò hơn, đến cả lần tiếp theo cũng không được vào.

Chỉ có riêng bản thân hắn là vĩnh viễn không được vào!

Cái này gọi là gì?

Cái này gọi là khác người, độc nhất vô nhị!

Hắn cảm thấy cực kỳ có thể diện!

Không để mọi người kịp đuổi theo mạch não của hắn, hắn lập tức mở nhẫn không gian chứa đầy toàn bộ Tiên Duyên Lệnh ra.

"Ài, tình báo của Nguyệt tộc các ngươi chẳng ổn tí nào!"

"Số lượng Tiên Duyên Lệnh của ta là 30 vạn, không phải 300, được chưa hả?"

"Thật sự là quá coi thường anh đây rồi…"

Trong nháy mắt, tất cả 306921 tấm Tiên Duyên Lệnh hiện ra trước mắt mọi người!

Tấm nào tấm nấy đều rực rỡ sáng chói, tản ra khí tức không tầm thường.

Vì vậy, suýt chút nữa là mọi người điên cuồng.

Cho dù ngay từ lúc ban đầu Nguyệt tộc có lệnh cấm không được ồn ào, nhưng vào giờ khắc này, không ai có thể nhịn nổi.

Tất cả mọi người đều xôn xao cả lên.

Đến ngay cả hai vị Tiên Vương Nguyệt tộc cũng chấn động.

Mà các Tiên Vương và Ma Vương khác thì lập tức sáng hết cả mắt lên.

"Trời ạ!"

"Làm sao có được nhiều như vậy được?"

"Người này điên rồi sao? Hắn lấy đâu ra nhiều Tiên Duyên Lệnh như thế?"

"Chắc chắn là mua rồi, không thấy hắn cùng đến với Thiên Khu các sao?"

"Cái này chắc gần như là quét sạch Tiên Duyên Lệnh trên khắp bảy thành Trung Tiên giới rồi nhỉ?"

"Bảy thành, ngươi tính toán thiếu rồi, ít nhất cũng phải là của chín thành đấy!"

“Người này ngại chết chưa đủ nhanh sao?”

Vẻ mặt đám người Mâu Vũ và Độ Trần, Diệp Dương cũng ngớ ra, các nàng nằm mơ cũng không ngờ rằng Khương Thành sẽ chủ động công khai Tiên Duyên Lệnh của bản thân.

Hơn nữa, còn là ở trước mặt hơn 400 Tiên Vương.

Muốn quậy đến mức nào đây lão huynh ơi?

Đám người Tiêu Hỗn, Sát Lợi, Tịch Vân cũng không đoán ra được Thành ca muốn làm gì, chỉ cảm thấy mỗi lần lão nhân gia hắn làm việc đều cao thâm khó dò.

Hành động này, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để giải thích được.

Hơn 30 vạn tấm Tiên Duyên Lệnh này cũng không thể khiến người ta đứng lên tranh đoạt được.

Bởi vì không cần thiết.

Thứ này trong mười năm cuối cùng mới thành mục tiêu làm cho vô số người tranh đoạt, bây giờ đoạt cũng chỉ phí công.

Huống chi kế tiếp tiến vào Ngộ Đạo Tiên Thụ, bọn họ phải duy trì trạng thái ổn định nhất, chẳng hề muốn ra tay ở chỗ này.

Mà Thành ca cũng thuận lợi thu hoạch được một con số giá trị kinh sợ đáng kể, đại khái đổi được hơn 55 vạn giá trị công đức!

Hết cách rồi, ở đây có chừng hơn 400 vị Tiên Vương, cảnh giới cao.

Dù rằng trình độ tạo thành kinh sợ của việc lấy ra 30 vạn Tiên Duyên Lệnh còn chưa đạt tới độ làm kinh ngạc thán phục, nhưng đối với Thành ca mà nói, mục đích đã đạt được rồi.

Lần trước vì xử lý đám Tiên Vương kia mà hắn dùng hết công đức, bây giờ rất cần công đức.

Sau đó hắn nhanh chóng nhấn mở cửa hàng hệ thống, nhấn mở phân loại huyết mạch.

Lục lọi một chút, tìm được huyết mạch Nguyệt tộc.

Bán giá 5 giọt 1 điểm công đức, rẻ hơn huyết mạch Thương Long nhiều.

Đúng vậy, đây là kế hoạch của Thành ca.

Chẳng phải bảo chỉ có huyết mạch Nguyệt tộc mới có thể mở sao?

Cấp độ huyết mạch Nguyệt tộc này còn kém xa huyết mạch Thương Long, chỉ mới dung hợp 800 giọt tinh huyết đã trực tiếp max cấp.

Trong nháy mắt hắn đã có tất cả thiên phú thần thông của Nguyệt tộc!

Đương nhiên lúc này hắn chỉ còn lại một lựa chọn – xông lên đài cao, thay thế người khống chế cửa vào Tiên Thụ của Nguyệt tộc!

Nhưng Thành ca lại dừng lại.

Hắn nhấn mở bảng hệ thống, nhấn mở một dạng kỹ năng khác – đảo ngược thời gian.

Mạch não của ca này quả thật không giống người thường, hắn bỗng nhiên nghĩ tới quét BUG.

Trong khoảnh khắc mấu chốt này, hắn bỗng nảy ra một ý nghĩ trong đầu: Dựa theo quy tắc của đảo ngược thời gian hệ thống, lúc trở lại quá khứ, bản thân sẽ giữ nguyên trạng thái.

Nói cách khác, công đức đã đạt được và huyết mạch cũng sẽ không biến mất theo đảo ngược.

Nếu hiện tại bản thân đảo ngược thời gian, sau đó lại bày ra 30 vạn tấm Tiên Duyên Lệnh lần nữa, mọi người ở đây chẳng phải sẽ kinh sợ một lần nữa sao?

Sau đó lại là 55 vạn công đức!

Sau đó lại đảo ngược, BUG đặc biệt như này quét thêm ngàn vạn lần, hắn có thể dọn sạch bách cửa hàng của hệ thống.

Hình ảnh của đảo ngược thời gian rất đặc biệt, tương tự như đường tiến độ xem lại video.

Trở lại một ngày trước cần 2 điểm công đức, trở lại trong vòng một ngày, chỉ cần một điểm công đức, thật sự rất rẻ.

Hắn kéo thanh tiến trình, về tới khoảnh khắc bản thân vừa bay lên không kia.

Xẹt, đảo ngược thời gian, mọi người lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn một lần nữa.

Chương 326.

Tất cả đều trở về lúc trước, ngoại trừ bản thân Thành ca.

Quả nhiên hắn vẫn giữ được huyết mạch Nguyệt tộc max cấp, 55 vạn công đức trước đó nhận được cũng vẫn còn đấy.

Sau đó hắn lại không chút do dự bày ra hơn 30 vạn tấm Tiên Duyên Lệnh một lần nữa.

Không ngoài ý muốn, tất cả mọi người ở đây lại ồ lên, người người kinh sợ.

Chỉ là đáng tiếc, lần này hắn lại không nhận được giá trị công đức.

“Hệ thống, chuyện gì thế này? Bọn họ cũng đã kinh sợ đến vậy rồi mà!”

Thành ca rất không hài lòng.

“Sự kiện kinh sợ đã trải qua thì không thể nhận được giá trị kinh sợ một lần nữa.”

Hệ thống cũng rất bất đắc dĩ.

Ký chủ này làm việc thì lười nhác, được cái tìm đường tắt là giỏi.

Đổi thành người khác có được hệ thống, không được cung phụng thành khuôn vàng thước ngọc sao?

Duy chỉ có thanh niên này, ngày đầu tiên có được hệ thống là đã nghĩ làm thế nào để quét BUG mà đỡ tốn sức.

“Xin kí chủ hãy làm đến nơi đến chốn, đừng nghĩ tới việc lợi dụng sơ hở nữa!”

Không quét được BUG, Thành ca có chút mất mát.

Vì vậy, hắn chỉ có thể làm chuyện chính, làm màu để giảm bớt tâm trạng đau buồn của mình.

Ngay sau đó, hắn chợt hiện trên đài cao!

Tất cả mọi người ở đây đều hô lên một cách kinh ngạc.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ngăn hắn lại!”

Không chờ mọi người phản ứng lại, hắn nhanh chóng vào trong thánh địa Tế Nguyệt.

“Sao ngươi lại vào được đây?”

Hai Tiên Vương Nguyệt tộc ngay từ đầu không hề ngăn cản hắn.

Bởi không có huyết mạch Nguyệt tộc, căn bản là không vào được thánh địa Tế Nguyệt này.

Nhưng bây giờ, hai người không khỏi ngạc nhiên.

Cảm nhận một chút, bọn họ lập tức phát hiện ra huyết mạch Nguyệt tộc trên người Thành ca.

Thế mà nồng độ huyết mạch kia còn cao hơn cả bọn họ nữa, hình thành một loại áp chế tự nhiên đối với bọn họ.

“Tại sao ngươi lại có huyết mạch của Nguyệt tộc?”

“Ngươi cũng không phải tộc nhân Nguyệt tộc bọn ta mà!”

Tuy rằng hai vị Tiên Vương không có cảm xúc gì, nhưng ý nghĩa của lời này đã mang theo vẻ cực kỳ khó mà tin nổi rồi.

Mà mọi người ở đây cũng nhốn nháo lên lần nữa.

Vậy mà người này lại có huyết mạch Nguyệt tộc ư?

Sao có thể có chuyện này được chứ?

Đặc trưng của người Nguyệt tộc là rất rõ nét, chắc chắn Khương Thành không phải, vậy huyết mạch Nguyệt tộc của hắn là từ đâu mà có đây?

“Hai đứa cháu ngoan, ta mới là huyết thống chân chính đây này, còn cao cấp hơn cả các ngươi đó!”

Thành ca khinh thường liếc xéo hai người một cái: “Chỉ bằng sức mạnh huyết mạch thấp kém của hai người các ngươi mà cũng dám ba hoa chích chòe ở đây ư.”

Hai vị Tiên Vương Nguyệt tộc im lặng, một lát sau mới mở miệng.

“Sao ngươi lại làm được việc này hả?”

“Nếu ngươi nói cho bọn ta biết, vậy thì ngươi có thể vào vĩnh viễn.”

Soạt!

Mọi người dưới đài lại xôn xao cả lên.

Ý của câu này có nghĩa là, huyết mạch Nguyệt tộc của người này thật sự cao cấp hơn hai vị Tiên Vương Nguyệt tộc, thế nên hai người kia liền mới có tham vọng ư?

Đám người Tiêu Hỗn và Tịch Vân liếc nhau một cái, sau giây phút khiếp sợ ngắn ngủi, tất cả đều cùng cười lớn bay lên không trung.

“Ha ha ha ha, ta biết ngay Khương chưởng môn nhất định có cách mà!”

“Nhưng ta thật sự ra không ngờ là cách này, thật sự trước sau như một khiến người ta không đoán ra được…”

“Khương chưởng môn lại tạo ra kỳ tích lần nữa rồi!”

“Lối vào này, từ nay về sau là của chúng ta rồi!”

Nếu Khương chưởng môn có huyết mạch Nguyệt tộc, vậy thì bản thân hắn có thể mở cửa vào, căn bản không cần cầu xin Nguyệt tộc!

Không chỉ riêng bọn họ, đến cả người của Thiên Khu các cũng vừa mừng vừa sợ.

Người này cũng thần kỳ quá nhỉ?

Sao mà hắn làm được hay vậy?

Thành ca tranh thủ liếc nhìn bảng hệ thống một cái, lại có thêm một một đống giá trị kinh sợ, khoảng chừng 42 vạn giá trị công đức.

Quả nhiên làm màu ở trước mặt Tiên Vương đáng giá thật đấy.

Sau đó, hắn lại gặp phải rắc rối khác.

Thánh địa Tế Nguyệt này chỉ có Tiên Vương Nguyệt tộc mới có thể mở ra được, Thành ca chưa đến Tiên Vương, nhưng mà cấp độ huyết mạch cao hơn cả Tiên Vương rồi, điểm ấy không phải vấn đề.

Vấn đề là đây là lần đầu tiên hắn tới đây, chưa từng mở thánh địa này lần nào.

Cho nên không biết làm kiểu gì.

Sau khi dùng vài loại thiên phú bí pháp của huyết mạch Nguyệt tộc, trong đàn tế nổi mây, nhưng cửa vào Tiên Thụ vẫn không thay đổi gì.

Đù má, tính sai rồi.

Xem ra thứ quái quỷ này vẫn cần bí thuật đặc biệt của Nguyệt tộc mới có thể mở ra được!

Quả nhiên, hai vị Tiên Vương Nguyệt tộc kia một trái một phải xông lên.

“Suýt chút nữa đã bị ngươi lừa luôn rồi!”

“Hóa ra ngươi hoàn toàn không biết bí thuật Huyền âm Phần Nguyệt.”

“Cửa vào này, cuối cùng vẫn chỉ có Nguyệt tộc chân chính bọn ta mới có thể mở được!”

Vừa rồi bọn họ thật sự bị dọa sợ rồi.

Ngẫm lại, nếu Khương Thành thật sự có thể mở ra được, vậy từ nay về sau bọn họ sẽ không còn độc nhất vô nhị, sẽ có thêm một kẻ cạnh tranh.

Đến lúc đó, Nguyệt tộc còn muốn bắt chẹt các Tiên Vương giống như bây giờ, sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Những Tiên Vương này không xin được bọn họ, có thể đến xin Khương Thành.

Cũng may Khương Thành không biết “Huyền âm Phần Nguyệt”.

Mọi người kinh sợ dưới đài lúc này mới phản ứng lại.

Có tới mấy chục tên Tiên Vương chủ động bay lên.

“Dám khiêu khích Nguyệt tộc cao quý, tội không thể tha!”

“Nào cần hai vị Tiên Vương động thủ, để bọn ta tới đi!”

Nếu Khương Thành không làm nổi việc này, bọn họ vẫn phải dựa vào Nguyệt tộc, thật nhanh trí giúp người, nghĩ muốn nhân cơ hội lấy lòng đây.

Thành ca thở dài, lại nhấn “đảo ngược thời gian” lần nữa.

Nháy mắt tiếp theo, hắn lại trở về tới khoảnh khắc khoe xong 30 vạn Tiên Duyên Lệnh.

Thời điểm này hắn vẫn chưa lên đài cao, cũng chưa ai ở đây biết hắn có huyết mạch Nguyệt tộc.

Chuyện vừa rồi, chẳng khác nào chưa từng diễn ra.

Mọi người há hốc miệng nhìn hắn, còn đang nghi hoặc tại sao hắn phải mua nhiều Tiên Duyên Lệnh như thế, càng nghi hoặc tại sao hắn phải khoe ra.

Lần này Thành ca không xông lên, mà là bay xuống dưới.

“Khương chưởng môn, ngươi…”

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân buồn bực!

Căn cứ theo phong cách của Khương chưởng môn, vừa mới chủ động bày ra 30 vạn Tiên Duyên Lệnh, rõ ràng là muốn làm khúc dạo đầu của chuyện lớn.

Thế làm sao lại xuống dưới rồi?

“Ngươi không định làm chút gì đó sao?”

“Làm cái gì?”

Thành ca trừng mắt: “Cả ngày không học cho tốt, chỉ biết kiếm chuyện!”

“Vâng vâng vâng…”

Trên đầu mấy người đều là nghi vấn, chỉ có thể âm thầm cảm khái, thật là nhìn không thấu lão nhân gia hắn!

Vẻ mặt của những người khác cũng ngơ ngác, đến ngay cả “đại hội chọn lựa” cũng tạm thời dừng lại.

Thành ca chỉ bay bay lên lần nữa, nhấc hai tay lên phe phẩy.

“Cái đó hả, ta xuất hiện là để chào hỏi mọi người một cái thôi, thỏa mãn nguyện vọng nhìn thấy người nổi tiếng của các

ngươi.”

“Bây giờ các người đã thỏa mãn chưa?”

“Nhìn ta làm gì, ta không ký tên đâu nhá! Tiếp tục làm cái thưởng thiện phạt ác gì đó đi!”

Phen này nói nhảm quá nhiều, mọi người đều bất lực chửi bậy rồi.

Trong lúc nhất thời, thậm chí rất nhiều người còn cảm thấy liệu có phải thanh niên này bị gạt xuống, đả kích quá lớn, nên mới điên rồi không.

Mà đại hội lựa chọn kia cũng nhanh chóng khôi phục lại.

“Thưởng thiện” đã xong từ sớm, bây giờ vẫn là “quy trình phạt ác” như lúc đầu.

Từng Tiên Vương, Ma Vương bị điểm danh, sau đó bị loại xuống.

Hầu hết mọi người là bởi vì một vài nguyên nhân không hiểu ra sao mà làm Nguyệt tộc không hài lòng, sau đó hoặc là lần này không vào được, hoặc là đến cả lần sau cũng không vào được.

Mãi cho đến khi 153 cái tên được nhắc xong xong, danh sách loại bỏ cũng được xác định rồi.

Những người còn lại đều có thể vào.

Những người không bị gọi đến tên đều đồng loạt thở một hơi dài nhẹ nhõm, cứ như sống sót tai qua nạn khỏi vậy.

Thành ca cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng may phía sau không có ai có thể đoạt nổi bật của mình.

Cùng lắm thì cũng chỉ không được vào trong hai lần, có mỗi hắn là độc nhất vô nhị vĩnh viễn không được vào.

Vẫn bảo vệ được thể diện của nhân vật chính rồi.

Kế tiếp, hắn phải nhìn xem hai tên Tiên Vương Nguyệt tộc kia thao tác với đàn tế như thế nào.

Chương 327.

Đã chọn xong 269 tên Tiên Vương và Ma Vương, thêm vào đó hai vị Tiên Vương của chính Nguyệt tộc, một nhóm 271 đi lên đài cao người dưới sự chăm chú bằng ánh mắt hâm mộ ghen tị của những người khác.

Đám người Tiêu Hỗn và Tịch Vân có chút lo lắng rồi.

Sao mà Khương chưởng môn, lão nhân gia hắn vẫn còn thờ ơ được vậy hả, nếu không hành động thì muộn luôn đấy!

"Việc kia…"

Sát Lợi Ma Vương vừa nhô đầu lên thì đã bị Thành ca cắt ngang.

"Được rồi, nhìn đây."

Hắn đảo ngược thời gian để trở về, chính là vì học cái bí pháp gì mà "Huyền âm Phân Nguyệt", bây giờ chính là thời khắc mấu chốt.

Hai Tiên Vương Nguyệt tộc cũng không làm hắn thất vọng.

Một người trong đó vào tế đàn, dựa theo nghi thức đặc biệt, kích hoạt công pháp Nguyệt tộc.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong đàn tế kia từ từ xuất hiện lên một vòm ánh trăng đỏ tươi, nhìn quỷ dị mà lại kinh sợ.

Khi ánh trăng đỏ tươi kia rải khắp tế đàn, một vòng tròn trống rỗng xuất hiện, ở sâu bên trong cái lỗ hệt như một triều không gian không xa lạ khác.

Mà ở bên kia không gian, chính là một chiếc rễ của Tiên Thụ đang đâm tủa.

Cửa vào chỉ mở như vậy thôi hả?

Đơn giản như thế ư?

Thật ra thì đương nhiên chuyện này không hề đơn giản, nếu không có Nguyệt tộc và thánh địa Tế Nguyệt thì xúc tu của Tiên Thụ sẽ không hiện hình.

Ngoài ra hai cửa vào của các thiên vực khác cũng không phải khu vực bình thường.

Mà mặt khác, không có huyết mạch Nguyệt tộc thì hoàn toàn không thể luyện được công pháp của Nguyệt tộc, nhất là bí

thuật của Tiên Vương này.

Nhưng đối với Thành ca mà nói, tất cả những thứ này không phải là vấn đề.

Hắn nhấn mở mặt bảng hệ thống, sau đó nhấn mở kỹ năng "mượn".

Lại nhắm ngay mục tiêu mượn là tên Tiên Vương kia.

Ngay sau đó, trên bảng sẽ hiển thị khái quát tất cả các kỹ năng của tên Tiên Vương này, không hề sót một cái gì.

Hơn nữa phía sau mỗi một loại, đều có niêm yết giá.

"Phí mượn" môn kỹ năng Huyền âm Phần Nguyệt này là 10 điểm công đức.

Có thể mượn 1 ngày.

Mà nếu muốn biến thành kỹ năng vĩnh viễn của bản thân, vậy phải cần tới 150 điểm công đức.

Thành ca suy nghĩ, vẫn là vĩnh viễn ổn thỏa hơn.

Ngộ nhỡ sau này còn cần dùng tới thì sao?

Hắn nhấn sử dụng kỹ năng, nháy mắt ngay sau đó, hắn đã nắm giữ được "bí pháp Huyền âm Phần Nguyệt", mức độ lĩnh ngộ giống hệt với tên Tiên Vương kia.

Lúc này, mười mấy tên Tiên Vương xếp hàng trước mặt đều đã đi qua cửa vào, tiến vào bên trong Tiên thụ.

Lại nhìn xuống dưới, vẻ mặt vô cùng căm phẫn và không cam lòng của mọi người ngày một tăng lên.

Thành ca cố tình giở thói xấu, đợi cho tất cả mọi người trên đài cao đều vô cùng vui vẻ bước vào lối vào, lúc này mới lại nhấn mở "đảo ngược thời gian".

Quay trở về hết cho anh đây!

Kéo thanh tiến trình, hắn cố ý chọn lúc danh sách 271 người được xác định.

Đảo ngược thời gian, 269 người đang định lên đài cao, mọi người bên dưới vẫn ủ rũ như cũ.

Thành ca lắc mình một cái, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai vọt vào trong tế đàn.

“Ngươi lại muốn làm gì hả?”

“Ngăn hắn lại!”

Mọi người bên dưới phản ứng không khác lúc trước cho lắm.

Phản ứng của hai Tiên Vương Nguyệt tộc cũng giống trước đó.

“Sao ngươi vào trong được tế đàn được hả?”

“Sao ngươi lại có được huyết mạch Nguyệt tộc vậy hả?”

“Ta cũng không phải tộc nhân Nguyệt tộc các ngươi, nhưng huyết mạch của ta cao cấp hơn các ngươi, hài lòng chưa?”

Thành ca không kiên nhẫn ngắt lời bọn họ.

“Về phần ta muốn làm gì, các ngươi mù sao?”

“Chẳng phải muốn cướp quyền khống chế lối vào rõ rành rành đây rồi sao?”

Hắn thật sự lo lắng, tuy rằng bí pháp Huyền âm Phần Nguyệt này đã mượn lại rất hoàn mỹ rồi, nhưng vẫn chưa từng dùng lần nào.

Hắn phát hiện bí pháp này cũng không phải phát ra trong nháy mắt, mà còn cần phải lấy đà.

Nghe nói hắn cũng có huyết mạch Nguyệt tộc, phản ứng của những người khác cũng không khác lúc trước là bao.

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân vẫn giống trước đó, phấn khởi gào lên, Khương chưởng môn rốt cuộc cũng bắt đầu rồi!

Về phần những người khác, tất cả ngừng lại chờ đợi.

Lúc này nếu tùy tiện đứng bên phía Tiên Vương Nguyệt tộc, ngộ nhỡ Khương Thành thật sự nắm giữ lối vào thì sao?

Hai Tiên Vương Nguyệt tộc ngờ vực không chắc, sau đó nói: “Ngươi cho rằng có huyết mạch Nguyệt tộc là có thể mở ra thánh địa Tế Nguyệt rồi sao?”

“Bất kể ngươi làm sao có được huyết mạch, ngươi không biết bí pháp Nguyệt tộc bọn ta…”

Thành ca lại ngắt lời bọn họ lần nữa: “Bí pháp mà ngươi nói là Huyền âm Phần Nguyệt này sao?”

Má nó chứ vừa đảo ngược, vừa mượn, hắn vội muốn chết rồi, bây giờ cuối cùng cũng có thể thuận lợi làm màu rồi.

Một vòm trăng tròn màu máu chậm rãi dâng lên kèm theo âm thanh của hắn hạ xuống, dường như cả người mờ ảo đi rất nhiều.

Lỗ hổng của cửa vào Tiên Thụ kia chậm rãi mở ra…

Khoảnh khắc này, hắn hiểu được uy năng của tế đàn này rồi.

Tế đàn trước mắt này có liên quan đến Ngộ Đạo Tiên Thụ, cũng có thể mượn dùng một phần lực căn nguyên Tiên Thụ.

Ai nắm giữ nơi này trước tiên, người đó liền chiếm được quyền khống chế hoàn toàn.

Bây giờ cho dù hai Tiên Vương Nguyệt tộc kia muốn cướp lại thì cũng không làm được, trừ khi bọn họ muốn nhận lấy hai tầng tấn công từ cả Tiên Thụ và tế đàn.

Cho dù là Tiên Vương cũng không đỡ được.

“Sao ngươi lại làm được điều này hả?”

“Huyền âm Phần Nguyệt là bí mật bất truyền của Nguyệt tộc ta, không phải Tiên Vương thì không được truyền dạy, ngươi không thể nào được học…”

Lần này, hai Tiên Vương Nguyệt tộc thực sự quýnh đít lên rồi.

Ngoài bọn bọ còn có thêm một người khác có thể mở lối vào Tiên Thụ, vậy có nghĩa là bọn họ không còn là duy nhất nữa.

Một khi mối làm ăn này không thể độc quyền, địa vị cách biệt vừa rồi của bọn họ sẽ rơi xuống trong nháy mắt.

“Chẳng phải Nguyệt tộc các ngươi rất biết chơi sao?”

Thành ca cười tủm tỉm qua sát hai người một cái, cười nhạo nói: “Đại hội chọn lựa làm thuận buồm xuôi gió ghê ha, bây giờ ta cũng học tập các ngươi.”

“Muốn bước vào lối vào đúng không? Xin ta nhé?”

“Làm ta vui vẻ, ta có thể suy xét một chút.”

Hai vị Tiên Vương Nguyệt tộc quen thói kiêu ngạo, đều được người tâng bốc nhiều năm như vậy, đã sắp xem bản thân thành hoàng đế một cõi luôn rồi.

“Ngươi cứ nằm mơ đi.”

“Cút ra đây!”

Người đã từng làm hoàng đế, làm sao có thể đi xin người khác?

Tính cách không thể thay đổi được.

“Xem ra hai thứ chó má nhà các ngươi còn chưa rõ tình huống bây giờ ha!”

Đám người Tiêu Hỗn và Sát Lợi, Tịch Vân Vô Quyết bụng đầy ý xấu xông tới.

Ngoại trừ việc sùng bái Khương chưởng môn trước sau như một, còn lại chính là khoái chí trút giận.

Trước đấy Nguyệt tộc quá ngang ngược, tất cả bọn họ đều tức đến đầy cả bụng.

Đặc biệt là Vô Quyết và Tinh Vũ, lần trước còn bị từ chối ở ngoài cửa, có thể tưởng tượng được bọn họ đã hận đến mức nào!

Hai vị Tiên Vương Nguyệt tộc luống cuống, tình hình không ổn rồi.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ sau này các ngươi cũng không muốn đi vào nữa hay sao?”

Tiêu Hỗn Ma Vương cười khằng khặc, là kẻ đầu tiên dùng ma quốc bao phủ lấy toàn bộ Nguyệt Tiên Cung!

“Bây giờ đi vào còn cần đến các ngươi nữa sao? Có Khương chưởng môn ở đây, các ngươi đã không còn cần thiết nữa rồi!”

“Xử lý hai thứ rác rưởi này đi!” Vô Quyết Tiên Vương có thù mới cộng hận cũ đã rút kiếm.

Các Tiên Vương khác ở đây, người nào người nấy đều biến sắc.

Lập tức có hơn mười vị Tiên Vương và Ma Vương cũng bay lại đây, chắn trước người hai Tiên Vương Nguyệt tộc kia.

“Ta xem kẻ nào dám ra tay?”

“Dám động vào Nguyệt tộc, trước tiên hãy hỏi bọn ta đã!”

Bọn họ cũng bất đắc dĩ.

Nếu thờ ơ để đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân giết chết hai Tiên Vương Nguyệt tộc này rồi, vậy về sau chỉ có một mình Khương Thành có thể mở nơi này ra được.

Mà cái bọn họ muốn nhìn thấy nhất là Nguyệt tộc và Khương Thành cùng tồn tại, như vậy hai bên cạnh tranh, không ai được độc quyền.

“Chỉ dựa vào các ngươi thôi ư?”

“Muốn chết hả!”

Mười hai người trong đám người Tiêu Hỗn kia kia mở tiên quốc, sát khí lan tỏa ra bốn phía, hoàn toàn không quan tâm đến số lượng người này.

Thành ca có chút không hài lòng, các ngươi có biết chơi không đấy?

Chương 328.

Một giọng nói gào to lên phía sau hắn: “Chúng ta là người có thân phận, hai con sâu dân mọt nước nho nhỏ này còn phải tự mình ra tay, chẳng phải là rất mất giá hay sao?”

“Đúng đúng đúng!”

“Lời Khương chưởng môn nói chí phải.”

Mười hai vị cao thủ vốn đang hô đánh hô giết lập tức thu sát ý lại, lời của Khương chưởng môn còn có hiệu nghiệm hơn cả thánh chỉ nữa.

Về phần cảm nhận của những người khác, đã không còn quan trọng nữa rồi.

“Bây giờ nên đến lượt anh đây điểm danh.”

Khó khăn lắm mới chiếm được lối vào, bản thân nói ở đây thì thôi, làm sao Thành ca có thể buông bỏ cơ hội khoe khoang này chứ?

"Ta cũng muốn chơi trò thưởng thiện phạt ác!"

Tất cả mọi người ở đây đột nhiên yên tĩnh lại.

Mọi người rốt cục tỉnh táo lại từ trong cuộc chiến suýt nữa thì bùng nổ kia, ý thức được một chuyện còn lớn hơn – "kết quả" đại hội tuyển chọn lúc trước không có hiệu lực.

Những người vừa rồi được Nguyệt tộc lựa chọn, lần này chưa chắc đã được chọn.

Tất cả mọi người ở đây ngay tức khắc ngậm miệng lại.

Đến ngay cả mười mấy Tiên Vương vừa nãy lao lên bảo vệ hai Tiên Vương Nguyệt tộc kia cũng lộ vẻ căng thẳng, vội vàng lui xuống dưới.

Nếu lúc này không được chọn, chỉ có thể đợi tới năm ngàn vạn năm nữa.

Vả lại cũng không biết lần tiếp theo là sẽ tình huống như nào đâu.

Thành ca có chút ngạc nhiên với phản ứng của bọn họ, bầu không khí này cũng quá nghiêm túc rồi đấy?

Chỉ có thể trách trước đấy Nguyệt tộc "huấn luyện" quá tốt, một đống quy củ, chỉnh đốn những người này thành phản xạ có điều kiện luôn.

"Mọi người không cần khẩn trương mà, ta không chú ý nhiều như vậy đâu."

Những lời này chả có một tí tác dụng nào, chuyện lớn liên quan tới tiên quốc, không kẻ nào dám qua loa.

Hắn nhìn thoáng qua đám người Tiêu Hỗn, Sát Lợi, Tịch Vân, mười hai lão ca này là thuộc hạ chính quy của hắn.

"Các ngươi là tấm gương đạo đức mẫu mực của trung tiên giới, chắc chắn có thể vào, để khen ngợi công trạng của các ngươi, vĩnh viễn có thể vào!"

Được, vừa lên đã được vĩnh viễn rồi.

Mọi người dưới đài kêu lên đầy hận, ước ao, ghen tỵ.

Tấm gương đạo đức cái cớt chó ấy, còn không phải do bọn họ là người của ngươi sao?

Hai vị Tiên Vương Nguyệt tộc giật giật, rõ ràng là rất không cam lòng mất đi quyền lực này, nhưng lại không biết làm thế nào.

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân trên đài cao ngẩng đầu ưỡn ngực, cực kỳ đắc ý.

"Khương chưởng môn quá khen, sau này bọn ta sẽ không ngừng cố gắng, cống hiến càng nhiều cho trung tiên giới!"

"Ta biết ngươi sẽ không bạc đãi ta mà!"

"Đi theo Khương chưởng môn chắc chắn sẽ được ăn no ngủ kĩ mà!"

Lưu Duyên Tiên Vương được hời còn khoe mẽ nữa, vuốt chòm râu vui vẻ hớn hở nói: "Vĩnh viễn, cái này làm cho tiểu lão nhân rất ngại đó…"

Mấy vị khác liếc xéo cái lão này một cái: "Nếu ngươi không muốn vĩnh viễn, vậy thì trả lại cho Khương chưởng môn là được."

Lưu Duyên thổi râu trừng mắt: "Phần thưởng của Khương chưởng môn, tiểu lão nhân sao dám không nhận? Như thế chẳng phải đang bất kính với lão nhân gia hắn sao?"

Vẻ mặt mọi người dưới đài cạn lời.

Thành ca lại nhìn về phía đám người Mâu Vũ và Diệp Dương Tiên Vương, Thiên Khu các là đồng minh của hắn, cũng không phản bội hắn, hiển nhiên cũng có slot.

Thành thật mà nói, đoàn người Thiên Khu các vẫn có chút lo được lo mất.

Người này chưa bao giờ làm việc theo khuôn khổ, còn khó nắm bắt hơn cả Nguyệt tộc. Ai mà biết hắn có tự nhiên nổi điên vứt các nàng đi hay không.

Đương nhiên Thành ca sẽ không làm như thế.

"Các vị Thiên Khu các cũng đều được vào!"

“Ngoài ra, những người lúc trước lấy ra 13 suất phí vào đây thay ta, nhân tình này ca vẫn nhớ, 13 lần sau này cũng có thể vào!”

Những lời này vừa thốt ra, mọi người Thiên Khu các không chỉ là buông hòn đá trong lòng xuống, mà càng vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ.

13 lần sau này, khoảng chừng cũng phải là đến sáu bảy triệu năm sau.

Đồng minh này… thật đúng là mạnh mẽ ghê.

Bọn họ không bao giờ cảm thấy Khương chưởng môn luôn làm ẩu làm càn nữa, đây đã đủ thành ý rồi!

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

“Tình cảm này của Khương chưởng môn, Thiên Khu các bọn ta nhớ kỹ!”

Tâm trạng của Mâu Vũ đi tuốt đằng trước vô cùng phức tạp.

Dọc đường đi nàng luôn cảm thấy Khương Thành là một nhân tố không đáng tin, đặc biệt là đại hội tuyển chọn trước đó đã chứng mình cho điều này.

Đồng minh mà nàng tìm tới lại “toàn quân bị diệt”.

Mà bây giờ, cuối cùng nàng cũng có chút hiểu tại sao đám người Tiêu Hỗn, Vô Quyết, Minh Trì tôn kính người này như vậy rồi.

Cho dù vẫn không hiểu làm sao hắn có được huyết mạch Nguyệt tộc, làm sao học được Huyền âm Phần Nguyệt.

Nhưng đã làm được thì chính là làm được rồi.

Có người này ở đây, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra kỳ tích.

Sau khi Thiên Khu các được tuyển chọn, những người còn lại Thành ca cũng không quen, tất cả đều không thù không oán.

Nhìn các Tiên Vương bên dưới duỗi dài cổ lên đài cao, hắn trực tiếp hét to một tiếng.

“Vừa rồi lúc Nguyệt tộc tuyển chọn, có những ai bị loại xuống dưới ấy nhỉ?”

“Bay cả lên đây cho ta nhìn chút nào!”

Mọi người dưới đài liếc nhìn nhau, cũng không đoán ra được suy nghĩ của hắn.

Đám người Cư Đường Tiên Vương, Cơ Lộc Yêu Vương trước đó bị loại xuống đều nghe lời bay lên không trung.

153 người bị loại xuống dưới, ngoại trừ 13 vị nhà Thành ca ra, lúc này tất cả 140 vị khác vừa liếc cái là thấy ngay.

Thành ca còn hỏi vài vị bên người một tiếng: "Không nhầm người chứ?"

Tiêu Hỗn và Sát Lợi nhìn kỹ một chút: "Không nhầm đâu, đúng là bọn họ, Khương chưởng môn tính làm gì vậy…"

"Ài!"

Thành ca thở dài một tiếng, điều chỉnh vẻ mặt thành đau buồn phẫn nộ và đồng cảm: "Cùng là kẻ lưu lạc thiên nhai!"

"Bọn họ đều là chí sĩ đầy lòng nhân ái bị Nguyệt tộc hãm hại nghiêm trọng giống chúng ta!"

Hắn vung bàn tay lớn lên, xúc động nói: "Hiện giờ mây trôi để lộ mặt trời, trời đất sáng sủa, ta không thể dễ dàng tha thứ cho việc xảy ra chuyện bất công như này được!"

"Các ngươi lên đây cả đi!"

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người bên dưới đài đều xôn xao.

Nguyên nhân chọn 140 người này cũng cẩu thả quá rồi đấy?

Cái gì mà chí sĩ lòng đầy nhân ái, có thể bịa ra cái lý do nào kỳ quái hơn nữa được không hả?

Rõ ràng các ngươi không quen biết nhau mà?

140 người kia sửng sốt trước tiên, sau đó chợt vui mừng quá đỗi!

Đời người lên voi xuống chó thực sự quá nhanh, trước đấy tâm trạng của bọn họ còn đang chìm dưới đáy cốc.

Bây giờ đột nhiên lại đảo ngược lại.

Chuyện này tạo thành chấn động cực lớn đối với bọn họ.

Nhất là Cơ Lộc Yêu Vương kia, mắt hắn đã đỏ hết cả lên rồi.

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

“Ơn này của Khương chưởng môn, bọn ta vĩnh viễn không quên được!”

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, 140 người vui mừng phấn khởi bay lên đài cao, kiên định đứng bên cạnh Khương chưởng môn.

Nguyên nhân chính Thành ca cố ý “đảo ngược thời gian” đến thời điểm Nguyệt tộc chấm dứt tuyển chọn là vì chuyện này.

Hắn rất biết cách thu phục người khác.

Tâm trạng của những người bị đánh rớt trước đó này khác hẳn những người khác.

Bọn họ vừa mới tuyệt vọng một lần, bây giờ bản thân cho bọn họ hy vọng, tương đương với việc hoàn thành một lần cứu vớt, vô hình trung còn có ân tình nữa.

Nào giống Nguyệt tộc, cho dù là chọn ai, thật ra trong bụng mọi người đều là một bụng tức.

271 vị trí chỉ còn lại 105.

Thành ca ngại rầy rà, lại dứt khoát làm một ân huệ.

“Tiêu Hỗn, Sát Lợi, Tịch Vân, Vô Quyết,… 12 người các ngươi theo ta lâu nhất, đều là người một nhà.”

“Vừa rồi các ngươi bị loại xuống dưới, tâm hồn nhất định đã chịu tổn thương rất lớn.”

Đám người Tiêu Hỗn, Vô Quyết và Tam Đại Thi Vương liếc nhìn nhau, tổn thương gì cơ?

Có hả?

Mọi người đều đã là Tiên Vương rồi, tuy rằng rất bực vì bị loại xuống, nhưng mà chưa đến nỗi tổn thương tâm hồn gì đó mà?

Vả lại ngay từ đầu đã đoán được ngươi sẽ ra mặt, căn bản cũng chẳng để ý đâu.

Vẫn là Tịch Vân Tiên Vương phản ứng nhanh nhất, là người đầu tiên dốc sức suy nghĩ hùa theo.

“Đúng thế, đúng thế!”

“Tâm hồn bọn ta đã bị tổn thương cực lớn, thật sự rất khổ sở, bây giờ tinh thần còn chưa ổn định nữa!”

“Xin Khương chưởng môn làm chủ cho bọn ta!”

Thành ca vỗ ngực mình vô cùng đau đớn.

“Ta hiểu, ta hiểu, tổn thương tâm hồn như này, cần phải an ủi ha!”

“Tiếp theo liền để 12 người các ngươi mỗi người chọn năm người, cứ tha hồ mà lựa.”

Chương 329.

Cái gì?

Chúng ta tới chọn ư?

Có nghĩa là giao quyền lực cho chúng ta sao?

Nhóm người Tiêu Hỗn vui mừng quá đỗi!

Đây chính là chọn Tiên Vương cùng đẳng cấp với mình đấy!

Tuy rằng lúc Nguyệt tộc chọn người, trong lòng ai nấy đều mắng bọn họ quá xấu xa, nhưng mà khi quyền lực này đến tay mình lại cảm thấy khá là sung sướng.

Nghĩ thử mà xem, những người sức mạnh tương đương với mình đang đợi mình đến chọn lựa, vậy thì có thể diện biết bao chứ?

“Khương chưởng môn vẫn luôn chiếu cố chúng ta như thế đấy!”

“Cơ hội này, thật sự có thể an ủi vết thương trong lòng chúng ta, ha ha ha…”

“Ta bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà ngươi phân phó!”

Tiêu Hỗn và những người khác đi ra ngoài, đi tới trước mặt hai Tiên Vương kia của Nguyệt tộc, đồng thời lộ ra nụ cười đùa bỡn.

“Hai người các ngươi, không định đi xuống chờ sao?”

“Không chừng nếu tâm trạng ông đây tốt, có thể sẽ chọn các ngươi đấy?”

Trên mặt hai vị Tiên Vương của Nguyệt tộc không lộ ra biểu cảm gì, nhưng có điều tâm trạng chắc chắn rất khó chịu rồi.

Hai người nặn ra hai câu từ trong kẽ răng.

“Các ngươi đắc ý không được lâu đâu.”

“Từ nay về sau, các ngươi mãi mãi không thể đi vào nữa đâu.”

Lần này bọn họ bất cẩn rồi, bị Khương Thành mở lối vào thánh địa Tế Nguyệt đầu tiên.

Bởi thế mất hết quyền chủ động.

Lần tiếp theo, bọn họ cũng sẽ không bất cẩn như vậy.

Nhóm người Tiêu Hỗn hơi liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý mà để lộ ra vẻ mặt tức cười.

Bị Khương chưởng môn nhìn chằm chằm, các ngươi có quay đầu lại không?

Mười hai người này vừa xuống đài, những Tiên Vương và Ma Vương còn lại kia đều ngứa ngáy cả lòng.

Muốn xin bọn họ chọn mình, nhưng lại không chịu được việc mất mặt.

Tịch Vân nhìn một vòng, cố ý thở dài.

“Ài, xem ra các ngươi không muốn vị trí này rồi.”

Vô Quyết Tiên Vương khẽ mỉm cười: “Đúng đấy, đã kiêu ngạo lạnh nhạt như thế, xem cơ duyên như rác rưởi, bái phục bái phục!”

Câu nói này vừa dứt, lập tức có vài Tiên Vương không nhịn được nữa.

Hết cách rồi, cơ hội này quá quan trọng đối với bọn họ rồi.

Chẳng lẽ còn không chịu là lấy lòng nữa sao?

“Tiêu Hỗn Ma Vương, ngươi còn nhớ ta không, chúng ta đã từng gặp nhau vào 1200 vạn năm trước…”

“Ta và U Minh các ngươi từng qua lại với nhau đấy!”

“Minh Trì Tiên Vương, năm đó ngươi luyện khí, ta còn từng giúp ngươi đấy!”

“Trảm Nham Thi Vương, tuy rằng năm đó có chút khúc mắc, nhưng mấy chục triệu năm sau ta với Ly Hồn thiên vực các ngươi cũng coi như là bạn thân chứ nhỉ?”

Trong nháy mắt, mười hai người này đã bị Tiên Vương vây quanh.

Từ khi mọi người đến trung tiên giới, chưa từng có được đãi ngộ như vậy đâu!

Đều là Tiên Vương, ai cũng không chịu phục ai.

Bình thường đều là đối thủ, thậm chí còn là kẻ địch cơ.

Cũng là Minh Trì và Lưu Duyên, bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp là luyện đan luyện khí, đi đến đâu cũng nhận được sự chào đón.

Nhưng cũng không thể là kiểu mức độ nịnh bợ, lấy lòng này được.

Tâm trạng của ca thật sảng khoái, đó là cảm giác thành tựu hơn là đột phá cảnh giới.

“Ha ha, đừng vội đừng vội, từng người một tới!”

“Ngươi vừa nói hai ta có tình cảm qua lại, sao ta lại không nhớ nhỉ?”

“Trời ạ, Sát Lợi lão huynh ngươi đúng là người hay quên đấy, ngươi còn nhớ 4300 vạn năm trước mở đạo huyết bí mật của Xích Sa thiên vực ra, hai chúng ta từng gặp nhau, lúc đó còn nói chuyện hơn một câu cơ…”

“Côn Sư Tiên Vương, ngươi vẫn không thấy ngại mà chạy tới đây cầu xin ta hả?”

“2400 vạn năm trước, ta đi Uyên Minh thiên vực thu thập Lệ Diệp Tiên Thủy, chỉ cần ba giọt, thế mà ngươi không chịu cho ta vào.”

“Ta sai rồi ta sai rồi, Tinh Vũ Tiên Vương, khi đó ta bị váng đầu…”

“Từ nay về sau, Uyên Minh thiên vực nhiệt liệt hoan nghênh ngươi tới, Lệ Diệp Tiên Thủy kia, ngươi muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu!”

Trong chốc lát dưới đài lập tức giống như chợ bán thức ăn, huyên náo, ồn ào.

Nhìn Tiêu Hỗn và những người khác đi chọn người, một đám Tiên Vương xa lạ ở Tiên Khu các có chút ghen tị rồi.

Việc sử dụng quyền lực này thực sự không phải là sảng khoái bình thường đâu.

Thử nghĩ mà xem, cho dù là Tiên Đế cũng không có thể khiến nhiều Tiên Vương nịnh hót mình như vậy đâu nhỉ?

12 người, mọi người chọn 5 người, mất một khắc mới chọn ra 60 người.

Những người chú trọng thân phận không nói lời nào kia, Tiêu Hỗn và những người khác rất tôn trọng thể diện của họ.

Vì thế, không một ai được chọn hết.

Cho nên bây giờ mấy vị Tiên Vương không được chọn này đều ảo não không thôi.

Ngươi nói ngươi đoan chính kiêu ngạo gì cơ?

Kỳ thực lần này so với lần trước dễ hơn nhiều rồi.

Việc chọn 12 người này rất tùy ý, nói nhiều mấy lời hay thì thật sự được đi vào.

Không giống Nguyệt tộc kiểu ù ù cạc cạc kia, cả một đám cố làm ra vẻ bí ẩn.

Mắt thấy còn sót lại 45 người cuối cùng, những người còn lại không có cách nào bình tĩnh được.

“Khương chưởng môn chọn ta đi!”

“Khương chưởng môn, ngươi có yêu cầu gì cứ việc nói!”

“Đúng thế, chỉ cần chọn ta, sau này ắt có báo đáp lớn…”

Thành ca biết gần hết rồi.

Trước đó khi không chọn ai, đứng bên cạnh mình chỉ có Tiêu Hỗn Tịch Vân và những người khác.

Khi đó, rất nhiều người còn đang trông ngóng.

Nếu như hắn động thủ với hai Tiên Vương của Nguyệt tộc, sẽ khiến rất nhiều người phản kích.

Mà bây giờ chọn gần hai trăm người, tâm trạng của mọi người đều khác nhau.

Những người được chọn kia, vì để bảo vệ vị trí của bản thân, sẽ kiên quyết đứng bên cạnh mình, để bảo vệ quyền uy của mình.

Còn những người không được chọn, họ sẽ càng lo lắng sau khi thấy ngày càng ít vị trí hơn.

Tâm thái của họ đã lặng lẽ thay đổi.

Trong vô thức, tiết tấu của nơi này đã bị hắn chi phối.

Thành ca là một nhà tâm lý học lão luyện rồi.

Nghênh tiếp mọi người, hắn xua xua tay: "Báo đáp lớn sau này thì miễn đi, đều là lời nói ngoài miệng thôi, ta đánh giá cao biểu hiện thực tế hơn."

Biểu hiện thực tế?

Ở đây thì có thể thể hiện được cái gì?

Đầu tiên mọi người không hiểu, ngay sau đó mấy Ma Vương nhìn chằm chằm hai vị Tiên Vương kia của Nguyệt tộc.

"Các ngươi dám đối địch với Khương chưởng môn!"

"Giết bọn họ, giúp Khương chưởng môn hả giận!"

Mấy Ma Vương này cũng tàn nhẫn thật đấy, vì có thể đi vào mà bọn họ trực tiếp coi hai Tiên Vương Nguyệt tộc làm chiến công.

Hai Tiên Vương của Nguyệt tộc hoảng sợ rồi.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng chuyện này sẽ xảy ra.

Ngày hôm nay nên là ngày nở mày nở mặt nhất của bọn họ, sắp xếp vận mệnh của tất cả mọi người.

Vì thế còn lén lút tập luyện đấy, kết quả bây giờ là tự chuốc họa vào thân rồi.

"Các ngươi dám!"

“Nếu như giết bọn ta, lần tiếp theo…”

Vài Ma Vương này ban đầu chỉ là ý thích, nhưng bây giờ dã tâm giết người đã thực sự bùng lên.

“Buổi sau sẽ có Khương chưởng môn mở lối vào thay cho chúng ta, các ngươi đã vô dụng rồi!”

Nghĩ lại lúc trước Nguyệt tộc đáng trách bao nhiêu, nhận lấy tức giận bao nhiêu, vậy thật sự là thâm cừu đại hận.

“Không được!”

“Nếu giết bọn họ, sau này cũng chỉ có thể dựa vào được nhà họ Khương thôi…”

Vẫn có người đầu óc khôn khéo, muốn thấy Thành ca và hai đại Tiên Vương cùng cạnh tranh trên tốp, vì thế vội đi ra ngăn cản.

Nhưng Thành ca sao có thể để loại tình huống đó xảy ra?

Khi cần tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn!

Lối vào này từ nay nhất định phải mang họ của hắn!

Hắn lập tức hô một tiếng về phía mấy vị Ma Vương kia: “Mấy người các ngươi giác ngộ rất cao, đáng được khen ngợi! Cho dù cuối cùng có phải mấy người tự tay giết hay không, các ngươi cũng có thể đi vào!”

Lời khích lệ này, hoàn toàn là thêm dầu vào lửa.

Đù má, vậy là có thể đi vào rồi?

Mấy tên Ma Vương kia vui sướng ngây ngất!

Các Tiên Vương còn lại khác cũng không kiềm chế được.

Đầu hai Tiên Vương của Nguyệt tộc còn thật sự có thể đem ra tranh công được à?

Trong lúc mấu chốt này, ai còn quan tâm đến sau này nữa, hôm nay vào được đã rồi nói!

“Để ta!”

“Đừng có cướp, để ta tự tay giết bọn họ…”

“Còn có người khác của Nguyệt tộc, ông đây sớm đã không nhìn vừa mắt bọn họ rồi!”

“Tiên Vương oai không thể khinh thường! Đoạn đường này vừa có Tiên Tôn vừa có Huyền Tiên, cố ý phái đi mấy loài giun dế đến làm nhục chúng ta, đáng chết!”

“Đúng vậy, bổn lão tổ chịu một bụng tức giận rồi, giết!”

Tấm màn này vừa được mở ra, nơi đây nháy mắt rơi vào trạng thái điên cuồng, và một trận chiến lớn bắt đầu.

Chương 330.

Hai Tiên Vương của Nguyệt tộc hoàn toàn hoảng sợ.

“Các ngươi dám…”

“Dừng tay!”

Bọn họ không biết vì sao lại ra nông nỗi này.

Nhớ lại thời điểm 50 triệu năm về trước, mấy trăm Tiên Vương đến mời bọn họ, hết lời ngon ý ngọt, muốn gì thì cứ tùy tiện lấy.

Mà những năm này, bọn họ đi đến đâu cũng đều đãi ngộ như thái thượng hoàng, cảnh tượng đẹp đẽ biết bao.

Chỉ tiếc là, đó lại không phải những điều được xây dựng bằng thực lực.

Mà trên thân phận “động vật được bảo vệ”, khi bọn họ không còn độc nhất vô nhị nữa, lúc không còn quý giá như vậy nữa, bị trả thù phản phệ cũng là chuyện sớm muộn.

Lúc này dưới đài còn có gần 200 vị Tiên Vương, hai người trốn đâu cho được?

Dường như chỉ trong một cái nháy mắt, tiên quốc hai người đã bị đánh nát rồi!

Sau đó thì có một bóng người cao cao bay lên, mang theo 1 cái đầu người xông về đài cao.

Một tên Tiên Vương máu me đầy mặt cũng không thèm lau đi, vừa thở hổn hển vừa nói vội: “Khương chưởng môn, là ta tự tay giết!”

“Có đầu người làm chứng!”

Thành ca vui vẻ gật đầu: “Rất tốt, ngươi đã có được tư cách tiến vào trong mười lần liên tiếp!”

Lần này, những người dưới đài cảng trở nên điên cuồng hơn.

Thì ra cầm đầu người đến còn có thưởng đặc biệt lớn?

“Các ngươi đừng có cướp!”

“Ban nãy là ai đến bảo vệ Nguyệt tộc?”

“Xử lý nốt bọn họ đi!”

Trong nháy mắt một tên Tiên Vương Nguyệt tộc khác cũng bị phanh thây.

Mà ngay sau đó, hơn mười người Tiên Vương trước đó bảo vệ Nguyệt tộc lập tức biến thành mục tiêu tập kích.

Những người này đã giết đến phát điên rồi…

Trước cảnh tượng đó Mâu Vũ với bọn người Diệp Dương Tiên Vương hãi hùng khiếp vía.

Đại chiến giữa 200 vị Tiên Vương thật sự là hủy thiên diệt địa, cho dù có là Tiên Đế hạ phàm, cũng muốn tạm thời nhượng bộ lui binh.

Trong Nguyệt Tiên Cung máu chảy thành sông, không còn lại một mảnh gạch ngói nguyên vẹn.

Quá tàn bạo!

Nhìn lấy cảnh tượng này, các nàng hoàn toàn không thể nào tưởng tượng nổi hình ảnh câm như hến của mọi người trong chốc lát.

Lúc đó, mấy Tiên Vương này đều vô cùng ngoan ngoãn, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Bây giờ cuối cùng mới giải phóng ra ngoài.

Khi trận đại chiến này kết thúc, mười mấy người trước đó đã bao che cho hai tên Tiên Vương của Nguyệt tộc cũng bị chém tại chỗ.

Nguyệt Tiên Cung rộng lớn và hoa lệ, đã biến thành cái hố lớn sâu không thấy đáy, không còn người Nguyệt tộc nào còn sống.

Những Huyền Tiên Kim Tiên của Nguyệt tộc trước đó còn vênh váo ngửa mặt lên tận trời, giờ đã bị giết sạch sẽ không còn một mống nào.

Không có "hộ thân phù", bọn họ bị đánh về nguyên hình, ai còn xem trọng bọn họ nữa.

Trước khi chết, mấy người chỉ quen cao cao tại thượng như bọn họ cuối cùng mới ý thức được bản thân nhỏ bé, yếu đuối đến mức nào.

Cũng là chuyện tiên vương tùy tiện phất tay.

Nhất là hai tên nam nữ Tiên Vương trước đó chủ trì "thưởng thiện phạt ác" ,vênh mặt hất hàm sai khiến mọi người, càng là bị chết thảm nhất.

Ở đó không có ai không muốn giết chết bọn họ, chỉ là trước đó họ kìm nén mà thôi.

Ở một khía cạnh nào đó, Thành ca cũng coi như cho mọi người một cơ hội để trút giận.

Bọn người Tiêu Hỗn Vô Quyết phục rồi.

Vẫn là Khương chưởng môn biết chơi, giết hai tên Tiên Vương Nguyệt tộc mà không cần tự mình ra tay.

Tự khắc sẽ có một đống người đến giúp đỡ.

Theo như trình độ lập công trong trận chiến lúc nãy, Khương chưởng môn lại chọn lấy một nhóm người trúng tuyển.

Lúc này, chỉ còn lại 20 vị trí mà thôi.

Hắn lại chậm chạp không chịu quyết định.

Nguyên nhân rất đơn giản, đám người này không biết lý lẽ gì cả!

Vừa mới xử lý hai đại Tiên Vương Nguyệt tộc, còn đánh bại Nguyệt Tiên Cung, chiến lợi phẩm đâu?

Được rồi, coi như không vì chiến lợi phẩm, phí vào của mà trước đó Mâu Vũ giúp mình vào cũng phải hoàn lại!

Hắn thế mà lại là quản gia tiết kiệm!

"Cái đó, Khương chưởng môn, ban nãy khi chiến đấu ta cũng dùng hết sức lực, ngươi xem…"

“Ta cũng vậy…”

Những vị trí cuối cùng kia, vẫn còn lại đến 150 người đang gào thét, từng người từng người đều rất muốn được lựa chọn vào.

“Haizz!”

Thành ca hắng giọng, thản nhiên nói: “Phí vào cửa lúc nãy…”

Lời này vừa mới cất lên, lập tức đã người nhanh nhạy phản ứng lại, vội vàng đưa hai cái nhẫn trữ vật lên.

“Xem cái trí nhớ của ta này, cái này là lúc nãy lấy được Nguyệt tộc, còn chưa cả mở ra xem!”

Trên thực tế, những đồ mà hai đại Tiên Vương cất giữ đa số không biết đã lưu lạc ở chỗ nào rồi.

Nhưng toàn bộ Nguyệt Tiên Cung, rõ ràng cũng giàu đến nứt tường đổ vách.

Những năm qua được biếu lên với vơ vét bao nhiêu, quả thực là kể không xuể!

Thành ca nhận lấy nhẫn một cách an ủi: “Ha ha, ngươi làm tốt lắm, vào đi!”

Tên Tiên Vương kia vô cùng vui mừng!

So với hai cái nhẫn, cơ hội lần này quý giá hơn gấp nhiều lần.

Lấy người này làm gương, những người khác lập tức học theo.

“Khương chưởng môn, ta lúc nãy cũng thu được 4 cái nhẫn!”

“Còn có ta nữa, ta vơ vét điện bảo tàng của bọn họ, vốn cũng dự định dâng tặng cho ngươi!”

Rất nhanh, tất cả chiến lợi phẩm thu được từ Nguyệt Tiên Cung đều thuộc về Khương chưởng môn.

Chỉ là tùy tiện cảm nhận một chút, hắn đã mở cờ trong bụng, bảo vật trong này còn nhiều hơn so với tưởng tượng của hắn.

Chỉ riêng tiên đan thất phẩm đã có hơn vạn bình.

Lần này tới Đế Nguyệt thiên vực, sau đó là Ngộ Đạo Tiên Thụ kết quả không biết ra sao, ít nhất bây giờ hắn đã kiếm được lợi lớn.

Rất nhanh người cuối cùng cũng đã được xác định, một đoàn người bước vào cửa.

Sau khi Thành ca đi vào, quả nhiên lối vào này cũng biến mất theo.

Vừa tiến vào trong không gian xúc tu của Tiên Thụ, Thành ca đã cảm nhận được có một sức mạnh hủy thiên diệt địa đánh về phía mình.

Cảm giác đó, tựa như là chết đuối vậy.

Cho dù Tiên Ma Đồng Thể của hắn có mạnh mẽ đến mức nào, cũng khó mà ngăn cản sự thẩm thấu này.

Sau đó, hắn chết đi một cách nhanh chóng.

Mà mặt khác, 270 người còn lại thuận lợi thông qua xúc tu, vào trong Tiên Thụ.

Lúc này mọi người tất cả đều mở tiên quốc ra, sử dụng sức mạnh của quy tắc tiên quốc tránh năng lượng căn nguyên của Tiên Thụ trực tiếp bắn ra.

Việc này giống như là người bình thường không thể tiếp nhận các tia bức xạ mặt trời trực tiếp chiếu xuống, chỉ có qua sự lọc bỏ của bầu khí quyển, sau đó mới có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời.

Tiên quốc của bọn họ, tác dụng bây giờ chính là để bảo vệ họ.

Sức mạnh của căn nguyên Tiên Thụ sau khi được tiên quốc lọc bỏ không còn mãnh liệt một cách bá đạo như vậy, có thể vô thanh vô thức mà nâng cao cấp bậc căn cơ bẩm sinh của bọn họ.

Ngộ Đạo Tiên Thụ được gọi là thứ duy nhất thuộc về cơ duyên của Tiên Vương, cũng là vì nguyên nhân này.

Ở trong này, bọn họ từng giây từng phút đều phải mở tiên quốc.

Hơn nữa có nguy cơ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Sau khi đã ổn định lại, mọi người ngó nghiêng bốn phía, mới phát hiện ra Thành ca không còn ở đây nữa.

“Khương chưởng môn đâu?”

“Đúng vậy, sao hắn không có ở đây?”

“Từ cửa Nguyệt Tiên Cung đến đây, đều phải đi qua đây!”

“Lão nhân gia hắn ta không phải là quên để chỗ cho mình rồi chứ?”

“Không đâu, ở đây chỉ có 270 người, vừa vặn còn thiếu một người!”

Mọi người thăm dò nhìn bốn phía, nhất là bọn người Tiêu Hỗn Tịch Vân càng vô cùng luống cuống.

Rõ ràng là vào đến rồi, mà tự nhiên lại không có cảm giác chắc chắn.

Bởi vì cái đùi to nhất không thấy đâu nữa.

Người của Thiên Khu các cũng chau mày tìm kiếm, chỉ có Mâu Vũ không hề tìm, mà chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

“Không phải Hắn là chết ở trong đó rồi chứ?”

“Cái gì?”

Bọn người Minh Trì Vô Quyết nổi giận.

“Điều đó là không thể nào, lão nhân gia hắn ta mạnh như vậy!”

“Sao ngươi có thể trù Khương chưởng môn chết cơ chứ? Hắn không hề bạc đãi ngươi mà?”

Mâu Vũ lắc đầu, khuôn mặt tuyệt đẹp vẫn luôn tĩnh như mặt hồ, dường như không nhiều chuyện có thể vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng.

“Ta nghĩ là các ngươi đã quên một việc, đó là hắn còn chưa tới Tiên Vương.”

“Người chưa đạt tới Tiên Vương, không có tiên quốc bảo vệ, căn bản là không cách nào sống sót được.”

“Ta cũng không hy vọng hắn chết, nhưng hi vọng các ngươi nhìn nhận được sự thật!”

Chương 331.

Cái này…

Những vị Tiên Vương còn lại không quen biết Thành ca đều trông ngơ ngác.

Cái gì cơ?

Khương Chưởng môn đã thống trị toàn cục bộ, dùng chính sức mạnh của mình lật đổ địa vị của Nguyệt tộc, khiến hàng trăm vị Tiên Vương không thể không phục…

Không phải hắn ta cũng là Tiên Vương sao?

Điều này quá vô lý phải không?

Độ Trần và Diệp Dương Tiên Vương của Thiên Khu các cũng chết lặng.

Vừa rồi biểu hiện của Thành ca quá mạnh rồi, bọn họ cũng quên mất điều này.

Lần này hay rồi…

Một đồng minh thú vị như vậy, lại vừa chết thế này?

Nghĩ cũng tiếc thật.

Lúc này Tiên Vương yếu ớt nói: “Nếu chưởng môn đã chết, vậy tiếp theo ai là người mở lối vào này?”

Câu hỏi này đánh vào sâu thẳm linh hồn.

Vừa rồi hai vị Tiên Vương của Nguyệt tộc bị giết, những người còn lại cũng bị xoá sổ.

Nếu Khương Thành cũng chết, vậy thì…

Sẽ không có ai có thể mở được lối đi này nữa rồi.

Trong một lúc, mọi người ở đây trở nên im lặng.

Tuy nhiên Tiêu Hỗn, Tịch Vân và những người khác lại thở phào nhẹ nhõm.

Còn làm việc lớn gì chứ!

Sao Khương chưởng môn có thể không có tiên quốc cơ chứ?

Hắn còn giết cả Tiên Đế rồi, nhất định là vì cảnh giới quá cao đạt tới quy tắc tương quan của cảnh giới Tiên Đế, cho nên bị Tiên Thụ loại bỏ.

Chỉ là không vào được thôi phải không?

Còn ở bên kia, Thành ca lại nghe thấy lời nhắc nhở của hệ thống.

“Ting, ký chủ bị giết, đang kiểm tra năng lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Sao anh đây lại chết rồi?

Chắc không có ai nhìn thấy đâu ha?

Vừa rồi làm màu như vậy, lúc này bị giết là rất mất mặt đấy.

Bản thân hắn ta cũng quên mất Tiên Vương không thể xen vào vụ này.

“Ting, ký chủ lấy được khí tức căn nguyên giống như Ngộ Đạo Tiên Thụ.”

“Ting, ký chủ hồi sinh.”

Thành ca quay lại một lần nữa, cảm thấy bản thân không khác gì.

Tuy nhiên, sức mạnh căn nguyên trong đây cũng không còn làm hắn bị thương nữa.

Ngay sau đó, hắn ta đã phát hiện ra ‘”điểm hạ cánh”.

“Ý, Khương chưởng môn!”

“Sao ngươi bây giờ mới tới?”

“Ha ha ha, chúng ta còn tưởng ngươi gặp tai nạn rồi chứ!”

Tất cả mọi người vừa kinh ngạc vừa nhìn hắn ta.

Kinh ngạc là vì hắn không cần mở tiên quốc cũng có thể tồn tại?

Nhưng nghĩ kỹ thì người này đến huyết mạch của Nguyệt tộc cũng có được, khả năng còn có thứ gì đó phi phàm ấy chứ?

Vui mừng là hắn ta chưa chết, có nghĩa là tương lai lối vào này còn có thể mở ra.

Đặc biệt là 140 vị trước đây bị đào thải, sau đó trực tiếp bị hắn ta chọn trúng, tất cả đều âm thầm ghi nhớ ân tình của hắn.

Nhìn thấy hắn ta không sao, đương nhiên là rất vui vẻ.

Thành ca chống hai tay nhìn lên trời, ngượng ngùng làm màu nhẹ.

“Các ngươi đang nghĩ gì vậy? Vừa rồi ta tới muộn một bước, chỉ để mọi người nghỉ ngơi thôi, anh tuấn như ta làm sao có thể chết chứ?”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về hướng Mâu Vũ.

Được biết đến một Mâu tiên nữ điềm tĩnh, trước giờ đều là hiện thân của viên ngọc trong tay.

Còn bây giờ, nàng ta biểu hiện cả đời này chưa từng ngượng ngùng như vậy.

Mười mấy giây trước nàng ta còn tự tin nói rằng Khương Thành chết rồi, khiến mọi người thừa nhận sự thật.

Kết quả là mười mấy giây sau, người ta sống bưng nhảy loạn ở trước mặt nàng ta.

Việc này khiến nàng ta còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể tiếp tục mạnh mẽ giữ vững hình ảnh tiên nữ điềm đạm khó lường.

“Nên xuất phát rồi!”

Mọi người xung quanh cũng đều nói: “ Đúng vậy, nên khám phá Tiên Thụ rồi.”

Sức mạnh ban đầu của Tiên Thụ mỗi nơi đều khác nhau.

Sau khi thông qua lối vào, vị trí trước mắt của bọn họ là cuối cùng của nhánh cây Tiên Thụ.

Ở dây được xem là khu vực rìa nhất của thế giới tiên thụ, sức mạnh căn nguyên của Tiên Thụ là thấp nhất.

Sau mỗi lần đi vào, các vị Tiên Vương đều lần theo khám phá trung tâm của mỗi nhánh cây, cho đến khi không còn cách nào tiến sâu vào nữa.

Bởi vì càng tiếp cận nhánh chính, ích lợi sẽ càng lớn.

Thành ca chưa từng vào đây, đương nhiên sẽ không phát biểu ý kiến gì, cùng với cả đoàn bay về trước mà thôi.

Trên đường hắn ta hỏi khẽ Tiêu Hỗn Ma Vương: “Nếu như hơn 200 người đều ở cùng nhau, vì sao Thiên Khu các còn

muốn kết đồng với đội ngũ chúng ta?”

“Hoàn toàn không cần thiết!”

Tiêu Hỗn liên tục trả lời: “Khương chưởng môn có điều không biết, mỗi phần phân cách của tiên thụ này, đều là khu tu luyện tự nhiên.”

“Còn có người không đi nổi đoạn phía sau.”

“Cho nên khi đến mỗi phần phân cách, sẽ có người ở lại rời đội ngũ.”

Nhờ hắn ta giới thiệu qua, Thành ca mới hiểu được.

Nhánh cây trước mắt của bọn họ, được xưng là cảnh thứ nhất.

Nhánh này đi tiếp đến cuối có thể đi vào nhánh thứ hai.

Sức mạnh căn nguyên Tiên Thụ của nhánh này phẩm chất cao hơn so với cảnh thứ nhất, cho nên được xưng là cảnh thứ hai.

Tiếp tục đi theo nhánh này không ngừng đi qua lối phân cách, tiếp tục đi sau vào, còn có thể vào cảnh thứ ba, cảnh thứ tư.

Nhưng cũng bởi vì sức mạnh căn nguyên phía sau càng ngày càng hùng mạnh, một số Tiên Vương cũng không kham nổi, cho nên chọn lựa cách dừng lại.

Lối phân cách là nơi giao nhau của hai cảnh, sự phong phú của sức mạnh căn nguyên Tiên Thụ chỉ kém hơn cảnh sau một chút.

Đồng thời lối phân cách tương đối ổn định, không giống với nguy hiểm dọc đường.

Cũng vì vậy, trở thành khu tu luyện mà Tiêu Hỗn nói.

Hắn ta nhìn Miêu Vũ dẫn đường phía trước, nữ nhân này vừa bay, vừa cầm tấm bản đồ tương đồng để so sánh.

Xét cho cùng, cảnh giới thứ nhất tính từ cửa ra vào của Nguyệt Tiên cung là cùng một nhánh, nên các bậc tiền bối đã đúc kết kinh nghiệm và đưa ra lộ trình.

Đi hết một chặng đường, bay suốt ba ngày, cảnh tượng xanh nhạt vốn không biến đổi đột nhiên biến mất.

Thành ca phát hiện mình đang ở trong một bong bóng kỳ lạ.

Bong bóng này bốn bề đều lưu chuyển ánh sáng màu hồng, 271 người bọn họ đều bị bao phủ trong đó.

Sau khi bước vào đây, tiên quốc của tất cả bọn họ đều biến mất.

Đó không phả thật sự biến mất, mà là bong bóng khống chế, tất cả bọn họ không thể sử dụng tiên quốc được.

Đồng thời, hắn ta cảm thấy tiên lực trong cơ mình đang nhanh chóng mất đi.

Như thể vô hình, có thứ gì đó hút đi sức mạnh của mình.

Chuyện gì thế này?

Thành ca vung một nhát kiếm theo bản năng về phía bên rìa của bong bóng.

Một con rồng lửa mang theo sức mạnh thiên địa vùng vẫy bên rìa bong bóng, tiếp sau đó bong bóng khẽ rung lên.

Khỉ thât, cứng vậy à?

Bây giờ hắn ta sắp bước vào bình cảnh lên Tiên Vương rồi, cầm tiên kiếm cửu giai toàn lực xuất một chiêu, uy lực không thể nào tưởng tượng nổi.

Kết quả đến bong bóng của cảnh thứ nhất cũng không đánh vỡ được?

Không lẽ phải dùng đến bạo kích gấp mười lần hả?

Các người khác cũng bị một chiêu này doạ cho nhảy dựng cả lên.

“Chiêu này của Khương chưởng môn, uy lực thật quá sức tưởng tượng!”

“Đúng vậy, đổi lại chúng ta, căn bản không thể làm gì được nơi này.”

Các Tiên Vương này ở trong bong bóng không dùng được tiên quốc, quả thật thực lực đơn thuần của bọn họ còn không bằng Khương Thành.

Nhưng ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên thanh kiếm đó.

Đó là tiên kiếm cửu giai trong truyền thiết sao?

“Tiên kiếm cửu giai quả thực bất phàm!”

“Đúng vậy, thanh kiếm này quá mạnh…”

“Nhìn dáng vẻ đó, không hổ thẹn là cửu giai!”

Thành ca nghe mấy câu trước cảm thấy đắc ý, chẳng lẽ một chiêu đó của bản thân đã tính là rất ưu tú rồi sao?

Nghe thấy mấy câu sau, suýt chút nữa tức tới vẹo mũi.

Mẹ kiếp các người có thể chú tâm vào chủ nhân của thanh kiếm được không hả?

Mâu Vũ thu ánh mắt lại: “Được rồi, cùng ra tay đi!”

Mấy người khác lấy tiên khí và pháp bảo ra.

Cảnh thứ nhất này, hai lần trước đã có rất nhiều người đi qua, quen thuộc rồi.

Cửa ải khó là gì, bọn họ vừa bắt đầu đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên không hề hoảng loạn.

Chương 332.

Hơn hai trăm vị Tiên Vương và Ma Vương đồng loạt dùng tuyệt chiêu đánh vào điểm phía trước của bong bóng.

Cách trực tiếp nhất để phá vỡ bong bóng này là dùng lực làm cho nổ.

Đây cũng là kinh nghiệm được các tiền bối đúc kết.

Sau một trận gầm dữ dội, bong bóng màu hồng vỡ tan.

Tiếp theo sau, bầu trời màu xanh nhạt lại xuất hiện trước mắt.

Mọi người lại một lần có được tiên quốc, tiếp tục lên đường.

Cửa ải này đối với bọn họ mà nói, vốn không có gì khó.

Mười ngày tiếp theo, mọi người lại cùng nhau phá vỡ hai cái bong bóng đột nhiên xuất hiện.

Hôm nay, phía trước cuối cùng đã xuất hiện một lối phân cách.

Lực căn nguyên ở đây đã đạt tới mức cao nhất của cảnh thứ nhất rồi, ở đây tu luyện quả thật tốt hơn nhiều lúc mới vào.

Nhưng khác với con đường bình thường mà Thành ca tưởng tượng, trước mắt xuất hiện hai lối vào chưa biết được.

Hai lối vào rất giống nhau, cũng không biết được tình hình trong này thế nào.

Tiên Thụ có rất nhiều nhánh cây và lối phân cách đếm không xuể, trái phải hai lối vào, có một đường có thể đi vào cảnh thứ hai, càng đến gần nhánh chủ.

Lối còn lại, rất có khả năng đến phần ngoài ra của cảnh thứ nhất.

Ở trong này không hề có bản đồ so sánh, chỉ có thể dựa vào trực giác dự đoán.

Nếu chọn sai thì sẽ rất phức tạp.

Mỗi con đường đều không có cách quay lại, tới lúc đó sẽ phải tiếp tục đi dọc theo con đường sai đó.

Mâu Vũ không cần suy đoán liền chọn bên phải, những người còn lại cũng không do dự đi theo.

Nguyên nhân rất đơn giản là vì rất nhiều người ở đây đã từng đến.

Hai lần trước Tiên Thụ mở ra, đã đúc kết kinh nghiệm, đương nhiên biết rằng bên phải là đúng.

Đi qua lối vào, quả nhiên đã đến một nhánh nào đó của cảnh thứ hai.

Phẩm chất căn nguyên ở đây cao hơn nhiều so với cảnh giới thứ nhất, cũng có ích hơn với căn cơ bẩm sinh.

Nhưng mọi người không dừng lại mà tiếp tục đi tiếp.

Đi được năm ngày nữa, cảnh tượng phía trước lại tiếp tục thay đổi.

271 cùng đáp xuống giữa một tòa thành nhỏ.

Cảnh tượng trong thành phong phú, không khác gì với thế giới bên ngoài.

Chỉ là trống không bóng người, trầm trầm âm khí.

Thành ca mắt nhìn quanh bốn phía, mọi người lại một lần nữa bị phong ấn tiên quốc, xem ra là nguy hiểm của cảnh giới thứ

hai rồi.

Hắn ta rút tiên kiếm màu đỏ ra một cách tự nhiên.

“Không được!”

Mâu Vũ đã vội vàng ngăn cản bước tấn công tiếp theo của hắn ta.

“Sao thế?”

“Ở đây không có cách nào phá vỡ đâu.”

Giọng nói của Tịch Vân truyền tới: “Khương chưởng môn, ở dây cần phải tìm ra lối ra có sẵn mới được.”

“Nếu như phá hủy nơi này, ngược lại làm mất manh mối, đến lúc đó phải đợi một tháng, đợi đến lúc tòa thành này chầm chậm hồi phục.”

“Vì để thông qua được trùng này, nghe nói trước đây đã có người lạc ở đây cả chục năm.”

Thành ca bất đắc dĩ lắc đầu, tình cảm ở tiên thụ này cứ như đang chơi trò chơi vậy.

Còn phải tìm manh mối gì?

Dưới sự lãnh đạo của Mâu Vũ, mọi người không cần hoảng loạn đi tìm, trực tiếp xuyên qua những con đường đi tới một cửa hàng thuốc.

Đẩy cửa sân sau của nhà thuốc ra, mọi người vào theo thói quen.

Theo sau tìm thấy một cái giếng cổ.

Còn chưa đợi Thành ca phản ứng lại, Mâu Vũ đã nhảy xuống dưới.

Sau khi cùng với mọi người nhảy xuống giếng cổ, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Phía trước lại xuất hiện một thành nhỏ mới.

“Sao vẫn còn?”

“Cửa ải này có ba trùng ảo ảnh, vừa rồi là thông qua một trùng.”

Tịch Vân lại đang giải thích cho hắn ta.

“Nếu như tu luyện quy tắc huyền ảo thì vượt qua cửa ải này sẽ dễ dàng hơn vô số lần.”

“Nhưng bây giờ Mâu Vũ biết đường đi, cũng không cần tới điều đó nữa.”

Quả nhiên, Mâu Vũ đã đưa mọi người đi đến một căn nhà ở trong thành.

Trong phòng có đầy đủ bàn ghế giường tủ, trên tường còn có một bức tranh.

Người phụ nữ này trực tiếp xông vào trong bức tranh.

Ồ, đây là lối ra?

Thành ca cũng không biết nói gì nữa.

Nếu như đổi thành hắn ta một mình tới đây, tới ngày tháng năm nào cũng không chắc nghĩ tới chỗ này được.

Vượt qua bức hoạ, bọn họ đã bước vào ngôi thành trong tranh.

Vẫn là Mâu Vũ dẫn đường, ở thành nhỏ trong tranh, bọn họ lại di chuyển một lần nữa.

Lần này bọn họ cuối cùng cũng thông qua cửa ải, quay về thế giới bên ngoài.

Trong 271 người, đi vào lần đầu giống Thành ca thực ra cũng không ít.

Còn có người mặc dù đi vào lần thứ hai nhưng cũng chỉ biết được đường, biết được quy tắc thông thường, cũng không hề có được chuẩn bị kỹ càng như vậy.

Cửa ải vừa rồi không khỏi khiến nhiều người phải chửi bậy.

“Quá phức tạp rồi, nếu không có Mâu Vũ cô nương dẫn đường, thật sự có đánh vỡ đầu thì ta cũng không nghĩ tới được.”

“Đúng vậy, may mà có nàng.”

“Các vị Thiên Khu các vừa nhìn là biết đã sớm có chuẩn bị mà!”

“Đi theo nàng, đúng thật là không cần suy nghĩ, cảm giác không có gì đáng lo ngại…”

Vẻ mặt Mâu Vũ vốn không lộ ra đắc ý, chỉ là ánh mắt nhìn về Khương Thành một lúc, sau đó lại tiếp tục dẫn đầu lên đường.

Thành ca cũng không biết ánh mắt đó của nàng ta có ý gì.

Lẽ nào là đang khoe mẽ?

Nghĩ đến điều này, hắn ta có chút ghen tị.

Ánh đèn sân khấu đã bị nữ nhân này cướp mất rồi!

Trước mắt, rõ ràng nàng trở thành nhân vật chính, ánh đèn đều đổ dồn vào nàng.

Nếu như bây giờ chọn đội trưởng, có lẽ chín phần mười đều chọn nàng.

Việc này khiến Thành ca rất mất mặt, nhưng cũng bất lực.

Người ta có chuẩn bị bản đồ, đồng nghĩa với việc lấy được chiến lược của một trò chơi vậy, cho dù hắn ta có hệ thống hack cũng khó để giành được sân khấu của nàng.

Chỉ có thể hy vọng những cửa ải phía sau có chút khó khăn đặc biệt, sau đó có thể lật ngược tình thế, giành lại ngôi vương.

Nếu suy nghĩ này bị lộ ra ngoài, chắc chắn những người còn lại tức đến thổ huyết.

Suy cho cùng mọi người ở đây đều hy vọng càng đơn giản càng tốt.

Vỏn vẹn nửa tháng sau, bọn họ đến được lối phân cách của cảnh giới thứ hai, trước mặt lại xuất hiện hai lối vào.

Lần này, đội ngũ đã có mười mấy Tiên Vương dừng lại.

“Ở đây đã là giới hạn của chúng ta rồi.”

“Lực căn nguyên của cảnh giới thứ ba, chúng ta nhất định sẽ không chống cự nổi.”

“Cảm tạ Mâu Vũ cô nương đã đưa chúng ta tới đây!”

Mâu Vũ đã gật đầu, sau đó chọn hướng đi bên trái.

Những người khác lần lượt đi theo.

Ở cảnh giới thứ ba, bọn họ đã gặp khó khăn, đương nhiên vẫn là Mâu Vũ đưa bọn họ dễ dàng vượt qua.

Lối phân cách của cảnh thứ ba, có vỏn vẹn 100 người dừng lại.

Bọn họ đã không thể tiếp tục lên đường được nữa.

Thiên Khu các cũng có một vị Tiên Vương dừng lại.

Đội ngũ của Thành ca có Minh Trì Tiên Vương và Lưu Duyên Tiên Vương cũng dừng lại ở đây.

“Khương Chưởng môn, lão phu rất muốn tiếp tục đi cùng ngươi tiến về phía trước!”

“Nhưng ta lực bất tòng tâm.”

Vẻ mặt cả hai người luyến tiếc, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ở trong này, cho dù Thành ca muốn đưa họ đi tiếp cũng không được, đưa tới cảnh giới tiếp theo, tiên quốc bọn họ cũng căn bản không thể chống cự nổi lực căn nguyên hùng mạnh như vậy.

Đến lúc đó lại là làm hại bọn họ.

Đám đông tiếp tục di chuyển về phía trước, khi đến lối phân cách thứ tư, lại có thêm hơn một trăm người dừng lại.

Lúc này đội ngũ 271 người, chỉ sót lại 35 người.

Thiên Khu các lại có thêm 5 người dừng lại.

Còn bên phía Thành ca, lần này không có ai rời đội.

Bất kể Tiêu Hỗn, Sát Lợi, Tịch Vân, ba vị Thi vương, hay là Vô Quyết, Tinh Vũ, Xá Lan, tất cả đều không phải Tiên Vương, Ma Vương bình thường.

Xuất thân, vận mệnh và sức chiến đấu của bọn họ hơn hẳn các Tiên Vương phổ thông, căn cơ bẩm sinh của họ cũng rất phi thường.

Ở trong Tiên Thụ, người như thế này được định sẵn sẽ tiến xa hơn.

Và đây cũng chính là nguyên nhân ban đầu Thiên Khu các muốn tìm tới họ để đồng hành.

Những cửa ải ở trước chỉ là một đoạn đơn giản, khảo nghiệm thật sự còn ở phía sau.

Chương 333.

Sau khi bước vào cảnh thứ năm, Mâu Vũ lại liếc nhìn Thành ca một cái.

Thực tế thì nàng cũng rất ngạc nhiên.

Đáng lẽ nàng còn cho rằng Khương Thành hoàn toàn không thể sống sót trong Tiên Thụ.

Kết quả là từ lúc bắt đầu chuyến hành trình với người này đến tận bây giờ, hơn hai trăm Tiên Vương, Ma Vương đều đã tụt lại phía sau, chỉ mình hắn vẫn chẳng thấy sao cả.

Cứ như là sức mạnh căn nguyên này không thể làm hại được hắn vậy.

Thành ca không hề biết ánh mắt này đang lộ ra vẻ kinh ngạc, nếu không hắn nhất định lại làm màu.

Hắn còn cho rằng nữ nhân này đang khoe khoang thân phận "đội trưởng" cơ.

Lúc đến ngã ba của cảnh thứ năm thì chỉ còn 15 người còn trụ lại.

Trong đó Thiên Khu các chỉ còn sót lại 5 người có thể tiếp tục tiến về phía trước, mà 10 người như Tịch Vân, Tiêu Hỗn…vẫn chưa ai bị rớt lại hệt như ban đầu.

Phía trước xuất hiện hai lối vào mới, cả hành trình này Khương chưởng môn đều ăn không ngồi rồi, giờ hắn đang chờ Mâu tiên nữ tiếp tục dẫn mình tiến về phía trước.

Nhưng mà lần này Mâu tiên nữ lại không lựa chọn.

"Đây đã là phần cuối của tấm bản đồ trước đây mà ta có được rồi."

"Những cửa ải ở phía sau chỉ đánh nhắm mắt xông bừa thôi."

"Lần này phải dựa vào cảm giác để lựa chọn rồi, nếu như các ngươi không muốn thì cũng có thể ở lại đây."

Hai lối vào giống y hệt nhau, nếu không tiến về phía trước thì hoàn toàn sẽ không biết được bên trong đó có gì.

May mắn chọn đúng thì có thể tiến thẳng vào cảnh thứ sáu.

Nhưng nếu xui xẻo thì có lẽ cũng sẽ bị giáng cấp xuống một cảnh thứ tư khác.

Đến lúc này chỉ đành tiếp tục thăm dò cảnh thứ tư đó, sau đó lại vào một cảnh thứ năm khác.

Đấy là trong tình huống may mắn, nếu như đen đủi hơn nữa thì có lẽ lại chọn sai thêm một lần nữa, sau đó lại bị giáng xuống cấp thấp hơn.

Suy cho cùng thì cảnh thứ tư khác, nếu không phải là con đường bọn họ đã từng đi qua, người trước đó không để lại bản đồ.

Ngộ Đạo Tiên Thụ này đúng là một nơi khiến người ta nhức cả đầu.

Tỉ lệ một phần hai, tiếp tục phải đánh cuộc, hay là ở lại đây bảo vệ vị trí cảnh thứ năm, đây là một quyết định khó khăn.

Nghe đến câu bản đồ đã không còn gì nữa, cuối cùng Thành ca cũng lấy lại tinh thần.

Ngươi dùng hết sạch chiến lược rồi đúng không.

Mâu Vũ ơi là Mâu Vũ, ngươi ngồi trên cái ghế nhân vật chính quý giá hơi lâu rồi đấy, có phải nên xuống rồi không?

Không phải anh đây là người nổi tiếng, anh đây chỉ muốn làm màu, muốn kiếm giá trị kinh sợ mà thôi!

Đương nhiên mọi người không thể nào đoán nổi suy nghĩ của hắn, nhao nhao nói: “Tiếp tục đi!”

“Có sai thì cũng là ý trời!”

“Cược đi!”

Mâu Vũ gật đầu: “Vậy được, ta chọn đây.”

Sau đó nàng dẫn mọi người bước vào lối vào ở bên trái.

Từng người trong số hai mươi người bước vào, vừa mới vào tới nơi đã bắt đầu thở dài.

“Haizzz, chọn nhầm rồi.”

Phẩm chất căn nguyên trong mỗi một cảnh đều không giống nhau, phẩm chất căn nguyên trong nhánh cây xa lạ này còn chẳng bằng cảnh thứ năm mới nãy.

Mặc dù biết đúng sai là năm mươi năm mươi, kết quả như nào cũng là bình thường, nhưng chắc chắn ai nấy cũng đều có những kỳ vọng tốt đẹp ngay từ đầu.

Phụt!

Lần này Thành ca trực tiếp cười ra tiếng.

Đúng là muốn cái gì thì cái đó đến.

Những người khác lập tức nhìn về phía hắn, Mâu Vũ cũng nhíu mày.

“Khương chưởng môn, ngươi cười cái gì?”

Thành ca vội vàng xua tay: “Không có gì, chỉ là ta đột nhiên nhớ đến một chuyện rất vui thôi.”

Tất cả những người khác của Thiên Khu các đều lộ ra vẻ không vui.

Mới nãy bọn ta vừa chọn sai đường, ngươi lại nhớ đến chuyện vui, khùng hả?

Đừng quên, ngươi cùng là một thành viên của đội ngũ này đấy!

Đám người Tịch Vân, Hoa m, Vô Khuyết rất cạn lời, cho dù ngươi hả hê thì cũng đừng biểu hiện lộ liễu như vậy chứ!

“Không sao không sao, mọi người tiếp tục thăm dò đi!”

Tiêu Hỗn Ma Vương vỗ vỗ tay, giúp Khương chưởng môn làm dịu không khí.

“Dù sao chúng ta vẫn còn đủ thời gian mà.”

“Đúng vậy, thời gian 81 năm, bây giờ mới ba tháng trôi qua thôi, chúng ta không thua được đâu!”

Đám người Tịch Vân và Vô Quyết chủ động cười nói: “Đây không phải là lỗi của Mâu Vũ cô nương, nếu là bọn ta thì chắc chắn cũng sẽ chọn nhầm thôi.”

“Đúng vậy, tiếp theo mọi người cần phải đồng tâm hợp lực mới có thể trở về cảnh thứ sáu.”

Mâu Vũ và Độ Trần Tiên Vương của Thiên Khu các liếc nhau một cái, âm thầm thở phào một hơi.

Mặc dù Khương Thành "rất không đáng tin cậy", cơ mà đám người dưới trướng hắn đều rất biết đại cục.

Nếu như đổi thành một người không biết lý lẽ gì, sau khi chọn sai đường, e rằng bây giờ đã chụp nồi oán trách đồng đội rồi.

Nhìn đám người đang dự định bước về phía trước, Thành ca âm thầm mở bảng hệ thống, lại nhấn nút đảo ngược thời gian một lần nữa.

Thực tế thì sau khi biết trong Tiên Thụ có một loạt các quy tắc, hắn mới biết kỹ năng "đảo ngược thời gian" này đúng là tuyệt cú mèo.

Người khác chọn sai, chỉ đành tiếp tục đi theo cái sai ấy, không thể quay đầu lại được nữa.

Hoàn toàn là dựa vào may mắn.

Nhưng mà hắn lại khác.

Đảo ngược thời gian đồng nghĩa với việc có thể thử không giới hạn.

Sai thì có thể làm lại, hoàn toàn không cần quan tâm đến cái gọi là may mắn.

Soạt, hắn quay trở lại phần cuối của cảnh thứ năm trước đó.

Mọi người còn đang nhìn hai lối vào kia.

"Lần này chỉ đành dựa vào may mắn để chọn thôi, nếu như các ngươi không muốn thì có thể ở lại đây."

Mâu Vũ vừa dứt lời, những người khác cũng nói những lời thoại hệt như vậy.

"Tiếp tục đi!"

"Sai thì cũng là do ý trời!"

"Cược đi!"

"Cược cái gì cơ?"

Giờ là lúc Thành ca lên sàn, hắn chỉ vào lối vào ở phía bên phải rồi nói: "Lối vào chính xác là cái này."

Mọi người sửng sốt, Mâu Vũ – người đáng lẽ còn đang định chọn bên trái cũng quay đầu lại.

“Khương chưởng môn, sao ngươi lại biết được bên phải mới là đúng?”

Bởi vì mới nãy ngươi chọn bên trái là sai đó, đương nhiên bên phải còn lại là đúng rồi.

Cảm ơn em gái đã giúp ta thăm dò đường nhá.

Đương nhiên là Thành ca sẽ không nói như vậy.

Hắn vuốt vuốt đám râu dài không hề tồn tại trên cằm, nhàn nhạt nói: “Dựa vào cảm giác.”

Mọi người bất lực chửi bậy.

Dựa vào cảm giác, vậy thì ngươi thể hiện cái vẻ chắc như đinh đóng cột làm gì hả?

Mâu Vũ còn cho rằng hắn định nói ra cao kiến gì, nghe hắn nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

“Khương chưởng môn, đừng đùa nữa.”

“Không tin thì cứ đi theo ta mà xem.”

Thành ca cũng chẳng buồn phản bác, đi thẳng vào lối vào ở bên phải.

Những người khác liếc mắt nhìn nhau, đây rõ ràng là không thèm tham khảo ý kiến của đồng đội mà?

“Chúng ta cũng vào thôi!”

Đương nhiên mười người Tiêu Hỗn, Tịch Vân cũng nhanh chóng bám sát theo Khương chưởng môn.

Mọi người đã vào rồi, đám người Mâu Vũ cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Trừ khi bọn họ muốn từ bỏ đám đồng minh này.

“Haizz, chúng ta cũng chỉ đành chọn bên này vậy!”

“Bỏ đi, dù sao tất cả mọi người đều chỉ dựa vào cảm giác.”

Mâu Vũ cũng hơi khó chịu.

Đáng lẽ nàng còn định chọn bên trái, bây giờ chọn bên phải rồi, đương nhiên trong lòng nàng chẳng dễ chịu gì.

Người cuối cùng bước vào lối vào, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Lực căn nguyên nồng đậm của Tiên Thụ gợn sóng khắp nơi khiến tiên quốc của nàng như càng thêm sinh động.

Đây thật sự là cảnh thứ sáu ư?

Hắn lựa chọn đúng rồi?

Lúc này, tất cả mọi người đều đang hoan hô.

“Ha ha ha, đúng là không hề sai!”

“Vẫn là Khương chưởng môn lợi hại, cảm giác cũng chuẩn thật đấy!”

Những người khác đều cảm thấy đây chỉ là may mắn mà thôi, mù mờ lại đoán trúng cái tỉ lệ một phần hai kia.

Nhưng mà ánh mắt của đám người Tiêu Hỗn, Sát Tịch và Vô Quyết lại sáng rực cả lên.

Bởi vì bọn họ rất hiểu Thành ca, chắc chắn lối vào mà hắn lựa chọn không phải là chọn bừa!

Cả chuyến hành trình này, Khương chưởng môn đều bị lu mờ, bây giờ cuối cùng cũng bắt đầu thể hiện thần uy rồi đúng không?

Ánh mắt ngầm hiểu nhau của bọn họ bị Mâu Vũ nhạy cảm nhìn ra được.

“Sao ngươi lại làm được vậy?”

Trực giác của nàng nói rằng chắc chắn trong này có bí mật gì đó.

Hệt như huyết mạch Nguyệt tộc và bí pháp trước đó, lại còn có thể đi lại tự nhiên trong Tiên Thụ chỉ với cảnh giới Tiên Tôn cửu phẩm, quả thật người này quá bí ẩn.

Chương 334.

Nghe thấy câu hỏi này, Độ Trần Tiên Vương và Cực Minh Tiên Vương của Thiên Khu các kinh ngạc nhìn lại.

“Ngươi sẽ không cho rằng người này tìm được lối vào nhờ một cách thức đặc biệt nào đó chứ?”

“Cái này rõ ràng là đoán mò mà.”

“Cơ hội năm mươi năm mươi, vẫn rất dễ trúng mà.”

Hai người dùng truyền âm để nói chuyện, mà Thành ca lại không nghe thấy được.

Nhưng mà Mâu Vũ lại cảm giác chuyện này cũng không đơn giản như vậy, đối với Khương chưởng môn, nàng càng ngày càng để ý.

Đội ngũ 20 người tiếp tục tiến lên, sau sáu ngày, bọn họ gặp phải khó khăn mới.

Thành Ca cũng được coi là tập mãi thành quen, xem ra cửa ải của mỗi cảnh đều không giống nhau.

Hơn nữa hắn cũng phát hiện một quy luật, thật ra mỗi cửa ải đều khảo nghiệm một loại quy tắc.

Ví dụ như cửa ải thứ nhất, là khảo nghiệm quy tắc sức mạnh.

Mà cửa thứ hai ngay cả ba tòa thành kia, thì là khảo nghiệm của quy tắc huyễn ảo.

Cửa ải kiểu này, nhiều người cùng nhau lập thành một đội thì quả thật có ưu thế hơn hẳn.

Cho dù cảm ngộ với quy tắc ở ải đó không sâu sắc lắm, nhưng mà lại có thể dùng sức mạnh của tập thể.

Cửa ải trước mắt này, cảnh tượng một đấu trường hình tròn khổng lồ hiện ngay ra trước mặt mọi người.

Ngoài việc bốn phía khán đài không có một ai ra thì phạm vi của khu vực thi đấu còn lại này có lẽ cũng hơn ngàn dặm.

Dựa theo thông lệ, tiên quốc của tất cả mọi người lại không thể mở ra được.

Đám người dò xét bốn phía, cẩn thận từng li từng tí thả tiên hồn ra thăm dò mỗi một góc, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

“Cửa ải này sẽ khảo nghiệm quy tắc gì đây?”

“Chẳng lẽ là quy tắc chiến đấu ư, để chúng ta vào sân giao đấu.”

“Có lẽ vậy!”

“Nhưng mà cũng không có đối thủ mà.”

Đã có mấy Tiên Vương bước vào sàn giao đấu khổng lồ kia, chẳng qua là cũng chẳng xảy ra chuyện gì.

“Không phải là để cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau đấy chứ?”

“Đó là cái gì vậy?”

Mâu Vũ bỗng nhiên chỉ vào một góc của đấu trường, nơi đó có mấy con thải điệp nhẹ nhàng bay lượn.

Những thải điệp này cực kỳ nhỏ, chỉ lớn bằng hạt đậu, mà toàn thân lại gần như trong suốt.

Đếm kỹ lại thì có tổng cộng năm con.

Trước đó bọn họ đã dùng tiên hồn để dò xét cả nơi đây nhưng lại không hề phát hiện ra năm con bươm bướm rực rỡ này.

Độ Trần Tiên Vương vuốt vuốt chòm râu, trầm giọng hạ kết luận: “Khảo nghiệm của cửa ải này chắc là liên quan tới mấy con thải điệp này.”

Những người khác cũng đều đồng ý.

Cái này là đương nhiên rồi, một nơi yên tĩnh trầm lặng như này lại xuất hiện mấy con bươm bướm thì quá không bình thường.

Tiêu Hỗn Ma Vương cau mày nói: “Vậy làm sao để qua cửa ải này đây? Giết mấy con bướm này sao?”

Lúc nói những lời này, hắn không khỏi nhìn về phía Khương chưởng môn, muốn xin phép ý kiến của lão nhân gia một chút.

Thành ca tới đây lần đầu, hắn biết cái quần què gì đâu.

Nhưng mà nhìn thấy Tiêu Hỗn nhìn mình mong đợi như thế, dù sao cũng phải biểu hiện một chút.

Thế là hắn đưa tay hướng phía mấy con bướm kia liền là một kiếm.

“Đừng…”

Mâu Vũ vội vàng ngăn cản, rất nhiều cửa ải không thể tùy tiện ra tay được.

Ngộ nhỡ mấy con bướm kia chính là manh mối quan trọng để qua cửa, bị hủy đi thì chết chắc rồi.

Nhưng mà, đã muộn.

Bùm!

Hỏa long mãnh liệt gào thét lướt qua, nhanh chóng quét sạch cả nơi đây rồi vụt tắt.

Mọi người thầm nghĩ, lão huynh ngươi cũng thẳng tay quá rồi đấy.

Nhưng mà nhìn lại nơi này, mấy con bướm vẫn còn ở đó.

Hơn nữa không biết từ lúc nào, lại xuất hiện ra mấy trăm con.

Bươm bướm sắc màu nhẹ nhàng bay lượn ở nơi đây, thoạt nhìn lộng lẫy đẹp rực rỡ.

“Lẽ nào thật sự phải tiêu diệt mấy con thải điệp này ư?”

“Có lẽ vậy!”

“Vậy mọi người cùng nhau ra tay đi!”

Lần này Mâu Vũ cũng không có ý kiến gì, thế là mọi người nhao nhao bay lên trên không.

Triển khai tuyệt chiêu của mỗi người, điên cuồng tấn công về giữa sân.

Tư thế kia, đơn giản chính là ném bom diện rộng mà.

Nếu không phải đấu trường bên trong cảnh tượng này rất đặc biệt thì đã bị đánh cho bay màu từ lâu rồi.

Có lẽ khoảng một phút sau, mọi người dần dần ngừng lại, sửng sốt mà nhìn số lượng bươm bướm đang không ngừng bay lượn trước mắt khi, ít nhất cũng phải đến hàng trăm triệu con.

Cho dù là có ngu đến đâu thì lúc này cũng phản ứng lại rồi.

Những con thải điệp này càng ngày càng nhiều hình như là do công kích của bọn họ.

Nếu như không tấn công thì có lẽ sẽ không nhiều đến như vậy.

Độ Trần Tiên Vương kiến thức rộng rãi thở dài một tiếng: "Có lẽ chúng làm sai rồi, mấy con thải điệp kỳ lạ ở đây coi đòn tấn công của chúng ta là chất dinh dưỡng."

"Cho nên mới càng ngày càng nhiều."

Có lẽ chuyện này mà xảy ra ở bên ngoài thì rất khó để tin được, nhưng ở bên trong Tiên Thụ, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Vậy… làm sao bây giờ."

Nhìn thải điệp đông đúc kia, mọi người cảm thấy nhức hết cả đầu.

Mâu Vũ không lên tiếng, nàng lẳng lặng nhìn số lượng bươm bướm đang bay vô cùng rối loạn kia, dường như tiên hồn muốn quét qua từng chi tiết nhỏ.

Không biết qua bao lâu, lúc mọi người ở đây bó tay toàn tập, rốt cuộc nàng cũng có phát hiện.

"Bên trong những con thải điệp này, có một con không hề có màu sắc gì, mà là trong suốt không màu."

Mọi người ở đây đều Tiên Vương Ma Vương, tất cả lập tức nhớ lại.

Quả thực ngay từ đầu bên trong năm con thải điệp có một con là không màu, chỉ là khi đó tất cả mọi người cảm thấy điều này chẳng có gì đặc biệt hết.

Mà bây giờ Mâu Vũ nhắc nhở, bọn họ nhìn lại lần nữa, phát hiện trong số hàng trăm triệu triệu con thải điệp màu sắc rực rỡ chỉ có duy nhất con thải điệp không màu hệt như lúc đầu.

Cho dù là bọn họ hay là người khác thì tìm được con thải điệp không màu này trong số hàng trăm triệu con cũng là chuyện không thể nào làm được.

"Đúng vậy! Xem ra nó mới là chìa khóa thật sự!"

“Nhưng mà công kích vừa nãy của chúng ta đã đánh tới nó lâu rồi mới phải chứ!”

“Đúng vậy, một đòn vừa rồi của ta bao trùm toàn bộ nơi đây, nó không thể nào trốn được!”

“Không!”

Mâu Vũ lắc đầu lần nữa, trong mắt nàng lóe lên ánh sáng của trí tuệ.

“Các ngươi nhìn quỹ đạo bay của nó lơ lửng không cố định, hình như là một loại dịch chuyển tức thời.”

“Nếu như ta đoán không lầm, bắt được con bướm không màu này thì có thể qua ải.”

“Cửa ải này, khảo nghiệm là quy tắc tốc độ!”

Nàng vừa phân tích như thế, mọi người nhất thời thông suốt.

“Không hổ danh là Mâu Vũ cô nương, thật sự là quá thông minh!”

“Đúng vậy, có nàng ở đây, không có câu đố nào mà không giải được hết!”

Thành ca lại biến thành vai phụ lộng lẫy một lần nữa.

Không có cách nào mà, trừ làm màu ra thì hắn chẳng thể nào chuyên tâm vào chuyện khác được, mà Mâu Vũ lại có sự tập trung và còn rất thông minh nữa.

“Đáng tiếc hiện tại số lượng bươm bướm quá nhiều, cái này phiền phức không ít đâu.”

“Thử một chút đi!”

Sau khi xác định đây là khảo nghiệm quy tắc tốc độ, đám người xoa tay, tất cả đã chuẩn bị ra tay bắt hồ điệp.

Sau đó, Thành Ca trực tiếp chọn đảo ngược thời gian.

Dạo gần đây sau khi hắn dùng nhiều kỹ năng này, hắn mới phát hiện ra nó vô cùng thích hợp để làm màu.

Theo một cái chớp mắt, thời gian trở lại giây phút kia mọi người vừa vào sân.

Lúc này bên trong đấu trường không có vật gì, tất cả mọi người đang tìm kiếm manh mối.

Thành ca một mình bay vào giữa sân, sau đó năm con bướm xuất hiện.

Hai tay của hắn để ra sau, cái cằm khẽ nhếch, ho nhẹ một tiếng.

"Được rồi, các ngươi không cần tìm lung tung nữa, manh mối ở ngay chỗ này."

"Hả?"

Nhanh vậy?

Mọi người nghe tin nhao nhao chạy đến, Mâu Vũ cũng không ngoại lệ.

"Khương chưởng môn tìm được cái gì rồi?

"Năm con thải điệp."

"Quả thật cái này có vẻ là manh mối."

"Mắt Khương chưởng môn tinh tường ghê ha!"

"Vừa bước vào thôi đã phát hiện ra khác thường rồi!"

Thành Ca mặt không đỏ thở không gấp, tiếp tục "phổ cập kiến thức" cho mọi người.

"Không thể tấn công những con thải điệp này."

"Hả, tại sao?"

"Chẳng lẽ là bởi vì giết chết bọn nó thì manh mối sẽ mất ư?"

"Không."

"Sở dĩ không thể công kích, là bởi vì bọn chúng có chuyển hóa đòn tấn công của chúng ta thành chất dinh dưỡng." Khương chưởng môn tỏ vẻ nghiêm túc khuyên bảo mọi người.

Để chứng minh cho điều này, hắn nhẹ nhàng chỉ tay về một con thải điệp trong đó, con thải điệp kia lập tức biến thành hai con.

Chương 335.

“Nhìn thấy chưa?”

Khương chưởng môn chỉ về phía con bướm hoa vừa mới bị tấn công.

“Chỉ là gặp phải sự tấn công nhẹ như vậy, đều sẽ biến thành hai con.”

“Một khi chúng ta toàn lực tấn công, chỗ này rất nhanh sẽ bị bướm hoa lấp đầy, mấy tỷ con chứ không phải đang nói chơi!”

Mọi người nghĩ đến cảnh hàng tỷ con bướm hoa ùn ùn kéo đến, tức khắc cũng cảm thấy nhức đầu.

Ngoài chuyện này ra, chính là khâm phục Khương chưởng môn.

Lão nhân gia hắn vậy mà vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra những đặc thù của đám bướm hoa này, đúng là con mắt tinh tường.

Nếu như không phải hắn nhắc nhở, mọi người rất có thể sẽ phạm phải sai lầm rồi.

Thành ca lặng lẽ nhìn giao diện hệ thống một cái, cũng không tồi, có được điểm giá trị chấn kinh.

Nhưng mà bởi vì mức độ kiếp sợ không cao nên cho không nhiều, còn cần phải không ngừng cố gắng.

“Vậy cửa này làm sao để qua đây?”

Độ Trần Tiên Vương của Thiên Khu các cũng chủ động thỉnh giáo hắn một cách hiếm thấy.

“Có thể mời Khương chưởng môn giải thích nghi hoặc cho mọi người?”

Sự thay đổi thái độ của hắn khiến cho Khương Thành rất vui vẻ.

Nhất là bây giờ đến cả trên mặt Mâu Vũ cũng viết chữ ham học.

Vì vậy, dưới sự vây quanh của 19 vị Tiên Vương, Khương Thành chỉ về hướng con bướm không màu kia.

“Nhìn thấy con bướm kia chưa?”

Mọi người ngoan ngoãn gật đầu giống như những học sinh, nhìn thấy rồi.

Thành ca hướng dẫn từng bước giống như một thầy giáo ưu tú vậy: “Vậy các ngươi có phát hiện có gì đó bất thường không?”

Mọi người cẩn thận xem thử, Mâu Vũ vẫn là người thông minh nhất.

Người đầu tiên nói: “Nó không phải là bướm hoa, hơn nữa quỹ đạo hành động của nó so với những con bướm hoa khác mơ hồ nhanh chóng hơn!”

Thành ca mỉm cười gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Trong lòng lại đang thầm lau mồ hôi, em gái à, thực ra tất cả những thứ này đều là ngươi phát hiện ra.

Chỉ là Ca có nhu cầu muốn làm màu quá lớn, chỉ có thể mượn của ngươi để giả bộ một chút rồi.

Cực Minh Tiên Vương nghi hoặc nói: “Con bướm khác biệt này thể hiện điều gì? Lẽ nào nó có thể giết chết?”

Thành ca lắc lắc ngón tay, tâm thái như ta sớm đã nhìn thấu hết mọi thứ.

“Giết không được, nó có thể miễn dịch với sự tấn công của chúng ta.”

“Vậy phải làm sao?”

“Rất đơn giản, bắt lấy nó!”

Thành ca giũ tay áo, nghiêm nghị nói: “Cửa này chính là thử thách quy tắc tốc độ!”

Buổi nói chuyện này, khiến cho mọi người sáng tỏ thông suốt!

“Khương chưởng môn cũng quá lợi hại rồi nhỉ?”

“Nếu không có sự chỉ bảo của ngươi, bọn ta chắc chắn không thể đoán được sẽ có nhiều huyền cơ như vậy!”

“Đúng vậy đúng vậy, đây đúng là xé màn đêm thấy ánh sáng, liễu ám hoa minh!”

Đám người Tiêu Hỗn và Tịch Vân cũng tự hào mà đứng bảo vệ ở hai bên của Thành ca.

“Lão đại ta trước đó là lười ra tay, bây giờ không có bản đồ nữa, lão nhân gia hắn cuối cùng cũng nghiêm túc lên rồi!”

“Bây giờ các ngươi đã mở mang tầm mắt chưa?”

“Khương chưởng môn một khi phát lực thì sẽ vững vàng như vậy!”

Những người khác cũng thể hiện sự bái phục: “Khương chưởng môn quả thật là anh minh uy vũ!”

“Ha ha ha, khiêm tốn lại khiêm tốn lại…”

Thành ca giả vờ ấn hai tay, lại lén nhìn Mâu Vũ một cái, phát hiện trong mắt người phụ nữ này tràn đầy màu sắc, cũng không ngăn được sự kinh ngạc.

Hiển nhiên, bị một phen gần như biết trước mọi hành động thần kỳ này của hắn làm cho chấn động rồi.

Tra xem giao diện một chút, mức độ chấn kinh cơ bản đã vào vị trí.

Mặc dù chỉ có 19 người, nhưng đổi thành công đức đã có hơn 9 mươi ngàn rồi.

Vui sướng thu hoạch, che giấu đi một chút hổ thẹn cuối cùng đó của hắn, tiến tới càng trở nên sảng khoái rồi.

“Nếu như đã biết là thử thách quy tắc tốc độ, vậy thì đơn giản rồi!”

“Đúng vậy, lão phu vẫn là rất tự tin về tốc độ!”

Mọi Tiên Vương đều lần lượt sử dụng tốc độ nhanh nhất, xông về hướng con bướm không màu đó.

Bọn họ dù gì cũng đều là Tiên Vương, cho dù không tế xuất Tiên quốc, vậy thì tốc độ cũng là vượt mức bình thường.

Trong hiện trường rất nhanh đã xuất hiện vô số hư ảnh.

Một hồi vây đuổi chặn đường, khoảng mười năm phút, mọi người không thể không dừng lại.

Con bướm không màu đó vẫn ở trong hiện trường y như cũ, không hề bị bắt được.

“Tốc độ của con bướm này, cũng quá nhanh rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, ta đã học qua quy tắc tốc độ, vậy mà vẫn không thể đuổi kịp nó.”

“Hơn nữa lại quá linh hoạt, hoàn toàn không có quy luật gì.”

“Nếu như Tiên quốc vẫn còn, có lẽ còn có thể thử một lần.”

Thành ca cũng có chút bất ngờ, cửa này đúng thật là không dễ qua được.

Con bướm này không hề thoát khỏi phạm vi trận đấu, nhưng không chỉ là tốc độ nhanh, nó còn có thể miễn dịch với sự tấn công.

Gió thổi không lay, lửa thiêu không cháy, giam cầm càng là không thể nào nói đến.

Nếu không thì Tiên nhân tùy ý dùng một ánh mắt và ý niệm cũng có thể dễ dàng thu phục rồi.

“Cứ tiếp tục bắt như thế này, mãi mãi cũng không thể thành công.”

Cho dù không cam tâm, nhưng mọi người không thể không thừa nhận đây là sự thật.

Nếu như cửa này không qua được, bọn họ sẽ phải ở đây liên tục bị vây hãm, vây đến ngày mà Tiên Thụ đóng cửa.

Vậy lần này chẳng khác nào phí công đi một chuyến rồi.

Thời khắc quan trọng, lại là Mâu tiên nữ đứng ra.

“Muốn bắt được nó, chúng ta nhất định phải chia nhau ra.”

“Chia ra?”

Mọi người ngơ ngác, chợt hiểu ra.

Mọi người đuổi theo phía sau con bướm như ong vỡ tổ, không chỉ không bắt được, mà còn cản trở lẫn nhau.

Bọn họ có 20 người, chi bằng chia nhau ra phụ trách 20 khu vực nhỏ.

Như vậy nhiệm vụ của mỗi người đều sẽ nhẹ đi rất nhiều, đồng thời còn có thể chính diện chặn con bướm bay tới.

“Thật đúng là một câu nói làm thức tỉnh người trong mơ, không hổ là Mâu Vũ cô nương!”

“Cách này tuyệt đối khả thi!”

Mọi người không ngớt lời khen ngợi, thậm chí thầm vui mừng vì Mâu tiên nữ xuất thân từ Thiên Khu các trung lập, mà không phải thế lực nào khác.

“Vẫn phải nhờ Mâu Vũ cô nương sắp xếp đội hình.”

“Không sai, bọn ta nhất định nghe theo hiệu lệnh.”

Phân chia vị trí đứng cũng cần phải phối hợp với nhau, nếu như mà có một người chỉ huy, thì càng thêm làm ít công to rồi.

Mọi người xem ra, Mâu Vũ đưa ra đề xuất này chắc chắn sớm đã lên kế hoạch, để nàng chỉ huy là lẽ đương nhiên.

Thành ca tức giận rồi.

Đù má, có nhầm lẫn gì không vậy?

Bản thân còn dùng đến cả việc đảo ngược thời gian, ăn cắp thành quả phát hiện của nàng, cuối cùng sự nổi bật này lại bị nàng cướp lại mất?

Nữ nhân này là yêu quái à?

Cho dù là Phi Thăng Giả cũng không giỏi bằng nàng!

Không được!

Bản thân nhất định phải bảo vệ thể diện của người có hệ thống hack.

Đây là một trận chiến tôn nghiêm!

“Sao lại dùng cách phiền phức như vậy?”

“Con bướm này, ta bắt được dễ như trở bàn tay vậy!”

“Hả?”

Nghe thấy hắn nói như vậy, Đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân ngược lại vui mừng không có gì sánh được,đám người Độ Trần Cực Minh cũng không cách nào hiểu được.

“Khương chưởng môn, con bướm này, cho dù bọn ta lúc hưng thịnh cũng không thể nắm chắc thành công được.”

“Đúng vậy, chỉ dựa vào một người thì không thể làm được…”

Mâu Vũ cũng chau mày lên: “Khương chưởng môn, đây là qua cửa chứ không phải là lúc chơi đùa.”

Thành ca nhún vai, cười nói: “Thử cũng chẳng sao cả không phải sao?”

Hắn đã nói nói như, mọi người chỉ có thể rời khỏi hiện trường trước đã.

Theo sau, Thành ca bắt đầu tự mình dồn buff.

Hắn có 992 điều quy tắc chủ, quy tắc tốc độ cũng nằm trong đó như vậy, trước mắt là cấp độ viên mãn.

Vì để việc làm màu có thể ổn định một chút, hắn đặc biệt hao phí công đức để đổi lấy các mảnh vỡ quy tắc, đưa đạo quy tắc này tăng lên đến cảnh giới đại viên mãn của cấp độ Tiên Đế!

Mặc dù hắn còn chưa tới cảnh giới Tiên Vương, nhưng hắn lúc này, về mặt tốc độ đã vượt qua đa số Tiên Vương phân chia Tiên quốc rồi.

Sau đó, hắn đem Tốc Chi Anh Linh điều ra ngoài.

Tốc Chi Anh Linh có 5 lần tăng thành công tăng biên độ đối với tốc độ.

Khi Anh Linh này vừa xuất hiện, mọi người đồng thời chấn động.

Đám người Mâu Vũ, Độ Trần vốn dĩ cũng không xem trọng hắn một chút nào, cũng không khỏi lóe lên hy vọng.

Chương 336.

Đến Thánh giai, một vài tu sĩ đã bắt đầu tiếp xúc đến Anh Linh rồi.

Chỉ là, chuyện đó cần phải có cơ duyên cực lớn, người có được cực kỳ ít ỏi.

Tất cả chư vị có mặt ở đây đều là Tiên Vương, ai nấy đều tế ngộ bất phàm.

Trong những tháng ngày dài đằng đẵng, bọn họ cũng đều đã đạt được Anh Linh cho riêng mình.

Mỗi một tu sĩ chỉ có thể có nhiều nhất ba cái Anh Linh, hơn nữa một khi đã có được thì không thể thay đổi lại nữa.

Tốc Chi Anh Linh là loại cực kỳ khó có được, cho nên nhìn thấy Khương Thành "vừa lúc" có được cái Anh Linh này, đương nhiên là vô cùng bất ngờ.

"Không ngờ rằng Khương chưởng môn vậy mà có được Tốc Chi Anh Linh hiếm thấy này!"

Độ Trần Tiên Vương nhìn về Anh Linh đó, giọng run rẩy nói: "Đây chính là thượng vị Anh Linh, các vị tu sĩ trong toàn bộ giới tu luyện nhiều vô kể, bất luận cảnh giới cao hay thấp, nhiều nhất cũng chỉ có 15 người có thể có được!"

"Một khi đủ 15 vị, những người khác cho dù có yêu nghiệt hơn đi chăng nữa, cũng không thể đạt được!"

"Không ngờ rằng, Khương chưởng môn lại chính là một trong 15 người kia…"

Cái thứ Anh Linh này cũng không xem cảnh giới, có lẽ một Thánh giai khí vận ngút trời, sớm đã đạt được thượng vị Anh Linh.

Còn một Tiên Vương nói không chừng bận rộn cả nửa đời, cũng chỉ có được hai cái hạ vị Anh Linh.

Nghe thấy cuộc thảo luận của bọn họ, Thành ca trong lòng cười thầm, hoá ra Tốc Chi Anh Linh cũng có thể làm màu được?

Sau đó, hắn đốt cháy ̉n Tàng Long Dực trời cho trong Thương Long huyết mạch.

Tốc độ một lần nữa tăng lên 4 lần!

Dự tính, lần này chắc là ổn định rồi chứ?

"Được rồi, các ngươi có thể đi đến khán phòng cổ vũ rồi."

Mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, hắn đã biến mất ngay tại chỗ.

Lần nữa xuất hiện, trong tay đã cầm con bướm không màu đó.

Cả quá trình nhanh đến không thể tưởng tượng được, còn không đến một cái chớp mắt.

Dự đoán trước kia quả nhiên là đúng, sau khi con bướm này bị bắt, cửa này cũng nhanh chóng biến mất, bọn họ quay trở về cảnh thứ sáu bên ngoài.

Bản thân Thành ca cũng bị doạ một phen, hắn vốn dĩ còn tưởng rằng phải đuổi luẩn quẩn mấy trăm vòng.

Kết quả dưới nhiều tăng phúc như vậy, tốc độ nhanh quá mức.

Con bướm thần tốc vô song đó, trước tốc độ như vậy ngược lại tỏ ra rất chậm chạp.

Những người khác đều suýt chút nữa thì kinh hoàng đến rơi cằm.

Thế là đã thành công rồi?

Cửa này đã qua rồi, chắc chắn là bắt được rồi.

Nhưng vấn đề là bọn họ đừng nói là dùng mắt nhìn rõ, ngay đến cả Tiên Hồn còn không kịp cảm nhận toàn bộ quá trình.

Vậy cũng quá mạnh rồi?

Cho dù có tăng phúc của Tốc Chi Anh Linh, cũng không đến mức đạt được trình độ này.

Sau một trận thở lạnh, mọi người cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Độ Trần Tiên Vương đã không còn chú ý được hình tượng rồi, điên cuồng chạy tới.

“Khương chưởng môn, ngươi đây có phần nhanh quá đấy!”

“Rốt cuộc là sao mà làm được vậy?”

Ánh mắt hắn nhìn Khương chưởng môn đã giống như nhìn thần tiên rồi.

Những người khác cũng kinh ngạc mà hô hét liên tục: “Tốc độ như vậy, chắc là đã trực tiếp đuổi kịp Tiên Đế rồi nhỉ?”

“Thật không thể tưởng tượng được!”

Trong mắt Mâu Vũ cũng chứa đựng sự chấn động không che giấu nổi, vừa nãy cho dù 20 người phân tán vị trí, thực ra cũng không nắm chắc tuyệt đối được.

Chỉ là xác suất thành công lớn hơn mà thôi.

Cho dù thật sự có thể thành công, chắc chắn cũng phải cần cố gắng rất nhiều lần.

Đâu giống Khương Thành chỉ một lúc như vậy, thật giống như là đơn giản dễ như trở bàn tay.

Mà ngoài tốc độ này ra, khiến nàng càng thêm kinh ngạc thực ra chính là việc Khương Thành "không cần đoán cũng biết".

Nói thật, nàng có chút nghi ngờ người này trước đây có phải là đã từng đến cảnh thứ sáu này rồi không.

Biết trước lối vào chính xác, biết trước manh mối, biết cửa này kiểm tra quy tắc tốc độ…

Những thứ này đều quá bất thường.

Sau đó một đường gió yên sóng lặng, hai tháng sau, mọi người đã đến phần cuối của cảnh thứ sáu.

Lối giao nhau phía trước lại một lần nữa xuất hiện hai cái cửa.

Mà ở đây, Tam Đại Thi Vương cùng bốn người khác cũng dừng lại.

Căn nguyên chi lực của cảnh thứ bảy bọn họ tiếp nhận không nỗi, đã không còn cách nào tiếp tục tiến lên nữa.

Mà trong 13 người còn lại, Thành ca bên này còn 8 người, Thiên Khu các bên đó còn 4 người.

Đến mức Diệp Dương Tiên Vương, ở cảnh thứ tư cũng đã ở lại rồi.

Nhìn về hai cái cửa chưa biết ở phía trước, mọi người không hẹn mà cùng nhìn hướng về phía Khương chưởng môn.

Biểu hiện trước đó của hắn quá là thần kỳ, bây giờ mọi người đều tràn đầy sự kỳ vọng đối với hắn.

Đến ngay cả Mâu Vũ cũng chủ động xin ý kiến: "Khương chưởng môn, hai cửa này, người có kiến nghị gì?"

Thành ca có cái lông mà kiến nghị.

Hai cửa giống y hệt nhau, trước khi chưa tiến vào, ai cũng không thể biết được bên trong là cái gì

Ngoại trừ đoán mò, thì chẳng còn cách nào khác.

“Cửa chính xác, chính là cửa này!”

Hắn chỉ vào cửa bên phải, lời này nói chắc như đinh đóng cột, giống như bên phải chính xác là chân lý không được phép nghi ngờ.

Chắc chắn như vậy?

Mọi người đã tin tà của hắn.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của hắn, lần lượt đi vào cánh cửa đó.

Cảnh tượng thay đổi, căn nguyên hơi thở hạ thấp rồi.

Chỗ này là cảnh thứ năm.

Một nửa xác suất, hắn vẫn là đoán sai rồi.

Mọi người bất lực châm biếm.

Cảm thấy ngươi đúng thật là đoán mò nhỉ?

Đoán mò vậy mà vừa nãy ngươi còn biểu hiện tự tin như vậy?

Nhìn về phía đám người Mâu Vũ và Độ Trần, Cực Minh ánh mắt gần như sụp đổ, khuôn mặt già của Thành ca hơi đỏ, thất bại rồi.

Làm lại làm lại!

Hắn vội vàng một lần nữa điều ra đảo ngược thời gian.

Bùm, tất cả mọi người lại quay trở lại thời gian trước đó.

Một lần nữa đối diện với hai cái cửa, Mâu Vũ lại một lần nữa hỏi ý kiến hắn.

“Khương chưởng môn, hai cửa này, người có kiến nghị gì?”

“Bên trái!”

Thành ca bỗng nhiên chỉ về phía bên trái: “Cửa chính xác chính là cửa này!”

“Ta dám dùng tu vi cả đời đánh cược, nếu như sai, tu vi tận phế, cuộc đời này không còn khả năng thăng tiến nữa!”

Mọi người bị lời thề này dọa rồi.

Mặc dù thề vẫn có thể nuốt lời, nhưng mà đến cảnh giới này của bọn họ, làm trái lời thề thì sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm.

Chưa biết được tương lai khi đột phá sẽ phạm đến tâm ma.

Cho nên Tiên nhân bình thường rất ít khi thề thốt.

“Khương chưởng môn!”

“Ngươi không cần phải như vậy…”

Qua rồi qua rồi, thật sự qua rồi.

Mọi người cũng không nói lỡ như đoán sai thì sẽ như thế nào.

Có cần nghiêm túc như vậy không?

Không đến mức đó đâu thật đấy.

“Không!”

Thành ca sắc mặt nghiêm lại, trầm giọng nói: “Nếu như đoán sai, vậy thì đằng sau sẽ tạo thành vô số phiền phức!”

“Việc liên quan đến vận mệnh của mọi người, ta nhất định phải chịu trách nhiệm vì chuyện này!”

“Đây là tôn chỉ làm người của ta!”

Mọi người nhất thời đều cung kính nể phục.

Thành ca trong lòng cười thầm, trước đó bên phải thử quả rồi, bây giờ bên trái chắc chắn là đúng rồi, hắn có chỗ dựa nên không sợ, cố ý ở đây khoe khoang.

Bây giờ khoe khoang cũng ổn ổn rồi, lúc này mới dẫn đầu bước vào cửa bên trái đó.

Quả nhiên, bên này thật sự là cảnh thứ bảy.

Sau khi 12 người còn lại tiến vào, đều tâm phục khẩu phục.

“Khương chưởng môn lại chọn đúng rồi!”

“Quả thực đúng là thần mà!”

“Nhìn Khương chưởng môn vừa nãy mười phần chắc chín, chẳng nhẽ thật sự có phương pháp đặc biệt gì đó có thể nhìn thấu trước cửa?”

Mâu Vũ không thể nhịn được nữa mà hỏi: “Khương chưởng môn, có phải trước kia người đã từng đến cảnh thứ bảy?”

Số lần biết trước nhiều rồi, sẽ rất khó nói là trùng hợp để giải thích.

Bây giờ cho dù Khương Thành nói với nàng là đoán mò, nàng cũng sẽ không tin.

“Haiz, xem ra cuối cùng vẫn là không giấu được.”

Thành ca thở dài một tiếng: “Ta chưa từng đến đây, sở dĩ có thể nhìn thấu trước cửa, là bởi vì ta thông thạo quy tắc tính toán.”

“Hai cửa này, là ta tính ra trước đó.”

Hắn còn lâu mới nói là bởi vì thời gian quay ngược lại, hắn thử lại thêm lần nữa.

Ngược lại nhân tiện lại làm màu thêm lần nữa.

Chương 337.

Quy tắc tính toán?

Quy tắc này rất ít gặp, vì thế mọi người thật đúng là chưa tiếp xúc qua.

Trong một lúc tất cả mọi người như nhìn thấy núi cao, cảm thấy Khương chưởng môn thật sự quá cao thâm, quỷ thần khó đoán.

Chỉ có Mâu Vũ thầm nhíu mày ở giữa sân.

Quy tắc tính toán?

Thật không may, Tiên quốc của nàng vừa hay còn có một môn quy tắc chủ là Quy tắc tính toán viên mãn!

Nhưng mà quy tắc này cũng không thể phát huy tác dụng gì ở cửa này, nhất là lúc đối mặt với việc lựa chọn hai lối vào này.

Nhìn bề ngoài, hai lối vào này rất giống nhau, hơn nữa thiên cơ bên trong tiên thụ mờ mịt, hoàn toàn không thể tính toán được.

Hơn nữa theo tính toán của nàng, e là ngay cả Tiên Đế nếu có thể đi vào nơi này, gặp phải hai lối vào này cũng chỉ có thể dựa vào việc suy đoán.

Trừ khi, bọn họ có thể thoát khỏi căn nguyên!

Vì thế, người này đang nói dối.

Rốt cuộc, hắn muốn giấu diếm cái gì?

Dọc đường đi lúc sau, nàng càng chú ý nhiều hơn vào Khương Thành.

Đương nhiên, Thành Ca có thể cảm nhận được ánh mắt bất thường và sự dao động của Tiên Hồn khi đó.

Em gái vì sao ngươi chú ý ca như thế?

Chẳng lẽ ngươi bị thuyết phục bởi tài hoa hơn người kia, yêu ta mất rồi?

Nghĩ vậy, hắn lại đắc ý, thậm chí còn chủ động chạy đến trước mắt nàng thoáng qua vài lần.

Mấy ngày sau, cảnh tượng trước mắt biến đổi, cuối cùng, bọn họ gặp phải thử thách của cảnh thứ bảy.

Xuất hiện ở trước mặt mọi người chính là đan lô rất nặng nhưng cũng rất đẹp.

Ở bên cạnh đan lô, còn có rất nhiều thiên tài địa bảo với đủ loại kiểu dáng đang trôi lơ lửng.

Lần này không cần Mâu Vũ nhắc nhở, nhìn thoáng qua, mọi người đều nhận ra cửa này muốn khảo nghiệm "Quy tắc đan".

Nhìn thấy đan lô và nguyên liệu rực rỡ muôn màu này, đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân,Vô Quyết đều kinh ngạc đến há mồm trợn mắt.

Để bọn họ chiến đấu giết địch, đó là sở trường lâu nay.

Để bọn họ luyện đan, vậy thì hoàn toàn không có chuyên môn.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Uống đan dược có tính không? Nếu như uống đan dược, vậy thì tiểu lão nhân có kinh nghiệm rất phong phú."

"Ngươi đúng là còn mặt mũi nói!"

"Đáng tiếc, lão thất phu Lưu Duyến kia đã dừng lại ở cảnh thứ ba."

Lưu Duyến Tiên Vương là Dược Sư có thể luyện ra Tiên đan thất giai, nếu hắn ở đây, vậy cửa này ổn rồi.

Nhưng hết cách rồi, sức chiến đấu của Dược Sư nhìn chung không mạnh, dù Tiên quốc lợi hại cũng không khá hơn.

“Ai nói không phải, nếu cái tên kia cố thêm chút nữa, đi cùng chúng ta đến đây rồi mới rút thì thật tốt.”

Thành Ca cũng không thèm bóc phốt nữa, con mẹ nó, các ngươi lấy bạn đồng hành làm công cụ?

Lưu Duyến Tiên Vương đang ngồi tu luyện ở cảnh thứ ba phía xa, dường như trong lòng cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn quanh, vẻ mặt mờ mịt.

Mà mọi người bên này, chỉ có thể trông mong vào bốn người của Thiên Khu các.

Lần này, Mâu Tiên Nữ cũng hết cách: “Ta chỉ đọc lướt qua luyện đan, nhiều nhất chỉ có thể luyện ra Tiên đan nhị phẩm.”

Độ Trần Tiên Vương lắc đầu tiếc nuối: “Nhìn phẩm cấp của nguyên liệu, nếu không luyện ra Tiên đan Thất phẩm, chắc chắn là không qua cửa được.

Thiên Khu các bọn họ buôn bán hàng năm, nên vô cùng quen thuộc với những nguyên liệu này.

Thậm chí còn biết những nguyên liệu này có thể luyện ra được Tiên đan nào.

Nhưng để bọn họ tự tay làm, vậy thì chưa đủ sức.

“Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta cũng không thể trở thành cao thủ luyện đan.”

“Tiên thụ này cũng biết hại người quá rồi, sao có thể như vậy?”

Rõ ràng biết đề lần này tương đương với đề thi mở, nhưng mà mọi người lệch môn nghiêm trọng làm sao, chưa từng học qua cái này.

Nhìn thấy tất cả bọn họ đều rơi vào cảnh tuyệt vọng, Thành Ca cố nén tâm trạng vui mừng.

Cơ hội làm màu lại tới rồi.

Thật ra, hắn có Luyện đan thuật cấp tám của hệ thống lấy mẫu ngẫu nhiên, có thể luyện được đến Tiên đan cửu phẩm.

Hắn biết chắc chắn sẽ dùng kỹ năng này, nhưng không ngờ rằng lại dùng trong trường hợp này.

Cố ý làm ra vẻ không chắc chắn, hắn bay đến gần đan lô.

“Hay là, để ta thử xem sao.”

“Hả? Khương chưởng môn?”

Mọi người vô cùng bất ngờ.

Trước đây, Thành Ca đúng là rất thần kì, nhưng luyện đan lại hoàn toàn là lĩnh vực khác.

Hơn nữa, vẫn với câu nói kia, nếu thật sự là một Luyện dược Đại sư thì đã sớm nổi danh ở Trung Tiên Giới rồi.

“Ngươi biết luyện đan?”

Đôi mắt như ngọc của Mâu Vũ đầy vẻ khó tin.

Lần này ngay cả đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân cũng không tin tưởng nhiều lắm, dù sao bọn họ chưa từng nghe Khương chưởng môn nhắc tới chuyện luyện đan.

“Biết sơ sơ.”

Thành Ca tỏ ra rất khiêm tốn.

“Sơ sơ.”

Mâu Vũ liếc mắt đánh giá hắn từ đầu đến chân, thật sự không nhìn thấy đặc trưng gì của Luyện dược Đại sư từ trên người của hắn.

“Ngươi có thể luyện ra Tiên đan thất giai?”

Thành Ca nhếch môi, khẽ cười nói: “Có lẽ có thể.”

Tuy rằng, những người khác không có lòng tin, nhưng cũng không ngăn cản, dù sao tất cả mọi người đều không biết, vậy thì để cho hắn thử một lần cũng không sao.

Biết không thể nhưng vẫn cứ hi vọng vậy!

Mọi người đều lùi ra xa, nhường lại sân khấu cho Khương chưởng môn.

Nhìn những nguyên liệu này, Thành Ca rơi vào trầm tư.

Nếu không phải để qua cửa, mà chỉ là luyện ra đan dược, vậy thì rất đơn giản.

Thu những nguyên liệu này vào hệ thống kho hàng, sau đó bấm nút bắt đầu luyện đan thuật, thanh tiến độ kêu lên là thành phẩm đã hoàn thành.

Nhưng vấn đề ở đây là phải qua cửa.

Cửa này cung cấp lò luyện đan, quá rõ ràng phải dùng lò này luyện ra mới tính.

Sau khi xem lại toàn bộ kiến thức luyện đan của Luyện đan thuật cấp tám, hắn hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu thúc dục đan lô và Tiên trận phụ trợ xung quanh.

Nhìn thấy đan lô và tất cả tiên trận đều khởi động, Tiêu Hỗn Ma Vương trở nên phấn khích.

“Sáng rồi, sáng rồi!”

“Khương chưởng môn thật sự biết luyện đan!”

Đám người Độ Trần và Cực Minh đều im lặng.

Đây là điều cơ bản nhất, nếu ngay cả điều này cũng không biết, vậy làm sao luyện đan?

Ngay sau đó, bọn họ đã nhìn thấy hai tay Thành Ca vẩy ra đủ loại ấn pháp thú vị, huyền diệu.

Rõ ràng có thể thấy rõ tất cả động tác, nhưng lại nhớ không được.

Rõ ràng có thể thấy những chiêu thức này dung hợp với Thiên Địa Đại Lộ, nhưng lại không biết rốt cuộc huyền diệu ở đâu.

Bởi vì đằng sau đó đại diện cho đan đạo uyên thâm.

Ánh mắt của đám người Mâu Vũ và Độ Trần dần sáng lên.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề nhìn cách thức.

“Dường như ấn pháp này của Khương chưởng môn hài hòa, tự nhiên hơn Dược Sư Thiên Khu các ta.”

“Kỹ năng này gần như đã đạt tới mức điêu luyện rồi…”

“Có lẽ lần này, thật sự có hi vọng.”

Theo thời gian, nhiều loại vật liệu bay vào trong đan lô.

Đan lô lớn như vậy, không ngừng phun ra nuốt vào, tản ra thần quang bảy màu, mà tiên trận phụ trợ xung quanh cũng đang hoạt động hết công suất.

Khương chưởng môn bay lên bay xuống, không ngừng đánh ra ấn pháp khác nhau vào trong đó.

Mọi người sợ quấy rầy hắn, dần dần không nói nữa, đều ngoan ngoãn chờ ở bên cạnh.

Làm màu lần này, xem như là lần tốn sức nhất của Thành Ca.

Ước chừng kéo dài bảy bảy bốn mươi chín ngày, đây là hắn dùng cách thức nhanh nhất rồi.

Trong lúc đó, có vô số lần hắn muốn bỏ cuộc, thật nhàm chán làm sao.

Nhưng nếu bỏ cuộc, không qua được cửa đã đành, còn khiến mọi người thất vọng về mình.

Đó là điều không được phép xảy ra với phong cách làm màu của bức vương.

Ngày thành đan, trên trời giáng xuống bảy màu!

Dưới ánh nhìn gay gắt của mọi người, 18 viên Thất Mệnh Nguyên Ma Đan ra lò!

Đan này là thất phẩm, cũng không phải dùng để tu luyện, nhưng lại thần kỳ vô cùng với ma tu trong lúc chiến đấu.

Nhìn thấy 18 viên đan dược này, 19 người xung quanh đã theo dõi nhiều ngày như vậy đồng loạt reo lên.

“Thành công rồi!”

“Thật sự thành công rồi!”

“Ha ha ha, Tiên đan Thất phẩm!”

“Khương chưởng môn thâm tàng bất lộ, vậy mà là Tiên Dược Sư thất giai!”

“Hơn nữa một lần đã thành công rồi!”

Độ Trần Tiên Vương là người đầu tiên đến gần Tiên đan này, cảm nhận kỹ càng, lại kinh ngạc vạn phần.

“Phẩm chất của Tiên đan này rất cao!”

“Thuộc loại tinh phẩm hiếm có!”

Chương 338.

Tất cả mọi người đều tập chung lại đây, hơn nữa tam đại Ma Vương là Tiêu Hỗn, Sát Lợi và Xá Lan, càng gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiên đan kia, mắt mở to.

Đan dược này là ước mong của bọn hắn.

“Nếu như các ngươi muốn, vậy thì cầm lấy đi!”

Thất Mệnh Nguyên Ma Đan này không thể dùng để gia tăng tu vi, Thành Ca cũng rất rộng lượng, dứt khoát chia cho ba người, mỗi người sáu viên.

Ba người vô cùng vui mừng, liên tục nói lời cảm ơn.

Ngay cả ba vị trưởng lão của Thiên Khu các cũng có chút ngưỡng mộ.

Thiên Khu các đúng là có Thất Mệnh Nguyên Ma Đan, nhưng mà không có loại phẩm chất cao như này.

Đám người Tịch Vân Vô Quyết ở bên bĩu môi chua xót, đáng tiếc bản thân không phải ma tu, chỉ có thể nói mấy lời nguội lạnh.

“Ba người các ngươi không biết xấu hổ sao?”

“Đúng vậy, tất cả mình Khương chưởng môn làm, các ngươi không hiếu kính với lão nhân gia hắn cũng thôi đi, còn không biết xấu hổ đòi đan dược của hắn?”

“Thật đúng là quá tham lam, không biết phải trái, lão phu khinh bỉ các ngươi!”

“Nếu không sao gọi là ma tu?”

Ba người Tiêu Hỗn, Sát Lợi và Xá Lan có được đan dược còn đang vui sướng nên cũng không giận.

Ngược lại cố tình vui vẻ lấy đan dược ra khoe lần nữa.

“Các ngươi ghen tị có ích sao?”

“Đây là Khương chưởng môn thưởng, bọn ta sao có thể không nhận, không nhận vậy chẳng phải là không nể mặt lão nhân gia hắn à?

“Việc ban tặng này, cho thấy sự khác biệt của về vị trí giữa bọn ta và các ngươi trong lòng của Khương chưởng môn, ha ha ha!”

Lúc này, Mâu Vũ bỗng nhiên lên tiếng.

“Cửa này vẫn còn.”

Những lời này giống như dội xuống một gáo nước lạnh, khiến mọi người nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Đúng vậy!”

“Sao vẫn chưa qua cửa?”

Cảnh tượng nơi này cũng không thay đổi.

Đan lô vẫn còn, xung quanh vẫn còn không ít nguyên liệu quý giá.

“Chẳng lẽ Tiên đan Thất phẩm cũng không được sao?”

“Đây đã là tinh phẩm trong thất phẩm rồi!”

“Lẽ nào lại cần bát phẩm?”

Ngay cả Độ Trần Tiên Vương đều không nhịn được, gào rít lên: “Điều này cũng quá thái quá rồi? Tiên đan sư bát phẩm hoàn toàn không tồn tại trong Trung Tiên Giới!”

“Cửa này vốn không định cho người ta qua à?”

“Đáng hận, nên làm gì bây giờ?”

Nhìn thấy Tiên đan Thất phẩm mà không thể thông qua, Thành Ca cũng cạn lời.

Bản thân hắn đã bận rộn mất bảy bảy bốn mươi chín ngày cơ đấy!

Lúc trước làm màu nhiều lần như vậy, cũng chưa có lần nào cố gắng như lần này, kết quả là như thế này?

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng hắn vẫn là quyết định ra lại ra tay một lần nữa.

Với luyện đan thuật của hắn, Tiên đan bát phẩm cũng không khó.

Điều khiến hắn đau đầu thật sự đó chính là thời gian, thủ pháp nhanh nhất cũng phải tám tám sáu tư ngày.

Trên thực tế, với Luyện dược sư khác mà nói, động một tí đến lò luyện tiên đan đều cần mấy năm, mười mấy năm, cũng coi như là vô cùng ngắn rồi, cầu cũng không được tốc độ này.

"Haizzz, xem ra ta phải bỏ chút sức nữa rồi!"

Những người khác không biết phải sao, cho đến khi thấy hắn lại bay đến bên đan lô.

Vẻ mặt Độ Trần lộ vẻ khó tin: "Khương chưởng môn, lẽ nào ngươi có thể luyện Tiên đan bát phẩm?"

"Biết sơ sơ một chút."

Lại là biết sơ sơ một chút?

Vừa rồi khi luyện Tiên đan Thất phẩm cũng nói giống như vậy, kết quả lại thành công.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều ngạc nhiên đến vui mừng.

"Xem ra thật sự là có thể!"

"Thật không thể tin được, hắn lại thật sự là Tiên dược sư bát phẩm?"

Đám người Tiêu Hỗn và Vô Quyết vô cùng phấn khích.

"Đúng vậy, mỗi lần Khương chưởng môn quyết định ra tay, chắc chắn là nắm chắc tuyệt đối!"

"Ha ha lần này ổn rồi ổn rồi!"

"Quả nhiên, bất cứ lúc nào Khương chưởng môn cũng có thể tạo ra kỳ tích…"

Khương chưởng môn đắm chìm trong sự tâng bốc "Xì hơi cầu vồng"(*), cuối cùng cũng nhiệt tình hơn một tí.

Lại hì hục cố gắng một lần nữa.

Từng ngày trôi qua.

Sau tám tám sáu tư ngày, ngày thành đan đã tới.

24 viên Thái Hồn Hồi Trần đan bát phẩm ra lò dưới ánh sáng lấp lánh của dị tượng đất trời.

Cũng ngay tại giờ khắc này, cảnh tượng xung quanh thay đổi, mọi người đã xuất hiện ở bên ngoài cảnh thứ bảy.

Cuối cùng cũng qua cửa này!

"Lại thành công rồi!"

"Tiên đan bát phẩm lại có thể một lần đã thành công!"

"Khương chưởng môn đúng là thần."

"Nếu không có lão nhân gia hắn ở cửa này, thật là không thể tưởng tượng được."

"Đúng vậy, cho dù lão thất phu Lưu Duyến kia ở đây, hắn cũng không thể luyện được Tiên đan bát phẩm…"

Đây là cường thế gánh team trăm phần trăm.

Không có Thành Ca chắc chắn không qua được.

Trong một khoảng thời gian, đám người Độ Trần, Cực Minh bọn người đều đi tới nói lời cảm ơn.

Nhưng mà lúc nói lời cảm ơn, từ đầu tới cuối, ánh mắt bọn họ lại không thể rời khỏi Tiên đan bát phẩm kia.

Thái Hồn Hồi Trần Tiên đan, là dùng để chữa trị tiên hồn.

Một viên có thể trực tiếp chữa Tiên Vương từ trạng thái nguy hiểm tổn hại tiên hồn trở về trạng thái nguyên vẹn.

Phải biết rằng, tiên hồn gặp chuyện không may thường đều là chuyện khó giải quyết vô cùng.

Nhẹ thì ảnh hưởng đến cảnh giới, nặng thì giống như Mạc Trần năm đó bị đánh rớt xuống trần.

Có thể nói, thêm một viên Thái Hồn Hồi Trần Tiên đan, là tương đương với thêm một phần bảo đảm tính mạng.

Trung Tiên Giới hoàn toàn không tồn tại đan dược phẩm cấp này.

Lúc trước, Tiên đan Thất phẩm bọn họ còn có thể duy trì sự bình tĩnh, bát phẩm lần này, bọn họ thật sự không bình tĩnh được nữa.

Nhưng mà đám người bọn họ còn chưa mở lời, Thành Ca đã tùy ý chia 24 viên Tiên đan này cho bốn vị Tiên Vương là Tịch Vân, Hoa m, Vô Quyết và Tinh Vũ.

Đan dược này cũng không phải dùng để tăng lên tu vi, hắn chả xem là gì.

Thật ra hắn muốn luyện chế Tiên đan tăng lên tu vi, nhưng nguyên liệu cung cấp vừa rồi không thể luyện chế được.

Vẫn là mỗi người sáu viên như cũ, xử lý sự việc công bằng.

Bốn người nhận đan dược hơi mơ hồ, không dám tin Tiên đan bát phẩm quý giá như vậy, lại dễ dàng thưởng cho mình.

Tam đại Ma Vương là Tiêu Hỗn, Sát Lợi và Xá Lan còn dương dương tự đắc vừa nãy, nhất thời lại đố kị.

Mình được thưởng thất phẩm, mấy tên này lại có thể chiếm được bát phẩm!

So sánh như vậy là hơi mất cân bằng.

Chỉ đáng tiếc là, Tiên đan này ma tu không dùng được.

Vì thế Sát Lợi Ma Vương bên cạnh chỉ có thể buông lời gièm pha: “Khương chưởng môn, Tiên đan bát phẩm rất quý giá, không thể tùy tiện thưởng!”

Tiêu Hỗn cũng khẽ khàng xúi giục: “Mấy người bọn họ hoàn toàn không xứng được ban thưởng như vậy chút nào, hay là ngươi đổi lại cái khác thấp hơn chút được không?”

Cuối cùng, đám người Tịch Vân và Vô Quyết đang mừng như điên cũng tỉnh táo lại.

Nghe vậy tức giận đến suýt nữa xảy ra đánh nhau.

“Khương chưởng môn làm việc như thế nào, còn cần các ngươi phải dạy?”

“Đúng, đây là lão nhân gia hắn thưởng, cho dù, tiểu lão nhân không có mặt mũi nhận lấy, cũng không dám không cần…”

“Lão nhân gia hắn thưởng cho chúng ta Tiên đan bát phẩm, vậy chứng tỏ hắn rất đồng tình, rất xem trọng chúng ta!”

Kể cả Hoa âm Tiên Vương thủ lĩnh của U Minh lời lẽ cũng chính nghĩa, phân rõ giới hạn với bọn họ: “Các ngươi ba cái tà

ma ngoại đạo chớ có nhiều lời, Khương chưởng môn há là người các ngươi có thể mê hoặc?"

Mặt khác, Độ Trần, Cực Minh và những người còn lại khác của Thiên khu các bên kia xoa tay, cười tủm tỉm đi tới trước mặt bốn người.

"Này, Tịch Vân Tiên Vương, không biết ngươi có bằng lòng bán Tiên đan này hay không?"

"Giá cả chắc chắn khiến ngươi vừa lòng, Vô Quyết Tiên Vương ngươi có thể cân nhắc một chút không?"

"Khương chưởng môn thưởng, chúng ta phải trân trọng, sao có thể bán đi?"

Dọc đường đi, mấy người ngược lại vui vẻ lạ thường.

Mà Thành Ca lại bị Mâu tiên nữ tìm đến.

"Rốt cuộc, làm sao ngươi làm được?"

Lúc trước, nàng còn nghi ngờ phải chăng trước kia Khương Thành đã tới nơi này hay không, nhưng luyện Tiên đan lần này, không phải là "không cần đoán cũng biết" gì đó, đây là năng lực chân chính.

Lúc trước đã ăn cắp bản quyền trí tuệ của em gái này, thật ra Thành Ca hơi áy náy, vì thế khó lắm mới nghiêm túc được một lần: "Như ngươi đã thấy, ta là Luyện dược sư, làm được chuyện này là đương nhiên."

"Ngay cả Thượng Tiên Giới cũng sẽ chủ động chiêu mộ Tiên dược sư bát phẩm, ngươi sớm đã nổi danh cả tiên giới! Nhưng trước kia ta chưa từng nghe nói tới ngươi."

"Đó là bởi vì con người của ta khiêm tốn, không cần hư danh gì đó."

Mâu Vũ thầm nghĩ ngươi lừa quỷ à, không ai thích khoe khoang hơn ngươi ở đây cả.

Chương 339.

Tới cửa cuối cùng của cảnh thứ bảy, bên phía Thành Ca chỉ còn lại có ba vị là Tiêu Hỗn, Tịch Vân và Vô Quyết, có thể

tiếp tục tiến về phía trước.

Còn Thiên khu các bên kia, cũng chỉ còn lại Mâu Vũ và Độ Trần.

Lại nhìn hai lối vào, mọi người giao luôn cho Khương chưởng môn.

Bàn tay lớn của Thành Ca vung lên, chọn ngẫu nhiên một cái.

Lần này đoán mò vậy mà vào thẳng cảnh thứ tám, giảm bớt một lần đảo ngược thời gian.

Hiện tại, năm người còn lại đều cho rằng hắn có thể nhìn xuyên qua lối vào .

Mâu Vũ và Độ Trần vô cùng may mắn khi tìm được đồng minh này.

Lúc trước, các nàng còn cho rằng Khương chưởng môn không vào được.

Cho dù vào được rồi, cũng hoàn toàn không trông cậy vào hắn được.

Hiện tại thì…

Các nàng chỉ muốn tiếp tục ôm chặt lấy cái đùi lớn này.

Khảo nghiệm của cửa thứ tám là quy tắc Thổ, bọn họ cũng không lạ quy tắc này, hơn nữa có Thành Ca gánh, cuối cùng qua cửa dễ dàng.

Đi vào cửa cuối cùng của cảnh thứ tám, bốn người Độ Trần, Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết đều dừng lại.

“Khương chưởng môn, lần này thật sự may mà có ngươi!”

Độ Trần Tiên Vương xúc động không thôi, làm tổng hội trưởng của Thiên Khu các ở Trung Tiên Giới, trước kia, hắn thật sự là chưa phục một ai.

Rốt cuộc, lần này hoàn toàn bị chấn động rồi.

Tuy rằng hắn có thể tu luyện ở cảnh thứ tám, nhưng ngay từ đầu hắn cũng không dám mong có thể tới đây.

Bản đồ xa nhất của người đi trước cũng chỉ là cảnh thứ năm, vì thế, dự tính ban đầu của hắn chính là đến cảnh thứ sáu cũng xem như lãi rồi.

“Tuy rằng với lập trường của Thiên khu các là không can dự ân oán, nhưng ân tình này của ngươi, lão phu nhớ kỹ!”

Thành Ca thầm nghĩ lão đầu ngươi chỉ nói lời vô nghĩa, sau này, giảm giá thêm cho ta hoặc là miễn phí, vậy mới gọi là nghiêm túc.

“Ngươi còn có thể tiếp tục chứ?”

Nếu Khương Thành không hỏi thì kế hoạch ban đầu của Mâu tiên nữ là tới cảnh thứ bảy, cũng xem như là viên mãn rồi.

Suy cho cùng, “đồng đội” ngày càng ít đi, cơ hội qua cửa cũng ngày càng mờ mịt, dù chọn đúng lối vào rồi cũng chẳng ích gì.

Không cẩn thận một cái, tám mươi năm sau vẫn bị vây ở trong trạm kiểm soát, thẳng đến ngày tiên thụ đóng lại, thế thì ngược lại mất nhiều hơn được.

“Đương nhiên phải tiếp tục.”

Được sánh bước cùng người đẹp, thật là thích, Thành Ca thật sự rất vui.

Dưới ánh mắt hâm mộ của những người khác, hai người bước vào lối vào, tiến vào cảnh thứ chín.

Tuy rằng chỉ còn lại hai người, nhưng đoạn đường lúc sau vẫn thuận lợi như trước.

Hai người này, một người thông minh nhạy bén, một người khi gặp phải cửa khó thì mở hack và buff, tạo nên sự hợp tác bổ sung cho nhau.

Khi thời gian đến ba năm, hai người đã tới được cảnh thứ ba mươi hai, cảnh mà kẻ khác chỉ có thể nhìn mà tặc lưỡi!

Trên thực tế, bản ghi chép xa nhất về ba lối vào của người trước cũng chỉ đến cảnh thứ bảy.

Tóm lại, còn lại bao nhiêu đoạn sau cảnh thứ bảy, không ai có thể biết được.

Phẩm chất hơi thở căn nguyên ở nơi này, quả thật giống như là đối mặt với chính quy tắc, sẽ có một loại ảo ảnh như thể đưa tay là có thể chạm tới.

Dọc đường đi, Mâu Vũ dần dần từ tò mò, kinh ngạc, nghi ngờ cho tới bây giờ là hoàn toàn tê dại.

Các trạm kiểm soát đó vô cùng quái lạ, khảo nghiệm các loại quy tắc.

Hơn nữa bắt đầu từ cảnh thứ chín, thường sẽ có nhiều hơn một loại quy tắc.

Nàng dám khẳng định, cho dù không có hạn chế của hơi thở căn nguyên, tất cả Tiên Vương ở Trung Tiên Giới hợp lực phá cửa, cũng không thể qua được mười cảnh đầu.

Mà đi theo Khương Thành, nàng đã tới được nơi này.

Người này giống như là toàn năng vậy, chẳng có khó khăn nào ngăn được hắn.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lời người này nói lúc trước, hắn có hơn 900 quy tắc chủ.

Khi ấy, nàng cho rằng đây là đang làm nhục chỉ số thông minh của mình.

Nhưng hiện tại, nàng đã có chút tin tưởng rồi.

Nhưng cho dù thật sự có hơn 900 quy tắc chủ, thì vẫn rất khó giải thích được.

Bởi vì độ khó của khảo nghiệm ở rất nhiều trạm kiểm soát đã vượt qua mức độ giới hạn của Tiên Vương từ lâu.

Nàng cũng không biết rằng, thật ra Thành Ca cũng rất kinh ngạc vì mình.

Rốt cuộc nàng có lai lịch gì?

Tiên quốc của các Tiên Vương khác, nhiều nhất cũng chỉ có thể chịu được căn nguyên phóng ra từ cảnh thứ tám, nhưng dường như nàng không có giới hạn.

Chẳng lẽ nàng và mình giống nhau, cũng có tài năng và có cùng hơi hở đạt đến căn nguyên.

Sau khi đi vào trạm kiểm soát của cảnh thứ ba mươi hai, hắn cảm thấy có một cơn đau không thể giải thích được, từ sâu trong tim dần dần dâng lên.

Nhìn thoáng qua nữ nhân bên cạnh, đột nhiên cảm thấy nàng đẹp hơn.

Vẻ đẹp tuyệt trần khiến trái tim hắn ngứa ngáy, khó rời mắt.

Loại cảm giác này hầu như không thể có đối với Tiên nhân đã sống nhiều năm như vậy.

Hồng nhan xương khô, cây cối mùa thu, thật ra, vẻ đẹp ở trong mắt của bọn họ sớm đã như mây bay.

“Đây là chịu tác động kép của quy tắc Tình và quy tắc Dục.

Thế nhưng mắt của Mâu tiên nữ vẫn sáng như đuốc như trước.

Thành Ca cảm thấy hơi mất mặt.

Ca suýt nữa thì bị kích động, em gái vì sao ngươi vẫn có thể bình tĩnh như thế.

Hắn hít một hơi thật sâu, thoáng chốc đã kiểm soát được tâm trạng: “Vậy làm thế nào để qua cửa này? Chẳng lẽ hai người chúng ta phải kết hợp với nhau, mới có thể qua cửa?”

Nếu đúng như thế, chẳng phải là mình phải hy sinh một lần?

Hắn vẫn có hơi tò mò, nếu như chỉ có một mình hắn tới đây, không có em gái này, vậy làm sao qua được cửa này?

Nếu ba người cùng đi vào, vậy thì phân chia như thế nào?

“Không…”

Mâu Vũ lắc đầu.

“Nếu chúng ta làm như thế, vậy đồng nghĩa là bị đánh bại bởi quy tắc Dục.”

Nghe thấy bản thân hắn không cần hy sinh, Thành Ca không hiểu vì sao, có hơi thất vọng.

“Hơn nữa cửa này không đơn giản như vậy.”

Nhìn theo đôi mắt xanh ngọc của nàng, Thành Ca nhìn lên trời.

Bầu trời xanh như đang gột rửa, một bánh xe màu tím khổng lồ treo lơ lửng trên cao, giống như một vầng trăng sáng đặc biệt.

Bánh xe chậm rãi xoay tròn, một loại ảo ảnh huyền diệu khó giải thích, không ngừng dâng lên trong lòng, khiến tiên hồn của hắn dần dần buông lỏng.

“Đây là bánh xe vận mệnh…”

Mâu Vũ từ từ nhắm mắt lại, dường như phải qua một lúc nữa, bản thân cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

“Vì vậy còn có quy tắc vận mệnh?”

“Nhiều hơn, ngươi nhìn cái gương tròn trong bánh xe kia đi, đó là Luân Hồi Kính, còn có quy tắc luân hồi…”

Thành Ca suýt nữa sụp đổ: “Điều này cũng quá phức tạp rồi, vậy chúng ta nên hành động như thế nào?”

Mỗi lần qua cửa, đều là Mâu Vũ nói ra phương pháp, sau đó là hắn mở hack đối phó, vì thế hắn cũng lười suy nghĩ.

Dù sao nàng cái gì cũng thông thạo.

“Rõ ràng, cửa này muốn chúng ta tiến vào bánh xe vận mệnh kia trong trạng thái tiên hồn, dưới sự chi phối của quy tắc vận mệnh, thân phận tu vi của ngươi và ta sẽ xảy ra thay đổi.”

“Mà dưới ảnh hưởng của quy tắc luân hồi, tiên hồn của ta và ngươi cũng sẽ bị phong ấn.”

“Muốn qua cửa, chúng ta phải tìm được đối phương dưới tiền đề là mất trí nhớ, sau đó nảy sinh tình cảm…”

Thành Ca muốn bóc phốt nhưng cũng đành bất lực.

Còn có thể cầu huyết hơn nữa không, có cả luân hồi oán lữ?

Tiên thụ này cũng thật biết đùa!

“Vậy còn chờ gì nữa, nhanh bắt đầu đi!”

Phản ứng nóng vội này của hắn, khiến Mâu Vũ hơi khó hiểu.

“Chẳng lẽ ngươi không sợ?”

“Sợ cái gì?”

“Ở trong bánh xe vận mệnh, rất có thể ngươi chỉ là người thường tay trói gà không chặt, thậm chí còn thê thảm hơn.”

Thành Ca nhún vai, thờ ơ nói: “Dù sao ta cũng là Tiên nhân, cho dù thay đổi thân phận, không phải vẫn còn thực lực sao?

Chẳng qua là diễn trò dưới một thân phận khác mà thôi.”

Mâu Vũ buồn bã nói: “Nếu chỉ là quy tắc vận mệnh, thì đúng là như vậy. Nhưng còn có quy tắc luân hồi, tiên hồn bị phong ấn. Trước khi khôi phục trí nhớ, ngươi không tìm lại thực lực được.”

“Sự chồng chéo của hai hệ quy tắc cùng này cực kỳ nguy hiểm, có thể sẽ thật sự triệt để phá hủy một người, khiến người đó rớt xuống phàm trần.”

Thành Ca im lặng, sau một lúc lâu, mới thản nhiên nói: “Không sao, ngày mà tiên thụ đóng cửa, không phải đã xong rồi sao?”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ: “Ca sợ cái lông, ở bên trong, chỉ cần chết một lần, thì hệ thống lại hồi sinh một lần, có thể khôi phục cài đặt gốc.”

Mâu Vũ lại im lặng.

Lúc lâu sau, nàng mới gật đầu: “Vậy bắt đầu đi.”

Chương 340.

“Chờ một chút!”

Thành Ca quyết định vẫn là nên an bài thỏa đáng.

Không thể một lòng trông cậy vào sự khôi phục cài đặt gốc của mình sau khi được hệ thống hồi sinh, ngộ nhỡ không chết ở bên trong?

Cái quy tắc vận mệnh kia cũng coi như thôi đi, nhưng hắn phải đề phòng quy tắc luân hồi một chút.

Vì thế hắn bấm mở hệ thống Thương thành, tiêu 3000 công đức đổi một mảnh vỡ quy tắc cấp năm, đổi quy tắc luân hồi tới cảnh giới đại viên mãn.

Đây đã là mức độ lĩnh ngộ quy tắc ở cấp độ của tiên đế.

“Xong rồi, đại công cáo thành, tiến vào thôi!”

Hai người ngồi xếp bằng, tiên hồn thoát ra khỏi cơ thể, thả lỏng khống chế.

Một lực hấp dẫn mạnh mẽ từ bánh xe vận mệnh truyền đến, hai luồng ánh sáng biến mất ngay tại chỗ.

Sau khu xuất hiện trở lại, Thành Ca đã đứng trên cánh đồng, đội mũ, xắn quần, vác cái quốc.

Nhìn mặt trời chói chang trên bầu trời, nghe tiếng ve kêu truyền tới từ khu rừng cách đó không xa, hắn hơi sững sờ.

Như này cũng quá cực đoan rồi?

Bánh xe vận mệnh trực tiếp biến mình từ Tiên nhân thành nông phu?

"Tiểu Khương, ngươi phát ngốc gì đó, lại lười rồi?"

Một tiếng quát to đã kéo hắn về thực tại, phía sau một lão nông vừa dùng khăn trùm đầu lau mồ hôi vừa lườm hắn.

Những người khác trên đồng ruộng cũng phá lên cười.

"Đã thi rớt ba lần rồi, nên thu tâm lại đi!"

"Ha ha ha, ta đoán là hắn đang nhớ tới Thúy Chi ở thôn kế bên…"

Thi rớt ba lần là cái quỷ gì?

Thành Ca vô cùng may mắn, trước khi hắn tiến vào đã thăng quy tắc luân hồi tới đại viên mãn.

Vì lý do này, hắn chống đỡ được ảnh hưởng của Luân Hồi Kính, tiên hồn cũng không bị phong ấn, còn giữ lại trí nhớ.

Nếu không với cuộc sống nông thôn yên bình hiện tại, hắn trông cậy vào thao tác hồi sinh và khôi phục trí nhớ sau khi bị giết, thật đúng là không dễ thực hiện như vậy.

Nên làm chính sự sớm một chút để thông quan!

Thúy Chi ở thôn kế bên kia, chẳng lẽ chính là thân phận mới của Mâu Vũ sau khi luân hồi?

Thần niệm tản ra, hắn nhanh chóng đã xem kỹ nhất cử nhất động trong phạm vi ngàn dặm.

Tuy nhiên, sau khi sàng lọc trong phạm vi rộng lớn này vô số lần, cũng không phát hiện được người có đặc điểm giống với Mâu Vũ.

Hắn chỉ có thể tiếp tục tản ra thần niệm, cảm nhận ở nơi xa hơn.

Thế giới này cũng không lớn, cũng chỉ trong phạm vi mấy mươi ngàn dặm.

Hơn nữa vốn không có linh khí, đó là một thế giới võ công siêu thấp, ngay cả một tu chân cũng chưa từng xuất hiện.

Hắn rất nhanh đã tìm được Mâu Vũ bên trong thâm cung với những bức tường đỏ và ngói xanh.

Hoàn toàn không cần phân biết, dáng vẻ của người kia và nàng giống nhau như đúc, đều là Thiên tiên khuynh quốc khuynh thành.

Lúc này, nàng đang ngồi sau một bức rèm, xung quanh là một đoàn cung nữ chờ phía sau.

Mà bên ngoài bức rèm, có mười mấy thanh niên tuấn tú đang đứng.

“Mâu Vũ công chúa, đại hội văn thao võ lược đã kết thúc, những người biểu hiện xuất sắc đều ở đây cả!”

“Bệ hạ có chỉ, ngươi tự chọn phò mã cho mình…”

Con mẹ nó, Thành Ca suýt nữa mắng ra tiếng.

Khảo nghiệm này của tiên thụ là cố tình không muốn người ta hoàn thành à?

Ngay từ đầu nữ nhân này đã muốn chọn phò mã thành thân, vậy sau này còn hoàn thành khảo nghiệm tình chi quy tắc cái rắm à?

Hơn nữa, khoảng cách khởi đầu của mình và nàng cũng quá xa rồi.

Một người là nông phu, một người là công chúa được được sủng ái.

Nếu mình không khôi phục trí nhớ, vậy sau đó làm sao mới có thể ở bên nhau?

Thành Ca thật sự không nghĩ ra.

Hắn chỉ biết là, dù có thể gặp được nhau thì cũng đã phải trải qua muôn vàn khó khăn, hoạn nạn.

Hắn không có hứng thú dựa theo cái loại kịch bản này.

Định bay vào trong hoàng cung, trực tiếp tìm Mâu Vũ thổ lộ, hoàn thành quy tắc Tình.

Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện nàng đã biến mất trong hoàng cung.

Thành Ca suýt nữa không nhịn được mà dụi mắt, điều này sao có thể?

Với cấp độ tiên hồn của hắn, một công chúa ở thế giới võ công siêu thấp, có thể biến mất trước mắt hắn?

Thần niệm đã phát hiện ra cách bờ ruộng mấy trăm thước, có một mỹ nữ tuyệt sắc mặc cung trang váy dài tím nhạt chầm chậm đi tới.

Nàng bước trên con đường đất, đầy cỏ dại, vô cùng thích thú nhìn cảnh vật xung quanh.

Vẫn còn đó một nụ cười thản nhiên nơi khóe miệng

Với sự xuất hiện của nàng, tất cả các nông phu ở trên đồng đều dừng công việc đang làm lại.

Tất cả mọi người nhìn thấy nàng lần đầu, đã giống như bị cướp mất hồn.

Không chỉ bởi vì quá xinh đẹp, mà còn bởi vì khí chất đó khiến người ta bất giác cảm thấy xấu hổ, trong lòng nổi lên một nỗi khốn cùng.

Bởi vì sự xuất hiện của nàng, nơi này giống như biến thành hoàng cung của nàng, còn những người khác mới là xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện.

Cô gái này, chính là công chúa Mâu Vũ đó sau khi Mâu Vũ luân hồi.

Thành Ca gần như ngay lập tức hiểu được, nữ nhân này cũng chiến thắng ảnh hưởng của quy tắc luân hồi kia, hoàn toàn không bị phong ấn trí nhớ!

Trong thế giới võ công siêu thấp này, cũng chỉ có mình nàng mới có thể nháy mắt từ thâm cung xuất hiện ở đây.

Không phải chứ, không phải chứ?

Tiên thụ nhân gia này ra trận lớn như vậy, chẳng qua là để tạo ra luân hồi oán lữ chìm đắm trong niềm vui và nỗi buồn chia ly… làm rung động tâm can.

Kết quả, hai người đi vào đều mở Thiên Nhãn, tương đương với gian lận!

Hai người cũng chưa mất trí nhớ, vậy còn trầm luân cái quái gì?

Rõ ràng Mẫu Vũ có suy nghĩ giống hắn, cũng lười tham gia quá trình quen biết dài lâu phải trải qua gian nan và trùng hợp, thay vào đó là trực tiếp một bước đến đây, chủ động vọt đến trước mặt hắn.

Mình có cần đi tới, hai người nhận nhau không?

Như thế có thể bị phán nhiệm vụ thất bại hay không?

Thành Ca cũng không chắc.

Chỉ có thể chọn cách giả vờ giống các nông phu khác ở xung quanh, trợn mắt há mồm, chảy nước miếng, mong chờ tiên nữ đến gần mình.

“Ta là Mâu Vũ công chúa, ngươi đã định trước có một đoạn tình duyên với ta, đi theo ta nhé.”

“Hả, hả?”

Vẻ mặt Thành Ca đơ ra, em gái ngươi đúng là thẳng quá.

Nếu mình thật sự mất trí nhớ, nên làm cái biểu hiện gì bây giờ?

Hẳn là nên mừng rỡ như điên, hay là lúng ta lúng túng?

Dưới ánh mắt hâm mộ, ghen tị của những nông phu khác ở bên cạnh, Mâu Vũ nắm lấy tay hắn, hai người cùng rời khỏi chỗ này.

Thành Ca quyết định đóng vai một hình tượng nông phu bình thường.

Về phần làm sao sinh ra tình cảm, thông qua khảo nghiệm của quy tắc Tình, vấn đề khó này cứ giao cho Mâu Vũ một mình cố gắng làm là được.

Những ngày sau đó, cả hai đã đi nhiều nơi và làm rất nhiều việc.

Thành Ca vốn tưởng rằng đường đường là Tiên Vương quản lí Thiên khu các, chắc chắn không biết mấy thứ nữ nhi tình trường này.

Nhưng mà ngoài dự kiến của hắn, Mâu Vũ không phải biết, mà là biết rất rõ.

Nàng biết đưa mình đến nhiều nơi khác nhau trên thế giới này để "hẹn hò", thỉnh thoảng nàng sẽ tạo ra những bất ngờ nho nhỏ, nàng cũng biết làm sao để tạo nên rung động.

Nàng hoàn toàn chính là một cao thủ yêu đương, cực kỳ hiếm thấy trong số các tu sĩ!

Hơn nữa, bản thân nàng đã đẹp hoàn hảo, lúc nào cũng toát ra vẻ quyến rũ hấp dẫn kẻ khác.

Thành Ca để tay lên ngực tự hỏi, nếu chính mình không rõ sự tình, thật sự là một nông phu mất trí nhớ, vậy sớm đã bị nàng trêu chọc tình cảm, bản thân khó kiềm chế mà quyết một lòng với nàng.

Dựa theo quy tắc chỉ cần một bên có tình cảm xem như là qua.

Nhưng mà thật đáng tiếc, tự mình biết đây chỉ là đang diễn trò…

Thậm chí thi thoảng hắn hơi hối hận khi thăng quy tắc luân hồi tới đại viên mãn, nếu thật sự mất trí nhớ không phải là qua rồi sao.

Bản thân làm như vậy, ngược lại lại lãng phí sự cố gắng của nàng.

"Ngươi không thích ta sao?"

Nàng cúi xuống, hơi thở nhè nhẹ mang theo hương vị thơm mát, đôi mi cong vút như đang lời tỏ tình.

Thành Ca bị đặt ở phía dưới, cảm thấy hơi bị động.

"Thích … "

"Ngươi nói dối, ngươi hoàn toàn không có tình cảm với ta!"

Nói xong, nàng phất tay, thế giới này nhanh chóng sụp đổ, tiêu tan.

Chương 341.

Khung cảnh vừa đổi, Thành ca đã xuất hiện bên trong một cung điện u ám nghiêm ngặt.

Kiểm tra một chút, hắn phát hiện ra lần này bản thân không còn là phàm nhân mà là một ma tu có tu vi đại khái là Linh Đài cảnh.

Luân hồi rồi sao?

Làm sao luân hồi được vậy?

Hắn mơ hồ cảm giác được là do Mâu Vũ cưỡng chế làm ra.

Không phải chứ?

Chẳng lẽ nàng khống chế Luân Hồi Kính kia?

Hẳn là không đến mức đó nhỉ, nơi này là sân nhà của Tiên Thụ, mà đến ngay cả chính mình có quy tắc luân hồi đại viên mãn cũng làm không được ư.

Lúc này, trong điện có hai gã ma tu bay nhanh vọt vào.

“Ma chủ, đại quân của Lưu Ly tông giết đến rồi, mau bỏ đi thôi!”

Ma chủ ngồi ngay ngắn trên ngai vàng quát lạnh một tiếng: “Bỏ đi cái gì mà bỏ đi, ra ngoài quyết một trận tử chiến với bọn họ!”

Sau đó dẫn đầu một bầy ma giết ra ngoài.

Đi theo vọt ra bên ngoài, Thành ca lại gặp được Mâu tiên nữ, tuy nhiên nàng lại đứng ở phía Lưu Ly tông đối diện.

Xem vị trí đứng hẳn là một người chân truyền thậm chí là cấp bậc thánh nữ.

Lần này tu vi của nàng gần như đã là Thiên Mệnh nhất trọng nhưng mà Thành ca biết nàng vẫn còn ký ức, một cái ý niệm trong đầu là có thể trong một giây giết chết toàn trường.

Hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Lần này luân hồi thân phận của bản thân mình và nàng đã trở nên đối lập rồi sao?

Hai bên trước tiên là khoát lác cả nửa ngày dài đằng đẵng sau đó mới binh đao đối đầu, chém giết lẫn nhau.

Hắn ở ma tông này cũng xem như là nồng cốt trung tầng phải chiến đấu với trưởng lão Linh Đài Cảnh của Lưu Ly Tông.

Khi đang ứng phó câu được câu không hắn còn tranh thủ chút thời gian quan sát Mâu Vũ.

Chỉ thấy nàng cũng đang bận rộn đối chiến với một vị Ma Tông cấp cao, đánh cũng xem như là phù hợp quy củ, phù hợp với tu vi bên ngoài của nàng.

Trận đại chiến này đánh không bao lâu thì đã nghiêng về một bên, thực lực của Lưu Ly Tông phía đối diện mạnh hơn không chỉ một cấp.

Tông chủ của Ma tông thấy tình thế không ổn bèn chỉ đạo những người còn lại chạy trốn như ong vỡ tổ, Thành ca cũng theo những người này cùng nhau bỏ trốn.

Rất nhanh lại phát hiện ra Mâu Vũ tự mình đuổi giết đến.

Bởi vì phải đóng vai diễn mất trí nhớ, hắn lại không thể chiến thắng Thiên Mệnh cảnh cho nên chỉ có thể giả vờ bị nàng tóm được.

Sau đó, hai người lại lần nữa trải qua một loạt tình cảm lưu luyến rung động đến tâm can.

Mối tình bị cấm kỵ của Thánh nữ chính đạo và thiên tài Ma tông, sự phản đối mãnh liệt của sư môn trưởng bối, phản bội tông môn, lời đồn đãi của ngoại giới, hai người ở trong mưa gió đồng tâm hiệp lực sưởi ấm cho nhau…

Thành ca phải thừa nhận, Mâu Vũ là một cao thủ về tình yêu.

Nếu đổi thành người khác thì đã sớm thất chìm đắm lần nữa rồi.

Nhưng mà do tiền đề là hắn đã biết được nội dung vở kịch, từ đầu đến cuối cũng chỉ mang tâm trạng một người ở ngoài quan sát, bản thân không phải là người trong cuộc thì làm sao có thể động lòng được.

Hai người bị hai đạo Chính, Ma vây công, cuối cùng không còn lối thoát, "vây hãm" ở trong một sơn động bấp bênh.

"Ngươi hối hận không?"

"Không hối hận!"

"Vậy vì sao ngươi vẫn chưa động lòng?"

Tiếng hô giết ở bên ngoài càng ngày càng gần, hai mắt của nàng chậm rãi nhắm lại, tiếp theo thế giới này cũng tối sầm xuống, ngay sau đó nhanh chóng sụp đổ tiêu tan.

Thành ca lại luân hồi một lần nữa…

Hiện tại hắn đã cơ bản xác định được, hai lần luân hồi kết thúc đều bởi vì ảnh hưởng của nàng.

Sau đó hai người ước chừng lại trải qua bảy lần luân hồi, đã tạo thành chín đời oán lữ.

Trong số những lần luân hồi này, có lần bọn họ là thanh mai trúc mã, có lần là sư huynh sư muội, thậm chí còn có lần một kẻ là người một kẻ là yêu.

Nhìn thấy em gái vì muốn qua được cửa ải, lần nào cũng cố gắng xây dựng bầu không khí yêu đương như vậy, Thành ca cũng rất áy náy.

Hắn chỉ có thể phối hợp cùng nhau cố gắng.

Cuối cùng vào lần thứ mười luân hồi, trong một giây nào đó trạm kiểm soát cảnh tượng đột nhiên im lặng rồi tan biến, hai người trở về Tiên Thụ.

Cửa ải này thông qua rồi.

Làm sao thông qua, bản thân Thành ca cũng có chút mơ hồ.

Tuy nhiên khi hai người nhìn lại đối phương, không hẹn mà cùng có chút xấu hổ.

Trong mắt Mâu Vũ hiện lên vẻ nghi ngờ: "Có phải ngươi không bị quy tắc luân hồi hưởng không?"

Thành ca vô cùng kiên quyết lắc đầu: "Không có! Tuyệt đối không có!"

"Năm lần luân hồi đó quả thật rất khó…"

Thành ca vô cùng kinh ngạc: “Không phải mười lần sao? Chẳng lẽ ta nhớ nhầm?”

“Sao ngươi biết là mười lần?”

Mâu Vũ nhìn hắn một cái thật sâu, yếu ớt nói: “Nếu thật sự rơi vào luân hồi, vậy hiện tại ngươi sẽ không nhớ là đã có chuyện gì xảy ra ở đâu.”

Mẹ nó, lại có thể gài ông đây?

“Ta thuận miệng nói thôi, sao vậy, chẳng lẽ ngươi biết đúng thật là mười lần?”

Mâu Vũ hít sâu một hơi, nhất thời không biết nên trả lời hắn như thế nào.

Nếu nói bản thân biết, vậy cho thấy nàng cũng không chịu ảnh hưởng.

Cho nên, nàng cũng chỉ có thể coi như không có gì.

Vài ngày sau, hai người đi đến cuối ải của cửa ải này.

Lần này, phía trước cũng không có xuất hiện hai lối vào, chỉ là một cái vòng xoáy chín màu đang không ngừng xoay tròn.

“Không có gì bất ngờ xảy ra thì khi bước vào chỗ đó sẽ đến được thân chính của trung tâm ngộ đạo Tiên Thụ.”

“Ngươi còn có thể tiếp tục không?”

Thành ca đương nhiên nói: “Có thể.”

Bởi vì có được hơi thở giống với của Tiên Thụ, hắn cũng không có một chút áp lực nào khi đứng ở đây.

Đừng nói ba mươi ba cảnh, cho dù là ba trăm ba mươi cảnh cũng sẽ không có gì.

“Ta đã đến cực hạn rồi.”

“Cảnh tiếp theo, ta chắc chắn không thể tiếp nhận.”

Mâu tiên nữ nói tới đây, dường như cũng có chút không cam lòng.

Chính mình vậy mà đã hơn.

Nhưng mà không còn cách nào khác, đối mặt với hệ thống hack, cho dù nàng có đặc biệt hơn nữa thì cũng không bằng.

Cuối cùng, một mình Thành ca tiến vào vòng xoáy.

Khoảnh khắc khi hắn tiến vào, cả Tiên Thụ rung động mãnh liệt.

Các Tiên Vương và Ma Vương tiến vào qua ba lối vào đồng loạt từ trong tu luyện bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn xung quanh, tự hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Xuất hiện ở trước mặt Thành ca, cũng không phải một đoạn thông đạo như trước mà chỉ có một dải ánh sáng cực lớn màu xanh biếc.

Trên dải ánh sáng này, hắn cảm nhận được hơi thở căn nguyên nồng đậm hơn gấp trăm lần so với ba mươi hai cảnh trước đó.

Nếu không phải Đồng Nguyên, có lẽ hắn đã không thể khống chế được mà bị nó nuốt mất.

Không đợi hắn kịp phản ứng lại, một tia ánh sáng màu trắng chợt lóe ra từ trong Toàn Cơ Đồ, tiến vào bên trong dải ánh sáng xanh biếc cực lớn kia.

Sau đó, A Hoàng xuất hiện bên cạnh hắn.

“Mẹ!”

“Đây là nơi nào?”

“Đây là ngộ đạo Tiên Thụ, sao ngươi lại ra đây?”

“Bị hấp dẫn ra đây.” A Hoàng vừa nói, vừa leo lên trên bờ vai hắn một cách thuần thục.

Thành ca biết nàng rất thần bí, trái lại cũng lười truy hỏi nguyên nhân đến cùng, cảm nhận một chút ở trong Toàn Cơ Đồ, lúc này mới phát hiện không thấy Tiểu Bạch đâu.

“Đệ đệ Tiểu Bạch của ngươi đâu?”

“Hắn sao?”

A Hoàng chỉ chỉ về hướng của dải ánh sáng kia, che miệng cười: “Bị trung tâm của Tiên Thụ này nuốt rồi!”

Thành ca suýt nữa đã nhảy dựng lên.

Tiểu Bạch đã đi theo hắn lâu như vậy, thời kỳ phi thăng chiến ở Tiên thành còn lập được công lao hiển hách.

Hắn rất có tình cảm đối với đứa con này, cũng không muốn nó gặp phải chuyện gì bất trắc.

“Hắn đang yên đang lành ở trong Toàn Cơ Đồ làm sao có thể bị nuốt?”

A Hoàng nói với vẻ đương nhiên: “Bọn họ đều là mảnh nhỏ căn nguyên, càng tới gần thì càng dễ dàng hấp dẫn lẫn nhau. Đáng tiếc đệ đệ quá kém, trình độ thấp hơn rất nhiều so với nó, cho nên bị nuốt cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

Nàng ngược lại hiểu biết rất nhiều.

Thành ca nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui sướng của nàng khi người khác gặp họa, suýt nữa cạn lời.

“Đệ đệ ngươi gặp nạn, sao ngươi có thể cười vui vẻ như vậy?”

Sau đó, hắn cũng chui vào bên trong căn nguyên Tiên Thụ kia.

Chương 342.

Vừa tiến vào bên trong trung tâm của Tiên Thụ kia, Thành ca đã cảm thấy cả người mình giống như đột nhiên bị hòa tan.

Ý thức đang không ngừng biến mất.

Trong mơ hồ, hắn nhìn thấy đứa con trai ngoan của mình đang không ngừng rơi vào bên trong khung cảnh bao la màu xanh biếc kia.

Lúc này Tiểu Bạch đã sớm không còn ý thức.

Trong một khắc này hệ thống cũng phát ra cảnh báo.

“Nguy hiểm!”

“Kí chủ sắp hóa thành một bộ phận của thế giới căn nguyên!”

“Tình huống này không thuộc loại tử vong, không thể hồi sinh!”

Thành ca hoảng sợ, nhanh chóng chui ra từ bên trong trung tâm Tiên Thụ kia.

Nên làm gì bây giờ?

Hắn chỉ có thể điều động ra kỹ năng đảo ngược thời gian, hy vọng đảo ngược về một khắc lúc Tiểu Bạch chưa bị nuốt vào.

Nhưng mà màn hình của hệ thống lại nhắc nhở: Lần này đảo ngược thời gian cần một trăm triệu công đức.

Trước mắt công đức của hắn còn không đến hai triệu, đập nồi bán sắt cũng không thể gom đủ.

“Sao lại thành như vậy?”

“Chỉ là trở lại khoảng khắc lúc trước thôi mà!”

Hệ thống đưa ra câu trả lời: “Đảo ngược thời gian sẽ can thiệp vào quỹ đạo vốn có của tất cả mục tiêu ở đây. Bởi vì cấp bậc của căn nguyên trung tâm rất cao, cái giá để hồi tưởng cũng cực cao.”

Chuyện này…

Thành ca kiểm tra thử tất cả các kỹ năng mà mình biết, không có loại nào có thể giải quyết được cục diện trước mắt.

Nguyên nhân rất đơn giản, cấp bậc của trung tâm Tiên Thụ này quá cao rồi.

Cao đến nổi khiến người khác căn bản không còn cách nào cả…

Đợi chút, cấp bậc quá cao?

Đột nhiên Thành ca chợt lóe lên một ý, nghĩ tới cái gì đó.

Giây tiếp theo, hắn ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu đột phá đến Tiên Vương.

Lần trước hắn thăng lên Tiên Vương thất bại là bởi vì vật phẩm làm trung tâm để dựa vào có cấp bậc quá thấp, căn bản không chịu nổi Đạo Tâm của chín trăm chín mươi hai quy tắc chủ.

Ngay cả Kiếm tiên cửu giai và tiên bảo cũng không đủ tư cách, hắn nghĩ nếu muốn tìm được bảo vật thích hợp ở tiên giới thì thật sự khó như lên trời .

Hiện tại phẩm giai của trung tâm Tiên Thụ này đủ cao rồi nhỉ?

Cao đến nỗi hệ thống muốn đảo ngược thời gian một lần, cũng phải trả một cái giá thật lớn.

Dùng làm vật để dựa vào, chắc sẽ không xuất hiện lại tình huống phẩm giai không đủ nhỉ?

Khương chưởng môn gan to ngút trời, không có gì mà hắn không dám nghĩ cả.

Chỉ cần biến thứ này thành trung tâm Tiên quốc, vậy thì nó sẽ chịu sự khống chế của chính mình, đến lúc đó muốn cứu Tiểu Bạch ra thật đơn giản!

Nghĩ là làm ngay, rất nhanh hắn đã tiến tới bước gửi vào trung tâm.

Chín trăm chín mươi hai quy tắc đều hướng về căn nguyên Tiên Thụ kia, giống như màn sao dày đặc quay xung quanh mặt trời chói chang.

Dải ánh sáng xanh biếc lại rung động mãnh liệt một lần nữa, giống như đang cố gắng giãy giụa.

Thành ca liều mạng muốn kéo nó vào Tiên quốc vẫn chưa thành hình của chính mình, nhưng mà quá trình này lại khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Lúc này cả Tiên Thụ lại rung động thêm một lần nữa.

Tất cả Tiên Vương đang tu luyện đều không thể không dừng lại.

Thành ca cảm thấy bản thân giống như là một con kiến đang lôi một ngọn núi vậy!

Chín trăm chín mươi hai quy tắc chủ giống như sợi dây thừng đang quấn quanh trên ngọn núi lớn.

Hắn căn bản kéo không nổi.

Chuyện này thoạt nhìn đúng là con kiến đang rung chuyển cây, căn bản không có bất cứ khả năng nào để thành công.

Đây thực tế là chuyện đương nhiên, Tiên thụ căn bản không thuộc về hắn.

Nếu thấy cái gì cũng có thể trở thành trung tâm Tiên quốc của bản thân, vậy thì có chút không hợp lẽ thường.

Thời khắc mấu chốt, A Hoàng nhảy tung tăng đến bên cạnh dải ánh sáng kia.

“Mẹ, mẹ muốn làm gì?”

“Muốn hấp thu nó sao?

“Vậy ngươi phải luyện hóa nó trước nha!”

Trong lòng Thành ca nói nếu ta có thể luyện hóa, vậy đơn giản rồi.

Một khi luyện hóa, nó sẽ chân chính thuộc về hắn, đến lúc đó ngọn núi có nặng hơn nữa thì đối với hắn mà nói cũng sẽ nhẹ như mây bay.

Nhưng vấn đề là sự chống cự của căn nguyên Tiên Thụ này rất mãnh liệt, vượt xa thực lực trước mắt của hắn.

Hắn không bị nó nuốt ngược lại cũng đã là không tệ rồi.

“Ta đến giúp mẹ!”

Đôi mắt đen láy của A Hoàng chuyển quanh, bàn tay nhỏ bé đột nhiên duỗi vào bên trong quả cầu ánh sáng xanh biếc kia.

Trong chốc im lặng, căn nguyên Tiên Thụ vốn dĩ còn đang kịch liệt giãy dụa bỗng dịu xuống.

Không biết sau bao lâu, nó giống như rơi vào giấc ngủ say, không còn phản kháng nữa.

Giờ khắc này, Thành ca suýt nữa đã muốn ôm lấy A Hoàng nồng nhiệt hôn một vài cái.

Đứa con gái ngoan này thật thân thiết!

Hơn nữa, nàng cũng quá mạnh mẽ, đến ngay cả thần vật cấp bậc này mà cũng có thể can dự?

Tiên Thụ không còn phản kháng, vậy thì hắn có thể luyện hóa rồi.

Nghĩ đến đây, hắn tạm thời bỏ qua cho việc đột phá Tiên Vương, chuyển sang luyện hóa căn nguyên Tiên Thụ này.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua từng ngày.

Khương Thành rơi vào trong lần “tu luyện” lâu nhất, nếu chuyện này cũng coi như là đang tu luyện.

Theo thời gian trôi, các Tiên Vương phân tán ở các vị trí khác nhau của Tiên Thụ dần dần cảm nhận được khác thường.

Căn nguyên lực ở tất cả các vị trí của bọn họ càng ngày càng loãng.

“Sao lại như vậy?”

“Căn nguyên của Tiên Thụ còn có thể yếu đi sao?”

“Chưa từng nghe qua chuyện này!”

“Hay là, chúng ta đi cảnh tiếp theo?”

“Nếu chọn sai lối vào thì phải làm sao?”

“Vì cơ duyên lớn hơn, lăn xả một lần!”

Các cuộc đối thoại tương tự cũng xảy ra giữa các Tiên Vương trong các khu vực khác nhau.

Rất nhanh, càng có nhiều Tiên Vương đứng lên hướng về phía trước tiếp tục thăm dò.

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Minh Trì, Lưu Duyên khá may mắn, lúc đó khi bọn họ dừng lại, có thể xác định được lối vào kế tiếp mà Khương chưởng môn chọn là đúng.

Mà lối vào kia đó được chọn ở trước mặt bọn họ.

Cho nên, ít nhất bọn họ cũng có thể vững vàng tiến vào cửa ải phía trước.

Còn những tu sĩ khác thì khó nói, rất nhiều người chọn sai, sau đó cứ mãi quanh quẩn trong một khu vực.

Thời gian tiếp tục trôi qua, căn nguyên lực của Tiên Thụ càng ngày càng yếu đi.

Hơn mười năm sau, hầu hết các khu vực đều đã bị Thành ca luyện hóa.

Cuối cùng hắn cũng nắm được quyền khống chế một bộ phận căn nguyên Tiên Thụ, nhưng lại bất ngờ phát hiện ra Tiểu Bạch đã sớm không thấy đâu.

Đây là chuyện gì?

Lòng hắn trầm xuống, chẳng lẽ đứa nhỏ đó đã hòa hợp với căn nguyên Tiên Thụ thành một thể, biến mất khỏi thế gian rồi sao?

Nghĩ đến cảnh hắn từng kêu mình đi khiêu chiến mỗi ngày, lần đầu tiên Khương Thành có cảm giản bi thương.

“Không!”

“Lão tử không chấp nhận số mệnh!”

“Nhất định còn có thể cứu hắn!”

Hắn không ngừng tìm kiếm bên trong căn nguyên…

Mãi đến một ngày nào đó, rốt cuộc cũng tìm được một tia hơi thở mong manh còn sót lại ở bên trong.

“Còn may!”

Hắn trực tiếp sử dụng kỹ năng hồi sinh đối với một tia hơi thở kia!

Lần hồi sinh này đắt đến nổi trước nay chưa từng có, ước chừng tiêu hao hết một triệu hai trăm ngàn công đức, so với lúc trước chỉ cần hơn trăm điểm tích lũy đã không thể so sánh được!

Kỹ năng có hiệu lực, Tiểu Bạch lại một lần nữa xuất hiện rõ ràng ở trước mặt hắn.

Vừa xuất hiện, đứa nhỏ này liền ôm ngực vui mừng không ngớt.

“Ba, là ngươi đã cứu ta phải không?”

“Oa, tỷ tỷ vậy mà lại có lòng tốt như vậy?”

“Ngươi tưởng là ai? Đã sớm nói hai tỷ đệ các ngươi phải tương thân tương ái, hỗ giúp đỡ lẫn nhau!” Thành ca an lòng.

Hắn cũng không biết, lần hồi sinh này mang ý nghĩa gì.

Những mảnh vỡ căn nguyên vốn dĩ của Tiểu Bạch đã sớm bị căn nguyên Tiên Thụ nuốt và dung hợp.

Bây giờ hồi sinh lại, những mảnh vỡ cấu tạo nên thân thể hắn là hoàn toàn mới.

Khi thời gian bước sang năm thứ bảy mươi hai, quá trình luyện hóa của hắn cũng tới hồi kết thúc.

Cả căn nguyên đều trở thành vật tư hữu của hắn!

Khoảnh khắc luyện hóa hoàn thành triệt để, ngộ đạo Tiên Thụ cực lớn im lặng biến mất.

Những Tiên Vương và Ma Vương vốn đang tu luyện ở bên trong đột nhiên đều bị bài xích ra ngoài!

Rất nhiều người không hiểu vì sao, kinh ngạc vô cùng.

"Lần này ngộ đạo Tiên Thụ liên tục xuất hiện hiện tượng dị thường, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy, vốn dĩ không phải là mở ra trong tám mươi mốt năm sao? Vì sao thời gian chưa tới thì đã đóng lại rồi?"

"Lão phu có một loại dự cảm, Tiên Thụ này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa…"

"Ta cũng có loại dự cảm này!"

Chương 343.

Rất nhanh, mọi người đều phát hiện ra tất cả ba lối vào Nguyệt tộc của thánh địa Tế Nguyệt đều sụp đổ.

Lúc trước bởi vì có năng lực của Tiên Thụ che chở, ba lối vào này căn bản không thể bị hủy diệt.

Hiện tại lại xuất hiện chuyện này, đủ để xác minh phỏng đoán vừa rồi của bọn họ - ngộ đạo Tiên Thụ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Nhất thời, tất cả Tiên Vương đều thở dài.

"Không còn ngộ đạo Tiên Thụ, sau này làm thế nào để thăng cấp căn cơ bẩm sinh nữa?"

"Đúng vậy, cơ duyên to lớn này làm sao có thể nói không còn liền không còn nữa chứ?"

"Nếu không còn Tiên Thụ, dường như chúng ta cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại Trung Tiên giới…"

"Không sai, ở lại Trung Tiên giới vốn là bởi vì cơ duyên này, hiện giờ xem ra, là thời điểm thích hợp để đi Thượng Tiên giới."

Rất nhiều Tiên Vương đã bắt đầu những dự định khác.

Đi Thượng Tiên giới, kỳ thật còn có cơ duyên khác.

Chẳng qua là nơi đó cao thủ tập trung đông, cạnh tranh sẽ càng lớn, cho nên lúc trước bọn họ đều lựa chọn ở lại nơi này mà thôi.

Lần luyện hóa này của Thành ca, vô hình chung đã sinh ra ảnh hưởng sâu sắc đối với cả Trung Tiên giới.

Với sự phi thăng của một số lượng lớn Tiên Vương, kết cấu lực lượng của các đại thiên vực ắt phải xuất hiện một vòng xáo bài lớn.

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết trở lại lối vào Nguyệt Tiên cung, việc đầu tiên là bắt đầu tìm kiếm nơi Khương chưởng môn.

Nhưng mà tìm cả một vòng lớn, những người khác đều ở đây, chỉ duy nhất không thấy lão nhân gia hắn.

“Nguy rồi, Khương chưởng môn sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

“Không thể nào, với thực lực của lão nhân gia, ngộ đạo Tiên Thụ nhỏ nhoi há có thể làm khó hắn?”

Lần này rất nhiều Tiên Vương đều không được thăng cấp gì.

Thứ nhất là bởi vì những người khác tiến vào trước, sau đó thăng cấp không được rõ rệt như vậy.

Thứ hai là giai đoạn sau Tiên Thụ bị Thành ca luyện hóa, lực lượng của căn nguyên càng ngày càng loãng, hiệu quả tu luyện của những người khác càng ngày càng kém.

Còn Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết bởi vì có Khương chưởng môn gánh team, cũng tới được cảnh thứ tám, giai đoạn sau lại tiến vào cảnh thứ chín, cho nên ngược lại thăng cấp rất lớn.

Căn cơ bẩm sinh của ba người này đều từ cấp độ xuất trần đạt đến cấp độ Vũ hóa.

Đây gần như đã là mốc cao nhất trong Tiên Vương.

Tam đại Thi Vương và đám người Tinh Vũ, Minh Trì cũng thu hoạch được rất nhiều.

Chỉ là lúc này, bọn họ căn bản không rảnh để cảm thấy vui sướng.

Không có Khương chưởng môn, mọi người không còn chỗ dựa chính nữa.

“Lão nhân gia hắn đã đi đâu chứ?”

“Chắc sẽ không giống như năm đó, biến mất lâu như vậy nhỉ…”

“Hắn không sao.” Mâu Vũ với một đám cao thủ Thiên Khu các vây quanh đi lại nói.

“Yên tâm đi, hắn còn tốt hơn bất kì ai trong chúng ta.”

“Làm sao ngươi biết được?”

Mâu Vũ nhìn thoáng qua bầu trời hỗn độn phía xa xa, ánh mắt sáng rực như sao Mai tựa như có thể xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cách trở.

“Ta nhìn thấy được.”

Không biết vì sao, đột nhiên đám người Tiêu Hỗn và Vô Quyết phát hiện ra chính mình gần như đã hoàn toàn nhìn không rõ nữ nhân này.

Loại cảm giác này, giống như là phù du nhìn lên tiên hạc ở tận chín tầng mây, căn bản không phải sự tồn tại của cùng một cấp bậc.

“Đúng rồi, cuối cùng chỉ có ngươi cùng Khương chưởng môn đi về phía trước, sau đó các ngươi đã xảy ra chuyện gì?”

Đôi môi anh đào của Mâu Vũ khẽ động, cuối cùng chỉ nói: “Không có gì…”

Sau đó, nàng chủ động mời mấy vị này: “Các ngươi có bằng lòng gia nhập Thiên khu các hay không, ta nói chính là tổng bộ của Thượng Tiên giới.”

Câu này vừa nói ra, tất cả các Tiên Vương khác ở đây đều dừng bàn luận, mở to hai mắt nhìn.

Rất khó để được gia nhập Thiên khu các.

Tổ chức trung lập này có dòng chính của chính mình, căn bản chưa bao giờ nhận người ngoài.

Trừ phi là có đủ sự đặc biệt mới có thể, ví dụ như những đan khí đại sư giống như Minh Trì, Lưu Duyên.

Nhưng một khi đã gia nhập tổ chức này, đãi ngộ sẽ cao hơn nhiều so với các tông môn khác của lão tổ, suy cho cùng thì Thiên khu các làm nghề buôn bán, bàn về tài nguyên để tu luyện thì ai có nhiều hơn bọn họ?

Hơn nữa Mâu Vũ nói còn là Thiên khu các của Thượng Tiên giới, vậy thì càng ghê gớm hơn rồi.

Tiêu Hỗn cùng với mười một người còn lại liếc mắt lẫn nhau một cái, sau đó chắp tay, dùng giọng điệu khàn khàn nói: "Nếu ngươi có thế để Khương chưởng môn gia nhập, vậy thì chúng ta tuyệt đối không hai lời."

Đám người Minh Trì, Vô Quyết cũng đều đồng ý: "Đúng vậy, lão phu cũng có ý này!"

"Chỉ cần Khương chưởng môn gật đầu, chúng ta lập tức hưởng ứng."

Nếu là lúc trước, Mâu Vũ chắc chắn không thể hiểu được một đám Tiên Vương thực lực xuất chúng đến thế, vì sao lại phục Khương Thành như vậy, tin phục đến nổi hoàn toàn tự cho mình là thuộc hạ.

Nhưng bây giờ nàng không những hiểu được, đến ngay cả mấy Tiên Vương khác của Thiên Khu các cũng hiểu được đây là câu trả lời đương nhiên.

Vì thế, nàng chỉ có thể gật gật đầu, sau đó bay thẳng khỏi nơi này.

Ở bên kia, Khương chưởng môn đang bận rộn đột phá lại Tiên Vương lần nữa.

Trung tâm Tiên Thụ bị luyện hóa thành công, quá trình sau sẽ vô cùng đơn giản.

Đạo Tâm của chín trăm chín mươi hai điều quy tắc kia cuối cùng cũng thuận lợi bám lên trên trung tâm Tiên Thụ.

Ngay sau đó, một cây Tiên Thụ đã bị thu nhỏ vô số lần xuất hiện ở bên trong chỗ trống không có bất kì quy tắc gì.

Tiên Thụ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau khi Đạo Tâm thăng hoa thì khuếch tán nhanh chóng.

Nơi này bắt đầu xuất hiện thời gian và không gian, xuất hiện phong, hỏa, lôi, thủy…

Một Tiên quốc dần dần thành hình!

Ngay từ đầu, Đạo Cơ bẩm sinh đã vượt qua khái niệm không gian, sau đó nhanh chóng leo lên, vượt qua cấp độ siêu phàm và xuất trần trong nháy mắt.

Sau đó vượt qua Vũ Hóa và Đăng Tiên, phá vỡ những mốc cao nhất của những Tiên vương khác.

Mà sự biến chất của Đạo Cơ bẩm sinh kia vẫn chưa kết thúc y vậy.

Rất nhanh đã vượt ra ngoài thời gian, đạt tới cấp độ huyền diệu, từ đó Tiên quốc đời đời bền vững.

Chỉ cần hắn không chết thì sẽ không suy vong.

Dùng ngộ đạo Tiên Thụ làm trung tâm Tiên quốc, chuyện thế này quả thực không hợp thói thường.

Suy cho cùng Tiên Thụ vốn có hiệu quả thần kỳ là thăng cấp Đạo Cơ bẩm sinh.

Kiểu trung tâm này cộng thêm chín trăm chín mươi hai điều quy tắc chủ, cuối cùng có thể làm ra được chuyện gì, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, Đạo Cơ bẩm sinh của hắn nước chảy thành sông tăng lên tới mức thông thần tối cao!

Tuy rằng Đạo Cơ bẩm sinh chỉ là mức đại diện cho việc tương lai có thể đạt tới được, nếu thật sự muốn trở nên mạnh mẽ như vậy, vẫn cần thêm một bước tu luyện.

Nhưng giới hạn mức cao nhất quyết định được độ cao của tương lai.

Đạo Cơ bẩm sinh cấp độ thông thần, phần lớn các Tiên Đế đều không thể có đủ.

Cảnh giới Tiên Vương đạt được tới mức này, là chuyện từ xưa đến nay chưa từng có.

Trước mắt Tiên quốc của Thành ca chỉ vừa mới chính thức thành hình, mới là tình trạng nguyên sơ nhất.

Bên trong chỉ tồn tại lực quy tắc cơ bản nhất, còn lại thì không còn bất kì thứ gì khác.

Hai chuyện bày ra mà hắn phải làm sau đó, một là tiếp tục tăng thực lực của bản thân lên, chuyện còn lại chính là đắp nặn và hoàn thiện Tiên quốc.

Dù sao thì Tiên quốc càng hoàn thiện thì sức mạnh mang đến lại càng mạnh mẽ.

Thực lực của bản thân với hắn mà nói, vẫn là uống thuốc tu luyện y như trước.

Về phần thăng cấp Tiên quốc, thì là một quá trình vừa dài lâu vừa phức tạp.

Hắn cảm nhận một chút, trước mắt sức chiến đấu của chính mình đã mạnh hơn vài lần so với lúc trước, điều quan trọng nhất chính là cấp bậc sức mạnh không còn như xưa nữa.

Nếu đụng phải Tiên Vương một lần nữa, hắn sẽ không còn bất lực như vậy.

"Được rồi, chúng ta cũng nên trở về rồi!"

Hắn sờ đầu hai đứa nhỏ, đặc biệt khen ngợi cô bạn học A Hoàng.

"Lần này may mà có ngươi, con gái ngoan thật lợi hại!"

A Hoàng níu lấy mép áo của hắn cười hì hì: "Mẹ đừng chỉ nói suông, có khen thưởng gì không?"

Sắc mặt của Thành ca cứng lại, thầm nghĩ trước kia nàng không phải như vậy, chẳng lẽ là chịu sự hun đúc của mình?

"Khụ, cũng đúng ha…"

Hắn mở Toàn Cơ Đồ ra, hao phí một điểm công đức, thăng cấp linh mạch bên trong lên tới cấp bậc khoáng mạch tiên thạch.

Ngay tức khắc hai đứa nhỏ liền nhảy nhót reo hò.

Chương 344.

Thành ca sờ mũi, chút thưởng này đã có thể khiến bọn họ thỏa mãn đến như vậy sao?

Chỉ là một điểm công đức thôi mà.

Da mặt dày như hắn, cũng cảm thấy được xấu hổ ít khi thấy được.

Ngẫm lại gần đây chính mình vẫn luôn bận rộn làm màu, bỏ bê chăm sóc, yêu thương đối với tụi nhỏ, cũng nên tự kiểm điểm một chút.

Sau đó hắn chi mạnh hơn, tiêu hao hết một trăm ngàn công đức, tăng khoáng mạch tiên thạch này từ cấp một lên tới cấp sáu.

Liền thấy trong nháy mắt hơn triệu dặm xung quanh khoáng mạch kia đều trở nên tươi tốt, phát triển xum xuê.

Một số tiên thảo linh tài bắt đầu từ dưới đất nhô lên, trở thành mảnh tiên cảnh đầu tiên trong không gian của Toàn Cơ Đồ!

Lần này, hai đứa nhỏ lại càng vui mừng.

“Bố thật lợi hại!”

“Đó là chắc chắn rồi!”

Thành ca an lòng, vò đầu của Tiểu Bạch.

“Mẹ cũng được đấy chứ, ta còn tưởng mẹ đã không được nữa rồi…”

“Khi nào thì ta không được? Ngươi vẫn nên nói rõ ràng ra cho ta!”

Khuôn mặt Thành ca tối sầm, hậm hực rời khỏi không gian của Toàn Cơ Đồ.

Nhìn Tiên quốc trống rỗng của chính mình, hắn bắt đầu suy nghĩ xem tiếp theo nên phát triển như thế nào.

Cùng với sự tăng lên về thực của lực bản thân của các Tiên Vương, bản thân Tiên Quốc cũng sẽ nảy sinh ra một số biến hóa nhất định.

Một kẻ Tiên Vương cửu phẩm, trừ khi hạn mức cao nhất của Đạo Cơ bẩm sinh là cấp độ tu di, nếu không cho dù Tiên quốc

của hắn yếu đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ không thấp hơn cấp độ siêu phàm.

Nhưng hạn mức cao nhất của Tiên quốc của Thành ca là cấp độ Thông thần, chỉ dựa vào chính mình thăng cấp kéo theo thì chắc chắn là không đủ.

Trừ cách này ra, chính từ từ trải qua.

Theo thời gian trôi, bản thân thế giới Tiên quốc sẽ dần dần thay đổi.

Đây cũng là lý do tại sao thực lực phổ biến của một số Tiên Vương nổi tiếng từ xưa thường mạnh hơn.

Nếu không phải có hạn chế của Đạo cơ bẩm sinh, chỉ e Tiên giới chính là nơi ai sống được lâu thì người đó mạnh hơn rồi.

Nhưng mà quá trình dài đằng đẵng này hở ra là mấy trăm triệu mấy tỷ năm, làm sao Thành ca có thể chờ nổi.

Hắn chỉ có thể suy nghĩ đến biện pháp khác.

Đắp nặn Tiên quốc, còn có thể thông qua biện pháp thứ ba, đó là dùng bảo vật để thúc đẩy cho tiến trình phát triển biến hóa.

Bản thân Tiên quốc chính là một tiểu thế giới khác, bất kì bảo vật nào chỉ cần tới cấp độ tiên khí thì đều có thể sinh ra tác dụng thúc đẩy phát triển đối với nó.

Hắn mở hệ thống kho hàng ra, lấy ra toàn bộ mấy trăm kiện tiên khí và pháp bảo từ nhất giai đến tứ giai mà trước kia rút được.

Những thứ này là rút thưởng mà có được, cũng không có cách nào đổi thành công đức, xem như là đồ vật bỏ đi.

Ném hơn ba trăm kiện tiên khí và hơn hai trăm kiện pháp bảo vào Tiên quốc, rất nhanh thì đã bị phân giải không còn thấy bóng dáng đâu.

Sau đó, vốn dĩ đang là một “thế giới” trống không thì giống như là tăng tốc hơn ngàn vạn lần, nhanh chóng xuất hiện một ít hạt bụi vật chất.

Từ giai đoạn tu di trống không tiến vào giai đoạn siêu phàm.

Những hạt bụi này không có bất kì quy luật gì, tùy ý trôi nổi.

Hắn cảm nhận một chút, quả thật sức mạnh của Tiên quốc lại tăng cường thêm rất nhiều, nhưng muốn lên tới giai đoạn xuất trần tiếp theo thì vẫn còn rất sớm.

Lần đột phá này tiêu hao không ít thời gian, lúc trở lại Nguyệt Tiên cung thì đã không còn một bóng người.

Tìm một phương hướng, hắn bước lên con đường trở về.

Khoảng thời gian ở ngộ đạo Tiên Thụ, cả Trung Tiên giới cũng ào ào vũ bão.

Cơ hội để phi thăng lên Thượng Tiên giới mười vạn năm mới có một lần, thời gian hết hạn của năm nay càng ngày càng gần.

Mười năm đầu khi Khương Thành tiến vào ngộ đạo Tiên Thụ, chính là này mà Tiên Duyên lệnh bộc lộ.

Như bình thường, rất nhiều tiên nhân tụ tập ở trước bảng Tiên Duyên để quan sát.

"Nghe nói Phi Tiên Môn của Kiền Lan thiên vực đã mua ba ngàn ba trăm Tiên Duyên lệnh, lần này bên kia sẽ phát sáng một vùng lớn rồi."

"Đúng vậy, cũng không biết bọn họ phát điên cái gì."

"Đây chính là hành động đi tìm cái chết, hiện tại vẫn còn hơn một trăm năm, mọi người cũng chỉ lười tranh đoạt mà thôi…"

"Ra rồi, ra rồi!"

"Bảng Tiên Duyên hiện ra rồi!"

Mọi người nhìn lên tấm bia đá tiên ngọc cực lớn kia, nhanh chóng thấy xuất hiện một ít điểm sáng…

Sau một lát, mọi người ồ lên!

"Sao lại ít như vậy?"

"Đếm thử, ở đây nhiều nhất cũng chỉ có hơn ba mươi mốt ngàn cái nhỉ?"

"Không đúng, không đúng!"

"Mười năm trước ta cũng đã đến xem, còn nhớ rõ lúc ấy cũng có ít nhất ba trăm ba mươi ngàn cái trên đây!"

"Vậy thì còn ba ngàn cái kia đã đi đâu?"

“Chẳng lẽ đã bị người khác tiêu hủy?”

“Không có cách nào có thể tiêu hủy Tiên Duyên lệnh, cho dù là Tiên quốc của Tiên Vương cũng không thể che giấu!”

“Tại sao phía Phi Tiên Môn cũng là một mảnh ảm đạm, không phải nói là bọn họ có ba ngàn ba trăm cái sao?”

“Đúng vậy, những Tiên Duyên lệnh này đã đi đâu?”

Chuyện xảy ra ở đây, rất nhanh đã truyền đi khắp Trung Tiên giới.

Trong nhất thời, rất nhiều người trở nên khiếp sợ.

Vô cớ mất đi ba mươi vạn Tiên Duyên lệnh, đây chính là một chuyện vô cùng lớn.

Điều đó có nghĩa là vị trí đột nhiên giảm đi đến mười lần, nhiều Tiên Tôn vốn dĩ rất có hy vọng tiến vào Thượng Tiên giới, lần này khẳng định là lên không được.

Những lời đồn đại, suy đoán xôn xao.

Có người nghi ngờ Tiên Duyên lệnh bị người khác dùng phương pháp đặc biệt che giấu đi, có người nghi ngờ liệu bảng Tiên Duyên có phải đã xảy ra lỗi rồi hay không.

Thậm chí còn có người nghi ngờ Thượng Tiên giới mở cửa sau, âm thầm để ba trăm ngàn người lên trước.

Mà trên thực tế, tất cả chuyện này là vì Thành ca tiến vào ngộ đạo Tiên Thụ.

Ngộ đạo Tiên Thụ nằm ở vùng xa xôi hỗn độn bên ngoài Trung Tiên giới, vốn không phải là nơi mà bảng Tiên Duyên có thể cảm nhận được.

Cho nên hơn ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh trên người hắn, đương nhiên cũng sẽ không được hiện ra.

Suy đoán của ngoại giới vẫn cứ tiếp tục đến mười năm sau.

Lần này số tiên nhân tụ tập bên ngoài bản Tiên Duyên nhiều hơn gấp trăm lần so với lần trước.

Cơ hội phi thăng liên quan đến lòng người, không ai có thể không để tâm đến.

Dưới sự vây quanh của biển người, vẫn chỉ có hơn ba mươi ngàn Tiên Duyên lệnh hiện ra y như trước.

Ba trăm ngàn còn lại kia đúng là đã "không cánh mà bay".

Thế là, cả Trung Tiên giới bị kích động mạnh.

Vài thập niên sau đó, vô số người bôn ba khắp nơi, tìm kiếm số Tiên Duyên lệnh đã mất tích.

Còn hơn ba mươi ngàn Tiên Duyên lệnh đã hiện thân thì bị cướp giật trước giờ chưa từng có!

Vốn dĩ chuyện này sẽ chỉ phát sinh vào mười năm cuối cùng, nhưng hiện tại sự cạnh tranh kịch liệt gấp mười lần, rất nhiều người không thể giữ được bình tĩnh nổi nữa.

Ngoại trừ một số Thái Cổ Tiên Môn, Ma Môn tạm thời không có người dám trêu chọc, còn những Tiên Tôn có được Tiên Duyên lệnh, tất cả đều bị kẻ địch nhiều hơn gấp mười gấp trăm lần đuổi giết.

Cả Trung Tiên giới trở thành một mảnh gió tanh mưa máu.

Phi Tiên Môn nhất định phải vui mừng vì tất cả Tiên Duyên lệnh đều được Thành ca cất giữ, nếu không chỉ cần nơi này sáng một điểm, cũng sẽ không được yên bình.

Trên dưới phái run lẩy bẩy, đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh lập tức đóng cửa sơn môn, cấm đệ tử ra ngoài.

Tình trạng này, vẫn tiếp tục diễn ra tới ngày ngộ đạo Tiên Thụ đóng cửa, hàng loạt Tiên Vương trở về.

Thành ca đã bày ra hơn ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh ngay tại chỗ trong Nguyệt Tiên cung.

Cho nên những Tiên Vương trở về này biết được chân tướng.

Tiên Duyên lệnh không có biến mất, vẫn còn ở đó như cũ, chẳng qua đều ở trên người Khương Thành.

Tin tức này khiến rất nhiều người khó tin.

Toàn bộ hơn ba trăm ngàn cái đều ở trên người của một người, chuyện này sao có thể?

Hắn cần nhiều Tiên Duyên lệnh như vậy để làm gì?

Chuyện này có nghĩ như thế nào thì cũng không hợp lý.

Nhưng mà cũng bởi vì tin tức này, vài thập niên gần đây gió tanh mưa máu ở Trung Tiên giới dần dần lặng đi nhiều.

Trong lúc nhất thời Phi Tiên Môn bị nhắm vào.

May mà sau khi mười hai người Tiêu Hỗn, Vô Quyết, Tịch Vân bọn họ trở về, tất cả đều chia nhau trấn giữ Phi Tiên Môn.

Hơn nữa rất nhiều người vẫn chưa xác định được tính chính xác của tin tức này, cho nên trước mắt ở đây cũng coi như an toàn.

Nhưng với sự trôi qua của thời gian, bên ngoài Phi Tiên Môn đã xuất hiện không ít bóng dáng của các thế lực.

Trong đó không ít người là Tiên Vương.

Bọn họ muốn phi thăng Thượng Tiên giới lúc nào cũng đều có thể, nhưng đa số các Tiên Vương đều phải dắt díu con cháu, chắc chắn vẫn muốn kiếm chút lợi ích cho hậu bối.

Hiện tại cả Trung Tiên giới, chuyện mà mọi người đều đang quan tâm là liệu Khương Thành có còn sống hay không.

Nếu còn sống, vậy thì khi nào hắn mới trở về.

Chương 345.

Thành ca không biết rằng bản thân đã trở thành tiêu điểm của cả Trung Tiên giới.

Càng không biết có nhiều người đang trông mong chờ đợi mình trở về như vậy.

Nếu hắn biết, chắc đến ngay cả làm ổn định cảnh giới cũng cố không nổi, sẽ chạy như bay trở về biểu diễn, tiếp nhận sự reo hò của đông đảo quần chúng.

Đột phá Tiên Vương là một quá trình dài đằng đẵng, lần này hắn có nhanh hơn nữa thì cũng phải tiêu hao mấy mươi năm.

Lúc hắn trở về, vừa lúc chỉ còn mười năm cuối cùng.

Hắn ôm trong người ba mươi vạn Tiên Duyên lệnh bay nhanh đi, đột nhiên toàn thân phát ra ánh sáng màu vàng dữ dội.

Ánh sáng màu vàng kia chiếu thẳng lên trời cao, chiếu rọi khắp chân trời đến mức rực rỡ loá mắt.

Mười năm cuối cùng cũng tới rồi.

Tiên Duyên lệnh hiện ra mười năm một lần, ngoại trừ bảng Tiên Duyên sẽ hiển thị vị trí, trên người của người có được Tiên Duyên lệnh cũng sẽ phát ra ánh sáng đặc biệt.

Thứ ánh sáng này sẽ tồn tại liên tục suốt một tháng, vì để nhắc nhở những người xung quanh, trên người của người này có Tiên Duyên lệnh.

Nhưng mà Thành ca không biết.

Tuy rằng đã mua nhiều Tiên Duyên lệnh như vậy, nhưng trước đây vốn cũng chưa đích thân trải qua chuyện này.

Hắn còn có chút khó hiểu, đây là tình huống gì vậy?

Tại sao trên người mình lại phát ra ánh sáng mãnh liệt như vậy?

Ngoại trừ đẹp ra, hình như không có bất kì ảnh hưởng tiêu cực nào.

“Chẳng lẽ là vì ca đã thăng chức lên Tiên Vương, phong độ có sự thay đổi, quy tắc Thiên Địa cũng không thể yên được, cho nên thưởng cho ta một cái vầng sáng có hiệu quả đặc biệt mang theo bên mình sao?”

Rất nhanh hắn đã nghĩ thông.

Hơn nữa còn đắc ý.

“Quả nhiên đãi ngộ của vai chính có khác.”

Rất nhanh hắn đã nhìn thấy phía dưới chỉ cần có người thì sẽ ngẩng đầu nhìn về hướng của mình, không ai ngoại lệ cả.

Hơn nữa biểu cảm của mỗi người đều là kiểu kinh sợ , kiểu “sùng bái”.

“Hiệu quả đặc biệt này thật sự quá tuyệt vời, hoàn toàn thu hút ánh mắt của tất cả mọi người!

Thành ca cố ý dừng lại nhìn một chút, thế mà còn thu được một ít giá trị chấn kinh.

Tuy rằng tu vi của những người này không cao, giá trị thu được không nhiều lắm, nhưng cũng là một chút tâm ý của mọi người.

“Ha ha ha, mọi người không cần quá kích động!”

Hắn phất phất tay đối với mọi người đang chỉ chỉ trỏ trỏ ở phía dưới.

“Cám ơn sự yêu mến của mọi người đối với ta!”

“Nhưng mà bây giờ ta còn có chuyện quan trọng nên phải nhanh chóng trở về, không có cách nào xuống dưới bắt tay cùng các ngươi!”

“Tạm biệt, tạm biệt!”

Nói xong, hắn bay về phía xa xa.

Bay một lát, hắn phát hiện có rất nhiều người đang đuổi theo chính mình.

“Hiệu quả này lẳng lơ như vậy sao, mọi người đều bị sức hấp dẫn này chinh phục, thế cho nên mới đuổi theo ta không tha?”

Hắn chỉ có thể vừa bay, vừa gọi về phía sau.

“Mọi người bay chậm một chút!”

“Nhiều người như vậy, lỡ như xảy ra tai nạn đụng nhau thì sẽ không tốt…”

Hắn là Tiên Vương, hơn phân nửa người phía sau muốn cướp Tiên Duyên lệnh cũng chỉ là Tiên Tôn mà thôi, làm sao có thể đuổi kịp hắn?

Cho dù là Tiên Vương khác, bàn về tốc độ cũng sẽ kém xa hắn.

Một đường phi hành, hắn phát hiện bất kể bản thân bay đến đâu, đều là đãi ngộ được muôn người nhìn chăm chú như vậy.

Mỗi người phía dưới đều là vẻ mặt kinh sợ, mọi người đều cung cấp giá trị chấn kinh cho chính mình.

Những kẻ đuổi theo chính mình, lúc bắt đầu hắn cũng có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên rất nhanh hắn đã nghĩ thông.

Những "fan cuồng nhiệt" này hẳn là khống chế không nổi sự "kích động" của nội tâm, không tự chủ được mà đuổi theo, muốn tiếp xúc gần hơn với chính mình…

Không ngờ rằng chính mình đến Trung Tiên giới không lâu thì đã có được một số lượng lớn "fan cuồng" như vậy.

Trong lòng hí hửng, quay đầu lại còn khoe mã: "Mọi người theo đuổi idol phải lý trí nha, làm minh tinh ta cũng có cuộc sống của chính mình…"

Những kẻ đuổi theo rất nhanh đã bị hắn cắt đuôi không còn thấy bóng dáng, nhưng rất nhanh lại có những người mới bổ sung vào.

Một đường lồng lộn, rõ ràng chẳng hề buồn tẻ.

Hắn cảm giác đây chính là thời khắc thu hút sự chú ý của người khác nhiều nhất trong cả cuộc đời của hắn.

Sự sắp xếp này, quả thực chính là vua siêu sao diễn xuất lưu động.

Đi đến đâu cũng sẽ dẫn tới những tiếng hét chói tai.

Hơn nữa số nơi bay qua càng ngày càng nhiều, giá trị chấn kinh cũng sẽ được tích tiểu thành đại, càng lúc càng cao.

Giá trị công đức tăng dần lên một ngàn, năm ngàn, mười ngàn, năm mươi ngàn, một trăm ngàn…

Theo kế hoạch ban đầu, hắn dự định ngoài phi hành ra thì có thể dùng Truyền tống trận của Khóa Vực để đi đường, hiện tại hắn đổi ý rồi.

Chuyện thu hút sự chú ý của người khác đến nở mày nở mặt như thế này… À không, chuyện kiếm được công đức tốt như thế này, há có thể tùy tiện bỏ qua?

Hắn dứt khoát không dùng truyền tống trận, toàn bộ hành trình đều chỉ bay.

Hơn nữa còn chọn những trụ sở của môn phái hoặc là Tiên thành trên không kia bay qua, đó gọi là rêu rao!

"Những fan ở phía sau các ngươi vẫn ổn chứ?"

"Những người xem phía dưới, cùng high lên nào!"

Cùng với giọng nói thu hút sự chú ý người khác của hắn, rất nhiều người phía dưới suýt nữa là tức đến hộc máu.

Tên này điên rồi sao?

Nhìn mức độ dữ dội của ánh sáng màu vàng kia thì đã biết trên người hắn có số lượng Tiên Duyên lệnh vô cùng lớn, thế mà còn dám nghênh ngang như vậy?

Đây chính là mười năm cuối cùng!

Qua giai đoạn này, Tiên Duyên lệnh có thể hoàn toàn bị ẩn, mãi cho đến ngày phi thăng Thượng Tiên giới.

Đây là thời kì tranh đoạt Tiên Duyên lệnh mãnh liệt nhất, những người có được có thể ẩn núp ở nơi có càng hẻo lánh được bao nhiêu thì sẽ ẩn núp ở nơi đó.

Tốt nhất là loại bí cảnh hiểm yếu mà những người khác rõ ràng có thể tìm được, nhưng lại rất khó để đi vào.

Kết quả kẻ này lại làm ngược.

Ở đâu có nhiều người thì sẽ chui vào đó!

Hắn không biết vùng trời của một tông môn thuộc loại "không phận", là nghiêm cấm người ngoài tùy ý phi hành sao?

Đây là sự khiêu khích nghiêm trọng đối với một tông môn, chán sống rồi sao?

Vốn dĩ cũng chỉ là hy vọng có được Tiên Duyên lệnh, phát triển đến cuối cùng, có vài tông môn thật sự nghiến răng nghiến lợi đuổi theo.

Nhưng mà thật đáng tiếc, cho dù tốc độ của Thành ca không mở ra Thương Long huyết mạch thì ở cả Trung Tiên giới vẫn là một kỵ binh tuyệt trần.

Cho dù đi bằng Truyền tống trận chặn ở phía trước, cũng sẽ sờ không tới đèn xe sau của hắn.

Rất nhiều người tức giận đến mức dọc đường nổi trận lôi đình.

Còn bên phía bảng Tiên Duyên thì người đông nghìn nghịt, lúc này đều đã xôn xao!

Ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh biến mất hơn một trăm năm, rốt cuộc lại xuất hiện!

Nhìn thấy trên tấm bia đá tiên ngọc hiển thị ra ở đó, đã không còn là điểm sáng gì nữa, mà là một quả cầu ánh sáng cực lớn!

Đủ để thấy rõ điều đó cho thấy số lượng Tiên Duyên lệnh nhiều như thế nào.

“Rốt cuộc cũng xuất hiện!”

“Khương lão tổ của Phi Tiên Môn đã trở lại!”

“Nhất định chính là hắn, xem ra lời đồn không có sai, ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh đều ở trên người hắn!”

“Nhưng nghe nói vị Khương lão tổ kia có thực lực bất phàm…”

“Có thể đi vào ngộ đạo Tiên Thụ, nhất định chính là Tiên Vương, chúng ta có thể giành lại hắn sao?”

“Sợ cái gì, hắn giờ đã là mục tiêu công kích của mọi người, nhất định cũng sẽ có các Tiên Vương khác nhắm vào hắn!”

“Không sai…”

Cơ hội này rất khó có được.

Tuy rằng biết rõ nhất định không phải là đối thủ của Thành ca, nhưng ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh, nhân lúc loạn nhặt lấy một cái chung quy cũng không khó nhỉ?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người bay ra với tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay, sợ sẽ bỏ lỡ.

Nhưng vẫn có rất nhiều người có thể giữ được bình tĩnh.

Bọn họ phát hiện quả cầu ánh sáng kia vẫn luôn di chuyển rất nhanh, trước mắt căn bản đuổi không kịp.

Đợi đến sau khi dừng lại, ắt phải có một màn đại chiến, không bằng đợi đến lúc hai bên đều thiệt hại, rồi đi nhặt cái lợi há không phải tuyệt hơn ư?

Thế là bọn họ chờ đợi, chờ đợi…

Đợi khoảng chừng bảy ngày bảy đêm, trên tấm bia đá đại biểu dải ánh sáng của ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh vẫn đang di chuyển không biết mệt mỏi y như trước.

Hơn nữa tốc độ vẫn như cũ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Rất nhiều người hoang mang rồi.

“Đm, rốt cuộc hắn muốn làm gì?”

“Hoàn toàn nhìn không ra mục đích, hình như hắn đang cố ý đi vòng vèo?”

“Hắn đang đùa giỡn với chúng ta sao, lý nào lại như vậy!”

“Sao vẫn chưa có ai đến ngăn hắn lại?”

“Chẳng lẽ các Tiên Vương và Ma Vương vẫn chưa ra tay?”

“Không, ta nghe nói ít nhất có hơn trăm vị Tiên Vương cũng đã lên đường rồi…”

“Vậy sao hắn vẫn đang bay chứ?”

Chương 346.

Nằm ở Vô Cực Động Thiên của Vô Vực Thiên Vực, là Thái Cổ Tiên Môn đứng thứ nhất, thứ nhì của Trung Tiên giới.

Bọn họ tồn tại bao lâu, chỉ e đến cả bổn môn đệ tử cũng rất khó nói rõ.

Danh hiệu của tông môn đã sớm trở thành một dấu hiệu của tiên giới, được vô số thế hệ tiên nhân ca ngợi.

Lúc trước ba lối vào ngộ đạo Tiên Thụ, một trong số đó được canh gác bởi liên minh tiên đạo do bọn họ chủ đạo.

Cho dù có Tiên Đế của Thượng Tiên giới có đến, đi vào nơi này của bọn họ cũng sẽ phải khiêm nhường, tuân theo lễ tiết.

Bởi vì ở Thượng Tiên giới, ngoài Vô Cực Động Thiên còn có ba vị tiên đế tọa trấn!

Trước mắt Vô Cực Động Thiên ở Trung Tiên giới cũng có mười lăm vị Tiên Vương tồn tại.

Mà mười lăm vị này, mỗi người đều đã sống mấy tỷ năm, thậm chí là tiên vương nổi tiếng từ xưa sống hơn trăm tỷ năm.

Sở dĩ vẫn ở lại Trung Tiên giới, nguyên nhân quan trọng nhất là do Thái Cổ Tiên Môn này rất chú trọng việc truyền thừa, cần có người bảo vệ địa vị siêu nhiên của bọn họ.

Lần này vốn dĩ Vô Cực Động Thiên đã chuẩn bị ba trăm Tiên Duyên lệnh.

Số lượng này, đã là đứng đầu trong số các đại tiên môn tông phái ở Trung Tiên giới.

Dù sao thì cũng không phải chỉ có một cái Thái Cổ Tiên Môn Ma Môn.

Ba trăm cái, xem như là con số khắp nơi đều ngầm thừa nhận bọn họ có tư cách giữ lấy.

Tiên Duyên lệnh của bọn họ đương nhiên không cần bán trước cho Thiên Khu các, bởi vì căn bản không có ai có gan mà chạy đến đây cướp đoạt.

Lúc này một đám Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên vẫn chưa bế quan, mà ngồi vây quanh trong đại điện, vẻ mặt thờ ơ nhìn vào hình ảnh trên chiếc gương hình tròn màu xanh ngọc bích.

Càn Không cảnh, có thể theo dõi tiên bảo ở bất kì chỗ nào trong Trung Tiên giới bất cứ lúc nào.

Hình ảnh trên đó, chính là hình ảnh của Khương Thành đang bay nhanh trên đường.

Hắn bay đến đâu, hình ảnh liền kéo dài đến đó.

Mà ở bên cạnh Càn Không cảnh, còn có một cái tiên khí truyền ảnh khác, trên đó hiển thị động tĩnh trên tấm bia đá tiên ngọc của bảng Tiên Duyên.

Rất rõ ràng, ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh cũng thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Cuối cùng kẻ này muốn làm gì?”

Mấy Tiên Vương trong điện chau mày, cũng không nhìn ra dụng ý của Khương chưởng môn.

“Tốc độ bay của hắn…”

Khóe mắt đầy nếp nhăn của chưởng giáo Linh Mặc Tiên Vương có hơi nheo lại, đôi mắt vốn dĩ đã lu mờ trở nên càng ngày càng sắc bén.

“Dường như đã tiếp cận đến cấp độ Tiên Đế!”

Các Tiên Vương khác trong điện có chút khó tin, dù sao nhìn từ Càn Không cảnh, cũng rất khó có thể nhìn ra tốc độ cụ thể.

“Chuyện này sao có thể?”

“Cho dù tu luyện quy tắc tốc độ đến đại viên mãn, cũng không thể so sánh với Tiên Đế nhỉ?

Đại trưởng lão Linh Hoàn Tiên Vương lắc lắc đầu, chậm rãi nói: “Cũng chỉ có như vậy… mới có thể giải thích được vì sao đến tận bây giờ vẫn chưa có ai có thể ngăn hắn lại.”

“Không ngoài dự kiến, cả Trung Tiên giới không có ai có thể đuổi kịp tên này, kể cả chúng ta đang ngồi ở đây!”

Thật sự, đến tiên giai bình thường cũng nắm vững được dịch chuyển tức thời, Tiên Vương lại càng không cần nói đến.

Nhưng dịch chuyển tức thời có hạn chế về khoảng cách và số lần, không thể giống như Thành ca bay liên tục không nghỉ như vậy.

Cho nên, bọn họ đúng thật là không thể bắt được hắn.

Mọi người trong điện đều tỏ vẻ kinh sợ.

“Chuyện này thật không thể tin được.”

“Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà hắn dám mua ba trăm ngàn Tiên Duyên lệnh?”

“Bởi vì tốc độ cực nhanh, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy thoát?”

“Chắc hắn không dự định cứ bay như vậy mãi chứ?”

Suy nghĩ kĩ lại, đúng thật là có khả năng này.

Nếu như đã nấp không được, vậy thì di chuyển, bay mãi bay mãi, bay đến ngày mà Tiên Duyên lệnh không còn bộc lộ nữa.

“Chắc là… không đến mức đó nhỉ?”

“Hắn mua nhiều như vậy, nhất định không chỉ để cho một người dùng.”

“Không sai, sớm hay muộn thì hắn cũng sẽ dừng lại!”

“Thật ra chỉ cần đến Phi Tiên Môn chờ hắn là được rồi, cuối cùng nhất định hắn cũng sẽ trở về.”

“Hừ! ba trăm ngàn cái, hắn cũng dám nghĩ tới, cũng không sợ đối mặt với cái chết!”

Vốn dĩ sau khi có ba trăm Tiên Duyên lệnh, bọn họ cũng không có ý nghĩ gì khác, dù sao mỗi đợt đều là như vậy.

Nhưng lần này nhìn thấy Thành ca có tới ba trăm ngàn cái nêns có chút không thoải mái.

Ngoại trừ Thiên Khu các trung lập không có nhu cầu, các tông môn khác có thể giữ bao nhiêu Tiên Duyên lệnh, đều có hạn ngạch ước định mà thành.

Khối bánh ngọt Tiên Duyên lệnh này là cắt ra từ nội bộ của bọn họ.

Số tiên môn tông phái của Trung Tiên giới nhiều không đếm xuể, nếu dựa theo số người tiên tôn để chia, vậy thì Vô Cực Tiên Môn có thể được chia hai ba cái cũng đã không tệ rồi.

Mà hiện tại bọn họ có thể ổn định giữ được ba trăm cái, mỗi đợt ổn định chuyển vận ba trăm tiên tôn lên, nhiều nhất trong hai phái cùng xếp trong Trung Tiên giới.

Bởi vì, chuyện này cho thấy bọn họ là người đứng đầu có địa vị thống trị cao nhất ở Trung Tiên giới.

Các Tiên môn và Ma môn khác không được vượt qua số lượng này, nếu không sẽ bị xem là phá hoại quy củ.

Ba trăm ngàn, hiển nhiên là đã quấy quy củ này đến nát nhừ.

Nếu cuối cùng thành sự thật, vậy những Thái Cổ Tiên Môn và Ma Môn này đều sẽ trở thành trò cười.

“Trước mắt có rất nhiều người đang nhắm vào hắn, yên lặng mà xem biến cố này.”

“Không có ai có thể phá hoại quy củ.”

“Hắn và cả Phi Tiên Môn của hắn đương nhiên cũng không được.”

Những cuộc thảo luận tương tự, cũng xảy ra ở các Tiên môn và Ma môn lớn nhỏ khác.

Thậm chí đến ngay cả bên phía Phi Tiên Môn, cũng chú ý cặn kẽ mọi động tĩnh của Thành ca.

Bọn họ không có Càn Không cảnh, chỉ có thể nhờ vào tiên khí truyền ảnh để xem quỹ đạo di chuyển khối ánh sáng của bảng Tiên Duyên.

“Tổ sư gia muốn đi đâu?”

“Đúng vậy, rốt cuộc mục đích của lão nhân gia là nơi nào?”

Sau khi đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh có được thông tin Khương thành sẽ trở về, thì vẫn luôn trông ngóng mong chờ hắn quay về Phi Tiên Môn.

Trước mắt ở bên ngoài không ít các thế lực hoặc sáng hoặc tối đều đang đóng quân ở xung quanh, số lượng Tiên Vương không ít, áp lực của mọi người vẫn là rất lớn.

Chỉ có lão nhân gia hắn trở về tọa trấn, mọi người mới có thể vững dạ.

Kết quả đã đợi nhiều ngày như vậy, Thành ca vẫn không hề có dấu hiệu sẽ trở về.

Mọi người mù mờ, cũng làm không rõ hắn muốn làm gì.

Đám người Tiêu Hỗn và Tịch Vân, Minh Trì vội vàng nhìn chằm chằm tấm bia đá tiên ngọc kia, muốn tìm từ trong đó ra quy luật, nhưng tìm mất nửa ngày, quả thực vẫn nhìn không ra manh mối gì.

“Điều duy nhất ta có thể nhìn ra, chính là Khương chưởng môn giống như đang cố ý bay về hướng các tông môn và Tiên thành.”

“Đúng vậy, trên đường đi này của hắn cũng không biết đã bay qua bao nhiêu vùng trời của các tông môn rồi.”

“Có vẻ như đến ngay cả Vô Cực Động Thiên cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn hắn quá cảnh.”

“Ha ha ha, lão nhân gia là người có thể bắt được bắt được cả bươm bướm, ai có thể ngăn nổi hắn?”

“Vậy rốt cuộc lần này hắn có thâm ý gì chứ?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?”

Bọn họ vẫn không nghĩ là Thành ca là đang cố ý chạy trốn.

Dựa vào thực lực có thể đánh chết Tiên Đế kia của hắn, còn cần lo lắng sao?

“Lão nhân gia hắn từ trước đến nay đều làm việc bí hiểm, nhìn không thấu.”

Chúng Tiên Vương đều sôi nổi biểu thị sự tán thành, nếu bản thân ở tầng thứ nhất, vậy thì lão nhân gia hắn đã sớm ở tầng khí quyển.

Căn bản đoán không ra, được chưa.

Có thể nói không chút khoa trương rằng, hiện tại Thành ca đúng thật là siêu sao siêu cấp độc nhất vô nhị ở Trung Tiên giới.

Đương nhiên, đương sự cũng rất huênh hoang.

Rốt cuộc suốt đường đi đã luẩn quẩn bao nhiêu vòng, bay qua những nơi nào, bản thân hắn cũng không rõ.

Dù sao thì chỉ cần kiếm nơi nào đông người là được.

Bảy ngày, mười ngày, mười lăm ngày, hai mươi lăm ngày…

Với sự trôi qua của thời gian, tất cả mọi người đều sắp hoàn toàn cạn lời rồi.

Kẻ này suốt ngày đi huênh hoang ở khắp nơi, phía trước có chặn đường phía sau có truy binh, vậy mà không ai có thể ngăn hắn lại.

Một cái Trung Tiên giới lớn như vậy, cao thủ tập trung, vậy mà không có cách bắt được hắn.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn quang minh chính đại mà vút qua từng nơi.

Còn tiếp tục như vậy, thời hạn bộc lộ một tháng của Tiên Duyên lệnh sẽ trôi qua.

Chương 347.

Mặc dù hầu hết mấy người của trung tiên giới đều mong chờ trước khi thời hạn một tháng đến, có ai đó có thể ngăn cản Khương chưởng môn, nhưng người tính không bằng trời tính.

“Cuộc chiến” mà nửa trung tiên giới bao vây một người này, cuối cùng vẫn kết thúc trong sự thất bại của bọn họ.

Nếu như bọn họ mà biết đương sự căn bản chẳng coi đây cuộc chiến tranh gì cả, chỉ là vì khoe khoang, thể hiện mà thôi, thì sợ là sẽ càng sụp đổ hơn.

Ngày hết thời hạn một tháng, ánh sáng màu vàng trên người hắn biến mất.

Đây là cái mười năm cuối cùng, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ thở một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng Thành ca thì khác, hắn lại còn cảm thấy chưa đủ đã.

“Tại sao cái hiệu ứng này không phải là vĩnh viễn cơ chứ?”

“Hừ, mới vui vẻ được có tí, lại bị bắt quay trở lại cuộc sống bình thường rồi.”

Hắn mở bảng điều khiển hệ thống xem xét một lúc, nụ cười lại lần nữa hiện lên trên khuôn mặt hắn.

Lần biểu diễn lưu động này, thật sự là thu hoạch được rất nhiều thứ.

Bởi vì bay đến đâu cũng sẽ có người kinh sợ, nên trên đường hắn nhận được vô cùng nhiều giá trị kinh sợ.

Bây giờ chuyển đổi, thế mà đã có khoảng 2336 vạn công đức rồi!

Con số này còn nhiều hơn gấp gần chục lần so với những gì hắn cộng lại trước đây.

Điều này cũng là lẽ đương nhiên mà thôi, suy cho cùng nơi mà hắn bay qua quả thật là quá nhiều.

Trình độ tu vi của những người này không đồng đều, mức độ kinh sợ cũng không giống nhau, nhưng được cái số lượng nhiều!

Nếu như bây giờ xếp bảng “gặp nhiều người nhất” trung tiên giới, hắn chắc chắn sẽ dẫn đầu với ưu thế tuyệt đối.

Hắn dùng 297 vạn công đức để nâng cấp tất cả các quy tắc chủ lên cấp Đại Viên Mãn.

Đây là trình độ cảm ngộ quy tắc cấp Tiên Đế rồi.

Hơn hai nghìn công đức còn lại, hắn đổi tất cả thành tiên đan bát phẩm, dùng để nâng cấp tu vi của bản thân!

Đổi tất cả hơn hai nghìn công đức thành Tiên đan bát phẩm thì có thể đổi được bốn đến năm vạn viên tiên đan!

Dược lực của tiên đan bát phẩm mạnh hơn thất phẩm không biết bao nhiêu lần.

Mà căn bản trung tiên giới không có Tiên đan bát phẩm.

Đãi ngộ như thế này, chỉ có Tiên Đế mới được thưởng thụ.

Đối với Thành ca mà nói, nhiều tiên đan như thế này, thăng cấp lên Tiên Vương cửu phẩm cũng chẳng thành vấn đề.

Tuy nhiên, sau khi hắn thật sự bắt đầu thăng cấp, hắn mới phát hiện là mình đã nghĩ quá nhiều rồi.

Sau khi dùng một vạn viên tiên đan, hắn mới miễn cưỡng thăng từ Tiên Vương nhất phẩm lên Tiên Vương nhị phẩm.

Dùng hết hơn ba vạn viên tiên đan còn lại, thế mà vẫn chưa thể thăng lên tam phẩm…

"Chuyện này, mẹ kiếp, sao có thể xảy ra cơ chứ?"

"Có nhầm lẫn gì rồi phải không?"

"Tiên Vương khó thăng cấp đến thế sao?"

Trên thực tế, nhiều tiên đan bát phẩm như thế có xếp ra mười mấy Tiên Vương cửu phẩm cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng hắn đã quên mất một điều, sau khi Tiên Vương có tiên quốc, thì việc thăng cấp sẽ có mối liên hệ trực tiếp với tiên quốc.

Mà cái tiên quốc kia của hắn có 992 quy tắc chủ thì cũng thôi đi, lại còn dùng Ngộ Đạo Tiên Thụ làm trung tâm…

Lai lịch, bối cảnh thế này mạnh quá mức độ rồi.

Cho nên hắn muốn thăng cấp, đương nhiên cũng khó hơn gấp hàng ngàn lần so với các Tiên Vương khác rồi.

Nếu như không phải hắn rất giỏi kiếm công đức thì sợ là qua mười mấy tỉ năm nữa, hắn vẫn đang loanh quanh luẩn quẩn ở cấp Tiên Vương nhất phẩm, nhị phẩm.

Mà ở một nơi khác, nhìn thấy Tiên Duyên bảng tối đi, vô số bắt đầu người than khóc.

"Mẹ kiếp, thế mà hắn lại sống sờ sờ mà vượt qua một tháng này?"

"Tiên Duyên Lệnh xuất ra nhiều lần như thế, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có kẻ phách lối như thế này, thật đáng ghét!"

Tiên Duyên Lệnh cũng không trốn, rõ ràng ở ngay trước mắt bọn họ, nhưng lại không cầm lấy được, có tức không cơ chứ?

"Không ai quản được thứ yêu quái này sao?"

“Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy, liệu trung tiên giới có còn giới hạn, có còn thể thống gì nữa không?”

Tất cả mọi người, ai cũng cảm thấy xấu hổ một cách khó hiểu, bên cạnh đó là cảm giác thất vọng một cách sâu sắc.

“Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, tất cả Tiên Duyên lệnh đã biến mất rồi, sẽ không lộ ra nữa.”

“Đúng vậy, lúc lộ ra cũng không bắt được hắn, hiện tại lại càng không thể…”

“Những 30 vạn cái đó, mẹ kiếp nhà nó chứ!”

Đến bước đường này, tất cả mọi người đều không ôm hy vọng gì nữa rồi.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên có người giơ cao tiên khí truyền ảnh rồi hét lên.

“Đợi đã, các ngươi mau nhìn xem!”

“Thế mà hắn lại dừng lại rồi!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người nháo nhào túm tụm lại, thoáng cái đã vây chật ních xung quanh.

Trên Tiên Duyên bảng không hiển thị cái gì nữa, nhưng đám Tiên Vương, Tiên Tôn đuổi theo hắn lúc trước vẫn đuổi theo hắn một cách quán tính.

Khi ánh sáng phía trước vụt tắt, bọn họ cũng vừa chửi rủa vừa cảm thấy hết hy vọng rồi.

Nhưng bay được một lúc, bọn họ đột nhiên phát hiện bóng dáng quen thuộc lại xuất hiện trước mắt.

Thành ca đang lướt cửa hàng của hệ thống hệt như lướt taobao, sau đó ăn dược thăng cấp, đương nhiên là dừng lại tại chỗ rồi.

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người không phải là ngạc nhiên rồi mừng rỡ mà là nghi ngờ có phải mình nhìn nhầm rồi không.

Nhưng sau khi dụi mắt, Khương Thành vẫn không rời đi.

Thế là, cảnh tượng này cũng theo hình ảnh của tiên khí truyền ảnh nhanh chóng truyền đến.

Vô số người lại ồ lên.

“Lại có chuyện gì xảy ra thế?”

“Hắn đang làm gì vậy?”

“Hình như hắn đang thất thần?”

“Không phải chứ?”

“Sao ta lại cảm thấy hắn cố ý dừng lại để cười nhạo chúng ta nhỉ?”

Lúc này, ánh mắt của vô số người trung tiên giới đều tập trung trên người Khương Thành.

Bất luận là Thái Cổ Tiên Môn như Vô Cực Động Thiên, hay các môn phái vừa và nhỏ, đều ngẩn ra, không thể đoán được suy nghĩ của hắn.

Hắn làm như thế này rốt cuộc là có ý gì?

Đừng nói là bọn họ, đến Phi Tiên môn ở bên này cũng chết lặng y như thế.

Sư tổ gia gia sống sót qua thời kỳ bại lộ như một kỳ tích, vừa nãy bọn họ còn đang reo hò vui sướng.

Kết quả bây giờ thì hay rồi…

Thăng cấp xong, Thành Ca định thần lại mới phát hiện mình bị bao vây rồi.

Rất nhiều người tụ tập lại, ngoài ba lớp trong ba lớp, ít nhất cũng phải bảy, tám ngàn người.

Có hơn ba mươi vị Tiên Vương dẫn đầu, còn lại hầu như đều là Tiên Tôn.

Thật ra trên đường đi có hàng trăm Tiên Vương đuổi theo hắn, nhưng thời gian trôi qua, có người thì bị bỏ lại xa tít mù tắt, có người thì bỏ cuộc giữa chừng.

Đám người trước mặt này, cũng coi như là theo sát nhất rồi.

“Ơ, các ngươi vẫn ở đây à?”

“Nể tình các ngươi đuổi theo lâu như thế, ta miễn cưỡng ký tên cho các ngươi vậy.”

Làm màu suốt cả một tháng như thế, còn kiếm được bao nhiêu công đức, trong lòng hắn rất vui vẻ, cảm thấy cũng nên báo đáp lại những “fan cuồng” đã cổ vũ cho mình.

Những người xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, nghe không hiểu ý của hắn là gì, nhưng động tác vẫn rất nhanh chóng.

35 vị Tiên Vương nháo nhào giải phóng tiên quốc của mình, mà những Tiên Tôn vây ở bên ngoài cũng lặng lẽ bố trí tiên trận và cấm chế.

Chỉ trong thời gian ngắn, chỗ này đã biến thành một cái lồng chim không có cửa vô cùng rộng lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người quyền cao chức trọng trong các đại tiên môn đang xem qua truyền ảnh không hẹn mà cùng, đều hưng phấn lên.

“Xong rồi!”

“Lần này hắn có chạy đằng trời!”

“Tốc độ có nhanh hơn nữa cũng không thể ra được!”

Thành ca trơ mắt đám người này sắp xếp bố trí, cũng lười ngăn cản bọn họ, chỉ thấy hơi hoang mang.

Thế này nhìn không giống kiểu “fan cuồng” điên cuồng đu idol nha.

“Các ngươi đang làm cái gì vậy, quây vòng tròn hả…”

“Hừ, một tháng này ngươi trốn cũng nhanh đấy!”

35 vị Tiên Vương nhìn thấy sự bố trí sắp xếp thỏa đáng ở đây, tất cả đều thấy yên tâm.

“Bây giờ xem ngươi lấy cái gì mà chạy!”

“Giao hết Tiên Duyên lệnh ra đây, nếu không ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!”

“Giết chết hắn là được rồi, nhiều người như thế, còn nói điều kiện gì nữa…”

“Đúng vậy, đuổi theo hắn lâu như thế, lão phu hận không thể băm vằm hắn thành nghìn mảnh!”

Thành Ca cuối cùng cũng hiểu ra rồi.

Những người này đuổi theo hắn, chỉ là vì muốn cướp Tiên Duyên lệnh của hắn, chứ không phải vì sùng bái hắn?

Chuyện này, mẹ nó, có chút xấu hổ nha.

Thế mà hắn còn đắc ý cả tháng trời.

Ngay sau đó, là một cảm giác vô cùng khó chịu!

"Hóa ra là vì Tiên Duyên lệnh à?"

"Một đám đần độn, mị lực trên người lão tử thì không thèm nhìn, cứ nhất định muốn mấy cái lệnh bài vỡ nát?"

"Được thôi!"

"Vậy thì đi chết hết đi."

Chương 348.

"Ngươi còn dám…"

Hắn còn định chém gió tí nữa trước mặt đám người này cơ, ngay sau đó, nơi này đã biến thành một biển lửa đen kìn kịt.

Thành ca vừa thất vọng lại vừa thấy mất mặt, lần này hắn tức giận thật sự.

Căn bản không còn tâm lý tùy tiện chơi bời chút như trước đây nữa.

Thậm chí hắn còn không muốn nghe bọn họ nói thêm một câu nào nữa.

Một đường kiếm chém xuống, tất cả tiên khí truyền ảnh đều bị phá hủy, sau đó tất cả Tiên Tôn có mặt ở đó đều rơi xuống.

35 vị Tiên Vương vô cùng hoảng sợ, vội vàng thúc giục các tiên quốc cùng nhau tấn công!

Nhiều tiên quốc như thế, dòng quy tắc khuấy động bão táp, mưa gió, cảnh tượng thế giới bị hủy diệt dường như đang diễn ra từng giây từng phút.

Vô số tinh thể sinh ra rồi lại chết đi, tạo thành buff vô cùng đáng sợ.

Đối mặt sự tấn công ở cấp độ này, Tiên Tôn quả thật chỉ là hạt bụi không hề có sức chống cự lại.

Đáng tiếc, Thành ca đã không còn là Tiên Tôn nữa rồi.

Hắn không hề do dự mà lấy tiên quốc của mình ra.

Mà lúc tiên quốc của hắn vừa xuất hiện, tất cả đều im lặng!

Đại lục tiên giới từ trước đến nay nổi tiếng là ổn định, nhất là trung tiên giới, cho dù là Tiên Vương đại chiến cũng rất khó có thể gây ra sự tổn hại quá lớn nào.

Mà bây giờ, khu vực này lại đang tan vỡ, sụp đổ.

Tiên quốc đó giống như một màn đêm đen kịt, nuốt chửng tất cả mọi thứ, đè bẹp tất cả những tiên quốc còn lại.

"Đó là cái gì vậy!"

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Vẻ mặt 15 vị Thượng Cổ Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên đều đại biến.

Càn Không Cảnh có thể giám sát cả trung tiên giới, thế mà lại cách qua không gian xuất hiện vết nứt, sau đó tất cả hình ảnh đều biến mất!

Tiên bảo này, cứ như thế mà bị phá hủy mất rồi.

"Sao lại như thế này?"

"Ở đó đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Khoảng cách xa như thế vẫn có thể phá hủy tiên bảo này, chặt đứt mọi sự theo dõi, dòm ngó, rốt cuộc là sức mạnh to lớn đến mức độ nào cơ chứ?"

Trong trận, quy tắc lúc trước vẫn cuồn cuộn, tàn phá một cách bừa bãi đột nhiên dừng lại, những tinh thể không ngừng sinh ra rồi lại chết đi cũng dần mất đi ánh sáng.

Một gốc cây Ngộ Đạo Tiên Thụ nhỏ từ từ mọc lên, ánh sáng rực rỡ của màu sắc chầm chầm lan tỏa.

Vốn dĩ trung tâm tiên quốc sẽ không hiện hình.

Thành ca là Tiên Vương mới nhậm chức, tiên quốc vẫn chưa ổn định.

Quan trọng nhất là, cấp bậc của Ngộ Đạo Tiên Thụ quá cao, bây giờ tiên quốc của hắn vẫn chưa kìm hãm được, không có cách nào ngăn nó không hiện hình.

“Ngộ Đạo Tiên Thụ!”

“Đó chính là Ngộ Đạo Tiên Thụ!”

Tất cả Tiên Vương có mặt ở đó gần như phát điên.

Ngoại trừ Tiên Duyên lệnh, một việc lớn khác của trung tiên giới trong khoảng thời gian này chính là việc Ngộ Đạo Tiên Thu biến mất.

Do đây là cơ duyên chỉ thuộc về Tiên Vương, cho nên không được truyền bá rộng rãi.

Nhưng đối với mỗi vị Tiên Vương mà nói, thật ra Ngộ Đạo Tiên Thụ còn quan trọng hơn Tiên Duyên lệnh cả vạn lần!

Không có Tiên Duyên lệnh, Tiên Vương vẫn có thể trực tiếp phi thăng lên thượng tiên giới.

Bọn họ đến đây cướp, chẳng qua là vì để dìu dắt môn đồ thế hệ sau.

Mà Ngộ Đạo Tiên Thụ lại có quan hệ mật thiết với chính bản thân họ.

“Ngộ Đạo Tiên Thụ sao lại ở chỗ này của người!”

“Ngươi đã làm gì Tiên Thụ rồi?”

“Tên điên này, thế mà ngươi lại luyện Tiên Thụ thành trung tâm tiên quốc của mình?”

“Các ngươi quản lắm thật đấy.”

Thành Ca thúc đẩy tiên quốc, xông lên tấn công!

Chớp mắt sau, 35 tòa tiên quốc cùng nhau phát ra tiếng la hét và run rẩy…

Mặc dù tiên quốc của Thành Ca bây giờ mới là cấp độ Siêu Phàm, nhưng bối cảnh, lai lịch lại quá mạnh.

Cành lá của Tiên Thụ lan ra một cách nhanh chóng, tiên quốc của người khác sau khi chạm vào thì ầm ầm sụp đổ y như dùng giấy dán thành.

Lần sụp đổ này không chí mạng, khủng khiếp và sụp đổ từ bên trong giống như lần trước, lần đó trung tâm tiên quốc bị đập vỡ tan tành, làm cho tiên quốc biến mất, không cách nào cứu vãn được nữa.

Mà sự sụp đổ lần này là bị cưỡng ép đè bẹp từ bên ngoài, không hề tổn hại đến gốc rễ.

Nếu như có thể sống sót được, tương lai vẫn có thể sửa chữa lại được.

Chỉ tiếc là, sao Khương chưởng môn có thể cho bọn chúng cơ hội này chứ.

Cuộc vây giết ban đầu, rất nhanh đã biến thành bị giết ngược và tháo chạy thục mạng.

"Không…"

"Dừng tay!"

"Lão phu sai rồi, Tiên Duyên lệnh thuộc về ngươi…"

"Tha cho bọn ta một con đường sống…"

"Mẹ kiếp, không phải đến cổ vũ mà sao lắm mồm thế!"

Khi Thành ca đã bắt đầu khai chiến thì không có thói quen bỏ cuộc, không đánh nữa.

Mỗi lần vung tay lên một nhát kiếm lại chém xuống, hết Tiên Vương này đến Tiên Vương khác bị chặt đầu, rơi từ trên trời xuống.

Đứng trước mặt hắn, với tốc độ chậm chạp của những người khác căn bản là không thoát được.

Chốc lát sau, trận đấu đã kết thúc.

Chính Khương Thành cũng không kịp phản ứng lại.

Trận chiến này diễn ra chóng vánh, dễ dàng quá.

Bạo kích gấp mười lần chỉ tăng thêm lực công kích ở cấp thấp, không tăng thêm buff của tiên quốc, cũng có nghĩa là vừa nãy Khương Thành chỉ dựa vào sức mạnh bình thường đã giành được thắng lợi.

Một chọi ba mươi năm, chỉ vài phút đồng hồ đã giành thắng lợi.

“Mẹ nó, thế này cũng quá vô lý rồi?”

“Bây giờ anh đây đã lợi hại như thế rồi sao?”

“Vừa mới thăng cấp lên Tiên Vương không bao lâu, đã vô địch ở cấp này luôn rồi sao?”

Thật ra hắn biết tiên quốc của mình không giống với mọi người.

Suy cho cùng cũng là dùng Ngộ Đạo Tiên Thụ làm trung tâm.

Nhưng phải đến tận giờ phút này, cuối cùng hắn mới nhận ra nó mạnh đến mức độ nào.

Đánh thắng trận rồi, tiếp theo lại thu hoạch chiến lợi phẩm thôi.

Trận này tiêu diệt 35 vị Tiên Vương, thu hoạch phải nói là vô cùng to lớn.

Riêng tiên khí thất giai thôi đã có hơn 60 cái rồi, pháp bảo cực phẩm, pháp bảo thượng phẩm gì gì đó cũng cả một đống, thiên tài địa bảo không đếm xuể.

Chỉ tiếc là tiên đan dùng để tu luyện đa số mọi người đều dùng hết, không mang theo người nhiều.

Trước mắt hắn cần nhanh chóng thăng cấp, nên Thành ca cũng lười tìm tòi, trực tiếp nhét hết chiến lợi phẩm vào hệ thống, đổi tất cả thành công đức.

Lần đổi này, lại đổi được 550 vạn công đức.

“Cũng được, quả nhiên chiến đấu vẫn là cách tích điểm để thăng cấp nhanh nhất.”

Thu dọn hết thảy xong, hắn mới dang rộng hai tay.

“Hãy thử thách ta bằng bão tố mạnh mẽ khủng khiếp hơn đi!”

“Anh đây chịu được tất!”

Lời vừa nói ra, quả nhiên có người đến thật.

Dẫu sao thì trước đây hắn cũng là siêu sao của trung tiên giới, là nhân vật mà tất cả mọi người đều quan tâm theo dõi.

Trước khi trận đại chiến vừa nãy bắt đầu, đã có rất nhiều người vội vã lao đến đây.

Trong mắt bọn họ, Khương Thành bị nhiều Tiên Vương cùng cấp như thế vây đánh, chắc chắn sẽ chết.

Nhưng cho dù có bị nhỡ mất trận đại chiến, đến sớm chút cũng có thể xơ tí múi, nhặt mấy cái Tiên Duyên lệnh về.

Vừa nhìn thấy lại có hơn vạn người đến, Thành Ca thấy phấn khích rồi đấy.

"Ha ha ha, các ngươi cũng đến để giết ta đúng không?"

Hắn lắc lắc Hồng Tuyệt Tiên Kiếm trong tay, coi luôn đám người này thành từng đống điểm công đức.

Đám Tiên Vương và Tiên Tôn đuổi đến đây nhìn thấy hiện trường hoang tàn đổ nát, phản ứng đầu tiên là đần mặt ra.

Sao kẻ này vẫn còn sống?

Những người khác đâu?

Ngay sau khi cảm nhận được hơi thở đáng sợ còn sót lại ở hiện trường, và một vài hài cốt Tiên Vương có thể lờ mờ đoán được là ai, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Người này, thế mà lại giết sạch cả 35 vị Tiên Vương và mấy ngàn Tiên Tôn đi cùng rồi?

Sao hắn làm được điều đó?

Vãi, đá mẹ phải tấm tôn rồi à, tưởng người ta là quả hồng mềm, dễ bắt nạt, cuối cùng còn mạnh hơn mình à!

Người này tuyệt đối không phải là Tiên Vương, hắn không phải là Tiên Đế đấy chứ?

Nếu nghĩ kỹ lại thì thật ta, trước đây đã từng có tin tức Phi Tiên môn tiêu diệt cửu đại Tiên Vương rồi.

Chỉ là lúc đó, tất cả mọi người đều đổ lên đầu đám người tam đại Thi Vương.

Tất cả mọi người ai nấy đều toát mồ hôi lạnh…

Bọn họ lúc đầu còn hô đánh gọi giết, bây giờ nhìn lại Thành ca, giống như phàm nhân gặp phải ác long, suýt chút nữa sợ đến tè cả ra quần.

Vị Tiên Tôn dẫn đầu vừa lùi về phía sau, vừa vội vàng trở mặt, vừa xua tay lia lịa vừa cười xòa.

“Không có, không có, bọn ta nào dám đánh nhau với tiền bối chứ?”

“Đúng thế, đúng thế, bọn ta tuyệt đối sẽ không làm kẻ thù đối địch với ngươi!”

“Tiền bối ngươi làm gì thì làm đi, bọn ta đi đây…”

“Ta cho các ngươi đi rồi sao?”

Thành ca liếc mắt nhìn bọn họ, vẻ mặt không có thiện ý.

“Vậy các ngươi chạy đến đây làm cái gì?”

Hắn đâu có ngu.

“Chẳng lẽ các ngươi muốn nói với ta là đến để tham quan du lịch sao?”

Chương 349.

Hắn vừa chất vấn như vậy, đám người đối diện sợ đến run lẩy bẩy.

Muốn bỏ chạy, nhưng không nhấc nổi chân, cũng không vận tiên lực được.

Đáng sợ quá!

Đây là trùm sỏ giết chết 35 vị Tiên Vương đấy.

Lúc này đây bọn họ hối hận muốn chết.

Sớm biết người này mạnh như thế, có thể chốn bao xa thì chốn xa bấy nhiêu, chứ nào có vì muốn chia một phần miếng bánh mà vội vàng cuống quýt chạy đến đây với tốc độ nhanh nhất

Bây giờ chạy đến đây, hoàn toàn là đi tìm đường chết mà!

Mà bọn họ đương nhiên không muốn chết.

Những người có thể tu đến Tiên giai tuổi thọ ít nhất cũng hơn trăm triệu năm, bình thường sống cũng thanh thản an nhàn lắm, nên không muốn chết sớm như thế đâu.

Thế nên, chỉ có thể cầu xin tha mạng.

“Xin tiền bối hãy tha mạng!”

“Không phải bọn ta cố ý đâu…”

“Xin tiền bối đừng tính toán chấp nhặt với những người bé cổ thấp họng như bọn ta, giết bọn ta cũng chỉ làm bẩn tay ngươi mà thôi, đúng không nào?”

Những lời như thế này, Thành ca đương nhiên là nghe không lọt tai.

“Nếu các ngươi đã đến để giết ta, vậy thì chính là kẻ địch rồi.”

“Đối với kẻ địch thì nên làm thế nào, chắc cũng không cần ta phải dạy đâu đúng không.”

“Muốn chống cự thì cầm binh khí lên, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp!”

Mười mấy vị Tiên Vương dẫn đầu sắp khóc đến nơi rồi.

“Không không không…”

“Bọn ta thật sự không muốn mà!”

“Bọn ta không phải đến để đánh nhau với ngươi đâu!”

“Đúng đúng đúng, thật ra là bọn ta quá ngưỡng mộ tiền bối, cho nên không kìm được bèn chạy đến đây nhìn ngắm phong thái đẹp trai và dũng mãnh của ngươi một tí!”

“Ngưỡng mộ?”

Thành ca nhướng mày, ố ồ, bây giờ lại thay đổi nữa rồi?

Mọi người vừa nhìn thấy hắn giãn lông mày, ngay lập tức giống như có được gợi ý gì đó.

Lập tức dốc hết sức lực, bắt đầu công cuộc nịnh hót.

”Đúng thế, tiền bối, bọn ta sùng bái ngươi!”

“Sức mạnh của tiền bối vang dội cổ kim, lừng lẫy xưa nay, tuyệt đối là sự tồn tại độc nhất vô nhị, có một không hai trong lịch sử của trung tiên giới!”

“Tuyệt đỉnh, tuyệt đỉnh, một người như vậy, nếu bỏ lỡ cơ hội gặp mặt, há chẳng phải sẽ hối hận suốt đời sao?”

“Tiểu lão nhân đến đây là để gặp tiền bối, mai sau cũng có cái đem ra khoe khoang với đám đệ tử con cháu.”

Thành Ca giật mình: “Khoe khoang cái gì cơ”

“Khoe đã được tận mắt nhìn thấy sự anh tuấn bất phàm, to lớn vĩ đại của ngươi, đây là niềm vinh dự to lớn nhất trong cuộc đời này của tiểu lão nhân!”

“Đúng thế đúng thế đúng thế, bây giờ cuối cùng cũng gặp được người thật rồi, tiểu nhân chết cũng không hối tiếc!”

“Nếu tiền bối muốn giết, thì giết luôn đi, có thể chết dưới kiếm của tiền bối, cũng chính là niềm vinh dự của Vãn bối!

“Cái chết này cũng rất đáng giá, bọn ta rất vui, rất vui!”

Vãi chưởng, Thành Ca bày tỏ mình đã bị đám người này hạ gục rồi.

Kỹ năng nịnh hót thế này, hoàn toàn không thua kém gì đám đệ tử ban đầu của hắn.

Ngày xưa, đám kẻ địch đầu tiên không phải là fan của hắn, hắn thất vọng buồn bã lắm.

Bây giờ rõ ràng biết đám người này là kẻ địch, nhưng trái tim lạnh giá của hắn lại được an ủi một cách khó hiểu, như thế là làm sao vậy?

Hắn thật sự hơi không nỡ giết bọn họ rồi đấy.

Nhìn người ta ngoan ngoãn phục tùng, không chống cự nữa, lại ra sức nịnh hót, cũng không dễ ra tay.

“Khụ, nói như vậy thì, các ngươi đều là người hâm mộ của ta?”

Nhìn thấy sắc mặt hắn ngày càng dịu đi, mọi người đều gật đầu như gà mổ thóc.

“Tất nhiên!”

“Có thể trở thành người hâm mộ của tiền bối, đã là phúc ba đời rồi!”

Khóe miệng Thành ca cong lên, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Chà, nếu tất cả đều là người hâm mộ của ta, vậy thì ta cũng không thể không bày tỏ gì đó được.”

“Hả?”

Nhất thời tất cả mọi người đều không hiểu ý của hắn.

Thật ra bọn họ đều nhìn ta, Khương Thành đã động sát tâm từ lâu.

Có thể tha cho bọn họ một mạng, sự khai ân này cũng coi như là kỳ tích rồi.

Bây giờ nghe thấy hắn nói như thế, nghĩa là nói gì đó dễ nghe thì còn có cả thưởng?

Ngay lập tức tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết, một người mạnh như thế, ban thưởng chút ít, chắc chắn cũng đều là trân bảo tuyệt thế nha!

"Tiền bối khách sáo quá rồi!"

"Đúng thế, bọn ta lấy đâu ra mặt mũi ấy cơ chứ?"

Thành ca cười lớn: "Ha ha ha. đối với người của mình từ trước đến nay ta luôn rất hào phóng!"

Ngay lập tức chà vào nhẫn không gian, hàng vạn viên tiên tinh tràn ra.

Trước mặt mỗi người đều hiện ra một viên.

Đây…

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, mơ mơ hồ hồ không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Đây chính là phần thưởng của bọn họ sao?

Thế này cũng quá tầm thường rẻ mạt rồi đi?

Bọn họ đều là Tiên Tôn, Tiên Vương, một viên tiên tinh thì coi là gì?

Mắt nhìn thấy không có người nào nhận, sắc mặt Thành ca trầm xuống.

"Sao vậy, các ngươi chê phần thưởng này ít quá à?"

Tất cả mọi người đều vội vàng đáp: "Không có không có…"

"Nào dám nào dám!"

Có thể sống sót đã may lắm rồi, bọn họ nào dám chọc giận Thành ca lần nữa.

"Quà của Tiền bối vô cùng quý giá!"

Thậm chí có người còn giơ cao viên tiên tinh lên, cố ý hét lớn: "Oa, không phải chứ, tiên tinh này vô cùng huyền bí, không tầm thường nha!"

"Ở trong này nhất định là chứa đựng đại đạo chí cao, đủ để Vãn bối lĩnh hội cả đời!"

"Tiểu lão nhân quyết định rồi, từ nay về sau, viên Tiên tinh này chính là pháp bảo trấn tông của bổn môn."

Thành ca thầm bĩu môi, các ngươi quả thật là thiên tài.

Trên thực tế, tất nhiên đó chỉ là tiên tinh bình thường mà thôi.

Đợi tất cả mọi người giả vờ giả vịt, nâng niu trân trọng cất tiên tinh xong, hắn mới cười tít mắt xoa xoa tay.

"Ta tặng quà cho các ngươi rồi, các ngươi có phải cũng nên đáp lễ gì đó không nhỉ?"

Hả?

Còn có loại chuyện này nữa sao?

Lại còn đòi đáp lễ?

Rất nhiều người cuối cùng cũng hiểu ra, mẹ nó đây chính là tống tiền cướp của nhá!

"Sao, phong tục của trung tiên giới các ngươi không giản dị chất phác như thế này sao?"

"Xem ra ta phải dùng kiếm để dọn dẹp sạch sẽ thói đời bẩn thỉu này mới được!"

Sắc mặt của Thành ca trầm xuống, vung thanh Hồng Tuyệt Tiên Kiếm lên làm tư thế muốn giết người.

Tất cả mọi người sợ đến hồn vía lên mây, lại thi nhau xin tha mạng.

Mấy Tiên Vương vẻ mặt đau khổ, cẩn thận từng ly từng lý đáp: "Vậy… tiền bối muốn đáp lễ như thế nào?"

Thành Ca hơi nâng cằm, nhàn nhạt nói: "Loại chuyện thế này mà các ngươi còn phải hỏi ta sao? Thế há chẳng phải là bảo ta đang đòi đồ các ngươi à?"

"Chẳng lẽ ta là người như thế sao?"

Lẽ nào không phải à?

Rõ ràng là ngươi đang cướp bóc nhá!

Đương nhiên là Thành ca cố ý.

Mặc dù đám người này ra sức nịnh hót, khiến hắn có được sự thỏa mãn, nhưng đám người này vốn dĩ là nhân cháy nhà, đến hôi của.

Chuyện này bất luận có thế nào cũng không thể thay đổi được.

Nếu đã như thế thì bây giờ hắn cũng thừa nước đục thả câu lại.

Tất cả mọi người đều biết rõ điều đó, nhưng vẫn phải phủ nhận.

"Đây đương nhiên không phải là tiền bối đòi rồi!"

"Là bọn ta chủ động tặng vì bọn ta quá ngưỡng mộ ngươi!"

"Đúng thế, cho dù ngươi không cần, bọn ta cũng không thể không biết xấu hổ mà không tặng…"

"Thế mới hợp tình hợp lý chứ."

Thành ca hài lòng gật đầu, lại bổ sung thêm hai câu.

"Dẫu sao thì mấy thứ rác rưởi cấp thấp hơn tiên khí lục giai và pháp bảo cực phẩm, các ngươi chắc chắn cũng ngại lấy ra để sỉ nhục ta."

"Những cái khác, các ngươi cứ xem xét mà làm."

Mọi người tí thì phun ra máu.

Bảo vật tốt nhất mà những Tiên Tôn ở đó có cũng chỉ là tiên khí lục giai và pháp bảo cực phẩm mà thôi.

Nhưng bây giờ bọn họ có thể không giao ra được sao?

Sống lâu như thế rồi, bọn họ cũng đâu có ngu.

Đừng nhìn người này bây giờ không làm gì, nếu thật sự đem "rác rưởi" ra "sỉ nhục" hắn, vậy chắc chắn chỉ có con đường chết.

Thế là ngay sau đó, tất cả mọi người đều đau khổ mà ngoan ngoan giao nộp hết tiên khí hoặc pháp bảo của mình.

Cảnh tượng đó, vô cùng hùng vĩ và tráng lệ!

Tất cả mọi người xếp thành hàng, từng người từng người lên một.

Với tư cách là một nhân viên kiểm định chất lượng tạm thời, Thành ca vô cùng kính nghiệp và tận tâm, tự mình kiểm tra từng món một.

Nhất định phải bảo đảm món nào cũng không thấp hơn lục giai, đạt được sự bảo đảm về chất lượng!

Sau khi nộp xong, vị Tiên Vương dẫn đầu lại cẩn thận hỏi ý kiến hắn: "Tiền bối, bây giờ bọn ta có thể đi được chưa?"

Chương 350.

Lấy được hơn vạn món tiên khí lục giai, tâm trạng của Thành ca tốt hơn nhiều.

Việc này hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý muốn.

Đám 'dở hơi' trước mắt này vừa nịnh hót mình lại còn vừa đưa công đức cho mình. Hắn cũng không thể giết bọn họ được.

Vì thế, hắn xua tay, đang định cho bọn họ đi.

Kết quả, vào lúc này lại thấy hàng ngàn người từ xa bay tới.

Tên Tiên Vương cầm đầu kia nhìn đến có hơn vạn người ở chỗ này, hắn không biết chuyện gì đã xảy ra, còn nghĩ rằng Tiên Duyên Lệnh đã được chia xong rồi.

Hắn gấp đến mức vội vàng hét to lên.

"Phùng Độ Tiên Vương, chừa lại ít Tiên Duyên Lệnh cho lão phu với!"

Tên Tiên Vương ở trước mặt Thành ca, người mà đang muốn rời đi kia chính là Phùng Độ Tiên Vương.

Nghe thấy như thế, hắn hận không thể bóp chết cái người vừa mới nói này.

Mẹ nó, chúng ta thật vất vả mới có thể rời khỏi bàn tay của vị đại ma vương này, ngươi còn nói cái gì vậy?

Hắn cúi đầu, không nói lời nào, định giả bộ không quen biết, lặng lẽ rời đi.

Nhưng lúc này, nhóm người ở phía sau cũng đuổi kịp lại đây.

“Phùng Độ đạo huynh, sao ngươi lại không trả lời?”

“Chẳng lẽ là do cướp được quá nhiều Tiên Duyên Lệnh, sợ lão phu yêu cầu ngươi cho ta?”

“Ngươi và ta kết bạn với nhau đến nay đã là 300 triệu năm, lão phu là loại người như vậy sao?”

Sắc mặt của Phùng Độ Tiên Vương nhanh chóng biến thành màu gan heo, con mẹ nó, ngươi có thể hay không ít nói đi một chút.

Không chỉ có mình hắn bị điểm danh, những người khác cũng bị nêu tên.

“Ha ha, Thịnh Lặc Tiên Vương, ngươi cũng ở đây à!”

“Đô Hạc tông chủ, ta còn định đi tìm ngươi, không ngờ ngươi lại đến đây trước, chừa một chút cho vi huynh với!”

“Dương Lục Tiên Vương, ngươi còn chưa khai tông lập phái, chỉ có hai đồ đệ, không cần phải lấy nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy đâu?”

Đám Tiên Vương vốn dĩ đã sắp rời đi này giờ lại sắp phát điên rồi.

Nếu các ngươi có thể tự hốt được thì còn nói lắm như thế làm gì hả!

“Này, bọn họ hình như đang kêu các ngươi đấy?”

Biểu cảm của Thành ca có chút kỳ lạ.

“Các ngươi không phải nói các ngươi vì ngưỡng mộ, sùng bái ta nên mới cố ý chạy tới đây gặp mặt ta một lần sao? Sao lại như thế này? Các ngươi đến đây là vì muốn cướp Tiên Duyên Lệnh sao?”

“Không có! Không có!”

Đám người Phùng Độ Tiên Vương rơi mồ hôi lạnh đầm đìa, liên tục xua tay: “Bọn họ hồ ngôn loạn ngữ, tiền bối ngài tuyệt đối không nên tin…”

“Chúng ta và bọn họ không có quen biết gì cả!”

Lúc này, đám người phía sau rốt cuộc cũng tới rồi.

Nhìn đến Thành ca, đương nhiên là vô cùng bất ngờ, tất cả đều mau chóng vào tư thế chuẩn bị chiến đấu.

“Người này sao lại vẫn còn sống?”

“Phùng Độ Tiên Vương, các ngươi tai sao còn chưa giết chết hắn?”

“Đúng vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ các ngươi tha cho hắn?”

“Tiên Duyên Lệnh của hắn đâu?”

“Tiên cái con mẹ nhà ngươi!”

Lần này không cần Thành ca lên tiếng, Phùng Độ Tiên Vương mấy trăm triệu năm nay chưa nói thô tục bao giờ, vậy mà bây giờ lại chửi ầm lên.

“Lão tử biết các ngươi à?”

“Kẻ điên ở đâu ra vậy? Cút đi! Cút đi!”

Những Tiên Vương khác cũng tức đến mức không thể nhịn được nữa, tất cả đều chửi tục.

“Ngươi là ai? Đừng tỏ ra quen biết với ta!”

“Cút ngay, ta vì ngưỡng mộ Khương lão tổ mới đến đây. Ta không phải loại người đạo chích như các ngươi!”

Thành ca cười như không cười: “Không phải?”

“Tất nhiên!”

Đám người Phùng Độ Tiên Vương lập tức vỗ ngực bùm bụp, tư thế kia giống như đang gõ trống.

“Mong Khương lão tổ minh giám, ta với bọn họ từ trước đến nay đều không đội trời chung!”

“Đúng vậy, chúng ta từ trước đến nay luôn sùng bái tiền bối. Đối ngài chỉ có kính ngưỡng, không dám có cái loại tâm tư đại nghịch bất đạo ấy?”

“Bọn họ vậy mà lại muốn giết ngài. Thật là đáng chết, thỉnh tiền bối hãy trừng trị bọn họ!”

“Tiền bối nếu muốn ra tay, ta nguyện ý làm đầy tớ, giết chết bọn nghịch tặc này!”

Thành ca thật sự phục bọn họ.

Nhóm người này thật là nhân tài, da mặt đã dày đến trình độ đỉnh cao.

Đám người ở đối diện, tất cả đều ngẩn ra.

“Phùng Độ Tiên Vương, ngươi có ý gì? Hay là ngươi đã quên ân tình năm đó của lão phu?”

“Đồ Hạc, ngươi thật quá đáng!”

“Dương Lục Tiên Vương, ngươi điên rồi sao? Vậy mà lại đứng chung một chỗ với người này?”

“Ta nhìn lầm ngươi…”

Bọn họ vừa phẫn nộ lại vừa thất vọng, đau khổ. Chỉ vì Tiên Duyên Lệnh mà bọn họ lại ‘thông đồng làm bậy’ với Khương Thành sao?

Nhưng mà tràng lên án kia vừa mới bắt đầu, thanh âm lại dần dần nhỏ đi.

Bởi vì bọn họ cuối cùng cũng phát hiện những di hài được lưu lại trong trận chiến trước đó, thấy được xác chết của 35 vị Tiên Vương chết trận ở phía dưới…

Vì thế, đám người đáng nhẽ còn đang phẫn nộ, chửi mắng bỗng nhiên liền trở nên im lặng.

Ai có thể nói cho bọn họ chuyện gì đã xảy ra?

Nhóm người này cũng không phải đám ngốc, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Khó trách đám người Phùng Độ Tiên Vương lại ngoan ngoãn giống như một con chim cút, tại trước mặt người này ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Có thể một mình giết chết 35 vị Tiên Vương, đó là loại thực lực gì?

“Ừm, tiền bối…”

Tên Tiên Vương lúc trước đòi đánh đòi giết kia giờ trên mặt đã không còn chút máu, lắp bắp giải thích.

“Kỳ thật, việc này, đây đều là hiểu lầm……”

Hắn chưa kịp nói xong, Thành ca đã cười lạnh.

“Hiểu lầm?”

“Lúc nãy không phải muốn giết chết ta, cướp Tiên Duyên Lệnh của ta sao?”

“Ngươi tưởng ta là kẻ điếc hay là nghĩ ta già rồi nên dễ quên?”

Hắn lại rút Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra, để lộ sát khí!

Nhóm người này sợ tới mức hồn vía lên mây, liên tục xin tha.

“Tiền bối tha mạng, chúng ta có mắt không tròng mới động vào ngài, muôn lần chết cũng không đền hết tội…”

“Chỉ mong tiền bối ngài đại phát từ bi, khai ân cho chúng ta!”

“Đúng vậy, nếu biết thực lực của tiền bối trước thì cho chúng ta một vạn cái lá gan cũng không dám có tâm tư ấy!”

“A, ý của các ngươi là nếu ta yếu một chút, các ngươi đã dám có tâm tư rồi hả?”

Đám người Phùng Độ Tiên Vương ở bên cạnh vốn dĩ còn cảm thấy đau lòng, hiện tại bỗng nhiên lại âm thầm đắc ý.

Sự đối lập này, tình cảnh của bọn họ ít nhất muốn so với nhóm người này tốt hơn rất nhiều.

Một hồi nịnh hót là được đặc xá.

Hiện tại nhóm người này lại không giống nhau.

Bọn họ vừa đến liền kêu đánh kêu giết, hiện tại nghĩ hồi trở về đều làm không được.

Nếu không tại sao lại có câu nói muốn quản tốt miệng của mình đâu.

Chẳng lẽ, miệng trước đó vừa mới nói muốn giết người đoạt bảo lại ngay sau đó nói kỳ thật là do chúng ta sùng bái, ngưỡng mộ ngươi sao?

Nghĩ nhân gia là đứa ngốc à?

“Uy phong của các ngươi thật lớn, một đám đều muốn giết ta!”

“Một khi đã như vậy thì mau tới đây đánh tới người chết kẻ sống đi!”

Nhìn thấy sắc mặt của Thành ca càng ngày càng không tốt, nhóm người này cũng càng ngày càng hoảng.

Liều cái quần à, nếu đánh thắng được thì bọn họ đã sớm đánh.

Cuối cùng, dứt khoát quỳ xuống, không ngừng dập đầu xin tha.

“Tha mạng!”

“Tiền bối tha mạng, chúng ta biết sai rồi…”

Chịu thôi, so với mạng sống, những cái khác đều không quan trọng.

Thành ca cũng là vừa tức vừa buồn cười, đám người này mà là tiên nhân sao?

“Được thôi, tha các ngươi cũng có thể…”

Lời còn chưa dứt, mọi người đã mừng rỡ như điên.

“Đa tạ đại ân đại đức của tiền bối!”

“Chờ sau khi ta trở về, nhất định sẽ ngày đêm xây miếu cung phụng tiền bối…”

“Được rồi! được rồi!”

Thành ca nhíu mày, xua tay: “Nhưng mà vừa rồi các ngươi kêu đánh kêu giết, dọa đến ta, khiến tâm hồn của ta đã chịu tổn thương rất lớn!”

“Vết thương này quá sâu, đủ để cho tinh thần của ta trong khoảng thời gian dài trở nên sa sút, ảnh hưởng đến việc tiến cảnh!”

“Các ngươi nói xem, việc tổn thất tinh thần này có lớn hay không hả?”

Tổn thất tinh thần là cái gì cơ?

Mọi người đều không còn lời nào để nói, ngươi lừa ai đây?

Ngươi mạnh như vậy, giết người không chớp mắt, nói rằng mình bị dọa thì có ai tin?

Chúng ta mới là người bị dọa có được không?

Nhưng Thành ca đã hỏi như vậy, làm sao bọn họ dám nói không.

Chỉ có thể đồng ý: "Tổn thất này thật sự vô cùng lớn!"

"Quả thực khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ…"

"Đúng vậy, đúng vậy, đều là tội lỗi của chúng ta…"

Khoé miệng của Thành ca hơi nhếch lên: "Nếu các ngươi cũng cảm thấy ta bị tổn thương rất lớn thì có phải hay nên đền bù một chút hay không nhỉ?"

Chương 351.

Đền bù?

Đền kiểu gì đây, chẳng lẽ muốn đền mạng hay sao?

Vào thời khắc quan trọng, Phùng Độ Tiên Vương cũng chưa quên người bạn cũ của mình, lặng lẽ truyền âm.

"Nếu không muốn chết thì dâng nhẫn trữ vật với tiên khí của ngươi lên."

Lời nhắc nhở này khiến cho vị Tiên Vương đứng đầu này bỗng nhiên được khai sáng.

Hắn vội vàng tháo chiếc nhẫn trữ vật của mình ra trước, đồng thời cũng dâng Tiên Nhận thất giai lên.

"Tiền bối, ta hy vọng chút đồ này có thể xoa dịu lòng ngươi."

Hắn cũng đau lòng lắm!

Đám người nịnh hót trước kia chỉ cần lấy một món tiên khí lục giai ra là được rồi.

Bây giờ hắn chỉ đành dâng tiên khí thát giai mà hắn hay dùng lên, ai bảo lúc đầu hắn còn nói thêm mấy câu "đại nghịch bất đạo" cơ chứ?

Thành ca mở cờ trong bụng, tốt lắm tốt lắm.

Tưởng rằng trận chiến đã kết thúc, hắn ta chuẩn bị rời đi, kết quả là đám người này mang đến hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Làm sao mà không nhận cho được cơ chứ?

Cầm tiên kiếm thất giai trên tay ngắm nghía, nét mặt khen ngợi gật gật đầu.

“Chà, cũng được đấy.”

“Cũng coi như là sự tổn thương tâm hồn và mất mát về tinh thần của ta được bù đắp một chút rồi.”

Cái này mà là đền bù một chút sao?

Tiên Vương dẫn đầu cũng có thể nhìn ra đây là chặn đường ăn vạ mà.

Chỉ đáng tiếc là mình ngu ngốc đến mức tự đâm đầu vào.

Không chỉ bất tài mà còn vô cmn lý!

“Khụ khụ, người vừa lòng là tốt…”

Thành ca xua tay: “Xem ra còn biết điều, các người đi đi.”

“Đa tạ tiền bối khai ân.”

“Tiền bối thật sự là khoan hồng độ lượng, là hình mẫu của chúng ta…”

Thành ca suýt bật cười thành tiếng.

Không chỉ cướp được đồ tốt mà còn được cảm tạ, chuyện tốt như này kiếm ở đâu được chứ?

Có được tấm gương này, những người khác lập tức học theo.

Lần lượt tiến tới, giao hết bảo vật của bản thân ra để bù đắp tổn thương tinh thần của Khương chưởng môn.

Đợt này tuy ít người hơn, nhưng kiếm được nhiều hơn đợt trước, trong lòng Thành ca tốt lên rất nhiều.

Lúc này mới phất tay cho đi.

Đám người này cảm tạ thiên ân thêm lần nữa rồi mới rời đi.

Trong lòng bọn họ thề rằng cả đời không muốn gặp lại người đó nữa.

Mà bản thân Thành ca cũng nghĩ ra một ý.

Nếu đã có đợt thứ nhất và đợt thứ hai thì nhất định sẽ có đợt thứ ba và thứ tư…

Suy cho cùng, có người ở xa nên chưa về kịp, muộn cũng là điều hoàn toàn chấp nhận được.

Vụ làm ăn này không thể bỏ qua, phải kiên nhẫn một chút.

Vì vậy hắn đã lấy một cái ngai vàng ra ngồi trên không trung, đợi nhóm người tiếp theo đi qua.

Đúng như hắn đoán.

Không lâu sau, xa xa xuất hiện bóng người mờ mờ ảo ảo đi đến.

Con mồi lại đến.

Thành ca vui vẻ chủ động đứng dậy đón đợt "khách hàng" mới.

Nửa canh giờ sau, nhóm người Tiên Vương và Tiên Tôn những kẻ mà vừa nãy còn cầm tiên khí đòi chém đòi giết đã bỏ chạy với hai bàn tay trắng.

Hắn ta "kinh doanh" được đúng 3 ngày.

Về sau thực sự không làm tiếp được vì số người bị cướp ngày càng nhiều, chuyện này cũng nhanh chóng truyền ra ngoài.

Tốp người đến sau cũng không ngu đâm đầu vào, cuối cùng hắn ta cũng dẹp tiệm.

Ba ngày tới, gần trăm nhóm người lần lượt đến đây.

Ngoại trừ những kẻ không thức thời đã bị hắn ta xóa sổ, những người khác đều bị hắn ta "cướp bóc" một lần.

Có gần trăm nhóm người, có người đến một mình, có người kết bè kết phái.

Thêm vào đó khoảng hơn hai mươi vạn người.

Trong đó Tiên Vương có khoảng hơn ba trăm người rồi.

Để nâng cao tu vi, toàn bộ những gì hắn thu thập được thu hết vào hệ thống cuối cùng đổi được 3548 vạn công đức.

Còn kiếm được nhiều hơn việc "đi lưu diễn" cả một tháng trời.

Toàn bộ công đức đổi hết thành tiên đan bát phẩm, cuối cùng tu vi của hắn đột phá lên nhị phẩm, tiếp tục chăm chỉ rồi cuối cùng dừng ở Tiên Vương tứ phẩm.

“Tiên quốc này mạnh thì có mạnh, nhưng mà khó tăng cấp quá.”

“Các ngươi không qua đây sao? Ta rất hiểu khách đó…”

“Nếu như có thêm một ngàn tám trăm vạn người nữa thì ta có thể đạt được Tiên Vương cửu phẩm rồi.”

Thành ca không thỏa mãn thu hồi cái ghế, tạm thời kết thúc sự nghiệp “thu phí của mình”.

Mà trong khoảng thời gian này, tin tức của hắn đều lan truyền khắp trung tiên giới.

Vốn dĩ cho rằng hắn ta dám nắm giữ ba mươi vạn Tiên Duyên lệnh chỉ vì tốc độ bay cực kỳ nhanh, nếu bị bao vây hắn nhất định sẽ chết.

Nhưng mà 35 vị Tiên Vương và mấy ngàn Tiên Tôn vây quanh hắn bị tiêu diệt hết toàn bộ.

Chuyện này cũng chưa là gì, những Tiên Vương, Tiên Tôn đến sau cũng bị hắn cướp đồ.

Sức chiến đấu đã vượt qua giới hạn của cả trung tiên giới.

Mà nhiều Tiên Vương bị cướp như vậy, càng làm thay đổi nhận thức của mọi người.

Khi hai chuyện hợp lại với nhau, cảm nhận cuối cùng của mọi người là hai chữ - anh dũng.

Trên dưới trung tiên giới đều bị sốc trước hai tin tức này.

Thực lực mạnh như vậy tại sao còn ở lại trung tiên giới làm gì?

Không có ai quản sao?

Như vậy thì mọi người sống kiểu gì đây?

Về phần đám người Diệp Dương Tiên Vương ở bên Thiên Khu các, bây giờ cũng hiểu tại sao hắn lại mua nhiều Tiên Duyên Lệnh đến như vậy.

Vấn đề không hề nằm ở việc liệu hắn có giữ được hay không?

Mà vấn đề là hắn có chịu hay không thôi.

Bên Phi Tiên môn lúc này, đương nhiên mọi người reo hò ăn mừng.

Tất cả mọi người trong môn phái đều tự hào và đắc ý, dù sao đây cũng là môn phái của mình.

“Lão tổ mạnh quá rồi!”

“Lần trước tiêu diệt 9 vị Tiên Vương, còn tưởng rằng đó là giới hạn rồi, ai ngờ lần này 35 vị…”

“Hơn nữa còn cướp bóc mấy trăm vị Tiên Vương, thực lực như này quả thật không gì sánh kịp.”

“Lão tổ mà xuất hiện, ai dám tranh với hắn chứ!”

“Lão nhân gia hắn lại làm cho Phi Tiên môn nở mày nở mặt một lần nữa, chấn động toàn bộ tiên giới.”

“Thế mà ta lại cảm thấy hắn còn mạnh hơn các sư tổ năm đó nhỉ?”

Các trưởng lão vui mừng hớn hở.

“Ha ha, chúng ta không phải lo gì nữa rồi!”

“Nguyên Thù, Nguyên Mục bây giờ nói sao đây? Không phải trước đó ngươi lo lắng lão tổ không giữ được nhiều Tiên Duyên Lệnh mà.”

“Phục rồi phục rồi, đã biết lão tổ mạnh như thế, vậy mà ta còn do dự gì không biết?”

“Các ngươi cũng thật là, biết lão tổ mạnh như thế mà không chịu nói sớm.”

Mà đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết vẫn mang dáng vẻ tâm lặng như nước.

Đây chỉ là chiêu thức cơ bản của Khương chương môn, có cần làm quá thế không.

“Còn nhóm người bên ngoài thì sao?”

“Ha ha, bọn họ đã ngồi xổm bên ngoài Phi Tiên môn nhiều ngày rồi…”

Đám người Tiểu Hỗn và Sát Lợi nở nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt phát ra tia hung ác.

Một thời gian trước, có rất nhiều các thế lực vì Tiên Duyên Lệnh mà đến.

Những người này chắc chắn là tìm không ra hoặc đuổi không kịp Thành ca nên mới chôn chân ở bên ngoài Phi Tiên môn.

Dù sao Khương Thành cũng là lão tổ của Phi Tiên môn, ở đây đều là hậu bối của hắn.

Ngươi không tin thì chỉ cần ngồi xem, hắn nhất định sẽ quay lại.

Không cần phải truy quét tứ phương, chỉ cần ở đây đợi hắn là được.

Rất nhiều người có tâm thế này, nên trong thời kỳ này, bên ngoài Phi Tiên môn có hơn cả trăm môn phái, Tiên Vương cũng có trên dưới cả trăm người.

Nếu không có đám 12 tên Quỷ Vương của Tiêu Hỗn tọa trấn ở đây, thêm việc bên trong Phi Tiên môn không có Tiên Duyên Lệnh, nếu không chỉ sợ bọn họ đã đánh tới lâu rồi.

Chương 352.

Mấy ngày nay, mấy môn phái Tiên Môn vây bên ngoài cũng hơi luống cuống.

Vốn bọn họ vẫn giữ phong thái vây đánh Phi Tiên môn, đợi Khương Thành trở về tự chui đầu vào lưới.

Có 105 vị Tiên Vương ở đây, ngoài ra còn có mấy vạn Tiên Tôn, vô cùng thận trọng vững vàng!

Chỉ cần hắn quay về là lập tức xông lên phân chia ba mươi vạn Tiên Duyên lệnh là xong.

Bây giờ dựa theo từng tin tức vang dội được truyền về, hình như kế hoạch hoàn hảo há miệng chờ sung của bọn họ chưa ổn lắm!

Sức chiến đấu của Thành ca quá mạnh, vượt khỏi giới hạn chịu đựng trung tiên giới rồi.

“Võ La Tiên Vương, hân hạnh được gặp hân hạnh được gặp, ngươi đi đâu đây?”

“Thì ra là Nhận Ám Ma Vương, sao nào, ngươi không muốn đại chiến một trận với Phi Tiên môn à?

Lần này có hơn trăm tông môn đến, trong đó, đứng đầu là Tru Tà cung và Thái âm cung của bọn họ.

Hai phái này đều được truyền thừa từ thời đại Thái Cổ, xét tỉ mỉ thì cũng chỉ đứng sau mỗi Vô Cực Động Thiên thôi.

Mấy tông môn lớn trung thiên giới, lập trường Tiên Ma còn vạch ra rất rõ ràng.

Tất cả tông môn đến đây là đầu đều do hai phái này dẫn đầu.

Nếu không có bọn họ thống nhất tổ chức, thật sự mấy ngày này cũng không trật tự được như thế, nói không chừng có mấy tông môn tự ý hành động từ lâu rồi.

“Sao đạo huynh biết rồi còn hỏi?”

Nhận Ám Ma Vương nhìn một đám Tiên Vương phe Tru Tà cung bên kia, nhàn nhạt nói: “Không phải các ngươi cũng nghe tin tức truyền về từ bên ngoài lâu rồi à.”

Vẻ mặt Võ La Tiên Vương nghiêm túc gật gật đầu: “Đúng vậy, với thực lực của người này, e rằng chúng ta không chống lại được đâu.”

Hai người không ngu, bây giờ đều muốn quay về nhà.

Ở lại đây, lỡ như Khương Thành quay lại thì toang.

Cũng là vì áp lực Thành ca mang lại quá lớn, khiến cho hai giới Tiên Ma khó có thể thống nhất ý kiến một lần.

Mà một khi bọn họ đi, đương nhiên những tông môn khác cũng từ từ hưởng ứng, sẽ không ở lại nữa.

Lúc này bên ngoài vô cùng náo nhiệt, tưng bừng.

Cùng lúc này, một tiếng cười khàn kéo dài như kim loại sắt mài truyền đến.

“Các vị muốn đi đâu vậy?”

Mười hai người Tiêu Hỗn, Sát Lợi và Tịch Vân đều đi ra.

Nhìn đám người bên ngoài muốn bỏ đi, bọ họ cũng không ngồi im được nữa.

Phải ở lại chứ!

Cứ đi như thế thì coi như quãng thời gian bao vây không xảy ra à?

Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương quay đầu nhìn một cái rồi tiếp tục thu xếp hành trang, kiểm tra người ngựa làm như không nghe thấy.

“Sao vậy, đến đây nhiều ngày như thế rồi, không muốn vào ngồi chút sao?”

Tịch Vân Tiên Vương vung tiên kiếm, bay ra bên ngoài cười lạnh lùng: “Các ngươi ngựa xe mệt nhọc, bọn ta còn chưa mời được khách phương xa dùng bữa cơm nữa!”

Sát Lợi Ma Vương cũng đứng một bên nói: “Đúng rồi, quả thật mấy người các ngươi rất thú vị.”

“Chịu gió bụi dặm đường đến đây ăn gió nằm sương mấy ngày, điều này khiến bọn ta áy náy vô cùng.”

Lời hắn vừa dứt, tam đại Thi vương và mấy người còn lại cũng chặn bên ngoài.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Đường đi bị chặn, Nhận Ám Ma Vương muốn giả bộ không thấy cũng khó.

“Tránh ra!”

“Tránh ra?”

Vẻ mặt Vô Quyết Tiên Vương lạnh lẽo, uy áp tiên quốc ùn ùn kéo đến.

“Các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, coi địa bàn của Khương chưởng môn là nơi nào vậy?”

Vốn dĩ hai đám người Tru Tà cung và Thái âm cung không để ý mười hai người này, nhưng thấy quy mô của tiên quốc, đột nhiên sắc mặt hơi thay đổi.

“Đây là tiên quốc cấp độ Vũ Hóa!”

Võ La Tiên Vương cũng không dám coi thường, vì bản thân hắn chỉ ở cấp độ Xuất Trần.

Cũng không còn cách nào, dù hắn đã vào ngộ đạo Tiên Thụ không dưới một lần, nhưng chưa qua cảnh thứ tám.

Trước đó, xa nhất cũng chỉ dừng ở cảnh thứ sáu.

Việc thăng cấp cảnh thứ sáu và cảnh thứ tám khác nhau một trời một vực.

Vả lại Vô Khuyết bắt đầu từ cấp độ Xuất Trần, thiên phú quá cao.

Nếu đánh một mình, có khi Võ La Tiên Vương được người đời tín nhiệm không phải đối thủ của hắn.

Ngay sau đó Tiêu Hỗn Tịch Vân cũng triển khai ma quốc và tiên quốc hệt như vậy.

“Lại là cấp bậc Vũ Hóa!”

“Sao có thể như vậy được?”

Đám người Nhận Ám Ma Vương ai nấy cũng ngạc nhiên hô lên.

Người ta nói điều kiện tiên quyết để thăng cấp Tiên Đế chính là giai đoạn tiên quốc của Tiên Vương thăng cấp đến cấp độ vũ hóa.

Dù đây chỉ là một trong những điều kiện, nhưng đủ chứng minh nó khó nhằn cỡ nào.

Nhưng Tiên Vương cấp độ này ở trung tiên giới vô cùng ít, mỗi người đều là nhân vật bộc lộ sức chiến đấu kinh khủng.

Thấy bọn họ lộ ra phản ứng ngạc nhiên, trong lòng Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết vô cùng dễ chịu.

Cũng nhờ lần trước trong Tiên Thụ có Khương chưởng môn thăng cấp cho, mới có cơ hội làm màu lần này.

“Muốn đi cũng được, nhưng khoảng thời gian mang đến phiền phức cho Phi Tiên môn, cũng phải giao lại gì đó chứ?”

“Các ngươi muốn giao lại cái gì?”

“Nói hay lắm, để tiên khí của các ngươi lại.”

Cuối cùng bọn người Tiêu Hỗn có sao học vậy, dù sao trước đó không lâu Thành ca đã làm mẫu rồi.

Nhận Ám Ma Vương cười lạnh lùng: “Chỉ dựa vào các ngươi ư?”

“Thật sự nghĩ rằng bọn ta không dám ra tay sao?”

Đám người Võ La Tiên Vương cũng dần bình tĩnh lại.

Tiên quốc cấp độ Vũ Hóa rất dũng mãnh, nhưng cùng lắm cũng chỉ đánh được hai ba người cấp độ Xuất Trần thôi, vốn không thể đảo ngược cục diện được.

Bên này bọn họ có 105 vị Tiên Vương.

Khương Thành thì bọn họ không dám xơi, chứ mười hai người, bọn họ sợ cái quái gì.

“Muốn ra tay à? Vậy thử xem nào!”

Đám người Tiêu Hỗn Vô Khuyết lúc ở hạ giới cũng không phải dạng dễ đối phó gì, trước mặt Khương chưởng môn mới giảm bớt sự khôn ngoan.

“Thực lực mới thăng cấp, ngứa tay muốn đại sát một trận lâu lắm rồi.”

Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương phẫn nộ.

“Nếu các ngươi đã khăng khăng muốn ngăn cản…”

“Vậy đừng trách bọn ta san bằng Phi Tiên môn!”

Hai vị đứng đầu hạn lệnh một tiếng, hơn một trăm Tiên Vương đều mở tiên quốc ra.

Một trận đại chiến sắp bùng nổ.

Đột nhiên lúc này tiếng Thành ca từ xa truyền đến.

“Ấy chà, sao đông vui vậy?”

Nói xong câu này, hắn thần bí xuất hiện trong trận.

“Khương chưởng môn!”

Đám người Minh Trì, Lưu Duyên vô cùng vui mừng ngạc nhiên.

Nếu thật sự muốn đánh, đám người Tiêu Hỗn Vô Khuyết bình tĩnh không sợ.

Nhưng hai người bọn họ lại không được, lần này vào Ngộ Đạo Tiên Thụ, tiên quốc chỉ có thể miễn cưỡng thăng cấp đến cấp độ siêu phàm.

Mà sức chiến đấu còn thua mấy nguyên chủ Tiên Vương đồng giai trong tiên giới.

"Cuối cùng ngươi cũng trở về rồi!"

"Ha ha ha, có kịch hay xem rồi…"

"Tổ sư gia, bọn họ chắn bên ngoài mấy tháng rồi!"

Đám Nguyên Chân, Nguyên Thịnh cũng vội chạy ra cáo trạng.

Thành ca ra mặt, mọi người sức mạnh tràn đầy.

Nhất là mấy lão già Nguyên Triết, Nguyên Hạc càng khóc trời giậm đất.

"Tổ sư gia, ngươi phải làm chủ cho bọn ta."

"Suốt thời gian này chúng ta hoảng hốt lo sợ, bị bọn họ ức hiếp thảm lắm…"

Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương phía đối diện thầm oán trong lòng, bọn ta ức hiếp các người lúc nào?

Rõ ràng suốt thời gian này vẫn luôn bao vây bên ngoài, chưa từng vào Phi Tiên môn, được chưa?

Thành ca nhíu nhíu mày, phát hiện chuyện này không đơn giản.

"Có chuyện này à?"

Hắn vẫn chưa biết việc Phi Tiên môn bị bao vây rồi.

Lúc này hắn bận ở bên ngoài làm màu, hết màu để làm rồi mới nhớ mình còn có đại bản doanh.

Hắn xấu xa nhìn hơn trăm vị Tiên Vương phía đối diện: "Các ngươi là người vây đánh Phi Tiên môn của ta à?"

Võ La và Nhận Ám đâu dám thờ ơ câu chất vấn của hắn.

Hai người vội nói: "Khương sư tổ hiểu lầm rồi!"

“Chúng ta và Phi Tiên môn nước sông không phạm nước giếng, hoàn toàn chưa làm gì vượt ranh giới cả!”

Chương 353.

“Ồ? Nước sông không phạm nước giếng?”

Thành ca cười như không cười hỏi ngược lại một câu.

“Vậy ta hỏi này, mấy người xa xôi vạn dặm chạy đến đây để làm gì?”

Ơ…

Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma nghẹn họng.

Nói thật là bao vây Phi Tiên môn đợi ngươi trở lại, rồi bao vây tấn công ngươi thôi.

Nhưng bây giờ bọn họ cũng đâu dám nói thật.

Thành ca ‘tốt bụng’ chủ động tìm lý do cho bọn họ: “Chẳng lẽ căn cứ của tông môn các ngươi chuyển đến đây à?”

“Không…”

Trong lòng hai người thầm nói, nơi của Phi Tiên môn nhà ngươi không phải tuyệt thế bảo địa gì, sao lại chạy đến đây định cư.

Thành ca khó hiểu: “Các ngươi đã không chuyển đến đây, vậy vây quanh Phi Tiên môn làm gì?”

“Chẳng lẽ các ngươi muốn gây bất lợi cho Phi Tiên môn ta?”

Đột nhiên thấy mặt hắn sa sầm lại, ý định giết người ẩn hiện, Võ La và Nhận Ám vội liên tục lắc đầu.

“Không có, không có!”

“Khương lão tổ hiểu lầm rồi…”

“Đúng rồi, chúng ta không có ý xấu với Phi Tiên môn!”

Nhìn mấy tông môn lớn trèo cao ăn nói khép nép trước mặt lão tổ như vậy, nhanh trí cứ như học trò phạm lỗi bị thầy chất vấn, phải nói là trưởng lão và đệ tử Phi Tiên Môn nở mày nở mặt hết sức.

Nhìn mà xem, cái này gọi là thể diện đấy!

Môn nhân Phi Tiên môn bây giờ không tận mắt thấy tổ sư gia Kỷ Linh Hàm, Mặc Trần, Lâm Ninh đánh năm đó.

Khi bọn họ vào môn phái, Phi Tiên môn đã hơn ngàn vạn năm không có Tiên Vương rồi, chỉ có thể nhìn về vinh quang vạn phái chúc mừng từ xa xưa qua truyền thuyết và sách cổ ghi lại.

Mà bây giờ, dường như một Khương lão tổ đã giúp họ sống lại thời kỳ đó.

Nghĩ kỹ thì mấy tổ sư gia đời thứ hai, thứ ba đó cũng không mạnh như hiện tại nhỉ?

“Hiểu lầm?”

“Không có ác ý?”

Thành Ca cười lạnh lùng: “Vậy các ngươi giải thích ta nghe xem, sao lại chắn ngoài sơn môn nhà người ta làm gì.”

Ta xem các người còn lươn lẹo được gì.

Chưa tấn công Phi Tiên môn, là không có chuyện gì à?

Đám người Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương lau lau mồ hôi lạnh, vắt óc tìm một ‘cái cớ’ hợp tình hợp lý, nhưng thật sự bí quá.

Trong thời khắc quan trọng, đột nhiên trong đám người có một Tiên Tôn tranh ra.

“Khương lão tổ minh giám, thật sự chúng ta không có ác ý, ngược lại còn có ý tốt!”

Võ La và Nhận Ám quay đầu nhìn, người này là tông chủ Lôi Minh tông, Sầm Tuyên.

Lôi Minh tông có tất cả hơn mười Tiên Tôn, đến một Tiên Vương cũng không có,

lần này đều là mấy đứa trẻ mới lớn đến góp vui.

Không được bọn họ chú ý đến bao giờ.

Nhưng lúc này, bọn họ gửi gắm hy vọng vào hắn.

“Lòng tốt?”

Thành ca nghe thấy hơi thú vị, hắn càng thêm hứng thú hỏi: "Các ngươi có lòng tốt thế nào?"

"Chuyện này là do Tiên Duyên Lệnh mà ra…"

Sầm Tuyên bị nhiều Tiên Vương nhìn như vậy, trong lòng cũng hết sức lo lắng, không thể không lau mồ hôi lạnh tăng thêm can đảm.

"Khoảng thời gian trước, ở trung tiên giới truyền tin tức, nói ngươi có ba mươi vạn cái Tiên Duyên lệnh."

"Đương nhiên, bây giờ tin tức đó cũng được chứng minh là đúng."

"Hừm, rồi sao?"

"Nên có bọn người bị lợi ích làm mê muội, dấy lên ý nghĩ tham lam."

"Bọn họ không tìm được ngươi thì để mắt đến Phi Tiên môn, mưu toan xuống tay với Phi Tiên môn để buộc ngươi tuân theo sự chi phối.

Lúc Sầm Tuyên nói đến đây, đám người Võ La và Nhận Ám suýt chút muốn nghiền xương hắn thành tro!

Mẹ nó chứ, ngươi phe bên kia à?

Hắn nói cái đám bị lợi ích làm mê muội không phải bọn họ sao?

Mưu toan xuống tay với Phi Tiên môn, không phải cũng là bọn họ sao?

Nếu không có mười hai người Tiêu Hỗn Tịch Vân trấn thủ, bọn họ đã tấn công vào bắt tất cả người trong Phi Tiên môn làm con tin từ lâu rồi.

Ngươi bán rẻ chúng ta à, nói là bán rẻ cũng đúng nhỉ?

Nếu không phải Thành ca bên kia nhìn, nhất định bọn họ sẽ không để 'tên phản đồ' này thấy được mặt trời ngày mai.

"Ừ, ngươi nói tiếp đi."

Được Khương chưởng môn 'khích lệ', Sầm Tuyên bình tĩnh hơn nhiều.

“Biết chuyện này, Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương các vị tiền bối cao nhân đứng đầu trung tiên giới không đứng nhìn được nữa!”

Hắn nắm tay lần nữa, cảm khái nói: “Vậy nên bọn họ đã chủ động lộ diện liên lạc các bên, tập họp chúng ta lại!”

“Đưa chúng ta vượt qua tất cả đại vực giới, không ngại muôn vàn khó khăn nguy hiểm đến nơi này, bảo vệ Phi Tiên môn không bị bọn đạo chích lợi dụng thời cơ!”

“Cho nên bọn ta ăn gió nằm sương ngày đêm giữ vững, không nề khó khăn gian khổ, không để ý ánh mắt hiểu lầm của thế giới bên ngoài!”

Giơ cao nắm đấm tay, giọng hắn cứ như tuyên truyền giác ngộ.

“Chỉ vì trong lòng thông suốt phần chính nghĩa và công đạo!”

Bước ngoặt lớn này khiến tất cả đều trở nên mông lung.

Trong lúc này, đột nhiên im phăng phắc.

Thật sự Thành ca có thể gọi là người trong nghề, mẹ nó không những chu toàn trở về, còn bán rất được.

Tất cả bọn họ vây Phi Tiên môn lâu như vậy, bản thân còn phải cảm ơn bọn họ à?

Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma vương hết sức vui mừng!

Vốn bọn họ còn nghĩ muốn nghiền thây Sầm Tuyên thành vạn mảnh, bây giờ nhìn ánh mắt của hắn chính là công thần.

Tên nhóc này là nhân tài, mở miệng một cái có thể đảo ngược tuyệt cảnh rồi.

Sau khi trở về phải cảm tạ hắn thật tốt, sau này cũng muốn bắt tay.

Có nền móng do Sầm Tuyên đặt xuống, đương nhiên bọn họ biết cũng nên làm thế nào.

“Khương lão tổ, ngươi cũng nghe được mà, chúng ta thật sự có ý tốt.”

“Đúng rồi, chúng ta và Phi Tiên môn không thân cũng chẳng quen, không có giao tình. Chỉ vì để bảo vệ công lý nên mới vượt qua hàng trăm vực giới đến bảo vệ.”

“Chúng ta cảm thấy việc này chẳng đáng là bao, mỗi vị Tiên nhân chính trực đều phải làm, không cần phải tuyên dương.”

“Đúng rồi, biết được ngươi quay về, cuối cùng Phi Tiên môn an toàn rồi, sứ mệnh của chúng ta cũng kết thúc rồi.”

“Nên mới chọn cách rút lui âm thầm, nào biết đâu, mấy bộ hạ của ngươi lại cản đường không thả!”

“Trời thương nhìn mà xem, chúng ta lặng lẽ đến đây canh giữ bao nhiêu ngày, không mang báo đáp không cầu cảm tạ, càng không làm phiền quý phái.”

“Mà bỗng dưng bây giờ bị hiểu lầm thành kẻ địch, thật khiến lòng người lạnh lẽo mà!”

Hai người và đám tiên vương ma vương phía sau ai nấy lắc đầu thở dài, vẽ đầy mặt vẻ mất mát đau lòng.

Đám Tiêu Hỗn Tịch Vân trơ mắt ra.

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh mông lung.

Khương chưởng môn cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

Hỏi tội hỏi đến cuối cùng đối phương thành Bồ Tát sống làm chuyện tốt không cần lưu danh, bản thân lại biến thành kẻ xấu?

Còn có luật pháp không, có vương pháp không?

Các trường lão Phi Tiên môn cũng không thể im lặng tiếp nữa, nén giận trong lòng.

“Lão tổ, bọn họ đổi đen thay trắng!”

Nhất định đừng tin bọn họ!”

“Mấy người thật đáng ghét mà, rõ ràng đến tấn công tiến đánh chúng ta, nếu không phải có các vị tiền bối canh giữ, bọn ta tai họa ngập đầu lâu rồi!”

“Đây đều là lý lẽ một bên của bọn họ…”

“Được rồi, được rồi.”

Thành ca vung tay, cố ý sa sầm mặt lại.

“Nhìn mấy người chửi lớn mắng nhỏ ra thể thống gì, người ta không ngại đường xa đến đây, tinh thần cống hiến to lớn như

vậy mà?”

“Sao có thể nói người khác như vậy?”

Nghe hắn nói vậy, mọi người trong Phi Tiên môn cạn lời, mà đám Võ La Tiên Vương phía đối diện hẳn là vui sướng ngây ngất.

Xem ra đã thật sự thuyết phục được hắn rồi?

“Ha ha, quả nhiên Khương lão tổ hiểu rõ đại nghĩa.”

“Nếu đã không có chuyện gì, vậy bọn ta đi trước…”

Bọn họ nào dám nán lại đây lâu thêm, lỡ như sau đó lại xảy ra chuyện.

Nhưng Thành ca lại chặn trước mặt.

“Đừng đi vội vậy!”

“Các ngươi làm chuyện tốt lớn lao như vậy, ta vẫn chưa cảm ơn các ngươi mà.”

Chương 354.

“À, không cần không cần…”

Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương lại không ngu, làm gì có chuyện không nghe ra được hàm ý trong lời nói của hắn chứ.

Rõ ràng cũng không phải là thật sự cảm ơn.

“Cần mà cần mà.” Thành Ca vô cùng nhiệt tình.

Hai người và đám Tiên Vương sau lưng liên tục khoát tay: “Thật sự không cần, Khương sư tổ quá khách sáo rồi.”

“Không hề không hề, là các ngươi nên được mà.”

Hắn càng như vậy, mọi người càng thấy có gì đó không ổn.

“Không không không, chúng ta nhận lấy thì ngại.”

“Chúng ta làm việc tốt chưa bao giờ cần đền đáp.”

Thành Ca xem thường: “Các ngươi không cầu đền đáp đó là chuyện của các ngươi, ta nhất định phải bày tỏ thái độ cảm tạ của mình.”

Vậy thì quá không bình thường, Võ La và Nhận Ám cảm thấy không ổn.

Hai người liên tục chắp tay: “Thái độ của ngươi chúng ta cảm nhận được rồi, cáo từ cáo từ…”

Lạch cạch!

Thành Ca đột nhiên rút tiên kiếm cửu giai ra, dọa mọi người nhảy dựng cả lên, suýt chút nữa còn cho rằng hắn muốn khai chiến.

“Không nể mặt phải không?”

“Khương sư tổ, ngươi định…”

Võ La, Nhận Ám các Tiên Vương vội vàng làm ra dáng vẻ đề phòng.

“Chúng ta không có!”

“Đúng vậy, sao chúng ta dám không cho ngươi thể diện cơ chứ.”

Ánh mắt Thành Ca phát lạnh, lạnh lùng quát: “Đã nói muốn cảm ơn, các ngươi còn ra sức từ chối, xem thường ta sao.”

“Không dám không dám…”

Lời đã nói đến mức này, mọi người cũng từ chối không được.

Chỉ có thể kiên trì thử dò xét nói: “Không biết Khương lão tổ muốn cảm ơn chúng ta thế nào.”

“Thế này mới đúng chứ!”

Lúc này Thành Ca mới thu hồi tiên kiếm, vẻ mặt cũng ôn hòa hơn.

“Gần đây trung tiên giới không yên ổn lắm đúng không?”

“Ờm…”

Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương liếc mắt nhìn nhau, cũng không hiểu hắn nói những lời này là muốn biểu đạt cái gì.

Chỉ có thể không hẹn mà cùng gật đầu.

“Quả thật rất không yên ổn.”

“Đúng vậy, nếu không phải thế giới càng ngày càng tồi tệ, lòng người không còn đơn thuần nữa, chúng ta cũng không cần tới đây bảo hộ Phi Tiên môn.”

Bọn họ vẫn không quên khoe cái tốt.

Thành Ca nhẹ gật đầu: “Các ngươi nói không sai, trung tiên giới quá nguy hiểm, vấn đề an toàn tài sản của mọi người đều không thể đảm bảo được, thật là khiến người ta lo lắng.”

Mọi người hoàn toàn không biết trong hồ lồ hắn bán thuốc gì, chỉ có thể tiếp tục phụ họa.

“Đúng vậy đúng vậy…”

“Quá đau lòng!”

Thành Ca hít sâu một hơi, ngước nhìn trời xanh xa xôi, thở dài một tiếng.

“Vì điều này, ta quyết định.”

“Giúp các ngươi bảo quản nhẫn trữ vật bên người và tiên khí miễn phí, xem như lời cảm ơn đối với các ngươi!”

Hắn hắn dùng ánh mắt ‘yên tâm có ta ở đây’ nhìn đám người đó: “Ở trong tay ta, nhất định sẽ không bị những kẻ tham lam cướp đi, ta sẽ dùng sinh mệnh đi bảo vệ!”

“Như vậy, cũng xem như trả các người một nhân tình!”

Hả?

Còn có thể như vậy sao?

Tất cả mọi người ở đây tỏ vẻ bản thân bị kinh ngạc đến ngây người rồi.

“Ha ha ha, Khương chưởng môn nói đúng!”

Tiêu Hỗn Ma Vương phản ứng đầu tiên đi qua, chợt phát ra tiếng cười thật to.

“n tình này nhất định phải báo, để lão nhân gia hắn thay các ngươi bảo vệ tất cả bảo vật đi, miễn cho kẻ xấu đoạt mất.”

Vô Quyết và Tịch Vân mấy người cũng phình bụng cười to: “Đúng đúng đúng, lão nhân gia hắn nhiệt tình ghê ha!”

“Các ngươi cũng tuyệt đối không được từ chối, điều đó có nghĩa là Khương không nể mặt Khương chưởng môn!”

Vốn là đối diện đổi trắng thay đen, trong lòng bọn họ vẫn còn đang tức sôi máu.

Nếu không phải Thành ca ở đây, bọn họ đã nổi giận ra tay từ lâu rồi.

Hiện tại Thành ca “đánh trả”, quả thật khiến bọn họ hả giận.

Không phải các ngươi nói từ bao vây tấn công thành bảo vệ à?

Vậy chúng ta cũng có thể nói việc cướp bóc thành bảo quản đồ hộ đó.

Dùng logic của các ngươi để đối phó với các ngươi.

Đù má, đúng là cướp bóc mà, đương nhiên Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương hiểu rất rõ.

Cái gì mà thay ngươi bảo quản, tiên khí bảo vật tới tay hắn, vậy thì thuộc về hắn, vĩnh viễn cũng đừng mong lấy lại được.

Đương nhiên hai ngươi không muốn đồng ý.

“Không cần không cần, thực ra chúng ta vẫn có thể bảo vệ tiền của bên người được…”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta nào dám làm phiền Khương lão tổ ngươi!”

Nhưng cũng không dám từ chối quá kịch liệt, chỉ có thể uyển chuyển một chút.

Mặt Thành ca trầm xuống, quơ quơ kiếm trong tay.

“Vậy sao”

“Các ngươi chắc chắn có thể giữ được hả?”

“Đã có tự tin như thế, nếu không thì chúng ta luyện tập thử một chút nhỉ.”

Đù, thử kiểu gì?

Ngươi tự mình đến cướp, đương nhiên bọn ta không thể bảo vệ nổi rồi.

Cái gọi là luyện tập, không chừng còn có thể bị giết chết.

Ngươi nói thẳng là giết người cướp của là được rồi.

Trước kia Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương cũng làm chẳng ít mấy chuyện bá đạo như này, bây giờ tới lượt rơi trên đầu bản thân, cứ phải gọi là khó chịu thôi rồi.

“Không không, Khương lão tổ nói đúng, quả thật bọn ta không bảo vệ nổi.”

Có lòng muốn nổi lên, nhưng nghĩ đến chiến tích của Thành ca, rồi lại không dám.

“Đã không giữ nổi, vậy thì giao ra để ta bảo quản đi.”

Thành ca cười tủm tỉm chà xát ngón tay: “Đây là việc ta nên làm, các ngươi cũng không cần cảm ơn.”

Sắc mặt hai người phát khổ, một đám Tiên Vương đằng sau cũng vô cùng đau đầu.

Trong lòng biết người này rõ ràng là không có ý định dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Lần này không xuất huyết lớn, căn bản không có khả năng còn sống rời đi.

“Đã như vậy, vậy thì phải làm phiền Khương lão tổ…”

Tay Võ La Tiên Vương run rẩy, vô cùng đau lòng đưa tiên kiếm thất giai và pháp bảo cực phẩm của bản thân sử dụng tới phía trước.

Thành ca đang muốn nhận, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười dài.

“Hay cho một Phi Tiên môn, hay cho một Khương trưởng lão!”

“Giữa ban ngày ban mặt, hành vi cướp bóc như thế, thật sự khiến cả người cả thần phải căm phẫn!”

Đám người kinh ngạc, đến thời điểm bây giờ, trung tiên giới bây giờ còn có người dám chọc vào tổ ong vò vẽ là Khương Thành hả?

Quay đầu nhìn lại, đám người Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Người tới chính là Linh Mặc Tiên Vương - trưởng quản Vô Cực Động Thiên, cùng với hơn mười vị Tiên Vương.

Tuy rằng không nhiều người, nhưng Vô Cực Động Thiên là tiên môn đứng đầu trung tiên giới, lai lịch thâm hậu, không chừng thật sự có thủ đoạn đối phó với Khương Thành.

“Khương trưởng lão, ngươi quá đáng rồi đấy.”

Chỉ thấy Linh Mặc Tiên Vương đạp trên đám mây phiêu phiêu xuống, tiếng nói của hắn cao vút bên trong mang theo một chút quy tắc hàm súc, trong lúc mơ hồ trực tiếp đánh vào sâu trong tiên hồn

Rất nhiều môn đồ của Phi Tiên môn đã vì vậy mà mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

Đám người Nguyên Chân Nguyên Thịnh không khỏi lo lắng, tên tuổi Vô Cực Động Thiên quá lớn.

Như xảy ra tranh chấp với bọn họ ở đây thì cuộc sống tương lai khi phi thăng lên thượng tiên giới cũng sẽ chẳng dễ chịu gì.

Nhưng mà, tất cả những điều này cũng không nằm trong lo lắng của Thành ca.

Hắn căn bản cũng không nhận ra đám người này.

“Lão già, ngươi cũng tới bênh vực đó hả?”

Câu hỏi này vô cùng thẳng thắn.

Lúc trước Phi Tiên môn bị bao vây hơn một tháng, sao không thấy đám người này đi ra chủ trì công đạo, bây giờ lại chạy tới chỉ trích.

“Lời này của Khương chưởng lão sai rồi!”

Tay Linh Mặc Tiên Vương vuốt râu dài lạnh lùng nói: “Đầu tiên là việc ngươi độc chiếm hơn 30 vạn miếng Tiên Duyên lệnh, cắt đứt cơ duyên phi thăng của rất nhiều người!”

“Sau đó lại tàn sát rất nhiều Tiên Vương Tiên Tôn, tạo sát nghiệt ngập trời!”

“Nay lại dọa dẫm bắt chẹt đồng đạo, thật là khiến người khác khinh thường!”

Thành ca nghe thấy vậy thì muốn cười to.

“Ồ phải không? Vậy thì sao chứ?”

“Ngươi có thể làm gì, muốn đánh nhau sao?”

“Nếu chủ trì công đạo mà chỉ dùng miệng thì đúng thật là không đủ, tới đây để ta xem ngươi có tư cách kia hay không.”

Hắn xách theo tiên kiếm trong tay, bay thẳng tới trước mặt đám người Vô Cực Động Thiên này.

Trong nháy mắt, bầu không khí nơi đây liền trở nên giương cung bạt kiếm.

Chương 355.

Linh Mặc Tiên Vương đương nhiên không dám đánh nhau với Thành ca.

Mặc dù tiên quốc của hắn là cấp độ Vũ Hóa hiếm thấy, nhưng bản thân hắn hiểu rất rõ, chiến tích mà Khương Thành làm được, hắn không thể nào làm được.

Dù cho hắn một thanh tiên kiếm cửu giai, tối đa cũng chỉ có thể đánh bại ba hay năm Tiên Vương.

35 người.

Hơn nữa còn giết sạch?

Đừng đùa nữa được không?

Đây hoàn toàn không phải chuyện Tiên Vương có thể làm được.

“Khoan đã!”

Hắn vội vàng lui về phía sau một chút, tức giận nói: “Khương trưởng lão, chẳng lẽ ngươi không muốn phi thăng lên thượng tiên giới sao?”

Thành ca ngẩn người: “Có ý gì? Ta phi thăng lên thượng tiên giới còn phải được ngươi đồng ý hả?”

Linh Mặc Tiên Vương ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: “Hẳn là ngươi đã biết, Vô Cực Động Thiên của ta ở trên tiên giới có vị trí gì rồi đấy!”

Hắn cúi người với bầu trời, vẻ mặt trở nên trang nghiêm tôn kính: “Ba vị Tiên Đế chí cao trấn giữ, lừng lẫy xưa nay!”

“Vậy nên là?”

Thành Ca cảm thấy chẳng hiểu gì sất: “Bây giờ ta muốn giết ngươi, bọn họ có thể xuống cứu ngươi sao?”

“Không thể…”

“Vậy ngươi nói làm quái gì.”

Rõ là buồn cười.

Chẳng lẽ lão nhân này cho rằng bày ra bối cảnh chỗ dựa, mình sẽ sợ hãi, sau đó cúi đầu tùy tiện lạy sao.

Suy nghĩ nhiều quá rồi.

Mắt thấy hắn thật sự muốn ra tay, Linh Mặc Tiên Vương luống cuống, vội vàng lùi lại lần nữa.

“Ngươi thật to gan, ngươi không sợ đi lên thượng tiên giới sẽ gặp phải tai họa ngập đầu sao?”

“Đó là chuyện sau này, chẳng liên quan đến chuyện bây giờ hết!”

“Được, được lắm!”

“Đây là do ngươi ép bổn tọa!”

Linh Mặc Tiên Vương tức giận đến mức mặt cũng trắng rồi.

Hắn bỗng nhiên lấy tay móc một nhánh hương ra.

Hương này hiện màu xanh thẳm, nhưng mà ngón tay dài ngắn, lại tản ra khí tức thần bí không thuộc về thế giới này.

Phía sau tất cả trưởng lão Phi Tiên môn vừa nhìn thấy nhánh hương này, tất cả đều thay đổi sắc mặt, kinh ngạc thốt lên.

“Giáng Thần Hương!”

“Tổ sư gia, dù gì thì ngươi cũng không thể để hắn đốt nén hương này được!”

“Có lẽ hương này có liên quan đến thượng tiên giới đó…”

Bản thân Giáng Thần Hương chỉ là pháp bảo cực phẩm, hơn nữa còn là tính chất một lần, nhưng lại cực kỳ khó chế tác.

Công dụng chính của loại hương này, đó chính là kêu gọi cứu binh từ thượng tiên giới.

Giáng Thần Hương sẽ cưỡng ép mở một con đường chật hẹp ngắn ngủi ở giữa hai tiên giới, vị trí của hương này cũng sẽ trở thành vị trí người thượng giới giáng lâm.

Sau khi dùng xong sẽ tự động tiêu hủy.

Ban đầu Linh Mặc Tiên Vương định dùng Vô Cực Động Thiên dọa Thành ca, nhưng Thành ca lại không ăn kiểu này.

Cho nên hiện tại, chỉ có thể nhịn đau dùng thủ đoạn cuối cùng.

Giáng Thần Hương cực kỳ quý giá, bắt đầu luyện chế không dễ dàng giống như tiên khí bát giai, cũng chỉ có Thái Cổ Tiên Môn loại đứng đầu như bọn họ mới có thể có được.

Có nén hương này, hắn nắm chắc thắng lợi tuyệt đối!

Không một ai ở trung tiên giới có thể trị được Khương Thành, nhưng thượng tiên giới lại không giống vậy, đây chính là thế giới của chúa tể Tiên Đế.

Có thể giết Tiên Vương, không có nghĩa là có thể đấu lại thủ đoạn của Tiên Đế.

Đám người Võ La Tiên Vương bên kia hết sức vui mừng, nhìn thấy hương này, bọn họ biết có thể cứu rồi.

Mà mấy người Tiêu Hỗn Tịch Vân cũng hơi thay đổi sắc mặt.

“Bây giờ đã là thời gian mười năm cuối cùng tiến hành kỳ phi thăng, dựa theo phép tắc, lúc này Tiên Đế hoàn toàn là không thể xuống đây được!”

Vô Quyết Tiên Vương dần dần bình tĩnh lại: “Cho nên cho dù có Giáng Thần Hương thì bọn họ cũng không mời được Tiên Đế!”

Bọn họ vẫn rất tự tin vào thực lực của Khương chưởng môn.

Hắn có thể nhẹ nhàng giải quyết hết những kẻ có cảnh giới dưới Tiên Đế đúng không nhỉ?

Nhưng mà Linh Mặc Tiên Vương đối diện vẫn bình tĩnh như cũ, tựa như đã tính sẵn trong lòng.

Hắn đốt nhánh Giáng Thần Hương kia, chỉ thấy một làn sương mù màu lam bốc lên, chợt tiêu tán trong nháy mắt, toàn bộ quá trình vô cùng nhanh chóng.

Trong chớp mắt, nén hương kia trong tay hắn đã biến mất.

Nhìn thấy Thành ca thờ ơ, hắn không khỏi ngửa mặt cười lớn.

"Ha ha ha ha!"

"Nếu vừa rồi ngươi ngăn cản, có lẽ còn có một chút hy vọng sống, mà bây giờ đã muộn rồi!"

Hắn tự tin đến mức khiến Thành ca cảm thấy khó hiểu.

"Không phải không mời được Tiên Đế sao?"

"Chẳng lẽ Tiên Vương ở thượng tiên giới lợi hại hơn một chút ư?"

"Thì ra ngươi chẳng hiểu gì cả…"

Trong đôi mắt già nua của Linh Mặc Tiên Vương lộ ra một chút thương hại.

"Mười năm cuối cùng không thể mời được Tiên Đế, nhưng có thể mời được Chuẩn Đế!"

"Không mời được chân thân của Tiên Đế, nhưng lại có thể mời được pháp tắc của Tiên Đế!"

Hắn vừa dứt lời, đáng lẽ mấy người Tiêu Hỗn Vô Quyết cảm thấy sẽ không có chuyện gì, giờ cũng bắt đầu lại lo lắng.

Thứ gọi là Chuẩn Đế, thật ra chính là Tiên Đế phiên bản suy yếu.

Chẳng qua là Chuẩn Đế không thể kết hợp được với quy tắc, chưa trở thành "hóa thân" của một quy tắc nhất định, cho nên vẫn chênh lệch một chút với Tiên Đế.

Nhưng mà đấy chỉ là so với Tiên Đế thôi.

Lúc đối mặt Tiên Vương, uy phong năng lực của bọn họ chẳng khác Tiên Đế chân chính nhiều lắm đầu.

Về phần pháp tắc, vậy thì lại càng không bình thường!

Sau khi Tiên Đế kết hợp cùng với quy tắc thì có thể tự mình sáng tạo quy luật.

Quy luật mới ra lò này, giai đoạn Tiên Vương hoàn toàn không thể dùng bất kỳ cách gì để chống cự lại, chẳng khác gì việc gặp phải quy tắc áp chế gì đó.

Căn bản là một đòn khó nhằn.

Mặc dù lần trước Thành ca giết chết Cửu Diễm Tiên Đế ở ngay trước mặt bọn họ, nhưng đổi thành những Tiên Đế khác, không ai có thể đoán được còn có thể tiếp tục sáng tạo kỳ tích hay không.

Chỉ có thể âm thầm cầu nguyện hắn có thể thi triển thần uy thêm lần nữa.

Giáng Thần Hương có tác dụng cực nhanh.

Lời nói kia vừa dứt, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống ba luồng kim quang.

Ánh sáng bắn thẳng tới Linh Mặc Tiên Vương và hai gã trưởng lão khác của Vô Cực Động Thiên, trong chớp mắt đã biến mất ở trên cơ thể ba người.

Ba người đột nhiên chấn động, khí tức kịch liệt tăng lên.

Lúc mở mắt lần nữa, thật sự đã làm tất cả Tiên Vương ở đây đều không hẹn mà cùng sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Dường như bọn họ và bản thân họ đã không còn cùng một cấp bậc nữa rồi.

“Đó là quy luật!”

“Thượng tiên giới truyền ba pháp tắc xuống từ trên bầu trời!”

“Bọn họ đã được pháp tắc tăng cường rồi!”

Sát Lợi Ma Vương và Hoa âm Tiên Vương vừa khiếp sợ vừa hâm mộ.

Pháp tắc tăng cường cũng không phải là vĩnh cửu, thật ra thời gian rất ngắn.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, ba người bên kia đã có thể sử dụng một phần nhỏ uy lực và kỹ năng của cấp bậc Tiên Đế, đây tuyệt đối là áp đảo tất cả Tiên Vương.

Đáng lẽ bọn họ không hề có chút áp lực gì khi đối mặt Linh Mặc Tiên Vương

Nhưng giờ đối mặt lại với hắn một lần nữa, nội tâm tự nhiên sẽ sinh ra một trực giác vô cùng nguy hiểm, trí mạng.

Dường như đối phương chỉ cần nhẹ nhàng phất phất tay là đã có thể hủy diệt mình.

Chỗ đáng sợ của lai lịch Thái Cổ Tiên Môn đã có thể thấy được chút ít rồi.

“Ha ha ha, ngươi còn lời gì để nói không?”

“Phá vỡ quy củ của trung tiên giới, trời này đất này đã không chứa nổi ngươi!”

“Trước mặt quy luật, chúng sinh đều là giun dế!”

Ba Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên vượt lên khỏi đám người, xếp thành hình tam giác bao vây Thành ca lại.

Người này có thể giết chết 35 vị Tiên Vương, bọn họ cũng không dám khinh địch.

Mà lần này, hiệu quả của Giáng Thần Hương vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy phía trên bầu trời đó, một thanh kiếm cổ hạ xuống giữa trời, xe toạc ra một khe hở khổng lồ.

“Chuẩn Đế!”

Các Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên và đám người Võ La Tiên Vương lại mừng rỡ như điên thêm lần nữa.

“Chẩn Đế giáng lâm!”

“Xem ra thượng giới vô cùng coi trọng người này, không chỉ giáng quy luật xuống mà còn có cả Chuẩn Đế đích thân tới đây!”

“Ha ha ha, lần này hoàn toàn ổn rồi!”

Tiên âm lượn lờ rực rỡ sắc màu, trên sông dài hình thành quy tắc, có một người lướt sóng đến.

Dường như bộ bạch y kia hoàn toàn không hòa hợp với thế giới này.

Rõ ràng mọi người nhìn thấy được khuôn mặt già nua kia, nhưng lại không khỏi sinh ra lỗi giác rằng đó không phải là một người thật bằng xương bằng thịt.

Hắn đứng trước mặt Khương Thành, vẻ mặt bình tĩnh, vẫn chưa thể hiện thanh thế năng lực.

Nhưng cũng đã khiến tiên hồn của tất cả mọi người ở đây bất ổn, cũng không thể tiếp xúc với quy tắc xung quanh đây.

Thậm chí ngay cả ba vị Tiên Vương được quy luật tăng cường kia cũng không khỏi cảm thấy da đầu run lên, dường như bản thân đang đối mặt với một con thú dữ từ thủa Hồng Hoang vậy.

Chương 356.

"Là hắn!"

"Hóa ra là hắn ư!"

"Tiêu rồi…"

Sau khi vị Chuẩn Đế này chân chính hiện thân, hầu hết những người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay cả đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân là fan cuồng của Thành Ca cũng không còn lòng tin sẽ chiến thắng nữa.

Bọn họ nhận ra người này.

Người này năm đó cũng là một thành viên của trung tiên giới, năm ngàn vạn năm trước tiến vào Tiên Vương, thời gian còn muộn hơn cả bọn họ.

Nhưng thiên phú và vận khí của người nọ lại tuyệt đỉnh!

Ngày đầu tiên trở thành Tiên Vương, đạo cơ bẩm sinh của hắn đã là cấp độ Vũ Hóa.

Không lâu sau đó, là một Tiên Vương mới lên cấp, hắn đảm nhiệm vị trí các chủ Kiếm Các của Vô Cực Động Thiên.

Mà Kiếm Các lại là lực chiến chính của Vô Cực Động Thiên.

Khác với những Tiên Vương bế quan, cả hàng ngàn vạn năm, người này thích việc đi du ngoạn khắp nơi.

Trong hai ngàn vạn năm sau đó, dấu chân của hắn trải khắp các thiên vực của trung tiên giới, ghé thăm tất cả tiên môn, tông phái.

Mà việc mà hắn cũng hay làm là - khiêu chiến.

Những năm đó, những Thái Cổ Ma môn và Tiên môn có danh tiếng ở trung tiên giới đều từng bị hắn khiêu chiến.

Bất kể là Thượng Cổ Tiên Vương sống mấy trăm vạn năm, hay là lão Ma hung danh ngập trời, cũng không hề ngoại lệ mà lần lượt bại dưới tay hắn.

Bị hắn khiêu chiến, nếu từ chối thì sẽ bị giết.

Còn nếu đồng ý thì không phải lo lắng về vấn đề tính mạng.

Điều kiện sau khi bị thua cũng không được coi là quá hà khắc, bổn môn cho hắn thoải mái mượn tất cả kiếm đạo, điển tịch để xem là được.

Bởi vậy, về sau hễ hắn tới cửa, không một ai không dám đón tiếp.

Mặc dù thua một trận thật sự rất mất mặt, nhưng mọi người đều thua, cũng không phải không thể chấn nhận được.

Hơn nữa ngộ nhỡ thắng thì sao?

Hầu hết những Tiên Vương có mặt ở đây, thời gian trước đó đều từng bị hắn ngỏ lời khiêu chiến.

Trong đó bao gồm cả đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân Vô Quyết, tất cả đều nếm trải mùi vị thất bại trước hắn.

Cứ như vậy, theo thắng lợi từng trận khiêu chiến, tên của người nọ cũng nhanh chóng truyền khắp toàn bộ trung tiên giới.

Không hề có bảng xếp hạng thực lực gì đó của cấp bậc Tiên Vương, suy cho cùng thì tình huống chiến đấu rất phức tạp, còn có sự khắc chế lẫn nhau, không một ai dám nói rằng vị Tiên Vương, Ma Vương nào là mạnh nhất.

Nhưng trong hai ngàn vạn năm, người này lại được tôn sùng là cao thủ đệ nhất trung tiên giới, nhưng lại không có bất kỳ dị nghị gì.

Thậm chí đến cuối cùng, hắn đi tới đâu, tiên nhân bám theo sau lưng hắn cũng nhiều vô số.

Không cầu có thể tận mắt đứng ngoài quan sát cảnh tượng hắn khiêu chiến, chỉ cầu có thể đi theo phía sau hắn.

Nó đã từng trở thành một sự kiện lời.

Ban đầu hắn ra ngoài khiêu chiến, đám người Linh Mặc Tiên Vương vẫn cực kỳ phản đối, như vậy sẽ đắc tội rất nhiều thế lực.

Hơn nữa ngộ nhỡ chết ở trong lúc khiêu chiến thì sẽ trở thành trò cười.

Nhưng về sau, bọn họ lại dựa hơi vinh quang này.

Bởi người này liên tiếp khiêu chiến liên tiếp thắng lợi, không gì địch nổi, đáng lẽ mọt Vô Cực Động Thiên hùng mạnh, giờ đây danh vọng cũng được đẩy lên đến đỉnh cao.

Trong hai ngàn vạn năm nọ, Vô Cực Động Thiên lại càng giữ vững cái ghế đệ nhất tông môn của trung tiên giới!”

Chỉ là… người này say mê kiếm đạo khiến mấy người quyền cao chức trọng của Vô Cực Động Thiên cũng hơi bất đắc dĩ. Hắn thờ ơ với những chuyện khác, hoàn toàn không có ý định mua chuộc thuộc hạ hay làm lung lay lòng người, sau đó đánh đông dẹp bắc dự định tiến đánh Ma tu gì đó.

Cho dù Tiên Đế của thượng tiên giới cố ý hạ giới thuyết phục, nhưng cũng không dao động được kiếm tâm của hắn.

Hắn giống như đã tách biệt hoàn toàn sang một thế giới khác.

Không thông tình đời, không giao thiệp với bất kỳ kẻ nào, chỉ kiên trì với say mê của chính bản thân hắn.

Sau hai ngàn vạn năm, có lẽ vì cảm thấy không bao giờ tìm được bất kỳ đối thủ mạnh mẽ nào nữa, cùng với sự buồn chán tẻ nhạt, cuối cùng hắn mới lựa chọn phi thăng lên thượng tiên giới.

Mà hắn vừa đi, các Thái Cổ Ma môn và Tiên môn lớn lần lượt thở phào một hơi, rốt cuộc không cần sống dưới bóng ma của hắn nữa rồi.

Bây giờ đã qua ba ngàn vạn năm, rất nhiều người cũng sắp quên mất tên của hắn.

Nhưng bây giờ vừa thấy, bọn họ mới thình lình phát hiện ra, thật ra cái tên kia đã khắc vào chỗ sâu nhất trong lòng họ từ lâu rồi.

Vừa lật mở, đã cực kỳ chói lọi.

“Trầm Trâu Tiên Vương, là hắn ư…”

“Không, bây giờ nên gọi hắn là Trầm Châu Chuẩn Đế mới đúng.”

Nguyên Chân tự lẩm bẩm, sắc mặt nhanh chóng trở nên u ám.

Cho dù biết sư tổ từng giết chết Tiên Đế, nhưng người trước mắt này cũng là một kẻ thiên tài tuyệt thế vượt cấp để khiêu chiến đó!

Chỉ mới lên thượng tiên giới mới ba ngàn vạn năm mà cũng đã là Chuẩn Đế rồi.

Tốc độ thăng cấp này đáng sợ tới mức nào đây!

“Chưởng môn, người này là ai?”

“Vì sao mọi người hình như đều biết hắn…”

Các trưởng lão và đám đệ tử Phi Tiên môn cũng chưa từng gặp vị Trầm Châu Chuẩn Đế này.

Nguyên Chân lặng lẽ truyền âm, nhanh chóng giới thiệu quá khứ của người này cho mọi người biết.

Cuối cùng lại nói: “Ba ngàn vạn năm trước, ta vẫn là đệ tử chân truyền vừa mới gia nhập Phi Tiên môn không lâu.”

“Ngày ấy, ta từng tận mắt thấy người này tới Phi Tiên môn…”

Tất cả trưởng lão vừa mới bị một loạt chiến tích kia chấn động đến suýt nữa mất hồn, lúc này lại càng nhao nhao kêu lên.

“Cái gì?”

“Thì ra hắn cũng từng khiêu chiến Phi Tiên môn của chúng ta ư?”

“Còn có chuyện này ư?”

“Vậy về sau như thế nào?”

Trong mắt Nguyên Chân hiện lên một chút vẻ tưởng nhớ: “Lúc ấy bổn môn chỉ có duy nhất một vị Tiên Vương, là

chưởng môn Thiên Hà Tiên Vương, lão nhân gia hắn thoải mái tiếp nhận trận khiêu chiến kia.”

Mọi người khẩn cấp hỏi: “Sau đó như thế nào?”

Nguyên Chân lắc đầu: “Ta cũng không biết, khi đó ta chỉ là một đệ tử, không có duyên đứng ngoài quan sát. Nhưng mà Thiên Hà sư tổ vẫn chưa bị hắn giết chết, cũng không bị thương tích gì…”

Trong lòng mọi người biết đây chỉ là cứu vãn tôn nghiêm mà thôi, trận chiến kia chắc chắn là đã thua.

Thiên Hà Tiên Vương là một trong những tiền bối của tông môn, nhưng lại không hề nổi bật trong đám Tiên Vương.

Nhiều Thái Cổ Tiên Vương và Ma Vương cũng thua như vậy, hiển nhiên hắn sẽ không phải là ngoại lệ.

Chỉ là suy nghĩ một chút, thì ra Phi Tiên môn cũng đã từng bị ép đưa kiếm đạo điển tịch cho người đứng ngoài quan sát, đương nhiên là sẽ cảm thấy vẫn rất mất mặt.

Bọn họ truyền âm, dường như bị Trầm Châu Chuẩn Đế nghe được.

Thế là hắn chậm rãi nhìn xuống, lần đầu tiên mở miệng.

“Phi Tiên môn là nơi ta ở lại cuối cùng ở trung tiên giới.”

Nét mắt của hắn vô cùng bình tĩnh như trước, chỉ như là trần thuật một sự thật mà thôi.

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng không đoán được ý mà hắn muốn diễn đạt là gì.

Nhưng mà Linh Mặc Tiên Vương lại rất quen thuộc với điều này.

Năm đó lúc Trầm Châu Chuẩn Đế gia nhập Vô Cực Động Thiên, hắn đã là chưởng môn, lúc ấy vẫn xem như cấp trên của người này.

Khi đó, hắn và người này không nói được lời nào.

Chỉ cảm thấy hắn thần bí, hoàn toàn là một đường thẳng song song với người khác, làm chuyện gì cũng thấy kì lạ.

Ngay cả cuối cùng phi thăng lên thượng tiên giới, hắn cũng không quay về Vô Cực Động Thiên chào hỏi, cũng không tổ chức nghi thức phi thăng theo thông lệ gì đó.

Mà mấy người Tiêu Hỗn Vô Quyết cũng đang bận bịu truyền âm cho Thành ca.

"Khương chưởng môn, dù sao cũng phải cẩn thận với người này!"

"Có lẽ hắn còn nguy hiểm hơn cả Cửu Diễm Tiên Đế!"

"Thật sao?"

Dường như Thành ca cũng không lo lắng lắm.

Khiến mấy người kia sốt ruột muốn chết.

Sát Lợi Ma Vương cười khổ nói: "Ngươi đừng nhìn nhận hắn dưới con mắt là Chuẩn Đế, năm đó lúc hắn vẫn là Tiên Vương, ta từng được hắn khiêu chiến, ngươi đoán kết quả thế nào?"

"Ngươi thua?"

"Đâu chỉ là thua, hắn chỉ dùng đúng hai kiếm."

"Một kiếm phá vạn pháp, một kiếm trừ ma quốc, trận chiến đó làm hại ta tổn thương nguyên khí nặng nề!"

Nhắc tới việc này, Vô Quyết Tiên Vương lại đắc ý: "Vậy ta tốt hơn ngươi nhiều, lúc đó ta đỡ được ba kiếm, kiếm thứ tư mới bị thua."

Thành ca cũng bất lực phỉ nhổ, cái này có gì hay ho mà so sánh hả?

"Trầm Châu… tiền bối!"

Linh Mặc và hai vị Tiên Vương khác cùng nhau khom người, xin ý kiến vị cường nhân siêu cấp này.

Chương 357.

5000 vạn năm trước, địa vị của Trầm Châu ở Vô Cực Động Thiên còn không cao bằng bọn họ, nhưng bây giờ người ta đã là Chuẩn Đế.

Cho dù Vô Cực Động Thiên ở thượng tiên giới, thân phận của hắn và ba vị Tiên Đế gần như đứng ngang hàng.

Bây giờ nói chuyện với hắn, Linh Mặc Tiên Vương không thể không chú ý một chút.

“Người này phá vỡ quy củ của trung tiên giới rất nhiều lần, mong rằng ngươi thi triển bản lĩnh lôi đình, xóa bỏ tai họa này!”

Trầm Châu Chuẩn Đế thật sự giống như đồn đại, rất lạnh nhạt với thế đời.

Thái độ của Linh Mặc Tiên Vương tha thiết như vậy mà chỉ đổi lấy được một câu của hắn.

“Ngươi muốn trừng trị như thế nào?”

Đám Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên mừng rỡ.

Người ta là ít lời, cũng không nhiệt tình, nhưng thái độ dứt khoát!

Có yêu cầu gì ngươi cứ việc nói, bất kể chiên xào nấu rán thì chắc chắn cũng đều có thể làm được.

Linh Mặc Tiên Vương thầm nghĩ, ngươi đã dễ nói chuyện như vậy, vậy thì ta dành nói thêm chút yêu cầu.

“Tốt nhất là bắt người này lại, ta thấy toàn thân hắn đều là bí mật, nhất định có mang theo cơ duyên vô cùng to lớn…”

Ngoài ra hai tên Tiên Vương kia cũng bổ sung vài câu: “Tông môn Phi Tiên môn này cũng rất kỳ lạ, bất kể một trăm triệu năm trước hay là bây giờ, đều đã xảy ra rất nhiều điều kỳ lạ!”

“Ta đề nghị tiêu diệt hoàn toàn phái này!”

“Nhổ cỏ mà không nhổ tận gốc thì gió xuân thổi lại mọc!”

Tịch Vân Tiên Vương nhịn không được mắng ra tiếng: “Chết tiệt! Các ngươi quá độc ác rồi đấy!”

Mấy người Sát Lợi Vô Quyết cũng chửi ầm lên: “Thật cmn tiểu nhân đắc ý là ngông cuồng ngay được!”

“Các ngươi là cái thá gì chứ?”

“Không có sự giúp đỡ từ thượng tiên giới thì các ngươi còn chẳng bằng cái cục cớt gì hết!”

Linh Mặc Tiên Vương âm trầm nhìn mấy người một cái, cười lạnh một tiếng, quay lại nêu ý kiến với Trầm Châu Chuẩn Đế.

"Còn có, 12 người Tiêu Hỗn Ma Vương này đều là đồng đảng của hắn, tốt nhất giải quyết quyết hết một mẻ, để trung tiên giới lại trong sạch trở lại…"

Hắn có chỗ chống lưng nên mới kiêu ngạo như thế đấy.

Không phục đúng không? Liệu mà nhẫn nhịn đi!

Nhìn Linh Mặc Tiên Vương vô cùng phấn khích, Thành ca bật cười.

"Vậy thì giết bọn họ đi."

Nói xong câu đó, hắn trực tiếp bay thẳng sang một bên, giống như là lo lắng bản thân sẽ bị máu bắn tung tóe lên vậy.

Trầm Châu Chuẩn Đế nghiêm nghị gật đầu một cái.

"Được!"

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngớ người.

Tình huống gì thế này?

Cảnh tượng vừa mới hỏi "trừng trị như thế nào", không phải đang hỏi đám người Linh Mặc Tiên Vương, mà là hỏi Khương Thành.

Sao có thể có chuyện đó được chứ?

Trầm Châu Chuẩn Đế không phải người Vô Cực Động Thiên sao?

Sao hắn lại nghe theo Khương chưởng môn, đi giết ngược người một nhà cơ chứ?

Không ai có thể hiểu nổi.

Đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân biết Khương chưởng môn đã từng có ân với rất nhiều người, nhưng vị Trầm Châu Chuẩn Đế này, cũng không phải một nhóm người năm đó cùng bọn họ phi thăng.

Hẳn là không có giao tình gì mới đúng chứ?

Mà những người khác thì càng nghĩ không ra.

Khoảnh khắc Trầm Châu Chẩn Đế dứt lời, hắn trực tiếp mở tiên quốc, nhốt ba Tiên Vương, trong đó có cả Linh Mặc vào trong.

Tiên quốc kia của hắn muôn hình vạn trạng, đã xuất hiện vô số sinh linh từ lâu rồi

Nhìn kỹ lại thì không phải nhân loại, mà là từng đóa từng đóa linh thể hình kiếm.

Ở thời khắc tiên quốc xuất hiện, dường như thế giới của vùng không gian này như là được tạo thành từ những thanh kiếm, thế giới gốc đã hoàn toàn bị thay thế.

Tất cả mọi thứ trong thế giới này đều có vị trí thuộc về nó.

Bỗng nhiên, một luồng trực giác hoàn toàn bị khóa chặt lan khắp trong lòng của mỗi người.

“Không!”

Sắc mặt Linh Mặc Tiên Vương đại biến, vô cùng hoảng sợ.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng sẽ có một màn như thế này.

Đòn sát thủ lớn nhất, thế mà quay đầu tấn công chính bản thân hắn.

“Trầm Châu, ngươi điên rồi sao?”

“Chẳng lẽ ngươi đã quên mình là ai, quên bản thân thuộc về tông môn nào sao?”

“Vô Cực Động Thiên bồi dưỡng ngươi, sao ngươi có thể phản bội, ngươi…”

Vô số linh kiếm như thiêu thân lao đầu vào lửa, một thanh cổ kiếm nối với bầu trời đã thành hình.

Vẻ mặt Trầm Châu ngây ra.

“Năm đó ta gia nhập Vô Cực Động Thiên, chỉ vì thu hoạch kiếm đạo điển tịch.”

“Thành quả của ta, cũng không hề có công lao của các ngươi.”

“Cái gì cơ!”

Linh Mặc Tiên Vương và một đám Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên trực tiếp điên rồi.

Những người khác ở đây cũng há to miệng, hoàn toàn không dám tin điều mình nghe được.

Một Vô Cực Động Thiên tung hoành cả trung tiên giới, giờ đây lại bị chính Trầm Châu Chuẩn Đế - nhân vật chiêu bài của họ… phản bội ư?

Phản bội đột ngột như vậy, tùy ý như vậy.

“Cái tên phản đồ nhà ngươi!”

Linh Mặc Tiên Vương sắp rách cả mí mắt, suýt chút nữa sụp đổ.

Hắn tức giận gào thét: “Sao ngươi có thể như vậy!”

“Họ Khương này cho ngươi cái gì để ngươi phải làm như thế hả…”

“Hắn… bồi dưỡng ta.”

Trầm Châu Chuẩn Đế với một bộ bạch y, hai con ngươi hơi hạ xuống, thanh cổ kiếm này chậm rãi bổ xuống toàn bộ tiên quốc từ nam tới bắc.

Tất cả Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên chỉ cảm thấy một luồng ý lạnh từ bàn chân nháy mắt xông đến đỉnh đầu.

Giờ khắc này, vậy mà bọn họ không thể nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh kiếm khổng lồ kia hạ xuống.

Linh Mặc Tiên Vương lớn tiếng gầm thét: “Là ngươi ép chúng ta!”

“Hôm nay ta phải thanh lý môn hộ, diệt trừ tên phản đồ này!”

“Giết!”

Ba tên Tiên Vương trên bầu trời đã có quy luật tăng cường, tiên quốc này không hề trói buộc được bọn họ.

Chỉ thấy kim quang trên cơ thể ba người đồng thời sáng chói, rọi thẳng lên trời cao.

Trong nháy mắt, nhanh chóng đục thành ba cái lỗ trên bề mặt tiên quốc kia.

Bất kể Tiêu Hỗn Tịch Vân ở đây, hay là Võ La, Nhận Ám, đều cùng cảm nhận được có ba thứ quan trọng của thế gian này đã xảy ra thay đổi.

Là một Tiên Vương, lý giải của bọn họ đối với thế giới này đã đạt tới trình đồ cực cao.

Nhưng mà, nhưng bọn họ cũng chỉ có trực giác, cũng không biết rốt cuộc là cái gì.

Về phần đám Tiên Tôn như Nguyên Chân Nguyên Thịnh, lúc này vẫn không hề có cảm giác hệt như trước.

"Tâm có lôi đình!"

Kèm theo tiếng quát ngắn này của Linh Mặc Tiên Vương, mấy người Tiêu Hỗn, Vô Quyết, Tịch Vân, Minh Trì…12 người cùng nhau ngã xuống từ trên cao.

Ai nấy đều ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

Lôi đình vốn nên tới từ ngoại giới.

Đây là quy luật của Tiên Đế, bỏ đi quy luật gốc, khiến quy tắc lôi không chịu khống chế đột nhiên xuất hiện trong cơ thể bọn họ.

Quy tắc vô cùng rối loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Minh Trì và Lưu Duyên thực lực kém nhất, suýt chút ngất đi tại chỗ.

Thành ca nhíu nhíu mày, hắn cũng cảm nhận được quy tắc lôi kia gây chuyện.

Nhưng mà bởi vì hắn có thể hồn là Tiên Ma Đồng Thể đứng đầu, cùng với trình độ cảm ngộ quy tắc cấp Đại Viên Mãn, cho nên quy tắc đó không hề tạo thành chút thương tổn nào cho hắn.

Những người ở bên ngoài vòng chiến còn phải chịu ảnh hưởng, huống chi Trầm Châu Chuẩn Đế đang giao chiến chính diện bên trong.

Bùm!

Một tiếng nổ vang lên.

Bạch y bị rách vài vết, nhưng tiên thể lại không có bất kỳ dấu vết thương tích gì.

Xoẹt!

Ánh kiếm như dải lụa vung lên.

Linh Mặc Tiên Vương vừa mới hô quy luật không thể chạy trốn, ngay cả người cùng tiên quốc cùng đồng thời bị mạnh mẽ chém giết.

Hai gã Tiên Vương khác hoảng hốt!

Nhưng mà còn không đợi bọn họ cùng thi triển hai đạo quy luật khác, ánh kiếm đã lướt qua ngang eo.

Uy hiếp của lực lượng quy luật cuối cùng tản đi, đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân vừa được buông lỏng đã cùng nhau âm thầm kinh hãi thực lực của người này.

Bỏ qua ảnh hưởng quy luật của Tiên Đế, cưỡng ép thi triển kỹ năng, khéo léo lấy lực phá.

Đây chính là sức chiến đấu của cấp bậc Chuẩn Đế sao?

Sau khi giết ba tên Tiên Vương được quy luật tăng cường, cao thủ còn lại của Vô Cực Động Thiên cũng không có bất kỳ cơ hội nào nữa.

Sau một lát, đều đã bị giết không còn một mống nào.

Từ đó, những kẻ quyền cao chức trọng của Vô Cực Động Thiên ở trung tiên giới đều đã bị tiêu diệt sạch.

Môn Thái Cổ Tiên môn được truyền thừa không biết bao nhiêu năm, e rằng không còn cơ hội để khôi phục vinh quang như trước kia nữa rồi.

Nơi đây lặng ngắt như tờ.

Nhiều Tiên Vương như vậy, cứ thế mà chết sao?

Liếc nhìn sát thần này, đến cả mấy người Vô Quyết Tịch Vân cũng âm thầm đề phòng.

Chỉ thấy Trầm Châu Chuẩn Đế nhẹ nhàng bay tới, đáp xuống trước mặt Thành ca một lần nữa.

“Năm đó ta tới đây không hề khiêu chiến Thiên Hà Tiên Vương, ta chỉ hỏi hắn hành tung của ngươi.”

Chương 358.

“Ngươi đúng là có tâm thật đấy!”

Thành ca cười vỗ vỗ bả vai hắn, cảm khái một câu hiếm hoi.

“Không ngờ rằng, vai chính võ hiệp khuôn mẫu như ngươi đây, vậy mà cũng có thành tựu cao như thế.”

Vị Trầm Châu Chuẩn Đế này, đương nhiên là hắn biết.

Chỉ có điều sau khi nhận ra, bản thân hắn cũng cảm thấy rất khó mà tin nổi.

Năm xưa khi còn ở Thiên Linh vực dưới hạ giới, Thành ca đã đánh bại thánh địa Bất Ngữ, mang theo đám đệ tử của Phi Tiên môn di chuyển đến bên kia.

Sau đó, người thích khoe khoang như hắn làm một buổi đại điển khai phái, trước đó đặc biệt mời một vài tu sĩ xung quanh đến dự yến tiệc.

Bởi vì lúc đó xung quanh còn có mấy thánh địa đối địch, tất cả mọi người không quá xem trọng Phi Tiên môn mới thành lập này, vì thế không nhiều người đến, với lại nói chung tu vi khá thấp.

Trong đó có một điều không đúng lắm, là Bạch Vũ Kiếm Thánh được Ấn Tuyết Nhi mời tới.

Mặc dù người này gọi là Kiếm Thánh, nhưng chỉ là một tuyệt đỉnh cao thủ trong những võ giả thế tục, căn bản chưa từng đặt chân vào lĩnh vực này.

Cũng bởi vậy, Thành ca còn có chút ấn tượng đối với hắn.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, vậy mà về sau, người này có thể mạnh tới mức độ như vậy.

Đệ nhất cao thủ của trung tiên giới này, còn có thành tựu đạt đến Chuẩn Đế, gần như đã vượt qua nhiều tu tiên giả hàng đầu trong các đại vực giới lúc bấy giờ.

Quả thật quá thần kì rồi.

“Lần đi dự tiệc đó, đã mở ra cánh cửa tu tiên lớn cho ta.”

Bạch Vũ Kiếm Thánh năm đó, bây giờ là Trầm Châu Chuẩn Đế với bộ dạng thành khẩn cung kính khom lưng với Thành ca.

Hắn trân trọng lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật cũ từ trong lồng ngực.

Nhẫn trữ vật ấy màu vàng óng, chỉ là linh khí cấp thấp mà thôi, không gian rất nhỏ, đặt ở tiên giới thì chỉ sợ không có mấy ai có thể để mắt tới.

Nhưng từ mức độ sáng bóng tới phản quang là đã biết chủ nhân của nó đã từng vuốt ve nó vô số lần.

"Ơn đã từng tặng quà cho quà đến nay khó quên!"

Ai nói Trầm Châu Chuẩn Đế không hiểu tình đời chứ?

Lúc này hắn bình tĩnh nhìn Khương Thành, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra được tình cảm chân thành trong mắt hắn.

"Cho đến mười vạn năm sau vào tiên giới, ta mới được biết ngươi còn làm nhiều hơn thế vì phi thăng giả ở hạ giới."

Nếu như không có Thành ca phá bỏ Hư Tiên giới, xóa bỏ Giả Tiên giới trong bảo bình thì đến bây giờ các tu sĩ dưới hạ giới sẽ mãi chẳng thể phi thăng hệt như trước đây.

Tính ra, tất cả những phi thăng giả sau này của hạ giới đều phải cảm ơn hắn.

"Ha ha ha, đấy chỉ là dễ như ăn cháo thôi, không đáng gì đâu…"

Ngoài miệng khoe mẽ như vậy, nhưng sự thật thì trong lòng Thành ca còn vô cùng đắc ý.

Mặc dù năm đó khi hắn phi thăng, cũng không vì đám phi thăng giả thế hệ sau mà tạo phúc giác ngộ cao thượng gì cả.

Hắn căn bản không thể nghĩ xa như vậy được, được chưa?

"Đối với ngươi là dễ như ăn cháo, nhưng đối với ta lại là món quà của sự tái tạo đấy!"

Bạch Vũ Kiếm Thánh cảm thấy kính nể nói rằng: "Nếu như không có ngươi, ta đã sống không quá trăm năm, trở thành một đống đất vàng từ lâu rồi."

“Hôm nay có thể gặp lại ngươi, kiếm tâm của ta cuối cùng cũng viên mãn, đời này cũng không còn tiếc nuối gì!”

Nghe đến đây, tất cả mọi người ở đây cũng tỉnh táo lại rồi.

Hóa ra vị từng là “đệ nhất cao thủ của Trung Tiên giới” này, là do một tay Khương chưởng môn dẫn dắt sao?

Chẳng trách vì hắn mà người này không chút do dự phản bội lại Vô Cực Động Thiên.

Mẹ nó, rốt cuộc lão nhân gia hắn máu mặt đến mức nào thế hả?

Ngẫm lại cẩn thận cũng phải ha, hắn một mình tiêu diệt 35 tên Tiên Vương, chiến tích này quả thực so với Trầm Châu năm đó còn nghịch thiên rất nhiều lần.

Nhưng xem ra phong cách hai người bọn họ hoàn toàn không giống nhau, sao lại đi cùng nhau cơ chứ?

“Sao ngươi lại đổi tên thế, nếu không phải là tận mắt thấy được, ta còn thực sự không biết là ngươi.”

“Tên ban đầu của ta là Bạch Trầm Châu. Bạch Vũ là bởi vì năm đó lang bạt, mũi kiếm phủ lớp lông vũ trắng, chư vị võ lâm đồng đạo tặng biệt hiệu cho.”

Trong truyền thuyết kiệm lời, rất ít người có thể chen lời của Trầm Châu Chuẩn Đế, lúc này hoàn toàn là tiết tấu biết gì nói đấy.

“Ồ, hóa ra là như vậy!”

Bỗng nhiên Khương chưởng môn tỏ vẻ khó chịu mà chất vấn: “Vậy ngươi đến trung tiên giới, sao không gia nhập Phi Tiên môn này của ta?”

“Không nể mặt đến như vậy sao?”

Ngẫm lại cũng đúng, tên tuổi của Bạch Trầm Châu trong trung tiên giới có từ ba đến năm vạn năm trước, khi đó đệ tử đời thứ hai, ba, bốn của Phi Tiên môn đã phi thăng lên từ lâu rồi.

Đó chính là thời kỳ suy tàn nhanh chóng của Phi Tiên môn.

Nếu như lúc đó có hắn gia nhập, vậy thì Phi Tiên môn có thể huy hoàng hai vạn năm nữa.

Những người khác cũng đành chịu.

Ca, dù sao thì người ta cũng là Chuẩn Đế đấy.

Hơn nữa còn là kiểu người sống chớ gần, nghiêm túc thận trọng kia đấy!

Ngươi và hắn nói chuyện có cần chú ý lịch sự một chút không?

Nhưng Bạch Trầm Châu lại lập tức ôm kiếm xin lỗi.

“Năm xưa khi vừa tới trung tiên giới, cũng không biết ngươi kế thừa truyền bá ở đây.”

“Sau này mới biết, ta sắp phi thăng thượng tiên giới rồi…”

Hắn là người không màng thế sự, chỉ là người lo khiêu chiến.

Trung tiên giới nhiều thiên vực như vậy, một Phi Tiên môn suy tàn ở Kiều Lan thiên vực không hề bắt mắt, mới đầu chưa nghe qua còn thật sự cảm thấy không kì lạ.

“Được rồi, vậy bỏ qua cho ngươi lần này.”

Mọi người không còn sức chế nhạo nữa.

Bỏ qua cho một Chuẩn Đế, lời nói này sao nghe khó chịu thế nhỉ?

“Tình hình thượng tiên giới thế nào rồi, những đồ tử đồ tôn kia của ta vẫn ổn chứ?”

Hiếm thấy có người xuống, Thành ca cũng muốn hỏi thăm Kỷ Linh Hàm và những người khác ra sao rồi.

Mà vấn đề này, cũng làm cho tất cả những người có mặt ở Phi Tiên môn cực kì để ý, nhao nhao dựng lỗ tai lên, lộ ra ánh mắt chờ đợi.

Bạch Trầm Châu lắc lắc đầu.

“Tình hình của bọn họ không ổn lắm, bị Tiên Ma lưỡng đạo vây đánh, thương vong nặng nề, bây giờ họ đang ở…”

Hình như hắn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ngay sau đó bóng người liền trở nên mờ ảo.

Thời gian đi từ thượng tiên giới xuống có giới hạn, đó là quy luật mà tất cả Tiên Đế và Ma Đế ở thượng tiên giới đặt ra.

So với pháp tắc tăng cường của ba người kia còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, cho dù là bản thân Tiên Đế cũng không thể nào phá vỡ được.

Đến giờ thì sẽ bị cưỡng chế quay về thượng tiên giới.

“Này này, lão huynh, ngươi nói chuyện rõ ràng rồi hẵng đi!”

Nhìn hắn biến mất hoàn toàn trước mắt mình, Thành ca cuống cả lên.

“Lão huynh ngươi đang quay phim à? Nói chuyện nói được một nửa liền hết rồi, dù sao cũng phải nói cho ta biết các nàng đang ở đâu chứ!”

Hắn vỗ vỗ đùi mình, có chút hối hận.

“Đù, sớm biết thì mới đầu đã không chào hỏi, trực tiếp vào thẳng vấn đề luôn rồi!”

Tiêu Hỗn, Sát Lợi và những người khác bên cạnh đã ngưỡng mộ ngước nhìn hắn rồi.

Đối diện với Trầm Châu Chuẩn Đế yêu nghiệt cấp cường giả với may mắn ngập trời này, e rằng chỉ có Khương chưởng môn mới dám tùy ý như vậy.

“Haha, Khương chưởng môn lợi hại đấy!”

“Không hổ danh là ngươi!”

“Bất kể có gặp phải nguy hiểm gì đều có thể nhẹ nhàng hóa giải.”

Sau khi mấy người nịnh nọt, cũng hiếu kỳ thăm dò.

“Không biết vị Trầm Châu Chuẩn Đế này, năm đó với hắn có quan hệ gì với ngươi? Tiểu lão nhân cũng chỉ nghe nói hắn cũng là người phi thăng từ hạ giới.”

Đối với Trầm Châu Chuẩn Đế, bọn họ ấn tượng quá sâu sắc rồi.

Huống hồ Khương chưởng môn quen biết hắn, có sợi dây này, tương lai có lẽ hắn sẽ đi đến thượng tiên giới, còn có nhiều cách hơn!

Thành ca thầm nghĩ, ta mà nói ra thân phận, thực lực lúc đầu của hắn, đám người các ngươi đã từng thất bại dưới tay hắn,

chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Vẫn nên miễn đi thì hơn.

“Được rồi, nên làm việc chính rồi!”

Bạch Trầm Châu rất “đàng hoàng”, tiêu diệt người của Vô Cực Động Thiên rồi, cũng không lau dọn chiến trường.

Đương nhiên Thành ca cố hết sức thay hắn thu nhận những chiến lợi phẩm này.

Sau khi thu hoạch xong, lại đến trước mặt đám cao thủ Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương.

Cười tít mắt sờ cằm: “Hình như vừa nãy các ngươi đứng ở bên phía Vô Cực Động Thiên hả?”

“Đâu có!”

Thân thể Võ La Tiên Vương run lên, chợt tỏ thái độ lớn tiếng: “Tuyệt đối không có! Từ đầu đến cuối bọn ta vẫn đứng ở bên ngươi mà!”

Nhận Ám Ma Vương cũng lắc đầu vô cùng cương quyết: “Thái âm cung bọn ta từ trước đến nay không hòa thuận với Vô Cực Động Thiên bọn họ, hoàn toàn không thể cùng bọn họ thông đồng làm bậy được!”

Nhưng bọn họ không ngốc.

Cho dù vừa làm cỏ đầu tường, bây giờ cũng không thể thừa nhận được.

Chương 359.

Khương Thành cố ý kiếm chuyện: “Nhưng vừa nãy lúc mà bọn hắn đến đây, các ngươi đều vui mừng hoan hô còn gì?”

“Khương lão tổ hiểu lầm rồi!”

Võ La Tiên Vương lời nghiêm nghĩa chính nói: “Đó là vì chúng ta tin tưởng ngài nhất định sẽ đánh bại bọn giặc đó, nhìn thấy bọn chúng tự chui đầu vào lưới nên không kìm lòng nổi mà hoan hô!”

Những Tiên Vương khác cũng vội vàng phụ hoạ theo.

“Đúng vậy, đó là reo mừng bởi chính nghĩa sắp chiến thắng!”

“Nhảy nhót tưng bừng mừng kẻ địch xấu xa sắp bị tiêu diệt!”

“Vô Cực Động Thiên hoành hành ngang ngược đã nhiều năm, nên bị diệt từ sớm rồi! ”

“Khương lão tổ đang làm một việc lớn cho trung tiên giới ngày này, có lợi cho muôn đời sau, xứng đáng được ghi danh sử sách!”

“Sau khi đi về, bọn ta sẽ lập tức lập tượng đài để cho con cháu đời đời truyền tụng!”

Đối với cái đám miệng nam mô bụng một bồ dao găm này, Thành ca cũng chịu thua rồi.

Đen cũng có thể nói thành trắng được, thật sự không còn cách gì đối phó với bọn họ.

“Thật vậy sao?”

“Chẳng lẽ không phải là do nhìn thấy Vô Cực Động Thiên đến đây, cho nên cảm thấy có thể không cần giao nộp bảo vật cho ta…”

Lời hắn vừa dứt, Võ La Tiên Vương đã tháo nhẫn trữ vật mang bên người xuống, gỡ tiên kiếm xuống, cởi tiên giáp thất phẩm ra.

Sau đó, tự tay nâng niu dâng nó lên trước mặt Thành ca.

“Nhờ ngài rồi, Khương lão tổ!”

“Tài vật của lão hủ này giao cho ngài bảo quản, hy vọng ngài không chê phiền phức!”

Điệu bộ kia giống như là đang giao gánh nặng nghìn cân cho Khương chưởng môn vậy.

“Cũng được cũng được…”

Sự thức thời của lão già này hơi quá mức, khiến cho Thành ca hơi cạn lời rồi.

Những người khác cũng không hề chậm chễ.

“Khương lão tổ, đây là của ta!”

“Còn của ta nữa, mong ngài mau nhận lấy!”

“Thật là làm phiền ngài rồi, lại phải hao tâm tổn trí giúp chúng ta bảo quản mấy vật này…”

Cái dáng điệu như là gấp gáp đi đầu thai vậy, Thành ca nhất thời bận rộn không kịp trở tay.

Cũng bởi không còn cách nào khác mà thôi.

Vô Cực Động Thiên bị diệt, Chuẩn Đế thần phục, hoàn toàn huỷ diệt đi tia hy vọng cuối cùng trong lòng bọn này.

Nhìn kết cục của Linh Mặc Tiên Vương, hiện tại bọn họ chỉ muốn được sống sót là tốt rồi.

Sau khi giao nộp xong, một đoàn người bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn khỏi nơi này.

Trong chốc lát ở đây chỉ còn lưu lại một bãi hoang tàn cùng Thành ca xộc xệch trong gió.

Rõ ràng là tự mình đi giật lấy đồ của bọn họ, nhưng cả quá trình có vẻ trở nên bị động vậy nhỉ?

Nhưng may mà thu hoạch được khá nhiều.

Ngoài Vô Cực Động Thiên ra, cộng thêm trên thân đám người này, đồ vật mà hắn thu được về cộng lại đều đổi thành công đức, có hẳn 6874 vạn điểm.

Mà ngoài cái này ra, sự thần phục ngoài ý muốn của Bạch Trầm Châu cũng khiến cho tất cả mọi người ở đó phải kinh ngạc một lúc lâu.

Lại tăng thêm không ít giá trị kinh sợ cho hắn.

Sau cùng kiểm kê một cái, thấy công đức của hắn đã đạt đến 7000 vạn.

Vừa lúc hắn gác lại việc tính toán này thì đám trưởng lão Nguyên Chân Nguyên Thịnh Nguyên Thù của Phi tiên môn nhao nhao chen chúc bay đến.

Trước tiên là mọi người nịnh hót một hồi, Khương chưởng lão thật sự lợi hại quá, không nói tới đám tiên khuất phục, ngay cả cao thủ từng đứng đầu trung tiên giới cũng thần phục luôn.

Thoắt cái, tất cả lại cùng một vẻ lo âu.

“Lão tổ, theo lời vừa rồi của Trầm Châu Chuẩn Đế thì tình thế của các tổ sư trong môn phái ta ở trên thượng tiên giới không ổn lắm!”

Tổ sư các thế hệ trước đều là vật tổ tồn tại trong nội tâm của bọn họ, tuy rằng chưa tận mắt gặp qua nhưng xưa nay các tổ sư vẫn luôn là niềm tự hào lớn nhất của bọn họ.

Mặc dù lúc trước cũng đoán được bọn họ ở thượng tiên giới sẽ bị chĩa mũi nhọn vào, nhưng chung quy đó cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Song bây giờ tin tức được chứng thực, chương môn Nguyên Chân cũng có chút kinh hồn bạt vía.

“Đúng vậy, cũng không biết tổ sư bọn họ còn tốt hay không…”

“Vừa rồi Trầm Châu Chuẩn Đế nói bọn họ thương vong nặng nề, thế này thì tốt thế nào được chứ…”

Các trưởng lão khác cũng đều hoang mang lo sợ như nhau.

Một mặt, sùng kính các vị tổ sư thế hệ trước, hy vọng bọn họ không xảy ra chuyện gì.

Một mặt khác, bọn họ vốn nghĩ đợi đến khi lên đến thượng tiên giới có thể có một đám chân to mặt dày làm chỗ dựa cho bọn hắn.

Nghĩ mà xem, Phi Tiên môn có bao nhiêu vị Tiên Vương lần lượt đi lên thượng tiên giới rồi chứ, lên đủ hàng nghìn vị rồi.

Cái số lượng này gần như có thể so sánh với tổng số tất cả Tiên Vương của trung tiên giới ngày nay rồi.

Đây là một lực lượng to lớn biết bao.

Hơn nữa trong số bọn họ, đa số đều lên thượng tiên giới cách đây bảy tám ngàn vạn năm rồi, hiện tại đã nhiều năm trôi qua, biết đâu đã xuất hiện một vài vị Tiên Đế và Chuẩn Đế rồi ấy chứ?

Trong mắt đám người Nguyên Thù Nguyên Mục bọn họ, chỉ cần lên đến thượng tiên giới thì chính là được tận hưởng sự mát mẻ dưới tán cây đại thụ.

Tổ sư gia bọn họ sẽ bảo vệ bọn hắn thật tốt.

Nhưng hiện tại xem ra, e rằng không đơn giản như vậy.

“Không có gì đáng lo lắng đâu.”

Thành ca nhún nhún vai: “Yên tâm đi, có ta ở đây, khẳng định sẽ tốt lên thôi.”

Miệng hắn nói vậy, nhưng trên thực tế thì hiện tại ngày càng muốn gặp đám đệ tử đó nhanh khẩn trương rồi.

Lời nói nhẹ tênh này tất nhiên không thể khiến đám Nguyên Chân bọn họ hoàn toàn yên tâm.

Mặc dù thực lực của Khương tổ sư hơn người, nhưng thượng tiên giới là thế giới của Tiên Đế thống trị.

Nhất là khi đám trưởng lão Nguyên Thù, Nguyên Mộc và các đệ tử khác không hề biết rằng Thành ca là tổ sư gia đời đầu tiên.

Lòng thầm nghĩ nhiều vị tổ sư như thế mà cũng đều thương vong nặng nề, cho dù ngươi lên đó rồi sợ rằng cũng không khá hơn là bao đâu…

“Được rồi, các người đều quay về sơn môn trước đi, ta có chút chuyện cần thương lượng với bọn họ chốc lát.”

Thành ca không có lòng dạ nào để khơi thông tâm lý bọn họ.

“Qua chín năm nữa ta sẽ dẫn theo toàn bộ người của Phi Tiên môn cùng nhau lên thượng tiên giới.”

“Mấy người các ngươi, đến lúc đó có dự tính gì không?”

Mười hai người trong đám Tiêu Hỗn, Sát Lợi, Tam Đại Thi Vương đều vỗ ngực nói: “Khương chưởng môn ngài đi đâu chúng ta theo ngài tới đó!”

Ôm gốc cây đại thụ Thành ca này, bọn họ làm sao muốn buông tay ra chứ.

So với đám người của Phi Tiên môn, lòng tin của bọn họ đối với Khương chưởng môn cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Tiêu Hỗn lại nói tiếp: “Thật ra nếu không phải vì cơ duyên của Ngộ Đạo Tiên Thụ thì ta đã đi lên để gặp lại Hư Huyền đại ca từ lâu rồi.”

Tịch Vân cũng xúc động nói: “Đúng vậy, ta cũng đã rất muốn gặp hai vị Thanh Vân và Lưu Vân sư huynh từ lâu rồi!”

Lưu Duyên thì vỗ tay cười nói: “Ha ha, lão hủ càng muốn xem thuật luyện đan của thượng tiên giới hơn..”

Mấy người khác đều nhìn hắn với vẻ đồng tình , trong lòng đột nhiên có chút hả hê.

Cũng thật là đáng thương, luyện dược sư lợi hại nhất đang đứng ở bên cạnh ngươi, thế mà lại không biết gì cả.

Nhưng mà cũng đúng thôi, lúc luyện đan ở cửa ải Ngộ Đạo Tiên Thụ, Khương chưởng môn thi triển thần uy luyện chế tiên đan bát phẩm, nhưng chỉ tiếc rằng lão già ngươi căn bản không đuổi kịp.

“Các ngươi đều nhìn ta làm gì?”

Lưu Duyên Tiên Vương tỏ vẻ không hiểu gì cả: “Chẳng lẽ lão hủ nói gì sai rồi sao?”

“Đúng là một đám người phàm tục, lão hủ một lòng theo đuổi đỉnh cao của của thuật luyện đan, các ngươi làm sao có thể hiểu được chứ!”

Đám người Tiêu Hỗn, Sát Lợi bọn họ cười nói không ngớt: “Đúng vậy đúng vậy, bọn ta không hiểu ngươi”

Đám người Tịch Vân Vô Quyết bọn họ cũng cố ý tâng bốc hắn lên một cách kỳ lạ.

“Cảnh giới của ngươi cao quá…”

“Bội phục bội phục…!”

Thành ca cũng lười mà vạch trần ra, giờ hắn không muốn lại trải nghiệm cuộc sống luyện đan bận rộn kéo dài hơn cả chục ngày như vậy nữa.

Sau một trận cười hớn hở, Tịch Vân Tiên Vương mới một vẻ ngượng ngùng tiến đến sát trước mặt Thành ca.

“Khương chưởng môn, tiểu lão tử có một thỉnh cầu hơi quá đáng một chút, ngài có thể cho ta hai mươi tấm Tiên Duyên Lệnh không? Ta muốn dẫn theo mấy đứa đồ tử đồ tôn đi lên.”

Đám người Vô Quyết, Mình Trì bọn họ vốn định nói, bản thân ngươi đã biết quá đáng thì đừng đề ra nữa.

Nhưng khi thực sự đợi Tịch Vân nói xong, mấy người đều trở nên trầm mặc.

Ngay sau đó, Tiêu Hỗn cũng xoa xoa tay cười theo.

"Khương chưởng môn, có thể cho ta ba mươi tấm không? Ta cũng có mấy đồ đệ cần dẫn theo."

"Ta cũng vậy, bao nhiêu đứa đồ đệ không yên tâm được.."

Chương 360.

Tiên Vương có tiên quốc, nhưng muốn đạt đến mức dẫn người bước xuyên qua không gian, vậy ít nhất phải ở cấp độ Đăng Tiên.

Hơn nữa, khi Tiên Đế của thượng tiên giới cùng nhau lập ra quy luật phi thăng, đã cân nhắc tới điều này từ lâu rồi.

Trong tiên quốc mà dẫn theo người nhà, bản thân Tiên Vương sẽ bị từ chối bởi quy tắc phi thăng.

Mà ngoại trừ những người không có người nhà như Vô Quyết, Tinh Vũ và Xá Lan, những người khác đều là "nhà lớn nghiệp lớn" ở Trung Tiên Giới, đều có không ít hậu bối phải dìu dắt.

Chỉ cần hơn mười mảnh thì đã xem như rất dè dặt rồi.

Lần này hầu như Thành ca đã gom hết Tiên Duyên Lệnh của chín thành ở trung tiên giới, cho dù bọn họ muốn tự làm, cũng làm không nổi.

Chỉ có thể xin hắn giúp đỡ.

"Các ngươi chỉ dẫn theo từng này người à?"

Lòng Thành ca tự nhủ, hiện tại Toàn Cơ Đồ này của ta có thể chứa đến cả trăm triệu người ấy chứ.

Mắt mấy người họ sáng lên, cũng đúng ha, lão nhân gia hắn có nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy mà.

"Vậy ngươi cảm thấy bao nhiêu người là vừa?"

"Tùy, các ngươi muốn dẫn bao nhiêu thì dẫn bấy nhiêu."

Tịch Vân hít một hơi thật sâu, dò hỏi: “Một vạn người có được không?”

Vô Quyết Tiên Vương lập tức lớn tiếng mắng: “Ngươi cái người này, rõ là công phu sư tử ngoạm, ngươi không biết xấu hổ à?”

“Khụ, ta cũng chỉ là nói một chút thôi mà…”

Thành ca liếc hắn một cái, cố ý làm màu nói: “Như ngươi mong muốn, một vạn người thôi mà, cũng có gì đâu.”

“Thật á?”

Dẫn một vạn người cũng được á?

Tuy rằng không biết tới sự tồn tại của Toàn Cơ Đồ, nhưng mấy người vẫn vui mừng khôn xiết!

Lần này một đi sẽ không trở lại nữa, tất nhiên, bọn họ hy vọng có thể dẫn thêm một vài hậu bối.

“Được rồi, các ngươi trở về chuẩn bị đi.”

Giải tán những người này xong, hắn quay vào trong Phi Tiên môn.

Sau khi đổi toàn bộ công đức có được lần này thành đan dược, hắn thăng cấp từ Tiên Vương tứ phẩm lên tới lục phẩm.

“Này cũng lừa người quá rồi đấy nhá, Tiên Vương khó thăng cấp như vậy à?”

Từ tứ phẩm đến ngũ phẩm, có lẽ còn cần số lượng đan dược gấp ba lần lúc từ tam phẩm đến tứ phẩm trước đó.

Ngay cả với Thành ca, người quen làm màu một lần đã có thể thăng mấy cấp mà nói, đương nhiên tốc độ thăng cấp này khiến hắn cảm thấy rất yếu.

“Xem ra quả thật là phải tới thượng tiên giới sớm một chút rồi.”

“Sân khấu của trung tiên giới không đủ lớn, đã không thể chịu được phong cách làm màu của ta, chẳng chẳng kiếm được nhiều nữa rồi.”

Mà trong khoảng thời gian hắn thăng cấp, bên ngoài chắc là đã nhận được tin tức Vô Cực Động Thiên bị tiêu diệt.

Vì thế, nếu không có gì bất ngờ, toàn bộ trung tiên giới lại náo động lần nữa.

Việc trước đó giết 35 vị Tiên Vương đã đủ khiến người ta khiếp sợ rồi.

Nhưng mà dù gì những Tiên Vương này cũng đến từ các môn phái khác nhau.

Lần này 15 vị Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên đều bị giết sạch, vậy đồng nghĩa với việc một Thái Cổ Tiên Môn đứng đầu trung tiên giới từ nay về sau sẽ chỉ còn là quá khứ.

Đây là việc lớn số một vang cả trời xanh!

Có thể đoán được, bên phía Vô Cực Động Thiên của thượng tiên giới chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Mặc dù 15 vị Tiên Vương kia không phải do Khương Thành đích thân ra tay, nhưng kinh hãi đối với người ngoài lại không hề nhỏ.

Trầm Châu Tiên Vương nổi tiếng xa gần năm đó, lại xuất hiện, thế nhưng hắn lại nghe lệnh của Khương Thành.

Thậm chí điều này còn khiến cho người ta cảm thấy khó tin hơn việc Vô Cực Động Thiên bị diệt.

Hơn nữa Võ La Tiên Vương và Nhận Ám Ma Vương… trên trăm vị Tiên Vương bị cướp…

Một loạt tin tức này, cuối cùng khiến mọi người lại đưa ra một kết luận chắc chắn rằng - không ai ở trung tiên giới có thể chọc vào vị Khương sư tổ kia của Phi Tiên môn.

Một vài người của Thái Cổ Tiên môn và Ma môn đứng đầu, ban đầu cũng có ý định giống Vô Cực Động Thiên.

Hiện tại, đầu tiên đã ngừng công kích, thậm chí tạm thời đóng chặt sơn môn.

Cũng không dám ló mặt ra nữa.

Cửu Tinh thiên vực, một đám Ma Vương và Ma Tôn cùng đi vào Cửu Tinh ma điện bái phỏng.

“Cực Hồn sư tổ, xin ngươi mau chóng ra mặt!”

“Đúng vậy, hiện giờ chỉ có Cửu Tinh Ma Điện mới có thể chế trụ được người này!”

“Nếu ngươi mời được chư vị Ma Tôn của thượng tiên giới, vậy chắc chắn hắn sẽ phải đền tội!”

Cửu Tinh ma điện này có đến ba vị Ma Vương tọa trấn, cũng coi như một thế lực có cấp bậc cao ở Trung Tiên Giới.

Nhưng hoàn toàn không phải là một cấp bậc lớn gì với Tiên Môn nơi 15 vị Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên tọa trấn.

Mà thực lực của Cực Hồn sư tổ kia, cũng không mạnh hơn Linh Mặc Tiên Vương là bao.

Nhưng mà mỗi lần phi thăng, bọn họ cũng có thể giữ lấy 300 viên Tiên Duyên Lệnh giống Vô Cực Động Thiên.

Lý do rất đơn giản, mỗi người của Cửu Tinh ma điện bọn họ ở thượng tiên giới đều rất mạnh, đó là một trong số Ma môn thống trị trận doanh ma đạo ở thượng tiên giới.

Trừ khi đời này không định tới thượng tiên giới, nếu không, ai dám không nể mặt bọn họ.

Sau khi tiên giới chia thành ba phần, rất nhiều môn phái Thái Cổ Tiên Ma có máu mặt đều tập trung ở thượng tiên giới, cũng không lưu lại truyền thừa ở trung tiên giới.

Mặc dù, Cửu Tinh Ma Điện không quan tâm mấy tới trung tiên giới, nhưng dù gì cũng muốn giữ lại đạo chính thống.

Hiện giờ đã không còn ai có thể ngăn cản được Khương Thành.

Ngay cả quy luật của Vô Cực Động Thiên giáng xuống cũng không thể diệt được hắn.

Trong mắt của mấy vị Ma Vương, Ma Tôn này, bây giờ chỉ có những vị có lai lịch của Cửu Tinh Ma Điện mới có thể xử lý “Đảo Khương Đại Kỳ”!

Chỉ cần Cực Hồn sư tổ liên lạc tổng bộ ở thượng tiên giới, đương nhiên sẽ có những phương pháp mạnh hơn giáng xuống.

“Quay về đi…”

Đối mặt với sự "đồng lòng" của trên trăm vị Ma Vương, Cực Hồn sư tổ ngồi trên Mặc Lục Hồn Đài lắc đầu.

"Người này sống không được lâu nữa đâu, thượng tiên giới sẽ là nơi chôn thây của hắn."

Nghĩa là…

Về bản chất thì lời này chẳng khác gì lời nguyền rủa điên cuồng nhưng chẳng có tác dụng gì như "trước sau gì hắn cũng sẽ gặp báo ứng" đâu?

Ý ngay ngoài mặt chữ, không phải là mặc kệ không quản đấy chứ?

"Cực Hồn sư tổ, ngươi không thể không quan tâm được!"

"Cửu Tinh ma điện đã là hy vọng cuối cùng của chúng ta, cả trung tiên giới đều đang theo dõi ngươi…"

"Đúng vậy, người này đã hoàn toàn phá vỡ cân bằng của trung tiên giới, đây là mối nguy lớn, không thể bỏ qua!"

"Cần phải tiêu diệt hắn ở trung tiên giới, chỉ có như vậy mới có thể chấm dứt hậu họa!"

Trái ngược với tinh thần sục sôi của đám ma phía dưới, hai mắt của Cực Hồn sư tổ run rẩy nhắm lại, trong lòng rất vui sướng.

Hắn cũng không phải không quản.

Trên thực tế sau khi tin tức Vô Cực Động Thiên bị tiêu diệt được lan truyền, hắn ngay lập tức liên lạc thượng tiên giới.

Nhưng cuối cùng, hồi đáp của Ma Đế ở thượng giới truyền xuống là, quy luật sẽ bị hạ thấp và giá phải trả của Chuẩn Đế là rất lớn, hơn nữa không chắc có thể thành công, nên điều này là không cần thiết.

Tốt hơn hết hãy chờ Khương Thành lên đây, Ma Đế sẽ tự mình ra tay.

Cho nên hắn biết rõ, hiện tại, thượng giới cũng hết cách với Khương Thành, chỉ đành miễn cưỡng để hắn sống thêm vài năm.

Nhưng những lời nói như này, hắn không thể nói thẳng ra.

Nếu không chẳng phải là lộ ra việc thượng giới vô dụng, thế mà lại không có cách để khiến trung tiên giới phải khuất phục ư?

"Thượng tiên giới đã bày thiên la địa võng, chỉ chờ hắn tới nữa thôi!"

"Các ngươi yên tâm đi, hắn không thể trở thành hậu hoạ được đâu, chắc chắn sẽ chết."

Chúng ma liếc nhìn nhau một cái, nghe ý này thì hình như là hắn đã liên lạc với thượng tiên giới rồi?

"Vậy Ma Đế trên thượng giới lại để mặc hắn tiếp tục kiêu ngạo, ỷ thế làm bậy à?"

Nếu Thành ca nghe thấy lời lên án này, chắc chắn sẽ cảm thấy rất vô tội, ta kiêu ngạo, ỷ thế làm bậy lúc nào chứ, chỉ cần các ngươi không chủ động đến trêu chọc, ca vốn không có hứng thú bôn ba khắp nơi, được chưa hả?

Đối với kẻ lười biếng như hắn, nằm xuống ngủ không tốt hơn sao?

"Đúng vậy, hắn còn chiếm 30 vạn viên Tiên Duyên Lệnh."

"Bởi vì hắn, hiện giờ những đồ tử đồ tôn của chúng ta đều không thể phi thăng…"

"Người này đã chặt đứt đường sống của chúng ta rồi."

"Cực Hồn sư tổ, lập ra quy củ phân phối Tiên Duyên Lệnh năm đó, ngươi cũng là một trong số người khởi xướng."

"Chuyện đến nước này, ngươi nói không quản là không quản sao?"

"Có thể liên lạc lại với Ma Đế trên Thượng Giới một chút không, khiến bọn họ giáng bản lĩnh mạnh mẽ xuống càng sớm càng tốt."

Chương 361.

Cực Hồn sư tổ suýt nữa thì bị bọn họ chọc giận tới tức ngực.

Khương Thành độc chiếm 30 vạn viên Tiên Duyên Lệnh, là phá hủy quy củ của ước định lúc trước.

Quả thật, hắn cũng rất khó chịu.

Nhưng ngay cả thượng tiên giới cũng chưa đưa ra quyết sách gì, vậy hắn phải làm thế nào?

Sau khi bị làm cho tâm phiền ý loạn, cuối cùng hết cách hắn đành làm ra phong thái lạnh nhạt tựa mây trôi vô cùng bí hiểm.

“Câm miệng hết cho ta!”

“Không phải chỉ mỗi lần này mới có Tiên Duyên Lệnh!”

“Lần này không thể đi, còn có lần tới!”

Nhìn xuống quần ma xung quanh, hắn cắn chặt răng, hận không thể bạt tại từng người, đó mới gọi là nổi trận lôi đình.

“Các ngươi đều là những kẻ sống mấy triệu năm, chẳng lẽ mười vạn năm cũng không chờ được à?”

“Không có tí kiên nhẫn gì hết!”

“Cút!”

“Tất cả cút hết cho ta!”

Cái quy củ Tiên Duyên Lệnh chó má gì đó?

Có chuyện này à?

Ai nói?

Hắn không nhớ rõ, không biết gì hết, cũng chưa từng nghe qua.

Đám Ma tu bị mắng té tát, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nếu đổi lại là trước kia, bọn họ là có thể chờ mười vạn năm nữa, nhưng tình huống lần này lại khác.

Ngộ Đạo Tiên Thụ đã không còn, bọn họ ở lại trung tiên giới cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đương nhiên là muốn tới thượng tiên giới càng sớm càng tốt.

Mà sau khi toàn bộ đám Ma Vương phi thăng, đồ tử đồ tôn ở lại trung tiên giới sẽ không có người che trở.

Ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo chứ?

Nhìn Phi Tiên môn thì biết, sau khi sư tổ bốn đời trước phi thăng, môn phái đã nhanh chóng suy yếu.

Cho nên lần này, bọn họ đều muốn thừa dịp dẫn theo hậu bối quan trọng đi cùng.

Có thể nói, Tiên Duyên Lệnh lần này là vô cùng quý giá, ai cũng muốn kiếm nhiều hơn chút.

Lúc khắp nơi của trung tiên giới đang đau thương, thượng tiên giới cũng bắt đầu dậy sóng.

Ảnh xạ của hơn mười vị Tiên Đế và Ma Đế, bỗng nhiên xuất hiện ở một mảnh hư không thần bí.

Mỗi một vị Tiên Tôn và Ma Tôn đều tản ra vẻ oai nghiêm đáng sợ đủ để hủy diệt trời đất.

Mà bọn họ xuất hiện ở chỗ này, tất nhiên là vì Khương Thành.

“Không thể tưởng được, Phi Tiên môn vẫn còn dư nghiệt.”

“Càng không ngờ …Trầm Châu Chuẩn Đế lại là người của hắn.”

“Trầm Châu chết rồi à?”

“Chưa.”

“Ba vị kia của Vô Cực Động Thiên phát điên rồi, hiện đang đuổi giết hắn.”

Trong ảnh xạ, vài vị Ma Đế truyền ra tiếng cười, dường như vui sướng khi người gặp họa.

Bởi vì tiếng cười của bọn họ, không gian xa xa cũng bị rung chuyển và xé rách.

Vô số sinh linh bởi vậy mà mất mạng…

“Phi Tiên môn này đúng là thần bí thật đấy, nơi nơi đều có người của bọn họ!”

“Đúng vậy, lần này bọn chúng phải bị nhổ cỏ nhổ tận gốc…”

“Đây là hắn tự chuốc lấy, dẫn người nhiều đi như vậy, mục tiêu quá rõ ràng rồi.”

“Ừm, nhưng thật ra ta càng muốn biết, rốt cuộc người này thần kỳ chỗ nào.”

Bọn họ thật sự liên tưởng đến một Khương Thành của triệu năm trước, suy cho cùng thì cũng cùng một họ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy không thể nào.

Người kia một triệu năm trước đã chém giết Cửu Diễm Tiên Đế, đây là chuyện bọn họ đều không làm được.

Nếu thật sự thực lực mạnh như vậy, ở lại trung tiên giới còn có ý nghĩa gì nữa.

Thật ra, mấy năm nay bọn họ đã dần dần rút ra một kết luận, có lẽ năm đó người kia và Cửu Diễm Tiên Đế đều đã đồng quy vu tận.

Nếu không sớm đã tạo nên cơn sóng gió động trời ở thượng tiên giới.

"Ngươi muốn cơ duyên của hắn à?"

"Nếu hắn đáp xuống Tử Tiêu Đài, vậy bên tiên đạo chúng ta ra tay."

"Nếu hắn đáp xuống Minh Trì, vậy thì sẽ do phía ma đạo các ngươi xử."

"Không thành vấn đề, bổn đế rất muốn mở mang kiến thức một chút, rốt cuộc người này có gì thần kỳ."

Tiên Duyên Lệnh được luyện chế ra bởi đại năng đứng đầu hai đạo tiên ma bọn họ, đương nhiên bọn họ cũng biết rất rõ quy luật phi thăng.

Xét về bản chất, thật ra Tiên Duyên Lệnh cũng là một miếng bánh ngọt với thượng tiên giới.

Bọn họ cần hấp thu tinh anh của trung tiên giới, bổ sung thực lực bản thân.

Cho nên sau khi phi thăng, có trong tay Tiên Duyên Lệnh, sẽ đáp xuống một trong hai "điểm tiếp đón" của thượng tiên giới.

Tu luyện công pháp ma đạo có được ma thể, sẽ đáp xuống trận doanh Ma đạo ở Minh Trì của Cửu Tinh ma điện.

Mà tu luyện công pháp tiên đạo có được tiên thể, thì sẽ đáp xuống trận doanh Tiên đạo ở Tử Tiêu Đài của Trường Minh điện.

Mỗi kỳ phi thăng, các môn phái lớn đều sẽ phái người có tiếng nói tới chiêu mộ.

Các Tiên Tôn lên tới đây, nếu có trưởng bối của môn phái ở thượng tiên giới, vậy đương nhiên là trực tiếp dẫn đi.

Nếu như không có đùi để ôm, sẽ bị các môn phái lớn phân chia, chọn lựa.

Còn muốn làm nhàn vân dã hạc, cũng không phải không thể, nhưng những ngày sau ở thượng tiên giới sẽ không dễ dàng như vậy.

Trước kia việc chiêu mộ người kiểu như này, đương nhiên các Tiên Đế sẽ không tự hạ thấp địa vị của mình mà đích thân tham dự.

Phái một Chuẩn Đế cũng coi như là rất xem trọng rồi, thường thường hầu hết chỉ phái mấy vị Tiên Vương trưởng lão.

Mà lần này, tất nhiên bọn họ không định làm như vậy.

Vì giết Thành ca và toàn bộ người trong Phi Tiên môn, lần này bọn họ sẽ không sơ sảy nữa!

Cũng bởi vì sau khi Thành ca thăng cấp tới Tiên Vương, không ai nhìn thấy lần ra tay tiếp theo của hắn, vì thế mà hiện tại, thượng giới cũng không biết được, rốt cuộc hắn là ma tu hay là tiên tu.

Chỉ có thể chặn đường ở cả hai đầu.

Thành ca lúc này vẫn chưa biết, hắn còn chưa tới thượng tiên giới mà đã có cái bẫy tử chờ sẵn toàn bộ người trong Phi Tiên môn.

Sau khi thăng cấp xong, tinh thần của hắn sảng khoái.

“Tất cả ra đây, họp, họp!”

Lão tổ triệu tập, đám trưởng lão vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

“Tổ sư gia, ngươi triệu tập chúng ta có việc lớn gì sao?”

“Chẳng lẽ là có tin tức từ thượng tiên giới?”

“Hay là lại có kẻ địch tập kích?”

“Đoán mò cái gì vậy, ta tìm các ngươi là vì Tiên Duyên Lệnh.”

Đám trưởng lão sửng sốt, chẳng lẽ còn muốn mua nữa?

“Này, chẳng phải chúng ta đang có hơn 30 vạn mảnh rồi hay sao?”

“Hẳn là vượt xa con số đó rồi ấy chứ?”

“Đúng vậy, cho dù muốn mua nữa, cũng không ai bán đâu!”

Tiên Duyên Lệnh chỉ còn lại 3 vạn mảnh ở bên ngoài, mà trừ Thiên Khu các ra thì các thế lực khác cũng sẽ lựa chọn việc không bán Tiên Duyên Lệnh.

Thành ca nhìn mọi người một lượt, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ các ngươi không thấy lạ, vì sao ta lại mua nhiều như vậy?”

Đúng vậy, vì sao?

Phi Tiên môn cũng chỉ có 14 vạn môn đồ, cũng không cần thiết mua hơn 30 vạn, không phải là lãng phí tiên tinh sao?

Chẳng qua thân phận của Khương chưởng môn quá cao, bọn họ cũng không dám hỏi tận mặt.

Nhưng thật ra trong lòng lại buồn bực vô số lần.

Nhìn thấy bọn họ không hiểu ra sao, Thành ca nhếch miệng đắc ý: “Ta mua nhiều như vậy, đương nhiên là định dùng để bán ra!”

“Bán ra?”

“Cần thiết không?”

Đám trưởng lão tỏ vẻ sửng sốt.

Như vậy chẳng phải rất khó hiểu sao?

Thật vất vả mua mới mua về được, bây giờ lại bán ra, cuối cùng bận rộn một hồi giờ lại trở thành vô ích à?

“Xem ra mỗi ngày các ngươi bận tu luyện, thật sự là không có tí đầu óc kinh doanh nào!”

Thành Ca thở dài, ánh mắt lộ ra ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ai bảo với các ngươi ta phải bán ra giá gốc, ta đâu có làm từ thiện.”

“Lẽ nào là…”

Đột nhiên, ánh mắt của chúng trưởng đều sáng lên.

Khương chưởng môn khoát tay, hô: "Đúng vậy, bán với giá cao!"

"Hiện tại Tiên Duyên Lệnh đã bị ta lũng đoạn, trở thành tài nguyên độc nhất vô nhị!"

"Nếu không các ngươi cho rằng ta ăn no rửng mỡ, mua nhiều lệnh bài không thể dùng như vậy để làm gì?"

Thành ca đắc ý dạt dào, cứ phải gọi là mở cờ trong bụng.

"Hiện giờ cho dù ta tăng giá, những người đó cũng không thể không mua, ha ha ha!"

Đám trưởng lão nhìn hắn, mắt đã dại ra, trong lúc nhất thời, không biết nên nói cái gì cho phải.

Ngay từ đầu hắn thích Tiên Duyên Lệnh, chỉ bởi vì nhìn thấy cơ hội buôn bán?

Có cần làm con buôn như vậy không?

Tổ sư gia của nhà người ta hàng năm đều bế quan, không để ý tới chuyện tầm thường như này, tổ sư gia này của chúng ta thật đúng rất gần gũi, người không biết, còn tưởng hắn là thương nhân.

Mặc dù trong lòng oán thầm như vậy nhưng Nguyên Chân chưởng môn vẫn cung kính xin ý kiến: "Vậy ngươi dự tính định giá bao nhiêu?"

Chương 362.

Ngay từ đầu nghe nói Thành ca muốn bán Tiên Duyên Lệnh, đám trưởng lão đều cảm thấy thật hoang đường.

Thể loại gom hàng nâng giá này sẽ làm suy giảm ấn tượng tốt, chắc chắn sẽ bị tấn công bởi cả trung tiên giới.

Nhưng mà nghĩ lại, sợ cái quái gì chứ.

Hiện tại ai dám không phục Khương lão tổ hả?

Nếu muốn cùng nhau tấn công thì đã tấn công từ lâu rồi, mà bây giờ chẳng phải đến cái quần què còn chẳng có à?

Tính ra, ngoài Thiên Khu các ra thì bây giờ cũng chỉ còn có Phi Tiên môn có tư cách bán thứ này.

Người trước là bởi vì ở vị trí trung lập, người sau là bởi vì gần như không sợ đắc tội với người khác.

Nhận lấy ánh mắt của đám trưởng lão, Thành ca chậm rãi giơ ba ngón tay.

“30 vạn à?”

Đám trưởng lão đều hít một hơi lạnh.

“Giá cả này, phải chăng hơi cao?”

“Đúng vậy, hình như hơi quá rồi?”

Thiên Khu các mới bán có 10 vạn, vừa chuyển đến tay ngươi đã trực tiếp nâng giá gấp ba lần.

Đây không phải là hơi cao, mà là quá cao!

Chẳng qua đám trưởng lão không dám nói mà thôi.

“30 vạn?”

Thành Ca ngẩn người.

Hắn nhìn mọi người với vẻ mặt khó tin, rồi sau đó lắc đầu, thất vọng.

“Khó trách các ngươi vẫn chưa làm được chuyện gì to tát.”

“Tầm nhìn và ham muốn của các ngươi cũng quá nhỏ.”

“30 vạn cái gì, ta nói là 300 vạn!”

“Bất kể là Tiên Tôn nào đều có thể lấy ra được mấy chục vạn tiên tinh, định giá 30 vạn, vậy không phải đang sỉ nhục bọn họ à?”

“300 vạn?”

Đám trưởng lão suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Ngươi cũng dám ra giá thật đấy!

Qua một lần sang tay, không mất tí gì, đã trực tiếp nâng giá gấp 30 lần.

Quả thật hầu hết Tiên Tôn đều có thể lấy ra được tầm một trăm tám mươi vạn tiên tinh, nhưng 300 vạn thì rất khó.

Sự chênh lệch giá cả này khiến người ta khó mà chấp nhận được.

Vừa vay mượn xung quanh, vừa bán của cải lấy tiền cũng có thể gom đủ, chẳng qua phải táng gia bại sản mà thôi.

Sự xấu xa của Khương lão tổ này thật sự không thể nào hình dung hết, hoàn toàn chính là ăn tươi nuốt sống!

"Liệu thế này có quá đáng quá không?"

"Tổ sư gia, này chỉ sợ sẽ…"

Nguyên Thịnh trưởng lão muốn nói là, điều này sẽ khiến nhiều người tức giận, nhưng ngẫm lại, dường như lão tổ đã khiến nhiều người tức giận từ lâu rồi, cũng không phải chỉ có lần này.

"Giá cao như vậy, e là sẽ không có ai mua đâu?"

"Đúng vậy, những người bên ngoài đó cũng chẳng ngu, sẽ không coi tiền như rác."

"Lần này không thể đi, đa số bọn họ có thể đợi lần tới mà…"

"Được rồi, được rồi."

Thành ca không kiên nhẫn nữa, phất tay.

"Các ngươi chỉ cần truyền tin tức ra là được."

"Mặt khác lại nói cho người bên ngoài biết, hễ là người mua Tiên Duyên Lệnh ở chỗ ta, thì đều có thể ở lại biệt viên Thiên điện của Phi Tiên môn."

"Có ta che chở thẳng đến ngày phi thăng!"

"Tuyệt đối an toàn, ai dám cướp Tiên Duyên Lệnh, ta tiêu diệt kẻ đó!"

"Chỉ cần bọn họ không tự tìm đường chết, chắc chắn cuối cùng có thể vững vàng phi thăng thượng tiên giới."

Sau khi phân công nhiệm vụ xong, hắn quay về chỗ ở, giao hơn 30 vạn mảnh Tiên Duyên Lệnh vào tay hai thị nữ là Tố Diệp và Tố Mộng.

"Trong những ngày tới, sẽ có không ít người đến mua Tiên Duyên Lệnh."

“Hai người các ngươi phụ trách thu tiền.”

Hơn 30 vạn mảnh đấy, Thành ca cũng ngại phiền phức, chẳng lẽ còn muốn hắn tiếp tất cả người mua à.

Đương nhiên là giao cho hai chị gái nhỏ này chăm sóc rồi.

Tiếp đến, hắn lại tính toán mấy lần.

Tiên tinh cũng có thể đổi công đức, một vạn tiên tinh thượng phẩm có thể đổi một điểm.

Thoạt nhìn rất ít, nhưng 1 điểm công đức đã tương đương với 10 tỷ điểm tích phân lúc trước.

Nếu như lần này bán đi sạch sành sanh, hắn có thể kiếm được đến hơn 900 tỷ tiên tinh, vậy đổi hết thì có khoảng hơn 900 vạn công đức.

“Vì mau chóng thăng cấp, anh đây dễ dàng lắm hả?”

“Trời ơi, nhân sinh là phải bận rộn vất vả như vậy đấy…”

Bây giờ hắn đã là Tiên Vương lục phẩm, tiên quốc đang chuyển mình theo hướng tiếp theo.

Các vật chất hỗn loạn ban đầu bắt đầu dần dần ngưng kết thành một đám tinh thể nhỏ.

Nếu lên tới cửu phẩm, cũng gần đạt tới cấp độ Xuất Trần.

Từ khi tin tức được lan truyền, Tiên Duyên Lệnh được Phi Tiên Môn bán ra, nếu không có gì bất ngờ thì bên ngoài thành ra tràn ngập tiếng chửi rủa.

Hơn nữa là những tiếng chửi rủa chưa từng có từ trước tới nay.

E là toàn bộ trung tiên giới, tiên ma lưỡng đạo và các tu sĩ nhàn tản chưa bao giờ thống nhất ý kiến như lúc này.

“Con mẹ nó! Hắn điên rồi à?”

“300 vạn, sao hắn không đi cướp luôn đi?”

“Ném tiền qua cửa sổ à?”

“Thì thế, Thiên Khu các bán 10 vạn, hắn tăng giá gấp 30 lần, quả thật đây là hình vi của bọn cướp mà!”

“Chẳng trách hắn muốn mua nhiều như vậy, hòa ra là vì kiếm bộn tiền hả?”

“Trái tim của người này quá đen tối rồi đấy…”

“Không, hắn không hề có tim gan phèo phổi gì hết!”

“Không mua, kiên quyết không mua!”

Nhưng ở trước mặt của Thành ca, chắc chắn không ai dám mắng hắn.

Nhưng ở sau lưng, ai cũng không quản được.

Trong một thời gian, hắn - người vốn được tôn là cao thủ mới mạnh nhất của trung tiên giới, nháy mắt đã trở thành cái tên khét tiếng một cách rõ ràng.

Hành động hoa lệ này, không biết đã chặt đứt thắt lưng của bao nhiêu người.

Các đại Tiên môn và Ma môn đều tỏ vẻ, bản thân theo không kịp tiết tấu của người này, mắt chó suýt nữa thì bị mù.

Tiên Duyên Lệnh vừa là tín vật quan trọng, lại vừa nhạy cảm, với thế lực đứng đầu như bọn họ mà nói, đó là biểu tượng địa vị và thực lực.

Còn đối với hầu hết Tiên Tôn mà nói, điều đó đại diện cho cơ duyên lớn nhất cuộc đời này.

Thật đúng là không ai ngờ được, hắn lại coi nó là hàng hóa để làm ăn.

Thậm chí ngay cả Thiên Khu các, lúc trước bán Tiên Duyên Lệnh, liên quan đến chuyện này cũng khá thận trọng, không dám làm lớn.

Định giá 10 vạn xem như rất bình dân, bất cứ Tiên Tôn nào cũng mua được.

Chủ yếu vẫn là đóng vai trò như “nơi gửi an toàn”.

“Thật sự không ngờ tới, vậy mà hắn lại tính toán như thế.”

Trong Thiên Khu các, Diệp Dương Tiên Vương lắc đầu cười khổ không ngừng.

“Chúng ta tính hay không thì cũng bị hắn lừa rồi hả?”

“Hắn đang đùa giỡn, xem chúng ta như kẻ ngốc!”

Sau khi tổng hội trưởng Độ Trần Tiên Vương biết được tin tức này, vẻ mặt hắn cũng dại ra.

Lúc trước bọn họ cũng tò mò, sao người này lại mua nhiều như vậy, cuối cùng bây giờ đáp án cũng đã được công bố.

Chỉ là đáp án này khiến bọn họ đau thấu ruột gan, đau tới mức muốn thổ huyết.

Mẹ nó, người này là muốn biến Thiên Khu các bọn ta thành nhà sản xuất à?

Ngươi nhập hàng giá thấp của bọn ta đúng không?

Bọn ta 1 vạn bán ra 10 vạn, kiếm 9 vạn.

Ngươi thì hay rồi, 10 vạn bán ra 300 vạn, kiếm 290 vạn.

“Thiên Khu các chúng ta đánh nhạn cả đời, lần này bị nhạn mổ mắt rồi!”

Nếu đổi thành trước đây, cho dù bọn họ không dùng hành động, thì cũng đã chửi ầm lên từ lâu rồi.

Nhưng hiện tại, thật đúng là không mắng được.

Hành động lần đó trong Ngộ Đạo Tiên Thụ, Thiên Khu các bọn họ đã nhận ân huệ lớn từ Thành ca.

Nếu như không có hắn, lần đó Độ Trần Tiên Vương hoàn toàn không đến cảnh thứ tám được.

Bị khó khăn dày vò, tim hắn mơ hồ sinh ra đau đớn, hắn đành cố gắng xoa dịu tâm trạng bực bội của mình.

“Việc làm ăn này cũng chỉ có mình hắn làm được thôi.”

Mọi người nghĩ tới cũng đúng.

Muốn tùy ý nâng giá để kinh doanh độc quyền, điều kiện cơ bản nhất chính là thực lực phải mạnh.

Nếu thực lực yếu mà nhảy ra làm như vậy, chắc chắn sẽ bị cướp sạch tiền của, tiền mất tật mang từ lâu rồi.

Cả trung tiên giới, có thể ép những người khác đến mức bọn họ không dám có ý gì riêng, mà bây giờ cũng chỉ có một mình Khương Thành dám đi ngược lại thôi.

Hành động lần này của hắn, sau này cũng không ai có thể làm theo được.

“Bỏ đi, coi như trả lại một phần ân tình cho hắn!”

Trong điện, các Tiên Vương khác đều gật đầu, dù sao nghĩ như vậy cũng có thể dễ chịu hơn.

Trái lại với làn sóng tẩy chay và phản đối của ngoại giới, thật ra những người làm ăn như bọn họ lại chẳng lo lắng việc Tiên Duyên Lệnh của Thành ca không bán hết được.

Chương 363.

“Không mua, không mua, kiên quyết không mua!”

“Tẩy chay hắn, không thể để loại người lòng dạ hiểm độc này đạt mục đích được.”

“Đúng! Cùng lắm thì lần này không phi thăng, vẫn còn lần tới mà!”

“Để Tiên Duyên Lệnh trong tay hắn mốc meo cả lên, khiến hắn mệt chết luôn!”

“Chỉ cần tất cả mọi người trung tiên giới chúng ta đoàn kết lại, một cái hắn cũng không bán ra được!”

“Ha ha ha, tức chết hắn!”

Trên đài cao, Thần Hỏa Tiên Tôn giơ tay hô to: “Mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực, đây là một trận chiến!”

“Bây giờ là trận chiến của chúng ta và tên họ Khương kia!”

“Trận chiến này liên quan đến mặt mũi của các vị ngồi đây, nếu ai thỏa hiệp thì đó chính là đào binh, sẽ đã bị người đời phỉ nhổ!”

Nước bọt bay tứ tung, mấy trăm vị Tiên Tôn dưới đài hưởng ứng với tinh thần sục sôi.

“Quyết không thỏa hiệp!”

“Quyết không thỏa hiệp!”

Cảnh tượng đó thật sự giống như một buổi lễ tuyên thệ trước khi xuất quân.

Những Tiên Tôn này, bọn họ đều là tán tu và cũng không gia nhập môn phái nào

Nhưng điều này không có nghĩa là họ sẽ luôn ở một mình và cách biệt với thế giới, cũng có lúc, tán tu và tán tu qua lại với nhau.

Có rất nhiều liên minh tán tu to nhỏ trong trung tiên giới, những liên minh này rất lỏng lẻo, không có sức trói buộc gì, càng giống với một vòng tròn bổ sung cho nhau.

Thường hay được khởi xướng bởi ba hay năm người, sau đó, dần dần có nhiều người ra nhập hơn.

Liên minh tán tu này ở Phù Quang thiên vực thành lập không lâu, gần nhất là mấy chục vạn năm, Thần Hỏa Tiên Tôn là một trong số người khởi xướng lúc đầu, bình thường là người ngay thẳng, đức cao vọng trọng.

Hắn kích động thế này, khiến rất nhiều Tiên Tôn một lòng nhiệt huyết sục sôi.

Sau khi kết thúc "buổi lễ tuyên thệ trước khi xuất quân", mặt khác, Thần Hỏa Tiên Tôn lại mở một cuộc hội ý với một số vị chủ chốt trong liên minh, lại chỉ trích nặng nề hơn, hành vi gom hàng nâng giá đáng khinh kia của Khương chưởng môn.

Hội nghị tan cuộc vào đêm khuya, hai đứa con của Thần Hỏa Tiên Tôn lặng lẽ bước tới.

Hai người, mỗi người đưa đến một chiếc nhẫn trữ vật.

"Cha, tất cả những thứ ngươi dặn dò chúng ta đã bán hết rồi."

"Tiên tinh đổi được đều ở trong này."

Thần Hỏa Tiên Tôn vội vàng nhận hai chiếc nhẫn trữ vật này vào trong tay, cẩn thận cảm nhận vài lần, sau khi xác định số lượng bên trong chính xác, lúc này hắn mới nở nụ cười hài lòng.

"Cha, có đáng không?"

"Đúng vậy, lần này, ngay cả bội kiếm và pháp bảo của mình mà ngươi cũng bán đi, cũng quá lỗ vốn rồi…"

Thần Hỏa Tiên Tôn thật cẩn thận cất hai chiếc nhẫn trữ vật kia, lúc này mới trả lời: "Tất nhiên là đáng giá, vô cùng đáng

giá!”

Mặc dù bình thường rất giỏi quản lý, nhưng xét về tài sản, hắn cũng không hơn gì những Tiên Tôn trưởng lão gia nhập môn phái.

Tuy hắn là thủ lĩnh của liên minh tán tu này, nhưng thật ra cũng không có nhiều quyền lực lắm, các tán tu khác đều khá tự do.

“Cuối cùng cũng thu thập được 300 vạn tiên tinh!”

“Cuối cùng, thượng tiên giới đã mở rộng cửa với ta rồi!”

Đúng vậy, hắn bán binh khí pháp bảo, chính là vì để tới chỗ Thành ca mua Tiên Duyên Lệnh.

Hắn đã đưa ra quyết định này, vào ngày đầu tiên Phi Tiên môn truyền tin tức này ra ngoài.

Nhưng hai người con trai này vẫn không thể hiểu được.

“Nhưng mà… chẳng phải ngươi còn nói giá 300 vạn kia là quá đắt, hoàn toàn không đáng chút nào?”

“Đúng vậy, chẳng phải ngươi còn bảo những người khác đừng mua sao?”

Nếu những tán tu tham gia hội nghị hôm nay nhìn thấy cảnh này, e là tam quan sẽ sụp đổ mất.

Chẳng phải ngươi là người tiên phong, luôn kêu gọi tẩy chay việc mua Tiên Duyên Lệnh sao?

Bây giờ lại làm thế này?

Ban ngày còn cầm đầu chửi rủa, đến tối lại được ủng hộ?

“Ngu ngốc!”

Thần Hỏa Tiên Tôn cảm nhận xung quanh một chút, sau đó mới thấp giọng khiển trách: “Những lời đó là nói cho người khác nghe, chẳng lẽ hai người các ngươi còn không hiểu?”

“Lần này là cơ hội ngàn năm có một, hoàn toàn khác với trước đây.”

“Bỏ qua lần này, lần sau còn không biết phải chờ tới khi nào!”

“Hả? Tại sao?” Hai người con trai khó hiểu.

Thần Hỏa Tiên Tôn trầm giọng nói: “Bởi vì an toàn!”

“Ngày trước, đều là Thiên Khu các bán Tiên Duyên Lệnh, mặc dù giao dịch có thể được giữ bí mật, nhưng cứ sau mười năm sẽ bị lộ ra ngoài một lần.”

Mọi người đều hiểu rằng, đợi qua thời gian bại lộ cuối cùng mới đi mua sẽ an toàn hơn vô số lần.

Vấn đề là thịt thì ít mà sói thì nhiều, ngươi muốn chờ, nhưng người khác sẽ không chờ.

Trước khi tới mười năm cuối cùng của mỗi lần, thật ra, Tiên Duyên Lệnh của Thiên khu các, đã được bán hết từ lâu.

Đợi đến thời kỳ an toàn mới mua, vốn là chẳng còn hàng, e là đã quá muộn rồi.

“Lần này thời gian bán Tiên Duyên Lệnh của Phi Tiên môn đã qua thời kỳ bại lộ cuối cùng, đây là ưu thế tuyệt đối!”

“Trước thời kỳ này, cả trung tiên giới đã sớm tranh giành thành ra hỗn loạn rồi, còn ai bán nữa?”

Thần Hỏa Tiên Tôn nắm chặt tay, hung dữ nói: “Hơn nữa, lần này còn có được sự bảo hộ của Khương lão tổ, an toàn hơn bao giờ hết!”

“Các ngươi ngẫm lại xem, tại sao Thái Cổ Ma môn và Tiên môn lần này cũng không hé răng?”

“Bọn họ bị Khương sư tổ kia đánh bại rồi!”

“Cả trung tiên giới, không có nơi nào an toàn bằng việc ở bên người hắn.”

“Mua Tiên Duyên Lệnh của hắn, chẳng khác nào là bước trước một chân vào cánh cửa của thượng tiên giới.”

“Cơ hội như vậy, sao ta có thể bỏ qua được cơ chứ?”

Với tư cách là một Tiên Tôn cửu phẩm, thực lực của hắn cũng được coi là xuất chúng trong đám Tiên Tôn.

Nhưng hắn không thể tranh giành được với những Tiên Tôn có môn phái.

Người khác cũng có sự trông chừng của tổ chức, hơn nữa còn có vài Tiên Tôn, với Tiên Vương của môn phái đi theo bảo vệ.

Hắn chỉ là một tán tu, không có chỗ dựa vững chắc, lẽ nào còn muốn trông cậy vào các tán tu khác, giúp hắn đoạt Tiên Duyên Lệnh sao?

Chỉ sợ đến lúc đó đám người đó sẽ là người đầu tiên đâm sau lưng hắn, tới giết người đoạt bảo.

Trừ khi may mắn, nếu không cả đời này hắn sẽ không bao giờ có thể tới thượng tiên giới được.

Lần này chỉ cần trả cái giá 300 vạn tiên tinh là có thể vững vàng tới đó, theo hắn thấy thì vô cùng đáng giá.

Thượng tiên giới chính là thế giới, cũng là nơi Tiên Đế ở. Ở nơi đó, bất kể là tiên nguyên chi khí hay là sức mạnh quy tắc đều vượt xa trung tiên giới.

Hơn nữa cơ duyên càng nhiều, không chừng còn có thể trở thành Tiên Vương ở nơi này, nghịch thiên cải mệnh.

Đập nồi bán sắt thì đã sao?

“Chỉ riêng sự bảo hộ của hắn, cũng đáng giá 300 vạn tiên tinh kia rồi!”

Lúc này, hai người con trai mới hiểu ra, nhưng ngay sau đó lại có nghi ngờ mới.

“Vậy sao ngươi còn phải làm chuyện thừa thãi, ra mặt kích động những người khác đừng mua?

“Đúng vậy, điều này mà truyền ra ngoài, chẳng phải ngươi sẽ bị người khác cười nhạo là lật lọng sao?”

“Hai người các ngươi, cái nhìn thật đúng là thiển cận!”

Thần Hỏa Tiên Tôn nhìn hai đứa con trai của mình, đó gọi là hận rèn sắt không thành thép, sao không thừa kế được tí thông minh nào của mình chứ?

“Số lượng của Tiên Duyên Lệnh là có hạn, người muốn mua, chắc chắn không phải chỉ có mình ta, chuẩn bị trước vẫn hơn, hiểu chưa?”

“Ta không nghĩ cách xóa bỏ suy nghĩ của những người khác thì sẽ có thêm một đám người cạnh tranh.”

“Hơn nữa, sau này người bán tiên khí, pháp bảo lấy tiên tinh ngày một nhiều thì mấy thứ này sẽ giảm giá!”

Hai người con trai đã hoàn toàn bị thuyết phục, cha của bọn hắn bày ra ván cờ này, từ bước đầu tiên là nghĩ tới những bước tiếp theo.

“Được rồi, ta phải nhanh lên đường thôi.”

“Hai người các ngươi… từ nay chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Nếu ta trở thành Tiên Vương, tương lai ta sẽ tìm cách xuống dưới gặp các ngươi…”

Thần Hỏa Tiên Tôn dặn dò qua loa hai câu “hậu sự”, sau đó bay vào trong bóng đêm, đầu không ngoảnh lại.

Bỏ mặc hai người con trai nhìn nhau, cứ đi như vậy sao?

Cũng không quay về nhà một chuyến à?

Chương 364.

Trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ, Thần Hỏa Tiên Tôn – kẻ nhờ vào tốc độ nhanh nhất, đã đến được Phi Tiên môn ở Kiều Lan thiên vực.

Cả chặng đường đi cũng không dễ dàng gì.

Tay không, không có tiên khí, không có pháp bảo, nếu như đụng phải Tiên Tôn nào chặn đánh thì đúng là nguy rồi.

Cũng may cuối cùng bây giờ cũng đến được “thánh địa”.

Vừa tới nơi này, hắn đã nhìn thấy Nam Mộng Tiên Tôn vội vàng hấp tấp chạy lại.

Hắn quen biết Nam Mộng Tiên Tôn, kẻ đó giống như hắn, cũng là một trong những nòng cốt của liên minh tán tu.

Hai người đã tiếp xúc nhiều lần rồi, bình thường còn xưng huynh gọi đệ nữa.

Tối ngày hôm đó, ở hội nghị, hắn cũng chú trọng phê bình hành vi của Thành ca, biểu thị vô cùng khinh miệt.

Bây giờ hai người bỗng nhiên gặp lại ở đây, một trận gió lạnh thổi tới, xấu hổ biết bao nhiêu.

Trong nháy mắt, chỉ đành hẹn ngầm làm ra vẻ không quen biết.

Đến bên ngoài sơn môn, hai người lại nhìn thấy năm Tiên Tôn lạ mặt cũng từ nơi nào đó chạy tới đây.

Ngay lập tức, một loại cảm giác vô cùng nóng ruột bỗng nổi lên.

Xem ra, có rất nhiều người nhận thấy cơ hội lần này cực kỳ quý giá!

Nếu như đến muộn thì thật sự không kịp rồi.

Chỉ mong rằng vẫn còn hàng!

Sau khi nói ra suy nghĩ, một hàng người thuận lợi được dẫn vào bên trong Phi Tiên môn.

Tiếp đó, bọn họ gặp được hai vị nữ đệ tử cấp Chân Tiên.

Đây là đón tiếp chu đáo sao?

“Các người muốn mua Tiên Duyên Lệnh?”

“Chuẩn bị đủ tiên tinh chưa?”

Bảy người nhao nhao gật đầu.

“Chuẩn bị xong rồi!”

“Sư tổ gia của các ngươi đâu?”

Tố Diệp, Tố Mộng bật cười khúc khích.

“Lần mua bán này đương nhiên không cần sư tổ gia phải đích thân ra mặt rồi.”

Thần Hỏa Tiên tôn nghĩ cũng thấy đúng, suy cho cùng cũng chỉ là 30 vạn mảnh thôi mà.

“Vậy thì người chủ quản của Phi Tiên môn các ngươi đâu, mau đến giao dịch đi chứ.”

Trước khi cầm được Tiên Duyên Lệnh trong tay, trong lòng của bọn họ vẫn không thể yên tâm được.

Tố Diệp và Tố Mộng đồng thanh đáp: “Bọn ta chính là người chủ quản!”

Bốn người trong bảy người bọn họ lập tức nhảy cẫng lên.

“Gì cơ?”

“Đùa à?”

“Phi Tiên môn các ngươi đang đùa bọn ta có đúng không?”

“Lẽ nào đây là một cái bẫy ư?”

Dường như Thần Hỏa Tiên Tôn cũng thấy có gì đó không đúng.

Mua bán Tiên Duyên Lệnh là chuyện lớn cỡ nào cơ chứ?

Trước hết không nói đến việc phải chuẩn bị đối đãi đầy đủ, tóm lại ít nhất cũng phải có mười mấy vị trưởng lão cùng tọa trấn chứ?

Bên trong điện này, đừng nói đến người nào cấp trưởng lão, ngay cả Huyền Tiên cũng không thấy một người.

Vừa nhìn đã thấy không đáng tin.

Nhưng họ vừa nói dứt lời, bảy mảnh Tiên Duyên Lệnh đã xuất hiện trước mặt bảy người.

Mỗi viên đều tỏa ra hơi thở bí ẩn lúc có lúc không, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

“Này…”

Thần Hỏa Tiên Tôn ngơ rồi.

Tiên Duyên Lệnh quý giá vô song, là tín vật khiến hắn tán gia bại sản, vậy mà đối phương lại phái hai Chân Tiên tới phụ trách mua bán?

Quá tùy ý rồi đấy chứ?

“Tiên tinh của các người đâu?”

Cảnh tượng như vậy, mấy ngày này Tố Mộng và Tố Diệp đã nhìn vài lần rồi, quen luôn rồi.

Lúc này bảy người mới tỉnh táo lại, vội vàng giao chiếc nhẫn đựng ba trăm vạn tiên tinh ra.

Hai nữ tiên kiểm kê một lát, gật gật đầu, giao Tiên Duyên Lệnh vào tay họ.

Trước khi đến đây, kỳ thực Thần Hỏa Tiên tôn có chút lo lắng.

Trong dự tính của hắn, đây chắc chắn phải là một vụ mua bán vô cùng nghiêm túc và hoành tráng, giống như đi vào đầm rồng hang hổ vậy, bây giờ cứ như vậy mà dễ dàng hoàn thành rồi.

Mãi cho tới thời khắc cầm Tiên Duyên Lệnh trong tay, bọn họ vẫn cảm thấy có chút không chân thực.

Thật sự xong rồi?

Choáng váng đi ra khỏi đại điện, trước mặt có bảy vị đệ tử Phi Tiên môn nghênh đón.

"Các vị muốn rời khỏi đây hay là muốn ở lại biệt viện của phái ta?"

"Vẫn là ở lại biệt viện của quý phái đi!"

"Ha ha, vất vả rồi!"

Bọn họ nguyện ý bỏ ra 300 vạn, một nguyên nhân rất lớn đó chính là có thể hưởng thụ sự bảo vệ của Thành ca.

Rời khỏi đây, chắc chắn Tiên Duyên Lệnh sẽ bị cướp hết sạch.

"Vậy được, mời đi theo chúng ta."

Dưới sự dẫn dắt của bảy vị đệ tử, bảy người bay một đường, rất nhanh đã đến được một loạt cung điện có cảnh vật xung quanh vô cùng tao nhã.

Mỗi người được phân vào một viện riêng.

"Đây là chỗ ở sắp xếp cho bọn ta sao?"

Thần Hỏa Tiên Tôn cảm nhận một chút, tiên nguyên chi khí ở nơi này còn cao hơn tu luyện vốn có của bọn họ.

Đệ tử dẫn đường gật đầu: "Đúng vậy, nếu như có bất kỳ điều gì không hài lòng thì có thể nói ra."

"Hài lòng, hài lòng! Quý phái quá chu đáo rồi!"

Không những sẽ không vì Tiên Duyên Lệnh bị truy sát, không phải sống cuộc sống trốn chui trốn nhủi cực kỳ nguy hiểm, mà còn có thể có điều kiện tốt đẹp như vậy.

Hắn có gì mà không vừa ý chứ?

Hoàn toàn là do ngạc nhiên mừng rỡ có được hay không?

“Sư tổ gia của phái ta có nói, các ngươi là khách.”

“Đối với khách, phải để cho họ cảm thấy như ở nhà mình!”

Mặc dù giá cao, nhưng thái độ không có gì để nói, thậm chí việc buôn bán còn rõ ràng hơn Thiên Khu các.

Không hề vì sức mạnh bất khả chiến bại ở trung tiên giới mà coi thường người khác.

Sau khi Thần Hỏa Tiên Tôn ở lại, đã phát hiện ra lân cận có hàng ngàn vị Tiên Tôn.

Ai nấy cũng là do mua Tiên Duyên Lệnh mà ở lại.

“Đúng là có nhiều người có suy nghĩ giống nhau.”

“Cũng may mà ta đến sớm, nếu đến muộn thì chỉ sợ thật sự không kịp nữa.”

Hắn không nén nổi cảm giác tự đắc về ánh mắt của mình.

“Sư tổ, hôm nay bán được 35 mảnh.”

“Đây là số tiên tinh có được.”

Thành ca nhận mà chán chẳng buồn kiểm tra.

“Về sau cứ đủ 10 tỷ thì giao một lần, chút này không cần ngày nào cũng phải đưa.”

Hai nàng một hồi không biết phải làm sao, lại không nén nổi lo lắng mà hỏi: “Mấy ngày này không có nhiều người đến, thật sự có thể bán hết sao?”

Là thị nữ thân cận của Thành ca, các nàng vì hắn mà lo nghĩ, tự nhiên mong hắn có thể kiếm được nhiều.

“Vừa mới bắt đầu thôi, nhiều người đường xa, còn có người phải trải qua tranh đấu nội tâm, chúng ta cần phải nhẫn nại.”

“Tranh đấu nội tâm?”

Hai nàng cái hiểu cái không.

Thời gian này, bên ngoài vẫn là cảnh thanh âm gào thét chống đối.

Khắp nơi đều mắng Khương chưởng môn quá xấu xa.

“Chắc chắn không bán hết!”

“Các ngươi cứ chờ mà xem, hắn mà có thể bán được 3000 mảnh thì coi như ta thua!”

“Nhưng ta nghe nói đã có hơn ngàn Tiên Tôn vào đó rồi cũng không ra…”

“Đây chỉ là một tên ngốc có nhiều tiền bỏng cả tay, suy cho cùng loại người này cũng chỉ là số ít.”

“Đúng vậy, đợi sau khi đám người này đi rồi, ngoài Phi Tiên môn sẽ trở nên vắng như chùa bà đanh thôi.”

“Người khác thì không biết, dù sao chắc chắn ta sẽ không mua, đợi mười vạn năm cũng chẳng chết được!”

“Đúng vậy, ta tuyệt đối không mua, ngồi đợi xem trò cười đây!”

Thậm chí nhiều thiên vực còn có người mở cược, cược xem cuối cùng Khương Thành rốt cuộc có thể bán được bao nhiêu mảnh.

Con số này vẫn là một con số tốt rồi đấy.

Suy cho cùng bên ngoài Phi Tiên môn không phải không có trinh thám, Tiên Tôn tiến vào đều nằm trong tầm mắt của một số thế lực.

Đến nay đa phần mọi người cược nhiều nhất là có thể bán ba vạn viên.

Ngoài miệng thì mọi người thích nói không bán nổi một viên, nhưng lúc đặt cược vẫn đánh giá thành thực với lòng mình.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Tiên Tôn tiến vào Phi Tiên môn ngày một nhiều, từ mười mấy người một ngày lúc ban đầu, trở thành một ngày vài trăm người.

Điều này không khỏi khiến cho những người đặt cược âm thầm lo lắng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy vượt qua 3 vạn dễ như trở bàn tay hay sao!

Chương 365.

Lần mua bán Tiên Duyên Lệnh do Thành ca khởi xướng, đã trở thành cuộc hội họp lớn nhận được sự quan tâm nhất trong trung tiên giới.

Mặc dù không dám xông vào phạm vi của Phi Tiên môn, nhưng càng ngày càng có nhiều người xem náo nhiệt từ xa.

Nhiều người không có gì làm thì tính tính, toán toán xem hôm nay lại có bao nhiêu người bước vào.

Ở một khía cạnh nào đó, Thành ca cũng coi như đã đóng góp một cách trá hình.

Cái mười năm cuối cùng của chu kỳ phi thăng trước đó là một thập kỷ máu tanh mưa gió.

Xoay quanh Tiên Duyên Lệnh, giữa các thiên vực lớn, các tông môn lớn và thiên tài yêu nghiệt sẽ bày ra vô số cuộc tranh đoạt và tàn sát lẫn nhau.

Thật sự đến cả não cũng muốn moi ra ngoài.

Những Tiên Tôn chết trong khoảng thời gian này, cùng với Kim Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên vô tội bị ảnh hưởng trong trận chiến này, sẽ tăng gấp mười lần so với 99910 năm trước đó cộng lại.

Mà mười năm này, thậm chí có một vài tông môn nhỏ vì có được Tiên Duyên Lệnh mà bị diệt phái một cách tàn nhẫn.

Nhưng lần này lại ổn, cả trung tiên giới có sự yên ổn hòa bình trước nay chưa từng có.

Tiên Duyên Lệnh đều ở trong tay Khương Thành, mọi người muốn tranh cũng không tranh nổi, từng người từng người đều tỏ vẻ nhàn nhã biết bao.

Trừ việc mỗi ngày đều mở tiên khí truyền tin, xem ngày hôm qua lại có bao nhiêu người tiến vào, làm một vài phép tính tiểu học, bọn họ hoàn toàn không có việc gì làm.

Mọi người mỗi ngày chào hỏi nhau, câu đầu tiên thường là “ngày hôm qua có bao nhiêu”, “tổng cộng có bao nhiêu”.

Hơi thở học thức nồng đậm dập dờn khắp cả trung tiên giới.

Thời gian cứ thế qua đi, số lượng Tiên Tôn tiến vào trong Phi Tiên môn đã nhanh chóng vượt qua một vạn, sau nửa tháng đã

đạt đến con số hai vạn.

Mắt thấy lượng người không ngừng gia tăng, rất nhanh có chiều hướng vượt qua ba vạn, rất nhiều người vừa tức lại vừa vội.

Đa số họ đặt cược đều là không vượt quá ba vạn người.

Nếu vượt quá, há chẳng phải là lỗ vốn rồi sao.

“Đậu má, sao có thể có nhiều người coi tiền như rác vậy chứ?”

“Những người đó bị teo não rồi à? Đắt như vậy mà vẫn vội vàng đi tặng tiên tinh?”

“Ta nghe nói Mộc Lê Tiên Tôn cũng vào rồi.”

“Là thiên tài tuyệt thế trong vòng 200 vạn năm đã đột phá lên Tiên Tôn, Mộc Lê Tiên Tôn sao?”

“Ngoài hắn ra thì còn có ai nữa?”

“Không phải chứ, sư tôn của hắn không phải là Triều Nguyên Tiên Vương sao?”

“Đúng vậy, có Tiên Vương làm chỗ dựa, còn phải đi mua Tiên Duyên Lệnh của Phi Tiên môn sao?”

“Tiên Vương cũng không làm ra Tiên Duyên Lệnh mà, bây giờ hoàn toàn không còn hàng nữa.”

“Vậy thì bọn họ không đợi mười năm tiếp sao? Có Tiên Vương bảo vệ hộ tống, huống hồ thiên phú của hắn cũng mạnh, có Tiên Vương làm chỗ dựa vững chắc, kỳ sau kiếm một mảnh Tiên Duyên Lệnh không phải dễ như trở bàn tay sao?”

“Ta nghe nói… Triều Nguyên Tiên Vương lần này phải đi thượng tiên giới, cho nên Mộc Lê Tiên tôn không chờ nổi nữa rồi.”

“Hả? Có chuyện này sao?”

“Chà, thông tin của các ngươi lỗi thời quá vậy.”

Một vị Kim Tiên thu hồi tiên khí truyền tin, hít sâu một hơi, cố gắng làm dịu tâm trạng đang cực kỳ chấn động của mình.

Lúc này mới dùng giọng điệu run rẩy nhè nhẹ quát lên: “Mới vừa nãy, 31 vị Tiên tôn, 25 vị Kim Tiên và 7 vị Huyền Tiên

của Thiên Tượng tông đã cùng vào Phi Tiên môn, không ra ngoài!”

“Cái gì cơ!”

Có vài người có mặt ở đó kinh ngạc đến mức bật dậy.

“Ta biết Thiên Tượng tông, thuộc Bạch Phượng thiên vực đúng chứ?”

“Đúng vậy!”

“Trời ạ, Thiên Tượng tông của Bạch Phượng thiên vực cũng không mạnh lắm, tổng cộng chắc có 30 vị Tiên Tôn nhỉ?”

“Đúng vậy, ta nhớ bọn họ có khoảng 31 vị Tiên Tôn cùng với cả chưởng môn nữa…”

“Ý là toàn bộ những người quyền cao chức trọng trong tông môn bọn họ đều mua sao?”

Người biết tin tức sớm nhất gật đầu liên tục: “Thiên Tượng tông có 31 Tiên tôn trưởng lão, 25 vị đệ tử chân truyền và 7 vị thiên tài hậu bối, tổng cộng có 63 người muốn cùng phi thăng lần này!”

“Vãi, bọn họ điên rồi à?”

“Vậy phải cần bao nhiêu tiên tinh chứ?”

“Không đến hai trăm triệu, đường đường là một tông môn vẫn có thể gom được.”

“Không, cái ta quan tâm là từ nay về sau Thiên Tượng tông phải làm thế nào?”

“Đúng vậy, những kẻ có máu mặt và thiên tài tinh anh trình độ cao nhất đều đi hết rồi, vậy những người còn lại phải làm sao?”

“Còn có thể làm sao…”

“Rõ ràng mấy cả quyền cao chức trọng của Thiên Tượng tông kia cũng không cần cơ nghiệp này nữa, có thể phi thăng lên thượng tiên giới rồi nói tiếp, còn những người ở lại ấy à, tự sinh tự diệt thôi.”

“Nghe nói rất nhiều đệ tử của Thiên Tượng tông đã bắt đầu đầu quân cho các tông môn khác rồi.”

Những người có mặt mắt to trừng mắt nhỏ, biểu thị mình đã bị sự quả quyết này làm cho choáng váng.

Rất lâu sau đó, mới có người thốt lên một câu nói tục.

“Mẹ nó, xảo quyệt quá nhỉ?”

“Điên rồi, đều điên hết rồi…”

“Mấy kẻ phản bội!”

Nhìn thấy Phi Tiên môn càng ngày càng kiếm được nhiều, những người qua đường như bọn họ khó chịu giống như bại trận vậy.

“Chính nghĩa tuyệt đối không thua!”

“Bọn họ khuất phục Phi Tiên môn tăng giá một cách đê tiện kia, ta xấu hổ khi làm bạn với bọn họ!”

“Đúng vậy, bọn họ không xứng được gọi là tiên nhân!”

Có tiếng la hét chửi rủa trong đám đông, đó là một tiếng la hét đầy phẫn nộ, dường như tiên tinh mà những người đó tiêu mới là của họ vậy.

Tuy nhiên, có một số Tiên Tôn không tham gia chửi bới, bọn họ dần dần im lặng.

Thiên Tượng tông đã lập phái được hàng ngàn vạn năm rồi, những năm này phát triển không ngừng.

Chưởng môn của tông môn này rõ ràng không phải là một kẻ ngu.

Cho dù chưởng môn nhất thời phạm lỗi, bao nhiêu trưởng lão và mấy người cấp cao cũng sẽ không rối loạn cả tập thể như vậy được.

Cho nên, sau khi cân nhắc và suy nghĩ tỉ mỉ, vẫn cảm thấy làm như vậy là xứng đáng!

Cẩn thận suy nghĩ, Thiên Tượng tông không có Tiên Vương tọa trấn.

Dưới tình huống bình thường mà muốn giữ Tiên Duyên Lệnh thì rất khó.

Vì để giữ Tiên Duyên Lệnh, không những phải đối phó với sự ngấp nghé của kẻ địch bên ngoài, còn phải đề phòng sự đố kỵ

và hiềm khích của người trong tông môn.

Kết quả cuối cùng, thậm chí có thể là tông môn suy bại.

Mà lần này họ không tốn đến 2 trăm triệu tiên tinh, 63 người trong tông môn nhẹ nhàng cùng phi thăng…

Cơ hội như vậy sau này còn có sao?

Sóng gió này là lãi hay là lỗ?

Nói trắng ra, trước đó 10 vạn có thể mua được Tiên Duyên Lệnh, nhưng mua được cũng chỉ là một cơ hội khó liệu chừng, hoàn toàn không giữ nổi.

Mà lần này 300 vạn mua được rồi, là chắc chắn phi thăng.

Sau khi hiểu rõ điều này, có vài người xem lại những lời chửi rủa kia, bỗng nhiên có chút buồn cười.

Tiếp đó, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi nơi này.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày.

Mỗi ngày lượng người tiến vào Phi Tiên môn ngày càng nhiều, gần đây mỗi ngày thậm chí còn lên hàng ngàn.

Hai người Tố Diệp, Tố Mộng bận bù đầu bù óc.

Sau khi xin chỉ thị của Khương sư tổ, lại điều động thêm hàng trăm đệ tử đến để phụ trách tiếp đón và bán hàng.

Nhìn khu biệt viện càng ngày càng náo nhiệt, nụ cười của Nguyên Chân chưởng môn cười không ngớt.

Này phải kiếm được bao nhiêu tiên tinh đây?

“Lão tổ đúng là sáng suốt quá!”

“Nghĩ lại lúc ban đầu chúng ta còn cho rằng 30 vạn là cao rồi…”

“Ha ha, dù sao cũng nhờ có tầm nhìn dài lâu của lão nhân gia như hắn.”

“Đó là điều đương nhiên, nếu không sao hắn có thể trở lão tổ có tiếng tăm bao đời chứ…”

Nói đến đây, đột nhiên Nguyên Thịnh bụm chặt miệng.

Trong lòng nhóm người Nguyên Thù, Nguyên Mục ở bên cạnh cũng nhạy bén.

“Lão tổ nhiều đời gì cơ?”

“Ngươi và chưởng môn vẫn luôn giấu giếm bọn ta, cũng nên nói ra chân tướng đi chứ?”

“Đúng vậy đó, rốt cuộc Khương lão tổ là vị nào trong tông môn chúng ta, tới nay ta cũng không tìm được.”

“Bây giờ trung tiên giới không có gì có thể lay động sự tồn tại của hắn, còn gì không thể nói sao?”

Khóe miệng Nguyên Thịnh co lại, do dự nửa ngày, vững vàng lắc đầu.

“Cái này thật sự không thể nói được.”

Lão tổ ở Trung Tiên giới không có kẻ địch, nhưng nếu như thân phận của hắn bị bại lộ, chỉ e rằng sẽ dẫn tới sự vây đánh chồng chất của Tiên Đế.

Sắp lên thượng tiên giới rồi, không nên gây thêm rắc rối gì.

Chương 366.

Theo sự thay đổi của thời gian, Tiên Duyên Lệnh của Phi Tiên môn bán ra ngày càng nhanh.

Rất nhiều Tiên Tôn vốn dĩ cảm thấy đau lòng, ban đầu kiên quyết không muốn là một Tiên Tôn “coi tiền như rác”, nhưng giờ tâm thế dần dần thay đổi.

Nhìn thấy nhiều “kẻ phản bội” lựa chọn mua như vậy, trong lòng bọn họ ngày càng lo lắng.

Ngươi không mua, người khác mua.

Cứ như vậy, không mất bao lâu, đã không còn hàng nữa rồi.

Cho dù đến lúc muốn mua, cũng không mua nổi.

Liệu bản thân kỳ sau có thể chắc chắn đi lên không?

Cho dù may mắn lên được, người khác cũng đã ở lại thượng tiên giới 10 vạn năm rồi.

Dưới sự thôi thúc tranh đấu nội tâm, càng ngày càng có nhiều Tiên Tôn lựa chọn "khuất phục".

Những người lúc trước đặt cược, đã trở thành trò cười từ lâu rồi.

Trong vòng vỏn vẹn ba tháng, lượng Tiên Duyên Lệnh của Phi Tiên môn bán ra đã vượt quá con số 10 vạn.

Hơn nữa, chiều hướng này không có dấu hiệu giảm đi.

Hoàn toàn không chỉ có một tông môn "qua sông đập nồi" như Thiên Tượng tông, mọi người đều là mua tập thể.

Đối với những tông môn này mà nói, đây là cơ hội thay đổi vận mệnh ngàn năm có một.

Mà rất nhiều Ma Vương và Tiên Vương muốn phi thăng lần này, cũng vì không bỏ được hậu bối mà tới.

Khi đã được 4 tháng, Tiên Duyên Lệnh bán ra đã đạt 15 vạn mảnh!

Tất cả mọi người đều biết, 14 vạn môn đồ của Phi Tiên Môn chắc chắn phải phi thăng toàn bộ.

Khương Thành nhiều nhất cũng chỉ bán ra 16 vạn viên, số còn lại giữ lại cho mình dùng.

Cho nên, sắp không còn hàng nữa rồi!

Vì thế mấy ngày cuối cùng, số người đến mỗi ngày đạt đến 3-4 ngàn người.

Nhìn "đại điện bán hàng" người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt, vài vị trưởng lão và Nguyên Hạc, Nguyên Triết chép chép miệng.

Vậy mà bọn họ cảm thấy có chút lỗ vốn.

"Cứ theo tình hình này, cho dù tăng giá cũng sẽ tranh nhau mua."

"Theo ta thấy, cho dù tăng giá lên 400 vạn cũng có thể bán hết."

"Đúng vậy, sớm biết thế này chắc chắn đã định giá cao hơn rồi."

Nguyên Chân chưởng môn mặt mũi sa sầm: “Không thể như thế! Làm vậy sẽ làm tổn hại môn phong của Phi Tiên môn chúng ta!”

Nguyên Thù trưởng lão cung kính gật đầu: “Đúng vậy, sư tổ gia nhân từ như thế, chúng ta không thể làm tổn hại thanh danh của hắn được.”

Chính vào ngày đó, viên Tiên Duyên Lệnh thứ 165424 đã được bán ra.

Còn lại 141479 mảnh Tiên Duyên Lệnh, vừa đủ cho số lượng đệ tử chân truyền và các trưởng lão trong và ngoài môn của Phi Tiên Môn hiện nay.

Mọi người trong Phi Tiên môn không biết lời hứa của chưởng môn với đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, chỉ biết đây chính là số lượng mà sư tổ muốn giữ lại.

Vì thế, bán đến con số này, Tố Diệp và Tố Mộng cùng đứng dậy.

“Đã bán hết Tiên Duyên Lệnh.”

Lời này vừa nói, lập tức khiến cho hàng ngàn Tiên Tôn phía sau còn chưa mua được Tiên Duyên Lệnh nhảy cẫng lên.

“Gì cơ?”

“Bán hết rồi ư?”

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Đúng vậy, lão hủ không ngại xa xôi, vượt qua 96 thiên vực cuối cùng mới đến tới đây, kết quả là chuyến đi vô ích sao?”

“Không phải các ngươi vẫn còn Tiên Duyên Lệnh sao, mới vừa nãy ta còn nhìn thấy ngươi thu hồi.”

“Đúng, tại sao không bán nữa?”

Bọn họ vốn dĩ đã rất cấp bách, bây giờ không mua được, có thể tưởng tượng có bao nhiêu tan vỡ.

Trong nháy mắt, bên trong đại điện ồn ào ầm ĩ, rối loạn một trận.

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thù phải vội vàng xông lên trấn an.

“Chư vị!”

“Chư vị cùng nghe ta nói một lời, Phi Tiên môn ta có 141479 môn đồ, các ngươi cũng biết rồi.”

“Từ lúc đầu, chúng ta đã định đưa cả môn phái phi thăng.”

“Cho nên bọn ta bắt buộc phải giữ lại đủ số lượng cho mình, đây là lẽ thường đúng chứ?”

“Bọn ta có thể hiểu được tâm trạng thất vọng của mọi người, cũng hy vọng chư vị có thể hiểu cho chúng ta…”

Lời này của hắn nói ra có tình có lý, nhưng những người có mặt ở đây đang bị nỗi thất vọng bao trùm rồi, còn nghe lọt thế nào được?

“Nguyên Chân chưởng môn, vì Tiên Duyên Lệnh này mà lão hủ đã bán cả tiên khí pháp bảo tùy thân rồi!”

“Hoàn toàn đã được ăn cả ngã về không rồi!”

“Nếu lần này không mua được, vậy ngươi bảo ông già này về sau sống như thế nào đây?”

“Đúng vậy, Tuyệt Chiếu tông của bọn ta đã nhượng lại nơi đóng quân với giá rẻ cho người khác rồi, bây giờ 103 người có mặt ở đây chỉ trông chờ vào lần phi thăng này mà thôi…”

“Đường lui đã đứt rồi, nếu không mua được, thì chẳng bằng chết đi cho xong!”

Nghe đám người mồm năm miệng mười lên án, đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh không biết phải làm sao.

Cũng không phải bọn ta ép các ngươi bán tiên khí, pháp bảo, thậm chí còn bán cả địa bàn tông môn mà.

Nhìn thấy đám người này sắp ầm ĩ, có xu hướng đánh nhau, Nguyên Chân, Nguyên Thịnh có chút luống cuống.

Chuyện mua bán này quá lớn, liên quan đến quá nhiều người, bọn họ hoàn toàn không thể trấn giữ được.

“Mau đi mời sư tổ!”

“Để lão nhân gia hắn tới đây giữ yên những người này!”

Lát sau, Khương chưởng môn nghe tin thật sự đã đến.

Hắn vừa xuất hiện, đám Tiên tôn vốn dĩ còn nháo nhào lên đã yên ổn trong chốc lát.

Người có tên như cây có bóng, thanh danh của Khương chưởng môn ở trung tiên giới bây giờ có thể ngăn một đứa bé khóc đêm, cho dù thực chất hắn ngày nào cũng ngủ trong điện của mình.

"Chuyện gì vậy?"

Hắn vừa hỏi, mọi người lập tức mở miệng.

Nhưng mà trái với sự lên án vừa nãy, bây giờ lễ phép hơn nhiều.

"Khương lão tổ, ngươi có thể giúp đỡ một chút được hay không, lại bán một mảnh cho ta…"

"Đúng vậy, nếu lần này không mua được, Tuyệt Chiếu tông bọn ta đã không còn chỗ sống nữa rồi."

"Bọn ta biết ngươi là người tốt, nhất định sẽ không để cho mọi người tay không trở về có đúng không?

Ngay cả câu "người tốt" cũng lấy ra rồi?

Thành ca nghe mà bật cười, hắn lại không biết những lời đánh giá về mình bên ngoài sao.

Nhưng mà, vốn dĩ hắn không định bán hết Tiên Duyên Lệnh.

Phi Tiên Môn hơn 14 vạn người, và đám đồ tử đồ tôn Tiêu Hỗn, Tịch Vân kia nữa, hắn đều có thể dùng Toàn Cơ Đồ đi lên.

Cho nên số Tiên Duyên Lệnh đó, thực chất một mảnh cũng không cần phải giữ lại, có thể bán hết.

Nhưng nhìn đám người này gấp gáp như vậy, hắn lại có suy nghĩ khác.

"Các ngươi cũng biết, Phi Tiên môn nhiều người như thế nào…"

"Lão tổ à, cầu xin ngươi đấy, bán một mảnh đi!"

"Tiểu lão quỳ dập đầu ngươi!"

Thình thịch, Thành ca suýt cạn lời, lão huynh à ta còn chưa nói xong, ngươi không cần phải vội vàng hành đại lễ như vậy

chứ.

“Haiz, ta không nhẫn tâm, không nỡ nhìn các ngươi rơi vào hoàn cảnh như vậy.”

“Được thôi, lại bán đi.”

Mọi người vui mừng khôn xiết, trong điện hoan hô một mảng, dường như đã đến bước đường cùng rồi lại có được lối thoát.

“Đa tạ Khương lão tổ!”

“Khương lão tổ thật sự là một người hiền lành tốt bụng số một trong trung tiên giới!”

“Châm chước cho bọn ta quá rồi…”

Nếu như những người ngày ngày bôi nhọ, công kích Thành ca nhìn thấy cảnh này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Người ta còn cảm kích nữa cơ.

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thù có chút nóng ruột.

“Sư tổ gia…”

“Nếu bán cho bọn họ, chúng ta phải làm thế nào?”

“Đúng vậy, bán nhiều hơn một viên, đệ tử của chúng ta sẽ bớt đi một người.”

Thành ca chau mày, tận tình khuyên bảo: “Các ngươi không được hẹp hòi như vậy, mọi người đều cùng tu tiên trong trung tiên giới.”

“Chúng ta nhường một chút, giúp đỡ người khác, cảnh giới tâm hồn của bản thân cũng có thể thăng hoa, đúng chứ?”

“Mình có thể khổ một chút thì khổ một chút, không thể phụ lòng người khác được?”

Lời này nói ra làm cho tất cả mọi người ở đây đều mông lung.

Có thể tu đến Tiên Tôn, đầu óc rất bình thường.

Cho nên bọn họ nghe được lời này, lập tức cảm thấy có chút bất thường.

Chương 367.

Đừng thấy vừa nãy miệng nói gì mà "người tốt số một trung tiên giới", đấy chỉ là lo lắng hắn không bán, cho nên sống chết cũng phải nói tốt để nịnh Khương chưởng môn mà thôi.

Nịnh hót mà không cần phải trả bất cứ cái giá nào.

Trong lòng nghĩ như thế, chỉ có bọn họ biết.

Bây giờ nghe được lời này, bọn họ cảm thấy rất lạ lùng.

Để bọn họ có thể đi lên mà tình nguyện hy sinh lợi ích của bản thân sao?

Còn cảnh giới tâm hồn đạt được thăng hoa?

Trung tiên giới có người cao thượng như vậy sao?

Bọn họ có chút không tin nổi!

"Khương lão tổ, ngươi…"

"Thế này làm bọn ta cảm động quá."

"Cảnh giới như vậy làm bọn ta rất tự ti!"

Thành ca cười cười tiếp nhận những lời tán dương, tới khi bọn họ không còn gì để khen nữa, mới xua xua tay.

"Nhưng mà, vừa nãy các ngươi cũng nghe rồi, bán cho các ngươi một mảnh, có nghĩa là đệ tử của Phi Tiên môn sẽ ít đi một người."

"Đây là tổn thất vô cùng to lớn của bọn ta."

"Cho nên, Tiên Duyên Lệnh bán sau, phải thu thêm chút phí tổn thất."

Phụt!

Đám người Nguyên Chân chưởng môn và nhị trưởng lão Nguyên Thù suýt chút nữa ngã xuống.

Không lâu trước bọn họ vừa nói không được tăng giá, tránh việc làm tổn hại đến thanh danh của lão nhân gia.

Kết quả là bây giờ Thành ca tự mình nói chuyện tăng giá, thế này thì mặt mũi bọn họ để đâu cho được hả!

Những Tiên tôn khác có mặt cũng bàng hoàng…

Ơ, hóa ra dông dài như vậy, mục đích chính là để tăng giá à?

Ngươi nói sớm chứ, hại bọn ta còn nói nhiều lời tốt đẹp như vậy.

“Các ngươi không lên tiếng, lẽ nào không hiểu? Nếu không hiểu, có thể không mua.”

Mọi người vội vàng đáp: “Hiểu, hiểu!”

“Bọn ta đương nhiên là hiểu, quý phái tổn thất lớn như vậy, bồi thường tổn thất cũng là điều nên làm.”

Đến thời điểm then chốt này rồi, bọn họ không mua không được.

Có người nóng lòng sốt ruột mà hỏi: “Vậy Khương lão tổ muốn bán bao nhiêu?”

“Cái này…”

Khương Thành xoa cằm nghĩ nghĩ: “Tăng lên 100 vạn tiên tinh đi, bọn ta cũng không thể xấu xa quá được.”

“Tiếp theo đây, Tiên Duyên Lệnh sẽ bán 400 vạn một mảnh.”

Nghe thấy mức giá này, mọi người có mặt đều có biểu cảm, tâm trạng khác nhau.

Có người hít sâu một hơi, 400 vạn bọn họ vẫn có thể chấp nhận.

Có người cơ bản chỉ tích được 300 vạn, có chút thương cảm.

“Khương lão tổ, có thể rẻ hơn một chút được không!”

“Đúng đấy, chúng ta không đủ…”

“Không đủ thì ta cũng không còn cách nào khác, bổn lão tổ phải dùng một cái giá hợp lý để cho các đệ tử trong môn, đúng chứ?”

Về câu hỏi này, thái độ của Thành ca vô cùng kiên quyết, hoàn toàn không nhượng bộ.

Chê đắt thì có thể không mua mà!

Hắn không thương cảm mấy người này.

Suy cho cùng Tiên Duyên Lệnh đã bày bán vài tháng rồi, do lúc đầu các ngươi do dự không đến sớm đó, là do các ngươi tự chuốc lấy.

Nói trắng ra đợi đến ngày bán hết sạch 30 vạn mảnh, cũng vẫn còn người hối hận tới muộn đấy.

Đến lúc này rồi thì phải trách ai cơ?

Lẽ nào trách hắn à?

Cái giá 400 vạn, trong số hơn ngàn người có mặt thì có bảy tám trăm người thành giao.

Bỏ lỡ cái tiệm này thì không còn cửa tiệm nào đâu.

Những người còn lại không đủ tiên tinh, chỉ đành tạm thời rời đi trước.

Bọn họ vừa ra, ngay lập tức những tiên nhân xem náo nhiệt ở bên ngoài xôn xao.

Mấy tháng vừa qua, hễ là Tiên Tôn tiến vào Phi Tiên môn thì không có ai bước ra.

Vì để có được sự bảo vệ của Thành ca, toàn bộ lựa chọn ở lại bên trong "khu an toàn".

Đây là nhóm người đầu tiên bước ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ta biết rồi, bán hết rồi!"

"Đúng rồi, Tiên Duyên Lệnh của bọn họ bán hết rồi."

"Trò vui này cuối cùng cũng kết thúc rồi!"

Chính vào lúc mọi người đang nhao nhao bàn luận, một nhóm trưởng lão của Phi Tiên môn bay ra.

Đối mặt với đám đông đang vây xem, Nguyên Chân Tiên tôn rót tiên lực, âm thanh truyền đi rất xa.

"Lão tổ bổn môn có lệnh!"

"Vốn dĩ Tiên Duyên Lệnh đã bán hết rồi, số còn lại để giữ lại cho đệ tử Phi Tiên môn dùng."

"Nhưng xét thấy còn rất nhiều Tiên Tôn muốn phi thăng, lão tổ của bổn môn có lòng tốt, quyết định cắt một phần lợi ích của bản môn, lại bán thêm 5 vạn mảnh Tiên Duyên Lệnh!"

"Do 5 vạn này sẽ dẫn tới việc 5 vạn đệ tử của bản môn không thể phi thăng, tổn thất cực lớn, cho nên giá bán đổi thành 400

vạn tiên tinh thượng phẩm!”

Nói xong, một hàng người lại quay lại bên trong Phi Tiên môn.

Những tiên nhân vây xem bên ngoài náo nhiệt một hồi.

“Gì cơ, vậy mà còn dám tăng giá?”

“Vãi chưởng, 300 vạn đã cao lắm rồi, không ngờ còn có thể xấu xa hơn nữa?”

“Người này điên rồi à?”

“Vì kiếm tiên tinh, ngay cả cơ hội phi thăng của đệ tử trong môn cũng bán đi cho được…”

“Lão tổ tông môn như vậy, cũng quá bạc tình rồi.”

“400 vạn, chỉ có kẻ ngu mới mua nhỉ?”

“Hình như có người mua rồi, vừa nãy có không ít người bước vào bên trong rồi không ra nữa.”

“Những người đó chỉ là đâm lao phải theo lao thôi, sau này tuyệt đối sẽ không có nữa, không tin thì đợi mà xem!”

Tin tức Tiên Duyên Lệnh tăng giá, rất nhanh đã truyền ra ngoài.

Suy cho cùng trong khoảng thời gian này, Phi Tiên môn chính là “thế giới trung tâm” của trung tiên giới, tất cả mọi người không có việc gì làm, đều quan tâm cặn kẽ mọi động tĩnh ở đây.

Nghe nói tăng giá, tự nhiên lại bùng nổ lần nữa.

Bên phía biệt viện của Phi Tiên môn, nhóm người đã mua trước Tiên Duyên Lệnh như Thần Hỏa Tiên Tôn, tâm trạng vô cùng tốt đẹp.

Bọn họ không nhịn được mà bội phục sự quyết đoán của mình, đến sớm tiết kiệm được 100 vạn.

Nhưng những người bên ngoài khác, không giống như vậy.

Thành ca đương nhiên là bị vô số người mắng lên tận trời, vinh dự đạt được danh hiệu “ người xấu xa số một trung tiên giới”.

Thậm chí còn có người đặt cho hắn một phong hào "Tiên Vương xấu xa".

"Ta dám đánh cược, lần này tuyệt đối không có người mua!"

"Đúng vậy, tự tiện tăng giá, hắn coi mọi người là kẻ ngu mà giỡn cợt à."

"5 vạn Tiên Duyên Lệnh này có thể bán được một vạn thì ta thua!"

Vỏn vẹn 5 ngày sau, những người đoán không bán được lúc trước, rất nhanh đã bị vả mặt.

Nhìn đám Tiên Tôn mù quáng kia, những người bên ngoài vốn muốn xem trò cười đều sững sờ.

"Chuyện gì thế này?"

"Tại sao tăng 100 vạn tiên tinh rồi mà người mua càng nhiều thế?"

"Cái này… bọn ta không hiểu được."

"Những người này điên hết rồi, chắc chắn là điên rồi."

Không còn cách nào khác, tin tức tăng giá vừa truyền ra, rất nhiều người mắng.

Có người vốn dĩ muốn mua đã tiêu tan suy nghĩ.

Nhưng còn có nhóm người, vì vậy mà càng gấp rút.

Người ta đã bỏ ra 5 vạn mảnh từ phần của mình, không mua nữa thì thật sự muộn rồi.

Tăng giá có nghĩa là quý giá, giống như phe vé vip vậy, càng tăng thì người cướp càng nhiều, không tăng không có nhiều người cướp như vậy.

Mấy ngày này hình như mỗi ngày có hơn ngàn người tiến vào, vượt qua sự đoán của tất cả mọi người.

Năm ngày trôi qua, Phi Tiên môn truyền ra tin tức, 5 vạn Tiên Duyên Lệnh mới đã bán hết rồi.

Không còn hàng, mọi người rời đi.

Rất nhiều Tiên Tôn không mua được ở ngoài cửa, hét lên đầy bi thương và tuyệt vọng!

“Bán chút nữa đi!”

“Đúng vậy, bán thêm một chút nữa được không?”

“Chúng ta không dễ dàng gì mới đến dây, đã dùng tốc độ nhanh nhất rồi, có thể phá lệ được không, cho dù bán thêm một mảnh cũng được!”

Nguyên Chân chưởng môn chỉ đành chắp tay xin lỗi.

“Không còn nữa, chư vị, thật sự không còn nữa!”

“Bán thêm 5 vạn đã làm cho đệ tử của Phi Tiên môn không thể phi thăng rồi.”

“Mong chư vị có thể hiểu cho, mau trở về đi, trở về đi…”

Chương 368.

Không thể nào hiểu nổi.

Với những người không thể mua được, điều đó chẳng khác gì trời sập cả.

Điều này còn nghiêm trọng hơn cả việc khong giành được vé vip vô số lần, suy cho cùng thượng tiên giới cũng là một cơ duyên liên quan đến cả nửa đời sau của bọn họ.

“Có thể để Khương lão tổ của quý phái ra ngoài nói vài câu được không?”

“Đúng vậy, hỏi ý kiến của lão nhân gia hắn cũng được mà!”

“Nhỡ đâu lão nhân gia hắn vẫn đồng ý bán thì sao?”

Dưới hàng vàng hàng vạn lời hô hoán, Khương chưởng môn cũng thật sự bước ra ngoài.

Được rồi, ban đầu hắn cũng định đi ra mà.

Tiên Duyên Lệnh còn chưa bán hết, hắn còn phải bận rộn lắm đấy.

“Các vị, ta vô cùng hiểu nguyện vọng muốn mua Tiên Duyên Lệnh của các ngươi.”

Đón lấy ánh mắt vô cùng nóng của hàng vạn Tiên Hôn, hắn lại biểu diễn một vở kịch thành khẩn một lần nữa.

“Nhưng các ngươi cũng rất rõ mà, việc lấy 5 vạn Tiên Duyên Lệnh ra để bán đã khiến một số đệ tử ngoại môn ta phái đi đã mất cơ hội có Tiên Duyên Lệnh để tiến vào thượng tiên giới!”

Dù sao cũng phải nói là dùng Toàn Cơ Đồ chứ không thể nói họ ngoan ngoãn ngồi trong Toàn Cơ Đồ được.

Thành ca tỏ vẻ bản thân chưa từng nói dối.

“Nếu như tiếp tục bán, vậy thì phần của đệ tử nội môn cũng chẳng còn nữa.”

“Làm sau lòng ta chịu được việc này cơ chứ?”

“Làm như vậy, ta sẽ trở thành tội nhân của môn phái!”

“Cho dù ta còn muốn bán cho các ngươi, cũng không thể làm như vậy, hầy…”

Mọi người nghe xong, những lời này chẳng có vẻ gì là cứng nhắc lắm.

Thực lực của Khương lão tổ mạnh đến mức khiến cho kẻ khác vô cùng phẫn nộ, nhưng lại ra vẻ như rất mềm lòng?

Có lẽ kiên cường nói thêm lại thuyết phục được ấy chứ?

“Khương lão tổ, bán chút nữa đi…”

“Đúng vậy, ngươi đại lượng từ bi đi chứ, ngươi xem, chúng ta đến đây cũng chẳng dễ dàng gì.”

“Đệ tử nội môn còn trẻ, bọn họ còn có vô vàn cơ hội!”

“Đúng thế, bọn ta chỉ có thể trông cậy vào lần này…….”

“Bán thêm một lần nữa đi!”

Thành ca xua tay lia lịa: “Không được không được, không thể bán nữa, thật sự không thể bán.”

“Phần của đệ tử ngoại môn thì cũng thôi đi, đây là phần của đệ tử nội môn, tuyệt đối không thể bán nữa!”

“Bán đi bán đi!”

“Khương lão tổ nhất định không muốn để chúng ta thất vọng mà về!”

Đầu Thành ca lắc rất kiên quyết: “Các ngươi cũng biết, đó là đệ tử nội môn, không giống nhau!”

Ba chữ “không giống nhau” hắn đọc rất nặng nề.

“Cùng lắm thì chúng ta lại bỏ nhiều ra một chút, bồi thường cho đệ tử nội môn của quý phái!”

“450 vạn, ngươi thấy thế nào?”

Má ơi, cuối cùng cũng có người nói, ca cũng nhấn mạnh mấy lần đây là phần của đệ tử nội môn, và phần trước đó không giống nhau.

Chỉ có điều, 450 vạn này không phải giá tiền trong lòng mình.

“Đây không phải vấn đề giá tiền, thật sự không thể bán…”

“500 vạn! Khương lão tổ, đây đã là toàn bộ gia tài của ta rồi!”

Được rồi 500 vạn vẫn là có thể chấp nhận được.

“Ôi…”

Thành ca thở dài một tiếng, sau đó ánh mắt rối rắm thất thường, thoạt nhìn giống như đã trải qua một trấu tranh lý trí kịch liệt.

Lúc này mới miễn cưỡng gật đầu.

“Được rồi, nếu các ngươi đã thiết tha như thế, ta nếu không giúp người khác hoàn thành nguyện vọng, cũng có phần hơi không hiểu tình người.”

“Vậy thì 500 vạn đi!”

Xôn xao!

Đám người bên trong lập tức vỗ tay, tiếng hoan hô sôi nổi vang lên.

“Khương lão tổ trượng nghĩa!”

“Khương lão tổ tốt bụng quá!”

Phụt!

Đám trưởng lão Nguyên Chân và Nguyên Thịnh suýt chút nữa hộc máu ngay tại chỗ.

Trước kia mỗi lần có nhiệm vụ không đi theo lão tổ ra ngoài, bọn họ cũng không hiểu rõ, chỉ cảm thấy hào quang của lão tổ cao ngất.

Bây giờ rốt cuộc đã nhìn ra.

Phong cách của lão tổ, dường như là không có lợi ích thì không dậy sớm.

Rất nhanh, tin tức tăng giá mới lại truyền ra ngoài.

Phi Tiên môn quyết định nhịn đau miễn cưỡng từ bỏ những thứ yêu thích, số lượng bán ra thêm là 5 vạn mảnh Tiên Duyên Lệnh, giá hộc máu là 500 vạn tiên tinh.

Lần này, trên dưới trung tiên giới lại vô cùng xôn xao.

“Lại tăng giá nữa hả?”

“Coi trời bằng vung, hoàn toàn là coi trời bằng vung!”

“Đây là hành vi đê tiện vô sỉ, không ai có thể quản được sao?”

“Quản thế nào, ai dám quản?”

Đi tới bước này, cũng không có ai lại dám vỗ ngực nói lần này chắc chắn như đinh đóng cột rằng không thể bán được.

Sau khi liên tục bị vả mặt mấy lần, tất cả mọi người đều không thể không véo cái mũi thừa nhận một sự thật không muốn thừa nhận.

Tiên Duyên Lệnh không phải là Khương Thành yêu cầu người khác mua, mà là người khác xin hắn bán.

Tiên Tôn của trung tiên giới quá nhiều, dường như nhiều không đếm xuể.

Huống hồ lần này có một số Kim Tiên và Huyền Tiên cũng đi theo để mua.

Nhiều người như thế, 30 vạn tấm ngay từ đầu thực ra còn lâu mới đủ dùng, cung không đủ cầu.

Quyền chủ động từ đầu đến cuối đều ở trên tay hắn.

Mà lần này tăng giá, cũng khiến một số người thông minh đánh hơi được tiết tấu.

Khương lão tổ cố ý sao?

Thực ra vốn dĩ dự định là bán nhiều hơn đúng không?

Cái gì mà giữ lại cho đệ tử Phi Tiên môn, chỉ sợ hắn ban đầu không dự định đem quá nhiều người phi thăng.

Sau khi làn sóng này bán hết, rất có thể vẫn còn làn sóng tiếp theo.

Nhưng vào thời gian này, có lẽ giá cả là 600 vạn.

Cho nên nếu muốn hãy hạ quyết tâm mua càng sớm càng tốt, nếu như không đuổi kịp làn sóng lần này, vậy làn sóng tiếp theo sẽ tiêu hơn 100 vạn tiên tinh.

Có một giác ngộ, làn sóng Tiên Duyên Lệnh tăng giá bán thậm chí còn nhanh hơn trước!

Ấp ủ tâm tính tiết kiệm 100 vạn, rất nhiều người đều hướng về phía Phi Tiên môn liều mạng chạy như bay, ngày đêm không ngừng điên cuồng gấp rút lên đường.

Sau ba ngày ngắn ngủi, 5 vạn tấm Tiên Duyên Lệnh lại hết sạch lần nữa.

Sau đó lại là một đám người kêu rên, Thành ca lại lần nữa ra mặt trấn an.

À… cái đó… lần này thật sự không thể bán nữa.

Nếu lại bán, đệ tử nội môn của bổn môn một người cũng không thể đi lên, ngay cả một số trưởng lão ngoại môn cũng không kịp phi thăng.

Ta không thể làm như thế…

Mọi người cũng biết tiết tấu của hắn.

Nói thẳng, bọn ta bằng lòng ra 600 vạn.

Thế là Khương lão tổ “mềm lòng”, lại nhịn đau một lần nữa cắt nhượng 3 vạn tấm, lấy được “đền đáp” sự yêu mến của mọi người.

Lần này tăng giá, bên ngoài đã không còn kinh ngạc như thế.

Mọi người đều quen rồi, cũng sớm đoán được.

Mà lần này bán 3 vạn tấm Tiên Duyên Lệnh tính giá 600 vạn tiên tinh, chỉ vừa mới ngày thứ hai đã bán không còn một mảnh.

Lúc này, vẫn còn có người chạy tới bên ngoài Phi Tiên môn hệt như trước.

Mọi người lại lần nữa hô hoán Khương lão tổ, hy vọng hắn có thể lại bán một chút cho mình.

Nói thật, đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh bây giờ có chút luống cuống.

Hiện giờ bản thân Phi Tiên môn chỉ còn lại đúng hơn 1 vạn tấm.

Nếu lại tiếp tục bán, vậy rất nhiều trưởng lão cũng không có.

Nhưng mà thật đáng tiếc, Thành ca làm chủ mọi việc ở Phi Tiên môn.

"Ôi, các vị, bản thân bọn ta cũng chỉ còn thừa lại 1 vạn tấm, 14 vạn môn nhân của Phi Tiên môn, nếu như lại bán nữa…"

Lời này của Thành ca vừa mới bắt đầu nói, rất nhiều người bên ngoài vô cùng biết điều giúp hắn thêm thắt luôn.

"Bọn ta ra giá 700 vạn!"

"Đúng vậy, bọn ta ra giá 700 vạn!"

"Khương lão tổ, Phi Tiên môn của ngươi bớt đi mấy người cũng chẳng sao đâu?"

"Đúng thế, ban đầu cũng không có ai có thể lên thượng tiên giới được, bọn ta cũng là vì san sẻ với ngươi thôi!"

Vì vậy, Thành ca lại lần nữa đưa ra quyết định "gian nan", bán hơn 9000 tấm với cái giá 700 vạn.

Đến lúc này, Tiên Duyên Lệnh còn lại của Phi Tiên môn, đã chỉ còn 1000 tấm.

Thế mà vẫn có lớp lớp người chạy đến từ bên ngoài.

Mọi người cũng hiểu, Phi Tiên môn chắc chắn phải để lại một phần cho bản thân, ít nhất thì trưởng lão nội môn và trưởng lão trung tâm cùng với đệ tử chân truyền sẽ cùng được phi thăng, đúng không?

Có lẽ thật ra 1000 tấm không đủ lắm.

Nhưng hiểu thì hiểu, nhu cầu phi thăng thượng tiên giới của chính bọn họ vẫn hiển hiện ngay trước mắt đây.

"Khương lão tổ, ta ra giá 800 vạn!"

“Đúng, bọn ta ra giá 800 vạn, ngươi lại bán thêm một chút được không?”

Lần này, Thành ca không gật đầu.

Bởi vì… 800 vạn đã không còn thoả mãn được lòng ham muốn của hắn nữa.

Chương 369.

Ngay từ đầu, mong muốn của Thành ca là tất cả 306921 tấm Tiên Duyên Lệnh bán sạch với cái giá 300 vạn.

Cuối cùng kiếm được hơn 900 tỷ tiên tinh đã khiến hắn vô cùng thoả mãn.

Nhưng khi bán, hắn phát hiện bản thân vẫn còn đánh giá thấp mấy người mua nhiệt tình của Trung Tiên Giới.

Vì thế hắn chỉ có thể “hưởng ứng lời kêu gọi của mọi người”, bất đắc dĩ tạo ra làn sóng tăng giá.

Đến bây giờ 1000 tấm này, ai cũng đều biết đây là phần cuối cùng.

Đương nhiên hắn muốn bán với cái giá trên trời.

“Các vị, hiện giờ Tiên Duyên Lệnh không còn lại bao nhiêu, ta cũng không thể thoả mãn nhu cầu của tất cả mọi người.”

“Cho dù có ban phát tấm lòng lớn bán Tiên Duyên Lệnh cuối cùng này cho các ngươi, vậy những người đang gấp rút đi đường phải làm sao giờ?”

Hắn nhìn về nơi xa, đôi mắt mang theo vẻ đau xót.

“Rất nhiều người bởi vì đường xa, không theo kịp lần bán này.”

“Nếu như bây giờ ta bán hết đi, chẳng phải là sẽ phụ lòng bọn họ sao?”

“Một chén nước phải giữ thăng bằng, từ trước đến nay ta chủ trương công bằng không cho phép bản thân làm như vậy!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nghĩa là sao?

“Vậy Khương lão tổ ngươi định bán thế nào…”

Thành ca thu hồi ánh mắt, nghiêm nghị nói: “Ta định 8 năm sau làm một cuộc bán đấu giá, mọi người cạnh tranh công bằng lượt Tiên Duyên Lệnh cuối cùng này.”

“Đương nhiên, ý định ban đầu của ta cũng không muốn lại tăng giá nữa, giá thấp nhất quyết định là 700 vạn tiên tinh.”

Đù!

Vào giờ khắc này mọi người có mặt ở đây đều muốn mở miệng chửi bậy một cách mãnh liệt.

Nhưng mà thực lực của Thành ca quá mạnh mẽ, không ai dám nói ở trước mặt hắn mà thôi.

Những người này không phải kẻ ngu, một khi làm tiến hành bán đấu giá, giá cả thật sự không khống chế được.

Cái gì mà tăng giá, đến lúc đó đừng nói 700 vạn hay 800 vạn, chỉ sợ cho dù đến 1000 vạn cũng không thể dừng được.

Hơn nữa hắn còn cố ý quyết định thời gian vào tám năm sau.

Điều này rõ ràng là cho các ngươi thời gian để gom góp tiên tinh, hoàn toàn là ý đồ đáng chết.

Mặt đất của trung tiên giới đều sắp bị hắn nạo lên một lớp.

Dưới sự “uy danh tối cao” của Khương lão tổ, mọi người cuối cùng chỉ có thể dẹp đường hồi phủ.

Mà tin tức bán đấu giá của 8 năm sau, cũng nhanh chóng truyền ra ngoài.

Đừng nói những tiên nhân bình thường của trung tiên giới, ngay cả trên dưới Thiên Khu các cũng trợn mắt há hốc mồm.

Đám Tiên Vương Độ Trần và Diệp Dương tỏ vẻ xem như là bản thân là được mở rộng tầm mắt.

Không phải họ chưa từng tham gia đấu giá, thậm chí tất cả còn đều là tay già đời.

Nhưng lấy Tiên Duyên Lệnh ra bán đấu giá, hành động này, bọn chưa từng dám nghĩ tới việc này.

“Hắn không định dẫn dắt Phi Tiên môn phi thăng sao?”

“Đúng thế, nếu như bán nữa, người của chính Phi Tiên môn đều không thể đi lên được.”

“Hắn muốn làm gì đây?”

Diệp Dương Tiên Vương bỗng nhiên nghĩ tới chút gì đó, vỗ đùi sợ hãi kêu lên.

“Cái tên này sẽ không định tiếp tục ở lại trung tiên giới chờ đợt tiếp theo chứ?”

Các Tiên Vương trong điện sửng sốt, chợt suýt chút nữa ngất đi.

Người này mới xuất hiện một trăm tám mươi năm mà đã phá vỡ tất cả phép tắc của trung tiên giới.

Nếu như cứ nán lại thêm nữa, thì thật sự là ép người ta đến phát điên mà.

“Không phải chứ?”

“Cứ như vậy, hắn cứ mãi ở lại trung tiên giới không chịu đi, mỗi đợt đều có thể bán Tiên Duyên Lệnh hả?

“Mẹ nó, đúng là một kẻ có một không hai ở trung tiên giới mà.”

“Đợt sau không thể bán cho hắn nhiều như vậy nữa.”

“Đúng, không thể bán.”

Nghe thấy lời khiếu nại của mọi người, Độ Trần Tiên Vương lắc đầu không tán thành.

“Các ngươi nghĩ nhiều rồi, điều đó không xảy ra đâu.”

“Lần tới, sau khi chu kỳ phi thăng quá đi, Tiên Đế lập tức có thể hạ giới.”

“Mặc dù thời gian ở lại của bọn họ không lâu, nhưng tuyệt đối sẽ không mặc kệ cho người này tiếp tục ở lại.”

“Cho nên hắn nhất định sẽ đi lên.”

Mọi người thật ra cũng nghĩ vậy.

Thảo luận tương tự như vậy cũng xảy ra ở một số bên trong Thái Cổ Tiên Môn và Ma Môn.

“Rốt cuộc người này muốn làm gì?”

“Không thể nào có việc hắn ở lại trung tiên giới được, đợi cho đến khi Tiên Đế hạ giới, hắn sẽ chết không có chỗ chôn!”

Vốn tưởng rằng hắn sẽ dẫn dắt tất cả mọi người của Phi Tiên môn, xem ra bây giờ, hắn không có dự định này.”

“Đúng vậy, xem ra hắn định kiếm một khoản, sau đó một mình trốn lên thượng tiên giới ư?”

Trong khoảng thời gian này, nhìn thấy Thành ca buôn bán lời nhiều tiên tinh như vậy, bọn họ vừa hâm mộ đố kị vừa hận.

Có lòng cũng muốn đi mua một chút, nhưng Thái Cổ tông môn ngăn cản không cho phép.

Vì thế chỉ có thể ở một bên mắng hai câu, sau đó lo lắng suông mà thôi.

“Hắn cũng tàn nhẫn thật đấy!”

“Kẻ địch nhiều nhiều như rơm rạ, hắn hại môn nhân Phi Tiên môn ở lại thê thảm rồi.”

“Ha ha ha ha, bổn tọa rất mong đợi đấy…”

Mà ở bên Phi Tiên môn, chưởng môn và các trưởng lão cũng khó hiểu vô cùng.

“Lão tổ, ngươi thật sự muốn bán hết Tiên Duyên Lệnh sao?”

“Không thì sao? Cơ hội kiếm tiên tinh tốt như vậy, bỏ lỡ sẽ hối hận cả đời hiểu không?”

Trong lòng các trưởng lão nói, đương nhiên bọn ta biết kiếm được nhiều.

Nhưng cũng hẳn là đủ rồi chứ.

Nào có bán đồ bán đến mức ngay cả quần lót của mình cũng không giữ lại?

“Vậy… chúng ta làm sao đây?”

“Nếu bán xong, chúng ta đều không thể phi thăng được.”

“Yên tâm đi, các ngươi đều có thể phi thăng.”

“Hả?”

“Chẳng lẽ các ngươi vẫn còn không tin thực lực của ta sao?”

Trước tiên Thành ca cũng không cất bọn họ vào Toàn Cơ Đồ, còn muốn tiếp tục diễn vài năm nữa.

Vì thế, mọi người chỉ có thể ôm nghi ngờ suy đoán.

Lão tổ quả thật rất thần kỳ, không theo tiêu chuẩn lại có thể tạo ra kỳ tích?

Có cùng nghi hoặc giống bọn họ, còn có đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân.

Nghe nói Thành ca sắp bán hết Tiên Duyên Lệnh, bọn họ cũng có chút sốt ruột.

Liệu Khương chưởng môn lão nhân gia hắn có phải quý nhân bận rộn quá nên quên mất số slot mà hắn đã đồng ý rồi hay không?

Mà với bọn họ, Thành ca chắc chắn cũng trả lời là, đều có thể đi lên cũng giống như vậy.

Lòng tin của bọn họ dành cho Thành ca có thể nói là sùng bái đến mù quáng, nghe được câu này ngay tức khắc như ăn một viên an thần.

Trong những ngày tiếp theo, bên ngoài Phi Tiên môn vắng vẻ rất nhiều.

Các Tiên Tôn trong biệt viện ngày ngày vội vàng tu luyện, mà còn lại là các đệ tử bên trong bên trong môn phái lại đang đắm chìm trong cảm xúc thất vọng và mất mát.

Vốn tưởng rằng có thể phi thăng tập thể, kết quả bây giờ…

Cũng may Thành ca uy tín cao, có thể thuyết phục mọi người.

Thời gian trôi qua năm này đến năm khác như vậy, ngày bán đấu giá 8 năm sau cũng dần dần đã đến.

Bên ngoài Phi Tiên môn người đông nghìn nghịt, tập hợp Tiên Tôn đến từ các thiên vực của trung tiên giới.

Ngoài những người chuẩn bị mua Tiên Duyên Lệnh ra thì đa số đều là đến để xem trò vui, chứng kiến sự kiện lớn này một phen.

Giống như kỳ vọng của Thành ca, có thời gian 8 năm để chuẩn bị, nhẫn của rất nhiều người đều đã căng phồng, số lượng tiên tinh tương đối dồi dào.

Một cảnh tượng náo nhiệt lớn như vậy đương nhiên, hắn sẽ không bỏ lỡ, tự mình ra mặt một chút.

Sau đó hội đấu giá mà muôn người để mắt đến bắt đầu như vậy đấy.

Chưởng môn Nguyên Thực và đại trưởng lão Nguyên Thịnh làm chủ trì, ra giá từng tấm một.

“Một tấm Tiên Duyên Lệnh, giá thấp là 700 vạn tiên tinh! Mỗi lần thêm giá không được ít hơn 10 vạn!”

Giọng nói vừa mới dừng lại, lập tức có người dơ bảng hiệu.

“710 vạn !”

“720 vạn!”

“750 vạn!”

“800 vạn!”

“810 vạn!”

…

“1000 vạn!”

“1050 vạn!”

…

“2000 vạn!”

Trong nháy mắt, giá cả của tấm Tiên Duyên Lệnh đầu tiên đã xào đến 2000 vạn.

Tới bước này, rất nhiều người định rút lui.

Quá cao rồi, không bằng đợi tấm tiếp theo.

Dù sao không phải là có tổng cộng trên ngàn tấm sao?

Cuối cùng, tấm Tiên Duyên Lệnh đầu tiên thành giao, giá cả là 2130 vạn.

“Tấm Tiên Duyên Lệnh thứ hai…”

Cũng không cần Nguyên Chân nói thêm cái gì về giá thầu, phía dưới trực tiếp có người hô: “800 vạn!”

“1000 vạn!”

Giá cả lại tăng lên cao với tốc độ cực nhanh một lần nữa.

Chương 370.

Lúc đầu nhìn thấy giá cả tăng vọt, Thành ca còn tràn trề hào hứng.

Nhưng sau khi xem đến mảnh thứ mười mấy, hắn hơi mệt mỏi rồi.

Thậm chí hắn cảm thấy những âm thanh không ngừng ra giá kia rất ồn ào, thế là tiện tay bày kết giới, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Những người khác có mặt ở đây lại không hề thảnh thơi như vậy.

Ai nấy đều rất khẩn trương, sốt ruột, mải suy tính thiệt hơn.

Thời gian trôi qua, mảnh thứ 100 đã bán mất rồi.

Mảnh thứ 200 đã bán mất rồi…

Hầu hết giá sau cùng của mỗi một mảnh Tiên Duyên Lệnh đều khác nhau, nhưng lại có một điểm giống nhau, đó là giá cả đều cao đến mức không tưởng.

Hầu như đều là khoảng 2000 vạn.

Thậm chí có một mảnh tăng vọt lên tới 2510 vạn.

Mắt thấy giá cả mỗi mảnh cứ lên lên rồi xuống xuống, đáng lẽ rất nhiều định xem xét trước, nhưng giờ lại không thể tiếp tục bình chân như vại mà tiếp tục xem được nữa rồi.

Cục diện này không hề giống với những gì mà bọn họ dự đoán.

Giá cả này, hoàn toàn không hề có chiều hướng sẽ giảm xuống!

Trung tiên giới quá lớn, số lượng Tiên Tôn cầm trong tay trên 700 vạn tiên tinh tới đây tham gia với tranh đoạt cũng phải có đến tám phần mười.

Mà giờ Tiên Duyên Lệnh chỉ còn lại chưa đến 1000 mảnh.

Vốn dĩ không phải cuộc cạnh tranh càng ngày càng ít, mà là sẽ càng ngày càng trở nên quyết liệt.

Một khi đến cuối cùng, chỉ còn sót lại mấy chục mảnh, nhất định sẽ có một cảnh tượng chém giết đỏ mắt trên ở nơi này.

Ngươi chờ xem xét, còn những người khác lại không hề chỉ đứng nhìn như vậy đâu.

Bây giờ không giành được, về sau cũng chẳng thể tranh đoạt được nữa.

Cứ như vậy, giá cả Tiên Duyên Lệnh không ngừng tiếp tục tăng.

Đến khi còn hơn 800 mảnh, quả nhiên đã vượt mức 3000 vạn.

Mà mấy chục mảnh cuối cùng, giá lại còn tăng đến tận 4000 vạn.

Đặc biệt là mảnh cuối cùng, lại còn dẫn đến cả một trận tranh đoạt điên cuồng.

Mảnh cuối cùng được chốt với cái giá trên trời là 7300 vạn, giao dịch thành công.

Nguyên Chân Nguyên Thịnh và mọi người mong chờ số lượng tiên tinh khổng lồ kia, thở hổn hà hổn hển.

Lợi nhuận này gấp bao nhiêu lần vậy?

Tổ sư gia thật đúng là biết chơi quá đê!

Còn cái suy nghĩ trước đó không thể tăng giá, giờ đã vứt ra sau đầu từ lâu rồi.

Cái gì có thể đánh bại cả thanh danh đây…

Bản thân đã từng nghĩa đến điều đó hay chưa?

Lúc này, tất cả những người đã mua được Tiên Duyên Lệnh đều vào ở trong biệt viện ở cạnh chủ điện.

Bây giờ, hơn 30 vạn Tiên Duyên Lệnh, tất cả đều đã có chủ.

Đại hội long trọng này cuối cùng cũng đến hồi kết.

Chỉ có điều, phần lớn những người ở đây đều không mua được, tinh thần lập tức cuộn trào mãnh liệt, một hồi lâu mà vẫn không muốn rời khỏi nơi này.

“Được rồi, đã bán xong, mọi người giải tán đi!”

Thành ca đang chợp mắt nhanh chóng tỉnh giấc rồi đứng lên.

May là có hắn ở đây thì mới có thể bảo đảm nơi này còn ổn định được.

Nếu đổi thành bất kỳ tông môn nào mà không phải hắn, cho dù có Tiên Vương trấn thủ đi chăng nữa thì e rằng cũng không thể làm yên lòng nhiều sự thất vọng đến đỉnh điểm như vậy, đến mức Tiên Tôn cũng phải trút giận ra ngoài.

Nếu như ai đó đến tận đường cùng, có lòng muốn khiêu khích thì không chừng lại còn xảy ra hỗn chiến ấy chứ.

Hắn nhẹ nhàng nói một câu, những người đang muốn phát tiết nỗi lòng cũng chỉ có thể về nhà trút bỏ.

Hội nghị kết thúc, tất cả lại trở lại bình yên.

Một mặt thì bên ngoài bị kinh ngạc bởi cái giá trên trời này của Tiên Duyên Lệnh, mặt khác lại tính toán, họ lại ngạc nhiên vì phát hiện ra là Phi Tiên môn không hề còn sót lại một mảnh Tiên Duyên Lệnh nào hết.

“Lẽ nào Phi Tiên môn không định phi thăng sao?”

“Vậy mà lại bán đi tất cả ư?”

“Bọn họ không định đợi đến lần tiếp theo thật đấy chứ?”

“Không có lần tiếp theo đâu, chắc chắn sau đợt này Tiên Đế sẽ xuống dưới đó can thiệp.”

“Ta lại muốn xem xem, bọn họ kiếm được tiên tinh nhiều như vậy, đến lúc đó giữ kiểu gì.”

Đủ các thể loại tin đồn ghen ghét đố kị được lan truyền ở khắp nơi, cơ mà việc đó chẳng ảnh hưởng gì đến Thành ca hết.

Hắn lại đang vui vẻ kiểm kê lợi số nhuận thu hoạch được.

Ban đầu hắn chỉ mong đợi tới con số hơn 900 tỷ tiên tinh thượng phẩm, cuối cùng đếm lại thì còn nhiều thêm được 300 tỷ nữa.

Sau khi đổi thành công đức, có lẽ được khoảng hơn 120 triệu.

Chính hắn cũng không khỏi bái phục đầu óc của chính mình đến vậy.

“Ha ha, Tiên Vương khó thăng cấp thì sao chứ?”

“Tốc độ bản thân kiếm công đức nhanh như vậy, ai có thể ngăn nổi ta đây?”

Sau khi hắn đổi toàn bộ đống điểm công đức này thành đan dược, hắn – một kẻ “lâu lắm rồi” không thăng cấp cảnh giới, cuối cùng cũng từ Tiên Vương lục phẩm thăng đến Tiên Vương bát phẩm.

Sau thoáng chốc vui sướng, hắn sờ cằm suy nghĩ một lúc.

“Với cảnh giới bây giờ, ta đi gặp đám đệ tử như Tiểu Hàm Tiểu Ninh thì hẳn là sẽ không còn mất mặt nữa đâu nhỉ?”

“Trong suy nghĩ của bọn họ, anh đây là một hình tượng cao quý, không thể sụp đổ được.”

Một trăm triệu năm chưa gặp, hắn cũng không biết đám đệ tử kia đạt đến cảnh giới nào rồi.

Thân là chưởng môn, ít nhất cũng phải có cảnh giới Tiên Vương để có đủ thể diện đúng không?

Đây mới là nguyên nhân lớn nhất đã khiến hắn liều mạng kiếm công đức để thăng cấp.

Nếu không thì có hack hồi sinh rồi, hắn còn cần thực lực mạnh như vậy làm gì?

Một khoảng thời gian sau đó, các nơi chuẩn bị chiêng trống rùm beng vì phi thăng.

Trừ 30 vạn phía bên Thành ca ra thì bên ngoài vẫn còn có 3 vạn Tiên Duyên Lệnh mà.

Hầu hết 3 vạn Tiên Duyên Lệnh đều tập trung trong tay Thái Cổ Ma môn, Tiên môn hàng đầu, đương nhiên sẽ không mang ra bán giống như hắn.

Nội bộ những tông môn này, giờ đây đang tiến hành tuyển chọn nhân tài.

Mà ở thượng tiên giới, để nghênh đón một lượng người phi thăng mới, không ít người quản lý của thế lực cũng đến hai điểm phi thăng là Tử Tiêu đài và Minh Trì.

Các Tiên Đế và Ma Đế cũng đã bố trí xong thiên la địa võng từ lâu, chỉ đang đợi Phi Tiên môn chui đầu vào rọ.

Còn bên Phi Tiên môn thì lại yên bình và êm ả.

Cuối cùng, ngày phi thăng đã đến!

Hôm nay, bầu trời của tất cả các thiên vực của trung tiên giới đều biến thành màu vàng, lạ kỳ mà chói lọi.

Các Tiên Tôn ở trong biệt viện cạnh chủ điện cũng nhau nhau bước ra ngoài, Tiên Duyên Lệnh của họ cũng dần dần sáng lên.

“Ha ha ha, thật không thể ngờ được đến ngày ta phi thăng!”

“Khương lão tổ giữ chữ tín thật đấy!”

“Đúng vậy, mặc dù giá cả có đắt một chút, nhưng chỉ riêng việc chín năm bình yên không có ai đến cướp đoạt thì cũng rất đáng giá rồi.”

“Thượng tiên giới, lão phu tới đây!”

“Chư vị, ngày sau trở thành Tiên Vương rồi ta lại tụ họp!”

“Sau này gặp gỡ, hi vọng tất cả mọi người đều đã là thủ lĩnh một phương trời ở thượng tiên giới…”

Với tâm trạng hân hoan khôn xiết, hơn 30 vạn tiên nhân cầm Tiên Duyên Lệnh trong tay nhẹ nhàng bay bổng rồi bay thẳng lên trời cao.

Rồi nhanh chóng được thu vào bên trong kim quang chỉ dẫn, biến mất hoàn toàn.

Toàn bộ cảnh tượng này vô cùng nguy nga tráng lệ.

Cách đó không xa, đám đệ tử Phi Tiên môn đang ngẩng đầu dõi theo.

Mãi cho đến khi bầu trời không bóng người, kim quang chỉ dẫn đều tản đi rồi mới nhao nhao than thở.

“Haizz, bọn họ thật sự phi thăng rồi.”

“Hâm mộ quá.”

“Nếu chúng ta cũng có thể thăng như vậy thì tốt biết mấy!”

“Tiên Duyên Lệnh của chúng ta bị bọn họ mua mất rồi…”

“Bớt nhiều lời đi, lão tổ tự khắc có sắp xếp.”

Lúc Thành ca bay ra ngoài, Nguyên Chân Nguyên Thịnh cùng với đám người Tiêu Hỗn, Vô Quyết, ba Thi Vương và hơn mười vạn đồ tử đồ tôn của bọn họ đã đợi ở bên ngoài từ rất lâu rồi.

"Bọn họ đều đã phi thăng, bây giờ cũng nên đến lượt chúng ta phi thăng rồi."

Hắn kéo dài mãi đến bây giờ, cũng là vì ngay từ đầu đồng ý bảo vệ đám người này 9 năm không bị cướp đoạt.

Nếu không thì hắn đã có thể đi ngay từ ngày bán xong rồi.

"Hả? Phi thăng kiểu gì?"

Đám người vẫn không thể hiểu nổi.

"Đừng nói là Tiên Duyên Lệnh, ngay cả đến kim quang chỉ dẫn cũng không còn nữa rồi mà."

"Tiên Vương lên tiên giới không cần phải dùng đến kim quang chỉ dẫn, các ngươi quên rồi sao?"

"Nhưng chúng ta không phải Tiên Vương…"

"Quên nói cho các ngươi biết, trong tiên pháp lão tổ tu luyện, có một món là Toàn Cơ đạo trường, có thể chứa đựng được người từ bên ngoài vào trong đó."

Cái gì cơ?

Hóa ra lão tổ còn để lại chiêu này nữa hả?

Thế mà lại không nói sớm, hại mọi người tim đập muốn rớt ra ngoài luôn rồi.

Ban đầu đám người Phi Tiên môn còn chán nản thất vọng, ngay lập tức thay đổi sắc mặt, cũng trở nên vui vẻ hào hứng hơn nhiều.

"Ha ha, ta đã ngờ tới việc lão tổ còn có chiêu cuối từ lâu rồi mà."

"Nhất định rồi, tổ sư gia hắn không thể không sắp xếp chút gì đó, ngay từ đầu hắn đã không hề quên chúng ta."

"Hóa ra chỉ là diễn trò cho bên ngoài xem thôi, đúng là cao minh!"

“Trước đó mấy người các ngươi đâu có nói như vậy, lời oán giận cũng đâu có ít…”

“Nói linh tinh gì thế hả, chứng cứ đâu?”

Chương 371.

Giữa tiếng reo hò, Thành cơ lấy Toàn Cơ Đồ ra.

Không đợi đám người kịp phản ứng, hắn đã nhanh chóng thu hết đám người có cảnh giới dưới Tiên Vương vào bên trong.

Tròng mắt của đám người Tiêu hỗn và Tịch Vân như sắp rớt cả ra ngoài, còn có thể làm như vậy nữa hả trời?

“Khương chưởng môn, ngươi thu bọn họ vào đâu rồi thế?”

Thành ca thản nhiên đáp: “Trong đạo trường của ta, chỉ cần ta phi thăng lên đó thì bọn họ cũng có thể đi cùng với ta.”

Đám người Tiêu Hỗn tỏ vẻ bản thân thật sự muốn chửi thề.

Nếu biết nhẹ nhàng như vậy thì trực tiếp chuyển cả U Minh và Cổ Hoàng môn của mình qua đây hết rồi.

Chả trách ngay từ đầu lão nhân gia hắn nói là, trên vạn người cũng không là gì cả.

Cũng thật sự khó vì thời gian này bản thân bọn họ cũng không ngừng dự đoán, còn cho rằng quá trình này sẽ vất vả lắm cơ

Kết quả một “đạo trường” thần thông của Khương chưởng môn là đã xử lý xong xuôi rồi?

“Được rồi, mấy người các ngươi vào đạo trường, hay là tự phi thăng?”

Không có tiếp dẫn của Tiên Duyên Lệnh, nếu Tiên Vương trực tiếp phi thăng thì vị trí cuối cùng sẽ là ngẫu nhiên.

Cho dù 12 người cùng đứng một chỗ phi thăng, cuối cùng cũng sẽ không xuất hiện ở cùng một chỗ.

“Đương nhiên bọn ta phải tiếp tục đi theo Khương chưởng môn rồi!”

“Đúng, bọn ta sẽ tiếp tục ở bên cạnh lão nhân gia, lắng nghe lời dạy bảo của ngươi!”

Thành ca thầm nghĩ, ta dạy bảo cái quái gì.

Muốn có chỗ dựa thì nói thẳng ra.

Sau khi thu toàn bộ 12 người này vào Toàn Cơ Đồ xong, cuối cùng Thành Ca cũng rời khỏi trung tiên giới.

Đối với Tiên Vương mà nói, việc tới thượng tiên giới rất đơn giản.

Chỉ cần sử dụng tiên quốc, liên tục cảm nhận vị trí của thượng tiên giới, sau đó buông bỏ trói buộc, tiếp nhận lực hút của nó.

Một lúc sau, hắn biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa, người đã ở thượng tiên giới rồi.

Mà lúc này, hai điểm phi thăng của thượng tiên giới đã đông nghịt người từ lâu.

Tiên tu thì vào Tử Tiêu Đài, Ma Tu thì vào Minh Trì, mười mấy vạn phi thăng giả ở hai bên, ai nấy đều mang tâm trạng vừa xúc động, vừa phấn khởi.

Nhưng tâm trạng này lại không kéo dài quá lâu.

Rất nhanh, bọn họ liền phát hiện ra tình cảnh bây giờ của chính mình không ra sao cả.

Trên Tử Tiêu Đài, hàn quang lạnh thấu xương, các thế lực đã bày tiên trận cửu giai chờ sẵn, ai nấy đều bị khóa chặt ở tại chỗ.

Đối mặt với đại trận như vậy, vốn dĩ Tiên Tôn không thể phản kháng lại một chút nào hết.

Thậm chí đến cả ở sâu trong tiên hồn đều đang không ngừng truyền đến nỗi sợ hãi.

Sâu trong Minh Trì, huyết hải vô tận cuồn cuộn bao phủ, cả bầu trời đều bị che lại.

Mười mấy vạn Ma Tôn, ai nấy đều mất liên lạc với người xung quanh.

Rõ ràng có thể nhìn thấy, mà lại nghe không thấy, sờ cũng chẳng được nữa.

“Tại sao lại như vậy?”

“Đây là nơi nào?”

“Chẳng lẽ việc phi thăng thượng tiên giới là một âm mưu? Là một ván cờ ư?”

“Không! Ta không tin!”

“Tu luyện 3500 vạn năm, rơi vào kết cục như này, ta không cam lòng…”

“Bọn ta đều không làm gì cả, tại sao vậy?”

Không một ai trả lời.

Trên bầu trời của hai điểm phi thăng, những Tiên Đế và Ma Đế đến từ Tiên Ma lưỡng đạo của thượng tiên giới kia đều đang nhìn xuống tất cả bằng ánh mắt lạnh băng.

Nhìn ánh mắt của đám người kia giống như đang nhìn người chết.

“Cá đã sa lưới.”

“Trong đám người này, hầu hết đều là Phi Tiên môn sao?”

“Không biết cái tên họ Khương kia có ở bên trong hay không.”

“Tiên Tôn của cái Phi Tiên Môn này cũng thật nhiều quá, quả nhiên có vấn đề.”

“Tiêu diệt toàn bộ rồi tính…”

“Đúng vậy, tránh đêm dài lắm mộng!”

Tiên Đế ra tay, thanh thế vô cùng lẫy lừng.

Phi thăng giả phía dưới đã không thể phát ra âm thanh nữa rồi, bọn họ chỉ còn chờ đến lúc bỏ mạng.

Nhưng ngay lúc này, ở hai điểm phi thăng đều có một vài Tiên Vương và Ma Vương hét lên rồi bay ra ngoài.

“Khoan đã!”

“Lão tổ! Chờ một chút!”

“Người kia hình như là hậu bối của phái ta!”

“Kia không phải đồ tôn của ta ở trung tiên giới sao?”

Đúng vậy, trong 30 vạn phi thăng giả kia, có rất nhiều người có tông môn trưởng bối ở thượng tiên giới.

Đáng lẽ sau khi bọn họ phi thăng lên đây thì còn định tìm kiếm tổ chức hậu thuẫn của bản thân mình.

Nào ngờ đến cả cơ hội nói chuyện cũng chẳng có mà đã sa vào trong tình thế không lối thoát này rồi.

May mắn thay, vào thời khắc mấu chốt này, cuối cùng trong đám chủ sự của những tông môn ở bên cạnh này cũng có người nhận ra.

Nếu không thì thật sự bọn họ đã bị giết sạch rồi.

"Vẫn còn có người của mình sao?"

Tiên Đế và Ma Đế phía bên trên chỉ có thể ngừng tay trước.

Đại trận mở ra một lỗ hổng để các Tiên Vương, Ma Vương đi xuống đón người.

Sau khi bọn họ đi xuống đó thì lập tức biết được chuyện gì đã xảy ra trong quãng thời gian cuối cùng ở trung tiên giới.

Khương Thành đã bán toàn bộ số Tiên Duyên Lệnh kia rồi.

Bây giờ những phi thăng giả này, không có lấy một người nào là người của Phi Tiên môn hết.

Sau khi biết được một loạt chân tướng, những Tiên Đế tỏa ra những thần đạo chói lọi trên trời cũng hiếm khi khó xử.

Bọn họ đã chuẩn bị 9 năm, vừa bố trí đại trận, vừa trực tiếp liên thủ, cứ phải gọi là khua chiêng gõ trống, cuối cùng lại vồ hụt, suýt chút nhầm lẫn to, tiêu diệt cả một đám người chẳng liên quan gì?

Không, đây đã không còn là những người không liên quan nữa rồi.

Chưa kể đến những Tiên Tôn vốn có tông môn ở thượng tiên giới, cho dù những người kia không có chỗ dựa thì cũng là những đối tượng mà bọn họ chiêu mộ ấy chứ.

Bây giờ thượng tiên giới cũng chẳng hề thái bình, mấy năm liền chinh chiến không ngừng, bọn họ cũng rất cần phải bổ sung tinh anh.

Rải Tiên Duyên Lệnh xuống như vậy, 10 vạn năm một lần, chẳng phải vì thu nhận người từ trung tiên giới hay sao?

Mỗi khi có đám người mới phi thăng lên, các phái lớn ở thượng tiên giới đều sẽ phát huy mánh khóe lôi kéo lòng người.

Kết quả đợt này thì hay rồi…

Nhìn các Tiên Tôn phía dưới còn chưa hoàn hồn, từng người một, trong ánh mắt lại không có lấy một chút xao động vui mừng, có chăng cũng chỉ là phòng bị và thờ ơ.

Rõ ràng, bọn họ ngay ngày đầu lên đến đây đã bị chiến trận vừa rồi dội một gáo nước lạnh.

Hầu hết bây giờ mấy người chủ sự của các môn phái lớn như Cửu Tinh Ma điện và Trường Minh điện đều phải ra mặt nói lời tốt đẹp để xoa dịu bọn họ.

Mà các Tiên Đế Ma Đế như ẩn như hiện phía bên trên kia đang âm thầm nói chuyện với nhau.

"Hắn bán hết toàn bộ Tiên Duyên Lệnh rồi ư?"

"Đám người đó vẫn còn ở lại trung tiên giới hả?"

"Không chắc, hắn có khả năng lên đến đây rồi, nhưng chắc chắn Phi Tiên môn của hắn vẫn còn ở bên dưới!"

"Vậy thì tiêu diệt Phi Tiên môn, tông môn này quá kỳ lạ, không thể tiếp tục tồn tại nữa."

"Đúng, tiêu diệt bọn họ!"

Vừa qua ngày phi thăng, hai giới buông lỏng phép tắc, Tiên Đế cuối cùng cũng có thể hạ giới trong một khoảng thời gian ngắn rồi.

Tại hai điểm phi thăng, hàng chục vị Tiên Đế Ma Đế rất vội vã.

Tiên Đế vô cùng uy phong, gần như chỉ lóe lên một ý nghĩ rồi bất chợt vụt trên bầu trời Phi Tiên môn.

Thần niệm quét qua, tất cả mọi người lại một lần nữa trở tay không kịp.

Những người bên dưới đã rời đi từ lâu, chỉ còn lại nhà trống, đến một cọng tóc cũng không còn sót lại.

Không chỉ vậy, đa số các công trình của tông môn cũng đều bị dọn sạch rồi.

Thành ca ấy thế mà lại là một quản gia tiết kiệm.

Đã không về đây được nữa, một viên tiên tinh cũng không thể để lại được.

Vậy nên đám Tiên Đế và Ma đế này nhìn thấy chỉ là một cảnh tượng trống rỗng, lạnh lẽo và hoang tàn

"Người đâu?"

"Sao tất cả đều trống không thế này?"

"Bọn họ đi đâu hết rồi?"

"Nhất định là trốn hết rồi, lục soát!"

"Đúng, bọn họ trốn không nổi đâu!"

Một đám Tiên Đế Ma Đế bắt đầu càn quét khắp nơi ở trung tiên giới.

Trong đó có ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên cực kỳ tích cực và khẩn trương nhất.

Khoảng thời gian này, việc truy sát Trầm Châu Chuẩn Đế còn chưa có kết quả gì, bây giờ lại sát khí bừng bừng vội vàng xuống phục thù Phi Tiên môn.

Bọn họ càn quét đến đâu đều khiến mấy Tiên Vương vẫn ở lại trung tiên giới đều phải run lẩy đẩy.

Hệt như trong hồ nước yên ả đột nhiên xuất hiện mấy chục con cá mập khổng lồ.

Cũng giống những Thái Cổ Ma Môn như Cửu Tinh Ma điện như vậy, đúng là một người làm quan cả họ được nhờ.

Trong mắt của bọn họ, báo ứng của Phi Tiên môn đến rồi.

"Ha ha, các tổ sư gia đều xuống đây rồi, để xem Phi Tiên môn sống sót kiểu gì."

Chương 372.

Hầu hết những tu sĩ còn lại ở nơi đây đều hả hê khi người khác gặp họa.

“Tham lam thì phải trả giá thật lớn.”

“Nếu như hắn chừa lại một số Tiên Duyên Lệnh cho người của bản thân thì cũng sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay.”

“Tiên Đế mà ra tay thì không còn may mắn nữa đâu ”

“Ai bảo hắn bị tiên tinh che mờ mắt rồi, đây chính là báo ứng!”

Cho dù rõ ràng Thành ca không đắc tội bọn họ, nhưng Tiên Duyên Lệnh của ngươi quá đắt, bọn ta không mua được.

Vì vậy, ngươi xảy ra chuyện nhanh một chút.

Cho dù ngươi không xảy ra chuyện, cũng mong Phi Tiên môn của ngươi xảy ra chuyện.

Chỉ đáng tiếc, “kỳ vọng tươi đẹp” này của bọn họ thể nào cũng tan vỡ.

Các Tiên Đế tìm không biết bao nhiêu lượt, không bỏ qua một ngóc ngách nào ở trung tiên giới, nhưng không có kết quả gì.

Thành thật mà nói, căn bản Thành ca chưa từng nghĩ tới chuyện Tiên Đế hạ giới.

Nhưng mà, hắn không làm theo lẽ thường, cũng coi như là đã hoàn thành một lần cua khét, khiến tất cả mọi người đều ngã sấp mặt, bây giờ đến cả rắm của hắn cũng chẳng đuổi theo kịp.

Mắt nhìn thời gian xuống hạ giới sắp đến rồi, một vài Tiên Đế vừa tức giận vừa vội muốn chết, lại quyết định xuống tay tới chỗ Ma tu tập trung.

Mà các Ma đế cũng không rảnh rỗi, để trút giận, tiện tay tiêu diệt hết mấy tông môn Tiên đạo.

Lực sát thương của bọn họ quá lớn, hoàn toàn là một đòn hủy diệt tất cả.

Chỉ trong chớp mắt, không biết bao nhiêu các tiên nhân đang cười trên nỗi đau của người khác phải chết một cách không rõ ràng.

Cực Hồn sư tổ đang chờ tin tốt lành đây.

Bỗng nhiên có ba bóng người hạ xuống trước mặt hắn, nhìn kỹ lại mới vội vàng quỳ xuống.

“Cung nghênh sư tổ!”

Ba đại năng này đều là Ma Đế của Cửu Tinh Ma điện.

Một sư tổ như hắn, trước mặt người khác thì chỉ là một tiểu bối mà thôi.

Minh Nha Ma Đế đứng ở giữa căn bản cũng lười chào hỏi, hắn đang rất vội vã.

“Ngươi có biết người của Phi Tiên môn đã đi đâu rồi không?”

Cực Hồn sư tổ có hơi bối rối: “Hả? Không phải bọn họ vẫn đang ở nguyên chỗ cũ sao?”

Đáng lẽ hắn còn hi vọng nghe thấy tin tức chiến thắng “hả hê lòng người” đây này.

“Cái gì mà chỗ cũ, người của Phi Tiên môn đã trốn chạy không chừa một mống nào nữa từ lâu rồi!”

Ám Cơ Ma Đế ở một bên trầm mặt, lạnh lùng nói: “Ta hỏi ngươi, bọn họ rời khỏi Kiền Lan thiên vực khi nào? Sau khi rời đi thì bọn họ lại đi về hướng nào rồi?”

“Hả? cái này…”

Cực Hồn sư tổ quỳ trên mặt đất ấp a ấp úng: “Ta, ta cũng không biết nữa…”

Vào ngày phi thăng cuối cùng đó, Cửu Tinh Ma điện này của bản thân hắn cũng có ba trăm vị Ma Tôn muốn phi thăng, cho nên hắn rất bận rộn.

Làm gì có lòng dạ thảnh thơi đi theo dõi Phi Tiên môn bên kia.

“Cái gì, vậy mà ngươi cũng không biết?”

Ám Cơ Ma Đế không kìm được tức giận, hung hăng cho vị Ma Vương này hai cái bạt tai.

“Cho ngươi ở lại trung tiên giới còn có tác dụng gì?”

“Đồ vô dụng!”

Bỏ lại ba chữ này, ba vị Ma Đế biến mất ở chỗ này.

Chỉ để lại Cực hồn sư tổ vừa oan ức vừa sợ hãi run rẩy ngay tại chỗ.

Không lâu sau, các Ma Đế và Tiên Đế xuống đây bị quy luật từ chối, tất cả đều bị ép quay trở về thượng tiên giới.

Lần này bọn họ đi, trung tiên giới khôi phục lại sinh khí.

Rất nhiều nơi khắp nơi đã trở nên hoang tàn, bị những vị Ma Đế Tiên Đế tiện tay trút giận kia hủy diệt, giống như là một trận tai ương buông xuống.

Những người may mắn còn sống sót khóc không ra nước mắt.

“Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

“Vì sao lại ra tay với những người vô tội chứ?”

“Trong mắt các Tiên Đế, căn bản chúng ta không được coi là người…”

Trong yên ắng, bọn họ cuối cùng cũng nhận ra rằng bản thân có chút tự mình đa tình rồi.

Cho dù Tiên Đế xuống tiêu diệt Phi Tiên môn, vậy cũng không liên quan gì đến bọn họ.

Hơn nữa, dường như Phi Tiên môn bình yên vô sự.

“Người của Phi Tiên môn đâu rồi?”

“Đúng vậy, bọn họ đi đâu rồi?”

“Làm sao mà biến mất được?”

“Ngay cả Tiên Đế cũng tìm không được, bọn họ không phải là đã lên thượng tiên giới rồi chứ?”

“Sao mà có chuyện này được cơ chứ?”

Bọn họ muốn xem trò cười, kết quả bản thân lại biến thành trò cười.

Nhưng mà chuyện này đã không còn liên quan gì với Thành ca rồi, bây giờ hắn đã xuất hiện ở một nơi nào đó ở thượng tiên giới rồi.

Thượng tiên giới có khác biệt rất lớn và hai tiên giới ở phía dưới.

Ở đây đã không còn là nhiều thiên vực nữa mà là sáu thế giới bao la rộng lớn.

Tiên giới, ma giới, yêu giới, linh giới, tử giới, man giới cùng nhau tạo nên một thượng tiên giới hoàn chỉnh.

Nói về mức độ rộng lớn thì bất kỳ một giới nào trong sáu giới này đều vượt xa trung tiên giới gấp trăm lần!

Phần lớn người đời đều biết rõ các tông môn đều ở tiên giới và ma giới.

Hai giới này cũng là hai thế lực mạnh mẽ nhất ở thượng tiên giới, phần lớn Tiên Đế và Ma Đế của nhân loại đều ở chỗ này.

Trận chiến giữa Tiên và Ma cũng là do hai bên bọn họ khơi mào.

Đối với bốn với bốn giới còn lại, hầu hết phần lớn yêu tộc đều hoạt động ở yêu giới.

Linh giới là nơi mà các loại sinh linh tập trung lại.

Tử giới chính là chỗ vui chơi của Thi tộc, Quỷ tộc, Minh tộc và các tộc khác.

Còn Man giới, ở đó có các tộc không tu tiên pháp, không tu thần hồn giống như Hoang tộc vậy.

Do sự khác biệt vô cùng lớn của các tộc và hệ thống tu luyện, sáu giới này phân biệt rõ ràng, giữa chúng có rào cản cực kỳ sâu đậm.

Nhưng tiên giới đã tồn tại nhiều năm như vậy, đương nhiên các phe cũng không có chuyện có thể sống yên ổn với nhau.

Vị trí của Thành ca đang ở bây giờ chính là phạm vi thế lực của một tông môn to lớn nào đó ở tiên giới.

Cảm nhận một chút, cuối cùng hắn cũng biết được vì sao có nhiều người vót nhọn đầu chen lấn đi lên trên như vậy.

So với nơi này, trung tiên giới chỉ đơn giản cũng là một ngôi làng nhỏ đổ nát trên núi.

Chỉ riêng nồng độ tiên nguyên chi khí ít nhất phải kém trên mười lần.

“Đù má, mấy đại năng ở thượng tiên giới kia cũng quá đáng quá rồi đấy nhá?”

Việc ban đầu chia tiên giới thành ba phần cũng là do bọn họ làm, hắn còn cho rằng chỉ là chia một vị trí to lớn thành ba phần bằng nhau mà thôi.

Bây giờ nhìn lại, cũng chỉ có những người của thượng tiên giới mới được coi là hơn người.

Mà những người ở hai tiên giới bên dưới chính là hai đám người bị trục xuất.

Dõi mắt nhìn lại, bốn phía người đến người đi, ngựa xe như nước.

Mặc dù mỗi người đều là tiên nhân, hơn nữa khắp nơi đều có thể nhìn thấy Tiên Tôn, nhưng trong đó cũng có rất nhiều Huyền Tiên và Kim Tiên.

Tùy ý tìm một nơi, hắn thả mười hai vị Tiên Vương ra khỏi Toàn Cơ Đồ.

“Oa, ở đây chính là thượng tiên giới sao?”

“Ha ha, Khương chưởng môn thật tài giỏi, thật sự đưa toàn bộ chúng ta lên đây rồi.”

“Chẳng lẽ ban đầu ngươi còn nghi ngờ Khương chưởng môn không làm được sao?”

“To gan, thế này là không tin tưởng lão nhân gia hắn, nghi ngờ thì đáng phải chém!”

“Này này, mấy người các ngươi thật quá đáng…”

Đối với loại bảo vật kỳ diệu như Toàn Cơ Đồ này, tất cả bọn họ đều im lặng không nói gì.

Thứ nhất là bọn họ thức thời, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Thứ hai, với tư cách là một Tiên Vương, bọn họ cũng hiểu biết sâu rộng rồi, họ cũng không phải là chưa từng được thấy bảo vật có tốc độ thời gian chảy trôi.

“Biết trước thì sẽ không ở lại trung tiên giới lâu như vậy.”

“Đúng vậy, ở đây khác xa so với dưới đó rồi!”

Mọi người tràn đầy hứng thú quan sát khắp nơi.

Không gian và quy tắc của thượng tiên giới ổn định hơn nhiều so với bên dưới.

Với tư cách là Tiên Vương, thực lực của bọn họ rõ ràng không hề suy giảm, nhưng sức công phá tạo thành đã giảm mất mấy chục lần.

Mọi người đều đã có chuẩn bị cho sự việc lần này từ lâu, cũng rất nhanh đã thích nghi với điều đó.

Mà đối với sự xuất hiện không có căn cứ của họ, những người qua đường khác ở xung quanh chỉ hơi ngạc nhiên, ngay sau đó tiếp tục làm việc của bản thân.

Đương nhiên, điều này chủ yếu cũng là do mấy người không buông khí tức của Tiên Vương ra.

Mặc dù ở thượng tiên giới, không phải khắp nơi đều có Tiên Vương, địa vị cũng không hề vô cùng cao quý.

"Được rồi được rồi, mấy người các ngươi sao mà giống như mấy tên nhà quê vậy?"

Thành ca - người ít hiểu biết nhất về tiên giới lại làm ra vẻ "một kẻ hiểu biết tiên giới" ta đã tới đây vô số lần vậy.

"Bây giờ đi nghe ngóng tin tức một chút, xem thử các sư huynh và đại ca kia của các ngươi ở đâu."

"Ngoài ra, chú trọng giúp ta hỏi một chút tung tích của đệ tử Phi Tiên môn."

Chương 373.

Tốt xấu gì đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân cũng là Ma Vương Tiên Vương, nếu như Minh Trì và Lưu Duyên tiết lộ ra thân phận đại sư, chỉ sợ sẽ có Chuẩn Đế đích thân đến mời. Có thể dùng bọn họ như tiểu binh, cũng chỉ có Khương chưởng môn thôi.

Sau khi 12 người nhận lệnh, điên cuồng chia nhau đi nghe ngóng.

Tiêu Hỗn Ma Vương tìm bừa một tên Tiên Tôn rồi chặn lại.

“À, vị đạo hữu này, cho hỏi một chút…”

Người này quay lại với vẻ mặt sốt ruột: “Hỏi cái gì mà hỏi, không thấy lão phu đang bận à?”

Nói xong, liền muốn đẩy hắn sang một bên.

“Vậy sao?”

Tiêu Hỗn lặng lẽ thả ra một luồng khí tức Ma Vương.

Lập tức dọa Tiên Tôn này đến mất hồn mất vía, suýt chút nữa là quỳ cả xuống.

“Ngươi, tiền bối ngươi…”

Cấp bậc Tiên Vương này, cũng không có nhiều đến mức đi đầy đường ở thượng tiên giới.

Thực lực ở đẳng cấp này, ít nhất cũng phải là trưởng lão ở cấp cao ở mấy Tiên Môn Ma Môn đỉnh phong kia.

Bỗng nhiên gặp phải một vị như thế, đương nhiên hắn bị dọa đến run người.

Tiêu Hỗn nhếch miệng cười, một miệng đầy răng hiện ra hàn quang dày đặc: “Còn bận nữa không?”

Tên Tiên Tôn kia khom lưng quỳ gối, liên tục khoát tay cười làm lành: “Không bận nữa không bận nữa…”

Tiêu Hỗn cũng chẳng buồn làm khó hắn: “Hỏi ngươi chút chuyện.”

“Ngươi cứ hỏi ngươi cứ hỏi, vãn bối nhất định biết gì nói nấy!”

“Ngươi đã nghe đến Hư Huyền Ma Vương chưa?”

“Hư Huyền Ma Vương?”

Tên Tiên Tôn cẩn thận suy nghĩ một chút, vẻ mặt đau khổ nói: “Thật sự ta chưa từng nghe tới người này, hắn là người ma giới đúng không, vãn bối là người của tiên giới nên cũng không biết gì bên kia.”

Không biết gì tình hình ma giới bên kia sao?

Tiêu Hỗn liền hỏi người khác: “Vậy ngươi đã từng nghe nói tới Quy Tàng Tiên Vương chưa?”

“Quy Tàng Tiên Vương?”

Tên Tiên Tôn lại suy nghĩ lần nữa, mới có chút không rõ nói: “Là Quy Tàng Chuẩn Đế sao?”

“Quy Tàng Chuẩn Đế? Hắn thành Chuẩn Đế rồi?”

Tên Tiên Tôn có chút không hiểu cho lắm, chỉ có thể đàng hoàng nói: “Nếu như người ngươi hỏi là vị của Trảm Tiên Kiếm Phái kia, vậy thì đúng là Chuẩn Đế rồi.”

“Trảm Tiên Kiếm Phái?”

Tiêu Hỗn có chút nói không nên lời, nghe cái tên này thật sự có chút giống với đám người Kiếm Vực năm đó.

Dù sao, bọn họ lòng mang thù hận đối với đám người đại năng Tiên Đế kia của tiên giới.

“Đúng vậy, trong mấy chục triệu năm nay, Trảm Tiên Kiếm Phái là môn phái đột nhiên quật khởi, một phái có tới ba vị Chuẩn Đế, thực lực không thể khinh thường! Nhưng mà bọn họ có quá ít người, nên không thế nào ra ngoài hành tẩu, phần lớn thời gian đều đóng cửa sơn môn.”

“Nếu không, ta cũng muốn gia nhập Trảm Tiên Kiếm Phái đây…”

“Chẳng lẽ tiền bối quen biết với bọn họ?”

Tên Tiên Tôn kia nói đến đây, giọng điệu đều càng trở nên tôn kính, ngưỡng mộ.

Chuẩn Đế ở tiên giới đây chính là ngang hàng với đại lão đỉnh phong, chỉ đứng sau Tiên Đế .

“Ba vị Chuẩn Đế?”

Tiêu Hỗn hơi mất bình tĩnh.

Lăng Tinh Kiếm Thánh với Bi Ai Kiếm Thánh có giao tình năm xưa với hắn cũng đã thành Chuẩn Đế rồi á?

Lão đầu cao thâm như Quy Tàng thì không nói, hắn tự nhận là không bằng.

Nhưng mà Lăng Tinh với Bi Ai, năm đó gần như cùng cấp bậc với hắn.

Hắn lại hỏi: “Vậy Phi Tiên môn đâu?”

Ba chữ Phi Tiên môn này vừa thốt ra, tên Tiên Tôn vốn dĩ đang cung kính kia trong nháy mắt sắc mặt biến đổi.

Biểu cảm kia, cứ như là nghe được một một cái từ ngữ cấm kỵ cực kỳ nhạy cảm.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Ta không biết, chưa từng nghe thấy…”

Hắn thậm chí còn không quan tâm tới sự uy hiếp của Ma Vương, chạy trốn vào trong đám người như để giành lại mạng sống.

Tiêu Hỗn rơi vào trầm tư.

Dần dần, hắn hiểu ra được gì đó.

Không lâu sau đó, 12 người chia nhau ra tìm được Thành ca đang nhắm mắt dưỡng thần trong một cửa tiệm trong thành.

“Khương chưởng môn, trước mắt chỉ nghe ngóng được chút tin tức về vực giới tu tiên là Kiếm vực với Thiên Thư vực, nghe nói hai cái lão thất phu Quy Tàng với Thái Thường kia đều đã trở thành Chuẩn Đế.”

“Thế mà bọn họ cũng đã là Chuẩn Đế rồi ư?”

Thành ca cũng có chút mất bình tĩnh.

Mấy người này năm xưa đều là thuộc hạ của hắn, bây giờ tất cả đều vượt qua cảnh giới của hắn, thì thật là mất mặt.

Nhưng vẫn có số người chẳng thức thời tẹo nào.

“Đúng vậy đúng vậy!”

Tịch Vân Tiên Vương tự hào vỗ vỗ ngực : “Không chỉ có bọn họ, nghe nói Thanh Vân sư huynh của ta cũng đã lên đến Chuẩn Đế vào ba mươi vạn năm trước rồi!”

Đám tiên tu Minh Trì và Lưu Duyên cũng cao hứng cỗ vũ: “Khương chưởng môn, ngươi muốn không tranh thủ thời gian xuất phát đi tìm bọn họ sao?”

“Có mấy vị Chuẩn Đế tọa trấn, ta sẽ yên ổn hơn nhiều!”

Là kẻ già đời trong giới tu luyện, bọn họ biết rõ khi đến một nơi xa lạ, nếu có một cây đại thụ có thể che mát thì có thể bớt được rất nhiều phiền phức.

Huống chi ở đây còn không chỉ có một cây đại thụ, mà còn có rất nhiều cây.

Chỉ tiếc, điều này chạm đến "vảy ngược" của Thành ca.

"Tìm cái gì mà tìm?"

"Chúng ta tới thượng tiên giới, là để tìm bạn bè thân hữu sao? Chúng ta rất bận đấy được không?"

"Nhìn chút tiền đồ của các ngươi kìa!"

Mặc dù hắn có tiên quốc nghịch thiên, ngoài ra còn có hệ thống hack, một khi đánh nhau thì ai cũng không sợ.

Nhưng suy cho cùng thì cảnh giới vẫn ở mức đấy.

Một người coi trọng mặt mũi như hắn, sao có thể chủ động đẩy mình tới cửa mất mặt.

"Đúng đấy, nhìn chút tiền đồ của các ngươi kìa!"

Mấy vị Ma Vương như Tiêu Hỗn, Sát Lợi, Xá Lan với tam đại Thi Vương có thể là không muốn ở lại tiên giới, nên liền phụ họa theo.

"Nương nhờ cái gì mà nương nhờ, Khương chưởng môn lão nhân gia hắn đi đến đâu cũng đều là chỗ dựa, cần phải dựa vào người khác sao?"

"Xem ra mấy người tu tiên các ngươi đúng là không có lòng tin đối với Khương chưởng môn rồi…."

Đám người Tịch Vân Minh Trì vội vàng giải thích: "Chúng ta không có…"

Thành ca xua xua tay: "Được rồi được rồi."

"Phi Tiên môn mà ta bảo các ngươi nghe ngóng thì sao?"

"Phi Tiên môn…"

"Thật sự là không hỏi ra được."

Mấy người lộ vẻ mặt khó xử, ấp a ấp úng.

"Cái gì?"

Thành ca trong lòng sốt ruột, chẳng lẽ đám đệ tử của mình đã chết sạch rồi?

Hắn nhảy đựng lên: “Sao lại không hỏi ra được?”

Vô Quyết Tiên Vương khẽ thở dài một tiếng: “Ở đây, Phi Tiên môn dường như đã trở thành từ cấm kỵ, căn bản không ai dám tiếp lời.”

Xá Lan Ma Vương cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ cần chúng ta nói ra ba chữ này, đối phương sẽ bị dọa đến bỏ chạy.”

“Năm đó Phi Tiên môn trong thời gian ngắn đã có hơn ngàn Tiên Vương phi thăng, trở thành một lực lượng khổng lồ, cuối cùng bị hai đạo Tiên Ma lần lượt vây quét.”

“Nếu không có chuyện gì ngoài dự kiến xảy ra, hai bên chắc hắn sẽ diễn ra trận đại chiến kịch liệt.”

“Phi Tiên môn ở đây, đã bị xem là kẻ thù…”

Mấy người bọn họ ở dưới hạ giới cũng như trung tiên giới, đều từng là đại nhân vật ngồi ở trên vị trí cao, cũng hiểu được một chút tác phong của một thế lực bá chủ.

Nếu như một thế lực khổng lồ coi một nhóm người như là kẻ thù, để tiêu diệt toàn bộ những người còn sống sót, đám người đó sẽ cố ý bắt bớ và tìm cớ để hành động.

Vào lúc này, ai dám xây dựng mối quan hệ gì với Phi Tiên môn nữa, cũng có thể sẽ bị liên lụy.

Thứ Phi Tiên môn đắc tội không phải một hai tông môn, rất có thể là hầu hết các thế lực đỉnh cao của hai giới Tiên Ma.

Một khi bị liên lụy, ở cả hai giới Tiên Ma đều sẽ không còn chỗ đứng nữa.

Thành ca cứ phải gọi là vô cùng tức giận!

Một mặt là vì thế mà mấy vị Tiên Đế Ma Đế kia lại dám ra tay với đệ tử của hắn.

Mặt khác cũng giận đám để tử ngốc nghếch “không nên thân” kia của hắn,các ngươi nói xem các ngươi ba hoa khoác lác như vậy làm gì, cũng đâu phải là người có hệ thống hack không sợ trời không sợ đất đâu hả.

Trong thời gian ngắn có hơn ngàn Tiên Vương phi thăng, lại còn đều cùng một lúc, vậy thì đúng thật là muốn bắt mắt bao nhiêu thì bắt mắt bấy nhiêu.

Nhìn đám người Quy Tàng, Thái Thường, Thanh Vân người ta kia kìa, thông minh hơn nhiều.

Chương 374.

"Vậy là các ngươi vẫn chưa hỏi được gì sao?"

Vẻ mặt của mấy người họ đều có chút xấu hổ.

Hiếm khi được Khương chưởng môn giao cho nhiệm vụ, vậy mà mình lại làm không tốt.

"Ai, xem ra ta đành phải tự thân xuất mã thôi!" Thành ca thất vọng thở dài.

Mấy người họ càng thêm xấu hổ hơn nữa.

Vì muốn vãn hồi lại một chút mặt mũi, Tiêu Hỗn miễn cưỡng nói: "Đáng tiếc, những người trên cấp Thiên Tiên, tiên hồn quá mức vững chắc nên không thể sưu hồn được. Nếu không ngay cả mười tám đời tổ tông của bọn họ ta đều sẽ tìm thấy."

"Chậc, vậy mà các ngươi lại có thể làm được chuyện như vậy sao? Thật là không văn minh."

Thành ca bĩu môi, khinh thường nói: "Người ta lại không đắc tội với chúng ta, chỉ là không trả lời mà thôi. Nhìn lại sự tàn bạo của các ngươi xem."

Sưu hồn sẽ tạo thành những vết thương không thể chữa khỏi, nhẹ thì tiên hồn tổn hại, cả đời không thể tiến thêm được nữa, nặng thì trở thành kẻ ngu, thậm chí là chết.

Đệ nhất lão ma chỉ có thể gãi đầu cười gượng: "Ha ha, đó chỉ là do ta không còn cách nào khác mà…"

Một đám tiên tu Tịch Vân, Vô Quyết ở bên cạnh nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng: "Nhìn xem những kẻ tà ma ngoại đạo này đi, quả nhiên không có một người nào là người tốt cả!"

"Cũng may Khương chưởng môn không gần mực thì đen, bị các ngươi ảnh hưởng đến."

"Mấy cái ma tu các ngươi đều trừng lớn mắt chó mà nhìn kỹ xem Khương chưởng môn hỏi thông tin như nào, học tập một chút đi!"

Ở trong mắt bọn họ, Khương chưởng môn nhất định sẽ có thủ đoạn gì đó vô cùng thần kỳ.

Ví dụ như dưới tình huống thần không biết quỷ không hay mà thi triển ra thuật pháp gì đó, khiến cho người khác thổ lộ ra lời nói thật lòng chẳng hạn.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy Khương chưởng môn bay lên không trung.

Ngay lập tức, một đám liền ngước mắt trông lên, biểu hiện ra vẻ mặt của một đám fanboy xem thần tượng biểu diễn.

“Thuật pháp này long trọng như vậy sao?”

“Chẳng lẽ không cần tiếp xúc mà trực tiếp thi triển luôn ở trên không?”

“Ta dám đánh cược, sau khi Khương chưởng môn thi pháp xong, sẽ có người thi nhau nói cho hắn…”

“Ta đoán là ý niệm trấn áp, trong bất tri bất giác, ý niệm của mình đã bị hắn khống chế!”

“Trí tưởng tượng của các ngươi thật thiếu sáng tạo. Ta đoán Khương chưởng môn sau khi thi pháp xong, toàn thành đều sẽ trở thành Thi khôi của hắn!”

“Cút đi! Thi tộc các ngươi cả ngày chỉ biết nghĩ biến người ta thành Thi Khôi, mẹ nó thật kinh tởm!”

Sau khi Khương chưởng môn bay lên không trung cũng không thu hút được quá nhiều sự chú ý.

Suy cho cùng, tiên nhân nào mà chẳng biết bay, hơn nữa bản thân tòa tiên thành này đều đang lơ lửng trên không trung.

Nhìn đám người phía dưới giống như những con kiến đang đi tới đi lui, hắn hắng giọng, tiên lực quán chú, thanh âm xa xa truyền ra.

“Chư vị, đều dừng bước!”

“Chúng ta có một vấn đề muốn hỏi mọi người một chút…”

Thanh âm này có lực xuyên thấu vô cùng mạnh, trong nháy mắt đã truyền ra khắp cả toà thành khổng lồ. Lỗ tai của rất nhiều người đều bị ù đi, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Các ngươi có biết, hiện tại Phi Tiên môn ra sao rồi không?”

“Biết bọn họ đang ở nơi nào không?”

Không chờ mọi người phản ứng lại, hắn liền lấy ra mười vạn tiên tinh thượng phẩm từ nhẫn trữ vật ra.

“Nếu ai có thể nói cho ta biết thì đống tiên tinh này sẽ thuộc về người đó!”

Vì muốn mau chóng tìm được các đệ tử đáng yêu mà Thành ca hiếm khi mới có thể rộng rãi được một lần như vậy.

Bịch! Bịch!

Đám người Tiêu Hỗn, Vô Quyết ngã xuống tại chỗ.

Ông trời của ta ơi, đây là biện pháp của ngươi à?

Trực tiếp lớn tiếng dò hỏi ngay trước mặt mọi người ở toàn thành?

Lại còn dự định chơi trò “đáp đúng sẽ có thưởng” nữa?

Quả thật đống tiên tinh kia rất nhiều, đối với phần lớn tiên nhân dưới cấp Tiên Tôn, tuyệt đối có thể xem như là một phen phát tài.

Nhưng vấn đề là ai dám trả lời?

Toàn thành trên dưới đều đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, mọi người hoặc là nhanh chóng đóng cửa sổ, hoặc là vội vàng chạy ra tứ phía ngoài thành.

Tư thế kia thoạt nhìn giống như là thiên tai sắp xảy ra, mọi người mau chóng chạy nhanh trốn đi!

“Này, mọi người đừng đi mà!”

Thành ca nóng nảy, vội vàng lại lấy ra mấy cái chai lọ và một thanh tiên khí yhất giai.

“Các ngươi nếu chê ít, ta còn có thể tăng giá mà!”

“Tăng giá còn chưa đủ sao?”

“Mấy bình tiên đan thất phẩm này , còn có tiên khí thất giai này các ngươi đều không muốn sao?”

Nghe thấy mấy câu nói đó, những người phía dưới càng đi nhanh hơn.

“Đù má!”

Thành ca có chút kinh ngạc, nhịn không được mà chửi tục.

“Người ở thượng tiên giới giàu có như vậy sao? Mấy thứ này đều không vừa mắt hả?”

12 người phía dưới bao gồm cả Tịch Vân, Vô Quyết cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng bay lên trời, cầu lão nhân gia hắn mau thu hồi thần thông.

Mọi người đều sắp không chịu nổi rồi!

“Khương chưởng môn, không thể làm như vậy được đâu!”

“Đúng vậy, ngài làm như vậy sẽ làm cho mọi việc trở nên rắc rối hơn…”

Bọn họ thật sự rầu thúi ruột.

Trước đó, vì sao bọn họ mà không tùy tiện bắt cóc vài người ở trên đường cái, sau đó ép hỏi họ?

Cũng bởi vì tiên thành bình thường đều có đại trận giám thị, bọn họ lo lắng làm như vậy sẽ khiến cho Tiên Vương bên trong thành chú ý.

Nơi này là địa bàn của tiên giới, vốn dĩ chính là trận doanh của kẻ thù.

Mặc dù tất cả mọi người đều chỉ là mới đến, nhưng đều là người từng trải, biết rõ đạo lý hành sự khiêm tốn.

Giờ thì lại hay rồi, Thành ca làm ra trò như vậy, muốn không phô trương cũng không được.

Nhưng mà, Thành ca lại không cho là đúng.

“Vì sao lại phải khiêm tốn?”

“Chúng ta làm chuyện xấu gì mà phải xấu hổ?”

Hắn có khả năng sống lại, sợ cái lông à.

“Đây không phải là vấn đề xấu hổ hay không? Mấu chốt là nếu làm lớn, khả năng sẽ thu hút Chuẩn đế, thậm chí Tiên Đế tới đây!”

“Ta giống như là người sẽ sợ hãi Tiên Đế hay sao?”

À việc này?

Ngươi mạnh mẽ thật đấy!

Mấy người thành thật im miệng, chỉ có thể phóng lao đành phải theo lao mà thôi.

Lúc này, ở phía xa cũng có một đám người đang bay tới.

Cầm đầu có hai gã Tiên Vương, phía sau là một đám Tiên Tôn.

Nhìn dáng vẻ thì những người này chính là người thống trị của tòa tiên thành này.

Đám người Tiêu Hỗn chưa phóng khí tức của Ma Vương ra, vì thế nhóm người này thật can đảm mà bao vây bọn họ.

“Vừa mới nãy là ngươi đang hỏi Phi Tiên môn ở đâu hả?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Thành ca gật đầu, vô cùng tự nhiên thừa nhận mình đã nói, còn mang vẻ mặt chờ mong mà hỏi.

“Ngươi biết tình huống của bọn họ sao? Có thể nói cho ta biết hay không, đống thù lao này sẽ là của ngươi!”

Vẻ mặt đám người Tịch Vân, Vô Quyết, Minh Trì ở phía sau thể hiện ra sự bất lực.

Lão đại, phong cách làm việc của ngươi thật đặc biệt.

Nhưng mà, vấn đề là nhóm người này vừa nhìn đã biết là địch nhân, ngươi còn trông cậy vào việc bọn họ sẽ hợp tác với ngươi?

Quả nhiên, ngay cả đám người ở phía đối diện đều có chút bối rối, nhìn đống ‘thù lao’ kia thiếu chút nữa không phản ứng lại.

Sau một thoáng kinh ngạc, hai gã Tiên Vương cầm đầu cười lạnh.

“Nói như vậy, ngươi là đồng bọn của bọn họ rồi?”

Ở chỗ này, chỉ cần ngươi mang lên chiếc mũ đồng bọn với Phi Tiên môn là sẽ trở thành kẻ thù của cả tiên giới, về cơ bản là xong đời rồi.

"Không!"

Thành ca nghiêm túc mà sửa lại lời của bọn họ: "Không phải đồng bọn, mà là người một nhà!"

Hai vị Tiên Vương ở đối diện suýt chút nữa không thể theo kịp mạch não của hắn.

Suy nghĩ lại một chút, cái này còn nghiêm trọng hơn cả đồng bọn đúng không?

Hai người suy nghĩ lại, lúc này mới lại ra vẻ thần bí lần nữa mà liên tục cười lạnh.

"Người nhà? Ý của ngươi là ngươi và Phi Tiên môn rất quen thuộc?"

Thành ca vỗ bộ ngực, tự hào nói: "Vô cùng quen!"

"Vậy sao? Vậy ngươi nhất định có liên hệ với đám dư nghiệt kia rồi?"

"Đám dư nghiệt kia ở đâu? Nói ra, có lẽ ngươi còn có thể lưu điều tàn hồn mà đi đầu thai!"

Nụ cười của Thành ca dần biến mất.

"Cho nên, các ngươi cũng không biết bọn họ ở đâu?"

Hắn bực bội: "Nếu các ngươi cũng không biết thì các ngươi còn ở đây lảm nhảm cái con khỉ à?"

"Thật là lãng phí tình cảm của lão tử!"

Vừa nói, hắn vừa không kiên nhẫn mà lấy Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra.

Chương 375.

Hai vị Tiên Vương tức giận: "Còn dám ngoan cố chống lại…"

Thành ca trực tiếp cắt ngang.

"Dẹp đi!"

Chẳng hỏi được gì, trong mắt hai Tiên Vương, kia hắn chẳng còn chút giá trị nào.

Thậm chí hắn còn chẳng kiên nhẫn nói thêm mấy câu, tiên quốc bành trướng ra chính là câu trả lời của hắn.

Thật ra hai Tiên Vương này mới chỉ tam hay tứ phẩm gì đó thôi, cảnh giới không thể bì kịp với Thành ca – bây giờ là một Tiên Vương bát phẩm.

Hơn nữa cấp bậc tiên quốc của hai người cũng không hề cao, chỉ mới là Siêu Phàm mà thôi.

Đối mặt với công kích của hắn, hai người cũng thi triển tiên quốc theo bản năng.

Hình ảnh trùng trùng điệp điệp của tiên quốc vừa mới xuất hiện đã lập tức bắt đầu có dấu hiệu bị nứt vỡ…

Đùa chứ, lúc trước mới nhất phẩm thôi mà Thành ca đã quét cả 35 Tiên Vương rồi đấy.

Bây giờ hai người này chỉ như cọng hành mà thôi.

Thậm chí tiên quốc của bọn họ còn chưa kịp để lộ hết toàn bộ hình thái mà đã ầm ầm sụp đổ rồi.

Nhận lại sự phản phệ, hai người kinh ngạc đến biến sắc!

“Không!”

“Đợi đã…”

Xoẹt!

Tiên kiếm mang theo ánh lửa chém xuống, hai bóng người ngã xuống, thần hồn bị xóa sổ hoàn toàn!

Sau đó lại một lượt càn quét khác, mấy Tiên Tôn vây xem ở xung quanh còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì đã bị giết sạch sẽ.

Trận chiến kết thúc trong nháy mắt.

Đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân tỏ vẻ ngơ ngác nhìn Thành ca đang thu thập chiến lợi phẩm, lập tức có chút buồn buồn.

Bọn họ biết chắc Khương chưởng môn sẽ ra tay.

Nhưng thật sự không ngờ rằng lại vừa nhanh vừa nhẹ nhàng như vậy.

Đáng lẽ bọn họ còn đang định tới giúp, kết quả là dường như chẳng cần đến sự hiện diện của bọn họ.

“Đúng là xui xẻo, còn tưởng rằng là một Tiên Vương thì sẽ biết điều hơn chứ.”

Xong việc, hắn vẫy vẫy tay với mười hai người.

“Bây giờ các ngươi xuống đây hỏi han đi.”

“Ta xem xem còn có ai dám giấu diếm nữa không.”

Nhắc đến vấn đề kiêng kỵ của tông môn thì có lẽ sẽ bị liên lụy, mà không mở miệng nói gì thì sẽ bị giết, hắn tin rằng mấy người ở dưới kia sẽ biết nên chọn lựa như nào.

“Được rồi!”

Với đám người của thượng tiên giới này, đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân không hề có chút hảo cảm nào.

Bây giờ đánh một trận, cũng chẳng còn quan tâm đến cái gì mà bại lộ với không bại lộ.

Bọn họ nhanh chóng mở kết giới, bao vây cả tòa tiên thành khổng lồ này lại.

Tất cả những người chạy trốn đều không thể nhúc nhích được, ai nấy đều bị khống chế đứng im.

Hai vị Tiên Vương bị giết, rất nhiều người trong số đó đã sợ đến mức tè ra quần.

Cái đám dám nghĩ dám làm này ở đâu ra vậy, điên hết rồi à?

Chẳng bao lâu sau, 12 người lại trở về bên cạnh Thành ca.

“Khương chưởng môn, có hỏi ra được một vài thứ, nhưng đều là chuyện đã xảy ra từ rất lâu trước đây rồi.”

“Nói nghe xem nào.”

“Khoảng 8500 vạn năm trước, đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần là những người đầu tiên phi thăng tới ma giới của thượng tiên giới.”

“Ngay từ lúc bắt đầu, bọn họ không hề bị chú ý nhiều đến vậy.”

Thành ca gật đầu.

Thật ra nhóm đệ tử của bản thân hắn đều là Ma tu cả.

Chịu thôi, lúc trước ở Hư Tiên giới, việc bọn họ có được ma thể từ trước cũng coi như là đã định hình rồi.

“Trong thời gian đó, bọn họ còn tham gia đại hội giảng đạo của ma giới. Lần đó, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc, Tử Kim Ma Thể khiến cả Ma Đế còn phải phá lệ xuất quan tới nhìn một phen.”

“Danh tiếng của hai nàng lập tức như diều gặp gió, trở thành những ngôi sáo sáng rực rỡ nhất của ma giới.”

“Thậm chí bọn họ còn nhận được lời mời lôi kéo lấy lòng từ các thế lực lớn ở ma giới như Cửu Tinh Ma điện, Sâm La Huyết điện, Thiên Tiêu các.”

“Chỉ đáng tiếc là bọn họ không những không ra nhập bất cứ bên nào mà ngược lại còn sáng lập một Phi Tiên môn ở thượng tiên giới, chiêu mộ môn đồ.”

“Thời gian một nghìn vạn năm sau đó, Phi Tiên môn liên tục có các Ma Vương phi thăng, càng ngày càng lớn mạnh.”

Không cần bọn họ tiếp tục nói gì nữa, Thành ca cũng tự biết sau đó đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Cuối cùng, bởi vì ghen ghét mà các thế lực lớn của của hai đạo Tiên Ma liên thủ với nhau làm một trận vây quét Phi Tiên môn.”

“Trường Minh điện và Vô Cực Động Thiên của tiên giới cũng tham gia vào trận chiến này.”

“Hai bên đại chiến vô số trận, đều có tổn hại, sau đó phải nhớ đến Tiên Đế Ma Đế đích thân ra tay.”

“Phi Tiên môn thương vong nặng nề, bỏ chạy tứ tán.”

“Cho đến 5000 vạn năm trước, dần dần không biết tung tích nữa…”

“Không biết tung tích ư?”

Thành ca hơi đau đầu.

Chết trận thì còn dễ nói, chỉ cần một cọng lông thôi là hắn cũng có thể hồi sinh được.

Cơ mà không tìm được thì phiền phức rồi.

“Chúng ta cũng nên nhanh chóng rút lui thôi.”

Đám người Tiêu Hỗn liếc nhìn xung quanh một cái, cảnh giác nói: “Mới nãy bọn ta còn thám thính được, đây là phạm vi của thế lực Vô Cực Động Thiên.”

“Cũng chính là tông môn mà Trầm Châu Chuẩn Đế từng ở, mặc dù hắn phản bội, cơ mà vẫn còn ba vị Tiên Đế và bảy vị Chuẩn Đế đang tọa trấn, Tiên Vương thì cũng không dưới hai trăm người, cực kỳ mạnh mẽ!”

“Chỉ e việc chúng ta đánh nhau ở đây đã lan truyền tới bên đó từ lâu rồi.”

Chỉ một Chuẩn Đế nào đó thôi cũng là một kẻ mà họ không thể chống lại nổi.

Không nhắc đến việc mới nãy bọn họ tiêu diệt hai Tiên Vương, lại còn thẳng thắn thừa nhận có liên quan đến Phi Tiên môn, đối phương không tới đây trấn áp mới là lạ.

Tốt nhất là nên né mũi nhọn, tìm một chốn nào trốn tránh trước đã.

“Thế sao?”

Thành ca xoa cằm, ra quyết định một cách dứt khoát: “Vậy chúng ta đi tìm Vô Cực Động Thiên trước đi.”

“Hả?”

Mấy người đều sửng sốt.

Lão đại, ngươi chưa hiểu ý của ta à

Mặc dù ngươi từng giết cả Tiên Đế, cơ mà bên đó không hề đơn giản chỉ có một Tiên Đế thôi đâu!

Đó là một nơi có vào mà không có ra, chạy trốn còn không kịp mà ngươi lại còn chủ động đâm đầu vào đấy?

“Khương chưởng môn, ngươi suy nghĩ kỹ lại đi, làm như vậy không ổn đâu!”

“Có gì mà không ổn chứ.”

Thành ca khua tay một cái: “Chúng ta vừa mới đến đây, nghèo rớt mồng tơi, phải đi kiếm chút lộ phí trước đã chứ?”

“Lộ phí?”

Mọi người bất lực chửi thề.

Hóa ra ngươi coi Vô Cực Động Thiên là miếng mồi ngon hả?

Táo bạo gớm nhỉ?

Thành ca đưa ra quyết định này, cả đoàn người chỉ đành đi về phía tổng bộ của Vô Cực Động Thiên ở phía bên kia.

Trên đường, ba vị Ma Vương là Tiêu Hỗn, Sát Lợi và Xá Lan thấp thỏm, cũng âm thầm oán trách.

Mới nãy ngươi còn kêu ta làm việc phải văn minh chút, bây giờ người khác còn chưa qua đây hỏi tội mà ngươi đã đi hủy diệt tông môn của người ta rồi, quả thật là kiêu ngạo, độc đoán hơn cả cướp mà!

Bọn họ nào biết được rằng, năm đó Thành ca dựa vào việc hủy diệt môn phái mà phất lên, đây là nghề cũ của hắn mà.

Khoảng thời gian diệt phái trước đây không có gì cần thiết cả.

Nhưng mà lần này, hắn cảm thấy bản thân cần phải quay lại nghề cũ rồi.

Không phải năm đó “Vô Cực Động Thiên” đã truy quét đám người Tiểu Hàm và Tiểu Ninh sao?

Thêm việc của Trầm Châu nữa, thù mới thêm thù cũ, ngay từ đầu đã là thâm cừu đại hận.

Huống chi Tiên Vương không biết tung tích của đám người Phi Tiên môn còn lại kia, nhỡ đâu Chuẩn Đế và Tiên Đế biết thì sao?

Hắn đang muốn cạy miệng đối phương để moi chút manh mối cho mình đây này.

Lúc đoàn người nhanh chóng xông về phía Vô Cực Động Thiên thì tông môn đỉnh cao này cũng biết chuyện xảy ra ở bên đó rồi.

Mới nãy, tòa tiên thành kia và mười cái Tinh Trần để tu luyện xung quanh đều nằm trong phạm vi của thế lực bọn họ, một ngọn gió thổi qua cũng không giấu được bọn họ.

“Sao Chư Tinh Bàn lại sáng lên vậy?”

“Hai trưởng lão Mật Dung và Nguyên Đỉnh đều bị giết rồi!”

“Cái gì cơ, là kẻ nào làm?”

“Gan to tày trời, đáng giết!”

“Trước khi bọn họ ngã xuống, trong tin tức được truyền về nói có lẽ là đồng đảng của Phi Tiên môn.”

Hơn trăm vị Tiên Vương trong điện kinh ngạc, mà mấy vị Chuẩn Đế đang bế quan trong động phủ cũng mở mắt.

“Hóa ra là dư nghiệt của đám kia à?”

“Các lão tổ đã diệt cỏ tận gốc, bây giờ lại gặp phải dư nghiệt của bọn chúng, đúng là trời cao cũng muốn diệt!”

Chương 376.

Trong hang động được bao quanh bởi cát vàng bỗng vang lên tiên âm lanh lảnh.

“Bách Dịch Chuẩn Đế, Phong Mộng Chuẩn Đế, Lam Lâm Chuẩn Đế, xin ba vị hãy dẫn người đi một chuyến!”

Mà một câu trả lời khó hiểu cũng được truyền từ nơi khác tới.

“Nghe nói bên kia chỉ có mười mấy người, liệu phái ba vị Chuẩn Đế có phô trương quá không?”

“Đối phó với dư nghiệt của Phi Tiên môn thì không được phép xem nhẹ, đừng quên năm đó bọn họ đã gây ra bao nhiêu thiệt hại cho tiên giới!”

“Cũng phải!”

Đúng lúc vị Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên xuất quan, ai nấy đều ra lệ cho hai mươi lăm Tiên Vương, chuẩn bị xông tới bên đó thì Thành ca đã tới trước một bước.

Hiện ra trước mặt họ là một quả hồ lô được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp dây leo.

Nghe có vẻ buồn cười, nhưng người trong cuộc lại không thể cười nổi nữa, chỉ có thể cảm nhận được một thế giới mênh mông.

Không biết hồ lô kia rộng lớn biết bao dặm, từng đám mây lượn lờ xung quanh nó.

Mà lại còn có thể nhìn thấy mấy tiên nhân đang bận rộn phi hành phía bên trên dây leo.

Sâu bên trong dây leo còn có một động thiên khác, dường như mỗi một lối vào đều dẫn đến một tiểu thế giới.

Càng tới gần nhìn nó thì càng cảm nhận được áp lực nguy hiểm.

Đó là bởi vì bọn họ không phải là người của Vô Cực Động Thiên, đương nhiên sẽ phải chịu trấn áp rồi.

"Đúng là nơi này rồi."

Vô Quyết Tiên Vương đang dẫn đường ở phía trước bỗng dừng lại.

"Khương chưởng môn, bây giờ chúng ta mà quay về thì có khi vẫn kịp đấy…"

Hắn còn chưa nói xong thì một đường kiếm đã chém ra rồi.

Bùm!

Ầm ầm ầm!

Đám dây leo dày đặc ở trước mặt bị chém đứt thành một vết nứt dài vô tận.

Mà ở xung quanh vết nứt kia, vô số ngọn lửa đen kịt đang không ngừng lan ra.

Rất nhiều tiên nhân phía trên dây leo bị ảnh hưởng, sau đó thì kêu gào thảm thiết rồi bị tiêu diệt.

Đến cả hồ lô kia cũng hơi bị chấn động.

Đáng lẽ đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân Minh Trì còn đang định khuyên bảo hắn lần nữa, cơ mà bây giờ nuốt thẳng lời xuống bụng luôn rồi.

Xong, bây giờ nói gì cũng muộn rồi.

Nghĩ kỹ lại thì, mặc dù nhìn có vẻ bình thường Khương chưởng môn không thích nói mấy lời tốt đẹp, cũng chẳng buồn đông chinh bắc chiến.

Cơ mà nếu thật sự bị hắn coi là kẻ thù, vậy thì hắn sẽ điên cuồng hơn bất cứ kẻ nào.

Nhớ đến năm đó vẫn còn ở trong bảo bình giả tiên giới, chẳng phải mấy tên Chân Tiên kia cũng bị hắn giết nhanh như là rơm rạ hay sao, lúc đó ai nấy đều không thể ngăn nổi hắn cơ mà.

Nhưng vấn đề là, cho dù tấn công thì liệu có thể nói phương pháp hay chiến thuật gì không?

Đây là lần đầu tiên tới đây đấy?

Hoàn toàn chẳng có chút hiểu biết gì về nơi này đâu?

Có thể do thám và điều tra trước không hả.

Nếu không được thì cũng phải thám thính tình huống thông thường cơ bản nhất của nơi này đã chứ.

Chẳng thèm hỏi gì mà đã chém một kiếm luôn rồi?

Chỉ hy vọng là lần này hắn cũng có thể tạo ra kỳ tích.

Một đòn kia của Khương Thành là đòn dùng đến cả bạo kích gấp mười lần, dư âm nhanh chóng lan rộng.

Không chỉ mỗi vết nứt dài kia mà dường như đám dây leo xung quanh đó cũng bị phá hủy, bắt đầu nhanh chóng tan rã!

Cuối cùng chỉ còn sót lại tiểu thế giới đã biết thành nơi địa ngục liệt diễm.

Nhưng mà tiếp sau đó, những ánh sáng vàng dữ đội bắn ra từ lối vào những tiểu thế giới khác phía bên trên hồ lô.

Những sức mạnh quy tắc uy nghiêm khác nhau hình thành lên từng luồng sáng hủy diệt, xóa bỏ hết toàn bộ dư âm của một kiếm kia.

Sau đó, từng đám tiên nhân hùng hổ xông ra ngoài từ các tiểu thế giới.

Kẻ dẫn đầu chính là Bách Dịch Chuẩn Đế, Phong Mộng Chuẩn Đế và Lam Lâm Chuẩn Đế.

Cũng may là đáng lẽ bọn họ cũng định ra ngoài tìm đám người Khương Thành, nếu không thì phản ứng cũng chẳng nhanh như vậy đâu.

Nhìn thấy tình cảnh thê thảm ở bên ngoài, mấy vị Chuẩn Đế vừa kinh ngạc và tức giận.

Sức mạnh phải khủng bố đến mức nào mới có thể tạo thành sức công phá đáng như này được chứ?

Cho dù liên thủ với mười ba Tiên Vương thì có khi cũng chẳng làm được đâu nhỉ?

"Đạo chích ở phương nào, gan to bằng trời!"

Chẳng cần đến lượt Thành ca trở lời, một Tiên Vương cầm tinh bàn ở phía sau Bách Dịch Chuẩn Đế đã cung kính nói: "Bẩm lão tổ, khí tức của mười ba người này giống hệt với khí tức hiện hóa trong tinh bàn!"

"Cái gì cơ?"

"Bọn là chính là đám đồng đảng của Phi Tiên môn hả?"

Nói thật thì bọn họ cũng bị choáng ngợp trước hành động này của Thành ca.

Là một thế lực mạnh mẽ ở thượng tiên giới, cái tên Vô Cực Động Thiên gắn liền với hai chữ "bá đạo".

Chỉ còn bọn họ đánh người khác, người khác run rẩy được cái uy của bọn họ.

Kết quả lần này lại ngược lại.

Ngươi giết mấy Tiên Vương của bọn ta, tại sao vẫn có thể trưng cái bộ mặt trơ trơ lôi kéo thù hận rồi chủ động đánh đến tận đây hả?

Còn nói lý không hả?

"Thật đúng là thiên đường có lối ngươi chẳng đi…"

Thành ca tốt bụng chêm nốt vế sau giúp Lam Lâm Chuẩn Đế: "Địa ngục không cửa mà ta lại xông vào?"

Hắn cũng chẳng thèm quan tâm cảm xúc của đối phương, mở miệng hỏi thẳng luôn.

“Này lão đầu, ta hỏi ngươi, ngươi có biết mấy người khác của Phi Tiên môn đnang ở đâu không?”

Lam Lâm Chuẩn Đế đã sống cả hàng chục tỷ năm, hắn đã tâm lặng như nước từ lâu rồi.

Nhưng bây giờ hắn lại muốn nói tục một cách không thể giải thích được.

Tại sao ngươi lại cho rằng bọn ta sẽ trả lời câu hỏi này của ngươi hả?

Tại sao ngươi tự cho mình là hay, hoàn toàn không quan tâm đến cảm xúc của bọn ta hả?

“Ngươi muốn biết ư? Vậy thì ngươi xuống dưới làm bạn với bọn chúng luôn đi!”

Vậy mà Thành ca lại hài lòng gật đầu: “Xem ra ngươi thật sự biết, vậy thì được rồi…”

Dứt lời, hắn trực tiếp nhấn thăng cấp hệ thống.

Nguyên nhân rất đơn giản, cấp tiếp theo có Độc Tâm thuật.

Trước đó hắn vẫn còn sót lại một chút điểm công đức, mà lần này còn tiêu diệt hai Tiên Vương và một đám Tiên Tôn, bây giờ hắn lại có hai trăm vạn công đức rồi.

Lâu lắm rồi không thăng cấp hệ thống, hắn bỏ ra 100 vạn công đức xong thì hệ thống đạt tới cấp 13.

Cấp: 13

Công đức: 0/100000000

Công đức khả dụng: 1286653

Kỹ năng hiện tại: Ký chủ có thể tiêu hao điểm công sức để nhìn thấu suy nghĩ nội tâm thật sự của mục tiêu, không cần cooldown.

Chú ý: Thực lực của mục tiêu càng mạnh, điểm công đức cần tiêu hao càng nhiều.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Ký chủ có thể tiêu hao điểm công đức để khiến một năng lực của bất kỳ mục tiêu nào biến mất, không cần cooldown.

Chú ý: Thực lực của mục tiêu càng mạnh, điểm công đức cần tiêu hao càng nhiều.

Làm năng lực của đối phương biến mất ư?

Nghĩa là chỉ xóa bỏ chứ bản thông cũng không đạt được năng lực đó hả?

Dường như cũng chẳng có ích lợi gì với bản thân thì phải/

Điểm khác của cái này với kỹ năng mượn là sau khi mượn kỹ năng kia thì bản thân có thể có được, cơ mà bên đối phương vẫn còn.

Nếu là xóa bỏ, vậy thì đối phương không còn kỹ năng đó, mà bản thân cũng chẳng có.

Đúng kiểu hại người mà cũng bất lợi cho mình.

Nhưng mà bây giờ đang bận rộn, hắn cũng chẳng buồn nghĩ nhiều nữa.

Việc thăng cấp xong rồi có được kỹ năng kia thì tốn vỏn vẹn có mười mấy giây.

Mắt thấy đối phương sát khí đằm đằm, có ý lập tức ra tay, hắn nhắm thẳng vào Lam Lâm Chuẩn Đế, nhấn Độc Tâm thuật.

Xoẹt! 120 vạn điểm công đức bay cái vèo.

Nguyên nhân rất đơn giản, mục tiêu là Chuẩn Đế, cảnh giới quá cao.

Việc đọc được suy nghĩ của Chuẩn Đế đã là một chuyện trái với ý trời rồi.

“Rốt cuộc kẻ này là ai?”

“Một đòn vừa nãy là do hắn ra tay sao?”

“Hắn lấy đâu ra sự tự tin ấy vậy?”

“Hắn là ai trong đám dư nghiệt kia vậy? Lẽ nào cũng là phi thăng giả đến từ hạ giới ư?”

“Sao mà phía sau hắn còn có cả Ma tu và người của tử giới thế?”

“Liệu ta có thể kết liễu hắn bằng một đòn khi sử dụng tiên bảo thượng phẩm Huyễn Sắc Châm không?”

Tất cả mấy cái ý nghĩ vớ vẩn này đều bị nhìn thấu không sót chút gì.

Nhưng mà với Thành ca mà nói, nó chẳng hề có chút giá trị gì.

Hắn lại hỏi một câu: "Ngươi thật sự không biết tung tích của đám người Phi Tiên môn còn lại sao?"

Dưới ánh mắt của những người khác, đây quả thật là một câu dư thừa.

Sao hắn có thể trả lời ngươi cơ chứ?

Chương 377.

Quả nhiên, Lam Lâm Chuẩn Đế vốn không định trả lời, chỉ cười chế nhạo một tiếng.

"Ngươi vẫn nên cân nhắc xem bản thân chết như thế nào đi!"

Nói xong, hắn lấy ra một cây châm dài như ẩn như hiện.

Thành ca âm thầm bĩu môi, lão đầu ngươi cho rằng ta không biết thật ra trong lòng ngươi đang sợ hãi hả?

Hắn đã đạt được những gì hắn muốn.

"Chẳng phải dư nghiệt của Phi Tiên môn bán mạng cho Long tộc ở yêu giới sao, vậy mà hắn không biết?"

"Hay là ngươi và đám dư nghiệt kia lạc nhau rồi?"

"Trước cứ bắt hắn và 12 người kia lại, biết đâu lại có thu hoạch…"

Bởi vì đã hỏi tới rồi, cho nên, những thông tin liên quan này cuối cùng cũng hiện ra trong suy nghĩ của Lam Lâm Chuẩn Đế lúc này.

Hóa ra tới Yêu giới bên kia hả?

Long tộc?

Chẳng lẽ là đi theo Kim Long Vương?

Thành ca suy nghĩ nhanh như chớp, ra tay cũng không chậm.

Không đợi Lam Lâm Chuẩn Đế kia ra tay, hắn ngang nhiên đánh tới.

Đã nhận được tin tức, vì thế những người này có thể chết được rồi.

Nhìn tiên quốc kia công sát long trời lở đất, trong lòng mọi người đều cho rằng là hoang đường.

Dù đối mặt với Chuẩn Đế, hắn chẳng những không trốn, ngược lại còn dám chủ động tấn công?

Người không biết còn tưởng rằng rất nhiều Chuẩn Đế, Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên bị bao vây bởi một mình hắn đấy.

Nhưng khi tiên quốc kia hiện ra toàn bộ, tất cả mọi người đều mở to mắt kinh ngạc.

"Đó là cái gì vậy?"

"Ngộ Đạo Tiên Thụ?"

"Chắc chắn là Ngộ Đạo Tiên Thụ, ta từng ở lại ở trung tiên giới!"

"Trời đất ơi, sao Ngộ Đạo Tiên Thụ có thể trở thành trung tâm tiên quốc được?"

Rõ ràng là hắn còn chưa đạt tới cấp độ Xuất Trần, nhưng hai trăm Tiên Vương của Vô Cực Động Thiên lại đồng thời bị trấn áp rồi lui xuống!

Cành lá của tiên thụ quét tới, thế giới xung quanh giống như đều bị gột rửa một lần.

Rất nhiều Tiên Vương đều lui ra sau, sau khi tiên quốc vừa được lấy ra thì đã bị cành lá đó chạm vào, cảnh tượng hoang toàn hiện ngay trước mắt.

Phía sau, đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết, tỏ vẻ bản thân bị sợ ngây người!

Lúc trước, Ngộ Đạo Tiên Thụ biến mất, bọn họ cũng thất vọng, cũng mất mát.

Lần này phi thăng thượng tiên giới, một mặt vì muốn tiếp tục đi theo Khương chưởng môn, mặt khác là vì Ngộ Đạo Tiên Thụ không còn nữa, ở lại cũng không có ý nghĩa gì cả.

Về tư, vài người còn đoán qua nhiều lý do nữa.

Hiện tại xem như chân tướng đã rõ.

“Kẻ cầm đầu” đằng sau hóa ra lại chính là ngươi?

Vậy lúc bình thường ngươi nghe thấy chúng ta bàn tán, còn làm ra vẻ ta cái gì cũng không biết?

Quá đáng, thật quá đáng!

Mấy người không có lòng tin đối với trận chiến này, nhưng bây giờ đột nhiên không lo lắng nữa.

Thôi đi, Ngộ Đạo Tiên Thụ còn có thể bị hắn chuyển tới đây, còn có điều gì là hắn không làm được cơ chứ?

Mấy Chuẩn Đế thôi mà…

Đơn giản như đan rổ!

Chỉ là lần này, rốt cuộc bọn họ vẫn dự đoán sai rồi.

Chuẩn Đế và Tiên Vương cũng không phải là cùng một khái niệm.

Dù là Thành ca, một Tiên Vương đang ở thời kỳ đỉnh cao, bây giờ hoàn toàn xứng đáng với cái danh là Tiên Vương mạnh nhất trong lịch sử, nhưng suy cho cùng cũng không thể phá vỡ những rào cản cấp bậc sâu xa được.

Dù sao, đó đã là một sự thăng hoa về chất, đã thăng lên một cấp.

Những gợn sóng nhanh chóng lan ra xung quanh tiên quốc, giống như một tấm lưới khổng lồ.

Lam Lâm Chuẩn Đế niệm chú, hai mắt sáng ngời.

Tấm lưới khổng lồ kia chậm rãi co rút lại.

Tiên quốc cực kỳ mạnh mẽ của Thành Ca lập tức bị cắt thành vô số vết nứt trong nháy mắt.

Ngộ Đạo Tiên Thụ điên cuồng phát tán rực rỡ, bay nhanh tới chữa trị.

Chữa trị và phá hoại kia xảy ra cùng lúc, hình thành một khung cảnh vô cùng thần kỳ.

Mà cùng lúc đó, tiên quốc cấp độ Đăng Tiên của Lam Lâm Chuẩn Đế cũng đã xảy ra dao động rất lớn trong lúc chạm trán.

Thời khắc mấu chốt, Lam Lâm Chuẩn Đế lấy Huyễn Sắc châm ra!

Châm này vừa ra, đã hóa thành vô số chiếc châm khác, có thể trực tiếp xuyên thấu thân thể Tiên Vương!

Ngay lập tức bay thẳng đến tiên thể của Khương Thành.

Bất kể hắn tránh như thế nào, cũng không tránh được xiềng xích.

Nhưng mà, Thành Ca cũng lười tránh.

Hồng Tuyệt Tiên Kiếm vừa ra, châm nhọn đầy trời bỗng nhiên bị thanh lọc.

Cuối cùng chỉ có hơn mười cây lọt lưới, đâm trúng hắn.

Nhưng mà chỉ để lại mười mấy lỗ nhỏ li ti trên thân thể Tiên Ma Đồng Thể kia của hắn.

Đừng nói xuyên thấu, thậm chí ngay cả xâm nhập cũng không đạt được.

“Không thể nào!”

Đã lâu lắm rồi Lam Lâm Chuẩn Đế không ngạc nhiên như vậy.

Huyễn Sắc châm này của hắn chính là tiên bảo thượng phẩm sát phạt, có thể gây sát thương cực lớn đối với Chuẩn Đế.

Còn với Tiên Vương, đó chính là Diêm Vương tới lấy mạng.

Mỗi lần lấy ra, mọi việc đều thuận lợi.

Thế nhưng lần này chỉ gây ra một chút thương tổn như vậy.

Không nói đến uy lực của tiên kiếm cửu giai, sao hơn mười chỗ bị đâm trúng kia có thể bị thương nhẹ như vậy được?

“Đây là loại tiên thể gì?”

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai vị Chuẩn Đế khác là Bách Dịch, Phong Mộng đều vô cùng khiếp sợ.

Vậy mà một vị Tiên Vương lại có thể ngang hàng với Chuẩn Đế, điều này có phải là quá nghịch thiên rồi không?

Mặc dù, yêu nghiệt năm đó của Phi Tiên môn có Tử Kim Ma Thể nhưng cũng không làm được chuyện như này!

“Đạo huynh, bọn ta trợ giúp ngươi một tay!”

“Cùng xông lên!”

Hai Chuẩn Đế này đã không còn quan tâm đến thân phận nữa.

Ngay sau khi hai người dứt lời, bên trong hồ lô kia lại hiện ra hai vị Chuẩn Đế.

Trong đó một người đúng là chưởng giáo Hàn Nhạc Chuẩn Đế!

Vô Cực Động Thiên tổng cộng có ba Tiên Đế, bảy Chuẩn Đế.

Lần này vì trung tiên giới phi thăng, có hai vị Chuẩn Đế đã đến phía Tử Tiêu Đài bên kia để chiêu mộ người mới.

Mà ba Tiên Đế còn lại bận truy kích Trầm Châu Chuẩn Đế và tới trung tiên giới diệt Phi Tiên môn, hiện tại cũng không có ở đây.

Hiện giờ cả năm Chuẩn Đế còn lại đều xuất hiện, xem như toàn lực ứng phó.

Bọn họ không thể không làm như vậy.

Sức chiến đấu của Khương Thành đã hiện ra, mặc dù không phá bỏ giới hạn năng lực của bọn họ, nhưng lại khiến bọn họ vô cùng kinh hãi.

Tiên Vương vững vàng chống lại Chuẩn Đế, chuyện như này giống như thần tích.

Cũng khiến bọn họ nhận ra được nguy hiểm.

Bây giờ người này còn là Tiên Vương, nếu hắn tiến vào Chuẩn Đế, vậy những Chuẩn Đế khác còn có đường sống sao?

Không, thậm chí chỉ cần tiên quốc của hắn đạt tới mức Xuất Trần, e là Lam Lâm Chuẩn Đế phải rơi vào thế bất lợi.

Điều này thật quá đáng sợ..

Người như thế nếu chạy thoát, sau này bọn họ ăn không ngon ngủ cũng không yên mất.

Năm người chỉnh tề, tiên bảo đều xuất hiện!

Giờ khắc này, cho dù đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân muốn giúp Khương chưởng môn thì cũng bất lực.

Thậm chí bọn họ còn không thể đặt chân vào biển quy tắc kia.

Vẹn vẻn ba dư âm, đã khiến tiên quốc bên trong của bọn họ chấn động không ngừng.

Trận chiến này sớm đã vượt qua cấp Tiên Vương.

Điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là chờ đợi Khương chưởng môn có thể đại triển thần uy, giành được thắng lợi nhìn như không thể kia.

Trận chiến kết thúc rất nhanh chóng.

Khi biển quy tắc hỗn loạn kia chậm rãi biến mất, là lúc nơi này trở nên trong suốt, thế giới nhỏ bên trong hồ lô, tất nhiên là bị phá huỷ hơn phân nửa.

Hai trăm Tiên Vương đối diện, người người đều lùi về sau, rất nhiều người đã bị thương trong trận chiến này.

Còn Khương chưởng môn thì biến mất không tăm tích.

Năm Chuẩn Đế đều thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng tiêu diệt được.”

“Người này thật sự rất đáng sợ.”

“Sao Phi Tiên môn lại có yêu nghiệt cấp bậc này cơ chứ?”

“May mà hắn tự chui đầu vào lưới…”

Bọn họ thầm vui mừng, nếu Khương Thành không đánh tới, mà là lựa chọn chạy trốn.

Vậy e là bọn họ không có cách nào để bắt hắn.

Đám người Tiêu Hỗn biến sắc, nhưng không hiểu vì sao lại có chút mong chờ.

Trường hợp giống như này, trước đây bọn họ cũng đã gặp qua nhiều lần.

Lúc vừa mới vào thành Định Thiên của hạ tiên giới, lúc vừa mới vào trung tiên giới gặp Cửu Diễm Tiên Đế hạ giới, dường như Khương chưởng môn cũng từng biến mất.

Mà khi hắn xuất hiện trở lại…

“Tinh! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Chương 378.

Chịu thôi, bằng thực lực thật thì Thành ca thật sự không thể thắng được trận chiến này.

Vượt cấp khiêu chiến cũng là có giới hạn.

Hắn có anh linh, người khác cũng có.

Hắn có quy tắc chủ Đại Viên Mãn, mà cánh cửa Chuẩn Đế chính là quy tắc chủ Đại Viên Mãn.

Nếu không phải có số lượng lớn hơn anh linh và quy tắc chủ, chỉ sợ hắn đã chống đỡ không được lâu như vậy.

Ngay từ lúc bắt đầu, hắn cũng đã định bụng là bị giết.

"Ting! Ký chủ có được cơ hội tiến vào Lý Thế Giới một lần, có hiệu lực trong thời gian giới hạn là một phút!"

Lý Thế Giới, đó là cái gì vậy?

Phương án này của hệ thống không rõ ràng.

"Tinh! Ký chủ hồi sinh!"

Khác với mỗi lần hồi sinh trước, lần này hắn không xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Những gì hiện ra trước mắt hắn, là một thế giới hư ảo kỳ lạ giống như nét vẽ phác họa.

Nơi này không có linh khí, không có sức mạnh tiên nguyên, cũng không có nguyên tố vốn nên có của thế giới.

Xuất hiện ở trước mặt hắn, là một mảnh rừng cây nhỏ mọc chen chúc.

Hơi cảm nhận một chút, hắn đã phát hiện, nơi này cũng không phải được cấu thành từ nguyên tố mộc, chỉ là hiện ra hình thái giống cây cối mà thôi.

Có rất nhiều "cây" với mức độ không đồng đều trong khu rừng này.

Loại nhỏ chỉ dài bằng ngón tay, giống như cỏ dại, số lượng nhiều nhất, chừng hơn mười vạn.

Những cây to hơn cao ngang lưng hắn, có khoảng hơn hai trăm cây.

Trên một số cây xuất hiện những lỗ thủng loang lổ, có vẻ như đã để lại vết thương.

Ngoài ra, còn có năm cây lớn, cao chừng mấy thước.

Đây đương nhiên không phải là cây thật, một trong những điểm khác biệt lớn nhất là chúng di chuyển.

Và nó liên tục chuyển động mọi lúc, thoạt nhìn có vẻ như nó đang sống vậy.

Nhìn qua thì cảnh tượng này vô cùng quỷ dị.

Lúc đầu, Thành ca xem cũng không hiểu đây là thứ gì, không khỏi hơi lo lắng.

Hệ thống đặc biệt đấy, cho dù ngươi cho người ta hack, tốt xấu gì cũng nên cho hướng dẫn sử dụng chứ!

Nhất là loại hack này chỉ có hiệu lực trong thời gian giới hạn.

Thậm chí hắn cũng không biết đây là cái gì với cái gì, làm thế nào hắn mới có thể vượt qua đây?

Bay nhanh tới gốc đại thụ lớn nhất trước mặt kia, bỗng nhiên hắn ngây ngẩn cả người, bởi vì cuối cùng có phát hiện.

Ở trên cây lớn này, hắn cảm nhận được đặc điểm rất giống nhau.

Đó là đặc điểm quy tắc tiên quốc của một vị Chuẩn Đế ở phía đối diện trong cuộc chiến vừa rồi.

Và khi hắn chợt bừng tỉnh, nhìn lại bốn cây lớn xung quanh, loại ý nghĩ này lại càng được kiểm chứng.

Trên thân của bốn cây kia, có mang khí tức quy tắc tiên quốc của bốn vị Chuẩn Đế còn lại.

Lại nhìn 12 cây phía xa, cuối cùng cũng thu được hơi thở quen thuộc hơn.

Đó chẳng phải là hơi thở tiên quốc, ma quốc của đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết sao?

Sao có thể như vậy?

Nhìn những thân cây lớn nhỏ không ngừng chuyển động hoán đổi vị trí, hắn hoàn toàn hiểu rõ.

Năm cây lớn là năm tên Chuẩn Đế.

Hơn hai trăm cây nhỏ, là hơn hai trăm tên Tiên Vương.

Cây non còn lại, hẳn đều là Tiên Tôn.

Trong cái gọi là "Lý Thế Giới", quy tắc lĩnh ngộ của bọn họ hay là mức độ phát triển của đạo tâm và tiên quốc, được tiết lộ dưới một hình thức cực kỳ trực quan.

Sao lại như vậy chứ?

Chẳng lẽ đây là thế giới quy tắc của mình, tương ứng như thế giới nguyên thủy?

Vậy lúc Chuẩn Đế và Tiên Vương hoạt động, cây cối đại diện cho bọn họ sẽ di chuyển?

Giống như là hình ảnh tương phản của thế giới bên ngoài kia?

Hắn không rõ, sao lại có chuyện này như này nữa vậy…

Điều đó rất cao sâu, hơn nữa điển tịch tu luyện gì đó đều không ghi lại cái này.

Đây là một thế giới chưa được khám phá.

Hắn chỉ biết rằng ngay từ giây phút đầu tiên bước chân đến đây, tiên quốc của hắn đã bắt đầu phát triển nhanh chóng.

Tốc độ tiến hóa kia, thăng cấp còn nhanh hơn hắn không ngừng ăn đan dược trước đó.

Thời gian còn lại của hắn đã không còn nhiều…

Vốn không cần phải nhắc nhở gì cả, bản thân hắn tự biết mình phải làm gì.

Trong thế giới này, hắn không có tiên quốc, không có tiên kiếm, cũng không có sức mạnh tiên nguyên, nhưng có thân thể và linh trí độc nhất vô nhị.

Lao đến cái cây mập nhất, hắn hung hăng đấm một cái.

Bùm!

Tiên thụ rung chuyển dữ dội!

Những chiếc lá rũ xuống, thoạt nhìn giống như là cây thật.

Một đấm, coi như ăn thua, không có cảnh mùn cưa bay tứ tung.

Nhưng một lỗ hổng ghê người xuất hiện trên cây lớn này, như thể một mảnh của nó đã biến mất vào hư không.

Bên ngoài, năm Chuẩn Đế kia đã vây quanh đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân.

Bị Chuẩn Đế khóa lại, 12 người đã không còn đường thoát.

“Các ngươi là đồng bọn của hắn.”

“Cũng là Phi Tiên môn sao?”

“Nói ra tất cả sự thật, nếu không, tiên hồn sẽ bị giam giữ, giày vò, mãi mãi không được luân hồi!

Chưởng giáo Hàn Nhạc Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên vừa mới dứt lời, đột nhiên điên cuồng phun máu tươi ra.

Bên trong tiên quốc kia của hắn chẳng hiểu tại sao lại sụp đổ một tảng lớn.

Bên trong không biết bao nhiêu ngôi sao thịnh vượng đã biến mất, núi non sụp đổ và sông ngòi đảo lộn, tạo nên cảnh tượng điêu tàn.

“Không…”

Sắc mặt của hắn tái nhợt với tốc độ cực nhanh, toàn thân run rẩy.

Đây là đã xảy chuyện gì vậy?

Không cần nói đến bốn vị Chuẩn Đế, mà ngay cả đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân ở đối diện, cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

Thực lực tới cấp độ Tiên Vương rồi, đã là rất khó xuất hiện trường hợp hộc máu khi chiến đấu gì đó.

Hơn nữa đây còn là Chuẩn Đế.

Cho dù bị thương, cũng không thể tỏ ra vô cùng thê thảm như vậy.

Mà trong Lý Thế Giới, Thành Ca đang tranh thủ thời gian.

Sau khi tiến vào, không hiểu tình hình lúc đầu, hiện tại chỉ còn hơn hai mươi giây.

Bùm!

Là một cú đấm khác.

Một chỗ hổng lớn lại xuất hiện ở phần giữa của cây lớn.

Cả cây đều bắt đầu từ từ đổ xuống.

Bùm!

Cú đấm thứ ba, cuối cùng cây này triệt để đổ xuống.

Đứt thành từng đoạn.

Rồi sau đó hắn không dừng lại chút nào mà lao tới một cây lớn khác trước mặt.

Sau ba cú đấm, tiên quốc của Hàn Nhạc Chuẩn Đế bên ngoài tan rã, sụp đổ hoàn toàn!

Vô số quy tắc loạn lưu thoát ra, sau đó, biến mất vào trong vô hình.

Cuối cùng, trung tâm tiên quốc của hắn đều lộ ở bên ngoài, hơn nữa nhanh chóng biến thành tro bụi, mất đi tiên vận nguyên thủy.

Thậm chí, ngay cả tiên thể của hắn cũng bởi vì phản hệ mà hiện rõ ra vết rạn tí ti.

Tuy nhìn hình dáng vốn có của hắn là người già, nhưng không thấy tuổi già.

Mà hiện tại, giống như đột nhiên hắn đã mất đi tinh khí tinh lực, rõ ràng vẫn còn lực tiên nguyên, nhưng cũng không tránh khỏi việc uể oải.

“Việc, việc này đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao có thể như vậy được?”

“Chẳng lẽ là người vừa nãy?”

Đám Tiên Vương và Tiên Tôn của Vô Cực Động Thiên phía sau náo động, gần như điên cuồng.

“Chưởng giáo chính là Chuẩn Đế, cho dù Tiên Đế thầm ra tay, cũng không thể khiến hắn rơi vào tình trạng bi thảm như thế!”

“Hơn nữa người nọ đã chết rồi!”

“Vậy rốt cuộc là vì sao chứ?”

Bọn họ còn chưa nói xong, tiên quốc của Lam Lâm Chuẩn Đế cũng đã sụp đổ.

Ngay sau đó Tiên quốc của ba tên Chuẩn Đế khác cũng lần lượt tan biến.

Thành ca tràn đầy hăng hái ở bên trong đó.

Hủy diệt một thân cây, chẳng khác nào là hủy diệt được một người bên ngoài.

Loại đấu pháp này, nói thật ra… thật sự quá ức hiếp người.

Thậm chí mấy người này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng hoàn toàn không có cách phòng ngự.

Vài giây ngắn ngủi, tất cả năm Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên đều ngã xuống.

Dù chưa chết nhưng tất cả đều vô cùng yếu ớt.

“Đây…”

“Không, đây là ảo giác!”

“Đây không phải sự thật!”

Hai trăm Tiên Vương kia bay tới như điên, mà lúc này Thành ca đã bắt đầu thu dọn những cây nhỏ dài đến thắt lưng kia rồi.

Chương 379.

So với cây to phải ba đấm mới có thể đánh gãy, cây nhỏ đơn giản hơn nhiều.

Một cước có thể đá bay một cây.

Hắn làm việc thật sự rất nhanh.

Trước khi hết thời gian, hơn hai trăm cây nhỏ đã bị xéo nát nên chỉ còn lại hơn chục cây.

Chỉ thấy Tiên quốc của những Tiên Vương ở giữa sân bên ngoài, lần lượt nổ tung như những quân bài domino, quả thật giống như pháo hoa được đốt lên vậy.

Khiến cho trời cao sáng lạn vô cùng.

Ban đầu còn nguy cơ nguy hiểm, đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân Vô Quyết đều nghĩ rằng lần này chắc chắn phải chết, hiện tại vẻ mặt dại ra.

Ta là ai?

Đây là đâu?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Phải chăng bản thân đã rơi vào trong thủ đoạn của Chuẩn Đế, cho nên sinh ra ảo giác trước khi chết?

Tiên quốc giống như pháo hoa nổ từng cái từng cái rồi tắt lịm.

Cảnh tượng này thật hùng tráng, nhưng cũng vô cùng hoang đường.

Cho dù mấy vị Tiên Đế đích thân tới, cũng không thể làm được chuyện như này.

Hơn nữa, trước đó, ở đây đã có năm "pháo hoa" lớn của Chuẩn Đế…

Trong số pháo hoa này, còn có một loạt "dây pháo" tiếp theo nổ vang.

Đó là đạo tâm của các Tiên Tôn tiêu tan.

Lúc Thành ca hủy diệt cây nhỏ đại diện cho Tiên Vương, trong lúc vô tình cũng giẫm phải nhiều cây non nhỏ.

Với những Tiên Tôn kia mà nói, đây là tai ương ngập đầu.

Sau khi Tiên quốc bị diệt, Chuẩn Đế, Tiên Vương vẫn còn một chút sức chiến đấu.

Mà sau khi đạo tâm của Tiên Tôn bị hủy, tức là đạo hạnh bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn sót lại tiên hồn và tiên thể trống rỗng.

"Không!"

"Không thể nào!"

"Đạo tâm của ta!"

"Ta không tin!"

Tiếng la hét nối tiếp nhau xen lẫn sự hoảng sợ và tuyệt vọng.

Trong Lý Thế Giới, thời hạn một phút của Thành Ca cũng tới rồi.

Cuối cùng nhìn thoáng qua hơn chục cây nhỏ còn lại, hắn biến mất ở nơi này.

Ngay khi hắn xuất hiện ở thế giới bên ngoài một lần nữa, phát hiện tiên quốc của mình chẳng những đạt tới cấp độ Xuất Trần trước thời hạn, hơn nữa cách Vũ Hóa cũng không còn quá xa.

Phải biết rằng, thăng cấp độ Xuất Trần, hẳn là khó hơn gấp nhiều lần cấp Siêu Phàm trước đây của hắn.

Lúc trước, hắn chưa thể vượt từ Tiên Vương nhất phẩm lên bát phẩm.

Trong một phút ngắn ngủi như vậy ở Lý Thế Giới, không chỉ hoàn thành bước nhảy vọt, mà còn tiến lên phía trước một cách thần kỳ.

Điều này giảm bớt cho hắn không biết bao nhiêu phiền toái.

“Haizz, nếu có thể ở lại một lát thì tuyệt biết mấy!”

Sau thời gian buồn phiền nhất thời, sự chú ý của hắn cũng trở lại bên ngoài.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mặt, nhất thời hắn mừng rỡ vô cùng.

Con mẹ nó, cái này cũng quá mạnh rồi, phải không?

Mình làm “thợ rừng” ở bên trong mới có mấy chục giây, thế mà bên ngoài đã long trời lở đất, quả thật không cần quá ngay thẳng!

“Ha ha ha ha, các ngươi bị làm sao vậy?”

“Chẳng phải muốn giết ta sao?”

“Nhanh tới đây!”

Hắn vừa hiện thân, tất nhiên là những người còn lại sẽ chú ý.

“Khương chưởng môn!”

Nhất thời, đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên, lão nhân gia hắn chưa chết.

“Đây đều là ngươi làm hết à?”

Công lao của mình, đương nhiên Thành Ca phải thành thật.

Nghe vậy, hắn cố ý thở dài một hơi: “Đúng vậy, là ta…”

“Ông trời còn có đức hiếu sinh, ngay từ đầu ta cũng không định đuổi tận giết tuyệt.”

“Hết lần này tới lần khác cho bọn họ cơ hội đầu hàng, nhưng bọn họ lại không trân trọng.”

“Bao vây một mình ta, ngược lại còn đánh trả không biết tự lượng sức mình, vậy cũng đừng trách ta, chỉ đành thi triển một phần thực lực ẩn giấu.”

Hóa ra là như vậy?

Mấy người “chợt nhận ra”, hóa ra, đây chỉ là một phần thực lực chân chính của lão nhân gia hắn mà thôi?

Giờ khắc này, đi nương nhờ Quy Tàng Chuẩn Đế, Thái Thường Chuẩn Đế gì đó, đều bị bọn họ bỏ ra sau đầu.

Còn có cặp đùi nào to hơn Khương chưởng môn không?

Còn nữa, nơi nào an toàn hơn bên người hắn không?

“Ngươi, sao ngươi làm được?”

Lam Lâm Chuẩn Đế Suy yếu vô cùng, mặt như giấy vàng, lửa hận trong mắt bốc cháy hừng hực.

Tiên hồn không bị thương lại mạnh mẽ vô cùng, giống như muốn chọn người mà cắn trả vậy.

Chỉ là, Thành ca hoàn toàn không e dè cái thòng lọng này.

Hắn chợt xuất hiện ở trước mặt Lam Lâm, chẳng chờ hắn kịp phản ứng lại, đã giáng xuống một bạt tai.

Lãng phí Độc Tâm Thuật 120 vạn công đức của lão tử, chỉ vì ngươi rất không hợp tác!

“Ngươi muốn biết, làm sao làm được?”

“Vậy ngươi xuống đất tìm đáp án đi, chẳng phải ngươi thích nhất câu này sao?”

Bốp!

Lại một bạt tai, giáng xuống, mạnh mẽ bóp chết đỉnh tiên hồn.

Trực tiếp đập vỡ tiên thể của cường giả tung hoành trăm triệu năm, thân đầu tách rời.

Đường đường Chuẩn Đế, ngã xuống như vậy!

Cảnh tượng này, giống như long trời lở đất!

Không biết đã kích thích bao nhiêu tiên nhân có mặt ở Vô Cực Động Thiên.

Trong nhận thức của bọn họ, Chuẩn Đế là không thể chết.

Điều đó giống như là một biểu tượng tồn tại từ xưa đến nay.

Nhưng hiện tại, lại chết dễ dàng như vậy.

“Ngươi dám!”

Chưởng giáo Hãn Nhạc Chuẩn Đế tức muốn nổ mắt, mạnh mẽ gầm lên.

Á!

Thành ca xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Ta thật sự dám.”

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang hạ xuống, vị chưởng giáo của Vô Cực Động Thiên này cũng ngã xuống.

Không đợi ba tên Chuẩn Đế khác chạy trốn, hắn một mạch lấy ra ba thanh kiếm trên không.

Hiện giờ ba người này không những tiên quốc bị diệt, mà còn đã bị phản phệ, suy yếu vô cùng.

Nếu như để bọn họ trốn thoát, khôi phục lại.

Chỉ dựa vào sức mạnh tiên nguyên và tiên thể mạnh mẽ, cũng rất khó thu phục.

Cho nên hiện tại, tất nhiên phải thừa dịp hắn bệnh mà lấy mạng của hắn.

Tới lúc này, toàn bộ ngũ đại Chuẩn Đế đều đã bị giết!

“Sư tổ…”

“Không…”

“Đây không phải là thật…”

Trên dưới của Vô Cực Động Thiên tỏ vẻ tang thương.

Thành ca không cho bọn họ một cơ hội nào cả.

Kẻ đầu tiên bị giết là mười mấy Tiên Vương chưa bị phá vỡ tiên quốc, Thành ca sợ bọn họ trốn mất.

Sau khi giải quyết xong mười mấy người này, những Tiên Vương còn lại kia, chỉ là lá hẹ trên mặt đất.

Lao vào giết bừa một hồi!

Cuối cùng là Tiên Tôn.

Hắn cũng không gọi đám người Tiêu Hỗn Vô Quyết, để tránh bọn họ cướp chiến lợi phẩm.

Xử xong một trận này, cuối cùng toàn quân của Vô Cực Động Thiên bị diệt.

Toàn bộ năm Chuẩn Đế, 207 vị Tiên Vương, hơn mười vạn Tiên Tôn đều bị giết.

Mặc dù không tìm thấy dị không gian, nơi cất chứa chính của bọn họ, nhưng chỉ với tiên bảo và tiên khí mà bọn họ mang theo cũng đủ kinh người rồi.

Tất cả năm Chuẩn Đế đều sử dụng tiên khí bát giai và tiên bảo thượng phẩm!

Lúc sau, lại đánh vào bên trong hồ lô kia.

Quả nhiên, ở trong này khác với Động Thiên.

Sau khi cướp đoạt một trận ở bên trong, cuối cùng hắn mới cảm thấy thỏa mãn, trở ra bên ngoài.

Sau khi trở ra, nghĩ đến đám đệ tử kia của mình năm đó bị hàm oan, trong lòng lại nổi lên nỗi tức giận.

Nhìn hồ lô đã hoang tàn trước mắt, lại lấy tiên kiếm chém xuống một trận điên cuồng.

Lần này, bên trong hồ lô bởi vì tiên trận đã bị hắn hủy, cũng không có ai tọa trấn, cho nên không có sức chống cự nữa.

Rất nhanh đã bị hắn chém thành một đống đổ nát rơi đầy đất.

Lần này, sơn môn chính thống của Vô Cực Động Thiên đều bị hắn phá hủy.

Thoải mái vỗ tay: "Được rồi, chúng ta nên khởi hành đến yêu giới thôi!"

Rốt cuộc đám người Tịch Vân Vô Quyết cũng há miệng ngạc nhiên.

Một Vô Cực Động Thiên lớn như vậy, cứ thế bị diệt?

Chính xác, đối phương còn có ba vị Tiên Đế và hai vị Chuẩn Đế không ở đây, vì vậy mà còn sống.

Nhưng cũng chỉ là mấy vị tướng không binh.

Hơn nữa sơn môn cũng không còn nữa, nơi này đã từng sừng sững ở thượng tiên giới, Tiên môn đứng đầu uy danh lan xa, rốt cuộc, sau này chỉ còn trong sử sách.

Không lâu sau khi đám người bọn họ rời đi, ba Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên ở Tử Tiêu Đài bên kia, trong lòng khẽ động một cái.

Dường như cảm nhận được một điều gì đó.

Ba người đồng thời biến sắc.

Chương 380.

Ba vị Tiên Đế này vừa mới trở về từ trung tiên giới.

Ở bên kia không tìm được Khương Thành và Phi Tiên môn để xả giận nên đã tiện tay tiêu diệt vô số Ma tu.

Bây giờ trở về Tử Tiêu Đài của thượng tiên giới, cơn giận vẫn chưa nguôi ngoai.

Hơn mười vạn Tiên Tôn bên ngoài đang bị các đại tiên môn chọn lựa, Vô Cực Động Thiên với tư cách là thế lực đứng đầu, nên có quyền lựa chọn đầu tiên.

Nhưng mà với tư cách là thủy tổ sáng lập Vô Cực Động Thiên, Lôi Cức Tiên Đế chắc chắn sẽ không đích thân tham dự.

Chẳng phải thân phận còn đó sao?

Nghĩa là Tiên Tôn còn không đủ tư cách gặp hắn.

Lúc này hắn và thủ lĩnh của những thế lực đứng đầu tiên giới đang bàn luận về đám người Phi Tiên môn ở Trường Minh điện, Bích Lạc Tâm cung.

“Nếu còn ở trung tiên giới, chắc chắn không thoát khỏi sự tìm kiếm của chúng ta.”

“Hay là bọn họ tới hạ tiên giới rồi?”

Tiên Tôn muốn đi lên rất khó, nhưng muốn xuống hạ tiên giới lại không khó.

Chẳng qua chịu quy luật có hạn, thời gian ở lại không thể vượt qua một canh giờ.

“Không đâu, bản đế cố tình đi một chuyến xuống hạ tiên giới, vẫn không tìm được.”

Mức độ ổn định vị diện của hạ tiên giới rất kém, hoàn toàn không thể chịu được Tiên Đế giáng xuống. Trước kia, cho dù Tiên Đế đi xuống, thường cũng chỉ là dùng hình chiếu.

Chân thân xuống hạ tiên giới, dù không ra tay, cũng sẽ khiến cho nơi đó, nghênh đón tai họa ngập đầu.

Giống như là người khổng lồ giẫm vào tổ kiến.

Một câu nói nhẹ nhàng này của Lôi Cức Tiên Đế, rất có thể mang hàm ý về cái chết vô duyên vô cớ của hàng trăm triệu Chân Tiên, Thiên Tiên.

Nhưng mà, trong điện hơn mười vị thủ lĩnh kia, không một ai để ý.

“Chẳng lẽ, bọn họ tới thượng tiên giới rồi?”

“Phi Tiên môn có khoảng 14 vạn người, sao có thể như thế được?”

“Ngộ nhỡ, hắn có thủ đoạn đặc biệt gì đó, có thể đã lừa được quy luật phi thăng?”

“Đúng vậy, không thể lơ là thượng tiên giới!”

“Phải tra rõ!”

“Liên lạc phía Ma giới ở bên kia…”

Bọn họ đang thương lượng ở đây thì Vô Cực Động Thiên đã bị diệt rồi.

Với tư cách là tổ sư sáng lập, dĩ nhiên là Lôi Cức Tiên Đế có cảm nhận được.

Lấy ra tiên bảo để xem bên kia, vừa nhìn ngay lập tức đã vô cùng hoảng sợ.

“Không!”

“Không thể nào!”

Nhìn đống đổ nát và xác chết đầy đất trên màn hình, ba vị Tiên Đế gần như phát điên.

Những Tiên Đế khác có mặt ở đây cũng không kịp vui sướng khi người gặp họa.

Tất cả đều bàng hoàng, hoàn toàn không thể tin đó là sự thật.

Nhưng đó là Vô Cực Động Thiên, cơ nghiệp bao năm.

Cứ thế bị hủy?

Đây hoàn toàn là chuyện lớn, đủ để thay đổi vận mệnh của tiên giới.

Cuối cùng Lôi Cức Tiên Đế và hai vị Tiên Đế khác, cũng không thể ngồi nữa, vội vàng chạy về phía đó.

Mà những Tiên Đế khác bất kể là vì xem náo nhiệt, hay là vì tìm ra nguyên nhân, chẳng hẹn mà cùng đi ra ngoài.

Rất nhanh, đoàn người dài dằng dặc, đi tới hiện trường.

Nhìn cảnh tượng hoang tàn, xác chết nằm ngổn ngang khắp nơi ở trước mắt, dù là đã biết trước, nhưng chúng Tiên Đế vẫn cảm thấy không chân thật.

Sao có thể có chuyện như này được?

Vài vị Chuẩn Đế tọa trấn Vô Cực Động Thiên, hơn nữa bản thân sơn môn còn có lực phòng ngự rất mạnh.

Cho dù là bọn họ đích thân tới, cũng không có cách nào làm được loại chuyện này?

“A!”

Hơi thở của Lôi Cức Tiên Đế hỗn loạn một hồi.

“Ai làm!”

“Ai dám cả gan làm loạn như thế!”

“Đến tột cùng là ai!”

Hắn hét, hắn gầm lên, hắn tức giận vô cùng.

Chỉ tiếc, đoàn người Thành ca đã rời khỏi từ lâu rồi.

Khoảng không gian này đã hoàn toàn bị sấm sét che kín!

Hơn nữa không chỉ nơi này, giờ khắc này cả tiên giới đều tràn ngập tiếng sấm rền vang.

Lôi Cức Tiên Đế là hóa thân của quy tắc lôi, hắn giận dữ, cả tiên giới đều lâm vào run rẩy.

Không biết bao nhiêu Tiên Tôn nằm rạp trên đất, lạnh run.

Nhóm Tiên Vương và Chuẩn Đế cũng rất thức thời thu tài năng của bản thân lại, không dám thể hiện.

Còn lại hơn mười vị Tiên Đế sắc mặt trang nghiêm, trong đó một vị lấy ra tiên bảo, nhanh chóng tìm lại diễn biến vừa nãy.

Không bao lâu, từng cảnh Vô Cực Động Thiên bị diệt được tái diễn trên trời cao.

Thành ca vừa lên sân, tất cả Tiên Đế ở đây đều kinh hãi.

“Là hắn!”

“Thật sự đến thượng tiên giới rồi!”

“Còn có đồng bọn!”

“Quả nhiên là do Phi Tiên môn làm!”

“14 vạn môn đồ của Phi Tiên môn đâu?”

Đám người Lam Lâm Chuẩn Đế không nhận ra Khương Thành, nhưng bọn họ - những Tiên Đế ở đây vẫn nhận ra được.

Dù chưa gặp nhau bao giờ nhưng lúc trước, khi định tiêu diệt Phi Tiên môn, bọn họ đã thu thập thông tin trước nên biết dáng vẻ của Thành ca.

Vừa thấy chân thân, hoàn toàn chính là thù mới hận cũ!

Hình ảnh kia chuyển động rất nhanh.

Nhìn thấy Thành ca lại có được tiên quốc mà Ngộ Đạo Tiên Thụ làm trung tâm, các vị Tiên Đế cũng cũng vô cùng sửng sốt.

Mà nhìn đến ngũ đại Chuẩn Đế liên thủ giết người này, bọn họ không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Quả thật, người như thế không thể sống.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy nhiều tiên quốc của Chuẩn Đế sụp đổ.

"Việc này…"

"Sao lại có chuyện này cơ chứ?"

"Đây là bản lĩnh gì vậy?"

Cuối cùng, nhìn thấy toàn quân của Vô Cực Động Thiên bị diệt, ngay cả sơn môn cũng bị phá huỷ, đám Tiên Đế hít một hơi lạnh.

Chuẩn Đế bị tát hai cái đã chết rồi, chuyện như này nếu không tận mắt nhìn thấy, cho dù có nói gì đi nữa bọn họ cũng sẽ không tin.

Quá thái quá rồi?

Ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên không thể nguôi giận, căm giận hét lên!

"Cút ra đây!"

"Ra chịu chết đi!"

Đất trời biến sắc, là cảnh tượng hủy thiên diệt địa số một.

Những Tiên Đế khác giống hệt vậy, cũng không thể bình tĩnh nữa.

"Bọn chúng trốn đi đâu rồi?"

"Bọn chúng không trốn thoát được đâu!"

"Người này không thể giữ, phải giết bằng mọi giá!"

Chỉ tiếc, tiên giới quá lớn.

Mặc dù là Tiên Đế, nhưng cũng không thể nhìn thấy mọi thứ bằng một thần niệm được.

Mà lúc bọn họ đuổi theo, Thành ca lại đang vội vàng tới yêu giới bên kia.

Tin tức nhận được trước đây là Phi Tiên môn hiện đang nằm trong phạm vi thế lực của Long tộc ở yêu giới.

Để có thể gặp được đệ tử đáng yêu của mình càng sớm càng tốt, hắn cũng không kịp kiểm đếm thu hoạch lần này.

Dù sao đều là Tiên Vương, Ma Vương, dọc đường đi không có trở ngại gì.

Bước thấp bước cao, cuối cùng cũng tới được núi Tiên Yêu, giao giới của hai giới Tiên Yêu.

Tên rất ngắn gọn rõ ràng, nhưng khi tới nơi này rồi, mới nhận ra rằng nó thật sự vô nghĩa.

Đây vẫn là một ngọn núi?

Đây hoàn toàn chính là một ngọn núi nằm giữa hai giới tiên yêu, hoàn toàn không thể tính được độ dài của nó.

Nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy "thành lũy" dày đặc, thoáng nhìn không thấy đỉnh.

Thành ca phóng thần niệm của mình ra, cảm nhận một chút, kết quả cảm nhận nửa ngày, thế nhưng đều mò không ra, đến tột cùng nó cao bao nhiêu.

Từ chân núi đến sườn núi, có rất nhiều tiên nhân đang bận rộn.

Chi chít, giống như những chú ong thợ cần mẫn, nhiều vô kể.

Ngoài ra, không biết trên núi có bao nhiêu tiên trận và cấm chế, dù nhìn theo hướng nào thì nó cũng giống như một cỗ máy chiến đấu khổng lồ.

"Thật đúng là không phải đồ sộ bình thường."

"Đúng vậy!"

Mấy người cũng choáng váng trước kiệt tác này.

"Xem ra lời đồn là thật, thường xuyên có chiến tranh giữa sáu thế giới, nơi này xem như tiền tuyến."

Thành ca hơi bất ngờ.

“Đánh nhau sẽ chết người, những tiên nhân này thật sự rất có cảm giác vinh dự khi ở tiên giới mà!”

Lời này tất nhiên là nói cho vui.

Không tồn tại khái niệm quốc gia thế tục gì đó đối với người tu tiên, có thể cống hiến cho môn phái là tốt rồi, sao có thể vì khái niệm mơ hồ về tiên giới mà bán mạng.

Nhưng khi bay lên một chút, rốt cuộc, bọn họ cũng dần hiểu ra lý do.

Chương 381.

Càng bay lên cao, nồng độ nguyên tiên chi khí và quy tắc chi lực lại càng cao.

Bay cũng đã lâu, mà vẫn cứ không thấy được đỉnh núi đâu cả.

Khương Thành nghi ngờ liệu mình có phải vẫn đang ở trong phạm vi dưới chân núi hay không.

Nhưng nồng độ nguyên tiên chi khí ở đây, đã không kém gì bên ngoài Vô Cực Động Thiên rồi.

"Chả trách mấy người này tranh nhau lên đây."

"Mấy tiên đế của Tiên giới này thật biết cách sắp đặt mà."

Bọn người Tịch Vân, Vô Khoái cũng nhìn ra được nguyên nhân.

Cái thế giới Thượng Tiên giới này là do con người phân chia ra, cố ý làm cho phía biên giới đặc biệt như thế này, dụng ý cũng rất đơn giản.

Để những tiên nhân cấp bậc thấp chủ động đến đây, giúp bọn họ canh giữ bảo vệ "tiền tuyến".

Cũng chẳng cần phải huy động nhân lực gì cả, để giữ cho mình bảo địa tu luyện, mọi người sẽ liều mạng chiến đấu với những "kẻ địch" của những thế giới khác.

Ở lưng núi, bọn họ bị chặn lại.

"Đứng lại!"

"Các ngươi là ai?"

"Có lệnh bài thông hành của Tiên Minh không?"

Ở đây suy cho cùng cũng là tiền tuyến trọng địa.

Khu vực dưới núi còn dễ nói, ai cũng có thể lên được.

Đến lưng núi, thì cần xác minh thân phận kiểm tra lần lượt.

Còn về Tiên Minh, đó là một đồng minh liên thủ mà những thế lực đỉnh cấp của tiên giới hợp tác, tổng bộ nằm ở ngay khu vực trung tâm Tiên giới.

Có thể xem là tổ chức cao nhất trên danh nghĩa.

Lệnh bài thông hành?

Bọn người Khương Thành đương nhiên không có rồi.

Hắn đang nghĩ xem có nên giết tới một mạch không.

Những người còn lại nhìn thấy tư thế đó suýt chút bị hắn dọa chết, vội ngăn phía trước.

Đại lão, đừng có gây chuyện nữa, cất bớt sự thần thông lại đi.

Đoạn đường phía trước còn không biết có bao nhiêu cửa chốt giữ nữa kìa.

Tiền tuyến chắc chắn sẽ có Tiên đế tọa trấn được chưa hả?

Huống hồ gì phía trước còn có không biết bao nhiêu tiên trận và cấm chế nữa…

Tịch Vân Thiên Vương rất nhanh lấy ra một tín vật của Vô Cực Động Thiên từ trong nhẫn.

Đây là chiến lợi phẩm có được sau trận đại chiến lúc trước, cũng không biết là lệnh bài thân phận của vị tiên vương nào.

Vừa thấy lệnh bài này, mặt mày mấy tên tiên tôn cản đường đều biến sắc.

Tên đi đầu liền khom lưng cười bù.

“Hóa ra là tiền bối đại năng của Vô Cực Động Thiên.”

Lệnh bài này còn hữu dụng hơn cả lệnh bài thông hành của Tiên Minh.

Suy cho cùng thì Vô Cực Động Thiên là thế lực đỉnh cấp có thể xếp hạng đầu trên tiên giới, không thể coi thường được được chứ.

“Không biết tiền bối đến đây là vì chuyện gì, chẳng lẽ là có hành động tiến công lớn?”

Mấy tên tiên tôn cung kính hỏi.

Bọn họ cũng bối rối.

Trong cả đám người chỉ có vài tiên tu, nhưng trên người vài người có hơi thở của Ma tu và tử tu.

“Đây là chuyện các ngươi có thể thăm dò được sao?”

Tịch Vân Thiên vương hất cằm, thờ ơ hừ một tiếng.

“Còn không mau tránh đường, làm lỡ việc lớn sẽ hỏi tội các ngươi!”

Mấy người bị dọa đến run lên cầm cập, nhanh chóng nhường đường.

Cuối cùng còn gấp gáp cung tiễn tiền bối.

Đám người thuận lợi qua chốt ở lưng núi, sau đó lại gặp phải mấy chốt nữa, đều sử dụng lệnh bài của Vô Cực Động Thiên mà đi qua dễ dàng.

Hết cách rồi, bên đó bị cắt đứt thông tin vẫn chưa truyền sang.

Thành ca thấy mấy tên này cũng làm được chuyện nên cũng vui vẻ ít tạo nghiệt đi.

Hơn nữa đường đi dài dằng dặc, nếu thật sự phải giết tới thì thật không biết phải đánh bao nhiêu trận.

Cứ vậy đến khi gần đến đỉnh núi, kiểm tra càng ngày càng gắt gao.

“Không có lệnh bài thông hành không thể lên trên.”

Tịch Vân vẫn còn làm ra vẻ: “Lẽ nào ngươi lại không nể mặt Vô Cực Động Thiên ta?”

“Vô Cực Động Thiên?”

Mấy tên tiên tôn phụ trách tra hỏi ngơ ngác, quan sát kĩ mấy người này một chút, cầm lấy lệnh bài cảm nhận một lúc.

Sau đó mới chau mày nói: “Khu vực đỉnh núi là trọng địa, bất kì tông môn nào cũng cần phải có thủ lệnh.”

“Nếu tiền bối đi vội không mang theo, bi chức có thể đi bẩm báo với cấp trên…”

Tịch Vân còn định nói gì đó nhưng Thành ca đã khua tay.

“Vậy ngươi đi bẩm báo đi.”

Dù sao có lừa được hay không, hắn cũng phải vượt qua ngọn núi này đến địa phận Yêu giới.

Ai cũng không thể cản được.

Trong lúc chờ đợi, Tiêu Hỗ và Vô Khoái âm thầm truyền âm.

“Khương chưởng môn, chúng ta có lẽ đã bị lộ rồi.”

“Ta thấy ánh mắt đối phương không đúng lắm.”

Bọn họ đã là mấy lão giang hồ rồi, chiến trận gì cũng đều đã chứng kiến.

“Chả sao cả…”

Thành ca nhún vai.

Mọi người nghĩ cũng phải, bây giờ đã gần đến đỉnh núi rồi, cùng lắm thì đánh một trận lớn đột phá sang.

Với thực lực của Khương chưởng môn, khoảng cách ngắn như vậy có lẽ nắm chắc được.

Một lúc sau, phía trước xuất hiện một chuẩn đế và mấy tiên vương, ngoài ra còn có hơn ngàn tiên tôn nữa.

Đi đầu chính là tiên tôn đi “xin chỉ thị” lúc nảy.

Xuất hiện lại lần này, hắn không giống như lúc nảy mặt mũi không biểu cảm nữa.

Mà lập tức chỉ vào đám người Tịch Vân thiên vương, cố ý hét lên: “Chính là bọn họ!”

“Bọn họ chính là những kẻ giả mạo Vô Cực Động Thiên, có mưu đồ xấu xa!”

Ôi, chuyện này…

Sao lại lộ thế, Thành ca cảm thấy có chút thú vị.

“Sao ngươi lại biết bọn ta là giả mạo?”

Tiên tôn đó cười lạnh: “Ngươi biết ta là ai không? Ta chính là môn đồ của Vô Cực Động Thiên, ngọc bài thân phận khi nảy các ngươi dùng rõ ràng là của Nghễ Quang sư thúc tổ của ta.”

Mọi người hơi lúng túng.

Cảm thấy việc lừa đảo này, lừa đến cả người có quan hệ với đối phương, chả trách lại bị lộ.

“Ngọc bài thân phận của lão nhân gia hắn, tại sao lại xuất hiện trên người các ngươi?”

“Còn không mau nói thật ra!”

Lời tiên tôn này vừa nói ra, tiên trận ở xung quanh đã khởi động rồi.

Một đám ba ngươi người Thành ca bị khóa lại.

Còn mấy tiên vương đối diện, tất cả đều lấy tiên khí và tiên bảo ra.

Ánh mắt lạnh lẽo, sát khí đằng đằng!

Trong đám người của Khương Thành có ma tu, còn có tam đại Thi vương, vốn đã rất khả nghi rồi.

Thấy trước mắt sắp nổ ra một trận đại chiến, Nguyên Hư Chuẩn đế dẫn đầu phía đối phương liền giơ tay trái lên, ngăn bọn họ lại.

Hắn không thèm quản bọn người Khương Thành, ngược lại lại quay sang tiên tôn của Vô Cực Động Thiên kia, thờ ơ nói: “Ngươi là người lo việc ở đây sao?”

Tiên tôn đó hốt hoảng, theo bản năng nói: “Không phải…”

Nguyên Hư Chuẩn đế sắc mặt trầm xuống: “Vậy ngươi đang ra lệnh cho ta?”

Tiên tôn đó nhất thời bị dọa đến mặt mũi biến sắc, quỳ xuống dập đầu: “Bi chức không dám, chỉ là cảm thấy bọn họ là kẻ địch…”

“Ta thấy ngươi dám lắm chứ!”

Giọng điệu Nguyên Hư Chuẩn đế đột nhiên trở nên nghiêm nghị: “Tự mình làm chủ, vượt quyền chỉ huy, ngươi to gan lắm!”

“Nếu ai cũng như ngươi thì còn gì là nguyên tắc nữa?”

Lời nói ra đó, còn chẳng đợi tiên tôn kia van xin cầu cứu thì đã giáng cho hắn một bạt tai.

Chuẩn đế muốn giết một tiên tôn đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Tiên tôn đó chẳng kịp hấp hối ngã quỵ xuống, chẳng còn thở nữa.

Những người khác ở hiện trường không hề lên tiếng, đặc biệt là những tiên vương đó thì càng cảm thấy đó là chuyện hiển nhiên.

Một tiên tôn nhà ngươi, báo cáo thình hình kẻ địch là được rồi. Trước mặt Chuẩn đế và rất nhiều tiên vương, lấy đâu ra tư cách cho ngươi phát hiệu lệnh chứ?

Chẳng qua là, một tiên tôn đến từ Vô Cực Động Thiên chết rồi thì sau đó e là sẽ gặp phải rắc rối.

Vào lúc bọn họ định bao vây lấy bọn người Khương Thành, dự định một phát treo cổ chết luôn thì Nguyên Hư Chuẩn đế lại lên tiếng.

"Chờ chút."

Hắn từ từ đi đến trước mặt đám người Khương Thành, Tịch Vân hỏi một câu.

"Các ngươi thật sự là gian tế của bên ngoài, muốn mưu đồ xấu xa ư?"

Tiêu Hỗn giở giọng điệu của Ma vương ra, cười hi hi nói thẳng: "Phải đó phải đó, bọn ta chính là kẻ địch, ngươi muốn thế nào?"

Sát Lợi Ma vương cũng không chịu thua kém, cố ý khiêu khích: "Bọn ta là kẻ địch đấy, ngươi mau ra tay đi nào!"

Với Ma khí nặng nề lộ ra bên ngoài, toàn bộ những tiên nhân trong hiện trường càng tỏ vẻ có ý phòng bị hơn.

Vị Nguyên Hư Chuẩn đế đó cũng tức giận thốt ra một câu chửi thề.

"Mẹ nó, đám ma tu thối tha đáng chết!"

Chương 382.

Trán Nguyên Hư Chuẩn Đế nổi gân xanh, uy hiếp hỏi: "Các ngươi muốn khoanh tay chịu trói hay là ngoan cố chống cự?"

Vô Quyết Tiên Vương ở một bên cười hì hì nói: "Đương nhiên là muốn đại chiến rồi."

"Các ngươi chắn chắn ư?"

Minh Trì Tiên Vương vị luyện khí sư này vỗ ngực, giống như một chiến sĩ anh dũng: “Không chắc được nữa sao!”

Nguyên Hư Chuẩn Đế tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Lão tử là Chuẩn Đế, mấy người cặn bã các ngươi không sợ chết sao?”

“Ngươi nghĩ sao?”

Lưu Duyên Tiên Vương nhún vai, liếc nhìn về phía Khương Chưởng môn một cái: “Có lão nhân gia hắn ở đây, bọn ta cảm thấy sẽ không có vấn đề gì cả.”

Các Tiên Vương và Tiên tôn xung quanh giận dữ, quát mắng tới tấp.

“Giết bọn hắn!”

“Dám bất kính với Nguyên Hư Chuẩn Đế!”

“Bọn hắn đúng là làm phản rồi!”

“Rõ ràng là gian tế quân địch mà còn hung hăng càn quấy như vậy sao?”

“Tất cả các ngươi câm miệng cho ta!”

Nguyên Hư Chuẩn Đế kia tức muốn hộc máu, một lần nữa lại ngăn cản mọi người.

Hắn thở dài, nhìn Thành Ca, chán nản hỏi một câu: “Các ngươi thật sự không định khoanh tay chịu trói sao?”

Thành Ca thấy hắn ta cũng không dễ dàng gì, chìa tay ra: “Được rồi được rồi, bọn ta bị ngươi tóm gọn rồi…”

Nguyên Hư Chuẩn Đế lúc này mới vui mừng khôn xiết.

Sau đó liền vung tay một cái: “Được, quân địch khuất phục ta rồi, ta đây phải đem bọn hắn đi tra tấn nghiêm khắc!”

“Các ngươi đều trở lại khu vực phòng thủ của từng người, không được tự ý rời khỏi vị trí!”

Hả? Chuyện này…

Các Tiên Vương, Tiên tôn xung quanh đó cả bọn đều không hiểu gì.

Như vậy được tính là tóm gọn sao?

Tại sao bọn ta không thấy thỏa đáng chút nào?

Vừa rồi mấy người hình như rất bất kính với ngươi…

“Thế nào, các ngươi có phải không tin vào sức mạnh của ta, hay là vẫn muốn chống lệnh không tuân?”

“Không dám không dám…”

Nghĩ kĩ Chuẩn Đế hắn áp đảo mười mấy Tiên Vương kia vốn là dễ như trở bàn tay, sẽ không không có chuyện gì xảy ra.

Rồi lại nghĩ vừa rồi Tiên tôn kia vừa ra, đám Tiên Vương cùng Tiên tôn xung quanh kia liền ngoan ngoãn lui xuống.

Mãi cho đến bọn hắn đều rời đi khỏi nơi này, Nguyên Hư Chuẩn Đế lúc này mới bày ra một đạo ngăn cách kết giới.

Sau đó hắn khom lưng cúi đầu, lạy dài đến đất.

“Linh Minh Vực Nguyên Hư bái kiến Khương Chưởng môn!”

“Một trăm triệu năm rồi…”

“Tiểu lão nhân… cuối cùng lại gặp được ngươi rồi!”

Khi vị Chuẩn Đế này ngẩng đầu lần nữa, đôi mắt đầy trải đời kia đã ươn ướt, giọng điệu lại run rẩy không kiềm chế được.

Linh Minh Vực, đại vực giới năm đó xếp hạng trên 30 trong Hạ giới vạn vực.

Lần đó khi tất cả mọi người cùng tiến vào Giả Tiên Giới, bọn hắn có đầy đủ 10 vị Thánh Giai được đưa vào.

Trong đó đứng đầu chính là Nguyên Hư Thánh Giả.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hắn giờ đã là Nguyên Hư Chuẩn Đế.

Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân không lo lắng, đối diện với thủ lĩnh mạnh lại là người quen, thì còn sợ cái gì nữa?

Thành Ca mỉm cười một cái, đỡ hắn đứng lên.

“Đúng rồi đúng rồi, đã lâu không gặp, các sư đệ và bằng hữu vẫn khỏe chứ?”

Hắn hiếm khi trong nháy mắt nhận ra người này.

Suy cho cùng cũng là người có thể vào cuộc họp năm đó.

“Đều khỏe, đều khỏe!”

“Bọn họ hiện giờ ở khắp nơi trong Tiên giới, cũng có người ở chiến khu khác trong núi Tiên Yêu.”

“Mọi người không lúc nào không nhớ ngươi cả!”

Nguyên Hư Chuẩn Đế xúc động vô cùng.

“Chờ đợi khổ cực nhiều năm như vậy, còn tưởng rằng ngươi đã gặp phải bất trắc…”

“Hôm nay có thể gặp được, coi như đã đặt được tảng đá trong lòng xuống rồi!”

Xá Lan Ma Vương ở bên cạnh cố tình hét: “Nguyên Hư to gan, ngươi lại dám trù Khương Chưởng môn chết ư?”

Tinh Vũ Tiên Vương cũng hùa theo: “Đúng thế, thật đúng tội đáng chết, Khương Chưởng môn về sau không cần dìu dắt hắn nữa!”

Nguyên Hư Chuẩn Đế liền giận dữ!

“Mấy người các ngươi đừng ăn nói xằng bậy, bôi nhọ lão phu!”

“Lòng trung thành của ta với Khương Chưởng môn có thiên địa chứng giám!”

Hắn ta nghĩ đến vừa rồi đám người Tiêu Hỗn cố ý khiêu khích, càng không thể nén lại cơn giận.

“Thật sự nghĩ lão phu không dám giết các ngươi sao?”

“Vừa rồi nếu không có Khương Chưởng môn, ta nhất định đã đem đám người dơ bẩn các ngươi nghiền thành tro bụi rồi!”

Tuy rằng hắn là Chuẩn Đế, nhưng đám người Tiêu Hỗn lại có Khương Chưởng môn này làm ô dù, hiển nhiên cũng không sợ hắn.

Trong chốc lát, hai bên đột nhiên tranh cãi ầm ĩ.

Thành Ca đau đầu một hồi, vội vàng ngăn bọn họ lại.

“Được rồi được rồi, nên bàn chuyện chính sự.”

“Khương Chưởng môn đây là muốn đi Yêu giới tìm môn đồ của ngài sao?”

“Không sai!”

Nguyên Hư quanh năm trấn thủ tiền tuyến trên núi Tiên Yêu, rất rõ ràng tình hình phía bên kia.

“Nếu có ta phối hợp cho qua, muốn đi qua cũng không khó, chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?”

“Yêu tộc bên kia rất bài ngoại, e rằng sẽ không tiếp nhận các ngươi. Ngoại trừ Thiên khu các làm ăn hàng nay là trung lập, những tộc khác đều không được vào Yêu tộc.”

“Còn có chuyện như vậy sao?”

Thành Ca kinh ngạc nói: “Vậy đám đệ tử đó của ta làm thế nào đi vào đó được?”

Nguyên Hư trả lời: “Vậy phải nhờ Kim Long Vương Ngao Dương tiến cử.”

“Hóa ra đúng là do hắn…”

Thành Ca cũng coi như là kiểm chứng được những gì mình suy đoán, đám đệ tử của hắn sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở Long tộc bên kia.

Nguyên Hư gật đầu: “Sau khi ngươi biến mất, Kim Long Vương Ngao Dương tăng cảnh giới nhanh nhất, người đầu tiên đến Tiên Vương, sau còn từ ngũ trảo Kim Long thăng đến thất trảo.”

“Sau khi hắn đến Thượng Tiên giới, rất nhanh đã bị Long tộc cấp cao phát hiện, rồi sau đó trở thành bảo vật.”

“Năm triệu năm trước, hắn đã đạt đến Chuẩn Đế rồi, trở thành bát trảo Kim Long, chỉ đứng sau cửu trảo Long Đế!”

“Hiện giờ hắn đang ở địa vị hết sức quan trọng trong Kim Long tộc!”

“Bởi vì hắn hết sức kiên trì, nên người lưu vong còn sót lại của Phi Tiên Môn mới có thể thuận lợi tiến vào Yêu giới lánh nạn.”

“Cũng may có hắn che chở, nếu không đám đệ tử của ngươi e là toàn bộ sẽ bị tiêu diệt.”

Thành Ca gật gật đầu.

Xem ra, chính hắn cũng phải thừa nhận Kim Long Vương là một người có tình nghĩa.

Năm đó thật đúng là không giúp nhầm người.

Minh Trì Tiên Vương ở bên cạnh thở phào.

“Đã có Ngao Dương ở đây, chúng ta cũng có thể tiến vào Kim Long tộc như thế mà, còn phải lo lắng cái gì sao?”

“Chẳng lẽ hắn vẫn còn bài xích Khương Chưởng môn ư?”

Nguyên Hư Chuẩn Đế tiếc nuối lắc đầu: “Ngao Dương đương nhiên sẽ nhiệt liệt hoan nghênh Khương Chưởng môn, nhưng dạo này hắn vì để chuẩn bị đại hội Vạn Yêu, đang bế quan thăng thực lực.”

“Chưa đến ngày đại hội kia mở ra, hắn chắc chắn sẽ chưa xuất quan.”

“Mà không có hắn tiến cử, cho dù có người bảo lãnh đám môn đồ kia của ngươi, cũng không có cách nào để nhiều người không cùng tộc như vậy tiến vào Yêu tộc.”

Một đám bọn hắn có Ma tộc, Thi tộc và Tiên tộc, Yêu tộc cho dù không bài ngoại thì cũng sẽ không dễ dàng kết nạp như vậy.

Chuyện này…

Thành Ca cũng lười hỏi đến đại hội Vạn Yêu là cái gì rồi.

Hắn hiện tại chỉ là đang cân nhắc, sau khi chính hắn vào Yêu giới rồi, có nên giết một đường máu giúp đám đệ tử trước mặt hay không.

Nhưng nếu làm như vậy, có phải là làm khó bọn họ rồi không?

Bọn họ mấy năm nay ở địa bàn bên Yêu tộc lánh nạn, bản thân lại đại khai sát giới với Yêu tộc thì có chút không hay.

Đặc biệt là Kim Long Vương, hắn thực chất là người của Yêu tộc.

Cho nên, phương án này trước mắt chỉ có thể loại trừ.

Thật ra hắn có thể ẩn thân trà trộn vào Yêu tộc, thậm chí còn có thể dùng Toàn Cơ Đồ mang đám người Tiêu Hỗn, Vô Quyết cùng đi, nhưng sớm hay muộn đều phải hiện thân.

Dù sao cũng không thể đến Yêu tộc bên kia đó rồi ngày nào cũng lẩn trốn sợ bị người phát hiện chứ?

Vậy lại không phù hợp với thể diện Thành Ca!

Một ý lóe lên trong đầu, hắn bỗng nhiên có kế sách.

Một lúc sau, đám người dưới sự "bắt giữ" của Nguyên Hư Chuẩn Đế đã đến đỉnh núi Tiên Yêu này.

Nơi này xem là vùng đất trọng yếu của tiền tuyến.

Gần như khắp nơi đều có thể nhìn thấy Tiên tôn bay tuần tra trên bầu trời, cách đó không xa còn có thể nhìn đến Tiên Vương.

Mà ở đối diện, Yêu tộc bên kia cũng có không ít Yêu tôn và Yêu Vương cùng đối đầu.

Chương 383.

Với màn này, Nguyên Hư đã không còn lạ gì nữa.

Nhìn thấy Chuẩn Đế dẫn theo đám người đến, mọi người vội vàng cúi xuống hành lễ.

Còn Yêu tộc đang đối mặt cũng là một trận đại loạn, rất nhiều Yêu Tôn vội vàng bay về phía sau, gào thét không ngừng.

Nguyên Hư nhẹ giọng giải thích: "Nơi này hàng năm giằng co, bình thường cũng chỉ là trận ẩu đả nhỏ của một vài tên cấp bậc Tiên Tôn và Tiên Vương mà thôi."

"Thông thường hai bên đều sẽ hẹn ngầm, không phái Chuẩn Đế xuất trận để tránh mở rộng quy mô chiến đấu."

"Cho nên sau khi ta xuất hiện, bọn họ mới sợ hãi như vậy…"

Lúc này, một Tiên Vương gần đó cũng vội vàng đi lại.

"Nguyên Hư tiền bối, sao ngươi lại đến?"

"Ta mới vừa bắt được mấy tên gian tế, định hành quyết ở chỗ này!"

“Hả? Hành quyết ở đây sao?”

Nguyên Hư vuốt bộ râu dài, khí phách nghiêm nghị nói: “Không sai, đây cũng là ra uy với Yêu tộc đối diện!”

“Giết trước mặt bọn nó, để cho bọn nó biết Tiên Tộc chúng ta không phải dễ chọc!”

Vừa dứt lời, đám Tiên Tôn xung quanh nhao nhao đồng tình.

“Đúng, dọa đám Yêu Tộc kia đi!”

“Dùng máu gian tế rửa sạch hận thù!”

“Lập uy! Lập uy!”

Nguyên Hư liền vung tay vẽ ra một đạo kết giới, đám Thành Ca 13 người toàn bộ vây ở bên trong.

Nhìn đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân cười nhợt hí hửng, hắn ta vừa bất lực vừa ngưỡng mộ.

Khương Chưởng môn vừa xuất hiện, hắn cũng muốn tiếp tục theo chỗ dựa này.

Đáng tiếc, hắn còn có mấy chục sư đệ và đồ tử đồ tôn phân tán ở khắp các nơi từ Hạ giới cùng nhau lên đây.

Nếu ngang nhiên ở đây theo địch tạo phản, sau chuyện này những người khác chắc chắn sẽ bị Tiên Đế của Tiên giới bên này tính sổ.

Chỉ có thể tiếp tục diễn kịch thôi.

Trong kết giới, mười ba đạo quy tắc vây trói mười ba người ở bên trong.

Theo sau là mười ba Tiên Kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu.

Nhìn thấy cảnh như vậy, tiếng mọi người đánh trống reo hò càng lớn hơn nữa.

Ngay cả Yêu tộc đối diện cũng hiếu kỳ mà dừng lại ở đằng xa, hướng về bên này nhìn quanh.

Khi 13 thanh kiếm sắp đụng phải người, giữa sân đột nhiên phát sinh điều kỳ lạ!

Quy tắc trói buộc Thành Ca kia đột nhiên vỡ vụn từng tấc, cơ thể trở nên hư ảo, một con rồng to lớn dài như núi đột nhiên

xuất hiện.

“Ha ha ha ha…”

“Chỉ dựa vào các ngươi mà cũng muốn giết ta?”

Không sai, đây là kế hoạch của Thành Ca.

Hắn có Thương Long huyết mạch, hơn nữa còn là mãn cấp, có thể dễ dàng hóa thân thành hình dạng Thương Long.

Hình thái này không thuộc về biến hóa, chính là Thương Long chân thân, có thể duy trì lâu dài.

Không phải nói Kim Long Vương đang bế quan, không ai tiến cử sao?

Vậy tự hắn tự tiến cử được rồi.

Chủng loại Long Tộc có rất nhiều, trong đó lấy tam tộc làm Chí Tôn, chia thành Kim Long, Thương Long, Thanh Long.

Bản thân lấy thân phận Thương Long, đem theo vài người đi vào chắc là không có vấn đề gì chứ?

Lúc hắn hiện thân thành hình dạng Thương Long, kết giới rầm rầm tan vỡ!

Tiên Tôn và Tiên Vương khác ở xung quanh cực kỳ sợ hãi, cả Yêu tộc đối diện cũng khiếp sợ vô cùng.

Thậm chí, ngay cả Nguyên Hư Chuẩn Đế đã sớm biết kế hoạch cũng bị dọa đến hoảng sợ.

Theo kế hoạch ban đầu, kết giới đáng lẽ do chính hắn âm thầm phối hợp phá vỡ.

Kết quả Khương Chưởng môn vừa hóa thân Thương Long, vốn đã không cần hắn phối hợp, thật sự bị sức mạnh kia hóa giải.

Nói thật, ngay cả đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân cũng sợ hãi đến ngây người.

Vừa nghe nói Khương Chưởng môn có thể hóa thân thành Thương Long, bọn họ tỏ vẻ bình tĩnh, rốt cuộc hắn lão nhân gia làm được kỳ tích quá lớn rồi.

Ngày trước từng có Nguyệt Tộc huyết mạch, bây giờ có Thương Long huyết mạch cũng bình thường mà.

Nhưng vốn cũng chỉ tưởng rằng chỉ là một Thương Long bình thường.

Bây giờ vừa thấy, chết tiệt, như này chẳng phải quá sức tưởng tượng rồi sao?

Một cơn gió lướt qua thân hình màu trắng bạc đan xen lam nhạt, tản ra ánh sáng rạng rỡ, mỗi một mảnh giáp đều biểu lộ vẻ hùng mãnh, lấp lánh ngoạn mục.

Che trời lấp đất, uốn lượn giống như mây đen che thành, kéo dài không biết bao nhiêu dặm, mắt nhìn không thể đến đầu bên kia.

Trên bóng lưng dài như sơn mạch kia, có rất nhiều đường nét hoa văn màu tím bắt mắt.

Đếm kĩ một chút, lại là chín cái!

Chết tiệt, Cửu Vân Thương Long?

Nguyên Hư Chuẩn Đế suýt chút nữa kêu lên!

Mẹ nó, sao có thể như vậy?

Thương Long tộc bên kia, chỉ đạt tới cấp Tiên Đế mới có thể có được Cửu văn như vậy!

Cửu Vân Thương Long là ngang hàng với Cửu Trảo Kim Long của Kim Long tộc…

Như vậy so với Kim Long Vương thất Trảo còn có tiếng hơn!

Đây rốt cuộc làm thế nào mà được như vậy?

Nhưng rất nhanh hắn liền nghĩ thông suốt, lão nhân gia Khương Chưởng môn hắn năm đó giết được Tiên Đế, thực lực thật sự vốn chính là Tiên Đế chăng?

Hắn lại không biết rằng chính mình đã đoán sai rồi.

Cho dù là Cửu Trảo Kim Long, hay là Cửu Văn Thương Long, thật sự cũng không phải từ cảnh giới tu vi quyết định, mà là cấp độ huyết mạch quyết định.

Hầu như Long Tộc không có ai từ lúc sinh ra huyết mạch đã viên mãn.

Tất cả đều phải tu luyện từng bước một đến cảnh giới cao hơn mới có cơ hội hóa giải tầng huyết mạch cao hơn.

Đạt đến Long Đế, huyết mạch của nó mới có khả năng tiến hóa đến trạng thái viên mãn.

Cho nên đến lúc đó mới có thể hiện hình dạng cửu vân.

Nhưng Thành Ca lại không giống, lúc hắn vẫn là Tiên Tôn đã trực tiếp mãn cấp Thương Long huyết mạch.

Nói cách khác, khi đó hắn cũng đã là Cửu Vân Thương Long rồi.

Hắn vừa hiện thân, tất cả đều kinh ngạc!

Rất nhiều Tiên Tôn không ngừng kêu gào, bỏ chạy về phía sau, thành một đám hỗn loạn.

Không còn cách nào, Cửu Văn Thương Long trong tiềm thức của bọn họ là Long Đế đích thân tới, không chạy chẳng lẽ chờ chết sao?

Nguyên Hư Chuẩn Đế giả vờ giả vịt đầu hàng Thương Long Thành Ca kia, sau đó thuận nước đẩy thuyền cùng tháo chạy.

Trong lòng hắn mừng thầm.

Thả Thương Long đi, những Tiên Đế ở Tiên giới kia truy cứu xuống dưới, lấy cớ cái là sai sót chưa chắc đã được.

Nhưng hiện tại là Thương Long của cấp bậc Long Đế, giới hạn năng lực vốn dĩ đã vượt qua cả Chuẩn Đế.

Tự hắn tháo chạy lại hết sức bình thường, hoàn toàn sẽ không bị trách tội.

Trước mặt Yêu Tộc, bọn họ nhìn thấy Long Đế xuất hiện ở đây, quả thực giống như đánh tiết gà, gào thét xông lên.

“Giết!”

“Đuổi theo Thương Long Đại Đế!”

“Tiêu diệt đám Tiên nhân kia!”

Cảnh này làm Thành Ca suýt chút nữa ngây ngẩn cả người.

Mấy anh à, bọn ta chỉ là diễn kịch, bọn họ thật sự vẫn tưởng rằng đánh trận sao?

Huống hồ hắn ta cũng không phải là Long Đế.

Mà Chuẩn Đế thì cũng chưa tới.

Đem theo đám Tiêu Hỗn Tịch Vân tổng cộng 12 người, hắn vượt thẳng qua núi Tiên Yêu, bay về phía đối diện.

Thương Long vốn có tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất ở đỉnh núi.

Khi xuất hiện một lần nữa, bọn họ đã chính thức tiến vào địa giới của Yêu Tộc.

Chỉ để lại đám Yêu Tộc vẻ mặt vốn dĩ điên cuồng phấn khích trở nên ngơ ngác phía sau.

Thương Long Đại Đế tại sao lại không đánh nữa?

Chỉ biểu diễn một chút thôi sao?

Sau khi tới Yêu tộc bên này, Thành Ca cảm thấy như chính mình đang lạc vào vườn bách thú.

Chỉ có điều động vật nơi này hình thù hết sức kỳ quái, mỗi con đều là một vẻ khác thường.

Trước mặt bất luận là lang hùng hổ báo, phi điểu ngư trùng, mọi vật đều có đủ…

Yêu Tộc bài ngoại trong lời đồn, bây giờ thấy hắn ta xông tới, tất cả đều nhường đường, không một ai dám ngăn cản trước mặt hắn.

Thậm chí rất nhiều Yêu Tộc còn chủ động hành lễ.

Sau khi bay xuống phía sau đỉnh núi một lúc, Thành Ca mới dừng lại.

Không lâu sau, có hai tên Tôn Yêu Tộc Chuẩn Đế vội vàng bay qua đây.

Trong đó một tên là Dực Long, một tên là Kim Lang.

Hai tên Tôn Chuẩn Đế này tương đương với Nguyên Hư Chuẩn Đế, đều là người tiếp quản của khu vực này.

Không ngần ngại che giấu hơi thở kinh hoàng trên đường đi, mãi cho đến khi tiến sát Thành Ca, mới thu lại ngay ngắn.

Dực Long Chuẩn Đế kia suýt rơi xuống dưới, cẩn thận thu hai cánh, hỏi một câu.

“Xin hỏi, ngươi là?”

Chương 384.

Không giống như những Yêu tộc Tiên tộc khác, hai Chuẩn Đế này biết rất nhiều bí mật.

Biết hắn không phải vị Thương Long Đại Đế kia.

Hơn nữa sau khi tiếp cận, bọn họ cũng nhanh chóng nhìn ra, cảnh giới của Cửu Văn Thương Long này kỳ thật vẫn chưa đến Chuẩn Đế.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là bọn họ dám tỏ thái độ ngạo mạn!

Ưu thế của chủng tộc và huyết mạch bày ra đó.

Nếu nói Dực Long được xem như chư hầu một phương hết sức quan trọng trong Long Tộc, vậy Thương Long chính là hoàng Tộc ngang hàng cùng Kim Long và Thanh Long.

Một khi Cửu Văn Thương Long trở thành Chuẩn Đế, đánh bảy tám Dực Long cũng không thành vấn đề.

Không phải bởi vì Dực Long yếu, mà là bởi vì bên trong Long Tộc, còn có chênh lệch cấp bậc tạo thành áp chế bẩm sinh.

“Ồ, ta là Thương Thành.”

“Trước đây vẫn luôn lưu lạc bên ngoài, bây giờ cuối cùng cũng đã trở lại tổ chức.”

Thành ca thuận miệng nói bừa ra một cái thân phận.

Hắn không hề lo lắng bại lộ thân phận gì đấy, bởi vì hiện tại hắn chính là Long Tộc thật sự.

Từ đầu đến chân, bất kì phương diện nào cũng đều thuần túy hơn so mấy Dực Long trước mặt này.

“Lưu lạc ở bên ngoài?”

Dực Long Chuẩn Đế Dực Không và Kim Lang Chuẩn Đế Hiêu Tùng tỏ ra bản thân đã nảy sinh ra nhận thức mới.

Kẻ đặc biệt này chính là Cửu Văn Thương Long!

Trước mắt trong Thương Long tộc, cũng chỉ có một vị đạt tới huyết mạch bậc này, đó chính là Thương Long Đại Đế tối cao.

Có thể tưởng tượng được chuyện này khó đến nhường nào, quý giá bao nhiêu.

Một vị vật báu hiếm thấy trên đời như vậy, thế mà trước đây vẫn luôn lưu lạc bên ngoài, Long Tộc lại không biết?

Chuyện này cũng quá không hợp lẽ thường nhỉ?

Chuyện này hoàn toàn do việc không làm tròn trách nhiệm của cả Yêu giới!

Trong nhất thời, hai vị Yêu tộc Chuẩn Đế đều có chút lúng túng, không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với vị này.

"Khụ, vậy hoan nghênh hoan nghênh!"

"Hoan nghênh ngươi trở về!"

Căn bản không cần cái gì mà nghiệm chứng thân phận, lại càng không cần dùng cái gọi là lệnh bài giống như bên phía Tiên tộc.

Huyết mạch chính là cách chứng minh thân phận tốt nhất, không sai được.

Làm màu cũng làm đủ rồi, Thành ca thu nhỏ dáng người Thương Long của mình lại mấy triệu lần.

Dực Không và Hiêu Tùng giống như đón tiếp khách quý theo quy cách cao nhất, nhiệt tình mời hắn đến bộ chỉ huy trong cung Yêu Tiên gần đó.

Đồng thời phái người cấp tốc đi thông báo cho Thương Long tộc.

Một vị Cửu Văn Thương Long "trở về", chuyện này không chỉ là đại sự của Long Tộc, mà là đai sự của cả Yêu giới!

Hai bên hàn huyên với nhau một lát, Dực Không liền tò mò chỉ về phía đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân.

"Những người này là?"

Trong số những người này có Tiên tộc, Ma tộc, Thi tộc, nếu không phải do Thành ca mang đến đây thì sớm đã bị công kích rồi.

Yêu tộc vẫn còn bài ngoại hơn rất nhiều so với Tiên tộc, Ma tộc.

Thành ca thuận miệng nói: “Những người này, đều là thuộc hạ trước đây ta thu nạp khi còn ở bên ngoài.”

“Thuộc hạ?”

Dực Không và Hiêu Tùng đều sửng sốt.

Đám người Tiêu Hỗn và Tịch Vân có chút căng thẳng.

Chỉ dựa vào một câu nói nhẹ nhàng này, muốn khiến cho Yêu tộc bài ngoại tiếp nhận nhiều người ngoài như vậy, chỉ sợ không có khả năng lắm.

Nếu chuyện này không thể lừa được bọn họ, muốn khiến cho hai vị Yêu tộc Chuẩn Đế đột nhiên động thủ, giết hết mười người bọn hắn cũng không khó.

Nhưng mà ngay sau đó, bọn họ phát hiện chính mình đã đánh giá thấp tầm quan trọng của Cửu Văn Thương Long.

Dực Không dùng giọng điệu khoa trương khen: “Thật không hỗ danh là ngươi, vậy mà lại có thể thu phục nhiều ngoại tộc như thế để làm tôi tớ!”

Hiêu Tùng cười khặc khặc: “Mặc dù lưu lạc bên ngoài, nhưng cũng là Cửu Văn Thương Long! Làm sao chúng ta có khả năng so sánh?”

“Bất kể ở đâu thì cũng là cao nhất!”

Hai Tôn Chuẩn Đế không có tiếp tục vặn hỏi điểm đáng ngờ ở trong đó, ngược lại bắt đầu nịnh nọt.

Bọn họ cứ tiếp nhận dễ như trở bàn tay vậy.

Thành ca vẫn có chút không hài lòng, nghiêm túc uốn nắn cho bọn họ: “Bọn họ đã từng đồng cam cộng khổ với ta, không thể xem như tôi tớ, xem như người một nhà!”

Hắn bắt buộc phải sửa, bởi vì chuyện này liên quan đến địa vị khi hành tẩu ở Yêu tộc của mười hai người này về sau.

Hai vị Chuẩn Đế hoàn toàn không tỏ vẻ khó chịu khi bị sửa sai, ngược lại liên tục gật đầu phụ họa.

“Không sai không sai, ngươi nói đúng!”

“Các ngươi là người một nhà của Thương Thành, vậy cũng là người một nhà của cả Yêu tộc bọn ta!”

Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Tiêu Hỗn, Tịch Vân và tam đại Thi Vương, lập tức chuyển từ vẻ hoài nghi đề phòng thành thân thiết.

Hiêu Tùng lại vỗ ngực: “Sau này hoan nghênh các ngươi đến Lang tộc của ta làm khách!”

Mười hai người kia được sủng ái mà lo sợ.

Ôi mẹ ơi, đây chính là lời mời của Chuẩn Đế, còn là Chuẩn Đế của Yêu Tộc.

Đãi ngộ này thật đúng là không giống nhau, mặt mũi của Khương chưởng môn cũng thật lớn.

Chuyện này còn không cần Kim Long Vương giới thiệu, bản thân hắn chính là một cái bánh ngon.

Một lát sau, phía xa liền truyền đến tiếng giông tố dữ dội ngút trời.

“Hậu bối thiên tài của Thương Long tộc ta đang ở nơi nào?”

Bên trong giọng nói già nua đó mang theo sự vội vàng vô cùng, trong nháy mắt truyền khắp bốn phía.

Dực Không vội vàng đi ra đón.

“Thương Tật tiền bối, ở chỗ ta!”

Bát Văn Thương Long cấp bậc Chuẩn Đế ở trên không phía xa kia nhanh như chớp, giây tiếp theo đột nhiên xuất hiện trong điện.

Căn bản không cần chỉ dẫn, Thương Long Chuẩn Đế tên là Thương Tật vừa nhìn một cái liền nhắm đến Khương Thành.

Nhìn thấy chín hoa văn màu tím mang theo ý vị thần bí trên lưng, long nhãn đục ngầu của lão Thương Long kia vậy mà đã ươn ướt.

Hắn giảm tốc độ, bay tới trước mặt Thành ca.

Râu rồng chậm rãi di động, móng vuốt rồng run lên từng đợt.

“Là thật, đúng thật là Cửu Văn!”

“Tốt!”

“Tốt quá rồi!”

Giọng nói của hắn nghẹn ngào xúc động muôn vàn, ánh mắt nhìn Thành ca giống như đang tha thiết nhìn con cháu của chính mình.

Điều này khiến cho Thành ca có chút trở tay không kịp.

Lão nhân gia, ngươi có cần kích động như vậy hay không, ta không phải là cháu trai mà ngươi thất lạc nhiều năm.

Lúc này, trong điện lại có thêm một vị Thương Long Chuẩn Đế khác bay vào.

Dực Không và Hiêu Tùng vừa thấy hắn, liền nhịn không được cười lên.

“Ha ha, Thương Khung tiền bối, không phải quanh năm ngươi đều không ra ngoài sao, lần này cũng nhịn không được?”

Vị Thương Long Chuẩn Đế có tên gọi đặc biệt này gật gật đầu.

Giọng nói trung niên trầm thấp vang ra: “Đến xem thử!”

Rõ ràng hắn điềm tĩnh hơn nhiều so với Thương Tật, vừa nhìn đã biết chính là một con rồng kiệm lời.

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy Cửu Văn kia, cũng nhịn không được cho hắn cái đánh giá cao nhất trong cảm nhận.

“Rất tốt!”

Thương Tật lệ rơi đầy mặt, xúc động quay đầu nói: “Thương Khung, Thương Long tộc chúng ta… lại có hy vọng rồi!”

“Ừm!” Thương Khung gật đầu thật mạnh.

Cái nhìn của Lão Thương Long với Thành ca gọi là yêu thích.

Lôi lấy hắn liên tục hỏi thăm: “Con à, nghe nói ngươi vẫn luôn lưu lạc bên ngoài, có thể nói cho chúng ta biết ngươi đã trải qua những chuyện gì không?”

“Vì sao nhiều năm như vậy cũng không đến Long tộc tìm chúng ta?”

“Mấy năm nay, nhất định đã chịu không ít cực khổ nhỉ?”

“y, nhìn đứa nhỏ này gầy yếu như vậy…”

Đám người Tịch Vân, Minh Trì đứng ở một bên nhịn không được muốn bốc phốt.

Long thân này ngươi nhìn thấy gầy yếu chỗ nào vậy?

Hơn nữa Khương chưởng môn làm sao có thể chịu khổ, rõ ràng là đi đến đâu cũng đều chiếm được lợi ích.

Thành ca biết, chính mình còn cần phải bịa đặt một ít lời nói dối.

Nếu không, lai lịch sẽ không rõ ràng.

“Là như vầy, kỳ thật ta đến từ hạ giới, mấy năm gần đây mới phi thăng lên.”

“Hạ giới?”

Bốn vị Chuẩn Đế trong điện ngẩn ra, chợt càng thêm thích thú.

Vốn dĩ ánh mắt nhìn Thành ca chỉ giống như nhìn vật báu hiếm thấy trên đời, hiện tại lại trở thành một viên rực rỡ nhất trong số đó.

Dực Không nhịn không được thán phục: “Hạ giới nơi cằn cỗi bần hàn như vậy, cũng có thể đạt đến huyết mạch Cửu Văn, đây là cấp bậc thiên phú gì chứ?”

“Ha ha ha ha…”

Nước mắt của Thương Tật vẫn chưa lau đi thì đã đắc ý đến mức cười ha hả.

“Hậu bối thiên tài của Thương Long tộc ta, tộc khác há có thể tưởng tượng nổi?”

Chương 385.

“Mấy năm nay ta vẫn luôn lấy thân phận loài người lưu lạc ở giới tu luyện.”

“Bọn họ là bạn tốt ta quen được ở bên đó.”

Thành ca trực tiếp biến trở về diện mạo loài người vốn có nói như vậy.

To gan biến trở về hình người, nhưng đám người Tiêu Hỗn lại không lo lắng chút nào.

Bởi vì đến ngay cả bọn họ cũng suýt nữa đã tin mấy lời bịa đặt này.

Nếu không phải Khương chưởng môn chưa từng đề cập đến Long tộc, hơn nữa còn có được huyết mạch Nguyệt tộc, bọn họ sẽ cho rằng hắn chính là con rồng ẩn nấp ở thế giới loài người.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Thương Tật khen không ngớt lời: "Không hổ là đệ nhất thiên tài từ trước tới nay của tộc ta, chẳng những thiên phú xuất chúng, còn có trí tuệ nhạy bén!"

"Nếu lấy chân thân Thương Long hoạt động ở phía kẻ thù, rất có thể đã bị vây giết rồi."

"Chuyện này sẽ là tổn thất lớn nhất của tộc ta…"

Căn bản cũng không cần Thành ca biên soạn lý do gì, lão Thương Long đã chủ động nghĩ thay hắn.

"Đúng rồi, ta có sáng lập một tông môn ở bên phía Nhân tộc kia."

"Thu nhận không ít môn đồ, lần này cũng đều dẫn theo."

"Không biết địa bàn của Thương Long tộc chúng ta có lớn hay không, liệu có thể có chỗ nào để bố trí ổn thỏa?"

Lão Thương Long khó hiểu nhìn hắn một cái, chợt phá lên cười ha ha.

"Hắn vậy mà lại hỏi địa bàn của chúng ta lớn hay không?"

Dực Không và Hiêu Tùng cũng phá lên cười.

Dực Khung lời ít mà ý nhiều: "Lớn!"

Cuối cùng hình như cảm thấy nên bổ sung một chút.

"Bất kể là bao nhiêu người cũng có thể."

Với một câu nói đơn giản, mọi người trong Toàn Cơ Đồ đã có được thân phận hợp tình hợp lý.

Đây chính là mặt mũi của Cửu Văn Thương Long.

"Những tiểu tử trong tộc, vừa nghe nói ngươi trở về, đều đang rất vui mừng!"

“Tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy ngươi sớm một chút!”

Trên đường trở về Long tộc, lão Thương Long vẫn khó nén tình cảm hưng phấn y như cũ.

“Kim Long tộc của hắn nghênh đón Ngao Dương thì đã đắc ý nhiều năm như vậy, hiện giờ Thương Long tộc của ta nghênh đón Thương Thành còn lợi hại hơn, xem bọn hắn còn có cái gì để nói!”

“Cùng đến từ hạ giới, liệu ngươi có nghe qua hắn?”

“Nghe qua.”

Thành ca thầm nghĩ không chỉ là nghe qua, hơn nữa còn rất quen thuộc.

Kim Long Vương, năm đó chính là nhân vật quan trọng số một trong đội cổ động viên ở bên cạnh mình.

“y, không ngờ hạ giới vậy mà lại có thể xuất hiện không chỉ một yêu nghiệt.”

“Sớm biết năm đó khi đám tiên ma kia đánh nát Tiên giới, ngăn trở con đường phi thăng, chúng ta sẽ không ngầm đồng ý!”

Lòng Thành ca lay động, hỏi: “Năm đó Hư Tiên giới bị đánh xuống, không phải do cả Tiên giới liên thủ sao?”

“Không phải, là do hai tộc Tiên Ma chủ đạo.”

Chuyện này đến ngay cả đám người Tiêu Hỗn, Vô Quyết cũng phải bất ngờ.

“Thượng Tiên giới tổng cộng có sáu giới, bọn họ chỉ là hai giới trong số đó, làm sao có thể vượt qua bốn giới còn lại ra quyết định trọng đại như thế chứ?”

Dực Không nói: “Bởi vì thực lực tổng thể của hai tộc Tiên Ma rất mạnh.”

Hiêu Tùng cũng oán hận nói: “Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nếu hai Tộc này hợp lực thì còn mạnh hơn cả bốn giới khác cộng lại.”

“Cũng còn may Tiên Ma trời sinh đối đầu nhau, cho dù có liên thủ hành động, cũng rất ít.”

“Nếu không Thượng Tiên giới đã sớm bị bọn họ thống nhất.”

Hóa ra là như vậy.

Thành ca ngược lại cũng không phải rất bất ngờ.

Ngẫm lại trong số nhưng người phi thăng của hạ giới năm đó, tu sĩ loài người đã chiếm hơn hai phần ba.

Số lượng nhân tộc phi thăng to lớn này, đến Tiên giới cũng phải từ từ chiếm giữ địa vị làm chủ rồi chứ.

Thương Tật và Dực Không thấy hắn quanh năm đều ở bên ngoài, cũng không hiểu rõ về Long tộc, trên đường đi cũng phổ cập cho hắn một chút về tình hình hiện tại của Long tộc.

Chủng loại của Long tộc có rất nhiều, trong đó lấy Tam Đại Hoàng Tộc làm tôn.

Dưới Tam Đại Hoàng Tộc này, còn có hai đại Long tộc quy thuộc.

Long tộc quy thuộc bên phía Thương Long lần lượt là Dực Long và Hắc Long, Long Tộc quy thuộc của Thanh Long là Ứng Long và Vân Long, còn Long Tộc quy thuộc bên phía Kim Long là Chúc Long và Hỏa Long.

Sáu đại Long tộc quy thuộc này, xem như là huyết mạch thượng vị trong Long tộc.

Ngoài ra còn còn có rất nhiều Long Tộc khác có huyết mạch hạ vị như như Li Long, Giao Long, Cầu Long, Bàn Long, cũng phân biệt quy về chi nhánh của Tam Đại.

Thời kì Thượng Cổ, Long tộc từng có một thời quát tháo.

Tam Đại Long Đế khi đó, Thương Long Đại Đế nắm giữ quy tắc Tốc độ, Thanh Long Đại Đế nắm giữ quy tắc Thủy, còn Kim Long Đại Đế nắm giữ quy tắc Kim.

Dưới trướng có mấy trăm vị cấp bậc Chuẩn Đế, hơn nữa đa số sức chiến đấu đều rất hùng mạnh.

Chỉ tiếc, hiện tại không còn giống với trước kia.

Với việc Nhân tộc dần dần quật khởi, một số lượng lớn Long tộc đã bị giết, địa vị phải chịu sự thách thức nghiêm trọng.

Cuối cùng, dần dần lui ra khỏi vũ đài tranh giành ngôi vị bá chủ.

Long tộc hiện tại, chỉ có Thanh Long Đại Đế là còn chống đỡ mặt ngoài.

Về phần Thương Long Đại Đế và Kim Long Đại Đế, đã xảy ra chuyện vào mấy trăm triệu năm trước.

Hiện giờ bên phía Thương Long tộc, chính là Thương Tật và Thương Khung hai vị Chuẩn Đế này lo việc chính.

Trong tộc cấp độ Thương Long Vương vẫn có hơn hai mươi vị, nhưng hơn phân nửa đều là Lục Văn và Ngũ Văn, đời này muốn hy vọng tiến thêm một bước cũng không lớn.

Còn hai đại tộc Dực Long và Hắc Long này, cũng lần lượt có hai ba vị Chuẩn Đế.

Một chi lực lượng như vậy, nói yếu thì đương nhiên là quá đáng rồi.

Nhưng so với địa vị trước đây của Long Tộc, thì đúng là có chút sánh không bằng.

Ngẫm lại Vô Cực Động Thiên cũng có Tam Đại Tiên Đế tọa trấn…

Cũng khó trách sau khi Thành ca xuất hiện, bọn họ sẽ hưng phấn và kích động đến như vậy.

Họ hoàn toàn xem hắn là tia hy vọng lớn nhất để chấn hưng Thương Long tộc.

Tin tức bên phía Thương Long có một vị tuyệt thế thiên tài trở về, rất nhanh đã truyền khắp cả Long tộc.

Bên phía Kim Long Cốc, các đại Long tộc cũng đang bàn luận sôi nổi.

“Bên Thương Long thế mà lại xuất hiện một Cửu Văn?”

“Không phải Cửu Văn chỉ có Long Đế mới có thể có được sao?”

“Chuyện này cũng quá khoa trương rồi nhỉ?”

“Sao ta có hơi không tin tưởng lắm?”

“Đúng vậy, chắc không phải là giả chứ?”

“Nhất định là giả, Thương Long sa sút hơn mười tỷ năm, trước khi Ngao Dương trở về có lẽ đã kích thích sâu sắc tới bọn họ.”

“Cho nên, bọn họ mới bịa đặt ra một kẻ Cửu Văn Thương Long.”

“Nghĩ lại cũng đúng, nghe nói Thương Thành kia vẫn chưa đến Chuẩn Đế, Thất Văn đã là khoa trương rồi, lại còn Cửu Văn?”

Đủ các kiểu bàn luận, phần lớn đều là không tin.

Ở một vùng núi sâu bên ngoài Long Cốc kia, có một đám người cũng có được tin tức.

“Kỷ sư tỷ, Mạc trưởng lão, dò la ra được rồi.”

“Là bên phía Thương Long có một kẻ tuyệt thế thiên tài từ hạ giới đến đây.”

Người nói chuyện chính là “vua nịnh hót” , từng là người đắc lực nhất bên cạnh Thành ca - Đan Thái.

Hắn hiện tại, đã là Ma Vương cửu phẩm.

Một trăm triệu năm trôi qua, tướng mạo của hắn không hề thay đổi, nhưng khí chất lại thay đổi rất nhiều. Một thân ma khí ghê rợn lượn lờ bốn phía như hồ như núi, có vẻ như còn mạnh hơn nhiều so với Tiêu Hỗn Ma Vương.

Nhưng mà chuyện này cũng là đương nhiên.

Tiêu Hỗn có thể trở thành người xuất sắc của một vực giới, đương nhiên thiên phú cũng vô cùng xuất chúng.

Vấn đề là Đan Thái đã được Thành ca thêm BUFF, là nhất đẳng tư chất Tử Kim Ma Thể…

Hiện giờ hắn vẫn chưa trở thành Chuẩn Đế, đã xem như rất lười biếng rồi.

“Tuyệt thế thiên tài?”

Mạc Trần nhướng mày: “Thiên tài ra sao?”

Ngụy Miểu phía sau Đan Thái trầm giọng nói: “Cửu Văn Thương Long!”

“Cái gì?”

Không chỉ có Mạc tiên nhân, đến ngay cả Kỷ Linh Hàm cũng không nhịn được mà đứng lên.

Cửu Văn Thương Long có ý nghĩa như thế nào, bọn họ ở Long tộc lâu như vậy, đương nhiên rất rõ.

Nhưng mà, sau khi nhất thời kinh hoàng, Kỷ Linh Hàm lại ngồi xuống.

“y, cho dù hắn có bao nhiêu thiên tài, thì cũng không có liên quan gì đến chúng ta.”

“Nhất là chúng ta và tộc Thương Long cũng không thân.”

“Đến lúc đó phái một người đi chúc mừng một chút, để tránh bị bọn họ trách tội là được rồi.”

Chương 386.

Phi Tiên Môn ban đầu có hơn một ngàn vị Tiên Vương, hiện giờ chỉ còn lại 152 vị.

Số còn lại đều đã chết trong trận đại chiến của hai giới Tiên Ma.

Sau đó dưới sự trợ giúp của Kim Long Vương, đi đến Long tộc ở yêu giới, rốt cuộc mới có thể sống sót.

Nhưng mà thực lực của đám người này vẫn rất khả quan.

Đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn đã là Chuẩn Đế.

Ở Long tộc, cuộc sống của bọn họ không tốt cũng không tệ.

Tuy rằng người rất ít, nhưng thực lực cao nhất lại rất mạnh, cộng thêm tầng quan hệ với Kim Long Vương Ngao Dương kia, cho nên vẫn được xem trọng.

Nhưng về phương diện khác, Long tộc vốn có thâm thù đại hận với tu sĩ loài người, chuyện này đến Ngao Dương cũng không thể thay đổi.

Có thể thu nhận bọn họ, đã xem như rất khó rồi.

Cho nên từ trước tới nay, bọn họ vẫn không thể dung nhập với nơi này.

Kim Long Cốc rất lớn, hoàn toàn không thua gì một tiểu thế giới, nhưng bọn họ lại không có cách nào sống trong đó.

Nguyên nhân chính là sự phân chia chủng tộc tạo thành sự ngăn cách.

Bọn họ nhiều nhất chỉ là bị coi như một đội "lính đánh thuê", chứ không phải người một nhà.

Sự tồn tại của Yêu tộc, có thể bảo đảm cho bọn họ không bị hai giới Tiên Ma nhổ cỏ tận gốc.

Còn bọn họ khi ở Yêu tộc vào thời điểm xảy ra chiến sự thì sẽ xuất chiến, thời điểm không có chiến sự thì sẽ không liên quan gì đến nhau, rất ít qua lại.

Còn những quyết sách trọng đại của Yêu tộc cao cấp, bọn họ lại càng không tham dự vào.

"Lần này để lão phu đi một chuyến!"

Mạc Trần làm việc khéo léo, hơn nữa thân phận hay thực lực cũng đủ, sẽ không khiến Thương Long tộc bên kia cảm thấy qua loa.

Kỷ Linh Hàm gật gật đầu: "Vậy thì vất vả cho Mạc lão rồi!"

"Chỉ hy vọng thiên tài Thương Long mới đến này, không khó tiếp xúc như thế."

Lúc đầu khi bọn họ mới đến Long tộc cắm rễ, Tam Đại Long tộc cũng phản đối không ít.

Bên phía Kim Long cũng còn tốt, có mặt mũi của Kim Long Vương, nên nhất trí thông qua.

Bên phía Thương Long suy yếu hiu quạnh, không nhúng tay vào nhiều.

Còn Thanh Long tộc khi đó phản đối quyết liệt, thậm chí suýt nữa đã động thủ.

Nay Cửu Văn Thương Long mới đến này, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành tân thủ lĩnh của Thương Long tộc.

Nếu hắn cũng bài ngoại cực độ, nhìn Phi Tiên Môn không vừa mắt, chỉ e đến lúc đó thật sự sẽ bị đuổi ra ngoài.

"Chuẩn bị lễ vật gì mới tốt đây?"

“Những thứ nhân tộc chúng ta dùng để tu luyện, Long tộc bọn hắn cũng chả xem ra gì.”

Trong lúc nhất thời, mấy người này lại đau đầu.

Không dễ dàng mới chọn xong lễ vật, xác định người được chọn.

Mặt khác, Thành ca đã được long trọng đón vào Thương Long Cốc trong Thương Long tộc.

Phía đối diện, chính là mấy trăm con Thương Long.

Thực lực mạnh thì đến cấp độ Tiên Vương, thực lực yếu thì cũng là giai đoạn Kim Tiên.

Mà bên cạnh còn có tầng lớp cao của hai tộc Dực Long và Hắc Long.

Nhìn thấy thân hình loài người của Thành ca, đàn rồng vốn đang chuẩn bị hoan hô đều sững sờ.

Giống như là cổ họng bị bóp chặt lại.

Đây là Cửu Văn Thương Long?

Nếu không phải có mấy vị Chuẩn Đế đang đứng cùng, chỉ e giây đầu tiên bọn họ đã ra tay rồi.

Thương Tật cũng hơi không biết làm sao.

Cả đường đi, ngôi sao tương lai của Thương Long tộc này đều là hình dạng loài người.

Hắn nhắc nhở khéo léo vài câu, nói hắn dùng hình dạng Thương Long càng mạnh thì càng ngầu, nhưng không biết tại sao mà Thành ca không nghe theo hắn.

Hắn vốn là loài người, thẩm mỹ cũng không giống với Long tộc.

Cho nên Thương Tật và Thương Khung cũng chỉ có thể buông trôi bỏ mặc, hắn vui vẻ là được.

Không có cách nào khác, hắn quá quý báu rồi.

Bây giờ đến nơi này, lần đầu tiên đối mặt với nhiều Long tộc như vậy, cứ như vậy nữa thì thật không thể nào nói nổi.

“Khụ, cháu ngoan, biến trở về một lần trước được không?”

Lão Thương Long kia trong cơn đau đầu lại mang theo giọng điệu thương lượng, giống như lão gia gia đang dỗ một đứa cháu bướng bỉnh.

Phốc, Thành ca suýt nữa đã thổ huyết ngay tại chỗ, nổi da gà.

Lão thật sự phải làm gia gia của ta sao?

Cháu ngoan, đây là kiểu xưng hô đáng yêu gì vậy?

Ngay tức khắc đã hạ thấp phong cách làm màu của mình xuống mấy cấp.

Nó hoàn toàn không phù hợp với một người uy vũ thô bạo được không?

"Phải sửa xưng hô, ngươi có thể gọi ta là Soái Thành, gọi cháu ngoan ta tuyệt đối không đổi lại!"

Đây là vấn đề nguyên tắc, Thành ca tuyệt không nhượng bộ!

Thật ra hắn muốn để Thương Tật gọi Thành ca, nhưng ngẫm lại độ khó của chuyện này hơi lớn một chút.

Người ta cũng là lão tiền bối đã sống mấy mươi tỷ năm rồi.

Sự cưng chiều của lão Thương Long đối với hắn cũng cao đến mức không hợp thói thường, nghe được lời này thì cười khổ không ngừng, liên tục nhượng bộ.

"Được được được, Soái Thành, ngươi biến trở lại đi!"

Đám người Dực Không và Hiêu Tùng đứng một bên đều cạn lời rồi.

Đây vẫn là lão tiền bối Thương Tật năm đó xuất quỷ nhập thần, khiến vô số ngoại tộc kiêng dè sợ hãi, được khen ngợi là thích khách số một của Long tộc, người giữ kỷ lục đứng đầu tộc nhân của Thương Long sao?

Đừng nhìn hắn hiện tại vui tươi hớn hở, bình thường mấy vị Chuẩn Đế khác ở trước mặt đến thở mạnh cũng không dám.

Kết quả bây giờ thì hay rồi.

Thật sự biến thành lão gia gia hiền từ rồi?

Có được xưng hô "soái Thành" này, lúc này Thành ca mới cảm thấy thỏa mãn.

Biến trở lại chân thân Thương Long ngay tại chỗ.

Khi Long thân cực kỳ uy lực xuất hiện ở trước mắt mọi người, toàn hiện trường yên tĩnh, rất nhanh sau đó là những tiếng hoan hô như núi lở biển động!

“Cửu Văn! Thật sự là Cửu Văn!”

“Ha ha ha ha, thiên tài! Cuối cùng Thương Long tộc ta cũng xuất hiện một vị tuyệt thế thiên tài độc nhất vô nhị!”

“Huyết mạch ở cấp độ Long Vương đã viên mãn rồi, đây là hạng yêu nghiệt gì chứ?”

“Tộc của ta lại có thể quật khởi một lần nữa!”

Kích động nhất ở hiện trường không ai khác chính là mấy trăm con Thương Long kia.

Trong số bọn họ, không ít kẻ thậm chí vô cùng vui mừng mà khóc ngay tại chỗ.

“Hức hức hức, chờ ngày này quá lâu rồi!”

“Thương Long Đại Đế tối cao… lão nhân gia ngươi đã nhìn thấy chưa? Cuối cùng ngươi cũng có người kế thừa!”

“Ông trời có mắt, ban cho tộc ta được sống lại!”

Căn bản cũng không cần Thương Tật và Thương Khung nhiều lời thêm.

Tất cả Thương Long đều từ từ đều bay đến trước mặt Khương Thành, sau đó đồng loạt cúi đầu xuống.

Đây là lễ tiết để biểu đạt ý thần phục.

Còn Dực Long và Hắc Long đứng ở một bên dưới sự dẫn đầu của mấy vị Chuẩn Đế, lần lượt cúi đầu.

Cả quá trình, diễn ra suôn sẻ đến mức khó tin.

Trên thực tế, sau khi nghe nói Hắc Long có ba vị Chuẩn Đế, Dực Long cũng có hai vị Chuẩn Đế, đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết trên cả đường đi này vẫn là có chút lo lắng.

Chuẩn Đế và Tiên Vương của hai tộc này, còn nhiều hơn so với bản thân Thương Long tộc.

Mà tổng số lại chênh lệch càng nhiều, Thương Long tộc rất khó sinh ra, tổng cộng hơn ba trăm vị.

Hắc Long và Dực Long lại lần lượt cũng có hơn hàng vạn.

Thần phụ thuộc còn hùng mạnh hơn so với chủ tộc…

Khi một kẻ thiên tài đến từ bên ngoài đột nhiên nhảy xuống, không có bất kì căn cơ và nhân mạch gì, nhưng lại có được sự yêu thích vô cùng của hai vị tiền bối, trở thành sự tồn tại bị nhằm vào nhất trong tộc.

Vậy sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Bọn họ đã nhìn quen sự hưng suy của thế gia tông môn hoàng triều, đầu tiên liền liên tưởng đến một loạt tiết mục như là không phục, khiêu khích, tranh quyền, âm mưu, xếp hàng, phản loạn.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ mới phát hiện ra chính mình đã xem nhẹ ý nghĩa của Cửu Văn Thương Long.

Vào ngày đầu tiên gặp mặt, những vấn đề này đã không tồn tại.

Trên dưới tam tộc Thương Long, Dực Long, Hắc Long, không hẹn mà cùng lựa chọn ra sức ủng hộ, đối đãi với Khương chưởng môn như một vị thái tử - người sớm hay muộn gì cũng sẽ trở thành tân Thương Long Đại Đế.

Chuyện này khiến cho Thành ca cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Âm thầm suy nghĩ lần này bản thân có phải đã làm màu hơi quá rồi không?

Vốn dĩ chỉ muốn lấy một cái thân phận hợp lý để tiến vào Yêu giới, sau đó bảo hộ cho nhân tộc ở bên cạnh là được rồi.

Căn bản không có ý định muốn làm mưa làm gió, làm ra đại sự gì cả.

Bây giờ thì hay rồi…

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của tất cả Long tộc ở đây, rõ ràng chính là hy vọng mình sẽ dẫn dắt Thương Long tộc trở nên hùng mạnh!

Chương 387.

Long tộc phân biệt cư trú ở bên trong Yêu giới tam cốc.

Sau khi lễ hội gặp mặt minh tinh kết thúc, Thành ca được đón vào sâu bên trong Thương Long Cốc.

Thương Long Cốc này và Kim Long Cốc giống nhau, bản thân chính là một tiểu thế giới.

Ở bên trong cho dù là nồng độ Tiên Nguyên Chi Khí, hay là hơi thở của quy tắc chi lực, đều là trình độ cao nhất của Yêu giới.

Càng đi vào bên trong, lại càng kỳ diệu.

Trên đường đi, các Long tộc khác đi theo vây quanh, vô cùng oai nghiêm.

Ánh mắt của mọi người nhìn hắn, phải gọi là vô cùng nồng nhiệt.

Thậm chí có một vài Mẫu Long xuân tình nảy mầm, hoa đào lan tràn.

Ở trong mắt của các nàng, bất kể là dáng người hay là tướng mạo của Cửu Văn Thương Long, đều là người phù hợp nhất với gu thẩm mỹ của các nàng.

Quả là đẹp trai ngất trời!

Nhưng mà vào lúc gần đến khu vực trung tâm Thương Long Cốc, Dực Long và Hắc Long đều dừng lại.

Ngoài ba trăm Thương Long ra, thì chỉ có đám năm vị Chuẩn Đế Dực Không vẫn có thể tiếp tục đi về phía trước.

Đây là sự chênh lệch giai vị và địa vị, tiếp tục đi về phía trước chính là tổ địa của Thương Long tộc, tương đương với khu vực "hoàng cung".

Vốn dĩ Thành ca dự định mang theo đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân cùng đi vào.

Nhưng bọn hắn lại chủ động xua tay.

"Bọn ta không vào được."

"Có một cỗ lực lượng bài xích tự nhiên, cực kỳ kinh khủng!"

“Một khi bọn ta bước vào, rất có thể sẽ bị trấn áp!”

Dù sao đây cũng là tổ địa của Thương Long, không thể nào không có chút thủ đoạn.

Thành ca chỉ có thể thu xếp ổn thỏa cho bọn họ trước.

Bên ngoài tổ địa, đích thân Thương Tật vạch rõ một vòng địa bàn ước chừng hơn trăm triệu dặm, làm nơi ở cho bọn họ.

Khương chưởng môn biến trở về hình người, mở Toàn Cơ Đồ ra, thả tất cả các môn đồ ở bên trong ra.

Vừa xuất hiện, đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh liền kinh ngạc nhìn xung quanh.

“Đã trôi qua nhiều năm rồi, chúng ta đây là đang ở đâu?”

“Nơi này nhất định là Thượng Tiên giới, tiên khí và quy tắc chi lực, quả là cao gấp mười lần so với lúc trước!”

“Oa, nếu có thể cứ ở nơi này tu luyện…”

Cho dù là một trăm bốn mươi ngàn môn đồ của Phi Tiên Môn, hay là đám hậu bối do mấy người Tiêu Hỗn, Tịch Vân mang đến, tất cả đều rất hưng phấn.

Nhưng mà ngay sau đó, bọn họ liền nhìn thấy đám Long tộc Thương Tật, Dực Không.

Nhất thời tất cả đều bị dọa tới mức phát run lẩy bẩy, không dám thốt ra thêm một tiếng, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ về phía Khương lão tổ.

Thế này đã là đám người Thương Tật và Dực Không tém tém lại rồi.

Nếu không một khi Long uy của Chuẩn Đế phóng xuất ra, hơn mười mấy ngàn người này nháy mắt sẽ bị nghiền thành bột mịn.

Nhưng mà dẫn theo nhiều người như vậy đến đây, cũng nằm ngoài dự kiến của Long tộc.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ rằng nhiều nhất thì cũng chỉ mấy trăm môn đồ thôi.

Sau khi lão Thương Long bị kinh ngạc vài giây ngắn ngủi, cười ha ha: “Soái Thành, môn nhân của ngươi đúng là không

ít.”

“Xem ra ngươi ở thế giới loài người bên kia rất có thành tựu nhỉ..”

Lời này cũng chính là đang lấy lòng một chút, Chân Tiên, Huyền Tiên vân vân, ở trong mắt bọn họ e cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Thành ca gật gật đầu, chủ động giải thích một chút: “Bọn họ đều là hậu bối của ta, mới từ Trung Tiên giới lên đây, không liên quan với mấy Thái Cổ Tiên Môn, Ma môn kia.”

Nghe nói là từ Trung Tiên giới tới, không phải là kẻ thù đã quyết đấu của Thượng Tiên giới, đám Long tộc cấp cao hoàn toàn yên tâm.

Dực Không và thủ lĩnh Mặc Ương của Hắc Long tộc lập tức vỗ ngực, cam đoan về sau sẽ quản thật tốt đàn long trong tộc, tuyệt đối không quấy rầy bắt nạt những tu sĩ loài người này.

“Lão tổ, đây, đây là đâu vậy?”

Nhiều quái vật lớn đứng trước mặt như vậy, chúng trưởng lão của Phi Tiên Môn vẫn có chút bất an.

“Đây là Yêu giới phạm vi của Long tộc, Phi Tiên Môn ở Tiên giới, Ma giới phải chịu sự chèn ép, cho nên ta đưa các ngươi đến nơi này.”

“Các ngươi yên tâm, nơi này rất an toàn.”

“Thì ra là thế, lão tổ thật là thần thông quảng đại!”

Chúng trưởng lão nhìn thấy hắn ở nơi này dường như cũng rất được hoan nghênh, không nhịn được lại ngưỡng mộ như với núi cao.

Lão tổ thật đúng là có tiếng nói, Long tộc của Thượng Tiên giới cũng nể mặt như vậy.

“Sau này các ngươi ở đây tu luyện cho thật tốt.”

“Ta sẽ nhanh chóng để các ngươi gặp mặt tổ sư các thời kì.”

Nhắc tới tổ sư các thời kì, chúng trưởng lão vừa vui sướng vừa chờ mong.

Sau đó, Thành ca lại tiêu hao một ít điểm công đức, dùng kỹ năng tạo ra đồ vật từ hư không tạo ra một tòa Phi Tiên Môn khác.

Nhìn thấy cung điện sơn môn, đình đài lầu các, suối chảy thác bay quen thuộc kia, đừng nói những môn đồ của Phi Tiên Môn, đến ngay cả Long tộc cấp cao cũng suýt nữa trừng rớt con ngươi ra .

“Soái Thành, đây là phương pháp gì?” Lão Thương Long kinh ngạc hô không thôi.

Chúng Long tộc bay đến phụ cận, sau khi tự mình tiếp xúc cảm nhận, càng cảm thấy kỳ diệu.

“Là thật, không phải là thủ thuật che mắt!”

“Tạo ra đồ vật từ hư không, đây quả là thần tích!”

Vốn dĩ bọn họ tôn trọng Thành ca, chỉ bởi vì Cửu Văn huyết mạch.

Bây giờ mới phát hiện, dường như hắn còn thần bí hơn nhiều so với suy nghĩ của chính mình.

Chuyện này càng làm cho lòng ủng hộ của bọn họ càng thêm kiên định.

Lại làm thêm một lần làm màu nhỏ nhoi nữa, lúc này Thành ca mới cảm thấy hài lòng, bước vào khu vực tổ địa cùng với đàn Long.

Khi bước vào nơi này, hắn liền cảm thấy huyết mạch trong cơ thể của chính mình trở nên sục sôi hẳn lên.

Còn mỗi một tấc xương cốt của long thân kia, cũng đang là treo hò từng hồi.

Chín đường hoa văn trên lưng kia lại phát sáng rạng rỡ, giống như muốn phá không mà đi!

Những quầng sáng hình tròn màu bạc và màu xanh nhạt đan xen dập dờn mở ra hướng về bốn phía.

Bên trong chứa huyết mạch Thương Long vô cùng thần bí.

Đám Chuẩn Đế Thương Tật, Thương Khung đứng ở một bên liếc mắt lẫn nhau một cái, đồng loạt gật đầu, trong lòng không

kìm được sự vui sướng.

Còn đám năm vị Chuẩn Đế Dực Không và ba trăm Thương Long thì giống như điên như dại, đắm chìm vào bên trong quầng sáng đó, cảm ngộ kĩ càng.

Quầng sáng đó không chỉ dập dờn ở tổ địa, mà rất nhanh đã truyền về nơi xa.

Không bao lâu, cả Thương Long Cốc đều xuất hiện quầng sáng màu bạc và màu xanh lờ mờ.

Sau khi bị quầng sáng đó chạm đến, bất kể là Hắc Long, Dực Long, hay là một số Phong Long, Li Long hạ vị này cũng không hẹn mà cùng bước vào trong trạng thái tu luyện.

Dị tướng này kéo dài khoảng chừng ba ngày ba đêm mới biến mất.

Khi Thành ca tỉnh lại một lần nữa, hắn phát hiện sức chống đỡ khung xương của chính mình ít nhất đã tăng lên gấp đôi!

Đây là chuyện gì vậy?

Hắn chỉ có thể hướng ánh mắt thăm hỏi về phía Thương Tật, lại phát hiện trong mắt lão Thương Long này là sự rung động và vui sướng.

“Tổ địa chính là tiên giới sơ khai, bí cảnh tự nhiên do trời đất tạo hóa hình thành, thuỷ tổ của Thương Long ta chính là sinh ra ở đây.”

“Mỗi một con cháu của Thương Long khi bước vào nơi này lần đầu tiên, đều sẽ nảy sinh cộng hưởng với tổ địa, tăng lên cấp độ khung xương, còn có thể dẫn tới huyết mạch Dị tướng.”

“Dị Tướng này cho thấy rõ huyết mạch thần bí của tộc ta, việc đắm chìm trong đó rất có lợi!”

Hắn dừng một chút, sau đó mới dùng giọng điệu không thể tưởng tượng nổi nói: “Khi lần đầu bọn ta bước vào nơi này, huyết mạch Dị Tướng chẳng đến ba năm dặm, duy trì nửa canh giờ đã là cực hạn!”

“Còn huyết mạch Dị Tướng của ngươi, vậy mà lại bao trùm cả tổ địa, duy trì cả ba ngày ba đêm…”

“Đây là loại thiên phú khủng bố đến mức nào chứ!”

Trong mắt Mặc Ương lộ ra sự cảm kích và tôn kính dày đặc: “Vì có Dị Tướng của ngươi, lần này có không ít thiên tài của tộc ta đều đột phá được cảnh giới!”

Dực Không cũng kích động nói: “Đến ngay cả cảnh giới của ta, cũng có chút dư dả rồi, dường như cách Chuẩn Đế trung kỳ không xa.”

Mấy vị Chuẩn Đế khác, cũng cực kì vui vẻ y như vậy.

Vốn dĩ bọn họ chỉ là tôn trọng và xem trọng Thành ca, hiện tại vô hình chung lại thêm một phần cảm kích nặng nề.

Còn hơn ba trăm Thương Long kia, có không ít Long Tôn và Long Vương vừa mới thức tỉnh, lại lập tức tiến vào trong trạng thái tu luyện một lần nữa.

Trên lưng một vài người trong số bọn họ từ từ phát sinh ra một tử văn còn rất nhạt hoàn toàn mới.

Đây là dấu hiệu của cấp độ huyết mạch sắp đột phá!

Thương Tật thấy thế thì vui sướng cười to, bên trong tiếng cười kia mang theo sự tự hào rất lớn: “Soái Thành, quả nhiên ngươi là do ông trời phái đến để cứu vãn tộc ta!”

“Ngày đầu tiên đến nơi này, ngươi đã thăng cấp thực lực của toàn tộc!”

Dực Khung gật đầu thật mạnh: “Tư thế của Long Đế!”

Chương 388.

Trung tâm của Thương Long Cốc, có một tòa Long Quật.

Vốn dĩ không có con rồng nào có thể đi vào cư trú ở đó, bây giờ Thành ca giống như đã đảm nhiệm thân phận của Long Đế, tự nhiên là không khước từ.

Nhưng mà hắn cũng không thích Long Quật này cho lắm.

Trước sự chứng kiến của đám người Thương Tật, Dực Không, hắn cải tạo lại thành một tòa cung điện tráng lệ chẳng kiêng dè.

Tầm quan trọng của Tổ Long Quật này là vô cùng trọng đại.

Trước kia con cháu của Thương Long tộc đến đây, đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ sẽ làm cho nó bị sứt mẻ hoặc hư tổn.

Bây giờ ca này…

Đối với lần này, các vị Long tộc cấp cao chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, giả vờ không thấy.

Không còn cách nào khác, Thành ca quá quan trọng đối với bọn họ.

Lúc này, có Thương Long vút qua đến báo, nói là hai đại Long tộc đến đây chúc mừng.

Đã chờ ở bên ngoài Thương Long Cốc.

“Đã đế những ai?”

“Ba tộc Kim Long, Chúc Long, Hỏa Long này đều phái một vị Chuẩn Đế và mấy vị Long Vương đến đây.”

Thương Tật gật đầu, đây cũng xem như đã nể mặt nịnh nọt rồi.

“Bên phía Thanh Long thì sao?”

“Con trai thứ bảy Huyền Quang của Thanh Long Đại Đế đã đến.”

“Thất hoàng tử, hắn vẫn chỉ là Long Tôn nhỉ?”

Thanh Long Đại Đế không giống với hai vị Long Đế còn lại, hắn có không ít con trai nối dõi.

Mỗi con rồng sinh được chín con, mỗi người đều không giống nhau, con nối dõi của Thanh Long Đại Đế lại có hơn ba mươi người.

Thất hoàng tử này là một kẻ có thiên phú tương đối thấp, tu luyện đến nay vẫn chỉ là Long Tôn.

Nhưng mà dù sao cũng là hoàng tử của Thanh Long tộc, thân phận vẫn đủ.

“Hai tộc Ứng Long và Vân Long thì sao?”

“Mỗi bên phái ra một vị Tiên Vương.”

“Cái gì?”

Nhất thời Thương Tật có chút không thoải mái.

“Mỗi lần Thanh Long Đại Đế hắn hạ sinh Long tử, chúng ta đều sẽ phái Chuẩn Đế đích thân đến chúc mừng, hiện giờ Cửu Văn thiên tài của tộc ta trở về, sao bọn hắn lại qua loa như vậy?”

Dực Không cũng tức giận nói: “Đúng vậy, hắn đây rõ ràng là chẳng xem chusung ta ra gì mà.”

Mặc Ương thở dài: “Bỏ đi, năm đó bên phía Kim Long khi Ngao Dương trở về, bọn họ cũng chỉ phái một Long Vương đến chúc mừng, lần này tốt xấu gì cũng có hai tên đến đây, còn thêm một hoàng tử.”

“Xét cho cùng ở bên phía Thanh Long tộc, hai tộc ta sớm đã không thể sánh ngang rồi.”

Chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Sau một loạt những trận đại chiến vào thời kì thượng cổ, Tam Đại Long tộc đều suy yếu hơn phân nửa.

Vào thời kì đỉnh cao, Tam Đại Long tộc đều có Long Đế tọa trấn, dưới trướng Chuẩn Đế có gần trăm vị.

Còn hiện tại phía Thương Long bên này chỉ có hai vị Chuẩn Đế là Thương Tật và Thương Khung nắm giữ bề ngoài, phía Kim Long bên kia thì tốt hơn một chút, cộng thêm Ngao Dương thì có bốn vị.

Còn Thanh Long bên kia, Thanh Long Đại Đế vẫn khoẻ mạnh.

Dưới trướng chỉ riêng Chuẩn Đế của Thanh Long tộc, còn có tám vị.

So sánh thực lực như vậy, ba bên căn bản không cùng một trình độ.

Mười tỷ năm qua, bên phía Thanh Long tộc đều khoác lác là Long tộc chính thống, cho rằng là bọn hắn đang gánh vác hai đứa con ghẻ, bảo vệ vinh quang của Long tộc.

Với tâm thái này, có thể nhìn thẳng mấy tộc còn lại mới lạ.

“Được rồi, chúng ta đi gặp bọn họ.”

Thương Tật cũng chỉ là thuận miệng kêu ca, trên thực tế cũng đã sớm quen rồi.

“Ta không đi.”

Thành ca đang bận, hiện tại hắn muốn sớm được móc nỗi với đám đệ tử của mình hơn.

Còn chuyện gặp mặt các Long tộc khác?

Có cần thiết như vậy không?

Một bầy rồng mà thôi, cũng không phải mỹ nữ, cần gì phải vội vàng chạy đi biểu diễn.

Huống chi vừa rồi hắn cũng nghe thấy, Thanh Long tộc kia dường như không quá coi trọng bên này, cho nên càng không có hứng thú.

“Hả?”

Đám cấp cao Thương Tật, Dực Không và Mặc Ương đều ngẩn ra.

“Tại sao lại không đi?”

“Không có gì đáng để đi, các ngươi thay ta gặp một chút là được rồi.”

“Như vậy sao được chứ!”

Thương Tật chỉ có thể tận tình khuyên nhủ vị “tiểu tổ tông” này: “Bọn họ là đến vì ngươi, chúc mừng cho ngươi đấy!”

“Soái Thành, ngươi cho bọn hắn chút thể diện…”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi chính là diễn viên chính của ngày hôm nay.”

“Nếu ngươi không ra mặt, vậy lần chúc mừng này sẽ không còn giá trị gì.”

Bọn họ còn hy vọng Thành ca đi ra ngoài biểu diễn một cái, lộ một chút Cửu Văn kia, làm chấn động một chút mấy tộc còn lại.

Dẫu sao thì mấy năm nay, quả thực Thương Long tộc đã hiu quạnh quá lâu, cũng cần lấy chuyện vui này để nâng lên sĩ khí.

Long tộc rất thích phô trương.

“Không, không, ta thích khiêm tốn, im lặng là vàng mà.”

Thành ca liên tục xua tay: “Các ngươi cứ để ta trở thành một vũ khí bí mật là được rồi, duy trì cảm giác thần bí, khiến người khác nhìn không ra nội tình thì tốt biết bao?”

Bầy Long không còn sức bốc phốt.

Tin tức ngươi trở về rất nhanh đã truyền khắp cả Yêu giới vạn tộc, lại còn vũ khí bí mật?

Muốn khiêm tốn cũng không thể nữa rồi.

“Nhưng nếu không đi ra gặp một chút, khó tránh không xem họ ra gì.”

“Hơn nữa bọn họ còn mang theo lễ vật chúc mừng đến…”

“Lễ vật chúc mừng?”

Thành ca đang vốn dĩ không muốn đi, ngay tức khắc đôi mắt lại sáng lên.

“Khụ!”

“Nếu bọn họ đã có thành ý như thế, vậy ta thấy vẫn nên cần thiết gặp một lần!”

Ngươi này cũng quá chân thật rồi nhỉ?

Bầy rồng không có sức bốc phốt lần nữa.

Bọn họ xem như đã nhìn ra, nếu không có lợi ích gì, thì sẽ không thể khiến cho ngôi sao tương lai của Thương Long tộc động được.

Đột nhiên Thương Tật cảm thấy, nhất định phải coi trọng vấn đề giáo dục hậu bối này một chút.

Với một đám cấp cao đi cùng, Thành ca vẫn duy trì chân thân Thương Long đi đến đại điện tiếp khách của Thương Long Cốc.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy ba người quen thuộc Mạc Trần và Đan Thái, Ngụy Miểu.

Lẫn lộn trong những thân rồng to lớn đứng yên của Long tộc, ba người có vẻ rất nhỏ bé.

Nhưng mà hắn đi đến nơi này chính là vì bọn họ, há lại không tìm thấy?

Đã lâu không gặp, nhìn dung mạo quen thuộc của bọn họ, nội tâm của hắn cũng mà kích động lên một cách hiếm có.

Suýt nữa đã biến trở về hình người ngay tại chỗ, làm một tiết mục tương phùng cảm động lòng người.

Nhưng mà nghĩ lại đã gần ngay trước mắt, cũng không nhất định phải gấp, hơn nữa vẫn chưa thu được lễ vật.

Hắn vừa hiện thân, hiện trường lại nhốn nháo.

Vốn dĩ bên phía Kim Long và Thanh Long không quá tin thật sự có Cửu Văn Thương Long.

Hiện tại nhìn thấy tận mắt, cảm nhận huyết mạch uy áp dày đặc kia, không tin cũng phải tin.

Ở đây bất kể là Kim Long, Chúc Long, Hỏa Long, hay là các Long tộc hạ vị khác, tất cả đều bị chấn động.

Theo sau đó là một cơn sóng âm rộ lên.

“Vậy mà thật sự là Cửu Văn!”

“Chưa đến Long Đế, làm sao làm được huyết mạch viên mãn chứ?”

“Đây quả là thần tích!”

“Xem ra Thương Long tộc thật sự sắp quật khởi.”

“Thiên phú này tưởng chừng như còn đáng sợ hơn nhiều so với ba vị Long Đế!”

“Hừ!”

Trong tiếng kinh sợ ngất trời, Thành ca có được không ít giá trị chấn kinh, nhưng đột nhiên lúc này lại phát ra một tiếng hừ lạnh.

Chợt nghe tiếng thất hoàng tử Huyền Quang của Thanh Long khinh thường nói: “Hắn vẫn chưa thành Đế, có thể sống đến ngày đó hay không cũng chưa biết được.”

“Còn càng đáng sợ hơn so với ba vị Long Đế, thật sự là viễn vông không biết ăn nói.”

Bởi vì hai câu nói này của hắn, bầu không khí sôi động của toàn trường đột nhiên lặng xuống.

Quả thật, hiện tại so sánh Thành ca với Long Đế thì vẫn còn hơi sớm.

Nhưng lời này nói quá khó nghe, lại trù hắn chết sớm, nếu đổi lại thành người khác, Thương Tật đã sớm cho một vuốt xuống rồi.

Nhưng mà hắn là con trai của Long Đế, chỉ có thể coi như không nghe thấy.

Thành ca liếc mắt nhìn Huyền Quang kia một cái, chẳng qua chỉ là Long Tôn Thanh Long Tứ Giác, thật đúng là dũng khí đáng khen.

Loại "Long Tộc quần áo lụa là" này, đã rất khó gây ra bất kỳ dao động nào trong lòng hắn.

Hơn nữa rất nhanh sẽ đến phân đoạn tặng lễ vật mà hắn mong chờ nhất.

"Kim Long tộc chúc mừng Cửu Văn Thương Long trở về, lễ vật chúc mừng mười triệu lượng vàng!"

Phù phù!

Thành ca suýt nữa đã ngã xuống từ trên Long Tọa.

Cái gì?

Chính mình không nghe nhầm nhỉ?

Mười triệu lượng vàng?

Nếu đặt cái này ở giới trần tục, vậy tuyệt đối là con số có giá trị kinh người cấp thiên văn.

Nhưng vấn đề đây là tu luyện giới!

Vàng thì có tác dụng gì chứ?—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân

11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 389.

Đừng nói Tiên nhân của Tiên giới, cho dù là tu sĩ hạ giới khi đạt tới cấp độ Linh Đài, cũng chẳng xem vàng bạc châu báu của thế tục ra gì.

Bởi vì những thứ đó không có giá trị gì đối với bọn họ.

Đến ngay cả tu sĩ Phân Hồn cảnh, bình thường cũng đã dùng linh thạch để giao dịch rồi được không?

“Ha ha ha, tốt tốt tốt!”

“Ngao Thiên lão huynh thật quá khách sáo rồi…”

Thương Tật nhìn thấy hắn không động đậy, vội vàng chủ động tiến lên, thay hắn nhận lấy mười triệu lượng vàng chồng chất như núi này.

Thành ca còn tưởng rằng hắn chỉ là khách sáo chút thôi, kết quả lại nghe thấy các Long tộc khác cũng ngưỡng mộ ca ngợi.

“Kim Long tộc đúng là hào phóng!”

“Đúng vậy đúng vậy, vậy mà lại tặng mười triệu lượng!”

“Lần trước đứa con thứ ba mươi bảy của Thanh Long Đại Đế ra đời, Kim Long tộc cũng chỉ tặng có một triệu lượng.”

“Lần này thật đúng là xuất huyết nhiều.”

“Cửu Văn Thương Long ra mắt, đáng giá!”

“Xem ra bên phía Kim Long tộc, vô cùng coi trọng lần trở về này…”

Nghe thấy sự bàn tán của bọn họ, Thành ca có chút nghi ngờ nhân sinh.

Lễ vật này xem ra thật sự rất quý trọng.

Chẳng lẽ chính mình đã nhìn lầm?

Hắn vội vàng điều ra “kỹ năng thấy rõ cao cấp” nhìn xem.

Hệ thống biểu thị: mười triệu lượng vàng, giá trị —— 0.00000000001 công đức.

Thật sự là vàng bình thường?

Thành ca trực tiếp hoang mang.

Cho nên nó quý trọng chỗ nào, có thể phụ trợ cho việc tu luyện sao?

Tiên nhân cần vàng để làm cái gì?

Là nhận thức của chính mình từ trước tới nay vẫn luôn sai sao?

“Hỏa Long tộc chúc mừng Cửu Văn Thương Long trở về, lễ vật Hỏa Linh Châu một đấu!”

Nghe thấy Hỏa Linh Châu, Thành ca trở nên phấn khởi, chẳng lẽ là thiên tài địa bảo thần kỳ gì đó?

Hắn vội vàng thò đầu ra nhìn một cái.

Kết quả lại cạn lời thêm một lần nữa.

Mẹ nó Hỏa Linh Châu này chỉ là một loại châu báu bình thường, không hề mang theo tiên linh chi khí gì cả.

Hiệu quả duy nhất, chính là khá ấm áp, có thể làm món đồ dùng để sưởi ấm.

Cái này có ý nghĩa với tiên nhân sao?

Bầy rồng kế bên lại lần nữa khen ngợi ngưỡng mộ.

“Wow! Hỏa Long tộc vậy mà lại tặng cả một đấu!”

“Đây chính là vật quý nhất của bọn họ!”

“Đúng vậy, trước đây đều là tặng theo từng viên.”

“Đã nói từ sớm rồi mà, ý nghĩa của Cửu Văn Thương Long khác hẳn, lễ vật chúc mừng đương nhiên càng hậu hĩnh hớn…”

Thành ca có chút nghi ngờ có phải chính mình đã bị đánh từ Tiên giới rớt về lại thế tục giới hay không.

Hắn không hề biết, Long tộc quả thực có sở thích sưu tập mấy loại vàng bạc châu báu lấp lánh sáng chói này.

Đối với bọn họ mà nói, ý nghĩa của tài nguyên tu luyện với những vật làm bằng vàng là không giống nhau.

Cái trước là nhu yếu phẩm, còn cái sau lại là tác phẩm nghệ thuật xa xỉ.

Muốn bọn họ tặng những “tác phẩm nghệ thuật” này, kỳ thật chính là muốn lây thịt trong lòng bọn họ.

Mà còn tặng nhiều như vậy, thành ý có thể nói là vô cùng nhiều.

Vả lại loại vàng bạc này là một tài nguyên khoáng sản bình thường ở hạ giới, bởi vì quá thấp kém nên ở Tiên giới thật đúng là không có.

Vật quý ở cái hiếm thôi!

Những vàng bạc châu báu hiện giờ của Long tộc, hầu hết đều là do Long tộc mang theo lên trước khi phi thăng.

Tiếp theo, Chúc Long và đám Long tộc khác như Li Long, Bàn Long, Cầu Long, Giao Long cũng dâng lên lễ vật của chính mình.

Đều không ngoại lệ, không phải trân châu phỉ thúy thì chính là bảo thạch ngọc thạch vàng bạc khí cụ.

Những phục trang đẹp đẽ đó, suýt nữa đã làm mù đôi mắt chó làm bằng hợp kim titan 24K của Thành ca.

Hắn cuối cùng hiểu được cái gì gọi là bị chôn vùi trong một đống châu báu.

Long tộc hai bên trái phải hâm mộ ghen tị, nhìn những vàng bạc châu báu này, ánh mắt của mỗi người đều phát đỏ phát xanh.

Lũ lượt tỏ vẻ quy cách của lễ vật lần này là quá cao, giá trị quá quý trọng trước nay chưa từng có.

Quả nhiên Cửu Văn Thương Long đúng là có mặt mũi…

Thành ca tỏ vẻ cám ơn cả nhà các ngươi.

Thật thiệt cho chính mình đang bận rộn mà vẫn dành ra một chút thời gian rảnh đến đây, mong đợi thu được một khoản lễ vật xa xỉ, kết quả chỉ có những thứ này?

Cộng lại còn không đến một điểm công đức!

“Thanh Long tộc, lễ vật chúc mừng một ngàn lượng bạc trắng!”

“Ứng Long tộc, lễ vật chúc mừng một ngàn lượng bạc trắng!”

“Vân Long tộc, lễ vật chúc mừng một ngàn lượng bạc trắng!”

Theo ba tiếng chúc mừng, vốn dĩ quảng trường còn đang vô cùng ca ngợi, dần dần yên tĩnh đi rất nhiều.

Tuy rằng Long tộc rất coi trọng những vật vàng bạc, nhưng chung quy giá trị vẫn có phân chia cao thấp.

Một ngàn lượng bạc trắng, với mười triệu lượng vàng của Kim Long tộc, chênh lệch không phải là một tí.

Bất cứ một bộ sưu tầm nào của Long tộc hạ vị ở đây, đều nhiều hơn gấp trăm lần con số này.

Rất nhiều Long tộc lặng lẽ truyền âm, khe khẽ nói nhỏ.

“Quả nhiên, Thanh Long tộc vẫn keo kiệt như vậy.”

“Hết cách rồi, bọn họ căn bản không thèm đứng ngang hàng cùng Thương Long Kim Long.”

“Từ trước tới nay không phải đều là như vậy sao, lần trước Ngao Dương trở về, Thanh Long bên kia cũng chỉ tặng một ngàn lượng bạc trắng.”

“Nhưng lần này dù sao cũng là Cửu Văn Thương Long!”

“Bản thân Thanh Long Đại Đế cũng là Thanh Long Cửu Giác huyết mạch viên mãn, một hậu bối còn chưa đến Chuẩn Đế, hắn xác thực không cần thiết phải để vào mắt nhỉ?”

“y…”

“Đa tạ lễ vật chúc mừng của các ngươi!”

Thương Tật cũng không tiện nói thêm gì, nặn ra một nụ cười, nhận lấy ba ngàn lượng bạc trắng này.

Không lấy thì chính là không nể mặt Thanh Long Đại Đế.

Thành ca âm thầm bĩu môi.

Tuy rằng không nghe thấy truyền âm của mấy Long tộc này, nhưng cũng biết lễ vật này đơn thuần chính là khinh người.

Nhưng mà hắn cũng không quan trọng, cho dù là vàng hay là bạc trắng, ở trong mắt hắn cũng không có giá trị gì.

Hắn tốt xấu cũng là Tiên Vương…

Bước tặng lễ rất nhanh đã tiến hành đến giai đoạn chót.

Lúc này, rốt cuộc ba người của Phi Tiên Môn cũng xuất hiện ở cuối cùng.

“Phi Tiên Môn chúc mừng Thương Long tộc thiên tài trở về, lễ vật chúc mừng… tiên tinh thượng phẩm trăm ngàn cái!”

Nghe thấy tiền biếu này, Thành ca xúc động muôn vàn.

Vẫn là môn đồ của mình hiểu mình!

Rõ ràng không nhận ra, nhưng chi ít lễ vật tặng thì mình có thể sử dụng.

Chỉ là bọn hắn hiện giờ cũng quá nghèo nhỉ, một trăm ngàn tiên tinh đặt ở Trung tiên giới, bất cứ một Tiên Tôn nào cũng

có thể thoải mái lấy ra.

Không có cách nào khác, Yêu giới không sản sinh ra tiên tinh, bởi vì Yêu tộc không dùng được loại đồ vật này.

Còn vàng bạc châu báu, trước đây các nàng chưa bao giờ sưu tầm chúng.

Chỉ có một chút đồ trang sức mang bên mình, vào mấy lần tặng lễ của trước đây đã sớm tặng đi rồi.

Theo bọn họ thấy, tiên tinh và hoàng kim bạc trắng châu báu đều giống nhau, đều là lấp lánh sáng chói, hẳn là có thể làm vừa lòng vị tuyệt thế thiên tài này đúng không?

Thành ca còn đang định đích thân đến đón lấy lễ vật này, kết quả lại nghe thấy thất hoàng tử Huyền Quang kia cười nhạo ra tiếng.

"Xì, tiên tinh? Loại phế phẩm này cũng có thể tặng đi sao?"

Đối với Long tộc mà nói, tiên tinh quả thực không hề có giá trị.

Tuy rằng cũng lấp lánh sáng chói như vậy, nhưng vật quý ở cái hiếm, quặng tiên tinh ở hai giới tiên ma đâu đâu cũng đều có thể thấy được, sẽ không quý giá như vậy.

Hơn nữa Long tộc bọn họ tu luyện cũng không dùng được tiên tinh.

Cho nên căn bản cũng sẽ không xem thứ này như bảo bối.

Long Vương của hai tộc Ứng Long và Vân Long ở một bên cũng đi theo hát đệm.

"Những loại loài bò sát các người đây thật đúng là lên không nổi mặt bàn."

"Muốn nịnh bợ Thương Long, các ngươi tốt xấu cũng nên có chút thành ý!"

"Đúng là tự chuốt lấy nhục…"

Một buổi nói chuyện, nói đến nổi Thương Tật cũng không nhịn được mà âm thầm nhíu mày.

Hôm nay là ngày đại hỉ của Thương Long tộc, cho dù lễ vật của người khác không đáng giá hơn nữa, cũng không nhất định

phải khiêu khích như vậy.

Trong lòng của Mạc Trần, Đan Thái, Ngụy Miểu ở phía đối diện cũng hồi hộp.

Bọn họ xem như đã dốc hết toàn lực làm vừa lòng sở thích của rồng rồi, mười vạn tiên tinh này là những của cải cuối cùng của bọn họ rồi.

Kết quả vẫn là không có thể có được tình cảm tốt của vị Cửu Văn Thương Long kia sao?

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Cửu Văn Thương Long từ đầu đến cuối đều lười biếng ngồi ở phía trên cao kia đột nhiên bay ra.

Dưới sự chú ý của mọi người, tận tay hắn trân trọng mà nhận lấy mười vạn tiên tinh kia.

Giống như đó chính là bảo vật quý giá nhất thế gian.

“Ha ha ha, không tồi không tồi, vô cùng tốt.”

“Lễ vật này, rất tuyệt!”

Chương 390.

Chuyện gì thế này?

Đáng lẽ Mạc Trần còn đang mất mát bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Không chỉ hắn, toàn bộ Long tộc ở đây đều ngây người.

Đối diện với quá nhiều quà tặng trước đó, bao gồm cả một nghìn vạn lượng hoàng kim “hào phóng” của Kim Long tộc.

Nhưng lại không hề đứng dậy, cũng không hề đưa tay ra đón nhận.

Mọi người còn cho rằng hắn đã quen rồi, trên đời này không còn bảo vật nào có thể khiến hắn rung động được nữa.

Kết quả là thứ bảo vật “chẳng có tí giá trị nhất” này lại khiến hắn lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

“Các ngươi là Phi Tiên môn hả?”

“Tốt lắm tốt lắm, ta rất thích lễ vật này của các ngươi!”

“Vẫn là các ngươi hiểu rõ tâm tư của ta nhất!”

Hắn đích thân bước lên trước, vươn móng vuốt rồng kia ra vỗ vai Mạc Trần. Đan Thái và Ngụy Miêu.

Cái đó gọi lại là thân mật, cũng gọi là vừa mắt đấy.

Ngay lập tức, đám người Mạc Trần có hơi được sủng ái mà sợ hãi.

Mẹ ơi, đây là Cửu Văn Thương Long đấy, là chủ nhân tương lai của Thương Long tộc.

Đáng lẽ chỉ mong hắn đừng ngứa mắt Phi Tiên môn là được, vậy mà kết quả còn vượt cả mong đợi, lấy được hảo cảm của hắn?

Đãi ngộ này không bình thường đâu!

Đừng nói là Long tộc khác, đến cả lão Thương Long cũng phải ngưỡng mộ đố kị đấy.

Sau khi Soái Thành trở về, hắn chưa từng thân thiết với mình như vậy.

Lẽ nào là bởi vì thời gian hắn sống ở thế giới loài quá dài nên mới nhìn loài người bằng con mắt khác không?

Trong lòng nghĩ như vậy, phản ứng của hắn cũng không chậm tí nào.

Hắn lập tức bay qua bên đó.

“Ha ha ha, hoan nghênh hoan nghênh!”

“Phi Tiên môn các ngươi đến tận đây chúc mừng khiến Thương Long tộc ta rạng rỡ hẳn lên!”

“Nào nào đến đây, bên trong, xin mời!”

Mạc Trần vui mừng khôn xiết, Thương Long tộc trước đây cũng chẳng có thái độ đặc biệt gì với Phi Tiên môn hết.

Hoàn toàn chẳng quan tâm cũng chẳng hỏi han, làm như không hề tồn tại.

Nhưng mà thái độ nhiệt tình khác thường lần này đồng nghĩa với việc từ này về sau, những ngày tháng ở lại Long tộc sẽ dễ thở hơn một chút.

Suy cho cùng Thương Long tộc cũng là một trong ba hoàng tộc của Long tộc, cực kỳ có tiếng nói.

Ba người phấn chấn bừng bừng đang chuẩn bị cùng bước vào.

Thì bỗng nghe Huyền Quang kia ở bên cạnh lại mở miệng nói chuyện.

“Chậc chậc chậc, phẩm vị của Cửu Văn Thương Long này cũng thật khác biệt nhỉ.”

“Vậy mà lại coi đống tiên tinh rác rưởi này là bảo vật, ha ha, nực cười chết mất…”

Ứng Long và Vân Long đứng ở bên cạnh cũng phụ họa theo.

“Nghe nói hắn phi thăng từ hạ giới lên đó, cho nên ánh mắt cũng rất tầm thường.”

“Đúng vậy, huyết mạch có cao hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ là một cái thùng rỗng kêu to mà thôi…”

Lời này vừa dứt, Thương Tật đã không thể nhịn nổi nữa rồi.

Hắn lập tức chấm dứt nụ cười của mình, uy áp Thương Long lãnh lẽo bao phủ lấy nơi này.

“Huyền Quang, ta nể mặt cha ngươi mới không thèm tính toán với ngươi, đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu!”

“Ở Thương Long cốc của ta, không đến lượt Long Tôn nhỏ bé như ngươi diễu võ giương oai!”

Mặc dù hắn rất tức giận, nhưng cuối cùng cũng không dám để mọi chuyện đi quá xa được.

Vì để tránh việc không nể mặt nhau, Thanh Long tộc và Thương Long tộc mà cạch mặt nhau thì đến lúc đó sẽ rắc rối to.

Cơ mà hắn không dám, nhưng Thành ca lại dám.

“Con mẹ nó, thứ chó chết này ở đâu ra thế hả?”

Hắn chỉ thẳng vào mũi Huyền Quang, giận sôi cả máu.

“Chỉ tặng có ba nghìn lượng bạch ngân rách nát mà còn không biết ngại lải nhải mãi thế hả?”

“Thanh Long tộc rác rưởi vậy hả?”

Tất cả Long tộc ở xung quanh đều xôn xao cả lên.

Hai câu nói vừa nãy của Thương Tật chỉ được coi là cảnh cáo đám hậu bối mà thôi.

Mà câu nói này của Thành ca là chửi thẳng vào mặt, hơn nữa còn nâng cao đến mức độ chửi cả Thanh Long tộc.

Huyền Quang tức giận, hắn không nhịn nổi nữa rồi.

Là con trai của Thanh Long, mấy năm nay, làm gì có Long tộc nào dám không nể mặt hắn cơ chứ?

Cho dù hắn có phách lối như nào đi chăng nữa thì đối phương vẫn sẽ chỉ cười cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Ngươi nói cái gì cơ? Ngươi nói ai là thứ chó má hả? Ngươi dám mắng ta là chó, chính là mắng Thanh Long Đại Đế!"

Ngươi biện luận cũng điêu luyện quá nhỉ.

Nếu là Long tộc khác thì chắc chắn là chịu đựng rồi.

Thanh Long Đại Đế là thống lĩnh hiện tại của Long tộc, ai dám bất kính với hắn, ai dám khiến hắn không vui cơ chứ.

Đáng tiếc đối diện hắn là Thành ca – kẻ vừa mới hủy diệt cả một môn phái lớn của tiên giới cách đây không lâu.

"Ồ, may mà ngươi nhắc ta, cha ngươi cũng là thứ chó má."

Thành ca nhún vai: "Lần đầu ta nghe nói đấy, có người lúc nhận thì lấy những mấy trăm vạn lượng hoàng kim, lúc đáp lễ thì chỉ đáp có ba nghìn lượng bạch ngân."

"Người cha chó chết kia của ngươi cũng biết làm ăn quá nhỉ."

"Đúng là không cmn biết làm người, à không đúng, không biết làm long."

"Cho nên ta nói hắn là thứ chó má thì chẳng phải hợp quá à?"

Đáng lẽ mọi người ở đây còn đang xôn xao, giờ đột nhiên im lặng hẳn đi.

Giờ phút này, không một ai dám ho he nói chuyện gì nữa.

Mấy lời nói này của Khương Thành như dùng mũi thương chỉ thẳng vào mặt Thanh Long Đại Đế, khiến bọn họ sợ chết khiếp.

Đó là thủ lĩnh của Long tộc – kẻ thống trị cả một vùng trời xanh bây giờ đó!

Đắc tội với, đồng nghĩa với việc từ nay về sau sẽ không nhận được sự che chở của hắn nữa.

Mà mặt khác, trong lòng bọn họ cũng có cảm giác âm thầm sảng khoái không thôi một cách khó hiểu.

Suy cho cùng điều Thành ca nói cũng là sự thật.

Vài chục tỷ năm nay, quả thật Thanh Long tộc tự xưng là kẻ cao hơn hẳn các tộc khác một cấp bậc, cũng chiếm không ích lợi lộc.

Mà mọi người đều biết rõ mình bị thiệt, nhưng cũng chỉ đành ngậm ngùi chấp nhận.

"Ngươi, ngươi to gan lắm…"

Ứng Long và Vân Long kia đứng ở bên cạnh đều đã tức đến run rẩy rồi.

Huyền Quang càng không thể tin nổi quát lên.

"Thương Tật, Thương Khung, Thương Long tộc các ngươi muốn cạch mặt Thanh Long tộc bọn ta đúng không?"

"Lập tức xin lỗi mau, không thì các ngươi sẽ phải hối hận đấy!"

Không đợi Thương Tật và Thương Khung ra mặt, Thành ca trực tiếp ném ba nghìn lượng bạch ngân kia về chỗ ba con rồng kia.

"Thứ rác rưởi này, anh đây nhìn mà ngứa cả mắt."

"Quay về nói với cha ngươi, từ nay về sau, Thương Long tộc sẽ đoạn tuyệt với Thanh Long tộc!"

Nói xong, hắn đánh một chưởng.

Hệt như đánh bay một con ruồi vậy, đánh cho ba con rồng kia bay thẳng khỏi Thương Long cốc.

Tất cả những con rồng có mặt ở đây đều há hốc mồn, mãi mà không tiêu hóa nổi cảnh tượng này.

Thương Long đoạn tuyệt với Thanh Long rồi ư?

Trong đầu bọn họ chỉ vang vọng mỗi câu nói này.

Hơn nữa, còn là Thương Long tộc chủ động yêu cầu ư?

Cũng cứng rắn quá nhỉ?

Điều này sẽ ảnh hưởng đến cả thời khắc lịch sử trọng đại của toàn thể Long tộc trong tương lai đó!

Bởi vì một màn này của ngày hôm nay mà vận mệnh của Thương Long tộc sẽ được sửa đổi.

Thương Tật, Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương - đám người cấp cao của Thương Long cốc đều ngơ ngác, trong nháy mắt không biết nên phản ứng lại như nào.

Nhưng sâu trong lòng bọn họ lại không hề muốn đoạn tuyệt với Thanh Long tộc.

Long tộc chỉ có một vị Đại Đế như vậy thôi.

Cái đùi lớn như thế mà không ôm, có lẽ tình hình trong tương lai của Thương Long tộc càng đáng lo ngại hơn ấy chứ?

Nhưng mà sau khi suy nghĩ kĩ lại, mấy vị Chuẩn Đế quyền cao chức trọng kia lại không hẹn mà cùng gật đầu.

Sau đó các Thương Long Chuẩn Đế lách mình ra ngoài, nhìn về phía đám đông.

“Thương Thành đã là Long Đế mới của tộc ta, quyết định của hắn đại diện cho toàn bộ ý chí của Thương Long cốc!”

Đây là lần đầu tiên những con rồng lầm lì ít nói này nói một câu dài như vậy.

Đủ để thấy việc này quan trọng tới mức nào.

Tất cả Long tộc có mặt ở đây đều đang chứng kiến một sự kiện lớn khác – vị trí Đại Đế của Thương Long cốc bị bỏ trống mấy chục tỷ năm, nay đã có chủ rồi!

Sau khi tất cả Thương Long, Dực Long, Hắc Long và những Long tộc dưới trướng khác có mặt ở đây kinh ngạc một hồi thì bọn họ lại cuồng nhiệt hưởng ứng khiến cả trời đất rung chuyển.

“Thương Long Đại Đế!”

“Thương Long Đại Đế!”

Thật ra Thành ca còn chưa đến cả Chuẩn Đế cơ.

Đáng lẽ với cảnh giới như này thì không được tôn lên làm Long Đế đâu.

Nhưng mà chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, hắn đã hoàn toàn chinh phục được tất cả Long tộc trong Thương Long cốc.

Không chỉ bởi vì hắn có huyết mạch Cửu Văn.

Mà còn bởi vì huyết mạch không hề bình thường này khiến tất cả Thương Long tộc đều nhận được sự ưu ái của hắn.

Người đứng đầu Thương Long cốc, không là hắn thì còn là ai được nữa?

Chương 391.

Sau khi nghi thức ra mắt kết thúc, một đám Long tộc của Kim Long cốc dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về nhà.

Thương Long đã đoạn tuyệt với Thanh Long,việc này đã tạo thành một loạt phản ứng dây chuyền.

Bọn họ cần phải thảo luận bước tiếp theo nên làm như nào?

Mà ở một bên khác, Mạc trần, Đan Thái và Ngụy Miêu lại được giữ lại.

Ba người bị cảnh tượng mới nãy dọa cho hết hồn.

“Phen này Long tộc sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Đúng vậy, vị Cửu Văn Thương Long này thật sự không phải cứng đầu ở mức bình thường đâu.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Liệu có vì Cửu Văn Thương Long nhìn chúng ta bằng con mắt khác nên Thanh Long tộc kia mới giận cá chém thớt, muốn đuổi chúng ta đi không?”

Mạc Trần vuốt râu suy nghĩ hồi lâu, hắn không muốn đứng ở đây đâu.

Việc đấu đá các nhân vật máu mặt ở Long tộc, lao vào chỉ dẫn đến việc bị lửa thiêu thân thôi.

Nhưng bây giờ nghĩ tới việc không bị liên lụy thì dường như đã là việc không thể nào nữa rồi.

“Bây giờ không ổn rồi, đến lúc đó phải hỏi Phượng tộc ở bên kia xem có nơi nào tạm thời an toàn không, suy cho cùng thì có Lâm Ninh ở bên đó…”

Sau khi đến yêu giới, Lâm Ninh – người ẩn chứa huyết mạch phượng hoàng cực kỳ cao, lúc đại chiến đã được các nhân vật quyền cao chức trọng của Phượng tộc phát hiện ra, đồng thời còn coi nàng là báu vật.

Sau này còn được đón qua đó.

Bây giờ cũng phải là Chuẩn Đế rồi, nghe nói địa vị ở bên kia cũng khá cao đó.

Xem ra đồ đệ này chính thức vượt mặt sư phụ là hắn rồi.

Ba người đang thảo luận riêng ở đây, bên trong truyền đến một giọng nói.

“Thương Long Đại Đế mời các ngươi vào trong.”

Ba người cũng không thể hiểu nổi vị Đại Đế mới này đang nghĩ cái quái gì nữa, chỉ đành mang tâm trạng bất an bước vào trong.

Nhìn thấy đám Long tộc Chuẩn Đế như Thương Tật, Khương Khung ở trong điện xong, bọn họ lại hành lễ một cái.

Dực Không và Mặc Ương thì bỏ đi cũng được, bởi vì Mạc Trần cũng là Chuẩn Đế, hắn có thể nắm chắc an toàn để rút lui khỏi đây.

Nhưng Chuẩn Đế và Chuẩn Đế lại không giống vậy.

Hai vị Chuẩn Đế Thương Tật, Thương Khung của Thương Long tộc cùng một cảnh giới với hắn, ba người bọn họ cũng không chắc là đối thủ của hai người đó.

Huống chi là hai vị đó đều là Chuẩn Đế đỉnh phong, còn cao hơn hắn một bậc lớn.

Nguyên nhân vị Long Đế bây giờ của Long tộc có thể giữ được vị trí cao ở yêu giới như vậy, là bởi vì huyết mạch, thiên phú, ưu thế của ba hoàng tộc quá lớn.

Cùng là một cảnh giới, nhưng sức chiến đấu của họ lúc nào cũng vượt xa Tiên Đế bình thường.

Nhìn thấy dáng vẻ ba người cẩn thận dè dặt, trong lòng Thành ca âm thầm thấy buồn cười.

"Các ngươi cũng biết vì sao ta giữ mỗi các ngươi lại đúng không?"

Cái này, Mạc Trần biết thế quái nào được.

Chẳng lẽ Thương Long tộc muốn lôi kéo sức mạnh của Phi Tiên môn à?

Ngược lại, Ngụy Miêu chẳng xấu hổ thốt ra một câu: "Cái này à, có lẽ là bọn ta khá đặc biệt chăng?"

Câu nói này của hắn khiến Mạc Trần muốn xiên hắn luôn.

Đù má chứ, bản lĩnh thần kỳ của Khương chưởng môn năm đó ngươi chẳng chịu học, phong cách làm màu thì ngươi lại thừa hưởng không sót tí nào.

Ngươi nói chuyện có thể để ý xem đây là đâu được không hả?

Chỗ này là chỗ để nói đùa hả?

Nhưng mà cảnh tượng Long tộc không vui không hề xuất hiện như trong tưởng tượng của hắn.

Vị Long Đế nhiệm kỳ mới kia cười ha ha.

"Các ngươi nói đúng lắm, các ngươi đặc biệt nhất!"

Hả?

Ba người lộ vẻ mặt sửng sốt, lập tức thấy thân hình Thương Long phía đối diện bỗng mờ dần, dáng vẻ của một con người xuất hiện ngay trước mắt.

Nhìn kỹ hơn, suýt chút nữa thì ba người vui mừng đến mức ngất đi.

"Ngươi, ngươi là…"

Nhìn gương mặt cùng với nụ cười đã xuất hiện trong trí nhớ mình vô số lần trong hàng trăm triệu năm qua, Mạc Trần ôm ngực thở gấp.

Hắn có hơi không dám tin đây là sự thật.

“Chưởng môn!”

Đan Thái và Ngụy Miêu không nghĩ nhiều như hắn, hai người một trái một phải bổ nhào tới.

Ôm chặt lấy Thành ca rồi mếu máo gào khóc.

“Hu hu hu, chưởng môn, hóa ra là lão nhân gia ngài…”

“A a a a, mấy năm nay bọn ta nhớ ngươi muốn chết!”

“Lão nhân gia ngươi đi đâu vậy hả…”

“Biết bao nhiêu năm nay, mọi người lúc nào cũng nhớ đến ngươi!”

“Sao ngươi không đến tìm chúng ta sớm một chút hả, mọi người… bọn họ đều…”

Trở thành Ma Vương nhiều năm như vậy, bọn họ đã trải nghiệm qua nhiều rồi, tính cách cũng trầm tĩnh hơn nhiều.

Nhưng mà giờ phút này dường như được trở lại sơn môn nhỏ bé ở Thanh Lan phủ, rồi lại trở lại thành một đệ tử nhỏ bé mới Phân Hồn cảnh.

“Ta biết.”

Thành ca nhẹ nhàng vỗ vào vai bọn họ, nhẹ giọng nói: “Ta đã nghe nói đến chuyện của các ngươi rồi.”

Mạc Trần không thể kìm nén được nữa.

Hai hàng nước mắt chầm chậm chảy dài từ khóe mắt nhăn nheo kia.

Hắn chìm chằm chằm vào vị Khương chưởng môn trước mặt này, bước từng bước không hề nhanh, dường như đang vượt ngàn núi vạn sông vậy.

Cảnh tượng năm đó hệt như ảo ảnh nhanh chóng lướt qua tâm trí hắn.

“Chưởng môn, biết bao năm nay, lão hủ…”

Mấy nói được mấy chữ, hắn đã nghẹn ngào.

“Mọi người… luôn đợi ngươi trở về, dẫn dắt bọn ta thêm một lần nữa!”

Đám Long tộc quyền cao chức trọng là Thương Tật, Dực Không đứng ở bên cạnh cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Ban đầu bọn họ còn cho rằng Thương Long Đế định lôi kéo sức mạnh từ phía Phi Tiên môn.

Suy cho cùng việc đoạn tuyệt với Thanh Long cũng cần phải có một lực lượng nhất định để làm sự tự tin.

Môn nhân của Phi Tiên môn không hề nhiều, nhưng sức chiến đấu hàng đầu của ai nấy đều rất mạnh, có tới mười mấy Chuẩn Đế, những người còn lại đều là Ma Vương.

Nói thật lòng thì riêng lực lượng này thôi cũng đủ để hai tộc Kim Long và Thương Long tự tàn sát nhau rồi.

Chẳng qua là sự khác biệt chủng tộc, bọn họ cũng là những con người tinh ranh mà Long tộc ghét nhất.

Trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy hơi ghét bỏ và lo lắng.

Cho nên bọn họ mới làm vẻ như mình không tồn tại, không nhìn thấy gì hết,

Mà bây giờ, sự ghét bỏ và lo lắng ấy bỗng nhiên biến mất.

Hóa ra lực lượng hùng hậu kia của Phi Tiên môn lại là môn nhân, thuộc hạ của Thương Thành ư?

Cũng ly kỳ quá nhỉ?

Lực lượng này đã từng có hàng ngàn tiên vương vào thời kì đỉnh cao, từng khuấy động cả hai giới Tiên – Ma!

Đến cả mấy Ma môn đỉnh cấp ở ma giới, chư vị Ma Đế đều ra mắt mà đều không thể thu phục được bọn hoa.

Hóa ra là bởi vì thế lực này đã có người lãnh đạo từ lâu rồi ư?

Mà vị thủ lĩnh này lại chính là Đại Đế mới nhậm chức của Thương Long tộc.

Điều này khiến cho bọn họ không thể tin nổi.

Lúc Thương Thành "hóa thân thành nhân loại", rốt cuộc hạ giới và trung tiên giới đã trải qua những gì vậy?

Tại sao hắn lại nhận được sự ủng hộ của một nhóm môn nhân như này?

Mà trong đám người đó còn có không ít thiên kiêu cấp bậc yêu nghiệt.

Cho dù huyết mạch của Cửu Văn Thương Long có nghịch thiên hơn đi chăng nữa thì cũng không thể làm ra chuyện như này được!

Nhưng mà cảnh tượng mắt mấy người kia đoàn tụ cảm động muốn rớt nước mắt không hề giả dối chút nào, đến bọn họ cũng bị ảnh hưởng bởi cảm xúc này.

Sau khi an ủi tâm trạng kích động đến mức không thể khống chế bản thân của ba người kia, Khương Thành chầm chậm xoay người, đối mặt với tất cả những kẻ quyền cao chức trọng của Thương Long tộc.

“Phi Tiên môn là của ta.” Hắn vừa nghiêm túc vừa chân thành.

“Bao gồm tất cả những người ở trong đó, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn, Đoạn Hà, tất cả đều là những đệ tử sớm tối bên ta.”

“Bọn họ đều là người một nhà của ta.”

“Cho nên ta hy vọng các ngươi cũng có thể chấp nhận bọn họ.”

Nếu như Thương Long tộc có khúc mắc gì đó, hắn sẽ không hề do dự lựa chọn đứng về phía Phi Tiên môn.

Thương tật thở dài một hơi, bay ra ngoài.

“Trước đó Thương Khung cũng đã nói rồi.”

“Bây giờ ngươi là thủ lĩnh của cả Thương Long tộc chúng ta, quyết định của ngươi là ý chí của cả Thương Long cốc.”

“Những người từng là môn nhân của ngươi, chắc chắn cũng sẽ là những người bạn thân thiết nhất của chúng ta.”

“Từ nay về sau, Phi Tiên môn có thể ra vào Thương Long cốc bất cứ lúc nào!”

Quyết định này cũng là điều đương nhiên thôi.

Đã là thuộc hạ của Thương Long Đại Đế, vậy thì còn gì mà phải ghen ghét và lo lắng nữa chứ, đây cũng là một nguồn sức mạnh thuộc về Thương Long tộc mà!

Chương 392.

Sau cuộc hội ngộ đầy cảm động, những người có tiếng nói trong Long tộc thức thời lui về phía sau, nhường cho mấy người một khoảng không gian riêng.

Thành ca cũng bắt đầu hỏi kỹ càng tình huống.

“Ta nghe nói rất nhiều môn nhân đã chết trận rồi, rốt cuộc là sao vậy?”

Nhắc đến vấn đề này, Đan Thái và Ngụy Miêu mãi mới ngừng khóa được, giờ lại nức nở.

“Đúng, đúng vậy…”

“Quá thê thảm, rất nhiều sư đệ sư muội và sư điệt đều chết trong những trận chiến liên tiếp.”

“Trước đây có đến hàng nghìn người, mà bây giờ số người còn sống sót chỉ còn lại 152 người.”

“Đến cả Ấn sư tỷ… cũng chết trong tay Tiên Đế của Trường Minh điện rồi!”

“Lâm Ninh cũng vậy, lúc đó chẳng dễ dàng gì mới tới được Chuẩn Đế, nhưng lại bị hai vị Ma Đế của Cửu Tinh Ma điện liên thủ với nhau giết chết. Nếu như không phải huyết mạch thiên phú của nàng có thể niết bàn trùng sinh thì cũng sẽ không sống sót chạy tới tận yêu giới đâu…”

“Mấy kẻ kia quá độc ác, hoàn toàn không hề có chút đạo đức nào.”

“Rõ ràng chúng ta không hề chọc vào bất cứ ai, nhưng mà lại liên tiếp nhận được công kích không thể nào hiểu được từ hai giới Tiên – Ma…”

Thành ca âm thầm lắc đầu.

Mấy chuyện như này, không phải ngươi không làm sai gì thì sẽ bình an vô sự.

Người khác cảm nhận được uy hiếp, vậy là đã đủ để tạo thành lý do tấn công rồi.

Hắn không khỏi nhìn về phía Mạc Trần, có chút oán giận nói: "Bọn họ đều là những kẻ chưa hiểu chuyện đời với không có kinh nghiệm thì cũng thôi đi, dù sao ngươi cũng là một kẻ lõi đời ở tiên giới, sao lại không hiểu cái lẽ trốn tránh để kẻ khác khỏi ghen tị chứ?"

"Với thanh thế của hàng nghìn Ma Vương thì không muốn khiến người khác chú ý cũng không được."

"Nghe nói các ngươi còn tham gia cái gì mà đại hội giảng đạo của ma giới nữa, đúng thật là ngớ ngẩn!"

Thật ra thì đám đệ tử kia của Phi Tiên môn ít nhiều cũng đã trải đời cả trăm triệu năm, đã không còn non nớt nữa rồi, làm sao có chuyện không hiểu chuyện đời hay không có kinh nghiệm được chứ.

Khương chưởng môn chỉ tìm mấy việc điển hình để quở trách thôi.

Đôi môi khô khốc của Mạc tiên nhân run rẩy, cuối cùng thì xấu hổ cúi đầu: "Khụ, lão hủ cũng sai sót, phụ sự kỳ vọng của chưởng môn, không thể bảo vệ tốt bọn họ…"

"Xin chưởng môn trách phạt!"

Đương nhiên bản thân Thành ca cũng không thể trách phạt hắn thật được, nếu nhưng không có sự chỉ huy dẫn dắt của Mạc tiên nhân thì e rằng ngay lúc ở trung tiên giới đã chết không ít người rồi.

Đan Thái ở bên cạnh vội vàng xin xỏ: "Chưởng môn, ngươi đừng trách Mạc trưởng lão, quyết định lúc đó là của tất cả mọi người."

Ngụy Miêu lau nước mắt than thở một tiếng: "Thật ra bọn ta cũng biết đạo lý 'cây cao đón gió, dễ bị quật đổ' mà"

"Nhưng lúc đó mọi người đều cho rằng ngươi ở thượng tiên giới, cho nên mới cố ý đánh trống khua chiêng, cố gắng để danh tiếng của Phi Tiên môn truyền càng xa càng tốt, hy vọng ngươi có thể tìm thấy chúng ta sớm một chút."

Hóa ra nguyên nhân lại do bản thân hắn ư?

Thành ca chua xót, cũng không thể thốt lên bất kỳ câu trách móc nào nữa.

“Bỏ đi, đều tại ta trị thương quá lâu…”

Hệ thống chết tiệt, ngay từ đầu cũng không giải thích rõ ràng cho hắn.

Nếu mà biết phải mất một trăm triệu năm, vậy thì ngay từ đầu bản thân hắn đã nhắc nhở kĩ càng để bọn họ ẩn nấp, chờ đến khi hắn trở lại.

“Những môn nhân đã chết trận, các ngươi có giữ lại chút da lông gì không?”

Nghe thấy câu nói này, ba người cũng đều biết có ý gì, lập tức vui mừng khôn xiết.

“Có giữ lại có giữ lại!”

Người khác thì không hề hay biết, nhưng mà bọn họ đã từng chứng kiến kỳ tích Thành ca hồi sinh mọi người rồi.

Cho nên ngay từ đầu, bọn họ vẫn giữ lại chút hy vọng.

“Mỗi khi có người chết trận, chúng ta đều cố gắng hết sức đoạt lại một chút tàn tích, đợi ngươi về hồi sinh bọn họ!”

“Ấn sư tỷ chỉ còn sót lại mỗi ngón tay, như vậy có hồi sinh được không?”

Thành ca nghe thấy vậy thì cũng yên tâm.

May quá, bọn họ vẫn còn biết nhìn xa trông rộng, biết mình phải làm gì.

Nếu như không giữ lại bất cứ thứ gì thì bản thân hắn cũng lực bất tòng tâm.

Cũng không thể hồi sinh từ một đám không khí xa lạ đâu nhỉ?

“Yên tâm đi!”

Tâm trạng tốt hẳn lên, đến cả hắn cũng hơi run rẩy.

Hắn chắp hai tay ra sau, ngửa mặt 45 độ nhìn trời, nhẹ nhàng nói: “Cho dù chỉ còn một giọt máu hay một cọng tóc, anh đây đều có thể hồi sinh bọn họ.”

Ba người vui mừng tới mức nhảy múa, cứ phải nói là cực kỳ hưng phấn.

“Tốt quá rồi!”

“Ha ha ha, ta biết chắc chắn chưởng môn có thể làm được mà!”

“Năm đó chúng ta khóc trắng cả mắt, sau khi bọn họ sống lại, ta nhất định phải bắt bọn họ bồi thường mới được…”

Thành ta xua tay, lại hỏi: “Bây giờ mọi người đều ở bên Kim Long cốc sao?”

Mạc Trần lắc đầu.

“Tạm thời bên Kim Long cốc chỉ có 60 người, Kỷ Linh Hàm vẫn còn ở đó.”

“Những người khác đâu rồi?”

“Những người khác đều đang ở chiến tuyến giữa hai giới Ma – Yêu, quanh năm chiến đấu với kẻ thù, đám đệ từ đời thứ hai như La Viễn, Tần Sướng, Cam Tử Nghĩa lần lượt lãnh đạo bọn họ.”

Đan Thái nhún vai: “Chịu thôi, ở bên yêu giới có rất ít tài nguyên tu luyện phù hợp với nhân tộc chúng ta, không đánh trận thì không thể thăng cấp được.”

Thành ca gật đầu thể hiện là đã hiểu rồi.

Vừa là vì tài nguyên, vừa là vì để báo thù, suy cho cùng năm đó những kẻ bao vây, tấn công và truy sát Phi Tiên môn đều là hai giới Tiên – Ma.

“Bây giờ Lâm Ninh đang ở bên Phượng tộc.”

“Mà đám đệ tử đời thứ tư như Đoạn Hà, Miêu Dạ, Từ Tử Xuyên, Dịch Trần bây giờ đang không ở yêu giới.”

Bốn người này chính là bốn người lấy được kịch bản nhân vật chính, Thành ca đã từng đặc biệt nâng cấp tư chất cho bọn họ lên nhất đẳng.

Nghe xong không khỏi hơi tò mò: “Bọn họ đi đâu rồi?”

“Sau khi bốn người bọn họ tới thượng tiên giới thì lần lượt ra ngoài du ngoạn rồi.”

“Lúc Phi Tiên môn bị bao vây, tất cả bọn họ vẫn luôn che giấu cho nên không hề bị bại lộ.”

“Sau đó 152 người bọn ta đột phá vòng vây ra ngoài, cũng may mà có bọn họ âm thầm hoạt động với những thân phận khác nhau.”

“Bây giờ bọn họ lần lượt cắm rễ ở tiên giới, ma giới, linh giới, hẳn là bây giờ đều đã có thành tựu của riêng mình rồi. Chẳng qua yêu giới quá bài ngoại, bọn họ cũng rất khó liên lạc với bọn ta, cho nên cũng không biết bây giờ như thế nào.”

“Hóa ra là như vậy.”

Thành ca không hề cảm thấy kỳ lạ với việc bốn người này “hoạt động riêng lẻ”.

Những người cầm được trên tay kịch bản của nhân vật chính đều có kỳ ngộ phi phàm, vốn nên để bọn họ tự sinh tự diệt, tự phát triển bản thân.

Nếu cứ mãi ở lại trong tông môn khổ tu thì mới là lãng phí may mắn ngập trời của họ.

“Đúng rồi, các ngươi cũng sáng lập một Phi Tiên môn ở trung tiên giới đúng không?”

Đám người Mạc Trần cười ha hả: “Đúng vậy, chưởng môn gặp bọn họ rồi hả?”

“Lúc đó chỉ tiện tay sáng lập một môn phái mà thôi, muốn để Phi Tiên môn giữ lại được một nơi truyền bá ở tiên giới, đáng tiếc sau này bọn ta còn khó tự bảo vệ được mình, cũng không biết sau này bọn họ thế nào rồi.”

Thành ca nhún vai: “Cũng ổn lắm, mấy ngày trước là kỳ hạn phi thăng, ta đưa bọn họ lên đây hết rồi.”

“Ồ.”

Ba người đều gật đầu trước, sau đó mới vô cùng kinh ngạc.

“Hả?”

“Đưa hết lên đây rồi ư?”

“Tông môn đó cũng phải có đến hàng vạn người đó?”

Thành ca nhẹ nhàng nói: “Hàng vạn người ư? Chỉ có mười bốn vạn người thôi mà!”

“Trời ơi, ngươi mang mười bốn vạn người lên kiểu gì vậy?”

“Ta nhớ là chưa đạt đến Tiên Vương thì lúc phi thăng cần Tiên Duyên Lệnh mà, lẽ nào ngươi mua mười mấy vạn Tiên Duyên Lệnh ư?”

“Cái này à, sau này các ngươi hỏi bọn họ là biết.”

Cái chuyện tích trữ với tăng giá này quá phức tạp, Thành ca cũng chẳng buồn lấy nó ra để làm màu.

Ba người lập tức dấy lên sự tò mò, lẽ nào chưởng môn lại dùng cách thần kỳ gì nữa ư?

“Ngươi mang theo nhiều như vậy lên trên này, chẳng lẽ không bị người của Ma môn và Tiên môn phát hiện sao?

Thành ca nhún vai: “Đúng là không phát hiện ra, nhưng mà ta thấy bọn họ là ngứa mắt nên tiện tay tiêu diệt luôn một tiên môn rồi.”

À há, chưởng môn lại diệt môn phái của người ta nữa hả?

Ba người không hề có hảo cảm gì với mấy Tiên môn kia, không khỏi phấn kích xoa tay.

“Xin hỏi ngươi xử lý những Tiên môn nào thế?”

“À, có một Tiên môn tên là Vô Cực Động Thiên, đáng tiếc là lúc đó ba Tiên Đế của bọn họ không có mặt ở đó.”

Chương 393.

Hả?

Tiêu diệt ai cơ?

Vô Cực Động Thiên?

Ba người mắt chữ A mồm chữ O.

Bọn họ rất tin tưởng vào năng lực của Khương chưởng môn, nhưng mà vốn dĩ cho rằng cùng làm là tiêu diệt một tông môn bình thường thôi.

Có Chuẩn Đế là thể loại không động vào nổi rồi.

Suy cho cùng hắn cũng mới nói là mới lên thượng tiên giới có mấy ngày.

Coi như bỏ qua thời gian đến yêu giới thì dường như cũng chẳng có thời gian rảnh để làm mấy chuyện lớn đâu nhỉ?

Kết quả là hắn hủy diệt luôn cả Vô Cực Động Thiên.

Đây là Tiên môn siêu cấp có thể xếp vào top mười ở tiên giới, không biết đã đứng sừng sững ở vị trí này biết bao nhiêu năm, nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ của tiên nhân.

Vậy mà lại bị hủy diệt rồi, không chân thực lắm nhỉ?

"Thật sự bị hủy diệt rồi sao?"

Thành ca cố ý nói với vẻ tiếc nuối: "Cũng coi là như vậy, đáng tiếc là ba Tiên Đế kia còn chưa chết. Chuẩn Đế thì đã chết năm người rồi, hẳn là Tiên Vương Tiên Tôn đều đã chết hết. Ngoài ra còn có Hồ Lô sơn môn cũng bị ta hủy diệt luôn rồi.

Hít…

Ba người cùng hít một hơi lạnh.

Đây chẳng phải là nhổ cỏ tận gốc à?

Đù má cũng dũng mãnh quá rồi đấy?

Lúc đầu bọn họ đại chiến với hai giới Tiên Ma, hàng nghìn Tiên Vương và mấy vị Chuẩn Đế đều chiến đấu đến đẫm cả máu, nhưng mà cuối cùng cũng chỉ tiêu diệt được Ma môn không có Chuẩn Đế tọa trấn.

Mấy năm nay, số lượng Tiên Vương và Ma Vương bị bọn họ giết lên đến con số hàng trăm người, nhưng mà cấp bậc Chuẩn Đế thì chỉ có ba người.

Như vậy cũng đã tạo thành chấn động cực kỳ lớn với hai giới Tiên Ma rồi.

Suy cho cùng, Tiên Vương và Chuẩn Đế đều có Tiên Quốc, năng lực bảo vệ tính mạng đều cực kỳ mạnh, làm gì có chuyện bị giết dễ dàng như vậy?

Bây giờ chưởng môn vừa mới lên đây, chiến tích của mình hắn đã vượt qua chiến tích biết bao năm qua của bọn họ gom góp vào.

Như này còn có để người khác sống nữa không hả?

“Haizz, cứ tưởng là cuối cùng cũng đủ lông đủ cánh rồi, bây giờ nhìn lại…”

“Ở trước mặt chưởng môn thì vẫn còn non và xanh lắm!”

Đan Thái không biết lôi ở đâu ra một quyển sổ ghi chép, múa bút thành văn: “Chưởng môn vừa mới lên đây thôi mà đã dạy cho chúng ta một bài học sống động rồi, mau ghi lại mau ghi lại.”

Ở trước mặt Khương chưởng môn, một Ma Vương lạnh lùng như hắn lại biến vẻ dáng vẻ nịnh hót tinh từ lâu rồi.

Mạc tiên nhân cũng cười tươi vuốt râu: “Ha, có những người đã định sẵn là được ông trời lựa chọn, đó không phải là thứ mà ta và ngươi có thể với tới được đâu. Con người phải biết giới hạn của mình ở đâu, không thể mơ tưởng xa vời.”

Ngụy Miêu rất tán thành: “Đúng vậy, có thể tiếp tục theo chân chưởng môn, ngắm nhìn hắn đã là may mắn nhất cả đời này của ta rồi.”

Mấy lời này khiến Khương chưởng môn rất sảng khoái.

Quả nhiên vẫn là phương pháp quen thuộc mà!

Hắn cực kỳ vui vẻ, lập tức quyết định trọng thưởng!

Hắn lấy ra một loạt ba món tiên khí bát giai và ba món tiên giáp bát giai, ngoài ra còn có ba món tiên bảo cực phẩm từ trong nhẫn trữ vật.

Tất cả đều là chiến lợi phẩm hắn hốt được từ trận chiến với Vô Cực Động Thiên kia.

Đáng lẽ còn định đổi thành điểm công đức, cơ mà bây giờ nhìn thấy trang bị của ba người thật sự hơi tồi tàn.

Đặc biệt là Mạc Trần, hắn đã là Chuẩn Đế trung kỳ rồi mà vẫn dùng tiên khí thất giai, tiên bảo trung phẩm…

Nói trắng ra là ai nghe cũng phải xót xa, ai thấy cũng phải rơi nước mắt!

“Mấy năm nay các ngươi chịu khổ rồi.”

“Chút đồ này, các ngươi cứ nhận lấy trước đi đã.”

Ba người lập tức xanh cả mắt.

Tư thế hết như mấy kẻ cực kỳ đói nhìn thấy một bữa ăn phong phú vậy.

Đành chịu thôi, sau khi Thành ca vắng mặt, đãi ngộ của bọn họ tụt dốc không phanh.

Trung tiên giới chẳng có thứ gì tốt cả, thời gian ở đó cũng không dài.

Sau khi đến thượng tiên giới, còn chưa kịp phát triển phồn vinh đã bị bao vây tấn công và truy sát rồi.

Làm gì có chuyện hốt được tiên khí bát giai?

Tiên khí thất giai này, có mấy cái cũng là cướp được trong trận chiến với hai giới Tiên Ma sau này.

Trong nháy mắt, tổng cộng có chín món bảo bối bị bọn họ càn quét nhanh đến mức hệt như sấm sét, lúc đến còn không kịp bưng tai lại chạy.

Đây cũng chẳng phải là lần đầu Khương chưởng môn phát thưởng, mọi người cũng chẳng phải cần giả bộ khách sáo làm gì.

Mà sau đó còn dùng tốc độ nhanh nhất đổi hết đám trang bị, cứ phải gọi là "gấp rút".

"Ha! Đây chính là mùi vị của tiên bảo cực phẩm ư, cảm thấy cả người đều thăng hoa cả rồi!"

"Nếu như lão hủ có thanh tiên nhận bát giai này từ lâu rồi thì, he he, ít nhất cũng phải gặt đầu thêm được mấy Tiên Vương nữa ấy chứ!"

"Mặc tiên giáp bát giai này lên mà cảm giác bản thân đẹp trai hơn nhiều ấy."

Nhìn vẻ mặt say mê của ba người, Thành ca cũng cạn lời.

Sau đó, hắn lại đưa cho ba người mấy chục bình tiên đan bát phẩm.

Lúc ba người như khát nước đúng lúc gặp trời mưa ra khỏi đại điện tiếp khách, giờ đây cả người như được khoác lên một tấm áo mới vậy.

Đến cả tinh thần cũng hoàn toàn khác biệt.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Thành ca, bọn họ lại bay đến trụ sở của Phi Tiên môn ở Thương Long cốc.

Ở trên đường, ba người cũng cực kỳ kích động.

Suy cho cùng thì Phi Tiên môn cũng là do một tay bọn họ xây dựng nên, đương nhiên mặt tình cảm cũng chẳng cần phải nói nhiều nữa.

Sau khi đoàn người đang đi thì gặp phải Tiêu Hỗn Ma Vương và Vô Quyết Tiên Vương.

"Đù, sao các ngươi cũng ở đây vậy?"

Tiêu Hỗn chắp tay cười he he: "Không phải bọn ta vẫn luôn theo sau Khương chưởng môn à, mỗi ngày đều nghe lời dạy bảo của hắn mà?"

Vô Quyết Tiên Vương cũng cố ý phất tay áo: "Cả chuyến hành trình này, thật sự đi việc theo lão nhân gia hắn giúp bọn ta hốt được một đống lợi lộc mà!"

Năm đó đám người của vạn vực hạ giới này đều đỏ mắt ghen tị với Phi Tiên môn, là người một nhà chân chính của Khương chưởng môn, đương nhiên mức độ ưu ái và đại ngộ không hề giống với người khác rồi.

Nhưng bây giờ có cơ hội, đương nhiên là phải cố gắng khoe khoang một chút để xả giận rồi.

Mạc Trần còn chưa nói gì, Đan Thái và Ngụy Miêu đã lo lắng, hóa ra tới đây là để tranh giành yêu thương hả?

"Các ngươi là cái thá gì chứ?"

"Cách chưởng môn nhà chúng ta ra một chút, được không hả?"

"Bây giờ có chúng ta ở đây, các ngươi từ đâu tới thì cút về đó đi!"

"Cút cút cút!"

Đương nhiên là Tiêu Hỗn và Vô Quyết sẽ không đi rồi.

Bọn họ biết Khương chưởng môn sẽ không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu nên cố ý cười đùa để kích thích bọn họ.

“Bây giờ bọn ta là tâm phúc bên người Khương chưởng môn, các người đứng một bên nhìn đi.”

“Đúng vậy, bọn ta làm việc chăm chỉ cùng với Khương chưởng môn từ tận trung tiên giới tới tận đây đấy, là người bên cạnh chân chính đó.”

Miệng thì nói là làm việc chăm chỉ, nhưng thật ra làm làm việc cái quằn què, toàn bộ quá trình đều là do một mình Thành ca biểu diễn.

Cứ như vậy, đoàn người này ồn ào cãi cọ, cuối cùng cũng tới được Phi Tiên môn bây giờ.

Nhìn thấy một dãy cung điện khổng lồ kia, ba người không cần đoán cũng biết, lại là kỳ tích do chưởng môn tạo ra.

Được rồi, đơn giản ấy mà, bọn họ khá bình tĩnh.

Làm khó Thành ca còn đang định hốt chút điểm giá trị kinh sợ.

Có mấy đệ tử đứng ở cửa ngẩng đầu lên nhìn, lập tức sửng sốt đến ngây người.

Sao mà ba vị bên cạnh Khương lão tổ nhìn quen quen thế nhỉ?

Nhìn như là mấy tượng ngọc bằng tiên thạch được để ở Tiên Hiền đường thì phải…

Trong nháy mắt, cả Phi Tiên môn lập tức nhốn nháo cả lên.

Từ Nguyên Chân chưởng môn trở xuống, tất cả môn nhân lao ra ngoài bằng tốc độ nhanh nhất.

Vừa thấy ba vị này thì đã chạy ào ào tới.

“Hậu bối bất tài, chưởng môn nhiệm kỳ thứ 135 của Phi Tiên môn – chưởng môn Nguyên Chân bái kiến Mạc lão tổ!”

“Bái kiến Đan lão tổ!”

“Bái kiến Ngụy lão tổ…”

“Không ngờ rằng có thể có cơ hội gặp lại mất vị tổ sư!”

“Thật sự đúng là ông trời có mắt…”

Nhìn thấy đám tổ sư, mấy môn nhân của Phi Tiên môn cứ như là mấy kẻ thất lạc lâu năm tìm thấy tổ chức vậy, cứ phải gọi là kích động.

Ba người vội vàng tiến về phía trước đỡ dậy, bản thân cũng có chút xúc động.

Sau khi vào trong chủ điện của Phi Tiên môn, mọi người lần lượt ngồi xuống.

Đương nhiên ba vị lão tổ phải ngồi hàng trên cùng, những người khác sẽ kính cẩn ngồi vị trí sau cùng.

Mà Thành ca, đương nhiên phải ngồi vị trí chưởng môn ở giữa kia rồi.

Điều này khiến cho Nguyên Thù, Nguyên Mục, Lãnh Hóa Hàn, Cổ Thanh Ngọc và tất cả những người ở đây đều cực kỳ kinh ngạc.

Phải biết là tượng ngọc của Mạc Trần ở trong Tiên Hiền đường được xếp ở vị trí số hai!

Xét về địa vị, hắn chỉ xếp sau mỗi "chưởng môn đời đầu tiên" Kỷ Linh Hàm.

Có hắn ở đây, làm sao người khác có thể ngồi vào vị trí đó được chứ?

Chương 394.

"Cái này…"

Nguyên Thù thật sự không nhịn được.

"Khương lão tổ, có phải vị trí mà ngươi ngồi không thích hợp lắm không?"

Quả thật Khương lão tổ là người đã tạo ra một loạt kỳ tích, cũng chẳng ngoa khi nói rằng hắn là người tái tạo lại cả Phi Tiên môn.

Bọn họ cực kỳ kính trọng hắn.

Nhưng mà cũng cần phải để ý tôn ti trật tự chứ.

Suy cho cùng thì đây là điều mà tông môn nào cũng rất coi trọng mà, đúng không?

Đáng lẽ Mạc Trần, Đan Thái còn đang cười nói vui vẻ bỗng nhiên sửng sốt.

Sau đó nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc: “Lẽ nào ngươi không biết vị Khương lão tổ này là ai ư?”

Hả?

Vấn đề này, trừ Nguyên Chân và Nguyên Thịnh ra, những người khác cũng chẳng hiểu gì.

Thấy dáng vẻ như này của họ, ba người đều không khỏi bật cười.

“Các ngươi cũng bị che mắt kỹ càng thật đấy?”

Đan Thái lắc đầu bật cười: “Nói thật cho các ngươi biết, Khương chưởng môn mới là tổ sư gia sáng lập nên môn phái ta, bao gồm cả Kỷ sư tỷ và tất cả mọi người ở đây đều là hậu bối của hắn.”

“Vị trí này, chẳng lẽ hắn không thể ngồi được sao?”

“Các ngươi hồ đồ thật đấy, nếu như không phải lão nhân gia dẫn dắt thì mười mấy vạn người các ngươi có thể cùng nhau phi thăng hết ư?”

“Các ngươi cho rằng còn ai có thể làm chuyện nghịch thiên như này nữa?”

Mấy lời nói đơn giản như này, trong mắt bọn họ lại hệt như sét đánh ngang tai.

Đánh đến mức tất cả mọi người đều ngây người, há mồm trợn mắt.

Cái gì cơ?

Hóa ra vị Khương lão tổ này chính là tổ sư gia sáng lập môn phải ư?

Hóa ra Kỷ sư tổ không phải chưởng môn đời đầu tiên ư?

Hóa ra ngay từ đầu, một Khương lão tổ mà mọi người cho rằng là một kẻ lừa đảo, thật ra địa vị lại là cao nhất ư?

Cấp bậc cao nhất mà họ suy đoán lúc đầu cũng chỉ là một trong những sư tổ đời thứ hai mà thôi.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng, lại là vị trí cao nhất.

Cho nên thật ra khoảng thời gian này, bản thân vẫn luôn ở cũng một người có thân phận cao quý nhất trong Phi Tiên môn

ư?

Đám trưởng lão Nguyên Thù cuối cùng cũng hiểu vì sao ngay từ đầu chưởng môn và đại trưởng lão lại tin tưởng như vậy rồi.

Cả Phi Tiên môn này là do hắn sáng lập, không tin tưởng hắn thì tin tưởng ai được nữa?

Đù má nếu đổi thành bản thân, có khi bọn họ còn cuồng tín hơn cả bọn họ ấy chứ!

Không được, đợi sau khi hội nghị này kết thúc, bọn họ nhất định phải để hai người kia cho tất cả mọi người một lời giải thích rõ ràng!

Mà Cổ Thanh Ngọc ù cả tai, trong đầu hỗn loạn cả lên.

Người mà nàng từng hận trước đây là một sư tổ sáng lập môn phái ư?

Thảo nào sư phụ hoàn toàn không ủng hộ bản thân nàng…

Nếu như còn bảo vệ bản thân thì chắc phải là thật sự khi sư diệt tổ à.

“Được rồi được rồi…”

Thành ca nhìn còn số mấy chục vạn giá trị kinh sợ vừa mới hốt được, tỏ vẻ thôi có còn hơn không.

“Nói vào việc chính đi.”

“Lần này sau khi các ngươi quay về, hãy bảo Kỷ Linh Hàm các nàng chuyển qua đây đi.”

“Tiên nguyên chi khí trong Long cốc này nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, thích hợp để mọi người tu luyện hơn.”

“Vâng!”

Mạc Trần vui vẻ nhận lệnh.

Những người khác cũng cực kì vui mừng khi biết rằng bản thân sắp được gặp rất nhiều sư tổ khác.

Nguyên Chân ở bên cạnh vừa tò mò vừa mong đợi hỏi: “Mạc sư tổ, không biết cảnh giới bây giờ của ngươi là gì?”

Câu hỏi này lại khiến tất cả mọi người ở đây dỏng tai lên nghe.

Rốt cuộc bây giờ các sư tổ đã mạnh tới mức nào, điều này liên quan đến cả địa vị và sự phát triển của Phi Tiên môn trong tương lai.

Mạc Trần đắc ý vuốt râu: “Bây giờ lão hủ đã là Chuẩn Đế trung kỳ rồi!”

“Oa!”

Mọi người kinh ngạc hô lên, đến cả các trưởng lão cũng khua tay múa chân.

“Mạc lão tổ uy vũ!”

“Chuẩn Đế đó, ha ha! Phi Tiên môn chúng ta cũng có Chuẩn Đế cho riêng mình rồi!”

“Hơn nữa còn là Chuẩn Đế trung kỳ!”

Cái đùi này to ghê, vừa lên tới đây đã có Chuẩn Đế che chở, trong lòng ai nấy đều cảm thấy lâng lâng!

Mạc Trần lại chỉ Đan Thái và Ngụy Miêu, nhếch mép nói.

“Còn hai tên này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lăn lộn biết bao nhiêu năm mà vẫn chỉ là Ma Vương cửu phẩm, đúng là đã phụ sự bồi dưỡng của Khương chưởng môn rồi.”

Hắn vừa dứt lời, đám Ma Vương như Tiêu Hỗn, Sát Lợi đứng ở bên cạnh cạn lời.

Lão già nhà ngươi cố ý đúng không?

Con mẹ nó, Ma Vương cửu phẩm thì làm sao hả, ăn mất miếng cơm nào nhà ngươi hả?

Cho dù ở bất cứ nơi nào của tiên giới thì cũng được coi là lão đại của một phương đấy chứ?

Đáng lẽ Đan Thái và Ngụy Miêu còn đang muốn đứng ra làm màu trước mặt đám hậu bối này, kết quả bị Mạc tiên nhân chơi một vố, ngược lại còn rất xấu hổ, không dám ho he gì nữa.

Nhưng mà đám môn nhân kia thì cực kỳ nể mặt.

Lại là một tràng hoan hô nữa.

Biết bao năm rồi Phi Tiên môn mới xuất hiện cao thủ cấp Tiên Vương, lại còn là Ma Vương cửu phẩm, mọi người đều rất kinh ngạc với vui mừng, làm gì có chuyện thất vọng.

“Vậy còn Kỷ sư tổ thì sao? Cảnh giới bây giờ của nàng là gì vậy?”

Trong mắt của đám người Phi Tiên môn, địa vị của Kỷ Linh Hàm lúc nào cũng là vị trí thứ nhất.

Cho dù Thành ca – vị sư tổ sáng lập môn phái, muốn lay chuyển được địa vị này, e rằng phải mất một khoảng thời gian nữa cơ.

Suy cho cùng hình tượng chí cao vô thượng của nàng đã tồn tại trong tim mọi người cả hàng trăm hàng vạn rồi.

Nhắc đến Kỷ Linh Hàm, gương mặt già nua của Mạc Trần cũng không khỏi đỏ lên.

“Khụ, nàng đã là Chuẩn Đế hậu kỳ rồi.”

Oa!

Không chỉ tất cả môn nhân, ngay cả đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân cũng bị giật mình.

Chuẩn Đế hậu kỳ, vậy thì chẳng còn cách Ma Đế bao xa nữa.

Tu luyện kiểu gì vậy?

Cũng đáng sợ quá rồi đấy?

Mạc Trần lại bổ sung thêm một câu: “Có hai người là Chuẩn Đế hậu kỳ, ngoài Kỷ Linh Hàm ra còn có một người khác là Lâm Ninh nữa.”

Đến cả Thành ca cũng hơi ngạc nhiên.

Theo đúng lẽ thường thì lúc đó bản thân đã thăng cấp toàn bộ tư chất của đệ tử đời thứ hai lên nhất đẳng rồi, đều đã là Tử Kim Ma Thể giống hệt nhau.

Tại sao người mạnh nhất vẫn là hai nàng?

Lẽ nào trong đó còn có cả nguyên nhân do định mệnh ư?

Tiếng hoan hô của tất cả môn nhân Phi Tiên môn lại vang lên một lần nữa.

Hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ cho bọn họ niềm tin tưởng vô hạn.

Mặc dù sau khi đến thượng tiên giới, các tổ sư đều bị chết và thương nặng, nhưng mà những người còn sót lại kia đều là

những cái đùi lớn vượt qua cả tưởng tượng của họ.

“Tốt quá rồi!”

“Ta thật muốn nhanh chóng gặp được Kỷ sư tổ và Lâm sư tổ!”

“Ta cũng vậy, ha ha! Chuẩn Đế hậu kỳ, sau này chúng ta không cần sợ gì nữa rồi.”

“Đừng quên là chúng ta còn có cả tổ sư gia sáng lập môn phái nữa, chắc là lão nhân gia hắn phải là Tiên Đế ấy chứ?”

“Có lẽ vậy!”

Ngay lập tức, ánh mắt nhìn Thành ca của rất nhiều đệ tử đã trở nên sùng bái hơn nhiều.

Suy cho cùng hậu bối đã lợi hại như vậy, tiền bối như hắn chắc chắn còn lợi hại hơn!

Điều này khiến Thành ca đỏ cả mặt, anh đây vẫn chỉ là Tiên Vương bát phẩm thôi.

Hơn nữa đây còn là kết quả mà hệ thống đã mở đường cho…

Nếu bây giờ đánh một trận với Kỷ Linh Hàm, bản thân mà không dùng hack hồi sinh thì e rằng còn chẳng đánh lại nàng, làm gì cái lý đã nói ở trước đó cơ chứ?

Hắn xoa xoa mũi, rầu rĩ hỏi một câu.

“Còn có ai đã thăng cấp đến Chuẩn Đế nữa?”

“La Viễn và Đường Như đều đã là Chuẩn Đế trung kỳ rồi.”

“Ngoài ra còn có mười hai người khác như Cam Tử Nghĩa, Tần Sướng, Lưu Thanh Ngư, Chung Ly Khuyết, Lục Phàm, Giản Tố Hàn… đều đã đạt đến Chuẩn Đế sơ kỳ.”

“Còn bốn người Đoạn Hà, Từ tử Xuyên, Dịch Thần, Miêu Dạ đã không có tin tức những năm ngàn vạn năm rồi, cũng không biết là như nào rồi.”

Thành ca đếm một chút, trừ bốn nhân vật chính kia ra thì cũng có đến 17 Chuẩn Đế trong số những người còn lại kia.”

Đù má nó cũng khá mất mặt đấy.

Nghĩ đến việc tiếp đến còn phải gặp mặt đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh.

Bản thân hắn mới là cảnh giới Tiên Vương, các nàng nhìn cái là biết.

Sau đó sẽ để lộ ra nụ cười sâu xa để trêu tức.

“Hầy! Bao năm không gặp, chưởng môn đáng yêu chẳng tiến bộ gì hết, sau này phải để tỷ tỷ đây che chở cho ngươi rồi!”

Phong cách làm màu của Thành ca không cho phép cảnh tượng này xảy ra!

Cho dù là hắn bật hack là có thể xử lý được Tiên Đế, cho dù thật sự Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh sẽ không nói mấy lời kiểu như vậy…

Cơ mà Thành ca cần sĩ diện đó.

Chương 395.

Những người khác trong điện đều đang hoan hô.

Có những 12 vị Chuẩn Đế đó!

Đây chẳng phải là một phiên bản cao cấp của đội hình minh tinh hay sao?

Ở cấp bậc như này, e rằng chỉ có những thế lực xịn xò Trường Minh điện và Cửu Tinh Ma điện mới có thể sánh ngang được.

Nhưng mà Khương chưởng môn lại “buồn phiền”.

Mạc Trần là Chuẩn Đế thì cũng thôi đi, dù sao lần đầu gặp mặt, hắn cũng đã là tiên nhân rồi, biết được nền tảng của mình ở đâu.

May mà Đan Thái và Ngụy Miêu mới là Ma Vương, ở trước mặt bọn họ, bản thân hắn mới không thấy mất mặt.

Nhưng mà mười mấy Chuẩn Đế kia đều là đệ tử của mình đó.

Mạch não của anh đây không hề giống với người khác.

Hắn đang suy xét một vấn đề nghiêm trọng, làm thế nào để tiếp tục giữ vững hình tượng chưởng môn cao quy vô địch thiên hạ đây.

Nếu không thì đợi đến lúc hắn thăng cấp tới Chuẩn Đế rồi hẵng gặp mặt là được rồi.

Không khí bên trong cung điện cực kỳ náo nhiệt, vui mừng hớn hở, đột nhiên hắn lại thốt ra một câu.

“Từ nay về sau các ngươi không cần phải nói cho đám người Kỷ Linh Hàm, La Viễn và Lâm Ninh biết sự tồn tại của ta.”

“Sau này ta sẽ ở Long tộc, làm một Thương Long Đại Đế, các ngươi phải giả vờ như quen biết chưa lâu, hiểu chưa hả?”

Dưới con mắt của hắn, bây giờ thân phận Thương Long Đại Đế này màu mè hơn Khương chưởng môn nhiều.

Nếu như đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn nhìn thấy thì chẳng phải sẽ tôn kính hơn sao?

Nghĩ đến đây thôi, hắn đã thấy vui vẻ hẳn lên rồi.

Nhưng mà những người khác không thể hiểu nổi.

Há?

Hả?

Tại sao chứ?

Đã gần ngay trước mắt rồi, mọi người nằm mơ cũng mốn gặp ngươi, tại sao lại phải tỏ ra không quen biết vậy?

Đan Thái và Ngụy Miêu vô cùng khó hiểu!

“Chưởng môn, Kỷ sư tỷ đã mấy lần nằm mơ rồi gọi tên của ngươi đó!”

“Đúng vậy, lẽ nào ngươi có thành kiến gì với nàng ư?”

Thành ca không thể nói ra nguyên nhân thật sự, chỉ đành bịa một lý do.

“Đương nhiên không có thành kiến gì…”

“Nhưng mà ta sợ các nàng quá kích động sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh.”

Mọi lười lập tức bất lực chửi bậy.

Đã là Chuẩn Đế rồi, có kích động đi chăng nữa cũng không thể trở nên yếu ớt như vậy được đâu.

“Nhưng mà cũng không thể giả vờ không quen biết mãi được.”

“Đến lúc thích hợp, ta sẽ tự mở miệng nói ra thân phận này.”

Đợi đến lúc anh đây là Chuẩn Đế rồi thì mới có thể bật đèn lên sân khấu được.

Hóa ra vị Thương Long Đại Đế chí cao kia là chưởng môn ư?

Oa, ngươi còn lợi hại hơn cả tưởng tượng của ta, khiến ta càng thêm ngưỡng mộ!

Nghĩ đến cảnh tượng này, hắn không nhịn được mà cười ra tiếng.

“Nhưng mà nếu như Kỷ sư tỷ các nàng hỏi đến thì phải làm sao giờ?”

“Chúng ta nhiều người như vậy, khó mà đảm bảo được sẽ không lỡ miệng…”

Đan Thái cũng không vui lắm, hắn rất muốn bay thật nhanh về để báo tin vui này, để mọi người cùng nhau vui vẻ.

“May mà ngươi nhắc nhở ta, người nhiều dễ bép xép.”

Nếu như Kỷ Linh Hàm thật sự hỏi thì đám người Nguyên Chân Nguyên Thịnh không dám không trả lời!

Thành ca lập tức vẫy vẫy tay, hạ chú thuật của Vu tộc lên tất cả môn nhân cả Phi Tiên môn và cả đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân.

Từ nay về sau, tất cả mọi người sẽ không thể nói ra cái mấy cái tên như Khương chưởng môn, Khương lão tổ, tổ sư gia, Khương Thành nữa.

Một khi nói ra sẽ tự động biến thành Thương Long Đại Đế.

Chú thuật này sẽ duy trì cho đến khi bản thân hắn chủ động công khai thân phận mới thôi.

Vừa lại người chết lại vừa không phải là người chết, không tổn hại gì hết.

Nhưng chuyện tự bản thân hắn hạ chú với môn nhân của mình cũng làm những người ngồi ở đây khó hiểu.

Đại ca, hành động này của ngươi bất thường quá rồi đấy?

“Ta hiểu rồi!”

Mạc Trần - người ngay từ đầu không hề nói gì, đăm chiêu mãi, giờ lại đột nhiên vỗ tay cái bốp.

“Ta hiểu thâm ý của chưởng môn rồi!”

Ngươi lại biết cái gì hả?

Ngươi mà cũng đoán ra được ư?

Thanh ca có hơi ngạc nhiên.

Vừa nãy hắn không hề hạ chú lên Mạc tiên nhân, bởi vì hắn đã là Chuẩn Đế rồi, cảnh giới quá cao, quy tắc chú đại viên mãn cũng không thể có hiệu quả gì mà thôi.

Nghe thấy Mạc tiên nhân làm vẻ “ta hiểu rồi, sao mà các ngươi vẫn chưa hiểu thế hả”.

“Chưởng môn đúng là người nhìn xa trông rộng!”

Ta nhìn xa trông rộng chỗ nào vậy?

Thành ca âm thầm suy nghĩ, vì để giữ thể diện cũng được coi là trông rộng hả?

Mạc Trần dương dương tự đắc nói: “Chưởng môn tạm thời không công khai thân phận, sống lâu dài với thân phận Thương Long, như vậy càng dễ dàng thống trị Thương Long tộc hơn. Thử nghĩ mà xem, nếu như ngươi là một Thương Long, ngày nào cũng nhìn thấy Long Đế ở trong hình dạng con người thì khó mà đảm bảo sẽ không có khúc mắc gì.”

Thành ca thầm nghĩ, ngươi nghĩ nhiều rồi đó, muốn anh để biến về hình dạng Thương Long, lão già Thương Tật còn phải gọi một tiếng “Soái Thành” ấy chứ.

Mạc Trần lại nói: “Thứ hai, là để tránh việc Thanh Long, Kim Long coi chúng ta và Thương Long là cùng một ruộc!”

“Nếu như bọn họ biết chưởng môn và Thương Long Đại Đế là cũng một người thì sẽ nghĩ như nào đây?”

Mọi người suy nghĩ kĩ lại, đúng thật là như vậy.

Phi Tiên môn và Thương Long tộc, hai lực lượng này không hề bé nhỏ.

Nếu như đi đến bước hợp tác với nhau thì sẽ ảnh hưởng đến cả thế cục của Long tộc.

Nếu như biết thủ lĩnh của hai lực lượng này là cùng một người, vậy thì không ôn rồi, e rằng sẽ sinh ra kiêng dè và e

ngại.

Mạc Trần mặt mày hớn hở: “Chưởng môn đang phòng ngừa rất chu đáo, cố ý để người ngoài cho rằng Thương Long cốc và Phi Tiên môn có hai người lãnh đạo khác nhau.”

“Như vậy… tương lai sẽ có tác dụng lớn!”

Mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, nhao nhao tỏ vẻ thán phục.

Thành ca bị hắn làm cho hoang mang luôn rồi.

Mạc Trần còn chưa nói xong đâu.

“Thứ ba…”

Còn thứ ba nữa hả?

Thành ca tỏ vẻ bản thân không theo kịp nữa rồi.

“Chưởng môn không muốn nói cho Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng là do có nỗi khổ riêng!”

“Các ngươi nghĩ kĩ mà xem, năm đó lúc chưởng môn che chở, mọi người có đất diễn sao?”

Đan Thái và Ngụy Miêu sửng sốt, sau đó lắc đầu.

Năm đó đi theo Khương chưởng môn, mọi người đều ở dưới tán cây lớn hóng mát, tất cả mọi việc đều có lão nhân gia hắn lo liệu ổn thỏa, mọi người chỉ cần nằm im là được.

Nói thật thì, sau này Thành ca biến mất cả trăm triệu năm, bọn họ mới buộc phải dùng sức mạnh của bản thân để đảm đương mọi thứ.

“Cho nên là…”

“Nếu như bây giờ chưởng môn xuất hiện để nhận lại nhau, mọi người chắc chắn sẽ nghĩ không cần phải tiến bộ nữa, gặp phải việc gì cũng chỉ mong lão nhân gia hắn ra mặt, bản thân chỉ cần yên tâm trốn ở phía sau là được rồi.”

“Bây giờ kẻ thù lớn là hai giới Tiên Ma vẫn còn ở trước mắt, tình hình của Long tộc ở bên này cũng không rõ ràng…”

Mạc tiên nhân phất tay áo, đứng dậy dõng dạc nói: “Các ngươi đừng quên, đây không phải là giây phút thái bình thịnh thế mà là thời khắc nguy cấp!”

“Ta hy vọng mọi người có thể tiếp tục độc lập, chăm chỉ phấn đấu!”

“Ý tốt như này, các người có thể hiểu được không hả?”

Lời nói này phải gọi là vô cùng chân thành, vang vọng vào trong tim mỗi người.

Đám người Đan Thái và Ngụy Miêu lúc đầu không hiểu gì, bây giờ cũng chợt nhận ra.

Hai người cùng cúi người, vẻ mặt xấu hổ: “Bọn ta hiểu rồi, nhất định sẽ làm theo ý của ngươi! Bọn ta sẽ không dám lười biếng đâu!”

Mà đám người Nguyên Chân, Nguyên Mục, Nguyên Hạc và Lãnh Hóa Hàn trong đại điện lại càng muốn đào cái hố để chui xuống.

Bản thân mấy người bọn họ thật sự quá nông cạn.

Đến thượng tiên giới chỉ một lòng muốn được tổ sư gia che nắng che mưa giúp mình, muốn ôm chắc các đùi này.

Hoàn toàn không ngờ được là, bản thân cũng nên đứng ra cùng chia sẻ vui buồn cùng với các sư tổ.

Sau khi tỉnh ngộ một cách sâu sắc, vậy mà trên dưới cả tông môn đều tràn ngập ý chí chiến đấu!

Thành ca hoàn toàn khâm phục.

Bản thân hắn, ngoài việc làm màu ra thì hắn chẳng nghĩ đến việc gì nữa, kết quả là Mạc tiên nhân lại tự cho là thông minh giúp hắn bổ sung cả một đống lý do hợp tình hợp lý.

Hắn cảm khái vỗ vai Mạc Trần.

“Người biết nỗi lòng của ta, vĩnh viễn chỉ có mỗi Mạc trưởng lão thôi!”

Vừa dứt lời, Mạc tiên nhân đã rơm rớm nước mắt vì kích động.

Xa cách cả trăm triệu năm, vậy mà vị trí tâm phúc hàng đầu quý giá bên cảnh “vị diện chi tử” vẫn thuộc về bản thân hệt như trước!

Hắn nghẹn ngào nói: “Cùng chưởng môn chia sẻ buồn vui và bổn phận của Mạc Trần ta!”

“Phải tiếp tục cố gắng hơn nữa!”

“Nhất định phải vậy!”

Chương 396.

Sau một cuộc gặp mặt ngắn ngủi, Mạc Trần, Đan Thái và Ngụy Miêu phải nhanh chóng quay về bên Kim Long tộc.

Tiếp sau đó phải khiến Kỷ Linh Hàm và đám đệ tử còn lại chuyển hết qua Thương Long cốc.

Ngoài miệng thì Thành ca nói là tạm thời không nhận nhau, nhưng trong lòng lại vô cùng nhớ thương.

Ước gì mỗi ngày bọn họ đều không xảy ra chuyện gì ngay dưới mắt mình.

Lúc chia tay, hắn tìm tòi trong nhẫn trữ vật một lúc.

Ngày đó tiêu diệt năm Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên, số tiên khí bát giai vẫn còn ở đây.

Sau khi lấy một món tiên giáp bát giai và một món tiên bảo cực phẩm ra, hắn lại lấy thêm một thanh tiên kiếm cửu giai nữa.

“Đây là thanh bội kiếm Băng Toàn Kiếm của chưởng môn là Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên.”

Mạc Trần, Đan Thái và Ngụy Miêu lại xanh cả mắt.

Đù, đó là tiên kiến cửu giai đúng không?

Cho dù là thượng tiên giới cũng chỉ có Tiên Đế mới được dùng binh khí ở cấp bậc này thôi đó!

Vì Vô Cực Động Thiên là một Thái Cổ tông môn cấp bậc khủng bố, lai lịch thâm hậu đó, cho nên Chuẩn Đế mới có thể có cơ hội được dùng những món đồ như này.

Đổi thành những vị Chuẩn Đế khác thì hầu hết chỉ dùng tiên kiếm bát giai thôi.

“Mấy món tiên giáp, tiên bảo và tiên kiếm này, các ngươi thay ta chuyển tới tay Tiểu Hàm đi.”

Trong mắt của Thành ca, tóm lại địa vị của Kỷ Linh Hàm vẫn khác biệt.

Đó là bảo vật trong tim của hắn, tiên kiếm cửu giai là cái thá gì chứ?

Nếu như lần này không hốt được Băng Toàn, thậm chí hắn còn đồng ý tặng thanh Hồng Tuyệt mà bản thân đang dùng cho nàng ấy chứ.

“Há, các ngươi nhìn như thế là có ý gì hả?”

“Là thủ lĩnh của mọi người, nàng cũng cần phải có chút thể diện đặc biệt chứ…”

Mạc Trần trân trọng nhận lấy thanh kiếm kia, nặng nề gật đầu một cái.

“Chưởng môn nói chí phải!”

Cho dù bản thân có vị trí là tâm phúc số một trong lòng hắn, nhưng mà vẫn không thể lay động được địa vị của Kỷ Linh Hàm.

“Đúng rồi, có tin tức gì về Lam Đề và Tam Nhãn Hổ không?”

Thành ca nhắc đến hai người này, ba người lại cùng thở dài một hơi.

“Sau lần Lam Đề không từ mà biệt đó, tới nay vẫn chưa hề có tin tức gì.”

“Bọn ta đoán là hẳn là nàng cũng đến thượng tiên giới rồi.”

“Chỉ là năm nghìn vạn năm này, chúng ta vẫn luôn ở yêu giới, cũng không biết rõ tin tức của năm giới khác lắm.”

Đáp án này khiến tâm trạng Thành ca nặng nề xuống không biết bao nhiêu lần một cách khó hiểu.

Mạc Trần trấn an nói: “Ngươi yên tâm đi, kinh nghiệm hành tẩu bên ngoài của nàng cực kỳ phong phú, hơn nữa tư chất cũng tuyệt đỉnh. Trước khi rời đi, thực lực của nàng còn mạnh hơn cả Kỷ Linh Hàm một bậc ấy chứ.”

“Chắc chắn bây giờ không có chuyện gì đâu.”

“Hy vọng là vậy!”

Thành ca gật đầu, âm thầm thề thốt tương lai sẽ tìm nàng khắp sáu giới.

“Còn về con hổ chết tiệt kia…”

Mạc Trần vẫn luôn không hợp với nó, nhắc đến thì lại nghiến răng ken két.

“Lúc đó nó không chịu nổi chuỗi ngày nhàm chán ở tông môn, ở được có mấy vạn năm, sau khi mọi người đều ổn định cuộc sống thì nó lập tưc chạy ra ngoài tìm yêu tộc vui vẻ rồi…”

Thành ca cũng tỏ vẻ vui cười: “Đấy mới là phong cách phù hợp với nó.”

Đan Thái cười he he nói: “Hổ ca không chăm chỉ tu luyện, ba ngàn vạn năm trước mới phi thăng lên đây được.”

“Bây giờ nó đang ở bên Hổ tộc, cho nên chúng ta mới biết được sự tình này.”

Thành ca vô cùng cạn lời: “Con mẹ nó, lão tử thăng cấp tư chất của nó lên nhất đẳng đúng là lãng phí mà.”

Mạc Trần cười hì hì nói: “Bây giờ nó phải trải qua chuỗi ngày khổ cực tối tăm không thấy mặt trời rồi, chưởng môn không cần lo lắng thay cho nó đâu.”

Hắn còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “lo lắng”, vẻ mặt lộ rõ đúng kiểu hả hê khi thấy người khác gặp họa.

Thành ca khẽ giật mình: “Ồ? Nói như vậy là sao? Lẽ nào nó gặp phải nguy hiểm ư?”

Nếu như như vậy thật thì hắn không thể đứng nhìn thấy chết mà không cứu được.

Suy cho cùng năm đó hắn và nó cũng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, là bạn nối khố mà.

“Ngươi lo lắng quá rồi!”

“Sau khi lão hổ phi thăng tới thượng tiên giới là đã nghĩ ngay tới việc tìm chỗ dựa rồi. Sau khi thám thính được chỗ của Hổ tộc, nó lập tức chạy bịch bịch qua đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó nó nhận được sự hoan nghênh vô cùng nồng nhiệt, ngươi nâng cấp tư huyết mạch và tư chất kia cho nó khiến nó trở thành thiên tài tuyệt thế được cả Hổ tộc chú ý đến.”

“Đến cả Bạch Hổ Đại Đế cũng phải đích thân ra mặt, phong nó làm thái tử của Hổ tộc, bồi dưỡng nó trở thành Yêu Đế đời kế tiếp của Hổ tộc.”

“Như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

“Đúng là rất rốt, cơ mà ngươi cũng biết nó thối nát tới mức nào mà.”

“Sau khi ở lại Hổ tộc, cứ ba ngày lại gây tai họa hai con Hổ cái thì không nói, đấy là còn chưa rõ Lộc tộc Thố tộc và Hồ tộc ở xung quanh nữa cơ.”

“À cái này…”

Thành ca đen mặt, bất lực lấy tay đỡ trán.

“Sau khi các tộc ở xung quanh liên minh kháng nghị thì Bạch Hổ Đại Đế nổi giận đùng đùng, sau đó thì nhốt nó lại, tự mình rèn luyện nó.”

Mạc Trần nhún vai: “Ba nghìn vạn năm này, nó cũng chẳng dám nông nổi nữa.”

“Ngươi cũng biết mà, tộc trưởng Bạch Hổ nổi tiếng sát phạt, chỉ sợ lúc huấn luyện nó cũng chẳng dịu dàng gì đâu.”

“Cũng không biết là nó có bị rèn luyện tới chết không nữa, haizz, đúng thật là lo lắng quá má…”

Thành ca nhìn lông mày hắn sắp bay cả lên rồi, thầm nghĩ ngươi lo lắng thì lo lắng, che miệng cười làm cái gì?

“Khụ, cũng tốt mà!”

Hắn hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Bạch Hổ Đại Đế người ta làm việc chắc chắn là cũng có dụng ý của riêng hắn, tốt nhất chúng ta không nhúng tay vào, cứ để nguyên như vậy đi.”

“Chưởng môn anh minh!”

Sau khi từ biệt Khương chưởng môn, ba người Mạc Trần nhanh chóng trở về vùng núi bên ngoài Kim Long cốc.

Trước khi gặp mặt Kỷ Linh Hàm, ba người đồng loạt dừng lại.

Mạc Trần tỏ vẻ nghiêm túc.

“Hai người các ngươi nhớ kỹ những gì đã thống nhất chưa hả?”

Đan Thái và Ngụy Miêu cùng gật đầu cái rụp.

“Nhớ kỹ rồi!”

“Nói lại cho ta nghe xem nào.”

“Cửu Văn Thương Long được bổ nhiệm làm Long Đế mới, nhưng bởi vì cũng là một Long tộc từ hạ giới lên đây cho nên thường hoạt động với thân phận là con người, cho nên tỏ ra rất gần gũi với tu sĩ là nhân loại như chúng ta.”

“Hắn có hảo cảm với Phi Tiên môn của chúng ta, đồng ý cùng tiến cùng lùi với chúng ta…”

Mạc Trần hài lòng gật đầu.

Chịu thôi, Khương chưởng môn muốn giấu thân phận của hắn với đám người Kỷ Linh Hàm.

Một số việc bọn họ không thể trực tiếp nói ra được, chỉ đành bịa ra một lý do hợp tình hợp lý để lấp sơ hở thôi.

Sau khi đối chiếu lại một lần, ba người mới vui mừng hớn hở trở về nơi đóng quân tạm thời của mình ở trong núi.

“Sư tỷ, sư tỷ, có tin tốt này!”

“Bên Thương Long tộc mời chúng ta đến sống ở trong Thương Long cốc.”

“Tiên nguyên chi khí và sức mạnh quy tắc ở bên đó nồng đậm hơn nhiều, chúng ta mau chuyển tới bên đó thôi!”

Tin vui như gõ trống khua chiêng này nhanh chóng kinh động đến những người khác ở trong núi.

Lúc Kỷ Linh Hàm và hơn năm mươi đệ tử khác của Phi Tiên môn lao ra ngoài thì lập tức sững sờ.

Tất cả mọi người đều đảo mắt đánh giá Mạc Trần, Đan Thái và Ngụy Miêu từ trên xuống dưới mấy lần liền.

“Mạc trưởng lão, sao mà ba người các ngươi đều thay trang bị rồi thế?”

Kỷ Linh Hàm vẫn khá bình tĩnh, những người khác thì ghen tị đến đỏ cả mắt.

Những ngày tháng sống khúm núm của mấy năm nay, thứ mà bọn họ thường dùng vẫn chỉ là thất giai mà thôi.

“Đan sư đệ, ngươi kiếm tiên giáp và tiên kiếm bát giai này từ đâu ra vậy?”

“Không phải ba người các ngươi đến Thương Long tộc chúc mừng sao? Sao lại có một đống bảo vật thế này?”

“Nhìn đi, đây là tiên bảo cực phẩm đó!”

“Ngụy sư diệt, chúng ta qua bên kia tâm sự chút nhỉ.”

Trong lòng bọn họ lộp bộp một tiếng, chết rồi.

Mặc trang bị mới xong là quên hết tất cả, quên sạch sự hiện diện của nó luôn rồi.

Ngay lập tức, bọn họ bị vây chặt đến mức con kiến cũng chẳng lọt được.

Mạc Trần chỉ đành vội vàng hét lớn một tiếng: “Chư vị, nghe lão hủ nói đã!”

“Bởi vì chúng ta tặng quà lên Thương Long tộc trả lễ cho mà thôi…”

Cái lý do này chỉ có ngu mới tin.

“Chúng ta chỉ mới tặng có mười vạn tiên tinh mà đối phương đã tặng lại ba món tiên khí và tiên bảo bát giai hả?”

“Thế gian này có chuyện tốt như thế á?”

Chương 397.

“Chư vị, bình tĩnh đừng gấp nào, thật ra cái này đều có nguyên nhân cả!”

Mạc tiên nhân không hổ danh là người có đầu óc linh hoạt nhất, hắn lập tức lại nghĩ ra lý do khác.

“Nguyên nhân gì cơ?”

“Bất kể thế nào đi chăng nữa thì đối phương cũng không thể tặng tiên khí bát giai được đâu?”

“Tại sao lại không thể chứ?”

Mạc Trần cười ha ha: “Thương Long tộc muốn hợp tác với chúng ta, bọn họ coi trọng thực lực của chúng ta, cho nên mới tặng mấy tiên khí này coi như là chút thành ý muốn hợp tác.”

“Hợp tác ư?”

Đám người không thể hiểu rồi.

“Sao lại phải hợp tác?”

“Ta nhớ là chúng ta chưa từng có bất kỳ qua lại nào với Thương Long tộc mà.”

“Chuyện là như này, vị Cửu Văn Thương Long của Thương Long tộc…”

Mạc Trần lại bla bla, nói lý do đã bịa trước đó lại một lần nữa.

Điều này khiến những người còn lại phải há hốc mồm kinh ngạc.

Kỷ Linh Hàm cũng cảm thấy không thể tin được.

“Ý của ngươi là, vị Thương Long Đại Đế mới nhận chức kia có ấn tượng cực kỳ tốt với chúng ta hả?”

Mạc Trần tiếp tục gật đầu khuyên nhủ: “Đúng vậy, lão hủ cảm thấy lần hợp tác này rất đáng giá, suy cho cùng thì đãi ngộ của chúng ta ở bên Kim Long tộc cũng không tốt lắm.”

“Bên Thương Long còn cho chúng ta vào hắn trong cốc, hơn nữa còn có quan hệ đồng minh bình đẳng, điều kiện tốt hơn bên này gấp mấy lần liền!”

Kỷ Linh Hàm nhíu mày, nàng cảm thấy không hợp lý lắm.

“Theo những gì mà ngươi vừa mới nói, Thương Long tộc và Thanh Long tộc đã tuyệt giao với nhau, nước trong này quá sâu, chúng ta không thể nhúng tay vào được.

Đại sư tỷ như nàng không phải kẻ ngu, có thể dẫn theo nhiều người mà không hề bị phân tán như vậy thì rõ ràng là có đủ năng lực.

Chỉ là trước đó Thành ca ở đây nên nàng mới không thể hiện mà thôi.

Mạc Trần, Đan Thái và Ngụy Miêu nhức cả đầu.

Thầm nói nếu như ngươi biết Thương Long Đại Đế là ai thì ngươi còn đến đó nhanh hơn cả bọn ta ấy chứ.

“Đám môn nhân của chúng ta ở trung tiên giới đều đã ở bên đó cả rồi, không đi cũng không được.”

“Môn nhân ở trung tiên giới?”

Đan Thái gật đầu: “Đúng vậy, tổng cộng tất cả 14 vạn môn nhân đều lên đây cả rồi.”

“Cái gì cơ?”

Mọi người hét lớn, đến cả Kỷ Linh Hàm cũng vừa mừng vừa kinh ngạc.

Đó là tông môn mà nàng tự mình gây dựng nên, biết bao năm không ngó ngàng tới được, trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng không thôi.

Mặc dù đám người Nguyên Chân Nguyên Thịnh cách nàng rất nhiều đời, cũng chưa từng gặp mặt, nhưng mà tình cảm đồng môn vẫn còn đó.

Những người khác cũng hệt như vậy.

Bị cách biệt ở yêu giới biết biết bao nhiêu năm như vậy, bây giờ nghe tới đám người của mình ở dưới đó đều đã tới đây rồi, tất cả mọi người đều rất vui mừng.

Nhưng sau một hồi vui mừng ngắn ngủi, càng nhiều câu hỏi được đưa ra.

“Bọn họ lên đây kiểu gì?”

“14 vạn môn nhân, cho dù có mua được nhiều Tiên Duyên Lệnh như vậy thì chắc cũng chẳng giữ nổi đâu nhỉ?”

Mạc Trần chỉ đành tiếp tục nói dối: “Điều đó thì phải cảm ơn vị Cửu Văn Thương Long kia rồi!”

“Hả? Cảm ơn hắn?”

“Đúng vậy, lúc vị Thương Long Đại Đế này ở trung tiên giới đã gặp được đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân, cũng thuận lý

thành chương mà gặp được Phi Tiên môn, kết thành một mối nhân quả.”

“Thực lực của hắn cực kỳ mạnh, vô địch cả trung tiên giới, che chở cho tất cả mọi người của Phi Tiên môn cùng phi thăng lên đây.”

Cái này…

Mọi người sửng sốt.

Điều này khó tin quá nhỉ?

Tên Cửu Văn Thương Long kia tốt bụng như vậy sao, là tấm gương đạo đức mẫu mực của tiên giới đó hả?

Kỷ Linh Hàm cũng không khỏi lắc đầu: “Hẳn là cảnh giới của đám môn nhân chúng ta thấp lắm nhỉ? Cửu Văn Thương Long mạnh như vậy thì sao có thể nhìn vừa mắt được cơ chứ? Lại còn giúp đỡ bọn họ nữa?”

“Không phải là vì hắn nghe nói trong lịch sử Phi Tiên môn còn rất nhiều vị Tiên Vương phi thăng rồi sao, cho nên hắn mua nhân tình, hy vọng sau khi tới thượng tiên giới thì có thể trở thành đồng minh với chúng ta.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

“Hóa ra là như vậy…”

Ngẫm kỹ lại thì cũng hợp lý đấy.

Đúng là không thể ngờ được mà, một vị Cửu Văn Thương Long nổi tiếng cả yêu giới lại có “duyên phận” sâu như vậy với Phi Tiên môn.

Mạc Trần âm thầm lau mồ hôi, lừa được mọi người thật đúng chẳng dễ dàng gì.

Chịu thôi, Thành ca vừa nghĩ ra là làm luôn, muốn sự tồn tại của mình biến mất là lắc mình cái vèo, để lại một đống sơ hở.

E rằng chỉ có Mạc tiên nhân mới có thể lấp lại cho tròn đầy được.

Hắn nhân lúc rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói: “Suy cho cùng cũng là vì đám môn nhân hậu bối của chúng ta có một hoàn

cảnh tu luyện tốt hơn mà thôi, việc liên minh này bắt buộc phải làm thôi.”

“14 vạn người, cũng không thể cứ để tất cả bọn họ lộ liễu bên ngoài Kim Long cốc được.”

“Suy cho cùng bên ngoài cũng có đủ loại yêu tộc, không thể nói trước việc an toàn được.”

Kỷ Linh Hàm và những người khác cũng không khỏi gật đầu.

Ba Long cốc đều xuất hiện ngay từ khi hình thành tiên giới, bảo địa này được hình thành từ thiên nhiên, môi trường bên trong hoàn toàn khác biệt với bên ngoài.

“Việc liên minh có thể suy nghĩ thêm.”

Nàng lại liếc nhìn đám tiên khí tiên bảo có phần hơn quá trên người ba người một cái, nghi ngờ hỏi: “Nhưng mà chúng ta chưa làm gì mà đối phương đã cho cả địa bàn, còn dẫn người phi thăng, cuối cùng còn tặng nhiều bảo vật như thế, không khỏi tốt quá mức nhỉ?”

Mạc Trần giải thích một cách khô khan: “Đó là bởi vì ba chúng ta đưa món quà tới để chúc mừng, cũng được coi là sứ giả.”

“Cho nên tâm trạng hắn tốt lên cái là đặc biệt cho chúng ta chút lợi ích này.”

“Chỉ vậy thôi ư?”

“Ba người các ngươi chỉ chạy qua chạy lại một chuyến thôi mà, đã có công lao gì đâu chứ?”

Những người khác lại thấy không công bằng.

“Cái này khiến người ta tức chết rồi đấy nhá?”

“Sớm biết như thế thì ta cũng chủ động đi cho rồi!”

“Đúng là vận cớt chó mà, ta không phục!”

Nghèo đói nhiều năm như vậy, quả thật sức hấp dẫn của tiên khí bát giai với họ quá lớn.

“Liên minh là việc của tất cả chúng ta, ta cảm thấy đáng lẽ món tiên khí này cũng nên thuộc về mọi người, ta đề nghị thay phiên nhau mặc!”

“Đúng vậy, thay phiên nhau mặc!”

Mạc Trần còn đỡ, suy cho cùng hắn đã từng dạy dỗ những người ở đây, mọi người còn có chút tôn trọng hắn.

Cơ mà Đan Thái và Ngụy Miêu thì khác.

Mắt thấy tiên giáp mới mặc chưa được bao lâu mà đã có xu hướng bị lột xuống, hai người lo lắng muốn chết.

Thế là vội vàng dương đông kích tây.

“Không chỉ chúng ta mà Kỷ sư tỷ cũng có mà!”

“Đúng vậy, có bản lĩnh thì các ngươi cũng tới cướp của nàng đi!”

“Ta cũng có ư?”

Kỷ Linh Hàm sửng sốt, bản thân còn chưa từng gặp vị “Cửu Văn Thương Long” kia mà đã được hắn tặng bảo vật cho rồi ư?

Mạc Trần gật đầu.

“Ngươi là chưởng môn của Phi Tiên môn chúng ta, là một thủ lĩnh, đương nhiên đối phương cũng có chút lòng thành.”

Sau đó, Kỷ Linh Hàm lập tức nhìn thấy ba món bảo vật bay ra ngay trước mắt mình.

Một món tiên giáp bát giai, một món tiên bảo cực phẩm, một thành tiên kiếm cửu giai!

Hai món trước thì cũng được, cái cuối cùng thì hoàn toàn khiến mọi người bùng cmn nổ.

“Đù má đù má, đây là tiên kiếm cửu giai ư?”

“Ta không nhìn lầm đấy chứ?”

“Đây chính là món thần binh chỉ có Tiên Đế trong truyền thuyết mới đủ tư cách được dùng đó!”

“Sao có thể như vậy được chứ, Thương Long tộc hào phóng đến mức vậy à?”

“Thật không thể tin nổi…”

“Sao mà bọn họ có nhiều bảo vật thế?”

“Suy cho cùng thì Thương Long tộc đã tồn tại nhiều năm như vậy rồi, có lẽ trước đây cũng hốt được không ít thứ từ hai giới Tiên Ma đấy nhỉ?”

E rằng Kỷ Linh làm có cố giữ cho tâm trạng không kinh ngạc đến bùng nổ thì nội tâm kích động kia cũng không thể nào giấu được.

Đó là tiên khí cửu giai đó!

Trước đó nàng chỉ dùng thất giai mà thôi.

Mỗi lần đối chiến với Chuẩn Đế, nàng luôn không thể chiếm được thế thượng phong cũng bởi vì trang bị quá kém.

Nếu như cầm thanh tiên kiếm cửu giai này, mặc lên mình tiên giáp kia, phối thêm cả pháp bảo cực phẩm, vậy thì nàng lại có thể chiếm được ưu thế trên phương diện này rồi.

Vậy thì cấp bậc Chuẩn Đế cũng chẳng còn mấy ai có thể áp chế được nàng,

Thậm chí có khi còn đấu được một trận với kẻ quyền cao chức trọng của Long tộc như Thương Tật hay Thương Khung ấy chứ.

Cuối cùng, dưới ánh mắt hâm mộ nóng bỏng như thiêu như đốt kia của mọi người, nàng nhận lấy thanh kiếm kia vào trong tay.

Chương 398.

Kỷ Linh hàm nhận lấy “lễ vật” thì đồng nghĩa với việc Phi Tiên môn “liên minh” với Thương Long tộc đã được xác định rồi.

Sau đó, nàng nghiêm túc nhanh chóng sắp xếp chuyện này.

Đầu tiên là phái người báo tin cho Kim Long tộc rằng bản thân họ sẽ rời khỏi nơi này.

Ngoài ra còn phái người báo tin cho đám người La Viễn, Tần Sướng, Đường Như ở tiền tuyến hai giới Tiên Ma, để họ nhanh chóng phản hồi lại.

Cuối cùng thì còn phải phái người báo tin cho bên Phượng tộc, kể việc liên minh này cho Lâm Ninh được biết.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ, cuối cùng bây giờ mới thu dọn rồi khởi hành.

Trước khi lên đường, nàng lặng lẽ gọi Đan Thái và Ngụy Miêu tới.

“Ta cứ cảm thấy lòng tốt của tên Cửu Văn Thương Long kia cứ là lạ thế nào ấy, liệu trong chuyện này còn có ẩn tình gì không?”

Từ đầu đến cuối, nàng vẫn cảm thấy chuyện nào không thể tin được.

Nhưng Mạc tiên nhân khôn khéo như vậy, nàng cũng biết rõ, chắc chắn sẽ không hỏi ra được gì từ chỗ của hắn.

Hai người đều rụt rụt cổ đối diện với ánh mắt ép hỏi của nàng.

“Đâu có đâu.”

“Thật sự không có gì mà, Mạc trưởng lão đã nói toàn bộ sự thật rồi đó.”

“Đó chỉ là một cuộc liên minh bình thường thôi mà, sư tỷ, ngươi đừng nghĩ linh tinh nữa.”

“Long tộc không cần dùng đến tiên khí và tiên bảo, chúng ta lại coi nó là bảo vật, trong mắt của bọn họ, mấy thứ đó chỉ là một đống sắt vụn mà thôi.”

“Thật sao?”

Kỷ Linh Hàm chau mày, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén.

“Vậy ta hỏi người, liệu Lâm Ninh ở bên Phượng tộc có được coi trọng như vậy không hả?”

Đan Thái trả lời theo bản năng: “Đương nhiên rồi, chẳng phải đã ngộ giống hệt như công chúa Phượng tộc hay sao?”

“Cái này…”

Nói thật thì Lâm Ninh cũng chỉ được mấy kẻ quyền cao chức trọng bên Phượng tộc thưởng cho một món tiên kiếm bát giai thôi.

Bây giờ tiên giáp vẫn chỉ là thất giai.

Không phải là do Phượng tộc keo kiệt, cũng không phải trong lịch sử bọn họ không hề chiếm được món bảo vật cao cấp nào cả.

Mà là bởi vì cho dù bọn họ không dùng tới thứ đồ đó thì vẫn có thể dùng nó để đổi những tài nguyên mà yêu tộc có thể dùng với hai giới Tiên Ma.

Tiên giới có Thiên Khu các – một tổ chức kinh doanh xuyên suốt sáu thế giới.

Hoàn toàn không hề tồn tại cách nói như kiểu đống sắt vụn gì đó.

Bất kể là tiên khí bát giai, cửu giai, hay tiên bảo cực phẩm thì đều là những báu vật hiếm có ở thế giới này, hoàn toàn không thể dùng tiền bạc để cân đo đong đếm.

Cho nên cho dù Lâm Ninh có được bên Phượng tộc yêu thương đến mức nào đi chăng nữa thì cũng chỉ được ban thưởng môn thanh tiên kiếm bát giai mà thôi.

“Mà chỉ vì muốn trở thành đồng minh mà tên Cửu Văn Thương Long kia lại tặng nhiều tiên khí bát giai như vậy, thậm chí còn có cả tiên kiếm cửu giai.”

“Nói ra rồi, chính các ngươi cũng tin được sao?”

Kỷ Linh Hàm từng bước ép sát, mồ hôi lạnh phía sau lưng Đan Thái và Ngụy Miêu chảy ròng ròng.

“Huống chi trước khi tặng nhiều bảo vật như vậy, thậm chí hắn còn chưa từng gặp chúng ta lần nào, hoàn toàn không hề lo lắng rằng chúng ta sẽ đổi ý.”

“Các ngươi cảm thấy suy nghĩ của Cửu Văn Thương Long rất đơn giản, còn cảm thấy ta dễ lừa hả?”

Giọng điệu của nàng không hề nghiêm khắc, thần thái cũng chẳng nghiêm nghị, chẳng qua có chút phân tích nhằm thúc đẩy trong lời nói đó thôi.

Khí tức xung quanh cũng chẳng hề trở nên lạnh lẽo, cũng không có ma khí lượn lờ.

Nhưng mà lại khiến Đan Thái và Ngụy Miêu sợ đến run lẩy bẩy.

Trước khi đến yêu giới thì Kỷ Linh Hàm đã là Chuẩn Đế rồi, là kẻ đứng đầu Phi Tiên môn, bây giờ đã là Chuẩn Đế hậu kỳ.

Vì để có thể sinh tồn giữa những kẽ hở của thượng tiên giới, nàng đã phải một mình đối mặt với áp lực của vô số Ma Đế và Yêu Đế.

Vì để đột phá vòng vây của hai giới Tiên Ma, nàng đã từng chiến đấu trong những trận chiến đẫm máu, từng giết vô số Tiên tu Ma tu.

Những ngày tháng Khương chưởng môn không có ở đây, nàng chính là trụ cột của tất cả mọi người.

Nếu như không có nàng dẫn dắt thì e rằng 152 người còn sống sót đến tận bây giờ cũng chỉ còn chưa đến 15 người.

Vì để sống sót, không phải nàng chưa từng dùng những thủ đoạn của Ma tu.

Trước khi Thành ca lên tới đây, người mà hai giới Tiên Ma ghen ghét đố kị và thống hận nhất chính là nàng.

Thậm chí nàng không cần dùng đến ánh mắt mà chỉ cần mấy ý nghĩ thôi cũng có thể đem đến cho người khác một nỗi sợ từ tận sâu thẳm đáy lòng.

Hai người chỉ cảm thấy tiên hồn của bản thân như đang bị hai bàn tay ma quỷ vô hình chi phối, không thể chuyển mình được.

“Chưởng môn…”

“Sư tỷ, tha cho bọn ta đi mà!”

“Bọn ta cũng bó tay rồi…”

Hiển nhiên câu trả lời như vậy không thể làm Kỷ Linh Hàm hài lòng.

Thời khắc quan trọng, Đan Thái chỉ đành hét to: “Dù sao thì vị Thương Long Đại Đế kia không hề có ý xấu gì với chúng ta, ta lấy cái đầu này của ta để đảm bảo!”

“Mấy năm nay, bọn ta đã từng hại người nhà mình bao giờ chưa?”

Cuối cùng bóng tối và áp lực cũng chầm chậm lui xuống.

“Vậy sao…”

Kỷ Linh Hàm không hề ép hỏi tiếp nữa mà lại dứt khoát lựa chọn từ bỏ.

Một ngày sau, cuối cùng Thành ca cũng được gặp em gái Hàm mà hắn ngày đêm nhớ thương kia, phía sau nàng còn dẫn theo năm mươi đệ tử khác đã từng sớm chiều sát cánh bên hắn.

Nếu không phải đang ở trong hình dạng chân thân Thương Long này thì hắn hận không thể xông lên ôm nàng một cái.

“Ha ha ha, Kỷ chưởng môn và chư vị Phi Tiên môn tới Thương Long cốc của ta đúng là như khách quý tới thăm nhà.”

Đám Mạc Trần, Đan Thái và Ngụy Miêu ở phía đối diện âm thầm phỉ nhổ.

Ngươi vẫn giỏi giả vờ thật đấy.

“Lần đầu gặp mặt Thương Long Đại Đế. Đề nghị hợp tác của ngươi, bọn ta đã đồng ý.”

“Đồng thời cũng vô cùng cảm ơn món quà của ngươi!”

Kỷ Linh Hàm tỏ vẻ khiêm tốn không hề hống hách, đồng thời cũng vừa lịch sự vừa nhã nhặn.

Thành âm thầm cười trong lòng, bây giờ Tiểu Hàm có phong thái chủ nhân của một môn phái ghê nhỉ.

“Được rồi được rồi, chúng ta hợp tác với nhau chắc chắn sẽ vô cùng vui vẻ…”

Nói xong, hắn quen tay duỗi cái móng vuốt kia ra cầm lấy bàn tay xinh đẹp của nàng.

Mặc dù đang ở trong hình dạng Long tộc, cơ mà sau khi hình thể thu nhỏ bằng một người lớn bình thường thì động tác này không hề khó.

Chẳng qua là ý nghĩa lại không hề giống như vậy.

Đám ngược Thương Tật, Thương Khung và Dực Long đều biết quan hệ của hắn với Phi Tiên môn nên vẫn hiểu được.

Cơ mà đám đệ tử Phi Tiên môn ở đối diện lại tỏ vẻ kinh ngạc.

Cái này…

Cho dù là hợp tác thì cũng không cần khoác tay thân mật như thế đâu chứ?

Chẳng lẽ tên Thương Long này có ý định gì với Kỷ sư tỷ nên ra tay với nàng hả?

Không thể được!

Người duy nhất có thể xứng với Kỷ sư tỷ chỉ có mình Khương chưởng môn đã mất tích rất lâu rồi thôi.

Không đợi Kỷ Linh Hàm phản ứng lại, mấy đệ tử đã phi lên phía trước, tỏ vẻ hân hoan phấn khởi tách hai người ta.

“Ha ha ha, Thương Long Đại Đế, bọn ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu rồi.”

“Hy vọng sau này chúng ta có thể thân thiết hơn nữa.”

“Đúng vậy, chúng ta muốn thảo luận với ngươi vài vấn đề tu luyện, không biết ngươi có thể chỉ giáo không?”

Việc này khiến Thành ca tức nổ cả phổi.

Chỉ giáo cái đầu ngươi!

Các ngươi không biết xem bầu không khí à, có mù không đấy?

Được rồi, anh đây ghim!

Sau này có trái đắng đợi các ngươi đấy.

Nhưng mà hắn cũng nhận ra, bây giờ bản thân đã đổi thân phận rồi, quả thật là phải chú ý một chút.

Haizz, cái này có được coi là tự làm tự chịu không nhỉ?

Một đoàn người nhanh chóng tiến vào trụ sở Phi Tiên môn ở sâu bên trong Thương Long cốc.

Sau khi nhìn thấy Kỷ sư tổ chân nhân, đám người Phi Tiên môn như Nguyên Chân Nguyên Thịnh Nguyên Thù đều rơm rớm nước mắt, lao nhanh đến bái kiến vị sư tổ này.

Thậm chí một vài đệ tử vì việc này mà suýt ngất đi.

Cảnh tượng này cứ như là những đứa con thất lạc bao năm tìm lại được bố mẹ, vừa khóc vừa cười.

Thành ca đứng ở phía sau mà chậc lưỡi.

Sao mà một tổ sư gia sáng lập môn phái như hắn còn chẳng máu mặt bằng nàng thế này.

Sau cuộc hội ngộ, Kỷ Linh Hàm lại cảm ơn sự "giúp đỡ" của hắn một lần nữa.

Là một Thương Long Đại Đế, Thành ca cũng chẳng có tư cách gì mà ở bên nãy mãi được, chỉ đành trở về trong cung điện Thương Long ở vùng đất tổ.

Mà ở bên kia, ba người Mạc Trần, Đan Thái và Ngụy Miêu lại tập hợp với nhau.

"Hài cốt của đám đệ tử không may chết trận kia, chúng ta phải nhanh chóng đưa đến tay Khương chưởng môn để hắn còn hồi sinh."

"Đúng vậy, việc này không thể chậm trễ được!"

Chương 399.

Đám đệ tử đời thứ hai của Phi Tiên môn là 22 người, đời thứ ba là 54 người cùng với 4 người là nhân vật chính, đời thứ tư là 951 người, thêm Mạc Trần nữa là tổng cộng có 1032 người.

Mà số người còn sống sót đến bây giờ, trừ 4 người Đoạn Hà đang ở bên ngoài ra thì chỉ còn sót lại 152 người.

Số người chết trong mấy năm qua là 876 người.

Nếu như không có Thành ca thì 876 người này không thể quay trở về được nữa rồi.

Tiên bảo lưu giữ hài cốt và tàn tích của đám người này vẫn luôn là bảo vật quý báu nhất, cốt lõi nhất của cả Phi Tiên môn.

Nếu như không phải địa vị của Mạc Tiên nhân đủ cao thì e rằng căn bản không thể trộm ra ngoài được.

Ba người mang theo tiên bảo lén lút bay ra khỏi Phi Tiên môn, liên lạc với Thành ca.

"Đều mang tới hết rồi hả?"

"Tất cả đều ở đây rồi!"

"Vậy thì tìm một nơi bí mật trước đã."

Sau đó, bốn người bí mật bước vào một sơn động đã được hạ cấm chế trong Thương Long cốc.

Mạc Trần cẩn thận từng li từng tí mở tiên bảo ra, 876 cái hộp hình dáng như ma khí được phong ấn kia được sắp xếp ngay ngắn, bay lơ lửng giữa không trung, hiện ra chút vẻ hoành tráng.

“Ma khí này đều đã phong ấn trạng thái tàn tích và hài cốt còn sót lại của bọn họ vào thời khắc bọn họ ngã xuống.”

“Chuyện này chưa từng được tiết lộ ra ngoài.”

Thành ca gật đầu: “Như vậy là tốt nhất!”

Đúng lúc đang định hồi sinh, Mạc Trần lại không yên tâm hỏi một câu.

“Chưởng môn, chỉ còn lại duy nhất một giọt máu cũng không sao chứ?”

Thành ca nghĩ nghĩ một chút: “Chỉ cần là máu của chính bọn họ thì chắc là không sao.”

Ba người đều thở phào nhẹ nhõm, dường như trút được tảng đá lớn ở trong lòng xuống.

“Vậy thì tốt rồi!”

“Xem ra quyết định lúc đầu không hề sai!”

“Sao thế? Quyết định gì cơ?”

Đan Thái cười nói: “Bởi vì ở trong này có đến hơn 750 người chỉ để lại đúng một giọt máu.”

“Ồ?”

Thành ca không khỏi ngạc nhiên.

“Sao lại trùng hợp như vậy được, đều chỉ để lại duy nhất một giọt máu, lẽ nào đã có sự chuẩn bị từ trước rồi ư?”

Mạc Trần vuốt râu, cười ha ha nói: “Đúng vậy, lúc đầu có mấy lần cướp lại hài cốt cực kỳ nguy hiểm. Sau này thì tất cả mọi người, bao gồm cả Kỷ chưởng môn, đều để lại một giọt máu để đảm bảo.”

“Nhỡ đâu sau này chết trận mà không cướp lại được hài cốt.”

“Xem ra việc làm này khá là sáng suốt.”

Thành ca bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc hắn nhìn thấy 876 cái hộp thì cũng âm thầm thấy kỳ lạ.

Trong những trận chiến khốc liệt như vậy, làm sao có thể cướp được không sót một chút tàn tích nào của người đã chết về cơ chứ.

Ai cũng biết là chiến đấu ở cấp bậc này có lẽ có lúc còn trực tiếp xương nát thành tro chẳng còn lại một chút gì.

Cho dù muốn đoạt lại thì cũng bó tay.

Bây giờ hắn mới hiểu, hóa ra hầu hết mọi người đều đã chuẩn bị từ trước rồi.

“Haizz, đúng thật là chẳng dễ dàng gì mà!”

Nghĩ đến lúc đó ai nấy đều mang ý chí chiến đấu dù cho có phải chết, cũng chẳng chắc chắn được rằng chưởng môn là hắn đây còn sống sót không, đó thật sự là quá bi tráng.

Với hắn mà nói, hồi sinh chỉ là một kỹ năng thông thường, nhưng mà giờ phút này, tâm trạng của hắn lại cực kỳ nghiêm túc và nặng nề.

Sau đó hắn lại hạ thêm rất nhiều cấm chế rồi mới cẩn thận nghiêm túc mở chiếc hộp đầu tiên ra.

Hiện ra trước mắt hắn là một ngón tay trắng nõn như ngọc.

Tất cả để được giữ hệt như trạng thái lúc đó, dưới gốc của ngón tay này còn có cả vết máu.

Cùng với việc giải phong ấn ma khí, đáng lẽ máu tươi đã ứ đọng giờ lại bắt đầu chảy ra.

“Đây là Ấn sư tỷ…”

Đan Thái đứng ở phía sau rơm rớm nước mắt, kích động đến mức không nói lên lời, nhưng ngay sau đó đã bị Mạc Trần phất tay ngăn lại.

Hắn không chắc chắn, liệu ngoại giới bị dao động chút thôi thì có ảnh hưởng đến thành công hay thất bại của việc hồi sinh không.

Đối mặt với ngón tay bị cụt kia, Thành ca nhấp kỹ năng hồi sinh.

Mục tiêu: Ấn Tuyết Nhi

Cảnh giới: Ma Vương lục phẩm

Trạng thái: Đã chết

Thời gian chết: 25680134180 ngày trước.

Điểm công đức cần dùng để hồi sinh: 74554

Chết lâu như vậy rồi, đương nhiên điểm công đức cần cho việc này càng nhiều.

Mục tiêu mà hắn từng hồi sinh trước đây thì cũng lắm thời gian tử vong cũng chỉ chưa đến một giờ, cho nên vô cùng rẻ, chỉ cần mấy trăm điểm tích hân là được.

Lần này tính nhẩm một chút thì Ấn Tuyết Nhi cũng chết từ hơn 7000 vạn năm trước rồi, hẳn là nhóm người chết sớm nhất.

Huống chi cảnh giới lại còn cao như vậy.

Hơn bảy vạn công đức thì cũng tương đương với bảy nghìn tỷ điểm tích phân trước đây, khá là đáng sợ đấy.

Nhưng mà hắn vẫn chấp nhận được con số này.

Hắn nhanh tay đổi hết đống tiên khí dưới thất giai và tiên bảo trung phẩm hạ phẩm hốt được từ trận chiến với Vô Cực Động Thiên trước đó thành công đức hết.

Cuối cùng hắn có được 9240 vạn công đức.

Sau đó hắn nhấn lập tức hồi sinh.

Một luồng ánh sáng trắng lóe lên từ ngón tay kia rồi lập tức tỏa sáng rực rỡ.

Việc hồi sinh này không hề giống với trước đây, có lẽ là do cơ thể không hoàn thiện nên thanh thế lần này rất lớn.

Cánh tay nhẵn nhụi của Ấn Tuyết Nhi vừa mới xuất hiện thì Thành ca đã lập tức hạ thêm cấm chế ngăn cách.

Bởi vì hắn phát hiện ra rằng sau khi hồi sinh những người không toàn thây thì mấy người đó đều trần như nhộng.

Bản thân hắn vì việc hồi sinh mà "bất đắc dĩ" phải nhìn có được, chứ đám Đan Thái Ngụy Miêu với Mạc tiên nhân thì thôi đi.

Vậy thì cũng đường đột quá nhỉ?

Sau khi cánh tay hoàn chỉnh được tái tạo, việc hồi sinh lại bắt đầu lan ra những bộ phận khác trên cơ thể.

Một phút sau, đầu của Ấn Tuyết Nhi cũng được tái tạo một cách hoàn chỉnh.

Chiếc mũi nhỏ nhắn, gương mặt tinh xảo, mái tóc đen như suối, nàng vẫn giữ nguyên dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp rạng ngời của năm đó.

Nhưng mà lúc này, nàng vẫn đang ở trong trạng thái nhắm chặt mắt như đã chết vậy.

Ba phút sau, ngón chân cuối cùng của nàng cũng được định hình hoàn chỉnh.

Sau khi hồn phách quay trở về, thân thể dần dần ấm lên, ngay cả hô hấp ổn định cũng bắt đầu xuất hiện.

Thành ca lập tức nhìn chằm chằm vào nàng, cho đến khi cặp lông mi của nàng rung rung, ánh mắt sáng ngời như sao trời mở ra.

"Chào mừng trở lại."

Hắn mỉm cười vẫy tay với nàng.

Sau một hồi bối rối ngắn ngủi, Ấn Tuyết Nhi kích động hẳn lên.

"Chưởng môn!"

"Hu hu hu, sao ngươi lại ở đây vậy?"

"Không phải ta đã chết rồi sao?"

"À đúng rồi, ngươi hồi sinh ta mà, hu hu hu ta nhớ ngươi chết mất…"

"Mấy năm ngay ngươi chết dí ở chỗ nào vậy hả?"

Một loạt câu hỏi kia khiến Thành ca không biết bản thân nên bắt đầu trả lời từ đâu, còn chưa kể đến đôi bàn tay trắng như phấn kia đang nghênh đón hắn.

Quan hệ của hắn và Ấn Tuyết Nhi cực kỳ thân thiết, nhiều lúc còn không thèm phân chia cấp bậc cao thấp.

Cho nên e rằng lời cuối cùng kia khá "bất kính", cơ mà hắn cũng chỉ đành liên tục cười khổ mà thôi.

"Phải phải phải, là lỗi của ta, là do thời gian lần đó ta trị thương hơi lâu chút…"

"Đó mà là hơi lâu à?"

Nàng phẫn nộ lên án, vòng tay kia đã ôm chặt lấy cổ hắn từ lâu, treo cả cơ thể nhẹ nhàng kia của mình lên người hắn.

"Hơn ba nghìn vạn năm đó!"

"Ngươi biết bọn ta lên đây kiểu gì không hả?"

"Ngươi lừa gạt khiến bọn ta khổ quá mà hu hu hu… ta muốn được bồi thường…"

Thành ca thầm nghĩ, đã hơn một triệu năm rồi ấy chứ.

"Được rồi ta đền ta đền mà…"

"Ngươi mặc quần áo trước đi đã, ta còn chưa hồi sinh mấy người khác đâu."

Lúc này Ấn Tuyết Nhi mới rời khỏi người hắn, nhận lấy bộ quần áo mà Thành ca vừa biến ra, tao nhã đến mức không hề bối rối chút nào mà từ từ mặc vào.

Nàng vừa mặc, vừa hỏi Thành ca.

"Chưởng môn, mới nãy ngươi cố ý đúng không?"

Thành ca giả ngu: "Cố ý gì cơ?"

"He he, ta đẹp không?"

"Đẹp, đẹp không gì sánh được."

Ấn Tuyết Nhi làm vẻ mặt ranh mãnh: "Vậy thì nãy ngươi đã nhìn thấy hết, liệu có nên chịu trách nhiệm không nhỉ?"

"Khụ…"

Thành ca ngượng ngùng sờ sờ mũi: "Chúng ta không cần câu nệ mấy cái lễ nghi nam nữ gì đó đâu nhỉ? Huống chỉ chuyện vừa nãy cũng là do khẩn cấp mà."

Ấn Tuyết Nhi gật đầu: “Vậy được, nếu như không có gì thì lúc về ta sẽ nói cho Kỷ sư tỷ biết, sau này còn nói cho cả Lam Đề nữa.”

Thành ca lập tức đau đầu: “Này này, ngươi quá đáng rồi đó nhá, muốn giả vờ làm người bị hại hả?”

“Ha ha ha, dọa ngươi đó.”

“Nhưng nếu như các nàng đồng ý thì ta cũng không ngại gả việc cùng hầu hạ một người chồng với các nàng đâu.”

Nói xong, nàng còn gửi cho Thành ca một nụ hôn gió.

Chương 400.

Thành ca bị nàng ấy xoay cho mòng mòng, đề xuất này sáng tạo quá đấy.

Chỉ là hắn đều không xác định quan hệ rõ ràng với cả Kỷ Linh Hàm hay Lam Đề, bây giờ nghĩ đến việc lập hậu cung thì thật sự quá xa vời.

Nhất là còn chưa tìm được Lam Đề, làm sao bản thân mà có thể nghĩ như thế được.

Ôi xấu hổ chết mất!

Đột nhiên hắn nghĩ tới Mâu Vũ.

Nhớ đến khoảng thời gian hai người ngầm hiểu lẫn nhau đó, “oán niệm luân hồi” chôn sâu trong lòng.

“Bỏ đi, sứ mệnh của ta là làm màu trang bức.”

“Chuyện khác thuận theo tự nhiên vậy.”

Sau khi Ấn Tuyết Nhi mặc quần áo tử tế, Thành ca mới phất tay bỏ cấm chế.

Ba người đã đợi ở ngoài từ lâu, nhìn thấy nàng thì kinh ngạc chạy đến.

“Sư tỷ, người sống lại rồi!”

“Ha ha ha, tốt quá rồi.”

“Ồ, các ngươi vẫn còn ở đây hả?”

Sau khi đoàn tụ, mọi người lại ôm đầu thở dài.

Sau đó không hề ngoài ý muốn mà bước vào giai đoạn nịnh nọt Khương chưởng môn.

“Khương chưởng môn thật sự đúng là thần thông quảng đại, người chết hơn 70 triệu năm rồi mà vẫn còn hồi sinh được.”

“Thật sự không tin nổi, đúng là kỳ tích.”

“Có Khương chưởng môn dẫn dắt, mẹ cũng không lo lắng con đường sau này của ta nữa rồi.”

“Người nói cái gì vậy, đã qua bảy nghìn vạn năm rồi ư?”

Ấn Tuyết Nhi sửng sốt, sau đó nhìn kỹ cảnh giới của ba người kia thì lập tức hoang mang.

“Đù má, hai người Đan Thái, Ngụy Miêu đã là Ma Vương cửu phẩm rồi ư?”

“Còn lão Mạc, sao mà ta lại không nhìn thấy cảnh giới của người vậy?”

“Không lẽ là Chuẩn Đế?”

“He he, lão phu cũng chỉ là Chuẩn Đế trung kỳ mà thôi, thăng tiến chậm…”

Mạc tiên nhân cũng rất biết cách làm màu, rõ ràng là khoe khoang, còn cố ý nói mình không tốt lắm.

Điều này khiến cho Ấn Tuyết Nhi chịu đả kích lớn.

Chịu không nổi mất!

Năm đó trong Phi Tiên Môn nhiều người như vậy, cũng chỉ có ba người là Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần còn có thể mạnh hơn nàng một bậc.

Tiếp đến đội thứ hai thì là nàng và La Viễn, Đường Như, Lục Phàm và bốn kẻ lấy được kịch bản của nhân vậy chính kia.

Lúc chết, nàng đã là Ma Vương lục phẩm, Đan Thái mới chỉ là Ma Vương nhị phẩm thôi!

“Chưởng môn, người phải làm chủ cho ta.”

Đau lòng xong, nàng nhìn chằm chằm vào Khương chưởng môn.

“Tất cả đều do ngươi gây ra.”

Thành ca ngơ ngác: “Mắc mớ gì tới ta?”

“Ai bảo người không hồi sinh sớm hơn, nếu người hồi sinh sớm chút thì đã là Chuẩn Đế rồi.”

“Không được, ngươi phải đền cho ta.”

Trong lòng Thành ca thầm mắng, ngươi còn vô lý hơn được nữa không hả?

Ngay sau đó, Ấn Tuyết Nhi có phát hiện mới.

“Oa không phải chứ? Ba người họ đều có tiên khí bát giai và tiên bảo cực phẩm kìa.”

“Chương môn ngươi tặng đây mà.”

Nàng không ngốc, liếc mắt một cái là nhìn rõ rồi.

Mạc trưởng lão thì cũng thôi đi, chỉ dựa vào đám hàng loại hai như Đan Thái và Ngụy Miêu mà cũng được thay toàn bộ trang bị lên bát giai như vậy ư?

“Chưởng môn, ngươi không ngại sao?”

“Người ta mới hồi sinh, hai bàn tay trắng, không có cái gì cả…”

Nhìn dáng vẻ đáng thương nước mắt rơi lã chã của nàng, Thành ca khóc không ra nước mắt.

Trang bị đó có được bằng cách tiêu diệt năm Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên, bây giờ hắn đã tặng bốn bộ đi rồi.

Bộ cuối cùng để để dành cho Lâm Ninh, nhưng xem ra bây giờ không giữ được nữa rồi.

Dưới ánh mắt tình thương mến thương phẫn uất của em gái kia, hắn chỉ đành giao bộ tiên giáp, tiên khí bát giai và tiên bảo cực phẩm.

Không còn cách nào khác, Thành ca là kẻ phàm phu tục tử, đành phải chịu thua nàng thôi.

Cuối cùng còn đưa cho nàng hàng trăm bình tiên dược bát giai, đền bù cho “tổn thất” bảy nghìn vạn năm của nàng.

Có thể vơ vét hết đồ trong tay Khương chưởng môn, đúng thật là chỉ có nàng.

Ba người ở bên kia sửng sốt, đúng là Khương chưởng môn súng ải dung túng cho Ấn sư tỷ thật đấy.

Sau đó Khương chưởng môn bắt đầu hồi sinh những người khác.

Hầu hết những môn đồ này đã ngã xuống năm nghìn đến bảy nghìn vạn triệu năm.

Cái giá hồi sinh cũng không hề thấp, tầm khoảng năm vạn đến bảy vạn công đức.

Hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may mà sau khi đến thượng tiên giới đã tiêu diệt Vô Cực Động Thiên trước.

Không chỉ nhận được công đức để hồi sinh mà còn nhận được trang bị.

Tính như vậy, Vô Cực Động Thiên vừa vặn lấp đi thâm hụt lần này.

Các đệ tử lần lượt được hồi sinh.

“Chương môn, sao lại là ngươi?”

“Oa oa oa, cuối cùng ngươi cũng quay về rồi!”

“Bọn ta nhớ ngươi muốn chết đi được…”

“Biết ngay nhất định có thể gặp lại ngươi mà.”

“Khương chương môn đã báo thù cho chúng ta, giết chết Hàn Nhạc Chuẩn Đế - chưởng môn của Vô Cực Động Thiên rồi.”

Thành ca không ngẩng đầu, chuyển tiếp: “Ồ ngươi nói hắn hả, ta xử lý xong hắn rồi.”

“Hả? Không phải sao?”

“Được rồi được rồi, ở đó đi, ta đang bận.”

Người được hồi sinh ngày càng nhiều, dường như lần nào Thành ca cũng đều bị ôm một cái, hắn cũng quen dần rồi

Dù sao những đệ tử đó không kìm chế được sự phấn khích vui sướng.

“Diệp sư tỷ, người cũng sống lại rồi, tốt quá!”

“Năm đó khi biết tin ngươi chết, ta còn cố ý đánh đến Sâm La Huyết điện để báo thù cho ngươi, kết quả lại…”

“Mục sư đệ, đa tạ ngươi rất nhiều.”

Trong sơn động lớn như vậy, mọi người quây quần bên nhau vừa khóc vừa cười, không khí vô cùng ấm áp.

Khi biết được đã đã năm sáu nghìn vạn năm đã trôi qua, ai cũng luyến tiếc cảnh giới bị thụt lùi, nhưng chẳng mấy chốc đã vực lại tinh thần.

“Ha ha bây giờ Khương chưởng môn đã trở lại, chúng ta không còn phải sợ cái gì nữa.”

“Đúng vậy, có lão nhân gia ngươi ở đây, chúng ta sẽ bắt kịp nhanh thôi.”

“Đúng thế, chúng ta lại có thêm cái đùi để ôm.”

“E hèm, các ngươi không nên lười biếng.”

Mạc Trần ngắt lời, nói một cách nghiêm túc: “Chưởng môn hy vọng mọi người có ý chí tiến thủ, giống như năm đó, hãy dựa vào chính mình nhiều hơn.”

Hắn ta vừa nói, mọi người mới đổ dồn chú ý tới cái thân đầy trang bị hào nhoáng kia.

Bỗng chốc, trợn tròn mắt nhìn.

“Ủa, Đan Thái sư thúc và Ngụy Miêu sư huynh đã có tiên khí bát giai rồi?”

“Lẽ nào Phi Tiên môn của chúng ta phát đạt rồi sao?”

“Không đúng, ngay cả Ấn sư thúc cũng có.”

“Đúng rồi, ta nhớ Ấn sư tỷ ngã xuống sớm hơn chúng ta mà.”

“Có phải đây là…”

Mọi người cùng quay đầu nhìn về nơi hồi sinh đang bị cấm chế ngăn cách kia.

Khỏi đoán cũng biết, đều là Khương chưởng môn tặng.

Lúc này Thành ca đã hồi sinh đệ tử cuối cùng.

867 người, không thiếu người nào, tất cả đều đã hồi sinh.

“Tốt rồi, bây giờ tất cả mọi người đều đã sống lại.”

Nhìn đám đệ tử vừa thân quen vừa đáng yêu, Thành ca trở nên phấn khích.

“Ta có vài lời muốn nói.”

“Mỗi người hãy nhỏ ra một giọt máu phong ấn nó, sau đó muốn làm gì cũng được.”

“Nhưng ta cần phải nói trước, ở bên ngoài bị người khác bắt được, nếu chưa chết thì hồi sinh sẽ không có hiệu lực.”

Thành ca xua tay.

“Ấn Tuyết Nhi, việc này giao cho ngươi quản lý.”

Đối mặt với lời giao phó của hắn, Ấn Tuyết Nhi vô cùng nghiêm túc.

Mọi người còn tưởng hắn sẽ ban bố quy tắc mới, ai ngờ lại nói ngụ ý là các ngươi cứ chơi bời thoải mái, có chuyện gì thì cứ để ta lo.

Mọi người đều nghiêm túc lắng nghe lời dạy bảo của chưởng môn.

Người chưởng môn như thế này tìm ở đâu đây?

“Ha ha mấy lời này đúng là bá đạo.”

“Vậy nhất định phải theo Khương chưởng môn, chèo thuyền xưa nay không cần mái chèo, dựa hết vào sóng được chứ?”

Chương 401.

Sau một hồi vui vẻ, Thành ca phát hiện ai cũng nhìn mình với ánh mắt mong chờ.

Cứ phải gọi là gào khóc đòi ăn.

Nhìn thấy mỗi người thân không có tí của cải gì nên hồn, sao mà lại không hiểu ý của bọn họ chứ.

Chỉ là bọn họ không mặt dày như Ấn Tuyết Nhi, không nói thẳng ra.

“Ai da, các ngươi chết một lần, đại gia như ta cũng sắp phá sản rồi.”

Dù là nói thế nhưng vì các đệ tử đáng yêu của mình, hắn cũng rất sẵn lòng.

Trong Vô Cực Động Thiên có hơn trăm tên Tiên Vương, thứ mà mỗi người dùng đều là tiên giáp tiên khí thất giai, ngoài ra còn có tiên bảo thượng phẩm.

Mà những Tiên Tôn với thiên phú dị thường, có hơn 100 người được trang bị thất giai.

Bây giờ hắn chỉ có thể lấy hết ra.

Đệ tử đời thứ hai và ba đều có phần, còn đệ tử đời thứ tư thì đành thuận theo số phận.

Thật ra, trước đó hầu hết nhóm Ma Vương của Phi Tiên môn đều không có tiên khí thất giai.

Lần này coi như là cải tiến tập thể.

Hơn 300 người hớn hở thay trang bị mới, còn lại vài trăm người thì thất vọng ê chề.

Thành ca giơ tay: “Hết cách rồi, lần này ta chỉ tiêu diệt mỗi Vô Cực Động Thiên thôi, chỉ có nhiêu đó.”

“Qua một thời gian, nghĩ cách kiếm thêm vậy.”

Mọi người từ chìm trong thất vọng nghe xong cũng sốc đến tận mang tai.

“Cái gì?”

“Chưởng môn tiêu diệt Vô Cực Động Thiên rồi á?”

“Đù má, một môn phái lớn như Vô Cực Động Thiên cũng bay màu rồi ư?”

“Không hổ danh là chưởng môn, quả nhiên đã ra tay thì không phải là tầm thường.”

Cái này cũng quá đỉnh cao rồi, hơn 800 Ma Vương cung cấp cho Thành ca một lượng lớn giá trị kinh sợ.

Tính sơ sơ là được cộng thêm hai nghìn vạn công đức.

Thành ca suy ngẫm, cái này ít nhất cũng có tí vốn.

Đệ tử ở đây đều là cảnh giới cấp cao, là đối tượng hoàn hảo để dọa cho kinh sợ, xem ra sau này phải nghĩ ra nhiều thứ hay ho hơn mới được.

“Được rồi, diễn biến chi tiết các ngươi có thể hỏi Mạc trưởng lão.”

“Ngoài ra còn có một việc, nơi này chính là Thương Long cốc, sau này ta sẽ xuất hiện với tư cách là Thương Long Đại Đế.”

“Các ngươi phải giả vờ không quen biết ta.”

Lệnh vừa ban xuống, khiến mọi ngươi hoang mang tột độ.

Vì thế Mạc tiên nhân ra mặt, nói ra ba lý do mà hắn tự cho là mình thông minh mới nghĩ ra lần trước một lần nữa.

Mọi người giờ mới hiểu “mưu đồ lâu dài” và “lương khổ dụng tâm” của chưởng môn.

Người này đến người khác gật đầu răm rắp, thể hiện nhất định phối hợp.

Nhất là Ấn Tuyết Nhi, tích cực lớn tiếng đáp ứng.

“Phải thi hành nghiêm chỉnh mệnh lệnh của chưởng môn.”

“Ai dám tiết lộ thân phận của chưởng môn cho Kỷ sư tỷ và Lâm Ninh, lão nương nhất định không tha.”

“Đây chính là vì chưởng môn cùng nhau rách vách khó khăn, các ngươi phải chú ý cho ta một chút.”

Thành ca thậm chí còn nhìn thấy tia mừng thầm trong mắt nàng.

Nhất thời có chút buồn bực.

Mạc Trần, Đan Thái, Ngụy Miêu, lúc trước tiếp nhận mệnh lệnh này, đều tỏ vẻ bực bội.

Sao mà ngươi lại vui thế?

Không lẽ giả vờ không quen biết ta rất hợp với ý ngươi hả?

“Nhưng nhiều người chúng ta hồi sinh thế này, làm sao có thể giải thích được với Kỷ sư tỷ đây?”

Nhất thời, hơn 800 người đồng loạt đưa ra kế sách.

Cuối cùng Thành ca tự mình đưa ra quyết định.

“Các ngươi chỉ cần nói đây chính là thiên phú của Thương Long Đại Đế.”

“Dù sao rốt cuộc Cửu Văn Thương Long có những thiên phú gì, nhưng tộc khác cũng không rõ lắm.”

Những người khác gật đầu nhận lệnh, dưới sự dẫn dắt của ba người Mạc Trần, lần lượt bay về Phi Tiên môn.

Nhìn họ rời đi, Thành ca rời khỏi sơn động, định quay về Long Đế cung của mình.

Nhưng lúc này bên tai truyền đến tiếng cười.

“Thật sự nghĩ không ra, Thương Long Đại Đế lại có thần kỹ hồi sinh này.”

Âm thanh lanh lảnh phía sau có chút mềm mại dễ nghe, mang theo chút đùa cợt.

Giống như một đại tỷ phúc hắc nham hiểm kề bên tai thì thầm.

Thành ca giật mình, nhưng nhìn xung quanh không thấy gì.

Giọng nữ truyền đến vẫn đầy ý cười cợt.

“Không cần tìm ta, ta ở bên cạnh ngươi.”

Thành ca phóng thích thần niệm, nhưng hoàn toàn vô hiệu.

Người kia dường như không hề tồn tại, mà lại giống như tồn tại ở khắp mọi nơi.

“Vậy thì người hiện hình đi.”

“Chưa phải lúc.”

“Được thôi, tùy ngươi.”

Khương chương môn nhún vai thể hiện không quan tâm.

“Thích theo dõi thì cứ theo dõi đi.”

Hiển nhiên giọng nói trong bóng tối cũng có chút bất ngờ, xem ra người đó cũng không ngờ tới tình huống này.

“Ngươi không sợ?”

“Sợ cái gì?”

Ta đây còn không sợ chết, cho nên đương nhiên cũng không sợ có người sát hại mình.

Thậm chí hắn còn ước ấy.

“Xem ra ngươi có rất nhiều bí mật.”

“Từ ngày đầu tiên người vào Thương Long cốc, ta đã ở bên cạnh ngươi quan sát, không rời nửa bước.”

“Bao gồm cả việc ngươi tắm tiên, ta đều nhìn thấy rõ từng tí một.”

Vừa nãy Thành ca – kẻ tỏ vẻ còn chả quan tâm, giờ lại lập tức nhảy dựng lên.

“Đù má không phải chứ?”

“Nữ yêu kia còn không mau cút ra đây nhận tội!”

“Bồi thường cho ta, cũng phải cho ta nhìn mặt mới công bằng.”

“Ha ha ha…”

Giọng nữ trong bóng tối không biết xấu hổ mà cười vang lên.

“Không phải là ta không muốn, chỉ là ta không làm được.”

“Tại sao?”

“Ta căn bản không có thể xác, chỉ còn có ý niệm.”

“Ra thế, vậy rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ngươi đoán xem?”

“Ta đoán…”

Thành ca trợn mắt, cố tình nói ác ý: “Ta nghĩ cô là một nữ yêu háo sắc cô độc ngàn năm, bởi vì lúc sống không có được người mình yêu, nên sau khi chết mới âm thầm lén lút nhìn trộm khắp nơi.”

“Gan ngươi cũng lớn lắm…”

“Dù sao người cũng chỉ là một ý niệm, cũng không bứt nổi một cộng lông của ta.”

“À thế à, nếu như ta nói cho ngươi biết Thương Long cốc này là của ta, Thương Tật, Thương Khung đều đã từng là thuộc hạ của ta thì sao?”

Thành ca thản nhiên hỏi lại: “Thì?”

Đột nhiên ngay sau đó, hắn hoang mang.

Nhìn xung quanh cực kỳ khó tin.

“Ngươi, lẽ nào ngươi là Thương Long Đại Đế kia sao?”

Tiếng cười của nữ nhân trong bóng tối phát ra lanh lảnh.

“Không tệ không tệ, thật hiếm khi ngươi có thể biểu cảm hấp dẫn như thế, có chút đáng yêu.”

“Không phải chứ…”

Thành ca đờ hết cả người.

Nữ nhân ở nơi tối tăm này hóa ra lại là Thương Long Đại Đế tiếng tăm lẫy lừng sao?

Lẽ nào một trong ba vị vua của Long tộc như Thanh Long Đại Đế, người khống chế quy tắc tốc độ trong truyền thuyết, cũng là người có thể một mình tiêu diệt ba bốn vị Tiên Đế, Ma Đế mạnh mẽ của nhân tộc?

Ở thời kỳ đỉnh cao, từng chỉ huy hàng trăm Chuẩn Đế và hàng vạn Long Vương của Thương Long tộc, Thương Long Đại Đế tung hoành tiên giới lại là nữ nhân ư?

À không đúng, là Mẫu Long?

Hơn nữa còn là Mẫu Long phúc hắc mặt dày không biết xấu hổ, không chút kiêng kỵ.

Điều này đúng là không thể nào tin nổi.

Tam quan của Thành ca vỡ vụn.

Trước đó vị Thương Long Đại Đế trong tưởng tượng của hắn là một vị uy nghiêm lỗi lạc, thần thái vô cùng mạnh mẽ mà sâu lắng, là hình ảnh của một con rồng già khổng lồ xuất hiện mang theo uy mãnh ngợp trời.

Chính là xuất trận khiến cho thiên hạ biến sắc trùng trùng điệp điệp vạn long quy phục không hé nửa lời.

Mở miệng chính là “hậu bối, ta chính là tổ tiên của tộc Thương Long…”

Kết quả lại là cái thể loại này hả?

Chương 402.

“Có vui mừng không?”

“Có ngạc nhiên không?”

Vị Thương Long Đại Đế này rảnh rỗi thật đấy, dường như đang quan sát biểu cảm vô cùng kinh ngạc của hắn một cách ác ý.

Thành ca khó khăn nuốt nước bọt.

“Quá vui mừng, quá ngạc cmn nhiên luôn.”

Cho dù là một người tâm lặng như nước như hắn cũng cảm thấy khó mà tiêu hóa được tin tức này.

Trong lịch sử, cả tộc Thương Long chỉ mới xuất hiện đúng một vị Long Đế, Thành ca được xem như vị thứ hai.

Trong thời gian này, cũng có lúc hắn sẽ nghĩ đến vị Thương Long đời đầu lúc mà tiên giới còn sơ khai.

So với vị kia, thì mình còn kém rất nhiều.

Bản thân hắn cũng không phải là người Long tộc, cảnh giới còn chưa tới cả Chuẩn Đế.

Thậm chí hắn còn tưởng tượng một hồi, xem dáng vẻ thật sự của Long Đế khi xuất hiện là như thế nào, có phải nên bắt chước một chút hay không.

Bây giờ xem ra…

Đúng là như cớt!

So với một Long Đế tiếng tăm lẫy lừng như nàng thì tên giả mạo như hắn lại còn giống Long Đế hơn đấy chứ?

“Ngươi thật sự là Thương Long Đại Đế ư?”

Trước đó, Thành ca thật sự đã từng hỏi Thương Tật về cuộc đời và tình hình của Long Đế.

Nhận được câu trả lời chính là, hắn cũng không biết, nhưng tin chắc là không chết, chẳng qua chỉ là 50 tỷ năm qua chưa từng xuất hiện mà thôi.

Lúc đó Thành ca oán thầm, thế thì không phải coi như chết rồi à?

“Xem ra ngươi vẫn là không tin…”

Cái giọng lười biếng của nữ nhân kia mềm mại đến tận xương tủy, khiến người ta tê dại một trận.

Chỉ chốc lát sau, xa xa truyền đến một trận gió dữ dội.

Chỉ thấy bọn người Thương Tật, Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương - một đám Chuẩn Đế cao cấp lao tới bên này bằng một tốc độ nhanh khủng khiếp.

Ngay khi vừa tới nơi, mấy vị này đã kiếm tìm khắp nơi, giống như là phát điên vậy.

“Đại Đế, là ngươi sao?”

Thương Tật run rẩy gọi, trong mắt rồng hiện lên vẻ vừa mong đợi vừa khó mà tin được.

“Ta vừa mới cảm nhận được là ngươi đang triệu hồi…”

Thương Khung cũng không sao giữ được bình tĩnh, con rồng trầm mặc này lúc này lại toàn thân run rẩy.

“Ngươi thật sự… vẫn còn trên đời sao?”

“Thương Thành đã đánh thức những niềm tiếc nuối trong ta!”

Giọng nữ ấy lại vang lên, rõ ràng vẫn là nàng, nhưng mang lại cho Khương Thành cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Âm thanh kia trầm ấm mà oai nghiêm, rõ ràng không có bất kỳ tiên lực với sự uy hiếp nào, nhưng lại có khí phách khiến hàng vạn linh hồn phải cúi đầu!

Trước kia lúc nàng nói chuyện, tựa như gió thổi bên tai.

Mà bây giờ, mỗi người và nàng dường như bị ngăn cách cả một cái thế giới, mãi mãi không thể nào chạm tới, chỉ có thể ngước nhìn và tôn thờ.

Bịch, bảy vị Chuẩn Đế quỳ xuống không chút do dự, sau đó cả người bò rạp trên mặt đất.

“Bái kiến Thương Long Đại Đế!”

“Xin ngươi thứ tội, lập hắn làm Long Đế tân nhiệm, là chủ ý của chúng ta.”

“Không sao!”

Nàng mở miệng lần nữa, dường như một lời tiên tri.

“Ta rất hài lòng.”

“Từ nay về sau ngươi phải phụ tá hắn giống như phụ tá ta vậy.”

“Lui ra đi!”

Đáng lẽ mấy vị có máu mặt như Thương Tật với Thương Khung, Dực Không vẫn còn vô số vấn đề muốn hỏi nàng.

Ví dụ ngươi bây giờ là trong trạng thái như thế nào, là bị ngã xuống rồi chỉ còn một hơi tàn hay bị mắc kẹt ở chỗ nào, hoặc là bị thương nặng .

Nhưng mà sau khi hai chữ “lui ra” được thốt ra, bọn họ lại lui xuống không chút do dự.

Một chữ cũng không dám hỏi nhiều.

Vừa nhìn đã vừa kính vừa sợ đến tột cùng, coi lời nàng nói như lý tưởng để tôn thờ.

Cho đến tận khi đám người có tiếng nói kia lui ra, nàng mới lại mở miệng.

“Thế nào, bây giờ tin chưa, tiểu đệ đệ?”

Mà lần này, giọng điệu của nàng lại quay về vẻ lười biếng thiếu nghiêm túc trước đó.

“Tin rồi…”

Thành ca nhếch khóe miệng, chỉ cảm thấy trong đầu như đang có hàng vạn con ngựa phi rầm rầm qua, đúng là cmn mà.

Vậy mà nàng lại thật sự là Long Đế.

“Ngươi ở trước mặt bọn họ cũng uy phong thật đấy nhỉ.”

Nếu như ngay từ đầu Thương Long Nữ Đế đã có phong thái như thế này, thì hắn đã sớm tin rồi.

Giọng nữ trong bóng tối nghe có chút buồn chán bất lực thở dài.

“Ta cũng không muốn như thế này đâu.”

“Nhưng mà bọn họ bình thường từng người từng người đều vừa nghiêm túc vừa cổ hủ, chán muốn chết, căn bản là không nói đùa được, ta có thể làm gì chứ”

“Nếu như bọn họ đã thích một Long Đế như thế, vậy thì ta sẽ cho bọn họ thỏa mãn.”

“Vẫn là tiểu đệ đệ ngươi thú vị hơn, mấy ngày nay ta vẫn luôn quan sát ngươi, thật sự là càng nhìn càng hài lòng, càng nhìn càng thấy thích, ha ha…”

Thành ca có thể tưởng tượng ra cảnh một con rồng cái đang liếm môi với đôi mắt sáng quắc, nhất thời không khỏi ớn lạnh một trận.

“Thôi khỏi thôi khỏi, ta cám ơn sự ưu ái của ngươi, sau này có thể không nhìn trộm ca không.”

“Tiểu đệ đệ, lời này của ngươi làm tỷ tỷ rất đau tim đấy!”

Miệng nàng thì nói là đau lòng, nhưng trong giọng nói không cảm nhận được chút mất mát nào, ngược lại còn đắc ý khoe khoang.

“Hình dạng con người của tỷ tỷ rất là đẹp đó nha, năm đó kết bạn với Băng Phượng trốn sang nhân tộc bên kia, cả hai còn đều được bầu là năm đại mỹ nữ tiên giới đấy!”

“Lúc ấy không biết có bao nhiêu tiểu tiên mê hoặc hai chúng ta đến thần hồn điên đảo, bây giờ trong số bọn họ có không ít người nói không chừng đều đã trở thành Tiên Đế rồi?”

“Bị ta ngắm một chút, ngươi cũng không thiệt gì mà.”

Hầy

Mấy lời nói bậy của Thành ca nhiều quá nên hắn cũng không biết nên chửi bậy với đâu trước đây.

Hắn đột nhiên mới phản ứng lại.

“Ngươi biết ta là người sao?”

Thương Long Nữ Đế nói một cách đương nhiên: “Đương nhiên rồi, từ giây phút ngươi bắt đầu tiến vào Thương Long

cốc, ta đã nhìn ra ngươi chỉ là một người vô tình có được huyết mạch Thương Long.”

“Không phải chứ đại tỷ…”

Thành ca lại ngạc nhiên lần nữa, vị Thương Long Nữ Đế này biết hắn là người, thế mà còn đồng ý cho hắn làm Long Đế đời tiếp theo?

Còn để mấy vị quyền cao chức trọng như Thương Tật, Thương Khung sau này tận lực phò tá cho hắn?

“Ha ha ha! Tỷ tỷ ta chỉ quan trọng kết quả huyết mạch, cho dù ngươi vốn là người tộc nào, lấy được huyết mạch kiểu gì, mấy cái đó cũng không quan trọng.”

“Dù sao tiểu đệ đệ ngươi bây giờ đã trở thành Thương Long người tộc.”

“Đây có lẽ là vận mệnh đã sắp đặt đó…”

Dã tâm của đại tỷ ngươi cũng thật là lớn.

Bị một kẻ sống không biết đã bao nhiêu năm gọi là đệ đệ, Thành ca cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, thậm chí còn cảm thấy được chiếm tiện nghi?

Nhưng mà…

“Ngươi gọi ta là đệ đệ cũng không sao, nhưng có thể đừng thêm chữ tiểu được không?”

“Vì sao chứ?”

“Đây là vấn đề về nguyên tắc!”

Thương Long Nữ Đế cười ẩn ý: “Hiểu rồi hiểu rồi…?”

Cmn ngươi lại nói hiểu rồi, ngươi rốt cuộc là hiểu được bao nhiêu?

“Cho nên ngươi bây giờ là đang sống hay chết vậy?”

“Không phải chết cũng không phải sống.”

“Có thể nói tiếng người được không?”

Trong bóng tối Thương Long Nữ Đế thở dài, hiếm khi thấy tâm trạng trùng xuống như vậy.

“Chính bản thân ta cũng không biết mình bây giờ có được coi là còn sống hay không.”

“Nói sao nhỉ? Chẳng lẽ ngươi là bị người ta đánh thành trạng thái bị thương nặng?”

Như sự nhìn nhận của Thành ca, có lẽ vị Thương Long Nữ Đế này cũng đã từng cùng loại với Mạc tiên nhân, bởi vì đánh nhau bị thua, bị người ta đánh cho chỉ còn một chút tàn hồn?

“Ngươi đúng là coi thường người tỷ tỷ như ta đấy, ta có vô dụng như vậy sao?”

Trong bóng tối, Thương Long Nữ Đế chầm chậm nói: “Đừng quên, ta đã từng khống chế quy tắc tốc độ, người có thể tiêu diệt ta trên thế gian này, còn không tồn tại.”

Lời này nhẹ nhàng một câu, lại làm cho Khương Thành cảm giác càng khí thế hớn so với lúc nàng gặp Thương Tật, Thương Khung.

Có lẽ, đây mới là khí phách nên có của Thương Long Đại Đế?

Nàng nói đúng, nếu như có thể khống chế quy tắc tốc độ, cho dù bị bao vây tấn công, cho dù không đánh lại, chắc hẳn là nếu muốn đi thì vẫn có thể đi được.

Giống như trước kia hắn “biểu diễn khắp nơi” ở trung tiên giới, dù những người khác bao vây chặn đánh cũng không thể ngăn được, trừ phi là hắn tự nguyện dừng lại.

“Vậy thì sau đó xảy ra chuyện gì, ngươi sao lại biến thành bộ dạng như này?”

“Ta bị tốc độ quy tắc dung hợp.” Thương Long Nữ Đế nói một cách khoan thai.

Chương 403.

“Dung hợp?”

Thành ca còn xa mới đạt tới trình độ này.

“Ta chỉ từng nghe nói rằng Tiên Đế có thể tương hợp với một quy tắc, sau đó trở thành một hóa thân của quy tắc đó.”

“Ngươi nói đúng rồi đó.”

Tiếng Thương Long Nữ Đế vang lên.

“Nhưng lúc ấy ta đang theo đuổi cảnh giới cao hơn thế.”

“Còn có cảnh giới cao hơn?”

Thành ca hơi ngu người, chẳng lẽ Tiên Đế không phải mạnh nhất à?

“Ta cũng không rõ nữa.”

Giọng điệu của Thương Long Nữ Đế hơi không chắc chắn.

“Ngươi cũng không biết, vậy ngươi còn đột phá cái gì chứ?”

“Lúc đó, hai tộc Tiên Ma dần dần nổi dậy, áp lực đối với Long tộc chúng ta cũng ngày càng lớn.”

Thương Long Nữ Đế nhớ lại nói: “Lúc ấy, tam đại Long Đế của chúng ta đã chọn ba con đường khác nhau.”

“Ba đường nào?”

“Kim Long chủ trương tấn công toàn diện, lấy cứng chọi cứng với hai tộc Tiên Ma.”

“Thanh Long thì cho rằng thời đại của Long tộc chúng ta đã hết, chúng ta cần phải nhận rõ tình thế mà thu hẹp lãnh thổ của mình lại.”

Tuy không vừa lòng với Thanh Long Đại Đế cho lắm, nhưng trong thâm tâm Thành ca không thể không thừa nhận, Thanh Long Đại Đế này rất bình tĩnh và biết cách phán đoán tình thế.

Có đôi khi đại thế xảy ra, việc cưỡng ép ngăn chặn cũng đã định trước bị nghiền nát thành từng mảnh rồi.

Sự trỗi dậy của hai tộc Tiên Ma chính là xu hướng chung.

Theo tình thế mà làm, chúng ta mới có thể có được một đường sống trong những lỗ hổng.

Và câu nói tiếp theo của Thương Long Nữ Đế cũng đủ chứng minh hậu quả của việc cưỡng ép ngược tình thế.

“Cuối cùng thì Kim Long đại ca đã chết trong trận chiến, chết đến không còn gì một chút tro tàn nào.”

Thành ca hỏi: “Còn ngươi?”

“Ta hả?”

Nàng cười khẽ: “Ta tưởng rằng còn một cảnh giới ở phía sau, cho nên tiếp tục tăng cường mức dung hợp giữa bản thân và quy tắc tốc độ.”

“Ảo tưởng có thể trở nên mạnh hơn, trở thành một kẻ khống chế quy tắc một cách triệt để, sau đó đứng ra dọn sạch mọi thứ.”

“Nhưng cuối cùng ta đã thất bại.”

“Ta đã bị quy tắc tốc độ cắn nuốt dung hợp và trở thành một phần của nó.”

“Nếu không phải vào những giây phút cuối ta phân một ý niệm ra và trốn trở lại Thương Long cốc thì ta đã biến mất hoàn toàn rồi.”

“Bởi vì sự vắng mặt của ta nên cuối cùng Thương Long tộc bị thiệt hại nặng nề nhất trong chuỗi đại chiến.”

Nàng nói rất nhẹ nhàng nhưng Thành ca thì xúc động không thôi.

Trong ba vị Long Đế của Long tộc, Kim Long bốc đồng xốc nổi, Thanh Long thì tỉnh táo trước hiện thực.

Mà vị Thương Long Nữ Đế này lại là người có trí tưởng tượng lãng mạn và thích mơ mộng.

Bởi vì lựa chọn khác nhau nên cuối cùng cả ba đã có những kết cục khác nhau.

Hắn suy nghĩ một hồi mới tiếp tục hỏi: “Không thể dung hợp quy tắc sao?”

Thương Long Nữ Đế nói: “Có thể dung hợp, hơn nữa nhất định phải dung hợp, nếu không sẽ không thể trở thành Đế.”

“Quy tắc là ở đó.”

“Ai có mức độ dung hợp cao nhất và được nó công nhận trước tiên, thì người đó có thể trở thành hóa thân của nó và trở thành Tiên Đế.”

“Người đến sau chỉ có thể trở thành Chuẩn Đế.”

“Nhưng không ai có thể coi nó là vật riêng của mình được. Nó cũng không thuộc về bất kỳ sinh linh nào. Lúc đó, ta quá tham

vọng muốn trở thành chủ nhân của nó…”

“Thực lực của ba vị hoàng đế Long tộc chúng ta vốn mạnh hơn nhiều Tiên Đế là nhân tộc, bởi vì chúng ta sinh ra đã làm bạn với nó, ngay từ khi sinh ra, chúng ta đã sớm được nó công nhận.”

Hóa ra là như vậy.

Thành ca chợt hiểu ra.

Trước đây, hắn luôn cho rằng bản thân Tiên Đế chính là một đạo quy tắc.

Bây giờ có vẻ như Tiên Đế thực sự chỉ là người phát ngôn các quy tắc trên thế gian.

Và Chuẩn Đế là người phát ngôn ở cấp tiếp theo.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, lúc trước Cửu Diễm Tiên Đế khống chế quy tắc hỏa. Sau khi mình giết hắn, quy tắc hỏa chi vẫn tồn tại trên thế gian, chúng không bị biến mất cùng với cái chết của hắn ta.

Có lẽ ai đó đã trở thành người phát ngôn mới của nó, đúng không?

“Bây giờ có cần ta hồi sinh ngươi lại không?”

“Ha ha.”

Thương Long Nữ Đế cười sảng khoái.

“Thật khó có được phần tâm ý này từ tiểu đệ đệ nhà ngươi nha, nhanh như vậy đã bị mị lực của ta đây chinh phục rồi, ngươi muốn làm gì đó cho ta phải không?”

Mặt Thành ca đầy vạch đen.

Chinh phục cái đầu ngươi, ngươi còn không xem lại mình đi, lấy cái gì để chinh phục?

Dù có thật sự thuộc top năm mỹ nhân trong tiên giới thì cũng phải tiếp xúc “gần gũi” trước mới được chứ?

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn làm ngươi sống lại, Thương Long tộc sẽ không cần ta làm trụ cột nữa, trời sập thì có ngươi chống.”

Đây thực sự là suy nghĩ của Thành ca.

Thật là làm khó người lười biếng như hắn, trông cậy vào hắn vì sự hưng suy của một tộc mà ra mặt bôn ba.

Thương Long Nữ Đế không hề tức giận, ngược lại còn cười hỏi: “Ngươi có biết hậu quả của việc làm cho ta sống lại không?”

“Còn có thể có hậu quả gì chứ?”

“Với sự kiểm soát tốc độ của Thương Long, nếu muốn trở thành Thương Long Đại Đế chân chính, ngươi chỉ có thể tốc độ tu luyện quy tắc.”

Nàng buồn bã nói: “Nhưng với một quy tắc đến cuối cùng chỉ có một sinh linh có thể nhận được sự chấp thuận.”

“Đây là lý do tại sao chỉ có ba vị Long Đế trong tam đại Long tộc.”

Một khi nàng hồi sinh và trở về thì quy tắc tốc độ sẽ theo họ của nàng.

Ngoài ra, nếu Chuẩn Đế đang tu luyện quy tắc tốc độ là chính thì đời này không thể thành Tiên Đế.

Thật là tàn khốc.

“Vậy sau khi ngươi xảy ra chuyện thì thế nào? Bây giờ quy tắc tốc độ đã bị ai khống chế?”

“Liệt Không Ma Đế của ma giới.”

“Vào lúc đó, hắn cũng là một trong các vị Chuẩn Đế đang tốc độ tu luyện quy tắc.”

“Sau khi ta bị dung hợp, vị trí chúa tể của quy tắc tốc độ bị bỏ trống và hắn là người đầu tiên nhận được sự chấp thuận của quy tắc!”

Nói đến đây, Thương Long Nữ Đế có hơi bực bội.

“Cả Thương Tật, Thương Khung và Dực Không đều thực sự bất tài.”

Thành ca không nhịn được chế nhạo: “Vậy thì ngươi có hồi sinh có ích gì, quy tắc tốc độ cũng đã theo họ người khác.”

Thương Long Nữ Đế nhẹ giọng nói: “Ta và quy tắc tốc độ sinh ra cùng lúc, chỉ cần ta hồi sinh, Liệt Không Ma Đế ngay lập

tức sẽ biến trở lại thành Liệt Không Chuẩn Đế.”

“Không ai có thể cướp của ta.”

À, chuyện này thì…

Thành ca không có gì để nói, đây là sinh sớm, ưu thế quả thực không tầm thường nha.

“Vậy thì cứ thử xem.”

Nói xong hắn nhấp vào kỹ năng hồi sinh.

Cơ mà nữ đế này đã ngã xuống mấy trăm triệu năm, công đức để hồi sinh của nàng có đủ hay không đây?

Thương Long Nữ Đế vô cùng ngạc nhiên: “Ngươi đã biết hậu quả còn đồng ý hồi sinh cho ta sao?”

Thành ca nghĩ thầm, mình cũng không phải Thương Long tộc thật sự, hắn có 992 quy tắc đạo chủ, bất cứ điều nào không thể thành Đế cơ chứ?

Hà cớ gì phải liều mạng một phen?

Nhưng để có được ấn tượng tốt, hắn vẫn thường làm chuyện tốt.

“Đấy là cần thiết mà!”

“Ngươi cũng đã nói, đây là số mệnh của ta và Thương Long tộc mà!”

“Có lẽ là do số mệnh dẫn dắt để ta hồi sinh cho ngươi.”

“Vì để ngươi có thể trọng lâm hậu thế, ta đã hy sinh bản thân không thể trở thành Đế. Này thì sao?”

Lời này nói ra gọi là khí phách và hy sinh bản thân vì người khác gọi là cảm động lòng người.

Đáng tiếc mấy ngày nay,Thương Long Nữ Đế và hắn như hình với bóng. Nàng sớm đã nhận ra hắn là loại người không có lợi thì không dậy sớm nổi.

Nghe vậy nàng không những không cảm động mà còn trở nên nghi ngờ.

“Ngươi có hơi khác thường, không phải đang có âm mưu xấu xa gì chứ?”

“Trời đất chứng giám, đại tỷ ơi lời này của ngươi làm ta rất đau lòng đó, một mảnh chân tình của ta thế mà ngươi lại đành lòng nghi ngờ sao?”

“Ha ha, ai biết ngươi à?”

Sau khi Thương Long Nữ Đế cười đủ rồi, nàng mới thở dài nói: “Ta rất cảm kích lòng tốt của ngươi.”

“Nhưng hồi sinh vô dụng với ta thôi.”

“Ta vốn không được coi là chết nên không thể hồi sinh được.”

Lúc này, Thành ca ngắm chuẩn kỹ năng hồi sinh về phương hướng phát ra âm thanh, phát hiện đúng là không có mục tiêu hồi sinh.

Chương 404.

“Xem ra không cứu được ngươi rồi.”

Thành ca xem xét hàng loạt kỹ năng rực rỡ muôn màu xuất hiện ra trước mắt hắn, quả thật là không có kỹ năng nào có thể làm cho Thương Long Nữ Đế phục hồi lại như cũ.

Thương Long Nữ Đế nói: “Cũng không chắc.”

“Hả?”

“Nếu như trong tương lai ngươi có thể trở thành chúa tể của quy tắc tốc độ, có sự giúp đỡ của ngươi, có lẽ ta lại còn có thể xuất hiện lại dưới ánh mặt trời.”

Khóe miệng Thành ca giật giật.

“Việc đó còn quá sớm.”

Muốn khống chế quy tắc tốc độ, chuyện thứ nhất chính là phải tu luyện đến Chuẩn Đế hậu kỳ, mới có tư cách tranh đoạt vị trí chúa tể quy tắc.

Chuyện thứ hai, chính là xử lý vị Liệt Không Ma Đế kia.

Để biến vị trí chúa tể quy tắc tốc độ thành chỗ trống.

Cái thứ hai dễ làm, còn cái thứ nhất thì không biết phải đợi đến khi nào.

Lúc này, từ nơi xa lại vang lên âm thanh xé gió, rất nhanh lại có một đám người nhanh chóng bay về phía này.

Thành ca nhìn kỹ, dẫn đầu chính là Kỷ Linh Hàm.

Mà ở phía sau nàng, đám người Mạc Trần, Đan Thái đang điên cuồng nháy mắt ra hiệu với mình, nét mặt lộ ra vẻ lo lắng vô cùng.

Vừa thấy được hắn, Kỷ Linh Hàm vừa chờ mong lại vừa vui vẻ tiến lên nghênh đón hắn.

“Khương chưởng môn, ngươi là Khương chưởng môn đúng không?”

Thành ca cảm thấy thật may mắn vì chính mình lúc này vẫn còn mang chân thân của Thương Long, nếu không chắc chắn sẽ bị phát hiện.

“Muội tử, ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Ta là Thương Long Đại Đế.”

Kỷ Linh Hàm nhanh chóng lắc đầu, nàng nắm lấy một bên long trảo của Thành ca, chết sống cũng không chịu buông tay.

“Không phải, ngươi rõ ràng chính là hắn.”

“Ngoại trừ ngươi, sẽ không có người nào đối xử với chúng ta tốt như vậy, cho chúng ta nhiều bảo vật như vậy.”

“Ngoại trừ ngươi, cũng sẽ không có người khiến một kẻ đã chết có thể sống lại.”

“Nhất định ngươi chính là hắn có phải không?”

Thành ca liền cảm thấy sứt đầu mẻ trán.

Ca mới che giấu được có mấy ngày mà đã bị phát hiện rồi?

Nhưng bị vạch trần như vậy không khỏi quá mất mặt đi, bây giờ hắn rất hứng khởi nên quyết định tiếp tục giả bộ.

“Muội tử nhìn kỹ đi, ta là Cửu Văn Thương Long.”

“Loại chuyện sống lại này, ta cũng có thể làm được.”

“Vị Khương chưởng môn kia của ngươi ta, đã từng được nghe nói đến. Hắn từng giết chết Cửu Diễm Tiên Đế, thực lực thông thiên, uy chấn tiên giới!”

“Hơn nữa hắn còn tinh thông vô số tiên thuật thần kỳ, có thể nói là người toàn tài đầu tiên từ trước đến nay!”

“Người như vậy, tha thứ ta không dám giả mạo.”

Hắn là không biết xấu hổ mà khen ‘chính mình’ lên tận trời trước đã, sau đó lại khiêm tốn nói: “So với hắn, ta chỉ là một con đom đóm bên cạnh vầng trăng. Làm sao dám sánh với hắn?”

“Thật không dám giấu giếm, ta sở dĩ có mấy lần dìu dắt Phi Tiên môn, còn lựa chọn cùng hợp tác với các ngươi, chính là bởi vì quá sùng bái hắn.”

“Ai! Một nhân vật vang dội cổ kim như vậy, lại không thể gặp mặt một lần, thật sự là việc đáng tiếc nhất trong cuộc đời của rồng ta!”

A việc này…

Đám người Mạc Trần, Đan Thái, Ấn Tuyết Nhi cùng với Thương Long Nữ Đế đang ở trong tối đều cùng nhau chết lặng.

Lão ca, cho dù muốn giấu giếm thân phận của mình, cũng không cần thiết phải thổi phồng chính mình như vậy.

Hơn nữa 876 người mà ngươi giúp sống lại kia tất cả đều biết thân phận của ngươi, tiếp tục giấu giếm còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Bọn họ lại không biết, ở trong mắt Thành ca việc này rất có ý nghĩa.

Dù sao đám đệ tử được sống lại kia tất cả đều không đến Chuẩn Đế, vì vậy hắn vẫn không có chút áp lực nào.

“Ta không tin!”

Đôi mắt đẹp của Kỷ Linh Hàm từ đầu đến cuối đều không rời đi đôi mắt của hắn.

“Ngươi nhất định chính là hắn, ngay cả phong cách nói chuyện đều giống hắn như vậy!”

Nàng không phải một đứa trẻ ba tuổi, mà sẽ bị lừa gạt dễ như vậy.

Thành ca còn muốn tiếp tục nói, ta là cố ý học tập phong cách nói chuyện của Khương chưởng môn các ngươi, thì lúc này, phía xa lại có một đoàn rồng bay đến.

“Hả?”

Cầm đầu chính là Thương Tật: “Các ngươi đang làm gì vậy?”

Thành ca thầm nghĩ ngươi đến thật đúng lúc, hắn vội vàng nghênh đón: “A ha ha, đã xảy ra chuyện lớn gì sao?”

Dực Không trầm giọng nói: “Đúng vậy, Thanh Long cốc và Kim Long cốc có phái mấy vị Chuẩn Đế đến, chỉ sợ là vì sự tình đoạn tuyệt với bọn họ lần trước.”

“Thật tốt quá, ta sẽ đi ngay!”

Mọi người thầm nghĩ đây mà là chuyện tốt sao?

Bọn họ nào biết được Thành ca đã may mắn có một cơ hội để thoát thân.

Thấy hắn có chính sự muốn xử lý, Kỷ Linh Hàm cũng chỉ có thể buông tay.

Nhưng mà cũng không có từ bỏ, mà là đi theo cùng hắn.

Trên đường đi, Thương Tật nhanh chóng nói đại khái về tình huống xảy ra.

Về phía của Thanh Long, Tam tộc Thanh Long, Ứng Long, Vân Long lần này tổng cộng phái 18 vị Chuẩn Đế đến, dường như là đã dốc hết toàn lực.

Đội hình này trái ngược với đội hình chúc mừng lần trước.

Hiển nhiên là người đến không có ý tốt.

Mà ở phía Kim Long vẫn giống như lần trước, phái ba vị Chuẩn Đế đến.

Bởi vì Thương Long tộc và Thanh Long tộc đoạn tuyệt với nhau nên hiện giờ bọn họ không vào được Thương Long cốc, đều phải chờ ở ngoài cốc.

Nhìn đội hình này, Thành ca vui mừng khôn xiết, thật đúng là xảy ra chuyện lớn. Mà khi hắn vừa xuất hiện, một tên cầm đầu Thanh Long tộc Chuẩn Đế liền lạnh giọng hét lớn.

“Bắt lấy hắn!”

17 tên Chuẩn Đế của Thanh Long cốc còn lại lập tức bao vây bọn họ.

18 vị Chuẩn Đế chia ra làm nhiều hướng khác nhau, hầu như đã phong kín hết tất cả đường lui.

Ngay cả ba vị chuẩn đế ở Kim Long Cốc đều trở tay không kịp, hoàn toàn không dự đoán được sẽ đột ngột ra tay như vậy, trong nhất thời liền sững sờ tại chỗ.

Thành ca nghĩ thầm, đám Long tộc này muốn đâm đầu vào chỗ chết à?

Bởi vì năm đó có Ngao Dương giúp đỡ, hơn nữa còn được Thương Long Cốc ủng hộ nên hắn rất có hảo cảm với Long tộc.

Mặc dù đoạn tuyệt với Thanh Long cốc nhưng hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn tiêu diệt nơi đó.

Cùng lắm thì ngươi đi dương quan của ngươi , ta đi cầu độc mộc của ta, mọi người nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng nếu Thanh Long cốc không biết thức thời, một hai phải ra tay với hắn, thì hắn cũng đành phải xin lỗi.

Thành ca một khi mở hack sống lại, thì đúng thật là chưa bao giờ để cho bất kỳ ai tiếp tục sống sót.

“Huyền Hải, ngươi muốn làm gì?”

Không đợi hắn mở miệng, Thương Tật đã chắn ở phía trước.

“Ngươi bị điên à?”

“Thương Long Đại Đế là người mà các ngươi có thể động sao?”

Đám người máu mặt ở Thương Long cốc như Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương xếp thành một hàng, chắn ở phía trước của Thành ca.

“Các ngươi dám ra tay với Thương Long Đại Đế, cũng có nghĩa là ra tay với toàn bộ Thương Long cốc!”

“Thương Long cốc của chúng ta nhất định sẽ tử chiến với Thanh Long cốc của các ngươi, từ đây huyết hải thâm thù, đến chết mới thôi!”

Bọn họ vốn dĩ đã xem Thành ca là hy vọng phục hưng lại Thương Long tộc, giống như là một loại bảo bối trân quý nhất.

Huống chi không lâu trước đây, còn có Thương Long Nữ Đế tiền nhiệm tự mình tán thành.

Giống như là công đoạn đóng dấu cuối cùng, không còn phải lo nghĩ gì nữa…

Không chút nào khoa trương nếu nói, hiện giờ Thành ca chính là đồ đằng tối cao trong cảm nhận của bọn họ, thần thánh không thể xâm phạm.

Sau khi bọn họ ra lệnh một tiếng, bên trong Thương Long cốc, tất cả Long Vương cũng đồng thời bay ra.

Phong vân bốn phía của tất cả Thương Long lượn lờ, bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ để chiến đấu.

Cảnh này làm ba vị Chuẩn Đế của Kim Long Cốc giật mình biến sắc.

Vội vàng bay vào giữa để giải hoà.

"Huyền Hải, Thương Tật, có chuyện thì bình tĩnh nói!"

Bọn họ không muốn nhìn đại chiến giữa các Long tộc.

Vốn dĩ tam đại Long tộc đã xuống dốc nhiều năm, nếu trong nội bộ lại xảy ra huyết chiến, vậy thật ngày suy tàn không còn xa.

Đến lúc đó, Kim Long tộc cũng không thể chỉ lo cho thân mình.

Huyền Hải Chuẩn Đế của Thanh Long tộc bay vút lên trời cao, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng cười.

"Chúng ta nhận lệnh của Thanh Long Đại Đế, đến đây bắt lấy tên gián điệp trà trộn vào Long tộc thì có gì mà không thể cơ chứ?"

"Thương Long tộc các ngươi nếu muốn ngăn cản, vậy chính là cùng gián điệp thông đồng làm bậy!"

Lời nói này làm Thương Tật giận cực phản cười.

"Huyền Hải, Long Đế của Thương Long tộc ta, há là người mà ngươi có thể vũ nhục?"

"Thương Long cốc của ta đã đoạn tuyệt với Thanh Long cốc của ngươi, có chiêu gì chúng ta đều sẽ tiếp."

"Nhưng bôi nhọ Long Đế của tộc ta là gián điệp, tùy ý giội nước bẩn. Lấy cái cớ như vậy không khỏi quá buồn cười sao?"

"Thanh Long Đại Đế cha của ngươi, tầm mắt cũng hạn hẹp quá nhỉ."

Chương 405.

Thương Tật, Thương Khung rất kính trọng Thương Long Đại Đế, giống như tôn thờ một vị thần.

Nhưng với Thanh Long Đại Đế, có lẽ lại không hề kính trọng như vậy.

Căn bản không cùng một chi, cùng lắm là một cao thủ mạnh mẽ siêu cấp của thuộc về Long tộc, mạnh hơn bọn họ mà thôi.

"Xem ra, Thương Long cốc các ngươi vẫn chẳng hay biết gì."

Huyền Hải này chính là con cả của Thanh Long Đại Đế, thực lực cũng là Chuẩn Đế hậu kỳ.

"Một nhân loại trở thành Long Tộc Đại Đế, thật là nực cười!"

"Chẳng lẽ các ngươi đã quên, nhân loại là kẻ địch lớn nhất của chúng ta à, kia không phải là gian tế, thì là gì…"

Dực Không không kiên nhẫn ngắt lời hắn: "Huyền Hải, ta còn cho rằng ngươi sẽ nói ra những thứ ngươi biết rõ, hóa ra chỉ là nói láo!"

"Trước kia, Thương Thành Đại Đế hóa thành hình người, vẫn lấy thân phận nhân loại hoạt động bên ngoài, chúng ta đã biết chuyện này từ lâu."

"Cần ngươi nhiều chuyện à?"

"Ha ha ha…"

Huyền Hải cười to.

"Các ngươi thật đúng là bị lừa rất thê thảm."

"Hắn chỉ là một nhân loại vô tình có được Thương Long huyết mạch mà thôi, các ngươi còn nhận hắn làm Đế."

"Không phải tộc ta, loại này hẳn là khác lòng!"

"Tương lai các ngươi sẽ bị hắn đưa xuống vực sâu!"

"Huyền Hải, ngươi nói đủ chưa vậy?"

Nghe được những lời này, dường như, râu rồng của Thương Tật đều rung lên.

"Nói đủ rồi thì ngươi có thể xéo đi được rồi."

Nhân tộc nào mà có được huyết mạch của Thương Long tộc, bọn họ nghe ra giống như là một câu chuyện cười vậy.

Nhân tộc có được huyết mạch của Long tộc không phải không có, ví dụ như một vài Long Huyết gia tộc.

Nhưng mà thông thường, cũng chỉ là bán Long tộc, xét về độ tinh khiết của huyết mạch, ngay cả Giao long, Cầu long, gần Long tộc như vậy, cũng rất khó có được.

Thương Thành chính là huyết mạch viên mãn của Cửu Văn, có thể sánh ngang Long Đế!

Sao nhân loại có thể đạt tới mức này được cơ chứ?

"Xem ra là các ngươi không tin."

Huyền Hải lắc đầu thông cảm: "Nếu ta nói cho các ngươi biết, đây là thôi diễn thiên cơ do Thanh Long Đại Đế tính ra thì sao?"

Thương Tật còn chưa nói gì, Ngao Thiên của Kim Long tộc ở bên cạnh đã sợ hãi kêu lên.

"Ngươi nói cái gì?"

"Thanh Long Đại Đế đích thân tính ra ư?"

"Đúng vậy, hắn từng tính, hoàn toàn không tồn tại một vị Thương Thành như vậy ở Long tộc."

Huyền Hải chỉ vào Khương Thành quát: "Nói cách khác, thậm chí hắn còn không phải là một Long tộc bình thường!"

Hiện giờ uy quyền nhất ở Long tộc, đó phải là Thanh Long Đại Đế.

Mà vị Thanh Long Đại Đế này, ngoài quy tắc hệ thủy được hắn nắm trong tay, còn có "thôi diễn thiên cơ" và "xu cát tịnh hung", là thứ hắn am hiểu nhất.

Bất kể là từ đại chiến trước của hại tộc Tiên Ma, hay là diễn biến tiếp theo của hàng chục tỷ năm sau, cùng với tình trạng hỗn loạn của Yêu tộc, lần nào hắn cũng có thể đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Cũng bởi vậy, hiện giờ Thanh Long tộc được bảo tồn toàn vẹn nhất, mà bản thân hắn cũng tạm qua xu thế quật khởi của tiên ma khi đó.

Mặc dù hơi tham lam, bảo thủ và bài ngoại, nhưng quả thật, hắn là nhân vật đóng vai một nhà tiên tri dẫn đường ở Long tộc.

Lời nói của hắn, thường được coi là chí lý nhất.

Một số Kim Long Tộc gốc ở xung quanh tới đây, vốn dĩ bọn họ không tin, lúc này cũng không khỏi dao động.

Do đó, bọn họ đều thì thầm với nhau, lén truyền âm bàn bạc.

"Nếu thật sự là tính toán của Thanh Long Đại Đế, vậy thì rất có khả năng…"

"Đúng vậy, hắn chưa bao giờ nói sai!"

"Chẳng lẽ Thương Thành này, thật sự không phải Long tộc?"

"Không phải Long tộc, vậy không có tư cách làm Long Đế?"

"Cái đó chắc chắn là không có rồi…"

Trái ngược với hai cốc là Thanh Long và Kim Long, Long tộc ở Thương Long cốc bên này lại không hề dao động.

Bọn họ đều đã tự mình trải qua dị thường huyết mạch cực kỳ phi thường kia, thật sự không có gì là giả hết.

"Trở về nói cho cha ngươi biết, lần này hắn tính sai rồi."

"Ngoài ra, đây là chuyện bên trong của Thương Long cốc ta, còn chưa tới lượt hắn nhúng tay."

Thương Tật và Thương Khung và những vị cấp cao khác hoàn toàn không xem đây là chuyện to tát gì.

Lý do rất đơn giản, Thương Long Nữ Đế đã đích thân chứng thực.

Chúng ta không nghe lời Thương Long Đại Đế của mình, chẳng lẽ lại nghe lời mê hoặc của Đại Đế Thanh Long tộc ngươi?

Thật sự là khó hiểu.

Nói thật, cho dù Khương Thành thật sự là nhân tộc, thì hiện tại bọn họ cũng đã nhận ra rồi.

"Thương Tật, các ngươi đây cứ u mê không chịu tỉnh ngộ à?"

Huyền Hải rất tức giận khi nghe thấy như vậy!

Đã mang cả Thanh Long Đại Đế ra, vậy mà các ngươi vẫn không nghe?

“Nếu Thương Long tộc chỉ thu nhận nhân tộc thì quả thật đó chính là chuyện của các ngươi. Nhưng để một nhân loại làm Long Đế, điều đó lại liên quan đến số phận của cả Long tộc!”

“Chuyện này, không chỉ là chuyện của nhà các ngươi!”

“Nếu các ngươi cố ý muốn che chở gian tế, vậy chính là kẻ phản bội của cả Long tộc!”

Thành ca xem tuồng lâu như, rốt cuộc cũng hiểu được.

Nhưng hắn lại chẳng hề tức giận, bởi vì Thanh Long Đại Đế kia thực ra không nhìn lầm, quả thật hắn là nhân tộc.

Long Đế này thật đúng là không tầm thường.

Thương Long Nữ Đế chỉ còn lại một tàn niệm, cũng có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu thân phận nhân tộc của mình.

Thanh Long Đại Đế còn chưa gặp mặt, đã biết mình là Long tộc giả.

Nhưng mà, nếu như Thương Long tộc giúp đỡ hắn như vậy, vậy hắn cũng không thể lùi bước.

“Các ngươi muốn đánh, vậy thì đánh đi.”

“Chết rồi, đừng trách ta.”

Nói xong, hắn sắp biến thành hình ngươi, lấy Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra.

Nhưng ngay sau đó, đã cảm nhận được ánh mắt mong chờ của em gái phía sau.

Phiền phức ở đây này…

Xem ra chỉ có thể dùng chân thân Thương Long Đến đại chiến thôi.

Một trận đại chiến đang chuẩn bị bắt đầu, bỗng nhiên trời cao truyền đến tiếng rồng ngâm già nua trầm thấp.

“Khơi mào nội chiến Long tộc ta…”

“Quả nhiên là ngươi tới làm loạn Long tộc ta!”

Giữa những tầng mây, thấp thoáng móng rồng che kín khoảng không, che lấp mặt trời.

“Thanh Long Đại Đế!”

“Là Thanh Long Đại Đế!”

Tất cả Long tộc của bên Thanh Long cốc kia đều hành lễ, mà các Long tộc của Kim Long cốc cũng không thể không cúi đầu.

Thương Tật biến sắc, Long Đế đích thân tới hạ màn sao?

“Thanh Long Đại Đế, Thương Thành đã được Đại Đế tộc ta đồng ý, không phiền ngươi quan tâm.”

“Nếu Thanh Long tộc ngươi chủ động rút lui, đương nhiên sẽ dừng chiến!”

“Đại Đế của tộc ngươi, ha ha ha ha…”

Thanh Long Đại Đế trên bầu trời vẫn chưa hiện ra toàn bộ, nhưng tiếng cười bao la truyền khắp tam đại Long cốc.

“Vị Đại Đế nào của tộc ngươi?”

Thương Khung nghiêm nghị nói: “Tất nhiên là Thương Long Đại Đế tiền nhiệm!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều kinh sợ.

Nhất là các Long Vương, Long Tôn của Thương Long cốc, các Long tộc thấp hơn, đều vô cùng kinh ngạc.

Thương Long Nữ Đế đã biến mất mấy trăm triệu năm từ lâu rồi.

Dù trong lòng bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng bản thân bọn họ cũng biết, lão nhân gia nàng hẳn là đã mất.

Sao có thể còn tại thế?

Mà trên trời, Thanh Long Đại Đế cũng lắc đầu bật cười.

“Thương Linh đã yên nghỉ từ năm trăm triệu năm trước.”

“Ta sớm đã tính toán rồi, không sai được.”

“Các ngươi vì bảo vệ nhân loại này, vậy mà mang cả nàng ra, thật sự là… thật đáng buồn đáng tiếc…”

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên, một giọng nữ xuyên vàng nứt đá vang lên bên trong và bên ngoài Long cốc.

“Huyền Minh, lão già ngươi là đang nguyền rủa ta à, lão nương chết khi nào thế?”

Cái gì?

“Thương Linh! Ngươi! Sao ngươi còn sống?”

Thanh Long Đại Đế vốn còn ẩn hiện trên không, bởi vì sợ hãi, suýt nữa quay cuồng lăn xuống dưới.

“Vốn dĩ lão nương không muốn ra mặt, nhưng ngươi muốn đụng tới tiểu đệ của ta, ta chỉ có thể ra mặt hỗ trợ hắn!”

Các Long tộc khác bên dưới nghe thấy âm thanh quen thuộc này, như sấm bên tai.

Nhất là bên Thương Long cốc này, tất cả Long tộc đều điên cuồng, suýt nữa mất kiểm soát ngay tại chỗ.

Chương 406.

“Tổ của Thương Long.”

“Đại Đế, hóa ra ngươi còn sống!”

“Than ôi, chúng ta nhớ ngươi ngày cũng như đêm từng ấy năm…”

Thương Long Nữ Đế “biến mất” năm trăm triệu năm, xuất hiện trở lại, chuyện này với cả Long tộc mà nói, không khác gì chấn động kinh thiên.

Một khi truyền ra ngoài, thậm chí ngay cả yêu tộc, hai giới tiên ma bên kia, cũng sẽ dấy lên làn sóng kinh thiên.

Cấp độ Tiên Đế vốn là người dẫn dắt, phát động người khác.

Hơn nữa, nàng còn không phải là Tiên Đế bình thường, mà là người đứng đầu Thương Long trong tiên giới.

“Tổ tông, ngươi ở nơi nào vậy?”

Rất nhiều Long tộc xung quanh Thương Long cốc ngơ ngác nhìn xung quanh, tìm kiếm nhưng chỉ có thể nghe thấy giọng nói, cũng không thể nhìn thấy chân thân của nàng.

“Tỷ tỷ xuất hiện rất đúng lúc phải không?”

Giọng nói trêu đùa của nàng xuất hiện bên tai Thành ca, mà những người khác giống như không nghe được.

“Chẳng phải ngươi chỉ có thể hoạt động trong Thương Long cốc sao?”

Vốn tàn niệm cuối cùng của lão tỷ này tồn tại không được bao lâu, sẽ tan biến giữa đất trời.

Chỉ là bởi vì nàng trốn trở về Thương Long cốc, nơi sinh ra này.

Một tia tàn niệm kia vì thế mà được bảo tồn, vẫn kéo dài tới hôm nay.

Thương Linh cười nói: “Thật là may, có tiểu đệ ngươi xuất hiện, bản thân Cửu Văn huyết mạch có thêm Long Nguyên chi khí, ở bên cạnh ngươi, tàn niệm ta còn có thể được bảo tồn.”

Thành ca trợn mắt: “Ta giúp ngươi, đó chẳng phải là một ân huệ lớn sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ngươi không thể biểu hiện một chút sao?”

Cũng may mắn lời này là truyền âm nói, nếu không Thương Tật bên cạnh chỉ sợ cũng phải nhảy dựng lên.

Vậy mà, ngươi dám gõ gậy trúc Tổ của Thương Long, ngươi đây là đại nghịch bất đạo!

Nhưng mà tất nhiên Thương Long Nữ Đế sẽ không tức giận vì điều đó.

Thậm chí nàng còn cười tủm tỉm nói: “Ngươi muốn bồi thường cái gì, hôn một cái được không?”

Con mẹ nó?

Mồ hôi Thành ca đổ ra như suối.

Thương Tật, Thương Khung, Dực Không, phiền các ngươi quản, quản Nữ Đế nhà các ngươi, khiến nàng nghiêm túc một chút!

Muốn chửi là thế, nhưng ngoài miệng Thành ca vẫn rất trung thực.

“Khụ, nhưng hiện tại ngươi gần như không thể hiện hình, muốn ta hôn không khí sao?”

Đối với “năm mỹ nhân hàng đầu trong tiên giới” như nàng, hắn tỏ ý, thật ra bản thân vẫn rất hứng thú.

Đương nhiên, đây cũng là vì nghiệm chứng nàng nói thật hay không.

Thành ca là người nghiêm cẩn đó!

“Tương lai có thể vẫn chưa nói chắc được…”

Thương Linh lại cọ ở bên tai hắn, nghe âm thanh kia thật sự là rất ngứa ngáy, quả thật là mềm mại đến tận xương tủy.

Thành ca suy nghĩ, tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng có ngày hắn trở thành một tên thanh khống mất.

“Vậy trước nhớ kỹ, đợi sau này trả, ngươi không được quỵt nợ đâu đấy!”

“Ha ha ha…”

Những người khác khác ở bên lề, cũng không biết hai Thương Long Đại Đế đang thảo luận đề tài “trọng đại” cỡ nào.

Nhưng mà Huyền Minh Thanh Long Đại Đế trên trời, tóm lại vẫn là có chút bản lĩnh, sau khi khiếp sợ, hắn cũng nhìn ra được tình hình thực tế.

“Thương Linh, hóa ra ngươi chỉ còn là tàn niệm.”

“Ta còn cho rằng ngươi thật sự còn sống.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người lại xôn xao cả lên.

Hơn nữa bên Thương Long cốc này, tất cả Long tộc sau phút giây mừng rỡ đều biến thành đau buồn vô hạn.

Bọn họ vốn còn cho rằng, Thương Long Đại Đế có thể xuất sơn một lần nữa, dẫn dắt mọi người đến vinh quang.

Hóa ra chỉ là bọt nước?

“Huyền Minh, ngươi nên vui mừng vì ta chỉ còn là tàn niệm.”

“Nếu ta còn sống, có lẽ hôm nay ngươi sẽ bò trở về đấy!”

Đối mặt với Thanh Long Đại Đế, Thương Linh thuần thục chuyển sang kiểu thô bạo, lạnh lùng.

Nghe được lời này, đám người Thương Tật, Dực Không của Long tộc phía sau vừa phấn khích vừa xúc động.

Từng là Thương Long Đại Đế, thật là đủ tư cách nói lời này.

Quy tắc tốc độ đến và đi không để lại dấu vết, nhị đại Long Đế còn lại từng bị nàng làm cho sứt đầu mẻ trán.

Hiển nhiên, Thanh Long Đại Đế cũng nhớ tới đoạn thời gian kia, không khỏi đau đầu.

"Ngươi thật sự muốn bảo vệ hắn à?"

"Hẳn là ngươi nhìn ra được, hắn chính là nhân loại có được Thương Long huyết mạch ."

"Để một nhân loại trở thành chủ của Thương Long, sẽ gây ra hậu quả như thế nào, ta không tin ngươi không nghĩ tới."

"Người này vừa mới đến đây vài ngày, đã thay Thương Long tộc đoạn tuyệt Thanh Long Tộc ta."

"Hiện giờ lại suýt nữa gây ra đại chiến hai tộc, ta nghi ngờ, hắn chính là kẻ giết người được tiên giới bên kia phái tới, gây rối Long tộc ta…"

Lời này của hắn, khiến rất nhiều Long tộc của Thanh Long cốc và Kim Long cốc đều phải gật gù.

Quả thật, nhân loại từng là kẻ địch lớn nhất của Long tộc.

Để một nhân loại làm thủ lĩnh của Long tộc, quả thật bọn họ không chấp nhận được.

Dù người này không phải bên phía Thanh Long và Kim Long, nhưng tóm lại sẽ ảnh hưởng đến tình hình chung của Long tộc.

"Được rồi…"

Thương Long Nữ Đế không kiên nhẫn ngắt lời hắn.

"Huyền Minh, ngươi thu lại mấy thứ vô dụng đó đi."

"Ai nói hắn không phải Long tộc?"

"Ta nói hắn là Thương Long, hắn chính là Thương Long thuần khiết nhất!"

Thành ca đã nhìn ra, lão tỷ này trước kia không phải là kiểu người nói đạo lý.

Nhưng mà nàng bảo vệ này, hắn vẫn rất hưởng thụ.

Thương Tật, Thương Khung, Dực Không và những vị cấp cao cũng đều hưởng ứng.

“Đúng vậy!”

“Tổ của Thương Long ta đã lên tiếng, các ngươi còn không rút lui!”

“Chẳng lẽ còn có ai hiểu biết Thương Long hơn nàng sao?”

“Ha ha ha ha…”

Tiếng cười ầm ĩ của Huyền Minh trên trời cao.

“Thương Linh, ngươi đã nói hắn là Long tộc chân chính, vậy có dám để hắn đi Phong Long trì thử một lần hay không?”

Thương Long Nữ Đế cười nhạo một tiếng: “Huyền Minh, ngươi còn sống ở mấy trăm triệu năm trước sao, Phong Long trì đã bỏ hoang không biết đã bao lâu.”

“Chỉ cần hắn đồng ý, ta nguyện ý hao phí công lao triệu năm, mở Long trì ra lần nữa!”

“Ngươi cho là ta sẽ đồng ý sao?”

Huyền Minh thản nhiên nói: “Vàng thật không sợ lửa, chẳng lẽ ngươi sợ hắn hiện hình?”

Thương Linh lạnh giọng, lạnh lùng nói: “Hắn đã là Long Đế của Thương Long tộc, Phong Long trì là một sự sỉ nhục đối với thân phận của hắn, ta tin bản thân ngươi cũng biết!”

Các Long tộc khác xung quanh cũng bàn bạc.

“Phong Long trì chỉ dùng để sắc phong Long tộc, Long Đế vốn là cao nhất, sao có thể bị sắc phong?”

“Đúng vậy, điều này hơi quá.”

Nghe những cuộc thảo luận xung quanh, Thành ca cũng không khỏi tò mò.

Lặng lẽ hỏi Thương Linh: “Phong Long trì là cái gì?”

“Mấy trăm triệu năm trước, Long tộc chính thức mở ra đại chiến với hai giới tiên ma.”

Thương Linh chậm rãi nói: “Trước đó, có nhiều tu sĩ nhân tộc và Long tộc qua lại mật thiết với nhau, thậm chí có cả huyết thống hỗn tạp.”

“Sau khi chiến tranh bắt đầu, hầu hết số nhân loại này và bán Long tộc đều nương nhờ hai giới tiên ma.”

“Hơn nữa một vài tu sĩ tiên ma biến hóa thành ngoại hình của Long tộc, cố ý lẫn vào Long tộc, dò hỏi và ám sát bằng mọi cách.”

“Tồn tại của bọn họ, khiến Long tộc tổn thất rất lớn.”

Thành ca tỏ vẻ hiểu, ngụy trang thành người mình như vậy, gây loạn từ bên trong quả thật là mối nguy hại rất lớn.

“Sau đó thì sao?”

“Để phân rõ thành viên chân chính của Long tộc, cũng vì hợp nhất tam đại Long cốc, huy động sức mạnh của Long tộc một cách thống nhất, Phong Long trì hợp thời mà sinh.”

“Đó là khảo nghiệm do ta, Kim Long đại ca và Huyền Minh liên thủ bày ra.”

“Phong Long trì tổng cộng có chín hồ, với các màu là đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh, xanh da trời, tím, trắng và đen, tất cả Long tộc theo thứ tự tiến vào.”

“Lúc ấy ba chúng ta đã thêm vào hạt giống cốt nhục của Long tộc đã chết trận vào trong hồ, đó là một con số cực kỳ lớn, riêng Chuẩn Đế cũng có không dưới trăm vị!”

“Hậu nhân chân chính của Long tộc bước vào, có thể kích thích nâng cao sức chống đỡ của long cốt.”

“Mà nếu là ngoại tộc, bởi vì bị bài xích bởi hạt giống cốt nhục Long tộc, giống như kịch độc, bước vào Xích trì sẽ bị hình tiêu cốt tán.”

“Mặc dù những gian tế kia thực lực không kém gì bán Long tộc Chuẩn Đế, cũng không thể thông qua Thanh trì!”

“Bởi vì, Phong Long trì vốn không chỉ xem thực lực, mà còn xem độ tinh khiết…”

Chương 407.

“Ta có huyết mạch viên mãn của Cửu Văn Thương Long, thế này còn chưa đủ tinh khiết à?”

Đối với khảo nghiệm này của Phong Long trì, Thành ca cũng chẳng xem là chuyện to tát gì.

Nhưng Thương Linh lại không lạc quan như vậy.

“Quả thật, huyết mạch của ngươi là huyết mạch Thương Long viên mãn, dựa vào huyết mạch này hộ thể, ngươi hẳn là có thể sống sót ở Hoàng trì.”

“Nhưng nếu chỉ gần tới Hoàng trì, chắc chắn Huyền Minh sẽ không bỏ qua.”

“Dù là Long vương bình thường, cũng đã có thể tới Thanh trì.”

“Nếu ngươi không tới được nơi đó, vậy tất cả Long tộc sẽ biết ngươi có vấn đề.”

Nàng là tổ của Thương Long, hơn nữa, nàng còn là người kiến tạo Phong Long trì.

Mà nàng cũng rất rõ tình huống của Khương Thành, nên đương nhiên nhìn chuẩn hơn người khác.

“Vì sao không tới được? Chẳng lẽ ca có thiếu sót chỗ nào sao?”

“Chân thân Thương Long của ngươi, là bởi vì thiên phú huyết mạch biến thành, ngươi cũng không có long cốt chân chính.”

“Yêu tộc chủ luyện thân thể, xương cốt vốn là rất quan trọng.”

“Hơn nữa Phong Long trì chỉ có long cốt mới không bị bài xích, dù là Hổ tộc, Hùng tộc, Viên tộc, là những tộc có xương cốt kiên cường dẻo dai, bước vào trong đó, cũng không thể thoát khỏi cái chết.”

Thành ca cẩn thận nghĩ lại, quả thật đúng như vậy.

Mình chỉ là hấp thụ máu huyết Thương Long, cũng không phải Thương Long chi cốt.

Mặc dù chân thân Thương Long kia có vẻ ngoài hoàn mỹ, xương cốt ở bên trong thoạt nhìn cũng hoàn toàn giống Thương Long, nhưng ngọn nguồn lại vẫn là thân thể nhân tộc của mình.

Cũng không phải long cốt chân chính.

Thương Linh tiếp tục nói: “Càng đi về phía sau Phong Long trì, uy lực của hạt giống cốt nhục lại càng mạnh, mỗi một tầng đều nguy hiểm hơn tầng trước gấp mấy lần.”

“Hồ này năm đó, thật ra cũng là dùng để sắc phong.”

“Đó là thời kì đại chiến, Long tộc của ba cốc hợp lực chinh chiến, cần điều động thống nhất.”

“Tùy theo cấp độ bước vào Phong Long trì, sắc phong Long tộc ba cốc, ban cho chức vị thời chiến khác nhau.”

“Giống Thương Tật, Thương Khung, lúc ấy cũng bước vào Tử trì.”

Thành ca tò mò nói: “Chuẩn Đế cũng chỉ có thể đến đó sao? Vậy ai có thể đặt chân Hắc trì cuối cùng, tam đại Long Đế?”

“Ha ha ha…”

Thương Long Nữ Đế bật cười.

“Ngươi nghĩ chúng ta là cái gì?”

“Phong Long trì, chỉ dùng để sắc phong tướng lĩnh Long tộc, chúng ta cũng đã là Long Đế, làm sao còn cần sắc phong?”

Hóa ra tam đại Long Đế các ngươi là không cần đi xuống.

Chẳng trách vừa rồi Thanh Long Đại Đế nhắc đến Phong Long trì, tất cả Long tộc đều cảm thấy đây là vũ nhục đối với Long Đế.

Ngẫm lại cũng đúng, thân phận mình cũng là Đại Đế, kết cục lại chơi trò sắc phong tướng lĩnh, vậy chẳng phải là tự hạ thân phận?

“Ngươi yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi, từ chối hắn.”

“Chuyện của Thương Long Cốc ta, còn chưa tới lượt hắn nhúng tay.”

Thương Linh, đại tỷ này, cho dù chỉ còn chút tàn niệm, nhưng khí phách uy vũ như trước, bảo vệ hắn rất nhiều.

Nhưng mà Thành ca lại tỏ vẻ không cần.

“Đừng, đừng, đừng, ta muốn thử xem.”

Chết chính là thứ ta không sợ nhất.

Biết đâu còn có thể, bởi vì hồi sinh mà có được chút lợi ích.

Thân phận hay không thân phận gì đó, lợi ích là thiết thực nhất.

Thương Long Nữ Đế im lặng một hồi, rồi lại cất tiếng cười như chuông bạc.

“Tiểu đệ, ngươi vì thể hiện một chút ở trước mặt tỷ tỷ, cũng không cần bán mạng như vậy!”

“Cho dù ngươi không đi, cũng sẽ không giảm chút ấn tượng nào về ngươi trong suy nghĩ của tỷ tỷ.”

Thành ca đầu đầy những vạch đen.

Lão tỷ, xem ra ngươi cũng là vua làm màu, tự hài lòng về bản thân!

Miệng hắn còn hùa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, vì hồng nhan mà tức giận…”

“Hửm, ngươi đoán xem, ta có bị cảm động hay không?”

“Ta đoán ngươi đã lén lau nước mắt.”

“Ha ha! Ngươi thật sự là rất đáng yêu, tỷ tỷ càng ngày càng thích ngươi, làm sao bây giờ?”

“Vậy ngươi cần phải nắm chắc cơ hội, ca rất cừ đó!”

“Ồ phải không, vậy phải xem biểu hiện sau này của ngươi, nhưng mà tỷ tỷ rất khó bị chinh phục…”

Thành ca cũng biết, nàng có tính cách như vậy.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, nếu thật sự tin toàn bộ lời của nàng là thật, vậy sẽ bị chết rất thảm.

Hai người bọn họ nói chuyện, tóm lại, có thể “tám” chính sự theo hướng quái dị.

Cũng không biết nếu những Long tộc khác nghe thấy cuộc trò chuyện này, sẽ phản ứng như thế nào.

Thanh Long Đại Đế chờ trên không hơi mất kiên nhẫn.

“Sao, các ngươi không dám? Sợ lộ nguyên hình à?”

“Dám!”

Thành ca giơ tay.

“Ta chính là Thương Long tộc thuần khiết, có gì không dám?”

Thương Long Nữ Đế trong bóng tối, lần này không khuyên hắn từ chối nữa, giống như đã nghĩ thông suốt điều gì đó.

“Được!”

Lập tức Thanh Long Đại Đế ở trên không, xem việc này đã định.

“Thương Linh, ngươi cũng nghe thấy rồi, hắn đồng ý rồi!”

“Thân là Long Đế, nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Cho dù ngươi phản đối cũng không có tác dụng nữa.”

Thương Linh khẽ thở dài: “Haizzz, thôi tùy các ngươi…”

Nhìn thấy Thanh Long Đại Đế sắp quay về Phong Long trì chuẩn bị, Thành ca vội vàng gọi hắn lại.

“Chờ một chút!”

“Sao, ngươi đường đường là Long Đế, lại muốn đổi ý?”

“Vậy thì thật không phải, chỉ có điều, nhỡ ta thật sự là Thương Long tộc, không giả chút nào thì sao?”

Thành ca chậm rãi bay đến trước mặt hắn, nhìn thẳng vào mắt vị Long Đế này, bình thản không sợ.

“Nếu ta thật sự là Thương Long tộc, vậy thân phận Long Đế của ta đã không có vấn đề gì!”

“Ngươi để một vị Long Đế tự hạ thân phận tiến vào Phong Long trì, đến lúc đó, ngươi đền nổi không?”

Đền?

Đền cái gì?

Thanh Long Đại Đế thực sự chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

Vốn thôi diễn thiên cơ của hắn tính ra được Khương Thành không phải Long tộc, hiện tại chính mắt vừa thấy, lại càng thêm xác định, hắn cũng không có long cốt.

Cho nên chưa bao giờ nghĩ đến việc nhận lỗi gì đó.

Là một tỷ tỷ tốt của Thành ca, đương nhiên Thương Linh sẽ hỗ trợ hắn vào những thời điểm quan trọng.

Nghe vậy cũng lập tức phụ họa: “Đúng vậy, Huyền Minh, ngươi nên biết, để một vị Long Đế tiến vào Phong Long trì có ý nghĩa gì!”

Giọng của nàng chợt trở nên cao vút: “Đó là vũ nhục đối với cả Thương Long tộc chúng ta!”

“Ngươi nếu đề xuất sử dụng Phong Long trì, vậy ngươi cũng phải có ý thức gánh chịu hậu quả của sai lầm.”

Thương Tật Thương Khung Dực Không và các vị cấp cao của Thương Long cốc cũng vội vàng bay đến trợ giúp.

“Đúng vậy, nếu như ngươi nói sai thì làm sao?”

“Vũ nhục Đại Đế của Thương Long tộc, sao có thể không phải trả giá đắt chứ?”

“Đừng tưởng rằng, tới lúc đó, chuyện này có thể cho qua như vậy!”

Thanh Long Đại Đế không tức giận, ngược lại còn lắc đầu, bật cười.

Hắn chắc chắn nhìn đúng.

Khương Thành không thể thông qua khảo nghiệm.

Cho nên, hẳn đây chỉ là cố ý lừa mình.

Giống như người có bài xấu muốn tăng thêm tiền cược, khiến người khác sợ tới mức không dám cược.

Làm sao hắn có thể bị lừa được?

Cho nên, hắn nhìn Khương Thành một cách vô cùng thích thú.

“Vậy nếu như ngươi thật sự không phải Long tộc, không thông qua khảo nghiệm thì sao?”

Thành ca lập tức không chút do dự nói: “Tùy ngươi xử trí, ta hoặc là chết ở Phong Long trì, hoặc là sau khi ra để ngươi giết một lần.”

Thanh Long Đại Đế lắc đầu: “Thế này còn chưa đủ!”

“Hả, lớn như vậy? Lòng ham muốn của ngươi cũng lớn đấy, vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

“Toàn bộ nhân tộc bị trục xuất khỏi Thương Long cốc, một người cũng không thể ở lại trong địa bàn Long tộc ta!”

Lời vừa nói ra, mọi người của Phi Tiên môn và đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân đều nhíu mày.

Thanh Long Đại Đế này, bài xích nhân loại, thật sự là thâm căn cố đế.

Thành ca gật đầu, dứt khoát nói: “Được!”

Rồi lại hỏi lại: “Nếu ta thông qua khảo nghiệm thì sao?”

“Ta biết ngươi có huyết mạch của Cửu Văn Thương Long, mặc dù là nhân loại, nhưng ít nhất cũng có thể tới Hoàng trì.”

Thanh Long Đại Đế chậm rãi nói: “Nếu ngươi là Long Đế, vậy ít nhất cũng phải tới Lam trì, mới tính là thông qua khảo nghiệm, như vậy không quá đáng chứ?”

Chương 408.

Quả nhiên, hắn vẫn rất là cẩn thận chu đáo.

Ngay từ đầu nói rõ điều kiện thắng thua, tránh cho Thương Long tộc bên này quỵt nợ.

“Lam trì?”

Đám người Thương Tật và Thương Khung của Thương Long tộc hơi bất mãn.

“Thương Thành vẫn là cảnh giới Long Vương, bình thường Lam trì chỉ có Chuẩn Đế sơ kỳ mới có thể đặt chân tới, như vậy có phần quá đáng!”

Thanh Long Đại Đế lặng lẽ cười.

Cố ý chế nhạo nói: “Thế nào, các ngươi không tin tưởng Long Đế của mình như vậy sao?”

“Vẫn là nói, trong lòng các ngươi cũng cảm thấy, thật ra hắn không phải Long tộc?

“Ngươi…”

Thương Tật nổi giận, đang muốn tiếp tục, tranh thủ hạ thấp tiêu chuẩn, Thành ca đã lên tiếng.

“Được, vậy thì Lam trì là được rồi!”

“Nếu tiêu chuẩn định xong, vậy ta cũng nên đưa ra điều kiện rồi.”

Thanh Long Đại Đế lắc đầu thở dài: “Ngươi thật đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.”

Thành ca mới mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, dù sao cuối cùng, chắc chắn không phải mình là người khóc.

“Thanh Long tộc các ngươi mấy năm nay và hai giới tiên ma tác chiến, hẳn là có rất nhiều chiến lợi phẩm, phải không?”

Hắn xoa xoa ngón tay nở nụ cười: “Nếu ta tới được Lam trì, vậy trên dưới Thanh Long cốc các ngươi, phải giao ra tất cả chiến lợi phẩm để bồi thường! Bất kể tiên khí, tiên giáp, pháp bảo, hay là đan dược, tiên tinh, công pháp vũ kỹ!”

Cái này…

Tất cả Long tộc và nhân tộc có mặt ở đây đều hít một hơi lạnh.

Không phải điều kiện này thấp, mà là quá cao.

Tuy rằng Thanh Long Đại Đế chủ trương an phận ở một góc, nhưng hoàn cảnh chung của Yêu tộc đều đặt ở đó, những trận chiến lớn nhỏ với hai giới tiên ma, thật ra chưa bao giờ dừng lại.

Chẳng qua quy mô không còn lớn như trước, hai bên Long Đế và Tiên Đế sẽ không tự mình hạ màn mà thôi.

Nhưng mà, đó cũng là tích lũy của mấy trăm triệu năm!

Cho dù Thiên Khu các bên kia đã đổi một phần lớn tài nguyên của Long tộc, nhưng tổng thể số lượng quá lớn, dù chỉ là phần còn lại, vẫn như trước, cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa đều được bảo tồn toàn vẹn nhất trong Long tộc hoặc là Thanh Long cốc, thực lực chống đỡ đều cực mạnh.

Dè dặt ước tính, trong đó tiên khí bát giai có lẽ sẽ không ít hơn 20, thất giai chỉ e là không dưới một ngàn.

Dù sao, Thanh Long Đại Đế sống nhiều năm như vậy, bản thân hắn cũng là một con rồng có chút thu thập.

Thậm chí, nó có thể có được tiên khí cửu giai.

Mấy thứ này bản thân Long tộc không dùng được, nhưng ai cũng biết chúng có giá trị cao như thế nào.

Lần này, Thành ca đòi toàn bộ, cho dù là dùng công phu sư tử ngoạm, cũng không thể nào hình dung nổi.

Cho dù là Thanh Long Đại Đế, cũng bị lòng ham muốn này của hắn làm cho sợ hãi, trong một lúc, suýt nữa thì bỏ cuộc giữa chừng.

Muốn hắn giao ra toàn bộ chiến lợi phẩm trong Thanh Long cốc, tuy là hắn hoàn toàn không nỡ.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại, rõ ràng Khương Thành chính là nhân tộc, không hề giả, mình chắc chắn sẽ thắng.

Chắc chắn là hắn vẫn đang cố ý lừa mình, muốn mình sợ tới mức chủ động rút lui.

Cho nên… Không thể sợ hãi!

Cuối cùng, Đại Đế quyết đoán!

“Được, ta tiếp nhận!”

“Thương Linh, ngươi nghe rồi đấy!”

“Ước định này chính thức có hiệu lực, bất luận kẻ nào cũng không được đổi ý!”

Theo câu nói này vừa dứt, xung quanh hoa rơi bay đầy trời, các quy tắc hiện hình, hài hòa với khung cảnh đó.

Việc ước định đã thành, hơn nữa còn hình thành luật không được thấp hơn Chuẩn Đế.

Mặc dù Thương Linh chỉ còn một tia tàn niệm, nhưng nàng vẫn là người mà Thanh Long Đại Đế để ý nhất, chứ không phải là Thành ca.

Trên thực tế, vốn hắn đích thân lên sân, là định trực tiếp ra tay chế trụ, thậm chí giết chết Khương Thành.

Nếu Thương Linh không lên sân, hắn chắc chắn sẽ không mở lại Phong Long trì phiền toái, long trọng như vậy.

Lúc mở hồ năm đó, đã hao phí không ít tu vi của tam đại Long Đế.

Mà nay một mình hắn mở ra, tất nhiên phải trả giá đắt hơn nữa.

Toàn thể Long tộc của ba cốc đều tham gia, tới Phong Long trì, làm người chứng kiến.

Theo yêu cầu của Thanh Long Đại Đế, mọi tu sĩ nhân tộc trong Thương Long cốc, bọn họ cũng phải đi.

Hắn định vào lúc Khương Thành thất bại, sẽ đuổi đám tu sĩ nhân tộc này bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhưng mà điều này lại hợp ý của Thành ca.

Nhiều người thì giá trị kinh sợ cao, đám đệ tử kia của mình đều trên Ma Vương.

Sau mấy canh giờ, Phong Long trì trung tâm ba cốc đã đông nghịt người.

À không, đông nghịt rồng.

Rất nhiều Long tộc khác của hai cốc, cho đến tận bây giờ, mới lần đầu tiên, nhìn thấy vị Thương Long Đại Đế mới nhận chức này.

Trái ngược với sự ủng hộ toàn lực của Thương Long cốc, hơn mười vạn Long tộc của hai cốc khác, rõ ràng tin tưởng Thanh Long Đại Đế hơn.

Một đám chỉ trỏ, thật sự đợi xem Thành ca trở thành nhân tộc.

Một vài Long tộc của Thanh Long cốc, thậm chí lộ ra ánh mắt oán hận và căm thù.

“Xin chào mọi người!”

“Rất vui được gặp, rất vui được gặp…”

Thành ca cợt nhả như mọi khi, lại xem việc này như đại hội biểu diễn.

Chỉ là thật đáng tiếc, lần này không có giá trị kinh sợ gì đó.

Thương Linh trong bóng tối cũng hơi kinh ngạc.

“Ngươi chẳng lẽ không thấy bọn họ nhìn ngươi như kẻ thù sao?”

“Ồ, vậy chẳng phải chứng minh ta ảnh hưởng đến tâm tư của mọi người sao?”

Với Thành ca mà nói, quan trọng là có đủ ánh đèn chiếu lên người hay không, bản thân hắn có phải trọng tâm của toàn trường hay không.

Còn đó là ủng hộ hay là căm thù, lão nhân gia hắn hoàn toàn không quan tâm.

Với tích cách của Thương Long Nữ Đế kia, cũng suýt chút nữa bị hắn đánh bại.

“Ngươi thật đúng là không giống người thường, bỗng nhiên ta có phần mong đợi.”

“Cho tới bây giờ ngươi mới bắt đầu mong chờ biểu hiện của ta sao, khiến ta hơi mất mát…”

Lúc hai người bọn họ đang vừa nói vừa cười ở đây, Thanh Long Đại Đế bên trên cũng đang bận rộn hì hục.

Dưới sự “cố gắng” của hắn, chín hồ với màu sắc khác nhau dần dần xuất hiện trên một ngọn núi khổng lồ ở giữa sân.

Rõ ràng vẫn chỉ là ảo ảnh, nhưng đã toát ra hơi thở chết người, kẻ khác khó có thể tiếp cận được.

Rất nhiều Long tộc ở gần, cũng từ trên cao hạ xuống, vội vàng, cuống quýt bay ngược lại phía xa.

Ở đây, không hề ít Long tộc là được sinh ra sau, lần đầu tiên nhìn thấy hồ này, khó tránh cũng rất tò mò.

Mà lão long đi vào năm đó, lòng vẫn chưa hết sợ hãi.

“Phong Long trì này có thể nói là luyện ngục!”

“Đúng vậy, năm đó ta vào Thanh trì, đời này cũng không muốn nhớ lại.”

“Tộc lão, đáng sợ như vậy sao?”

“Đáng sợ? Ngươi có thể tưởng tượng, xương cốt toàn thân bị nghiền nát từng chút, từng chút, máu toàn thân bị đốt, cháy tới

mức ngươi cảm nhận được chính mình tan ra, là cảm giác thế nào không hả?”

“Không phải chỉ có thế, ngay cả Long Hồn cũng sẽ bị chấn động thật lớn.”

“Đúng vậy, năm đó ta suýt nữa bị dị tượng đó đánh cho thành kẻ điên…”

“Nếu không, ngươi cho là, rõ ràng Phong Long trì có thể tăng sức chống đỡ Long cốt của các ngươi, nhưng tại sao mấy trăm triệu năm vẫn chưa mở ra?”

“Đây là bởi vì khảo nghiệm năm đó, có hơn mười chân long, không biết tự lượng sức mình, lao về phía trước, kết quả chết ở bên trong.”

“Cái này…”

Nghe bọn họ nói như vậy, vốn những Long tộc xung quanh vẫn đang nóng lòng muốn thử, tất cả đều rút lui.

Ngược lại, Thành ca hứng thú bừng bừng.

Càng lợi hại càng tốt, như vậy chính mình mới có thể được chết nhanh hơn!

Lúc này, chín hồ trên núi khổng lồ cũng hiện ra toàn bộ.

Chín hồ có màu sắc khác biệt và được phân bố từ dưới lên trên. Hắc trì cao nhất nằm trên đỉnh núi.

Màn sương dày đặc bao phủ khắp mặt hồ, bên ngoài cũng không thể nhìn thấy bất thường nào.

Nhưng chỉ cần tùy ý, dùng tiên hồn cảm nhận một chút, sẽ có cảm giác hỗn loạn và hủy diệt đáng sợ, giống như có vô số cặp móng vuốt sắc bén xé rách chính mình, lại giống như có vô số rồng gầm quanh quẩn ở chỗ sâu trong ý thức.

Mà đây, chỉ là hiệu quả của Hoàng trì dưới chân núi.

Chương 409.

“Thương Thành!”

“Nhanh vào trong hồ đi!”

Cũng không thể trách Thanh Long Đại Đế lại gấp gáp như thế, duy trì Phong Long trì này mở, đối với hắn mà nói là một trách nhiệm không hề nhỏ.

Thành ca cũng không muốn lảm nhảm nhiều vào lúc này.

Hắn vẫy vẫy tay về phía xung quanh, rồi lao vào trong.

Sau khi hắn lao vào sườn núi Thanh trì.

Tất cả đều kinh sợ mà kêu lên.

Nhất là những lão Long đã trải qua Phong Long trì, thì càng trở tay không kịp.

Về bản chất, Phong Long trì này tương đương với hơn trăm vị Chuẩn Đế Long tộc và hơn vạn Long Vương cùng hợp lực tấn công cắn xé.

Trong Xích trì đầu tiên thì còn đỡ, nồng độ của hạt giống cốt nhục thấp nhất.

Càng đi về phía sau, nồng độ càng cao, cũng càng nguy hiểm.

Đừng thấy Long Vương bình thường có thể đến Thanh trì, Chuẩn Đế có thể đến Lam trì, thậm chí Tử trì, trên thực tế năm đó, lúc bọn họ bắt đầu bước vào, cũng đều bắt đầu từ Xích trì.

Thành thật, quy củ thăng từng cấp một.

Bất kỳ một Long tộc nào lần đầu tiên bước vào Phong Long trì, cũng đều cần một quá trình làm nóng người tuần tự theo từng bước một.

Đây vốn dĩ không phải là một thử thách bình thường, cũng không có ai có kinh nghiệm, căn bản long thể không quen với nơi này.

Nếu vừa bắt đầu đã không làm quen với Xích trì, Tranh trì, Hoàng trì một chút, mà vào thẳng trong Lục trì thì cho dù có là Tiên Đế cũng rất có khả năng sẽ đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Hiển nhiên đây là Khương Thành lần đầu tiên bước vào đây, điểm này bất luận là Thanh Long Đại Đế hay những người quyền cao chức trọng của Long tộc đều rõ hơn ai hết.

Cũng chính vì thế, sau khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng kinh ngạc.

“Hắn điên rồi sao?”

“Hắn muốn làm cái gì thế?”

“Hắn không biết cái này không được nhảy vượt qua như thế sao?”

“Đù má, vào luôn Thanh trì, hắn muốn chết à!”

“Hỏng rồi hỏng rồi…”

Thương Tật hối hận không thôi.

“Soái Thành sơ xuất quá rồi, bây giờ thì xong rồi!”

“Biết thế ta đã nói cho hắn biết trước là phải làm thế nào rồi…”

Đám quyền cao chức trọng Thương Khung, Dực Không và Mặc Ương cũng vô cùng sốt ruột.

Bọn họ vốn tưởng rằng Thanh Long Nữ Đế sẽ nói cho Thành ca những điều nhỏ nhặt này.

Nhưng thật ra, Thương Linh cũng trở tay không kịp.

Nàng nào biết Thành ca dũng cảm như thế, đến thăm dò cũng không thăm dò lấy một tí, dẫu sao trước đây lúc mọi người vào Phong Long trì, đều cẩn thận từng li từng tí một.

“Ha ha ha ha…”

Thanh Long Đại Đế ở trên bầu trời cao ngửa mặt cười lớn.

“Thương Linh, đây chính là kế hoạch của hắn sao?”

“Cố ý chết ở Thanh trì để chứng minh hắn sẽ không chết ở Lục trì sao?”

Miệng thì nói như thế, nhưng thật ra hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Làm gì có ai không có việc gì lại tự nhiên đi đâm đầu vào chỗ chết như thế chứ?

Long tộc ở xung quanh nghị luận sôi nổi, tạo thành một khung cảnh ồn ào huyên náo.

Ngược lại, môn nhân của Phi Tiên môn và đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân lại đều rất bình tĩnh.

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Cảnh tượng như thế này mọi người nhìn thấy nhiều rồi có được không hả?

Tựa như khói độc xung quanh Giả Tiên giới năm đó, mọi người cũng cảm thấy nếu xông vào chắc chắn sẽ chết chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nhưng cuối cùng thì sao?

Không phải Khương chưởng môn vẫn bình yên không việc gì đó sao?

Thành ca lựa chọn Thanh trì là có nguyên nhân cả.

Vị huynh đài này không phải là một người thích chịu khổ, trong mắt hắn thử thách của Long tộc chính là ngược đãi, hắn không muốn chịu đựng sự thống khổ của trọng này đến trọng khác.

Cho dù xương cốt có thăng cấp, cũng chẳng phải là trải qua trong sự giày vò, hành hạ sao?

Tìm một cái hồ có thể giết mình ngay lập tức, hồi sinh sớm một chút rồi bật hack, chịu ít đau khổ hơn chẳng phải là quá đẹp hay sao?

Nếu như Thương Linh cùng Thanh Long Đại Đế đều cảm thấy hắn có thể sống ở Hoàng trì, vậy thì chọn cái phía sau đi.

Vốn dĩ hắn định một lần chọn luôn cấp cao nhất là Hắc trì, nhưng nghĩ kỹ thì như thế chỉ có thể đạt được một làn sóng giá trị kinh sợ mà thôi, như thế hơi thua thiệt.

Mà Lục trì ở sau Hoàng trì lại gần quá, có lẽ phải nửa ngày mới có thể giết được hắn.

Cho nên, cuối cùng hắn chọn Thanh trì ở phía sau Lục trì.

Sau khi xông vào đó, hắn lập tức hiểu ra cái gì gọi là địa ngục.

Huyết mạch của Cửu Văn Thương Long chặn lại sự thâm nhập của huyết long một cách dễ dàng, ở phương diện này hắn không chịu bất kỳ thương tổn hay tàn phá gì.

Nhưng xương cốt toàn thân lại vỡ nát trong nháy mắt.

Chuyện này không phải là vì khí lực của hắn không đủ mạnh mẽ, mà là vì hắn và những hạt giống Long cốt Long tộc có

nguồn gốc không giống nhau, nên sản sinh ra sự bài xích một cách mãnh liệt.

Cho dù là huyết mạch Thương Long, cũng không có cách nào chống lại quá trình tàn phá này.

Da thịt và xương cốt nhanh chóng hòa tan vào nước trong hồ, chân thân của Thương Long hoàn toàn sụp đổ, sự thống khổ đó ngay lập tức chỉ thiếu một chút nữa đã làm cho hắn hôn mê.

Nhưng tiên hồn của hắn quá mạnh, cứng rắn giữ cho hắn tỉnh táo.

Cho đến tận giây phút hắn chết đi, cuối cùng mới ngừng lại.

Cả quá trình này kéo dài 10 phút.

Trước khi chết, Thành ca hối hận không thôi.

Chết quá chậm, vẫn phải chịu không ít khổ cực, sớm biết thế ít nhất hắn cũng nên lựa chọn Tử trì.

Không ngoài dự liệu, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Ting, ký chủ bị giết, đang kiểm tra đánh giá sức mạnh của kẻ địch, lên kế hoạch hồi sinh!”

“Ting, ký chủ nhận được Kim Cương Long cốt!”

“Ting, ký chủ hồi sinh!”

Kim Cương Long cốt, mặc dù nghe chẳng hiểu gì, nhưng vừa nghe đã thấy rất oách rồi.

Khương Thành tỏ ra rất hài lòng, hệ thống quả nhiên là biết hốt thuốc đúng bệnh, xương cốt của ngươi không ổn ta liền đổi luôn xương cốt cho ngươi.

Bình thường, hắn căn bản không thể nào có được Long cốt, cho dù có được đi nữa, muốn tu luyện đến đẳng cấp Kim Cương Long cốt gì gì đó, chỉ sợ không có mấy trăm tỷ năm chắc cũng không được đi?

Sau khi hắn chết đi rồi hồi sinh lại, đã có được luôn.

Hắn không khỏi bội phục sự thông minh sáng suốt của mình, đây mới chính là nguyên nhân to lớn nhất khiến hắn đồng ý vào Phong Long trì!

Mà ở nơi khác, tất cả mọi người ở đó đều chăm chú nhìn vào Thanh trì.

Sau khi Thành ca bước vào đó, nước trong hồ cuồn cuộn dâng lên, mà sau khi hắn chìm vào trong, ngay sau đó đã không còn tiếng động gì nữa.

Bây giờ nước trong hồ đã bình lặng trở lại, không mảy may có một tia gợn sóng nào.

Vừa nhìn đã thấy có gì đó không ổn!

“Hả, không phải là chết như thế thật đấy chứ?”

“Có khả năng lắm, năm đó, lúc chúng ta bước vào cũng khuấy động đến mức long trời nở đất.”

“Sau khi vào lại không có phản ứng gì như vậy, tám phần là đã chết rồi.“

“A, chuyện này…”

Đừng nói là bên Thương Long cốc này, Long tộc của Thanh Long cốc và Kim Long cốc cũng ngơ hết cả.

Dù sao cũng là Long Đế được Thương Long tộc đề cử, sao lại chết như thế này được?

“Thương Thành…”

“Long Đế…”

Đám người quyền cao chức trọng Thương Tật và Dực Không hướng về phía đó mà đau khổ gào thét.

Bọn họ không thể nào chấp nhận được kết cục như thế này.

“Thương Linh, ngươi còn lời gì để nói không?”

Thanh Long Đại Đế cuối cùng cũng yên tâm.

“Hắn chết rồi, điều này đủ để chứng minh hắn căn bản không phải Long tộc!”

“Trận cá cược này ta thắng rồi.”

“Còn về nhân tộc ở Thương Long cốc của ngươi, từ hôm nay…”

Hắn còn chưa nói xong, trong Thanh trì lại bắt đầu xuất hiện những gợn sóng lăn tăn.

Sau đó, đầu tiên là một đôi sừng rồng cao vút xuất hiện trên mặt nước.

Sau đó là, đầu rồng, thân rồng, móng vuốt rồng, đuôi rồng, được ánh mặt trời và mặt hồ chiếu rọi tỏa sáng rực rỡ, mang một vẻ đẹp không gì tả xiết.

Không phải là Thành ca thì là ai?

“Vẫn còn sống!”

“Hắn vẫn còn sống!”

“Tất cả mọi người đều kinh sợ!”

Tiếng vỗ tay hoan hô ở phía Thương Long cốc vang dội như tiếng sấm.

“Đại Đế không chết!”

“Ha ha ha ha, hắn quả nhiên chính là Long tộc.”

“Không hề giả dối, hắn vẫn sống tốt lắm!”

Thương Linh vốn không hề lên tiếng lại cất tiếng cười dài, tiếng cười truyền đi khắp nơi.

“Huyền Minh, xem ra lần này ngươi thật sự đã nhìn lầm rồi!”

“Ngươi nhìn đi, hắn rõ ràng là có Long cốt, không phải Long tộc thì là gì?”

Thanh Long Đại Đế ở trên không chăm chú nhìn hắn, không phải chứ?

“Thế mà hắn lại có Kim Cương Long cốt?”

“Sao có thể có chuyện này được cơ chứ?”

“Không thể nào có chuyện ta nhìn nhầm được!”

Thật ra Thương Linh cũng cảm thấy không thể nào tin được.

Nàng biết nàng và Huyền Minh không thể nào cùng nhìn nhầm được, ban đầu Khương Thành chính là nhân tộc.

Huống hồ, lúc hắn nói chuyện cũng đã thừa nhận rồi.

Nhưng bây giờ Kim Cương Long cốt hàng thật giá thật kia, quả thật đã thay thế xương cốt ban đầu của hắn.

Chuyện này rốt cuộc là làm thế nào mà làm được, nàng cũng không hiểu nổi.

Nhưng chuyện này cũng không thể ngăn nàng vui vẻ được.

Chương 410.

“Lão Thanh Long, cái hồ này của ngươi cũng xịn lắm đấy nhé!”

“Anh đây vừa vào đó xong, nước trong hồ ấm áp, thoải mái quá tí thì ngủ luôn.”

Sau khi có được Kim Cương Long cốt, căn bản Thanh trì này cũng không tổn hại nhiều đến hắn nữa.

Trừ việc hơi ngưa ngứa, thì Thành ca chẳng cảm thấy có gì bất thường cả.

“Ha ha ha, không hổ là Thương Long Đại Đế!”

Đám quyền cao chức trọng Thương Tật và Dực Không bên phía Thương Long cốc hết sức phấn khởi, điên cuồng cổ vũ, ủng hộ Thành ca!

“Lần đầu tiên vào đã chọn luôn Thanh trì, vào rồi lại vẫn sống sót được!”

“Điều đó là đương nhiên, nếu như Long Đế cũng đi con đường giống như những Long tộc khác đi, há chẳng phải là quá mất giá rồi sao?”

“Nhìn đi nhìn đi, cái này gọi là dáng dấp, phong thái của Đại Đế!”

Chém gió đến mức, chỉ thiếu điều mỗi con rồng tay cầm hai cái dậy huỳnh quang để cổ vũ nữa mà thôi.

Ở một nơi khác, đám đệ tử của Phi Tiên môn và Tiêu Hỗn, Tịch Vân đương nhìn cũng không chịu thua kém.

“Thương Long Đại Đế uy vũ!”

“Đám người nhân tộc bọn ta đến đây, lần đầu tiên bị một con rồng làm cho tâm phục một cách sâu sắc như thế!”

“Chỉ có Thương Long Đại Đế mới khác với người thường như thế….”

“Xin quỳ lạy Thương Long Đại Đế!”

Trừ những người có máu mặt, quyền cao chức trọng ở Thương Long cốc, nhưng Long tộc khác cũng không hề biết Thành ca còn là chưởng môn của Phi Tiên môn nữa.

Mà Thanh Long cốc và Kim Long cốc thì càng không biết.

Nghe thấy bọn họ tâng bốc, ca tụng như thế, ai nấy đều bị dọa cho ngây ngốc ngơ ngẩn luôn.

Không hiểu sao lại cảm thấy, Thương Long Đại Đế này đã giành được vinh quang cho cả Long tộc.

Có thể khiến cả một đám nhân loại, Ma Vương, Tiên Vương quỳ lạy sát đất như thế, đây là chuyện mà ba vị Long Đế trước đây đều không làm được.

“Ngươi đắc ý sớm quá rồi đó!”

Thanh Long Đại Đế ở trên bầu trời lạnh lùng nói: “Giao ước của chúng ta là ngươi có thể sống sót ở Lam trì, ngươi vẫn chưa làm được đâu!”

Bây giờ Thành ca tràn đầy tự tin.

Hắn đã được cải tạo thành Kim Cương Long cốt rồi, thì còn sợ cái gì nữa?

“Lam trì đúng không, thế thì có gì khó chứ?”

Nói xong hắn liền bơi đến điểm cuối cùng của Thanh trì, một dòng lực hút từ phía trên truyền tới.

Hắn thả lỏng sự trói buộc, sau đó thân hình hắn lóe sáng, rồi xuất hiện trong Lam trì ở tầng trên.

Sau đó, cơn đau dữ dội lại ập đến.

Kim Cương Long Cốt của hắn cũng mạnh lắm, thế mà lại cứng rắn chống chịu được 30 giây.

Sau đó, Long cốt tan vỡ, hắn lại chết lần nữa.

Đù má, chuyện quái quỷ gì thế này?

Không phải anh đây đã bật hack rồi sao?

Tại sao lại chết nữa?

Đây là hạn chế của Thành ca do thiếu hiểu biết về Long tộc.

Kim Cương Long cốt nghe thì trâu bò, lợi hại lắm, nhưng thật ra chỉ là trình độ bình quân của Long Vương mà thôi.

Mà Lam trì thì chưa đến Chuẩn Đế đều không sống sót được.

Cho nên…

Hắn chết ở đây là chuyện quá bình thường.

Lần này, từ sau khi hắn chìm xuống, nước trong hồ lại trở lại vẻ bình lặng, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cả Long tộc đều choáng váng.

Trái tim đang treo lơ lửng của Thanh Long Đại Đế cuối cùng cũng hạ xuống, cảm thấy yên tâm hơn.

Đợi qua mấy giây, mắt nhìn thấy nước trong trì vẫn không có dao động gì, lúc này mới lại ha ha cười lớn lần nữa.

“Thương Linh, thế nào?”

“Ta biết, hắn không sống sót được ở Lam trì mà!”

“Căn bản đẳng cấp của Kim Cương Long cốt là không đủ.”

“Là một Cửu Văn Thương Long huyết mạch viên mãn mà hắn lại chỉ là Kim Cương Long cốt, đủ để nói rõ sự bất thường rồi chứ?”

“Người như thế, cũng xứng làm Long Đế của các người sao?”

Nếu như Thành ca nghe thấy những lời này của hắn, chắc chắn sẽ rất nhức nhối đấy.

Lão huynh, ngươi biết nhiều như thế, sao không phổ cập sớm đi?

Anh đây còn tưởng Kim Cương Long cốt này trâu bò, lợi hại đến mức khiến người ta phải kinh ngạc, là loại cấp cao nhất cơ ấy.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đánh giá sức mạnh của kẻ địch, lên kế hoạch hồi sinh!”

“Ting! Ký chủ nhận được Toản Thạch Long Cốt!”

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Vâng, Thành ca hiểu ra tất cả rồi.

Ban đầu, hệ thống chỉ đưa cho hắn một kế hoạch vừa vặn để hắn sống sót được ở Thanh trì.

Còn về Lam trì và Tử trì ở phía sau, căn bản không nằm trong sự suy xét cân nhắc của nó.

Hiểu rõ điểm này, hắn hối hận vô cùng.

Sớm biết thế này còn bằng không bằng lúc đầu lên luôn Hắc trì, đến cấp cao nhất luôn, tiết kiệm sức lực tiết kiệm thời gian.

Bây giờ thì hay rồi, sau khi bước vào Phong Long trì này cũng tương đương với vào một phó bản không thể quay lại được nữa, trừ khi chủ động bị loại rồi thoát, nếu không chỉ có thể tiếp tục từng bước từng bước tiến về phía trước.

Không có cách nào nhảy qua ải nữa rồi…

Có điều, tác dụng của cái hồi sinh này cũng rất rõ ràng.

Long cốt của hắn lại thăng lên một cấp nữa rồi, cái Lam trì này không thể nào giết được hắn nữa.

Hơn nữa hiệu quả kinh sợ cũng nổi bật hơn.

“Quả nhiên vẫn còn sống!”

Người đầu tiên vỗ tay hoan hô là Thương Linh.

“Hơn nữa đã biến thành Toản Thạch Long Cốt rồi!”

“Ha ha ha, không hổ danh là ngươi!”

“Không thể nào có chuyện này được…”

Thanh Long Đại Đế hoàn toàn không thể tin được chuyện này là thật.

Một nhân tộc vốn dĩ không thể có được Long cốt, cuối cùng hắn lại có được Kim Cương Long cốt một cách vô cùng thần kỳ. Chuyện này thì cũng thôi, nhưng mới qua được một lúc, Kim Cương Long cốt lại biến thành Toản Thạch Long cốt.

Thế này còn để cho rồng sống không hả?

Toản Thạch Long cốt đã là phẩm chất ở cấp Chuẩn Đế rồi.

Thương Long cốc ở phía dưới và bên phía Phi Tiên môn lại bắt đầu điên cuồng gào thét ủng hộ, cổ vũ, phải gọi là vô cùng nhiệt liệt.

Mà Thanh Long cốc và Kim Long cốc, lại một lần nữa cảm thấy kỳ diệu đến mức khó tin.

Thế này cũng thần kỳ quá rồi đi?

Làm sao nào mà làm được vậy?

Lẽ nào Thanh Long Đại Đế thật sự đã tính sai rồi?

Trước đây chỉ có Chuẩn Đế của Long tộc mới có thể sống sót ở Lam trì.

Khương Thành có thể dựa vào cảnh giới Long Vương mà sống sót ở trọng này, vậy thì thân phận Long tộc của hắn giống như ván đã đóng thuyền rồi.

Giờ phút này, Thanh Long Đại Đế cảm nhận một cách rõ ràng uy tín của mình đang tụt dốc không phanh.

Bởi vì đến những Long tộc của Thanh Long cốc cũng bắt đầu cảm thấy, hóa ra Đại Đế thỉnh thoảng cũng có lúc xảy ra sai sót, nhầm lẫn.

Chuyện này đối với quyền uy tối thượng vốn có của hắn, có thể gọi là một đòn chí mạng!

Đại Đế hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được, có được không hả?

“Ngươi không thể nào làm được việc này!”

“Ta không thể nào nhìn nhầm được, ngươi rõ ràng là nhân tộc!”

Thành ca lấy đâu ra thời gian cãi cọ với hắn.

Sau khi hồi sinh, đầu tiên là phải xem giá trị kinh sợ một chút.

Lần hồi sinh ở Thanh trì, giá trị kinh sợ đổi được hai nghìn vạn công đức.

Lần này vừa vặn được hơn ba nghìn vạn.

Cái chính là ở đây có nhiều nhân vật cấp cao của Long tộc như thế, vậy thì gọi một người lên cổ vũ,tâng bốc tí đi.

Vừa nghĩ như thế, tí xíu đau đớn lúc sắp chết lúc trước cũng coi như xứng đáng.

Sau đó hắn nhìn lên Thanh Long Đại Đế trên bầu trời xoa xoa ngón tay nói: "Đừng quên chuẩn bị cho tốt những chiến lợi phẩm mà ngươi phải bồi thường cho ta, cái mà ta nói chính là toàn bộ Thanh Long cốc ấy."

Sống sót ở Lam trì, đã coi như vượt qua thử thách trong quy định cá cược rồi.

"Ta tin ngươi đường đường là Long Đế, nhất ngôn cửu đỉnh, chắc chắn sẽ không nuốt lời đâu đúng không?"

Thương Linh ở bên cạnh còn cười trên nỗi đau của người khác: "Hắn đương nhiên sẽ không nuốt lời, nếu không thì hắn lấy đâu ra mặt mũi làm Long Đế nữa?"

Chọc Thanh Long Đại Đế tức đến hơi thở rối loạn, suýt nữa tạo thành thiên tai.

Nhưng vẫn chẳng nói được câu nào để nuốt lời cả.

Để có được Long cốt xịn hơn, Thành ca chỉ đành bất chấp khó khăn, tiếp tục tiến tới từng trọng ở phía sau.

Không đợi mọi người kịp phản ứng lại, hắn đã xông vào trong Tử trì.

Lần này, tất cả mọi người lại bùng nổ.

"Không phải đã thắng rồi sao?"

"Vẫn vào nữa?"

"Cấp Long Vương mà có thể sống sót ở Lam trì đã là kỳ tích rồi!"

"Nếu không đến Chuẩn Đế hậu kỳ mà vào Tử trì thì đều nghẻo đấy…"

"Đúng thế, cho dù có huyết mạch Cửu Văn cũng chẳng đủ để sống sót nổi ở đó đâu!"

"Quá liều lĩnh rồi."

Tiếng hoan hô reo hò của những Long tộc Thương Long cốc đều ngừng lại.

Thương Tật sốt ruột đến tức giận, phẫn nộ luôn, gần như hận không thể xông vào đó mà lôi Thành ca quay lại.

Thế này cũng bốc đồng quá rồi đấy?

Năm xưa, những Chân Long chết ở trong Long trì, đều là vì không biết tự lượng sức mình, thách thức những cấp bậc cao hơn mình nên mới ngỏm củ tỏi.

Nhất thời, cả Thương Long cốc lại bắt đầu lo lắng và bất an.

Còn về người của Phi Tiên môn thì tất cả vẫn bình tĩnh như cũ.

Chương 411.

"Ha ha ha ha ha…"

Thanh Long Đại Đế lại ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Thương Linh, chuyện này thì không trách ta được đâu nha!"

"Đây là hắn tự chủ động xông vào đấy nhé."

"Nếu như hắn chết, thì đồ bồi thường không có ai nhận rồi."

Theo như cá cược thì người cá cược với hắn là Khương Thành.

Nếu Khương Thành chết, vụ cá cược này cũng coi như tiêu tan, Thương Long cốc và Phi Tiên môn còn sót lại cũng chẳng có tư cách gì nhânk bồi thường thay cho Khương Thành.

Thương Linh nghe xong thì khinh thường nói: "Huyền Minh, ngươi cũng tiểu nhân bỉ ổi quá rồi đó, làm gì có Long Đế nào như ngươi?"

Thanh Long Đại Đế tiết kiệm được một khoản chi to đùng, nhìn về Tử trì đã trở lại vẻ tĩnh lặng giống như ao tù nước đọng, vừa vui mừng vừa đắc ý.

"Tùy ngươi nói thế nào cũng được, ta chỉ làm theo quy tắc mà thôi."

Mà ở một nơi khác, không nằm ngoài dự liệu, Thành ca chết, sau đó thuận lợi nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống lần nữa.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đánh giá sức mạnh của kẻ địch, lên kế hoạch hồi sinh!”

“Ting! Ký chủ nhận được Tử Ngọc Long Cốt!”

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Tử Ngọc Long Cốt này mạnh hơn Toản Thạch Long Cốt lúc trước, cho nên bây giờ hắn tự nhiên cũng có thể sống sót ở Tử trì này.

Cường độ xương cốt của Khương Thành vốn đã cực kỳ cao rồi.

Suy cho cùng thì Tiên thể Ma thể đều có cả.

Cho dù vẫn là cấp Tiên Vương, nhưng cường độ xương cốt đã vượt xa Chuẩn Đế rất nhiều rồi.

Sở dĩ không có cách nào sống sót ở Thanh trì, chỉ là vì cái hồ này chỉ có Long cốt là không bị bài xích.

Mà bây giờ sau khi hắn có được Tử Ngọc Long Cốt, cường độ xương cốt của hắn đã vượt qua hắn của trước đây rồi.

Lần biến hóa này, nhìn chung đã cải thiện đáng kể sức mạnh của hắn.

Nghĩ đến chuyện phía sau vẫn còn hai cái hồ nữa, vẫn còn phải chịu đau đớn hai lần nữa, hắn không kìm được mà đau buồn từ tận sâu trong đáy lòng.

Đầu hắn vừa nhô lên khỏi mặt nước, tất cả mọi người như một lẽ tự nhiên lại sốc lần nữa.

“Hắn vẫn còn sống!”

“Oa, đây là Tử trì đó nha, là nơi mà Chuẩn Đế hậu kỳ mới có thể đặt chân đến!”

“Thương Thành Đại Đế vẫn là Tiên Vương, thế mà lại có thể sống sót ở đây…”

“Nếu không thì sao có thể được tôn là Long Đế cơ chứ?”

“Quả thực là như vậy, Long Đế quả nhiên không giống với người thường.”

Bất tri bất giác, Long tộc của hai cốc Thanh Long cốc và Kim Long cốc đều đã thay đổi cách xưng hô rồi.

Từ trong thâm tâm đã thừa nhận hắn là Long Đế của Thương Long cốc rồi.

“Xem ra lần này, Thanh Long Đại Đế thật sự đã sai rồi…”

“Đúng thế, đây nhất định là nhân tài kiệt xuất của Long tộc trong tương lại, may mà chúng ta dùng Phong Long trì để xác minh. Nếu như giết chết và trục xuất hắn, thì đó là tổn thất của cả Long tộc.”

“Đúng vậy…”

Nghe thấy những lời nghị luận ở phía dưới, Thanh Long Đại Đế tỏ ra vô cùng bực bội khó chịu.

Hắn thật sự không có nhìn nhầm.

Hắn ta thật sự là con người nhá!

Tại sao lại tự vả hết lần này đến lần khác cơ chứ?

Bắt đầu từ chỗ Thương Linh, đến Thanh trì, Lam trì, Tử trì, những kết luận của hắn đã sai đến bốn lần liên tiếp.

Nếu cứ tiếp tục như thế, hắn lấy đâu ra mặt mũi làm người tiên tri, dẫn đường cho Long tộc nữa chứ.

“Tử Ngọc Long Cốt, cho dù là Chuẩn Đế hậu kỳ cũng rất hiếm thấy, sao ngươi lại có được nó?”

Bây giờ hắn đã không thể quan tâm được nhiều như thế nữa, hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm ra đáp án của câu hỏi này.

Thành ca cười khà khà: “Nói cho ngươi một bí mật.”

“Bí mật gì?”

Tất cả Long tộc đều im bặt, cả lũ vểnh tai lên, chuẩn bị nghe bí mật động trời gì đó.

Kết quả, hóa ra Thành ca chỉ tùy ý làm màu một tí.

“Thật ra ta vẫn luôn khiêm nhường mà che giấu Long cốt đi, lo sẽ dọa các ngươi sợ.”

Che giấu ông nội nhà ngươi, Thanh Long Đại Đế suýt nữa chửi ầm lên.

Ngươi tưởng rằng ta không biết ban đầu ngươi mạnh yếu thế nào sao?

Còn che giấu?

Nếu như ngươi nói mỗi lần vào một cái hồ đều sẽ có một lần đột phá vô cùng kỳ diệu, ta còn có thể duy trì chút lòng tin đó.

“Phì, ha ha!”

Thương Long Nữ Đế không nhịn được cười thành tiếng.

“Mặc dù không biết tại sao ngươi làm được như thế, nhưng có thể nhìn thấy Huyền Minh đầu hàng chịu thua đúng là không dễ dàng gì.”

“Tiểu đệ, ngươi giỏi lắm.”

Thành ca rất khiêm tốn chia một nửa cái huân chương này cho nàng: “Tất cả là do tỷ tỷ hun đúc, dạy dỗ tốt.”

Điều này lại chọc cho Thương Long Nữ Đế khúc khích cười ha ha lần nữa.

Thành ca tranh thủ thời gian nhìn xuống màn hình điều khiển hệ thống ở phía dưới, không tồi không tồi, lần này nhận được năm nghìn vạn công đức, còn nhiều hơn trước đây nữa!

Làm màu trước mặt nhiều cao thủ như thế, lại còn có cả Long Đế, hắn rất hài lòng với khoản thu nhập này.

Nhất định phải kiên trì nỗ lực, không ngừng cố gắng!

Nghĩ đến nỗi đau sắp phải đối mặt, Thành ca cắn răng, lại đột phá thêm một trọng, tiến vào trong Bạch trì.

Sau khi sôi ùng ục một lúc, nước trong hồ lại bình lặng trở lại.

“Điên rồi điên rồi, vậy mà hắn lại vào trong Bạch trì rồi!”

“Đây là khu vực mà Chuẩn Đế cũng chẳng có cách nào đặt chân tới được đó!”

“Đúng thế, ngày xưa lúc Phong Long trì mở ra, đã có một vị Chuẩn Đế chết ở trong đó, thật là quá đáng tiếc.”

“Hắn là Long Đế, chắc là sẽ khác với người thường?”

“Rất có khả năng hắn sẽ tạo ra kỳ tích…”

Lần này, Thanh Long Đại Đế không hề hé răng lời nào.

Tự vả đến bốn lần liên tiếp, hắn cũng biết ngoan rồi, không chủ động nói gì nữa.

Sau khi chịu đau đớn mười mấy giây, bị Bạch trì giết chết, Khương Chưởng môn lại nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đánh giá sức mạnh của kẻ địch, lên kế hoạch hồi sinh!”

“Ting! Ký chủ nhận được Vô Cấu Long Cốt!”

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Thành ca bày tỏ mình đã quá quen với chuyện này rồi, thậm chí còn thấy hơi nhàm chán.

Tuy nhiên, khi hắn xuất hiện trở lại, vẫn khơi dậy sự cảm thán của Thanh Long Đại Đế.

“Vô Cấu Long Cốt!”

“Thế mà ngươi lại có được Vô Cấu Long Cốt!”

“Không thể nào có chuyện này được…”

“Đây là Long cốt mà cấp Long Đế mới có thể có được!”

Đây chính là Long cốt của cấp độ Long Đế?

Thành ca cuối cùng cũng thấy hưng phấn rồi, hóa ra trong lúc vô tình, hắn đã thăng cấp đến mức độ này rồi sao?

Hắn tự kiểm tra Long cốt của mình một chút thì phát hiện quả thật không giống bình thường.

Từng cái xương cốt tỏa ra ánh sáng óng ánh như ngọc bích, dường như đang chiếu sáng một thế giới khác ở bên trong cơ thể hắn.

Giống như những cột trụ kết nối thế giới nhỏ bé.

Thậm chí từ bộ xương cốt đó, còn có thể cảm nhận được sự chất chứa một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Mà Long tộc của ba cốc ở phía dưới vốn dĩ đã bắt đầu quen với việc Thành ca sống sót hết lần này đến lần khác, cuối cùng lại cũng kinh sợ mà hét lên.

“Thật không thể nào tin được!”

“Thế mà hắn lại có được Long cốt của cấp độ Long Đế?”

“Không hổ danh là Thương Long Đại Đế mới!”

“Thật là sự lựa chọn đúng đắn của cả tộc Thương Long!”

“Đây đâu chỉ là chọn đúng, là bọn họ nhặt được bảo bối rồi mới đúng!”

Thương Long tộc đã nhảy nhót hoan hô từ lâu rồi.

Hóa ra Đại đế không chỉ là Cửu Văn Huyết Mạch, mà còn là Vô Cấu Long Cốt?

Người này mới là cấp Long Vương, mà bên trong đã có thâm sâu như thế rồi.

Nếu đến cấp Long Đế, há chẳng phải sẽ có khả năng vượt qua ba vị Long Đế trước đây sao?

Thành ca lại kiểm tra màn hình điều khiển hệ thống lần nữa.

Thì phát hiện giá trị kinh sợ nhận được lần này, sau khi đổi thành điểm công đức, vẫn chỉ xấp xỉ sáu nghìn vạn.

Đù má, sao lại như thế được chứ?

Không phải nói Vô Cấu Long Cốt này đã đạt đến cấp độ Long Đế rồi sao?

Chẳng phải nên tăng một phát lên đến một tỷ hay sao?

Không thì cũng phải có lòng chút, ít nhất cũng phải tám nghìn vạn chứ?

Nhiều Long Vương với Chuẩn Đế như thế, thậm chí còn có cả hai Long Đế nữa đó!

Sau khi suy nghĩ kỹ một chút, cuối cùng hắn cũng hiểu.

Sự kinh sợ của những người này chẳng qua là vì Vô Cấu Long Cốt, còn việc hắn vẫn còn sống, đã chẳng còn chút kinh sợ nào nữa rồi.

Suy cho cùng, thì mọi người cũng quen rồi.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn tâm lý là hắn vẫn còn sống từ lâu, nên không còn kinh sợ nữa rồi.

Cứ tiếp tục như thế này thì không được, đằng sau vẫn còn Hắc trì nữa.

Chương 412.

Mắt thấy hắn muốn bơi về phía Hắc trì ở tầng cao nhất, Thương Linh cũng không nhịn được mà thuyết phục.

“Ngươi còn định tiến lên nữa sao?”

“Đến Bạch trì là đã đủ để ngươi có được sự tôn kính của tất cả Long tộc rồi.”

“Bây giờ bất cứ ai cũng không thể chất vấn thân phận Long Đế của ngươi.”

Thành ca mỉm cười: “Dù sao đã đến bước này rồi, không làm màu đến cùng thì không khỏi tiếc nuối quá.”

Thương Linh tức giận nói: “Căn bản ngươi không rõ Hắc trì nguy hiểm tới cỡ nào đâu.”

“Kỳ thật cho dù là ta trước kia, cũng không chắc chắn sống sót được.”

Thành ca cũng kinh ngạc.

“Không phải chứ, không phải cái ao này do chính các ngươi xây dựng sao?”

“Đúng vậy, là chúng ta làm ra nó, nhưng bản thân Hắc trì chính là một chuyện ngoài ý muốn.”

Thương Linh nhớ lại, nói: “Chúng ta vốn không có ý định xây chín cái ao, cái thứ tám đã là cực hạn của Long Đế.”

“Nhưng trước khi xây dựng Phong Long trì này, Chuẩn Đế và Long Vương vẫn lạc của Long tộc nhiều lắm, hạt giống sau khi tinh luyện từ cốt nhục của bọn họ có khí tức quá mãnh liệt.”

“Cái thứ chín, hoàn toàn là bởi vì cái ao khác không thể gánh chịu nhiều hạt giống cốt nhục như vậy, cho nên chúng ta bỏ tất cả số còn lại vào Hắc trì, xem như một điểm cất giữ mà thôi.”

“Cái ao này nguy hiểm hơn ít nhất mười lần so với Bạch trì trước đó!”

“Chúng ta vốn chưa từng muốn dùng Hắc trì để thử thách gì hết.”

Chà, thì ra còn có chuyện như thế hả?

Thì ra kỳ thật tam đại Long Đế các ngươi cũng không qua được cửa ải này?

Hắn hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Cho dù Hắc trì này nguy hiểm cỡ nào, cũng không thể ngăn cản bước chân của ta, ta nhất định phải đi vào!”

“Vì sao?”

Thương Linh thật sự không nghĩ ra lý do gì nhất định phải đi vào.

Bởi vì ca có thể hồi sinh, hơn nữa còn có thể lại hốt được giá trị kinh ngạc thêm một lần nữa.

Đương nhiên Khương chưởng môn sẽ không nói như thế, thế là lại thuận miệng nói lý do khác.

“Bởi vì mấy chục tỷ năm nay, Thương Long tộc mất hết thể diện, với tư cách là một Long Đế, bây giờ ta phải kiếm mặt mũi này về gấp bội!”

Điều này…

Trong chốc lát, Thương Linh cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bằng sự hiểu biết của nàng với Khương Thành thì nhất định là hắn đang làm màu.

Nhưng lời này lại nói vào trong tâm khảm của vị lão tổ của Thương Long này, không để cho nàng phản bác lại được.

Mà trong một lát nàng im lặng, Thành ca đã nhảy vào Hắc trì sau cùng.

Thanh Long Đại Đế đột nhiên chấn động, mắt rồng trừng đến cực lớn.

Tiểu tử kia lại còn dám tiếp tục?

Cho dù hắn điên rồi, Thương Linh không phải cũng điên rồi đấy chứ?

Ngược lại, Long tộc khác ở phía dưới không rõ tình huống.

Bọn họ không biết một tầng này, ngay cả Long Đế cũng không qua được.

Ngược lại, từng người chờ mong Thành ca còn sống xuất hiện lần nữa.

Dù sao, hắn đã sáng tạo kỳ tích nhiều lần như vậy, sáng tạo nhiều thêm một lần cũng rất bình thường mà.

Có thể vượt qua Bạch trì, qua tiếp Hắc trì, trực tiếp vượt qua cửa ải rất bình thường mà.

Bọn họ căn bản không biết nguồn gốc và chỗ hung hiểm của Hắc Trì này.

Vào Hắc trì, long thể của Thành ca không gánh vác nổi ba giây đã hòa tan hoàn toàn.

Sau đó hắn hoa lệ chết đi.

Hệ thống nhắc nhở lần nữa: "Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án sống lại!"

"Ting! Ký chủ nhận được Thủy Nguyên Long Cốt!"

"Ting! Ký chủ sống lại!"

Quan sát Long cốt bên trong thân thể một lần nữa, chính Thành ca cũng bị chấn động.

Liếc mắt nhìn Long cốt này thì không thấy có khác biệt quá lớn với Vô Cấu Long Cốt trước đó, chỉ dát lên một tầng vầng sáng tối màu.

Nhưng mà nhìn kỹ thì sẽ phát hiện bên trên mỗi một cái xương, đều có đường vân nhỏ bé cực kỳ thần bí.

Đây không phải là quy tắc, cũng không phải pháp tắc.

Rốt cuộc là cái gì, ngay cả chính Thành ca cũng không nói rõ được.

Hắn chỉ biết, nó nên là như thế.

Đại diện cho ý vị đạo lý vô cùng của thiên địa.

Tại tiểu thế giới trong cơ thể, thậm chí có từng đợt tiên âm truyền đến.

Trong yên lặng, hắn phát hiện mình đã đột phá từ Tiên Vương bát phẩm đến Tiên Vương cửu phẩm.

Một tầng này vốn rất khó khăn, đan dược cần dùng ít nhất phải gấp năm lần tổng cộng của tám tầng trước trở lên.

Mà bây giờ, hắn cứ vượt qua như nước chảy thành sông vậy.

Cùng lúc đó, tiên quốc của hắn cũng xảy ra thay đổi lớn.

Từ cấp độ Xuất Trần trước đó chính thức bước vào cấp độ Vũ Hóa.

Mà chỉ khi đạt tới cấp độ này, tương lai mới có tư cách thành Đế.

Phong Long trì lần này, đúng là vào đúng rồi, giảm bớt không biết bao nhiêu chuyện cho hắn.

Thực lực có được sự nhảy vọt cực lớn, đồng thời còn vượt qua Phong Long trì, Thành ca hăng hái, đang định ra ngoài làm màu.

Nhưng ngay sau đó, hắn kiềm chế lại ý nghĩ này.

Bởi vì hắn nghĩ tới ở một vòng Bạch trì trước, tất cả mọi người cảm thấy mình khẳng định còn có thể sống sót, cho nên căn bản không thể kinh sợ được.

Đã như vậy, thì…

Ca lại nhàm chán đến mức dự định cố ý tăng thêm một chút lo lắng, giảm giá trị chờ mong của mọi người đối với mình xuống một chút.

Thế là, hắn liền chìm ở dưới đáy Hắc trì giả chết, chậm chạp không lên.

Bên ngoài, quả thật những Long tộc kia không nằm ngoài sự dự liệu của hắn, mỗi người tập mãi thành thói quen.

“Nhất định Thương Long Đại Đế có thể ra ngoài.”

“Đúng vậy, ta cược một trăm lạng vàng, lần này hắn nhất định vượt qua cửa ải.”

“Đồ đần mới đánh cược với ngươi.”

“Đúng đấy, Thương Long Đại Đế đã là Vô Cấu Long Cốt cấp bậc Long Đế, lần này nhất định vẫn có thể tiếp tục sống sót, không cần phải nghĩ nữa.”

“Ta đã sớm nói rồi, thử thách này là sỉ nhục đối với Long Đế.”

“Cho dù hắn còn là cảnh giới Long Vương, thì cũng vẫn là Long Đế.”

Thanh Long Đại Đế trên không nghe thấy vậy thì rất buồn bực.

Các ngươi, những đồ đần này, cho dù Long Đế thực sự cũng không vượt qua được Hắc trì này, được chưa hả?

Nhưng hiện tại hắn đã học ngoan.

Cho dù trong lòng cảm thấy cửa này không có con rồng nào có thể vượt qua, thì cũng không mở miệng ‘tiên đoán’ Khương Thành chết chắc rồi, tránh bị làm mất mặt trước mặt mọi người.

Kết quả họ cứ chờ rồi chờ như vậy.

Chờ một phút đồng hồ, ba phút, năm phút đồng hồ, mười phút đồng hồ…

Mỗi lần trước đó, chỉ mấy chục giây Thành ca đã đi ra biểu diễn, lần này lại kéo dài lâu như vậy mà còn chưa thấy bước ra.

Nhìn mặt nước Hắc trì bình tĩnh không gợn sóng như trước, tất cả Long tộc cũng dần dần dao động.

Lần này không đúng lắm…

“Sao hắn còn chưa lên?”

“Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện rồi?”

“Có lẽ không phải đâu nhỉ?”

“Thương Long Đại Đế đã chủ động lựa chọn xuống dưới nước, vậy hắn chắc hẳn có niềm tin chắc chắn.”

Cho tới bây giờ, có vài Long tộc vẫn còn duy trì lòng tin nhất định đối với Thành ca.

Chủ yếu là đã bị mấy lần kỳ tích trước đó chói mù mắt.

Thanh Long Đại Đế và Thương Long Nữ Đế lại không nghĩ như vậy.

Người sau bắt đầu dần dần lo lắng.

Nhưng chỉ là một sợi tàn niệm, nàng cũng không làm được gì, chỉ có thể chờ đợi.

Mà Thanh Long Đại Đế thì không khống chế nổi nụ cười nơi khóe miệng mình.

Chết rồi!

Lần này hắn tuyệt đối chết rồi!

Đại Đế dám đánh cược!

"Được rồi, các ngươi không cần chờ mong nữa."

"Hắn đã chết rồi."

Đại Đế ban đầu đã quyết định không mở miệng nói chuyện nữa, tóm lại vẫn không kìm chế được lòng muốn tiên đoán của mình, lại mở miệng vàng một lần nữa.

"Ta thừa nhận, có lẽ hắn là Long tộc. Nếu như có thể còn sống sót, tương lai tuyệt đối sẽ đạt được thành tựu cực lớn, thậm chí có thể vượt qua ta…"

Hắn cố ý thổn thức cảm khái một chút, còn nâng Thành ca lên, dù sao người ta chết rồi, hắn cũng không cần bồi thường.

"Nhưng rất đáng tiếc, hắn quá không biết tự lượng sức mình."

"Một vầng mặt trời mới mọc đã định trước sẽ chiếu sáng cả Long giới, cứ dập tắt như vậy, ta cũng bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc!"

Lời nói này như lời của một lão tiền bối đức cao vọng trọng tiếc hận hậu bối chết yểu.

Mà kết luận này của hắn cũng làm cho nơi này lại dần dần trở nên bất an xôn xao ồn ào một lần nữa.

Chương 413.

Bên phía Thương Long cốc, những Long tộc như Thương Tật, Thương Khung, Dực Không hoàn toàn không thể chấp nhận được kết cục này!

Thương Thành Đại Đế sao có thể chết như vậy được cơ chứ?

"Không thể nào!"

“Thương Thành đã là Vô Cấu Long Cốt, cùng cấp bậc với Long Đế các ngươi!”

“Phong Long trì này, căn bản không giết được hắn!”

“Ngươi đang đố kỵ hắn, cố ý nguyền rủa hắn!”

Thanh Long Đại Đế bật cười một tiếng.

“Ta đường đường là Long Đế, cần gì phải đố kị với hắn?”

“Các ngươi căn bản không hiểu Hắc trì này!”

Nhìn xuống đám Long tộc tràn ngập tò mò phía dưới, hắn lạnh lùng hừ một tiếng, tràn đầy khí tức của chuyên gia quyền uy.

“Ai nói cho các ngươi biết Long Đế thì có thể vượt qua Hắc trì?”

“Nói thật cho các ngươi biết, ngay cả ta cũng không nắm chắc sống sót được trong Hắc trì, cực hạn của Vô Cấu Long Cốt chính là Bạch trì!”

“Hắn vẫn chỉ là Long Vương, căn bản chưa tới cảnh giới Long Đế, dựa vào cái gì mà sống sót?”

Chuyện này…

Thì ra Hắc trì lại lợi hại như vậy?

Long Đế cũng không vượt qua được?

Toàn bộ Long tộc ba cốc ngơ ngác.

“Không, không thể nào!”

“Tại sao có thể như vậy được?”

Dưới tình thế cấp bách, đám Long tộc Thương Tật, Dực Không cũng không nhịn được cầu viện Thương Long Nữ Đế.

Hi vọng có thể nghe được ý kiến phủ định từ trong miệng nàng.

“Đại Đế, chuyện này là thật sao?”

“Thanh Long Đại Đế gạt chúng ta, có phải không?”

“Haizzz…”

Thương Linh thở dài yếu ớt: “Điều hắn nói là sự thật…”

“Nhưng ta cũng không tin Thương Thành sẽ chết như vậy.”

Câu nói đằng sau đã bị Long tộc ở đây xem nhẹ.

Tất cả Long tộc trong ba cốc đều sôi trào.

Thậm chí, ngay cả Thanh Long cốc và Kim Long cốc cũng tiếc hận theo.

“Hắn thật sự chết như vậy rồi, quá đáng tiếc!”

“Đúng vậy, hắn đã có tư cách Đại Đế một cách ổn thỏa…”

“Không nên khiêu chiến Hắc trì.”

Thanh Long Đại Đế phía trên nghe thấy bọn họ bàn tán, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Cuối cùng mình cũng tiên đoán đúng một lần.

Hơn nữa, Khương Thành chết rồi, hắn cũng không cần bồi thường.

“Được rồi, kết quả đã định.”

“Ta thừa nhận Thương Thành thông qua thử thách trước đó!”

“Nhưng rất đáng tiếc, chính hắn không biết tự lượng sức mình mà liều lĩnh…”

“Mơ tưởng quá xa vời, sau này các ngươi phải lấy đó mà làm gương!”

Vì vãn hồi độ đáng tin của mình, Đại Đế không nhịn được lại nói thêm vài câu.

“Bản đế sớm đã nhìn ra, hắn có tướng đoản mệnh, cho nên ngay từ đầu mới không coi trọng hắn như vậy.”

“Bây giờ, tóm lại vẫn ứng nghiệm…”

Thì ra là như vậy sao?

Những Long tộc phía dưới không khỏi chịu phục.

Không hổ danh là Thanh Long Đại Đế, ngay cả vận mệnh này cũng sớm đã tính được rồi sao?

“Được rồi, cuộc thử thách này dừng ở đây…”

Đại Đế đang muốn thu thần thông, lúc này bên trong Hắc trì lại xảy ra biến hóa.

Thành ca ngồi lâu như vậy, suy nghĩ bên ngoài cũng nên sốt ruột, chắc hẳn tất cả mọi người đều cảm thấy mình chết rồi.

Lúc này hắn lại ngoi đầu lên, có lẽ giá trị kinh ngạc có thể cao một chút.

Hắn vừa hiện thân lần nữa, nơi đây lập tức trở nên yên tĩnh như chết.

Không phải nói cửa ải này không có long nào có thể vượt qua sao?

Không phải nói hắn chết chắc rồi sao?

Nhìn Thương Long mang theo giọt nước, chậm rãi lên tới chín tầng mây trên không, nào có chút xíu bộ dáng bị thương bỏ mình?

Bọn họ đột nhiên cảm thấy, Thương Thành Đại Đế có một chút biến hóa không nói rõ được cũng không tả rõ được so với trước đó, giống như là tiến hóa vậy.

Ngoài thực lực cảnh giới tăng lên một bộ phận, dường như đặc chất của phương diện nào đó không ở cùng một cấp độ với tất cả Long tộc khác.

Dù Thủy Nguyên Long Cốt ở trong thân thể, lực lượng của vận vị thần bí ẩn ẩn tràn ra từng chút một, đủ để làm cho Long tộc ở đây như si như say!

Dường như đó mới là trung tâm của Long tộc.

“Thương Long Đại Đế!”

Bỗng nhiên Thương Tật ra sức gào thét.

Ngay sau đó, toàn bộ Long tộc trong Thương Long cốc cùng hưởng ứng kêu lên.

“Thương Long Đại Đế!”

Dần dần, ngay cả Long tộc của hai cốc Kim Long và Thanh Long cũng không hẹn mà cùng hoan hô.

“Thương Long Đại Đế!”

Đó là thần phục xuất phát từ trong lòng.

Hắn vượt qua Hắc trì.

Mà vừa rồi chính Thanh Long Đại Đế cũng thừa nhận mình không vượt qua được.

Cho nên, hắn còn đặc biệt hơn Thanh Long Đại Đế.

Một vị "Long Đế" như vậy mà nếu mọi người còn không hài lòng, thì chính là có mắt không tròng.

Cứ việc thực lực của hắn còn chưa tới cả Chuẩn Đế, nhưng bắt đầu từ giờ khắc này, trong suy nghĩ của tất cả Long tộc, Khương Thành đã có được địa vị sánh vai đượ c với tam đại Long Đế trước kia.

Thanh Long Đại Đế sắp trừng lọt tròng mắt ra ngoài, lần này hắn thật sự xanh từ đầu tới đuôi.

Hắn có đầy đủ lý do hoài nghi Khương Thành là cố ý.

Cmn, hắn cố ý dỡ đài của mình à!

Nếu ngươi không có việc gì, thì sao không ra sớm một chút đi?

Hết lần này tới lần khác muốn ở lại trong ao lâu như vậy?

Làm hại đường đường Đại Đế lại "tiên đoán" sai lầm một lần nữa.

Một lát trước, hắn còn thề son sắt nói Khương Thành là tướng đoản mệnh, lần này thì tốt rồi, mặt đều bị đánh sưng vù.

"Ngươi… ngươi có Long cốt gì?"

Hắn lại nhìn Long cốt của Thành ca, liền phát hiện phía trên như bị bịt kín một tầng sương mù màu xám thật dày, không còn cách nào nhìn thấu.

Nhưng không cần đoán cũng biết, đó chắc chắn cao cấp hơn Vô Cấu Long Cốt.

Thành ca thần thanh khí sảng thành công đi ra từ Hắc trì, lặng lẽ kiểm tra hệ thống một lần, lần này lại được đến một trăm triệu công đức.

Nói thật, hắn còn phải cảm ơn sự "giúp đỡ" của Thanh Long Đại Đế.

Không ngừng nói hắn chết rồi, mà hắn lại sống sót thì giá trị kinh ngạc có thể không cao sao?

Lại thêm mấy lần trước, chuyến đi Phong Long trì lần này, có lẽ có được tất cả ba trăm triệu công đức.

Coi như hắn có hi vọng đột phá Chuẩn Đế.

May mắn ở đây có Long Đế, còn có nhiều Chuẩn Đế như vậy, cuối cùng còn kéo thêm một lượng giá trị kinh ngạc lên đến đỉnh điểm.

Nếu không, quả thật hắn không thể có thu hoạch lớn như vậy.

“Ha ha ha, kỳ thật ngay từ đầu bổn Đế đã có được Thủy Nguyên Long Cốt này, chỉ là sợ dọa đến các ngươi, cho nên vẫn luôn lấy Long cốt cấp thấp gặp người mà thôi.”

Thành ca cố ý thở dài.

“Nhưng không ngờ rằng, Hắc trì sau cùng thật sự có chút ít nguy hiểm.”

“Dưới sự bất đắc dĩ, ta chỉ có thể lộ ra toàn bộ.”

Lời nói gần nói xa, tất cả đều lộ ra khí tức ta không muốn kiêu ngạo như vậy, nhưng lại cứ như vua làm màu bị ép bất đắc dĩ.

Thanh Long Đại Đế tự nhủ trong lòng ta tin ngươi mới lạ, ngươi coi ta là đồ đần sao?

Chẳng lẽ cái ao kia có gì kỳ là chăng?

Hiện tại ngay cả hắn cũng hơi kích động, muốn đi vào bên trong một lần.

“Thủy Nguyên Long Cốt, đó là cái gì?”

Thương Linh trong chỗ tối cũng không nhịn được nghi hoặc.

Nàng quả thật chưa từng nghe thấy Long cốt này, mà hiển nhiên Thanh Long Đại Đế cũng mới nghe nói lần đầu tiên.

Hắn chỉ có thể chua xót nói: “Ai biết được, có lẽ mạnh hơn Vô Cấu Long cốt một chút.”

Thương Long Nữ Đế cười trên nỗi đau của người khác, ép trả nợ thay Thành ca: “Ha ha ha, Huyền Minh, ngươi nên nhận thua rồi đấy!”

“Ta cũng đâu có thua ngươi, ngươi vui mừng cái gì?”

“Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi kinh ngạc, ta vui mừng một chút không được sao?”

Sau khi Thành ca kết thúc thử thách, hắn về đến phía dưới thì lại được mọi người quỳ bái lần nữa.

Đám cấp cao của Thương Long cốc như Thương Tật và Thương Khung, ánh mắt họ nhìn hắn vô cùng nóng bỏng và sùng bái.

Ngay cả đám Long tộc của Kim Long cốc ở một bên cũng liên tiếp nhìn qua, như muốn nói điều gì đó.

Một người duy nhất nửa vui nửa buồn ở đây, chỉ sợ chỉ có Kỷ Linh Hàm.

Đương nhiên việc Thương Long Đại Đế lại thành công vượt qua thử thách mà sống sót là chuyện tốt.

Thế nhưng, chuyện này cũng chứng minh hắn thật sự là Long tộc!

Hơn nữa hắn còn là Long tộc thuần khiết hơn so với tất cả Long tộc khác, ngay cả Thanh Long Đại Đế cũng thừa nhận rồi.

Chẳng lẽ, hắn thật sự không phải Khương chưởng môn sao?

Chương 414.

Thành ca vượt qua thử thách Phong Long trì, lấy được sự thừa nhận của toàn thể Long tộc.

Điều không được hoàn mỹ chính là lần này đệ tử Phi Tiên môn và đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân hoàn toàn không cung cấp được bao nhiêu giá trị kinh sợ.

Những người này đã thấy hắn sáng tạo thần tích nhiều lần.

Ngay từ đầu họ đã mù quáng tin tưởng hắn nhất định có thể vượt qua thử thách.

Chuyện này khiến Thành ca rất thất vọng.

Một đám đệ tử là Ma Vương như thế, lại không thể trở thành kẻ công cụ cung cấp giá trị kinh sợ thì thực sự quá lãng phí.

Nhưng may mà mấy ngày sau, quả nhiên bên phía Thanh Long Đại Đế tuân thủ lời hứa, đưa toàn bộ chiến lợi phẩm tích lũy mấy chục tỷ năm tới đây.

Chỉ kiểm kê một chút, khóe miệng của hắn đã suýt chút nữa nhếch lên trời.

Tiên khí, tiên giáp bát giai chừng 26 cái, mà thất giai lại còn nhiều hơn, có đến 725 cái.

Tiên bảo cực phẩm có 15 cái, thượng phẩm cũng có 430 cái.

Thực tế thì, phần lớn trong số đó đều do Thanh Long Đại Đế tự đánh hạ trong lúc đại chiến hai giới Tiên Ma mấy chục tỉ năm trước.

Mặc dù hắn chủ trương lui vào trốn tránh, nhưng lúc đó nhân tộc quật khởi mở rộng, ngọn lửa chiến tranh tác động đến mỗi một góc của tiên giới, hắn cũng không khỏi bị ép tham dự rất nhiều cuộc đại chiến.

Thực lực của Đại Đế mạnh cỡ nào?

Vẩy một cái đã đánh bay tầm hai ba Tiên Đế, Ma Đế nhân tộc là chuyện nhỏ nhặt ư?

Số lượng Chuẩn Đế mà lão nhân gia hắn giết phải xâu thành chuỗi được rồi ấy chứ.

Chiến lợi phẩm vốn dĩ còn gấp mấy lần số lượng này

Nhưng về sau, hầu hết những thứ đó bị cầm đi đổi tài nguyên tu luyện của Long tộc với Thiên Khu các.

Còn lại những thứ này, đều là chủng loại có vẻ ngoài ánh sáng lập loè bắn ra bốn phía, cho nên mới được giữ lại làm vật phẩm trang sức của Thanh Long cung, thuận tiện bày rõ ràng chiến công Đại Đế ra.

Mà bây giờ, tất cả đều là món hời cho Thành ca.

“Cảm ơn, cảm ơn!”

Thấy đại thái tử Thanh Long - Huyền Hải “đưa hàng tới cửa”, Thành ca như nhìn một nhân viên chuyển phát nhanh làm hết chức trách, chỉ cảm thấy hắn dễ thân, đáng yêu như vậy.

Hoàn toàn quên mấy ngày trước con hàng này còn mang theo mười Chuẩn Đế đánh tới cửa.

“Tại sao không có đan dược và thiên tài địa bảo?”

Huyền Hải suýt chút nữa bị hắn chọc tức đến thổ huyết.

Sao nào, ngươi còn không hài lòng à?

“Là điều gì khiến ngươi cảm thấy rằng chúng ta sẽ giữ lại đan dược và thiên tài địa bảo của nhân tộc mà không bán?”

“Hử?”

“Vì sao ngươi lại cảm thấy như vậy ư?”

“Ngươi còn ngại không đủ sao?”

Trong số tiên khí được đưa tới lần này, có mười mấy món là đồ cất giữ của chính hắn, ca này đang buồn bực, giận dữ, bây giờ hoàn toàn là chọc một cái là nổ tung đây.

Thành ca biết trong lòng hắn đang rỉ máu, nên cũng thật sự không để ý.

“Ha ha ha, không phải ta sợ các ngươi trước khi ra cửa dễ quên, tốt bụng nhắc nhở một câu sao?”

Nghĩ đến dáng vẻ Thanh Long cung vốn nên sáng đến mù mắt, giờ lại lụi bại sau khi lấy xuống tất cả tiên khí, tiên bảo trang trí, Huyền Hải chửi ầm lên.

“Ngươi mới dễ quên, cả nhà ngươi đều dễ quên!”

“Tất cả mọi người là Long tộc, đều là người một nhà cả, đừng chửi mình như vậy.”

“Ai cùng một nhà với ngươi chứ?”

“Không cần khách khí, sau này có rảnh thì thường xuyên tới chơi nhá!”

Tới một lần đã đưa nhiều bảo bối như vậy, Thành ca vẫn rất coi trọng hắn.

Mặc dù lần này Thanh Long cốc bị mình hố sạch sẽ, nhưng sau này sẽ còn có đồ mới.

Đến cái đầu ngươi.

Huyền Hải bày tỏ đời này cũng không muốn đến Thương Long cốc nữa.

Vì sống lâu mấy năm, hắn đã không muốn tiếp tục trò chuyện với tên này, giao tiếp xong xuôi, hắn liền chạy trối chết rời khỏi nơi này.

“Haizzz!”

“Ta nhiệt tình như vậy, hiếu khách như vậy, vì sao hắn lại như không có chút cảm kích nào vậy?”

Trong chỗ tối, Thương Long Nữ Đế nghe vậy cũng không còn gì để nói.

Ngươi đã làm gì, có thể có tự giác một chút hay không?

Thu hồi những tiên khí, tiên bảo này, Thành ca quyết định bắt đầu dùng công đức đổi lấy đan dược tăng cấp.

Bây giờ có ba trăm triệu công đức, hắn cảm thấy hẳn là đột phá từ Tiên Vương cửu phẩm đến Chuẩn Đế cũng không có vấn đề gì lớn.

Từ Tiên Vương đến Chuẩn Đế là một sự biến hóa về chất cực kỳ quan trọng.

Chuẩn Đế đã coi như Đế Cảnh rồi, mà đặc điểm lớn nhất của Đế Cảnh chính là lựa chọn một quy tắc chủ Đại Viên Mãn để tiếp tục tinh luyện.

Trong quá trình đột phá, có thể trực tiếp kết nối với tâm quy tắc của quy tắc đó.

Về sau không ngừng dung hợp, làm sâu sắc mối liên hệ giữa mình và quy tắc này.

Thăng cấp trong giai đoạn Chuẩn Đế, chính là khiến mối quan hệ với tâm quy tắc càng ngày càng sâu sắc, đương nhiên cũng có thể mang tới thực lực càng mạnh hơn.

Cho đến cuối cùng khi trở thành hóa thân của quy tắc này, đó chính là Tiên Đế.

“Ngươi định chọn quy tắc nào?”

Thương Linh không biết hắn có 992 quy tắc chủ, nhưng ngẫm lại dạng yêu nghiệt này, ít nhất cũng phải có mười mấy đầu trở

lên.

Thành ca không chút suy nghĩ đáp nói: “Quy tắc tốc độ thôi, không phải ngươi nói chỉ khi nào ta trở thành chúa tể của tốc độ, mới có thể cứu ngươi ra khỏi tâm quy tắc sao?”

Thương Linh im lặng.

Một lát sau, nàng mới nhẹ giọng thì thầm: “Ngươi có nghĩ tới hay không, một khi ta thoát khỏi nơi đây, đến lúc đó ngươi sẽ bị đuổi xuống khỏi vị trí chúa tể tốc độ?”

Lúc trước nàng trở thành chúa tể tốc độ, không phải tu luyện từng bước một giống như Tiên Đế, Ma Đế khác, mà bởi vì nàng và tâm quy tắc tốc độ làm bạn mà sinh ra.

Chỉ cần nàng còn sống, thì quy tắc nhất định sẽ lựa chọn nàng.

Đây chính là ưu thế sinh ra sớm hơn.

Không phải nàng lựa chọn quy tắc, mà quy tắc tốc độ sẽ tự động lựa chọn nàng.

Thành ca vỗ ngực rất phóng khoáng đáp: “Có tỷ tỷ che chở, cho dù ta không làm Tiên Đế được thì có sao?”

Thực tế thì đương nhiên đây là lời nói nhảm, từ trước đến nay người anh em này không có lợi thì không dậy sớm, làm sao có thể cao thượng như vậy.

Sở dĩ hắn lựa chọn như thế, chỉ bởi vì có ý định khác.

Từ Tiên Đế bị đánh rớt về Chuẩn Đế, đối bất kỳ ai khác, chuyện này đều là đả kích mang tính hủy diệt.

Nhưng đối với Thành ca thì lại không là gì cả.

Hắn có nhiều hệ thống hack như vậy, đơn giản chính là việc kiếm nhiều công đức một chút.

Mà hắn vốn có một dã tâm, đó chính là làm Chuẩn Đế có nhiều hơn một quy tắc.

Một khi đến Tiên Đế, tâm quy tắc sẽ định hình hoàn toàn, không có lựa chọn nào khác.

Mà bị đánh rớt về Chuẩn Đế, còn có thể lựa chọn tâm quy tắc một lần nữa, hắn lại thấy đây là một cơ hội.

Đến lúc đó mình vừa là Chuẩn Đế của quy tắc tốc độ, lại là Tiên Đế của một quy tắc khác, chẳng phải sức chiến đấu mạnh tung trời sao?

Thương Linh nào biết hắn lại ôm loại ý tưởng khó mà tin nổi này, nàng hoàn toàn bị rung động.

"Ngươi… đối xử tốt với ta như vậy ư?"

Đây là một người thế nào?

Vì sao hắn lại vĩ đại như vậy?

"Vì lão tỷ ngươi, ta tình nguyện làm bất cứ chuyện gì!" Thành ca không thấy cũng tự thông tỏ mà nói lời tâm tình buồn nôn, tiếp tục quét hảo cảm.

"Tiểu đệ, tỷ tỷ ta thật sự bị ngươi làm cảm động rồi!"

Âm thanh của Thương Linh sát lại gần bên tai hắn, như leo đến đáy lòng hắn, trêu chọc từng chút một

"Hầy… Tương lai, nếu tỷ tỷ có thể khôi phục lại, nhất định giữ nguyên hình người mỗi ngày…"

Ố ồ!

Thành ca suýt chút nữa tru lên như sói ngay tại chỗ.

Lòng nhiệt tình của hắn dâng lên đỉnh điểm trong nháy mắt.

"Thăng cấp, thăng cấp!"

"Lão tử muốn thăng cấp!"

Muốn đi vào trong trạng thái đột phá Chuẩn Đế, đương nhiên vẫn cần tích lũy sức mạnh tiên nguyên.

Nhìn thấy hắn không ngừng lấy ra đan dược từ trong "hư không" nhét vào trong miệng, Thương Linh lại tỏ vẻ rất hiểu.

Dù sao nàng cũng biết Khương Thành là nhân loại, là Tiên Vương nhân loại, sao có thể không có chút dự trữ đan dược được.

Nhưng khi Thành ca càng ăn càng nhiều, nhanh chóng vượt qua lượng gấp ba của một Tiên Vương bình thường lúc đột phá Chuẩn Đế, nàng cũng không thể không kinh ngạc.

"Sao ngươi còn chưa đột phá?"

“Tình huống của ca hơi đặc biệt…”

Chương 415.

Ngộ Đạo Tiên Thụ và 992 quy tắc chủ hun đúc thành tiên quốc, tiên lực cần phải tích lũy để thăng cấp cảnh giới thực sự quá khủng bố.

Mặc dù Thương Linh không biết tình huống cụ thể của hắn, nhưng thiên phú yêu nghiệt của Khương Thành chắc chắn không phải người bình thường.

Bên trong thâm hậu như vậy, đương nhiên đột phá cũng càng khó.

Nhưng khi số tiên đan Thành ca nuốt vượt qua gấp mười lần Chuẩn Đế, nàng vẫn không thể bình tĩnh.

“Tổng số lượng đan dược này còn khoa trương hơn cả Chuẩn Đế đột phá hậu kỳ, chẳng lẽ ngươi không no sao?”

“Vẫn ổn.”

Thành Ca cũng hơi bất đắc dĩ, hơn ba trăm triệu công đức, đã dùng xong hai trăm triệu, mà hắn còn chưa tới điểm giới hạn đột phá kia.

“Nếu ngươi có thể đột phá Chuẩn Đế, tuyệt đối sẽ trở thành cường giả đỉnh cao trong Chuẩn Đế.”

Thương Linh là chuyên gia, đương nhiên hiểu khó đột phá thường thường đều bởi vì lực lượng quá mạnh.

Loại người này sau khi đột phá, thực lực cũng sẽ vượt xa những người khác.

“Lấy vẻ tuấn soái của anh đây, muốn làm thì phải làm đứng đầu trong những người cùng cảnh giới!”

“Hì hì, vậy ta thật sự rửa mắt chờ mong.”

Không bao lâu, Thành ca dùng xong ba trăm triệu công đức, điểm giới hạn đột phá cuối cùng cũng đến.

Đột nhiên, Ngộ Đạo Tiên Thụ trong tiên quốc tỏa ra ánh sáng chói lọi, ý thức tiên hồn của hắn bỗng dưng cũng giáng lâm ở đây.

Nhưng lúc này Tiên Thụ lại không ở trong tiên quốc.

Mà ở trong một mảnh không gian hỗn độn.

Ở bốn phía của tiên quốc, có 992 chùm sáng có hình dạng khác nhau vờn quanh xoay tròn.

Mỗi một viên đều lộ ra ánh sáng nhạt, trông như là một chuỗi dây chuyền vô cùng dài, vô cùng lớn.

Thành ca biết, hiện tại là thời khắc lựa chọn để quy tắc tinh luyện.

Chỉ có thể chọn một loại, chọn xong liền xác định.

Trong 992 chùm sáng, hắn tìm tới quy tắc tốc độ.

Sau đó, hắn nhấn vào.

Ngay lập tức, quy tắc tốc độ phát ra ánh sáng mãnh liệt, ước chừng gấp mười lần các quy tắc chủ khác.

Cả người Khương Thành nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với nó, giống như tiến vào một lĩnh vực hoàn toàn mới lần nữa.

Giờ khắc này, cuối cùng hắn cũng "chạm đến" đến tâm quy tắc của quy tắc tốc độ.

Nó vô hình vô chất.

Khương Thành đụng chạm đến nó, cảm thấy mình như không hề chuyển động, lại như lúc nào cũng đang điên cuồng xuyên qua với tốc độ siêu thoát một loại giới hạn nào đó.

Cực động và cực tĩnh ở đây lại đạt tới sự cân bằng kỳ dị.

Hắn lấy tiên hồn làm dẫn, nhanh chóng khắc xuống tâm quy tắc một lạc ấn thuộc về mình.

Đây cũng là quá trình cần phải trải qua để đột phá Chuẩn Đế, đại diện cho việc hình thành cầu nối với quy tắc này.

Trải nghiệm đột phá huyền diệu chỉ tiếp tục thêm vài phút đồng hồ, sau đó hắn lui ra.

Mà trong nháy mắt trước khi rời khỏi, hắn dường như nhìn thấy một bóng dáng Long tộc ở bên trong tâm quy tắc.

Chẳng lẽ đó chính là Thương Linh bị tâm quy tắc của quy tắc tốc độ dung hợp sao?

Trong một động phủ bí ẩn ở ma giới xa xôi, một nam tử râu đen đầu đội tử quan, thân mặc áo bào tím đột nhiên mở hai mắt.

Ánh sáng sắc bén bắn ra bốn phía, giống như là tia sét xuyên qua từng tầng mây.

“Lại có Chuẩn Đế mới rồi sao?”

“Lựa chọn quy tắc tốc độ…”

“À, lại thêm một kẻ không biết tự lượng sức mình!”

Người này chính là chúa tể quy tắc tốc độ bây giờ - Liệt Không Ma Đế.

Là hóa thân của quy tắc tốc độ, quy tắc này lại thêm một “người phát ngôn”, đương nhiên hắn cảm nhận được.

Chỉ là không biết đó là ai thôi.

Đại đa số Ma Đế, Tiên Đế, đều không hi vọng quy tắc mà mình làm chúa tể có quá nhiều Chuẩn Đế.

Bởi vì tất cả họ đều là người cạnh tranh tiềm tàng.

Hay nói cách khác, đa số Chuẩn Đế đều muốn xử lý kẻ chúa tể quy tắc của mình.

Chỉ có như vậy, bọn họ mới có cơ hội trở thành Tiên Đế mới.

Nếu không cả một đời đều không thể có cách nào ra mặt.

Trước mắt Thành ca không nghĩ xa như vậy, sau khi rời khỏi tâm quy tắc của quy tắc tốc độ, quá trình đột phá lần này của hắn liền kết thúc.

Nhưng sau khi mở hai mắt ra, hắn lại trợn mắt há hốc mồm.

“Ngươi đột phá thất bại sao?”

“Sao vẫn là Tiên Vương cửu phẩm?”

Mặc dù Thương Linh chỉ là một tia tàn niệm, nhưng nhìn cảnh giới thì vẫn thấy rất rõ ràng.

“Không, ta đột phá rất thuận lợi, cũng khắc lạc ấn xuống tâm quy tắc của quy tắc tốc độ.”

Theo lý thuyết, vừa rồi hắn đã đột phá thành công.

Ngay cả chúa tể quy tắc tốc độ ở một bên xa xôi khác, Liệt Không Ma Đế, đều cho rằng có thêm một Chuẩn Đế.

“Vậy bây giờ ngươi hẳn là Chuẩn Đế, tại sao có thể như vậy?”

Thành Ca nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

“Ta muốn hỏi, nếu chủ quy tắc quá nhiều hoặc trung tâm của tiên quốc quá cao cấp, sẽ không ảnh hưởng đến việc đột phá Chuẩn Đế chứ?”

“Chuyện này, ta thực sự không rõ lắm.”

Sau khi Thương Linh sinh ra đã trực tiếp là Long Đế, căn bản chưa từng đột phá, nàng quả thực không có kinh nghiệm về phương diện này.

“Thực sự không được, thì ngươi tìm đám Thương Tật Thương Khung đến hỏi một chút đi!”

Một lát sau, không chỉ bảy Chuẩn Đế của Thương Long tộc, ngay cả Mạc Trần cũng bị Thành ca gọi qua.

“Đại Đế, ngài tìm chúng ta có chuyện gì quan trọng?”

“Chắc chắn chưởng môn lại có hành động thần kỳ gì cần lão hủ phối hợp, chỉ cần ngài sai khiến một tiếng, lão hủ đương nhiên sẽ máu chảy đầu rơi xông pha khói lửa, dùng hết khả năng…”

Bảy Chuẩn Đế của Long tộc ngẩn người, lão già này nói chuyện lọt tai thật đấy.

“Ha ha, lão Mạc ngươi đoán sai rồi, lần này ta chỉ muốn hỏi về chuyện đột phá Chuẩn Đế một chút.”

Đột phá Chuẩn Đế?

Thương Tật mang vẻ mặt vui vẻ: “Ngài muốn đột phá Chuẩn Đế sao, đây chính là việc vui của Thương Long Cốc ta…”

“Chưởng môn đột phá, chính là hành động vĩ đại chấn động tiên giới.”

Mạc Trần đứng dậy, vung tay hô to: “Từ đây, Chuẩn Đế đệ nhất tiên giới sắp đổi chủ rồi!”

“Đây là thời khắc mang tính lịch sử, lão hủ có thể may mắn chứng kiến, thực sự là phúc phận ba đời!”

Toàn thể bảy Chuẩn Đế của Thương Long Cốc ngơ ngác.

Ầm ĩ cái gì vậy trời?

Tên này không ngại thổi phồng quá buồn nôn sao?

Nhưng mà ngay sau đó, bọn hắn liền thấy Thương Thành Đại Đế cười lớn đứng dậy.

Hắn vỗ bả vai Mạc tiên nhân, cười ha ha nói: “Lão Mạc, khiêm tốn một chút!”

Mạc Trần nghiêm nghị nói: “Tính tình chưởng môn khiêm tốn rụt rè, nhưng lão hủ thực sự không nhịn được sự kích động trong lòng.”

“Nhất định phải bình tĩnh lại…”

“Chưởng môn dạy bảo chí phải!”

Đám Long tộc là Thương Tật, Thương Khung, Dực Không bày tỏ có hơi bị đổi mới tam quan.

Xem ra, Đại Đế rất hưởng thụ đấy.

Gần đây, lão nhân này và hắn thường gặp mặt, rất thân cận, gần giống như tâm phúc, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân sao?

Một lát sau, cuối cùng đám người cũng biết thì ra là hắn đột phá “thất bại”.

“Đột phá thất bại rất bình thường.”

Dực Không an ủi: “Đại Đế, ngài không cần quá lo lắng, đây là chuyện rất bình thường.”

Mặc Ương cũng nói: “Năm đó ta đột phá ba lần mới thành công tiến vào Chuẩn Đế, tâm quy tắc quá khó để chạm đến được.”

Thành Ca giang tay ra: “Nhưng ta chẳng những chạm đến, hơn nữa còn để lại lạc ấn tiên hồn rồi.”

Thương Tật kinh ngạc nói: “Vậy, vậy chính là thành công mà.”

“Lão hủ cũng chưa từng nghe nói tới chuyện như này, theo đúng lẽ thì đây đã là Chuẩn Đế rồi, chắc chắn là bởi vì chưởng môn không giống người thường.”

Thành Ca thầm nghĩ, dù gì thì ngươi cũng cho chút ý kiến mang tính kiến thiết đi.

Ngược lại, Thương Khung đột nhiên nói một câu: “Hiện tại Đại Đế có thể kết nối với tâm quy tắc của quy tắc tốc độ chứ?”

“Ta thử một chút.”

Thành Ca thôi động tiên hồn, phát động lạc ấn quy tắc ở một thế giới khác xa xôi.

Ngay sau đó, hắn lại cảm nhận được sự tồn tại của tâm quy tắc một lần nữa.

Còn có một luồng lực lượng thuộc về quy tắc tốc độ theo sau mà đến.

Mà luồng lực lượng này, lại bất ngờ là lực lượng của cấp độ Chuẩn Đế sơ kỳ!

Chương 416.

Luồng lực lượng quy tắc này đạt tới cấp độ Chuẩn Đế, mấy vị Chuẩn Đế xung quanh đương nhiên có thể cảm thấy rõ ràng.

“Đây chính là Chuẩn Đế!”

“Đúng vậy, hơn nữa đã đến gần Chuẩn Đế trung kỳ.”

Thương Tật vốn còn tưởng rằng xảy ra vấn đề gì, hiện tại cũng thả lỏng, không ngớt lời khen ngợi: ‘Quả nhiên không hổ là Đại Đế, đột phá cũng không giống bình thường như thế!”

Mạc tiên nhân ở một bên nhíu mày nghiêng đầu lão Thương Long này một cái, bỗng nhiên cảm thấy một chút áp lực cạnh tranh.

Hắn vốn cũng dự định khen câu này.

Kết quả bị cướp lời trước.

Lão long này thật quá đáng, học theo à?

Muốn cướp đoạt vị trí người thân tín đáng tin nhất của mình sao?

Mà lão Thương Long hiển nhiên cũng cảm thấy được ánh mắt của hắn, thế là ném tới một ánh mắt khiêu khích.

Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi biết làm!

Chậc, có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục!

Mạc tiên nhân giận dữ!

Mặc Ương không biết hai người minh tranh ám đấu, sau khi suy tư một lát mới nói: “Thế nhưng cảnh giới tiên lực của Thương Thành Đại Đế vẫn là Tiên Vương cửu phẩm, chuyện này là sao nhỉ?”

“Đúng vậy, cảnh giới không đến Chuẩn Đế, tóm lại vẫn có khác biệt rất lớn.”

“Trình độ ổn định của tiên quốc ở cấp độ Chuẩn Đế là thứ mà cấp độ Tiên Vương không tài nào sánh được.”

Mấy vị cấp cao của Long tộc mặt ủ mày chau.

“Kiến thức của các ngươi còn chưa đủ!”

Lúc này, Mạc Trần mới đắc ý vuốt râu cười một tiếng: “Theo cái nhìn lão hủ, đây chẳng những không phải chuyện xấu, mà lại là chuyện tốt!”

“Ồ?”

Thành Ca cũng rất hứng thú: “Tốt theo cách nào?”

“Muốn có được lạc ấn trên tâm quy tắc, chỉ trong quá trình đột phá Chuẩn Đế mới có cơ hội.”

“Khi những người khác đột phá, nếu lạc ấn thành công, thì trở thành Chuẩn Đế.”

“Nếu lạc ấn thất bại thì lần sau đột phá nếm thử lại.”

“Mà chưởng môn ngươi có thiên phú dị bẩm, rõ ràng thành công có được lạc ấn trên tâm quy tắc của quy tắc tốc độ nhưng vẫn không đột phá cảnh giới như cũ.”

“Điều này mang ý nghĩa, lần sau khi ngài lại đột phá, thì có thể lạc ấn quy tắc chủ khác một lần nữa!”

Ánh mắt Mạc Trần nhìn Thành ca rất nóng bỏng, giọng điệu đột nhiên cao vút.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chưởng môn ngài sẽ trở thành một Chuẩn Đế duy nhất có được lạc ấn của hai hệ quy tắc!”

“Đây không phải chuyện tốt, thì là gì nữa?”

“Một người duy nhất trên trời dưới đất, chưởng môn quả nhiên là người được ông trời chọn lựa mà!”

Hắn thổi phồng theo thói quen, đồng thời trong lòng cũng thật sự rung động.

Khí vận của Khương chưởng môn rốt cuộc nồng hậu đến mức nào?

Hoàn toàn sâu không thấy đáy, chuyện như này mà cũng có thể xảy ra trên người hắn…

Bên kia, đầu tiên mấy vị Chuẩn Đế khác suy tư, sau đó cũng dồn dập trở nên vô cùng vui mừng.

“Đúng vậy, đúng là như vậy.”

“Thật sự đến Chuẩn Đế, thì không còn có cơ hội lựa chọn nữa.”

“Đại Đế chưa đột phá cảnh giới, lại thêm một cơ hội lạc ấn, chuyện này quả thật quá khó mà tin nổi…”

“Thật không thể ngờ, quả thực là trong họa có phúc!”

“Hai lạc ấn của hai quy tắc, sức mạnh mang tới sẽ mạnh hơn nhiều Chuẩn Đế khác cùng giai.”

“Ha ha ha, đây là phúc của toàn bộ Thương Long cốc chúng ta!”

Thành ca nghe được cách nói này, cũng yên tâm.

Hai lạc ấn của hai quy tắc càng mạnh, hắn chỉ cần có thể xác định điểm này là được.

Đây đúng là chuyện tốt mà những người khác nằm mơ cũng không cầu được.

Về phần nguyên nhân, hắn suy đoán hoặc do cấp độ của Ngộ Đạo Tiên Thụ quá cao, hoặc do 992 quy tắc chủ quá nhiều, một lạc ấn trên quy tắc căn bản không đủ để thăng cấp.

Chuyện tốt thì là chuyện tốt, nhưng chuyện này cũng mang ý nghĩa mình cần càng nhiều đan dược để tiến vào trạng thái đột phá một lần nữa.

Dù sao mỗi lần quá trình lạc ấn, đều cần lượng lớn tiên lực chèo chống.

Sau khi “hội nghị” lần này kết thúc, hắn cố ý tìm đến mấy vị cấp cao của Thương Long tộc hỏi.

“Thương Long tộc chúng ta, có tài nguyên tu luyện nào mà nhân tộc có thể sử dụng được, tiên khí, pháp bảo, đan dược, thiên tài địa bảo đều được.”

“Cái này, có thì cũng có…”

“Vậy còn không nhanh lên!”

Thành ca thầm nghĩ mình thật sự hồ đồ, thân là Thương Long Đại Đế, mà lại quên mình hậu viện cũng là kho bảo bối.

Nhưng chờ đến khi hắn thật sự có được “kho bảo bối” của Thương Long tộc, cả người cũng trợn tròn mắt.

Trong này chất đống từng đống ngọc thạch, hoàng kim, trân châu, phỉ thúy tỏa sáng lập loè.

Còn về tài nguyên tu luyện mà nhân tộc có thể dùng quả là có, nhưng cao nhất cũng chỉ có hai tiên khí thất giai, còn lại đều là từ thất giai trở xuống.

Mà số lượng cũng rất ít.

“Sao lại mộc mạc như vậy?”

Thành ca thất vọng: “Không phải Thanh Long tộc có nhiều như vậy sao?”

Tất cả mấy vị Thương Tật, Thương Khung, Dực Không đều hổ thẹn cúi đầu.

“Những năm gần đây, tộc ta quá xuống dốc, xuất chiến không nhiều, mà phần lớn tài nguyên có được đều đổi tài nguyên yêu tộc với Thiên Khu các.”

“Hơn nữa không có Đại Đế tọa trấn…”

Thành ca thở dài, đây cũng là chuyện không có cách nào khác mà.

Xem ra mình muốn kiếm nhiều điểm công đức đổi đan dược, còn phải nghĩ những cách khác thôi.

Hắn nhìn một chút một đống tiên khí bát giai và thất giai trong nhẫn, cuối cùng vẫn quyết định ra tay cho đám đệ tử Phi Tiên môn kia trước.

Tăng sức chiến đấu của bọn họ lên mới có thể kiếm được càng nhiều ở tiền tuyến.

Mà mấy ngày nay, đám đệ tử tiền tuyến La Viễn, Tần Sướng, Đường Như cũng dồn dập tiếp nhận mệnh lệnh của tông môn, chạy về từ tiền tuyến, tất cả hơn chín mươi người.

“Kỷ sư tỷ, ngươi vội vã triệu hồi chúng ta đến, không phải là bên phía Long cốc xảy ra chuyện lớn gì chứ?”

“Oa, Ấn sư tỷ, sao các ngươi đều sống lại rồi?”

“Đúng vậy, sao chúng ta được ở Thương Long cốc vậy?”

“Thương Long tộc tốt bụng như vậy sao?”

“Sao tất cả hậu bối của chúng ta cũng lên được rồi, không phải cần Tiên Duyên Lệnh mới được à?”

Trong Phi Tiên môn, Kỷ Linh Hàm khoát tay áo, ra hiệu bọn họ bình tĩnh đừng gấp.

“La sư đệ, Tần sư đệ, chuyện là như vậy…”

Nàng kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này một lần, cuối cùng còn chêm thêm suy đoán của mình.

“Thương Long Đại Đế này đối xử quá tốt với chúng ta, ta luôn cảm thấy hắn chính là Khương chưởng môn.”

“Nhưng ta không biết vì sao, hắn sống chết không chịu thừa nhận.”

Đám người La Viễn, Tần Sướng, Đường Như nghe xong một loạt những gì đã trải qua này, tất cả đều hưng phấn đến nhảy dựng lên.

“Chuyện này còn gì có mà suy đoán nữa, nhất định chính là Khương chưởng môn!”

“Đúng vậy, ngoài lão nhân gia hắn, không có khả năng còn có ai khác sẽ thần kỳ như vậy, hơn nữa còn đối xử tốt với chúng ta như vậy!”

“Ta dám cá cược, chắc chắn Thương Long Đại Đế này chính là hóa thân của hắn.”

“Không cần nói những chuyện khác, việc sống lại như này cũng chỉ có hắn mới có thể làm được!”

“Hắn ở đâu, ở Thương Long tổ địa sao, chúng ta lập tức đi tìm hắn!”

Những năm này bọn họ rất mong nhớ chưởng môn, nhớ đến mức sắp điên rồi.

Hiện tại, khi biết hắn ở ngay bên cạnh, nào còn có thể nhịn được chứ?

“Các ngươi không thể đi!”

Ấn Tuyết Nhi đột nhiên ngăn ở cửa đại điện, giang hai cánh tay, bày ra tư thế một người đã đủ giữ quan ải.

“Vì sao?”

“Người ta là Thương Long Đại Đế, hơn nữa còn ở bên trong tổ địa của mình, các ngươi lao vào như vậy, chẳng phải sẽ khiến cho trên dưới Thương Long tộc không vui sao?”

La Viễn nhíu mày: “Rõ ràng đó chính là chưởng môn, ngươi tránh ra!”

Ấn Tuyết Nhi cũng không nhường một bước: “Thương Long Đại Đế đã trải qua thử thách Phong Long trì, đó chính là long tộc chính cống.”

Nàng cũng có tính toán của mình.

Nàng vốn có lòng ái mộ với Khương chưởng môn, nhưng lại không ôm kỳ vọng quá lớn.

Dù sao trước kia Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Lam Đề đều có cơ hội đều lớn hơn nàng.

Mà bây giờ, Kỷ sư tỷ không chắc chắn đó là chưởng môn, cũng không có cách nào thân cận với hắn được.

Lâm Ninh không ở đây, Lam Đề lại mất tích.

Vậy chuyện này chẳng phải mang ý nghĩa cơ hội của mình cuối cùng cũng đến rồi sao?

Nàng thậm chí ước gì Thành ca mãi mãi đừng để lộ thân phận, như vậy thì mình thật sự có khả năng mượn cơ hội này độc chiếm hắn.

Chương 417.

Để ổn định nhóm người này, đặc biệt là Kỷ sư tỷ, cũng coi như Ấn Tuyết Nhi tốn không ít công sức.

“Ta thấy các ngươi đều nhớ chưởng môn đến sinh ra ảo giác rồi!”

“Đó chính là Thương Long Đại Đế, lúc ta sống lại, thứ ta nhìn thấy đầu tiên chính là một con rồng!”

“Thứ được dùng cũng là nghi thức huyết mạch đặc biệt của Long tộc, căn bản không phải tiên thuật hồi sinh kia của chưởng môn.”

Nếu như Thành ca nghe thấy những lời này của nàng ta nhất định sẽ vuốt đầu an ủi nàng ấy.

Tuyết Nhi, quả thật nàng là người chu đáo nhất, chủ động chia sẻ ưu phiền vì ta.

Có điều đám người Mạc Trần và Đan Thái phía sau thì lặng lẽ không nói gì.

Ngươi đang mở mồm ngụy biện đấy nhá!

Hôm đó lúc sống lại, rõ ràng chưởng môn là hình người, hơn nữa làm gì có nghi thức huyết mạch đặc biệt gì?

Chỉ là nàng đã nói như vậy, những người khác còn thật sự đã dừng lại.

Ấn Tuyết Nhi là người có kinh nghiệm hôid sinh mà, lời của người ta có sức thuyết phục nhất rồi.

“Thật sao?”

Kỷ Linh Hàm bỗng nhiên thất vọng ngồi trở về.

Ấn Tuyết Nhi vỗ ngực thề thốt: “Sư tỷ, lẽ nào tỷ vẫn chưa tin tưởng ta sao? Ta đã lừa tỷ bao giờ chưa?”

Bây giờ ngươi đang lừa bịp đó, hơn nữa còn lừa người quá thâm hậu luôn rồi.

Đám người Mạc Trần Đan Thái phía sau điên cuồng phỉ nhổ.

Chỉ có điều, Kỷ Linh Hàm lại thật sự tin rồi.

Cách đây nhiều năm về trước, Ấn Tuyết Nhi – đại tổng quản nội vụ trong tông môn chưa từng lừa nàng lấy một lần nào.

“Hầy, xem ra là ta nghĩ nhiều rồi…”

Đám người La Viễn Tần Sướng cũng đành thở dài.

“Nếu như hắn thật sự là Khương chưởng môn thì tốt biết mấy.”

“Đúng vậy, cũng không biết chưởng môn còn sống hay đã chết.”

Lời này của bọn họ vừa dứt, Thành ca đã chủ động đến tận cửa rồi.

Vừa nhìn liếc một cái, đám người La Viễn cũng đều trở về rồi ư?

Trong đại điện này đột nhiên xuất hiện thêm mười mấy vị Chuẩn Đế.

Hắn bất giác lau mồ hôi, cũng may ca chưa bị lộ thân phận, nếu không thì cảnh giới của chưởng môn còn cao bằng đệ tử, việc này sẽ mất mặt biết bao nhiêu chứ.

“Ha ha, mọi người đều ở đây sao?”

Ấn Tuyết Nhi là người đầu tiên bước lên đón hắn: “Oa, Thương Long Đại Đế, ngươi đến rồi sao, ta còn tưởng rằng người đã quên hết chúng ta rồi chứ!”

Nàng như yến bay về rừng mà sà vào trong lòng Thành ca, còn dùng đầu cọ cọ, hoàn toàn không để ý đây là thân thể Thương Long.

Thành ca có chút trở tay không kịp, chỉ có thể cười ha ha một cái: “Sao có thể chứ, ta ngưỡng mộ Khương chưởng môn như thế, người của ngài ấy cũng chính là người của ta mà”

“Vậy sau này ta có thể đi tìm ngươi chơi cùng không? Ngươi đã cứu người ta, người ta còn muốn cảm ơn ngươi nhiều nữa cơ.”

Ấn Tuyết Nhi không hề khách khí, trực tiếp ngồi lên trên cánh tay rồng vững trãi của hắn.

Đôi chân thon thả đung đưa trên không trung, đầu tựa lên trên, còn duỗi những ngón tay thon dài ra nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn trên cổ rồng của hắn.

“Khụ, chúng ta đều là người một nhà, không cần xa cách như vậy…”

Hắn âm thầm nhếch khóe miệng, ngươi chơi trò gì đây hả?

Trêu ghẹo ca trước mặt nhiều người vậy hả?

Hàm muội tử vẫn đang ở bên cạnh đấy! Mặc dù hiện giờ nàng ấy vẫn chưa biết đây là ta, nhưng tương lai sớm muộn cũng biết thôi!

Đến lúc đó giải thích sao đây?

“Tuyết Nhi, ngươi thế này thì còn ra thể thống gì nữa, còn không mau xuống đây!”

Kỷ Linh Hàm nhíu đôi lông mày, nghiêm mặt.

“Thương Long Đại Đế, xin hãy thứ lỗi cho sự vô lễ của môn nhân ta, ta nhất định sẽ trách phạt nàng…”

Bây giờ nàng thật sự coi Thành ca là Thương Long Đại Đế rồi, tự nhiên phải chú ý lễ nghi.

Thành ca xua tay cười nói: “Không sao, không sao, ta không quan tâm những nghi lễ này lắm”

Có được câu trách phạt này của Kỷ sư tỷ, Ấn Tuyết Nhi cũng biết bản thân hơi quá đáng, vội thè lưỡi rồi nhảy xuống.

Thành ca vừa nãy còn cảm thấy hành động của nàng ta quá mức thân thiết, bây giờ lại cảm thấy có chút hụt hẫng rồi.

Sao lại không tiếp tục nữa chứ?

“Tham kiến Thương Long Đại Đế!”

“Đa tạ ngài đã cứu nhiều người của tông môn ta như vậy, còn tặng nhiều báu vật quý như vậy, cho chúng ta đất dung thân!”

Là đại tổng quản ngoại vụ của Phi Thiên môn, La Viễn dẫn đầu đám người, đồng loạt vái lạy.

“n tình này, chúng ta cả đời không quên, tương lai nhất định sẽ báo đáp!”

Nghe thấy hắn ta nói như vậy, Khương Thành liền yên tâm rồi.

Xem ra tên tiểu tử này chưa nhận ra mình.

Hắn cũng không khách khí, trực tiếp bày số tiên khí thất giai bát giai và tiên bảo mà Thanh Long cốc thắng được ra.

“Kỷ chưởng môn, ta đến đây là để tặng bảo bối cho các vị!”

“Ta thấy trang bị khắp người của mấy môn nhân trong tông môn này của các vị cũng tồi tàn quá, Ma Vương còn mặc đồ lục giai, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng chung của Thương Long cốc chúng ta…”

Ơ cái này!

Còn có cả kiểu lý do tặng bảo vật như vậy sao?

Kỷ Linh Hàm và đám người La Viễn mắt A chữ mồm chữ O.

Thương Long Đại Đế thông qua Phong Long trì, dựa theo ước định đã thắng mà hốt được của bên Thanh Long cốc một đống bảo vật.

Chuyện này họ có nghe nói rồi, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ nó có liên quan gì với bản thân.

Vậy mà số bảo vật này đều chuẩn bị vì đám người bọn họ ư?

NhìntTiên khí đầy màu sắc bay lơ lửng trên bầu trời, cảm nhận được những dao động mạnh mẽ phát ra từ những tiên khí, rất nhiều con mắt đệ tử đều dừng lại, suýt nữa thì chảy nước miếng ngay tại chỗ.

Thành ca nói đúng lắm, trang bị hiện tại của bọn họ quá rách rát.

“Cái, cái này thật sự là tặng cho chúng ta sao?”

“Còn có thể là giả sao?”

“Cái này cũng quý giá quá rồi, sao chúng ta không ngại cho được…”

La Viễn trên miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mặt lại không hề rời khỏi thanh tiên kiếm bát giai kia.

Thanh kiếm đó là quy tắc thổ, vừa hay là quy tắc mà hắn ta cần tu luyện sau khi thăng lên Chuẩn Đế.

Nếu như có được thanh kiếm này, vậy thì việc đối mặt với những Ma tu khác trên con đường phía trước cũng sẽ không còn bị động như vậy nữa, thậm chí có nó còn có thể nắm chắc việc giết được những Ma tu cùng cấp.

Điều này quả thật là cám dỗ quá lớn với hắn.

Kỷ Linh Hàm mấp máy môi, muốn nói chúng ta không thể nhận, vậy mà nhìn vẻ mặt thèm khát của đám sư đệ, sư muội và sư điệt ở bên cạnh, nàng không nói ra được lời từ chối.

“Vậy thì bọn ta từ chối không bằng tuân theo rồi.”

“Tấm lòng này của Đại Đế, bọn ta xin ghi nhớ trong tim.”

“Sau này nếu như Thương Long cốc có gì sai khiến, bọn ta xin xung phong đầu tiên!”

Thành ca không nói gì, quả thật các ngươi rất thật thà.

Sau khi hắn rời đi, đám đệ tử vui mừng khôn xiết thay trang bị mới lên.

Hầu hết đám Chuẩn Đế đã hốt hết tiên khí bát giai đi rồi, cũng xem như là theo kịp những đãi ngộ của Chuẩn Đế ở hai giới Tiên Ma, mà cấp độ Ma Vương, phần lớn cũng lấy được tiên khí thất giai. Nhìn thấy biểu cảm của đám người đó vui mừng hò reo, Kỷ Linh Hàm cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút lo lắng.

"Sư tỷ, mọi người đều có được tiên khí mới, thực lực tăng mạnh, sao tỷ còn mặt mày ưu tư thế?"

"Haizzz…"

Kỷ Linh Hàm thở dài một hơi: "Những cái tốt một cách vô duyên vô cớ thường đại diện một ý đồ gì khác. Thương Long Đại Đế quá tốt với chúng ta rồi."

"Ta không muốn nghĩ những chỗ không tốt của hắn, nhưng nợ hắn nhiều tình nghĩa như vậy, ta luôn cảm thấy trong lòng bất an."

Nàng nghi ngờ rằng liệu có phải Thương Long Đại Đế đó đang che giấu âm mưu kế hoạch đáng sợ gì đó không.

Là một chưởng môn, nàng không thể không suy nghĩ chu toàn một chút.

La Viễn ở bên cạnh cũng tỏ vẻ nghiêm nghị gật đầu biểu thị tán đồng.

"Những năm nay, những âm mưu và biến cố mà chúng ta gặp phải đã quá nhiều rồi."

"Mặc dù đã nhận đồ của hắn còn nghĩ như vậy rất không tốt, nhưng quả thật không thể không phòng bị!"

Ấn Tuyết Nhi gần như không nói nên lời.

Đại ca, đại tỷ, nếu như Khương chưởng môn biết hai người nghĩ như vậy nhất định rất đau lòng. Có điều, mọi người có sự cảnh giác với hắn là rất tốt. Như vậy cơ hội của ta đây sẽ càng nhiều rồi.

Thế là nàng gật đầu thể hiện tán đồng: “Đúng vậy, mọi người nhất định không được nhẹ dạ, càng không được quá thân thiết với hắn ta.”

Ngoài bản thân ta ra, nàng âm thầm bổ sung thêm một câu ở trong lòng.

Mà lúc này, Thành ca phía bên kia cũng nhận được một tin tức mà Thương Tật truyền tới.

“Kỳ Lân tộc đến rồi!”

Chương 418.

Đáng lẽ sau khi Thành ca tặng hết đống tiên khí kia thì còn định trở về đất tổ đánh một giấc, mặc dù với thực lực này của hắn, căn bản không cần nghỉ ngơi gì cả.

“Kỳ Lân tộc?”

“Hóa ra đám tộc này cũng tồn tại hả?”

Hắn đã từng nghe qua truyền thuyết của Kỳ Lân, nhưng trong giới tu luyện nhiều năm như vậy mà thật sự vẫn chưa từng gặp một con nào.

Âm thanh của Thương Long Nữ Đế trong bóng tối truyền ra: “Đương nhiên tồn tại, Kỳ Lân đã từng cùng Long tộc chúng ta và Phượng tộc được liệt vào danh sách những yêu tộc hàng đầu.

Thành ca bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ồ, ta hiểu rồi ta hiểu rồi, Phượng tộc cai quản chim muông, Long tộc cai quản yêu thú dưới biển, Kỳ Lân thì quản lý các quái thú trên lục địa, có đúng không?

“Phụt!”

Thương Linh cười ra tiếng: “Ngươi đây là gà mới của yêu tộc, không cần phải không hiểu mà giả vờ như hiểu rồi có được không hả, ai nói với ngươi chúng ta cai quản yêu thú dưới biển thế?”

Thành ca hiếm khi làm màu thất bại, chỉ có thể nhún vai hóa giải ngượng ngùng: “Truyền thuyết mà ta từng nghe là như vậy mà.”

“Huyền Minh nắm giữ quy tắc hệ thủy, quả thật một tộc Thanh Long của hắn năm đó có qua lại với một số cự yêu dưới biển, cũng được tính là thuộc một phần, có điều đó đều là những chuyện trước đây rồi.”

Thương Linh không vui nói: “Mà cả một tộc Thương Long chúng ta trước đây, cả năm thường sống trên bầu trời, ta thậm chí còn có kinh nghiệm bay liên tục hàng trăm vạn năm không cần hạ cánh, lấy cái gì đi cai quản yêu thú dưới biển đây?”

Thành ca vô cùng ngạc nhiên: “Bay lượn trăm vạn năm, không mệt sao?”

Hắn không thể nào tưởng tượng ra cảnh tượng đó được.

“Mệt thì không có mệt, chỉ là rất khô khan mà thôi.”

“Thế ngươi thích cái gì?”

“Thích ư… cái này là trọng điểm hả?”

Giọng điệu của Thương Linh đột nhiên trở nên xấu xa

“Bây giờ cái cần bàn luận là Kỳ Lân tộc, người đừng có mà chen ngang!”

“Được thôi được thôi”

Thành ca oán thầm, xem ra trước đây nàng chỉ vì phong cách mà thôi.

Thương Linh tiếp tục nói: “Động vật trên lục địa cũng giống như vậy, không chỉ mỗi Kỳ Lân tộc có Yêu Đế”

“Có điều hai vị Yếu Đế đó của tộc bọn họ cũng là lúc sơ khai tiên giới đã ra đời rồi, vẫn luôn sống từ thời cổ xưa cho đến hiện tại.”

“Hơn nữa không chỉ như thế, trong toàn bộ thời kỳ đại chiến giữa Tiên và Yêu, hầu như Kỳ Lân tộc không bị tổn thất gì, đến nay vẫn còn hơn bảy mươi vị Chuẩn Đế.”

Thành ca nói: “Sao mà sống tiếp được chứ, lúc hai tộc Tiên - Ma khai chiến với nhau, Yêu tộc không đánh luôn bọn chúng sao?”

“Thật sự là không có.”

“Tại sao?”

“Hai vị Đại Đế kia của Kỳ Lân tộc lần lượt nắm giữ hai quy tắc lớn là phúc và họa, cho nên rất biết cách đánh giá tình hình.”

Thương Linh nói đến đây, giọng điệu trở nên có chút mỉa mai.

“Người ta đã xây dựng quan hệ thân thiết với loài người từ sớm, lúc hai giới Tiên và Yêu đại chiến hai, bên đều không giúp đỡ lẫn nhau. Sau cuộc chiến còn phái vài tên Yêu Vương tặng cho con người làm thú cưỡi, sống vô cùng tốt.”

“So sánh với bọn họ, Huyền Minh cũng được coi như là một đấu sĩ rồi. Mặc dù đề nghị rút lui để tránh, nhưng để chống lại hai giới Tiên và Ma xâm lược Long cốc, nói chung cũng đã đánh không ít trận chiến khốc liệt.”

“Hóa ra là một kẻ phản bội à.”

Thành ca bĩu môi: “Thế bọn họ không bị yêu tộc thanh lý môn hộ sao?”

“Không, thực lực của họ được bảo tồn hoàn chỉnh nhất, huống hồ nếu như yêu tộc có nội chiến, thế thì thật sự là phải chôn vùi rồi.”

“Bây giờ bọn họ sống ở yêu giới lên như diều gặp gió, rất có tiếng nói.”

Được phổ cập như vậy, Thành ca cũng coi như cũng có một ấn tượng bước đầu về Kỳ Lân tộc.

Lúc này hắn cũng đã đến sảnh đại điện.

“Đại Đế đến rồi!”

“Cung nghênh Đại Đế!”

Dưới sự dẫn dắt của Thương Tật, Thương Khung một đám Long Vương của Thương Long tộc phân tách thành hai phía trên không trung, cúi thấp đầu hành lễ.

Cảnh tượng khá là ngoạn mục, rất cho vị Thương Long Đại Đế này thể diện.

Thành ca thầm khen một câu biết điều đấy.

Mà lúc này hắn cũng đã nhìn thấy vị khách đến từ Kỳ Lân tộc.

Tổng cộng có hai vị Chuẩn Đế và bốn bị Tiên Vương.

Mà vượt ra khỏi dự liệu của hắn là ngoại trừ những người này ra còn có hai vị Tiên Vương của nhân tộc.

Vị Chuẩn Đế đứng đầu của Kỳ Lân tộc liếc nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói: "Ngươi chính là Thương Long Đại Đế mới sao?"

"Chính là ta, sao vậy?"

Sau khi nghe sự tích của Kỳ Lân tộc, Thành ca cũng không có ấn tượng tốt gì với bộ tộc này.

Vị Chuẩn Đế đó giống như giám khảo đánh giá điểm số vậy, lạnh nhạt nói: "Thương Long tộc các người cũng đúng thật là càng sống càng tụt hậu, vậy mà lại chọn ra một Long Vương làm Đại Đế."

"Cứ cho là Cửu Văn Thương Long đi, cơ mà cái thực lực này cũng hơi thấp một chút nhỉ?"

Sắc mặt Thương Tật bên cạnh trầm lại.

"Kỳ Mãnh, trước đó không lâu Đại Đế của tộc chúng ta vừa thông qua kiểm tra của Phong Long Trì, làm phiền ngươi hãy tôn trọng một chút đi!"

"Thương Tật, tốt nhất ngươi làm cho rõ vị trí hiện tại của Thương Long tộc các người đi."

Kỳ Mãnh Chuẩn Đế thách thức nói: "Không có Kỳ Lân Tộc chúng ta hòa giải trung gian, Thanh Long cốc của các người đã bị hai giới Tiên và Ma đánh chiếm từ lâu rồi."

"Còn Phong Long trì, chúng ta cũng chưa có thử qua, ai mà biết có phải là các ngươi và Thanh Long Đại Đế thông đồng diễn kịch hay hay không?"

"Được rồi được rồi!"

Thành ca có chút mất kiên nhẫn rồi, cái tên này tự cao tự đại đến từ đâu vậy chứ.

"Có rắm gì thì mau đánh đi, không có gì thì mau mau cút, ta còn đang rất bận."

"Ngươi!"

"Thế mà ngươi lại dám nói ra những lời thô bỉ như thế hả?"

Mặc dù trên miệng không coi Thành ca ra gì, nhưng Kỳ Mãnh cũng biết đây là Đại Đế của một tộc. Quả thật không ngờ đến hắn ta lại nói chuyện thẳng thắn như vậy.

Thành ca bĩu môi: "Ngươi chỉ là một tên lâu la nhỏ bé của Kỳ Lân tộc, có thể trực tiếp nói chuyện với một Đại Đế như ta, lẽ nào vẫn chưa đủ để cảm thấy vinh hạnh sao?"

"Đừng có mà không biết lượng sức!"

Phụt!

Thương Long Nữ Đế ở trong chỗ tối đã không nhịn được cười ra tiếng.

Kỳ Mãnh suýt chút bị hắn làm tức tối đến hồ đồ rồi, một lúc sau mới kịp phản ứng lại.

"Ngươi sẽ phải hối hận!"

"Hôm nay ta đến tìm ngươi, là muốn điều tra rõ loài người mà các ngươi cất giấu bên trong Thương Long cốc này!"

"Ý gì đây?"

Thành ca cảm thấy có chút mơ hồ, không phải đằng sau ngươi cũng có hai vị Tiên Vương của nhân tộc đi theo sao, huống hồ Thương Long cốc sao phải đến lượt ngươi điều tra làm rõ?

"Ngươi còn có quyền này sao?"

"Ta thay mặt Vạn Yêu cung đến đây!"

"Vạn Yêu cung là cái gì?"

Kỳ Mãnh cũng có chút cứng miệng rồi, cảm giác cuộc nói chuyện này rất khó tiếp tục tiến hành.

"Thân là Thương Long Đại Đế mà đến cả Vạn Yêu cung ngươi cũng chưa từng nghe nói tới sao?"

Thương Tật và Dực Không bên cạnh vỗ trán, quên mất Đại Đế gần đây mới quay về, căn bản không hiểu tình hình hiện giờ của yêu giới bên này.

Vội vàng giải thích nói: "Bẩm Đại Đế, Vạn Yêu cung là các tộc trong yêu giới đã liên thủ với nhau xây dựng một liên minh nhằm chống lại hai giới Tiên và Ma."

“Thương Long tộc của chúng ta cũng là một thành viên trong số đó.”

“Bình thường các tộc tự mình hành động, khi xảy ra chiến tranh thì phải theo Vạn Yêu cung thống nhất điều khiển.”

Cái liên minh này, cũng gần giống với Tiên Minh của bên tiên giới. Hóa ra là như vậy.

Thành ca im lặng hồi lâu, nếu đã là vì chống lại hai giới Tiên và Ma, vậy Kỳ Lân tộc năm đó chưa từng cùng hai giới Tiên Ma giao thủ, sao lại có thể trà trộn vào Vạn Yêu cung?

“Bây giờ ngươi đã biết rồi chứ?”

Kỳ Mãnh ngửa cổ lên, để lộ ra chuỗi trân châu màu đỏ trên cổ.

“Bên phía Vạn Yêu cung tra ra được Thương Long cốc các người gần đây có một đám tu sĩ nhân tộc ở lại đây, chúng ta nghi ngờ việc này có liên quan đến một việc lớn tày trời gần đây!”

Thành ca suýt chút là bị hắn chọc cho cười rồi: “Vạn Yêu cung còn phụ trách cả việc điều tra án sao? Việc lớn tày trời gì?”

“Chuyện Vô Cực Động Thiên bị hủy diệt!”

Hai vị Nhân Tộc Tiên Vương từ trong đám đông bước ra, lạnh lùng nói: “Không lâu trước đây, Vô Cực Động Thiên của tiên giới bị một đám người hung hãn vô cớ tấn công, dưới sự chỉ huy của Hàn Nhạc chưởng giáo, ngũ đại Chuẩn Đế, hai trăm linh năm vị Tiên Vương, một trăm ba mươi năm nghìn vị Tiên Tôn bị sát hại tàn nhẫn!”

“Sơn môn của Vô Cực Động Thiên bị phá hủy hoàn toàn, chính đạo gần như cắt đứt!”

“Lôi Khí Tiên Đế tức giận! Tử Điện Tiên Đế tức giận! Trường Vân Tiên Đế tức giận!”

“Trường Minh điện tức giận! Bích Lạc Tâm cung tức giận! Thiên Kiếm cung tức giận!”

“Trên dưới tiên giới đều sôi sục, thề rằng nhất định phải bắt được đám người hung hãn đó!”

“Hai người chúng ta thay mặt cho Tiên Minh đến đây, đưa ra ra thương lượng với Vạn Yêu cung và yêu giới!”

Chương 419.

Suýt chút nữa Thành ca bị hai tên Tiên Vương này nói đến ngây người luôn.

Không phải là xử lý một Vô Cực Tiên môn, giết vài vị Chuẩn Đế thôi sao?

Có cần phải tức giận nhiều như vậy không?

Ai dô, lẽ nào còn muốn dùng thái độ của số Tiên Đế và Tiên môn này đến để gây sức ép sao?

Ai để tâm chứ?

Thế mà vẫn thật sự có người để tâm.

Hắn nhìn hai vị Chuẩn Đế của Kỳ Lân tộc ở đối diện, quả nhiên vẽ mặt đầy đau khổ gật đầu.

Các ngươi rốt cuộc là phe cánh nào vậy?

Còn về trên dưới Thương Long cốc, cũng bị tin tức này làm cho kinh ngạc rồi.

Gần đây vẫn luôn ở trong cốc không ra ngoài, Vô Cực Động Thiên bị hủy diệt, bọn họ vẫn còn chưa biết cơ.

“Cái gì, vậy mà Vô Cực Động Thiên vậy mà lại bị hủy diệt rồi ư?”

“Ai làm thế?”

Sau khi kinh ngạc, đám Long tộc hoan hô cả lên.

“Ha ha, làm hay lắm, không biết là vị anh hùng nào nhỉ?”

“Tuyệt vời!”

“Vô Cực Động Thiên năm đó cũng từng đánh Thương Long cốc chúng ta, ông trời quả thật có mắt, ha ha ha!”

“Điều này có nghĩa là nhổ tận gốc rồi phải không?”

“Chắc chắn rồi, cho dù vẫn còn ba Tiên Đế, thì cũng không xây dựng lại được nữa.”

Bất kể Thương Tật, Thương Khung, Dực Không, hay là những Long Vương, Long Tôn kia, tất cả đều vui vẻ tán thưởng.

Người nào không biết còn tưởng rằng bọn họ đang đón tết cơ.

Mặc kệ hai vị Tiên Vương của nhân tộc đang ở ngay trước mặt.

Điều này đã làm cho Kỳ Mãnh vô cùng tức tối.

"Thương Long tộc các người tốt nhất là chú ý một chút, vậy mà lại còn nói giúp đám hung thủ kia?"

Thương Tật đảo con ngươi đục ngầu: "Sao nào, chúng ta chúc mừng kẻ thù bị tiêu diệt không được sao?"

Dực Không he he cười cổ quái: "Hung thủ cái gì, đó quả thực là anh hùng!"

Kỳ Mãnh nghiến răng nghiến lợi: "Bây giờ trên dưới tiên giới đều vô cùng xem trọng chuyện này, không bắt được hung thủ tuyệt đối không nghỉ ngơi, lần này sẽ thật sự vào cuộc!"

"Thương Long tộc các người nếu như muốn dẫn lửa thiêu thân, thì cứ hết lòng hoan hô đi!"

Mặc Ương hừ lạnh một cái: "Chúng ta có lúc nào từng sợ bọn chúng rồi sao?"

Những Long Vương khác cũng nhiệt tình cổ vũ.

"Đúng thế, chúng ta vốn dĩ vẫn luôn ở đây chống lại tiên giới bọn họ."

"Có gì đáng để lo lắng chứ, ngươi nghĩ rằng ai cũng đều hèn nhát giống Kỳ Lân tộc các người như thế sao?"

"Vậy mà còn đưa cả người tiên giới bên đó đến soát chúng ta, đúng là càng ngày càng yếu ớt!"

Hai vị Tiên Vương đó bị làm cho tức đến sắc mặt trắng bệch.

Kỳ Mãnh cũng nghiến răng nghiến lợi: "Các người đừng có được cho mặt mũi lại không muốn, nay Vạn Yêu cung giúp đỡ Tiên Minh truy tìm, cũng là để tránh sự việc trở nên to hơn."

"Nếu như Tiên Đế tự mình vào cuộc, thì Thương Long tộc các ngươi còn chống đỡ được không?"

“Lần này ba vị đại đế Lôi Khí, Tử Điện, Trường Vân vì để báo thù, cái gì cũng có thể làm ra được!”

“Nếu như các ngươi không phối hợp truy tìm, Vạn Yêu cung cũng sẽ không bao che các ngươi!”

Sự việc lần này đã không giống với việc đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần lúc đầu rồi.

Tính ra đám người Phi Tiên môn cũng là người bị hại, vô cớ bị hai giới Tiên Ma bao vây sát hại, thương vong nghiêm trọng.

Mặc dù hai giới Tiên Ma cũng muốn nhổ cỏ tận gốc, nhưng cũng không có lý gì, không đưa ra được lý do để đuổi theo vào tận yêu giới.

Mà lần này, Vô Cực Động Thiên thật sự là bị chơi cho một vố.

Gặp phải người như Thành ca, chết cũng không được rõ ràng chỉ có thể kìm nén uất ức.

Cho nên bọn chúng tự cho rằng là bị bắt nạt, lấy cớ, đương nhiên cái cớ này cũng thật kiêu ngạo.

“Đến thì đến thôi…”

Đám Thương Long mặc dù trên miệng nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng rất lo lắng.

Bây giờ cuộc đại chiến giữa hai giới Tiên Yêu vẫn luôn nằm dưới quyền hạn của Chuẩn Đế, tất cả đều là do Vạn Yêu cung và Tiên Minh đã thoả thuận với nhau nhằm tránh sự thương vong quá lớn.

Nếu như Vạn Yêu cung thật sự không quản lý, thế thì chỉ dựa vào một mình Thương Long cốc không thể nào chống đỡ lại được cuộc tấn công của ba vị Tiên Đế.

“Nghe nói Thương Long Cốc các ngươi gần đây có một đám tu sĩ nhân tộc đến đây.”

“Chúng ta nghi ngờ có liên quan đến đám người hung hãn đó!”

Thương Tật, Dực Không nhìn nhau ngơ ngác, những người mà Thương Long cốc bên này thu nhận gần đây rất nhiều mà .

Có điều ngoại trừ đám người Kỷ Linh Hàm La Viễn sớm đã ở Yêu Giới ra, còn lại những người thực lực mạnh nhất cũng chính là 12 vị Ma Vương, Tiên Vương kia của Tiên Hỗn Tịch Vân, và một đám Ma Tôn, Tiên Tôn, Kim Tiên, Huyền Tiên.

Chỉ dựa vào bọn họ, vẫn chưa đủ để hủy diệt sạch Vô Cực Động Thiên đâu nhỉ?

Thành ca đột nhiên hỏi đầy ẩn ý: "Sau khi tìm ra thì sao?"

Hai vị Tiên Vương kia ngẩng đầu nói lớn: "Nếu như thật sự là đám người kia, thế thì các ngươi chắc chắn phải giúp đỡ bọn ta bắt bọn họ lại!"

"Mà sau đó thì phải lập tức áp giải đến chỗ xử quyết của Tiên Giới!"

"Còn cần phải giúp đỡ các ngươi?"

Kỳ Mãnh đứng một bên phụ hoạ thêm: "Các ngươi thu nhận, vậy thì các ngươi cũng không thể tránh khỏi có liên quan, giúp đỡ bọn ta thì mới có thể lấy công chuộc tội!"

Thành ca không hề tức giận, ngược lại còn rất hiếu kỳ nói: "Vậy các ngươi làm sao để xác định được mục tiêu, trừ khi các ngươi nhận ra được bọn chúng?"

"Tên đầu sỏ thì tự nhiên sẽ nhận ra!"

"Trông như thế nào, cho bọn ta xem thử xem?"

Hai vị Tiên Vương đó theo lời mở ra một chiếc tiên khí truyền ảnh cỡ nhỏ.

"Lúc Vô Cực Động Thiên bị hủy diệt, các vị Tiên Đế suy diễn ra hình ảnh lúc trước, không sai chút nào!"

"Vật đó do Tiên Đế tự tay chế tạo, chính là đám 12 tên hung ác đó và nhân loại kỳ lạ kia cùng nhau gây ra tội ác.

"Các ngươi hãy nhìn rõ cho ta!"

Nói xong, tiên khí truyền ảnh bay vút lên không trung, từ từ mở ra một cuộn ảnh.

Đầu tiên, người thứ nhất xuất hiện, chính là Tiêu Hỗn Ma Vương.

Giống y như đúc, lại vô cùng sống động.

Nhìn thấy hình ảnh của hắn ta, đám đông trong Thương Long cốc vô cùng kinh ngạc.

Không phải chứ, vậy mà lại là hắn ư?

Đương nhiên bọn họ đã từng gặp Tiêu Hỗn, lúc đầu không phải đi cùng Đại Đế trở về sao?

Hắn chỉ là một tên Ma Vương cửu phẩm thôi mà!

Đối đầu với Vô Cực Động Thiên không bị tiêu diệt là may mắn lắm rồi, còn có thể tiêu diệt ngược lại đối phương sao?

Hắn có thể có bản lĩnh lớn như vậy sao?

Tiếp sau đó, hình ảnh của Sát Lợi Ma Vương cũng xuất hiện trên cuộn ảnh.

Đám Thương Long càng thêm kinh ngạc.

Mà khi họ nhìn thấy hình ảnh của đám người Minh Trì Lưu Duyên Tịch Vân Vô Quyết lần lượt xuất hiện, biểu cảm đó có thể gọi là vô cùng đặc sắc.

Đây là đám người đó sao!

Không phải chứ?

Vậy mà thật sự lại là do bọn họ làm sao?

Biểu cảm kinh ngạc của bọn họ đã bị hai vị Tiên Vương và cao thủ của Kỳ Lân tộc ở đối diện đã thu hết vào trong tầm mắt, thế là bất giác cười lạnh.

“Xem ra Thương Long tộc các ngươi thật sự quen biết bọn chúng rồi.”

“Không cần đoán nữa, chứa chấp bọn chúng chính là Thương Long Cốc các người.”

“Nếu đã cất giấu tất cả ở đây, vậy xem ra Vô Cực Động Thiên bị hủy diệt, đằng sau đó cũng có bóng dáng của các ngươi!”

“Kỳ Mãnh, ngươi đừng có mà mượn cớ nói bừa!”

Thương Tật nhìn cuộn ảnh đó, biểu cảm rất nặng nề, sự việc lần này quả thật là phiền phức rồi.

Liên quan đến các vị Tiên Đế, e rằng rất khó để dừng lại được.

Sau khi hình ảnh của người thứ mười hai Hoa âm Tiên Vương cũng hiện ra, hình ảnh đột nhiên phóng to ra, hình ảnh của người cuối cùng xuất hiện ở trong không trung.

“Người này mới là hung thủ thật sự!”

“Thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn thâm độc, Vô Cực Động Thiên bị một mình hắn hủy diệt!”

Vị Tiên Vương đó lạnh giọng nói: “Đám người này đến từ trung tiên giới, còn đem theo rất nhiều đồ tử đồ tôn.”

“Thương Long cốc các người nhất định không được để sót tên nào, phải giúp bọn ta bắt lại hết!”

Khi lời của hắn vừa dứt, tất cả đều chìm vào một khoảng không im ắng.

Cả một Thương Long cốc im lặng như tờ, tất cả Long tộc toàn bộ đều xoa xoa đầu, ngây ngốc nhìn hình ảnh của tên đầu sỏ kia.

Người đó trông phải gọi là vô cùng khôi ngô tuấn tú, khí chất thoát tục, quả thật không có lời nào có thể dùng để hình dung ra dung mạo của hắn.

Càng khiến cho người ta không thể tin được, một người như vậy có thể làm ra chuyện như thế.

Trên dưới Thương Long cốc quả thực khó lòng tin nổi.

Bởi vì bọn họ đã từng gặp người này.

Đó là ngày đầu tiên Thương Thành Đại Đế được đón vào Thương Long Cốc.

Hôm đó hắn vừa bắt đầu đã cố chấp giữ lấy hình dạng loài người, mãi cho đến khi Thương Tật hết cách phải gọi một tiếng Soái Thành, hắn mới không can tâm tình nguyện biến trở lại là Thương Long.

Những Long tộc có mặt ở đó đều nhớ như in bộ dạng đó.

Tự nhiên cũng sẽ nhớ rõ ràng, hình người của Đại Đế giống hệt như trên hình ảnh đó.

Chương 420.

Phát hiện tên đầu xỏ hủy diệt Vô Cực Động Thiên chính là Thương Thành Đại Đế, trên dưới Thương Long Cốc suýt chút bị sốc đến ngây ngốc rồi.

Thật sự là hắn làm sao?

Sao mà hắn làm được vậy?

Đó là tận năm Chuẩn Đế, hơn hai trăm vị Tiên Vương đấy.

Thương Thành Đại Đế vẫn chỉ là cấp bậc Long Vương cửu phẩm thôi mà!

Hắn lấy lực chiến lớn đến như thế ở đâu vậy?

Hơn nữa cho dù hắn có nghĩ không thông như thế nào, đây đều là sự thật không thể thay đổi được.

Cho dù Vô Cực Động Thiên nhìn nhầm một người, cũng không đến mức đều nhìn nhầm tất cả 13 người chứ.

Sau một trận kinh ngạc cực mạnh, tiếp sau đó chính là sự phấn khích và tự hào không gì có thể so sánh được.

Chà, hoá ra vị anh hùng trừ hại cho dân mà mọi người vừa nói kia lại chính là Đại Đế?

Người đứng đầu của Thương Long tộc chúng ta, quả nhiên đã làm ra một chuyện lộ mặt trút giận lớn đến như vậy.

Từ thất đại Chuẩn Đế Thương Tật, Thương Khung, Dực Không trở xuống, đám Long Vương Long Tôn đều đồng loạt hành lễ với Thành ca.

Không hổ danh là ngươi!

Đại Đế, thật oai phong!

Người quả thật là tấm gương của chúng ta.

Thành ca âm thầm tìm xem giá trị kinh sợ, vẫn ổn, lại nhận được hơn một nghìn vạn công đức.

“Xem ra các ngươi cũng quen biết người đó rồi?”

Biểu cảm của đám Long tộc, Kỳ Mãnh và hai vị Tiên Vương kia cũng đã thu hết vào trong tầm mắt.

“Hắn đang ở chỗ nào?”

“Còn không mau giúp bọn ta bắt hắn lại!”

Thương Tật vội vàng lắc đầu: “Không có, những người mà ngươi nói này, chúng tôi chưa từng gặp ai cả!”

Dực Không cũng lập tức nói: “Đúng vậy, bọn ta thu nhận không ít nhân tộc, nhưng trong đó không hề có 13 người mà ngươi nói, hoàn toàn không có ấn tượng gì cả!”

Những Long tộc khác cũng ngơ ngác lắc đầu, làm ra vô cùng trong sạch.

Bọn ta không quen biết, chưa từng gặp, không hề biết gì.

Liên tiếp phủ nhận…

Trong lòng tự nhiên toàn là kinh ngạc, tự hào, kiêu hãnh, hưng phấn, nhưng bọn họ cũng không phải kẻ ngu, biết rằng việc kiểu này làm thì cũng đã làm rồi, nhưng nhất định không thể thừa nhận trước mặt.

Thương Long tộc bây giờ, vẫn không thể chống lại nhiều Tiên Đế như vậy.

Hai vị Tiên Vương đó cười lạnh: “Các ngươi tưởng rằng còn có thể giấu diếm được sao?”

“Xem biểu cảm vừa rồi của các ngươi, rõ ràng chính là rất quen thân thuộc với đám người đó!”

Giọng điệu của Kỳ Mãnh đột nhiên nghiêm lại: “Phải hay là không phải, lục soát một lượt là biết!”

“Ngươi nói muốn lục soát là lục soát sao?”

“Lẽ nào các ngươi muốn kháng lại mệnh lệnh của Vạn Yêu cung sao?”

“Khụ!”

Nhìn thấy hai bên nổ ra tranh cãi, Thành ca không thể không thể hiện một chút cảm giác tồn tại của bản thân.

“Người mà các ngươi nói kia, là trông như vậy sao?”

Đám Long tộc đang bận cãi nhau đều quay qua nhìn, suýt chút thì phun ra máu tại chỗ.

Chỉ thấy Thương Thành Đại Đế cứ như kiểu muốn chết mà không chết được, vậy mà lại chủ động biến trở về hình dạng con người đó. Giống hệt với hình ảnh lúc nãy kia. Nhìn thấy

Thành ca vẫn đang thổi sợi tóc rối trên trán, lão Thương Long gần như sụp đổ.

Tiểu tổ tông của ta ơi, ngươi đang muốn chơi trò gì vậy hả?

Tại sao bọn ta phải tận lực giấu diếm tuyệt đối không được thừa nhận, chính là vì để cho chuyện này qua đi!

Tiên Đế quả thật không dễ bị xua đuổi đi như vậy.

Thương Long cốc lớn như vậy, vốn dĩ cứ cho là bọn chúng thật sự muốn lục soát, vẫn có thể giấu đi được 12 người đó chứ.

Đến lúc đó tấn công, giữ kín như bưng tuyệt đối không bỏ ra, cho dù đối phương lục soát đến cùng, chỉ cần không bắt được hiện hình thì sẽ không có chuyện gì lớn.

Kết quả bây giờ hay rồi.

13 người đó vẫn chưa hiện hình, bản thân ngươi đã chủ động tự lộ ra rồi.

Việc này khiến chúng ta làm sao mà giấu diếm đây?

Kỳ Mãnh và hai vị Tiên Vương ở trước mặt kia cũng bị sốc đến ngây ra rồi.

Suýt nữa đã không kịp phản ứng.

Gì, cái gì?

Thương Long Đại Đế này chính là tên đầu sỏ sao?

Bản thân vừa nãy thật ra đang và chính chủ còn đàm phán với khoảng cách gần?

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi…”

“Vậy mà lại chính là ngươi?”

Phản ứng của mọi người khiến Thành ca rất vừa lòng.

Như vậy mới đúng chứ!

Hắn quả thật không phải người đã làm ra chuyện lớn thì tìm cách che giấu, hắn chỉ muốn được khen ngợi khắp nơi, sau đó khắp nơi đều ca tụng tên của bản thân.

Đây là “công lao” của bản thân, tại sao phải giấu diếm?

Ngộ nhỡ thời gian càng dài, bị những kẻ lòng dạ không tốt khác giả mạo nhận thì sao? Nhẫn nhịn chịu đựng cái gì, chỗ ca đây thì thấy tất cả đều là thừa thãi hết.

Chỉ cần ánh đèn sân khấu rọi vào ta, cần gì phải quan tâm là chuyện tốt hay là chuyện xấu, cứ nhận lấy đã rồi tính sau!

"Đúng vậy đúng vậy, vốn dĩ ta trừ hại cho dân không định lưu danh đâu."

Khương chưởng môn nheo mắt cười nói: "Có điều các ngươi đã tìm đến tận cửa rồi, ta cũng không thể để các ngươi chạy tốn công vô ích thất vọng trở về…"

"Được, được lắm!"

Hai vị Tiên Vương của Tiên Minh cũng xem như là từ trong sự kinh ngạc dần chuyển qua có sức trở lại rồi.

Bừng bừng rút tiên khí, tiên bảo ra, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Hoá ra Long Đế của Thương Long cốc các người chính là chủ mưu hủy diệt Vô Cực Động Thiên, vậy thì có lẽ cả đám Thương Long tộc cũng là chủ mưu phía sau!"

"Tự ý mở rộng quy mô chiến tranh giữa hai giới Tiên Yêu, các ngươi cũng thật to gan!"

"Thương Tật, người còn không mau giải thích sự thật!"

"Hiểu lầm hiểu lầm thôi."

Kỳ Mãnh cười lạnh không ngớt: "Thương Tật, ngươi hiện giờ vẫn còn muốn chối bỏ, đã muộn rồi!"

Thương Tật chỉ có thể móc gan móc ruột để kiếm cớ: "Đại Đế của tộc chúng ta tính tình thích hoạt nào, chỉ là cố ý biến thành hình dạng của người đó, thật ra hắn căn bản không phải là…."

Còn chưa để Kỳ Mãnh và hai vị Tiên Vương kịp phản bác, Thành ca đã tỏ ra không hài lòng rồi.

"Ê ê lão già Thương Tật, ngươi đang nói năng hồ đồ gì vậy chứ?"

"Đó chính là do ca làm đó được không, ngươi không ở đó, làm gì có quyền lên tiếng?"

Lão Thương Tật này, thế mà lại muốn phủi sạch đi hết những công lao to lớn của hắn?

Hầy, có đồng đội nào ngu như lợn như ngươi không?

Vậy mà hắn còn dám ghét bỏ cơ.

Để chứng minh bản thân lúc đó thực sự đã làm, hắn còn dương dương tự đắc khoe khoang ra.

“Lúc đó sự chém giết trong anh đây cứ phải gọi là trỗi dậy, đánh ra đánh vào, máu chảy thành sông?”

“Phụ thể của chiến thần, các ngươi có hiểu không?”

“À đúng rồi, bây giờ tiên khí bên phía Phi Tiên môn dùng đều là chiến lợi phẩm anh đây thắng từ trong trận chiến đó đấy.”

“Nếu như các ngươi không tin có thể đi xem, thanh kiếm mà Kỷ Linh Hàm dùng còn là cửu giai cơ đấy!”

“Tiên kiếm cửu giai gần như thanh nào cũng là độc nhất vô nhị nhỉ?”

Đám cấp cao Thương Tật, Thương Khung, Dực Long cũng hoàn toàn hết cách rồi.

Đưa không nổi đưa không nổi

Đã không còn cách nào có thể trở về được nữa rồi.

Đừng nói là bọn họ, đến cả người trải hết sự đời như Thương Long Nữ Đế, cũng bị một loạt những hành động liên tiếp của hắn làm cho hồ đồ rồi.

“Tiểu lão đệ, thật ra ngươi đang muốn làm gì vậy?”

Nàng ta cũng biết, trước mắt thừa nhận chắc chắn là một việc không khôn ngoan.

Thành ca buông tay ra, vẻ mặt vô tội.

“Chỉ là ta cảm thấy làm người nên thành thật một chút.”

“Nếu như ta không đứng ra, ngộ nhỡ những người vô tội bị hiểu lầm liên lụy theo thì sao?”

Nữ Đế nhẫn nhịn hồi lâu, cuối cùng chỉ có ho ra một tiếng thể biểu thị thành ý.

“Ngươi thật là vĩ đại quá…”

Kỳ Mãnh và hai vị Tiên Vương ở đối diện đó cũng bị làm cho mơ hồ rồi, ngây ra không hiểu rốt cuộc tên này đang bép xép cái gì thế.

Tại sao nhìn hắn cứ như sinh ra lo sợ chuyện này không đến được phần của hắn.

Kỳ Mãnh hít thở một hơi thật sâu, sắc mặt hoàn toàn trầm lại.

"Thương Tật, hiện tại ngươi còn gì để nói không?"

Lão Thương Long lắc lắc đầu, sau khi thở dài một hơi, rồi mới ngẩng chiếc đầu rồng lên.

"Không có gì để nói nữa rồi."

Mắt rồng đục ngầu của hắn dần dần trở nên kiên định hơn.

"Từ bây giờ trở đi, chuyện này Thương Long cốc bọn ta nhận!"

"Có chiêu gì ngươi cứ việc dùng!"

"Trên dưới Thương Long Cốc bọn ta, xin thề cùng tiến cùng lùi với Đại Đế!"

Thành ca chặn trước mặt hắn, vẻ mặt hết cách: "Ngươi nhận cái gì mà nhận chứ, ngươi là Đại Đế hay ta là Đại Đế?"

Chương 421.

Mặc dù tình thần bền chặt này của Thương Long tộc rất đáng khen, nhưng Thành ca thể hiện thái độ gay gắt như vậy, vẫn muốn là một người ra mặt sẽ càng tốt.

Anh đây trước nay không cần người khác cùng hắn cùng tiến cùng lùi.

"Đó gọi là cái gì, tự mình dám làm dám chịu, có đúng không?"

Hắn vỗ ngực kêu bôm bốp.

"Có gì thì cứ nhắm vào ta là được rồi!"

Một đám Long tộc có Thương Tật và Thương Khung, Dực Long đã bị làm cho cảm động rồi.

Xảy ra chuyện thì tự mình gánh vác, không muốn liên lụy mọi người, đây mới là phong thái thật sự của một Đại Đế chứ!

“Đại Đế, bọn ta không sợ!”

“Đúng vậy, chúng ta cùng nhau đối mặt…”

Cùng nhau đối mặt cái đầu ngươi!

Thành ca cứ phải gọi là nhức hết cả óc, các ngươi đừng có nhiệt huyết như thế có được không?

Để ta một mình vui vẻ giả vờ bị ép bức không được sao?

“Đây là ngươi tự mình thừa nhận đấy!”

Kỳ Mãnh ở đối diện là tỏ vẻ nghiêm nghị kiểu, cuối cùng ngươi cũng nhận tội xử tử rồi.

“30 tỷ năm trước, để tránh sinh linh lầm than, Vạn Yêu cung và Tiên Minh đã có một hiệp định.”

“Từ đây hạn chế việc tầng lớp của cả hai bên giao chiến, Tiên Đế và Yêu Đế không được thảo phạt lẫn nhau, Chuẩn Đế cũng phải thận trọng khi ra tay!”

“Vậy mà ngươi, dám tự ý xuống tay với Vô Cực Đỗng Thiên, đã ảnh hưởng lớn đến cấp bậc Tiên Đế, hoàn toàn phá hoại cái hiệp định này!”

“Còn không mau nhận tội chết!”

Lời này của hắn nói làm Thành ca có chút buồn cười.

Tránh khỏi sinh linh lầm than cái gì?

Rõ ràng là đám Tiên Đế và Yêu Đế sợ tiếp tục đánh thì bản thân cũng sẽ bị thua mà thôi.

Nếu như thật sự là vì hoà bình gì đó thì sẽ không có những xung đột kéo dài hàng vài chục tỷ năm giữa các Tiên Vương, Yêu Vương, Tiên Tôn và Yêu Tôn rồi.

Huống chi hiện tại hắn cũng biết một số chuyện đã từng xảy ra năm đó.

Năm đó Tiên tộc vùng lên, vốn là muốn diệt trừ các tộc khác như Yêu tộc, Linh tộc, Man tộc.

Chỉ là cùng với việc Yêu tộc liên tiếp thắng lợi, kỳ thị giữa nội bộ hai đạo Tiên Ma cũng càng ngày càng lớn.

Tiên và Ma không thể cùng tồn tại.

Cuối cùng hoàn toàn phân hoá thành hai giới Tiên và Ma, và còn bắt đầu thảo phạt lẫn nhau, tranh đoạt quyền cai quản tiên giới.

Từ đó, cũng không còn thời gian để quan tâm đến bốn giới kia nữa mà thôi.

Hai giới Tiên Ma đều ký vào hiệp định về không xâm phạm Đế Cảnh, nguyên nhân chủ yếu chỉ là do không muốn hắn phân tâm dòm ngó đến mình.

Nhìn thấy biểu cảm như đang truy nã trọng phạm của vài người đối diện đó, hắn lắc lắc đầu.

“Thật ra hôm nay các ngươi đến đây khiến ta rất bất ngờ đấy.”

Ánh mắt hắn dừng lại trên người hai vị Tiên Vương kia.

“Ta rất tò mò, Tiên Minh bên đó tại sao chỉ phái hai tên Tiên Vương đến đây?”

Xem thường hắn đấy hả?

Đã dọn sạch vài tên Chuẩn Đế rồi, nói gì thì cũng phải phái vài tên Tiên Đế đến chứ?

Hắn lại không hề hay biết, không phải Tiên Đế không muốn đến, mà là không thể đến được.

Phòng tuyến giữa hai giới Tiên và Yêu đều có quy tắc kết giới, đây cũng là kết quả thương lượng giữa hai giới hồi đó.

Một khi Tiên Đế vượt qua cảnh giới sẽ phá vỡ kết giới, nó cũng có nghĩa là khai chiến toàn diện.

Đây cũng là kết quả mà Tiên Minh không muốn nhìn thấy.

Cho nên bên phía Lôi Khí Tiên Đế cho dù có tức giận hơn nữa cũng chỉ có thể phái hai tên Tiên Vương qua đây trước, cùng với phía bên Vạn Yêu cung này can thiệp.

“Ngươi đã nhận rồi, bây giờ có nói nhiều cũng không có tác dụng gì đâu!”

“Còn không mau giơ tay chịu trói!”

“Ha ha…”

Thành ca đột nhiên thấy buồn cười một cách khó hiểu

“Các ngươi đã biết ta hủy diệt Vô Cực Động Thiên.”

“Vậy tại sao các ngươi vẫn chưa chạy?”

Ánh mắt của Kỳ Mãnh thay đổi, thế nhưng đã muộn rồi.

Trong phút chốc, Thành ca biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Ánh lửa lao thẳng từ trời xuống, đuổi theo tiếng kêu thảm thiết của hai Tiên Vương, đầu người bay lên trên cao.

Cả quá trình xảy ra nhanh như chớp.

Rõ ràng đều là cấp bậc Tiên Vương, nhưng ở trước mặt Thành ca, hai tên Tiên Vương đó quả thật giống như thấp kém hơn hẳn không chỉ là một cảnh giới.

Sự chênh lệch thực lực quả thật quá lớn.

Tiên khí của bọn chúng đều không kịp rút ra đã vỡ nát rồi.

Cả một màn này, thậm chí đến cả Thương Tật, Thương Khung đều không kịp phản ứng.

Lúc mà bọn họ đang nhìn, trên hiện trường đã chỉ còn dư lại hai thi thể đã tan thành tro bụi thôi.

Thành ca sớm đã trở về vị trí ban đầu, phóng khoáng thu lại thanh kiếm, tiện thể còn bày ra một cái POSE.

“Ngươi, ngươi đã giết bọn họ rồi sao?”

Kỳ Mãnh ngây ngốc, thậm chí nói chuyện đã có chút lắp bắp.

Hai người này là người của Tiên Minh đó, bên phía tiên giới thật sự không phải là Tiên Vương nào cũng có thể gia nhập vào Tiên Minh được. Mà một khi đã gia nhập Tiên Minh, thì có nghĩa là các thế lực hàng đầu tiên giới đang chống lưng cho họ.

Đây mới thật sự là nguyên nhân Kỳ Lân tộc khách khí với hai vị Tiên Vương kia đến như vậy, đắc tội với bọn họ đồng nghĩa là đắc tội với Tiên Minh.

Mà hiện tại, hai tên này cứ vậy mà chết rồi.

Thành ca gật gật đầu ra vẻ đây là chuyện đương nhiên: “Đúng thế, không phải đang ở trước mặt ngươi sao?”

Quả thật Kỳ Mãnh không có lời nào có thể diễn tả được tâm trạng hoang mang của bản thân.

Hắn lắc lư chuỗi hạt trân châu trên cổ, tức giận hét lên: “Bọn họ chính là đại điện cho Tiên Minh đến đây để thương lượng với Vạn Yêu cung, sao ngươi có thể giết chết bọn họ?”

Thành ca buông lỏng tay, cố ý tỏ ra vô tội: “Không phải ngươi dẫn bọn chúng đến để cho ta giết sao?”

Kỳ Mãnh vốn dĩ đang lo lắng không biết sau này nên ăn nói với Tiên Minh như thế nào, nghe xong câu nói này suýt chút thì phát điên rồi.

“Ta bảo ngươi giết bọn họ khi nào chứ, ngươi đừng có mà ngậm máu phun người!”

Thành ca khẽ cười một cái: “Ngươi có mà, rõ ràng là biết ta có thể hủy diệt Vô Cực Động Thiên, còn dẫn theo hai con cừu nhỏ này đến đây tặng cho ta, còn không phải là nhắc nhở ta giết bọn chúng sao? Ta còn cần cảm ơn sự phối hợp của các ngươi nữa ấy chứ!”

“Ha ha ha, đúng đúng đúng!”

Các Long tộc phía sau Thương Tật vốn dĩ vẫn còn đang tiêu hoá cái chết đột ngột này, bây giờ liền quên hết rồi.

“Là Kỳ Lân tộc chủ động dẫn qua đây để Đại Đế giết đó chứ!”

“Kỳ Lân tộc thật là toan tính quá đi, lấy được sự tin tưởng của kẻ địch trước, sau đó mới dụ dỗ kẻ thù vào sâu hơn để phục kích, chơi đẹp quá đi!”

“Không ngờ đến Kỳ Lân tộc hèn nhát bao nhiêu năm như thế, bây giờ lại một lần nữa có khí phách…”

Đương nhiên bọn họ biết là sự thật không như vậy.

Chắc chắn Kỳ Lân tộc không muốn lật mặt với Tiên tộc, cố ý nói như vậy, chỉ là vì có ác ý với Kỳ Lân tộc mà thôi.

“Câm miệng hết vào cho ta!”

Vài tên cao thủ của Kỳ Lân tộc tức tối đến mức hận là không thể giết được bọn họ.

Nhưng mà muốn bọn chúng thật sự ra tay luôn tại đây, thì vẫn còn chưa đủ can đảm đâu.

Chưa kể đến trong đất tổ của Thương Long tộc, tất cả Long tộc đều có sự tăng thực lực đặc biệt.

Chỉ cần hai vị Chuẩn Đế Thương Tật, Thương Khung này đã đủ để bắt hết bọn chúng lại rồi.

"Được, được lắm, Thương Long tộc các ngươi không muốn tồn tại ở yêu giới nữa sao?"

"Tự ý giết hại sứ giả quan trọng, phá hỏng đại cục của yêu giới, Vạn Yêu cung nhất định quét sạch các ngươi!"

"Từ nay trở về sau, các ngươi đừng mong nhận được sự che chở của Vạn Yêu cung nữa, cứ đợi để bị Tiên Đế của nhân tộc giết sạch đi!"

Nói xong những lời độc ác này, Kỳ Mãnh hạ lệnh.

"Chúng ta đi!"

Thành ca đứng chặn đường đi của bọn chúng.

"Ai cho các người đi chứ?"

Kỳ Mãnh thất kinh, sắc mặt của mấy tên Kỳ Lân tộc cũng đột nhiên thay đổi.

"Ý gì đây, lẽ nào ngươi còn dám xuống tay với bọn ta?"

"Tại sao ta lại không dám?"

Thành ca nhún vai: "Lúc nãy ta cũng đã nói rồi, là ta đã hủy diệt Vô Cực Động Thiên."

"Đế cả bọn chúng mà ta cũng dám tiêu diệt, tại sao lại không dám giết vài tên Kỳ Lân chứ?"

Hắn chậm rãi rút thanh Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra, ý định muốn giết người không hề che giấu.

"Ngươi, ngươi điên rồi sao?"

Kỳ Mãnh cuối cùng cũng ý thức được, lần này đến Thương Long cốc truy tìm là một chuyện ngu xuẩn như thế nào.

Đúng thế, tên đầu sỏ đó, đến Vô Cực Động Thiên cũng dám tiêu diệt.

Đây có thể gọi là sát nhân số một của tiên giới trong suốt 10 tỷ năm qua!

Loại người này, trong tình huống bình thường đều nên là tránh càng xa càng tốt.

Vậy mà hắn vẫn ngốc nghếch chạy đến đây hỏi tội, đây không phải là tự tìm cái chết sao?

Trong tình huống nguy cấp, hắn chỉ có thể "xin cứu trợ" với những Long tộc khác.

"Thương Tật! Thương Khung! Thương Long Cốc các ngươi thật sự là muốn trở thành thù địch với cả Yêu tộc sao?"

Chương 422.

Hắn cầu xin sự giúp đỡ nhưng chẳng những không được Thương Tật, Thương Khung giúp đỡ, ngược lại còn bị vây đánh.

Trong Thương Long Cốc bảy đại chuẩn đế chia ra xung quanh.

Còn trên dưới hơn trăm vị Long Vương, tất cả đều thủ ở bên ngoài, toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Các ngươi điên rồi sao?"

Kỳ Mãnh hoàn toàn sụp đổ, hướng về bốn phía mà gào thét.

"Chẳng lẽ Thương Long Cốc các ngươi muốn quyết chiến với Kỳ Lân tộc bọn ta sao?"

Thương Tật lạnh lùng nói: "Quyết định của đại đế tộc ta, chính là quyết định của toàn bộ Thương Long Cốc!"

Dực Không cũng nói không chút do dự: "Nếu như hắn muốn tiêu diệt giết các ngươi, chúng ta đương nhiên cũng sẽ giúp đỡ!"

Thật là biết điều!

Thành ca càng ngày càng vừa ý với Thương Long tộc, khá giống tính cách hắn.

Nhưng vào lúc này, Thương Linh lại truyền âm đến: “Tốt nhất là đừng giết bọn họ.”

“Tại sao chứ?”

Thành ca cau mày: “Lão tỷ, ngươi lúc nãy cũng nghe rồi đó, bọn họ vì Tiên Minh, thậm chí muốn cô lập Thương Long tộc ra khỏi Yêu giới, loại người này giữ lại còn có tác dụng gì?”

“Huống hồ, trong trận tiên yêu đại chiến năm đó bọn họ còn thờ ơ lạnh nhạt.”

Lần này hắn thật sự là đã động sát tâm.

Hơn nữa sau khi lấy đầu của mấy tên Kỳ Lân này, hẳn là cũng kiếm được chút chiến lợi phẩm đấy chứ?

Thương Linh chán chường nói: “Ta còn là Thương Long Đại Đế thời kì đầu, ta bây giờ so với ngươi thì càng bực bội hơn.”

“Nhưng nếu như giết bọn họ, thì lại hoàn toàn kết thù với Kỳ Lân tộc, đến lúc đó chắc chắn sẽ một cuộc đại chiến.”

Thành ca thờ ơ như không: “Vậy thì có sao chứ, cùng lắm thì gộp lại tiêu diệt chúng thôi!”

Hắn mở ra hệ thống treo, thì trên đời không còn sự tồn tại nào mà hắn không dám chọc.

Thậm chí còn mong muốn kẻ thù mạnh hơn.

“Ồ, khẩu khí lớn như vậy sao?”

Thương Linh ban đầu là kinh ngạc, sau đó giọng điệu nàng trở nên đầy ẩn ý.

“Kỳ Lân tộc có hai đại yêu đế, hơn 70 vị chuẩn đế, hơn một ngàn vị Yêu Vương, đội ngũ như vậy cũng không làm ngươi sợ sao?”

Thành ca ưỡn ngực, hào hiệp nói: “Ta trước giờ chưa từng sợ địch mạnh, chỉ sợ chết thôi!”

“Chà chà chà…”

Thương Linh cân nhắc nói: “Ngươi cho rằng tỷ là kẻ ngốc, không nhìn ra ngươi có con át chủ bài đặc biệt sao?”

Vị tỷ tỷ này quả là quá thông minh, không hề dễ lừa.

Thành ca chỉ có thể xấu hổ sờ sờ mũi: “Haiz, ta còn không được có chút bí mật sao?”

Thương Linh nói với giọng điệu đau lòng: “Ngươi thật là làm tỷ đau lòng quá, thế mà lại còn đề phòng với ta.”

Thành ca biết là nàng cố ý chọc ghẹo mình, nên cũng không để ý.

“Ta sai rồi, sai rồi.”

Miệng thì nói sai rồi, nhưng hệ thống hắn chắc chắn sẽ không tiết lộ ra với bất kì kẻ nào, kể cả Kỷ Linh Hàm.

Thương Linh lúc này mới bỏ qua chuyện này, tiếp tục nói: “Tuy rằng ta không biết ngươi có thủ đoạn gì có thể chống lại Kỳ Lân tộc, nhưng cho dù ngươi có thể làm được, bây giờ cũng không phải thời điểm để xé nát mặt bọn họ.”

“Kỳ Lân tộc không thể diệt được sao?”

“Nếu như ở mấy chục tỷ năm trước, thì tiêu diệt cũng không sao, chỉ cần ngươi có thực lực. Nhưng hiện tại lại không được.”

“Yêu đế của tam đại tộc quần trong yêu giới được sinh ra vào thời kì tiên giới sơ khai, lần lượt là Long, Phong, Kỳ Lân!”

“Cũng bởi vậy, thực lực của tam tộc yêu đế này mạnh hơn so với yêu đế khác, địa vị cũng vượt lên so với tộc cả.”

Thành ca gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Vẫn là câu nói kia, người ta được sinh ra sớm mà.

Sinh ra đã là yêu đế, tâm quy tắc chủ động chọn chủ, được trời ưu ái ưu như thế thì ai có thể bì được nổi?

Thương Linh khẽ thở dài một tiếng: “Nhưng năm đó tiên yêu đại chiến, Long tộc chúng ta hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn Huyền minh còn ở chống trụ. Phượng tộc cũng đồng cảnh ngộ với chúng ta.”

“Ám Hoàng Đại Đế với Hỏa Phượng Đại Đế lần lượt ngã xuống, hiện giờ chỉ còn Băng Phượng Đại Đế chật vật chống đỡ, cao thủ trong tộc cũng mười không còn một như vậy, uy danh sớm đã không còn như năm đó nữa.”

“Cho nên mấy chục tỷ năm sau đó, Kỳ lân tộc dần dần thành chủ của ngàn tỉ Yêu tộc.”

“Hiện giờ vạn yêu cung chính là do bọn họ dốc hết sức thúc đẩy, Yêu chủ cũng là do hai vị đại đế kỳ lân tộc thay phiên nhau đảm nhiệm.”

Thành ca không kiềm nổi nói: “Vậy thì chúng ta càng nên tiêu diệt Kỳ Lân tộc , đoạt lại địa vị chủ đạo của Long tộc, không phải rất tốt sao?”

“Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.”

“Kỳ Lân tộc đã là phe mạnh nhất trong Yêu giới, hiện giờ mười bảy vị yêu đế của Yêu giới, có ít nhất mười vị là ủng hộ bọn họ.”

“Một khi chúng ta khai chiến với Kỳ lân tộc, đám yêu đế đó với tộc quần phía sau đều sẽ tham gia vào cuộc đại chiến.”

Thành ca rất muốn nói rằng, vậy thì phải dứt khoát tiêu diệt mười vị yêu đế phục tùng kỳ lân tộc kia.

Nhưng Thương Linh hình như đã thấy trước được ý nghĩ của hắn.

“Một khi khai chiến toàn diện, toàn bộ Yêu giới sẽ không còn ngày bình yên, tất cả tộc quần đều sẽ bị cuốn vào, lâm vào cảnh nội không ngưng, hai giới tiên ma cũng sẽ nhân lúc sơ hở mà xen vào!”

“Khi đó, kẻ bị diệt sẽ là cả Yêu giới chứ không chỉ là những người muốn tiêu diệt.”

“Cho dù ngươi muốn dừng lại, cũng không dừng được…”

Khương Thành im lặng.

Lần đầu tiên hắn phát hiện, có một số việc đúng thật là không phải chỉ chém giết đơn thuần là có thể giải quyết được.

Ở một mức độ nhất định, tùy tiện quyết định một điều đều sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền rất lớn.

Trừ phi hắn không màng tới sự sống chết của Yêu tộc, nhưng hắn bây giờ đã là thủ lĩnh Thương Long tộc, sao có thể không màng cơ chứ.

Ngôi vị đại đế này, thật đúng là không dễ làm.

Hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Ta hiểu rồi, muốn tiêu diệt Kỳ Lân tộc, thì phải làm mất đi địa vị chủ đạo của hắn ở Yêu giới, chặt hết gốc cành, làm hắn mất hết đồng mình, tứ cố vô thân.”

“Chờ đến ngày đó, mới lại giết bọn họ thì sẽ hợp lẽ hơn!”

Thương Linh khen ngợi: “Không sai, ngươi đúng là có khả năng phân tích tốt đấy.”

“Ta ngày thường chỉ là lười nghĩ nhiều như vậy mà thôi!”

Nếu không giết, vậy chỉ có thể bỏ qua.

Nhưng mà cho dù có bỏ qua, cũng không thể bỏ qua một cách dễ dàng như vậy được.

Thành ca lặng lẽ truyền âm với Thương Tật Dực Không: “Mấy thứ này tạm thời còn chưa giết được, các ngươi hù dọa một chút, lấy chút lợi ít rồi thả đi đi.”

Mấy vị Thương Long tộc tầng lớp cao này, thực ra cũng biết khai chiến với Kỳ Lân tộc hậu quả rất nghiêm trọng.

Chỉ là vừa rồi Thành ca ra quyết định, bọn họ cũng không tiện phản đối mà thôi.

Bây giờ nghe hắn nói như vậy, mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Đã hiểu!”

“Bọn ta biết phải làm như thế nào rồi!”

Về đến Thương Long cung, Thành ca bắt đầu tính toán nên đối phó như nào với Tiên giới bên kia.

Biện pháp giải quyết tốt nhất, đương nhiên là trực tiếp xử lý ba vị Tiên Đế Vô Cực Động Thiên kia.

Chỉ là Tiên giới lớn như vậy, hành tung Tiên Đế càng mơ hồ khó tìm.

Chủ động tìm thật sự không chắc là có thể tìm được.

Hắn phái Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương cùng với hơn trăm vị Long Vương tất cả ra ngoài, bảo bọn họ đến tiền tuyến của núi Tiên Yêu hỏi thăm tình hình Tiên giới bên kia.

Xem bọn hắn khi nào sẽ đánh lại đây.

Vài ngày sau, Thành ca rốt cuộc cũng chờ được tình báo từ bên kia.

“Nghe nói có tên gọi là Trầm Châu Chuẩn Đế cũng kết đại thù với Vô Cực Động Thiên.”

“Gần đây hành tung của hắn ở Tử giới bị người phát hiện, bây giờ tam đại Tiên Đế là Lôi Cức, Tử Điện, Trường Vân đều đuổi đến bên kia rồi.”

“Trong khoảng thời gian ngắn không lo nổi bên này.”

“Hả, Trầm Châu Chuẩn Đế?”

Vẻ mặt Thành ca thất vọng.

Tên Bạch Vũ Kiếm Thánh này sớm không hiện thân muộn không hiện thân, bây giờ hiện ra làm gì cơ chứ?

Ca chém chết hai vị Tiên Vương kia, cũng chính là ra chiến thư chờ khai chiến đấy…

Tam đại Tiên Đế là ca, ngươi đừng có mà cướp uy phong!

Hắn chỉ có thể âm thầm cầu nguyện: “Một tên Chuẩn Đế chắc chắn không phải đối thủ của Tiên Đế, mình vẫn còn có cơ hội biểu hiện.”

Còn chưa đợi đến tin tức của Tiên giới bên kia, ngược lại hắn lại chờ được quyết định của Vạn Yêu cung trước.

Chương 423.

“Thương Long tộc tự ý phá hoại hiệp định Tiên Yêu, làm tăng lên cấp độ chiến tranh, chém giết sứ giả được phái tới, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự ổn định của Yêu giới…”

“Kể từ hôm nay, Vạn Yêu Cung sẽ không còn bảo hộ Thương Long Cốc.”

“Mọi hành động của Thương Long tộc, đều không còn liên quan gì tới Yêu giới nữa.”

“Đáng ghét!”

Sau khi biết được quyết định này, trên dưới Thương Long Cốc không ai không phẫn nộ.

“Vạn Yêu Cung ra quyết định lớn như vậy, cũng không có sự tham dự của chúng ta mà đã trực tiếp làm rồi?”

“Chẳng qua là sợ Tiên giới bên kia nổi giận, nên vội phủi sạch quan hệ với chúng ta mà thôi.”

“Đúng thật là không biết xấu hổ mà!”

“Không cần nói, lại là Kỳ Lân tộc đứng sau lưng làm!”

“Vạn Yêu Cung này bị bọn chúng lãnh đạo, đúng thật là nỗi nhục nhã của Vạn Yêu!”

“Quyết định lần này là mười bảy vị Yêu đế của Thiên bộ đưa ra.”

Trên bầu trời, hình bóng của Thanh Long đại đế như ẩn như hiện, dường như cùng với tầng mây liên miên không dứt đó hòa hợp thành một thể.

“Thiên bộ?”

Thương Tật sững sờ, ngay sau đó thần thái liền trở nên càng thêm phẫn nộ.

“Không ngờ rằng, chuyện này vậy mà lại kinh động đến Thiên bộ rồi!”

“Ha ha ha, xem ra Thương Long tộc của chúng ta cũng thật là vinh hạnh đó!”

Vòng quyết sách của Vạn Yêu cung có hai bộ Thiên Địa.

Thiên bộ bao gồm hai vị Kỳ Lân Đại Đế trong mười bảy vị Yêu Đế, bọ họ ở Yêu tộc chí cao vô thượng, quyết định đưa ra cũng đại biểu cho toàn bộ ý chí của Yêu giới.

Chỉ là, thân phận của Yêu Đế quá cao quý.

Lại thêm những năm nay phân tranh với ngoại giới đều giới hạn dưới cấp độ Chuẩn Đế, cho nên bọn họ rất hiếm khi lộ diện.

Khoảng mấy tỷ năm nay đã không ra mặt quản chuyện lần nào.

Bình thường, người quyết sách thực tế của Vạn Yêu cung là Địa bộ.

Địa bộ do 32 vị Chuẩn Đế của các tộc tạo thành, bình thường cho dù là chiến tranh với bên ngoài hay tranh chấp giữa các tộc bên trong, đều do bọn họ cân nhắc quyết định.

Thương Long tộc bên này, Thương Tật chính là một trong 32 vị Địa bộ Chuẩn Đế, xem như là quyền cao chức trọng rồi.

Bởi vì có sự tồn tại của hắn là thành viên Địa bộ này, nên vốn dĩ Thương Long tộc có như thế nào cũng không thể bị đuổi ra khỏi Yêu giới.

Nhưng mà quyết định lần này là Thiên bộ đưa ra…

"Các ngươi cũng quá kích động rồi, cho dù không bằng lòng cho bọn chúng điều tra, cũng không cần phải giết người chứ?"

"Hơn nữa các ngươi phát điên phát khùng cái gì vậy, lại có thể cướp của Kỳ Lân tộc?"

Thanh Long Đại Đế dường như cũng rất bực mình.

"Hội nghị Thiên bộ vừa nãy, đến cả ta cũng bị Đại Đế của hai cái Kỳ Lân tộc kia cướp mất mấy lời!"

"Thế mà lại trách ta không quản tốt Long tộc!"

"Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"Muốn dùng sức mạnh của bản thân đối đầu với Kỳ Lân tộc và Tiên giới sao?"

"Thương Tật, Thương Khung, các ngươi trước kia cũng đâu có ngu như vậy, gần đây bị sao vậy?"

"Ồ, lại là bởi vì Thương Thành này chứ gì?"

"Ta biết ngay mà, hắn không phải là cái thứ tốt đẹp gì!"

Đại Đế điên cuồng phun một trận, phun đến nỗi Thành ca cũng không hiểu làm sao.

Thương Long tộc của ta bị đuổi ra khỏi Yêu giới, cũng không liên quan gì đến Thanh Long tộc của ngươi, tại sao các ngươi còn kích động hơn cả bọn ta chứ.

Trong tối, truyền âm của Thương Long nữ đế lại truyền đến.

“Có phải là rất kỳ lạ không, Huyền Minh tại sao lại bực mình như vậy?”

Thành ca gật đầu nói: “Không sai, ta cũng có chút không hiểu rồi, hắn sao lại giống như cha đến dạy bảo con trai vậy chứ?”

“Ha ha ha, ngươi nói cũng đúng lắm, Huyền Minh đúng là coi bản thân thành cha của Tam cốc Long tộc rồi.”

Thành ca nhếch môi: “Không phải chứ…”

Thương Linh cũng không biết làm sao: “Ta thành ra như vậy, Kim Long đại ca cũng không còn, Long tộc chỉ còn lại mình vị Yêu Đế này là hắn.”

“Hắn hiện giờ tự cho mình là người lãnh đạo của cả Long tộc, nếu như ta đoán không nhầm, Thiên bộ trước khi đưa ra quyết định này, có lẽ là hắn đã từng kịch liệt phản đối.”

“Chỉ là Vạn Yêu cung hiện giờ bị Kỳ Lân tộc nắm giữ, lời phản đối của hắn cũng không có tác dụng gì.”

“Hắn hy vọng Tam cốc Long tộc đều đoàn kết chặt chẽ ở xung quanh hắn, cho nên đương nhiên không muốn chúng ta bị đuổi ra ngoài.”

Hoá ra là như vậy, Thành ca bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Chẳng trách lần trước lúc mình tuyên bố Thương Long cốc và Thanh Long cốc đoạn tuyệt, hắn phản ứng lớn như vậy, đến cả chân thân cũng ra ngoài.

Sau khi hiểu rõ, cảm nhận của hắn đối với Thanh Long Đại Đế này ngược lại đã tốt lên rất nhiều.

Mặc dù Đại Đế này có một đống tật xấu, nhưng quả thật cũng giống như một lão đại ca vậy bảo vệ Tam cốc Long tộc.

Vì thế, hắn chắp tay hướng lên trên trời.

“Khụ, lão huynh, việc này Thương Long cốc bọn ta tự mình đối phó được, ngươi không cần phải bận tâm nữa.”

Nhìn thấy hắn, Thanh Long Đại Đế tức giận không phải chỉ vì một chuyện nữa.

Lần trước bị lừa mất nhiều bảo vật như vậy, hắn đến nay vẫn còn rỉ máu trong lòng.

“Cái thứ đê tiện vô sỉ nhà ngươi, còn có mặt mũi nói đối phó được ư?”

“Chỉ một Long Vương cửu phẩm nhà ngươi có thể làm được gì chứ? Địa bộ ngươi còn không vào được, ngươi vẫn còn non lắm!”

“Mặc dù không biết ngươi đã làm cách nào tiêu diệt được ngũ đại Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên đó, chắc là có người giúp đỡ nhỉ? Nhưng ngươi đừng tưởng rằng Tiên Đế và Chuẩn Đế không kém nhau bao nhiêu!”

“Nói thật cho ngươi biết, một Tiên Đế thôi là đã có thể hủy diệt cả cái Thương Long cốc, chứ đừng nói đến ba vị!”

“Biết điều thì nhanh chóng đem tất cả bộ chúng của Thương Long cốc đi đến Thanh Long cốc của ta lánh nạn, tiếp nhận sự chỉ huy của ta!”

“Đợi cho sóng gió đợt này đi qua rồi, chuyện sau này cứ từ từ rồi nói!”

Thành ca dở khóc dở cười.

Hắn phát hiện Thương Linh nói quả thật không sai, Thành Long Đại Đế này đúng là có dự định bảo vệ bọn họ.

Đi sang Thanh Long cốc, tam đại Tiên Đế cho dù có đánh đến, cũng có hắn gánh vác.

Nhưng mà, hắn cũng có chút tư lợi, giống như là định thừa cơ đem Thương Long tộc hoàn toàn biến thành thuộc hạ của mình.

Hắn hứng thú nói: “Vậy Phi Tiên Môn của ta cùng những nhân tộc bằng hữu khác thì sao?”

Thanh Long Đại Đế coi như lẽ đương nhiên nói: “Bọn chúng đương nhiên là tự sinh tự diệt, liên quan gì đến Long tộc của bọn ta?”

“Vậy thì thôi.”

Thành ca cố ý chìa tay ra: “Chuyện này người cũng đừng quản nữa, bọn ta bị diệt cũng là chuyện của bọn ta.”

“Ngươi cũng thật là chấp mê bất ngộ!”

Đại Đế bực mình mà gào lên: “Thương Tật, Thương Khung, Dực Không…, còn cả Thương Linh, các ngươi cũng không quản sao?”

“Cứ tiếp tục như vậy, Thương Long cốc của các ngươi sẽ bị con sâu làm rầu nồi canh này dẫn nhập muôn đời muôn kiếp không trở lại được.”

“Ta tin Thương Thành!”

Thương Linh cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh kiên quyết vang vọng cả hiện trường.

Thương Tật Thương Khung cao cấp xóa bỏ chút lo ngại cuối cùng.

“Thanh Long Đại Đế, ý chí của hai vị đại đế tộc ta, mọi người đương nhiên sẽ không làm trái!”

“Mời ngài về đi!”

Hình bóng của Thanh Long Đại Đế tức đến lây động.

“Được, ta xem các ngươi sau này chết như thế nào!”

“Đến lúc đó đừng có đến cầu xin ta…”

Sau khi rời đi, âm thanh của hắn còn vọng đến từ xa xa.

Thành ca không nói gì, đây rõ ràng vẫn là không thể yên tâm nổi mà, hy vọng đừng ảnh hưởng đến việc bản thân làm màu tiếp theo.

Đối mặt với Long tộc cao cấp ở hiện trường, một tên Thương Long Đại Đế tân nhiệm này như hắn cũng là lần đầu tiên làm chuyện chính sự.

“Tiếp sau đây, các ngươi đem đại khái tình hình của Yêu tộc và Vạn Yêu Cung báo cáo cho ta.”

“Đặc biệt là các đồng minh của Kỳ Lân tộc.”

Đám người Thương Tật, Thương Khung, Dực Không cao cấp lập tức gật đầu.

“Xin tuân theo mệnh lệnh của đại đế!”

Thành ca nhìn về phía những tầng mây chân trời, ánh mắt dần dần trở nên ác nghiệt.

“Ta vốn dĩ định đối phó Tiên giới bên đó trước, kết quả Kỳ Lân tộc này vậy mà lại không biết sống chết đâm đầu vào trước.”

“Vậy thì không thể trách ta rồi!”

“Lần này không làm cho tộc của bọn chúng tộc vỡ nhân vong, coi như ta thua!”

Khương chưởng môn người từ trước đến nay đùa giỡn với đời trở nên nghiêm túc, và mang theo một chút sức hấp dẫn riêng biệt kỳ diệu.

Nhất thời, sự tự tin của Long tộc tại hiện trường tăng lên một cách kỳ lạ.

Chương 424.

“Đại hội Vạn Yêu?”

Đám người Thương Tật báo cáo lên tình hình Yêu giới, trong đó nổi bật nhất đó chính là bốn chữ này.

Đối với đại hội này, Thành ca đúng là có chút ấn tượng.

Trước khi tiến vào Yêu giới, Nguyên Hư Chuẩn Đế đã từng nhắc một câu, Kim Long Vương Ngao Dương gần đây bế tử quan, chính là vì để chuẩn bị đại hội Vạn Yêu đó.

Thương Tật cung kính nói: “Đúng vậy, Vạn Yêu Cung 32 vị Chuẩn Đế của Địa bộ, chính là chọn ra từ đại hội Vạn Yêu.”

“Chỉ có vào Địa bộ, mới tính là có quyền lên tiếng ở Yêu giới, sẽ không bị coi là bia đỡ đạn tùy ý điều khiển.”

“Cũng giống như lần này Yêu Đế của Thiên bộ cưỡng ép đem Thương Long tộc chúng ta đuổi ra khỏi Yêu giới, nhưng thực ra chỉ có thể đuổi Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương bọn họ, không thể đuổi được ta.”

“Cho dù là Yêu Đế, cũng không có quyền xóa bỏ quyền vị là thành viên Địa bộ này của ta.”

“Muốn đuổi ta ra ngoài, chỉ có thể đợi đến ngày ta mãn nhiệm kì là thành viên Địa bộ lần này.”

Hắn lại lắc đầu than thở một tiếng: “Nhưng mà, lần đại hội Vạn Yêu tiếp theo cũng sắp đến rồi, chúng ta chắc chắn là giữ không nổi vị trí này…”

Xem ra vị trí này rất quan trọng nhỉ, chỉ cần muốn hòa vào Yêu giới, thì nhất định phải chiếm lấy một vị trí trước đã.

Thiên bộ chỉ có Yêu Đế có thể tiến vào, trước mắt cảnh giới của Thành ca cũng không đủ.

“Địa bộ làm sao vào được?”

“ Đánh mà ra.”

“Đánh?”

Thành ca cười lên, hắn còn tưởng rằng là được chọn ra chứ, vậy thì thật sự phiền phức rồi.

Không hổ là Yêu tộc, phong cách này rất hợp với khẩu vị của chính mình.

Dực Không bên cạnh gật gật đầu: “Đại hội Vạn Yêu tỷ năm một lần, mỗi tộc chỉ có thể phái một Chuẩn Đế để tham chiến, giết tiến vào top 32, sẽ tự động trúng cử vào Địa bộ.”

“Nếu như giành được vị trí đứng đầu thì sao?”

Thương Khung trầm giọng nói: “Vậy thì có thể trở thành chủ Địa bộ, thống lĩnh Địa bộ, có được quyền lực không thua gì của 17 vị Yêu Đế!”

Mặc Ương lấy làm tiếc nói: “Thật đáng tiếc, lần trước Thương Tật lão đại giết đến vị trí thứ ba, nhưng vẫn là bị bại dưới Kỳ Vận của Kỳ Lân tộc.”

Thương Tật mặc dù chưa từng ra tay, nhưng Thành ca có thể cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của hắn.

Đám đệ tử đó của mình, chỉ sợ không một ai là đối thủ của hắn.

“Kỳ Vận đó lợi hại như vậy sao?”

Dực Không oán hận nói: “Lợi hại thì có lợi hại, nhưng chủ yếu vẫn là không công bằng!”

“Tại sao?”

“Đại chiến này là liên tục không đứt đoạn, không có cơ hội nghĩ ngơi. Thương Tật lão đại trên đường huyết chiến, mỗi trận đều đánh tới trời đất mù mịt, bị thương rất nặng. Còn Kỳ Vận đó đa số đụng phải đều là đồng minh của Kỳ Lân tộc, chủ động nhường cho bọn họ.”

Thành ca đã hiểu ra.

Khi cuối cùng hai người này đụng phải nhau, Thương Tật sớm đã thế suy sức yếu rồi, đối phương còn chưa rụng một cọng lông nào, thế này còn đánh thế nào nữa?

Má nó, đối phương đây chính là được tuyển thẳng đây mà!

Sở dĩ quy cũ là như vậy, chỉ e là do Kỳ Lân tộc cố ý làm.

Mặc Ương lại nói: “Lần trước nữa Thương Khung đại ca dừng bước ở vị trí thứ bảy, cũng là bởi vì nguyên nhân này.”

Thành ca hỏi: “Thương Long tộc của chúng ta trước mắt bị đuổi ra khỏi Yêu giới, còn có tư cách tham gia đại hội này không?”

“Có thể.”

Thương Tật ngạo nghễ nói: “Trước khi đại hội tiếp theo kết thúc, ta vẫn tính là thành viên của Địa bộ, ta có quyền tiến cử bất cứ tộc nhân nào xuất chiến.”

Thành ca thầm nghĩ vậy thì tốt, nếu không thì còn phải nghĩ cách khác.

Chỉ cần bản thân có thể xuất chiến, mọi thứ tiếp theo đều dễ nói rồi.

Nhưng mà, chúng Long ở hiện trường lại không cách nào lạc quan như vậy.

“Haizz, đáng tiếc bất cứ vị Chuẩn Đế nào đã từng đi vào Địa bộ, trong vòng năm tỷ năm không thể tham chiến thêm lần nữa.”

Đây cũng là quy tắc đặc biệt mà lúc đầu Kỳ Lân tộc can thiệp vào đặt ra.

Dưới loại quy tắc này, những tộc như Thương Long tộc có được hai vị cường giả vô cùng mạnh, cũng không cách nào liên tục chiếm giữ vị trí của Địa bộ.

Trong năm tỷ năm, nhiều nhất cũng chỉ có thể đảm nhiệm hai lần.

Cũng vì vậy, sự trở lại của thiên tài cường giả Ngao Dương này, mới làm cho Kim Long tộc bên kia hưng phấn kích động như vậy.

Mà Kỳ Lân tộc không như vậy, bọn họ có 70 vị Chuẩn Đế, tìm kiểu gì cũng đều có thể tìm ra được mười mấy cao thủ mạnh, vị trí của Địa bộ đó quả thực chính là chỗ ngồi cố định của nhà bọn họ.

“Thương Khung, Thương Tật hai vị đại ca lần này đều không thể xuất chiến.”

“Lần sau chỉ có thể dựa vào chúng ta rồi.”

Cả Yêu giới, cao thủ nhiều như mây.

Chỉ riêng Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc này đã có rất nhiều, chẳng hạn như Kim Long, Thanh Long, Hỏa Phượng, Băng Phượng, Mặc Lân, Ngọc Lân.…

Tình hình bên trong của những tộc quần này không hề thua kém Thương Long tộc.

Những tộc khác như Hổ tộc, Viên tộc, Huyền Quy tộc, Trùng tộc còn lại xưa nay cũng đều có cường giả xuất hiện lớp lớp.

Muốn phá vòng vây mà ra, vô cùng khó khăn?

Dực Không, Mặc Ương bọn họ e rằng sẽ không có chút phần thắng nào.

Thương Tật tâm trạng buồn bã, nhưng vẫn lấy lại tinh thần cười một cái: “Mấy người các ngươi cần phải nỗ lực rồi, lần này hai vị đại đế xem đó, đừng làm mất mặt Thương Long tộc của chúng ta!”

Thương Khung cũng động viên nói: “Cố gắng hết sức!”

Đám Dực Không, Mặc Ương năm vị Chuẩn Đế lia lịa gật đầu.

“Năm người bọn ta sẽ cố gắng nhanh chóng chọn ra người mạnh nhất, đến lúc đó nhất định liều mạng giết tiến vào 32 vị trí đầu!”

Chỉ cần còn có thể giữ được một ghế của Địa bộ, vậy thì vẫn còn có quyền lên tiếng nhất định.

Điều này quá quan trọng đối với bọn họ.

Thành ca nhìn bầu không khí bi tráng của tráng sĩ ra trận của bọn họ, không kìm được có chút buồn cười.

“Các ngươi không cần chọn nữa, lần này ta đích thân xuất chiến.”

Đừng nói Thương Tật Thương Khung không thể xuất chiến, cho dù có thể, lần này cũng không thể để bọn họ xuất chiến.

Vị trí chủ Địa bộ đó, chỉ có hắn mới có thể nắm chắc không phải sao?

Một khi có được vị trí này, vậy thì ngon rồi.

“Hả?”

“Đại Đế người muốn đích thân xuất chiến?”

“Chuyện này… có chút không thỏa lắm?”

Thương Tật, Dực Không đều không thể hiểu nổi.

“Có gì không thỏa chứ?”

Thành ca nheo mày: “Chẳng nhẽ thân phận của ta quá cao, nên không thể tham chiến ư?”

Thương Tật định nói thân phận này của ngươi ở Thương Long tộc là tối cao, nhưng mà ở đại hội Vạn Yêu cũng chỉ rất bình thường thôi.

Tham chiến thì không có vấn đề gì, quan trọng là…

“Ngươi hiện tại còn chưa tới Chuẩn Đế.”

Thứ bọn họ xem trọng là tương lai của Thành ca, chứ không phải hiện tại.

Nói nửa ngày là không tin thực lực của bản thân.

“Lẽ nào chưa tới Chuẩn Đế thì không được phép tham gia?”

“Vậy thì không phải, chỉ cần có sự tiến cử của ta, cho dù là Long Tôn cũng có thể lên.”

“Vậy là được rồi, đây là ý của ta, các ngươi chỉ cần phối hợp tốt là được.”

Thành ca cố gắng bác bỏ mọi ý kiến, trực tiếp cho người được chọn này chính là mình.

Thương Tật, Thương Khung, Dực Không không chống lại được, chỉ có thể chấp nhận.

“Ta bỗng nhiên có chút mong chờ biểu hiện của ngươi tại đại hội Vạn Yêu rồi.”

Sau khi bọn họ rời đi, Thương Linh một lần nữa lên tiếng

Nàng trộm cười: “Có lẽ nhân cơ hội lần này, có thể nhìn thấy những con át chủ bài đó của ngươi, ép ngươi ra hết toàn bộ thực lực của mình.”

Thành ca thầm nghĩ ngươi cả đời này cũng không nhìn thấy được, bởi vì bản thân ca còn không biết giới hạn của mình ở đâu.

“Đúng rồi, Kỳ Lân tộc có phải là rất thích ngọc trai không?”

Khi vị Kỳ Lân tộc tên Kì Mãnh đó đến, hắn liền chú ý tới một chi tiết.

Những Kỳ Lân tộc này trên người ai cũng đều đeo đầy các hạt.

Trên cổ, trên tứ chi, trên đỉnh đầu, các loại hạt ngọc trai đủ màu sắc lớn bé tranh nhau khoe sắc.

Sau khi có nhận thức về việc Long tộc yêu vàng bạc châu báu, hắn đối với chuyện này ngược lại cũng rất có thể chấp nhận rồi.

Có lẽ lại là một tộc quần quái gở.

“Không sai, Kỳ Lân ngậm ngọc mà, trước kia bọn họ cũng từng cướp đoạt ngọc trai của chúng ta.”

“Mấy năm Long tộc của chúng ta sa sút, đa số ngọc trai đều bị bọn họ giành lấy.”

Thành ca tò mò nói: “Thứ ngọc trai này dưới hạ giới rất là bình thường, lẽ nào Tiên giới lại không chế tạo?”

Chương 425.

“Trước kia rất bình thường.”

Thương Linh nhớ lại nói: “Lúc đó ở biển có Bạng tộc, Bối tộc, bọn họ đều có thể sản xuất ngọc trai.”

“Nhưng thực lực của bọn họ nhỏ yếu, cao nhất chỉ là cấp độ kim tiên. Khi Tiên Yêu đại chiến, bọn họ gặp phải cuộc công kích mang tính huỷ diệt.”

“Hiện giờ Bối tộc ở Yêu Giới bị diệt sạch, Bạng tộc cũng chỉ còn lại một bộ phận cực nhỏ.”

“Về phần hai giới Tiên Ma ở biển, hai tộc này đã sớm không còn tồn tại từ lâu.”

“Hơn nữa cùng với sự xoay chuyển của thời gian, rất nhiều ngọc trai sẽ biến chất, cho nên cũng trở nên càng ngày càng hiếm và quý giá.”

Tuy rằng nàng chỉ còn một chút tàn niệm, nhưng mấy năm nay vẫn luôn còn đấy.

Những chuyện được bàn bạc bên trong Thương Long cốc, thực ra nàng đều biết.

Trong lòng Thành ca khẽ động, hỏi: “Ngọc trai của Kỳ Lân tộc là đến từ Bạng tộc bên đó?”

“Không sai, Bạng tộc bị Giải tộc thống trị, mà Giải tộc thì vẫn luôn lệ thuộc vào Huyền Quy Đại Đế.”

“Huyền Quy Đại Đế chuyển hướng về bên phía Kỳ Lân tộc sao?”

Thương Linh trả lời: “Hắn là người mà Kỳ Lân tộc thuyết phục được sớm nhất, nguyên nhân có thể cũng do một phần là ngọc trai.”

Dù sao ở Kỳ Lân tộc, ngọc trai cũng là vật phẩm xa xỉ còn quý giá hơn nguồn tài nguyên được tu luyện.

Nơi sản xuất duy nhất, đương nhiên phải đưa vào trong phạm vi khống chế của mình.

Thành ca vươn vai một cái: “Xem ra cần phải đi một chuyến rồi, ta đúng là số khổ mà.”

Thương Long Nữ Đế oán thầm trong lòng, ngươi thì vất vả cái gì, đời này cũng chưa từng thấy ai thích nằm hơn ngươi.

“Không phải ngươi muốn khống chế nơi đó, sau đó dùng ngọc trai để ép buộc Kỳ Lân tộc chịu thua rồi đi vào khuôn khổ chứ?”

“Vậy ta chỉ có thể nói là ngươi nghĩ nhiều rồi, tiểu đệ à!” Trong tiếng cười của nàng mang theo một chút ý chế nhạo.

“Ngọc trai rất quý giá với bọn họ, nhưng dù sao chỉ là vật phẩm xa xỉ, không phải là nhu yếu phẩm.”

“Còn không đủ để ảnh hưởng tới tình hình chung của bộ tộc.”

Theo nàng thấy, nếu như Khương Thành thật sự muốn lật đổ Kỳ Lân tộc, vậy việc hiện tại nên làm nhất chính là bôn ba khắp nơi, thuyết phục các đại tộc lớn, khiến bọn họ hỗ trợ mình.

Nhất là một số đại tộc vẫn chưa hoàn toàn chuyển hướng về Kỳ Lân tộc.

Ví dụ như Phượng tộc, Hổ tộc, Vượn tộc…

Nhưng mà Thành ca dường như không định làm vậy.

Yêu Giới rộng lớn, biển cũng rất nhiều.

Trong đó Kim Hải và Ngân Hải là nổi tiếng nhất, lần lượt do Huyền Quy Đại Đế và Côn Bằng Đại Đế trấn giữ.

Dưới trướng đều có vô số cường giả Hải tộc, thực lực không thể khinh thường.

Mười ngày sau, Khương chưởng môn xuất hiện trên bầu trời của Kim Hải.

Từ trên cao nhìn xuống sóng lớn màu vàng mênh mông bát ngát phía dưới, hắn bỗng nhiên sinh ra hào khí, hứng làm thơ nổi lên!

“A! Sóng vàng, nước thật nhiều!”

“Ta! Thương Thành, uống không nỗi!”

Tàn niệm của Nữ đế theo hắn suốt dọc đường trở tay không kịp.

“Ngươi đang ngâm xướng thần chú gì sao?”

Thành ca tiếc nuối lắc đầu: “Ngâm thơ, ngươi cắt ngang ý văn của ta, ôi, không còn linh cảm nữa.”

“Một kiệt tác hiếm thấy có một không hai lại như thai chết trong bụng.”

“Trách ta sao?”

Lần đầu tiên Thương Long Nữ Đế muốn đánh hắn.

“Sau khi trở về ta sẽ để cho trên dưới Thương Long cốc mỗi ngày đều đọc đại tác phẩm của ngươi vừa xong, yên tâm đi.”

Thành ca biến sắc: “Không cần phải như vậy chứ…”

Mẹ nó đây là công khai xử phạt à!

“Rất cần thiết!”

Hai người thuận miệng trêu đùa vài câu, Thành ca xoay người biến hóa, biến thành Kỳ Mãnh của Kỳ Lân tộc.

Hết cách, trước mắt Thương Long tộc đã bị trục xuất khỏi Yêu Giới.

Nếu là thân thể thật của Thương Long, khẳng định sẽ không yên ổn.

Âm thanh kinh ngạc của Tàn Niệm Nữ Đế ở chốn âm u truyền đến: “Sao ngươi có thể làm được, hơi thở lại có thể giống Kì Mãnh như đúc.”

Thủ đoạn biến ảo này đến cấp độ tiên nhân, đã rất bình thường rồi.

Nhưng vấn đề lớn nhất, chính là hơi thở và đặc trưng Tiên Hồn không giống nhau, chỉ cần cảm nhận tỉ mỉ một chút là có thể nhìn ra sơ hở.

Còn bây giờ Khương Thành biến hoá, chỉ cần không ra tay cũng không nhìn ra được.

Điều này có chút quá thần kỳ.

“Ca mãi mãi luôn đặc biệt như vậy.”

Thành ca vừa hướng về phía biển sâu rồi lặn xuống, vừa khoe khoang cợt nhả.

Lặn rất lâu, xuyên qua tầng tầng lớp lớp biển sâu tối tăm, phía trước bỗng trở nên sáng chói.

Thế giới đáy biển phồn hoa lộng lẫy hiện ra trước mắt hắn.

Cung điện đáy biển trong suốt như ẩn như hiện ở đằng xa, từng chuỗi bọt nước và san hô đủ màu tranh nhau khoe sắc.

Đường phố dưới đáy biển khổng lồ đan xen nhau, nhìn không thấy ranh giới.

Đâu đâu cũng có thể thấy được đủ loại Yêu tộc đáy biển hành tẩu trong đó, đúng là một thế giới hoàn toàn mới.

Cảm nhận sơ qua một chút, sức mạnh phổ biến của cá tôm cua ở đây hầu như đều trên Huyền Tiên, nhìn một cái cái căn bản không đếm được.

Sự xuất hiện của hắn gây ra một trận xôn xao.

"Là Kỳ Lân tộc!"

"Bọn họ tới làm gì?"

"Có lẽ là vì ngọc trai?"

"Tội nghiệp cho những Bạng tộc đó…"

Mặc dù cách trở rất xa, nhưng những tiếng bàn bạc đó không tránh khỏi tai của Thành ca.

Hắn có chút không hiểu, Bạng tộc rất đáng thương sao?

Sau một lát, có một tên Giải tộc Chuẩn Đế đem theo vài tên Yêu Vương chạy đến.

"A, hoá ra là Kỳ Mãnh tiền bối!"

"Không biết ngươi đến đây có gì không?"

Thành ca cũng không rề rà, trực tiếp phất phất tay: "Đưa ta đến chỗ Bạng tộc bên đó."

"Hả? Không vào trong ngồi chút sao?"

Thành ca nhìn thấy binh tôm tướng tép đằng xa đang bận rộn dọn sạch đường lớn.

Những Hải tộc đó toàn bộ đều bị đuổi ra ngoài, tất cả hiện trường lại không hề hỗn loạn.

Hiển nhiên Kỳ Lân tộc mỗi lần đến đều như vậy, mọi người cũng quen rồi.

“Ngồi cái gì mà ngồi, làm chính sự sớm một chút!”

“Vâng vâng vâng…”

Giải tộc Chuẩn Đế này cũng không tức giận, ngược lại còn cười theo.

Kỳ Lân tộc chính là khách hàng ngọc trai lớn nhất của bọn họ, huống chi lại là Tộc quần chủ đạo Yêu Giới hiện nay, hắn cũng phải nịnh bợ một chút.

Ngồi trên con thuyền lớn xa hoa dọc đáy biển trùng trùng điệp điệp, Thành ca rất nhanh đã đến nơi tập trung của Bạng tộc.

Nhìn kỹ thấy, cao thủ của Giải tộc, Hà tộc trong ba tầng ngoài ba tầng đi đi lại lại tuần tra.

Sức mạnh phổ biến đều ở cấp độ Yêu Tôn, Yêu Vương cũng có mười mấy vị.

Nếu không biết, còn tưởng rằng ở đây là nơi trọng địa gì đó nữa.

Có Giải tộc Chuẩn Đế dẫn dắt, Thành ca tự nhiên không có trở ngại.

Đi một mạch lên phía trước, rất nhanh đã đến bên trong.

Ánh sáng ở đây còn sáng hơn bên ngoài gấp trăm lần, là một vùng trắng bệch, nếu là những tu sĩ tầm thường tiến vào thậm chí sẽ không thể nhìn kỹ sự vật.

Dọc đường, Thành ca nhìn thấy từng Tiên Khí hình bầu dục trong suốt rất lớn đang toả ra sương khói.

Mà trong mỗi một đồ đựng, đều có một tên Bạng tộc trôi nổi ở bên trong, dường như không còn ý thức gì.

Truyền âm của Thương Linh truyền vào tai hắn.

“Không ngờ rằng, hiện giờ Bạng tộc lại suy bại đến mức như vậy.”

“Không ngoài dự đoán, những đồ đựng này là chuyên môn dùng để sản sinh ra ngọc trai.”

“Bọn họ đã hoàn toàn trở thành cái xác không hồn…”

Thành ca lặng lẽ gật đầu.

“Ha ha, lần này lại sản xuất ra được không ít mặt hàng tốt.”

Giải tộc Chuẩn Đế kia dọc đường hứng thú rất cao.

“Nếu như ngươi còn không đến, bọn ta vốn còn định đưa đến núi Huyền Lân giao dịch trong lúc đại hội Vạn Yêu nữa kìa.”

“Ồ vậy sao, có mặt hàng gì tốt?”

“Mời ngươi xem!”

Giải tộc Chuẩn Đế mở pháp quyết ra, một toà Tiên Bảo hình sò biển thật lớn phía trước chậm rãi mở ra, hơn một ngàn viên ngọc trai toả sáng rực rỡ lẳng lặng nằm ở bên trong.

Những ngọc trai này tất cả đều màu trắng, kích thước lớn bằng nắm tay, nhỏ cũng bằng trứng chim bồ câu.

Nếu đặt ở thế giới trần tục, đó quả thật xem như là bảo vật khó có được, chỉ là không có tác dụng gì cho tu luyện.

Thành ca chỉ tuỳ ý nhìn thoáng qua liền mất đi hứng thú.

“Đây chính là món hàng tốt mà ngươi nói?”

Hắn cố ý khinh thường nói: “Xem ra lần này đã đi một chuyến vô ích rồi.”

Chương 426.

Tên Giải tộc Chuẩn Đế đó nghe vậy rất bất ngờ.

Toi rồi, khẩu vị của Kỳ Lân tộc thay đổi rồi?

Ngọc trai này, những Yêu tộc đáy biển của bọn họ thực ra cũng chả xem là gì, giống như tảng đá bình thường không hề có giá trị.

Nhưng Kỳ Lân tộc vẫn luôn xem như bảo bối thật sự!

Ngày trước mỗi lần đừng nói là chất lượng của loại này, ngay cả món hàng đậu tương lớn kia, bọn họ cũng đều sẽ tranh mua hết sạch!

Bởi vì nguyên nhân này, Giải tộc mới có thể vẫn luôn bền vững khống chế được Bạng tộc, xem như máy móc bóc lột sản

xuất ngọc trai.

“Cái này ngươi cũng không thấy được?”

“Bình thường, không có đồ tốt hơn sao?”

Giải tộc Chuẩn Đế kia cảm giác được sự khinh thường, cắn chặt răng: “Có thì vẫn có, chỉ e giá cả ngươi không chấp nhận được.”

Thành ca trừng mắt: “Sao hả, coi thường ta sao?”

“Không có không có!”

Giải tộc Chuẩn Đế thót tim, cẩn thận từng li từng tí lấy ra hai cái lồng thuỷ tinh chứa Tiên Bảo được làm thủ công tinh xảo lộng lẫy từ trong dị không gian.

Nhìn qua cái lồng thuỷ tinh đó, ánh mắt Thành ca nhìn suýt chút nữa không ngừng.

Bên trong hai cái lồng thuỷ tinh, mỗi cái có một viên ngọc trai tròn trịa.

Một màu đỏ một màu tím, mỗi cái lại to như quả bóng rổ.

Mặt ngoài ngọc trai còn dập dờn một tia ánh sáng lấp lánh, vừa nhìn là biết vật quý báu.

Thành ca điên cuồng oán thầm, mẹ nó cái đồ chơi này còn có thể gọi là ngọc trai sao?

Dù cho không thể dùng để tu luyện, nhưng chỉ nhìn thôi cũng đủ để cho lòng người rung động.

“Không ngờ rằng, ngươi còn cất giấu thứ đồ tốt như vậy.”

“Hì hì, đây chính là vật cất giấu đã lâu, giá cũng không phải rẻ.”

Trên mặt Giải tộc Chuẩn Đế hiện ra vẻ đau đớn.

Hai vật chí bảo này, hắn vốn dĩ là định hiến cho hai vị Kỳ Lân Đại Đế ở trước Vạn Yêu đại hội.

Hy vọng bọn họ có tâm tình tốt, có thể khi tỷ thí ở đại hội cho mình một thứ hạng thuận lợi.

Ví dụ như lợi dụng chức quyền âm thầm sắp xếp, để bản thân chạm mặt Chuẩn Đế có thực lực yếu kém, để tiến vào top 32.

Hiện giờ Mặc Lân Đại Đế của Kỳ Lân tộc đang là Yêu chủ của Vạn Yêu Cung, nắm trong tay quyền lớn, việc này cũng không phải là làm không được.

Đến lúc Giải tộc cũng có người ở Địa bộ, 1 tỷ năm tiếp theo có thể làm được nhiều việc hơn.

Bán cho "Kỳ Mãnh", hắn không tình nguyện cho lắm.

"Giá ra sao?"

"Hai viên trân bảo này, mỗi viên 100 triệu Yêu Nguyên Tinh!"

"Cái gì, đắt như vậy?"

Giá cả đó làm cho Thành ca hoảng sợ nhảy dựng lên.

Yêu tộc tu luyện, hầu như chỉ dùng Yêu Nguyên Thạch, giá trị so với tiên tinh căn bản là ngang nhau.

Mà Yêu Nguyên Tinh là tinh hoa được luyện ra từ Yêu Nguyên Thạch, giá trị còn cao hơn thượng phẩm Yêu Nguyên Thạch vạn lần.

Mẹ nó một viên ngọc trai gần như tương đương với 1000 tỷ Tiên Tinh thượng phẩm?

Gần như có thể so được với thu nhập từ Thông Tiên Duyên Lệnh cuối cùng của Trung Tiên Giới hắn rồi.

Điều này cũng thật kì lạ?

Chỉ là viên ngọc trai không hề có sự giúp đỡ gì cho tu luyện, chỉ có thể dùng để ngắm mà thôi!

"Chất lượng này, viên thế này, quý giá bao nhiêu tự bản thân ngươi cũng hiểu rõ."

"Một trăm triệu Yêu Nguyên Tinh tuyệt đối là giá hữu nghị rồi."

"Nếu như ngươi chê đắt, cũng có thể xem thứ khác!"

Giải tộc Chuẩn Đế này vốn không muốn bán lắm, đương nhiên là không hề có ý định nhượng bộ.

Thành ca cười khà khà: "Là ta không mang theo Yêu Nguyên Tinh nhiều như vậy thôi!"

Trên thực tế hắn tu luyện có thể dùng Tiên Tinh, kỳ thật một Yêu Nguyên Tinh hắn cũng không mang.

“Hay là thế này, ngươi cho ta nợ trước, ta giúp ngươi bảo quản một khoảng thời gian.”

“Đợi sau khi ta bảo quản mấy trăm năm, phí bảo quản cũng gần như có thể đền bù 100 triệu Yêu Nguyên Tinh đó, đến lúc đó là thanh toán xong.”

“Ngươi thấy như thế nào?”

Phụt…

Thương Long Nữ Đế trong chỗ tối suýt chút nữa nôn mất.

Ngươi mua đồ như vậy sao?

Đây đúng là muốn công khai cướp mà?

Sắc mặt Giải tộc Chuẩn Đế đối diện cũng lập tức trầm xuống.

“Kỳ Mãnh, ngươi đang lấy ta làm trò tiêu khiển?”

“Không có, ta đây không phải là đang nói chuyện mua bán sao…”

Thành ca vừa cười, vừa thúc đẩy Thương Long huyết mạch, vừa phát động công kích!

“Ngươi dám!”

Giải tộc Chuẩn Đế giận dữ, một trận đại chiến bùng nổ từ đấy.

Vừa mới đánh, hắn liền nhận ra có gì đó không đúng.

Thương Long huyết mạch chi lực của Thành ca và thiên phú của Thương Long tộc nhìn chung không đầy đủ, cũng không có đặc thù huyết mạch của Kỳ Lân tộc.

“Noi xem ta là ai đây!”

“Hoá ra ngươi là Thương Long tộc!”

“Các ngươi đã bị trục xuất khỏi Yêu Giới, còn dám gây sóng gió!”

Thành ca lười nói mấy lời vô ích với hắn, chỉ là công kích không ngừng.

“Lên cả cho ta!”

“Giết hắn!”

Chuẩn Đế ra lệnh một tiếng, các cao thủ Giải tộc khác toàn bộ đều xông lên từ bốn phía.

Hai bên rất nhanh đã đánh cho trời đất mù mịt, đánh cho nơi tập trung của Bạng tộc thành một đống hoang tàn.

Rất nhiều Bạng tộc bên trong mấy đồ đựng kia thoát khỏi vây hãm, lúc sau khôi phục ý thức, đầu tiên là mơ hồ, sau đó bỏ chạy bốn phía.

Thành ca phát hiện thực lực của mình trong khoảng thời gian này quả thật đã thăng cấp một bước lớn.

Thương Long chân thân không dùng được công pháp nhân loại, cũng dùng không được Cửu Giai Kiếm Tiên.

Nhưng thêm vào có tốc độ của tâm quy tắc, lại thêm Thuỷ Nguyên Long Cốt hiện giờ của hắn, chỉ dựa vào Thương Long chân thân, hắn cũng có thể đánh đến sống đến chết với Giải tộc Chuẩn đế.

Phải biết rằng Giải tộc Chuẩn Đế này chính là hậu kỳ Chuẩn Đế.

Bàn về thực lực, cũng chỉ đứng sau chưởng giáo của toàn bộ Vô Cực Động Thiên võ trang là Hàn Nhạc Chuẩn Đế mà thôi.

Huống chi đây còn là đáy biển, sân nhà của đối phương.

Mà không phải là bầu trời, chiến trường mà Thương Long thích nhất.

Dưới ảnh hưởng của quy tắc Tốc độ, Yêu Vương của Giải tộc và Yêu Tôn căn bản tìm không được bóng dáng của hắn, ngay cả Giải tộc Chuẩn Đế kia cũng bị giới hạn cực điểm, hành động trở nên chậm trễ rất nhiều.

Yêu Thể hai bên bắn phá lẫn nhau, Giải tộc căn bản ngăn không được cường độ của Thuỷ Nguyên Long Cốt, trên bề mặt vỏ ngoài cứng rắn xuất hiện một ít vết nứt.

Yêu Vương và Yêu Tôn lần lượt từng tên ngã xuống, đánh cho vùng Hải Vực này trống rỗng tối đen, tạm thời không có một giọt nước biển nào có thể chảy vào.

Tên Giải tộc Chuẩn Đế kia dù sao cũng là hậu kỳ, quy tắc tâm của hắn là Kim Hệ, hơn nữa độ dung hợp cao hơn Thành ca.

Thời gian trôi qua, Thành ca dần rơi vào thế bất lợi.

Dưới sự xuyên thấu liên tục của quy tắc tâm Kim Hệ, Thuỷ Nguyên Long Cốt của hắn tuy rằng không hề tổn hại, nhưng Tiên Hồn và da Long Lân lại xuất hiện trăm nghìn lỗ.

Mà Tiên Quốc cũng bắt đầu biến đổi không ổn định.

992 quy tắc đạo chủ và ngộ đạo Tiên Thụ cũng đủ thần kỳ, nhưng chung quy chỉ là cấp độ Cửu phẩm Tiên Vương.

Vẫn không có cách nào vượt qua vài trọng cảnh giới để đi giết một tên Chuẩn Đế hậu kỳ.

Trận đại chiến này ước chừng đánh ba ngày ba đêm, cuối cùng hình dáng Kỳ Lân mà hắn biến hoá cũng tự động giải trừ.

Mà lúc này, Tiên Quốc của hắn cuối cùng cũng vỡ tan, Tiên Hồn lung lay sắp đổ.

Cuối cùng cũng chết trận.

“Ting! Ký Chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án sống lại!”

Thành ca cuối cùng cũng nghe được âm thanh nhắc nhở đã lâu của hệ thống.

Vì để sống lại, hắn xem như là đã tiêu hao hết khí lực.

Hết cách, Giải tộc Chuẩn Đế và thực lực của hắn chênh nhau không lớn, muốn thắng thì không thắng được, muốn chết lại không thể nhường.

Lúc đó nhiều lần hắn thậm chí còn mong đợi đối phương có thể có cao thủ đến, sớm giết chết mình.

Nhưng thật đáng tiếc, nơi tập trung của Bạng tộc được xem như là cấm địa của Giải tộc, vốn nghiêm cấm Yêu tộc đáy biển khác đến gần.

Cho nên đánh ba ngày cũng không có cao thủ khác qua đây.

Chao ôi, lần này sau khi chết hãy cho ca lại tiến vào Lí thế giới một lần nữa đi!

Hắn lặng lẽ cầu nguyện phương án giải quyết của hệ thống giống với lần trước ở Vô Cực Động Thiên.

Lần đó vào Lí thế giới một phút, cấp độ Tiên Quốc của hắn tăng lên một bậc, tăng lên đến mức không thể nói là không lớn.

“Ting! Ký Chủ sống lại!”

Cái gì?

Phương án đâu?

Trực tiếp làm đầy máu rồi sống lại là xong việc?

Không cho hack cái mới sao?

Chương 427.

Khi Thành ca sống lại, đại quân của Giải tộc đối diện mười phần đã chết bảy tám phần.

Ba ngày ba đêm đại chiến, Giải tộc chuẩn đế cả người cũng chi chít vết thương, thê thảm vô cùng, đến mức nỏ mạnh hết đà rồi.

Cho dù tiên quốc hay là yêu thể yêu hồn, toàn bộ đều gặp phải thổn thương nặng nề.

"Thương Long tộc đáng chết!"

"Nhất định phải báo lên Vạn yêu cung, phải chế tài bọn họ!"

"Tiêu diệt hết bọn họ!"

Giải tộc chuẩn đế này nổi trận lôi đình, tuy rằng hắn thắng, nhưng hoàn toàn vui không nỗi.

Một trận đại chiến không hiểu nỗi, thuộc hạ của hắn tử thương nghiêm trọng, vết thương của mình mấy chục triệu năm cũng hồi phục không được.

Cho dù có đi cửa sau, đại hội Vạn yêu kia cũng không còn chuyện của hắn nữa rồi.

Bởi vì cho dù có là một Chuẩn đế sơ kì, cũng có thể đánh bại hắn dễ dàng.

"Thương Long tộc, ta với các ngươi không đội trời chung!"

Nhìn cái xác Thành ca sau khi chết trận, hắn lộ vẻ dữ tợn, đang định nghiền xương thành tro.

Ngay sau đó, cái xác kia bỗng nhiên phát ra ánh sáng, Một Thương Long chân thân hoàn hảo không hề thương tổn gì lại lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.

"Vậy sao, vậy lại lần nữa xem!"

"Ngươi, sao ngươi vẫn còn sống?"

Giải tộc chuẩn đế kinh hoàng, nhưng mà Thành ca cũng sẽ không cho hắn câu trả lời.

Hệ thống không cho hắn vào Lí thế giới làm hắn đang bực bội đây.

“Đi chết đi!”

Hắn lại lần nữa phát động toàn lực công kích.

Những Giải tộc yêu vương còn lại chỉ có thể bỏ xác mà vây lại.

Hai bên lại đại chiến ngút trời.

Chỉ là lần này, tình hình hoàn toàn khác rồi.

Một bên sớm đã là nỏ mạnh hết đà, một bên vẫn là trạng thái vẹn nguyên, Thành ca như hổ vào đàn đê, giết loạn lên.

Trong nháy mắt, Giải tộc chuẩn đế liền chịu đựng không nổi.

Khi cao thủ Giải tộc cuối cùng bị giết, hắn rốt cuộc nhịn không được tìm đường mà chạy.

“Cứu ta!”

“Mau cứu ta!”

Tốc độ của Chuẩn đế cực nhanh, chỉ tiếc, Thành ca Thương Long này sở trường nhất chính là tốc độ.

Hắn vừa mới chạy không bao xa đã bị đuổi theo, sau đó bị đánh đến không còn sức phản kháng.

Khương chưởng môn cuối cùng cũng hiểu ra vì sao lần này hệ thống không đưa ra phương án đặc thù gì.

Dựa theo hệ thống xác định, chỉ cần hắn với trạng thái vẹn nguyên sống lại, lần đại chiến sau chắc chắn có thể thắng.

Giống như Thương tật tham gia Đại hội Vạn yêu, sau khi bị những trận đánh liên tục tiêu hao thì gặp phải cao thủ Kỳ Lân tộc vậy.

Vốn thực lực không chênh lệch nhiều, nhưng trạng thái này ảnh hưởng quá lớn.

Cuối cùng, lần này Thành ca không cần phải trả giá quá lớn đã có thể đánh tan Giải tộc chuẩn đế này.

Tiên quốc của đối phương sau khi bị ngộ đạo tiên thụ quét qua vô số lần thì bị tiêu diệt.

Sau khi thắng lợi, hắn chẳng hề dừng lại thu thập những viên ngọc trai, kể cả hai viên trân châu quý giá nhất kia.

Mà sau đó, lại gỡ càng của Giải tộc chuẩn đế này xuống, đây chính là tuyệt hảo nguyên liệu dùng để luyện chế Tiên Khí, rất đáng giá.

Cuối cùng lại tìm tòi một trận, soát được mấy trăm ngàn yêu nguyên tinh, lúc này mới lại biến trở về Kỳ Mãnh của Kỳ lân tộc lần nữa.

Nổi lên trên, định sẽ đi nghênh ngang.

“Sao ngươi lại làm được?”

Thương Linh trước đây khi chiến đấu chưa từng làm phiền hắn, rốt cuộc cũng kìm không được sự ngờ vực mãnh liệt.

“Ngươi có thể cùng kia Giải tộc chuẩn đế kia đánh ra như vậy, ta cũng không lạ.”

“Nhưng ngươi vốn không có khả năng thắng.”

“Ta thậm chí còn cảm thấy ngươi đã chết qua một lần…”

“Ta sao có thể chết chứ?”

Thành ca không nói bản thân có thể sống lại, chỉ là thuận miệng làm màu một cái thôi.

“Chẳng qua là thể chất chiến đấu của ca, bị thương càng nặng, khôi phục càng nhanh, trọng thương hấp hối càng có thể mãn huyết hồi phục!”

“Còn có loại thể chất thần kì vậy sao?”

Thương Linh tỏ vẻ chính mình mở rộng tầm mắt: “Chuyện này không khỏi cũng quá nghịch thiên đi?”

“Đó chẳng phải khí chất ta tốt sao, cho nên mới có thể chất độc nhất vô nhị như vậy.”

Thương Linh đương nhiên sẽ không tin lời nói điêu về khí chất này của hắn.

“Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao ngươi muốn tham gia Đại hội Vạn yêu rồi, loại thể chất này của ngươi, quả thực chính là vì đại hội đó mà sinh ra!”

Đại hội Vạn yêu là cuộc thi bổ cấp liên tục, ở giữa không có cơ hội nghỉ ngơi.

Gặp phải người thực lực chênh lệch thì còn dễ nói, nếu thực lực tương đương với nhau, thì sẽ giống với Giải tộc chuẩn đế ngày hôm nay, thắng rồi thì tình trạng cũng rất thậm tệ.

“Chỉ tiếc, cảnh giới của người thấp một chút.”

Nàng bỗng nhiên lại có chút tiếc nuối: “Nếu ngươi đúng là Chuẩn đế, vậy thật sự sẽ có cơ hội đứng đầu.”

Trước mắt Thành ca chỉ có được sự hỗ trợ tốc độ của tâm quy tắc, hơn nữa độ dung hợp cũng không cao.

Ngoài chuyện này ra, những phương diện khác hắn đều ở mức độ cửu phẩm tiên vương.

Khi đánh vào top 32 của Đại hội Vạn yêu, trước mặt đều là những Chuẩn đế thuần nhất sắc hậu kỳ, hơn nữa lại còn là những người tài ba trong đám Chuẩn đế hậu kì.

Không phải huyết mạch hoàng tộc, thì là thượng cổ Yêu tộc, nếu không thì là Yêu tộc thiên tài có khí vận thâm hậu có được cơ duyên.

Khi đó, sự chênh lệch của cảnh giới khó có thể bù đắp được.

Thành ca thầm nghĩ ngươi nghĩ nhiều rồi.

Cái gọi là thể chất khôi phục trọng thương đó chỉ là do ta bịa ra mà thôi.

Cái gì mà Đại hội Vạn yêu, cùng lắm thì đến lúc đó chết nhiều một chút, chết đến đầu bảng là được rồi.

Khi gần đến mặt biển, Thương Linh bỗng nhiên hoảng hốt hét lên.

“Không hay rồi, Huyền Quy đại đế tới!”

Thành ca vẫn duy trì ngoại hình là Kỳ Mãnh, cảm nhận được uy áp kinh khủng đang không ngừng đến từ xa.

Khi hắn sắp lên tới mặt biển, bỗng nhiên phát hiện trên đỉnh đầu là một lục địa trên không liên miên không dứt gần như vô biên.

Đó là thân hình của Huyền Quy đại đế!

“Kỳ Mãnh?”

“Quả nhiên là ngươi!”

Giọng nói ồm ồm nặng nề của Huyền Quy đại đế vang lên, khiến cả vùng biển không ngừng chấn động, vô số nước biển vì chấn động kia mà hóa thành mũi tên nước bắn về phía trời cao.

Giống như một trận mưa to.

“Ngươi vì cướp đoạt trân châu, mà giết Giải Bành, thật to gan!”

Hắn biết có trận đại chiến là vào lúc Giải Bành bỏ chạy thoát thân mà cảm nhận được.

Lúc sau đuổi tới lãnh địa của Giải tộc hỏi, mới biết được là Kỳ Mãnh tới.

Rồi lại nhanh chóng đến chỗ tập trung sớm đã trở thành chốn hoang tàn của Bạng tộc mà xem, càng là kinh hãi hơn.

Bành Giải đã chết, tất cả trân châu cũng không thấy.

Bây giờ lại thấy “Kì Mãnh” trong bộ dạng rõ ràng mới chiến đấu xong, không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Kỳ Lân tộc các ngươi điên rồi sao?”

“Ta đây sẽ áp giải ngươi đến Huyền Lân sơn, đích thân hỏi hai vị đại đế tộc ngươi!”

“Đây là muốn cùng với đám yêu Kim Hải bọn ta đoạn tuyệt có phải hay không?”

Huyền Quy đại đế tức giận, kỳ thật cũng không có ý muốn giết Kỳ Mãnh.

Kỳ Lân tộc hiện giờ sức mạnh đứng đầu, hắn cũng không dám không nể mặt, một khi làm như vậy thì sẽ không còn đường kui nữa.

Hắn chỉ nghĩ bắt Kỳ Mãnh nói cho rõ ràng.

Nhưng mà Thành ca sao có thể sẽ cho hắn cơ hội này?

Hắn biến thành Kỳ Mãnh là vì cái gì chứ, còn còn không phải là vì để thuận tay châm ngòi ly gián sao?

Trước hết chia rẽ mối quan hệ đồng minh giữa Kim Hải yêu tộc và Kỳ Lân tộc.

Nếu thật sự bị giải đi tra hỏi, vậy thì lộ rồi.

“Ô, thứ rác rưởi nhà nguơi chẳng qua chỉ là con chó của Kỹ Lần tộc bọn ta mà thôi, cũng đáng để bắt ông đây sao?”

“Chó ngoan không cản đường!”

“Cút ngay!”

Thương Linh trong tối suýt chút nữa cười ra tiếng.

Nàng thấy được ý định ly gián của Thành ca, nhưng lời ày cũng thật quá đáng nhỉ?

Huyền Quy đại đế tốt xấu gì cũng là một Yêu đế nhất tôn, lại dám xưng hô rác rưởi và chó với hắn ư?

Chuyện như thế này, cho dù thời kỳ Long tộc đỉnh cao cũng chưa từng trải qua.

Quả nhiên, Huyền Quy đại đế vốn đang tức giận ở trên lập tức bùng nổ.

“Được, được lắm!”

Uy áp không hề che đậy của một Yêu đế, lập tức mở ra.

“Kỳ Lân tộc các ngươi đúng là kiêu ngạo quá mức rồi!”

“Dám sỉ nhục ta như thế!”

“Vậy đi chết đi!”

Trong chốc lát, vùng biển động vô biên dường như biến thành một tấm thép.

Chương 428.

“Huyền Quy Đại Đế nắm giữ quy tắc trọng lượng!”

“Chạy mau !”

Giọng nói gấp gáp của Thương Long Nữ Đế truyền đến.

Nhưng thật ra dù cô ấy có nói sớm hơn cũng vô ích.

Thành ca đã bị đè ép từ lâu rồi.

Quy tắc trọng lượng có thể tùy ý thay đổi trọng lượng của bất kỳ đồ vật nào, trên đầu Thành ca là cả một vùng biển.

Đối mặt với sự trấn áp của quy tắc bá đạo này, nếu như là thời kỳ hoàng kim của Thương Long Nữ Đế thì rất đơn giản, chỉ cần dùng quy tắc tốc độ của cảnh giới cao hơn trực tiếp cưỡng phá là được.

Thậm chí nàng còn có thể dùng tốc độ để đùa giỡn Huyền Quy Đại Đế trong lòng bàn tay.

Nhưng cấp độ của Thành ca chỉ là yêu vương cửu phẩm.

Hắn đã được tính là rất nghịch thiên rồi, yêu thể của long cốt nguyên sử và tiên quốc nghịch thiên vậy mà không bị nghiền nát.

Nếu như đổi lại thành yêu vương khác, thời gian một giây cũng đỡ không nổi mà yêu thể và tiên quốc sẽ lập tức bị vỡ tan mà chết cùng lúc.

Trong lúc cấp bách, hắn chợt nhớ ra mình vẫn còn một "tuyệt chiêu" cuối cùng - Thần chi Hoạt sản.

Lúc trước khi hắn ở Trung tiên giới đối chiến với chín đại tiên vương đánh tới cửa, hắn đã chết một lần, lần đó hệ thống cho hắn mười lần Thần Chi Hoạt Sản.

Mỗi một lần xúc có thể thủ tiêu một cái tiên quốc.

Chín Hoạt sản, nhẹ nhàng càn quét chín vị tiên vương kia.

Còn sót lại một cái Hoạt sản cuối cùng mãi chưa dùng đến, hắn thậm chí còn suýt quên.

Hiện tại hắn bị đè ép đến mức không thể động đậy, hắn dứt khoát đem tấm bảng điều khiển đó ra, một cước đá thẳng lên trên.

Vụt!

Bất thình lình, hắn biến mất ngay tại chỗ.

Rõ ràng quy tắc trọng lượng đó vẫn còn, nhưng ảnh hưởng đối với hắn dường như biến mất một cách vô căn cứ. Cả người hắn được Hoạt sản kia đưa vào một "quỹ đạo cao tốc" khác không tồn tại ở thế giới này.

Giống như một viên đạn bị bắn đi, cơ thể của hắn bị buộc phải bẻ thành Hoạt sản.

Phập!

Đánh trúng vào hạch tâm của tiên quốc mà Huyền Quy Đại Đế căn bản không hề thả ra.

Thời gian dường như dừng lại ở giây phút này.

Thế giới xung quanh rung chuyển một cách dữ dội.

Nước biển bên dưới vốn bởi vì quy tắc trọng lượng không ngừng nén xuống đã ngưng tụ thành từng tấm chắc như thép đột nhiên mất đi sự trói buộc, trở nên sống động trở lại.

Cả một vùng hải vực dường như đều cuồn cuộn lên.

Đồng thời, Huyền Quy Đại Đế bực bội rên lên một tiếng.

Yêu thể khổng lồ nặng nề rơi xuống trên mặt biển, thiên tai lại cuộn lên lần nữa.

Tiên quốc của hắn chẳng hề bị đá vỡ bởi một cước này.

Mặc dù Thần Chi Hoạt Sản chỉ thẳng vào bộ phận trọng yếu nhất, chí mạng nhất của tiên quốc mà đá nhưng lúc ban đầu hệ thống đưa ra phương án chỉ dùng để tiêu diệt tiên vương thôi.

Đối diện với cấp độ yêu vương, chung quy vẫn chưa đủ chí mạng.

Là một yêu vương, cấp độ tiên quốc của Huyền Quy Đại Đế vượt ra ngoài vũ hóa, đăng tiên, nó đã là cấp độ huyền diệu rồi.

Càng không biết đã tu luyện mấy trăm triệu năm, tiên vương không thể tưởng tượng ra mức độ ổn định của nó được.

Một cước này đá trúng trọng tâm tiên quốc của hắn, nhưng chỉ làm cho trọng tâm đó chấn động kịch liệt, xuất hiện một chút tổn thương, chẳng thể trực tiếp diệt phá.

Có điều, như này đã đủ rồi.

Một cước này đủ làm căn cơ của hắn dao động, gây thiệt hại nghiêm trọng đối với hắn.

“Ngươi chờ đó cho ta!”

Hắn ta vẫn chưa hoàn toàn mất đi sức chiến đấu nói ra lời cay nghiệt.

Thế mà sau đó hắn chọn cách trốn chạy, không dám tiếp tục chiến đấu.

Lúc này Thành ca bị Hoạt Sản đưa thẳng lên không trung trên mặt biển có hơi ngơ ngác.

Vốn dĩ hắn đã ôm sẵn ý nghĩ kế hoạch "ly gián" thất bại, đã dự định dứt khoát chết đi rồi sống lại, sau đó tiêu diệt Huyền Quy Đại Đế này.

Kết quả đối phương không đánh nữa?

Có điều kết quả này càng tốt.

Huyền Quy Đại Đế còn sống, mới có thể tạo nên càng nhiều phiền toái cho Kỳ Lân tộc.

Vụt!

Hắn giữ nguyên ngoại hình của Kỳ Lân, thúc giục quy tắc tốc độ và huyết mạch Thương Long, hóa thành một tia ánh sáng rời khỏi đây với tốc độ nhanh nhất.

"Sao ngươi có thể làm được như vậy?

Một đường phi nhanh, Thương Long Nữ Đế quả thực khó giấu được chấn động trong lòng.

"Vừa rồi rốt cuộc đó là thủ đoạn gì thế?

"Vậy mà ngươi có thể làm lay động cả tiên quốc của hắn?

"Với lại lúc đó ngươi thoát khỏi sự trói buộc của quy tắc trọng lượng như thế nào?"

"Không đúng, ngươi lúc đó hình như không hề thấy quy tắc kia, điều này sao có thể…"

Nàng của thời kỳ hoàng kim, muốn đánh bại Huyền Quy Đại Đế cũng có thể làm được, nhưng đây là giao phong về phương diện quy tắc và huyết mạch.

Nếu bảo nàng chỉ sử dụng một chiêu liền trực tiếp đánh trọng thương tiên quốc của đối phương thì nàng tỏ ra bản thân không làm được điều này.

Chính vì thế, nàng mới không thể tưởng tượng được.

“Ha ha ha!”

Có thể khiến cho đường đường là một nữ đế trở nên thất thế như vậy, Thành ca phải gọi là dương dương đắc ý.

“Đã sớm nói chủ yếu phải dựa vào khí chất như nào, ngươi cứ không tin!”

“Khí chất cái đầu ngươi, rốt cuộc ngươi có nói thật hay không?”

“Ta nói sự thật mà!”

Ngữ điệu của Thương Linh trầm xuống mang theo thương cảm: “ Đối với tỷ tỷ mà cũng cần đề phòng, giấu diếm sao? Đúng là làm cho người ta đau lòng mà…”

Ngươi cũng thật biết diễn, một giây trước còn thở hổn hển tức giận lên mà một giây sau đã chuyển thành một bộ dạng tội nghiệp rồi.

Thậm chí Thành ca còn ác ý suy đoán có phải do nàng quá biết diễn nên ông trời mới cướp đi thân thể của nàng, làm cho nàng chỉ còn sót lại một tia tàn niệm không thể hiện hình.

“Trời trăng có thể chứng giám cho sự chân thành của ta đối với tỷ tỷ!”

Hắn cũng tuỳ miệng nói dối không mất tiền.

“Ngươi!”

“Phù…”

Thương Linh lại thổi hơi vào tai hắn, đây là điều duy nhất mà nàng có thể làm được.

“Ngươi… chắc chắn chứ?”

Nàng lại chuyển sang kiểu mẫu mềm mại nhu mì.

“Lẽ nào… ngươi không muốn xem năm mỹ nhân hàng đầu của tiên giới nữa sao?”

Giọng nói kia muốn mê hoặc bao nhiêu thì có mê hoặc bấy nhiêu.

Sau khi được âm thanh này vỗ về, ngay cả Long Cốt nguyên sử cũng trở nên tê tê dại dại.

Thành ca đã sớm được nàng huấn luyện bán điều khiển âm thanh cảm thấy được dấu vết của quy tắc tâm và huyết mạch chi tâm bị mất kiểm soát.

“Đừng làm loạn nữa!”

Hắn cắn chặt răng, tiếp tục bay về phía trước.

“Hừm…”

Nữ đế cười khúc khích rồi lại thì thầm bên tai hắn.

“Là đừng dừng lại hả…”

“Nếu như ngươi không muốn có thể phong bế thính giác lại mà…”

“Tại sao… không làm như thế chứ?”

Thành ca bị nàng đánh bại rồi.

Thẹn quá hoá giận, hắn chỉ có thể vừa hưởng thụ vừa gào thét.

“Ngươi còn xem là một nữ đế sao?”

“Có thể trang trọng chút không”

“Thật nên để Thương Tật và Thương Khung đều đến để xem bộ mặt khác của ngươi!”

“Đã sống bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn trẻ con hơn cả tiểu cô nương?”

“Ồ, vậy sao?”

Trong phút chốc, giọng nói mềm mại biến mất mà thay vào đó là âm thanh thanh cao lạnh lùng.

“Nếu ngươi đã thích, thì bây giờ ngươi được toại nguyện rồi!”

Giọng nói này nghiêm túc như thể đến từ một thế giới khác, xuyên qua khoảng cách như cách một vùng trời vậy.

“Ngươi lại muốn giở trò gì nữa?”

“Không phải ngươi nói như này mới giống nữ đế sao?”

Thành ca có chút hối hận: “Ta cũng chỉ là tuỳ miệng nói vậy chứ thực ra ngươi có thể tùy ý mà….”

Thương Linh cắt ngang lời nàng, âm thanh vẫn lạnh lùng xa cách: “Ta nghĩ như hiện tại rất tốt, nữ đế cần phải có phong

thái của nữ đế!”

“Chuyện này…”

Thành ca nghĩ miệng ta nói vậy nhưng trong lòng ta rất thành thật, ngươi không cần phải nghiêm túc như vậy đâu.

Cứ như thế, năm ngày sau bọn hắn bay đến phạm vi bên ngoài núi Huyền Lân, nơi cư trú tập trung của kỳ lân tộc.

“Ngươi lại muốn làm gì?”

Trong năm ngày này, Thương Linh mãi không đổi về kiểu mẫu lúc trước, trước sau giữ nguyên ngữ điệu lành lạnh.

Điều này khiến cho Thành ca không biết làm sao.

Không nghe được giọng nói mê hoặc trước đấy, thật ra Thành ca có chút thất vọng.

Nhưng lại ngại bảo nàng nói lại lần nữa.

Nhìn Huyền Lân núi cao ngút tầng mây trước mắt, cùng với từng hang động giống như thế giới thu nhỏ kia, hắn mỉm cười.

“Những trân châu đó đối với bọn ta cũng vô dụng.”

“Cầm lấy đến đây thuận tiện lại kiếm một khoản há không phải đẹp quá sao?”

Chương 429.

Thời hạn của lần biến hóa trước đã sớm qua, lần này, hắn lắc mình biến hoá, biến thành Huyền Quy Đại Đế.

Thương Linh vốn cho rằng, kế hoạch “gây chia rẽ, ly gián” này đã đủ “độ ác” rồi.

Sau một loạt nhưng việc thao tác giết chết Chuẩn Đế, cướp ngọc trai, làm tổn thương Đại Đế, nếu Huyền Quy Đại Đế còn quyết một lòng với Kỳ lân tộc, vậy chỉ có hai khả năng.

Hoặc là hắn ngốc, hoặc là hắn hèn.

Nàng không ngờ rằng, Thành Ca lại còn chơi chưa đã.

Còn muốn bán ngọc trai mới cướp được cho Kỳ lân tộc ư?

Ngay cả nữ đế như nàng, đứng ở lập trường của Thương Long tộc, cũng nhịn không được, muốn bóc phốt.

Tên này cũng quá chó rồi?

“Huyền Quy Đại Đế, sao ngươi lại tới đây?”

Với dáng người khổng lồ kia, Kỳ lân tộc bên đó không muốn chú ý đến cũng không được.

Rất nhanh còn có một vài Yêu Vương, Yêu Tôn bay ra nghênh đón.

Mặc dù hiện tại Kỳ lân tộc có danh tiếng lớn nhất, nhưng tên này tốt xấu gì cũng là Yêu Đế, Kỳ lân tộc vẫn rất là tôn trọng.

Một lát sau, ngay cả Chuẩn Đế cũng đi ra hơn mười vị.

Trong số đó vừa hay có Kỳ Mãnh.

“Ha ha ha, Huyền Quy Đại Đế, cơn gió nào thổi ngươi tới vậy?”

“Chẳng phải vẫn còn một thời gian nữa mới tới Đại hội vạn yêu sao?”

“Hẳn là Huyền Quy Đại Đế định tới núi Huyền Lân ta, dừng chân lại làm khách mấy ngày?”

“Vinh dự quá, thật vinh dự quá, hoan nghênh, hoan nghênh!”

Kỳ lân tộc bên này vẫn rất nhiệt tình với đồng minh đáng tin này.

Nhưng mà Thành Ca lại cau mày, liên tục bị kêu thành rùa như vậy có chút không thoải mái.

“Sau này, đừng gọi ta Huyền Quy Đại Đế!”

“Hả? Ngươi đổi tên rồi à?”

“Đúng vậy, sau này xin gọi ta là Tuấn Soái Đại Đế!”

Phì phì.

Thương Linh, người đã căng thẳng mấy ngày nay, cũng thật sự không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Nhiều cao thủ của Kỳ lân tộc ở đây vẻ mặt cũng đầy kinh ngạc.

Nhìn vào hắn, một cái đầu nào đó lộ ra từ chiếc mai rùa dày, bất kể suy nghĩ này như thế nào, cũng thấy hắn và "đẹp trai" không ăn nhập gì.

Nhưng mà chỉ là tên gọi, hắn vui vẻ là được rồi.

"Được, được, Tuấn Soái Đại Đế, mời vào bên trong!"

"Ừm…"

Lúc này, Thành Ca mới cảm thấy mỹ mãn, đi theo vào núi Huyền Lân.

Sau khi, đi vào bên trong, hắn gặp được nhiều vị cao cấp của Kỳ lân tộc hơn, còn được hoan nghênh bằng nghi thức long trọng.

Yêu giới lớn như vậy, cũng chỉ có 17 vị Yêu Đế, bất kể đi tới đâu cũng có mặt mũi.

Nếu những Chuẩn Đế này của Kỳ lân tộc biết hắn là Thương Long tộc vừa mới bị yêu giới trục xuất, không biết sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

Thậm chí có Chuẩn Đế vội vàng đi mời Ngọc Lân Đại Đế đang bế quan ở trong núi Huyền Lân ra.

Tiếp đãi cấp bậc Đại năng này, bọn họ cảm thấy chính mình vẫn không đủ trọng lượng!

Trong bầu không khí ấm áp này, Thành Ca cười tủm tỉm, nói ra ý đồ đến đây.

"Bổn đế tới đây, thật ra là mang ưu đãi đến đây cho người "nhà"!"

Hắn giống như đang tiếp thị hàng hóa vậy.

"Gì?"

Đám Kỳ lân hơi sững sờ, điều này nghe có vẻ kỳ quái, không giống giọng điệu của Đại Đế.

"Ưu đãi gì?"

"Ngọc trai!"

Nhắc tới ngọc trai, tất cả Kỳ lân ở đây mắt đều sáng rực lên.

Sức hút của thứ này đối với bọn họ cũng giống như sức hút của vàng đối với Long tộc.

Giống như Thành Ca nhìn thấy mỹ nữ, đó đều là sở thích chủng tộc tự nhiên, đã ngấm vào máu.

“Tuấn Soái Đại Đế ngươi còn bán ngọc trai sao?”

“Chẳng phải trước đây đều do Giải tộc kinh doanh sao?”

“Lần này sao lại đích thân đi bán?”

Trên thực tế, từ trước đến nay việc mua bán ngọc trai, Huyền Quy Đại Đế chưa từng nhúng tay.

Đường đường là Đại Đế, vẫn luôn xem thường “món lợi nhỏ” này.

Kể cả Bạng tộc bị khống chế, cũng không phải do hắn bày mưu tính kế.

“Đó là bởi vì ta cảm thấy Giải tộc bán quá đắt!”

“Kỳ lân tộc là người nhà của chúng ta, với người nhà sao có thể chơi xấu như vậy?”

“Ta không thể nhịn được!”

Thành Ca đã muốn triệt để dắt dẫn đến hàng mẫu, diễn xuất nhiệt tình và không kìm chế được cảm xúc.

“Cho nên, lần này ta “bao” toàn bộ ngọc trai của Kim hải!”

“Vì thế, ta và Giải tộc đập bàn ngay tại chỗ, suýt nữa thì đánh nhau!”

“Sau này, ta độc quyền kinh doanh, lời lãi do bản thân ta!”

“Dù phải trả giá bằng máu! Cũng nhất định phải để mọi người trong nhà có được lợi ích!”

“Ở chỗ ta, chắc chắn các ngươi mua được giá thấp nhất thị trường…”

Cái này!

Kỳ lân tộc nghe được, đầu óc choáng váng, nhưng ấm áp không thể giải thích được.

Nhưng mà những vị cao cấp cũng không ngốc, còn có chuyện như vậy sao, lừa bịp.

Nói thì dễ nghe, cũng phải xem thực tế thế nào?

“Vậy… lần này, Đại Đế ngươi mang hàng hóa tới, không biết phẩm chất như thế nào?”

Thành Ca không nói gì cả, bày ra hai viên ngọc trai lớn bằng quả bóng rổ.

Hai viên ngọc trai vừa bày ra, một đỏ, một tím, đã khiến cho Kỳ lân trong toàn trường suýt nữa nghẹt thở.

Con mẹ nó, lớn như vậy?

“Đây, đây là vật quý!”

“Trời ơi, ngọc trai lớn như vậy, hơn nữa phẩm chất còn tốt như vậy, thật đúng là mới gặp lần đầu!”

“Quả là hiếm thấy!”

“Ôi, ta rất muốn có…”

Đây là bảo vật vốn định tặng cho hai vị Kỳ Lân Đại Đế, bây giờ lấy ra trước mặt những Kỳ lân này, tất nhiên là đủ để tạo thành hiệu quả náo động.

Tất cả Kỳ lân đều điên cuồng chen lại đây.

“Tuấn Soái Đại Đế, ngọc trai này bán bao nhiêu?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi mau ra giá!”

Ngay cả Kỳ Mãnh và các Chuẩn Đế cũng không thể nào bình tĩnh được.

“Tuấn Soái Đại Đế, có thể ưu tiên bán cho ta không?”

“Ta ra giá ba mươi triệu Yêu nguyên tinh!”

“Ta ra giá bốn mươi triệu!”

“Năm mươi triệu, ai cũng đừng hòng tranh với ta!”

“Tám mươi triệu!”

“Đù, Kì Lũy ngươi dám tranh với ta?”

“Tại sao không thể tranh? Vật quý ở phía trước, giá ai cao, người ấy được!’

“Một trăm triệu!”

“Ta ra giá một trăm triệu yêu nguyên tinh!”

Trong lúc nhất thời, dường như nơi này biến thành cái chợ, hoàn toàn không cần Thành Ca ra giá, đã tự động biến thành bán đấu giá.

Kỳ lân tộc, đây chính là kẻ thống trị ngầm của yêu giới hàng chục tỷ năm qua, đã tích lũy được bao nhiêu tài nguyên, hoàn toàn không thể nào ước lượng được.

Dù sao thì so với bọn họ, Thanh Long Tộc đã coi là nghèo rồi.

Thành Ca vui tươi hớn hở, khua tay, ý bảo mọi người đừng nôn nóng như vậy.

“Nếu đổi thành Giải tộc bán hai viên ngọc trai này, mỗi viên giá trị ít nhất là một trăm triệu.”

“Nhưng bổn đế vừa mới nói, không thể chơi ác với người nhà!”

“Vì để mọi người thấy hàng đáng giá hơn số tiền bỏ ra, bản đế quyết định bán ra mười triệu mỗi viên!”

Hắn vừa dứt lời, Thương Long nữ đế trong chỗ tối, không nhịn được.

“Ngươi ngốc à? Người khác đã ra giá một trăm triệu, ngươi lại bán mười triệu?”

“Dâng đến cửa, ngươi cũng không kiếm?”

Thành Ca thầm nghĩ, đây chỉ là món khai vị, ngươi vội cái gì?

Mười triệu?

Giá thị trường của ngọc trai, bản thân Kỳ lân tộc biết rất rõ.

Ngọc trai tầm thường cũng thôi đi, còn vật quý như thế này, quả thật, cũng không đáng một trăm triệu.

Mười triệu, đó là giá rẻ bèo, là nhảy lầu bán phá giá!

Hai viên này, còn to hơn ngọc trai trên người hai vị Kỳ Lân Đại Đế một vòng.

Sao bọn họ có thể nhịn được?

“Bán cho ta!”

“Trong này chính là hai mươi triệu yêu nguyên tinh, ngươi nhanh lên một chút!”

“Đều tránh hết ra cho ta, ta đã đưa yêu nguyên tinh cho Tuấn Soái Đại Đế!”

Cuối cùng, sau một phen tranh cướp khốc liệt, vị Kì Uyên Chuẩn Đế “đức cao vọng trọng” ở Kỳ lân tộc, đã thoát ra khỏi vòng vây, tranh mua được hai viên ngọc trai.

Những Kỳ lân khác ở đây, cứ phải gọi là ước ao, ghen tị!

Bảo bối lớn như vậy, giá trị như vậy, với mức giá hời “cắt máu” này, vậy mà không cướp được.

Có thể hiểu được chuyện này thất vọng nhiều như thế nào.

Đấm ngực, dậm chân, kêu gào ngay tại chỗ, cái nào cũng có.

Chương 430.

Một số vị cao cấp của Kỳ lân tộc không mua được, đã ghen tị, quay ra trách hắn bán quá rẻ.

“Tuấn Soái Đại Đế, sao không bán đắt hơn chút?”

“Đúng vậy, giá thấp như vậy, là khinh nhờn bảo vật!”

“Yêu nguyên tinh của ta còn hiếm hơn của Kỳ Uyên rất nhiều…”

“Nếu ngươi định giá cao chút, chắc chắn hắn không tranh với ta được!”

Vật phẩm xa xỉ như thế, mà giá của ngươi thấp, đôi khi lại khiến người ta không vui.

Nhìn thấy Kỳ lân tràn ngập thất vọng, Thành Ca cười thầm trong lòng, rồi lặng lẽ bấm mở hệ giao diện hệ thống.

Hệ thống có thể tạo vật.

Trước đây, ngay cả kiến trúc sơn môn của Phi Tiên Môn, cũng do hắn tạo ra mà không có gì.

Mà sở dĩ bình thường, rất ít dùng tới chức năng này, bởi vì không cần thiết.

Tạo ra Tiên tinh, Tiên khí, công đức tiêu hao còn đắt hơn là trao đổi với hệ thống và mua bên ngoài, hoàn toàn không có lời.

Nhưng nếu là tạo ra ngọc trai…

Cái thứ đồ chơi này, hoàn toàn không được coi là tài nguyên tu luyện.

Xét về giá trị, ngọc trai dù đắt đến đâu, trong mắt hệ thống cũng chỉ là rác rưởi, không đáng một chút công đức, có thể nói là rẻ như bèo.

Hắn chỉ dùng một chút công đức, đã thoải mái tạo ra 100 viên ngọc trai kích thước giống khi nảy y hệt.

Hơn nữa, màu sắc đa dạng hơn, vẻ ngoài lộng lẫy hơn.

Tạo vật này của hắn, cũng không phải là thủ thuật che mắt người người đều biết, mà thật sự là từ "trống rỗng" tạo ra vật thật.

"Mọi người yên lặng một chút!"

Hắn bấm tay lần nữa, xúc động nói: "Không ngờ mọi người lại nhiệt tình mua như vậy!".

"Sao ta có thể khiến người "nhà" ở núi Huyền Lân thất vọng được?"

"Thật không dám giấu, lần này ta đào hết kho hàng trăm tỷ năm qua của Kim hải, còn khai quật di tích thượng cổ!"

"Đạt được tới ngọc trai cấp Chí Tôn, cũng không phải chỉ có hai viên kia!"

Hắn trực tiếp "đặt tên" cho hai viên ngọc trai vừa nãy là cấp Chí Tôn.

Những Kỳ lân chưa mua được ở đây, vốn còn đang cảm thấy mất mát đấm ngực, dậm chân, kêu gào, nghe thấy câu này, giống như trong đêm tối nhìn thấy một tia ánh sáng.

"Cái gì, vẫn còn?"

"Tuấn Soái Đại Đế, ngươi nói thật à?"

"Quả nhiên, Tuấn Soái Đại Đế đẹp trai, anh tuấn!"

"Nhanh lấy ra, bán cho ta!"

“Không, không, không, bán cho ta!”

Chúng Kỳ lân lại điên cuồng lao tới.

Thành Ca vung tay, đã trực tiếp bày ra 100 viên!

“Ôi, vậy mà có cả 100 viên?”

“Nhanh, nhanh, nhanh, chỗ này của ta có ba mươi triệu yêu nguyên tinh!”

“Ta có hai trăm triệu, bán cho ta 20 viên!”

“Đừng tranh với ta!”

Cũng chỉ hơn mười giây ngắn ngủi như vậy, 100 viên ngọc trai này đã bị bán hết.

Đây cũng là lý do Thành Ca lại cố tình đặt giá thấp như vậy.

Nếu định giá một trăm triệu một viên, những Kỳ lân cấp Yêu Vương kia hoàn toàn không mua nổi.

Định giá “bình dân”, mới có thể một mẻ hốt gọn.

Dù sao, hắn gần như là không mất phí tổn gì với số ngọc trai này.

Ngay từ đầu, còn có một vài cao thủ của Kỳ lân tộc nghi ngờ, những viên ngọc trai này có thể là giả, dù sao phẩm chất cao như thế, lại có nhiều như vậy, thật sự kỳ lạ.

Nhưng với tư cách là “chuyên gia giám định ngọc trai”, sau khi lấy được những viên ngọc trai này, bọn họ đã cẩn thận xem xét chúng và đưa ra kết luận ngược lại.

Những viên ngọc trai này không chỉ to mà phẩm chất cũng hoàn hảo chưa từng có.

Hoàn toàn không tìm được một chút tỳ vết nào!

Phần nhiều cao thủ của Kỳ lân tộc ở đây, giống như trước, có rất nhiều Kỳ lân không mua được.

Nhìn thấy những Kỳ lân khác ở đây thưởng thức bảo vật, vừa ghen tị, lại vừa lo lắng.

“Ahhhhhhhhhh, Tuấn Soái Đại Đế, ngươi còn nữa không?”

“Ta chưa mua được!”

Những Kỳ lân mua được, đắc ý vô cùng: “Vừa nãy, người không nghe thấy Đại Đế nói à, đó là hàng tích trữ cuối cùng rồi!”

Nhưng mà tới giây tiếp theo, bọn họ đã bị Thành Ca làm mất mặt .

Trong lúc khí thế, hắn lại hao phí khoảng 3 điểm công đức, lại tạo ra 300 viên.

“Hầy, ta vốn không muốn bán nữa!”

“Dù sao, ăn ít no lâu, ăn nhiều chóng đói, vẫn phải giữ lại cho mình một phần “cất giấu”.

“Hơn nữa, giá thấp như vậy, ta lỗ vốn lớn rồi!”

Chúng Kỳ lân nghe xong, cái gì?

Ý này là vẫn còn!

Lại nhao nhao xông tới, trong tư thế chúng ta phải tranh thủ mà lao vào mua.

“Tuấn Soái Đại Đế, ngươi bán thêm một ít đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, bọn họ có cả, chúng ta không thể không có!”

Thành Ca không định tăng giá, suy cho cùng tăng giá thì Yêu Vương cũng không mua nổi.

Hắn cố ý làm ra vẻ rất đau lòng, do dự hồi lâu, sau khi nghe được vô số lời cầu xin, hắn mới quyết liệt gật đầu.

“Thôi được!”

“Để đền đáp sự giúp đỡ và tình cảm yêu mến của người nhà…”

“Ta không muốn trữ hàng và cất giấu nữa!”

“Ta cắt máu, bán phá giá toàn bộ!”

Hắn đã bày 300 viên ngọc trai ra ngoài.

Lần này, rất nhiều Chuẩn Đế cao cấp của Kỳ lân tộc ở đây, cảm thấy không được hợp lý

Đây là tình huống gì?

Không phải nói, 100 viên kia là đào hết tồn kho hơn hàng trăm tỷ năm của Kim hải, còn khai quật di tích gì?”

Còn tưởng rằng ngươi hết rồi, kết quả vẫn còn?

Hơn nữa, lại còn hơn 300 viên như vậy?

Rốt cuộc, ngươi còn tồn kho bao nhiêu?

Bọn họ mơ hồ cảm thấy, ngọc trai này giống như biến thành bắp cải được sản xuất đại trà.

Vừa mới cướp được, còn cảm thấy, dùng chút phí đã chiếm được món hời lớn, hiện tại, bọn họ không hiểu sao dường như cảm thấy mình bị lỗ.

Chỉ là, hiện tại, những Yêu Vương không mua được kia, hoàn toàn không nghĩ xa như vậy, chỉ là nóng lòng muốn cướp được trước rồi tính.

Sau nửa tiếng, 300 viên ngọc trai đã bán hết.

Tới bước này rồi, những Yêu Vương này của Kỳ lân tộc gần như đã bị hắn biến từ giàu có thành nghèo túng, không còn béo bở gì đó để vơ vét.

Ánh mắt Thành Ca lại nhìn vào những vị Chuẩn Đế này.

“Hàizzzz, loại ngọc trai cấp Chí Tôn này, các ngươi cũng biết hiếm có như thế nào.”

“Hiện tại, ta thật sự là hết rồi!”

Những Kỳ lân đang cầm hoặc “đeo” những viên ngọc trai “hình bóng rổ” tỏ ra thất vọng, trong khi những kẻ khác lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng ngươi cũng hết rồi.

Nếu vẫn còn, vậy mua hay là không mua, thật sự là một vấn đề.

Mười triệu một viên cũng không phải con số nhỏ.

Nhưng mà ngay sau đó, Thành Ca lại chuyển hướng.

“Tuy nhiên, cấp Chí Tôn này tuy hết rồi, nhưng may mắn ta vẫn còn ngọc trai cấp Thiên Tôn!”

Cấp Thiên Tôn?

Cái tên Thành Ca này chính là đang ăn nói ba hoa, đương nhiên trừ hắn ra thì chúng kỳ không thể tưởng tượng ra được ai là người thứ hai.

“Tuấn Soái Đại Đế, ngươi vẫn còn hàng?”

“Đúng vậy, đề đền đáp những người “nhà” tốt nhất của ta, lần này ta thật sự đã đào hết cả Kim hải!”

“Giá cũng đã giảm xuống mức đóng băng.”

Thành Ca lời lẽ thiết tha, phát ra từ đáy lòng: “Các ngươi cũng biết, đại hạ giá như vậy, tổn thất của ta sẽ rất lớn!”

“Haizzzz, nếu không phải là Kỳ lân tộc các ngươi, mà là đám Long tộc kia, chắc chắn ta sẽ không bán!”

“Cho dù tăng lên mười lần, ta cũng sẽ không bán!”

Nghe được lời này thật giống như đã chiếm được món hời vậy, những Kỳ lân đang cầm “ngọc trai lớn như trái bóng” tâm trạng đều vui sướng.

“Đại Đế khách sáo rồi!”

“Tuấn Soái Đại Đế bạn chí cốt, không hổ là bạn tốt nhất của Kỳ lân tộc chúng ta!”

“Vậy nhanh để chúng ta mở mang kiến thức một chút, ngọc trai cấp Thiên Tôn đi!”

Thành Ca gật đầu, sau đó bày ra năm viên ngọc trai lớn.

Mỗi một viên, đều lớn như cái bàn tròn vậy.

Hẳn là nhưng viên “ngọc trai lớn bằng quả bóng” vừa nãy, trong nháy mắt, đã trở nên nhỏ bé tới mức không nhận ra.

Xùy!

Toàn trường hít khí lạnh.

Có một vài Kỳ lân suýt nữa tắt thở.

“Lớn như vậy?”

“Trời ơi, thế gian lại có ngọc trai như vậy?”

“Đẹp quá, lộng lẫy quá…”

“Vật quý đó, ôi trời đất ơi!”

Chương 431.

Đối với Thành Ca mà nói, 5 viên ngọc siêu lớn này, cũng chỉ là chuyện của 1 điểm công đức.

Hắn chỉ là dựa theo kiểu dáng trong tưởng tượng của mình, tùy ý đã tạo ra.

Dù sao cũng không chứa linh khí và tiên khí gì đó, nên rất là đơn giản.

Nhưng với những Kỳ lân này mà nói, đây là thần vật hoàn toàn làm tan nát tâm trí của bọn họ!

Trước kia, bọn họ cũng nhìn thấy ngọc trai lớn bằng quả bóng rổ rồi, hai vị Đại Đế là Mặc Lân và Ngọc Lân sống đã nhiều năm như vậy, thật ra cũng có mấy viên như vậy.

Nhưng ngọc trai khổng lồ to bằng cái bàn tròn như này, bọn họ chưa từng nghe nói qua, thậm chí không dám nghĩ tới.

Hơn nữa, năm viên ngọc trai này trông rất đẹp.

Không phải là một màu, mà là hỗn hợp của đỏ, vàng, lam, lục và tím.

Trên bề mặt vẫn còn một vệt sương tiên, thoạt nhìn giống như một thần vật từ trên trời giáng xuống.

Không một Kỳ lân nào có thể cưỡng lại sự cám dỗ của loại thần vật này.

Bọn họ không quan tâm chuyện ngọc trai quá lớn, dù sao yêu thể một khi nở ra, túy ý sẽ giống như một dãy núi liền nhau.

Cho nên, sau khi nhìn vào nó, sẽ không nhìn đi chỗ khác được nữa.

“Đại Đế!”

“Cái này… Ngọc trai cấp Thiên Tôn, ngươi muốn bán bao nhiêu?”

Khi câu hỏi này được đặt ra, lòng của Kỳ Mãnh và các Chuẩn Đế khác đều run lên.

Nếu không phải Thành Ca biến thành Huyền Quy Đại Đế, e là những vị Kỳ Lân Chuẩn Đế này cũng sẽ có suy nghĩ giết

người và đoạt bảo.

“Năm viên ngọc trai này quý hiếm như thế nào, các ngươi cũng nhìn ra.”

“Không nói quá chút nào, bất kể tiên giới, hạ giới, cũng không có gì có thể so sánh được!”

“Giá trị của nó, có thể nói là vô giá!”

Chúng Kỳ lân đều là “người trong ngành”, chỉ có thể thầm gật đầu.

Nếu là trước đây, ngọc trai cấp bậc này, cho dù một tỷ cũng không lấy được?

Bọn họ cũng không mua nổi!

Nhưng mà, Thành Ca chính là “nhân từ” như vậy.

“Ta thật sự không muốn bán thứ tốt như vậy, đặt trong cung của mình sẽ rất có thể diện, đúng không?”

“Nhưng để đền đáp lòng yêu mến của các ngươi, thôi thì ta nhịn đau từ bỏ thứ yêu thích!”

“Một giá, hai trăm triệu một viên!”

“Bỏ qua lần này, sẽ không còn lần sau…”

Lời còn chưa dứt, lập tức có hai vị Chuẩn Đế vui mừng khôn xiết, vội vàng nhét “yêu nguyên tinh” cho Thành Ca.

“Ta mua nó!”

“Là của ta!”

Bọn họ nghĩ, ít nhất cũng phải một tỷ, kết quả “chỉ cần” hai trăm triệu?

Thần vật hiếm có trên đời như vậy, chỉ cần hai trăm triệu?

Vậy còn không chạy nhanh tới đoạt?

Những Chuẩn Đế khác cũng không chịu thua kém, cũng tham gia tranh đoạt.

Còn những Yêu Vương kia, chỉ có thể nhìn hâm mộ ghen tị, bọn họ không có nhiều yêu nguyên tinh như vậy.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy "ngọc trai to bằng quả bóng" trong tay đã không còn thơm lắm.

Sau một lát, Thành Ca lại ghi một tỷ vào trong sổ.

Sau đó, hắn cũng không dừng lại, nhìn những vị Chuẩn Đế trước mặt vì không mua được mà ao ước, ghen tị kia, sau đó hắn lại bày ra mười viên ngọc trai cấp Thiên Tôn "phiên bản bàn tròn".

"Mười viên cuối cùng, mười viên cuối cùng!"

"Bán hết mười viên này, thế gian sẽ không còn thấy cấp Thiên Tôn!"

Có một số Kỳ Lân Chuẩn Đế suýt nữa hộc máu tại chỗ.

Ngươi không phải mới vừa nói, thứ này vô cùng quý hiếm, chuẩn bị giữ lại sao?

Không phải nói bỏ qua lần này, sẽ không có lần sau sao?

Sao tùy ý lại có thể lấy ra mười viên?

Rốt cuộc, ngươi có bao nhiêu?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng chung quy lại, bọn họ vẫn không khỏi bị dụ dỗ, lại một lần nữa, lấy 10 viên này.

Thành Ca lặng lẽ kiểm kê một chút yêu nguyên tinh, thở dài một tiếng.

"Haizzz, hiện tại ngọc trai cấp Thiên Tôn đều thuộc về Kỳ lân tộc các ngươi…"

Vốn những Chuẩn Đế còn vô cùng "đau đớn", bỗng trở nên tự hào.

Đeo những viên ngọc trai "loại bàn tròn" nhiều màu sắc lên cổ, thể hiện sự kiêu hãnh và tự hào.

Còn những vị không mua được, đều ao ước, ghen tị.

Thành Ca thấy cũng đã tới thời khắc quan trọng, vì thế lại long trọng tung ra sản phẩm mới.

"Thật ra, bản đế còn có mấy viên gia bảo dưới đáy hòm, chắc chắn không phải để bán!"

“Chỉ là bổn đế yếu lòng, thật sự không thể nhìn các ngươi thất vọng…”

“Dù phải cắt thịt trên người mình, cũng muốn thỏa mãn nhu cầu của các ngươi, đúng chứ?”

“Mời ngọc trai cấp Đế Tôn!”

Tén tén tén ten!

Bảy viên ngọc trai lóng lánh to như một căn nhà!

Phụt!

Thương Long nữ đế xem kịch ở chỗ tối, cũng muốn phì ra.

Lần này, toàn trường không kinh hãi, mà là rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Viên ngọc trai to bằng chiếc bàn tròn đã phá vỡ trí tưởng tượng của họ.

Phải biết rằng, ngọc trai lớn cỡ nắm tay thường đã được bọn họ xem như vật chí bảo, sợ sứt, sợ sờ.

Hiện tại ngọc trai to bằng cái nhà như này, bọn họ sao có thể chịu nổi.

Thậm chí hoài nghi chính mình phải chăng đã đến một thế giới khác, mà thế giới này có thể sản xuất nhiều ngọc trai lớn như vậy.

“Này, này này này, này thật là ngọc trai sao?”

Bề mặt của bảy viên ngọc trai sáng lấp lánh với bảy màu đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh, xanh nước biển và tím, rực rỡ tới loá mắt.

Mặt ngoài cũng chứa đầy những lớp sương mù đặc biệt.

Dưới sự chiếu rọi của các màu sắc sặc sỡ, nó cũng không ngừng biến đổi màu sắc.

“Cái này cũng quá lớn rồi?”

“Lại có ngọc trai phẩm cấp như thế, trước kia cũng chưa bao giờ nghe nói!”

Thành Ca nghe vậy, cười lớn.

“Ha ha ha, thật ra, chuyện này vẫn phải trách ta!”

“Trăm tỷ năm nay, những ngọc trai phẩm chất cao, đều bị cá nhân ta cất làm của riêng.”

“Những thứ các ngươi mua được trước đây, đều là đồ thừa, là thứ phẩm.”

Dù sao hắn cũng không phải là Huyền Quy Đại Đế thật, hoàn toàn không sợ những lời này khiến Kỳ lân tộc không vui.

Quả nhiên, những vị Chuẩn Đế này nghe đến đây, sắc mặt đều hơi mất tự nhiên.

Thứ trước kia mua được, đều là đồ thừa, là thứ phẩm?

Cảm thấy trước đây, đường đường Kỳ lân tộc lại bị Yêu tộc của Kim hải bên kia, xem như đồ nhà quê mà đùa giỡn?

“Vậy tại sao lần này ngươi lại muốn bán cho bọn ta?”

“Ta có lỗi, cảm thấy áy náy, dù sao cũng là người nhà đúng không?”

Thành Ca lắc đầu, đổi trắng thay đen.

“Hơn nữa, thế gian ai chẳng biết, Kỳ lân tộc yêu ngọc trai nhất?”

“Bảo kiếm tặng anh hùng, bảo vật tốt nhất nên ở trong tay của người xứng đáng nhất.”

“Ta cảm thấy, mình không nên ích kỷ như vậy, nên mới lấy ra, chia sẻ cho mọi người.”

“Nói thật, bảy viên cấp Đế Tôn là hàng trữ cuối cùng của ta, sau khi bán hết, ta không còn nữa rồi!”

“Nếu các ngươi không tin, vậy bỏ đi vậy.”

“Dù sao thì ta cũng không nỡ, cùng lắm thì ta lại giữ nó cho riêng mình.”

Nói xong, hắn làm bộ phải thu hồi bảy viên “ngọc trai cấp Đế Tôn”.

Những vị Kỳ Lân Chuẩn Đế sốt ruột, ngọc trai to như căn nhà thế này rất hiếm lạ, đáng giá giấu cả đời.

“Tuấn Soái Đại Đế khoan đã!”

“Chúng ta có nói là không mua đâu!”

“Đúng vậy, đúng vậy, ngươi ngàn vạn lần đừng cất làm của riêng!”

“Bản thân ngươi cũng nói, thế gian ai cũng biết, Kỳ lân tộc chúng ta yêu ngọc trai nhất, bảo vật này, ngoại trừ chúng ta, những người khác đều không xứng giữ lấy!”

“Ngươi mau ra giá đi!”

“Đúng đúng đúng, mau ra giá!”

“Hàizzzz!”

Thành Ca tỏ vẻ hơi hối hận, sau đó, lại trải qua một trận chiến tâm lí phức tạp.

Sau đó, dưới ánh mắt mong đợi và bất an của chúng Kỳ Lân Chuẩn Đế, hắn chậm rãi mở miệng.

“Cấp Đế Tôn này chắc chắn vô giá, nhưng mà ta sao có thể chơi xấu người nhà?”

“Ta lại cắt máu, phá giá - 1 tỷ yêu nguyên tinh một viên!”

Lời nói vừa dứt, lập tức có bốn vị Chuẩn Đế xông ra, ngay tại chỗ.

“Ta mua!”

“Để cho ta một viên!”

“Ha ha ha, cấp Đế Tôn thuộc về ta!”

Trong nháy mắt đã bán đi bốn viên, Thành Ca không khỏi bùi ngùi, Kỳ lân tộc này, thật sự là của cải như nước.

So với Thanh Long tộcc, quả thật giống như là người sa cơ thất thế.

Về phần Thương Long tộc, còn không bằng một tên ăn mày.

Chương 432.

“Còn có ba viên, ba viên cuối cùng!”

“Nếu không ai mua, ta đây sẽ thu hồi.”

Chúng Chuẩn Đế còn lại của Kỳ lân tộc, gấp đến độ dậm chân.

Không phải không muốn mua.

Ngọc trai "cấp Đế Tôn" lớn như vậy, hiếm có như vậy, bọn họ hoàn toàn không thể cưỡng lại được.

Thậm chí ngay cả nước miếng cũng chảy ra rồi.

Chỉ là, không đủ yêu nguyên tinh!

Nói thật, Thành Ca cũng chính là muốn tìm Kỳ lân tộc, tộc này gần chục tỷ năm nay là chúa tể của Yêu tộc, sau lưng không biết đã vơ vét và kiếm lời được bao nhiêu.

Nếu đổi thành tộc khác, ở "cấp Thiên Tôn" cũng đã không ai có thể mua nổi.

Nhưng cho dù là Kỳ lân tộc, cái giá 1 tỷ yêu nguyên tinh này vẫn là quá cao.

Những Chuẩn Đế khác thật sự là không mua nổi.

"Tuấn Soái Đại Đế, quả thật, giá này không đắt, nhưng bọn ta không mua nổi."

"Đúng vậy, này, này thật sự là quá đáng tiếc…"

Đây cũng chính là đồng minh của Huyền Quy Đại Đế, nếu đổi thành Thanh Long Đại Đế, Băng Phượng Đại Đế tới đây, chỉ sợ bọn họ đều sẽ trực tiếp ra tay đoạt.

Thành Ca vừa nhìn cũng biết, sự "béo bở" của Kỳ lân tộc, gần như đã bị mình vét sạch sẽ.

Vì thế, hắn chu đáo, giúp bọn họ nghĩ ra biện pháp.

"Đối đãi với người nhà, ta không thể quá hà khắc!"

"Như vậy đi, Tiên tinh, Tiên khí, Tiên bảo, Yêu khí, vân vân, cũng có thể tính vào."

Chúng Chuẩn Đế nghe thấy phương án này, nhất thời mừng rỡ.

"Thật vậy sao?"

"Tiên khí và Tiên bảo ngươi cũng nhận?"

Thành Ca gật đầu: "Ta chịu thiệt, giá gốc đã giảm, sau này sẽ tìm cách đổi với Thiên Khu các…"

Nếu thật sự muốn đổi với Thiên Khu các, vậy chắc chắn là sẽ chịu thiệt.

Thiên Khu các cũng không phải là tổ chức từ thiện, Tiên khí ở yêu giới bên này đổi là sẽ bị ép giá, chi ít cũng rẻ hơn ít nhất một phần ba giá trị thật của tiên giới.

Nhưng mà Thành Ca hoàn toàn không đổi với Thiên Khu các, hắn chỉ biết, đổi thành công đức của hệ thống.

Nên tự nhiên cũng không quan tâm đến điều này.

Kỳ lân tộc không biết những con đường đó, nhìn hắn chủ động chịu thiệt, suýt nữa đều bị hắn làm cho cảm động.

"Tuấn Soái Đại Đế, ngươi thật sự đối đãi nhiệt tình!"

"Điều này khiến chúng ta ngại biết bao!"

"Cảm ơn vì sự hào phóng của ngươi!"

Được, cảm ơn xong rồi.

Miệng thì nói ngại, nhưng bọn họ lấy ra Tiên khí, Tiên bảo, Tiên tinh, với tốc độ cực nhanh.

Không bao lâu, Tiên khí, Tiên bảo và Tiên tinh rực rỡ muôn màu chất thành đống ở trước mặt Thành Ca.

Đếm sơ sơ, cũng vượt qua Thanh Long Tộc bên kia.

Sau đó nhanh chóng kiểm kê và định giá trong một lượt, cuối cùng ba viên còn lại đã được bán.

Đến lúc này, đại hội bán ngọc trai này mới kết thúc tốt đẹp.

"Được rồi, đã hết rồi!"

Thành Ca cũng biết, nếu bán nữa, bọn họ cũng thật sự không mua nổi nữa.

Đám Kỳ lân tại hiện trường, chơi đùa với những viên ngọc trai rất phấn khích, một số lại có thể trực tiếp nuốt vào bụng.

Thành Ca nhìn lướt qua thu hoạch lần này, cũng vui sướng ngây ngất.

Tóm lại, xem như mọi người cùng vui.

Nhưng mà sau lần giao dịch này của hắn, ngọc trai của Kim hải bên kia sợ là không còn ai để ý đến nữa.

Rốt cuộc, lần này không chỉ giá thị trường giảm xuống mười lần, mà còn đột ngột cải thiện phẩm vị của Kỳ lân tộc lên mấy

cấp bậc.

Vô hình trung, Thành Ca xem như đã làm được một chuyện tốt, từ nay về sau, Bạng tộc sẽ không bị dòm ngó, bị nô dịch để sản xuất ngọc trai nữa.

Dù sao, những viên "ngọc trai nhỏ" do bọn họ sản xuất, đã không có giá trị gì nữa.

Sau này, những Kỳ lân này nhìn lại loại ngọc trai to bằng trứng chim bồ câu, bằng nắm tay, làm sao còn để mắt tới?

Về những cái to bằng hạt đậu, đó là thứ rác rưởi gì?

"Được rồi, ta phải đi rồi."

"Hả? Tuấn Soái Đại Đế ngươi muốn đi?"

"Không ở lại chỗ chúng ta vài ngày sao?"

Thành Ca thầm nghĩ, ở lại vài ngày, biến hóa này của ta sẽ quá thời hạn, không chừng sẽ bị lộ.

"Không được, không được, ta còn có những chuyện quan trọng khác!"

"Qua một thời gian nữa, gặp lại ở Đại hội Vạn yêu!"

"Được, được…"

Chúng Kỳ lân đắm chìm trong thế giới ngọc trai, thuận miệng nói vài câu như vậy cho có lệ, cũng không ai tới tiễn hắn cả.

Đang định rời đi, đột nhiên, trên không truyền đến tiếng kêu vù vù.

"Huyền Quy Đại Đế, từ từ hẵng đi!"

Thành Ca ngẩng đầu chăm chú nhìn, một con Kỳ lân khổng lồ như bạch ngọc đạp vào khoảng không.

Quanh thân thể cao lớn của hắn, là mây lành khí tốt, giống như chỉ cần đến gần hắn, có thể nghịch thiên sửa mệnh, vô cùng thần kỳ.

Hẳn là những vị Kỳ Lân Chuẩn Đế phía trước này đều thấp hơn hắn một cấp độ.

Thành Ca không cần đoán cũng biết, đây chính là Ngọc Lân Đại Đế nắm giữ "quy tắc phúc".

Không thể không âm thầm đề phòng.

Nhỡ hắn bất mãn với giao dịch vừa nãy, cảm thấy không ổn, yêu cầu bãi bỏ, vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ mình còn phải nôn ra hết nhiều Yêu nguyên tinh, Tiên khí, Tiên bảo như vậy sao?

Thành Ca tỏ vẻ không thể nào!

Đến lúc đó, cho dù là xé rách mặt, đại chiến một hồi, cũng nhất định phải mang toàn bộ đi!

"Ha ha ha…"

Ngọc Lân Đại Đế vừa mới đến, còn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đối mặt với "đồng minh" này của hắn, thái độ vẫn là rất khách sáo.

"Huyền Quy Đại Đế, ngươi tới nơi này của ta, sao không nói trước một tiếng…"

Hắn mới nói được một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy những viên ngọc trai khổng lồ đeo trên cổ của những Kỳ lân khác.

Nhất thời, mắt hắn mở to như chuông đồng, trở nên cực kỳ khó tin.

"Các ngươi… những viên ngọc trai này, ở đâu ra vậy?"

"Sao lớn như vậy?"

Những viên kích thước như bóng rổ cũng thôi đi, bản thân Ngọc Lân Đại Đế cũng cất giữ mấy viên, bình thường vẫn xem như bảo bối.

Lúc bế quan, thỉnh thoảng không nhịn được cũng lấy ra ngắm nghía.

Lớn như bàn tròn như vậy, thật sự là hắn chưa từng thấy qua.

Về phần lớn như cái nhà, cái đó đã phá bỏ nhận thức của hắn.

Sao có thể có một viên ngọc trai lớn, hiện ra bảy màu như vậy trên thế gian?

Điều này là không thể!

Nhưng mà bất kể hắn dùng tiên hồn hay là yêu lực, quy tắc chi lực, để cảm nhận, thăm dò, kết quả đạt được đều như nhau.

Những viên ngọc trai này là thật!

Không có tỳ vết nào, không phải hàng nhái, lại càng không phải thủ thuật che mắt.

Kỳ Uyên vừa vuốt ve ngọc trai, vừa cười nói: "Khà, khà bẩm Đại Đế, đây là Tuấn Soái Đại Đế vừa mới bán cho chúng ta!"

"Tuấn Soái Đại Đế là ai?"

Trong lúc nhất thời, Ngọc Lân Đại Đế không phản ứng kịp.

Kỳ Mãnh và các vị Chuẩn Đế vội vàng đi đến giải thích một chút quá trình sự việc.

Biết được những ngọc trai này đều là "Huyền Quy Đại Đế" vừa mới bán, ánh mắt của Ngọc Lân Đại Đế liền thay đổi.

Đột nhiên, hắn xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng Thành Ca.

"Huyền Quy… Tuấn Soái Đại Đế, ngọc trai cấp Đế Tôn này của ngươi, có còn hàng chăng?"

Thành Ca suýt nữa phụt nước.

Vốn còn tưởng rằng, vị Kỳ Lân Đại Đế này sẽ tức giận.

Dù sao dùng một đống đồ không cần thiết, đổi lấy một đống đồ cần thiết cho tu luyện.

Kết quả, vậy mà hắn cũng muốn mua?

Hắn nào có biết, vị Kỳ Lân Đại Đế vừa nhìn thấy những ngọc trai này, đã sắp bất động đến nơi rồi.

Bên cạnh đó, còn có sự căm tức và phẫn nộ nồng nặc.

Phẩm chất, kích thước của ngọc trai ở Kỳ lân tộc, thông thường đại biểu cho mặt mũi, thân phận.

Hắn đường đường là Đại Đế, ngọc trai tốt nhất cũng chỉ có kích thước cấp Chí Tôn.

Mà hiện tại Chuẩn Đế dưới trướng của mình, đều có "cấp Thiên Tôn", thậm chí, có ngọc trai "cấp Đế Tôn" to như cái nhà.

Vậy nếu tương lai cùng đi ra ngoài, Đại Đế như hắn biết giấu mặt vào đâu?

Chẳng phải là sẽ bị người cười rụng răng?

Sao còn tồn tại được trong đám Kỳ lân?

Hắn nhất định phải có!

Chẳng những phải có, còn phải là "cấp Đế Tôn" lớn nhất.

Cấp Thiên Tôn cũng không thể hiện được thân phận của hắn!

Nhưng với tư cách là Đại Đế, dù sao cũng không thể ngang nhiên cướp đoạt của thuộc hạ, ăn vậy cũng quá khó coi.

Cho nên, hắn cũng chỉ có thể tìm mua từ Thành Ca.

Chương 433.

À cái này…

Ngươi cũng muốn mua?

Thành Ca thầm nghĩ, ta vốn đã định "rút" đi, rốt cuộc, ngươi còn chủ động chạy tới.

"Khụ, cái này… "

"Ngọc Lân Đại Đế, không phải ta không muốn bán cho ngươi, mà là ta bán hết rồi!"

Vẻ mặt của hắn kiểu như bất đắc dĩ, dang hai tay thể hiện dáng vẻ lực bất tòng tâm.

"Thật sự bán hết rồi?"

"Ngươi chắc chắn chứ?"

Ngọc Lân Đại Đế nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt đó như muốn cắn người, vừa nghiêm khắc vừa lạnh lẽo.

Quả thật, giống như là muốn bắt hắn, sau đó, lục soát người hắn thật kỹ.

"Tuấn Soái Đại Đế, ngươi bán nhiều như vậy, nhưng đến lượt ta thì hết hàng sao?"

"Chẳng lẽ ngươi không nể mặt ta sao?"

“Hy vọng ngươi cân nhắc, cân nhắc!”

Giọng hắn rít lên qua kẽ răng, một thân mây lành khí tốt, đột nhiên đã biến thành áp lực nặng nề.

Thành Ca thầm nghĩ, ngươi thật sự là cực phẩm đặc biệt.

Có loại người mua hàng như ngươi sao?

Nếu thật sự là bán hàng hóa bình thường, hết hàng rồi, vậy làm sao bây giờ?

Mặc nợ ngươi?

Nhưng mà đây là do chính bản thân ngươi mong muốn.

Người lớn thế nào, hình dạng ra sao ta cũng gặp hết rồi, nhưng chỉ có ngươi là ép người khác “thịt” mình.

Không “thịt” ngươi ác một chút, vậy thì thật có lỗi với ngươi.

“Ngọc Lân Đại Đế, với giao tình của ta và ngươi, ta đã bao giờ lừa ngươi chưa?”

“Cấp Đế Tôn… quả thật là đã bán hết, một viên cũng không còn!”

Lời vừa nói ra, áp lực của Ngọc Lân Đại Đế giáng xuống, tất cả Kỳ lân trong toàn trường, đều sợ tới mức quỳ rạp trên đất.

“Nhưng mà…”

Đột nhiên, Thành Ca chuyển hướng.

“Thật ra, ta còn để lại hai viên ngọc trai cấp Thần Tôn cuối cùng!”

“Cấp Thần Tôn?”

Ngọc Lân Đại Đế sửng sốt: “Đó hẳn là loại ngọc trai cao hơn cấp Đế Tôn?”

“Không sai!”

Nghe nói, phẩm chất còn cao hơn cấp Đế Tôn, Ngọc Lân Đại Đế mừng rỡ. Áp lực nặng nề tan đi, bầu không khí chợt thoải mái hơn.

Chỉ cần mua được, thể diện Đại Đế vẫn còn.

“Vậy sao ngươi không lấy ra sớm?”

Thành Ca thản nhiên nói: “Bởi vì, có lấy ra cũng vô dụng, ta cảm thấy ngươi không mua nổi.”

“Ngươi nói cái gì!”

Ngọc Lân Đại Đế nổi giận.

Cả yêu giới nếu có danh sách giàu có, cho dù hắn không đứng thứ nhất, cũng chắc chắn là đứng trong top ba.

Nói cái gì cũng được, lại nói hắn không mua nổi?

Đây là làm nhục hắn à?

Hơn nữa lại còn trước mặt nhiều Kỳ lân như vậy!

Hắn gắt gao, nhìn chằm chằm Thành Ca, giọng lạnh lùng, nói: “Tuấn Soái Đại Đế, hy vọng, tiếp theo đây, ngươi có thể mang ra món hàng, có thể xứng với lời ngươi vừa nói!”

“Nếu không, ta sẽ cho là ngươi đang khiêu khích ta!”

Thành Ca vốn dĩ muốn biến ra ngọc trai to bằng cung điện bình thường, lớn hơn hàng chục, hàng trăm lần cấp Đế Tôn.

Nghe được lời này của hắn, máu nóng cũng nổi lên.

Mẹ nó, xem thường người?

Choang, hắn trực tiếp dùng 10 điểm công đức tạo ra một viên ngọc trai vô cùng lớn, đường kính mấy trăm dặm giống như núi.

Toàn bộ bầu trời phía trên dưới ánh sáng rực rỡ chín màu chiếu xuống, giống như mây màu treo ngược phía chân trời, vô cùng tráng lệ.

So sánh một chút, ngọc trai kích thước to bằng cái nhà trước đây, đột nhiên trở nên vô cùng, vô cùng tầm thường.

Nó vừa xuất hiện, đã lấy đi tâm trí của toàn bộ Kỳ lân ở đây.

Nghẹt thở.

Ngay cả Thương Long nữ đế trong chỗ tối cũng không thể bình tĩnh.

“Một viên lớn như vậy? Ngươi tạo ra từ đâu vậy?”

“Đừng bán, giữ cho ta đi?”

Long tộc yêu thích vàng bạc châu báu, chẳng qua yêu vàng hơn, không cố chấp ngọc trai như Kỳ lân tộc.

Nhưng không có nghĩa là không yêu.

Ánh sáng này, cũng đánh trúng vào tâm phòng ngự của nàng.

Nghĩ lại, nếu như cơ thể rồng khổng lồ, kéo dài mấy chục ngàn dặm của nàng được phơi bày hoàn toàn, đeo viên ngọc trai vài trăm dặm này, chẳng phải là rất hợp sao?

Vẻ mặt của Thành Ca kiểu cạn lời.

Nhưng mà lão tỷ, ngươi đường đường là nữ đế, có thể có chút phẩm vị được không.

Món đồ chơi này chẳng ích gì cho việc tu luyện, chiến đấu, có tác dụng quái gì đâu?

Ngọc Lân Đại Đế phía đối diện sững sờ.

Khí thế vừa nãy, không biết sớm đã chạy đi đâu, còn lại ngoại trừ khiếp sợ, vẫn là khiếp sợ.

“Đây… đây lại là ngọc trai?”

Vừa nãy hắn còn mạnh mẽ kiêu ngạo, lúc này nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

“Ngọc trai lớn như vậy…”

Hắn khó khăn nuốt nước miếng xuống, “Sao Bạng tộc có thể làm ra được?”

Hắn và những Chuẩn Đế, Yêu Vương khác cảm nhận nhiều lần viên ngọc trai “cấp Thần Tôn”, cho ra kết luận rằng nó vẫn là hàng thật.

Loại hàng thật này phẩm chất cực cao, cực kỳ hoàn mỹ.

Nhưng vấn đề là không thể tin được.

Với hình thể kia của Bạng tộc, sao có thể làm ra được ngọc trai còn lớn hơn cả bản thân rất nhiều lần?

“Ha ha, Ngọc Lân Đại Đế chỉ biết một, mà không biết hai!”

Thành Ca vì kiếm nhiều hơn một chút, bắt đầu không tiếc công sức ngụy tạo lý do.

“Thứ này cũng không phải là Bạng tộc sản xuất, cũng không phải Bối tộc, mà là Châu tộc thời viễn cổ sản xuất!”

“Châu tộc?”

Vẻ mặt của Ngọc Lân Đại trở nên mờ mịt, với tư cách là Yêu Đế được sinh ra từ tiên giới sơ khai, hắn chưa từng nghe thấy tộc này.

Nhắm vào đám Kỳ lân trên mặt đầy vẻ tò mò ở đây, Thành Ca nói không ngừng.

“Đúng vậy, thật ra bên trong Kim hải ta, vốn còn có một tộc khác có thể làm ra ngọc trai, tên là Châu tộc!”

“Nghe thấy tên của tộc này, các ngươi chắc cũng biết, bọn họ chuyên nghiệp cỡ nào.”

“Còn Bạng tộc và Bối tộc đã bị diệt, chỉ có thể xem là dân nghiệp dư trong giới ngọc trai.”

“Hình thể của Châu tộc to lớn, thực lực cũng không yếu, ngọc trai do bọn họ làm ra, không chỉ hoàn hảo về phẩm chất mà còn có kích thước lớn.”

“Vừa rồi ngọc trai cấp Chí Tôn, Thiên Tôn, Đế Tôn, ta bán cho các ngươi đều là Châu tộc sản xuất năm đó!”

“Về phần cấp Thần Tôn này, còn đáng nể hơn!”

“Ồ?”

Ngọc Lân Đại Đế bị hắn làm cho sửng sốt: “Cấp Thần Tôn này còn có tên gọi khác?”

Nước miếng của Thành Ca bay tứ tung: “Đúng vậy, cấp Thần Tôn này, chính là do chúa tể của Châu tộc năm đó sản xuất!”

“Bản thân chúa tể của Châu tộc là một vị Chuẩn Đế! Viên ngọc này mất 1 tỷ năm để hình thành, mất 5 tỷ năm ấp, lại trải qua 10 tỷ năm mài giũa, cuối cùng còn bổ sung tinh hoa của chính mình. Thật là tuyệt diệu vô song, độc nhất vô nhị!”

Nghe thấy, phải mất 16 tỷ năm mới có thể sản xuất một viên, chúng Kỳ lân tỏ vẻ viên ngọc này cũng quá hiếm rồi.

Hơn nữa, ngọc này lại còn được ấp bởi Chuẩn Đế.

Không biết cấp bậc còn cao hơn những vị Thánh Giai và Chân Tiên còn sót lại của Bạng tộc kia tới mức nào.

Nếu có thể đeo lên, chắc chắn là biểu tượng của thân phận.

Ngọc Lân Đại Đế hai mắt sáng lên.

“Vậy thì, hiện tại vị chúa tể của Châu tộc kia đang nơi nào?”

“Vẫn ở Kim hải sao?”

Thành Ca nhìn ánh mắt kia của hắn cũng biết, đây là nổi lên lòng tham, muốn khống chế Châu tộc.

Nhưng mà, tộc này là do hắn vừa bịa ra, hoàn toàn không tồn tại.

“Haizz, chỉ trách ta!”

“Năm đó ta đi ngang qua lãnh thổ của Châu tộc, bọn họ bất kính với ta, ta giận dữ nên…”

Ngọc Lân Đại Đế vội vàng hỏi: “Rồi sao?”

Thành Ca lắc đầu tiếc nuối: “Diệt tộc của bọn họ.”

“Chuyện này…”

“Sao ngươi có thể…”

Ngọc Lân Đại Đế dậm chân tiếc nuối.

Một tộc chế tạo ngọc trai quý giá như vậy, ngươi lại có thể tiêu diệt bọn họ?

Quả thật, ngươi đã phạm một tội ác tày trời.

Nhưng mà, Kim Hải là lãnh địa của Huyền Quy Đại Đế, hắn cũng không thể nói gì.

“Những viên ngọc trai ta bán hôm nay, chính là những viên còn sót lại của Châu tộc năm đó. Sau khi bán hết, từ nay về sau sẽ không còn nữa.”

Hiểu rồi chứ, đây chính là hàng không sản xuất nữa!

Đám Kỳ lân vốn còn cho rằng đây là đống bắp cải, nhất thời, lại cảm thấy “ngọc trai to bằng quả bóng”, “ngọc trai to bằng cái bàn” trong tay mình lại thơm trở lại.

Ánh mắt của Ngọc Lân Đại Đế vẫn không rời khỏi, viên ngọc trai cấp "Thần Tôn" to như một ngọn núi bình thường kia.

Cũng không biết, đã suy nghĩ trong bao lâu, ngập ngừng hỏi thử một câu rất khôn ngoan.

"Viên cấp Thần Tôn này, ta ra giá 5 tỷ yêu nguyên tinh, ngươi thấy thế nào?"

Chương 434.

Những Kỳ Lân khác ở xung quanh đều không ngừng che mặt lại.

Ngươi không thấy xấu hổ khi đưa ra mức giá thấp như vậy à?

Một tỷ một viên cấp Đế Tôn đã xem như là rớt giá rồi, "trị giá" của viên cấp Thần Tôn này ít nhất cũng phải gấp ngàn lần cấp Đế Tôn trở lên.

Đương nhiên, thật sự muốn lấy giá gấp trăm lần gấp ngàn lần, thì dù cho là ai cũng không trả nổi.

Cũng không thực tế.

Nhưng ngươi mới tăng giá gấp năm lần, liệu có hơi quá đáng rồi không?

Cũng keo kiệt quá rồi đấy nhá!

Ngươi đang bắt nạt Đại Đế đẹp trai thật thà đấy hả?

Thành ca suýt chút nữa vui mừng, vốn đã không kiếm lời được định rời đi rồi, kết quả không hiểu thế nào mà lại kiếm thêm được năm tỷ.

10 điểm công đức đổi lấy 5 tỷ công đức, có ngu mới không đổi.

Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn cố ý thể hiện xoắn xuýt và xót xa.

"Này, Ngọc Lân Đại Đế, ngươi đang cướp đó hả, cái giá này…"

"Cho dù quan hệ giữa chúng ta có tốt đi nữa thì cũng hơi quá đáng rồi đấy!"

"Nếu không, ngươi thêm một chút nữa đi…"

Càng như vậy, Ngọc Lân Đại Đế càng cảm giác mình chiếm được lợi ích to lớn.

“Huyền Quy lão đệ, những năm nay ta bảo vệ Kim Hải Yêu tộc, liệu có nên dùng Yêu Nguyên Tinh để cân đo cho công bằng không nhỉ?”

“Hỏi mua viên trân châu của ngươi mà ngươi còn cứ cò kè mặc cả mãi thế?”

Sắc mặt hắn trầm xuống: “Nếu ngươi muốn tính toán chi li như vậy thật, việc tiêu diệt Châu tộc kia, thì ta cũng phải nói cho ngươi rồi!”

“Không nói rõ, thì hôm nay ngươi đừng hòng rời đi!”

Thành ca thầm nghĩ, may mà anh đây không phải Huyền Quy Đại Đế, nếu không thì chắc bị ngươi làm cho tức chết rồi.

Nói cứ như là Kỳ Lân tộc nhà ngươi chưa từng hủy diệt bất kỳ tộc nào ấy.

Mẹ nó bộ mặt bên ngoài này thì tìm lý do quang minh chính đại, thực tế thì là sắc mặt ngang ngược ép mua ép bán, không hổ danh là người lãnh đạo của yêu giới.

“Hầy, Ngọc Lân Đại Đế thật là!”

“Vậy thì 5 tỷ đi!”

“Được!”

Ngọc Lân Đại Đế quá đỗi vui mừng, vội vã đưa cho hắn yêu khí đầy đủ 5 tỷ Yêu Nguyên Tinh, giống như chỉ sợ hắn đổi ý.

Sau đó ngay lập tức triển khai yêu thể khổng lồ liên tục, hớn hở rạo rực cất viên trân châu cấp Thần Tôn đi, đeo ở trên cổ của mình.

Sau đó lại quay ra thể hiện với đám Yêu Vương, Chuẩn Đế ở phía bên dưới.

Nghe được tiếng ngưỡng mộ ca tụng ở phía dưới, Ngọc Lân Đại Đế cảm thấy đời này đều đáng giá.

Một viên mà lớn như vậy, mới phù hợp với thể diện của Ngọc Lân Đại Đế mình chứ!

Từ nay về sau, cho dù đi đến đâu, đều phải mang theo viên trân châu này đi cùng.

Nhận lấy 5 tỷ Yêu Nguyên Tinh kia, Thành ca vui vẻ mà nhìn hắn khoe khoang ở bên kia, giống như ông nội đang nhìn cháu trai nghịch ngợm.

“À mà, Ngọc Lân Đại Đế, ta vẫn có chuyện cần làm, xin rời đi trước nhé!”

Thấy được rồi thì thu tay, đạt được lợi ích to lớn, nên nhanh chóng rút lui.

“Chờ chút!” Ngọc Lân Đại Đế lại chặn hắn một lần nữa.

Mẹ nó, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa xong à!

Thành ca có chút thiếu kiên nhẫn.

Thật là làm cho mất giá mà, anh cũng không quan tâm đến yêu giới đại loạn gì đó, trực tiếp mở hack tiêu diệt là ngươi xong rồi.

“Lại sao nữa?”

Ngọc Lân Đại Đế bay tới trước mặt hắn, tâm ý tham lam chợt lóe lên: “Ta nhớ vừa nãy ngươi nói rằng có hai viên trân châu cấp Thần Tôn, còn một viên nữa…”

“Sao thế, ngươi vẫn muốn mua à?”

“Thế cũng không phải.”

Ngọc Lân Đại Đế có thể lấy “vốn lưu động” trong tay ra, cũng khoảng chừng hàng chục tỷ Yêu Nguyên Tinh.

Nhưng không thể tiêu hết vào hai viên trân châu được.

“Bổn đế chỉ muốn hỏi một chút, liệu có phải ngươi muốn bán viên còn lại này cho Mặc Lân Đại Đế - huynh của ta đúng không?”

Vị Yêu Đế khác của Kỳ Lân tộc - Mặc Lân Đại Đế là chủ nhân đời đầu tiên của Thiên bộ, cũng xem như là yêu chủ của yêu giới.

Hiện nay đang trấn thủ ở bên Vạn Yêu cung, cho nên không ở Huyền Lân sơn.

“Đúng vậy, ta định bán cho hắn.”

“Chi bằng ta giúp ngươi bảo quản viên trân châu này đi, sau này gặp được huynh của ta, ta sẽ tự mình chuyển cho hắn.”

Thành ca suýt bị hắn làm cho bật cười.

Ngươi chuyển hộ ta?

Chuyển thế nào, tiền không đưa, lấy đầu ngươi ra bảo đảm à?

E rằng không tham ô viên trân châu kia mới lạ ấy chứ?

Tuy rằng trân châu trong mắt hắn chỉ có giá 10 điểm công đức, nhưng anh đây không vui.

“Ngọc Lân Đại Đế, không có Yêu Nguyên Tinh thì đừng nhận hết!”

“Viên trân châu còn lại này, ta thấy vẫn nên để ta tự mình chuyển cho hắn, không phiền ngươi bận tâm!”

Nói xong, hắn kiên quyết xoay người lại, lướt qua Ngọc Lân Đại Đế, nghênh ngang rời đi!

Ngọc Lân Đại Đế đứng nguyên tại chỗ với sắc mặt cực kì khó coi.

Đây nghĩa là không nể mặt hắn rồi.

Trong lúc nhất thời sát ý của hắn dâng lên, suýt nữa thì nổi lên ý nghĩ giết người cướp báu vật.

Nhưng có lẽ nghĩ ra Huyền Quy Đại Đế cũng không dễ chọc, mà vẫn muốn tiếp tục lôi kéo Kim Hải Yêu tộc, cuối cùng thì chỉ có thể nén sát ý này xuống.

Một bên khác, sau khi Thành ca rời khỏi Huyền Lân sơn thì cất tiếng cười lớn.

“Ha ha ha, chuyến đi lần này kiếm được lời rồi!”

“Còn đào một cái hố cho Huyền Quy Đại Đế.”

Vì sao hắn cố ý nói có hai viên, một viên còn lại bán cho Mộc Lân Đại Đế?

Đây không phải là để lần sau Mộc Lân Đại Đế hỏi mua của Huyền Quy Đại Đế một cách chính đáng sao?

Đến lúc đó chắc chắn là Huyền Quy Đại Đế không có, một hỏi ba không biết, lấy tác phong bá đạo này của Kỳ Lân tộc, e

rằng có kịch hay để xem rồi.

Thương Long Nữ Đế trong bóng tối mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, lúc này không biết nên nói sao cho phải.

Đường đường là Kỳ Lân tộc, lại bị hắn lừa lấy đi lượng lớn tài nguyên như vậy.

Tiện tay đưa đẩy tình hữu nghị giữa hai bên Kim Hải Yêu tộc và Kỳ Lân tộc đến bước đường cùng.

Không những người này có năng lực thần kì, hơn nữa tâm kế cũng cực kì nguy hiểm.

Lúc giả dối nên giả dối, lúc tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, bị bán rồi còn phải giúp hắn đếm tiền.

Nàng không ngừng cảm khái: "May mà ngươi là Đại Đế đời sau của Thương Long tộc ta."

Thương Linh là người duy nhất của yêu giới biết thân phận nhân tộc của Thành ca.

Cho nên nàng hiểu rất rõ, vốn dĩ Khương Thành có thể không chọn yêu giới, mà tiếp tục ở lại hai giới Tiên Ma.

"Nếu như ngươi là người của tiên giới, vậy ta sợ yêu giới sống không nổi vài năm, thì bị ngươi quấy nhiễu đến long trời lở đất…"

Nhưng mà rất đáng tiếc, lúc đầu hai giới Tiên Ma lại lựa chọn tấn công Phi Tiên môn, cương quyết đẩy hắn qua bên Long tộc này.

Đây có lẽ là… Ý trời ngay từ đầu rồi!

Khương chưởng môn có thể vô tâm cảm khái, anh đây đã hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc với một lượng lớn công đức rồi.

"He he he, lần này nhất định anh đây thăng cấp tới Chuẩn Đế được rồi chứ nhỉ?"

"Đại hội Vạn Yêu, ta tới đây!"

Lần này có khoảng mười bảy tỷ Yêu Nguyên Tinh, ngoài ra, còn có tiên khí tiên bảo yêu khí và thiên tài địa bảo trị giá hơn hai tỷ Yêu Nguyên Tinh.

Chỉ riêng Yêu Nguyên Tinh kia đã trị giá tới mười bảy tỷ công đức rồi.

Đương nhiên là hắn không do dự mà đổi hết.

Lần trước vì đột phá Chuẩn Đế mà tiêu hết ba trăm triệu công đức của hắn, cơ mà cũng còn không thành công được.

Vốn dĩ cần gấp công đức.

Mà giờ đây 17 tỷ này đang đặt trước mặt, cứ phải gọi là đắc ý đấy!

"Muốn ngăn cản anh đây thăng cấp, vậy phải nhìn tốc độ ta kiếm công đức đấy!"

"Nhiều quy tắc chủ có liên quan gì đâu chứ?"

Rời xa phạm vi thế lực của Kỳ Lân tộc, hắn chọn nơi rừng sâu núi thẳm yên tĩnh, sau đó không thể đợi được mà bắt đầu quá trình đổi đan dược đột phá.

Thêm 300 triệu đan dược công đức, hắn lại tiến vào trong trạng thái đột phá một lần nữa.

Ngộ Đạo Tiên Thụ tỏa ra hào quang, ánh sáng của 992 viên quy tắc chủ giống như xoay quanh các hành tinh.

Trong đó, chùm sáng của quy tắc tốc độ rõ ràng đã sáng gấp mười lần, đó là vì lần đột phá trước, đã có được lạc ấn của tâm quy tắc.

Mà lần này, hắn có thể chọn một cái khác.

Thành ca cũng không nghĩ ngợi, trực tiếp chọn quy tắc sức mạnh.

Chịu thôi, cho dù là ma mới của giới tu luyện cũng biết quy tắc này rất lợi hại.

Chương 435.

Mặc dù đã đạt tới cấp độ Tiên Vương, trận đấu đã không còn là sức mạnh đơn thuần nữa.

Nhưng bản thân sức mạnh tiên quốc cũng là một loại sức mạnh.

Đạt được sức mạnh tâm quy tắc, vẫn có thể tăng thực lực.

Đặc biệt Thành ca đã có nền tảng tiên quốc cực mạnh, đến lúc đó toàn thể sẽ tăng lên cực đại.

Chỉ là, quy tắc này mặc dù mạnh nhưng rất khó lĩnh ngộ.

Hơn nữa hầu hết Chuẩn Đế dù đã tu luyện quy tắc sức mạnh cũng sẽ không chọn dung hợp chúng.

Nguyên nhân rất đơn giản, chúa tể của quy tắc sức mạnh là chủ nhân của Man giới.

Đó là chúa tể thời cổ xưa không thua kém gì Thanh Long hay Thương Long Đại Đế, khi tiên giới sơ khai đã tồn tại rồi.

Hoàn toàn không thể lay chuyển.

Nếu đã chọn tâm quy tắc này thì đồng nghĩa với việc không thể trở thành Tiên Đế được.

Nhưng Thành ca vốn sẽ chẳng để ý những tiểu tiết này.

Quy tắc mạnh mẽ là được!

Sau khi lựa chọn ánh sáng của quy tắc sức mạnh, hắn cũng giống như lần trước, thuận lợi thu hẹp khoảng cách với tâm của sức mạnh quy tắc.

Sau đó lại dùng tiên hồn để khắc lên một lạc ấn khó phai thuộc về bản thân hắn lên trên tâm quy tắc.

Tất cả những điều này đều không hề trắc trở, hoàn toàn giống như đó là một sự thật hiển nhiên.

Vài phút sau, hắn khắc ấn thành công, thoát ra khỏi trạng thái huyền diệu của sự đột phá.

Lại nhìn 992 viên ánh sáng kia, độ sáng của quy tắc sức mạnh cũng giống như quy tắc tốc độ trước đó rồi.

Rõ ràng cũng lớn hơn những quy tắc khác nữa.

Mà ở Man giới xa xôi, vị chúa tể sức mạnh đang ngủ kia cũng cảm nhận được rằng tâm quy tắc có thêm một Chuẩn Đế.

Chẳng qua, hắn không có phản ứng mạnh như Liệt Không Ma Đế.

Thậm chí còn không thèm nâng mi mắt lên.

Chỉ là một Chuẩn Đế mới thiết lập liên hệ với quy tắc sức mạnh thôi mà.

Có lẽ giống như bên cạnh một con sư tử đang ngủ say có thêm một con chuột nhắt, không thể khiến hắn cảm thấy bị đe dọa.

Kết thúc tu luyện, Thành ca thở phào nhẹ nhõm.

Mà sau đó mới sửng sốt phát hiện, bản thân vậy mà vẫn là Tiên Vương cửu phẩm.

Thương Long Nữ Đế không hề quấy rầy khi hắn đột phá, mãi đến lúc này mới mở miệng hỏi.

"Ngươi kết thúc đột phá rồi?"

"Đúng vậy!"

Thành ca kiểm tra lại trạng thái của mình, thật sự vẫn chưa vượt qua ranh giới của Chuẩn Đế.

"Lại thất bại à?"

"Ờm, nhưng cũng được cái là thành công khắc lạc ấn lên trên một quy tắc nữa, không lỗ."

"Ồ, vậy mà có thể như thế thật ư?"

Nữ Đế hứng thú, dù sao tình huống này cũng chưa từng xuất hiện trong toàn bộ tiên giới.

"Lần này ngươi lạc ấn trên quy tắc nào?"

"Quy tắc sức mạnh."

Thương Linh không nói nên lời.

Nàng có chút rèn sắt không thành thép nói: "Ngươi không muốn làm Tiên Đế sao? quy tắc sức mạnh bị tên biến thái nắm giữ rồi, không ai có thể đoạt đi được!"

"Rõ ràng có thể chọn hai lần, kết quả hai lần ngươi đều chọn ngõ cụt."

Tốc độ có nàng, sức mạnh có vị Man giới kia, đối với những người khác mà nói thì đều là bước không qua.

"Tên biến thái nào cơ?" Thành ca vẫn không biết chúa tể sức mạnh là ai.

“Mãng Dã – chủ nhân của Man giới, một kẻ điên xuất hiện cùng thời với ta.”

“Hắn rất mạnh sao?”

“Rất mạnh! Trước khi Tiên Ma trỗi dậy, kẻ thù lớn nhất của Long tộc chúng ta chính là hắn.”

“Lúc đó sở thích lớn nhất của hắn và đám dã nhân Man giới đó chính là săn lùng rồng, phượng, kỳ lân cùng các yêu tộc lớn khác, lấy máu thịt đó để bổ khí huyết cho chúng, đồng thời lấy vảy rồng và lông phượng làm áo giáp…”

Khóe miệng Thành ca co rút: “Dã man như thế luôn á?”

Thương Linh hung ác nói: “Tam đại Long đế của chúng ta đã liên thủ chiến đấu với hắn nhiều lần, nhưng vẫn chưa giết được hắn.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Khi Tiên Ma trỗi dậy, đông đảo Tiên Đế Ma Đế bao vây tấn công hắn, có lẽ hắn cũng bị thương nặng, sau đó dần dần bặt vô âm tính.”

“Có điều hai giới Tiên Ma từ đó cũng ngầm không xâm nhập Man giới nữa.”

Chỉ trong vài câu, Thành ca đã hiểu đây là một kẻ mạnh rồi.

Bất kể là hai giới Tiên Ma hay yêu giới, bắt hắn là điều không thể.

“Ngươi chọn tâm của quy tắc sức mạnh, ngươi phải chiến đấu với hắn để giành vị trí chúa tể.””

Thương Linh đưa ra kết luận cuối cùng.

“Đây thật sự không phải là không biết tự lượng sức mình bình thường đâu.”

Thành ca cũng thở ra: “Đúng vậy, hắn quá xui rồi, thế mà lại bị ta lật trúng thẻ bài của hắn.”

“Phụt…”

“Thật là bê non không sợ hổ mà, tỷ tỷ đánh giá cao ngươi!”

Giọng điệu đùa cợt này làm cho lòng tự tôn của Thành ca chịu đả khích nghiêm trọng.

Hắn lập tức bắt đầu không ngừng đột phá lần tiếp theo!

Lại là ba trăm triệu đan dược công đức, hắn lại lần nữa đến thời khắc chọn tâm quy tắc.

Đối mặt với 990 quy tắc chủ còn lại, hắn suy nghĩ một lúc và chọn quy tắc chiến đấu.

Bởi vì quy tắc này, nghe nói là được sinh ra để chiến đấu.

Càng đấu càng hăng, càng đấu càng mạnh.

Còn về chúa tể hiện tại của quy tắc này là ai?

Ai thèm quan tâm chứ.

Sau khi nhấp vào, hắn lại thuận lợi khắc lạc ấn lên tâm quy tắc lần nữa, hoàn thành quá trình đột phá lần này.

Mà sau khi hắn trở ra, mới phát hiện bản thân vẫn là Tiên Vương cửu phẩm.

“Lại thất bại rồi?”

Khi Thương Linh đợi bên ngoài, tâm tình nàng thật sự rất phức tạp.

Thêm một lần thất bại đồng nghĩa với việc chọn thêm một lần dấu ấn, đây cũng coi như là chuyện tốt.

Nhưng e rằng Khương Thành dù có đột phá bao nhiêu lần thì cũng không thể thành Chuẩn Đế.

Vậy cuối cùng hắn, cùng lắm chính là một Long Vương mạnh hơn xíu mà thôi.

Cửu Văn Thương Long không thể thành Đế, đối với toàn bộ Thương Long tộc mà nói tuyệt đối là tổn thất lớn.

“Đúng vậy, chỉ có thể lại tiếp tục thôi.”

Thành ca dự đoán bản thân hắn nhiều quy tắc chủ như vậy, có lẽ cần ít nhất chín tâm quy tắc trở lên mới có thể thăng cấp được.

Nếu không thì không có cách nào có thể đột phá cảnh giới tiếp theo được.

Cũng may mắn lần này lừa được Kỳ Lân tộc, à không, là kiếm được một lượng lớn công đức.

Cho dù bao nhiêu lần hắn đều chấp nhận được.

Thương Linh quan tâm hỏi: “Lần này ngươi chọn tâm quy tắc nào?”

“Quy tắc chiến đấu.”

“Ngươi điên rồi sao, tại sao lại chọn cái quy tắc khó thành Đế như thế?”

“Sao vậy, chúa tể của quy tắc chiến đấu cũng có địa vị lắm hả?”

“Đúng vậy, hắn chính là Huyết Chiến Ma Đế - lão tổ sáng lập phái của Cửu Tinh Ma Điện của ma giới, đồng thời cũng là chúa tể của quy tắc chiến đấu, hắn cũng được công nhận là một trong ba cao thủ hàng đầu ma giới.”

Thương Linh dường như sợ hắn khinh suất, lại bổ sung thêm một câu.

“Có lẽ ngươi đã từng nghe nói đến Cửu Tinh Ma điện rồi chứ, đây là Ma môn lớn nhất ma giới.”

“Tương lai, ngươi muốn đạt được vị trí Đế của quy tắc chiến đấu, chắc chắn là khó hơn cả lên trời!”

Thành ca hoàn toàn không cảm thấy áp lực, ngược lại còn giả bộ hung hăng: “Vậy thì hắn thật sự là không may, bởi vì lần này bị ta lật bài, có lẽ Cửu Tinh Ma điện sẽ sụp đổ trong tương lai đấy.”

Thương Linh cười khúc khích: “Cách ngươi tự tâng bốc mình thật đáng yêu.”

Ngươi mới đáng yêu!

Thành ca không nhiều lời, lại đổi đan dược, sau đó lại chọn lựa thêm một lần nữa.

Lần này hắn chọn quy tắc kiếm .

Không ngoài dự tính, lần đột phá này lại thất bại.

Cho đến bây giờ, hắn đã khắc ấn lạc ấn lên bốn tâm quy tắc rồi.

Điều này có nghĩa là hắn có bốn quy tắc có thể có sức mạnh điều động đạt tới cấp bậc Chuẩn Đế.

Đây quả thật là thứ mà những Chuẩn Đế khác có thể gặp nhưng không thể cầu.

Suy cho cùng, bất kỳ một Chuẩn Đế nào đều chỉ có một quy tắc có thể đạt được cấp độ này.

Có điều Thương Linh lại trở nên lo lắng, những thất bại liên tiếp này thực sự khó mà tưởng tượng được.

"Sao lần này ngươi lại chọn quy tắc kiếm?"

Thành ca nói như lẽ đương nhiên: "Bởi vì dùng kiếm rất ngầu."

Là vì cái nguyên nhân vớ vẩn này sao?

Thương Linh suýt nữa bị hắn làm nghẹn chết.

Nàng vốn nghĩ hắn bền bỉ theo đuổi kiếm thuật kiếm đạo.

Kết quả chỉ là vì ngầu sao?

Chương 436.

"Ngươi có biết hai giới Tiên Ma, tiên nhân dùng kiếm chiếm bao nhiêu không?"

"Ai mà đếm được hả?"

Thành ca nhớ lại một chút: "Dù gì cũng phải hơn phân nữa đấy nhỉ?"

Nghĩ kỹ lại, hai phần ba trong số các đệ tử của hắn cũng sử dụng kiếm làm vũ khí.

Đây là do hầu hết võ kỹ đều là kiếm thuật kiếm quyết.

Mà trong hai giới Tiên Ma, kiếm đạo cũng phát triển sâu rộng nhất.

Ngay cả những tiên khí thường thất cũng hầu hết đều là tiên kiếm.

Thương Linh không chút khách khí nói: "Ta còn tưởng ngươi không biết đó."

"Bởi vì có rất nhiều người sử dụng kiếm, nên tiên nhân từ đầu tu luyện quy tắc kiếm cực nhiều, thật sự không đếm xuể."

“Mà cuối cùng khi thành Chuẩn Đế, đương nhiên chọn quy tắc kiếm cũng sẽ là nhiều nhất!”

“Quy tắc này hoàn toàn xứng đáng là quy tắc phổ biến nhất!”

“Càng là quy tắc cạnh tranh khốc liệt nhất!”

Thành ca có chút ngoài ý muốn: “Thật hay giả thế?”

“Mặc dù ta ở Thương Long cốc mấy chục tỷ năm nay, nhưng cũng có thể biết được một số tin tức bên ngoài.”

Thương Linh từ tốn nói:“Tiên Đế rất khó bị hạ, mấy chục tỷ năm rồi, hầu như vị trí Đế của quy tắc chủ đều chưa từng thay đổi, có thay đổi một lần cũng coi như là kỳ tích rồi.”

“Chỉ duy có vị trí chúa tể kiếm đã đổi mười lăm lần!”

“Nhiều lần như vậy sao?” Thành ca tỏ vẻ bản thân bị sốc rồi.

“Có quá nhiều Chuẩn Đế giành giật vị trí quy tắc để trở thành Tiên Đế này rồi, ngay cả kiếm tu của Tiên môn Thiên Kiếm cung có trình độ cao nhất ở tiên giới cũng không giữ được.”

“Nếu ngươi muốn thành vua của kiếm đạo, vậy ngươi phải sẵn sàng để bị thách đấu bất cứ lúc nào.”

Thương Linh có chút hả hê nói: “Kiếm tu là phải không ngừng tiến lên, nếu như từ chối thách đầu thì bản thân kiếm tu đó cũng phải chịu tổn hại. Cho dù đã chiến được vị trí Đế kia rồi thì cũng không được coi là Kiếm Đế chân chính.”

Thành ca nhún vai thản nhiên nói: “Yên tâm đi, sau này ta trở thành chúa tể của kiếm pháp rồi thì vị trí này từ đó sẽ theo họ của ta thôi.”

“Đến lúc đó, vị trí chúa tể kiếm này hoàn toàn ổn định, cũng coi như là ta tạo phúc cho tiên giới đi.”

Thương Linh nhịn không được giễu cợt: “Nhìn dáng vẻ ngươi tự tin càng ngày càng dễ thương!”

Thành ca cũng không chém gió nữa, lại tiếp tục đột phá một lần nữa.

Cứ như thế, hắn liên tục đột phá đến lần thứ mười, sau đó liên tiếp chọn những tâm quy tắc chính là hủy diệt, nhấn chìm, sống, chết, không gian, thời gian…

Toàn bộ những quy tắc này đều là những quy tắc cực kỳ mạnh mẽ.

Đương nhiên Thành ca chọn chúng trước.

Đương nhiên không một Tiên Đế nào đang là chúa tể của mấy quy tắc này là kẻ dễ chọc cả.

không phải là chúa tể cấp đại lão, chính là lão tổ đã ẩn giới nhiều năm, hay đơn giản chỉ là một sinh vật cổ xưa như rồng phượng.

Thương Linh không còn lời gì để nói nữa.

“Ngươi đã khắc lạc ấn mười tâm quy tắc rồi phải không?”

“Tại sao vẫn chưa thành công đột phá Chuẩn Đế vậy?”

Bản thân Thành ca cũng đang tự hỏi, mười cái lạc ấn cũng chưa lay động được 992 quy tắc chủ sao?

Lẽ nào muốn 99 cái lạc ấn?

Nếu là như vậy, mười bảy tỷ công đức của bản thân… vẫn chưa đủ!

Cùng với việc hắn hết lần này tới lần khác đột phá, lần này tới lần khác thành công khắc lạc ấn, nhưng mà lần nào cũng thất bại trong việc đột phá Chuẩn Đế, Thương Linh đã hoàn toàn chai lì rồi.

Nàng phát hiện, bản thân mình lúc mới đầu thì căng thẳng, cân nhắc thiệt hơn, đến kinh hoàng, bây giờ lại trở nên bình tĩnh.

Kệ đi.

Dù sao thì sự quái đản này không thể đoán trước được theo lẽ thường.

Cuối cùng nàng phái hiện, hóa ra quy tắc chủ của tiểu tử này nhiều như vậy.

Đến hơn bốn mươi cái rồi mà vẫn chưa xong.

Đây có còn là người không vậy?

Nàng lờ mờ cảm thấy rằng mình đang chứng kiến sự ra đời của một điều kỳ diệu.

Hoặc sự sụp đổ của một điều kỳ diệu.

Nếu hắn đều đã khắc lạc ấn tất cả quy tắc chủ rồi mà vẫn không thể nào được thăng lên Chuẩn Đế thì thế nào?

Thành ca cũng không biết.

Mười bày tỷ công đức hắn đã sử dụng gần hết rồi.

Mà lúc này hắn đã bắt đầu khắc lạc ấn tâm quy tắc thứ bốn chín - quy tắc vận mệnh.

Những lựa chọn sau của hắn, vẫn hệt như cũ, đều là những quy tắc chủ mạnh mẽ đó.

Như là nhấn chìm, ăn mòn, sáng, tối, tàn sát, âm, dương, ngũ hành…

Cái gì mà chọn những cái quy tắc ít được chú ý, không quá mạnh, nhưng cạnh tranh ít, cơ hội thành Đế cao hả?

Người phô trương như Thành ca làm sao có thể làm những chuyện mất mặt như vậy được.

Trong từ điển của hắn không tồn tại hai chữ chạy trốn.

Lại khắc lạc ấn thành công lần nữa, thành công lạc ấn tâm quy tắc vận mệnh.

Quá trình có đẹp đến đâu thì sau gần 50 lần thực hiện cũng sẽ trở nên xỉn màu.

Hắn đang đợi lần đột phá tiếp theo thất bại.

Cho đến khi điểm công đức cuối cùng cũng được sử dụng hết.

Tuy nhiên lần này, sau tất cả lại xuất hiện một sự khác biệt.

Khi tâm quy tắc thứ bốn chín được lạc ấn thành công, thì cuối cùng 943 đạo quy tắc chủ còn lại đều sáng lên.

Tạo thành một vòng tròn phía ngoài bao quanh bốn chín tâm quy tắc đã lạc ấn.

Một lực lượng mới toanh tràn ngập khắp cơ thể hắn.

Sau đó hắn nhanh chóng cải tạo tiên lực mạnh mẽ đó.

Cùng lúc đó, Ngộ Đạo Tiên Thụ lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ, chiếu rọi toàn bộ tiên quốc không ngừng biến hóa.

Khí tức toàn thân hắn đang trở nên gấp rút.

Ầm ầm xung kích tới một điểm giới hạn nào đó!

Trong bóng tối mờ mịt, hắn thấy 49 tâm quy tắc dường như đã biến thành 49 Đế vị.

Mà trên mỗi một vị trí đều có một bóng ma cố thủ.

Những bóng ma này không thể nhìn thấy khuôn mặt của chúng, nhưng chúng có hình dạng khác nhau, một số đang ngồi, một số đang đứng, và có nhân tộc và chủng tộc khác.

Ảo ảnh ngắn ngủi qua đi, lạc ấn của bốn chín tâm quy tắc hòa vào sâu tiên hồn của hắn và biến mất vô hình.

Hắn ta tỉnh lại.

Sau khi mở mắt, bên tai truyền tới tiếng hét kinh ngạc của Thương Linh.

“Thành công rồi?”

“Bây giờ ngươi đã là Chuẩn Đế sơ kỳ rồi!”

Khương Thành hơi cảm nhận được mạnh hơn với trước kia, cùng với lạc ấn của bốn chín quy tắc, trong lòng cũng hoàn toàn thả lỏng.

Cũng may cuối cùng hắn cũng đã đột phá được trước khi dùng hết công đức.

Bây giờ hắn là Chuẩn Đế, cũng coi như có có mặt mũi rồi.

Nếu bây giờ hắn đối mặt với Chuẩn Đế hậu kỳ thì hắn có thể dễ dàng đánh bại.

“Bốn chín cái lạc ấn quy tắc, người mới vừa là Chuẩn Đế sơ kỳ, e rằng ở cảnh giới này đã không có mấy đối thủ rồi.”

“Đây là một điều kỳ diệu!”

“Bây giờ ta cũng biết người vì sao lại có lòng tin với đại hội vạn yêu như thế.”

Giọng điệu của Thương Linh tràn ngập niềm vui và sự vui sướng không che giấu được.

Nàng nảy ra một ý nghĩ.

Vị Long Đế thứ hai của Thương Long cốc, xét về gốc rễ, e rằng căn bản cũng chẳng yếu hơn những sinh linh sinh ra ở

thời cổ đại các nàng là bao.

“Ha ha ha, nhất định rồi!”

Nói thì nói vậy, trên thực tế hắn lại đang nghĩ, giai đoạn Chuẩn Đế bất khả chiến bại có là gì.

Anh đây đã giết Cửu Diễm Tiên Đế từ lâu rồi.

Đáng tiếc là vị trí Tiên Đế của quy tắc hỏa diễm đó, cũng không biết sau khi hắn chết thì ai nhặt lấy.

Mấy ngày sau, hắn quay về Thương Long cốc.

Khí tức Chuẩn Đế không chút giấu diếm mà phát ra, Thương Tật, Thương Khung, Dực Không cùng đám người Long tộc vui mừng khôn xiết.

“Cuối cùng Đại Đế cũng đột phá đến Chuẩn Đế rồi!”

“Ha ha ha, từ nay Thương Long cốc chúng ta có tám vị Chuẩn Đế rồi.”

“Lạc ấn tâm quy tắc của đại đế hơn chúng ta một cái nữa, thực lực cũng không phải một Chuẩn Đế bình thường có thể so được.”

“Đúng vậy, làm sao Đại Đế có thể là một tên vô danh tiểu tốt được cơ chứ!”

“Đại hội vạn yêu có chút hy vọng rồi!”

Chương 437.

Kể từ lần trước sau khi Mạc Trần làm mẫu, bọn họ cũng bắt đầu học hỏi, thường xuyên thảo mai khen ngợi vài câu.

Hết cách rồi, vị Đại Đế này không chỉ thuộc về Thương Long cốc mà còn thuộc về Phi Tiên môn.

Bọn họ vẫn còn tồn tại tâm tư cạnh tranh trong âm thầm.

Chẳng qua Thành ca không hài lòng lắm với kiểu thảo mai này.

Suy cho cùng bọn họ cho rằng chỉ nhiều hơn một lạc ấn quy tắc, đâu biết được thật ra là nhiều hơn bốn tám cái, hoàn toàn không nịnh đến nơi đến chốn gì cả.

“Đại hội vạn yêu sắp bắt đầu rồi.”

Hắn nhìn Thương Tật: “Chúng ta cũng nên xuất phát rồi!”

Trong đại hội vạn yêu, yêu giới sẽ đóng cửa với thế giới bên ngoài, và trong thời kỳ này, sẽ cắt đứt liên lạc với các giới khác.

Đồng thời, công tác phòng vệ biên giới cũng được thắt chặt.

Thành ca không lo lắng Thương Long cốc sẽ bị đánh bất ngờ khi bản thân vắng mặt.

Vì Thương Long tộc coi như đã bị trục xuất khỏi yêu giới rồi, cho nên Thương Khung Dực, Không cùng đám người Long tộc cũng không thể tham dự.

Cuối cùng, Thành ca và Thương Tật đồng hành.

Cũng giống như Tiên Minh của tiên giới, Vạn Yêu cung cũng nằm ở trung tâm yêu giới.

Trên đường đi, có thể thấy Chuẩn Đế và Yêu Vương của tộc khác cũng đi hướng đó, thậm chí trong đó còn có một vài Yêu Tôn.

Mặc dù nhân vật chính của đại hội này là Chuẩn Đế nhưng cũng không ngăn được một vài yêu tộc đến xem náo nhiệt.

Suy cho cùng đây là sự kiện lớn nhất của yêu tộc.

“Thương Tật?”

Có tiếng hét từ bên cạnh truyền tới.

“Thương Tật lão huynh đợi một chút!”

Thấy được một bầy Dương yêu bay tới.

Đứng đầu là một Linh Dương Chuẩn Đế, với một cái sừng sắc nhọn đâm thủng bầu trời, giống như hai hình nón bằng thép, phát ra ánh sáng lạnh chói mắt.

Đôi mắt to đang nhìn xuyên thấu, tư thế mạnh mẽ thể hiện một sức mạnh hoang dã.

So với các loài linh dương thông thường, thân hình to gấp vạn lần, trên lưng có gai, trông rất gớm ghiếc.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy lão Thương Long, sự dữ tợn đã giảm đi rất nhiều.

“Tưởng là ai, hóa ra là Giác Cùng Chuẩn Đế!”

Thương Tật đồng thời chào hỏi, cũng giới thiệu với Thành ca: “Đại Đế, đây là thủ lĩnh Giác Cùng của Dương tộc, Chuẩn Đế hậu kỳ, thực lực của hắn không thể coi thường.”

“Kỳ trước hắn cũng gian nan lọt vào trong top 32 của Địa bộ đó.”

“Có điều Dương tộc bọn họ không có Đại Đế, người duy nhất có thể lên được đấu trường là Giác Cùng Chuẩn Đế này.”

Đều từng là thành viên địa bộ, họ vẫn rất quen thuộc với nhau.

“Ha ha ha…”

Tiếng cười sang sảng của Giác Cùng Chuẩn Đế truyền đi không biết bao xa, đám Dương yêu phía sau cũng đang tò mò nhìn về phía Thành ca.

“Thương Tật, không phải Thương Long tộc các người bị trục xuất khỏi yêu giới rồi mà, ngươi còn chạy tới đây làm gì?”

“Sao ta không thể tới? Vị trí Địa bộ của ta vẫn còn đó!”

Thương Tật liếc xéo hắn: “Ngược lại là Dương tộc các ngươi, cũng chỉ có một Chuẩn Đế là ngươi mà thôi.”

“Ngươi đã vào Địa bộ rồi, lần này không có phần ngươi, còn chạy tới đây tham gia náo nhiệt à?”

“Ngươi đây là chả biết cái gì rồi, lần này Dương tộc chúng ta có một đại sát khí tới đấy!”

“Ồ?”

“Trong các hậu bối của hạ giới, xuất hiện một thiên tài vô song của Dương tộc, rốt cuộc có thể thay ca cho ta rồi!”

Giác Cùng Chuẩn Đế đắc ý tránh người qua bên, phía sau lộ ra một con sơn dương.

Nhìn thấy sơn dương với bộ râu hoa râm, hai mắt ngầu đục không chút ánh sáng, bốn móng guốc cháy đen ngạnh.

Khí chất hắn toát ra một thân bệnh tật, không chút tinh thần, giống như một lão già gần đất xa trời.

Nhưng Thương Tật nhìn kỹ lại vài giây, không khỏi nheo mắt rồng.

Con Sơn Dương này là Chuẩn Đế trung kỳ, hắn vẫn đang mặc một bộ tiên giáp màu nâu phù hợp với kích thước khổng lồ của yêu tộc.

Trông giống như một con cự thú được trang bị vũ trang toàn diện.

“Tại sao hậu bối của ngươi vẫn mặc tiên giáp?”

Yêu tộc thường không dùng tiên giáp, tiên khí, một là yêu lực và tiên lực không quá hợp, không thể phát huy nhiều sức mạnh. hai là bản thân của yêu tộc đã cực kỳ mạnh mẽ rồi, thậm chí còn cao cấp hơn hầu hết các tiên giáp.

Không cần thiết.

Con sơn dương này là ngoại tộc.

Giác Cùng Chuẩn Đế cười thần bí: “Khi Sơn Canh Chuẩn Đế ở hạ giới, thường giao thiệp với những tu sĩ loài người.”

Thương Tật đợi hắn tiếp tục nhưng kết quả chẳng đợi cmn được cái gì.

“Hết rồi?”

“Hết rồi, đợi đến đại hội vạn yêu, ngươi có thể mở mang kiến thức xem sự lợi hại của hắn, đảm bảo sẽ khiến cho toàn thể yêu tộc phải đứng lên!” Giác Cùng Chuẩn Đế tỏ vẻ khoe khoang.

“Khiếp, con dê già của ngươi vẫn nên bán đi thôi!”

Mối quan hệ của Giác Cùng Chuẩn Đế và Thương Tật xem như rất tốt, như một người bạn cũ, nói chuyện cũng không có kiêng nể gì cả.

“Vị trí của Địa bộ quan trọng thế nào? Con át chủ bài đương nhiên phải giữ bí mật rồi! Nếu không gặp được lão huynh, ta sẽ không giới thiệu Sơn Canh ra đâu!”

Có điều giữa bạn cũ với nhau cũng có so sánh và khoe khoang.

Sau đó, ánh mắt hắn rơi trên người Thành ca.

“Vị này, sẽ không phải là người gần đây đang xôn xao truyền tụng, Cửu Văn Thương Long chứ?”

Thương Tật tự hào nói: “Cũng là tân Đại Đế của tộc ta!”

Giác Cùng Chuẩn Đế không khỏi dở khóc dở cười: “Thương Long tộc các ngươi thật sự là điên rồi, để một hậu bối làm Đại Đế, cho dù là huyết mạch Cửu Văn, cảnh giới này cũng quá thấp, đám Thương Khung Dực Không, bọn họ không phản đối sao?”

Thương Tật cau mày: “Thương Thành Đại Đế là người mà toàn tộc ta công nhận, ngươi không cần chõ mõm vào việc này!”

“Được, được, được, vậy lần này ngươi đưa hắn tới là muốn làm gì?”

“Tham gia đại hội vạn yêu, không thì còn có thể làm gì chứ?”

“Không phải chứ? Tính dùng slot tiến cử kia để hắn tham gia thi đấu ư?”

Giác Cùng Chuẩn Đế đánh giá Thành ca vài vòng: “Cũng chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ thôi mà, lão huynh ngươi cũng là khách thường xuyên của đại hội, cũng không phải không hiểu rõ sự cạnh tranh khốc liệt trong đó.”

“Chuẩn Đế thấp hơn một cảnh giới, vậy cũng là một sự khác biệt lớn, cho dù có ưu thế huyết mạch, cũng rất khó để mà bổ khuyết.”

“Này là tới nộp mạng mà?”

Thương Tật trừng mắt tức giận nói: “Ngươi ăn nói kiểu gì vậy?”

“Ha ha ha, không phải ta đây có lòng tốt sao, sợ tới lúc đó Thương Long tộc các ngươi mất mặt thôi!”

Giác Cùng Chuẩn Đế khoái trá trêu chọc nói: “Đến lúc đó đường đường là Đại Đế một tộc bị người ta hành hạ, vậy thật sự náo nhiệt lắm đấy, sẽ làm trò cười cho thiên hạ.”

Những Dương yêu nghe tới đây, cũng phá lên cười, như thể đang nghĩ đến cảnh đó.

Thành ca không để ý đến chúng, mắt hắn luôn hướng về Sơn Dương Chuẩn Đế tên Sơn Canh đó.

Sau một hồi quan sát, hắn phát hiện khí chất của tên đó càng ngày càng quen thuộc.

Ngay sau đó liền thăm dò hỏi một câu: "Ngươi… không phải là Dương Yêu Vương của Thiên Yêu vực đấy chứ?"

Hắn vẫn có chút ấn tượng với Dương Yêu Vương.

Nghe nói rằng vì thường xuyên giao thiệp với tu sĩ loài người, nên quanh năm hắn cố ý ăn mặc như một lão già, dáng vẻ cũng ốm yếu vô hại.

Thực tế thì về sức mạnh, hắn ta có thể xếp vào top sáu trong Thiên Yêu vực, là một nhân vật già nua âm hiểm, độc ác.

Chẳng qua khí lần đầu chạm trán ở Hư Tiên giới, hắn không may đụng độ Tam Nhãn Hổ vừa được tăng sức mạnh Ám Kim Ma Thể.

Sau một hồi đánh đập dã man, đánh tới nỗi gọi ông gọi bà.

Nghe thấy giọng nói của hắn truyền đến, đôi mắt mông lung của Sơn Canh chuẩn đế ở phía đối diện lóe lên một tia sáng.

Sau đó, giọng nói của Thương lão cũng âm thầm truyền tới.

"Làm sao ngươi nhận ra được lão hủ? Chẳng lẽ ngươi là cố nhân ở hạ giới năm đó, hoặc là Kim Long đại ca nói cho ngươi biết?"

Vẻ mặt hắn trông rất khó hiểu.

Năm đó Long tộc hạ giới không chỉ có mình Kim Long Vương.

Chẳng qua những Long tộc vực giới khác đều là trung hoặc hạ long tộc, không hề có một nhân vật nào sáng giá cả, chứ chưa nói đến Thương Long tộc.

Khóe miệng Thành ca giật giật: "Chà, thật đúng là lão già đáng ghét ngươi sao."

Chương 438.

Nghe thấy giọng điệu này, Sơn Canh Chuẩn Đế càng có chút không hiểu.

Chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với hắn.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thành ca nhận ra bây giờ bản thân hắn đã Chuẩn Đế rồi mà.

Hơn nữa sẽ đại sát tứ phương đại hội vạn yêu nhanh thôi, cũng không cần lo lắng cảnh giới thấp mà mất mặt nữa.

Vì thế trực tiếp biến lại hình người.

Vốn dĩ Sơn Canh Chuẩn Đế còn không được vui lắm, nhưng vừa nhìn thấy diện mạo nhân loại này thì sợ tới mức suýt nữa đã rơi xuống tại chỗ.

“Khương chưởng môn!”

Đôi mắt đã vẩn đục kia trở nên vô cùng sáng ngời, dáng vẻ bệnh tật tiêu tán không còn, quả thực giống như thiếu nữ hoài xuân hân hoan nhảy nhót như nhìn thấy thần tượng của mình.

“Vậy mà lại là ngươi ư?”

“Trời ạ, sớm biết ngươi chính là Thương Long Đại Đế, kiểu gì ta cũng phải tới bái kiến ngươi trước tiên!”

Căn bản cũng không đợi bầy Dương yêu phía sau phản ứng lại, vị “thiên tài hậu bối” này của Dương tộc ở trên cao quỳ xuống một cái, trượt tới trước mặt Thành ca.

“Sao ngươi lại đến nơi này?”

Trong ấn tượng của hắn, Thành ca là một nhân tộc chính cống, chưa từng lộ ra đặc trưng nào của Yêu tộc.

“Hơn nữa còn trở thành…”

Đột nhiên hắn ngậm miệng lại.

Lỡ như Khương chưởng môn trà trộn vào Thương Long tộc bởi vì đại kế gì đó thì sao?

Vậy thì không phải là cái miệng của mình đã vạch trần hắn rồi sao?

Hắn cẩn thận cảnh giác nhìn vào mắt Thương Tật, lại phát hiện trong mắt hắn chỉ là sự hoảng hốt và kinh ngạc.

Còn Giác Cùng Chuẩn Đế thì đến cằm cũng suýt nữa đã rớt xuống.

“Sơn Canh, ngươi đang làm gì vậy hả?”

“Sao ngươi lại hành đại lễ lớn như vậy với hắn?”

Hắn trực tiếp nhảy dựng lên, hổn hển nói: “Thương Tật, ngươi sao vậy, đây không phải là Đại Đế của tộc ngươi sao, sao lại là nhân tộc hả?”

Thương Tật lấy lại tinh thần, ngay lập tức vui mừng khôn xiết cười lớn lên.

“Ha ha ha, trước kia Đại Đế của tộc ta đều sinh sống ở thế giới loài người, hắn thích biến thành hình người không được sao?”

“Còn sự hâm mộ của hậu bối thiên tài tộc ngươi đối với hắn, ta không xen vào!”

Vừa rồi Giác Cùng Chuẩn Đế chạy đến chỗ hắn ngạo mạn, cái gì mà thiên tài hậu bối của Dương tộc ta, vũ khí bí mật, sau đó lại còn nói mấy lời chướng mắt với Thương Thành Đại Đế.

Điều đó đã khiến hắn giận dữ lâu lắm rồi đấy.

Bây giờ lại nhìn thấy một màn như vậy, hắn giống như là ánh nắng chói chang của mùa hè ăn được một mồm to băng, sảng khoái đến cực điểm.

Thiên tài Dương tộc của ngươi, vũ khí bí mật của ngươi, chỉ có nhiêu đây thôi hả?

Cái gì mà quật khởi toàn thể Yêu tộc, còn quỳ đến trước mặt của Đại Đế tộc ta.

Tuy rằng không biết làm sao mà Đại Đế làm được, nhưng mà rất sảng khoái!

Thành ca có chút tò mò hỏi: “Sao ngươi không giống với các Yêu tộc khác lắm, còn mặc kín cả người như vậy.”

Khương chưởng vừa cất lời, Sơn Canh lập tức thẳng thắn.

“Ha ha, để ngươi chê cười rồi, sau khi ta đến tiên giới, từng đặc biệt hóa thành hình người lẻn vào tông môn loài người để học luyện khí.”

“Đây là một bộ yêu giáp đặc biệt sau khi đã trải qua cải tiến, có thể dẫn dắt yêu lực.”

“Ngươi cũng biết, bàn về yêu thể của Sơn Dương tộc bọn ta, thì yếu hơn so với rất nhiều bầy tộc khác. Có yêu giáp này, ta sẽ không còn sợ cứng chọi cứng với bọn chúng nữa.”

“Hơn nữa yêu giáp này cũng có khả năng tăng cường hiệu quả sức mạnh của quy tắc chủ cho bản thân ta…”

Hắn bla bla một hồi, giống như triệt để giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về tất cả mọi thứ của yêu giáp này một lần.

Cái gì mà vũ khí bí mật, hoàn toàn ném ra sau đầu.

Chuyện này khiến Giác Cùng vô cùng sốt ruột.

“Sơn Canh, ngươi điên rồi sao?”

Hắn xông đến bên cạnh Sơn Canh Chuẩn Đế, thét lên giận dữ.

“Hắn cũng là đối thủ tiềm ẩn của ngươi, sao ngươi có thể tiết lộ những chuyện này?”

“Còn nữa, hắn chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ, còn là Long tộc, ngươi dựa vào cái gì mà tôn kính hắn như vậy?”

“Hắn đã dùng yêu pháp gì với ngươi?”

Hắn không thể tiếp thu nổi.

Vừa rồi còn đang đắc ý khoe khoang, bây giờ hậu bối mà bản thân tâm đắc nhất lại quỳ xuống trước mặt người khác.

Hạng mục làm màu mà chính mình cho rằng đáng để kiêu ngạo nhất, ngược lại trở thành hạng mục làm màu của đối phương, bị lấy đi làm xấu mặt chính mình?

Mặt mũi này biết đặt ở đâu?

Căn bản Sơn Canh Chuẩn Đế không để ý đến hắn.

Hiện tại người hắn nhìn thấy chỉ có Khương chưởng môn.

n tình của năm đó quá nặng rồi, mấy lần cứu mạng và đổi mạng, cả đời cũng trả không hết.

Huống chi, một màn chém giết Tiên Đế kia của Khương chưởng môn, vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức của hắn.

“Không ngờ tới, ngươi cũng báo danh, vậy lần này vị trí đầu bảng sẽ không cần phải hồi hộp nữa rồi!”

Đầu óc của lão Sơn Dương này vô cùng khôn khéo lanh lợi, rất nhanh đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

“Kỳ Lân tộc trêu chọc Thương Long tộc do ngươi dẫn dắt, xem ra yêu giới cũng sắp phải đổi họ rồi!”

“Đến lúc đó ngươi phải dẫn theo ta đấy nhá!”

Theo hắn thấy, trêu chọc tới Khương chưởng môn, Kỳ Lân tộc đã có thể tuyên bố xong đời được rồi.

Tương lai yêu giới ắt phải định rõ lại trật tự một lần nữa, hiện tại ôm đùi lớn của Thành ca trước, không chừng sau này địa vị của Dương tộc cũng có thể tăng lên một đoạn.

“Người một nhà, dễ thôi dễ thôi!”

Tâm trạng của Thành ca cũng không tệ lắm.

“Các ngươi cũng không sợ da trâu cũng bị thổi rách à!”

Giác Cùng Chuẩn Đế tức giận đến mức dậm chân, hoàn toàn không thể hiểu được hai người này.

“Hai người các ngươi đang nói mê sảng cái gì vậy?”

“Không có gì, ha ha ha!”

Cả đường đi sau đó, Sơn Canh Chuẩn Đế cũng không rời khỏi Thành ca.

Vừa mở miệng ra là một cái Khương chưởng môn, vô cùng ân cần, hận không thể để cho Khương chưởng môn cưỡi trên lưng hắn.

Khiến cho các Dương yêu khác nhìn thấy mà ngẩn cả người.

Sau khi Sơn Canh này đến yêu giới vẫn duy trì mối quan hệ không mặn không nhạt với nhiều Dương tộc khác, nhưng có thể được hắn coi trọng, có thể nói là không có một ai cả.

Dù cho là Kỳ Lân tộc đến cửa, cũng không thể khiến hắn khom lưng.

Mặc dù người ta là từ hạ giới đến, nhưng thực chất bên trong vẫn lộ ra sự cao ngạo.

Bây giờ kết quả lại trở nên ăn nói khép nép như vậy, cũng quá thần kỳ nhỉ?

Thương Tật cứ nói chuyện không nên nói: "y dô, thiên tài của Dương tộc các ngươi rất có mắt nhìn đấy!"

"Cũng nhìn ra sự siêu phàm của Đại Đế tộc ta, bái phục phe của Thương Long tộc bọn ta trước."

Giác Cùng tức giận đến mắng to: "Bái phục cái đầu ngươi! Dựa vào tình trạng bi thảm hiện giờ của Thương Long tộc các ngươi, có kẻ ngu mới nhập bọn cùng các ngươi!"

Thương Tật nháy mắt, cười đến nổi râu cũng run lên: "Ngươi nói cũng đâu có tác dụng gì, lãnh đạo sau này của Dương tộc các ngươi, không chừng chính là Sơn Canh Chuẩn Đế ấy chứ."

"Ngươi nằm mơ đi, ta sẽ khiến hắn tỉnh táo lại!"

"Đến lúc đó Thương Long tộc bọn ta sẽ dìu dắt Dương tộc các ngươi, ngươi cũng đừng hối hận, ha ha ha…"

Thương Tật tiện miệng nói vậy thôi, chứ thực ra trong lòng vẫn là vô cùng kinh ngạc.

Làm sao mà Đại Đế làm được hay vậy?

Chẳng lẽ thiên tài Sơn Canh này của Dương tộc, cũng là do hắn kết giao được khi còn ở thế giới loài người?

Cho dù là bạn cũ, cũng không đến mức tôn kính với hắn như vậy.

Cứ như vậy, cuối cùng bọn họ cũng đến được phạm vi bên ngoài Vạn Yêu cung.

"Khụ, Soái Thành, có thể biến về hình dáng Thương Long hay không?"

Thương Tật không thể không thương lượng: "Rất nhiều bầy tộc của Yêu giới có thâm cừu đại hận với nhân loại."

"Nếu là dùng hình dạng con người bước vào thì sẽ gây ra nhiều rắc rối và phiền toái."

Nể tình việc hắn gọi Soái Thành, Thành ca cho hắn mặt mũi, biến về chân thân Thương Long.

Nhìn từ bên ngoài, Vạn Yêu cung cũng đã to lớn đồ sộ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Quần thể cung điện khổng lồ khoảng chừng mấy vạn dặm tọa lạc bên trong những ngọn núi, mái cong cao vút đến tận mây lộ ra sự hoa lệ vô tận.

Tiến vào bên trong, Thành ca mới phát hiện phạm vi bên trong này còn lớn hơn gấp ngàn lần so với bên ngoài.

Xem ra là đã sử dụng quy tắc không gian.

Một không gian lớn như vậy, vậy mà lại có thể nhìn thấy bóng dáng của Yêu tộc ở khắp nơi.

Không có cách nào khác mà, lần này có rất nhiều Chuẩn Đế đến, dáng người của bọn họ một khi đã triển khai quả thực rất to lớn.

Sự tiến vào của bọn họ, cũng dẫn đến rất nhiều sự chú ý của Yêu tộc.

Chương 439.

“Sao Thương Tật lại đến đây?”

Là người đứng thứ ba trong đại hội Vạn Yêu lần trước, lão Thương Long vẫn rất có danh tiếng.

Vừa hiện thân là đã bị nhận ra.

“Không phải Thương Long tộc đã bị đuổi ra khỏi yêu giới rồi sao?”

“Ta nghe nói bọn họ đã giết chết sứ giả của tiên giới.”

“Không chỉ có vậy, còn cướp bóc Kỳ Lân tộc!”

“Ha ha, thật đúng là vô cùng can đảm!”

Tuy rằng bây giờ Vạn Yêu Cung bị Kỳ Lân tộc độc chiếm quyền lực, cũng có không ít Yêu tộc phụ thuộc vào bọn họ, nhưng đối với chuyện của Thương Long tộc, rất nhiều Yêu tộc lén lút không cho là đúng.

Vốn dĩ có thâm cừu đại hận với tiên giới, giết chết sứ giả Tiên minh, ngược lại bọn họ còn cảm thấy hả giận.

Chỉ là không dám nói thẳng ra mà thôi.

So với chuyện này, bọn họ càng tò mò hơn chính là Thành ca.

“Đây chính là Thương Long Đại Đế mới nhậm chức sao?”

“Chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ, hắn chạy tới đây làm gì?”

“Không phải là định tham gia đại hội Vạn Yêu đấy chứ?”

“Chuẩn Đế sơ kỳ có vẻ hơi kém đấy.”

“Nếu như Đại Đế của tộc bị đánh trọng thương, vậy thì cả tộc đều bị mất mặt, đặc biệt Thương Long tộc còn là hoàng tộc viễn cổ.”

“Ha ha ha, xem ra có chuyện vui để xem rồi.”

Trong tiếng nghị luận hỗn loạn ở đây, một bầy Long tộc trước mặt vội vàng lên nghênh đón.

Dẫn đầu chính là Thanh Long Đại Đế.

Đi theo phía sau hắn chính là Chuẩn Đế hậu kỳ Huyền Hải của Thanh Long tộc, cũng là tuyển thủ tham chiến lần này của Thanh Long tộc.

Ngoài ra, Ngao Dương - người được Ngao Thiên Chuẩn Đế của Kim Long tộc tín nhiệm tộc, cũng theo hắn đến đây.

“Thương Tật, Thương Thành, hai người các ngươi chạy đến đây làm gì?”

Thanh Long Đại Đế vừa gặp nhau đã giận tím mặt: “Đây là đại hội Vạn Yêu, Kỳ Lân tộc đang nén uất ức không muốn tìm các ngươi gây chuyện, các ngươi không được làm loạn!”

Thương Tật vui tươi hớn hở cười: “Bọn ta không đến làm loạn mà. Đại Đế của tộc ta đến đây là để tham gia đại hội Vạn Yêu.”

“Ngươi nói cái gì?”

Thanh Long Đại Đế trợn tròn mắt: “Hắn tham chiến?”

“Thương Tật, là Thương Long cốc các ngươi điên hay là ta điên rồi?”

“Cửu Văn huyết mạch cùng với Thủy Nguyên Long Cốt kia rất thần kỳ, nhưng lần tham chiến này người nào mà không có chút lai lịch chứ?”

Hắn không ngừng lắc đầu: “Chỉ dựa vào huyết mạch và Long Cốt này, ngươi trông cậy vào hắn có thể vượt hai cấp quyết đấu với Chuẩn Đế hậu kì sao?”

Thành ca cười như không cười nói: “Chẳng lẽ không được sao?”

“Đương nhiên không được!”

Huyền Minh nổi nóng nói: “Long Đế của tam đại Long Cốc có thân phận ra sao? Nếu ngươi bị đánh bại ở đây, Thanh Long Đại Đế ta cũng sẽ bị sỉ nhục theo.”

“Nếu phái Dực Không và Mặc Ương đến đây, ta đã không nói gì.”

“Duy nhất hắn là không được!”

“Còn không mau về đi!”

Ở trong mắt hắn, Long Đế bị thua là chuyện sẽ khiến cả Long tộc hổ thẹn.

Thành ca cũng cạn lời, con mẹ nó ngươi quản rộng thật đấy, thật sự coi bản thân như cha của cả Long tộc sao?

“Huyền Minh, chuyện này ngươi không quản nổi đâu!”

Cả chuyến hành trình, Thương Long Nữ Đế đều lười nói chuyện, giờ lại trực tiếp bốp chát lại.

“Ta nói hắn được là được, cho dù mất mặt thì cũng là mất mặt của ta.”

Mặc dù nàng chỉ là một tia tàn niệm, nhưng cũng ngang vai ngang vế với Thanh Long Đại Đế.

Nàng vừa xuất hiện, Huyền Minh cũng không thể dùng thân phận để áp chế người nữa.

Chỉ có thể lạnh lùng nói: “Thương Linh, nếu ngươi có thể thay đổi thói quen thích hoang tưởng này, Thương Long tộc cũng sẽ không lưu lạc đến hoàn cảnh như hiện tại.”

Thương Linh cười khẽ một tiếng: “Ai đúng ai sai, bây giờ vẫn chưa nói chắc được…”

Trong khi hai vị đại lão đang cãi nhau ở đây, Kim Long Vương Ngao Dương cũng đang tò mò quan sát Thành ca.

Trong thân thể Thương Long, hắn không nhận ra là Khương chưởng môn.

Nhưng mà sau lần xuất quan này, cũng có nghe qua đại danh Thương Thành.

Huyết mạch Cửu Văn Thương Long, nghe nói cũng là đến từ hạ giới, vừa đến thì đã làm rất nhiều “chuyện lớn”.

“Lão đại, ngươi xuất quan rồi?”

Lão Sơn Dương Sơn Canh lặng lẽ truyền âm cho hắn.

Năm đó đều là người của Thiên Yêu vực, tuy rằng không cùng một tộc, nhưng tương đối có chút cảm giác đồng hương gặp đồng hương.

Nhiều năm không gặp, Ngao Dương cũng có chút xúc động: “Ngươi cũng là Chuẩn Đế trung kỳ rồi, không tệ đâu!”

“Ha ha đúng vậy, lần này người xuất chiến của Kim Long tộc chính là ngươi sao?”

“Đúng vậy!”

“Lão đại ngươi đã là Chuẩn Đế hậu kì, lần này rất có triển vọng! Dựa vào huyết mạch Bát Trảo Kim Long của ngươi, lọt vào top tám là điều chắc chắn như đinh đóng cột rồi!”

“Khó nói lắm, cường giả của yêu giới nhiều như cây rừng, không giống như Thiên Yêu vực năm đó.”

Ngao Dương lắc lắc đầu, hắn vẫn khiêm tốn thật đấy.

“Đặc biệt là Kỳ Lân tộc kia, không chỉ được trời ưu ái, còn có rất nhiều đồng minh mở đường. Trước tiên tiến vào top ba mươi hai, lấy được tư cách Địa bộ rồi hãy nói sau.”

Sơn Canh cười nói: “Không sao, dù sao thì lần này Kỳ Lân tộc cũng sắp bị một vố đau rồi.”

Câu nói này làm cho Ngao Dương ngớ ra: “Làm sao ngươi biết được?”

Hiện tại Kỳ Lân tộc đang phất lên như diều gặp gió, ai có thể cạnh tranh với bọn họ đây?

Sơn Canh còn tưởng rằng hắn đã biết đến sự tồn tại của Thành ca từ lâu rồi, đương nhiên nói: “Có Khương chưởng môn ở đây, sao có thể còn chuyện của Kỳ Lân tộc bọn họ chứ?”

“Khương chưởng môn?”

Ngao Dương sửng sốt, thân rồng to lớn chợt chấn động.

“Khương chưởng môn nào?”

“Còn có thể là Khương chưởng môn nào, đương nhiên là Khương Thành Khương chưởng môn, lão đại ngươi vậy mà lại không biết rõ tình hình sao?” Nét mặt Sơn Canh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngao Dương rốt cuộc cũng không thể giữ được bình tình nữa.

Hắn trực tiếp bay ra từ trong Kim Long tộc, vọt tới trước mặt Sơn Canh, vội vàng lôi hắn ra phía xa.

Làm đến nỗi khiến Giác Cùng Chuẩn Đế của Dương tộc phải vội vàng đề phòng, còn tưởng rằng hắn muốn đánh nhau.

Dù sao thì trường hợp Yêu tộc một lời không hợp liền đánh nhau cũng chẳng lạ lùng gì.

Thanh Long Đại Đế đứng ở một bên thấy thế, vội vàng giải thích một câu: "Giác Cùng Chuẩn Đế chớ hoảng sợ, Ngao Dương là tuyệt thế thiên tài của Kim Long tộc, hắn không giống như Thương Thành kia con sâu làm rầu nồi canh, hắn làm việc có chừng có mực lắm."

Nhắc đến Ngao Dương, hắn vui vẻ yên tâm hơn rất nhiều.

Nhân tài mới xuất hiện này của Kim Long tộc, không chỉ có thiên phú vô song. Mà còn làm việc tiến hoặc lùi đều có cơ sở nhất định, lòng dạ rất sâu, thận trọng đến không thể tưởng tượng nổi.

Ngày đầu tiên lên đây đã đặc biệt khiến cho những Long tộc cấp cao như bọn họ bớt lo.

Hắn – vị Đại Đế tự xưng là cha đẻ của Long tộc, thậm chí có đôi khi còn ghen tị với Kim Long tộc có một người nối nghiệp xuất sắc như vậy.

Mặc dù lần này Thanh Long tộc phái Huyền Hải Chuẩn Đế hậu kỳ đi, nhưng người hắn càng xem trọng hơn lại chính là Ngao Dương này của Kim Long tộc.

Không có lý do nào khác, Đại Đế đã nhìn thấy phong thái hoàng giả lâu nay trên người hắn.

Đại hội lần này, thể diện của Long tộc liền trông cậy vào hắn.

Mà ở bên kia, Ngao Dương cũng cực kỳ hiếm thấy mà kích động không thôi.

"Ngươi đã gặp Khương chưởng môn?"

"Hắn đang ở đâu vậy?"

"Đã biến mất một trăm triệu năm, sao ngươi có thể tìm được hắn?"

Vẻ mặt của Sơn Canh cạn lời.

"Lão đại, ngươi cách hắn gần nhất, vậy mà vẫn không hay biết gì sao?"

"Ta cách hắn gần nhất?"

“Chính là vị Cửu Văn Thương Long Đại Đế mới nhậm chức kia, ta còn tưởng rằng ngươi đã biết từ lâu rồi cơ. Khó trách vừa rồi ngươi nhìn thấy hắn cũng không đến chào hỏi.”

“Cái gì!”

Ngao Dương vô cùng kinh ngạc.

“Hắn chính là Khương chưởng môn? Không phải Khương chưởng môn là nhân tộc sao? Sao có thể?”

“Khương chưởng môn là thần nhân gì vậy trời?”

Sơn Canh cười khổ không ngừng: “Lão nhân gia hắn có những thủ đoạn phi phường, căn bản ngươi và ta không nhìn thấu được đâu, đúng không nhỉ?”

“Đừng nói là hóa thân thành Cửu Văn Thương Long, cho dù hắn có hóa thân thành Đại Đế của Linh giới, Tử giới cũng không kỳ lạ.”

Lần nói chuyện này, khiến Ngao Dương cũng nhớ lại một màn thần tích của năm đó.

Hắn không thể không thừa nhận, Sơn Canh nói không sai.

Bất kể người đó làm ra chuyện gì, cũng vô cùng bình thường.

Nghĩ đến đây, sao hắn có thể còn có nửa điểm nghi ngờ và do dự?

Lập tức dùng tốc độ nhanh nhất để bay lại trước mặt Thành ca, sau đó hạ Long thủ xuống, cung kính hành đại lễ.

“Khương chưởng môn, ngươi trở lại rồi, sao không nói sớm một chút cho ta biết?”

“Hại ta suýt nữa thì đã bỏ mất dịp may!”

Chương 440.

“Ha ha ha, lúc trước ngươi đang bế quan, ta không tiện quấy rầy.”

Thành ca đối xử với hắn vẫn rất đặc biệt.

Chủ động tiến lên đỡ, còn biểu đạt cảm kích.

“Năm đó đám đệ tử kia của ta, may mà có ngươi giúp đỡ chăm sóc.”

“Nếu không, hiện tại hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.”

Ngao Dương liên tục nói lời khiêm tốn: “Việc nên làm việc nên làm, có thể cống hiến sức lực cho ngươi, đó là vinh hạnh của ta!”

“Mấy năm nay vẫn luôn nhớ đến ngươi, trông chờ ngươi xuất sơn một lần nữa, cuối cùng bây giờ cũng đã nhìn thấy, thật sự là quá đỗi vui mừng!”

Thành ca cười ha ha: “Ta cũng không ngờ tới năm đó dưỡng thương phải tốn thời gian lâu như vậy.”

“Vậy hiện tại ngươi đã ổn chưa, có chuyện gì cần ta giúp đỡ thì cứ việc phân phó!”

“Đã không sao rồi, lần này ngươi đến là để so tài nhỉ, cố lên.”

Mặc dù Ngao Dương nghe không hiểu ý nghĩa của từ “cố lên”, nhưng vẫn gật đầu thật mạnh.

“Có ngươi ở đây, ta cũng không cần lo lắng gì cả!”

Ba vị Chuẩn Đế hậu kì mạnh nhất của Thanh Long cốc, mấy lần trước đã từng xuất chiến.

Lần này tên Huyền Hải xuất chiến có thực lực hơi yếu, tiến vào top ba mươi hai thì không khó, nhưng để tiến vào top mười sáu thì không nói trước được.

Dù sao thì Long tộc cũng là một trong tam đại Yêu tộc đạt trình độ cao nhất thời viễn cổ, nếu đến ngay cả top tám cũng không có được, sẽ bị các Yêu tộc khác chê cười.

Cho nên Thanh Long Đại Đế đều gửi gắm hy vọng lên trên người Ngao Dương của Kim Long cốc, sau khi xuất quan thì đã đơn độc triệu kiến hắn vài lần, thậm chí còn đích thân chỉ điểm.

Hy vọng hắn có thể giúp Long tộc lấy được một cái thứ hạng tốt, nếu như có thể tiến vào top bốn thì càng tốt.

Kẻ này, chính là toàn bộ hy vọng của Long tộc.

Áp lực của hắn có thể không lớn sao?

Đến thượng tiên giới cũng chỉ có mấy ngàn vạn năm, nhưng lại tranh hùng cùng với mấy lão Chuẩn Đế đã sống mấy tỷ thậm chí mấy chục tỷ năm.

Hiện tại tốt rồi, có Khương chưởng môn ở đây, hắn không hề có áp lực gì nữa.

Lấy được vị trí thứ ba mươi hai tiến vào Địa bộ xem như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Còn gánh nặng giành được một thứ bậc tốt cho Long tộc, có cái đùi to này ở đây, còn cần bản thân bận tâm sao?

Giống như năm đó khi mọi người cùng nhau phi thăng, trời sụp thì vĩnh viễn còn có lão nhân gia hắn chống đỡ.

Chỉ là, ý nghĩ vui sướng này của hắn, các Long tộc khác lĩnh hội không được.

Đến ngay cả nét mặt của Thương Tật cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Đây là Ngao Dương!

Đệ nhất thiên tài của Kim Long cốc mấy chục tỷ năm qua, hắn đã từng gặp vài lần, cũng không thể không thừa nhận đây là một kẻ có tư chất của một Long Đế.

Trong khoảng thời gian này, hắn và đám người Dực Không, Mặc Ương từng lén lút so sánh Ngao Dương với Thành ca.

Đều là phi thăng từ hạ giới lên, một người bình tĩnh thận trọng, một người tùy tiện hoạt bát.

Một người thì cảnh giới trước mắt rất cao, một người thì huyết mạch và Long cốt rất cao.

Xem ra chuyện này giống như song kiêu Long tộc bình thường, tạm thời vẫn không thể phân cao thấp.

Tuyệt thế thiên tài thường hay kiêu ngạo, vốn dĩ tưởng rằng lần đầu tiên hai kẻ này gặp mặt, sẽ phát ra tia lửa gì đó, thậm chí là đánh một trận.

Kết quả thì hay rồi, Ngao Dương vừa gặp mặt suýt nữa đã quỳ xuống.

Trực tiếp cúi lạy ở trước mặt Thương Thành Đại Đế, hành lễ tiết long trọng nhất của Long tộc?

Đây không phải là ảo giác chứ?

“Ngao Dương! Ngươi bị làm sao vậy?”

Ngao Thiên cùng với một bầy Long tộc ở phía sau cũng hoang mang rồi.

Thanh thế gần đây của Kim Long cốc bọn họ, đều là do Ngao Dương mạnh mẽ, dẫn đầu cả một phương.

Thương Thành buộc phải tự hào gấp đôi, một Long Vương nhỏ nhoi không xứng được so sánh với Chuẩn Đế.

Hiện tại một màn này, khiến bọn sao có thể chịu được?

“Ngao Dương, ngươi đang làm cái gì vậy hả?”

Thanh Long Đại Đế xấu hổ.

Vừa rồi hắn còn nói Ngao Dương không giống cái loại con sâu làm rầu nồi canh như Thành ca này, trong lời nói cũng mang theo ý vừa khen một bên vừa chê một bên.

Bây giờ vả vào mặt hắn như vậy hả?

“Ngươi đường đường là Chuẩn Đế hậu kì, Bát Trảo Kim Long, cần gì phải hành lễ với hắn!”

“Hắn không xứng để ngươi làm như vậy!”

Hắn hận không thể đích thân lôi Ngao Dương trở lại, giống như chuyện này đã làm mất thể diện của lão nhân gia hắn.

Nhưng mà Ngao Dương lại lắc lắc đầu, nhìn quanh một vòng Long tộc đang kinh ngạc.

Lúc này mới nể phục nói: “Ở trước mặt lão nhân gia hắn, Ngao Dương ta chỉ là một tiểu tốt phất cờ hò reo mà thôi.”

Hắn không phải đang khiêm tốn, mà thật sự cho rằng như vậy.

Trước đây khi ở trong bảo bình Giả Tiên giới, Ngao Dương vẫn cảm thấy bản thân và đám thủ lĩnh Quy Tàng Kiếm Thánh, Hư Uyên Ma Thánh, cũng xem như là những đầu sỏ ngang vai ngang vế với Khương Thành.

Nhưng sau khi đến hạ tiên giới, loại suy nghĩ này có chút buồn cười.

Đối mặt với những Huyền Tiên, Kim Tiên của tiên giới, lúc đầu bọn họ vô cùng gầy yếu bất lực, còn Khương chưởng môn lại vẫn có thể tiếp tục gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Sau khi đến trung tiên giới còn giết chết cả Cửu Diễm Tiên Đế, việc đó khiến bọn họ đã hoàn toàn nhận thức rõ vị trí của chính mình.

Mặc dù lúc mở hội nghị, hắn là người ngồi ở vị trí gần với Khương chưởng môn nhất, nhưng kỳ thật không có gì khác so với đám người bên ngoài kia, đều là những tiểu đệ được dẫn dắt.

"Có thể đi theo hắn, là quang vinh cả đời này của ta!"

Giọng nói của hắn vang vọng lanh lảnh, tuyên truyền giác ngộ.

"Tam đại Long cốc có được sự dẫn dắt của hắn, ngày quật khởi đã ở ngay trước mắt!"

Tất cả Long tộc có mặt ở đây suýt nữa đã bị kinh ngạc đến mức ngã trên mặt đất.

Ý gì đây?

Đi theo Thương Thành, do hắn dẫn dắt?

Dựa vào cái gì chứ?

Ngao Dương, ngươi được xem là thủ lĩnh tương lai của Kim Long cốc, sao ngươi có thể tiếp nhận sự dẫn dắt của Thương Long cốc, bằng lòng khuất phục trước người khác?

Đừng nói là các Long tộc khác, đến ngay cả Thương Tật và Thương Long Nữ Đế ở trong góc tối đều không tiêu hóa nổi tin tức này.

Lai lịch của tam đại Long Cốc là tương tự nhau, địa vị xem như ngang nhau.

Thật đúng là không có chuyện một tộc sẽ phục tùng hai tộc còn lại, đây là sự kiêu ngạo của huyết mạch Hoàng tộc.

Cho dù là một Kim Long bình thường, cũng sẽ không xem Thanh Long Đại Đế và Thương Long Nữ Đế thành thủ lĩnh của chính mình.

Ngao Thiên suýt nữa đã bị chọc tức đến mức hôn mê bất tỉnh.

“Ngao Dương, ngươi điên rồi sao?”

“Ngươi là Chuẩn Đế của Kim Long cốc, sao lại có thể nói ra những lời như này hả?”

Thanh Long Đại Đế cũng nổi nóng lên.

Tình huống gì đây hả?

Ngao Dương bằng lòng làm tiểu đệ cho người khác?

Cho dù ngươi phải làm tiểu đệ, cũng nên làm tiểu đệ cho một Đại Đế như ta!

Sao lại có thể thần phục “con sâu làm rầu nồi canh” này?

Nhìn nhầm rồi, thật sự là nhìn nhầm rồi.

Còn tưởng rằng Ngao Dương này rất thận trọng, kết quả giống nhau cùng là một kẻ điên làm xằng làm bậy!

Hắn tức giận nói: “Quang vinh của Kim Long tộc bị ngươi vứt ra sau đầu rồi hả? Ngươi muốn làm phản đồ của Kim Long cốc sao?”

“Huyền Minh, ngươi không thể nói như vậy được!”

Thương Long Nữ Đế cũng đã lấy lại tinh thần, nghe vậy cố ý cười nhạo nói: “Chẳng phải ngươi luôn tự coi mình là chủ của Long tộc sao?”

“Mọi người đều là Long tộc, đều là người một nhà!”

“Ha ha, mị lực của Thương Thành độc nhất vô nhị bắn ra bốn phía, nhất định có thể đưa Long tộc tới vinh quang. Ngao Dương bằng lòng phục tùng hắn, cái này gọi là có khả năng dự đoán trước, có cái gì không thể chứ?”

“Dựa vào Chuẩn Đế sơ kỳ nhỏ nhoi như hắn ư?”

Thanh Long Đại Đế tức giận đến mức hung hăng quay người lại.

“Thật muốn nhìn xem kế tiếp các ngươi xấu mặt ra sao!”

“Chúng ta đi!”

Nói xong, hắn dẫn đầu một đám Thanh Long tộc, hổn hển mà rời đi.

Còn Ngao Thiên và đám Kim Long tộc, cũng lôi theo Ngao Dương nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sợ nếu ngơ ngẩn thêm một hồi, hắn sẽ sửa thành họ Thương.

“Sao ngươi làm được vậy?”

Để lại Thương Linh và Thương Tật tuy rằng vui vẻ, nhưng mà cũng là đầu óc mê muội.

“Trước kia Ngao Dương và ngươi có ngọn nguồn gì sao?”

Đầu tiên là Sơn Canh, hiện tại lại là Ngao Dương, rốt cuộc trước kia Thương Thành đã làm ra chuyện lớn gì vậy?

Thành ca sờ sờ mũi, úp úp mở mở nói: “Đã nói là chủ yếu phải xem khí chất mà.”

“Khí chất cái đầu ngươi, rốt cuộc ngươi có nói hay không?”

Nữ Đế hận không thể ấn đầu của hắn xuống chấn vấn, chỉ tiếc làm không được.

Cùng lúc đó, ở sâu trong tầng cao nhất của Vạn Yêu cung, hơn mười vị Đại Đế của yêu giới cũng lần lượt có mặt.

Chương 441.

Trong trận phân biệt rõ ràng.

Như là Cửu Vĩ Yêu Đế, Khổng Tước Yêu Đế, Vạn Phệ Yêu Đế đều vây xung quanh hai vị đại đế Mặc Lân và Ngọc Lân.

Bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Các Đại Đế lén lút tụ họp cùng nhau, cũng không phải là thảo luận về đại sự của Yêu tộc.

Ngọc Lân Yêu Đế để lộ ra yêu thể to lớn, trên cổ đeo Cửu Sắc Trân Châu to lớn như núi, rung đùi đắc ý khác thường.

Mặc Lân Yêu Đế ở một bên vô cùng đỏ mắt.

Trên cổ hắn treo chỉ là túc cầu lớn mà thôi, so sánh với nhau thì đúng là mất mặt thật đấy.

Các Yêu Đế khác đều cùng nhau khen ngợi.

“Trân châu này, thật sự đã đột phá những thứ mà bản đế từng nhìn thấy và nghe thấy!”

“Vậy mà thế gian lại có trân châu chất lượng như vậy, quá hiếm thấy quá hiếm thấy…”

“Trân châu như thế, cũng chỉ có hai vị Đại Đế mới có đủ tư cách đeo.”

“Đó là điều đương nhiên, đây chính là hoàng đế của các loại trân châu mà!”

Thực tế thì, các Yêu tộc khác cũng không có sở thích đặc biệt gì đối với trân châu, nói lời này cũng chỉ là vì muốn lấy lòng một chút.

Suy cho cùng thì bọn họ đều xem như là phe cánh của Kỳ Lân tộc.

Ngoài ra, trân châu lớn như vậy cũng thực sự rất hiếm lạ, rất bắt mắt.

Đến ngay cả mấy vị Đại Đế như Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng một mình đứng sừng sững ở ngoài xa, cũng không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần.

Chuyện này cũng khiến Ngọc Lân Yêu Đế càng thêm đắc ý.

“Ha ha ha, trân châu này đã không còn ở đâu có nữa nữa, giá trị đã không còn có thể nhận định nữa rồi.”

“Vì để lấy được nó, bản đế đã phải trả một cái giá không nhỏ!”

“Từ nay về sau, trân châu của thế gian đã không thể làm vừa mắt ta nữa.”

Lúc hắn nói những lời này, còn cố ý liếc mắt Mặc Lân Yêu Đế một cái, rõ ràng chính là khoe khoang.

“Sao Huyền Quy Đại Đế vẫn chưa đến?”

Mặc Lân Yêu Đế vừa tức vừa vội.

Cuộc giao dịch trân châu lần trước kia hắn không bắt kịp, chờ đến khi hắn biết, mới phát hiện trân châu mà bản thân có được, còn kém hơn nhiều so với Chuẩn Đế trong tộc.

Sao có thể chịu được đây?

Đường đường là chủ Thiên bộ, thể diện đều bị mất hết.

Nếu không phải vừa rồi Ngọc Lân nói cho hắn biết, Huyền Quy Đại Đế để lại cho hắn một viên, chỉ sợ hắn đã nhịn không được mà xuống tay tranh đoạt với mấy Chuẩn Đế trong tộc này.

Mà lúc này, người hắn hằng mong đợi Huyền Quy Đại Đế rốt cuộc cũng thong dong đến trễ.

“Mặc Lân Ngọc Lân, hai người các ngươi ở đây!”

Khoảng thời gian trước hắn bị Thành ca đạp một cước, vết thương vẫn chưa khỏi hẳn.

Nhưng mà giọng nói này, vẫn làm kinh động đến tất cả Yêu Đế có mặt ở đây.

“Huyền Quy… À không, Tuấn Soái Đại Đế, cuối cùng ngươi cũng đến rồi!”

Ngọc Lân Yêu Đế vẫn còn nhớ rõ cách xưng hô đặc biệt lần trước.

Mặc Lân Đại Đế còn nhanh hơn hắn, trong nháy mắt, đã vội vàng đi đến trước mặt Huyền Quy Đại Đế.

“Quy huynh, trân châu của ta đâu?”

“Còn không mau lấy ra!”

“Trân châu của ngươi?”

Huyền Quy Đại Đế còn đang muốn có một lời giải thích cho những chuyện liên tiếp lần trước như Giải Bành bị giết, chính mình bị thương, trân châu bị cướp.

Kết quả đối phương lại còn đổ ập xuống một câu như vậy.

Trân châu gì?

“Thế nào, ngươi cướp sạch trân châu của Kim Hải ta, bây giờ còn muốn tiếp tục vơ vét sao?”

Hắn tức giận đến mức cười nhạo liên tục: “Kỳ Lân tộc các ngươi thật đúng là bá đạo!”

“Thật như xem Kim Hải Yêu tộc ta là chó của các ngươi?”

Sự oán giận này khiến cho tất cả các Yêu Đế có mặt ở đây đều có chút lờ mờ.

Cho dù là Băng Phượng, Côn Bằng, Bạch Hổ và Thanh Long Đại Đế vừa mới đến tất cả đều bị mù mờ.

Không phải Huyền Quy Đại Đế là đồng minh đáng tin cậy nhất của hai vị Kỳ Lân Đại Đế sao?

Sau khi cuộc đại chiến Tiên Yêu kết thúc, người thứ nhất đứng về phía Kỳ Lân tộc chính là hắn!

Trước kia hai vị Kỳ Lân Đại Đế nói cái gì, hắn đều sẽ hùa theo, giống y như một kẻ phụ họa.

Hôm nay làm sao vậy?

“Huyền Quy Đại Đế, ngươi có ý gì?”

“Cướp cái gì?”

Ngọc Lân Đại Đế trầm mặt xuống.

“Chúng ta đã đưa yêu nguyên tinh rồi!”

Quanh thân của Mặc Lân Đại Đế lặng lẽ tràn ngập một luồng hắc khí tai hoạ đáng sợ, tỏ rõ sự tức giận của hắn.

“Huyền Quy Đại Đế, trân châu cấp Thần Tôn mà ngươi nợ ta, nếu không muốn đưa thì cứ nói thẳng ra!”

“Đừng bịa ra một vài lý do!”

“Ha ha!”

Huyền Quy Đại Đế nhìn kỹ hai tên Kỳ Lân rõ ràng đã đâm chính mình mấy đao, còn quật ngược lại, đột nhiên cảm thấy bọn họ thật ghê tởm.

“Ha ha ha ha…”

“Trân châu mà ta nợ các ngươi ư?”

“Các ngươi tưởng bản thân mình là ai, tùy tiện đòi lấy ở chỗ ta ư?”

“Trân châu cấp Thần Tôn cớt chó gì chứ, còn đưa yêu nguyên tinh? Sao ta không nhìn thấy?”

“Rõ ràng là các ngươi chạy đến Kim Hải ta cướp bóc trắng trợn, còn tàn nhẫn giết chết Giải Bành Chuẩn Đế!”

“Trước đây ta thật sự có mắt như mù nên mới ủng hộ các ngươi như vậy!”

Cái gì?

Kỳ Lân tộc chạy đến Kim Hải giết chết Giải Bành Chuẩn Đế?

Trước kia trân châu đều là do Giải Bành Chuẩn Đế bán, điểm này tất cả các Yêu Đế ở đây đều có nghe nói.

Hóa ra trân châu siêu quý trên người của Ngọc Lân Yêu Đế và những Chuẩn Đế dưới trướng này của hắn, đều do cướp mà có?

Không phải chứ?

Chuyện này cũng quá đáng rồi.

Tốt xấu gì thì Huyền Quy Yêu Đế cũng là đồng minh của các ngươi, không xem trọng hắn đến như vậy sao?

Kết hợp với tác phong duy ngã độc tôn trong mấy trăm triệu năm gần đây của Kỳ Lân tộc, cũng không phải không có khả năng…

Trong lúc nhất thời, ánh mắt nhìn hai vị Kỳ Lân Đại Đế của rất nhiều Yêu Đế liền lặng lẽ thay đổi.

Nét mặt của đám Yêu Đế Băng Phượng và Bạch Hổ, Côn Bằng đầy vẻ kinh thường và chán ghét.

Còn đám Cửu Vĩ Yêu Đế, Khổng Tước Yêu Đế, Vạn Phệ Yêu Đế cũng cố gắng ngậm miệng lại, quyết định chờ xem thế nào.

Trái lại Thanh Long Đại Đế nhịn không được mà cười ra tiếng.

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế suýt nữa đã bị Huyền Quy Đại Đế chọc giận đến mức hôn mê.

Rõ ràng lần trước là ngươi tự mình đến cửa bán, lúc đó thu nhiều yêu nguyên tinh như vậy, khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ.

Sao bây giờ lại đột nhiên trở mặt?

Còn bịa ra tội danh cướp bóc đánh giết gì đó, chuyện này có hơi quá đáng rồi!

“Huyền Quy Yêu Đế, ngươi đừng ngậm máu phun người!”

“Bọn ta giết chết Giải Bành Chuẩn Đế lúc nào?”

“Các ngươi không có ư?”

Huyền Quy Đại Đế cười nhạo không ngừng: “Nếu không thì bây giờ ta mang theo mọi người cùng nhau đi xem xác chết của Giai Bành Chuẩn Đế?”

“Kỳ Lân tộc các ngươi thật hung ác, thật chuyên nghiệp, đến ngay cả đôi kìm lớn của hắn cũng bị tháo dỡ!”

“Bọn ta căn bản không biết ngươi đang nói cái gì, không hiểu ra sao cả.”

Ngọc Lân Đại Đế tức giận đến mức cả người đều phát run: “Họa là từ ở miệng mà ra, Huyền Quy Yêu Đế, tốt nhất ngươi nên quản chặt miệng mình!”

Thật sự là quá đáng, tiểu đệ trước kia, vậy mà lại dám xông xáo trước mặt hắn.

Còn Mặc Lân Đại Đế, hắn lại càng thêm tức giận.

Tha thiết trông chờ trân châu cấp “Thần Tôn”, không có được thì cũng thôi đi, còn bị vả mặt một cái, ai có thể chịu nổi?

“Ngươi có tin dưới cơn phẫn nộ của chúng ta, san bằng cả Kim Hải của ngươi hay không!”

“Được nhỉ!”

Huyền Quy Đại Đế lập tức nhảy dựng lên, không ngừng hét lên với các Yêu Đế khác: “Các ngươi đã muốn làm như vậy từ lâu rồi nhỉ?”

“Cuối cùng cũng nói ra lời thật lòng!”

“Ha ha ha, mọi người nhìn xem, Kỳ Lân tộc này ngang ngược bá đạo đến cỡ nào!”

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế không thể nhịn được nữa.

Ra tay ngay tại chỗ.

Nhưng Huyền Quy Đại Đế cũng không phải là con cừu con đợi làm thịt.

Ầm!

Quy tắc loạn lưu ở giữa sân dữ dội nổ tung, làm cho bầy yêu ở phía dưới vô cùng kinh sợ, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Dừng tay!”

“Tất cả dừng tay lại!”

Đám Yêu Đế Cửu Vĩ và Khổng Tước, Vạn Phệ, Hùng Bì, Nhĩ Thử thuộc phe cánh của Kỳ Lân tộc đều vào sân, tách hai bên ra.

Điều này khiến cho đám Đại Đế Thanh Long và Côn Bằng đang ở một bên xem náo nhiệt thầm hô đáng tiếc.

Sao lại không tiếp tục đánh tiếp đi!

Chương 442.

Lúc đầu bọn họ còn tưởng rằng Huyền Quy và Kỳ Lân là đang diễn kịch, kết quả hiện tại vậy mà đã thật sự rạn nứt.

Mặc dù không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện này đối với bọn họ dường như là một tin tức tốt.

Bên kia, đám Yêu Đế Cửu Vĩ, Khổng Tước đều đang khuyên hai bên nên bình tĩnh hòa nhã, có chuyện gì thì từ từ nói, không cần làm tổn thương hòa khí.

Hai bên cuối cùng cũng tạm thời ngừng lại, nhưng lại tranh cãi một lần nữa lại nổ ra.

Một bên nói ngươi cướp đoạt trân châu còn giết người, một bên lại nói ta dùng yêu nguyên tinh để mua, kỳ thật căn bản là không cùng một chuyện.

Tranh cãi cả nửa ngày, cũng không thể cãi ra kết quả gì hết.

Không có cách nào khác, thủ đoạn gây chia rẽ kia của Khương chưởng môn thật sự là quá hiểm ác.

Mà lúc này, vài tên Chuẩn Đế của Kỳ Lân Tộc ở phía dưới cũng nhận được tin tức chạy lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ơ, Tuấn Soái Đại Đế ngươi cũng đến rồi!”

Mấy tên Chuẩn Đế này lần trước đều mua trân châu cỡ lớn, nhìn thấy Huyền Quy Đại Đế còn vui vẻ.

“Sao rồi, ngươi hết hàng rồi sao?”

Kỳ Mãnh dẫn đầu cười mỉm tiến lên nghênh đón, còn trêu ghẹo: “Hàng tồn kho của Kim Hải ngươi không đủ…”

Vốn dĩ lời này rất bình thường, nhưng hiện tại nghe vào tai của Huyền Quy Đại Đế chính là sự khiêu khích và chế nhạo, hết sức chói tai.

À, ngươi cướp đoạt trân châu của Kim Hải ta, còn “kỳ quái” chạy đến nói cái gì mà hàng tồn kho không đủ?

Nhớ lại lần trước bị đạp một cước kia, Huyền Quy Đại Đế tức sùi bọt mép.

Thừa dịp Kỳ Mãnh chưa chuẩn bị, hắn đột nhiên phát động quy tắc trọng lực, hung hăng đè ép xuống.

Ầm ầm!

Kỳ Mãnh từ trên cao bỗng nhiên bị đè ép rơi xuống.

Huyền Quy Đại Đế là chúa tể của tâm quy tắc trọng lượng, quy tắc này vừa phát động, căn bản không phải là thứ mà hắn có thể chống lại.

Răng rắc!

Kỳ Mãnh bị trọng thương hộc máu đè ép xuống sàn nhà lưu ly vừa dày vừa nặng của đại điện, sau đó tiếp tục rơi xuống!

Rầm rầm rầm!

Trực tiếp bị đánh rơi từ mái nhà xuống đến tầng thấp nhất, cuối cùng còn đập ra một cái hố sâu ở phía dưới.

Lại nhìn Kỳ Mãnh, máu cả người đã chảy ra như nước, vô cùng thê thảm.

“Khá khen cho lão Quy ngươi! Ngươi thật to gan!”

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đã tức sùi bọt mép.

“Muốn chết phải không!”

“Giết!”

Tam đại Yêu Đế lại đánh nhau một lần nữa.

Một chọi một, Huyền Quy Đại Đế đã không phải đối thủ của Kỳ Lân Đại Đế, huống chi là hai chọi một.

Vừa đánh nhau, hắn lập tức đã bị thiệt hại nghiêm trọng.

Các Yêu Đế ở xung quanh lại vội vàng đến đây can ngăn, nhưng mà lần này có ngăn thế nào thì cũng ngăn không được.

Thanh Long Đại Đế nhìn một trận náo nhiệt, tính toán cẩn thận một chút.

Hiện tại Huyền Quy Đại Đế và Kỳ Lân tộc là không đội trời chung.

Nếu Huyền Quy Đại Đế cứ như vậy mà chết đi, bản thân cũng không có được gì. Từ đây tàn quân của Kim Hải Yêu tộc sẽ dần dần bị Kỳ Lân tộc đánh chiếm.

Nếu hắn còn sống, ngược lại có thể nhiều thêm một đồng minh để đối kháng Kỳ Lân tộc.

Tính toán như vậy, hắn cảm thấy tốt nhất không thể để hắn bị giết .

Vì thế, cũng thét to gia nhập vào.

“Mọi người đừng đánh nữa!”

“Đừng để tổn thương hòa khí của Yêu giới!”

Làm Yêu Đế thời viễn cổ, hắn vẫn là có chút năng lực, có thể đối kháng trực tiếp với Kỳ Lân tộc.

“Đừng đánh nữa đừng đánh nữa!”

Hắn vừa gào thét, vừa quét hai gã Kỳ Lân Đại Đế ra hai phía, thừa cơ giải vây cho Huyền Quy Đại Đế.

Nhìn thấy hắn ra trận, đám Đại Đế Côn Bằng, Bạch Hổ cũng vào theo.

Cuối cùng, nhìn chung cũng cứu được Huyền Quy Đại Đế ra.

Chỉ có điều, hai bên hưu chiến lại nhìn lẫn nhau, thứ còn lại cũng chỉ có hận thù.

Hận không thể lột sống đối phương, không bao giờ có thể ngồi xuống nói chuyện bình tĩnh được nữa.

“Quy lão đệ, ngươi bớt giận đã.”

Tuy rằng Thanh Long Đại Đế không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vốn không hy vọng Kỳ Lân tộc tiếp tục lớn mạnh,

đương nhiên là phải mượn sức của Huyền Quy Đại Đế này.

“Ta biết ngươi đã chịu tủi nhục, nhưng cứ đánh bừa như vậy, ngươi sẽ chịu thiệt mà thôi.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không đứng nhìn Kim Hải Yêu tộc bị ức hiếp, mọi người sẽ chủ trì công đạo cho ngươi.”

Lão già này khá là biết cách lấy lòng, lời nói nói đến mức khiến trong lòng của một người tứ cố vô thân như Huyền Quy Đại Đế cảm thấy ấm áp dào dạt.

“Hầy!”

“Lão Thanh Long, trước kia là ta đã bị mù mắt, hôm nay mới biết ai là người một nhà!”

Thanh Long Đại Đế vui mừng đến nỗi râu rồng cũng run lên: “Ngươi nghĩ như vậy là đúng rồi!”

Nếu Thành ca nhìn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ khá là cạn lời.

Con mẹ nó, lão tử cực khổ châm ngòi ly gián, cuối cùng lại bị ngươi nhặt mất một cái nhân tình?

Nhưng mà dường như kết quả này cũng rất tốt.

Nếu như không có Thanh Long Đại Đế ra mặt, hôm nay Huyền Quy Đại Đế hoặc là bị giết, hoặc là từ đây không còn giúp đỡ lẫn nhau nữa.

Mà sẽ không giống như bây giờ, trực tiếp hướng về bên phía Long tộc.

Đây xem như là đồng minh đầu tiên của Long tộc trong mấy trăm triệu năm qua.

Những Yêu tộc khác như là Phượng tộc, Hổ tộc, Côn Bằng đều là độc lai độc vãng, cũng không đoàn kết lại hình thành phe cánh.

Còn bên kia, phe cánh của Kỳ Lân tộc có đến chín vị Đại Đế, vẫn là địa vị mạnh nhất không thể lay động y như cũ.

Chỉ là lúc này hai vị Ngọc Lân Mặc Lân tức giận đến mức tam thi thần đập liên hồi, ánh mắt nhìn qua bên này, ngoại trừ sự phẫn nộ thì chính là cừu hận tối tăm.

“Thanh Long, ngươi dám bảo vệ hắn?”

“Rất tốt, xem ra Long tộc các ngươi cũng muốn bị trừng phạt!”

“Ta xem các ngươi còn có thể sống bao lâu.”

Đây đã là sự uy hiếp sáng ngời.

Chỉ có điều lão Thanh Long dù sao cũng là Đại Đế viễn cổ, vẫn không đến mức bị mấy câu nói hù dọa, nghe thấy vậy chỉ là cười nhạo xem thường.

Còn mấy vị Kỳ Lân Chuẩn Đế vừa mới lên đến, cuối cùng cũng thông báo tin tức.

“Thương Long tộc đến rồi.”

“Thương Tật mang theo Thương Thành, nói là phải tham gia đại hội Vạn Yêu!”

“Cái gì?”

Nghe thấy Thương Long tộc đến đây, hai gã Kỳ Lân Đại Đế lại tức giận.

“Bọn họ đã bị trục xuất, vậy mà còn dám tới tham gia đại hội?”

“Chúng ta còn chưa tìm bọn họ tính món nợ lần trước!”

Khổng Tước và Cửu Vĩ Đại Đế ở một bên thản nhiên nói: “Bầy tộc đã bị trục xuất, đương nhiên không thể tham gia đại hội Vạn Yêu.”

“Đuổi bọn họ ra ngoài!”

Mấy tên Kỳ Lân Chuẩn Đế gật gật đầu, bọn họ cũng có ý này.

Nhưng vào lúc sắp phải rời khỏi tầng đại điện cao nhất này, Mặc Lân Đại Đế đột nhiên gọi bọn họ lại.

“Khoan đã!”

“Thương Tật của Thương Long tộc vẫn là thành viên của Địa bộ, hắn có quyền đề cử bất kì một tên Long tộc nào của Thương Long cốc tham chiến.”

“Ta thấy, chúng ta không có lý do để ngăn cản!”

Chuyện này…

Đám Đại Đế Ngọc Lân và Khổng Tước, Cửu Vĩ, Hùng Bì ngẩn ra.

Làm sao đây?

Lần trước Thương Long cốc bị kẻ thù đánh cướp, không phải còn chờ đến lúc được báo thù sao?

Làm sao còn tạo thuận lợi cho bọn họ thế?

Nhưng mà ngay sau đó, bọn họ đã kịp phản ứng lại.

Nghe nói Thương Long Đại Đế mới nhậm chức kia có cảnh giới rất thấp, đến đây tham chiến không phải là để bị đánh sao?

Thay vì đuổi đi hắn, không bằng giữ hắn lại.

Hung hăng đánh hắn nhừ tử ở đại hội, như vậy chẳng phải càng thêm hả giận?

Đại Đế của một tộc bị đánh đến mức hấp hối, nghĩ thôi đã thấy kích thích!

Tiện thể còn đánh vào mặt của Thanh Long Đại Đế, cũng làm cho Huyền Quy lão tặc vừa mới gia nhập vào bên kia bị kinh sợ!

“Đúng vậy!”

“Bọn họ có thể tham chiến!”

“Nhất định phải để bọn họ tham gia, nhanh đi sắp xếp, ta đã không thể chờ được mà muốn nhìn thấy vị Thương Long Đại Đế mới chậm chức kia ha ha ha ha…”

Nhìn thấy đám Đại Đế Kỳ Lân và Khổng Tước, Cửu Vĩ vui mừng khôn xiết, Thanh Long Đại Đế nôn nóng.

“Không phải các ngươi muốn đuổi bọn họ đi sao, ta tuyệt đối ủng hộ các ngươi!”

“Hắn chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ nhỏ nhoi, tham chiến quả thực là trò cười.”

“Vả lại Thương Tật cũng sắp phải lui ra rồi, đề cử của hắn các ngươi hoàn toàn có thể không đếm xỉa đến, ta không có ý kiến!”

“Không không không…”

Ngọc Lân Đại Đế liên tục lắc đầu, lời nghiêm nghĩa chính nói: "Vạn Yêu cung chúng ta nhất định phải bảo vệ sự công chính của đại hội!"

Các Yêu Đế khác cười đến mức vô cùng vui vẻ.

"Ha ha, hắn chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ sao, ta càng thêm mong đợi!"

"Đúng đúng đúng, chúng ta phải bảo vệ sự công chính, ai cũng không thể ngăn cản hắn tham chiến."

"Thanh Long Đại Đế, chuyện này ngươi chớ có nhúng tay vào!"

Chương 443.

Thương Tật và Thành ca đang ở phía dưới báo danh, cũng không biết trên tầng cao nhất đã xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng quá trình báo danh này sẽ có nhiều trắc trở.

Ví dụ như Kỳ Lân tộc và các Yêu Đế khác cản trở hoặc đại loại vậy.

Kết quả lại thuận lợi đến mức không thể tưởng tượng nổi, đối phương giống như sợ bọn họ sẽ không báo danh, vội vàng thêm Thành ca vào.

Sau đó còn rất nhiệt tình dẫn hắn đến "khu tuyển thủ chuẩn bị".

Rất nhanh, tin tức Thương Long Đại Đế mới chậm chức muốn tham chiến đã truyền khắp nơi đây.

Thủ lĩnh của một tộc đến tham gia đại hội là rất bình thường, ví dụ như Giác Cùng Chuẩn Đế của Dương tộc lần trước, chính là thủ lĩnh của Dương tộc.

Nhưng tương tự Thương Long tộc - một viễn cổ hoàng tộc này, đó lại vô cùng hiếm có.

Yếu trâu còn hơn khỏe bò, địa vị vẫn hiển hiện ở đó, vẫn là sự tồn tại mà đa số các tộc cần ngửa mặt trông lên giống như cũ.

Đích thân thủ lĩnh của loại bầy tộc này xuất trận, thực sự là khiến cho toàn trường đều sôi trào lên.

“Thương Long Đại Đế này chọi chơi thật!”

“Ta vẫn chưa từng gặp Thương Long có huyết mạch Cửu Văn đâu.”

“Chỉ dựa vào ưu thế huyết mạch, muốn vượt hai cấp thì khó lắm.”

“Đúng vậy, đại hội Vạn Yêu đánh đến top một trăm thì hầu như tất cả đều là Chuẩn Đế hậu kì, Chuẩn Đế trung kỳ cũng chỉ là góp cho đủ số.”

Giai đoạn Chuẩn Đế cũng chỉ có ba cảnh giới nhỏ, không giống như trước kia, có đến chín cảnh giới.

Cũng bởi vì như vậy, sự chênh lệch giữa sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ là rất lớn, hệt như khoảng cách giữa hai bờ sông Vận vậy.

Hầu như tương đương với sự chênh lệch giữa Tiên Vương và Chuẩn Đế.

Đây cũng là lý do tại sao Thanh Long Đại Đế phản đối mãnh liệt hắn xuất chiến, bởi vì trận này không hề khác biệt với một trận chiến vượt cảnh giới.

Đại hội Vạn Yêu lần này, có năm trăm vị Chuẩn Đế đến tham chiến.

Đương nhiên cả Yêu tộc không chỉ có nhiêu đó Chuẩn Đế.

Chỉ là một tộc chỉ có thể phái một vị Chuẩn Đế ra, hơn nữa có vài tiểu tộc cũng không có Chuẩn Đế, cuối cùng có thể có năm trăm người xem như đã rất nhiều rồi.

Trong số năm trăm vị Chuẩn Đế này, người có cảnh giới thấp nhất chính là Khương chưởng môn.

Hắn là Chuẩn Đế sơ kỳ duy nhất.

Những kẻ còn lại, ít nhất cũng là Chuẩn Đế trung kỳ.

Không muốn nhận được sự chú ý cũng không được.

Phía bên ngoài lúc này, là một mảnh âm thanh nói xấu hắn.

Cũng may hắn đã vào khu chuẩn bị, không nghe thấy.

Thành ca đã trải qua nhiều lần chiến đấu lớn nhỏ như vậy, vẫn là lần đầu tiên trải qua loại thi đấu kiểu này.

Trong lúc nhất thời vẫn là cảm thấy rất mới lạ.

Quy tắc thi đấu của Yêu tộc cũng rất đơn giản mà thô bạo.

Chiến đấu với nhau theo từng đôi, người thắng sẽ được tiến vào vòng tiếp theo, người thua trực tiếp bị loại bỏ.

Chỉ cần không đánh chết, những thứ khác thì thoải mái.

Hơn năm trăm vị Chuẩn Đế bị chia làm bốn nhóm, có thể đánh đến top tám của mỗi nhóm, đã coi như là tiến vào Địa bộ.

Trước khi lên đến ngôi vị đầu bảng của một nhóm thì sẽ không chạm mặt với ba nhóm còn lại.

Khi danh sách phân nhóm của nhóm đầu tiên được đưa ra, tất cả Yêu tộc điều đầu tiên chú ý đến chính là Chuẩn Đế của bản tộc tham chiến, điều thứ hai chú ý chính là Thành ca ở đâu.

Không nhìn thấy tên của Thành ca ở trong nhóm bọn họ, nhưng vẫn là một mảnh xôn xao!

Nhóm đầu tiên, cao thủ Kỳ Uyên của Ngọc Lân tộc dẫn đầu, ngoài ra còn có mấy đồng minh hộ tống hộ giá của Kỳ Lân tộc như Khổng Tước tộc và Hạc tộc, Hồ tộc, Hùng tộc.

Ngoại trừ mấy tộc đó ra, nhóm này còn có Cơ Lâm của Băng Phượng tộc.

Rõ ràng nhóm này chính là một loạt Kỳ Lân bao vây loại bỏ cao thủ của phe phái khác.

Cơ Lâm là Chuẩn Đế hậu kì của Băng Phượng tộc, dưới tình huống bình thường lọt thẳng vào top tám cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng phân nhóm như vậy, chỉ sợ cuối cùng nàng sẽ dừng lại mười sáu thậm chí là ba mươi hai, có thể tiến vào Địa bộ đã tính là không tệ rồi.

Đây vẫn là một màn biểu diễn mang tính truyền thống của Kỳ Lân tộc.

Đợt trước bọn họ đã bao vây loại bỏ Huyền Hà của Thanh Long Cốc, làm hại người sau vừa mới tiến vào ba mươi hai thì

đã bị thua.

Còn đợt trước đó nữa, người bọn họ bao vây loại chính là Thương Khung.

Chỉ là Thương Khung quá mạnh mẽ, dưới tình huống như vậy mà vẫn xông vào vị trí thứ bảy.

Băng Phượng Đại Đế biết rõ cách thức trong đó bị chọc tức chết, ném ánh mắt phẫn nộ về hướng phe cánh Kỳ Lân ngay tại chỗ.

“Mặc Lân Ngọc Lân, các ngươi chĩa mũi nhọn vào còn có thể rõ ràng hơn một chút không? Thật sự là ghê tởm!”

Mặc Lân Đại Đế cười nhạo một tiếng: “A, Băng Phượng, phân nhóm đều là tùy cơ mà.”

“Suy đoán của ngươi sẽ chỉ trở thành vu oan giáng họa thôi.”

Ngọc Lân Đại Đế cũng thản nhiên nói: “Nếu thật sự có thực lực, bất kể là bị phân ở nhóm nào cũng có thể đột phá vòng vây, không cần oán trời trách đất.”

Mấy tên Yêu Đế Cửu Vĩ, Khổng Tước, Bạch Hạc cũng sôi nổi hùa theo.

Lời của ngươi nói không hề hợp lý, đó là do bản thân không có năng lực, đừng trách móc việc phân nhóm.

Băng Phượng Đại Đế tức giận đến mức suýt nữa đã rời nơi thi đấu.

Thanh Long Đại Đế tận dụng mọi thứ khuyên mấy câu, muốn có được hảo cảm của Băng Phượng Đại Đế.

“Cơ Dao, đừng tức giận, không phải từ trước đến nay bọn họ đều là như vậy sao?”

“Mở rộng lòng, dù sao thì Cơ Lâm có thể tiến vào top ba mươi hai vậy cũng đủ rồi.”

Băng Phượng Đại Đế Cơ Dao lạnh lùng liếc hắn một cái: “Ngươi bớt bớt đi, kéo bè kết phái thì ngươi thành thạo nhất, thời điểm cần đến ngươi, ngươi rút lui còn xa hơn so với bất kì ai khác!”

Lúc trước nàng và Bạch Hổ Đại Đế, Côn Bằng Đại Đế đều từng bị Thanh Long Đại Đế lôi kéo lại với nhau, dự định sẽ chống lại bá quyền của Kỳ Lân tộc.

Kết quả sau khi Thanh Long Đại Đế lôi kéo người, lại luôn khuyên bọn họ ẩn nhẫn, căn bản là không muốn xe rách mặt với phe cánh đối diện.

Lâu ngày, lòng người cũng tan, cuối cùng trở thành mạnh ai nấy làm.

Ngay sau đó, danh sách nhóm thứ hai và nhóm thứ ba cũng đưa ra.

Hai tổ này trái lại không dẫn đến những cơn sóng quá lớn.

Hai hệ Chuẩn Đế Côn và Bằng dưới trướng của Côn Bằng Đại Đế đều ở trong nhóm này, còn Chuẩn Đế của Ám Hoàng tộc và Dương Yêu Vương Sơn Canh cũng bị phân vào nhóm này.

Về phần nhóm ba, Hổ tộc, Hỏa Phượng tộc, Lang tộc, Vượn tộc mấy chủng tộc cường lực này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đều có thể phá vòng vây mà ra.

Tất cả lực chú ý của Yêu tộc đều đặt ở nhóm bốn.

Bởi vì có rất nhiều cái tên quen thuộc vẫn chưa xuất hiện trong ba nhóm trước, chuyện này không thể không khiến cho người ta mơ màng hết lần này đến lần khác.

Sau khi danh sách của nhóm bốn xuất hiện, toàn trường đầu tiên là ồ lên, sau đó hoàn toàn sôi trào lên.

Ở nhóm này, cuối cùng mọi người cũng đã nhìn thấy cái tên Thương Thành Thương Long Đại Đế lâu nay.

Ngoại trừ hắn, trong nhóm này còn có Huyền Hải của Thanh Long tộc và Ngao Dương của Kim Long tộc!

Trực tiếp đến một trận đại nội chiến của Long tộc.

Ngoài ra, một nhóm này còn có cao thủ cường lực của Mặc Lân tộc Kỳ Thăng, Chuẩn Đế Kim Tuyến Trùng của Trùng tộc dưới trướng Vạn Phệ Đại Đế, Chuẩn Đế hậu kì của Thử tộc dưới trướng của Nhĩ Thử Yêu Đế.

Cùng với vài Chuẩn Đế thuộc Kỳ Lân tộc.

Cuối cùng, còn có Chuẩn Đế hậu kỳ Ô Cái của Huyền Quy tộc.

Vừa rồi Thanh Long Đại Đế còn khuyên Băng Phượng nên mở rộng lòng, lần này chính mình cũng không thể giữ được bình tĩnh.

“Ngọc Lân Mặc Lân, hai người các ngươi làm cái gì vậy?”

“Sao Tam Hoàng tộc của Long cốc bọn ta đều bị phân cùng một nhóm?”

“Đây là muốn bọn ta đại nội chiến sao?”

“Đáng hận!”

Dựa theo việc chia nhóm như thế này, cho dù cuối cùng Long tộc đánh đến đầu danh của nhóm, thành tích tổng thể cũng sẽ không khá hơn là bao.

Huống chi nhóm này còn có Kỳ Thăng là cường giả lâu đời của Kỳ Lân tộc, cộng thêm Trùng tộc, Thử tộc, Lộc tộc và mấy Yêu tộc quy thuộc hộ tống hộ giá khác.

Đây rõ ràng chính là muốn giải quyết Long tộc và Huyền Quy tộc.

Nếu có một người không tốt, không chừng Long tộc đến ngay cả top mười sáu cũng sẽ không có.

“Huyền Minh, việc phân nhóm là không có vấn đề.” Đứng đầu Thiên Bộ - Mặc Lân Đại Đế mặt không chút biểu cảm nói.

“Bất kể có chia như thế nào, đều sẽ có người không hài lòng.”

“Chẳng lẽ nhất định phải có lợi với Long tộc các ngươi, mới hợp ý của ngươi sao, mới xem như công chính sao?”

“Không phải Long tộc các ngươi có Ngao Dương và Thương Thành nổi bật nhất sao, vừa hay mượn cơ hội này để phân cao thấp, ha ha ha!”

“Đúng vậy, Huyền Hải không phải là đại thái tử của Thanh Long cốc ngươi sao, chẳng lẽ ngươi không có lòng tin đối với hắn?”

Buổi nói chuyện nói đến mức khiến Thanh Long Đại Đế bực mình một trận, nhưng lại không thể phản bác.

Chương 444.

Sau khi phân nhóm đã xác định xong, bốn nhóm Chuẩn Đế nhanh chóng bị ngăn ra.

Sau đó Thành ca và nhóm Chuẩn Đế thứ tư được dịch chuyển đến phía bắc của Vạn Yêu cung.

Trận chiến cấp bậc Chuẩn Đế gần như không bị hạn chế về mấy thứ như địa điểm chiến đấu.

Ngay sau đó trên không trung nhóm này hơn 60 bong bóng bay lên.

Nhìn qua thì mỗi cái không hề lớn, nhưng dưới ảnh hưởng của quy tắc không gian và các quy luật khác, cho dù Chuẩn Đế có đánh như nào cũng không thành vấn đề.

Nhưng bong bóng này cũng không ngăn cách bất cứ quy tắc và tiên lực nào cả, ở bên trong có thể toàn lực phát huy tất cả bản lĩnh.

Mà trong ba nhóm còn lại, cũng đều là những "chiến trường" y chang nhau.

Đây chính là đại chiến của vạn yêu, trong vòng đầu tiên của mỗi nhóm, hơn 60 trận chiến được diễn ra cùng một lúc.

Sẽ không có chuyện một chọi một, những người khác ở dưới quan sát, đợi đến lượt mình xuất chiến.

Trừ khi ngươi đánh thật nhanh.

Dưới sự theo dõi chăm chú của rất nhiều người, bốn nhóm Chuẩn Đế tự động được đưa vào trong bong bóng.

Ngoại trừ những người chú ý đến đám Chuẩn Đế, hầu hết yêu tộc đến xem đều dồn sức chú ý vào Thành ca.

Suy cho cùng, tất cả Chuẩn Đế trong cuộc thi này, cảnh giới của hắn ta thấp nhất, nhưng "thân phận" lại cao nhất.

Và khi đối thủ bên hắn xuất hiện, tất cả đều nổ ra một tràng cười.

"Hóa ra là hắn."

"Tước Mỹ Chuẩn Đế của Vân Tước tộc."

“Chà, đúng là quá hời rồi.”

Cũng không trách phản ứng này của bọn họ.

Vân Tước tộc vốn dĩ không phải là một tộc hùng mạnh, cả bộ tộc đều đang ở cấp Chuẩn Đế trung kỳ.

Không phải là tộc giỏi đánh nhau.

Cho nên mỗi lần dự thi, hắn chỉ đánh đấm cho có lệ.

Cho đến nay hắn đã tham gia đại hội Vạn Yêu mười lần, bất kể gặp ai cũng thua, chưa từng thắng ai bao giờ.

Mà lần này gặp Thành ca là Chuẩn Đế sơ kỳ duy nhất.

Đám Yêu Vương và Yêu Tôn của Vân Tước tộc ở bên dưới phấn khích hẳn lên.

“Yeah, trúng số rồi.”

“Ha ha ha Vân Tước tộc chúng ta sắp nở mặt rồi.”

“Đại Đế uy phong quá đi!”

Tước Mỹ Chuẩn Đế là thủ lĩnh của Vân Tước tộc, cũng được những người trong tộc gọi là Đại Đế.

Nghe những đám lớn đám nhỏ của Vân Tước tộc líu ríu, động tí là reo hò.

Đều hận không thể bay đến bên cạnh tấu cho Đại Đế của bọn họ bản nhạc xuất chinh.

“Vân Tước tộc chúng ta đánh bại Thương Long tộc, nghĩ thôi cũng vui rồi.”

“Thật không ngờ chiến công đầu tiên là giẫm lên hoàng tộc viễn cổ là Thương Long tộc.”

Những tộc khác xung quanh đều thay nhau bất mãn.

Mẹ nó thế này cũng hời quá rồi, quá vô lý.

Mặc dù mọi người đều biết vị tân nhiệm Thương Long tộc này chỉ là Chuẩn Đế sơ kỷ, thua cũng là điều bình thường.

Nhưng với thân phận đó của hắn, Vân Tước tộc thật sự muốn đánh bại hắn, còn có thể diễu võ dương oai.

Dù sao cũng là trận chiến giữa hai vị Đại Đế.

Sau này sẽ lưu truyền trong tương lại là Vân Tước tộc đã đánh bại Thương Long tộc.

Đại Đế Thanh Long theo dõi phía trên, thấy cảnh này suýt chút nữa nhảy dựng lên.

“Ngọc Lân, Mặc Lân, hai ngươi đúng là kinh tởm.”

Sự sắp xếp của trận chiến này nhìn từ ngoài vào có vẻ là ngẫu nhiên, nhưng vì Mặc Lân là chủ của Thiên Bộ, chủ trì đại hội này, có rất nhiều chỗ để động tay động chân.

“Rõ ràng là cố ý!”

“Chắc chắn là cố ý khiến cho Long tộc ta mất mặt.”

Trong mắt hắn, đại hội lần này Thành ca cũng là “thứ nhất từ dưới lên”.

Ban đầu hắn nghĩ nếu Thành ca thua dưới tay của những tộc mạnh như Kỳ Lân tộc, Trùng tộc, Thử tộc, thì cũng không mất mặt cho lắm.

Hoặc là thua trong cuộc chiến của Long tộc thì không nói làm gì.

Kết quả tên khốn đó lại xếp một người “thứ nhất từ dưới lên” đấu với một người “đứng thứ hai từ dưới lên”.

Lần này mà thua đúng là chẳng còn mặt mũi nào nào nữa.

Điều hắn lo sợ nhất bây giờ đó đó chính là sau này nếu như lưu truyền Vân Tước tộc đánh bại Thương Long tộc, thì ngay cả thể diện của Thanh Long tộc cũng sẽ mất sạch.

Đối với sự oán trách của hắn, Mặc Lân Đại Đế bật cười.

“Thanh Long Đại Đế, Vân Tước sức yếu thế nào, mọi người đều rõ như ban ngày.”

“Đổi lại nếu là nhóm tộc khác, lại chả mong muốn gặp đối thủ yếu như vậy.”

“Chưa nói đến việc trận chiến này là ngẫu nhiên, cho dù thật sự là ta sắp xếp, thì cũng là chiếu cố Thương Long tộc, ta không biết ngươi bất mãn cái gì.”

Trong mắt hắn ta ngập tràn kì lạ khó đoán.

Các Yêu Đế khác lại còn cười trên nỗi đau của người khác.

“Đúng thế, ước gì gặp được Vân Tước tộc.”

“Đáng tiếc, Chuẩn Đế của tộc ta không có phước như vậy.”

“Thanh Long Đại Đế, ngươi đừng khoe mẽ như vậy…”

“Không phải không phải đâu, lẽ nào ngươi nghĩ Thương Long Đại Đế đánh không lại hắn à?”

“Nếu đổi thành ta, ta sẽ đội ơn Mặc Lân Đại Đế đã chiếu cố.”

Thanh Long Đại Đến nhẫn nhịn nãy giờ, cuối cùng cũng đấu không lại cái bọn xấu tính này.

Cuối cùng chỉ tức giận nhìn về bong bóng phía xa xa của Thành ca.

Từ khi con sâu làm rầu nồi canh này xuất hiện, Đại Đế cũng chưa từng được sống yên ổn.

Dưới con mắt của hàng vạn người, trận đấu giữa kẻ “đứng nhất từ dưới lên” và kẻ “đứng hai từ dưới lên”, đồng thời lại là “hai vị Đại Đế” cuối cùng cũng bắt đầu.

Cùng lúc đó, những vị Chuẩn Đế của các nhóm tộc khác cũng bắt đầu trần chiến.

Những tiếng bàn luận bên ngoài, Thành ca đều nghe thấy hết.

Bản thân bị sắp xếp như vậy, Thành ca không hề có chút bất mãn nào, ngược lại rất chi là đắc ý luôn.

Quảng bá rộng rãi, thu hút sự chú ý.

Bây giờ ít nhất một nửa Yêu tộc ở dưới khán đài đang tập trung theo dõi trận này của hắn, ánh đèn sân khấu ngập tràn.

Bản thân lại trở thành tâm điểm chú ý một lần nữa đúng không nhỉ?

“Đa tạ sự cổ vũ nhiệt tình của mọi người.”

“Ta sẽ cố gắng hết mình.”

Hắn ta làm như mình là một minh tinh.

Toàn bộ Yêu tộc ở nơi này đều phỉ nhổ, bọn ta cổ vũ cho ngươi hồi nào?

Sau khi ngươi thua trận này cũng chẳng còn cơ hội để thể hiện nữa đâu.

Mà Tước Mỹ Chuẩn Đế phía đối diện cũng không khá hơn là bao.

Hắn tham gia nhiều lần như vậy, mỗi lần đều lượn một vòng, đều bị loại từ vòng gửi xe.

Lần này hiếm khi thắng một trận, mà đây vẫn là một trận "vô cùng quan trọng".

Cơ hội ngàn năm có một này khiến hắn ta suýt rớt nước mắt.

"Mọi người yên tâm, ta nhất định không để các ngươi thất vọng."

"Lịch sử của Vân Tước tộc là do ta tạo ra."

"Xin giới thiệu về Vân Tước tộc của chúng ta một chút… nằm trong sơn cốc nhỏ xinh đẹp của núi Vũ Sơn xanh màu ngọc bích, là một quần tộc đáng yêu có thể ca múa mỹ lệ… nhóm nhạc đầy màu sắc, đảm nhiệm các lễ hội của các tộc trong Yêu giới."

Hắn nhân cơ hội này, đánh bóng tên tuổi Vân Tước tộc.

Nghe hắn thao thao bất tuyệt, Thành cũng hơi bất ngờ.

Mẹ nó, hắn còn làm màu hơn cả ta.

"Huynh đệ có thể tôn trọng nhân vật chính một chút được không?"

Công cuộc giới thiệu quê nhà của Tước Mỹ Chuẩn Đế bị phá hỏng, không khỏi tức giận.

"Ngươi vội vàng như thế là muốn bị đánh sao?"

"Vốn dĩ ta muốn cho ngươi chút thời gian để thở."

Thành ca tỏ vẻ bản thân sắp bị hắn đánh bại.

"Vậy ta phải thật sự cảm ơn ngươi…"

Nói xong câu đó hắn kích phát Thương Long Huyết Mạch.

Thân hình lóe lên một cái rồi biến mất trong nháy mắt.

Phía đối diện Tước Mỹ Chuẩn Đế còn chưa kịp chuẩn bị, hắn ta đã bị tấn công trực diện.

Sức mạnh của 49 Tâm quy tắc mang theo nguồn khí tức dồi dào khủng khiếp, trong nháy mắt ập lên trên cơ thể của hắn.

Ầm!

Thân ảnh ngũ sắc rực rỡ như sao băng bay lên, ở phía xa xa đập ầm ầm, cơ hồ không một tiếng động.

Chương 445.

Sự náo nhiệt, reo hò của khán giả và Vân Tước tộc đột nhiên dừng lại.

Giống như bị mắc nghẹn.

Kết quả bản thân Thành ca cũng trở tay không kịp.

Trong trận đầu tiên tất nhiên không thể bị lật xe được, hắn đã dốc toàn lực chiến đấu.

Nhưng không ngờ đường đường là Chuẩn Đế trung kì mà không chịu đựng được.

Nhìn về phía xa dường như không có tiên khí, Tước Mỹ Chuẩn Đế bị đánh cho hấp hối, yêu thể vỡ nát, ngay cả Thương Linh cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Ngay từ đầu nàng đã biết Thành ca cực kỳ mạnh, rất tin tưởng vào hắn.

Vì nàng đã lần lượt chứng kiến quá trình khắc 49 lạc ấn lên tâm quy tắc.

Nhưng nàng lại không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

“Hầy…”

“Dù có mấy chục tỷ năm nữa hắn cùng không hồi phục lại được, trước hết hắn phải sống được đến lúc đó đã.”

“Ngươi thật sự rất dã man, ta thích.”

Vân Tước tộc không so được với tranh doanh của bên phía Kỳ Lân tộc, vì quá yếu, Kỳ Lân tộc không thèm để vào mắt.

Mà đây cũng không phải trận chiến sinh tử, vốn dĩ đánh qua loa là được.

Thành ca rất vô tội.

“Ta cũng không ngờ sẽ thành ra như vậy.”

Rốt cuộc lạc ấn của 49 tâm quy tắc mạnh đến nhường nào, hắn ta cũng không rõ.

Chỉ có thể nói Tước Mỹ Chuẩn Đế quá đen, lần đầu tiên đối đầu, vừa đúng lúc đụng phải hắn đang thử hỏa lực.

Điều này còn chưa đạt đến giai đoạn va chạm của tiên quốc và Yêu thể, trận đấu cứ như thế mà kết thúc.

"Đại Đế vô địch!"

Lão Thương Long là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng khó tả.

"Ha ha ha, còn ai dám nói Đại Đế tộc của ta yếu chứ?"

Vừa mới trước đại chiến, hắn còn căng thẳng lau mồ hôi.

Bây giờ nhìn thấy Thành ca dành được chiến thắng, phấn khích đến mức bay khắp mọi nơi.

"Còn muốn khinh thường thủ lĩnh của Thương Long tộc? Nhìn lại mình xem có xứng hay không?"

"Đại Đế của tộc ta vừa có Thương Long huyết mạch vừa có Thủy Nguyên Long Cốt, vượt cấp khiêu chiến đơn giản như ăn cơm uống nước được không hả?"

Yêu tộc xung quanh tỉnh táo lại.

Sao đó là một màn xôn xao.

"Cái này, vừa nãy mới xảy ra cái gì vậy?"

"Sao lại thành thế này?"

"Cho dù Tước Mỹ Chuẩn Đế có yếu đi chăng nữa, thì hắn cũng là Chuẩn Đế trung kỳ!"

"Mà dù Chuẩn Đế sơ kỳ thật sự vượt cấp chiến thắng, cũng không nhanh đến như vậy."

Trước đó bọn yêu còn đang đợi xem trò vui chế giễu, bây giờ đều bị đánh cho sưng mặt.

Bọn họ thật sự không hiểu ra làm sao.

"Đù má, sao mà hắn làm được?"

"Dường như Thương Long Đại Đế này không yếu như bề ngoài…"

“Có khi nào Tước Mỹ Chuẩn Đế chưa chuẩn bị kịp, hắn cũng không giỏi chiến đấu, trở tay không kịp?”

“Cũng có thể, chứ không thể nào mạnh như vậy được.”

Các vị Yêu Đế ở tầng cao nhất quan sát trận đấu chúng chết lặng.

Lạc ấn của tâm quy tắc quá là tinh vi, dù có đối mặt trực tiếp cũng không biết được.

Hơn nữa còn có bong bóng riêng để quan sát, bọn họ đều không nhìn thấy cái gì bên trong.

Chỉ biết rằng thực lực của hai người đó quá xa nhau, đối đầu trực tiếp với nhau sẽ nói lên tất cả.

Sắc mặt của Mạc Lân và Ngọc Lân Đại Đế khó coi vô cùng, chảy dài cả ra.

Ban đầu là muốn khiến cho Thương Long tộc mất hết mặt mũi, làm trò cười cho thiên hạ.

Không ngờ bị hắn ta lật ngược lại.

Sau khi đạt được chiến thắng, Thành ca vô cùng đắc ý, bọn họ hận không thể tự mình giết chết hắn.

Khổng Tước Đại Đế tức giận nhìn xuống dưới: “Tước Mỹ Đại Đế quá vô dụng.”

Hùng Bi Đại Đế cũng lạnh lùng nói: “Đáng đời Vân Tước tộc bọn họ, ngàn năm chỉ ở dưới đáy.”

Bạch Hạc Đại Đế thậm chí hận rèn sắt không thành thép: “Đúng là làm mất mặt của Phi Cầm tộc chúng ta, quay về nhất định trục xuất chúng ra khỏi núi Bích Sơn.”

Mặc dù hắn chưa bao giờ bảo vệ Vân Tước tộc.

“Ha ha, làm tốt lắm…”

Thanh Long Đại Đế ở bên đó lại mặt mày hớn hở.

Mặc dù cũng có thành kiến với Thành ca, nhưng chỉ cần không làm mất mặt Long tộc, thì hắn vẫn sẽ rất vui.

“Một số quần tộc tự cho mình thông minh, bây giờ lại thành toàn cho Thương Long tộc rồi.”

“Đúng là người tính không bằng trời tính.”

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thành ca cũng rất vừa mắt.

Nhưng khi nhìn thấy Thành ca chiến thắng, hàm của hắn suýt rớt ra.

Mặc Lân Đại Đế tức giận đến mức nghiến chặt răng.

“Thắng cái đứa yếu nhất mà thôi, đừng có vui mừng sớm.”

“Vòng tiếp theo hắn sẽ không dễ dàng như thế đâu.”

Mặt Thanh Long Đại Đế biến sắc, dường như đã nghĩ ra gì đó, nhưng lại không làm được gì.

Đại hội này hoàn toàn đều nằm trong tay đối phương, hắn muốn sắp xếp thế nào thì sắp xếp.

Chỉ đành hy vọng trận tiếp theo Thành ca thua cũng không khó coi.

Sau khi trận đấu kết thúc, Tước Mỹ Chuẩn Đế bị nhấc xuống dưới một cách nhanh chóng.

Mặc dù đại hội Vạn Yêu chỉ mang tính chất thi đấu, nếu có để lại hậu quả thì cũng tự chịu.

Một đám Tước Yêu trước đó còn reo hò bây giờ đang vây quanh yêu thể vỡ nát kia khóc than trời than đất.

“Đại Đế, ngươi tỉnh lại đi.”

“Đại Đế, ngươi đừng bỏ lại chúng ta…”

“Hu hu hu sau này chúng ta biết sống sao đây?”

Tước Mỹ bình thường rất che chở các nàng Tước yêu thực lực thấp này, giống như một vị đại ca vậy.

Mà cả một Tước tộc cũng chỉ có mỗi Chuẩn Đế như vậy, nếu hắn ta ngã xuống, vị trí của bộ tộc sẽ bị tụt xuống vài bậc.

Thậm chí sẽ giống như Bạch tộc, làm nô làm lệ cho các tộc khác.

Ở phía xa Thành ca vừa ăn mừng xong thì nhìn thấy cảnh này cũng chỉ thầm thở dài.

Thi đấu chính là như vậy, đăng ký xong có hậu quả gì đều phải tự chịu.

Mặc dù lão huynh này về mặt làm màu khoe mẽ thì cũng ngưu tầm ngưu mã tầm mã với hắn lắm, nhưng đó cũng chả khác gì tự giẫm lên chân mình?

Lần chiến đấu nào Thành ca không phải đánh nhanh diệt gọn, hắn ta còn không thèm đi đến an ủi đối thủ.

Đang đi quay người rời đi, bỗng hắn nghĩ ra điều gì đó.

Vừa rồi tên Tước Mỹ kia có nhắc đến ban nhạc màu mè gì đó.

Nhìn đám Tước Yêu trang điểm lòe loẹt, nhớ lại sự cổ vũ của đám Tước Yêu này, tâm trí hắn lóe lên một suy nghĩ.

Nếu như sau này có một đội cổ động viên theo sau mình, chẳng phải sẽ còn đỉnh hơn cái đám con rối của Lão Mạc cả vạn lần hay sao?

Đội cổ động viên này chắc chắn sẽ là đội cổ vũ hàng đầu và nổi bật nhất tiên giới.

“Nhường một chút.”

Thành ca gạt đám yêu đang hóng chuyện ra chen vào.

Đám Tước Yêu đang vây quanh Tước Mỹ Chuẩn Đế khóc rống lên nhìn thấy hắn, vội vàng đề phòng lộ ra sự sợ hãi trên khuôn mặt.

“Ngươi, ngươi còn tới làm gì?”

“Đại Đế của chúng ta bị ngươi hành cho thành cái dạng này, ngươi còn không hài lòng hay sao?”

“Không lẽ ngươi còn muốn lấy roi quất xác hả, đồ độc ác!”

Thành ca cười nhẹ một cái: “Đại Đế các ngươi còn chưa chết, nhảm nhí vừa thôi.”

“Nếu ta có thể cứu hắn thì sao?”

Tước yêu và quần chúng hóng chuyện vô cùng bất ngờ, không thể tin vào tai mình.

Cứu đối thủ của ngươi?

Có một yêu tốt bụng lương thiện đến như vậy à?

Có khi nào đang âm mưu cài gì đó không?

“Ngươi nói thật chứ?”

Tước Yêu vừa mừng vừa sợ.

“Ngươi không gạt chúng ta đó chứ?”

“Đại Đế bị biến thành cái dạng này, còn cứu được sao?”

Thành ca kiêu ngạo nói: “Người đánh là ta, ngoại trừ ta còn ai có thể cứu hắn?”

Toàn bộ yêu đều nghe thấy.

“Thật sao? Vậy ngươi mau cứu đi!”

Tước Yêu giống như thấy mưa trên sa mạc, không kìm chế được, xô nhau tới xem.

“Nếu như có thể cứu được Đại Đế của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ cảm tạ ngài.”

“Thương Long Đại Đế không ngờ người lại từ bi như vậy, đúng là chúng ta mồm nhanh hơn não…”

“Sau này ai dám sỉ nhục ngươi, bọn ta nhất định sẽ cho tên đó biết tay!”

Chương 446.

Trong lòng Thành ca nghĩ, thứ anh đây cần chính là kết quả này đây.

Nhưng trên mặt thì tất nhiên là ca vẫn phải tỏ vẻ giả vờ rồi.

“Bổn đế cứu người, đâu phải trông chờ được báo đáp?”

“Nhưng nếu ta không đưa ra yêu cầu gì, chắc chắn các ngươi sẽ không an tâm.”

“Như này đi, lát nữa trong lúc ta chiến đấu các ngươi có thể giúp ta trợ uy là được rồi.”

Đơn giản như này ư?

Cổ vũ trợ uy cho hắn như này thôi thì quá đơn giản luôn.

Một đám Tước yêu quay mặt nhìn nhau, tất cả đều có chút không dám tin trên đời này thật sự có yêu tộc cao thượng như vậy.

Tước Mị Chuẩn Đế bị đánh ra nông nỗi này, thật ra bọn họ không còn gì để nói nữa.

Yêu tộc chính là như thế này, thua rồi là do kỹ năng bọn họ không bằng người khác.

Huống chi bị thương trong lúc thi đấu vốn dĩ là điều thường xuyên gặp phải.

Nhưng cứu đối thủ như này là lần đầu gặp.

Đám yêu xung quanh cũng đều nhao nhao bày tỏ bản thân suýt chút nữa đã bị cảm động rồi.

Không những chủ động cứu đối thủ mà còn không trông mong được hồi báo.

Cái này… quá cmn vĩ đại rồi!

Đây đúng là một người đức cao vọng trọng của yêu giới mà.

Trong lúc vô hình, thế mà Thành ca lại lôi kéo được một phen lòng người.

À không, là lòng yêu.

“Bọn ta đồng ý!”

“Từ nay về sau ngươi ra trận, bọn ta sẽ là những người ủng hộ trung thành nhất của ngươi!”

“Đúng vậy, Thương Long Đại Đế uy vũ!”

“Thương Long Đại Đế là tấm gương của vạn yêu!”

“Hoan hô cho Thương Long Đại Đế…”

Thôi, còn chưa bắt đầu cứu nữa, mà đám Tước yêu đã bắt đầu biểu hiện lên rồi.

Nhất là Bạch Linh Tước và Kim Ti Tước, bọn họ vốn dĩ nổi danh bởi giọng nói tuyệt vời, trầm bổng như hát.

Thành ca chỉ cảm thấy mình đã sắp thăng hoa rồi.

Một đội cổ vũ mà người người đều là nhân tài như này, nói chuyện còn dễ nghe như thế, nhất định phải giữ lại.

Vốn dĩ chỉ có một mình Thương Tật cổ vũ hắn, nhưng bây giờ lại thêm nhiều Tước yêu như này, dường như hắn đã biến thành nửa chủ nhà.

Cảnh tượng này cũng rơi vào trong mắt mấy vị Yêu Đế ở ngồi phía trên.

Yêu Đế của Kỳ Lân từ trên chỗ ngồi nhìn xuống bên dưới, không ngừng cười lạnh.

“Đánh ra nông nỗi mà còn muốn cứu nữa ư?”

“Tên Thương Thành này chắc là muốn thu mua lòng yêu, chỉ có điều không biết tự lượng sức mình rồi.”

“Tước Mị chỉ còn có thể thoi thóp hơi tàn vài trăm năm nữa thôi, yêu thể của hắn bị phá hoại gần hết rồi.”

Với tư cách là một Yêu Đế, mắt nhìn của bọn họ khá là cay độc.

Vừa nhìn một cái đã biết Tước Mị Chuẩn Đế không trụ nổi rồi, thương tích của hắn không còn cách nào cứu vãn được nữa.

“Thương thế như này, ngay cả bọn ta cũng không cứu được.”

Thanh Long Đại Đế nhíu mày nhìn xuống phía dưới.

Ở đây nhiều yêu như này, người lĩnh hội qua một cách sâu sắc nhất về sự âm hiểm, bỉ ổi của Thành ca chính là hắn.

Một lần cá cược làm hại Thanh Long cung của hắn từ nguy nga lộng lẫy biến thành đổ nát hoang tàn.

Hắn có một chút không dám tin cái con sâu làm rầu nồi canh vô sỉ, xảo trá như hắn sẽ có lòng tốt như này đâu nhá?

Không phải là hắn đang ôm cái lòng dạ xấu xa gì đấy chứ?

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, trước tiên Thành ca dò bắt tình hình của Tước Mị Chuẩn Đế.

Lúc này Tước Mị Đại Đế vẫn còn đang ở trạng thái hôn mê, cơ thể suy nhược.

Còn bên trong yêu thể của hắn đã loạn lên rối tinh rối mù rồi.

Kinh mạch, xương cốt bị vỡ nát vẫn chỉ là thứ yếu.

Điều quan trọng nhất là hiện tại bốn chín quy tắc tiến quân thần tốc đang điên cuồng tàn sát bừa bãi ở bên trong, khiến nó không ngừng tổn hại ngày càng sâu sắc.

Quy tắc của bản thân Tước Mị Chuẩn Đế đã tự chủ chống lại, nhưng ở đâu ra mà chống lại nổi.

Rất khoa trương mà nói, đây giống như là bốn chín loại kịch độc.

Nếu như hắn không có thân thể của Chuẩn Đế thì sớm đã bị ngã xuống ngay từ đầu rồi.

Mà bốn chín loại kịch độc này nếu đổi lại thành bất kỳ một tên Yêu Đế nào gặp phải, có thể giải trừ ba đến năm loại thì đã được tính là không tệ rồi.

Người duy nhất trên thế giới này có thể khiến cho bốn chín đạo quy tắc kia không tàn sát lẫn lộn lần nữa thì quả thật là chỉ có Thành ca thôi.

Hắn trước sau như một, giả bộ làm ra một loạt các hiệu ứng màu sắc đầy rực rỡ.

Sau đó hắn lại thúc giục yêu lực, cố ý làm cho trên người mình ướt sũng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Làm ra như thể rất cố gắng ra sức.

Thế là tất cả đám yêu đứng một bên lại đều lộ vẻ xúc động lần nữa.

Tước yêu càng xúc động đến mức nước mắt rơi lã chã.

Để cứu được đại đế của bọn họ, thế mà Thương Long Đại Đế phải hao phí cho "cái giá phải trả" lại cao như thế này, thế này làm cho bọn họ không có gì để báo đáp cả.

Song trên thực tế, Đối với Thành ca thì quá trình này đơn giản như đan rổ.

Bởi vì đây chính là lạc ấn của bốn chín đạo quy tắc mà hắn có, hắn khống chế nó dễ như ăn cơm uống nước vậy.

Sau năm lần bảy lượt giải trừ thì hắn đã hút bốn chín đạo quy tắc đang tàn sát lẫn lộn trong yêu thể của Tước Mị Chuẩn Đế ra ngoài.

"Kịch độc" hoàn toàn được giải trừ, coi như Tước Mị Chuẩn Đế không còn nguy hiểm về tính mạng nữa.

Từ nay trở đi, nếu hắn tự mình điều dưỡng thì sau khi tiêu tốn một khoản thời gian dài thì yêu thể cũng còn có thể phục hồi dần dần trở lại.

Trong 992 đạo quy tắc chủ thì có quy tắc chữa bệnh, nên cũng biết chẩn trị như nào.

Mà quy tắc thuỷ, mộc, quang… cũng đều gom đủ một số trị liệu có hiệu quả.

Dưới sự giúp đỡ của các quy tắc chủ đại viên mãn này, kinh mạch xương cốt trong yêu thể của Tước Mị Chuẩn Đế được tổ chức liên kết phục hồi lại với tốc độ nhanh chóng.

Sau đó hắn còn cho thêm ít máu, hoán đổi một viên khôi phục yêu thể yêu đan cửu phẩm từ cửa hàng hệ thống ra.

Rất nhanh, Tước Mị Chuẩn Đế đã tỉnh lại.

Tuy còn suy yếu, nhưng sắc mặt đã tốt hơn vừa nãy không biết bao nhiêu lần.

“Hầy, ta chết rồi sao…”

Lúc hắn vừa mở ra, ý thức vẫn còn đang dừng lại ở khoảnh khắc bị giết.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy rất nhiều yêu đều đang vây quanh người mình, trong đó còn có cả Thương Thành.

Nhất thời vô cùng kinh ngạc.

“Các ngươi?”

“Đại Đế!”

Đám Tước yêu cực kỳ vui mừng kinh ngạc.

“Đại Đế, ngươi tỉnh rồi, quá tốt rồi!”

“May mà có Thương Thành Đại Đế, hắn thật sự là một yêu độc nhất vô nhị!”

Sau khi một đám Tước yêu chí choé giải thích, Tước Mị cuối cùng cũng hiểu ra đã xảy ra chuyện gì.

Dưới sự dìu đỡ của mấy tên Tước yêu, hắn chầm chậm đứng lên.

Hắn bay đến trước mặt Thành ca với một vẻ hổ thẹn.

“Ôi, Thương Thành lão huynh, ta thật sự không còn mặt mũi nào nữa!”

“Không ngờ được thế mà ngươi vĩ đại như này, cho ta nhìn thấy một dáng vẻ khác của yêu…”

“Ta…”

“Cho dù các ngươi có bị trục xuất khỏi yêu giới, chúng ta cũng nhất định không xa không rời!”

“Các trận chiến sau, toàn bộ tước tộc bọn ta sẽ toàn tâm toàn lực phất cờ hò reo cho ngươi!”

Mấy lời nói vừa rồi của hắn, những Tước yêu khác đã sớm bị cảm động đến nước mắt rơi lã chã, tức khắc càng trở nên kích động.

“Thương Long Đại Đế uy vũ!”

“Chủ nhân Địa Bộ, không hắn thì ai?”

Các yêu tộc khác ở xung quanh liếc mắt nhìn nhau, mặc dù cảm thấy xưng hô chủ nhân Địa Bộ này quá khoa trương. Nhưng lại không thể không thừa nhận vị Thương Long Đại Đế này không giống với những người khác.

Chỉ tiếc cảnh giới của hắn quá thấp.

Bằng không, hắn thật sự trở thành Địa Bộ Chi Chủ đối với mấy nhóm yêu nhỏ yếu kia cũng là một chuyện tốt.

Thương Linh trong bóng tối không khỏi cảm thán: “Không ngờ rằng ngươi còn biết cách thu mua lòng yêu, thế mà đã đem đến cho Thương Long tộc bọn ta một đồng minh mấy trăm triệu năm.”

“Mặc dù Tước yêu này không có sức chiến đấu gì, nhưng cũng là một bắt đầu tốt đẹp!”

Trong lòng Thành ca nghĩ, thật ra thì ngươi hiểu lầm rồi, căn bản anh đây không nghĩ xa như vậy đâu, chỉ là muốn có một đội cổ vũ mạnh nhất tiên giới mà thôi.

“Chủ Địa Bộ ư?”

“Hừm…”

Trong mắt Mặc Lâm Đại Đế ở trên tầng cao lộ ra sát khí nồng nặc.

Trong mắt hắn, Tước Mị Chuẩn Đế chỉ là rìa của rìa thôi, sống hay chết không hề quan trọng.

Người hắn thật sự kiêng dè là Thành ca, cái người có thủ đoạn "lung lạc lòng yêu" này.

Biết dùng loại thủ đoạn này, luôn luôn là những người có dã tâm với tầm nhìn sâu xa.

Nhìn mấy yêu tộc xung quanh vốn dĩ nhìn hắn với một vẻ chế giễu, hiện tại ánh mắt bọn họ đều đã thay đổi không ít.

Trở nên tin phục thừa nhận hắn.

Là người hiện giờ thống trị yêu giới, Mặc Lân Đại Đế cảm nhận được nguy hiểm cực độ theo bản năng.

Thương Thành Đại Đế mới nhận chức này, mức độ nguy hiểm ở trong lòng hắn thậm chí còn vượt qua cả Thanh Long Đại Đế.

Trận tiếp theo, nhất định phải huỷ diệt hắn!

Chương 447.

Lúc này, trận tỉ thí đầu tiên của các nhóm khác cũng đang dần đi đến hồi kết.

Đám cao thủ Ngao Dương, Huyền Hải nhẹ nhàng thuận lợi qua được ải này.

Mà vòng tiếp theo, hơn một trăm hai mươi Chuẩn Đế của bốn nhóm thì sẽ có hơn sáu mươi người bị loại bỏ.

Ba nhóm khác cũng hệt vậy, trước khi tỉ thí nhìn còn ổn, căn bản đều chưa phải gặp bất kỳ khó khăn trắc trở nào.

Chỉ có duy nhất Ô Cái Chuẩn Đế của Huyền Quy tộc là ngoại lệ. Với thực lực của hắn, việc lọt vào top 32 cũng không phải là không có hy vọng.

Suy cho cùng thì hắn cũng là thuộc hạ của Huyền Quy Đại Đế, huyết mạch thiên phú không hề yếu kém.

Nhưng mà rất không may là vòng đầu tiên, hắn gặp phải Kỳ Thăng của Mặc Lân tộc.

Mặc Lân tộc ngang hàng với Thương Long tộc, cả hai đều là hoàng tộc viễn cổ, hắn là một trong những Chuẩn Đế mạnh nhất của Kỳ Lân tộc, mạnh hơn Ô Cái nhiều.

Trận chiến vừa mới đánh, Kỳ Thăng đã nhẹ nhàng giành được chiến thắng, mà Ô Cái thì thảm hại.

Không chỉ ngay vòng đầu tiên đã thất bại mà bị loại, hơn nữa còn phải chịu thương tích không hề nhẹ, chiếc mai rùa dày cộp kia còn bị nứt cả ra.

Điều này khiến đám yêu ở phía dưới vô cùng kinh ngạc, không tài nào hiểu được.

Với kiến thức của bọn họ, chẳng phải Huyền Quy tộc và Kỳ Lân tộc là đồng minh đáng tin hay sao?

Nhiều lần trong đại hội trước đây, hoặc là Huyền Quy tộc được ưu ái, hoặc là dàn xếp phối hợp để bên phía Kỳ Lân tộc toàn thắng.

Sao lần này lại đánh đến mức này vậy?

Trong lòng đám Yêu Đế ở phía bên trên tự biết rõ, đây rõ ràng là cố ý sắp xếp.

Mới nãy Huyền Quy Đại Đế đã đánh Kỳ Mãnh bị thương, bây giờ Kỳ Lân tộc lập tức đòi lại món nợ này, vòng đầu tiên đã sắp xếp Kỳ Thăng – một kẻ có thể lọt vào top ba, đánh với Ô Cái.

Mục đích thì khỏi nói cũng biết, đương nhiên là đánh bại Ô Cái, báo thù Huyền Quy tộc.

Nếu không phải nhờ vào thân thể có sức mạnh phòng thủ cực kỳ mạnh của Huyền Quy tộc thì e rằng đã bị đánh thành cái dáng vẻ sắp hấp hối như Tước Mị Chuẩn Đế trước đó rồi.

“Kỳ Lân tộc, ta không đội trời chung với ngươi!”

Sau trận chiến này, lòng căm thù của Huyền Quy Đại Đế với Kỳ Lân tộc càng sâu đậm hơn.

Sau khi vòng một kết thúc, vòng tỉ thí thứ hai cũng nhanh chóng bắt đầu.

Thành ca lại xuất hiện trong bong bóng một lần nữa.

Quả nhiên“đội cổ vũ” Tước yêu ở phía bên dưới không hề phụ sự kỳ vọng của hắn, lại bắt đầu cổ vũ hết mình.

“Thương Long Đại Đế, bất khả chiến bại!”

“Thương Long Đại Đế, trăm trận trăm thắng!”

“Thương Long Đại Đế đẹp trai quá…”

“Thương Long Đại Đế, ta yêu ngươi…”

Cái đám ríu ra ríu rút này không chỉ mở miệng hét mà còn lấy cả nhạc cụ ra, thêm vào đó một chút yêu pháp có hiệu quả đặc biệt nữa.

Điều này khiến tất cả Yêu tộc ở đây không nhịn được mà phải nhìn qua đó.

Thế này cũng tự luyến quá nhỉ?

Nhưng mà sau khi bọn họ nhìn thấy đối thủ của Thành ca thì lập tức xôn xao cả lên.

“Là Kim Tuyến Trùng của Trùng tộc, Chuẩn Đế hậu kỳ!”

“Trùng tộc là nhóm có thực lực thiên phú chỉ kém sau cường giả đỉnh cao Vạn Phệ Yêu Đế mà thôi!”

“Đù mà, lần này Thương Long Đại Đế xong đời rồi.”

“Không cần nhắc đến việc là Chuẩn Đế sơ kỳ, cho dù là Chuẩn Đế hậu kỳ đi chăng nữa thì gặp phải Kim Tuyến Trùng cũng phải bó tay, thủ đoạn của hắn thật sự rất bá đạo…”

“Đúng vậy, đối thủ vòng trước của Kim Tuyến Trùng là Ngân Lang Chuẩn Đế, cũng được coi là một kẻ mạnh. Kết quả thì sao, yêu thể bị đục thủng thành hàng trăm lỗ, thảm hại đến không nỡ nhìn, bây giờ còn chưa tỉnh lại đâu.”

Đến cả đội cổ vũ của Tước tộc cũng phải dừng lại.

Quả thật đối thủ này khiến con người ta tuyệt vọng mà.

Ánh mắt đang quan sát trận chiến của lão Thương Long cũng nghiêm nghị lại, mặc dù trận trước hắn đã thắng, cũng không hề bị thương gì.

Cơ mà đây mà một kẻ mạnh bên phe phái của Kỳ Lân đó!

Nếu không có gì ngạc nhiên khi vòng đầu tiên không thể thành công hạ được Thương Thành, cho nên vòng này đã phái ra cả một cao thủ để nghiền ép hắn.

Trên tầng cao nhất trong đại điện, Thanh Long Đại Đế lắc đầu, hắn đã chẳng buồn chỉ trích việc cố ý sắp xếp kia nữa rồi.

Kệ đi, thua thì thua.

Kim Tuyến Trùng có thực lực để lọt vào top 16 mà.

Trận chiến này, cho dù Huyền Hải gặp phải hắn thì cũng khó mà đảm bảo giành được chiến thắng.

Mà ở một bên khác, Mặc Lân Đại Đế và Vạn Phệ Yêu Đế đang liếc nhìn nhau, âm thầm lộ ra nụ cười ngầm hiểu lẫn nhau.

Kẻ sau hờ hững nhìn về bong bóng phía xa xa, khẽ nói: “Kim Tuyến Trùng ra tay chưa bao giờ biết nặng nhẹ, e rằng lần này Thương Long tộc phải đổi một Đại Đế khác rồi.”

Nhìn thấy bọn họ trắng trợn như vậy, Thanh Long Đại Đế không nhịn được tức giận mà nói: “Trận đấu này không được làm tổn hại đến tính mạng mà!”

Ngọc Lân Đại Đế phía đối diện thờ ơ nói: “Kỹ năng không bằng kẻ khác thì chết cũng xứng đáng.”

Thứ hiệu quả mà hắn muốn chính là như này đây, không thể đểu tên Thương Thành này tiếp tục sống được!

“Đúng vậy!”

Vạn Phệ Yêu Đế cười nhạo nói: “Ai bảo các ngươi phái kẻ yếu ớt như vậy chứ, chẳng lẽ ta còn phải để Kim Tuyến Trung cố giữ lại một phần thực lực để chiếu cố hắn nữa hả?”

Trong lúc bọn họ đang bàn luận thì Thành ca cũng đang quan sát đối thủ ở phía đối diện.

Nhìn vẻ ngoài của Kim Tuyến Trùng thì thấy, hắn chỉ là một sợi kim tuyến dài mà thôi.

Toàn bộ kim tuyến xoay quanh hắn, e rằng cũng phải dài đến hàng nghìn dặm mất.

Nhưng mà ngoài cái đó ra thì căn bản không thấy đầu và những bộ phận khác của hắn.

Nếu như không cảm nhận được khí tức sinh mệnh thì e rằng Thành ca còn trực tiếp coi nó là một đống kim tuyến khổng lồ ấy chứ.

“Nếu chết thì đừng có trách ta.”

“Phải trách ngươi đắc tội với Kỳ Lân Đại Đế rồi.”

Âm thanh không hợp lý được truyền từ sợi kim tuyến phía đối diện kia vang lên lanh lảnh.

“Ta sẽ đối xử thật tốt với ngươi.”

Thành ca tiếc rẻ nhún vai.

“Với ngoại hình này của ngươi thì đúng là chẳng có tí thể diện nào hết, ta giết ngươi thì cũng chẳng có chút cảm giác thành tựu nào.”

Tia tàn niệm của Thương Linh ở trong bóng tối cũng không nhịn được mà truyền âm cho hắn, nhắc nhở hắn phải cẩn thận chút.

“Kim Tuyến Trùng này vô cùng nguy hiểm.”

“Tộc này được mệnh danh là không gì không xâm nhập được, chẳng có thứ gì mà bọn họ không thẩm thấu vào được hết.”

“Hơn nữa tên này còn là Chuẩn Đế hậu kỳ, e rằng yêu thể của ngươi hoàn toàn không thể ngăn chặn được sự thâm nhập của hắn đâu.”

“Ngoài ra nhất định phải chú ý, không thể chém đứt hắn thành nhiều mảnh được.”

Thành ca hơi tò mò: “Tại sao chứ?”

“Sau khi Kim Tuyến Trùng bị cắt ra thì sẽ biến thành rất nhiều phần, mỗi một phần đều có ý thức tự chủ riêng, đến lúc đó rất khó để phòng thủ.”

“Nhìn thì có vẻ yêu thể của tên này khá mỏng manh, cơ mà lại không hề sợ đóng băng, hỏa thiêu hay sét đánh, muốn giết được hắn thì vô cùng khó khăn.”

Thành ca nhíu mày: “Vô lý vậy sao?”

Giọng điệu của Thương Linh trầm trọng nói: “Đúng vậy, nếu muốn đánh bại hắn thì phải cố gắng tránh tấn công từ chính diện, không ngừng dùng sức mạnh tốc độ đối phó với hắn.”

“Khuyết điểm lớn nhất của tộc này chính là không đủ yêu lực, tiêu hao đến lúc hắn yếu đi…”

Lời của nàng vừa dứt, thời gian chuẩn bị ngắn ngủi của vòng thứ hai đã kết thúc, trận tỉ thí chính thức bắt đầu.

Sau đó thì Thành ca nhấc tay bổ một vuốt Thương Long xuống.

Một trảo này vừa tung ra, Kim Tuyến Trùng ở phía đối diện lập tức bị cắt thành vô số mảnh, dường như đã biến thành bụi.

Mà dưới cơn cuồng phong của một trảo kia, bụi vàng bay tứ phía.

Thương Linh suýt chút nữa bị một chiêu này của hắn làm cho kinh ngạc.

“Ngươi điên rồi sao?”

Lão nương vừa mới nhắc nhở ngươi cố gắng đừng chém hắn, kết quả thì hay rồi, ngươi trực tiếp khiến hắn thành bụi luôn.

Như này không những không giết được Kim Tuyến Trùng, mà ngược lại còn khiến hành chia thành… vô số phần.

Dưới tình huống như này thì muốn ngăn cản việc hắn xâm nhập còn khó hơn cả lên trời gấp mấy lần.

Thành ca ở bên kia vẫn còn đang giải thích cho tỷ tỷ thân yêu: “Ta là Thương Long Đại Đế mà, sao mà có thể không ngừng trốn chui trốn nhủi được cơ chứ?”

“Cứ cẩn thận không dám khiến hắn bị thương, làm tiêu hao thể lực của hắn rồi mới có thể thắng được thì chẳng phải sẽ tổn hại đến hình tượng bá khí của Đại Đế ta sao?”

“Bá khí cái đầu ngươi!”

Chỉ vì cái lí do rẻ rách này thôi á hả?

Suýt chút nữa thì Thương Linh tức đến hộc máu.

Mà đám yêu tộc đang quan sát kia cũng ồ lên, tất cả đều không thể tin được Thành ca sẽ làm chuyện như này.

Chương 448.

Kim Tuyến Trùng đã từng tham gia đại hội vạn yêu rất nhiều lần, đám yêu kia cũng đã rất quen thuộc với thủ đoạn của hắn rồi.

Đương nhiên cũng hiểu rõ việc không thể chém được hắn.

Chỉ cần không chém đứt hắn thì ít nhất còn có mỗi một mục tiêu.

Chém thành hai nửa rồi thì phải ngăn chặn sự thâm nhập của cả hai mục tiêu.

Vậy bây giờ vỡ vụn thành cả bột phấn như này thì sẽ có bao nhiêu mục tiêu đây?

Đây hoàn toàn là kết quả mà Kim Tuyến Trùng mong muốn mà, Thương Long Đại Đế muốn chết à?

Thanh Long Đại Đế ở phía bên trên, suýt chút nữa thì cũng trợn trắng cả mắt.

Tên này có thể bình thường chút không hả?

Mặc dù miệng thì luôn nói Thành ca là con sâu làm rầu nồi canh, nhưng mà suy cho cùng thì con sâu làm rầu nồi canh này cũng là cùng phe Long tộc mà.

Bây giờ Long tộc vẫn chưa ngã xuống, sự ngút trời của hắn cũng là một nhân tố làm tăng sức mạnh tổng thể.

Hắn không hề hy vọng Thành ca cứ như vậy mà ngã xuống.

Nhưng xem ra bây giờ, e rằng hắn thật sự không sống nổi nữa rồi.

“Ha ha ha ha…”

Ngọc Lân Đại Đế cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

“Hắn đang làm cái gì vậy chứ?”

“Đối đầu với Kim Tuyến Trùng mà hắn dám liều lĩnh như vậy hả?”

Vạn Phệ Đại Đế cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó thì cười cợt thở dài một hơi.

“Cái này là do hắn ngu xuẩn tự tìm đường chết, Kim Tuyến Trùng muốn lưu tình cũng khó khăn rồi đây.”

Những Yêu Đế khác có mặt ở đây cũng âm thầm lắc đầu.

Cửu Văn Thương Long này có huyết mạch đỉnh cao, cứ vậy mà ngã xuống thì quả thật là quá kỳ lạ.

“Thúc giục yêu lực, chống lại sự xâm nhập của hắn mau.”

Đại tỷ Thương Linh trong đầu lại bắt đầu âm thầm chỉ huy.

Nếu như ở nàng bên ngoài thì còn được, có thể dùng quy tắc tốc độ làm máy hút bụi, quét sạch đi là được rồi.

Nhưng mà ở trong chiến trường bong bóng này, quy tắc không gian cực kỳ phức tạp và kỳ lạ.

Nhìn có vẻ như vô biên vô hạn, nhưng lại không thể hoàn toàn hất đối thủ ra, vĩnh viễn đều có thể gặp phải việc chuyển ý.

“Không phải ngươi nói hắn có thể thâm nhập vào mọi thứ, đến cả màn chắn yêu lực cũng không thể ngăn cản nổi hắn hay sao?”

Thương Linh lo lắng nói: “Đến cả Tiên Quốc mà Kim Tuyến Trùng còn có thể thâm nhập vào được, ngươi cũng không thể không làm gì được, muốn thâm nhập qua được màn chắn yêu lực thì hắn cũng phải mất một khoảng thời gian.”

Thành ca nhún vai: “Vậy thì thôi đi, dù sao cũng chẳng ngăn được.”

“Huống chi việc dùng yêu lực để làm mai rùa che chắn cũng không hợp với hình tượng Đại Đế bá khí của ta đâu nhỉ?”

“Bá khí cái gì mà bá khí, trong đầu ngươi toàn nghĩ mấy cái đâu đâu gì thế hả?”

Thương Linh nói cái gì đi chăng nữa thì cũng vô dùng.

Kim phấn bay đầy trời nhanh chóng rắc đầy lên người Thương Long Đại Đế, hệt như đang dát một lớp vàng lên long thể.

Sau đó, nó dần dần mờ đi ngay dưới con mắt của mọi người.

Hít!

Đám yêu ở phía dưới lần lượt hít vào một ngụm khí lạnh, cảm nhận được cả sự lạnh lẽo từ sâu trong xương tủy của bản thân.

Tất cả đã thẩm thấu vào trong yêu thể của Thương Long Đại Đế rồi!

Một khi Kim Tuyến Trùng tiến vào trong yêu thể thì sẽ nó sẽ hút tất cả những gì đang tồn tại trong đó.

Bất kể là máu thịt xương cốt hay là kinh mạch yêu lực, thậm chí đến cả sức mạnh quy tắc cũng không ngoại lệ.

Không cứu được nữa rồi!

Hoàn toàn không cứu được nữa rồi!

"Ngươi thật sự là đối thủ chịu hợp tác nhất mà ta từng gặp đấy!"

"Tiếp đến ngươi có thể khóc kêu cha gọi mẹ được rồi!"

Giọng nói của Kim Tuyến Trùng phát ra từ vô số nơi trên cơ thể Thành ca, thậm chỉ đến cả phạm vi bên ngoài tiên hồn cũng vang vọng lên.

Tầng tầng lớp lớp âm thanh kì lạ kia cũng mang theo sự hung ác đến vô tận.

Chỉ đáng tiếc là Thành ca không hề thể hiện ra vẻ sợ hãi như trong tưởng tượng của hắn.

"Hay là ngươi làm mẫu "kêu cha gọi mẹ" một lần cho ta xem đi."

Nói xong, hắn trực tiếp thúc giục lạc ấn tâm quy tắc giam cầm.

Ngay sau đó, quá trình ăn mòn của Kim Tuyến Trùng đột nhiên dừng lại.

Tất cả những bột phấn kim tuyến kia đều bị giam cầm ở khắp nơi trên cơ thể, không thể động đậy được.

"Ngươi tu luyện quy tắc giam cầm là chính ư?"

"Ha ha! Đây là con bài tẩy của ngươi ư?"

"Ngươi giam cầm ta càng lâu thì sự cắn nuốt của ta lại càng mạnh!"

Nói xong, Kim Tuyến Trùng điên cuồng chống trả lại tâm quy tắc giam cầm kia.

Suy cho cùng thì hắn cũng là Chuẩn Đế hậu kỳ, đương nhiên sự dung hợp với tâm quy tắc cũng cao hơn Thành ca mới là Chuẩn Đế sơ kỳ.

Thấy giam cầm sắp buông lỏng, Thành ta không nhanh không chậm thúc dục lạc ấn của quy tắc độc.

Tất cả kim tuyến tiến vào trong cơ thể hắn nháy mắt chuyển từ màu vàng sang màu xanh lam, sau đó thì chuyển qua màu tím.

"Đây là cái gì vậy hả?"

Đáng lẽ Kim Tuyến Trùng còn đang cao giọng hót líu lo thì giờ đây lại hoảng hốt.

"Sao mà quy tắc độc của ngươi lại có thể có uy lực như này…"

Độc không thể giết chết được hắn, nhưng mà lại có thể khiến quá trình cắn nuốt của hắn phải đột ngột dừng lại, không thể không phân tâm đối phó với sự ăn mòn của độc.

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Thành ca nhanh chóng thúc giục lạc ấn của quy tắc hủy diệt.

Bắt đầu hủy diệt tất cả kim tuyến ở từng phần trên cơ thể.

"Không!"

"Không thể nào!"

Nếu như không phải bị phân thành vô số phần thì Kim Tuyến Trùng hoàn toàn không sợ quy tắc hủy diệt này.

Nhưng mà sau khi phân thành nhiều phần như vậy, mặc dù mỗi phần đều có ý thức tự chủ riêng, cũng có thể liên hệ qua lại với nhau, nhưng mà điều đó cũng đồng nghĩa với việc sức mạnh của hắn bị chia nhỏ ra.

Thêm vào đó, hắn còn phải chia một phần sức mạnh cho việc chống lại sự ăn mòn của quy tắc độc, điều đó khiến hắn không còn chút sức lực nào để chống trả lại sự hủy diệt kia nữa rồi.

Từng mảng kim tuyến dần dần bị hủy diệt, tan biến vào hư vô.

"Không…"

Cuối cùng nhắn cũng cảm nhận được nguy hiểm bị tiêu diệt hoàn toàn.

Hắn điên cuồng muốn thoát khỏi cơ thể của Thành ca.

Chỉ đáng tiếc là, tâm quy tắc giam cầm vẫn còn đang có tác dụng.

“Không phải ngươi thích thâm nhập vào lắm sao?”

“Còn trốn cái gì nữa?”

“Đừng đi vội như vậy mà!”

Thành ca của lúc này, đồng nghĩa với việc dùng thân thể của mình làm một chiếc lồng giam, vững vàng nhốt Kim Tuyến Trùng lại.

Sau đó, hắn lại dùng lạc ấn của quy tắc ăn mòn.

Kim Tuyến Trùng đang liên tục thất bại kia lại gặp phải một đòn chí mạng.

Một chẳng ngăn được quy tắc hủy diệt như hắn, giờ đây lại không ngừng bị quy tắc ăn mòn hòa tan.

Lạc ấn của ba quy tắc hủy diệt, kịch độc và ăn mòn kết hợp lại, tuyên cáo hắn đã thất bại rồi.

Thời khắc cuối cùng, từng mảng kim tuyến cũng bị ăn mòn sạch sẽ rồi hủy diệt.

Hắn điên cuồng hét lên và cầu xin.

“Tha cho ta đi…”

“Ta sai rồi!”

“Đều là do Kỳ Lân tộc sai khiến ta!”

“A…”

“Không, đừng mà!”

“Ngươi không thể giết ta được!”

“Ngươi kêu gào thảm thiết cũng giỏi thật đấy nhỉ.”

Thành ca không hề mềm lòng mà nương tay, với kẻ nên giết thì hắn không hề do dự.

Sau giây phút kia, Kim Tuyến Trùng hoàn toàn bị hắn hủy diệt không còn sót lại một chút tro tàn nào.

Chết một cách sạch sẽ.

Khi hắn chiến đấu ở trong đây, bên ngoài hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết rằng Thương Long Đại Đế đã bị Kim Tuyến Trùng thẩm thấu vào rồi, không hề động đậy gì, lơ lửng trên không trung mãi.

Còn cho rằng hắn đã chết chắc rồi cơ.

“Tên Thương Long Đại Đế này có biết đánh nhau không vậy trời?”

“Ngay từ đầu đã loạn cả lên, đánh Kim Tuyến Trùng thành bột phấn thì cũng thôi đi, sau đó cũng không trốn không phòng thủ.”

“Đúng vậy, ta còn nghi ngờ là liệu hắn định tự sát hay không nữa cơ.”

“Bất kỳ ai để Kim Tuyến Trùng hoàn toàn thẩm thấu thì rõ ràng là một hành động lao đầu vào chỗ chết mà…”

Lão Thương Long tỏ vẻ lo lắng muốn chết, Tước tộc cũng đã dừng việc cổ vũ lại từ lâu, ai nấy đều lộ rõ vẻ bi thương.

Đáng tiếc quá, một Yêu tộc tốt như vậy đã không còn nữa rồi sao?

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy bong bóng chậm rãi biến mất.

Điều này đại diện cho việc trận đấu đã phân rõ thắng bại.

Kim Tuyến Trùng giành chiến thắng rồi sao?

Tất cả yêu tộc ở đây đều đợi Kim Tuyến Trùng ngưng tụ lại yêu thể, tuyên bố giành chiến thắng.

Nhưng mà bọn họ lại nhìn thấy một con Thương Long khổng lồ đang từ từ bay xuống dưới.

Thương Thành không hề chết!

Vậy có nghĩa là…

“Thương Thành Đại Đế thắng rồi ư?”

“Không phải chứ, Kim Tuyến Trùng đâu?”

Tất cả yêu tộc ở đây đều sửng sốt.

Mãi cho đến khí Vạn Phệ Yêu Đế đột nhiên đằng đằng sát khí xông xuống dưới.

“Ngươi giết Kim Tuyến Trùng rồi!”

“Vậy mà ngươi dám giết hắn!”

Là một Đại Đế của Trùng tộc, lúc Kim Tuyến Trùng chết, đương nhiên hắn cũng cảm ứng được.

Cũng bởi vậy mà hắn mới phản ứng lớn đến thế.

Kim Tuyến Trùng là Chuẩn Đế xuất sắc nhất nhì của Trùng tộc, cùng là do một tay hắn dày công vun đắp.

Chết như vậy, làm sao hắn chấp nhận nổi?

Chỉ là hắn vừa mới xông xuống thì đã bị đám Đại Đế Thanh Long, Băng Phượng và Bạch Hổ ngăn lại rồi.

Chương 449.

“Vạn Phệ Yêu Đế, ngươi định làm gì?”

Bạch Hổ Đại Đế mặt không biểu cảm, khí thế như đao, tiếng như kim thép.

Đại hội Vạn Yêu, bất kỳ Yêu Đế nào cũng không được phép xuống sân can thiệp vào, chỉ được đứng nhìn từ đằng xa.

Đây cũng để bảo đảm công bằng ở mặt ngoài.

Bằng không mấy nhóm yêu không có Yêu Đế trấn thủ kia còn chơi cái quái gì nữa.

Vạn Hệ Yêu Đế phẫn nộ chỉ vào Khương Thành, lạnh lùng gầm lên.

“Hắn đã giết thiên tài của tộc ta, Kim Tuyến Trùng đã chết rồi!”

Băng Phượng Đại Đế lạnh giọng nói: “Thế thì đã sao?”

“Thế thì đã sao?”

Vạn Phệ Yêu Đế suýt chút nữa bị câu nói này làm cho tức giận bỏ đi khỏi đây.

“Nếu như là Cơ Lâm của Băng Phượng tộc ngươi bị giết, ngươi còn có thể nói ra câu này không?”

“Đại hội Vạn Yêu không cho phép giết chết đối phương, Thương Thành xâm phạm vào điều này, nên lập tức bắt hắn đền mạng tại chỗ!”

Hắn không nói câu này còn tốt, vừa nói một câu Thanh Long Đại Đế liền mừng.

“Ha ha, vừa rồi ai nói Thương Long sẽ phải đổi một Đại Đế khác nhỉ?”

“Là ai nói kỹ không bằng người thì chết là đáng đời?”

“Hả?”

“Ngọc Lân, Mặc Lân các ngươi chắc là sẽ không dễ quên như vậy chứ?”

“Hay là nói, Long tộc ta chết rồi không sao cả, Trùng tộc hắn chết rồi thì là trời sập?”

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế cắn cắn răng, trong lòng tức tưởi, nhưng không hề hé răng nửa lời.

Dẫu sao ban nãy lời đã nói ra ở ngay trước mặt nhiều Yêu Đế thế kia, làm sao có thể rút lại được.

Lâu lắm rồi Thanh Long Đại Đế không nhìn thấy bộ dạng bọn họ gặp thất bại như thế này, hắn đây cứ phải gọi là mở cờ trong bụng vậy.

“À đúng rồi, theo như cách nói một số Trùng tộc nào đó, đây chẳng lẽ không phải là trách thực lực của Kim Tuyến Trùng quá yếu không chịu được bị đánh sao?”

“Dù sao, ta không thể bảo Thương Thành phong ấn một bộ phận thực lực, cố ý dàn xếp chứ?”

“Ha ha ha…”

Thành thật mà nói, Thành ca giành chiến thắng nằm ngoài dự liệu của hắn quá lớn.

Đến bây giờ hắn vẫn nghĩ mãi mà chưa hiểu, Kim Tuyền Trùng đã chết như thế nào?

Theo đạo lý, sau khi bị gặm nhấm thì người chết phải là Thương Thành mới đúng chứ.

Có điều quan tâm nó làm gì nữa, có thể thắng là được rồi.

Hiếm khi trận doanh Kỳ Lân bị giận đến nỗi một chút tính khí cũng không còn, đừng nói là hắn, ngay cả Bạch Hổ và Băng Phượng, Côn Bằng Đại Đế cũng sảng khoái trong lòng.

Vạn Phệ Yêu Đế tức giận không còn gì để nói nữa rồi.

Lúc trước hắn nói quá lời, hiện tại hoàn toàn là tự bê đá đập vào chân mình.

"Trận chiến này ngại lệ, các trận đấu khác vẫn không được hại tới tính mạng như cũ!"

"Bằng không, đền mạng!"

Sau cùng, Mặc Lân Đại Đế chỉ có thể tàn hung hãn liếc Thành ca một cái, lại bay trở lại tầng chót đại điện.

Sau khi các Yêu Đế rời đi, mọi người hoàn toàn nhốn nháo lên.

"Kim Tuyến Trùng chết rồi ư?"

"Nhìn phản ứng của Vạn Phệ Yêu Đế, không sai được rồi!"

"Chết thế nào vậy?"

"Cmn, kỳ diệu quá rồi đấy nhá?"

"Thế mà Kim Tuyến Trùng lại bị giết chết ư?"

Trong nhận thức của vô số yêu tộc, Kim Tuyến Trùng chính là người tồn tại sức sống ngoan cường nhất của yêu giới.

Chẳng sợ đập nát thành cát bụi, hắn cũng có thể nhóm hợp lại bất cứ lúc nào.

Muốn sử dụng sức mạnh qy tắc cưỡng chế trấn áp sao?

Hắn đã là Chuẩn Đế hậu kỳ rồi, đối với trình độ khống chế của quy tắc không hề thua kém các Chuẩn Đế khác.

Trong các lần đại hội trước, hắn đã tham gia rất nhiều lần.

Các thủ đoạn sát hại như xé nát, giam cầm, phá nát phong ấn, băng nước, lửa đốt, sét đánh thần quang… hắn đều từng gặp.

Mỗi lần đều sống sót qua được.

Có khả năng giết chết hắn chỉ có tầng cấp Yêu Đế, đây cũng là nhận thức chung của toàn bộ yêu tộc.

Song lần này cuối cùng thất bại rồi.

Thất bại dưới tay một tên Chuẩn Đế sơ kỳ.

“Rốt cuộc làm thế nào mà được như này vậy?”

Đừng nói đám yêu dưới khán đài, ngay cả mấy người tham gia thi đấu của nhóm bốn cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng.

“Chẳng lẽ biện pháp giết chết Kim Tuyến Trùng chính là cố ý dẫn dụ hắn vào trong cơ thể?”

“Có phải là do máu của Cửu Văn Thương Long vừa khéo chính là kịch độc khắc tinh với Kim Tuyến Trùng?”

“Có khả năng này!”

“Nếu không hoàn toàn không thể giải thích được.”

Ai có thể nghĩ đến tâm quy tắc của Thành ca có nhiều lạc ấn như vậy đâu.

Trên thực tế cho dù dẫn dụ Kim Tuyến Trùng vào trong cơ thể, hắn cũng có thể giải quyết Kim Tuyến Trùng một cách nhẹ nhàng.

Độ dung hợp một hai món quy tắc của ta không sánh bằng Chuẩn Đế hậu kỳ, nhưng ta có nhiều lạc ấn quy tắc như vậy, ngươi dung hợp sâu hơn nữa cũng chống không lại đâu.

Trừ khi giống như Yêu Đế, trực tiếp thành chủ tể của một môn quy tắc.

Như vậy mới có thể hình thành sự khác biệt giữa các cấp bậc với nhau.

“Ngươi đã không còn đối thủ ở cấp độ Chuẩn Đế nữa rồi.”

Qua một trận này, Thương Long Nữ Đế hoàn toàn yên tâm.

Bốn chín đạo lạc ấn quy tắc mạnh bao nhiêu, chưa ai thấy qua, nàng mới đầu cũng không quá khẳng định.

Bây giờ nàng cuối cùng đã biết rồi, đây chính là một quái thai vượt quá lẽ thường.

Thành tựu Chuẩn Đế sơ kỳ của hôm ấy, liền trực tiếp đột phá giới hạn của Chuẩn Đế hậu kỳ.

Thực lực này, đã có thể xưng thành một cảnh giới mới hoàn toàn giữa Yêu Đế và Chuẩn Đế.

Hắn đến tham gia Đại Hội Vạn Yêu này, hoàn toàn là phạm quy rồi.

Vòng đấu thứ hai rất nhanh đều kết thúc.

Đến đây, nhóm này chỉ còn lại 32 vị Chuẩn Đế.

Ngao Dương, Huyền Hải vẫn thuận lợi tăng cấp, loại tuyển thủ hạt giống như Kỳ Thăng cũng nhẹ nhàng qua cửa ải này.

Trừ trận này của Thành ca, không có ai đặc biệt xuất sắc.

Và ngay sau đó, trận tỉ thí thứ ba nhanh chóng được bắt đầu.

Thành ca vừa lên đài, đám Tước yêu phía dưới lại trở nên bận rộn.

Bởi vì Tước Mị Đại Đế tham gia nên lần này Tước tộc đến cũng khá là nhiều người. Mặc dù cảnh giới thấp, nhưng nó giống như đi thăm quan vậy.

Khi bọn họ bắt đầu cổ vũ, lập tức lấp đi làn sóng âm thanh của những yêu tộc khác trong nhóm bốn.

Lại cộng thêm bọn họ vốn dĩ là một đội cổ vũ chuyên nghiệp, tính tổ chức cao.

Tiếng hò hét của các tộc khác so với bọn họ, đó chính là lính mất chỉ huy mà thôi.

Rất nhanh, chỗ của khán giả nhóm thứ tư chỉ còn nghe thấy được Thương Long Đại Đế thôi.

Các yêu tộc khác bị tức giận đến nghẹn họng. Cmn nhiều kỳ Đại Hội Vạn Yêu qua chưa bao giờ thấy phách lối như thế này.

Không sợ cây to đón gió hay sao?

“Đám Tước yêu này hò hét quá khích như này, hét cũng quá buồn nôn và xấu hổ.”

Thương Linh trong chỗ tối lần đầu tiên cảm thấy may mắn mình chỉ là một tia tàn niệm, nếu không đã thật sự phải ôm mặt trốn rồi.

Nhưng Thành ca lại rất đắc ý.

“Xấu hổ sao, chỉ cần bản thân không thấy xấu hổ, thì xấu hổ chính là người khác.”

“Ta cảm thấy rất tốt, cường độ còn có thể mạnh hơn!”

Kết hợp với phong cách lơ đãng thường ngày của hắn, Thương Linh nghi ngờ hỏi: “Không phải ngươi cứu Tước Mị là vì cái này đấy chứ?”

“Không thì còn sao chứ?”

“Ngươi có phẩm vị gì thế hả trời?”

Nữ đế hoàn toàn bị hắn làm cho thua rồi.

Vào lúc này, đối thủ vòng thứ ba của Thành ca cũng hiện thân.

Thế nhưng lại là Huyền Hải của Thanh Long tộc.

Vừa nãy Thanh Long Đại Đế còn một trận đắc ý, giờ lại không thể bình tĩnh được nữa rồi.

Thành ca giải quyết Kim Tuyến Trùng, rất nhiều yêu tộc phía dưới tưởng hắn gặp may. Nhưng việc hắn là Long Tộc Đại Đế rất rõ ràng, huyết mạch Thương Long không có loại độc nào độc chết Kim Tuyến Trùng với hiệu quả thần kỳ như vậy.

Hắn đã nhận thức được, thực lực của Thương Thành có lẽ còn mạnh hơn so với tưởng tượng của tất cả mọi người.

Với thực lực của Huyền Hải, vốn dĩ có hi vọng rất lớn có thể lọt vào top 32.

Nhưng bây giờ gặp phải hắn, chắc chắn không qua được cửa ải này.

Ở một bên, mấy vị Yêu Đế của trận doanh Kỳ Lân tộc mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt lại không giấu được sự chế nhạo.

Không cần phải nói, đây lại là kiệt tác của bọn họ cố tình sắp đặt.

Sắp xếp trước một trận Long tộc nội đấu.

Cần gì phải quan tâm Huyền Hải ngươi lớn mạnh bao nhiêu đâu, hay là có phải Thương Thành che giấu thực lực hay không, hai hổ đối chiến kiểu gì cũng có một tên bị loại đi.

Như này thì Long tộc sẽ ít đi một suất Địa bộ.

Mưu đồ ác độc.

Chương 450.

Bên trong bong bóng, hai con cự long đang đấu với nhau.

Thành ca vừa thấy người đến chính là hắn thì lập tức vui vẻ, nâng móng lên chào hỏi.

“Lão huynh, chúng ta còn rất có duyên ha.”

Lúc trước Huyền Hải đến Thương Long Cốc kiếm chuyện, lúc sau thua cuộc lại làm nhân viên chuyển phát nhanh đưa một đống tiên khí, tiên bảo tới.

Ở trong mắt Thành ca, hắn còn rất đáng yêu.

Nhưng ở trong mắt Huyền Hải thì Thành ca không đáng yêu chút nào.

“Ai có duyên với ngươi cơ, ngươi chính là con sâu làm rầu nồi canh!”

“Đừng như vậy mà, đều cùng ở Long tộc nên chúng ta đã là người một nhà, mọi người đều nên yêu thương lẫn nhau.”

“Ai muốn cùng ngươi…”

Tròng mắt của Huyền Hải chuyển động, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, vì thế liền bắt đầu nở nụ cười.

“Đúng không?”

“Người một nhà, ngươi nói đúng, chúng ta là người một nhà.”

Hắn chà xát móng vuốt, giọng điệu bắt đầu trở nên thân thiết.

“Nếu như vậy, vậy ngươi chủ động nhận thua đi.”

Dù Thành ca là loại người thường xuyên không làm theo lẽ thường, nhưng cũng bị đề nghị này của hắn làm cho sửng sốt.

“Vì sao ta phải nhận thua chứ?”

Huyền Hải bày ra vẻ mặt “như vậy mà cũng không hiểu, ngươi có phải kẻ ngốc không”.

“Nếu ngươi chủ động nhận thua thì ta sẽ không bị tiêu hao gì trong trận này, về sau có thể tiến vào được xa hơn!”

“Còn có cách như vậy sao?”

“Đúng vậy, Kỳ Lân tộc bọn họ có nhiều đồng minh, lần nào cũng đều làm vậy. Chúng ta cũng có thể, chúng ta được phân ở cùng một nhóm, đúng là một cơ hội tuyệt vời!”

Huyền Hải vô cùng kiên nhẫn mà phổ cập kiến thức cho hắn rằng làm như vậy mới tốt.

Cha của hắn cảm thấy hai Long tộc bị phân ở cùng một nhóm chính là chuyện xấu, nhưng ngược lại hắn lại cảm thấy đây là chuyện rất tốt.

Trong lòng Thành ca nghĩ, ngươi đang lấy đâu cái tự tin đó vậy?

“Vậy vì sao ngươi không chủ động nhận thua thành toàn cho ta?”

Huyền Hải thản nhiên nói: “Bởi vì ta mạnh hơn ngươi, chuyện này ngươi không thể phản bác lại đúng không?”

Thành ca bị hắn làm cho nói không lên lời.

Lão tử vừa mới giết chết Kim Tuyến Trùng, thứ này mạnh hơn ngươi có phải không?

Ngươi vì sao còn tự tin như vậy trời?

Thấy hắn không nói lời nào, Huyền Hải còn tưởng rằng tâm lý của hắn không thể chấp nhận nổi chuyện này.

Vì thế Huyền Hải tiếp tục khuyên nhủ: “Ta biết, ngươi có ý muốn tất cả mọi người kinh ngạc, nhưng hiện tại ngươi cũng đã đạt được mục đích rồi.”

“Có phải ngươi cảm thấy thắng được Kim Tuyến Trùng là rất ghê gớm đúng không? Kỳ thật là dùng mưu kế, đúng chứ?”

“Đại hội Vạn Yêu dựa vào thực lực, mưu kế của ngươi không thể giúp ngươi tiến vào xa hơn được!”

“Vì ích lợi của Long tộc, làm kẻ lót đường cho người mạnh hơn ngươi thì cũng phù hợp với đại cục mà thôi, không phải sao?”

“Cùng lắm thì sau khi ta vào được Địa Bộ, sẽ dìu dắt Thương Long cốc các ngươi nhiều hơn là được.”

Thành ca thầm nghĩ, có phải ta nên cảm ơn ngươi trước hay không đây?

Thanh Long Đại Đế ở phía trên là có thể nghe được âm thanh bên trong bong bóng.

Nghe được cuộc đối thoại này của hai người, không hiểu sao trong lòng hắn lại nhen nhóm chút chờ mong.

Tiểu tử Huyền Hải này cũng chẳng ngu lắm!

Nếu Thương Thành thật sự bị thuyết phục, chủ động nhận thua, thì thật là "hoàn hảo".

Dù sao, ngay từ đầu Đại Đế đã không có trông cậy vào việc Thành ca có thể làm được gì, quan trọng là Thanh Long cốc của hắn chắc chắn phải có một thành viên trong Địa bộ.

"Ta cũng cảm thấy đề nghị cho người mạnh hơn lót đường này của ngươi khá tốt."

Bên trong bong bóng, Thành ca ấy thế mà lại tươi cười một cách thân thiết mà tán đồng câu nói của Huyền Hải.

"Nhưng ta không yên tâm lắm đối với thực lực của ngươi. Lỡ như ta nhường đường cho ngươi, nhưng ngươi cũng không tiến được xa, vậy chẳng phải là lãng phí sự hy sinh của ta một cách vô ích hay sao?"

Nghe được lời này, Huyền Hải có chút không vui.

"Thực lực của ta có gì mà ngươi không yên tâm hả, ta chính là Chuẩn Đế hậu kỳ!"

"Hai trận chiến vừa rồi, ta đều dành được thắng lợi một cách nhẹ nhàng, không phải sao?"

Thành ca tiếc nuối mà lắc đầu: "Nhưng ta chưa thấy được, trừ phi bây giờ ngươi chứng minh cho ta xem, làm ta nhìn xem ngươi mạnh như thế nào!"

"Ngươi muốn ta chứng minh như thế nào?" Huyền Hải còn hỏi lại rất nghiêm túc.

"Như vậy đi, ngươi đứng yên,không được nhúc nhích, để ta đánh ngươi một lần…"

Thành ca còn chưa nói xong, Thương Long Nữ Đế trong bóng tối suýt chút nữa thì "phụt" một tiếng.

Ngươi có thể bỉ ổi hơn được nữa cơ à?

Mà Huyền Hải cũng cắt ngang hắn: "Ngươi coi ta là kẻ ngu à, đứng yên cho ngươi đánh?"

Thành ca nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Không phải ngươi rất lợi hại sao? Ngay cả một chiêu của ta cũng không dám tiếp, thì làm sao còn mở miệng ra nói sẽ tiến vào được xa hơn?"

"Như vậy quá nguy hiểm!"

"Yên tâm, ta chỉ dùng ba phần công lực."

"Thật không?"

"Đương nhiên! Có bao nhiêu yêu đang nhìn đây, huống chi ta còn là Đại Đế của Thương Long tộc, đại biểu cho bộ mặt của Thương Long cốc. Sao có thể nói dối?"

Huyền Hải còn không yên tâm: "Thật sự là ba phần công lực?"

Thành ca nghiêm túc nói: "Chắc chắn! Mọi người đều cùng là người một nhà thuộc Long tộc, làm sao ta có thể không biết xấu hổ mà dùng toàn lực đánh ngươi?"

Huyền Hải âm thầm tính toán một chút, Chuẩn Đế sơ kỳ vốn không thể lay động được một vị Chuẩn Đế hậu kỳ như mình.

Mà Thương Long tộc chủ tu chính là tốc độ, cũng không giống Kim Long tộc tu luyện thiên về lực công kích.

Huống chi chỉ là ba phần công lực, bản thân hẳn là vững vàng có thể tiếp được, thậm chí còn chẳng rớt một cây nào cả.

"Chỉ cần ta có thể chặn lại được, ngươi sẽ nhận thua sao?"

"Đương nhiên! Nếu ba phần công lực của ta còn không lay động được ngươi, như vậy thì nếu tiếp tục đánh tiếp cũng là tự rước lấy nhục, không phải sao?"

Lời nói này đánh đến trong tâm khảm của Huyền Hải.

Hắn đắc ý mà ngẩng cổ: "Ngươi biết thì tốt!"

"Vậy đến đây đi!"

"Ba phần đó, một phần cũng không được thêm vào!"

“Tốt! Tốt!”

Sau khi hai con cự long thương lượng xong, cuộc chiến lại tiếp tục.

Huyền Hải vẫn rất cẩn thận, tuy rằng đứng bất động không hoàn thủ, nhưng vẫn tận lực buff cho chính mình, ví dụ như anh linh thuỷ, anh linh võng gì đó.

Tâm lạc ấn của quy tắc hệ Thủy cũng bộc phát ra.

Thất giác của huyết mạch Thanh Long cũng được bật lên.

Mà Thành ca ở đối diện thì lại đang chọn lựa lạc ấn quy tắc.

Thương Linh có chút không đành lòng lại tiếp tục xem tiếp.

“Ngươi thu lại một ít, đừng đánh hắn thành tàn phế, dù gì cũng là con trai trưởng của Huyền Minh.”

“Ai, đứa nhỏ này từ khi nào mà trở nên thành thật như vậy thế.”

Thành ca vỗ bộ ngực, bảo đảm: “Yên tâm đi, đều là Long tộc, sao ta có thể làm như vậy được.”

Nói xong, hắn đã lấy 16 cái từ 49 cái lạc ấn.

Lúc này, bên trong những bong bóng khác đều đã đánh đến tia lửa văng khắp nơi, chỉ có nhóm của hắn còn chưa bắt đầu.

Bầy yêu quan sát trận đấu ở phía dưới cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết hai Long tộc này hình như đang nói chuyện với nhau, mãi cũng chưa đến việc chính.

Ngay lúc mọi người đều sắp không kiên nhẫn nổi, cuối cùng cũng thấy được một chút động tĩnh.

“Huyền Hải đang làm cái gì vậy?”

“Hình như là ở phòng ngự.”

“Hắn không dự định chiến đấu à, vì sao lại đứng yên tại chỗ vậy?”

“Ai biết được…”

Bầy yêu thảo luận sôi nổi, Thành ca đã chuẩn bị ổn thỏa.

“Ta tới đây!”

Hắn còn chào hỏi.

Huyền Hải ở đối diện cũng bạo dạn gật đầu.

“Đến đây đi, ta sẽ cho ngươi xem thực lực của Chuẩn Đế hậu kỳ là như thế nào!”

Một cái nháy mắt sau đó, hắn đã bị chôn vùi dưới ảnh hưởng của 16 cái lạc ấn quy tắc.

Bùm!

Một tiếng động thật lớn!

Bên trong bong bóng nổi lên một trận gió lốc thổi quét toàn bộ nơi đây.

Căn bản Huyền Hải không kịp chống cự, lực lượng của lạc ấn quy tắc hệ Thuỷ đã bị vỡ tung, ngay sau đó là anh linh bị xoắn lại và tan biến.

Hắn cảm thấy thân thể to lớn của chính mình giống như đã biến thành một cây cỏ nhỏ bị cô lập, không nơi nương tựa, bị đặt ở đầu của cơn lốc, và không còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hự!

Hắn bay lên.

Sau đó đâm thật mạnh vào biên giới của bong bóng còn chưa kịp lan rộng kia.

Bởi vì, ở bên trong 16 cái lạc ấn quy tắc này còn có quy tắc không gian.

Bùm!

Bong bóng rung động, thân rồng to lớn của Huyền Hải bắn ngược lại, cuối cùng rơi thật mạnh xuống mặt đất.

Chương 451.

Tổn thương của Huyền Hải không tính là quá nặng, hiện tại Thành ca đã có thể khống chế có chừng mực.

Nhưng mấu chốt là công kích này đến từ lạc ấn quy tắc, đánh thẳng vào chỗ sâu yêu hồn và tiên quốc của hắn.

Suýt chút nữa thì đánh đến mức khiến ý thức của hắn bị phá vỡ.

Huyền Hải bị đánh cho thất điên bát đảo nằm rạp trên mặt đất, giãy dụa muốn đứng lên, nhưng chỉ cảm thấy mắt nổi đom đóm.

Trước khi ngất đi, hắn run rẩy một lúc.

Vuốt rồng hướng về phía Thành ca bên này chỉ chỉ, đại biểu cho hắn đang lên án mãnh liệt.

"Đã nói rồi đấy… ba phần…"

"Ngươi không có yêu đức gì cả…"

Sau đó, hắn cuối cùng ngất đi một cách dứt ngoát.

Bong bóng biến mất, trận này lần nữa kết thúc với chiến thắng thuộc về Thành ca.

"Thương Long Đại Đế, lại hạ một kẻ!"

Bây giờ nhóm Tước yêu đã coi Thành ca như người một nhà, tiếng hoan hô lập tức như sấm động, giống như là bản thân thắng vậy.

"Một chiêu của Đại Đế đã giải quyết đối thủ, quá mạnh mẽ!"

Tước Mị Chuẩn Đế dẫn đầu quan điểm khen ngợi.

"Ngay từ đầu, Thương Long Đại Đế vốn khinh thường ra tay, dưới sự cầu xin hết lời của Huyền Hải mới khen ngợi hắn một chiêu, một chiêu này đủ để hắn ăn cả một đời!"

Những Tước yêu khác nhao nhao hùa theo.

"Đúng vậy đúng vậy, Đại Đế nhân từ, không đuổi tận giết tuyệt."

"Có thể ăn một chiêu của Đại Đế là vinh hạnh của hắn!"

"Nếu ta là Huyền Hải, sau này sẽ đi theo xung quanh Đại Đế học hỏi hắn."

Thanh Long Đại Đế từ tầng cao nhất của đại điện lao xuống đón lấy Huyền Hải, nghe được những lời tâng bốc này, thiếu chút nữa tức giận đến thổ huyết.

Mẹ nó chứ, miệng bọn Tước yêu này thật cay độc.

“Ngươi cũng ác quá rồi, không phải đã nói ba phần lực sao?”

“Ngươi đang bắt nạt Huyền Hải thật thà, có phải hay không.”

Cuộc thương lượng bên trong bong bóng kia, hắn đều nghe được tất cả, chỉ là thứ nhất hắn không thể nhúng tay, thứ hai cũng cảm thấy ba phần lực sẽ không có vấn đề.

Thậm chí một lần còn cảm thấy Thương Thành may mắn thắng hai trận, kiêu ngạo quên hết tất cả.

Bây giờ nhìn kết quả này, lòng hắn cũng bể nát.

Huyền Hải thua một lần, lần này Thanh Long tộc không tiến được vào top 32.

Mà hắn rốt cuộc cũng “từng tỉnh đại ngộ”, cảm khái, tên này cố tình đào hố cho Huyền Hải.

Lừa hắn đứng đấy bất động, lại dùng toàn lực cho hắn một kích trí mạng, mưu đồ quá hiểm ác!

“Ta không có nha, ta đã kiềm hãm rất nhiều lực rồi!”

Thành ca rất vô tội.

Thật sự ta chỉ dùng ba phần công lực nha, thậm chí có chút BUFF cũng không mở ra.

Thanh Long Đại Đế giận quá thành cười: “Ngươi coi là ta sẽ còn tin ngươi, ngươi cái đồ con cá thối hèn hạ vô sỉ!”

“Hố ta một lần còn chưa đủ, lại lừa con ta một lần nữa!”

“Ngươi nhớ kỹ cho ta!”

“Này, ta bị oan mà…”

Thành ca còn muốn giải thích một chút, nhưng Đại Đế đã đến gần ôm con trai đi xa chữa thương rồi, căn bản không để ý đến hắn.

Thành ca bị mất mặt, chỉ có thể quay đầu tiếp nhận kinh sợ của quần chúng, để bù đắp tâm hồn mất mát.

Lần đại hội này, cũng là nơi thu hoạch giá trị kinh sợ tốt nhất.

Ba trận đại chiến, trước mắt hắn đã thu hoạch được hàng trăm triệu công đức, dù sao mỗi một trận thắng của hắn cũng ngoài dự đoán của mọi người.

Mà chủ yếu vẫn là do có quá nhiều cuộc so tài cùng lúc, hơn nữa phân bốn nhóm, cũng không phải tất cả hành trình, yêu tộc đều chú ý đến hắn được.

Cuối cùng đến khi số người trong trận còn lại càng ngày càng ít, hẳn là độ chú ý và giá trị kinh sợ sẽ càng ngày càng cao.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tại sau Huyền Hải đứng im không nhúc nhích để rồi bị đánh thế?"

"Ai biết được, chắc là chiến lược của nội bộ Long tộc từ bỏ đi một người chăng?"

"Nếu thật sự là chiến lược từ bỏ thì cũng không cần ra tay mà, không phải trực tiếp nhận thua là được rồi sao?"

"Huống chi muốn bỏ cũng là bỏ Thương Thành, để Huyền Hải tiếp tục lên chứ!"

"Bỏ Thương Thành, có thể ngay từ đầu đã nói tốt rồi, nhưng cuối cùng hắn đổi ý, cho nên Huyền Hải không có phòng bị, không thấy Thanh Long Đại Đế tức giận như vậy sao?"

"Oa, tên Thương Long Đại Đế này đúng là gian xảo thật đấy!"

"Chuẩn Đế sơ kỳ có thể lọt vào top 64, thật đúng là kỳ tích!"

Thành ca nghe những nghị luận này, tức giận cũng không xả đâu cho hết được.

Hắn còn tưởng rằng bây giờ mọi người có lẽ đều đang kinh ngạc vì thực lực chân chính của mình.

Mẹ nó đã ba trận rồi, thế mà mấy tên này còn tưởng rằng ta là tân binh sao?

Đều mù hết rồi sao?

Dĩ nhiên không phải tất cả yêu tộc đều mù.

Đến được một bước này, những Yêu Đế tầng cao nhất đã nhìn ra sự lợi hại của hắn.

Tuy rằng bọn họ cũng cho là vừa rồi chắc chắn không phải ba phần lực gì, mà là toàn lực.

Nhưng coi như toàn lực, có thể một đòn đã đem Huyền Hải đánh thành như thế, cũng cực kỳ kinh người.

Hai vị Đại Đế Mặc Lân và Ngọc Lân sắc mặt nghiêm nghị.

Bọn họ rất rõ, nếu đổi thành Kỳ Thăng, một đòn toàn lực mặc dù cũng có thể đánh Huyền Hải bị thương, nhưng tuyệt đối không làm được thanh thế lớn như vừa nãy.

Lực công kích kia gần như muốn vượt qua giới hạn của Chuẩn Đế.

May mà chiến đấu cũng không chỉ có một loại phương thức chính diện cứng rắn này, vốn là cực kỳ phức tạp, thực lực tổng thể có lẽ vẫn mạnh có thể đánh một trận.

Bây giờ mỗi nhóm đã chỉ còn lại có 16 người, lại thông qua vòng tiếp theo chỉ còn lại 8 người.

Mỗi nhóm 8 người, vừa đủ tất cả 32 người.

Đến lúc đó trực tiếp tiến vào Địa Bộ.

Lúc trước việc làm "thu mua yêu tâm" của Thành ca, khiến đáy lòng hai vị Kỳ Lân Đại Đế cực kỳ kiêng kỵ.

Cộng thêm chuyện lúc trước Thương Long cốc đánh cướp Lỳ Lân tộc.

Nơi này nhiều Chuẩn Đế như vậy, thứ bọn họ không hy vọng nhất chính là nhìn thấy hắn tiến vào Địa Bộ.

Cho nên, nhất định phải lén đánh hắn rớt xuống!

Hai vị Đại Đế nhìn một vòng, sau đó âm thầm truyền âm cho Thử Tộc Đại Đế cách đó không xa.

"Nhĩ Thử Đại Đế, vòng tiếp theo làm phiền vị thiên tài kia của tộc ngươi đánh bại Thương Thành!"

"Yêu này bụng dạ khó lường, nếu vào Địa Bộ, tương lại tuyệt đối sẽ gây ra rất nhiều phiền phức, nhất định phải ngăn cản!"

Nhóm thứ tư ngoại trừ Kỳ Thăng ra, Chuẩn Đế bên bọn họ còn có Thử tộc, Lộc tộc, Trùng tộc và mấy bộ tộc phụ thuộc.

Bây giờ Trùng tộc bị giết, Chuẩn Đế của những bộ tộc phụ thuộc kia, sức mạnh còn không bằng Huyền Hải, đương nhiên không ngăn được.

Trong Lộc tộc và Thử tộc còn lại kia, không còn gì phải nghi ngờ khi vị Thử tộc thiên tài kia mạnh hơn nhiều.

Ba trận đấu của nhóm thứ tư cho đến nay, mỗi trận của hắn đều là thế cục nghiền ép, đánh cho đối diện không còn chút sức nào đánh trả.

Hơn nữa mấu chốt nhất là phong cách chiến đấu của yêu này rất ảo diệu, toàn bộ quá trình cũng không cùng đối thủ tiếp xúc chính diện.

Dùng hắn đánh Thương Thành, là sự lựa chọn tuyệt vời!

Nhưng mà với tư cách đồng minh Kỳ Lân tộc, sau khi Nhĩ Thử Đại Đế nghe được "mệnh lệnh" này, lại không đáp lại một câu.

Hắn cân nhắc một lát, chậm rãi truyền âm nói: "Ta thấy Kỳ Thăng thích hợp hơn nhiều."

Sắc mặt hai vị Kỳ Lân Đại Đế trầm xuống.

"Nhĩ Thử Đại Đế, ngươi có ý gì đây hả?"

"Lúc nên dùng các ngươi, sao mà ngươi lại có thể từ chối được vậy?"

Nhĩ Thử Đại Đế híp híp con mắt tinh quang bắn ra bốn phía, thản nhiên nói: "Một vòng này chuyện liên quan đến tiên vào Địa Bộ, cực kỳ quan trọng, ta sợ hắn sẽ xảy ra sai sót."

"Kỳ Thăng thì khác, hắn là cường giả đứng đầu có thể lọt vào top 3, có hắn xuất chiến thì chắc chắn đáng tin!"

Thử Tộc được biết đến với sự khôn ngoan, hắn đương nhiên cũng nhìn ra được Khương Thành rất tà môn.

Nếu như là sau khi lọt vào top 32 rồi thì gặp phải chuyện gì cũng không quan trọng.

Hiện tại đây là vòng mấu chốt, quyết định địa vị trăm triệu năm sau này của Thử Tộc có thể lên cao một bậc hay không, làm sao hắn sẽ đi mạo hiểm.

Trong lòng hai vị Kỳ Lân Đại Đế vô cùng nổi nóng.

Bọn họ không muốn để Kỳ Thăng đi mạo hiểm, cho nên mới đẩy Thử tộc ra cản thương.

"Thái độ này của Thử tộc các ngươi, sau này rất khó hợp tác tiếp nữa."

Nhĩ Thử Đại Đế cũng không muốn trở mặt với Kỳ Lân tộc.

Vội vàng nói: “Mặc Lân Đại Đế, chỉ là một vòng so tài mà thôi, không cần thiết phải nghiêm trọng như thế chứ?”

Mặc Lân Đại Đế đã tức giận, lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Các ngươi tự giải quyết cho tốt đi!”

Chương 452.

Vòng so tài thứ tư được gọi là vòng quan trọng nhất sắp mở màn.

Chỉ cần có thể thắng vòng này thì có thể chính thức tiến vào Địa Bộ.

Cũng bởi vậy, các yêu tộc hết sức chăm chú vào vòng này, nhất là vào những Chuẩn Đế chưa bị loại kia.

Thậm chí tim còn lên lên xuống xuống, cực kỳ căng thẳng.

Bởi vì tính không xác định của đối thủ, cho dù là cường giả đứng đầu bên trong Chuẩn Đế, cũng không dám nói mình nhất định có thể đi vào.

Có thể bình tĩnh với yên tâm, cũng chỉ có mấy đại yêu tộc của trận doanh Kỳ Lân tộc bên này.

Với tư cách đồng minh của Kỳ Lân tộc, bọn họ cũng có thể hưởng thụ được lợi ích từ việc hành động ngầm.

Nhất là những Yêu Vương Yêu Tôn của Kỳ Lân tộc, càng là vô cùng đắc ý.

“Vội cái gì, dù sao hạng nhất chắc chắn là của chúng ta.”

“Chẳng qua hồi hộp không biết là Kỳ Thăng Chuẩn Đế, hay là Kỳ Uyên Chẩn Đế mà thôi.”

“Vậy thì vòng này chỉ như là lướt qua thôi.”

“Chỉ có những Yêu tộc không theo trào lưu kia mới lo lắng như vậy.”

Sau khi cặp trận đầu tiên của vòng này lộ diện, tất cả mọi người đều xôn xao cả lên.

“Băng Phượng với Khổng Tước!”

“Mẹ nó, đây đúng là cống rãnh đòi sóng sánh với đại dương mà.”

“Cơ Lâm của Băng Phượng tộc, ba lượt trước đều gặp phải đối thủ chiến đấu một mất một còn, giờ đã bị thương rồi.”

“Khổng Tước và Phượng tộc… Đây chính là thù truyền kiếp đó!”

“Thừa dịp nàng yếu ớt mà đòi mạng của nàng, đúng là có chút hèn hạ.”

“Rõ ràng muốn đá Phượng tộc ra khỏi top 32 mà!”

Tầng cao nhất trên đại điện, Băng Phượng Đại Đế đã không để ý tới việc trỉ trích Kỳ Lân tộc, chỉ là ánh mắt tràn đầy lo âu nhìn về Cơ Lâm ở trong bong bóng của nhóm đầu tiên ở phía xa xa.

Trải qua khổ chiến ba vòng trước, Phượng vũ trắng tinh như tượng băng đã lộn xộn từ lâu, vết máu loang lổ.

Còn chưa khai chiến đã lộ ra khí tức yếu ớt bi thương.

Cái này khiến tâm trọng của nàng vô cùng nặng nề.

Ngay sau đó, nhóm thứ hai ra cũng bắt đầu giao đấu.

Thiên tài Ám Hoàng của Phượng tộc giao đấu với hạt giống Côn Nhu tuyển thủ của Côn tộc, đã định trước lại là một hồi đại chiến kinh thiên.

Ba vòng trước, hai vị này cũng là chiến thắng dễ như bỡn vậy.

Nhóm thứ hai, bọn họ là những kẻ được xem trọng nhất, được đánh giá là có thực lực tiến vào top 8.

Nhưng sau khi trải qua một vòng này, nhất định sẽ có một người bị ngăn ở bên ngoài Địa Bộ.

Băng Phượng Đại Đế và Côn Bằng Đại Đế liếc mắt nhìn nhau, hai bên chỉ có thể thở dài trong lòng.

Giữa bọn họ không có thù hận gì, nhưng bây giờ Kỳ Lân tộc nắm quyền, xem như việc ngầm thao túng là không thể tránh được.

Bộ tộc đối phương đông đúc, Đại Đế nhiều hơn bọn họ thì cũng thôi đi, Chuẩn Đế lại còn nhiều hơn gấp ba lần nữa chứ.

Hoàn toàn có tư cách thao túng trò chơi.

Nếu thật sự trở mặt với bọn họ, cuối cùng yêu giới tách rời, làm theo ý mình, hai giới Tiên Ma thừa lúc hỗn loạn vào, sẽ càng thêm bất lợi.

Như bây giờ nhắm một mắt mở một mắt, dù sao cũng có thể duy trì vạn yêu một lòng ở ngoài mặt.

Nhóm thứ ba, thiên tài Hổ tộc đối đầu Kim Lang Chuẩn Đế, mà Xích Yên của Hỏa Phượng tộc thì đối mặt Thanh Sư Chuẩn Đế của Sư tộc.

Thực lực bốn vị này như nhau, đều có khả năng chiếm một suất vào Địa Bộ, mà bây giờ chắc chắn cũng sẽ xuất hiện hai kẻ xui xẻo bị loại.

Kiêng kỵ nhất của Kỳ Lân tộc, vẫn là hai hoàng tộc viễn cổ là Long tộc Phượng tộc.

Lần đại hội này, sắp xếp ba nhóm trước chính là vì muốn lần lượt chèn ép ba vị thiên tài Phượng tộc.

Không một ai được hết, lần này Phượng tộc sẽ phải bị diệt toàn bộ, một người cũng tiến không được vào Địa Bộ.

Về phần nhóm thứ tư, thì muốn hố Long tộc.

Sau khi nhóm thứ tư bắt đầu giao đấu, tiếng kinh hô ở nơi đây càng lên đến đỉnh điểm.

Ngao Dương Kim Long tộc đụng tới một vị Chuẩn Đế Độc Lân Trùng khác của Trùng Tộc, hươu chết vào tay ai cũng còn chưa biết.

Mà làm cho nơi này không thể nào bình tĩnh nổi, không còn nghi ngờ gì nữa, vẫn là Thành ca ở đây thôi.

Lúc đầu Thương Long Đại Đế mở màn đã lấy được chú ý cực cao, mà bây giờ đối thủ của hắn vừa ra, càng làm cho người khó có thể tin, thế mà là Kỳ Thăng Kỳ Lân tộc!

Nếu như lúc trước đánh trận đầu xuất hiện giao đấu này, vậy chỉ sợ rất nhiều người sẽ hình dung trận này thành một kẻ mạnh nhất đánh với một kẻ yêu nhất.

Thật ra Kỳ Thăng là ứng cử viên nặng ký cho vị trí đầu bảng, có thể ổn định lọt vào top ba.

Mà Thành ca là là Chuẩn Đế sơ kỳ duy nhất.

Sau kinh nghiệm ba trận, mọi người cũng biết thực lực của hắn chắc chắn không chỉ đơn giản là Chuẩn Đế sơ kỳ như vậy thôi đâu.

Nhưng mà, cùng lắm cũng chỉ coi hắn là một kẻ mạng đứng thứ 32.

Đụng độ với Kỳ Thăng thì chẳng phải cực kì khó nhằn sao.?

Kỳ Lân tộc cũng quá ác, muốn dùng thế sét đánh lôi đình dập tắt toàn bộ hy vọng của Thương Long tộc đây mà!

Rất nhiều yêu tộc quan tâm đến nhóm thứ ba này đều nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình.

Đáng tiếc, sau đó không thể tiếp tục xem Thương Long Đại Đế thần kỳ này nữa rồi.

Nhóm Tước yêu coi hắn là bằng hữu tốt nhất, bây giờ cảm kích vì đã nhận ơn, cũng không vui vẻ nổi nữa, tất cả đầu rũ xuống.

Thương Tật tỏ vẻ u sầu, biểu hiện của Đại Đế đã vượt quá dự liệu của hắn, nhưng lại gặp phải Kỳ Thăng trước cả dự kiến.

Cho dù trong thời kì hoàng kim như hắn mà gặp phải đối thủ thì hươu chết vào tay ai cũng chưa biết đâu.

Mà hắn đã thật sự từng đứng ở vị trí thứ ba.

“Đại Đế, ngươi đã cố gắng hết sức rồi!”

Hắn run giọng truyền âm: “Coi như trận này thua, ngươi cũng không làm xấu uy danh Thương Long Đại Đế!”

“Nếu tình thế nguy cấp, nhanh chóng thoát ra, đừng liều chết chiến đấu, ngươi còn có tương lai…”

Thành ca thầm nghĩ, lão đầu ngươi đừng nói hết lời xui xẻo nha, làm bi thương như thế, giống như muốn cho ca lập một tựa flag chiến tử ấy nhỉ.

Còn nhóm Tước yêu nữa, này, đứng dậy đi!

Chịu thôi, tạm thời lòng tin của đội cổ vũ đỉnh cao với hắn còn chưa đủ lắm.

Kỳ Thăng của Mặc Lân tộc phía đối diện toàn thân đen nhánh, họa khí tràn ngập ra từng, lộ rõ ý vị không ổn định nồng đậm.

Còn ngươi hắn màu xanh sẫm trừng trừng nhìn chăm chú hai mắt Thành ca, không nhúc nhích, giống như một tòa tượng thạch.

Thành ca tỏ vẻ đề phòng nói: "Ngươi nhìn ta thâm tình như vậy làm gì, ca không chơi gay đâu."

Kỳ Thăng không mang chút cảm tình nào nói: "Ta đang nghĩ làm thế nào để hoàn toàn phế bỏ ngươi."

"Tinh thần đáng khen!"

"Hừ, ngươi rất nhanh sẽ cười không nổi nữa đâu."

Trong lúc vô tình, khắp nơi bên trong bong bóng này đều bắt đầu tràn ngập từng tia họa khí màu đen như có như không.

"Ngươi tiêu rồi."

Cuối cùng thân thể cao lớn của Kỳ Thăng bắt đầu có hành động, trước tiên phát động công kích về phía đối diện.

Thành ca lắc người một cái, cũng thúc giục quy tắc phong thăm dò dấu vết.

Trận gió vô hình mà lại nguy hiểm gào thét quét qua, yêu quái tầm thường chỉ cần nhiễm một chút xíu đều sẽ lập tức biến thành tiêu bản xương.

Thế mà họa khí kia tràn ngập nhưng lại chưa chịu ảnh hưởng chút nào.

Không những như thế, vừa rồi bản thân Thành ca bay lên, thế mà bị một trận gió tác động đến, suýt chút nữa rơi xuống từ giữa không trung.

Nếu như không phải yêu thể của hắn cực dũng mãnh, lần này chỉ sợ cũng phải bị thương.

Cơ hội tuyệt vời như vậy, Kỳ Thăng làm sao có thể bỏ lỡ.

Hắn liên tục mạnh mẽ công kích mãnh liệt đánh tới.

Thành ca vội vàng thúc giục quy tắc tốc độ và không gian cẩn thận đọ sức.

Nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện, thay hình đổi vị mỗi lần cùng trong tưởng tượng bản thân có chút sai lầm.

Có đôi khi, thậm chí sẽ chẳng biết tại sao vọt đến ngay miệng công kích của đối phương, quả thực giống như là đưa tới để đối phương đánh vậy.

"Chết tiệt, chuyện gì thế nào?"

Trước mắt hắn vẫn chỉ là tùy tiện thăm dò sâu cạn, dù sao hai vị Đại Đế Kỳ Lân tộc là kẻ địch, thăm dò võ thuật của bộ tộc này trước là rất cần thiết.

Mới bắt đầu đã đánh gục đối phương thì chẳng nhìn ra được gì đâu.

"Đây là quy tắc họa."

Tiếng truyền âm của Thương Linh vang lên.

"Ở phạm vi bên trong họa khí ngập trời, bất luận ngươi hành động cái gì, cũng có thể dẫn tới tai họa gây bất lợi cho chính mình."

Chương 453.

"Bá đạo như vậy?"

Thành ca dừng tay khiếp sợ một chút.

Lúc cấp cao chiến đấu, một chút sai lầm nhỏ cũng có thể dẫn đến việc đảo ngược cục diện.

Huống chi đột phát ngoài ý muốn này không ngừng xuất hiện gây bất lợi cho bản thân.

Dưới tình huống này muốn chiến thắng, vậy thật là khó như lên trời.

"Vậy quy tắc phúc của Ngọc Lân tộc thì sao?"

Thương Linh nói: "Quy tắc Phúc chủ yếu tác dụng trên người mình, mỗi lần hắn ra tay đều sẽ có hiệu quả có lợi không tưởng được."

“Chà, kỹ năng thần kỳ quá vậy!”

Cũng khó trách Kỳ Lân tộc hung hăng như vậy, mỗi lần đều có thể chiếm vị trí thứ nhất trong đại hội Vạn Yêu.

Tất nhiên có cả nguyên nhân là có thao tác ngầm, nhưng rèn sắt cũng cần bản thân cứng rắn, quả thật bản thân bọn họ cũng lợi hại.

“Muốn thoát khỏi ảnh hưởng của họa khí, hoặc kéo dài khoảng cách, nhưng cái chiến trường bong bóng này bất lợi cho việc kéo dài.”

“Hoặc là độ dung hợp tâm quy tắc cao hơn hắn, thế này quy tắc họa sẽ không lay động được ngươi nữa.”

“Nhưng mà Kỳ Thăng gần như sinh ra cùng lúc với Thương Tật, quy tắc của bọn họ độ dung hợp còn cao hơn với phần lớn Chuẩn Đế hậu kỳ.”

Thương Linh rất rõ, trận này mà đổi thành bất kỳ một tên Chuẩn Đế khác có mặt ở đây, cũng không hề nắm chắc được sẽ thắng Kỳ Thăng.

Cho dù Thương Tật Thương Khung hay Kỳ Uyên của Kỳ Lân tộc cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà đổi thành Thành ca quái thai này, đó lại là một chuyện khác.

Cho dù hiện tại dưới tình huống bất lợi như này mà hắn vẫn có thể dựa vào huyết mạch Cửu Văn, Thủy Nguyên Long Cốt, cùng với tầng tầng lớp lớp các loại lạc ấn của quy tắc, lần lượt biến nguy thành an.

Đương nhiên bầy yêu phía dưới cũng biết điểm lợi hại của Mặc Lân tộc.

Nhưng theo việc chiến đấu vẫn duy trì, rất nhiều yêu tộc cũng kinh ngạc.

“Ta còn cho rằng Thương Long Đại Đế chẳng mấy chốc sẽ thua, không ngờ rằng vậy mà hắn có thể chống đỡ lâu như vậy?”

“Đúng vậy, thực lực này của hắn nếu như không gặp được Kỳ Thăng, tiến vào top 32 vẫn ổn!”

“Chuẩn Đế Sơ Kỳ, có thể có sức chiến đấu cỡ này, không hổ danh là Đại Đế một tộc!”

“Đúng vậy, trải qua 50 vạn năm nữa, lần tới hắn xuất chiến, chỉ sợ thật sự thế không thể đỡ!”

Vốn là cảm xúc sa sút của nhóm Tước yêu dần dần phấn chấn.

Lại bắt đầu luyện tập, lớn tiếng vì Thành ca trợ uy.

“Thương Long Đại Đế tất thắng!”

“Thương Long Đại Đế, chơi hắn đi!”

“Một khi Đại Đế nghiêm túc, Kỳ Thăng sẽ phải tơi bời tan tác…”

Các nàng chỉ khoa trương thổi phồng theo thói quen, những yêu tộc khác ở bên cạnh nhao nhao lắc đầu.

Tâng bốc quá rồi đấy?

Đối mặt Kỳ Thăng, ai dám không dùng toàn lực cơ chứ?

Lại nào biết được, nhóm Tước yêu lần này thật đúng là một ngụm nói trúng.

“Hắn sẽ không có lần tiếp theo rồi.”

Tầng cao nhất bên trong đại điện, những Yêu Đế khác cũng tỏ vẻ đang tỉ mỉ chú ý hậu bối bổn tộc, mà lực chú ý của hai vị Kỳ Lân Đại Đế thì toàn đặt ở trên người Thành ca.

Nhìn các loại thủ đoạn đủ loại của Thành ca dùng ra, sắc mặt bọn họ càng thêm nghiêm nghị.

“Vì sao ta cảm thấy dường như hắn không chỉ có một lạc ấn quy tắc?”

“Có lẽ không đến nỗi vậy đâu, rất có thể hắn có dị bảo đặc thù, phóng ra uy năng của quy tắc chủ.”

“Cho dù chỉ là quy tắc chủ đại viên mãn, thì cũng không thể nhiều như vậy được.”

“Kẻ này tuyệt đối không thể giữ lại.”

“Đúng vậy, may mà vòng này phái Kỳ Thăng xuất chiến.”

Bọn họ cũng không hề lo lắng Kỳ Thăng không thắng được.

Cho dù hiện tại các loại quy tắc của Thành ca tầng tầng lớp lớp, đến bây giờ vẫn không hề bị thương, nhưng một lúc sau, quy tắc họa biến chất sau cùng sẽ hủy diệt hắn.

Bọn họ đang chờ giây phút này.

Coi như lần này không giết chết Thương Long Đại Đế, cũng muốn toàn toàn phế bỏ hắn!

“Quy tắc chủ của ngươi đúng là nhiều thật đấy!”

Kỳ Thăng đang chiến đấu cũng không nhận ra được mỗi một đạo quy tắc đều là lạc ấn của tâm quy tắc.

“Chẳng lẽ ngươi có dị bảo tăng cường sức mạnh quy tắc ư?”

“Nếu ngươi giao ra, ta có thể cho ngươi cơ hội nhận thua!”

Bây giờ hắn không phí chút sức nào mà cảm thấy bản thân đã hoàn mỹ khống chế được trận, thậm chí rảnh rỗi truyền âm cho Thành ca.

Mà lúc này, Thành ca cũng gần như đã thử một lượt các loại lạc ấn của quy tắc.

Đối mặt quy tắc họa sẽ có phản ứng như thế nào, cơ bản cũng đã thử nghiệm.

Sau này nếu bỗng nhiên đụng phải những Kỳ Lân tộc khác, sẽ không vội vàng không kịp chuẩn bị như vậy.

Cũng nên kết thúc rồi.

“Vì cảm ơn ngươi ra sức phối hợp.”

“Ta sẽ để ngươi chết dứt khoát, ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được.”

“Ngươi nói cái gì cơ…”

Kỳ Thăng còn không kịp tức giận, Thành ca trực tiếp song song đánh ra 49 lạc ấn của quy tắc.

Sự khác nhau giữa quy tắc chủ đại viên mãn và lạc ấn tâm quy tắc, ngoài ra uy lực sau càng lớn, thì chính là phương thức thi triển khác nhau.

Quy tắc chủ đại viên mãn là ngoại giới mượn dùng, đồng thời có thể thi triển mấy đạo thế là tốt rồi.

Mà lạc ấn của tâm quy tắc lại tương đương với việc “thuộc về bản thân”.

Căn bản dùng một mạch cũng không phí sức.

Kỳ Thăng cũng không phòng bị gì.

Vừa rồi Thành ca còn đang bận thí nghiệm, cũng không có thời gian “yêu thương” hắn nhiều cho hắn.

Khiến trạng thái của hắn cẩn thận ngay từ đầu, biến thành khinh thường.

Lúc này những lạc ấn của quy tắc đột nhiên phát ra cùng một lúc, hắn bất ngờ không đề phòng, bị đất không chút huyền niệm đánh trúng chính diện.

16 đạo quy tắc chủ có thể đánh được tới Huyền Hải, hiện tại 49 đạo đều xuất hiện, hậu quả cứ phải gọi là có tính hủy diệt.

Lạc ấn của quy tắc họa của hắn mới cản bảy đạo thì đã tan vỡ toàn bộ.

Họa khí tràn ngập nơi này cứ như là gió cuốn mây tan, bị quét sạch sẽ không còn lại một chút gì.

Lạc ấn của quy tắc còn sót lại tiến thẳng một mạch, cùng huyết mạch thiên phú của chân thân Thương Long công kích đang đánh vào trên yêu thể khổng lồ của hắn.

Đôm đốp không ngừng bên tai!

Ngay sau đó tiếng ầm ầm nổ ra!

Bên trong yêu thể của Kỳ Thăng, tất cả xương cốt ngay lập tức vỡ vụn.

Cùng lúc đó, dưới tiến công nhiều tầng của lạc ấn và yêu lực, kinh mạch rộng lớn trong cơ thể hắn tựa như là đột nhiên bị đập nước lớn tăng vọt nước lũ phá tan.

Xuất hiện vô số lỗ thủng.

Sau đó, bị cọ rửa hết sạch, không còn sót lại chút gì!

Dòng lũ cuối cùng vẫn vọt tới yêu đan - khu vực trọng yếu nhất của hắn.

Khiến viên yêu đan màu đen to lớn kia nổ bùm thành một đống tro tàn.

Lúc trước đó đánh với Tước Mị Chuẩn Đế, chân thân Thương Long của Thành ca không cùng xông tới, hơn nữa thời cuối cùng còn thu lại chút lực.

Mà lần này, hắn dùng toàn lực.

Thậm chí ngay cả toàn bộ anh linh đều dùng hết.

Bởi vì đại hội không cho phép giết chết đối thủ, cho nên hắn chỉ tẩy sạch kinh mạch yêu đan và yêu hồn một lần mà thôi.

Chẳng qua là cái này và chết cũng không có gì khác nhau lắm.

Sau khi trải qua gột rửa một lượt, Kỳ Thăng đã biến thành một cái xác rỗng yếu ớt bỏ đi.

Đổi thành dưới Yêu Vương thì đã chết từ lâu rồi.

Yêu đan vừa vỡ, cho dù hai vị Kỳ Lân Đại Đế bản lĩnh lớn hơn nữa, cũng không có cách để hắn khôi phục thực lực.

Ầm!

Yêu thể khổng lồ của Kỳ Thăng rơi xuống, cũng không còn nhúc nhích nữa.

Nó vẫn còn hơi thở.

Nhưng mà lúc trước yêu khí ngập trời không còn lại chút nào, xem ra cũng chẳng khác gì mấy con dã thú tu luyện.

Căn bản không đợi bong bóng biến mất, hai vị Kỳ Lân Đại Đế vọt vào như điên.

Vừa kiểm tra tình trạng của Kỳ Thăng, Mặc Lân Đại Đế thiếu chút nữa ngất đi.

Đây là hoàn toàn phế bỏ rồi!

Quá ác!

Kỳ Thăng là trụ cột vững vàng của Mặc Lân tộc, bình thường trong tộc bất kể công việc đối nội hay là đối ngoại, phần lớn đều là hắn tổ chức.

Là cánh tay phải đắc lực nhất của Mặc Lân Đại Đế.

Mà bây giờ, cây trụ cột vững vàng này đã đổ xuống.

“Ngươi muốn chết đúng không!”

Đường đường chủ Thiên Bộ rốt cuộc bất chấp chịu ảnh hưởng, phát động công kích thẳng vào Thành ca.

Chương 454.

Thành ca còn đang muốn đánh trả, lại phát hiện đã không cần rồi.

Phía trước mấy vị Đại Đế Thanh Long, Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng đồng loạt ngăn ở trước mặt hắn.

Khiến một kích này của Mặc Lân Đại Đế bị mạnh mẽ đẩy trở về.

Trên bầu trời, gió mây biến sắc, thiên địa trỗi dậy.

Sức mạnh quy tắc mạnh mẽ đấu đá lung tung, thậm chí suýt chút nữa lan đến gần những bong bóng khác vẫn còn trong trận chiến.

Nếu như không phải dưới sự không chế thỏa đáng của nhóm Đại Đế, chỉ sợ cả nơi này đều sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Thành ca ở phía sau bày tỏ bản thân được mở mang kiến thức.

Mặc dù hắn từng giết một Tiên Đế, nhưng lúc đó cảnh giới còn thấp, cảm nhận không sâu.

Bây giờ hắn đã là Chuẩn Đế, rốt cuộc cảm nhận được chỗ đáng sợ trong đó.

Lấy thực lực của hắn bây giờ, nếu như không mở hack hồi sinh, là căn bản không có cách nào đối kháng với Yêu Đế.

Đó là chênh lệch cấp bậc.

Hóa thân của quy tắc, và lạc ấn của quy tắc, hai cấp độ này chênh lệch quá lớn.

“Hắn phế Kỳ Thăng!”

Mặc Lân Đại Đế vô cùng tức giận, hắn đã mất đi lý trí.

“Các ngươi nếu dám ngăn cản ta, khai chiến toàn diện!”

Trước đó bởi vì chia nhóm bị nhằm vào, Băng Phương Đại Đế đã tích một bụng lửa giận từ lâu rồi, không hề nhượng bộ chút nào.

Lạnh giọng oán lại: “Kỳ Thăng còn chưa chết, trên đại hội bất kỳ tổn thương gì đều phải tự chịu trách nhiệm!”

Bạch Hổ Đại Đế mặt không chút thay đổi nói: “Đây là quy củ của chính ngươi định ra!”

Mặc Lân Đại Đế trong lòng tự nhủ, ta định ra quy củ này, là bởi vì mỗi lần đều là chúng ta phế người khác.

Nếu như chúng ta bị người khác phế, đó chính là một chuyện khác.

Hơn nữa bây giờ trạng thái này của Kỳ Thăng, chết hay chưa chết còn có ý nghĩa gì nữa?

“Các ngươi thật sự muốn ngăn ta giết hắn sao?”

“Đúng vậy!”

Yêu lực của Thanh Long Đại Đế tản ra khắp nơi, bốn phía mây đen giăng kín.

“Nếu ngươi dám giết Thương Thành, ta tất nhiên với núi Huyền Lân chấm dứt, từ đây xem Kỳ Lân tộc là kẻ thù!”

Một Đại Đế vẫn ẩn nhẫn đó giờ, lần đầu tiên lộ ra ra vẻ cục cằn khó chơi.

Ngay cả Thành ca cũng ngạc nhiên.

Cái lão già này trước đây không lâu còn chửi mình còn sâu làm rầu nồi canh, hận đến nghiến răng, thế mà bây giờ lại bảo vệ mình?

Hắn không hề biết rằng, sau khi hắn chiến thắng Kỳ Thăng, Đại Đế đã nghĩ thông suốt rồi.

Với thực lực này, xem ra Huyền Hải không hề bị lừa, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Chẳng qua Đại Đế hơi xấu hổ, lúc đầu còn kêu hắn cút về, chê hắn làm mất thể diện của Long tộc.

Nào biết được hắn cướp được thể diện lớn cho Long tộc.

Làm hại hắn - “kẻ yêu thích tiên đoán” lại phạm sai lầm lần nữa, thật mất mặt.

Từ đầu đến cuối, Côn Bằng Đại Đế không hề lên tiếng, cũng hờ hững giằng co với Kỳ Lân tộc.

“Nếu các ngươi giết hắn, vậy đại hội Vạn Yêu này từ nay không cần mở nữa, dứt khoát đổi thành Kỳ Lân tộc của các ngươi mặc sức vui vẻ là được rồi.”

Côn tộc Bằng tộc dưới trướng hắn liên tiếp gặp phải mấy đối thủ khó nhằn ở vòng này.

Nhìn thấy Thành ca đánh phế Kỳ Thăng, hắn hận không thể hô lớn một tiếng ác giả ác báo, sau đó hát vang một khúc chúc mừng.

Bây giờ trong lòng hắn và mấy vị Đại Đế Băng Phượng, Bạch Hổ đều mừng thầm.

Nhìn Thành ca thật vừa mắt, đây chính là “hậu bối anh hùng” vì dân trừ hại, làm sao có thể để hắn cứ như vậy bị giết được.

Sắc mặt Mặc Lân Đại Đế trên bầu trời không ngừng biến hóa, trong nháy mắt này cân nhắc rất nhiều rất nhiều.

Đám đồng minh Ngọc Lân Đại Đế và Khổng Tước Đại Đế cũng đang bí mật truyền âm.

Yêu tộc hài hòa ngoài mặt, bọn họ cũng không muốn phá hoại.

Nếu thật sự cắt đứt với mấy tộc Long Phượng Hổ Côn Bằng này, yêu giới suy yếu, sau này bọn họ đối mặt hai giới Tiên Ma cũng sẽ trở nên yếu thế.

Chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện tốt đối với bọn họ.

Cơn giận còn sót lại của Mặc Lân Đại Đế chưa tiêu, vẫn liều chết trừng Thành ca.

“Chuyện ngày hôm nay, bọn ta ghi nhớ…”

Ngọc Lân Đại Đế vội vã cắt ngang hắn.

“Chấm dứt ở đây!”

Trong lúc đó, trong lòng của những kẻ cấp cao cũng ngầm hiểu lẫn nhau.

Một khi công khai tuyên bố muốn trả thù ở trước mặt nhiều yêu tộc như vậy, sẽ chỉ làm các tộc ở yêu giới tỏ thái độ mà thôi.

Thế nào, người khác thua được, Kỳ Lân tộc các ngươi thì thua không được hả?

Hình tượng người lãnh đạo của Kỳ Lân tộc sẽ tổn hại nghiêm trọng.

Sau khi một nhóm Yêu Đế rút lui, phía dưới mới rốt cuộc khôi phục ồn ào, đồng thời cấp tốc sôi trào.

Có thể tiến vào top ba, thậm chí Kỳ Thăng có thể đạt được vị trí đầu tiên, thế mà lại thua trận!

Hơn nữa là thua bởi Thương Long Đại Đế lúc trước không được coi trọng nhất!

Kết quả này, vượt xa dự kiến của tất cả yêu tộc ở đây.

Thậm chí nhanh chóng truyền đến mấy nhóm khác.

Yêu tộc bên kia đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Chuẩn Đế bổn tộc tranh tài, sau khi biết tin tức này, phản ứng đầu tiên của tất cả đều là không thể tin được.

Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà lần này, Mặc Lân tộc thất bại ở ngoài top ba mươi hai.

Tên Thương Long Đại Đế đó làm kiểu gì hay vậy?

Vấn đề này không riêng gì bọn họ, ngay cả quần chúng nhóm thứ tư tận mắt đứng ngoài quan sát trận chiến này cũng không có cách nào trả lời.

Bởi vì bọn họ đến bây giờ cũng không hiểu một kích cuối cùng kia của Thành ca là chuyện gì xảy ra.

Trước đó không phải vẫn luôn là Kỳ Thăng tấn công sao, làm sao đột nhiên bị đánh phế rồi?

“Thương Long Đại Đế này, tuyệt đối không đơn giản!”

“Đúng vậy, ngay từ đầu nhìn lầm rồi.”

“Một kích cuối cùng của hắn kia, mặc dù không thể hiểu nổi, nhưng rất có thể vượt qua giới hạn của Chuẩn Đế!”

“Xem ra Kim Tuyến Trùng cũng chết không oan đâu!”

“Thương Long Đại Đế mới là Chuẩn Đế sơ kỳ mà, sao lại mạnh như vậy được?”

“Đừng để ý tới việc sao hắn lại làm được, trận chiến này nhất định sẽ ghi vào sử sách của Yêu giới!”

“Tất cả chúng ta đều đánh giá thấp hắn…”

“Hắn rất có thể sẽ xông đến cuối cùng.”

“Vẫn khó nói lắm, trận chiến này của hắn hoàn toàn đắc tội Kỳ Lân tộc, phía sau tuyệt đối sẽ một đường sắp xếp cường giả cho hắn, huyết chiến làm tiêu hao hắn.”

Lão Thương Long nghe những nghị luận này, dưới sự kích động thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng.

Không dễ dàng chút nào mà.

Không được coi trọng ngay từ đầu, đến bây giờ, rốt cuộc Đại Đế cũng dựa vào thực lực chinh phục tất cả những kẻ có mặt ở đây.

Không chỉ lọt vào Địa Bộ không những thần kỳ, mà còn đánh bại Kỳ Thăng - một cường giả mà hắn không theo kịp được.

Chẳng qua bản thân vẫn luôn kỳ vọng vào tương lai, trước đó hắn vẫn là cần mình và Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương bảo vệ hộ tống.

Lại không ngờ rằng, hắn đã sớm vượt ra khỏi bầu trời của Thương Long cốc.

“Đại Đế, ngươi nhất định là do ông trời đặc biệt phái tới cứu vớt Thương Long tộc chúng ta sao?”

Thành ca bị hắn xúc động lôi kéo, vẻ mặt câm nín.

Lão đầu, ngay từ đầu ta chỉ là thu được một thân phận yêu tộc danh chính ngôn thuận mà thôi.

Ngươi nghĩ nhiều rồi.

Nhóm Tước yêu vậy quanh hắn càng vui mừng hớn hở, lập tức tâng bốc hắn lên trời.

“Quả nhiên Thương Long Đại Đế xông thẳng đến cái ghế chủ Địa Bộ!”

“Đương nhiên rồi, Đại Đế ra trận, có thể để ý những thứ hạng khác sao?”

“Chỉ có chủ Địa Bộ mới xứng với vẻ anh tuấn đẹp trai của hắn, thứ hai cũng là nhục nhã đối với hắn!”

“Vì Thương Long Đại Đế reo hò…”

Thành ca rạo rực đắm chìm trong mấy lời nịnh hót, hắn hưởng thụ thật tốt một phen, lúc này mới ấn mở bảng nhìn một chút.

Cái sóng kinh sợ này hiệu quả thật sự nice.

Không cần nói khán đài, hay là Đại Đế phía trên, tất cả đều bị một màn này làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Cuối cùng mang đến cho hắn 15 vạn công đức!

Nếu không có lượng lớn công đức của lần bán ngọc trai lúc trước, chỉ sợ Thành ca đã mừng rỡ nhảy dựng lên.

Nhưng mà lần đó bán ngọc trai đó cũng không chơi được nữa rồi.

Có thể xông tới vòng này, tất cả đều là kẻ khó chơi, chiến đấu của nhóm nào nhóm nấy đều vô cùng dữ dội.

Trận vừa rồi của hắn, vẫn là kết thúc đầu tiên.

Thậm chí bây giờ hắn còn có thời gian nghỉ ngơi, nhàn nhã quan sát trận so tài của những nhóm Chuẩn Đế khác.

Chương 455.

Rất nhanh, người thắng thứ hai của nhóm này xuất hiện, chính là Kim Long Vương Ngao Dương!

Độc Lân Trùng đã dốc hết tất cả vốn liếng cùng hắn quyết đấu, nhưng đáng tiếc toàn bộ quá trình đều bị đánh.

Bị công kích từ đầu đến đuôi, một chút phản kích cũng không có.

“Ngao Dương này thật không đơn giản.”

Thương Linh ở góc tối đưa ra đánh giá.

“Nếu như hắn có thể lấy được vị trí chúa tể của quy tắc kim, thành tựu sẽ không hề kém hơn Kim Long Đại Đế năm đó.”

Thật ra Độc Lân Trùng rất mạnh, lúc chiến đấu cũng không phải là không có cơ hội trở mình, chỉ là toàn bộ đều bị Ngao Dương dập tắt, quả thực chặt chẽ.

Gắng gượng khiến thế lực ngang nhau đánh thành ván cục nghiền ép.

Bát Trảo Kim Long là Chuẩn Đế hậu kỳ, cao hơn một cấp so với Huyền Hải, cùng cấp bậc với Thương Tật Thương Khung.

Chỉ là trước mắt trình độ dung hợp cùng quy tắc không bằng hai người sau mà thôi.

Nhìn thấy hắn chiến thắng, nỗi lòng của Thanh Long Đại Đế cuối cùng buông xuống.

Cũng tốt, mặc dù Huyền Hải bị loại, nhưng tam đại Long tộc có hai người tiến vào Địa Bộ, cũng coi như đạt được mong đợi ngay từ đầu của hắn.

"Khá lắm, Ngao Dương!"

Hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Kim Long tộc là Ngao Thiên và Ngao Thánh tuổi già an lòng.

"Đánh hay lắm!"

"Ha ha, xem ra tương lai của Kim Long tộc chúng ta không cần ưu sầu rồi!"

Ngao Dương mới phi thăng mấy ngàn vạn năm mà đã thành một trụ cột của Kim Long tộc, khiến bọn họ hài lòng gần như kinh ngạc vui mừng.

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là không so với biến thái Thương Long tộc bên kia.

Thanh Long Đại Đế cũng tự mình bay xuống, khen ngợi Ngao Dương một chút.

"Ngươi khá lắm!"

"Tiếp sau không cần có thêm áp lực gì nữa, thỏa thích thi triển!"

"Tranh thủ đạt được một vị trí tốt cho Long tộc chúng ta!"

Ngao Dương nặng nề gật đầu một cái.

"Nhất định sẽ không khiến cho Đại Đế thất vọng!"

"Tốt! Tốt!"

Đại Đế nhìn Ngao Dương, nhìn thế nào cũng thấy yêu thích.

Điều đó khiến cho trong lòng Thành ca cách đó không xa có chút chua chua.

Ca cũng thắng, sao ngươi không đến khen ngợi một câu đi.

Mặc dù ta hố một số tiên khí tiên bảo của ngươi, còn làm bị thương con trai của ngươi, nhưng người một nhà Long tộc mà, tính toán chi li làm gì…

Sau khi Ngao Dương giành thắng lợi không lâu, xuất hiện người thắng thứ ba của nhóm này.

Chính là tên thiên tài Thử tộc dưới trướng của Nhĩ Thử Đại Đế.

Một trận này, hắn vẫn biến hóa tài tình hệt như cũ, toàn bộ quá trình không chính diện cứng rắn với đối thủ.

Luôn không ngừng tập kích quấy rối, quả thực là khiến đối thủ hao tổn.

Cùng lúc đó, ganh đua của những nhóm khác cũng đạt tới hồi gay cấn.

Người thắng lần lượt nối tiếp nhau xuất hiện.

Thiên tài Hổ tộc nhóm thứ ba nhẹ nhõm đánh bại Kim Lang Chuẩn Đế.

Hỏa Phượng Xích Yên cùng nhóm, ba lượt phía trước bởi vì tận tâm sắp đặt cường thủ quyết đấu, hao tổn vô cùng lớn, trạng thái cũng rất kém.

Sau một phen khổ chiến, vẫn thua Thanh Sư Chuẩn Đế, không có cơ hội tiến vào Địa Bộ.

Mà nhóm thứ hai là Ám Hoàng với Côn Nhu, sau khi đại chiến một trận trời đất tối tăm, Ám Hoàng chiến thắng.

Phương Tộc cuối cùng tiến vào một người, phá vỡ phong tỏa mà Kỳ Lân tộc nhằm vào ngay từ đầu.

Thành ca rất vui mừng, hắn liếc mắt là nhận ra đó là Lâm Ninh.

Nàng là một người duy nhất duy trì hình dáng nhân loại ở nơi này.

Nha đầu này cuối cùng trưởng thành rồi, cho dù ở trường hợp này cũng có thể quật khởi.

Nhưng mà, Băng Phượng Đại Đế lại không thể cười được.

Bởi vì tổ thứ nhất bên kia, tình thế Băng Phượng Cơ Lâm tràn ngập nguy hiểm.

Điều đó khiến tất cả Yêu tộc đều có chút ngoài ý muốn, Sơn Canh của Sơn Dương tộc, vậy mà dùng thân phận Chuẩn Đế trung kỳ giết tiến vào top 32.

Tiên giáp toàn thân hắn ngay từ đầu cũng bị Yêu tộc đang xem cuộc chiến bên kia cười nhạo.

Nhưng cuối cùng lại phát huy ra tác dụng vô cùng lớn.

Cộng thêm Sơn Dương này vốn là kẻ già đời nguy hiểm, lúc chiến đấu động tác võ tầng tầng lớp lớp.

Bốn trận đấu, thế mà như kỳ tích đánh bại hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ.

Nếu như không phải Thành ca thần kỳ hơn, chỉ sợ hiện tại hắn cũng phải trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả yêu tộc, dù sao cũng là một Chuẩn Đế trung kỳ duy nhất.

Hắn thăng cấp, ngay cả hai vị Kỳ Lân Đại Đế cũng mở rộng tầm mắt, hoàn toàn vượt qua dự liệu của bọn họ.

Mà Dương tộc bên kia thì vui mừng hớn hở, Giác Cùng Chuẩn Đế mừng rỡ đã sắp tìm không ra nam bắc.

Lúc này, chiến đấu của những nhóm khác gần như đã kết thúc.

Chỉ có cuộc chiến của nàng và Khổng Tước vẫn còn đang tiến hành, hấp dẫn chú ý của tất cả những kẻ có mặt ở đây, ngay cả Thành ca cũng cố ý bay lên quan sát.

Hai người này đánh cực kỳ khốc liệt, từ quy tắc đánh đến tiên quốc, từ huyết mạch đánh đến yêu hồn, từ yêu thể đánh đến yêu thuật, thậm chí ngay cả móng nhọn và mỏ nhọn cũng dùng tới.

Bên trong tiếng kêu to thê lương, gần như mỗi lần va chạm máu tươi cũng sẽ mang theo mảng lớn lông vũ rơi rụng.

Có Khổng Tước, nhưng càng nhiều hơn vẫn là Băng Phượng.

Đây hoàn toàn chính là dáng điệu điên cuồng ăn thịt tẩm da không chết không thôi.

Thấy cảnh này, Thành ca cũng không khỏi cảm thấy đau và mệt mỏi thay bọn họ.

“Hai người này có cừu hận gì sao?”

“Đại Đế đoán không sai!”

Thương Tật bên cạnh biết hắn không hiểu biết nhiều với yêu tộc, thế là giúp hắn giải thích một chút.

“Thời kỳ viễn cổ, ban đầu Khổng Tước cũng là một nhánh dưới trướng Phượng tộc.”

“Nói đến thân thích, đại khái giống như quan hệ của Hắc Long Dực Long và Thương Long tộc, xem như một nhánh bộ tộc phụ thuộc cường lực.”

“Các nàng vốn là một nhà ư?” Thành ca có chút ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, Khổng Tước tộc vốn lệ thuộc dưới trướng Ám Hoàng Đại Đế.”

“Nhưng lúc Tiên Yêu đại chiến, bọn họ lâm trận bỏ chạy, không nghe hiệu lệnh, cuối cùng làm hại Ám Hoàng Đại Đế không may ngã xuống.”

Thành ca không khỏi phỉ nhổ: “Cũng quá nhát gan đi?”

Thương Tật chậm rãi lắc đầu: “Ngược lại không hoàn toàn là vì nhát gan, mà là bởi vì thủ lĩnh Khổng Tước tộc cũng tu luyện quy tắc ám.”

“Sau khi Ám Hoàng Đại Đế chết, hắn dẫn đầu Khổng Tước tộc ngước lại hướng Kỳ Lân tộc, dưới sự bảo hộ và trợ giúp của bọn họ, cuối cùng trở thành chúa tể quy tắc ám mới.”

Thành ca bừng tỉnh đại ngộ: “Xem ra hắn đã sớm ngăn cản Ám Hoàng Đại Đế tiến thêm một bước, Tiên Yêu đại chiến ngược lại trở thành cơ hội của hắn?”

“Đúng vậy, hắn đã nhìn chằm chằm cái ghế quy tắc ám từ lâu rồi.”

“Vậy không phải Phượng tộc hận chết bọn họ sao?”

“Đúng vậy! Đáng tiếc sau Tiên Yêu đại chiến, cao thủ Phượng tộc mất hết, mà ngược lại, Khổng Tước tộc ngày càng lớn mạnh.”

“Cộng thêm cản trở từ Kỳ Lân tộc, Phượng tộc bọn họ cũng không có biện pháp gì.”

“Hai bên mấy chục tỷ năm qua không ngừng xung đột, cừu hận cũng càng để lâu càng sâu.”

Hóa ra là như vậy.

Cuối cùng Thành ca cũng hiểu vì sao Băng Phượng và Khổng Tước lại đánh đến kịch liệt như vậy, hai bên đã hận không thể ăn luôn đối phương.

Một trận này đánh rất lâu.

Băng Phượng bởi vì vết thương quá nặng cũng không nhịn được nữa, cuối cùng vẫn ngã xuống.

Mà Không Tước bên kia cũng không có tốt hơn chỗ nào, toàn thân đẫm máu, thoi thóp, vòng tiếp theo khẳng định qua không nổi.

Lúc Băng Phượng Đại Đế mang theo Cơ Lâm đi chữa thương, bên Khổng Tước tộc kia đều vang lên một trận tiếng hoan hô rung trời.

Trừ cái đó ra, vẫn có giễu cợt gay gắt đối với Phượng tộc.

Trận chiến này, đối với ý nghĩa của hai tộc đã sớm không được giới hạn ở đại hội Vạn Yêu đơn giản như vậy.

Mà sau khi trận chiến này kết thúc, vị trí Địa Bộ đã được xác định toàn bộ.

Phe Kỳ Lân, cho dù nảy sinh không ít ngoài ý muốn, nhưng thành viên bên trong top 32, vẫn có được hơn 18 vị.

Vòng so tài thứ năm cũng bắt đầu, không dừng lại chút nào.

Giao đấu một màn, Thanh Long Đại Đế thiếu chút nữa đã muốn nói tục.

Ngao Dương và Thương Thành được sắp xếp lên.

Dựa theo biểu hiện bốn vòng trước, hai người bọn họ chính là kẻ hung hăng nhất trong nhóm thứ tư.

Dưới tình huống bình thường, song song xông vào vào tám vị trí đầu cũng là rất bình thường.

Hiện tại gặp phải nhau, có một kẻ sẽ bị gạt ra top 16.

Bên Kỳ Lân tộc kia rõ ràng không muốn để Long tộc lấy được thứ hạng tốt hơn, nên cũng chẳng kiêng nể gì nữa rồi.

Chương 456.

Bên trong bong bóng, lại một lần nữa xuất hiện cục diện hai cự long giằng co.

Mà lần này, bởi vì đều đã vào Địa bộ, người ủng hộ hai bên đều khá thả lỏng.

“Tới xem một trận Long tộc so tài cũng tốt mà.”

“Đúng lúc nhìn thấy song kiêu của Long tộc, xem rốt cuộc vị nào mạnh hơn.”

Ngao Thiên và Thương Tật cũng đều nhìn ra.

Trong tiếng reo hò đến khàn cả giọng của những Tước yêu ở đây, cuộc so tài chính thức bắt đầu.

“Qua đây!”

Thành ca sẽ không mặt dạn mày dày giống như Huyền Hải, muốn người ta không dùng hết sức, để cho mình thắng.

Hắn có thực lực tuyệt đối, cũng không cần phải như vậy.

Nhưng Ngao Dương phía đối diện, cũng cười khổ một tiếng: “Khương chưởng môn, ta cũng không dám ra tay với ngươi.”

Thành ca sửng sốt, vội vàng nói: “Đừng, ta đảm bảo sẽ không đánh ngươi bị thương!”

Trái lại, lời này là phát ra từ đáy lòng, Ngao Dương có ân tình với Phi Tiên môn, hắn ghi nhớ trong lòng.

Đảm bảo này của hắn chẳng có tác dụng gì.

Ngao Dương liên tục lắc đầu: “Không, không, không, thực lực của ngươi cao hơn ta nhiều lắm, hoàn toàn không cần thiết phải đấu!”

Thành ca nóng nảy, ngươi không đánh với ta, vậy chẳng phải là ta thắng mà không có chút lực kinh sợ nào sao?

Người không biết, còn tưởng rằng ngươi nhường ta.

“Sao ngươi có thể làm thế?”

“Là thành viên của Kim Long tộc, không có tí tinh thần chiến đấu nào là sao?”

“Không có, không có.”

Ngao Dương nghiêm nghị nói: “Năm đó, ngươi nhiều lần cứu mạng, có ơn dìu dắt, ta không có gì báo đáp, sao còn có thể ra tay với ngươi?”

“Ta không trách ngươi, ân tình này, hãy để gió cuốn đi…”

“Không được, không được, dù ngươi không cần, ta cũng không thể quên.”

“Cáo từ, cáo từ!”

Nói xong, hắn còn không đợi Thành ca nói tiếp, đã trực tiếp chọn nhận thua, rồi rời đi.

Còn lại một mình Thành ca lơ lửng ở giữa không trung, hơi sững sờ.

Nghĩa là, đã vào top 16 rồi hả?

Không đánh mà thắng?

Thương Linh cũng không nhịn được, lại tò mò.

“Ngao Dương lòng dạ thâm sâu, chắc chắn không phải loại người đơn giản. Nhưng mức độ tôn kính của hắn với ngươi, cũng vượt xa lẽ thường rồi!”

“Ta dám chắc chắn, cho dù Kim Long đại ca còn sống, hắn cũng không tôn kính đến mức độ này.”

“Rốt cuộc, năm đó ngươi đã làm gì?”

Phi Tiên môn trong Thương Long cốc còn có thể hiểu được, vì đó là môn đồ chính thống của Thành ca.

Sự tôn kính của đám người Tiêu Hỗn, Tịch Vân, cũng có hiểu được, vì ngươi có ơn “tái sinh” với bọn họ.

Nhưng Sơn Canh trước đây và Ngao Dương hiện tại, khiến Thương Linh thật sự không hiểu nổi.

Phải chăng hắn giao du rất rộng?

Mà thoạt nhìn còn giống như thuộc hạ của hắn, thật không thể tin được.

Ngao Thiên, Ngao Thánh của Kim Long tộc ở phía bên dưới cũng không thể hiểu được.

“Ngao Dương, ngươi làm cái gì đấy?”

“Vì sao không đấu với hắn một trận? Chẳng lẽ ngươi sợ hắn?”

“Kim Long tộc chúng ta, còn chưa yếu đến mức phải nhường đường cho người khác đâu?”

Kim Long tộc cũng được xem là tộc chiến đấu giỏi.

Cho dù, Thành ca đánh bại Kỳ Thăng, nhưng bọn họ cũng không cho rằng, Ngao Dương không đủ tư cách đấu với hắn một trận.

Cho dù, bị đánh bại, cũng coi như là đã chiến đấu, đúng chứ?

Trực tiếp nhận thua như vậy, vậy thì khó tránh làm mất mặt Kim Long cốc rồi.

“Ta có thể tuyên chiến với bất kỳ mục tiêu nào, bất luận Tiên Ma, hay là Yêu Đế!”

“Dù chết, ta cũng không sợ!”

Trước sự khó hiểu của Kim Long tộc bên này, Ngao Dương vẻ mặt bình tĩnh nói: “Chỉ có một ngoại lệ duy nhất, chính là Thương Thành Đại Đế, ta không thể ra tay với hắn.”

“Tại sao?”

“Hắn đã cho ngươi lợi ích gì?”

Thanh Long Đại Đế phía trên, cũng rất muốn hỏi vấn đề này.

Con sâu làm rầu nồi canh kia, dựa vào đâu, có thể được ngươi đối đãi đặc biệt như vậy?

Biirn Đại Đế vừa mới bày tỏ sự khích lệ và lạc quan với ngươi, nhưng cuối cùng ngươi lại nhận thua, ngươi đang vả vào mặt ta đấy hả?

Ngao Dương không trả lời.

Có một số việc, bản thân hắn biết là được rồi.

Nhưng mà, hắn nhận thua, ngược lại, lại khiến Thương Tật rất dễ chịu.

“Ha ha, Ngao Dương, ngươi cũng được đấy.”

“Để Đại Đế tộc ta trận này không tổn hao gì, tình này, Thương Long cốc chúng ta nhận!”

Ngược lại, những Tước yêu bên cạnh đầu óc đơn giản, cho dù không đấu nữa, cũng vẫn tiếp tục mạnh mẽ nịnh hót.

“Khí phách của Thương Long Đại Đế lộ ra, dựa vào khí thế đã hàng phục được Ngao Dương Chuẩn Đế!”

“Đối diện với phong thái của Thương Thành Đại Đế đẹp trai, anh tuấn, Ngao Dương Chuẩn Đế tự thấy hổ thẹn, chủ động nhận thua, đây thật sự là cử chỉ sáng suốt!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đây là quyết định đúng đắn nhất đời này của Ngao Dương Chuẩn Đế, để tránh bị thương mà mất thêm thể diện!”

Nghe được những lời nịnh hót của các nàng, kín kẽ như Ngao Dương, khóe mắt cũng giật giật.

Tuy là không nói, nhưng bất kể ai nói cái gì, bản thân hắn cũng sẽ lựa chọn nhận thua.

Nhưng sao miệng của đám Tước yêu này cay độc như vậy?

Rất nhanh, những trận so tài khác cũng lần lượt kết thúc.

Sau một vòng này, Chuẩn Đế của Thử tộc và Chuẩn Đế của Lộc tộc ở nhóm thứ tư tiếp tục tiến lên.

Mà ba nhóm khác, Khổng Tước bị xếp đấu với Kỳ Uyên, vốn hắn đang thoi thóp, nên đương nhiên là lựa chọn nhận thua, xem như thành toàn cho đồng minh.

Trước mắt, nhóm thứ nhất đã là thiên hạ của Kỳ Lân tộc, tất cả đều cùng một phe, muốn chơi như nào thì chơi như thế.

Nhóm thứ hai gồm Lâm Ninh của Ám Hoàng tộc bên kia và Chuẩn Đế của Bằng tộc, cũng đã thành công tiến vào top 16.

Mà vòng này, thu hút sự chú ý nhiều nhất, chính là nhóm thứ ba.

Ứng cử viên do Hổ tộc phái tới lần này, Thành ca nhìn thoáng qua đã nhận ra, chính là Tam Nhãn Hổ.

Nhưng mà bây giờ hẳn là khí chất của nó đã có thay đổi rất lớn.

Bạch Hổ Đại Đế tự mình rèn luyện, xem ra rất hiệu quả.

Lão hổ lười biếng này, giờ giống như một "người" khác vậy.

Sức mạnh của Tử Ma Thể được phát huy hoàn toàn, trên thân của Bạch hổ tản ra ánh sáng màu tím mờ ảo.

Trong toàn bộ trận chiến, hắn cũng là mặt không biến sắc, cũng chẳng nói câu nào, lặng lẽ huy động từng đạo quy tắc.

Quá trình chiến đấu của Tam Nhãn Hổ là bẻ gãy nghiền nát, toàn bộ quá trình giống như một cỗ máy giết chóc không có tình cảm.

Nó dường như không dừng lại, cho đến khi đối thủ bị xé xác.

Cuối cùng, nếu không phải đối thủ nhận thua, kịp thời chạy trốn, rất có thể sẽ lại bị giết chết.

Mà sau khi thắng, đối mặt với sự cổ vũ của Hổ tộc bên kia, như trước, hắn vẫn là không hề gợn sóng.

Thành ca lắc đầu, nó còn học được cách giả bộ ngầu lòi rồi, chẳng lẽ như vậy sẽ phong độ và nguy hiểm hơn hả?

Bên kia, sau khi nhìn thấy Ngao Dương nhận thua, Chuẩn Đế của Thử tộc vừa mới kết thúc trận đấu, cũng không khỏi nheo mắt nhỏ lại.

"Lão đại, sao ngươi lại nhận thua chứ, đây không không giống phong cách của ngươi?"

"Cho dù các ngươi đều là Long tộc, có nhường thì phải là hắn nhường đường cho ngươi."

Trước đây, hắn là Nha Thử Vương của Thiên Yêu vực, rất quen thuộc Kim Long Vương.

Kim Long Vương mạnh mẽ như thế nào, năm đó hắn ở Thiên Yêu vực đã lĩnh đủ rồi, đó chính là khí phách vương giả khiến bầy yêu lui tránh.

“Nha Tử, nếu ngươi biết hắn là ai, thì sẽ không cảm thấy khó hiểu.”

“Hắn là ai vậy? Chẳng lẽ là tổ của Thương Long chuyển thế?”

Ngao Dương cười cười: “Tổ của Thương Long vẫn chưa mất, hơn nữa cho dù thật sự là tổ của Thương Long chuyển thế, ta cũng dám đánh một trận với người đó. Vị này là Thương Long Đại Đế mới nhận chức, thật ra, ngươi cũng quen.”

“Ta cũng quen?”

Nha Tử hoàn toàn thích thú.

“Rốt cuộc, hắn là ai?”

“Khương chưởng môn.”

Tại đại điện lúc này, hai vị Kỳ Lân Đại Đế vẻ mặt phiền muộn.

Vừa nãy, Thương Thành không chiến mà thắng, tất nhiên đã khiến Ngao Dương rơi khỏi vị trí thứ 16, nhưng người trước cũng vì thế mà không hề hao tổn gì.

Như vậy không thể được.

“Nhĩ Thử Đại Đế, vòng tiếp theo, vị Nha Thử Chuẩn Đế kia thuộc tộc ngươi cũng nên lên sân rồi đấy?”

Chương 457.

Nhìn thấy trận trước, Thành ca đánh Kỳ Thăng tan tác, thật ra, Nhĩ Thử Đại Đế biết rất rõ, Nha Tử không phải đối thủ của hắn.

Nhưng về mặt khác, hắn cũng hiểu được, nếu mình lại từ chối, chỉ sợ sau này Kỳ Lân tộc sẽ trừng phạt Thử tộc.

Dù sao Thử tộc đã tiến vào Địa bộ, xem như đạt được mục tiêu.

Ngoại trừ đứng đầu có thể làm chủ nhân Địa bộ ra, quyền lực của các hạng khác trong Địa bộ đều như nhau.

“Ờm!”

“Vậy được rồi, để vị trong tộc của ngươi thi triển toàn lực, tận lực tiêu hao yêu lực và yêu hồn của hắn.”

Mặc Lân Đại Đế thản nhiên nói: “Ta không trông cậy hắn có thể thắng được Thương Thành, cũng không cần hắn hy sinh, chỉ cần không ngừng phát huy ưu thế, thiên phú xuất quỷ nhập thần là được.”

Nhĩ Thử Đại Đế nghe thấy câu này, cũng hiểu được dụng ý của hắn.

Chủ yếu chính là liên tục trì hoãn, tránh giao chiến trực tiếp, khiến Thương Thành kiệt sức.

Như vậy, cho dù hắn thăng cấp, tình trạng giảm mạnh, cũng khó mà đi xa tới phía sau.

“Không thành vấn đề, đây đúng là bản lĩnh giữ nhà của Nha Tử!”

Ngọc Lân Đại Đế hừ lạnh, nói: “Hiện tại, thậm chí ta lại hy vọng, Thương Thành có thể một đường khó khăn, thăng cấp tới cuối cùng, như vậy, khi hắn chạm chán Kỳ Uyên, đã là thế suy sức yếu!”

“Nỗi hận loại Kỳ Thăng, hôm nay, chúng ta sẽ báo!”

Hai vị Đại Đế không che dấu sát ý trong mắt chút nào.

Mà vòng thứ sáu, cũng đã được khởi động dưới sự mong đợi của nhiều người.

Lúc này, mỗi nhóm cũng chỉ còn lại bốn vị Chuẩn Đế.

Thành ca đấu với Nha Thử Vương thiên tài của Thử tộc, kẻ dưới trướng của Nhĩ Thử Đại Đế.

Sau khi đánh bại Kỳ Thăng, không còn ai dại dột xem Thành ca là đồ gà mờ.

Một trận này, nói chung là đều là xem trọng hắn.

Tất nhiên, đám Tước Yêu vẫn nịnh Khương chưởng môn như mọi khi, Thương Tật bị bọn họ vây quanh ở bên trong, vẻ mặt cũng đông cứng lại, hoàn toàn không cười nổi.

Nha Thử Chuẩn Đế là tướng dũng mãnh của phe Kỳ Lân bên kia, phong cách tác chiến xuất quỷ nhập thần, rất khó có thể “khóa” hắn lại.

Trong vòng này, Đại Đế chắc chắn bị trì hoãn, tiêu hao.

Tiêu hao trong mấy hiệp tiếp theo, cuối cùng gặp được Kỳ Uyên, chính là thế suy sức yếu, giống như tình huống của hắn lần trước.

Hắn nghĩ quá xa, Tước Mị lại không nghĩ được xa như vậy.

Vị Chuẩn Đế của Tước tộc này, yên lặng đi tới: "Lão Thương Long, chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn thấy Đại Đế thắng sao?"

"Sao ta không muốn cơ chứ?"

"Vậy sao nét mặt của ngươi giống như cha chết vậy?"

Tước Mị, lúc đầu còn nghi ngờ, sau đó, vẻ mặt cường điệu, sợ hãi kêu lên: "Đại Đế muốn thắng, nhưng ngươi lại không vui, ngươi muốn làm loạn, lật đổ Đại Đế sao?"

Giọng nói này của hắn lớn đến nỗi, những Tước yêu khác bên cạnh hắn, không thể không dừng lại.

Nhìn lão Thương Long với ánh mắt đầy ẩn ý.

"Ồ…"

"Hóa ra là như vậy!"

"Ta đã cảm thấy lão Thương Long không bình thường từ lâu rồi."

"Oa, thật là đáng sợ!"

"Biết rồng, biết mặt, không biết lòng…"

Đám Tước Yêu mới tới cảnh giới Chân Tiên, Thiên Tiên ríu rít bàn luận, còn giả vờ giả vịt che miệng.

Cũng không nghĩ lại, lão Thương Long cũng là Chuẩn Đế hậu kỳ, khoảng cách còn gần như vậy, sao có thể không nghe thấy.

"Sao các ngươi lại nói như vậy hả?"

Thương Tật tức giận đến thổi râu trừng mắt, suýt nữa không nhịn được, đánh đám Tước yêu độc miệng này ngay tại chỗ.

Thậm chí những tên cặn bã kia còn chưa từng tới Thương Long vốc, vậy mà lại có thể bắt đầu vu khống hắn là lão đầu sỏ.

Sao, vẫn muốn tranh đoạt vị trí thân tín quan trọng bên người Đại Đế với hắn à?

Đám "lộng thần" các ngươi chỉ biết nịnh hót, vậy cũng xứng sao?

Sau khi mình trở về, chắc chắn phải khuyên can Đại Đế, thân hiền thần, xa tiểu nhân!

Mà chiến trường trong bong bóng, sau khi Thành ca hiện thân, Nha Thử Vương vừa phấn khích vừa mong chờ.

"Vừa nãy, Ngao Dương đại ca nói ta biết, ngươi chính là Khương chưởng môn đúng không?" Hắn lặng lẽ truyền âm.

Đương nhiên, Thành ca cũng biết hắn.

Mấy vị mạnh nhất ở Thiên Yêu vực năm đó, chính là Kim Long Vương, Chiến Hầu Vương, Nha Thử Vương.

Khi đó, hắn cũng đã là Thánh Giai hậu kỳ, có thể tham gia hội họp với đám kia.

"Là ta, đã lâu không gặp, Nha Thử Vương."

"Là ngươi thật sao?"

Nha Thử Vương bị kích động đến mức toàn thân run lên.

"Trời ơi, nếu biết ngươi đã ở đây từ lâu, nói thế nào, ta cũng phải đi Thương Long cốc bái kiến ngươi trước!"

"Nói thế nào nhỉ, bất thình lình, xuất hiện một Thương Long huyết mạch Cửu Văn, nhưng nếu là ngươi, vậy thì rất bình thường."

Hắn hạnh phúc đến mức xoay người một vòng.

"Vừa rồi, nhìn thấy Kỳ Thăng bị loại, ta còn lo lắng, phần sau, nếu như gặp phải Thương Long Đại Đế, ta nên chống đỡ như thế nào."

"Bây giờ thì tốt rồi, hóa ra là người thân nhất của mình!"

"Ha ha ha! Chẳng trách hắn thua thảm như vậy, gặp phải ngươi, ai có thể thắng cơ chứ?"

Thành ca cũng vui vẻ: "Ngươi không phải cùng phe với hắn sao, hắn bị loại, ngươi còn vui vẻ như vậy?"

“Đã gặp ngươi, còn phe với không phe cái gì.”

“Sau này, ta chắc chắn sẽ tiếp tục đi theo ngươi, không ai có thể ngăn cản ta!”

Bày tỏ thái độ này, khiến Thành ca rất hài lòng.

Chẳng biết tại sao, có một đồng minh hùng mạnh, đã được “đào lên” từ phe Kỳ Lân bên kia.

“Trước tiên, hoàn thành cuộc so tài này đã, yên tâm, ta sẽ không đánh ngươi bị thương.”

“Đừng đừng đừng, ta đến là để ôn lại chuyện cũ với ngươi, cũng không muốn ra tay.”

Thành ca vừa nghe, lại sửng sốt: “Ngươi cũng không muốn đánh?”

Nha Thử Vương nói một cách đương nhiên: “Đó là đương nhiên, sao ta dám ra tay với ngươi?”

Thành ca cuống quýt.

Đây lại là không chiến mà thắng, vậy bản thân qua cửa, cũng không có một chút sức thuyết phục nào sao.

Còn nói kinh sợ gì đó?

Nói không chừng, sau này, còn có người nói, mình thao tác ngầm, mua chuộc Nha Thử Vương.

“Ngươi không cần không dám đâu, ta sẽ không tính toán.”

“Không, không, không!”

Nha Thử Vương chắp tay sau lưng, không tụ một chút yêu lực nào, liên tục lắc đầu.

“Ta cũng không thể dĩ hạ phạm thượng, nếu không, sau này mọi người sẽ nhìn ta như thế nào?”

“Mài giũa một chút cũng được? Mài giũa giữa bạn bè với nhau!”

“Không được, không được, ta đi xuống trước, ngồi chờ lão nhân gia ngươi bước lên đỉnh cuối cùng!”

Nói xong, hắn cũng trực tiếp nhận thua, rồi sau đó, lắc mình một cái, trực tiếp nhảy ra khỏi bong bóng.

Cảnh tượng này khiến mọi người ở đây ngơ ngác.

Hai người đều nói chuyện với nhau bằng cách truyền âm, cho nên, những người khác, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế vốn còn mong chờ, Nha Thử Vương đại triển thần uy, hóa thành ảo ảnh vô hình, kéo Thành ca vào chỗ chết.

Đám yêu bên dưới đã chờ một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Một bên có sức tấn công rất mạnh, bên còn lại am hiểu nhất tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, vẫn là rất đáng xem.

Kết quả như này?

Sao bỗng nhiên, Nha Thử Chuẩn Đế đã nhận thua rồi?

Kim Long Vương nhận thua cũng dễ hiểu, dù sao đều là Long tộc, dàn dếp thành toàn, cũng không có gì là lạ.

Nhưng Nha Thử Chuẩn Đế này, lại là Thử tộc, đó là phe Kỳ Lân bên kia!

Tước Mị Chuẩn Đế là người đầu tiên kịp phản ứng, lập tức, bắt đầu nịnh hót điên cuồng.

“Ha ha, Đại Đế uy vũ!”

“Lại một lần nữa, Đại Đế dùng mị lực đặc biệt của mình, khiến đối thủ phải cúi đầu bái phục!”

Những Tước yêu khác, cũng không tỏ ra yếu thế.

“Đối mặt với Thương Long Đại Đế độc nhất vô nhị, Nha Tử Chuẩn Đế ngoài việc bái phục, còn có thể, có lựa chọn khác sao?”

“Đúng vậy, đây là lựa chọn sáng suốt nhất!”

“Nha Tử Chuẩn Đế không ngu, trí tuệ sắp bằng Tước tộc chúng ta.”

Nha Thử Vương cách đó không xa, nghe được những lời này, tức giận đến ngứa răng ngứa lợi.

Nếu trí tuệ của ta chỉ gần bằng đám dở hơi các ngươi, vậy thì đã chết ở hạ giới lâu rồi.

Các ngươi lấy đâu ra tự tin này thế hả?

Chẳng biết tại sao, lại tránh được một trận tiêu hao, Thương Tật mừng rỡ.

Vội vàng chạy tới, hỏi Thành ca: "Đại Đế, sao hắn cũng nhận thua?"

Thành ca vội vàng xem xét giá trị kinh sợ, thuận miệng nói: "Ngươi không nghe đám Tước yêu nói à, khí chất của ta không giống người thường."

"Hả?"

Thương Tật sững sờ.

Chẳng lẽ đám Tước Yêu kia còn hiểu Đại Đế hơn mình?

Chương 458.

"Nhĩ Thử Đại Đế, chuyện gì thế này?"

"Ngươi phải cho chúng ta một lời giải thích hợp lý!"

Nha Thử Vương nhận thua, suýt nữa khiến hai vị Kỳ Lân Đại Đế tức chết.

Ngươi thật sự không thể trì hoãn được, vậy cũng thôi đi, đó là vấn đề thực lực.

Kết quả, đánh ngươi cũng không đánh, trực tiếp nhận thua.

Đối thủ không những tránh được tiêu hao lại còn làm mất thể diện của phe Kỳ Lân bên này.

"Ta cũng không biết!"

Bản thân Nhĩ Thử Đại Đế cũng rất choáng váng, chỉ có thể âm thầm truyền âm hỏi Nha Thử Vương.

"Ngươi có chuyện gì, tại sao không đánh?"

Đối với bản tộc, vị Đại Đế đã bồi dưỡng mình, Nha Thử Vương vẫn là rất tôn trọng.

Lặng lẽ truyền âm nói cho hắn: "Vị Thương Long Đại Đế này có ơn lớn với ta, là bạn cũ của ta, ta không thể ra tay với hắn."

"Bạn cũ?"

Ngược lại, Nhĩ Thử Đại Đế không vội tức giận: “Sao hắn và ngươi lại có giao tình?”

“Đó là ở hạ giới ngày trước có qua lại.”

Đương nhiên, Nha Thử Vương sẽ không tiết lộ chi tiết, một số việc liên quan quá rộng.

Nhĩ Thử Đại Đế thầm nhíu mày: “Cho dù ngươi muốn báo đáp ân tình, cũng không cần vào lúc này!”

“Trước mặt của Kỳ Lân tộc, ngang nhiên nhận thua như vậy, khiến toàn bộ Thử tộc chúng ta đều rất khó xử.”

“Dù sao, Thương Long tộc cũng là phe đối diện, xem như kẻ địch của chúng ta…”

Nha Thử Vương nghiêm nghị nói: “Hắn có ân tình sâu nặng với ta, sao ta có thể tiêu hao hắn vì giúp Kỳ Lân tộc, đó là vong ân phụ nghĩa!”

“Nếu ngươi kiên quyết, buộc ta phải đối đầu với hắn, vậy ta chỉ có thể rút khỏi phe.”

“Ngươi làm sao vậy hả?”

Nha Thử Vương cũng không phải là kẻ mạnh nhất trong số Chuẩn Đế của Thử tộc.

Nhưng Nhĩ Thử Đại Đế lại đặc biệt yêu thích vị hậu bối này.

Bởi vì vị Chuẩn Đế này, cũng không chịu thiệt trong bất cứ việc gì, chỉ biết chiếm lợi, đây là điểm giống nhất với Nhĩ Thử Đại Đế.

Đây đúng là “phẩm chất” mà Thử tộc bọn họ tôn sùng nhất.

Nha Thử Vương rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục truyền âm: “Đại Đế, vị Thương Long Đại Đế này rất không đơn giản, phàm kẻ nào đối đầu với hắn, cũng chưa từng có kết cục tốt.”

Nha thử Đại Đế không cho là đúng: “Dù sao hắn chỉ là Chuẩn Đế, ngươi cũng nâng hắn lên cao quá rồi…”

“Ai da, Đại Đế, để cho ta cho ngươi một câu trả lời, hắn đã từng giết chết Tiên Đế!”

“Cái gì? Tiên Đế?”

Nhĩ Thử Đại Đế suýt nữa trực tiếp kêu lên.

“Ngươi sẽ không là lừa ta chứ?”

“Sao ta lại lừa ngươi, ta không muốn một ngày nào đó, ngươi trở thành kẻ thù của hắn, sẽ là tai họa cho cả Thử tộc.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

Nhĩ Thử Đại Đế rơi vào trầm tư.

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi nói: “Hiện giờ Kỳ Lân tộc thế mạnh, không nên xé rách mặt với bọn họ.”

“Cho dù, hắn từng giết chết Tiên Đế, nhưng hai vị Kỳ Lân Đại Đế, cũng không phải là Tiên Đế tầm thường có thể so sánh được, hiện giờ, bọn họ đại diện cho xu hướng chung của Yêu tộc.”

Hắn khó khăn, giải thích: “Hiện giờ ta cũng rất khó ăn nói với Kỳ Lân tộc…”

Nha Thử Vương đã nhìn ra, hắn vẫn không muốn buông bỏ Kỳ Lân tộc.

Vì thế hắn đảo mắt, nói: “Trái lại, ta có một chủ ý.”

“Chủ ý gì cơ?”

“Ngươi giả vờ tuyên bố trục xuất ta khỏi Thử tộc, như vậy, ngươi có thể ăn nói với Kỳ Lân tộc, ta cũng có thể danh chính ngôn thuận, ủng hộ Thương Long Đại Đế.”

Nha Thử Vương chậm rãi nói: “Nói như vậy, xem như là Thử tộc là đặt cược cả hai bên. Nếu thật sự Thương Long tộc nổi lên trong tương lai, bởi vì mối quan hệ này của ta, Thử tộc cũng sẽ không có tai hoạ.”

Hắn cũng là hết cách rồi.

Dù sao hắn cũng không phải là Đại Đế của bộ tộc, nếu không, hắn chắc chắn tuyên bố ngay tại chỗ, toàn bộ Thử tộc đi theo Thành ca.

Mà hắn cũng biết, duy trì sự trung lập là giới hạn mà Nhĩ Thử Đại Đế có thể chấp nhận được.

Nếu đổi lại là những Yêu Đế khác, gần như cũng không biết cân nhắc tới Khương Thành.

Bởi vì bọn họ sẽ không cân nhắc, đặt vị trí của một vị Chuẩn Đế ngang hàng với Kỳ Lân tộc.

Nhĩ Thử Đại Đế nghe xong, phản ứng đầu tiên là từ chối lời đề nghị này.

Giả vờ trục xuất Nha Thử Vương, cũng vẫn là ảnh hưởng rất lớn tới Thử tộc.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đây cũng là cách vẹn toàn, không làm mất lòng bên nào.

“Cũng được, nếu như ngươi nhìn lầm, sau này ta sẽ tìm cách đưa ngươi trở về Thử tộc!”

Sau khi lén truyền âm thương lượng xong, hai con chuột này khôn khéo bắt đầu diễn một màn.

“Nha Tử, sao ngươi không nghe mệnh lệnh của ta, tự ý nhận thua hả?”

Nhĩ Thử Đại Đế giận tím mặt, hơi thở của Đại Đế tản ra bốn phía.

Khiếp sợ, tất cả Yêu tộc xung quanh đều nhìn sang, hơn nữa những Thử tộc phía dưới kia, lại càng khiếp sợ hơn.

Nha Thử Vương ngửa cổ lên, khà khà cười giễu cợt: “Rõ ràng đánh không lại, dựa vào cái gì mà còn muốn ta đi chịu chết hả?”

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, ta chán ngấy việc bị sai khiến, đừng coi ta là đồ ngốc…”

“Ngươi thật to gan!”

“To gan thì sao, ta đã thấy ngươi không vừa mắt từ lâu.”

“Được lắm, xem ra ngươi đã có lòng phản nghịch từ lâu!”

Sau một hồi cãi vã kịch liệt, Nhĩ Thử Đại Đế long trọng tuyên bố trước mặt toàn thể Yêu Đế và những Yêu tộc khác: “Từ giờ trở đi, Nha Tử Chuẩn Đế bị trục xuất khỏi Thử tộc!”

À, cái này…

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế vốn còn vô cùng căm tức, muốn trừng trị Thử tộc một chút.

Hơi theo không kịp nhịp điệu bây giờ.

Không phải chứ?

Vì chút chuyện này, mà ngươi đã trục xuất người có tài như vậy ra khỏi Thử tộc?

Thử tộc các ngươi có nhiều Chuẩn Đế lắm sao, nhiều tới mức thừa mứa rồi à?

Quá là trẻ con luôn?

Thậm chí, Ngọc Lân Đại Đế không nhịn được, chủ động khuyên bảo: "Nhĩ Thử Đại Đế, phải chăng ngươi đang quá xúc động…"

Nha Tử Chuẩn Đế này, đúng là đã vào Địa bộ, sẽ rất có ích trong một tỷ năm tới.

Ngươi dạy dỗ hắn nghiêm hơn, vừa đánh vừa xoa là được rồi, trực tiếp trục xuất như vậy thì quá đáng tiếc.

Giữ hắn lại, hắn vẫn còn có ích.

Nhưng mà, Nhĩ Thử Đại Đế đang "trong cơn tức giận", sao nghe "lọt" những lời này.

"Ta mặc kệ, vừa nãy, hắn nói những gì, các ngươi cũng nghe thấy rồi!"

"Hoàn toàn không xem Đại Đế ta ra gì!"

Hắn không thể nguôi giận, chửi ầm lên.

"Thằng nhãi này, ta không quen hắn!"

"Có hắn thì không có ta, có ta thì không có hắn!"

Đám Yêu Đế như Khổng Tước, Cửu Vĩ, Hùng Bì, Vạn Phệ, Bạch Hạc ở một bên, cũng phải tới khuyên, xin hắn bớt giận.

Mà đám Đại Đế như Băng Phượng, Côn Bằng, Cổ Viên ở xung quanh xem náo nhiệt, cũng liếc nhìn nhau, không hiểu ra sao.

"Như thế này cũng hơi quá rồi?"

"Đúng vậy, chuyện nhỏ này, vậy mà có thể trục xuất?"

"Ha ha, dù sao cũng là phe Kỳ Lân bọn họ, thật là đã!"

Băng Phượng Đại Đế thản nhiên nói: “Chủ yếu Nha thử kia, cũng thật sự quá đáng, tự ý đầu hàng, thật sự là đã làm mất thể diện của toàn tộc.”

Thanh Long Đại Đế vì muốn để lại ấn tượng tốt, vội vàng nói theo: “Cơ Dao ngươi nói quá đúng, đầu hàng là hành vi đáng xấu hổ.”

Côn Bằng Đại Đế vui vẻ ở một bên.

Cố ý chế nhạo nói: “Ngao Dương của Long tộc ngươi, chẳng phải cũng đầu hàng sao?”

Thanh Long Đại Đế không nhịn được: “Vì ta cùng tộc, đều là Long tộc, cái này gọi là chiến lược từ bỏ!”

“Chuyện chiến lược này, có thể giống nhau sao?”

“Chẳng phải đều là đầu hàng sao?”

Cổ Viên Đại Đế đắc ý, vỗ ngực, nói: “Vị hậu bối thiên tài kia của tộc ta sẽ khác, hắn tự cao tự đại, thà đứng chết chứ không chịu sống quỳ!”

“Cùng tộc nhường đường gì đó, không tồn tại trong Viên tộc chúng ta.”

“Trước khi được nhận vào tộc, ngay cả ta hắn cũng dám đánh, ngang bướng số một!”

“Tiểu tử kia, chính là quá bướng, quá hiếu chiến, thật sự là khiến ta đau đầu…”

Bạch Hổ Đại Đế ở một bên cũng gật đầu đồng ý.

“Ở tộc của ta, ngay cả một tên lười, cũng đã bị ta luyện thành tư tưởng thích giết chóc.”

Hắn vô cảm nói: “Hiện tại, ta không lo hắn đầu hàng, chỉ lo hắn sẽ giết chết đối thủ.”

Thanh Long Đại Đế thầm nghĩ, hai người các ngươi đủ chưa, ngoài mặt là đau đầu lo lắng, nhưng ta không nhìn thấy, chỉ thấy các ngươi đang khoe khoang quá mức đấy?

Chương 459.

Sau khi vượt qua vòng thứ sáu, trước mắt, nhóm này chỉ còn hai vị không bị loại.

Trừ Thành ca, còn một vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Lộc tộc.

Không ai có thể nghĩ rằng, hắn có thể ngăn cản bước tiến thăng cấp của Thương Long Đại Đế.

Xét về thực lực của vị này trong Lộc tộc, thậm chí còn không thể lọt vào top 5 trong nhóm thứ tư.

Thực lực của Thành ca, Ngao Dương, Nha Thử Vương, Kỳ Thăng, Kim Tuyến Trùng, đều trên hắn.

Thậm chí Huyền Hải cũng chắc chắn đánh bại được hắn.

Hắn có thể duy trì ở cuối nhóm thứ tư, hoàn toàn là do may mắn.

Tất các cường giả đều bị tiêu hao trong tay của Thành ca, hắn một đường không gặp kẻ lợi hại nào cả.

Điều này, hai vị Kỳ Lân Đại Đế trong lòng biết rõ.

Vị Chuẩn Đế này của Lộc tộc, không có nhiều phần nổi trội.

Loại phong cách cân bằng này rất hữu dụng với người khác, nhưng đối mặt với Khương Thành có lực công kích siêu mạnh, chỉ sợ một kích đã bị thu phục.

Hoàn toàn, không có tác dụng trì hoãn tiêu hao nào cả.

Như vậy không được…

Còn hai vòng nữa, là tới trận chiến cuối cùng để tìm ra người đứng đầu.

Nếu không tiêu hao Thương Long Đại Đế, cuối cùng Kỳ Uyên muốn đoạt vị trí đầu, e chỉ là tưởng tượng hão.

Chứ đừng nói đến việc trả thù hắn.

Lúc này, cuộc so tài của những nhóm khác cũng lần lượt kết thúc.

Nhóm thứ nhất, Kỳ Uyên và Bát Vĩ Chuẩn Đế của Hồ tộc hợp lực suôn sẻ, dù sao nhóm này đã thành sân sau của phe Kỳ Lân từ lâu.

Nhóm thứ hai, bởi vì Lâm Ninh xuất thân Phượng tộc, một đường đều bị sắp xếp với kẻ địch mạnh, cuối cùng cũng không chống đỡ được, bại dưới tay Kim Bằng Chuẩn Đế.

Trên thực tế, nàng có thể lọt top 16, thật ra đã là ngoài dự kiến của Thành ca.

Dù sao cơ thể là nhân loại, khi hóa thân Ám Hoàng, chỉ có thể xem nàng là nửa Yêu tộc, không phải là bẩm sinh.

Không giống như Thành ca, hắn không chỉ có huyết mạch mà còn có cả Long cốt chân chính.

Mà tác chiến dưới hình dạng của nhân loại, tuy rằng nàng có thể phát huy thực lực mạnh hơn, nhưng tiên giáp thất giai, tiên kiếm bát giai, cũng không giúp nàng chiếm được nhiều lưu thế cho lắm.

Nếu không có Ám Hoàng huyết mạch và Tử Kim Ma Thể đứng đầu, e là ngay cả top 32, cũng khó lọt vào.

Đáng chú ý nhất của vòng đấu này, vẫn nằm ở nhóm thứ ba như trước.

Trận chiến kia của Tam Nhãn Hổ, đánh tới mức hoa lửa bắn khắp nơi, máu thịt bay tứ tung.

Mà trận chiến kia của Viên tộc cũng đánh tới mức đất trời mù mịt, thậm chí, chấn động trong bong bóng còn lan ra bên ngoài.

Ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều bị hai trận này thu hút, tiếng hò hét cỗ vũ đinh tai nhức óc.

Những tộc như Hổ tộc, Viên tộc, điên cuồng nhảy lên khua móng vuốt, sức nóng nối tiếp từ trận này qua trận khác, bầu không khí vô cùng sôi nổi và phấn khích.

Nhìn thấy Thành ca thì hâm mộ vô cùng.

Chao ôi, đây mới là không khí của một trận chiến ác liệt.

Hơi thở mạnh mẽ nam tính, cơ bắp, mồ hôi, tràn ngập đập thẳng vào mặt.

Tính sai rồi, lần này nên dẫn toàn bộ Long tộc của Thương Long cốc tới đây.

Chỉ có một đội cổ vũ là Tước yêu, dù sao vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Đừng nói là những Yêu tộc bình thường kia, ngay cả đám Chuẩn Đế đứng đầu như Kỳ Uyên, Bát Vĩ, Đại Bằng cũng bị thu hút bởi hai trận chiến này.

Dần dần, sắc mặt càng ngày càng trở nên đông cứng.

Hai vị Chuẩn Đế tôn kính này ý chí chiến đấu rất mạnh, về sau rất có thể sẽ gặp phải bọn họ.

Điều này khiến bọn họ cảm thấy bị đe dọa nặng nề.

Trên tầng cao nhất của đại điện, trong mắt của Bạch Hổ Đại Đế và Cổ Viên Đại Đế cũng không thể ngăn lại sự hài lòng.

Côn Bằng Đại Đế cũng không nhịn được, sợ hãi thốt lên.

“Một hổ một vượn này, tuy rằng sự tỉ mỉ và mức độ dung hợp quy tắc không bằng những vị Chuẩn Đế danh tiếng, nhưng ý chí chiến đấu quá mạnh mẽ!”

Băng Phượng Đại Đế gật đầu: “Thực lực mười phần, bọn họ có thể phát huy tới mười hai phần.”

“Đúng vậy, hoàn toàn chính là sinh ra để chiến đấu.”

“Bất kể bọn họ được xếp ở đâu, bọn họ đều là bốn ứng cử viên sáng giá.

Cổ Viên Đại Đế vui sướng cười lớn: “Ta đã nói từ lâu rồi, con khỉ con này của tộc ta phát điên khi nhìn thấy máu, không phải kẻ nào đó như đám chuột nhắt chưa đánh đã hàng kia, có thể sánh được!”

Bạch Hổ Đại Đế thản nhiên nói: “Sợ chiến đấu là hành vi của kẻ nhu nhược, ngay cả tiểu hổ yêu mới sinh trong tộc của ta, cũng đã có máu chiến đấu trong xương cốt.”

Nhĩ Thử Đại Đế nghe tới mức muốn đánh người.

Thanh Long Đại Đế nghe tới mức muốn nổi trận lôi đình.

Mẹ nó, bản thân các ngươi khoe khoang cũng thôi đi, đạp người khác để nâng mình lên, muốn làm loạn đến mức nào hả?

Cuộc so tài của nhóm thứ hai, cuối cùng Tam Nhãn Hổ và Viên tộc đều giành được thắng lợi, bước vào tứ kết.

Ngay sau đó, cuộc so tài của vòng thứ bảy sắp diễn ra.

Nhưng mà, trước khi bong bóng nổi lên, hai vị Kỳ Lân Đại Đế đã bay đến giữa sân.

“Đại hội năm nay, bắt đầu từ vòng thứ bảy, đảo nhóm quyết đấu!”

Điều này…

Tất cả Yêu tộc ở đây đều sửng sốt, đổi quy tắc sao?

Trước kia, đều là nhóm nào đánh nhóm nấy, cuối cùng chọn ra một người, tổng cộng sẽ chỉ còn bốn vị Chuẩn Đế, lúc này mới bắt đầu đảo nhóm quyết đấu.

Hiện giờ, mỗi nhóm còn lại hai vị, đã bắt đầu đảo nhóm?

Kỳ Lân tộc đổi như vậy, cũng là có lý do.

Nếu nhóm thứ tư vẫn tiếp tục như bình thường, thì Lộc tộc hoàn toàn không thể ngăn cản được Thành ca, không đạt được hiệu quả tiêu hao.

Mà hai kẻ điên chiến đấu ở nhóm thứ ba này, đã khiến bọn họ chú ý.

Vậy thì trước tiên đảo nhóm, để cho hai kẻ điên này đi tiêu hao Thương Thành!

Nhâm Hà Chuẩn Đế nghĩ tới hai cửa này, đều phải lột bỏ nhiều lớp da.

Đám yêu phía dưới cũng không biết, dụng ý của việc đổi như vậy, dường như cảm thấy cũng không quan trọng lắm.

Mặc dù những Yêu Đế đứng đầu đều cảm thấy kiểu “sáng ban hành lệnh, tối lại thay đổi” này rất quá đáng, hơn nữa, tuyên bố quá đáng như vậy, cũng không thèm thương lượng trước mà đã tuyên bố.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng không ảnh hưởng tới bọn họ nhiều lắm.

Thế là, cứ như vậy ngầm thừa nhận.

Trong lúc đó, kết giới ban đầu giữa bốn nhóm nhỏ đã biến mất, tám vị tuyển thủ được tập trung ở giữa sân.

Thành ca vốn muốn đi lên chào hỏi, dù sao Tam Nhãn Hổ là bạn nối khố làm màu.

Mà vị kia của Viên tộc đúng là Chiến Hầu Vương của Thiên Yêu vực năm đó, cũng là người quen.

Nhưng nghĩ đến việc chủ động nhận thua trước đó của Nha Thử Vương, hắn dập tắt ý định này, quyết định, trước mắt giả vờ không biết.

Nhìn thấy Chuẩn Đế thăng cấp ở nhóm thứ tám, không có Kim Long Vương và Nha Thử Vương, Chiến Hầu Vương không thể ngồi yên.

Hắn trực tiếp tới trước mặt Thành ca, to còi nói: "Nghe nói Kim Long đại ca và Nha Thử Vương đều chủ động từ bỏ so tài với ngươi, ngươi mạnh như vậy sao?"

Thành ca nở nụ cười.

Hắn cố ý khiêu khích: "Đúng vậy, bọn họ sợ ta, sợ tới mức không dám động, hy vọng ngươi đừng kinh sợ như vậy."

"Phải không?"

Sự dữ tợn trong đôi mắt đỏ như máu của Chiến Hầu Vương càng hiện rõ, dường như sắp hóa ra bản chất.

Hắn quơ quơ cây gậy trong tay, hung hăng đâm xuống đất.

Một tiếng nổ lớn làm cho đám yêu xung quanh suýt nữa lại sôi trào, suýt nữa thì cho rằng hắn khai chiến trước.

"Vậy thì tốt nhất, ngươi nên cầu nguyện đừng chạm chán với ta."

"Nếu không, ta sẽ lột sạch vảy rồng của ngươi."

Mà Tam Nhãn Hổ cách đó không xa, lại không giống hắn.

Hắn nhìn thẳng vào Thành ca, ánh mắt lạnh lùng ban đầu dần nổi lên nghi ngờ, giống như đã nhận ra hơi thở quen thuộc, rồi lại không dám xác định.

Ý cười của Thành ca càng ngày càng đậm: "Ta thích nhất chính là đối thủ như ngươi vậy, chỉ có toàn lực chiến đấu, đó mới là tôn trọng ta."

"Ha ha ha ha…"

Chiến Hầu Vương cười lớn: “Ngươi rất có khí phách, ta bắt đầu thích ngươi rồi đấy, ta bảo đảm sẽ khiến ngươi, mình đầy thương tích!”

Cổ Viên Đại Đế từ trên cao nhìn cảnh này, lắc đầu nhếch môi: “Ai da, con khỉ nhãi nhép này, chính là không tốt ở điểm này, nếu không có việc gì, cũng phải đi khiêu khích hắn một chút!”

“Ta muốn hắn nhận thua, nhưng từ trước tới nay vẫn chưa làm được.”

Khóe miệng của Thanh Long Đại Đế giật giật, mẹ nó, ngươi xong chưa thế?”

Mà hai vị Kỳ Lân Đại Đế liếc nhìn nhau, rồi âm thầm gật đầu.

Ổn rồi!

Cần chính là loại điền cuồng chiến đấu này!

Thương Thành, ngươi hãy tận hưởng đi.

Phân nhóm ở vòng thứ bảy rất nhanh đã được xác định, chẳng có gì bất ngờ khi Kỳ Uyên đấu với đối thủ yếu nhất, vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Lộc tộc.

Còn Thành ca, ngay lập tức đã bị sắp xếp đấu với Chiến Hầu Vương, một kẻ điên.

Chương 460.

Sau khi chia nhóm xong, Thương Tật chửi ầm lên ngay tại chỗ.

“Cuối cùng, ta cũng biết vì sao phải đảo nhóm quyết đấu sớm như vậy!”

“Đây là vì nhằm vào Đại Đế của tộc ta!”

“Còn có thể buồn nôn hơn nữa không?”

Nếu không phải bởi vì đảo nhóm sớm như vậy, vậy thì vòng này Thành ca hẳn đã gặp được Chuẩn Đế của Lộc tộc, đối thủ yếu nhất.

Quả thật, sắp xếp này quá gian dối rồi.

Chỉ là hắn cũng không biết, vào lúc này, từng đợt truyền âm liên tiếp vang lên trong tai của Chiến Hầu Vương.

“Sao ngươi có thể vô lễ với Khương chưởng môn như vậy, sau này, đừng nói là quen biết ta!” Rõ ràng, trong giọng nói của Ngao Dương tràn đầy ý không vui.

“y… đã lâu không gặp, hầu ca ngươi cũng thật có bản lĩnh!”

Nha Tử vui sướng khi người gặp họa: “Khiêu khích, uy hiếp Khương chưởng môn? Ta xem ngươi chết như thế nào!”

Lão Sơn Dương bị loại ở vòng thứ năm, cũng lộ ra lời nói thấm thía.

“Tiểu hầu tử, tự mình cầu thêm phúc đi. Khương chưởng môn tức giận, Tiên Đế đẫm máu…”

“Khà khà! Lão Sơn Dương ta bội phục dũng khí của ngươi!”

“Các ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt của Chiến Hầu Vương biến đổi ngay lập tức.

Ác tính trong mắt cũng rút đi ngay lập tức, thay vào đó là sự bàng hoàng và hoảng sợ.

“Khương chưởng môn?”

Hắn còn đang muốn nói chuyện thì tất cả tám vị tuyển thủ đều bị đưa vào bong bóng.

Sau đó, hắn nhìn thấy Thương Long Đại Đế ở đối diện, hăng hái kích thích toàn bộ yêu khí, sức mạnh huyết mạch.

Quy tắc loạn lưu bắt đầu khởi động, liên tục quay xung quanh hắn.

Hơn mười đạo anh linh chiếu rọi bong bóng kia một cách kỳ lạ.

Đây hoàn toàn là vận sức chờ phát động.

Chiến Hầu Vương luống cuống, sống lưng lạnh toát mồ hôi.

Vừa nãy, người mà mình khiêu khích điên cuồng là Khương chưởng môn?

Mẹ kiếp, có nhầm lẫn gì không đấy?

Sớm biết đó là lão nhân gia hắn, có trăm lá gan, hắn cũng không dám!

Cổ Viên Đại Đế đã đúng, trong xương cốt của Chiến Hầu Vương chứa đầy những yếu tố chiến đấu điên cuồng và không ngừng nghỉ.

Dù là ngày thường không có chuyện gì, hắn cũng đã muốn tìm đối thủ đánh một trận.

Lần này, cho dù đối thủ là Đại Đế, Chiến Hầu Vương cũng sẽ gào thét lao lên.

Lúc trước ở Thiên Yêu cực của hạ giới, ngay cả Kim Long Vương hắn cũng đã từng khiêu chiến.

Trên đời này, dường như sẽ không có mục tiêu nào mà hắn không dám đánh.

Nhưng mà, tóm lại chỉ là "dường như", bởi vì vẫn có một ngoại lệ.

Ngoại lệ này chính là Thành ca.

Khi gặp Thành ca lần đầu tiên, Chiến Hầu Vương bị Tam Nhãn Hổ đánh một trận, nhưng mà khi ấy, hắn quá chống đối Thành ca.

Lần thứ hai gặp hắn là lúc trong bảo bình của Giả Tiên giới, đi theo Kim Long Vương, Quy Tàng Kiếm Tiên cùng đối mặt với mấy tên Chân Tiên kia.

Lúc ấy, Chiến Hầu Vương đã nghĩ đến việc đấu một trận với Thành ca, xem hắn có bản lĩnh gì, có thể khiến Tam Nhãn Hổ phục tùng hắn như vậy.

Kết quả, lần đó, Thành ca dứt khoát, xử gọn một tên Chân Tiên mạnh hơn hắn rất nhiều.

Chiến Hầu Vương tính toán một chút, cảm thấy thực lực chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không đủ tư cách đấu một trận với Thành ca.

Đành chờ sau này.

Mà sau này, rốt cuộc, hắn cũng không đợi được tới "sau này" nữa.

Trên đường, Thành ca dám khiêu chiến bất kỳ kẻ địch mạnh nào, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, trăm trận trăm thắng!

Đây đúng là dáng vẻ mà Chiến Hầu Vương mơ ước trở thành.

Vô tình, hắn đã xem Khương chưởng môn là thần tượng của mình.

Cho đến ngày, Thành ca "xử" Tiên Đế, hình tượng cao thượng, không thể xâm phạm, cũng triệt để in sâu vào tim hắn.

"Khương chưởng môn, là ngươi à?" Hắn rất phấn khích, nhưng cũng rất lo lắng.

Thành ca đang nghĩ về một trận đại chiến, tràn đầy nhiệt huyết giữa những người đàn ông, để giành được một làn sóng cổ vũ.

Nghe thấy truyền âm này, trong lòng nổi lên hồi hộp.

Không thể nào?

Sao hắn cũng nhận ra mình?

"Không phải!" Hắn lập tức phủ nhận.

"Nhưng mà, vừa nãy Kim Long đại ca, Nha Tử, Sơn Canh, đều nói ngươi là Khương chưởng môn…."

"Khương chưởng môn gì đó, chưa từng nghe qua, không quen, không biết!"

Thành ca phủ nhận trong ba lần liên tiếp, chỉ cầu một trận chiến!

Chiến Hầu Vương sắp khóc rồi.

Xong rồi, chắc chắn Khương chưởng môn này tức giận rồi.

Cho nên, hắn cố ý, làm ra vẻ không biết mình.

Mặt hắn như đưa đám: "Khương chưởng môn, vừa nãy đều là ta sai, ta không nhận ra!"

"Nếu biết là ngươi, ta sớm đã tới hành lễ, chào hỏi rồi!"

Nói xong, hắn vứt cây gậy, liên tục cúi người nhận sai.

Thành ca vốn không tức giận, nhìn thấy hắn vứt gậy, lúc này mới thật sự nổi trận lôi đình.

“Ngươi làm cái gì, lẽ nào, ngươi cũng muốn nhận thua hay sao?”

Hắn nổi giận đùng đùng, gầm lên: “Chẳng phải vừa nãy, nói muốn dốc sức đấu một trận sao? Ngươi không tôn trọng ta?”

Chiến Hầu Vương lại chỉ xem đây là lời nói mát, càng hoảng sợ hơn.

“Ta, sao ta dám đấu một trận với ngươi?”

“Mau nhặt gậy lên, chẳng phải còn lột sạch vảy rồng của ta sao?”

“Khương chưởng môn đừng nói như vậy, chuyện bạo lực như vậy, sao ta có thể làm ra được?”

Thành ca suýt nữa bị hắn chọc cười: “Sao ngươi không làm ra được? Chẳng phải ngươi có tiếng là thích chiến đấu nhất sao…”

Chiến Hầu Vương vội vàng cười làm lành: “Đó đều là thế nhân hiểu lầm ta, thật ra, ta là một người yêu hòa bình, dĩ hòa vi quý!”

Thành ca cười giễu: “Đã là người yêu hòa bình? Vậy mà, gậy của ngươi vẫn còn dính máu!”

Chiến Hầu Vương vội vàng đá gậy, đá đi rất xa.

Sau đó, nhìn xung quanh và giả vờ vô tội.

“Gậy của ai cơ?”

“Tại sao lại xuất hiện bên cạnh ta, chắc chắn là có người hãm hại ta!”

Nói xong, hắn còn đưa tay che nắng, nhe răng cười, làm bộ dễ thương.

Đù!

Thành ca hận không thể cho hắn một bạt tai, cho ngươi giả vờ!

Ca chỉ muốn làm màu đại sát tứ phương, tại sao ngươi không phối hợp như vậy?

Hắn hai mắt đỏ ngầu, thở hổn hển, hung hăng nói: “Nếu ngươi không ra tay, từ nay về sau, ta chắc chắn không gặp ngươi nữa, ta thề!”

“Cái này…”

Vẻ mặt của Chiến Hầu suy sụp, đau khổ cầu xin: “Khương chưởng môn đừng ép ta như vậy mà!”

“Ngươi đánh hay không?”

“Được, được, được, ta đánh ta đánh.”

“Nhặt gậy lên!”

“Vâng, vâng, vâng…”

Trước đó, nhìn thấy Chiến Hầu Vương, không phát động công kích ngay sau khi nhập trận, ngược lại còn trò chuyện, lúc sau còn ném gậy đi.

Cổ Viên Đại Đế suýt nữa trước mắt tối sầm.

Vừa rồi, trước mặt rất nhiều Yêu Đế, ta khen tinh thần chiến đấu hiên ngang của ngươi, chót khoe khoang khoác lác rồi, ngươi muốn làm gì đây hả?

Muốn vả vào mặt ta sao?

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế cũng nghiến răng nghiến lợi.

Không thể nào, ngươi cũng muốn nhận thua?

Hiện tại nhìn thấy Chiến Hầu Vương nhặt gậy lên một lần nữa, bọn họ không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng được, vừa rồi có thể chỉ là ảo giác.

Hiện tại, cuối cùng cũng bắt đầu đấu rồi.

“Ngươi chuẩn bị được chưa?”

Chiến Hầu Vương liên tục gật đầu: “Ừa!”

“Vậy nhanh tấn công đi!”

“Ở trước mặt ngươi, sao ta dám chủ động tấn công chứ?”

Thành ca cắn chặt răng, thật lắm chuyện!

Được, ta đây tấn công trước.

Nói xong, hắn bắt đầu khua móng vuốt Thương Long ra ngoài.

Chiêu này, có hiệu quả không lớn với kẻ cùng cấp, chỉ mang tính thăm dò, chắc chắn Chiến Hầu Vương có thể ngăn được.

Nhưng một chiêu vừa rồi, mới vừa đụng tới tí da, Chiến Hầu Vương đã bay ngược ra sau.

“A…”

Hắn múa gậy, khoa tay múa chân, bị một chiêu này đánh cho bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn trường.

“A!”

“Ta bị thương nặng…”

Hắn ngã xuống đất.

“Quả nhiên, Thương Long Đại Đế lợi hại, bái phục, bái phục!”

“Ta thua rồi…”

Sau đó hắn dứt khoát rời nơi thi đấu, bỏ lại Thành ca, vốn đã ngưng tụ hơn mười đạo lạc ấn quy tắc, đang vận sức chờ phát động.

Bong bóng biến mất, trận chiến kết thúc.

Trước mặt chỉ có hư không, không một bóng người, phía sau Thành ca truyền tới một sự trống vắng.

Hắn cứ như vậy vào bán kết.

Phía dưới hoàn toàn sục sôi.

“Con mẹ nó, lại là chủ động nhận thua?”

Chương 461.

Chiến Hầu Vương vốn không phải là một kẻ biết diễn xuất, kỹ năng diễn xuất mới nãy của hắn siêu dở tệ luôn.

Cái gì mà ta bị trọng thương rồi, ít nhất ngươi cũng phải thể hiện là mình yếu ớt lắm chứ!

Sinh long hoạt hổ như vậy, ngươi sợ người khác không biết người đang giả vờ à?

"Cái này vô lý quá nhỉ?"

"Vậy mà Chiến Hầu Vương Chuẩn Đế lại nhận thua rồi, rốt cuộc Thương Long Đại Đế kia đã làm gì vậy?"

"Kim Long, Nha Thử, Chiến Hầu, liên tiếp ba vị Chuẩn Đế mạnh mẽ đều chủ động bỏ cuộc, điều này khó tin quá."

"Đúng vậy, cho dù Thương Long Đại Đế có lợi hại đến đâu thì cũng không đến nỗi không thèm đánh luôn chứ?"

Cũng may là không phải mua vé, nếu không thì có lẽ đám Yêu tộc này đã hú hét đòi trả vé rồi.

"Liệu bọn họ có bị Thương Long Đại Đế nắm điểm yếu rồi uy hiếp không?"

"Có khả năng!"

"Có khả năng cái cớt ấy, bọn họ không phải cùng một tộc, điểm yếu ở đâu ra mà nắm chứ?"

Trong lúc này, bên phía sân thứ ba cũng đang đánh, cho dù là trận giữa Kỳ Uyên và Lộc tộc thì ít nhất bọn họ còn làm chút gì đó được gọi là đánh nhau.

Mà trận bên phía Tam Nhãn Hổ và Kim Bằng Chuẩn Đế còn đánh đến mức quay cuồng cả trời đất.

Nhưng mà lúc này, đám yêu đã không còn tâm trí gì để xem nữa rồi.

Khắp nơi đều đang bàn luận về trận vừa nãy của Thành ca, và ba trận liên tiếp không cần đánh mà thắng kia.

Đủ các thể ngoại nguyên do được suy đoán.

Cái gì mà Thương Long nắm điểm yếu của bọn họ; Thương Long dùng trọng kim mua bọn họ; Viên tộc, Thử tộc và Kim Long tộc đều âm thầm ủng hộ Thương Long tộc vân vân và mây mây.

Nghe được mấy lời bàn luận này, Thành ca tức đến nỗi sắp hộc máu rồi.

Rõ ràng thực lực của ông đây càn quét khắp các chiến trường, rõ ràng có thể khiến tất cả mọi người ở đây kinh ngạc xoay mòng mòng hết lần này tới lần khác…

Kết quả là bây giờ chẳng kinh sợ được mấy, nghi ngờ thì cả đống.

Nhưng đám Tước yêu ở bên cạnh vẫn có thể lội ngược chiều gió thổi phồng mạnh mẽ.

“Khí tức của Thương Long Đại Đế bá vương chấn động, đến cả Chiến Hầu Chuẩn Đế cũng phải xưng thần!”

“Nhưng mà nghe nói Thương Long Đại Đế mới thét lên một tiếng thôi mà Chiến Hầu Vương đã chạy mất cả dép, đang chiến đấu mà cũng phải nhanh chóng cút xuống!”

“Lại còn liên tục hét là ta sai rồi, Viên tộc ta chỉ xứng để ngươi dẫm đạp thôi…”

Trong đại diện ở tầng cao nhất phái xa xa, Cổ Viên Đại Đế nghe thấy mấy lời này, cả thân hình cao lớn lắc lư một cái, suýt chút nữa thì ngất đi.”

Hết lần này tới lần khác, tên Thanh Long Đại Đế kia vui vẻ he he đứng ở bên cạnh chọc ngoáy.

“Ai dô, nghe nói có mấy tộc có tinh thần chiến đấu lắm mà nhỉ.”

“Thế mà còn chẳng tiếp lấy một chiêu?”

“Vậy thì đây cũng được tính là giơ tay đầu hàng nhỉ?”

“Học được rồi học được rồi…”

Thành ca thắng hết trận này đến trận khác mà không cần phải đánh, hắn cũng thấy cực kỳ khó tin, vô cùng tò mò.

Sao mà con sâu làm rầu nồi canh này lại làm được vậy nhỉ?

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, cơ mà điều này chẳng thể ngăn nổi niềm vui trong hắn.

Chẳng cần quan tâm thắng kiểu gì, bây giờ Long tộc đã nằm trong top 4, có mặt mũi rồi.

Huống chi lúc về còn có thể chế giễu người khác nữa.

Trước đó Cổ Viên Đại Đế dậm chân bịch bịch đắc ý lắm, Nhĩ Thử Đại Đế ở phía đối diện cũng nhịn hắn lâu lắm rồi.

"Chậc chậc chậc, thật không hổ danh là một tộc hiếu chiến ha."

"Cổ Viên Đại Đế dạy tốt quá nhỉ, Viên Tộc chắc chắn đều do ngươi dạy dỗ đúng không?"

"Không ngờ mà, Cổ Viên Đại Đế lại có nghiên cứu trong lĩnh vực đầu hàng nhận thua như thế, lại còn đúng kiểu tung cả hoa ra thế kia…"

"Đủ rồi."

Cổ Viên Đại Đế đã mất hết thể hiện, hận không thể lôi Chiến Hầu Vương lên đánh cho hắn một trận.

Mà lúc hắn đi tìm Chiến Hầu Vương thì lại càng tức lộn ruột hơn.

Vậy mà tên kia còn dựa sát vào trước mặt Thương Long Đại Đế cười hì hì, cúi đầu khom lưng vui vẻ biết bao.

Nhớ lại thì tên khỉ này chưa từng cư xử khôn khéo như thế trước mặt hắn bao giờ.

Hắn lại không kiềm chế nổi lửa giận nữa rồi.

"Ngươi đang làm cái gì thế hả!"

Một tiếng rống tức giận vang lên, rất nhiều yêu tộc cấp thấp ở đây nhao nhao chạy tứ tán.

"Ngươi điên rồi hả, mặt mũi của Viên tộc ta bị ngươi làm mất sạch rồi!"

"Ồ, mất hết rồi thì thôi." Chiến Hầu Vương còn đang bận ôn chuyện với Thành ca đây này, còn chẳng thèm quay đầu lại.

"Ngươi, ngươi nói cái gì?"

Cổ Viên Đại Đế sắp nổi điên rồi.

“Tính cách ngông nghênh, hiếu chiến của ngươi đâu rồi hả!”

“Liên quan gì đến ngươi, đừng làm phiền lão tử!”

Tính tình của Chiến Hầu Vương chưa bao giờ tốt cả.

Tuy hắn vô cùng tôn kính với Thành ca, cơ mà với người khác, bao gồm cả Cổ Viên Đại Đế, thì hoàn toàn không có chuyện ấy đâu.

Cổ Viên Đại Đế tức đến nổ cả phổi, uy áp hủy thiên diệt địa của Đại Đế bao trùm lấy bầu trời.

“Tên nghiệt chướng này, ta phải đánh chết ngươi!”

“Ta sợ cái đách gì? Lên đi!”

Cho dù chắc chắn thực lực của hắn không bằng Đại Đế, cơ mà căn bản Chiến Hầu Vương chẳng sợ, cái tên của hắn gắn liền với mấy chữ “kiêu ngạo bất tuân” mà.

Hai tay chống xuống, chân dậm cái bịch, đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Ầm!

Trên trời vang lên một tiếng nổ lớn.

Vậy mà hắn lại phát động công kích với Cổ Viên Đại Đế trước.

Ầm ầm ầm!

Hai bóng hình to lớn trên bầu trời cao kia chẳng mấy chốc đã chạm đến cả chín tầng mây, âm thành ầm ầm không dứt liên tục vang lên.

Đám yêu ở phía dưới tỏ vẻ ngơ ngác.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Bây giờ đối mặt với Đại Đế của tộc mình mà Chiến Hầu Chuẩn Đế lại dám coi trời bằng vung mà đánh nhau với hắn, có thể nói là dã tính khó thần phục mà.

Vậy tại sao trước đó lại nhận thua?

Lẽ nào uy hiếp của Thương Thành Đại Đế còn mạnh mẽ hơn cả Cổ Viên Đại Đế ư?

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế tâm lặng như nước, Viên tộc không phải là trận doanh của bọn họ, nhưng bọn họ cũng chẳng vui nổi.

Đám tộc này ba ngày đánh một trận nhỏ, năm ngày đánh một trận lớn, đánh nhau nhiều cứ như là cơm bữa vậy.

Bọn họ định khiến đại hội thành cái gì đây hả?

Làm loạn à?

Bọn họ là người tổ chức ra đại hội Vạn Yêu, chẳng lẽ uy nghiêm của cả Kỳ Lân tộc dùng để quét nhà à.

Mà quan trọng hơn là vòng này Thương Thành lại nhẹ nhàng không đánh mà thắng, không hề bị tổn hại chút nào.

Cứ như vậy thì thậm chí trạng thái cuối cùng của hắn còn tốt hơn cả Kỳ Uyên.

Vậy thì chẳng phải sắp xếp trong âm thầm này của họ, cuối cùng đều toàn mấy cái đâu đâu, tức không cơ chứ?

“Mất mặt.”

Nhìn hai thân hình Viên tộc đang chiến đấu kịch liệt ở phái xa xa, Bạch Hổ Đại Đế tỏ vẻ khinh thường.

“Cũng chỉ được cái giỏi đấu đá nội bộ, vừa gặp kẻ địch bên ngoài đã đầu hàng nhận thua rồi.”

“Tiếc cho ta còn cứ xem trọng Viên tộc mãi.”

“Hóa ra hoàn toàn không xứng để so sánh với Hổ tộc bọn ta.”

Thanh Long Đại Đế đứng ở một bên thầm nghĩ, ngươi đừng có nói mấy lời quá đắc ý.

Nếu không tí nữa lại bị vả mặt khó coi lắm đó.

Hắn cố ý chế nhạo: “Nói như vậy thì Tam Nhãn Hổ tộc ngươi hoàn toàn khác ư?”

Bạch Hổ Dại Đế liếc mắt nhìn về bong bóng phía xa xa.

Ở bên đó, Tam Nhãn Hổ như có chiến thần phụ thể, đang chiến đấu đến mức máu chảy đầu rơi với Kim Bằng Chuẩn Đế.

Hắn rất hài lòng gật gật đầu.

Sau đó mới liếc xéo Thanh Long Đại Đế một cái, nhàn nhạt nói: “Ngươi nhìn ra được vẻ e sợ của hắn khi chiến đấu kiểu

này sao?”

Thanh Long Đại Đế cười ha ha: “Đúng là ta không nhìn ra được.”

Dù sao cũng vào được top 4 rồi, hắn vẫn rất hài lòng.

“Trong dòng máu kia của hắn chảy trôi sự giết chóc.”

Bạch Hổ Đại Đế chầm chậm nhắm mắt lại, dường như đang cảm nhận điều gì đó.

“Có lẽ hắn sẽ thất bại, sẽ chết…”

“Nhưng trước đó chắc chắn đối thủ của hắn phải sống dở chết dở.”

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế đứng ở phía xa xa thở dài một hơi, quyết định tin vào cái tà ác một lần nữa.

Vòng tiếp sẽ được sắp xếp.

Đây là hy vọng cuối cùng của bọn họ để đánh bại Thành ca.

Ngoài Kỳ Uyên ra, người thắng một trận khác là Bát Vỹ Chuẩn Đế, bàn về sức chiến đấu thì thật sự không thể bằng Tam Nhãn Hổ và Chiến Hầu Vương được.

Vòng tỉ thí thứ bảy này, cũng là Tam Nhãn Hổ kết thúc trận đấu.

Thực lực của Kim Bằng Chuẩn Đế ngang bằng hắn, khiến hắn phải nhận một thử thách lớn.

Bây giờ lông trắng cả người hắn đã nhuốm đỏ màu máu, vết thương chồng chất.

Nhưng mà khí tức giết chóc kia lại không hề giảm bớt chút nào mà càng ngày càng tăng lên, hình thành một vòng huyết sắc quấn quanh người hắn.

Điều đó khiến cho đám yêu tộc xung quanh nháo nhác lùi về sau, không dám tới gần sát thần đáng sợ này.

Ngắn chầm chậm ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng lại chăm chú nhìn vào Thành ca một lần nữa.

Chương 462.

Trận tỉ thí vòng thứ bảy vừa mới kết thúc thì khắp nơi đã thảo luận xôn xao.

Trận của Kỳ Uyên thì đơn giản, chẳng có gì để nói.

Trận của Bát Vĩ cũng là người của bên trận doanh Kỳ Lân bọn họ, cũng chẳng có gì gay cấn.

Trọng tâm chủ yếu của lần này là Thành ca và Tam Nhãn Hổ.

“Các ngươi nói xem, đối thủ tiếp theo của Thương Long Đại Đế có nhận thua không đây?”

“Ta cũng không chắc, tà môn quá.”

“Kỳ Uyên chắc chắn sẽ không nhận thua, Kỳ Lân tộc còn có nợ máu của Kỳ Thăng đó.”

“Hẳn là Tam Nhãn Hổ cũng sẽ không đâu…”

“Vậy thì cũng khó nói lắm, Chiến Hầu Chuẩn Đế như kia mà cũng đã nhận thua rồi, trước đó đâu ai tưởng tượng được?”

Mới nãy Chiến Hầu Vương cũng nhận thua rồi ư?

Nội tâm sớm đã cứng như sắt của Tam Nhãn Hổ không khỏi cũng gợn sóng.

Lại liếc nhìn Sơn Dương Vương và Nha Thử Vương vây quanh Thành ca, hắn càng thấy khó hiểu hơn.

Cuối cùng cũng không nhịn được mà truyền âm qua đó.

“Các ngươi… quen hắn hả?”

Hắn là kẻ hiểu rõ nhất về Thành ca, đến cả đám Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng không thể bì kịp.

Suy cho cùng hai người là đồng đội chuyên làm màu, hiểu rõ tâm can phèo phổi của đối phương nhất.

Mặc dù đây là lần đầu hắn gặp Thương Long Đại Đế, nhưng lại cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

“Thế mà ngươi vẫn chưa biết gì à?”

Nha Thử Vương và Sơn Dương Vương sửng sốt.

Trước đây Tam Nhãn Hổ là tâm phúc số một bên cạnh Khương chưởng môn mà, đi đâu cũng đều dẫn theo hắn.

Trong trận chiến phi thăng tiên thành, ngoài Thành ca ra thì kẻ duy nhất được xuất đầu lộ diện cũng là hắn.

Vậy mà hắn vẫn chưa nhận ra hả trời?

“Ta phải biết gì sao?”

Đáng lẽ hai tên kia còn định nói thẳng ra là Khương chưởng môn, nhưng mà ngẫm lại, năm đó tên này đi theo hắn chiếm hết cả lợi ích, bây giờ cũng nên nhường vị trí này cho người khác rồi.

Huống chi tiếp đến còn có vòng tỉ thí thứ tám, chi bằng hố hắn một phen.

“Không, ngươi không nên biết đâu.”

“Đó là bạn của chúng ta, không phải của ngươi.”

Tam Nhãn Hổ đâu phải kẻ ngu, kiểu gì cũng nghe ra được trong đó có gì sai sai.

“Sao mà ta không nhớ được việc các ngươi có giao tình với Thương Long tộc nhỉ?”

Nhưng mà hai tên kia đầy một bụng xấu xa, miệng kín như bưng.

“Ngươi bị Bạch Hổ Đại Đế nhốt nhiều năm như vậy, không biết cũng phải thôi.”

“Đúng vậy, Thương Long Đại Đế chẳng có quan hệ gì với ngươi hết, lúc nữa ngươi cứ muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy.”

“Đừng khiến hắn thất vọng, he he he…”

Tam Nhãn Hổ lại càng nghi ngờ hơn.

Với sự hiểu biết của hắn với hai tên yêu này, chắc chắn chẳng phải là thứ gì tốt đẹp.

Mà cảm giác quen thuộc kia từ quanh quẩn trong lòng hắn từ đầu đến cuối.

Hắn lại liếc nhìn đám đội cổ cũ của Tước yêu đang vây quanh Thành ca kia, nghe thấy những tiếng nịnh hót thổi phồng mãi không ngớt.

Phong cách này, sao mà giống người ở trong ký ức kia của hắn thế nhỉ?

Trừ người đó ra, hình như chẳng có ai tự luyến như vậy.

Mà cón thể khiến cả một Chiến Hầu Vương kiêu ngạo nhận thua, hình như cũng chỉ có một mình người đó.

Lẽ nào…

Lúc này, vòng tỉ thứ thứ tám chính thức bắt đầu.

Quả nhiên hắn và Thành ca được xếp vào cùng một nhóm.

Một rồng một hổ xuất hiện trong bong bóng, tâm trạng của Thành ca rất rối bời.

Quan hệ của hắn với Tam Nhãn Hổ thân thiết hơn bất kỳ một Yêu tộc nào.

Nhưng mà!

Vì sự nghiệp làm mày, chỉ đành tạm thời "vì đại nghĩa diệt thân" trước vậy.

Đợi đến khi đánh xong rồi nói cũng không muộn.

"Tới đi, tới đánh một trận rồng tranh hổ đấu chân chính nào!"

"Khí chất làm màu của anh đây chưa được tưới táp mấy trận rồi đấy, sắp khô héo rồi, cần một trận đại chiến để bổ sung lại đây này."

"Khí chất làm màu?"

Phong cách nói chuyện quen thuộc từ lâu này khiến con tim Tam Nhãn Hổ đập bịch bịch như sắp nhảy cả ra ngoài.

Hắn gần như đã chắc chắn rồi.

Đây chính là người đó.

Thế là hắn vươn móng vuốt, kích động đến mức run cả giọng, nói: "Ca, là ngươi sao?"

Trừ hắn ra thì làm gì có ai có thể cùng khiến tất cả Yêu Vương của Thiên Yêu tộc thần phục cơ chứ?

Đáng lẽ bản thân phải nghĩ ra từ lâu rồi mới phải!

Suýt chút nữa thì Thành ca gục ngã.

“Chậc, sao mà ngươi nhận ra ta nhanh vậy trời?”

“Thật sự là ngươi sao?”

Niềm vui mừng ào ạt xông lên đến tận đỉnh đầu, sát khí của Tam Nhãn Hổ lập tức biến mất sạch sẽ.

“Đù má, thật sự là ngươi sao?”

Giọng điệu của hắn đột nhiên trở về hệt như trước đây.

“Ca, vậy mà ngươi còn vờ không quen biết, ngươi làm ta đau lòng quá mà.”

Nói xong, hắn kích động tới mức đứng thẳng người lên, dang rộng tứ chi tính xông tới ôm chầm lấy Thành ca.

“Từ từ đã!”

Thành ca lập tức ngăn hắn lại.

“Đây là trận tỉ thí đó, đánh xong hẵng nói.”

Tam Nhãn Hổ đã mất sạch khí tức lạnh lùng trước đó từ lâu rồi, nó chà chà móng cuối, vui vẻ cười nói: “Đánh cái đách gì nữa, ta nhận thua là được rồi mà.”

“Đừng, ngươi nhất định đừng có mà nhận thua.”

“Tại sao chứ?”

Thành ca nói một cách nghiêm túc: “Ngươi xem đi, nhiều khán giả từ xa tới đây như vậy, kết quả là bản thân ta còn chưa được đánh gì cả, có phải khiến họ thất vọng lắm không?”

Tam Nhãn Hổ không hổ danh là bạn nối khố của hắn, lập tức hiểu ra.

“Hiểu rồi hiểu rồi.”

Muốn dựa vào trận chiến này để làm màu đây mà.

Một trăm triệu năm không gặp, quả nhiên cái tính tự luyến của hắn vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn là cảm giác quen thuộc ấy.

Tam Nhãn Hổ đảo mắt một cái, nếu như lập tức đầu hàng nhận thua thì cũng sẽ ảnh hưởng đến “danh tiếng” của bản thân hắn.

Vờ vịt đánh một trận là được rồi.

“Vậy thì ta tới đây!”

Nói xong, hắn lập tức phát động công kích.

Bên trong bong bóng kia cát bay đá lăn, cả bầu trời tràn ngập huyết sắc.

Một rồng một hổ nhanh chóng đánh nhau đến mức rung trời lở đất.

Các quy tắc sôi trào mãnh liệt, mỗi một đạo đều đem theo sức mạnh hủy diệt cả thiên địa!

Long tức ngập trời và huyết khí giết chóc ta tranh ngươi đấu, hệt như hai bầu trời đang hoàn toàn che lấp cả nơi đây.

"Đánh rồi, đánh thật rồi!"

Bong bóng rung động dữ dội, vậy mà dần bắt đầu có dấu hiệu không ổn định.

Rõ ràng khoảng cách rất xa, nhưng đám yêu bên dưới vẫn sợ hãi không thôi.

Nhất nhiều Yêu Vương Yêu Tôn bị dọa sợ tới mức rời khỏi đây ngay lập tức.

"Đù má, đây là sức mạnh gì vậy trời?"

"Chiến trường sắp không gánh nổi trận đấu của bọn họ nữa rồi!"

"Quả thật là đột phá đến cực hạn của Chuẩn Đế rồi."

"Có thể được chứng kiến trận chiến này, thật đúng là phúc ba đời của ta…"

"Không thể ngờ được, hóa ra trước đó Thương Long Đại Đế và Tam Nhãn Chuẩn Đế đều che dấu thực lực, đáng sợ thật!"

"Sức chiến đấu ở cấp bậc này, e rằng rất hiếm!"

Trên tầng cao nhất của đại diện, chư vị Yêu Đế đều bị hấp dẫn không thể rời mắt được.

"Thật không thể tin được…"

"Vậy mà lại có thể đánh tới mức thể hiện ra sức mạnh như này ư?"

"Cái này thật sự đã vượt qua cả giới hạn của Chuẩn Đế rồi, sao mà họ làm được chứ?"

“Hai Chuẩn Đế một rồng một hổ, bất kể ở đâu đi chăng nữa thì đều có thể là chúa tể của cả một phương trời.”

Ánh mắt của đám Yêu Đế Khổng Tước, Hùng Bì, Bạch Hạc đều tràn đầy kinh ngạc.

Thực lực ở cấp bậc này, cho dù chưa đạt tới Yêu Đế, nhưng cũng đã có thể tạo thành sự uy hiếp cho bọn họ rồi.

Sắc mặt của đám Yêu Đế Băng Phượng, Côn Bằng đều trầm trọng, không hề phát ra âm thanh gì.

Hiển nhiên bọn họ cũng nhìn thấy sự không bình thường trong trận đấu kia.

“Bất kể là ai trong hai Chuẩn Đế trở thành chủ nhân của Địa bộ thì đều có thể khiến người khác tâm phục khẩu phục!”

“Đúng vậy, thực lực của chủ nhân Địa bộ trước đây quá yếu, căn bản không xứng để gánh vác trọng trách này.”

Nghe được mấy lời bàn luận này, hai tên Kỳ Lân Đại Đế kia đen mặt.

Chết tiệt, vị trí chủ nhân Địa bộ trước đây là do Kỳ Lân tộc đảm nhiệm, đây chẳng phải là gián tiếp mắng vào mặt bọn họ à?

Nhưng mà bọn họ cũng không thể phản bác lại được.

Bạch Hổ Đại Đế vô cùng hài lòng, liếc ánh mắt khiêu kích về phía hai Đại Đế là Thanh Long và Nha Thử.

“Ta đã nói từ trước rồi mà, Hổ tộc ta hoàn toàn khác với các ngươi.”

“Cho dù chỉ là một con Hổ con đi chăng nữa thì cũng là trời sinh đã biết chiến đấu.”

“Từ khi sinh ra, bọn ta đã biết cách giết chóc, không biết cái gọi là đầu hàng!”

Thành Long Đại Thế thu lại thần nhãn quan sát trận chiến, vậy mà lại còn gật đầu.

“Ngươi nói đúng lắm.”

Giọng điệu của hắn hơi kỳ lạ.

“Màn biểu diễn kỳ lạ như vậy, quả thật ta chưa từng được chứng kiến.”

Chương 463.

Biểu diễn ư?

Lời nói này của hắn khiến các Đại Đế khác có chút khó hiểu.

Mọi người nhao nhao nhìn kỹ lại.

Sau thời khắc này, không khí cả đại điện huyên náo trở lại.

Nha Thử Đại Đế là người đầu tiên vui vẻ cả lên.

“Ha ha, quả thật là một màn biểu diễn đặc sắc đấy.”

“Hóa ra đây chính là huyết mạch thích giết chóc của Hổ tộc đó hả, đúng là được mở rộng tầm mắt mà!”

“Mọi người nhìn đi, đúng là trăm năm hiếm gặp!”

Trước đó bọn họ chưa nhìn rõ, chỉ cảm thấy dao động chiến đấu cực kỳ lớn kia đã vượt qua cả giới hạn của Chuẩn Đế.

Bây giờ nghiêm túc nhìn kỹ lại thì mới phát hiện ra chuyện không phải vậy.

Đúng thật là giới hạn đã vượt qua cả Chuẩn Đế, cơ mà hoàn toàn không phải là “chiến đấu”.

Ẩn dưới quy tắc hỗn loạn và huyết khí long tức kia là một màn biểu diễn ăn ý.

Ngươi đánh một cái, ta đánh một cái.

Hóa ra là đang chơi trò lần lượt hả?

Hơn nữa còn cố ý không đánh trúng đối phương.

Bên trong chiến trường bong bóng gần như nổ tung kia, Thương Long và Tam Nhãn Hổ đều chưa rớt lấy một cọng lông nào hết.

Cái này gọi là gì nhỉ?

Gọi là dàn xếp đó, chẳng qua là thủ đoạn cao cấp hơn thôi.

Nếu như đổi thành Chuẩn Đế và Yêu Vương thì thần niệm cũng không thể xuyên qua được tầng tầng lớp lớp quy tắc và

chướng khí uy áp, căn bản không thể nhìn thấu bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Cùng lắm chỉ có thể nhìn thấy hai bóng hình như ẩn như hiện đánh nhau vô cùng đặc sắc.

Nhưng ai mà biết được đó lại là giả mù sa mưa cơ chứ.

Nếu như không phải có Thương Long Đại Đế nhắc nhở thì ngay cả đám Yêu Đế bọn họ cũng bị qua mặt rồi.

Khổng Tước Yêu Vương thởi dài một cách kỳ lạ.

"Haizzz, hóa ra bản chất giết chóc là như này ư, có mấy tộc biết cách nói đùa thật đấy."

Cửu Vỹ Đại Đế cũng cười he he một cách quái lạ: "Đúng vậy, người ta đã biết biểu diễn từ khi chỉ là một con hổ con rồi, bắt đầu luyện từ lúc còn nhỏ mà, ngươi không phục cũng chịu thôi!"

Huyền Quy Đại Đế ồm ồm nói: "Không phải bọn họ không biết đầu hàng là cái gì sao, hóa ra thế này không được coi là đầu hàng à, ta học được rồi đấy."

Côn Bằng Đại Đế liếc xéo Bạch Hổ Đại Đế một cái: "Haizz, có những lời không nên nói sớm, ngươi xem bây giờ xấu hổ biết bao?"

Đến cả Băng Phượng Đại Đế cũng không nhịn được mà phỉ nhổ.

"Hừ."

"Vờ vịt cái gì nữa chứ, như nhau cả mà thôi!"

Kế hoạch khiến Thành ca bị trọng thương của Mặc Lân Đại Đế cũng phá sản rồi, đương nhiên hắn cũng chẳng thoải mái gì.

Khá hay cho cái gọi là cảm giác "ta xem trọng Hổ tộc các ngươi như vậy, ngươi đừng làm ta thất vọng đó".

Hắn tức giận nói: "Không làm được thì đừng có mở miệng nói chuyện, ta còn cho rằng Hổ tộc các ngươi thật gì có gì khác biệt nữa chứ."

Theo một ý nghĩa nào đó thì Bạch Hổ Đại Đế cũng nên tự hào.

Vậy mà hắn lại giúp trận doanh của Kỳ Lân tộc tạm thời hòa "chung một chiến tuyến" với các Yêu Đế khác, hình thành một ý kiến thống nhất.

Bình thường Bạch Hổ Đại Đế là kẻ thuộc về loại ít nói chuyện, hôm nay cùng lắm cũng chỉ nói thêm có mấy câu.

Kết quả lại tự lấy đá đập chân mình, khiến mọi người tức giận.

Trong nháy mắt, gương mặt trước giờ lạnh lùng của vị Đại Đế kia giờ lại mặt đỏ tía tai, xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Trước đó còn làm màu bấy nhiêu thì bây giờ mất mặt bấy nhiêu

Hắn tức giận bay ra ngoài, phẫn nộ gầm lên với Tam Nhãn Hổ đang ở trong bong bóng kia.

"Ngươi đang làm cái gì vậy hả?"

"Nếu như ngươi không nghiêm túc chiến đấu thì sau khi trở về ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết!"

Tất cả yêu tộc ở phía dưới đều ồ lên.

Không phải chứ, Tam Nhãn Chuẩn Đế đã đánh tới mức "hung mãnh" kịch liệt như vậy rồi mà ngươi vẫn còn nói rằng hắn chưa dốc hết sức hả?

Thế thì chẳng phải ép hắn vào chỗ chết sao?

"Bạch Hổ Đại Đế này quá đáng thật đấy!"

"Đúng vậy, thế này mà còn chưa hài lòng thì hắn còn muốn thế nào nữa?"

"Nếu ta là Tam Nhãn Chuẩn Đế, bán cả mạng như vậy rồi mà còn bị chỉ trích, bây giờ đã thất vọng tràn trề rồi."

"Tốt xấu gì thì đây cũng là đại diện cho Hổ tộc, còn lọt vào top bốn, thế này thì quá đáng quá."

Nghe được mấy lời bàn tán xôn xao của đám yêu tộc chỉ có thể thấy được vẻ bên ngoài kia, Bạch Hổ Đại Đế nhói hết cả lòng.

Mà Tam Nhãn Hổ trong bong bóng cũng run lên.

"Ca, ngươi phải cứu ta đó!"

Thành ca vừa đánh vừa nói: “Cái gì cơ, ngươi gặp phải nguy hiểm gì hả?”

“Đó không chỉ là nguy hiểm thôi đâu mà còn là luyện ngục đó!”

Tam Nhãn Hổ vừa đánh ra một đạo quy tắc để công kích về phía không trung, vừa kể khổ: “Ba ngàn vạn năm nay, mỗi ngày mà ta phải trải qua đều hệt như trong nước sôi lửa bỏng vậy.”

Thành ca đã nghe Mạc Trần nói về chuyện này rồi.

“Đó chẳng phải là chuyện tốt sao, Bạch Hổ Đại Đế rèn luyện cho ngươi như vậy, quả thật cũng khiến thực lực của ngươi đột phá tiến bộ mạnh mẽ hơn nhiều mà.”

Con hổ chết tiệt này đã được bản thân hắn nâng cấp tư chất lên nhất đăng, kết quả lại là kẻ cuối cùng phi thăng lên thượng tiên giới.

Nếu như không có Bạch Hổ Đại Đế nghiêm khắc rèn luyện thì chỉ sợ bây giờ nó còn chưa tới cả Chuẩn Đế.

Làm gì có chuyện là Chuẩn Đế hậu kỳ đại lọt vào top bốn cơ chứ?

“Đừng nhắc đến nữa!”

Tam Nhãn Hổ bắt đầu kể lể, nói cho hắn biết sự đau khổ của hắn.

“Hắn có bệnh cuồng ngược đãi đó, cứ thế này thì ta sẽ điên mất.”

“Ngươi biết trước đây vì sao ta ngu ngu, chẳng nói lời nào, mà bây giờ lại vì có hắn ở đây mà phải vờ vịt ngầu lòi cho hắn xem rồi chứ!”

“Đến cả cười hắn cũng không cho ta cười, có biến thái không cơ chứ?”

“Tương lai mà lão tử trở thành Yêu Đế thì ta sẽ xử hắn đầu tiên!”

Thành ca nghe vậy, đến cười mà còn chẳng được cười thì hình như cũng hơi quá đáng thật.

“Vậy ta giúp ngươi kiểu gì đây?”

“Xử lý tên Bạch Hổ Đại Đế đó hả?”

“Ca!”

Tam Nhãn Hổ vui mừng khôn xiết: “Người đúng thật là ca ca thân thiết của ta mà, cứ xử lý đi, ta không muốn nhìn thấy hắn thêm một ngày nào nữa đâu.”

“Chỉ cần hắn chết rồi thì cả thế giới này đều trong xanh trở lại!”

Trong chớp nhoáng này, Thành ca lại lại nổi lên sự khinh bỉ bấy lâu nay chưa có.

Đù má nó chứ, quả nhiên con hổ này vẫn hèn hạ y hệt như trước đây, vậy mà bản thân còn tưởng hắn thay đổi rồi chứ.

Bản thân hắn nói xử lý Bạch Hổ Đại Đế, chỉ là thuận miệng nói chơi thôi.

Dù gì cũng là Đại Đế của một tộc, hơn nữa cũng chẳng phải là người của trận doanh bên phía Kỳ Lân, giữ lại vẫn còn có chút tác dụng.

Huống chi Bạch Hổ Đại Đế có rèn luyện như thế nào đi chăng nữa thì cũng đều là vì để Tam Nhãn Hổ trở thành hy vọng của cả Hổ tộc, dốc hết tâm sức vào đó.

Làm sao có chuyện thật sự giết hắn được.

Kết quả là con hổ này hoàn toàn không nuôi được, cũng chẳng coi hắn là người một nhà của Hổ tộc.

“Được rồi được rồi, chuyện giết hắn thì không thể nào đâu.”

Tam Nhãn Hổ thất vọng tràn trề: “Hả? Tại sao không giết chứ? Ngươi trở nên lương thiện từ lúc nào thế?”

“Lương thiện cái đầu ngươi, ngươi muốn xúi giục ta đó hả?”

“Đâu có, ca, ngươi hiểu lầm rồi…”

Thành ca không nhịn được nói: “Từ sau này ngươi tiếp tục theo chân ta là được, ta sẽ chặn hắn lại, thế là xong.”

Đúng là chỉ có mỗi bản thân mình mới có thể quản lý được cái con hổ lười biếng bại hoại này.

Nếu như thật sự để nó bên Hổ tộc thì không chừng ngày nào đó sẽ thật sự nổi loạn mất.

Huống chi bạn đồng hành làm màu tốt như này, hắn cũng rất cần mà.

Tam Nhãn Hổ nghĩ kĩ lại, đi theo Thành ca thì chẳng phải đồng nghĩa với việc thoát khỏi biển khổ rồi sao?

Nghĩ mà xem, năm đó vui vẻ biết bao.

Căn bản chẳng có ai quản mình, cứ thoải mái buông thả, lại còn có chỗ dựa tốt nữa.

"Được thôi, ta đã mong chờ ngày này từ rất lâu rồi!" Hắn vui vẻ đồng ý ngay tắp lự.

Cứ như vậy, hai người cứ đánh qua đánh lại chẳng có kết quá gì một hồi.

Nhìn thấy tình cảnh cũng hòm hòm rồi, Tam Nhãn Hổ xin chỉ thị.

"Ca, bây giờ có thể nhận thua được chưa?"

Thành ca nhẩm tính một chút, hiệu quả của 'trận đại chiến" này cũng đến nơi đến chốn lắm.

"Được rồi, ngươi rời khỏi sân đi."

"Ố kề!"

Chương 464.

Lúc này Tam Nhãn Hổ vừa mới thu khí tức giết chóc lại, ngã bay ra ngoài bong bóng.

Vẫn còn ở giữa không trung, nó đã bắt đầu điên cuồng phun máu tươi.

Không biết từ bao giờ trên cơ thể dính rất nhiều máu, nhìn vô cùng thê thảm.

"Thương Long Đại Đế, trận này đánh rất sảng khoái, thoải mái!"

"Ta đi khắp Yêu giới, vẫn luôn chưa có thể tìm được đối thủ chân chính có thể chịu được một trận, hôm nay cuối cùng cũng

gặp được rồi.”

“Có thể cùng đánh với ngươi một trận cũng là một điều vui mừng!”

“Lần này ta phục rồi, lần sau đấu tiếp!”

Kỹ năng diễn xuất y như thật của nó, làm sao mà người ngoài ngành như Chiến Hầu Vương có thể so bì được.

Trong chốc lát, tiếng reo hò như sấm vang khắp nơi đây, Thành ca gặt hái được rất nhiều niềm vui đáng bất ngờ.

“Thực lực thật sự của Thương Long Đại Đế thật đáng kinh ngạc!”

“Đúng vậy, lúc trước trong nháy mắt giết Kỳ Thăng quá kỳ lạ, còn cho là có điều thần bí gì bên trong.”

“Bây giờ trận này triển khai toàn bộ sức mạnh, đúng là mạnh không thể tưởng tượng nổi.”

“Có sức chiến đấu như vậy, hèn gì mà lúc trước Kim Long, Nha Thử và Chiến Hầu tất cả đều chủ động nhận thua.”

“Trận chiến này đã làm cho ta nhìn thấy được giới hạn mới của Chuẩn Đế!”

“Núi cao còn có núi cao hơn, đời này của ta cũng không thể nào quên được trận chiến này!”

Nghe những lời bàn tán này, Thành ca suýt chút nữa cười ra tiếng.

Đúng là làm màu thì phải có đối tác quen biết mới hoàn hảo, nhìn Tam Nhãn Hổ làm việc này xem tinh tế đến mức nào.

Hơn nữa bản thân con hổ chết tiệt này cũng không thua thiệt.

Sau khi nó thua rơi xuống thì mấy câu nói vừa có phong độ lại vừa có khí phách cũng giành được một trận hoan hô của toàn bộ lũ yêu.

“Tam Nhãn Chuẩn Đế bị đánh bại cũng không mất mặt!”

“Tuy bại vẫn vẻ vang!”

“Ta dám đánh cược, Thương Long Đại Đế và Tam Nhãn Chuẩn Đế chính là hai vị Chuẩn Đế đứng đầu ở Yêu giới .”

“Không có gì để bàn cãi, đây chính là trận đấu được quyết định từ trước.”

“Trận đấu ác liệt ngang sức ngang tài kinh điển đủ để truyền bá hàng tỉ năm!”

Được rồi, lần này sau khi nhận thua không chỉ không bị chế giễu mà còn được khen ngợi.

So sánh với mấy người trước đây thì đúng là so sánh giữa chuyên gia có thâm niên với người không có chuyên môn.

Bạch Hổ Đại Đế nhìn một màn này thì tức giận suýt chút nữa không tự chủ được hộc máu.

“Ngươi, ngươi đúng thật là làm mất hết mặt mũi rồi!”

Là một Yêu Đế nắm giữ quy tắc giết chóc, cơn tức giận này của hắn làm toàn bộ mọi người đều giống như rơi vào trong biển máu lạnh thấu xương.

Đủ loại ảo ảnh đáng sợ ùn ùn kéo đến, lũ yêu bị dọa đến mức tè ra quần, câm như hến.

“Cả Bạch Hổ tộc vì ngươi mà hổ thẹn!”

“Ngươi chết vạn lần cũng khó mà trốn tránh được tội lỗi của mình!”

Cảm nhận được lửa giận ngập trời và sát ý kia, trừ sợ hãi ra thì lũ yêu càng oán thầm nhiều hơn.

Tam Nhãn Hổ “biểu hiện tốt như thế”, ngươi lại còn không hài lòng?

Còn muốn hắn làm như thế nào? Phải thắng thì mới được?

Lần trước Hổ tộc ngươi đến top bốn cũng không lọt vào, còn giả chó chê mèo dài đuôi?

Ngay cả mấy vị Chuẩn Đế khác của Hổ tộc cũng vội vàng tới khuyên bảo.

“Đại Đế bớt giận!”

“Tam Nhãn Hổ đã dốc hết sức lực, biểu hiện của hắn cũng đã vượt xa sự mong đợi của chúng ta rồi!”

“Đúng vậy, không cần quá nghiêm khắc đối với hắn…”

Trong lòng Bạch Hổ Đại Đế nói, các ngươi thì biết cái gì.

Hắn thực sự thua rồi cũng không sao, vấn đề là hắn dễ dàng đầu hàng!

“Ngươi còn có gì để nói?”

Hắn trợn mắt nhìn chằm chằm Tam Nhãn Hổ, cưỡng chế khắp cơ thể đã hình thành nên một làn sương mù, làm cho người ta không thở nổi.

Trước kia, chỉ cần một ánh mắt của hắn thì Tam Nhãn Hổ sẽ mất hồn mất vía, nơm nớp lo sợ.

Nhưng mà lần này thật đáng tiếc, hắn có chỗ dựa vững chắc là Thành ca này.

“Lão tử đã liều mạng đốc hết sức chiến đấu, ngươi còn đối với ta như vậy?

Rõ ràng là đã nhường, hắn còn giả vờ như không biết, mặt đầy oan ức tiếp tục diễn.

“Bạch Hổ Đại Đế, ngươi thực sự làm ta đau lòng!”

“Hổ tộc này, không ở cũng được!”

“Ngươi nói cái gì cơ?”

“Lão tử” ư?

Bạch Hổ Đại Đế suýt chút nữa còn cho rằng bản thân nghe nhầm.

Hắn lại dám nói với mình như vậy sao?

“Ta thấy ngươi đang đâm đầu vào chỗ chết!”

Các Chuẩn Đế Hổ tộc khác và Yêu tộc vội vàng bước tới giữ lấy hắn.

“Đại Đế, khoan đã!”

“Tam Nhãn Hổ, chúng ta biết ngươi bị oan nhưng Đại Đế cũng là vì muốn tốt cho ngươi.”

“Dù sao cũng đừng có để trong lòng…”

Bọn họ lại còn an ủi Tam Nhãn Hổ.

Chỉ là Tam Nhãn Hổ quyết tâm muốn cùng Thành ca, ngẩng đầu lên: “Không, lão tử không hầu nữa!”

“Trái tim bị tan vỡ, cứ như vậy đi…”

Hắn hít một hơi thật sâu, cuối cùng lại có một chút buồn bã và cô đơn.

“Kể từ ngày hôm nay, ta thoát khỏi Hổ tộc, không để các ngươi mất thể diện nữa, được rồi chứ?”

Thế này…

Nơi đây lại xôn xao cả lên.

Một vị Chuẩn Đế mạnh như vậy lại bị Bạch Hổ Đại Đế kiên quyết ép ra khỏi Hổ tộc.

Lũ yêu càng trở nên đồng cảm với Tam Nhãn Hổ.

Chuẩn Đế Hổ tộc và các Hổ yêu gấp đến nỗi xoay mòng mòng.

Mặc dù Bạch Hổ Đại Đế là lớn nhất nhưng trong lòng bọn họ lại nghiêng về phía… Tam Nhãn Hổ.

Bởi vì bọn họ cảm thấy Tam Nhãn Hổ có lý.

Dao động này thực sự là chiếm được hời lại còn khoe mẽ.

Tức đến nỗi Bạch Hổ Đại Đế suýt chút nữa muốn nói ra sự thật ngay tại đây.

Nhưng nếu thực sự như công khai, tất cả bầy yêu có mặt ở đây sẽ biết Tam Nhãn Hổ đầu hàng, danh tiếng của Hổ tộc sẽ càng bị ảnh hưởng nặng nề.

“Ngươi nghĩ là cánh của ngươi đủ cứng rồi sao?”

Hắn nghiến răng, quyết định ra tay bắt súc vật này trở về, tiếp tục cho vào lò nấu lại.

Nhưng lần này, Thành ca chắn ở trước mặt hắn.

“Bạch Hổ Đại Đế, Tam Nhãn Hổ đã là thành viên của Địa bộ, ai cũng không có quyền làm hại hắn.”

Bạch Hổ Đại Đế sửng sốt.

“Vậy mà ngươi lại muốn bảo vệ hắn?”

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Thành ca: “Ngươi nghĩ là ta không biết lúc nãy xảy ra chuyện gì sao?”

“Không chỉ hắn mà ngay cả ngươi, ta cũng sẽ không bỏ qua. ”

Thành ca đương nhiên sẽ không sợ hắn, về về mặt khí thế thì không yếu chút nào.

“Vậy sao?”

“Vậy thì cứ thử xem!”

“Kể từ hôm nay, ta chắc chắn sẽ bảo vệ hắn.”

Tam Nhãn Hổ cũng sáp lại gần: “Đúng vậy, ta và Thành ca yêu quý bảo bọc lẫn nhau, từ nay sẽ đi theo lăn lộn cùng hắn.”

“Vậy sao…”

Ngay khi lũ yêu cho là Bạch Hổ Đại Đế sẽ tức giận không kiềm chế được, sẽ ra tay ngay tàn nhẫn ngay tại chỗ, thậm chí lúc mà Thanh Long Đại Đế vội vàng lao tới.

Hắn sát khí đầy người, vậy mà lại chậm rãi tiêu tan.

“Vậy ngươi đi theo hắn đi.” Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh.

Làm cho Thành ca và Tam Nhãn Hổ trố mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời có chút không đoán được suy nghĩ của hắn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Không ngờ rằng Bạch Hổ sẽ đánh cược trên người ngươi.”

Truyền âm mang chút không thể tin nổi của Thương Linh vang vọng trong đầu của Thành ca.

“Hả? Đặt cược cái gì?” Thành ca có chút khó hiểu.

Thương Linh chậm rãi nói: “Ngươi chắc chắn sẽ là chủ nhân Địa bộ lần này, mà sức chiến đấu của ngươi lúc nãy đã vượt quá giới hạn của Chuẩn Đế.”

“Hắn đúng là vì việc đầu hàng mà tức giận, nhưng mặt khác hắn cũng thấy ngươi không tầm thường, rất có thể sẽ trở thành mấu chốt đảo loạn lề lối của yêu giới.”

“Chỉ là bây giờ hắn không thể dẫn cả Hổ tộc đều về phe ngươi.”

“Vì vậy để Tam Nhãn Hổ theo ngươi làm loạn trước, coi như là bước lên con đường này, xem thử sau này ngươi rốt cuộc có thể làm được gì.”

“Nếu như ngươi thật sự có thể hạ được Kỳ Lân tộc, tương lai Hổ tộc sẽ thuận thế giúp đỡ ngươi. Nếu như ngươi thất bại vậy thì cũng chỉ là hành động của một mình Tam Nhãn Hổ.”

Điều này…

Thành ca không nói nên lời.

“Mưu đồ này của hắn cũng phức tạp quá rồi nhỉ?”

“He he, Yêu Đế làm gì có đơn giản, đều thành tinh hết cả rồi. ”

“Cho dù Huyền Quy và Kỳ Lân bị ngươi chia rẽ ly gián cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, mỗi người đều có vô số trù tính. ”

Thành ca có hứng thú nói: “Vậy còn ngươi thì sao?”

“Tỷ tỷ ta đây đương nhiên là người đơn thuần duy nhất rồi…”

“Đơn thuần tới mức nào?”

“À, sau này ngươi sẽ biết.”

Chương 465.

Sau khi vòng này của Thành ca và Tam Nhãn Hổ kết thúc, trận đấu của Kỳ Lân và Bát Vĩ bên kia cũng gần kết thúc rồi.

Như thường lệ nhường để Kỳ Lân tộc đạt được mục đích.

Nhưng mà cho dù không nhường thì thực lực của Kỳ Uyên cũng đã cao hơn hơn Bát Vĩ.

Vì vậy, vòng cuối cùng của trận chung kết, phần còn lại là trận quyết đấu giữa Thành ca và Kỳ Uyên.

Mà tám tuyển thủ top đầu khác cũng phải quyết định thứ hạng cụ thể.

Tam Nhãn Hổ còn phải đánh một trận với Bát Vĩ Chuẩn Đế để phân thứ hạng ba bốn.

Do Chiến Hầu Vương bị Cổ Viên Đại Đế bắt và đánh tơi bời, vừa mới vắng mặt ở cuộc chiến tranh đoạt hạng năm đến tám, trực tiếp bị phán hạng tám.

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế vừa sốt ruột vừa tức tối.

Liên tiếp mấy vòng, Thương Thành không có chút thương tích gì, căn bản cũng không tổn hao gì cả.

Thậm chí trạng thái còn tốt hơn Kỳ Uyên.

Một loạt sắp xếp của bọn họ hoàn toàn thất bại.

Bây giờ chỉ có thể nhìn Kỳ Uyên và hắn đánh công bằng một trận.

Trước khi Thành ca ra sân, đột nhiên nghe truyền âm của Mặc Lân Đại Đế.

“Thua Kỳ Uyên, bọn ta sẽ không bạc đãi ngươi!”

Bọn họ không phải kẻ ngu.

Mặc dù trận đấu lúc nãy của Thành ca và Tam Nhãn Hổ chỉ là biểu diễn, nhưng nội dung biểu diễn cũng đủ để bọn họ kinh ngạc.

Đó là sức mạnh chiến đấu vượt qua cả giới hạn của Chuẩn Đế.

Kỳ Uyên không thể nào là đối thủ của hắn, thực sự muốn đánh một trận đá chọi với đá, hậu quả sẽ thảm hại giống như Kỳ Thăng lúc trước.

“Thua hắn? Dựa vào cái gì chứ?”

Thành ca cảm thấy chả hiểu ra làm sao.

Các ngươi liên tiếp chĩa mũi nhọn qua đây, còn có mặt mũi bảo ta cố ý thua?

Ai cho các ngươi cái mặt dày đó vậy?

“Ngươi nên vì Thương Long cốc mà suy nghĩ một chút.”

“Cho dù ngươi vào Địa bộ cũng chỉ là bản thân ngươi trở lại yêu giới, Thương Long cốc còn phải đối mặt với áp lực của tiên giới.”

Giọng nói lạnh lùng của Mặc Lân Đại Đế tràn đầy hàn ý.

“Chỉ cần vòng này ngươi nhận thua, bọn ta có thể làm chủ để Thương Long cốc trở lại yêu giới!”

Trong lòng Thành ca nói, ngươi nghĩ thế nào mà tốt đẹp như vậy?

Lúc trước Thương Long cốc bị các ngươi đuổi ra ngoài, bây giờ lại có thể lấy làm điều kiện bắt ta nhượng bộ?

Chuyện tốt đẹp gì cũng để các ngươi chiếm hết?

“Các ngươi một chút lòng thành cũng không có, còn không biết xấu hổ mà đưa ra điều kiện như này hả?”

Trở lại yêu giới cái gì.

Hắn quan tâm chắc?

Ở đâu mà không thể lăn lộn?

Nếu không phải Thương Linh không yên tâm về vận mệnh của cả Long tộc thì hắn sớm đã đưa Thương Long cốc chuyển đến Tiên giới bên kia rồi.

“Ngươi đừng có mà không biết xấu hổ!”

“Nói thật với ngươi, cho dù ngươi thực sự trở thành chủ nhân Địa bộ thì cũng chỉ là một vỏ bọc trống rỗng trên danh nghĩa mà thôi.”

“Ngươi cho là có bao nhiêu yêu tộc nghe theo mệnh lệnh của ngươi?”

Sự uy hiếp này của Mặc Lân Đại Đế không hề có lực sát thương nào đối với Thành ca.

Sỡ dĩ Ca này nhằm nhằm vào vị trí chủ nhân Địa bộ cũng chỉ là vì hắn cảm thấy vị trí này nở mày nở mặt, rất hãnh diện.

Còn về vị trí này có thể ra lệnh cho ai thì căn bản hắn không hứng thú.

Lúc đầu chỉ có một Phi Tiên môn nhỏ nhoi hắn cũng bỏ mặc cho chưởng quỹ, làm gì có lòng dạ thảnh thơi đi quản nhiều Yêu tộc như vậy.

Nhưng ngoài mặt hắn lại cố ý giả vờ rất để ý.

“Không phải chứ, ngươi hèn hạ như vậy?”

“Hừ, không có sự phối hợp của bọn ta thì căn bản ngươi ở Địa bộ không thể xoay chuyển được đâu!”

Mặc Lân Đại Đế còn bận tiếp tục dọa dẫm.

“Ngươi đã phế mất Kỳ Thăng, nếu như ngươi lại dám ra tay với Kỳ Uyên thì sau này Long tộc các ngươi cũng không cần tồn tại nữa.”

“Oa, Kỳ Lân tộc các ngươi cũng quá hống hách rồi đấy nhá.”

“Ngươi biết là được.”

“Được thôi được thôi, ta biết rồi.”

Mặc Lân Đại Đế hài lòng, cho rằng hắn thật sự khuất phục rồi.

Rồi sau đó lại truyền âm cho Kỳ Uyên: “Cuộc đại chiến lát nữa ngươi đừng cho Thương Thành bất kỳ cơ hội nào.”

Kỳ Uyên có hơi không phản ứng kịp.

Ta không cho hắn cơ hội?

Ta cũng không đánh lại hắn mà.

Hắn có hơi không dám lên trận cuối cùng này rồi.

Mặc Lân Đại Đế cười chế giễu: “Hắn nhất định phải lo nghĩ cho Thương Long tộc sau lưng, không chọi nổi thế lực lớn của chúng ta.”

“Ta đã đe dọa hắn, tiếp theo đây hắn sẽ chủ động phối hợp để cho ngươi giành chiến thắng.”

Kỳ Uyên nghe thấy lời này giống như là nghe thấy âm thanh của thiên nhiên.

“Hắn sẽ nhường ta?”

“Đó là điều đương nhiên!”

Đại Đế nhàn nhạt nói: “Đại hội Vạn Yêu, nói trắng ra là buổi tiệc long trọng do chúa tể các tộc lớn thao túng.”

“Thực lực của hắn có mạnh đến đâu thì cũng chỉ có thể cúi đầu.”

“Tốt quá rồi!”

Kỳ Uyên gật đầu lia lịa, hưng phấn vặn tay.

Đại hội này hôm nay ánh đèn đều đổ dồn lên trên người Thương Thành, nếu như bản thân mình có thể đánh bại hắn trước mặt tất cả mọi người vậy thì danh vọng sẽ độc nhất vô nhị.

Giẫm lên hắn để lên ngôi, leo lên đỉnh núi!

“Tiếp theo khi mà các ngươi đang giả vờ đánh nhau hắn nhất định sẽ gỡ bỏ phòng bị, chỉ dùng một phần sức lực rất nhỏ. ”

Sát khí lóe lên trong mắt Mặc Lân Đại Đế: “Ngươi có thể nhân cơ hội này mà phế bỏ hắn!”

Cái gì mà để cho Thương Long tộc quay về yêu giới, loại chuyện này ngay từ đầu hắn đã không thèm suy xét.

Một khi phế Thương Thành, Thương Long tộc cũng xong đời.

Không có ai biết chuyện “thương lượng” lúc nãy, nói một đường làm một nẻo thì có thế nào?

Kỳ Uyên ngầm hiểu trong lòng, khóe miệng cũng nở ra một nụ cười tàn nhẫn.

“Ta đang định làm như vậy!”

“Hôm nay hắn đã dùng hết hào quang của cuộc đời này rồi, cũng nên ngã xuống rồi.”

“Ta sẽ để hắn hạ màn thê thảm!”

Trận chung kết này cuối cùng cũng chậm rãi kéo ra màn che dưới sự chú ý của toàn thể yêu tộc.

Thậm chí ngay cả Cổ Viên Đại Đế ở phương xa cũng cùng với Chiến Hầu Vương thương tích khắp người chạy về kịp.

Sau khi hai người này đánh một trận, dường như đã đưa ra một quyết định nào đó.

Cổ Viên Đại Đế không còn nói gì nữa, mà Chiến Hầu Vương cũng rất tự nhiên đứng bên cạnh Thương Tật.

“Thật thiệt thòi cho Kỳ Uyên còn dám đứng trước mặt Khương chưởng môn, đúng là không sợ chết.”

“Đúng vậy, hắn bị điên rồi sao? Không nhìn ra chênh lệch thực lực?”

Thương Tật quan sát một lúc nhưng lại dần dần cau mày.

“Nhìn hắn giống như đã thắng rồi vậy, sự tự tin này đúng là kỳ lạ.”

Nha Tử và Sơn Canh bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

“Đúng vậy, có thể hắn còn có kế sách gì đó. ”

“Kỳ Lân tộc này rất nham hiểm, không thể khinh thường.”

Bọn họ đều là hạng người có mưu mô phức tạp, nghĩ rất xa, nhưng mà Tước yêu thì không giống như vậy.

“Ngồi đợi Thương Long Đại Đế lên ngôi!”

“Lúc mới bắt đầu đã nói hắn là chủ của Địa bộ các ngươi còn không tin.”

“Bây giờ thế nào?”

“Vẫn là Tước tộc bọn ta có mắt nhìn, chọn ra Chân Long Minh Chủ sớm nhất!”

Những yêu tộc khác bên cạnh cứ thế không có cách nào phản bác.

Đám dở hơi này mỗi lần thuận miệng ca tụng rùm beng lên, lại có thể ngẫu nhiên nói đúng, ngươi còn có thể làm gì?

Các Yêu Đế trên đỉnh đại diện cũng hết sức chăm chú, tỉ mỉ chú ý trận đấu này.

Chủ nhân Địa bộ là một vị trí rất đặc biệt.

Trên danh nghĩa , hắn ngang vai ngang vế với Yêu Đế.

Mà một mặt khác, do các Yêu Đế bình thường rất ít khi xuất quan, trừ những buổi tiệc long trọng quy mô lớn như thế này sẽ xuất hiện, còn bình thường thì rất ít khi ra ngoài lo công việc.

Vì vậy công việc đối nội và đối ngoại của yêu giới thực ra đều do Địa bộ phụ trách.

Chủ Địa bộ tương đương với Đại tổng quản của cả Yêu giới.

Vị trí này ảnh hưởng đến toàn bộ, lúc trước vẫn luôn do Kỳ Lân tộc nắm giữ và chưa bao giờ bị bỏ lại phía sau.

Nếu như lần này thật sự đổi chủ, vậy thì sẽ đem đến một số thay đổi không thể tưởng tượng được.

Ở trong bong bóng, Kỳ Uyên nhìn ngó xung quanh tự hào và tràn đầy tự tin.

Ánh mắt Thành ca giống như nhìn một con yêu sắp chết.

“Chắc là ngươi đã biết phải làm gì rồi?”

Hắn truyền âm trong âm thầm: “Nếu như diễn không đủ chân thật thì Thương Long tộc các ngươi sẽ không thể trở về yêu giới được nữa.”

Thành ca nói trong lòng, ngươi còn thật sự coi mình là mâm thức ăn, vênh mặt lên hất cằm sai khiến, lại còn bắt đầu dạy ca làm việc?

Chương 466.

“Được rồi được rồi, ta biết nên làm thế nào rồi.”

Thành ca cười híp mắt gật đầu một cái.

“Nhanh bắt đầu đi!”

Kỳ Uyên nhìn thấy hắn “đồng ý” cũng uống luôn viên thuốc an thần cuối cùng.

Tiếp theo đây sẽ là thời gian biểu diễn của bản thân rồi.

Trước mặt tất cả Yêu tộc, một lần hành động phế bỏ Thương Long Đại Đế, người vừa mới lộ ra ánh sáng.

Không chỉ báo thù được cho Kỳ Thăng mà còn lấy được vị trí chủ Địa bộ “vốn đã thuộc về” Kỳ Lân tộc.

Vì vậy, hắn xông lên trên.

Sau đó thì không còn sau đó nữa rồi.

Hắn cắm đầu vào lạc ấn của bốn mươi chín quy tắc đan xen vào nhau mà thành vòng xoáy.

Thành ca không có tâm trạng cùng hắn diễn cả buổi mới ra tay.

Dù sao hắn cũng đã hiểu rõ đặc điểm của Kỳ Lân tộc ở bên Kỳ Thăng kia, vậy nên bây giờ có thể từng giây thì giây thôi.

Kỳ Uyên giống như một chiếc thuyền cô độc lẻ loi lạc giữa biển cả, hắn cảm nhận được nhiều đòn nặng nề giáng xuống

như sự hủy diệt thời gian không gian và chiếm đoạt âm dương ngũ hành.

Lúc mới bắt đầu dấu ấn quy tắc phúc của hắn còn tăng cường khả năng chống cự của hắn một cách thần kỳ.

Nhưng ngay sau đó liền bị nhiều quy tắc trực tiếp đánh tan.

Sau một lúc vật lộn như vậy, bức thành che chở Yêu lực bị sụp đổ, cơ thể của Kỳ Lân khổng lồ tan nát.

Yêu đan và kinh mạch bên trong đều bị phá hủy.

Tiên quốc lóe lên rồi trong chớp mắt sụp đổ, giống như mặt trời tỏa ra mạnh mẽ sau đó đột nhiên sụp đổ.

Oành!

Chiến trường bong bóng không còn có thể chịu đựng được cấp độ sức mạnh như thế này rồi cũng bị hủy theo.

Kỳ Uyên mất hết tất cả ý thức đến bay cũng không cách nào duy trì được, ngã xuống tầng tầng lớp lớp.

Cả sân ồn ào náo động đột nhiên yên tĩnh lại.

Tất cả Yêu tộc đều kinh ngạc ngây người trước một cảnh này.

Đúng là phần lớn Yêu tộc đều coi trọng Thành ca, cho rằng hắn có thể thắng, nhưng ai có thể ngờ rằng sẽ thắng nhanh đến như vậy.

Trận đấu lúc trước với Kỳ Thăng tốt xấu gì cũng thử nhường đánh một hồi.

Lần này một đòn chỉ một giây?

Đây dù gì cũng là trận chung kết mà!

Những trận chung kết của khóa trước đều là hấp dẫn và gay cấn nhất không phải sao?

Cho dù là phe cánh của Kỳ Lân gặp nhau ở trận chung kết cũng sẽ biểu diễn một cuộc so tài đặc sắc.

“Không…”

Khóe mắt Ngọc Lân Đại Đế trừng muốn nứt ra, suýt chút nữa điên lên.

Địa vị của Kỳ Uyên ở Ngọc Lân tộc cũng giống như địa vị của Kỳ Thăng ở Mặc Lân tộc.

Đều là quyền cao chức trọng, cánh tay đắc lực của Đại Đế, nòng cốt dẫn quân của trong các Chuẩn Đế.

Lần này phế đi, tổn thất quá nặng nề.

Mặc Lân Đại Đế càng tức giận công tâm, suýt chút nữa thì sức mạnh quy tắc bị rối loạn.

“Lại phế một đại tướng của tộc ta!”

“Việc tốt của ngươi làm!”

Hắn giống như điên nhắm vào Thành ca mà xông đến.

Nhưng mà lần này, các Yêu Đế khác phản ứng cũng không chậm.

Đặc biệt là hai vị Thanh Long, Bạch Hổ càng vào sân trước khi hắn xông vào, chắn phía trước Thành ca.

Hiếm khi xuất hiện một chủ Địa bộ không phải phe cánh của Kỳ Lân, bọn họ sẽ không để cho Khương Thành bị giết như vậy.

Để chống lại sự bá chủ của Kỳ Lân tộc thì nhất định phải bảo vệ.

Ầm!

Ba đại Yêu Đế va chạm, lại dâng lên một cơn bão lớn ở trên cao.

Nhưng thấy nước lũ của quy tắc đó tràn ra xung quanh giống như sóng thần vậy, cuối cùng quét sạch mấy tầng phía trên của Vạn Yêu cung.

Hệ thủy, giết chóc, tai họa hòa quyện vào nhau thành một đống, toát lên ánh sáng chói lọi của diệt vong.

Mãi mà không thể tản đi.

“Bọn ngươi dám ra tay với chủ Địa bộ!”

Các Yêu Đế như Cửu Vĩ, Khổng Tước, Hùng Bì, Bạch Hạc, Trạch Lộc, Vạn Phệ, Kim Sư rối rít giành lên phía trước.

Mà các vị Đại Đế như Băng Phượng, Côn Bằng, Cổ Viên, Huyền Quy cũng không chịu thua kém, nhao nhao sử dụng quy luật của bản thân chặn ở phía đối diện.

Một trận đại chiến cuốn sạch toàn bộ Yêu Đế sắp sửa nổ ra.

Cổ Viên Đại Đế lớn tiếng gào to: "Thương Thành đã là chủ nhân Địa bộ!"

"Địa vị của hắn ngang hàng với ta, nếu ai làm hắn bị thương thì chính là kẻ thù của cả Vạn Yêu cung!"

"Cho dù là chủ Thiên Bộ cũng không có quyền lực này!"

"Hắn đã giết Kỳ Uyên!"

Ngọc Lân Đại Đế ôm thi thể của Kỳ Uyên, hai tròng mắt đỏ tươi như máu tràn đầy thù hận.

"Đại hội Vạn yêu không cho phép làm hại đến tính mạng, hắn đã phá vỡ điều luật sắt này!"

Hắn cắn răng, khàn khàn nói: "Đến tư cách tiến vào Địa bộ hắn cũng không có, còn nói cái gì chủ Địa bộ!"

"Tránh ra, ta muốn xóa bỏ tai họa này!"

Cái gì?

Kỳ Uyên chết rồi?

Các vị Đại Đế vô cùng khiếp sợ, nếu như thực sự như vậy thì cũng thật khó xử lý.

Lúc trước cái chết của Kim Tuyến Trùng còn có thể nói là Vạn Phệ Đại Đế lúc bắt đầu muốn tự đào hố chôn mình, không thể trách người khác.

Mà bây giờ nếu Kỳ Uyên đã chết thì mọi việc thật sự làm quá mức rồi.

Dù gì ý định ban đầu của Đại hội Vạn Yêu là tuyển chọn nhân tài, cũng không phải là để Yêu tộc chém giết lẫn nhau.

Bọn họ nhao nhao lộ ra thần niệm Yêu Hồn tỉ mỉ cảm nhận thì phát hiện Kỳ Uyên đúng thật là hoàn toàn chết đi hồn bay phách lạc.

Thế này…

Thanh Long Đại Đế không kiềm được lén lút truyền âm oán trách Thành ca.

“Ngươi làm cái gì vậy, đánh tàn phế không sao nhưng giết chết thì không được, người không hiểu sao?”

“Hắn cũng không phải là đối thủ của ngươi, ngươi ra tay nặng như vậy làm gì?”

“Bây giờ phiền phức rồi…”

Phá vỡ quy tắc thi đấu, cho dù hắn muốn giữ Thành ca lại cũng khó.

Tất cả Yêu tộc cũng xôn xao.

Tiếng nghị luận lao xao khắp nơi, chủ Địa bộ này sẽ không mới lên làm thì bị trục xuất ra khỏi Địa bộ rồi sau đó xử tử chứ?

Thành ca có hơi lờ mờ.

Hắn không giết Kỳ Uyên.

Hắn tự mình ra tay, bản thân biết rõ nhất, gây khó dễ có chừng mực, Kỳ Uyên nhất định còn sống.

Nhưng bây giờ lại chết thật rồi, việc này là như thế nào?

“Là Ngọc Lân làm.”

Truyền âm của Thương Linh vang lên mang theo một chút ẩn ý sâu xa.

“Dù sao Kỳ Uyên bị phế rồi thì ở trong mắt hắn cũng không còn giá trị.”

“Hắn không phải hận bình thường đâu, để kéo ngươi xuống khỏi Địa bộ mà không ngại giết chết người người tộc mình rồi đổ tội!”

Thành ca bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng thật là vừa rồi người đầu tiên bay đến Kỳ Uyên và tiếp xúc với hắn chính là Ngọc Lân Đại Đế.

Tên này sống chó quá nhỉ?

Còn tưởng là hắn thật sự đau buồn như vậy, không ngờ rằng trong chốc lát ngắn ngủi như vậy cũng đã nghĩ đến mánh khóe

cay độc như vậy.

“Lần này rắc rối rồi.”

Nữ Đế sâu kín nói: “Nếu như không có thân phận của Địa bộ, cho dù Thanh Long Bạch Hổ muốn giữ ngươi lại cũng khó.”

“Ngươi có cách tránh khỏi?”

Nghe thấy chị này đã suy nghĩ đến đường thoát, Thành ca cười.

Dùng tới sao?

“Không cần nữa, ta có cách khác.”

Đối mặt với sự phẫn nộ của phe cánh Kỳ Lân bên kia cùng với sự thất vọng của Thanh Long Bạch Hổ Băng Phượng còn có sự mờ mịt của toàn bộ Yêu tộc, hắn từ từ bay đến giữa hai bên.

Cũng không mở miệng mà trực tiếp vung móng vuốt lấy ra một đoạn truyền âm.

Trên đời này đến cả truyền ảnh tiên khí cũng có, hiển nhiên cũng có tiên khí có thể thu âm.

Nhưng mà, lén lút truyền âm thì không thu được.

Trên bản chất đó không phải một loại thuộc âm thanh mà là một loại sóng trực tiếp truyền vào tiên hồn.

Thành ca có thể sử dụng một đoạn truyền âm, thực ra thì tương tự như nhớ lại lúc trước sau khi Vô Cực Động Thiên bị hủy.

Lợi dụng thời gian, luân hồi, phong ấn cùng cá phương pháp phức tạp để nhìn thấy những khoảng thời gian lúc trước.

Đổi thành Yêu Đế khác còn không chắc có thể làm được, dù sao thì họ vẫn chưa từng sửa quy tắc chủ có liên quan.

Tất cả Yêu tộc đều không rõ hắn muốn làm cái gì.

Nhưng rất nhanh sau đó thì một giọng nói quen thuộc vọng lên.

“Thua Kỳ Lân, bọn ta sẽ không bạc đãi ngươi!”

Sắc mặt Mặc Lân Đại Đế thay đổi rõ rệt.

“Ngươi vẫn còn cố làm ra vẻ huyền bí, chết!”

Thanh long Bạch Hổ Cổ Viên Băng Phượng cùng các Yêu Đế khác đồng loạt chắn trước mặt hắn.

“Đợi hắn mở hết cũng không muộn!”

“Ngươi đang sợ cái gì?”

Bọn họ nghe thấy rồi, đây là giọng nói của Mặc Lân Đại Đế.

Toàn bộ Yêu tộc đều nghe thấy rồi.

Trong yên ắng, tất cả Yêu tộc đều nhận ra điều gì đó.

Chương 467.

Vừa mới nghe được câu đầu tiên, Thanh Long Đại Đế đã nhận ra thời cơ để xoay chuyển rồi.

Dưới sự “bảo vệ” vài vị Yêu Đế, “truyền âm” mới xảy ra cách đó không lâu đã hé lộ sự thật từng chút một.

“Ngươi nên vì Thương Long Cốc mà nghĩ kỹ một chút.”

Thanh âm của Mặc Lân Đại Đế vang vọng trên sân.

“Cho dù ngươi vào Địa Bộ, cũng chỉ là mình ngươi về yêu giới, Thương Long cốc vẫn phải đối mặt với áp lực từ tiên giới.”

Khi nghe đến đây, kỳ thực ở đây tất cả Yêu tộc đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Đây là uy hiếp đe dọa trước trận chiến!

Quá đê tiện, quá không biết xấu hổ rồi phải không?

Nhất thời, hầu hết Yêu tộc có mặt ở đây đều biểu lộ sắc mặt căm phẫn trào dâng.

Ngay cả biểu cảm của đám Yêu Đế thuộc phe Kỳ Lân như Khổng Tước, Cửu Vĩ, Vạn Phệ cũng trở nên mất tự nhiên.

Bọn họ cũng không hề ghét bỏ thủ đoạn uy hiếp như vậy.

Nhưng mà chuyện này chỉ nên xảy ra trong âm thầm.

Bản chất của nó khi được công khai ra trước mặt toàn thể Yêu tộc vẫn có sự khác biệt hoàn toàn.

Không phải yêu giới chỉ có mỗi Yêu Đế và Chuẩn Đế.

Yêu Vương, Yêu Tôn ở phía dưới kia mới thực sự là nhiều không thể đếm xuể.

Kỳ Lân tộc muốn thống trị yêu giới, nhất định phải chú trọng tầm ảnh hưởng.

“Cái này rõ ràng là vu không!”

“Là giả!”

Các Yêu Vương và Chuẩn Đế của Kỳ Lân tộc luống cuống.

Nhưng bọn họ cũng ngăn cản được âm thanh tiếp tục truyền đến.

Trong mắt của đám Đại Đế Băng Phượng, Côn Bằng và Bạch Hổ, đoạn âm thanh truyền đến lúc này như là thứ đồ quý báu nhất, đừng ai mong phá hoại được nó.

“Ngươi đừng có mà thể hiện, ta cho ngươi thể diện rồi mà ngươi còn tỏ vẻ không muốn!”

“Nói thật cho ngươi biết, cho dù ngươi thật sự trở thành chủ Địa Bộ, cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.”

“Ngươi cho rằng sẽ có bao nhiêu Yêu tộc nghe theo hiệu lệnh của ngươi?

Đám yêu phía dưới ồ lên.

Kỳ Lân tộc thao túng Vạn Yêu cung, điều này trong lòng ai nấy đều biết rõ.

Nhưng lời này được nói ra từ chính miệng Mặc Lân Đại Đế, đó lại là một chuyện khác.

Ảnh hưởng được tạo thành kia, cứ phải dùng hai chữ “chí mạng” để hình dung.

Có thể nói là tấm màn che đậy cuối cùng cũng bị gỡ xuống

“Ngươi đã phế Kỳ Thăng rồi, nếu ngươi còn dám ra tay với Kỳ Uyên, tương lai Long tộc các ngươi không cần phải tồn tại nữa đâu.”

“Ồ, Kỳ Lân tộc các ngươi bá đạo quá nhỉ.”

“Ngươi biết thế là tốt.”

Nghe đến đó, Thanh Long Đại Đế không khỏi cười lạnh.

“Mặc Lân, uy phong của ngươi lớn thật đấy!”

“Cả Long tộc không cần tồn tại sao?”

“Ai cho ngươi sức mạnh này thế?”

“Vạn Yêu cung được mệnh danh là đồng minh của vạn yêu, ngươi được gọi là chủ Thiên Bộ, vậy mà có thể nói ra những lời như vậy, ta rất muốn biết rốt cuộc ngươi muốn làm gì đấy?”

“Ngươi muốn chia rẽ yêu giới sao!”

Thật ra Thanh Long Đại Đế cũng không phẫn nộ như vậy, dù gì hắn cũng biết Kỳ Lân tộc khinh thường Long tộc.

Hơn nữa “truyền âm” kia chủ yếu là uy hiếp, nên nội dung lời nói khó tránh khỏi có chút khoa trương.

Nhưng mà Thành ca tạo ra cơ hội tốt như vậy để đả kích Kỳ Lân tộc, Đại Đế lại chẳng phải kẻ ngu, sao có thể không biết tận dụng thời cơ chứ?

Quả nhiên, lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây nhốn nháo cả lên.

“Ha ha, đây là chủ của yêu giới ư?”

“Vì thắng lợi mà uy hiếp đe dọa, còn muốn tiêu diệt Long tộc, đây phải là mật thám gian tế được hai giới Tiên Ma phái tới mới đúng chứ?”

“Quá ghê tởm!”

“Chà, vậy mà chúng ta lại bị một đám Yêu tộc như này thống trị ư?”

Hồ tộc, Khổng Tước, Trùng tộc, Hùng tộc,… đám tộc của trận doanh Kỳ Lân bên kia yên lặng đến kỳ lạ.

Bây giờ, chính bọn họ cũng không biết nên có tâm trạng như thế nào.

Sắc mặt của vài vị Yêu Đế bên kia cũng cực kỳ khó coi.

Muốn nói giúp vài lời, nhưng đều bị nghẹn trở về

Mấy lời đó đều bị Mặc Lân Đại Đế nói hết sạch rồi.

Đến bước này, việc Thành ca "giết chết" Kỳ Uyên chỉ còn là một chuyện nhỏ, thậm chí cũng chẳng ai nhắc lại.

Việc cấp bách là Kỳ Lân tộc tính giải quyết êm đẹp chuyện của bọn họ như nào đây.

"Ngươi thật đúng là gian xảo thật đấy!"

Thương Linh cũng không nhịn được mà tán thưởng.

"Chuyện này ảnh hưởng quá nhiều rồi, nếu không xử lý tốt, Yêu tộc cấp thấp sẽ mất tin tưởng với mấy kẻ cấp cao, rất có thể yêu giới sẽ phải chia năm xẻ bảy đó."

"Đừng nói trận doanh Kỳ Lân bên kia, chính Thanh Long, Côn Bằng, Bạch Hổ, bọn họ cũng phải sứt đầu mẻ trán."

Thành ca nhún vai, vẻ mặt vô tội: "Ta là người hiền lành, chỉ vì tự bảo vệ chính mình mà thôi."

"Tin ngươi mới là lạ, ngươi ngay từ đầu đã kìm nén thủ đoạn này sao?"

Đám Yêu Đế quả nhiên tất cả đều trở lại trong điện, triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

Thương Linh cười trên nỗi đau của người khác: "Bất kể xử lý như thế nào, lần này xem như uy danh của Kỳ Lân tộc đều bị ngươi đánh rơi ngàn trượng rồi."

Bây giờ nàng thật sự tin rồi, tương lai sớm muộn cũng có một ngày Khương Thành đẩy Kỳ Lân tộc đến đường cùng.

Người này quá đáng sợ, rõ ràng chỉ mới là Chuẩn Đế sơ kỳ mà thôi!

Sau một canh giò, kết quả hội nghị Thiên Bộ đã có rồi.

"Kỳ Lân tộc Mặc Lân Yêu Đế uy hiếp đe dọa Chuẩn Đế tham chiến, có ác ý với tộc khác, đã không còn thích hợp đảm nhiệm chủ Thiên Bộ!"

"Bắt đầu từ hôm nay, vị trí chủ nhân Thiên Bộ sẽ do Cửu Vĩ Yêu Đế nắm giữ!"

Vậy mà vị trí chủ Thiên Bộ lại thay đổi nhanh như vậy ư?

Cả đám Yêu tộc vô cùng kinh ngạc!

Hàng chục tỷ năm trở lại đây, lần đầu tiên có một người không phải Kỳ Lân tộc đảm nhiệm vị trí chủ Thiên Bộ.

Có thể nói là thay máu rồi.

Thoáng chốc, tất cả bọn họ đều nhìn về phía Thành ca.

Vị này vừa ra tay mà lại có thể kéo chủ Thiên Bộ xuống ngựa, quá anh dũng!

Ngay cả bản thân Khương Thành cũng hết sức bất ngờ.

Vốn dĩ chỉ chán ghét Kỳ Lân tộc một chút thôi, muốn dập tắt uy phong của bọn chúng, không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

“Không phải Cửu Vĩ Yêu Đế vẫn là người của phe Kỳ Lân bên kia sao, thực tế thì Kỳ Lân tộc tạm thời chuyển ra sau màn mà thôi.”

Ở góc tối, Thương Linh thở dài: “Như này xem như là cực hạn rồi, không thể bởi vì chuyện như vậy Kỳ Lân tộc hoàn toàn xuống dốc. Yêu giới là nơi nói chuyện bằng thực lực, thực lực của bọn họ vẫn là mạnh nhất.”

“Vị trí chủ Thiên Bộ của Mặc Lân bị đổi chủ là kết quả của việc đối phương đã thỏa hiệp nhượng bộ.”

“Đây là một trận cực kỳ thắng lợi, nhiều Yêu Đế trước đó cũng không thể làm như vậy được.”

Quả nhiên, Bạch Hổ, Cổ Viên, Băng Phượng bên kia, tất cả Đại Đế bọn họ đều nhìn sang bên này bằng ánh mắt tán dương.

Lần này, cơ hội làm suy yếu uy danh của Kỳ Lân tộc là Thành ca cho bọn họ.

Tân nhiệm chủ Thiên Bộ Cửu Vĩ Đại Đế nhìn thoáng qua phía sau, Mặc Lân Đại Đế mặt không cảm xúc, lúc này mới bay đến giữa sân.

Lưỡng lự tuyên bố chuyện thứ nhất.

“Kỳ Uyên tham gia mưu đồ bí mật, gieo gió gặt bão, chết chưa hết tội!”

“Kỳ Uyên chết, Địa Bộ mất đi một vị, vị trí này sẽ do Kỳ Hành Chuẩn Đế của Ngọc Lân tộc bổ sung vào.”

“Ngoài ra… Thương Thành vô tội, chính thức đảm nhiệm chủ Địa Bộ, nắm giữ Địa Yêu lệnh, chỉ huy Địa Bộ!”

Điều này giống với kết quả đại hội Thiên Bộ vừa rồi.

Cùng với giọng nói truyền xuống, một tấm lệnh bài lấp lánh kim quang rơi vào trong tay Thành ca.

Địa Yêu lệnh được coi là tín vật của chủ Địa Bộ, thấy tín vật này như thấy Yêu Đế, tất cả Chuẩn Đế tự hạ xuống một bậc!

Đồng thời, còn có một nhánh lực lượng hùng mạnh trực thuộc Vạn Yêu cung thuộc quyền chỉ huy của hắn.

Tiếng cổ vũ nồng nhiệt vang lên.

Không biết năng lực của vị chủ Địa Bộ tân nhiệm này có mạnh hay không, nhưng thực lực thì không còn gì để nói.

Hoàn toàn xứng đáng là kẻ mạnh nhất từ trước đến nay.

Thương Tật mừng rớt nước mắt, từ sau khi nữ đế không còn nữa, Thương Long tộc vẫn luôn chán nản, chưa từng có thời điểm nào nhiệt như thế này.

Thành ca nhận lấy Địa Yêu lệnh, bay lên tầng chót của chính điện.

Hắn lướt nhìn đám yêu ở phía dưới một vòng, sau đó hạ mệnh lệnh đầu tiên.

“Từ ngày hôm nay trở đi, Thương Long cốc sẽ trở về Vạn Yêu cung, trở thành thành viên của yêu giới một lần nữa!”

Nếu chỉ là một thành viên Địa Bộ bình thường thì không có quyền lực này.

Nhưng hiện tại hắn là chủ Địa Bộ, hoàn toàn có thể trực tiếp đưa ra quyết định như vậy.

Phe Kỳ Lân ở phía sau, đám Yêu Đế lộ vẻ phẫn nộ không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng không nói được điều gì.

Dẫu sao vừa mới thoát ra được khỏi cái hố to như vậy.

Bây giờ bọn họ vốn chẳng thể nào đứng ra phản đối được.

Chương 468.

Đại hội vạn yêu hạ màn, đám yêu cũng dần dần tản đi.

Tin tức Thành ca trở thành chủ Địa Bộ cũng được nhanh chóng thông báo với bên ngoài, lan truyền cực nhanh khắp yêu giới.

Kể cả Chân Tiên, Thiên Tiên hay là Yêu Vương Chuẩn Đế, tất cả đều biết được hắn trở thành chủ Địa Bộ mới nhậm chức.

Nhất thời, cái tên Thương Thành này được toàn bộ trên dưới yêu giới tán dương.

Còn các Yêu Đế lại nhộn nhịp ai nấy trở về lãnh địa của mình, kẻ thì bế quan, kẻ thì bí mật mưu đồ.

Đây cũng là trạng thái thường nhật của yêu giới mấy chục tỷ năm về trước.

Ngày thường mọi việc lớn nhỏ của Vạn Yêu cung đều do các Chuẩn Đế Địa Bộ quản lý.

Trong cung mênh mông rộng lớn, có 32 tòa yêu đài.

Trong đó có một tòa ở giữa cao nhất, to nhất, dĩ nhiên là Thương Long Đại Đế của Thành ca hóa thân ngự ở trên này.

Nhìn xuống các Chuẩn Đế ở trên yêu đài khác, hắn ta cảm giác giống như hoàng đế thượng triều, ngay lập tức có thể diện rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là chút quạnh quẽ.

“Khụ!”

Hắn hắng giọng, 31 vị Chuẩn Đế phía dưới dần bộc lộ sự quan tâm.

Ngay cả trận doanh Kỳ Lân bên kia cũng không ngoại lệ.

Suy cho cùng thì mới nhậm chức quan mới là phải ra oai liền chứ nhỉ.

“Là chuyện này, sao mà Vạn Yêu cung này không cung nữ vậy?”

Phụt!

Vài tên Chuẩn Đế suýt chút nữa té ngã.

Có nhầm hay không vậy, đã đạt đến cấp Chuẩn Đế cái này rồi, ai còn để ý chút hưởng lạc đấy nữa?

Chuyện ấy chỉ đám Sơn Tinh yêu thú cấp thấp mới có thể suy nghĩ đến thôi.

“Ca nói đúng rồi nha, ta cũng cảm thấy cái này rất cần thiết!”

Lần tỷ thí này cuối cùng Tam Nhãn Hổ cũng giành được vị trí thứ ba – vị trí cách Thành ca gần nhất, nghe thấy vấn đề cung nữ này được đưa ra bàn luận thì lập tức hăng hái.

Điều này cũng là vừa lòng hắn!

“Đường đường Vạn Yêu cung mà một cung nữ cũng không có, quá mất mặt, thể diện ở đâu?”

“Ta đề nghị, từ yêu giới các tộc chọn lựa yêu nữ tuyệt sắc vào cung…”

“Hừm, làm loạn!”

Chuẩn Đế hậu kỳ Kỳ Hành của Kỳ Lân tộc sau khi bổ nhiệm, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

“Vạn Yêu cung là nơi vô cùng tôn kính, sao có thể tùy tiện để những thứ ríu ra rít rít nhỏ bé hèn mọn đó làm bẩn?”

Khổng Tước, Bát Vĩ, Hùng Bì, Bạch Hạc, Mi Lộc,… tất cả Chuẩn Đế của trận doanh Kỳ Lân lập tức cùng nhau bênh vực.

“Chủ Địa Bộ chỉ theo đuổi điểm này thôi sao?”

“Phong thái như vậy, dựa vào cái gì chỉ huy Địa Bộ đây?”

“Thật là thất vọng…”

Thành ca nhìn một màn biểu diễn của đám ngu dốt này.

Hắn đề nghị cung nữ thật ra chỉ là tùy ý câu một con cá, để xem xem trận doanh Kỳ Lân này có những mặt hàng nào.

Suy cho cùng yêu nữ thật sự không phù hợp với thẩm mỹ con người của hắn.

Mà đám Chuẩn Đế của trận doanh Kỳ Lân này, quả nhiên tất cả đều mắc câu, tự ngoi đầu lên để phản đối chính mình rồi.

Sau khi ghi lại tất cả ý kiến của đám Chuẩn Đế, hắn mới bắt đầu tuyên bố chuyện thứ hai.

“Ta quyết định ba ngày sau phát động tấn công!”

Tấn công?

Đừng nói bên trận doanh Kỳ Lân kia, ngay cả đám Ngao Vương và Nha Tử cũng sửng sốt.

Bát Vĩ Chuẩn Đế đứng dậy, yêu khí cả người tích tụ không tiêu tan.

“Xin hỏi chủ Địa Bộ, ngươi muốn tấn công ai?”

“Đương nhiên là tiên giới rồi.”

Thành ca vẻ dĩ nhiên nói: “Lúc trước bọn họ còn uy hiếp Thương Long Cốc của ta, như vậy đều không đánh trả, như vậy thì chẳng phải ta rất nhát gan sao?”

Cái gì?

Tấn công tiên giới?

Đám Chuẩn Đế Kỳ Hành, Khổng Tước, Bát Vĩ suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Điên rồi sao?

Từ sau đại chiến Tiên Yêu, yêu giới không nổ ra đại chiến nào với tiên giới, tất cả chỉ đều là xung đột nhỏ giữa hai bên.

Tuy rằng hàng năm có Chuẩn Đế trấn thủ, nhưng mấy trăm triệu năm cũng không ra tay một lần nào hết.

Mà lần này Thành ca lấy danh nghĩa Vạn Yêu cung tấn công, ngẫm lại cũng biết quy mô bên kia lớn như thế nào, gần như là một cuộc chiến toàn diện rồi.

“Ta không đồng ý!”

Kỳ Hành là người đứng lên đầu tiên.

“Yêu giới ta hiện giờ và tiên giới đã thuận theo tôn chỉ không xâm phạm lẫn nhau, đây là quyết định của các Đại Đế Thiên Bộ!”

Khổng Tước Chuẩn Đế liếc Thành ca một cái: “Cho dù ngươi là chủ Địa Bộ, cũng không quyền phạm vào mệnh lệnh của Thiên Bộ!”

Đám Cự Hùng, Bạch Hạc, Mi Lộc Chuẩn Đế lại lần nữa đứng ra nhao nhao phản đối.

Thậm chí ngay cả đám Kim Bằng, Thương Lang, Thanh Sư Chuẩn Đế cũng đang lắc đầu.

Bọn họ thấy chuyện này thật sự quá hoang đường.

Vốn dĩ thực lực của yêu giới kém xa tiên giới, nếu không phải tiên giới có kẻ địch là ma giới, yêu giới đã bị bọn họ tiêu diệt từ lâu rồi.

Trường hợp này, không nghĩ cách tự bảo vệ mình, còn chủ động tấn công đối phương?

Chán sống rồi sao?

"Thứ lỗi cho ta không thể nhận mệnh lệnh này!"

Ngoài 32 tòa yêu đài kia thì còn có ba vị Chuẩn Đế cao giọng phản đối.

Ba Chuẩn Đế này đều là trung kỳ, một Xà, một Điêu, một Mã.

Đó là ba vị thống lĩnh "Yêu điện cấm quân" thường trực thuộc Vạn Yêu cung.

Yêu điện cấm quân, ngoài ba thống lĩnh là ba vị Chuẩn Đế trung kỳ, còn có 300 Yêu Vương, 10 vạn Yêu tôn.

Ngoài việc không có Yêu Đế, tổng thể đều có thể đối phó với một vài Tiên môn, Ma môn hàng đầu.

Mà cấm quân dũng mãnh này từ trước đến nay đều chỉ nghe mệnh lệnh Địa Yêu lệnh của chủ Địa Bộ, ngay cả Yêu Đế cũng không chỉ huy được bọn họ.

"Tấn công tiên giới sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định của yêu giới."

"Hy vọng chủ Địa Bộ nghĩ kĩ!"

Nhìn thấy bọn họ đều đang phản đối, trong lòng Kỳ Hành rất vui sướng.

Trước khi hắn tiến vào Địa Bộ, đã được đến được chỗ hai vị Kỳ Lân Đại Đế để tận tình chỉ bảo.

Đó là để tìm mọi cách hạ bệ Thương Thành, làm hắn mất đi một chút uy danh, khiến người khác không thể tuân lệnh theo nữa.

Nhiệm vụ này đối với hắn vô cùng đơn giản.

Bên trong có 32 vị Địa Bộ Chuẩn Đế, 18 vị thuộc về trận doanh Kỳ Lân, mọi người đều một lòng phản đối hắn.

Ngày tiền nhiệm đầu tiên này, hắn lại liên tiếp đưa ra hai đề nghị hoang đường, tiếp tục hạ thấp "điểm ấn tượng" của Chuẩn Đế khác.

Ngay cả các Chuẩn Đế trung lập của Lang tộc, Sư tộc, Bằng tộc cũng đều bắt đầu phản đối hắn rồi.

Mà hiện tại, "cấm vệ Yêu điện" rõ ràng cũng từ chối chấp hành mệnh lệnh của hắn.

Điều này diễn ra không phải quá suôn sẻ sao?

Tự mình tìm chỗ chết ư?

Phải biết rằng, cấm vệ Yêu Điện vốn dĩ được xem như là vũ khí cá nhân của mỗi một chủ Địa Bộ, đó là quân bài mạnh nhất trong tay Thương Thành!

Vậy mà quân bài này hắn không nắm được?

Đúng là bùn nhão không trát được tường.

Ngày đầu tiên đã bị phản đối liên tiếp, có thể nói là mất hết uy tín, nội bộ lục đục.

Không cần phải ra tay, hắn ta cũng đã tự biến chính mình thành kẻ cô độc, sẽ không còn ai nghe theo hắn nữa.

"Chủ Địa Bộ, đề nghị của ngươi quá hoang đường."

"Sẽ không ai tán đồng."

Hắn nói với giọng giễu cợt và cảnh cáo: "Hy vọng ngươi về sau trước khi nói chuyện hãy cân nhắc kỹ có khả thi hay không, không phải nói xằng bậy…"

Lời nói còn chưa hết, Chiến Hầu Vương đột nhiên ngắt lời hắn.

"Được được, tấn công tiên giới!"

Tên Hầu này từ trước đến nay luôn hiếu chiến, hưng phấn nhảy lên nhảy xuống.

"Ha ha ha, bọn ta đã muốn đánh bại đám tiên nhân kia từ lâu rồi."

Đại diện Lâm Ninh của Ám Hoàng tộc nắm chuôi kiếm đến mức đốt ngón tay đều trắng bệch, hiển nhiên lại nhớ tới năm

đó Phi Tiên môn trải qua sự đuổi giết, hãm hại của hai giới Tiên Ma.

“Ta cũng tán đồng tấn công, nếu Thương Long Đại Đế ngươi muốn xuất chinh, ta nguyện tiên phong!”

Kim Long Vương Ngao Dương cùng Nha Thử Vương, Sơn Dương Vương nhìn nhau một cái.

Ý định ban đầu của ba người bọn họ cũng là ổn định, cảm thấy tấn công là quá đáng.

Nhưng nếu đây là ý của Khương Chưởng môn…

Vậy còn do dự gì nữa?

Lão nhân gia hắn trước kia đã từng ra nhiều quyết định hoang đường, có lần nào nào không phải thành công một cách kỳ lạ?

“Ta không ý kiến.”

“Ta cũng thế!”

“Bất luận chủ Địa Bộ muốn tấn công ai, lão Sơn Dương ta chắc chắn sẽ làm theo.”

Thái độ của những kẻ này làm Kỳ Hành tỏ vẻ khó tin, loại đề nghị hoang đường này vẫn có người tán đồng sao?

“Các ngươi điên rồi sao?”

“Tấn công tiên giới, sẽ làm toàn bộ yêu giới vạn kiếp bất phục!”

Chương 469.

Kỳ Hành vốn tưởng rằng ai cũng sẽ không ủng hộ Thành ca.

Dù sao trước đây Thương Long tộc cũng không có đồng minh đáng nào tin cậy.

Giống như Thương Tật trước đây, mặc dù có thực lực mạnh, nhưng ở Địa Bộ vẫn là không có quyền lên tiếng.

Hắn vốn tưởng rằng Thành ca từ ngày đầu tiên bắt đầu sẽ bị cô lập.

Kết quả sự thật lại cho hắn một cái bạt tai.

Mà ngay cả quyết định tấn công tiên giới hoang đường như vậy, Kim Long, Chiến Hầu, Nha Thử, Ám Hoàng, Sơn Dương lại có thể đứng về bên hắn với quan điểm rõ ràng.

Tam Nhãn Hổ cũng không cần nói, rất nhanh cũng cùng chung ý kiến.

Những "đồng minh mạnh mẽ" của hắn ở đâu ra vậy?

Không chỉ Kỳ Hành, những Chuẩn Đế khác cũng không nghĩ ra nổi.

"Tại sao các ngươi có thể như vậy hả?"

"Ngao Dương, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra hậu quả của cuộc tấn công tiên giới?"

"Nha Tử, ngươi tin chắc Nhĩ Thử Đại Đế sẽ đồng ý vậy sao?"

Khổng Tước tám đuôi và đám Chuẩn Đế đều ngồi không yên.

Nha Thử Vương nhếch miệng cười, lộ ra hai cái răng cửa lớn.

"Đã cắt đứt với Nhĩ Thử Đại Đế, còn quan tâm hắn làm cái gì?"

Điều này khiến cho Kỳ Hành bị đả kích lớn.

Ban đầu Thử tộc coi hắn là đồng minh bên này của mình.

Lần này có thể là không ổn.

Dựa theo phép tắc của Địa Bộ, bất kì đề nghị gì của chủ Địa Bộ, chỉ cần có trên năm tên Chuẩn Đế tán thành, vậy là đã đại diện cho tầm quan trọng của hành động.

Bọn họ có thể không ủng hộ, nhưng cũng không được ngăn cản.

Dưới tình huống này, đại quân cấm vệ của Yêu điện không thể chống lại mệnh lệnh được nữa.

Mà một khi Chuẩn Đế tán thành vượt quá hai phần ba, vậy thì toàn bộ yêu giới, bất kỳ Yêu tộc nào dưới Đại Đế đều phải nghe theo mệnh lệnh, không được cự tuyệt chiêu mộ.

"Cho dù các người tán thành, Kỳ Lân tộc bọn ta cũng sẽ không xuất chiến!"

Bọn họ hiện tại chỉ có thể vui mừng, cũng may không vượt quá 21 vị Chuẩn Đế tán thành.

Bằng không cho dù bọn họ có phản đối, bản thân cũng nhất định phải cùng ra trận vô điều kiện.

Khi đó không ủng hộ cũng phải ủng hộ.

Khổng Tước Chuẩn Đế cũng lập tức nói: "Đúng vậy, muốn đánh các ngươi cũng tự đi đánh, Khổng Tước tộc bọn ta tuyệt đối sẽ không nâng đỡ!"

"Hồ tộc bọn ta cũng vậy, trận chiến này sẽ không tham gia!"

"Lộc tộc từ chối xuất chiến!"

"Hùng tộc từ chối xuất chiến!"

"Sư tộc từ chối xuất chiến!"

Trong nháy mắt, ngoại trừ 6 vị ủng hộ Thành ca, 25 vị Chuẩn Đế của các tộc còn lại toàn bộ đều từ chối xuất chiến.

Điều này giống như bị cô lập hoàn toàn vậy.

Mà tam đại thống lĩnh của cấm quân Yêu điện cũng là vẻ mặt kháng cự và khó chịu.

"Chủ Địa Bộ, hy vọng ngươi nghĩ lại!"

"Cưỡng bức bọn ta xuất chiến cũng không sao, nhưng mười vạn cấm quân Yêu điện rất có thể toàn quân sẽ bị tiêu diệt!"

"Hôm nay ngươi quyết định, hoàn toàn là làm điều ngang ngược, sẽ mang đến cho toàn bộ yêu giới tai họa cực lớn!"

Có 6 vị Chuẩn Đế tán thành, hiện giờ bọn họ phải nghe mệnh lệnh từ chủ Địa Bộ.

Điều này khiến cho bọn họ cực kỳ bất mãn.

Hai chữ bị ép kia càng cố ý đọc rất mạnh.

Nhìn biểu cảm vẻ mặt căm phẫn của bọn họ, và ánh mắt giống như hôn quân, Thành ca âm thầm bĩu môi.

"Xem các ngươi sợ chưa kìa."

"Nếu như các ngươi đã không dám xuất chiến, vậy thì cứ tiếp tục đứng ở Vạn Yêu cung trang trí mặt tiền là được rồi."

“Ta vốn dĩ cũng không cần các ngươi.”

Khương chưởng môn xuất chiến, cần giúp đỡ sao?

Hắn đưa ra đề nghị này, chỉ là tuyên bố một chút mà thôi.

Chủ Địa Bộ này vẫn là rất có ích, về sau bất luận hắn làm cái gì, cũng không có ai có thể nhảy ra khua tay múa chân giả vờ tiếp cận để cản trở là được rồi.

Cái gì?

Không cần cấm quân Yêu điện xuất chiến?

Tam đại thống lĩnh suýt chút nữa hoài nghi chính mình có phải nghe nhầm hay không.

Người đầu tiên nhảy ra là Kỳ Hành.

“Đây chính là ngươi nói đấy!”

Khổng Tước tám đuôi và đám Chuẩn Đế cũng là vui mừng khôn xiết.

“Lời mà chủ Địa Bộ nói ra chính là miệng vàng lời ngọc, tuyệt đối không thể thay đổi!”

“Ha ha, cấm quân Yêu điện không cần tham gia vào trận chiến này!”

Ở trong mắt bọn họ, quân bài lớn nhất trong tay Thành ca chính là lực lượng dũng mãnh của cấm quân Yêu điện.

Không có lực lượng giúp đỡ, hắn cũng chẳng là cái gì.

Không dẫn theo đại quân đi tiền tuyến?

Tìm cái chết sao?

“Đúng đó đúng đó!”

Thành ca gật đầu cười tít mắt, dường như hoàn toàn không có dáng vẻ ý thức được nguy hiểm.

“Các ngươi ở trong nhà xem ta biển diễn là được rồi.” Hắn nói như thế.

Mà lời nói này cũng rất nhanh đã truyền đến tai hai vị Kỳ Lân Đại Đế.

“Ở trong nhà xem biểu diễn là được rồi?”

Mặc Lân và Ngọc Lân trở về Huyền Lân Sơn, bây giờ không có lúc nào là không ngóng trông Thành ca chết thảm.

Nhưng rõ ràng nghe được Thành ca muốn "tìm cái chết", hai vị Đại Đế lại bối rối.

Bởi vì bọn họ không quá tin tưởng sẽ có người ngốc như vậy.

"Sự tự tin của hắn từ đâu ra vậy trời?"

"Thực lực của hắn quả thật vượt xa so với Chuẩn Đế hậu kỳ tầm thường, nhưng tiền tuyến của Tiên Yêu sơn cũng không phải là cuộc tỷ thí đơn đả độc đấu."

"Đúng vậy, tình hình bên trong tiên giới không phải là thứ mà chúng ta có thể chống lại!"

"Quy mô chiến tranh một khi leo thang, Tiên Đế sẽ tự mình kết thúc trận, hắn lấy cái gì để cản đây?"

"Đây là hành động tự đi tìm cái chết, chúng ta có thể khiến hắn đâm lao phải theo lao!"

Rất nhanh, toàn bộ yêu giới nhanh chóng truyền ra tin tức chủ Địa Bộ muốn tấn công tiên giới.

Kỳ Lân tộc chẳng những không phản đối, ngược lại còn âm thầm lửa cháy thêm dầu, giúp đỡ tạo ra thanh thế lớn.

"Thương Long Đại Đế nắm chắc phần thắng!"

"Chủ Địa Bộ coi Tiên giới là cỏ rác, không cần các tộc xuất binh, hơn nữa ngay cả cấm quân Yêu điện cũng không cần dẫn theo."

"Chủ Địa Bộ tân nhiệm tự mình xuất chinh, không thắng không về!"

Tới tình thế này, Thành ca muốn không tới tiền tuyến hình như cũng không được.

Mà nghe được mấy lời đồn này, toàn bộ trên dưới yêu giới đều lờ mờ.

Cái gì?

Tấn công tiên giới?

Tiên giới và yêu giới căn bản là không cùng một cấp bậc!

Hơn nữa không cần các tộc xuất binh, cũng không dẫn theo cấm quân Yêu điện, còn định đánh cái gì?

Chạy tới tiễn sao?

Sau đại hội Vạn Yêu, yêu giới nên thuộc về yên bình.

Một số Yêu Đế còn định bế quan mấy trăm triệu năm.

Nghe được tin tức này, cũng không thể không phá lệ mà ở lại bên ngoài.

Dù sao chuyện này cũng quá thái quá rồi.

Nhỡ đâu dùng không được bao lâu, chủ Địa Bộ tân nhiệm này sẽ chết trận, vậy còn phải tuyển chọn lại một lần nữa.

Dưới âm thanh truyền tin xấu của trên dưới yêu giới ngay tại đây, Thành ca dẫn theo Tam Nhãn Hổ lên đường vội về Thương Long cốc.

Vừa về tới đây, hắn đã nhận được nghênh đón sôi nổi vô cùng.

“Đại Đế đã trở về!”

Thương Tật sớm đã trở về trước dẫn đầu toàn bộ Thương Long, Dực Long, Hắc Long, xếp hàng chỉnh tề ở hai bên.

Mỗi một Long đầu đều tràn ngập hân hoan.

Sau khi nhìn thấy hắn, toàn cuộc đều phá lên tiếng hoan hô rung trời.

“Là chủ Địa Bộ trở về!”

“Ha ha ha, cung nghênh chủ Địa Bộ!”

“Đại Đế của tộc ta đúng là không giống, vậy mà lại đoạt được danh tiếng đứng đầu trong đại hội Vạn Yêu…”

“Đáng tiếc, lúc đó chúng ta không thể có mặt để thấy tư thế oai hùng của Đại Đế.”

Thương Tật còn chưa tính, đám Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương cao cấp đó thật sự khó có thể tin được, đến bây giờ cũng còn cảm thấy quá khó tin.

Độ khó của đại hội Vạn Yêu, là bọn họ tràn đầy lĩnh hội.

Trước đây Đại Đế nói muốn tự mình xuất chiến, mong đợi lớn nhất của bọn họ cũng là có thể thắng hai ba vòng.

Vào top 32 mạnh được xem là kỳ tích.

Kết quả là bây giờ chủ Địa Bộ bị đoạt đến tận tay.

Điều này còn không đủ vui mừng tự hào sao?

Bước vào Thương Long cốc, bên trong sớm đã chuẩn bị xong một buổi lễ long trọng.

Thành ca lại thấy được một đám Tước yêu.

Sau khi nghe ngóng được mới biết đại hội Vạn Yêu vừa mới kết thúc, Bạch Hạc Đại Đế liền gửi thông điệp cho Tước tộc, trục xuất bọn họ khỏi Bích Vũ sơn.

Tước tộc không có chỗ nào để đi, chỉ có thể "mặt dày mày dạn" đi theo Thương Tật cùng nhau đến Thương Long cốc.

Điều này khiến cho Thành ca vui mừng quá đỗi.

Có đội cổ động viên trợ uy, hắn vẫn rất coi trọng.

Chương 470.

Vốn dĩ Thành ca muốn ngay lập tức tấn công tiên giới.

Nhưng bởi vì ca đây là một người yêu thích phô trương, vì thế đã trì hoãn kéo dài ba ngày, để hưởng thụ buổi lễ long trọng.

Ba ngày này, ngoại giới đối với đề tài xuất chinh tiên giới, cũng đã ồn ào huyên náo, sắp ầm ĩ ngất trời.

Rất nhiều Yêu tộc kiên quyết phản đối.

Bản thân chủ Địa Bộ đánh thua thì không sao, chỉ sợ yêu giới gây ra trả thù đến tiên giới.

Nhưng mà, điều này không ảnh hưởng Thành ca được.

Hắn làm chủ Địa Bộ ngoại trừ sĩ diện, chủ yếu chính là vì hành động không bị cản trở.

Ba ngày sau, đám Lâm Ninh, Ngao Dương, Chiến Hầu Vương đều vội đến hội họp.

Cùng lúc đó, Thanh Long Đại Đế lại giáng lâm xuống Thương Long Cốc lần nữa.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì hả?"

Hiện giờ trên dưới yêu giới, đều cho rằng Thành ca là kẻ ngu bị kích động.

Không biết sống chết mà tấn công tiên giới, còn không dẫn theo cấm vệ Yêu điện.

Nhưng Đại Đế cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Mặc dù đến nay hắn vẫn rất chán ghét con sâu làm rầu nồi canh là Thành ca, nhưng hắn cũng biết thằng cha này gian xảo đê tiện, cũng không chịu thiệt.

“Tấn công tiên giới.”

Thành ca mang biểu cảm ngươi thật sự là biết rõ rồi còn cố ý hỏi.

“Ta biết ngươi muốn tấn công tiên giới, ta là hỏi ngươi vì sao muốn tấn công bọn họ!”

“Bởi vì nhìn thấy bọn họ thì không dễ chịu.”

Tiên Yêu đại chiến gì gì đó cách Thành ca quá xa, hắn không quản được.

Đám đệ tử Phi Tiên môn kia, thật sự hai giới Tiên Ma đã đánh cho thảm hại.

Nếu như không phải bản thân sống lại, đó chính là một trận thảm kịch sâu tận xương tuỷ.

Thù này, với tính cách của Thành ca thì không có khả năng làm như không có gì xảy ra.

Đại Đế thầm nghĩ, ta nhìn thấy bọn họ cũng khó chịu, vấn đề là đánh không lại tiên giới.

“Ngươi nên biết rằng thực lực của tiên giới gấp mấy lần yêu giới bọn ta.”

“Đúng vậy.”

“Ngươi có phải là có quỷ kế gì hay không, hay là kìm nén lại ý nghĩ xấu gì?”

Đại Đế nghiêm trọng nghi ngờ thằng cha này đang nín lại âm mưu kinh thiên động địa.

“Này này, ngươi nghĩ ta như vậy, có hơi quá đáng một chút?”

“Vậy ngươi có con bài chưa lật nào sao? Chẳng lẽ ngươi có thần vật tuyệt sát gì đó?”

“Thật xin lỗi là không có.”

Thanh Long Đại Đế nhíu mày không dứt: “Cái gì cũng không có, vậy ngươi còn tấn công cái gì, đi chịu chết à?”

Thành ca nhún vai: “Đó là chuyện của ta, không liên quan gì đến ngươi.”

Hắn càng làm như không có chuyện xảy ra như vậy, Đại Đế càng hoài nghi.

“Vậy ngươi định tấn công cửa khẩu nào?”

Thành ca ngẩn ra: “Cửa khẩu gì?”

Đại Đế cũng ngây ngẩn cả người.

“Mười vạn tám nghìn quan ải của Tiên Yêu cơn, ngươi tấn công phía trước, ngay cả một mục tiêu cũng không có?”

Hiển nhiên Thành ca rất kinh ngạc: “Mẹ nó, có nhiều quan ải như vậy sao?”

Đại Đế lập tức bùng nổ với hắn.

“Ngươi lại có thể không biết hả trời?”

Đây chính là kiến thức phổ thông, hẳn là bất cứ một tiểu yêu nào đều có thể kể ra mấy trăm cái.

“Ngay cả tình huống cơ bản nhất cũng không biết, ngươi còn định đi đánh trận?”

“Quả thật là hồ đồ! Hoang đường!”

Bản thân thật sự là nghĩ nhiều rồi, ngay từ đầu lại có thể vẫn ôm kỳ vọng về hắn, tưởng rằng hắn có át chủ bài.

Nhìn biểu cảm phẫn nộ của hắn, Thành ca hơi cạn lời.

Ta đánh của ta, ngươi tỏ vẻ kích động cái gì?

“Ngao Dương, ngươi theo ta trở về, đừng đi theo hắn làm mấy chuyện ngu ngốc!”

Đại Đế không muốn nhìn thấy Ngao Dương cũng đi chịu chết.

Nhưng mà Kim Long Vương lại lắc đầu:”Mệnh lệnh của chủ Địa Bộ, sao ta có thể không tuân theo?”

Nói đùa, đi theo Khương chưởng môn kiếm lợi ích, cơ hội này đánh chết hắn cũng không bỏ lỡ.

“Ngươi, ngươi cũng không thể khuyên bảo được nữa rồi à!”

Đại Đế nổi giận đùng đùng rời đi, vẫn còn bỏ lại một câu nói ở đằng xa.

“Ta xem các ngươi thất bại như thế nào, đến lúc đó đừng chạy vào Thanh Long cốc của ta!”

Đây không phải là ám chỉ sau khi thua thì đừng có mà đến Thanh Long cốc lánh nạn sao?

Đại Đế vẫn không yên lòng.

Sau khi hắn rời đi, Ngao Dương mới hổ thẹn cúi đầu.

“Lần này ta muốn mang theo một số quân xuất chinh chủ lực từ Kim Long cốc, nhưng mấy vị tộc lão tất cả đều phản đối mãnh liệt.”

“Cuối cùng một người cũng không dẫn theo.”

Sơn Dương Vương Sơn Canh cũng thở dài một hơi.

“Ta cũng vậy, không chỉ riêng Giác Cùng tộc trưởng hắn phản đối xuất chinh, suýt chút nữa ngay cả ta cũng bị bắt.”

Mà Chiến Hầu Vương, Nha Thử Vương trên danh nghĩa cũng đã tạm thời tách rời khỏi tộc đàn của mình.

Điều này càng không thể nào dẫn theo cao thủ nào đó trong tộc ra ngoài.

Về phần Tam Nhãn Hổ, ép đến cùng cũng sẽ không quay về Hổ tộc.

Cho nên lần này bọn họ cũng chỉ có mình.

Điều này khiến cho Thương Tật mặt mày ủ rũ.

“Mọi người đều có cái nhìn không tốt về Đại Đế của tộc ta.”

Dực Không và Mặc Ương thở dài: “Nếu không lần này xuất chính vẫn là bàn bạc kỹ hơn đi?”

“Đúng vậy, nhân thủ không đủ, hy vọng thật mong manh.”

Bọn họ thực ra cũng rất không khả quan.

Chỉ là Thành ca là Đại Đế của Thương Long tộc, cho dù hắn dẫn theo Thương Long cốc nhảy vào nước sôi lửa bỏng, mọi người cũng chỉ có thể đi theo.

Việc này Thành ca vẫn chưa giải thích được gì, chỉ là để bọn họ đi gọi tất cả nhóm người của Phi Tiên môn và Tiêu Hỗn Tịch Vân đến.

“Đúng rồi, sau này mấy người các ngươi nhớ gọi ta là Thương Long Đại Đế, đừng gọi Khương chưởng môn.”

Tam Nhãn Hổ không hiểu: “Vì sao vậy ca?”

“Khụ…”

Thành ca sờ cái mũi: “Kỳ Linh Hàm còn không biết ta là Khương Thành nữa.”

“Không phải chứ?”

Thật ra Tam Nhãn Hổ liếc mắt một cái liền nhìn thấu bản tính sĩ diện của Thành ca.

“Chẳng lẽ ngươi muốn đợi thành Chuẩn Đế hậu kỳ mới nói cho nàng sao?”

“Ngươi biết thì tốt.”

Một lát sau, Kỳ Linh Hàm và Mạc Trần dẫn theo chúng đệ tử Phi Tiên môn cùng nhau chạy tới.

Mà Lâm Ninh và chúng đệ tử Phi Tiên Môn cũng đã sớm tụ họp.

Đương nhiên, Phượng tộc cũng phản đối lần xuất chinh này, không cho bất kì người nào giúp đỡ nàng.

“Bái kiến Thương Long Đại Đế!”

Nàng dẫn đầu khi ra khỏi đám đông, cúi thật sâu.

“Ơn cứu mạng và thu nhận của ngươi với môn nhân phái ta, ta Lâm Ninh cả đời khó quên, tương lai tất báo!”

“Hễ ngươi có điều sai khiến, ta nhất định sẽ đem hết khả năng ra!”

Thành ca kéo kéo khoé miệng, ta muốn ngươi báo đáp cái gì?

Ấn Tuyết Nhi phía sau đang cười trộm.

Rất tốt, cũng giấu diếm Lâm Ninh, Khương chưởng môn chỉ thuộc về mình!

Mà sự xuất hiện của Tam Nhãn Hổ, đương nhiên cũng dẫn tới sự trêu đùa của chúng đệ tử Phi Tiên môn.

"Ơ, sao ngươi lại đến đây?"

"Nhiều năm không gặp, Hổ ca uy phong hơn rất nhiều đấy!"

"Còn tưởng rằng Bạch Hổ Đại Đế đã nung chết ngươi nữa…"

"Cút cút cút!"

Tam Nhãn Hổ thổi bộ râu trừng mắt: "Nhìn các ngươi mấy năm nay đần độn, giống như kẻ ăn xin, ca mỗi ngày đều ăn ngon uống say được không?"

Một lát sau, đám người Tiêu Hỗn Tịch Vân cũng đều chạy tới.

Lúc này Thành ca mới tuyên bố đại sự.

"Chắc hẳn các ngươi cũng có nghe thấy, ta dự định tấn công tiên giới."

"Bên Thương Long cốc, toàn bộ trên Yêu Tôn xuất chiến!"

"Bên kia Phi Tiên môn, trên Tiên Tôn cũng đều đi theo."

"Về phần Tiêu Hỗn Tịch Vân các ngươi, cũng hệt như vậy."

Tiếng nói vừa dứt, Kỷ Linh Hàm không chút do dự gật đầu.

"Không thành vấn đề!"

"Chúng ta đã sớm chờ ngày này rồi!"

Đám trưởng lão La Viễn, Tần Sướng cũng nhao nhao nói: "Đến lúc đó mời Thương Long Đại Đế cứ việc hạ lệnh, bọn ta nhất định nghe theo!"

Mà đám ngươi Tiêu Hỗn Tịch Vân kia, đã vui mừng như điên.

Cuối cùng Khương chưởng môn vừa muốn làm đại sự, mọi người lại có thể tận dụng lợi ích.

"Ha ha ha, cầu còn không được!"

"Thương Long Đại Đế có thể nhớ dẫn theo bọn ta, thật sự cảm động."

“Tiểu lão nhân sắp đợi không kịp rồi.”

Phản ứng này của bọn họ, làm cho đám Long tộc Thương Tật, Dực Không của Thương Long cốc kinh ngạc vô cùng.

Cũng quá tích cực rồi đấy nhá?

Ban đầu còn tưởng rằng bọn họ sẽ một mực từ chối.

Phi Tiên môn còn có thể hiểu được, dù sao cũng có huyết hải thâm thù với tiên giới.

Những người khác vì sao cũng ham mê như vậy, chẳng lẽ bọn họ không sợ chết sao?

Chương 471.

Quyết định ra trận trọng đại như thế đã được thực hiện một cách dễ dàng. Giới tu luyện ra trận đơn giản hơn nhiều so với giới phàm trần, chủ yếu phụ thuộc vào thực lực cá nhân.

Cũng không tồn tại cái gọi là lương thảo quân nhu, căn bản vốn không cần chuẩn bị gì cả.

Bên phía Phi Tiên môn bao gồm cả các trưởng lão như Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, Nguyên Thù đều được huy động.

Mấy người Tiêu Hỗn, Tịch Vân cũng gọi cả đám đồ tử đồ tôn.

Mà bên trong Thương Long cốc, tất cả Long tộc trên Yêu Tôn đều đã tập hợp lại.

Đếm qua qua có hơn 1000 vị Yêu Vương, Tiên Vương, Ma Vương.

Trong đó Phi Tiên môn chiếm 800 vị, còn lại là 100 vị là Long Vương của Thương Long cốc.

Mà trên Yêu Tôn, Tiên Tôn có hơn 50 nghìn người, hầu hết đều là Long tộc.

Trước khi ra trận, Tước Mị Chuẩn Đế vội vàng chạy tới.

“Hừm, có cần ta đi theo không?”

Người huynh đệ này rất vướng tay vướng chân.

Hắn cũng không ngu, đợt ra trận này cũng không thấy khả quan lắm.

Nhưng bây giờ ở Thương Long cốc, ăn nhờ ở đậu chỗ người ta, cái gì cũng không làm, có hơi không được đúng.

Dực Không khinh bỉ: “Thôi khỏi, lực chiến đấu của Tước tộc các ngươi yếu như thế…”

Hắn đang định nói không cần thì Thành ca đột ngột ngắt lời.

“Tước tộc rất quan trọng, đi hết.”

“Hả?”

“Muốn đi hết không?”

Đừng nói đến Tước Mị, đám người Thương Tất, Dực Không và Kỷ Linh Hàm, La Viễn đều ngây cả người.

Tước tộc vốn không am hiểu chiến đấu.

Tước Mị Chuẩn Đế là Chuẩn Đế trung kỳ yếu nhất.

Trừ hắn ra, Tước tộc chỉ toàn cấp bậc thứ Kim Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên.

Trong đại chiến hai giới, thứ bậc này còn không đủ trình độ làm con mồi.

Cả đống người cũng chỉ có Mạc Trần, Đan Thái, Tam Nhãn Hổ hiểu ý đồ của Thành ca.

Chính là để một đội cổ vũ đi cùng để tăng phân khí thế.

Tước Mị bỗng nhiên hối hận khi dựa vào con tàu lớn Thương Long tộc này.

Nếu như xui xẻo, toàn bộ Tước tộc có thể bị xóa sổ.

Nhưng trước mặt nhiều Chuẩn Đế như vậy hắn cũng không dám từ chối, chỉ có thể cắn răng gọi ra toàn bộ đám Tước yêu.

Căng thẳng đi theo.

Ngay khi đại quân vừa mới rời khỏi Thương Long cốc, thì thấy Huyền Hải của Thanh Long cốc bay tới.

Thành ca rất vui khi nhìn thấy hắn.

“Dô người nhà, đến đây là gì vậy?”

“Đến để tiếp sức cho ta đấy hả?”

Huyền Hải nghĩ đến lần bị hố trong đại hội Vạn Yêu, hận không thể băm hắn thành trăm mảnh, đáng tiếc đánh không lại.

“Có quỷ mới đến hỗ trợ cho ngươi!”

Hắn tức giận nói: “Là cha phái ta đi cùng ngươi, ngươi mà chết ta còn biết đường nhặt xác về!”

Thanh Long Đại Đế nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy sức mạnh của Thành ca không thể nào giải thích nổi.

Cuối cùng quyết định cử con trai đi quan sát.

Nếu thật sự có thể làm chút gì đó, tương lai Thanh Long sẽ không bị tụt lại phía sau, đúng chứ?

Thành ca như đi guốc trong bụng hắn, nhưng Thành ca cũng không từ chối.

Dù sao cũng đều là Long tộc.

“Được thôi, ngươi cứ đi theo.”

Cuối cùng đại quân có 30 vị Chuẩn Đế bắt đầu xuất phát.

Trong đó tính cả Lâm Ninh thì Phi Tiên môn có 17 vị Chuẩn Đế.

Thương Long tộc có 7 vị.

Đội hình như thế có thể coi là cực kỳ mạnh.

Sau khi xuất phát, thông tin chủ Địa Bộ chính thức ra trận cũng được truyền đi.

“Thật sự lên đường ư?”

Mặc dù hy vọng Thành ca sẽ chết, nhưng thật sự muốn đợi đến ngày hắn ta xuất phát, hai vị Kỳ Lân Đại Đế vẫn cảm thấy đáng kinh ngạc.

“Vậy sức mạnh của hắn là Phi Tiên môn?”

“Không phải Phi Tiên môn chỉ có 100 người thôi sao? Sau đột nhiên lại đông như thế?”

“Nhân tố của tông môn này không ổn định, vốn dĩ ta muốn diệt trừ bọn chúng, không ngờ lần này bọn chúng chủ động tiến tới.”

“Tốt nhất là diệt sạch.”

Viên tộc, Cổ Viên Đại Đế nhìn về phía Tiên Yêu sơn xa xa.

“Nếu như hắn chỉ dựa vào đám Chuẩn Đế Ma Vương đó thì hắn ta đã đánh giá quá thấp tiên giới.”

Thanh âm già nua dường như có thể xuyên thấu tháng năm vô tận.

“Hy vọng hắn có thể là người phá vỡ, ao tù nước đọng, cục diện đáng buồn này của yêu giới cần phải được thay đổi.”

Về phía Phượng tộc, hàng chục vị trưởng lão của hai tộc Băng Phượng và Hỏa Phượng cung kính trước mặt Băng Phượng Đại Đế.

“Lâm Ninh thật sự đi theo sao?”

“Dạ đúng, nhiều yêu tộc ven đường đã nhìn thấy nàng.”

Băng Phượng Đại Đế rơi vào trầm mặc, lúc này mới nói với khuôn mặt không chút biểu cảm: “Thôi được rồi, nàng ấy vốn là con người, lại có mối thù hận sâu sắc với hai giới Tiên Ma, đây chính là số mệnh của nàng.”

“Nhưng nếu nàng bỏ mạng, Ám Hoàng tộc sẽ không còn.”

Vốn dĩ Ám Hoàng tộc đã thưa thớt, Ám Hoàng Đại Đế cũng thất thủ trong đại chiến Tiên Yêu, người trong tộc cũng đã phải hứng chịu một đòn kinh hoàng.

Về sau Khổng Tước tộc âm thầm tranh đoạt Đế vị của quy tắc ám, càng về sau hơn 10 vị hậu duệ của Ám Hoàng tộc đều bị sát hại.

Cũng chính vì điều này, Lâm Ninh là con người, nhưng lại rất được Phượng tộc coi trọng.

Bởi vì nàng là người Ám Hoàng cuối cùng.

“Chúng ta có cần phái một số cao thủ đến hỗ trợ?”

Các trưởng lão của Băng Phượng, Hỏa Phượng không muốn huyết mạch cuối cùng của Ám Hoàng tộc cứ thế biến mất.

Bọn họ thậm chí hy vọng Băng Phượng Đại Đế có thể ở trong bóng tối bảo vệ nàng.

“Không cần đâu.”

Băng Phượng Đại Đế chậm rãi nhắm đôi mắt trong veo lại, thanh âm huyễn hoặc.

“Đây là trận thí luyện của chỉ Địa Bộ tân nhiệm, nếu ta nhúng ta vào thì sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Thí luyện?”

Các trưởng lão của Phượng tộc mơ hồ không hiểu gì cả.

Trên Ngân hải vô tận, Côn Bằng Đại Đế chậm rãi nhào nặn ra tinh hoa của đất trời.

Nó giống như một vùng đất rộng lớn đang trôi nổi như đang thở nhịp nhàng

Xung quanh hắn, các Chuẩn Đế của Côn tộc và Bằng tộc đang bàn luận về tin tức Thành ca ra trận.

“Trận thí luyện này là để cho ta và Bạch Hổ, Băng Phượng và Cổ Viên xem.”

“Nếu hắn có thể vượt qua bài kiểm tra này, chúng ta sẽ xem xét chống đỡ cho hắn.”

Côn Nhu cung kính hỏi: “Thế nào mới được tính là vượt qua?”

“Ít nhất phải cửa ải của tam đại Tiên Đế trong Vô Cực Động Thiên.”

“Khụ…”

Cả đám Chuẩn Đế đều hít vào một hơi lạnh: “Trong số bọn họ không có Yêu Đế, chuyện này hoàn toàn là bất khả thi.”

Côn Bằng Đại Đế hững hờ nói: “Nếu như hắn không thể tạo ra kỳ tích, vậy thì tại sao chúng ta phải bất chấp sự trỗi dậy của Kỳ Lân tộc mà bảo vệ hắn.”

“Muốn thay đổi cục diện của yêu giới, hắn phải làm vượt qua được chuyện bất khả thi đó.”

Kim Bằng Chuẩn Đế cau mày hỏi: “Nếu hắn ta không vượt qua được thì sao?”

“Vậy hắn cũng chết rồi, tất cả những người ra trận cùng hắn sẽ bị định tội phản nghịch, lấy lại công đạo cho tiên giới, bầu lại chủ Địa Bộ, tất cả bắt đầu đều quay lại vạch xuất phát.”

Nếu như Thành ca biết được suy nghĩ của đám Yêu Đế này, nhất định sẽ không nói lên lời.

Các người cũng lớn mặt quá nhỉ, còn thí nghiệm, lại còn phải làm cho các ngươi xem?

Bản thân các huynh đệ thậm chí còn không biết mình đang ở trong thí nghiệm, chỉ là ra ngoài giả vờ màu mè tí thôi có được không?

Ca ca này huênh hoang khoác lác không ai bằng, bay thôi mà cũng lười, thu nhỏ yêu thể ngồi dựa vào cái hành cung tiên khí cỡ đại, cao lương mỹ vị, rượu ngon, ca hát nhảy múa mọi nơi.

Bên trái là Kim Ti Tước, bên phải là Bách Linh Tước, trái ôm phải bồng vui vẻ khoái lạc.

Quả thực giống như một chuyến du lịch hoành tráng, không hề có chút không khí chiến tranh nào.

Về điều này, mấy người Mạc tiên nhân và Ngao Dương, Tiên Hỗn cũng chẳng có gì ngạc nhiên, dù sao bọn họ cũng quen rồi.

Còn mấy người Kỷ Linh Hàm và La Viễn thì lòng như lửa đốt.

“Thương Long Đại Đế, không phải người quá thư thái sao?”

“Đúng vậy, ta mỗi ngày ở trong hành cung, chả thèm đả động gì đến kế sách tác chiến gì cả.”

“Cứ như thế là không ổn đâu.”

Chương 472.

Mấy người Kỷ Linh Hàm, La Viễn và Tần Sướng đã từng giao chiến trong nhiều năm.

Họ biết điều này không thích hợp chút nào.

“Phía biên giới của yêu giới có không ít trinh thám tiên nhân biến hóa khôn lường, không hề che giấu bất cứ thủ đoạn nào, tình hình của chúng ta bên kia nắm rất rõ.”

“Đúng thế, thanh thế quá lớn, chúng ta không thể nào che giấu được.”

Tần Sướng thở dài: “Bỏ qua cơ hội quý giá cho một cuộc tập kích bất ngờ, nếu không ngay từ đầu chúng ta đã đánh phủ đầu, khiến cho đối phương trở tay không kịp.”

Cam Tử Nghĩa phàn nàn: “Rốt cuộc vị Thương Long Đại Đế này nghĩ gì vậy?”

Lục Phàm cũng không khỏi nhíu mày: “Hắn có tác chiến không thế?”

“Không được nói như thế về Thương Long Đại Đế!”

Trong ánh mắt đẹp mê hồn của Kỷ Linh Hàm hiện lên một tầng sắc thái nghiêm khắc.

“Hắn có ân tình vô cùng lớn đối với chúng ta, cho dù làm gì, cũng không được ở sau lưng hắn mà nói xấu.”

“Dạ!”

Uy danh của nàng cực kì cao, mọi người đều nhanh chóng nhận lỗi.

“Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn…”

“Chúng ta có nên nhắc nhở người một chút không?”

“Ta sợ hắn sẽ không vui.”

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng gặp chút rắc rối.

Dù sao người cũng là ân nhân, cũng không thể trực tiếp nói thẳng.

Thấy cảnh này, Mạc Trần, Đan Thái, Ngụy Miểu là những người biết thân phận của Khương Thành chưởng môn, đều có chút không đành lòng ở lại.

Với bầu không khí đấu trí đấu dũng của các người.

“Để ta đi nói với hắn.”

Ấn Tuyết Nhi xung phong đi chiến đấu.

“Ngươi?”

“Đúng vậy, ta nói chuyện với Thương Long rất hợp.”

“Thật á?”

Kỷ Linh Hàm nhớ lại lần trước, Ấn Tuyết Nhi ngồi hẳn lên tay của Thương Long Đại Đế, nhưng hắn không nói gì cả.

“Vậy ngươi đi đi, nhưng tuyệt đối không được mạo phạm hắn.”

“Yên tâm đi sư tỷ, ta là người biết thân biết phận mà.”

Ấn Tuyết Nhi tự nhủ, đó không đơn giản là mạo phạm.

Đây chính là cơ hội hiếm có để ở cùng với Khương chưởng môn, mối quan hệ tiến thêm một bước cũng không có gì là không thể.

Nhưng ngay khi nàng đến hành cung của Thành ca, tâm trạng tốt của nàng lập tức biến mất.

Chính là nhìn thấy trước mặt Thành ca hai bên trái phải mỗi bên một em mỹ nữ trong trang phục sặc sỡ.

Một người ngọt ngào đáng yêu rúc vào trong người hắn, một người kiều diễm thướt tha đang đút quả tiên cho hắn.

Ấn Tuyết Nhi nhìn qua thôi cũng biết hai nữ tử này đều là Tước yêu biến thành.

“Chương môn ngươi thật đúng là biết hưởng thụ.”

Nhìn vẻ mặt đầy ẩn ý của nàng, Thành ca đã biến về hình người từ lâu có chút xấu hổ.

Phất tay cho Tước yêu lui xuống trước.

“Ai da Tuyết Nhi, có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là sư tỷ và Lâm Ninh lo cho người bất cẩn, sẽ bị bại trận.”

Nàng ngồi xuống bên cạnh Thành ca rất tự nhiên.

“Có gì mà lo lắng.”

Thành ca nhịn không nổi bật cười: “Dù sao nàng cũng biết thân phận của ta, giúp ta trấn an họ.”

“Trấn an kiểu gì?”

“Cái này còn cần ta dạy nữa à?”

“Vậy để ta về nói với họ ngươi là chương môn, như vậy họ sẽ yên tâm.”

Nàng ấy ngoài miệng nói thế thôi, nhưng trong lòng lại nghĩ kiếp này tốt nhất đừng tiết lộ.

Thành ca đau đầu: “Nàng muốn làm loạn hả? Không phải đã nói giúp ta giữ bí mật còn gì?”

“Vậy còn phải xem tâm tình của ta.”

Ấn Tuyết Nhi ngồi sát vào người hắn, duỗi ra cánh tay trắng nõn, ôm lên cổ hắn.

Cơ thể như không xương yếu ớt dựa vào lòng hắn.

Thành ca hít một hơi thật sâu, hương thơm của nàng giúp hắn bình tĩnh lại chút.

“Nàng đang muốn uy hiếp ta sao?”

“He he ta nào dám, không phải chưởng môn dẻo mồm nhất hay sao?”

Trước mặt đệ từ, Thành ca vẫn phải có chút mặt mũi.

Dù trong lòng thích chết đi được, nhưng ngoài mặt vẫn phải nghiêm tục nói: “Nói bậy, chương môn ta đây trước giờ vô cùng đứng đắn.”

Ấn Tuyết Nhi xích lại gần ghé sát vào tai hắn cười nhẹ: “Hai Tước yêu vừa rồi còn sát hơn thế này…”

“Đó không phải một trận chiến lớn, thả lỏng thư giãn một chút có sao?”

“Vậy thì lại thư giãn một chút…”

Thành ca cảm thấy có chút mất liêm sỉ.

Giống như bị đệ tử "bắt gian", rồi bị nàng mặc sức chơi đùa.

Thể diện của chưởng môn ở đâu?

Thể thống của môn phái ở đâu?

Thế mà trong lòng lại rất mong chờ có chuyện gì xảy ra?

"Thật sự là chẳng làm được gì với ngươi."

Ai kêu Thành ca là một người trung thực đây.

Đu đưa nhau, xem ra mối quan hệ của hai người họ sắp tiến thêm một bước rồi.

Đột nhiên bên ngoài giọng của Thương Tật và Dực Không lên tiếng.

"Đại Đế, ngươi tìm chúng ta?"

"Nghe nói ngươi có chuyện quan trọng muốn nói."

Má, sao bọn họ lại tới đây?

Thành ca vội vàng ngồi thẳng dậy, chỉnh đốn lại biểu cảm.

Ấn Tuyết Nhi vội vàng đứng lên, cáo lui trong tiếc nuối.

Nhìn bóng lưng mảnh mai của nàng rời đi, Thành ca đau thấu tâm can.

Các vị Long tộc Chuẩn Đế Thương Tật, Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương nối đuôi nhau đi vào, nhìn thấy Ấn Tuyết Nhi rời đi cũng không suy nghĩ gì.

"Đại Đế, là liên quan tới kế hoạch của đại chiến lần này sao?"

Những ngày gần đây, trong lòng bọn họ cũng thấy bất an.

Đợt ra trận này cũng giống như đi du ngoạn, chả có kế hoạch gì.

Điều khó hiểu nhất là, bọn họ không biết được mục tiêu rõ ràng là gì.

Nếu như danh tiếng của Đại Đế quá lớn, còn nhiều lần tạo ra kỳ tích, bọn họ đã không nhịn được mà ép hắn thoái vị.

"Kế hoạch?"

Thành ca nghĩ thầm, kế hoạch cái quái gì?

Cho đến tận bây giờ ta mới đi ngang qua Tiêu Yêu sơn một lần, là đi ngang qua mà thôi.

“Khụ, cái đó, là ta muốn nói cho các ngươi biết, không cần quá gấp gáp.”

“Liên quan tới đại chiến lần này, ta đã có kế sách từ lâu rồi.”

“Nhưng kế sách này nói ra thì mất linh, không hiệu nghiệm, không được truyền qua tai người khác, các ngươi hiểu không?”

Hắn giỏi nhất là giả vờ giả vịt.

Đám Long tộc Thương Tật, Dực Không nhìn nhau.

Sau đó thở dài nhẹ nhõm.

“Ta đã nói rồi, Đại Đế bình tĩnh như thế là đã sớm có diệu kế trong tay, các ngươi còn không tin.”

“Ha ha ha ta đã nhìn ra lâu rồi.”

“Có cái con khỉ, ngươi mới là người gấp gáp nhất thì có.”

“Đại Đế đã có kế sách, vậy chúng ta yên tâm rồi.”

Bọn họ vừa đi, Thành ca đã phàn nàn với không khí.

“Đại tỷ, người không biết bầu không khí đang rất tốt sao?”

“Ta vừa mới trao nụ hôn đầu tiên, thì người gọi cả đám Long tộc tới.”

“Có biết là phá chuyện tốt của người khác sẽ bị trời phạt không?”

Hắn lùi trái lùi phải, vừa rồi cũng chỉ có hắn và Ấn Tuyết Nhi.

Hắn cũng không ngu ngốc, đột nhiên các loại Long tộc Thương Tật,Thương Không chạy đến, còn nói gì mà do mình gọi tới, nhất định là Thương Long Nữ Đế ở trong bóng tối dở trò.

“Ha ha ha…”

Thương Linh ở trong bóng tối cười trên nỗi đau của người khác.

“Bị chính nữ đệ tử mình uy hiếp, ta thấy người xấu hổ, nên mới giúp ngươi đấy.”

“Tỷ tỷ hoàn toàn là có ý tốt mà!”

“Ngươi không còn không biết cảm kích, trái tim của ta lạnh lẽo rồi.”

Cảm kích quá cơ, suýt nữa Thành ca bị nàng làm cho tức đến hộc máu.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Đây chính là văn hóa của tổ chức Phi Tiên môn.”

“Phàm phu tục tử các ngươi không hiểu được.”

“Lầy sau không có việc gì đừng có làm phiền.”

“À, ra là ngươi rất mong có lần sau!”

Giọng điệu của nữ đế rất cà khịa.

Thành ca chả thèm tranh cãi nữa.

Cứ như thế mấy ngày sau, đại đội đã dưới chân Tiên Yêu sơn.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Chương 473.

Tiên Yêu sơn này hàng năm đều có hai giới đóng quân.

Dù sao càng đến gần đỉnh núi, tiên lực và lực quy tắc lại càng thêm nồng đậm, có thể nói đây là động thiên phúc địa.

Cho nên yêu giới có rất nhiều Yêu Vương và Chuẩn Đế thường hay đóng quân ở chỗ này.

Tiên giới đối diện cũng tương tự như vậy.

Trước khi Thành ca xuất chinh đã làm cho toàn bộ Yêu giới từ trên xuống dưới đều trở nên náo nhiệt, người đóng quân ở Tiên Yêu sơn đương nhiên là đã biết chuyện này từ lâu.

Lúc hắn đến, liền có bốn vị Chuẩn Đế dẫn theo hơn một trăm tên Yêu Vương tiến lên nghênh đón.

“Tham kiếm Chủ Địa Bộ!”

“Ta là cảnh chủ Bạch Kỳ của Hoàng Diệp cảnh!”

Một tên Chuẩn Đế trung kỳ Thất Vĩ Hồ tộc hạ vân đầu xuống, hành lễ với hắn.

Ở bên cạnh hắn là ba tên cao thủ Yêu tộc là Chuẩn Đế sơ kỳ, lần lượt là Hùng tộc, Báo tộc, Sa tộc.

"Ta là lĩnh chủ Hùng Mậu của Hắc Kỵ lĩnh!"

"Ta là lĩnh chủ Báo Thôn của Tùng Vân lĩnh!"

"Ta là lĩnh chủ Sa Nhung của Thiên Ba lĩnh!"

Còn ở phía sau của bốn vị Chuẩn Đế là hơn một trăm tên Yêu Vương cũng thi nhau tham kiến chủ Địa Bộ.

Trong tay có Địa Yêu lệnh, tất cả Chuẩn Đế ở trước mặt của Thành ca đều thấp hơn một bậc.

"Tốt tốt tốt!"

Nhìn đến đối phương hành lễ nghênh đón, hắn nở nụ cười thân thiện, cảm thấy mình rất có mặt mũi.

"Xem ra ngươi không có hiểu biết gì với Tiên Yêu sơn."

Thương Linh ở chỗ tối thấy hắn còn chưa nhận rõ tình huống, lại truyền âm cho hắn để phổ cập khoa học một chút.

"Ở phía bên kia của Tiên Yêu sơn, tiên giới có mười vạn tám ngàn quan ải, mà Yêu giới của chúng ta cũng có tám vạn sáu ngàn quan ải."

"Trong đó, mỗi cái quan ải đều có một tên Yêu Vương thống lĩnh!"

"Mỗi 36 quan chia thành một lĩnh, thiết lập một lĩnh chủ, từ Chuẩn Đế sơ kỳ đảm nhiệm."

"Mỗi 36 lĩnh chia thành một cảnh, thiết lập một cảnh chủ, từ Chuẩn Đế trung kỳ đảm nhiệm. Lúc trước, Dực Không cũng là một vị cảnh chủ."

"Tiên Yêu sơn phân ra ba chiến trường phòng tuyến lớn là cánh trái, cánh phải và trung tâm. Mỗi cái chiến trường quản lý mười cảnh, bây giờ chúng ta xem như là đang ở trong chiến trường cánh trái."

"Chiến trường cánh trái do năm vị Chuẩn Đế hậu kỳ cùng nhau quản lý, xưng là quân chủ!"

“Quân chủ?”

Thành ca đối xưng hô này có chút không biết nên khóc hay nên cười. Làm sao lại lấy cái xưng hô giống như hoàng đế ở nhân gian vậy?

“Xùy…”

Thương Linh chế nhạo nói: “Vậy mà ngươi còn có lòng dạ để mà cười nhạo người khác, chính mình bị coi khinh cũng không biết.”

“Ngươi chính là chủ Địa Bộ, đứng trên tất cả Chuẩn Đế.”

“Theo đạo lý, ngươi tự mình xuất chinh, đừng nói là năm đại quân chủ của chiến trường cánh trái, ngay cả những vị quân chủ khác của cánh phải và trung gian, thậm chí là thủ lĩnh phòng tuyến của Tiên Yêu sơn tất cả đều phải lại đây bái kiến ngươi, nghe theo mệnh lệnh của ngươi!”

Thành ca có chút kinh ngạc: “Vậy mà ta lại có mặt mũi lớn như vậy?”

Bản thân lấy được cái chức vị chủ Địa Bộ này, rốt cuộc có quyền lực to lớn như thế nào?

Nghĩ lại ngay từ đầu chỉ vì muốn lấy được một cái thân phận hợp lý, mới trà trộn vào yêu giới.

“Ngươi nghĩ thế nào?”

Thương Linh từ tốn nói: “Thủ lĩnh phòng tuyến của Tiên Yêu sơn, quân chủ, cảnh chủ, kĩnh chủ tất cả đều được bổ nhiệm từ Vạn Yêu cung, bọn họ đều là cấp dưới của ngươi.”

“Đến nỗi Yêu Vương quan chủ thủ vệ mỗi một quan ải, thậm chí đều không xứng được ngươi tự mình yêu cầu, bình thường đều là bọn họ đều tự mình thương lượng bổ nhiệm.”

“Chỉ là ngươi cái tên này quá ngây thơ, hồ đồ, ngay cả mình có quyền lực lớn đến mức nào cũng không biết.”

Thành ca sờ cằm, suy nghĩ như vậy, mình xác thật đang bị coi khinh.

Không chỉ không có một quân chủ tới đón tiếp, ngay cả cảnh chủ cũng chỉ có một người, lĩnh chủ cũng chỉ có ba người.

Có lẽ là do ở gần nên không thể không tới.

Quả nhiên, Thương Tật, Dực Không, Mặc Ương hiểu chuyện gì đang xảy ra liền nổi giận.

“Năm quân chủ của chiến trường cánh phải đâu?”

“Tại sao chỉ có các ngươi tới?”

Vị Thất Vĩ Chuẩn đế Bạch Kỳ kia nghe vậy cũng không kinh hoảng, chỉ là thuận miệng qua loa hai câu.

“Xin chủ Địa Bộ thứ lỗi, gần đây chiến sự căng thẳng nên vài vị quân chủ và cảnh chủ khác rất bận.”

“Lỡ như rời khỏi khu vực phòng thủ của mỗi người, tiên giới lại đánh đến thì phải làm sao?”

Hồ tộc vốn chính là minh hữu đáng tin của Kỳ Lân tộc.

Đặc biệt, gần đây, Cửu Vĩ Đại Đế còn không biết bằng cách nào mà được lên làm chủ Thiên Bộ.

Đương nhiên hắn sẽ không coi Thương Long tộc ra gì.

Dực Không lạnh lùng cười: “Làm gì có cái gì gọi là chiến sự căng thẳng, ngươi nghĩ ta chưa từng sống ở tiền tuyến hay sao?”

“Tiên giới cùng lắm cũng chỉ huy động mấy Tiên Vương quấy rầy một chút, còn Chuẩn Đế trong mấy trăm triệu năm nay đều khó mà có thể thấy được bọn họ ra tay một lần!”

“Ta cũng không tin bọn họ sẽ không giành ra được một chút thời gian để đến đây.”

Bạch Kỳ và ba vị Chuẩn Đế khác nhìn nhau, liếc mắt một cái.

Lúc này mới kỳ lạ nói: “Ngươi đã không còn ở đó nữa nên tình hình chiến đấu mới nhất ở tiền tuyến, ngươi không hiểu.”

“Ngươi!”

Dực Không đang muốn nổi giận, Thành ca lại ngăn cản hắn.

“Được rồi, chúng ta tớ đây để đánh giặc, không phải tới thị sát.”

Hắn lại nhìn về phía vị Thất Vĩ Chuẩn đế.

“Cho nên các ngươi hiện tại thuộc quyền chỉ huy của ta đúng không?”

Chủ Địa Bộ xuất chinh, chiến khu nhất định phải vô điều kiện mà nghe theo sự sắp xếp của hắn, cùng nhau xuất chiến.

Bạch Kỳ thấy hắn không có tức giận, còn tưởng rằng hắn không dám xé rách mặt nên lựa chọn thỏa hiệp, vì thế trong lòng càng thêm bình tĩnh.

“Khởi bẩm chủ Địa Bộ, bởi vì có khu vực phòng thủ của ta không có căng thẳng gì mấy nên 36 lĩnh dưới trướng của Hoàng Diệp cảnh ta, phần lớn lĩnh chủ đã bị điều tới những khu vực phòng thủ khác.”

“Trước mắt có thể tụ tập lại chỉ có những vị Chuẩn Đế và Yêu Vương này.”

Đây chính là trợn mắt nói dối.

36 lĩnh dưới trướng Hoàng Diệp cảnh tổng cộng có 36 vị Chuẩn Đế, đừng nói vốn không có chiến sự, cho dù có, cũng không có khả năng chỉ còn lại có ba vị lĩnh chủ và hơn trăm vị Yêu Vương như vậy.

Thành ca không tỏ ý kiến, chỉ hỏi lại một câu: “Ồ, cho nên?”

“Cho nên ngươi có thể điều khiển được chính là đám người này.”

Dực Không ở bên cạnh tức giận đến mức không thể nhịn được nữa , chỉ vào Bạch Kỳ quát: “Ngươi nói hươu nói vượn, đây là muốn ngáng chân chủ Địa Bộ!”

Bạch Kỳ âm dương quái khí nói: “Dực Không, ngươi đừng có mà ngậm máu phun người !”

Ba tên Chuẩn Đế khác cũng bắt đầu hát đệm vào.

“Đúng vậy! Dực Không, nếu ngươi còn hồ ngôn loạn ngữ, chúng ta sẽ báo cáo với Thiên Bộ để xin một lời giải thích!”

“Chúng ta phối hợp như vậy mà còn bị chỉ trích như thế, thật quá đáng.”

“Chúng ta từ trước đến nay đều đối với Vạn Yêu cung trung thành và tận tâm, vì tiền tuyến từng chảy máu, vì yêu giới từng bán mạng!”

“Chủ Thiên Bộ sẽ cho chúng ta một công đạo!”

Lời trong lời ngoài chính là muốn nâng chủ Thiên Bộ Cửu Vĩ Yêu Đế ra mặt để chèn ép Thành ca.

“Được rồi, lòng trung thành của các ngươi, ta cảm nhận được rõ ràng.”

Thành ca biểu hiện giống như chẳng hiểu gì hết, còn cười tủm tỉm mà trấn an một chút bốn vị kia.

“Đừng tủi thân, đi theo ta làm tốt thì công lao sẽ có rất nhiều!”

Bốn tên Chuẩn Đế bao gồm cả Bạch Kỳ kia nghe xong đều có chút ngây người.

Bọn họ vốn dĩ còn chờ Thành ca tức giận, sau đó viện cớ một chút, cho hắn đụng một ít mấy cái đinh mềm, làm hắn không có nơi để phát tác.

Đây cũng là chỉ thị của năm vị quân chủ.

Dù sao chính là cố gắng không phối hợp với hắn, bằng mặt không bằng lòng, xuất công không ra lực, âm thầm ngáng chân.

Nghĩ lại lúc trước chủ Địa Bộ đều là Kỳ Lân tộc, cũng biết chiến khu thủ lĩnh này là trận doanh nào.

Bọn họ ước gì nhìn thấy được tân nhiệm chủ Địa Bộ chiến bại.

Kết quả Thành ca cũng không có phản ứng gì, cái này làm cho bọn họ chuẩn bị rất nhiều chiêu phòng bị đều không có chỗ để dùng.

Chỉ có thể đầy bụng nghi hoặc mà đi theo hắn lên Tiên Yêu sơn.

Dọc theo đường đi, mấy tên Chuẩn Đế còn buồn bực truyền âm cho nhau.

“Hắn đang giả bộ à?”

“Không giống, ta luôn cảm thấy hắn dường như chẳng hiểu cái gì cả.”

“Không đến mức đấy đi, dù gì cũng là chủ Địa Bộ mà.”

“Cẩn thận ứng biến, cố gắng ở phía sau để bảo toàn bản thân, cho hắn đi phía trước chịu chết là được.”

“Biết rồi, chúng ta cũng sẽ không ngu ngốc xông lên đâu.”

Chương 474.

Đại quân rất nhanh chóng di chuyển đến gần đỉnh núi.

Lúc này, bên tiên giới ở phía đối diện, cũng đã bày trận xong từ lâu, bộ dạng giống y như gặp phải đại địch.

Tiên Yêu sơn vốn dĩ không chỉ là một dãy núi, mà là một địa vực vô cùng rộng lớn ở giữa hai giới, chiều dài của nó gần như là bất tận.

Quy mô của mỗi một lĩnh đều tương đương với một thế giới nhỏ nghìn người.

Phía núi bên kia của Hoàng Diệp Cảnh thuộc Yêu giới là Đăng Nguyên Cảnh của Tiên giới.

Phạm vi chiến khu của nó nhỏ hơn Hoàng Diệp Cảnh năm, sáu lần.

Đó là bởi vì mỗi chiến khu của yêu giới chỉ quản hơn mười cảnh, mà tiên giới thì tập trung nhiều cao thủ, mỗi một chiến khu đã phân thành 54 cảnh.

Mặc dù quy mô nhỏ, nhưng cũng đã quản lý 27 lĩnh.

Mặc dù nhìn thì thấy cấp bậc Chuẩn Đế ít hơn 9 người, nhưng thật ra chiến lực mạnh hơn Hoàng Diệp cảnh rất nhiều.

Bởi vì Ccnh chủ của bọn họ chỉ có Chuẩn Đế hậu kỳ mới có thể đảm nhận được, mà trong số các lĩnh chủ cũng có một vài người đã đạt đến Chuẩn Đế Trung kỳ.

Nếu như không suy xét đến những nhân tố khác, lấy cứng đối cứng, thì Hoàng Diệp cảnh bên phía yêu giới căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

Tin tức chủ Địa Bộ của yêu giới đích thân thân chinh ra trận, bọn họ đã biết từ lâu rồi.

Hơn nữa, ba ngày trước, nhìn từ phương hướng, bọn họ đã xác định được mục tiêu bị tấn công chính là Đăng Nguyên cảnh.

Còn biết sớm hơn cả Thành ca nữa cơ.

Vị huynh đài này mãi đến lúc lên đến đỉnh núi rồi, nhìn thấy phía đối diện, mới biết chỗ mà hắn cần đánh là nơi nào.

“Hắn thật sự đã đến rồi!”

Cảnh chủ của Đăng Nguyên cảnh, Vũ Tu Chuẩn Đế, tay cầm tiên kiếm bát giai, hộ thể bằng tiên bảo cực phẩm.

“Hôm nay chính là ngày chết của hắn!”

Hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ bên cạnh hắn giống như lệ quỷ đòi mạng, trường bào màu xanh trên người phảng phất như vì hận ý mà phấp phới lay động.

“Mối thù diệt phái này, ta nhất định phải báo!”

Vu Tu Chuẩn Đế âm nhầm nhíu mày, thật ra hắn cảm thấy hơi bất lực với hai kẻ này.

Hai kẻ này đến từ Vô Cực Động Thiên.

Bảy Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên, lúc trước đã có năm người bị Thành ca giết chết.

Hai vị còn lại này, bởi vì lúc đó đang đi Tử Tiêu Đài đón phi thăng giả của trung tiên giới, nên mới may mắn tránh được một kiếp nạn.

Thương Long Đại Đế mới nhậm chức chính là thủ phạm cầm đầu, chuyện này đã không còn là bí mật nữa rồi.

Ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên đang bận truy sát Trầm Châu Chuẩn Đế, nên không kịp đến đây.

Mà hai bọn họ thì kìm nén, ôm hận muốn báo thù từ lâu.

Lần này, sau khi thăm dò được phương hướng tấn công của Thành ca, hai người này lập tức đuổi giết đến Tiên Yêu sơn, gia nhập vào trận chiến này.

Sự gia nhập của bọn họ đã làm cho sức mạnh của phe Tiên Nguyên cảnh tăng vọt.

Nhưng cũng đem đến một vài phiền phức.

“Vũ Tu Chuẩn Đế, còn không mau tấn công đi?”

“Không được, theo tin tức tình báo, trong 30 vị Chuẩn Đế của đối phương, có đến tám vị Chuẩn Đế hậu kỳ!”

“Hơn nữa, vị Thương Long Đại Đế của đối phương kia, mặc dù có tin đồn hắn chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ, nhưng hắn có khả năng đánh bại đám yêu kia mà đoạt được vị trí chủ Địa Bộ, chỉ nghĩ thôi cũng biết là mạnh đến mức nào rồi!”

Hai vị Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên này lại không cho là như thế.

“Bọn ta có Tam Tuyệt Thanh Khư trận, dưới Tiên Đế thì đánh kẻ nào kẻ đó chết!”

“Đúng thế, tại sao ngươi lại đề cao hắn như thế, đám Yêu Tộc man di mọi rợ đó có xứng hay không?”

Tam Tuyệt Thanh Khư trận quả thật rất trâu bò, nhất là nếu có một đám Chuẩn Đế chủ trì thì cho dù có hơn trăm Chuẩn Đế vào đó cũng bị giết bằng sạch.

Điều này cũng thể hiện khoảng cách giữa tiên giới và yêu giới.

Sự hiểu biết của tu sĩ nhân loại trên các lĩnh vực như đan khí, phù trận, tối thiểu cũng dẫn trước Yêu Tộc hàng chục tỷ năm.

Vũ Tu Chuẩn Đế bình tĩnh đáp: “Tam Tuyệt Thanh Khư trận là con át chủ bài của chúng ta, không nên dùng quá sớm…”

“Sao, lẽ nào ngươi sợ rồi?”

“Hay là, ngươi muốn phản bội tiên giới?”

Nghe thấy những lời này, trong lòng Vũ Tu Chuẩn Đế tức giận vô cùng.

Trước đây hai người này chưa từng đến tiền tuyến ở Tiên Yêu sơn.

Nhưng bởi vì sức mạnh của Chuẩn Đế hậu kỳ, cộng thêm cả ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên vẫn còn, nên thân phận của bọn họ cũng không thấp hơn hắn.

Đánh trận kỵ nhất là kiểu tham gia của dân ngoại đạo này.

“Đây là Đăng Nguyên cảnh của ta, không đến lượt các ngươi chỉ huy ta đánh thế nào!”

Hắn vừa nói xong, thì suýt chút nữa tức giận đến lệch cả mũi.

Vì nhìn thấy hai vị Chuẩn Đế đó bay thẳng đến chỗ Chuẩn Đế phía sau và trước Tiên Vương trận.

Lệnh kỳ vừa bay lên, chiến trường lập tức thay đổi.

“Khai trận!”

“Bày Tam Tuyệt Thanh Khư trận!”

“Chúng tiên mau trở về vị trí, thực hiện nhiệm vụ của mình!”

“Kẻ nào trái lệnh, giết!”

“Mời tiên bảo!”

Mấy Chuẩn Đế và Tiên Vương của Đăng Nguyên cảnh nào dám không nghe theo mệnh lệnh của bọn họ.

Ai nấy đều vội vàng cầm tiên bảo và lệnh kỳ, tự mình dựa theo vị trí trong trận nhãn mà vào chỗ.

Không bao lâu sau, đại trận này đã được bố trí xong xuôi.

Lại nhìn thấy trên bầu trời chiến trường vực giới của Đăng Nguyên cảnh, đất đá bay mịt mù, tạo thành đám mây hình quạt, phân rõ thành ba phần Hắc, Bạch, Hôi.

Trong đám mây mù đó, mờ mờ mịt mịt, không nhìn ra bất kì manh mối nào.

Chỉ có thể cảm nhận được hơi thở nguy hiểm vô cùng đáng sợ.

Trong ba trận nhãn, hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Vô Cực Động Thiên chiếm giữ hai bên Hắc, Bạch.

Còn Trận nhãn bên màu xám vẫn còn trống.

“Vũ Tu Chuẩn Đế, ngươi còn không mau vào vị trí?”

Vũ Tu Chuẩn Đế tức đến suýt lệch cả mũi rồi.

Có loại đồng đội heo nào như các ngươi sao?

Có biết dùng đại trận như thế nào không hả?

Có biết không hả?

Cách dùng trận chính xác là, hoặc là xông lên giết địch trước, gây rối kẻ địch rồi mới tìm cơ hội để bày bố trận.

Hoặc là dụ địch vào tròng, dẫn kẻ địch vào một phạm vi cụ thể rồi mới phát động đại trận.

Chỉ có như thế, mới có thể giết nhiều kẻ địch nhất có thể.

Đem át chủ bài lớn nhất bày lù lù ra như thế này, ngươi nghĩ kẻ địch là bọn ngu hết đấy à?

Bọn họ không nhìn thấy đại trận này của ngươi rất nguy hiểm?

Chỉ có kẻ ngu mới xông vào tìm chết.

Nhưng mà bây giờ hắn nói gì cũng muộn rồi, đại trận đã loading đến 99% rồi, chỉ đợi hắn bước vào, suy cho cùng cũng không thể để bao nhiêu công sức như thế đổ xuống sông xuống bể.

Thế là, hắn đành phải cắn răng, bất lực mà tiến vào đại trận, tạo thành trận nhãn cuối cùng.

Hắn vừa bước vào, khu vực của ba màu đen, trắng, xám lưu chuyển một lúc, sau đó hòa thành một thể, rất nhanh sau đó đã phủ kín cả chiến trường Đăng Nguyên cảnh.

Mênh mông, cuồn cuộn, giống như một nhà tù vô cùng đáng sợ!

Thành ca ở phái đối diện nhìn đến ngơ luôn.

Rất lâu sau đó, hắn mới hỏi một câu rất có tích kích thích, khiến người khác tỉnh ngộ.

“Bọn họ đang làm cái quái gì đấy, đang bày trận sao?”

Bạch Kỳ và ba vị Chuẩn Đế thống lĩnh khác mặt dại ra, hơi hoài nghi có phải hắn đang cố tình giả ngu hay không.

Tam Tuyệt Thanh Khư trận đó, mặc dù bọn họ không biết bố trí, nhưng tốt xấu gì cũng biết đó là cái gì.

Lẽ nào vị chủ Địa Bộ này, đến cái này cũng không nhìn ra được hay sao?

Thành ca thật sự nhìn không ra.

Hắn lấy được Luyện Trận thuật bát giai từ hệ thống, có thể nói là trình độ về trận pháp đã đạt đến đỉnh cao, có thể tạo ra tiên trận cửu giai.

Nhưng loại bàn trận khắc chữ được chế tạo ra với chiến trận được tạo thành bởi vô số Tiên nhân trước mắt hắn không giống nhau.

“Đây là Tam Tuyệt Thanh Khư trận!”

Sắc mặt của Thương Tật vừa nghiêm trọng vừa sợ hãi.

“Trận này lấy địa mạch của Đăng Nguyên cảnh làm căn cơ, tổng cộng có ba đại trận nhãn, 27 tiểu trận nhãn, 81 điểm mấu chốt và 10800 điểm chết chóc.”

“Trận này, ngoại sinh nội hợp, lưu chuyển không ngừng, có thể tập sức mạnh của người bày trận thành ba phần, uy lực vô cùng to lớn!”

“Vào thời khắc mấu chốt, ba đại trận nhãn này còn có thể hợp lực cùng tấn công, càng đáng sợ đến cực điểm hơn.”

“Tất cả trận nhãn trong trận mà đối phương bày bố đều là Chuẩn Đế, trận này cho dù là Tiên Đế bước vào đó, cũng chỉ có thể đảm bảo rút lui nguyên vẹn, chứ rất khó phá vỡ được nó.”

“Còn về những Chuẩn Đế bước vào đó… chỉ có con đường chết!”

Nghe hắn phổ cập như thế, Thành ca cuối cùng cũng hiểu ra.

Đại trận này, chính là lấy địa mạch của Đăng Nguyên cảnh và sức mạnh của tất cả Chuẩn Đế, Tiên Vương, Tiên Tôn trong trận tập hợp lại sau đó phân thành ba phần.

Nghĩ mà xem, nhiều sức mạnh tập trung lại với nhau như thế, bất luận là săn đuổi ai thì đều là tai họa chết chóc cả!

Chương 475.

“Tiên giới cũng có chút bản lĩnh đấy!”

Thành ca hướng về phía đối diện giơ ngón tay cái.

Làm cho bốn vị Chuẩn Đế Bạch Kỳ không nhịn được muốn phỉ nhổ.

Rốt cuộc ngươi ở phe nào đấy hả?

“Vậy thì xin hỏi một chút, một đại trận mạnh như thế, tại sao trước đây lại bị phá vỡ vậy, Hồ cảnh chủ?

Bạch Kỳ ngẩn ra, sau đó mới nhận ra Thành ca đang hỏi mình.

Nhất thời mặt nhăn nhó.

Mẹ nó chứ, mặc dù lão tử đây là Hồ Tộc, nhưng không phải họ Hồ nhá!

Đối mặt với câu hỏi của chủ Địa Bộ, hắn vẫn không thể không trả lời.

Chỉ đành rầu rĩ đáp: "Bọn ta có Huyết Sát Yêu Đài, có thể tăng cường sức mạnh huyết mạch của toàn thể yêu tộc và cường độ của yêu thể."

"Thế còn không mau đem ra để chúng ta mở mang tầm mắt?"

"Cái này, Hoàng Diệp lĩnh chúng ta không có Huyết Sát Yêu Đài…"

Thành ca vừa nghe đã biết đây là đang đùn đẩy, chẳng qua là hắn lười chẳng muốn nói gì.

Vốn dĩ cũng định làm màu một mình rồi nên cũng không trông chờ gì ở bọn họ.

Dực Không ở bên cạnh đột nhiên nói: "Thật ra đại trận này không thể rời khỏi phạm vi của Đăng Nguyên cảnh, nên bọn họ không xông đến đây được."

"Hơn nữa, bản thân việc bày trận cũng sẽ làm bọn họ bị tiêu hao sức mạnh."

"Chỉ cần bây giờ chúng ta trông chừng, chờ đợi như thế này, sớm muộn gì bọn họ cũng không cầm cự được nữa."

Đám La Viễn và Tiêu Hỗn ở phía sau cũng cười, nói: "Đúng thế, chúng ta hoàn toàn có thể không đánh, bọn họ cứ thế mà tự tiêu hao."

"Bọn ở đối diện kia đúng là ngu, còn sớm như thế đã bày bố trận pháp rồi."

"Chúng ta hoàn toàn có thể xem kịch nha!"

Thanh ca bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra đại trận này còn có khuyết điểm như thế.

Nhưng mà, hắn không muốn đợi.

Dựa theo tính cách của mấy tiên nhân này, tùy tiện đợi một chút, nói không chừng chính là đợi mấy trăm năm, mấy nghìn năm ấy chứ.

“Lẽ nào, chúng ta không thể tấn công sao?”

“Đối phương bày thế trận ra, ta lại muốn trốn tránh, không muốn đánh, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng to lớn của chủ Địa Bộ nha!”

Nhìn thấy hắn mài đao ken két, có tư thế tự động tấn công đám Thương Tật, Thương Khung và Kỷ Linh Hàm, La Viễn suýt chút nữa cạn lời.

Vội vàng nháo nhào xông lên ngăn cản.

“Đại Đế à, không được đâu!”

“Tấn công là tự chui đầu vào lưới đấy.”

“Bất kỳ Chuẩn Đế nào cũng không thể sống sót trong sự đàn áp và tàn phá của đại trận này.”

“Chúng ta sẽ bị thương vong nặng nề đấy.”

“Đợi ba ngàn năm sau, đại trận này từ tan vỡ, đến lúc đó một lần xung phong liều chết, tự nhiên có thể được thắng lợi!”

Trong lòng Thành ca nghĩ, đợi ba ngàn năm, món hoa kim châm cũng nguội rồi.

“Ý ta đã quyết!”

Không đợi đám Thương Tật khuyên bảo lần nữa, Bạch Kỳ là người đầu tiên nhảy ra cổ vũ.

“Những điều chủ Địa Bộ nói là hoàn toàn chính xác!”

“Đối diện với kẻ địch lại sợ bóng sợ gió, đường đường là yêu giới há có thể yếu ớt như thế?”

Hắn hy vọng Thành ca bại trận nặng nề, tốt nhất là Thương Long cốc và Phi Tiên môn toàn quân bại trận, thất bại hoàn toàn.

Còn về việc yêu giới thua trận này, thì có vấn đề gì chứ.

Dù sao thì người chết cũng không phải là Hồ tộc và trận doanh Kỳ Lân.

Hắn chỉ mong sao Thanh ca xông lên mà tìm đường chết đi.

Ngoài ra tam đại Chuẩn Đế, Hùng, Báo, Sa cũng không ngớt lời phụ họa.

“Đúng, đúng, đúng, chúng ta nên tấn công!”

“Chủ Địa Bộ khí phách hào hùng!”

“Anh tuấn bất phàm, là tấm gương cho yêu giới!”

Thành ca vô cùng vui sướng, sau đó đưa ra một đề nghị khiến bọn họ suýt chút nữa thì thổ huyết.

“Vậy chi bằng, các ngươi cùng xông lên phá trận với bọn ta đi?”

Bạch Kỳ thầm nghĩ trong lòng, ta không muốn chết đâu.

Vội vàng lắc đầu xua tay: “Không không không, bọn ta không phù hợp đâu.”

“Đúng thế, đúng thế, bọn ta mới là Chuẩn Đế sơ kỳ, không động đến nổi cái đại trận đó đâu.”

“Hơn nữa, những nơi hiểm yếu trong trận địa của phe chúng ta cũng cần phải canh phòng, bảo vệ, nhỡ đâu cảnh chủ khác của đối phương nhân cơ hội vòng ra phía sau, tập kích bất ngờ hậu phương của chúng ta, thế há chẳng phải địch còn chưa đánh đến nội bộ chúng ta đã loạn rồi sao?”

Thành ca gật đầu: “Các ngươi nói cũng đúng, vậy các ngươi về trông nhà đi!”

Dễ nói chuyện như thế sao?

Bạch Kỳ vui mừng khôn xiết.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng vị chủ Địa Bộ này sẽ ép mình xông pha chiến đấu cùng, nếu như thế còn phải nghĩ cách bảo toàn tính mạng của mình nữa.

Không ngờ, Thành ca lại sắp xếp cho hắn nhiệm vụ ẩn náu canh chừng ở hậu phương.

Còn gì tốt đẹp hơn chuyện này nữa cơ chứ.

Các ngươi cứ ở tiền tuyến từ từ tìm chết đi, bọn ta không nhặt xác cho đâu.

Hắn suýt chút nữa thì buột miệng nói ra hai từ cảm ơn.

“Tuân lệnh chủ Địa Bộ!”

“Mau mau mau, về trông nhà thôi!”

Đến tận lúc bọn họ lùi về bên yêu giới, Thành ca mới lắc lắc đầu.

Hắn không phải là không nhìn ra ý nghĩ của đám người đó, chẳng qua là lười không muốn vạch trần mà thôi.

“Được rồi, tiếp theo các ngươi cứ chờ ở đây.”

“Ta đi phá trận trước.”

“Trước khi trận bị phá, bất kỳ ai cũng không được làm xằng làm bậy, kẻ nào vi phạm sẽ bị xử lý bằng quân luật!”

“Say khi trận bị phá, tất cả các ngươi hãy lợi dụng cơ hội đó mà xông lên!”

“Bên phía nhân tộc thì Kỷ Linh Hàm làm chủ, Mạc Trần hỗ trợ, bên phía yêu tộc thì Thương Tật làm chủ, Ngạo Dương hỗ trợ!”

“Nhất định phải phối hợp một cách thỏa đáng!”

“Cuối cùng, chiến lợi phẩm giành được đều thuộc về các ngươi, phải xem các ngươi có thể giết được bao nhiêu rồi.”

Hắn của giờ phút này, hồ đồ chỗ nào chứ, rõ ràng là vô cùng tỉnh táo.

Mà sau khi hắn nói câu này, đám Mạc Trần, Ngạo Dương, Tiêu Hỗn, Nha Thử Vương, tất cả đều mừng khôn kể xiết!

Quả nhiên, Khương chưởng môn lại muốn xuất đại chiêu rồi!

Cái gì mà trận không thể nào phá được, cái gì mà chỉ có con đường chết?

Nếu như hắn đã mở miệng, thì nhất định có thể làm được.

Theo sau hắn nhặt món hời là được rồi.

Thế nhưng, đám Thương Tật, Dực Không, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn thì hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh được nữa.

“Đại Đế tuyệt đối đừng bốc đồng!”

“Không được làm ẩu làm càn!”

“Các ngươi là Đại Đế hay ta là Đại Đế?”

Sắc mặt Thành ca trầm xuống, đừng cản trở lão tử làm màu!

Sau đó, hắn một mình xông lên.

Thân thể Thương Long nhanh biết bao, huyết mạch bốc lên, anh linh chồng chất, trong chớp mắt hắn đã lao vào trong đại trận.

Phía đối diện, Vũ Tu Chuẩn Đế ở trong trận, vốn đã đem mười tám đời tông hai vị Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên ra chửi cho một trận rồi.

Cái đại trần rành rành ra thế này, có thằng ngu mới xông vào tìm chết.

Bây giờ bên mình đã bày đại trận rồi, đâm lao thì phải theo lao, cưỡi trên lưng hổ rồi thì khó xuống.

Đối phương nắm quyền chủ động, chỉ việc đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, còn đánh cái rắm à?

Thế nhưng, vào lúc hắn đang tuyệt vọng, thì hắn nhận ra đại trận đột nhiên rung chuyển, giống như hồ nước bị ném một tảng đá lớn xuống vậy.

Mặt hồ gợn lên những làn sóng lớn.

Cả đại trận bởi vì điều này mà tăng nhanh tốc độ vận chuyển.

Với tư cách là một trong ba tam đại trận nhãn, hắn ngay lập tức phát hiện ra thân phận của kẻ thâm nhập - Thương Long Đại Đế!

Vãi chưởng?

Hắn không nhìn nhầm đấy chứ?

Hắn thiếu chút nữa nhịn không được mà dụi dụi mắt.

Đại trận chỉ có con đường chết bày ra thế này, thế mà vẫn có kẻ đần độn muốn xông vào trong sao?

Hơn nữa còn là chủ soái của đối phương, chủ Địa Bộ?

“Mau giết hắn!”

“Nhanh nhanh nhanh!”

“Hắn chính là kẻ cầm đầu!”

Trận mà Thành ca xông vào chính là Hôi trận của Tam Tuyệt Thanh Khư trận, đây là phạm vi mà Vũ Tu Đại Đế chủ trì, có

thể nói là khiến cho hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ của vô Cực Động Thiên sốt ruột muốn chết luôn.

“Tụ!”

Vũ Tu Chuẩn Dế đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Lệnh kỳ vừa lay động, tất cả các cao thủ ẩn náu trong không gian của trận pháp đều nhận được mệnh lệnh.

Đầu tiên là Chuẩn Đế của 9 tiểu trận nhãn trong Hôi trận thúc giục lạc ấn quy tắc, sau đó đến tất cả Tiên Vương cửu phẩm trên 27 quan khiếu thúc giục tiên quốc.

3600 vị Tiên Vương và Tiên Tôn cửu phẩm còn lại hướng về quan khiếu của mình, điên cuồng rót linh lực của mình vào.

Lúc này, mặt đất của Đăng Nguyên cảnh lại nhanh chóng lột xác biến thành màu bạc óng ánh, sau đó lại biến thành màu vàng óng ả.

Dường như trải đầy những viên gạch bằng vàng.

Lúc này địa mạch cũng vì sự huy động sức mạnh mà phát sáng.

“Không…”

Thương Tật từ xa nhìn thấy thấy cảnh tượng này, suýt chút nữa phát điên ngay tại trận.

“Đại Đế!”

Vẻ mặt của đám Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương cũng gần như sụp đổ.

Nếu như không phải vừa nãy Thành ca đã ra lệnh, sợ là bây giờ bọn họ đều không nhịn được mà xông hết lên rồi.

Nhất lời, tất cả Long Tộc của Thương Long cốc đều bắt đầu than khóc!

Bọn họ phảng phất dường như nhìn thấy cảnh tượng Đại Đế chết đi.

Tam Nhãn Hổ đang nhàn rỗi chải chải mấy sợi lông trên trán, bĩu bĩu môi, đúng là một đám rồng chưa trải sự đời bao giờ.

Bọn ta đã quen từ lâu rồi, có được không hả?

Chương 476.

Tại thời điểm này, thứ mà Khương chưởng môn đối mặt, từ lâu đã không còn là một người, mà là một quần thể khổng lồ.

Đại trận này không phải là huyễn trận, trong cái nhìn đầu tiên hắn đã thấy được mục tiêu của mình - Vũ Tu Chuẩn Đế.

Thế là, hắn xông lên một cách rất tự nhiên.

"Nghiệt súc chịu chết đi!"

Vũ Tu Chuẩn Đế vung kiếm chém xuống.

Mặc dù không có mười lạc ấn quy tắc, nhưng dưới sự tiếp nhận hợp lực của nhiều Chuẩn Đế, Tiên Vương, Tiên Tôn như thế, sức mạnh quy tắc chứa đựng trong đại trận đã vượt xa cực hạn của bất kỳ Chuẩn Đế nào.

Có thể nói, đây đã càng ngày càng gần với uy phong và bản lĩnh của hóa thân quy tắc của Tiên Đế rồi.

"Súc cái ông nội ngươi!"

Cái tên nghiệt súc này đã châm ngòi cơn giận dữ của Thành ca.

Hắn trực tiếp mở hết hỏa lực, tất cả 49 đạo lạc ấn quy tắc, hung hãn, ngang tàng mà xông lên.

Ầm!

Dòng thác quy tắc va chạm vào nhau.

Lạc ấn quy tắc của Thành ca tán loạn trong chớp mắt.

Nhưng rất nhau sau đó, một đạo lạc ấn khác lại bổ lên.

Đạo này nối tiếp đạo khác, giống như những con sóng liên miên, bất tận.

Cho đến khi dùng hết đạo thứ 49, lạc ấn quy tắc được tăng cường một cách vô tận ở phía đối diện kia cuối cùng mới tan vỡ.

Tất cả những điều này này đều xảy ra một cách vô cùng nhanh chóng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cả đại trận thế mà lại chấn động kịch liệt tận 49 lần.

Tại thời khắc này, những Tiên Tôn không ngừng gia cố vững chắc đội hình, tăng cường sự kết nối của địa mạch với đại trận, đang vây ở bên ngoài trận pháp, suýt chút nữa bị đẩy ra khỏi đại trận.

Thân thể Thương Long lần đầu tiên bị tàn phá.

Mấy miếng vảy rồng bị đánh đến bật cả luôn, máu rỉ ra.

Mà Vũ Tu Chuẩn Đế vốn nắm chắc thắng lợi trong tay thì thất khiếu chảy máu, suýt chút nữa là không giữ vững được trận nhãn!

Tâm trí hắn chấn động một cách điên cuồng, chừng như không cách nào tin được chuyện này là thật!

Đây là Tam Tuyệt Thanh Khư trận đó!

Tam Tuyệt Thanh Khư trận lấy Chuẩn Đế làm trận nhãn, có thể đánh được với Tiên Đế rồi đấy.

Chỉ tấn công một mục tiêu mà thôi, không những không giết chết, ngược lại còn chịu thiệt hại nghiêm trọng.

Chuyện này quả thật rất khó tin!

Trước đây, hắn từng nghe nói Thành ca chính là thủ phạm hủy diệt Vô Cực Động Thiên.

Cũng biết hắn đã thành kẻ đứng đầu đại hội Vạn Yêu, là chủ Địa Bộ.

Đã có sẵn đánh giá tâm lý cực kỳ cao đối với thực lực của hắn.

Thế nhưng đến lúc thực sự đụng độ, hắn hoàn toàn kinh ngạc.

Đây còn được coi là Chuẩn Đế sao?

Trên thế gian sao có thể có Chuẩn Đế mạnh như thế?

Nếu không phải Thành ca không thể trở thành hóa thân của quy tác, hắn thậm chí còn hoài nghi đây là một Yêu Đế rồi.

“Mau hỗ trợ ta!”

“Hợp lực!”

Hắn không có tự tin chắc chắn sẽ giết được Thành ca như trước nữa rồi.

Chỉ dựa vào trận nhãn này của mình, căn bản là không chống lại được Chủ Địa Bộ này.

Thậm chí còn có khả băng bởi vì sự bắn phá liên tục của hắn dẫn đến Tam Tuyệt Thanh Khư trận bị sụp đổ mất một bên.

Hai vị Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên ở hai trận nhãn khác đã đợi không nổi từ lâu rồi.

Bọ họ hận không thể tự mình chặt đầu của Thành ca.

Nghe thấy tiếng hô hoán kêu gọi của Vũ Tu Chuẩn Dế, lập tức lựa chọn hỗ trợ.

Ngay sau đó, khi Thành ca đang hung hăng tấn công lần nữa, thứ mà hắn đối diện không chỉ là mặt màu xám nữa.

Mà là Hắc, Bạch, Hôi ba đại trận nhãn, tất cả có 30 vị Chuẩn Đế, hàng trăm vị Tiên Vương, hàng vạn vị Tiên Tôn và địa mạch hợp lực tấn công!

Dưới sự tấn công đến long trời lở đất, một con Thương Long khổng lồ bay lên rồi lượn xung quanh!

Bị tấn công hết lần này đến lần khác trong biển quy tắc đáng sợ đó, ngay sau đó lại không ngừng bị ăn mòn yêu thể.

49 lạc ấn quy tắc, lần này, cuối cùng cũng không thể ngăn được sự tấn công kịch liệt đó.

Đại trận nổ ra tạo lên chấn động còn mãnh liệt hơn lần trước gấp mấy lần!

Khiến cho người ta phải nghi ngờ liệu có phải cả chiến trường cực giới sắp sụp đổ rồi không.

Ầm!

Ở sâu bên trong đại trận, tất cả mấy chục vạn Tiên Tôn chịu trách nhiệm tạo mối liên kết giữa địa mạch và trận pháp đều phun ra máu, bị đẩy ra khỏi phạm vi của trận pháp.

Trong hư không, phảng phất dường như có thể nhìn thấy hư ảnh của Thương Long sẽ biến mất trong phút chốc.

Cuối cùng tan vào vô hình.

Sự chấn động kịch liệt của đại trận dần dần an tĩnh lại.

Nhưng đòn tấn công vừa nãy, đã làm cho các Tiên Vương Cửu phẩm trên 81 quan khiếu hoa mắt chóng mặt, tiên quốc vô cùng bất ổn, suýt chút nữa đã ảnh hưởng tới căn cơ.

Mà các Tiên Vương và Tiên Tôn Cửu phẩm trên 10800 điểm chết chóc thì phun máu tại trận, nguyên khí bị tổn hại nghiêm trọng.

Tam Tuyệt Thanh Khư trận mạnh thì mạnh, nhưng sự mạnh đó cũng có cái giá nhất định phải trả.

Vì để bóp chết Thành ca, bọn họ đã dùng sức mạnh tối thượng của đại trận.

Nhưng mà, bọn họ cũng coi như đã thành công rồi.

"Chết chưa?"

"Chết rồi!"

Trong đại trận, hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Vô Cực Động Thiên quét mắt nhìn khắp nơi, cũng không hề cảm nhận được hơi thở còn sống sót của Thành ca.

"Ha ha ha ha, kẻ cầm đầu đã bị giết rồi!"

"Chưởng giáo chân nhân, ngươi có thể nhắm mắt được rồi…"

"Món nợ máu của Vô Cực Động Thiên ta, cuối cùng cũng báo được rồi!"

"Không, chỉ mới báo được được một nửa mà thôi, ở đối diện vẫn còn đồng lõa!"

"Đúng vậy, giết hết bọn họ!"

Nghe hai người bọn họ gầm rú hút hét vừa cười vừa khóc như hai thằng điên, Vũ Tu Chuẩn Đế cạn hết lời.

Với tư cách là một nhân sĩ chuyên nghiệp trên chiến trường, hắn còn đang bận ăn dược điều tức phục hồi đây, lấy đâu ra nhiều thời gian mà cảm khái như thế?

Hơn nữa, muốn giết những "kẻ đồng lõa" khác, cũng phải đợi bọn họ tự mình xông vào đã.

Bây giờ những kẻ dịch còn sót lại ở phía đối diện vẫn đứng bất động ở chỗ cũ thế kia, đang ôm cây đợi thỏ sao?

Đám người Thương Tật và Kỷ Linh Hàm ở đối diện không nhìn thấy Thành ca đã xảy ra chuyện gì ở trong này.

Chỉ có thể nhìn thấy bởi vì hắn vào xông vào mà đại trận xảy ra chấn động kịch liệt.

Lúc đó, bọn họ cũng vô cùng ngạc nhiên.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy ai có thể một mình đánh cho Tam Tuyệt Thanh Khư trận thành như thế.

Nhưng bây giờ, đại trận đó đã an tĩnh lại rồi.

Mấy chục vạn Tiên Tôn bị đẩy ra khỏi đại trận lúc nãy, bây giờ cũng nhốn nháo trở về vị trí, tổ chức lại đại trận.

"Đại Đế…còn sống hay không?"

Nhìn dáng vẻ lo lắng của bọn họ, Tam Nhãn Hổ đang nằm trong hư không bèn ngước mắt lên.

"Lão Thương Long, ngươi đúng là tấm chiếu mới chưa trải sự đời."

"Cảnh tượng này đối với Thành ca mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi."

"Chúng ta cứ ngồi đây đợi hắn làm màu xong là được."

Mấy lời nhảm nhí của hắn, chắc chắn Thương Tật, Thương Khung, Dực Không đều nghe không lọt tai

Nhưng Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh lại nổi lên một tia nghi ngờ.

Tại sao Tam Nhãn Hổ lại có tự tin với Thương Long Đại Đế như thế?

Hơn nữa, sao lại xưng hô thân mật như thế, giống y như vô cùng quen thuộc vậy?

Ở một nơi khác, Thành ca vừa bị trận pháp dội bom chết, đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đánh giá sức mạnh của kẻ địch, lên kế hoạch hồi sinh!"

"Ting! Ký chủ nhận được một tấm Loạn Trận lệnh, nắm trong tay thứ này, ngươi có thể đánh lừa trận chiến."

Đây lại là trò quái quỷ gì thế?

Thành ca bày tỏ hắn chẳng hiểu cái mẹ gì sất.

Đánh lừa trận chiến, chính là có thể một lúc giết chết nhiều kẻ địch như vừa nãy sao?

Không phải tự mình giết từng kẻ một nữa sao?

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Hệ thống không giải thích gì thêm cho hắn.

Sau khi sống lại, hắn phát hiện móng rồng của hắn đang cầm một tấm lệnh bài trong suốt giống như ngọc nhưng lại không phải ngọc, cầm vào có cảm giác rất mượt mà.

Từ trên tấm lệnh bài này, hắn cũng chẳng cảm thấy có gì khác biệt.

Cũng không hề thiết lập được bất kỳ mối liên hệ nào với đại trận này cả.

Càng chẳng có sự thần kỳ nào giúp khiến hắn có thể khống chế được cái đại trận này.

Hệ thống chắc sẽ không bẫy mình đâu nhỉ?

“Hắn vẫn còn sống!”

“Cái gì?”

“Chuyện này là không thể!”

Hắn lại xuất hiện trong đại trận, đương nhiên là ngay lập tức bị Vũ Tu Chuẩn Đế phát hiện ra.

Mà hai vị Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên thì suýt chút nữa phát điên luôn tại trận.

“Giết!”

“Mau giết hắn!”

“Giết tiếp!”

Vốn dĩ Vũ Tu Chuẩn Đế còn muốn quan sát thêm một lúc, dẫu sao thì chuyện này cũng quá kỳ lạ.

Khương Thành rõ ràng là phải chết rồi, cho dù không chết, cũng không thể nào nguyên vẹn, không hề tổn hại gì như bây

giờ.

Nhưng hai vị Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên đã trực tiếp lựa chọn hợp lực lại cùng đánh.

Hai đại trận nhãn Hắc, Bạch chuyển vận nhanh như gió, tất cả Chuẩn Đế, Tiên Vương, Tiên Tôn cũng đều bị điều động.

Hắn cũng không thể không phối hợp.

Chương 477.

Đối diện với đòn đánh dốc toàn lực này, Thành ca thiếu chút nữa đã hỏi thăm cả nhà hệ thống một lượt.

Hack mà ngươi bật cho anh đây đâu?

Tại sao phía đối diện kia một tí xíu thay đổi cũng không thấy?

Mà ta cũng chẳng tăng thêm được tí tẹo sức mạnh nào?

Thế này nếu như bị đánh trúng, chẳng phải là vẫn chết hay sao?

Hắn vừa bất chấp tất cả ném 49 đạo lạc ấn quy tắc ra, vừa giơ cao "Loan Trận lệnh".

"Mau hiển linh đi!"

"Đừng có chơi xỏ lão tử nữa!"

Có lẽ "câu thần chú" này đã phát huy tác dụng.

Ngay sau đó, trong lúc hốt hoảng, hắn đã nghe thấy một đoạn âm thanh thông báo như có như không của hệ thống.

"Lừa bịp thành công… Tam Tuyệt Thanh Khư trận nhầm ngươi thành một phần của đại trận, chủ động giúp ngươi gánh chịu lần tấn công này."

Ố ồ!

Đại trận giúp hắn chịu đòn này?

Niềm vui này cũng lớn đấy!

Thành ca cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, giống như lần trước, 49 đạo lạc ấn quy tắc đã bị đánh cho tan tác.

Sự tấn công từ phía đối diện, cũng chính thức dội lên người của hắn.

Sau đó, trong đại trận này bạo phát một trận oanh tạc bùng nổ đủ để hủy diệt vô số Tiểu Thế Giới!

Tất cả tiên nhân trong các trận nhãn chính, tiểu trận nhãn, quan khiếu, điểm chết chóc, vào thời khắc này đều gặp phải đả kích chí mạng.

Đòn dốc toàn lực này, là bọn họ tập hợp sức mạnh của chính mình, sau đó lợi dụng tốc độ tăng trưởng của đại trận để tung ra.

Bây giờ bọn họ đã là một phần của đại trận, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Mà sau khi đại trận bị lừa, lại coi Thành ca trở thành đối tượng phải bảo vệ, chủ động giúp hắn gánh chịu đòn này.

Cho nên bây giờ, đòn này cũng phải do bọn họ tự mình gánh chịu.

Cũng tương đương với tự mình tấn công rồi lại tự mình ngăn chặn.

Đòn tấn công chí mạng này, cho dù là Tiên Đế cũng phải né tránh, đến Thành ca cũng có thể giết được, huống hồ là bọn họ?

Cũng may mà bọn họ nhiều người, sự tấn công của đại trận cũng phân tán đi rất nhiều, nếu không thì bọn họ đã chết ngay lập tức, đến vụn cũng chẳng còn ấy chứ.

Nhưng, hậu quả mà nó tạo thành vẫn gần như mang tính huỷ diệt như cũ.

Vũ Tu Chuẩn Đế và hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Vô Cực Động Thiên, cùng phun đầy máu tươi.

Sự phản phệ của sức mạnh quy tắc đã khiến mối quan hệ của bọn họ và lạc ấn quy tắc tạm thời gián đoạn.

Tình hình của các Chuẩn Đế trung kỳ và sơ kỳ trên 27 tiểu trận nhãn còn thảm hơn bọn họ, căn cơ của tiên quốc đều bị lung lay.

Tiên thể xuất hiện vết nứt khắp nơi, sợ là không có mấy trăm triệu năm thì cũng không phục hồi lại được.

Mà các Tiên Vương cửu phẩm trên 81 quan khiếu thì thảm đến không nỡ nhìn, tất cả các tiên quốc đều sụp đổ chỉ còn chút hơi tàn.

Còn các Tiên Vương, Tiên Tôn còn lại ở 10800 vị trí chết chóc còn lại thì đã tận số, ngỏm củ tỏi ngay tại trận rồi hóa thành bột mịn.

Tình hình tốt nhất, khả quan nhất, lại là mấy chục vạn Tiên Tôn chịu trách nhiệm duy trì mối liên kết giữa đại trận và địa mạch.

Bọn họ vốn không phải là một bộ phận của đại trận, cho nên lúc đại trận giúp Thành ca ngăn chặn công kích, bọn họ không hề bị liên lụy vào.

Chỉ là lại lần nữa bị đẩy ra khỏi phạm vi của đại trận.

Thành ca thấy hơi hối hận.

Biết thế lúc nãy hắn đã dứt khoát không tung 49 đạo lạc ấn quy tắc ra rồi.

Nếu như hoàn toàn từ bỏ phản kháng như vậy, đám người này sẽ phải chịu sự công kích càng lớn, càng thảm hơn.

Nhưng như thế này cũng đủ rồi.

Bởi vị mỗi vị trí đều chịu thiệt hại nghiêm trọng, lại thêm cả bản thân đại trận cũng gánh chịu sự chấn động kịch liệt, nên Tam Tuyệt Thanh Khư trận có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ này cũng bắt đầu sụp đổ rồi.

Ở hậu phương xa xôi, đám người Thương Tật, Thương Khung và Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh trong lòng đang lo lắng sốt ruột vô cùng thì lại nhìn thấy ở phía trước đột nhiên xuất hiện sự thay đổi vô cùng to lớn.

Một tiếng động lớn nổ ra, đinh tai nhức óc!

Cả Đăng Nguyên cảnh núi long đất lở!

Địa mạch vốn vẫn phát sáng đã tắt ngúm, mặt đất màu vàng nhanh chóng biến thành tối tăm ảm đạm.

Trên bầu trời cao, vô số quy tắc di chuyển hỗn loạn rồi đâm sầm vào nhau, toát ra hơi thở hủy diệt tàn bạo.

Ngay sau đó tan vào hư không.

Đại trận biến mất, cảnh tượng Chuẩn Đế, Tiên Vương trọng thương, chịu thiệt hại nặng nề khắp nơi phơi bày ra trước mắt tất cả mọi người.

Ngoài những cái này, còn có chân thân Thương Long, đến tóc cũng không rơi một cọng của Thành ca đang lơ lửng giữa không trung.

"Phá vỡ rồi!"

"Đại Đế thật sự đã phá hủy Tam Tuyệt Thanh Khư trận rồi!"

"Đại Đế uy vũ!"

Huyền Hải suýt chút nữa bị cảnh tượng này dọa cho rơi cả cằm xuống đất.

Chuyện này sao có thể xảy ra cơ chứ?

Đại trận này do 30 vị Chuẩn Đế và hàng trăm vị Tiên Vương chủ trì, bình thường, đến Tiên Đế gặp phải cũng chỉ có thể bảo đảm giữ được tính mạng mạng mà rút lui, còn muốn phá hủy được nó thì phải nói là vô cùng khó.

Nếu đổi thành các sinh linh thời viễn cổ như cha của hắn, Thanh Long Đại Đế hoặc Băng Phượng Đại Đế thì chắc mới có khả năng dựa vào sức mạnh của bản thân mà làm được đi?

Nhưng "con sâu làm rầu nồi canh" Thương Thành kia mới là Chuẩn Đế sơ kỳ!

Vốn dĩ hắn còn tưởng chỉ trong nháy mắt Khương Thành sẽ bị đại trận giết chết, vẫn luôn đợi để xem trò cười.

Bất luận là hắn, hay là Thương Tật, Dực Không, Mặc Ương, tất cả đều bị chiến tích anh dũng này làm cho sốc luôn.

"Ca!"

"Ta đến giúp ngươi rồi đây!"

Tam Nhãn Hổ nằm cả nửa ngày trời, mắt nhìn thấy Khương Thành đã đánh cho cái đại trận kia vỡ nát tan tành, mấy vị

Chuẩn Đế kia cũng trọng thương, sức mạnh còn không đến ba thành.

Còn đợi chờ gì nữa?

Hắn ta đột ngột trở mình, dùng tốc độ nhanh nhất phóng qua đó.

“Ca đừng sợ, Tam Nhãn Liệt Hổ Đại Đế thỉnh cầu được tham gia chiến đấu!”

Lời còn chưa nói hết, hắn đã phóng đến trước mặt Vũ Tu Đại Đế.

Quy tắc giết chóc vừa mở ra, bing bing bốp, tẩn cho hắn một trận.

“Huynh đệ chúng ta đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn!”

Thành ca vừa nghe xong câu này, tức đến suýt chút nữa lệch cả mũi.

Mẹ nó chứ, ngươi đến nhặt nhạnh sơ múi thì cũng thôi đi, dù sao vốn dĩ cũng là để dành cho các ngươi nhặt.

Điều quan trọng là sao ngươi còn lảm nhảm liên thiên lắm lời thế?

Ta sợ hãi lúc nào?

Ngươi thành Đại Đế lúc nào?

Ta dốc hết sức lực để làm màu, ngươi được thơm lây tí thì cũng thôi đi, còn nhất định phải cọ tí phong cách làm màu của ta, như thế có được hay không hả?

Lẽo đẽo theo sau Tam Nhãn Hổ, chính là bọn Nha Thử Vương, Chiến Hầu Vương, Sơn Dương Vương.

Phản ứng cứ phải gọi là vô cùng nhanh chóng.

Cùng lúc này, Ngao Dương cũng nhanh chóng hạ lệnh.

“Đại trận đã bị phá, xuất kích!”

Long tộc của Thương Long cốc tràn xuống giống như dòng nước lũ.

Bên phía Nhân tộc, đám Tiêu Hỗn, Tịch Vân, Vô Quyết cũng không chờ đợi được, đã tìm đến chỗ mấy Tiên Vương đang

hấp hối hơi tàn.

Mạc Trần nhìn thấy Kỷ Linh Hàm cũng bị mà biểu diễn của Thành ca làm cho choáng vàng, cũng vội vàng gào to.

“Nhanh, còn chậm trễ nữa thì một cọng lông cũng chẳng còn nữa đâu!”

Đệ tử của Phi Tiên môn cũng hò hét mà xông lên.

Vốn dĩ, dưới tình huống không có đại trận, sức mạnh tổng thể của Tiên Nhân ở Đăng Nguyên cảnh không thể bì kịp với Thương Long cốc và Phi Tiên môn ở bên này.

Huống hồ bây giờ đại trận đã bị phá vỡ, tất cả bọn họ đều bị phản phệ mà trọng thương, thì càng không thể chống lại được.

Thành ca đi đầu làm gương, chém giết toán loạn.

Biển diễn cho mọi người xem thế nào là tư thế chuẩn xác của giết người đoạt bảo.

Vừa này hắn đã dùng 49 đạo lạc ấn quy tắc một lần, bây giờ trạng thái cũng có chút giảm sút.

Nhưng không hề bị thương, vẫn là người có sức mạnh đỉnh chóp của cả trận chiến.

Giết đến đâu, người ngã ngựa đổ đến đấy.

Hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Vô Cực Động Thiên cũng bị hắn chặt đầu một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Đến tận lúc cuối cùng, thật ra Thành ca cũng chẳng biết thân phận của bọn họ là ai.

Hai người này cũng coi như là tự mình đa tình rồi, cứ tưởng là ai cũng biết đến mình.

Còn Vũ Tu Chuẩn Đế thì chết dưới móng vuốt của Tam Nhãn Hổ.

Còn những Chuẩn Đế khác thì bị đám Chiến Hầu Vương, Nha Thử Vương, Thương Tật, Thương Khung, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh chọn chúng, một kẻ cũng chạy không thoát.

Tiên Vương không đủ chia, Long Vương của Thương Long cốc và những đệ tử của Phi Tiên môn chỉ đành vào giết mấy chục vạn Tiên Tôn ở trong trận.

Đối với bọn họ mà nói, trận chiến này thật sự là quá nhẹ nhàng, quá đơn giản rồi.

Hoàn toàn là một bên thất bại, căn bản là không có tí khả năng chống cự nào.

Mà lúc này, bốn vị Hồ, Hùng, Báo, Sa đã rút về bên yêu giới, vẫn còn đang đợi tin chết trận của Thành ca.

"Chắc bọn họ sẽ không đợi mãi đấy chứ?"

"Chắc là không đâu, tên chủ Địa Bộ kia ngu lắm. chắc chắn sẽ nhịn không được mà xông lên tấn công."

"Hắn chết là cái chắc."

Nhưng không bao lâu sau, bọn họ cũng nghe thấy tiếng động đinh tai nhức óc kia, đến cả núi ở bên này cũng bị chấn động.

Chương 478.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Tứ đại Chuẩn Đế, Hồ, Hùng, Báo, Sa hơi mê muội.

"Hẳn là đánh tới đây rồi?"

"Cho dù đánh tới đây, thanh thế này cũng quá lớn rồi, chẳng lẽ núi bên kia bị đổ rồi à?"

Bọn họ bị Thành ca đuổi trở về từ lâu rồi, cũng không biết tình hình thực tế lúc sau.

"Ai biết được, cứ kiên nhẫn chờ tin vui."

"Hẳn là Tam Tuyệt Thanh Khư trận khởi động toàn bộ rồi?'

"Ha ha, lần này, bọn họ thật sự là chết không có chỗ chôn."

Không bao lâu sau, một tên Yêu Vương làm "gián điệp" ở tiền tuyến, chạy nhanh như bay, xông vào.

"Đại, đại thắng!"

Bạch Kỳ Chuẩn Đế của Hồ tộc không phản ứng lại, quá đỗi vui mừng khi nghe thấy hai từ "đại thắng".

"Thương Thành chết rồi?"

Ba vị Chuẩn Đế Hùng, Báo, Sa, cũng vọt tới, vây quanh.

“Hắn chết như thế nào?”

“Nhanh kể lại tường tận cho chúng ta.”

“Toàn quân của Thương Long cốc và Phi Tiên môn bị diệt hay chưa?”

Vẻ mặt của Yêu Vương vừa mới trở về vẻ kia, như kiểu cạn lời.

Làm ơn, ta nói là đại thắng mà.

Ai chả biết, các ngươi khó chịu với chủ Địa Bộ, trông mong hắn chết, nhưng mà đầu óc có thể tỉnh táo một chút hay không?

“Khụ, bên ta đại thắng!”

“Tam Tuyệt Thanh Khư trận bị chủ Địa Bộ đích thân phá bỏ!”

“Kẻ địch ở Đăng Nguyên cảnh tan tác, dù là trên Tiên Vương, nhưng toàn quân vẫn bị diệt!”

Yêu Vương này vẫn còn rất phấn khích.

Dù sao cũng là một thành viên của yêu tộc, đánh bại tiên giới, hắn không có lý do gì lại không vui.

Chỉ là, bốn vị Chuẩn Đế, Hồ, Hùng, Báo, Sa này giống như là bị sét đánh, suýt nữa ngất ngay tại chỗ.

“Ngươi nói cái gì?”

“Bên ta đại thắng?”

“Chuyện này sao có thể được cơ chứ?”

“Thương Thành có thể phá bỏ Tam Tuyệt Thanh Khư trận?”

“Ta không tin! Ngươi đang nói dối quân tình?”

Tên Yêu Vương kia rất vô tội.

“Ta không nói dối, nếu không các ngươi tự mình tới tiền tuyến mà xem!”

Bạch Kỳ và ba tên Chuẩn Đế khác, dẫn theo một lũ Yêu Vương, thận trọng trở lại đỉnh núi, nhìn về phía đối diện.

Được lắm, chiến trường đối diện đều biến thành tàn tích.

Còn có thể nhìn thấy xác chết ngổn ngang của một số tiên nhân.

“Chủ Địa Bộ dẫn quân chém giết liên tục.”

“Không bao lâu nữa, Đăng Nguyên cảnh sẽ bị hắn hoàn toàn san bằng!”

“Sao có thể như vậy….”

Cả người Bạch Kỳ Chuẩn Đế mềm nhũn, giống như cha chết, suýt nữa từ không trung ngã xuống dưới.

Hắn ngơ ngác nhìn về phía xa xa, mơ hồ có thể nhìn thấy yêu khí cuồn cuộn ngập trời, đủ để chứng minh tình thế của đại quân yêu giới bên này như thế nào.

Ngay lập tức, nổi lên oán giận như cha chết mẹ chết.

“Sao Tam Tuyệt Thanh Khư trận không cầm cự được thế này?”

“Đăng Nguyên cảnh với chút thực lực ấy, không thể trụ được.”

“Chẳng phải tất cả chúng ta, đều đã biết rõ thực lực của Vũ Tu Chuẩn Đế, sâu không lường được sao?”

Nhìn lại ba vị Chuẩn Đế, Hùng, Báo, Sa, ba người đó cũng gật đầu lia lịa.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn không có cách nào tiêu hóa tin tức này.

Nhưng mà lão đại, chúng ta có thể than phiền ở một nơi yên tĩnh được không?

Vẫn còn rất nhiều Yêu Vương, Yêu Tôn như vậy ở phía sau, ngang nhiên mong đợi yêu giới phe mình bị đánh bại như vậy, phải chẳng hơi nóng vội?

“Khụ, đó là một tin tức vô cùng tốt!”

“Đúng, đúng, đúng, bên ta chiến thắng, trước đó chưa từng có!”

“Đáng ăn mừng…”

Ngoài miệng ba vị Chuẩn Đế nói như vậy, nhưng trong bụng lại giống như là bị nhét hoàng liên, đau khổ sắp lan ra ngoài.

Rốt cuộc, đây là chuyện gì?

“Rốt cuộc, làm sao mà thắng được vậy?”

Trong lòng Bạch Kỳ Chuẩn Đế hoàn toàn không tiếp nhận được.

Không phải.

Đây không phải là kết cục mà mình mong chờ.

Xung quanh, có một vài vì Yêu Vương ở tiền tuyến khi ấy, vì thế đã kể lại đầu đuôi ngọn ngành, những gì mình đã thấy.

“Thật sự là một mình phá trận?”

Tứ đại Chuẩn Đế hồn bay phách lạc.

Ngoài ra, còn có chút hoảng sợ.

Thực lực của Thành ca đã dọa bọn họ rồi.

“Hắn không phải Yêu Đế chứ?”

“Đó là không thể nào, nếu là Yêu Đế, vậy hắn hoàn toàn không cần tham gia đại hội Vạn Yêu, trực tiếp trở thành thành viên của Thiên Bộ.”

“Chuyện này rất không bình thường, loại chuyện này cũng có thể làm được…”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Còn có thể làm gì nữa, báo lên trên, xem xem mấy vị quân chủ xử trí như thế nào.”

Chẳng mấy chốc, “tin vui” trận chiến mở màn của chủ Địa Bộ đã thắng lợi, đã được đưa đến bộ chỉ huy cao cấp của trận địa cánh trái.

Sau khi nhận được chiến báo này, năm quân chủ đều sững sờ.

“Đây là chiến báo giả hả?”

“Bạch Kỳ truyền tới, chỉ biết nói đúng, không biết thêu dệt!”

“Đáng chết, sao hắn có thể làm được chuyện như này?”

Tất cả năm quân chủ này đều do chủ Địa Bộ của Kỳ Lân tộc sắp xếp, đương nhiên tất cả đều thuộc về phe Kỳ Lân.

Trong xương cốt của bọn họ cũng không muốn khai chiến với tiên giới, sợ xé rách mặt, tương lai không gánh được lửa giận của tiên giới.

Mà mặt khác, cũng trông mong Thương Long tộc và Phi Tiên môn bị diệt.

Hiện giờ kết quả này, khiến bọn họ vô cùng thất vọng.

"Chúng ta không thể chờ nữa rồi!"

Ngay khi năm vị quân chủ đang thảo luận về trận chiến, Thành ca cũng dẫn theo Phi Tiên môn và Thương Long cốc, bằng tốc độ nhanh nhất, vừa mới san bằng 27 lĩnh của Đăng Nguyên cảnh!

Mỗi lĩnh ở Tiên giới bố trí 27 cửa ải, có thể nói là cửa ải càng về sau càng khó.

Những cửa ải này, tất cả đều bày cấm chế và tiên trận, có thể gọi là một pháo đài.

Nếu có Tiên Vương canh giữ, cho dù là Chuẩn Đế cũng rất khó phá hủy.

Nhưng mà, trong trận đại chiến trước, Vũ Tu Chuẩn Đế đã tập trung tất cả Tiên Vương dưới trướng tới tiền tuyến, một trận đại chiến bị diệt sạch sẽ.

Cửa ải không có cao thủ bảo vệ, sẽ không có áp lực khi tiêu diệt toàn bộ.

Khi xử cửa ải thứ nhất, hắn phát hiện, bên trong này, có nhiều "cuốc chim".

Bởi vì dưới cấm chế và tiên trận của mỗi cửa ải, đều có một viên Địa Nguyên thạch.

Thứ này, Thành ca vốn không biết.

Nhưng mà, hắn đã thấy qua, trong cửa hàng hệ thống.

Giá bán một viên ở hệ thống cao tới 80 triệu công đức.

Quân phòng thủ trong cửa ải đã bị quét sạch từ lâu, hắn giống như bắt được vật quý, thu Địa Nguyên thạch.

Sau khi tính toán bán cho hệ thống để đổi lấy công đức.

Kết quả, giá thu hồi mà hệ thống hiển thị lại chỉ có 20 triệu công đức.

“Con mẹ nó, có thể ác hơn nữa không, chênh lệch giá gấp bốn lần?”

“Vật chủ có thể tự mình lựa chọn sử dụng.”

Thái độ của hệ thống rất cứng rắn.

Trong lòng Thành ca, thứ này được sử dụng để thúc dục tiên trận và cấm chế, xem như dùng làm nền móng năng lượng, ta cần nó làm gì?

Nhưng mà, ca tính tình nóng nảy, nếu không dùng được, vậy dùng để thăng cấp tiên quốc cũng được.

Trước mắt Tiên quốc của hắn vẫn là cấp độ Vũ Hóa, bên trong tiên quốc, trung tâm là Ngộ Đạo Tiên Thụ và 992 đạo quy tắc chủ quá sâu dày, muốn thăng một cấp là cực kỳ khó khăn.

Cấp độ Vũ Hóa, không phải là yếu trong giai đoạn Chuẩn Đế, coi như là một cấp độ trung bình.

Sau khi ném vào một viên Địa Nguyên thạch, tiên quốc kia của hắn, thật đúng là xảy ra một vài thay đổi.

Mà còn là thay đổi không hề nhỏ.

Thành ca nhìn kỹ lại, một viên Địa Nguyên thạch này, gần như tương đương với hiệu quả đặt trong tiên khí bát giai.

Mà 80 triệu công đức trong hệ thống không thể đổi được tiên khí bát giai.

Điều này rất đáng giá!

Đăng Nguyên cảnh, một cảnh này ước chừng có 729 cửa ải, nếu mỗi cửa đều có một viên Địa Nguyên thạch như vậy…”

Vậy mình thăng lên cấp độ Đăng Tiên chỉ là chuyện ngày một ngày hai!

Hắn lập tức truyền lời.

“Những chiến lợi phẩm khác thì bỏ đi, riêng nguyên thạch phải nộp lên!”

Mệnh lệnh của Thương Long Đại Đế, Phi Tiên môn và Thương Long cốc, ai có thể chống lại.

Lệnh này ngay lập tức được truyền đến các tiểu đội khác nhau, tất cả mọi người đều tự giác tuân thủ chấp hành.

Thậm chí chủ động đưa Địa Nguyên thạch tới tay Khương chưởng môn.

Phục vụ này, có thể nói là chu đáo.

Chương 479.

Năm ngày sau, 27 lĩnh ở Đăng Nguyên cảnh đã hoàn toàn bị san bằng.

729 cửa ải đều bị đánh chiếm, ngay cả trận bàn gì đó cũng bị Phi Tiên môn và Long tộc vơ vét sạch sẽ.

Từ đó, xem như, tiên giới chính thức mất đi chiến khu khổng lồ Đăng Nguyên cảnh.

Cho dù mai sau có thể chiếm lại, cũng phải hao tổn sức lực tu sửa cứ điểm một lần nữa.

Mà năm ngày này, tin tức từ tiền tuyến cũng được truyền khắp toàn bộ hậu phương của phía yêu giới.

Vì thế, cả yêu giới đều sục sôi.

“Trận chiến mở màn thắng lợi!”

“Tiến quân thần tốc, đánh hạ Đăng Nguyên cảnh, 30 tên Chuẩn Đế của tiên giới đều ngã xuống!”

“Chủ Địa Bộ đơn thương độc mã, công phá Tam Tuyệt Thanh Khư trận!”

“Bên ta không thương vong một người nào!”

“Đây là một chiến thắng chưa từng có trong hàng chục tỷ năm qua!”

“Chủ Địa Bộ không hổ danh là Chuẩn Đế mạnh nhất!”

Chỉ là ở yêu giới không có “hot search”, nếu không hiện tại, chỉ sợ tên của Thành ca sẽ vững vàng chiếm giữ vị trí đầu tiên trong danh sách “hot search”.

Không đúng, phải là trực tiếp bao trùm mấy chục cái hot search.

Các tộc trong yêu giới qua lại với nhau rất chặt chẽ, có rất nhiều nơi tụ tập buôn bán.

Mà tại nơi tụ tập của bầy yêu này, lại bàn luận sôi nổi.

“Con mẹ nó, con mẹ nó, đánh hạ một cảnh của tiên giới, còn chém giết cảnh chủ Chuẩn Đế hậu kỳ nữa á?”

“Chúng ta đã lâu không thắng tiên giới rồi nhỉ?”

“Lần này chắc chắn là đại thắng!”

“Quá mạnh mẽ rồi, chủ Địa Bộ dương oai vì yêu giới!”

Khác với những vị cao cấp nhìn trước ngó sau, ý nghĩ của yêu tộc cấp thấp nhất rất đơn giản.

Bọn họ chỉ biết, tiên giới và yêu giới là kẻ thù truyền kiếp.

Cho nên đánh bại tiên giới, chính là hãnh diện.

Mà có thể đánh bại tiên giới, vậy chắc chắn là anh hùng.

“Đáng sợ, khi trước, ai nói chủ Địa Bộ xuất chiến là sai lầm ấy nhỉ?”

“Ta không nói gì cả, ta vẫn rất xem trọng hắn!”

“Ta nghe nói Chuẩn Đế Địa Bộ của Hạc tộc các ngươi, khi đó, còn từ chối xuất binh, sao ngươi vẫn còn hứng thú đứng ở đây?”

“Thì sao, đâu có chuyện gì liên quan tới ta, ta cũng không phải hắn…”

“Ha ha, Hổ tộc chúng ta có khác, nghe nói, Tam Nhãn Chuẩn Đế đích thân chém giết Vũ Tu Chuẩn Đế, đó chính là cảnh chủ của Đăng Nguyên cảnh!”

“Hâm mộ, xem như lần này Hổ tộc nở mày nở mặt, không hổ danh là tộc mạnh…”

“Viên tộc chúng ta cũng thế, Chiến Hầu Chuẩn Đế cũng xuất chiến, nghe nói cũng chém giết một vị Chuẩn Đế!”

Vô tình, thảo luận ở các nơi trong yêu giới lại biến thành một đại hội.

Viên tộc, Hổ tộc, Phượng tộc, Dương tộc, Thử tộc bởi vì có một vị Chuẩn Đế đi theo Thành ca ra ngoài chinh chiến, còn

chém giết Chuẩn Đế của tiên giới, nhất thời là nước lên thì thuyền lên.

Hiện tại, yêu của những tộc này ở bên ngoài, có thể ngẩng cao đầu hơn những người khác.

Mà Khổng Tước tộc, Hồ tộc, Sư tộc, Trùng tộc, Lộc tộc, Hạc tộc, những tộc này là những tộc đã từ chối xuất chiến, trong cuộc họp của Địa Bộ khi đó, giờ đây không có ngoại lệ, đều bị chế giễu.

Về phần Long tộc…

Đó là đi ra bên ngoài, đã tới mức sẽ có những yêu tộc khác chủ động chiêu đãi.

Hiện giờ, Thương Long tộc đã trở thành ánh sáng của Long tộc hay chưa nhỉ?

Sau khi hai vị Kỳ Lân Đại Đế biết được những tin tức này, tức giận đến mức, suýt nữa muốn tới tiền tuyến, trợ giúp tiên giới một tay.

“Bình thường tiên giới này, mạnh như vậy, sao không đánh như thường lệ?”

“Đường đường một cảnh, toàn quân đã bị diệt, quá hoang đường!”

“Vậy mà ngay cả một Thương Long tộc cũng không hạ được, quá vô dụng.”

“Với thực lực của Thương Thành, không thể phá bỏ được Tam Tuyệt Thanh Khư trận!”

“Chắc chắn, mặt này có ẩn tình.”

“Không sao, thua lần này, lần sau, tiên giới chắc chắn sẽ phái thêm trận lợi lại hơn.”

“Ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên, sớm hay muộn cũng sẽ tới giết chết hắn!”

Muốn đánh bên ngoài thì bên trong phải yên trước, đúng chứ?

Đối bọn họ mà nói, tiên giới ở bên ngoài, là có thể cùng tồn tại.

Mà Thành ca, vị chủ Địa Bộ này, mới là mối họa nội bộ lớn nhất, uy hiếp tới nền thống trị của bọn họ.

Chắc chắn phải loại bỏ!

Còn tại các tộc khác, vài vị Đại Đế cũng cũng khá kinh ngạc.

Cổ Viên Đại Đế nhìn về Tiên Yêu sơn, khóe miệng chậm rãi, lộ ra nụ cười.

“Một mình phá bỏ Tam Tuyệt Thanh Khư trận, xem ra hắn còn thần kỳ hơn ta dự đoán!”

“Chẳng nhẽ lần này, con khỉ nhỏ kia thật sự đã chọn đúng rồi?”

Hổ tộc bên này, Bạch Hổ Đại Đế một mực im lặng, không ai biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

Mãi cho đến ngày hôm sau, một đám cao cấp của Hổ tộc bị hắn triệu tập tới.

Mà tại Phượng tộc, Băng Phượng Đại Đế cũng triệu tập Cơ Lâm và Xích Yên, những kẻ không may bị loại ở Đại hội Vạn Yêu trước đó, về bên cạnh mình.

“Trong khoảng thời gian này các ngươi hãy chuẩn bị một chút.”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị gia đội ngũ xuất chinh của chủ Địa Bộ.”

“Hả?”

Ở trên Ngân hải, phải mất một hồi lâu Côn Bằng Đại Đế mới tiêu hóa được hành động vĩ đại của Thành ca.

“Đại Đế, lần này, hắn đã vượt qua thử thách rồi sao?”

“Đúng vậy, có thể phá bỏ Tam Tuyệt Thanh Khư trận, việc đó thật đúng là quá nghịch thiên!”

“Tộc ta có cần giúp hắn hay không, theo hắn xuất chinh?”

Trong khoảng thời gian này, những tộc xuất chiến, thật là được một phen lên mặt, bọn họ có chút không kiềm chế được.

Nhưng Côn Bằng Đại Đế cũng lắc đầu.

“Không, thời cơ chưa tới.”

“Khảo nghiệm chân chính ở cửa của Tiên Đế.”

“Chỉ có “xử” xong Tiên Đế, mới có thể chứng minh hắn đủ tư cách đứng cao.”

“Chờ một chút….”

Tiền tuyến lúc này, Thành ca đã san bằng Đăng Nguyên cảnh.

Trong 729 cửa ải, tổng cộng hắn lấy được 467 viên Địa Nguyên thạch.

Sau khi dùng 450 viên, tiên quốc của hắn cuối cùng đã lột xác thăng tới cấp độ Đăng Tiên.

Sức mạnh có thể huy động từ tiên quốc đã nhiều hơn, thực lực càng được nâng cao.

Mà tiên quốc ở cấp độ Đăng Tiên, có thể coi là cấp độ trung bình của Chuẩn Đế hậu kỳ.

Chủ soái của Phi Tiên môn và Thương Long cốc lại hợp quân một lần nữa.

Mỗi người đều là vui mừng, một trận đánh hạ, rất nhiều người trực tiếp lại thay đổi trang bị toàn thân.

Đan dược, tiên tinh, phù trận và các loại điển tịch, đều có thu hoạch.

Mà Long tộc và những Yêu tộc khác, tuy rằng không dùng được tiên khí, tiên bảo của nhân loại, nhưng sau này, cũng có thể đổi lấy bảo vật yêu tộc với Thiên Khu các.

Thương Long Nữ Đế trong bóng tối, nhìn thấy Thương Long tộc thu hoạch rất lớn, tâm trạng cũng không khỏi vui mừng hơn nhiều.

“Thật khó có được, ngươi lại không bắt bọn họ nộp những chiến lợi phẩm đó.”

Nàng biết rất rõ phong cách không lợi không làm của Khương Thành.

Thành ca nhún vai: “Phi Tiên môn và Thương Long cốc đều là người của ta, ta không có lý do gì mà không chiếu cố.”

“Nếu đổi lại là những người khác, vậy thì khỏi phải bàn.”

“Phải vậy không, xem ra ngươi đổi tính đổi nết rồi!”

“Cũng không phải, ta chỉ là hy vọng, trong số bọn họ xuất hiện nhiều Chuẩn Đế hơn…”

Khương Thành nói tới đây, lại lắc lắc đầu, sửa đúng một lần: “Không, là Chuẩn Đế hậu kỳ!”

“Chuẩn Đế hậu kỳ?”

Thương Linh ngẩn ra, sau đó, sợ hãi suýt nữa kêu lên.

“Lẽ nào ngươi…. là muốn để bọn họ trở thành Tiên Đế và Yêu Đế mới trong tương lai?”

“Tại sao lại không chứ?”

Thành ca nhìn đám người Ấn Tuyết Nhi, La Viễn, Đan Thái, Lâm Ninh đang nói cười ở đằng xa, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc.

“Đám đệ tử này, từ trước vẫn được ta dẫn theo, thiếu kinh nghiệm thực tế, có thể xem như loại có dã tâm thấp nhất tiên giới.”

“Ngươi đã từng nghe nói, có một môn phái, có hơn một ngàn vị Tiên Vương, ước chừng chiếm một nửa trung tiên giới, lại chỉ cố thủ một vực, một thành chưa?”

Hắn cũng không có chờ Thương Linh trả lời, đã tiếp tục nói: “Mấy trăm triệu năm trước, bọn họ một lòng tìm tới ta, với mong đợi tới được thượng tiên giới, không hề có dã tâm gì với bên ngoài hệt như trước.”

“Sau đó, bọn họ bị hai giới Tiên Ma hợp lại vây quét, tiêu diệt.”

“Chỉ vì những Tiên Đế và Ma Đế kia cho rằng, bọn họ sớm hay muộn, cũng sẽ uy hiếp đến sự thống trị của mình.”

Hắn khẽ thở dài, rồi lặng lẽ cười.

“Một khi đã như vậy, vậy ta sẽ khiến cho lo lắng của bọn họ, biến thành sự thật.”

“Cũng nên đổi một đám Tiên Đế và Ma Đế rồi.”

Chương 480.

“Đại Đế, khi nào thì chúng ta khải hoàn quay về?”

“Ha ha, một trận thắng lợi, chắc chắn uy danh của Thương Long tộc chúng ta tăng lên rất lớn!”

“Thực lực của Đại Đế thật sự là sâu không lường được!”

Kiểm kê những thu hoạch hậu hĩnh kia, đám người Thương Tật, Dực Không, cười tới không thể ngậm được mồm.

Đây đúng là món hàng tốt mà mấy chục tỷ năm trước có kiếm cũng không ra, có thể đổi lấy rất nhiều tài nguyên tu luyện.

Ngay cả Thương Khung cũng nở một nụ cười hiếm hoi.

“Quay về?”

Thành ca lộ vẻ kinh ngạc: “Mới ra ngoài có một chút, lẽ nào các ngươi đã nóng lòng, nhớ nhà rồi à?”

Thương Tật cười nói: “Vậy thì thật không phải, chỉ là nơi diễn ra trận chiến này đã đủ lớn, chúng ta cũng không chiếm giữ được…”

“Ta lại không định chiếm giữ nơi này.”

Thành ca dang tay: “Ta cũng không phải là đến công thành đoạt đất, vì yêu giới mà mở mang bờ cõi.”

“Ta chỉ là vì đoạt tài nguyên tu luyện của tiên giới, đơn giản vậy thôi.”

“Cho dù, nơi này bị tiên giới chiếm lại trong tương lai, vậy cũng không liên quan tới chuyện của chúng ta.”

Đám người Thương Tật, Thương Khung, Dực Không của Long tộc, đột ngột chấn động.

“Vậy chúng ta đây…”

“Đương nhiên là tiếp tục xuất chinh, đánh tới đâu tính tới đó, sao có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy?”

Còn muốn đánh tiếp?

Ngược lại, đám người Chiến Hầu Vương, Nha Thử Vương và Tiêu Hỗn, Tịch Vân lại vô cùng vui mừng.

Trận chiến dễ dàng vừa rồi, đã khiến tài sản cá nhân của bọn họ tăng lên gấp đôi.

Nếu lại tiếp tục đánh, vậy chẳng phải là trực tiếp lên trời….

Đám Thương Tật, Thương Khung của Long tộc đã có chút lo lắng.

Trước đây đánh với tiên giới đều là đánh nhỏ lẻ, lần này vừa mới tiêu diệt 30 tên Chuẩn Đế, chắc chắn là động trời.

Tiên giới bên kia, không thể không ra tay trả thù.

“Còn đánh?”

Vốn Huyền Hải còn đang vui mừng kiểm kê thu hoạch, giờ hơi hoảng sợ.

“Này, này, lão huynh, muốn gặp điều tốt thì hãy thu tay!”

“Lại đánh tiếp, sớm hay muộn, chúng ta sẽ gặp phải Tiên Đế chân chính.”

Thành ca liếc hắn một cái: “Nếu ngươi sợ, có thể tự mình quay về.”

“Quay về?”

Huyền Hải sờ sờ tiên bảo đang sáng lấp lánh trong tay, hơi rối rắm.

Nếu như quay về, vậy sau này, biết đâu lại thắng trận, vậy thì chỗ tốt lại không có phần của mình rồi.

Nghĩ đến đây, hắn ngẩng đầu: “Ta không quay về đâu!”

Thành ca cười mà như không cười, nói: “Ngươi không sợ Tiên Đế sao?”

Nghĩ tới nguy hiểm của Tiên Đế, Huyền Hải cũng có chút rụt rè, nhưng mà, tóm lại, hấp dẫn của tiên khí tiên bảo, vẫn chiến thắng sợ hãi.

“Với tư cách là chiến thần của Thanh Long tộc, từ trước đến nay ta xem cái chết như không!” Hắn ngạo nghễ nói.

Đánh mấy trận nữa, đợi tới khi không đánh được nữa, chuồn cũng không muộn.

Ngươi còn là chiến thần nữa hả?

Những Long tộc khác ở một bên âm thầm bĩu môi.

Thành ca chẳng phải không nhìn ra ý nghĩ của kẻ dở hơi này.

Nhưng mà tốt xấu gì cũng là con của Thanh Long Đại Đế, một người duy nhất, không phải trực hệ, nhưng vẫn tham gia chiến đấu, cũng coi như là hiếm thấy.

Giữ thể diện cho hắn, cũng chả sao.

Lần trước đánh cược, "hố" nhiều tiên khí tiên bảo của người ta, tốt xấu gì cũng phải để hắn kiếm lại tí chút.

Được lệnh của hắn, đại quân này tiếp tục xuất phát tới trạm Liên Phong cảnh.

"Ca, ca chờ, chờ ta với…"

Đại quân đi trước, Tam Nhãn Hổ sấn tới.

"Trận sau, có thể cho ta cơ hội lộ mặt, để ta dốc sức giương cao danh tiếng."

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm mặt, nịnh bợ của hắn, Thành ca suýt nữa bị chọc cười.

Sao, nhường cho ngươi giết Vũ Tu Chuẩn Đế trong trong trận chiến vừa rồi, ngươi còn chê không đủ?

"Ngươi còn muốn làm màu như thế nào?"

"Là như vậy, tới lúc phá trận trận tiếp theo, ngươi có thể dẫn ta đi cùng, được không…"

"Ý gì?"

Thành ca vẻ mặt khinh thường, nói: "Không phải là ngươi, muốn ngoại giới cho rằng ta và ngươi hợp lại phá trận?"

Mẹ nó, lão hổ này thật sự là, rất không biết xấu hổ.

Công lao này, ngươi cũng muốn một nửa?

"Không có, không có, ca ngươi hiểu lầm rồi."

Tam Nhãn Hổ xoa vuốt hổ, cười nói: "Ta hy vọng, sau khi ngươi phá vỡ đại trận, thì nhanh chóng lánh đi, để mình ta nhận công lớn phá trận một lần."

"Nói như vậy, ta đã hoàn toàn nổi danh!"

"He he… Bạch Hổ Đại Đế kia cũng sẽ bị ta dọa sợ tới tè ra quần!"

“Còn có những yêu nữ kia của yêu giới, cũng sẽ xem ta như thần tượng, khóc lóc, muốn ôm lấy ta…”

Thành ca nhìn thấy hắn sắp rớt nước miếng, hận không thể tát một tát, đánh chết hắn.

Sao ngươi nghĩ hay thế?

Ta giúp ngươi làm màu cũng thôi đi, còn muốn làm màu một mình?

“Đúng là nằm mơ thì cái gì cũng nghĩ ra được.”

Thấy hắn không đồng ý, Tam Nhãn Hổ ôm chân rồng của hắn, đau khổ cầu xin.

“Ca đừng như vậy mà, dù sao ngươi cũng không thiếu công lao trong trận này.”

“Hơn nữa, yêu nữ cũng không hợp gu của ngươi, ngươi cũng không cần sự sùng bái, theo đuổi của các nàng…”

Người vẫn rất hiểu ta.

Thành ca khẽ cắn môi, lạnh lùng cười: “Có thể, vậy trận tiếp theo, làm như vậy đi!”

“Thật sao?”

“Vậy là vẫn có thể giả vờ?”

“Chao ôi, ca, ngươi thật sự là rất thương ta!”

Tam Nhãn Hổ hiếm khi cảm động như vậy, Kim Long Vương, Nha Thử Vương ở nơi xa, mơ hồ nghe được cuộc trò chuyện của hai người, vẻ mặt đều là khinh thường.

Mẹ nó, sớm biết như này, lúc trước ở Thiên Yêu cực của Hạ giới, đáng ra nên bóp chết cái kẻ ly gián này.

Ngược lại, vẻ mặt của Huyền Hải lại là hâm mộ và ghen tị, cơ hội làm màu, nở mày nở mặt, hắn cũng muốn.

Ngẫm lại một mình phá trận, đó là công lao lớn biết bao?

Truyền về yêu giới, tên của mình sẽ được lưu truyền khắp nơi, ngay cả lão cha Đại Đế kia của mình, cũng sẽ run rẩy trên ba lần.

“Chuyện đó, người nhà, Long tộc chúng ta là người một nhà, đúng không?”

“Hử?”

Nhìn thấy hắn cũng sáp lại đây, Thành ca im lặng một hồi.

“Ngươi xem, trận tới để Tam Nhãn Hổ, vậy sau trận đó, phải chăng cũng cấp huynh đệ ta sắp xếp một chút?”

Ngươi cũng muốn?

Trong lòng Thành ca nghĩ, sao các ngươi đều có thể diện lớn như vậy?

“Được, không thành vấn đề.”

Huyền Hải cảm động đến rơi nước mắt: “Chao ôi, cám ơn ngươi, ngươi thật sự là một con rồng tốt!”

Cứ như vậy, đại quân này, rất nhanh đã tới biên giới của Liên Phong cảnh.

Như Đăng Nguyên cảnh, bên này cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị từ lâu.

Cảnh chủ của Liên Phong cảnh, Sào Dậu Chuẩn Đế nhìn thấy đại quân yêu giới ở phía đối diện, trong lòng vẫn rất căng thẳng.

Đăng Nguyên cảnh cũng không yếu hơn Liên Phong cảnh của hắn, nhưng cứ như vậy mà đã bị hủy diệt.

Tam Tuyệt Thanh Khư trận cũng bị phá.

Quả thật, chuyện này nghe rợn cả người.

Thậm chí, hắn còn không tin đó là sự thật.

Phải chăng là hai vị Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên không phối hợp tốt, khiến đại trận xuất hiện sơ hở?

Nếu không, không thể nào.

Vị Chuẩn Đế hậu kỳ này nghênh đón uy long của Thành ca, hắn đi ra từ trong đám người.

“Chủ Địa Bộ, ngươi cũng biết, ngươi đã ra gây đại họa tày trời?”

Thành ca thản nhiên nói: “Đại họa gì cơ?”

Sào Dậu Chuẩn Đế hít một hơi thật sâu, sắc mặt nghiêm túc.

“Ngươi đã kinh động tới các Tiên môn đứng đầu tiên giới ta, làm các vị đại năng tức giận!”

“Còn dám tiếp tục xâm chiếm?”

Nếu đánh tới, hắn cũng chẳng là gì, chỉ đành lấy đại thế ra, để ép Thành ca một chút.

Khoảng cách thực lực tổng thể của tiên giới và yêu giới còn bày ra đó.

Chiến thắng trên chiến trường cục bộ, cũng không thể thay đổi đại thế, đúng không?

“Nếu thức thời thì nhanh trói mình, chuẩn bị hậu lễ, cầu xin sự tha thứ của các vị Tiên Đế!”

“Nếu không, sau này sẽ san bằng yêu giới ngươi, diệt sạch yêu tộc của ngươi, quyết không nhân nhượng!”

Lời này của hắn đều là lừa gạt Thành ca.

Lão huynh, ta đã xông tới trước mặt ngươi, hy vọng vào dăm ba câu kia muốn ta lui binh, có thể sao?

“Được rồi, được rồi, nhanh lên, dùng át chủ bài của các ngươi đi.”

“Đại trận gì đó, nhanh bày ra đi, đừng thu lại!”

Chương 481.

Lại có thể chủ động, muốn mình bày trận, Sào Dậu Chuẩn Đế tỏ vẻ, đời này cũng chưa từng nghe qua yêu cầu nào thái quá như vậy.

Đại trận kia đều là phương pháp mạnh mẽ nhất, cũng là thứ mà từ trước đến nay, yêu tộc không muốn gặp phải nhất.

“Cẩn thận bị lừa!”

Tiên Tôn khổng lồ trong trận phía sau hắn - một tên đàn ông râu đen dường như không có gì nổi bật, âm thầm truyền âm lại đây.

“Ừ!”

Sức mạnh lớn nhất của Sào Dậu Chuẩn Đế lần này, chính là tên Tiên Tôn đang ở trong trận bên kia.

Đăng Nguyên cảnh bị càn quét, tiên giới bên kia vô cùng chú trọng.

Lần này, trong số hơn 30 vị quân chủ ở chiến trường tuyến cánh phải, có 10 vị quân chủ bí mật chạy lại đây.

10 vị Chuẩn Đế hậu kỳ này, cũng không phải là tay ngang, giống như hai tên Chuẩn Đế của Vô Cực Động Thiên.

Toàn bộ hành trình, chưa từng bị bại lộ thân phận, dùng tiên bảo đặc biệt để che giấu hơi thở cảnh giới, ẩn giấu trong hơn mười vạn Tiên Tôn.

Là vì muốn vào thời khắc quan trọng, đánh cho yêu giới, không kịp trở tay.

“Chủ Địa Bộ, ngươi không cần cố ý lừa bịp!”

“Quỷ kế của ngươi, chúng ta đã biết tỏng rồi!”

Sào Dậu Chuẩn Đế vẫn cho là Thành ca đang lừa.

Khương chưởng môn nghĩ bụng, ta có thể, có cái quỷ kế gì, sao bản thân ta cũng không biết?

“Thật sự là không thể hiểu nổi.”

Hắn hơi mất kiên nhẫn: “Đây chính là bản thân các ngươi không bày trận, vậy đừng trách ta.”

Sào Dậu Chuẩn Đế lòng đầy giễu cợt.

Vừa thấy, hắn đã để anh linh luân phiên thiêu đốt huyết mạch, chuẩn bị chiến đấu, không khỏi lại nghi thần nghi quỷ.

Chẳng lẽ là hắn cố ý nói như vậy, chính là không muốn mình bày trận?

Vậy thì không được.

“Chờ chút, ai nói chúng ta không bày trận?”

Hắn chậm rãi nâng cờ lệnh lên: “Ta chỉ lo, sau khi bày trận, ngươi không dám tiến vào thôi!”

Thành ca buồn cười một hồi, người này lại còn kích mình?

Thật ra, hắn hy vọng đối phương bày trận, bởi vì loạn yêu lệnh mà hệ thống cấp lần trước, không phải là thứ dùng một lần, hiện tại vẫn trong tay hắn.

Nếu bày trận, chưa biết chừng còn có thể làm đối phương vỡ tung.

"Ai nói ta không dám tiến trận hả?"

"Thật sao?"

Sào Dậu Chuẩn Đế còn tự cho là mưu thành, vội vàng nói: "Nếu sau khi ngươi nhìn thấy đại trận của chúng ta, lại không dám tiến làm, vậy sao bây giờ?"

Thành ca lòng thầm nghĩ, ta có dám tiến hay không, thì liên quan méo gì đến ngươi?

Nhưng mà vì để đối phương bày trận, để bản thân thắng dễ dàng hơn, hắn vẫn nói một câu cho có lệ.

"Nếu không dám, vậy chứng tỏ các ngươi lợi hại, ta lập tức quay đầu trở về."

"Được, đây là ngươi nói, không được nuốt lời!"

"Ta là chủ Địa Bộ, lời vàng ý ngọc, được chưa?"

Bất kể là mười vị quân chủ của tiên giới bên kia, hay là đám người Thương Tật, Kỷ Linh Hàm của yêu giới bên này, tất cả đều đều có cảm giác hoang đường.

Làm ơn, đây là đánh giặc đấy.

Hai người các ngươi còn chơi trò trẻ con, còn thương lượng nữa?

Sau đó, Sào Dậu Chuẩn Đế vẫy cờ lệnh, bên Liên Phong cảnh kia thật đúng là bắt đầu bày trận.

Chỉ thấy một đóa hoa sen khổng lồ, nhanh chóng nở ra trên khoảng không của chiến trường kia.

Toàn bộ tiên nhân và hoa sen hợp làm một.

Toàn bộ bộ phận như: cây, lá, cánh sen và tâm sen … đều được tạo thành.

Sau khi đại trận hoàn toàn thành hình, vô số cánh hoa nhanh chóng lan tràn ra xung quanh, gần như bao phủ Đăng Nguyên

cảnh bên này.

Những cánh hoa vụn vỡ, vô hình từ trên trời rơi xuống, lơ lửng tản ra tiên âm thần bí.

Kẻ khác sau khi nghe được, sẽ sinh ra một loại ảo giác, như thể tiên hồn đang sảng khoái.

Ngoài ra, còn có dục vọng, muốn tiến vào, thăm dò chỗ sâu trong hoa sen.

Thành ca rất có "phong độ", đợi một hồi, lúc này mới hỏi: "Xem như các ngươi bày trận xong rồi?"

"Khụ, xong rồi."

Vẻ mặt của những Long tộc như Thương Tật, Dực Không đều hơi khó coi.

Đây là loại chiến trận bị Yêu tộc ghét nhất - Thiên Huyễn Tiên Liên trận.

"Chiến trận này, nhìn từ bên ngoài thì không sao, nhưng một khi đi vào, sẽ nhanh chóng bị lạc, liên tục xuất hiện ảo giác."

Yêu tộc vốn dĩ không giỏi về trận pháp.

Tam Tuyệt Thanh Khư trận trước đây, loại chiến trận mạnh mẽ này cũng thôi đi, cùng lắm thì phái ra Chuẩn Đế đủ mạnh, đủ nhiều, phân tán lực công kích của trận pháp.

Sau đó dùng Huyết Sát Yêu Đài tăng sức chiến đấu của bên ta, mạnh mẽ ngược gió mà phá trận.

Nhưng Thiên Huyễn Tiên Liên trận này, sau khi đi vào, ngay cả kẻ địch ở đâu, cũng không tìm thấy.

Như này thật sự là rất bị động.

Thành ca nghe đến đó thì không cho là đúng: "Không phải chỉ là một huyễn trận sao, quá bình thường."

Ảo giác hay gì đó, rất bình thường ở hạ giới, được chứ.

"Đại Đế ngàn vạn lần đừng khinh thường, trận này, cũng không phải là thứ mà thần niệm của yêu hồn có thể nhìn thấu."

"Đúng vậy, Thiên Huyễn Tiên Liên trận này, ý như tên gọi, một ngàn cánh hoa đại diện cho một ngàn loại ảo cảnh khác nhau, gần như bao gồm toàn bộ thất tình lục dục."

“Vốn là quy tắc biến thành, trừ khi, đạt tới cấp độ lĩnh ngộ quy tắc của cấp Yêu Đế, nếu không hoàn toàn không nhìn ra.”

“Bất cứ ý nghĩ nào cũng liên quan đến thất tình lục dục, vì vậy sẽ nhanh chóng bị lạc, rồi sau đó, ở trong các ảo cảnh khác nhau trầm luân…”

“Tim sen của mắt trận là vị trí sát phạt chính, có thể dễ dàng giết chết con mồi đang bị mắc kẹt trong ảo cảnh.

Yêu tộc cũng có thất tình lục dục, đại trận này, bất kể buồn phiền, yêu thương, xấu xa, sợ hãi… không chỗ nào mà không bao lấy, nên dễ trúng chiêu.

Thành ca có chút kinh ngạc, hắn tự đánh giá bản thân, hắn cũng không vứt bỏ thất tình lục dục được.

“Lợi hại như thế, vậy không phải là vô địch rồi à?”

“Không phải, nếu có Chuẩn Đế của linh giới và tử giới tới đây, phá trận chỉ là chuyện nhỏ, có thể gọi là thiên địch!”

Rất nhiều sinh linh của linh giới và tử giới, đã không có thất tình lục dục từ lâu, sau khi bọn họ đi vào, gần như sẽ không dẫn động ảo cảnh.

Đại trận này ở trước mặt bọn họ, đều bị nhìn thấu, có thể dễ dàng bị phá vỡ.

Trái lại, Thành ca bên này có tam đại Thi Vương, nhưng mà ba vị này vẫn chưa hoàn toàn tuyệt tình tuyệt tính.

Hơn nữa, bọn họ mới ở cấp độ Tiên Vương, tiến vào, cho dù có thể nhìn thấu đại trận, cũng sẽ bị Chuẩn Đế trong mắt trận gạt bỏ.

“Ca, ngươi có thể đối phó trận này sao?”

Tam Nhãn Hổ hơi muốn nửa đường bỏ cuộc.

Thương Tật và Kỷ Linh Hàm và những người khác, đều khuyên Thành ca từ bỏ.

“Đại Đế, nếu không, hãy cứ suy nghĩ kỹ hơn rồi tính tiếp?”

“Không thể xông vào trận này, bất kể có bao nhiêu Chuẩn Đế đi vào, đều là tự tìm đường chết.”

“Thương Long Đại Đế, chúng ta đã đánh hạ Đăng Nguyên cảnh, lui binh cũng chẳng sao.”

Đại trận này thật sự rất nguy hiểm.

Mặc dù lực công kích kia của Thành ca mạnh không lường được, nhưng trong đại trận này, cũng không có đất dụng võ.

“Yên tâm đi, ta chắc chắn thành công.”

Vuốt ve yêu lệnh trong tay, thật ra Khương chưởng môn chẳng có gì là không “chắc” cả.

Thứ này có hiệu quả với huyễn trận hay không, vẫn là một vấn đề.

Nhưng mà cũng chẳng là gì, cùng lắm thì lại chết một lần.

Nghe thấy hắn “chắc chắn thành công”, tức khắc, Tam Nhãn Hổ lại hăng hái.

“Ha ha, ta chỉ biết ca, ngươi không có vấn đề.”

“Lần này, hãy để hai huynh đệ ta, đồng tâm hợp lực, cùng phá trận, lưu lại một đoạn giai thoại!”

Hắn vội vàng vọt tới trước mặt Thành ca, còn gào rất to.

“Ca, nhanh lên, ta sắp không đợi nổi, nhanh cho bọn họ một bài học!”

Hắn, người thứ nhất đã chạy vào trong đại trận, đó gọi là anh hùng, dũng cảm.

Huyền Hải ở phía sau, nhìn thấy thì vừa hâm mộ, vừa ghen tị!

Cơ hội làm màu tốt như vậy, để Tam Nhãn Hổ hưởng một mình, có phần rất đáng tiếc?

Dù sao có Thương Thành ở đây, cũng chẳng có chút nguy hiểm nào, sợ cái gì?

Hắn cũng không chờ tới trận sau.

Trực tiếp đứng dậy, bay vào trận, vừa bay vừa la lớn.

“Hổ huynh chớ hoảng sợ, Huyền Hải ta tiến vào giúp ngươi!”

“Để chúng ta mở ra một đoạn long hổ đấu đại trận!”

Chương 482.

Huyền Hải lao ra, chọc tức Ngao Dương và Thương Tật.

Tam Nhãn Hổ là nói với Khương chưởng môn rồi, coi như là đã được chủ soái cho phép.

Ngươi chưa xin ý kiến, đã tự ý hành động, hoàn toàn là làm liều.

Nhìn vẻ mặt lo lắng và khó chịu của họ, Thành ca xua tay, cười cười.

"Được rồi, cứ như vậy đi."

"Những người khác không được tùy tiện hành động, đợi đến khi phá xong trận, rồi mới tấn công!"

Đây là ca có hack, một mình có thể thu phục tất cả, cũng không quá để ý đến kỷ luật chiến trường gì đó.

Sau đó, hắn cũng bay vào trong đại trận kia.

Ngay khi bọn họ đang phá trận, Bạch Kỳ trong số bốn vị Chuẩn Đế từ phía sau, cũng gặp được năm vị quân chủ trên chiến trường cánh trái.

Cầm đầu chính là Kỳ Vọng của Mặc Lân tộc, thực lực Chuẩn Đế hậu kỳ, 30 triệu năm trước còn đã từng làm chủ Địa Bộ.

Mà bốn vị quân chủ khác bên cạnh hắn, lần lượt đến từ Hạc tộc, Hùng tộc, Khổng Tước tộc và Xà tộc.

Tất cả đều là đồng minh hoặc là tộc quy thuộc của Kỳ Lân tộc.

"Ngươi nói cái gì, bọn họ tấn công Liên Phong cảnh rồi?"

"Đúng vậy, tin tức thăm dò được từ tiền tuyến là thật, bọn họ đúng là tiến binh tới Liên Phong cảnh!"

Khi Bạch Kỳ Chuẩn Đế lần đầu tiên nghe thấy tin tức này, cũng cảm thấy khó tin.

Thế này thì cũng quá to gan rồi?

Thật sự, khi tiên giới không còn cách nào khác, nếu lại đánh tiếp, sớm hay muộn thì phe đối diện cũng sẽ phái Tiên Đế tới.

Hơn nữa, chắc chắn, đối phương cũng có chuẩn bị trước cho trận chiến này.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đội hình Chuẩn Đế hậu kỳ lần này, sẽ cực kỳ mạnh.

Đụng phải nó, thật sự là không biết sống chết.

Kỳ Thăng bị loại khi trước là người của Mặc Lân tộc, vì thế mà Kỳ Vọng hận Thành ca thấu xương.

Cũng không kiêng dè, còn có những Chuẩn Đế, Yêu Vương khác ở đây, trực tiếp bắt đầu vẽ vòng tròn nguyền rủa.

“Huyễn trận của Liên Phong cảnh, ngay cả ta cũng không dám tùy tiện bước vào, vào thì chắc chắn phải chết!”

“Hắn xong đời rồi!”

“Lần này chắc chắn chết không có chỗ chôn!”

“Thương Long cốc và Phi Tiên môn cũng sẽ bị diệt toàn quân!”

Cùng với lời nói của hắn, có bao nhiêu hơi thở tai họa màu đen cuồn cuộn, tản về phía xa xa.

Một vài Yêu Vương và Chuẩn Đế ở bên cạnh, cũng không phải phe Kỳ Lân, nhìn thấy cảnh này, lòng muốn bóc phốt mà vô lực.

Tuy rằng ngươi và Thương Long Đại Đế có thù, nhưng ngươi cũng là chủ soái của chiến trường cánh trái!

Trắng trợn rủa “phe mình” chiến bại như vậy, cũng chẳng tốt đẹp gì?

Một vài vị quân chủ khác cũng lớn tiếng hùa theo.

“Đúng vậy, hắn sẽ dừng ở đây!”

“Nếu như lần này vẫn có thể thắng, ta thấy mặt sẽ gọi hắn là ông nội!”

“Từ nay về sau, ta đi đường không dùng chân, mà dùng miệng!”

Kỳ Vọng vừa thấy bọn họ hung hăng như vậy, bản thân là chủ soái cũng không thể rớt lại phía sau.

Nghiến răng nghiến lợi, nói một cái: "Nếu hắn còn sống trở về, sau này ta tu luyện không nuốt vào nhả ra tinh hoa của đất trời nữa, mà đổi thành nuốt rắm!"

Lũ yêu vừa nghe đều thán phục.

Quả nhiên vẫn là chủ soái quyết đoán nhất.

Thành ca, người ở rất xa trong đại trận, cũng không biết, còn có một đám yêu và mình đang đánh bạc theo một cách nào đó.

Hắn tay cầm Loạn Trận lệnh, ngay khi bước vào, hắn phát hiện bản thân đã rơi vào trong ảo cảnh.

Xung quanh khi thì mỹ nữ như mây, khi thì đao thương kiếm như rừng, khi thì lửa cháy gay gắt, khi thì sao trời vô tận…

Thật sự là kỳ quái, vạn vật xuất hiện.

Nhưng mà, rất nhanh, hắn đã phát hiện ra điểm khác biệt.

Bản thân hắn không trầm luân trong đó, hơn nữa cũng không bị lạc ở nơi nào đó bên trong ảo cảnh.

Hơn một ngàn ảo cảnh khác nhau, giống như đèn kéo quân, lấp lánh bay nhanh ở trước mắt hắn, dường như, hầu hết những việc hệ trọng, liên tiếp được bày ra.

Mà từ đầu đến cuối, hắn luôn duy trì được sự tỉnh táo.

"Đây là tình huống gì thế này?"

Hắn cũng không biết, khi hắn vào trận một khắc kia, mười vị quân chủ của tiên giới bên trong mắt trận, cũng không tìm thấy tung tích của hắn.

Điều này với bọn họ mà nói, là chuyện vô cùng khó tin.

Trong phạm vi đại trận, có thể nói, bọn họ chính là chúa tể một phương.

Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải vừa mới xông vào, lúc này đã rơi vào ảo cảnh, bị bọn họ đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Vốn tưởng rằng, Khương Thành cũng sẽ không ngoại lệ.

Chỉ đợi hắn tiến vào, là bắt đầu phát động công kích hắn.

Kết quả, vậy mà lại tìm không thấy người?

Hắn đi đâu?

“Lừa gạt thành công, đã gây ra lỗi nhận thức cho Thiên Huyễn Tiên Liên trận.”

Thành ca nghe được lời nhắc nhở này.

Mà ở bên ngoài, Thương Tật, Thương Khung và Ngao Dương, Kỷ Linh Hàm và những người còn lại, đều là vẻ mặt không nói nên lời.

Thiên Huyễn Tiên Liên trận này, ảo giác sẽ cùng phát một lúc sau khi tiến vào.

Nhưng nhìn từ bên ngoài, cũng có thể nhìn thấy động tĩnh của người phá trận.

Chỉ thấy dưới hoa sen hư ảo khổng lồ kia, Tam Nhãn Hổ, Huyền Hải, Khương chưởng môn, thân hình ba người vô cùng nổi bật.

Tam Nhãn Hổ lúc này, cũng không biết đã trải qua cái gì, đang lăn lộn trên đất.

Khi thì có biểu hiện say xỉn, hung hăng gặm bùn đầy miệng hai lần, khi thì làm những động tác cường độ cao trên mặt đất cứng rắn, đó gọi là khoe tài.

Rất nhiều nữ đệ tử và nữ yêu đều lộ vẻ khinh thường.

Thế này cũng quá mất mặt.

Mà Huyền Hải bên kia còn khoa trương hơn.

Hắn vừa khóc lóc, chảy nước mắt, vừa hung hăng vả miệng mình, không bao lâu đã vả miệng mình sưng lên.

“Ba, ta sai rồi….. ba!”

“Ta chỉ là muốn làm Đại Đế sớm một chút, không phải cố ý…”

Mọi người rất muốn hỏi, đến tột cùng ngươi làm gì trong ảo cảnh?

Không biết sau khi Thanh Long Đại Đế nhìn thấy cảnh này của ngươi sẽ cảm thấy thế nào?

Hẳn là Khương chưởng môn vẫn tự nhiên hơn.

Cự long lơ lửng ở giữa không trung, không bị quấy nhiễu, toát ra vẻ điềm tĩnh thong dong, nguyên khí toàn thân sâu hiểm

khó dò.

Trên thực tế, hiện tại, Thành ca đang trong trạng thái ngây người.

Thân ở trong huyễn trận, hắn không thấy được những kẻ địch khác, cũng không tìm thấy mục tiêu công kích.

Càng không biết, nên phá bỏ đại trận này như thế nào.

Hoàn toàn không có manh mối gì?

Hai thứ duy nhất hắn có thể nhìn được, cũng chỉ có Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải.

Hắn giả vờ như không thấy trò hề của hai tên này.

Hãy tận hưởng đi.

Chia điểm công lao cũng thôi đi, còn muốn đoạt bức cách trước ta, đây chính là kết cục!

Phải để cho bọn họ biết tầm quan trọng của Thành ca!

Để không mất mặt, làm ra cái trò hề gì đó, hắn chỉ có thể chầm chậm bay dọc theo đại trận, thoạt nhìn thật như là thành thạo lắm.

Trên thực tế, cũng không cần hắn phải chủ động gì đó, hiệu quả lừa gạt của Loạn Trận lệnh, đã bắt đầu có tác dụng.

Trong mỗi ảo cảnh, nhanh chóng xuất hiện một vị Thương Long Đại Đế.

“Hắn tới rồi!”

“Tìm được rồi!”

“Giết!”

Sào Dậu Chuẩn Đế và những chủ quân của tiên giới bên trong mắt trận, lập tức phát động tấn công như vũ bão.

Bọn họ đã sắp không chờ nổi rồi.

Dù sao “Thương Long Đại Đế” rơi vào trong ảo cảnh, trạng thái hẳn là ngã xuống nhiều lần.

Đây là cơ hội ngàn năm có một để giết hắn.

Nhỡ đến lúc hắn “tỉnh táo” lại, vậy thì bỏ lỡ mất rồi.

Nhưng mà, đến lúc bọn họ đánh một trận, mới phát hiện Thương Long Đại Đế kia, đã biến mất trong ảo cảnh vừa rồi.

Sau đó, bọn họ lại một lần nữa, phát hiện ra tung tích của hắn ở ảo cảnh khác.

“Ở trong này!”

“Giết!”

“Giết hắn!”

11 vị Chuẩn Đế hậu kỳ lại tụ hỏa tấn công.

Mà lần này, bọn họ lại còn bị phản công.

Cường độ phản công kia, cũng đạt tới cấp độ Chuẩn Đế.

Điều này khiến bọn họ càng chắc chắn hơn, Thương Long Đại Đế sắp không xong.

Sau làn sóng tấn công, Thương Long Đại Đế lại “chạy tán loạn”.

Mà một lát sau, bọn họ lại phát hiện hắn đang ở dưới một ảo cảnh.

Vì thế, 11 vị Chuẩn Đế hậu kỳ ở vị trí tim sen, lại phát động tấn công.

Cứ như vậy, bọn họ liên tiếp “đuổi giết”.

Từ ảo cảnh này đuổi tới ảo cảnh kế tiếp, hoàn toàn chính là đuổi tận giết tuyệt, nhịp nhàng, không để lại đường sống nào.

Chương 483.

Thành ca cũng không biết, đã xảy ra chuyện gì trong đại trận.

Cảm giác giống như đại chiến đang diễn ra khắp nơi.

Thỉnh thoảng, rõ ràng có thể cảm nhận được sự biến mất của một vài ảo cảnh nào đó, hơn nữa có thể cảm nhận được sự chấn động dữ dội của đại trận.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Bọn họ đang làm gì thế?

Hắn không tìm thấy kẻ thù, cũng không tùy tiện tấn công.

Chỉ có thể tiếp tục duy trì bình tĩnh, duy trì hình tượng Đại Đế.

Hắn cũng không biết, lúc này, tất cả kẻ địch đều đang bị đùa giỡn bởi Loạn Trận lệnh.

Một khi, Loạn Trận lệnh tiến vào đại trận này, giống như là siêu vi trùng, ngụy trang, lẻn vào trong tổng thể kín kẽ ban đầu.

Sau khi nó làm cho đại trận bị lừa gạt, gây ra phán đoán sai lầm.

Đám người Sào Dậu Chuẩn Đế nhìn thấy, Thương Long Đại Đế thứ nhất trong ảo cảnh, chính là do Loạn Trận lệnh hư cấu ra, cũng tương tự như bọn họ đánh vào sự yên tĩnh.

Mà Thương Long Đại Đế thứ hai trong ảo cảnh, chính là một tên Chuẩn Đế sơ kỳ của Liên Phong cảnh.

Hắn ở vị trí trọng yếu của trận pháp, vốn là nhân vật quan trọng khống chế ảo cảnh nơi này.

Loạn Trận lệnh khiến huyễn trận sinh ra hỗn loạn, đám người Sào Dậu Chuẩn Đế trong tim sen, lại xem hắn là Thương Long Đại Đế, dồn sức săn đuổi một trận.

Đánh cho hắn trực tiếp ngã xuống, vì thế, ảo cảnh đều bị dập tắt.

Mà sau đó, Thương Long Đại Đế trong những ảo cảnh kia, cũng tương tự như thế.

Chủ yếu đều là người của Liên Phong cảnh.

Những tên Chuẩn Đế, Tiên Vương, Tiên Tôn này, làm sao chống đỡ được đòn tụ hỏa tấn công của 11 vị Chuẩn Đế hậu kỳ.

Về cơ bản, không chết thì cũng bị thương, đó gọi là vô cùng thê thảm.

Bên ngoài, đám người Thương Tật, Kỷ Linh Hàm cũng không nhìn thấy ảo cảnh, chỉ có thể nhìn thấy tiên liên đại trận kia, lay động không ngừng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng gầm rú dữ dội.

Nhưng mặt khác, bọn họ có thể nhìn thấy Thành ca bơi qua bơi lại trong trận pháp, dáng vẻ vô công rỗi nghề.

Về phía hai kẻ dở hơi, Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải, như trước, còn đang bận đóng góp từng màn hề.

Sau khi đánh tới hơn trăm ảo cảnh, Sào Dậu Chuẩn Đế đã có chút mỏi mệt.

Suy cho cùng thì ngay từ đầu, để có thể chém giết Thương Long Đại Đế, bọn họ đã dốc toàn lực bắn phá.

Sự khác biệt giữa tấn công "toàn lực" và "bình thường" là một trời một vực.

Cho dù là Chuẩn Đế, cứ điều động mãi lạc ấn quy tắc và lực lượng của tiên quốc như vậy, tiêu hao cũng là vô cùng lớn.

Trên thực tế, khi đánh vào ảo cảnh thứ mười, các đòn tấn công của họ đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Mà hiện tại đánh tới trên trăm ảo cảnh, phát hiện "Thương Long Đại Đế" còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, mỗi người đều có chút tuyệt vọng.

Lúc này, cường độ tấn công của bọn họ đã giảm mạnh xuống còn năm thành ban đầu.

Sao vẫn chưa chết?

Sao vẫn còn sống?

Người này cũng quá khó "xử" rồi?

"Đừng buông lỏng!"

“Tiếp tục bắn phá!”

“Hắn cũng sắp không xong rồi!”

“Đúng vậy, không thể để việc sắp thành lại hỏng!”

“Hắn có thể phá bỏ Tam Tuyệt Thanh Khư trận, đương nhiên là thực lực siêu mạnh, khó “xử” cũng là điều quá bình thường.”

“Chỉ cần chúng ta kiên trì, chắc chắn, hắn sẽ hoàn toàn ngã xuống!”

Mười vị quân chủ và Sào Dậu Chuẩn Đế cổ vũ nhau, tiếp tục phát động tấn công “Thương Long Đại Đế” kế tiếp.

Tại thời điểm này, khó có thể nói, ai là người đang lạc trong ảo cảnh.

Bọn họ cứ như vậy, vừa bắn phá vừa thở “hổn hển”.

Khi bắn phá đến hơn năm trăm ảo cảnh, 11 vị Chuẩn Đế hậu kỳ đều rơi vào trạng thái kiệt quệ.

Bọn họ lúc này, đã không điều động nổi lạc ấn quy tắc.

Bởi vì tiên hồn đã tổn hao tới cực điểm, không thể khống chế sức mạnh quy tắc lần theo đúng dấu vết kia.

Chỉ có thể dựa vào lực lượng của tiên quốc tiếp tục bắn phá.

Khi tới hơn tám trăm ảo cảnh, về cơ bản, bọn họ đề mồ hôi nhễ nhại, bắt đầu thở dốc.

Với Chuẩn Đế mà nói, đây là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Trừ khi là cạn kiệt.

Nhưng mà hết cách rồi, đến bây giờ “Thương Long Đại Đế” đó lại vẫn chưa chết.

“Tiếp tục!”

“Không thể để hắn có cơ hội tạm nghỉ!”

Có vị quân chủ nào đó vừa thở dốc, vừa kêu gào.

“Thành bại là ở hành động lúc này!”

Bọn họ tin chắc rằng, dưới những đợt bắn phá liên tục như vậy, Thương Long Đại Đế chắc chắn đã yếu ớt, chỉ còn lại một

chút sức lực cuối cùng.

Nếu hiện tại dừng lại, thì chính là thả hổ về rừng.

Cứ như vậy, bọn họ tiếp tục bắn phá.

Khi đánh tới ảo cảnh thứ một ngàn cuối cùng, 11 tên Chuẩn Đế hậu kỳ đều sắp mệt tới nằm bò rồi.

Mà Thành ca cũng cảm thấy hơi vắng lặng.

Cứ liên tục bơi qua bơi lại trong trận pháp như vậy, chả có cái khỉ mẹ gì, đến một cọng tóc cũng không có, muốn hack hồi sinh của hệ thống cũng không được.

Thậm chí, hắn bắt đầu chờ mong rơi vào ảo cảnh, sau đó lọt vào sự tấn công của kẻ địch.

Khi hắn càng ngày càng mất kiên nhẫn, đại trận này, cuối cùng cũng bắt đầu thay đổi.

Khi ảo cảnh thứ 1000 bị 11 vị Chuẩn Đế bắn phá, Tiên Vương trong ảo cảnh trọng yếu đó bị giết, cuối cùng, đại trận này bởi vì bị phá hoại vô cùng nghiêm trọng, mà bắt đầu sụp đổ.

Ầm ầm!

Đã xảy ra chuyện gì?

Ta ở đâu?

Thành ca vội vàng nhen lên sức mạnh huyết mạch, long uy phát ra ngập trời, chuẩn bị chiến đấu.

Cùng lúc đó, đại trận nhanh chóng biến mất.

Đám người Thương Tật, Dực Không, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh dừng ở bên ngoài, có thể nhìn thấy, chính là Thương Long Đại Đế, cả người hào quang bắn ra bốn phía, uy phong lẫm liệt.

Tiên liên đại trận mà hắn đang ở trong, một tiếng gầm rú đã biến mất, lộ ra một nơi tiên nhân thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Bọn họ cũng không biết, đã xảy ra chuyện gì trong tất cả ảo cảnh kia.

Khi đó, 11 vị Chuẩn Đế hậu kỳ đều ẩn ở chỗ sâu trong tim sen, không ai nhìn thấy bọn họ.

Vì thế, đương nhiên, bọn họ đều xem đây là kiệt tác của Đại Đế.

“Đại Đế lại phá bỏ một đại trận!”

Dực Không, người thứ nhất rêu rao.

Thương Tật vô cùng bái phục: “Quá thần kỳ, quá cao sâu khó lường!”

Thậm chí, bọn còn không hiểu Thành ca đã làm gì.

Nhưng đại trận cũng không thể tự sụp đổ?

Càng không thể là hai kẻ dở hơi đang làm trò hề kia được.

Cho nên, đương nhiên là Thành ca làm chuyện này.

Thương Khung “nói ít”, đưa ra kết luận thật dài: “Nhìn bề ngoài, Đại Đế chỉ như tùy ý chạy, nhưng trên thực tế, phá hủy chỗ quan trọng của huyễn trận!”

Mạc Tiên nhân lập tức bày tỏ thái độ: “Đúng vậy, mỗi một bước vừa rồi hắn, thật ra, đều có ẩn ý sâu xa, ẩn chứa lý lẽ trận đạo.

La Viễn thở dài: “Đáng tiếc là quá huyền bí, ta chỉ hiểu được một chút bề ngoài…”

Kim Long Vương Ngao Dương nghiêm nghị gật đầu: “Ta cũng vậy, hơn nữa chỉ có thể diễn tả bằng lời, nhưng không thể hiểu ý!”

Trong sân, Thành ca lòng thầm nghĩ, các ngươi thật đúng là lợi hại, ngay cả ta còn không biết mình đã làm gì.

Thế nhưng, các ngươi có thể từ đó, nhìn ra điều sâu xa huyền diệu?

Lợi hại!

Nhưng mà, sự “bái lạy” mà bọn họ ban tặng, Thành ca nhận được nhắc nhở.

Dù sao, đại trận này, chắc chắn là bị Loạn Trận lệnh hủy diệt, tính cho mình cũng đúng.

Lập tức, hắn liên tục thúc dục quy tắc hồng lưu làm “hiệu ứng đặc biệt”, làm nổi bật vẻ làm màu của mình cao hơn, hùng vĩ hơn.

“Trận địa của kẻ địch đã bị bản đế phá bỏ!”

“Toàn quân tấn công!”

Sau khi hạ lệnh, hai đại quân Thương Long cốc và Phi Tiên môn xung phong liều chết xông ra.

Trận pháp đã bị phá, hiện tại, bọn họ không phải lo lắng gì nữa.

Đám Chuẩn Đế hậu kỳ như Ngao Dương, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Thương Tật, Thương Khung, Chiến Hầu Vương, chủ động chọn 11 vị Chuẩn Đế hậu kỳ đang ở trong mắt trận.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đã phát hiện ra, những người này yếu ớt tới mức khó tin.

Đối mặt sự tấn công của lạc ấn quy tắc của mình, rõ ràng ngay cả buff của Chuẩn Đế sơ kỳ, bọn họ cũng chưa khai triển, vậy mà trông giống như là mèo bệnh sắp chết.

Hết cách, mười vị quân chủ và Sào Dậu Chuẩn Đế của tiên giới, tất cả đều đã là đèn cạn dầu.

Đột nhiên gặp phải sinh lực này, hậu quả là có thể tưởng tượng được.

Mà những Yêu Vương, Ma Vương, Tiên Tôn khác lao ra phía sau, lại không tìm thấy đối thủ nào.

Chương 484.

11 vị Chuẩn Đế hậu kỳ sớm đã tiêu diệt rất nhiều Tiên Vương, Tiên Tôn của Liên phong cảnh.

Số lượng nhỏ còn lại kia, làm sao chống đỡ được dòng nước lũ của đại quân.

Giống như Tiên Tôn theo phía sau Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, không tìm thấy đối thủ, nhưng thật ra lại nhặt được không ít lợi ích trên xác chết.

Tài sản của bọn họ rất nhanh tăng thêm lần nữa, cứ phải gọi là vui sướng.

Trong trận, ngoại trừ những tiên nhân của tiên giới ở ngoài, chỉ sợ không vui nhất chính là Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải.

Hai cái tên này trước đây cứ làm trò cười cho thiên hạ trong huyễn trận, rất nhiều lần bị công kích, bị thương không ít.

Mãi cho đến khoảnh khắc đại trận tiêu tán, hai người bọn họ mới tỉnh táo lại.

Mà lúc này đại quân đánh lén, căn bản không ai lo lắng cho bọn họ.

Đợi cho đến khi bọn họ kịp phản ứng thì đã quá muộn rồi.

Chuẩn Đế Tiên Vương đối diện bị giết không còn một ai, chiến lợi phẩm cũng đã được phân chia từ.

Mà ngay cả Kỷ Linh Hàm bây giờ cũng học được cách kiếm tài nguyên từ việc tranh đoạt này, càng huống chi những người khác.

“Các ngươi cũng nhường cho ta một chút!”

“Để lại một chút cho ta…”

Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải khóc không ra nước mắt.

Muốn làm màu mà không làm màu thành công cũng thôi đi, ngược lại ngay cả lợi ích ban đầu cũng mất luôn.

Chiến đấu kết thúc, những người khác vui mừng hớn hở sửa sang lại chiến lợi phẩm, hai cái tên này thì nhìn về Thành ca bày tỏ bất mãn nghiêm trọng.

“Ca, ngươi như vậy là không được, thống nhất là để ta làm màu mà?”

“Đúng vậy người nhà, ngươi ăn ở thất đức quá!”

“Ta đã cho các ngươi cơ hội rồi mà, đúng không?”

Thành ca thầm cười trộm, đáng đời.

“Tự các ngươi rơi vào trong ảo cảnh không thể tự thoát khỏi, liên quan gì đến ta?”

“Người nhà trước khi ngươi kết thúc phá vỡ trận hoàn toàn có thể gọi ta tỉnh, như vậy ta không phải vượt qua rồi sao?”

“Không phải anh đây đã phục vụ việc làm màu của các ngươi rất tận tâm rồi à.”

Phục vụ?

Ban đầu Thành ca còn vui tươi hớn hở thì suýt chút nữa hai cái tên này làm tức chết.

“Ta có phải là nên nhai nát cơm rồi lại mớm vào trong miệng hai ngươi thì mới được?”

Da mặt thật sự còn dày hơn hắn, vậy mà lại còn có thể cây ngay không sợ chết đứng như vậy?

Tam Nhãn Hổ và Huyền Tiên còn muốn quấy nhiễu, Lâm Ninh cách đó không xa đột nhiên vẫy vẫy tay.

“Các ngươi qua đây một chút.”

“Làm gì?”

“Có chút đồ cho các ngươi xem.”

Nhị Yêu đi theo nàng đến đằng xa, Lâm Ninh móc ra một cái tiên khí truyền ảnh.

Rất nhanh Tam Nhãn Hổ và Huyền Tiên bên kia nhảy dựng lên.

“Ngươi quá hèn hạ rồi đấy?”

“Giao cho ta!”

Lâm Ninh mặt không biểu cảm ngăn bọn họ lại.

“Đống hình ảnh này, nếu như phục chế mấy vạn bản rồi truyền ra ngoài yêu giới, không biết sẽ có hậu quả gì nữa?”

“Nhất là Thanh Long Đại Đế, nếu như biết con trai hiếu thảo như vậy, có lẽ sẽ rất vui?”

Ảnh gì cơ?

Còn có thể khiến cho Thanh Long Đại Đế vui?

Điều này làm cho Thành ca cũng không khỏi có chút tò mò, một chút thăm dò bằng Tiên Hồn liền có nhận biết như vậy, nhất thời không nói nên lời.

Rõ ràng là trò hề vừa rồi của hai cái tên đó trong huyễn trận mà.

Điều này phải truyền ra ngoài, Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải gần như chết mà vẫn vang danh cổ kim đó.

Không còn nghi ngờ gì, điều này có thể dùng để doạ dẫm bọn họ một khoản.

Mẹ nó, tâm của nha đầu kia lại đen tối như vậy?

Thành ca đầu đầy mồ hôi.

Bản thân lại vẫn luôn tưởng rằng nàng là một người đơn thuần nhất không có tâm cơ, thật quá đáng!

Tại sao có thể đối xử với hai "chiến hữu" Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải như vậy?

Cố gắng xin xỏ như vậy rồi mà còn chưa đủ sao!

Một người hai yêu đang âm thầm truyền âm bên kia, cò kè mặc cả, cuối cùng cũng không biết đạt được giao dịch gì.

Dù sau sau khi trở về, Tam Nhãn Hổ lại tỏ vẻ như thường, vẻ mặt của Huyền Hải thì đau đớn.

"Ngươi đền cho nàng cái gì?" Thành ca cố ý cười trên nỗi đau của người khác hỏi Tam Nhãn Hổ.

"Không có gì, không có gì…"

Tam Nhãn Hổ lóng ngóng, giống như dáng vẻ có chút chột dạ.

"Chảy nhiều máu sao?"

"Khụ, vẫn ổn vẫn ổn, ta rất tốt!"

"Ơ, hào phóng như vậy à?"

Không giống tác phong của lão Hổ vô sỉ.

Thành ca có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã phát hiện Lâm Ninh luôn luôn nhìn mình.

Ánh mắt có chút khó hiểu, mùi vị kỳ lạ nói không nên lời.

Điều này khiến cho Thành ca cũng không khỏi cảnh giác.

Thân phận của mình ở trước mặt nàng vẫn là Thương Long Đại Đế, không phải là Khương chưởng môn kính mến.

Ngộ nhỡ tương lai nàng xem xét chỗ sơ hở, bôi nhọ mình thì không ổn.

Nếu như Thành ca biết vừa rồi Tam Nhãn Hổ đã trả cái giá gì, hắn sẽ không nghĩ như vậy.

Sau khi bị doạ dẫm, Tam Nhãn Hổ không muốn giống như Huyền Hải, giao tiên khí như vậy ra, bán đứng hắn không biết xấu hổ, nói trắng thân phận thật của hắn cho Lâm Ninh biết.

Dùng "bí mật động trời" để bảo vệ "danh dự" của bản thân.

Cho nên bây giờ, Lâm Ninh đã biết Thương Long Đại Đế chính là Khương chưởng môn.

Năm đó ngày đầu tiên gia nhập Phi Tiên môn, sự chăm sóc của Thành ca đã đánh trúng trái tim đề phòng của nàng.

Vì thế, nàng thậm chí không tiếc tranh giành quyền sở hữu của Khương chưởng môn với Kỷ Linh Hàm.

Có thể nói một lòng đã sớm vấn vương trên người hắn.

Có thể hiểu, nàng biết được trước mặt cách đó không xa chính là người mà mình nhớ thương, sẽ có kích động bao nhiêu.

Suýt chút nữa thì khóc rồi xông lên ôm chầm ngay tại chỗ.

Nhưng mà, nàng nhịn được.

Dựa theo như lời vừa rồi của Tam Nhãn Hổ, Khương chưởng môn không công khai thân phận chỉ là vì thể diện, cũng không phải là bởi vì việc gì to tát.

Mà cho đến hiện nay, thực ra phần lớn người của Phi Tiên môn đều biết thân phận của hắn.

Ví dụ như Ấn Tuyết Nhi!

Thảo nào, hèn gì lần trước nàng xung phong đảm nhận đi gặp Thương Long Đại Đế!

Nàng hung hãn nghiến hàm răng, nữ nhân này thật sự không thể không đề phòng, vậy mà lại nhân cơ hội ăn thịt!

Nhưng về phương diện khác, Kỷ Linh Hàm vẫn chẳng hay biết gì!

Nếu như mình xông lên tỏ ra quen biết với Khương chưởng môn, nàng cũng sẽ biết chân tướng.

Đến lúc đấy sẽ cùng tranh giành giống như trước đây.

Vậy nếu như mình giả vờ không biết?

Dường như có thể nhân cơ hội làm rất nhiều chuyện.

Lòng nàng bay tới rất xa rất xa, nghĩ đến rất nhiều rất nhiều.

Thành ca cũng không biết mình đã bị theo dõi.

Sau khi sửa sang lại sơ qua một chút, hắn liền ra lệnh đại quân bắt đầu dọn dẹp Liên Phong cảnh.

San bằng 729 cứ điểm quan ải ở đây.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lại có thể hốt được mấy trăm Địa Nguyên thạch ấy chứ.

Mà theo bọn họ khi thâm nhập vào vùng nội địa của Liên Phong cảnh, tin thắng lợi của trận chiến này được truyền về cũng không có gì bất ngờ.

Thương Long Đại Đế đại triển thần uy, dùng lực cường thế của mình phá hỏng "Thiên Huyễn Tiên Liên trận!"

Dưới sự hướng dẫn của hắn, tiền tuyến lại đánh thắng trận lớn, lần nữa tiêu diệt hơn 30 tên Chuẩn Đế của tiên giới.

Hơn nữa trong đó còn có hơn mười vị Chuẩn Đế hậu kỳ có thân phận quân chủ!

Sau khi tin tức này truyền về, toàn bộ yêu giới lại lần nữa sục sôi.

Vô số yêu tộc chạy đi bẩm báo, ba chữ "chủ Địa Bộ" hầu như ở từng xó xỉnh của Yyu giới đều có thể nghe được.

Thành ca hiện giờ đã trở thành nhân vật hot nhất yêu giới rồi.

Thanh danh của hắn sớm đã vượt qua thời kỳ đại hội Vạn Yêu.

Dù sao chủ Địa Bộ qua một tỷ năm sẽ xuất hiện một người, tính đến hiện tại đã có mấy chục lần nhậm chức rồi.

Mà có thể hai lần liên tiếp chiến thắng tiên giới, chém giết nhiều Chuẩn Đế như vậy, đây chính là độc nhất trong hàng chục tỷ năm qua!

Một lần còn có thể nói là ngẫu nhiên, hai lần chính là nói lên thực lực chân chính.

Chức vụ chiến thần mới của yêu giới!

Trụ cột kình thiên của yêu giới!

Yêu tộc thiên mệnh đã định trước sẽ thay đổi vận mệnh của yêu giới!

Một Yêu Đế đăng quang!

Những danh hiệu loé sáng mọc lên như nấm sau mưa được lưu truyền ra, đáng tiếc là Thành ca người đang ở tiền tuyến nên không biết chuyện, bằng không đã cười muốn méo cả miệng.

Có điều hắn vui mừng, một số yêu tộc lại không thể vui nổi.

Ví dụ Kỳ Vọng - chủ soái của chiến khu cánh phải, trước đó không lâu còn thốt ra mấy lời nguyền rủa.

Chương 485.

Ngay từ đầu Kỳ Vọng cho rằng Thành ca thua chắc rồi.

Thiên Huyễn Tiên Liên trận và Tam Tuyệt Thanh Khư trận khác nhau, không phải cậy mạnh là có thể phá hỏng.

Cho dù có trên trăm tên Chuẩn Đế đi vào, cũng sẽ rơi vào ảo cảnh giống nhau.

Đến lúc đó người khác chơi đùa trong bàn tay, còn đánh cái gì.

Trước kia yêu giới phá loại đại trận này, cũng không phải là không có cách.

Hoặc là Yêu Đế tự mình ra tay, hoặc là mời cao thủ của linh giới, tử giới qua giúp đỡ, hoặc chính là dùng mạng của yêu tộc cấp thấp để lấp vào.

Cho dù là một tên tiểu Yêu của Chân Tiên cảnh sau khi tiến vào Huyễn trận, ảo cảnh đều sẽ phát động.

Ảo cảnh tiếp xúc lần lượt, sự tiêu hao của chính huyễn trận cũng sẽ càng lúc càng lớn, sớm hay muộn bản thân sẽ tán loạn.

Chết khoảng trên một trăm triệu Tiểu Yêu… huyễn trận này lập tức bị phá vỡ.

Ba phương pháp này, Chủ Địa Bộ bên kia rõ ràng cũng không có đủ.

Bọn họ không có Yêu Đế, cũng không mời cao thủ linh giới, tử giới đến, càng không có đội ngũ trên một trăm triệu yêu tộc.

Nhưng mà hắn không ngờ đến, dưới tình huống này, Thành ca vẫn phá hỏng Thiên Huyễn Tiên Liên trận.

“Sao có thể như thế được?”

“Là giả sao?”

“Chẳng lẽ Huyễn trận kia xảy ra vấn đề sao, sao tiên giới không kiểm tra lại một chút trước đã?”

“Chết tiệt, bên tiên giới kia làm ăn kiểu gì không biết?”

Vài vị quân chủ và Bạch Kỳ Chuẩn Đế tan nát cõi lòng vì tiên giới.

Dù sao lúc đó bọn họ là vì khoe khoang, đều lập một số lời thề kì quái, cái gì mà một khi phá vỡ trận sẽ gọi Thành ca là ba, hay dùng miệng để đi…

Nhưng mà nghĩ lại lời thề của Kỳ Vọng Chuẩn Đế từ này về sau nuốt rắm tu luyện, họ lại cảm thấy không khó để tiếp nhận như vậy.

Nhìn ánh mắt đồng tình của bọn họ, Kỳ Vọng tức đến giận sôi máu.

Làm sao hắn có thể làm điều đó thật được?

“Có một số việc qua rồi thì để nó qua đi!”

“Nhắc lại chuyện cũ, là tự tìm đường chết!”

Hắn liếc nhìn hung tợn các Chuẩn Đế và Yêu Vương bốn phía, có ý cảnh cáo đe doạ rất rõ ràng.

“Vâng vâng vâng!”

“Phải!”

Mọi người đều rất ăn ý không đề cập đến chuyện này, rối bời trong bụng.

“Chúng ta không thể ở hậu phương ngồi chờ chết thêm được nữa!”

“Tiếp theo, chúng ta hãy tự mình đến tiền tuyến gặp vị chủ Địa Bộ này!”

Có một số Yêu Vương không thuộc phe Kỳ Lân không nói gì.

Cái gì gọi là ngồi chờ chết?

Nói như có người đang đối phó bọn ta, giống như tình thế nguy cấp.

Chẳng lẽ không phải chính ngươi vẫn luôn kìm nén lại ý nghĩ xấu muốn đối phó chủ Địa Bộ sao?

Kỳ Vọng làm việc cũng là mạnh mẽ vang dội, ngay lập tức bắt đầu kiểm binh kiểm tướng.

Chuẩn Đế, Yêu Vương không thuộc về phe Kỳ Lân, tạm thời được kiểm soát đồng loạt, ở lại hậu phương Yêu giới.

Cuối cùng, ngũ đại Quân Chủ dẫn theo hơn 50 tên Chuẩn Đế, và hơn một ngàn vị Yêu Vương chậm rãi đi đến tiền tuyến.

Mà tiền tuyến lúc này, sau khi Khương chưởng môn san bằng hoàn toàn 729 cứ điểm quan ải của Liên Phong cảnh, đồng thời đạt được 391 Địa Nguyên thạch.

Chịu thôi, không phải tất cả quan ải đều có loại hàng cao cấp như Địa Nguyên thạch này.

Sau khi bỏ toàn bộ Địa Nguyên thạch vào tiên quốc, Tiên Quốc của hắn tiếp tục thăng cấp nhanh chóng, nhưng khoảng cách đến cấp độ Huyền Diệu tiếp theo còn có một đoạn đường rất dài nữa phải đi.

Thành ca cũng chỉ có thể bùi ngùi, cũng may mình có thể tự kiếm được.

Bằng không chỉ dựa vào thời gian tích lũy, e rằng mấy chục tỷ năm cũng không có cách nào giúp tiên quốc tăng cấp.

Mục tiêu công kích kế tiếp của hắn là Khổ Đồ cảnh.

Mục tiêu này hắn không hề có hiểu biết, cũng không phái thám tử trinh sát gì đi thăm dò, càng không có thu thập bất kì tình báo gì.

Cảnh chủ đối diện là ai, có cao thủ gì cũng hoàn toàn không biết.

Chẳng qua ca đây có hack, thế nên tự tin như vậy đấy.

Ngay cả sau khi phá hỏng hai cảnh, rốt cuộc mọi người cũng không có bất cứ nghi ngờ gì với năng lực của Thương Long Đại Đế nữa.

Một đám nhăm nhe, thậm chí đều có hứng thú chiến đấu.

Thế mà ngay khi quân đội sắp tiếp cận Khổ Đồ cảnh, mấy tên Long Vương của Thương Long tộc bắt được một tên Tiên Tôn của Yêu giới.

“Vậy mà vẫn phái thám tử đến?”

“Tưởng rằng thế này là có thể ngăn cản được Đại Đế của tộc ta sao?”

“Giết đi.”

“Đừng giết ta…”

Tiên Tôn kia vừa vùng vẫy, vừa gào to: “Buông ta ra, ta muốn gặp Khương chưởng môn!”

Chỉ là rất đáng tiếc, các Long Vương của Thương Long tộc chỉ biết Đại Đế chứ không biết Khương chưởng môn.

“Khương chưởng môn cái gì, không thể hiểu được!”

“Nếu không thì tra tấn hình phạt nghiêm khắc thử xem, chất vấn tình báo đối diện một chút?”

“Đúng đúng đúng, chính là như vậy đấy!”

Ngay khi bọn họ muốn xuống tay, phía sau truyền đến tiếng hô của hai vị Ma Vương Tiêu Hỗn Sát Lợi.

“Dừng tay!”

“Đây là người của mình!”

Khi Thành ca tiến vào yêu giới, gặp được Nguyên Hư Chuẩn Đế, còn phối hợp diễn một màn kịch.

Năm đó Nguyên Hư và bọn họ cùng nhau phi thăng.

Tiêu Hỗn Sát Lợi liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là một vị đồ tôn của Nguyên Hư Chuẩn Đế.

“Sao ngươi lại chạy đến đây.”

“Sư tổ ngươi đâu?”

“Hai vị Ma Vương, ta có tình báo quan trọng, mau dẫn ta đi gặp Khương chưởng môn!”

Nguyên Hư Chuẩn Đế là một vị lĩnh chủ của bên tiên giới, được xem như là nhân vật quan trọng.

Hắn rất có khả năng biết được nhiều nội tình quan trọng.

Tiêu Hỗn Ma Vương biết sự việc này không đùa được, vội vàng đưa hắn đến trước mặt Thành ca.

Vừa nhìn thấy Thương Long Đại Đế, tên Tiên Tôn này liền vội vã quỳ xuống.

Dù sao trước đây Thành ca biến thành Thương Long, là đang ở dưới tầm mắt Nguyên Hư Chuẩn Đế, hắn biết chân tướng.

Tên đệ tử này đương nhiên cũng biết, đây chính là Khương chưởng môn.

"Tham kiến Khương…"

Lời còn chưa nói xong, Thành ca liền vội vàng niệm chú cho hắn.

Thay đổi ba chữ "Khương chưởng môn" thành Thương Long Đại Đế.

Nói đùa, ở đây còn có Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và La Viễn nữa, hắn còn muốn tiếp tục giấu diếm thêm.

Nhưng hắn không phát hiện ra ánh mắt kinh ngạc kia của Kỷ Linh Hàm bên cạnh.

"Thương Long Đại Đế…"

Đệ tử kia chép miệng, vẻ mặt khó tin.

Thành ca truyền cho hắn một âm: "Khụ, ở đây gọi ta là Thương Long Đại Đế."

Đệ tử kia còn cho rằng là muốn gạt Thương Long tộc, tâm thần rùng mình, vội vàng đồng ý.

"Sư tổ ta Nguyên Hư Chuẩn Đế hiện nay đang ở Khổ Đồ cảnh, lão nhân gia hắn bảo ta đem đến cho ngươi một tình báo quan trọng!"

"Tình báo gì?"

Thành ca cũng may, đám người Thương Tật, Ngao Dương, Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần đều lộ ra biểu cảm thân thiết.

“Một vị Tiên Đế đã đến Khổ Đồ cảnh!”

Lời này vừa nói ra, hoàn toàn là màn kinh sợ.

“Cái gì?”

“Tiên Đế?”

“Sao Tiên Đế lại xuất hiện ở đây?”

Bất kể là Thương Tật, Dực Không hay là Kỷ Linh Hàm, La Viễn đều nhao nhao kêu lên.

Thực ra trong lòng mọi người hiểu rõ, tiếp tục đánh như vậy, rất có thể tiên giới sẽ điều động Tiên Đế đi báo thù.

Nhưng khi ngày này thật sự đến, đả kích trong lòng vẫn rất lớn.

Dù sao tiên giới và yêu giới đã đạt được thoả thuận từ nhiều năm trước, Tiên Đế và Yêu Đế không được nhúng tay vào tiền tuyến chiến sự.

Bất kể Yêu Vương, Chuẩn Đế của Tiên Yêu sơn đánh thành cái dạng gì, cũng chưa ảnh hưởng đến mức độ kia.

Cũng bởi vì thoả thuận này, những Yêu Đế như Thanh Long, Băng Phượng, Bạch Hổ có thù hận sâu lớn với tiên giới, mấy năm nay vẫn luôn ngủ đông ở hậu phương.

Trong mắt của Thương Tật loé lên phẫn nộ.

“Đây là bọn họ ngang nhiên xé bỏ thoả thuận!”

Đám Long tộc là Dực Không, Mặc Ương cũng tức giận khó mà bình tĩnh.

“Đánh Chuẩn Đế, lập tức điều động Tiên Đế, thua không dậy nổi…”

“Thật sự là mặt mũi cũng không cần nữa rồi.”

Cấp độ này của Tiên Đế, vượt xa phạm vi năng lực của bọn họ.

Có sự chênh lệch về tính chất, thực lực của hóa thân thành quy tắc và lạc ấn quá lớn.

Một Tên Tiên Đế có thể giết sạch nhiều Chuẩn Đế như vậy hay không thì khó mà nói, nhưng khẳng định có thể làm cho

bên này thương vọng nặng nề.

Có thể đánh bại Tiên Đế, chỉ có cao thủ cùng cấp.

Số lượng này cũng không có quá nhiều ý nghĩa.

Trái ngược với Thương Long cốc, ngược lại bên Phi Tiên môn lại bình tĩnh rất nhiều.

Chương 486.

Năm đó khi vây quét Phi Tiên môn, hai giới Tiên Ma cũng chỉ điều động Chuẩn Đế và Tiên Vương.

Nhưng sau đó Phi Tiên môn phản kích, bọn họ tổn hại không ít.

Một số Tiên Đế, Ma Đế không chấp nhận được, cũng không nể nang tự mình kết thúc, cuối cùng gây ra cho Phi Tiên môn sát thương cực lớn.

Bất kể là Kỷ Linh Hàm hay là Lâm Ninh, cũng đã quen phong cách của bên kia.

La Viễn lắc đầu, thở dài: "Đúng là phải nói thực lực của toàn thể tiên giới mạnh hơn nhiều so với yêu giới, số lượng Tiên Đế nhiều hơn gấp nhiều lần Yêu Đế.

"Bọn họ tự tin thật đấy, đúng là không biết xấu hổ."

Ngao Dương tò mò hỏi tên Tiên Tôn kia: "Tiên Đế đã đến, sao một chút tin tức cũng chưa truyền ra?"

Tiên Tôn kia nói: "Gần đây bên ma giới kia rục rịch, cho nên Tiên Minh tạm thời không muốn công khai xé bỏ thỏa thuận với yêu giới, sợ ảnh hưởng đến ổn định."

"Trước mắt bên phía Khổ Đồ cảnh, cũng chỉ có Chuẩn Đế phía trên mới biết Tiên Đế đã đến, phía dưới đều là giữ bí mật."

"Sau khi giết Thương Long Đại Đế, huỷ diệt đại quân yêu giới, hắn sẽ tự khắc rời khỏi đây."

"Cuối cùng cho yêu giới chết không có đối chứng, không giải quyết được gì."

“Ngoài ra, dựa vào lời nói của sư tổ ta, bên đó trước tiên cũng định dùng đại trận dụ dỗ Thương Long Đại Đế phá trận.”

“Sau khi đợi các vị xâm nhập vào, lại điều động Tiên Đế một lưới bắt hết!”

Kế hoạch dụ địch xâm nhập khiến tất cả mọi người kinh sợ toàn thân ra mồ hôi lạnh.

Trước kia sau hai trận chiến Thành ca phá trận, mọi người đồng loạt đánh lén, dễ dàng thắng lợi.

Cho nên mọi người đã sắp quen với tiết tấu này.

Trận tiếp theo, nếu như lại phá trận, chắc chắn vẫn là toàn thể ra trận giống như trước kia.

Căn bản không có chút phòng bị nào.

Lúc này đột nhiên Tiên Đế hạ xuống, muốn trốn cũng trốn không thoát được.

Hoàn toàn chính là kết quả phải chết.

“May mà Nguyên Hư Chuẩn Đế sớm báo tin!”

Thương Tật biến sắc, nghiêm nghị nói: “Thay bọn ta cảm ơn sư tổ ngươi, phần ân huệ này, Thương Long cốc bọn ta nhớ kỹ!”

Tiên Tôn kia gật đầu đáp lại.

Sau đó lo lắng nói: “Đề nghị của sư tổ ta là các ngươi mau chóng lui binh, hơn nữa vẫn không thể lui quá rõ ràng, nếu không Tiên Đế phát hiện, chỉ sợ sẽ đuổi giết đến đây.”

Đám người Thương Tật, Thương Khung, La Viễn hết sức đồng ý.

“Đúng vậy, đối phương điều động Tiên Đế, chúng ta không thể chống chọi thêm nữa.”

“Rút lui thích hợp, cũng là vì tương lai thôi.”

“Chỉ cần chúng ta rút về yêu giới, Tiên Đế cũng không thể tự mình đuổi đến, dù sao bọn họ kiêng kỵ ma giới, sẽ không ngang nhiên xé bỏ thoả thuận.”

Đám Mạc Trần, Ngao Dương, Tiêu Hỗn biết nhưng chưa từng hé răng về thân phận của Thành ca.

Tiên Đế, khẳng định là bản thân trị không được.

Nhưng Khương chưởng môn…

Có thể không chắc chắn.

Vẻ mặt Ngao Dương khẽ động: “Tiên Đế lần này đến là ai?”

“Là Thuần Hoa Tiên Đế!”

“Vậy mà lại là hắn ư?”

“Mẹ nó, hoá ra hắn vẫn chưa ngỏm à!”

Cảm xúc của Mạc Trần và đám đệ tử Phi Tiên môn đều trở nên kích động.

“Sao cái miệng quạ kia của hắn còn chưa nổ tung?”

“Người lão tử muốn giết nhất chính là hắn!”

Phản ứng lớn như vậy, khiến Thành ca rất kinh ngạc.

“Thuần Hoa Tiên Đế này là người thế nào?”

Mạc Trần tiên nhân vội vàng giúp hắn giải thích một chút.

“Người này không môn không phái, biểu hiện ra ngoài giống như sống nhàn rỗi, nhưng lại âm thầm là nòng cốt trung tâm của Tiên Minh.”

“Năm đó ma giới đuổi giết, bọn ta trốn vào tiên giới, lại gặp phải sự vây quét của các Tiên môn lớn dưới trướng Tiên Minh.”

“Sau khi giao chiến mấy lần, bọn ta chia làm tốp nhỏ, lặng lẽ thay đổi thân phận.”

“Lén vào các nơi của tiên giới, cũng từ từ sắp thoát khỏi phạm vi tầm mắt của bọn họ.”

“Cũng vào lúc này, bọn ta gặp Thuần Hoa Tiên Đế.”

Thành ca phản ứng lại: “Hắn lừa các ngươi?”

Nhắc đến người này, ngay cả Kỷ Linh Hàm cũng là vẻ mặt giận tái đi.

“Đúng vậy, lúc đó bọn ta cho rằng hắn là một dòng nước trong, không phải là một hội với những Tiên môn của Tiên Minh của đó, còn nghĩ hắn trở thành bạn tốt.”

“Hắn nói cho bọn ta biết, có cách tiến vào linh giới.”

“Dưới sự đề nghị của hắn, bọn ta tập hợp các đệ tử đã phân tán lại một lần nữa, chuẩn bị chuyển đến kinh giới.”

“Sau đó, bọn ta bỗng nhiên gặp phải hơn mười vị Tiên Đế của Tiên môn đột kích!”

Nhớ lại tình hình lúc đó, La Viễn vẫn cực kỳ phẫn nộ hệt như trước đây.

“Trước khi ở đó, bọn ta còn có hơn 700 vị đồng môn, mà sau khi đánh một trận, chỉ còn lại không đến hai trăm vị.”

“Mà trong nhiều lần chiến đấu, đó là một lần thương vong nặng nề nhất!”

“Trong đó có ít nhất hơn 30 vị, chính tay Thuần Hoa Tiên Đế chết tiệt đó giết chết.”

Mặc dù các đệ tử đã chết hiện tại đều được Thành ca hồi sinh lại, nhưng hình ảnh đau đớn vào lúc đó, vẫn không thể xóa nhòa như cũ.

Nghe đi nghe lại mấy điều này, Thành ca cũng suýt chút nữa phát bực.

Người này dám hãm hại môn nhân của mình thảm như thế, Thuần Hoa Tiên Đế này giỏi giang thấy.

Mạc Trần nói: “Thuần Hoa Tiên Đế là hoá thân của quy tắc bói toán.”

“Bói toán hả? Đó không phải là đoán mệnh sao?”

Ở trong mắt Thành ca, cái này chẳng khác gì với việc giả thần giả quỷ hết.

“Người này miệng quạ, nhân danh bói toán, nhưng lại làm việc giết chóc.”

Từ trước đến nay Đan Thái chưa từng nghiêm chỉnh, nhưng lúc này vẻ mặt lại trầm trọng.

“Lúc đó rất nhiều sư đệ sư muội chết không rõ ràng, thật là đáng ghét!”

“Bá đạo như vậy sao?”

Thành ca có chút kinh ngạc.

Trực tiếp đoán mệnh quyết định vận mệnh cho người ta, có chút quá đáng.

Mạc Trần cũng gật đầu vẻ mặt chăm chú: "Quả thật là bá đạo, mức độ lĩnh ngộ quy tắc của bọn ta còn thua xa hắn, chịu ảnh hưởng của quy tắc bói toán, không có bất cứ thủ đoạn gì để ngăn cản."

Hắn nhìn về phía Khương chưởng môn tràn ngập khao khát: "Ngươi… có nắm chắc không?"

Trong lòng Thành ca nói ta không nắm chắc, nhưng hệ thống thì có.

Không sợ hãi bất cứ cái gì, được chưa?

"Yên tâm đi, trong mắt bổn Đại Đế, hắn chính là gà vườn chó xóm, không chịu nổi một đòn!"

"Tốt quá rồi!"

Đám người Mạc Trần và Đan Thái, Nguỵ Miêu hoan hô ngay tức khắc.

"Ha ha, cuối cùng cũng khống chế được cẩu tặc này!"

"Ta nhất định phải tận mắt nhìn xem hắn chết thảm bao nhiêu!"

"Chỉ hận không thể tận tay báo thù!"

Biểu hiện này của bọn họ, làm cho đám người Thương Tật, Thương Khung, La Viễn bên cạnh vẻ mặt ngạc nhiên.

Vẫn còn chưa đánh, sao các ngươi làm giống như đã thắng rồi?

Thương Long Đại Đế cho dù mạnh mẽ thần kỳ lại, cũng chỉ là Chuẩn Đế.

Tóm lại là chưa đột phá được tầng giới hạn kia, được chưa hả?

Nhưng mà bất kể bọn họ nghĩ thế nào, quyết định của Thành ca mới là quyết định cuối cùng.

Hắn muốn tiếp tục đánh, đại quân chống đỡ sẽ không rút lui.

Cuối cùng Thành ca dặn dò tên Tiên Tôn kia hai câu: "Khi đại chiến, bảo sư tổ, sư phụ và sư thúc ngươi đều cẩn thận một chút, có thể thoát ra thì hãy nhanh chóng thoát khỏi."

Sau khi tên Tiên Tôn kia lãnh mệnh rời đi, Thành ca tuyên bố tan họp, chuẩn bị đại chiến tiếp theo.

Lần này Tam Nhãn Hổ và Huyền Hải không còn muốn dính lấy hắn để làm màu nữa.

Thứ nhất là lần trước phá trận thất bại.

Thứ hai nguy hiểm đối mặt với Tiên Đế có hệ số rất cao, hai bọn họ cũng không dám dính lấy.

Sau khi mọi người rời đi, Kỷ Linh Hàm tìm vài tên sư đệ sư muội.

"Ta vẫn là cảm thấy, Thương Long Đại Đế này chính là Khương chưởng môn."

Lần này nàng tránh được nhóm người Ấn Tuyết Nhi và Mạc Trần, Đan Thái, sau đó tìm được La Viễn, Đường Như, Tần Sướng, Cam Tử Nghĩa mới vội trở về.

"Có lẽ không phải đâu, nếu như hắn là Khương chưởng môn, vậy thì phải quen biết với chúng ta chứ."

"Đúng vậy, hơn nữa không phải Ấn sư tỷ đã nói rồi sao, phương thức hồi sinh của hắn và Khương chưởng môn không giống nhau."

Chương 487.

Kỷ Linh Hàm nhíu chặt mày, vẫn cảm thấy chưa thuyết phục lắm.

Trong khoảng thời gian này, nghi ngờ của nàng càng ngày càng sâu, bởi vì có quá nhiều chỗ nói không thông.

"Khi Nguyên Chân, Nguyên Thịnh bọn họ nhắc tới Thương Long Đại Đế, dáng vẻ rõ ràng không giống như nhắc tới người ngoài."

"Vị Thương Long Đại Đế này thủ đoạn thần kỳ, chung quy có thể hoá tuyệt cảnh thành kỳ tích, đây là phong cách của Khương chưởng môn."

La Viễn lắc đầu phì cười: "Thế giới rộng quá mà thôi, bản thân những yêu quái đó dựa vào số mệnh lớn, có một chút thủ đoạn

đặc biệt cũng là điều rất bình thường.”

Cam Tử Nghĩa cũng nói: “Đúng vậy, dù sao trên đời này không thể chỉ có Khương chưởng môn của chúng ta mới có thể tạo ra kỳ tích.”

Kỷ Linh Hàm lắc đầu: “Vậy đại hội Vạn Yêu thì sao?”

“Mặc dù bọn ta không tham gia, nhưng hiện tại cũng biết sơ sơ.”

Nàng nhìn mấy người, chậm rãi nói: “Ngao Dương, Nha Tử, Sơn Canh, những người quen cũ năm đó, đều không ngoại lệ, toàn bộ đều chủ động nhận thua Thương Long Đại Đế.”

“Các ngươi còn cảm thấy đây là trùng hợp sao?”

Đám người La Viễn, Tần Sướng và Đường Như tất cả đều há to miệng, những chi tiết này, trong khoảng thời gian này bọn họ đúng là không suy nghĩ sâu xa.

“Chậc, không thể nào…”

Kỷ Linh Hàm tiếp tục nói: “Còn có lần này, Nguyên Hư Chuẩn Đế báo tin là ai, các ngươi có lẽ đều có ấn tượng, hình như một trong thánh giả vạn vực phi thăng năm đó.”

“Ngoại trừ Khương chưởng môn, ta không nghĩ ra còn có ai có thể khiến bọn họ quyết một lòng đi theo như vậy, thậm chí không tiếc phản bội phe tiên giới!”

“Hơn nữa còn có một điểm quan trọng nhất!”

“Còn có cái gì?”

“Tam Nhãn Liệt Hổ Vương, hắn và Thương Long Đại Đế quá mức quen thuộc!”

Khi nói đến đây, trong mắt Kỷ Linh Hàm đã không do dự nữa, mà là biến thành khẳng định vô cùng.

Mấy người thật đúng là cẩn thận tưởng tượng lại.

Không lâu trước Thương Long Đại Đế mới quay về yêu giới, hẳn là trước đại hội Vạn Yêu, hắn hoàn toàn không quen biết Tam Nhãn Hổ.

Nhưng mà hai người này gần đây hằng ngày đi rất gần nhau, giống như quen biết nhau nhiều năm.

“Nhưng mà…”

La Viễn cười khổ vuốt tay: “Nếu như sự thật là như vậy, vậy chứng minh Tam Nhãn Hổ, Nguyên Hư, Ngao Dương, Tiêu Hỗn cũng đều biết thân phận của Khương chưởng môn.”

“Vậy vì sao hắn cứ một mực giấu diếm Phi Tiên môn chúng ta?”

“Đúng vậy, chúng ta mới là người thân nhất của hắn!”

Kỷ Linh Hàm nhìn về phía đám người đằng xa, từ từ nói: “Không có gì bất ngờ xảy ra, Mạc Trần trưởng lão và Đan Thái, Ngụy Miêu cũng đều biết thân phận của hắn.”

“Thậm chí Ấn Tuyết Nhi sư muội cũng không ngoại lệ!”

“Hả?”

“Sao có thể như vậy?”

“Cô lập chúng ta rồi sao?”

Kỷ Linh Hàm lắc đầu: “Không, Khương chưởng môn quan tâm chúng ta không hề có thay đổi, vẫn cho chúng ta điều tốt nhất hết như trước.”

Nàng nắm thật chặt tiên kiếm cửu giai trong tay, đó chính là món đồ do “Thương Long Đại Đế” tặng.

Trước đó được tặng miễn phí nhiều tiên khí, tiên bảo như vậy, chỉ có đệ tử Phi Tiên Môn.

Mà cây tiên kiếm cửu giai trong tay nàng, cũng là một món quý giá nhất trong đó.

Nàng chỉ là có chút không hiểu…

Tại sao Khương chưởng môn phải làm như vậy, chẳng lẽ là có nỗi khổ tâm gì sao?

Thành ca cũng không biết mình đã hoàn toàn bại lộ, ngụy trang đã không còn chút ý nghĩa nào từ lâu rồi.

Hắn còn đang tiếp tục đóng vai Thương Long Đại Đế.

Nhìn thấy khói bụi cuồn cuộn ở hậu phương phía xa, yêu khí bao phủ.

Một lát sau, một đội đại quân yêu giới có thực lực mạnh mẽ dũng mãnh xuất hiện trước mắt mọi người, chính là đại quân mà năm quân chủ, trong đó có cả Kỳ Vọng dẫn đầu.

Ở bên trong, Thành ca cũng có thể nhận ra được là bốn vị Chuẩn Đế là Bạch Kỳ của Hồ tộc, còn lại là Hùng, Báo, Sa.

Vừa nhìn thấy bọn vị đều đứng ở vị trí bên cạnh, cũng gần như đoán được thân phận của người tới.

"Ồ! Các ngươi đến làm gì, cổ vũ ta cố lên hả?"

Kỳ Vọng không hiểu "cố lên" là cái gì, có điều vẫn là ngoài cười nhưng trong không cười quơ quơ một chuỗi trân châu trên cổ.

"Chủ Địa Bộ, ngươi đã gây ra đại họa tày trời, còn không mau quay về yêu giới tạ tội?"

Thành ca có chút buồn bực.

Gần đây ta ở tiền tuyến đánh giặc, không tới phá hoại Kỳ Lân tộc.

"Ta gây ra họa gì rồi?"

Phía sau có một tên Khổng Tước Chuẩn Đế lớn tiếng quát: "Ngươi tự tiện sát hại hơn mười vị Chuẩn Đế của tiên giới, phá hủy nghiêm trọng nền hòa bình không dễ đạt được của hai giới tiên yêu…"

Còn không đợi hắn nói xong, Thành ca vừa mới đây vẻ mặt còn tươi cười nhẹ nhàng liền vung móng vuốt tới.

Khổng Tước Chuẩn Đế cũng là một vị quân chủ, nhưng ở trước mắt hắn ngay cả phản ứng cũng không kịp.

Ầm!

Yêu thể khổng lồ bay lên trời, lông vũ ngũ sắc rụng xuống mảng lớn, giống như đập tan một ngọn núi.

Bùm!

Trên mặt đất bụi mù mịt, xuất hiện một hố sâu cực lớn.

Lần này đừng nói là đám Chuẩn Đế Kỳ Vọng, Bạch Kỳ trước mặt, ngay cả đám người Thương Tật và Mạc Trần cũng hoảng sợ.

Một lời không đúng là trực tiếp ra tay?

Nhưng vấn đề là tốt xấu gì cũng coi như là quân đội mình của yêu giới mà.

Có phải là có chút hơi quá khích rồi không?

“Thương Thành, ngươi làm gì đấy!”

“Ngươi thật to gan!”

Kỳ Vọng và ba tên quân Chủ khác giận dữ, mà các Chuẩn Đế Yêu Vương khác của phe cánh Kỳ Lân cũng đều lộ ra thái độ thù địch.

Nhóm đội ngũ Yêu Vương này của bọn họ tương đương với số lượng của Phi Tiên môn bên này, Chuẩn Đế hình như còn nhiều hơn.

Ngay tức khắc đám người Thương Khung, Thương Tật, Kỷ Linh Hàm cũng vội vàng chuẩn bị chiến đấu.

Cho dù Thành ca muốn khai chiến với yêu giới, bọn họ cũng sẽ đi theo không chút do dự.

“Ta to gan?”

Khương chưởng môn chậm rãi bay đến trước mặt Kỳ Vọng, đầu rồng to lớn nhìn xuống hắn, ánh mắt có chút giễu cợt.

“Hình như các ngươi đã quên thân phận của mình rồi.”

“Là quân chủ, cảnh chủ, lĩnh chủ ở nơi này, tất cả vốn là cấp dưới của ta.”

“Ai cho các ngươi tư cách chạy đến hỏi tội ta?”

“Các ngươi xứng sao?”

Kỳ Vọng biến sắc, đột nhiên ý thức được có chút không đúng.

Đúng vậy, trên danh nghĩa hắn chịu sự chỉ huy của chủ Địa Bộ.

Chỉ là bởi vì quá hận Thành ca, cộng thêm chiến trường cánh phải phần lớn đều là người của hắn, là con cưng được nuông chiều cho nên bản thân hắn lơ là một chút.

“Nhưng ngươi vi phạm hiệp định tiên yêu cũng là sự thật!”

Thương Tật bay tới, lớn tiếng biện hộ: “Tiên Yêu sơn là chiến trường giao ước, bọn ta, trận chiến đấu của bọn ta cũng chưa tăng lên đến cấp độ Tiên Đế, Yêu Đế, hoàn toàn là ở trong phạm vi hiệp định!”

“Nhưng các ngươi giết quá nhiều, tuyệt đối sẽ chọc giận tiên giới…”

Thành ca phất phất tay không nhịn được.

“Được rồi được rồi, đừng nói với ta về những thứ không có.”

“Lão tử là chủ Địa Bộ, lão tử lớn nhất, bây giờ ra lệnh cho tất cả các ngươi tiếp nhận chỉ huy của ta, cùng theo ta xuất chinh!”

Điều này…

Mấy tên quân chủ, cảnh chủ và lĩnh chủ khác đều sững sờ.

Không phải chúng ta đến để lên án hắn sao, sao lại biến thành như vậy rồi?

Quân chủ Hạc tộc vừa mới định kháng lệnh không theo: “Bọn ta không…”

Kỳ Vọng đột nhiên cắt ngang hắn.

“Bọn ta đồng ý, dựng trại đóng quân!”

Hắn liếc mắt nhìn Thành ca thật sâu, sau đó vậy mà thật sự thu xếp ổn thỏa người ngựa ở vùng lân cận.

Thực ra giới tu luyện khi đánh giặc không có lều trại gì, dựng trại đóng quân cũng chính là thả hành cung ra.

Nhìn thấy một tòa hành cung đột ngột từ dưới đất mọc lên, đám người Thương Tật, Ngao Dương, Mạc Trần đều nhăn mày

.

Lần lượt góp ý với Khương chưởng môn.

“Đại Đế, bọn họ đều là phe của Kỳ Lân tộc, nhất định không phải là người cùng một đường với chúng ta.”

“Không chỉ không phải là người cùng một đường, lòng thù địch của bọn họ dành cho chúng ta, rất có thể còn lớn hơn lòng thù địch của tiên giới.”

“Đại Đế, Kỳ Vọng đứng đầu cánh phải ở chiến trường đã nhiều năm, rất có thể sẽ âm thầm bằng mặt không bằng lòng làm chướng ngại vật, ngươi nghĩ xem, thật sự sai khiến được bọn họ rất là khó.”

“Đúng vậy, đám cảnh chủ, lĩnh chủ phía sau hắn, từ trước đến nay chỉ nghe mệnh lệnh của Kỳ Lân tộc, không nghe quân lệnh.”

“Giữ lại một đám tai họa ngầm có bụng dạ khó lường ở bên cạnh như vậy, rất không an toàn!”

Chương 488.

“Tốt tốt, ta đều đã biết rồi.”

Vốn dĩ Thành ca không thèm để ý năm quân chủ này có lòng dạ khó lường hay không.

“Nhưng bọn họ và chúng ta đều đến từ yêu giới!”

Hắn cười tủm tỉm mà vỗ vai Thương Tật: “Lão Thương Long, lòng dạ của ngươi phải cởi mở hơn một chút.”

“Cho dù ngay từ đầu bọn họ đã nảy sinh ác ý, nhưng chúng ta cũng phải khoan dung hữu ái…”

“Phải có một trái tim bao dung! Cùng một yêu giới, cùng một giấc mộng mà!”

Lời nói này nói đến mức mọi người đều bối rối, hoàn toàn không biết hắn muốn biểu đạt cái gì.

“Ngươi lại muốn giở trò quỷ gì nữa?”

Thương Long Nữ Đế ở chỗ tối mới không tin cái tên này sẽ khoan dung hữu ái.

Lúc trước phế Kỳ Thăng và Kỳ Uyên phải gọi là vô cùng tàn nhẫn, độc ác.

“Chẳng lẽ ngươi muốn khống chế bọn họ, chậm rãi cướp lấy quyền khống chế thực sự của nhánh đại quân kia hả?”

“Làm gì có, ngươi đừng có mà lúc nào cũng nghĩ ta âm hiểm như được không …”

Thành ca bày ra vẻ mặt vô tội: “Ta đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy.”

“Tin ngươi mới khùng đó!”

Mà ở một bên khác, bên trong hành cung của Kỳ Vọng, bốn vị quân chủ và một đám cảnh chủ đang chửi ầm lên.

“Hắn cho rằng hắn là ai?”

“Còn thật coi mình là chủ Địa Bộ à, quản đến trên đầu chúng ta luôn á?”

“Hắn có thể tới chỉ huy thuộc hạ của ta thử xem, ta sẽ khiến hắn hiểu cái gì gọi là nghe tuyên không nghe điều!”

“Báo cáo Thiên Bộ, xin Yêu Đế ra mặt để trấn áp hắn!”

“Kỳ Vọng đại ca, việc gì ngươi phải đồng ý?”

Biểu tình của Kỳ Vọng cũng không tốt gì, nghe thấy đám Chuẩn Đế oán giận thì lại càng âm trầm.

“Ta chỉ ổn định hắn thôi.”

“Nếu vừa rồi xé rách mặt, kết quả sẽ là gì?”

“Hắn sẽ đưa bọn họ trở về, đến lúc đó, làm sao chúng ta có thể nhúng tay vào chiến sự ở tiền tuyến được nữa?”

“Chỉ có ở lại bên cạnh người hắn, giả vờ nghe theo chỉ huy của hắn, hắn mới có thể chậm rãi buông lỏng.”

Lúc này đám yêu mới hiểu ra, thi nhau tán thưởng.

“Vẫn là Kỳ Vọng đại ca nghĩ xa!”

“Ha ha, chờ đến thời điểm hắn không phòng bị xem, đó chính là ngày tận thế của hắn!”

Lúc này, Bạch Kỳ Chuẩn Đế vội vàng đi đến.

“Lúc nãy các ngươi có để ý trên người mỗi người bọn họ đều mang đầy tiên khí, tiên bảo?”

Những Chuẩn đế khác sửng sốt, chợt xem thường nói: “Việc này thì có gì kỳ lạ chứ?”

“Phi Tiên môn có nhiều nhân tộc như vậy, có tiên khí, tiên bảo là chuyện bình thường.”

“Không, ngay cả mỗi Long tộc của Thương Long cốc cũng đều có tiên khí, tiên bảo, hơn nữa phẩm giai còn rất cao!”

Giọng điệu của Bạch Kỳ Chuẩn Đế có chút ghen tị.

“Lúc trước ta có gặp bọn họ, khi đó vẫn chưa có!”

“Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, thì hẳn là chiến lợi phẩm do hai trận đại chiến lúc trước của bọn họ đạt được!”

“Chiến lợi phẩm?”

Cẩn thận suy nghĩ, lúc trước Thương Long Đại Đế liên tiếp đánh hạ hai cảnh, phía đối diện đều là toàn quân bị diệt.

Mà mọi thứ như đan khí, phù trận của tiên giới đều rất mạnh, tu sĩ cùng giai đều giàu có hơn yêu tộc.

Chiến lợi phẩm này…

Tất cả Chuẩn Đế có mặt ở đây đều không thể bình tĩnh nổi.

Thi nhau dùng yêu hồn thám thính, cảm nhận khắp nơi.

Xem xét một phen, tròng mắt của bọn họ đều đỏ cả lên.

“Tiên khí bát giai!”

“Tiên bảo cực phẩm!”

“Thế mà tên Long Vương kia của Thương Long tộc lại còn có một chồng tiên phù bát phẩm!”

“Cmn, đống này có thể đổi được rất nhiều Yêu Nguyên tinh ở Thiên Khu các, cảnh giới của hắn mới Yêu Vương mà thôi, làm gì có tư cách chiếm hữu bảo vật như vậy?”

“Vậy mà Tiên Tôn lại có cả tiên khí thất phẩm và tiên bảo cực phẩm, thật đáng ghét!”

“Bọn họ không xứng!”

Bọn họ rất nhanh mà tức giận đến thẳng dậm chân, giống như vài thứ kia vốn nên thuộc về bọn họ.

“Không thể nhịn được!”

“Ta muốn đi tìm tên Thương Thành kia để hỏi rõ ràng!”

Vì thế, một lát sau, Thành ca lại một lần nữa gặp được Kỳ Vọng và bốn gã quân chủ khác.

“Sao thế? Các ngươi vội vàng tới tìm ta như vậy là muốn thỉnh cầu xuất chiến sao?”

Kỳ Vọng suýt chút nữa không còn gì để nói.

Hắn hít sâu một hơi, nghiêm nghị hỏi: “Chủ Địa Bộ, xin hỏi những thứ tiên khí tiên bảo của Yêu Vương, Ma Vương của Thương Long cốc và Phi Tiên môn là từ đâu mà có?”

“Chiến lợi phẩm.”

Giọng điệu của Kỳ Vọng đột nhiên chuyển lạnh: “Chẳng lẽ ngươi không biết, tất cả vật tư chuẩn bị cho chiến đấu của Tiên Yêu sơn đều yêu cầu cấp trên thống nhất phối hợp sao?”

“Bất kể ai đạt được bất luận chiến lợi phẩm gì, đều phải nộp lên trên, đưa cho tổng bộ chiến khu, lại do năm quân chủ phân phối.”

“Ai cũng không thể tùy ý xử trí, lại càng không thể tự mình chiếm hữu!”

“Nếu ai nấy đều giống ngươi, làm như vậy thì kỷ luật của đại quân yêu giới ở đâu?”

Thành ca nhìn về phía Thương Tật ở phía sau, hắn vậy mà còn gật đầu, xác thật có cái quy định như vậy.

Vì thế hắn cười mà như không cười, quay đầu lại, nhìn về phía Kỳ Vọng: “Vậy các ngươi muốn như thế nào?”

Kỳ vọng lập tức nói: “Đơn giản, thu hồi chiến lợi phẩm mà bọn họ tự mình chiếm hữu lại, tương lai lại để chúng ta phân phối xuống cho từng nhóm!”

À, Thành ca thiếu suýt nữa bị hắn làm cho cười ra tiếng.

Ta đánh, ngươi lại thu lấy chiến lợi phẩm, ai cho ngươi mặt cái mặt mũi lớn như vậy?

Bản thân còn cho mình rất tốt đẹp sao.

Còn thống nhất phân phối, nhưng thật ra là ở giữa kiếm túi tiền riêng đúng không?

Vừa nghĩ như vậy, mấy năm nay Kỳ Lân tộc chắc chắn là âm thầm tham không ít đâu nhỉ.

Khó trách lần trước bán trân châu, mỗi người đều có thể lấy ra nhiều Yêu Nguyên tinh và tiên khí như vậy.

“Ngươi thật sự coi mình là bàn đồ ăn à?”

Trong mắt hắn lộ ra một tia đồng tình, đó là ánh mắt nhìn một thằng ngu.

Sắc mặt Kỳ Vọng trầm xuống: “Ngươi có ý gì?”

“Có ý gì?”

Thành ca lập tức lấy Địa Yêu lệnh ra.

“Ý là chủ Địa Bộ ở chỗ này là lớn nhất!”

Vừa thấy lệnh bài này, năm quân chủ ở đối diện liền biến sắc.

Dù cho nội tâm của bọn họ có hận Khương Thành biết bao nhiêu, cũng không coi thân phận chủ Địa Bộ của hắn ra gì, giờ cũng chỉ có thể cùng nhau cúi đầu, quỳ xuống.

Ngay cả Thương Long tộc và Ngao Dương, Nha Tử ở bên cạnh cũng vội vàng quỳ xuống mặt đất, cúi đầu hành lễ.

Đây là sức uy hiếp của Địa yêu lệnh.

Thành ca còn rất ngạc nhiên, lệnh bài này sử dụng tốt như vậy sao?

Còn lớn hơn cả mặt mũi của chủ Địa Bộ như mình sao?

“Ta mặc kệ ngươi nói cái gì mà nộp lên hay không nộp lên, hiện tại lời nói của ta chính là quy củ mới.”

“Ngươi muốn chiến lợi phẩm đúng không, có thể. Trận chiến tiếp theo ngươi tự lấy bản lĩnh của bản thân mà đi đoạt đi.”

Kỳ Vọng tức giận đến mức thở hổn hển, cho dù hắn có rất nhiều điều muốn nói nhưng cũng chỉ có thể nuốt trở về.

Địa Yêu Lệnh ở Vạn Yêu cung đã được truyền thừa mấy chục tỷ năm, hiệu quả giống như ngọc tỷ truyền quốc của nhân gian.

Ai dám bất kính chính là đối nghịch với toàn bộ Vạn Yêu cung.

“Cẩn tuân yêu lệnh…”

Thanh âm của hắn hoàn toàn là từ kẽ răng mà thoát ra.

Năm quân chủ lại trở về, Thương Long Nữ Đế lại lên tiếng lần nữa.

“Ngươi thật sự muốn cho bọn họ đoạt chiến lợi phẩm ư?”

Nàng có chút khó hiểu, đây tuyệt đối không phải phong cách của Khương Thành.

Cái tên này từ trước đến nay, không có lợi thì không dậy sớm, không có khả năng làm chuyện như vậy.

Thành ca cười tủm tỉm mà nhìn bóng dáng của đám quân chủ và Chuẩn Đế kia, giống như đang xem một đám dê béo.

“Bọn họ chủ động tự mình đưa tới cửa như mình. Nếu ta không cố gắng khoản đãi một chút thì sẽ làm thất vọng tâm ý của bọn họ, không phải sao?”

Khoản đãi?

Tạm thời, Thương Long Nữ Đế không có cơ thể thật, nếu không chỉ sợ nàng đang điên cuồng trợn mắt.

Cũng vào ngày này, đại quân Khổ Đồ cảnh ở phía đối diện ùn ùn kéo đến, chạy đến trước mặt bọn họ.

Các cao thủ của Thương Long cốc và Phi Tiên môn vội vàng bày trận chào đón.

Mà ở một bên, Kỳ Vọng và năm quân chủ cũng mang theo nhân mã bọn họ, trốn ở phía sau của đại quân yêu giới, chờ xem kịch.

“Đối diện chính là chủ Địa Bộ ư?”

Cảnh chủ Thông Dương Chuẩn Đế của Khổ Đồ cảnh cưỡi tiên xe, chậm rãi bay đến trước đội hình.

Chương 489.

“Đúng vậy, là ta!”

Thành ca duy trì chân thân Thương Long ổn định bay đến trước mặt hai đội quân.

“Đều háo hức muốn xem rồi phải không?”

“Cuối cùng cũng nhìn thấy dáng vẻ uy vũ hiên ngang của ta, có phải là rất kích thích không?”

Lời này nói ra làm hai bên đều kịch liệt muốn phỉ nhổ.

Kỳ Vọng trốn ở phía sau vẻ mặt mê mẩn đưa mắt sang hỏi ý kiến Bạch Kỳ.

Vậy ý là, trước đây hắn đánh trận cũng có phong thái như vậy sao?

Bạch Kỳ cũng không nói nên lời.

Nhìn thấy Thông Dương Chuẩn Đế ở phía đối diện cũng không nói nên lời, Thành ca chỉ có thể dùng ánh mắt khen ngợi để cổ vũ cho hắn.

“Lão già, hãy bắt đầu màn biểu diễn của ngươi đi!”

Không phải các ngươi định sắp xếp đại trận trước, để ta phá vỡ thế trận, sau đó rơi vào vòng vây, sau đó mới lại để cho Tiên Đế ra tay sao?

Nhanh chóng lên chứ.

Trước khi nhìn thấy Thương Long Đại Đế, Thông Dương Chuẩn Đế và một đám cao thủ tiên giới chỉ thấy hắn như sấm đánh ngang tai.

Vừa bắt đầu nghe nói bên phía yêu giới quyết định chọn ra được một vị chủ Địa Bộ mới, bọn chúng vẫn chưa coi đây là vấn đề lớn.

Dù sao, chủ nhân của trong lịch sử của Địa Bộ có thể lăn lộn ở một phần ba của yêu giới, căn bản không dám xúc phạm đến tiên giới.

Đâu có biết… vị phá vỡ liên tiếp hai trận này, san phẳng hai cảnh Tiên giới.

Giết chết 68 vị Chuẩn Đế, trong đó bao gồm 10 vị có xuất thân cao quý là quân chủ chiến khu hiển hách!

Có thể gọi đây là thảm bại chưa từng có của tiên giới trong hàng chục tỷ năm nay.

Bây giờ không chỉ tiên giới, đến cả bên phía ma giới cũng sôi sục lên rồi.

Thương Long Đại Đế, chủ Địa Bộ, những danh hiệu Chuẩn Đế đang đứng trước mặt này quả thật không chỉ lưu truyền ở yêu giới, mà còn đã truyền khắp ở hai giới Tiên Ma rồi.

Hiện tại có một số tông môn ở tiên giới khi dạy dỗ những đệ tử bướng bỉnh, đều sẽ nói: "Ngươi còn không tu luyện cho cẩn thận, thì sẽ phái ngươi ra tiền tuyến, để cho ác yêu Thương Long dạy dỗ ngươi."

Hiệu quả của việc dọa dẫm khá tốt.

Có thể tưởng tượng ra, trước đây đám người Thông Dương Chuẩn Đế đã tưởng tượng ra Thành ca có dáng vẻ gì rồi.

Nếu như không có Tiên Đế chống lưng, thậm chí bọn chúng còn không dám đối diện làm địch.

"Khụ!"

Định thần lại, hắn ép buộc phải tìm trở về nhịp điệu của kịch bản trước đó.

Cứ dựa theo thông lệ trước, mũ mão đường hoàng lên tiếng phê phán một chút đã.

"Ác yêu Thương Long, ngươi đã ngang ngược xâm phạm vào tiên giới của ta, giết chết vô số Chuẩn Đế, Tiên Vương, Tiên Tôn, đã phạm phải tội ác tày trời…"

Thành ca cũng lười để liên thiên với hắn, tranh luận chiến tranh chính nghĩa cái gì chứ.

Không cần thiết.

Thù hận giữa hai giới Tiên Yêu đã kết suốt vài chục tỷ năm trước rồi, nói trắng ra là ai mạnh hơn thì người đó có lý.

Chỉ có một bên bị đánh đau, thì mới lên án đối phương một cách cay độc.

Đây là quang vinh!

Thế là hắn liền không nói lời nào, vui vẻ lắng nghe.

"Tội ác của ngươi nhiều không kể hết…"

"Thần nhân đều đang giận dữ…"

"Thiên nhân cùng trừng phạt…"

“Nếu như ta là ngươi, sẽ lấy cái chết để tạ tội, để an ủi những anh linh vô tội bị hại kia…”

“Nếu như ta là ngươi, để hồn bay phách lạc, vĩnh viễn không vào vòng luân hồi…”

Thông Dương Chuẩn Đế bắn nước bọt tung toé, cứ phải gọi là khí thế hùng hồn.

“Nói hay lắm!”

Thành ca thấy hắn nhiệt tình như vậy, không nhịn được mà vỗ cái đuôi rồng.

“Vỗ tay! Vỗ tay!”

Đám người phía sau Thương Tật Thương Khung La Viễn Mạc Tiêm cũng không biết Đại Đế đang nghĩ cái quái gì.

Nhìn thấy hắn vỗ tay, cũng chỉ có thể vỗ tay theo.

Bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay bên này vang lên như sấm!

Đặc biệt làm đám Tước yêu, nhìn thấy không khí nhiệt liệt, quả nhiên đều bắt đầu múa hát tưng bừng rồi.

Kỳ Vọng ở phía sau tỏ vẻ nghi ngờ nhân sinh.

Mà đại quân tiên giới cũng rất ngơ ngác.

Tại sao bên đối diện lại vui mừng phấn khởi, hình như cảnh chủ cũng đâu có khen bọn họ.

Thông Dương Chuẩn Đế bối rối, chỉ có thể tiếp tục dựa theo kịch bản đã định sẵn tiếp tục làm.

“Ác yêu Thương Long, ta nghe nói ngươi đánh hai trận trước, liên tiếp phá vỡ hai trận hình lớn!”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay Khổ Đồ cảnh của ta cũng có một đại trận, ngươi có dám đến thử trước không?”

Thành ca bĩu môi: “Cái này thì có cái gì mà không dám chứ?”

Thông Dương Đại Đế vô cùng vui mừng, quả nhiên tình báo nói không sai.

Tên Thương Long Đại Đế này tự cao tự đại, bất kể hang hùm hang cọp gì cũng dám xông vào.

Tùy tiện bố trí trận pháp đơn giản để hắn phá giải.

Sau khi phá giải trận pháp, phía đối diện tưởng rằng đại cục đã định, sẽ dựa theo thông lệ dồn ép lên toàn trận, đến lúc đó sẽ rơi vào vòng bao vây đã chuẩn bị sẵn.

Thế là hắn phất cờ lệnh, phía sau có rất nhiều Tiên Tôn lập tức hành động.

Thấy trên mặt đất lấp đầy cát vàng của Khổ Đồ cảnh kia dần dần biến thành đại dương bao la.

Không bờ không bến, vô cùng rộng lớn.

Từng cơn gió nhẹ thoảng qua, từng vệt sáng lung linh.

Tất cả những tiên nhân ở đối diện đều bị trận pháp che khuất, người duy nhất còn ở bên ngoài chỉ có Thông Dương Chuẩn Đế.

Quả nhiên vô cùng thần kỳ.

Thành ca thể hiện cho thấy bản thân đã được mở rộng tầm mắt rồi, mấy loại đại trận này của tiên giới cũng thú vị thật đấy.

“Ác yêu Thương Long, mời!”

Thông Dương Đại Đế sắp đợi không được rồi, cao giọng nói: “Mời vào trận!”

Vậy mà giống như trong suy nghĩ, Thương Long Đại Đế không hề do dự lao vào trong đại trận mà chưa từng xuất hiện.

“Ngươi đang nói chuyện cùng ai vậy?”

Thành ca chậm rãi ngẩng đầu rồng lên, nhìn lên trời cao một góc 45 độ.

Thông Dương Đại Đế sững người lại.

“Sao, lẽ nào ngươi không dám?”

Thành ca khinh thường nói: “Ta dám hay không thì cũng không đồng nghĩa với việc sẽ vào trong, đạo lý này ngươi cũng không hiểu sao? Còn chạy đến trước mặt ta chơi trò kích động, thật là ngớ ngẩn hết sức.”

“Ngươi là có ý gì?”

Thông Dương Chuẩn Đế kinh ngạc một phen, lẽ nào hắn đã nhìn thấu mai phục của bên mình?

Thành ca lạnh nhạt nói: "Ý chính là mời thì cần phải có thái độ của lời mời, ác yêu Thương Long? Chính là kiểu xưng hô này, ngươi còn mong đợi ta hạ mình đi phá giải trận pháp?"

Hoá ra chỉ là bởi nguyên nhân vô lý này.

Trong lòng Thông Dương Chuẩn Đế như ngựa phi nước đại, còn cho rằng tên này đã nhìn ra lỗ hổng rồi chứ.

Vì để Thành ca sớm trúng kế, hắn chỉ có thể kiên nhẫn, thay đổi lời nói.

"Được thôi, là ta nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, Thương Long Đại Đế."

"Hừ…"

Thành ca không thèm để ý đến hắn.

Như vậy vẫn không được ư?

Thông Dương Chuẩn Đế cắn răng: "Chủ Địa Bộ! Như vậy có thể rồi chứ?"

Thành ca liếc mắt nhìn hắn: "Hứ, ai ai trong yêu giới cũng gọi ta là chủ Địa Bộ, đã không còn mới mẻ gì nữa từ lâu rồi."

Ngươi còn muốn những lời mới mẻ sao?

Chà, yêu cầu cũng nhiều thật đấy.

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Ngươi cầu xin ta vào trận, tự nhiên cần phải tôn kính hơn so với những người khác, thái độ phải nhún nhường hơn nữa."

Thành ca liếc mắt, cười he he nói: "Ngươi cứ gọi Thương Long tổ tông kính mến đi, như vậy ta sẽ miễn cưỡng đi phá trận pháp đó của các ngươi."

Đi phá đại trận của người khác, còn muốn người khác gọi tổ tông.

Mức độ hoang đường của sự việc này đã vượt qua giới hạn nhận thức của các yêu tộc như Kỳ Vọng, nhất thời không biết nên phỉ nhổ như nào.

Các Thương Long tộc như Thương Tật, Dực Không thì trưng vẻ mặt đờ đẫn ra trước, tiếp sau đó phá ra cười thành tiếng.

"Ha ha ha…"

"Đúng vậy đúng vậy, ngươi phải gọi tổ tông, nếu không thì Đại Đế của bọn ta sẽ không đồng ý với ngươi đâu."

"Gọi mau! Gọi mau!"

"Muốn Đại Đế của bọn ta phá trận, thì mau thể hiện thành ý đi."

Rất nhiều Long tộc đều cười lăn cười bò.

Thông Dương Chuẩn Đế cảm thấy bị sỉ nhục khủng khiếp, thế là vô cùng tức giận.

"Mơ tưởng hão huyền, ngươi đang nằm mơ à!"

"Không bằng lòng thì thôi đi."

"Thế thì tiêu hao như vậy đi, dù sao đại trận của bọn ta cũng không thể mở mãi được."

Thành ca vẫy vẫy tay biến ra một chiếc ghế trên bãi biển khổng lồ, còn biến ra một chút hoa quả, nước uống và dù che, sau đó nằm ở bên cạnh đại dương rộng lớn.

Cư snhuw vốn là đang định đến đây để nghỉ mát vậy.

Đám người Thương Tật Mặc Trần vốn đã quen với phong cách của hắn nên vẫn ổn, Thông Dương Chuẩn Đế ở đối diện đã sắp bị hắn làm cho phát điên rồi.

Hắn không đến phá trận, những kế hoạch ở đằng sau đó cũng không thể nào tiến hành được!

"Sao ngươi lại như vậy hả?"

"Ta làm sao nào? Lẽ nào ta muốn nghỉ ngơi cũng không được sao?"

Ngay khi Thông Dương Chuẩn Đế hết đường xoay sở, nóng ruột đến giậm chân, cuối cùng cũng nghe thấy trong bóng tối truyền đến truyền âm của Thuần Hoa Tiên Đế.

Chương 490.

Thuần Hoa Tiên Đế chỉ nói vỏn vẹn bốn chữ.

“Phối hợp với hắn!”

Mặc dù Đại Đế hiện tại đã có thể ra tay, nhưng trước khi chưa hình thành được vòng vây, Thương Thành vẫn có cơ hội chạy thoát.

Đặc biệt là Thương Long tộc còn chủ yếu là tu luyện các quy tắc về tốc độ.

Đến lúc đó sẽ lại giống với cuộc vây quét của Phi Thiên môn hồi đó, xuất hiện một đám lớn cá lọt lưới.

Cho nên cái kế hoạch dụ địch rơi vào mai phục này của bọn họ không thể dễ dàng thất bại được!

Phối hợp với hắn ư?

Thông Dương Chuẩn Đế lập tức sầm mặt xuống.

Ý là để hắn dựa theo yêu cầu của Khương Thành gọi tổ tông ư.

Đây cũng quá là đáng quá rồi đấy?

Dù gì bản thân gì cũng là một nhân vật lớn của Tiên giới đó được không?

Vậy mà mệnh lệnh này lại thật sự là Tiên Đế hạ xuống.

Đừng thấy hắn Chuẩn Đế hậu kì, hắn và Tiên Đế chỉ kém một bước, nhưng khoảng cách đó chính là khác nhau một trời một vực.

“Mẹ nó, cũng không cần ngươi gọi, ngươi đương nhiên là không vấn đề gì!”

Trong lòng hắn thầm mắng một câu.

Sau đó chỉ có thể làm mặt khổ, đối mặt với toàn bộ Tiên Yêu ở đây, không can tâm tình nguyện cúi đầu xuống.

“Thương Long tổ tông tôn quý, xin hãy vào trận thử đi ạ!”

“Ha ha ha ha ….”

Thương Long cốc bên này vui đến phát điên rồi.

“Thật sự đã gọi rồi kìa!”

“Thú vị quá, nếu như Đại Đế đã là tổ tông của hắn, vậy có phải bọn ta là cũng có thể được làm ông nội không?”

“Ta không có đứa cháu nào bất hiếu như vậy.”

Đến cả Thương Long Nữ Đế ở trong bóng tối cũng không nhịn được mà cười ra thành tiếng.

“Ngươi đúng thật là biết cách chơi đó.”

“Có thể khiến cho một Tiên tộc ngông cuồng tự cao tự đại một phen xấu mặt, năm đó Kim Long đại ca cũng chưa thể làm được.’

Thành ca đắc ý rướn cổ lên: “Thế mới được, khí chất của bọn ta khác xa với bọn chúng.”

Sau đó, hắn biến chiếc ghế đi biển mất, bay lên trên không trung.

“Nể tình ngươi khổ sở van xin, tổ tông ta sẽ đáp ứng nguyện vọng của ngươi.”

Nhìn thấy hắn thật sự nhảy vào trong biển, Thông Dương Chuẩn Đế vừa xấu hổ vừa phiền muộn cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cũng xem như là làm theo kế hoạch cũ, “trúng kế” rồi.

Để xem sau đây ta sẽ dạy dỗ ngươi như thế nào!

Đến bước này, phần kịch của hắn căn bản cũng diễn xong rồi.

Sau này thì phải xem bản lĩnh của Thuần Hoa Tiên Đế rồi.

Mà trong giây phút Thành ca tiến vào trong trận, Kỳ Vọng cũng vui ra mặt.

Mấy vị quận chủ bừng bừng lộ ra sắc mặt vô cùng gấp gáp.

“Hắn vào trong rồi!”

“Không ngoài dự đoán, Viên Trọc Trọng Thủy trận này rất nhanh sẽ bị hắn phá giải!”

Mấy người bọn họ không thể phá hủy được Viên Trọc Trọng Thủy trận, nhưng những chiến tích trước đây của Thành ca đều bày ở đó.

Bọn chúng vẫn rất có lòng tin về hắn.

Mà dựa theo tình báo, sau hai lần Thương Thành phá vỡ đại trận, kẻ địch đều đã chết rồi.

Thương Long cốc lao lên phía sau, đại quân Phi Tiên môn chẳng hề tốn tí công sức nào, nhẹ nhàng giành được thắng lợi, kiếm được rất nhiều chiến lợi phẩm.

Cả quá trình có thể được gọi là nhặt được không.

"Bọn ta….có phải là nên giành lấy một vị trí có lợi rồi không!"

"Đúng vậy, vậy chiến lợi phẩm nhất định phải trả về cho bọn ta."

"Không thể bỏ qua thời cơ tốt."

Cho dù phe cánh của Kỳ Lân theo đuổi chiến lược thoả hiệp với hai giới Tiên Ma, nhưng có thể nhặt được không, không có lí do gì để bỏ qua.

Số tiên khí, tiên bảo, tiên trận, tiên phù, còn có thiên tài địa bảo, có thể đổi được bao nhiêu tài nguyên tu luyện yêu tộc từ Thiên Khu các chứ!

Sau này chiến thắng rồi, Kỳ Lân tộc "thắng trận" tiện thể cũng đánh dấu một làn sóng ở yêu giới.

Tương lai Thương Thành bị tiên giới giết rồi, Kỳ Lân tộc đùn đẩy một cách sạch sẽ, liền nói là bị chủ Địa Bộ lôi vào cuộc chiến, bản thân cũng không còn cách nào khác.

Dù sao cái tốt thì bọn ta nhận, có hoạ thì ngươi đến hứng.

Kế hoạch hoàn mĩ biết bao chứ?

Vốn dĩ Kỳ Vọng trốn ở phía sau không hề do dự, trực tiếp hạ lệnh.

"Thương Long cốc và Phi Tiên môn, toàn quân lập tức rút quân vạn dặm!"

Dựa theo mệnh lệnh của hắn, năm quân chủ, hơn 50 vị cảnh chủ, lĩnh chủ còn lại ào ào dẫn theo đám yêu dưới trướng bay vút lên trời cao.

Đó gọi là một đám mây đen ép thành thanh thế lớn.

"Cái gì?"

"Muốn bọn ta rút lui?"

“Có lý nào lại như vậy!”

Đám Long Vương của Thương Long cốc và Ma Vương của Phi Tiên môn, tất cả đều tức giận.

Bọn họ không ai không nhìn ra, đây rõ ràng là muốn chia tách mình, sau đó độc chiếm lấy chiến lợi phẩm.

Dực Không vô cùng giận dữ bay đến trước mặt hắn, gầm gừ nói: “ngươi dựa vào cái gì mà hạ kiểu mệnh lệnh như vậy?”

“Thương Thành không ở đây, ta chính là thống soái cao nhất!”

Khắp cơ thể Kỳ Vọng mở ra đầy những sắc đen tai hoạ, không hề che giấu sự thù địch của bản thân.

“Ở đây sẽ do ta chỉ huy, lời của ta chính là quân lệnh!”

“Các ngươi to gan dám kháng lệnh sao?”

“Các ngươi…”

Nhìn dáng vẻ đắc ý của ngũ đại quan chủ và nhiều vị cảnh chủ, rất nhiều cao thủ của Phi Tiên môn và Thương Long cốc suýt chút tức giận rồi.

Thế nhưng Kỳ Vọng có lý do chính đáng.

“Năm quan chủ và năm mươi vị Chuẩn Đế chúng ta ở đây, thực lực thừa để thắng các ngươi. Trọng trách xung phong đương nhiên là do ta đảm nhiệm, các ngươi yểm trợ ở phía sau là được rồi.”

“Có lòng tốt ở phía trước giúp các ngươi ngăn cản mũi nhọn của kẻ địch, để các ngươi ở phía sau ít nhận công kích, các ngươi còn không cảm kích?”

“Còn không mau nhận lệnh lui về!”

Dực Không tức muốn nổ phổi, khởi động dấu ấn quy tắc tốc độ ngay tại chỗ: “Ta liều mạng với ngươi…”

Nhưng vẫn chưa đợi Kỳ Vọng ra tay, Thương Tật đã ngăn lại hắn, lắc lắc đầu với hắn.

“Lão đại Thương Tật, các ngươi ức hiếp người quá đáng rồi!”

“Bỏ đi, quan lớn đè chết người mà.”

Thương Tật thở một hơi, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Kỳ Vọng.

“Đừng tưởng rằng ta không biết các ngươi đang nghĩ cái gì.”

“Sau khi sự việc xảy ra, Đại Đế của tộc bọn ta nhất định sẽ khiến ngươi phải đưa ra một lời giải thích!”

Sau khi sự việc xảy ra?

Sau khi sự việc xảy ra chiến lợi phẩm đều nằm trong tay mình, Thương Tật có thể làm gì chứ?

Kỳ Vọng và bốn vị quân chủ khác vô cùng đắc ý.

“Vậy thì cứ đợi đó đi.”

“Ta tin rằng chủ Địa Bộ sẽ hiểu cho bọn ta”

“Đúng vậy, ha ha ha…”

Cứ như vậy, đại quân phe cánh của Kỳ Lân chính thức di chuyển đến tuyến đầu nhất của chiến trường, khoảng cách Khổ Đồ cảnh chỉ còn thiếu một bước.

Mà đại quân của Thương Long cốc và Phi Tiên môn ở một bên khác, thì bị đuổi đi rất xa ở phía sau.

Suốt chặng đường, còn có hai vị quân chủ là Khổng Tước, Bạch Hạc và một số vị lĩnh chủ đồng hành đôn đốc.

Sau khi thúc giục bọn họ lùi lại về sau rất xa, lại giữ lại một đội Yêu Vương Yêu Tôn đóng quân tại chỗ, giám sát bọn họ.

“Không có mệnh lệnh của bọn ta, các ngươi không được tự ý manh động!”

“Những người trái lệnh sẽ xử lý theo quân pháp!”

Sau khi trục xuất Phi Tiên môn và Thương Long cốc, Kỳ Vọng vô cùng hài lòng.

“Các vị, cách xử trí này như thế nào?”

Bốn vị quân chủ và các cảnh chủ, lĩnh chủ sôi nổi tán thành.

“Ha ha ha, tuyệt diệu!”

“Tuyệt vời!”

“Vậy chủ Địa Bộ chiến đấu gian khổ phá giải trận pháp một phen, cuối cùng đã thành toàn cho bọn ta…”

“Không còn thao tác nào rối loạn hơn đây nữa rồi!”

“Kỳ Vọng quan chủ cao minh!”

“Hy vọng chủ Địa Bộ kia tăng thêm sức, ta đã không đợi nổi để nhặt chiến lợi phẩm rồi”

Một bên khác, Thành ca quả thực đang bận rộn phá giải trận pháp.

Sau khi biết trước kế hoạch của đối phương, hắn cũng biết đây là một trình tự cần phải đi cho xong.

Sau khi phá giải xong trận pháp, Thuần Hoa Tiên Đế gì kia mới hiện thân.

Viên Trọc Trọng Thủy trận này có tác dụng làm kẻ địch chậm lại, nếu như do Tiên Đế phía sau làm trận nhãn, sức uy hiếp cũng khá là lớn.

Đủ để làm cho phần lớn Chuẩn Đế của Yêu tộc hết đường xoay sở.

Nhưng trước mắt trong đại trận này đến cả Tiên Vương cũng mới vài tên, số còn lại đều là Tiên Tôn.

Đối với hắn mà nói, đại trận này giống như một cái vỏ rỗng, rất dễ dàng đã có thể đâm vỡ.

Đối phương biết Chuẩn Đế làm trận nhãn cũng không căn cản được hắn, dứt khoát không lên Chuẩn Đế để tránh phải trả giá trước quá nhiều tổn thương.

“Đây cũng quá là miễn cưỡng rồi nhỉ?”

“Không nỡ làm chết người như vậy sao?”

Thành ca không nhịn được mà bóc phốt.

Chương 491.

Hắn ở trong đại trận này tùy ý đánh phá, vài chỗ then chốt đã bị nổ tung.

Nước biển bên này, từ sự bình lặng lúc trước trở nên cuộn trào mãnh liệt.

Cho dù là Tiên Vương Tiên Tôn, cũng vẫn sẽ kích hoạt uy năng của đại trận.

Các quan chủ Kỳ Vọng không hiểu về đại trận lắm, ở bên ngoài cũng không nhìn ra trò gì, đột nhiên tất cả đều trở nên căng thẳng.

Trong một thời gian ngắn ngủi như vậy, bọn chúng là đứng về phía Thành ca bên này, hy vọng hắn thành công.

Phá giải đại trận, bọn họ mới có thể dùng quân đội để đánh lén, tranh chấp chiến lợi phẩm.

Thậm chí đến cả Thuần Hoa Tiên Đế ở đối diện cũng đang mong chờ hắn nhanh chóng thành công, sớm bắt đầu kế hoạch cuối cùng.

Mà Thành ca ở bên trong cũng "không phụ kỳ vọng của mọi người", rất nhanh đã hủy diệt rất nhiều các nút ấn trận pháp.

Ngay sau đó, sau khi tìm thấy trận nhãn thì một trận nổ mạnh bùng lên.

Đại trận này đâu có đánh lại được sự công kích cực kì biến thái này của hắn, mới phản kích được vài giây thì bỗng nhiên tan vỡ!

Sóng biển vô bờ trong phút chốc tiêu tan vào không trung, chỉ để lại hộ thân của Tiên Tôn và Tiên Vương đầy dưới đất.

Ngoại trừ đó ra, còn có không ít hình bóng chạy trốn về phía xa.

Để thu hút Phi Tiên môn và Thương Long cốc đi sâu vào, Tiên giới cũng làm cho đội quân này tan tác giống y như thật.

Thế là hiện tại, bọn chúng thành công lừa được Kỳ Vọng.

"Đại trận đã được phá giải!"

"Xông lên!"

Vừa nhìn thấy đại trận đã được phá giải, năm quan chủ các vị cảnh chủ phấn khích vui mừng tột độ, không nghi ngờ gì về hắn.

“Toàn quân xuất kích, tranh đoạt chiến lợi phẩm!”

“Xông đi!”

Bịch bịch bịch, đại quân phe cánh ủng hộ Kỳ Lân áp đảo toàn diện, xông vào chiến trường của Khổ Đồ cảnh.

Đi lên thấy người liền chém, thấy nhẫn thì cướp.

Số Tiên Tôn mà trước đây chết trong trận pháp cũng bị bọn chúng vét sạch rồi.

Mà phía sau lúc đó, đám Dực Không Mặc Ương vẫn đang than phiền.

“Lão đại Thương Long, sao ngươi lại có thể yếu đuối như vậy?”

“Kỳ Vọng bắt bọn ta lùi về sau, bọn ta nhất định phải lùi về sau sao?”

Lão Thương Long bĩu môi: “Các ngươi hiểu cái quái gì, đây là do Đại Đế đã hạ lệnh trước rồi.”

“Ơ, tại sao?”

Đám Đan Thái, Ngụy Miêu cũng rất bất bình.

“Bọn họ đã tỏ rõ việc muốn cướp chiến lợi phẩm!”

“Kỷ sư tỷ, tại sao tỷ cũng can tâm tình nguyện rút lui về sau?”

Kỳ Linh Hàm nhìn ra hướng chiến trường xa xôi, bĩu môi cười.

“Cứ cho là Kỳ Vọng không đuổi bọn ta về phía sau, bọn ta cũng sẽ cố ý để bọn họ tấn công ở phía trước.”

“Lẽ nào ngươi quên rồi, đối diện còn có một Tiên Đế sao?”

Đám người ngây ra trong giây lát, sau đó biểu cảm toàn bộ đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Trong đại trận, Thuần Hoa Đại Đế và Thông Dương Chuẩn Đế chú ý đến đại quân đánh lén ở bên này mà lên.

Mặc dù hình như không nhìn thấy Thương Long cốc và Phi Tiên môn, nhưng vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu phát động mai phục.

Đều là đại quân yêu tộc của yêu giới, cũng không thể để cho đối phương sống trở về.

Thế là phút tiếp theo, lại một Viên Trọc Trọng Thủy trận thành hình, làm cho từng đám từng đám đại quân yêu giới bị nhốt vào bên trong.

Lần này, uy lực của trận pháp so với trước đây chính là một khái niệm hoàn toàn khác.

Đa số áp đảo xông vào Yêu Tôn trực tiếp ngã xuống ngay tại chỗ, cảm nhận được một lực nặng nề.

Đây không phải là lực hấp dẫn, nó giống như bị cuốn vào một vũng lầy hơn.

Tiếp theo đó, nước biển nhanh chóng trở nên đục ngầu và ngưng đọng, thậm chí xuất hiện một vùng đặc sệt với diện tích lớn.

Một số Yêu Vương đang bay thì phát hiện tốc độ của bản thân càng ngày càng chậm, đều sắp bị khoá chặt ở chỗ ban đầu không thể động đậy được nữa.

“Đây là cái gì vậy?”

“Là quy tắc trì hoãn!”

“Sao lại như vậy được, đại trận không phải đã bị phá giải rồi sao?”

“Không…”

Bọn chúng căn bản không biết đối diện đã sắp sẵn mai phục, càng không biết đối diện còn có một Tiên Đế.

Nói thật, sau khi xông qua phát hiện đến một tên địch Chuẩn Đế cũng không có, Kỳ Vọng đã nhận ra có điều không đúng.

Thế nhưng rất đáng tiếc, đã muộn rồi.

Mai phục của đám lĩnh chủ Khổ Đồ cảnh ở trong chỗ tối, và các cao thủ rút ra từ các cảnh khác điều tới, tổng cộng có hơn 80 vị Chuẩn Đế toàn lực xuất kích.

Cả đại trận này đã hoàn toàn biến thành một địa ngục ao bùn!

“Giết!”

Thông Dương Chuẩn Đế cầm đầu, dẫn dắt hơn 20 vị Chuẩn Đế xông vào trong trận!

Vừa nhìn thấy đám cao thủ Kỳ Vọng của yêu tộc, lập tức đỏ lừ đôi mắt gầm gừ xông lên trên.

"Giết hết bọn chúng cho ta!"

Lão già này lúc đó cũng giống như con trâu điên.

Hơn nữa còn là đem theo loại BUFF điên cuồng khát máu.

Chủ yếu tiếng gọi tổ tông đó trước đây đã đốt cháy hắn, hiện tại nó đang rơi vào trạng thái cứ gặp yêu liền diệt khẩu.

Kỳ Vọng rất nhanh đã bị đánh đến liên tiếp thất bại phải rút lui.

Không có cách nào, đại trận này là sân nhà của Khổ Đồ cảnh.

Ở trong này, Thông Dương Chuẩn Đế không chịu ảnh hưởng gì.

Mà yêu tộc ai ai cũng đều bị quy tắc trì hoãn ảnh hưởng, thực lực toàn bộ đều suy yếu đi.

Các thuộc hạ phía sau Kỳ Vọng rất nhanh đã thương vong nặng nề, chỉ có thể vừa chiến đấu vừa rút lui.

Cũng may hắn là Chuẩn Đế hậu kỳ, đại trận này ảnh hưởng đến hắn không lớn như vậy.

Nhưng vừa mới thoát thân, xung quanh lại xuất hiện hai Chuẩn Đế hậu kỳ dẫn theo một đám cao thủ tiên giới!

"Một tên cũng không được để lại!"

"Giết! Giết! Giết!"

Thông Dương tay đưa kiếm vung, tay đưa kiếm vung, tay đưa kiếm vung…

Hắn giống như một chiến thần.

Toàn thân đẫm máu, đánh qua đánh lại, giết đến mức xác chết la liệt khắp nơi.

Kỳ Vọng trong lòng kêu cha gọi mẹ.

Con mẹ nó, cũng không phải là ta bắt ngươi gọi tổ tông, ngươi có cần phải liều mạng như vậy không?

Hắn nhanh chóng rơi vào trong vòng vây, cũng không có cách nào để thoát khỏi.

Trong tuyệt vọng, hắn quả nhiên còn có lòng dạ muốn… Thương Thành đi đâu rồi?

Thành ca không hề bị bao vây.

Bởi vì chiến tích anh dũng của hai trận trước, đám người Thông Dương Chuẩn Đế cũng hiểu rõ bản thân không phải đối thủ của hắn.

Cho nên để hắn lại cho Thuần Hoa Tiên Đế.

“Đây chính là chiêu đãi của ngươi với bọn Kỳ Vọng sao?”

Trước khi Tiên Đế giáng lâm, cũng coi như Thương Linh trong bóng tối hoàn toàn hiểu ra kế hoạch của Thành ca rồi.

Thảo nào hắn muốn giữ lại hết đám quân chủ cảnh chủ Kỳ Vọng này lại.

Còn “ám chỉ” bọn chúng có thể cướp chiến lợi phẩm.

Hoá ra chính là vì dẫn bọn họ vào vực thẳm…

“Ta còn tưởng rằng người là muốn chinh phục bọn chúng, vậy mà không ngờ rằng ngươi lại muốn hại chết hết bọn chúng.”

“Ngươi cũng ác quá nhỉ?”

Năm đó Nữ Đế cũng đã từng giết chết rất nhiều Chuẩn Đế, nhưng đó đều là những Chuẩn Đế của hai giới Tiên Ma.

Bây giờ những Chuẩn Đế mà Khương Thành hại chết, toàn bộ đều là của yêu giới.

Đó là tận hơn 50 vị Chuẩn Đế đó!

Lần này đã định trước là một tên cũng không thể sống sót.

“Cao thủ bên phe cánh Kỳ Lân quá nhiều rồi, chết rồi thì cứ chết, cân bằng một chút thật tốt biết bao?”

Thành ca cười nói: “Hơn nữa chết ở trên chiến trường thật vinh quang biết bao chứ, chết có ý nghĩa mà!”

Thương Linh sắp không nói được lời nào.

Nghe xem đây là lời của người nói sao?

“Không có cách nào khác để đối phó với bọn Kỳ Vọng nữa rồi sao?”

“Có chứ, nhưng ta lười dùng.”

Thành ca nhún vai, giống như đây là chuyện nhỏ không đáng để nói.

“Nếu đã có thể nhẹ nhàng giết chết, tại sao ta còn phải phiền phức như vậy?”

Thương Linh không hề vì cái chết của Kỳ Vọng mà tiếc nuối, nàng chỉ là có chút lo lắng.

“Lần này ngươi giết chết nhiều cao thủ Chuẩn Đế của yêu giới như vậy, chuyện quá lớn rồi! Rất có thể sẽ bị Thiên Bộ luận tội, vị trí chủ Địa Bộ cũng sẽ bị xoá sổ.”

“Lão tỷ người đừng có mà nói bậy chứ.”

“Cái gì mà bảo ta hại chết chứ?”

Thành ca vẻ mặt vô tội: “Kỳ Vọng cũng đâu có chết trong tay ta, mà là chết trong tay tiên giới mà.”

“Sao bọn chúng có thể luận tội một công thần liều mạng chiến đấu với tiên giới như ta chứ, lẽ ra nên tuyên dương ta mới đúng chứ.”

“Cái này….”

Thương Linh đột nhiên phát hiện, đúng thật sự là như vậy.

Nàng biết đây là Khương Thành cố ý bố trí cục diện, nhưng người khác lại không hề biết gì.

Trong cả chuyện, việc duy nhất mà Thành ca làm đó chính là giấu diếm sự tồn tại của Tiên Đế.

Hố là Kỳ Vọng tự mình tranh giành nhảy xuống đó.

“Ngươi quả thực quá nguy hiểm!”

“Quá khen quá khen.”

Thành ca đột nhiên hướng về phía không trung hét một tiếng.

“Ca đẹp trai như vậy hả? Nhìn trộm lâu như vậy rồi mà còn chưa chịu ra đây sao?”

Chương 492.

Giọng nói vừa dứt, một tiểu lão đầu cầm trong tay quẻ phiên, đầu đội mũ rơm rách, trên người mang một chiếc áo choàng da chậm rãi bước ra từ hư không.

Hắn khô héo như củi, thân thể cúi xuống, nhìn có vẻ gần đất xa trời.

Mặt mũi hiền lành bên trọng lộ ra một chút hài hước, thoạt nhìn chính là một kẻ rất có lực tương tác, một trưởng giả vô hại với cả con người lẫn động vật.

"Ha ha ha, chủ Địa Bộ quả nhiên là danh bất hư truyền."

"Ngay từ đầu ngươi đã biết được sự tồn tại của lão hủ rồi sao?"

Đôi lông mày muối tiêu khẽ run lên: "Xem ra là có gian tế."

"Chuyện này phải làm thế nào mới được đây?"

Thuần Hoa Tiên Đế vuốt vuốt chòm râu bạc trắng có chút loạn, cười khổ liên tục.

"Vẫn là để lão hủ bốc một quẻ nhìn xem là ai."

Bàn tay trái gầy khô của hắn hơi lắc lắc quẻ phiên, tay phải không ngừng bấm tay niệm thần chú.

Nhất thời Thành ca cảm thấy một luồng hơi thở thần bí nói không rõ, quanh quẩn ở bên cạnh chính mình.

Sau đó chỉ thấy lông mày của Thuần Hoa Tiên Đế giãn ra.

"Ồ, hóa ra là Nguyên Hư Chuẩn Đế."

"Còn may còn may, hắn biết rất ít bí mật."

Lúc này Thành ca thật sự có chút kinh ngạc rồi, bói toán này thần kỳ như thế sao?

Không có căn cứ trực tiếp nhưng vẫn có thể có thể bói ra gian tế là ai?

"Có chút năng lực đấy, ca có chút tán thưởng ngươi!"

"Ha ha, xem ra chủ Địa Bộ cũng là loại người hài hước."

Thuần Hoa Tiên Đế vui tươi hớn hở quơ quơ quẻ phiên kia.

“Không bằng để lão hủ cũng bói một quẻ cho ngươi thế nào?”

“Không cần đâu.”

Thành ca cũng không biết hắn có thủ đoạn gì, nhưng đã đến bước này, không cần thiết phải tiếp tục phối hợp với kẻ địch.

Hắn trực tiếp huy động bốn mươi chín đạo lạc ấn quy tắc, thúc giục BUFF anh linh, phát động công kích mãnh liệt về phía Thuần Hoa Tiên Đế kia.

Trong nháy mắt, đại trận dưới đáy biển đục ngầu này bộc phát một trận chấn động lớn vang trời.

Vô số quy tắc loạn xạ đấu đá lung tung, mang theo hơi thở khủng bố hủy diệt thế giới, bắn ra khắp nơi!

Mỗi một góc của đại trận đều đang chấn động kịch liệt.

Ở bất kỳ một góc nào của đại trận, đều có thể cảm nhận được áp lực giống như trời sập đất rung.

Đến ngay cả Thông Dương Chuẩn Đế cả người đẫm máu cũng đang run lên, sợ tới mức rút lui khỏi trạng thái “chiến thần phụ thể”.

Giống như là bị uy áp của cấp bậc cao hơn làm kinh sợ, sự run rẩy phát ra từ nội tâm.

Hắn có thể nhận ra đây không phải là uy lực mà Thuần Hoa Tiên Đế có thể thi triển.

Nếu không phải lão nhân gia hắn, vậy thì chính là Thương Long Đại Đế.

Vậy mà Yêu tộc này lại dũng mãnh đến như vậy ư?

Tiên Đế có thể giết chết hắn hay không, đột nhiên hắn có chút không chắc chắn.

“Giết!”

“Mau giết sạch bọn họ!”

Thông Dương Chuẩn Đế đỏ mắt một lần nữa, hắn điên cuồng dùng kiếm đánh vào năm vị quân chủ Yêu tộc, cả người đã đẫm máu từ lâu.

“Giết bọn họ!”

“Gấp rút tiếp viện Tiên Đế!”

Nghe được còn có một Tiên Đế, trước mắt Kỳ Vọng tối sầm, suýt nữa đã hôn mê ngay tại chỗ.

Sớm biết phía đối diện vừa có mai phục vừa có Tiên Đế, hắn còn xông lên cái đách ấy, đã sớm lui xa được bao nhiêu thì sẽ lui ra xa bấy nhiêu.

Nhưng hiện tại hối hận cũng vô dụng.

Nhiệm vụ dẫn đầu phát động tấn công, hay là hắn cưỡng chế sắp xếp cho chính mình.

Công kích của Thành ca, đánh vào trên người Thuần Hoa Tiên Đế.

Nhưng mà thứ nằm ngoài ý muốn của hắn chính là, hắn không thể làm bị thương bất kì chỗ nào.

Bốn mươi chín đạo lạc ấn quy tắc, mỗi một đạo đều tản ra hơi thở chí mạng.

Nhưng khi những lạc ấn này tấn công đến trước mặt Thuần Hoa Tiên Đế, giống như là biển cả tràn lan gặp phải bàn thạch lâu đời.

Tất cả đều lựa chọn lách ra.

Vậy mà lại hình thành một không gian chỗ trống ở nơi hắn đang ở.

“Mặc dù lạc ấn quy tắc của ngươi nhiều, nhưng cấp độ quá thấp.”

Thương Linh ở trong góc tối nhanh chóng nói: “Hắn đã là chúa tể của quy tắc bói toán, bốn mươi chín đạo lạc ấn kia của ngươi giống như là Long Vương gặp Long Đế, tự nhiên sẽ bị áp chế.”

“Lão tỷ ngươi không nói sớm, hại ta lãng phí khí lực vô ích.”

“Làm sao ta biết thực lực của ngươi đã mạnh như vậy, nhưng lại vô tri như thế…”

Đây đều là kiến thức thông thường của cấp độ Chuẩn Đế, có được không?

Thành ca chỉ có thể dừng lại.

“Vậy còn đánh như thế nào, lông cũng không chạm được một cọng, chẳng phải hắn bất khả chiến bại rồi sao?”

“Nếu độ dung hợp quy tắc của ngươi đạt đến cấp độ Chuẩn Đế hậu kỳ, lạc ấn sẽ không bị áp chế lợi hại như vậy nữa.”

Thương Linh bình tĩnh phân tích: “Khi đó bốn mươi chín đạo lạc ấn của ngươi hợp lực, hẳn là có thể tạo thành uy hiếp cực lớn với Tiên Đế.”

Thành ca nói thầm, hiện tại ta làm gì có cách nào đột nhiên tăng lên đến Chuẩn Đế hậu kỳ được cơ chứ.

Công đức lúc trước đã đem đi đổi nhiều đan dược như vậy, hắn vẫn là Chuẩn Đế sơ kỳ, vốn tích lũy mà cảnh giới này cần quá khủng bố rồi.

Thời điểm hắn dừng tay, Thuần Hoa Tiên Đế ở phía đối diện cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngăn cản công kích của bốn mươi chín đạo lạc ấn của quy tắc này, ngoài mặt thì hắn có vẻ bình thản, kỳ thật đã điều động toàn bộ buff của quy tắc.

“Khụ khụ khụ…”

Lão đầu này cúi người, chọc quẻ phiên, trong mắt đều là sự tán thưởng.

“Chủ Địa Bộ, ngươi thật sự đã làm cho lão hủ mở mang tầm mắt.”

“Khó trách ngươi có thể liên tiếp phá hai trận.”

“Nếu ngươi có thể bước vào cảnh giới Yêu Đế, có lẽ sẽ có thể tranh nhau mức độ tỏa sáng với vị kia bên Man giới đấy!”

Đánh giá này đã cao đến mức thái quá.

Vị kia của Man giới là Đại Đế chúa tể, năm đó có thể một mình chống lại ba vị Long Đế mà không bị thua.

Từng làm cho hai giới Tiên Ma đều bị thất bại mà trở về, cuối cùng phải ngầm đồng ý nhân vật ngang tàng của Man giới tiếp tục tồn tại.

“Nhưng lão hủ bấm tay tính toán, huyết mạch của ngươi có lai lịch không rõ, tồn tại tai họa ngầm.”

Cùng với những lời này của hắn, quẻ phiên đột nhiên sáng lên, trong tay bấm tay niệm thần chú giống như ảo ảnh.

Thành ca đột nhiên cảm thấy Thương Long huyết mạch của bản thân bị che phủ bởi một lớp bụi kỳ dị, sau đó dần dần ngưng trệ, có một tia dấu hiệu lụi tàn.

Đù má gian xảo như vậy luôn?

Ngươi nói ta là tai họa ngầm, chẳng lẽ ta thật sự phải là tai họa ngầm à?

Khó trách năm đó đám đệ tử kia của bản thân lại tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Nếu hắn nói một câu "lão hủ bấm tay tính toán, ngươi sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ", thật đúng là Tiên Vương, Ma Vương bình thường không ngăn được, không chừng thật sự bị hắn nói mà chết.

Hắn vội vàng thúc dục tinh huyết, Thủy Nguyên Long Cốt cũng đột nhiên tỏa ánh sáng rực rỡ.

Phía trên tinh huyết, đám bụi kỳ dị do quy tắc bói toán mang đến giống như băng tuyết gặp phải ánh mặt trời chói chang, rất nhanh đã bị trừ khử thành vô hình.

Trạng thái suy bại biến mất, Thương Long huyết mạch khôi phục lại bình thường.

Sắc mặt của Thuần Hoa Tiên Đế ở phía đối diện trắng bệch, thân thể gầy khô đột nhiên run lên.

Công kích vừa rồi của Thành ca mãnh liệt như vậy nhưng vẫn không làm bị thương đến một cọng lông nào của hắn, hiện tại hắn vậy mà lại giống như bản thân đã bị thương.

Bởi vì vừa rồi một quẻ kia của hắn không ứng nghiệm, chẳng khác nào là "xảy ra sai sót".

"Khụ khụ khụ…"

"Chủ Địa Bộ, số mệnh của ngươi nồng hậu, thật sự là cả đời của lão hủ cũng hiếm thấy."

"Vẻn vẹn chỉ là bói một quẻ huyết mạch có tai họa ngầm của Chuẩn Đế sơ kỳ, vậy mà lại khiến cho lão hủ bị cắn trả."

Thành ca rất muốn nhân cơ hội tấn công hắn, nhưng nghĩ đến lạc ấn của quy tắc đến hắn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể kìm nén tính khí chơi với hắn trận chiến "hiệp chế" này.

"Lão đầu ngươi không ra sao cả, sẽ không chỉ có một chút đạo hạnh như vậy nhỉ?"

Cấp độ trước mắt của hắn cũng không thể giết chết lão đầu này, chỉ có thể trông cậy vào đối phương giết chết mình nhanh một chút.

"Ngươi có thể bấm tay nhiều thêm vài lần."

"Ca chịu đựng được."

Với tính cách của Thuần Hoa Tiên Đế, cũng gần như đã bị hắn chọc giận.

"Ha!"

"Nếu chủ Địa Bộ có nhã hứng như vậy, sao lão hủ có thể không hầu hạ đến cùng chứ?"

Hắn thu hồi quẻ phiên, lấy ra một tờ giấy và một cây bút từ trong hư không.

Giấy và bút phất phơ, lơ lửng giữa hai người.

"Mời nói ra một chữ, lão hủ sẽ bói mệnh cho chủ Địa Bộ một lần nữa!"

"Viết ông lớn của ngươi."

Thành ca nói thầm, ta muốn bị giết.

Nhưng ngươi giả thần giả quỷ, dựa vào cái gì mà ta cũng phải nghiêm túc phối hợp với ngươi cơ chứ.

"Được…"

Thuần Hoa Tiên Đế cười ha ha, sau đó chỉ thấy cây bút kia tự mình di chuyển ở trong hư không.

Trên tờ giấy trắng đó viết xuống mấy chữ "ông lớn của ngươi".

Chương 493.

Bốn chữ viết thành một hàng, nhìn có vẻ vô cùng kỳ dị.

Không đợi Thành ca kịp phản ứng lại, Thuần Hoa Tiên Đế lại bắt đầu nhanh chóng bấm tay niệm thần chú.

Theo sự biến đổi của dấu vân tay, mép của tờ giấy trắng ở giữa trận kia biến thành tro tàn.

Rơi xuống từng chút một, hòa tan vào bên trong nước biển vẩn đục kia.

Cuối cùng, chỉ còn lại những ký tự kỳ dị được viết bằng mực kia.

Những ký tự kia càng ngày càng sáng, nước biển xung quanh đều bị chiếu rọi trở nên nhợt nhạt một mảnh.

Cuối cùng hóa thành bột bạc, phiêu bạt chìm nổi giữa không trung.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thành ca nhìn thấy kẻ này bận rộn cả nửa ngày, có chút không kiên nhẫn.

“Lão đầu, ngươi đường đường là Tiên Đế, ra tay cũng cần thời gian dài như vậy sao?”

Cho dù chỉ là Tôi Thể cảnh thấp nhất, khi chiến đấu thì cũng hẳn là sẽ phát động công kích trong nháy mắt, nếu không còn đánh cái đách gì nữa?

Kẻ địch hoặc là đã trực tiếp tấn công, hoặc là đã rời đi từ lâu rồi, có được không hả?

Nhìn thấy Thuần Hoa Tiên Đế kia còn đang bấm tay niệm thần chú, trong lòng hắn sinh ra ý xấu.

Lại huy động một đạo lạc ấn quy tắc đến, xem có thể làm gián đoạn “thi pháp” của hắn hay không.

Nhưng mà lần này, một trảo của hắn chỉ làm nước biển trước mặt dao động mãnh liệt.

Ngoài ra, cũng không hề có quy tắc công kích hủy thiên diệt địa xuất hiện.

“Ngươi đã ở bên trong pháp cảnh của hắn.”

Thương Linh ở trong góc tối cũng biết hắn thiếu hiểu biết đến nhường nào rồi, chỉ có thể truyền âm phổ cập kiến thức cho hắn một lần nữa.

“Pháp cảnh là cái gì?”

“Ngươi có thể hiểu là quy luật không gian, ở trong này, ngươi chỉ có thể tuân theo quy luật do hắn lập ra, quyết đấu với hắn.”

Thành ca ngẩn người.

“Đù, thế còn chơi cái gì được nữa?”

“He he, nếu ngươi cũng là Tiên Đế, vậy ngươi sẽ có thể dễ dàng phá vỡ quy luật không gian này.”

Thương Linh lại nói: “Nhưng mà ngươi cũng không cần quá lo lắng, bên trong pháp cảnh này, Tiên Đế cũng phải chịu sự ràng buộc, bản thân hắn cũng không thể dùng tiên pháp và quy tắc tấn công ngươi.”

Hiện tại Thành ca đã nhận thức trọn vẹn được rằng Tiên Đế mạnh biết bao nhiêu.

Vô duyên vô cớ xây dựng ra một phương thức chiến đấu thích hợp nhất với chính mình, hơn nữa muốn không chơi nữa cũng không được, bá đạo quá rồi nhỉ?

Sau khi tất cả các bột ký tự màu bạc bị hòa tan, Thuần Hoa Tiên Đế bật hơi lên tiếng.

“Lão hủ bấm tay tính toán, ngươi và Phi Tiên môn có mối quan hệ dây mơ rễ má….”

Hắn nhắm chặt hai mắt, trên trán cũng xuất hiện một vài giọt mồ hôi.

Khi hắn nói ra những lời này, đột nhiên một trong những móng vuốt chân thân Thương Long của Thành ca vô cớ rơi xuống.

Không có máu, Khương chưởng môn cũng không có cảm giác đau đớn gì.

Nhưng phát hiện số mệnh của chính mình đã bị nhiễm phải một loại hơi thở không rõ nào đó.

Dường như bởi vì lần này Thuần Hoa Tiên Đế đã bói trúng, cho nên hắn sẽ phải trả giá.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể có tuổi thọ vô tận, nhưng lúc này hắn lại phát hiện chính mình đang trượt dài trên phương hướng đi thiên nhân ngũ suy.

“Ngươi là chưởng môn thế hệ đầu tiên của Phi Tiên môn, vốn không phải là Yêu tộc, mà là nhân tộc…”

Thuần Hoa Tiên Đế vẫn đang nhắm mắt bói toán y như cũ.

Thành ca lại không để ý mấy chuyện này bị người khác biết, cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

Chẳng qua, rốt cuộc đây là loại năng lực ra sao vậy?

Vậy mà thật sự bị nói trúng rồi.

Lão tử chỉ là thuận miệng nói một câu mà thôi, cho dù ngươi muốn suy luận, cũng nên nói một cách có logic, nói một cách có căn bản nhỉ?

Chuyện này hoàn toàn không khoa học!

Lần này sau khi bị nói trúng, lại một móng vuốt của vô cớ rơi xuống.

Số mệnh không sạch sẽ trở nên ngày càng nghiêm trọng.

“Ngươi đến từ hạ giới…”

Thuần Hoa Tiên Đế vừa mới nói ra năm chữ này, đã đột ngột dừng lại.

Bột ký tự màu bạc trong nước biển đã biến mất vô hình.

Còn lúc này Thành ca, đã có mảnh vảy bắt đầu rơi xuống.

Thuần Hoa Tiên Đế mở hai mắt, lộ ra một chút vẻ kinh ngạc.

“Ôi chà, xem ra lai lịch của chủ Địa Bộ ngươi không hề nhỏ!”

“Dựa vào một cơ thể nhân tộc, vậy mà lại có thể trở thành Cửu Văn Thương Long, thật sự là kỳ tài ngút trời!”

“Đáng tiếc, vậy mà ngươi lại muốn làm kẻ địch của tiên giới.”

Hắn tươi cười rồi lại lấy ra một tờ giấy trắng.

“Có thể mời ngươi nói thêm một câu, để lão hủ bói thêm một lần được không?”

Thành ca thầm nghĩ, lão già ngươi chơi đủ chưa hả?

Coi ca là kẻ ngốc sao?

Mỗi một câu nói, đều sẽ bị viết lên giấy, sau đó khó hiểu mà trở thành vũ khí của ngươi.

Hắn ngậm miệng không nói một lời, chỉ là không ngừng cười nhạo.

“Ha, chủ Địa Bộ không chịu mở miệng.”

Thuần Hoa Tiên Đế cũng không tức giận, ngược lại cười ha ha.

“Vậy lần này chính là chữ không rồi.”

Nói xong, chỉ thấy cây bút kia lại tự động viết chữ lên giấy.

Một lát sau, một chữ “không” thật to xuất hiện, thể hiện rõ sự sắc sảo, nét chữ cứng cáp!

Thành ca vừa nhìn thấy thì liền mắng ra tiếng ngay tại chỗ.

“Đệt, tại sao chữ này còn lớn hơn cả lúc trước vậy?”

“Ngươi còn có thể nói đạo lý hay không hả?”

“Ngươi chơi xấu!”

Thuần Hoa Tiên Đế không có thời gian để giao lưu với hắn, hắn lại tiến nhập vào tiết tấu của sự bói toán để hãm hại người.

Khi tờ giấy này cháy hết, sau khi chữ không cũng hóa thành bột màu bạc, hắn lại bói ra những thông tin mới.

“Ngươi họ Khương tên Thành, đến từ Thiên Linh vực của hạ giới…”

Từng mảnh vảy rồng trên người Thành ca rơi xuống.

Hắn muốn làm cái gì đó, nhưng lại phát hiện một lực lượng vô hình đã sớm hóa thành xiềng xích, chắn chặt chẽ bản thân hắn vào một góc.

“Một trăm triệu năm trước phi thăng…”

“Đánh vỡ Hư Tiên giới…”

“Thoát khỏi Vạn Tượng Huyễn Tiên bình…”

Một đoạn rồi lại một đoạn trong quá khứ bị vô cớ bói ra, Thành ca cũng chỉ còn lại một bộ Thủy Nguyên Long Cốt cuối

cùng kia còn tồn tại.

“Chiếm cứ thành Định Thiên…”

“Đoạt được vị trí Tiên thành đứng đầu trong phi thăng chiến…”

“Đánh chết… Cửu Diễm Tiên Đế… Khụ khụ khụ!”

Thuần Hoa Tiên Đế ho khan kịch liệt.

Máu tươi từng ngụm từng ngụm tràn ra khỏi khóe miệng, hắn kinh sợ mở hai mắt ra.

Lúc này bột màu bạc kia vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Ngay cả kẻ ngốc cũng có thể đoán được sau lưng Thành ca một loạt các kỳ tích kia, chất chứa những cơ duyên và bí mật cực lớn.

Nhưng mà khi hắn dốc hết toàn bộ sức lực muốn tiếp tục bói toán, lại gặp phải sự cắn trả trước nay chưa từng có.

Thậm chí đến ngay cả Đế vị cũng không ổn định, suýt nữa đã trực tiếp mất đi địa vị chúa tể của quy tắc bói toán.

Còn quy luật không gian kia, cũng đã sớm bị đổ sụp.

“Vậy mà đến ngay cả lão hủ cũng không thể chạm vào…”

“Rốt cuộc là tại sao?”

Hắn nhìn về khoảng không phía trước, muốn tìm được đáp án.

Nơi đó, Thủy Nguyên Long Cốt cũng đã sắp hóa thành hư vô.

Một chút dấu vết cuối cùng thuộc về Khương Thành tiêu tan trong vô hình, cuối cùng hắn đã bị giết rồi.

Bàn tay phải nhăn nheo của Thuần Hoa Tiên Đế đang run cầm cập, lấy ra một viên tiên đan cửu phẩm, mạnh mẽ uống xuống.

Sau khi thở dốc kịch liệt mấy lần, rốt cuộc mới hồi phục một chút trạng thái tinh thần.

“Quá nguy hiểm.”

“Không ngờ đến, vậy mà lại là kẻ năm đó đã giết chết Cửu Diễm.”

“Số mệnh như vậy, nếu hôm nay ta không chặn giết trước, ngày sau tiên giới chắc chắn sẽ phải hứng lấy đại họa…”

“Chư thiên Tiên Ma… Đều phải cảm tạ công lao ngày hôm nay của lão hủ!”

Nói thật, cũng chính là lão thần côn hắn.

Đổi lại thành Tiên Đế khác, là không có cách nào có thể điều tra ra nhiều quá khứ như vậy của Thành ca.

Suy cho cùng thì cũng là cảnh giới Chuẩn Đế sơ kỳ, cộng thêm nhiều hệ thống hack như vậy, ai có thể sưu hồn hắn, có được bí mật của hắn.

Chỉ là chung quy Thuần Hoa Tiên Đế cũng không chạm đến sự tồn tại của hệ thống.

Cho nên hắn không hề biết, chính mình đã trả giá lớn như vậy, bận rộn cả nửa ngày, cũng chỉ làm tiêu hao một mạng trong số mười tỷ mạng mà thôi.

Mà lúc này, Thành ca đã chết, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Ting! Có qua có lại mới toại lòng nhau, ký chủ giành được một lần cơ hội bói toán đoán chữ, hy vọng kí chủ sẽ đáp lễ đối phương thật tốt!”

Giọng nói của hệ thống vẫn lạnh lẽo cứng nhắc y như cũ, không hề có chút tình cảm.

Nhưng Thành ca lại giống như nghe ra một ý phân cao thấp ở trong đó.

Lần này dường như hệ thống… cũng bị chọc giận!

Chương 494.

“Ting, ký chủ hồi sinh!”

Khi Thành ca hồi sinh lại lần nữa, hơn nữa còn lấy thân thể hình người xuất hiện ở trước mắt, Thuần Hoa Tiên Đế suýt nữa đã ngã lộn nhào trên mặt đất.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, sau khi Khương Thành bị giết chết, hắn còn phải hỗ trợ bên kia, tiện thể tiêu diệt toàn bộ đại quân yêu tộc.

Nhưng vừa rồi vì để bói toán giết chết Thành ca, hắn đã phải trả giá thật lớn, tình trạng cực kém.

Cho nên thu dọn một chút, dự định rút lui với công lao này.

“Ngươi, sao ngươi vẫn còn sống?”

“Vốn dĩ ta vẫn còn sống.”

Thành ca phất tay cũng lấy ra một cây bút và một tờ giấy.

“Ca chỉ là nhìn thấy ngươi vừa rồi mệt đến mức hộc máu, cho nên phối hợp biểu diễn một chút với ngươi mà thôi.”

“Miễn cho ngươi bận rộn cả nửa ngày nhưng lại không làm ra cái gì, ngại ngùng biết bao nhiêu?”

Thuần Hoa Tiên Đế lờ mờ.

“Chẳng lẽ ngươi cũng hiểu quy tắc bói toán?”

Hắn phát hiện sau khi tờ giấy trắng kia xuất hiện, vậy mà bản thân lại rơi vào quy luật không gian một lần nữa.

Mà quy luật không gian lần này, không phải do bản thân hắn tạo ra.

“Ngươi không phải là Tiên Đế, tại sao lại có pháp cảnh?”

Hắn cảm nhận tỉ mỉ xung quanh, lại lắc đầu thật mạnh.

“Không, đây không phải pháp cảnh.”

“Rốt cuộc đây là cái gì?”

Thành ca cũng không biết đây là không gian gì, dù sao cũng là hệ thống tạo ra.

Hiện tại Thuần Hoa Tiên Đế không muốn chơi cùng hắn cũng không được.

“Nào đến đây, ngươi cũng nói một chữ, để ta cũng suy đoán cho ngươi.”

Nhìn thấy hắn cũng muốn chơi bói toán, đột nhiên Thuần Hoa Tiên Đế bình tĩnh lại.

Tuy rằng tình trạng hiện tại của chính mình không tốt, nhưng chung quy vẫn là Tiên Đế của quy tắc bói toán.

Làm thế nào để che giấu của bản thân, đề phòng bị người khác đo lường tính toán, bản thân hắn chính là chuyên gia cấp bậc tổ sư gia.

Kẻ này muốn tính toán bản thân, quả thực chính là múa rìu qua mắt thợ.

Một kẻ lợn lành chữa thành lợn què, ngược lại hắn sẽ bị cắn trả.

Vậy bản thân lại có thêm được cơ hội tuyệt vời để giết hắn!

Là một “chuyên gia”, hắn vẫn là rất cẩn thận, sau khi tờ giấy trắng kia bày ra, hắn chỉ nói một chữ.

“Một.”

Thành ca cạn lời: “Chỉ vậy thôi sao, cái lão già ngươi cũng xảo trá quá nhỉ?”

“Ha ha ha…”

Chữ để tính toán đã nói ra, Thuần Hoa Tiên Đế thả lỏng xuống.

Hắn vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, đắc ý cười nói: “Khương Thành, ngươi chơi bói toán ở trước mặt lão hủ, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”

“Tài nghệ này, lão hủ đã chịu khó mấy trăm triệu năm.”

“Đừng nói là ngươi, cho dù là đích thân Cổ Đế, người nắm giữ quy tắc vận mệnh đến, cũng không thể tính toán số mệnh qua lão hủ.”

“Ngươi đỉnh vậy á?” Thành ca tỏ vẻ kinh ngạc.

“Đó là đương nhiên, nhất định phải biết hiểu được đạo lý thì có trước có sau, mỗi người chỉ giỏi chuyên về một lĩnh vực.”

“Chỗ thiếu sót lớn nhất của ngươi chính là những gì ngươi học quá hỗn tạp, không thể chuyên tâm vào một môn.”

Thuần Hoa Tiên Đế cố ý thở dài một hơi, giả vờ tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, ngay từ đầu ngươi đã đứng ở phía đối lập với Tiên giới, nếu không lão hủ cũng thật sự muốn nâng cốc tâm sự với ngươi…”

Hắn cứ nói cứ nói, đột nhiên ngậm miệng lại, ý thức được dường như có chỗ nào không đúng.

Lập tức nhìn sang tờ giấy trắng kia với vẻ mặt sửng sốt.

Theo đạo lý, sau khi hắn nói ra chữ “một”, thì cây bút đó nên chuyển động.

Nhưng hiện tại cây bút đó vậy mà còn treo lơ lững ở giữa không trung, vẫn chưa viết ra một chữ nào.

“Ngươi đã làm gì?”

“Ôi, ngươi cuối cùng cũng phát hiện rồi.”

Thành ca nhún vai, sau đó búng tay một cái.

Cây bút trong hư không kia cuối cùng mới tự mình chuyển động.

Đầu tiên viết một chữ một.

Thuần Hoa Tiên Đế vừa mới thả lỏng một chút, sau đó quai hàm đã không thể khép lại được.

Chỉ thấy tờ giấy kia vậy mà lại bắt đầu mở rộng lan ra xung quanh.

Từ kích thước chỉ bằng hai bàn tay, trở nên dài và rộng khoảng mấy trượng.

Chữ một kia cũng trở nên cực kỳ dài.

Hơn nữa cây bút kia căn bản là không dừng lại, vẫn tiếp tục viết “Ha ha ha ha ha Khương Thành ngươi chơi bói toán ở trước mặt lão hủ chẳng phải là tự tìm đường chết…”

Mỗi một chữ đều to như cái đấu.

Hự!

Thuần Hoa Tiên Đế suýt nữa lại nôn ra một ngụm máu.

Những lời nói lúc sau cũng tính vào?

Làm sao có thể như vậy?

Cây bút đó xoẹt xoẹt xoẹt viết vô cùng nhanh, viết mãi cho đến "nếu không lão hủ cũng thật sự muốn nâng cốc tâm sự với ngươi, ngươi đã làm cái gì", lúc này rốt cuộc mới chịu dừng lại.

Lúc này, tờ giấy trắng kia đã viết đầy một đoạn lớn, gần như không còn thừa chỗ trống.

Thuần Hoa Tiên Đế tỏ vẻ tuyệt vọng.

Một "chuyên gia" như hắn đã bói mệnh cả một đời, cũng chưa từng nhìn thấy hành động như này bao giờ.

Hắn làm kiểu gì vậy trời?

"Còn có thể như vậy ư? Ngươi làm như vậy cũng coi như là đoán chữ sao?"

Hắn đã có chút nghi ngờ nhân sinh.

Đoán một lần như thế này, đã có thể bắt kịp hắn đoán mấy trăm lần lúc trước nhỉ?

Thành ca xấu hổ vò vò đầu, cười gượng một tiếng: "Cái đó, giấy của ta rất lớn, mực nước của bút cũng rất nhiều, biết nhiều khổ nhiều thôi."

"Phụt ha ha ha ha…"

Thương Long Nữ Đế ở trong góc tối không có thân thể, nếu không cũng đã cười bể bụng.

"Ngươi muốn chọc hắn tức chết sao?"

"Sao mà ngươi làm được vậy?"

Thành ca ngạo nghễ nói: "Phong độ của ca tốt hơn hắn, điểm này ngươi không thể không thừa nhận."

Thuần Hoa Tiên Đế ở phía đối diện suýt nữa đã tức giận đến mức muốn xông lên đi bóp chết hắn, chỉ đáng tiếc ở bên trong không gian thần bí này làm không được.

Biết nhiều khổ nhiều cái đầu ngươi!

Ngươi cũng quá đê tiện vô sỉ rồi đấy?

Làm gì có ai chơi giống như ngươi?

Mà lúc này, Thành ca cũng bắt đầu đoán mệnh cho hắn.

“Ca bấm tay tính toán…”

Vừa nói ra những lời này, vẻ mặt của Thuần Hoa Tiên Đế trở nên sợ hãi, thay đổi phong cách khôi hài góp vui thường ngày, trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tuy rằng hắn xem thường trình độ bói toán của Khương Thành, nhưng vừa rồi giấy bút viết chữ đã vượt khỏi lẽ thường, hắn không thể không cẩn thận dè dặt.

Thu khí tức của cả người lại, che giấu thiên cơ, cố gắng giữ cho bản thân không bị tính đến.

Nhìn thấy hắn nghiêm túc như vậy, Thành ca vui vẻ.

Hắn giả vờ xoa xoa các ngón tay, kỳ thật cũng chưa tính ra cái gì.

Chỉ có thể thuận miệng nói một câu.

“Khụ, khi ngươi mới ra đời đã ba hoa chích chòe, điềm lành xuất hiện nhiều lần, chúc mừng ngươi đã khắc chết cả nhà.”

Vừa nói ra câu này, vốn dĩ Thuần Hoa Tiên Đế ở phía đối diện còn đang bày thế trận chờ quân địch, trong mắt chợt lóe lên lửa giận rồi biến mất.

“Khương Thành, ngươi dù sao cũng là một tiên nhân, cần gì phải nói ra những từ ngữ thô bỉ như thế?”

“Không khỏi quá mất danh tiếng!”

“Lúc trước bổn đế đã xem trọng ngươi rồi.”

Tuy rằng tức giận, nhưng hắn cũng có thể yên tâm.

Dù sao thì lúc hắn sinh ra cũng không hề khắc chết cả nhà, vừa rồi Thành ca cũng chỉ là nói xằng nói bậy mà thôi, không có chút nào liên quan với cái gọi là bói toán.

Nhưng mà ngay sau đó, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi.

Một đoạn ngón út vô cớ rơi xuống, không hề có máu, cũng không có đau đớn.

Nhưng lại khiến cho số mệnh của hắn bị nhiễm phải một vật thần bí chẳng lành.

Hắn giống như thật sự bị đoán trúng, cho nên phải trả giá!

"Không!"

"Chuyện này không thể nào!"

Lần này Thuần Hoa Tiên Đế đã hoàn toàn thất thố.

"Ngươi đoán sai rồi, không nên thành như vầy!"

Lúc trước khi hắn bói cho Khương Thành, dù sao cũng là đoán đúng.

Mà lần này, đã đoán cái gì?

Nói thật, Thành ca cũng không thể giải thích cho hắn.

Chỉ có thể nói đây là năng lực của hệ thống, chỉ mượn hình thức bên ngoài là bói toán, trên thực tế rất có thể là thủ đoạn khác.

Hoặc là cấp độ của quy tắc bói toán bên phía hệ thống cao hơn nhiều so với Thuần Hoa Tiên Đế, cho dù là tùy tiện bói loạn cũng có thể cưỡng chế ứng nghiệm.

Dù sao bất kể là nguyên nhân gì, dùng tốt là được.

Hắn đã nhìn ra, kế hoạch lần này của hệ thống không phải là bá đạo bình thường.

Từ việc giấy phóng to bút viết nhiều hơn khi nãy, đến bây giờ tùy tiện bói cũng có thể ứng nghiệm, cả quá trình lộ ra một dòng ta chính là không nói đạo lý, chính là muốn chơi xấu, muốn dập tắt khí thế của ngươi.

Rõ là tích cực!

Sao Thành ca có thể khiến cho hệ thống đáng yêu thất vọng chứ?

Chương 495.

Hắn lại làm bộ làm tịch vươn tay trái ra, bấm tay niệm thần chú một lần nữa.

“Ca lại bấm tay tính toán, sau khi ngươi khắc chết cả nhà, lưu lạc đầu đường ăn đói mặc rách…”

Thương Long Nữ Đế đã không còn sức phỉ nhổ nữa.

Ngươi thật đúng là biết cách chế nhạo.

“Nhưng mà trời không tuyệt đường người!”

Thành ca đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện.

Nữ Đế sửng sốt, chẳng lẽ lương tâm của hắn trỗi dậy, muốn thêu dệt nên một cái “thân thế” tốt cho Thuần Hoa?

Nhưng rất nhanh, nàng đã biết chính mình nghĩ nhiều rồi.

Thành ca cười tủm tỉm nói: “Trong lúc tình cờ ngươi tìm được mấy viên cứt chó, ăn vào thì liên tục khen ngon, không chỉ lấp đầy bụng, còn thần kỳ đả thông khiếu huyệt, tiến vào con đường tu luyện…”

Thuần Hoa Tiên Đế ở phía đối diện tức giận đến cả người phát run.

Trước đây đều là hắn dùng lời nói pha trò hài hước để bấm tay tính toán cho người khác, sau đó hưởng thụ sự kinh sợ của họ, dáng vẻ sợ mất hồn mất vía.

Giống như năm đó hắn gặp mặt đám đệ tử hết sức chân thành của Phi Tiên môn, vài câu nói dối đã đùa giỡn bọn họ trong lòng bàn tay.

Cho bọn họ hy vọng, rồi lại khiến bọn họ tuyệt vọng.

Khi dẫn bọn họ vào mai phục, hắn mang vẻ mặt giễu cợt tươi cười nghe đám đệ tử đó lên án trong máu và nước mắt.

Cuối cùng bói một quẻ kỳ quái, làm cho hàng chục người trong số bọn họ tứ chi gãy rời tay tại chỗ, tiên lực tiêu tán, khí hải nổ tung, chết ngay tại chỗ.

Mà hiện tại, đến lượt hắn nhận lấy tất cả những chuyện này.

So với thời điểm đó… thì lại càng không phân rõ phải trái, càng thêm uất ức.

Mười ngón tay của hắn đều đã rơi ra theo lời nói của Thành ca.

Vốn dĩ hắn vẫn luôn duy trì hình dạng là một ông lão, mắt thường vẫn có thể thấy được trở nên càng thêm lụi bại mất tinh thần.

"Đủ rồi!"

Hắn run rẩy vươn cánh tay đã mất hết các ngón tay, run cầm cập chỉ vào Thành ca.

"Đủ rồi, dù sao lão hủ cũng đường đường là Tiên Đế, ngươi hà tất phải dùng lời lẽ cay nghiệt ác độc như thế…"

Cay nghiệt?

Mới nhiêu đây đã chịu không nổi rồi?

Tuy rằng năm đó khi Phi Tiên môn bị tiên giới đuổi giết, Thành ca không có mặt.

Nhưng dựa theo sự phẫn nộ không cam lòng của mọi người khi nhắc tới bốn chữ Thuần Hoa Tiên Đế này, hắn cũng có thể đoán được lúc ấy bọn họ đã trải qua những chuyện gì.

Cho nên, làm sao sẽ có cái gì cay nghiệt?

Vĩnh viễn cũng chê không đủ nhỉ?

Hắn tiếp tục thao thao bất tuyệt, làm tổn hại Tiên Đế cao cao tại thượng này.

"Ngươi và chó hoang đánh một trận đại chiến, rốt cuộc cũng thành công cướp đoạt ổ chó, chiếm được động phủ đầu tiên thuộc về chính mình."

"Một trận chiến này làm của tên tuổi của ngươi trở nên nổi tiếng, uy danh lan xa!"

"Dân gian thậm chí còn truyền ra câu ca dao: Thuần Hoa Thuần Hoa, ăn phân lớn lên…"

Thương Long Nữ Đế ở trong góc tối đã cười đến mức quay cuồng cả đầu óc luôn rồi.

Còn Thuần Hoa Tiên Đế ở phía đối diện, khí hải đột nhiên giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, tiên lực xung quanh cả người tiêu tán đi.

Theo một câu rồi lại một câu bói toán "ứng nghiệm", cái giá mà hắn phải trả càng lúc càng lớn.

Nếu đổi thành một kẻ Chuẩn Đế, bị "đoán trúng" nhiều lần như vậy thì đã chết từ lâu rồi.

Bây giờ hắn vẫn còn sống, nhưng mà so với chết cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Thành ca thờ ơ nhìn tình trạng bi thảm của hắn, trong mắt không có một chút đồng cảm nào.

Mà là tiếp tục tăng cường nỗ lực.

"Ca tiếp tục có lòng tốt giúp ngươi tính toán, vừa rồi tính đến đâu rồi."

"Ồ đúng rồi, ngươi đoạt được động phủ, sau đó còn thu môn đồ ở khắp nơi, khai tông lập phái."

"Sau một thời gian, dưới sự nỗ lực của ngươi, "Nhặt Phân" tông phát triển không ngừng, khắp nơi trên giang hồ đều lưu truyền truyền thuyết ngươi ăn phân."

"Nhưng mà điều tốt đẹp chẳng tồn tại mãi, có một lần đại đệ tử của ngươi phát hiện ra một cục phân chó hiếm lạ, lòng tham của ngươi trỗi dậy, vậy mà lại xuống tay cướp đoạt."

"Bảo vật đang ở phía trước, hai bên ra tay đánh nhau, rất nhanh tất cả các môn nhân của "Nhặt Phân" tông đều bị cuốn vào trong đó."

"Ngươi thi triển thần uy, vì đại nghĩa không quản người thân, giết chết toàn bộ đệ tử của chính mình."

"Còn ngươi vẻn vẹn chỉ bị cắt mất một chút bộ phận quan trọng - từ đây trở thành một thái giám."

"Một trận chiến này, cũng đã xác lập địa vị đặc biệt của ngươi ở tu luyện giới."

"Câm miệng!"

"Câm miệng!"

"Mau câm miệng cho ta!"

Thuần Hoa Tiên Đế đã không còn hình người, mồ hôi cả người đổ như mưa, từng dòng nước mủ đục ngầu chảy ra từ khắp

người, mùi hôi nồng nặc.

Toàn bộ các ngón tay của hắn cũng đã bị khô héo từ sớm.

Trên thực tế, Thuần Hoa Tiên Đế đã từng có tông môn.

Sở dĩ sau này lại một thân một mình, cũng xác thực là có nguyên nhân đặc biệt.

Đương nhiên, khẳng định không phải là phiên bản vô lý như Khương Thành nói.

Thành ca cũng không thể không cảm khái, Tiên Đế thật sự là có khả năng chịu đựng thật đấy, đã như vậy rồi mà còn chưa chết.

May mắn, chữ trên tờ giấy lúc trước kia thật sự là quá nhiều, bột bạc đến bây giờ vẫn còn lại hơn phân nửa.

Đủ để giết chết triệt để lão già chết tiệt này.

Không chỉ bởi vì mối thù của Phi Tiên ,ôn.

Còn bởi vì trước đó kẻ này đã bói ra quá nhiều quá khứ của bản thân, không thể để hắn tiếp tục sống.

“Hôm nay ca có thời gian rảnh, giúp ngươi bói nhiều một chút…”

Hắn vẫn đang bấm tay niệm thần chú, tuy rằng việc này căn bản không có kết cấu gì.

“Từ đó ngươi trở nên cô độc, lưu lạc ở tu luyện giới.”

“Dưới sự hỗ trợ của số mệnh cuồn cuộn ngất trời, một ngày nào đó ngươi có được một quyển bí tịch tu luyện mạnh nhất của vực giới ở trong một ngôi mộ!”

“Chỉ cần tu luyện đến khi thần công đại thành, liền có thể phi thăng thành tiên, thật sự là vận khí bùng nổ!”

Đây mà còn gọi là số mệnh cuồn cuộn ngất trời?

Thương Long Nữ Đế đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Nàng xem như đã hiểu rồi, mỗi lần Khương Thành nói bừa, lúc đầu thì nhìn có vẻ là đang nói lời hay, nhưng sau đó đều sẽ chuyển tiếp đột ngột.

Quả nhiên, lần này cũng là như thế.

“Nhưng mà ngươi vô ý đụng phải cấm chế của cổ mộ, dẫn đến sự tấn công của vô số cơ quan hố bẫy.”

“Nhưng mà vẫn còn may, ngươi thi triển thần uy, cuối cùng vẫn có thể sống sót mang theo bí tịch chạy ra bên ngoài.”

“Nhưng những chấn động của trận chiến, đã dẫn đến một đàn người vượn ở gần đó.”

“Với thực lực của ngươi, vốn dĩ để tiêu diệt bọn họ thì chỉ cần dùng một chút công sức nhỏ, nhưng lúc trước vì để chạy khỏi cổ mộ, ngươi đã tiêu hao hết nguyên khí.”

“Cuối cùng ngươi bị người vượn bắt giữ, vì để giữ mạng sống, không thể không dâng ra phần mông quý giá của bản thân.”

“Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày không ngừng dâng phần mông kia lên, vậy mà ngươi lại đả thông thần công trọng thứ nhất một cách bất ngờ!”

Khi hắn nói đến đây, cuối cùng Thuần Hoa Tiên Đế cũng rớt xuống từ vị trí chúa tể của quy tắc bói toán.

Từ Tiên Đế biến về Chuẩn Đế.

Hơn nữa còn là Chuẩn Đế vô cùng suy yếu.

Giờ khắc này, tất cả tiên nhân của quy tắc bói toán trong sáu giới tu luyện, tất cả đều có cảm ứng.

Đặc biệt là những Chuẩn Đế hậu kì, càng là kinh sợ và vui mừng khôn xiết.

Sự thoái vị của Tiên Đế, có nghĩa là cơ hội để thành Đế của bọn họ đã đến.

Trong lúc nhất thời, vô số tiên nhân và ma tu nghe thấy tin liền lập tức hành động.

Còn ở bên kia, Thành ca còn đang tăng thêm sức mạnh.

“Đây thật đúng là kỳ tài ngút trời, đổi thành người khác nếu không có mấy năm thì sẽ không làm được.”

“Rốt cuộc ngươi cũng phát hiện, đường tắt để tu luyện công pháp này chính là ‘dâng cái mông lên’.”

“Từ đây ngươi vì muốn tu luyện thần công, kết bạn khắp nơi chiến đấu hăng hái, trải qua trăm trận chiến ngàn trận chiến

vạn trận chiến triệu trận chiến…”

“Cuối cùng, mười vạn năm sau ngươi đã thành công phi thăng tiên giới!”

Rầm!

Thuần Hoa Tiên Đế ở phía đối diện da thịt đã sớm tiêu tan hết, chỉ còn sót lại bộ xương khô, triệt để chết đi.

Bộ xương khô rơi lả tả trên mặt đất, sau đó bị nước biển vẩn đục ăn mòn, cuối cùng đều biến thành bột.

“Xem như đã chết!”

Thành ca cũng gần như nói mệt rồi, cuối cùng thu thần thông lại.

“Nếu hắn còn không chết, ca cũng chỉ có thể tiếp tục nói đến chuyện tiên giới của hắn, lúc đấy thì cứ phải gọi là xịn sò.”

Thương Linh nhìn thấy toàn bộ quá trình, rốt cuộc không nhịn được mà phỉ nhổ.

“Khiến một Tiên Đế chết theo cách này, ngươi cũng lợi hại quá đấy.”

Khương chưởng môn nhún vai: “Là hắn ép ta.”

Thương Linh cười khúc khích: “Nhưng mà phần tiên giới của hắn, lần sau ngươi có thể kể cho ta nghe, đột nhiên ta rất muốn biết phần tiếp theo như nào.”

Chương 496.

Sau khi Thuần Hoa Tiên Đế chết, Thành ca có được quẻ phiên kia của hắn.

Vậy mà thứ đồ chơi này lại là một món tiên bảo cực phẩm vượt qua cả cấp độ tiên bảo chí tôn!

Ngoại trừ thứ này, còn có một ít tài nguyên cất giữ bên mình, với hắn mà nói cũng coi như là thu hoạch đáng kể.

Sau đó, hắn đặt lực chú ý vào đại trận xung quanh.

Lúc này mới phát hiện, yêu tộc ở trong đại trận căn bản đã chết sạch.

Năm quân chủ Kỳ Vọng ở bên trong tất cả đều bị giết.

Còn những cảnh chủ lĩnh chủ cũng đều không thể sống lại.

Trái lại có một ít yêu tôn bởi vì thực lực quá yếu, không bị bao vây tấn công, tạm thời vẫn còn đang ẩn núp ở xung quanh.

Thành ca lười chờ đợi, trực tiếp lấy Loạn Trận lệnh ra.

Rất nhanh, Viên Trọc Trọng Thủy Trận này cũng bị đánh lừa.

Sau một lát, Thông Dương Chuẩn Đế đằng đằng sát khí đang ở bên trong đại trận tìm kiếm cá lọt lưới ở xung quanh đột nhiên cảm thấy bước chân nặng xuống.

Một sức mạnh vô hình chậm chạp lan khắp toàn thân.

Không chỉ hắn, lúc này mỗi một tiên nhân đang ở bên trong đại trận đều cảm nhận được quy tắc trói buộc giống như vậy.

“Chuyện gì thế này?”

“Sao đại trận lại tác động trì hoãn lên chúng ta vậy?”

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Sau khi đại trận này bị đánh lừa, đã phân không rõ địch ta rồi.

Xem hắn trở thành người một nhà, xem đám người Thông Dương Chuẩn Đế trở thành mục tiêu cần trấn áp.

“Đại trận xảy ra lỗi sao?”

“Quá kỳ quái!”

“Nhanh đóng đại trận lại!”

“Không đóng được…”

“Tất cả mọi người bên trong mắt trận và căn cứ trận đều không thể cảm nhận được!”

“Còn có chuyện như này ư?”

Thông Dương Chuẩn Đế cảm nhận được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Vội vàng hạ lệnh để tất cả mọi người tập hợp lại.

Kiểm kê một chút, bên phía bọn họ có tám mươi vị Chuẩn Đế, chỉ chết năm người.

Còn yêu giới có hơn năm mươi vị Chuẩn Đế, toàn bộ đều đã bị giết.

“Còn may, bên phía yêu tộc đều đã bị diệt, cho dù đại trận xảy ra vấn đề cũng không sao.”

Theo bọn họ thấy, vấn đề này không lớn.

“Không biết bên phía Thuần Hoa Tiên Đế đã giết chết ác yêu Thương Long kia hay chưa.”

“Tiên Đế ra tay, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì.”

Thành ca ẩn núp trong góc tối âm thầm nhíu mày.

Viên Trọc Trọng Thủy trận này có sự khác biệt rất lớn so với hai trận pháp trước.

Hai trận pháp kia quan trọng là mắt trận và các vị trí mấu chốt, cho nên tất cả các cao thủ đều ẩn núp ở những vị trí này.

Còn Viên Trọc Trọng Thủy trận, nói thẳng ra là chính là một vòng mai phục có thể debuff đối phương.

Bản thân đại trận không hề có hiệu quả sát thương gì cả.

Cho nên cho dù đại trận bị Loạn Trận lệnh đánh lừa, Thành ca muốn giết chết bọn họ, cũng vẫn cần tự mình động thủ.

Tính toán một chút, tuy rằng đối phương đều bị quy tắc trì hoãn ảnh hưởng nghiêm trọng, nhưng hắn muốn dùng sức mạnh của một mình hắn để xử lý tám mươi Chuẩn Đế thì vẫn không đủ.

Thế là hắn lấy truyền tin phù ra, truyền một tin tức ra bên ngoài.

Bên kia, đám người Thương Long cốc và Phi Tiên môn vẫn luôn ở hậu phương nằm dài chờ đợi, đã chờ đến nỗi vô cùng sốt ruột.

“Không biết bên phía Đại Đế ra sao rồi.”

Thương Tật không biết đã thở dài bao nhiêu lần.

Nét mặt của Thương Khung ngưng trọng gật gật đầu: “Đúng vậy, đối thủ của hắn chính là một vị Tiên Đế!”

“Quá nguy hiểm rồi, ta thật sự chờ không nổi nữa.”

Đám Long tộc Dực Không và Mặc Ương vốn không biết quá khứ của Khương chưởng môn, tuy rằng đã từng nhiều lần nhìn thấy hắn tạo ra kỳ tích, nhưng chung quy vẫn chưa đến mức tin tưởng mù quáng.

“Ha ha ha, Long tộc các ngươi cứ yên tâm đi!”

Mạc tiên nhân thong thả tự đắc lấy ra một bình rượu nhấp một ngụm, trưng ra một cái giọng kiểu các ngươi lo lên lo xuống làm cái gì.

“Đại Đế của các ngươi sẽ không sao!”

Tiêu Hỗn Ma Vương đang bận rộn tu luyện cũng mở mắt, cười ha ha: “Đúng vậy, ở trước mặt Thương Long Đại Đế của các ngươi, Tiên Đế cũng chẳng là gì.”

Tam Nhãn Hổ ở một bên bĩu môi: “Cũng không phải lần đầu tiên!”

“Các ngươi đang nói cái gì thế?”

Thương Tật cũng mơ hồ rồi.

Nhưng mà Kỷ Linh Hàm đứng ở một bên, trong mắt tràn đầy ẩn ý.

Nàng xác định lại suy đoán của bản thân một lần nữa.

Quả nhiên, đó chính là Khương chưởng môn, còn Mạc Trần bọn họ cũng đã biết được thân phận của hắn từ lâu.

Cho nên mới có lòng tin như vậy với hắn.

Lúc này, truyền tin của Thành ca cũng đã tới.

“Đại Đế bảo chúng ta nhanh chóng đi vào bên trong trận pháp đó!”

Ánh mắt của Thương Tật và Kỷ Linh Hàm sáng lên, tình cảm kinh ngạc vui mừng bộc lộ trong lời nói.

Có thể truyền tin tức này ra, vậy chứng tỏ bên đó không có nguy hiểm.

“Mau mau mau!”

“Nhất định Đại Đế đã chiến thắng rồi!”

“Lại đến lúc tranh giành chiến lợi phẩm.”

“Ha ha, toàn quân xuất kích!”

Hai tốp đại quân của Thương Long cốc và Phi Tiên môn cùng nhau xuất phát.

Mấy tên Yêu Tôn đang canh giữ giám thị ở bên cạnh bọn họ còn muốn ngăn cản, vẫn chưa kịp mở miệng, thì đã bị hai dòng nước lũ này trực tiếp xông lên đến chín tầng mây.

Vạn dặm xa, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Khi mọi người đi đến trước Viên Trọc Trọng Thủy trận một lần nữa, không nhịn được sự kinh ngạc.

“Đại trận này vẫn còn tồn tại!”

“Chưa phá đi sao?”

Lần này và hai lần trước dường như có chút khác biệt.

“Chẳng lẽ Đại Đế gặp phải nguy hiểm, cho nên mới truyền tin muốn chúng ta đến chi viện hắn?”

“Không được, phải đi vào nhanh lên!”

Bởi vì sợ Thành ca gặp phải bất trắc, lần này bọn họ còn cấp bách hơn so với lúc trước.

Xông vào bên trong đại trận, bọn họ liền phát hiện có chỗ không thích hợp.

Viên Trọc Trọng Thủy trận này có hiệu quả trì hoãn nghiêm trọng.

Không chỉ có tốc độ thân pháp, đến ngay cả sự vận chuyển của khí hải yêu đan tiên lực đều bị trì hoãn nghiêm trọng, thực lực của Chuẩn Đế cũng bị suy yếu ít nhất ba phần.

Nếu không, đám cao thủ Kỳ Vọng kia cũng sẽ không chết dứt khoát như vậy.

Hơn nữa cảnh giới càng thấp, ảnh hưởng phải chịu cũng càng lớn.

Cấp độ Yêu Tôn Tiên Tôn, thậm chí rất khó để hành động được ở bên trong.

Nhưng hiện tại sau khi bọn họ tiến vào, lại không cảm nhận được hiệu quả trì hoãn kia, giống như đại trận này không tồn

tại.

Lúc này, Thành ca biến trở về Thương Long một lần nữa, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Mọi người vui mừng.

“Đại Đế, ngươi vẫn còn sống!”

“Thế nào, ngươi trù ta chết hả?”

“Không có không có…”

“Mau đi theo ta!”

Kẻ địch vẫn chưa bị diệt toàn bộ, Thành ca cũng biết đây không phải là thời cơ tốt để làm màu.

Loạn Trận lệnh ở trong tay, khái quát của đại trận này ở trong mắt hắn nhìn thấy không sót một thứ gì, giống như có được bản đồ toàn cuộc thích hợp.

Rất nhanh, hơn bốn mươi tên Chuẩn Đế bao gồm cả Thông Dương Chuẩn Đế đã bị hắn tìm thấy.

“Lên!”

“Giết chết bọn họ!”

Hắn hạ lệnh một tiếng, đám người Thương Tật, Ngao Dương, Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần làm sao vẫn còn do dự?

Khi đại quân dùng khí thế bao vây giết lên, Thông Dương Chuẩn Đế ở đối diện cũng nhìn thấy hắn.

“Thương Long ác yêu, vậy mà ngươi lại còn sống!”

Tiên Đế đâu?

Sao lại không giết chết hắn?

“Ha ha ha, là Thương Long tổ tông của ngươi chứ!”

Bản thân Thành ca cũng không nhàn rỗi, vừa ra tay đã nhốt hơn mười tên Chuẩn Đế vào trong phạm vi công kích của chính mình.

Nghe thấy cách xưng hô này, vốn dĩ Thông Dương Chuẩn Đế còn đang vô cùng kinh ngạc lại bị chọc giận một lần nữa.

“Giết!”

“Giết chết hắn!”

Hắn giống như chiến thần phụ thể, gào thét xông lên.

Sau đó không còn sau đó nữa.

Không nói đến hiện tại hắn bị quy tắc trì hoãn của đại trận ảnh hưởng, cho dù là trạng thái hoàn hảo, hắn cũng không phải là đối thủ của Thành ca.

Bốn mươi chín đạo lạc ấn quy tắc, từng cái từng cái lao lên, phía đối diện là cảnh người ngã ngựa đổ.

Thương Tật, Ngao Dương, Tam Nhãn Hổ, Chiến Hầu Vương ở một bên vốn đều là Chuẩn Đế hậu kì mạnh trong top 32 của yêu giới, đám người này vừa ra tay thì đám Chuẩn Đế ở phía đối diện đã không còn sức chống cự.

Rất nhanh đã bị giết sạch, cả quá trình ung dung thuận lợi.

Chương 497.

Sau đó Thành ca lại cùng bọn họ càn quét ở bên trong đại trận một lần nữa.

Dưới sự trợ giúp Loạn Trận lệnh, chuyện này giống như bọn họ mới là người mở đại trận đánh đối phương.

Các Chuẩn Đế, Tiên Vương, Tiên Tôn khác của Tiên giới cũng không còn chỗ ẩn núp.

Đánh đến phía sau, lại rơi vào cục diện sói nhiều thịt ít.

Vì chiến lợi phẩm, mọi người tranh giành túi bụi.

Ước chừng sau một ngày, những kẻ địch bên trong đại trận này cuối cùng cũng bị giết sạch.

Những người sống sót duy nhất chính là Nguyên Hư Chuẩn Đế và một đám đồ tử đồ tôn của hắn.

Mặc dù bọn họ truyền tình báo là tiến hành trong âm thầm, nhưng Tiên Đế thần thông quảng đại, ai cũng không thể xác định được liệu thể bị tra ra hay không.

Cho nên Tiên giới là nơi không thể trở về được nữa.

Thế là, vị Chuẩn Đế này cũng dứt khoát dẫn theo hậu bối, vui mừng hớn hở mà gia nhập vào đội ngũ của Thành ca.

Đại trận cuối cùng bị phá vỡ, trận chiến vì yêu giới kết thúc thắng lợi.

Lần này vì để chặn giết Thành ca, phía đối diện không chỉ phái ra Tiên Đế, đến ngay cả Chuẩn Đế cũng có rất nhiều.

Vì thế hiện tại thu hoạch của mọi người tràn đầy, mặt mày rạng rỡ.

Lúc này Mạc Trần và Thương Tật mới hỏi ra câu hỏi chôn ở trong lòng.

"Đại Đế, tên Thuần Hoa Tiên Đế kia đâu?"

Vừa hỏi ra câu này, tất cả mọi người lại toát mồ hôi một lần nữa.

Nếu lúc này đột nhiên xuất hiện một Tiên Đế, vậy sự thắng lợi của bọn họ rất có khả năng sẽ bị đảo ngược.

Đặc biệt là các đệ tử của Phi Tiên môn, nghe thấy cái tên này, lại cực kỳ chú ý.

"Đúng vậy, chẳng lẽ hắn không đến đây?"

Đám người Đan Thái, Tiêu Hỗn ở một bên cố ý hét lớn: "Hay cho một tên Nguyên Hư cẩu tặc nhà ngươi, dám truyền tin tức giả làm loạn lòng quân của ta!"

"Lôi hắn xuống, dùng quân pháp xử trí!"

Nguyên Hư Chuẩn Đế bị tức đến mức thổi râu trừng mắt.

"Lão phu không hề!"

"Ta tận mắt nhìn thấy Thuần Hoa Chuẩn Đế!"

"Bất kể ta lừa gạt ai, cũng không dám lừa gạt Thương Long Đại Đế, mấy kẻ tiểu nhân gian nịnh các ngươi, đừng có mà bôi nhọ ta!"

"Được rồi được rồi…"

Thành ca vẫy vẫy tay, thời khắc để làm màu sắp đến, tâm trạng của hắn rất tốt.

"Thuần Hoa Tiên Đế có xuất hiện, chẳng qua…"

Đón lấy ánh mắt lo lắng bất an của mọi người, hắn ngẩng cao đầu lên, thản nhiên nói: “Đã bị ta giết mà thôi.”

Bị giết?

Thuần Hoa Tiên Đế bị giết ?

Bên phía Thương Long Cốc mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không dám tin.

Đó chính là Tiên Đế đó!

Rất khó bị đánh bại, mặc dù là cấp bậc như Thanh Long Đại Đế ra tay, cũng không thể bảo đảm nhất định có thể giết chết Tiên Đế.

“Trời ạ, thật sự bị giết chết rồi?”

“Đường đường là Tiên Đế vậy mà đã chết như vậy ư?”

Đến ngay cả đám người Mạc Trần, La Viễn, Ngao Dương có thể dự đoán trước cũng là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Giết chết Cửu Diễm Tiên Đế, không hề đại diện cho việc nhất định có thể giết chết một vị Tiên Đế khác.

Suy đoán ban đầu của bọn họ, cùng lắm cũng chỉ là đánh đuổi được Thuần Hoa Tiên Đế đi mà thôi.

Thành ca trực tiếp lấy quẻ phiên kia ra.

“Các ngươi xem đây là cái gì?”

Vừa nhìn thấy quẻ phiên kia, trên dưới Phi Tiên môn cũng không còn bất kì nghi ngờ gì nữa.

“Đây là tiên bảo chí tôn Thiên Cơ Loạn Mệnh Phiên của Thuần Hoa cẩu tặc kia!”

“Đúng đúng đúng, năm đó ta đã nhìn thấy phiên này!”

“Ha ha ha ha, hắn thật sự bị giết rồi!”

“Đại Đế uy vũ!”

“Mối thù lớn nhất của chúng ta được báo rồi!”

Đám đệ tử của Phi Tiên môn có người khua chân múa tay vui sướng ngay tại chỗ, có người kích động đến mức vui mừng mà bật khóc.

Làn sóng kinh sợ này rất nice, Thành ca lại vui vẻ thu được hàng loạt giá trị kinh sợ.

Nhìn thấy bọn họ biểu hiện như vậy, bên phía Thương Long cốc làm sao còn có thể nghi ngờ được nữa.

Thứ này đã hoàn toàn xác định chiến tích của Thành ca.

Nhưng bọn họ không kịp vui sướng, phần nhiều hơn chính là khiếp sợ.

“Đại Đế, làm sao ngươi làm được vậy?”

“Một vị Tiên Đế… cứ như vậy mà chết đi sao?”

“Lẽ nào Đại Đế ẩn giấu thực lực, trên thực tế đã là Yêu Đế rồi?”

Nói thật lòng, vấn đề này đến ngay cả Thương Linh ở trong góc tối cũng đặc biệt tò mò.

Nàng xem như là tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình quyết đấu của Khương Thành và Thuần Hoa Tiên Đế.

Nhưng mà đến bây giờ nàng vẫn không hiểu được, quá trình không hợp với lẽ thường đó rốt cuộc được coi là gì, làm sao lại đạt được.

Nhưng mà nàng cũng hiểu rõ, mỗi người đều có bí mật sâu nhất của chính mình.

Xem như Khương Thành đã đủ thẳng thắn thành thật với nàng, chuyện mà hắn không muốn tiết lộ, bản thân vẫn không nên tìm tòi nghiên cứu quá nhiều.

Sau vài giây ngắn ngủi hân hoan chúc mừng của Phi Tiên môn, đương nhiên cũng tự nhiên như ruồi mà chuyển sang phân đoạn tung hô như thường ngày.

“Thương Long Đại Đế thực lực thông thiên!”

“Thuần Hoa cẩu tặc nhỏ nhoi, ở trước mặt lão nhân gia hắn, cũng chỉ là có tiếng mà không có miếng, không chịu nổi một kích!”

“Đúng vậy, ta đoán thậm chí lão nhân gia hắn cũng chưa động ngón tay, thì đã nghiền chết Thuần Hoa cẩu tặc kia.”

Vua nịnh hót hàng đầu Đan Thái lại đấm ngực dậm chân: "Đáng hận, đáng hận!"

Mọi người kinh ngạc.

"Ngươi hận cái gì?"

"Chẳng lẽ ngươi không hy vọng Đại Đế chiến thắng sao?"

Đan Thái lắc lắc đầu, trong giọng nói lộ ra đầy sự đìu hiu: "Ta chỉ là hận, lúc đó vì sao bản thân lại không có mặt?"

"Vì sao không tận mắt nhìn thấy tư thế oai hùng của Đại Đế?"

"Người ta có câu, 'sáng nghe được đạo lý, tối chết cũng không hối tiếc'…"

"Cho dù chỉ là nhìn thấy phút chốc ngay tại lúc đó, linh hồn của ta cũng có thể có được sự thăng hoa vô tận!"

"Đáng tiếc, ta đã bỏ lỡ…"

"Cuộc đời này của ta đã có chỗ thiếu sót đáng tiếc lớn nhất, chỉ sợ không bao giờ có thể toàn vẹn nữa!"

Mọi người bái phục.

Khóe mắt của Mạc tiên nhân không ngừng giật giật, con mẹ nó, tiểu tử này quả nhiên chính là một đối thủ mạnh.

Còn bên phía Tước yêu, Tước Mị Chuẩn Đế tỏ vẻ sùng bái và suy nghĩ sâu xa, xem ra còn có rất nhiều chỗ mà bản thân phải học đây.

Thành ca vui vẻ.

Hắn thân thiết mà vỗ vỗ bả vai của Đan Thái, gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

"Tâm trạng của ngươi, ta có thể hiểu được!"

"Lần sau nếu lại quyết đấu với Tiên Đế, ta sẽ dùng tiên khí chụp cái ảnh lưu niệm, để ngươi từ từ chiêm ngưỡng."

Khương chưởng môn có chút hối hận.

Giết chết Tiên Đế một sự kiện lớn như vậy, không có người xem cũng thôi đi, ngay cả đoạn hình ảnh cũng không có để lưu truyền.

Thất sách rồi!

Mạch não kỳ lạ này đã làm cho những người khác hoang mang rồi.

Lão ca, ngươi kiềm chế chút, như vậy sẽ dạy hư các đệ tử khác và Long tộc.

“Tay nghề của Đại Đế đúng là thành thạo thật đấy!”

Mạc tiên nhân vội vàng khen ngợi: “Chiến đấu cùng Tiên Đế kịch liệt nguy hiểm ra sao, vậy mà vẫn còn có thời gian rảnh làm chuyện như này, tự tin bẩm sinh này thật sự là khiến người khác phải ngửa mặt trông lên!”

Chuyện này mà cũng có thể cưỡng chế tâng bốc ngược gió sao?

Trong lòng mọi người thầm nói, nếu chuyện này đổi thành người khác, khi chiến đấu còn phân tâm làm chuyện khác, đã sớm bị văng ra rồi, có được không hả?

Những người nhận được lời nhắc nhở, lại tiếp tục một trận tâng bốc khác.

Về phần năm đại quân chủ và năm mươi tên Chuẩn Đế phe cánh của Kỳ Lân đã chết trận, thậm chí còn không có ai nhắc một câu.

Vẫn là Khương chưởng môn làm người “phúc hậu”, nhớ đến, lúc này mới sai người đi thu thập toàn bộ di hài của bọn họ lại cùng nhau.

“Ôi, cũng không dễ dàng gì.”

“Tuy rằng bọn họ tự tiện hành động, nhưng tấm lòng thành khẩn giết địch báo giới vẫn là rất đáng khen!”

Nhìn thấy những thi thể hài cốt chồng chất như núi này, vẻ mặt của hắn đau xót thở dài một hơi.

“Bọn họ là những dũng sĩ của yêu giới!”

“Lần hy sinh này rất có giá trị, cũng để cho chúng ta học được rất nhiều.”

Học được cái gì?

Làm sao để bán đứng đồng đội sao?

Nét mặt mọi người cạn lời mà nhìn vào hắn, trong lòng nói ngươi có thể khống chế tốt khóe miệng hay không, vẻ mặt tươi cười trên nỗi đau của người khác đều sắp toét ra rồi.

"Để chúng ta mặc niệm một giây cho bọn họ."

Sau khi "nghi thức mặc niệm" ngắn gọn kết thúc, Mạc Trần và Thương Tật cũng có chút lo lắng.

"Đại Đế, lần này bên phía phe cánh của Kỳ Lân đã chết hơn năm mươi tên Chuẩn Đế, sợ là sẽ gây nên rắc rối!"

"Dựa vào tác phong bá đạo của bọn họ, chắc chắn sẽ trách phạt lên trên đầu của chúng ta."

Chương 498.

"Cái gì cơ?"

Thành ca tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu gì hết.

"Tại sao còn trách bọn ta?"

"Lẽ nào không phải nên cảm ơn chúng ta hả?"

"Bọn họ bị tiên giới giết, ta thay bọn họ báo thù lớn rồi còn gì!"

Nói, xong, hắn vẫy vẫy tay với mười mấy tên Yêu Tôn may mắn không chết ở phía xa xa.

Mười mấy tên Yêu Tôn kia, hoặc là trước đó được gửi đến giám sát Phi Tiên môn và Thương Long cốc, hoặc là thực lực quá yếu, ngay từ đầu đã bị đám người Thông Dương Chuẩn Đế để mắt tới rồi.

Cho nên bây giờ họ vẫn còn sống, cũng coi như là đám người may mắn sống sót cuối cùng của Kỳ Vọng.

Đối diện với tiếng gọi của chủ Địa Bộ, bọn họ nào dám lơ đi.

"Các ngươi nhặt hết xương cốt của bọn họ về đây, dù gì họ cũng là anh hùng đã chiến đấu chống lại cả tiên giới đúng không?"

Thành ca lấy tay lau những giọt nước mắt "không hề tồn tại" kia.

“Ngoài ra, các ngươi xin chỉ thị của hai vị Kỳ Lân Đại Đế đi, suy cho cùng chúng ta đã báo thù cho bọn họ rồi, liệu Kỳ Lân tộc có nên cảm ơn chút gì không nhỉ?”

“Có có lễ truy điệu long trọng mới nãy cũng là tâm huyết của chúng ta đó, tốt nhất phí truy điệu đó cũng nên để Vạn Yêu cung chung trả một chút chứ nhỉ…”

Mọi người hoàn toàn bất lực phỉ nhổ.

Mở lễ truy điệu lúc nào cơ, là cái nghi thức chớp mắt mặc niệm lúc nãy hả?

Mấy vị Yêu Tôn đã nhặt nhạnh xong đống xương cốt rồi bỏ vào yêu khí, lúc này mới nhanh chóng quay trở về yêu giới, bọn họ không dám ở nơi này thêm một giây một phút nào nữa đâu.

Cùng với sự trở về của bọn họ, chiến báo của tiền tuyến cũng được truyền về phía yêu giới.

Chủ Địa Bộ lại thi triển thần uy, lãnh đạo đội quân Phi Tiên môn và Thương Long cốc, đánh hạ Khổ Đồ cảnh.

Giết hơn 80 Chuẩn Đế!

Thuần Hoa Tiên Đế của tiên giới cũng phá bỏ hiệp định Tiên Yêu, âm thầm xuất quân mai phục, bị chủ Địa Bộ đích thân giết chết.

Ngoài ra, Kỳ Vọng dẫn đầu 50 Chuẩn Đế làm loạn chiến khu cánh trái, khinh địch rồi trúng mai phục, không may ngã xuống.

Sau khi những tin tức này được truyền về, cả yêu giới hoàn toàn bùng nổ.

“Cái gì cơ, Tiên Đế cũng bị giết rồi ư?”

“Còn có 80 vị Chuẩn Đế, quả thật là điên rồi đúng không?”

“Đây là Tiên Đế đầu tiên mà yêu giới chúng ta giết được sau đại chiến tiên yêu đúng không?”

“Chủ nhân Địa Bộ trăm trận trăm thắng, thần uy cái thế!”

“Đây là vị Chuẩn Đế mạnh nhất từ trước tới nay đó!”

Ngay lập tức, ánh đèn sân khấu của cả 17 Yêu Đế của yêu giới cũng đều bị Thành ca cướp sạch.

Suy cho cùng sau đại chiến Tiên Yêu, bọn họ cũng chưa từng giết bất kỳ một Tiên Đế nào, đúng không?

Nói về chiến tích, thậm chí một vài tiểu yêu còn nói rằng, dứt khoát nhường cái ghề chủ Thiên Bộ cho Thành ca là được rồi.

Đến cả danh tiếng của Long tộc cũng phất lên như cá gặp nước.

Nhất nhiều đại yêu ngạc nhiên thốt lên rằng, thời đại của Long tộc lại tới rồi.

Đương nhiên trong số đó cũng có một vài giọng nói nghi ngờ.

“Giết Tiên Đế ư?”

“Đúng là bốc phét lên tận trời mà, nói giết mấy chục Chuẩn Đế thì ta còn tin được, Tiên Đế là khái niệm gì cơ chứ?”

“Tiên Đế không dễ giết như vậy đâu.”

“Theo ta thấy, đây chắc chắn là báo cáo chiến công sai sự thật!”

Khắp nơi đều đang bàn tán về chiến này, tin tức trận doanh của Kỳ Lân tộc bị tổn hại trầm trọng đều bị mọi người cho vào dĩ vãng rồi.

Chịu thôi, ngày vui như này làm, nhắc cái kia chỉ rước thêm bực vào người thôi.

Sau khi nhìn thấy xương cốt của đám Chuẩn Đế Kỳ Vọng, suýt chút nữa thì hai vị Kỳ Lân Đại Đế ngất đi.

Lần này ngoài Kỳ Vọng ra thì còn có bốn vị Chuẩn Đế khác của Kỳ Lân tộc cũng chết trong đại trận.

Kỳ Lân tộc có rất nhiều Chuẩn Đế, nhưng cũng không thể chống đỡ lại việc cứ liên tiếp có người chết đi như thế.

Đặc biệt là nghe thấy lời cuối cùng của Thành ca mang theo ý châm chọc muốn bọn họ cảm ơn thì càng tức đến suýt nữa hộc máu.

Mà bên đồng minh của bọn họ như Hạc tộc Lộc tộc Hùng tộc Sa tộc cũng như nhận được tin dữ.

Chỉ chết một Chuẩn Đế hậu kỳ thôi cũng là một tổn thất lớn nhất với bọn họ trong cả chục tỷ năm qua.

Huống chi mấy Chuẩn Đế đó đều là tà chủ, cảnh chủ và lĩnh chủ, ý nghĩa quyền lực tối cao cực kỳ quan trọng.

“Là kẻ nào làm!”

“Là Thương Thành kia sao?”

“Ta hận!”

“Ta không tin bọn họ dễ chết trận như vậy được!”

“Giết Thương Thành báo thù!”

Từng tiếng gầm phát ra từ những nơi định cư của các tộc lớn.

Nhưng mà ngay sau đó, các Yêu Tôn trở về đã giải thích sự việc này từ đầu đến cuối.

Thế là mấy tộc gào thét muốn tìm Thành ca báo thù đều trừng mắt.

“Các ngươi nói thật sao?”

“Thật trăm phần trăm!”

Mấy Yêu Tôn kia nào dám giấu diếm gì, cơ bản chẳng thêm chẳng bớt nói đúng đúng sự thật mà thôi.

“Sao lại có thể như thế được?”

“Chuyện này quá…”

Nghe xong xuôi thì chẳng phải bọn Kỳ Vọng tự lao đầu vào vào chỗ chết sao.

Vì để tranh đoạt chiến lợi phẩm mà tự tiện xuất kích, kết quả là trúng mai phục.

Còn có thể trách ai được nữa?

Trách Thương Long Đại Đế sao?

Ngay từ đầu người ta còn giữ ngươi ở đằng sau, cũng coi như là “hết tình hết nghĩa” rồi.

Là tự bản thân ngươi muốn cướp công, thật sự muốn xông lên, đây rõ ràng là làm trái lại quân lệnh.

Sau khi biết sự thấy, các Yêu Đế của các tộc như Lộc tộc Hùng tộc Hồ tộc không chỉ im lặng, mà thậm chí trong lòng cũng có chút bất mãn với Kỳ Vọng.

Ngươi chỉ huy trên chiến trường kiểu gì vậy hả?

Chuẩn Đế của bọn ta theo ngươi lăn lộn, kết quả đều bị ngươi hố một phát đau điếng.

Ngươi làm chủ soái kiểu gì vậy hả?

Nếu như ngươi thám thính tình hình quân địch trước, suy nghĩ toàn diện hơn thì cũng sẽ không tạo thành một kết quả thảm hại đến như vậy.

Rất nhanh, đám Yêu Đế bên phía trận doanh Kỳ Lân là Khổng Tước, Bạch Hạc, Hùng Bì, Trạch Lộc, Nhĩ Thử đều bị triệu tập, nhao nhao dùng cách chiếu ảnh để cùng mở một cuộc hội nghị khẩn cấp.

“Không thể cứ thế này mãi được!”

“Nhất định phải trừ khử nhân tố không ổn định là tên Thương Thành kia!”

Sắc mặt hai vị Kỳ Lân Đại Đế trên hình chiếu đen mặt lại, dường như sắp ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Khổng Tước Đại Đế là người đầu tiên tán thành.

“Đúng vậy, từ khi con yêu này xuất hiện, yêu giới của chúng ta không còn một ngày yên bình nào cả.”

Bạch Hạc Yêu Đế cũng đồng ý: “Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì tiên giới chắc chắn sẽ phản kích lại.”

Vạn Phệ Yêu Đế trầm giọng nói: “Như vậy sẽ đem đến vô số tai họa cho chúng ta, tái diễn lại đại chiến Tiên Yêu năm đó.”

Sau khi ba người nói xong, các Yêu Đế khác cũng không còn giống như trước nữa, lập tức đuổi kịp tỏ thái độ.

Bất kể là Hùng Bì, Cửu Vĩ hay là Trạch Lộc, thái độ của bọn họ đều rất kỳ lạ.

“Sao thế, các ngươi không đồng ý sao?”

Mặc dù Mặc Lân Đại Đế đã không còn là chủ Thiên Bộ nữa, cơ mà quyền uy vẫn không hề kém gì so với lúc làm chủ Thiên

Bộ trước đây.

Hắn âm trầm nhìn lướt qua tất cả Yêu Đế có mặt ở đây, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Trừ phi các ngươi muốn học hỏi từ Huyền Quy, đối địch với Kỳ Lân tộc ta?”

Mấy Yêu Đế kia vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên không phải…”

“Mặc Lân Đại Đế nặng lời rồi.”

“Đúng vậy, không phải chúng ta là đồng minh sao?”

Cho dù mấy năm gần đây Kỳ Lân tộc không thuận lợi gì, nhưng mà vẫn còn hơn sáu mươi Chuẩn Đế hệt như trước đó, hai người này đều là hoàng tộc viễn cổ.

Thực lực này vẫn là một trong những kẻ bá chủ của yêu giới.

Bọn họ không muốn xé rách mặt với bọn họ.

Nhĩ Thử Đại Đế cười khổ một tiếng: “Không phải chúng ta không muốn đối phó với Thương Thành, mà là nghe nói hắn đã giết chết cả Thuần Hoa Tiên Đế rồi!”

“Thực lực như này… e rằng không hề kém cạnh chúng ta đâu.”

Từ sâu trong lòng, hắn chắc chắn không muốn đối địch với Thành ca vào giờ phút này.

Biểu hiện của Khương chưởng môn càng ngày càng mạnh mẽ, giờ vị Nhĩ Thử Đại Đế này cũng càng ngày càng tin tưởng phán đoán trước đó của Nha Thử Vương rồi.

Có lẽ, hắn thật sự có thể lật đổ quyền thống trị của Kỳ Lân tộc ấy chứ?”

Hùng Bì Yêu Đế cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, thực lực như vậy, tốt nhất tạm thời đừng đối địch.”

Trạch Lộc Yêu Đế cũng nói: “Chi bằng tiếp tục quan sát…”

Tổn thất của lần này khiến bọn họ có cái nhìn khác về Kỳ Lân tộc, thậm chí còn có chút thất vọng.

Đi theo Thương Long Đại Đế chẳng phải sẽ hốt được nhiều lợi ích và danh tiếng hơn sao.

Lăn lộn cùng Kỳ Lân tộc, kết quả là toàn quân bị diệt.

Dường như chẳng có chút tiền đồ nào hết.

Chương 499.

“Các ngươi thật sự tin rằng hắn có thể giết được Tiên Đế ư?”

Ngọc Lân Đại Đế tỏ vẻ khinh thường.

“Là các ngươi điên, hay là do ta bị ngu vậy?”

“Chuyện như này, chỉ cần hơi động não tí thôi mà biết không thể tin được rồi mà?”

Trạch Lộc Yêu Đế hơi lắc đầu: “Nhưng tin tức được truyền về kia chắc như đinh đóng cột, hơn nữa ta nghe nói Thương Thành đã lấy được tiên bảo của Thuần Hoa Tiên Đế rồi.”

“Ngụy tạo cả thôi.”

Khổng Tước Đại Đế bật cười một tiếng: “Tiên Đế dễ giết như vậy ư?”

“Đại chiến Tiên yêu năm đó, các vị đang ngồi ở đây đều từng giao thủ với các Tiên Đế, lẽ nào còn không biết thực lực họ đến đâu sao?”

Bạch Hạc Yêu Đế lạnh nhạt nói: “Cho dù Thương Thành có đủ loại bản lĩnh đi chăng nữa, cho dù bên phía Thuần Hoa Tiên Đế thật sự có vấn đề gì đó thì muốn giết được hắn, đây là chuyện chỉ có các Yêu Đế cùng cấp bậc mới có thể làm được thôi.”

“Hắn là Yêu Đế sao?”

“Nếu như hắn là Yêu Đế thì đã phải là Thương Long Yêu Đế chân chính rồi chứ!”

Lời nói này của hắn, đến cả Nhĩ Thử Đại Đế trong đám người đó cũng không thể phản bác được.

Nói thật thì có thể giết được Tiên Đế thì chỉ có cao thủ cùng cấp mà thôi.

Đương nhiên Thương Thành còn chưa trở thành Thương Long Yêu Đế chân chính, nếu không thì lúc nhìn thấy hắn thì bọn họ

đều sẽ cảm nhận được một sự uy hiếp từ tận sâu trong, y hệt như khi nhìn thấy hai vị Kỳ Lân Đại Đế vậy.

Suy cho cùng Thương Long tộc cũng là hoàng tộc viễn cổ.

Nhĩ Thử Đại Đế cũng không muốn trở mặt hoàn toàn với Khương Thành vào lúc này, chỉ đành dùng chiến lược kéo dài.

“Ta thấy tốt nhất đợi mọi chuyện rõ ràng rồi hẵng quyết định.”

Trạch Lộc và Hùng Bì cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, bây giờ vẫn còn quá sớm để đánh giá.”

Đế cả chủ Thiên Bộ tân nhiệm là Cửu Vĩ Yêu Đế cũng tỏ thái độ.

“Hắn có giết Tiên Đế hay không, không phải tín tức này kiểm chứng rất dễ hay sao.”

“Không cần phải gấp đâu.”

Mắt mấy người bọn họ chắc chắn không hạ quyết tâm đối phó Thương Thành, hai vị Kỳ Lân Đại Đế tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bọn họ cũng đâu phải kẻ ngu, làm sao mà không nhìn được ý chí của bọn họ đã tan rã rồi chứ, không thể dẫn theo đội này được nữa rồi.

“Cũng được, nếu như tin tức truyền ra từ bên phía tiên giới là Thuần Hoa Tiên Đế chưa chết, vậy thì ta muốn xem các ngươi còn có thể nói được gì!”

“Đến lúc đó, hy vọng các ngươi đừng có đẩy tới đẩy lui nữa!”

Sau khi hình ảnh chiếu của hai vị Kỳ Lân Đại Đế biến mất, tất cả các Yêu Đế khác đều lần lượt rời khỏi đây.

Nhưng Nhĩ Thử Đại Đế lại truyền âm gọi Trạch Lộc và Hùng Bì lại.

“Hai vị chậm đã!”

“Ta thấy… chúng ta nên nói chuyện một chút.”

Hắn âm thầm nhìn thấy được hai người này đang có chút lay động rồi, chi bằng thổi thêm chút gió.

Lúc này, tất cả mấy Yêu Đế khác đều đã biết tin tức ở tiền tuyến.

Trên Ngân hải, Côn Bằng Đại Đế chính thức đưa ra quyết định.

“Các ngươi có thể xuất phát rồi, tới giúp đỡ Thương Thành, hắn sẽ hiểu ý của chúng ta.”

Lần này hắn định phái sáu Chuẩn Đế, trong đó Côn Nhu và Kim Bằng dẫn đầu.

Đây chính là sáu cao thủ tinh nhuệ nhất của Ngân hải.

Để cho những “vãn bối” này gia nhập vào đội ngũ của Thành ca, thể hiện cho sự coi trọng của Côn Bằng Đại Đế với hắn, cũng có nghĩa là ủng hộ hắn.

“Đại Đế, ngươi thật sự tin tưởng việc hắn giết cả một Tiên Đế sao?”

“Điều này thật sự quá vô lý, làm gì có chuyện Chuẩn Đế giết được cả Tiên Đế cơ chứ?”

Thật ra Côn Nhu và Kim Bằng cũng không tin chuyện này.

Côn Bằng Đại Đế hít sâu một hơi, mặt biển chậm rãi nhấp nhô.

“Ta cũng không hề cho rằng việc Thuần Hoa Tiên Đế bị hắn giết là thật, nhưng ít nhất trận chiến này đã chứng minh hắn đủ tư cách để chiến đấu với Tiên Đế rồi.”

“Chỉ cần thế là đủ rồi.”

“Đi đi!”

Cùng lúc đó, Hổ tộc, Viên tộc, Phượng tộc cũng đưa ra phán đoán và quyết định hệt như vậy.

Kẻ duy nhất khá là xấu hổ chỉ có mỗi Thanh Long Đại Đế.

Trước đó lão nhân gia hắn từng đến Thương Long cốc truyền tin xấu, sau đó còn đợi Thành ca ủ rũ bại trận trở về.

Kết quả bây giờ người ta đã thắng ba trận liên tiếp rồi.

Điều này khiến một Đại Đế “yêu thích tiên đoán” như hắn mất hết cả thể diện.

Hắn cũng từng phái cả một vài Chuẩn Đế trong Long cốc qua đó, nhưng mà cũng không thể cứu vớt nổi.

Thế là cuối cùng, hắn chỉ có thể tập hợp tất cả đám Chuẩn Đế của Kim Long cốc và Thanh Long cốc lại.

"Chiến sự của tiền tuyến gần đây, các ngươi đều đã nghe nói hết rồi đúng không?"

Đám Long tộc vừa nghe thấy điều này thì lập tức trở nên hớn hở vô cùng.

"Đương nhiên là đã nghe đến rồi!"

"Thắng ba trận liên tiếp, giết chết hàng trăm Chuẩn Đế, trâu bò thật sự!"

"Không ngờ rằng Thương Long cốc lại lợi hại đến thế."

"Thanh Long cốc và Kim Long cốc chúng ta không thể bì kịp nữa rồi."

"Làm gì có chuyện đó, không phải thái tử Huyền Hải của chúng ta cũng ở trong đó sao, điều đó cũng có nghĩa là Thanh Long cốc chúng ta đã góp sức rồi đó!"

"Đúng vậy, Ngao Dương của bọn ta cũng ở tiền tuyến, Kim Long cốc cũng không hề mất đi vinh quang này."

"Khụ!"

Đại Đế hắng giọng một cái: "Ta tìm các ngươi tới đây không phải để các ngươi khen bọn họ."

"Ta phải nói cho các ngươi biết, mâu thuẫn của ta mà con sâu làm rầu nồi canh đó không thể hóa giải được, vẫn là hai lập trường tách biệt như cũ!"

"Nhưng mà, nếu bản thân các ngươi muốn tới tiền tuyết giúp đỡ Huyền Hải và Ngao Dương thì…"

"Đó là lựa chọn của các ngươi, ta sẽ không can thiệp."

Nói xong, hắn trực tiếp biến mất ngay tại chỗ, để lại một đám Long tộc mắt to trừng mắt nhỏ.

Rốt cuộc là ngươi để bọn ta đi, hay là không để bọn ta đi thế hả?

Lúc các thể lực ở yêu giới đang đưa ra lựa chọn thì bên phía tiên giới cũng đã xôn xao cả lên.

Việc Thuần Hoa Tiên Đế xuất chiến là chuyện bí mật, bây giờ việc hắn bị giết chết cũng không thể truyền ra ngoài được.

Nhưng mà 80 vị Chuẩn Đế bị giết kia, Khổ Đồ cảnh bị công kích hãm hại, đây là sự thật một trăm phần trăm.

Chỉ riêng tin tức này thôi đã khiến vô số tiên nhân phải giật mình trố mắt.

Trừ thù cũ ở ma giới ra, từ trước đến giờ Tiên tộc bọn họ chưa từng coi trọng bốn giới còn lại, cũng chưa từng gánh chịu tổn thất nặng nề đến như vậy.

Ngay lập tức, dường như bốn chữ "ác yêu Thương Long" trở thành một đám mây đen trên đỉnh đầu của tất cả mọi người trong tiên giới.

Hình chiếu Tiên Đế của tổng bộ Tiên Minh, Trường Minh điện, Bích Lạc Tâm cung, Thiên Kiếm cung và mấy chục tiên môn khác đều tập trung ở nơi này.

"Chư vị, Thuần Hoa Tiên Đế đã chết rồi!"

Cửu Tuyệt Tiên Đế của Trường Minh điện lạnh mặt.

"Đáng lẽ ta còn cho rằng tên Thương Long kia chỉ là một vấn đề nhỏ, xem ra bây giờ phải nghiêm túc hơn rồi."

"Con yêu này vẫn chưa đạt được Đế vị mà đã có chiến tích như vậy rồi, không thể giữ lại được!"

"Phải giết chết hắn, nhất định phải phái thêm Tiên Đế."

"Trong số các ngươi, ai muốn đi không?"

Tất cả Tiên Đế có mặt ở đây đều im lặng.

Không phải mà bọn họ sợ, mà là sống nhiều năm như vậy rồi, những gì được nhìn thấy cũng nhiều rồi.

Ai nấy đều nắm rõ nguyên tắc "cầu may, tránh dữ".

Thể loại yêu nghiệt có thể vượt cấp giết cả Tiên Đế này, cơ duyên và may mắn chắc chắn đã đạt tới đỉnh điểm.

Cho dù bọn họ có mạnh hơn hắn đi chăng nữa thì chưa chắc thắng được.

Chi bằng nhường cho người khác đi thử thực hư xem sao, tìm hiểu chi tiết rồi hẵng nói.

Thế là sau giây phút đó, có người nhẹ giọng cười một tiếng: "Đây chẳng phải là tuyển chọn những người có sẵn sao?"

"Trước đây Vô Cực Động Thiên có ba vị đã từng tiêu diệt Thương Long cốc."

"Chi bằng để bọn họ đi xem sao?"

"Đúng vậy! Bọn họ muốn báo thù, làm sao bọn ta không biết ngại mà tranh mất được.

"Chắc bọn họ đang ở tử giới nhỉ, sớm phái người đi thông báo cho bọn họ là được rồi."

Ngay lập tức, không khí trong đại điện thoải mái hơn hẳn.

Nhắc đến ba vị của Vô Cực Động Thiên kia, giọng điệu của không ít Tiên Đế cũng mang theo sự châm chọc và khinh thường.

Cứ như bọn họ đã không còn xứng để bản thân nhắc đến nữa rồi.

Nhưng nhanh chóng lại có người nói: "Một khí chúng ta công khai điều đồng Tiên Đế thì cũng đồng nghĩa với việc phá bỏ hiệp ước hai giới Tiên Yêu, mấy chục vị Yêu Đế bên yêu giới chắc chắn cũng sẽ không ngồi nhìn đâu."

"Gần đây bên ma giới cũng ngo ngoe muốn hành động, phạm giới rất nhiều lần."

"Nếu như tất cả Yêu Đế bên yêu giới ra mặt hết thì có lẽ không thể giết nổi đâu."

Cửu Tuyệt Tiên Đế lạnh nhạt nói: "Điều này thì cứ yên tâm đi."

"Có phải các ngươi quen mất rồi không, bây giờ yêu giới nằm trong tay của Kỳ Lân tộc, hai tên Kỳ Lân đó đã đồng ý với chúng ta việc sẽ giết Thương Thành."

Giọng điệu của hắn trở nên chế giễu.

"Bọn họ sẽ giúp chúng ta chặn lại."

Cái Tiên Đế trong đại điện há miệng cười to.

"Được lắm!"

Chương 500.

Thành ca – một kẻ đang dấn thân ngoài tiền tuyến, không hề có ý định dừng tấn công.

Sau khi chiếm được Khổ Đồ cảnh, hắn nhanh chóng tiến về các chiến trường xung quanh khác.

Cứ nghĩ rằng sau đó sẽ là một loạt trận chiến cực khổ, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra rằng, bản thân hoàn toàn không gặp phải bất kỳ sự chống cự nào.

Các cảnh chủ, lĩnh chủ của các cảnh xung quanh đó đã đều dẫn các tiên nhân dưới trướng chạy tán loạn từ lâu, chỉ để lại một vùng quan ải trống vắng không bóng người.

Tiên giới không hề ngu ngốc.

Kẻ có thể xử lý được Thuần Hoa Tiên Đế, chắc chắn đám Chuẩn Đế ở lại không phải là đối thủ của hắn, không cần phải nộp mạng một cách vô ích.

Bây giờ bọn họ không ngừng lui về phía sau, chỉ đành đợi ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên tới đây rồi mới phát động công kích toàn diện.

Thành ca không gặp được kẻ địch nào, cũng chẳng làm màu được, hắn chỉ đành đào hết đống Địa Nguyên Thạch của mỗi quan ải kia lên để bổ sung lại cảm giác mất mát của mình.

Bên ngoài không có chiến sự, quân vương cũng chẳng thèm tảo triều nữa rồi.

Mấy ngày nay, hắn đều ở trong hành cung, trầm mình vào sự ôn nhu của hai tỷ muội Tước yêu.

Kỷ Linh Hàm, Lâm Linh và Ấn Tuyết Nhi, ai nấy đều vừa tức vừa lo lắng.

Lẽ nào ngươi cố ý không chịu để lộ thân phận thật là bởi vì để hái hoa bắt bướm dễ dàng hơn hả?

Mà cũng mấy ngày này, đám Chuẩn Đế yêu tộc thiên tài như Kim Bằng, Côn Nhu, Xích Yên và Cơ Lâm cũng lần lượt tới tiền tuyến.

Chẳng qua là bọn họ không thể lập tức gặp được Thương Long Đại Đế.

Thành ca đang bận rộn đây này, làm gì có thời gian mà gặp bọn họ.

“Mặt mũi của tên Thương Thành cũng lớn thật đấy!”

“Đúng vậy, chúng ta đã tới tận đây rồi, vậy mà hắn còn chẳng chịu ra ngoài đón tiếp?”

“Còn có con khỉ hoang kia nữa, thế mà còn giả bộ không quen biết chúng ta, đáng ghét!”

Hai vị Chuẩn Đế hậu kỳ của Viên tộc là Viên Bột và Viên Mông cảm thấy bản thân bị bỏ mặc, tức giận kiếm mấy ngọn núi nhỏ ở gần đó để trút giận, đánh cứ phải gọi là kịch liệt.

Mấy vị Chuẩn Đế của Hổ tộc cũng đều tỏ vẻ bực dọc.

Tam Nhãn Hổ có ra gặp bọn họ, còn chào hỏi thân thiết nữa, cơ mà bọn họ vẫn chưa được gặp Thành ca.

“Hắn muốn làm gì thế?”

“Muốn thể hiện à?”

Mặt Côn Nhu trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đại Đế của tộc ta còn muốn chúng ta tới đây giúp đỡ hắn, thật đúng là không biết điều!”

Kim Bằng lạnh giọng hừ một tiếng: “Hắn bay rồi đấy, cho rằng bản thân thật sự sánh vai cùng với Yêu Đế rồi.”

“Nhưng mà hắn cũng chỉ là một thành viên của Địa Bộ giống chúng ta mà thôi, có gì hơn người cơ chứ?”

“Cho dù có giết nhiều Chuẩn Đế hơn nữa thì bản thân hắn vẫn chỉ là một Chuẩn Đế, bản chất cũng chẳng khác gì chúng ta.”

Lần này Hỏa Phượng Xích Yên và Băng Phượng Cơ Lâm đều không may bị loại khỏi top 32 của Địa Bộ, cho nên không hề tiếp lời này.

Nhưng mà tâm trạng hai nữ nhân này cũng không hề tốt.

“Nếu như hắn mà còn không gặp nữa thì chúng ta sẽ trực tiếp quay về.”

“Băng Phương Đại Đế của tộc ta thấy biểu hiện của hắn khá tốt, còn có ý ủng hộ hắn, xem ra hắn bỏ lỡ cơ hội này rồi.”

Những kẻ đến lần này gồm có Côn Bằng, Hổ tộc, Viên tộc, Phượng tộc, Dương tộc và cả Long tộc.

Trước mắt thì Long tộc có thể thuận lời hòa nhập vào trong.

Chủ yếu là vì Thương Long tộc không hề ngẩng đầu coi thường hai tộc còn lại.

Huống chi còn có Ngao Dương và Huyền Hải ở đây, đương nhiên bây giờ, mấy vị Chuẩn Đế tới đây đều ở cùng một chỗ với họ.

Có lẽ cảm nhận được sự bực tức của bọn họ, sau khi Chuẩn Đế của các tộc tới đông đủ, rốt cuộc Thành ca cũng dành một chút thời gian rảnh ra từ trăm công nghìn việc bận rộn kia.

Hắn triệu tập hơn 30 vị Chuẩn Đế thiên tài qua đó.

“Các ngươi đều là người mà các vị Đại Đế phái tới sao?”

Hắn cười he he giơ giơ vuốt rồng: “Ha ha ha thật sự thất kính quá, ngươi thấy ta đây là quý nhân bận rộn mà…”

Thương Long cốc và đám cao thủ Phi Tiên môn đều bất lực phỉ nhổ.

Làm gì có ai nói bản thân là “quý nhân” cơ chứ.

Hơn nữa ngươi bận cái gì, lẽ nào bọn ta không biết sao?

“Hừ!”

Kim Bằng bay ở trên cao dang rộng đôi cánh, lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: “Ngươi thật sự đã giết chết Thuần Hoa Tiên Đế ư?”

“Đúng vậy!” Thành ca nở nụ cười chân thành gật đầu.

Viên Mông lớn tiếng nói: “Ngươi tính chứng minh kiểu gì?”

Mấy Chuẩn Đế của những tộc khác cũng nhao nhao nói: “Đúng vậy, ngươi chứng minh kiểu gì đây?”

“Trừ khi ngươi có thể thể hiện ra được thực lực sánh ngang với đám Tiên Đế bên phía kẻ thù kia.”

“Nếu không thì đừng hòng bọn ta phục ngươi!”

“Ở Yêu tộc của bọn ta, muốn người khác tin phục thì phải thể hiện bản lĩnh thật sự ra mới được.”

“Chứ không phải bằng mấy cái chiến tích giả kia!”

Đám người Thương Tật và Mạc Trần ở phía sau đang định nói giúp Thành ca hai câu thì bị Thành ca ngăn lại.

Hắn tỏ vẻ tiếc nuối mà thở dài một hơi: “Vậy thì thật sự ta không chứng minh được rồi, xem ra ta không có phúc được nhận sự giúp đỡ của các ngươi đâu, vậy làm sao thì mới ổn thỏa đây?”

Hả?

“Ngươi có ý gì?”

“Ngươi cũng biết ngươi chỉ tiện miệng nói một câu thôi thì cũng ảnh hưởng đến thái độ ủng hộ của Hổ tộc bọn ta không hả?”

“Ngươi thật sự cho rằng bọn ta rất muốn tới đây sao?”

Nhìn đám Chuẩn Đế đang kiêu ngạo hất mặt tới tận trời kia, Thành ca không khỏi cảm khái.

Tuổi trẻ tốt thật đấy, tràn đầy sức sống thế kia cơ mà.

“Các ngươi đã không tình nguyện như vậy, mà ta cũng không thích miễn cưỡng người khác, vậy thì bỏ đi.”

Hắn giơ vuốt chỉ về phía yêu giới: “Trừ Kim Long cốc và Thanh Long cộc, những người khác đều có thể quay về.”

Mấy Chuẩn Đế của các tộc khác đều sửng sốt.

Cái này hoàn toàn không phải là phản ứng mà bọn họ mong đợi mà.

Đáng lẽ bọn họ còn cho rằng Khương Thành sẽ cần tới sự giúp đỡ của bản thân họ, chỉ cần hơi tỏ thái độ một chút là hắn sẽ lập tức trấn an và giữ chân lại.

Kết quả thì…

Vậy mà hắn dám đuổi khách?

“Ngươi nói cái gì cơ?”

“Vậy mà ngươi lại bảo chúng ta quay về á?”

“Lúc nãy ta không nghe rõ, ngươi nói lại một lần nữa đi?”

Nói thật thì đến cả đám người Thương Tật và Mạc Trần cũng trở tay không kịp.

Sức chiến đấu của đám Chuẩn Đế này cực kỳ mạnh, đều là những kẻ có thực lực mạnh nằm trong top 32 Địa Bổ, nếu như có thêm đội ngũ này thì có thể tăng thêm sức chiến đấu.

Mà quan trọng hơn là, bọn họ đều là tâm phúc đi sau những Yêu Đế.

Mấy vị Đại Đế như Bạch Hổ, Côn Bằng, Băng Phượng, Cổ Viên đều là những kẻ cực kỳ đặc biệt ở yêu giới.

Bởi vì thực lực cực kỳ mạnh, cho nên đến tận bây giờ, Kỳ Lân tộc vẫn chưa thu phục được ai cả.

Từ trước tới giờ đều một thân một mình, không tham gia vào bất kỳ phe phái nào.

Bây giờ có thể nhận được sự ủng hộ của bọn họ, đó là điều hiếm có tới mức nào cơ chứ?

Nếu như từ chối ý tốt của bọn họ thì chẳng phải là từ chối một đồng minh cực kỳ mạnh mẽ sao!

Chẳng phải rất đáng tiếc ư?

Chẳng qua ở đây, người duy nhất có thể đưa ra quyết định vĩnh viễn chỉ có một mình Khương Thành mà thôi.

“Cuộc họp lần trước của Địa Bộ, không phải các ngươi đều phản đối kịch liệt, từ chối không xuất binh sao?”

Ánh mắt của hắn lướt qua từng Chuẩn Đế như Kim Bằng, Viên Môn, cuối cùng dừng lại trên người Cơ Lâm, Xích Yêu và một vài Chuẩn Đế khác của Dương tộc.

“Trước khi ta lên đường, không phải lúc Lâm Ninh và Sơn Canh đi theo cũng không được mang theo bất kỳ trợ thử nào từ phía Phượng tộc và Dương tộc hay sao?”

“Cho nên là…”

Thành ca mỉm cười nhún vai, ra vẻ ta đây cũng bó tay.

“Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, sao mà ta có thể để các ngươi lật lọng, tự vả một cái vào mặt mình cơ chứ?”

“Về hết đi, ngoan!”

Sắc mặt của đám Chuẩn Đế kia cực kỳ khó coi, vừa xấu hổ vừa bực tức.

Cơ Lâm lạnh lùng nói: “Ngươi có biết ngươi đang từ chối cái gì không hả?”

“Ngươi sẽ phải hối hận thôi!”

Côn Nhu lạnh lùng nói: “Trước đó không hề xuất binh chỉ là vì cho rằng ngươi còn chưa biểu hiện đủ, không đạt tới yêu cầu của Đại Đế tộc ta.”

“Bây giờ khó lắm ngươi có mới qua được thử thách này, lấy được sự công nhận của bọn ta…”

“Đừng đừng đừng!”

Thành ca vội vàng ngắt lời bọn họ.

“Quay về nói với họ rằng ta phải khiến bọn họ thất vọng rồi, chẳng thông qua thử thách gian khổ gì hết, xin các ngươi đừng công nhận ta.”

“Được rồi được rồi, các ngươi có thể đi rồi.”

Nói xong, thành ca nhanh chóng vẫy vuốt rồng, vui vẻ tiễn biệt đám Chuẩn Đế này.

Chương 501.

Sau khi tiễn đám Chuẩn Đế thiên tài kia xong, dường như Thành ca chẳng cảm thấy sao hết.

“Được rồi được rồi, mọi người đề về cố gắng tu luyện đi.”

“Giải tán giải tán!”

Cứ giải tán như vậy ấy hả?

Xảy ra chuyện lớn rồi đó.

Thương Tật, Dực Không, Ngao Dương và Nha Tử đều tỏ vẻ bất lực nhìn lão nhân gia hắn.

“Đại Đế…”

“Việc này, có phải hơi không thỏa đáng không?”

“Đuổi bọn họ đi cũng đồng nghĩa với việc từ chối ý tốt hợp tác từ mấy vị Đại Đế như Băng Phương, Côn Bằng, Bạch Hổ và Cổ Viên đó!”

“Nếu như có mấy tộc mạnh mẽ này làm đồng minh, vậy thì Kỳ Lân tộc thật sự không thể động tới chúng ta được nữa rồi…”

“Không có thì có sao chứ?”

Thành ca không kiên nhẫn cắt ngang bọn họ.

“Lẽ nào các ngươi muốn có thêm nhiều đối thủ tranh dành chiến lợi phẩm hơn hả?”

Vừa dứt lời, ai nấy đều nghẹn họng.

Sau đó đầu lắng như trống bỏi, thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

“Những gì Đại Đế nói vô cùng đúng.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không cần trợ thủ gì hết.”

“Ai đến đây cũng không thèm.”

“Đại Đế anh minh.”

Thậm chí có người còn xấu xa nhìn về phía mười mấy vị Chuẩn Đế mới tới của Thanh Long Cốc và Kim Long cốc, cứ như là nhìn đối thủ cạnh tranh vậy.

“Liệu chúng ta có nên tống cổ đám Ngao Thiên đi luôn không nhỉ?”

“Đúng vậy, chúng ta đều không cần mà…”

Đám Chuẩn Đế Ngao Thiên thổi râu trừng mắt, suýt chút nữa thì đánh qua đó.

Sau khi bọn họ giải tán, Thương Linh – kẻ trước đó không nói lời nào, giờ mới nhẹ giọng thở dài một hơi.

“Ta thật sự không thể hiểu nổi ngươi muốn làm gì rồi đấy.”

Thành ca cũng ngạc nhiên: “Vốn dĩ ta còn cho rằng lúc nãy ngươi còn định khuyên ta ngay tại đó cơ.”

Hắn cũng nhìn ra được, Thương Linh hy vọng bản thân có thể lôi kéo được mấy tộc như Phượng tộc hay Hổ tộc, sau đó thì chống lại Kỳ Lân tộc.

Mới nãy vừa đuổi đám Chuẩn Đế kia đi, đương nhiên là quay lưng với nguyện vọng của nàng rồi.

“Ta cũng muốn khuyên ngươi, nhưng mà ngươi có tư cách để tự đưa ra quyết định.”

Thương Linh đã tận mắt nhìn thấy hắn giết chết Thuần Hoa Đại Đế, đã hoàn toàn nhìn nhận hắn cùng một địa vị với nàng.

Mà không nhìn nhận hắn như một hậu bối tiếp tục truyền thừa Thương Long tộc mà cần đến bản thân nàng phải quản lý.

Khương Thành chầm chậm nói: “Thật ra ngày từ lúc bắt đầu, ta cũng không hề có ý định lôi kéo mấy tộc đó làm đồng minh rồi.”

“Tại sao chứ?”

“Không dùng đến đó.”

Ca đây có hệ thống hack, gặp thần giết thần gặp phật giết phật, hoàn toàn có thể làm màu một mình, cần quái gì đến đồng minh?

Nếu như đám Yêu Đế đồng ý làm đội cổ vũ thì hắn lại rất hoan nghênh.

Sau khi đám Chuẩn Đế Côn Nhu, Kim Bằng, Cơ Lâm trở về, đám Yêu Đế đều sửng sốt.

“Sao các ngươi lại quay về hết cả thế này?”

“Xảy ra chuyện gì sao, không phải là ta đã nói tới chỗ của hắn để tích lũy kinh nghiệm sao?”

“Lẽ nào các ngươi xảy ra mâu thuẫn gì với hắn hả?”

“Đại Đế, cái này không thể trách bọn ta được!”

Đám Chuẩn Đế còn đang đầy một bụng tức đây này, bây giờ càng như thêm dầu vào lửa, nói hết chuyện Khương Thành không hề thấu tình đạt lý gì gì đó.

Khi biết chuyện bọn họ bị Khương Thành đuổi về, đám Yêu Đế đều tức giận.

“Sao lại như thế chứ!”

“Hắn làm cái gì vậy?”

“Vậy mà lại từ chối ý tốt của chúng ta ư?”

“Đúng là cho thể diện nhưng lại không thèm!”

“Cái gì mà chúng ta không xứng để thử thách hắn cơ?”

“Hắn cho rằng hắn là ai chứ, còn muốn cò kè mặc cả ngồi ngang hàng với bọn ta sao?”

Cổ Viên Đại Đế nổi giận đùng đùng!

Băng Phượng Đại Đế thì tức đến run cả người!

Côn Bằng Đại Đế thì giận tới nỗi tạo thành từng trận thiên tai!

Bạch Hổ Đại Đế thì… trực tiếp bế quan luôn.

Mà sau khi tin tức này truyền tới bên phía Kỳ Lân tộc thì hai vị Kỳ Lân Đại Đề cũng sửng sốt.

“Chuyện gì thế này?”

Đáng lẽ đây còn là điều mà bọn họ lo lắng nhất, thật ra mấy vị Yêu Đế trung lập kia ủng hộ Thương Thành một cái là sẽ lập tức hình thành lên một phe đối lập mới.

Chuyên chống lại Kỳ Lân tộc.

Cho nên bọn họ mới luôn muốn giải quyết hắn, trước đó còn hủy diệt hai nòng cốt của “phe đối lập”.

Kết quả giờ thì hay rồi, Thành ca tự mình đẩy đám đồng mình ra xa.

“Hắn muốn làm gì vậy?”

“Hạnh phúc” đến quá đột ngột, bọn họ đều trở tay không kịp.

“Bất kể như thế nào đi đây cũng là một tin tốt trời cho dành cho chúng ta.”

“Đúng vậy, hắn đang tự mình đâm đầu vào đường chết rồi!”

“Mất đi sự ủng hộ của mấy lão quái vật này, bây giờ hắn thân cô thế cô ở yêu giới, chỉ dựa vào mỗi Thương Long tộc bé nhỏ thì định đấu lại chúng ta kiểu gì chứ?”

“Đợi đến lúc khải hoàn trở về, thì đó chính là ngày chết của hắn!”

Nhưng mà bọn họ mới vui vẻ được ba ngày thì cả tiên giới đột nhiên xuất hiện dị tượng.

Tầng tầng lớp lớp mây chồng lên nhau hệt như là bong bóng.

Hào quang cửu sắc chiếu xuyên qua từng đám mây, dường như có thể mờ mờ nhìn thấy ảo ảnh của vô số chim Thụy đang không ngừng bay lượn quanh đó.

Vô số Yêu tộc đều dừng bước, nhìn lên bầu trời kia, mãi mà không thốt lên gì được.

Chỉ cảm thấy một nguồn cảnh ý mênh mông rộng lớn không nói rõ ra được đang quẩn quanh trong đầu, nhưng lại không thể đột phá được.

Vì vậy, vô số Yêu tộc của yêu giới đều đang đứng im tại chỗ.

Mà dường như những Yêu Vương và Chuẩn Đế đã sống lâu hơn đều nghe thấy được Tiên Tâm thần bí bay bổng.

“Đại đạo Tiên âm tướng phúc!”

“Có ai trở thành Tiên Đế ư!”

“Trời ơi, là ai vậy?”

“Mau mau mau, đừng bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này!”

17 vị Yêu Đế ở yêu giới cũng ngước mắt nhìn trời cao với vẻ mặt ngơ ngác.

Cảng giới của bọn họ càng cao, những thứ nhìn thấy được càng nhiều.

Cho nên bọn họ liếc mắt cái là có thể nhận ra, vị trí chúa tể của quy tắc bói toán đã đổi người rồi.

Quy tắc bói toán ư?

Vậy nghĩa là… Thuần Hoa Tiên Đế thật sự chết rồi?

Bị Thương Thành giết rồi?

Ngay lập tức, hai vị Kỳ Lân Đại Đế cũng không thể vui nổi nữa.

Điều đó chứng minh rằng, chiến tích trước đó của Thành ca là thật.

Có thể giết chết Tiên Đế, điều đó có nghĩa là gì chứ?

Nghĩa là hắn là một kẻ ngồi ngang hàng với bọn họ.

Đám Yêu Đế Băng Phượng, Côn Bằng, Bạch Hổ, Cổ Viên trước đó không lâu còn cực kỳ tức giận, cảm thấy Thành ca không xứng ngang hàng với mình, giờ đây cũng yêu lặng ngước nhìn trời cao, vẻ mặt hơi phức tạp.

"Không ngờ rằng, vậy mà lại là sự thật…"

"Rốt cuộc hắn còn có thể làm gì nữa đây?"

Mà ở bên phía tiền tuyến, tất cả cao thủ của Phi Tiên môn và Thương Long cốc cũng nhao nhao bước ra ngoài.

"Đại đạo Tiên m!"

"Đây chính là cơ hội tuyệt vời để rèn luyện tiên hồn đó."

Mạc Trần và Thương Tật hiểu nhiều biết rộng, liếc mắt cái là có thể nhận ra đây là gì.

"Đại đạo Tiên âm là cái gì cơ?"

"Sau khi Đại Đế giết chết Thuần Hoa Tiên Đế, quy tắc bói toán ra quyết định Tiên Đế mới."

Mạc Trần nhanh chóng nói: "Mỗi khi có một Tiên Đế mới, thì dị tượng sẽ giáng từ trên trời xuống!"

Thương Tật nhanh chóng bổ sung thêm một câu: "Có rất nhiều loại dị tượng, mà đại đạo Tiên âm của lần này là loại hiếm gặp nhất, hàng chục tỷ năm cũng không thể thấy được lần nào đâu!"

"Mau mau mau, ngưng thần tĩnh khí ngồi thiền, buông lỏng trói buộc của tiên hồn và yêu hồn, rời khỏi thân thể để cảm ngộ!"

Giọng nói của Thương Linh cũng vang vọng khắp nơi: "Cơ duyên lần này vô cùng quan trọng, nếu như tiên hồn có thể chạm vào một chút vết tích của đại đạo thôi thì tương lai các ngươi cũng có thể dễ dàng thành Đế!"

Vừa dứt lời, tất cả các Chuẩn Đế và Yêu Vương Ma Vương có mặt ở đây suýt chút nữa thì điên cuồng.

Thành ca thấy có lợi, đương nhiện cũng không tụt lại phía sau.

Đương nhiên giờ phút này, hắn cũng buông lỏng tiên hồn, thả mình ra ngoài, cảnh vật trước mắt bỗng nhiên biến đổi, dường như xuất hiện ở một thế giới khác.

Dõi mắt trông theo, tiên hồn đã không còn ở trong phạm vi yêu giới nữa rồi.

Mà xuất hiện ở một địa vực không biết tên.

Chẳng qua trước đó đại đạo Tiên âm này như ẩn như hiện, tưởng gần mà lại chẳng gần.

Bây giờ lại cụ thể hơn chút rồi.

Từ trong Tiên âm lượn lờ kia, tiên hồn của hắn cảm nhận được một ý vị thần bí mà mơ hồ.

Chương 502.

Tiên hồn bay bổng, không ngừng lượn lờ trên bầu trời cao kia.

Cùng với độ cao không ngừng tăng lên, đại đạo Tiên âm trong truyền thuyết cũng ngày càng phát ra lanh lảnh hơn.

Vậy mà dường như hắn chẳng đạt được lợi ích gì hết.

“Chuyện quái gì thế này?”

“Lẽ nào bọn họ lừa ta?”

“Tiên hồn của anh đây chẳng thăng cấp chút nào hết!”

Thành ca hơi khó hiểu.

Không phải chứ, cho dù là tăng lên chút chút thì cũng có ý nghĩa đúng không?

Ngoài việc có thể nghe thấy đại đạo Tiên m, có thể nghe thấy ý vị thần bí mờ hồn kia ra, tiên hồn không hề có bất cứ thay đổi gì.

“Cho dù bị tổn hại tiên hôn cũng được mà.”

“Chẳng thay đổi xíu xiu gì hết, anh đây chẳng có chút cảm giác được tham gia vào xíu nào hết!”

Nhưng hắn lại không hề biết rằng, tất cả đều là do bản thân tiên hồn của hắn quá đặc biệt.

Tiên hồn của có phân chia cấp bậc, phẩm chất.

Cấp bậc thì dễ nói rồi, tu luyện những công pháp nâng cao cảnh giới tiên hồn, hoặc nói thẳng ra là uống đan dược thần hồn cũng có thể thăng cấp.

Nhưng phẩm chất lại rất khó thăng cấp.

Bởi vì thứ đó không thể tu luyện được mà chỉ có thể dựa vào cơ duyên.

Từ Phàm Hồn vượt đến phẩm chất Thập Phương được coi là một trong những tiêu chí của tu luyện giả chân chính.

Mà từ Thập Phương đến phẩm chất Bách Luyện, đó là cơ hội chỉ đạt được khi tới cảnh giới Nhập Thánh.

Đây cũng là phẩm chất cao nhất mà dù tu sĩ hạ giới có thể đạt được.

Sau khi phi thăng thành tiên, dưới lôi kiếp được được buff sức mạnh bởi quy tắc thiên địa, một vài tiên nhân có thiên phú xuất chúng mới có thể trải qua quá trình trở thành tiên hồn, có thể đạt được phẩm chất Thiên Trọng.

Tới cấp bậc Tiên Vương, thời điểm mở tiên quốc, một số tiên hồn của Tiên Vương thiên tài mới có cơ hội chuyển hóa thành phẩm chất Vạn Cổ.

Mà cơ hội cuối cùng để thăng cấp phẩm chất tiên hồn lại là lúc trở thành Tiên Đế.

Đến lúc đó, bọn họ có thể vượt qua cả Vạn Cổ.

Phẩm chất tiên hồn càng cao thì đồng nghĩa với cùng một cảnh giới như sức mạnh của tiên hồn lại thâm hậu hơn nhiều.

Điều động lạc ấn của quy tắc vốn phải cần đến việc thôi thúc sức mạnh tiên hồn, đồng thời lúc thi triển rất nhiều võ kỹ, tiên thuật, thần thông cũng cần phải tiêu tốn sức mạnh tiên hồn.

Mà lúc đối địch, cũng có thể dùng tiên hồn để trấn áp kẻ địch.

Từ trước đến nay, không phải là Thành ca sẽ quyết đấu với những kẻ có cảnh giới cao hơn hắn, mà là số lượng nhiều hơn hắn gấp N lần.

Nhưng quyết đấu trên phương diện tiên hồn, hắn chưa bao giờ chịu thiệt cả.

Bởi vì lúc dưới hạ giới, dưới sự giúp đỡ từ hệ thống, hắn đã hấp thụ được mười vạn u hồn một cách thần kỳ.

Một lần đó thôi đã trực tiếp khiến tiên hồn của hắn vượt qua Vạn Cổ, phẩm chất sánh ngang với cả Tiên Đế.

Vậy nên việc hack thăng cấp bất thường này cũng khiến hắn gặp phải một số vấn đề.

Đó là tiên hồn này của hắn đã tới cấp độ Vạn Cổ, nhưng con đường tới đó không hề bình thường, cho nên hắn không cùng một loại với những người khác.

Sau khi Nhập Thánh, phi thăng, trở thành Tiên Vương, ba lần này đều là cơ hội để thăng cấp tiên hồn, nhưng với hắn thì chẳng có ý nghĩa gì hết.

Cũng hệt như lần này, đại đạo Tiên âm đều cực kỳ có lợi với tất cả Yêu Vương, Chuẩn Đế, chỉ có mình hắn là không được hưởng chút nào.

Bởi vì tiên hồn của hắn đã là dị loại từ lâu rồi.

Hắn phóng mắt trông ra, giữa đám mây phía xa xa còn có hai tiên hồn khác đang chầm chậm bay lên cao.

Hai người này đều là nhân tộc, nhưng lại không hề quen biết.

“Xem ra dị tượng lần này là ở cả thượng tiên giới.”

“Hơn nữa vị trí xuất hiện còn ngẫu nhiên nữa.”

Tiên hồn của đám người Kỷ Linh Hàm, Thương Tật, Ngao Dương và Mạc Trần, có lẽ bây giờ đang rải rác khắp các đám mây ở sáu giới rồi.

Thành ca âm thầm quan sát một chút, hai tiên hồn phía đối diện mới chỉ là cảnh giới Tiên Tôn mà thôi.

Một nam một nữ, tiên hồn của hai người này giống như một quả khí cầu không nắm bắt được phương hướng, lơ lửng không có chỗ dựa.

Nếu như bình thường ở ngoại giới thì một tu sĩ Linh Đài cảnh cũng có thể thi triển bí thuật khiến hồn phách rời khỏi cơ thể.

Chứ đừng nói đến tiên nhân, e rằng tiên hồn đã có thể di chuyển tự do ngay cả khi ở trong một vùng đất nguy hiểm.

Nhưng mà trong khu vực thần bí văng vẳng đại đạo Tiên âm này, tiên hồn lại yếu ớt không chịu nổi.

Chỉ cần một trận gió nhẹ thôi đều có thể khiến bọn họ chao đảo, tay chân luống cuống.

“Sư huynh, nơi này nguy hiểm quá, chúng ta đừng lên nữa.”

“Sư muội, đây là cơ duyên trời cho đó. Sư phụ đã nói rồi, nếu lên càng cao thì thì tiên hồn thăng cấp càng cao đó!”

“Nhưng mà chúng ta đã đến giới hạn rồi.”

“Yêu tâm đi, sư huynh sẽ bảo vệ ngươi, không cần phải sợ gì hết!”

“Ta không hề lo lắng cho bản thân, mà là lo lắng cho ngươi đó…”

“Sư muội, lời này của ngươi làm ta tổn đau lòng đó, trước giờ ta đều thận trọng, điềm tĩnh và đáng tin cậy mà.”

“Ngươi không biết xấu hổ hả?”

Nhìn cuộc đối thoại kia, Thành ca không khỏi cảm khái, tuổi trẻ tốt thật đấy.

Hắn cũng không tàn bạo đến mức hễ cứ thấy tiên nhận là giết.

Mà từ trên tiên hồn của hai người này, hắn cũng nhìn thấy được hiệu quả của đại đạo Tiên m.

Mặc dù bọn họ lơ lửng không nắm bắt được phương hướng, nhưng mà tiên hồn lại trở nên cô đọng thuần túy với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Quả thật hiệu quả thăng cấp cứ hệt như là không ngừng sử dụng tiên đan vậy.

Điều này khiến thành ca rất đố kỵ, bây giờ tiên hồn của bản thân vẫn chẳng chịu có động tĩnh gì hết.

“Chết tiệt, tại sao chứ?”

Mặc dù Thành ca không hiểu nổi nguyên nhân này, nhưng mà hắn cũng không thể chấp nhận nổi chuyện như này được.

“Đây không phải là đại ngộ mà nhân vật chính nên có sao!”

“Ta không phục!”

Tiếng hét này của hắn, cuối cùng cũng đã kinh động đến hai người kia.

Sau đó, hai người phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Hai huynh muội kia kinh ngạc hoảng sợ, lập tức lùi về phía xa, cứ như là nhìn thấy mãnh thú từ thủa Hồng Hoang.

Cũng chẳng trách được.

Mặc dù không nhìn ra được cảnh giới tiên hồn của Thành ca, cơ mà chỉ cần so sánh ngoại hình thôi cũng đã có sự khác biệt không bình thường.

Lòng người giới tu luyện hiểm ác, ai biết trước sẽ gặp phải cái gì chứ.

Nhưng sư huynh thì lại khác.

Sau khi hắn nhìn thấy Thành ca lại lập tức vui vẻ hoan hô.

“Oa, cao thủ tuyệt thế, là Tiên Vương hay Chuẩn Đế đây?”

“Tiền bối dẫn theo bọn ta với!”

Hắn mạnh mẽ vẫy vẫy tay, muốn lao về phía Khương Thành.

Nhưng mà tiên hồn của hắn quá yếu ớt, giãy dụa mãi mà vẫn không thể tiến thêm nổi một bước, suýt nữa thì bị một cơn gió nhẹ thổi bay trở về.

Thành ca thật sự không nhìn nổi nữa, chỉ đành chủ động bay đến trước mặt hắn.

“Các ngươi là ai, tới từ đâu?”

Hai huynh muội biết là “không thể trốn thoát được”, chỉ đành dừng lại, cẩn thận dè dặt nói: “Tiền bối, bọn ta không biết ngươi đang tu luyện ở đây.”

“Gia sư nhà ta là Bạch Chân Chuẩn Đế, có lẽ đã từng quen biết ngươi.”

“Bọn ta lập tức rời khỏi đây, chắc chắn không làm phiền ngươi thanh tịnh nữa!”

“Hy vọng ngươi tha thứ cho sự mạo phạm của bọn ta…”

Lời của nàng đúng là không thể bới móc được chút gì.

Tư thái cực kỳ thấp kém, đồng thời cũng âm thầm nhắc đến sư phụ là một vị Chuẩn Đế mạnh mẽ, nếu như ngươi dám diết bọn ta thì tương lai sẽ gặp phải rắc rối đấy.

Nhưng mà chưa đợi Thành ca mở lời, vị sư huynh kia đã ồn ào cất tiếng.

“Sư muội, không phải sư phụ của chúng ta là Trường Hải Tiên Vương sao, sao ngươi có thể trợn mắt nói dối trước mặt tiền bối như thế được?”

Nhìn hắn có vẻ không được vui lắm.

“Ngày nhập môn đầu tiên, sư phụ đã dạy chúng ta phải thành thật, lẽ nào ngươi quên rồi sao?”

Vị sư muội này suýt bị đồng đội heo làm cho tức chết rồi.

“Tiền bối, sư huynh ta thích ăn nói linh tinh, mong ngươi đừng trách…”

Sư huynh kia lại lớn tiếng cắt ngang nàng: “Ta không hề nói linh tinh, Bạch Chân Chuẩn Đế là chưởng giáo của Tịnh Từ tông, chúng ta làm gì có tư cách làm gì gặp mặt hắn, được chưa hả?”

Hắn tức giận nói: “Ngươi coi ta là kẻ hay quên hả?”

“Lẽ nào chúng ta không nhận sư phụ trước mặt người khác được hả, còn phải nhận Bạch Chân Chuẩn Đế cho nở mày nở mặt ư?

“Ngươi lo lắng vị tiền bối này sẽ xem thường chúng ta đến vậy sao?”

Thành ca lập tức xua tay.

“Đúng là hai nhân tài kiệt xuất, sao mà ta có thể coi thường được cơ chứ?”

Chương 503.

Nói đến đây rồi, vị sư muội kia nói gì cũng vô dụng.

“Sư muội, sao ngươi không nói gì nữa?”

“Xấu hổ rồi sao?”

“Ngươi nói hết rồi đó, ta còn có thể nói gì được nữa?”

Sư muội tức đến mức dứt khoát nhắm hai mắt lại, dáng vẻ đúng kiểu dứt khoát từ bỏ rồi đợi cái chết.

Nhưng mà sư huynh thấy vậy, chỉ đành nhún vai bất lực với Thành ca,

“Tiền bối, ngươi đừng tính toán với nàng, nàng lúc nào cũng như này hết.”

“Nhưng mà mặc dù tính tình của nàng không trưởng thành lắm, cơ mà lòng dạ tốt lắm!” Hắn vỗ ngực đảm bảo cho sư muội.

Thành ca mỉm cười gật đầu: “Nể mặt ngươi, ta sẽ không tính toán với nàng.”

Điều này khiến sư huynh kia lập tức ngẩng đầu ưỡn ngược, tiễn thể còn liếc mắt nhìn sư muội của mình một cái.

Dường như đang nói, thế nào, may mà có sư huynh ra mặt giúp muội nhá?

“Không biết hai ngươi từ đâu tới?”

Thành ca thật sự có hứng thú với hai kho báu sống này.

Có thể bình an tu luyện đến Tiên Tôn đúng là chẳng dễ dàng gì mà.

Mặc dù trên mặt hắn mang theo nụ cười không giống như là có ý định ra tay, nhưng sư muội vẫn không hề thả lỏng chút nào.

Cao thủ thường vui giận thất thường mà.

Không chừng lời tiếp theo khiến hắn không vui, rồi sẽ bị dẫm chết như một con kiến vậy.

Nghe thấy câu hỏi này của Thành ca, sắc mặt nàng xanh lại, càng trở nên cẩn thận hơn.

Một khi bại lộ thân phận và lai lịch của sư phụ, cho dù lần này trốn thoát được thì tương lai có lẽ cũng sẽ bị tìm đến tận cửa.

“Tông môn bọn ta ở cùng một thiên vực với Bích Lạc Tâm cung, hẳn là tiền bối cũng biết đến Bích Lạc Tâm cung chứ, bọn ta…”

Bích Lạc Tâm cung là một Tiên môn viễn cổ nằm trong top ba ở tiên giới, lúc đại chiến Tiên Yêu năm đó, bọn họ chính là chủ lực, thực lực thâm hậu đến đáng sợ.

So sánh với Bích Lạc Tâm cung, Vô Cực Động Thiên chẳng là cái thá gì.

Nàng nhắc đến cái tên Bích Lạc Tâm cung, dụng ý là để ám chỉ Khương chưởng môn rằng bên bọn ta có Bích Lạc Tâm cung che chở đó.

Nhưng mà chưa đợi Thành ca lên tiếng, sư huynh kia đã không thể đợi được nữa mà cắt ngang nàng.

"Sư muội, sao ngươi cứ thích nhận thân thích linh tinh thế nhỉ?"

"Tiên giới có tổng cộng năm thiên vực lớn, đông tây năm bắc và trung tâm, ở cùng một thiên vực với Bích Lạc Tâm cung có gì đáng để tự hào lắm sao?"

Hắn hơi xấu hổ chắp tay với Thành ca: "Tiền bối, thật ra bọn ta chỉ ở cùng Nam Bộ thiên vực với Bích Lạc Tâm cung mà thôi, cách không biết bao xa, có lẽ cả đời này cũng không tới đó lần nào."

"Nếu tương lai ngươi muốn gặp bọn ta thì chẳng phải sẽ như mò kim đáy bể sao, hoàn toàn không thể tìm được ấy chứ?"

"Bọn ta thuộc Tứ Hải tông, tiểu thế giới Cực Thiền, Trường Hà phủ, Thập Phương đạo, Nam Bộ thiên vực!"

"Sư phụ của tông môn bọn ta là Trường Hải Tiên Vương – một vị cao thủ cấp Tiên Vương."

"Tông môn bọn ta đã thành lập được 83 vạn năm, sư tôn Trường Hải Tiên Vương chỉ thu nhận tổng cộng 26 đệ tử.

Hắn cực kỳ đắc ý mà vỗ ngực: "Ta, Lý Tuấn Lãng, đại đệ tử khai sơn, là trụ cột của cả tông môn."

"Vị này là cửu sư muội mãi không khiến người ta bới lo được, Chúc Thanh Liên."

Vị Chúc Thanh Liên – Chúc sư muội bị hắn điểm danh kia, suýt chút nữa thì tức đến ngất đi.

Người ta mới hỏi có một câu mà ngươi đã đáp mười rồi, hận không thể kể hết gia phả trong nhà ra một lượt vậy.

Lần này thì tiêu đời rồi, thủ đoạn của mấy đại năng trên tiên giới thần không biết quỷ không hay.

Nghe nói chỉ cần biết mỗi tên thật thì cả đời này ngươi cũng không trốn thoát nổi đâu.

Tên Lý Tuấn Lãng này còn đang thao thao bất tuyệt mãi không ngừng.

"Sư tôn của ta, hắn ngoan cố không chịu thay đổi, cứ nấp mãi ở trong núi sâu, cũng không chịu thu nhận thêm người. Nếu như tương lai ta làm chủ tông môn thì chắc chắn sẽ khiến tông môn phải phát triển rực rỡ mới được."

"Thất kính, thất kính!"

Thành ca liên tục khen ngợi: "Ngay từ cái liếc mắt đầu tiên ta đã biết ngươi không phải là ếch ngồi đáy riêng mà, tương lai chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn.

Mà lời này lọt vào tai của Chúc Thanh Liên lại mang theo sự chế giễu không hề che giấu chút nào.

Nhưng là Lý Tuấn Lãng lại rất hưởng thụ, hắn vui vẻ vỗ ngực: "Cảm tại tiền bối đã khích lệ!"

"Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tính của ngươi? Ngươi tới từ môn phái nào vậy?"

Chúc Thanh Liên cũng hoảng hốt.

Nàng không nhìn ra thực lực của người này, nhưng khí tức còn mạnh hơn sư tôn là Tiên Vương nhất phẩm rấy nhiều, có lẽ là Tiên Vương bát phẩm hoặc cửu phẩm.

Thậm chí là… Chuẩn Đế!

Tiên giới kiêng kỵ nhất là việc hỏi thăm những điều cơ bản, đối mặt với cao thủ đỉnh cao như vậy, tốt nhất là không nên hỏi bất cứ điều gì hết.

Nàng cúi người, vẻ mặt căng thẳng: "Sư huynh ta, hắn tiện mồm tiện miệng, nói lời đường đột, mong ngươi đừng trách…"

“Không sao không sai!”

Thành ca mỉm cười chân thành rồi xua tay.

“Ta tên là Khương Tuấn Soái, đến từ chiến khu bên Tiên Yêu sơn, tông môn của ta cũng không nhiều người lắm, cũng chỉ có nghìn người thôi.

“Cơ mà…”

Hắn cũng đắc ý vỗ ngực nói: “Bây giờ ta là chưởng môn!”

Tên Lý Tuấn Lãng mồm năm miệng mười kia đã nói biết bao nhiêu chuyện thế kia rồi, đương nhiên Thành ca cũng phải thật lòng đáp lại.

Ngoài nguyên nhân giết Cửu Diễm Tiên Đế xong mà trở thành một một cái tên nổi tiếng ở tiên giới ra, những cái khác hắn đều không nói dối.

Nghe nói hắn đến từ chiến khu Tiên Yêu sơn, trái tim của Chúc Thanh Liên hoàn toàn lặng xuống.

Tiêu đời rồi.

Tiền tuyến Tiên Yêu sơn là nơi có tiên nguyên chi khí và sức mạnh quy tắc hơn hẳn những nơi khác, đương nhiên hiệu quả tu luyện cũng tốt hơn.

Nhưng là một tiên nhân của tiên giới, hầu hết tất cả đều lựa chọn ở lại phía hậu phương, nhốt mình trong các tông môn ở các thiên vực.

Nguyên nhân rất đơn giải, tiền tuyến thường xảy ra xung đột với yêu giới, có nguy hiểm đến cả tính mạng.

Bình thường ở bên đó, hoặc là thành viên của Tiên Minh, hoặc là cao thủ hiếu chiến không sợ chết.

Người này đến từ chiến khu Tiên Yêu sơn, có lẽ hắn là một kẻ tàn nhẫn giết người không ghê tay!

Loại người này quá nguy hiểm…

“Oa!”

Lý Tuấn Lãng vỗ tay, trong mắt lập lòe ánh sao ngưỡng mộ.

“Vậy mà tiền bối lại là một vị chưởng môn ư?”

“Ha ha đương nhiên rồi!”

“Lợi hại lợi hại, chắc chắc môn nhân, đệ tử của tiền bối cùng mạnh lắm nhỉ?”

“Thường thường thôi, rất nhiều người không thành công lắm, phụ lòng ta bồi dưỡng, hơn nữa còn mấy người đã đi biệt tăm biệt tích nữa.”

“Đã xảy ra chuyện gì ư? Lẽ nào bọn họ không chịu sự quản lý của tiền ư?”

Lý Tuấn Lãng tự cho là mình thông minh, liên tưởng rồi nói: “Cũng phải, hệt như lão cổ hủ là sư tôn của ta, cứ nhốt ta mãi ở trong tông môn, không chịu cho ta xuất đầu lộ diện.”

“Cứ luôn miệng nói rằng vì muốn tốt cho ta, sợ rằng ta đâm đầu vào chỗ hết, cơ mà các sư đệ, sư muội đều đã được ra ngoài tích lũy kinh nghiệm rất nhiều lần rồi, ngươi nói xem có tức không cơ chứ?”

“Tiền bối, ngươi đừng cứng nhắc quá. Ngươi không thể quản lý bọn họ quá nghiêm được, đến lúc thích hợp cũng cần phải buông tay để bọn họ tự bay.”

Trong lòng Thành ca thầm nói, thảo nào vị Chúc sư muội kia lại có kinh nghiệm, trầm ổn hơn nhiều.

Hắn gật đầu cười: “Ngươi nói đúng lắm, ta sẽ suy nghĩ lại.”

Hai người mới nói vài câu, Lý Tuấn Lãng lại hơi ngượng ngùng xoa xoa tay.

“Tiền bối, ngươi có thể dẫn theo bọn ta không?”

Lúc mà hắn nói ra câu này, Chúc Thanh Liên hận không thể bóp chết hắn ngay tại đây.

Hiếm khi tâm trạng tiền bối nhìn có vẻ khá ổn, ngươi phải tranh thủ tìm cơ hội từ biệt với hắn mới đúng chứ!

Lại còn muốn ở lại cùng với nhân vật nguy hiểm như này, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm kề kề bên cạnh đó.

Vậy mà hắn lại còn dám đưa ra thỉnh cầu muốn hắn dẫn dắt nữa?

“Dẫn dắt kiểu gì đây?”

Thành ca không hề ghét bỏ bọn họ, hắn cũng không hề hiểu nơi này.

Mặc dù cảnh giới của Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên thấp hơn hắn rất nhiều, nhưng dù sao cũng xuất thân từ môn phái chính quy, hiểu biết thông thường về tiên giới hơn hắn nhiều.

Huống chi, cả chuyến hành trình này có người bên cạnh để giải sầu cũng không tồi đâu.

"Tiền bối, tiên hồn của ngươi mạnh như vậy, có thể chống cự lại sự xâm nhập của Liệt Hồn Phong ở xung quanh đây, ngươi chỉ cần để bọn ta đi theo bên người ngươi là được rồi."

Chương 504.

Đơn giản như vậy thôi sao?

Phẩm chất tiên hồn của Khương chưởng môn đã quá cao rồi, chỉ cần đứng im ở đó thôi, phạm vi mười mét vuông xung quanh hắn đều gió yên biển lặng.

Liệt Hồn Phong xung quanh đó đều bị chặn lại.

Hắn chẳng cần phải làm gì, chỉ lần là "một chiếc ô che nắng lớn", ngăn chặn mấy ngọn gió gì gì kia là được rồi.

Với Thành ca mà nói, đến cả một ngón tay cũng chẳng phải động đậy.

Hắn rất vui vẻ.

"Được thôi được thôi!"

Nghe được câu trả lời của hắn, Lý Tuấn Lãng vui mừng khôn xiết, vội vàng chắp tay cúi người.

"Đa ta tiền bối, đa tạ tiền bối!"

Hắn vẫn cực kỳ lịch sự.

"Ta biết tiền bối là một người vừa tốt lại vừa chân thành, nhiệt tình mà!"

Tiện tay phát thêm cái thẻ người tốt, giờ hắn mới mừng rỡ tới gần phạm vi ba mét xung quanh Thành ca.

"Ha ha ha…"

Thành ca vờ vịt vuốt bộ rât không tồn tại kia: “Đám tiên nhân như ta đã tu luyện đến cảnh giới cao như vậy, chẳng phải đều là vì tạo phúc cho thiên hạ, giúp đỡ kẻ yếu sao?”

Lời này của hắn mà bị người khác nghe được, chỉ sợ lại âm thầm oán trách rồi.

Cả tiên giới, kẻ “tàn bạo” nhất bây giờ không phải là ngươi thì còn là ai nữa?

Đám Tiên Vương mà ngươi giết chắc phải xếp thành mấy đoàn cao thủ ấy chứ.

Lý Tuấn Lãng liên tục gật đầu, cho là đương nhiên: “Tiền bối nói hay lắm, lúc ta ở tông môn cũng không hề quên việc quan tâm các sư đệ sư muội bất cứ lúc nào đấy.”

Trong lòng Thành ca thầm nghĩ, quan tâm gì chứ, hình như sư muội ngươi còn cao hơn ngươi cả một tiểu cảnh giới đó.

Lúc này, Lý Tuấn Lãng liên tục vẫy tay với Chúc Thanh Liên.

“Sư muội, sao ngươi còn chưa qua đây thế!”

“Tiền bối ở đây cái là không còn chút Liệt Hồn Phong nào luôn, thật sự rất an nhàn!”

Bây giờ đến cả ý nghĩ muốn chết, Chúc Thanh Liên đều đã có cả rồi.

Bảo nàng tới bên người một kẻ lớn mặt ư, nàng cảm thấy cực kỳ bất ai.

Giống hệt như một con thỏ đang ở cạnh một con hổ vậy, quá nguy hiểm.

Nhưng mà ở trước mặt Thành ca, nàng cũng không dám từ chối, đấy chẳng phải là không nể mặt vị tiền bối này à?

Nàng chỉ đành dè dặt, cẩn thận từng li từng tí đứng ở mép biên giới phạm vi mười mét, cố gắng cách xa hắn một chút.

Thuận miệng nói luôn tiếng cảm ơn.

“Sư muộn, ngươi đứng xa như vậy làm gì?”

Lý Tuấn Lãng lại gộ.

“Qua đây qua đây, đừng gần Khương tiền bối một chút mới an toàn hơn!”

Chúc Thanh Liên thật sự muốn nhét giẻ vào mồm hắn, cứ thế này thì cho dù có mười cái mạng cũng không đủ để cho hắn chơi đâu.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Thành ca, nàng không dám "phản kháng", chỉ đành bước đến bên cạnh Lý Tuấn Lãng với tâm trạng muốn chết ngay lập tức.

Thành ca hỏi một câu: "Cứ đi thẳng lên, đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy, càng lên cao, đại đạo Tiên âm càng rõ ràng, mức độ nâng cấp tiên hồn càng lớn!"

Lý Tuấn Lãng liên tục gật đầu, sau đó lại nghi ngờ hỏi: "Tiền bối, thực lực của ngươi mạnh hơn chúng ta nhiều như vậy, sau mà lại không rõ điều này chứ?"

"À, trước đó ta cứ mãi bế quan trị thương, gần đây mới xuất quan chưa được bao lâu, đây là lần đầu tiên ta nghe nói đến đại đạo Tiên âm đó."

Thành ca cười nói: "Cũng may mà gặp phải mấy người hiểu biết về tiên giới như các ngươi, nếu không có khi lại đi lạc rồi ấy chứ."

Cái danh "hiểu biết" này khiến Lý Tuấn Lãng cực kỳ hưởng thụ, lập tức vô cùng đắc ý vỗ ngực đảm bảo: "Tiền bối cứ yêu tâm, ngươi tìm đúng người rồi, có ta ở đây, chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót gì!"

Chúc Thanh Liên đã có thể xác định được rồi, chắc chắn cái tên Khương tiền bối này là một kẻ tâm ý khó dò!

Một kẻ thực lực mạnh như vậy, ít nhất cũng phải sống đến mấy nghìn vạn năm ấy chữ?

Sao mà người như này có thể không hiểu đại đạo Tiên âm là gì cơ chứ?

Lừa ai hả?

Chắc chắn là nói dối rồi,

Vậy vì sao hắn phải nói dối chứ?

Chắc chắn là có ý đồ gì khác!

Mặc dù nàng không nghĩ ra được Thành ca có ý đồ gì với bọn họ, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Lý Tuấn Lãng không hề hiểu được nỗi lo của nàng, vẫn còn đang khoe khoang kia kìa.

“Sư muội, không ngờ đúng không? Ta đã dạy các ngươi từ lâu rồi mà, khi ra khỏi sơn môn, lúc gặp phải khó khăn thì đừng có nhăn nhó.”

“Lúc nên nhờ đến sự giúp đỡ của cao thủ thì cứ nhớ, sẽ có người tốt mà.”

“Nếu không thì hôm nay chúng ta đã bỏ lỡ vị tiền bối tốt bụng này rồi đúng không?”

“Các ngươi cứ mãi không chịu nghe theo ta!”

Chúc Thanh Liên suýt thì bị hắn làm cho tức đến bật cười.

Nàng đã ra ngoài tích lũy kinh nghiệm biết bao nhiêu lần, nàng gặp không ít loại người tâm tư khó dò như tiền bối này rồi.

“Giúp người vì vui” cái gì chứ, tất cả đều là giả dối hết.

Nàng chỉ đành truyền âm với Lý Tuấn Lãng: “Sư huynh nhất định phải cẩn thận, tên họ Khương này tốt bụng như vậy, chắc chắn có gì khuất tất…”

“Sao sư muội lại nói như vậy chứ?”

Lý Tuấn Lãng hoàn toàn chẳng thèm truyền âm, trực tiếp bô bô nói thẳng ra miệng.

“Khuất tất gì chứ?”

“Tiền bối tên Tuấn Soái, ta tên Tuấn Lãng, hắn thấy ta rất có duyên không được sao?”

Thành ca cố ý nhìn Chúc Thành Liên bằng một ánh mắt thâm sâu, nhìn đến mức khiến nàng chột dạ, sợ hãi đến toát cả mồ hôi.

Rồi lúc này mới cười ha ha với Lý Tuấn Lãng: “Đúng vậy, hai người các ngươi vừa gặp đã như quen biết từ lâu, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau mà!”

“Đúng vậy đúng vậy…”

Cứ như vậy, một nhóm kỳ lạ gồm ba người không ngừng tiến lên cao.

Mặc dù Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên không nghe rõ Tiên âm bằng hắn, nhưng mà không ngừng lên cao, tốc độ thăng cấp tiên hồn của hai người cũng càng ngày càng nhanh.

Rất nhanh, đã đột phá cả một tiểu cảnh giới.

Cơ mà không hề giống như những gì Thương Linh nói, tiên hồn chạm đến khí tức vết tích của đại đạo.

Nghĩ kỹ lại cũng phải, nếu như dễ dàng như vậy thì chẳng phải ai ai cũng đều làm được sao.

Liệt Hồn Phong ở bên ngoài, từ cơn gió nhè nhẹ bàn đầu dần chuyển thành gió thoang thoảng.

Nếu như lúc này mà rời khỏi "chiếc ô bảo vệ" là Thành ca thì e rằng hai người sẽ lập tức bị thổi đến mức khó mà đứng vững được.

Đáng lẽ ra, với thực lực Tiên Tôn tam phẩm ngũ phẩm thì không thể đạt đến độ cao này được.

Thực tế thì Tiên Tôn cửu phẩm muốn tới được nơi này cũng phải tốn không ít công sức.

Hoặc là bọn họ sẽ bị Liệt Hồn Phong thổi bay tứ tán, cả đường chỉ có thể gian nan mà bò lên phía trên.

Chứ không phải giống như Thành ca, cứ đứng thẳng mà lên thôi.

"Tiền bối, ở đây đã là cực hạn của cảnh giới Tiên Tôn bọn ta rồi."

"Đa tạ người một đường chiếu cố, bọn ta cũng không thể biết ngại mà tiếp tục liên lụy…"

Vì để thoát thân, Chúc Thanh Liên cẩn thận chối từ: "Ngươi xem liệu có thể để bọn ta ở chỗ này không, sau đó ngươi tiếp tục lên cao hơn?"

Nàng không dám tiếp tục lên cao hơn nữa.

Nhớ đâu sau đó người này đột nhiên không bảo vệ bọn họ nữa thì sao…

Nếu như hai huynh muội nàng dừng lại ở khu vực của Tiên Vương thì e rằng Liệt Hồn Phong mới thổi một cái, hai người đã rớt xuống rồi.

“Mệt gì đâu, ta cảm thấy vẫn ổn lắm.”

Thành ca quay đầu nhìn Lý Tuấn Lãng: “Ngươi thì sao, cũng định dừng lại ở đây ư?”

Nghe hắn nói như vậy, Lý Tuấn Lãng vui mừng khôn xiết.

“Vậy thì… nếu như tiền bối không phiền, đồng ý tiếp tục dẫn dắt, vậy thì tốt quá rồi!”

Thành ca gật đầu.

Mà ở bên kia, bước chân của Chúc Thanh Liên như nặng ngàn cân.

Mặc dù càng lên cao, tiên hồn của bọn họ càng đạt được nhiều lợi ích, nhưng điều này chẳng khác gì đang đi trên lưỡi đao hết, bọn họ không thể nắm giữ được chuyện sống chết của bản thân.

Nhưng mà Lý Tuấn Lãng cứ khăng khăng “nhắc nhở” nàng.

“Sư muội, đây là cơ hội hiếm có khó tìm đó, nhất định đừng bỏ qua.”

“Bỏ qua rồi là hối hận cả một đời đó!”

Hối hận cái đầu ngươi!

Việc hối hận nhất của ta đó là vừa lên trên tầng mây đã gặp phải ngươi mà không chịu quay đầu chạy luôn.

Nếu như không có Thành ca ở đây, chắc chắn nàng đã đánh chết tên sư huynh này rồi.

Cứ như vậy, ba người lại tiếp tục lên cao.

Rất nhanh, bọn họ đã đạt tới độ cao mà chỉ có Tiên Vương mới dừng chân được, nơi đây đã dần dần có gió vù vù rồi.

Nhưng mà, chiếc ô bảo vệ là Thành ca vẫn vững chắc hệt như một tảng đá, hoàn toàn ngăn cách Liệt Hồn Phong ở bên ngoài phạm vi mười mét.

Chương 505.

Càng bay lên cao, Thành ca càng thấy hoang mang.

“Sao mà trên đường không gặp được ai khác vậy nhỉ?”

Lý Tuấn Lãng cũng tò mò nói: “Tiền bối rất muốn nhìn thấy người khác sao?”

Khương chưởng môn còn đang hy vọng có thể nhìn thấy mấy đệ tử hoặc Thương Long, sau đó còn thuận tay dẫn họ theo luôn ấy.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại thì, quả thật cơ hội gặp được này quá mờ mịt.

Cả thượng tiên giới bây giờ đều được bao phủ bởi ánh mây đại đạo này, vậy thì phạm vi rộng lớn tới mức nào chứ, quả thật không thể tưởng tượng ra nổi.

“Đúng vậy, là một tiên nhân “giúp người vì vui”, ta cũng muốn giúp đỡ người khác nữa mà.”

“Ha ha ha, tiền bối thật là hình mẫu của ta đó.”

“Quá khen quá khen…”

Đối thoại giữa hai người này khiến Chúc Thanh Liên bất lực mà phỉ nhổ.

Nàng không thèm tin có người nhiệt tình tốt bụng như này đâu.

Chỉ đáng tiếc là nàng có lo lắng hơn đi chăng nữa thì cũng vô dụng.

Ba người đi lên cao, họ nhanh chóng gặp được những người khác.

Phía xa xa, bọn họ có thể nhìn thấy những quỷ tu khi đang khó khăn bò lên cao trong tiếng gió thét gào.

Đến cả Lý Tuấn Lãng cũng cảm nhận được mùi tử khí rõ ràng, thế là mới hỏi Thành ca một tiếng.

“Tiền bối, hình như đây là quỷ tu của tử giới, ngươi có tính dẫn dắt bọn họ không?”

Khương chưởng môn nheo mắt nhìn những người mà bản thân không quen biết khi, thế là tiện miệng nói: “Sao cũng được.”

“Không hổ danh là tiền bối, lòng dạ rộng lớn, không hề có thành kiến gì!”

Lý Tuấn Lãng vừa khen ngợi xong đã vẫy hai tay, hét lớn gọi đám quỷ tu ở xung quanh đó.

“Đạo hữu!”

“Các vị đạo hữu của tử giới, mau tới chỗ bọn ta đi!”

“Vị tiền bối này của bọn ta có thể dẫn theo cái ngươi theo…”

Đám quỷ tu quay đầu nhìn, vậy mà là một Tiên Tôn.

Thế mà cũng dám làm phiền mình ư?

Không muốn sống nữa hả?

Nhưng ngay sau khi nhìn thấy được cấp bậc tiên hồn rõ ràng đã vượt qua cả Tiên Vương kia của Thành ca, bọn họ đều bị dọa đến biến sắc.

Đậu mè!

Chuẩn Đế!

Hắn không lên tiếng, vắt chân lên cổ mà chạy.

Hơn nữa còn chạy nhanh hơn cả thỏ!

Tiên thể của Thành ca là Tiên Ma Đồng Thể, tiên hồn nửa ma nửa tiên, đương nhiên hắn liếc nhìn hai Tiên Tôn cũng như là hai lão đại của tiên giới vậy.

Cho dù là gặp phải Chuẩn Đế của tử giới, hắn cũng không dám tiếp cận.

Huống chi đó là bên phía tiên giới.

Đương nhiên Thành ca cũng chẳng buồn đuổi theo, hắn cũng đâu tới đây để thanh lý môn hộ.

Nhìn thấy Quỷ Vương kia tay chân loạn xạ bỏ chạy mất dạng, Lý Tuấn Lãng như chết lặng.

“Sao hắn lại chạy thế?”

“Rõ ràng chúng ta sẵn lòng dẫn theo hắn, chuyện tốt như vậy mà!”

Ý tốt như vậy mà người khác không nhận, Lý Tuấn Lãng có hơi thất vọng.

Thành ca nhún nhún vai: “Có lẽ bởi vì chúng ta quá đẹp trai, hắn tự ti mặc cảm nên không dám đứng cùng một chỗ với chúng ta đó.”

“Ha ha ha đúng đúng, chắc chắn là như vậy.”

Lý Tấn Lãng lập tức hiểu ra, không khỏi tự luyến mà vuốt vuốt mái tóc của bản thân, lộ ra vầng trán vuông vức sáng bóng.

“Thật ra cũng ta cũng đâu có chê hắn xấu, là hắn quá nhạy cảm và mỏng manh thôi.”

“Ai nói không phải cơ chứ?”

Nghe cuộc nói chuyện của hai người này, Chúc Thanh Liên làm ra vẻ mặt táo bón.

Vì sao tên Quỷ Vương kia chạy mất, lẽ nào trong lòng hai người thật sự không biết sao?

Ba người lại tiếp tục lên trên cao, một lúc sau lại gặp phải mười mấy vị Ma Vương ở phía xa xa.

Do là vị trí ngẫu nhiên nên rất khó gặp được người quen ở đây, việc hai huynh muội Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên gặp được nhau cũng là một kỳ tích.

Bây giờ nhìn đám người đang thành một đội kia, Thành ca cũng không khỏi kinh ngạc.

Lý Tuấn Lãng cũng dò hỏi: “Tiền bối, bọn họ nhiều người như thế, ngươi đồng ý dẫn theo không?”

Thành ca thấy hắn lộ ra vẻ mong chờ, hẳn là do lúc bình thường ở tông môn không được ra ngoài, cho nên bây giờ cứ nhìn thấy ai là cũng không kiềm chế nổi sự nhiệt tình.

Thế là hắn gật đầu, thỏa mãn nguyện vọng nhỏ của hắn.

“Được!”

Lý Tuấn Lãng vui mừng, đang định hét lên thì bị Chúc Thanh Liên hoảng sợ ngăn lại.

“Đừng!”

“Bọn họ là ma tu, là kẻ thù đó!”

Quỷ tu của tử giới trước đó thì thôi đừng, cũng không có mâu thuẫn nhiều với tiên giới lắm.

Cơ mà lần này là ma giới, mâu thuẫn với tiên giới như nước với lửa.

Nếu như không phải một mình rời khỏi đây cũng không sống sót nổi thì bây giờ nàng đã chạy xa nơi này từ lâu rồi.

Chỉ là Lý Tuấn Lãng không hiểu nổi sự lo lắng của nàng.

“Sư muội, sao nàng lại nói như vậy?”

Hắn tỏ vẻ không vui nói: “Chúng ta không hề tham gia chiến tranh Tiên Ma, cũng chẳng có hận thù gì với ma giới, việc gì phải quan tâm đến mâu thuẫn đó chứ?”

“Ngươi không quan tâm, nhưng bọn họ quan tâm!”

Chúc Thanh Liên sắp điên rồi: “Một khi bị phát hiện, chúng ta chắc chắn sẽ không sống sót nổi.”

Nói xong, nàng lại đề nghị Thành ca: “Tiền bối, có thể nhân lúc bọn họ còn chưa phát hiện mà nhanh chóng rời khỏi nơi này được không…”

Thành ca không cho là như vậy, nhún vai: “Không cần đâu, ngươi không thấy tiên hồn của ta mạnh hơn bọn họ sao?”

“Nhưng mà bọn họ nhiều người…”

Đây chỉ là thế giới tiên hồn, chỉ có tiên hồn, không hề có sức mạnh quy tắc.

Cùng lắm Chuẩn Đế cũng chỉ có một đòn sát thủ là lạc ấn quy tắc, nhưng lại không thể phát huy ở đây được.

So với Ma Vương, thực lực này không hề chiếm ưu thế quá lớn.

Chúc Thanh Liên không tin hắn có thể lấy một địch mười mấy người.

“Yên tâm đi, ta có thể bảo vệ được mà!”

“Đúng vậy, Khương tiền bối đã nói là có thể bảo vệ được, sao mà sư muội ngươi vẫn không chịu tin hắn thế?”

Lý Tuấn Lãng lại làm ra vẻ dạy dỗ sư muộn: “Nghi ngờ thực lực người khác là việc cực kỳ bất lịch sự, ngươi không biết sao, đặc biệt là tiền bối là người có ơn với chúng ta…”

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, rốt cuộc những ma tu ở phía xa xa kia cũng phát hiện ra bọn họ.

Nhìn thấy tiên hồn của Thành ca là “cấp bậc Chuẩn Đế” thì lập tức kinh ngạc, nhe răng cười hớn hở.

“Xem ra có thể làm thịt được miếng mồi lớn rồi.”

“Các vị đồng đạo ma giới…”

Lý Tuấn Lãng ở bên kia cũng vẫy hai tay lên và hét: “Vị Khương tiền bối của bọn ta đồng ý dẫn theo các ngươi, mau tới đây!”

Hắn vừa hét xong, đám ma tu đang nhe răng cười phía đối diện cũng sửng sốt.

Hành động quái gì thế này?

Nhìn thấy bọn ta có mười mấy ma tu, không những không chạy, còn chủ động mời chào?

Lẽ nào có âm mưu gì chăng?

Có khi nào xung quanh đó có mấy Tiên Vương đang mai phục không?

Tên Ma Vương cửu phẩm cầm đầu lặng lẽ truyền âm: “Chia nhau ra dò xét, nhớ phải cẩn thận đề phòng!”

Thế là 14 tên Ma Vương khác tản ra theo một trận hình đặc biệt, từng tên thăm dò về phía xa xa kia.

Mà tất cả những thứ này đều hiện rõ mồn một trong mắt Thành ca, hắn chỉ lười không thèm nói thôi.

Cấp bậc Tiên Vương Ma Vương này hắn đã xử lý quá nhiều rồi, chẳng còn cảm giác gì nữa.

Mà khi nhìn thấy bọn họ không hề lập tức qua đây, Lý Tuấn Lãng lại cho rằng giống hệt như trước đó, bị vẻ đẹp trai của

Khương tiền bối và mình uy hiếp, bản thân thấy tự ti nên mới ngại ngùng không dám đứng cùng một chỗ.

Hắn lập tức ưỡn ngực vỗ bộp bộp đảm bảo: "Mọi người yêu tâm đi, bọn ta sẽ không vì quá đẹp trai mà kéo thấp hình tượng của các ngươi đâu."

"Các ngươi cứ qua đây hết đi, tiên giới bọn ta hiếu khách lắm…"

Chúc Thanh Liên đã buông bỏ rồi.

Nàng tuyệt vọng.

Bây giờ chỉ muốn tố cáo với ông trời rằng, tại sao lại phái một đồng đội heo đến hố chết bản thân nàng thế này.

Rõ ràng là có cơ hội sống sót hết lần này tới lần khác, vậy mà bị hắn từ chối một cách hoàn mỹ, lần này cũng nhảy vào cái hố sâu nhất.

Đúng lúc này, đám Ma Vương phía đối diện nhanh chóng phát hiện ra, xung quanh đó không hề có Tiên Vương nào cả.

Thế là cuối cùng cũng yên tâm mạnh dạn bao vây lại.

Bọn họ rất chuyên nghiệp hình thành một vòng vây không góc chết.

Chương 506.

Ánh mắt của Ma Vương dẫn đầu kia dừng lại trên người Khương Thành, suy cho cùng đây cũng là một Chuẩn Đế.

Cho dù không thể thể hiện được ưu thế nghiền ép của lạc ấn quy tắc ở đây, nhưng dù sao cảnh giới tiên hồn vẫn áp đảo đám Ma Vương kia.

Muốn xử lý được hắn thì vẫn phải tốn chút sức đấy, có khi không để ý còn trốn thoát mất.

"Các ngươi… mới nãy vừa nói cái gì cơ?"

Hắn cười như không cười nói: "Mời bọn ta vào cùng ư?"

"Đúng vậy đúng vậy!"

Lý Tuấn Lãng nhiệt tình mời gọi "vị khách" mới tới này.

“Các người còn ngây người ở ngoài đó làm gì, mau vào đây!”

“Vì tiền bối họ Khương này là người tốt, vui vẻ giúp đỡ những kẻ nhỏ bé yếu đuối như chúng ta, nhất định đừng bỏ lỡ cơ hội này.”

Lời nói này khiến cho 15 tên Ma Vương đang sát khí đằng đằng kia lại sửng sốt.

Người tốt ư?

Cái từ này nghe sao mà xa lạ thế nhỉ?

Lại còn giúp đỡ kẻ yếu?

Bản thân ngươi chỉ là một Tiên Tôn nhỏ bé thì cũng thôi đi, ai cho ngươi cái thể diện nói bọn ta cũng yếu đuối vậy?

“À, nói như vậy, các ngươi không phải là cùng một tông môn hả?”

“Đúng vậy, vị Khương tiền bối này chưa từng quen nhau, nhưng mà bọn ta vừa gặp đã như quen biết từ lâu.”

Tên Ma Vương cửu phẩm cầm đầu kia cảm thấy thật hoang đường.

Tiên giới còn có người tốt thật sự sao?

Hắn nhìn chằm chằm vào Thành ca, nói đầy ẩn ý: “Cả người của Thánh cung bọn ta đều có thể vào sao?”

Vừa dứt lời, Chúc Thanh Liên ở phía sau đã kinh ngạc hô lên.

“Thánh cung!”

“Không ngờ các ngươi lại là người của Thánh cung!”

Thánh cung cũng giống như Tiên Minh của tiên giới, là một tổ chức liên minh của nhiều Ma môn đỉnh cao hàng đầu ma giới.

Thật ra chiến tranh Tiên Ma không có quan hệ gì với đa số các tiên nhân và ma tu thấp kém.

Bình thường mọi người đều tu luyện trong tông môn của mình, ở thiên vực của mình tích lũy kinh nghiệm.

Cho dù là một Tiên Tôn giống như Chúc Thanh Liên thì có lẽ cả đời này cũng không ra khỏi thiên vực Nam Bộ rộng lớn, không được gặp ma tu lấy một lần.

Các vị sư tổ của tông môn cũng chưa từng giết ma tu, hoàn toàn không hề có chút thù hận hay mâu thuẫn gì cả.

Cho nên những tiên nhân cảnh giới thấp hầu như không có cảm giác gì với chiến tranh Tiên Ma hết.

Mà thù hận và vướng mắc trong cuộc chiến tranh Tiên Ma giữa hai giới liên tiếp trong nhiều năm, chủ yếu là cuộc đối đầu giữa Thánh cung và Tiên Minh.

Không cần nghĩ cũng biết, ma tu của tổ chức này có thái độ gì với tiên nhân.

Nếu như là Ma Vương bình thường thì còn được, có lẽ nói vài lời hay ý đẹp, có khi còn được tha.

Nhưng nếu gặp phải người của Thánh cung, vậy thì chắc chắn là chết không có chỗ chôn rồi.

“Hầy, xem ra tiểu tiên nữ này biết bọn ta mất rồi.”

Tên Ma Vương ở bên phải khặc khặc cười lạnh.

Sợ hãi, kinh hoàng, đây mới là phản ứng bình thường khi tiên nhân gặp phải bọn họ.

“Vậy hẳn là ngươi biết chúng ta muốn làm gì rồi chứ.”

“Thánh cung?”

Đương nhiên Lý Tuấn Lãng chưa từng nghe nói đến.

Nhưng mà dường như hắn chẳng lo lắng tẹo nào, ngược lại còn ai ủi Chúc Thanh Liên: “Sư muội, ngươi sợ cái gì, bọn họ sẽ không ăn thịt người đâu.”

“Huống chi Tứ Hải tông của chúng ta không hề gia nhập Tiên Minh, không hề có chút mâu thuẫn nào với ma tu của Thánh cung hết, không phải lo lắng đâu!”

“Chư vị tiền bối, ta nói có đúng không?”

Đám ma tu nghe được cầu câu hỏi của hắn thì lập tức gần như không nói lên lời.

Đây là kẻ nào vậy trời?

“Ăn thịt người ư?”

Một Ma Vương trong số đó nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Nói vậy thì cũng không đúng lắm đâu…”

“Được rồi được rồi!”

“Thành ca không kiên nhẫn cắt ngang bầu không khí làm màu của tên Ma Vương kia.

“Ngươi có thể quan tâm đến nhân vật chính chút được không hả?”

“Không thấy là là người có cảnh giới cao nhất ở đây sao hả?”

“Ta có một câu hỏi muốn hỏi các ngươi.”

Đám ma tu liếc nhìn nha, thật sự như nhìn thấy quỷ vậy.

Thánh cung của bọn họ đã ra tay nhiều lần như vậy, giết biết bao tiên nhân, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải một kẻ không coi bọn chúng ra gì, không thèm phản ứng lại.

Rốt cuộc là kẻ đối diện này mất não, hay là bọn chúng không theo kịp xu hướng thay đổi của thời đại thế?

Các ngươi có thể tôn trọng cái nghề giết tiên nhân của bọn ta chút được không hả, bây giờ bên tiên giới đang thịnh hành kiểu tiên nhân cứ gặp ma tu là xưng huynh gọi đệ hả?

“Ngươi muốn hỏi cái gì?”

Tên Ma Vương cầm đầu kia vừa qua quýt, vừa âm thầm truyền âm cho 14 tên Ma Vương còn lại, để bọn họ tranh thủ cơ hội lén tấn công.

Cho dù bây giờ thực lực rõ ràng không chiếm “ưu thế”, cơ mà điều đó cũng không chứng minh cho việc bọn họ sẽ không tấn công.

“Tại sao các ngươi lại tụ tập cùng với nhau được vậy?” Thành ca thật lòng muốn được giải đáp.

“Bởi vì người của Thánh cung bọn ta rất đông, gặp được nhau rất dễ dàng.”

“Đơn giản như vậy thôi á?”

Đương nhiên thì thực tế không hề đơn giản, tất cả ma hồn của ma tu ở Thành cung, thật ra đều thống nhất hạ một loại ma

văn.

Đó là bút tích của Ma Đế ở ma giới, vì để có thể khống chế và chỉ huy Thánh cung được tốt hơn.

Những ma tu Thánh cung có cùng loại ma văn này thì sẽ tự sinh ra cảm ứng lẫn nha, đồng thời cũng nhanh chóng phân biệt được địch ta.

Đương nhiên mấy Ma Vương kia sẽ không nói ra rồi.

Hắn nhún vai: "Chỉ đơn giản như vậy thôi…"

Hắn chưa dứt lời, 14 Ma Vương khác đột nhiên tấn công về phía Thành ca.

Mười bốn Ma Vương này tới từ các Ma môn khác nhau, mỗi một người đều có một bí thuật công kích ma hồn khác nhau, cái này vừa bắt đầu một cái thì cứ phải gọi là ảo ảnh trùng điệp, quần ma loạn vũ.

Lý Tuấn Lãng đột nhiên phát hiện bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại.

Thậm chí tiên hồn của hắn lập tức rơi vào trong ảo giác, dường như có vô số cái miệng máu đỏ lòm đang từ từ hé mở ra.

Nỗi áp lực sợ hãi đến cực điểm, suýt chút nữa phá nát thần trí của hắn.

Nhưng ngay trước khi sắp ngất, bầu trời đột nhiên sáng trở lại.

Nhìn bốn phía xung quanh, 15 tên Ma Vương đều đã không thất đâu nữa.

Chỉ còn sót lại 15 vệt khói xanh lượn lờ quanh đó, cuối cùng biến mất không còn lại chút gì.

Hắn vẫn không hề biết rằng trong nháy mắt ngắn ngủi kia đã xảy ra một cuộc chiến.

"Ấy, mấy Ma Vương lúc nãy đâu rồi? Sao mà không thấy ai nữa thế?"

Thành ca cạn lười nhún vai: "Có lẽ ở đây đủ rồi nên chạy về nhà hết rồi chăng?"

Hắn nói về nhà, đương nhiên là chỉ đã ngỏm củ tỏi hết rồi.

Chẳng hỏi được gì đặc biệt hết, 14 tên Ma Vương kia chẳng còn giá trị gì với hắn nữa.

Lúc đối phương đã ra tay, hắn cũng phát động công kích.

Sau đó thì… không còn sau đó nữa.

Quả thật thì nơi này chỉ có thể dùng tiên hồn để tấn công, cơ mà tiên hồn của Thành ca không chỉ ở cảnh giới Chuẩn Đế mà còn đã vượt qua cả cấp bậc Vạn Cổ rồi.

Nếu như mọi người chỉ có thể dùng tiên hồn để chiến đấu thì quả thật ưu thế thuộc về hắn.

Tiên hồn kia tấn công rồi quét cái vèo, đơn giản mà thô bạo.

Bao gồm cả tên Ma Vương thủ lĩnh trong đó, ma hồn của 15 Ma Vương Thánh cung lập tức bay màu, không còn lại chút gì.

Mà việc hủy diệt ma hồn cũng đồng nghĩa với việc chết thẳng cẳng.

Cho dù thân thể nguyên bản của bọn họ ở bên ma giới hoàn toàn không tổn hại gì thì cũng chỉ là xác không mà thôi.

Lý Tuấn Lãng không hề nghi ngờ gì hắn mà lại thắc mắc cái khác.

“Về nhà ư, lẽ nào có việc gấp gì sao?”

Thành cũng tiếc nuối thở dài: “Đúng vậy, không nói lấy một tiếng nào, trước khi đi cũng chẳng để lại chút gì.”

Hủy diệt ma hồn thì cũng chẳng kiếm được chút chiến lợi phẩm nào hết, hắn rất không hài lòng.

Lý Tuấn Lãng nặng nề gật đầu: “Khó lắm tiền bối mới nhiệt tình dẫn dắt theo bọn họ, cơ hội tốt như vậy mà không biết nắm lấy, bọn họ sẽ hối hận cả đời mất.”

Thành ca cười he he: “Không đâu, chúng ta vừa hiếu khách, vừa nhiệt tình, vừa không quản ngại như vậy…”

Hai người vừa oán trách, vừa tiếp tục bay lên trên cao.

Chúc Thanh Liên đi theo hai người, giờ phút này lại tỏ vẻ kinh hoảng, nàng sắp điên mất thôi.

Nàng không phải kẻ ngốc như Lý Tuấn Lãng.

Chương 507.

Vốn dĩ Chúc Thanh Liên cao hơn Lý Tuấn Lãng đến hai trọng, ý là hai tiểu cảnh giới.

Hơn nữa kinh nghiệm mà nàng tích lũy được cũng phong phú hơn, hiểu nhiều biết rộng.

Tình cảnh trong cái nháy mắt vừa nãy, mặc dù nàng không nhìn rõ, thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì

Nhưng mà 15 tên Ma Vương kia đều chết hết rồi!

Bị "Khương tiền bối" kia giết sạch rồi!

Không hề chừa lại bất cứ tên nào!

Tại sao hai người các ngươi vẫn có thể hi hi ha ha, cứ như chuyện lớn kia không hề xảy ra vậy hả?

Đó là 15 Ma Vương chứ không phải 15 Chân Tiên nhỏ nhoi, càng không phải là 15 con gà!

Có thể tự mình đi đến tận nơi này, ít nhất cũng phải là Ma Vương trên thất hay bát phẩm.

Mà 15 Ma Vương kia, thực lực của tên nào tên nấy đều vượt qua sư tôn Trường Hải Tiên Vương thần thông quảng đại của bản thân!

Ở Trường Hà phủ của bọn họ, nếu như có một Tiên Vương chết đi thì sẽ gây ra một trận sóng to gió lớn.

Thậm chí sẽ ảnh hưởng đến cả cục diện quyền lực hàng mười vạn năm của nơi đó…

Bây giờ chuyện lớn gấp 15 lần đang xảy ra ngay trước mắt nàng, điều này lập tức phá vỡ năng lực tiếp nhận của nảng.

Sao lại có thể làm được như vậy cơ chứ?

Nàng sắp bị dọa sợ đến ngốc luôn rồi.

Cho dù kẻ Thành ca tiêu diệt là Ma Vương, là kẻ thù,

Nhưng mà trong mắt của Chúc Thanh Liên, hắn còn nguy hiểm hơn mấy Ma Vương kia nhiều.

Giết nhiều cao thủ như vậy mà vẫn có thể tươi cười trò chuyện như thường…

Người này còn tàn bạo đáng sợ hơn những gì bản thân tưởng tượng gấp vạn lần.

“Tiền, tiền, tiền bối… bọn, bọn họ…”

Hơi lạnh thấu xương từ toàn bộ tiên hồn xông thẳng lên đỉnh đầu, nàng không ngừng run lẩy bẩy, không nói được câu nào liền mạch hết.

Mà cái giây phút mở miệng ra nói chuyện kia, nàng lập tức hối hận.

Người ta đã cố ý không nhắc đến, rõ ràng là vì không muốn truyền ra ngoài, vậy sao mà bản thân còn không biết điều mà cố ý truy hỏi?

Hẳn là bản thân nàng nên giả bộ không biết cái gì mới đúng chứ!

Bây giờ chẳng phải là tạo lý do để đối phương “giết người diệt khẩu” à?

Chẳng qua bây giờ nàng đã sụp đổ rồi, cản bản không thể kiểm soát được hành động của bản thân nữa, rõ rất hối hận như vẫn cất lời trong vô thức.

“Hửm?”

Thành ca quay đầu lại, tỏ vẻ không hiểu nhìn nàng.

“Ngươi muốn hỏi cái gì cơ?”

Nhưng ở trong mắt Chúc Thanh Liên, đó lại là một lời cảnh cáo, là một điềm báo “giết người diệt khẩu”.

Nàng sợ đến mức run lẩy bẩy co người lại, sắp khóc lên rồi.

“Không, không có gì…”

Lý Tuấn Lãng lập tức lo lắng đỡ lấy Chúc Thanh Liên.

“Sư muội, ngươi làm sao thế, lẽ nào bị bệnh ư?”

Chúc Thanh Liên im lặng lắc đầu.

Nàng định truyền âm nhắc nhở hắn, nhưng mà nghĩ lại cũng vô ích thôi, cuối cùng chỉ đành một mình im lặng trong nỗi sợ

hãi.

“Sư muội ngươi không sao chứ?”

Lý Tuấn Lãng ngại ngùng nhún vai với Thành ca: “Để Khương tiền bối chê cười rồi, sư muội này của ta chưa từng trải đời, cho nên chắc là bị đã ma tu lúc nãy dọa sợ rồi.”

Thành ca gật đầu: “Hóa ra là như vậy.”

Sư muội bị dọa sợ thành thế này, Lý Tuấn Lãng cảm thấy rất mất mặt.

Vì để tránh việc Thành ca “hiểu nhầm” cả Tứ Hải tông đều là kẻ nhát gan, hắn chỉ đánh miễn cưỡng cứu vãn lại tôn nghiêm.

“Thật ra bình thường ta luôn dạy dỗ các sư đệ sư muội rằng, gặp phải chuyện gì thì cũng phải bình tĩnh, đừng hoảng sợ hô to gọi nhỏ!”

“Cứ như mấy đồng đạo ma giới lúc nãy ấy, họ chẳng hề có ác ý, sợ cái gì chứ?”

Thành ca giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Không hổ danh là ngươi!”

Mà ở bên kia, Chúc Thanh Liên đã đứng vững lại được lại bất lực mà phỉ nhổ.

Kệ vậy, cứ thế này đi…

Đao kề ngay cổ ấy mà, dù sao tính mạng của bản thân đã không còn nằm trong tay nàng nữa rồi.

Ba người tiếp tục lên cao, sau đó lại không hề gặp thêm bất cứ Tiên Vương hay Ma Vương nào cả.

Rất nhanh, bọn họ đã tới khu vực của Chuẩn Đế.

Liệt Hồn Phong ở nơi này đã là gió mạnh dữ dội mang theo âm thanh gào thét như muốn xé rách tất cả.

Nhưng mà chiếc ô bảo vệ là Thành ca vẫn vững chắc hệt như ban đầu, ổn định duy trì phạm vi mười mét an toàn.

Hai huynh muội ở trong đó thăng cấp càng ngày càng nhanh, không biết từ lúc nào tiên hồn đã đột phá một tiểu cảnh giới rồi.

Với họ mà nói, đây chính là cơ duyên trời ban.

Chẳng qua là Thành ca rất bất lực.

Tới tận bây giờ mà hắn vẫn chẳng thấy tiên hồn xảy ra thay đổi gì hết.

Chẳng lẽ lần này bản thân lên đây là để culi cho hai "tấm chiếu mới trải" này hả?

Đây không phải là việc là nhân vật chính phải làm mà?

Cứ bay rồi bay mãi, phía xa xa lại xuất hiện một bóng người.

Bóng người ấy lờ mờ, nhìn thì có vẻ không phải là hình dạng con người bình thường.

Tới gần hơn một chút, không chỉ Chúc Thanh Liên mà ngay cả Lý Tuấn Lãng cũng sợ đến nhảy dựng cả lên.

Vậy mà lại là một bộ xương vàng với đôi cánh ở trên lưng.

Mặc dù còn cách hẳn một đoạn, nhưng mà sức ép phát ra từ trên người bộ xương kia đã vượt qua đám Ma Vương kia rồi.

Lý Tuấn Lãng nuốt một ngụm nước bọt, cũng hơi rụt rè: "Tiền bối, hình như đó là một vị Chuẩn Đế của linh giới!"

"Đúng vậy." Khương chưởng môn cong khóe miệng.

"Chúng ta dẫn theo hắn không?"

Đáng lẽ Chúc Thanh Liên – người quyết định sẽ không chửi bậy nữa, giờ đây lại thật sự không nhịn được nữa mà khóc thét.

Trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì vậy hả?

Đã biết người ta là một Chuẩn Đế mạnh mẽ rồi mà còn muốn dẫn dắt cả người ta?

Không nhìn thấy sức ép từ trên bộ xương kia sao, không hề thua kém gì vị Khương tiền bối này đâu, người ta còn cần dẫn dắt nữa hả trời?

Hơn nữa, nhìn từ vẻ bề ngoài thì bộ xương khô này không dễ chọc vào đâu, có lẽ còn tà môn và tàn bạo hơn đám Ma Vương kia nhiều.

Tranh thủ thời gian mà tránh đi, đừng nhảy múa trên lưỡi đao nữa mà…

Trong lòng nàng âm thầm cầu nguyện, nhưng đáng tiếc Thành ca không thèm quan tâm đến tâm trạng của nàng.

“Vậy ngươi hét gọi hắn đi!”

Lý Tuấn Lãng nhận lệnh, hệt như một phu xe nhiệt tình vẫy hai tay đón khách vậy.

“Vị tiền bối linh giới kia ơi, Khương tiền bối của bọn ta đồng ý dẫn ngươi theo cùng, mau tới đây!”

Khô Lâu Chuẩn Đế phía xa xa liếc mắt nhìn, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía bên này.

Ánh vàng như sao băng kia va chạm với Liệt Hồn Phong gào thét tóe ra từng tia lửa li ti.

Sức mạnh này khiến lòng Chúc Thanh Liên càng nặng trĩu hơn.

Mạnh quá, hơn nữa nhìn có vẻ kẻ mới đến này cũng chẳng thân thiện gì.

Có khi tiếng hét vừa nãy đã khiến vị Chuẩn Đế này tức giận ấy chứ!

Nhưng mà nàng và Lý Tuấn Lãng chưa kịp phản ứng thì kẻ kia đã phanh gấp lại, dừng trước mặt Thành ca.

“Khương chưởng môn!”

Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Thật sự là ngươi ư?”

“Ta gặp được ngươi rồi, Kim Dực của Vạn Cốt vực bái kiến Khương chưởng môn!”

Nói nói, vị Chuẩn Đế mạnh mẽ kia khom lưng, đôi cánh màu tím lập tức thu lại vào bên trong.

“Thật sự trùng hợp, không ngờ có thể gặp ngươi ở đây!”

Thành ca đỡ lấy hắn, Vạn Cốt vực có ba vị Cốt Vương, thực lực đều khá mạnh.

Năm đó ba người này đều có thể vào trong họp.

Huống chi dáng vẻ kỳ lạ thế này, đương nhiên hắn nhận ra được.

“Ha ha ha, thế thì đồng nghĩa với việc ta và ngươi có duyên lắm đó!”

Kim Dực Chuẩn Đế cũng không hề khách khí, trực tiếp thu sức ép của bản thân lại, đứng dưới chiếc ô bảo vệ của Thành ca.

Năm đó được ôm đùi lớn quen rồi, bây giờ hoàn toàn không hề có cảm giác đều cùng là Chuẩn Đế.

“Đúng rồi, ta nhớ là, không phải Cốt tộc các ngươi tu thần hồn sao?”

Kim Dực vội vàng giải thích: “Ta là cốt linh, ở nơi này cũng thăng cấp được.”

Thành ca lại hỏi: “Thế hai vị đồng bạn Cốt Vương của ngươi đâu?”

“Bọn họ đều ổn, cũng đều đã trở thành Chuẩn Đế rồi, bây giờ đang ở linh giới, chẳng qua là cơ duyên lần này khiến vị trí của mọi người tách ra hết rồi.”

Kim Dực Chuẩn Đế vui mừng đến mức cốt linh run cả lên.

“Ta vẫn luôn tin tưởng rằng ngươi vẫn còn ở trên đời này mà, không ngờ rằng có thể gặp mặt ngươi ở đây…”

Hắn đang nói, rồi đột nhiên ngậm miệng lại.

“Đúng rồi, lẽ nào hai người này là đệ tử mới của ngươi sao?”

Chương 508.

Thấy hai Tiên Tôn là Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên, Kim Dực Chuẩn Đế cũng rất khó hiểu.

Thực lực này cũng yếu quá nhỉ.

Mà quan trọng hơn là hình như thiên phú và tư chất cũng chẳng tốt lắm, chỉ là dạng bình thường.

Sao có thể lọt vào mắt Khương chưởng môn được nhỉ?

Thành ca cười nói: “Ta tình cờ gặp họ trên đường tên tiện dẫn theo luôn.”

Đơn giản như vậy thôi hả?

Kim Dực Chuẩn Đế chỉ đành cảm khái: “Khương chưởng môn đúng thật là người phi thường, làm việc luôn khiến người khác ngạc nhiên, chúng ta đây khó mà đoán được!”

Chúc Thanh Liên ở bên cạnh đơ luôn rồi.

Nhìn thấy Kim Dực Chuẩn Đế vừa hành lễ, vừa lấy lòng Thành ca, tỏ vẻ thấp kém, thậm chí nàng còn cảm thấy giật mình hơn cả việc nhìn thấy Thành ca giết 15 tên Ma Vương kia trong nháy mắt.

Đây là Chuẩn Đế đó!

Đi đến bất cứ đâu cũng đều là nhân vật lớn hàng thật giá thật, cả đời này, đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt chứng kiến một người cao quý đến như vậy.

Đường đường là một Chuẩn Đế, vậy mà lại chủ động khom lưng uốn gối ư?

Hơn nữa lại còn không phải là Chuẩn Đế của tiên giới mà là linh giới.

Quan hệ giữa tiên giới và linh giới cũng chẳng tốt đẹp gì, tình huống bình thường gặp nhau thì chẳng phải căng lắm sẽ đánh một trận hay sao?

Một cao thủ tộc khác đến từ ngoại giới, tại sao lại có thể tôn kín với một Chuẩn Đế của tiên giới như vậy được?

Nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi!

Còn Lý Tuấn Lãng ở bên cạnh thì lại khác, bây giờ hai mắt của hắn lại lấp lánh những vì sao ngưỡng mộ.

Không hổ danh là Khương chưởng môn đẹp trai ngời ngời!

Nhìn một cái là biết chưởng môn nhà người ta có thể diện thế này cơ mà?

Đến cả Chuẩn Đế của linh giới cũng phải nể mặt hắn, vừa nhìn là biết giao du rộng rãi, rất có địa vị trong giang hồ.

“Xin chào xin chào, ta tên là Lý Tuấn Lãng, đây là sư muội Chúc Thanh Liên của ta, bọn ta tới từ Thập Phương đạo, Nam Bộ thiên vực, tiên giới…”

Hắn tiến lên phía trước, thành thục giới thiệu bản thân một cách dài dòng.

Cơ bản thì hắn đã sổ toẹt hết cả lai lịch của mình ra hết rồi.

Kim Dực Chuẩn Đế ngớ người.

Đừng nói là Tiên Tôn, cho dù là Tiên Vương gặp phải hắn đều chẳng phải sẽ bị dọa sợ đến tè ra quần rồi chạy mất dép sao.

Ai mà dám chủ động nói chuyện với hắn chứ?

Nếu như không có Khương chưởng môn ở đây, nếu như gặp phải hai Tiên Tôn của tiên giới ở trên tầng mây này, hoặc là hắn sẽ chẳng thèm để ý, hoặc là dùng một ý nghĩa giết bọn họ luôn.

Nhưng bây giờ…

Họ là người mà Khương chưởng môn dẫn dắt, không thể không nể mặt được.

Cái đầu lâu chỉ hắn chỉ đành nặn ra một nụ cười thật tươi.

“Được lắm, ta là Kim Dực Chuẩn Đế của linh giới, tương lai ngươi có thể tới linh giới tìm ta.”

Đây chỉ là một câu khách sáo, cơ mà Lý Tuấn Lãng lại cho là thật.

Hắn vui mừng khôn xiết nói: “Thật sao, tiền bối ở nơi nào của linh giới vậy, nếu như tương lai có cơ hội thì ta nhất định sẽ tới thăm…”

Kim Dực Chuẩn Đế bất lực, chỉ đành nói cho hắn biết nơi ở Cốt tộc của bản thân ở linh giới.

Còn về Chúc Thanh Liên ở phía sau đã dần dần ngước mắt trông cao nhìn sư huynh của mình rồi.

Hết lần này tới lần khác nhảy disco ở trên quỷ môn quan, vậy mà lại không chết.

Thậm chí nàng còn hoài nghi rằng, những kinh nghiệm quý báu mà mình ra ngoài tích lũy được đều là sai lầm sao?

Lẽ nào cứ như hắn, gặp ai cũng làm thân như thế này mới là hành động đúng đắn ư?

Kim Dực Chuẩn Đế vất vả mãi mới đuổi được tên dở hơi này đi, cuối cùng mới rảnh rỗi tiếp tục nói chuyện với Khương chưởng môn.

“Đúng rồi, lão nhân gia ngươi đang tung hoành ở đâu thế, ta nghe nói gần đây ngươi đang ở phía núi Tiên Yêu…”

Đương nhiên những gì hắn muốn nói là trận đại chiến liên tiếp do Thương Long cốc và Phi Tiên môn dẫn đầu.

Không biết bao nhiêu Chuẩn Đế đã ngã xuống, cuối cùng đến cả Tiên Đế cũng bị diệt rồi, chuyện này đã truyền đi khắp cả sáu giới.

Hắn cũng đã nghe nói đến.

Chẳng qua nơi này vẫn còn có hai Tiên Tôn của tiên giới nên hắn cũng không tiên nói toạc ra thôi.

Thành ca thản nhiên nói: “Ta đang ở núi Tiên Yêu.”

Hốc mắt trống rỗng của Kim Dực Chuẩn Đế lập tức phát sáng, hắn không hề tin nổi mà nói: “Lẽ nào người đó… là ngươi sao?”

Hắn lập tức hiểu ra, cái vị Thương Long Đại Đế mới nhậm chức được lan truyền xôn xao kia chính là Khương chưởng môn!

“Đúng vậy.”

“Chẳng trách, chẳng trách!”

Kim Dực Chuẩn Đế vừa kinh sợ vừa thán phục: “Ta đã nói mà, dựa vào mỗi bọn họ thôi thì làm sao có thể tạo ra chiến tích như vậy cơ chứ, thậm chí còn giết cả kẻ kia.”

“Hóa ra là do ngươi đích thân ra tay, chuyện này không còn gì kỳ lạ nữa rồi.”

“Ha ha, xem ra dị tượng lần này là do ngươi nên mới xuất hiện rồi!”

Thành ca mỉm cười, lạnh nhạt giả bộ: “Thường thôi thường thôi.”

“Ngươi thật sự khiêm tốn quá…”

Kim Dực Chuẩn Đế xoa xoa tay: “Nếu đã là ngươi dẫn đội, vậy thì sau khi cơ duyên này kết thúc, ta dẫn cả Cốt tộc tới tham chiến được không?”

Thành ca thầm nói, ngươi mà tới thì chẳng phải chiến lợi phẩm cũng phải chia cho cả đám người đó hay sao?

Bất kể như thế nào đi chăng nữa thì cũng phải nâng cấp Phi Tiên môn và Thương Long cốc trước đã, mấy người khác cứ xếp sau đi.

Thế là hắn xua tay: “Không cần đâu, ngươi cứ ở lại linh giới trước đi đã.”

“Hả…”

Kim Dực Chuẩn Đế thất vọng vô cùng: “Nhưng mấy năm nay, bất cứ lúc nào, bọn ta cũng đều trông mong có thể theo chân ngươi mà, khó lắm mới gặp lại được…”

Thành ca thấy hắn tủi thân, chỉ đành hùa theo an ủi hắn một câu.

“Ngươi cứ ở lại linh giới trước đó, nếu như sau này ta qua bên đó, đến lúc đó lại phải cần đến sức mạnh của ngươi rồi.”

Nghe thấy vậy, Kim Dực Chuẩn Đế chợt thông suốt.

Cũng đúng ha, Khương chưởng môn là nhân vật như nào chứ, chắc chắn phải có những kế hoạch lớn rồi.

Trước mắt là đại chiến giữa tiên giới và yêu giới, nếu như bản thân hắn cũng dấn thân vào thì chẳng phải đồng nghĩa với việc cuốn cả linh giới vào vòng xoáy này sao.

Không chừng lại phá vỡ kế hoạch và bố trí ban đầu của Khương chưởng môn ấy chứ.

Hắn muốn bản thân mình ở lại linh giới, chắc chắn còn có kế hoạch quan trọng ở phía sau, bản thân cứ yên tâm mà chờ đợi thôi!

Hắn nghiên túc nói: “Được thôi, bọn ta lúc nào cũng đợi chờ lời kêu gọi của ngươi, chắc chắn sẽ không phá vỡ kế hoạch của ngươi!”

Thành ca thầm nghĩ, ngươi lại đang nghĩ linh tinh cái quái gì thế?

Ta có kế hoạch gì cơ, sao đến bản thân ta cũng không biết thế này?

Nhưng mà hắn nghĩ vậy cũng tốt, thế là mơ hồ gật đầu cái rụp.

Cuộc đối thoại này để lọt hết vào tai Chúc Thanh Liên.

Chuyện lớn ư?

Chuyện lớn của núi Tiên Yêu gần đây chẳng phải là mối tai họa "ác yêu Thương Long" hay sao?

Ai nấy của tiên giới đều đang bàng hoàng mà.

Nàng lại không hề liên tưởng Thành ca tới vị Thanh Long Đại Đế kia, suy cho cùng bây giờ trước mặt nàng là tiên hồn của nhân tộc.

Vị Khương chưởng môn này hẳn là một lĩnh chủ của bên yêu giới chăng?

Bây giờ đang lúc khai chiến với ác yêu Thương Long, cho lên các vị Chuẩn Đế của linh giới mới muốn tham chiến để giúp đỡ hắn ư?

Chuyện tốt như vậy, sao hắn lại từ chối chứ?

Nàng không thể hiểu nổi.

Mà Lý Tuấn Lãng lại không nghĩ nhiều được như nàng, sau khi hắn nghe đến câu Thành ca có việc lớn cần phải làm thì lập tức có hứng.

"Khương tiền bối, Kim tiền bối, việc lớn mà các ngươi cần phải làm cần ta giúp đỡ gì thì cứ việc lên tiếng!"

"Đến lúc đó chúng ta sẽ kề vai tác chiến!"

"Lý Tuấn Lang ta đây tuyệt đối không lươn lẹo!"

Phụt!

Suýt chút nữa thì Kim Dực Chuẩn Đế bật cười.

Bọn ta cũng không túng thiếu đến mức cần sức mạnh của ngươi đâu, ngươi không cần phải lo lắng.

Kìm nén hồi lâu, hắn chỉ đành nặn ra một câu: "Tiểu lão đệ ngươi trượng nghĩa thật đấy."

“Ha ha, đây là điều ta nên làm mà.” Lý Tuấn Lãng đắc ý ngẩng cao cổ.

Thành ca cũng bật cười khen ngợi: “Được đấy được đấy, đúng là hảo hán!”

Chúc Thanh Liên không biết nên phải chửi bậy từ đâu nữa rồi.

Nàng rất muốn chất vấn vào cái lỗ tai của Lý Tuấn Lãng rằng, với thực lực Tiên Tôn tam phẩm của ngươi, mà ngươi lấy đâu ra cái tự tin rằng bản thân có thể kề vai tác chiến với bọn họ vậy trời?

Ngươi lợi hại như vậy thì còn cần người ta dẫn dắt nữa hả?

Chương 509.

Một tổ hợp gồm bốn người kỳ lạ kia lại tiếp tục bay lên cao, Liệt Hồn Phong ở phía bên ngoài cũng càng ngày càng thổi mãnh liệt,

Chúc Thanh Liên hiểu rõ, nơi này đã vượt xa phạm vi chịu đựng của bản thân rồi.

Nếu như lúc này bản thân không cẩn thận rời khỏi phạm vi “chiếc ô bảo vệ” của Thành ca thì lập tức sẽ chết không còn lại một chút gì.

Mà một lúc sau đó, họ lại gặp hai người lạ mặt khác.

Lần này họ gặp phải năm Chuẩn Đế của tiên giới.

Chỉ riêng vẻ bề ngoài của tiên hồn kia cũng đã thấy dường như ai nấy đều không hề kém cạnh Khương Thành.

Hình như nhận ra được điều đó nên lần này Lý Tuấn Lãng không gọi người ta cùng lên nhờ xe nữa.

Nhưng mà Chúc Thanh Liên lại không hỏi giật mình thốt lên một tiếng: “Bạch Chân Chuẩn Đế!”

Sau đó nàng vội vàng bịt miệng lại, không dám nói thêm một chữ nào nữa.

Bạch Chân Chuẩn Đế này chính là cái tên mà lúc đầu nàng gặp Thành ca đã nói ra để giả vờ đánh bóng bản thân, muốn giả mạo “sư phụ” của mình.

Thực tế thì đây là chưởng giáo của Tịnh Từ tông.

Là một Chuẩn Đế trung kỳ có thực lực đứng đầu ở Trường Hà phủ.

Trước đó Chúc Thanh Liên chưa từng được gặp hắn, cơ mà danh tiếng như sấm dội bên tai, cũng từng nhìn thấy hình ảnh của hắn.

Với nàng mà nói, đây là một nhân vật lớn trong truyền thuyết mà nàng được nghe đến từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành.

“Bạch Chân Chuẩn Đế?”

Lý Tuấn Lãng cũng hứng khởi: “Lão nhân gia hắn cũng tới đây rồi sao?”

Trong lúc hắn đang liếc dọc ngó ngang xung quanh đó thì năm vị Chuẩn Đế đối diện cũng bay tới đây.

Khi nhìn thấy Thành ca, vẻ mặt của năm Chuẩn Đế kia còn bình thường.

Đợi đến khi nhìn thấy Kim Dực Chuẩn Đế phía sau hắn, sắc mặt không khỏi thay đổi rõ rệt.

Còn về Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên thì bị bọn họ trực tiếp lơ đi rồi.

Thật ra bọn họ cũng có thể dẫn người lên tới đây, cơ mà nếu không phải là đệ tử của bản môn thì chắc chắn không có phần tâm ý ấy đâu.

“Các hạ cũng đã là Chuẩn Đế, nhưng mà ta lại thấy rất lạ mặt?”

“Không biết các hạ tới từ tông môn nào, chẳng lẽ là do bế quan đã lâu rồi sao?”

Mặc dù tiên giới rất rộng lớn, nhưng mà vẫn có thể kiểm kê được số lượng Chuẩn Đế, đó là một vòng tròn lớn như vậy đấy.

Bọn họ không dám nói rằng đều đã gặp mặt tất cả Chuẩn Đế, nhưng ít nhất cũng đều đã từng nghe nói đến.

Thành ca không trả lời mà hỏi ngược lại: “Các ngươi là ai?”

Mấy kẻ ở phía đối diện nhíu mày, vị Chuẩn Đế hậu kỳ dẫn đầu nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Bọn ta là người của Tiên Minh.”

“Ồ!”

Lý Tuấn Lãng không khỏi kinh ngạc mà thốt lên.

“Hóa ra chư vị tiền bối đều là lão đại của Tiên Minh, thất lễ, thất lễ rồi!”

Đối với một kẻ quê mùa ở tiên giới như hắn mà nói, Tiên Minh chính là thánh địa trong truyền thuyết, như sấm bên tai từ lâu rồi.

Những người có thể vào Tiên Minh trong truyền thuyết này, hoặc là những môn nhân của Tiên môn viễn cổ, hoặc là thực lực mạnh mẽ, hoặc là những thiên tài thiên phú cực kỳ cao.

Dù sao đó cũng là một con đường dành cho những tinh anh, không phải là thứ mở ra cho những tiên nhân bình thường.

Bao gồm cả Bạch Chân Chuẩn Đế ở trong năm Chuẩn Đế đó, không ai thèm để ý đến hắn, dường như hắn chỉ là một tên nhãi nhép mà thôi.

Năm người nhìn chằm chằm vào Thành ca: “Ngươi đã là Chuẩn Đế rồi thì vốn phải tới Tiên Minh báo danh mới đúng chứ. Bất kể là có đồng ý gia nhập Tiên Minh hay không thì đều phải đăng ký, không thể có sai sót gì được!”

“Còn có quy định này nữa sao?”

“Đúng vậy, còn phải dùng tiên hồn của ngươi để khắc một sợi tiên văn làm bằng chứng!”

Thành ca càng tò mò hơn: “Vì sao phải làm như vậy chứ?”

Vị Chuẩn Đế hậu kỳ cầm đầu kia cũng mất hết kiên nhẫn: “Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, nếu như ngươi gia nhập Tiên Minh thì đương nhiêu sẽ biết tất cả.”

“Nếu như không gia nhập Tiên Minh thì cũng chẳng có hại gì với ngươi hết.”

Kim Dực Chuẩn Đế ở bên cạnh cười lạnh một tiếng: “E rằng không chỉ như vậy đâu nhỉ?”

“Nếu như để tại tiên văn thì sẽ không phải lo lắng đến tính mạng của mình, nhưng mà Khương chưởng môn đi đến đâu thì cũng không thể trốn thoát khỏi sự khống chế của Tiên Minh bọn họ đâu. Tiên văn lúc nào cũng hiển thị vị trí của hắn, không phải sao?”

Chậc!

Thành ca suýt chút nữa mắng ra tiếng.

Thế thì không phải là bị giám sát mọi lúc mọi nơi sao?

May mà có Kim Dực Chuẩn Đế phổ cập kiến thức, nếu không thì bản thân thật sự không hiểu cái trò đó rồi.

Bạch Chân Chuẩn Đế lạnh lùng nói: “Như vậy thì sao chứ? Tiên Minh bọn ta có trách nhiệm bảo vệ trật tự của tiên giới, đương nhiên phải để những nhân vật nguy hiểm như Chuẩn Đế vào trong tầm mắt của mình, đây vốn và chuyện đương nhiên mà!”

“Điều này cũng là vì sự ổn định của tiên giới, mong các hạ hợp tác!”

Thành ca cười cười: “Nếu như ta không đồng ý thì sao?”

Năm Chuẩn Đế đồng loạt lộ ra địch ý, vị Chuẩn Đế hậu kỳ đứng đầu kia lại nghiêm nghị quát lên: “Những kẻ to gan không phối hợp thì đều sẽ bị cả Tiên Minh tiêu diệt!”

“Huống chi là ngươi còn kết giao với cả Chuẩn Đế của ngoại giới, đương nhiên bọn ta có lý do để hoài nghi ngươi có dụng ý khó dò khắc!”

Không đợi Thành ca lên tiếng, Lý Tuấn Lãng đã nhảy bổ vào đỡ lời cho hắn rồi.

“Chư vị tiền bối đừng như vậy mà!”

“Vị Khương chưởng môn này đang ở tuyến đầu của núi Tiên Yêu, công lao cực kỳ lớn.”

“Vị Bạch Chân Chuẩn Đế này, ta cũng là người Trường Hà phủ đó, cũng xem như chúng ta là một nửa đồng hương đó!”

“Khương chưởng môn là bạn bè của Lý Tuấn Lãng ta đây, ngươi có thể nể mặt ta không…”

Không chỉ năm vị Chuẩn Đế, đến cả Thành ca cũng bị hắn làm cho sửng sốt.

Tiểu lão đệ, ngươi cũng đầu gỗ thật đấy!

Sư phụ ngươi không cho ngươi rời khỏi núi đúng là một ý kiến sáng suốt mà.

Nếu như không phải gặp được anh đây thì e rằng với cấp bậc Tiên Tôn kia, ngươi chẳng sống được lâu đâu.

Vị Bạch Chân Chuẩn Đế được "nhắc tên" kia ngơ ngác, lập tức không biết phản ứng thế nào với tình huống này.

Tên Tiên Tôn này muốn bản thân một Chuẩn Đế hậu kỳ như hắn nể mặt ư?

Lẽ nào hắn có chỗ nào đặc biệt hả?

Hắn hơi nghi ngờ hỏi: "Ngươi là con riêng của vị Tiên Đế nào hả?"

"Hả? Sao tiền bối lại hỏi như vậy?"

Lý Tuấn Lãng không hiểu gì cả, thành thật nói: "Vãn bối là sinh ra và lớn lên ở tiểu thế giới Cực Thiền, cha là Lý Quảng Phú đã mất rất nhiều năm rồi…"

"Đủ rồi!"

Bạch Chân Chuẩn Đế nổi nóng sau khi bị đùa giỡn.

"Ngươi là cái thá gì chứ?"

"Ngươi mà cũng xứng để lôi kéo tình cảm với bổn tọa ư?"

"Người này không tuân thủ quy định của Tiên Môn, tội danh là cùng phản nghịch! Ngươi là đồng đảng với hắn, giết hết!"

Hắn vừa dứt lời, trái tim của Chúc Thanh Liên rơi xuống tận đáy.

Nhưng nàng lại cảm thấy bình tĩnh một cách khó hiểu.

Dù sao trước đó đã lượn qua quỷ môn quan vài lần rồi, nếu không chịu nổi chút kinh sợ này thì giải thoát sớm chút cũng được.

Lý Tuấn Lãng lại còn ra vẻ đúng lý để cãi lại.

“Tiền bối, ngươi nói không đúng lẽ gì cả, Khương tiền bối đâu làm gì sai đâu, mà ta cũng…”

“Được rồi được rồi, tiểu lão đệ thu thần thông lại đi!”

Thành ca cười khổ khuyên nhủ hắn.

Sau đó hắn nói một câu giao phó cho Kim Dực Chuẩn Đế: “Ngươi che chở cho hai bọn họ trước đã, ta đi một lúc rồi về.”

Kim Dực Chuẩn Đế lập tức gật đầu đáp ứng, vừa vui vẻ, vừa tiếc nuối.

Vui vẻ là bởi vì hắn đoán Khương chưởng môn lại tính đi làm gì đó.

Đáng tiếc là bản thân lại không thể tận mắt chứng kiến.

“Mấy vị lão huynh của Tiên Minh, ta có một bí mật muốn nói cho các ngươi biết, liệu có thể đi qua bên kia rồi nói không?”

“Bí mật?”

Năm Chuẩn Đế rung động.

Bí mật được nói ra từ miệng của một Chuẩn Đế, có khả năng sẽ là một cơ duyên trời cho.

“Hừ, để ta xem ngươi có thể nói ra được cái gì!”

Nói xong, năm người vây quanh Khương chưởng môn rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thành ca vừa mới đi, Kim Dực Chuẩn Đế mở “chiếc ô bảo vệ” của hắn ra.

So với Thành ca, mặc dù phạm vi không nhỏ hơn bao nhiêu, nhưng mà độ ổn định thì kém hơn nhiều.

Chiếc ô này hơi lung lay chực như sắp đổ, chỉ đủ cho hai người chen chúc bước vào trong đó,

Lần đầu tiên Lý Tuấn Lãng lo lắng: “Khương chưởng môn sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ, ta cảm thấy năm vị tiền bối này không dễ nói chuyện đâu.”

Chúc Thanh Liên cũng thầm nói, hiếm có đấy, cuối cùng ngươi cũng nhìn ra được chút nguy hiểm rồi.

Nhưng Kim Dực Chuẩn Đế lại tức giận nói: “Ngươi đoán già đoán non làm cái gì, cứ ở trong này là được rồi, không đến lượt ngươi lo lắng cho hắn đâu.”

Chương 510.

Một đoàn sáu người bao gồm cả Thành ca trong đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Lý Tuấn Lãng.

Bay một hồi lâu, đến tận khi năm Chuẩn Đế không thể kiên nhẫn nổi nữa thì hắn mới dừng lại.

“Được rồi, ngươi có bí mật gì muốn nói?”

Tên Chuẩn Đế hậu kỳ dẫn đầu kia lạnh lùng nói: “Ngươi phải biết là Tiên Minh không phải là tổ chức mà ngươi có thể dễ dàng qua mặt được đâu.”

Thành ca mỉm cười giơ ngón tay cái lên: “Các ngươi uy phong thật đấy, thật ra bí mật ta muốn nói cho các ngươi biết rất đơn giản, to họ Khương tên Thành.”

“Khương Thành?”

Bốn vị Chuẩn Đế còn lại đều tỏ vẻ khó hiểu.

Nhưng tên Chuẩn Đế cầm đầu kia lại đột nhiên nhớ đến gì đó, lập tức hỏi lại: “Khương Thành nào?”

Thành ca khẽ nhếch mép: “Mới nãy không phải các ngươi đều đã nghe tiểu huynh đệ kia nói hết rồi sao, ta đang chiến đấu ở tiền tuyến núi Tiên Yêu…”

Bạch Chân Chuẩn Đế vẫn chẳng hiểu gì, không kiên nhẫn hỏi: “Ngươi cho rằng ngươi đang chiến đấu ở tiền tuyến là có thể không tuân thủ quy tắc của Tiên Minh hả?”

“Bất kỳ Chuẩn Đế nào không chịu quản chế của Tiên Minh thì đều bị coi là một kẻ phản nghịch khác loài!”

Mà một Chuẩn Đế khác cũng cau mày: “Tất cả những Chuẩn Đế ở núi Tiên Yêu đều đã để lại tiên văn rồi, căn bản không hề có ngươi, ngươi đang nói láo đúng không?”

Thành ca lắc đầu: “Quả thật ta đang chiến đấu ở núi Tiên Yêu mà, ta còn có một cái tên khác, chắc chắn các ngươi sẽ có ấn

tượng đó.”

“Tên nào cơ?”

“Thương Thành.”

“Thương Thành?”

Năm người biến sắc!

“Ngươi là Thương Long Đại Đế?”

“Không thể nào, Thương Thành là Thương Long tộc!”

Thành ca cười đắc ý: “Ai nói là Thương Long Đại Đế nhất định phải là Long tộc cơ chứ?”

Tên Chuẩn Đế cầm đầu kia lập tức chấn động, tỏ vẻ kinh ngạc và sợ hãi mà thốt lên: “Ta hiểu rồi, ta hiểu tất cả rồi!”

“Thương Thành chính là Khương Thành!”

Hắn chỉ tay về phía Thành ca, lùi từng bước từng bước về phía sau.

“Cửu Diễm Tiên Đế của một trăm triệu năm trước cũng là do ngươi giết!”

“Thảo nào Thuần Hoa Tiên Đế cũng chết ở núi Tiên Yêu, hóa ra là ngươi!”

Cái gì?

Thuần Hoa Tiên Đế bị người này giết ư?

Sao có thể như vậy được?

Không phải hắn chỉ là một Chuẩn Đế sơ kỳ thôi sao?

Bốn Chuẩn Đế còn lại đều vô cùng kinh ngạc, mà tên Chuẩn Đế cầm đầu kia đã lùi về phía sau rất xa rồi.

Hắn không dám tiếp tục ở lại nơi này nữa, chỉ muốn lập tức rời khỏi đây.

Hắn không phải kẻ khờ.

Kẻ có thể giết được hai vị Tiên Đế, dù bên ngoài nhìn có vẻ yếu thế nào đi chăng nữa thì cũng không phải là kẻ mà bản thân có thể đối phó được.

Huống chi là người này dám nói ra bí mật kinh thiên động địa này, chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu!

Hắn đã đoán đúng tất cả.

Chỉ tiếc là đều vô dụng.

Trong nháy mắt, đột nhiên Thành ca xuất hiện ngay trước mặt hắn.

“Ngươi cảm thấy rằng ngươi có thể trốn thoát ư?’

Tên Chuẩn Đế hậu kỳ kia hoảng hốt.

Hắn vừa ra tay theo bản năng, vừa liên tiếp xin xỏ.

“Tiền bối, ta không hề có ý muốn đối nghịch với ngươi…”

Tiên hồn va chạm kịch liệt, Thành ca cũng tiến quân thần tốc, tiên hồn đã vượt qua cả cấp độ Vạn Cổ, trực tiếp nghiền nát tiên hồn của tên Chuẩn Đế hậu kỳ kia.

Mà ở trên tầng mây này, tiên hồn của ai nấy đều ở trạng thái thuần khiết nhất, trực tiếp lộ ra bên ngoài.

Không có sự bảo vệ của tiên bảo hộ hồn, cũng không có quy tắc và tiên pháp ngăn cản, từ đầu đến cuối chỉ có sự giao tranh giữa tiên hồn và hồn thuật mà thôi.

Nếu như ở bên ngoài thì e rằng Thành ca muốn giết Chuẩn Đế thì cũng không đơn giản như vậy.

Nhưng mà ở đây, bên yếu hơn lại thiếu một thứ gọi là phương pháp phòng thủ, trở nên yếu ớt hơn nhiều.

Tiếp theo đó, hắn thi triển tiên hồn bí thuật, bốn Chuẩn Đế hậu kỳ còn lại đề bị cuốn vào trong hồn ngục của bản thân hắn.

Cuối cùng bốn tên kia cũng phản ứng lại, lập tức bị dọa sợ đến kinh hoàng và ngơ ngác.

Đáng lẽ bọn chúng còn không tin rằng cái tên Khương Thành này chính là ác yêu Thương Long được nhắc đến vô số lần trong cuộc họp gần đây của Tiên Minh.

Bây giờ kẻ mạnh nhất trong bọn họ lại bị giết chết trong nháy mắt!

Không tin cũng không được!

Thậm chí bốn tên còn lại kia còn chẳng thèm kháng cự, phản ứng đầu tiên là bỏ chạy.

Đáng tiếc là phẩm chất tiên hồn của Thành ca quá cao.

Dưới tình huống cùng là Chuẩn Đế ma lại hình thành một đòn hủy diệt tất cả với bọn họ.

Bốn người hoàn toàn không thể chạy thoát khỏi hồn ngục, một kẻ trong đó còn bị giết một cách nhanh chóng.

Ba người còn lại sắp điên rồi, có thể tu luyện đến tận cảnh giới Chuẩn Đế thì làm gì có ai muốn chết cơ chứ.

“Ngươi không thể giết bọn ta được!”

“Một khi ngươi giết bọn ta, bên phía Tiên Minh sẽ biết là do ngươi làm…”

Tiếng thét thê lương của bọn chúng lại khiến Thành ca cảm thấy buồn cười.

Muốn dùng cái này để uy hiếp ta ư?

Anh đây đã giết biết bao Chuẩn Đế của Tiên Minh rồi, quan tâm cái đó làm gì chứ?

Cuộc phản kích của ba tên Chuẩn Đế kia lập tức bị dập tắt, cứ như một đàn cá đang bơi bị một con cá voi khổng lồ nuốt chửng vậy, không hề có sức để phản kháng lại.

Lại có thêm hai Chuẩn Đế nữa bị giết.

Tên Chuẩn Đế cuối cùng kia chính là Bạch Chân Chuẩn Đế.

Mà hắn lúc này đã hoàn toàn buông bỏ ý nghĩ phản kháng rồi, chỉ đành khốn khổ cầu xin.

“Tiền bối, ta bị ép gia nhập Tiên Minh, đáng lẽ ta không định dây dưa với bọn họ đâu…”

Mắt thấy sát ý của Thành ca không giảm, hắn liên tục gào thét: “Đúng rồi đúng rồi, Tiên Tôn trước đó là bạn nhỏ mà tiền bối quen biết đúng không?”

“Hắn là người của Trường Hà phủ bọn ta, đều là người một nhà, ta và hắn có duyên lắm…”

“Ta còn cho rằng ngươi muốn nói mấy lời có tính sáng tạo chút cơ.”

Thành ca nhếch miệng cười mỉa mai: “Bây giờ lại muốn nhận họ hàng thân thích, muốn nhận làm người quen của hắn hả?”

“Bây giờ sửa miệng không muộn à?”

Không đợi tên Bạch Chân Chuẩn Đế kia nói thêm gì, hắn không kiên nhẫn ra tay, khiến hắn hồn phi phách tán.

Mà ở bên kia, Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên đều đang đợi chờ một cách bất an.

Nhưng mà bọn họ chưa chờ được bao lâu thì một lúc sau, tiên hồn của Thành ca lại xuất hiện ngay trong tầm mắt của bọn họ.

“Khương tiền bối!”

Lý Tuấn Lãng phấn khởi vẫy tay, suýt chút nữa thì chạy ra khỏi phạm vi bảo vệ của Kim Dực Chuẩn Đế.

“Ta còn cho rằng bọn ta gây phiền phức cho ngươi rồi cơ…”

“Thấy ngươi không sao, thật tốt quá!”

Thành ca lại mở “ô bảo vệ” của mình lên lần nữa, lúc này mới cười ha ha.

“Sao có thể chứ, bọn họ đều là những người rất biết điều. Lúc ở bên kia ta đã nói cho bọn họ thấu tình đạt lý cả rồi, sau đó bọn họ đều hiểu cho ta.”

Mà Kim Dực Chuẩn Đế ở bên cạnh thì âm thầm phỉ nhổ, ngươi mới đi có một lúc, làm gì có chuyện nói lý với người ta chứ?

Mới nãy bên kia còn có dao động tiên hồn bị hủy diệt kia kìa, đừng cho là ta không biết ngươi lại làm gì.

Nhưng mà Lý Tuấn Lãng lại chẳng nghi ngờ gì, hắn lại hoàn toàn tin tưởng mấy lời xàm xí của Thành ca hệt như lúc đầu,

“Không hổ là ngươi, nếu như đổi lại là ta thì không biết sẽ phải thương lượng với bọn họ hiểu gì đây.”

“Ha ha, sao ngươi làm chưởng môn đi?”

“Đúng rồi, mấy vị tiền bối Tiên Minh đâu hết rồi, đi rồi sao?”

Thành ca bất lực nhún vai: “Đúng vậy, bọn họ giống hệt mấy Ma Vương trước đó, đột nhiên có chuyện gấp nên ta đã tiễn họ về nhà cả rồi.”

Chúc Thanh Liên đứng ở phía sau nghe thấy mấy chữ "tiễn về nhà" thì lập tức tỏ vẻ ngẩn ngơ.

Lý Tuấn Lãng không hiểu, nhưng nàng lập tức hiểm hàm ý của mấy chữ này rồi.

Không phải chứ?

Năm vị Chuẩn Đế đó cũng bị hắn giết rồi sao?

Bạch Chân Chuẩn Đế đứng đầu cả Trường Hà phủ từ nay cũng trở thành truyền thuyết rồi sao?

Không thể nào?

Đó là năm vị Chuẩn Đế đó?

Người này không mạnh tới vậy chứ?

Nhưng mà lý trí lại nói cho nàng biết rằng, đây là sự thật!

Kinh nghiệm của nàng tích lũy phong phú như vậy, đương nhiêu sẽ hiểu rõ tình huống như này không thể nói dăm ba câu là giải quyết được.

Năm vị quyền cao chức trọng trong Tiên Minh kia tuyệt đối không thể nào bỏ qua chuyện này như thế được.

Trừ khi bọn họ chết cả rồi.

Chương 511.

Kim Dực Chuẩn Đế vẫn tương đối cẩn thận.

"Ngươi không để lại hậu họa gì chứ?"

Thành ca nhíu mày: "Ngươi khùng hả, chuyện này mà cũng phải dạy ta làm ư?"

Kim Dực Chuẩn Đế vội vàng xua tay cười trừ: "Không dám không dám…"

Thành ca bất mãn nói: "Ngươi ta đã từng thấy ta qua loa bao giờ chưa?"

Kim Dực Chuẩn Đế chỉ đành nịnh nọt: "Không hề không hề, mỗi lần ngươi ra tay thì đều là tấm gương đáng để bọn ta học tập."

Chúc Thanh Liên nghe đến đây là có thể hoàn toàn xác định được rồi.

Năm vị Chuẩn Đế kia đều đã bị giết chết thật rồi, không còn một ai sống sót cả!

Hơn nữa dường như trước đây người này cũng từng làm chuyện tương tự như thế…

Đáng sợ quá!

Nhìn tên Lý Tuấn Lãng hồn nhiên không biết gì vẫn đang cười cười nói nói với Thành ca, suýt chút nữa thì Chúc Thanh Liên muốn hét to lên.

Ngươi có biết người này vừa làm gì không hả?

Vậy mà còn dám đứng gần hắn như vậy?

Hắn đã giết năm Chuẩn Đế của Tiên Minh đó!

Không phải ma tu, cũng không phải là người của vực giới khác mà là năm người có máu mặt ở tiên giới chúng ta đó!

Người của ma giới hắn cũng giết, người của tiên giới hắn cũng giết, vậy mà bình thường hắn vẫn chiến đấu với yêu giới ở tiền tuyến núi Tiên Yêu…

Có lẽ người này là một kẻ khát máu, điêu cuồng tàn sát bừa bãi!

Nếu như chết ở trong tay tên điên này, cho dù có chết thì cũng bị tra tấn dã man, chết đau đớn biết bao.

Đáng lẽ nàng còn định từ bỏ, nhưng lại cảm thấy một nỗi sợ hãi sâu thẳm, nàng rùng mình run rẩy không thể kiểm soát được.

Đương nhiên phản ứng này của nàng đều lọt vào trong mắt Thành ca.

“Em gái, ngươi sao thế, sao lại run ghê vậy?”

Hắn cũng hơi cạn lời.

Hắn không hề có chút ác ý nào với hai sư huynh muội này.

Tốt bụng dẫn dắt người ta, kết quả là nha đầu này toàn tự mình dọa mình, cứ hệt như là hắn là một kẻ xấu xa vậy.

Kim Dực Chuẩn Đế liếc mắt cái là biết Chúc Thanh Liên đang nghĩ gì, thế là không khỏi có chút suy nghĩ xấu xa.

Cái đầu lâu kia hé miệng bật cười, để lộ ra một miệng đầy răng nanh.

Nếu như bây giờ có thân thể thật sự thì chắc là Chúc Thanh Liên đã sợ đến mức tiểu ra quần một cách không tự chủ rồi.

"Tiền, tiền bối, ta… ta không biết gì hết, ta thật sự không biết gì hết…"

Trong đầu nàng cực kỳ hỗn loạn, bật lên tiếng khóc nức nở cầu xin tha thứ: "Ta, ta sẽ không… chắc chắn không nói linh tinh đâu…"

Đừng giết ta diệt khẩu mà a a a!

Kim Dực Chuẩn Đế cố ý dọa nào:; "Rốt cuộc là không biết, hay là biết? Xem ra con nhóc ngươi chẳng nói thật gì cả!"

Thành ca quả thật không thể xem nổi nữa.

"Được rồi được rồi, ngươi còn dọa nàng làm gì?"

Nhìn thấy Chúc Thanh Liên đã hoàn toàn sụp đổ, sợ đến mức ngồi liệt trên đất mà khóc hu hu, hắn cũng hơi nhức đầu.

Cảnh tượng này, nếu ai không biết còn cho rằng bọn họ bắt nạt cô nương nhỏ này.

"Haizzz, em gái, ngươi nghĩ nhiều quá rồi, chuyện này không đáng sợ như ngươi nghĩ đâu."

Ngươi xem suy huynh ngươi chẳng nghĩ ngợi gì, thế thì vui vẻ biết mấy?

Đáng tiếc là lời nói này hoàn toàn chẳng có tác dụng gì.

Hắn chỉ đành trừng mắt nhìn Kim Dực Chuẩn Đế, kẻ phía sau lập tức vò đầu bứt tai trước sức ép của Khương chưởng môn.

"Khụ, tiểu cô nương, lão phu chỉ đùa ngươi chút thôi."

"Thật ra lão phu luôn đối tốt với người khác, đến cả gà còn chưa từng giết con nào…"

Thành ca không khỏi trợn trắng cả mắt.

Ta bảo ngươi trấn an nàng, ngươi không cần phải bốc phét đến mức vô lý đến vậy chứ.

Ngươi cảm thấy người ta sẽ tin sao?

Quả nhiên, Chúc Thanh Liên còn run ác hơn.

Cuối cùng Lý Tuấn Lãng chỉ đành ra mặt.

“Sư muội, ngươi xem dáng vẻ bây giờ của ngươi như nào đi, tiền bối dẫn dắt chúng ta, ngươi nên vui mới phải!”

“Khóc tu tu như vậy, mất hết cả thể diện, còn ra thể thống gì nữa?”

“Xem ra những lần ra ngoài tích lũy kinh nghiệm trước đó đều chẳng có tí tác dụng nào cả, đúng là chưa từng thấy chuyện lớn gì mà. Bình thường sư huynh ngày ngày dạy bảo mà ngươi chẳng học gì…”

Đáng lẽ Chúc Thanh Liên còn đang hoảng sợ, nghe xong mấy lời này của hắn thì tức giận một cách khó hiểu.

Ngươi có biết ta lo lắng sốt hết cả ruột vì an nguy của chúng ta không hả.

Không hiểu thì cũng thôi đi, lại còn ngồi tự biên tự diễn châm chọc ta?

Lần này khỏi sống mà trở về rồi.

Nếu như còn sống mà trở về được thì ta nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt!

Haizzz, nếu như có thể sống sót quay trở về thì chẳng phải là chứng minh hắn đúng hay sao?

Sau khi nàng ổn định, đội ngũ lại tiếp tục chuyến hành trình.

Cứ đi thẳng lên trên, phía xung quanh bọn họ nhanh chóng tối sầm xuống.

Dường như trận cuồng phong đang xé toạc bất cứ những gì đang tồn tại, nhưng lại không bao gồm phạm vi “chiếc ô bảo vệ” mười mét vuông của Thành ca.

Thậm chí hắn còn chẳng bị Liệt Hồn Phong thổi tán loạn tí nào, từ đầu đến cuối đều ổn định đi thẳng lên phía trên.

Kim Dực Chuẩn Đế cũng không khỏi tán thưởng một câu: "Nơi này đã là cấm khu của Chuẩn Đế rồi, có thể tới được tận đây, có lẽ chỉ có mình Tiên Đế."

"May mà có ngươi dẫn dắt, ha ha, ta dựa được chút hơi rồi."

Lý Tuấn Lãng nghe thấy lời này của hắn cũng không khỏi kinh sợ.

"Ta còn cho rằng Khương tiền bối là Chuẩn Đế, lẽ nào hắn là Tiên Đế?"

"Ha ha ha ha…"

Kim Dực Chuẩn Đế cười lớn.

"Tiên Đế ư? Ngươi cứ cho là như vậy đi!"

Lão nhân gia hắn còn từng giết hai Tiên Đế đó.

"Oa!"

Mắt Lý Tuấn Lãng lại phát sáng, liên tục thốt lên.

"Thật không ngờ ta lại vô ý kết giao được với một vị lão đại là Tiên Đế, chuyện này cũng thần kỳ quá!"

Thành ca cố ý nói: "Sao, Chuẩn Đế thì không phải lão đại hả?"

Lý Tuấn Lãng vui vẻ đến mức không ngậm nổi miệng: "Đương nhiên cũng là lão đại rồi, chẳng qua Tiên Đế càng thêm khó tin mà thôi!"

Chúc Thanh Liên ở phía sau cũng rơi vào trầm tư.

Tiên Đế ư?

Hắn là Tiên Đế ư?

Sao có thể chứ?

Chưa từng nghe nói đến vị Tiên Đế nào có tên là Khương Tuấn Soái cả.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại thì, người có thể tạo ra những chiến tích như trước đó, dường như cũng chỉ có mình Tiên Đế thôi thì phải?

Bản thân còn vô ý gặp được một vị Tiên Đế chỉ có trong truyền thuyết thôi ư?

Nàng không thể tiêu hóa nổi tin tức này.

Bốn người không ngừng bay lên cao, cuối cùng Liệt Hồn Phong cũng càng ngày càng mãnh liệt, rốt cuộc chiếc ô bảo vệ của Thành ca cũng hơi không ổn định rồi.

Bắt đầu trở nên lắc lư.

“Khương chưởng môn, đã đủ cao rồi, liệu chúng ta có nên dừng lại không?”

Kim Dực Chuẩn Đế vừa mới dứt lời, cảnh vật phía trước mặt đột nhiên thay đổi.

Bầu trời sáng rực lên, gió xung quanh đó tĩnh lặng lại.

Vậy mà bọn họ đã xuyên qua khu vực gió thổi mạnh mẽ nhất, tới một tầng cao hơn.

Ở đây không hề có Liệt Hồn Phong, nhưng đại đạo Tiên âm gần trong gang tấc lại không hề đơn giản như vậy, thậm chí còn giống như đang quanh quẩn ở nơi sâu nhất trong tiên hồn.

Vừa mới đặt chân tới nơi này, tiên hồn của hai sư huynh muội Lý Tuấn Lãng đã trực tiếp thăng cấp lên hai tiểu cảnh giới.

“Đây là đâu vậy?”

Ai nấy đều nhao nhao đánh giá bốn phía xung quanh.

Tầng mây đại đạo dưới chân hệt như cũ, nhưng trên đỉnh đầu không còn dải mây nào nữa rồi.

Có thể thấy được bóng hình một con chim Thụy từ phía xa xa đang bay lượn, để lộ ra đủ loại ý cảnh huyền diệu, quả nhiên vô cùng thần kỳ.

Sau khi tới được đây, tiên hồn của Thành ca cũng hơi rục rịch, cuối cùng cũng có chút phản ứng.

Ảo ảnh con chim Thụy kia không một tiếng động lén lút bay xuyên qua “chiếc ô bảo vệ” của hắn, bay lơ lửng xung quanh mọi người.

Kim Dực Chuẩn Đế tò mò chạm vào nó, nhưng lại như bị sét đánh.

Một làn khói nghi ngút bốc lên, suýt chút nữa thì cốt linh tán loạn.

Chỉ một chút như vậy thôi mà cốt linh của hắn đã bị tổn hại nghiêm trọng

Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên đều biến sắc, lập tức cẩn thận dè dặt, xem ra nơi này cũng có nguy hiểm.

Chương 512.

May mà nơi này không có Liệt Hồn Phong, mà tốc độ của con chim Thụy kia cũng hệt như bong bóng vậy, chậm rì rì.

Bọn họ chỉ cần hơi không cẩn thận một chút là sẽ chạm phải nó.

Lúc ba người Kim Dực Chuẩn Đế, Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên đang bận rộn thăng cấp thì Thành ca đã chủ động tới gần ảo ảnh con chim Thụy kia.

Thấy hắn vươn tay ra định chạm vào, Lý Tuấn Lãng lập tức sợ hãi hô lên.

“Khương tiền bối, ngươi cẩn thận!”

Hai người còn lại cũng bị kinh động, nhao nhao quay đầu qua nhìn.

Kim Dực Chuẩn Đế vội vàng khuyên nhủ: “Khương chưởng môn, ngươi định làm gì thế, con chim Thụy này không thể động vào đâu!”

“Không sao đâu, thứ này không làm hại được ta đâu.”

Thành ca cố ý làm vậy.

Sau khi đến nơi này, tiên hồn của hắn có chút phản ứng, nhưng mà vẫn không thăng cấp hệt như trước đó.

Con chim Thụy cứ bay lượn mãi ở nơi này trông rất kỳ lạ, không thử thì làm sao biết được.

Còn nguy hiểm ư?

Trước mặt Thành ca không tồn tại cái gọi là nguy hiểm, chết rồi thì có thể bật hack mà.

Dưới ánh mắt vừa lo lắng vừa phức tạp của ba người, ngón tay của hắn thuận lợi chạm vào ảo ảnh của một con chim Thụy.

Sau đó, điều kỳ diệu xảy ra.

Con chim thụy gần như trong suốt đang vỗ cánh kia mổ vào ngón tay hắn, một tia sáng nhạt màu xuất hiện.

Con chim Thụy kia giống như tuyết dần tan, chậm rãi tan ra từng chút một.

Mà giữa một chim một người, từng đốm sáng như những vì sao dần dần tản ra xung quanh.

Ngón tay của Thành ca cũng theo đó mà trở nên trong suốt.

Mãi cho đến khi con chim Thụy kia hoàn toàn biến mất, cả ngón tay của Thành ca cũng hoàn toàn trở nên trong suốt.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ba người kinh ngạc đến mức ngẩn người.

Chuyện như này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của bọn họ.

“Khương chưởng môn… ngươi ổn chứ?”

Thật ra Kim Dực Chuẩn Đế rất tin tưởng Thành ca, cơ mà bây giờ hắn cũng có hơi không đoán được tình huống này.

Đây chính là đại đạo Tiên m, là một tồn tại mà đến cả Tiên Đế cũng không thể giải thích được.

“Ta ổn lắm.”

Thành ca không hề cảm thấy khó chịu, cũng chưa chết.

Hắn phát hiện ra rằng, hình như tiên hồn của bản thân có thêm một chút gì đó.

Nếu như dùng tiên hồn bây giờ để ra tay e rằng giết năm Chuẩn Đế kia còn nhẹ nhàng hơn ấy chứ.

Nói trắng ra thì, mặc dù cảnh giới tiên hồn của hắn vẫn là Chuẩn Đế sơ kỳ, cơ mà thực lực đã tăng lên rồi.

Nhìn ngón tay trong suốt kia, hắn không khỏi nghi ngờ, lẽ nào đây chính là khí tức đại đạo mà Thương Linh nhắc đến ư?

Mà không ngờ bản thân mình lại thành công nhiễm phải nó như vậy ư?

Đơn giản như vậy?

Thuận lợi quá rồi phải không?

Nhìn thấy phía xa xa còn có ảo ảnh của một con chim Thụy khác, hắn rung động.

“Haizzz, nếu các ngươi đụng phải con chim nhỏ này thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

“Vì để tạo ra một môi trường tốt hơn để các ngươi thăng cấp…”

“Ta sẽ bỏ ra chút công sức tiêu diệt hết bọn chúng!”

Ba người còn lại không hề biết rằng hắn đã đạt được lợi ích, còn cho rằng hắn thật sự vĩ đại như vậy, không khỏi có hơi cảm động.

Lý Tuấn Lãng vội vàng nói: “Khương tiền bối, thật sự không sao đâu, nó cách xa như vậy thì sẽ không đụng vào bọn ta đâu.”

Kim Dực Chuẩn Đế cũng nói: “Đúng vậy, ngươi không cần phải mạo hiểm như thế, không hề đáng chút nào.”

Hắn nhìn ngón tay đã trở nên trong suốt của Thành ca, còn nghĩ rằng mới nãy Thành ca bị thương rất nặng.

Làm gì có chuyện không biết ngại mà để hắn trả “cái giá” lớn hơn nữa chứ.

Thành ca nặng nề lắc đầu, thẳng thắn nói: “Không sao đâu, hy sinh một mình ta mà có thể tạo phúc cho hàng nghìn… à không, ba người, đáng lắm!”

Dường như cảm thấy bản thân nói mà không có chút sức thuyết phục gì, hắn dứt khoát chẳng buồn nhiều lời, trực tiếp một đi không trở lại bay về phía bên kia.

Nơi này không hề có Liệt Hồn Phong cho nên không cần phải bảo vệ nữa.

Ba người còn lại đứng im tại chỗ nhìn bóng hình của hắn dần dần biến mất, hốc mắt cũng đều ươn ướt.

Nếu như tiên hồn của cốt linh mà cũng có nước mắt thì…

Sau khi đến bên cạnh con chim Thụy thứ hai, Khương Thành lại vươn một ngón tay tiếp xúc với nó.

Tất cả đều rất thuận lợi.

Con chim Thụy kia cũng nhanh chóng biến mất, mà ngón tay hắn cũng lại trở nên trong suốt.

Thực lực tiên hồn cũng tăng lên một bậc.

“Cứ thế này thì khí tức đại đạo sẽ càng ngày càng nồng đậm.”

Có hai lần ngoài ý muốn là lúc thăng cấp lên Tiên Vương và Chuẩn Đế, bây giờ thật sự hắn cũng không có lòng tin lắm vào việc thăng cấp lên Tiên Đế.

Có trời mới biết đến lúc đó Ngộ Đạo Tiên Thụ và cái tiên quốc biến thái với 992 điều quy tắc chủ kia sẽ xảy ra chuyện quái quỷ gì.

“Thương Linh nói rằng chỉ cần nhiễm một chút khí tức thì việc trở thành Tiên Đế dễ dàng hơn, ta cố kiếm thêm chút, tương lai có khi lại nắm chắc chín phần mười ấy chứ?”

“Vậy thì cần phải cố thêm rồi!”

Sau khi hấp thu con chim Thụy kia, hắn lại phóng tầm mắt nhìn xung quanh nhưng lại không hề phát hiện con nào mới hết.

Chỉ đành bay xa thêm một đoạn nữa, tìm kiếm xung quanh vậy.

Cùng với thời gian trôi qua, hắn tìm được con thứ ba, con thứ tư, con thứ năm…

Nhưng mà sau con thứ năm, hắn không hề tìm được thêm con nào mới nữa.

Không biết phạm vi trên tầng mây phước lành này rộng tới mức nào, sau khi tìm kiếm mấy vòng, hắn chỉ đành bỏ cuộc.

“Mới chỉ được có một bàn tay thôi mà!”

Thành ca nhìn bàn tay trong suốt kia, hắn cảm thấy hơi bất mãn.

Hắn muốn cả bàn tay khác, thậm chí cả tiên hồn đều có thể nhiễm hỉ khí.

À không, khí tức đại đạo…

“Theo như cách nói của bọn họ thì đại đạo Tiên âm này chỉ xuất hiện khi có Tiên Đế mới xuất hiện thôi.”

Sau khi Thành ca xoa cằm nghĩ ngợi, một suy nghĩ đáng sợ bùng lên trong đầu hắn.

Sau đó hắn lại lao đầu xuống bên dưới tầng mây.

Đúng vậy, hắn định tìm một Tiên Đế khác của Tiên Minh để giết.

Nếu như có thêm một Tiên Đế nữa chết đi, thì không bao lâu sau sẽ có một Tiên Đế mới xuất hiện.

Như vậy thì nhanh chóng sẽ có lần tiếp theo rồi!

Dù sao cũng là kẻ thù, chẳng việc gì phải khách khí hết.

Trở lại khu vực tối đen với tiếng gió rít gào kia, hắn phát hiện tiên hồn của bản thân không hề thể hiện hiệu quả sau khi thăng cấp.

Trước đó khi ở đây, chiếc ô bảo vệ của hắn rung lắc dữ dội.

Mà bây giờ cũng vẫn rung lắc dữ dội hệt như vậy, nhưng mà phạm vi vẫn là mười mét hệt như trước đó. Nếu như không phải thực lực thật sự có thay đổi thì hắn đã nghi ngờ là vô ích rồi.

Ở nơi này, hắn vu vơ tìm kiếm.

“Bình thường thì hẳn là ở đây sẽ có Tiên Đế đúng không?”

Hắn lang thang tìm kiếm mãi, đáng tiếc là không tìm kiếm được ai.

Chỉ đành tiếp tục xuống sâu hơn.

Không bao lâu sau, công sức không phụ lòng người, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một vòng ánh sáng le lói trong cơn bão tối tăm này.

Hy vọng đó là người của Tiên Minh!

Người của Thánh cung ma giới cũng được!

Thành ca âm thầm cầu nguyện, nếu như là một người không thù không oán thì hắn thật sự không muốn ra tay.

Sau khi tiếp cận, hắn nhìn thấy một quả cầu hình tròn lóe lên những tia điện quang.

Ánh lửa màu tím tanh tách không ngừng va chạm với Liệt Hồn Phong xung quanh đó, nhưng lại cứ lù lù bất động, lại còn có xu hướng trở nên lớn mạnh thêm.

Mà lúc hắn tới gần đó, tiên hồn của quả cầu điện quang bỗng nhiên hóa thành một người đàn ông với bộ râu màu đen.

"Tốt quá, hóa ra là người của tiên giới!"

"Ta còn cho rằng là người của linh giới cơ…"

Thành ca vui mừng khôn xiết hét lên một tiếng: "Lão huynh, ngươi là người của Tiên Minh sao?"

Nếu như ngươi là người của Tiên Mình thì ta không cần phải khách khí nữa rồi.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là sau khi Tiên Đế kia nhìn thấy hắn thì cũng vui mừng hệt như vậy.

"Tiên Minh ư?"

"Đương nhiên rồi…"

"Ha ha ha ha!"

Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười mang theo hận ý nồng đậm.

"Không ngờ rằng ta lại gặp trước được kẻ thù là ngươi ở đây đấy!"

"Đáng lẽ bọn ta còn đang đi tìm ngươi đây…"

"Ngươi lại còn tự dâng mình đến cửa!"

Toàn thân hắn lóe lên tia điện kêu tanh tách tanh tách, hệt như một vị thần giáng lâm.

Nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người của hắn, Thành ca đột nhiên phản ứng lại.

"Không phải ngươi là Tử Điện Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên đấy chứ?"

Chương 513.

“Trừ bổn tọa ra thì còn có thể là ai nữa?”

Tử Điện Tiên Đế bất thình lấy thi triển thần thông của tiên hồn ra.

Nhìn bốn phía xung quanh đó, điện quang giao thoa vào với nhau hình thành lên một mạng lưới điện dày đặc.

Dưới sự xâm nhập mạnh mẽ của Liệt Hồn Phong mà tấm lưới khổng lồ kia chỉ hơi lắc lư rồi lại ổn định hệt như cũ.

“Đáng lẽ ta còn cho rằng ngươi định làm con rùa rụt cổ ở yêu giới, nấp dưới cánh của Thanh Long Đại Đế cả đời không chịu chui ra, bọn ta cũng không có cách nào để túm cổ lôi ngươi ra được.”

“Nhưng thật sự là do bản thân ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết rồi!”

“Khoảng thời gian này chủ động đánh chiếm ở núi Tiên Yêu thì cũng thôi đi, còn dám không biết sống chết mà dám tham gia vào đại đạo Tiên âm ư?”

“Chỗ này là nơi ngươi có thể tới sao?”

Thậm chí biểu cảm của hắn còn có chút điên cuồng, bởi vì hận thù của hắn với Khương Thành thật sự quá sâu đậm.

Gần như Vô Cực Động Thiên là do một mình Thành ca san bằng.

Ban đầu là bảy vị Chuẩn Đế, hơn hai trăm Tiên Vương, mười mấy vạn Tiên Tôn, còn có sơn môn chính đạo kia nữa…

Tất cả đều vì hắn mà trở thành lịch sử.

Chỉ còn sót lại ba Tiên Đế là tướng không binh.

Bởi vì không có người kế vị, thế lực đằng sau lưng cũng biến mất, cho nên bây giờ tiếng nói của ba người bọn họ trong Tiên Minh cũng bị giảm xuống không ít.

Địa vị chẳng khác gì tên Thuần Dương Tiên Đế nhàn nhã trước đây hết.

“Ha ha ha, ta biết ngươi nóng lòng muốn được gặp ta mà!”

Thật sự Thành ca có hơi tò mò, tại sao hắn liếc mắt cái mà đã nhận ra bản thân nhỉ?

Nhưng mà… chi tiết này không quan trọng, không ảnh hưởng đến việc làm màu là được.

“Ngươi xem ta chu đáo biết bao, sợ các ngươi không tìm được ta nên mới chủ động hiện thân đó.”

“Thoả mãn nguyện vọng của các ngươi nhá.”

“Cảm động chưa?”

Phong cách nói chuyện này đúng là kéo thù hận lên max mà, đến cả Tử Điện Tiên Đế đang mài đao xoèn xoẹt cũng trở tay không kịp.

Ngay lập tức không biết nên trả lời kiểu gì.

Lẽ nào lại nói là không cảm động sao?

Cơn giận của hắn bị gián đoạn.

Hắn chỉ đành trực tiếp tấn công, tránh việc phải tức thêm nữa.

“Nhiều lời cũng vô ích thôi!”

“Chết đi!”

Nhìn thấy công kích bằng điện qua che phủ cả bầu trời kia, Thành ca liếc qua cái đã nhìn ra, đây không phải là quy tắc lôi.

Chỉ là một bí thuật do tiên hồn huyễn hóa ra mà thôi.

Thế là hắn cười một tiếng.

Thứ mạnh nhất của một Tiên Đế ngươi chẳng phải là hoá thân của quy tắc sao.

Chỉ cần cấp bậc thấp hơn các ngươi thì dù cho đánh thế nào, các ngươi cũng không thể thua được.

Nhưng ở đây không giống thế.

Nơi này chỉ có thể dùng tiên hồn.

Đáng lẽ muốn giết ngươi phải dùng đến hack hồi sinh của hệ thống, nhưng ở đây thì không cần rồi.

Ngước nhìn tia điện quang kia, hắn cũng trực tiếp đánh về phía đó.

Nhưng mà tiếp theo đó, tiên hồn của hắn cảm nhận được một trận đau nhói.

Điện quang tanh tách xung quanh đó cộng hưởng với nhau, cho dù tiên hồn chỉ chịu một chút tổn thương thì cũng sẽ bị ảnh hưởng đến căn bản.

Huống chi là tạo thành tổn thương như vậy.

“Ta còn tự hỏi ngươi lấy đâu ra cái tự tin ấy!”

Tử Điện Tiên Đế biết rằng hắn đã từng giết chết Thuần Hoa Tiên Đế, cho nên ban đầu cũng rất cẩn thận.

Bây giờ vừa mới đụng độ thì đã lập tức yên tâm trở lại.

“Hóa ra cũng chỉ được thế này thôi!”

Phẩm chất tiên hồn của Khương Thành đã vượt qua cả Vạn Cổ, phẩm chất của hắn kém hơn chút, cơ mà là một Tiên Đế nên cũng chẳng kém hơn là bao.

Mà về mặt cảnh giới tiên hồn, Khương Thành vẫn là Chuẩn Đế sơ kỳ, mà hắn đã là Tiên Đế rồi.

So sánh hai thứ đó lại với nhau thì quả thật thực lực tiên hồn của Thành ca không hề mạnh hơn tiên hồn của Tử Điện Tiên Đế.

Thậm chí bởi vì sự chênh lệch thông hiểu ở mặt bí thuật nên hắn còn bị rơi vào thế hạ phong.

“Vậy sao?”

Hắn nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp vươn cánh tay phải trong suốt kia ra, tàn nhẫn bắt lấy tia điện quang màu tím to bằng cánh tay trẻ con!

“Ha ha, ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết đó hả!”

Tử Điện Tiên Đế thôi thúc bí thuật, công kích càng ngày càng ác liệt.

Ngay sao đó, cánh tay phải tiên hồn của Thành ca đã bắt được vào phía trên tia điện quang kia của hắn.

Xẹt xẹt!

Lôi điện màu tím kia giống như một mãng xà khổng lồ đang vặn vẹo vì bị bắt lấy, ngay sau đó thì dần dần mờ đi.

Bùm!

Vị trí tiếp xúc giữa bàn tay và điện quang kia đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Vậy mà Liệt Hồn Phong hung hiểm ngập trời xung quanh đó đều bị nổ tung, hình thành một vùng chân không khổng lồ.

Mà chủ nhân của điện quang là Tử Điện Lôi Đế thì sững sờ, tỏ vẻ không thể tin nổi.

Tiên hồn của hắn cũng bị rung lắc, chỉ mỗi lần này thôi mà đã khiến hắn yếu đi không ít.

“Ngươi làm gì vậy hả?” Hắn vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

“Bàn tay của ngươi…”

Thành ca vừa liếc cái là biết bàn tay này thật sự phi thường, thậm chí còn tốt hơn cả những gì mà hắn mong đợi, thế là tự tin lại lập tức tràn trề.

“Để anh đây bắt đi nào, ha ha ha!”

Sau đó trận chiến đấu này trở nên kỳ lạ.

Thành không ngừng đuổi đánh Tiên Đế, cả quá trình đều vẫy vẫy tay phải của bản thân, hệt như đang vung vẩy một thần binh lợi khí vậy.

“Đừng chạy mà!”

“Bắt một cái là xong rồi!”

Tử Điện Tiên Đế không phải kẻ ngu.

Cả đường hắn tháo chạy, hết lần này tới lần khác đánh trả lại để làm chậm Khương Thành.

Nhưng nếu như mỗi lần đòn công kích đó thành công đánh trúng vào người Khương Thành thì sẽ gây ra tổn thương nhất định cho hắn.

Nhưng nếu bị Khương Thành dùng bàn tay phải thần kỳ kia chặn lại thì tổn thương đó lại xuất hiện trên người Tử Điện Tiên Đế.

Chiến đấu như này, nếu như bị người khác nhìn thấy được, chỉ sợ sẽ cảm thấy còn chẳng bằng đám Tôi Thể cảnh.

Nhưng thực tế thì nó cực kỳ nguy hiểm.

Điều cốt lõi nhất của tiên hồn là chịu được rất nhiều lần tổn thương, vậy nên hai người này mới sống sờ sờ mãi mà không chết.

Ở trong khu vực Liệt Hồn Phong hoành hành, Tử Điện Tiên Đế cũng không thể thoát thân nhanh được.

Cuối cùng hắn cũng đụng độ trực tiếp với Thành ca.

Giây phút đụng độ với nhau đó, cuối cùng Tử Điện Tiên Đế cũng được nếm trải mùi vị điện giật.

Tiên hồn hắn rung động kịch liệt, sau đó những tia lửa mang theo điện tích tánh tách cộng hưởng lại với nhau.

Thành ca tóm chặt lấy hắn, cho đến cuối cùng…

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, đường đường là một Tiên Đế mà cuối cùng lại bị nổ tan tành, hồn phi phách tán, hoàn toàn ngã xuống.

“Haizzz, chẳng dễ dàng gì mà!”

Thanh ca xoa xoa tiên hồn vốn bị thương của mình, không khỏi cảm thấy bùi ngùi.

“Thật sự là một cuộc chiến khốc liệt, Tiên Đế khó giết quá đi!”

Nếu như cuộc đuổi bắt nguyên thủy nhất vừa rồi được coi là một trận chiến cam go thì e rằng trận chiến của hầu hết các tiên nhân đều sẽ là địa ngục mất.

“Xem ra phải kiếm thêm chút khí tức đại đạo mới được!”

Thành ca cũng nhận ra, nếu như lần này không có cánh tay phải thần kỳ của tiên hồn này thì e rằng bản thân đã thua rồi.

Đáng lẽ hắn còn định đi tìm mấy Tiên Đế khác, cơ mà nghĩ kĩ lại thì sau khi Tử Điện Tiên Đế bị giết, đến cả chiến lợi phẩm còn chẳng có, hình như chẳng có chút lời nào.

“Thôi đi, đợi bọn họ tìm đến tận cửa vậy.”

Sau đó, hắn lại quay về phía trên tầng mây phước lành một lần nữa.

Kim Dực Chuẩn Đế, Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên vẫn còn đang tu luyện.

Tiên hồn của kẻ trước từ Chuẩn Đế sơ kỳ đã thăng cấp thành Chuẩn Đế trung kỳ, có thể gọi là đột nhiên tăng mạnh.

Suy cho cùng thì cũng là cấp bậc Chuẩn Đế mà, nếu thăng cấp thì cũng cần đến mấy ngàn vạn năm, thậm chí đến cả tỷ năm chứ đùa.

Mà tiên hồn của Chúc Thanh Liên, cũng đã từ Tiên Tôn ngũ phẩm ban đầu thăng cấp đến Tiên Vương nhất phẩm rồi!

Mặc dù vẫn chưa có tiên quốc, cảnh giới tiên lực và cảm ngộ quy tắc đều không đủ, cơ mà cái này đã vượt xa cảnh giới tiên hồn bình thường rồi, đã khiến nàng trở thành một kẻ đứng đầu ở cấp bậc Tiên Tôn rồi.

Mà vị đại sư huynh Lý Tuấn Lãng kia, bây giờ tiên hồn của hắn vẫn là Tiên Tôn cửu phẩm.

Mãi cho đến lúc này, tầng mây phước lành phía bên dưới càng ngày càng mờ đi.

Tiên âm cũng dần dần biết mất.

“Cơ duyên ngắn ngủi lần nãy cũng sắp qua rồi.”

Ba người tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, cũng không biết Khương Chưởng môn đã tốn sức một phen chạy đi làm thịt một Tiên Đế rồi, còn tưởng rằng hắn nhàn rỗi không có việc gì làm.

“Đa tạ tiền bối đã dẫn dắt ta!”

Lý Tuấn Lãng cảm kích không thôi, vỗ ngực đảm bảo: “Nếu tương lai ngươi đến tiểu thế giới Cực Thiền thì cứ việc tới tìm ta!”

Hắn làm ra vẻ cứ như mình là lão đại ở đây ấy.

Chương 514.

Lúc chia tay, Chúc Thanh Liên cảm thấy hơi xấu hổ, vị Khương tiền bối này không hề hại nàng.

Mà cả chuyến đi này, bản thân nàng lại cứ mãi nghĩ xấu về hắn.

Thật sự đúng là không nên chút nào.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi mạnh dạn tới trước mặt Thành ca, cúi người hành lễ.

“Tiền bối, ân tình này của ngươi, cả đời này ta cũng khó quên!”

“Hy vọng ngươi chiến đấu ở tiền tuyến núi Tiên Yêu có thể bình an vô sự, ta nghe nói ác yêu Thương Long kia cực kỳ hung tàn, ngươi nhất định đừng để bị nó làm hại!”

Mấy lời chúc tốt đẹp của nàng khiến khóe mắt Thành ca hơi giật giật.

Kim Dực Chuẩn Đế đứng ở bên cạnh cũng cười một cách kỳ lạ.

“Tiểu cô nương, hay cho một đường bình an, ta đây cũng bị ngươi làm cho sửng sốt rồi đấy!”

Hả?

Chúc Thanh Liên giật mình, lẽ nào mình nói gì sai rồi sao?

Kim Dực Chuẩn Đế cũng chắp tay chào từ biệt: “Không biết lần sau gặp lại sẽ là bao giờ, Khương chưởng môn, ngươi mau mau đến linh giới thăm bọn ta nhé!”

“Đừng vội.”

Thành ca nhún nhún vai, lạnh lùng nói: “Dù sao cũng mới có thêm một Tiên Đế ngỏm rồi, biết đâu mấy ngày nữa chúng ta lại có thể gặp lại nhau đó.”

Hả?

Cái gì?

Lại thêm một Tiên Đế nữa chết rồi ư?

Lý Tuấn Lãng còn đang tò mò: “Tại sao tiền bối lại biết được chuyện này chứ?”

Hai người còn lại thì dần dần há to miệng, không thể khép lại được.

Kim Dực Chuẩn Đế lắp ba lắp bắp.

“Không, không phải chứ, ngươi lại…”

Chúc Thanh Liên lại run lẩy bẩy.

Nhìn thấy hắn mỉm cười gật đầu âm thầm thừa nhận kia, nàng rùng mình một cái.

Lần này không phải nàng lo lắng hắn sẽ giết mình nữa, mà là bị chiến tích điên cuồng kia làm cho sợ hãi.

Đại đạo Tiên âm này là một cơ duyên tuyệt vời để thăng cấp tiên hồn, tại sao ngươi lại biến cả chuyến hành trình này thành một trận giết chóc vậy trời?

Ngay sau đó, cơ duyên này chính thức kết thúc.

Bốn tiên hồn nhanh chóng trở về đúng vị trí, biến mất ngay tại chỗ.

Trong nháy mắt, Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên lại trở về đại điện Tứ Hải tông trong núi sâu ở tiểu thế giới Cực Thiền, Nam Bộ thiên vực.

Trong tông môn chỉ có hơn hai mươi đệ tử, trước khi đi đều tập trung ngồi xếp bằng với nhau, quây thành một vòng tròn.

Bây giờ tỉnh lại, ai nấy đều hô to gọi nhỏ.

“Ha ha, ta thăng cấp một tiểu cảnh giới rồi!”

“Ta cũng thăng cấp này, nhưng mà một tiểu cảnh giới khó quá đi!”

“Đúng vậy, thời gian ngắn quá mà!”

“Đáng tiếc, nếu như lâu thêm chút nữa thì tốt rồi?”

“Sư tôn, lão nhân gia ngươi thăng cấp chưa?”

Trường Hải Tiên Vương ngồi ở chính giữa vuốt râu đen, cố ý thờ ơ nói: “Tiên hồn của bổn chưởng môn đã là Tiên Vương nhị phẩm rồi!”

Các đệ tử lập tức hoan hô.

“Sư tôn uy vũ!”

“Sư tôn lợi hại quá…”

“Thực lực của Tứ Hải tông chúng ta lại tiến thêm một bước rồi!”

Trường Hải Tiên Vương dương dương tự đắc.

Từ Tiên Vương nhất phẩm đến Tiên Vương nhị phẩm, nếu như dưới tình huống bình thường, không cực khổ mấy trăm vạn năm thì không thể nào đạt được.

Mà lần này chưa đến nửa ngày đã thành công rồi, hắn không có lý do gì để không vui cả.

Nhìn thành tựu mà đám đệ tử xung quanh mình đạt được, hắn cũng hài lòng gật đầu.

Lúc nhìn thấy Lý Tuấn Lãng – kẻ không đứng đắn nhất, vẫn sống sót trở về, được đấy được đấy!

Trước khi nghe thấy đại đạo Tiên m, thật ra điều hắn lo lắng nhất chính là tên này sẽ chết ở bên ngoài, suy cho cùng thì đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài "tích lũy kinh nghiệm".

Nhưng ngay sau đó, mắt hắn mở to.

Hắn chỉ tay vào Lý Tuấn Lãng, ngón tay run rẩy cứ như là nhìn thấy một con quái vật.

"Ngươi, ngươi ngươi ngươi… sao mà ngươi…"

Các đệ tử các cũng sửng sốt, nhao nhao cười cười khuyên nhủ.

"Ha ha, đại sư huynh lại làm sao thế?"

"Hắn không thăng cấp cũng không sao mà, dù sao đây cũng là lần "trải nghiệm" hiếm có được mà!"

"Đúng vậy đúng vậy, đại sư huynh có thể tích lũy được mấy kinh nghiệm quý báu là được rồi."

"Lý sư huynh có thể sống sót trở về là tốt lắm rồi, sư phụ, ngươi đừng hà khắc với hắn quá."

Vị sư huynh kia có hơi ngốc, ai nấy đều biết rất rõ.

Nhưng mà hắn cực kỳ quan tâm đến các sư đệ sư muội, năm đó gia nhập sư môn, ai nấy đều được hắn chăm sóc khi còn yếu kém, cho nên đều rất yêu thương hắn.

"Các ngươi nói linh tinh gì thế hả?"

Trường Hải Tiên Vương đứng lên, tỏ vẻ khó thể tin nổi là hét lên một tiếng:.

"Cảnh giới tiên hồn của hắn đã là Tiên Vương nhất phẩm rồi!"

Nếu không phải lần này hắn thăng cấp lên Tiên Vương nhị phẩm thì uy nghiêm của sư tôn cũng không giữ nổi nữa rồi.

Đù má?

Tiên Vương nhất phẩm?

Lý sư huynh á?

Có nhầm không vậy?

Đám đệ tử hoàn toàn sôi sục cả lên.

Nhưng mà chưa kịp đợi bọn họ tỏ vẻ kinh ngạc thì Trường Hải Tiên Vương lại nhảy dựng cả lên.

“Chúc Thanh Liên, ngươi, cảnh giới giới tiên hồn của ngươi đã đạt đến cảnh giới Tiên Vương nhị phẩm rồi ư?”

“Hai người các ngươi đã làm gì vậy?”

Đệ tử thứ chín này đã đuổi kịp mình rồi!

Nếu như nói là Trường Hải Tiên Vương vui sướng và an lòng thì đúng thật, suy cho cùng đệ tử mà một tay hắn bồi dưỡng đã mạnh mẽ hết cả rồi.

Nhưng mà phần nhiều hơn vẫn là sụp đổ.

Thăng cấp nhanh như vậy, hắn đường đường là một Tiên Vương làm sao mà chịu nổi được?

Cái gì cơ?

Đám đệ tử đều bùng nổ thêm lần nữa.

“Tiên hồn của Chúc sư muội cũng đã là cấp bậc Tiên Vương rồi ư, đều là Tiên Vương nhị phẩm giống sư tôn ư?”

“Đù má, không phải chứ?”

“Xảy ra chuyện gì vậy trời?”

“Ha ha ha…”

Mấy năm nay, Lý Tuấn Lãng đều lần lượt bị các sư đệ sư muội vượt mặt, hiếm lắm mới có một lần được nở mày nở mặt, cứ phải gọi là cực kỳ kích động.

“Là bởi vì có người dẫn dắt bọn ta đó!”

Trường Hải Tiên Vương sửng sốt, vội vàng hỏi: “Hai người các ngươi gặp được nhau sao?”

“Ai dẫn dắt các ngươi, dẫn dắt kiểu gì?”

Đại đạo Tiên âm mà cũng có thể dẫn theo người khác nữa sao.

Trường Hải Tiên Vương cũng hơi không thể hiểu nổi.

Lý Tuấn Lãng dương dương tự đắc khoe khoang: “Là một vị tiền bối tên là Khương Tuấn Soái, hắn và ta mới gặp mà đã như quen biết từ lâu, cực kỳ có duyên!”

“Khương Tuấn Soái gì chứ, sao ta chưa từng nghe nói tới vậy?” Trường Hải Tiên Vương ngơ ngác.

Chúc Thanh Liên cũng biết Lý Tuấn Lãng không nói rõ ràng được, thế là vội vàng đứng lên giải thích: “Vị tiền bối Khương Tuấn Soái đó quanh năm ở núi Tiên Yêu, có lẽ là một vị Tiên Đế!”

“Lần này hắn tốt bụng dẫn dắt bọn ta đến tầng cao nhất của đám mây phước lành đại đạo.”

“Cái gì cơ?”

“Tiên Đế?”

Tất cả mọi người trong đại điện đều suýt ngất đi, Trường Hải Tiên Vương thì choáng váng, đầu cứ ong ong cả lên.

Mà ở bên kia, Thành ca cũng quay trở lại núi Tiên Yêu.

Phi Tiên môn và Thương Long cốc không thiếu một ai hết, tất cả đều tỉnh lại.

Mà bên đó cũng đang nhiệt tình thảo luận về đoạn cơ duyên trời cho ngắn ngủi mới nãy.

“Lần này thật sự là tiết kiệm được bao nhiêu công sức!”

“Đúng vậy, nếu như lại có thêm lần nữa thì tốt rồi!”

“Ta gặp người của Thánh cung ở trên đó, mới đánh có một rận, còn chưa kịp tu luyện gì đây này.”

“Ngươi nhiễm được chút khí tức đại đạo nào chưa?”

“Ta cũng không biết, đại đạo hư vô mờ mịt không thể sờ không thể nắm, bản thân ta cũng không rõ lắm…”

Thanh Linh – một người lúc nào nào cũng ở bên cạnh bản thể của Thành ca cũng lại lên tiếng.

“Cơ duyên trời cho lần này, chỉ có duy nhất một người trong số các ngươi thành công thôi.”

“Xem ra khí tức đại đạo này quả thật rất hiếm có.”

Nàng chầm chậm nói: “Cơ mà các ngươi cũng đừng nhụt chí, hầu hết Tiên Đế Yêu Đế đều không nhiễm được khí tức đại đạo, bọn họ vẫn có thể thành Đế bình thường đấy thôi.”

Mặc dù bây giờ nữ đế chỉ là một tia tàn niệm, nhưng mà vẫn là người có quyền uy nhất ở đây.

Người khác không nhìn thấy khí tức đại đạo, nhưng chắc chắn nàng có thể nhìn thấy.

Mà lời nói này các khiến mọi người hiểu rõ được độ khó trong đó cao đến mức nào.

Chỉ có một người thành công thôi ư?

Khó quá nhỉ?

Là ai vậy?

Tất cả mọi người đều nhìn trái nhìn phải, mà sau đó, tất cả ánh mắt lập tức đổ dồn lên người Thành ca.

Chương 516: Thất bại rồi hả?

Ngoài lão nhân gia là Thành ca ra thì làm gì còn ai xứng nữa chứ?

Người có thể giết được Tiên Đế, tạo ra vô số kỳ tích, không phải hắn thì còn là ai?

Quả nhiên là vậy, chỉ có hắn mới có thể làm được điều này thôi.

Nhìn ánh mắt kia của mọi người, Thành ca cứ như là người vừa được thầy giáo tuyên dương là học sinh đạt điểm tuyệt đối đã trong lớp vậy, ngẩng cao đầu ưỡn ngực tự hào.

Các ngươi chưa đến nơi cao nhất đúng không?

Ha ha ha, biết anh đây làm kiểu gì không?

Mọi người nịnh hót không ngớt.

“Đại đế quả thật là thiên tài trời sinh, độc nhất vô nhị!”

“Ngưỡng mộ ghen tị ghê, giết được cả Tiên Đế rồi thì cần gì khí tức đại đạo nữa chứ? Cơ duyên như vậy nhường cho chúng ta thì tốt biết bao chứ?”

“Có người vĩnh viễn đạt được những thứ đặc biệt nhất, chấp nhận đi!”

“Không hổ danh là Đại Đế, bắt buộc phải phục thôi!”

“Hàng chục tỷ năm qua không phải chỉ có một người trở thành Tiên Đế, nhưng đây lại là lần đầu tiên có đại đạo Tiên m. Theo ta thấy thì đại đạo Tiên âm này đặc biệt xuất hiện vì Đại Đế đó!”

“Còn cần ngươi phải nói nữa hả?”

“Ha ha ha!”

Thành ca khoanh tay, khóe miệng sắp kéo đến tận mang tai: “Thao tác cơ bản thôi mà, bình tĩnh bình tĩnh!”

“Ai nói là ngươi chứ?”

Giọng nói trêu tức của Thương Linh lại vang vọng khắp nơi này: “Ngươi đắc ý quá sớm rồi…”

Nhìn thấy Thành ca thất bại, trong lòng nàng cũng có chút vui mừng khi người khác gặp họa.

“Người ta nói là Kỷ Linh Hàm.”

“Ngươi đừng có mà nhận vơ nữa, như thế không đúng đâu.”

Hả?

Mọi người đều sửng sốt, chợt nhìn về phía Kỷ Linh Hàm vẫn đang tỏ vẻ sửng sốt kia.

Vậy mà lại là nàng ư?

Thôi được rồi, là nàng thì cũng bình thường thôi. Dù sao nàng cũng là chưởng môn của Phi Tiên môn, thiên phú và vận khí đều cực kỳ cao.

Nhưng vấn đề là, chỉ có duy nhất một người thôi đó!

Thành ca còn đang ở đây này, làm gì mà đến lượt nàng chứ?

Thực tế thì bản thân Kỷ Linh Hàm cũng không biết tiên hồn của mình đã nhiễm khí tức đại đạo.

“Thật sự là ta sao?”

Niềm vui đến quá đột ngột, nàng có chút trở tay không kịp.

“Đúng vậy, là ngươi.”

Giọng điệu của Thương Linh cực kỳ chắc chắn.

Hả?

Với đám Long tộc của Thương Long cốc mà nói, mặc dù điều này hơi kỳ lạ, nhưng mà vẫn có thể hiểu được.

Nhưng những người khác thì không tài nào hiểu nổi.

Khương chưởng môn lại làm màu thất bại, ánh đèn sân khấu bị người khác cướp mất, chuyện này cũng khó tin quá nhỉ?

Đến cả Tam Nhãn Hổ cũng hoài nghi liệu thế giới rối loạn rồi sao.

Không phải chứ, không phải từ trước đến giờ Thành ca làm màu ổn định nhất hả?

“Không nhìn nhầm chứ?”

“Đúng vậy, có lẽ nhìn nhầm rồi.”

“Có khi nào là hai người không?”

Thuộc hạ trung thành số một là Đan Thái của Thành ca cũng “thẳng thắn” mạnh dạn chất vấn: “Thương Long Nữ Đế, lão nhân gia ngươi không bị hoa mắt đấy chứ?”

Hắn vừa dứt lời, đám Long tộc là Thương Tật, Thương Khung, Dực Không suýt chút nữa thì tẩn cho hắn một trận.

“Ngươi ăn nói kiểu gì vậy hả?”

“Dám bất kính với nữ đế?”

“Muốn chết à?”

Đan Thái vội trốn sau lưng Thành ca, giả bộ vẫn to gan lắm: “Thông minh đến mấy thì vẫn có sai lầm mà…”

“Ngươi còn dám nói linh tinh!” Thương Tật thổi râu trừng mắt.

“Được rồi được rồi…”

Thương Linh cũng biết, ít nhất ở bên phía Phi Tiên môn, Khương Thành là vị thần duy nhất, uy tín của nàng không bao giờ vượt qua hắn được.

“Kỷ Linh Hàm, ngươi thả tiên hồn ra ngoài xem là phân biệt được ngay ấy mà.”

Nghe mấy lời này, Kỷ Linh Hàm làm y hệt như những gì nàng nói.

Lúc nàng thả tiên hồn Chuẩn Đế hậu kỳ ra ngoài, tất cả mọi người ở đây đều hiểu ra rồi.

Nhìn bề ngoài thì khí tức tiên hồn cũng chẳng khác của các Chuẩn Đế khác là bao.

Nhưng lại có thêm một chút sức ép như có như không, giống hệt như là ý vị của Liệt Hồn Phong.

“Đây mới là khí tức của đại đạo.”

“Mặc dù không thể khiến cho thực lực tiên hồn của ngươi đột nhiên tăng vọt, nhưng lại khiến ngươi dễ dàng có được sự ưu ái của tâm quy tắc hơn.”

“Tương lai ngươi sẽ có ưu thế trời cho khi đoạn lấy vị trí Tiên Đế.”

“Dưới sự bảo vệ của đại đạo, cho dù là quy tắc Tiên Đế cũng rất khó có thể áp chế được ngươi!”

Hóa ra là như vậy.

Mọi người đột nhiên hiểu ra, lập tức nhao nhao chúc mừng.

“Sư tỷ, ngươi đã bước một chân vào cấp bậc Ma Đế rồi đó!

“Sư tỷ nhớ dẫn dắt bọn ta nhé ha ha!”

“Chúc mừng chúc mừng!”

Đặc biệt là nhưng cao thủ hàng đầu cùng là Chuẩn Đế hậu kỳ như Thương Tật, Ngao Dương, Chiến Hầu Vương đều ngưỡng mộ không thôi.

Việc tranh đoạt vị trí Đế của bọn họ cũng chỉ cách biệt có một bước đó thôi.

Nhưng mà một bước ấy lại khiến biết bao Chuẩn Đế hậu kỳ bị mắc kẹt lại.

Mà những Chuẩn Đế hậu kỳ tranh đoạt vị trí đó với Tiên Đế, Yêu Đế thì đều ở thế hạ phong.

Người ta đã là hóa thân của một quy tắc rồi, làm gì có chuyện đá xuống dễ dàng như thế.

Cho dù có đã xuống được thì những kẻ cạnh tranh khác của sáu giới còn lại cũng đang nhìn chằm chằm vào đó.

Nhìn thấy Kỷ Linh Hàm mắt ngọc mày ngài được mọi người vây quanh, Thành ca đau lòng quá đỗi.

Tiểu Hàm à, anh đây đối xử tệ bạc với ngươi lắm sao.

Món linh khí cửu giai đầu tiên là ta cho ngươi.

Thanh tiên khí cửu giai đầu tiên cũng cho ngươi luôn.

Kết quả vào thời khắc quan trọng, ngươi lại cướp mất bảo tọa vua làm màu của ta?

Chỉ cần ngươi muốn, bất kỳ bảo bối gì, anh đây đều có thể cho ngươi!

Chỉ riêng việc làm màu thì không thể cho ngươi được…

Đây là con quái vật trong lòng anh đây đó.

“Liệu ngươi có nhìn nhầm không thế, ta không có chút khí tức đại đạo nào sao!”

Thành ca lén lút truyền âm, ý đồ cứu vãn lại chút gì đó.

Thương Linh cười khúc khích, nàng biết Khương Thành đang nghĩ gì.

Thế là cố ý trêu chọc, nói: “Tiếc qua, ta hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai. Ngươi đừng đấu tranh nữa, chấp nhận số phận đi.”

“Không hợp lý chút nào!”

Thành ca thầm nghĩ, tiên hồn của Kỷ Linh Hàm chẳng thay đổi gì cả, một bàn tay trên tiên hồn của ta còn trở thành trong suốt rồi cơ.

Lẽ nào không phải là ta nhiễm nhiều khí tức đại đạo hơn hả?

Hơn nữa…

Hắn đã dùng bàn tay thần kỳ này để giết chết Tử Điện Tiên Đế đó, sự thật một trăm phần trăm!

Chẳng lẽ lại chẳng bằng nàng.

Hắn rất muốn nói, ngươi xem tiên hồn giúp ta đi này.

Nhưng mà hắn cân nhắc đến việc che giấu thân phận trước đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, tiên hồn vừa xuất hiện thì chẳng phải sẽ lộ ra hình dáng thân thể con người sao.

Thế là hắn chỉ đành nuốt nghi vấn này vào trong lòng trước.

Lúc bọn họ đang chúc mừng, đám quyền cao chức trọng bên phía Tiên Minh cũng vừa kinh sợ vừa tức giận.

"Tất cả tiên văn mà năm Chuẩn Đế để lại, trong đó có Đằng Kiêu, Bạch Chân… đều đã vỡ nát cả rồi, có thể xác định tiên hồn đều đã hoàn toàn biến mất."

"Là kẻ nào làm vậy!"

"Sao lại như vậy chứ?"

"Năm bọn họ không hề ở cùng nhau, là kẻ nào vượt khoảng cách xa như vậy để giết bọn họ chứ."

Cái chết của năm vị Chuẩn Đế, đương nhiên còn kém xa thiệt hại ở phía bên núi Tiên Yêu nhiều.

Số lượng Chuẩn Đế bị Thành ca giết ở đó còn lên tới hàng trăm người cơ.

Nhưng mà cái chết của năm người này, dường như kinh động tất cả mấy vị Tiên Đế cấp cao của Tiên Minh, mức độ coi trọng còn vượt qua cả bên kia.

Nguyên nhân rất đơn giản, năm vị này không hề chết ở tiền tuyến núi Tiên Yêu mà là chết ngay ở trong vùng hậu phương của tiên giới.

Giọng nói uy nghiêm của Trường Minh điện Cửu Tuyệt Tiên Đế vang vọng khắp nơi.

"Bọn họ chắc chắn cũng nghe thấy đại đạo Tiên m, sau đó bị kẻ khác hủy diệt tiên hồn!"

"Đúng vậy, có lẽ là do phía bên ma giới làm!"

“Đúng, mỗi lần có chuyện gì xảy ra, bọn họ không khỏi có liên quan!”

Kẻ thù có thể khiến Tiên Minh đối xử một cách thận trọng như này, cũng chỉ có ma giới mà thôi.

Còn về bên phía Yêu giới, cho dù Thành ca có chiến tích xuất xác thì vẫn không bị bọn họ coi là kẻ thù mạnh, chỉ là cái gai nhỏ mà thôi.

Tất cả thực lực đều đã bày rõ ra trước mắt.

Không phải bọn họ không nghi ngờ Thành ca, cơ mà đối tượng bị hoài nghi nhiều hơn vẫn là ma giới, chủ yếu là vì trước đó ma giới cũng từng làm chuyện tương tự như vậy.

“Chết tiệt, đám ma tu thối tha đáng ghét!’

“Nhất định phải lấy được một lời giải thích hợp lý!”

Chương 516.

Cùng lúc đó, bên trong Thành cung của ma giới, một đám Ma Đế cũng tức giận hệt như vậy.

Vô Hồi Ma Đế của Cửu Tinh Ma điện chậm rãi mở miệng nói: “15 Ma Vương, tất cả đều bị giết sạch, đây là một sự khiêu khích nghiêm trọng với ma giới của ta!”

Hình ảnh chiếu của các Ma Đế khác cũng nhao nhao bùng lửa giận.

“Chuyện này phải điều tra rõ ràng!”

“Điều tra ư? Còn có thể điều ra được gì đây?”

“Đúng vậy, không cần đoán cũng biết là do Tiên Minh làm.”

“Xem ra Tiên Minh chê chúng ta gần đây tấn công không đủ mạnh thì phải.”

“Khai chiến! Nhất định phải khai chiến!”

Bọn họ đã trực tiếp xác định tiên giới là đối tượng để báo thù rồi.

Rất nhanh, các Ma môn của bên phía ma giới bắt đầu điều động người.

Từng đội Ma Tôn, Ma Vương bắt đầu tới tiền tuyến giữa hai giới Tiên Ma, trong đó cũng không hề thiếu Chuẩn Đế.

Mà ở phía đằng sau, còn có bóng dáng của một vài vị Ma Đế.

Mà sau khi tiên giới biết được tin tức thì cũng càng ngày càng coi trọng việc này.

"Có lý nào lại như vậy chứ, giết Chuẩn Đế của ta mà lại còn dám ngang nhiên chủ động tấn công!"

"Đáng hận!"

"Ức hiếp người quá đáng, bọn họ cho rằng chúng ta sợ sao?"

Đối diện với lực lượng của ma giới, bên phía tiên giới không dám lơ là.

Ngay lập tức, hai giới Tiên Ma đều lâm vào cảnh sóng to gió lớn.

Mà cũng trong mấy ngày này, Tiên Minh cũng nhận được một tin tức kinh sợ khác – Tử Điện Tiên Đế chết rồi.

Tin tức này, dường như suýt chút nữa khiến Tiên Minh hỗn loạn.

"Sao Tử Điện lại chết được chứ?"

"Không phải hắn còn định đến núi Tiên Yêu với Lôi Cức và Trường Vân để tìm Thương Thành báo thù sao?"

"Sao mà đột nhiên chết vậy?"

"Lẽ nào Thương Thành kia ra tay giết bọn họ trước ư?"

"Thương Thành không thể nào mạnh tới vậy chứ?"

"Được rồi, Tử Điện cũng nghe thấy Tiên m, hắn là bị kẻ khác hủy diệt tiên hồn."

Giọng nói lạnh lùng của Cửu Tuyệt Tiên Đế cắt ngang suy đoán của mọi người, hắn cũng vừa mới biết đến tin tức này.

Khoảng thời gian này, Tử Điện Tiên Đế và hai vị Tiên Đế là Lôi Cức, Trường Vân luôn đi cùng với nhau, cái chết của hắn là do hai người kia phát hiện đầu tiên.

Đến bây giờ, người được thông báo đầu tiên cũng là Tiên Minh.

Nhưng mà không lâu sau, tin tức này đã truyền ra ngoài, suy cho cùng, vị trí chúa tể của quy tắc lôi đã trở thành một chiếc ghế trống rồi.

Mà những Chuẩn Đế tu luyện cùng một quy tắc này đều có thể cảm ứng được.

“Ma giới chết tiệt!”

“Điên rồi, bọn chúng thật sự điên rồi!”

“Phải khiến bọn chúng phải trả cái giá gấp bội lần!”

Các vị Tiên Đế của Tiên Minh chẳng cần nghĩ nhiều, lại chụp cái nồi này lên đầu ma giới.

Mà Thành ca ở núi Tiên Yêu phía xa xa: Ấy ấy ấy?

Lần này hắn không ngờ bản thân lại khơi dậy ngọn lửa chiến tranh giữa hai giới Tiên Ma…

Lý do tại sao gần đây không xuất chiến, thứ nhất là vì Phi Tiên môn và Thương Long cốc cần phải sử dụng hết đống chiến lợi phẩm đó để tăng cấp thực lực, thứ hai là hắn cũng đang chờ Tiên Đế cũng Vô Cực Động Thiên xông tới đây.

Mấy ngày này, tổng bộ của Thiên Khu các cũng phải người tới núi Tiên Yêu.

Là một tổ chức trung lập chỉ làm ăn, không can thiệp vào bất cứ việc phân tranh nào, dường như việc kinh doanh buôn bán của Thiên Khu các trải rộng cả sáu giới.

Lần này đám người Thành ca đã liên tiếp phá vỡ ba trận pháp, giết chết rất nhiều Chuẩn Đế Tiên Vương, gây chấn động cực lớn với hai giới Tiên Yêu.

Mà với Thiên Khu các mà nói, đây là một cơ hội làm ăn.

Thiên Khu các có ba vị Tiên Đế, đội ngũ tới đây lần này là do đại đệ tử thân truyền của Lang Lâm Đại Đế - Mạch Phong Chuẩn Đế dẫn đội, cũng coi như khá là coi trọng hắn.

Ngoài việc giao dịch với các tông môn lớn của Tiên Minh và Thánh cung ra, nếu không thì không có khả năng Tiên Đế sẽ đích thân ra mặt.

Mạch Phong Chuẩn Đế cũng là một vị Chuẩn Đế hậu kỳ có máu mặt, hắn đã sống rất lâu rồi, thực lực cũng không thể coi thường.

Sự xuất hiện của hắn nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ đám Long tộc là Thương Tật và Dực Không.

"Mạch Phong, vậy mà lần này lại có thể khiến ngươi đích thân ra mặt, thật sự hiếm có quá!"

"Lão Thương Long, không phải ngươi đang hiểu rõ mà giả vờ khù khờ đấy chứ?"

Cả người Mạch Phong Chuẩn Đế đều là châu quang bảo khí, tiên giáp trên người là tiên giáp cửu giai, đám đệ tử Phi Tiên môn ở phía xa xa đều ngưỡng mộ không thôi.

Chịu thôi, người ta là Thiên Khu các, một doanh nghiệp lớn mà.

Sau khi hai bên gặp mặt, Mạch Phong Chuẩn Đế cũng cảm khái không thôi: "Lần này Thương Long tộc các ngươi gây ra chuyện lớn như thế, làm sao ta có thể không đích thân tới một chuyến được cơ chứ?"

Sau đại chiến Tiên Yêu, không hề có chiến tranh lần nào chết nhiều Chuẩn Đế và Tiên Vương như khoảng thời gian này hết.

Lúc đại chiến Tiên Ma, mặc dù số lượng cao thủ chết nhiều hơn, nhưng mà cũng là ngày này qua tháng nọ mà tích lũy lại.

Theo đánh giá của Thiên Khu các, vị Thương Long Đại Đế mới nhậm chức này cực kỳ hiếu chiến và bạo lực.

Làm ăn với tên này sẽ kèm theo cả nguy hiểm.

Nếu như không phải hắn quen biết với Thương Tật đã lâu, thân quen với Thương Long cốc thì e rằng người tới lần này sẽ là sư tôn hắn.

"Đại Đế của tộc ngươi đâu rồi?"

Hắn nhìn xung quanh một vòng nhưng không hề nhìn thấy vị Thương Long Đại Đế nguy hiểm kia đâu hết.

Thương Tật đảo mắt, vẻ mặt có hơi ngượng ngùng, cười ha ha một tiếng: "Đại Đế của tộc ta đang khổ tu rồi, bảng giá cuối cùng cứ trình lên cho hắn coi một lượt là được."

Dực Không và Mặc Ương ở phía sau âm thầm phỉ nhổ.

Không phải Đại Đế đang làm chuyện xấu ở trong hành cung à?

Từ ngày đầu tiên biết hắn đã chẳng thấy hắn khổ tu bao giờ.

Mạch Phong Chuẩn Đế tưởng vị Thương Long Đại Đế kia đang làm chuyện lớn bí mật gì đó nên cũng không hỏi han gì thêm.

“Lần này các ngươi hốt được thứ gì tốt, lấy hết ra đây cho ta mở rộng tầm mắt nào!”

“Vậy thì nhiều lắm đó, chỉ hy vọng Thiên Khu các các ngươi giao dịch công bằng một chút!”

Thương Tật vẫy vẫy tay, một đống tiên khí lục giai thất giai bát giai, tiên bảo, tiên phù, tiên trận được bày ra.

Chịu thôi, Long tộc không dùng được đống bảo vật này.

Chỉ đành dùng để đổi hết tài nguyên mà yêu tộc có thể dùng được với Thiên Khi các, ví dụ như yêu đan, yêu dịch, yêu nguyên tinh.

“Nhiều như vậy ư?”

Suýt chút nữa thì Mạch Phong Chuẩn Đế cũng bị hoa cả mắt, đống tiên khí trước mặt chồng chất như núi.

Có thể đạt tới quy mô này, chỉ có đại chiến Tiên Ma mới có thể so sánh được thôi.

“Ha ha, đương nhiên rồi, có Đại Đế của tộc ta ở đây, tương lai còn có nhiều hơn nữa cơ.”

Nhìn thấy dáng vẻ gật gù đắc ý của Thương Tật, Mạch Phong Chuẩn Đế giật giật môi, muốn nói tốt nhất các ngươi khiêm tốn chút đi, Tiên Minh sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu.

Việc ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên tới báo thù cũng chẳng là bí mật gì nữa rồi.

Chẳng qua nghĩ đến lập trường của Thiên Khu các là trung lập, hắn chỉ đành nuốt mấy lời này vào trong lòng.

Hai bên nhanh chóng tiến hành việc đấu võ mồm để định giá đồ.

Thương Long tộc nghèo lâu như vậy rồi, trước đó hận không thể bẻ đôi yêu nguyên tinh để tiêu xài.

Bây giờ khó khăn lắm mới kiếm được chút bảo bối, đương nhiên muốn đổi được nhiều tài nguyên hơn một chút, đám Long tộc Thương Tật và Dực Không cũng bận rộn tới mức nước miếng văng tung tóe.

Mạch Phong Chuẩn Đế là ngựa quen đường cũ, cũng quen với kiểu này rồi.

Cứ như vậy, hai bên định giá trả giá, bận rộn hết ba ngày ba đêm mới định giá xong đống bảo vật này.

Sau đó, Thương Tật tới xin ý kiến của Thành ca.

Chỉ cần hắn đồng ý một cái là giao dịch này có thể chính thức được tiến hành.

Nhìn danh sách dài ngoằng ngoẵng ở trước mắt, Thành ca bận "trăm công nghìn việc" cũng phá lệ dành ra chút thời gian kiên nhẫn tính toán.

Ngay sau đó, hắn không thể nhịn nổi nữa rồi.

"Chuyện gì thế này?"

"Cái giá tiên khí này, chẳng phải còn thấp hơn giá trị ban đầu những ba mươi phần trăm sao?"

"Tiên bảo cũng bị bớt đi ít nhất một phần bốn!"

"Tiên phù cũng chỉ bán được bảy mươi phần trăm giá trị thôi á?"

"Làm cái gì vậy hả, bọn họ tới cướp à?"

Đừng chỉ thấy bình thường hắn chẳng có chút kiến thức nào về tiên giới, nhưng mà cứ hễ liên quan đến giá trị giá cả của các loại bảo vật là hắn lại nghiêm túc hiểu biết hết ngay từ đầu.

Ở mặt này, thậm chí hắn còn kĩ tính hơn cả Thương Tật.

Thương Tật chỉ đành cười khổ thở dài: "Thiên Khu các cũng phải kiếm chút ít mà, không thể đổi tài nguyên mà cứ đòi công bằng một trăm phần trăm được."

Chương 517.

Dực Không ở bên cạnh cũng bổ sung thêm: “Chịu thôi, uy tín của Thiên Khu các sờ sờ ra đó, việc làm ăn này chỉ có mình bọn có có thể làm được, chúng ta cũng không thể tìm được ai khác để đổi tài nguyên yêu giới đâu.”

“Nhưng mà như này chẳng phải kiếm quá nhiều rồi sao?”

“Như này đã là khá lắm rồi, lần này bọn họ đã nâng chúng ta lên làm VIP hạng ba rồi đó, chiết khấu cao hơn lần trước nhiều.”

“Hạng ba? Vậy nghĩa nghĩa là còn có cả hạng hai và hạng một nữa đúng không?”

“Cái này, quả thật…”

Chậc!

Thành ca không thể nhịn thêm được nữa rồi!

Mặc dù hắn không biết “VIP” là cái quái gì, cơ mà bản thân không phải là “hạng một” á?

Thể diện đâu hết cả rồi?

Các ngươi không cho nhân vật chính thứ hạng cao nhất, lẽ phải ở đâu hả?

Còn có vương pháp sao?

Hắn lập tức bất mãn xông ra khỏi hành cung, lao thẳng tới trước mặt Mạch Phong Chuẩn Đế.

“Ngươi là người phụ trách của Thiên Khu các đó hả?”

Người phụ trách?

Cái xưng hô này khiến Mạch Phong Chuẩn Đế sửng sốt, nhưng mà nhìn thấy Thương Tật và Dực Không phía sau vừa lo lắng vừa bất lực, hắn cũng biết vị này là ai rồi.

“Ngươi là Thương Long Đại Đế mới nhận chức hả, vinh hạnh được gặp mặt!”

“Chào hỏi cái gì, ta hỏi ngươi, cấp cao nhất ở Thiên Khu các các ngươi là VIP hạng một đúng không, chiết khấu khi mua bán sẽ cao hơn đúng không?”

“Đúng là như vậy!”

“Vậy tại sao Thương Long cốc bọn ta mới chỉ là VIP hạng ba thôi hả?”

Cái này…

Mạch Phong Chuẩn Đế suýt câm nín.

Còn có thể là vì gì nữa chứ?

Thương Long cốc các ngươi chỉ xứng với hạng ba thôi.

Chẳng qua chắc chắn không thể nói thẳng lời này ra được.

Hắn chỉ đành nói một cách uyển chuyển: “Thiên Khu các bọn ta đánh giá cấp độ VIP vô cùng nghiêm ngặt, bình thường phải tiến hành đánh giá và kiểm tra các phương diện của một thế lực như sức ảnh hưởng, tiềm lực, thực lực, uy tín…”

Thành ca nhíu mày: “Ý của ngươi là thực lực của Thương Long cốc bọn ta không đủ ư?”

Mạch Phong Chuẩn Đế thật sự không có ý này.

Bây giờ VIP một của Thiên Khu các bọn họ chỉ có hai thế lực, một là Trường Minh điện, hai là Cửu Tinh Ma điện.

Hai thế lực này lần lượt là các Tiên môn và Ma môn mạnh nhất hai giới Tiên Ma.

Không cần nghĩ cũng biết, việc đánh giá này khó nhằn tới mức nào.

Hệt như bên Kỳ Lân tộc, cho dù có hai vị Yêu Đế viễn cổ tọa trấn, hàng chục vị Chuẩn Đế thì cũng mới chỉ là VIP hạng hai.

Thương Long cốc trước đó chỉ ở hạng năm mà thôi, suy cho cùng thì không có Yêu Đế tọa trấn, lạc lõng đã lâu.

Lần này nâng thẳng lên hạng ba, cũng là bởi vì Thành ca biểu hiện quá xuất sắc.

Trực tiếp giết chết một vị Tiên Đế, có giết vô số Chuẩn Đế, cực kỳ đáng kinh ngạc.

“Thế lực có một Tiên Đế mà cũng chỉ được bọn ta xếp ở VIP hạng bốn thôi đó!”

Ngươi có phải Yêu Đế hay không còn chưa nói rõ được, bọn ta trực tiếp nâng Thương Long cốc lên hạng ba đã là chiếu cố lắm rồi.

Thành ca gần như lập tức không thốt ra được gì.

Hắn chỉ đành nghĩ một cách khác.

Nhìn hai Chuẩn Đế khác và đám tùy tùng bên cạnh Mạch Phong Chuẩn Đế của Thiên Khu các, đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một ý.

“Đúng rồi, ta quen biết với một nhân vật lớn của Thiên Khu các các ngươi đó!”

“Ồ? Không biết là ai vậy?”

Mạch Phong Chuẩn Đế thầm khinh thường.

Ngươi quen biết với vị Chuẩn Đế nào của Thiên Khu các thì có tác dụng gì chứ, bọn ta làm ăn là làm ăn, nhân tình là nhân tình.

Hắn cũng thân quen với Thương Tật lắm đó, nhưng mà giá thế nào thì phải thế ấy, cần cạnh tranh thì vẫn phải cạnh tranh.

Thành ca lạnh nhạt nói ra hai chữ: “Mâu Vũ!”

Tất cả đám tùy tùng của Thiên Khu các đều tỏ vẻ không hiểu, bọn họ chưa từng nghe nói tới cái tên này.

Nhưng mà Mạch Phong và hai vị Chuẩn Đế còn lại kia đều biến sắc.

Đặc biệt là Mạch Phong Chuẩn Đế, cứ như là nghe được ai đó khó lường vậy, hắn trở nên cực kỳ căng thẳng.

Nhìn thấy phản ứng của bọn họ, Thành ca biết mình đoán đúng rồi.

Lúc đó Mâu Vũ có thể đi đến tận điểm cuối cùng của Ngộ Đạo Tiên Thụ cùng với hắn, đây chắc chắn không phải là việc mà Tiên Vương có thể làm được.

Mà Chuẩn Đế và Tiên Đế thì lại không thể vào trong Ngộ Đạo Tiên Thụ được.

Nữ nhân này có gì đó cực kỳ đặc biệt.

Một người đặc biệt như vậy, chắc chắn rất địa vị và tiếng nói trong Thiên Khu các.

Mạch Phong Chuẩn Đế và hai vị Chuẩn Đế khác ở phía đối diện nhìn nhau, lúc này với trầm giọng nói: "Ngươi thật sự rất thân với Mâu Vũ ư?"

"Đương nhiên rồi!"

"Sao mà ngươi lại quen được nàng?"

"Trung tiên giới đó, ta đã gặp nàng mấy lần ở trung tiên giới rồi!"

"Trung tiên giới ư?"

Mạch Phong Chuẩn Đế im lặng một lúc, lúc này mới chau mày nói: "Nhưng mà theo những gì ta được biết, nàng không hề quen ngươi."

Thành ca dỗi: "Ngươi biết cái quái gì, lúc đó ngươi cũng chẳng có mặt ở đấy!"

Mạch Phong Chuẩn Đế suýt chút nữa bị hắn làm cho tức đến hộc máu, ngươi nói chuyện kiểu gì thế hả?

Nếu không phải e sợ những chiến tích của hắn thì e rằng hắn đã phất tay áo rời khỏi đây rồi.

"Được rồi được rồi, ngươi nói ngươi thân với nàng lắm, có chứng cứ gì không?"

"Chứng cứ á?"

Thành ca nhìn trái nhìn phải, sau đó mới khẽ khàng tiếp cận hắn, thấp giọng ra vẻ thần bí nói: "Đáng lẽ ta không định nói chuyện này ra đâu…"

"Thật ra, quan hệ giữa ta và nàng không bình thường đâu, giữa chúng ta "có một chân" đó!"

Hở, đám nữ nhân Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đang chú ý quan sát từ phía xa xa, suýt chút nữa thì ngã xuống.

"Có một chân là ý gì?" Mạch Phong Chuẩn Đế không hiểu.

"Chính là cái đó đó…"

Thành ca dùng vuốt của mình để miêu tả.

“Ngươi!”

Rầm!

Sau khi hiểu ra, sắc mặt Mạch Phong Chuẩn Đế điên cuồng thay đổi, lật bàn ngay tại chỗ.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

“Ngươi dám làm nhục thanh danh của nàng, ngươi to gan đấy, giao dịch này hủy bỏ!”

“Từ nay về sau, Thiên Khu các bọn ta sẽ không bao giờ làm ăn với Thương Long cốc các ngươi nữa!”

Hắn không kiềm chế nổi tức giận, trực tiếp phất tay áo quay người, điều này khiến Thương Tật và Dực Không lo lắng muốn chết.

“Mạch Phong huynh bớt giận, tính tình Đại Đế tộc ta hoạt bát, thích nói đùa ấy mà, đừng coi là thật…”

Mạch Phong Chuẩn Đế đang trong cơn tức giận trực tiếp ngắt lời bọn họ.

“Chuyện này không cần thương lượng gì nữa, hắn xúc phạm người không nên xúc phạm rồi!”

Thành ca cũng khó chịu, cái quái gì thế?

Lão tử và Mâu Vũ duyên nợ mười kiếp được chưa hả?

Nói “có một chân” thôi cũng là khiêm tốn lắm rồi đấy.

Đến lượt ngươi lải nhải hả?

“Đù, nếu như người không tin từ gọi nàng đến đây đối chất là biết ngay ấy mà!”

“Ngươi xứng sao?”

Mạch Phong Chuẩn Đế tức giận hét lên: “Ngươi muốn khai chiến với Thiên Khu các bọn ta đó hả…”

“Từ từ đã!”

Một nữ tử Chuẩn Đế sơ kỳ với nhan sắc tầm thường đứng cạnh hắn giơ tay lên.

Mạch Phong Chuẩn Đế vội vàng nói: “Ngươi không cần phải…”

Nữ tử kia lắc đầu, sau đó xua tay, ánh ngũ sắc bỗng lóe lên ở nơi đây một cái rồi biến mất.

Ngay sau đó, một món tiên bảo che giấu dung mạo được gỡ xuống.

Chỉ thấy ngoại hình của nữ tử kia đã hoàn toàn thay đổi.

Dưới mai tóc đen mượt mà như lụa kia là một gương mặt tinh xảo, đẹp không tì vết.

Đôi mắt lạnh lùng sáng ngời, mang theo khí chất cao quý bẩm sinh.

Không phải Mâu Vũ thì còn là ai nữa?

Nàng thờ ơ nhìn Thành ca trong cơ thể Thanh Long ở phía đối diện một cái rồi lạnh lùng nói: “Ta chính là Mâu Vũ, sao mà ta không nhớ đã từng gặp ngươi nhỉ?”

Sau khi nàng hiện thân, Mạch Phong và một vị Chuẩn Đế còn lại đều lùi về phía sau hai bước, tỏ vẻ tôn kính.

Chắc chắn rồi, địa vị của nàng ở Thiên Khu các thật sự rất cao.

Thành ca nhìn thấy là nàng thì vui vẻ vỗ hai móng vuốt: “Ha ha, hóa ra là ngươi cũng ở đây, sao không nói sớm?”

“Là ta nè!”

Đúng lúc hắn đang định biến trở về thành Khương Thành thì lại nhìn Kỷ Linh hàm và Lâm Ninh ở phía xa xa, hắn chỉ đành tiếp tục duy trì hình dáng Long tộc.

Sau đó thì âm thầm truyền âm cho Mâu Vũ mặt lạnh tanh kia.

“Ta là Khương chưởng môn, lúc đó chúng ta đã cùng nhau vào Ngộ Đạo Tiên Thụ đó, em gái, không phải ngươi quên mất rồi chứ?”

“Xem ra địa vị của ngươi thật sự rất cao, chúng ta bàn bạc lại thứ hạng VIP gì đó thôi!”

Với hắn mà nói, ôn chuyện “có một chân” gì đó chẳng là cái đách gì hết, hắn thật sự không quan tâm.

Có thể lấy được chiết khấu cao hơn mới là thiết thực nhất.

“Hóa ra là ngươi?”

Mâu Vũ cũng kinh ngạc, nàng cũng không thể duy trì nét mặt lạnh nhạt được nữa.

Chương 518.

“Đúng rồi, chính là ta đó!”

Thành ca thấy mọi thứ đã đâu vào đấy nên không thèm truyền âm nữa.

“Em gái, lâu rồi không gặp!”

“Ngươi…”

Nội tâm Mâu Vũ như có hàng ngàn con ngựa đang chạy rầm rập, cực kỳ hỗn loạn, nàng bối rối trước tin tức đột ngột này.

Vậy mà Thương Long Đại Đế lại chính là hắn ư?

Cái ngày mà cơ duyên của Ngộ Đạo Tiên Thụ kết thúc, nàng trực tiếp phi thăng lên thượng tiên giới.

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng đã là Tiên Vương cửu phẩm rồi, Ngộ Đạo Tiên Thụ lần đó đã giúp nàng thăng cấp tới Chuẩn Đế.

Nàng không thể tiếp tục ở lại trung tiên giới được nữa.

Mà sau khi tới thượng tiên giới, người mà nàng thường nhớ đến nhất chính là Thành ca.

Con người này quá thần kỳ.

Khi ở trong Ngộ Đạo Tiên Thụ, hắn không ngừng tạo ra kỳ tích, dường như không có quy tắc gì mà hắn không thành thạo cả.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy thì nàng chắc chắn sẽ không tin rằng trên đời này có kỳ tài ngút trời như vậy.

Huống chi còn có “duyên nợ mười kiếp” mà lần đó hai người cùng nhau trải qua nữa.

Từ các Tiên Vương tới từ trung tiên giới, nàng còn biết được lý do vì sao hắn mua nhiều Tiên Duyên Lệnh đến vậy.

Hóa ra hắn coi Thiên Khu các là một câu cầy giúp hắn kiếm tiên tinh ư?

Sau khi biết hết tất cả mọi chuyện, nàng vừa tức vừa buồn cười.

Sau đó, thậm chí nàng còn phái người lén lút nghe ngóng tin tức của Thành ca ở thượng tiên giới.

Chẳng qua là chẳng nghe ngóng được gì mà thôi.

Người này cứ như bốc hơi khỏi thế gian sau khi đến thượng tiên giới.

Hết cách rồi, Thiên Khu các không thuộc Tiên Minh, không phải tin tức nào bọn họ cũng biết rõ.

Nàng thật sự không ngờ rằng lại có thể gặp lại Khương chưởng môn ở nơi này.

"Sao ngươi lại là Cửu Văn Thương Long vậy?"

"Ngươi…"

Không phải ngươi là nhân tộc sao?

Vị Đại Đế mới nhậm chức của Thương Long tộc, khoảng thời gian này cứ như sấm dội bên tai nàng.

Huyết mạch Cửu Văn, chủ Địa Bộ, liên tiếp phá giải ba trận pháp, giết chết hàng trăm Chuẩn Đế của tiên giới, còn giết cả Thuần Hoa Tiên Đế ở tiền tuyến.

Sau đại chiến Tiên Yêu, làm gì có ai làm được việc phi thường này như hắn cơ chứ.

"Đúng vậy, ngoài ta ra thì còn có thể là ai nữa chứ?"

"Thật không thể tin được…"

Mâu Vũ lẩm bẩm, nhớ lại lúc ở trung tiên giới, bản thân nàng đã từng đoán hắn là vị nào trong lịch sử Phi Tiên môn.

Bây giờ nàng hiểu ra rồi, hóa ra hắn chính là sư tổ sáng lập môn phái.

Bao gồm cả đám Chuẩn Đế hậu kỳ là Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, tất cả bọn họ đều là đệ tử, đều là hậu bối của hắn.

Nghe nàng nói, nghĩa là trước đó hai người thật sự quen biết ư?

Thương Tật và Dực Không đứng cạnh đó cũng tỏ vẻ ngơ ngác.

Đại Đế nhà mình giao du rộng rãi thật đấy, đi đến đâu cũng gặp người quen thế này?

Mà Mạch Phong Chuẩn Đế thì tỏ vẻ nghi ngờ nhân sinh.

Hắn lắp ba lắp bắp hỏi Mâu Vũ: "Ngươi… ngươi thật sự có… gì gì đó… với hắn sao?"

Nhìn thấy sự kinh ngạc ẩn hiện trong đôi mắt kia của hắn, Mâu Vũ suýt chút nữa thì tức đến ngất đi.

Nàng quen biết hắn là một chuyện.

Có "cái chân" kia hay không thì lại là một chuyện khác!

"Không có!"

Nhìn Mâu tiên nữ tính tình lúc nào cũng điềm đạm, giờ đây lại nghiến răng nghiến lợi, giờ nàng mới nhớ ra tên khốn này đã hủy hoại thanh danh của nàng trước mặt nhiều người như vậy.

"Ngươi to gan lắm, vậy mà dám tính kế ta?"

Thành ca cười he he: "Những gì ta nói đều là sự thật mà, lúc đã chúng ta đã quấn riết lấy nhau biết bao lần…"

"Ngươi còn nói nữa!"

Mâu Vũ lại đanh mặt, sức ép của Chuẩn Đế lập tức tản ra.

Rõ ràng nàng chỉ là một Chuẩn Đế sơ kỳ, nhưng mà đừng nói đến Yêu Vương có mặt ở đây, ngay cả đám Chuẩn Đế hậu kỳ như Thương Tật, Mạch Phong đều rùng mình một cái, cảm nhận được sự uy hiếp đến tính mạng.

"Chuyện này, nuốt vào bụng cho ta!"

"Nếu như để ta phát hiện ra ngươi còn nói linh tinh ra bên ngoài, cho dù có phải san bằng có sáu giới thì ta chắc chắn cũng sẽ không tha cho ngươi đâu!"

Uy hiếp của em gái này, Thành ca lại chẳng coi nó là gì hết.

Có bản lĩnh thì ngươi cứ giết ta một trăm triệu lần xem nào?

“Yên tâm đi, hồi ức quý báu đó giữa hai chúng ta, ta sẽ trân trọng nó mà.”

“Ngươi câm mồm cho ta!”

Mâu tiên nữ tức đến mức sắp bùng nổ ngay tại đây rồi.

Mà Mạch Phong Chuẩn Đế đứng bên cạnh, mí mắt cũng giật giật.

Ngươi không phủ nhận thì còn ổn, ngươi càng phủ nhận thì chẳng phải càng chứng minh có chuyện đó thật hay sao.

Đám Long tộc Thương Tật, Dực Không lại vui vẻ, xem náo nhiệt mà cũng chẳng thấy phiền.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh ở phía xa xa lại tức đến mức khó nhịn – Hóa ra Khương chưởng môn đã ra ngoài ăn vụng rồi hả?

Hai nàng hận không thể chất vấn ngay tại đây.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại, hình như chẳng có tư cách gì để làm điều đó.

Khương chưởng môn không hề xác định quan hệ với ai cả, không hề tồn tại cái gọi là phụ lòng ai hết, điều này thật sự khiến hai nàng rất tức giận.

“Nếu ngươi đã nhận ra rồi thì, với tư cách là người quen, ngươi cho chúng ta VIP hạng một cũng đâu có quá đáng nhỉ?”

Mâu Vũ mắt sắc như đao, hung ác nói: “Ngươi nằm mơ đi!”

“Không phải chứ, sao tuyệt tình quá vậy?”

“Làm ăn là làm ăn, nhân tình là nhân tình!”

Nếu như Thành ca không nói “có một chân” gì đó thì có lẽ nàng còn thật sự phá lệ đồng ý nâng Thương Long cốc lên VIP hạng hai, đó đã là chiết khấu rất cao cho hắn rồi.

Suy cho cùng lúc ở trong Ngộ Đạo Tiên Thụ, nàng nợ hắn nhiều nhân tình như vậy.

Nhưng bây giờ vị tiên nữ này nổi giận nổi, chưa đánh hắn là còn may đấy.

Lại còn muốn chiếm hời, nghĩ hay nhỉ!

“Ngươi cũng có quyền lực thật đấy nhỉ?”

Thành ca hơi ngạc nhiên, Mâu Vũ chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ mà lại có thể vượt mặt cả Chuẩn Đế hậu kỳ, trực tiếp đưa ra quyết định trọng đại như vậy được ư?

Lẽ nào nàng là Tiên Đế?

Nhưng mà nhìn đâu có giống.

“Có thì sao chứ?”

Mâu tiên nữ bị hủy hoại thanh danh còn chưa nguôi giận, cố ý chọc tức hắn: “VIP hạng nhất này, cho ai cũng được nhưng nhất quyết không cho ngươi!”

“Dựa vào cái gì chứ?”

Thành ca tỏ vẻ không thể tin được: “Ta đâu đẹp trai như vậy, Thương Long cốc mạnh mẽ như vậy, nguồn lực tài chính hùng hậu đến như vậy, uy tín tốt như vậy, tiềm lực cũng vô hạn như vậy… Khách hàng chất lượng như thế mà ngươi có thể nói không với việc nâng lên VIP hạng một ư?”

“Huống chi chúng ta còn từng có tình cảm qua lại, tâm đầu ý hợp, chuyện nhỏ nhặt như này mà ngươi cũng không định giúp ư?”

“Không nói nữa!”

Mâu Vũ lườm hắn một cái: “Ai có giao tình gì với ngươi chứ?”

Cái tên này, ngoài cái mã ngoài đẹp trai không thể nghi ngờ kia ra, thì tất cả các phương diện khác đều là bốc phét hết.

Thương Long cốc đã lụi bại mấy chục tỷ năm rồi, lấy đâu ra cái nguồn tài chính hùng hậu với uy tín tốt vậy?

Còn tiềm lực với thực lực nữa chứ?

Nàng giễu cợt: “Thương Long cốc của ngươi được Thiên Khu các nâng lên đến VIP hạng ba đã là phá lệ lắm rồi. Các ngươi cứ thử có hơn năm Tiên Đế đi, nếu có thì ta sẽ xem xét lại.

Thành ca dõng dạc vỗ ngực nói: “Thực lực của anh đây mạnh như vậy, có thể lấy một địch mười tên!”

Mâu Vũ liếc mắt đánh giá hắn: “Ngươi có phải Yêu Đế hay không còn khó nói, ngươi cho rằng ngươi giết được một Thuần Hoa Tiên Đế là đã vô địch cả tiên giới này rồi sao?”

“Nói thật cho ngươi biết, Vô Cực Động Thiên chuẩn bị tới tìm ngươi đến báo thù, có lẽ Thương Long cốc các ngươi không thoát khỏi kiếp nạn này đâu.”

“Sống sót còn khó khăn, lấy đâu ra tiềm lực?”

Thành ca thầm nói, em gái à, ngươi nói đúng rồi đấy, ta đã vô địch thiên hạ từ lâu rồi.

Mặc dù cảnh giới không cao, nhưng mà ngày đầu tiên xuất hiện trên thế gian này, hệ thống hack đã giúp ta vô địch thiên hạ rồi…

“Hai Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên thì có gì mà phải lo lắng chứ?”

Thành ca ưỡn ngực vỗ bôm bốp: “Anh đây chỉ sợ bọn chúng không dám tới, đến đây rồi thì chính là tới dâng chiến lợi phẩm.”

Lúc đầu Mâu Vũ tỏ vẻ khinh thường, sau đó lập tức lại nghi ngờ.

Hai ư?

“Vô Cực Động Thiên có đến ba Tiên Đế, đến cả số lượng kẻ địch mà ngươi cũng không biết rõ, vậy mà còn dám hô to nói lớn?”

“Năng lực tình báo của các người thật sự là thấp kém thật đấy.”

Nàng đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Xem ra cho các ngươi VIP hạng ba là đã đề cao các ngươi rồi.”

Đậu mé, nữ nhân này ăn phải thuốc nổ hay gì vậy?

Mặc dù trước kia từng giải quyết việc chung với nhau, cơ mà cũng chưa từng thấy nàng độc mồm độc miệng đến mức này.

Thành ca cũng đứng lên: “Rõ ràng là năng lực tình báo của các ngươi tụt hậu mà, Vô Cực Động Thiên chỉ có hai Tiên Đế, nếu như ta nói sai thì sẽ cúi đầu xin lỗi ngươi ngay tại đây!”

Chương 519.

Cúi đầu xin lỗi ta ư?

Nói thật thì, nếu như hắn đền tiên khí, tiên bảo hay thiên tài địa bảo gì đó thì Mâu Vũ còn chẳng thèm liếc lấy một cái.

Nàng có thân phận gì cơ chứ, có bảo vật nào mà nàng không có đâu.

Nhưng nếu như Thành ca cúi đầu xin lỗi thì nàng cũng hưởng thụ lắm.

Mặc dù tên này đã giúp nàng không ít việc, cơ mà từ ngày đầu tiên đến trung tiên giới đến tận bây giờ, hắn vẫn luôn chọc tức nàng.

Hơn nữa lần nào cũng là hắn thắng.

Điều này khiến cho Mâu tiên nữ vốn luôn mạnh hơn cảm thấy không được thoải mái lắm.

Tưởng tượng mà xem, nếu tên đáng ghét này tỏ vẻ khép nép trước bản thân, nàng thật sự hơi mong chờ rồi đấy.

"Không chỉ phải cúi đầu xin lỗi mà còn phải giải thích rõ chuyện trước đó!"

Thành ca cố ý giả bộ không hiểu trêu chọc: "Làm rõ chuyện gì cơ?"

"Trong lòng ngươi tự rõ!"

"Ta đâu có rõ gì, ngươi chỉ cho ta đi."

"Biết rõ còn cố hỏi thú vị lắm hả?"

"He he, ta đâu chắc chắn chuyện mà ngươi nói với chuyện mà ta nghĩ là một chứ, ta xác định lại một chút thôi mà…"

Mạch Phong Chuẩn Đế đứng bên cạnh không nhìn nổi nữa rồi, hai người các ngươi đủ rồi đó, muốn liếc mắt đưa tình ở đây hả?

Giờ bọn ta lại không tin hai ngươi "có một chân" còn được nữa hả?

Đừng có mà thồn cơm chó nữa!

“Được rồi được rồi, ngươi ra điều kiện đi!”

Rõ ràng Vô Cực Động Thiên có ba vị Tiên Đế, chuyện này ai ai cũng biết, hắn không tin, chẳng lẽ còn thua được hay sao?

“Ta dám cá Vô Cực Động Thiên chỉ có hai Tiên Đế, nếu như ta thắng rồi thì các ngươi phải nâng Thương Long cốc của ta lên VIP hạng một đó.”

“Hạng một?”

Mạch Phong Chuẩn Đế suýt thì nhảy dựng lên.

“Ngươi có công phu sư tử ngoạm đấy hả?”

“Ngươi có biết bây giờ chỉ có Trường Minh điện và Cửu Tinh Ma điện là hạng một thôi không?”

“Vậy thì sao chứ, các ngươi không dám cược à?”

Vì để giúp Thương Long cốc đổi thêm chút tài nguyên, vị Đại Đế là Thành ca đây đã cố gắng lắm rồi, đến cả kế khích tướng cũng lôi ra rồi.

“Haizz, hóa ra các ngươi cũng chẳng tự tin đến thế!”

Mạch Phong Chuẩn Đế còn đang muốn nói gì đó, Mâu Vũ trực tiếp ngăn hắn lại.

“Được, ta cược!”

Nàng nhìn tất cả mọi người đang có mặt ở đây, sắc mặt bình tĩnh cứ như đang tuyên bố một sự thật hiển hiện vậy.

“Vô Cực Động Thiên có tổng cộng ba Tiên Đế là Lôi Cức, Trường Vân, Tử Điện, đây là điều mà cả tiên giới đều biết.”

“Xem ra sau khi ngươi đến thượng tiên giới, căn bản chưa từng tìm hiểu kĩ càng bên ngoài.”

Đám người Thương Tật, Dực Không, Ngao Dương và Mạc Trần, La Viễn cũng thở dài một hơi.

Đúng vậy, đây là kiến thức cơ bản nhất mà.

Bọn họ không ngờ rằng, thế mà Khương chưởng môn lại không biết.

Thành ca nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của nàng, suýt chút nữa thì hắn cười ra tiếng.

Em gái à, quả thật trước đó có ba người, nhưng không lâu trước đó, Tử Điện đã bị ta gạt giò rồi.

Hắn vẫn chưa truyền tin tức này ra ngoài, mà bên phía Tiên Minh cũng vừa mới biết được, cho nên bây giờ vẫn còn đang lưu truyền giữa các Tiên Đế cấp cao, còn chưa truyền ra đến bên ngoài đâu.

Lần này Mâu Vũ vất vả chạy tới núi Tiên Yêu, trừ việc giữa đường xuất hiện cơ duyên đại đạo Tiên âm ra thì nàng chưa từng dừng lại một giây một phút nào.

Đương nhiên cũng không biết được tình báo mới nhất trong nội bộ Tiên Minh.

"Phải hay không phải, mình ngươi nói không tính được."

Hắn mỉm cười nói: "Tình báo của ta là mới nhất, không như cái đám tụt hậu của các ngươi đâu, bây giờ Vô Cực Động Thiên chỉ còn hai Tiên Đế thôi."

"Nếu như không tin thì bây giờ các ngươi có thể hỏi thăm tiên giới bên kia."

Hắn cũng biết, Thiên Khu các là một tổ chức chuyên làm ăn, chắc chắn có tai mắt ở khắp nơi.

Nhìn thấy hắn tự tin đến như vậy, Mâu Vũ không khỏi liếc Mạch Phong Chuẩn Đế một cái.

Người phía sau nhanh chóng hiểu ra, lập tức lùi sang một bên, lấy tiên khí truyền tin ra.

Nhưng mà một lúc sau, hắn quay lại trước mặt mọi người, gương mặt già nua cứ như gặp bị bóp chặt, lộ ra vẻ ngạc nhiên không thể tin nổi.

"Sao rồi?"

Mâu Vũ hỏi: "Lúc nào thì Vô Cực Động Thiên tới đây?"

"E rằng… không tới được."

Hả?

Mâu Vũ sửng sốt, nhận ra có lẽ mọi thứ đã có chút thay đổi rồi.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Giọng điệu Mạch Phong Chuẩn Đế mang theo vẻ không thể tin được: “Tử Điện Tiên Đế chết rồi.”

“Cái gì?”

Đừng nói là Mâu Vũ, ngay cả đám Thương Tật, Ngao Dương và Mạc Trần cũng bị tin tức này làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Tiên Đế không thể ngã xuống dễ dàng như vậy được.

Hàng chục tỷ năm từ khi đại chiến Tiên Yêu năm đó kết thúc, số lượng Tiên Đế ngã xuống chưa vượt quá mười người.

Ngay cả vị trí chúa tể kiếm có rủi ro cao, thường xuyên đổi chủ, thì cũng không đồng nghĩa với việc chắc chắn sẽ có một Tiên Đế bị giết.

Tuổi thọ của Tiên Đế, về mặt lý thuyết thì ngang bằng với trời đất, đồng thọ với tiên giới.

Mà khoảng thời gian trước đó, cái chết của Thuần Hoa Tiên Đế đã gây chấn động cả sáu giới.

Vậy mà lần này, Tử Điện Tiên Đế cũng chết ư?

“Sao mà hắn chết?” Mâu Vũ gấp gáp hỏi.

Trừ bên núi Tiên Yêu này, gần đây nàng không hề nghe nói đến việc có đại chiến gì của Chuẩn Đế mà.

“Nghe nói là chết trong ở trong cơ duyên đại đạo Tiên m, tiên hồn bị người ta xóa sổ.”

“Cái này…”

Nếu như không phải là do chính miệng của người Thiên Khu các nói ra thì thậm chí đám người Thương Tật, Ngao Dương và Mạc Trần còn cho rằng đây là tin giả.

Bởi vì nó quá vô lý.

Nghe được đại đạo Tiên âm là một cơ duyên, cho dù có gặp phải kẻ thù thì người ta đường đường cũng là Tiên Đế.

Tiên hồn của Tiên Đế, có ai có thể lay chuyển được chứ?

Bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Khương chưởng môn.

“Là ngươi làm sao?”

Mâu Vũ lập tức phản ứng lại.

Bây giờ tin tức này chỉ hạn chế ở trong tầng lớp quyền cao chức trọng ở bên tiên giới thôi.

Với trình độ tình báo lạc hậu của tên này, không thể nào có chuyện biết sớm như vậy được.

Trừ khi, là hắn giết chết Tử Điện Tiên Đế!

Lần này, Thành ca chắc chắn không có ai có thể cướp mất ánh đèn sân khấu của hắn nữa rồi.

Thế là hắn tự hào ưỡn ngực: “Đúng vậy, chính là tại hạ!”

“Ha ha ha, các ngươi đã nhận thua chưa?”

“Vô Cực Động Thiên lấy đâu ra ba Tiên Đế chứ, rõ ràng chỉ có hai mà thôi!”

Sau khi làm màu xong, hắn lại bận rộn thu thập lợi ích.

Đầu tiên là kiểm tra giá trị kinh sợ trước, rất tốt, điểm công đức đã tăng thêm hàng trăm triệu rồi.

Bản thân hắn cách Chuẩn Đế trung kỳ không xa nữa đâu.

“Mau mau mau, VIP hạng một có ưu đãi gì thế?”

Nhìn thấy dáng vẻ dương dương tự đắc của hắn, Mâu Vũ ngẩn ra.

Trong tâm bây giờ là chặt chém giá cả à?

Lẽ nào không nên thảo luận về cái chết của Tiên Đế sao?

Vì sao ngươi lại cảm thấy việc đó là điều đương nhiên vậy?

“Sao mà ngươi giết được hắn hả?”

Nàng thật sự quá tò mò.

Nàng biết rất rõ, Thành ca mới chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ, không hề giả dối, cũng không tồn tại cái gọi là khả năng ẩn giấu tu vi.

Có thể giết chết Thuần Hoa Tiên Đế cũng đủ khiến nàng kinh ngạc rất lâu rồi.

Nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra nổi nguyên nhân, cuối cùng cũng chỉ đành cho là trùng hợp.

Ví dụ như là trong lúc chiến đấu xuất hiện điều gì đó ngoài ý muốn.

Mà lần này, không thể dùng sự trùng hợp để giải thích nữa rồi.

Trên tầng mây phước lành của đại đạo, tất cả mọi người đều ở trạng thái tiên hồn thuần khiết nhất.

Tiên hồn không được bằng đối phương thì chắc chắn không thể thắng nổi, không hề có cái gọi là "trùng hợp".

"Làm kiểu gì à, lúc ở trên tầng mây phước lành đại đạo ta nhàm chán quá ấy mà. Thế là ta đi dạo, trùng hợp đụng phải hắn."

Hắn cũng không thể nói bản thân cố ý đi tìm được, vậy chẳng phải sẽ chứng tỏ bản thân hắn quá gấp gáp à?

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó hắn nhìn thấy ta xong thì cực kỳ kích động, lao lên muốn nộp mạng."

Thành ca nhún vai: "Cho nên ta chỉ đành miễn cường thỏa mãn nguyện vọng của hắn thôi."

Mọi người ở đây đều cạn lời.

"Đơn giản như vậy thôi?"

"Đơn giản như vậy đó."

Chương 520.

"Tử Điện Tiên Đế cứ chết như vậy ư?"

"Chuyện này cũng quá… không hợp thói thường đi?"

Đám người Thương Tật và Ngao Dương, Mạc Trần đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Ba vị Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên sẽ đến trả thù, điều này mọi người thực ra đều biết.

Muốn nói không lo lắng, vậy là giả.

Cho dù Thành Ca có chiến tích diệt Thuần Hoa Tiên Đế trước đó, nhưng Tiên Đế và Tiên Đế thì khác biệt.

Không hề có chuyện ngươi giết được vị Tiên Đế này, thì có chuyện có thể chiến thắng tất cả Tiên Đế, dù sao quy tắc hóa thân của mỗi Tiên Đế không giống nhau.

Huống chi Vô Cực Động Thiên có tổng cộng đến ba vị Tiên.

Trong khoảng thời gian này mọi người thực ra rất thấp thỏm lo sợ.

Chỉ là dáng vẻ của Khương chưởng môn như đang có tĩnh toán sẵn trong lòng, mọi người cũng không tiện nói gì.

Bọn họ quả thực không ngờ rằng, ba vị Tiên Đế còn chưa tới, trên nửa đường đã chết mất một người.

Đây là chuyện gì chứ?

Mâu Vũ đã không có cách nào diễn tả tâm tình hoang đường này bằng ngôn ngữ nữa rồi.

Nhìn Thành Ca trước mặt rung đùi đắc ý, hoàn toàn không coi là chuyện to tát, nàng hít sâu một hơi.

“Ngươi biết cái chết của Tử Điện Tiên Đế, ảnh hưởng lớn bao nhiêu không?”

Vừa rồi Mạch Phong Chuẩn Đế đã truyền âm cho nàng.

Còn không đợi Thành Ca hỏi, nàng đã tự nói: “Tiên Minh bên đó trước mắt cũng chưa tìm được hung thủ.”

“Đây là một vụ án không đầu chưa giải quyết.”

“Mà phạm vi hung thủ mà bọn họ tập trung… là Ma giới!’

Nàng có nằm mơ cũng không ngờ rằng, bản thân vậy mà “tìm” được hung thủ tày trời của vụ án chưa giải quyết này dễ dàng như vậy.

“Thực ra lần này ngoại trừ Tử Điện Tiên Đế bị giết ra, Tiên Giới bên này còn bị chết năm Chuẩn Đế, mà Ma giới bên kia cũng chết 15 vị Ma Vương.”

“Những người này tất cả đều chết ở bên trong cơ duyên khi lắng nghe Tiên m.”

“Một loạt sự kiện này, khiến chiến tranh giữa hai giới một lần nữa bùng lên…”

“Khoan khoan chờ đã…”

Thành Ca nghe số lượng kia làm sao quen tai như vậy.

“5 người Tiên Vương ngươi nói có phải Tiên Minh hay không, có người tên là Bạch Chân Chuẩn Đế?”

“Không sai, làm sao ngươi biết?”

Sắc mặt Mâu Vũ thay đổi lần nữa.

Nàng chưa kịp nói thêm chút gì, Thành Ca lại hỏi: “Vậy 15 tên Ma Vương là Thánh Cung sao, mặc dù ta chẳng biết tên người nào.”

“Ngươi…”

Mâu Vũ trợn tròn hai mắt, tựa như nhìn thấy một quái vật.

Những người khác ở đây cũng phản ứng lại, thế là tất cả đều ngu người.

Thành Ca kiểm tra Giá Trị chấn kinh của bảng hệ thống, không tệ không tệ, lại có mấy triệu công đức vào sổ.

“Không sai, vẫn là tại hạ đây làm ra!”

Chuyện này…

Miệng của đám người toàn trường cũng có thể nét vào một trái trứng rồi.

Thật làm khó cho Ca sau khi từ đại đạo Tường Vân quay lại, thế mà không nói tới một chữ, làm giống như người không liên quan vậy.

Nháo nửa ngày, hắn đi lên đó giết người?

Tam Nhãn Hổ có chút sụp đổ.

“Ca, ngươi khi đó có phải là nghe lầm hay không? Đại đạo Tường Vân là dùng thăng cấp Tiên Hồn, không phải góc đấu trường gặp mặt thì ngươi chết ta sống đâu!”

Đám người nhao nhao tỏ ra bản thân sắp ngốc đến nơi rồi, còn có việc này sao?

“Đúng vậy, Đại Đế, ngươi từ đầu có phải hiểu sai ý hay không?”

“Ta nói sao ngươi không nhiễm phải hơi thở của đại đạo, hóa ra là sau khi đi lên bận làm cái khác.”

“Quá mạnh rồi, coi cơ duyên như trò giết người, cũng chỉ có Đại Đế?”

Thành Ca vốn là còn muốn làm sáng tỏ một chút, bản thân biết đây là cơ duyên, còn mang người mới nữa.

Nhưng mà thấy bọn hắn tâng bốc các khía cạnh khác, hắn cảm thấy… dường như dáng vẻ cũng không tệ lắm.

“Ha ha ha, không sai, nếu ta biết đây là thăng cấp Tiên Hồn ngay từ đầu, thì đã sớm đạt được cái gì mà đại đạo Khí Tức rồi.”

“Chuyện này là tất nhiên rồi!”

“Ô hô thương thay!”

Đan Thái - vua nịnh hót dưới quyền Thành Ca, đột nhiên ôm đầu gào lên.

“Bỏ lỡ dịp chém giết Thuần Hoa Tiên Đế rầm rộ lần trước, lần này lại bỏ lỡ Tử Điện Tiên Đế…”

“Hai lần bỏ qua dịp may nhìn thấy tư thế Thần Uy của Khương chưởng môn.”

“Cuộc đời của ta còn có ý nghĩa gì nữa?”

Nhìn dáng vẻ khóc trời đập đất kia của hắn, bọn người Mạc Trần, La Viễn, Ngụy Miêu vốn định định hót kia, âm thầm nghiến răng.

Làm màu, ngươi lại làm màu!

Ngươi đã đau khổ như thế, sao không đập đầu chết đi?

Thành Ca âm thầm sờ mũi, trận chiến với Tử Điện Tiên Đế diễn ra rất xấu, may mắn không ai nhìn thấy.

Sau một phen tâng bốc, Thương Tật vui tươi hớn hở nói: “Nói cách khác, bởi vì Đại Đế chém giết liên tràng, mà bây giờ hai giới Tiên Ma nghi ngờ thù địch lẫn nhau.”

Vừa rồi Mạch Phong Chuẩn Đế nghe qua tin tức bên kia cũng nghiêm nghị gật đầu.

“Không sai!”

“Tuy nói rằng hai giới Tiên Ma dạo gần đây vốn thường có xung đột, nhưng ba trận chém giết của Thương Long Đại Đế,

chẳng khác gì tiền đề khiến bọn họ bộc phát đại chiến.”

Hiện tại hắn cũng không dám xem thường Thành Ca nữa.

Nghĩ lại vừa rồi mình còn nhăn mặt với hắn muốn phẩy tay áo bỏ đi, mồ hôi lạnh của hắn đều chảy ra.

Mẹ nó! Đây đúng là một tên điên giết chóc điên cuồng!

Không chừng điên lên ngay cả Thiên Khu Các trung lập hắn cũng dám xuống tay.

May mắn là Mâu Vũ cũng có một chân với hắn, về sau hắn hẳn sẽ nể mặt cho Thiên Khu Các chứ?

Đám người Dực Không và Mạc Trần bốn phía đã nhao nhao cười to hoan hô.

“Ha ha ha, đây đúng là chuyện vui ngoài ý muốn!”

“Bỗng dưng khiến Tiên Giới và Ma Giới bên kia cắn xé, đúng là chuyện tốt đối với chúng ta!”

“Đúng đúng đúng, kiểu này bọn hắn không rảnh bận tâm chúng ta.”

“Để bọn hắn chó cắn chó đi!”

Cho dù là Thương Long cốc hay là Phi Tiên môn, thì cũng đều đã có căm thù sâu sắc hai giới Tiên Ma.

Bọn hắn chỉ ước gì hai giới kia đánh cho lòi óc ra thôi.

“Đại Đế anh minh, kế sách giá họa này thật sự vô cùng cao minh!”

“Quỷ thần khó lường, lợi dụng cơ duyên lần này, đùa giỡn hai giới Tiên Ma xoay vòng vòng, không hổ là ngươi!”

Trong lòng Thành Ca tự nhủ ta không hề nghĩ tới giá họa gì hết.

Có hệ thống hack, căn bản không cần đến ta được không?

Ta có lòng tốt dìu dắt người mới, chẳng biết tại sao đụng phải hai nhóm địch nhân, thuận tay giải quyết mà thôi.

Được rồi, lúc ấy mình cũng hoàn toàn không có ý định che giấu trốn tránh, toàn bộ quá trình đều là chủ động lên đánh.

Lão Thương Long đầu óc nhạy bén càng chủ động nhắc nhở Thiên Khu Các bên kia.

“Lão huynh Mạch Vũ, chuyện này hy vọng các ngươi có thể giữ kín!”

Nếu như bị Thiên Khu Các truyền ra ngoài, vậy hai giới Tiên Ma sẽ phát hiện thủ phạm thật sự.

Đến lúc đó, kết quả sẽ là một chuyện vô cùng khác.

Mạc Trần cũng vội nghiêm mặt nói: “Không sai, ngàn vạn lần không thể nói ra!”

Mạch Vũ Chuẩn Đế sắc mặt không vui: “Ngươi coi Thiên Khu Các bọn ta là cái gì chứ, chúng ta từ trước đến nay trung lập, không can thiệp bất kỳ ân oán nào!”

“Chút phẩm hạnh này, chúng ta vẫn phải có chứ!”

“Ha ha ha, vậy bọn ta yên tâm rồi…”

Nhìn dáng vẻ thỏa hiệp của bọn hắn, Thành Ca có chút không vui.

Dựa vào cái gì chứ?

Mình xử lý một Tiên Đế, chuyện nở mày nở mặt như thế, còn không thể nói ra sao?

Các ngươi có nghĩ đến tâm tư của người trong cuộc hay không?

Mặc kệ vậy, dù sao qua trận này hai người khác của Vô Cực Động Thiên cũng sẽ tới, đến lúc đó vẫn có cơ hội nói rõ ràng.

Sau đó hắn lần nữa ve ve tay về phía Mâu tiên nữ.

“Bây giờ thế nào? Có phải cảm thấy ta có thể một địch mười Tiên Đế không?”

“Xứng với thân phận khách quý số một của các ngươi, dư xài rồi chứ?”

Mâu tiên nữ muốn nói ngươi cũng quá ngạo mạng, một địch mười?

Cho dù kẻ điên của Man Giới cũng không dám nói như thế.

Nhưng mà vụ đánh cược khi nảy bày ra đó, nàng cũng chỉ có thể có chơi có chịu.

“Không có vấn đề, từ này về sau, Thương Long cốc chính là khách quý mới số một của Thiên Khu các chúng ta!”

Chương 521.

Khách quý số một, có khả năng đã bán 90% Tiên Bảo Tiên khí cho Thiên Khu các rồi.

Dựa vào số lượng chiến lợi phẩm của Thương Long cốc trong thời gian này, từ tam đẳng thăng lên nhất đẳng, xem như là một lần thu hoạch to lớn.

Nó đại diện cho một nguồn tài nguyên tu luyện khổng lồ.

Huống hồ gì còn có tương lai.

Thương Tật và Mộ Phong Chuẩn đế ở bên đó ước tính giá trị lại lần nữa, Mâu Vũ kéo Thành ca tới bên trong Hành cung của mình.

“Rốt cuộc ngươi làm sao mà làm được điều đó? “

“Lẽ nào ngươi từng là Tiên đế, bây giờ tu luyện lại từ đầu sao?”

Trên thực tế, người không có cách nào tin Thành ca có chiến tích lẫy lừng như vậy lại là nàng.

Bởi vì, nàng gặp qua Khương Thành khi hắn vẫn còn là Tiên tôn.

Nàng nhớ rất rõ, khi tên này đột phá lên Tiên Vương thất bại, còn tìm đến mình hỏi nguyên nhân.

Từ đó đến nay, cũng chỉ hơn một trăm năm mà thôi.

Trong đó trải qua phần lớn thời gian là ở ngộ đạo Tiên Thụ.

Trong một thời gian ngắn, hắn không chỉ thăng lên thành Tiên Vương, mà còn ngang qua chín tiểu cảnh giới của Tiên Vương, trở thành Chuẩn Đế sơ kì.

Nếu như điều này truyền ra bên ngoài, trong lục giới sẽ dẫn đến một cơn chấn động lớn.

Huống hồ, hắn còn ở cảnh giới Chuẩn đế sơ kì chém hai vị Thuần Hoa, Tử Điện Tiên đế.

“Thì làm được vậy thôi, sớm đã nói ta là người khác thường mà.”

Thành ca biến trở lại hình dạng con người, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của mình.

“Ngươi rốt cuộc có nói hay không?”

Mâu tiên nữ tức giận nghiến chặt răng.

Đứng trước mặt tên đó, nàng càng lúc càng không giữ được hình tượng nữa.

“Không nói thì làm sao?”

Thành ca vuốt cằm, cười hì hì kì quái: “Ngươi định cắn ta ư? Ta đang mong được như vậy đây!”

“Ngươi!”

Mâu Vũ thở gấp, đôi mắt hớp hồn bỗng nhiên ánh lên đầy hàm ý: “Ngươi cho rằng ta không có cách nào trị được ngươi ư?”

Thành ca cũng khá tò mò, bản thân có vẻ có điểm yếu sao?

“Nói nghe thử xem?”

“Ngươi là nhân tộc đúng không? “

“Hừ.”

“Vậy là đúng rồi!”

Mâu Vũ lão thần thư thái nhâm nhi tách trà, khoan thai nói: “Mặc dù không biết ngươi làm thế nào giành được Thương Long huyết mạch, nhưng một nhân tộc như ngươi mạo danh Thương Long, còn đang là chủ Địa Bộ, ngươi đoán xem nếu như ta đem chuyện này nói ra bên ngoài thì chuyện sẽ như thế nào?”

“Chỉ vậy thôi ư?”

Thành ca còn tưởng rằng nàng sẽ nói cái gì nữa.

Đây xem như điểm yếu gì chứ?

“Ngươi đang cố tỏ vẻ điềm tĩnh, đừng nghĩ rằng ta không biết điều đó.”

“Cô em, ngươi đã quá tin vào suy đoán của bản thân rồi đó, ca thật sự không bận tâm.”

Thành ca đắc ý nhíu đôi mày: “Ban đầu Thanh Long đại đế cũng cho rằng ta là nhân tộc, nhưng sau đó ta đã thông qua thử thách của Phong Long Trì, điều ngươi nói ra liệu có ai tin!”

“Ngươi lại có thể vượt qua thử thách của Phong Long Trì sao?”

“Không sai.”

Lần này Mâu Vũ tuy bận bịu vẫn tỏ ra nhàn nhã.

“Nếu như ta hỏi ngươi thông qua như thế nào, ngươi nhất định sẽ nói là do khí chất đúng không?”

Thành ca cười tít mắt đáp: “Ngươi đúng là rất hiểu ta!”

“Vậy nếu như có cái này thì sao?”

Sau đó liền thấy Mâu tiên nữ dùng ngón tay ngọc ngà thanh biếc chỉ sang bên sườn, một mảnh nhỏ của Lưu Cảnh tiên khí bay tới giữa hai người bọn họ.

Sau khi Tiên khí phát lên, trong nháy mắt những câu nói và hình ảnh của hai người họ vừa nãy đã hiện ra trọn vẹn.

Thành ca nhẫn không nổi buông lời thô lỗ: “Chà, ngươi sao lại bỉ ổi như vậy?”

Lần này đến lượt Mâu Vũ cười tít mắt.

“Phòng trước vô hại mà!”

“Kỳ thực ngươi không muốn nói cũng không sao, ta biết mỗi người đều có những bí mật không muốn tiết lộ.”

Nàng thu lại Lưu Cảnh tiên khí, cất đi như sợ mất.

Thành ca lần đầu tiên nhìn thấy nàng cười, cảm thấy Hành cung lãnh điện này như bỗng nhiên biến thành mùa xuân ấp ám.

“Vậy ngươi muốn gì?”

Nói thật ra, điểm yếu này đối với hắn không thể uy hiếp được.

Cho dù bại lộ thân phận nhân tộc thì sao chứ?

Hắn chỉ là hiếu kỳ muốn xem thử nữ nhân này cuối cùng sẽ làm gì, nên cố ý giả vờ rất quan tâm, đợi đoạn sau của nàng.

“Ta có hai điều kiện”

Mâu Vũ từ từ duỗi hai ngón tay.

Ngón tay uyển chuyển trắng như ngọc thanh: “Thứ nhất, ngươi phải đảm bảo từ nay về sau không được hạ thủ với người của Thiên Khu các.”

Thành ca còn tưởng nàng sẽ đề ra điều kiện kinh thiên động địa gì cơ, hóa ra lại chỉ có vậy?

Sau đó, hắn lắc đầu.

“Ngươi coi ta là đồ ngốc à, lỡ như người của Thiên Khu các hạ thủ với ta và người của ta thì sao?

“Ngươi xem Thiên Khu các của bọn ta là gì chứ?”

Mâu Vũ vừa tức giận vừa buồn cười: “Bọn ta là thương hội trung lập, từ trước đến nay chỉ có người khác gây chuyện với bọn ta, chứ không có chuyện bọn ta đi gây chuyện với người khác.”

Thật ra, nàng vốn dĩ không rõ được Thành ca đang nghĩ cái gì.

Dường như không có ai hắn không dám giết.

Lỡ như tên điên này tương lai để mắt đến Thiên Khu các?

Vì thấy cái phong cách chi li tính toán mỗi lần hắn giao dịch, thấy tiền là sáng mắt thì không phải là không có khả năng.

Thành ca gật đầu: “Vậy được, chỉ cần Thiên Khu các không đụng tới ta, thì ta có thể đảm bảo sẽ không hạ thủ với bọn họ.”

“Điều kiện thứ hai, ta hi vọng ngươi sẽ làm hộ vệ cho ta ba triệu năm, bảo vệ ta chu toàn.”

“Cái gì?”

Thành ca xém chút nữa là nhảy dựng lên.

“Bao lâu? Ba triệu năm?”

“Sao ngươi không nói ba mươi tỷ năm luôn đi?”

Mặc dù muội muội xinh đẹp đến mức khiến người ta phải ghen tức, có hộ vệ theo sát bảo vệ là điều mọi người đều hiểu,

cũng là một cảnh khiến người ta thấy vui mắt.

Đổi lại là người khác, có thể cầu cũng không được như vậy.

Nhưng thời gian quá dài.

Khương Chưởng môn là kiểu luôn ôm vũ trụ quần tinh vào lòng, bất cứ lúc nào cũng muốn làm màu, thì không thể nào tiêu hao ba triệu năm để đi bên cạnh bảo vệ muội muội được.

Nếu như ba trăm năm…

À không, 3 năm, có thể hắn sẽ suy nghĩ một chút.

“Ngươi không bằng lòng sao?” Mâu Vũ có chút thất vọng.

“Tất nhiên là ta không đồng ý!”

“Chỉ cần ngươi đáp ứng, từ nay về sau Phi Tiên môn và Thương Long cốc khi giao dịch với Thiên khu các của ta, toàn bộ trao đổi công bằng, dẫu một tiên phẩm bọn ta đều không kiếm.”

Mâu tiên nữ hình như đúng là đã nhìn trúng thực lực của hắn, chủ động đề xuất quyền lợi.

Ngươi nghĩ ca đang bán thân sao?

“Miễn đi!”

“Với giao tình giữa chúng ta, chút chuyện này ngươi cũng không muốn giúp sao, ba triệu năm đâu phải là dài.”

Ba triệu năm đối với tiên nhân khác là không dài, nhưng đối với Thành ca thì lại quá dài.

Hắn khẽ nhếch khóe miệng, cười nhạo: “Ai có giao tình với ngươi? Hình như câu này do ai đó nói trước đây thì phải!”

“Chẳng phải vì ta bực bội hay sao?”

Thấy nàng kiên trì như vậy, trước sau không thay đổi thái độ, Khương Chưởng môn có chút hiếu kỳ.

“Tại sao ngươi lại muốn ta theo sát bên cạnh để bảo vệ như vậy?”

Hắn nghi ngờ hỏi: “Thiên Khu các của các ngươi không phải cao thủ như mây sao, Ba vị Tiên đế còn không che chở được cho ngươi sao? “

Mâu Vũ liếc đôi lông mày, lộ vẻ buồn rầu: “Ta đúng là có chuyện khó nói”

“Cái gì mà chuyện khó nói, tới tháng rồi sao? Tới tháng những ba triệu năm?”

“Cái gì mà tới tháng chứ?”

“Không có gì… ngươi cái gì cũng không nói, chứng tỏ đang muốn đào một cái hố cho ta nhảy xuống rồi.”

“Việc này rất phức tạp.” Mâu Vũ vẫn là không chịu nói rõ ràng.

“Biết đâu ta có thể giải đáp được khúc mắc của ngươi.”

Từ trong bóng tối, Thương Long nữ đế đột nhiên phá vỡ sự im lặng.

“Là ai?”

Mâu Vũ kinh ngạc, Tiên hồn xung quang truy tìm nhưng đều không thể tìm thấy.

“Luân hồi tiên đế, sáu mươi tỷ năm rồi chưa gặp, từ khi chia xa đến giờ vẫn khỏe cả nhỉ.”

Thương Linh cười khúc khích, đầy ý giễu cợt: “Vị hậu bối Thương Thành, tỷ ta rất vừa lòng, ngươi lừa không được đâu, đừng tốn công vô ích.”

“Là ngươi? Thương Linh?”

Mâu Vũ cuối cũng cũng đã phản ứng lại.

“Ngươi không phải đã sớm chết rồi sao, sao lại vẫn còn đây?”

Chương 522.

“Luân hồi Tiên đế?”

Thành ca xém chút Wow to lên một cái!

Hắn biết Mâu Vũ lai lịch bất phàm, thân phận chắc chắn rất đặc biệt.

Nhưng đúng là không nghĩ tới nàng là Tiên đế.

Chung quy Tiên đế không thể vào ngộ đạo Tiện Thụ, và cũng không có cách nào lưu lại trong Tiên giới lâu được.

Càng không ngờ đến, nàng lại là chúa tể phụ trách quản lý quy tắc luân hồi.

Điều này có thể là sinh, tử, âm, dương, hủy diệt, không gian,… những quy tắc thượng vị của cường lực quy tắc ư!

Nữ nhân này che giấu thân phận kỹ như vậy sao?

Chả trách Mạch Phong chuẩn đế trước mặt nàng lại ngoan như một đứa cháu trai.

Nghĩ kĩ lại thì, ban đầu nàng ở cửa ải Tiên Thụ điều khiển luân hồi rất nhiều lần.

Hóa ra lại là nguyên nhân này sao?

“Ha ha ha…”

Thương Linh cười hả hê: “Nàng ta có lẽ đang gặp phải vấn đề không nhỏ đâu, bây giờ càng không phải là Tiên đế.”

“Ngươi cũng đâu thể đi đến được đâu.”

Mâu Vũ bình tĩnh lại, lại quay về chỗ ngồi xuống.

“Chẳng qua là một chút tàn niệm mà thôi, kiếp này cũng không có cách nào trở mình nữa rồi.”

Thân phận Lão tổ của Thương Long xem ra không thể làm nàng kinh sợ, hoàn toàn ngang hàng ngang vị.

“Hai người các ngươi trước đây quen nhau sao?”

“Không những là quen, mà còn rất thân nữa chứ.”

Thương Linh cười đáp: “Chắc ngươi vẫn còn nhớ ban đầu ta có nói đến năm đại mỹ nhân của Tiên giới, ngoài ta và Băng Phượng, thì nàng ta cũng là một trong số đó.”

Thành ca lại Wow lên lần nữa.

Hắn cẩn thận nhìn Mâu Vũ xinh đẹp đến lạ đang đứng đối diện, bỗng nhiên lại rất mong chờ hình thái nhân hình của Thương Linh.

Thì ra cái gọi là “ngũ đại mỹ nhân” không phải là nhận xét tùy tiện, cấp bậc nhan sắc lại cao như vậy sao?

Mâu Vũ lại không tiếp nối câu chuyện đó, mà chỉ hỏi lại một câu: “Ngươi đã biết hắn là nhân tộc rồi sao?”

Thương Linh đáp: “Không thì sao, chẵng nhẽ ta lại hồ đồ như vậy sao?”

“Ngươi không để ý?”

“Hắn làm được việc như vậy, tại sao ta phải để ý đến?”

Mâu Vũ cuối cùng đã rõ, vì sao Khương Thành lại không bận tâm đến viejc thân phận nhân tộc bị bại lộ thế rồi.

Lão tổ của Thương Long cũng sớm đã biết, vậy quả thật hắn chẳng có gì phải lo lắng cả.

“Xem ra ngươi đúng là sẽ không đáp ứng điều kiện của ta rồi.” Nàng thở dài cảm thán một tiếng.

“Nếu ngươi đã là Luân hồi Tiên đế, vậy còn cần hộ vệ làm gì chứ?”

Thành ca nghĩ bụng: bản thân ngươi đã mạnh như vậy, cả Tiên giới người có thể làm hại đến ngươi chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thương Linh nói: “Nàng ta bây giờ không còn là Tiên đế nữa, chỉ trách dã tâm của nàng ấy quá lớn.”

“Ý gì vậy?” Thành ca không hiểu.

Lần này Mâu Vũ không phản bác lại Thương Linh, ngược lại còn gật đầu.

“Nàng ấy nói không sai, quả thực phải trách ta dã tâm quá lớn”

“Ngươi đã làm gì rồi?”

“Ta đã luân hồi chính bản thân mình”

“Hả?”

Khuôn mặt Thành ca toát lên vẻ kinh ngạc: “Tại sao ngươi lại làm như vậy?”

“Vì để tiến lên một bậc!”

Nhìn ra phía xa của Điện môn, Mâu Vũ trầm mặc trong giây lát, tiếp tục nói: “Thành Tiên chi lộ, sau khi bỏ qua những cơ hội đó rồi thì không thể lấy lại được nữa”

“Những cơ hội thăng cấp Phẩm chất Tiên Hồn.”

“Số lượng quy tắc chủ mà việc thành Thánh thu được.”

“Khi Phi thăng thành tiên thân thể đều phải chịu sự tôi luyện của sấm sét.”

“Cơ duyên ngộ đạo Tiên Thụ của Tiên Vương.”

“Quy tắc Lạc Ấn của Chuẩn đế…”

Lúc nàng nói tới đó, Thành ca cuối cùng đã hiểu được phần nào.

Trên mặt của hắn hiện ra nét mặt kinh ngạc: “Vì vậy, ngươi đem theo ký ức để bản thân luôn hồi một lần nữa, lần nữa trải qua tất cả những cơ duyên đó sao?”

Mâu Vũ đính chính với hắn: “Không phải một lần, là năm lần, đây là lần thứ năm ta luân hồi rồi.”

Há!

Khương Thành không nhịn nổi thở hắt ra một cái.

Nữ nhân này không phải là bị điên chứ.

Tính xóa đi rồi làm lại mấy lần như vậy sao?

Hắn đột nhiên hỏi: “Lẽ nào ngươi mỗi lần khởi động lại, đều có thể bảo lưu được tất cả các thu hoạch trước đấy sao?”

Thương Linh liền thay Mâu Vũ trả lời câu hỏi đó: “Nàng ta đương nhiên có thể lưu giữ được, nếu không thì việc cứ lặp đi lặp lại luân hồi như vậy còn có ý nghĩa gì chứ?”

“Nữ nhân này, giờ đây lạc ấn của quy tắc chắc chắn không chỉ có một, quy tắc chủ có khả năng đã vượt qua một trăm, Tiên thể chỉ e đã sớm đạt cấp cao nhất, Tiên hồn cũng sớm vượt qua vạn cổ!”

Trong giọng điệu của nàng chút dè dặt.

“Nếu như có thể trở về Cảnh giới Tiên đế, nàng ta rất có thể sẽ trở thành một trong những người mạnh nhất, và sánh vai cùng những gia tộc cổ xưa của bọn ta.”

Thành ca biểu hiện sự bình thản, những điều đó ca đều đã có rồi, mà còn hơn nàng ấy nữa kìa.

Mâu Vũ lạnh nhạt nói: “Ba triệu năm đó chỉ là thời kỳ ta đang yếu nhất. Ba triệu năm sau trở thành Tiên đế, ta sẽ không còn

cần bảo vệ nữa”

Thành ca kinh ngạc nói: “Ba triệu năm mới thì có thể trở thành Đế?”

Mâu Vũ trợn mắt tức giận, câu nói này từ miệng ngươi nói ra sao lại đầy sự xúc phạm như vậy chứ?

Là cố ý phô trương ngươi có thể làm nhanh hơn được sao?

Là khoe khoang ư?

“Ta dẫu sao cũng từng là Tiên đế, đương nhiên phải nhanh hơn Chuẩn đế khác rất nhiều.”

“Ngươi cũng đã luân hồi rồi, vậy vị trí luân hồi Tiên đế há không phải sớm bị Chuẩn đế khác giành mất rồi sao?”

“Không hề, ta sớm đã có sắp xếp trước rồi. Hơn nữa quy tắc luân hồi chỉ có chấp chưởng luân hồi kính của ta mới có thể tu luyện, không tồn tại Chuẩn đế nào khác.”

Thành ca nghĩ thầm: muội muội ngươi chớ nói nhiều lời.

Ca đây trong 49 Lạc Ấn quy tắc, vừa hay có một quy tắc luân hồi.

Chẳng qua ta có lòng tốt, không nói ra lại dọa ngươi rồi.

“Vậy ngươi còn sợ cái gì nữa, Tiên Khu các còn có hai Tiên đế, chả nhẽ không bảo vệ ngươi được chu toàn sao?”

Mâu Vũ lắc đầu nói: “Ta mỗi lần luân hồi lại từ đầu đều trải qua hàng trăm triệu năm, khoảng thời gian đó, có nhiều người có thể nhìn ra vấn đề, đoán được ta đang làm gì.”

“Vì vậy có người biết ngươi đang yếu đi ở thời điểm luân hồi lại từ đầu, nên để mắt tới ngươi sao?”

“Không chỉ để ý đến ta, mà còn để ý đến Thiên Khu các.”

“Các ngươi không phải trung lập à, ai cũng không động đến sao?”

Thương Linh khẽ cười nói: “Muốn trung lập cũng cần có thực lực, nếu như không phải là do nàng ấy tọa trấn, Thiên Khu các sớm đã bị hai giới Tiên Ma chiếm mất rồi!”

Thành ca nghĩ cũng phải, Thiên Khu các kiếm được bao nhiêu tài nguyên rồi, chắc chắn có người sẽ đố kị.

“Hai vị Tiên đế còn lại thì sao?”

“Hai chấp chưởng Lung Lâm và Giang Hàn, lần lượt có hai quy tắc mưa và tuyết, luận về sức mạnh càng không nổi trội.”

Ánh mắt của Mâu Vũ nhìn hắn không chớp mắt: “Chí ít bọn họ không mạnh bằng Tử Điện Tiên đế.”

Đó mới là nguyên nhân nàng đi tìm Khương Thành giúp đỡ.

Người này bề ngoài mới chỉ là Chuẩn đế sơ kì, nhưng đã có hai vị Tiên đế chết trong tay hắn rồi, sức chiến đấu đảm bảo.

Mặc dù lúc đàm phán chuyện làm ăn tính toán chi li từng tí, nhưng nói chuyện lại vô cùng tin cậy, trao đổi xong thì sẽ không lật lọng.

Mặc dù một người đối với hai giới Tiên Ma thực tế quá là yếu ớt, nhưng nghĩ đến hắn trong Ngộ đạo Tiên thụ tạo ra loạt kỳ tích không thể ngờ đến, Mâu Vũ có một niềm tin không thể lý giải nổi đối với hắn.

Nàng tin rằng con người này sẽ bảo vệ tốt cho mình.

Chỉ đáng tiếc…

“Ba triệu năm quá dài, cô em ngươi nếu thật sự muốn được bảo vệ như vậy, có thể ở bên cạnh ta.”

Đó là một tuyệt thế mỹ nữ, nếu đổi lại là người khác, Thành ca sẽ không nói những lời đó.

Dẫu sao luôn ở bên cạnh mình, có khi còn bị cướp mất cơ hội làm màu nữa.

“Vậy thôi bỏ đi…”

Mâu Vũ lắc đầu đầy tiếc nuối.

“Thiên Khu các bên này, gần đây còn có nhiều việc cần ta phải đứng ra giải quyết.”

“Vậy cứ thế đi, sau này tính tiếp.”

“Hi vọng ngươi vẫn có thể tiếp tục sống dưới sự truy sát ở Tiên giới.”

Nhìn thấy nàng lại khôi phục được thần thái lạnh lùng, Thành ca thầm tiếc nuối, chúng ta không đàm phán được chuyện làm ăn, có thể nói chuyện về tình yêu mà.

Chương 523.

Sau khi Mâu Vũ và Thiên Khu các rời đi, Thương Long cốc bên này cũng có được một số lượng lớn tài nguyên tu luyện.

Cho dù là Thương Tật, Thương Khung hay là những long vương, long tôn cấp dưới cũng đều bắt đầu khổ luyện.

Chung quy thì ai cũng biết sau này sẽ còn có một trận chiến "Nặng nề" khác nữa.

Thành ca chờ hai tiên đế kia của Vô Cực Động Thiên đến nên việc gì cũng không làm.

Thu xếp lại mấy điểm công đức có được trong khoảng thời gian này, cũng hơn chục tỷ rồi.

Hắn giữ lại hai trăm triệu, còn lại đều đổi sang đan dược, cuối cùng vẫn không thể lên nổi Chuẩn đế Trung kì.

"Xem ra phải nghĩ cách kiếm chút giá trị chấn kinh và chiến lợi phẩm mới được."

Nền tảng này của hắn, từ giai đoạn Chuẩn đế muốn thăng cấp một bậc thực sự quá khó rồi.

Lắc đầu rồi mở màn hình hệ thống lên tăng một cấp.

Đẳng cấp: 14

Công đức: 0/10000000000

Công đức khả dụng: 113569884

Kĩ năng hiện tại: Kí chủ có thể tiêu hao công đức để khiến một mục tiêu tùy ý mất đi năng lực, no cooldown.

Chú ý: Thực lực của mục tiêu càng mạnh, điểm công đức phải hao phí càng nhiều.

Kĩ năng hạ cấp: Kí chủ có thể tiêu hao công đức để hoán đổi với mục tiêu tùy ý, no cooldown.

Chú ý: Thực lực của mục tiêu càng mạnh, thời gian hoán đổi liên tục càng dài, công đức hao phí càng cao, hệ thống không ở trong phạm vi hoán đổi.

Dưới một cấp là kĩ năng quái quỷ gì vậy?

Hoán đổi?

Chẳng phải ca có thể biến hóa thành bất kì ai sao, còn hoán đổi với người ta gì chứ?

Thành ca suy nghĩ kĩ lại, hoán đổi và biến hóa đúng là có khác biệt rất lớn.

Biến hóa chỉ có thể thay đổi ngoại hình và hơi thở, còn hoán đổi với nhau là có thể có được toàn bộ sức mạnh của đối phương.

Tương ứng với việc đối phương sẽ bị biến thành mình.

Ngoại trừ hệ thống…

May mà hệ thống không bị đổi sang, nếu không thì đúng là có được không đủ bù lỗ rồi.

“Ca đẹp trai thế này, dựa vào cái gì mà hoán đổi với người khác chứ?”

“Kĩ năng gà, hoàn toàn không hời tí nào được chứ?”

Hắn lướt một cái liền hết hứng.

Hoàn toàn không nhận thức được kĩ năng này có chỗ lợi hại thực sự.

Còn mặt khác, một đám người cấp cao của Phi Tiên môn tụ tập lại với nhau.

La Viễn tiều tụy lo lắng: “Mấy ngày nay, Thương Long đại đế hoàn toàn không có ý nghĩ chuẩn bị tiếp đón kẻ địch.”

“Chúng ta có nên nhắc nhở hắn nên cảnh giác đề phòng cẩn thận hơn không?”

Kỉ Linh hàm cũng buồn đến mức mày không giương nổi: “Phải đấy, nhưng chúng ta cứ nhắc nhở như vậy, hắn sẽ không vui đâu.”

Mạc Trần ở bên và bọn người Đan Thái, Ngụy Miêu phía sau nhếch môi, chuyện này nếu đổi lại là người khác thì đúng là không yên tâm chút nào.

Nhưng đó lại là Khương chưởng môn, còn có gì đáng để lo lắng chứ?

Các ngươi tự mình dọa mình à?

Thật đáng tiếc, các ngươi không biết được thân phận của hắn.

´n Tuyết Nhi ở bên nhảy nhót tung tăng.

Lần trước trêu ghẹo chưởng môn đến nay nàng vẫn còn dư vị, đồng thời cũng có chút tiếc rẻ, đáng tiếc lần đó lại bị gián đoạn.

Chỉ là sau đó không tìm được cơ hội ở riêng mình mình.

“Sư tỷ, hay là để ta nói thử xem.”

“Ngươi?”

Kỷ Linh Hàm nhìn bằng ánh mắt xa xăm: “Ngươi thật sự có quan hệ rất tốt với hắn sao?”

´n Tuyết Nhi ưỡn ngực lên thật cao: “Đương nhiên rồi, Thương Long Đại đế rất dễ nói chuyện.”

Kỷ Linh Hàm cố ý nói: “Nếu hắn đã dễ nói chuyện như vậy, vậy vẫn nên để ta tự đi.”

“Đừng mà sư tỷ!”

´n Tuyết Nhi sốt ruột, cơ hội hiếm có sao có thể để hắn chuồn mất được.

“Tính tình Thương Long đại đế rất xấu…”

“Không phải lúc nảy ngươi bảo rất dễ nói chuyện sao?”

“Đó là chỉ đối với vài người nhất định thôi.”

“Ví dụ như ngươi?”

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Kỷ Linh Hàm,´n Tuyết Nhi không hiểu sao đột nhiên chột dạ.

Nhưng mà, giữa tỷ muội với nhau cái khác có thể nhường được, chỉ có nam nhân thì không thể nhường.

Khi cần giành giật thì giành giật, khi cần tàn nhẫn thì sẽ tàn nhẫn.

Nàng gật đầu mạnh mẽ: “Không sai!”

“Vậy được, ngươi đi đi.”

“Vâng ạ!”

Nhìn bóng dáng phía sau khi nàng rời đi, Mạc Trần và Đan Thái lấy tay che mặt.

Con Kỷ Linh Hàm và La Viễn thì trầm ngâm nhìn nhau.

Thật đáng tiếc, bọn ta đã sớm biết đó là Khương chưởng môn rồi.

Chẳng qua hôm nay cố ý thử mà thôi.

Con ả´n Tuyết Nhi này đúng là không biết khách khí chút nào.

Lúc này, Lâm Ninh cạnh bên tự dưng nóng ruột.

Nàng cũng biết đó là Khương chưởng môn, hơn nữa còn cho rằng Kỷ Linh Hàm không biết.

Ngươi thế này là để cho´n Tuyết Nhi không không kiếm được mối hời lớn rồi.

Chốc sau, Thành ca nhìn thấy´n Tuyết Nhi.

Dưới sự đề nghị của nàng, hắn lại lần nữa hóa về dạng người.

"Khụ, môn phái bên đó lại xảy ra chuyện gì rồi?"

´n Tuyết Nhi cười rạng rỡ xinh đẹp, thuần thục dựa vào người hắn, có ý trêu ghẹo bảo: "Sao vậy, chưởng môn có niềm vui mới là Mâu Thủy kia rồi thì không hoan nghênh ta nữa à?"

"Tất nhiên là không rồi…"

Trong lòng Thành ca còn rất mong chờ nữa kìa, chuyện lần trước vẫn làm chưa xong, mấy ngày nay phải mỏi mắt chờ đợi.

Nhưng mà thân là chưởng môn, cũng không tiện ra ám thị mà thôi.

Hai người rất nhanh áp sát vào nhau, mặt Thành ca ngứa ngáy, đó là bởi hơi nồng nàn của nàng.

"Hai ta hình như áp sát nhau quá rồi thì phải, suy cho cùng thì cũng là quan hệ giữa chưởng môn và đệ tử."

Hắn còn phải giả vờ đứng đắn mà, nhưng thực tế lần này´n Tuyết Nhi đến tìm mình rốt cuộc là có chuyện gì, hắn cũng đã quên đâu ngoài chín tầng mây rồi.

"Hứ…"

́n Tuyết Nhi nằm trên tay hắn, ngón tay vuốt ve khều khều trên mặt hắn.

“Không pahir lúc trước ngươi từng dạy bọn ta không nên quá câu nệ lễ nghi à?”

Xùy.

Ta đã nói như vậy, nhưng ý chủ yếu là để mọi người bình đẳng sống cùng nhau, không được có sự phân biệt cấp bậc sâu sắc thôi.

Nhưng đâu có dạy ngươi làm mấy chuyện thế này.

“Khụ khụ, ảnh hưởng thế này của chúng ta có phải không được tốt lắm không nhỉ?”

Thành ca cố chấp bảo vệ áo khoác bên ngoài của mình, cố gắng duy trì hình tượng là chưởng môn cuối cùng của mình.

“Ảnh hưởng gì chứ, ta với ngươi thành thân chưa?”

“Vậy thì chưa.”

“Vậy ngươi đã hẹn ước cả đời với ai chưa?”

“Cũng chưa.”

“Vậy ngươi còn nói mấy lời thừa thải nhiều thế làm gì, còn không mau phối hợp với ta một chút?”

Nhìn ánh mắt như muốn chiếm giữ của nàng, Khương chưởng môn cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Hình như mình là chưởng môn mà?

Bị động như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Nhưng mà hai tay đang giữ lấy sao khoát cũng rất thành thực mà buông ra.

Mặt khác, Kỷ Linh Hàm đang nhắm mắt ngồi ở vị trí Đại điện chủ, trong nước yên ả hiện lên hình ảnh ́n Tuyết Nhi.

Nàng là Chuẩn đế hậu kì đấy, hơn nữa còn là ma tu.

Muốn lần theo dấu vết một Ma vương như ́n Tuyết Nhi quả thực quá đơn giản.

“Nhìn thấy” bên đó quả nhiên là Khương chưởng môn, nàng suýt chút rời khỏi chỗ ngồi mà bay qua lập tức rồi.

Nhưng sau khi "nhìn thấy" hành động sau đó của hai người, lại tức đến nỗi tim đập không ngừng, suýt chút bất tỉnh.

Được đấy!

Bàn tay hồng hào của nàng không thể không nắm lại, hận không thể bóp chết́n Tuyết Nhi.

Trò đi*m này ngươi thật sự đã làm được rồi.

Sau đó sẽ hỏi Khương chưởng môn tại sao lại chọn ả mà không chọn mình.

Sau đó vẫn là câu nói cũ, nàng dường chưa không lập tức nói gì cả.

Thành ca cũng chẳng phải ngoại tình hay phản bội…

Hơn nữa hành động to gan đó củán Tuyết Nhi nàng cũng làm không được.

Nhìn thấy nàng phẫn nộ như vậy, bọ người Đan Thái, Ngụy Miêu, Tần Sướng câm như hến, cũng không biết Kỷ chương môn đột nhiên nghĩ đến chuyện gì không vui.

Lâm Ninh cũng không ngồi yên được nữa.

"Chưởng môn, lâu như vậy rồi, hay là để ta đi xem thử xem."

Ngươi?

Kỷ Linh Hàm hoài nghi nhìn nàng một cái.

Lẽ nào nàng ấy cũng phát hiện ra điều gì rồi?

Trong nhận thức của nàng, Lâm Ninh chắc vẫn đang bị lừa không hay không biết gì.

"Được, ngươi đi đi!"

Để nàng đi làm gián đoạn hai người đó cũng được, nếu không sẽ thật sự xảy ra chuyện lớn.

Chương 524.

Thành ca một bên đã cởi đồ được hết một nửa bỗng nhiên cảm nhận được từ xa có người đến.

Liền đẩýn Tuyết Nhi ra.

“Có người đến rồi!”

“Toi rồi, là Lâm Ninh!”

Thành ca nhanh chóng biến trở lại hình dáng Thương Long.

Cmn!

´n Tuyết Nhi suýt chút thốt ra tiếng chửi thề.

Lại chậm một bước.

“Sớm không đến, muộn không đến, nàng ta cố ý sao?”

´n Tuyết Nhi cũng không ngờ, lời này của nàng nói trúng phóc.

Rất nhanh, Lâm Ninh đã đến tẩm cung của Khương Thành.

Nhìn thấy nàng, vẻ mặt hai người có chút không tự nhiên.

“Thương Long đại đế.”

Thành ca chỉnh đốn áo quần ừ một tiếng.

Lâm Ninh càng không hề khách khí mà hỏi: “´n Tuyết Nhi, lời ngươi muốn nói với Đại đế, ngươi đã nói xong chưa?”

´n Tuyết Nhi nhếch mày: “Ngươi ăn nói kiểu gì vậy, ta là sư thúc của ngươi đấy!”

Lâm Ninh liếc nàng một cái, gương mặt ửng hồng của ngươi còn chưa mất hết, đừng cho rằng ta không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ngươi chỉ là một người có thực lực cấp ma vương, làm sư thúc của ta cũng chẳng đủ tư cách.” Nàng cố ý nói.

Nha đầu này, ăn nói kiểu gì vậy?

Ta đã nói mọi người bình đẳng với nhau, nhưng thứ bậc trên dưới vẫn phải có chứ?

Thành ca suýt chút mắng nàng, nhưng nghĩ lại bản thân bây giờ là Thương Long đại đế, không tiện nói gì cả.

“Ngươi chờ đó cho ta!”

Sau khi´n Tuyết Nhi giận dữ quay về, chỗ nàng vừa ngồi cho nóng bị Lâm Ninh chiếm giữ.

Đối mặt với nàng, Thành ca vẫn rất cẩn thận.

Suy cho cùng thì trong nhận thức của hắn, Lâm Ninh vẫn chưa biết thân phận của mình, vẫn phải giấu.

“Khụ, ngươi đến tìm ta có việc gì?”

Lâm Ninh khẽ lắc đầu.

“Nghe nói ngươi từng gặp qua Khương chưởng môn của bọn ta phải không?”

´y, từng nói qua chuyện này sao?

Hình như có chút ấn tượng, lúc đầu vì để che giấu thân phận mà nói bản thân là người tôn sùng Khương chưởng môn.

“Quả thực có gặp qua, sao vậy?”

“Hắn có khỏe không?”

Rất khỏe là đằng khác, đang ngồi bên cạnh ngươi đây này.

“Có lẽ… vẫn ổn.”

“Ta rất nhớ hắn.”

“Ta…”

Nhìn ánh mắt kiên định của nàng nhìn mình, đôi mắt mang theo tình cảm nồng nhiệt, Thành ca suýt chút xúc động mà nói ra chân tướng rồi.

Không không không, vẫn nên đợi bản thân trở thành Chuẩn đế hậu kì rồi hẳn công khai.

Bây giờ cảnh giới quá thấp, quá mất mặt.

“Ngươi sao vậy?”

“Không sao.”

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Ninh trở nên dịu dàng lên: “Ta có một yêu cầu nhỏ, ngươi có thể đồng ý với ta không?”

Trong lòng Thành ca nói cho dù là một trăm cái cũng được, một cái thì thật xem thường người ta quá.

“Không có gì, yêu cầu gì?”

“Ngươi có thể biến thành hình dáng của Khương chưởng môn không, ta rất muốn nhìn thấy hắn lần nữa…”

Khương chưởng môn ngây ra, yêu cầu gì kì vậy?

Nhưng mà có vẻ cũng không sao cả, bản thân cũng có thể làm được dễ dàng mà.

“Vậy đi, ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

Hắn biến thành hình người trong chớp mắt, có điều áo quần khi nảy vẫn chưa mặc lại cho chỉnh tề.

Tất cả đều lọt vào mắt của Lâm Ninh.

May mà bản thân đến kịp lúc.

Thành ca vẫn ở đó che che giấu giấu: “Ta biến thành hình dạng của hắn, ngươi đừng có coi ta như là hắn đấy!”

“Lão nhân gia hắn rất thần thông quản đại, bây giờ nhất định đã là Tiên đế rồi.”

“Về phương diện cảnh giới, ngươi có đuổi mấy cũng không kịp, còn không bằng một phần chục ngàn hắn nữa.”

Trong lòng Lâm Ninh rất buồn cười, cả trăm triệu năm qua rồi, tính tình ngươi ở mấy mặt này cũng chẳng hề thay đổi.

Nàng tự cổ vũ mình, to gan đưa tay ra thăm dò: “Ta có thể sờ ngươi không?”

Ơ chuyện này!

Khương chưởng môn cảm thấy yêu cầu này có chút khó nói không biết làm sao, nha đầu này chắc không phải đã nhìn ra thân phận của mình rồi chứ?

Nhưng nhìn vào ánh mắt khẩn cầu của nàng, hắn chung quy vẫn phải mềm lòng, gật đầu.

“Được.”

Thế là, Lâm Ninh không chút do dự nắm lấy tay hắn, rồi lần lượt sờ mấy chỗ khác tên cơ thể.

Thành ca có thể cảm nhận được tay của nha đầu này đang run lên, trong lòng nói “đồ giả” ngươi không cần phải kích động vậy đâu.

Vừa định nói được chưa, thì ngay sau đó lại bị nàng ôm chầm lấy.

“Ngươi đây…”

“Khương chưởng môn lúc trước luôn cho ta ôm, không được sao?”

Lâm Ninh ngẩng đầu lên, trong đôi mắt to tròn long lanh có sự ngây thơ và ngưỡng mộ.

Khương chưởng môn còn có thể nói gì chứ, chỉ có thể để nàng ôm mình, hơn nữa, càng ôm lại càng chặt…

Hắn cảm thấy bản thân giống như biến thành một cái gối ôm, nha đầu này có phải đã quên bản thân là Chuẩn đế hậu kì rồi không, ca sắp ngạt thở rồi đây này!

Sau khi ôm được một lúc, nàng lại có một yêu cầu mới.

“Ngươi có thể hôn ta không?”

Ôi!

Thành ca suýt chút phụt máu ngay tại chỗ.

Tiến triển thế này có phải nhanh quá rồi không?

So với những đệ tử cùng tuổi đời thứ hai mới gặp lần đầu như ́n Tuyết Nhi không giống, trong mắt hắn Lâm Ninh vẫn luôn là vãn bối.

Cho dù đã qua một trăm triệu năm rồi, cho dù Lâm Ninh giữ nhan sắc ở độ tuổi hai mươi thì ấn tượng của hắn vẫn không hề thay đổi.

Trong lòng hắn, cửa ải này rất khó qua.

“Chuyện này… có chút không hợp lẽ thường lắm nhỉ?”

Lâm Ninh không ngần ngừ nói: “Lúc trước Khương chưởng môn rất hay hôn ta.”

Ôi vãi!

Ta hôn ngươi khi nào chứ?

Ngươi đừng ăn nói hàm hồ.

Thành ca suýt nữa thì buột miệng nói ra, nhưng nghĩ đến bản thân trước mặt nàng vẫn đang là thân phận Thương Long Đại đế, nên chỉ có thể nuốt mấy lời này vào trong.

“Hắn… hắn thân mật với ngươi như vậy sao?”

Lâm Ninh gật mạnh: “Đúng vậy, lúc trước hắn toàn đối đãi với ta như vị hôn thê vậy, bọn ta trước nay luôn thân thiết không gì bằng.”

Ngươi…

Thành ca bị nàng đánh bại rồi, hóa ra ngươi ở đằng sau tuyên dương mối quan hệ hai ta như vậy à?

Lâm Ninh ngươi giỏi lắm, nếu không phải ca đang “mặc thường phục giả dạng thường dân” thì thật sự sẽ không phát hiện ra ngươi biết bịa chuyện vậy đó.

“Nhưng mà, ta đâu phải hắn!”

“Không sao, ta có thể xem ngươi như là hắn.”

“Thế này thì có hơi quá rồi thì phải?” Ánh mắt hắn mơ màng.

Lâm Ninh đưa tay chỉnh đầu hắn ngay ngắn lại, bốn mắt lần nữa nhìn nhau.

“Yêu cầu nhỏ như thế, ngươi cũng không đồng ý với ta sao?”

Đây cũng gọi là yêu cầu nhỏ sao?

Đầu óc và tâm trí Thành ca dấy động lên, nhưng nhìn vào sự khẩn khiết trong đôi mắt ngây thơ của nàng, lòng hắn lại lần nữa mềm ra.

Chuyện này cũng bởi nha đầu này quá nhớ mình đây mà!

Bỏ đi!

“Ngươi nhắm mắt lại đi!”

“Ừm!”

Đôi môi mềm mại quyến rũ trong mắt mình, như đạn xuyên qua.

Hai hàng mi khẽ rung, cho thấy lòng rất căng thẳng.

Thành ca hít một hơi thật sâu, con tim từ đầu đến cuối không thể nào không loạn nhịp trước nàng.

Cùng lúc cúi đầu xuống, đưa ra hai ngón tay để thay hai bờ môi “hôn một cái”.

Nhưng tay hắn vẫn chưa đến giữa hai người thì đã bị Lâm Ninh bắt lấy nhanh như chớp.

“Không được giở trò!”

Đôi mắt nàng vẫn nghe lời nhắm lại.

Thành ca cười trong đau khổ chu môi lên, cuối cùng có thể hôn được một cái.

Hai môi chạm nhau, trái tim Lâm Ninh như sắp bay lên.

Thành công rồi!

Cách này thật hữu dụng.

Trước đây hắn trước mặt mình toàn với hình tượng chưởng môn, chưa bao giờ thân mật đến vậy.

Bây giờ cố ý giả vờ không biết thân phận của hắn, căn bản không bị ngăn cách bởi tầng lớp đó nữa, hắn ngược lại sẽ tự nhiên hơn rất nhiều.

Rồi lại lợi dụng việc hắn lấp lơ lấp lửng khiến mối quan hệ của mình và hắn tiến lên bước nữa.

Bản thân đúng là một thiên tài mà.

Sau này lại tiếp tục làm vài lần, hắn sớm muộn gì cũng trở thành người của mình.

Nếu Thành ca bây giờ dùng Độc Tâm Thuật với nàng, nhất định sẽ có cái nhìn mới về nàng.

Nhưng mà thật đáng tiếc, sao hắn có thể nỡ dùng mấy kĩ năng đó với đệ tử của mình chứ.

Sau khi hai môi tách ra, hai người bốn mắt nhìn nhau rất lâu không nói gì, chỉ là tim đập rất mạnh.

Chương 525.

Trong lúc không hay không biết, bóng dáng Kỷ Linh hàm xuất hiện ngay cửa ra vào.

Thành ca kinh ngạc, bản thân lại không thể phát giác ra.

Cũng phải, nàng đã là Chuẩn đế hậu kì rồi, nếu thật sự muốn che giấu hơi thở, bản thân quả thực cũng sẽ không phát hiện ra được.

Nhìn ánh mắt phức tạp của Kỷ Linh Hàm, hắn tự dưng có chút lúng túng.

“À thì…”

Lâm Ninh đứng dậy một cách đàng hoàng, lấy bình tĩnh tự mình giải thích: “Kỷ chưởng môn, đây là Thương Long đại đế.”

“Là ta bảo hắn biến thành Khương chưởng môn, để ta lần nữa cảm nhận được thời gian trước.”

“Ồ, vậy à?”

Kỷ Linh Hàm nhìn Lâm Ninh một cách xa xăm.

Cô em này thật biết trêu đùa.

Đề phòng đượćn Tuyết Nhi nhưng không phòng nàng, suýt chút bị nàng lợi dụng sơ hở.

Nàng từ từ vào trong điện, chiếc váy dài trắng tinh khiết ma sát vào chiếc kính soi phát ra ánh sáng tím diệu huyền, phát ra tiếng tách tách, cũng chạm vào trái tim nhỏ bé của Khương Thành.

Ca đây cũng chẳng có gì gọi là cảm giác trái với đạo đức cả, trái tim của Thành ca thuộc về cả thế giới, thứ chẳng nghiêm trọng gì.

Chỉ là hắn cảm thấy rất khó xử.

“Phải phải phải, giờ ta sẽ biến trở về!”

“Không cần đâu!”

Kỷ Linh Hàm đưa tay lên ngăn hắn lại: “Ta cảm thấy thế này rất tốt!”

“Nếu như ngươi không phiền thì ta có một yêu cầu nhỏ!”

Ngươi cũng có yêu cầu sao?

Không phải cũng là để nguyên hình dạng người này, sau đó lại ôm lại hôn đấy chứ?

“Yêu cầu gì?”

Nàng nhìn thẳng vào Khương Thành, ánh mắt đằm thắm không chút che đậy, xuyên thẳng vào giữa khoảng cách vốn

không coi là xa của ai người.

“Có thể xin ngươi sau này cứ giữ nguyên hình dạng của Khương chưởng môn không?”

Ơ chuyện này?

Sự nghi ngờ của Thành ca lần này đã tăng đến đỉnh điểm rồi.

Hắn thật sự nghi ngờ, hai nữ nhân này có phải đã nhìn ra được thân phận thật sự của mình rồi không.

Thế là hắn hỏi thăm thăm dò một câu: “Tại sao lại có yêu cầu này chứ?”

“Bởi vì ta nhớ hắn, thấy dáng vẻ này của ngươi giống như nhìn thấy hắn vậy.”

“Là vì như thế?”

“Ừm.”

“Ha ha ha, ta còn tưởng rằng các ngươi hiểu lầm ta là hắn nữa kìa.”

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cùng lúc che miệng khẽ cười.

“Ha ha, sao có thể chứ, bọn ta đương nhiên biết ngươi là Thương Long đại đế mà.”

“Phải đấy, các ngươi rõ ràng là hai người, điểm này chả nhẽ bọn ta phân định không rõ sao?”

Nghe thấy bọn họ nói như vậy, Thành ca yên tâm trở lại.

“Được thôi, nếu các ngươi đã yêu cầu nhiệt tình như vậy, vậy thì ta đồng ý.”

Hắn vốn càng thích giữ hình dạng người hơn.

Mỗi lần vì để che giấu bọn họ phải không ngừng hóa thành hình rồng đúng thật rất phiền phức.

Bây giờ yêu cầu như thế này đúng là trúng tim đen của hắn rồi.

Sau này có thể quang minh chính đại dựa vào hình dạng thật của bản thân đi khắp nơi khắp chốn rồi.

Sau khi Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh rời khỏi, Thương long nữ đế nơi tối mới giễu cợt: “Chưởng môn Phi Tiên môn mà ngươi

làm cũng không được đẹp đẽ mấy.”

Khương chưởng môn giương đôi mày lên: “Sao lại không đẹp đẽ?”

“Hạ thủ với đệ tử môn hạ mình, ngươi không thấy mình bỉ ổi sao?”

“Có sao?”

Thành ca lại không nghĩ thế: “Đã bảo đây là văn hóa của Phi Tiên môn bọn ta mà, phàm phu tục tử như các ngươi sao mà hiểu được.”

“Hơn nữa, ta cũng đâu chỉ như thế với đệ tử Phi Tiên môn, ở ngoài ta cũng đâu loại trừ.”

Nữ đế cũng bị cái kiểu cây ngay không sợ chết đứng này của hắn đánh bại rồi.

“Ngươi đúng là sống rất rõ ràng nhỉ.”

“Quá khen, quá khen rồi, đều do Tam Nhãn Hổ tạo ra đấy.”

Thành ca trực tiếp đổ vạ cho Tam Nhã Hổ bây giờ đang không biết bận rộn ở chân trời góc bể nào đó, khiến nó phải giật mình.

Nhìn bốn phía nhưng lại chẳng phát hiện ra được gì.

Chờ đợi ở chiến trường tiền tuyến mấy ngày, Thành ca cảm thấy có gì đó không đúng.

“Hai tiên đế của Vô Cực Động Thiên ấy đâu?”

“Không phải đã nói sẽ đến thăm ta sao, thuận tiện mang theo bảo vật đến nữa mà?”

Đám người Thương Tật, Ngao Dương, Mạc Trần, La Viễn đang ngồi đó cũng cạn lời, cũng chỉ có mỗi ngươi dám nói như vậy thôi.

Nhìn thấy hình ảnh bây giờ của Thành ca ở trước mặt, mọi người đều cảm thấy an lòng.

Thương Long Cốc bên này sớm đã biết rồi.

Lão Thương Long ngày đầu tiên biến trở về Long thân thì phải gọi một tiếng Soái Thành đấy.

Đến nay thì không quản nỗi hắn nữa.

Còn Phi Tiên Môn bên này thì vẫn giả vờ không biết.

Mọi người giống như những người xem đến xem quốc vương mới vậy, ngầm hẹn với nhau xem hắn như Thương Long đại đế.

“Khụ, chắc bọn họ trên đường đi không xảy ra chuyện gì chứ?” Mạc Trần đoán.

Khương chưởng môn cáu lên: “Hứ, bọn họ cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, sao có thể hở chút là có chuyện chứ?”

“Từ khi giết chết hai sứ giả tiên minh, ta vẫn luôn chờ bọn họ.”

Hắn huơ huơ cánh tay phải, dáng vẻ nóng nảy.

“Kết quả thì sao?”

“Lúc đó thì bảo đi truy sát Trầm Châu chuẩn đế.”

“Sau này ta đến tiền tuyến, cứ nghĩ rằng bọn họ sẽ đến, nhưng rồi lại nói với ta là vẫn đi truy sát Trầm Châu chuẩn đế!”

“Làm ơn, chỉ là một chuẩn đế thôi mà, lâu như vậy mà cũng giải quyết không xong ư?”

“Các ngươi nói xem, đây là bình thường hả?”

Nhìn cái nhìn làm màu mà hỏi của hắn, mọi người rất thành thực lũ lượt lắc đầu.

“Không bình thường.”

“Thật quá đỗi không bình thường.”

Hắn than thở một hơi, rồi lại nghiến chặt răng gào lên.

“Dạo này cứ nghe bọn họ sẽ đến, ta sợ bọn họ tìm không ra ta nên mới có lòng ở nguyên tại chỗ.”

“Kết quả vẫn chậm trễ chưa đến.”

“Ta vô cùng nghi ngờ năng lực nghiệp vụ và trình độ danh tiếng của bọn họ, đây là đang làm gì thế này?”

“Lẽ nào còn cần ta phải đích thân đến đón bọn họ sao?”

“Bọn họ có giá vậy à?”

Hắn tức giận như bản thân mình bị trai đểu hết lần này đến lần khác cho leo cây, vốn chẳng giống trò đùa chút nào.

Mọi người trong điện im lặng không có gì để nói.

Ông à, người ta đến để giết ngươi đấy.

Hơn nữa cũng đâu có hẹn ước gì với ngươi.

Sự tức giận này của ngươi có phải đã ở sai chỗ rồi không?

Nhưng mà trong cơn thịnh nộ của Khương Thành cũng chẳng ai dám rước xui xẻo.

Kể cả ba người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và´n Tuyết Nhi lúc này cũng ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, không dám nói lời nào.

Mạc tiên nhân khẽ khàng giơ tay lên: “Hay là, chúng ta đi thăm dò tin tức thử xem sao?”

Thành ca nhìn hắn một cái, lúc này mới khua tay.

“Đi thăm dò hết cả đi, có tin tức gì lập tức hồi báo, không được chậm trễ.”

“Vâng!”

“Bây giờ bọn ta đi đây!”

Tất cả người của Phi Tiên môn, kể cả những tu sĩ nhân tộc như Nguyên Hư, Tiêu Hỗn, Tịch Vân, toàn bộ đều rời khỏi hiện trường nhanh như bay.

Chỉ trong một giờ sau, bọn họ đã mang về tin tức mới nhất của Tiên giới bên kia.

“Đến nay hai giới Tiên Ma đang ác chiến ở giới sông.”

“Tử Điện tiên đế bị hiểu nhầm là bị Ma giới bên kia giết chết, vậy nên hai tiên đế Lôi Cức và Trường Vân cũng nhanh chóng đi sang bên đó.”

“Cái gì?”

“Lần này ta lại xếp sau Ma giới ư?”

Thành ca nhảy dựng lên, lần này thật sự nhịn không nỗi nữa mà.

“Bọn họ xem thường người khác.”

“Ta diệt tông môn của bọn họ, bọn họ cứ không bận tâm.”

“Không bận tâm nữa, giờ ta sẽ tìm bọn họ để hỏi cho ra nhẽ.”

Hắn cầm kiếm lên, định đi đến tiền tuyến chiến đấu giữa hai giới Tiên ma.

Mọi người liền lũ lượt khuyên hắn bảo hắn đừng phô ra sự lợi hại nữa.

“Đừng mà Đại đế, bên đó quá nguy hiểm.”

“Bên đó chắc chắn sẽ có rất nhiều Ma đế và Tiên đế đấy, ngươi đi thì sẽ trở thành mục tiêu đấy.”

“Chúng ta ở lại đây ngồi xem hai bên đánh nhau, xem hai bên Tiên ma chó cắn chó như vậy tốt biết bao?”

“Phải đấy, chúng ta không cần phải làm gì cả, bọn họ cũng sẽ bị thương tổn, hoàn mỹ không gì bằng.”

“Hoàn mỹ cái đầu ngươi!”

Thành ca trực tiếp bay lên trời cao: “Lần này một mình ta đi, các ngươi tiếp tục tu luyện cho tốt đi, tạm thời không cần giao chiến với Tiên giới.”

Nói xong, hắn dịch chuyển một bước xa khuất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chương 527: Cửa Quy tắc

Địa bộ Chi chủ rời khỏi núi Tiên Yêu, tin tức đến tiền tuyến của hai giới Tiên Ma, rất nhanh đã truyền khắp hậu phương Yêu giới.

Suy cho cùng thì núi Tiên Yêu là vùng đất trọng yếu, Thiên bộ và tất cả Yêu tộc lớn đều có cơ sở ngầm.

Biết được hắn muốn đi tìm Vô Cực Động Thiên, hai Tiên đế và đám Yêu đế đều cảm thấy đây là chuyện hoang đường.

Tên này điên rồi sao?

Hắn đi làm gì?

Tìm chết sao?

Khoảng thời gian trước bởi vì Thành ca chặt đầu Tiên Đế Thuần Hoa, mà hai vị Đại Đế Kì Lân đều trở nên vô cùng

kiêng kị, bây giờ cảm thấy trời lại sáng rồi.

“Hắn đây là đi tìm chết!”

“Vốn dĩ hai vị Tiên Đế Lôi Cức, Trường Vân không đến, ta vẫn còn thấy tiếc đây!”

“Giờ thì tốt rồi, hắn tự dâng mình đến tận cửa rồi!”

“Hắn thật sự điên rồi, giết chết được Thuần Hoa Tiên đế thì liền cho rằng mình là bất khả chiến bại sao?”

“Thật không ngờ chúng ta cũng có thể dễ dàng giết chết Thuần Hoa.”

Trước mắt bên ngoài vẫn không biết rằng Tiên đế Tử Điện cũng bị Thành ca giết chết.

“Đáng tiếc, Tiên đế Tử Điện đã không còn, nếu không thì tam đại Tiên đế càng vững vàng hơn.”

“Không sao, Tiên Ma đại chiến cũng không phải chỉ có hai vị Tiên đế ra trận!”

Những Yêu Vương như Khổng Tước, Bạch Hạc, Vạn Phệ cũng đều là một người làm quan cả họ được nhờ, chỉ mong Thành ca sẽ chết ở Tiên Ma hai giới.

“Còn Phi Tiên Môn và Thương Long Cốc thì xử lý như thế nào đây?”

“Chỉ cần chủ Địa bộ là Thương Thành chết thì trục xuất bọn họ ra hỏi Yêu giới.”

“Rời khỏi Yêu giới rồi, bọn họ chẳng phải là không còn chỗ nào để đi sao?”

“Ha ha ha! Ta chính là muốn bọn họ đi đến bước đường cùng.”

Mà mặt khác, sau khi những vị đại đế tôn kính Băng Phụng, Côn Bằng, Cổ Viên, Nhĩ Tử biết tin, thì hoàn toàn không thể nào lí giải được.

“Rốt cuộc là hắn muốn làm gì?”

“Hắn đúng thật là không biết tự lượng sức mình.”

“Chiến đấu ở núi Tiên Yêu nếu thua thì còn có thể rút lui.”

“Còn chiến đấu ở Tiên Ma hai giới hắn sẽ chịu phải áp chế nặng nề.”

“Cho dù hắn làm cái gì cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

“Đúng vậy, lần trước hắn đã từ chối lòng tốt của chúng ta, lần này để hắn tự sinh tự diệt đi.”

Mấy vị Yêu đế này cũng vì có tính khí nóng nảy, mà lần trước ở nội tộc thiên mới bị đuổi về, bọn họ vẫn còn nhớ rõ.

Hiện tại chỉ có duy nhất một người là Thanh Long đại đế vẫn chưa khiến danh tính Thành ca bị tổn hại.

“Đại đế, Thương Long đại đế sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Sẽ không đâu.”

“Hả ? Ngươi đánh giá cao hắn vậy ư?”

“Người thích tiên tri” – Thanh Long đại đế mang vẻ mặt cao thâm khó đoán: “Ta thấy hắn không phải tướng đoản mệnh.”

“Nhưng mà Tiên Ma hai giới nguy hiểm như vậy, nhìn thế nào cũng thấy hắn thập tử vô sinh?”

“Ngươi thật sự tin rằng hắn sẽ đi quyết đấu với Lôi Cức, Trường Vân sao?”

Thanh Long Đại đế mang dáng vẻ chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng xem thấu hết thảy: “Tiểu tử kia chắc chắn là cố ý để tin đồn ra, thực tế lại tránh mấy chuyện xấu.”

Chúng long trong Thanh Long Cốc cảm phục nói: “Hoá ra là như vậy, vẫn là đại đế ngài nhìn xa trông rộng.”

“Mánh khóe nhỏ này của hắn làm sao qua được đôi mắt của ta?” Thanh Long đại đế dương dương tự đắc nói.

Với sự hiểu biết của hắn về Thành ca, sự việc lần này chắc chắn là như vậy.

Tiểu tử kia lần nào cũng chiếm được món hời, không thể nào làm chuyện ngu ngốc được.

Chỉ có thể nói, đại đế hiện tại quả thực hiểu rõ một phần tính cách của Thành ca, chỉ tiếc là không hiểu được mức độ cứng đầu của hắn.

Lần này Thành ca thực sự đi đến tiền tuyến Tiên Ma hai giới.

Con sông giáp ranh rộng lớn phân chia Tiên Ma hai giới mở ra không biết dài dằng dặc đến đâu.

Mặt sông quanh năm bị bao phủ bởi lớp sương mù xám xịt, gió không thổi đi được, Tiên tôn bên dưới bước vào trong đó, nhẹ thì mất đi phương hướng nặng thì mất đi lý trí.

Dọc theo con sông giáp ranh này, Thành ca bay cả đường.

Lúc nào cũng có thể nhìn thấy có máu ở dưới nước sông, hiển nhiên là trong lúc Tiên Ma đại chiến đã gây ra.

“Haizz! Không một thi thể nào còn sót lại, thật là quá thê thảm quá đáng tiếc!”

Thương Linh - người vẫn luôn theo hắn như hình với bóng hiếu kì hỏi: “Ngươi lại không phải là thi tu, cần thi thể để làm gì?”

“Ta định giúp bọn họ chôn cất mà!”

“Tin ngươi mới là lạ đó!”

“Ta thật sự là có lòng tốt mà…”

Nếu như có thi thể, không chừng hắn sẽ xuống lục soát thử xem có nhẫn trữ vật Tiên Giáp Tiên Khí gì đó hay không.

Bây giờ nhìn thấy tình hình này, rõ ràng chuyện này đã sớm bị người khác làm rồi.

Cứ bay rồi bay, hắn vẫn chưa nhìn thấy chiến trường của Tiên Ma đại chiến, phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc cổng lớn kim quang lấp lánh.

Cánh cổng kia không quá cao, cũng chỉ vài mét mà thôi.

Chỉ là nó đột nhiên xuất hiện giữa không trung, cũng không thấy có nhà hay cung điện ở phía sau, trông có vẻ cực kì quỷ dị.

Đây là cái quái quỷ gì vậy?

Thành ca còn chưa kịp đặt câu hỏi, bên tai liền vang lên tiếng kêu gào vội vã của Thương Linh.

“Mau vào đi, đây là Cửa Quy tắc!”

“Cửa Quy tắc? ”

“Ngươi mau vào đây đi, đây hẳn là sau khi Tử Điện tiên đế chết, quy tắc Điện xuất hiện Tiên đế mới, gây ra một loại dị tượng.”

Thành ca lại không tích cực lắm, thậm chí còn có chút cự tuyệt.

“Mấy anh đang vội hội họp với Lôi Cức, Trường Vân, không thể chậm trễ…”

“Làm màu mới là chính sự, không phải càng quan trọng hơn sao?”

“Hội họp cái đầu ngươi!”

Thương Linh suýt chút nữa bị hắn làm cho sụp đổ.

Mỗi lần Cửa Quy tắc này xuất hiện, ai mà không dùng tốc độ nhanh nhất trong đời lao vào chứ?

Nếu như xung quanh không chỉ có một người, thậm chí còn có thể gây nên sự tàn sát cướp đoạt.

Nguyên nhân rất đơn giản, một Cửa Quy tắc chỉ có thể có một sinh linh đi vào được.

Sau khi đi vào cánh cửa này liền biến mất.

Cơ duyên này ngay cả Tiên đế cũng sẽ không bỏ lỡ.

Vận khí của tên tiểu tử này tốt đến kinh ngạc, cánh cửa xuất hiện ở ngay trước mắt hắn, chỉ cần bước một bước là có thể đi vào. Kết quả hắn lại rề rà không chịu vào.

“Cửa Quy tắc có thể thăng cấp sự hòa hợp của quy tắc!

Thương Linh gào ầm lên: “Ngươi tưởng rằng Chuẩn Đế chỉ cần uống thuốc là có thể thăng cấp sao? Còn muốn hiểu được quy tắc, thăng cấp độ dung hợp, cơ duyên này có thể giúp ngươi tiết kiệm vô số năm tu luyện!”

Nghe nàng vừa nói như vậy, Thành ca cuối cùng cũng nhận ra cơ hội này hiếm có như thế nào.

Mà hắn cũng đã hiểu được sâu sắc tính ưu việt của việc lên Tiên giới.

Đó không chỉ là những cơ hội xuất hiện một cách không thể giải thích được, những thứ đầu của Trung Tiên giới và Hạ Tiên

giới cũng sánh không được.

“Ta đi vào rồi thì ngươi phải làm sao đây? Không phải chỉ có ở Thương Long Cốc hoặc ở cạnh ta, tàn niệm của ngươi mới có thể duy trì sao?”

Đối mặt với cơ hội có sức mê hoặc lớn như vậy, hắn vẫn có thể nhớ đến bản thân, Thương Linh vốn dĩ rất tức giận không hiểu sao tự dưng rất cảm động.

Giọng nói của nàng cũng nhẹ nhàng trở lại: “Tàn niệm của ta đã không còn là sinh linh nữa, có thể tuỳ ý đi vào cùng với ngươi.”

Lúc này Thành ca mới gật đầu: “Vậy được rồi.”

Hắn vừa mới bước chân đi vào, cánh cổng này liền biến mất như vô hình, như thể từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Mà trong khoảnh khắc đó, toàn bộ Lục giới xuất hiện tổng cộng cả triệu cánh cổng tương tự. Vị trí của những quy Chi Môn này là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Có cái thì ở trên chín tầng mây, có cái trên đỉnh núi, có cái ở trong hồ, đầm lầy cũng có cái xuất hiện ở dưới gầm giường trong nhà…

Thời gian những cánh cổng này tồn tại không lâu, trong vòng 15 phút mà không được phát hiện ra nó sẽ biến mất.

Có điều, bản thân Cửa Quy tắc có một loại hơi thở riêng nồng đậm.

Gần như ngay trong giây phút đầu tiên xuất hiện, liền có hơn một nửa số cánh cổng được người ta bước vào sau đó biến mất.

Vô số tiếng kinh hô vang lên không ngừng, hết đợt này đến đợt khác ở khắp mọi nơi trên Lục giới.

Có người chậm một bước, chỉ có thể đấm ngực thở dài.

Còn có người trước khi xông vào bên trong cách cổng thậm chí còn kích động đến mức cả người phát run, suýt chút nữa không thể khống chế được hành động của bản thân.

Đương nhiên cũng giống như lời Thương Linh đã nói, một đám người phát hiện ra Cửa Quy tắc cùng một lúc.

Sau đó ở bên ngoài cánh cổng xung kích vây giết.

Chương 526.

Thời khắc này, khắp các nơi lục giới cuối cùng cũng biết được tin lại có Tiên Đế thượng vị mới.

“Thời buổi rối loạn, chưa được mấy ngày ngắn ngủi, đã có hai vị Tiên Đế đổi chủ.”

“Đúng vậy, thật sự không biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì.”

“Các ngươi cảm khái cái gì vậy, đây không phải chuyện tốt sao?”

“Đúng đấy, một Tiên Đế chết, có nghĩa là một lần cơ duyên xuất hiện, những Kim Tiên tầng dưới cùng như ta cầu còn không được!”

Ở Thượng tiên giới, Kim Tiên quả thực chỉ có thể coi là tầng dưới cùng.

“Các ngươi thật sự là không hiểu gì cả…”

Một vị Tiên Tôn lớn tuổi tóc bạc phơ, mặt mũi đầy nếp nhăn, buồn rầu.

Hắn nhìn từng đám mây trắng trên bầu trời nơi xa, quả quyết quát: “Đây là điềm báo đại kiếp sắp đến!”

“Đại kiếp sắp tới, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát!”

Tiên nhân bốn phía đều kinh ngạc, chợt cười ầm ra tiếng.

“Ha ha ha, Cát lão đầu, ngươi nói thật giống như ngươi đã trải qua vậy.”

“Đúng đấy, bề ngoài ngươi chỉ trông như lớn tuổi mà thôi, thời gian tu luyện còn không dài bằng ta đâu.”

“Lão già này cứ vài hôm là nói một câu điềm dữ như vậy, bỏ đi bỏ đi!”

Đủ loại nghị luận tràn ngập ở khắp nơi lục giới, nhưng Thành Ca không nghe thấy.

Sau khi đi vào Cửa Quy tắc, hắn lại nhìn thấy vầng sáng đại diện cho 992 quy tắc chủ của mình một lần nữa.

Nhưng lần này không phải ở trong tiên quốc của mình, mà trong một mảnh không gian thần bí kỳ quái.

“Ngươi lại có gần cả ngàn quy tắc chủ ư?”

Thương Linh thốt lên thành tiếng, nàng đúng là bị dọa rồi.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được, vì sao tên này có thể có được 49 quy tắc lạc ấn.

Chỉ mới vài quy tắc lạc ấn này thì đã là gì với hắn đâu?

Thành Ca cũng không ngờ lại có thể bại lộ bí mật này ở đây, nhưng cũng không quan trọng.

Thứ quan trọng nhất của hắn chính là hệ thống, huống chi Thương Linh có thể tin được.

“Đúng vậy, ca đẹp trai, nên quy tắc chủ nhao nhao tìm tới.”

“Ta tin ngươi mới là lạ!”

Thương Linh bỗng nhiên cười trộm: “Nếu như Mâu Vũ biết nàng bận bịu luân hồi năm lần, mới được có một phần mười số quy tắc chủ của ngươi, không biết sẽ có cảm nhận gì.”

“Khụ, khiêm tốn một chút.”

Thành Ca không muốn kích thích Mâu tiên nữ, người ta đẹp như vậy, để nàng luôn luôn xinh đẹp thì tốt biết bao?

“Tiếp theo, ta nên làm thế nào?”

“Chọn một quy tắc đi vào đi, nếu như là Chuẩn Đế khác, thì sẽ không có bước này, trực tiếp đi vào từ quy tắc lạc ấn.”

“Vậy nếu là Tiên Vương, Tiên Tôn thì sao?”

“Sẽ tùy cơ bị đưa vào trong một quy tắc chủ.”

Thương Linh ngừng một chút lại nói: “Xuất hiện kiểu tình huống tự mình lựa chọn này, ta mới thấy lần đầu tiên.”

Nàng đã không cảm thấy kinh ngạc, dù sao người này toàn thân trên dưới khắp nơi đều không bình thường.

“Vậy ta nên chọn quy tắc nào?”

Thành Ca hoàn toàn là ma mới, không có kinh nghiệm gì.

Thương Linh không chút do dự nói: “Đương nhiên là quy tắc tốc độ!”

Thành Ca nghe nghe thấy sự mừng thầm không chút che giấu từ trong giọng nói của nàng, không khỏi hoài nghi.

“Ngươi không hãm hại ta đấy chứ?”

“Ta hãm hại ngươi làm gì?”

“Vậy được rồi.”

Dù sao chọn cái gì cũng như nhau, có vẻ cũng không khác lắm, thế là cuối cùng hắn thật sự chọn tốc độ.

Trước mắt vô số lưu quang xuyên thẳng qua, dường như vượt qua vách ngăn thời gian không gian. Trong chốc tiếp theo, hắn liền xuất hiện trong một mảnh không gian thần bí.

Hắn còn chưa hiểu rõ tình huống, đã bị người vây quanh.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Tiền bối thế mà là Chuẩn Đế, quá tốt!”

“Ha ha, lại có cao thủ đến rồi!”

“Hi vọng lại nhiều thêm một chút!”

Phần lớn người xung quanh đều là tiên nhân, nhân tộc hai giới Tiên Ma, cũng có một phần nhỏ người của bốn giới khác.

Nhìn sơ qua cũng có hơn năm trăm người.

Sư có mặt của hắn, được hoan nghênh nhiệt liệt.

Điều này khiến Khương chưởng môn có hơi không trở tay kịp. Trong ấn tượng của hắn, đi ra ngoài bên ngoài đụng phải tiên nhân lạ lẫm khác, hơn phân nửa đều cảnh giác lẫn nhau.

Nhất là lục giới này đều có, vốn nên gặp mặt là trực tiếp đánh nhau.

Nhưng phong cách nơi này dường như không giống như vậy.

“Nói hay nói hay, chào mọi người!”

Thành Ca nhìn quen cảnh tượng hoành tráng, nên đã thích ứng trong chớp mắt.

Có lẽ là bởi vì mình quá tuấn tú, ai gặp cũng thích?

“Ta là Khương Tuấn Soái, đến từ núi Tiên Yêu, vinh hạnh vinh hạnh!”

Phì!

Thương Linh xem dáng vẻ lẳng lơ này của hắn, thì biết hắn đang tự mình đa tình rồi.

“Ngươi sẽ không cho rằng mình thật sự được hoan nghênh như vậy chứ?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Nghe nói hắn đến từ tiền tuyến núi Tiên Yêu, ngay cả ba tiên nhân đứng một mình ở đằng xa, cũng không thể không nhìn hắn thêm vài lần, mà những người khác lại càng nhiệt tình.

“Oa, ngươi lại đến từ chiến khu?”

“Thế thì thực lực hẳn là chắc lắm!”

“Khương huynh, lát nữa bọn ta sẽ cần phải dựa vào ngươi!”

Thành Ca bị đám người vây quanh cũng có chút lâng lâng, nhược điểm duy nhất của ca chính là không chịu được khen, khen một cái là rất dễ nói chuyện.

Mặc dù còn chưa hiểu rõ đây là tình huống thế nào, nhưng hắn đã không ngừng liên tục vỗ ngực cam đoan.

“Ha ha ha ha, không có vấn đề, ta lo hết!”

“Lần này các ngươi đi theo ta xem như đi theo đúng người rồi, ôm chặt đùi, ca lập tức đưa các ngươi bay!”

Ba người ở phía xa cảm thấy hắn phiêu hơi quá, lạnh lùng hừ một tiếng: “Nói khoác mà không biết ngượng!”

Một người khác thì nheo mắt, gương mặt có vẻ khinh thường: “Chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ mới lên cấp mà thôi, ta còn chưa từng nghe nói về ngươi.”

Người cuối cùng thản nhiên nói: “Còn dẫn dắt chúng ta? Không nên quá đề cao bản thân.”

Đây là tình huống gì?

Kỳ thật Thành Ca không nhìn ra cảnh giới của ba người bọn họ, trong thần bí không gian dường như không nhìn thấy cảnh giới được.

Thương Linh truyền âm nói: “Có phải ngươi đang thấy kì lạ vì sao bọn hắn biết ngươi là Chuẩn Đế sơ kỳ phải không?”

“Đúng vậy.”

“Đó là bởi vì nơi này chỉ có thể dùng quy tắc tốc độ. Không nhìn ra cảnh giới chân thực, chỉ có thể thông qua ấn ký trên đỉnh đầu để phân biệt độ dung hợp với quy tắc, từ đó phán đoán cảnh giới.”

Được nàng nhắc nhở, Thành Ca mới phát hiện đỉnh đầu mỗi người nơi này đều có một ấn ký hình thoi, biểu tượng cho quy tắc tốc độ.

Nhưng màu sắc ấn ký của ba người kia rất đậm, là màu ngà sữa. Một người trong đó còn có viền vàng, phỏng chừng là Chuẩn Đế hậu kỳ.

Ấn ký trên đỉnh đầu chính hắn cũng có màu trắng, nhưng không đậm như ba Chuẩn Đế kia.

Điều này cho thấy độ dung hợp với quy tắc tốc độ của hắn không sâu bằng ba người này, cho nên nhìn một cái đã bị nhận ra là Chuẩn Đế sơ kỳ.

Về phần ấn ký của tiên nhân khác thì tương đối nhạt, thậm chí có người gần như trong suốt.

“Đây rốt cuộc là nơi nào?”

Hắn phát hiện vị trí không gian của mình, hơi giống với quy tắc tâm của quy tắc tốc độ.

Nhưng không thuần túy như quy tắc tâm như chân chính.

Trông nơi này cũng không lớn, mà bên ngoài lại là sương mù hoàn toàn mờ mịt.

Thương Linh cũng biết hắn không hiểu gì cả, thế là nàng truyền âm giải thích: “Đây là hình chiếu quy tắc tâm.”

“Trong này, độ dung hợp với quy tắc tốc độ của tất cả mọi người đều có thể tăng lên với tốc độ cực nhanh.”

“Mà càng nhiều người, hiệu quả lại càng tốt, cho nên mọi người ở nơi này mới hòa thuận như vậy.”

Thì ra là như vậy!

Khó trách hai giới Tiên Ma rõ ràng đang đại chiến, nhưng ở nơi này tiên nhân và ma tu còn mở miệng gọi nhau một tiếng bạn bè.

“Ở đây không cần làm gì, chỉ cần tu luyện là được sao?”

“Thế nhưng ta không cảm thấy có gì tăng lên, chẳng lẽ ta lại không chiếm được chỗ tốt sao?”

Thương Linh không biết vì sao hắn lại nói “lại”, chỉ thuận miệng nói: “Đó là bởi vì thử thách chân chính còn chưa bắt đầu.”

Chương 528.

“Còn chưa bắt đầu?”

“Đúng vậy, mười lăm phút sau, toàn bộ Cửa Quy tắc phía ngoài sẽ biến mất. Hình chiếu quy tắc của nơi này sẽ bắt đầu di động, khi đó ngươi sẽ có thể cảm nhận được sự thay đổi.”

Thương Linh lại nói: “Đến lúc đó nơi này sẽ còn có chiến đấu, nếu không, ngươi cho rằng vì sao sau khi một Chuẩn Đế như ngươi xuất hiện, bọn hắn lại vui vẻ như vậy?”

“Còn có chiến đấu?”

“Không sai, hình chiếu của quy tắc khác nhau lúc nào cũng có thể va chạm nhau, đến lúc đó chỉ có bên thắng lợi mới có thể tiếp tục tồn tại.”

“Nếu bại thì sao?”

“Hoặc sẽ bị giết, hoặc tự chủ động nhận thua rời khỏi phạm vi hình chiếu này. Và bọn họ sẽ về lại bên ngoài, cơ duyên lần này coi như kết thúc.”

Trong lòng Thành Ca khẽ động, hỏi: “Nếu như vẫn luôn thắng đến cuối cùng thì sẽ thế nào?”

“Vậy quy tắc này sẽ trở thành vương giả trong tất cả quy tắc!”

“Vua Quy tắc?”

Xưng hô này vừa nghe đã thấy vô cùng nở mày nở mặt rồi!

Thương Linh giải thích nói: “Vua Quy tắc có hiệu quả áp chế nhất định đối với những quy tắc khác. Sau này tất cả tiên nhân tu luyện môn quy tắc chủ này, có nghĩa là thực lực của toàn thể sẽ mạnh lên.”

“Loại hiệu quả này, sẽ luôn tiếp tục đến lần tiếp theo Cửa Quy tắc được mở ra.”

“Còn có chuyện này?” Thành Ca tỏ vẻ mở rộng tầm mắt.

“Ngươi nghĩ sao, đây thật ra là tranh đấu giữa quy tắc và quy tắc. Các ngươi đều là người đại diện của quy tắc, đi liều mạng thay nó mà thôi.”

“Chỉ có một vua quy tắc sao?”

“Chỉ có một!”

Thành Ca không khỏi cảm khái: “y, lần này ta thật sự dự định hoàn thành cơ duyên, yên lặng tu luyện thật tốt. Nhưng không phải lại ép ta ra tay đây sao?”

“Ngươi cứ làm màu đi!”

Thành Ca tức giận nói: “Ta làm màu cái gì chứ? Ta chỉ không hiểu tại sao ngươi muốn ta chọn tốc độ, vậy không phải khiến Liệt Không Ma Đế kia trở nên mạnh hơn sao?”

Tương lai nàng muốn thoát vây, đầu tiên nhất định phải kéo Liệt Không Ma Đế xuống khỏi vị trí chúa tể.

Thương Linh ung dung thở dài: “Dù sao ta cũng là lão tổ của Thương Long.”

Thành Ca hiểu rõ.

Ở Thương Long Cốc, tuyệt đại đa số đều tu luyện chủ yếu quy tắc tốc độ, sau khi quy tắc tốc độ tăng lên thành vua quy tắc, tất cả bọn hắn có thể tăng lên sức chiến đấu toàn thể.

Nữ Đế này bình thường luôn chê trách bọn Thương Tật, Thương Khung, Dực Không không nên thân, trông cũng không thích quản lý sự vụ, nhưng thực ra trong lòng vẫn rất quan tâm bọn hắn.

Hắn bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện.

“Vậy Mâu Vũ làm sao bây giờ? Quy tắc luân hồi của nàng căn bản không có những người khác tu luyện, trong đó đều không có ai sao? Chẳng phải là đụng phải ai cũng thất bại?”

“Không sai, nhưng luân hồi vốn là quy tắc thượng vị cố định, cho dù bại ở đây cũng không sao, chỉ là không thành vua được mà thôi.”

Trong lúc hai người bọn họ đang truyền âm, lần lượt có mấy tiên nhân tu luyện quy tắc tốc độ khác tiến vào.

Cho dù cảnh giới cao hay thấp, mỗi người đều được mọi người hoan nghênh.

Đương nhiên, cảnh giới cao, cảnh hoan nghênh sẽ càng thêm nhiệt liệt.

Thành Ca tùy ý nhìn thử, ở đây đã có hơn 700 người, Kim Tiên chiếm hơn 400 người.

Tiên Tôn có hơn hai trăm.

Trước mắt Chuẩn Đế chỉ có bốn người, còn lại là Tiên Vương, Ma Vương, Yêu Vương.

"Ui, tất cả mọi người đến từ đâu?"

Thành Ca như rất quen thuộc đi tới một đám người, bắt chuyện với những Tiên Vương, Ma Tôn, Kim Tiên kia.

"Ta chưa đi được nhiều nơi, các ngươi nói cho ta nghe xem với."

Hắn thật sự rất tò mò đối với các nơi trong lục giới.

Đối mặt với sự thăm hỏi của một vị Chuẩn Đế, những người khác nào dám thờ ơ.

"A, Khương tiền bối, ta đến từ Linh giới…"

"Ta đến từ Tử giới, chỗ chúng ta…"

Tuy nói nơi này tương đối vui vẻ hòa thuận, nhưng bình thường những tiên nhân này cũng chưa từng thấy nào Chuẩn Đế thân thiện như vậy.

Bầu không khí không hiểu sao liền trở nên càng náo nhiệt.

Không bao lâu, Khương chưởng môn lại thành công lên làm người chủ trì, cũng thật thần kỳ.

Nhìn thấy hắn hoà mình cùng bầy kiến hôi, ba Chuẩn Đế kia càng khinh thường.

Nếu không phải người ở đây càng nhiều càng tốt, bọn hắn tuyệt đối sẽ không cho phép nhiều Kim Tiên, Tiên Tôn đứng gần mình như vậy.

Thân phận bày ra ở đó, không phải sao?

Ngay cả Thương Linh cũng hết lời, ngươi quả thật là đi đến đâu cũng có thể trở thành nhân vật tiêu điểm.

Theo thời gian trôi, ba vị Chuẩn Đế kia có hơi đứng ngồi không yên.

“Liệt Không Ma Đế xem chừng là không đến được.”

“y, không có hắn chủ trì toàn cục, lần này chúng ta không chống đỡ được bao lâu đâu!”

“Hết cách rồi, số lượng Cửa Quy tắc rất ít, mà vị trí lại ngẫu nhiên, lão nhân gia hắn chưa chắc theo kịp.”

“Quá đáng tiếc!”

“Thời gian chỉ còn lại một nén hương, hình chiếu quy tắc sắp bắt đầu di động, đến thêm mấy Chuẩn Đế đi mà!”

Có Thương Linh vừa phổ cập khoa học, Thành Ca cũng biết vì sao bọn họ chờ mong cao thủ như thế.

Một lát sau, một con Thương Long cao tuổi gào thét xông vào.

Vừa nhìn thấy tám vệt tử văn và ấn ký quy tắc khảm viền vàng trên đỉnh đầu, tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ!

“Lão tiền bối Thương Tật!”

“Thì ra là ngài sao?”

Ba Chuẩn Đế mừng rỡ như điên nghênh đón.

So với vẻ lạnh nhạt khi nhìn thấy Thành Ca, lần này thái độ của bọn hắn quay ngoắt một trăm tám mươi độ, thậm chí có chút nịnh nọt.

“Ngài đến thật sự là quá tốt!”

“Lần này chúng ta nắm chắc hơn nhiều!”

“Ta đã nói rồi, sao Thương Long Cốc có thể vắng mặt được!”

Thương Tật là Chuẩn Đế uy tín lâu năm, từ thời kì tiên yêu đại chiến sống đến bây giờ.

Bàn về thực lực, hắn là nhóm đứng đầu nhất trong số các Chuẩn Đế.

Cho dù người tu luyện quy tắc tốc độ chưa từng thấy, nhưng hơn phân nửa cũng biết có một vị cường giả như thế.

“Có lão thương long này ở đây, chỉ cần không đụng tới Tiên Đế, thì không có vấn đề gì lớn.”

“Hắn có mạnh như vậy sao?”

Có vài tiên nhân không hiểu rõ lắm còn đang hiếu kì: “Ta cũng nghe nói về Thương Tật, nhưng thực lực của hắn rốt cuộc thế nào?”

“Ngươi cho rằng thế nào, huyết mạch Hoàng tộc bát văn của Thương Long tộc là nói đùa sao?”

Có mấy yêu tộc càng dương dương đắc ý khoe khoang: “Vị này có sức chiến đấu trong top 3 đại hội Vạn Yêu, mấy Chuẩn Đế bình thường cùng lên một lượt cũng không phải là đối thủ của hắn!”

Dáng vẻ đắc ý kia, ai không biết còn tưởng rằng Thương Tật là Chuẩn Đế trong tộc bọn hắn.

Những người khác lập tức nhảy cẫng hoan hô, đây thật là một cái chân lớn!

Có hắn ở đây, thì có nghĩa là lần này không thể bị đào thải ra ngoài nhanh như vậy, có thể tu luyện ở bên trong thêm một lát.

Trong chớp mắt, bên cạnh Thành Ca - người chủ trì vừa rồi đã không có một ai.

Tất cả mọi người vội vàng chạy tới vây quanh cái chân lớn - lão Thương Long.

Điều này khiến Thành Ca vừa bực mình vừa buồn cười, thật sự không ngờ tới có một ngày hắn lại bị lão Thương Long này cướp mất spotlight.

Nhưng hắn có thể đi vào cơ duyên cũng là chuyện tốt.

“Ha ha, các vị nâng đỡ cho!”

“Ta sẽ dốc toàn lực ứng phó!”

Lão Thương Long cũng không gà mờ như Thành Ca, mà đã sớm quen thuộc.

“Tốt lắm!”

Ba vị Chuẩn Đế mừng rỡ ngợi khen: “Có câu nói này của tiền bối, chúng ta liền yên tâm rồi!”

“Tiếp theo chúng ta cùng đồng tâm hiệp lực đi!”

Thành Ca còn đang oán thầm chửi bậy ở kia, cuối cùng Thương Tật cũng nhìn thấy hắn.

Lần này, lão Thương Long lập tức nhảy dựng lên.

Cmn, mình không nhìn lầm chứ, Đại Đế?

Hắn đẩy ba vị Chuẩn Đế kia ra, xông qua đám người vây quanh, vội vội vàng vàng vọt đến trước mặt Thành Ca.

"Ngươi, sao ngươi cũng ở đây?"

Không phải ngươi đến chiến trường Tiên Ma sao, mọi người còn đang rất lo lắng đây.

Thành Ca đang khó chịu vì bị cướp mất spotlight, nghe vậy thì nhếch miệng: "Trên đường đụng phải cái cửa thì đi vào thôi, sao ngươi có thể đến, mà ta không thể tới?"

Chương 529.

"Không có không có…"

Lão Thương Long xoa xoa móng vuốt, mặt mo cũng cười thành hoa cúc.

"Ngươi ở đây thật sự là quá tốt rồi!"

Thấy cảnh này, những người khác trợn mắt hốc mồm.

Ba vị Chuẩn Đế kia càng mắt lớn trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không thể hiểu được.

Đây chính là Chuẩn Đế Thương Tật!

Cường giả đỉnh cao phương diện quy tắc tốc độ, đừng nói là một vị Chuẩn Đế sơ kỳ, cho dù Liệt Không Ma Đế đứng trước mặt hắn, cũng đừng nghĩ sẽ khiến hắn nhìn với con mắt khác.

Dù sao trong mắt Thương Long tộc, người có thể xứng với chúa tể tốc độ, mãi mãi cũng chỉ có vị Nữ Đế "đã mất" kia của bọn hắn.

Huống chi tranh đoạt chúa tể tốc độ năm đó, thật ra là có nội tình.

"Lão tiền bối, vị này… ngươi biết sao?"

“Đúng vậy, sao ngươi lại tôn kính với người chỉ là một Chuẩn Đế sơ kỳ như vậy?”

Thương Tật nghe xong lời này, liền nổi giận tại chỗ.

“Cái gì chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ, hắn là…”

Hắn còn chưa nói hết lời, liền nghe thấy Thành Ca truyền âm: “Đừng gọi ta là Đại Đế ở đây, gọi ta là Khương Tuấn Soái.”

Thành Ca cũng vì suy nghĩ đến giá trị chấn kinh.

Một khi gọi Thương Long đại đế, người khác liền biết mình đã từng làm thịt Thuần Hoa Tiên đế, thì giá trị mong chờ với chính mình sẽ trở nên cao hơn.

Đến lúc đó cho dù làm màu thành công, cũng sẽ không có giá trị chấn kinh gì cả.

Thương Tật đương nhiên không biết dụng ý này của hắn, chỉ cho là hắn vì che giấu tung tích, thuận tiện đi chiến trường Tiên Ma sau đó, thế là “ngầm hiểu” nhẹ gật đầu.

“Vị Chuẩn Đế Khương Tuấn Soái này, là một vị cao nhân mà ta cực kì sùng bái!”

Hắn nhìn ba vị Chuẩn Đế kia, nghiêm nghị nói: “Nếu ai bất kính với hắn, chính là bất kính với ta, cũng là bất kính với toàn bộ Thương Long Cốc!”

Điều này…

Ba vị Chuẩn Đế nhìn ngang nhìn dọc, cũng không nhìn ra cái gì đặc biệt từ trên người Thành Ca.

Trừ đẹp trai ra, mặt khác hình như đều bình thường.

Một Chuẩn Đế sơ kỳ, cho dù là cao nhân thì có thể cao đến đâu?

Mà ngươi cũng nâng lên quá cao rồi, bất kính với hắn đã như với bất kính với Thương Long Cốc rồi?

Một vài tiên nhân thậm chí âm thầm suy đoán, có lẽ Thương Tật thiếu nợ Khương Tuấn Soái này rất nhiều?

Thương Tật mới mặc kệ bọn hắn nghĩ thế nào, sau đó trực tiếp biến thành cái bóng của Thành Ca, như hình với bóng.

Cho dù thế nào, vì thái độ đặc biệt này của lão Thương Long, Chuẩn Đế khác rốt cục cũng nhìn thẳng vào Thành Ca.

Chẳng lẽ người này thật sự có chỗ nào đặc biệt?

Rồi một lát sau khi Thương Tật đến, hình chiếu tâm quy tắc này cũng đột nhiên lắc lư một cái, rất nhiều tiên nhân không đứng vững suýt ngã nhào.

Sau đó, đám người liền phát hiện mảnh không gian này như một chiếc phi thuyền to lớn, bắt đầu xuyên qua vùng đất chưa biết là đâu.

"Bắt đầu rồi!"

Hơn bảy trăm tiên nhân lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện quy tắc.

Người không đến Chuẩn Đế, mặc dù không có lạc ấn của tâm quy tắc, nhưng cảm ngộ tốc độ ở đây cũng là đột nhiên tăng mạnh.

Trên thực tế, không cần tu luyện, Thành Ca cũng cảm thấy khoảng cách giữa mình và tâm quy tắc tốc độ trở nên gần hơn.

Đây là tiêu chí độ dung hợp đang dần dần tăng lên.

Cả người phảng phất đắm chìm trong đại dương quy tắc tốc độ, cảm ngộ tang nhanh như gió.

Lúc trước hắn tăng lên cảnh giới Quy Tắc, toàn bộ nhờ đổi mảnh vỡ quy tắc tại cửa hàng của hệ thống.

Nhưng đến khi quy tắc đại viên mãn, cửa hàng hệ thống đã không có mảnh vỡ quy tắc cao cấp hơn.

Muốn tăng độ dung hợp quy tắc lên, chỉ có thể dựa vào chính mình cảm ngộ.

Với hắn, chuyện này thực sự quá khó.

Cơ duyên lần này lại là cơ hội tuyệt hảo để tiết kiệm thời gian.

Thời gian trôi qua, một vài tiên nhân vốn gặp bình cảnh tiên nhân lần lượt đột phá cảnh giới Quy Tắc.

"Ha ha, ta từ đại thành đột phá đến viên mãn!"

"Lần này có hi vọng thăng cấp Tiên Vương rồi!"

“Ta từ tinh thông đột phá đến đại thành…”

“Lần này thật sự là bớt công sức vô số năm!”

“Thật hi vọng có thể mãi tu luyện.”

“Chúng ta có năm vị Chuẩn Đế hộ giá hộ tống, còn có lão tiền bối Thương Tật, tuyệt đối không có vấn đề!”

“Không sai, không sai, tiếp tục tu luyện thôi!”

Ước chừng nửa canh giờ sau, hình chiếu quy tắc này đột nhiên chấn động, như va vào cái gì.

Toàn bộ tiên nhân bên trên đều bừng tỉnh.

“Cẩn thận!”

“Sắp khai chiến rồi!”

Đám người lũ lượt cầm lấy binh khí bay lên.

Thành Ca vừa âm thầm ngờ vực, đây là lái xe điện đụng à?

Vừa tò mò nhìn nơi xa, hắn liền thấy được đối diện cũng là một hình chiếu to lớn, phía trên có bóng người lờ mờ.

Thưa thớt người, trông cũng chỉ mười mấy người, không nhiều.

Mà trên đỉnh đầu bọn họ, cũng có vài cái ký hiệu như vậy.

Sau khi lại gần, họ liền phát hiện đó là hình dạng cái búa mini.

“Quy tắc búa?”

Đây xem như là quy tắc rất ít được quan tâm.

Không phải không mạnh, mà đại đa số tiên nhân hai giới Tiên Ma dùng kiếm, hơn phân nửa còn lại đều dùng đao và thương.

Cho dù muốn tu luyện quy tắc chủ loại binh khí, bình thường cũng sẽ không chọn búa.

Mà xem màu sắc ấn ký của bọn hắn, cũng chỉ có một Chuẩn Đế sơ kỳ, người khác đều ở dưới Chuẩn Đế.

“May mắn, chỉ là quy tắc ít được quan tâm.”

“Trận này ổn rồi!”

Đám người ào ào thở nhẹ ra, mà đối diện thì than thở.

Sau khi hai hình chiếu lớn va chạm nhau,thì nhanh chóng nối liền với nhau, như không có khác biệt gì.

Một bên là quy tắc búa, một bên là quy tắc tốc độ, phân chia rõ ràng!

Thương Tật vội vàng hỏi thăm Thành Ca: “Tiếp theo nên làm thế nào?”

Thành Ca tự nhủ trong lòng: ngươi cũng là lão tiền bối sống mấy chục tỷ năm, chuyện này mà còn phải hỏi ta à?

“Tự ngươi xem mà xử lý thôi, không khó gì, cũng không cần ta ra mặt.”

Lúc này Thương Tật mới lĩnh mệnh, tụ hợp cùng ba vị Chuẩn Đế kia.

Thấy cảnh này, chúng tiên nhân bên này cũng bất lực bóc phốt.

Ngươi có cần như vậy hay không?

Thương Tật này nhất định thiếu nợ quá nhiều, bằng không tuyệt đối sẽ không như vậy, trước khi ra tay mà còn phải xin chỉ thị của Khương Tuấn Soái kia.

Bốn vị Chuẩn Đế cùng bay đến đối diện, tiên nhân khác cũng dồn dập đuổi theo.

Trong một đám tráng kiện tu luyện quy tắc búa đối diện, phần lớn đến từ Ma giới, thấy cảnh này cũng thật ngán ngẫm.

Từ thể hình mà nhìn, trông như một người trong bọn hắn đánh mười người cũng không có vấn đề gì.

Nhưng đây là tiên giới, thực lực được quyết định bởi cảnh giới.

Chuẩn Đế mạnh mẽ cơ bắp đối diện cười khổ một tiếng: “Thật là không may, đã gặp những quy tắc đứng đầu như các ngươi sớm như vậy.”

Một Chuẩn Đế hậu kỳ bên phía Thành Ca lạnh lùng hỏi: “Các ngươi muốn chiến đấu, hay là tự nhận thua rời đi?”

Thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối, lực lượng của hắn vô cùng mạnh.

Tên cường tráng kia không vui lắc đầu: “Ngươi coi ta là đồ ngốc à, như thế này thì còn có gì mà đánh?”

Những tiên nhân quy tắc búa ở hậu phương cũng chỉ có thể lũ lượt rời khỏi hình chiếu của mình, nhảy vào trong sương mù.

Xem như chủ động bị đào thải.

Khi tất cả mọi người đối diện biến mất trên hình chiếu, hình chiếu quy tắc búa nhanh chóng mờ đi.

Đại bộ phận đều tan rã tiêu tán, còn có một phần nhỏ bị quy tắc tốc độ nhanh chóng đồng hóa, biến thành một bộ phận của hình chiếu tốc độ.

Đám tiên nhân quy tắc búa kia trơ mắt nhìn cảnh này, cũng không còn cách nào.

Khi hình chiếu búa hoàn toàn biến mất, bọn hắn cũng biến mất trong sương mù, về đến thế giới bên ngoài.

Cơ duyên lần này của bọn hắn xem như trực tiếp kết thúc.

Còn bên phía hình chiếu tốc độ, Thành Ca liền phát hiện lực quy tắc nồng đậm hơn nửa phần so với trước đó.

Xem ra thắng một trận vẫn có chỗ tốt.

Hắn không nén nổi có phần mong đợi.

Hình chiếu tiếp tục tiến lên, lần này mới qua mười lăm phút, lại phát sinh một lần va chạm.

Lại gặp “kẻ địch” một lần nữa.

Mà lần này chỉ xem xét sơ lược, số người đối diện đã có mấy trăm, dường như thực lực cũng không yếu.

Chương 530.

Sau khi thấy rõ tình huống phía đối diện, sắc mặt tất cả mọi người run lên, trái tim nhỏ cũng đập nhanh hơn.

Đối diện có hơn bốn trăm người, lại không nhiều như bên này.

Đỉnh đầu mỗi người đều nổi lên ký hiệu hình dạng một đám sương mù, đám người nhận ra được, đây là quy tắc sương mù.

Mặc dù số người đối diện ít hơn gần một nửa so với bên này, nhưng để quyết định thắng bại của trận chiến chủ yếu vẫn phải xem số Chuẩn Đế.

Nếu tính kĩ, bên phía quy tắc tốc độ này số Tiên Vương nhiều hơn phía đối diện 30 người.

Chỉ tiếc kiểu giao chiến này, Tiên Vương không có tác dụng mang tính quyết định.

Về phần dưới Tiên Vương, đó chính là người hò hét cổ vũ. Nếu họ thật sự muốn xông lên, một Chuẩn Đế đối diện có thể trực tiếp xử lý toàn bộ trông một giây.

Nhưng xem màu sắc của ấn ký phía đối diện, trên Chuẩn Đế cũng có năm vị!

Hai người hậu kỳ, một người trung kỳ, hai người sơ kỳ.

Mà bên mình có hai người hậu kỳ, hai người trung kỳ, cộng thêm một Thành Ca.

Chênh lệch không lớn, bên phía quy tắc tốc độ khá chiếm ưu thế.

Lần này, người đối diện rõ ràng không có ý định nhận thua từ bỏ như vậy.

Năm vị Chuẩn Đế chậm rãi bay đến trên biên giới của hình chiếu hai quy tắc lớn.

Còn ba Chuẩn Đế bên này cũng bận bịu nghênh đón.

“Khụ, ngươi muốn ra tay không?”

Lão Thương Long lại nhìn về phía Thành Ca một lần nữa, xin ý kiến chỉ thị của hắn.

Thành Ca biết thực lực của Thương Tật, lập tức im lặng: “Như vậy mà cũng muốn ta ra tay, chẳng lẽ ngươi không giải quyết được sao?”

Năm đánh năm, thắng cũng không có chút hiệu quả làm màu nào!

Mà cuối cùng không chừng mọi người còn sẽ đem công lao chủ yếu ghi trên người Thương Tật và ba tên Chuẩn Đế hậu kỳ khác.

Tội gì phải khổ như thế chứ?

Hắn thậm chí lười động đậy nhiều một chút.

Thương Tật không biết hắn đang suy nghĩ gì, nghe vậy gật đầu nhẹ: “Hẳn là có thể.”

“Vậy thì còn hỏi cái gì, sau này gặp người ngươi có thể đánh thắng thì không cần đến xin chỉ thị của ta.”

“Vâng!”

Nghe thấy hai người bọn họ đối thoại, tất cả mọi người đều im lặng.

Vậy là có ý gì?

Ngươi không có ý định xuất chiến rồi?

Không thể nào?

Ánh mắt của rất nhiều tiên nhân nhìn Thành Ca hơi thay đổi, ngươi thật không có tinh thần tập thể?

Ba vị Chuẩn Đế kia càng nhíu mày không thôi.

“Ý gì đây?”

“Dựa vào đâu mà hắn không xuất chiến?”

“Hắn muốn chúng ta bốn đánh năm sao?”

“Đáng ghét!”

Còn năm tên Chuẩn Đế của quy tắc sương mù đối diện thì mừng rỡ.

Bọn hắn cũng không ngờ được, còn có thể gặp được loại Chuẩn Đế lười xuất chiến này.

“Lên!”

“Thừa cơ hội này phá tan bọn hắn!”

Năm tên Chuẩn Đế vừa mới giết lên, Thương Tật liền nghênh đón, trực tiếp giữ đồng thời một Chuẩn Đế hậu kỳ và một Chuẩn Đế trung kỳ trong vòng chiến đấu của mình.

Ba tên Chuẩn Đế còn lại kia thấy hắn mạnh mẽ như vậy, lại một lần nữa có lòng tin.

Rất nhanh, chín vị Chuẩn Đế đã đánh nhau.

Bởi vì có quy tắc sương mù, chiến trường nhanh chóng biến thành một mảnh bao la mịt mù.

Chỉ có thể thỉnh thoảng nghe thấy tiếng nổ vang rền kịch liệt.

Về phần Tiên Vương, Tiên Tôn, Kim Tiên hai bên, thì tất cả đều ở lại hậu phương hò hét cổ vũ.

Dù sao cho dù xông lên diệt sạch Tiên Vương, Tiên Tôn cùng giai ở đối diện, cũng không có ý nghĩa gì.

Rầm rầm rầm!

Trận đại chiến này không tiếp tục bao lâu, rất nhanh liền thấy một Chuẩn Đế trung kỳ của quy tắc sương mù bay ra ngoài, ngã xuống đất một cách nanwjng nề không rõ sống chết.

Đám người vừa nhìn đã biết, chính là vị bị Thương Tật giữ lại trong vòng chiến kia.

Lập tức uy danh chấn động!

“Tiền bối Thương Tật uy vũ!”

“Lợi hại!”

Một lát sau, lại có một Chuẩn Đế hậu kỳ bị đánh đến thương nặng hộc máu

Sương mù dần dần tan đi, ba tên Chuẩn Đế còn lại đối diện đều chủ động lui bước.

Thương Tật quá mạnh, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Cuối cùng, bọn hắn chỉ có thể ngầm thừa nhận thế bại của trận này, lựa chọn nhận thua rời trận.

Quy tắc tốc độ lại thắng một trận, đám người nhảy cẫng hoan hô, may mắn có Thương Tật gia nhập.

Chỉ cần không phải đồ đần cũng nhìn ra được, sở dĩ trận chiến vừa rồi có thể kết thúc nhanh như vậy, tất cả đều bởi vì có hắn.

“Các vị tiền bối vất vả rồi!”

“Nhờ có các ngươi chiến đấu anh dũng, mới có thể để chúng ta tiếp tục hưởng thụ lực quy tắc này!”

“Đa tạ bốn vị tiền bối!”

Đám người cùng nhau khom mình hành lễ: "Đa tạ bốn vị tiền bối!"

Ba tên Chuẩn Đế kia bên này cũng không nhịn được mà hắc cằm lên, như anh hùng khải hoàn.

Về phần Thành Ca, cứ hoa lệ bị bỏ qua như vậy.

Hết cách rồi, ai bảo vừa rồi hắn không xuất chiến đây.

Ba vị Tiên Đế kia không nhịn được trở nên kì dị.

"Một số người không phải đã nói rất mạnh miệng ngay từ đầu sao?"

"Đúng vậy, ta còn nhớ rõ hắn nói muốn cân team."

"Rốt cuộc là ai cân ai vậy?"

Thương Tật nhướn mày, đang muốn nói gì đó, lại bị Thành Ca ngăn lại.

Hắn cười tủm tỉm nhìn về phía kia ba tên Chuẩn Đế: "Nhân vật chính nhà ai lại đi đánh tiểu lâu la, vậy thì mất giá cỡ nào chứ, các ngươi không hiểu sao?"

Ba vị Chuẩn Đế bị hắn chọc tức đến cứng họng, lại không biết nên đánh trả thế nào.

Đám người bất lực chẳng muốn nói.

Lại còn nhân vật chính? Lại còn tiểu lâu la?

Nếu không phải sau khi đánh xong, Thương Tật lại trở lại bên cạnh hắn, chỉ e hiện tại hắn đã bị chỉ trích thẳng vào mặt.

Không lâu sau, không gian hình chiếu chấn động lần nữa, lại thêm một lần gặp kẻ địch.

Mà lần này, sau khi thấy rõ, tất cả mọi người không khỏi than vãn.

Kẻ địch mạnh đến rồi!

Số người đối diện khoảng chừng hơn 1200 người, còn nhiều hơn bên này.

Lại nhìn lên đỉnh đầu bọn họ, ai cũng có ấn ký hình ngọn lửa.

"Quy tắc hỏa!"

“Khó trách nhiều người như vậy, đây chính là lực hấp dẫn của quy tắc cao cấp!”

Từ ấn ký phán đoán, trong 1200 người kia, có tất cả 8 vị Chuẩn Đế, trong đó có 3 vị Chuẩn Đế hậu kỳ.

Lần này, tất cả mọi người đều không yên.

Điều duy nhất đáng an ủi, chính là là đối diện không có Tiên Đế trấn giữ.

“Ha ha ha, không ngờ sẽ đụng phải quy tắc cao cấp sớm như vậy.”

Một Chuẩn Đế hậu kỳ cầm đầu phía đối diện cười dài một tiếng với phía bên này: “Xin lỗi, cơ duyên của các ngươi kết thúc rồi!”

“Các ngươi tự xuống dưới, hay muốn đại chiến một trận?”

Người đã tới đây, cho dù có thực lực mạnh hơn, hơn phân nửa vẫn hi vọng tránh chiến đấu.

Nếu đại chiến một trận cứng đối cứng ở đây, có hao tổn, sau đó đụng phải quy tắc mạnh mẽ khác thì sẽ không dễ chịu.

Những Tiên Vương, Tiên Tôn quy tắc hỏa cũng dồn dập kêu la với bên này.

“Phía đối diện, nhận thua đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, miễn cưỡng gánh vác cũng không có ý nghĩa gì, không phải sao?”

“Chúng ta có tám vị Chuẩn Đế, các ngươi mới có năm vị, chênh lệch này lớn cỡ nào!”

“Nhận thua từ bỏ đi, không nên đánh.”

“Mọi người tự giữ sức lực cho mình, ngày sau gặp mặt còn có thể làm bạn, các ngươi có chịu không?”

Chuyện này khiến Thành Ca nghe thấy rất vui.

Thì ra giao chiến trong cánh cửa quy tắc, cũng có cảnh vui sướng này sao?

Sắc mặt mọi người bên này đều rất khó coi.

Vẫn là câu nói đó, kiểu giao chiến này phải nhìn thắng bại ở cấp độ Chuẩn Đế.

Những người còn lại chỉ góp đủ số gia tăng hiệu quả tu luyện quy tắc.

Ba vị Chuẩn Đế bên này thì đưa ánh mắt nhìn thẳng Thương Tật.

Nếu như hắn cũng không nắm chắc, vậy thì chỉ có thể nhận thua.

Dù sao kiểu giao chiến này, cho dù chiến đấu đến chết không lùi cũng không thay đổi được kết quả, càng không có ý nghĩa gì.

Cuối cùng cũng đến phiên ca ra sân!

Thành Ca hít sâu một hơi, nắm chuôi kiếm thật chặt, đang muốn lên sàn làm màu.

Kết quả hắn liền thấy Thương Tật trực tiếp bay đến biên giới hình chiếu, long uy toàn thân tản ra bốn phía.

"Giao cho ta là được!"

Chương 531.

Cái gì?

Thành Ca suýt nữa hộc máu.

Vừa rồi khi không có ý đi lên chiến đấu, Thương Tật chạy tới xin chỉ thị của hắn.

Hiện tại hắn muốn xông lên, kết quả, người ta không xin chỉ thị của hắn nữa.

"Phì!"

Thương Linh biết tâm tình của hắn, không nhịn được cười hả hê ra tiếng: "Thật đáng tiếc, Thương Tật có thể giải quyết bọn hắn, không cần đến ngươi."

"Ngươi không có cơ hội biểu hiện, vẫn hò hét cổ vũ cho hắn ở phía sau đi!"

"Lão Thương Long, ngươi thật sự nắm chắc sao?"

Ba vị Chuẩn Đế kia rất không yên lòng.

Thương Tật vừa nhìn đã biết bọn hắn đang suy nghĩ gì, dưới tình huống không có phần thắng, bọn hắn thậm chí không muốn liều.

Thế là hắn cười dài một tiếng: "Vậy thì để ta đánh trước một trận đầu hay đi!"

Nói xong, một mình hắn đối diện mấy vị Chuẩn Đế của đối phương.

Hắn giơ vuốt chỉ trỏ: "Ba vị kia đối diện, các ngươi có thể cùng tiến lên!"

Người hắn chỉ vào, bất ngờ lại chính là ba vị Chuẩn Đế hậu kỳ kia.

CMN?

Thành Ca suýt nữa phụt nước bọt.

Thì ra lão Thương Long này cũng biết làm màu như thế?

Hắn đã phản ứng như vậy, những người khác đương nhiên càng kinh ngạc.

Ba tên Chuẩn Đế này mặt đầy kinh ngạc, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

"Tiền bối Thương Tật, có phải ngươi quá khinh thường rồi hay không?"

Chúng ta biết ngươi có thể lấy một đánh ba bốn người, nhưng đó chỉ là Chuẩn Đế sơ kỳ trung kỳ.

Chứ không phải ba Chuẩn Đế hậu kỳ cùng cấp!

Lão Thương Long rất phóng khoáng: "Các ngươi trông coi ở phía sau là được, xem ta phá địch thế nào!"

Ngông cuồng như thế?

Những tiên nhân hỏa hệ không ngừng kêu la ở phía đối diện sửng sốt.

Rồi họ bỗng nhao nhao la mắng.

"Dã long ở đâu ra, tự đại như thế?"

"Thật là không biết tự lượng sức mình!"

“Ngươi đang tự rước lấy nhục…”

Trong nhận thức của bọn hắn, đây đều là Chuẩn Đế hậu kỳ, thực lực hẳn là không khác mấy?

Nhưng ba tên Chuẩn Đế hậu kỳ hỏa hệ, lại nhận ra Thương Tật, cũng không dám thất lễ.

“Hóa ra là ngươi!”

Ba người chậm rãi bay ra.

“Thương Tật, bọn ta biết ngươi lợi hại, nhưng ngươi muốn lấy một chọi ba, có phần không xem bọn ta ra gì rồi?”

“Ngươi hà tất phải ngang ngược chống lại?”

Lão Thương Long thu liễm nụ cười, toàn thân lộ ra khí tức xơ xác.

“Đánh xong rồi nói!”

Rõ ràng vẫn là thân hình khổng lồ đó, nhưng lại cho người khác cảm giác giống như một con rồng u linh.

Ba vị Chuẩn Đế đối diện kia vừa mới lấy ra tiên khí, tiên bảo, hắn liền biến mất ngay tại chỗ.

Vô âm thanh hay tiếng thở, thậm chí ngay cả tiếng gió cũng cực kỳ nhỏ bé.

Một Chuẩn Đế hậu kỳ hỏa hệ đột nhiên bay ra ngoài, ngay sau đó ngã một cách nặng nề trên mặt đất.

Ầm!

Lúc này tiếng vang kịch liệt mới bùng nổ.

Cùng lúc đó, còn có máu tươi đầy trời.

Tên Chuẩn Đế hậu kỳ kia ngã trên mặt đất, thoi thóp, không rõ sống hay chết.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngơ ngác.

Lúc này mới có một cú đánh thôi mà!

Sao có thể như vậy?

Thành Ca lại thấy rõ ràng, vừa rồi Thương Tật lợi dụng ưu thế tốc độ tuyệt đối, thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị kỹ càng,

tấn công tiên phong.

Sau đó hắn dùng một bí thuật huyết mạch "Long Cực Cửu Thiểm", công kích tên Chuẩn Đế kia chín lần trong nháy mắt.

Mà được huyết mạch tăng thêm, chín lần công kích này lần sau mãnh liệt hơn lần trước.

Tên Chuẩn Đế hậu kỳ đối diện kia vốn chưa kịp điều động lạc ấn của quy tắc.

Hắn đã trực tiếp bị đánh sập, tiên giáp cũng suýt bị nổ tung.

"Lão Thương Long này gian trá đấy?"

Thương Linh trong chỗ tối tức giận nói: "Ngươi đứng về phía bên nào, sao có thể nói hắn như vậy?"

"Ta không phải đang khen hắn sao!"

"Điều Thương Tật am hiểu nhất vốn chính là cách chiến đấu lợi dụng tốc độ mà đánh lén, rất ít đánh chính diện cứng đối cứng với người khác."

Ba tên Chuẩn Đế hậu kỳ không hiểu vì sao đã bị giải quyết mất một người.

Ngay sau đó, hai tên Chuẩn Đế còn lại lập tức kêu ngao ngao vọt lên.

Một rồng hai người đánh nhau.

Lửa cháy ngút trời, chỉ có thể nhìn thấy một long ảnh phai mờ nhanh chóng lóe lên xuyên qua khe hở ngọn lửa.

Giống như lời Thương Linh nói, Thương Tật căn bản không dựa vào lạc ấn của quy tắc gì với hai Chuẩn Đế kia.

Toàn bộ hành trình hắn đều đang tránh giao chiến trên phương diện quy tắc, dù sao cùng là Chuẩn Đế hậu kỳ, ưu thế về phương diện này của hắn không lớn.

Từng dây xích bằng lửa bay lên, tản ra bốn phía theo hư ảnh kia, ngưng tụ không tiêu tan.

Dần dần, lại hình thành mô hình của một lồng giam.

Ngọn lửa kia trông không phải là lửa thường, dưới sự tăng lên của lạc ấn của quy tắc hỏa diễm, nếu bình thường Tiên Vương thử chạm vào, chỉ e cũng sẽ bị thương đến tính mạng.

Không gian né tránh, chuyển động của Thương Tật cũng vì vậy mà trở nên càng ngày càng nhỏ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bên này đều lau mồ hôi.

Mà đối diện thì khí thế dâng cao.

“Ha ha, thắng chắc rồi!”

“Vừa rồi suýt nữa bị Thương Long này làm giật nảy mình.”

“Đúng đấy, vốn dĩ chúng ta mạnh hơn.”

“Một đánh hai, hắn có thể đánh đến bước này đã đủ để tự kiêu ngạo.”

“Chỉ cần phế con rồng này, đối diện không đáng lo nữa.”

Tiếng hò hét trợ uy vang lên liên miên, cho đến một thời khắc đột nhiên ngừng lại.

Chỉ thấy hai bóng dáng thấp thoáng trong ngọn lửa đồng thời bay ra ngoài.

Họ mất khống chế bay ra ngoài phạm vi hình chiếu hỏa hệ, cuối cùng rơi vào trong sương mù dày đặc bên ngoài.

Thoát ly phạm vi hình chiếu, thì sẽ không về được.

Hai tên Chuẩn Đế hậu kỳ hỏa hệ bị một kích cuối cùng làm bị thương, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó chửi ầm lên.

“Thương Tật, ngươi cũng quá xảo trá rồi?”

“Như vậy cũng được sao?”

“Ha ha ha…”

Vảy trên thân lão Thương Long cũng bị bỏng mấy chỗ, nhưng xem ra khí sắc vẫn còn tốt.

“Nếu các ngươi không phục, có thể lại đánh qua đây.”

Hai Chuẩn Đế hậu kỳ kia tức giận đến vô cùng khó chịu.

“Đánh cái đầu ngươi ấy!”

“Nếu có thể trở về, chúng ta sẽ còn nói chuyện ở đây sao?”

Toàn trường xôn xao lên.

Sau đó, tất cả tiên nhân bên phía Thành Ca hoan hô như sấm động.

“Ha ha ha, lại thắng rồi!”

“Lão tiền bối Thương Tật quá lợi hại, quả nhiên, không hổ là Chuẩn Đế hàng đầu!”

“Một đánh ba lại còn có thể thắng lợi, kỳ tích!”

“Đây tuyệt đối là sức chiến đấu gần với cấp độ Tiên Đế.”

“Không ngờ được, ta vốn còn tưởng rằng lần này chắc phải bị đào thải rồi.”

Ba tên Chuẩn Đế bên này cũng mừng rỡ nghênh đón.

“Tiền bối Thương Tật, ngươi thật sự quá lợi hại.”

“Không cần nói nữa, lần này thật sự đều nhờ vào ngươi!”

“Ha ha, phía đối diện còn muốn đánh nữa hay không?”

Lần này đến phiên phía đối diện.

Ba tên Chuẩn Đế hậu kỳ của bọn hắn bị quét ra khỏi trận.

Năm tên Chuẩn Đế còn lại, trong số đó có hai người trung kỳ, ba người sơ kỳ.

Mà bên phía Thương Tật cũng có năm tên Chuẩn Đế, hai người hậu kỳ hai người trung kỳ, cộng thêm một Thành Ca.

Trận này còn cần đánh sao?

“Đáng chết!”

“Lão Thương Long này thật sự quá đáng ghét!”

“Các ngươi chờ đấy…”

Cuối cùng, Chuẩn Đế và tiên nhân khác bên phía quy tắc hỏa hệ chỉ có thể không cam lòng lựa chọn nhận thua từ bỏ.

Bên phía bọn hắn không có kiểu lấy một đánh vài người như Thương Tật.

Sau khi Hình chiếu hỏa hệ biến mất, hiệu quả tu luyện bên phía quy tắc tốc độ lại tăng lên một phần nhỏ.

Còn địa vị của Thương Tật, đã trở nên không gì sánh kịp ở đây.

Ánh mắt ba tên Chuẩn Đế nhìn hắn, hoàn toàn là ánh mắt của người hâm mộ.

Mở miệng một tiếng tiền bối thật lợi hại, không ngừng nịnh nọt.

Nhưng rất đáng tiếc, lão Thương Long này luôn theo sát Thành Ca, không quá để ý đến bọn họ.

Tiên nhân khác ở bốn phía nhìn thấy mà âm thầm lắc đầu.

Đến hiện tại, bọn hắn vẫn không nhìn ra Khương Tuấn Soái này có chỗ nào đặc biệt.

Ngài vừa mới đại triển thần uy liên tiếp đánh bại ba tên cao thủ cùng cấp, làm gì mà phải ăn nói khép nép với một Chuẩn Đế sơ kỳ như thế?

Cho dù nợ hắn rất nhiều, thì cũng không cần làm như vậy!

Mà đúng lúc này, không gian hình chiếu lắc lư một hồi, một lần nữa kẻ địch mới lại xuất hiện ở phía trước.

Chương 532.

Chưa nhìn rõ tình hình phía đối diện mà mọi người đã hít vào một ngụm khí lạnh rồi.

Bởi vì số lượng người quá nhiều!

Hệt như từng đám mây đen liên tiếp ép xuống một tòa thành, khiến người ta cảm nhận được một cơn áp bức kinh khủng!

Mà sau khi tiến tới gần, trái tim ai nấy đều như chìm xuống đáy vực.

Khá lắm, phía đối diện có đến hơn ba vạn người, gấp 40 lần số lượng bên này!

Ký hiệu trên đỉnh đầu bọn họ cực kỳ rõ ràng, là một thanh kiếm.

Kiếm Tiên!

Chẳng trách…

Thực tế thì so với những người sử dụng quy tắc tốc độ ở bên này thì hầu hết Tiên Ma đều sử dụng kiếm.

Số lượng Kiếm Tiên của tiên giới cực kỳ nhiều, cao thủ nhan nhản như mây.

Đặc biệt là những Chuẩn Đế chỉ chuyên tu luyện quy tắc kiếm, sức chiến đấu cứ phải gọi là cực kỳ mạnh mẽ.

Mà lúc này, đám Chuẩn Đế bên phía đối diện cũng đang nhao nhao xông lên.

Mình thấy đội hình với hơn 95 Chuẩn Đế, trong lòng của tất cả những người tu luyện quy tắc tốc độ ở bên này đều cảm thấy lạnh lẽo.

Hoàn toàn tuyệt vọng.

Ba vị Chuẩn Đế ở bên này, lần này cũng không dám nhìn Thương Tật nữa.

Sức chiến đấu mới nãy của hắn cực kỳ mạnh, có thể lấy một chọi ba.

Nhưng mà phía đối diện đâu chỉ có một Chuẩn Đế hậu kỳ, mà là có hơn 19 Chuẩn Đế hậu kỳ.

So sánh thực lực thì quả thật quá bi thảm.

Mặc dù Tiên Đế tu luyện quy tắc kiếm vẫn chưa ra mặt, nhưng đội ngũ này của bọn họ mà đụng độ với Tiên Đế, e rằng còn có thể đấu một trận, thậm chí còn giết cả Tiên Đế ấy chứ.

Ba vạn Kiếm Tiên ở phía đối diện không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn sang phía bên này.

Một tên Chuẩn Đế hậu kỳ trung niên bay lên phía trước, cổ kiếm phía sau lưng dần dần rút ra, sau đó chỉ thẳng về phía bên này.

Mà Chuẩn Đế hậu kỳ ở bên này cũng vội vàng tiếp chiêu.

“Huyền Câu Chuẩn Đế, hóa ra là ngươi hả, lúc trước ta từng gặp ngươi khi tới Trường Minh Điện đó!”

“Đừng ra tay, nói chuyện phiếm chút đã…”

Huyền Câu Chuẩn Đế thờ ơ liếc hắn một cái, lạnh lùng mở miệng.

“Nhận thua, hoặc chết!”

Vị Chuẩn Đế hậu kỳ bên này tỏ vẻ hơi khó xử: “À… chỉ là tỉ thí thôi mà, việc gì phải nhắc đến việc sống chết chứ…”

Hắn vừa dứt lời, trường kiếm của ba vạn kiếm tu ở phía đối diện đều đồng loạt rời vỏ.

“Nhận thua, hoặc chết!”

Ầm!

Cứ như tất cả mọi người ở bên này đều bị đánh trúng vậy, vậy mà tất cả tiên nhân đều lùi bước, tỏ vẻ kinh sợ.

“Ta đi ta đi, ta nhận thua là được mà!”

Tên Chuẩn Đế hậu kỳ ở phía bên này lập tức bay ra khỏi phạm vi hình chiếu.

Thành ca lo muốn chết.

Đậu má, ngươi có sao đâu, trốn cái gì hả.

Thiếu mất một người thì hiệu quả tu luyện quy tắc sẽ giảm mất một phần.

“Đợi đã…”

Hắn còn chưa kịp giữ tên kia lại, hai Chuẩn Đế khác của bên mình cũng nhảy ra khỏi hình chiếu.

Thành ca tức đến mức đấm ngực dậm chân bịch bịch.

Sau đó lại giảm mất ba người.

Mắt thấy các Tiên Vương, Tiên Tôn và Kim Tiên cũng có ý định trốn khỏi đây, hắn lập tức hạ lệnh cho Thương Tật.

“Dùng kết giới nhốt hết mọi người lại trước đã.”

Nếu như người bên này chạy hết sạch thì đến cuối cùng, hiệu quả tu luyện quy tắc sẽ giảm mạnh mất.

Thương Tật lập tức bố trí kết giới theo lời hắn.

Thấy vậy, đám Tiên Vương, Tiên Tôn và Kim Tiên ở phía sau đều tỏ vẻ hoảng hốt.

“Thương Tật tiền bối, ngươi đang làm gì vậy?”

“Mau thả bọn ta ra!”

“Không nhận thua thì sẽ chết đó, đừng có hại bọn ta mà…”

“Này này, Khương Tuấn Soái, ngươi định làm gì vậy hả?”

“Mau dừng lại!”

Có người cả kinh, lập tức hét lên: “Kiếm Tiên ở phía đối diện, bọn ta nhận thua!”

Nhưng mà chẳng có tác dụng gì cả, đây cũng chẳng phải là một trận thi đấu, chỉ dựa vào một tiếng hét nhận thua thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Mà đám Kiếm Tiên vẫn tỏ vẻ thờ ơ hệt như vậy, ngoài ra còn có vẻ giễu cợt sâu sắc.

“Uyển chuyển thật đấy.”

“Nếu như là kiếm tu bọn ta, thì thà gãy chứ không chịu cong!”

Ba vị Chuẩn Đế tốc độ ở phía bên ngoài cũng chưa hề biến mất, bởi vì hình chiếu của quy tắc tốc độ vẫn còn ở đây.

Ba người nhìn thấy Khương Thành bay về phía trước, lập tức tỏ vẻ cạn lời.

Ngươi định làm gì vậy trời?

Lẽ nào một Chuẩn Đế sơ kỳ như ngươi lại muốn chiến đấu với 95 Kiếm Tiên à?

Vậy thì chẳng phải là đâm đầu vào chỗ chết hay sao?

Ánh mắt của tất cả những người có mặt ở đây, giờ khắc này đều tập trung lên người Khương Thành.

Có cả sự phẫn uất, lo lắng và không thể hiểu nổi từ phía hậu phương.

Cũng có cả sự khinh thường, giễu cợt và nghi ngờ từ phía đối diện.

Dưới hàng vạn ánh mắt này, Hồng Tuyệt Tiên Kiếm của Thành ca rời vỏ, bay vào trong lòng bàn tay của hắn.

Sau đó, hắn từ từ nâng trường kiếm trong tay lên, chỉ thẳng về phía 95 Chuẩn Đế và ba vạn Kiếm Tiên kia.

“Nhận thua, hoặc chết!”

Hả…

Ngoài Thương Tật ra, tất cả mọi người có mặt ở đây đều sửng sốt.

Sau đó đám Kiếm Tiên ở phía đối diện bỗng phát ra một loạt tiếng cười vang dội.

Mà đám Tiên Vương, Tiên Tôn ở phía bên này cũng lấy tay che mặt.

Vị Chuẩn Đế tên Khương Tuấn Soái này, liệu hắn có bị rớt mất não không thế, cố ý làm trò cười à?

Một mình đối mặt với ba vạn Kiếm Tiên, đáng lẽ phải là một hình ảnh bi tráng mới đúng.

Nhưng giờ phút này, họ chẳng hề cảm nhận được cái gọi là bi tráng gì hết, chỉ cảm thấy hoang đường và nực cười thôi.

Bởi vì chẳng ai cảm thấy rằng trận này có thể đánh được.

“Lẽ nào người không biết ‘kiếm tu ra tay, tất phải thấy máu’ hay sao?”

Huyền Câu Chuẩn Đế dẫn đầu thờ ơ tuyên bố: “Lời khiêu khích của ngươi, chính là thứ vẫy gọi ngươi đến với cái chết…”

Lời của hắn còn chưa dứt, một lão giả ở bên cạnh đã bay đến trước mặt Thành ca.

“Khương chưởng môn, lão hủ nhận thua!”

“Sau này ngươi phải tới thăm bọn ta đấy nhá!”

Nói xong, hắn trực tiếp bay ra khỏi hình chiếu, vào trong đám sương mù.

“Quy Tàng Chuẩn Đế, ngươi làm cái gì vậy hả?”

Huyền Câu Chuẩn Đế biến sắc, ba vạn Kiếm Tiên ở phía đằng sau lại càng hoang mang hơn.

Đây chẳng phải là tự vả à.

Mới này còn nói cái gì mà “kiếm tu thà gãy chứ không cong”, bây giờ lại có người đầu hàng.

Hơn nữa còn là vị Quy Tàng Chuẩn Đế kia.

Hắn là một một trong những nhân vật kiệt xuất hàng đầu trong đám kiếm tu của tiên giới, một mình thành lập Trảm Tiên Kiếm Phái nhiều lần đánh bại kẻ thù, lấy yếu thắng mạnh, trước giờ chưa từng nhân nhượng với bất cứ ai.

Hơn nữa, với thực lực của một Chuẩn Đế hậu kỳ, hắn cũng được coi là một trong những trụ cột của giới Kiếm Tiên.

Mặc dù Huyền Câu Chuẩn Đế xuất thân từ một tông môn hàng đầu như Trường Minh điện, nhưng cũng phải coi trọng hắn.

Nằm mơ cũng không ngờ được rằng, vậy mà cái người này lại nhận thua đúng lúc nắm chắc thắng lợi trong tay.

Cố ý làm hắn khó xử ư?

Mà trong đám người, một vị Chuẩn Đế khác tỏ vẻ khinh thường: "Quy Tàng, ta nhìn lầm ngươi rồi, không ngờ ngươi lại…"

Sau đó, lại có thêm một Chuẩn Đế hậu kỳ và một Chuẩn Đế trung kỳ nữa đứng ra.

Hai người bay đến trước mặt Khương chưởng môn, thu kiếm vào vỏ, chắp tay hành lễ.

"Bọn ta cũng nhận thua."

"Bi Ai, Lăng Tinh, các ngươi…"

Một vài Chuẩn Đế cũng tức đến sôi cả máu: "Ta biết ngay Trảm Tiên Kiếm Phái của các ngươi là thể loại không làm nên trò trống gì rồi mà."

Lần này, đến cả đám Tiên Vương, Tiên Tôn bị kết giới nhốt lại không cho chạy trốn cũng ngây người.

Tình huống gì thế này?

Nhưng mà mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Sau khi ba người kia nhận thua thia lại có thêm một nam tử trung niên với gương mặt chất phác cũng bay ra khỏi đội hình.

"Ta không muốn đánh nhau với ngươi."

Nói xong, hắn cũng cầm lấy cổ kiếm rồi bay ra khỏi hình chiếu.

"Trầm Châu Chuẩn Đế!"

“Đến cả ngươi cũng nhận thua ư?”

Nghe thấy cái tên này, mọi người lập tức xôn xao cả lên.

Trong số ba vạn Kiếm Tu, thậm chí có không ít người còn suýt đứng không vững mà ngã xuống.

Đó là Trầm Châu Chuẩn Đế đó!

Thời gian gần đây, hắn chính là Kiếm Tiên có danh tiếng lớn mạnh nhất!

Sau khi phản bội Vô Cực Động Thiên, đối mặt với sự truy sát của ba vị Tiên Đế, hắn không những không sợ hãi mà còn liều chết chống trả.

Ở tử giới, hắn đang chiến đấu mà cũng thăng cấp đến Chuẩn Đế hậu kỳ được thì cũng thôi đi, vậy mà còn tu luyện kiếm tâm sinh tử cực kỳ hiếm có đến cấp độ viên mãn.

Một kiếm sinh, một kiếm tử.

Tìm đường sống trong chỗ chết!

Cuối cùng sống sót dưới sự truy sát của ba Tiên Đế một cách thần kỳ.

Đây là nhân vật đáng sợ tới mức nào cơ chứ?

Chương 533.

Không hề nói quá một chút nào, Trầm Châu Chuẩn Đế chính là thần tượng và tấm gương trong mắt của rất nhiều Kiếm Tiên.

Cần thiên phú có thiên phú.

Cần thực lực có thực lực.

Cần kiêu ngạo có kiêu ngạo.

Người như này, trời sinh chính là vì kiếm mà xuất hiện!

Nghe nói chúa tể quy tắc kiếm bây giờ còn coi hắn là đối thủ khiêu chiến lớn nhất trong tương lai.

Người như vậy, sao có thể nhận thua được cơ chứ?

Sao có thể làm một việc kiểu như đầu hàng cơ chứ?

Nhưng mà hắn đã làm rồi…

“Không thể nào!”

“Ta không tin!”

“Chuyện này chắc chắn là giả…”

Rất nhiều kiếm tu thất hồn lạc phách, cứ như hình tượng số một trong lòng bọn họ đang ầm ầm sụp đổ vậy, không thể nào chấp nhận được.

Huyền Câu Chuẩn Đế tự vả đến mức mặt sắp sưng lên rồi.

Trong cơn giận dữ, đúng lúc hắn muốn hét lên thì mấy vị Chuẩn Đế và mười mấy vị Tiên Vương, Ma Vương phía sau cũng bay ra ngoài.

“Khương chưởng môn, lão hủ cũng nhận thua!”

“Khương chưởng môn, hoan nghênh ngươi tới ma giới chơi bất cứ lúc nào, bọn ta cực kỳ mong chờ đó!”

“Khương chưởng môn, bọn ta ra ngoài hò hét trợ uy cho ngươi nhá!”

“Ngươi đừng nể mặt ta, ta không quen biết gì bọn họ đâu, cứ giết thẳng tay là được!”

Chậc, lần này không chỉ nhận thua mà còn quay phắt sang ủng hộ Thành ca ở phía đối diện luôn.

Một tốp 14 vị Chuẩn Đế và 65 vị Tiên Vương Ma Vương lần lượt rời khỏi hình chiếu, lựa chọn nhận thua.

Tất cả những người có mặt ở đây đều choáng váng, bao gồm cả Thương Tật.

Hắn biết Thành ca rất lợi hại, kẻ giết được hai Tiên Đế mà, thực lực còn có gì phải nghi ngờ nữa đâu.

Nhưng hắn lại không thể ngờ được rằng, lần xuất chiến này lại lập tức khiến nhiều Chuẩn Đế Kiếm Tiên chủ động nhận thua như vậy.

Nghĩ đến những kẻ đã từng nhận thua và đầu hàng trong đại hội Vạn Yêu, lão Thương Long này không khỏi ngước mắt trông lên.

Rốt cuộc mạng lưới quan hệ của Đại Đế nhà mình rộng lớn tới mức nào vậy trời?

Sao mà hắn lại quen biết nhiều nhân vật máu mặt thế?

Hơn nữa ai nấy đều nể mặt hắn như vậy?

Còn về những người khác, tất cả đều tỏ vẻ ngơ ngác.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này?

Ba vị Chuẩn Đế quy tắc tốc độ trốn chạy trước đó đều ngẩn tò te, mơ hồ cảm thấy có lẽ bản thân đã làm sai điều gì rồi.

“Các ngươi điên rồi sao?”

Những Chuẩn Đế Kiếm Tiên còn lại đều không thể nào chấp nhận nổi chuyện này.

“Chỉ là một Chuẩn Đế sơ kỳ mà đã khiến các ngươi sợ tới vậy rồi ư?”

“Cho dù có là bạn cũ thì cũng đâu đáng phải làm vậy chứ?”

“Ta xem thường những kẻ đã đầu hàng như các ngươi!”

Đám người Quy Tàng Chuẩn Đế, Lăng Tinh Chuẩn Đế và Thanh Vân Chuẩn Đế ở bên ngoài vui vẻ cười ha ha.

“Bọn ta cũng đâu cần các ngươi coi trọng đâu.”

“Ngay từ đầu bọn ta đã không phải người chung một đường với các ngươi rồi.”

“Thoải mái tận hưởng chiêu đãi của Khương chưởng môn đi nhá!”

Một trăm triệu năm trước đã xảy ra chuyện gì, bọn họ đều còn nhớ rõ rành rành.

Vì để phong sát phi thăng giả đến từ hạ giới, cắt đứt con đường sống của bọn họ mà hai giới Tiên Ma đã dùng vô số thủ đoạn.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên đến tiên giới, bọn họ chưa từng coi những tiên nhân ở trên này là đồng loại.

Chẳng qua bởi vì tạm thời không có sức mạnh để chống lại nhiều Tiên Đế Ma Đế đến vậy, cho nên mới nhẫn nhịn không thể hiện ra mà thôi.

“Không còn ai nhận thua nữa hả?”

Thành ca nhìn một lượt, phía đối diện cũng không còn người quen cũ nào của năm đó nữa, thế là Hồng Tuyệt Tiên Kiếm trong tay hắn dần dần sáng lên.

“Nếu không còn thì… ta bắt đầu giết đây!”

Trước đó hắn đã chạm trán với quy tắc vụ và quy tắc hỏa, mặc dù hai bên cũng giao chiến với mau, cơ mà hắn chưa hề có chút sát tâm nào.

Bởi vì phía đối diện cũng không có sát tâm, chỉ đơn thuần là phân chia thắng bại mà thôi.

Nhưng lần này lại khác rồi.

Ai bảo bên kia vừa mới lên đã hô to gọi nhỏ cái gì mà “nhận thua hoặc chết” cơ chứ?

Vậy thì ngại quá, nghề cũ của hắn là…

“Để xem rốt cuộc ngươi định giở trò gì!”

“Giết hắn!”

Huyền Câu Chuẩn Đế ra lệnh một tiếng, 81 Chuẩn Đế còn lại đều sát khí đằm đằm, lạc ấn quy tắc kiếm giao thoa vào với nhau, hàn khí lạnh thấu xương!

Chỉ một thoáng, âm thanh của ba vạn tiên kiếm của Kiếm Tiên đồng loạt vang lên, rung động cả lòng người!

Thậm chí đến cả hình chiếu của quy tắc kiếm ở phía đối diện cũng rung cả lên.

Ngay sau đó, 81 lạc ấn quy tắc đụng độ phải 49 lạc ấn quy tắc của Thành ca!

Bùm!

Lúc này, hình chiếu quy tắc ở hai bên rung chuyển dữ dội.

Khương Thành cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Dù sao thì 81 Chuẩn Đế cùng xông lên chứ không phải từng người một.

Hơn nữa, trong số 81 người phía đối diện có không ít kẻ đã là Chuẩn Đế hậu kỳ.

Nếu như không có thể chất đỉnh cao như Tiên Ma Đồng Thể với xương cốt vượt xa mức bình thường như Thủy Nguyên Long Cốt thì hắn đã bị nghiền nát ngay giây đầu tiên rồi.

Hoàn toàn không cần đợi đến lúc khí của tiên kiếm xâm nhập vào cơ thể, hắn đã chết không còn sót lại chút tro tàn gì rồi.

Hắn đã dùng hết anh linh ra rồi, giờ cũng chẳng còn do dự gì mà dùng luôn tiên hồn của bản thân!

Đây là một đòn sát thủ khác của hắn.

Giờ phút này, 81 Chuẩn Đế ở phía đối diện cũng cực kỳ chấn động.

Vậy mà một đòn liên thủ này lại không khiến hắn nổ tung thành tro bụi ư?

Một đòn này của bọn họ, đừng nói là Chuẩn Đế, ngay cả Tiên Đế cũng phải nhượng bộ lui binh.

Cằm của ba vị Chuẩn Đế bên ngoài kia cũng sắp rớt cả ra…

Giây phút này, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao Thương Tật lại tôn kính cái tên Khương Tuấn Soái này đến vậy.

Đây mà là sức chiến đấu vốn có của một Chuẩn Đế ư?

Nếu như không phải Liệt Không Ma Đế chưa ngã xuống, vị trí chúa tể quy tắc tốc độ chưa đổi chủ thì bọn họ đều cho rằng hắn có thể trực tiếp lên làm Tiên Đế rồi ấy chứ.

Mà tiếp sau đó, bọn họ được tận mắt chứng kiến một tiên hồn mạnh mẽ áp đảo tất cả những kẻ đang ở đây.

Tiên hồn kia có diện mạo của Khương Thành, nhưng khác biệt duy nhất ở chỗ, nó không hề có “tay phải”.

Nhìn cứ như là bị khiếm khuyết vậy.

Sau đó, tiên hồn dùng một chưởng đánh về phía 81 Chuẩn Đế ở bên dưới!

Đương nhiên ai nấy đều thấy rõ, một chưởng này không hề đơn giản chút nào!

Trong đó còn ẩn chứa cả vô số bí thuật tấn công tiên hồn!

81 Chuẩn Đế không hẹn mà cùng lấy tiên hồn của mình ra, nghênh đón một chưởng này!

Nhưng mà ngay sau đó, hơn 40 Chuẩn Đế sơ kỳ trong số 81 người lập tức ngã khuy, suýt chút nữa thì hôn mê.

Tiên hồn của bọn họ đang bị đánh bởi những bàn tay vô hình đó…

Hệt như những mảnh giấy bị thổi trong cơn cuồng phong vậy, tiên hồn trở nên yếu ớt mỏng manh, lắc lư qua lại.

Còn về Chuẩn Đế hậu kỳ, tuy bọn họ không bị thương nặng gì, nhưng tiên hồn cũng phải hứng chịu một đòn không hề nhẹ hệt như vậy.

Sắc mặt Huyền Câu Chuẩn Đế trắng bệch, lạc ấn quy tắc vốn ổn định giờ lại không thể duy trì nổi, bắt đầu tiêu tán.

Ầm ầm!

Lúc này, 49 lạc ấn quy tắc của Thành ca cũng sụp đổ.

Nhưng mà giây tiếp theo, hắn lại điều động tiên hồn, cũng thúc giục 49 lạc ấn quy tắc tấn công lại lần nữa.

Mà lần này, trong số 81 Chuẩn Đế ở phía đối diện chỉ còn vỏn vẹn mười mấy người có thể tiếp tục điều động lạc ấn quy tắc để chống trả.

Tiên hồn lại ra tay!

Mười mấy lạc ấn quy tắc bị phá hủy.

Khương Thành nhân cơ hội tiến thẳng lên, thanh tiên kiếm mang lạc ấn quy tắc có thể chôn vùi tất cả nặng nề bổ vào người Huyền Câu Chuẩn Đế - kẻ đứng mũi chịu sào.

Cạch…

Tiên giáp bát giai nứt ra, máu tóe ra ngay tại chỗ.

Huyền Câu Chuẩn Đế… ngã xuống!

Hồng Tuyệt Kiếm lượn một đường vòng, nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại đồng thời rạch ngang qua ba tên Chuẩn Đế đang dùng tiên lực che chắn kia!

Roẹt roẹt roẹt…

Đầu thân ba Chuẩn Đế tách rời!

Mà cuộc giết chóc này, cũng chỉ mới chính thức bắt đầu thôi.

Hệt như một con hổ vớ phải một bầy dê, không một Chuẩn Đế nào có thể ngăn nổi hắn.

Chương 534.

Hết Chuẩn Đế này đến Chuẩn Đế khác ngã xuống, tàn tạ hệt như những chiếc lá rụng mùa thu bị gió cuốn bay.

Cứ như không phải là Chuẩn Đế mạnh mẽ, mà là một con cừu non bị giết thịt.

Cảnh tượng này đập vào mắt những người đứng xung quanh đó, mang lại cảm giác hệt như sự hủy diệt đang tới gần.

Ba vị Chuẩn Đế quy tắc tốc độ tháo chạy trước đó, lúc mới bắt đầu chuyển từ xem thường đến kinh ngạc, đến tận bây giờ thì sợ hãi trong lòng bọn họ bắt đầu dâng lên.

Sao hắn còn có thể là một Chuẩn Đế sơ kỳ nữa chứ?

Đây không phải là thực lực mà chỉ Tiên Đế mới có hay sao.

Vậy rốt cuộc hắn là ai?

Bọn họ không thể đoán ra nổi, chỉ biết rằng hình như bản thân đã đưa ra một quyết định sai lầm rồi.

Đám Tiên Vương Ma Vương vẫn đang bị kết giới bao quanh kia cũng im lặng từ lâu rồi.

Bọn họ ngơ ngác nhìn cảnh tượng giết chóc kinh hoàng kia, tuyến phòng ngự trong lòng bọn họ cũng ầm ầm sụp đổ.

Trong đầu chỉ còn sót lại duy nhất một ý nghĩ, hóa ra hắn thật sự có thể dẫn dắt mọi người.

Đến cả đám người như Quy Tàng, Lăng Tinh, Thanh Vân lựa chọn rời đi vì giao tình năm đó, giờ đây cũng đều trợn tròn mắt kinh ngạc.

Bọn họ từng chứng kiến Khương chưởng môn giết Cửu Diễm Tiên Đế.

Nhưng lần đó, bọn họ không hiểu gì cả, bởi vì nó quá mơ hồ.

Mà lần này bọn họ đã hiểu được một phần rồi, cho nên bọn họ càng tỏ ra kính trọng và may mắn hơn.

Trầm Châu Chuẩn Đế nhìn chằm chằm vào bóng hình kia, hồi lâu sau mới nở một nụ cười hiếm thấy, hóa ra Khương chưởng môn luôn đi trước bản thân hắn một bước.

81 Chuẩn Đế kia nhanh chóng chết sạch sẽ.

Mà lúc này, trước mặt Thành ca chỉ còn lại vài trăm Tiên Vương.

Thanh kiếm của hắn dừng lại một lúc.

Những Tiên Vương ở phía đối diện không hề lùi bước, cũng không hề bỏ kiếm xuống.

Thậm chí có vài người tranh thủ lúc hắn nghỉ một lúc mà phát động tấn công.

“Hắn đã là nỏ mạnh hết đà rồi!”

“Giết!”

Khương chưởng môn cười nhẹ một tiếng: “Kiếm tu thà gãy chứ không chịu cong ư?”

Hắn lập tức vung kiếm một lần nữa!

Phút chốc dừng lại kia, là thời gian hắn dành ra để bọn họ nhận thua rồi rời đi.

Suy cho cùng thì cuộc chiến quy tắc này, thật ra cũng chỉ là một trận chiến giữa các Chuẩn Đế với nhau mà thôi.

Một khi Chuẩn Đế bại, những người khác cũng đều biết điều mà rút lui.

Đáng lẽ hắn cũng định tuân theo quy tắc này.

Nhưng mà đối phương không chịu lui, vậy thì hắn chỉ đành tiếp tục tiến lên vậy.

Hắn tôn trọng tinh thần thà chết không lui của những kiếm tu này, dùng kiếm trong tay để bày tỏ lòng tôn trọng đó.

Ngọn lửa cháy rực trên Hồng Tuyệt Tiên Kiếm phản chiếu trên gương mặt của mỗi người, anh linh quanh quẩn trên bầu trời hệt như những bóng ma khổng lồ.

Lạc ấn quy tắc cắn nuốt từng người, từng người một.

Nó vẫn là một cuộc giết chóc không hề có chút hồi hộp nào.

Quả thật việc liên tục điều động lạc ấn quy tắc khiến Thành ca hao tổn rất nhiều, nhưng điều đó cũng không khiến Tiên Vương có thể cản bước được hắn.

Sau khi Tiên Vương ở phe đối diện bị tiêu diệt hoàn toàn, xuất hiện trước mặt hắn là hàng vạn Tiên Tôn.

Kiếm của hắn lại dừng lại thêm một lần nữa.

Mà lần này, cuối cùng phía đối diện cũng có người chủ động chạy trốn khỏi hình chiếu.

Nó giống hệt như một trận ôn dịch, có kẻ đầu tiên thì cũng có kẻ thứ mười, có kẻ thứ mười thì chắc chắn có kẻ thứ một trăm…

Một lúc sau, Kiếm Tiên phía đối diện đều đã rút lui không còn một ai.

Keng!

Hồng Tuyệt Tiên Kiếm bay trở lại vỏ, phát ra tiếng kêu lanh lảnh, cũng khiến tâm trí của tất cả những người ở bên ngoài kia đều phải chấn động.

Ai nấy đều im lặng nhìn nhìn hình chiếu quy tắc kiếm dần dần sụp đổ.

Thậm chí còn bỏ qua tất cả chiến lợi phẩm đang tự động bay về phía Thành ca kia.

Anh đây thắng trận, trước giờ chưa bao giờ quên mất việc chính.

Ngoài chiến lợi phẩm ra, còn có năm trăm triệu điểm công đức đến từ giá trị kinh sợ.

Thu hoạch lần này khá lớn, hắn hận không thể cất giọng ca vàng hát một khúc.

Nhưng mà nhìn thế không khí xung quanh đây hình như hơi nghiêm trọng, thế là hắn chỉ đành âm thầm kiểm kê số đồ mà hắn thu hoạch được.

Kết giới của Thương Tật cũng đã bị dỡ bỏ từ lâu.

Mà lần này không hề có Tiên Vương hay Ma Vương nào hét lên rằng, người muốn hại chết bọn ta à.

Bây giờ thắng rồi đó!

Vẻ vang không?

Bọn họ vừa thấy may mắn vừa vui mừng.

May mà kết giới này đã ngăn bản thân lại, nếu không thì sẽ rời khỏi đây giống như ba Chuẩn Đế kia vậy, sẽ không thể tiếp tục có cơ hội được ăn bám nữa rồi.

Đương nhiên, phần nhiều vẫn là kinh ngạc.

Phía đối diện là quy tắc kiếm mạnh mẽ tới như vậy, vậy mà lại có thể chiến thắng được, khó tin lắm đúng không?

Nhớ lại lúc trước, hắn từng nói rằng sẽ dẫn dắt mọi người, ai nấy đều cho rằng hắn đang nói đùa, bây giờ mới phát hiện ra lời đó là thật.

Cái đùi này còn chưa đủ to à?

Chẳng trách Thương Tật một chọi ba vẫn khiêm nhường trước mặt hắn như vậy, hoàn toàn là không cùng một đẳng cấp mà!

Hình chiếu phía đối diện tan biến đi, đám người Quy Tàng Thanh Vân cũng dần biết mất khỏi đám sương mù, trở về thế giới bên ngoài.

Hình chiếu quy tắc tốc độ cùng càng thêm mạnh mẽ hơn, sau đó tiếp tục chuyến hành trình tiếp theo.

Ba Chuẩn Đế chạy trốn trước đó chớp chớp mắt nhìn hình chiếu xẹt qua người mình, bọn họ đã không thể quay về nữa rồi.

Thật sự rất khó xử.

Đặc biệt là khi nhìn thấy hình chiếu của đám Tiên Vương, Ma Vương và Kim Tiên đang hoan hô kia, bọn họ lại càng hối hận.

Lão Thương Long mỉm cười vẫy vẫy móng vuốt về phía bọn họ, ý là tạm biệt.

Còn về những người khác, ai nấy đều quên mất sự hiện diện của bọn họ rồi.

Thiếu ba Chuẩn Đế thì làm sao chứ, có Khương Tuấn Soái tiền bối ở đây, bọn họ hoàn toàn không cần đến các cao thủ khác

nữa rồi.

Khi trở lại đội hình này, Thành ca phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn hắn như đang nhìn một con quái vật vậy.

Không khí lập tức hơi nghiêm trọng.

Anh đây vừa mới làm màu xịn sò như vậy, thổi phồng đâu, nịnh hót đâu cả rồi?

Phản ứng thế này hơi lạnh nhạt quá đấy?

Các ngươi chẳng chuyên nghiệp gì cả?

Hắn chỉ đành nhún vai: "Khụ, mọi người làm sao thế, cần tu luyện thì mau đi tu luyện, cần làm gì thì mau đi làm cái đó đi!"

Một vị Tiên Vương nhìn trái nhìn phải, sau đó chủ động bước lên trước cúi người xuống.

"Khương tiền bối, thật xấu hổ quá, vậy mà mới nãy bọn ta lại không tin ngươi…"

"Cái này gọi là gì nhỉ?"

Thành ca hờ hững nói: "Các ngươi không tin ta cũng là điều rất bình thường thôi, trên mặt ta cũng đâu có viết mấy chữ 'ta có thể đánh bại một đám Chuẩn Đế' đâu."

"Nếu như ta là các ngươi, thì liệu ta có tin không chứ?"

Vì giá trị kinh sợ nên ngay từ đầu hắn đã cố ý khiêm tốn.

Nếu như lúc đó các ngươi đã tin ta rồi thì mới là có chuyện ấy.

Nghe thấy hắn nói như vậy, mọi người đều thở phào một hơi, cũng nhao nhao cười lên, cuối cùng không khí cũng sôi động trở lại.

"Đúng vậy, Khương tiền bối nói đúng lắm!"

"Tiền bối thật sự mạnh quá đi, vượt xa những gì mà bọn ta biết luôn ấy!"

"Đâu chỉ có vậy, ý chí của tiền bối cũng vượt xa đến mức không một cường giả nào có thể bì kịp…"

"Đúng vậy đúng vậy, rõ ràng là thực lực cực kỳ mạnh, nhưng hắn lại không hề coi thường đám người tu vi thấp như chúng ta, quả thật là tấm gương mẫu mực của tiên giới!"

“Gì mà tấm gương mẫu mực của tiên giới chứ? Chẳng lẽ tiền bối không phải là tấm gương mẫu mực của ma giới bọn ta sao?”

“Có thể được một vị tiền bối như này dẫn dắt, xem ra kiếp trước đã làm không ít việc thiện đó…”

“Đáng tiếc sau khi cơ duyên lần này kết thúc thì khó mà có cơ hội được ở cùng với tiền bối nữa.”

Còn có một Ma Vương xoa xoay tay, cười he he nói: “Khương tiền bối, ta có một muội muội là mỹ nữ có tiếng ở Cực Ảnh thiên vực ở ma giới đó, thiên phú cực kỳ xuất chúng, hay là ta tác hợp cho hai người các ngươi nhá!”

“Cút! Vậy mà còn muốn làm họ hàng thân thích với Khương tiền bối nữa, muội muội của ngươi xứng sao?”

“Đúng vậy, cả ngày chỉ biết nghĩ mấy cái chiêu trò kiếm hời thôi!”

Thành ca nhếch khóe miệng, hắn muốn nói là ta có hứng thú lắm đó, các ngươi đừng có mà phá đám.

Mãi đến khi mọi người lại bắt đầu tu luyện một lần nữa, Thương Linh ở trong chỗ tối mới không nhịn được mà truyền âm.

“Có chuyện gì với tiên hồn của ngươi vậy hả?”

Sao mà nàng không thấy cho được cơ chứ, thật ra 49 lạc ấn quy tắc vang dội cổ kim kia lại không hề ngăn cản được đòn công kích do 81 Chuẩn Đế Kiếm Tiên liên thủ tạo thành.

Trận chiến mới nãy, Thành ca thắng là nhờ tiên hồn của hắn.

Bởi vì hắn đã đánh cho đám Chuẩn Đế kia tan tác ở phương diện tiên hồn, cho nên mới khiến bọn họ không thể thuận lợi điều động lạc ấn quy tắc kiếm được nữa, thì thế mà hắn mới giành được chiến thắng.

Chương 535.

Nhìn bề ngoài, có vẻ như trận chiến này nghiêng về một phía.

Thật ra ngay từ lúc bắt đầu, suýt chút nữa thì Khương Thành cũng thua rồi.

“He he, nhìn ra được điểm khác biệt giữa tiên hồn của ca đây và người khác chưa?”

Thành ca đắc ý nhếch mày, lần trước làm màu thất bại, hắn vẫn còn canh cánh trong lòng đây này.

“Này nhá, lần trước ngươi nhìn nhầm rồi đó, làm gì có chuyện ca đây không chạm vào được khí tức đại đạo cơ chứ?”

Thương Long Nữ Đế tức giận nói: “Ai nói là ta nhìn nhầm?”

“Quả thật ngươi không hề nhiễm một chút khí tức đại đạo nào mà.”

“Hả? Ngươi chắc chắn chứ?”

Thành ca tỏ vẻ không thể tin nổi, anh đây cũng tạo ra chiến tích vang dội như thế ngay trước mặt ngươi rồi mà.

Nếu như không có khí tức đại đạo thì chẳng phải rất vô lý hay sao?

“Đương nhiên ta chắc chắn rồi, ở phương diện này, tiên giới này không có ai có thể nhìn chuẩn hơn ta hết.”

Bản thân Thương Linh cũng tự thấy nghi ngờ: “Không những tiên hồn của ngươi không có chút khí tức đại đạo nào, thậm chí nó còn khiến ta cảm thấy cực kỳ xa lạ.”

“Tay phải của ngươi không hề bình thường, có lẽ sẽ tiềm ẩn tai họa đó!”

“Không quan trọng!”

Thành ca lại không hề quan tâm đến điều đó: “Đương nhiên nhân vật chính phải khác biệt với tất cả những kẻ khác rồi, chẳng phải nó rất phù hợp thể diện của ta à?”

Thương Linh cũng bó tay: “Ngươi nhìn mọi việc cũng lạc quan thật đấy…”

Hình chiếu tiếp tục tiến về phía trước, Khương chưởng môn cũng nhanh chóng tiền vào trong thái tu luyện, lĩnh hội quy tắc.

Chịu thôi, bây giờ hệ thống không thể giúp hắn lươn lẹo được nữa.

Nghĩ đến việc bản thân có 49 lạc ấn quy tắc, mà đây mới chỉ là quy tắc tốc độ mà thôi, hắn thấy nhức hết cả óc.

“Xem ra sau nay phải giết nhiều Tiên Đế, Ma Đế hơn mới được, tới thêm mấy lần nữa.”

Theo thời gian, mức độ dung hợp với lạc ấn quy tắc tốc độ của hắn không ngừng thâm sâu, cuối cùng hắn cũng đột phá đến cấp bậc Chuẩn Đế trung kỳ.

Chỉ là tiên lực và cảnh giới tiên hồn đạt đến mức đó thì hắn có thể trở thành một Chuẩn Đế trung kỳ một cách tự nhiên.

Bởi vậy, hắn chuyển đổi tất cả chiến lợi phẩm trong trận chiến vừa nãy thành một lượng lớn giá trị công đức.

Sau đó lại đổi thành đan dược, tiếp tục thăng cấp.

Với tốc độ ăn đan dược cứ như ăn cơm thế này của hắn, mấy Tiên Vương Ma Tôn khác ở bên cạnh đều há hốc mồm.

Đặc biệt là hắn lấy ra toàn tiên đan cửu phẩm – thứ mà Chuẩn Đế cũng rất hiếm khi được hưởng thụ!

Nhưng mà nghĩ đến chiến tích mới nãy của hắn, dường như tất cả mọi chuyện đều trở nên hợp tình hợp lý.

Cuối cùng, đến khi giá trị công đức chỉ còn sót lại một tỷ mấy, hắn cũng thành công thăng cấp lên Chuẩn Đế trung kỳ như mong muốn.

Thấy ấn ký trên đỉnh đầu hắn càng ngày càng đậm, mọi người vội vàng tận dụng thời cơ tới nịnh nọt.

“Chúc mừng Khương tiền bối, chúc mừng Khương tiền bối!”

“Khương tiền bối đột phá Chuẩn Đế trung kỳ, thực lực có một bước tiến lớn.”

“Bất khả chiến bại!”

“Ngày thống nhất tiên giới không còn xa nữa đâu…”

“Khụ khụ khụ…”

Thành ca bị mấy lời nịnh hót này xông cho choáng cả đầu, cái gì mà thống nhất tiên giới chứ, các ngươi cũng dám nói mấy

lời này cơ đấy.

Trong tiếng cười nói, hình chiếu quy tắc lại chấn động rồi dừng lại một lần nữa.

Lại phải chiến đấu nữa hả?

Bọn họ đã quen với việc này rồi.

Mọi người vội vàng nhao nhao nhìn về phía hắn, đây chính là ý nghĩa của việc ôm đùi lớn đó.

Có chiến tích của Thành ca trước đó, bây giờ mọi người tự tin một trăm phần trăm.

Nhao nhao vỗ ngực tỏ vẻ lần này ta đây tuyệt đối sẽ không lùi bước…

Sau đó, biểu cảm của bọn họ như bị đông lại.

Ấn ký trên đỉnh đầu của đám người phía đối diện là hai đường cong giao thoa lại với nhau.

Thế thì cũng thôi đi, trong số 180 người ở phía đối diện, chỉ có hai người là Chuẩn Đế, 15 người là Tiên Vương, số còn lại đều là Ma Tôn Kim Tiên.

Đội hình này chẳng ra sao cả.

Nhưng vấn đề là, ấn ký trên đỉnh đầu nam tử râu đen khoác chiếc áo choàng màu đen với vẻ mặt lạnh lùng dẫn đầu kia lại là màu vàng sáng lấp lánh!

“Quy tắc phân liệt.”

“Đó là Ly Quang Ma Đế!”

“Vậy mà lại xuất hiện Ma Đế, lần này phiền phức rồi đây…”

“Ly Quang Ma Đế là một thái thượng trưởng lão của Thiên Tiêu các, mà Thiên Tiêu các là một trong năm Ma môn viễn cổ đứng đầu ma giới.”

“Hắn đã trở thành Ma Đế trong lúc diễn ra đại chiến Tiên Yêu, thực lực sâu không lường được!”

“Đúng vậy, Ma Đế có thể đánh thắng được hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi…”

Thành ca cũng không cần hỏi thêm gì, chỉ cần nghe cuộc thảo luận của đám người đang sợ hãi ở phía sau là biết đối thủ lần này của hắn mạnh đến mức nào.

Hóa ra tên này đáng gờm tới vậy hả?

Nếu không phải nhờ có chiến tích kinh thiên động địa trước đó của hắn thì e rằng chẳng cần Ly Quang Ma Đế lên tiếng, đám người ở phía sau này này đã "bỏ của chạy lấy người" từ lâu rồi.

Nhưng mà dù vậy, bọn họ cũng chẳng còn chút tự tin nào.

Suy cho cùng thì Khương Thành không phải là một Tiên Đế tốc độ.

Mà một Chuẩn Đế, cho dù thực lực có mạnh hơn đi chăng nữa thì vẫn có chênh lệch cấp bậc cực kỳ lớn với một Ma Đế.

Sắc mặt Thương Tật nghiêm trọng, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi nắm chắc chứ? Thực lực của hắn còn mạnh hơn Tử Điện Tiên Đế nhiều."

Khương Thành nghiêm mặt nói: "Ngươi nên hỏi ta là 'mất bao lâu thì giết được hắn' chứ không phải là có nắm chắc hay không?"

Kẻ có hệ thống hack thì lúc nào cũng tự tin tràn trề như vậy đấy.

Lão Thương Long cạn lời.

Đám Ma Vương Ma Tôn quy tắc phân liệt bên trên hình chiếu cũng giống hệt như Thành ca, bọn họ cực kỳ tự tin.

"Phía đối diện còn không mau đầu hàng?"

"Khà khà, đúng là cứng đầu thật đấy, chẳng lẽ phải đế Ma Đế đại nhân phải đích thân ra tay mới được sao?"

"Biết điều chút đi!"

"Xem ra quy tắc tốc độ phái bớt đi hai Chuẩn Đế rồi."

Vẻ mặt của Ly Quang Ma Đế kia lạnh lùng, nhìn Thành ca đang nghênh ngang bay tới kia hệt như nhìn một người chết.

"Tới tự sát à?"

Thành ca rút kiếm, nhếch mép cười: “Tới tiễn ngươi xuống địa ngục đó.”

Nói thật thì, rốt cuộc cái tên Ly Quang Ma Đế này có năng lực gì, hắn cũng chưa rõ lắm đâu.

Nhưng mà hắn nào quan tâm chứ, cứ đánh trước rồi nói sau.

Lúc hắn đang định ra tay, hình chiếu quy tắc tốc độ lại chấn động hai cái.

Sau đó, nó bị hai hình chiếu quy tắc khác va phải.

Chuyện gì thế này?

Thành ca – người lần đầu trải nghiệm cơ duyên này, cảm thấy hơi khó hiểu.

Hóa ra không nhất định phải là một cuộc đối đầu giữa hai hình chiếu à?

Sau khi nhìn rõ tình hình ở phía trên hình chiếu, đám người phía sau đều trực tiếp tuyệt vọng.

Hai hình chiếu này lần lượt là quy tắc âm và quy tắc hận.

Không phải là quy tắc cấp cao hơn, phía trên cũng chẳng có quá nhiều Chuẩn Đế hay Ma Vương.

Vấn đề là trên hai hình chiếu quy tắc này, cũng lần lượt xuất hiện từng vị Đế cảnh với kim quang lấp lánh.

“Thiên âm Tiên Đế!”

“Trường Hận Ma Đế!”

Lão Thương Long hít một hơi lạnh.

Thế này còn đánh cái gì nữa, ba vị Đế cảnh đều xuất hiện ở trước mắt rồi.

Sau khi hai Đế cảnh kia xuất hiện, Ly Quang Ma Đế - kẻ nắm chắc tấm vé chiến thắng trong tay, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Lúc các cửa quy tắc được mở ra, tỷ lệ gặp phải Tiên Đế, Yêu Đế, Ma Đế cực kỳ thấp.

Thứ nhất là do cao thủ ở cấp bậc này đều bế quan quanh năm, rất ít khi lộ mặt.

Thứ hai là vị trí các cửa quy tắc xuất hiện cũng ngẫu nhiên, số lượng rất ít.

Mà ba Đế cảnh có khả năng là những kẻ dành chiến thắng cuối cùng trong trận chiến quy tắc này.

Sau khi cả ba nhìn thấy nhau thì đều tỏ vẻ cảnh giác.

"Ly Quang Ma Đế, không ngờ ngươi cũng tới đây!"

"Hừ, Thiên âm Tiên Đế, không phải ngươi đang ở bên Giới Hà hay sao, mấy ngày trước còn đánh với ta một trận cơ mà."

"Sớm biết vậy thì mấy ngày trước đã liên thủ với Thiên Dịch đạo huynh để khiến ngươi trọng thương rồi!"

Hai người đều là những thủ lĩnh cấp cao của hai phe trong đại chiến Tiên Ma gần đây.

Đã từng giao chiến với nhau.

Mà rõ ràng thực lực của tên Ly Quang Ma Đế cao hơn hẳn Thiên âm Tiên Đế một bậc.

"Lão già Thiên âm chết tiệt nào, ngươi không có cơ hội đó đâu, lần này ngươi nhận thua rồi rút lui, hay là chờ ta đến đánh ngươi một trận khiến ngươi trọng thương đây?"

Chương 536.

Với Thành ca ở phía đối diện, Ly Quang Ma Đế chỉ trực tiếp dùng ba chữ "muốn chết à".

Mà khi đối mặt với cao thủ ở cấp bậc Tiên Đế, hắn lại chỉ khiêm tốn dùng hai từ "trọng thương".

Dù sao thì cao thủ ở cấp bậc này quá khó để giết.

Tên Thiên âm Tiên Đế sờ sờ bộ râu bạc của mình, lạnh nhạt nói: "Lão hủ không định nhận thua, nếu ngươi đồng ý bị kẻ khác ngư ông đắc lợi thì cứ việc ra tay."

Nếu như chỉ có hai người gặp nhau thì hắn sẽ nhận thua không chút do dự.

Như mà bây giờ có đến ba Đế cảnh có mặt ở đây, thế cục cũng hơi khác rồi.

Là hóa thân của quy tắc, mỗi lần Đế cảnh điều động sức mạnh quy tắc thì đều cực kỳ đáng sợ.

Cũng bởi vậy, lúc bọn họ ra tay, tiên hồn phải chịu tổn hao cực kỳ lớn.

Ly Quang Ma Đế có thể đánh bại hắn, nhưng sau khi đánh bại hắn xong, bản thân hắn ta cũng sẽ trở nên vô cùng yếu ớt.

Đến lúc đó, Trường Hận Ma Đế ngồi một bên nhìn hai hổ đánh nhau lại chiếm được món hời rồi.

Đương nhiên Ly Quang Ma Đế cũng biết rất rõ điều này.

Mắt thấy không thể dọa được Thiên âm Tiên Đế, hắn chỉ đành quay ngoắt một trăm tám mươi độ mà khuyên bảo Trường Hận Ma Đế: "Trường Hận, cục diện đại chiến Tiên Ma gần đây liên quan đến cả hai giới, ngươi cũng là một trong những Ma Đế của ma giới chúng ta, hẳn là ngươi không muốn thấy Tiên Giới an toàn phát triển đâu nhỉ?"

"Dĩ nhiên là không rồi."

Trường Hận Ma Đế trước đó không nói lời nào, bây giờ vẻ mặt vẫn lạnh lùng hệt như vậy mà gật đầu.

"Vậy thì tốt! Ta với ngươi hợp lực giết chết kẻ thù là tiên giới này đã, sau đó thì đấu một trận, thế nào?"

Đề nghị của Ly Quang Ma Đế không hề lay động được Trường Hận Ma Đế.

Trường Hận Ma Đế vẫn thờ ơ nói: "Nếu như ngươi đồng ý sau khi đánh đuổi Thiên âm xong thì cũng lập tức rút lui, thì ta sẽ đồng ý với ngươi."

"Cái gì?"

Ly Quang Ma Đế tức giận nói: "Ngươi có ý gì hả? Vì sao ta phải rút lui để thành toàn cho ngươi cơ chứ?"

Trường Hận Ma Đế lạnh lùng nói: "Để quy tắc hận của ta trở thành vua quy tắc, chẳng phải cũng có lợi cho ma giới hay sao?"

"Thực lực của ta cao hơn người, nên người rút lui phải là ngươi đó!"

Lúc Ly Quang Ma Đế nói câu này, Trường Hận Ma Đế cười chế nhạo: “Nếu đã như vậy thì ngươi cần gì phải lấy thế cục của hai giới Tiên Ma để dọa ta chứ, đều chẳng phải chỉ vì mỗi bản thân hay sao?”

“Ngươi…”

Ly Quang Ma Đế suýt chút nữa thì bị hắn làm cho không nói lên lời.

Thiên âm Tiên Đế vỗ tay cười to: “Hay lắm hay lắm, đều vì bản thân cả mà thôi, cần gì phải giả mù sa mưa làm gì?”

Trong trận chiến quy tắc này, Tiên Tôn và Ma Vương có thể kề vai sát cảnh xưng huynh gọi đệ, không có khái niệm phân chia Tiên, Ma, Linh, Yêu gì cả.

Có chăng cũng chỉ là phân chia giữa các phe phái quy tắc mà thôi.

Cùng một quy tắc thì là người một nhà, không cùng một quy tắc thì là kẻ định.

Chẳng có gì để nói hết,

“Trường Hận Ma Đế, thực lực của Ly Quang cao hơn ngươi, chi bằng chúng ta hợp lực đá hắn ra ngoài đi!”

Thiên âm Tiên Đế cũng đưa ra phương án của mình: “Đợi sau khi đá hắn xong thì chúng ta đấu một trận công bằng, thế nào?”

Đề nghị của hắn khiến Trường Hận Ma Đế hơi rung động.

Ly Quang Ma Đế ở bên cạnh lo lắng muốn chết: “Trường Hận, ngươi điên rồi sao? Cho dù ta rời khỏi đây thì liệu ngươi có nắm chắc việc sẽ đánh bại được tên Thiên âm này không?”

Trường Hận Ma Đế lắc đầu.

Sau đó nói với vẻ mặt không biểu cảm: “Nhưng ít nhất thì hắn dễ đối phó hơn ngươi nhiều.”

“Ngươi…”

Ly Quang Ma Đế nghiến răng nghiến lợi, căm thù nói: “Nếu đã như vậy thì ta sẽ giải quyết hắn trước, ngươi đảm bảo mình không xen vào là được!”

Vị trí vua quy tắc chỉ có một, không hề tồn tại vị trí thứ hai.

Mà hai người này lại cực kỳ dè chừng hắn, coi hắn là mục tiêu đầu tiêu phải diệt trừ.

Chắc chắn không thể liên thủ với hắn được.

Cho nên đây cũng là sự lựa chọn tốt nhất của hắn, giải quyết từng người một, không để cho bọn họ liên thủ với nhau.

Chẳng qua đề nghị của hắn lại không lay động được Trường Hận Ma Đế.

"So với hắn, ta còn dè chừng ngươi hơn nhiều."

Thành ca cũng có chút không thể nhìn nổi nữa rồi.

Ba người các ngươi đang chơi trò "thế ba chân vạc" như thời Tam Quốc đấy à?

Thảo luận lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có kết quả gì à?

Liệu có phải các ngươi quên mất một phe rồi không?

Chúng ta có thể chơi trò "tứ quốc quân kỳ" mà!

Chơi vui như thế, lý nào lại không cho ta chơi với hả?

"Khụ! Khụ!"

Hắn cố ý hắng giọng hai tiếng để lấy lại sự tồn tại của mình với ba người kia.

Thương Tật và đám tiên nhân phía sau đều lấy tay che mặt, tỏ vẻ cạn lời.

Lão huynh, khó khăn lắm ba Đế cảnh mới chịu phớt lờ chúng ta.

Cứ để bọn họ đấu với nhau trước, chúng ta yêu tâm ngồi im nhìn trước chẳng phải tốt hơn sao?

Có khi bọn họ lại đánh đến mức ba bên đều thương vong nặng nề, cuối cùng món hời lại về tay chúng ta ấy chứ.

Thế mà ngươi lại cố ý lên tiếng nhắc nhở họ nữa?

Thành ca khụ một tiếng, ba vị Đế cảnh đều không hẹn mà cùng nhìn qua bên đó.

Nói thật thì, không phải họ không nhìn thấy Thành ca, mà là họ không coi Thành ca ra gì mà thôi,

“Chà, suýt thì quên mất, ở đây còn có hai tên Chuẩn Đế nữa.”

Thiên âm Tiên Đế cười ha ha nói: “Hay là, chúng ta giải quyết bọn chúng trước đã?”

Trường Hận Ma Đế gật đầu: “Được.”

Ly Quang Ma Đế trừng mắt nhìn Thành ca một cái: “Vậy mà ngươi còn không chịu nhận thua, xem ra ngươi thật sự muốn chết rồi đấy…”

Thành ca tức giận bật lại: “Ta thấy ngươi bị đần thì có.”

“Ngươi nói cái gì cơ?” Ly Quang Ma Đế sa sầm mặt mày, sát tâm nổi lên.

“Haizzz!”

Thành ca nhìn hắn như nhìn một kẻ ngốc mà thở dài một hơi: “Có sẵn đồng minh mà ngươi không cần, cứ khăng khăng chơi trò lấy một địch hai.”

Ly Quang Ma Đế động lòng, nhưng cũng không quên tức giận nói: “Ngươi có ý gì?”

Thành ca lạnh lùng nói: “Ta có thể giúp ngươi giải quyết một tên, còn ngươi giải quyết tên còn lại, như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?”

Như thế thì đương nhiên rất tốt.

Đó cũng là kết quá mà Ly Quang Ma Đế hy vọng nhất.

Nhưng vấn đề là, ngươi có làm được không vậy.

“Ha ha ha…”

Thiên âm Tiên Đế đứng bên cạnh cười ra tiếng: “Ly Quang, ngươi sẽ không trông cậy vào hắn thật đấy chứ?”

“Hắn chỉ là một Chuẩn Đế trung kỳ nho nhỏ mà thôi, muốn xử lý một trong hai bọn ta ư?”

“Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Nói thật thì, đến cả Thương Linh cũng không thể hiểu nổi quyết định của Thành ca.

“Rốt cuộc ngươi định làm gì vậy hả, rõ ràng như thế không có lợi cho ngươi.”

Thành ca nhíu mày nói: “Ba người đó cứ kiêng dè lẫn nhau, vừa là đồng minh mà cũng vừa là kẻ thù, ai mà biết được bọn chúng tính định kéo dài đến bao giờ nữa? Ta không đợi nổi đâu, kết thúc chuyện này nhanh nhanh chẳng phải tốt hơn biết bao sao?”

Sau khi hình chiếu quy tắc va chạm rồi dừng lại, thì sẽ không còn hiệu quả tu luyện nữa.

Cứ kéo dài như vậy thì cũng chẳng có ích lợi gì.

“Nhưng thế này thì chẳng phải ngươi đang giúp Ly Quang Ma Đế sao?”

“Nếu như đến cuối ta có thể giải quyết luôn hắn thì sao?”

Ly Quang Ma Đế không hề nghe được cuộc đối thoại bằng truyền âm giữa Thành ca và Thương Long Nữ Đế.

Cho nên hắn không hề tin tưởng vào Thành ca.

“Dựa vào ngươi thì có thể xử lý được ai cơ chứ…”

“Ngươi cmn lằng nhà lằng nhằng thật đấy, cứ như trẻ con!”

Thành không thể kiên nhẫn nổi nữa mà rút tiên kiếm ra, dùng 49 quy tắc chủ tấn công về phía Trường Hận Ma Đế.

Ly Quang Ma Đế cực kỳ tức giận.

Thành ca cứ năm lần bảy lượt mắng hắn như cháu vậy, hoàn toàn quên mất rằng hắn là Ma Đế.

Thật sự không thể nhịn nổi nữa rồi.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn trợn trừng mắt lên nhìn.

Thì thấy một trận chiến phong ba bão táp trên hình chiếu giữa 49 lạc ấn quy tắc chủ và lạc ấn của quy tắc hận ở phía đối diện.

Trường Hận Ma Đế chưa hề chuẩn bị gì, bất ngờ không đề phòng, còn chưa kịp thúc giục hóa thân quy tắc để hộ thể, vậy nên bị hất ra khỏi mặt đất!

Sau đó bay ngược về phía sau.

Ngay đòn đầu tiên mà đã bị thương nặng.

Mà lúc hắn đang điều động hóa thân của quy tắc hận để ngăn cản 49 lạc ấn quy tắc kia ở bên ngoài thì Thành ca cũng không hề do dự lấy tiên hồn của mình ra.

Con ngươi của Ly Quang Ma Đế như sắp rớt ra ngoài, sao tên này lại có thực lực mạnh mẽ đến như vậy?

"Cái tên đần kia, còn không mau nắm lấy cơ hội!" Thành ca không quên gào một tiếng về phía hắn.

"Ờ ờ…"

Lúc này Ly Quang Ma Đế mới phản ứng lại.

Hắn rất ngoan ngoãn thôi thúc hóa thân quy tắc, nhân cơ hội mà tấn công về phía Thiên âm Tiên Đế.

Chương 537.

Trong lòng Ly Quang Ma Đế tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Vậy mà người này thật sự có thể tạo thành uy hiếp đối với Tiên Đế.

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Cũng khó trách, rõ ràng chỉ có hai Chuẩn Đế mà có thể vào đến tận đây, bản thân nên đoán được hắn không đơn giản từ lâu rồi mới phải!

Mặc dù Thành ca lại coi hắn là cháu trai thúi mà mắng, nhưng hắn đã không kịp tức giận nữa rồi.

Người này đã thành công ngăn cản Trường Hận Ma Đế, thậm chí còn có thể tạo thành tổn thương cho hắn.

Đây là cục diện mà mình hy vọng, nhất định phải nắm lấy.

Lúc hắn điên cuồng tấn công về phía Thiên âm Tiên Đế, đáy lòng tất cả mọi người ở đây, đã giống như bị vô số con ngựa chà đạp qua, trở thành vũng bùn hỗn loạn mà hoang đường.

Rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Một tên Chuẩn Đế trung kỳ mở miệng giáo huấn một kẻ đường đường Ma Đế như cháu trai ư.

Vậy mà Ma Đế này còn thật sự làm theo những gì mà hắn nói.

Chuyện này quả thật còn khó tin hơn cả việc một Chuẩn Đế đánh bại Ma Đế.

Ngay cả những Chuẩn Đế của ba phe phái kia cũng tỏ vẻ khâm phục hắn.

Lão huynh, ngươi mới là Chuẩn Đế mà đã đạt tới trình độ này, xem ra đời này sống không uổng rồi!

Ngay lập tức, Thành ca – kẻ đang tham chiến, vậy mà còn hốt được lượng lớn giá trị kinh sợ.

Mà sau khi tiên hồn của hắn xuất hiện, nơi đây lại càng xôn xao hơn.

Nhưng ai nấy đều chỉ thấy được tiên hồn của hắn đánh về phía tiên hồn vững như bàn thạch của Trường Hận Ma Đế, hai tiên hồn đang giao chiến quyết liệt.

Ngay sau đó, một cuồng phong thổi qua, vậy mà tiên hồn của Trường Hận Ma Đế lại lung lay một chập, trở nên không còn ổn định.

"Không thể nào!"

Trường Hận Ma Đế tỏ vẻ kinh hãi.

Những Chuẩn Đế, Tiên Vương, Ma Vương khác trong bốn hình chiếu quy tắc đều ngạc nhiên thốt lên

"Đó là cái gì vậy chứ?"

"Sao có thể như vậy được?"

"Chẳng lẽ cấp độ tiên hồn của hắn còn cao hơn cả Trường Hận Ma Đế ư?"

"Cho dù tiên hồn của hắn đã vượt qua cấp bậc Vạn Cổ thì hắn cũng mới chỉ là Chuẩn Đế mà thôi, cảnh giới tiên hồn vẫn rành rành ngay trước mắt…"

"Trừ khi hắn đang che giấu việc bản thân là một Ma Đế!"

"Cho dù là Ma Đế thì cũng không thể nào có chuyện đánh tan tiên hồn của một Ma Đế khác dễ dàng như vậy được!"

Không ai có thể hiểu nổi cảnh tượng này.

Ngay cả Thương Linh cũng không biết Thành ca làm kiểu gì.

Mà Trường Hận Ma Đế đối diện, đương nhiên cũng không thể nào hiểu được.

Thực ra hắn còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Cũng giống như Thuần Hoa Tiên Đế lần trước, lấy pháp cảnh của bản thân ra, vậy thì quả thật Thành ca khó mà thắng nổi hắn.

Ở trong không gian pháp tắc, hắn hoàn toàn có thể cấm dùng sức mạnh tiên hồn.

Chỉ tiếc, Trường Hận Ma Đế đã bị đánh đến mức không còn chút chiến ý nào.

Thứ nhất không nắm rõ lai lịch của Thành ca, cũng hoài nghi hắn là Ma Đế ngụy trang.

Thứ hai hắn đã bị thương.

Tiên hồn đã phải chịu tổn thương nặng nề.

Cho dù đánh bại Khương Thành, phía sau đối mặt Ly Quang Ma Đế, chắc chắn hắn cũng không phải là đối thủ.

Cũng chẳng phải thù sâu oán nặng, tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì cả.

Thế là hắn trực tiếp lắc người một cái, bay khỏi phạm vi hình chiếu.

Vậy mà lại dứt khoát từ bỏ, chủ động nhận thua.

Cảnh tượng này lại khiến tất cả những người ở đây đều không ngừng kinh ngạc mà thốt lên.

“Trời ơi, thế mà một tên Ma Đế bị Chuẩn Đế đánh cho chạy mất ư?”

“Ta đang nằm mơ giữa ban ngày sao?”

Những tiên nhân của quy tắc hận phía đối diện giống như đang khóc tang, khổ sở giống như cha chết vậy.

Vốn là ngay từ đầu có Ma Đế dẫn đội, bọn họ vẫn cho rằng có, bản thân thể đi đến cuối cùng.

Quả thật cả chuyến hành trình này, gặp phải mấy hình chiếu khác cũng rất thoải mái và nhẹ nhàng.

Tất cả đều là không chiến mà thắng.

Nào biết được cuối cùng không thua ở trên tay Tiên Đế, trái lại bị một tên Chuẩn Đế lật đổ.

Trường Hận Ma Đế vừa đi, bọn họ cũng không còn bất cứ hy vọng nào.

Chỉ có thể cũng nhận thua rời khỏi theo.

Đám người quy tắc tốc độ bên này cũng mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đậu má, không phải chứ?”

“Khương tiền bối lợi hại như vậy ư?”

“Ngay cả Ma Đế cũng không đỡ nổi tiên hồn của hắn sao?”

“Không thể tưởng tượng nổi!”

“Cái đùi này lớn quá đi…”

Mà ở một bên khác, Thiên âm Tiên Đế cũng rơi xuống thế hạ phong.

Vừa thấy Trường Hận Tiên Đế bị Thành ca loại bỏ, lão già này cũng biết bản thân hết đất để diễn rồi.

Thế là cũng hắn dứt khoát lắc người một cái, rời khỏi hình chiếu.

Hắn vừa lui, những tiên nhân quy tắc âm phía sau cũng chỉ có thể lui theo.

Hai hình chiếu cũng theo đó mà dần dần biến mất, cuối cùng nơi này chỉ còn lại hai hình chiếu là quy tắc phân liệt và quy tắc tốc độ.

Lúc đối mặt với Thành ca một lần nữa, tâm trạng Ly Quang Ma Đế đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngay từ đầu hắn xem Thành ca như tân binh, căn bản không hề coi trọng hắn.

Sau khi hai Đế cảnh kia tới, hắn cho rằng trận tranh đấu này cuối cùng sẽ là một trận giữa bản thân hắn và hai người kia.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được rằng, hai Đế cảnh kia chỉ đánh chơi chơi có một lúc.

Sau cùng, đại địch cuối cùng đứng ở trước mặt mình, vậy mà lại là Chuẩn Đế trung kỳ cỏn con này.

Những Ma Vương Ma Tôn phía sau hắn, hiện tại tất cả cũng đều ngậm miệng, không còn hú hét muốn quy tắc tốc độ bên này nhận thua nữa.

"À…"

Rốt cuộc Ly Quang Ma Đế cũng tháo bỏ bớt cái vẻ mặt cao cao tại thượng của một Ma Đế xuống, vẻ mặt cũng dịu đi không ít.

"Sự giúp đỡ của ngươi ta sẽ ghi nhớ, bây giờ ngươi có thể nhận thua…"

Hắn còn chưa dứt lời, thì bị Thành ca cắt ngang.

"Lão huynh, ngươi có phải chưa tỉnh ngủ không hả?"

Vẻ mặt hắn không thể tin nổi mà nói: "Vậy mà ngươi lại cho rằng ta là đang giúp ngươi ư? Nghĩ đẹp ghê nhỉ?"

Hắn cũng bị chọc cười.

Ồ, ta giúp ngươi đánh đuổi Trường Hận Ma Đế.

Sau đó ta lại nhận thua, rồi ngươi đến làm vua quy tắc chắc?

Suy nghĩ kiểu gì thế hả, vậy mà còn có thể nói ra với đương nhiên như vậy nữa ư?

Sắc mặt Ly Quang Ma Đế trầm xuống, không vui nói: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn tranh vị trí đó với ta?"

"Không thì sao? Vua quy tắc có thể có hai người sao?"

Nét mặt của Ly Quang Ma Đế lạnh xuống: "Ngươi không biết tự lượng sức mình rồi, chỉ là một Chuẩn Đế mà cũng dám ngông cuồng muốn đoạt lấy vị trí vua quy tắc ư?"

"Ngươi cho rằng thủ đoạn dọa lui Trường Hận, thì cũng có thể đánh bại ta?" Hắn khinh thường nói.

Thành ca quơ quơ kiếm trong tay, cười ha ha: "Đúng vậy, ta cảm thấy như vậy đấy, ta cũng phải cảm ơn ngươi vì đã giúp ta đuổi Thiên âm Tiên Đế đó."

Ly Quang giận dữ, hắn cảm thấy uy nghiêm Ma Đế của bản thân chịu sỉ nhục rất lớn.

Sức ép của Đế cảnh bao phủ xuống: “Chấp mê bất ngộ, vậy ta sẽ kết liễu ngươi ngay tại đây!”

Khương Thành chưa kịp lấy tiên hồn đáng sợ kia ra, tiên bảo hình đao kia đột nhiên bay lên không trung phía trên đỉnh đầu hắn.

Vô số ánh đao bổ xuống, giăng khắp nơi, không rõ số lượng là bao nhiêu.

Khương Thành vung kiếm cản lại, nhưng cũng không cản được cái gì.

Dường như một đao kia không hề có bất kỳ lực sát thương nào cả.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy bản thân giống như cắt đứt với ngoại giới vậy.

Rõ ràng còn có thể nhìn thấy Thương Tật và tiên nhân khác, nhưng giống như đã không ở cùng một vị diện.

Tâm trạng của Ly Quang Ma Đế phía đối diện phấn chấn hẳn lên, không ngừng cười lạnh: “Sai lầm lớn nhất của ngươi, chính là lúc nãy đã lật mất con bài tẩy của mình.”

“Ta biết tiên hồn của ngươi mạnh mẽ khác thường, ngay cả Trường Hận cũng rơi vào tròng.”

“Nhưng ở trong pháp cảnh này của ta chỉ có thể so đấu quy tắc phân liệt, thuật chém giết nhau bằng tiên hồn đều vô hiệu.”

Nếu như không phải tận mắt thấy trận chiến vừa rồi, hắn tuyệt đối sẽ không tin rằng có chuyện này.

Pháp tắc không gian tổn hao rất nhiều đối với Ma Đế, cần thiêu đốt đạo hạnh của bọn họ mới có thể luôn duy trì được.

Nếu như không phải đối mặt kẻ địch có sức mạnh ngang nhau, nhóm Tiên Đế Ma Đế tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Suy cho cùng thì ngươi cũng chỉ là một Chuẩn Đế mà thôi.”

“Mạnh hơn Chuẩn Đế, cũng không thể nào làm lung lay Ma Đế được.”

Hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, ánh mắt lại khôi phục vẻ như sâu kiến nhìn từ trên cao xuống.

Chương 538.

Mặc dù ngăn cách bằng pháp tắc không gian, nhưng âm thanh ở bên trong, bên ngoài vẫn có thể nghe được.

Trong lúc nhất thời, Thương Tật và rất nhiều tiên nhân phía sau lo sợ không thôi.

Mà đám tiếng hoan hô của ma tu quy tắc phân liệt ở phía đối diện bên kia như sấm động, cứ như đã chiến thắng từ lâu rồi.

"Vậy ngươi làm nhanh lên đi!"

Thật ra Khương chưởng môn tự hiểu mình, thực lực của bản thân hắn bây giờ vẫn không thể giết được Ma Đế.

Chênh lệch cấp bậc không thể bị đánh vỡ một cách dễ dàng như vậy được.

Cho nên tranh thủ thời gian, mở hệ thống hack sớm chút là được.

Nhìn hắn bình tĩnh như vậy, Ly Quang Ma Đế cũng nghiêm túc hơn, chẳng lẽ người này còn có át chủ bài gì đó?

Hắn nhanh chóng phát hiện ra, lo lắng của bản thân hoàn toàn là dư thừa.

Phía trên pháp cảnh, tiên bảo hình đao kia lóe sáng lên một cái.

Sức mạnh quy tắc phân liệt vô hình lúc ẩn lúc hiện đánh tới.

Bây giờ Thành ca không dùng được tiên hồn hay tiên pháp gì hết, nhưng mà cũng không thể không cản.

Ở trong này, thứ duy nhất mà hắn có thể sử dụng cũng chỉ có quy tắc phân liệt.

Thế là hắn cũng thúc giục quy tắc phân liệt nghênh đón.

Chỉ thấy bên trong pháp tắc không gian, từng luồng ánh sáng bỗng dưng nổ tung.

Ly Quang Ma Đế đối diện sững sờ: “Thật không ngờ, bên trong quy tắc chủ của ngươi thật sự có quy tắc phân liệt.”

“Nhưng mà thật đáng tiếc, cảnh giới quá thấp!”

Hắn ngưng tụ sức mạnh thúc giục tiên bảo, tiên bảo hình đao kia lại tiếp tục bổ ra ba lưỡi đao.

Lần này, Thành ca không ngăn được.

Hết cách rồi, quy tắc phân liệt hắn chỉ tăng lên tới đại viên mãn.

Cũng không nằm trong số 49 lạc ấn.

Mà hóa thân của đối phương không chỉ có quy tắc này, đồng thời còn có tiên bảo phụ trợ quy tắc phân liệt.

Ngay từ đầu đã không thể nào đánh lại.

Trừ khi hắn cũng tới cấp bậc Tiên Đế, lấy pháp tắc của bản thân phá vỡ không gian này.

Lưỡi đao kia lao tới tới, hắn không hề hồi hộp chút nào khi bản thân bị bổ đôi.

Nhưng lại không chết.

Mà là chia làm một Khương Thành và một quả cầu ánh sáng màu trắng.

Quy tắc phân liệt không phải cắt, cũng không phải xé mở, mà là tách ra.

Lúc bị phân liệt, hắn cảm thấy cảnh giới tiên của bản thân bỗng dưng bị yếu đi một nửa.

Mà một nửa khác hắn có thể cảm ứng được, đang ở trong quang cầu không nhúc nhích lơ lửng giữa trời kia.

Thật ra cũng không phải là tổn hao một nửa tiên lực của hắn, mà là cảnh giới tu vi bị chia ra làm hai, chém đứt một nửa.

Hắn lúc này, đã từ Chuẩn Đế trung kỳ ngã về Chuẩn Đế sơ kỳ.

Nếu như đang chiến đấu, trăm phần trăm là sẽ ngỏm luôn.

“Ha ha ha, còn tưởng rằng ngươi mạnh tới mức nào!”

“Giờ chết của ngươi tới rồi!”

Ly Quang Ma Đế đối diện cười to.

Sau khi thành công phân liệt một lần cảnh giới của Khương Thành, cuối cùng trong lòng của hắn cũng đã nắm chắc.

Chuôi tiên bảo hình đao kia lại sáng, sau đó Thành ca bị phân liệt lần nữa.

Lần này hắn bị suy yếu một nửa thêm lần nữa.

Mà cảnh giới của hắn cũng lại giảm, cũng đã xuống tới điểm giới hạn của Chuẩn Đế.

Tiên bảo lại đánh xuống lần nữa, Thành ca lại bị suy yếu thêm.

Lần này, rốt cuộc cũng rớt xuống tới Tiên Vương cửu phẩm.

Mà căn bản Ly Quang Ma Đế cũng không có ý định dừng lại.

Hết lần này tới lần khác, Thành ca nhanh chóng bị suy yếu vài chục lần.

Đến bước này, cảnh giới mỗi một phân thân của hắn đều rơi xuống cấp độ Tiên Tôn.

Hô hấp của Ly Quang Ma Đế dần dần trở nên ồ ồ.

Nhìn từ bên ngoài, dáng vẻ hắn nhìn như không hao tổn gì.

Nhưng trên thực tế, quá trình này không hề đơn giản như vậy.

Bỗng dưng tách cảnh giới của một Chuẩn Đế trung kỳ ra, ngay từ đầu đã cần điều động sức mạnh quy tắc cực kỳ nhiều.

Mà sau khi phân liệt, hắn còn phải dùng quy tắc ngăn cách nhiều ‘phân thân cảnh giới’ như vậy.

Trên bản chất mà nói, thật ra hắn không có cách nào thật sự bỗng dưng đánh rớt cảnh giới của Khương Thành được hết.

Chỉ là khiến cảnh giới của hắn tạm thời chia ra thành nhiều phần mà thôi.

Những “phân thân cảnh giới” này được tách ra từ trên người Khương Thành, chúng vốn thuộc về hắn.

Nếu như không ngăn cách, bọn chúng lập tức sẽ quay lại trên người Khương Thành, vậy chẳng khác nào hắn đang lãng phí thời gian.

Với Ly Quang Ma Đế mà nói, đây là một công việc khó khăn.

Chịu thôi, nơi này chỉ có thể dùng quy tắc phân liệt.

Bây giờ hắn cũng không thể chém ra một lưỡi đao hay kiếm khí gì đó để trực tiếp giết chết Thành ca "phiên bản Tiên Tôn" suy yếu được.

Trong mắt Thương Tật ở phía sau lộ ra vẻ cực kỳ lo lắng.

Hắn biết rõ nguy hiểm trong đó.

Bề ngoài thì thấy cứ tiếp tục phân liệt kiểu này, Khương Thành cũng chẳng tổn thương chút nào.

Chỉ là cảnh giới tạm thời bị suy yếu mà thôi, cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Một khi không gian pháp tắc biến mất, cảnh giới của hắn cũng sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng trên thực tế, bên trong vô cùng nguy hiểm.

Cảnh giới bị mài dũa quá thấp, thì sẽ chết người…

Nhất là Khương Thành là một Chuẩn Đế có tiên hồn quá mạnh mẽ.

Nếu như dùng một con rồng lớn để miêu tả Tiên Hồn, vậy cảnh giới tiên lực chính là một vùng biển.

Con rồng lớn có thể khuấy động, điều khiển vùng biển cả này, không có rồng, vậy thì vùng biển này chỉ là một bãi nước đọng.

Đây cũng chính nguyên nhân vì sao lúc đột phá cảnh giới cần phải đột phá cả tiên hồn và tiên lực cùng một lúc.

Nếu tiên hồn quá yếu, căn bản tiên nhân không thể khống chế được lượng tiên lực nhiều như vậy, cực kỳ dễ dàng xuất hiện cái gọi là tẩu hỏa nhập ma.

Vậy thì khỏi cần đề cập tới chiến đấu.

Vậy nếu như tiên hồn quá mạnh?

Suy nghĩ một chút, biển cả phải chứa đựng cả một con rồng lớn, nhưng giờ đột nhiên biến thành một ao nước nhỏ thì sẽ như thế nào?

Đến lúc đó, thân thể sẽ trực tiếp bị nổ tung vì tiên hồn quá mạnh mẽ.

Lúc trước tàn hồn Mạc Trần trốn ở bên trong Hóa Huyết Nhận, lưu lạc hạ giới, bị Đoan Mộc thế gia nhặt được trong lúc vô tình.

Nhiều năm như vậy, thế mà hắn chưa từng định đoạt xá ai.

Nguyên nhân là vì cảnh giới những tu sĩ xung quanh kia quá thấp, cao nhất cũng chỉ là Linh Đài cảnh, Thiên Mệnh cảnh mà thôi.

Cảnh giới nhỏ bé như này, căn bản không gánh chịu được tàn hồn của hắn.

Cho dù đó chỉ là một tia tàn hồn của Ma Tôn mà thôi…

Cuối cùng đoạt xá Thánh Giai là Cửu Thải Lộc, cuối cùng tia tàn hồn của hắn mới có thân thể.

Bây giờ Ly Quang Ma Đế làm suy yếu cảnh giới tiên lực của Khương Thành, nhưng không làm suy yếu tiên hồn hắn, cũng chính là xuất phát từ mục đích xấu xa này.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết, tiên hồn của Khương Thành mạnh mẽ biết bao nhiêu.

Thậm chí ngay cả Trường Hận Ma Đế cũng không thể ngăn cản!

Ở trong mắt của Ly Quang Ma Đế, việc một Chuẩn Đế trung kỳ có thể gánh chịu được tiên hồn ở cấp bậc này, là một kỳ tích.

Chỉ cần rớt thêm hai ba tiểu cảnh giới nữa thôi, chắc chắn hắn sẽ chết mà không còn nghi ngờ gì nữa!

Nhưng mà, điều làm hắn vô cùng ngạc nhiên là, đã tách đến cấp độ Tiên Tôn rồi mà hình như Khương Thành vẫn không có dị thường gì.

“Ngươi đang ráng chống đỡ hả?”

“Đáng lẽ ngươi phải chết rồi chứ!”

Hắn cắn răng, tiếp tục phân liệt cảnh giới Khương Thành!

Kiến thức võ đạo của Thành ca phía đối diện cực kỳ phong phú, cho nên hắn cũng biết vì sao phải làm như vậy

Thế là hắn rất phối hợp lộ ra dáng vẻ thống khổ.

“A…”

“Phải chống đỡ phải chống đỡ!”

“Ta khó chịu đến mức sắp nổ tung!”

Những người khác bên ngoài tỏ vẻ câm nín.

Ngươi diễn kịch cũng giả quá rồi đấy?

Tiếng kêu không nhỏ, nhưng căn bản trên mặt không thấy biểu cảm đau khổ gì hết.

Lại là sau khi phân liệt vài chục lần, hắn đã rớt xuống cảnh giới Huyền Tiên.

Nhưng mà, hắn vẫn không có dấu hiệu nổ tung.

Chỉ ở đó kêu to.

“Ờm, ta thật sự sắp không ổn rồi…”

“Ngươi thật sự là một tiểu thiên tài, thế mà lại có thể nghĩ ra phương pháp giết người kiểu này, bội phục bội phục!”

“À đúng rồi, tiên hồn của ta thật sự sắp nổ tung…”

Trên trán Ly Quang Ma Đế phía đối diện cũng lấm tấm mồ hôi.

Liên tiếp phân liệt mấy chục lần, mức độ hao tổn của hắn càng lúc càng lớn.

Đúng là gặp quỷ rồi.

Tiên hồn mạnh như vậy, sao một Huyền Tiên cỏn con mà có thể gánh chịu được chứ?

“Ta không tin, đánh rớt ngươi tới Thánh Giai, để xem thân thể của ngươi còn có thể gánh chịu tiên hồn được nữa không?”

Sau đó, hắn thúc giục quy tắc phân biệt làm liều lần nữa.

Dưới sự cố gắng không ngừng nghỉ của hắn, rốt cuộc cảnh giới Thành ca cũng rớt xuống Thánh Giai.

Đáng tiếc là, hắn vẫn sống rất ổn hệt như cũ.

Chương 539.

Ly Quang Ma Đế suýt tuyệt vọng.

Không thể nào!

Nó hoàn toàn không hề hợp lý một chút nào hết á?

Đây không phải lần đầu tiên hắn dùng thủ đoạn này để giết người.

Lần trước hắn phân liệt một Chuẩn Đế hậu kỳ, lúc ấy chỉ phân liệt đối phương tới Tiên Vương tam phẩm, tiên thể đối phương đã trực tiếp nổ tung.

Đó là tiên hồn của một Chuẩn Đế hậu kỳ bình thường.

Mà bây giờ, tiên hồn của cái tên trước mặt này còn mạnh hơn của Chuẩn Đế hậu kỳ kia nhiều.

Đáng lẽ lúc hắn tách đến Tiên Vương thì phải nổ tung rồi mới phải

"Thêm chút sức nữa đi!"

Thành ca còn ở đứng đó cười híp mắt cổ vũ cho hắn.

"Thêm lần nữa, ta chết chắc rồi!"

"Thật sự muốn nổ tung rồi, thật!"

Trên thực tế, nếu như Ly Quang Ma Đế phân liệt Khương Thành ở phương diện khác, thì có lẽ đã giết chết được hắn thật.

Nhưng đáng tiếc, hắn chọn sai hạng mục.

Tiên hồn Khương Thành vốn rất bình thường.

Nhưng lần hấp thu mười vạn u hồn đó, hắn đã hack một lượt.

Sau đó thì hệ thống hồi sinh hắn

Lần hấp thu mười vạn u hồn đó đã khiến tiên hồn của hắn vượt qua cả cấp độ Vạn Cổ, phẩm chất đạt tới ngưỡng cực kỳ cao.

Mà lúc ấy cảnh giới tiên hồn mới chỉ là Đạo Cung cảnh, cho nên tất nhiên là Thành ca không thể chịu đựng nổi.

Thế nên hồi sinh xong chắc chắn sẽ lại bị nổ chết thêm lần nữa.

Cho nên, vì để hắn sống sót, hệ thống không thể không làm chút "gì gì đó" phía sau.

Để Thành ca – kẻ lúc ấy mới Đạo Cung cảnh, vẫn có thể phối hợp hoàn mỹ với tiên hồn vượt xa mức bình thường.

Cũng chính từ lần đó trở đi, tiên hồn của hắn và những người khác có một chút khác biệt…

Nói trắng ra là, không cần phụ thuộc vào sức chứa đựng của cảnh giới tu vi.

Cho dù Ly Quang Ma Đế có tách hắn xuống đến tận phàm nhân, hắn cũng vẫn có thể sống tốt.

Thậm chí còn còn có thể tiếp tục sử dụng kỹ năng thần kỳ của tiên hồn này.

Nếu như nói ra chân tướng này, có lẽ Ly Quang Ma Đế sẽ bị tức đến hộc máu mất.

Hắn đã bận rộn tới mức này, vậy mà kết quả chỉ là phí công thôi ư?

Chỉ tiếc là, hắn không biết.

Thậm chí hắn còn hoài nghi Khương Thành đang cố ý.

Cố ý cổ vũ cho mình, trào phúng mình, nhưng thật ra là diễn kịch, vì che giấu sự suy yếu của hắn.

Sao bản thân hắn có thể bị mắc lừa cơ chứ?

Hắn tiếp tục ráng chống đỡ phân liệt Thành ca.

Cũng không lâu lắm, Thành ca lại rớt từ Thánh Giai xuống Nhập Thánh.

Đám Chuẩn Đế, Ma Vương trên hình chiếu quy tắc phân liệt đều đã ngớ người.

Quy tắc này phân liệt càng nhiều, độ khó cũng tăng lên gấp bội.

Bình thường bọn họ có thể phân mấy chục lần thì cũng coi như là đã dùng hết toàn lực rồi.

Mà bây giờ Ly Quang Ma Đế đã phân liệt gần 50 lần rồi đó?

Quả thực là điên cuồng mà!

Đừng nói là Chuẩn Đế trung kỳ, cho dù là Tiên Đế bị phân tách 50 lần kiểu này thì cũng đã ngỏm từ lâu rồi!

“Tuyệt đối không được từ bỏ!”

“Ta thật sự sắp không xong rồi…”

Ngoại trừ việc cảnh giới bị hạ xuống ra, căn bản Thành ca không có cảm giác gì hết.

Nhưng mà hiện tại hắn cũng không làm được gì cả, chỉ có thể động miệng lưỡi một chút, gia tăng cảm giác tham gia “chiến đấu”.

“Thành công chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!”

“Ngươi tuyệt đối không được nản lòng thở dài rồi từ bỏ đâu đó.”

“Không chừng lần tiếp theo, ngươi lại thành công giết được ta ấy chứ.”

Lời nói châm chọc này nói khiến nhóm tiên nhân hai bên đều tỏ vẻ cạn lời.

Lão huynh, bây giờ người bị phân liệt chính là ngươi đó.

Ngươi có thể đối xử tốt với bản thân một chút được không hả?

Ly Quang Ma Đế đã mệt tới mức thở hồng hộc, nhưng nhỡ đâu giống như những gì Thành ca nói thì sao, không chừng lần tiếp theo sẽ thành công ấy chứ?

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn cho rằng Thành ca đang ráng chống đỡ, cố gắng che giấu.

Thậm chí trên đỉnh đầu của hắn cũng bắt đầu bốc khói, đối với một vị Ma Đế mà nói, đây là hiện tượng cực kỳ hiếm thấy.

Tinh thần ra sức kiểu như này, Thành ca cũng không nhịn được mà vỗ tay.

“Được lắm được lắm, mọi người nhớ học tập điểm này nhé.”

“Tinh thần vĩnh viễn không từ bỏ này đáng được khen ngợi!”

Mà lần phân liệt cuối cùng, bản thân Ly Quang Ma Đế cũng đầu váng mắt hoa.

Quả thật hắn là hóa thân của quy tắc này, nhưng không có nghĩa là hắn có thể dùng không ngừng nghỉ không tiết chế.

Huống chi bất kẻ một loại quy tắc nào, dù sao vẫn có một giới hạn được đặt ra trước.

Lần này, Thành ca rớt xuống Đạo Cung nhất trọng.

Chỉ đáng tiếc, hắn còn sống rất tốt.

Phụt…

Ly Quang Ma Đế phun ra một ngụm máu tươi, tiên bảo trên không cũng không thể nào duy trì nổi nữa, bỗng dưng rơi xuống.

Choang!

Một âm thanh khẽ khàng vang lên, không gian pháp tắc này vỡ tan.

Những "phân thân cảnh giới" của Khương Thành sau khi bị phân liệt mấy chục lần, lập tức mất đi trói buộc, quay trở về người hắn.

Trong nháy mắt khí tức của hắn, lại từ Đạo Cung nhất trọng biến trở về Chuẩn Đế trung kỳ.

Căn bản không cần quá trình thích ứng gì.

Dù sao, cảnh giới tiên lực này vốn là chính hắn tự mình tu luyện mà tăng lên.

Mà thân hình Ly Quang Ma Đế phía đối diện lung lay một cái, việc điều động quy tắc vượt quá giới hạn khiến hắn bị cắn trả.

Cơ hội tốt như vậy, làm gì có chuyện Thành ca không nắm lấy cơ chứ.

Hắn lập tức lấy 49 lạc ấn quy tắc ra, tiên hồn rời khỏi cơ thể!

"Không…"

Ly Quang Ma Đế cưỡng ép điều động lần quy tắc phân liệt lần nữa tới ngăn cản.

Chỉ tiếc là, việc duy trì không gian pháp tắc vừa rồi, đồng thời còn phải không ngừng phân liệt, cho nên tiên hồn của hắn đã đã bị hao tổn từ lâu rồi.

Quy tắc phân liệt chỉ đủ để phá vỡ mười lạc ấn quy tắc.

Tiên hồn của hắn như dầu cạn đèn tắt, bị một bàn tay Thành ca chụp tới.

Mất đi phụ trợ của tiên hồn, hắn cũng không thể ngăn nổi lạc ấn của quy tắc nữa rồi.

"Không…"

Đường đường là Ma Đế mà lại bị đánh tan thành tro bụi ngay tại chỗ!

Mãi cho đến khi kết thúc trận đấu, bản thân Thành ca cũng cảm thấy có chút không chân thực lắm.

Thắng rồi ư?

Hắn vốn vẫn tưởng rằng phải bị giết chết, sau đó hệ thống mở hack để hồi sinh.

Kết quả thao tác một hồi như mãnh hổ của đối phương không hề giết chết hắn, ngược lại còn làm bản thân trở thành con mèo bệnh.

Thành thật mà nói, nếu như không phải Ly Quang Ma Đế phân liệt sai thứ, chắc chắn Thành ca không phải là đối thủ của hắn.

Mà cho dù không cần dùng đến pháp cảnh, hai người đơn giản lấy quy tắc và tiên hồn quyết đấu, hươu chết vào tay ai cũng chưa biết chừng.

Khương Thành cũng không thể nào thắng dễ dàng như thế được.

Ly Quang Ma Đế chẳng khác gì tự hố chết bản thân hắn.

Thành ca còn kinh ngạc như vậy, càng không nói đến những người khác.

Một Ma Đế cứ vậy mà chết đi ư?

Hơn nữa còn là Ma Đế danh tiếng của Thiên Tiêu các!

Tất cả mọi người ở đây có chút khó mà tiêu hóa nổi tin tức này.

Cái chết của Ma Đế, bất kể là ở đâu cũng là chuyện lớn bằng trời.

Huống chi, người giết chết hắn chỉ là Chuẩn Đế trung kỳ, còn không phải cao thủ cùng cấp.

Phần lớn người ở đây đều hiểu được Thành ca làm kiểu gì.

Nói chung là Ly Quang Ma Đế phân liệt nhưng không giết chết được hắn, ngược lại còn làm bản thân tổn hao quá lớn.

Vấn đề là vì sao hắn không chết sau khi bị phân liệt nhiều đến như vậy?

Sau khi nghĩ lại, đây mới là chỗ còn đáng sợ hơn!

Thế là, Thành ca lại hốt được thêm một đống giá trị kinh sợ nữa.

Chỉ tiếc nơi này không nhiều Chuẩn Đế, cuối cùng công đức chỉ kiếm được mấy ngàn vạn.

"Ha ha ha ha…"

Thương Tật là người đầu tiên tỉnh táo lại, vội vàng bước đến nghênh đón.

"Lại thắng một trận nữa, không hổ danh là ngươi!"

"Không ngờ rằng, một Ma Đế lại ngã xuống như vậy."

"Đúng là chỉ có ngươi mới có thể làm được!"

Thành ca mỉm cười hốt tiên giáp và tiên bảo cửu giai của Ly Quang Ma Đế, lúc này mới khoát tay áo.

"Bình tĩnh, thao tác cơ bản mà thôi, ngươi nên quen dần đi."

Thương Tật giật giật khóe miệng.

Cũng đúng, đây cũng là vị Đế cảnh thứ ba bị ngươi giết dạo gần đây.

Nhưng vấn đề là, ai có thể bình tĩnh được với chuyện như này cơ chứ?

Tiên nhân hai bên cũng sợ muốn chết.

Nhóm Chuẩn Đế, Ma Vương quy tắc phân liệt trên hình chiếu ở phía đối diện bên nhanh chóng rời đi, chủ động nhận thua.

Như này thì ai còn dám tiếp tục đánh nữa.

Mà bên quy tắc tốc độ, tiếng hoan hô vang lên như sấm động.

Chương 540.

Sau khi giết Ly Quang Ma Đế, trong suy nghĩ của hơn 700 tên tiên nhân bên quy tắc tốc độ này, Thành ca được coi như là một vị thần.

"Lúc đầu tiền bối nói rằng sẽ dẫn dắt chúng ta, rốt cuộc bây giờ ta cũng đã hiểu ý rồi."

"Đúng vậy, cho dù Liệt Không Ma Đế đích thân tới thì cũng không thể nào có được chiến tích như Khương tiền bối được!"

"Cài đùi này lớn thật đấy…"

"Chưa kể, từ hôm nay trở đi, ta ủng hộ Khương tiền bối làm chúa tể tốc độ!"

"Ngươi ủng hộ cái đách gì…"

Giữa tiếng cười đùa ầm ĩ này, hình chiếu quy tắc tốc độ dần dần lên cao.

Mãi cho đến khi, sương mù đột nhiên xông tới!

Chỉ thấy kim quang bao phủ khắp nơi, tất cả hình chiếu cũng bị dát lên một tầng màu sắc hoàn toàn mới.

Cùng lúc đó, tâm quy tắc tốc độ chân chính của cũng chầm chậm hạ xuống.

Từng đợt quy tắc vũ lộ rơi xuống.

Giờ phút này, tiên nhân của cả sáu giới đều nhận được tin tức này

"Vua quy tắc mới xuất hiện rồi!"

"Là quy tắc tốc độ!"

"Liệt Không Ma Đế mạnh như vậy ư?"

"Cũng không thể nói mạnh được, chủ yếu là do số lượng Tiên Đế vào trong cửa quy tắc này quá ít thôi."

"Căn bản Liệt Không Ma Đế chẳng là gì đâu, đúng không?"

“Cái gì? Lần này là quy tắc tốc độ xưng ngôi vua ư?”

“Từ nay về sau, chắc là mấy kẻ tu luyện quy tắc tốc độ thoải mái lắm!”

Bên phía núi Tiên Yêu, tất cả Long tộc của Thương Long cốc cực kỳ vui vẻ mà bay lên trời cao.

Cảnh giới của bọn họ không thay đổi, nhưng tốc độ phi hành lại tăng lên một cách thần kỳ.

Mặc dù mức độ tăng lên không lớn, nhưng tầm quan trọng trong chiến đấu lại cực lớn.

Đối với Chuẩn Đế mà nói, ý nghĩa lớn nhất chính là, lạc ấn tốc độ có thể áp chế những Chuẩn Đế cùng cấp khác.

“Thời đại thuộc về Thương Long tộc của chúng ta rốt cuộc đã đến rồi!”

“Trong này, hẳn là có một phần công lao của lão đại Thương Tật nhỉ?”

“Chắc chắn rồi!”

Bây giờ bọn họ vẫn chưa biết, Thành ca cũng có mặt.

Khắp nơi của sáu giới nghị luận sôi nổi, những tu sĩ tu luyện quy tắc tốc độ, ai nấy đều giống như trúng thưởng vậy.

Nhưng tiền tuyến Giới Hà, mấy vị Ma Đế của Thiên Tiêu các lại không thể vui nổi.

Ngay lúc nãy, bọn họ cảm nhận được sự ngã xuống của Ly Quang Ma Đế.

“Là kẻ nào làm?”

“Sao Ly Quang lại chết được cơ chứ?”

“Nghe nói hắn gặp được cửa quy tắc, hẳn là đang tìm cơ duyên ở bên trong đó!”

“Kẻ nào giết hắn?”

“Kẻ nào có khả năng giết chết được hắn cơ chứ?”

Các chủ Thiên Tiêu các phát ra từng tiếng gầm thét.

Tiếng rống chấn động khiến vô số tiểu thế giới trong không gian vỡ nát.

Ngay lập tức, nước sông của Giới Hà cũng vì vậy mà sôi trào.

Nhóm Chuẩn Đế và Ma Vương xung quanh run lẩy bẩy, như là một loại thiên uy sắp diệt thế.

“Chỉ Ẩn Ma Đế, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thiên Tiêu các của các ngươi có chuyện gì vậy hả?”

Xem như cùng một chiến tuyến, mấy vị Ma Đế cấp cao của Cửu Tinh Ma điện và Sâm La Huyết điện nhao nhao đến đây.

“Ly Quang Ma Đế chết rồi!”

Trong ánh mắt của Chỉ Ẩn Ma Đế - các chủ Thiên Tiêu Các tràn đầy lửa giận và oán hận.

“Cái gì?”

“Ly Quang ngã xuống? Là ai làm?”

Đây chính là tin tức quan trọng.

Đại chiến Tiên Ma dạo gần đây đánh tới bừng bừng khí thế, chết không ít Tiên Vương, Ma Vương, Chuẩn Đế cũng tổn thất khá lớn.

Nhưng Tiên Đế và Ma Đế lại hoàn toàn không tổn hại chút nào.

Đến cấp độ này, trừ khi là bị mấy tên Tiên Đế đối mặt vây đánh, bằng không tối đa cũng chỉ là căn cơ bị tổn thương nặng.

Dù sao vẫn có thể giữ được một mạng.

“Tạm thời vẫn không biết!’

“Nhưng sớm hay muộn sẽ biết, không có bất ngờ gì xảy ra, nhất định là tiên giới bên kia làm!”

Đột nhiên chết một Ma Đế, không thể có chuyện bên ma giới lại coi như không có chuyện gì xảy ra được.

Một lát sau, các Ma môn hàng đầu Thánh Cung triệu tập các quan chức cấp cao mở hội nghị.

“Cái chết của Ly Quang Ma Đế, Thiên Tiêu các chúng ta nhất định sẽ truy cứu đến cùng!”

“Sẽ là ai đây?”

Thời điểm các vị Ma Đế không có đầu mối, Trường Hận Ma Đế bỗng nhiên mở miệng.

“Có lẽ ta biết là ai làm!”

“Cái gì?”

Hình chiếu mấy vị Ma Đế của Thiên Tiêu các bỗng rung động.

“Ngươi biết?”

“Nói mau!”

Trường Hận Ma Đế suy tư một chút, chậm rãi nói: “Hẳn là Thiên âm Tiên Đế!”

“Lúc ấy ta, Thiên âm và Ly Quang cùng đụng độ với nhau…”

“Vì đại nghiệp ma giới, ta là người đầu tiên bỏ cuộc, thành toàn cho Ly Quang đạo hữu.”

Bây giờ cũng đã lòi ra, cái tên này ngay trước mặt các cao tầng Thánh Cung, đương nhiên sẽ nói dễ nghe.

“Sau khi ta rời khỏi, Tiên Đế còn lại cũng chỉ có Thiên m, mà lúc đó hai người bọn họ đang chiến đấu!”

“Trừ cái đó ra, bên quy tắc tốc độ kia, cũng có một Chuẩn Đế tương đối dũng mãnh quỷ dị thôi…”

Câu nói phía sau của hắn trực tiếp bị tất cả Ma Đế ở đây bỏ qua.

Một Chuẩn Đế tương đối “dũng mãnh quỷ dị”, vậy không phải Chuẩn Đế sao?

“Vậy mà lại là lão già Thiên âm kia?”

Chỉ Ẩn Ma Đế trực tiếp khóa chặt “hung thủ”.

Hắn nổi giận tại chỗ, lập tức quyết định giết tới đối diện Giới Hà, đi tìm Thiên âm Tiên Đế tính sổ.

Vô Hồi Ma Đế của Cửu Tinh Ma điện tương đối bình tĩnh, tỉnh táo đưa ra nghi vấn.

“Thực lực của Thiên âm Tiên Đế, hẳn là vẫn không bằng Ly Quang Ma Đế chứ?”

“Làm sao hắn có thể giết được Ly Quang?”

Trường Hận Ma Đế cũng thấy vấn đề này hơi khó hiểu, bất kể như thế nào cũng không có chuyện Ly Quang chết.

“Cũng có khả năng, một Chuẩn Đế nào đó giúp đỡ Thiên âm đánh lén Ly Quang Ma Đế.”

Chỉ Ẩn Ma Đế lớn tiếng gào thét, hỏi: “Là tên Chuẩn Đế đáng chết nào vậy?”

“Cái này… ta cũng không biết lại lịch của hắn, chỉ biết hắn tu luyện quy tắc tốc độ.”

Tuy rằng Trường Hận Ma Đế đánh một trận với Khương Thành, nhưng từ đầu tới cuối hắn cũng không hỏi tên tuổi của kẻ kia.

Nếu như là Lôi Cức Tiên Đế và Trường Vân Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên tiên giới, đương nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra đó là Thành ca,.

Nhưng bên ma giới này, cho dù bây giờ nhìn thấy hắn cũng không biết hắn là là ai.

“Quy tắc tốc độ?”

“Vua quy tắc vừa mới được xác lập kia, không phải chính là quy tắc tốc độ hay sao?”

Một số Ma Đế trong điện phỏng đoán nói: “Có thể là Chuẩn Đế kia trợ giúp lão già Thiên m, giết chết Ly Quang Ma Đế.”

“Mà sau khi giết Ly Quang, bản thân lão già Thiên âm cũng bị trọng thương.”

“Cuối cùng lại bị Chuẩn Đế kia nhặt được của hời, để quy tắc tốc độ trở thành vua quy tắc.”

“Hẳn là như vậy!”

“Bất kể như thế nào, Thiên âm Tiên Đế chính là hung thủ giết hại Ly Quang Ma Đế!”

“Về phần Chuẩn Đế quỷ dị kia, đợi đến lúc những Ma Vương và Ma Tôn bên quy tắc tốc độ trở về, hỏi một chút thì sẽ biết ngay ấy mà!”

“Đúng vậy, cứ tìm lão già Thiên âm tính sổ trước đã!”

“Tên Chuẩn Đế kia, sau này cũng không trốn thoát được đâu!”

Rất nhanh, tất cả Ma Đế trong điện đạt được nhận thức chung.

Phe tiên giới đối diện ở bên kia Giới Hà, Thiên âm Tiên Đế căn bản không biết mình vô duyên vô cớ bị chụp một cái nồi đen to đùng.

Hắn vẫn đang bận tức giận đây này.

"Chết tiệt, sao quy tắc tốc độ thành vua rồi?"

"Chuẩn Đế kia rốt cuộc là ai?"

"Về sau đừng để ta đụng phải hắn!"

Hiện tại hắn cũng rất bực, hận không thể chém Thành ca thành nhiều mảnh.

Cũng bởi vì người này, kế hoạch "hai đánh một" của bản thân hắn và Trường Hận Ma Đế thất bại.

Lúc đang phát cáu, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh thiên cổ ù ù.

Ma giới tiến hành xâm lấn trên quy mô lớn, tín hiệu bên này kêu gọi nhanh chóng tập hợp.

Với tư cách là một thành viên Tiên Minh, đương nhiên Thiên âm Tiên Đế sẽ không chậm trễ, vội vàng bay ra ngoài.

Trong lúc mơ hồ, dường như hắn nghe có người đang chửi mình.

"Cẩu tặc Thiên m, còn không mau ra đây nhận lấy cái chết!"

Chương 541.

Thành ca vẫn còn ở trong cửa quy tắc, cũng không biết bản thân lại ù ù cạc cạc làm sâu thêm thù hận của hai giới Tiên Ma một lần nữa.

Sau khi quy tắc tốc độ thành vua, bọn họ - những người "tham chiến", đều lấy được phần thưởng của quy tắc.

Lúc này, mức độ lĩnh hội quy tắc của hơn bảy trăm tiên nhân, tất cả đều đang tăng nhanh như gió.

Đáng lẽ mức độ lĩnh hội trước đây không lâu mới đến đại thành, bây giờ lại sắp đột phá đến cảnh giới viên mãn!

Quy tắc tốc độ thành vua, bọn họ được coi như là “người có công’.

Mặc dù toàn bộ quá trình, bọn họ chẳng phải làm gì, chỉ làm mỗi việc cổ vũ với nịnh hót Thành ca thôi.

Độ dung hợp của Thương Tật đã là Chuẩn Đế hậu kỳ, bây giờ độ dung hợp tăng thêm một bước.

Chỉ tiếc, nếu muốn lật đổ vị trí Tiên Đế của quy tắc này thì vẫn chưa đủ thực lực.

Dù sao đã có sự khác biệt về chất mà.

Nhưng mà, bây giờ hắn đã là Chuẩn Đế tốc độ vững vàng nhất.

Về phần Khương Thành, lạc ấn của quy tắc tốc độ của hắn, thì đang hướng về phía cấp độ lột xác của Chuẩn Đế hậu kỳ.

Ngay khi cơ duyên lần này kết thúc, độ dung hợp quy tắc tốc độ của hắn chính thức đạt tới trình độ Chuẩn Đế hậu kỳ.

Chỉ cần cảnh giới tiên lực và tiên hồn đuổi kịp thì hắn có thể trở thành Chuẩn Đế hậu kỳ.

Sau khi cơ duyên kết thúc, hắn trở lại thế giới bên ngoài một lần nữa.

Vẫn là vị trí Giới Hà hệt như lúc đó.

Bay lên không trung, hắn nhìn thấy ở xa xa có hai luồng mây đen ngút trời.

Một là tiên khí, một là ma khí.

Dây dưa cùng nhau, kéo dài không biết mấy trăm triệu dặm.

Hai giới Tiên Ma lại đánh nhau sao?

Cảnh tượng náo nhiệt này, bản thân mình cũng không thể không theo kịp!

Hắn vội vàng mở truyền tống, trực tiếp vượt qua vô số dặm, xuất hiện ở khu vực hai bên giằng co.

Lúc này, ở đây đã dày đặc không khí chiến tranh.

Vô số tiên nhân và ma tu cách sông giằng co.

Tu vi thấp nhất cũng là Tiên Tôn, Ma Tôn.

Hai bên bờ Giới Hà bày ra tiên trận với số lượng khổng lồ.

Mỗi một trận đều lộ ra uy hiếp trí mạng.

Liếc nhìn lại thì thấy lít nha lít nhít, vậy mà không thể đếm hết được.

“Trận chiến này cũng quá lớn nhỉ.”

So sánh với những trận đấu của hắn ở núi Tiên Yêu lúc trước, quả thực đó chỉ có thể coi là trò đùa của trẻ con.

Sự xuất hiện của hắn kinh động vùng lân cận, không ít Tiên Tôn và Tiên Vương như lâm đại địch.

“Kẻ nào?”

“Cẩn thận!”

Những tiên nhân của tiên giới xuất binh đến từ vô số môn phái nhỏ lệ thuộc sự quản lý của Tiên Minh.

Nhưng lại sắp xếp có sự thống nhất, trên chiến trường, mỗi người quản lí chức vụ của mình.

Trước khi chiến đấu không thể tùy tiện chạy loạn.

Đám người đang muốn ra tay, tạm dừng nhìn khí tức của Thành ca rõ ràng là Chuẩn Đế, suýt chút nữa giật nảy mình.

“Ôi, tiền bối!”

“Khoan hẵng động thủ!”

Là Chuẩn Đế, vậy không có việc gì, người thích lắc làm sao thì lắc như thế.

Thống lĩnh cầm đầu là một tên cấp Tiên Vương vẫn rất thận trọng, cẩn thận hỏi: “Tiền bối rất lạ mặt, không biết đến từ môn phái nào?”

Lời nói dối của Thành ca cũng khiến người khác há hốc mồm.

“Ta chính là Tuấn Soái Chuẩn Đế, dạo gần đây mới vừa xuất quan.”

“Nghe nói Tiên Ma đại chiến, cho nên vội vàng chạy tới xem một chút.”

“Hóa ra là như vậy!”

Tiên Vương thống lĩnh kia bừng tỉnh hiểu ra.

Thật ra phần lớn Chuẩn Đế và Tiên Vương của tiên giới không tham dự đại chiến Tiên Ma.

Bên ma giới bên kia cũng tương tự như vậy.

Những kẻ tham dự, hầu hết đều là một số tông môn lệ thuộc Tiên Minh.

Ví dụ như Trường Minh điện, truyền thừa mấy chục tỷ năm, sản sinh và truyền lại dòng máu của tổ tiên không biết bao nhiêu đời.

Trong đó có không ít môn đồ đã thành Chuẩn Đế, thậm chí là Tiên Đế, về sau lại ở bên ngoài sáng lập tông môn hoặc thế gia mới.

Lại tiếp tục sản sinh và truyền lại dòng máu của tổ tiên…

Chỉ là một phe phái Trương Minh điện, phía dưới có lấy mấy chục vạn tông môn lớn nhỏ.

Dù sao thì tiên giới cũng quá lớn.

Mặc dù bọn họ và Trường Minh điện cách không biết bao nhiêu đời, phần lớn người đời này cũng không có cơ hội tiến vào Trường Minh điện một lần.

Nhưng bởi vì mang theo tấm chiêu bài là Tiên môn phụ thuộc Trường Minh điện này, bình thường những Tiên môn xung quanh khác cũng không dám động đến bọn họ, xem như được bảo kê.

Mà lúc Trường Minh điện ra trận, những Tiên môn này nhất định cũng phải điều môn đồ theo quân ra trận.

Ngoại trừ những Tiên môn bị ép ra trận, vẫn có nhiều Tiên môn cũng không thuộc về phe phái Tiên Minh.

Bọn họ không được Tiên Minh bảo bọc, cho nên cũng không có ý thức tự giác ra trận.

Ví dụ như đám Chuẩn Đế Quy Tàng, Thanh Vân, bây giờ vẫn còn ở trong tông môn của mình.

Các người đánh là chuyện của các người, làm cái quài gì cũng không liên quan tới bọn ta.

Tiên nhân cũng không phải quân nhân chuyên nghiệp, trừ khi Tiên Giới sắp diệt vong, còn không thì bọn họ toàn toàn có thể mặc kệ không hỏi.

Trong mắt của vị Tiên Vương thống lĩnh, Tuấn Soái Chuẩn Đế nhất định là Chuẩn Đế nhiệt tình giác ngộ rất cao, trong lòng lo lắng cho tiên giới, cố ý đến đây trợ chiến.

Cho nên, hắn rất hoan nghênh.

"Tiền bối tới đây đã đủ để chứng mình cho tấm lòng thành khẩn, đám Ma Tu xấu xa kia kia…"

"Được rồi được rồi."

Thành ca cũng không rảnh phổ cập kiến thức, lý niệm phân chia Tiên Ma với hắn, hắn nhìn không trung phía xa xa, có không ít bóng dáng Tiên Đế và Ma Đế.

"Ta thấy hình như bọn họ đang thương lượng thì phải, xảy ra chuyện gì thế?"

Nhắc tới cái này, Tiên Vương thống lĩnh đắc ý ngửa cổ lên: "Đó là bởi vì Thiên âm Tiên Đế phe ta lập được một đại công, khiến đám ma giới tới xâm lược đó tức chết!"

Thiên âm Tiên Đế?

Đó chẳng phải là kẻ mình đã gặp trong trận chiến quy tắc vừa nãy hay sao?

"Hắn lập công lao gì?"

"Ta nói ra, tiền bối ngươi cũng đừng sợ đó!"

Thành ca bĩu môi, có chuyện gì có thể dọa được ta?

"Ngươi nói đi, ta cam đoan sẽ không bị dọa sợ."

Tiên Vương thống lĩnh hít sâu một hơi, lấy một loại giọng điệu cực kỳ tự hào cao giọng nói: "Trong trận chiến quy tắc trước đây không lâu, Thiên âm Tiên Đế giết chết Ly Quang Ma Đế đối diện!"

Cái gì?

Ly Quang là do Thiên âm giết?

Tại sao ta không biết?

Cảm xúc Tiên Vương thống lĩnh kia cũng phấn khích lên.

“Ly Quang Ma Đế là nhân vật quan trọng của đối diện, hắn là thái thượng trưởng lão của Thiên Tiêu các.”

“Thiên âm Tiên Đế giết hắn, tình thần bên ta tăng lên rất lớn!”

“Đồng thời, cũng vì nâng cao uy phong của cả tiên giới, rửa sạch mối thù Tử Điện Tiên Đế bị Ma Đế ám sát lần trước!”

“Trận chiến này, đủ để ghi vào sử sách, lưu truyền vạn cổ…”

Hắn bla bla cả một nùi, Thành ca suýt chút nữa gào thét lên.

“Chuyện gì vậy hả?

“Ly Quang Ma Đế là do hắn giết ư?”

“Sao có thể như thế được?”

Trước đó không lâu, mình tự tay giết chết hắn, từ lúc nào mà đã biến thành công lao của Thiên âm rồi vậy?

Có thể vô siỉ hơn nữa hay không hả?

“Ngươi xem ngươi xem, quả nhiên tiền bối ngươi vẫn bị dọa sợ.”

Tiên Vương thống lĩnh kia cười ha ha một tiếng: “Ta biết mà, ngươi cũng không dám tin chuyện hôm nay là thật.”

“Nhưng mà, thực lực của lão nhân gia Thiên âm Tiên Đế thông thiên, cũng không phải ngươi và ta có khả năng so…”

Rốt cuộc Thành ca cũng không nhịn được nữa.

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục!

Đầu tiên là Tử Điện Tiên Đế, hiện tại lại là Ly Quang Ma Đế, hai người này rõ ràng chính là mình tự tay giết chết.

Bản thân mình làm màu, thế mà bị người ta cướp mất, hắn tuyệt đối không thể chịu được.

Từ nơi này đi về khu vực trung tâm chiến trường Tiên Ma, ở giữa còn có một đống quan ải.

Nếu như xông tới đó, có khi lại phải chết mấy lần ấy chứ.

Hắn cũng chẳng muốn rước phiền phức, trực tiếp ẩn thân, bay về phía trung tâm chiến trường.

Để lại tên Tiên Vương thống lĩnh kia với vẻ mặt hoang mang.

Sau khi tiếp cận trung tâm hai bên, quả nhiên hắn nghe được lời nói xạo của hai bên.

“Ha ha, đúng vậy đấy, Ly Quang Ma Đế là do bọn ta giết, thế nào?”

“Lão già Thiên m, còn không mau đến đây nhận lấy cái chết?”

“Chỉ n Ma Đế, lần trước ma giới các ngươi sát hại Tử Điện đạo huynh của ta, món nợ này tính như thế nào?”

“Bây giờ chúng ta, chẳng qua là một trả một mà thôi!”

Chương 542.

Sau khi Thiên âm Tiên Đế bị chụp cái nồi lên đầu, hắn cũng đã phản kháng.

Quả thực hắn và Ly Quang Ma Đế từng giao thủ, nhưng lúc đó là hắn bị đè đầu cưỡi cổ mà đánh.

Hơn nữa sau khi Trường Hận Ma Đế rời khỏi đó, hắn cũng rất nhanh nhận thua theo rồi rời khỏi cơ duyên.

Hắn không nổi giận thì thôi, lại còn bị hỏi tội?

Tai bay vạ gió, oan uổng quá mà, đúng không?

Chỉ tiếc, sự cố gắng giải thích của hắn, không một ai nghe lọt tai hết.

Từ Trường Minh điện tới Bích Lạc Tâm cung bên phía Tiên Minh, người người vui mừng, cực kỳ khoái trá.

Khoảng thời gian trước, Tử Điện Tiên Đế bị “ma giới” giết chết, mọi người kìm nén một bụng lửa giận.

Bây giờ Thiên âm Tiên Đế giết chết Ly Quang Ma Đế, đây là ăn miếng trả miếng!

Thậm chí Lôi Cức Tiên Đế và Trường Vân Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên xúc động cầm lấy tay hắn, biểu đạt lòng cảm kích nồng đậm.

Đạo hữu, cảm ơn ngươi báo thù hả giận cho chúng ta.

Về phần Ly Quang Ma Đế có phải hung thủ cái chết của Tử Điện Tiên Đế hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Cừu Tuyệt Tiên Đế vừa che chở hắn, vừa quăng một ánh mắt tán thưởng về phía hắn.

Lão huynh làm tốt lắm, ngươi khiến tiên giới chúng ta vẻ vang lắm!

Thêm vào đó là tiếng chửi bới của đám Ma Đế đối diện.

Nhất là Chỉ n Ma Đế, luôn miệng nói cút ra đây, rồi thì đền mạng đi.

Tượng đất cũng có ba phần nóng tính, huống chi Tiên Đế cao cao tại thượng.

Thiên âm Tiên Đế cũng bị làm cho phát bực.

“Đúng vậy, do ta làm đó!”

“Làm sao?”

“Chỉ cho phép các ngươi giết Tử Điện Tiên Đế, không cho phép ta giết Ma Đế của các ngươi à?”

Lời này vừa nói ra, tiên giới bên này nhao nhao lớn tiếng khen hay.

Mà ma giới bên kia càng tức.

“Giết!”

“Giết bọn chúng!”

“Báo thù cho Ly Quang Ma Đế!”

“Báo thù cho Tử Điện Tiên Đế!”

Hai bên cũng cảm thấy bản thân rất có lý, giương cung bạt kiếm, ngay lúc sắp đánh nhau.

Thành ca ẩn núp trong bóng tối quả thực nhìn không nổi nữa.

Mặt trời sáng rõ ấy mà!

Mặc dù thời điểm Tử Điện Tiên Đế chết, những người khác không nhìn thấy, nhưng cũng không phải là ma giới các ngươi làm, hẳn là trong lòng các ngươi hiểu rõ chứ!

Làm người không thể vô sỉ như vậy được đâu?

Hơn nữa thời điểm Ly Quang Ma Đế chết, ở đấy còn có không ít tiên nhân nhìn thấy đó.

Công lao này mà tiên giới các ngươi cũng dám đoạt hả?

Hắn không thể không đứng ra.

“Các vị, hôm nay có vài lời ta nhất định phải nói rõ ràng!”

Hai bên hiện nay cách con sông giằng co, ở giữa xuất hiện một Chuẩn Đế xa lạ, cũng khá là bất ngờ.

Trường Minh điện và Cửu Tinh Ma điện cũng để lộ việc mình không kịp phòng bị cho lắm.

Kẻ nào đây?

Không thấy các đại lão Tiên Đế Ma Đế đang thương lượng sao?

Chỉ là Chuẩn Đế trung kỳ cũng xứng xông vào trong sao?

Hơn nữa hắn xông vào kiểu gì vậy?

“Là hắn!”

Trường Hận Ma Đế của ma giới trong trận liếc mắt một cái là nhận ra.

“Hắn chính là Chuẩn Đế quy tắc tốc độ dị thường kia!”

Hắn vừa kêu lên, bên Thiên Tiêu các sôi trào.

“Cái gì?”

“Hắn chính là đồng bọn giết chết Ly Quang hả?”

“Tiên giới còn dám thả hắn ra khiêu khích chúng ta?”

“Lẽ nào có cái lý ấy, giết hắn!”

Cùng lúc đó, bên phía tiên giới cũng sôi trào hệt như vậy.

Nói chung là không phải bên này chỉ có một người nhận ra Thành ca.

“Là ngươi!”

Hai vị Tiên Đế Lôi Cức và Trường Vân lập tức đỏ mắt.

Đây là kẻ thù diệt môn!

“Thương Thành, thế mà ngươi lại dám xuất hiện ở đây!”

“Thật sự là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại xông vào!”

“Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!”

Ngày đó cũng có vài người của Trường Minh điện và Bích Lạc Tâm cung xem “hình ảnh quay lại” sau khi Vô Cực Động Thiên bị tiêu diệt.

Mấy vị Tiên Đế cũng lập tức thi triển kỹ năng, không gian xung quanh Thành ca lập tức bị phong tỏa.

“Cái gì?”

“Thương Thành?”

“Hắn là Thương Thành - kẻ làm náo động lớn yêu giới gần đây, cũng là kẻ giết chết Thuần Hoa Tiên Đế ư?”

Không riêng ma giới bên này, đến cả tiên giới bên kia cũng có không ít Chuẩn Đế, Tiên Vương không rõ chân tướng kinh ngạc vô cùng.

Toàn bộ sáu giới dạo gần đây, kể ra thì Thương Long Đại Đế là kẻ nổi danh nhất.

Dù sao hắn cũng giết chết nhiều Chuẩn Đế như vậy, còn giết một Tiên Đế, không muốn chấn động cũng không được.

“Thương Thành không phải Thương Long tộc sao?”

“Long tộc biến hóa thành hình người, ẩn núp đến thế giới loài người, cũng không phải chuyện gì khó.”

“Cũng đúng…”

Đám người Chỉn Ma Đế bên ma giới vốn kêu đánh kêu giết, giờ lại thấy hoang mang.

Gì thế này?

Người này không phải cùng một bọn với tiên giới à?

Trái lại còn là kẻ thù của bọn họ?

Căn cứ vào tác phong trước sau như một của ma giới, chúng ta đều phải hỗ trợ mọi thứ mà tiên giới phản đối, vậy chúng ta chẳng phải là vẫn phải hỗ trợ hắn?

Thành ca rơi vào thiên la địa võng trong nháy mắt, nhưng biểu hiện rất bình tĩnh.

Lôi Cức và Trường Vân giận tới mức không thể kiềm chế được, vậy mà hắn còn cố ý xác nhận thân phận một chút.

“Hai ngươi thật sự là Tiên Đế của Vô Cực Động Thiên à?”

“Đúng vậy!”

Sức ép toàn thân của Tiên Đế Lôi Cức và Trường Vân cũng đã phóng ra từ lâu.

Trùng trùng điệp điệp, phong vân biến sắc.

“Vậy mà ngươi còn dám cả gan chủ động tới đây!”

“Đến rồi thì đừng hòng rời đi, ngươi chết một vạn lần cũng không đền được tội ác!”

Thành ca mừng rỡ, suýt chút nữa không nhịn được mà bay qua bắt tay với bọn họ.

“Ai da, cối cùng cũng tìm được các ngươi rồi!”

“Đoạn đường này bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội, thật sự không dễ dàng gì mà!”

Lôi Cức và Trường Vân bị hắn làm cho ngớ cả người.

Nếu như không phải Thành ca có chiến tích giết chết Thuần Hoa Tiên Đế từ trước đó, thì bọn họ nhất định không nhiều lời, trực tiếp xông tới giết rồi.

Nhưng có chiến tích này, bọn họ thật sự không dám xem thường Chuẩn Đế trung kỳ này.

Thù chắc chắn là phải báo, nhưng hai người cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

“Ngươi có ý gì?”

“Đừng hòng giở trò, bây giờ ngươi đã là cá trong chậu…”

Mấy lời nói suông của hai kẻ này, Thành ca chẳng nghe lọt lấy một chữ.

Hắn phất phất tay: “Được rồi được rồi, ta đến đây vì nói cho các ngươi biết một tin tức quan trọng.”

Không chỉ riêng Lôi Cức và Tường Vân, tất cả những Tiên Đế, Ma Đế xung quanh hai bên cũng đều lộ ra vẻ mặt để tâm.

Dù sao đây là một Chuẩn Đế từng giết chết Tiên Đế, quá đặc biệt.

Đến bây giờ, bọn họ cũng cũng không thể nào hiểu nổi.

“Tin tức quan trọng?”

“Đúng vậy!”

Thành ca đưa tay chỉ chỉ trận doanh ma giới bên kia sông.

“Thật ra lần này các ngươi trách lầm ma giới rồi, thật ra Tử Điện Tiên Đế không phải do bọn họ giết.”

Cái gì?

Không phải ma giới làm?

Tử Điện chết ở bên trong cơ duyên đại đạo Tiên m, lúc ấy không có người thứ ba ở đó.

Ma Đế Ma Giới nhiều như vậy, ai biết là ai âm thầm lặng lẽ làm?

Nói thật, ngay cả bản thân đám cấp cao Thánh Cung cũng không xác định.

Cho nên ngay từ đầu, bọn họ cũng không có ý định rửa sạch cái “oan khuất” này.

Bây giờ Thành ca lại có lòng tốt chạy tới “minh oan giải tội” cho bọn họ.

“Sao mà ngươi biết không phải bọn họ làm?”

“Ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin ngươi sao?”

Lôi Cức và Trường Vân cảm thấy rất hoang đường.

Mẹ nó chứ! Bản thân ngươi chính là kẻ thù lớn của chúng ta, ngươi còn chạy tới làm sáng tỏ vì kẻ thù khác?

Bọn ta chỉ muốn cái mạng của ngươi.

Về phần lời ngươi nói ra, ngay cả một dấu chấm chúng ta cũng nghe không lọt tai được chứ?

“Bởi vì ta có mặt ở hiện trường ấy mà!”

Mắt thấy bọn họ không tin, Thành ca nhất định phải tìm một chút chứng cứ.

“Cái gì?”

“Ngươi ở hiện trường?”

Vừa rồi Lôi Cức và Trường Vân một chữ cũng không muốn nghe, giờ cả người lại chấn động, vội vã truy vấn.

“Lúc đó ngươi nhìn thấy Tử Điện Tiên Đế bị giết?”

Chuyện này trước mắt vẫn thuộc về vụ án chưa giải quyết được, đương nhiên bọn họ quan tâm chân tướng.

“Đúng vậy, ta nhìn thấy.”

Thành ca cười tủm tỉm nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 543.

“Là ai giết hắn?”

Câu hỏi này là Cửu Tuyệt Tiên Đế tự mình hỏi.

Không chỉ Tiên Minh bên này, ngay cả Thánh Cung bên kia cũng vô cùng tò mò.

Một Tiên Đế chết một cách không rõ ràng như vậy, sao có thể không tra rõ cho được chứ.

Nghênh đón ánh mắt đông đảo Tiên Đế và Ma Đế ở đây, Thành ca rất tự hào ưỡn ngực.

“Chính là ta đó!”

Dường như sợ mọi người không tin, hắn còn kể tỉ mỉ sinh động như thật.

“Lúc ấy ta ở bên trong đụng phải hắn, tiên hồn của hắn là hình dạng điện cầu, rất nhiều điện quang vờn quanh…”

“Sau đó ta đi lên, hắn cũng muốn giết ta, việc này các ngươi hiểu, thù sâu oán nặng ấy mà, có thể hiểu được…”

“Chúng ta cứ như vậy mà đánh.”

“À đúng rồi, tiên hồn của hắn còn hình thành một lồng giam lôi điện, quả thật không dễ phá giải!”

“Nhưng may mà cuối cùng ta vẫn không phụ sự mong đợi của mọi người xử lý xong hắn.”

Mọi người có mặt ở đây đều tỏ vẻ sửng sốt, hắn thở dài.

“Ta vốn định xong chuyện thì phủi áo, ẩn giấu bản thân và tên tuổi, chẳng muốn cần lời khen ngợi từ bên ngoài.”

Hắn giang tay ra, vẻ mặt hổ thẹn nói: “Nhưng không ngờ đến, vậy mà ta lại tạo thành hiểu lầm của hai giới Tiên Ma các ngươi.”

“Đương nhiên ta không thể ngồi nhìn được, nhất định phải đứng ra nói rõ chân tướng.”

“Tử Điện Tiên Đế là do ta giết thật, ta có trách nhiệm đối với chuyện này.” Cuối cùng Thành ca nói bổ sung.

Tất cả Tiên Ma có mặt ở đây đều sắp bị hắn nói cho hoang mang cả lên.

Vậy mà Tử Điện Tiên Đế cũng là bị hắn giết chết ư?

Mà hắn lại còn dám nói ra ngay ở trước mặt?

Còn chịu trách nhiệm nữa?

Ngươi định chịu trách nhiệm kiểu gì?

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không biết nên phỉ nhổ kiểu gì, dáng vẻ khó mà chọn lựa được.

Đến mức thật lâu cũng không ai lên tiếng.

Mãi đến khi hai kẻ kia của Vô Cực Động Thiên kia phản ứng lại.

“Ngươi! Nói! Cái! Gì!”

Lôi Cức Tiên Đế gằn từng chữ, nổi giận đùng đùng.

Phía trên Giới Hà mây đen giăng kín, ánh chớp mơ hồ, dường như vang vọng khắp các nơi của sáu giới.

Cửu Tuyệt Tiên Đế cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

“Vậy mà Tử Điện Tiên Đế lại bị ngươi giết chết?”

Thành ca liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, cho nên các ngươi tuyệt đối không được nói oan cho ma giới bên kia đâu nhé.”

“Ha ha ha…”

Nghe thấy lời ấy, Vô Hồi Ma Đế của ma giới bên kia lại cười ra tiếng.

“Cửu Tuyệt, ngươi còn lời gì để nói?”

Những Ma Đế khác cũng nhao nhao nhìn có chút hả hê nói: “Rõ ràng không phải bọn ta làm, ngươi còn không biết xấu hổ hưng sư vấn tội?”

“Đúng là tự vả mà!”

“Tiên Đế tiên giới các ngươi chết ở bên ngoài, chuyện này liên quan gì đến bọn ta chứ? Chẳng lẽ còn muốn bọn ta bảo hộ vệ hắn nữa sao?”

Thật ra bọn họ cũng không quá quan tâm tới việc tiên giới hỏi tội, dù sao Tiên Ma vốn không thể cùng tồn tại.

Chỉ là chứng kiến tiên giới ăn quả đắng, bọn họ vui vẻ trào phúng vài câu mà thôi.

Nhưng mà bọn họ vừa lên tiếng như nhắc nhở Thành ca, còn một chuyện khác nữa.

“À đúng rồi, các ngươi cũng không nên hiểu lầm Thiên âm Tiên Đế!”

Vô Hồi Ma Đế sững sờ: “Ngươi có ý gì?”

Thành ca lại nhún vai một lần nữa: “Ly Quang Ma Đế không phải do Thiên âm Tiên Đế giết chết, hai người bọn họ từng giao thủ, nhưng Thiên âm bị hắn đánh cho chạy té khói.”

“Chuyện này không riêng gì ta, còn có rất nhiều những tiên nhân, ma tu có mặt đứng ngoài quan sát nữa đó.”

Chỉ n Ma Đế biến sắc, lạnh lùng hỏi: “Nói như vậy, ngươi biết ai là hung thủ ư?”

“Đương nhiên.”

“Là ai?”

“Vẫn là ta đó, không phải ngươi biết rõ còn cố hỏi sao, quy tắc tốc độ đã thành vua quy tắc rồi. Nếu như ta không giết chết Ly Quang Ma Đế, vậy sao có thể lấy được vị trí đứng đầu chứ?”

Hả?

Mọi người nghe xong, quả thật đúng là vậy.

Nhưng mà, tại sao cảm giác cứ như có chỗ nào không đúng ấy?

Chờ đã…

Ly Quang Ma Đế cũng là do hắn giết chết ư?

Lần này, nơi này lại trở nên xôn xao một lần nữa.

Nhóm Tiên Đế và Ma Đế hai bên kinh sợ đến mức đứng như trời trồng.

Thành ca thừa dịp bọn họ đang kinh sợ, dành thời gian kiểm tra bảng hệ thống một chút.

Khá lắm, một lát như thế mà số giá trị kinh sợ đã đổi được hơn 50 vạn điểm công đức.

Nguyên nhân rất đơn giản, tất cả những kẻ ở đây đều là Ma Đế Tiên Đế, mà số lượng còn không ít.

Nếu chỉ là Chuẩn Đế, vậy thì đến tư cách đứng ra chào hỏi còn chẳng có, cứ đứng phía sau là được rồi, đúng không?

Nhưng cảnh giới những người này quá cao, dưới sự kinh sợ này, giá trị kinh sợ cũng cực kỳ cao.

“Thật sự Ly Quang Ma Đế là do ngươi ngươi giết chết ư?”

Ma giới bên kia cười không nổi nữa.

Chỉ̉n Ma Đế đỏ mắt, hắn nghiến răng nghiến lợi, vành mắt như sắp nứt ra.

“Chỉ dựa vào ngươi?”

“Ngươi chỉ là một Chuẩn Đế trung kỳ, ngươi giết chết hắn kiểu gì?”

“Ngươi mà cũng xứng sao?”

Thành ca nghe xong lời này lại không hề vui vẻ chút nào.

“Gì mà ‘chỉ dựa vào ta’?”

“Nếu như ngươi không tin thì có thể đi hỏi thăm một chút, dù sao lúc ấy cũng có không ít người nhìn thấy.”

Hắn nhún vai: “À đúng rồi, lúc đại đạo Tiên âm lần trước, 15 Ma Vương kia cũng là ta xử lý, các ngươi đừng đừng đội nồi lên đầu tiên giới nữa đó.”

“Ngươi ta cũng đâu dễ dàng gì mà, nhỉ?”

Ma giới bên kia còn chưa kịp gào thét, hắn lại quay đầu nhìn về phía đám người Tiên Minh đang ngơ ngác và khiếp sợ.

“Các ngươi bên này cũng thế, trừ Tử Điện Tiên Đế ra, năm tên Chuẩn Đế Bạch Chân kia cũng do ta giết.”

“Chuyện đó chẳng liên quan gì đến ma giới hết.”

“Rõ ràng hai bên các ngươi chẳng chịu nghiêm túc điều tra gì cả, trực tiếp ụp cái nồi lên trên đầu đối phương, còn khai chiến, đây không phải là coi chiến tranh như trò đùa sao?”

Khương chưởng môn vì “hòa bình thế giới” mà lo lắng đến sốt hết cả ruột.

Hắn thấm thía giáo dục hai bên khai chiến, làm việc phải tỉ mỉ nghiêm túc.

“Ngươi xem các ngươi làm chuyện gì rồi đây này, đến lý do khai chiến cũng là giả, lại còn làm ra vẻ như thâm cừu đại hận lắm.”

“Ngày ngày bận rộn, huy động nhân lực, có xấu hổ không?”

“Thật sự, ta cũng không nhìn nổi nữa rồi.”

Tất cả nhóm Tiên Đế Ma Đế hai bên cũng bị hắn giáo huấn mà sửng sốt một chút.

Trong lúc nhất thời, thậm chí còn quên luôn cả việc phẫn nộ.

Trong đầu ngoài khiếp sợ ra, còn lại đều là dấu chấm hỏi.

Hóa ra ba Tiên Đế chết dạo gần đây, tất cả đều là bị hắn giết chết?

Sao có thể như vậy?

Hắn mới chỉ là một Chuẩn Đế trung kỳ thôi mà.

Cho dù lúc này Thành ca còn không ra tay trước mặt mọi người, nhưng tất cả mọi người ở đây đều đã nhìn nhận hắn như một Đế cảnh.

Bất luận kẻ nào có thể giết chết ba Tiên Đế, cũng sẽ không thể bị xem nhẹ được.

Chỉ n Ma Đế vốn kêu đánh kêu giết, bây giờ cũng yên tĩnh trở lại, trong ánh mắt ngoài thù hận ra, phần nhiều vẫn là kiêng dè và dò xét.

Mà cả kim sắc chiến thần như Cửu Tuyệt Tiên Đế cũng đang nhìn chằm chằm vào Khương Thành.

"Ngươi làm kiểu gì?"

"Thực lực cả thôi." Thành ca tỏ vẻ câu hỏi của ngươi thừa thãi thật đấy.

Vô Hồi Ma Đế lạnh lùng nói: "Tại sao ngươi phải nói ra ở ngay trước mặt bọn ta hả?"

Suy nghĩ kỹ một chút, nếu như Khương Thành không chủ động nói ra những việc này, e rằng bọn họ còn lâu mới biết được sự thật.

Sau khi rất nhiều Tiên Đế Ma Đế ở đây biết được chân tướng, phản ứng đầu tiên cũng là có người âm thầm giở trò, ý đồ dấy lên chiến hỏa hai giới Tiên Ma.

Nhưng vấn đề là, chân tướng là kẻ đầu têu tự nói ra, vậy thì không có cái gọi là châm ngòi hết.

"Bởi vì ca đây có đức độ, đồng thời còn yêu hòa bình thôi, không đành lòng nhìn thấy hai giới bởi vì hiểu lầm mà sinh linh đồ thán!"

Nguyên nhân vô lý như này, đương nhiên không ai thèm tin rồi.

Ngươi yêu hòa bình cái đách gì?

Khoảng thời gian trước ở núi Tiên Yêu, ngươi đã giết chết bao nhiêu Chuẩn Đế, Tiên Vương rồi hả.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Cửu Tuyệt Tiên Đế xuất hồn tra hỏi.

Chương 544.

“Ta muốn làm gì, hẳn là các ngươi có thể đoán được.”

Thành ca thần bí phù phù khóe miệng: “Dù sao chúng ta cũng quen biết đã lâu.”

Quen biết đã lâu?

Cửu Tuyệt Tiên Đế và Vô Hồi Ma Đế, cùng với tất cả các vị cao thủ đứng đầu ở đây đều không hiểu ra sao.

“Chẳng lẽ, ngươi là vị cố nhân nào giả trang?”

“Kim Long Đại Đế? Ám Hoàng Đại Đế?”

“Tử Kiếm Tiên Đế? Bách Kiếp Ma Đế?”

“Vạn Cổ Hồn Tổ?”

Bọn họ liên tiếp nói ra mấy cái tên đã từng vang vọng tiên giới.

Đây đều là những kẻ thực lực mạnh mẽ, nhưng lại từng có thù hận với bọn họ, tử địch sớm qua đời.

“Chẳng lẽ, ngươi là tổ tiên của Thương Long luân hồi chuyển thế?”

Đù, thế mà coi mình thành Thương Long Nữ Đế?

Thành ca nghe bọn họ càng đoán càng vô lý, cũng nhìn không nổi nữa.

“Được rồi được rồi, các ngươi đều đoán sai.”

“Ca không hề luân hồi chuyển thế gì hết, một trăm triệu năm trước ta vừa mới tới tiên giới, kẻ giết chết Cửu Diễm Tiên Đế, hẳn là các ngươi có ấn tượng đúng chứ?”

Khi bốn chữ Cửu Diễm Tiên Đế vừa được thốt ra, tất cả mọi người lại sôi trào một lần nữa.

Đây là một vụ án rắc rối đến triệu năm.

Cửu Diễm Tiên Đế nắm trong tay quy tắc hỏa, bàn về thực lực thì hắn vượt xa đám người Thuần Hoa, Tử Điện, Ly Quang.

Nhưng lại chết ở trung tiên giới.

Về phần người giết chết hắn…

“Ngươi là Khương Thành?”

Cửu Tuyệt Tiên Đế và Vô Hồi Ma Đế đồng thời gầm thét ra tiếng.

Năm đó phong tỏa hạ giới, chính là chủ trương Tiên Minh và Thánh Cung.

Mà bọn họ là người dẫn đầu hai tổ chức lớn này, đương nhiên cũng tham dự vào việc này, biết rõ đoạn quá khứ kia.

Cái tên Khương Thành này, xa lạ với rất nhiều tiên nhân.

Nhưng bọn họ lại chưa bao giờ từng quên.

Đây là một nhân vật yêu nghiệt đủ để cho bọn họ kiêng kỵ.

Không ngờ tới, hắn cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mình?

"Đúng vậy, chính là ta."

Thành ca lại mở bảng hệ thống nhìn một chút, không tệ không tệ.

Không uổng công bản thân vẫn luôn giấu diếm thân phận, chính là vì nhẫn nhịn chờ một đợt lớn, tiết lộ ở trước mặt những Tiên Đế này mới đạt được lượi ích lớn nhất.

Giá trị kinh sợ lần này, điểm công đức kiếm được trọn vẹn 20 tỷ.

Dù sao thì cái chết của Cửu Diễm Tiên Đế năm đó đi vào lòng người rất sâu.

Những Ma Đế, Chuẩn Đế, Tiên Vương ở đây, năm đó đã từng sôi nổi thảo luận.

Bây giờ "thủ phạm" đang ở ngay trước mắt, hơn nữa kết hợp với thân phận của Thành ca bây giờ, lại càng thêm kinh sợ.

Cẩn thận suy tính lại, người này đã từng giết chết đến bốn vị Đế cảnh…

Từng này chiến tích…

Đều có thể sánh ngang với đám Yêu Đế viễn cổ như Thanh Long, Ám Hoàng, thời kỳ Tiên Yêu đại chiến.

"Hóa ra là ngươi ư?"

"Những năm nay ngươi vẫn trốn ở tiên giới ư?"

"Rốt cuộc ngươi đã làm gì?"

Giờ khắc này, hai giới Tiên Ma tạm thời buông thù hận xuống.

Bởi vì bọn họ có chung một kẻ địch lớn.

“Người này nhất định không thể giữ lại!”

“Mối thù Vô Cực Động Thiên bị diệt, phải báo!”

“Ly Quang Ma Đế không thể chết vô ích!”

Trong chớp mắt, bên người Thành ca xuất hiện ba Đế cảnh là Lôi Cức Tiên Đế, Trường Vân Tiên Đế và Chỉ n Ma Đế.

Ba vị này muốn nhanh chóng giết chết hắn.

Về phần những người khác, bọn họ cũng không hề rảnh tay.

Cửu Tuyệt Tiên Đế và Vô Hồi Ma Đế đồng thời ra tay, khiến không gian bốn phía Thành ca lại tăng cường thêm lần nữa.

Các vị Đế cảnh của Trường Minh điện, Bích Lạc Tâm cung và Cửu Tinh Ma điện, Sâm La Huyết điện phía đối diện cùng nhau sử dụng pháp tắc, dứt khoát khiến nơi này một nơi trên trời dưới đất đều không có đường chạy.

Chỉ thấy từng sợi xiềng xích trật tự giăng khắp nơi.

Từng đợt Minh Văn tản ra kim quang thần bí chiếu sáng rực rỡ.

Từ chín tầng mây đến nơi sâu thẳm của Giới Hà, khắp nơi đều tràn ngập khí tức pháp tắc cuồn cuộn.

Không một không gian nào bị bỏ sót.

Cho dù bên ngoài kẻ này mới là Chuẩn Đế trung kỳ, nhưng rất nguy hiểm.

Hai bên cũng không dám tưởng tượng, nếu kẻ tiếp tục sống tiếp thì sẽ còn tạo thành biết bao hậu quả đáng sợ nữa đây

Một chọi ba, đương nhiên là Thành ca…

Chẳng nắm chắc được chút nào hết.

Cho dù một đấu một thì thật ra bây giờ hắn cũng không phải đối thủ của bất kỳ một Tiên Đế nào.

Hắn không có, nhưng hệ thống thì có!

Đối mặt với cục diện ba vị Đế cảnh bao vây, hắn lấy Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra nghênh đón.

Hắn cũng chẳng muốn lãng phí sức lực thi triển lạc ấn quy tắc.

49 lạc ấn của quy tắc với Chuẩn Đế mà nói, đó là thần khí không chỗ nào bất lợi.

Nhưng đối với Tiên Đế Ma Đế, nó lại chẳng có uy lực gì.

Trừ khi tất cả 49 lạc ấn của hắn đều đạt tới cảnh giới Chuẩn Đế hậu kỳ, thậm chí là cấp bậc cao hơn.

Hắn trực tiếp dùng tiên hồn công kích.

Tay phải trong suốt vung tới.

Phong vân biến sắc, pháp tắc cùng vang lên!

Ba Đế cảnh cùng nhau chấn động, những Tiên Đế và Ma Đế bên ngoài càng kinh ngạc mà thốt lên thành tiếng

"Đó là cái gì?"

"Tiên hồn ở cấp bậc gì thế này?"

"Vậy mà lại có thể khiến ta cảm thấy bị uy hiếp!"

"Người này tuyệt đối không thể giữ lại!"

Giờ khắc này, cuối cùng bọn họ tin rằng là chính tay hắn giết chết bốn vị Đế cảnh kia.

Một công kích tiên hồn của Thành ca, cuối cùng cũng chỉ làm ba vị Đế cảnh rung động trong phút chốc.

Chịu thôi, tiên hồn của hắn chỉ có tay phải là trong suốt chứ không phải là toàn bộ.

Còn chưa đủ mạnh để dùng một lần thì quạt chết Tiên Đế.

Mà ngay sau đó, ba Đế cảnh đồng thời mở không gian pháp tắc ra.

Pháp cảnh của ba người trùng điệp, dần dần biến thành một cái pháp cảnh hoàn toàn mới càng, thêm vững chắc và phức tạp.

Bên trong pháp cảnh kia, quy tắc lôi, quy tắc mây, quy tắc ăn mòn đồng thời xông tới tới.

Cho dù chỉ là một quy tắc, Khương Thành cũng không ngăn nổi.

Càng đừng nói tới ba quy tắc.

Hắn đã chờ chết rồi.

Sau đó hệ thống sẽ vang lên âm thanh nhắc nhở tuyệt vời.

Nhưng mà nháy mắt sau đó, dòng lũ quy tắc giột rửa cơ thể hắn, nhưng lại không thể tạo thành bất cứ gợn sóng nào.

Hắn vẫn còn đứng nguyên tại chỗ như cũ, nhìn ba vị Đại Đế cảnh, nhìn đám Tiên Đế Ma Đế Chuẩn Đế ngày một đông xung quanh đó.

Mà bọn họ, lại dường như đã không còn nhìn thấy hắn nữa.

“Người đâu?”

“Chết rồi sao?”

“Hắn đi đâu rồi?”

“Tất nhiên là bị giết thành tro bụi rồi chứ sao?”

Bốn phía bao gồm Vô Hồi Ma Đế và Cửu Tuyệt Tiên Đế, tất cả mọi người đều tỏ vẻ nghi ngờ.

“Chắc chắn là chết rồi!”

“Dưới đòn tấn công hợp lực này, cho dù là Đế cảnh thì cũng không sống nổi!”

Khương Thành có thể nghe được bọn họ la lên, nhưng mà hắn biết rõ, lần này bản thân không hề bị giết như trước đây.

Thật ra bản thân hắn còn sống.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng không hề vang lên.

Xảy ra chuyện gì thế này?

“Có phải bất ngờ lắm không?”

Một giọng nữ như có như không mơ hồ vang lên ở bên tai hắn.

Cũng không phải là Thương Long Nữ Đế, mà là một giọng nói xa lạ khác.

Theo tiếng nói vừa dứt, một bóng người hư ảo lay động dưới thấp thoáng giữa ánh sáng rực rỡ chầm chậm hiện ra trước mắt

hắn, giống như nơi ở của Thánh Thần mà không ai có thể chạm tới được trong truyền thuyết.

Thành ca không thấy rõ tướng mạo của nàng, chỉ có thể nhìn ra là một nữ nhân.

Mà những Tiên Đế Ma Đế bên ngoài kia, vậy mà vẫn không hề có cảm nhận được gì cả.

Thậm chí ba Đế cảnh là Lôi Cức, Trường Vân, Chỉ n đã thu pháp cảnh lại, coi như chiến đấu kết thúc.

Hệt như hắn và bọn họ đáng trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

"Ngươi là ai?"

"Ta là chủ tiên giới, ngươi có thể gọi ta là Tiên Mẫu."

"Cái gì? Tiên giới còn có chủ nhân nữa sao?"

Thành ca vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời âm thâm truyền âm hỏi Thương Linh: "Ngươi biết lai lịch nữ nhân này là gì không, không phải nàng đang lừa ca đấy chứ?"

Nhưng mà lần này, Thương Linh không hề trả lời, cứ như không hề hiện diện ở đây.

Tiên Mẫu chậm rãi nói: "Đương nhiên tiên giới cũng có chủ rồi, nếu như không có sự sáng lập của ta, làm sao tiên giới xuất hiện được chứ?"

"Không phải chứ…"

Thành ca giật giật khóe miệng, đại tỷ, ngươi là Bàn Cổ thời Hồng Hoang đó hả?

Chương 545.

"Ta cứu ngươi, là bởi vì ngươi vẫn chưa thể chết." Nữ nhân tự xưng Tiên Mẫu nói như vậy.

Vẻ mặt Thành ca không nói không rằng nhìn nàng.

Đại tỷ, ta đang muốn bật hack làm màu mà, ngươi chạy ra làm cái gì?

“Hai ta không quen không biết, ngươi cứu ta làm gì?”

Phản ứng này hiển nhiên vượt khỏi dự kiến của Tiên Mẫu.

Theo lý mà nói, được nàng cứu một mạng thì không phải nên biết ơn sao?

“Ngươi là Kiếp Tâm đại kiếp lần tiếp theo, hiện tại vẫn chưa thể chết được.”

“Đại kiếp gì?” Thành ca ngẩn người.

“Bây giờ Tiên giới rạn rứt, mất hết trất tự, Tiên Ma làm loạn, làm hại bá tánh, vận số đã hết…”

Tiên Mẫu miệng tụng thần dụ, có phần hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Tiên bảo với ngoại hình là một cuốn sách, chiếu sáng rạng rỡ vẽ lên ánh sáng chín màu bay vào trong tay Khương Thành.

“Bảo vật này là Tru Tà Sách!”

“Nắm giữ tiên bảo, không gì cản nổi, tất cả pháp cảnh đều là hư ảo!”

Vẻ mặt Thành ca trở nên cực kỳ đặc sắc, cái này giống như là bốc thuốc đúng bệnh ấy nhỉ.

Bây giờ thứ bản thân mình sợ nhất chính là pháp cảnh…

Đại tỷ, ngươi được hệ thống mời tới hả?

Chẳng lẽ ngươi chính là phương án giải quyết lần này?

Nhưng vấn đề là lần này ta đâu có chết, hệ thống cũng không có âm thanh nhắc nhở!

“Vậy chuyện đại kiếp là sao, cần ta phải làm gì đây?”

Dù gì ngươi cũng phải nói cho ta đã chứ, cuối cùng là đại kiếp gì vậy.

Muốn ta chơi Phong Thần bảng, hay là chơi Tây Du Ký thế?

Ít nhất cũng phải có một con đường, đúng chứ?

“Thuận theo Đại Thế, giết Tiên diệt Ma…”

Âm thanh phiêu phiêu đãng đãng dần dần đi xa, Thành ca trở lại thế giới bên ngoài một lần nữa.

Lúc này ở bên ngoài, đám Tiên Đế Ma Đế kia vẫn tưởng rằng hắn chết rồi cơ.

Sôi nổi tỏ vẻ bất ngờ vì chuyện này.

“Một kẻ như vậy, thật sự chết rồi ư?”

“Ta cảm thấy chuyện này không hợp lý chút nào.”

“Ta luôn cảm thấy hắn không dễ dàng chết như thế được.”

“Đúng vậy, không thể lơ là được…”

Ba vị Đế cảnh Lôi Cức, Trường Vân và Chỉ n cũng chưa hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Mà chính vào lúc này, Thành ca lại xuất hiện ở bên ngoài.

“Quả nhiên hắn vẫn còn sống!”

“Cái gì?”

Mọi người ở đây đều kinh hãi, công kích trước đó mạnh như vậy, thế mà cũng không thể giết chết được người này.

Điều này quả thực là quá khó tin.

Ba Đại Đế cảnh phản ứng cực nhanh, lại tạo ra pháp cảnh của bản thân một lần nữa.

“Giết!”

Lôi đình, cuồng phong và hiệu quả ăn mòn tràn ngập ở khắp mọi nơi bên trong pháp cảnh phức tạp.

Đừng nói chỉ là Chuẩn Đế trung kỳ, cho dù là Tiên Đế Ma Đế, đối mặt công kích bằng pháp tắc của ba vị Đế cảnh, cũng rất khó may mắn mà thoát khỏi.

Mà nghênh đón công kích này, Thành ca chỉ là đưa tay lấy “Tru Tà Sách” vừa rồi ra.

Chỉ một thoáng, từng chùm ánh sáng chín màu từ đỉnh đầu dội xuống.

Giống như nước gợn sóng dập dờn ở xung quanh người, dường như giải trừ một ít trói buộc.

Khương Thành giơ tay, 49 lạc ấn quy tắc đổ xuống như là dòng lũ!

Đây là chuyện cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Ở bên trong pháp cảnh, không thể nào dùng được những quy tắc khác.

Bây giờ cái pháp cảnh phức tạp này là do ba Đế cảnh chồng vào, cùng lắm cũng chỉ có thể dùng ba quy tắc là gió, lôi và ăn mòn này.

Nhưng bây giờ, Khương Thành lại có thể dùng được tất cả quy tắc mà hắn có thể sử dụng.

Chiêu này, lập tức đánh tới khiến ba Đế cảnh đối diện trở tay không kịp.

Lôi đình ầm ầm bị hơn mười lạc ấn quy tắc đập dần dần rồi yên lặng!

Cuồng phong gào thét bị hơn mười lạc ấn xé toạc!

Ăn mòn ở khắp mọi nơi, cuối cùng cũng bị hơn mười lạc ấn ngăn chặn lấy toàn bộ!

“Không thể!”

Ba Đế cảnh kinh hãi.

Mà ngay sau đó, tiên hồn Khương Thành lập tức xông ra.

Bình thường ở bên ngoài, đối mặt công kích tiên hồn của Thành ca, ba người có thể dùng tiên hồn cấp độ Tiên Đế của bản thân để ngăn cản.

Thật ra ba ngươi liên thủ, chắc chắn Khương Thành không giết được bọn họ.

Song lần này, tình huống không giống nữa rồi.

Bởi vì trước mắt còn ở bên trong pháp cảnh, dựa theo quy tắc, ai cũng không dùng được công kích tiên hồn, bao gồm cả bọn họ.

Đợi bọn họ thu pháp cảnh, hủy bỏ pháp tắc này thì đã không kịp điều động tiên hồn để chống lại được nữa rồi.

Tiên hồn đột nhiên xuất hiện kia hoàn toàn không gặp phải bất kỳ kháng cự nào, trực tiếp đánh sâu vào trong thức hải của bọn họ.

Vù!

Một trận gió lốc dữ dội thổi qua từ thức hải!

Tiên hồn của ba người giống như là ngọn đèn lung lay sắp đổ, tất cả đều dập tắt.

Bất chợt, chỉ thấy ánh mắt ba người kia cùng trở nên ảm đạm, cuối cùng không còn một tia sáng nào nữa.

Bọn họ cứ vậy mà chết đi.

Cái chết dễ như trở bàn tay, lặng yên không một tiếng động.

Thành ca phản ứng rất nhanh, cấp tốc đoạt toàn bộ tiên khí, tiên bảo, tiên giáp của ba người.

Đều là cửu giai đó!

Vô cùng đáng tiền, có được không hả?

"Lôi Cức Tiên Đế!"

"Trường Vân Tiên Đế!"

"Chỉn Ma Đế!"

Bên ngoài đã sôi sùng sục rồi.

Ba vị Đế cảnh liên thủ vây giết chỉ một kẻ chỉ Chuẩn Đế trung kỳ, vậy mà đây đã không còn là chuyện dễ như trở bàn tay nữa.

Huống chi bên ngoài còn có một đám Tiên Đế và Ma Đế lược trận để phòng bất trắc.

Rõ ràng hoàn cảnh này vô cùng có lợi thế, không thể nào có chuyện thua được!

Đáng lẽ phải nắm chắc thắng lợi trong tay mới đúng chứ?

Nhưng mà tình huống này, vậy mà ba Đế cảnh ngã xuống trong nháy mắt, cứu cũng không kịp cứu.

Sao có thể như vậy được?

Cho dù chuyện này xảy ra ngay dưới mí mắt, bọn họ cũng không thể tin được.

"Không…"

Đám ma tu của Thiên Tiêu các bên phía ma giới kêu khóc thê lương.

Mà tiên giới bên này, cũng có không ít Tiên Đế lấy tiên khí và tiên bảo ra.

“Cùng nhau xông lên!”

“Người này quá quỷ dị, không thể giữ lại được!”

“Nhất định phải giết kẻ này, chấm dứt tai họa về sau!”

Cùng lúc đó, dưới sự trợ giúp của Tru Tà Sách, Khương Thành cũng trực tiếp bước đến phong cấm pháp tắc của nhóm Tiên Đế Ma Đế này.

Hắn thấy, kế tiếp bản thân lại phải trải qua một trận ác chiến.

Không chừng còn phải chết mấy lần.

Đừng thấy hắn vừa mới giết chết ba vị Đế cảnh, tất cả là kỹ xảo cả đấy.

Đối phương mở pháp cảnh ra, đồng thời còn không biết mình có Tru Tà Sách, chuyện như này sẽ không có lần thứ hai.

Nhưng mà hắn vừa mới bày thế trận, hai bên đã tự mình xông qua rồi.

Nhưng chỉ thấy dưới sự tăng cường của quy tắc, toàn thân Cửu Tuyệt Tiên Đế cuồn cuộn tiên lực, gần như ngăn cách cả một phía Giới Hà.

Một bức tường vô hình kéo dài vô biên, tất cả các tiên nhân vốn còn phóng tới Khương Thành đều ngừng lại.

Những công kích hỗn loạn đánh ở phía trên đó đều như là đá chìm đáy biển.

“Tất cả dừng tay!”

Nhóm thủ lĩnh Tiên môn là đám người Trường Minh điện, Bích Lạc Tâm cung và Thiên Kiếm Cung nhao nhao bay ra.

Mỗi người đều có vẻ rất nôn nóng.

“Tất cả đều dừng tay!”

“Không được tấn công!”

Một bên khác, Cửu Tinh Ma điện, Sâm La Huyết điện của ma giới cũng đều làm những chuyện tương tự.

Ngăn cản ma tu bên này ra tay, hạn chế hành vi của bọn họ.

Không chỉ riêng những tiên nhân và ma tu của hai bên vô cùng khó hiểu, ngay cả Thành ca cũng không hiểu ra sao.

Những pháp tắc giam cầm bên người hắn đều đã thu hồi.

Hai vị Cửu Tuyệt Tiên Đế và Vô Hồi Ma Đế này, không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm tiên bảo hình cuốn sách trên đầu Thành ca.

Trong ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ và sợ hãi.

"Vậy mà Tru Tà Sách lại rơi vào trong tay ngươi ư…"

"Hóa ra ngươi chính là Kiếp Tâm lần này!"

Vậy mà bọn họ liếc mắt một cái đã nhận ra được.

Điều này khiến Thành ca cũng có chút trở tay không kịp, hắn vốn còn tưởng rằng bảo bối này vừa mới ra đời, chỉ có bản thân mình biết.

Bọn họ cũng biết đại kiếp gì phải tới?

"Các ngươi không có ý định giết ta sao?"

"Ngươi nói gì vậy?"

Cửu Tuyệt Tiên Đế nhướng mày, sắc mặt không vui: "Tiên Minh bọn ta chưa bao giờ có ý định giết ngươi hết."

Chương 546.

Vô Hồi Ma Đế phía đối diện cũng không cam chịu yếu thế.

"Đúng vậy, Thánh Cung ma giới bọn ta cũng mới quen biết ngươi, làm sao có chuyện muốn giết ngươi được cơ chứ?"

Hai người này tỏ thái độ, hoàn toàn khiến Thành ca choáng ngợp.

Các ngươi bắt nạt ta già rồi dễ quên sao?

Trước đó các ngươi rõ ràng mài đao xoèn xoẹt, hận không thể tự mình ra tay với ta, muốn lột da tróc thịt, tự tay xóa bỏ tai họa là ta à?

"Các ngươi có ý gì đây?"

"Không có ý gì cả…"

Cửu Tuyệt Tiên Đế và Vô Hồi Ma Đế cùng nhau nhún vai.

Mà đám Tiên Đế và Ma Đế phía sau cũng nhao nhao hiểu rõ.

Tất cả lắc đầu cười.

“Bọn ta có định giết ngươi bao giờ đâu?”

“Ngươi đừng có mà ngậm máu phun người.”

“Chúng ta chỉ đi ngang qua mà thôi…”

Thành ca hoàn toàn ngớ người.

Thậm chí hắn còn hoài nghi liệu những người này có bị điên hay không.

“Ta thật sự giết mấy Tiên Đế và Ma Đế của các ngươi đó.”

Các ngươi không đến giết ta, thậm chí cũng không cảm giác được một chút xíu địch ý, vậy làm sao ta bật hack hồi sinh của hệ thống được đây?

“Không sao không sao, bọn họ chết là đúng!”

“Đúng đúng đúng, bọn họ chết là tốt rồi.”

“Chết thì chết, có ai mà không chết chứ?”

Hả…

Rõ ràng đây là kết quả tốt nhất, nhưng Thành ca lại cảm thấy có chút vắng vẻ, giống như bây giờ bản thân bị người ta coi thường.

“Các ngươi không muốn báo thù cho bọn họ sao?”

“Không muốn không muốn!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế vừa thuận miệng nói qua loa, vừa hạ lệnh với đại quân tiên giới.

“Toàn thể xuất phát, lui về tiên giới, tất cả quay về tông môn!”

Vô Hồi Ma Đế đối diện cũng ra lệnh giống như vậy, để toàn bộ đại quân ma giới lui về ma giới.

“Trong hôm nay, các tông môn thuộc quyền Thánh Cung, tất cả đều đóng kín sơn môn, cắt đứt qua lại với ngoại giới!”

“Bất luận kẻ nào cũng không được làm trái!”

Kèm theo chỉ thị của bọn họ, hai bên chiến trận đông nghịt chằng chịt lần lượt bị thu về.

Vô số tiên nhân và ma tu ngơ ngác, từng người cả tông môn men theo đường cũ trở về vực giới.

Bọn họ ngay ngắn có thứ tự, giống như từng đám từng đám mây đen xẹt qua bầu trời ùn ùn kéo đến.

Rõ ràng đều có thể nhìn thấy sự tồn tại của Thành ca, nhưng tất cả đều cố ý xem như không thấy.

Trận đại chiến hai giới Tiên Ma này, cứ như vậy kết thúc không giải thích được.

“Này tính làm cái gì?”

Hồi lâu sau, Khương Thành nhìn hai bên bờ trận địa Giới Hà trống không, khắp nơi bừa bãi, hắn dở khóc dở cười.

Trước đó hắn từng nói cái gì mà hy vọng hai giới Tiên Ma hòa bình.

Nhưng đơn thuần là làm màu nói chơi mà thôi, trong lòng hắn cũng không hề nghĩ như vậy.

Nào biết được, hiện tại một câu thành sấm.

“Không ngờ, vậy mà ngươi lại trở thành Kiếp Tâm.”

Âm thanh Thương Linh đã lâu không gặp vang lên, mang theo vẻ cực kỳ khó tin.

Khương Thành có phần vội vãi.

“Chết tiệt, cuối cùng tỷ tỷ ngươi cũng xuất hiện rồi, ta có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ngươi…”

Thương Linh không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại một câu.

“Ngươi gặp Tiên Mẫu rồi à?”

Thành ca vừa nghe thấy câu này, hóa ra nàng cũng biết người này à?

“Đúng vậy, nàng còn nói nàng là chủ tiên giới.”

Thương Linh bật cười một tiếng: “Phụt ha ha, tiên giới đến lượt nàng tới làm chủ lúc nào thế? Nhưng mà vai vế của nàng

thật sự rất cao, cùng một thời đại với bọn ta.”

“Vậy nàng rốt cuộc là ai?”

“Bọn ta cũng không biết nguồn gốc lại lịch của nàng, chỉ biết nàng xấp xỉ trên chục tỷ năm sẽ ra ngoài gây sóng gió một lần.”

Thương Linh yếu ớt nói: “Trong đó có một lần, chính là Tiên Yêu đại chiến.”

“Lần đó nàng tìm Vạn Cổ Hồn Tổ của tiên giới, giao cho hắn một món tiên bảo có tên là Tru Tà Sách. Nói là vận khí Yêu tộc đã hết, để hắn thế thiên hành đạo, dùng một trận đại kiếp tới chèn ép Yêu tộc chúng ta.”

“Thế… hắn thành công à?”

“Thành công rồi, lúc trước yêu tộc là bá chủ toàn bộ tiên giới. Về sau ngươi cũng nhìn thấy rồi, lưu lạc thành dáng vẻ bây giờ.”

“Vậy thật sự có chuyện đại kiếp này?”

“Đúng vậy, nhưng mà mọi người cũng đều quen rồi.”

“Ý gì?”

Thương Linh thở dài: “Hầu như khoảng chừng cách mỗi chục tỷ năm, Tiên Mẫu đều sẽ chọn một Kiếp Tâm. Ban Tru Tà Sách cho hắn, để hắn thế thiên hành đạo, dấy lên đại kiếp…”

“Hơn một trăm triệu năm sau Tiên Yêu đại chiến, nàng từng nói vận khí nhân tộc đã hết, chọn một Linh tộc làm Kiếp Tâm, lại dấy lên đại kiếp một lần nữa.”

“Kết quả thì sao?”

“Kết quả lần đó nhân tộc chia ra thành hai phái Tiên Ma, tiến đánh lẫn nhau, lúc đó, số lượng Đế cảnh chết còn nhiều cả số lượng chết trong Tiên Yêu đại chiến.”

“Không phải mấy đại kiếp của nàng rất chuẩn sao?”

“Là rất chuẩn, nhưng đáng tiếc hai giới Tiên Ma thật sự phát triển quá nhanh, vận số đó, căn bản không phải đại kiếp lần một lần hai là có thể phá hủy được.”

Thương Linh thản nhiên nói: “Hơn nữa sau đại kiếp lần thứ hai thứ ba, mọi người chậm rãi cũng rút ra quy luật đại kiếp của nàng.”

“Quy luật gì?”

“Rời xa Kiếp Tâm, đóng kín sơn môn ngăn cách với đời, cố gắng không ra tay, đại kiếp sẽ rất khó lan đến gần bản thân.”

À…

Cuối cùng Khương Thành hiểu ra, vì sao vừa rồi những đại năng hai giới Tiên Ma nhìn mình giống như nhìn thấy ôn thần, không ngừng liên tục tránh đi.

Chỉ là bọn họ không muốn bị cuốn vào đại kiếp này mà thôi.

“Vậy sao bọn họ không dứt khoát luôn Kiếp Tâm là ta đây?”

Tru Tà Sách cũng chỉ có thể phá bỏ lực lượng pháp tắc, nhưng nếu như Tiên Đế Ma Đế đó không dùng pháp tắc, trực tiếp lấy quy tắc đối chiến với hắn thì vẫn có thể giết chết hắn.

Âm thanh Thương Linh lần nữa truyền tới: “Như vậy cũng vô dụng.”

“Giết chết Kiếp Tâm, sẽ bị nghiệp lực khủng bố quấn thân, bản thân bị cắn trả, Tiên Đế cũng sẽ mất mạng tại chỗ.”

“Mà sau khi Kiếp Tâm chết, đại kiếp cũng sẽ không kết thúc, Kiếp Tâm kế tiếp sẽ nhanh chóng xuất hiện.”

Khương Thành hiếu kỳ nói: “Vậy cái này phải đợi đến khi nào mới kết thúc?”

“Nhanh lắm, mỗi lần đại kiếp cũng không đến trăm vạn năm, sống qua khoảng thời gian này thì không sao.”

Dưới sự phổ cập kiến thức của Thương Linh, cuối cùng Thành ca hiểu rõ đại kiếp này là.

Đối với cái gọi là đại kiếp, hắn cũng không ghét bỏ gì, dù sao mục tiêu lúc đầu của hắn cũng chính là giết những Tiên Đế Ma Đế kia.

Hắn chạy một mạch về núi Tiên Yêu, phát hiện nơi này xảy ra thay đổi rất lớn.

Nơi vốn được gọi là chiến khu, dọc tuyến trái phải ba chiến trường lớn giữa núi Tiên Yêu có vô số tiên nhân đóng quân.

Mà bây giờ, tất cả những chiến trường này đều đã là người đi nhà trống, không thấy bóng dáng bất cứ tiên nhân.

Trong vòng một đêm, cứ như tiên giới trực tiếp từ bỏ phòng tuyến này vậy.

Mà ở bên yêu giới phía đối diện, Thiên Bộ của Vạn Yêu cung cũng đã ra lệnh, tất cả yêu tộc rút khỏi biên cảnh, phòng ngừa bởi vì chiến đấu mà bị cuốn vào đại kiếp.

Cùng lúc đó, bên ngoài cũng đã xôn xao lan truyền tin tức đi khắp nơi.

"Đại kiếp sắp tới, Thương Thành của Thương Long tộc chính là Kiếp Tâm của đại kiếp lần này!"

"Cửu Diễm Tiên Đế của một trăm triệu năm trước là do hắn tự tay giết chết!"

"Ba Đế cảnh mới đây ngã xuống là Thuần Hoa, Tử Điện, Ly Quang, tất cả đều chết dưới tay hắn."

"Bên phía Giới Hà, hắn lại giết chết ba Đế cảnh là Tiên Đế Lôi Cức, Trường Vân và Chỉ Ẩn Ma Đế!"

"Từ đây, Vô Cực Động Thiên hoàn toàn trở thành lịch sử…"

"Người này lần lượt giết chết bảy vị Đế cảnh, quả thực đáng sợ!"

"Không hổ là Kiếp Tâm, đi tới chỗ nào cũng sẽ mang đến kiếp nạn…"

"Đáng sợ!"

"Xem ra lần này chúng ra cũng phải đóng kín sơn môn rồi!"

Đủ các thể loại nghị luận, xôn xao.

Sau khi Thành ca nghe được, đắc ý đến mức suýt chút nữa nhếch luôn cái đuôi lên.

"Không ngờ thân phận Kiếp Tâm này có thể diện đến như vậy."

"Chẳng hiểu sao mà ta lại trở thành tiêu điểm của cả tiên giới!"

“Ha ha ha…”

Chương 547.

Sau khi một loạt tin tức được truyền về yêu giới, đám Yêu Đế bị chấn động không hề nhẹ.

“Vậy mà hắn lại là Kiếp Tâm ư?”

“Sao có thể như vậy được?”

Lần này, hai vị Đại Đế Kỳ Lân tộc thật sự lo lắng.

Lúc trước Khương Thành giết chết Thuần Hoa Tiên Đế, bọn họ chỉ có hơi chút kiêng kỵ.

Dù sao chuyện như này, bọn họ cũng có thể làm được.

Khương Thành đi tới chiến trường Tiên Ma, bọn họ coi đó là hắn đang tự đâm đầu vào chỗ chết.

Mà bây giờ, Khương Thành lại giết chết ba vị Đế cảnh, đồng thời còn để lộ ra thân phận Kiếp Tâm.

“Như này thì khó xử lý rồi đây!”

“Không thể giết, cũng không thể trêu chọc vào Kiếp Tâm được…”

“Nếu không, Kỳ Lân tộc cũng sẽ bị cuốn vào trong đại kiếp.”

“Chết tiệt, hắn có tài đức gì cơ chứ!”

Chuyện như này không thể mang ra nói đùa được đâu.

Nghĩ tới quan hệ giữa bọn họ và Khương Thành, cuối cùng hai vị Kỳ Lân Đại Đế chỉ có đành miễn cưỡng đưa ra quyết định.

Đóng kín Núi Huyền Lân, triệu hồi tất cả Kỳ Lân tộc, tránh sự ảnh hưởng của đại kiếp!

Cùng trong lúc đó, các tộc quần Khổng tước, Hồ tộc, Hạc tộc, Lộc tộc cũng rối rít đóng kín sơn môn động phủ, tính toán tiến vào bên trong trạng thái ngăn cách với đời.

Mà các tộc quần Côn bằng, Phượng tộc, Hổ tộc, cũng không dám chậm trễ.

Cho dù vẫn không hoàn toàn phong bế sơn môn, nhưng đều triệu hồi tất cả tộc nhân rải rác ở bên ngoài trở về, nghiêm lệnh bọn họ sau này phải hành sự khiêm tốn.

Ngẫm lại trước đây không lâu, bọn họ cũng đều nhất trí rằng, việc Khương Thành tới chiến trường Tiên Ma là một hành vi ngu xuẩn, chắc chắn hắn sẽ bị bao vây tấn công đến chết.

Bây giờ hắn không chỉ còn sống trở về.

Về sau còn giết chết mấy vị Đế cảnh, rồi nghênh ngang trở về.

Thậm chí hai giới Tiên Ma cũng không dám tới nói thêm lời nào.

Mà Khương trưởng môn trở lại núi Tiên Yêu, chẳng có gì bất ngờ xảy ra hết, đương nhiên là được chào đón nhiệt liệt.

Bên phía Thương Long cốc, đám Long tộc Thương Tật, Thương Khung, Dực Không vui mừng hớn hở.

“Chúc mừng Đại Đế lại giết thêm bốn Đế cảnh!”

“Đại Đế uy vũ!”

“Trước đó ai nói Đại Đế lần này đi dữ nhiều lành ít nhỉ?”

Bên Phi Tiên Môn, mấy người Đam Thái và Ngụy Miểu cũng không ngừng nịnh nọt.

“Chiến tích của chưởng môn vang dội thiên cổ, cứ phải gọi là thiên hạ đệ nhất!”

“Không ngờ lần này chưởng môn lại trở thành Kiếp Tâm, lần này không có bất kỳ ai sáu giới dám trêu chọc nữa rồi…”

Hai người này vừa mở miệng thì lập tức phát hiện Ngôn Pháp Chú thuật trước đó đã bị giải trừ.

Lúc trước Thành ca phòng ngừa bại lộ thân phận, nên đã hạ chú tất cả môn nhân.

Bất kể xưng hô Khương chưởng môn hay là Khương Thành, cũng sẽ tự động thay đổi thành Đại Đế, Thương Long Đại Đế.

Cho đến khi chính hắn chủ động công khai thân phận mới thôi.

Lần này hắn đã công khai bản thân là Khương Thành ở Giới Hà, cho nên chú thuật này cũng mất hiểu quả.

“Chưởng môn cái gì?”

Lâm Ninh cố ý trừng Đan Thái, Ngụy Miểu một chút: “Rõ ràng vị này là Thương Long Đại Đế, đừng có mà gọi linh tinh.”

Trong lòng hai người tự nhủ, đến bây giờ mà ngươi còn vẫn còn chưa nhận ra sao?

“Thương Long Đại Đế chính là Khương chưởng môn, thế mà ngươi vẫn còn lơ mơ vậy?

“Ha ha ha…”

Hơn tám trăm đệ tử Phi Tiên môn lúc trước được Thành ca hồi sinh cũng đã biết chân tướng này từ lâu rồi.

Thế là tất cả đều cười hết sức vui vẻ.

“Khoảng thời gian này, đúng là khó chịu chết ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, Khương chưởng môn đang ở trước mắt, vậy mà lại không thể nhận.”

“Bây giờ tốt rồi, không cần che giấu nữa.”

“Hơn nữa cũng chỉ có mấy người Kỷ sư tỷ, La sư huynh, Lâm Ninh còn lơ mơ thôi nhỉ?”

La Viễn đứng bên cạnh lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ thật ra ta cũng đã nhìn ra từ lâu rồi.

“Khương chưởng môn, ngươi cực khổ giấu bọn ta thật đấy nhỉ!”

“Ha ha ha, ta cũng bất đắc dĩ mà…”

Bản thân Thành ca cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu diếm nữa, cười ha ha một tiếng, đang định đỡ hắn lên.

Thì nghe Kỷ Linh Hàm đứng ở bên cạnh thản nhiên nói: “Các ngươi đang ăn nói linh tinh cái gì thế hả, trúng tà à?”

“Vị này rõ ràng chính là Thương Long Đại Đế, không phải Khương chưởng môn gì hết.”

Lâm Ninh đứng cạnh cũng nói giúp: “Đúng vậy, hắn là Khương chưởng môn do Thương Long Đại Đế biến thành, hy vọng các ngươi đừng có mà gọi linh tinh.”

Nàng ước gì Thành ca vẫn luôn lấy thân phận Thương Long Đại Đế thân thiết với nàng.

Đan Thái nói với vẻ mặt khó tin: “Không phải đến bây giờ hai vẫn chưa phản ứng kịp đấy chứ? Hắn chính là Khương chưởng môn, vẫn luôn là…”

“Là bản thân ngươi không phản ứng kịp thì có!”

Ký Linh Hàm nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu: “Hắn chính là Thương Long Đại Đế!”

“Về phần Khương chưởng môn, đến nay hắn vẫn còn đang mất tích.”

“Hy vọng các ngươi đều có thể hiểu rõ điểm này, đừng thân thiết quá mức, tránh tạo thành bối rối cho hắn!”

“Đúng không, Thương Long Đại Đế?”

Đón lấy ánh mắt mong đợi của nàng và Lâm Ninh, Thành ca không biết nên khóc hay cười.

“Hai ngươi làm cái gì vậy, ta thật sự là Khương Thành - Khương chưởng môn mà, không phải các ngươi đang giả ngu đấy chứ…”

“Khương chưởng môn?”

Kỷ Linh Hàm nhíu mày, trong ánh mắt sâu thẳm lóe lên một tia không vui: “Ý của ngươi là, trước đây ngươi vẫn luôn cố ý lừa gạt ta? Ngươi không xem ta là người một nhà ư?”

Đây là lần đầu tiên Thành ca thấy nàng lộ ra vẻ áp bức đến như vậy, hiếm lắm mới nhận được chút áp lực.

“Lừa gạt gì đâu…”

“Nếu không lừa gạt, vậy ngươi chính là Thương Long Đại Đế!”

Cái logic này của ngươi vô lý quá rồi đấy nhá.

“À…”

Kỷ Linh Hàm cũng không chờ hắn nói xong, trực tiếp tuyên bố kết luận ngay tại chỗ.

“Được rồi, hắn đã thừa nhận, bản thân là Thương Thành Đại Đế, không phải Khương chưởng môn!”

Hả?

Thành ca ngớ người.

Em gái Hàm à, ngươi đang vẽ hươu vẽ vượn gì vậy trời!

Ngươi muốn làm gì đây?

Những đệ tử khác câm như hến, ngay cả Mạc tiên nhân - Mạc Trần cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, coi như không nghe thấy gì hết.

“Được rồi, Thương Thành Đại Đế, đúng lúc ta có chút việc muốn thỉnh giáo ngươi, có thể đi sang bên cạnh rồi nói không?”

Kỷ Linh Hàm rất tự nhiên kéo cánh tay của hắn.

Làm sao Thành ca có thể từ chối nàng được cơ chứ, hắn chỉ đành khẽ gật đầu, cũng không biết rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì nữa

Sau khi hai ngươi tiến vào bên trong hành cung, lúc này Kỷ Linh Hàm mới đột nhiên xoay ngươi ôm chặt lấy hắn.

“Khương chưởng môn, đã lâu không gặp…”

Thành ca rất muốn nói, hóa ra ngươi nhận ra sao, vậy vừa rồi ngươi còn nói như vậy làm gì?

Nhưng cảm nhận được thân thể run rẩy, cùng với trên vai dần dần bị nước mắt của nàng thấm ướt, cuối cùng hắn lại không hỏi.

Chỉ có thể đưa tay nhè nhẹ vỗ về phía sau lưng mềm mại của nàng.

Hắn hiếm có mà nói lời xin lỗi: “Cũng tại ta xuất hiện quá muộn!”

Kỷ Linh Hàm núp ở trong ngực hắn khẽ lắc đầu: “Không muộn, chỉ cần vẫn có thể nhìn thấy ngươi, bất kể như thế nào đều được hết!”

“À mà, tại sao vừa nãy ngươi…”

“Tại sao phải cố ý che giấu thân phân của ngươi ư?”

“Đúng vậy.”

“Trước đó ngươi che giấu thân phận, nhất định là có kế hoạch lớn quan trọng, ta không muốn phá hỏng kế hoạch của ngươi.”

Thành ca tỏ vẻ buồn cười: “Ta không có kế hoạch gì cả.”

“Vậy tại sao lúc trước ngươi phải cố ý che giấu thân phận, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp ta sao?”

“Đương nhiên không phải…”

Vấn đề này hỏi khó Thành ca rồi.

Chẳng lẽ ta phải nói là do thể diện sao?

Cuối cùng hắn chỉ có thể nói dối theo Kỷ Linh Hàm: “Khụ, ngươi nói đúng lắm, quả thật ta có kế hoạch.”

“Ừm!”

Kỷ Linh Hàm cọ cọ trong lòng của hắn vừa lòng thỏa ý, sợi tóc chạm đến cằm của Thành ca, khiến hắn ngứa ngáy hết cả lên.

“Sau này ta sẽ trông coi các nàng cẩn thận, không được để các nàng quá thân thiết với ngươi.”

“Nhất là́n Tuyết Nhi và Lâm Ninh, ta sẽ không để cho các nàng làm hỏng kế hoạch của ngươi.”

Thành ca giật giật khóe miệng.

Hắn tính nói không cần, căn bản ta chẳng có kế hoạch gì hết, hơn nữa ta rất hoan nghênh các nàng tới.

Nhưng ở trước mặt Kỷ Linh Hàm, sao hắn dám nói lời này ra được cơ chứ?

Chương 548.

Từ khi tin tức đại kiếp truyền ra, tiền tuyến núi Tiên Yêu cũng còn thấy kẻ địch nào nữa.

Vì để tránh bị cuốn vào đại kiếp, Tiên Minh, Thánh Cung và một vài tông môn lớn đều hối thúc môn nhân, đóng cổng phong sơn.

Bầu không khí sáu giới cũng vì vậy mà trở nên yên bình hơn nhiều.

Mặc dù còn chút tranh chấp, nhưng cũng chỉ xảy ra ở những môn phải nhỏ hoặc là giữa Tiên Tôn hay Kim Tiên.

Nhưng đây lại thời gian phát triển khó có được của Phi Tiên môn và Thương Long cốc.

Dù sao khoảng thời gian trước đó, ai nấy đều có được rất nhiều tài nguyên tu luyện, chẳng qua không có cơ hội yên tĩnh tu luyện tiêu hóa mà thôi.

Nhưng đối với Thành ca, tháng ngày không thể làm màu như này thật sự chán ngắt đến mức hắn sắp mọc rêu luôn rồi đây này.

Khoảng thời gian này, bởi vì cái chết bốn Đế cảnh là Ly Quang, Chỉ n, Lôi Cức, Trường Vân, lại có bốn vị trí chúa tể quy tắc được thay đổi.

Lúc mỗi lần Đế cảnh mới thượng vị thì thường có đại đạo tới chúc mừng.

Nhìn lên những bông tuyết bay lơ lửng trên bầu trời, Khương chưởng môn tỏ vẻ câm nín.

“Cái gì thế này?”

Thương Linh cười tủm tỉm nói: “Thiên Hoa Lạc Trụy, cũng là một loại cơ duyên.”

Bông tuyết rơi xuống thân thể, Thành ca cũng có thể cảm nhận được tu vi của bản thân tăng lên một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút xíu xiu thôi.

Với cảnh giới nền tảng của hắn, e rằng phải mấy chục vạn lần như này nữa mới có thể thăng cấp một tiểu cảnh giới.

Nhưng mà đối với những tiên nhân khắp các nơi của sáu giới, “Thiên Hoa Lạc Trụy” này chính là cơ duyên vô cùng quý giá.

Ví dụ như những Kim Tiên và Tiên Tôn kia, vận khí tốt, không chừng một lần là có thể tăng lên một tiểu cảnh giới.

“Haizz, hạt cát trong sa mạc!”

Dạo gần đây toàn bộ công đức mấy trăm vạn của hắn đều dùng đổi đan dược, tuy tu vi đột nhiên tăng mạnh, nhưng khoảng

cách Chuẩn Đế hậu kỳ vẫn còn một đoạn đường dài đằng đẵng.

Mà ngoại trừ tốc độ, bởi vì sau lần cửa quy tắc đó, độ dung hợp đạt tới Chuẩn Đế hậu kỳ, nhưng nhưng quy tắc khác vẫn ở cảnh giới Chuẩn Đế sơ kỳ.

“Đây được coi là một dị tượng phổ biến nhất mỗi khi một Tiên Đế thượng vị.”

“Thứ này cùng loại với đại đạo Tiên âm và cửa quy tắc, vốn cực kỳ hiếm thấy.”

Sau khi ba lần Thiên Hoa Loạn Trụy liên tiếp, trên trời không còn tuyết rơi nữa mà đổi thành trời mưa.

“Màn Mưa Ý Cảnh, đây là cơ duyên chỉ thuộc về Chuẩn Đế và Tiên Đế.”

Trong giọng nói Thương Linh mang theo một chút vui sướng.

Phản ứng của Thành ca thì rất chân thực: “Vậy thì cơ duyên này có ích lợi gì?”

Thương Linh lại tiếp tục phổ cập kiến thức: “Ngoài việc dùng hóa tắc quy tắc để luyện pháp tắc ra thì ý cảnh đặc biệt cũng có thể hình thành nên pháp tắc cực kỳ đặc thù.”

“Cấp bậc ý cảnh càng cao, uy lực của pháp tắc cũng càng mạng.”

“Một số Tiên Đế mạnh mẽ, cũng bởi vì vậy mà có thể có được hai pháp tắc trở lên.”

Hóa ra là như vậy, Thành ca tỏ vẻ mở mang kiến thức.

Tương lai thành Tiên Đế có thể nhiều pháp tắc đặc thù hơn, chuyện tốt như này, chẳng có lý do gì mà hắn phải bỏ lỡ hết.

“Vậy làm thế nào để tiến vào ý cảnh kia?”

“Ngồi xuống tĩnh khí, dùng suy nghĩ tiến vào bên trong.”

Thương Linh nói đến đây, lại không khỏi cười trộm: “Nhưng mà ngươi cũng đừng mong đợi quá nhiều, ở phương diện này, chỉ sợ thu hoạch của ngươi sẽ không được nhiều đâu.”

“Tại sao chứ? Ca là người ưu tú như vậy…”

“Hiểu được ý cảnh, chủ yếu phải nhìn tâm cảnh. Cần phải có kinh nghiệm lĩnh ngộ phong phú, loại người như ngươi thì miễn đi, đi vào thì cũng chỉ là người qua đường mà thôi.”

Mắt Thương Linh lại sáng như đuốc.

Mặc dù không biết Thành ca có hệ thống hack, nhưng xem xét cũng biết, rõ ràng hắn dựa vào nhiều lần cơ duyên mà nhanh chóng thăng cấp.

Đối với những tiên nhân tiêu hao mấy chục trăm vạn năm tu luyện từng bước một , tốc độ học tập này cũng không hề yếu, kinh nghiệm võ đạo đều có cả.

Nhưng tóm lại có nhiều chỗ khiếm khuyết.

Đó là kinh nghiệm bản thân tự tích lũy quá ít.

Ngoài được cái làm màu ra thì lĩnh hội và tâm cảnh chẳng ra cái thể thống gì hết.

Sau khi ngồi xuống, Thương Linh cố ý hỏi một câu.

“Hạt giống ý cảnh của ngươi đến giai đoạn nào rồi?”

“Hạt giống ý cảnh là cái gì?”

“Phụt, ngay cả điều đó mà ngươi cũng không biết ư!”

Những người khác phía sau nghe thấy lời ấy, tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

“Không phải chứ, Đại Đế không có hạt giống ý cảnh sao?”

“Không phải đã là Chuẩn Đế trung kỳ rồi sao?”

“Có thể là tốc độ đột phá của Đại Đế quá nhanh, cho nên quên mất việc này, đúng không ta?”

Đám Thương Tật và Thương Khung vội vàng tìm lý do, giúp Thành ca kéo lại tôn nghiêm.

“Nhất định là như vậy rồi, với thiên phú của Đại Đế, ý cảnh gì đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi.”

“Đúng vậy, hẳn là lần này, hắn có thể đến giai đoạn tán lá rồi ấy chứ?”

Dưới sự phổ cập kiến thức này của bọn họ, cuối cùng Thành ca hiểu rõ hạt giống Yý cảnh là cái gì.

Bình thường, cảm ngộ tâm cảnh của Tiên Vương, dưới sự trợ giúp của quy tắc, sẽ hình thành một viên hạt giống ý cảnh.

Chỉ là khi đó, sức mạnh quy tắc quá yếu, hạt giống từ đầu đến cuối vẫn chỉ là một hạt giống.

Đột phá tới Chuẩn Đế sơ kỳ, lạc ấn quy tắc xuất hiện, viên hạt giống Yý cảnh này sẽ chậm rãi trưởng thành dưới sự tưới tiêu lạc ấn của quy tắc.

Chờ trải qua mấy giai đoạn nảy sinh, trổ nhánh, tán lá, nở hoa, kết quả.

Cuối cùng, lại biến thành một pháp tắc thuộc về ý cảnh của mình.

Nếu như hạt giống ý cảnh không có kết quả hoàn thiện, vậy thì đến giai đoạn Tiên Đế chỉ có thể sử dụng những pháp tác cố dịnh do quy tắc của bản thân đại diện thôi.

Ví dụ như pháp tắc phân liệt của Ly Quang Ma Đế, không gian lôi đình của Lôi Cức Tiên Đế.

Phân liệt và hệ lôi đều là những pháp tắc quy tắc kèm theo của bản thân, Tiên Đế nắm giữ nó là lẽ đương nhiên.

Chứ không hề đặc thù như pháp tắc ý cảnh.

“Bọn họ nói đúng lắm, lúc trước ca không quan tâm tới phương diện này mà thôi.”

Thương Linh chế nhạo: “Ngươi khoác lác tiếp đi!”

Ngay sau đó, Thành ca nhắm hai mắt lại, ngồi xuống tĩnh khí ngưng thần.

Loại trạng thái thiên nhân hợp nhất này, đương nhiên đối với hắn dễ như trở bàn tay. Thế là ý niệm của hắn nhanh chóng xuyên qua màn mưa, tiến vào một vùng trong không gian thần bí.

Không gian này không tiếp trời, không tiếp đất, xung quanh trái phải cũng không có vật gì.

Dõi mắt nhìn, ngoại trừ màn mưa ý cảnh tí tách tí tách, tất cả những cái khác đều là hư vô.

“Đây là nơi quái quỷ gì vậy trời?”

“Ý cảnh của xa đâu?”

“Lẽ nào là mảnh đất đai cằn cỗi như này sao?”

Gọi nơi này là đất đai cằn cỗi là coi trọng lắm rồi đấy, dù sao thì trong này chẳng có cái gì hết.

Chịu thôi, căn bản hắn không có hạt giống ý cảnh gì sất.

Cơ duyên lần này với hắn mà nói, giống như không có ý nghĩa gì hết.

Vừa đi vừa nghỉ xung quanh trong không gian ý cảnh, từ đầu tới cuối đều chỉ là hư vô không thay đổi, khiến người ta suýt nữa lạc đường trong đó.

Bay mãi bay mãi, bỗng nhiên hắn cảm thấy một khí tức quen thuộc.

Hắn bay về hướng đó, cảnh vật phía trước đột nhiên biến đổi, xuất hiện một vườn hoa thật to.

Ở bên trong vườn hoa, một Thương Long đang che chờ lấy một gốc cây nhỏ màu lam còn đang tiếp tục trưởng thành kết đầy quả.

“Ngươi là… Thương Linh?”

Thành ca đột nhiên xông vào khiến Thương Long kia khẽ giật mình, dừng động tác tưới nước lại.

Rất nhanh, nàng không thể tưởng tượng nổi kinh hô lên.

“Ngươi làm sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ý cảnh mỗi người đều độc lập thuộc về mình, sao mà ngươi lại xông vào bên trong ý cảnh của ta được?”

“Có lẽ bởi vì hai chúng ta bị ràng buộc với nhau chăng?”

Thành ca cũng không thể giải thích nổi, hắn đi lung tung xong vào được đây đó.

“Hóa ra tàn niệm của ngươi cũng có thể tham dự cơ duyên ý cảnh lần này?”

Sau khi Thương Linh kinh ngạc hồi lâu, lúc này mới nhẹ gật đầu: “Đúng vậy, tham gia cơ duyên này, chỉ cần ý niệm trên Chuẩn Đế là được, ta cũng phù hợp mà.”

“Nhưng ta thực sự không ngờ tới, vậy mà ngươi lại có thể xông vào bên trong ý cảnh của ta.”

Chương 549.

Trong mắt Thương Linh, đây cũng là một việc khó tin phá vỡ lẽ thường.

Với cấp bậc này của bọn họ, việc xông vào giấc mơ của một người nào đó chẳng có gì kỳ lạ hết.

Nhưng xông vào bên trong ý cảnh của một người, đúng là chưa bao giờ được nghe nói đến.

“Ý cảnh của bản thân ngươi đâu?”

“Đừng nhắc đến nữa, chẳng có cái đách gì hết…”

“Ha ha ha, ngươi không có hạt giống ý cảnh, đương nhiên là chẳng có cái gì rồi…”

Thành ca chà xát tay, cười he he nói: “Trước hết đừng nhắc đến mấy cái khác nữa, hiếm lắm mới có cơ hội gặp gỡ lần này, ngươi biến thành hình người cho ta xem nào!”

Trước đó, Thương Linh chỉ tồn tại dưới dạng âm thanh.

Lần này khó lắm mới được nhìn thấy người thật.

Nghe thấy yêu cầu này của hắn, Thương Long Nữ Đế phía đối diện bất đắc dĩ trợn trắng mắt.

Cái tên này, có khi nào mạch não của hắn bình thường không vậy trời?

Chẳng lẽ hắn không thấy ngạc nhiên vì ý cảnh hai ngươi cùng một chỗ sao?

Chẳng lẽ không hỏi làm thế nào để có được hạt giống ý cảnh sao?

“Chờ tỷ tỷ ta có thân thể chân chính đã rồi nói sau.”

“Đừng như vậy mà, trước biến một lần cho ta ngắm đi mà…”

“Dẹp dẹp!”

Thành ca thấy nàng cứ úp úp mở mở, hắn cũng chẳng kiên trì nổi nữa, chỉ đành lùi bước mà yêu cầu thêm việc khác.

“Vậy được rồi, vậy cho ta mượn hạt giống ý cảnh của ngươi trước đã.”

“Cái gì?”

Thương Linh suýt thì hoài nghi mình nghe lầm: “Ngươi vừa nói mượn cái gì cơ?”

“Hạt giống ý cảnh đó!”

“Ngươi bị sốt đến mơ màng rồi hả, hạt giống ý cảnh là thứ do bản thân dựa việc lĩnh ngộ quy tắc mà dần dần hình thành nên, làm sao có thể mượn được?”

Đổi thành một người khác, chắc Nữ Đế phải cho hắn một cái bạt tai mất, để hắn khỏi nói mấy câu vớ vẩn.

Mỗi người đều có cảm ngộ ý cảnh của riêng mình.

Thứ này, nói trắng ra thì nó hư vô mờ mịt, chỉ có thể dựa vào bản thân, làm gì có chuyện hỏi mượn người khác.

Thành ca chỉ chỉ cái cây ý cảnh nho nhỏ kết đầy quả của nàng, vẻ mặt mong đợi nói: “Ngươi nhiều quả như vậy, ta mượn một quả dùng làm hạt giống cũng được mà!”

Thương Linh suýt thì bị ý nghĩ hão huyền của hắn chọc cười.

“Bản thân quả này không hề thật sự tồn tại, nó chỉ là một loại trạng thái hình ảnh hư ảo được hiện ra sau khi ý cảnh của ta hoàn thiện mà thôi.”

“Vậy mà ngươi lại hy vọng lấy được hạt giống của mình từ trong thứ quả không hề tồn tại được ư?”

“Nếu như ngươi có thể hái được cứ việc hái, ta cũng không có ý kiến.”

Nghe nàng nói kiểu này, Thành ca mới biết mình nghĩ nhiều rồi.

Nhưng mà không thể để mất mặt như vậy được, thế là hắn thật sự vươn tay ra hái xuống.

Khẽ ngắt một cái, đúng là hái được một quả màu lam xuống thật.

“Sao mà ngươi, ngươi làm được vậy?”

Thương Linh suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

“Không thể nào!”

Bản thân nàng đưa tay ra chạm vào quả ý cảnh kia của mình, vuốt rồng trực tiếp xuyên thăng qua, căn bản không thể chạm vào được.

Điều đó chứng minh quả kia thực sự không tồn tại.

Chỉ là bởi vì ý cảnh đạt tới một giai đoạn nào đó, hiện hóa ra hình ảnh hư ảo của trái cây chín muồi mà thôi.

Mà vừa rồi Khương Thành lại thật sự hái được một quả từ cây của nàng.

“Ha ha, ta làm sao biết được?”

Dường như sợ nàng đòi bản thân trả lại, Thành ca vội vàng ôm lấy quả vào lòng rồi bỏ trốn mất dạng.

Quả thật hắn không biết tại sao bản thân lại chạm vào được.

Sau khi nhanh chóng trở lại không gian ý cảnh rỗng tuếch bản thân, quả màu lam trong tay nhanh chóng thối đi.

Sau đó, biến thành một cái hạt.

Hắn cầm cái hạt này, hắn bắt đầu dựa theo trình tự như đám người Thương Linh đã nói, xem thứ này như hạt giống ý cảnh mà nuôi dưỡng.

Nhưng mà vẫn là câu nói kia, hắn đi tới đoạn đường này, ngoại trừ làm màu ra, những thứ tâm cảnh cảm ngộ chẳng có cái đách gì hết.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể không ngừng truyền kinh nghiệm và lý niệm làm màu của bản thân vào hạt giống này.

Lúc mới đầu, hạt giống chẳng có chút phản ứng nào cả.

Cứ như là vật chết ấy.

Nhưng dưới sự không ngừng làm dịu của màn mưa ý cảnh, vốn là một hạt giống khô khốc, vậy mà giờ đây thật sự tản mát ra một tia sức sống.

Dựa theo trình tự, kế tiếp phải dùng quy tắc chủ ân cần săn sóc hạt giống ý cảnh.

Đây là một quá trình dài dằng dặc.

Nếu như không có quy tắc chủ làm trụ cột, ý cảnh kia cũng chỉ là một tòa lâu đài trên không, không có khả năng hình thành thủ đoạn chiến đấu được.

Khi thời điểm hạt giống bắt đầu có sự sống, nó đã chứng minh cho việc, nền móng của Khương Thành cực kỳ mạnh mẽ không có gì phải nghi ngờ hết!

992 quy tắc chủ hóa thành đất đai, nháy mắt bao bọc hạt giống của "ý cảnh làm màu" kia.

Sau đó thì không ngừng truyền từng chút một chất dinh dưỡng vào trong nó.

Trong lịch sử tu luyện, chỉ sợ không có lấy một hạt giống ý cảnh nào có thể đạt được đãi ngộ cao như thế.

Bởi vì đổi thành những Chuẩn Đế Tiên Đế khác, cùng lắm cũng chỉ có hai mươi đến ba mươi quy tắc chủ mà thôi.

Cho dù là Mâu Vũ đã luân hồi mấy lần thì cũng mới chỉ khoảng một trăm quy tắc.

Mà quy tắc chủ càng nhiều, có nghĩa là chất dinh dưỡng được cung cấp cho hạt giống ý cảnh càng nhiều.

Vì vậy ngay sau đó, cái hạt vốn giống xám xịt chuyển dần từ màu đen sang màu xám, sau đó biến thành màu cam, màu bạc, màu vàng, màu tím…

Phẩm chất liên tiếp tăng vọt, cuối cùng trở nên trắng tinh, giống như thần vật chí cao vô thượng!

Nó tản ra thần quang rực rỡ, khiến người ta không thể nào nhìn thẳng nổi.

Đây đã là hạt giống ý cảnh phẩm chất cao cấp nhất - Thôi Xán hoàn mỹ!

Một hạt giống ý cảnh kiểu như này, nếu như tương lai có thể trưởng thành, hình thành pháp tắc…

Vậy rất có thể nó sẽ trở thành một pháp tắc mạnh nhất cả tiên giới.

Cho dù hạch tâm của nó là giả.

Cuối cùng không gian ý cảnh này của Khương Thành không còn trống rỗng nữa, mà đã có đất đai, có hạt giống.

Lúc màn mưa ý cảnh lần này kết thúc, hạt giống trắng tinh khôi kia đã xuất hiện chồi non, một chút màu xanh mới nhô ra khỏi bùn đất.

Nhìn Thành ca giống như lão nông dân vui mừng vậy, lau mồ hôi vất vả không hề tồn tại của bản thân.

“Chờ mong ghê!”

“Trong tương lai, không biết khi pháp tắc làm màu của ta vừa xuất hiện thì liệu đám Tiên Đế kia còn bị nghiền ép hay không.”

Sau đó, hành trình cơ duyên ý cảnh lần này kết thúc.

Ở đây có không ít Chuẩn Đế, mới nãy đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, Thương Tật, Ngao Dương, La Viễn cũng đã tiến vào bên trong màn mưa ý cảnh để tu luyện.

Lúc này, dường như bọn họ cũng có thu hoạch, ai nấy đều vô cùng vui mừng.

“Hạt giống ý cảnh của ta đã trổ nhánh rồi!”

“Ha ha, ta cũng trổ nhánh.”

“Của ta đã nở hoa!”

“Oa, đã nở hoa rồi sao, vậy khoảng cảnh kết quả không còn xa nữa đâu, là hạt giống ý cảnh của ngươi là phẩm chất gì vậy?”

“Phẩm chất Bạch Ngân!”

“Lợi hại lợi hại…”

“Khụ khụ!”

Thành ca hắng giọng một cái, sau khi hấp dẫn chú ý của mọi người, lúc này mới chầm chậm nói: “Phẩm chất này của các ngươi chưa ổn đâu, không có ai là Thôi Xán hoàn mỹ hả?”

“Ha ha, Đại Đế lại nói đùa rồi, chẳng phải phẩm chất Thôi Xán hoàn mỹ chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi sao, làm gì có chuyện thật sự tồn tại được cơ chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, phẩm chất kia không tồn tại đâu.”

Mọi người chỉ nghĩ rằng hắn đang nói đùa.

Lại thấy Thành ca chắp hai tay ra sau, ngước nhìn lên trời cao, thản nhiên nói: “Ai nói không tồn tại, bổn Đế có nó đấy!”

“Cái gì?”

“Hạt giống ý cảnh của ngươi là Thôi Xán hoàn mỹ ư?”

“Không thể nào, thật sự có loại hạt giống ý cảnh cấp bậc này sao?”

“Đổi thành người khác thì ta không tin đâu, nhưng đổi thành Đại Đế thì ta lại tin tưởng mấy phần…”

Đám người Đan Thái, Ngụy Miểu lại bắt đầu ngốc nghếch thổi phồng Khương chưởng môn.

Thương Linh nhịn không được truyền âm trào phúng hắn: “Mặt ngươi dày thật đấy, đây mới là ý cảnh nhìn không thấy sờ không được, cho nên mọi người không vạch trần ngươi thôi.”

“Chẳng lẽ ngươi không biết, tương lại sau khi thành Đế, pháp tắc sẽ hiện ra phẩm chất hay sao?”

Chương 550.

“Hạt giống ý cảnh của ta, thật sự là phẩm chất rực rỡ không tì vết!”

Thành ca rất ngán ngẫm, lần làm màu này hắn không có khoa trương cũng không có làm giả.

Thương Linh làm sao có thể tin hắn, nhất là khi liên tưởng đến chuyện hắn xông vào ý cảnh của chính mình để làm loạn, lại tức giận đến run hết cả người.

“Ngươi cứ bịa chuyện đi, nếu là những phương diện khác ta còn tin ngươi có thể tạo ra kỳ tích.”

“Nhưng về phương diện ý cảnh, ngươi chỉ là một khúc gỗ mục. Chờ sau này khi quy luật của ngươi thành hình, ta xem ngươi làm sao có thể vẹn toàn qua được trước mặt nhiều người như vậy.”

Khóe miệng của Thành ca hơi nhếch lên: “Nếu ta thật sự làm được thì sao?”

“Vậy thì đến lúc đó ta sẽ chấp nhận sự an bài của ngươi!”

“Đây là ngươi nói, không được nuốt lời!”

“Ừm hừ, nếu đến lúc đó ngươi không phải là phẩm chất rực rỡ không tì vết, vậy ngươi cũng phải chấp nhận sự an bài của ta!”

Thành ca sửng sốt, suy nghĩ kĩ một chút, mới hỏi: “Hai cái này có gì khác nhau sao?”

“Ngươi nghĩ đi đâu vậy?” Nữ Đế ngán ngẫm.

Sau khi cơ duyên màn ý cảnh vũ lần này kết thúc, những ngày tháng của Thành ca sẽ trở nên buồn tẻ vô vị.

Những người khác đều đang bận rộn tu luyện thăng cấp lên, ngay cả các Tước yêu cũng không ngoại lệ .

“Không thể làm màu, không bằng ta chết đi còn hơn!”

Người anh em này đương nhiên nhiên không chăm chỉ như vậy.

“Ôi, có thể đến đây vài người để ta làm màu một chút hay không.”

“Đại kiếp này thật sự là hại người vô cùng, vốn dĩ có một đống người muốn giết ta, bây giờ một người cũng không đến đây.”

Thương Linh ở trong góc tối cạn lời đến cực điểm.

Lần đầu tiên nhìn thấy loại người hy vọng người khác sẽ đến giết chính mình cấp bách đến vậy.

“Vì để tránh né đại kiếp, các đại Tiên môn, Ma môn đương nhiên đều sẽ ẩn nấp.”

“Đợi đến triệu năm sau khi đại kiếp nạn qua đi, đến lúc đó tất cả bọn họ đều sẽ giết đến đây.”

“Khi đó, ngươi có mấy cái mạng cũng không đủ để chết.”

Lần đó trên Giới Hà, Khương Thành đã nói nhiều “chân tướng” như vậy, có thể nói đều đã đắc tội đến hai giới Tiên Ma.

Hiện tại Tiên Minh và Thánh Cung tất cả đều hận hắn đến thấu trời.

Ngay cả nàng cũng không biết nên ứng phó như thế nào với cục diện lúc đó.

Cũng chỉ có Khương Thành mới dửng dưng cả ngày như vậy.

“Như vậy không được, bọn họ không đến tìm ta, nhưng ta có thể đi tìm bọn họ!”

Thương Linh có chút sụp đổ: “Ngươi lại muốn làm gì?”

Thành ca vuốt cằm suy tư một chút, nở ra nụ cười vui vẻ.

“Bọn họ không phải đều xem một kiếp tâm như ta là ôn thần sao, đột nhiên ta phát hiện thân phận này cũng rất có đẳng cấp.”

Kẻ địch càng không muốn nhìn thấy thứ gì, bản thân lại càng muốn để cho bọn họ nhìn thấy thứ đó.

Nghĩ đến đây, hắn rời khỏi tiền tuyến của Tiên Yêu Sơn, chính thức tiến vào nội địa của Tiên giới.

Tại một thiên vực nào đó ở vùng phía nam của Tiên giới, Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên cùng với ba gã sư đệ khác,

đang ở trong trung tâm của một khu vực đầm lầy rộng lớn, canh giữ một gốc tiên dược không có rễ, toàn thân đều là màu xanh lam.

Đây là lần đầu tiên đại đệ tử của Tứ Hải tông Lý Tuấn Lãng ra ngoài rèn luyện.

Nhờ vào sự dẫn dắt lần trước của Thành ca, Tiên Hồn của hắn lớn mạnh vượt bậc, đạt đến Tiên Vương nhất phẩm.

Chuyện này cũng khiến cho Trường Hải Tiên Vương phải tự kiểm điểm sâu sắc, hẳn là trước đây chính mình đã quá bảo thủ, ràng buộc một con rồng có thể bay lượn trong chín ngày?

Thế nên lần này, cũng xem như thả hắn xuất môn một lần.

Nhiệm vụ lần này của bọn họ cũng rất đơn giản.

Chu Hải U Tủy Diệp ở giữa đầm lầy Dục Hoang kia sắp trưởng thành, hái nó thành công về Tứ Hải tông là được.

Đây là một gốc tiên dược hệ thủy, có thể sử dụng để luyện chế tiên đan bát phẩm, đối với bọn họ mà nói, xem như là thiên tài địa bảo cực kỳ quý giá.

Nhưng nếu hái nó trước khi nó trưởng thành, tiên dược này sẽ lập tức hóa thành chất lỏng, hiệu quả cũng bị giảm xuống rất nhiều.

Vì để chờ đợi tiên dược này lớn lên, mấy chục ngàn năm gần đây Tứ Hải tông đều âm thầm trông nom qua vô số lần.

Mà lần này, ngày tiên dược trưởng thành cũng xem như đã đến.

“Sư đệ sư muội, sau một nén nhang nữa nó sẽ phát sáng, đến lúc đó các ngươi nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của ta!”

Chúc Thanh Liên ở bên cạnh vẻ mặt cạn lời: “Lý sư huynh, ngươi quản tốt bản thân mình là được rồi!”

Tiên dược có linh, trong thời khắc trưởng thành, sẽ phát ra sự chấn động mãnh liệt.

Đến lúc đó các tu sĩ trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm đều sẽ có cảm ứng.

Cái gì gọi là phát sáng chứ?

Thời gian một nén nhang rất nhanh đã trôi qua, nhưng thấy tiên dược kia vẫn đang dập dềnh, ánh sáng màu xanh trên thân càng thêm sáng rực, giống như sinh linh chân chính.

Mọi người đã chuẩn bị tốt tiên khí chịu lực, thật cẩn thận thu nó lại, đột nhiên nghe thấy tiếng gió từ phía xa truyền đến.

“Các ngươi chờ đã!”

“Ai dám cướp bảo bối của ta?”

Lý Tuấn Lãng kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Sau khi phát hiện mười mấy người đang đuổi đến cũng chỉ là Tiên Tôn, liền buông lơi.

Hiện tại Tiên Hồn của hắn và Chúc Thanh Liên đều đạt đến cấp độ Tiên Vương, mười mấy tên Tiên Tôn trái lại cũng không thành vấn đề.

Vì thế hắn với vẻ mặt nghiêm nghị, xua tay nói: “Chư vị đạo hữu, tiên dược này là Tứ Hải tông bọn ta phát hiện trước tiên, đừng nói bậy.”

Thanh niên dẫn đầu đầu đội mũ bạc thân mang cẩm bào, hai hàng lông mày dựng thẳng, lấy ra kiếm tiên.

“Hóa ra là Tứ Hải tông nhỏ nhoi, tiên dược này rõ ràng là do Tây Lăng thế gia bọn ta trồng, cái gì gọi là do các ngươi phát hiện trước?”

Hắn vừa mở miệng, đám người phía sau cũng ào ào lấy ra tiên khí tiên bảo.

“Đúng!”

“Không sai, tiên dược này là do bọn ta trồng vào ba trăm ngàn năm trước!”

“Vốn là đồ của bọn ta, các ngươi còn không mau giao ra đây?”

“Buông tiên dược xuống, cút!”

Vừa nghe thấy bọn họ là người của Tây Lăng thế gia, Chúc Thanh Liên và ba tên sư đệ kia liền biến sắc.

Tây Lăng thế gia này chính là thế lực tu tiên hàng đầu của Trường Hà Phủ, mặc dù trong tộc không có Chuẩn Đế, nhưng lại có mấy vị Tiên Vương tọa trấn.

Không phải là thế lực mà Tứ Hải tông có thể so sánh, trêu chọc không nổi.

Bốn người vội vàng tiến lên chắp tay.

“Chư vị, bọn ta sẽ rút lui, tiên dược này là của các ngươi.”

Bọn họ cũng không có cách nào khác.

Biết rõ là đối phương đang chặn đường cướp đoạt, nhưng tình hình bên phía đối phương mạnh hơn, không thể không cúi đầu.

Nhưng Lý Tuấn Lãng lại không giống như vậy.

“Các sư đệ sư muội, các ngươi nói bừa cái gì vậy?”

“Ba trăm ngàn năm trước, tiên dược này đã sớm tồn tại rồi biết chưa?”

Hắn nhìn đám Tiên Tôn của Tây Lăng thế gia, dương dương tự đắc nói: “Hơn nữa các ngươi nói đây là của các ngươi, vậy ta đây hỏi các ngươi, đây là tiên dược gì?”

Thanh niên đội mũ bạc ở phía đối diện kia sửng sốt, hắn làm mấy chuyện cướp đoạt này cũng không phải lần đầu tiên.

Nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một tên cứng đầu như vậy.

Không nhịn được mà thẹn quá hóa giận: “Ta không cần biết là tiên dược gì, còn không mau giao ra đây!”

“Trả lời không được rồi đúng không? Xem ra các ngươi muốn động thủ?”

Lý Tuấn Lãng cười ha ha, lấy ra kiếm tiên, uy áp của Tiên Hồn cảnh giới Tiên Vương nhất phẩm làm toàn trường phải kinh sợ.

Mười mấy người phía đối diện kia kinh ngạc.

Sắc mặt của thanh niên dẫn đầu kia u ám, không ngừng cười nhạo: “Tốt, rất tốt, Tây Lăng thế gia bọn ta sẽ nhớ lấy!”

“Tiên dược các ngươi lấy đi, ta xem Tứ Hải tông các ngươi còn có thể sống dễ chịu mấy ngày nữa.”

Sự uy hiếp không chút che giấu này, khiến Chúc Thanh Liên và ba tên sư đệ biến sắc.

Mấy người vội vàng đến khuyên bảo Lý Tuấn Lãng.

“Sư huynh, chúng ta đắc tội không nổi với Tây Lăng thế gia đâu!”

“Lần này bị bọn họ nhắm trúng, coi như là chúng ta xui xẻo…”

“Bỏ qua đi, nếu không sẽ dẫn tới tai họa.”

Lần đầu tiên Lý Tuấn Lãng xuất môn rèn luyện, làm sao có thể chịu được sự tủi nhục này.

Nhất là nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của mấy người phía đối diện, càng hận không thể lập tức rút kiếm giết chết.

Nhưng mà cho dù có thể diệt khẩu ở đây, sớm hay muộn thì đối phương cũng vẫn có thể điều tra ra thông qua các loại thủ đoạn.

Cũng nhưng vào lúc này, đột nhiên phía trên lại truyền đến một tiếng cười dài.

“y dô, đây không phải là Tuấn Lãng lão đệ sao?”

Chương 551.

Nếu không phải vừa rồi tiên dược kia phát ra sự chấn động quá mãnh liệt, có lẽ Thành ca cũng đã trực tiếp bay qua trong nháy mắt.

Vốn dĩ hắn đang định đến Bích Lạc tâm cung của thiên vực vùng phía nam Tiên giới ngồi một chút.

Không ngờ tới liếc mắt một cái lại thấy được Lý Tuấn Lãng, lúc này mới bay xuống dưới chào hỏi một tiếng.

“A, là Khương tiền bối!”

Lý Tuấn Lãng vừa nhìn thấy hắn, liền vội vàng vui vẻ đi lên tiếp đón.

Còn Chúc Thanh Liên cũng là sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng chào hỏi.

“Tham kiến tiền bối!”

Ba tên đệ tử còn lại vẫn chưa rõ cho nên vẫn đang suy nghĩ vị này là ai.

Chúc Thanh Liên vội vàng âm thầm truyền âm: “Vị này chính là Khương Tuấn Soái tiền bối, còn không mau chào!”

Các nàng kỳ thật vẫn không biết đây là Khương Thành – kiếp tâm gần đây đã nổi danh lục giới.

Dù sao thì cái tên mà các nàng biết đến là tên Khương Tuấn Soái…

Biết được đây chính là vị tiền bối nhiệt tình lần trước đã dẫn dắt hai người Lý Chúc, trước mắt ba tên đệ tử sáng ngời, cũng vội vàng tiến lên hành lễ.

“Tốt tốt tốt!”

Khó có được chuyện ở nơi Tiên giới lạ nước lạ cái này lại nhìn thấy người quen, tâm trạng của Thành ca cũng không tệ.

“Các ngươi sao vậy, tìm được bảo bối?”

“Đúng vậy tiền bối, đây là Hải U Tủy Diệp do Tứ Hải tông bọn ta coi giữ bốn trăm năm mươi ngàn năm mới trưởng thành.”

Ở trước mặt hắn, Lý Tuấn Lãng không hề giữ lại bất cứ chuyện gì.

“Rất tốt, rất tốt.”

Ngoài miệng thì Thành ca nói rất tốt, nhưng trong lòng lại âm thầm bốc phốt.

Món đồ chơi này cũng chỉ là một nguyên liệu bình thường để luyện đan mà thôi, cần coi giữ mấy trăm ngàn năm khoa trương như vậy sao?

Lúc này thanh niên đội mũ bạc ở phía đối diện đã không thoải mái.

Chuyện quái gì vậy, đột nhiên tiến vào chế độ ôn chuyện cũ, không đếm xỉa đến bọn ta?

Kẻ mới đến này là cọng hành nào vậy, có lai lịch gì?

Hắn nhìn không ra là cảnh giới gì, đoán nhiều nhất thì cũng chỉ là Tiên Vương nhị phẩm giống như Trường Hải Tiên Vương, Tây Lăng thế gia hiển nhiên sẽ không sợ hắn.

“Xem ra các ngươi không định giao ra đây rồi.”

“Được!”

Hắn chỉ vào mấy người Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên, nở nụ cười mang ý vị sâu xa.

“Qua vài ngày nữa, các ngươi sẽ phải cầu xin bọn ta nhận lấy!”

Hắn cũng không ngốc, biết hiện tại thực lực của đối phương cao hơn chính mình, trực tiếp tranh giành cũng sẽ đánh không lại.

Chuẩn bị trở về tìm viện binh.

“Chúng ta đi!”

Vốn dĩ Khương chưởng môn còn tưởng rằng mấy người này cũng là bằng hữu của Lý Tuấn Lãng, nhưng nghe giọng điệu này lại không giống.

“Chuyện gì vậy?”

Không đợi Lý Tuấn Lãng mở miệng, Chúc Thanh Liên đã lập tức nói lại đầu đuôi gốc ngọn của câu chuyện một lần.

Cuối cùng, còn đầy chờ mong mà nói ra một cái thỉnh cầu nhỏ.

“Tiền bối, ngươi có thể giúp bọn ta đàm phán một chút với Tây Lăng thế gia hay không?”

Mang tiên dược kia về thì rất đơn giản, mấu chốt là bị Tây Lăng thế gia nhắm vào rồi, chuyện mà bọn họ sợ chính là sau này bị trả thù.

Vị Khương tiền bối này thể đánh chết mấy vị Chuẩn Đế, thực lực rất có khả năng là cấp bậc Tiên Đế.

Có hắn ra mặt làm kinh sợ Tây Lăng thế gia, có thể tránh đi nỗi lo về sau.

Thành ca vừa nghe liền nở nụ cười: “Lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui là phẩm chất tốt đẹp của ta, không thành vấn đề!”

Lý Tuấn Lãng vui mừng khôn xiết, ca ngợi không thôi: “Khương tiền bối đối đãi nhiệt tình, là tấm gương cho những hậu bối như ta!”

Chúc Thanh Liên và mấy tên đệ tử kia cũng có thể yên tâm.

“Tây Lăng thế gia đang ở đâu?”

Thanh niên đội mũ bạc lúc trước đã sớm không thấy đâu, nhưng Chúc Thanh Liên biết vị trí.

Thành ca cũng lười lãng phí thời gian, mang theo mấy người lắc mình một cái, trực tiếp xuất hiện tại Tây Lăng thế gia của Trường Hà Phủ.

Nói với mấy tên Tiên nhân đang đứng bảo vệ ở trước cửa: “Nói với gia chủ của các ngươi, ta đến đây giao bảo vật cho hắn!”

Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên hai mặt nhìn nhau.

Giao bảo vật?

Không phải chúng ta đến đây để nói rõ ràng sao?

Tiên nhân đang đứng bảo vệ ở trước cửa vừa nhìn thấy người tới có tu vi sâu không lường được, ít nhất là trên Tiên Vương, trái lại cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi vào gọi người.

Một lát sau, vài tên Tiên Vương chạy ra.

Gia chủ của Tây Lăng thế gia là Tiên Vương bát phẩm, hắn tra xét cảnh giới của Thành ca, suýt nữa đã sợ hết hồn.

Chính mình vậy mà lại không nhìn thấu độ nông sâu của đối phương.

Chuyện này chỉ có hai khả năng, hoặc là đối phương là Chuẩn Đế, hoặc là đối phương dùng tiên bảo để che dấu tu vi.

“Các hạ là?”

Cái tên Khương Thành này đã nổi tiếng khắp cả sáu giới, nhưng tướng mạo của hắn vẫn chưa đến mức người người đều biết.

Bọn họ cũng không nhận ra hắn.

Thành ca cười tủm tỉm lấy gốc tiên dược kia ra.

“Ta là Khương Tuấn Soái, vừa rồi con trai của ngươi đã mua một gốc Hải U Tủy Diệp ở chỗ ta.”

“Không phải, ta đi đường nhanh, giao cho ngươi trước.”

Con trai?

Gia chủ của Tây Lăng thế gia nhìn thấy tiên dược này thì hai mắt phát sáng, nhưng trong lòng cũng nổi lên một mối nghi ngờ.

Hắn chỉ có một đứa con trai, chính là thanh niên đội mũ bạc kia.

Dựa theo sự bồi dưỡng và hiểu biết của hắn về đứa con này, loại bảo vật này hoặc là hắn sẽ cưỡng đoạt, hoặc là hắn sẽ lừa gạt, không tồn tại ý nghĩ mua để dùng.

Nhưng mà, bảo vật cũng đã đưa đến cửa nhà, hắn không có lí nào không nhận.

Tiên dược này có thể luyện chế ra tiên đan bát phẩm, là bảo bối vô cùng hiếm thấy.

Trong mắt của mấy tên trưởng lão ở kế bên đều hiện lên vẻ tham lam, nâng tiên dược kia khen ngợi không thôi.

Lý Tuấn Lãng và mấy tên đệ tử kia sốt ruột rồi.

Đây là tình huống gì vậy?

Trông cậy vào tiền bối ngươi giúp đỡ đàm phán một chút, kết quả ngươi lại giao tiên dược cho người khác?

“Tiền bối, chuyện này…”

Nhưng chỉ thấy Thành ca xua xua tay, sau đó cười tủm tỉm xoa xoa ngón tay với gia chủ của Tây Lăng thế gia.

“Tiên dược này có phẩm chất rất không tồi nhỉ?”

“Không tồi không tồi!”

“Vô giá nhỉ?”

“Chính xác…”

“Vậy trả tiền đi!”

“Hả, hả?”

Dáng vẻ tươi cười của gia chủ và một đám trưởng lão Tây Lăng thế gia cứng lại.

Bọn họ mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thành ca, suýt nữa đã không phản ứng lại.

“Trả tiền?”

“Không sai, con trai của ngươi ghi nợ, vẫn chưa trả tiền.”

Sắc mặt của gia chủ ở phía đối diện trở nên khó coi.

“Các hạ chào giá bao nhiêu?”

Nếu Thành ca không phải Chuẩn Đế, chỉ e hắn đã trực tiếp mắng ra tiếng.

“Cũng không nhiều…”

Khóe miệng của Khương chưởng môn nhếch lên: “Tiên dược này là bảo vật vô giá, vốn dĩ ta không muốn bán, nhưng con trai của ngươi lại rất thích.”

“Nể tình hắn cực khổ cầu xin, ta đã phá lệ mà hạ giá xuống.”

“Cuối cùng, lấy toàn bộ gia sản và tất cả tài nguyên của Tây Lăng thế gia các ngươi làm cái giá để thành giao.”

“Ta rất dễ nói chuyện, cũng không cần các ngươi phải trả thêm cái gì quá mức.”

Miệng của Lý Tuấn Lãng và ba tên đệ tử ở một đều không thể khép lại.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng vị Khương tiền bối này thật sự muốn cho không.

Bây giờ vừa nghe thấy, đây quả thực là so với cường đạo còn cường đạo hơn!

Quả thật Chu tiên dược này rất đáng giá, nhưng tính ra thì cũng chỉ tương đương với ba viên tiên đan thất phẩm, kém xa so với một kiện tiên khí thất giai.

Còn tất cả tài sản và tài nguyên của Tây Lăng thế gia, nếu quy đổi toàn bộ thành tiên khí thất giai, ít nhất cũng có mấy chục kiện.

Trái lại hiện tại Chúc Thanh Liên tương đối bình tĩnh.

Nàng biết lần trước vị Khương tiền bối này đã tiêu diệt bao nhiêu người, cũng xem như là hiểu được tác phong của hắn.

Cho dù Thành ca là Chuẩn Đế, sắc mặt của gia chủ Tây Lăng thế gia vẫn nhanh chóng trầm xuống.

“Các hạ là đến để trêu đùa bọn ta sao?”

“Ngươi đây là không muốn trả tiền?”

“Trả tiền cái gì, các hạ cũng chưa đưa bọn ta cái gì, bọn ta trả tiền gì chứ?”

Gia chủ của Tây Lăng thế gia khua tay.

Còn tiên dược vừa rồi mới giao vào tay của mấy tên trưởng lão kia, đã không thấy bóng dáng đâu.

“Tiên dược gì?”

“Đúng vậy, bọn ta căn bản không biết các hạ đang nói cái gì.”

Sắc mặt của mấy tên trưởng lão cũng lạnh nhạt xuống, lộ ra ý muốn đuổi khách.

Chương 552.

Trong số đám người ở đây thấp nhất cũng là Tiên Tôn, đương nhiên cũng không ngốc.

Cho dù là Lý Tuấn Lãng cũng có thể nhìn ra, đối phương đang cố ý giấu tiên dược kia vào trong nhẫn trữ vật.

“Các ngươi cũng quá vô liêm sỉ rồi nhỉ?”

“Ban ngày ban mặt, các ngươi đã cầm lấy tiên dược, vậy mà còn không nhận?”

Gia chủ của Tây Lăng thế gia thản nhiên hỏi lại: “Ai cầm?”

“Ta căn bản không biết các ngươi đang nói gì?”

Mấy tên trưởng lão cũng giả vờ làm ra vẻ mặt giận dữ.

“Tiên dược mà các ngươi nói đang ở đâu, ai làm chứng?”

“Giữa ban ngày ban mặt, còn muốn lừa bịp tống tiền bọn ta?”

“Chẳng lẽ không biết lão tổ đời trước của Tây Lăng thế gia bọn ta là nội môn trưởng lão của Vô Tưởng kiếm phái?”

“Vô Tưởng kiếm phái…”

Sắc mặt của đám người Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên trở nên trắng bệch, không dám nói nhiều thêm cái gì nữa.

Tây Lăng thế gia chỉ là một thế lực gia tộc cao cấp của Trường Hà Phủ, còn không được xếp vào top năm.

Mà Vô Tưởng kiếm phái lại là một đại tông môn có thể xếp vào top ba ở Thập Phương Đạo.

Trong tông có mấy vị Chuẩn Đế tọa trấn, đối với Tứ Hải tông mà nói, đó chính là Cự Vô Bá.

Nhưng Khương chưởng môn nhìn có vẻ dường như cũng không tin tưởng.

“Vô Tưởng kiếm phái có quan hệ với các ngươi?”

Gia chủ của Tây Lăng gia cười chế nhạo: “Thế nào, ngươi vẫn không tin?”

“Đúng vậy đúng vậy, hay là các ngươi chứng minh cho ta xem?”

“Ngươi…”

Gia chủ và các trưởng lão ở phía đối diện đều cắn chặt răng, nếu không phải bởi vì kẻ này là Chuẩn Đế, bọn họ cũng không cần đem Vô Tưởng kiếm phái ra làm kinh sợ hắn.

Vị lão tổ kia của Tây lăng gia quả thật là nội môn trưởng lão của Vô Tưởng kiếm phái, nhưng cảnh giới chỉ là Tiên Vương cửu phẩm, không phải Chuẩn Đế.

Mấy người âm thầm truyền âm: “Nói một câu với lão tổ, xem thử bên kia có thể phái ra một vị đầu sỏ cấp Chuẩn Đế nào làm đám người này kinh sợ một chút hay không.”

“Không sai, cứ làm như vậy!”

Thế là, gia chủ của Tây Lăng gia lập tức truyền tin cho Vô Tưởng kiếm phái.

Rất nhanh hình ảnh của vị lão tổ của Tây Lăng gia mặt tuy không tức giận nhưng rất uy nghiêm đã xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tham kiến lão tổ, một tên Chuẩn Đế đến chỗ chúng ta, hắn muốn lừa bịp tống tiền chúng ta…”

Mấy người thêm mắm thêm muối kể lại câu chuyện một lần.

Lão tổ của Tây Lăng gia vừa nghe thấy, mắng thẳng mặt.

“Kẻ cắp ở đâu đến, lại dám lừa bịp tống tiền Tây Lăng thế gia bọn ta?”

“Cũng không thử dò la xem Vô Tưởng kiếm phái là nơi ngươi có thể chọc vào sao?”

“Nếu thức thời thì lập tức cút đi, nếu không sáu vị Chuẩn Đế của phái ta xuất hiện, cả Trường Hà Phủ đều phải trở trời…”

Hắn còn chưa nói dứt câu, gia chủ và các trưởng lão của Tây Lăng thế gia toàn bộ đều đã ngã xuống.

Không thừa một người, hoàn toàn chết sạch.

Trên người không có một chút vết thương nào, nhưng Tiên Hồn của tất cả đều đã chết.

Không có cách nào khác, Tiên Hồn của Thành ca đến ngay cả Tiên Đế cũng phải sứt đầu mẻ trán.

Mấy người này chỉ mới là Tiên Vương…

Căn bản cũng không cần Tiên Hồn của hắn phải rời khỏi thân thể, trực tiếp một cái chấn động của uy áp Tiên Hồn thì đã xử lý hết toàn bộ.

Sau khi làm xong, hắn thu lấy tiên khí tiên giáp và nhẫn trữ vật của mấy người này rất thuần thục.

Bên trong tiên khí truyền ảnh, vị lão tổ của Tây Lăng kia mặt tái nhợt không còn giọt máu, suýt nữa đã đau lòng đến mức ngất xỉu ngay tại chỗ.

“Ngươi đã làm gì!”

“Ngươi lại giết chết bọn họ?”

Tiếng gào thét thê lương của hắn vang vọng ở hiện trường, mấy tên Tiên Vương vừa rồi đều là hậu bối của hắn, cứ như vậy mà chết trước mắt hắn.

Nhưng mà hắn lại không ngăn cản được bất kì điều gì.

“Ma đầu, ngươi dám giết nhiều người như vậy của Tây Lăng gia ta…”

Khương chưởng môn vẫy vẫy tay, các tộc nhân khác của Tây Lăng gia từ bên trong xông tới, tất cả cũng đều ngã xuống.

Lúc này hắn mới cười mỉm quay đầu lại, nhìn thoáng qua lão tổ của Tây Lăng gia ở bên trong tiên khí truyền ảnh.

“Ta không phải là muốn xem thử, sáu vị Chuẩn Đế của các ngươi làm sao khiến cho Trường Hà Phủ trở trời sao?”

“Yên tâm yên tâm, ta sẽ ở đây chờ các ngươi.”

“Các ngươi phải nhanh một chút!”

Nói xong hắn cũng không thèm nhìn phản ứng điên cuồng của lão tổ ở phía đối diện, trực tiếp đóng tiên khí truyền ảnh lại, bắt đầu nghiêm túc thu dọn chiến trường ở bên trong.

Ngoại trừ một ít tôi tớ nha hoàn chạy trốn ra ngoài trong sự hỗn loạn, còn những thành viên nòng cốt còn lại của Tây Lăng gia hắn cũng không bỏ qua một kẻ nào.

Suy cho cùng thì nghề chính của Thành ca chính là chuyên gia diệt phái mà, chuyện này cũng coi như thuận buồm xuôi gió, đã có kinh nghiệm từ sớm rồi.

Đám người Lý Tuấn Lãng ở phía sau chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, trong đầu là những tiếng ong ong.

Ngay từ đầu bọn họ cũng chỉ hy vọng vị Khương tiền bối này lộ diện giúp đỡ.

Nhưng vốn cũng chỉ là trông cậy vào hắn có thể hỗ trợ, ra mặt đàm phán với Tây Lăng thế gia một chút, chỉ cần sau này không tìm Tứ Hải tông gây phiền toái là được.

Nào ngờ đâu…

Hắn lại tiêu diệt Tây Lăng thế gia.

“Chuyện này…”

Lí Tuấn Lãng hít một hơi lạnh, ngơ ngác: “Khương tiền bối, ngươi giết chết toàn bộ bọn họ?”

Thành ca tỏ vẻ đương nhiên nói: “Sao vậy? Không phải ngươi muốn ta giúp đỡ tiêu diệt bọn họ sao?”

“Ơ? Ta không có, ta hy vọng ngươi…”

“y da!”

Thành ca vỗ đùi, mặt đầy hối hận: “Ngươi xem ta này, đã hiểu sai ý của tiểu lão đệ ngươi, người cũng đã giết rồi, chuyện này

nên làm thế nào mới tốt đây?”

“Chuyện này, sao lại thành như vậy…”

Lý Tuấn Lãng há miệng thở dốc, là bởi hiểu sai ý sao?

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nên làm sao mới tốt.

Thành ca vỗ vai của hắn: “y, chỉ có thể đâm lao phải theo lao thôi.”

Khóe miệng của Chúc Thanh Liên run rẩy.

Giả vờ, ngươi cứ giả vờ đi!

Người đã giết mười lăm tên Ma Vương và năm tên Tiên Minh Chuẩn Đế.

Nếu nói ngươi không phải cố ý giết, sau này tên của ta sẽ đọc ngược lại!

Trong số mấy người này, cũng chỉ có nàng bây giờ cảm thấy rất bình thường mà thôi.

Dù sao lần trước khi nghe tiên âm, nàng đã chịu quá nhiều sự khiếp sợ, đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Vị Khương tiền bối này có thể dẫn dắt toàn trường.

Nhưng bàn về trình độ tàn nhẫn hung ác, ở trước mặt hắn thì Tây Lăng thế gia chỉ có thể xem như con cừu non.

Lần này để hắn lộ diện giúp đỡ, cũng không biết phía sau còn có thể xảy ra chuyện đáng sợ gì nữa.

Lý Tuấn Lãng tin tưởng lời của Thành ca, còn thật sự cho rằng hắn giết người là do có sai sót.

“Hay là chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi?”

Hắn trái lại cũng không bảo thủ, biết trong số ba mươi sáu kế thì chạy là thượng sách.

Vội vàng nói: “Nếu còn không đi, lão tổ kia của Tây Lăng gia sẽ mang theo Vô Tưởng kiếm phái đến báo thù!”

“Nhưng mà vừa rồi chúng ta đều đã để lộ mặt trong tiên khí truyền ảnh.”

Thành ca bất lực dang tay: “Ta có thể đi một mình, mấy người các ngươi là người của Trường Hà Phủ, điều tra một chút là có

thể tìm được Tứ Hải tông.”

“Chuyện này…”

Nhất thời Lý Tuấn Lãng và ba tên đệ tử giống như chịu phải sự đả kích vô cùng lớn.

Vẻ mặt của Chúc Thanh Liên ngơ ra.

Hiện tại nàng đã hoàn toàn nhìn ra, Khương tiền bối này chính là cố ý để Tây Lăng thế gia liên lạc với Vô Tưởng kiếm phái.

Sát tâm của hắn quá nặng, ngay từ đầu, hắn đã có dự định loại bỏ cả chỗ dựa vững chắc của Tây Lăng thế gia…

Cho nên mới vừa mở ra tiên khí truyền ảnh, vừa giết người.

Quả nhiên, sự tàn bạo của kẻ điên này trước sau như một.

Thật đáng sợ!

Lên trúng một chuyến xe tốc hành điên cuồng như hắn, toàn bộ hành trình kích thích đến mức tim cũng chịu không nổi.

Đại ca hiện tại ta muốn xuống xe còn kịp không?

“Yên tâm đi, bên phía Vô Tưởng kiếm phái kia nhất định sẽ nói lý lẽ hơn nhiều so với Tây Lăng thế gia.”

Thành ca nhìn thấy Lý Tuấn Lãng lo lắng, vì thế lại vỗ vai của hắn.

Trấn an nói: “Tiểu lão đệ ngươi yên tâm, lần này ta nhất định sẽ nói lý lẽ thật đàng hoàn với bọn họ, cố gắng làm chuyện lớn hóa nhỏ.”

Chương 553.

Ngươi đã tiêu diệt cả gia tộc người khác, làm sao còn có thể khiến chuyện lớn hóa nhỏ?

Chúc Thanh Liên đã không còn sức bốc phốt.

Hiện tại nàng đã chuyển sang tâm lý muốn từ bỏ việc trị liệu lần trước.

Bỏ đi, dù sao thì lần này là số mệnh của chính mình, lại một lần nằm ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

Sau đó, Lý Tuấn Lãng và ba vị sư đệ còn có lòng tốt chôn cất cho các xác chết của Tây Lăng gia.

Thành ca ở một bên nhìn, cũng không ngăn cản.

Chờ bọn hắn làm xong, lúc này mới trả lại gốc tiên dược kia cho Lý Tuấn Lãng.

Sau đó còn thưởng cho mỗi người một kiện tiên giáp thất giai.

"Thứ này các ngươi mặc đi."

Dù sao đều lấy ra từ mấy tên trưởng lão vừa rồi của Tây Lăng gia, thứ này hiện tại Thành ca cũng không để ý lắm.

"Hả?"

"Đây, đây là tặng cho bọn ta?"

Lý Tuấn Lãng và mấy tên đệ tử kia vui mừng đến mức choáng váng đầu óc, nói chuyện lắp bắp, có chút không dám tin đây là sự thật.

"Bọn ta nào dám nhận lấy thứ này?"

Đây chính là tiên giáp thất giai.

Tứ Hải tông bọn hắn, trước mắt cũng chỉ có chưởng môn Trường Hải Tiên Vương mới có một kiện.

"Cầm đi, ra khỏi môn, có cái tiên giáp phòng thân thì cũng thêm một chút cảm giác an toàn."

"Cám ơn tiền bối!"

"Cảm tạ tiền bối rất nhiều…"

Mấy người vừa lo lắng Vô Tưởng kiếm phái đã sắp đến, vừa vui vẻ như điên mà thay tiên giáp mới.

Hiện tại ba tên sư đệ kia đã hoàn toàn tin tưởng việc Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên từng được dẫn dắt.

Vị Khương tiền bối này vừa hào phóng vừa có lòng tốt, đặt ở Tiên giới nơi thực tế như thế này quả là hiếm thấy.

Có thể gọi là ngoại tộc của Tiên giới.

Một lát sau, người của Vô Tưởng kiếm phái rốt cuộc cũng tới.

Đứng mũi chịu sào chính là vị lão tổ Tiên Vương cửu phẩm kia của Tây Lăng gia, còn ở phía sau hắn, Vô Tưởng kiếm phái đã điều ra bốn tên Chuẩn Đế.

Ngoại trừ hai gã Thái Thượng trưởng lão đang bế quan, có thể nói là đã xuất ra hết các cao thủ.

Thật ra gần đây tông môn bọn họ đã nhận được chỉ thị của phía trên, cố gắng hết mức đóng cửa sơn môn không cần hỏi đến thế sự.

Nhưng Tây Lăng thế gia là một quân cờ quan trọng do Vô Tưởng kiếm phái xếp vào ở Trường Hà Phủ, đột nhiên bị người khác phá hủy đến không còn một mảnh, trên dưới tông môn vô cùng phẫn nộ.

Bọn họ căn bản không thể ngồi yên!

“Ma đầu đang ở đâu?”

“Ra đây chịu chết!”

Vừa đến nơi, lão tổ của Tây Lăng gia đã đằng đằng sát khí gào thét thê lương.

Làm chấn động phạm vi vạn dặm đều là tiếng ong ong, vô số tiên nhân nhao nhao hướng mắt về hướng bên này.

“Ca ở đây nè.”

Khương Thành thong thả bay đến giữa không trung.

Nhìn thấy lão tổ của Tây Lăng gia ở phía đối diện vẫn đang dùng thần thức cảm nhận xung quanh, hắn cười tít mắt vẫy vẫy tay.

“Được rồi được rồi, không cần tìm nữa, ta làm việc thì ngươi cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không lưu lại tai họa về sau.”

“Ngươi…”

Vị lão tổ của Tây Lăng gia suýt nữa đã bị hắn chọc tức đến mức hộc máu.

Còn bốn vị Chuẩn Đế ở phía đối diện kia thì đang nổi giận đùng đùng đánh giá Thành ca.

“Ma đầu! Ngươi là người nào, lại dám phạm vào tội nghiệt tày trời như thế!”

“Lời cũng không thể nói như vậy.”

Khương chưởng môn dang hai tay: “Ta bán một gốc tiên dược cho bọn họ, bọn họ chẳng những không trả tiền, còn muốn lừa gạt tham ô…”

“Vô Tưởng kiếm phái các ngươi nhất định là đến để chủ trì công đạo nhỉ?”

“Ta thay các ngươi loại bỏ con sâu làm rầu nồi, các ngươi nên tuyên dương ta mới đúng!”

Lý Tuấn Lãng ở phía dưới vừa nghe thấy, gật đầu liên tục.

Xem ra Khương tiền bối quả nhiên là một người rất nói lý lẽ, không phải vừa gặp mặt đã đòi đánh đòi giết, thật sự có dự tính chuyện lớn hóa chuyện nhỏ.

Nhưng Chúc Thanh Liên lại là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chuyện này làm sao có thể nói thông?

Còn chủ trì công đạo?

Đối diện rõ ràng chính là chỗ dựa vững chắc sau lưng của Tây Lăng thế gia, nhất định sẽ đứng ở bên kia.

“Đây đều là lời nói một phía của ngươi!”

Quả nhiên, sắc mặt của tên Chuẩn Đế cầm đầu ở phía đối diện trầm xuống: “Hiện giờ mọi người đều đã bị ngươi giết, nói miệng không có bằng chứng, ngươi đã sát hại nhiều tộc nhân vô tội như vậy chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực…”

“Ta có nhân chứng!”

Có nhân chứng?

Mấy tên Chuẩn Đế ở phía đối diện suýt nữa đã cạn lời.

Bọn ta là đến để trả thù, bất luận ngươi có nhân chứng hay không, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi được chứ?

Thực sự coi bọn ta tới để chủ trì công đạo sao?

Tên Chuẩn Đế cầm đầu kia nhìn xuống đám người Lý Tuấn Lãng, Chúc Thanh Liên ở phía dưới, không kiên nhẫn nói: “Người ngươi nói sẽ không phải là mấy con kiến kia đi chứ, bọn hắn cũng xứng à…”

“Không phải còn có người của Tây Lăng thế gia các ngươi sao?”

“Sao?”

Lão tổ của Tây Lăng gia sửng sốt, có người còn sống?

Mấy tên Chuẩn Đế kia cũng có chút bất ngờ.

“Đi theo ta.”

Thành ca lắc mình một cái, đưa mấy người đến một con đường núi hoang vu phía sau Tây Lăng gia.

“Người đang ở đâu?”

“Ở ngay dưới đất, các ngươi đi xuống đối chất với bọn họ không phải sẽ biết sao?”

Mấy người dùng thần niệm thăm dò, nhất thời tức sùi bọt mép.

Ở dưới đất chính là đám người Tây Lăng gia vừa mới bị giết.

Sau khi Thành ca thu thập xong các chiến lợi phẩm, đám người Lý Tuấn Lãng vẫn còn đang chôn cất một cách khá cẩn thận.

Muốn bọn họ đi xuống đất đối chất?

“Ngươi đang trêu đùa bọn ta?”

Mấy người lập tức lấy ra tiên khí tiên bảo, tiên quốc và lạc ấn của quy tắc của bốn vị Chuẩn Đế cũng là thứ khuấy động, mang theo khí thế có thể hủy diệt tất cả mọi thứ.

“Đúng vậy, ta đang trêu đùa các ngươi đó.”

Đột nhiên Thành ca thu lại dáng vẻ tươi cười, bốn mươi chín đạo lạc ấn của quy tắc đột nhiên ầm một tiếng giết ra!

Giống như những cơn sóng dữ ập vào bờ, toàn bộ bầu trời đột nhiên được chiếu rọi thành đủ mọi màu sắc.

Lão tổ của Tây lăng gia chỉ mới là Tiên Vương cửu phẩm, hơn nữa còn đứng mũi chịu sào, hô cũng chưa kịp hô một tiếng đã bị giết thành những mảnh vụn.

Sau đó lạc ấn của quy tắc của bốn vị Chuẩn Đế bị sụp đổ.

Thành ca còn đặc biệt tế ra tiên hồn, dập tắt tia hy vọng chạy trốn cuối cùng của bọn họ.

Vẻn vẹn chỉ trong một cái chớp mắt, bốn vị Chuẩn Đế đã chết sạch.

Trên thực tế cho dù là đổi thành Tiên Đế đến giao đấu với Chuẩn Đế, cũng không thể dễ như trở bàn tay như vậy.

Chỉ có thể nói, Khương Thành đã hoàn toàn trở thành quái thai vào giai đoạn Chuẩn Đế này.

Quy tắc hóa thân và quy tắc không gian mà Tiên Đế có thể làm được, hắn làm không được.

Nhưng sự áp chế tuyệt đối hiện tại hắn có thể làm được, Tiên Đế cũng làm không được.

Xử lý năm người này, lại thu được mấy món tiên khí bát giai và tiên bảo, lúc này Thành ca mới trở lại phía trước.

"Tiền bối…"

Đám người Lý Tuấn Lãng vội vàng đi lên nghênh đón.

"Bọn họ đâu?"

"Có phải vừa rồi đã xảy ra đánh nhau hay không?"

Mấy người vẫn khá lo lắng.

"Sẽ không có chuyện lớn gì nhỉ?"

Chúc Thanh Liên ở phía sau cũng không hỏi bất kì chuyện gì, nàng là người duy nhất hiểu rõ phong cách của Thành ca.

Không cần đoán cũng biết, bốn tên Chuẩn Đế kia sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Kể từ khi Khương tiền bối nhúng tay vào chuyện này, thì đã sớm mất đi sự khống chế.

Thành ca lắc đầu cười nói: "Đương nhiên sẽ không có chuyện gì, ta vừa mới nói lý lẽ rõ ràng với bọn họ, bọn họ bị ta làm cảm động."

"Còn mời chúng ta đến Vô Tưởng kiếm phái làm khách, để cảm tạ sự nghĩa cử của chúng ta."

Còn có cả chuyện này?

Ngay cả Lý Tuấn Lãng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Còn bọn họ?”

Thành ca bay đến giữa không trung, vẫy vẫy tay: “Bọn họ đã về trước, chúng ta đi đến Vô Tưởng kiếm phái thôi!”

Hắn cũng không còn cách nào khác, bản thân mình vỗ mông là có thể đi, cũng không sợ bị trả thù.

Nhưng Tứ Hải tông là người bản địa, chuyện này phải giải quyết để không còn lưu lại hậu hoạ, bên phía Vô Tưởng kiếm phái nhất định phải đi một chuyến.

Lý Tuấn Lãng không nghe ra ý phía sau, trái lại có chút mất bình tĩnh.

“Chuyện này… Vô Tưởng kiếm phái, mấy người chúng ta e là không có tư cách đi vào!”

“Người ta tình cảm nồng nàn, chúng ta không đi, là không nể mặt bọn họ biết bao nhiêu? Không phải ngươi ra ngoài rèn luyện sao, coi như là được thêm kiến thức thêm chút kinh nghiệm thôi!”

Chương 554.

Lý Tuấn Lãng cũng nghĩ vậy, lúc này mới cùng ba vị sự đệ hết sức phấn khởi lên lại trên xe Thành Ca.

Còn Chúc Thanh Liên, ánh mắt nàng nhìnThành Ca mang theo sự cầu xin.

Đại lão, nếu cứ tiếp tục như vậy, trời cũng bị chọc thủng đấy!

Vừa rồi mấy Chuẩn Đế ra tay, đã tạo thành thanh thế quá lớn.

Sau khi bọn họ rời khỏi, một vài tiên nhân ở vùng lân cận lần lượt chạy tới đây.

Ban đầu chỉ quanh quẩn một chỗ ngoài Tây Lăng thế gia, rất nhanh đã phát hiện nơi này đã không còn người sống.

Lần lượt lại có một ít tôi tớ nha hoàn chạy khỏi Tây Lăng gia bị phát hiện.

Vì thế, tin tức Tây Lăng gia bị giết liền truyền ra.

Cả Trường Hà phủ đều chấn động !

Năm vị Tiên Vương của Tây Lăng gia, được xem như là thế lực phải kể tới tại nơi này.

Cứ như vậy mà biến mất ư?

Vô số tiên nhân cũng tò mò tới, đây đúng là chuyện lớn.

“Thiếu chủ, sau lần này trở về, nhất định phải khiến cho gia chủ dẫn người san bằng Tứ Hải Tông!”

“Đúng, tuyệt không thể để cho bọn họ sống dễ chịu!”

“Má nó đúng là không biết xấu hổ, đòi tí tiên dược mà dám ra sức từ chối!”

Sắc mặt Tây Lăng Vĩ khi bị một đám người hầu vây quanh cũng thật không tốt, đến nỗi ngân quan tiên bảo trên đầu cũng rung chuyển.

Trước đó để cho mấy người Tứ Hải Tông kia giao ra tiên dược, bọn họ lại dám kháng mệnh.

Điều này làm cho hắn có cảm giác thật mất mặt.

Hơn nữa về sau Thành Ca ra trận, hắn bị bắt phải rời đi, càng xem đó là chuyện vô cùng nhục nhã!

“Chết tiệt, chỉ là Tứ Hải Tông, dám làm mất mặt ta.”

Trong mắt hắn lóe lên sự tàn nhẫn độc ác.

“Con sóng gió này không giết chết bọn họ, từ nay về sau ta sẽ không ở Trường Hà phủ!”

Đoạn đường này của bọn họ, tốc độ đương nhiên không nhanh bằng Thành Ca.

Thế nên khi Thành Ca đã đến Vô Tưởng kiếm phái, bọn họ mới vừa chạy về Tây Lăng thế gia.

Từ xa nhìn đã thấy nhà mình bị bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài.

Xảy ra chuyện gì?

“Cút hết ngay cho ông!”

“Các ngươi làm gì vậy?”

“Muốn tạo phản sao?”

Tây Lăng Vĩ dẫn theo một nhóm hộ vệ xuyên qua đám người, vọt vào.

Rồi thấy rất nhiều tiên nhân đang ở nhà mình dọn đồ đạc, sắc mặt tức giận đến xanh mét.

“Điên rồi sao?”

“Cha, ngươi ở đâu?”

“Nhị thúc, tam thúc, ngũ thúc các ngươi ở đâu?”

Hắn gầm lên giận giữ và gào thét, cũng chẳng được đáp lại.

Ánh mắt của tiên nhân vùng lân cận nhìn hắn đều hơi kỳ lạ.

Nhưng khi hắn vung kiếm ngăn cản những tiên nhân này đem đồ đạc đi, lại trực tiếp bị người khác bao quanh.

“Các ngươi muốn làm gì!”

“Ta cảnh cáo các ngươi, Tây Lăng gia của ta không phải dễ chọc đâu…”

Những tiên nhân xung quanh thường ngày đã sớm quen thấy hắn kiêu ngạo ngang ngược.

Lúc này đâu có đồng cảm, chỉ cảm thấy vô cùng vui sướng, tất cả đều cười chế nhạo không ngừng.

“Tây Lăng gia cái gì, đã không còn tồn tại nữa rồi.”

“À, quên mất, vẫn còn ngươi – một con cá lọt lưới.”

“Giết hắn!”

“Đúng, giết hắn!”

Các tiên nhân reo hò ầm ĩ, sắc mặt Tây Lăng Vĩ và đám hộ vệ kia biến sắc.

“Các ngươi nói cái gì?”

“Tây Lăng gia không tồn tại ?”

“Ai nói?”

“Bọn ta nói.”

Tiên nhân xung quanh này trước kia sợ Tây Lăng gia, hiện tại cao thủ bị giết chết không còn một ai, sao còn có thể kiêng kỵ cái gì chứ.

“Xác chết của cha ngươi và trưởng lão nhà ngươi tất cả đều ở đây.”

“Hoành hành ngang ngược nhiều năm như vậy, lần này đá trúng tấm sắt rồi?”

“Ha ha ha, đáng đời!”

Nhìn thấy những thi thể bị lôi ra, mặt Tây Lăng Vĩ tái nhợt không còn giọt máu trong tức thì.

Hắn hoàn toàn không thể tin được đây là sự thật.

“Không thể nào!”

Hắn lắc đầu thật mạnh, còn hộ vệ bên cạnh cũng hỗn loạn như vậy.

“Điều đó không thể nào!”

“Việc này sao lại không thể?”

Có người vui sướng khi người khác gặp nạn nói: “Chính ta tận mắt chứng kiến sự chấn động của đại chiến, chết rất thê thảm.”

Đại chiến?

Trong nháy mắt Tây Lăng Vĩ đã nghĩ tới mấy người Tứ Hải Tông trước đó.

Chỉ dựa vào mấy người kia?

Không có khả năng!

Chẳng lẽ là…

Hắn nghĩ tới Khương Thành, đây là người duy nhất không nhìn thấu cảnh giới lúc ấy.

Tiên nhân quanh đây cũng không biết thân phận của hung thủ, nhưng mà cũng không quan trọng, dù sao Tây Lăng gia từ nay về sau cũng không còn.

Bọn họ cũng chẳng phải tất cả đều là bảo vệ chính nghĩa gì đó…

Chẳng hạn như, toàn thân Tây Lăng Vĩ là tiên khí tiên bảo, đúng là còn cao cấp hơn đại bộ phận tiên tôn.

Ánh mắt rất nhiều người đều sáng rực lên.

Đối mặt với mọi người từng bước ép sát, sắc mặt Tây Lăng Vĩ tái nhợt không chịu được luống cuống lên.

Hắn bỗng nhiên gào thét lớn tiếng: "Ông nội của ta là trưởng lão Vô Tưởng kiếm phái, các ngươi dám to gan động vào ta và Tây Lăng gia của ta, sau này sẽ gặp tai họa không ngờ…"

"Ông nội mà ngươi nói là vị này sao?"

Có người cười hì hì dùng kiếm chỉ vào xác chết không hoàn chỉnh của vị lão tổ Tây Lăng gia kia trên mặt đất.

"Cái gì!"

Trước mắt Tây Lăng Vĩ tối sầm, phút chốc sụp đổ.

Đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của hắn, không ngờ rằng cũng không trông cậy vào được.

Không có hai chỗ dựa vững chắc là Tây Lăng thế gia và vị lão tổ kia, hắn cũng chỉ là một Tiên Tôn bình thường mà thôi…

"Các ngươi muốn làm gì?"

"À, không có gì, chúng ta nhìn thấy toàn thân ngươi rất chói mắt, ngươi mặc rất không hợp."

"Đúng vậy, nếu ngươi chủ động cởi ra, tâm trạng của chúng ta tốt, không chừng sẽ cho ngươi toàn thây…"

Từ trước đến nay đều là mình cướp người khác, lúc này cuối cùng Tây Lăng Vĩ mới biết được bị cướp là một chuyện uất nghẹn phẫn nộ cỡ nào.

Hắn không chấp nhận được sự thay đổi này.

"To gan, các ngươi dám cả gan đụng đến ta…"

Ầm!

Một luồng ánh sáng từ kiếm trực tiếp xuyên trúng hắn từ phía sau.

"Hừ, đã lưu lạc đến nước này, còn sĩ diện?"

Tây Lăng Vĩ và hơn mười người hầu kia rất nhanh đã bị bao vây trong biển công kích.

Còn ở bên kia, Thành Ca sớm đã quên Tây Lăng Vĩ.

Hắn đã đưa theo đám người Lý Tuấn Lãng chạy đến Vô Tưởng kiếm phái.

“Mấy người các ngươi chờ bên ngoài một lát.”

“Ta vào trong nối kết chút tình cảm, làm quen một chút, đợi lát nữa rồi gọi các ngươi vào.”

“Được được!”

Lý Tuấn Lãng nhìn lối vào bí cảnh của Vô Tưởng kiếm phái khí thế to lớn, trong mắt chỉ có không ngừng rung động và kính ngưỡng.

So với nơi này, Tứ Hải Tông kia của mình chỉ là chuồng gà.

Nơi này thật sự sẽ để mình đi vào làm khách sao?

Khương chưởng môn lắc mình một cái vào trong sơn môn của Vô Tưởng kiếm phái.

Thần niệm tìm tòi, tông môn này cơ bản nhìn không sót một cái gì.

Hắn cũng không dừng lại, trực tiếp đến bảo các của tông môn này.

Cấm chế và trận pháp bên ngoài làm sao ngăn được hắn, 49 lạc ấn của quy tắc vừa ra, suýt chút khiến cả bảo các nổ lên trời.

Sau đó giống như cá kình hít nước, thu toàn bộ bảo vật trong bảo các vào túi mình.

Hành động này, đương nhiên kinh động tới trưởng lão và môn đồ của Vô Tưởng kiếm phái.

“Người nào!”

“Tên cắp từ phương nào, dám cả gan xông vào tông môn của ta?”

“Dừng tay!”

“Bắt hắn lại!”

Thành Ca cũng không quay lại, vừa thu bảo vật, vừa phất tay, mấy lạc ấn của quy tắc đã đánh trở về toàn bộ những Tiên Tôn Tiên Vương nhào tới.

Trên dưới Vô Tưởng kiếm phái đều náo động.

Đây là một kẻ địch mạnh trên Chuẩn Đế, căn bản bọn họ không ngăn được.

Trưởng lão và các đệ tử hỗn loạn.

“Mau đi báo với chưởng môn!”

“Chưởng môn không có ở đây…”

“Đi mời Thái thượng trưởng lão!”

Khi bọn họ bận rộn, Thành Ca đã thu xong bảo các rồi.

Sau đó hắn lại chuyển tới đan đường và khí đường - trọng địa của tông môn, những nơi này đều có tiên đan tiên khí.

Dù sao hắn tới nơi này cũng không thể đi một chuyến vô ích.

Về phần trưởng lão và đệ tử bên ngoài như gặp phải kẻ địch lớn, hắn cũng lười đáp trả.

Chương 555.

Phong cách lừa gạt thuần thục của Tây Lăng thế gia kia vừa thấy đã biết không phải là thứ tốt, cho nên Thành Ca diệt sạch bọn hắn.

Còn Vô Tưởng kiếm phái, cao thủ nơi này là chỗ dựa vững chắc phía sau của Tây Lăng thế gia, đây là ván đã đóng thuyền.

Nếu không thì trước đó diệt Tây Lăng thế gia, vì sao các ngươi lại phái bốn Chuẩn Đế đi trả thù?

Nếu các ngươi không can thiệp thì thôi.

Nếu đã can thiệp, vậy phải trả giá.

Còn những môn đồ đệ tử bình thường này, trái lại Thành Ca tạm thời không liệt vào danh sách kẻ địch phải giết.

Chỉ cần bọn họ không tự tìm đường chết, hắn cũng không có suy nghĩ muốn chém tận giết tuyệt.

“Ma đầu phương nào, dám xâm nhập vào Vô Tưởng kiếm phái của ta láo xược!”

“To gan!”

Cùng với hai giọng nói gầm thét vang vọng toàn trường, hai gã Thái thượng trưởng lão Chuẩn Đế trung kỳ vọt ra.

Không đợi bọn họ ra tay, Thành Ca đã trực tiếp dùng lạc ấn của quy tắc thêm tiên hồn phục vụ họ.

Hai người trực tiếp bị đánh rơi từ trên không xuống, cuối cùng không còn chút tiếng động nào.

Những môn đồ này vốn còn đang chờ xem hai vị Thái thượng trưởng lão dương oai giết địch, kết quả lại thấy được điều này.

Chỉ trong chốc lát, từ trên xuống dưới cả phái đều ngây ra như phỗng.

Hai vị Thái thượng trưởng lão Chuẩn Đế trung kỳ cứ như vậy qua đời?

Đây chính là vật tổ của bọn họ!

Đã sừng sững trên chục tỷ năm, hôm nay đột nhiên lại gục.

Điều này mang đến sự đả kích, có thể nói là mang tính hủy diệt.

“Nơi này bị ta chiếm giữ rồi!”

“Cút hết cho ta!”

Dưới giọng nói gia tăng của tiên lực mang theo uy áp ầm ầm của Khương chưởng môn, thậm chí một ít đệ tử suýt nữa ngã từ trên cao xuống dưới.

Ngay sau đó, tất cả môn đồ chạy trốn như điên ra bên ngoài.

Không lâu sau, tông môn này cũng chỉ còn lại một mình Thành Ca.

Với hắn ở đây khắp nơi đều là bảo vật!

Một tông môn trong bí cảnh, không chỉ có những đồ vật tiên khí, tiên bảo, tiên linh, tiên đan, còn có rất nhiều bảo vật trên trời dưới đất.

Ngoài ra, đầy khắp núi đồi còn có các loại tiên dược và tiên quặng với đủ cấp bậc.

Về sau những thứ này đều có thể dùng được để luyện đan luyện khí.

Ba vòng ngoài ba vòng trong, Thành Ca bận rộn đến mức đất trời u ám, cuối cùng mới nhớ đến còn có vài người đang chờ bên ngoài.

Lúc này bọn người Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên đều thấy hơi bất an.

“Khương tiền bối đi vào cũng đã vài canh giờ, sao còn chưa đáp lại?”

“Không phải bị giam ở bên trong chứ?”

“Hẳn là không đến mức đấy?”

“Vừa rồi rất nhiều người từ trong bay ra, không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Đúng vậy, cũng không giống như đến tìm bắt chúng ta.”

Chúc Thanh Liên lo lắng Khương Thành ở bên trong gặp phải chuyện bất trắc, lúc này đã muốn rút lui bỏ cuộc thoát khỏi đây.

“Các ngươi thật sự nghĩ rằng Vô Tưởng kiếm phái sẽ mời chúng ta đến làm khách sao?”

Lý Tuấn Lãng tràn đầy sự tin tưởng: “Khương tiền bối sẽ không lừa chúng ta!”

“Ngươi cũng quá tin tưởng hắn rồi, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, Vô Tưởng kiếm phái không thân chẳng quen, dựa vào cái gì mà lại nhiệt tình như vậy?”

“Có gì mà nghi ngờ, Khương tiền bối giao du rộng lớn mặt mũi lớn!”

Chúc Thanh Liên suýt nữa bị hắn chọc cười: “Ngươi thật đúng là….”

“Thật đúng là cái gì?”

Cuối cùng Khương Thành cũng từ bên trong đi ra .

Chúc Thanh Liên vội vàng xua tay: “Không, không có gì…”

Ba gã đệ tử khác kia thì hơi bất an nói: “Việc này, tiền bối, bên trong có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Đúng vậy, vừa nảy mới nhìn thấy rất nhiều người bay ra. Nếu Vô Tưởng kiếm phái không chào đón, vậy chúng ta về trước đi?”

Khương Thành cười sằng sặc: “Các ngươi nghĩ đi đâu vậy, đương nhiên bọn họ hoan nghênh chúng ta, ta vừa mới ở bên trong cùng Thái thượng trưởng lão của bọn họ trò chuyện rất vui vẻ với nhau.”

“Chính là bởi vì tông môn của bọn họ đột nhiên có việc gấp, cho nên mới vội vàng đi xử lí.”

“Thì ra là như vậy!”

Lý Tuấn Lãng “bỗng nhiên tỉnh ngộ”, Chúc Thanh Liên lại không có cách nào tin tưởng đây là sự thật.

“Tốt lắm tốt lắm, bây giờ theo ta vào đây cả đi.”

Thành Ca đưa tất cả mấy người vào trong.

Vào bí cảnh, mấy người liền kinh ngạc hô lên.

“Ôi! Nơi này là động tiên sao?”

“Nồng độ tiên nguyên khí này, so với Tứ Hải Tông của bọn ta cao hơn không biết bao nhiêu lần!”

“Hơi thở của quy tắc lực cũng cao hơn rất nhiều!”

“Nếu có thể tu luyện tại đây, thật là tốt biết bao…”

Ngoại trừ một ít bảo vật tài nguyên bị Khương chưởng môn thu ra, những nơi khác của Vô Tưởng kiếm ngược lại lại không bị hủy diệt.

Kiến trúc trận pháp cấm chế tiên mạch bên trong, và các loại phương tiện tu luyện đều đầy đủ.

Vẫn là một tông môn nguyên vẹn như trước.

Thành Ca dẫn bọn họ bay một mạch đến mảnh đất ở trung tâm tông môn.

Tới nơi này rồi, mấy người lại bị chính điện mênh mông hùng vĩ làm kinh sợ.

Giống như nông dân vào hoàng cung, cả người đều không dễ chịu.

Trong lòng càng cảm thấy so với nơi này, Tứ Hải Tông lụi bại đến mức thật sự không thể nhìn.

“Vì sao lại không thấy một ai cả?”

“Đúng vậy, đã đến nơi đây, vậy mà một người cũng không thấy.”

Ba gã đệ tử kia nghi ngờ.

Lý Tuấn Lãng ngược lại cười ha ha: “Chẳng phải Khương tiền bối mới nói đó sao, bọn họ có việc gấp, đều ra ngoài cả rồi!”

Chúc Thanh Liên ở một bên chẳng còn sức mà bốc phốt, trong lòng thầm oán trách, ngươi thật đúng là suy nghĩ đơn giản nên ít phiền não.

Tông môn nào gặp phải việc gấp, lại bỏ không để lại một ai sao?

Cho dù là gặp phải trận chiến lớn tới mức diệt phái, bên trong cũng sẽ để lại mấy đệ tử trông cửa chứ?

Nàng không cần đoán cũng hiểu được, vừa rồi những người đó đâu phải gặp phải việc gì gấp, rõ ràng chính là bị Khương tiền bối này đuổi đi.

Đây đúng là quá mạnh rồi…

Quả nhiên đi theo hắn, toàn bộ hành trình đều đánh sâu vào giới hạn tri thức!

Nàng thật cẩn thận hỏi một câu: “Tiền bối, làm như vậy… thật sự không sao chứ?”

Chiếm lấy Vô Tưởng kiếm phái này là một chuyện.

Phía sau sẽ xảy ra chuyện gì, đó lại là một chuyện khác.

Một tông môn lớn mạnh như vậy, cứ chiếm giữ như thế, tông môn khác xung quanh không thể nào không phản ứng.

Đến lúc đó, sự việc sẽ càng ầm ĩ hơn!

Khương chưởng môn nhìn nàng một cái, cũng biết em gái này tương đối tỉnh táo, nghĩ rất xa.

“Yên tâm đi, ca lái xe bay rất ổn, ngươi chỉ cần nắm chặt là được.”

Chúc Thanh Liên mơ mơ màng màng gật đầu, nhưng trong lòng sao có thể bình ổn lại được.

“Được rồi, các ngươi có thể đi lại xung quanh đây, muốn tu luyện cũng được, những thứ kia dùng tùy ý.”

Sau khi Thành Ca nói những lời này, ngược lại Lý Tuấn Lãng lại hăng hái lên.

“Tiền bối, ta muốn đi xem đạo tạng các có được không?”

Nơi này tương đương với tàng thư các cất sách cổ tu luyện.

Một tông môn có Chuẩn Đế trung kỳ, nói về tình hình bên trong đương nhiên là khác xa Tứ Hải tông.

Thành Ca nhún vai: “Đương nhiên có thể, lật xem tùy ý, chưa nhớ được có thể mang về xem từ từ.”

Bất kể Lý Tuấn Lãng hay là ba gã đệ tử kia, nghe câu ấy vẻ mặt đều khó tin.

“Hả? Mang về, như vậy không tốt lắm?”

“Không sao, tông môn của bọn họ rất hiếu khách, hơn nữa đều là kho tàng kinh điển đạo giáo bị loại bỏ, các ngươi muốn lấy nhiều ít đều được.”

Lúc này mấy người mới cao hứng phấn chấn xông tới đạo tạng các.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Thương Linh vẫn đi theo Thành Ca rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Nhàm chán nên thuận tiện chỉ điểm chó mấy đứa nhỏ thôi.”

“Ta không nói cái này, ta phát hiện, ngươi giống như đang cố ý làm sự việc lớn thêm.”

Thành Ca cười lên: “Đúng vậy, đúng là ta cố ý làm sự việc lớn hơn đấy.”

Chương 556.

Mấy vị Chuẩn Đế của Vô Tưởng kiềm phái toàn bộ bị giết.

Tất cả trưởng lão và đệ tử trong tông môn đều bị trục xuất ra ngoài.

Tin tức này rất nhanh đã truyền ra .

Trong phút chốc, cả thập phương đạo, thậm chí toàn bộ Nam Bộ của Thiên Vực đều trở nên xôn xao.

Thực lực của Vô Tưởng kiếm phái rất mạnh đó, còn có 6 vị Chuẩn để trấn giữ.

Có thể làm ra được việc như này, chắc cũng chỉ có Tiên Đế thôi?

Nhưng mà vấn đề là, vị Tiên Đế nào sẽ làm ra việc sai lầm lớn nhất thiên hạ này…

Tông môn truyền thừa trên chục tỉ năm, mối quan hệ có thể nói là dây mơ rễ má, nhấc cái là động toàn thân.

Nam Bộ Thiên Vực và Thập phương đạo, đều là có phạm vi thế lực rõ ràng, mọi người ngầm thừa nhận lẫn nhau.

Chiếm tông môn người ta, phá vỡ bố cục thế lực xung quanh, chắc chắn sẽ dẫn tới việc bị cắn trả.

Nghe nói hiện giờ cũng kinh động đến cả Bích Lạc Tâm Cung rồi, rất nhiều người dường như là đã nhìn thấy được bước đường cùng của Khương chưởng môn.

“Vô Tưởng kiếm phái?”

Thật sự là đã kinh động đến tầng lớp cao của Bích Lạc Tâm Cung rồi.

“Sao lại thế này?”

“Ai làm?”

“Có thể làm ra được việc như này, chỉ có đế cảnh, lẽ nào là ma giới xâm lược?”

So với tâm tình quần chúng phẫn nộ dâng trào mãnh mẽ ở ngoại giới, thì bên này Bích Lạc Tâm Cung lại bình tĩnh hơn nhiều.

Trưởng giáo Ngự Tâm Tiên Đế thân là cường giả nổi danh đã từng trải qua Tiên Yêu đại chiến, giữa hai đầu lông mày ẩn giấu sự lo âu không giải quyết được.

“Đại kiếp sắp tới rồi.”

“Các đại tiên môn đều đang cố gắng hết mức đóng chặt tiên môn, để tránh bị liên lụy.”

“Bây giờ xuất hiện việc lớn như này, rất có thể chính là điểm báo cho kiếp số sắp tới.”

“Nếu bây giờ chúng ta nhúng tay vào, chỉ sợ sẽ bị cuốn vào trong vòng thị phi vô tận…”

Nhưng bên trong Tâm Cung có rất nhiều trưởng lão lại có ý kiến khác.

“Bích Lạc Tâm Cung chúng ta là người cầm đầu chấp chưởng ở Nam Bộ Thiên Vực, các đại tông môn từ trước tới giờ đều nghe theo hiệu lệnh của chúng ta.”

“Nếu như lần này chúng ta không nhìn không hỏi, e là sẽ tổn hại nghiêm trọng đến uy danh của phái chúng ta.”

“Đúng đó, chúng ta đặt ra trật tự ở Nam Bộ Thiên Vực, nếu xem như là không thấy vậy, trật tự bỗng chốc sẽ không còn nữa!”

“Việc này cũng sẽ ảnh hưởng tới số mệnh của Tiên Cung.”

Cái gọi là số mệnh này như có như không, nhưng đối với tu tiên mà nói lại vô cùng quan trọng.

Đặc biệt là với tiên môn siêu cấp viễn cổ như bọn họ, có thể luôn duy trì được sự cường thịnh, công của số mệnh là điều không thể thiếu được.

Nam Bộ Thiên Vực xem như 3/4 địa bàn là của Bích Lạc Tâm Cung.

Có người chưa được sự cho phép, đã làm mưa làm gió trên địa bàn của bọn họ, nếu là lúc bình thường, thì bọn họ sớm đã đi trừng trị rồi.

Chỉ có như thế, mới có thể đảm bảo số mệnh của Tiên Cung không bị suy yếu, vẫn luôn duy trì như mặt trời ban trưa.

“Theo như ta thấy, hay là cử 2 đế cảnh hàng đầu đi trước, cấp tốc tiêu diệt con Ma này!”

“Như thế, mới có thể diệt cỏ tận gốc.”

Ngự Tâm Tiên Đế sau cùng mới gật đầu.

“Ngư Thuật Tiên Đế, Ngự Tình Tiên Đế, làm phiền hai vị đích thân ra tay một lần.”

Từ trước tới này Nam Bộ Thiên Vực có việc lớn gì, bọn họ chỉ cần xuất ra thân phận đế cảnh thậm chí lộ chút bóng dáng là đã có thể dẹp yên.

Nhưng lần này, hiển nhiên là phải thật sự ra tay rồi.

“Phải làm mạnh mẽ vang dội, không để lại hậu hoạ về sau!”

“Nâng cao uy thế của Tâm Cung ta, làm kinh sợ toàn bộ tà ma!”

Trong động tiên ở nơi xa hai Tiên Đế đưa Cửu Tiêu, Vân Vũ xuất quan, nhận lấy pháp chỉ.

Trước khi xuất phát, Ngự Tâm Tiên Đế lại nói: “Sau khi kết thúc trận này, ra lệnh cho tất cả tông môn thế gia ở Nam Bộ Thiên Vực toàn bộ đóng kín sơn môn, để tránh kiếp nạn!”

“Không được giao thiệp với bên ngoài, tạm dừng hết mọi ân oán!”

“Người vi phạm mệnh lệnh, trăm vạn năm sau xóa bỏ vĩnh viễn!”

Hai vị Tiên Đế nhậ mệnh đi.

Những tông môn bên ngoài vốn dĩ vẫn đang chờ quyết định của Bích Lạc Tâm Cung, vừa nghe nói hai vị Tiên Đế xuất chiến, phút chốc đều xôn xao cả lên.

“Vậy mà hai vị Tiên Đế Ngự Tình và Ngự Thuật lại tự mình xuất chiến?”

“Trời ạ, đây là hai Tiên Đế nổi danh hơn cả chục tỉ năm nay, thực lực sâu không lường được đó!”

“Đúng vậy, hai vị này là một trong nhóm người đỉnh cao ở Đế cảnh cảnh giới đó!”

“Cứ nghĩ là sẽ cử Tiên Đế khác, thật không ngờ…”

“Lần này Bích Lạc Tâm Cung là thật sự ra tay rồi.”

“Tà ma chiếm giữ Vô Tưởng kiếm phái đó có tài đức gì mà có thể có được đãi ngộ như thế.”

“Thật không may mắn là hắn ta không tránh khỏi rồi…”

Vô số tiên nhận vừa nghe thấy liền hành động ngay, lũ lượt đi về Vô Tưởng kiếm phái.

Muốn tận mắt nhìn thấy cảnh tưởng Thành ca bị diệt hoành tráng đó, dù gì thì Tiên Đế không phải là cứ muốn nhìn là có thể nhìn thấy được.

Ba ngày sau, hai vi Tiên Đế đáp tiên thú chính thức giá lâm tới Vô Tưởng kiếm phái.

Ở đây, ngoài ba tầng trong ba lớp Chuẩn Đế Tiên Vương đợi chờ từ sớm.

"Tham kiến hai vị đại đế…."

Tiên tôn xôn xao quỳ bái, bọn Tiên Vương cũng cúi người.

Ở Nam Bộ Thiên Vực, Bích Lạc Tâm Cung chính là trời.

Trong mắt những ai sống ở nhân gian thì Tiên Đế chính là thần.

Còn những Chuẩn Đế đến từ các đại tông môn, cũng lần lượt bước lên trước làm lễ gặp mặt.

"Gặp qua hai vị đại Đế!"

"Nếu có gì sai bảo, xin hãy ra lệnh!"

Bọn họ ngược lại không thật sự nhiệt tình đến thế.

Chỉ là nhìn thấy hai vị Tiên Đế xuất thủ, chắc thắng không thua rồi, tạo chút quan hệ cũng không phải trả giá lớn gì.

Ngự Thuật Tiên Đế cau mày, bị nhiều người ở đây vây quanh như thế, khiến hắn có chút không vui.

"Đại kiếp sắp giáng xuống, các người còn không về sơn môn mà bế quan cho tốt?"

"Tụ tập ở đây để làm gì?"

"Bọn ta muốn được chiêm ngưỡng phong thái của tiên bối mà!"

Những Chuẩn Đế đó vừa nghe liền cười nói: "Ha ha, có sự dẫn dắt của Bích Lạc Tâm Cung, dù kiếp nạn lớn thế nào đi nữa thì cũng có thể nhẹ nhàng vượt qua được."

“Không sai không sai, ta đây chỉ cần đi theo bước chân của Tâm Cung là được.”

“Tầm bậy, hoang đường!”

Lúc Ngự Thuật Tiên Đế đang muốn nổi giận, Ngự Tình Tiên Đế lại khuyên ngăn hắn lại.

“Không sao, không sao…”

Nhân cơ hội diệt trừ Tà Ma này, lần nữa thể hiện uy danh ở Nam Bộ cũng tốt.

“Các ngươi có thể cùng vào, xem ta trừ ma!”

Ngữ Thuật Tiên Đế vẫy tay, khởi động Lực pháp tắc, cấm chế ở cửa vào của Vô Tưởng kiếm phái phút chốc liền biến mất.

Kiến trúc bên trong cứ thể hiện ra ngoài.

Một đại trận pháp và cấm chế quan trọng nhất cứ như vốn dĩ không tồn tại vậy.

Một chiêu này, nhất thời khiến cho toàn trường lần nữa lại xôn xao lên, tâng bốc như là thủy triều lên.

“Không hổ danh là Tiên Đế!”

“Đơn giản nhẹ nhàng như thế, đây là năng lực cấp bậc nào chứ?”

Hai vị Tiên Đế nhẹ nhàng đáp vào bên trong Vô Tưởng kiếm phái, nhóm Chuẩn Đế từng bước theo sát phía sau.

Mà những Tiên Vương Tiên Tôn đó, càng kết thành đoàn thanh thế to lớn.

Thanh thế lớn như vậy, người ở bên trong tất nhiên là có thể nhận thấy được.

Trong thời gian này nhóm người Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên đang bận rộn ở đây tu luyện, vui tới quên trời quên đất luôn rồi.

Điều kiện ở đây quá là tốt, đặc biệt là lực quy tắc quá nồng đượm, đến mức mà với cảnh giới như mấy người bọn họ cũng có dấu hiệu đột phá rồi.

Lúc này đột nhiên phát hiện, tiên nhân đến bên ngoài nhiều đếm không xuể.

Đặc biệt là hai người dẫn đầu, thần uy càng cuồn cuộn, tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng.

Lại nhìn sang những người khác, toàn bộ đều sát khí đằng đằng.

Dọa cho mấy người sợ mất vía, Lý Tuấn Lãng cũng không còn "điềm tĩnh tự nhiên" như ngày thường nữa, vội vàng đến bên cạnh Thành ca mong được bảo vệ.

"Tiền bối, bọn họ có phải đến giết chúng ta không?"

"Hai vị đó hình như là Tiên Đế á…"

"Xong rồi, xong rồi!"

Thành ca hai tay chắp ra sau, bình tĩnh nhìn trận trước mặt, không có chút hoang mang sợ hãi gì.

Ngược lại còn cười an ủi bọn họ hai câu.

"Yên tâm đi, bọn họ đều rất nhiệt tình hiếu khách, sao mà giết chúng ta được?"

Chương 557.

Mặc dù đã sớm nghe nói, chỉ có một người chiếm giữ Vô Tưởng Kiếm Phái.

Nhưng bây giờ sau khi chính thức nhìn thấy Thành Ca, đám Tiên Nhân phía sau vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thật sự chỉ là một người như vậy ư?

Một tông môn lớn thế này, chuyện này cũng quá vô lý đi chứ?

Được rồi, mấy người Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên đều bị bỏ qua.

Còn không đợi Ngự Tình Tiên Đế và Ngự Thuật Tiên Đế lên tiếng, những người khác đã dẫn dầu nhảy ra cáo mượn oai hùm.

"Ma đầu, ngày tận thế của ngươi đến rồi!"

"Dám to gan xâm lược Nam Bộ Thiên Vực của ta, hôm nay là ngày chết của ngươi!"

“Hai vị Tiên Đế Bích Lạc Tiên Cung ở đây, còn không mau mau khoanh tay chịu trói…”

Oanh!

Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Trước mặt đám người, một tay áo dài che kín bầu trời kim quang bên trong quy tắc bỗng nhiên vung lên.

Đám Đại Đế đầu tiên bị đánh rơi xuống.

Những Tiên Vương và Tiên Tôn phía sau càng mất cảnh giác hơn, suýt chút nữa bị giết tại chỗ.

Mà lúc này, Thành Ca ở đối diện vẫn chưa nhúc nhích, vui tươi hớn hở mà nhìn.

Không phải hắn ra tay, mà là Ngự Thuật Tiên Đế.

Rồi thấy vị nguyên lão đứng đầu Bích Lạc Tâm Cung tức đến nổ phổi dậm chân, tiếng gầm gừ vang vọng toàn trường.

“Ma đầu cái gì?”

“Khoanh tay chịu trói cái gì?”

“Ai bảo các ngươi đây là kẻ địch?”

“Ai bảo các ngươi, bọn ta sẽ chiến với hắn?”

Hả, hả?

Cho dù là nhóm Chuẩn Đế vừa với bị đánh ngã, mặt đầy bụi đất, hay là những nhóm Tiên Vương Tiên Tôn phía sau, tất cả đều ngu người.

Đây là tình huống gì?

Vừa rồi ở bên ngoài, không phải ngươi còn nói hay lắm sao?

Để chúng ta đi vào xem ngươi giết Ma đầu ra sao.

Bây giờ Ma đầu ở trước mặt, đột nhiên lại nói không phải kẻ địch?

Trong đám người đó có có không ít Tiên Vương chạy ra từ Vô Tưởng Kiếm Phái trước đó.

Còn đang trông cậy vào bọn họ giúp đỡ đòi lại tông môn.

Vội vàng nhắc nhở: “Hai vị Đại Đế, hắn chính là Ma đầu lần trước xông vào phái của ta!”

“Đúng vậy, bọn ta không nhận lầm đâu.”

“Vẫn xin hai vị Đại Đế nhanh chóng thể hiện uy thế kinh hoàng…”

“Câm miệng!”

“Ngự Tình Tiên Đế cũng buồn bực.

Sắc mặt hắn tái xanh, hung dữ nói: “Bích Lạc Tâm Cung bọn ta làm việc như thế nào, còn chưa tới phiên các ngươi dạy bảo!”

“Người này không phải kẻ địch!”

“Đây chỉ là một sự hiểu lầm.”

Hiểu lầm?

Trong lòng mọi người điên cuồng oán thầm.

Nhìn quanh trái phải, Vô Tưởng Kiếm Phái đã bị người ta dọn hết rồi, chỉ còn một kệ rỗng biết không?

Hơn nữa, môn đồ trong này đều đã bị đuổi ra ngoài.

Huống chi lúc trước sáu vị Chuẩn Đế của Vô Tưởng Kiếm Phái, tất cả cũng bị giết chết.

Nếu không phải là kẻ địch, ai là kẻ địch nữa?

Chuyện này ván đã đóng thuyền, còn có thể hiểu lầm cái gì?

Dưới cái nhìn không hiểu gì cả của mọi người, Ngự Tình Tiên Đế cắn răng, vẻ mặt căm tức trừng mắt Thành Ca ở đối diện.

“Ngươi không ở lại núi Tiên Yêu, chạy tới Nam Bộ Thiên Vực của ta làm gì?”

Ngự Thuật Tiên Đế cũng lớn tiếng trách mắng: “Còn không nhanh chóng rời khỏi Tiên Giới của ta!”

Nói thật, người bọn hắn muốn giết nhất hiện nay chính là Khương Thành.

Người này năm đó nhiều lần phá hư kế hoạch phong tỏa Hạ Giới, chém giết Cửu Diễm Tiên Đế, chắc chắn là mối họa lớn trong lòng.

Lại có mối thù Phi Tiên Môn và hai giới Tiên Ma, căn bản không thể giữ lại.

Huống chi gần đây hắn giết liên tiếp mấy vị Tiên Đế, sau một thời gian sẽ tại thành tổn thất lớn hơn cho Tiên Giới.

Cho dù không có sự kiện Vô Tưởng Kiếm Phái lần này, Thành Ca cũng là mục tiêu phải giết của bọn họ.

Nếu như có cơ hội, bọn hắn bằng lòng ủng hộ, miễn phí, xử lý Khương chưởng môn một cách hăng hái.

Nhưng… bây giờ không có cách nào giết được!

Cái tên Kiếp Tâm của đại kiếp lại thành một cách thần kì.

Thân phận này thực sự là quá đòi mạng.

Ai giết Kiếm Tâm, người đó sẽ bị nghiệp lực khủng bố quấn thân, coi như là chắc chắn phải chết.

Sau khi Kiếp Tâm chết, đại kiếp cũng sẽ không biến mất.

Hơn nữa bất kể người nào động thủ với Kiếm Tâm, thế lực phía sau cũng sẽ bị cuốn vào trong đại kiếp, đến lúc đó muốn tránh đã tránh không khỏi.

Chỉ cần bọn hắn ra tay với Khương chưởng môn, Đại Thế trong tối tăm, sẽ có một chục ngàn phương thức khiến để Bích Lạc Tiên Cung ứng kiếp.

Xuất phát từ nguyên nhân này, bọn hắn chỉ có thể một bên hận Khương chưởng môn, một bên thu hồi Tiên Khí Tiên Bảo, trơ mắt ếch nhìn hắn.

“Thế nào, ta đi đâu, còn phải được sự đồng ý của các ngươi à?”

Thành Ca dù bận vẫn ung dung nhún vai, quá rõ tâm tư bọn họ.

“Lần này ta tới đây du lịch, nhìn thấy Nam bộ Thiên Vực của các ngươi không yên ổn, có lòng tốt giúp trừng trị mấy tên hại dân hại nước.”

“Giữ gìn trị an của Nam bộ Thiên vực các ngươi, các ngươi phải cảm ơn ta mới đúng chứ.”

Lời này nói ra khiến đám Tiên Nhân đối diện kia chả còn sức phỉ nhổ.

Ngươi chạy tới Nam bộ Thiên vực chúng ta giết mấy Chuẩn Đế, đoạt một đống đồ vật, bọn ta còn phải cảm ơn ngươi à?

Hai vị Tiên Đế tức giận tới nổi trận lôi đình hơn, quy tắc bốn phía suýt chút nữa hỗn loạn lung tung.

Chỉ vào Khương Thành, chửi ầm lên.

“Ngươi, cái tên ôn thần này!”

“Cút!”

“Cút khỏi Nam bộ Thiên Vực!”

“Cút khỏi Tiên Giới!”

Ôn thần?

Chết tiệt?

Xưng hô thế này Thành Ca cũng không thích nghe.

“Ý gì đây, các ngươi có thái độ gì đây?”

Hắn lấy ra Hồng Tuyệt Tiên kiếm, cho một kiếm hướng vào đầu hai tên Tiên Đế kia.

Chỉ thấy trong hư không, ánh lửa đầy trời.

49 đạo lạc ấn của quy tắc như cự long đủ màu sắc, trong ngọn lửa phun ra nuốt vào với dáng vẻ khí thế.

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc!

Hai vị Tiên Đế vội vàng thi triển quy tắc hóa thân, cản lại một kích này.

Bốn phía Tiên Nhân nhao nhao bỏ chạy, Lý Tuấn Lãng và bọn người Chúc Thanh Liên càng bị dọa sợ đến mức ngã luôn xuống đất.

Đại Lão, ngươi vậy mà ra tay với Tiên Đế?

Chuyện này thật là điên mà?

Còn đám Chuẩn Đế đối diện thì hoảng loạn tới mức cái cằm suýt chút nữa đã rơi xuống.

Đây thật là kỹ năng Chuẩn Đế trung kỳ có thể thi triển ra sao?

Đây là Tiên Đế?

Hai vị Tiên Đế giận dữ, bản năng muốn đánh trả.

Nhưng lại không thể không kiềm chế sát tâm của bản thân, bắt buộc phải kiềm chế lại.

Không có cách nào khác, nếu đánh lại, không chừng sẽ bị Kiếp Tâm cuốn vào trọng đại kiếp.

Cho dù lần này không chết, tương lai chắc chắn cũng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thành Ca đúng lý không bỏ qua, lần nữa vung kiếm, đồng thời cũng tế ra Tiên Hồn.

Chủ động đánh tới phía trước!

Hai vị Tiên Đế đành phải tế ra quy tắc hóa thân và pháp tắc lần nữa, đồng thời Tiên Hồn ráng chống cự đến cùng.

Ba người trong lúc nhất thời đúng là đánh cho trời đất tối tăm vô cùng náo nhiệt.

Trên thực tế, hai bên giao chiến cũng thật bất đắc dĩ.

Thành Ca sao lại không muốn xử lý hai tên Tiên Đế này, đấy là những tên đứng sau từng hại đám đệ tử của mình năm đó.

Vấn đề là… hắn làm không được.

Hai tên Tiên Đế này chỉ là pháp tắc không chỉ có một, độ dung hợp cùng quy tắc cũng cao đến mức lạ thường.

Tiên Hồn càng vững chắc đến không thể tưởng tượng nổi, hắn cũng rung chuyển không được.

Luận thực lực, mạnh hơn Thuần Hoa Tử Điện Lôi Cức mấy tên Tiên Đế lúc trước hắn giết rất nhiều.

Vượt cấp khiêu chiến cũng có giới hạn, với thực lực trước mắt của Thành Ca là Chuẩn Đế trung kỳ, thật đúng là làm không được.

Trừ phi hắn bị hai người này giết chết, sau đó hệ thống mở hack Hồi Sinh.

Như thế mới có thể sáng tạo kỳ tích.

Nhưng vấn đề là, bây giờ người ta không dám giết hắn!

Không chết được làm sao bật hack?

Mà hai tên Tiên Đế đối diện càng bị đè nén cực kỳ.

Rõ ràng thực lực mạnh hơn, lại chỉ có thể bị động phòng ngự.

Không chỉ không thể giết Khương Thành, thậm chí ngay cả chủ động tấn công cũng không được.

Muốn khống chế được hắn, nhưng vấn đề là Thành Ca cũng không yếu.

Mức độ Lạc ấn của quy tắc tốc độ của Chuẩn Đế trung kỳ, cộng thêm có Tru Tà sách trong tay, bỏ qua pháp tắc không gian, ai có thể kiềm chế được hắn?

Chương 558.

Hai vị Tiên Đế vẫn chịu đòn, đời này chưa bao giờ uất ức như thế này.

Tuy rằng vì thực lực mạnh, nên không mất một sợi lông, nhưng thực tế thì chịu không được.

Nhất là còn ở trước mắt rất nhiều tiên nhân "hâm mộ" ở phía sau.

"Dừng tay!"

"Mau dừng tay!"

"Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Hai người một bên phòng thủ, một bên gầm thét.

"Ôn thần?"

"Cả nhà ngươi mới là ôn thần!"

Mặc dù Thành Ca không gây thương tổn được cho bọn họ, nhưng tốt xấu gì cũng là chủ động tấn công.

Hai vị Tiên Đế lại chống đỡ một hồi, cuối cùng rơi vào đường cùng chỉ có thể đổi giọng.

"Được được được, bọn ta nói sai, Khương đạo hữu, ngươi không phải ôn thần…"

Thành Ca cũng không vì vậy mà vừa lòng.

“Không phải còn muốn bảo ta cút đi sao?”

“Không có không có, ngươi không cần cút, bọn ta hoan nghênh ngươi còn không kịp.”

“Thật ư?”

“Không sai không sai…”

Thành Ca lúc này mới dừng tay lại, trận chiến này ai cũng không thể làm gì được đối phương mới nên mới có một kết thúc.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều trừng mắt cẩu lên mà nhìn.

Đây…

Hai vị Tiên Đế lại có thể chịu thua?

Bọn hắn cũng không biết Kiếp Tâm, còn tưởng rằng là bị đánh phục đây này.

Lập tức ngưỡng mộThành Ca không thôi.

Cũng quá dũng mãnh đi chứ?

Trong lúc vô tình, Thành Ca đã giành được một loạt giá trị chấn kinh.

Mà Lý Tuấn Lãng và ba người sư đệ ở phía sau, vẻ mặt đã như nhìn thấy thần vậy, trong mắt đã hiện lên ngôi sao nhỏ thể hiện sự sùng bái rồi.

Đây chính là Tiên Đế Bích Lạc Tâm Cung đấy!

Bích Lạc Tâm Cung đó, vùng trời Nam bộ Thiên Vực?

Thế mà bị Khương tiền bối đánh cho phải “nhận sợ”?

Vị Khương tiền bối này rốt cuộc mạnh bao nhiêu đây, cái bắp đùi này cũng to quá rồi đi?

Về phần Chúc Thanh Liên, nàng đã ngốc luôn rồi.

Thành Ca liên tiếp hung hăng làm màu, nàng một mực nơm nớp lo sợ.

Bởi vì cho dù ngươi có mạnh, thì cũng có một giới hạn, chọc thủng trời sẽ dẫn tới lôi đình gột rửa.

Lúc trước can thiệp vào Bích Lạc Tâm Cung là nàng lo lắng nhất.

Mà bây giờ, ai có thể nói cho nàng biết xảy ra chuyện gì không?

Thành Ca thu hồi kiếm thở nhẹ ra một hơi.

Lúc này mới cười tủm tỉm nói: "Vừa rồi các ngươi nói hoan nghênh ta có đúng hay không?"

Hai vị Tiên Đế còn đang buồn bực đây, nghe vậy phẫn nộ nói: "Phải thì như thế nào?"

Đây chẳng qua là thuận miệng một câu, vì để cho ngươi dừng tay thôi.

Chỉ tiếc, Thành Ca cho là thật.

"Các ngươi đã hoan nghênh ta như thế, vậy ta cũng không thể để các ngươi thất vọng được. Như vậy đi, kế tiếp ta sẽ đi tới Bích Lạc Tâm Cung của các ngươi ở một thời gian vậy."

Cái gì?

Ngươi nói cái gì?

Hai vị Tiên Đế suýt chút nữa nhảy lên tại chỗ.

"Không được!"

"Ngươi nằm mơ!"

Đây chính là Kiếm Tâm đấy.

Nói là ôn thần bản thăng cấp cũng không quá đáng, đi đến đâu cũng có thể mang đến đại kiếp cho nơi đó.

Bằng không lúc trước bọn hắn làm sao lại bảo hắn cút khỏi Tiên Giới.

Còn muốn tiến vào Bích Lạc Tâm Cung.

Điên rồi chắc…

"Không được?"

Nụ cười Thành Ca lập tức thu lại.

"Hóa ra vừa rồi các ngươi nói hoan nghênh, là lừa gạt ta?"

Hắn lấy ra Hồng Tuyệt kiếm và Tiên Bảo lần nữa, 49 đạo lạc ấn của quy tắc lần nữa chờ phát động.

Hai vị Tiên Đế bị hắn chọc tức suýt chút nữa nhồi máu cơ tim, phẫn nộ gào thét.

“Đáng chết, ngươi chớ có được đằng chân lên đằng đầu!”

“Ta cảnh cáo ngươi tự giải quyết cho tốt, đừng tưởng rằng chúng ta thật sự sợ ngươi!”

“Ồ phải không?”

Thành Ca cười tủm tỉm gật gật đầu: “Tốt lắm.”

“Vậy sau này ta không có việc gì thì sẽ đến Bích Lạc Tâm Cung các ngươi tản bộ, ta xem cấm chế của các ngươi có thể ngăn được ta hay không.”

Đậu xanh, đây chính là uy hiếp không che giấu chút nào!

“Ngươi!”

Hai vị Tiên Đế nóng nảy, chỉ có đạo lí ngàn ngày làm trộm, nào có đạo lý ngàn ngày phòng trộm?

“Ngươi hèn hạ vô sỉ!”

“Hành vi thấp kém!”

Cái đại kiếp này ít nhất phải qua triệu năm mới qua, thời gian còn dài mà, khó lòng phòng bị.

Nói không chừng ngày nào đó Bích Lạc Tâm Cung sẽ thật sự bị người này trà trộn vào, sau đó âm thầm làm mưa làm gió ở bên trong.

Hắn là Kiếp Tâm, không chừng Bích Lạc Tâm Cung sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Được rồi được rồi, lúc trước các ngươi phá hỏng Hạ Giới, vây đánh Phi Tiên Môn, nhiều lần không nể mặt xuống tay với đám hậu bối nhỏ yếu.”

“Hèn hạ vô sỉ thấp kém, các ngươi vẫn là tự mình giữ đi.”

Thành Ca khinh thường nhếch miệng: “Ca muốn đến Bích Lạc Tâm Cung, đó chính là đi cứu vớt các ngươi. Là vinh hạnh của các ngươi, là rồng đến nhà tôm đó biết chưa?”

Hai vị Tiên Đế nghe được lời này thì bực mình.

Hết lần này tới lần khác bắt hắn lại không có biện pháp gì.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Nói thẳng ra đi!”

“Ta không muốn như thế nào cả, chỉ là đến chơi chút mà thôi. Các ngươi cũng không dám, còn danh môn đại phái gì chứ.”

“Ngươi…”

Hai vị Tiên Đế Ngự Tình và Ngự Thuật liếc mắt nhìn nhau, sau đó lặng lẽ truyền âm.

“Làm sao bây giờ?”

“Đáng chết, nếu như có người có thể giết chết hắn thì tốt rồi, ta tình nguyện thay những người khác làm Kiếp Tâm!”

“Vấn đề bây giờ là đối phó hắn thế nào?”

“Còn có thể đối phó hắn thế nào, nếu không đáp ứng, hắn chắc chắn nói được làm được.”

Thành Ca thật đã làm thịt mấy tên Tiên Đế.

Hắn nói muốn lẫn vào Bích Lạc Tâm Cung, vậy tuyệt không có khả năng chỉ nói mà thôi.

Nghĩ đến cảnh đó, hai người sứt đầu mẻ trán một hồi.

Cuối cùng, hai người chỉ có thể liên hệ chưởng giáo và các trưởng lão khác của Bích Lạc Tâm Cung bên kia.

“Cái gì?”

“Các ngươi nói cái gì?”

“Ngươi chiếm cứ Vô Tưởng Kiếm Phái kia chính là Khương Thành - Kiếp Tâm?”

“Hắn còn muốn đến Bích Lạc Tâm Cung?”

Sau khi biết được tin này, bên trong Bích Lạc Tâm Cung thiếu suýt nữa trở nên gà bay chó sủa.

Đám Tiên Đế và các Chuẩn Đế sắc mặt biến sắc, giống như bị vật không cát tường dính lấy vậy.

Chuyện bọn họ lo lắng nhất chính là bị cuốn vào đại kiếp, kết quả càng sợ cái gì thì cái đó càng tới.

Để Kiếp Tâm vào ở Bích Lạc Tâm Cung, đây không phải là muốn mạng của bọn họ à?

“Nói đùa cái gì vậy?”

“Tuyệt đối không đáp ứng!”

“Hắn đang tìm cái chết sao?”

“Các ngươi vì sao lại không giết hắn?”

Ngự Thuật Tiên Đế nghe được lời chất vấn này, cũng nổi nóng.

“Hay là tự ngươi đến giết đi?”

“Chuyện này…”

Vẻ mặt các trưởng lão tổng bộ bên kia lập như bị táo bón.

Ai dám giết Kiếp Tâm?

“Vậy thì từ chối hắn đi!”

“Không sai, dựa vào cái gì đáp ứng hắn?”

“Coi hắn không tồn tại là được.”

Ngự Tình Tiên Đế yếu ớt nói: “Hắn nói, nếu như không đáp ứng để hắn làm khách, về sau sẽ nghĩ hết biện pháp trà trộn vào Tâm Cung của chúng ta…”

Lần này, ngay cả ban đầu Uyên Đình Nhạc Trì, chưởng giáo Ngự Tâm Tiên Đế với dáng điệu và vẻ mặt thâm trầm cũng không kiềm được.

Trực tiếp chửi ầm lên.

“Hắn là vô lại sao?”

“Thiên đạo làm sao không trực tiếp đánh chết hắn?”

“Cái đồ chết tiệt này…”

Sau khi mắng xong, tỉnh táo một chút.

Cuối cùng phát hiện, dường như vẫn chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi đáp ứng để Khương Thành tiến vào.

Dù sao chủ động đáp ứng, tất cả còn trong tầm mắt.

Nếu tương lai len lén lẻn vào, vậy cục diện cũng không phải bọn hắn có thể khống chế.

Sau một phen bàn bạc, Ngự Thuật trưởng lão mới một lần nữa trở lại trước mặt Thành Ca.

"Chúng ta có thể mời ngươi đi Bích Lạc Tâm Cung làm khách, nhưng có điều kiện!"

"Cấm địa phái ta, ngươi không được tự tiện xông vào!"

Hắn nghiến răng nghiến lợi, hung hăng nói: "Mặt khác, ngươi không được xuống tay sát hại đệ tử phái của ta, nếu không dựa vào nghiệp lực quấn thân, bọn ta cũng sẽ giết ngươi!"

Trong lòng Thành Ca cười thầm, ngươi uy hiếp việc chết này đối với ta cũng chẳng có chút sức uy hiếp nào.

Nhưng mà mặt ngoài, hắn vẫn gật đầu: "Được chứ, được chứ…"

Chương 559.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về mấy người phía sau.

"Ta nói rồi, bọn họ rất nhiệt tình hiếu khách."

Lý Tuấn Lãng gật đầu liên tục: "Đúng vậy, tiền bối nói thật đúng."

Chúc Thanh Liên không biết nên nói gì cho phải .

Đây mà cũng gọi là nhiệt tình hiếu khách sao?

Rõ ràng là ngươi đang ép người ta!

Nhưng mà, có thể buộc Bích Lạc Tâm Cung phải đồng ý, dường như càng khó tin hơn!

Những tiên nhân khác ở phía sau, đều đã rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Chẳng phải nói đến diệt ma sao?

Tại sao đến cuối cùng, lại biến thành mời làm khách?

Đặc biệt là những Tiên Vương kia của Vô Tưởng Kiếm Phái, vẻ mặt cứ như cha mẹ chết vậy.

Việc này vốn trông cậy vào Tiên Đế của Tâm Cung giúp đỡ, kết quả tốt rồi…

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Nhìn ánh mắt tràn đầy sự dò hỏi của bọn họ, trong lòng hai vị Tiên Đế cũng buồn bực.

Chẳng lẽ nói Bích Lạc Tâm Cung sợ hắn?

“Kiếp nạn lớn đến gần, tiếp theo các ngươi hãy trở về bế quan, khép kín sơn môn, không được ra ngoài kết giao cả đi!”

“Còn người này…”

“Hắn chính là Kiếp Tâm Khương Thành.”

Cái gì?

Hắn chính là Kiếp Tâm?

Những Chuẩn Đế, Tiên Vương xông vào đòi đánh đòi giết trước đó lập tức tái mặt.

Vội vàng cuống quít bay ngược về phía sau chạy trốn, cũng không dám dừng lại ở nơi này nữa.

Đùa thôi, ai dám trêu chọc Kiếp Tâm?

Hơn nữa chiến tích khủng khiếp trước đây của Khương chưởng môn này còn đó, cho dù Tiên Đế hay Chuẩn Đế, nói giết là giết.

Có thể nói mấy chục tỷ năm qua, đây là người giết chóc nhiều nhất cả sáu giới.

Vốn dĩ những trưởng lão và đệ tử của Vô Tưởng kiếm phái vẫn cực kỳ hận hắn, lúc này chỉ cảm thấy mình vẫn có thể sống tiếp thật là một kỳ tích.

Đám người Lý Tuấn Lãng và Chúc Thanh Liên phía sau cũng ngây ra như phỗng.

“Khương tiền bối…”

“Ngươi chính là Khương Thành đó?”

Cho dù Lý Tuấn Lãng trước đây không ra ngoài rèn luyện, cũng đã nghe qua cái tên này.

Chém mấy vị Tiên Đế liên tục, thật là như sấm đánh bên tai?

Thành Ca mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy!"

"Vậy… ngươi cũng là Thương Long ác của Thương Long tộc kia…. À không, Thương Long Đại Đế của Thương Long?"

Ngự Thuật Tiên Đế vốn tưởng rằng mấy người này là đệ tử đời sau của Thành Ca, hiện tại thấy biểu hiện này, có vẻ là hoàn toàn không biết.

Không kìm được căm giận nói: "Mấy tên ngốc các ngươi, ngoài hắn ra còn có thể là ai?"

Tiên Đế đích thân xác nhận thân phận, mấy người suýt nữa thì sợ tới mức bất tỉnh.

Nhất là Chúc Thanh Liên, cuối cùng cũng hiểu được vì sao lần trước Kim Dực Chuẩn Đế nói chính mình đã thu hẹp đường đi.

Thương Long Đại Đế của núi Yêu Sơn kia, là kiểu tồn tại có thể ngăn trẻ con khóc vào ban đêm.

Đương nhiên, cái tên khác của hắn hiện tại càng dọa người hơn.

Chẳng trách hai lần gặp mặt, hắn đều giết từ đầu tới cuối.

Việc này đối với người khác thật khó tin, với hắn thì rất bình thường được không?

Không, phải nói là hắn đã trở nên nhân từ nhỉ?

Dường như so với hình tượng trong tưởng tượng của mình… hiền hòa hơn mấy vạn lần?

Vẻ mặt Lý Tuấn Lãng trở nên ngây ngốc, hít hà nói: "Vậy tiền bối ngươi đứng đầu môn phái hơn ngàn người, chính là Phi Tiên Môn trong truyền thuyết?"

"Đúng vậy !"

Thành Ca cười tủm tỉm gật đầu: "Tiểu lão đệ, kích động không, hưng phấn không?"

Miệng Lý Tuấn Lãng mở ra nửa ngày không khép lại được.

Lúc lâu sau, mới bỗng nhiên mừng rỡ kêu lớn một tiếng: “Rất kích động, rất hưng phấn !”

“Ngươi, ngươi hóa ra là hắn?”

“Ha ha ha, vậy, vậy ta thật sự là rất vinh hạnh !”

Hắn vừa cuồng nhiệt vừa sùng bái vọt tới trước mặt Thành Ca, chỉ hận không thể ôm tay hắn xin chữ ký.

Điều này khiến Thành Ca cũng cảm thấy choáng ngợp.

Hắn vốn nghĩ sau khi thân phận thật sự bị bại lộ, Lý Tuấn Lãng sẽ sợ tới mức không dám… đến gần hắn nữa.

Dù sao hắn vừa là yêu quái hung ác vừa là Kiếp Tâm mà.

Nhìn Chúc Thanh Liên và ba gã sư đệ khác thì biết, hiện tại trên mặt bọn họ ngoại trừ sự hãi và trốn tránh thì không còn gì khác cả.

Đây mới là phản ứng bình thường của thiên nhân trên tiên giới sau khi nhìn thấy hắn nhỉ?

Quả thật hắn không ngờ tới, Lý Tuấn Lãng lại phản ứng như người hâm mộ vậy.

Ngự Tình Tiên Đế không nhịn được hừ lạnh một tiếng: “Thật là tên ngu xuẩn không sợ chết!”

“Ngu ông nội ngươi!”

Tâm tình Khương chưởng môn không giải hiểu sao mà trở nên vô cùng tốt, hắn cười mỉm vỗ vỗ bả vai Lý Tuấn Lãng: “Hai chúng ta một người là Tuấn Soái, một người là Tuấn Lãng, tình bạn giữa những người thông minh, những kẻ tầm thường như các ngươi sao có thể hiểu rõ?”

Những lời này của hắn coi như là cảnh cáo.

Không có cách nào khác, Lý Tuấn Lãng không muốn phân rõ giới hạn với hắn.

Để tránh bị trả thù về sau, hắn chỉ có thể ngầm ra hiệu mình nhận thân phận tiểu đệ này.

Ngự Thuật Tiên Đế khinh thường bĩu môi, chế nhạo nói: “Xưng hô huynh đệ với tiên tôn nhỏ bé, tầm mắt của ma đầu thật sự thấp kém đến mức khiến người khác buồn cười.”

Hắn đường đường là Tiên Đế còn chưa đến nỗi đi trả thù Lý Tuấn Lãng và Tứ Hải tông.

Đối với Bích Lạc Tâm Cung mà nói chỉ là con kiến mà thôi, không đáng.

Huống chi mấy người này đều qua lại sâu sắc với tâm kiếp, ai biết được giết bọn họ có thể dẫn tới chao đảo trong U Minh đại thế, gây ra phản ứng dây chuyền hay không.

Mấy người này, hiện tại hắn tách ra cũng không kịp.

Thành Ca cười tủm tỉm ôm đầu vai Lý Tuấn Lãng, nói với hai vị Tiên Đế: "Nếu các ngươi cảm thấy thân phận của hắn rất thấp, vậy thì thêm cho hắn ít thể diện đi?"

"Ngươi có ý gì?"

"Ta cảnh cáo ngươi đừng được voi đòi tiên!"

Hai vị Tiên Đế suýt nữa thì bị hắn chọc cho tức cười.

Đừng quên ngươi chính là kẻ địch lớn nhất của chúng ta!

"Bọn họ là hậu bối thiên vực phía Nam của các ngươi, vậy mà kết quả vẫn luôn là một ma đầu bên ngoài như ta giúp đỡ dìu dắt."

Vẻ mặt Thành Ca khinh thường lắc đầu: "Chậc chậc chậc, truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười chết mất, còn những người gánh vác thiên vực phía Nam đâu, chỉ thế này?"

"Ngươi…"

Hai vị Tiên Đế cắn chặt răng, cuối cùng Ngự Thuật Tiên Đế lấy ra một khối ngọc bài màu vàng ẩn chứa pháp lực, ném cho Lý Tuấn Lãng.

"Đây là tín vật của bản đế, gặp vật như gặp bản đế."

"Bên trong còn phong ấn một quy luật, có thể không ngừng lĩnh ngộ… Nhưng mà ta nghĩ cả đời này ngươi cũng không hiểu được cái gì đâu." Hắn phẫn nộ nói.

Ngự Tình Tiên Đế cũng ném qua một cái bình ngọc.

"Đây là Thái Ất Thăng nguyên đan, đừng tự mình ăn đến mức nổ tan xác."

“Về sau đừng quên, ngươi cũng được Bích Lạc Tâm Cung của chúng ta bồi dưỡng lên!”

Tuy rằng hai Tiên Đế nói khó nghe, nhưng bảo vật là có thật.

“Đa tạ tiền bối!”

Miệng Lý Tuấn Lãng cười đến nỗi không thể khép lại.

Còn Chúc Thanh Liên và kia ba gã sư đệ phía sau con mắt đều tái xanh.

Mẹ kiếp?

Tín vật của Tiên Đế?

Vậy sau này Lý sư huynh có thể hiên ngang ở thiên vực phía Nam rồi, đừng nói Tây Lăng thế gia như vậy, cho dù là Chuẩn Đế cũng không dám trêu chọc hắn lần nữa!

Không chừng còn có thể tôn sùng hắn như vị thượng khách…

Xem ra việc rèn luyện sau này, đều phải đẻ Lý sư huynh dẫn đường cả đội rồi.

Không cần kinh nghiệm rèn luyện gì, chỉ cần hắn giơ thẻ bài, đi đến đâu cũng không cần kiêng kỵ!

Còn có Thái Ất Thăng nguyên đan kia, cmn đó chính là tiên đan cửu phẩm trong truyền thuyết!

Bốn người đều tiếc đứt ruột.

Bọn họ cũng không ngốc, sao lại không hiểu ra tuy là bên ngoài hai vị Tiên Đế tặng bảo vật này, nhưng thực tế là Khương Thành giành giúp hắn.

Vì sao Khương Thành phải đối với hắn đặc biệt như vậy?

Trong lòng mấy người biết quá rõ.

Đáng tiếc hiểu được cũng quá muộn, đã bỏ lỡ rồi…

“Các ngươi cũng thật là keo kiệt, chỉ cho một lọ như vậy.”

Thành Ca nhún vai, lúc này mới phất tay tạm biệt với Lý Tuấn Lãng.

“Tiểu đệ, sau này có duyên gặp lại!”

Sau đó, cùng hai vị Tiên Đế kia hóa thành một quầng sáng, biến mất tại đây.

Chương 560.

Gọi Bích Lạc Tâm Cung là một tông môn, chẳng bằng nói là một thế giới khác được lồng trong tiên giới.

Bên trong thế giới khổng lồ, núi, đồng bằng, sông lớn, hồ, biển, bí cảnh kì lạ, chim quý thú lạ cái gì cũng có.

Hiệu quả tu luyện của động tiên này, phải vượt xa đỉnh núi Tiên Yêu.

Vô Tưởng kiếm phái lại cặn bạ không sót tí nào.

Sau khi đi vào nơi này, Khương Thành không được đưa đến khu vực trung tâm của Tâm Cung.

Mà được hai vị Tiên Đế đưa thẳng đến một hòn đảo.

Điều này làm cho Thành Ca rất không hài lòng.

"Vậy mà các ngươi chưa chuẩn bị cho ta một nghi lễ hoan nghênh long trọng à, như thế này cũng quá qua loa nhỉ?"

Nghe giọng điệu thản nhiên này của hắn, hai Tiên Đế suýt nữa bật cười.

Xin ngươi, ngươi là kẻ địch lớn nhất của chúng ta đấy nhé?

Nếu không bởi vì thân phận Kiếp Tâm nhạy cảm, chúng ta đã dùng đao kiếm tiếp đón ngươi từ lâu, còn nghi lễ hoan nghênh gì chứ?

"Không có, trưởng lão khác của bản môn đều đang bế quan!"

"Sắp xếp một ít đệ tử ở hai bên đường hoan nghênh cũng được, ta không ngại…"

Một người không ổn định như Thành Ca, trước đó còn tưởng tượng sau khi mình đến Tâm Cung, khung cảnh mấy chục vạn đệ tử nam đệ tử nữ giơ hoa tươi nghênh đón mình ở hai bên.

Kết quả đi theo hai Tiên Đế dọc đường, bảy lần tám lượt, cũng không nhìn thấy dù chỉ một cọng lông người.

Điều này làm cho trong lòng hắn khá thất vọng.

Mạch máu trên thái dương Ngự Thuật Tiên Đế giật giật, khó khăn kìm nén cảm xúc muốn mắng chửi người.

“Không có, đệ tử của bản môn cũng đều đang bế quan!”

“Hơn nữa, bọn họ cũng không muốn gặp người ngoài như ngươi.”

“Nếu ngươi muốn làm khách, vậy thì ở nơi này là được rồi.”

Thành Ca nhìn qua, đây là đảo nhỏ nhưng thật ra không nhỏ.

Phong cảnh như tranh, tiên lực cũng rất dồi dào, dù sao cũng là trong Bích Lạc Tâm Cung.

Những ngọn núi trên đảo, cũng tô điểm những tòa cung điện tráng lệ.

Khuyết điểm duy nhất, chính là không có ai khác.

“Các ngươi để ta ở đây?”

“Ta chính là khách quý của các ngươi, cũng không sắp xếp vài đệ tử xinh đẹp hầu hạ sinh hoạt hàng ngày sao?”

Ngươi mà là khách quý?

Còn muốn đệ tử xinh đẹp hầu hạ, sao ngươi không lên trời?

Ngự Tình Tiên Đế phất tay với vẻ mặt căm tức, ước chừng hơn trăm con rối trong cung điện đi ra.

Những con rối này bên ngoài giống y hệt người thật, hơn nữa cũng có thực lực ở cấp bậc Kim Tiên, xem như đặc biệt hiếm thấy.

“Nhu cầu gì của ngươi, chúng đều có thể thỏa mãn.”

Thành Ca bị bọn họ đánh gục.

“Các ngươi cũng thật quá đáng, lông người còn không thấy được một cái, thế này sao có thể coi là làm khách?”

Ít khi nhìn thất hắn kinh ngạc, hai Tiên Đế hết giận lạ thường.

“Ngươi làm khách của ngươi, chiêu đãi như thế nào là chuyện của chúng ta, chẳng lẽ còn phải để ngươi đến dạy?”

Ngự Thuật Tiên Đế lạnh lùng cười: “Huống chi đảo Lâm Tiên này, vốn là nơi ta dùng thiết đãi khách bên ngoài, điều kiện cũng không thấp.”

“Hy vọng ngươi có dáng vẻ của khách, không kén cá chọn canh!”

Đây cũng là phương án giải quyết sau các cuộc bàn bạc cấp cao.

Cho hắn tiến vào, nhưng không cho hắn cùng trưởng lão đệ tử nào qua lại.

Như vậy có thể đưa mối nguy hiểm của hắn hạ xuống thấp nhất.

Ngự Tình Tiên Đế còn thêm vào một câu: “Xung quanh đảo Lâm Tiên, còn có ngàn lớp cấm chế, bất kể kẻ nào rời khỏi nơi này, chúng ta đều có thể biết được đầu tiên.”

Đây là hắn cảnh cáo Thành Ca, không được làm mưa làm gió tại đây, ngươi đang ở dưới sự trông chừng của chúng ta.

“Mẹ kiếp, các ngươi có ý gì, để Ca ngồi tù sao?”

“Nào có?”

Khóe miệng Ngự Tình Tiên Đế nhếch lên: “Đây là chúng ta suy nghĩ vì sự an nguy của khách quý, cấm chế này đã sớm có, không phải cố ý chuẩn bị cho ngươi.”

Ngự Thuật Tiên Đế quái gở nói: “Nếu ngươi ở không quen, có thể rời đi, nhất định chúng ta sẽ nhiệt liệt vui vẻ đưa tiễn, cho ngươi một nghi lễ đưa tiễn long trọng.”

“Các ngươi thật biết đùa!”

Thành Ca dựng thẳng ngón tay cái, sau đó phẫn nộ vào trong cung điện trên đảo.

Mà đám con rối kia, cũng nối đuôi nhau đi theo sau hắn mà vào, quả thực là nhịp nhàng một tấc cũng không rời.

Chỉ cần hắn vừa rời đi, những con rối này sẽ phát ra báo động như nhau.

Hai vị Tiên Đế liếc nhìn nhau, đồng thời lộ ra dáng vẻ tươi cười hả dạ.

Hiện tại xem ngươi còn có thể chơi được gì.

Sau khi bọn họ rời đi, cuối cùng Thương Linh cũng không nhịn được mà mở miệng.

“Thật không thể tưởng được, thế mà ngươi lại có thể quang minh chính đại tiến vào Bích Lạc Tâm Cung như vậy.”

“Việc này rất khó sao?”

Thành Ca nhìn đám rối đáng chết mà tức giận, đây hoàn toàn không phải hình ảnh mà hắn muốn.

Thương Linh cười khúc khích: “Đương nhiên rất khó, ngươi phải biết rằng, đây là chuyện trước đây đại ca Kim Long và Ám Hoàng đại đế cũng chưa làm được.”

Bích Lạc Tâm Cung là một trong những tông môn đầu tiên được thành lập bởi tiên nhân nhân loại, truyền rất lâu đời.

Thời kì xảy ra đại chiến tiên yêu, bọn họ từng là lực lượng chính.

Ý nghĩa ở đây đối với nhân loại, không khác gì với thánh địa.

Yêu tộc muốn tiến vào chỉ có hai biện pháp, hoặc là đánh vào, hoặc là trở thành vật cưỡi của đối phương.

Thành Ca sờ cằm: “Nói như vậy, coi như là ta đã làm được một hành động vĩ đại?”

“Đúng vậy, là người đứng đầu Địa bộ, coi như là ngươi làm vẻ vang yêu giới.”

Tâm trạng của Thương Linh rất tốt, dù sao Bích Lạc Tâm Cung là đối thủ cũ của nàng năm đó.

Khương Thành có thể có ác tâm với đối phương như vậy, làm cho lòng nàng vô cùng thích.

“Bích Lạc Tâm Cung này, có bảo vật nào đáng để lấy không nhỉ?”

“Ngươi muốn làm gì, không phải muốn kiếm một khoản tiền ở đây chứ?”

Thương Linh không nói nên lời, lão huynh thấy thứ tốt liền thu lấy!

“Đúng vậy, bằng không chẳng phải ta đi một chuyến vô ích hay sao?”

Thành Ca thật vất vả đến đây, cũng sẽ không đến chơi rồi bỏ đi như vậy.

Đây chính là doanh trại lớn của kẻ địch, đi vào núi châu báu sao có thể về tay không?

“Ngươi cũng đừng suy nghĩ tới tiên khí tiên đan và của báu vật lạ trong Bích Lạc Tâm Cung này.”

“Vì sao chứ?”

“Nơi này đứng đầu tiên môn, ngươi nghĩ rằng sẽ cất giấu trong kho bảo vật giống Vô Tưởng kiếm phái sao? Chắc chắn là sẽ bảo tồn bên trong một thế giới nhỏ, người ngoài hoàn toàn không thể tìm được.”

“Như vậy sao?”

Thành Ca suy tính thử, cuối cùng thở dài: “Vậy ta chỉ có thể kiếm một ít thuốc tiên cỏ tiên thôi.”

Cơ quan đầu não của Bích Lạc Tâm Cung, bản thân chính là một động tiên siêu cấp.

Nơi này rất dễ dàng xuất hiện thuốc tiên cỏ tiên, huống hồ gì tông môn nào cũng chuyên tâm chăm bón gieo trồng.

Giống như loại Hải U Tủy Diệp mà Lý Tuấn Lãng bọn họ vất vả tìm kiếm để luyện chế bát giai tiên đan, tại đây nếu không nói đầy khắp núi đồi, ít nhất cũng có hơn một trăm ngàn gốc.

“Đừng quên nơi này có ngàn lớp cấm chế!”

“Việc này không làm khó được ta.”

Thành Ca chính là kẻ có Loạn trận lệnh.

Bản thân cấm chế cũng là một loại trận pháp, với hắn mà nói chỉ là cái để chưng.

Việc trước mắt hắn phải làm, chính là thoát khỏi đàn rối này mà thôi.

Tìm căn một phòng yên tĩnh, thông báo mình phải bế quan, hắn dễ dàng khiến toàn bộ con rối đợi ở bên ngoài.

Sau đó ẩn thân đi ra sau, lại khép kín căn phòng yên tĩnh.

Suy cho cùng con rối vẫn là con rối, sau khi nhận được mệnh lệnh bế quan, hắn chưa đi ra cũng sẽ không có động tác tiếp theo.

Đi tới ven đảo lấy ra Loạn trận lệnh, ngàn lớp cấm chế trước mắt kia trong mắt hắn chỉ là thùng rỗng kêu to.

Cấm chế nhầm lẫn hắn là người một nhà, đến gần sẽ không xảy ra phản ứng gì với sự xâm nhập của hắn.

Cứ như vậy, hắn dễ dàng vượt qua vùng biển này, đi tới một lục địa trên Bích Lạc Tâm Cung.

Chương 561.

Thần niệm vừa mở ra, Thành Ca đã tìm kiếm tiên thảo tiên dược khắp nơi.

Giống như sự thăm dò của rađa.

Thế nhưng quá trình này cũng không đơn giản như vậy, Bích Lạc Tâm Cung có rất nhiều nơi ngăn cách thần niệm.

Hơn nữa nếu không cẩn thận, cũng thật dễ dàng bị Chuẩn Đế thậm chí Tiên Đế khác phát hiện.

Cũng may rằng một tông môn dù lớn hơn nữa, cũng sẽ có giới hạn lớn.

Cuối cùng, hắn vẫn tìm được nơi này "khu vực gieo trồng tiên dược" - Vườn Tiên Chi.

Cấm chế bên ngoài vườn đối với hắn, vẫn chỉ là thùng rỗng kêu to.

Sau khi đi vào, Thành Ca tỏ ra kinh ngạc đến ngây người.

Đây mà là vườn ư, đây chính là thế giới phủ đầy tiên dược tiên thảo!

Thấy được đủ mọi màu sắc muôn hồng nghìn tía, một gốc cây cỏ Chu Tiên tản ra ánh sáng huyền diệu, một đóa tiên dược tản ra mùi thơm ngát khiến người khác phải say mê.

Thần niệm vừa tìm kiếm, suýt nữa cũng không thể tìm được giới hạn.

Hơn nữa nơi này được gieo trồng khá chuyên nghiệp.

Một số được sinh ra trong núi tuyết, một số trong đầm lầy, một số được sinh ra trong rừng…

Tất cả tiên dược đều có môi trường phát triển hợp lý toàn diện.

Điểm không hoàn hảo, chính là hầu như mỗi một vùng đều có đệ tử của Tâm Cung chuyên môn phụ trách trông coi.

Thành Ca cũng không tiện ra tay với mấy tên đệ tử này.

Không phải không nỡ, mà do đây là trong tông môn của đối phương.

Ra tay với một tên đệ tử nào, nhất định đều sẽ động tới mánh khóe nhất định, rất nhanh sẽ gọi Tiên Đế tới.

Đến lúc đó thì không kiếm được cái gì nữa.

"Chỉ có thể cẩn thận một chút."

Với thực lực của hắn, tránh đi đệ tử cấp bậc Tiên Tôn này vẫn vô cùng đơn giản.

Nhưng mà, ngắt được tiên dược cũng không dễ dàng.

Cũng không phải chỉ tiện tay rút nhẫn ra rồi ném vào là xong việc, cần rất nhiều phương pháp đặc biệt.

Nếu không vừa ra khỏi đất sẽ chết ngay lập tức.

Cũng may Thành Ca là Chuẩn Đế trung kỳ, tiên hồn và quy tắc rất lớn mạnh, nếu đổi lại là Thiên tiên Huyền tiên hay gì đó, bận ngày chỉ e cũng không ngắt nổi mấy trăm gốc.

Cứ như vậy, lúc đó hắn sung sướng bận rộn ở những ngọn núi.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã để lại phía sau một ngọn núi hoang.

Thế nhưng, so với toàn bộ vườn Tiên Chi, đây chỉ là hạt nước trên sa mạc - không đáng kể.

Những tiên thảo tiên dược tất cả đều bị hắn chuyển dời đến trong Dị không gian của chính mình.

Sau này chỉ cần ném vào hệ thống, chọn mở thuật luyện đan, thì có thể trực tiếp sản xuất số lượng lớn thành phẩm tiên đan, thật là sung sướng.

Thời gian trôi qua, hắn thu hoạch cũng càng ngày càng nhiều.

Thế nhưng, vấn đề cũng dần dần nảy ra.

Cho dù hắn ngụy trang tốt, nhưng càng ngày càng nhiều núi hoang bày ra đó.

Cuối cùng đệ tử bên trong vẫn phát hiện ra điều kì lạ, nhất thời kinh ngạc.

“Sao lại thế này?”

“Vùng hoa Tử Hồn trăm triệu năm nay sao một cây cũng không còn!”

“Còn có quả Bồ Đề Khương này, hôm qua ta vừa mới kiểm tra qua, bây giờ cũng đã bị hái!”

“Thôi xong, chẳng lẽ là có kẻ vào trộm?”

“Mau mau mau, báo cáo quản sự trưởng lão!”

Gần mấy chục tên đệ tử bối rối, hiển nhiên cũng kinh động tới Thành Ca đang bận rộn ở nơi bí mật.

Bình thường trưởng lão quản lý vườn tiên dược hơn một nửa là trưởng lão tạp dịch, ở đây cùng lắm cũng chỉ là Tiên Vương hoặc là Chuẩn Đế sơ kỳ.

Chút thực lực ấy, vẫn không thể phát hiện được hắn.

Nhưng trong trường hợp này, đến lúc đó trưởng lão quản sự sẽ tiếp tục báo cáo lên.

Từng cấp từng cấp sẽ bao lên đến Chuẩn Đế Tiên Đế, chắc chắn hắn sẽ bị tìm ra.

“Không được, phải ngăn cản bọn họ!”

Nghĩ đến đây, Thành Ca chủ động hiện thân .

“Khụ, các ngươi khoan đã!”

“Ôi?”

Các đệ tử sửng sốt, sau đó vội quỳ xuống đất dập đầu bái không ngừng.

“Tham kiến đại trưởng lão!”

“Tham kiến Tiên Đế…”

Trong lòng Thành Ca toàn ý nghĩ xấu, lại biến thành Ngự Thuật Tiên Đế.

Những đệ tử này chính là đệ tử ngoại môn ở tầng dưới chót.

Từ khi bọn họ nhập môn đến nay, tận mắt nhìn thấy cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Chuẩn Đế.

Tiên Đế chỉ tồn tại trong hình ảnh, trong trong tâm trí bọn họ không khác gì Trung Hoà Thần.

Vừa thấy vị này là "Tiên Đế", đúng là vừa gấp rút vừa kích động, cả người đều phát run.

"À gì mà, các ngươi đi gọi toàn bộ trưởng lão quản sự của nơi này đến đây."

"Vâng vâng vâng…"

Các đệ tử vội chạy đi.

Không lâu sau, mười hai vị trưởng lão quản sự của vườn Tiên Chi liền sợ chết khiếp chạy tới tham kiến Tiên Đế.

Tên Chuẩn Đế sơ kỳ cầm đầu xoay người cúi đầu, thật cẩn thận nhận tội.

"Không biết ngài đích thân pháp giá tới, không tiếp đón từ xa, rất mong thứ tội!"

Không có cách nào cả, thuật biến hóa Thành Ca có thể trực tiếp đạt được hơi thở giống đối phương y như đúc.

Trừ khi là chính hắn ra tay, nếu không thì không có ai nhìn ra sơ hở.

Mà ở Bích Lạc Tâm Cung này, nhìn thấy đại trưởng lão Tiên Đế của bản môn, ai lại dám to gan đủ can đảm kiểm tra hắn.

"Người không biết không có tội!"

Gương mặt Thành Ca đầy uy nghiêm nói: "Đại kiếp nạn sắp tới buông xuống, bản môn cần chuẩn bị đầy đủ từ sớm."

"Ngắt đi toàn bộ tiên dược tiên thảo của nơi này, sau đó đích thân ta mang đi luyện đan."

"Toàn bộ?"

12 tên trưởng lão vô cùng kinh ngạc.

Trong vườn Tiên Chi này, có đến trăm ngàn ngọn núi đấy.

Từ khi Bích Lạc Tâm Cung sáng lập đến nay, còn chưa có lần nào ngắt hết toàn bộ tiên dược tiên thảo xuống.

Khoảng này cũng thật lớn?

“Sao nào, các ngươi còn muốn chống lại mệnh lệnh?”

“Không có không có…”

12 vị trưởng lão quản sự lại vội vàng nhận tội.

Quyết định dọn sạch tất cả tiên dược trong vườn Tiên Chi lớn như vậy, vốn dĩ nên có mệnh lệnh từ trưởng lão, mà bọn họ cũng sẽ xác minh trước rồi mới có thể làm.

Nhưng mà, người Thành biến hóa chính là Ngự Thuật Tiên Đế uy tín lâu đời.

Địa vị trong tông môn, gần với chưởng môn Ngự Tâm Tiên Đế, rất cao quý, rất xa vời.

Hắn đích thân tới, vậy còn có gì để nói nữa.

“Tập trung các đệ tử ở đây đi hái thuốc!”

“Sau khi thu hoạch xong, giao lại cho ta.”

Thành Ca thấy dùng thân phận này, đương nhiên là vui vẻ nhàn hạ .

12 danh trưởng lão vội gật đầu không ngừng.

“Vâng vâng vâng, chúng ta đi làm đây…”

Vì vậy ngay sau đó, tất cả 3000 tên đệ tử bên trong vườn Tiên Chi đều được huy động.

Các đệ tử cần cù giống như ong mật, san phẳng hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, vội vàng sôi sục ngất trời.

Bọn họ vốn là quản lý vườn Tiên Chi này, hái thuốc vốn dĩ chuyên nghiệp.

Thành Ca bay trên trời cao nhìn thấy thân hình bận rộn của bọn họ, vui mừng gật đầu.

Không tồi không tồi, rất có tinh thần!

“Ngươi cũng thật xấu xa, trộm dược còn chưa tính, vậy mà còn muốn người trông nom giúp ngươi trộm?” Thương Linh cũng không nhịn được mà bóc phốt.

“Sao lại gọi là trộm?”

Thành Ca khua tay: “Đừng quên Bích Lạc Tâm Cung là kẻ thù của ta, trước kia là vậy, về sau vẫn vậy.”

“Nếu ta không lấy những tiên dược này, tương lai chính bọn họ cũng sẽ dùng.”

“Sau đó ăn tiên đan tăng tu vi, chiến đấu với Phi Tiên Môn, Thương Long Cốc.”

“Nói như thế cũng đúng, nhưng thủ đoạn của ngươi cũng quá trơ tráo.”

Nhớ lại trước đây Kỳ Lân Tộc bị Trân Châu hại mất nhiều Nguyên Tinh như vậy.

Nhìn lại tình cảnh lần này của Bích Lạc Tâm Cung gặp phải…

Thương Long nữ đế tỏ ra cả cuộc đời mình cũng chưa nhìn thấy người nào cực phẩm như vậy.

Ai bị hắn để mắt tới, thật sự là tám đời hộc máu.

“Cảm ơn, ta sẽ coi đây là một lời khen, sau đó tiếp tục cố gắng.”

Hai ngày sau, cả một vùng vườn Tiên Chi hoàn toàn trống trơn.

12 tên trưởng lão vui vẻ thu hoạch đầy ắp, kích động đem 12 thùng tiên bảo đựng tiên dược giao vào tay Thành Ca.

“Rất tốt!”

Thành Ca khuyến khích một câu, vì vậy các trưởng lão càng thêm kích động.

Còn cẩn thận đưa ra một thỉnh cầu: “Ngươi có thể giảng đạo cho bọn ta một lần không?”

Chương 562.

Giảng đạo?

Loại tông môn đỉnh cấp này, quả thật là có truyền thống được các Chuẩn Đế và Tiên Đế giúp giảng đạo.

Bình thường đều là giảng một quy tắc chí lý nào đó thôi.

Đối với bậc tu sĩ như Kim Tiên Tôn tiên vương mà nói, rất có ý gợi mở.

Nhưng với Khương chưởng môn thì sẽ không có sự kiên nhẫn đó đâu.

Đệ tử Phi Tiên Môn còn chưa được tận hưởng kiểu đãi ngộ giảng giải này của hắn, huống hồ đây còn là một đại bản doanh của kẻ thù.

Hắn đang muốn từ chối, bỗng nhiên lại nảy ra ý tưởng mới.

Sau đó vẻ mặt nghiêm nghị gật gật đầu.

"Được!"

Chúng trưởng lão cùng đệ tử đều vui mừng.

Khương chưởng môn lại nói: "Các ngươi đi báo tin với "sơn đầu" khác, nói là bổn trưởng lão giảng đạo, tất cả đệ tử dưới Chuẩn Đế cũng đều có thể tới nghe."

"Tuân lệnh!"

Tuy rằng cảm thấy từ "sơn đầu" thực sự cổ quái, cơ mà mọi người đều đã đắm chìm trong vui sướng, cũng không bận nghĩ nhiều.

Sau hai canh giờ ngắn ngủi, có mấy chục ngàn đệ tử lần lượt từ các nơi chạy như bay đến.

Ngự Thuật Tiên Đế giảng đạo, đây chính là một việc cực kỳ hiếm thấy.

Sợ rằng cả chục tỷ năm còn không có được một lần.

Khương Thành bước lên một tòa đài cao giữa biển mây, nhìn về phía ánh mắt chờ mong của mọi người dưới kia, trong lòng

cười thầm một trận.

“Ngươi lại muốn làm gì đây?” Ngay cả Thương Linh cũng tò mò lên tiếng.

Khương Thành nói vọng xuống: “Người ta giúp ta hái thuốc, ta truyền đạo pháp cho bọn họ, đây không phải việc báo đáp bình thường sao?”

“Ngươi tốt bụng như vậy sao?”

“Đương nhiên, ta rất thương yêu dìu dắt hậu bối.”

Sau đó, hắn đúng là bắt đầu bài giảng thật.

“Toàn bộ vạn vật đều phải đánh cược, đánh cược là đạo lý, trên trời lẫn dưới đất, rất dễ thực hành…”

Phụt!

Thương Linh suýt chút nữa cười ra tiếng ngay tại chỗ.

Nhưng nhìn xuống, những Chuẩn Đế vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là đang nói cái gì vậy?

Quy tắc cá cược sao?

Ngự Thuật Tiên Đế không phải được xem là rất tinh thông quy tắc của Tiên Đế à, mọi người còn đang rất mong đợi hắn giảng một bài giảng là quy tắc nào đó…

Kết quả hắn vậy mà lại nói đến quy tắc đánh cược.

Tuy rằng tất cả quy tắc đều có thể thành đạo, tu tới đỉnh rồi thì sẽ không yếu ở đâu cả, nhưng chung quy vẫn là có điểm mạnh điểm yếu.

Loại đánh cược này là quy tắc ít được chú ý, hiếm khi có người đọc qua.

Nguyên nhân rất đơn giản, trước hết là lực chiến cực kì yếu, hiệu quả thấy rất chậm.

Ngoài ra, tu luyện theo quy tắc này đặc biệt sẽ dễ bị lầm đường lạc lối.

Có nhiều quy tắc được đề cử như vậy, nó lại không đáng để chọn.

Hơn nữa những đứa con cưng trên Tiên giới ngày nay, căn bản không phải hạ giới trải qua hồng trần ngổn ngang, thậm chí rất nhiều người còn không biết đánh cược là thứ gì.

Ban đầu, chúng đệ tử còn nghe thấy mờ mịt.

Nhưng quy tắc này của Khương Thành dù sao cũng là trình độ cao, quả thật xứng với việc nghiên cứu cao thâm.

Dần dần, rất nhiều người đúng là nghe thấy hấp dẫn, thậm chí còn bắt đầu rung đùi đắc ý suy tư gì đó.

Đến nỗi những Tiên vương, tuy rằng từ sâu xa vẫn cảm thấy có chút không đúng, nhưng trước mặt Ngự Thuật Tiên Đế, ai mà dám chấp vấn.

Thậm chí dần dần, chính bọn họ cũng bắt đầu xét thấy quy tắc đánh cược đó cũng rất tinh túy.

Nói gần cả một ngày, thời gian biến thân của Khương Thành cũng đã sắp tới.

Mà lúc này, phía dưới đã có mười mấy chục ngàn tiên nhân.

Mọi người nghe như si như dại, có vài người thậm chí còn như được khai sáng, giống như đã tìm ra được phương hướng mới.

“Vạn vật đều có thể như ta nói, đánh cược là đạo lý mà sau này sẽ trở thành môn học trọng điểm để bổn môn nghiên cứu.”

“Nếu có người tu luyện xuất chúng, bổn đế sẽ suy xét nhận làm đệ tử thân truyền, truyền thụ tiên pháp đẳng cấp!”

Lời vừa nói ra, những đệ tử vốn còn có chỗ khó chấp nhận đối với đánh cược đều suýt chút nữa hít thở không thông.

Cái gì?

Đệ tử thân truyền của Ngự thuật Tiên Đế?

Bản thân không nghe lầm đó chứ?

Những đệ tử như bọn họ, phần lớn sau khi nhập môn mới bái nhập vào môn phái nào đó của Tiên Tôn hoặc Tiên vương.

Chỉ người có thiên phú cực kỳ xuất chúng, mới có cơ hội được lọt vào mắt xanh của Chuẩn Đế ngay từ đầu.

Đến cả Tiên Đế, trên cơ bản cũng không ai có thể lọt vào mắt hắn, thiên tài tuyệt thế e rằng cũng sẽ không ngoại lệ.

Ngươi có là thiên tài, thì có thể là thiên tài của tiên đế không?

Đồ đệ cuối cùng của Ngự Thuật Tiên Đế, là thu nhận từ năm chục tỷ năm trước, bây giờ sớm đã là Chuẩn Đế hậu kỳ.

Địa vị ở Bích Lạc Tâm Cung cực kỳ quan trọng, chỉ đứng sau chư vị Tiên Đế.

Một khi bản thân được trở thành đệ tử thân truyền của ngự thuật Tiên Đế, như vậy…

Nghĩ đến đây, sự hô hấp của những tiên Vương trưởng lão đó đều trở nên khó khăn.

Dù là không có hứng thú đối với đánh cược, nhưng vì để được trở thành đồ đệ của Tiên Đế, bọn họ đều quyết định phải nghiên cứu thật tốt.

Nhìn từng gương mặt sôi sục ý chí chiến đấu, Khương Thành thấy rất vui mừng.

Biến Bích Lạc Tâm Cung thành Bích Lạc Đánh Cược Cung được không?

Nghĩ đến trường hợp tương lai đệ tử trong tông môn cứ gặp người là phải đánh cược một kèo, hắn liền nhịn không được muốn cười ra tiếng.

“Bổn đế đi đây!”

“Các ngươi cũng giải tán đi!”

Sau rời đi khỏi chỗ này, thời gian cooldown cũng đã tới.

Hắn lại lần nữa ẩn thân trở về đảo Lâm Tiên lúc trước.

Lúc này mới giả bộ như chuyện gì cũng chưa xảy ra, liên lạc với con rối phía trên.

“Nói với những Tiên Đế đó, ta phải rời khỏi Tâm Cung.”

Ba ngày này, những Tiên Đế tầng lớp cao cấp cùng với chuẩn Đế hậu kỳ đó, quả thật là để ý rất chặt chẽ đến đảo Lâm Tiên bên đây.

Đùa sao, Kiếp Tâm ai dám không coi trọng.

Nhưng cũng vì nguyên nhân chính này, ngược lại bọn họ lại rất xem nhẹ mấy nơi khác.

Suy cho thế giới Bích Lạc Tâm Cung này quá lớn, một đám đệ tử đi nghe giảng căn bản cũng không gây ra sự chú ý gì…

Biết được Khương Thành muốn chủ động rời khỏi, chúng Tiên đế ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó cất tiếng cười to.

"Ha ha ha ha ha…"

"Đúng là quá là xem trọng hắn rồi, mới có ba ngày, tên này đã bị hao mòn ý chí đến mức không còn nhẫn nại!"

"Mặc kệ hắn, cách ly hắn, quả nhiên là hữu hiệu."

"Kiếp tâm thì thế nào chứ, hắn muốn đến gây sóng gió, kết quả chẳng phải bị chúng ta trừng trị đến bất lực sao?"

"Đó là đương nhiên, ở đảo Lâm Tiên đó, hắn chẳng khác nào là đang ở trong ngục, khổ không nói nổi…"

"Đi đi, chúng ta đi xem cả đi!"

Chúng Tiên đế cùng Chuẩn Đế hậu kỳ vui mừng cười run cả hàm râu bạc trắng.

"Đúng đúng đúng, cùng đi cùng đi…"

"Thật muốn được xem bộ dạng uể oải của hắn!"

"Hắn không phải muốn có một nghi thức đưa tiễn long trọng vui vẻ sao, cứ triệu tập hết đệ tử toàn bộ các phái đến, cùng quan sát thì thế nào?"

"Hay lắm hay lắm!"

Mấy hôm trước, bọn họ bị Khương Thành làm cho tức điên.

Hiện tại để trút hết cơn giận, chưởng giáo Ngự Tâm Tiên Đế ngay lập tức hạ lệnh tập hợp toàn bộ đệ tử các phái đến ngọn núi chính.

Không bao lâu, đã dẫn tới chỗ của Khương Thành.

Vừa thấy mặt, các vị Tiên Đế cùng chuẩn Đế hậu kỳ liền lộ ra vẻ tươi cười tràn đầy đắc ý.

Ngự Tình Tiên Đế chế nhạo nói: "Khương chưởng môn, sao mà chỉ trụ được một lúc thôi vậy?"

Còn Ngự Tâm Tiên Đế lại là cố ý nhíu mày, làm bộ không vui: "Chúng ta đều là chỗ có giao tình, ngươi rời đi nhanh như vậy,

chẳng lẽ là khinh thường bọn ta sao?”

Khương Thành làm sao nhìn không ra tâm tư của mấy lão già đó.

Các ngươi muốn xem khỉ diễn kịch, không ngờ ở trong mắt của ta, các ngươi mới là con khỉ bị chơi đùa.

Hắn cố ý thở dài chán nản thất vọng lại: “Thôi đi, tự trong lòng các ngươi hiểu rõ.”

Ngự thuật Tiên Đế còn giả bộ hồ đồ: “Khương chưởng môn đây là có ý gì, chẳng lẽ là do bọn ta tiếp đãi không chu toàn?”

“Cái cái nơi quỷ quái này, chỉ một ngày lão tử cũng không muốn ngu ngốc ở lại, chỉ muốn nhanh chóng chạy khỏi!”

“Khương chưởng môn đừng vội, bọn ta còn chưa cho chuẩn bị cho ngươi nghi thức đưa tiễn long trọng vui vẻ mà…”

Vẻ mặt Khương Thành bực bội nói: “Không cần, các ngươi đây là muốn giết người từ trong tâm mà!”

Hắn càng làm như “tức muốn hộc máu”, mấy người tầng lớp cao của Tâm Cung lại càng đắc ý.

Nhìn xem, tên kiếp tâm này đã bị bọn ta chơi đùa thành thứ gì rồi?

“Ha ha, lời này của Khương chưởng môn sai rồi, lễ nghĩa đãi khách của Bích Lạc Tâm Cung bọn ta từ trước đến nay đều rất chu đáo, làm việc phải để cho khách cảm thấy như đang ở nhà nữa đó!”

Chương 563.

Phía dưới là đám đệ tử của Tâm Cung người đông như kiến, thật ra phần lớn người Thành Ca sớm đã gặp qua hết rồi.

Hắn không lâu trước đây dù sao cũng đã truyền đạo cho bọn họ.

Lúc này những người đó nhìn hắn, rất nhiều Chuẩn Đế, Tiên Vương sắc mặt biến sắc, nhận ra hắn.

Mà đám Tiên Tôn đệ tử vẫn vô cùng mê hoặc, trong lòng tự hỏi đây là ai chứ?

Mặt mũi lớn như vậy, quả nhiên có thể khiến cho tất cả các cấp cao của tông môn cùng lúc ra mặt?

“Vị này, chính là Kiếp tâm Khương Thành!”

“Hắn ở lại phái ta vài ngày, bây giờ không ở lại được nữa rồi.”

“Ha ha ha, Bích Lạc Tâm Cung quả không dễ bị đại kiếp cuốn vào trong như vậy.”

Những trưởng lão vô cùng đắc ý, mọi người có thể cười nhạo hắn rồi.

Vậy mà, hiệu quả lại có chút không giống với những tưởng tượng của bọn họ.

Lời nói vừa dứt, tất cả được một phen rộ lên.

“Cái gì, hắn chính là Khương Thành?”

“Tên ma đầu đó?”

“Đây quả là ngọn nguồn của tai họa mà, há có thể lây nhiễm?”

“Làm sao có thể để hắn sống tiếp chứ?”

“Phí lời, Kiếp tâm không thể giết được!”

Tiếng bàn luận ở dưới đài sôi nổi không ngớt.

Phần lớn đều là khiếp sợ và lo lắng.

“Ma đầu” này đã từng giết chết bảy vị Đế Cảnh rồi, ai dám chê cười hắn chứ?

Thành Ca lại bất ngờ nhận được một khoản giá trị chấn kinh.

Cho dù đám đệ tử cảnh giới không cao lắm, công đức hoán đổi được không nhiều, nhưng cũng xem như là có thu hoạch bất ngờ rồi.

“Ha ha ha, chào mọi người!”

Thành ca bay lên bầu trời cao, lộ ra nụ cười vẫy vẫy tay.

“Những chưởng giáo và trưởng lão của các ngươi biết mọi người bởi vì sùng bái mà nhất thiết muốn thấy được ta.”

“Ta cũng không nhẫn tâm để cho các ngươi thất vọng, phải không?”

Hắn rất huênh hoang hất mái tóc của bản thân: “Soái ca đệ nhất Tiên Giới mà các ngươi luôn nghĩ về chính là có dáng vẻ như vậy đó!”

“Nam đệ tử không cần đố kỵ, các nữ đệ tử cũng xin hãy kiềm chế cho tốt, sau khi ta rời đi, các ngươi có thể đặt hết sự nhớ mong vào trong lòng…”

Tất cả hiện trường vốn đang nhốn nháo trở nên yên tĩnh lại.

Biểu cảm của đám đông đều có chút đờ đẫn ra.

Đây chính là ác yêu Thương Long? Ma đầu đệ nhất Tiên giới?

Phong cách này sai lệch nghiêm trọng!

Bọn ta sùng bái ngươi lúc nào thế?

Đố kị ngươi lúc nào, còn phải kiếm chế lại?

Khương chưởng môn còn muốn nói thêm vài câu, nhưng đám cấp cao của Tâm Cung quả thật không thể nhìn nổi nữa.

Đây không phải phản ứng mà bọn họ mong đợi sao?

Sao nào, ngươi còn muốn nuôi dưỡng một đám người sùng bái ngươi ở Bích Lạc Tâm Cung sao?

Ngự Tâm Tiên Đế vẻ mặt khó chịu: “Khương chưởng môn, thời gian cũng không còn sớm nữa, có thể xuất phát rồi!”

Hắn phất tay áo dài, trực tiếp làm ra một tư thế mời.

Ngươi có thể thu hồi bản lĩnh đi gây tai họa cho người khác rồi, đừng ở lại chỗ bọn ta nữa!

Thành Ca lúc này mới như lưu luyến không nỡ hôn gió về hướng đám nữ đệ tử một cái, sau đó ở dưới sự “hộ vệ” của mấy vị Tiên Đế bay lướt qua rời khỏi Bích Lạc Tâm Cung. Ra khỏi Tâm Cung, Tiên Đế vẫn không yên tâm.

Suốt trên đường cứ chiếu hình theo, vẫn luôn đưa mắt nhìn theo đến khi hắn hoàn toàn rời khỏi phạm vi của Bộ Thiên Vực, cuối cùng mới có thể thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng đi rồi.

Mà Thành Ca lúc đó, đã đi vào Trung Bộ Thiên Vực.

Lần này ở Bích Lạc Tâm Cung, hắn đã lấy được rất nhiều Tiên Thảo Tiên Dược.

Số vật liệu này muốn luyện thành Tiên Đan, còn cần một số vật liệu phụ trợ khác nữa.

Mặc dù hệ thống Thương Thành cũng có bán, nhưng giá cả vô cùng đắt, Thành Ca không muốn bị hệ thống lừa một khoản tiền nào nữa.

Đầu tiên hắn tìm một phân bộ của Thiên Khu Các, bày ra một tín vật của Nhất đẳng quý thấn.

Thân phận này mua đồ có thể giảm 20%.

Nhìn thấy tín vật của Nhất đẳng quý thấn, phân hội trưởng ngồi không yên nữa, đích thân đến nghênh đón.

“Người là tiền bối của Trường Minh Điện?”

“Không phải.”

“Vậy người là từ Cửu Tinh Ma Điện của Ma Giới qua đây sao?”

“Cũng không phải!”

Phân hội trưởng ngây ra.

Trong sự hiểu biết của hắn, Thiên Khu Các chỉ có hai Nhất đẳng quý thấn, một là Trường Minh Điện, một là Cửu Tinh Ma Điện.

Ngoài ra cho dù là những nhân vật lớn như Thiên Tiêu Các, Bích Lạc Tâm Cung cũng chỉ là Nhị đẳng quý thấn.

Hết cách, Mâu Vũ làm chủ việc đưa Thương Long Cốc thăng cấp đến Nhất đẳng quý thấn vẫn là chuyện không lâu trước đây.

Mặc dù đã thông báo với hai vị Tiên Đế khác của tổng bộ, nhưng tin tức vẫn chưa hề truyền đi.

Chuyện này cũng không còn cách nào khác, những việc mà Thành Ca làm gần đây quá khác người rồi, Thiên Khu Các cũng là dựa theo nguyên tắc nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, ra sức giấu diếm đi.

Nếu như bị bên ngoài biết được Thiên Khu Các xem trọng Kiếp tâm kia như vậy, nói không chừng sẽ chuốc lấy toàn sự cợt nhả.

Thế là, trong mắt của phân hội trưởng này, hắn đã trở thành một tên lừa gạt.

Kiểm tra kĩ càng tín vật, lại quả thực là vật thật.

Hơn nữa tu vi của đối phương thâm sâu không lường được, bản thân Tiên Vương Bát Phẩm này cũng không nhìn thấu được. Đây cũng thật là kỳ lạ quá đi.

“Chuyện này là việc lớn, có thể cho phép ta xin chỉ thị của tổng bộ không?”

Phân hội trưởng quyết định ổn định hắn trước.

Thành Ca cũng không nghĩ nhiều, dù sao thì hắn cũng không vội.

Phân hội trưởng vừa rời khỏi, lập tức báo cáo với cấp trên, có người đã trộm tín vật Quý thấn của Trường Minh Điện để hành nghề lừa gạt!

Hơn nữa người đến đây cảnh giới vô cùng cao!

Đây còn chưa được?

Sau khi biết được tin tức này, bên phía tổng bộ của Thiên Khu Các rất nhanh đã có hồi đáp.

Thành Ca đã đợi ở đây ba ngày rồi, lúc sắp mất hết kiên nhẫn, thì phát hiện bên ngoài của phân bộ không hiểu sao đã có thêm rất nhiều khí tức lớn mạnh.

Có Chuẩn Đế, thậm chí còn có Tiên Đế.

Đây là tình huống gì vậy?

Hắn đang muốn hỏi tên phân hội trưởng đó, đối phương lại trực tiếp mở ra trận pháp.

Đem hắn nhốt ở trong phòng.

“Tên lừa đảo nhà ngươi, vậy mà lại muốn dùng tín vật trộm được đến để lừa bọn ta?”

Phân hội trưởng đó sớm đã không còn nhiệt tình giống như ba hôm trước, mà là rút ra Tiên Kiếm chĩa vào hắn.

Thành Ca suýt chút bị hắn chọc cười rồi.

“Lão huynh, thân phận quý thấn này của ta quả thật là Tổng hội trưởng của các ngươi đích thân chứng thực đó.”

Phân hội trưởng đó đâu có nghe lọt tai, lạnh nhạt cười nói: “Thủ đoạn lừa gạt vụng về như vậy, có phần xem Thiên Khu Các bọn ta quá đơn giản rồi!”

Lời của hắn vừa dứt, toàn bộ phân bộ của Thiên Khu Các giống như Cơ Quan Thành trì, đột nhiên biến thành một tòa thành lũy.

Bốn phía đều hiện ra ánh sáng chói rọi của trận pháp và cấm chế.

Nhìn những cấp bậc đó, đoán chừng một vòng là giải quyết xong, từ Chuẩn Đế trở xuống rất khó sống sót.

Bên ngoài cũng vọng đến tiếng quát uy nghiêm: “Còn không mau khoanh tay chịu trói!”

“Đem quá trình ngươi trộm lấy tín vật như thế nào khai thật ra đây!”

Đám Tiên Đế và Chuẩn Đế ở bên ngoài cũng liên tục hiện thân, hoàn toàn chính là nhịp điệu của thiên la địa võng.

Thế nhưng, tất cả liền trở nên im bặt sau khi hai bên gặp mặt.

Người hành động của Thiên Khu Các lần này là hai vị Tiên Đế Long Long Lâm và Giáng Hàn, ngoài ra còn có hơn mười vị Chuẩn Đế, Mạch Phong Chuẩn Đế mà lần trước gặp mặt cũng bất ngờ nằm trong số đó.

Vị hội trưởng chi nhánh vừa nãy không quen biết Thành Ca, còn những người cấp cao này làm sao có thể không biết chứ.

Bản thân của Thiên Khu Các chính là tin tức nhạy bén, Khương Thành trông như thế nào, đã từng làm những gì, bọn họ sớm đã rõ như lòng bàn tay.

Vừa nhìn thấy là hắn, vốn dĩ Long Lâm Tiên Đế còn định ra tay kia sắc mặt thay đổi lớn.

“Dừng!”

“Dừng tay!”

“Hủy bỏ đại trận!”

Hắn bây giờ hận không thể lôi tên phân hội trưởng kia qua đây tha hồ tẩn cho một trận.

Con mẹ nó, động ai không động, ngươi động vào Kiếp tâm làm cái gì?

Tự nhiên bị vu oan người ta thành tên lừa đảo, tâm trạng Thành ca rất không thoải mái.

Nhìn thấy cảnh này, không kìm được chế nhạo nói: “Đừng mà, ca là tên lừa đảo, các ngươi nhất định đừng tha cho ta!”

“Ta còn muốn nếm thử mùi vị đại trận này của các ngươi nữa, nói không chừng một chút nữa sẽ thật sự thành công giết chết ta đó.”

Hai vị Tiên Đế Long Lâm và Giáng Hàn vẻ mặt cạn lời.

Ngươi xem bọn ta ngốc sao, Kiếp Tâm cũng có thể giết sao?

Chương 564.

“Khụ, bọn ta không biết là Khương chưởng môn đến.”

Long Lâm Tiên Đế cũng nhìn ra là hắn tức giận rồi, chỉ có thể dùng những lời hay để vỗ về: “Đám thuộc hạ không biết ngươi cũng là Nhất đẳng quý thấn của bọn ta, đây chỉ là hiểu lầm thôi.”

Giáng Hàn Tiên Đế cũng cười nói: “Đúng thế, một chút hiểu lầm nhỏ, cũng chưa thật sự xảy ra đánh nhau, không ảnh hưởng đến toàn cục.”

Tên phân hội trưởng kia ở bên cạnh mắt chữ O mồm chữ A.

Đám Tiên Tôn của Thiên Khu Các khác không hiểu rõ chân tướng cũng há hốc mồm.

Đây là tình huống gì?

Vị này thật sự là nhất đẳng quý thấn của Thiên Khu Các?

Đám Chuẩn Đế nhận ra hắn, lúc đó cũng biểu cảm như tránh rắn rết.

Người đó không chỉ có thân phận Kiếp Tâm, hơn nữa đã giết chết tận mấy vị Đế Cảnh.

Những đại ma đầu trong truyền thuyết kia ở trước mặt hắn cũng sẽ biến thành thanh tú trong chốc lát.

“Không dám, không dám, nhất đẳng quý thấn này của Thiên Khu Các các ngươi, ta làm không nổi đâu!”

Thành Ca liên tục xua tay, lại ngồi trở về.

Hai vị Tiên Đế còn muốn nói thêm gì đó, kết quả người ta trực tiếp nói một câu bày ra kết giới, cắt đứt hai bên.

Hiểu lầm nhỏ, thật ra Thành Ca không hề để ý.

Nhìn mặt Mâu Vũ, hắn vẫn luôn rất có cảm tình với Thiên Khu Các.

Lần này việc thực sự khiến hắn tức giận là thân phận nhất đẳng quý thấn kia của mình, Thiên Khu Các bọn họ vậy mà lại giấu đi.

Sao nào?

Kết giao với ta làm mất mặt Thiên Khu Các các ngươi rồi sao, còn ngại nói ra với bên ngoài?

Ta không có mặt mũi như vậy sao?

Ngược lại Trường Minh Điện, các ngươi lại xem trọng như vậy.

Nhãn hiệu của người ta “bị trộm rồi”, các ngươi có cần tích cực giúp đỡ tranh về như thế?

Thấy hắn có ý ở lại tại Thiên Khu Các, đám người đưa mắt nhìn nhau, cái này phải làm sao?

Kiếp Tâm ngày ngày ở đây, Thiên Khu các còn trung lập cái rắm gì.

Cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng rất nhanh sẽ bị cuốn vào đại kiếp, trở thành người đứng mũi chịu sào nơi đầu sóng ngọn gió của Tiên Giới.

“Chỉ có thể mời Luân Hồi Tiên Đế ra mặt rồi.”

Mạch Phong Chuẩn Đế cuối cùng vẫn là nhớ ra Mâu Vũ.

“Luân Hồi Tiên Đế?”

Hai vị Tiên Đế Long Lâm và Giáng Lâm vẫn chưa biết quan hệ giữa nàng và Thành Ca nữa.

“Nàng vẫn chưa hồi phục tu vi, e rằng không chống lại hắn đâu!”

Mạch Phong Chuẩn Đế nhẹ nhàng truyền âm nói: “Sư Tôn và Giáng Hàn tiền bối có điều không biết, Luân Hồi Tiên Đế và tên Khương Thành này có giao tình sâu đậm.”

“Ố?”

“Còn có chuyện như vậy sao?”

Hai vị Tiên Đế trở nên kinh ngạc.

“Ta chỉ biết bọn họ từng có giao dịch Tiên Duyên lệnh ở Tiên Giới, nhưng vẫn chưa đến mức giao tình sâu đậm chứ?”

Bọn họ thật sự hiếu kỳ rồi.

Là nhân vật nổi tiếng không hổ danh của cả Lục Giới, Khương Chưởng môn đến từ Hạ Giới, điều này tất cả mọi người đều biết rồi.

Cũng biết hắn đã giết chết bảy vị Tiên Đế, là Chưởng môn của Phi Tiên Môn, là Đại Đế mới của Thương Long tộc.

Nhưng mà…

Làm sao hắn làm được tất cả những chuyện này?

Hắn đã trải qua những gì?

Đây thật sự là một câu đố, cho dù là Trường Minh Điện hay là Cửu Tinh Ma Điện đều đã từng nghiên cứu qua.

Nhưng mà, bọn họ chỉ có thể tra ra được người này hơn trăm năm trước mới xuất hiện ở Trung Tiên Giới.

Người này giống như đột nhiên sinh ra giữa không trung, sau đó liền làm ra liên tiếp những chuyện lớn.

Trừ đệ tử của Phi Tiên Môn, cũng không có ai quá thân thiết với hắn.

Bây giờ nghe nói Mâu Vũ vậy mà lại là người thân thiết của hắn, đây không chỉ là một tin tức quan trọng.

Nếu như truyền ra ngoài, nói không chừng Trường Minh Điện và Cửu Tinh Ma Điện đều sẽ tìm đến cửa tra hỏi.

“Thật ra…”

Mạch Phong Tiên Đế hắng giọng, thần bí nói: “Hai người bọn họ có một chân.”

“Có một chân?”

“Là ý gì?”

Cái từ này, Mạch Phong Chuẩn Đế cũng là học từ chỗ Thành Ca về, hai vị Tiên Đế cũng chưa từng nghe qua.

“Khụ, chính là….tương đương với quan hệ bằng hữu.”

“Cái gì?”

Hai vị Tiên Đế Long Lâm và Giáng Hàn suýt chút thì nhãy cẫng tại chỗ.

Hai ngày sau, Mâu Vũ vội vã trở về.

Vừa đến đây, còn chưa đợi hai vị Tiên Đế Long Lâm và Giáng Hàn lên trên chào hỏi, nàng đã chạy thẳng đến kết giới kia ở phòng Thành Ca.

Không hề nghĩ ngợi liền mạnh mẽ dùng toàn lực ra tay phá vỡ.

Hai vị Tiên Đế và đám đông Chuẩn Đế ở ngoài hãi hùng khiếp vía.

“Người kiềm chế lại một chút, vị này thật không phải là một người dễ động vào, hơn nữa còn là Kiếp Tâm nữa!”

“Ngươi đang làm gì thế?”

“Vậy mà lại chạy đến chỗ ta gây chuyện rồi?”

Vừa nhìn thấy Thành Ca, Mâu Tiên Nữ dựng ngược chân mày lá liễu, giống như phượng hoàng lửa nổi giận.

“Ha ha, ta đây không phải là đến quan tâm việc làm ăn của người quen sao?”

“Có ai quan tâm giống như ngươi không?”

Mâu Vũ tức giận nói: “Ngươi có thể đừng có lần nào cũng ra đề bài khó cho ta được không?”

Trên thực tế, khoảng thời gian này nàng đã bị Khương chưởng môn làm khiếp sợ không hề nhẹ.

Hóa ra người này chính là Khương Thành của một trăm triệu năm trước kia?

Cùng với đó hắn lại từng chém vài vị Đế Cảnh, còn trở thành Kiếp Tâm, làm cho Mâu Tiên Nữ cũng nghi ngờ bản thân có phải là nhận nhầm người rồi không.

Dù sao trong ấn tượng của nàng, người này lúc nên nói đạo nghĩa, cũng rất biết đạo nghĩa.

Thành Ca cố ý chọc nàng: "Ta đây không phải vẫn muốn làm hộ vệ bên cạnh cho nàng sao?"

Mâu Vũ thần sắc lặng lẽ thay đổi, vội vàng xua tay từ chối: "Miễn đi, ta hiện tại cũng không dám mời ngươi nữa rồi!"

"Lời này của nàng cũng xa lạ quá rồi, hai chúng ta thân thiết như vậy."

"Ngươi có thể nào có chút tự giác không, ta tìm Kiếp Tâm làm hộ vệ, là chê bản thân chết chưa đủ sớm sao?"

Nàng hiện giờ ở trước mặt Thành Ca, cũng là có gì nói đó, căn bản không hề giấu diếm.

Điều này làm cho Thành Ca thực sự có chút tiếc nuối rồi.

Hắn rất muốn nói chuyện tình cảm với Mâu Tiên Nữ, tiểu muội này đẹp đến cực kỳ bi thảm, xem rất vui tai vui mắt.

"Haiz, vậy thì vẫn là nói chuyện làm ăn đi!"

Hai vị Tiên Đế Long Lâm và Giáng Hàn ở phía sau, mặt mũi đều đờ ra.

Tình cảm này… là thật sao?

Nghe giọng điệu nói chuyện này của bọn họ, rõ ràng là "có một chân" rồi!

Trời ơi, không ngờ đến Luân Hồi Đại Đế vậy mà lại có những vướng mắc sâu xa như vậy với đệ nhất ma đầu của Lục Giới.

Đây rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Nhất thời bản thân bọn họ cũng không thể phân biệt rõ ràng được.

“Ngươi lại muốn bàn chuyện làm ăn gì?”

Nhắc đến làm ăn, Mâu Vũ cũng nghiêm túc lại.

Thành Ca Lập tức liệt kê ra một danh sách.

Danh sách này không hề dài, cũng chỉ vài trăm loại vật liệu, Thiên Khu Các toàn bộ đều có bán.

Nhưng mà sau khi đám người ở đây nhìn thấy rõ, lại toàn bộ đều không nhịn được mà mở to hai mắt nhìn.

Bời vì số lượng cần quá nhiều.

“Ngươi cần nhiều vật liệu như vậy để là gì?”

“Việc này thì ngươi không cần quản, dù sao cũng không phải dùng để mưu hại Thiên Khu Các các ngươi.”

Mâu Vũ nhìn số vật liệu đó, hé mắt, dần dần nhìn ra một chút logic.

“Số vật liệu này, toàn bộ đều dùng để luyện đan.”

“Ngươi lại muốn mở lò luyện đan rồi sao?”

Trước đây ở Ngộ Đạo Tiên Thụ, nàng từng thấy Khương Thành luyện đan, nên cũng có thể hiểu được.

“Đương nhiên.”

“Mười mấy loại vật liệu này, là luyện ra Tiên Đan cửu phẩm sao, lẽ nào ngươi…”

Mâu Vũ cũng không kìm được kinh ngạc hô lên: “Ngươi có thể luyện Tiên Đan cửu phẩm?”

Mặc dù Thành Ca đã quá quen như cơm bữa với những sự kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc của Mâu Vũ vẫn là rất hiếm gặp.

Bất giác khóe miệng nhếch lên, nói: “Ừ hử, việc này rất khó sao?”

Hi!

Đám người trong phòng toàn bộ đều đang lo sợ.

Tên ma đầu đệ nhất Lục Giới này, lại còn là một đại sư luyện đan?

Hơn nữa lại còn là Tiên Dược Sư đứng đầu có thể luyện ra Tiên Đan cửu phẩm?

Chuyện này thật sự là không thể hiểu nổi?

Phải biết rằng cho dù Thượng Tiên Giới, người có thể làm được chuyện này cũng vô cùng ít ỏi.

Cả một Thiên Khu Các, trước mắt vẫn chưa có Tiên Dược Sư cửu phẩm nữa.

Kiểu Tiên Dược Sư đứng đầu đó, cũng chỉ Trường Minh Điện, Cửu Tinh Ma Điện, Đế Đan Các nói vài trận thế lực mới có thể tìm được.

Chương 565.

Ban đầu, lúc ở Ngộ Đạo Tiên Thụ, thực ra Mâu Vũ cũng từng hoài nghi có phải hắn có thể luyện được Tiên đan cửu phẩm hay không.

Bây giờ coi như đã chứng thực được rồi.

"Ngươi biết luyện những loại Tiên đan cửu phẩm nào?" Nàng có chút hi vọng hỏi.

Thành Ca ưỡn ngực: "Câu hỏi này của ngươi đúng là chẳng có tí hàm lượng chất xám nào cả, đương nhiên là Tiên đan cửu phẩm nào ta cũng biết rồi."

"Cái gì?"

"Tất cả?"

Những Tiên Đế, Chuẩn Đế khác ở trong phòng đều cảm thấy hắn đang chém gió.

Chuyện này sao có thể chứ?

Tiên đan cửu phẩm có rất nhiều loại, có thể luyện ra được một trong số đó, đã có thể được gọi là Tiên đan sư rồi.

Biết luyện tất cả các loại. người như thế căn bản không tồn tại!

Nhưng Mâu Vũ thì lại vui mừng khôn xiết, nàng vội vàng hỏi tiếp: "Thế tỉ lệ luyện thành Tiên đan cửu phẩm của ngươi… khoảng bao nhiêu?"

Vốn dĩ Thành Ca muốn nói, trong từ điển của anh đây không có mấy từ tỉ lệ luyện đan thành công, có được không hả?

Cứ bỏ thẳng nguyên liệu vào hệ thống, sau đấy ấn nút bắt đầu tinh luyện.

Sau đó, đan dược được đảm bảo 100% về số lượng và phẩm chất sẽ ra đời.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt vô cùng thân thiện, niềm nở của tất cả mọi người, hắn chợt nhận ra điều gì đó.

Thế là, hắn bèn nói ra một con số vô cùng thận trọng: "Năm mươi phần trăm."

"Cái gì?"

Mâu Vũ không thể ngồi yên được nữa, lập tức đứng bật dậy.

Cả hai vị Chuẩn Đế khác ở trong phòng cũng không nhịn được nữa mà kêu lên.

"Năm mươi phần trăm?"

"Sao có thể đạt được tỉ lệ cao như thế chứ?"

"Không phải bình thường tỉ lệ luyện thành công của Tiên đan cửu phẩm chỉ có hai mươi phần trăm thôi sao? Có thể đạt đến ba mươi phần trăm đã là kỳ tích rồi!"

"Chắc không phải là đang lừa gạt người khác đấy chứ?"

Thành Ca chỉ cười mà không nói lời nào.

Ánh mắt của Mẫu Vũ đã hoàn toàn thay đổi.

Nếu đổi lại là người khác, có thể nàng cũng sẽ cho rằng hắn đang chém gió.

Nhưng đổi lại là Thành Ca, nàng tin, bất kể chuyện khó tin đến mức nào hắn đều có thể làm được.

"Ngươi có thể giúp bọn ta cũng luyện Tiên đan cửu phẩm được không?"

"Được chứ!"

Dẫu sao thì giúp các nàng luyện đan, nguyên liệu cũng là các nàng bỏ ra, hắn chỉ cần ấn ấn nút trên hệ thống mà thôi.

"Thật sao?"

Mâu Vũ mừng khôn kể xiết, tên này từ trước đến nay luôn rất khó đối phó, hiếm khi nào dứt khoát, thẳng thắn như lần này.

“Nhưng ta bỏ ra công sức, dù sao các ngươi cũng phải báo đáp chút gì đấy chứ nhỉ?”

Mâu Vũ bình tĩnh hỏi một câu thăm dò: “Ngươi muốn báo đáp cái gì?”

Thành Ca cười típ mắt nói: “Tất cả những nguyên liệu mà ta mua lần này đều miễn phí, thế nào?”

Mâu Vũ trao đổi ánh mắt với hai vị Tiên đế khác, đôi bên đều nhìn thấy sự vui mừng hớn hở trong mắt đối phương.

Điều kiện này… quá hời rồi!

Dựa theo quy ước hành nghề của giới luyện đan, mỗi một lần Tiên đan sư cửu phẩm ra tay, là phải lấy một nửa số đan đã luyện thành.

Nếu như tỉ lệ luyện đan thành công của Khương Thành là năm mươi phần trăm, vậy thì theo quy tắc, đến cuối cùng, hắn có thể lấy đi hai lăm phần trăm đan dược thành phẩm.

Tiên đan cửu phẩm, là thứ vô giá đó!

Hơn nữa, giá trị của Tiên dược, Tiên thảo và các nguyên liệu phụ trợ khác gộp lại, cũng thấp hơn Tiên dược thành phẩm ít nhất là trên hai mươi, ba mươi lần.

Các nàng chỉ cần miễn phí một lô nguyên liệu phụ trợ cho hắn, là có thể tránh được việc phải giao nộp hai mươi lăm phần trăm đan dược.

Trong mắt đám người Mâu Vũ, bọn họ kiếm được món hời lớn rồi!

“Ta nói rõ trước nhé, Thiên Khu Các bọn ta có rất nhiều nguyên liệu, có thể ngươi sẽ phải luyện trong một thời gian rất dài đó.”

“Không thành vấn đề!”

“Nếu như đến cuối cùng ngươi không luyện nổi năm mươi phần trăm thành đan dược…”

“Vậy thì ta sẽ đền cho ngươi!”

Nghe thấy câu nói bảo đảm này của Thành Ca, tất cả mọi người trong phòng đều không nỡ lòng.

Trong lòng thầm nói, Luân hồi Tiên Đế, ngươi cũng bắt nạt người khác quá đấy!

Tiên đan Sư cửu phẩm ra tay luyện đan, nếu như có luyện hỏng một lò, thì cũng đều là người đưa nguyên liệu tự gánh chịu tổn thất.

Lại còn đền cho ngươi?

Căn bản là không có kiểu nói chuyện như thế có được không hả?

Cái gì, ngươi nói chuyện này không công bằng?

Tiên đan sư cửu phẩm chỉ có mấy vị thôi, là ngươi cầu người ta giúp chứ không phải người ta cầu ngươi.

Mời cùng chẳng mời nổi có được không hả?

Kiếp tâm trong truyền thuyết này cũng thành thật, dễ lừa quá đi?

Hắn thật sự là Ma đầu số một của lục giới sao?

Mâu Vũ chẳng mấy khi lợi dụng được hắn một lần, trong lòng vô cùng vui sướng.

“Rất tốt, rất tốt, lần này ngươi quả thật rất thẳng thắn, sảng khoái đó.”

Khương Chưởng môn tỏ ra thiện cảm theo thói quen: “Vì để đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân, ta tình nguyện thịt nát xương tan, đầu rơi máu chảy!”

“Ngươi cứ chém gió đi!”

Mâu Tiên nữ chắc chắn sẽ không vì lần này mà cảm thấy hắn là một người chìm đắm trong mỹ sắc mà đi không nổi, bận bịu bất chấp tất cả để lấy lòng, xum xoe, nịnh hót người khác.

Sự gian xảo và khó đối phó của hắn trong những lần giao dịch trước đây, vẫn còn rành rành trước mắt nàng.

Từ trước đến nay, nếu không có lợi lộc gì tên này chắc chắn sẽ không bao giờ chịu khổ, đứng trước lợi ích thì mỹ nữ chỉ là phù du mà thôi, lợi ích mà là chân lý.

Chỉ là lần này, bất luận nàng nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra hắn có thể chiếm được lợi lộc gì.

“Hừ, lòng ta hướng về trăng sáng, rõ ràng ta đối xử với ngươi tốt như thế…”

Những người xung quanh đều cạn hết lời.

Hai người các ngươi có thể kín đáo hơn tí, chú ý sự ảnh hưởng đến người khác hơn tí được không hả?

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, tất cả những nguyên liệu mà Thành Ca cần đều đã được chuẩn bị đầy đủ.

Còn những nguyên liệu để tinh luyện Tiên đan cửu phẩm của cho Thiên Khu Các, cũng đang tập hợp từ các phân bộ về đây.

Mâu Tiên nữ cảm thấy lần này bọn nàng lợi dụng sự thiếu hiểu biết của hắn đối với quy ước hành nghề của đan giới mà hại hắn một lần, cho nên đối với hắn cũng có chút ý muốn bù đắp.

Trong lòng Thành Ca biết rõ điều này nhưng cũng không vạch trần.

Vốn dĩ hắn cũng nghĩ, có lợi mà không biết chiếm thì khác gì Vương Bát Đản, khoảng thời gian này, hắn cùng với mỹ nhân tuyệt thế này sớm tối có nhau, như hình với bóng, hoàn toàn là tiết tấu của việc hẹn hò.

“Thập giới oán lữ” lúc đầu hai người đã cùng trải qua, hiểu rõ lẫn nhau, đã quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Đám người Lang Lâm Tiên Đế và Giáng Hàn Tiên Đế bí mật âm thầm quan sát, càng ngày càng chắc chắn, nếu như quan hệ của hai người này không có gì gì đó thì quá kỳ lạ rồi!

Đến mười ngày sau, các phân bộ của Thiên Khu Các đã tập hợp đầy đủ nguyên liệu.

Dưới sự thúc giục của Mâu Vũ, Đan đường “Mở lò luyện đan” được mở ở Thiên Khu Các.

Hắn bước vào trong đó, Mâu Vũ và Lang Lâm, Giáng Hàn cũng vô cùng tự nhiên mà đi vào theo.

Cả một đám Chuẩn Đế, thậm chí còn cả Hai vị Tiên đan sư bát phẩm và mấy chục bị Tiên đan sư thất phẩm của Thiên Khu

Các cũng vào theo luôn.

Tất cả mọi người đều muốn mượn cớ vào xem để học trộm ít kỹ thuật.

Lần này, Thành Ca dùng luyện đan thuật của hệ thống để luyện đan.

Thứ quái này chẳng có bất kỳ quá trình nào cả, căn bản không cần dùng đến lò luyện đan gì gì đó, cho nên há có thể để người khác đứng ngoài quan sát.

“Lúc ta luyện đan có một quy tắc, đó chính là không được có bất kỳ người ngoài nào ở bên cạnh!”

Mâu Tiên nữ sao có thể tin lời nói xằng nói bậy này của hắn chứ.

“Sao ta lại nhớ lần trước lúc ngươi luyện đan, ngươi đã luyện trước mặt tất cả bọn ra nhỉ?”

Lần mà nàng nói chính là lần luyện ở Ngộ Đạo Tiên Thụ.

Trong lòng Thành Ca thầm nói, lần đó anh đây dùng lò luyện đan tinh luyện bình thường, đương nhiên không ngại để cho các ngươi chiêm ngưỡng dung mạo anh tuấn của anh đây rồi.

Lần này thì không được.

“Khụ, lần trước là lần trước, lần này là Tiên đan cửu phẩm, độ khó không giống nhau!”

“Được rồi, được rồi, đi ra ngoài cả đi!”

Mâu Vũ bị hắn đuổi ra ngoài rồi vẫn muốn tranh thủ, cố gắng thêm tí: “Tiên đan sư của Thiên Khu Các chúng ta có thể ở lại giúp ngươi mà.”

“Đại Mộng Luyện Đan Pháp của ta không cần trợ thủ.”

“Đại Mộng Luyện Đan Pháp?”

Ai nấy đều ngẩn người ra.

Sau khi đuổi hết bọn họ ra ngoài, Thành Ca bố trí vô số cấm chế và kết giới, ngăn cách hoàn toàn những người khác ở bên ngoài.

Lúc này mới lấy lô nguyên liệu đầu tiên từ dị không gian ra.

Lần này Thiên Khu Các đã tập hợp Tiên dược, nguyên liệu phụ trợ của Tổng bộ và gần như tất cả các phân bộ, còn nhiều hơn so với số lượng mà hắn vác từ Bích Lạc Tâm Cung đến.

Thật sự là nhiều như đại dương vậy.

Vừa bày ra, đã bay đầy khắp các ngóc ngách ngang dọc trong Đan đường.

Thành Ca mở bảng điều khiển luyện đan của hệ thống ra, sau đó kiểm tra tất cả nguyên liệu một lần.

Sau đó lại bỏ tất cả nguyên liệu có thể tạo ra Tiên đan cửu phẩm vào.

Sau đó, lại mở lò luyện đan ở trong điện ra làm bộ làm tịch tí.

Chương 566.

"Ngươi thật sự muốn giúp nàng ta luyện đan sao?"

Thương Linh ở trong bóng tối nhìn thấy tư thế nghiêm túc, đàng hoàng của hắn, cảm thấy vô cùng khó tin.

"Ta vốn cho rằng, ngươi muốn lừa lấy nguyên liệu của nàng, sau đó bỏ trốn cơ."

Lần này Khương Thành đồng ý một cách dứt khoát như vậy, nàng cho rằng dựa vào tích cách của tên này, chắc lại đang có âm mưu đen tối xấu xa nào đó muốn bẫy người khác.

Thành Ca lộ ra vẻ mặt cạn lời.

"Chị gái à, trong mắt ngươi ta là người không có giới hạn, không biết chừng mực như thế sao?"

"Lẽ nào… không phải sao?"

Khương Chưởng môn rất là bất mãn: "Sự hiểu lầm của tỷ về ta cũng quá sâu sắc rồi thì phải?"

Đối với các thế lực thù địch như Kỳ Lân tộc, Bích Lạc Động Thiên, hắn đương nhiên là vừa bẫy vừa cướp, hoàn toàn không từ thủ đoạn.

Nhưng Mâu Vũ không phải là kẻ địch.

Thỉnh thoảng bảo vệ quyền lợi của mình một cách lý trí, sơ múi tí teo là được rồi.

Không thể làm chuyện gì quá tuyệt tình, không chừa cho mình đường lui được.

“Ai biết được ngươi…”

Thương Long Nữ Đế vừa dứt lời, thì phát hiện những nguyên liệu vừa nãy còn đang bay bay kia đã tự động biến mất.

Trong quá trình này, Khương Chưởng môn đã biến ra một chiếc giường lớn, an nhàn nằm xuống.

“Ngươi đang làm cái gì đấy?”

“Luyện đan chứ gì nữa!” Thành Ca đã nhắm nghiền mắt, gật gà gật gù ngủ một lúc rồi.

Nhiều nguyên liệu như thế này, một ngày cũng không luyện xong được.

Hắn chắc chắn sẽ không đần độn mà ngồi như khúc gỗ ở đó đâu, ngủ một giấc không phải ngon hơn sao?

“Sao ta chẳng nhìn thấy ngươi làm tí gì liên quan đến chuyện luyện đan vậy?”

Thương Linh đã từng nhìn thấy Tiên nhân loài người luyện đan rồi.

Nàng biết rất rõ đó là một quá trình phức tạp biết bao nhiêu, lại gian khổ biết nhường nào, gọi là “công việc nặng nhọc, đổ mồ hôi sôi nước mắt” cũng chẳng có gì là quá đáng.

“Ngươi đã quên mất những gì ta vừa nói rồi sao, Đại Mộng Luyện Đan Pháp mà, đương nhiên là phải luyện trong mơ rồi.”

“Thật đấy à?”

Cho dù Thương Linh đã thấy hắn tạo ra kỳ tích rất nhiều lần, nhưng vẫn sinh ra một loại cảm giác hoang đường, vô lý rằng “tên nhãi này chắc chắn đang chơi xỏ lão nương” y như cũ.

Lúc này, cả đám Tiên Đế và Chuẩn Đế của Thiên Khu Các bị cách ly ở bên ngoài đang vô cùng lo lắng, bất an.

Đan đường bị Khương Thành ngăn cách rồi, bọn họ cũng không cảm nhận được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

“Ta luôn cảm thấy hắn đồng ý quá dứt khoát, chắc sẽ không có bẫy gì đấy chứ?” Mạch Phong Chuẩn Đế lo lắng không thôi.

“Đúng thế, điều kiện quá ngặt nghèo như thế này mà cũng có thể đồng ý, đáng nghi lắm.”

“Hắn chắc sẽ không lấy hết Tiên thảo, Tiên dược rồi bí mật ngấm ngầm bỏ chạy mất dạng đấy chư?”

Phỏng đoán của Thương Linh, cũng chính là mối lo lắng của bọn họ.

Biển nguyên liệu quý báu có thể luyện ra Tiên đan cửu phẩm này, là tích cóp bao nhiêu năm nay của Thiên Khu Các đó.

Nếu như chớp mắt cái đã mất sạch, thì đó thật sự là tổn thất lớn đến mức hộc máu luôn ấy chứ.

Đột nhiên có người vỗ đùi cái bép, kinh ngạc kêu lên: “Nghĩ kỹ thì, chúng ta cũng chưa từng thấy hắn luyện Tiên đan cửu phẩm lần nào cả.”

“Đúng thế, hắn có phải là Tiên đan sư cửu phẩm hay không còn chưa dám chắc ấy!”

Lúc này, hai vị Lang Lâm Chuẩn Đế và Giáng Hàn Chuẩn Đế cũng không ngồi yên được nửa.

“Không được, chúng ta phải bày bố đại trận và quy luật không gian lên Đan đường này, để đề phòng hắn bỏ trốn!”

“Ta thấy vẫn nên xông vào đó xem tình hình rồi hẵng nói!”

“Tuyệt đối không thể!”

Mâu Vũ vội vàng ngăn bọn họ lại.

“Một khi chúng ta làm ra chuyện này, thì sau này sẽ không có cơ hội hợp tác với hắn nữa.”

Trong số những người này, người hiểu rõ Thành Ca nhất chính là nàng.

Nàng hiểu rất rõ, mặc dù tên này luôn làm việc không theo lẽ thường, nhưng lúc cần phải nói nguyên tắc, hắn lại là người có nguyên tắc hơn bất cứ ai khác.

Nếu như không tin tưởng hắn, vậy thì chỉ có kết cục chính là đôi bên chấm dứt mối quan hệ hợp tác.

“Nhưng mà, chuyện này quả thực quá khác thường…”

“Ta tin tưởng hắn!”

Mặc dù bây giờ Mâu Vũ mới là Chuẩn Đế Sơ kỳ, nhưng quyền phát ngôn của nàng lại cao nhất.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Thiên Khu Các có thể sừng sững không bị chế ngự như thế, không phải bởi vì bọn họ có ba vị Chuẩn Đế.

Mà bởi vì, nàng là Luân Hồi Tiên Đế, người có thể ngang vai ngang vế với Cửu Tuyệt Tiên Đế và Vô Hồi Ma Đế.

Mấy chục tỷ năm trước, Lang Lâm và Giáng Hàn chỉ là hậu bối lon ton theo sau nàng mà thôi.

Bởi vì sự kiên trì này của nàng, tất cả mọi người chỉ có thể tiếp tục chờ đợi trong lo lắng và bất an.

Trên thực tế, lần này trong lòng Mâu Vũ cũng không nắm chắc được điều gì.

Điều duy nhất mà nàng có thể chắc chắn, chính là Khương Thành sẽ không bội ước, làm ra mấy chuyện như ôm nguyên liệu bỏ trốn.

Nhưng rốt cuộc kỹ thuật luyện đan của hắn có mạnh như hắn nói hay không, thì vẫn phải đặt một dấu hỏi chấm.

Thời gian cứ thế trôi qua trong sự chờ đợi khắc khoải này.

Đối với đám Tiên nhân đã sống hàng chục tỷ năm này, thời gian mười mấy ngày vốn dĩ còn không bằng một cái búng tay.

Nhưng mà bây giờ, ai nấy đều cảm thấy mỗi ngày dài như một năm vậy.

Phảng phất dường như, mỗi một giây chờ đợi, đều là sự giày vò, hành hạ, đều sẽ xuất hiện vô vàng những biến số.

“Kiên nhẫn một chút, vốn dĩ luyện đan cũng là một việc dài đằng đẵng rồi.”

Lang Lâm Tiên Đế cười khổ: “Mấy trăm ngàn năm này cũng không dễ đợi đâu!”

Giáng Hàn Tiên Đế cũng than thở: “Suy cho cùng cũng là nguyên liệu tích cóp bao nhiêu năm nay, cứ như thế mà giao

vào tay một kẻ không rõ gốc gác, bọn ta cũng không thể không lo lắng, sốt ruột!”

Mâu Vũ hồi tưởng lại tình cảnh luyện đan trong Ngộ Đạo Tiên Thụ năm đó, không kìm được mà mỉm cười.

“Yên tâm đi, nếu không nằm ngoài dự đoán của ta, thì hắn không cần đến mấy trăm ngàn năm đâu, nhiều nhất chục ngàn năm, chắc là có thể xuất quan được rồi.”

“Nhanh vậy sao?”

Hai vị Tiên Đế và một đám Chuẩn Đế đều vô cùng kinh ngạc.

Lần này nguyên liệu cực kỳ nhiều, đủ để phải mở lò hơn chục ngàn lần ấy chứ?

Chục ngàn năm đã có thể xuất quan, như thế chẳng phải là một năm đã luyện xong một lò sao?

Mâu Vũ gật gật đầu: “Không sai. Ta nhớ trước kia hắn luyện một lò Thái Hồn Hồi Trần Đan Bát phẩm chỉ mất có 64 ngày!”

“Cái gì?”

Câu nói này, đã khiến hai vị Tiên đan sư bát phẩm của Thiên Khu Các sốc luôn.

“Chỉ dùng hết 64 ngày?”

“Thái Hồn Hồi Trần Đan không dễ tinh luyện đâu!”

Nếu như đổi thành hai người bọn họ ra tay, chưa đến ba đến năm năm thì cũng không luyện ra được.

“Hội trưởng, ngươi không phải đang đùa bọn ta đấy chứ?”

“Chuyện này cũng hơi khoa trương một chút rồi đấy…”

Đôi mày xinh đẹp của Mâu Vũ nhướng lên, khẽ liếc một cái: “Chính mắt ta nhìn thấy!”

Nàng vừa mới dứt lời, ở bên trong, Thành Ca đã giải trừ kết giới và cấm chế, mở cánh cửa của Đan đường ra.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, mới qua được nửa tháng thôi!

Sao đã ra ngoài rồi?

“Khương Chưởng môn, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lang Lâm Tiên Đế vô cùng quan tâm lô nguyên liệu đó, hắn là người đầu tiên vội vàng xông lên: “Lẽ nào tinh luyện thất bại rồi sao?”

“Những nguyên liệu kia vẫn còn chứ?”

Trong thời gian ngắn như thế, thất bại một lần cũng không sao, một lò cũng không dùng hết bao nhiêu nguyên liệu.

Chỉ cần những nguyên liệu khác vẫn còn nguyên vẹn là được rồi.

Thanh Ca xòe tay: “Nguyên liệu đã dùng hết rồi.”

“Cái gì!”

Hai vị Tiên Đế và tất cả các Chuẩn Đế khác đều lo lắng đến mức nhảy dựng lên.

“Ngươi, ngươi điên rồi sao?”

“Sao ngươi có thể lãng phí nguyên liệu như thế?”

“Mới có mười mấy ngày, cho dù thất bại, cũng không thể dùng hết nhiều nguyên liệu như thế được?”

“Là ngươi cố ý làm hỏng hết Tiên dược và Tiên thảo của bọn ta đúng không?”

“Quá đáng quá rồi đấy nhé…”

Nếu như không phải vì Thành Ca có thân phận là Kiếp tâm, bọn hắn đã tức đến mức tẩn cho hắn một trận ngay tại chỗ rồi.

Đến Mâu Vũ cũng suýt chút nữa đã sụp đổ.

Chẳng lẽ lần này nàng thật sự đã quá tin tưởng vào nhân phẩm của hắn rồi?

“Ngươi…”

Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ mấp máy, nhưng chợt phát hiện ra nàng lại không thể nói ra bất cứ lời nào để trách hắn.

Chỉ cảm thấy một sự thất vọng cực kỳ to lớn bao phủ trong lòng nàng, sự tin tưởng của nàng đã đặt nhầm chỗ rồi…

Luyện không thành cũng chẳng sao, tại sao lại cố ý làm hỏng hết nhiều nguyên liệu quý báu của ta như thế?

“Ai nói ta làm hỏng hết Tiên thảo với nguyên liệu?”

Thành Ca hơi mỉm cười, cũng không đợi người khác nói gì nữa, khua khua tay.

Ngay tức khắc, mười hai ngàn bình dược khác nhau, gọn gàng, ngăn nắp, bay giữa không trung.

“Không phụ sự kỳ vọng của các vị, ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi.”

Chương 567.

Cái gì?

Tinh luyện thành công rồi?

Thực lòng mà nói, khi nghe thấy câu này, mọi người chỉ có cảm giác như vừa nghe thấy một trò đùa ngớ ngẩn nhất trên đời mà thôi.

Mười mấy ngày, tinh luyện hơn mười ngàn bình Tiên đan cửu phẩm?

Có thằng ngu mới tin!

“Ngươi vẫn còn muốn chơi bọn ta nữa sao?”

Lang Lâm Tiên Đế vẫn chưa hết tức giận, hung hãn mở một bình dược trong số đó.

Nhưng sau đó, cả người hắn suýt chút nữa đã hóa đá.

“Sao thế?”

Giáng Hàn Tiên Đế sững sờ, cũng vội vàng mở một bình ra.

Sau đó cũng hét lên: “Chuyện này là không thể!”

Nàng lần lượt mở hết bình này đến bình khác, vẻ mặt càng ngày càng đặc sắc hơn.

Thật sự rất giống với bị người khác hung hãn đấm cho mấy trăm phát, cảm xúc lẫn lộn đều thể hiện trên khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú của nàng.

Những người khác nhìn thấy chuyện này, cũng nháo nhào mở một số bình trong số đó ra để kiểm tra.

Sau đó, những tiếng hét kinh ngạc nối tiếp nhau không dứt, lúc trầm lúc bổng.

“Cửu Chuyển Ngọc Chi Đan!”

“Thái Thanh Nhập Hư Đan!”

“Vô Nguyên Huyết Sát Đan!”

“Thật sự là Tiên đan cửu phẩm rồi!”

“Trời ơi…”

“Hơn nữa phẩm chất hình như đều là cực phẩm không tì vết!”

“Tất cả! Tất cả đều là Tiên đan cửu phẩm!”

Mười hai ngàn bình, tất cả đều là Tiên đan cửu phẩm, không có ngoại lệ!

Số lượng Tiên đan trong mỗi bình khoảng 20 viên đến 50 viên.

Còn về chủng loại, tất cả có hơn sáu mươi loại.

Bất luận là về số lượng hay phẩm chất của đan được luyện thành, đều đủ để khiến tất cả các Tiên Đế và Chuẩn Đế ở đây ngạt thở.

Nghĩ kĩ lại, nếu như số nguyên liệu kia của bọn họ mà đem đưa cho Tiên đan sư cửu phẩm khác tinh luyện, sau đó lấy một nửa để báo đáp cho đối phương…

Vậy thì bây giờ số Tiên đan có trong tay, sợ là, nhiều nhất cũng chỉ có ba ngàn bình mà thôi.

Niềm vui siêu to lớn này, gần như đã khiến tất cả mọi người đầu óc mê muội.

Nhất là hai vị Tiên đan sư bát phẩm kia, lúc này càng hồn bay phách lạc, nghi ngờ nhân sinh hơn.

Trước đây, lúc được triệu đến chỗ này, trong lòng bọn họ còn hơi phản đối.

Tiên đan sư cửu phẩm?

Coi đây là rau cải trắng sao, tùy tiện là có thể moi ra một người à?

Bọn họ đã tiếp xúc với việc luyện đan hàng tỷ năm rồi, không phải là không biết độ khó của việc này.

Không chỉ cần sự tập trung, chuyên chú và kinh nghiệm tích lũy từ năm này qua tháng nọ, mà còn cần sự xuất sắc về thiên phú đặc biệt nữa.

Cho dù là Tiên Đế có muốn bước vào cửa này, cũng gần như là không có khả năng.

Chuyện này rất có khả năng là giả danh lừa bịp.

Chỉ là Tiên Đế ở trước mặt, lại thêm cả lực uy hiếp của bản thân Thành Ca cũng rất mạnh, nên bọn họ cũng không dám nói gì trước mặt mọi người.

Nhưng mà bây giờ, bọn họ không nhịn nổi nữa.

"Chuyện này là không thể…"

"Đây là giả…"

"Không thể nào làm được chuyện này!"

Mấy chục ngày đã tạo ra được hơn mười ngàn bình Tiên đan.

Đừng nói là cửu phẩm, cho dù là nhất phẩm cũng không thể nào làm được.

Coi việc luyện đan này là sao chép hàng loạt sao?

Huống hồ phẩm chất lại còn đồng đều, tất cả đều là cực phẩm không tì vết hiếm thấy.

Có nghĩa là hiệu quả và giá trị của mỗi viên Tiên đan cửu phẩm ở đây, đều vượt xa Tiên đan cùng cấp khác trên thị trường mấy lần.

Loại chuyện khó bề tưởng tượng, đến mức hoang đường như thế này, đã đập nát một cách triệt để những kinh nghiệm luyện đan trước đây của bọn họ, làm cho tất cả những kiến thức thường thức của bọn họ lộn xộn, rối bời luôn.

Thậm chí khiến bọn họ sinh ra tự hoài nghi chính bản thân mình.

"Có phải lúc vừa bắt đầu ngươi đã chuẩn bị trước nhiều Tiên đan cửu phẩm như thế này rồi đúng không?"

"Nhất định là như thế!"

"Ngươi căn bản không thể luyện ra nhiều Tiên đan cửu phẩm như thế được!"

“Ngươi cố ý lấy ra chỗ Tiên đan đã chuẩn bị trước này để lấy lòng mọi người, lòe với thiên hạ!”

Lang Lâm Tiên Đế và Giáng Hàn Tiên Đế, cùng với các Chuẩn Đế khác không hề hùa theo bọn họ, ngược lại còn bày ra vẻ mặt thông cảm nhìn hai người bọn họ.

Ài, thật là đáng thương.

Hai vị đại sư này chịu sự chấn động quá lớn, chỉ e là trong thời gian ngắn thần trí không thể phục hồi như bình thường được.

Bởi vì người bình thường không thể nói ra những điều này được.

Làm ơn, hai người các ngươi có từng nghĩ nhiều Tiên đan cửu phẩm như thế này thì giá trị cao đến mức nào không hả?

Ai có thể một hơi lấy ra nhiều như thế chứ?

Hơn nữa ý đồ cái gì chứ?

Chỗ này là giao cho chúng ta đấy.

Chỉ vì khoe mẽ một chút, mà trả một cái giá lớn như vậy, não bị hỏng rồi à?

Huống hồ, kiểm kê kỹ càng một chút, hơn sáu mươi loại Tiên đan này quả thật vừa hay chính là những loại mà số nguyên liệu trước đó bọn họ cũng cấp có thể luyện được.

Cũng có nghĩa là, đây thật sự là vừa mới luyện ra ban nãy.

Ngay cả khi vấn đề này không cách nào giải thích đi được nữa, thì cũng không thể nào thay đổi được sự thật này.

Lang Lâm Tiên Đế hít một hơi thật sâu, rồi hạ lệnh.

“Đưa hai vị đại sư đi nghỉ ngơi.”

Hắn không hy vọng hai tên này tiếp tục nói xằng nói vậy nữa, nhỡ đâu chọc giận Khương đại sư thì biết làm thế nào?

Bây giờ trong mắt bọn họ, vị Kiếp tâm Thành Ca này đã trở thành người quý giá nhất trong Tiên giới rồi.

Mâu Vũ cũng bị cả núi Tiên đan này dọa cho mất hồn mất vía, rất lâu sau mới định thần lại.

Vị mỹ nữ này nắm chặt lấy cánh tay Thánh Ca, liên tục hỏi: "Sao ngươi làm được vậy?"

"Thế này cũng quá nhanh rồi đi?"

"Hơn nữa phẩm chất lại toàn là cực phẩm…"

Vừa nãy nàng còn dự tính Khương Thành luyện đan nhanh hơn người khác, đoán chừng chỉ cần một chục ngàn năm là có thể luyện xong rồi.

Kết quả người ta chỉ dùng có nửa tháng, có dùng hai từ kỳ tích cũng không cách nào giải thích được.

Bất luận thế nào, thì chuyện này cũng khiến nàng không thể nào hiểu nổi.

Những người khác cũng nháo nhào gật đầu, đây cũng là điều mà bọn họ cực kỳ muốn hỏi.

Mà kiểu kinh sợ kiểu khiến người ta hoài nghi nhân sinh này, khiến cho tâm hồn làm màu của Thành Ca đạt được sự thỏa mãn vô cùng to lớn.

Ngửi mùi thơm dịu dàng trên cơ thể nàng, càng khiến hắn cảm thấy sảng khoái hơn.

"Ta đã nói rồi, thứ mà ta dùng là Đại Mộng Luyện Đan Pháp, đây là bí mật bất truyền của ta."

Tất cả mọi người đều rất bất lực.

Được được được, bọn ta biết Đại Mộng Luyện Đan Pháp của ngươi rất thần kỳ, nhưng thần kỳ đến mức này thì cũng hơi quá rồi có phải không?

Mâu Vũ thật sự rất tò mò.

"Không phải ta đang nghe ngóng dò la thủ pháp cơ mật của ngươi đâu, chỉ là mới qua có mười mấy ngày, sao ngươi có thể luyện nhanh như thế được, hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường ấy?"

"Ta còn nhớ lần trước ngươi luyện một lò Tiên đan bát phẩm, tốt xấu gì cũng mất mấy chục ngày!"

"Đây còn là Tiên đan cửu phẩm, mười mấy ngày đã hơn chục ngàn lò…"

Thành Ca cũng biết điều này quả thật quá bất thường.

Ta cũng không thể nói cho ngươi biết, thanh tiến trình load một tí đã được một lò rồi được!

Lần này không chỉ luyện hết phần của Thiên Khu Các.

Số Tiên dược và Tiên thảo lừa được từ Bích Lạc Tâm Cung, cũng được luyện hết thành Tiên đan rồi.

Số nguyên liệu mà lần này ca đây luyện xong, còn nhiều hơn các ngươi nghĩ gấp mấy lần cơ!

Hơn nữa, sau khi luyện xong, còn cố ý lề mề thêm hai ngày…

Chỉ là anh đây trái tim nhân hậu, không muốn nói ra để tránh cho trái tim bé bỏng yếu ớt của các ngươi bị kích thích.

Thế là, hắn cố ý làm cho sắc mặt của mình trở thành bộ dạng nhợt nhạt, bơ phờ, yếu ớt, tiều tùy, nguyên khí bị tổn thương nghiêm trọng.

Sau đó, thuận thế ngã vào vòng tay mềm mại của Mâu Tiên nữ.

Đôi mắt đẹp của Mâu Vũ khẽ nheo lại, tên này dựa sát vào người nàng thì cũng thôi, thế mà lại còn coi ngực của nàng như gối đầu, cọ đi cọ lại ở trên đó!

Nàng tự hỏi thế này có phải là đang cố tình lợi dụng nàng hay không.

“Thật ra, Đại Mộng Luyện Đan Thuật… là một loại cấm thuật.”

Thành Ca ho nhẹ hai tiếng.

“Tốc độ luyện đan này, là do đốt cháy tinh huyết và sức sống sinh mệnh của ta đem lại…”

Cái gì?

Mâu Vũ vốn còn định đẩy hắn ra, chớp mắt lại thấy kinh sợ!

Chả trách hắn yếu ớt như thế, hóa ra… lại phải trả cái giá đắt như thế sao?

Những người khác cũng lộ ra vẻ sợ hãi lại xúc động.

Đến cấp độ Chuẩn Đế, hơi tổn thất một tí tinh huyết thôi cũng đã là sự hao tổn vô cùng to lớn rồi.

Huống hồ còn phải đốt cháy sức sống của sinh mệnh?

Đây là việc làm tổn hại đến căn cơ tu luyện đó!

Mâu Vũ vốn dĩ không hề bận tâm, nhưng trái tim đang xúc động của nàng lại không cách nào bình tĩnh được nữa.

Tay phải trắng muốt như ngọc của nàng run rẩy, nhẹ nhàng an ủi Khương Chưởng môn "yếu ớt" trong lòng.

Giọng điệu tựa như trách móc, lại tựa như đau lòng, xót xa.

"Tại sao ngươi lại liều mạng như thế, bọn ta cũng không phải là không đợi được mấy trăm ngàn năm kia!"

Thành Ca "khó khăn" nhấc khóe miệng nhợt nhạt, thiếu sức sống của mình, thâm tình nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng: "Thành công sớm một chút, nàng cũng có thể yên tâm sớm hơn một chút. Ta không muốn nàng ở bên ngoài lo lắng bất an…"

"Hả…"

Mâu Vũ không cách nào khống chế được cảm xúc trong lòng mình nữa, ôm lấy hắn bay về phía xa xa.

Chương 568.

"Ta quyết định rồi, từ nay về sau, Khương Thành chính là đồng minh duy nhất của Thiên Khu Các!"

"Nếu sau này có việc gì cần, ta sẽ âm thầm hỗ trợ hắn!"

Mâu Vũ vừa dứt lời, sắc mặt của tất cả những người quyền cao chức trọng của Thiên Khu Các ở trong điện đều trở nên nghiêm túc.

Phải biết rằng, đặc điểm lớn nhất của Thiên Khu Các chính là đứng trung lập, không can dự vào bất kỳ ân oán nào.

Nếu như người trung lập lại có đồng minh, vậy thì không còn gọi là trung lập nữa rồi.

Hơn nữa, đồng minh này lại còn là Khương Thành.

Kiếp tâm, đệ nhất ma đầu của lục giới, là kẻ thù lớn nhất của cả Tiên Giới và Ma Giới, Địa Bộ Chi Chủ của Yêu Giới.

Một loạt các chức vụ, có thể gọi là trung tâm của dòng nước xoáy.

Tuy nhiên, sau khi trầm mặc một lúc lâu, Lang Lâm Tiên Đế lại gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Ta không có ý kiến."

Giáng Hàng Tiên Đế cũng chậm rãi đáp: "Hắn quả thực xứng đáng để chúng ta làm như thế!"

Sau khi bọn họ bày tỏ thái độ, các nhân vật quan trọng khác ở trong điện, bao gồm cả Mạch Phong Chuẩn Đế cũng dồn dập bày tỏ sự tán thành.

"Không có vấn đề gì cả."

"Đồng minh duy nhất, cũng chỉ có hắn mới xứng đáng."

"Ta rất hoan nghênh người đồng minh này!"

Khoảng thời gian này, bọn họ đã hoàn toàn bị Khương Chưởng môn làm cảm động rồi.

Luyện đan thuật vô cùng kỳ diệu đó, có thể được gọi là người đứng số một của Đan đạo ở Thượng Tiên Giới.

Hơn nữa, còn là cái loại mà khiến cho người thứ hai đến bụi cũng không có mà hít.

Chỉ riêng giá trị ở phương diện luyện đan này thôi, cũng xứng đáng để Thiên Khu Các dốc hết sức lực đi kết giao rồi.

Suy cho cùng thì bản thân Thiên Khu Các cũng không có Tiên đan sư cửu giai, sự xuất hiện của Khương Thành có thể phá vỡ, chặt đứt thế độc tôn và sự lũng đoạn của một số môn phái đứng đầu, để bọn họ không còn bị người khác kiểm soát về phương diện này nữa.

Huống hồ, vì luyện đan mà Khương Thành đã dốc hết tâm huyết, lại trả một cái giá quá đắt như thế, điều này khiến bọ họ vô cùng cảm động.

Và cuối cùng, hắn và Luân Hồi Tiên Đế "quan hệ chắc chắn không bình thường"!

Trong mắt của đám người Thiên Khu Các này, thật ra Thành Ca đã được coi là một nửa người mình rồi.

Kết quả là, quyết định vô cùng khó tin này đã được nhất trí thông qua một cách dễ dàng như thế đó.

Mà ở trong một tẩm cung xa xôi nào đó.

Thương Linh ở trong bóng tối nhịn không được lại đang bóc phốt Khương Chưởng môn.

"Ngươi thật sự đã khiến ta có cái nhìn mới mẽ hơn đối với hai từ vô sỉ đó!"

Lúc này Mâu Vũ đang mở cuộc họp ở bên ngoài, trong phòng chỉ còn sót lại một mình Thành Ca.

"Sao ta lại vô sỉ được chứ?"

"Vẫn chưa đủ vô sỉ sao, rõ ràng là ngươi lợi dụng bọn họ, kết quả lại là, bọn họ cảm kích ngươi đến rơi nước mắt!"

Mặc dù Thương Linh không nhìn thấy thấy thanh tiến trình luyện đan của hệ thống, nhưng nàng nhìn thấy thành phẩm.

Tên này luyện đan, thế mà lại không có tỉ lệ thất bại.

Cũng có nghĩa là, số lượng Đan dược mà hắn luyện ra là một trăm phần trăm.

Mà cuối cùng, hắn chỉ đưa cho Thiên Khu Các năm mươi phần trăm giống như trong giao ước.

Còn về năm mươi phần trăm còn lại, đương nhiên là vào trong túi của hắn rồi.

Ai nói hắn không hiểu quy tắc của Đan giới, rõ ràng là hiểu đến mức không thể nào hiểu hơn được nữa, có được không hả?

Rõ ràng là đã lấy một nửa, hắn lại còn ra điều kiện miễn phí mua nguyên liệu, đây còn không phải là có bao nhiêu chỗ hời thì đều chiếm hết bấy nhiêu à!

Thành Ca ngược lại chẳng có tí hổ thẹn nào đối với việc này.

"Nếu như bọn họ hợp tác với Tiên đan sư cửu phẩm khác thì bây giờ đến hai mươi phần trăm Tiên đan cũng chẳng có được ấy chứ."

Hắn nhún nhún vai, đắc ý nói: “Nhưng hợp tác với ta, bọn họ lại có được năm mươi phần trăm, như thế vẫn còn có gì không vừa lòng hay sao?”

Về điểm này, Thương Linh thật sự không cách nào phản bác lại được.

“Vậy còn việc ngươi cố ý giả vờ yếu đuối, lừa Mâu Vũ thì sao đây?”

“Nếu như nàng biết ngươi không phải trả cái giá nào hết, chẳng biết còn có thể cảm động như thế nữa hay không?”

Khoảng thời gian này, Mâu Vũ vẫn luôn cực nhọc ngày đêm “quan tâm chăm sóc” cho Khương Chưởng môn.

Hai người gần gũi thân mật, không biết Thành Ca hoặc chủ động hoặc bị động, đã xơ được bao nhiêu múi của nàng rồi.

Trừ bước cuối cùng, gần như là việc gì có thể làm được thì đều làm hết cả rồi.

Hơn nữa, Thương Linh rất rõ, cả quá trình mà tên này luyện đan đều là ngủ.

Sau khi tỉnh dậy, tinh thần sảng khoái, trạng thái còn tốt hơn bất kỳ ai.

Cái gì mà đốt cháy tinh huyết và sức sống sinh mệnh, tất cả đều là cứt chó hết!

“Hey hey, ai chả có tâm hồn yêu cái đẹp!”

Thành Ca sờ sờ mũi, hàm hồ nói: “Theo đuổi con gái vốn dĩ cần phải chú ý một chút đến phương pháp, điều này hoàn toàn có thể hiểu được…”

Thương Linh hoàn toàn bị hắn hạ gục rồi.

Mấy ngày sau, Thành Ca đề nghị từ biệt.

Mặc dù hắn cũng rất muốn luôn ở bên cạnh Mâu Tiên nữ.

Nhưng ca đây là người làm việc lớn, tâm hồn làm màu bồn chồn của hắn không cho phép hắn chìm đắm vào sự mê hoặc của sắc đẹp, mà quên đi nỗ lực tiến lên, xây dựng những thành tựu cho mình.

Năng lực làm màu còn cần phải đi khắp nơi, chăm chỉ cần cù tôi luyện, không thể lười biếng buông thả được.

“Ngươi phải tuyệt đối cẩn thận, không được ỷ vào thân phận Kiếp tâm mà thật sự cho rằng dù đi đến đâu cũng không gặp phải nguy hiểm.”

Trước mặt người khác, bây giờ Mâu Vũ cũng không hề tránh né hay kiêng kỵ mà níu lấy tay hắn.

“Mấy nơi như Trường Minh Điện và Cửu Tinh Ma Điện, có rất nhiều thủ đoạn mà ngươi không thể nào tưởng tượng được đâu.

“Hay là, ngươi trở về Yêu Giới đi, ít nhất ở chỗ đó cũng có Thanh Long Đại Đế tọa trấn.”

Nếu là trước đây, chắc chắn nàng sẽ không quan tâm đến an nguy của Thành Ca.

Nhưng sau chuyện lần này, giữa hai bọn họ quả thực đã có một sợi dây ràng buộc.

“Yên tâm đi, tự ta biết chừng mực mà!”

Thành Ca sờ bàn tay bé nhỏ mềm mại như không xương của Mâu Tiên nữ, mặt đầy nhu tình nói: “Ta còn phải sống để chứng kiến ngày ngươi lại trở về là Tiên Đế chứ!”

“Ừm!”

Bốn mắt nhìn nhau, không khí giữa hai người dường như bị ánh mắt đó làm tan chảy.

Thương Linh ở trong bóng tối lại nhịn không nổi nữa, hai người các ngươi có thể chú ý sự ảnh hưởng đến người khác một tí được không hả, ở bên cạnh vẫn còn người khác đấy nhé!

“Đi thôi đi thôi, hai người show ân ái đủ chưa hả?”

“Hừ…”

Mâu Vũ cười nhẹ một tiếng, thầm truyền âm cho nàng: “Khoảng thời gian này trong lòng ngươi chắc cũng không dễ chịu đâu nhỉ, Thương Long Đại Đế mà ngươi nhìn trúng, sớm muộn gì cũng trở thành người của ta!”

“Năm đó ta không thua, mà lần này thì càng nắm chắc phần thắng!”

Thương Linh suýt chút nữa thì bị nàng chọc cười.

Em gái nhỏ à, ngươi bị lừa cho thảm thế rồi, còn đắc ý cái gì với chị đây hả?

“Được được được, ngươi thắng!”

Hai vị Tiên đan sư bát phẩm của Thiên Khu Các, cũng run rẩy lẩy bẩy xông lên.

“Khương Chưởng môn, trước đây là bọn ta đã thất lễ…”

Đã nhiều ngày trôi qua như thế rồi, trái tim một lòng với Đan đạo phải chịu sự đả kích, tấn công nặng nề của hai người cuối cùng cũng coi như đã bình phục trở lại.

“Ngươi có thể biểu diễn lại Đại Mộng Luyện Đan Thuật ở đây một lần được không?”

“Sáng có thể gặp được chân lý, tối chết đi cũng chẳng còn gì hối tiếc, bọn ta chỉ muốn tận mắt chứng kiến một lần là được rồi!”

“Nếu thật sự không được, bọn ta tình nguyện đi theo bên cạnh ngươi…”

Trong lòng Thành Ca thầm nói, thôi miễn đi.

Cho dù ta có cho các ngươi nhìn, các ngươi cũng chẳng nhìn ra được cọng lông nào đâu.

Huống hồ, nếu như thế chẳng phải là để lộ ra ta căn bản chẳng hề suy yếu sao?

“Không cần đâu!”

Hắn xua xua tay, nghiêm mặt nói: “Luyện đan là một việc hết sức nghiêm túc, không phải là dùng để biểu diễn cho người khác xem!”

“Thế hệ chúng ta luyện đan, là vì tìm tòi sự sâu sắc và chí lý của Đan đạo…”

Hắn chắp hai tay ra đằng sau, hờ hững nói: “Chứ không phải là để khoe khoang, nếu như cứ cố chấp với cái gọi là tốc độ

luyện đan và tỉ lệ luyện thành công, như thế thì chỉ biết được vẻ bề ngoài rồi trở nên tầm thường mà thôi.”

“Hy vọng các ngươi có thể hiểu được điều này!”

Chính hắn cũng không biết hắn đang nói mấy lời nhảm nhí, chẳng có tí bổ ích gì nữa.

Hai vị Tiên đan sư bát phẩm lại giống như đang suy ngẫm điều gì đó.

Cuối cùng tâm phục khẩu phục, cùng khom mình: “Thành Sư, chúng ta đã lĩnh giáo!”

Dưới sự vui vẻ tiễn biệt của của một đám Tiên Đế và Chuẩn Đế ở Thiên Khu Các, Thành Ca rời khỏi nơi này.

Tìm một nơi vắng vẻ yên tĩnh, việc đầu tiên mà hắn muốn làm, chính là uống dược thăng cấp!

Hắn chắc chắn sẽ không giữ lại tài nguyên mà không dùng.

Lần này lấy được năm mươi phần trăm từ chỗ Thiên Khu Các, cũng có mười hai ngàn hai ngàn bình Tiên đan cửu phẩm.

Còn chỗ Tiên đan luyện được từ Tiên dược, Tiên thảo lấy được ở Bích Lạc Tâm Cung thì phẩm giai không đồng nhất.

Chương 569.

Nguyên liệu lấy được từ bên Bích Lạc Tâm Cung, Tiên đan cửu phẩmcuối cùng luyện được cũng có trên cả chục ngàn bình.

Mà trong lúc đó tính cả lục phẩm đến bát phẩm, ước chừng cũng hơn năm trăm ngàn bình!

Đương nhiên Khương Thành phải dự trữ Tiên đan cửu phẩmcho chính mình dùng.

Ngoài ra, còn lại định sau khi trở về sẽ tăng cấp cho một số đệ tử Phi Tiên Môn.

Dù sao trong số bọn họ cũng đã có rất nhiều người thương vong trong trận chiến, lỡ mất mấy chục triệu năm, đến nay tu vi đã không theo kịp.

Ba ngày sau, tất cả tiên đan cửu phẩm có trong tay đều "ăn" hết, cảnh giới tu vi của hắn rốt cuộc cũng đi tới Chuẩn Đế hậu kỳ.

Ngay cả Thương Linh cũng cảm thấy vô cùng xúc động.

"Hai thế lực lớn tích lũy nhiều năm Bích Lạc Tâm Cung và Thiên Xu, thế mà chỉ có thể nâng ngươi lên một cảnh giới nhỏ, thật là kỳ lạ!"

"Nhiều Tiên đan cửu phẩm như thế, vốn dĩ có thể chất lên thành mấy chục Chuẩn Đế."

Có lẽ, cũng chỉ Khương Thành am hiểu loại "hãm hại lừa gạt" này, mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đã kiếm được nhiều tài nguyên tới như vậy.

Nếu đổi thành những người khác, sợ rằng mấy chục tỷ năm cũng không thể nào có chuyện tiến thêm một bước.

Tu vi Tiên lực và Hồn lực của Khương Thành đã đạt tới Chuẩn Đế hậu kỳ, mà quy tắc tốc độ cùng với cơ duyên với cửa quy tắc lần trước, cũng đã được dung hợp đạt tới độ Chuẩn Đế hậu kỳ.

Cho nên, hiện tại xem như hắn chính là một Chuẩn Đế hậu kỳ chân chính.

Bất luận là ở trước mặt của Kỷ Linh Hàm hay Thương Tật, hắn đều sẽ không đến mức bị mất mặt.

Thế nhưng, đây cũng chỉ một loại quy tắc tốc độ .

Lạc ấn của bốn mươi tám cái quy tắc khác còn lại, trước mắt vẫn là còn ở trạng thái Chuẩn Đế sơ kì.

"Nếu ngươi có thể tăng lên tới Chuẩn Đế hậu kỳ trên toàn bộ các quy tắc, vậy ngươi có thể trực tiếp áp chế Tiên Đế bằng quy tắc rồi."

Là một người đã từng đứng đầu cường giả, phán đoán từ trước đến nay của Thương Linh quả thật chính xác.

"Khi đó, dù là quy tắc hóa thân của Tiên Đế, cũng không cách nào ngăn cản được bốn mươi chín lạc ấn của quy tắc ngươi đánh vào."

Khương Thành bất đắc dĩ từ bỏ.

“Chỉ một quy tắc tốc độ thôi mà đã khó như vậy, bốn mươi tám cái qui tắc biết phải đến khi nào?”

“Trừ khi dùng thêm bốn mươi tám quy tắc nữa!”

Sờ sờ cằm, hắn tính toán một chút: “Chuyện này đại khái cần chém giết bao nhiêu Tiên Đế và Ma Đế vậy?”

Vị Tiên Đế mới lên ngôi, không nhất định phải có cơ duyên với cửa quy tắc.

Mà khả năng lớn hơn nữa xuất hiện, đối với hắn cũng chỉ là một mớ hỗn độn không có tác dụng.

Suy nghĩ như vậy, e là phải chém giết mấy trăm đế cảnh, thậm chí có thể cũng chưa đủ.

Nhìn thấy hắn vậy mà thật sự đang suy xét, phân tích khả năng hành động của phương thức điên cuồng này, Thương Linh trong tối tỏ vẻ trái tim của mình sắp không chịu nổi.

“Ngươi có thể bình thường một chút hay không?”

“Dùng quy tắc để tăng mức độ dung hợp quy tắc, vốn không phải là cách làm bình thường.”

“Chẳng phải chẳng có ai lại đi gửi gắm hy vọng vào cơ duyên mờ mịt hão huyền đó sao?”

“Vậy là ta không thể kỳ vọng vào nhận thức tu luyện được đúng không?” Khương Thành cây ngay không sợ chết đứng nói, như thể trong nhận thức của hắn thì tiên nhân là không cần tu luyện.

Tu luyện một thời gian dài dường như cũng là một loại tội lỗi.

Thương Linh suýt chút nữa bị hắn làm cho tức chết.

“Để gia tăng mức độ dung hợp quy tắc, thật sự cũng không phải là không có cách khác.”

Khương Thành vỗ trán một cái, oán giận nói: “Ôi đại tỷ của ta, có lối tắt sao ngươi không nói sớm?”

“Ngươi cũng không hỏi mà!”

Thương Linh tức giận nói: “Hơn nữa nó cũng không được xem là lối tắt.”

“Cũng như các tiên môn đứng đầu Trường Minh điện, Thiên Kiếm cung vậy thôi, đương nhiên là có chỗ để hỗ trợ tu luyện quy tắc.”

“Nhưng mà, đó là địa bàn của người ta, người ngoài không thể mở ra…”

Nàng nói tới đây, bỗng nhiên ngừng lại.

Cẩn thận ngẫm lại, chuyện này có thể cản bước của Khương chưởng môn sao?

Bích Lạc Tâm Cung không chào đón người ngoài vào đó, còn không phải cũng bị tên này vào sao?

Vài ngày sau, Khương Thành đi tới bên ngoài Thiên Kiếm cung.

Giống với những tiên môn đứng đầu khác, Thiên Kiếm cung vì tránh kiếp, cũng đã phong bế sơn môn.

Tuy nhiên, bên ngoài Địa Kiếm sơn vẫn có tiếng người ồn ào, nối liền không dứt.

Đến từ khắp nơi Tiên giới thậm chí Ma giới và Linh giới, những nhóm kiếm tu của trời nam biển bắc đều hội tụ tại đây, rất nhiều người biểu hiện giống như là đang hành hương vậy.

“Thiên Kiếm sơn và Địa Kiếm sơn là Kiếm tu bí cảnh của thiên địa đại đạo tự nhiên.”

“Kiếm tâm có năm loại, tổng cộng mười lăm môn phái, mỗi một môn phái tu đến mức tận cùng, đều có thể tinh thông kiếm pháp, ý nói hạch tâm của quy tăc kiếm!”

“Trong đó, Thiên Kiếm sơn ẩn chứa năm môn phái kiếm tâm ảo diệu cấp bậc cao Trường Minh, Vĩnh Đêm, Đại Ngày, Tế Nguyệt, Lăng Tinh.”

“Mà quy tắc của kiếm sơn có chín môn phái kiếm tâm ảo diệu cấp thấp, là Cuồng Bạo, Bi Ai, Mất Đi, Cực Lạc, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.”

Khương Thành tuy rằng chưa từng nghiên cứu qua kiếm tâm, nhưng ở phương diện này cũng không phải là không biết gì.

Suy cho cùng quy tắc kiếm của hắn đều là có lạc ấn của quy tắc.

Chẳng qua, bởi vì hắn vẫn luôn hack, cho nên cũng không lĩnh ngộ được kiếm tâm gì đó.

Kiếm Tâm coi như là một phiên bản nâng cao của kiếm ý, thuộc về một loại Buff của ý cảnh, có thể gia tăng uy lực của kiếm pháp lên đến cực đại.

Kiếm tâm này đương nhiên cũng không phải chỉ có Thiên, Địa hai ngọn Kiếm sơn này mới có, nếu không những kiếm tu chưa đạt đến Tiên giới đó cũng không cần tu luyện nữa.

Trên thực tế, những người kiếm tu xuất chúng thường có cơ hội lĩnh ngộ kiếm tâm.

Tựa như đợt kiếm tu ở kiếm vực hạ giới năm đó, Lăng Tinh Kiếm Thánh vì lĩnh ngộ được Lăng Tinh kiếm tâm, cho nên mới có cái danh hiệu này.

Còn Bi Ai Kiếm Thánh cũng tương tự, hắn lĩnh ngộ được Bi Ai kiếm tâm.

Chẳng qua, sức uy hiếp của cảnh giới Kiếm Tâm cũng có phân chia đẳng cấp.

Khi đó, hơn phân nửa Kiếm Tâm bọn họ chủ yếu đều Nhất giai Kiếm Tâm khi nhập môn.

Mà ở thượng Tiên giới, kiếm tiên đạt tới Tứ giai Ngũ giai Kiếm Tâm cũng không phải là số ít.

“Hai ngọn núi này tổng cộng cũng chỉ có mười bốn loại, Sinh Diệt Kiếm Tâm mạnh nhất trong truyền thuyết đâu?” Môn số học Khương Thành vẫn khá tốt.

Thương Linh đáp một cách dứt khoát: “Không có, Sinh Diệt Kiếm Tâm nào có thể dễ dàng xuất hiện như vậy.”

Khương Thành chỉ có thể nhìn về phía những nhóm kiếm tu tre già măng mọc đang đi vào Kiếm sơn ở xa xa trên kiếm sơn.

“Vì sao Thiên Kiếm cung không chiếm lấy cả Địa Kiếm sơn, mà lại mở ra các nơi cho kiếm tu?”

“Bởi vì bọn họ chiếm không được.”

Thương Linh lạnh lùng nói: “Bọn họ chiếm cứ Thiên Kiếm sơn, đã là làm chuyện cả thiên hạ không đồng thuận rồi.”

“Nếu lại chiếm lấy Địa Kiếm sơn làm của riêng nữa, thì bọn họ sẽ trở thành kẻ thù của tất cả các kiếm tu!”

“Dù sao, hai ngọn núi này, trong mắt rất nhiều kiếm tu là cùng đẳng cấp với Thánh sơn.”

Hóa ra là như thế, Khương Thành bừng tỉnh hiểu ra.

Lĩnh ngộ kiếm tâm, đối với việc tu luyện quy tắc là một sự hỗ trợ rất lớn.

Vì thế, hắn quyết định tới Địa Kiếm sơn thử một lần.

Sau khi thử xong nơi này, lại đi Thiên Kiếm cung thử Thiên Kiếm sơn.

Lúc này, vừa lúc có một Tiên vương từ Địa Kiếm sơn bước ra.

Ngay sau đó, liền nghe thấy đám người bên trong bàn luận.

“Kiếm Tâm của Bạch La Tiên vương phái Mộc đã đạt tới Ngũ giai rồi!”

Tuy rằng bên ngoài không thể nhìn thấy và tìm hiểu được tình hình ở trong núi, nhưng mà bản thân Địa Kiếm sơn sẽ sự đột phá của Kiếm Tâm, mà sinh ra một vài dị tượng.

Cho nên, hắn vừa bước ra, mọi người liền biết đã xảy ra chuyện gì.

“Không hổ là kiếm tiên nổi danh ở thiên vực phía Đông!”

“Rất tốt rất tốt, Ngũ giai kiếm tâm, trong số nhưng Tiên vương đúng là được xem như đứng đầu rồi!”

“Lợi hại lợi hại…”

Vẻ mặt của vị Bạch La Tiên vương kia cũng rất vui mừng, không che giấu được sự đắc ý.

Nhưng mà hắn vừa phấn khích chưa được mười mấy giây, đám người bên trong đã phát ra tiếng kinh hô càng thêm mãnh liệt.

“Kiếm Tâm của Phương Vũ kiếm tiên phái Kim thế mà đã đột phá đến Lục giai!”

“Kinh thật, là Lục giai!”

“Tuyệt thế thiên tài đó!”

“Không thể tin được, đây là dáng dấp của một Chuẩn Đế đấy…”

Khương Thành nhìn thoáng qua, vị Phương Vũ kiếm tiên kia chỉ là lục phẩm Tiên Tôn mà thôi.

Nhưng lúc này dường như bên ngoài tất cả kiếm tu đều nhìn chằm chằm vào hắn bằng một ánh mắt cháy bỏng, rất nhiều người sôi nổi đón tiếp, vây quanh hắn.

Còn vị Bạch La Tiên vương kia, vừa mới đó là đã không có ai hỏi thăm.

Chương 570.

“Lệ Huyết Kiếm phái này rất lớn!”

“Thu nhận được một vị thiên tài tuyệt thế như vậy, tông môn có hi vọng phục hưng là cái chắc!”

“Ở trên người Phương Vũ kiếm tiên, phảng phất như nhìn thấy bóng dáng Trảm Tiên Kiếm của vài vị phái Lăng Tinh, Bi Ai năm đó.”

“Ha ha ha, đáng khen đáng khen!”

Tiên vương trưởng bối của Lệ Huyết Kiếm phái – người đưa Phương Vũ kiếm tiên kia đến, lúc này cười đến không khép miệng được.

“Năm đó mấy người con cưng của trời kia vào Tiên vương cảnh giới, lần đầu vào kiếm sơn này, mà đã đều đột phá tới Thất giai Kiếm Tâm rồi.”

“Kỳ tài ngút trời như thế, quả là hiếm có trên đời!”

“Người kém cỏi như đồ đệ ta còn kém rất xa, thật không dám đem ra so sánh…”

Miệng thì hắn nói như vậy, nhưng sự đắc ý trong mắt thì không thể che giấu được.

Những người khác cũng rất nể nang, không ngừng khen ngợi.

“Phương Vũ kiếm tiên trước mắt vẫn là Tiên Tôn cảnh giới, mấy vị Tiên Tôn năm đó cũng chỉ là Lục giai thôi!”

“Rất tốt, Phương Vũ kiếm tiên trong tương lai khi là Tiên vương, Kiếm Tâm nhất định cũng có thể đột phá đến Thất giai!”

Vị Phương Vũ kiếm tiên kia đối mặt sự tán dương của mọi người, cũng không lộ ra biểu cảm mừng như điên gì.

Mà có vẻ là rất cao ngạo lãnh đạm.

Cho dù đa số những người này đều có tu vi cao hơn so với hắn.

Đứng ngoài quan sát hết thảy, Khương Thành tấm tắc bảo lạ.

Thế giới kiếm tu, thật đúng là phong cách không giống nhau.

Phương Vũ kiếm tiên kia kỳ thật là một ma tu, nhưng trong vùng Tiên giới này, lại không có tiên tu nào kêu đánh đòi giết hắn.

Mà hắn và chưởng môn sư môn kia của hắn, cũng hoàn toàn không lo lắng rằng không thể sống sót trở về Ma giới.

Đến nỗi chuyện ở ngoại giới rằng tu vi càng cao, địa vị cũng sẽ càng cao theo lẽ thông thường, ở chỗ này dường như cũng không tồn tại.

Cái mà mọi người để ý, chỉ có cấp kiếm tâm.

Vị Bạch La Tiên vương trước đó bởi vì bị so không bằng, nên hiển nhiên vẻ mặt lúc này vừa xấu hổ mà vừa hâm mộ…

Một Tiên vương lại đi hâm mộ một Tiên Tôn, chuyện này ở nơi khác là không có khả năng.

“Thật thú vị!”

Khương Thành nhìn vị Phương Vũ kiếm tiên được săn đón tâng bốc như thế, nghĩ đến mấy vị phái Lăng tinh, Bi ai kia, vậy mà có thể lưu danh đến bây giờ.

Ngay lập tức bản thân cũng không kìm nén được mà trong lòng rục rịch muốn làm màu.

Quy Tàng, Lăng Tinh, Bi Ai mà nhìn thấy hắn thì cũng phải cung kính hành lễ.

Hắn nhất định phải làm ra vẻ mình còn tài giỏi hơn bọn họ, khiến cho tên tuổi được lưu truyền tiếng xa ngàn đời ở đây!

Vì thế, hắn mang theo Hồng Tuyệt kiếm bay lên trời cao.

“Địa Kiếm sơn, ta tới đây, ta sẽ chinh phục ngươi!”

Mọi người sửng sốt, khẩu khí ai mà lớn như vậy?

Còn đòi chinh phục?

Đến khi nhìn thấy hình dáng của hắn, đa số mọi người đều không quen biết, nhưng có một số Tiên Tôn và Kim Tiên lại biến sắc.

“Khương Thành!”

“Hắn là Khương Thành!”

Ở cửa quy tắc lần trước, một số Tiên Tôn và Kim Tiên nhìn trên hình ảnh phản chiếu của quy tắc kiếm, có thấy sơ qua khuôn mặt của hắn.

Lúc đấy còn chưa biết hắn là ai.

Sau này lại có nhiều tin đồn như vậy, hiển nhiên là tên tuổi vang dội.

“Khương Thành? Khương Thành nào?”

“Chính là kiếp tâm Khương Thành!”

“Là kẻ đã chém giết tám mươi mốt vị kiếm tu Chuẩn Đế, ma đầu Khương Thành đấy!”

Đối với bọn họ mà nói, chém giết tám mươi mốt vị kiếm tu cấp Chuẩn Đế, dường như chiến tích còn đáng sợ hơn là chém giết bảy vị Đế cảnh.

“Cái gì, kẻ đó chính là hắn à?”

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đều điên cuồng tránh né.

Cho dù là Phương Vũ kiếm tiên vừa rồi còn rất đắc ý cũng phải vội cuống quít tháo chạy thật xa.

Xung quanh Khương Thành, nháy mắt đã xuất hiện một khoảng không cực lớn.

Đành thôi vậy, người có tên cây có bóng.

Dù cho mấy ngươi này có không coi trọng cảnh giới, chỉ coi trọng tập tục đặc thù của kiếm tâm, nhưng chung qui vẫn là có mấy ai không coi trọng tính mạng?

Sức uy hiếp của Khương chưởng môn, sớm đã phá vỡ hết mọi lẽ thường.

Hiện giờ hắn lại giữ hình tượng ở ngoại giới, vui buồn thất thường, không nói phép tắc, là ma đầu đệ nhất Lục giới thấy ai cũng diệt.

Những kiếm tu này không muốn bản thân lại bị hắn vô cớ giết chết.

Dù cho thiên phú của ngươi có tài giỏi, nhưng chết rồi thì còn có ích lợi gì?

Nhìn thấy mình vừa ra mắt, mà mọi người đã liền có phản ứng như vậy lớn, Khương Thành thực sự rất hài lòng.

“Mọi người phải nhớ cổ vũ cho ta đó!”

Hắn tự cảm thấy thỏa mãn mà thốt ra những lời này, sau đó đem theo Hồng Tuyệt Tiên Kiếm nhanh chóng vọt vào kiếm sơn.

Mọi người ở lại đều sững sờ.

Cổ vũ cho ngươi?

Giỡn kiểu gì vậy?

Đợt trước ngươi đã chém giết nhiều kiếm tu như vậy, người tưởng là bọn ta sẽ có chút ấn tượng tốt nào với ngươi sao?

“Sao mà tên điên này cũng tới đây vậy?”

“Chẳng lẽ hắn cũng là kiếm tu?”

“Chắc là vậy, ta thấy binh khí của hắn cũng là kiếm…”

“Nhưng mà, hắn không phải là Chuẩn Đế quy tắc tốc độ sao?”

“Đúng vậy, trước đó còn biến quy tắc tốc độ trở thành vua quy tắc nữa cơ mà!”

“Có lẽ là tới dạo chơi một chút chăng?”

Hiện tại Khương Thành đi vào trong rồi, biểu cảm của rất nhiều người đã thả lỏng bớt, thậm chí còn có vài người tỏ vẻ khinh thường.

“Mỗi vị Chuẩn Đế chỉ có một loại lạc ấn của quy tắc, nếu hắn là Chuẩn Đế tốc độ, vậy thì nghĩa là hắn đã không lựa chọn lạc

ấn của quy tắc kiếm.”

“Nếu thế, hắn không xứng được gọi là một kiếm tu chân chính!”

Lời kết luận này vừa nói ra, lập tức đã được đa số mọi người tán đồng.

“Không sai, tất cả những Chuẩn Đế không tuyển chọn quy tắc kiếm, đều là kẻ phản bội kiếm!”

“Chỉ là một kẻ trốn tránh, còn muốn xông vào kiếm sơn làm gì chứ?”

“Thực lực của hắn dù cho có mạnh, nhưng cũng không thể được lão phu tôn trọng!”

“Kiếm đạo của hắn, đã không còn khả năng đạt tới đỉnh cao rồi.”

Trong các kiếm tu, quả thật là có cách nói này.

Thân là một vị kiếm tu chân chính, cần phải trung thành với kiếm, cực kì giỏi kiếm, và tin tưởng thanh kiếm trong tay.

Mà khi đã đạt đến Chuẩn Đế lại không lựa chọn quy tắc kiếm, có nghĩa là trốn tránh, là không hề tin tưởng kiếm đạo của mình.

Làm như vậy ở trong giới kiếm tu, sẽ bị khinh thường.

Bất kể ngươi đã là một Chuẩn Đế…

Nhưng sau đó ít lâu, mọi người lại càng không ngừng kinh ngạc.

“Sau khi hắn đi vào, tại sao Địa kiếm sơn lại không hề có phản ứng?”

“Kỳ quái, mặc dù chỉ là Nhất giai kiếm tâm, nhưng ít nhất Địa kiếm sơn cũng nên sáng lên một chút chứ?”

Tuy rằng không nhìn được tình hình ở bên trong, nhưng bất luận là vị kiếm tu Kiếm Tâm nào sau khi bước vào, đều sẽ làm cho Địa kiếm sơn sinh ra dị tượng.

Cấp bậc Kiếm Tâm càng cao, dị tượng lại càng lớn.

Không hề có dị tượng, vậy thì chỉ có một khả năng…

“Chẳng lẽ, hắn thật sự không có kiếm tâm?”

Mọi người sửng sốt, có chút khó tin.

Tuy rằng vừa rồi bọn họ đều nói Khương Thành là kẻ trốn tránh giới kiếm tu, nhưng trong nội tâm cũng thừa nhận rằng thực lực của hắn cực kì mạnh.

Một người lợi hại như vậy, lại còn dùng kiếm, thật sự là không ngờ rằng hắn lại không có kiếm tâm.

“Việc này cũng quá trái lẽ thường đúng không?”

“Hắn vậy mà ngay cả Kiếm Tâm cũng không có, tu luyện thế nào vậy?”

“Ha ha ha, xem ra là chúng ta xem trọng hắn quá rồi!”

“Khó trách hắn không dám chọn lạc ấn của quy tắc kiếm, náo loạn cả nửa ngày, là bởi vì thiên phú về kiếm đạo quá kém mà thôi.”

“Đường đường là một kiếp tâm, chỉ có vậy thôi à?”

Chỉ trong chốc lát, mọi người lại cảm thấy mình thật hơn người.

Thực lực của ngươi cường đại đến cỡ nào?

Ở trong kiếm đạo, ngươi vĩnh viễn cũng không bằng bọn ta!

May là Khương Thành đã vào trong, không nhìn thấy tình hình ở bên ngoài.

Nếu không, đoán chắc sẽ bị nhóm người này chọc tức đến mức kích động dữ dội.

Lúc này, Khương chưởng môn đã đi vào Địa kiếm sơn, mới phát hiện ra bản thân lại không thể sử dụng sức mạnh Tiên quốc nữa, mà quy tắc khác cũng dùng không được.

Thậm chí ngay cả Hồng Tuyệt Tiên Kiếm trong tay, cũng đều không thể phát huy những uy năng cường đại vốn có của nó.

Ở chỗ này, thứ hắn có thể sử dụng, chỉ có quy tắc kiếm, cũng như là những năng lực khác tương quan với kiếm đạo.

Hết thảy những điều này, đều là bởi vì bị thiên nhiên của Địa Kiếm sơn áp chế.

Mà nơi hắn xông vào lại là một khu rừng được tạo ra từ kiếm.

Chương 571.

Mà tình hình ở Địa Kiếm sơn như thế nào, trong mấy chục tỷ năm qua, sớm đã được vô số người kiểm nghiệm.

Chỗ nào là của kiếm tâm bi ai, chỗ nào là kiếm tâm Kim, tất cả mọi người đều biết rất rõ.

Cho nên nếu đổi lại là một kiếm tu khác, trước khi tiến vào thì sẽ lựa chọn những hướng đi khác nhau, rồi sau đó mới vào núi.

Suy cho cùng, sự am hiểu của mỗi người về Kiếm Tâm đều không giống nhau.

Chỉ có duy nhất Khương chưởng môn là cái gì cũng không biết, cứ tùy tiện bước đại vào trong một cánh cửa nào đó.

Mà nơi này, là khu vực của kiếm tâm Mộc.

Trước mắt là trường kiếm, đoạn kiếm, trọng kiếm ,tế kiếm, cự kiếm… Dường như không có chỗ nào không vây lấy!

Mà tất cả những loại kiếm đó đều có chung một đặc điểm, chính là hơi thở hệ Mộc mãnh liệt của nó.

“Đây là màn thí luyện của Kiếm tâm Mộc.”

Thương Linh suy tính một hồi cuối cùng cũng đi theo hắn đến đây.

Đương nhiên bản thân Kiếm Tâm mộc không phải chỉ đơn thuần là một thanh kiếm gỗ, chẳng qua là Địa kiếm sơn làm cho Kiếm Tâm càng thêm cụ thể hoá mà thôi.

Trên thực tế, bản thân thanh Mộc kiếm này chính là do quy tắc thiên địa biến thành.

“Ta đây nên hành động như thế nào đây?”

Khương Thành vừa hỏi câu này xong, ngay lập tức đã phải hứng lấy sự công kích của những thanh Mộc kiếm.

Vì thế hắn chỉ có thể vung kiếm lên đón lấy nó.

Sau đó, hắn liền cảm thấy vô cùng mất sức.

Địa Kiếm sơn quả thật thần kỳ, ngươi đi vào là cảnh giới nào, thì sẽ đụng phải chính cảnh giới đó công kích lại.

Khương Thành đã đạt tới cảnh giới chuẩn Đế hậu kỳ, cho nên sự tấn công mà hiện tại hắn đang lọt vào chính là cấp bậc chuẩn Đế hậu kỳ.

Mặt khác, bây giờ hắn chỉ có thể sử dụng quy tắc kiếm.

Mà lạc ấn qui tắc kiếm của hắn, chỉ mới đạt được cấp bậc Chuẩn Đế sơ kì.

Lực chiến đấu của Chuẩn Đế, đa phần là dựa vào lạc ấn của quy tắc.

Đụng phải cảnh giới Chuẩn Đế hậu kỳ, mà lạc ấn của quy tắc chỉ là Chuẩn Đế kỳ đầu, khiến cho lực chiến đấu trước mắt của hắn chỉ có thể tương đương với một Chuẩn Đế trung kỳ bình thường đầy thất bại.

Căn bản không thể ngăn cản được sự công kích của Chuẩn Đế hậu kỳ.

Kiểu chiến đấu không cân sức này, vốn dĩ không nên xuất hiện ở một nơi đại đạo đứng đầu thiên địa như Địa kiếm sơn.

Nếu đổi lại là một Chuẩn Đế khác, tuyệt đối cũng sẽ không đụng phải loại chuyện này.

Hơn nữa lạc ấn qui tắc kiếm của Chuẩn Đế, đều là có cảnh giới cùng trình độ với tu vi.

Mà kiếm tu nếu không lựa chọn lạc ấn của quy tắc kiếm, thì ít nhất cũng sẽ có cái tương ứng với kiếm tâm, còn có thể chặn được một lát.

Khương chưởng môn cũng coi như rất cố gắng.

Lần này hắn thực sự rất muốn lĩnh ngộ qua Kiếm Tâm một chút, lạc ấn của quy tắc kiếm này cũng đã dùng tới cực hạn rồi.

Nhưng thật tiếc rằng, sức lực chênh lệch quá lớn.

Những kiếm thuật đại viên mãn mà hắn từng học thậm chí đều không thể triển khai, cũng đã sắp bị đánh bại rồi.

Dưới tình huống này, còn nói đến tăng thêm độ lĩnh ngộ Kiếm Tâm gì nữa chứ?

Ngay cả tính mạng còn gặp nguy hiểm.

Hiển nhiên Thương Linh cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

“Mau lui ra ngoài đi!”

“Tình huống này quá đặc biệt, cơ duyên có lẽ không hợp với ngươi!”

“Không cần thể hiện!”

Chỉ là, Khương Thành sao có thể lui?

Trước khi tiến vào, đã mạnh miệng nói quá trời, nếu cứ như vậy ỉu xìu lui ra, nhất định sẽ mất hết mặt mũi.

Bây giờ bản thân đã nổi tiếng như vậy, không bao lâu nữa, sẽ lan truyền trên toàn bộ Lục giới.

Kiếp tâm Khương Thành chỉ mới ở được trên Địa kiếm sơn được một phút, ngay sau đó đã bị đánh văng ra ngoài, xác lập kỷ lục “ngắn nhất”!

Khương Thành là Chuẩn Đế có thiên phú kiếm thuật kém cỏi nhất trong lịch sử!

Đúng là một kẻ vô dụng!

Nghĩ tới cảnh tượng đó, vẻ mặt Khương Thành hận không thể chết ngay cho đỡ xấu hổ.

Vì thế, hắn đã được chết như ý nguyện.

Có lẽ trong Địa kiếm sơn này, hắn là người đầu tiên bị giết chết khi “cảm ngộ tu luyện” phải không?

Chung quy là vì những người khác khi cảm thấy không đánh được nữa, cũng sẽ biết lựa thời điểm thích hợp mà lui ra ngoài.

Đúng như suy đoán, tiếng hệ thống nhắc nhở, đã vang lên.

“Tinh! Ký chủ đã bị giết, đang xác định sức mạnh của kẻ địch, chuẩn bị phương án sống lại!”

Khương Thành đầy sự mong đợi.

Bởi vì lạc ấn quy tắc kiếm của bản thân không theo kịp cảnh giới của tu vi, cho nên mới bị giết.

Hệ thống có thể trực tiếp tăng lạc ấn qui tắc kiếm của hắn lên tới Chuẩn Đế hậu kỳ hay không?

Nếu được như vậy, lần hành động này của hắn trước mắt coi như đã đạt được mục đích rồi.

Tuy nhiên, điều mà hắn chờ mong cũng đã không được như ý nguyện.

“Tinh! Ký chủ đạt được Kiếm tâm Mộc!”

“Tinh! Ký chủ sống lại!”

Phương án giải quyết lần này của hệ thống chỉ coi như là hốt thuốc đúng bệnh mà thôi.

Khảo nghiệm của chỗ này là Kiếm tâm Mộc, vậy thì cho ngươi Kiếm tâm Mộc.

Sau khi Khương Thành sống lại, thì phát hiện lạc ấn quy tắc của mình, cũng đã có tăng lên nhất định.

Tuy rằng còn chưa đạt tới tiêu chuẩn của Chuẩn Đế trung kỳ, nhưng xem như cũng đã có tiến bộ vượt bậc.

Trừ cái này ra, thay đổi lớn nhất chính là trong bộ óc trống rỗng đã hiểu ra được nhiều thêm một đống thứ liên quan đến Kiếm tâm Mộc.

Sau khi hắn sống lại, những thanh Mộc kiếm ở bên ngoài lại bắt đầu tấn công một lần nữa.

Khương Thành vung thanh trường kiếm đánh trả, Mộc ý cảnh bao vây bốn phía, muốn làm gì thì làm, vậy mà còn thuần túy hơn mấy cái Mộc kiếm kia!

Vốn dĩ là tiết tấu do Mộc kiếm chi phối, thế nhưng bây giờ nó đã biến thành kiếm của hắn đi lôi kéo những thanh Mộc kiếm khác.

Tựa như cây kiếm của hắn đã trở thành thủ lĩnh của chúng nó.

Chỉ trong khoảng nửa khắc ngắn ngủi, vô số thanh Mộc kiếm đã bị tan rã.

Bởi vì sự thay đổi này của hắn này, tất cả những Mộc kiếm trên cấp của Mộc Kiếm Tâm cũng đột nhiên tăng lên bậc lên, lại một lần nữa muốn áp chế hắn.

Hai bên tranh đấu với nhau, khí tức của Mộc Kiếm Tâm gần như muốn vùi lấp hết cả một mảng không gian nơi này.

Thậm chí toàn bộ Địa kiếm sơn cũng vì thế mà chấn động.

Rõ ràng cảnh giới của quy tắc kiếm vẫn bị đàn áp, nhưng rốt cuộc hiện tại hắn lại không cảm giác được một chút nguy hiểm nào.

Đại dương Mộc ý cảnh chính là mãnh liệt mênh mông như thế!

Thế nhưng, người dẫn dắt sóng triều là hắn…

Sau khi hắn múa xong một màn kiếm pháp đại viên mãn của mình, đột nhiên Mộc kiếm ở bốn phía đồng thời hóa thành bột gỗ nát vụn!

Rơi xuống ào ào!

Tất cả Mộc kiếm đều biến mất.

Sau đó, sơn cốc này trở nên cực kỳ bình thường, trước mắt đã không còn bất cứ trở ngại gì với hắn.

Hắn thông qua rồi.

Bên ngoài, những nhóm kiếm tu chờ chế giễu còn đang đứng bàn tán hi hi ha ha.

“Không có kiếm tâm, lại không có lạc ấn của quy tắc kiếm, chắc hắn bị giết thôi?”

“Sẽ không đâu, chịu đựng không nổi nữa, hắn sẽ ra ngoài thôi!”

“Ha ha ha, chuyện này quá tức cười.”

Khương Thành suy đoán thật không sai, nếu vừa rồi hắn lui ra ngoài, nhất định sẽ mất hết mặt mũi.

Những người này không dám nói thẳng mặt hắn, nhưng sau đấy chắc chắn sẽ truyền đi khắp Lục giới.

Mọi người ở đây đều nhón chân mong chờ, đợi tới lúc Khương chưởng môn chán nản đi ra, mà Địa kiếm sơn, khu vực thuộc

về Mộc Kiếm Tâm bỗng nhiên phát ra ánh sáng chín màu xông thẳng lên trời!

Luồng hào quang đó giao hòa chiếu sáng lẫn nhau, ẩn chứa Mộc ý cảnh ảo diệu vô tận, mỗi một tia sáng đều đại biểu cho một tầng cảnh giới.

Chỉ mới nhìn qua một cái, đều khiến cho mọi kiếm tu phải tâm mê ý loạn!

Đó là quy tắc kiếm cốt lõi trong cấp bậc kiếm tâm…

Sắc mặt mọi người biến đổi lớn, phảng phất như thấy được kỳ tích.

Một vài kiếm tu thậm chí còn vì quá khiếp sợ, suýt chút nữa rơi từ giữa không trung xuống.

“Cửu giai Kiếm Tâm dị tượng!”

“Đây là Cửu giai Mộc Kiếm Tâm sao!”

“Cấp bậc Kiếm Tâm tối cao, thế mà ta đã được chứng kiến sự xuất hiện của nó rồi ư?”

Mỗi loại Kiếm Tâm đều có cấp bậc Cửu giai.

Đạt tới Cửu giai, uy năng của ý cảnh kiếm pháp nhất định đạt tới cực hạn.

Nhưng kiếm tu của Tiên giới giống như hằng hà sa số, mà người có thể lĩnh ngộ Kiếm Tâm đạt đến trình độ này, lại chỉ có mấy người ít ỏi.

Mặc dù Lăng Tinh và Bi Ai là thiên tài kiếm đạo tuyệt thế, nhưng Kiếm Tâm cũng vẫn chỉ là Thất giai.

Thứ này, là loại quy tắc kiếm mà sẽ không tăng lên theo cảnh giới tu vi, nó chỉ dựa trên tầm hiểu biết về kiếm đạo.

Không đạt được sự tinh thông, cả đời cũng đừng nghĩ sẽ tăng cấp.

Chương 572.

“Là ai?”

“Ai đã thành Kiếm chủ Mộc?”

Luyện môn Kiếm Tâm đến cửu giai, sẽ được toàn bộ Kiếm Tu tôn làm Kiếm chủ của môn Kiếm Tâm này!

Mặc dùng kiểu xưng hô này không có gia tăng thực chất gì, nhưng từ nay trở về sau, tất cả những Kiếm Tu tu luyện môn Kiếm Tâm này, sẽ đặt hắn lên hàng đầu, sẽ xem hắn như ngọn đèn sáng chỉ đường.

Trước mắt trong mười lăm môn Kiếm Tâm, duy chỉ có bảy tông môn Kim, Hỏa, Cuồng Bạo, Tịch Diệt, Đại Nhật, Trường Minh, Vĩnh Dạ xuất hiện Kiếm chủ.

Mà bảy vị Kiếm chủ này, đều nhận được sự tôn trọng của các môn Kiếm Tu.

"Kiếm Tâm Mộc chúng ta, cũng có Kiếm chủ rồi!"

Kể cả Bạch La Tiên Vương trong đó, Kiếm Tu đã lĩnh ngộ Kiếm Tâm Mộc cũng vui mừng như vậy.

Dường như nhiều thêm một vị Kiếm chủ, Kiếm Tâm Mộc cũng có thêm tư cách làm màu hơn.

Chỉ là, sự vui mừng của bọn họ không giữ được bao lâu.

"Cho nên người đó là ai thế?"

"Sao vẫn chưa đi ra?"

"Đúng thế, sao vẫn chưa đi ra thế?"

Cái cổ của mọi người đều vươn dài ra, vô cùng trông mong, chờ đợi ngắm nhìn vị Kiếm chủ mới này.

Rất nhiều người thậm chí còn chuẩn bị xong rồi, báo tin cho bằng hữu thân thiết trong tông môn của mình, báo cáo tin tức bùng bổ này của Kiếm Tu Giới.

Thế mà đợi rất lâu, cũng không thể đợi được người đi ra.

Có người đột nhiên đã nhớ ra gì đó.

"Vừa nãy trong khu vực của Kiếm Tâm Mộc, hình như chỉ có… Khương Thành."

"Là hắn?"

"Không thể nào!"

"Tuyệt đối không thể nào!"

Lần trước Thành Ca đã giết chết nhiều Chuẩn Đế và Tiên Vương cấp Kiếm Tu như vậy trong cửa quy tắc, còn ép những Tiên Tôn Kim Tiên còn lại chủ động rút lui nhận thua.

Việc này đã tát mạnh vào mặt mũi của tất cả những Kiếm Tu.

Cho nên, hắn vốn đã không nhận được sự yêu thích trong phạm vi Kiếm Tu.

Huống hồ vừa nãy hắn còn bị tất cả nhận định là kẻ chạy trốn trong Kiếm Tu.

Cho dù Kiếm chủ Mộc này là ai, mọi người đều có thể chấp nhận, riêng chỉ có Khương chưởng môn là không được.

“Hắn đến cả Kiếm Tâm cũng không có, còn cửu giai, đùa sao?”

“Kiếm Tâm Mộc bên đó nhất định vẫn còn người khác!”

Phía xa, khu vực của Kiếm Tâm Mộc từ từ mọc lên một “mặt trời” chói lóa.

Trung tâm của mặt trời có một bóng người.

Quanh người được che phủ trong cùng một vầng sáng cửu sắc, khí tức Mộc nồng nặc càng có thể nhận biết được rõ ràng, có vẻ thần thánh vô cùng.

Địa Kiếm Sơn cũng xem như là một bí cảnh mà Thiên Địa Đại Lộ tự nhiên sinh thành.

Đạt đến Kiếm Tâm cửu giai, vậy xem như là “qua cửa” rồi.

Mà sau khi qua cửa trở thành Kiếm chủ, sẽ có hiệu ứng ánh sáng đặc biệt riêng.

Điểm này, tất cả những Kiếm tu ở hiện trường đều vô cùng rõ ràng, dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên có người trở thành Kiếm chủ.

Chỉ là, bọn họ hiện tại lại rất không muốn thừa nhận quy tắc này.

Bởi vì bóng người bên trong ánh sáng đó, rõ ràng là Khương chưởng môn thanh tú đẹp trai.

Ca này cũng không biết mọi người đang không thoải mái với mình, lên tới không trung nhìn thấy nhiều người hướng mắt

nhìn mình như vậy, vẫn cứ theo thói quen vẫy tay chào hỏi mọi người.

Điệu bộ đó, giống như là một người nổi tiếng.

Mọi người chỉ cảm thấy mặt của mình đều bị đánh sưng hết lên rồi.

Vậy mà lại thật sự là hắn.

Sao lại có thể là hắn chứ?

Hắn rõ ràng là không có Kiếm Tâm mà, chỉ vào kia có một lúc như vậy mà đã thành Kiếm chủ?

Đây còn không phải là nói đùa sao?

Huống hồ, vừa rồi mọi người không phải đều đạt đến cùng chung một nhận thức, đều cho rằng thiên phú kiếm đạo của hắn rất tệ, là một khúc gỗ mục cơ mà?

Kiếm chủ của Kiếm Tâm cửu giai là khúc gỗ mục?

Vậy bản thân bọn họ là cái gì?

Hiệu quả đặc biệt trên không trung duy trì tiếp được vài giây, ngay sau đó Thành ca mất tích tại vị trí ban đầu.

Mọi người tưởng rằng hắn đã rời đi rồi, mới lại một lần nữa bàn tán sôi nổi.

“Khụ, thực ra hắn chắc sớm đã là Kiếm Tâm bát giai rồi nhỉ?”

Người đang nói trước đây không lâu còn cùng nhau châm biếm, bây giờ khó tránh khỏi có chút ngượng ngập.

“Không sai, hắn nhất định sớm đã là Kiếm Tâm Mộc bát giai rồi.”

“Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được vì sao hôm nay hắn có thể trở thành Kiếm Chủ Mộc.”

“Đúng đúng đúng, không thể tồn tại một người có thể trong phút chốc, liền từ không có Kiếm Tâm trực tiếp trở thành Kiếm chủ được, vậy thì quá là hoang đường rồi!”

“Hắn vốn đã là Chuẩn Đế, trước đây đã có Kiếm Tâm Mộc bát giai… rất bình thường.”

Được thôi thật ra là không hề bình thường chút nào, người có được Kiếm Tâm bát giai cũng là vô cùng ít ỏi.

Lúc này cảm xúc của mọi người đều không hiểu sao dâng trào lên.

Phương Vũ Kiếm Tiên mà trước đây được mọi người tâng bốc, cũng sớm đã không có ai hỏi thăm.

Không có cách nào khác, so sánh giữa Kiếm Tâm lục giai và Kiếm Tâm cửu giai… đến cả bình thường cũng không so được.

Còn biểu cảm của đám người Bạch La Tiên Vương càng thêm khó chịu giống như bị táo bón.

Kẻ phản bội trong Kiếm Tu kia vậy mà lại trở thành ngọn đèn chỉ đường của Kiếm Tâm Mộc!

Thân làm một Kiếm Tu đơn thuần, vậy mà lại phải chọn một người có lạc ấn quy tắc tốc độ trở thành tấm gương kiểu mẫu.

Điều này khiến cho tâm trạng của bọn họ rất phức tạp.

Những Kiếm Tu của Kiếm Tâm sôi nổi hướng ánh mắt đồng tình về phía bọn họ.

“Ôi, Bạch La lão huynh, nén bi thương!”

“Dù sao vị Kiếm chủ này cũng không có sức trói buộc thực tế gì, không sao cả!”

“Chỉ có điều mọi người sau này vừa nhắc đến Kiếm Chủ Mộc, sẽ nhắc đến hắn đầu tiên…”

Còn ở một bên khác, Thành Ca đã đang tiến về hướng khu vực của Kiếm Tâm Hỏa.

Hắn không hề dự định sẽ kết thúc như vậy.

“Ngươi vậy mà lại trực tiếp lĩnh hội Kiếm Tâm Mộc cửu giai, đây đúng là không thể tưởng tượng nổi nhỉ?”

Thương Linh ở trong bóng tối đã không có thực thể rồi, nếu không thì bây giờ quai hàm cũng bị hắn dọa cho rụng sạch.

Trái ngược với những Kiếm Tu ngoài kia, nàng biết rõ ràng Khương Thành lúc bắt đầu đã không có Kiếm Tâm rồi.

Thậm chí nàng còn nhìn thấy cảnh Khương Thành "bị giết" đó.

Chỉ là tất cả những điều đó bây giờ xem ra hình như đều chỉ là ảo giác của nàng.

"Ngươi làm sao làm được thế?"

"Lẽ nào sự giác ngộ ở thời khắc sinh tử? Đây quả là nâng cao sự giác ngộ hơi nhiều quá rồi nhỉ?"

Thành Ca nói trong lòng việc này thì ngươi phải đi hỏi hệ thống chứ.

Hệ thống dự đoán cũng đã đoán được hắn không qua cửa sẽ không rời khỏi, cho nên phương án để giải quyết là làm một lần cho xong, trực tiếp cho hắn Kiếm Tâm cửu giai, chính là ngang tàng như vậy đấy.

Trong chỗ tối, Khương chưởng môn cũng không nhịn được giơ một ngón tay cái với hệ thống - Lão huynh thú vị quá!

Thương Linh đã gặp sóng to gió lớn quen rồi, nhìn phản ứng đó của nàng thì biết ngay, sức ép lần này lớn như thế nào.

"Đã nói sớm rồi Ca thiên phú bẩm sinh đã khác người, khí chất của Ca không giống với mọi người rồi mà!"

"Được được được, vậy ngươi đây là… định tiếp tục?"

"Không thì còn sao nữa?"

"Thấy tốt thì lấy đi, mặc dù Kiếm Tâm Mộc của ngươi đã đạt được cửu giai, nhưng phía trước là khu vực của Kiếm Tâm Hỏa."

Thương Linh vẫn rất bình tĩnh.

"Kiếm Tâm ngươi vừa lấy được, ở trong khu vực này không hề có tác dụng gì đâu."

Nơi thi luyện Kiếm Tâm Hỏa, dùng Ý Cảnh của Kiếm Tâm Mộc hoàn toàn không tương thích.

Thành Ca cũng không suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

"Ca bấm tay tính rồi, hôm nay là trạng thái tốt nhất, cảm nhận được từng đám từng đám đang tỏa ra bên ngoài, ngăn cũng không ngăn được."

“Không nhân thời cơ này tiếp tục đột phá, sẽ hối hận cả đời đấy!”

“Hơn nữa là, lạc ấn của quy tắc Kiếm không phải vẫn chưa đạt đến Chuẩn Đế hậu kì sao?”

Cũng chỉ có hắn, đổi lại là người khác nói những lời ngông cuồng này, Thương Long Nữ Đế e là sẽ cho là đánh rắm.

“Ngươi vẫn thật sự muốn đến Địa Kiếm Sơn một lần, trực tiếp tăng mức độ dung hợp một quy tắc lên đến Chuẩn Đế hậu kì sao?”

Sự tăng lên mức độ dung hợp, hơi một tí cũng cần vài trăm triệu năm, đằng này mấy tỷ năm đấy được chứ?

Chương 573.

Vừa nãy sau khi Kiếm Tâm Mộc tăng lên đến cửu giai, mức độ dung hợp quy tắc Kiếm Chi của Khương Thành cũng đã được nâng cao.

Nhưng vẫn như trước vẫn là cấp Chuẩn Đế sơ kỳ.

Không còn cách nào khác, hai cái này mặc dù đều có liên quan đến kiếm đạo, nhưng phân chia thuộc về các hệ khác nhau.

Quy tắc Kiếm là kiếm đạo hợp lý nhất, mà Kiếm Tâm là một phần kéo dài ra của kiếm đạo, quan hệ hỗ trợ lẫn nhau của hai bên không hề lớn.

Thành ca dự đoán rằng, bản thân vẫn còn phải làm thêm vài cái Kiếm Tâm cửu giai mới có thể tăng mức độ dung hợp của quy tắc Kiếm lên đến Chuẩn Đế hậu kỳ.

Lời này nếu như nói ra ngoài, sợ rằng sẽ làm một đám người tức chết.

Làm thêm vài cái Kiếm Tâm cửu giai, đây là lời người nói sao?

Xông vào trong phạm vi của Kiếm Tâm Hỏa, hắn đã phải nhận lấy vô số những công kích của Hỏa Kiếm.

Bốn bề dày đặc Ý Cảnh hỏa, nhưng lại không giống với những ngọn lửa thật sự.

Phần lớn Hỏa Kiếm không hề có cảm giác nóng bỏng gì, dù sao cũng không phải là quy tắc Hỏa.

Thành Ca chống cự một lát, sau đó đương nhiên là không chống đỡ nổi nữa.

Đối với việc này, hắn đã bắt đầu làm quen rồi.

Trong lòng chống cự không nổi thì hưởng thụ vậy, hắn rất hoa lệ mà ngã xuống thêm một lần nữa.

Sau đó hệ thống có âm thanh nhắc nhở.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Suy đoán của hắn quả nhiên không sai, lần này hệ thống đã cho hắn Kiếm Tâm Hỏa.

Hơn nữa, lại ngang tàng từ con số không đẩy trực tiếp lên đến đủ cửu giai, lại là phương án làm một lần cho xong.

Sau khi đạt được Kiếm Tâm Hỏa cửu giai, Ý Cảnh hỏa trước mặt cũng không còn chút uy hiếp nào với hắn.

Bởi vì cảnh giới ở phương diện này của, đã vượt qua cực hạn của thử thách.

Qua cửa, vô cùng hợp lý.

Mà mức độ dung hợp quy tắc Kiếm của hắn cũng một lần nữa được tăng lên, khoảng cách đến Chuẩn Đế trung kì không còn xa rồi.

Đám Tiên Tu ở bên ngoài kia chưa hề rời đi.

Lúc này bởi vì ấn tượng với Khương chưởng môn không được tốt lắm, thêm vào đó còn bị vả vào mặt, mọi người đều cố ý lảng tránh việc bàn tán về hắn.

Ngươi trở thành Kiếm Chủ thì đã làm sao, bọn ta chả thèm tâng bốc ngươi.

Ngươi vẫn là kẻ bỏ chạy trong Kiếm Tu, phản đồ!

Bọn ta sẽ không thừa nhận ngươi!

Việc này cũng đã tạo thành một hiện tượng kì quái.

Rõ ràng là xuất hiện một vị Kiếm chủ mới, là một việc lớn đủ để khiến phạm vị Kiếm Tu long trời lở đất.

Đổi lại là người khác, tuyệt đối sẽ được bàn luận sôi nổi rất lâu.

Nhưng đám người tận mắt chứng kiến này, lại coi như là chuyện bình thường mà nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đương nhiên rồi, cũng chỉ là bên ngoài bình tĩnh, trong lòng đang nghĩ cái gì, chỉ có bản thân bọn họ mới biết.

“Khụ, nghe nói Lạc Tinh Chuẩn Đế của Tinh Tượng Trai năm trước đã đạt đến Kiếm Tâm bát giai?”

Có người đã cố ý chuyển hướng chủ đề này, làm giảm bớt đi sự lúng túng, thế là những người khác lập tức phụ họa theo.

“Không sai, không sai, quả thật là có chuyện này!”

“Lạc Tinh Chuẩn Đế lợi hại thật, không hổ danh là một trong những nhân vật đại diện của Lăng Tinh Kiếm Tâm.”

“Nghe nói Trảm Tiên Kiếm Phái của Lăng Tinh Chuẩn Đế khoảng cách đến Kiếm Tâm bát giai cũng không còn xa nữa…”

“Lợi hại lợi hại…”

Trên miệng mọi người nói lợi hại, trong lòng lại không làm chủ được mà nghĩ đến Kiếm Tâm cửu giai mới xuất hiện vừa nãy.

So với cửu giai, bát giai không tránh khỏi có chút bị lu mờ.

Sức nặng đem ra để chuyển chủ đề quả thật không đủ lắm.

Mà chính vào lúc này, Địa Kiếm Sơn lại một lần nữa phát ra âm thanh ầm ầm.

Ngay sau đó, lại có những ánh sáng cửu sắc chói rọi thẳng lên trời cao.

“Kiếm Tâm Hỏa!”

“Dị tượng cửu giai, Kiếm Tâm Hỏa cũng đã xuất hiện Kiếm Chủ mới!”

Có người thất thanh kinh ngạc hét lên.

Tất cả những Kiếm Tu ở hiện trường đều bay lên trên không trung, chỉ tiếc là không thể nhìn thấy được bên trong đã xảy ra những gì.

Cũng không biết là ai.

“Mẹ ơi, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vừa nãy bên phía Kiếm Tâm Mộc vừa xuất hiện một Kiếm Chủ, bây giờ Kiếm Tâm Hỏa lại xuất hiện một Kiếm Chủ?”

“Trong vòng một ngày xuất hiện tận hai vị Kiếm Chủ?”

“Đây quả thực là kỳ tích trời ban mà!”

“Là ai?”

“Là ai đã trở thành Kiếm Chủ của Kiếm Tâm Hỏa?”

Kiếm Tâm Hỏa vốn dĩ là đã có một vị Kiếm Chủ, bây giờ lại xuất hiện thêm một vị thứ hai ở đây.

Những Kiếm Tu đã tu luyện Kiếm Tâm Hỏa xúc động đến chảy cả nước mắt.

“Hệ Hỏa của ta hưng thịnh!”

“Ha ha ha ha, một môn hai Kiếm Chủ, một mình dẫn đầu!”

“Không biết là vị thiên kiêu kiếm đạo nào?”

“Tu luyện Kiếm Tâm Hỏa, hơn nữa còn đạt đến bát giai cũng chỉ có vài vị đó, nhưng hôm nay bọn họ không có đến mà!”

“Lẽ nào là lánh đời tu luyện, hôm nay mới xuống núi?”

“Nhất định là phải rồi!”

“Ba năm không bay, một khi đã bay thì bay thẳng lên trời!”

Để làm mất đi sự chấn động mà vừa nãy Thành ca tạo thành, mọi người bây giờ hưng phấn khác thường.

Hết sức tâng bốc vị Kiếm Chủ Hỏa mới này.

Hận không thể khen hắn lên tận trời xanh.

Một số người thậm chí còn bắt đầu nhảy cẫng lên khen ngợi…

“Hỏa và Mộc là khắc tinh, đây quả thật là ý trời rồi!”

“Ha ha, đúng đúng đúng, vừa mới xuất hiện ra một cái Mộc, bây giờ lại xuất hiện ra một cái Hỏa, quả thật là trời cũng muốn diệt hắn.”

“Mọi người cùng nhau đến chứng kiến sự thể hiện của vị tiền bối Kiếm Tu lánh đời tu luyện đi!”

“Không sai, đây là thời khắc mang tính lịch sự đáng để ghi lại!”

Một đám người vây bên ngoài Địa Kiếm Sơn, biểu cảm toàn bộ đều giống như mấy người hâm mộ, mang theo sự mong đợi và sùng bái mãnh liệt.

Sau đó, lại là một mặt trời nhỏ dần dần mọc lên.

Khí tức của Ý Cảnh hỏa cứ phả vào mặt.

Trong vầng sáng cửu sắc, một cái bóng người thoắt ẩn thoắt hiện.

Mọi người sôi nổi cố gắng nhìn.

Trong vầng sáng đó, bất ngờ lại là Khương Thành!

Nhìn thấy biểu cảm mong đợi đó của mọi người, Ca này đương nhiên cho rằng là đang chào đón bản thân mình.

Thế là lại một lần nữa liên tục vẫy tay chào hỏi.

Mãi cho đến khi hắn biến mất một lần nữa, tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ, im lặng đến đáng sợ.

Đám Kiếm Tu của Kiếm Tâm Hỏa đó vẻ mặt càng ngượng ngùng hơn.

Vừa nãy còn nói cái gì ý trời, hỏa khắc mộc, đây là để người ta tự mình khắc bản thân mình sao?

Còn những người khác, vô cùng kinh ngạc là nhiều hơn.

Một người có đến hai loại Kiếm Tâm quả là quá hiếm gặp.

Giống như Quy Tàng lão Kiếm Thánh, hồi đó chính là vì hắn một mình có đến bốn môn Kiếm Tâm cho nên mới có tên gọi như vậy.

Cũng vì thế, hắn đã trở thành người dẫn đầu không hổ danh của Kiếm Vực.

Nhưng một mình luyện hai môn Kiếm Tâm đến cửu giai, điều này quả thật là từ xưa đến nay mới gặp lần đầu.

Dù sao thì bất kì một môn Kiếm Tâm nào luyện đến cửu giai đều là không thể thiếu thiên phú, cơ hội, cảnh giới và vận may, vô cùng gian nan.

Nếu không thì, cả Lục giới trước đó, cũng sẽ không chỉ có bảy người rồi.

“Sao có thể xuất hiện chuyện như vậy chứ?”

Cuối cùng cũng có người không nhịn được mà mở miệng hỏi.

Cũng giống như là mở ra một van xả, tất cả mọi người không thể chờ đợi được mà nói lên những cảm xúc chấn động và hoang đường ở trong lòng.

“Hắn một mình trở thành Kiếm chủ của hai môn Kiếm Tâm hệ Hỏa và hệ Mộc?”

“Đấy chắc là giả thôi nhỉ?”

“Không, dị tượng đó vô cùng chân thật!”

“Nhưng mà, việc này cũng quá khó tin rồi.”

“Làm được loại chuyện này, cần phải có đẳng cấp thiên phú kiếm đạo nào chứ?”

“Sợ rằng là tuyệt thế vô song rồi…”

“Có được thiên phú kiếm đạo như vậy, vậy tại sao hắn còn cần chọn dấu ấn quy tắc tốc độ, đó không phải là phung phí của trời sao?”

Cho dù bọn họ không muốn khen ngợi Khương Thành nữa, bây giờ cũng quả thật không có cách nào trốn tránh không bàn tán rồi.

Một người song Kiếm Chủ, việc này đã đủ để cả thế giới Kiếm Tu xảy ra rất nhiều chuyện lớn kinh thiên động địa.

Đừng nói sẽ được ghi lại trong sử sách của kiếm tu.

Sau này tất cả mọi người khi nói đến kiếm tu, thậm chí sẽ không nói về Tiên đế kiếm trước mà sẽ là hắn.

Đây chính là sự nổi danh của song Kiếm Chủ!

Chương 574.

Lúc đám người ở bên ngoài đó bị kinh động đến sắp phát điên, Thương Linh ở bên trong cũng tỏ vẻ bản thân được mở mang tầm mắt.

“Ngươi vậy mà lại lại trở thành Kiếm Chủ của Kiếm Tâm Hỏa?”

“Ngươi làm sao làm được thế?”

“Đừng nói với lão nương đây là bởi vì khí chất gì đó!”

Nàng hung hăng nói: “Thành thật giải thích, ngươi có phải là nắm giữ bí quyết gì không?”

Bây giờ nàng cũng đang nghi ngờ, cái Địa Kiếm Sơn này có phải là có lỗ thủng nào có thể chui qua không?

Nếu không thì không có lý nào.

Tên này rõ ràng không có Kiếm Tâm, xét về cơ sở của phương diện này, hắn là người kém nhất.

Bình thường cũng không thấy hắn nhắc đến vấn đề gì liên quan đến kiếm đạo.

Rất rõ ràng, hắn trước đây hông hề có hứng thú gì với cái này.

Kiểu người có thể trực tiếp luyện hai môn Kiếm Tâm đến đỉnh cao nhất này, còn có thiên lí không, còn có vương pháp không?

"Khụ!"

Thành Ca vuốt ve mái tóc của bản thân, kiêu ngạo nói: "Ta không phải đã nói rồi sao, hôm hay trạng thái cực tốt, lĩnh hội giống như giếng phun, từng đống từng đống tỏa ra ngoài…"

Thương Linh suýt chút bị hắn làm tức chết.

"Lĩnh hội gì có thể một lần đẩy Kiếm Tâm từ không lên đến cửu giai à, ngươi nói cho ta nghe xem!"

"Cái này sao, cảm ngộ không cách nào truyền miệng được, chỉ có thể hiểu ngầm."

Thật ra ta đã chết hai lần trong tầm mắt ngươi, đáng tiếc ngươi lại xem như bị dồn đến bước đường cùng nên phải sống, vậy thì còn cách nào chứ?

"Ngươi vẫn còn muốn tiếp tục?"

Thương Linh nhìn thấy ý định vẫn chưa muốn rời đi này của hắn, lúc này lại bay tiến về hướng Kiếm Tâm Thủy.

"Đương nhiên!"

Trong lòng Thành ca tự nhủ ta đây lạc ấn của quy tắc Kiếm đến Chuẩn Đế trung kỳ cũng chưa đạt.

Mặc dù nói hiên tại buff của Kiếm thuật đã mạnh thêm tận mấy lần, nhưng cái quan trọng nhất thì vẫn chưa đạt đến.

"Cái mà ngươi gọi là từng đống từng đống lĩnh hội đó… vẫn chưa kết thúc?"

“Hình như là thế đó.”

“Lẽ nào ngươi vẫn còn muốn làm Kiếm chủ của Kiếm Tâm một lần nữa?”

“Kiếm chủ là cái gì?”

Thành ca quả nhiên vẫn chưa biết kiểu xưng hô Kiếm chủ này.

Hắn chưa từng sống trong phạm vi Kiếm Tu, chỉ biết Kiếm Tâm có cửu giai, cửu giai rất có thể diện, chỉ biết thế mà thôi.

“Ngươi cũng thật là… vừa yêu nghiệt vừa vô tri mà!”

Thương Linh sắp cạn lời rồi.

Trong lòng thấy vô cùng hoang đường, không kìm được lại dâng lên một cảm giác bất lực.

Có thể khiến cho những sinh linh được sinh ra trong bản thân cái Tiên giới sơ khai này hết lần này đến lần khác kinh hãi, cũng chỉ có hắn thôi.

Sau khi nàng giải thích một chút về ý nghĩa tượng trưng của Kiếm chủ, Thành Ca mà trước giờ luôn thích phô trương nhất thời hăng hái lên.

“Sao ngươi không nói sớm?”

“Hóa ra vô tình, ca đã trở thành ngọn đèn sáng chỉ đường của hai môn Kiếm Tâm, là tấm gương mẫu mực cho vô số Kiếm Tu?”

“Ha ha ha ha, đây cũng thật là một niềm vui bất ngờ rồi!”

“Ta càng có thêm động lực rồi!”

Vốn dĩ hắn còn nghĩ làm cho lạc ấn của quy tắc Kiếm đến Chuẩn Đế hậu kỳ là cũng được rồi.

Dù sao mỗi lần bị giết, kết quả mặc dù thần kỳ, nhưng quá trình không hề dễ chịu.

Nhưng hiện tại, hắn bắt đầu tính toán rồi.

Nếu như bản thân tu luyện toàn bộ chín môn Kiếm Tâm của Địa Kiếm Sơn lên đến đỉnh cao nhất, trở thành Kiếm chủ của chín môn Kiếm Tâm. Sau đó, lại chiếm trọn vị trí Kiếm Chủ của năm môn Kiếm Tâm ở Thiên Kiếm Sơn.

Việc đó nói ra ngoài, sẽ dọa người đến mức nào chứ?

Rất nhanh, hắn đã gấp rút tiến vào trong thí luyện của Kiếm Tâm Thủy.

Vẫn như cũ lại là một màn chiến đấu, trước đây hắn căn bản chưa từng tu luyện Kiếm Tâm Thủy, đương nhiên là bị dồn ép rồi.

Sau đó đương nhiên lại bị giết một lần nữa.

Đổi lại là những Kiếm Tu khác, trong quá trình chiến đấu, sẽ có một số lĩnh hội trên phương diện Kiếm Tâm.

Còn hắn thì cái quái gì cũng không lĩnh hội được.

Có điều không sao cả, âm thanh tuyệt vời của hệ thống lại một lần nữa vang lên.

"Tinh! Ký chỉ bị giết, đang kiểm tra đo lường thế lực địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

"Tinh! Ký chủ nhận được Thủy Chi Kiếm Tâm!"

"Tinh! Ký chủ hồi sinh!"

Hắn vừa được sống lại, thoáng chốc trong đầu lại có thêm một đống lĩnh hội liên quan đến Kiếm Tâm Thủy.

Môn Kiếm Tâm này, không ngoài dự liệu của hắn, trực tiếp đạt đến cửu giai rồi.

Đám Kiếm Tu đó ở bên ngoài vẫn đang ở đó thảo luận một người hai Kiếm Chủ cơ.

Chuyện này khiến cho người ta chấn động quá rồi, quả thực đã phá vỡ đi những lý lẽ thông thường, không thể ngăn bọn họ không thảo luận.

Chính vào lúc này, Địa Kiếm Sơn lại một lần nữa phát ra âm thanh ầm ầm, vầng sáng cửu sắc lại xuyên thẳng lên trời…

"Kiếm Chủ Thủy!"

"Mẹ ơi, tình huống gì vậy?"

"Đừng nói với ta lại là hắn?"

"Không thể nào? Không phải chứ?"

Biểu cảm của mọi người đều có chút sụp đổ rồi.

Người này còn không chọn lạc ấn của quy tắc Kiếm, không trung thành với kiếm, hắn có tài đức gì chứ?

Nói thật lòng, Thành Ca có lạc ấn của quy tắc Kiếm đó.

Có điều nếu như nói hắn không trung thành với kiếm, đây quả thực là không sai.

Cho vị Ca này một thanh đao hoặc là một thanh thương, hắn đều có thể dùng một cách thành thạo.

Thậm chí lúc biến thành Thương Long chân thân, giương vuốt cũng vô cùng tự nhiên thành thục.

Khương chưởng môn không kén chọn, căn bản không hề có tâm thái hoàn toàn cứng nhắc với Kiếm giống các Kiếm Tu đó.

Vừa nãy hắn trở thành song Kiếm Chủ, thậm chí còn bị đám Kiếm Tiên ở bên ngoài xem như ngày đen tối nhất của Kiếm Tu Giới.

Bị một tên Chuẩn Đế có quy tắc tốc độ trở thành Kiếm Chủ của hai môn, thật ô nhục!

Việc này nếu như còn có môn thứ ba, vậy thì có còn muốn để cho ngươi khác sống không?

Nhưng mà, ý nghĩ của bọn họ không thể thay đổi được bất cứ việc gì.

Lại lại lại là vầng sáng của một mặt trời nhỏ mang hiệu quả đặc biệt lại dần dần mọc lên, khí tức của Kiếm Tâm Thủy bồng bềnh cả một khu vực xung quanh Địa Kiếm Sơn, đem theo những ý vị vô cùng huyền ảo.

Thành Ca cũng lại lại lại một lần nữa dưới sự bao phủ của vầng sáng, vẫy tay chào hỏi về phía mọi người.

“Mẹ ơi, thật sự vẫn là hắn!”

“Điên rồi sao?”

“Một người làm Kiếm chủ của ba môn Kiếm Tâm?”

“Ta không tin, đây tuyệt đối là không thể nào!”

“Cứ cho là đã chọn thiên tài kiếm đạo tuyệt thế lạc ấn của quy tắc Kiếm, cũng không thể nào tu luyện toàn bộ ba môn Kiếm Tâm đến đỉnh cao nhất!”

“Không sai, mỗi loại Kiếm Tâm đều không hề có liên hệ với nhau, không thể nào có người cùng lúc lĩnh hội hết đến cửu giai!”

Rất nhiều người nói mấy câu kiểu này.

Nhưng những người trầm mặc còn nhiều hơn.

Dù sao sự thật bày ra trước mắt, ngươi có không tin thì cũng có ích gì?

Một người ba Kiếm Chủ, thiên phú kiếm đạo của người này đã không thể dùng lời nói để hình dung nữa.

“Đáng tiếc, nếu như hắn lựa chọn lạc ấn ấn quy tắc Kiếm, vậy thì vị trí Tiên Đế Kiếm thế nào cũng là của hắn rồi.”

Vị trí Tiên Đế kiếm, thay đổi cũng rất thường xuyên, thế cho nên mọi người bình thường đều rất ít nhắc đến tên của vị Tiên đế Kiếm trước đây.

Bởi vì gần như có thể đoán trước được, hắn sớm muộn cũng sẽ bị lật đổ.

Mà lần này, rất nhiều người lại cùng có một nhận thức chung.

“Nếu như Khương Thành lựa chọn quy tắc Kiếm, hơn nữa trở thành Tiên Đế Kiếm, vị trí đó rất có khả năng sẽ không thể bị lung lay nữa!”

“Quả thật là như vậy, bản thân Tiên Đế Kiếm bây giờ cũng chỉ là Kiếm Chủ của một môn Kiếm Tâm Kim này.”

“Có đến ba môn Kiếm Tâm, nội tình cũng quá là lớn rồi…”

Tâm trạng của mọi người cũng đang âm thầm thay đổi.

Cho dù vẫn còn rất bài xích quái thai Thành Ca không trung thành với Kiếm này, nhưng lại không nhịn được cảm thấy tiếc nuối thay hắn.

Mà chính vào lúc bọn họ tiếp tục bàn tán, Thành Ca cũng đã tiến vào khu vực của Kiếm Tâm Kim.

Lại một vòng thí luyện mới bắt đầu.

Vẫn như cũ là trước sau như một bị dồn ép, bị giết chết.

Mà sau đó hệ thống cũng rất “hợp theo lẽ thường” cho hắn Kiếm Tâm Kim cấp cao nhất.

Thế là sau một lát, hắn lại qua cửa rồi.

Ánh sáng cửu sắc rực rỡ lại lại lại lại xuyên thẳng lên trời, Khương chưởng môn thuận lợi trở thành Kiếm Chủ của môn Kiếm Tâm thứ tư!

Tất cả các Kiếm Tu có mặt ngây ngốc nhìn vầng sáng quen thuộc đó, biểu cảm đều có chút vỡ vụn.

Trái tim nhỏ bé đã bị đè nén cọ sát bốn lần, bọn họ đã dần dần chết lặng, ánh mắt ngớ ra giống như pháo hoa.

Yên tĩnh, mà lại không biết làm sao.

Chương 575.

Sau khi Khương Thành thông quan Kiếm tâm Thổ, trở thành kiếm chủ của môn kiếm tâm thứ năm, độ dung hợp quy tắc Kiếm của hắn đã đạt đến trình độ của Chuẩn Đế trung kỳ.

Từ sơ kỳ đến trung kỳ, toàn bộ quá trình chỉ tốn một canh giờ.

Cách thức thần tốc này đã tăng lạc ấn của quy tắc, cũng chỉ có hắn mới làm được.

"Ngũ đại kiếm tâm…"

"Trở thành kiếm chủ của toàn bộ Ngũ Hành kiếm tâm, kỳ tích này trước nay là chưa từng có!"

"Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hắn quả thật đã trở thành người đầu tiên đạt được trong Kiếm Tu Giới…"

Đám người này lúc trước buông lời giễu cợt thiên phú kiếm đạo của Thành Ca còn không bằng đám kiếm tu của mình, bây giờ cảm thấy rất không cam tâm.

Giờ thì không kiếm được lý do gì để phản bác.

Hắn ta đạt được Ngũ Hành kiếm chủ, trong khi bản thân mình một môn kiếm tâm còn đang loay hoay tứ giai ngũ giai, ngay cả tư cách so bì cũng không có.

"Ngày đen tối nhất trong lịch sử kiếm tu!"

"Về sau sẽ bị Tiên nhân của quy tắc khác chê cười."

"Mất mặt chết đi!"

Từ trước đến nay kiếm tu luôn lấy thuần tuý vi tôn.

Càng thuần tuý càng mạnh chính là sự đồng thuận của mọi người.

Những kiếm tu không thuần tuý, sớm đã bị "khai trừ" khỏi kiếm tu hội.

Chưởng giáo Thái Tiêu tiên đế của Thiên Kiếm Cung, là một vị tiên đế có thực lực mạnh, và cũng dùng kiếm.

Nhưng chính vì lúc thành Đế, thứ hắn chọn không phải là quy tắc kiếm mà là quy tắc dương, cho nên hắn cũng không đủ thuần tuý.

Mặc dù Đại Nhật kiếm tâm của hắn là bát giai, nhưng cũng không được kiếm tu hội chấp nhận.

Thậm chí mọi người còn bàn tán, nhìn đi, đây chính là kết quả của việc không trung thành với thanh kiếm.

Rõ ràng thành Đế mấy chục tỷ năm nhưng kiếm tâm vẫn là bát giai.

Đường đường là chưởng giáo Thiên Kiếm Cung, ngay cả kiếm chủ cũng không làm được.

Mà bây giờ Thành Ca đạt được như vậy, đúng là chuyện cười.

Sau này các tiên nhân khác gặp kiếm tu, có lẽ sẽ nói hoá ra kiếm tâm mà các ngươi tự hào cũng chỉ đến thế, cũng bị một Chuẩn Đế tốc độ chiếm lấy vị trí ngũ môn kiếm chủ.

Kiếm ai để nói phải trái đây?

Những kiếm tu ở đây thậm chí đều bị Khương chưởng môn vả vô mặt đến mức tự hoài nghi chính mình, chẳng lẽ bản thân một mực kiên trì là sai sao?

"Chẳng lẽ… kiếm tu không cần thuần tuý?"

"Hồ đồ! Đừng bị yêu nghiệt kia làm tâm loạn!"

"Hắn chỉ là một trường hợp đặc biệt!"

"Ngươi phải giữ tâm vững, không thể bị hắn làm cho dao động!"

"May mà chỉ là Ngũ Hành kiếm tâm…"

Tuy nói bất kỳ kiếm tâm nào cũng có thể thành đạo, nhưng kiếm tâm bất đồng cũng có đẳng giai phân chia.

Sinh Diệt kiếm tâm là chí cao, tiếp đó lần lượt là Trường Minh, Vĩnh Dạ, độ khó so với các kiếm tâm khác cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Về phần Ngũ Hành kiếm tâm xem như là dễ lĩnh ngộ nhất.

“Không sai, may thay chỉ là Ngũ Hành kiếm tâm.”

“Ta hoài nghi có phải hắn có vật quý gì đó của Ngũ Hành kiếm tâm hay không, cho nên mới đầu cơ xảo quyệt vậy.”

“Nhất định là như vậy, nếu không thì khó mà lí giải được!”

“Tứ Tình kiếm tâm và Ngũ Hành hoàn toàn không liên quan, hắn chắc chắn không lĩnh ngộ được.”

“Bất luận như thế nào, thì cũng kết thúc rồi.”

Nếu Thành Ca nghe được đám người đó bàn tán, có thể sẽ nói một câu, thiếu niên, các ngươi còn quá non đi.

Nhìn thấy hắn tiến thẳng về hướng Cực Lạc kiếm tâm, không hề có ý định dừng lại, Thương Linh cũng điên cuồng tiến theo.

“ Ngươi vẫn muốn tiếp tục?”

“Đúng vậy.”

“Cái gọi là cảm ngộ của ngươi, vẫn chưa kết thúc?”

“Đúng vậy, không phải nói cảm ngộ như nước giếng phun sao, còn chưa phun xong đâu.”

“Ngươi như này không phải phun quá lâu rồi sao?”

Thương Linh nghĩ thầm tin ngươi ta là quỷ.

“Hơn nữa Cực Lạc kiếm tâm thuộc về một trong Tứ Tình, chẳng lẽ cảm ngộ của ngươi muốn vượt giới?”

Thành Ca thuận miệng cho có lệ: “Đều thuộc về kiếm tâm mà, có thể hiểu mà…”

Hắn rất nhanh đã tiến vào phạm vi của Cực Lạc kiếm tâm và cũng cùng lúc nghênh đón lần công kích tiếp theo.

Đại đạo vẫn như cũ dựa theo cảnh giới Chuẩn Đế hậu kỳ của hắn mà triển khai cường độ, nhưng lần này tiến độ không

thuận lợi như trước.

Không còn cách nào, thực lực của hắn tiếp tục tăng lên.

Ngay khi lạc ấn của quy tắc kiếm đạt tới Chuẩn Đế trung kỳ, hắn hiện tại có thể phát huy thực lực so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

Từ bản phá sản của Chuẩn Đế trung kỳ tăng lên bản phá sản của Chuẩn đế hậu kỳ.

Hậu quả đem lại chính là cho dù muốn chết cũng trở nên khó khăn.

Thời gian tu luyện so với lần trước tốn gấp 10 lần, cuối cùng hắn cũng được chết như mong muốn, tiếng chuông hệ thống cũng tiếp đó mà vang lên.

“Ting! Kí chủ bị tiêu diệt, đang kiểm tra thực lực của quân địch, chuẩn bị phương án hồi sinh.”

“Ting! Kí chủ đạt được Cực Lạc kiếm tâm!”

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Thành Ca sống lại liền “tự nhiên” đạt được Cực Lạc kiếm tâm cửu giai.

Sau đó, dễ như trở bàn tay vượt qua trận thí luyện này, tiếp tục thành công thông quan.

“Lần này thực sự không dễ dàng!”

“Đã lâu không tu luyện vất vả như vậy.”

Sờ lên trán không một giọt mồ hôi, cảm xúc hắn dâng trào.

“Trải qua lâu như vậy cuối cùng cũng lĩnh hội được Cực Lạc kiếm tâm, không hổ là độ khó cao.”

Thương Linh trong bóng tối nghe được lời nói phi nhân tính này thì cực kì muốn đánh hắn.

Ngươi vất vả ở chỗ nào?

Sau khi đạt được Cực Lạc kiếm tâm cửu giai, đại đạo lại phát ra vầng sáng đặc biệt.

Lần thứ năm Thành Ca thăng cấp, hắn xuất hiện long trọng trước mặt mọi người.

Lần này đám kiếm tu bên ngoài hoàn toàn sụp đổ.

Chuyện này chưa kết thúc đâu, phải không?

“Cực Lạc kiếm tâm!”

“Mẹ kiếp, đây chính là một trong Tứ Tình kiếm tâm!”

“Hắn trở thành Kiếm chủ Cực Lạc rồi, sao hắn có thể làm được?”

“Không phải nói Ngũ Hành và Tứ Tình không thể tương thông sao?”

“Vừa rồi ai nói hắn có vật quý của Ngũ Hành, đầu cơ trục lợi?”

“Có bản lĩnh thì đem toàn bộ Tứ Tình kiếm tâm tu đến cửu giai đi!”

“Bây giờ ta cảm thấy… điều này không phải vấn đề khó khăn với hắn ta.”

Ngay cả khi khó chịu, đám người đó cũng chỉ có thể chịu thua.

“Cứ tiếp tục như vậy, Địa Kiếm Sơn đều sẽ bị hắn chinh phục!”

“Như này còn để ta sống không?”

Chẳng lẽ cuối cùng kiếm chủ của Địa Kiếm Sơn Cửu Đại kiếm tâm đều thuộc về mình hắn?”

Nghĩ đến đây thôi tất cả đều không biết nói gì.

Không ít kiếm tu tự hoài nghi có phải Địa Kiếm Sơn xảy ra vấn đề không, nên cũng nháo nhào đi vào bên trong.

Nhưng mà kết quả rất rõ ràng, Địa Kiếm Sơn hoàn toàn bình thường, bọn họ cũng không hề tăng cấp nào.

Ngày hôm sau, Tam Đại kiếm tâm cấp sau của Tứ Tình kiếm tâm, cũng bị Thành Ca “tu luyện” đến cửu giai.

Đến lúc này, hắn thực sự trở thành kiếm chủ của cửu đại kiếm tâm.

Đối diện với thành tựu này, tất cả kiếm tu ở đây đều hồn siêu phách lạc.

“Bái phục…”

“Ta thực sự bái phục, có lẽ kiếp trước hắn chính là một thanh kiếm chuyển thế?”

“Có lẽ chính là Chí cao kiếm thể trong truyền thuyết!”

Nếu Thành Ca nghe được những lời này, hắn nhất định sẽ giận dữ mắng ngươi?

Sau khi Tịch Diệt kiếm tâm - môn kiếm thứ chín được đả thông, toàn bộ Địa Kiếm Sơn lần nữa xảy ra sự thay đổi lớn.

Những tia sáng dữ dội phát ra từ những kẽ núi và sau đó lan rộng ra khắp nơi.

Từng trận Tiên âm thoắt ẩn thoắt hiện khiến cho vô sô tiên nhân vào giờ khắc này được chiêm ngưỡng có người được trở thành kiếm chủ của cửu môn kiếm tâm.

Tin tức này khiến tiên nhân khắp lục giới vô cùng kinh ngạc.

Làm sao chuyện này có thể xảy ra?

Ai có thể trở thành kiếm chủ của cửu môn kiếm tâm?

Bất luận là Tiên giới đại lão của Trường Minh Điện, hay là Ma Giới Cự Đầu của Cửu Tinh Ma Điện, bất luận là Quy Tàng Lăng Tinh của phái Trảm Tiên kiếm, hay là Trầm Châu Chuẩn Đế trải qua ở linh giới…

Giờ khắc này, tất cả đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ khó tin.

Chương 576.

Ngay khi khắp lục giới nghe tin một vị cửu môn kiếm chủ xuất hiện thì Thiên Kiếm Cung gần đó cũng không ngoại lệ nghe được tin này.

Trong nháy mắt, cả Thiên Kiếm Cung đều đặc biệt quan tâm chuyện này.

“Cửu môn kiếm tâm ư?”

“Làm sao có thể?”

“Một người cho dù có lĩnh ngộ được cửu loại kiếm tâm cũng chưa chắc đã làm được, đằng này còn trở thành kiếm chủ?”

“Đây chính là đại đạo truyền âm, không thể sai được!”

“Thật sự không thể tin được? Là ai làm được?”

“Cho dù là ai đi chăng nữa thì cũng không phải người của Thiên Kiếm Cung chúng ta!”

Chưởng giáo Thái Tiêu Tiên Đế của Thiên Kiếm Cung im lặng, xung quanh một đám cao cấp của Thiên Kiếm Cung cũng cảm thấy mất mặt.

Là tông môn kiếm tu nổi tiếng nhất Tiên Giới, chỉ cần nghe danh thôi cũng rõ mối liên kết giữa tông môn và kiếm rồi.

Trên thực tế, chưởng giáo đầu tiên của Thiên Kiếm cung là Tiên Đế Kiếm.

Chỉ tiếc là sau khi bị đánh bại, cuối cùng bị giáng xuống làm Chuẩn Đế, do đó bất đắc dĩ phải thay đổi chưởng giáo của Thiên Kiếm cung.

Sự cạnh tranh của chúa tể kiếm thực sự quá khắc nghiệt.

Mà vị trí này sở dĩ thay người thường xuyên như vậy, ngoại việc có quá nhiều kiếm tu thì còn một nguyên nhân quan trọng khác.

Khi một vị Chuẩn Đế có được lạc ấn của quy tắc kiếm, thì lúc khiêu chiến với Tiên Đế Kiếm, tâm quy tắc sẽ không chiếu cố Tiên Đế.

Điều này hoàn toàn khác với trường hợp các chúa tể của quy tắc khác sử dụng quy tắc hoá thân để đánh bại Chuẩn Đế.

Thiên Kiếm Cung cũng coi như là tận lực khi đã xuất hiện sáu vị Tiên Đế Kiếm trong lịch sử, tuy rằng tất cả đều đã bị đánh bại, nhưng dù sao cũng đã có nhiều tông môn.

Chỉ tiếc, vô số các kiếm tu ngoài kia không hề mảy may quan tâm đến.

Ngươi đặt tên là Thiên Kiếm Cung, kết quả hiện tại là Tiên Đế Kiếm cũng không phải của tông môn các ngươi.

Chưởng giáo các ngươi tu luyện cũng không phải quy tắc kiếm, còn có tư cách gì xứng đáng với cái tên này?

Hơn nữa các ngươi đã chiếm được Thiên Kiếm Sơn - thánh địa trong lòng kiếm tu!

Hiện tại bảng hiệu của Thiên Kiếm Cung là lớn nhất trong kiếm tu giới, chính là vì có được vị Chuẩn Đế hậu kỳ Cửu giai Vĩnh Dạ kiếm tâm.

Vĩnh Dạ kiếm tâm và Trường Minh kiếm tâm chỉ đứng sau Sinh Diệt kiếm tâm.

Có thể trở thành Vĩnh Dạ kiếm chủ thực sự rất hãnh diện.

Chỉ là hiện tại Thành Ca xuất hiện với cương vị kiếm chủ của cửu môn kiếm tâm khiến bất kỳ kiếm chủ nào cũng cảm thấy khó chịu trong lòng.

"Ai?"

"Là ai trở thành cửu môn kiếm chủ?"

"Mau đi điều tra!"

"Người này hẳn đang ở Địa Kiếm Sơn."

"Đưa ra điều kiện tốt nhất để mời hắn gia nhập Thiên Kiếm Cung!"

"Nếu hắn không muốn thì sao?"

"Vậy thì không thể giữ lại…"

Ánh mắt của Thái Tiêu Tiên Đế đằng đằng sát khí, hắn cũng chẳng phải người đứng đắn gì.

"Kiếm chủ của cửu môn kiếm tâm, thiên phú kiếm đạo lừng lẫy kim cổ, một khi hắn trở thành Tiên Đế Kiếm thì…"

Vậy so với Tiên Đế Kiếm tiền nhiệm hoàn toàn khác biệt rồi.

Hắn yên lặng liếc nhìn xung quanh: "Đến lúc đó, vị trí Tiên Đế Kiếm của Thiên Kiếm Cung chúng ta sẽ khó mà đoạt lại được!"

Trong mắt hắn, Tiên Đế Kiếm nhất định thuộc về Thiên Kiếm cung.

"Mau đi điều tra ngay!"

"Sau khi tra ra, đem hắn tới đây, hãy nói là chúng ta mời hắn tới!"

Sau khi mời được hắn tới, xử lý thế nào sẽ do bọn họ quyết định.

Gần đây Thiên Kiếm Cung cũng đang đóng cửa, lúc trước dù bên ngoài có náo nhiệt bao nhiêu bọn họ cũng không hề hay biết.

Nhưng dù sao cũng rất nhanh đã có tin tức truyền tới.

“Hắn ta…”

“Sao lại nhanh như vậy? Hắn ta đâu?”

Ánh mắt Thái Tiêu Tiên Đế bỗng chốc lạnh lùng: “Chẳng lẽ hắn dám khinh thường Thiên Kiếm Cung không chịu vào?”

“Không phải như vậy…”

Trưởng lão đi dò hỏi tin tức với vẻ mặt nhăn nhó đáp: “Chỉ là hắn, hắn ta… tốt nhất đừng dây vào.”

Các Tiên Đế khác cười nhạt: “ Chả nhẽ còn có người mà Thiên Kiếm Cung ta không động được đến ư?”

“Hắn là Điện chủ của Trường Minh Điện hay là Ma Đế của Cửu Tinh Ma Điện?”

Trưởng lão kia cay đắng xua tay, nét mặt so với lúc khóc càng thêm khó coi: “Cũng không phải… hắn là Khương Thành.”

“Khương Thành?”

Thái Tiêu Tiên Đế mặt biến sắc, vội vàng hỏi: “Khương Thành nào?”

“Chính là hắn Kiếp Tâm Khương Thành.”

“Cái gì? Thật sự là hắn?”

Tất cả Tiên Đế và Chuẩn Đế của Thiên Kiếm Cung nhất thời đứng ngồi không yên, náo loạn hết thảy.

“Làm sao có thể là hắn ta?”

“Tên điên đó làm sao có thể chạy tới nơi này?”

“Hắn đang nhắm tới Thiên Kiếm Cung chúng ta sao, tên ôn thần, đi chỗ khác không tốt sao?”

Vừa rồi còn nói ai cũng dám dây vào, hiện tại tất cả liền đổi giọng.

Ai mà dám chọc vào Kiếp Tâm!

“Mẹ kiếp, hắn không phải là Chuẩn Đế tốc độ sao, sao lại trở thành cửu môn kiếm chủ?”

“Có quỷ mới rõ, tên này rất tà môn!”

“Tiếp tục đóng cửa, quyết không cho hắn tiến vào!”

“Đúng vậy, quyết không để hắn dính dáng đến Thiên Kiếm cung, hãy xem hắn như không tồn tại!”

Bọn họ rất nhanh đã đưa ra quyết định tương tự như Bích Lạc Tâm Cung lúc trước.

Chỉ tiếc rằng người tính không bằng trời tính.

Lúc này chín chùm sáng tại Địa Kiếm Sơn đã hoá thành một dải cầu vồng, hướng về phía Thiên Kiếm Cung.

Tựa như một cây cầu nối với chân trời, bắc ngang giữa hư không.

Mà Thiên Kiếm Sơn… nằm trong Thiên Kiếm cung.

Cảnh tượng này, những kiếm tu bên ngoài nhìn thấy ai nấy đều tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

“Thì ra sau khi đả thông Địa Kiếm Sơn còn có thể xuất hiện hiện tượng kỳ dị này sao?”

“Xem ra Thiên Kiếm Sơn và Địa Kiếm Sơn là một thể!”

“Chỉ là trước kia không ai có thể làm được chuyện này…”

“Cầu vồng này đi thẳng tới Thiên Kiếm Sơn, đây chẳng phải cơ hội ngàn năm có một sao?”

Địa kiếm sơn mở cửa cho tất cả Kiếm tu, còn Thiên Kiếm Sơn thì không giống vậy.

Nghiễm nhiên đã là tài sản riêng của Thiên Kiếm Cung.

Người ngoài muốn vào cũng được, chỉ cần trở thành môn nhân của Thiên Kiếm Cung là được.

Đại bộ phận kiếm tu hoặc là đã có tông môn, hoặc là một mình, hoặc là không muốn khom lưng cúi đầu.

Cho nên tới nay, ngoại trừ Trường Minh, Vĩnh Dạ, Đại Nhật, Tế Nguyệt, Lăng Tinh, Ngũ Đại cao giai kiếm tâm của Thiên Kiếm Sơn, ngoại giới kiếm tu không có cách tiến vào.

Chỉ có thể dựa vào thiên phú của chính mình.

Hơn nữa gần đây Thiên Kiếm Cung lại đóng cửa, đồng nghĩa với việc không còn cơ hội.

Mà lần này, dải cầu vồng từ Địa Kiếm Sơn tiến thẳng tới Thiên Kiếm Sơn, chẳng lo đến cấm chế và pháp tắc phong sơn của Thiên Kiếm Cung.

Ngang nhiên mở con đường giữa hai núi.

"Nói cách khác, chỉ cần đặt chân lên cầu vồng này, chúng ta có thể tiến vào Thiên Kiếm Sơn?"

"Không sai!"

"Trời ơi, ta đang tu luyện Trường Minh kiếm tâm, mơ ước đến tận bây giờ chính là có một lần được tiến vào Thiên Kiếm Sơn!"

"Tuy rằng ta không tu luyện Ngũ Đại kiếm tâm kia, nhưng cũng muốn vào tìm hiểu một chút!"

"Đúng vậy, nếu có thể luyện thêm một môn kiếm tâm, thì thực lực của ta có thể tăng lên rất nhiều."

Nghĩ đến đây thôi, mắt tất cả đều sáng lên.

Tim cũng đập loạn nhịp, hận không thể một mạch tiến thẳng vào Thiên Kiếm Sơn.

Tuy nhiên, không phải tất cả đều diễn ra như mong muốn.

Bởi vì đột nhiên xuất hiện chủ nhân của cây "Thiên Kiều" này.

Khương chưởng môn đả thông Địa Kiếm Sơn cửu quan, cây "Thiên Kiều" này cũng tự nhiên vì hắn mà xuất hiện.

"Thì ra còn có một cây cầu như vậy à!"

Thương Linh trong bóng tối cũng tặc lưỡi.

"Cây cầu này hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của ngươi sao?"

Thành Ca đắc ý nói: "Đúng vậy, chỉ cần ta ở Địa Kiếm Sơn, cây cầu này vẫn sẽ tồn tại."

"Điều gì xảy ra nếu ngươi rời đi?"

“Vậy nó sẽ biến mất, đây chính là hào quang của nhân vật chính.”

Hắn vừa dứt lời, một đám kiếm tu do Bạch La Tiên vương cầm đầu tiến tới.

Chương 577.

“Cái đó, Khương chưởng môn…”

Bạch La Tiên vương xoa xoa tay, nét mặt lộ vẻ ngượng nghịu.

Thành Ca đoán ra được bọn họ muốn cái gì, cố ý cười tủm tỉm nói: “Sao nào, người muốn đi vào?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Bạch La Tiên vương mặt dày nịnh nọt, cười tươi như hoa nói: “Khương chưởng môn là người trong lòng thiên hạ, lại là kiếm chủ của kiếm tâm mộc, không biết ta có tiện bước qua cầu?”

Vừa rồi hắn còn châm biếm Thành Ca, chỉ là Thành Ca không nghe thấy mà thôi.

Mà bây giờ đi cầu xin người khác, hắn thực sự rất biết tận dụng cơ hội.

Phía sau có không ít kiếm tu tỏ vẻ khinh bỉ.

Một số kiếm tu tính khí nóng nảy, thậm chí tức giận mắng: “Bạch La, lòng tự trọng của ngươi đâu? Thật là nỗi nhục của kiếm tu!”

“Hạ cái giọng xuống, ngươi cũng không xứng làm kiếm tu đâu!”

“Cho dù muốn đi vào, cần gì phải nịnh nọt như vậy, thật là quá mất mặt!”

Nghe bọn họ chỉ trích, Bạch La Tiên vương lộ vẻ vừa gượng gạo vừa tức giận.

Mà Khương chưởng môn ngược lại không đếm xỉa đám người đó, chỉ vẫy vẫy tay với hắn.

“Được chứ. Ngươi tiến vào đi!”

Bạch La Tiên vương mừng rỡ, không ngờ rằng Ma Đầu số một lục giai trong truyền thuyết lại dễ nói chuyện như vậy.

Ngon ngọt cầu xin một chút liền được thông qua.

Hắn vội vàng nói cảm ơn rồi thẳng tiến lên thiên kiều.

Mọi người nhìn theo bóng dáng của hắn vượt qua cấm chế của Thiên Kiếm Cung và dần biến mất khỏi tầm mắt.

Khỏi cần đoán, cũng là thành công tiến vào Thiên Kiếm Sơn.

Nhất thời tất cả những người khác cũng vội vàng nháo nhào đuổi theo.

Ngay cả những kiếm tu vừa rồi còn chửi mắng Bạch La Tiên vương cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà, lần này Thành Ca lại đưa tay ra ngăn cản bọn họ.

“Ta mới chỉ đồng ý cho một mình hắn đi vào, không có nói để tất cả các ngươi đi vào.”

Mọi người sửng sốt: “Khương chưởng môn, ngươi đây là có ý gì?”

Thành Ca liếc bọn họ một lượt liền cười nói: “Chả có ý gì cả, chỉ là cảm thấy các ngươi thật mơ mộng.”

“Có biết cái gì gọi là thái độ cầu xin kẻ khác không?”

“Ta thấy các ngươi hình như không hiểu đạo lý làm người cơ bản nhất thì phải!”

“Vừa muốn dương dương tự đắc, vừa muốn ta thuận tiện cho quá, mặt các ngươi cũng quá dày đi!”

“Làm gì có cái chuyện đó, muốn qua chí ít cũng phải đổi cái gì đó chứ?”

Lời này của hắn tựa như đinh thép đóng vào lòng mọi người.

Sắc mặt của các kiếm tu đều trở nên khó coi.

“Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?”

“Muốn dùng tiên tinh làm phí vào cửa sao?”

“Chúng ta có thể đưa cho ngươi, ra giá đi!”

Thành Ca nhếch mép: “Này là do ngươi nói đấy!”

“Vậy mỗi người giao cho ta mười tỷ Tiên Tinh thượng phẩm đi!”

“Cái gì cơ?”

“Mười tỷ?”

“Ngươi định đi ăn cướp à?”

“Đúng là vì lợi ích mà mờ mắt, ngươi điên rồi à?”

“Cái giá như vậy, ở đó mà mơ đi!”

Mười tỷ Tiên Tinh thượng phẩm cái giá trên trời này khiến tất cả đều không chấp nhận được, bọn họ không ai trả nổi.

Cho dù trả được thì cũng không đáng.

“Chậc chậc…”

Thành Ca tỏ vẻ khinh bỉ lắc đầu: “Thấy các ngươi muốn xin cái giá, ta còn tưởng các ngươi nổ thế nào, thì ra cũng chỉ có như vậy!”

“Nếu không đủ can đảm thì trước đó đừng chắc chắn như vậy.”

Có kẻ tức giận nói: “Bạch La Tiên vương không phải hắn cũng không trả gì cả, làm sao hắn có thể đi vào?”

“Ai nói hắn không mất gì?”

Thành Ca cười lớn: “Lời mà hắn nói ra rất lọt tai, khiến tâm trạng ta vui vẻ, như vậy không được sao?”

Lại còn có chuyện như vậy?

Bạch La Tiên vương có thể đi vào, bởi vì nguyên nhân đơn giản này?

Mấy tên kiếm tu cầm đầu cắn răng: “Vậy bọn ta…”

Trông ánh mắt thăm dò của bọn họ, Thành Ca gật đầu khích lệ: “ Chỉ cần các ngươi nói mấy lời dễ nghe, ta có thể cho ngươi qua.”

Điều này…

Tất thảy mọi người đều sững sờ.

Ngay cả Thương Linh cũng có phần bất ngờ, không kìm nổi mà truyền âm đến: “Không ngờ ngươi trong chuyện này lại có thể không nhân cơ hội kiếm lời, thật sự bất ngờ, đây không phải phong cách của ngươi!”

Thành Ca cũng truyền âm: “Có một số thứ quan trọng hơn lợi ích.”

“Ví như nịnh hót?” Thương Linh ngược lại rất hiểu hắn.

Thành Ca khó chịu: “Ta đây cũng là vì tất cả kiếm tu mà tạo phúc, khen một câu có làm sao, đã lấy mạng bọn họ chưa?”

Miệng thì nói như vậy, nhưng thực chất Thành Ca không như những gì đã nói?

Với thực lực hiện tại của hắn, những kiếm tu này không đem ra thứ gì để hắn sáng mắt, không bằng để bọn họ khen một câu cho xong chuyện.

Sống cả một đời không phải các ngươi đều tự cho mình là giỏi sao, vậy ta lại càng muốn các ngươi khom lưng cúi đầu!

Mà yêu cầu này lại chọc đúng vào chỗ khó chịu nhất của đám kiếm tu.

Muốn bọn họ móc ra tám mươi hay trăm ngàn tiên tinh, bọn họ có thể đáp ứng.

Muốn bọn họ khen người khác, hơn nữa người được khen lại còn là Khương Thành, đây đúng là ép người quá mức.

Thiên phú của Thành Ca thực sự khiến bọn họ nể phục.

Nhưng trước đây khi hắn còn ở cửa quy tắc đã chiếm giết vô số kiếm tu, lại còn chọn quy tắc tốc độ, điều này khiến cho bọn họ dù thế nào cũng không có cách nào chân thành chấp nhận hắn.

Khen một “kẻ phản bội” trong kiếm tu, chỉ nghĩ thôi cũng vô cùng khó chịu.

Phía sau lập tức có người lớn tiếng nói: “Thực lực của người dù có mạnh hơn nữa cũng đừng mong bọn ta khuất phục!”

Thành Ca nghĩa thầm ta cũng không muốn lôi thực lực ra dọa với các ngươi, nếu không muốn có thể rời đi, không phải là ngươi có lòng thì ta có dạ sao?

Những tên khác nhao nhao phụ hoạ, kích động nói.

“Không sai, ta cho dù cả đời này không vào được, cũng không làm mấy chuyện này.”

“Ngươi đang nằm mơ sao, đừng cho rằng có cơ hội khiến cho kiếm tu chúng ta cúi đầu!”

“Kiếm tu ta, trước nay chưa từng cúi người khom lưng…”

Lời này của bọn họ còn chưa dứt, tên Kim Tiên cách Thành Ca không xa liền “phản bội”.

“Khương chưởng môn, ngươi là người có thiên phú cao nhất ta từng gặp qua, thiên hạ vô song!”

Thành Ca lập tức vẫy tay cho qua: “Được, ngươi có thể tiến vào.”

Kim Tiên kia vui sướng nhảy cao ba tấc, không ngờ rằng thật sự chỉ cần một câu nói.

Vội vội vàng vàng bước lên dải cầu vồng, biến mất ngay trước mắt mọi người.

Các kiếm tu vẫn còn đang chấn động giống như đột nhiên bị bóp cổ vậy, cú tự vả này thực sự quá nhanh.

Vô số kiếm tu ngưỡng mộ nhìn theo bóng lưng của Kim Tiên biến mất, lòng dạ cũng nhanh chóng thay đổi.

Bên trong chính là Thiên Kiếm Sơn!

Có Thiên Kiếm Sơn của Ngũ Đại Thượng vị kiếm tâm!

Bản thân chỉ cần nói một lời khen thôi, cũng không phải nhận hắn làm chủ, lại càng không gia nhập tông môn của hắn.

Có gì không thể chấp nhận được chứ?

Khen ngợi hắn… cũng không tính là chịu khuất phục hắn phải không?

Thế là, lại có một vị Tiên vương khác mỉm cười nói: “Khương chưởng môn, ngươi xứng đáng là người hào phóng nhất trong lịch sử, người đời đã hiểu lầm ngươi!”

Thành Ca hài lòng gật đầu: “Được, vào đi!”

Giống như mở ra được cái van xả, nhiều kẻ không thể nhịn nổi nữa đột nhiên mở miệng.

“Khương chưởng môn, ngươi là Kiếm Tiên đầu tiên của Tiên Giới!”

“Vào đi, vào đi.”

“Khương chưởng môn, ngươi là người đẹp trai nhất Tiên Giới!”

“Ha ha ha, ngươi đúng là có mắt nhìn người.”

“Khương chưởng môn, thiên phú kiếm đạo độc nhất vô nhị của ngươi, chính là ánh sáng mới soi rọi thêm cho cả Tiên Giới!”

“Không tồi, góc nhìn mới, mời vào mời vào!”

“Khương chưởng môn không hổ danh là Kiếm Tiên số một Tiên Giới!”

“Tiểu lão đệ, cái này vừa rồi đã có người khen rồi, ngươi có thể có chút mới mẻ không?”

“Khương chưởng môn…”

Từng câu khen gợi như mật rót vào tai, Thành Ca sắp thăng hoa rồi.

Đám kiếm tu cố chấp phía sau rất tức giận dù ngưỡng mộ nhưng lại không thể để mất thể diện.

Mà ở đầu bên kia, Thiên Kiếm Cung sau khi nắm rõ tình huống bên này thì đứng ngồi không yên.

Chương 578.

“Từ Địa Kiếm sơn đi vào Thiên Kiếm Sơn?”

“Sao có thể xảy ra chyện này?”

Phản ứng đầu tiên của Thái Tiêu Tiên Đế và đám cấp cao của Thiên Kiếm Cung chính là không tin.

Rất nhiều năm qua, Thiên Địa Đại Lộ tự nhiên sinh ra rất nhiều bí cảnh đặc biệt tại Tiên Giới.

Ví dụ như Tiên Quang Nhai của Trường Minh Điện là lúc sơ khai Tiên Giới, nơi được vệt sáng đầu tiên chiếu rọi, quy tắc ánh sáng gần như hình thành bản chất ở đó.

Quan Tinh đảo của Cửu Tinh Ma Điện, thì lúc có được đại kiếp đầu tiên chín viên Nguyên Sơ Tử Tinh rơi xuống. Mức độ dày đặc của Tinh lực, những nơi khác không thể nào so sánh được.

Những vùng đất quý mà trời sinh vốn không có chủ này, theo sự chuyển dịch của thời gian dần dần bị các thế lực lớn chiếm giữ, trở thành bảo bối của bọn họ.

Thật lòng mà nói, hành vi này quả thực rất ngang ngược.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, người ta nắm đấm to.

Ban đầu Thiên Kiếm Sơn cũng là nơi không có chủ, lúc nó xuất hiện, tu sĩ loài người thậm chí cũng chưa từng vào Tiên Giới.

Còn những Yêu tộc như Long Phụng Kỳ Lân lại không tu luyện Kiếm thuật.

Kiếm Tu khi xưa muốn đi vào Thiên Kiếm Sơn, hoàn toàn là tự do, muốn vào thì cứ vào.

Nhưng sau này sau khi Thiên Kiếm Cung phất lên và chiếm giữ lấy, nơi này chỉ có người của bọn họ mới có thể đi vào.

Ban đầu, bọn họ thậm chí còn giới hạn Địa Kiếm Sơn trong phạm vi.

Chỉ là ở hai giới Tiên Ma rất nhiều tông môn hàng đầu cũng có rất nhiều Kiếm Tu, sau khi trải qua vô số lần tranh đấu và đàm phán, cuối cùng mới đạt được thỏa thuận cùng nhau lùi một bước.

Từ đó Địa Kiếm Sơn mở rộng với bên ngoài, thuộc về toàn thể Kiếm Tu.

Còn Thiên Kiếm Sơn chỉ thuộc về Thiên Kiếm Cung.

Ở đây sớm đã bị bọn họ làm thành sân sau của mình, người ngoài không được phép tranh giành, nếu không trên dưới của Thiên Kiếm Cung sẽ cùng nhau trừng phạt.

Cho dù là đệ tử bản môn của Thiên Kiếm Cung muốn đi vào Thiên Kiếm Sơn, cũng phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt.

Suốt mười tỷ năm nay, không biết là đã có bao nhiêu Kiếm Tu ở thế giới bên ngoài nỗ lực đi vào Thiên Kiếm Sơn.

Trong số bọn họ có Kim Tiên Tiên Tôn, cũng có cả Chuẩn Đế Tiên Đế.

Bọn họ đã từng dùng vô số cách như xông bừa vào, khiêu chiến, giả mạo, ngụy trang, vân vân..

Vậy mà không có ai ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Bản thân Thiêm Kiếm Cung có tám vị Chuẩn Đế trấn giữ, huống hồ ở đây còn là sân nhà của người khác, có đủ các loại đại trận và cấm chế.

Được gọi là nơi cực kỳ nguy hiểm cũng không có gì sai.

Trừ phi tất cả các Kiếm Tu của Lục Giới liên thủ tấn công, nhưng vấn đề là Thiên Kiếm Cung vẫn là tông môn nòng cốt của Tiên Minh, phía sau còn có Tiên Minh và những tông môn khác xem như đồng minh.

“Hiện nay đã có 535 vị Kiếm Tu của ngoại giới đi vào Thiên Kiếm Sơn.”

“Hơn nữa số người vẫn đang không ngừng tăng lên!”

“Cái gì?”

“Sao có thể làm được?”

“Sân sau” của nhà mình bị người khác tranh giành, các cấp cao của Thiên Kiếm Cung nổi trận lôi đình, hoàn toàn không thể nào chấp nhận được.

Đối với bọn họ mà nói, việc này giống như là ao cá mà bọn đã nhận khoán bị người khác trộm câu mất vậy.

Mặc dù cái ao cá này không hề phải trả giá gì, hơn nữa bọn họ cũng không giao bất kì phí nhận khoán gì.

Bọn họ lúc này, hận không thể giết chết hết tất cả những người ở bên trong.

Nhưng sau khi đi vào Thiên Kiếm Sơn, không gian mà mỗi người ở đều ngăn cách.

Bọn họ cũng không thể can thiệp được các Kiếm Tu lĩnh hội ở bên trong.

“Là bởi vì Khương Thành!”

“Hắn đã làm gì?”

Sau khi biết Địa Kiếm Sơn bởi vì có sự xuất hiện của cửu môn Kiếm chủ, mà xây nên một cái cầu vượt hình vòm, hơn nữa chiếc cầu vượt này còn để Khương Thành kiểm soát, đám cấp cao của Thiêm Kiếm Cung nổi trận lôi đình.

Lập tức kết bè kéo phái, hừng hực đánh ra ngoài.

“Khương Thành, ngươi thật to gan!”

“Ngươi muốn làm gì?”

Nhìn thấy bên ngoài còn có mấy trăm ngàn kiếm tu, hơn nữa số người này còn đang càng ngày càng nhiều, bọn họ đều sắp phát điên rồi.

“Dừng lại!”

“Dừng lại hết cho ta, ai dám tiến vào nữa thì giết người đó!”

“Còn dám tự ý xông vào Thiên Kiếm Cung bọn ta?”

Sự xuất hiện của bọn họ, quả thật là đã dọa đến những Kiếm Tu đang ở hiện trường kia.

Thế nhưng ở đây đột nhiên xuất hiện tám vị Tiên Đế và hơn trăm vị Chuẩn Đế, chỉ riêng sức ép khí thế cũng đã đủ để người khác phải nghẹt thở.

Bầu không khí của cả một vùng rộng lớn xung quanh Địa Kiếm Sơn đều trở nên ngưng đọng.

Thái Tiêu Tiên Đế ánh mắt lạnh lùng, liếc nhìn đám đông, gần như không có ai dám nhìn thẳng vào hắn.

Ngoại trừ Thành Ca.

“Xông vào Thiên Kiếm Cung của ngươi?”

“Có sao, nơi mà bọn ta vào chỉ là Thiên Kiếm Sơn mà thôi.”

Thái Tiêu Tiên Đế nghe vậy liền tức giận nói: “Thiên Kiếm Sơn nằm ở trung tâm của Thiên Kiếm Cung bọn ta, tự nhiên cũng thuộc về Thiên Kiếm Cung bọn ta!”

“Bây giờ ngươi để cho người đi vào núi, cũng chính là xâm phạm Thiên Kiếm Cung của bọn ta!”

Những trưởng lão khác cũng sôi nổi trách mắng.

“Không sai, hành động này của ngươi đồng nghĩa với khiêu chiến!”

“Cứ dựa theo thỏa thuận năm đó, bản thân của Thiên Kiếm Cung đã được phán là thuộc về Thiên Kiếm Cung bọn ta, việc này đã có được sự thừa nhận của Lục Giới!”

“Tự tiện xông vào phạm vi của một tông, chuyện này khiến người hay thần cũng đều giận dữ, trời hay người cũng trách phạt!”

“Ma đầu, ngươi còn lời gì để nói không?”

Thành Ca xém chút bị bọn họ chọc cho cười rồi.

Hắn rất thật thà lắc đầu: “Ta không có lời gì để nói.”

Phản ứng này ngược lại khiến cho Thái Tiêu Chuẩn Đế có chút bất ngờ.

Vốn dĩ còn tưởng rằng hắn muốn dựa theo lý cố gắng tranh luận cơ, thế cho nên một đống những câu từ chuẩn bị phía sau đều không cần dùng đến.

“Vậy ngươi còn không mau dừng hành động bỉ ổi này lại, cắt bỏ con đường thông đến Thiên Kiếm Sơn.”

“Các ngươi đang ra lệnh cho ta sao?”

Khương chưởng môn lắc đầu, thu lại nụ cười lạnh nhạt nói: “Cho dù ta có xâm phạm đến Thiên Kiếm Cung của các ngươi thì đã làm sao?”

Năm đó trong số những tông môn đối phó với Phi Tiên Môn, cũng không phải là không có bóng dáng của Thiên Kiếm Cung.

Câu nói này, khiến cho tất cả hiện trường một phen rộ lên.

Đây là Thiên Kiếm Cung đó, là một trong ba tông môn đứng đầu ở Tiên Giới.

Sau cuộc đại chiến giữa Tiên và Yêu, đã quyết định thành lập địa vị thống trị, ai dám ngang nhiên trở thành kẻ địch của bọn

họ?

Cho dù mấy lần đại chiến giữa Tiên và Ma, bên phía Ma Giới cũng không nói ra những lời cay nghiệt như vậy.

Sau khi Thái Tiêu Tiên Đế và những cấp cao khác kịp phản ứng lại, lập tức giận tím mặt.

Tiên Kiếm cửu giai xuất hiện, quy tắc hồng lưu và quy luật không gian hòa lẫn vào nhau, làm cho mảng trời đất này cũng biến đổi thành một hình dạng khác.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ngươi thật to gan!”

“Há có lí như thế!”

Thành Ca lập tức nâng cao tinh thần, rút ngay Hồng Tuyệt Tiên Kiếm ra.

“Là muốn đại chiến với ta sao?”

“Đến đây đến đây!”

Một đám Tiên Đế khí thế hừng hực, thế lực ngút trời ở đối diện đã bắt đầu do dự.

Thái Tiêu Tiên Đế tức đến sắc mặt tái mét: “Ngươi tưởng rằng bọn ta sẽ mắc lừa sao?”

“Ngươi cũng không còn bao nhiêu năm có thể kiêu ngạo nữa đâu!”

Thành Ca có chút thất vọng, hắn chỉ mong sao đối phương giết chết mình.

Sau đó hệ thống hack để giết lại, tiện thể san bằng hết cả Thiên Kiếm Cung.

Chỉ đáng tiếc là đám người này giống với Bích Lạc Tâm Cung, kiêng dè thân phận Kiếp Tâm của hắn, cũng chỉ dám nói mồm.

Căn bản không dám xuống tay với hắn.

“Haiz, đúng là mừng hụt một lần.”

Sau đó, hắn móc ra Tiên khí truyền tin, truyền tin về phía Tiên Yêu Sơn.

“Alo alo alo, là Mạc Trần phải không?”

“Đúng rồi, là ta, ta rất khỏe, phong thái cũng vẫn như trước…”

“À, bây giờ ta đang ở bên Địa Kiếm Sơn.”

“Đúng rồi, ngươi đoán không hề sai, vị cửu môn Kiếm chủ đó chính là ta đây!”

“Là như vậy đó, ta đã mở ra con đường thông từ Địa Kiếm Sơn đến Thiên Kiếm Sơn, ngươi sắp xếp các đệ tử một chút, lập tức lập ra một đội đến Thiên Kiếm Sơn rèn luyện.”

“Đúng rồi, tất cả những ai dùng kiếm đều có thể đến.”

“Đúng rồi, tiện thể truyền tin tức ra ngoài, cứ nói là những Kiếm Tu khác trong Lục Giới đều có thể đi vào!”

“Ta chỉ đợi một tháng, tận dụng thời cơ.”

Sau khi hạ lệnh xong cho phía Phi Tiên Môn, hắn tắt “điện thoại” đi.

Sau đó nhếch mép cười một cái với vị Thái Tiêu Tiên Đế mà biểu cảm như sắp khóc kia.

“Ngươi cắn ta à?”

Chương 579.

Thái Tiêu Tiên Đế đương nhiên không dám cắn Khương Thành.

“Ngươi sẽ phải hối hận!”

“Một triệu năm sau, xem ngươi sẽ chết như thế nào!”

Ngoại trừ việc đứng một bên nhảy cẫng lên tức giận mắng nhiếc, trên dưới Thiên Kiếm Cung cũng không dám làm gì cả.

Một màn này khiến cho đám Kiếm Tu ở bên cạnh vô cùng kinh ngạc!

Đại lão, ngươi cũng quá là mãnh liệt đi!

Đều nói Kiếm Tu là loại người điên cuồng nhất, nhưng so với ngươi, vẫn là kém rất xa.

Mặc dù mọi người cũng hiểu đây là bởi vì thân phận nhạy cảm của Kiếp Tâm.

Nhưng đối diện với sự điên cuồng như vậy của Thiên Kiếm Cung, vẫn không có chuyện quái gì, việc này quả thật có thể chém gió cả một đời.

Có hắn ở đây chống lưng, đám Kiếm Tu cũng to gan hẳn lên.

"Khương chưởng môn, người thật sự là người dũng mãnh nhất mà từ trước đến nay ta từng gặp!"

"Vào đi vào đi."

"Hành động này của Khương chưởng môn tạo phúc cho tất cả Kiếm Tu, sẽ được ghi vào sử sách!"

"Ha ha ha ha được được…"

"Khương chưởng môn uy vũ!"

"Lão đệ ngươi đây cũng là quá miễn cưỡng rồi?"

Để có thể đi vào Thiên Kiếm Sơn, mọi người đều đã dùng hết những kĩ xảo mình có.

Nói thật, đến bước này rồi, có một số người cũng thật lòng thật dạ khâm phục hắn.

Dù sao cái thiên phú kiếm đạo kia của Ca đây quả thật là khỏi phải nói.

Mà hắn mở ra con đường này, cũng thật sự là giúp đỡ những Kiếm Tu khác.

Cùng với việc những người vào bên trong càng ngày càng nhiều, những tên nịnh hót cũng càng ngày càng nhiều, Thành Ca trả lời lại không kịp.

Hắn mệt rồi, chỉ có thể biến ra một chiếc ghế nằm và một chiếc ô che nắng, nằm ở lối vào của cầu vồng nghe những lời nịnh hót.

Thương Long nữ đế ở trong bóng tối tỏ vẻ bản thân đúng là xui xẻo mà.

Cả đời này cũng chưa từng gặp người khoa trương như vậy.

"Ngươi không thấy phiền sao?"

“Không phiền tí nào, chuyện kiểu này cả đời cũng không cảm thấy phiền? Hãy nghe những âm thanh này xem, êm tai biết bao chứ?”

“Ngươi đúng thật là một cực phẩm!”

Câu nói này, Thành Ca cũng tự động chọn lọc thành lời khen ngợi.

Còn sau khi tin tức ở đây được truyền ra ngoài, cả Lục Giới cũng sục sôi.

Được rồi chủ yếu vẫn là hai giới Tiên Ma, Man Giới và Yêu Giới gần như không tồn tại Kiếm Tu, số lượng Kiếm Tu của Linh Giới và Tử Giới cũng không nhiều.

Nghe nói cửu môn Kiếm Chủ chính là Khương Thành, tất cả Kiếm Tu đều vô cùng chấn động.

Mà nghe nói hắn đã mở ra con đường thông đến Thiên Kiếm Sơn, tất cả Kiếm Tu trực tiếp phát cuồng rồi.

Rất nhiều người lên đường suốt mấy đêm liền, dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay của mình nhanh chóng đi về hướng Thiên Kiếm Sơn, hoàn toàn chính là một cuộc di chuyển lớn của Kiếm Tu Giới.

Năm Kiếm Tâm lớn đứng đầu Thiên Kiếm Sơn, đó chính là mong ước của tất cả Kiếm Tu, cơ bản là không có cách nào để từ chối.

Người chạy đến nhanh nhất cũng chính là người của bọn họ.

Với Kỷ Linh Hàm dẫn đầu, đám đệ tử Phi Tiên Môn đều đến, không thiếu một ai.

Việc này khiến cho Thành Ca cũng không còn gì để nói.

Đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Vũ, La Viễn thì bỏ đi, quả thật bọn họ đều dùng kiếm.

Nhưng vẫn có hơn ba trăm đệ tử căn bản không dùng kiếm, cũng chạy đến đây làm gì?

Mà ngoài bọn họ ra, đám thuộc hạ của Tiêu Côn, Tịch Vân cũng có rất nhiều hậu bối không dùng kiếm.

“Các ngươi đến xem náo nhiệt sao?”

“Ha ha, đây không phải là muốn theo sát từng bước đi của ngươi sao?”

“Bọn ta không vào được cũng không sao, có thể bầu bạn với người cũng được rồi!”

Thành Ca liếc mắt: “Nếu đã như vậy, vậy thì giao cho các ngươi một nhiệm vụ vinh quang được không?”

Sau đó, mấy nghìn người này liền trở thành bảo vệ của cầu cầu vồng.

Cần phải đảm bảo mỗi người đi vào đều nịnh Khương Thành một câu, nếu không thì không cho qua.

Mọi người đều có vẻ cạn lời đối với cái nhiệm vụ này.

Còn tưởng rằng là trọng trách gian khổ nặng nề lắm, chơi cả một ngày trời cũng chỉ là cái này sao?

Sau khi đám người Phi Tiên Môn đi vào, cùng với sự chuyển dịch của thời gian, Kiếm Tu ở khắp mọi nơi cũng sôi nổi chạy đến.

Đám người Bi Ai, Quy Tàng Lăng Tinh của Trảm Tiên Kiếm Phái cũng đến rồi, sư huynh của Tịch Vân là Thanh Vân Lưu Vân cũng đều đến rồi.

Không chỉ Tiên Giới, những Ma Tu dùng kiếm bên phía Ma Giới cũng đến một đám rất đông.

Những người này cảnh giới từ Chuẩn Đế cho tới Kim Tiên, ai ai cũng hân hoan giống như đón Tết.

Cuối cùng thậm chí Tiên Đế, Ma Đế cũng đều đến.

Hết cách, không phải là Tiên Đế của Tiên Minh, thì trước đây cũng không thể vào được Thiên Kiếm Sơn.

Một tháng sau, Kiếm Tu đi vào Thiên Kiếm Sơn đã không thể đếm xuể.

Mà khi đến ngày này, Thành Ca cuối cùng cũng đứng dậy, đích thân đi vào Thiên Kiếm Sơn.

Khoảnh khắc hắn đi vào đó, chiếc cầu cầu vồng đó cũng lập tức biến mất trước sự chứng kiến của mọi người.

Thiên Kiếm Sơn ở bên trong cho thấy lực ép của các núi lớn.

Không chỉ là Kiếp Tâm Khương Thành này, mà còn là vì người đi vào đã quá nhiều.

Chuẩn Đế cũng chừng hơn nghìn người, còn có số Tiên Đế Ma Đế, tất cả thế lực đã vượt xa so với bản thân Thiên Kiếm Cung.

Cũng may Thành Ca chỉ đợi một tháng, phần lớn Kiếm Tu không kịp chạy đến, nếu không thì càng kinh khủng hơn.

Mà Thiên Kiếm Sơn nằm ở vùng trung tâm của Thiên Kiếm Cung, những người này chẳng khác nào trực tiếp đi vào khu vực trung tâm của tông môn.

Một chút sơ xuất, rất có thể sẽ đem đến tai họa ngập đầu cho Thiên Kiếm Cung.

Vì vậy, trên dưới Thiên Kiếm Cung giống như đối diện với kẻ địch lớn, dùng cấm chế và pháp quy ngăn cách khắp cả núi.

Mà tất cả những việc này không nằm trong suy nghĩ của Thành Ca.

Hắn lúc ấy, đã đi vào khu vực Kiếm tâm Đại Nhật.

Thí luyện mới lại đến.

Vậy mà Thành Ca mới trải qua một lúc đã không nhịn được phát ra một câu thô tục.

“Mẹ kiếp!”

Thí luyện của Thiên Kiếm Sơn này không giống với Địa Kiếm Sơn lắm.

Hắn lúc đó đứng ở trong một vùng hư không, phía trước là một cái mặt trời cực lớn.

Cái mặt trời này không ngừng xảy ra biến đổi, lúc thì mới mọc lên, lúc thì gay gắt, lúc thì hoàng hôn.

Hàm ý Kiếm Tâm biến hóa thất thường bồng bềnh tại cả một vùng không gian, vô cùng huyền diệu.

“Nó sao lại không dám tấn công ta?”

Thương Linh có chút ngạc nhiên: “Không dám tấn công ngươi không phải là chuyện tốt sao, ngươi có thể yên tâm tham gia lĩnh hội Kiếm Tâm ở trong đó.”

Tốt cái mẹ gì!

Thành ca nhủ trong lòng như này thì ta còn chết sao được?

Không chết ta làm sao còn nhận được Kiếm tâm Đại Nhật?

Thiên Kiếm Sơn và Địa Kiếm Sơn quả thật không giống nhau.

Ở đây căn bản không khóa được sức mạnh của các phương diện khác.

Ngồi ở nơi ban đầu đối diện với cái mặt trời kia, hắn đã lĩnh hội một hồi rất lâu, quả thật có thể lĩnh hội được kiếm ý vô tận đang luẩn quẩn ở xung quanh.

Nhưng vấn đề là hắn đến cả Kiếm tâm Đại Nhật cũng không có.

Cứ với tiếp tục như vậy, gần như là không thể trở thành Đại Nhật Kiếm Chủ.

"Như vậy không được đâu!"

Phải nghĩ ra cách nào đó sớm chết đi.

Nhìn cái mặt trời không ngừng biến đổi kia, ca chậm rãi rút ra Hồng Tuyệt Tiên Kiếm.

"Ngươi muốn làm gì?" Thương Linh sốt ruột rồi.

"Lão tử nhìn thấy nó không thoải mái!"

"Ngươi điên rồi!"

Lời nói còn chưa dứt, Khương chưởng môn một kiếm xông thẳng lên trên.

Trong nháy mắt, cái mặt trời kia bộc phát ra ánh sáng chói rọi mãnh liệt hơn không biết bao nhiêu lần so với trước đây.

Một kiếm này dường như giống đâm vào tổ ong vò vẽ.

Cả một không gian thí luyện chấn động dữ dội.

Tiếp theo đó, Kiếm Tâm Ý Cảnh mà trước đây còn là những vật nhỏ không tiếng động, lúc này giống như sóng thần, gào thét mà đến!

Cuộn trào mãnh liệt, mây đen đè thành từng lớp!

Mà Khương Thành chính là mục tiêu duy nhất đó.

Bùm!

Trong phút chốc hắn bị nuốt vào bên trong.

Đúng lúc này, cả một Thiên Kiếm Sơn cũng đều phát ra những tiếng nổ.

Làm cho một đám cấp cao của Thiên Kiếm Sơn cũng kinh sợ hét lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiên Kiếm Sơn đây là bị làm sao rồi?”

“Mẹ nó, điên rồi sao?”

Bọn họ kinh doanh Thiên Kiếm Sơn nhiều năm như vậy rồi, mặc dù không có cách nào can dự những người lĩnh hội bên trong, nhưng lại có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện mà người ngoài không nhìn thấy được.

Thời gian này, Khương chưởng môn vốn vẫn luôn nằm trong sự giám sát của bọn họ.

Thế là, cũng có người đã nhìn thấy hành động của hắn.

“Hắn đây là tự tìm đường chết sao?”

“Ha ha ha, tự tạo nghiệp, việc này cũng không thể trách bọn ta!”

“Hắn chết chắc rồi!”

Dự đoán của bọn họ không hề sai, Khương chưởng môn chết đi một cách rất dứt khoát.

Chương 580.

Thành ca bị Kiếm tâm Đại Nhật đánh trả, chết đến một mống cũng không còn.

Cả người biến thành tro bụi như chưa từng tồn tại trên đời này.

“Chết rồi!”

“Thực sự chết rồi!”

Đám người của Thiên Kiếm Cung từng bừng hớn hở.

Giống như một tảng đá ngáng đường đã được rời đi, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

“Hắn cũng thật ngu xuẩn, tự nhiên đi tấn công Thiên Kiếm Sơn?”

Bọn họ ở bên ngoài dù không nhìn thấy mặt trời bên trong, cũng không lĩnh ngộ được bất kỳ kiếm tâm ý cảnh nào.

Nhưng từ hành động vừa rồi của Khương Thành, cũng đoán được hắn đang làm gì.

“Chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể làm được.”

“Chẳng lẽ hắn cái gì cũng không hiểu?”

Mọi người thậm chí cảm thấy có gì đó không đúng.

“Kiếp Tâm cứ như vậy mà chết ư?”

“Thật sự giết được hắn rồi…”

“Vậy Đại Kiếp này đã qua sao?”

“Đại Kiếp chắn chắn không qua, rất nhanh sẽ có người khác trở thành Kiếp Tâm.”

“Nhưng dù như thế nào, Khương Thành không còn sức gì uy hiếp nữa!”

“Ha ha ha ha, đáng để ăn mừng!”

“Nếu hắn đã chết rồi, đám Phi Tiên Môn khi nãy chạy qua cũng không cần giữ lại nữa, sau khi bước ra thì lập tức giết hết!”

Tiếc thay bọn họ không hề nghe thấy tiếng chuông của hệ thống vang lên.

Nếu không sẽ biết bản thân mình vui mừng quá sớm rồi.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang tiến hành kiểm tra thực lực của địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Ting! Kí chủ đạt được Kiếm tâm Đại Nhật!”

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Sau khi sống lại, Thanh Ca không chút bất ngờ khi đạt được Kiếm tâm Đại Nhật cửu giai.

“Ha ha ha, không ngờ vẫn có hiệu quả vậy.”

Nhìn vậy mà Thiên Kiếm Sơn so với Địa Kiếm Sơn còn đơn giản hơn nhiều.

Vô số cảm ngộ ngập tràn trong đầu hắn.

Độ dung hợp quy tắc kiếm của hắn cũng tăng thêm một bậc.

Chỉ cần nhẹ nhàng vung kiếm, mặt trời to lớn phía trước liền theo kiếm của hắn mà chuyển động.

Kiếm vừa vung lên thì mặt trời cũng dần dần nâng lên như bình minh.

Kiếm vừa hạ xuống thì mặt trời từ từ dập tắt như hoàng hôn.

Hoàn toàn chịu sự khống chế của hắn.

Trong Thiên Kiếm Sơn cũng tỏa ra chùm sáng hướng thẳng lên trời, Thành Ca chính thức trở thành kiếm chủ của môn kiếm tâm thứ mười.

Hắn được vầng hào quang bao phủ vươn tay vẫy chào mọi người, chỉ tiếc là lần này không có người xem.

Dù sao các kiếm tu khác tại Thiên Kiếm Sơn cũng đang nát óc lĩnh ngộ, mà người của Thiên Kiếm Cung cũng không ngốc nghếch ở bên ngoài mà chiêm ngưỡng hắn.

Điều này làm cho Khương chưởng môn không khỏi có chút tiếc nuối.

Sau khi hiệu ứng đặc biệt kết thúc, chỉ có thể thở ra một hơi, tiếp tục tiến vào khu vực của Tế Nguyệt kiếm tâm.

Mà bên ngoài, con ngươi của đám có tiếng nói của Thiên Kiếm Cung suýt chút nữa là rơi xuống.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

“Không phải hắn đã chết rồi sao?”

“Có lẽ nào… Chúng ta vừa nhìn nhầm không?”

“Vấn đề là làm sao hắn có thể trở thành kiếm chủ của Kiếm tâm Đại Nhật?”

“Điều này quá sức tưởng tượng”

Còn có chuyện như này nữa?

Chưởng giáo Thái Tiêu Tiên Đế hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, tâm trạng thất vọng xen chút tức giận.

Rồi lạnh lùng nói: “Ta có thể khẳng định, hắn nhất giai Kiếm tâm Đại Nhật cũng không có!”

Các Tiên Đế khác trong điện cũng lần lượt gật đầu.

“Không sai!”

“Chắc chắc là như vậy.”

Bọn họ mặc dù không phải Tiên Đế Kiếm những tất cả cũng từng là kiếm tu, cũng từng có kiếm tâm thất giai, bát giai, cũng xem như là chuyên gia trong chuyện này.

Ánh mắt vẫn vô cùng tàn độc.

Khi Thành Ca vừa mới tiến vào khu vực Kiếm tâm Đại Nhật có thể nói là một kẻ tay mơ mù tịt, chả biết gì.

“Một kẻ không có Kiếm tâm Đại Nhật, đột nhiên trở thành kiếm chủ của Kiếm tâm Đại Nhật.”

“Chuyện này, nhìn thế nào cũng thấy quá bất thường.”

“Lẽ nào bởi vì hắn chủ động tấn công Kiếm tâm Đại Nhật?”

“Nhưng mà, đấy rõ ràng là tự đâm đầu vào chỗ chết!”

Thiên Kiếm Cung chiếm Thiên Kiếm Sơn hàng trăm năm, bất luận là cao thủ hay đệ tử cũng đều tiến vào vô số lần.

Trong đó, đương nhiên cũng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

Ví như có đệ tử vô tình tấn công kiếm tâm.

Mà kết quả không ngoại lệ đều bị kiếm tâm phản đòn.

Tuy nhiên, bọn họ với Thành Ca vẫn có điểm khác nhau.

Đó chính là lực tấn công của Thành Ca mạnh hơn, do đó sức phản công tạo ra cũng cực mạnh.

“Lẽ nào… chúng ta đã bỏ lỡ điểm mấu chốt nào?”

“Hay là kiếm tâm khi đạt đến cực điểm sẽ chuyển hoá ngược lại? Chỉ cần toàn lực tấn công kiếm tâm, không những sẽ không bị phản công, trái lại có thể đạt được toàn bộ lĩnh ngộ của kiếm tâm?”

Vừa rút ra kết luận mấu chốt này, tất cả đám cao thủ của Thiên Kiếm Cung đều không thể giữ bình tĩnh.

Nghĩ kĩ lại có vẻ như vậy thật.

Khương Thành mới đó không hiểu sao đã đạt được cửu giai kiếm tâm, mà chuyện duy nhất hắn làm không giống, chính là toàn lực tấn công kiếm tâm.

Thái Tiêu Tiên Đế hung hăng đập bàn: "Ta cuối cùng cũng đã hiểu được, hắn là sao có thể trở thành cửu môn kiếm chủ của Địa Kiếm Sơn!"

"Hắn đúng là xảo quyệt!"

"Ta đã nói mà, trên đời này sao có thể có thiên phú kiếm đạo cao một cách vô lý như vậy."

"Thì ra là bởi vì nguyên nhân này."

"Bí quyết này nếu đã bị chúng ta phát hiện, như vậy…"

"Các vị, chúng ta không thể dễ dàng bỏ qua!"

Bọn họ tất cả đều dùng kiếm.

Hơn nữa mỗi người đều có kiếm tâm.

Quan trọng nhất là, bọn họ có được chính là Ngũ Đại kiếm tâm của Thiên Kiếm Sơn.

Chẳng qua, hơn nửa đều là lục giai, thất giai, bát giai.

Ngẫm lại nếu tất cả cùng tăng tới cửu giai, vậy sức chiến đấu chẳng phải đều có thể tăng vọt sao?

Nếu giống như Khương Thành một mình trở thành kiếm chủ của mười mấy môn kiếm tâm, không biết sẽ tuyệt như thế nào.

Nhiều Tiên Đế, Chuẩn Đế, Tiên vương đạt được mười mấy môn cửu giai kiếm tâm như vậy…

Đến lúc đó chẳng phải Thiên Kiếm Cung sẽ xưng bá toàn bộ Tiên Giới?

Tất cả Tiên Đế và Chuẩn Đế trong điện đều đứng ngồi không yên.

Nháo nhào bay ra khỏi đại điện, xông thẳng vào Thiên Kiếm Sơn.

Nếu Thành Ca biết suy nghĩ và hành động lúc này của bọn họ nhất định sẽ dở khóc dở cười.

Các lão đại, các ngươi suy đoán không sai, ta đúng là vì toàn lực tấn công kiếm tâm mới chiếm được cửu giai kiếm tâm.

Nhưng một trong những mấu chốt của vấn đề chính là sự hồi sinh của hệ thống!

Không có bước này đúng là tự lao đầu vào chỗ chết?

Hắn tiến vào khu vực Tế Nguyệt kiếm tâm, cũng lười nên trực tiếp rút kiếm hướng về phía mặt trăng có mười hai vòng trạng thái khác nhau mà xử.

Sau một trận đấu ác liệt, hắn vì bị phản đòn mà chết.

Sau đó tiếng chuông hệ thống vang lên, hắn cũng như ý đạt được Tế Nguyệt kiếm tâm cửu giai, trở thành kiếm chủ của môn kiếm tâm thứ mười một.

Mà ở bên kia, Thái Tiêu Tiên Đế cũng tiến vào Kiếm tâm Đại Nhật - khu vực mà Khương Thành vừa mới tiến vào.

Môn kiếm tâm này, hắn đã là bát giai rồi.

Lúc này trông thấy mặt trời quen thuộc kia, hắn cảm thấy mình sống thật là uổng phí thời gian, công sức trước kia tu luyện đều vô dụng.

Tại sao lại ngu ngốc như thế?

Rõ ràng chỉ cần mấy chục giây là có thể đạt được, vậy mà bản thân lại đi tốn thời gian tìm hiểu như vậy.

“Thật nực cười mà, không ngờ lại đơn giản như vậy.”

“Đại đạo đúng là khiến ta sai lầm mà!”

Sau khi cảm thán hai câu, hắn rút tiên kiếm ra.

Bát giai kiếm tâm xuất chiêu, những chiêu thức quy tắc biến thân, quy tắc lực, anh hồn và các loại BUFF toàn bộ được Tiên Đế tận lực sử dụng.

Sau khi Thái Tiêu Tiên Đế thành Đế, đã rất lâu không toàn lực xuất chiêu như vậy.

Lần này chỉ lo lực tấn công không đủ lớn, hiệu quả sẽ không cao.

Mà sau khi tất cả các chiêu thức sẵn sàng, hắn dùng một lực tấn công mạnh nhất, hướng về phía mặt trời đang dâng lên.

Chương 581.

Khu vực bí cảnh của Kiếm tâm Đại Nhật tiếp tục phát ra những tiếng ầm vang dội.

Lần thanh thế này so với lần trước của Thành Ca còn mãnh liệt hơn mấy lần.

Dù sao thực lực của người kỳ cự như Thái Tiêu Tiên Đế cũng mạnh hơn Khương Thành rất nhiều.

Nội hàm của kiếm tâm há chỉ là bão táp, thực sự chính là long trời lở đất!

Tiếp đón đòn phản kích của kiếm tâm, Thái Tiêu Tiên Đế cầm tiên kiếm trong tay không hề lo sợ né tránh, ngược lại còn hào hùng, dũng mãnh.

"Đến đi!"

"Cửu giai kiếm tâm, ta đến đây…"

Sau đó thì không có sau đó nữa.

Hắn bị nhanh chóng bị lực phản công nuốt chửng, tiên thể chốc lát tan thành mây khói.

Còn chưa đợi hắn phản ứng lại, Tiên Hồn cũng bị xé rách.

Ngay sau đó, dù là ý niệm cuối cùng cũng không sót lại chút gì.

Chương giáo Thiên Kiếm Cung cứ như vậy ra đi!

Biến mất một cách sạch sẽ hoàn toàn không còn một chút dấu vết.

Cùng lúc đó, các cao thủ khác của Thiên Kiếm Cung phân bố ở Ngũ Đại khu vực Trường Minh, Vĩnh Dạ, Đại Nhật, Tế Nguyệt, Lăng Tinh cũng hành động tương tự.

Đây thực sự là chuyện ngớ ngẩn nhất từ trước đến nay trong Tiên Giới.

Tất cả các cao thủ của một tông môn "tự sát" tập thể.

Trên thực tế, trước khi tiến vào, Thái Tiêu Tiên Đế còn định để lại mấy Tiên Đế và Chuẩn Đế ở bên ngoài chờ đợi.

Nhưng cám dỗ của việc thăng cấp kiếm tâm là quá lớn, không một ai chịu vì người khác mà tụt lại ở phía sau.

Mà bởi vì sau khi mỗi người tiến vào bên trong đều bị ngăn cách ở một không gian độc lập, cho nên cái chết của Thái Tiêu Tiên Đế những cao thủ khác không thể nhìn thấy.

Không ai có thể nhận được cảnh báo trước.

Khi vụ "tự sát" tập thể diễn ra, Thành Ca bên kia cũng lần thứ hai thuận lợi chết, đạt được toàn cấp của Tế Nguyệt kiếm tâm.

Sau đó hắn không chút dừng lại tiếp tục tiến vào khu vực tu luyện của kiếm tâm tiếp theo.

Cứ như vậy, chỉ sau một khắc, hắn liền thành công đạt được vị trí kiếm chủ của Thiên Kiếm Sơn Ngũ Đại kiếm tâm.

Trở thành kiếm chủ của mười bốn môn kiếm tâm!

Giờ khắc hắn đạt được thành tựu này thì Thiên Kiếm Sơn và Địa Kiếm Sơn cũng ầm vang.

Hai ngọn kiếm sơn tiếp nối thiên địa rọi xuống ánh sáng một đen một trắng.

Cuối cùng thì hội tụ trên người Khương Thành.

Trong khi đắm chìm trong hào quang, trong đầu Thành Ca bỗng nhiên xuất hiện ảo giác giống như một cảm ngộ hoàn toàn mới.

Hắn lơ lửng giữa không trung vung kiếm.

Rõ ràng không có bất kỳ Tiên lực hay quy tắc nào nhưng mảng hư không phía trước dường như bỗng dưng tĩnh lặng lại.

Mà khi hắn vung kiếm lại thì hư không lại sống động…

"Sinh Diệt kiếm tâm!"

"Đây là Sinh Diệt kiếm tâm!"

Thương Long Nữ Đế trong bóng tối không nhịn được hô vang lên.

Trong giọng điệu mang theo sự phấn khích.

Sau khi đạt được Kiếm tâm Đại Nhật, nàng cùng đoán được Khương Thành sẽ trở thành kiếm chủ của mười bốn môn kiếm tâm.

Nhưng nàng không ngờ rằng, ở bước cuối cùng này, lại có được phần thưởng như vậy.

Sinh Diệt kiếm tâm rất khó mới đạt được.

Toàn bộ Tiên Giới trước nay dù nhiều thiên tài kiếm tu như vậy cũng chỉ có hai người đạt được.

Một trong những người gần đây nhất chính là Trầm Châu Chuẩn Đế.

Một kiếm sinh một kiếm diệt, đã vượt qua khỏi phạm vi kiếm đạo, căn bản không phải dựa vào cảm ngộ là có thể đạt được.

Giờ khắc này, Nữ Đế thực sự ghen tị.

Vận may của tên này cũng lớn quá đi?

“Ha ha ha, không ngờ cuối cùng còn có một túi quà bất ngờ như vậy!”

Độ dung hợp quy tắc kiếm của Thành Ca rốt cục cũng đến Chuẩn Đế hậu kỳ, hận không thể thể hiện trước mặt mọi người.

Đáng tiếc hiện tại những người khác vẫn còn ở trong Thiên Kiếm Sơn tu luyện.

Hắn chỉ có thể bay ra khỏi Thiên Kiếm Sơn, đi tìm Thái Tiêu Tiên Đế cùng đám cao thủ của Thiên Kiếm Cung.

Mặc dù biết rõ đối phương đối với mình không chút cảm tình nào, chỉ muốn mình mau chết đi, nhưng điều này không ngăn hắn chủ động “thể hiện”.

Thành Ca rất phấn khích.

Nhưng mà sau khi bay mấy vòng quanh khu trung tâm của Thiên Kiếm Cung thì cho dù là một Chuẩn Đế hắn cũng không thấy.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Chẳng lẽ bọn họ đi trốn hết rồi?”

Hắn sử dụng thần niệm để đi tìm kiếm.

Đệ tử dưới trướng của Tiên vương Thiên Kiếm Cung thì cả đống, nhưng lạ thay cao thủ thì không lấy một người.

“Chuyện quái gì vậy?”

Hắn phát hiện đám đệ tử đang bu vào một chỗ.

Hơn nữa sắc mặt của bọn họ tựa như trời sập vậy, Thành Ca liền bay xuống.

“Các ngươi đang làm gì vậy, mở tiệc sao?”

Hắn vẫn thân thiện vẫy tay : “Cho ta tham gia với!”

Nhìn thấy hắn ta đột nhiên xuất hiện, sắc mặt của đám đệ tử có phần kỳ quặc.

Là môn đồ của Thiên Kiếm Cung, sớm đã nhận được mệnh lệnh tránh kiếp, nên bọn họ dĩ nhiên có thể nhận ra Khương Thành.

Những đệ tử Tiên vương cấp Trưởng lão và Tiên tôn, ngươi nhìn ta ta nhìn người, hai mắt chạm nhau.

Tên cửu phẩm Tiên vương đứng đầu bây giờ đã trở thành người có địa vị cao nhất Thiên Kiếm Cung.

Chỉ thấy mặt hắn lạnh tanh, chậm rãi bay tới trước mặt Khương Thành, sắc mặt giống như gặp kẻ thù giết cha vậy.

“Ma Đầu, tất cả là chuyện tốt của ngươi!”

Những lời này thật là khó hiểu.

Nhưng mà Thành Ca cũng biết những môn đồ của Đại Tông môn này đối với mình không chút thiện cảm, nên hắn cũng chả nghĩ nhiều.

“Chưởng môn và các trưởng lão khác của các ngươi đâu, ta vừa đả thông Thiên Kiếm Sơn, mau kêu bọn họ ra gặp Thượng Đế đi!”

“Ngươi còn có mặt mũi nhắc tới họ?”

Tên Trưởng lão nghiến răng nghiến lợi.

“Chưởng giáo và tất cả Trưởng lão trên Chuẩn đế của môn phái ta, vừa rồi đều đã bị ngươi giết, ngươi lại còn tới trước mặt bọn ta tỏ vẻ đau buồn?”

“Cái gì cơ?”

Khương Thành lần này thực sự kinh ngạc.

“Đám cao thủ của Thiên Kiếm Cung các ngươi chết hết rồi?”

Không chỉ hắn, Thương Linh trong bóng tối cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Điều này làm sao có thể xảy ra?”

“Toàn bộ Lục Giới không thể có người có thể làm được chuyện này!”

Muốn tấn công Thiên Kiếm Cung, thực lực liên thủ ít nhất phải có ba đến năm thực lực cấp độ cao ngang nhau.

Thứ hai, cho dù có thể giết một đám Chuẩn Đế và một vài Tiên Đế, thì những tên khác không biết chạy đi sao?

Làm sao có thể tất cả đều bị diệt?

Huống chi những môn đồ này đều mạnh, thoạt nhìn qua không giống như trải qua trận đại chiến.

“Ngươi còn giả vờ giả vịt?”

“Mệnh bài của tất cả cao thủ môn tông ta đều bị vỡ vụn!”

Trưởng lão lạnh lùng cười, sắc mặt đầy sự thù hận.

“Làm ra tội ác tày trời như vậy, người vẫn cố ý giả vờ không biết, còn đến trước mặt chúng ta giả vờ vô tội, thật đáng xấu hổ!”

Lúc này, cơn thịnh nộ của các môn đồ Thiên Kiếm Cung khác cũng hừng hực.

Tức giận mắng nhiếc Thành Ca.

“Thì ra lần này người chiếm Thiên Kiếm Sơn chính là để thực hiện âm mưu kinh thiên động địa như vậy!”

“Mưu đồ hiểm ác, muốn lật đổ môn phái của ta!”

“Ma Đầu, tội ác của ngươi nhiều không thể đếm xuể!”

“Gieo gió gặt bão, làm ra nhiều tội ác như vậy, sớm có ngày ngươi bị trừng trị!”

“Nếu ngươi dám thừa nhận thì thôi đi, đằng này còn giả bộ, tên đạo đức giả!”

“Ác giả ác báo, sớm có ngày ngươi phải đền mạng!”

Trong nháy mắt, Thành Ca bị đám người bao vây.

Điều này khiến hắn vô cùng mơ hồ, chuyện gì cũng không hiểu.

Hắn vừa mới thông qua Thiên Kiếm Sơn, chính là muốn đi khoe khoang một chút vậy cũng là sai à?

Tai bay vạ gió, oan uổng quá!

“Không phải, việc đám cao thủ của các ngươi chết thế quái nào lại liên quan đến ta?”

“Các ngươi có chứng kiến tận mắt ta làm chuyện đó không?”

Đương nhiên không một ai nhìn thấy đám người Thái Tiêu Tiên Đế chết.

Người biết rõ chân tướng đều tiến vào Thiên Kiếm Sơn chết cùng hắn.

Cho nên đây là vụ án không chút manh mối, những người này cũng chỉ là từ mệnh bài vỡ vụn mới biết được các vị trưởng bối đều đã chết.

Chương 582.

Trong mắt đám người Thiên Kiếm Cung, hung thủ không ai khác chính là Khương Thành.

Thứ nhất, trước kia hắn đã giết chết bảy vị Tiên Đế.

Danh hiệu Ma Đầu số một Lục Giới như sấm đánh bên tai, chuyện không ai làm được, hắn nhất định làm được.

Thứ hai, Phi Tiên Môn của hắn đã có thù sẵn với Thiên Kiếm Cung.

Do đó hắn có động cơ gây án.

Cuối cùng, lần phong ba này của Thiên Kiếm Sơn chính một tay hắn gây ra.

Chắc chắn là do Khương Thành cố ý.

Mục đích chính là đánh vào nội bộ của Thiên Kiếm Cung, sau đó âm mưu truy sát các vị trưởng bối.

Nói không chừng hắn ta còn có đồng loã.

“Ma Đầu!”

“Ngươi còn không mau khai ra ngươi giết chưởng giáo và trưởng lão phái ta như thế nào?”

“Ngươi giấu thi thể của họ ở đâu?”

Thành Ca không lời biện minh: “Lần này thực sự không phải do ta.”

Hắn cũng rất tò mò, lẽ nào đằng sau Tiên Giới này còn có một sức mạnh khổng lồ khác?

Một chiêu giết sạch tám vị Tiên Đế, còn có hơn trăm vị Chuẩn Đế, sức mạnh quá lớn, vượt qua cả hắn.

Hơn nữa “đối phương” không tốn nhiều thời gian để thực hiện.

Chỉ gói gọn trong một khắc.

Đây rốt cục là thủ đoạn nào?

Hắn thậm chỉ còn bắt đầu suy nghĩ lung tung, chẳng lẽ Tiên Giới này còn có người khác nắm giữ hệ thống?

Hơn nữa còn mạnh hơn so với hệ thống của mình?

Đây lẽ nào là một tín hiệu nguy hiểm!

Đám người đối diện cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ có thể đoán là hắn đang né tránh.

Thế là tiếng chửi rủa càng thêm dữ dội.

“Dám làm mà không có gan nhận, tên vô lại!”

“Ngoại trừ ngươi ra còn có thể là ai?”

“Đúng vậy, chính ngươi đã gây ra, ngoại trừ ngươi ra không ai dám làm chuyện tày trời như vậy!”

“Thù này phải trả!”

“Sau này quyết diệt Phi Tiên Môn của ngươi, nợ máu trả bằng máu!”

“Không sai, diệt Phi Tiên Môn của hắn!”

“Diệt cả Thương Long cốc!”

Lòng trung thành của những đệ tử đại tông môn này rất lớn, trưởng bối bị giết, tất cả bây giờ đều có chung một mối thù.

Nhìn lửa giận trong mắt bọn họ, Thành Ca cũng nhíu mày.

“Các ngươi quả thật không biết sống chết!”

“Tinh thần có thù tất báo này thật cảm động, chỉ là có não mà không biết dùng.”

Các ngươi cho rằng ta đã giết trưởng bối của các ngươi.

Vậy ai cho các ngươi cái gan để hỏi tội ta?

Lẽ nào các ngươi tự cho rằng bản thân mình mạnh hơn Tiên Đế, Chuẩn Đế?

“Ai nấy đều gán tội cho ta, đổ tội thú vị quá đi.”

“Nếu các ngươi tha thiết muốn chết như vậy, thì cũng đừng trách ta!”

Nhìn Hồng Tuyệt tiên kiếm chậm rãi bay giữa không trung, tất cả bọn họ đều biến sắc.

“Ma Đầu, ngươi muốn làm gì, muốn giết người diệt khẩu sao?”

“Ngươi cho rằng diệt khẩu thì chuyện hôm nay không bị truyền ra ngoài sao?”

“Ngươi muốn diệt sạch Thiên Kiếm Cung, ngươi quả thực mất hết nhân tính!”

“Chuyện mà đất trời không tha, sẽ khiến cả người ngươi toàn nghiệp chướng, chết không yên lành…”

Đến thời khắc này, bọn họ cũng ý thức được, bọn họ không có tư cách kết tội Khương Thành.

Khương chưởng môn hít một hơi, không muốn mở miệng.

Tiêu diệt môn phái đối với Thành Ca đã quen rồi.

Đang định ra tay, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gọi.

“Thái Tiêu Tiên Đế đâu?”

“Ngự Tâm, Ngự Thuật, Ngự Tình của Bích Lạc Tâm cung đợi cửa cầu kiến!”

Nghe nói cao thủ của Bích Lạc Tâm cung đột nhiên đến, đám người bên trong Thiên Kiếm Cung không chút sợ hãi mà giống như tìm được tâm phúc.

Nhất thời liền điên cuồng lao tới trước điện.

Tên cửu phẩm Tiên vương, vội vàng hơn cả, khai mở cấm chế và đại trận của tông môn, dẫn đoàn người Bích Lạc Tâm cung vào.

Người chưa thấy đâu mà đã nghe thấy tiếng!

“Thái Tiêu đạo hữu, nghe nói Ma Đầu Khương Thành kia đang ở Thiên Kiếm Sơn ngươi?”

“Hắn ta đã rời đi chưa?”

Đám người Ngự Tâm Tiên Đế và Ngự Thuật Tiên Đế sốt ruột như ngồi trên đống lửa.

Nhiều ngày trôi qua, bọn họ rốt cuộc cũng phát hiện ra chuyện vườn Tiên Chi bị trộm.

Lượng lớn Tiên dược và Tiên thảo đều đã không cánh mà bay, đây rốt cuộc là nhân tính vặn vẹo hay suy đồi đạo đức?

Một đám cao thủ của Bích Lạc Tâm cung sau khi phát hiện Tiên dược bị đánh cắp, suýt chút nữa ngất lịm đi.

Sau đó, lần đầu tiên lục soát kĩ lưỡng trong nội bộ!

Sau khi tất cả các trưởng lão và đệ tử của vườn Tiên Chi bị thẩm vấn, câu trả lời đều giống nhau do Ngự Thuật Tiên Đế hạ lệnh.

Điều này làm cho Ngự Thuật Tiên Đế không hiểu tại sao lại bị hiểu lầm.

Ở hội trưởng lão, hắn bị nghi ngờ, bị buộc tội, bị công kích đến sứt đầu mẻ trán, không có cách biện minh…

Cuối cùng hắn nhớ ra ngày hôm đó, Khương Thành đã ghé qua Bích Lạc Tâm Cung.

Lại nghĩ đến Khương Thành vội vàng rời đi, mọi người mới tỉnh ngộ.

Vì thế sốt ruột chạy tới Thiên Kiếm Cung tìm Thành Ca tính sổ.

Các trưởng lão đệ tử của Thiên Kiếm Cung còn chưa kịp mở miệng thì Khương Thành đã xuất hiện trước mặt các vị Tiên Đế của Bích Lạc Tâm cung.

Lần gặp mặt này, Ngự Tâm Tiên Đế không thể kìm nổi tức giận.

“Khương Thành, thật giỏi cho một tên tặc tử, cả gan dám trộm Tiên dược của vườn Tiên Chi ta!”

“Ma Đầu ngươi, còn không mau giao nộp tiên dược!”

“Nếu không trả, đừng trách bọn ta nổi trận lôi đình, san bằng Phi Tiên Môn của ngươi!”

Nghe thấy Khương Thành cũng đắc tội với Bích Lạc Tâm cung, đám người bên Thiên Kiếm Cung cảm thấy nhẹ lòng.

“Ngự Tâm Tiên Đế, ngươi đến thật đúng lúc!”

“Mau giết tên Ma Đầu này!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Tên táng tợn lương tâm này, ai cũng hận hắn!”

Một số đệ tử kích động lớn tiếng kêu gào.

“Không chỉ hắn, còn có Phi Tiên Môn và Thương Long cốc sau lưng hắn, cũng cần các vị Tiên Đế ra tay tiêu diệt!”

“Nhất định phải diệt sạch, không giữ lại dư nghiệt!”

Điều này làm cho mấy vị Tiên Đế của Bích Lạc Tâm cung có chút mơ hồ.

Đây có phải là chỉ đạo ta phải ra tay như nào?

Chỉ là Tiên vương và Tiên tôn mà dám chỉ đạo Tiên Đế chúng ta?

Thiên Kiếm Cung bình thường đều không có chút phép tắc nào sao?

Nề nếp kém như vậy à?

Sắc mặt Ngự Tâm Tiên Đế trầm xuống: “Chưởng giáo các ngươi và các trưởng lão đâu, sao không nói lời nào?”

Họ đến tận đây không có ý định một mình ra tay.

Còn định liên thủ với cao thủ của Thiên Kiếm Cung, nơi này dù sao cũng có lợi thế vì là sân nhà của Thiên Kiếm Cung.

Mà bọn họ hỏi câu này, đám người Thiên Kiếm Cung mặt như đưa đám, không ngừng than khóc.

“Ngự Tâm Tiên Đế ngươi không biết sao, chưởng giáo cùng các Tiên Đế, Chuẩn Đế trưởng lão môn phái ta, tất cả đều chết rồi.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

“Thái Tiêu Tiên Đế chết rồi?”

“Bảy vị Tiên Đế khác của Thiên Kiếm Cung các ngươi, tất cả đều chết?”

“Chuyện này làm sao có thể?”

“Loan truyền thôn tin bậy bạ sẽ bị trời phạt!”

Tám vị Tiên Đế bàn về thực sự không hề thua kém bọn họ.

Ngay cả Tiên Yêu đại chiến năm đó cũng chiến thắng, làm sao có thể nói chết là chết?

“Tất cả đều là sự thật!”

Tên Tiên vương cầm đầu hai mắt đỏ hoe, gào thét nói: “Bọn họ thực sự đã chết rồi!”

“Toàn bộ mệnh bài cũng vỡ vụn rồi!”

Ngự Tâm, Ngự Tình và Ngự Thuật Tiên Đế sớm đã thăm dò Thần niệm, tìm kiếm khắp nơi.

Nơi này quả thật không còn khí tức của các trưởng bối Thiên Kiếm Cung.

Mà mệnh bài của bọn họ quả đúng là vỡ thành trăm mảnh.

Mấy người này vẫn không dám tin, lại liên lạc với tổng bộ Tiên Minh bên kia.

Lần thăm dò này, tổng bộ Tiên Minh cũng rất nhanh phát hiện ra Tiên văn từ Chuẩn Đế trở lên của Thiên Kiếm Cung toàn bộ đều đã vỡ vụn.

Đây chính là minh chứng của việc đã chết.

Chương 583.

“Bọn họ… làm sao có thể chết được?”

“Ai đã làm ra chuyện đó?”

Khi hỏi câu hỏi này, lần đầu tiên Ngự Tâm Tiên Đế cảm thấy có dự cảm không lành.

Có thể một chiêu giết chết tám vị Tiên Đế Thiên Kiếm Cung, điều đó đồng nghĩa với việc có thể dễ dàng giết hắn.

Suy nghĩ này khiến cho vị Tiên Đế lâu đời này lần đầu tiên cảm thấy bất an tột độ.

Mà đám môn đồ Thiên Kiếm Cung thì không cảm thấy gì, cứ vậy mà tố cáo.

“Chính là hắn!”

Mọi người nhất trí chỉ về phía Khương chưởng môn, phẫn uất nói.

“Chính là tên Ma Đầu Khương Thành này!”

“Là hắn ta sát hại chưởng giáo và các vị trưởng lão của bọn ta!”

“Thủ đoạn còn cực kỳ tàn nhẫn!” Bọn họ nói như thể bản thân đã chứng kiến tất cả.

“Hắn còn muốn quét sạch toàn bộ Thiên Kiếm Cung chúng ta…”

“Xin các vị tiền bối của Bích Lạc Tâm cung làm chủ cho Thiên Kiếm Cung!”

“Mong các vị có thể giúp chúng ta báo thù!”

“Tiêu diệt tên Ma Đầu này!”

“Băm thành vạn mảnh!”

Thành Ca chỉ đứng một bên vui vẻ nhìn, một lời cũng không nói.

Hắn mong sao Bích Lạc Tâm Cung liên thủ với Thiên Kiếm Cung giết mình, như vậy thì hệ thống hồi sinh cũng sẽ có thể kích hoạt.

Một khi hệ thống "giải pháp" xuất hiện, đến lúc đó đám người Ngự Tâm, Ngự Thuật dù có người giúp cũng không thoát được.

Đám người Bích Lạc Tâm cung đối diện mặt biến sắc.

Lại nhìn sang ánh mắt của Khương Thành, đó đã không phải là ánh nhìn ôn thần, mà là nhìn một tên sát thần.

Phản ứng đầu tiên của bọn họ không phải là phẫn nộ mà là sợ hãi.

Giết chết tam vị Tiên Đế của Thiên Kiếm Cung, thực lực của hắn mạnh tới cỡ nào?

Tên này không phải chỉ là Chuẩn Đế thôi sao?

Nhưng nghĩ lại lần trước hắn vẫn là Chuẩn Đế sơ kỳ, lần này đã là Chuẩn Đế hậu kỳ, cái này không phải vô lý quá sao?

Chẳng lẽ, hắn che giấu thực lực?

Nghĩ kỹ lại, hắn đã giết liên tiếp bảy vị Tiên Đế…

Ngự Tâm Tiên Đế chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, vẻ mặt hắn tê dại, hỏi Thành Ca: "Thật sự là ngươi làm sao?"

Lúc trước Thành Ca đã giải thích, nhưng đám người Thiên Kiếm Cung này không chịu hiểu.

Cứ đem mọi tội lỗi đổ hết lên đầu hắn khiến bản thân hắn cũng cảm thấy phiền.

Hơn nữa, hắn cũng mong Bích Lạc Tâm cung ra tay.

Vì vậy hắn gật đầu mỉm cười: "Đúng vậy, chính là ta, các ngươi sẽ trả thù ư?"

Xùy!

Một đám cao thủ của Bích Lạc Tâm cung hít một hơi lạnh, cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Đám môn đồ Thiên Kiếm Cung lại kích động, nhảy dựng lên chỉ thẳng vào Thành Ca.

"Chịu nhận tội rồi!"

"Ma Đầu này cuối cùng cũng chịu thừa nhận!"

“Chính là hắn, Ngự Tâm Tiên Đế, xin ngươi nổ trận lôi đình, giết tên Ma Đầu này!”

Ngự Tâm Tiên Đế hận không thể vả cho bọn họ một cái.

Các ngươi là đầu đất à?

Nếu hắn có thể giết chết các cao thủ của Thiêm Kiếm Cung các ngươi, vậy giết chúng ta chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Đây lại còn trông cậy vào bọn ta đại chiến với Ma Đầu?

Muốn hại chết bọn ta à?

“Khụ…”

Ngự Thuật Tiên Đế sắc mặt không tự nhiên.

Trước khi tới, bởi vì chuyện Tiên dược bị đánh cắp, bọn họ thậm chí cũng đã chuẩn bị sống mái một phen với Thành Ca.

Mặc kệ cái gì gọi là Kiếp Tâm!

Bích Lạc Tâm cung đã chịu tổn thất lớn như vậy, xem như là kiếp nạn, không thể nhịn nữa!

Nhưng giờ phút này, hắn lại muốn rút lui.

“Theo ta thấy, chuyện này còn quá nhiều nghi vấn.”

“Không bằng chờ sau khi điều tra rõ rồi nói sau…”

“Không sai, chuyện này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn.”

Nghe được lời này, bọn người Thiên Kiếm Cung không thể chấp nhận được.

“Hắn cũng đã thừa nhận là mình làm mà!”

Thành Ca cũng nóng nảy, vội vàng vỗ ngực hỗ trợ làm chứng.

“Không sai, là ta làm, hoàn toàn chính xác!”

Đám người Thiên Kiếm Cung càng thêm chắc chắn.

“Các ngươi nghe đi, chuyện này còn có thể là giả sao?”

“Ma Đầu này hung hăng như vậy, lẽ nào các ngươi cứ để mặc vậy sao?”

Ngự Tâm Tiên Đế cũng muốn rút lui, tức giận nghiến răng: "Chúng ta làm gì cũng không đến lượt đám tiểu tốt các ngươi dạy!"

"Tại sao chứ?"

Tất cả môn đồ của Thiên Kiếm Cung sụp đổ.

Bọn họ tràn đầy hi vọng chờ Bích Lạc Tâm cung hỗ trợ làm chủ đòi lại công lý.

Cuối cùng kết quả lại là sự thờ ơ này?

Bọn họ cảm thấy bị đối xử bất công…

"Vì sao các ngươi lại tha cho tên Ma Đầu này?"

"Bởi vì hắn là Kiếp Tâm nên các ngươi không dám động thủ sao?"

Thiên Kiếm Cung chúng ta cùng Bích Lạc Tâm cung các ngươi đều là Tiên Minh sáng lập Tiên Môn, chúng ta không phải anh em huynh đệ đồng lòng diệt ma sao?

"Các ngươi há có thể lạnh lùng như vậy?"

"Cái gì mà Tiên Minh sáng lập Tiên Môn?" Ngự Tình Tiên Đế thẹn quá hoá giận cắt ngang bọn họ.

Hắn lạnh lùng nói: "Một tông môn ngay cả Chuẩn Đế cũng không có, căn bản không có tư cách tiến vào Tiên Minh!"

"Chuyện này kết thúc tại đây!"

"Chúng ta đi!"

Nói xong, bọn họ nhanh chóng biến mất.

Giống như một cuộc chạy trốn.

Thành Ca còn muốn giữ lại một chút, kết quả ngay cả bóng dáng người ta cũng không chạm được, cảm thất rất mất mát.

Mà đám môn đồ Thiên Kiếm Cung trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ.

Đến giờ khắc này, bọn họ cuối cùng từ trong nỗi hận mà tỉnh táo lại.

"Khương Thành…"

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?”

Khương Thành cũng sẽ không giữ lại bọn họ.

Thiên Kiếm Cung năm đó có thù với Phi Tiên Môn.

Hiện tại hận đám người này sâu sắc, bọn họ một bên tiêu diệt Phi Tiên Môn, một bên tiêu diệt Thương Long cốc.

“Đây không phải đều do các ngươi ép sao?”

Hồng Tuyệt tiên kiếm lần nữa tái xuất, hỏa quang bao trùm đầy trời.

Nội hàm của mười lăm môn kiếm tâm dường như đồng thời bộc phát, gia tăng uy lực kiếm thuật đến mức kinh khủng trước nay chưa từng có.

Lạc ấn của quy tắc tâm và anh hồn còn chưa xuất ra, Tiên Quốc của hàng Tiên vương phía trước liền bị tiêu diệt.

Ngay cả Thương Linh cũng kinh ngạc.

“Lực kiếm đạo này ở mức độ nào?”

Sức mạnh này thực sự đã vượt qua cấp độ của Tiên Quốc!

Sau khi Thành Ca lần nữa xuất ra 49 đạo lạc ấn của quy tắc, trận chiến rất nhanh liền chấm dứt.

Đám môn đồ Thiên Kiếm Cung hận hắn thấu xương hoàn toàn bị tiêu diệt.

Tông môn đứng top 3 xếp hạng Tiên Giới cứ vậy bị diệt danh.

Nếu đã tiêu diệt môn phái, Thành Ca cũng không khách khí nữa, bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Thiên Kiếm Cung thật sự quá “giàu có”.

Đây là tông môn mà hắn tiêu diệt có “tài sản” bên trong “đồ sộ” như vậy, bộ sưu tập bên trong quả thực là kinh người.

Cũng may kinh nghiệm của Khương chưởng môn phong phú.

Bận rộn suốt mười ngày mười đêm mới cơ bản “thu hoạch” xong tông môn này.

Nhìn Thiên Kiếm Sơn đó, đám kiếm tu và người của hắn còn bận ở bên trong lĩnh ngộ.

Chờ tương lai khi đám người đó đi ra, e là sẽ rất kinh ngạc.

Từ nay về sau, Thiên Kiếm Cung không còn tồn tại.

Về phần Thiên Kiếm Sơn, về sau muốn tiến vào cũng không còn trở ngại gì nữa.

Thành Ca lại đợi thêm mấy ngày, cuối cùng người đầu tiên đi ra là Mạc Trần.

Sau khi biết được hắn tiêu diệt Thiên Kiếm Cung, Mạc Tiên nhân kinh hãi tột độ nửa ngày cũng không hết.

Thành Ca cũng lười giải thích, trực tiếp ném cho hắn một đống nhẫn.

"Trong này là một ít đan dược cùng các tài nguyên khác, còn có "bí kíp" của Thiên Kiếm Cung."

"Sau khi mọi người đi ra, phiền ngươi chia cho mỗi người một phần."

"Ngoài ra, khi không có ta dẫn đội, để mọi người nấp trong bóng tối, không cần ở Tiên Yêu Sơn."

Bạch Lạc Tâm cung cùng Tiên Minh bên kia nhất định rất hận mình, ngộ nhỡ không dám tìm mình trả thù mà tìm Phi Tiên Môn và Thương Long cốc thì sao?

Liên quan đến chính sự, Mạc Trần sắc mặt lo lắng, vội vàng đáp lời.

"Vậy ngươi đi đâu, không có ý định trở về Tiên Yêu Sơn sao?"

Thành Ca nhún vai: "Ta lại đi một vòng xem các tông môn khác, khó có được một chuyến đi, không phải sao?"

Sau đó, trong mắt Mạc Trần hắn như một vị thần bay về phía trời xa.

Chương 584.

Tin tức Thiên Kiếm Cung bị tiêu diệt rất nhanh được lan truyền, ầm ĩ khắp Lục Giới.

Tất cả đều tỏ ra bản thân bị dọa cho sợ.

Dù sao Thiên Kiếm Cung cũng coi như là tông môn cổ số một tiêu biểu Tiên Giới, cứ như vậy đột nhiên biến mất quả thực trở tay không kịp.

Sự ra đi của tám vị Tiên Đế, càng làm cho người ta kinh ngạc, Tiên Giới này thật sự muốn thay đổi rồi.

Chiến tích của Khương chưởng môn không hiểu sao lại có thêm tám ngôi sao.

Rõ ràng vẫn là Chuẩn Đế, đã lại chuẩn bị trở thành Chiến thần số một Tiên Giới.

Nhưng mà, điều này với đại bộ phận Tiên nhân cấp thấp không mấy liên quan.

Thiên Kiếm Cung bị diệt, thậm chí còn nhận được sự tung hô của giới kiếm tu.

Từ nay về sau mọi người có thể tùy ý ra vào Thiên Kiếm Sơn tu luyện rồi.

Nhưng đối với Tiên Minh thống trị Tiên Giới mà nói, đây chính là kiếp nạn, trời sắp sụp rồi.

“Không thể tiếp tục như vậy nữa!”

“Không diệt Khương Thành, Lục Giới không yên!”

“Nhưng mà hắn là Kiếp Tâm, không thể động đến hắn…”

“Ngoại trừ giết hắn, cũng không còn biện pháp nào khác.”

“Thà đổi Kiếp Tâm, cũng không thể để cho hắn sống!”

“Không sai, tên này quá nguy hiểm, dù không có thân phận của Kiếp Tâm, cũng không thể giữ lại hắn!”

“Mau liên lạc với các giới kia!”

Thiên Bộ chủ Cửu Vĩ Yêu Đế ở Vạn Yêu cung xa xôi cũng nhận được tin tức, sau đó nhanh chóng báo tin cho đám Kỳ Lân trận doanh yêu đế: hai vị Kỳ Lân Đại Đế, Khổng Tước, Vạn Phệ, Bạch Hạc, Nhĩ Thử.

“Tiên Minh bên kia muốn mở Khư động, cần chúng ta phối hợp.”

“Cái gì?”

“Bọn họ bị điên à?”

“Chuyện này sẽ huỷ diệt Tiên Giới!”

Cũng không trách bọn họ có phản ứng lớn như vậy, chủ yếu vẫn là Khư động liên qua đến vận mệnh của cả Lục Giới.

Năm đó Tiên Giới tuy rằng cũng phân chia sáu bộ: tiên, ma, linh, yêu, tử, man, nhưng các tộc này đều hỗ trợ, có trước có sau.

Bởi vì khi đó toàn bộ Tiên Giới là một tập thể, các tộc trao đổi với nhau là chuyện rất thường tình.

Sau đó Tiên Ma hai giới diễn ra một trận Tiên Ma đại chiến, khiến Hỗn Loạn Khư rơi xuống, biến thành phong chặn với Hạ Giới, phá vỡ Hư Tiên Giới của quy tắc phi thăng.

Từ đó, toàn bộ Tiên Giới chia năm xẻ bảy.

Hơn nữa đám Tiên Đế Ma Đế đại năng ra tay, cố ý phân chia, cuối cùng hình thành bố cục Tiên Giới hiện nay,

Tiên giới hoàn chỉnh chia làm ba phần: thượng, trung, hạ.

Lục Giới của Thượng Tiên Giới lại bị chia cắt rõ ràng.

Cái gọi là phòng tuyến Tiên Yêu Sơn cũng là lúc này mới xuất hiện.

Tuy nhiên, sau một loạt các hoạt động mạnh mẽ, nó cũng đem lại kết quả xấu.

Hỗn Loạn Khư Địa là trung tâm cuối của Tiên Giới bị đánh rơi, trung tâm Lục Giới xuất hiện một vùng hư không.

Lúc đầu còn không có gì cũng chỉ là một cái hố sâu mà thôi.

Nhưng dần dần, một số tiên nhân bị rơi vào trong một cách kỳ lạ, hơn nữa không bao giờ trở lại.

Ngoài ra, tốc độ của “hố đen” này rất nhanh đã tràn ra xung quanh.

Rất nhanh liền lan ra khu vực lân cận.

Theo thời gian, toàn bộ Tiên Giới có thể bị nó nuốt chửng.

Vì thế, lúc trước Lục Giới đều có Đế Cảnh đi thăm dò.

Nhưng cuối cùng, những Đế Cảnh này đều giống nhau là một đi không trở về.

Lúc này mới khiến cho đám cao thủ của các giới đau đầu suy nghĩ.

Cuối cùng, cao cao thủ đỉnh cao của Lục Giới liên thủ thi triển quy tắc lực, tốn cả trăm ngàn năm, hợp lực quanh Khư Động bố trí đại trận cùng vô số cấm chế, tạm thời phong ấn nó.

Nhưng điều đó không có nghĩa là xong chuyện.

Để phòng ngừa phát sinh tai hoạ, Khư động phong ấn đại trận không cho phép một giới nào một mình phá vỡ.

Tiên Minh muốn khai mở Khư động, vậy cần phải có được Yêu Giới và các Giới khác đồng ý.

“Bọn họ muốn khai mở Khư động làm gì?”

“Vì muốn giết chết Khương Thành!”

Cửu Vĩ Yêu Đế nhả ra từng chữ, ánh mắt nhìn xa xăm.

Nhĩ Thử Đại Đế cả người chấn động: “Khương Thành không phải là Kiếp Tâm sao? Ai dám giết hắn?”

Mặc Lân Đại Đế mặt không biến sắc nói: “Tiên Minh cũng không có ý định giết hắn, chỉ là muốn đem hắn lưu đày vào trong Khư động.”

“Chỉ cần vào Khư động, mặc cho hắn có bản lĩnh bằng trời, cũng không có cách nào thoát ra!”

“Hơn nữa, Kiếp Tâm chưa chết, nhưng lại không có ở Tiên Giới, thậm chí có khả năng sẽ đem Đại Kiếp đi cùng.”

“Ngươi đồng ý đề nghị này rồi?”

Đại trận của khai mở tín vật của Yêu Giới từ trước đến này đều do Thiên Bộ chủ khai mở.

Thiên Bộ chủ lần này là Cửu Vĩ Yêu Đế, tín vật tất nhiên cũng nằm trong tay hắn.

“Tạm thời vẫn chưa.”

Trạch Lộc Yêu Đế hít sâu một hơi, giọng điệu có chút nặng nề: “Khương Thành… là chủ Địa Bộ của Yêu Giới chúng ta!”

Bây giờ mọi người đều đã biết Thương Thành chính là Khương Thành.

Nhưng huyết mạch Thương Long của hắn là thật.

Mà Long Cốt của hắn cũng là Long Tộc, Thanh Long Đại Đế đều đã chứng nhận qua.

Cho nên, Yêu Giới bên này cũng không coi hắn là nhân tộc mà đối đãi.

Vấn đề là…

“Khương Thành không phải cùng phe với chúng ta!”

Mặc Lân Đại Đế lạnh lùng nói: “Hắn chính là kẻ địch của chúng ta !”

Nhĩ Thử Đại Đế với đôi mắt tam giác khôn khéo nhìn rõ nội tình, không lộ vẻ hoang mang.

Hắn muốn bảo vệ Khương Thành, dù sao Nha Thử Vương vẫn còn lợi ích từ hắn, nhưng lại không thể trực tiếp nói thẳng.

Vì thế chỉ có thể chậm rãi nói: “Khương Thành gần đây đả kích nặng nề Tiên Ma hai giới, cũng giảm bớt gánh nặng của Yêu Giới chúng ta mà, sự tồn tại của hắn cũng rất có ý nghĩa.”

Hùng Bì Yêu Đế gật đầu: “Đúng vậy, gần đây bởi vì hắn trở thành Kiếp Tâm, Tiên Yêu Sơn được thái bình, đây là chuyện tốt mà.”

“Ta cảm thấy giữ lại hắn cũng không phải là không thể.”

Trạch Lộc Yêu Đế cũng nói: “Có hắn ở phía trước quấy rối, làm cho Tiên Ma hai giới sứt đầu mẻ trán, tình thế quả thật cũng không tệ lắm. Hiện giờ ánh mắt hai giới kia đều tập trung lên người hắn, chúng ta khó có thể thở phào nhẹ nhõm…”

“Hồ đồ!”

Ngọc Lân Đại Đế lớn tiếng cắt lời bọn họ.

“Các người đang đứng về phía Khương Thành sao?”

Hắn không chút che dấu lộ ra ánh mắt hận thù, lạnh lẽo nhìn lướt qua mỗi vị Yêu Đế ở đây.

“Đừng quên, hắn sớm đã là kẻ thù của chúng ta!”

“Giữa chúng ta và hắn, sớm muộn gì cũng có một trận chiến!”

Vạn Phệ Yêu Đế lập tức nói theo: “Không sai, hắn không thể xem như là một phần của Yêu Giới chúng ta mà là mối nguy hiểm tiềm tàng!”

Khi Vạn Yêu Đại hội diễn ra, Kim Tuyến Trùng của Trùng Tộc bị giết, hắn vẫn luôn ghi nhớ.

Còn bởi vì lịch sử ân oán với Ám Hoàng Tộc, Khổng Tước Yêu Đế tương lai cùng Lâm Ninh nhất định sẽ có một trận tranh đấu, cho nên hắn cũng trông mong Khương Thành chết đi.

“Tên đó bây giờ càng ngày càng có sức ảnh hưởng, nhưng thịnh cực tất suy, sự giết chóc của hắn cũng sẽ thành đại hoạ của toàn bộ Yêu Giới chúng ta!”

“Không sai, nội tình hai giới tiên ma không đơn giản như vậy. Hắn càng ngày càng mạnh, có thể mạnh hơn cả Tiên Giới và Ma Giới thì sao?”

“Nếu không phải thân phận Kiếp Tâm, hắn đã sớm chết rồi.”

“Hơn nữa ai biết thân phận Kiếp Tâm của hắn có thể mang đến kiếp nạn cho Yêu Giới chúng ta hay không?”

“Nhất định phải sớm loại bỏ nguy hiểm, sớm dập tắt hoạ diệt thân trong tương lai.”

Sau khi bọn họ đưa ra quyết định, Nhĩ Thử Đại Đế biết rõ ý kiến của mình không còn quan trọng.

Dù sao tín vật nằm trên tay Cửu Vĩ Yêu Đế, mà hắn vốn là đồng minh trung thành của Kỳ Lân tộc.

Cuộc họp này sở dĩ phải giấu diếm mấy vị Thanh Long, Bạch Hổ, Băng Phượng cũng là để ngăn bọn họ phản đối.

Cuối cùng, năm vị Yêu Đế Cửu Vĩ, Mặc Lân, Ngọc Lân, Khổng Tước, Vạn Phệ đại diện Yêu Giới đi tới rìa Khư Động đại trận.

Đồng thời hướng tới Tiên Giới bên kia truyền đi tin tức, Yêu Giới đáp ứng đề nghị của bọn họ.

Chương 585.

“Cái gì?”

“Bọn họ quả nhiên muốn mở Khư Động diệt trừ Khương Thành?”

“Cách làm này cũng lớn quá rồi, điên rồi sao?”

“Hơn nữa cái hoang đường nhất chính là… chủ Thiên Bộ cũng đồng ý rồi?”

Ngoại trừ mấy vị Yêu Đế tham gia cuộc họp bí mật, Thanh Long Đại Đế là người đầu tiên nhận được tin tức này.

Bởi vì Nhĩ Thử Đại Đế đã thầm chiếu hình thông báo cho hắn.

“Lão Thanh Long, chuyện này ngươi và ta đều đã không thể ngăn cản được nữa rồi.”

Nhĩ Thử Đại Đế rất bình tĩnh, suy nghĩ của hắn rất rõ ràng.

“Trong chuyện diệt trừ Khương Thành này, hai bên Tiên Minh và Thánh Cung nhất định là có cùng một ý kiến.”

“Hai giới đó đã hưng thịnh suốt mười tỷ năm, đang ở giai đoạn hưng thịnh chuyển sang suy yếu, bọn họ có lẽ là cảm thấy lần này Đại kiếp sẽ rơi vào bọn họ.”

“Cho nên, bọn họ nhất định sẽ nghĩ kế để tránh kiếp nạn này.”

“Làm càn!”

“Hoang đường!”

Nước bọt của Thanh Long Đại Đế sắp bắn ra ngoài rồi.

“Bọn họ là lũ ngốc sao?”

“Không giết chết Kiếp tâm, nhưng lại trục xuất hắn, tưởng rằng như vậy thì có thể tránh được đại kiếp?”

“Đúng là mơ mộng hão huyền!”

“Đại kiếp sẽ không vì sự rời đi của Kiếp tâm mà biến mất, đám đần độn này.”

“Bọn họ trăm phương ngàn kế nghĩ cách xuống tay với Kiếp Tâm như vậy, ngược lại sẽ khiến cho đại kiếp bùng nổ lên

nhiều lần, trở nên càng mãnh liệt hơn!”

“Đặc biệt lần này Lục giới liên thủ đối phó với hắn, sẽ khiến cho cả Lục giới bị đại kiếp liên lụy đến!”

“Cái gì? Là như vậy ư?”

Nhĩ Thử Đại Đế sắc mặt thay đổi, hắn tin vào phán đoán của Thanh Long Đại Đế.

Đừng thấy lão Thanh Long “yêu thích tiên đoán” này mấy lần đoán sai về Thành Ca, đó chỉ là vì hệ thống đã vượt qua tất cả tính toán.

Nếu như thật sự muốn so sánh về tầm nhìn và kinh nghiệm, vị Đại Đế Long tộc từ lúc Tiên Giới sơ khai đã tồn tại này, nhìn chuẩn hơn bất cứ ai.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

“Còn có thể làm gì nữa, chỉ có thể thông báo cho tên tiểu tử đó, để hắn tránh khỏi âm mưu lần này.”

“Một khi lần này Tiên Minh Thánh Cung thực hiện được, đại kiếp của Lục giới thật sự sẽ đến!”

Nghĩ đến đây, Thương Long Đại Đế cũng không thể không đích thân hành động một lần, hướng về bên Tiên Yêu sơn tìm Thương Tật Thương Khung.

Phía Thương Tật Thương Khung lần này không đi Địa Kiếm Sơn, lúc này đang dỡ trại lên đường.

“Các ngươi muốn đi đâu?”

Vừa nhìn thấy Thanh Long Đại Đế đến, đám Yêu vội vàng bái kiến.

“Khởi bẩm Thanh Long Đại Đế, Đại Đế của tộc ta lệnh cho ta trở về Thương Long Cốc, để tránh bị hai giới Tiên Ma báo thù.”

Đại Đế vừa nghe thấy còn có chút bất ngờ.

“Tên tiểu tử đó vậy mà lại có thể nghĩ được đến chuyện này?”

Hắn còn tưởng rằng Thành Ca chính là một tên đầu tóc còn xanh chỉ biết đấu đá lung tung.

Có điều, chuyện quan trọng nhất trước mắt cũng không còn là chuyện này rồi.

“Thương Tật, ngươi lập tức thông báo cho Đại Đế của tộc các ngươi, cứ nói là bên phía Tiên Minh và Thánh Cung muốn liên thủ mưu hại hắn!”

Nghe được tin này, lão Thương Long cười ha ha.

“Thanh Long Đại Đế nghĩ nhiều rồi, Đại Đế của tộc bọn ta vừa mới hủy diệt Thiên Kiếm Cung, sao lại phải sợ bọn họ?”

Những đám yêu khác cũng không cho là đúng.

Trong suy nghĩ của bọn họ, hai giới Tiên Ma vốn dĩ chính là kẻ địch.

Tiên Minh và Thánh Cung đối phó với Thành Ca là điều đương nhiên, hắn không phải cũng vẫn luôn đến đây như vậy sao?

Bây giờ niềm tin của mọi người dành cho Thành Ca cao hơn bao giờ hết, chỉ cảm thấy cả Tiên Giới cũng không ai có thể làm gì được hắn.

Thanh Long Đại Đế tức giận nói: “Ngươi tưởng rằng lần này giống với những lần trước đây sao? Nói thật cho ngươi biết, bọn họ muốn liên thủ với các giới khác mở Khư Động!”

“Cái gì? Khư Động!”

Thương Tật và đám yêu tộc Thương Khung, Dực Không, Ngao Dương đột ngột thay đổi sắc mặt.

Thành Ca đang ở phía Tiên Giới xa xôi đang định tiến về phía Trường Minh Điện, sau đó thì nhận được tin tức được truyền đến của Thương Tật.

“Thương Tật, có chuyện gì? Lẽ nào là nhớ mong bổn đế đẹp trai rồi, có điều bổn đế không thích con trai.”

Lão Thương Long suýt chút bị hắn chọc cho tức chết.

Phong cách của Đại Đế vẫn cứ hoạt bát sôi nổi như vậy, cho thấy hiện tại vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Hắn cũng yên tâm hơn một chút, sau đó lập tức nói một lượt âm mưu động trời của Tiên Minh và Thánh Cung muốn mở

Khư Động ra.

Sau cùng còn dặn dò: “Đại Đế, người lập tức quay về đi, lần này không phải là chơi đùa nữa đâu!”

“Khư Động đó không ai chống lại được đâu.”

“Nhưng phàm là những người rơi vào bên trong, cho dù sức mạnh lớn đến đâu đều không thể trở về được nữa.”

Sau khi tắt đi Tiên Khí truyền tin, Thành Ca vuốt cằm suy nghĩ.

“Khư Động?”

“Cái ** này có vẻ lớn!”

Thương Long Nữ Đế trong bóng tối đã không nhịn nổi nữa bắt đầu mở miệng mắng.

“Hai cái tên đần độn Mặc Lân Ngọc Lân, bọn họ muốn phản bội Yêu giới sao?”

“Còn có Cửu Vĩ và Khổng Tước!”

“Bọn họ quả nhiên phối hợp với Tiên Giới để mưu hại công thần của Yêu Giới?”

“Đúng là còn có lí nào như vậy!”

Nàng vẫn là lần đầu tiên tức giận như vậy, hiển nhiên chuyện lần này đã phá vỡ một số giới hạn.

Làm đến nỗi Thành Ca cũng có chút trở tay không kịp.

Vị tỷ tỷ này ngoài những lúc bị mình kinh động sẽ hơi thất lễ một chút ra, những lúc khác đều rất nhẹ nhàng, một dáng vẻ cái gì tỷ chẳng trải qua rồi.

Lần này quả nhiên thật sự phát hỏa rồi?

“Khụ, tỷ bớt giận đi!”

“Sao mà bớt giận được bọn họ quá đáng quá rồi, đây là phản bội, giống hệt với đại chiến Tiên Yêu năm đó!”

Thương Linh đang trong cơn thịnh nộ.

“Không, lần này so với lúc đại chiến Tiên Yêu còn quá đáng hơn!”

“Việc này đã không chỉ là thấy chết không cứu, cũng không chỉ là bán đứng bằng hữu, mà đây là tự tay giết hại!”

Thành Ca chỉ có thể an ủi: “Haizz, dù sao bọn họ vốn dĩ chính là kẻ địch, có làm ra chuyện gì cũng không thấy kỳ lạ, nhìn thoáng ra một chút.”

“Việc này làm sao mà nhìn thoáng ra được chứ?”

Thương Linh tức giận gầm: “Nội bộ tranh đấu thế nào là một chuyện, cấu kết với kẻ địch bên ngoài đó lại là một chuyện khác!”

“Phải phải phải…”

“Tại sao thấy ngươi không hề tức giận gì?”

Thương Linh đột nhiên có chút nghi ngờ.

Nếu như thật sự phải tính ra, Khương Thành mới là người trong cuộc bị mưu hại kia.

“Ta rất tức giận, vô cùng tức giận.” Giọng điệu của hắn rất miễn cưỡng.

Điều này làm cho Thương Linh càng nảy sinh thêm nghi ngờ.

“Lẽ nào ngươi có kế hoạch rồi?”

Kết hợp với sự hiểu biết của nàng đối với phong cách không có lợi không nổi dậy của tên này, trực giác nàng cảm thấy Khương Thành nhất định đang giấu diếm ý định xấu.

Lẽ nào là tương kế tựu kế?

Hoặc là còn có âm mưu gì khác?

Chỉ tiếc là, nàng không hề hay biết, lần này Thành Ca vẫn chưa có kế hoạch gì.

Sau khi nghe nói đối phương che giấu một đại chiêu mới đợi mình, phản ứng đầu tiên của hắn là phấn khích.

Tập thể cấp cao Lục Giới có âm mưu bí mật, chỉ để nhằm vào một mình mình.

Chuyện này có thể diện biết bao?

Quả thực quá ngầu rồi.

Còn về Khư Đỗng gì gì đó, hắn căn bản không để tâm.

Có hệ thống sợ cái gì.

“Kế hoạch Khư Động này, có chút thú vị!”

“Bọn họ có lẽ rất mong chờ ta ngã vào trong đó nhỉ?”

“Không biết bọn họ sẽ làm sao để lừa ta qua đó nhỉ?”

Hắn không hề thay đổi phương hướng, mà là tiếp tục bay thẳng về phía Trường Minh Điện.

Đang bay thì nhìn thấy trước mặt xuất hiện một đám tiên nhân.

Có Tiên Tôn, có Tiên Vương, ai ai cũng là sắc mặt gấp gáp.

“Mau mau mau, chậm chút nữa là đến không kịp đó!”

“Đợi ta với!”

“Im lặng, dị bảo sinh ra, nhất định không được tiết lộ ra ngoài…”

“Không sai không sai!”

Thành ca ngây người, dị bảo?

Hắn chặn một người lại: “Vị huynh đệ, các ngươi đây là phát hiện ra bảo bối gì thế?”

Người đó đầu tiên là không kiên nhẫn, sau đó vừa nhìn thấy cảnh giới thâm hậu không thể lường được của hắn, vội vàng cười nói: “Tiền bối, là bên phía Khư Động có rất nhiều Tử âm Tuyết Phách phun ra, mọi người đều chạy đến giành giật!”

Chương 586.

Tử âm Tuyết Phách quả thật là vật quý, cực kỳ hiếm gặp.

Mà tác dụng của nó chính là có tôi luyện một số Tiên bảo cực phẩm đặc biệt thành Tiên bảo chí tôn.

Đó quả thật là Chí bảo mà chỉ Tiên Đế mới có thể dùng.

“Bên phía Khư Động?”

Nếu như Thương Tật không thông báo trước, Khương Thành đó có lẽ không hiểu.

Nhưng đến bây giờ, vừa nghe thấy hai chữ Khư Động, hắn cũng biết đây là giả rồi.

Cảm thấy đây chính là kế sách của phía Tiên Minh sao?

Cố ý phái một đám người diễn kịch ở trước mặt mình, muốn lừa mình đến Khư Động kia?

“Được rồi được rồi, mau dẫn đường!”

Hắn làm ra dáng vẻ rất vội vã.

Việc này khiến cho Thương Linh trong bóng tối suýt chút nôn ra máu.

“Ngươi ngốc rồi sao, đây rõ ràng chính là muốn lừa ngươi đi qua đó!”

“Những người này nhất định đều là thành viên của Tiên Minh, sao ngươi có thể mắc lừa được?”

Thành Ca đã quay đầu, nhanh chóng đuổi kịp đội lớn rồi.

“Khụ, người ta đã phái nhiều diễn viên quần chúng đến diễn cho ta như vậy, nếu như ta không phối hợp một chút, đó không phải thành sân khấu nhạt nhẽo rồi sao?”

Thương Linh suýt sụp đổ: “Trong đầu ngươi đang nghĩ quái gì thế?”

Một hàng người cứ trùng trùng điệp điệp như vậy, bay về hướng Khư Động.

Bầu không khí trên đường cũng rất là sôi động, mọi người vì để khiến cho Thành Ca yên tâm đi theo mà cứ tiền bối này tiền bối nọ, không ngừng nịnh hót.

Việc này khiến cho Thành Ca có chút hài lòng, việc phục vụ để mắc bẫy này chu đáo nhỉ.

Còn đám Tiên Đế Ma Đế vẫn luôn ẩn ở trong bóng tối theo dõi hắn kia cũng rất hài lòng.

“Không ngờ rằng hắn dễ dàng trúng kế như vậy!”

“Đúng thế, vốn dĩ còn chuẩn bị những kế hoạch ở sau đó nữa, kết quả đều không cần dùng đến.”

“Đợi hắn đi vào phạm vi đại trận, lập tức hành động!”

“Mầm tai họa này lẽ ra nên trục xuất từ sớm rồi.”

“Trục xuất đến Khư Động cũng xem như là hời cho hắn, nếu như không phải là vì thân phận Kiếp Tâm, ta hận không thể băm hắn thành nghìn mảnh!”

Lúc bọn họ đang ở đây thảo luận, cấp cao bên phía Linh Giới, Man Giới, Tử Giới cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Linh Giới dựa với sự dẫn đầu của Huyền Cực Đại Đế nắm giữ quy tắc không gian và Hỗn Thiên Đại Đế nắm giữ quy tắc huyễn, lần này tổng cộng phái đi sáu vị Đại Đế.

Nhưng nhìn thấy đại trận ở bên cạnh của ranh giới Khư Động, sáu vị Đại Đế lúc ẩn lúc hiện.

Không gian từng đợt không ổn định.

Tựa như ảo mộng, dường như ở đây căn bản không phải là thế giới chân thực.

Bất kì người nào bước vào đây, đều sẽ rất nhanh bị lạc trong đó.

“Thật sự phải diệt trừ tên Khương Thành đó sao?”

“Sự tồn tại của hắn hình như không có ảnh hưởng gì đến chúng ta.”

“Ta cũng cảm thấy không cần thiết, hiện nay Khương Thành là kẻ địch lớn nhất của hai giới Tiên Ma, chúng ta bình chân như vại chẳng phải là tốt nhất ư?”

Hai vị Đại Đế nắm giữ quy tắc ảnh và quy tắc mộng, có chút không đồng tình với lần hành động này.

Hai giới Tiên Ma quá mạnh rồi, chr riêng một bên, cũng vẫn mạnh hơn bốn giới khác cộng lại.

Nếu như không phải hai giới Tiên Ma từ lúc sinh ra đã đối địch, tính toán lẫn nhau, bốn giới khác sớm đã không tồn tại rồi.

Nhưng Huyền Cực Đại Đế và Hỗn Thiên Đại Đế lại có ý kiến khác nhau.

“Nếu như không có chuyện Thiên Kiếm Cung bị hủy diệt này, ta cũng sẽ có cùng cách nhìn với các ngươi.”

“Khương Thành kìm hãm hai giới Tiên Ma, sự tồn tại của hắn có lợi mà không hề có hại đối với chúng ta.”

“Nhưng mà cái chết của tám vị Tiên Đế của Thiên Kiếm Cung, quá là khủng khiếp rồi.”

Hỗn Thiên Tiên Đế ẩn náu ở trong một vùng ảo cảnh mờ mịt, âm thanh êm tai dường như truyền đến từ bất kỳ một hướng nào đó, hiện ra ý vị vô cùng mênh mông.

“Hắn làm sao làm được vậy, đến nay vẫn chưa có ai biết.”

“Thủ đoạn như vậy đã trở thành sự uy hiếp với tất cả các Đế Cảnh đứng đầu.”

“Một người có thể trong thời gian ngắn ngủi, cùng lúc giết chết sinh linh của tám Đế Cảnh, ai dám để hắn tiếp tục tồn tại chứ?”

Mấy vị Đại Đế khác của Linh Giới dần dần trở nên trầm mặc.

Đúng thế, một người có thể “nhẹ nhàng” giết tám vị Tiên Đế của Thiên Kiếm Cung, quá nguy hiểm rồi.

Tiên Đế vốn đã là trần nhà của Tiên Giới, bây giờ đột nhiên xuất hiện một người có thể nhẹ nhàng giết bọn họ, bọn họ làm sao có thể chấp nhận?

Sự tồn tại của Khương Thành, khiến bọn họ giống như bị đâm sau lưng.

Cho dù hắn bây giờ chưa có bất kỳ ý thù địch gì với Linh Giới, cũng khiến cho bọn họ không yên tâm.

Mà một bên khác, Quỷ Đế, Thi Đế, Minh Đế của Tử Giới không nói lời nào, giống như bức tượng tĩnh lặng.

Bọn họ cũng đã đồng ý với đề nghị của hai giới Tiên Ma.

Cách nhìn giống với phía Linh Giới, không dám để Khương Thành tiếp tục sống nữa.

Mà bên phía Man Giới, vài vị thân hình cao to cường tráng cởi trần giống như dãy núi cũng là vẻ mặt chăm chú.

Chỉ là vị Lực Chi Đại Đế Mãng Dã danh tiếng nổi một thời kia lại chưa hề xuất hiện.

“Thật sự phải giấu đại ca Mãng Dã sao?”

“Chỉ có thể giấu hắn thôi.”

“Nếu như hắn biết thế gian xuất hiện một người mạnh như vậy, vậy hắn không những ngăn cản chúng ta tiêu diệt hắn, mà còn vội vàng xuất quan khiêu chiến với hắn.”

“Tên Thành Ca đó… quá là quỷ dị rồi.”

Khi bên phía Lục Giới chuẩn bị sắp xếp xong, Thành ca cuối cùng cũng đi theo đám diễn viên đó đi đến gần đại trận phong ấn Khư Động của Tiên Giới.

“Tiền bối, phía trước chính là nơi bảo vật xuất hiện rồi!”

“Chúng ta mau vào trong thôi!”

“Đúng thế, nếu như muộn chút nữa sẽ bị người khác cướp mất.”

Thành ca nói trong lòng các người đóng kịch cũng cần dùng tâm một chút chứ, cũng chuẩn bị một chút đạo cụ, sao lại chỉ trông chờ được người mắc lừa?

“Bảo vật mà các ngươi nói đâu, sao ta không nhìn thấy?”

Đám người sắc mặt đờ lại.

“Tiền bối chê cười rồi, đây nếu như trực tiếp dùng mắt có thể nhìn thấy được, vậy thì Tử âm Tuyết Phách há chẳng phải là tràn lan rồi, vậy còn xem là bảo vật sao?”

“Đúng thế, chúng ta phải đi về phía trước tìm!”

Sau đó Thành Ca gật đầu, còn vỗ vai tên Tiên Vương ở bên cạnh.

“Được rồi, vậy các ngươi cố lên!”

“Tranh thủ lấy Tử âm Tuyết Phách gì gì kia nhiều một chút đem về nhà.”

Nói xong, hắn trực tiếp biến ra chiếc ghế nằm, rồi nằm xuống.

Việc này đã làm cho đám diễn viên này choáng rồi.

Đây là phản ứng gì?

Đây hoàn toàn không phù hợp với chiều hướng phát triển của kịch bản.

Trong tình huống bình thường, một tên Chuẩn Đế được biết có bảo vật xuất hiện, lẽ nào không phải nên dùng ra tất cả sức lực có được đi tìm báo vật sao?

Không đúng, hắn thậm chí có thể sẽ vì giảm đi đối thủ cạnh tranh, tránh cho tin tức lan rộng, mà diệt khẩu hết tất cả những người có mặt.

Tử âm Tuyết Phách - loại vật liệu quý hiếm có thể nâng cao cấp bậc Tiên Bảo này, nó có sức hấp dẫn cực lớn đối với bất kỳ một vị Chuẩn Đế nào.

Sao có thể không một chút động lòng?

"Tiền bối người không đi sao?"

Đám người không nhịn được mà hỏi.

Nhiệm vụ mà bên trên giao cho lần này, chính là lừa Khương Thành vào đại trận.

Tặng phẩm sau đó quả thật là ở cấp bậc nghịch thiên cải mệnh.

Khương Thành bây giờ không đi vào, vậy thì không có cách nào hành động, đồng nghĩa với việc sắp thành lại hỏng.

Việc này làm cho bọn họ tức chết rồi.

"Không đi." Thành Ca từ chối rất dứt khoát.

"Chuyện này, tiền bối vậy mà đến cả Tử âm Tuyết Phách cũng xem thường?"

"Đúng thế, xem thường đó…"

"Không phải chứ không phải chứ, còn có người xem thường bảo bối này sao?"

Tiên Vương đó còn muốn dùng chiêu khích tướng cơ, nhưng Thành ca trực tiếp bày ra ba món Tiên bảo chí tôn.

Đây đều là những bảo bối mà trước đây nhận được lúc giết chết Tiên Đế, có cái của Thuần Hoa Tiên Đế, có cái của Lôi Cức Tiên Đế,…

Chỉ vì thuộc tính không thích hợp lắm, lúc Thành Ca chiến đấu cũng chưa từng dùng qua.

Hắn vỗ vỗ vai tên Tiên Vương kia: "Các ngươi xem, Tiên bảo chí tôn ta sớm đã có rồi."

“Tử âm Tuyết Phách nếu như bày ra trước mắt ta, ta còn có chút hứng thú.”

“Tìm kiếm không có mục tiêu, sao phải thế chứ, ta cũng không phải là đến làm cu li.”

Chương 587.

“Sao hắn chưa mắc bẫy?”

Lúc này không biết có bao nhiêu Tiên Đế, Ma Đế ở trong bóng tối chăm chú nhìn Thành Ca phát ra tiếng thở dài thất vọng.

“Đáng chết, tên này vậy mà đến cả bảo vật cũng không động lòng?”

“Ta sớm đã nói rồi, phải dùng bảo vật hấp dẫn hơn nữa, các ngươi cứ không nghe, bây giờ thì tốt rồi?”

“Bây giờ cứu vãn cũng không kịp nữa rồi, cũng không thể nói với hắn bên phía đại trận còn có những bảo vật khác được, vậy thì cũng quá là giả rồi.”

“Hay là, cho Tử âm Tuyết Phách thật vào, dẫn dụ hắn?”

“Ý kiến hay, vậy thì Tiên Minh ngươi cung cấp đi!”

“Dựa vào cái gì, Thánh Cung các ngươi cũng phải cùng nhau ra sức chứ?”

Sau một trận cãi cọ, cuối cùng Tiên Minh cũng nhẫn nhịn, lặng lẽ góp một chiếc Tử âm Tuyết Phách chí bảo vào trong phạm vi đại trận.

Đám Tiên Vương Tiên Tôn sớm đã âm thầm nhận được thông báo vội vàng bay nhanh tới báo cáo.

“Tiền bối, tiền bối, mau xem!”

“Tử âm Tuyết Phách đó!”

“Đúng thật là có Chí bảo, chúng ta mau đi lấy thôi!”

Thành Ca chớp mắt, nhìn báu vật bên trong đại trận phía trước một cái.

Nói thầm các ngươi đúng là xem ta như trẻ con đi học mẫu giáo mà lừa gạt, chuyện này cũng quá vô lí rồi nhỉ?

Bảo bối ở phía trước, tất cả các ngươi đều không đi lấy.

Còn đặc biệt đến thông báo cho ta.

Phong cách của dân Tiên Minh, từ lúc nào lại trở nên yêu thương nhường nhịn như thế?

Nếu đã như vậy, vậy thì Thành Ca cũng không thể lạc hậu được.

“Thôi bỏ đi bỏ đi, ta không đi lấy nữa.”

“Hả?”

Mọi người vẻ mặt cạn lời, bảo vật quý đang ở ngay trước mắt, nhấc cái mông lên đi về phía trước một đoạn thì đã đến tay rồi.

Ngươi thế mà lại không cần?

“Tại sao thế tiền bối?”

“Các ngươi cũng nói rồi, ta là tiền bối.”

Thành ca cười tủm tỉm khoát tay: “Tiền bối Tiên giới đức cao vọng trọng giống như ta đây, cũng không thể gặp được bảo bối gì cũng muốn tranh giành, thế thì mất mặt biết bao chứ?”

“Cũng muốn để cơ hội lại cho đám hậu bối các ngươi nữa, các ngươi mau đi đi!”

Tên Tiên Vương đó vẻ mặt khổ sở, chỉ có thể nghẹn ngào nói một câu: “Tiền bối quả đúng là người đức độ…”

“Ha ha, đây đều là việc ta nên làm.”

Nói xong, Thành Ca tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, để lại đám “diễn viên” nhốn nháo.

Những Tiên Đế và Ma Đế ở trong bóng tối quan sát chỗ này, thật sự muốn sụp đổ rồi.

Còn thiếu đúng một bước cuối cùng, kết quả người ta trực ở cửa, sống chết cũng không chịu vào.

Đây đúng là muốn người ta sốt ruột chết mà.

“Có phải hắn đã nhìn ra kế hoạch của chúng ta?”

“Chắc là… không phải đâu?”

“Bên phía Yêu giới đầy những Long tộc, hắn không thể nào biết trước được tin tức này.”

“Đúng thế, nếu như đã biết trước kế hoạch, hắn cũng sẽ không đến đây.”

“Vậy tại sao hắn không đi lấy bảo vật.”

“Có quỷ mới biết với hắn, người này từ trước đến nay chưa từng bình thường.”

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Cửu Tuyệt Tiên Đế và Vô Hồi Ma Đế mắt to trừng mắt bé, Đại lão của hai giới Tiên Ma đều không có chủ ý gì rồi.

“Hoặc là không làm còn nếu đã làm thì làm đến cùng, nếu đã đến đây hết rồi, dứt khoát trực tiếp ra tay đánh hắn vào trong phạm vi đại trận.”

“Có lý, lẽ ra nên làm như vậy từ sớm rồi!’

Những Tiên Đế và Ma Đế khác sôi nổi phụ họa.

“Không sai, sớm đã thấy hắn không vừa mắt rồi.”

“Chỉ cần mọi người ra tay, nhất định là không có vấn đề gì!”

“Hắn chạy không thoát, nhất định sẽ rơi vào trong bẫy!”

“Ra tay!”

“Đúng, ta yểm trợ cho Ma huynh!”

“Không không không, để ta yểm trợ cho Lộ huynh đi…”

Cãi nhau hồi lâu cũng không có ai thật sự đứng ra ra tay với Thành Ca.

Nói đùa, Bây giờ Thành Ca vẫn là Kiếp Tâm.

Ai mà biết giờ phút quan trọng này ra tay với hắn, liệu sau khi xong việc có bị Đại kiếp trừng trị lại.

Huống hồ Thành Ca đã tiêu diệt tám vị Tiên Đế của Thiên Kiếm Cung, các vị đang ngồi tỏ ra mình không có loại năng lực này.

Nếu thật sự muốn ra tay, cũng chưa chắc là ai chết nữa.

“Cứ tiếp tục như vậy không ổn, chúng ta cần phải cho thêm!”

Bỏ thêm nhiều báu vật hơn nữa vào phía bên trong phạm vi đại trận kia.

Cứ cho là ngươi nhìn ra có bẫy, cứ cho là ngươi cẩn thận từng li từng tí, đợi báu vật nhiều đến một mức độ nhất định…

Khương Thành sớm muộn cũng sẽ không nhịn được bước vào đại trận!

Đến lúc đó, một khi đại trận đã khởi động, hắn sẽ trực tiếp bị đưa vào Khư Động.

“Không sai, cần phải cho thêm, ta lại không tin hắn có thể không động lòng mãi được!”

Vừa đưa ra diệu kế này, các vị Đế Cảnh của hai giới Tiên Ma cảm thấy quá là hoang đường đi.

Làm ơn, tên này chính là kẻ thù không đội trời chung của bọn ta đó.

Ngươi còn dùng bảo vật để dụ dỗ hắn?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, có cần có thể diệt trừ Khương Thành cái tên nguy hiểm có thừa này đi, cho dù có phải trả giá một chút cũng là có thể chấp nhận được.

Không thả con cá bé sao câu được cá lớn.

Khi món bảo vật đầu tiên được ném xuống, tấm để che giấu không gian đại trận kia cũng phát sáng rồi.

Nhìn một điểm ánh sao trong những rặng mây màu đỏ khắp trời kia, tất cả những Kiếm nhân có mặt đều ngạc nhiên hô lên.

“Thực Nguyên Hỏa Huyền Thạch!”

“Vật liệu Chí bảo quan trọng nhất để rèn luyện Tiên khí cửu giai hệ hỏa!”

“Ôi trời ơi, cái này vô giá đó!”

“Đảo Hải Trường Lệ Kiếm!”

“Tiên Khí bát giai!”

“Quả nhiên đã xuất hiện Tiên khí bát giai!”

Cho dù bọn họ đều sắp xếp xong “diễn viên”, nhắc trước là những bảo vật này đều là để dẫn dụ Khương Thành vào trận,

bản thân không thể xuống hiện trường tranh giành.

Nhưng hiện tại thật sự nhìn thấy những bảo vật này, bọn họ vẫn gần như điên cuồng rồi.

Không có cách nào có thể bình tĩnh lại.

Cho dù là Tiên Khí bát giai, hay là Thiên tài địa bảo chế tạo Tiên Khí cửu giai, đó đều là những bảo vật mà bọn họ cả đời này cũng không dám mơ có được!

“Tiền bối!”

“Tiền bối, lại xuất hiện thêm dị bảo rồi!”

Vài tên Tiên Vương và Tiên Tôn gần như là chạy đứt hơi khàn tiếng đến báo cáo với Thành Ca.

Vậy mà Thành Ca vẫn chỉ giương mắt, sau đó lại khoát tay.

“Chỉ có thế?”

“Chỉ có thế mà muốn Ca đích thân động tay sao?”

“Tiên Khí cửu giai ca đã có tận mấy cái rồi, được không?”

“Coi là ăn mày sao?”

Lời này nói ra, đám Tiên Đế và Ma Đế ẩn náu trong bóng tối nóng rồi.

“Đáng chết, lại bị hắn xem thường rồi!”

“Tiếp tục!”

“Ta lại không tin hắn có thể bình tĩnh như vậy mãi!”

Thế là tiếp theo, tiếng thất kinh của đám Tiên nhân bên dưới cũng không còn nghe thấy nữa.

“Thiên Quyền Nguyên Chân Đan! Tiên Đan cửu phẩm!”

“Trời ơi, ước chừng hơn trăm cái, nếu như ta có thể lấy được…”

“Đoạt Tâm Mộng Ngọc Hoàn!”

“Lượng Thiên Di Nguyệt Đằng!”

“m Dương Đồng Trần Đan!”

Vậy mà Thành Ca vẫn bình tĩnh như trước.

Thậm chí còn không có cả ý đứng dậy xem một chút.

Đến mức này, tên ngốc cũng biết là có vấn đề rồi.

Nhưng cho dù là có thể nhìn ra có vấn đề, nhiều bảo vật như thế bày ra trước mắt, ai có thể chịu được chứ?

Làm đến cuối cùng, đại lão của hai giới Tiên Ma cũng phải lên rồi.

Thậm chí bắt đầu so bì.

Ngươi ném vào Tiên Đan cửu phẩm, ta ném vào Tiên bảo cực phẩm.

Ngươi ném vào Tiên Phù cửu phẩm, ta ném vào Tiên Khí bát giai.

Nghiễm nhiên làm cho nơi này trở thành đại hội đấu bảo vật, các loại bảo vật hiếm và lạ đều ném xuống dưới.

Bảo vật phát sáng trong đại trận kia, vô cùng rực rỡ, bảo vật phát ra những khí tức huyền diệu không hề che giấu, khiến cho người ta tâm trí phải hướng về.

Có một số đồ Thành ca không dùng đến, nhưng phần lớn là hắn vẫn có nhu cầu dùng.

Hơn nữa những bảo vật không dùng đến, cũng có thể đem đến Thiên Khu các để đổi.

Không được nữa, cũng có thể đổi giá trị công đức với hệ thống.

Khi đống bảo vật đó sắp chất đống như núi, bản thân những đại lão của hai giới Tiên Ma ở bên trên kia cũng không có cách nào bình tĩnh được nữa.

Thậm chỉ còn nảy sinh ý muốn xuống dưới cướp lấy, sau đó bỏ trốn.

Bảo vật động lòng người mà!

Nhiều thế lực như vậy, nhiều Tiên Đế và Ma Đế như vậy cùng nhau bỏ vốn liếng ra, đã là rộng lượng rồi.

Chương 588.

“Các ngươi thật sự điên rồi”

Thương Long Nữ Đế trong bóng tối sắp sụp đổ rồi.

“Chỉ là để khiến hắn trúng kế, có cần phải như vậy không?”

Nàng sống nhiều năm như vậy rồi, chuyện kì quặc này vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Thành ca tỏ vẻ không hài lòng: “Lẽ nào ta không đáng với cái giá này sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ nóng lòng muốn thử của hắn, Thương Linh đột nhiên nghi ngờ nói: “Ngươi không phải định trúng kế thật đấy chứ?”

“Ta khuyên ngươi nên nhẫn nhịn!”

“Đừng để bị những bảo vật đó làm cho mờ mắt.”

“Rơi vào Khư Động, vậy thì thật sự là bị hủy diệt hoàn toàn rồi, sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy mặt trời nữa.”

“Cứ cho là có nhiều bảo vật hơn nữa, cũng không còn ý nghĩa gì cả!”

Thành Ca muốn nói tỷ tỷ thật sự nghĩ nhiều rồi.

Ta có hệ thống, đi đến đâu cũng không sợ.

“Thật ra, ta vốn dĩ đã định đến Khư Động một chuyến, chỉ có điều ngày này lại đến sớm hơn một chút mà thôi.”

“Cái gì? Ngươi điên rồi sao?”

“Không có điên.”

“Không điên ngươi đi Khư Động làm gì?”

“Đi tìm một người.”

Người mà Thành Ca muốn tìm chính là Lam Đề.

Cho dù ca này trong lòng mang cả thế giới, nhưng với người của mình, hắn trước giờ đều rất quan tâm.

Đến với Thượng Tiên Giới, việc đầu tiên chính là muốn tìm thấy đám đệ tử Kỷ Linh Hàm này.

Bây giờ đã tìm thấy đám đệ tử rồi, người duy nhất vẫn chưa có tin tức gì chính là Lam Đề.

Lúc ở Trung Tiên Giới, hắn thật ra đã phái người âm thầm thăm dò rồi, vậy mà không có thu hoạch gì.

Mà bây giờ, danh tiếng của Khương Thành hắn đã truyền khắp cả cái Thượng Tiên Giới, Lam Đề cũng không hề đến gặp hắn.

Cho nên, nàng có lẽ đã không còn ở Tiên Giới nữa.

Nơi còn lại duy nhất hiện tại, cũng chính là Khư Động.

Mặc dù nói là Khư Động trước khi Lam Đề đến Tiên Giới đã bị Phong ấn đại trận phong ấn rồi.

Nhưng Phong ấn đại trận đó cũng có kẽ hở, chỉ có thể ngăn cản được sự bành trướng của Khư Động, không thể ngăn chặn được tất cả lỗ hổng.

Nếu như nàng xảy ra chuyện, để lánh nạn nên đã nhảy vào đó thì cũng không có gì lạ.

Sau khi biết được mục đích của hắn, Thương Linh im lặng.

Sau đó rất lâu, nàng mới mơ hồ nói một câu: “Rốt cuộc ngươi có gian tình với bao nhiêu nữ nhân?”

Đối với câu hỏi này, Thành Ca tỏ ra rất vô tội.

Mà sau khi biết được mục đích của hắn, Thương Linh cũng không khuyên hắn nữa.

Bảo vật càng ngày càng nhiều, dần dần đã vượt khỏi tổng số bảo vật mà hắn nhận được ở Thiên Kiếm Cung và Bích Lạc Tâm Cung.

Đến bước này, đám đại lão trong bóng tối của hai giới Tiên Ma cũng dần dần nguội lạnh đầu óc rồi.

Còn ném tiếp nữa, cho dù là diệt trừ được Khương Thành, hình như cũng sẽ lỗ một chút.

Mà đám diễn viên ở bên cạnh đó, sớm đã mờ mắt, hận không thể để bản thân vào đó cướp lấy.

“Ngươi vẫn không định đi lấy sao?”

Mấy tên Tiên Vương Tiên Tôn dẫn đầu mặt như đưa đám, bọn họ sắp không chịu nổi nữa rồi.

Để tiễn tên tôn đại thần này, hai giới Tiên Ma thật sự là lỗ vốn.

Bây giờ mọi người ngấm ngầm hiểu với nhau, đây chính là một cái bẫy.

Vấn đề là nhiều bảo vật như vậy, bây giờ ngươi định như thế nào?

Thành Ca cũng lười vạch trần bọn họ.

“Haizz, mọi người đều không dễ dàng gì.”

Nhìn thấy bên trên không ném bảo vật xuống, hắn cũng biết đến giới hạn rồi.

Dù sao bản thân vốn đến đây cũng là muốn xuống đó, lại còn được không một đống bảo vật cũng xem như là niềm vui bất ngờ.

Thế là hắn mới từ ghế nằm đứng lên, dưới ánh mắt chăm chú thân thiện chào mừng của mọi người, bay vào trong Phong ấn đại trận đó.

Lại trong chốc lát, tất cả bảo vật đều bị hắn cuốn gói sạch sẽ.

Mà chính vào lúc này, Phong ấn đại trận của Tiên Giới lập tức khởi động.

Cùng lúc đó, phía Ma Giới, Linh Giới, Yêu Giới, Tử Giới, Man Giới đã đợi rất lâu cũng nhận được tín hiệu.

Sáu chỗ Phong ấn đại trận cũng ầm ầm ngưng trệ!

Khư Động bị phong ấn hơn trăm triệu năm lại một lần nữa hiện ra toàn bộ diện mạo, giống như một con thú lớn đến từ vực sâu, chậm rãi mở ra cái miệng to như cái chậu sâu không thấy đáy kia của nó!

Giống như là trong lúc Phong ấn đại trận đóng lại, nó liền bắt đầu bành trướng lại lần nữa.

Cơ thể Khương Thành ở trong đại trận không hề có ý định phản kháng.

Mà với thực lực của hắn, vốn dĩ không có Tiên Đế ra tay, cũng không thể rung chuyển được.

Nhưng giờ phút này, hắn cảm nhận được một lực hút không thể ngăn được truyền đến từ hướng Khư Động kia, khiến hắn hoàn toàn chìm nghỉm, không có cách nào thoát ra được!

Gần như là bị một đôi bàn tay khổng lồ vô hình kéo lấy hắn vào trong Khư Động kia.

Những Tiên Đế và Ma Đế ẩn náu trong bóng tối nhao nhao lộ diện.

Mãi cho đến khi tận mắt nhìn hắn hoàn toàn biến mất trong Khư Động kia, không xảy ra việc gì ngoài ý, cuối cùng mới yên tâm to gan ngửa mặt cười lớn.

“Ha ha ha ha!”

“Thành công rồi!”

“Mối nguy hiểm tiềm tàng, giờ đã biến mất!”

“Ta đây không lo nghĩ nữa rồi!”

“Hắn lần này đi như vậy, đại kiếp cũng biến mất rồi!”

“Kiếp tâm rõ ràng chưa chết, nhưng lại không ở giới này nữa, vậy có lẽ sẽ đem đại kiếp vào trong Khư Động rồi?”

“Ha ha ha ha, chỉ hy vọng là như thế!”

Không chỉ phía Tiên Giới, phía năm Giới còn lại sau khi nhận được tin tức thành công, cũng dâng lên một cảm xúc vui mừng như vậy.

“Cuối cùng cũng tiễn đi được rồi.”

“Đúng thế, người này ở lại Tiên Giới, khiến cho người ta quá bất an rồi.”

“Không còn sự tồn tại của hắn, nhất thời cảm thấy đỉnh đầu lại khôi phục lại sự thanh thản…”

Đế Cảnh từ đây lại là trần nhà của Tiên Giới, căn bản là loại giết không chết đó.

Điều này khiến cho bọn họ sao có thể không vui.

Vậy mà, sự vui mừng của bọn họ lại không thể giữ được bao lâu.

Rất nhanh các đấng đại năng của Tiên Giới liền phát hiện bên cạnh Khư Động kia có những bóng đen tụm năm tụm ba khó khăn bò ra bên ngoài.

“Đó là cái gì?”

“Chuyện gì thế?”

“Trong Khư Động còn có sinh linh?”

Vừa bắt đầu mọi người không xem đám sinh linh mới thoát ra kia là chuyện gì to tát.

Mấy vị Tiên Đế bay qua đó.

Quy tắc hóa thân và lực quy luật cứ trút xuống dưới, sức mạnh vô hạn kia đã chiếu sáng cả một vùng trời đất kia.

Từng đạo quy tắc hồng lưu bủa vây khắp nơi, tỏa ra khí tức hủy diệt tất cả.

Sinh linh Khư Động ở bên dưới cứ giống như băng tuyết gặp phải nắng gay gắt, nháy mắt đã không thấy nữa.

Vậy mà ngay sau đó, mấy vị Tiên Đế trên không trung kia lại cùng nhau chấn động mãnh liệt, sau đó lung lay sắp đổ.

Quy tắc hóa thân và quy luật không gian đột nhiên đều dập tắt.

Chỉ thấy vài cái bóng đen đột nhiên xuất hiện gần vài người đó, hình dạng giống như ma quỷ, thủ đoạn quái dị, đánh với mấy vị Tiên Đế bất phân thắng bại.

Chỉ trong nháy mắt, lại có một vị Tiên Đế đến từ Trường Minh Điện rơi từ trên cao xuống.

Nhúc nhích một hồi, vậy mà đã biến thành hình dạng của vị Tiên Đế kia.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả các vị Tiên Đế ở hiện trường vô cùng hoảng sợ.

“Mau, mau chặn bọn chúng lại!”

“Khởi động Phong ấn đại trận một lần nữa!”

Không chỉ là phía Tiên Giới, ở gần đại trận phong ấn của năm giới còn lại, cũng xuất hiện sinh linh Khư Động tương tự như vậy.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu, đại trận đóng trong thời gian ngắn lần này đã gây ra hậu quả gì.

Khi sáu tòa đại trận bắt đầu khởi động lại, một lần nữa trấn áp Khư Động, những sinh linh bò ra ngoài kia cuối cùng cũng bị khống chế.

Vậy mà, không có sắc mặt của một ai ở hiện trường có thể nhẹ nhõm được.

Những thứ mà bọn họ tiêu diệt, chỉ là những bóng đen bò ra ngoài ranh giới phong ấn đại trận.

Vừa nãy mới trong một lúc ngắn ngủi, những khu vực giáp ranh khác, không cần nói cũng có những sinh linh Khư Động tương tự bò ra càng ngày càng nhiều.

Bọn chúng không hề bị cản trở, mà thuận lợi tiến vào khắp nơi của Lục Giới…

Trong bọn chúng có phải là có thế lực còn mạnh hơn không, ai cũng không biết được.

Dựa vào thù đoạn và thực lực mà vừa rồi bọn chúng vừa bày ra, nhất định sẽ đem đến cho cả Thượng Tiên Giới tai họa tày trời.

Sắc mặt các vị Tiên Đế của Tử Giới, Man Giới, Linh Giới thảm bại.

Ngay lúc nãy, trong bọn họ cũng có người bị trọng thương.

"Lẽ nào, đây mới là bộ mặt thật sự của đại kiếp lần này…"

Lúc này, bọn họ đột nhiên một lần nữa nhớ ra Khương Thành.

Quái thai đó liệu có cách đối phó với sinh linh Khư Động không?

Chương 589.

Ngay khi Khương Thành rơi vào trong Khư động thì không thể cảm nhận được lực quy tắc và tiên nguyên chi lực nữa.

Ở đây giống như là một Phong Tuyệt Chi Địa có phạm vi rất lớn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa càng đi xuống thì phạm vi càng lớn, quả là không thua kém gì Tiên giới.

Trong quá trình hắn rơi xuống, xung quanh lại có rất nhiều bóng đen đang vọt lên phía trên.

"Những cái này là gì vậy?"

“Tại sao bọn họ lại có thể trèo lên?”

Bản thân hắn bây giờ vẫn đang bị hút xuống phía dưới, mà đám bóng đen kia lại có thể không chịu ảnh hưởng của lực hút này, cũng thật là kỳ diệu quá rồi nhỉ?

Giọng nói này của hắn cũng đã thu hút được sự chú ý của các sinh linh Khư động gần đó.

Bỗng, không cần nói gì cả mà đột nhiên tấn công về phía hắn!

Thành Ca đang định sử dụng bốn mươi chín lạc ấn của quy tắc để nghênh chiến, kết quả lại không hề có chút phản ứng nào.

Hắn mất đi liên hệ với lạc ấn của quy tắc.

“Quy tắc không tồn tại ở bên trong Khư Động!”

Khi giọng nói gấp gáp của Thương Linh vang lên thì Khương chưởng môn

đã đánh nhau với đối phương.

Mở Hồng Tuyệt Tiên Kiếm hệ hỏa ra nhưng lại cũng không có bất kỳ ánh lửa nào.

Bởi vì ở đây không có quy tắc hệ hỏa…

Dưới sự chống đỡ của mười lăm môn kiếm tâm, bầu trời bỗng nhiên lúc sáng lúc tối, mặt trời mặt trăng và các vì sao đồng loạt tỏa ra ánh sáng chói lọi rực rỡ.

Rồi bỗng nhiên nhanh chóng bị dập tắt, hóa thành các vì sao vô tận xuyên qua vô số lần ở trong đám bóng đen đó!

Bỗng nhiên những bóng đen đó bị cắt nát tan thành khói bụi.

Leng keng!

Khương chưởng môn thu kiếm vào trong vỏ một cách tự nhiên, trực tiếp quay người.

Rầm rầm rầm!

Người đàn ông chân chính không hề quay đầu nhìn vụ nổ.

Nhưng mà ngày sau đó thì khắp người hắn bị đám bóng đen mờ nhạt đó vờn xung quanh.

Đám sinh linh Khư động đó lại tiếp tục tập hợp lại từ đầu, cũng không bị giết chết.

“Như thế mà cũng không chết?”

“Chẳng lẽ giống như Kim Tuyến Trùng?”

Thành Ca chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ mạnh nhất của bản thân – Tiên Hồn!

Ngay khi Tiên Hồn hùng dũng xuất hiện thì Tiên âm lượn lờ khắp nơi!

Tiên Hồn vượt qua vạn cổ phát ra sức mạnh diệt vong và kinh sợ gần như vô tận.

Tay phải trong suốt đột nhiên khua xuống, giống như dãy núi bị sụp đổ, các vì sao bị tàn phá, đột nhiên xuyên thủng tất cả các bóng đen!

Hồn lực kinh khủng không ổn định dập dờn khắp nơi, gây ra các tiếng nổ ầm trời.

Nhưng mà đám bóng đen kia chẳng qua là chỉ dừng lại một thoáng, ngay sau đó xông về phía hắn một lần nữa.

“Đm!”

“Thế này mà không giết chết được sao?”

“Ở đây rất có thể ngay cả quy tắc tử cũng không có!”

Giọng nói dồn dập mà bình tĩnh của Thương Linh vang lên.

Vào giây phút mấu chốt, tỷ này vừa nhìn một cái là đã biết được vấn đề ở chỗ nào.

“Cái gì?”

Lần đầu tiên Khương Thành cảm thấy sụp đổ..

Vỗ dĩ hắn còn nghĩ nếu như không đánh lại được thì để cho đối phương giết chết là xong rồi.

Nếu như ở đây không có quy tắc tử thì hắn cũng sẽ không chết.

Không chết được, vậy thì không thể kích hoạt được hệ thống hồi sinh phản sát.

Đời này Thành Ca có lẽ cũng chưa bao giờ liều mạng như thế, điều động tất cả anh linh, thanh kiếm trong tay kia lại càng như múa thành bão táp.

Nhưng mà như thế này cũng không ngăn cản được sinh linh Khư động tiến vào.

Khi mà lần đầu tiên sinh linh Khư động chính thức tiếp xúc với Thành Ca, hắn

cảm nhận được bầu không khí vô cùng hỗn loạn.

Một trực giác đáng sợ ập đến - nó muốn thay thế mình!

Hắn không thể chấp nhận chuyện này!

Giữa lúc muốn quay ngược thời gian bằng mọi giá, quay trở về trước giây phút mở Khư động một lần nữa, đột nhiên xảy ra sự thay đổi kỳ lạ.

Sinh linh Khư động tiếp xúc tới hắn kia đột nhiên thét lên tiếng chói tai.

Âm thanh đó vô cùng chói tai, giống như rất nhiều viên đá rạch trên thủy tinh, chói tai một cách khác thường!

Chỉ thấy một luồng sương mù bốc lên từ trên người đám bóng đen đó, ngay sau đó liền tan chảy một cách nhanh chóng.

Cùng lúc đó càng nhiều bóng đen nhào tới trên người hắn.

Kết cục của bọn họ cũng giống hệt như vậy, toàn bộ đều bốc hơi thành một luồng sương mù, sau đó hòa tan thành băng, không hề có một chút dấu vết nào nữa.

Ở phía xa, những sinh linh Khư động đen nghìn nghịt như mây đen nhìn thấy cảnh tượng này thì tất cả đều ngừng lại.

Ngay sau đó, thét chói tai chạy tan tác khắp bốn phía.

“Xảy ra cái gì vậy?”

Lúc nãy Thương Linh cũng cho rằng lần này chắc chắn sẽ không có cách nào may mắn tránh khỏi rồi.

“Cái này… hình như là quà tặng người kia để lại cho chúng ta.”

Bản thân Thành Ca ngược lại lại mơ hồ hiểu ra.

Nghĩ lại lúc đầu ở Hư Tiên Giới, Khư Địa Chi Tinh đã từng trao cho hắn chín trăm chín mươi quy tắc chủ, từ đó trở thành công cụ sắc bén để hắn ra vẻ.

Mà ngay lúc nãy, khi bóng đen kia tiếp xúc tới hắn, trên người hắn tỏa ra chính là khí tức của Khư Địa.

Chẳng lẽ…

Hắn suy nghĩ qua một chút, lúc này mới chợt hiểu ra.

Khư động xuất hiện cũng là vì Khư Địa bị đánh rớt rồi.

Cũng chính là nói, vốn dĩ Khư Địa trấn áp nơi này, có lẽ xem như là khắc tinh của những sinh linh Khư động này.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, bên trong Khư động không có bất kỳ quy tắc gì.

Mà Khư Địa lại có những chín trăm chín mươi quy tắc chủ.

Đây rõ ràng là hai thái cực khác nhau, như nước với lửa!

Lúc đầu bản thân giành được quà tặng của Khư Địa cũng vì vậy mới nhận được

một phần khí tức đặc biệt của Khư Địa.

Chỉ đáng tiếc, cuối cùng hắn cũng không phải là Khư Địa thực sự.

Chỉ có lúc bị chạm trực tiếp vào thì mới có thể tiêu diệt bọn chúng một cách bị động.

Sau khi nghĩ ra hết tất cả mọi thứ thì Khương chưởng môn lại run lên một lần nữa.

“Ha ha ha, không có quy tắc tử cái gì chứ?”

“Thế này không phải là chết rồi sao?”

“Ngươi làm thế nào mà làm được?”

Thương Linh không khỏi kinh ngạc.

Nàng cũng không ngốc, không thể nào không nhìn ra đây chắc chắn là một kỳ tích.

Những chuyện tương tự, nếu đổi thành đám đại năng hai giới Tiên Ma kia thì chỉ sợ cũng không có cách nào làm được.

Thành Ca vuốt vuốt mái tóc trở nên tán loạn do lúc nãy chiến đấu, cợt nhả vứt lại một câu: “Đó đương nhiên là vì khí chất!”

Hắn vẫn đang rơi xuống không ngừng.

Rõ ràng là đã rơi xuống một vùng lục địa, nhưng lại xuyên thẳng xuống phía dưới.

Sau đó tiếp tục rơi xuống!

Liên tục rơi xuống suốt ba ngày ba đêm, xuyên thấu hết khoảng thất trọng lục địa cuối cùng mới dừng lại.

Dõi tầm mắt nhìn xung quanh, ở nơi này hình như cũng không có gì khác biệt với thế giới bên ngoài.

Non xanh nước biếc tràn đầy sức sống.

Nhưng mà ở đây cũng không có Tiên Linh Chi Khí, ngược lại tràn đầy một loại

sức mạnh bí ẩn khác không nói rõ ràng được.

Lực quy tắc mỏng manh quanh quẩn ở xung quanh, Khương Thành thử cảm nhận một chút tâm quy tắc.

Nhưng vẫn không có cách nào thiết lập được liên hệ.

“Ở đây là đâu?”

Hắn cau mày nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện Tiên Hồn của bản thân ở đây lại không có cách nào rời khỏi cơ thể.

“Nơi quỷ quái gì đây?”

Hắn khiến Tiên lực trong cơ thể bay lên.

Dưới tình huống không thể nhờ sự trợ giúp của quy tắc thì kiểu bay này không

không thua kém lúc ở Hạ giới quá nhiều, nhưng may mà hắn còn có Tốc Chi Anh Linh.

Bay qua núi sông trùng trùng điệp điệp thì bỗng nhiên một vài tiếng hét vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ ở phía dưới vang lên.

“Đạo hữu xin dừng bước!”

“Đạo hữu mới đến rồi!”

“Ha ha ha, chào mừng đạo hữu gia nhập…”

Khương Thành dừng lại rồi quay đầu nhìn thì thấy ba vị Tiên nhân và một vị Ma tu thở hồng hộc bay lên, cũng đang vẫy tay với hắn.

Thành Ca quan sát một chút cảnh giới của bốn người, một người là Tiên tôn, hai người là Tiên vương, một người là Ma vương.

Nhưng mà bây giờ cảnh giới này hình như không còn gì quan trọng.

Trước mắt biểu hiện của bốn người này vô cùng yếu ớt, nhìn giống như thậm chí còn không bằng Chân tiên ở bên ngoài, ngay cả bay cũng lảo đảo sắp ngã.

Thành Ca từ trước đến nay kính già yêu trẻ chỉ có thể hạ xuống dưới.

"Các ngươi là ai?"

"Ở đây là đâu?"

Vị Tiên vương đứng đầu hạ xuống dưới đất, thở dài một hơi sau khi nghe thấy những lời này.

"Đạo hữu thật biết nói đùa, bọn ta đương nhiên chính là người năm xưa không may mắn rơi vào Khư Động!"

Chương 590.

Thành Ca khá tò mò, trên đầu mình cũng đâu có viết tôi vừa mới đến đâu.

Chỉ thấy bốn người này cười khổ một tiếng: "Đạo hữu vừa mới đến nên có điều

không biết."

Sau khi bọn họ giải thích một hồi thì Thành Ca mới hiểu rõ.

Thì ra là vì ở trên người mình có Tiên lực nổi bật nhưng lại không có Huyền lực.

Mà cái gọi là Huyền lực kia chính là khí tức tràn đầy của Khư giới trước mắt này, tương tự như Tiên lực của Tiên giới.

"Cho nên thế giới này đang tu luyện một loại sức mạnh khác?"

"Đạo hữu nói đúng, không có Huyền lực kia thì ở Khư giới nửa bước cũng khó mà đi được!"

“Bộ dạng này của ngươi chính là do không tu luyện được Huyền lực kia à?”

Bốn người này có Tiên tôn, có Ma vương đặt ở phía bên ngoài thì đó là sự hăng hái như thế nào?

Nhưng ở đây thì lại giống như gần đất xa trời vậy.

Bốn người không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

“Chính là…”

“Thế hệ ta là Tiên nhân, vốn đã lên trời xuống đất không gì là không thể, nào ngờ ở đây lại sa vào tầng lớp thấp nhất!”

Thành Ca nhướng đôi lông mày: “Tầng lớp thấp nhất, chẳng lẽ ở đây còn trên dưới sao?”

“Đạo hữu đi theo bọn ta thì sẽ biết được rõ ràng.”

Bốn người trái lại lại nói không rõ ràng, chỉ dẫn hắn đi loanh quanh giữa các dãy núi, cuối cùng vào một Tiên cốc bị Tiên trận ngăn cách.

Vừa vào bên trong, thì sáng tỏ thông suốt.

Nhưng nhìn phía bên trong hoa khoe màu đua sắc, hoa thơm chim hót, kỳ diệu nhất là ở đây lại có Tiên Nguyên Chi Khí của Tiên giới.

Mặc dù mỏng manh nhưng đây chắc chắn là một kỳ tích rồi.

Dù sao thì sau khi Khương Thành đến đây thì vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được khí tức quen thuộc này.

“Ha ha ha, mọi người mau ra đây đi!”

“Lại có đạo hữu mới đến rồi!”

“Mọi người mau đến chào đón!”

Tiếng hò hét của bốn người đã quấy rầy đến những người trong cốc.

Ngay sau đó những người khác từ trong sơn động bí mật thấp thoáng ở dãy núi và bên trong địa huyệt lần lượt ló người ra.

Khi nhìn thấy Khương Thành thì tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết.

“Ha ha, lâu lắm không có đạo hữu tới rồi!”

“Chào mừng chào mừng…”

“Cũng biết bao nhiêu năm không có người mới tới rồi, đúng thật là thật hiếm có.

“Hôm nay phải ăn mừng một bữa!”

Đếm sơ qua thì có khoảng hơn tám trăm người.

Trên mặt mỗi người ai cũng đều tràn đầy niềm vui trìu mến làm Thành Ca có chút sững sờ.

Xuất hiện trước mặt hắn có Tiên nhân, có Ma tu, có Yêu tộc, có Linh tu.

Cảnh giới cũng bao gồm tất cả là từ Kim tiên đến Chuẩn đế.

Thần sắc của những người này đều giống như nhau, nếu so với bên ngoài thì

suy yếu hơn rất nhiều.

Trừ cửa quy tắc lần đó ra thì hắn còn chưa thấy ở đâu sẽ có cảnh tượng hòa hợp tương thân tương ái này giữa các chủng tộc.

Hơn nữa lần này còn khoa trương hơn so với lần đó.

Bởi vì thậm chí hắn còn nhìn thấy cảnh tượng Tiên tôn và Chuẩn đế kề vai sát cánh với nhau, mọi người giống như một đại gia đình, chuyện này ở bên ngoài thì không thể nào xảy ra được.

Đám người này còn chuẩn bị cho hắn một bữa tiệc chiêu đãi hoành tráng.

Làm cho người cợt nhả như Thành Ca cũng có chút vừa mừng vừa lo.

“Đạo hữu có thể kể cho bọn ta biết mấy năm nay ở trên đó như thế nào rồi không?”

“Đúng vậy, một lần từ biệt mà đã một trăm triệu năm, không biết cũng cung Luyện Huyết kia của ta có còn hưng vượng nữa không?”

“Thanh Diệm tông của ta bây giờ có tốt không?”

Thành Ca nói trong lòng rằng những vấn đề mà các ngươi hỏi ta đây xem như là hỏi nhầm người rồi.

Chỉ có thể buông lỏng tay bày tỏ lúc trước bản thân không chú ý tới thay đổi của thế giới bên ngoài.

“Đúng rồi, lúc trước nghe nói Huyền lực kia tu luyện thế nào vậy?”

Hắn còn có một bụng nghi ngờ.

Thế giới bên dưới Khư động này cũng không nhỏ, tại sao mà mọi người đều tập

trung lại trong chỗ sơn cốc nhỏ này?

Khi vấn đề này được đưa ra thì biểu cảm của mọi người đều trở nên có chút phức tạp.

“Đạo hữu cứ yên tâm sống ở chỗ này là được.”

“Đúng vậy đúng vậy, Huyền lực kia vốn không liên quan gì với những người Tiên nhân thế hệ của ta.”

“Chỉ là một loại sức mạnh thấp kém mà thôi, không đáng giá!”

“Đạo hữu không cần biết những cái đó, mọi người đều ở đây vui vẻ hòa thuận tốt biết bao nhiêu?”

Điều này làm Thành Ca âm thầm cau mày.

Hắn làm sao mà không nghe ra được lời nói của những người này không hề chân thật.

“Vậy Khư giới này chỉ có chừng này người như vậy thôi sao?”

“Điều này…”

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nét mặt lại trở nên giữ kín như bưng,

dường như đang cố hết sức che giấu cái gì đó.

Lúc này bỗng nhiên vang lên một giọng nói đầy âm trầm ở phía sau.

“Mà thôi, hay là nói cho hắn biết sự thật đi!”

Thành Ca quay đầu nhìn lại thì thấy một lão giả tóc bạc mặt hồng hào chậm rãi đi tới.

Nhìn cảnh giới của người này một cái, chính là Ma đế!

Mọi người vội vàng đứng dậy chào đón.

Cho dù ở đâu thì Đế Cảnh cuối cùng vẫn có một địa vị khác biệt.

“Tà Dương Ma đế!”

“Ngươi đã xuất quan rồi!”

Thương Linh ở chỗ bí mật cũng không khỏi ngạc nhiên kêu lên: “Tà Dương Ma đế vậy mà lại là hắn?”

“Sao vậy, hắn rất nổi tiếng à?” Thành Ca truyền âm hỏi.

“Đương nhiên, hắn là người sáng lập ra Thánh cung. Cho dù là địa vị hay là thực lực thì đều không có thua kém Vô Hồi Ma đế chút gì, là một trong những người đứng đầu Ma giới!”

Người sáng lập của Thánh cung?

Thành Ca nhìn người này từ trên xuống dưới thoạt nhìn là lão đầu phúc hậu, dù thế nào cũng không nhìn ra hắn có mặt mũi lớn như thế.

“Ha ha ha, các vị không cần trói buộc tục lễ, lão đầu tử ra không xem trọng những thứ này.”

Tà Dương Ma đế cười tươi như hoa, đi chầm chậm vào trong đám người, thân thiết chào hỏi với mọi người, khá là hòa nhã dễ gần.

Hoàn toàn không thể nhìn ra hắn từng là một vị Ma tổ có cấp bậc to lớn!

“Chào mừng đạo hữu mới!”

“Đạo hữu vậy mà là Chuẩn đế hậu kỳ, xem ra ở bên trên cũng từng vang danh một thời!”

Thành Ca nhếch miệng cười một cái: “Ha, cũng được cũng được…”

Sắc mặt Tà Dương Ma đế cũng cứng lại, chỉ là lịch sự khen ngợi một chút, nếu đổi lại là những người khác chắc chắn phải nói quá khen quá khen không dám nhận gì gì đó.

Ngược lại không ngờ rằng Khương Thành lại có phản ứng chân thật như vậy.

Đáng tiếc hắn cũng không biết hành động và danh tiếng của Thành Ca ở bên trên đó, nếu không thì sẽ hiểu rằng anh chàng này thực sự khiêm tốn rồi.

Hắn không nhịn được mà bật cười thành tiếng: "Đạo hữu chắc chắn rất tò mò

Huyền lực kia, càng tò mò ở đây còn có người khác hay không?"

"Đúng vậy!"

"Bọn ta gọi giới này là Khư giới, mà người địa phương gọi là Huyền giới."

"Ở đây thực sự còn có những người khác sao?"

"Đúng vậy, người Khư giới tu luyện Huyền lực cũng giống như bọn ta tu luyện

Tiên lực vậy."

"Vậy các ngươi sao mà lại không đi tìm bọn họ?"

"Bởi vì bọn họ bọn họ rất căm thù những người trong Tiên giới bọn ta…"

Dưới một hồi giải thích của hắn, cuối cùng Thành Ca cũng hiểu rõ ngọn nguồn.

Huyền lực là một hệ thống hoàn toàn khác với Tiên lực và đòi hỏi thiên phú đặc biệt mới có thể tu luyện.

Người địa phương ở Khư giới có sẵn loại thiên phú này và đã tu luyện Huyền lực từ nhỏ.

Hơn một trăm triệu năm trước, Khư giới bị đánh sập, Khư động xuất hiện, nhóm Tiên nhân đầu tiên tiến vào Khư giới.

Sau khi bọn họ đến đây thì đã nhanh chóng dùng hết nghệ năng truyền thống -

đánh chiếm.

Bùng phát xung đột kịch liệt với dân bản địa ở đây.

Lúc ban đầu, những Tiên nhân Ma tu này hoàn toàn chiếm được thế thượng phong.

Những dân bản địa tu luyện Huyền lực, người mạnh nhất cũng chỉ tương đương với Tiên tôn mà thôi.

Trong đám người này không thiếu gì Tiên vương Chuẩn đế, cho dù ở đây không có lạc ấn của quy tắc, chỉ dựa vào cảnh giới Tiên lực thâm hậu, sức mạnh thi triển ra cũng không phải là những dân bản địa có thể chống lại được.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, một hoàn cảnh khó khăn lúng túng đã xuất hiện.

Đám Tiên nhân này xuống dùng hết sạch Tiên lực trong cơ thể, cần phải sạc điện để bay.

Mà ở đây không có Tiên lực, không có Tiên đan Tiên dược Tiên thảo gì, chỉ có Huyền lực…

Chương 591.

Sau khi Tiên nhân dùng hết sạch Tiên lực trong cơ thể thì sẽ rất khó để thi triển ra các loại Tiên pháp võ kỹ.

Mà thế giới này, Tiên hồn lại không thể nào rời khỏi cơ thể để thi triển sức mạnh.

Lúc này thứ bọn họ còn dư lại, chỉ là một cơ thể đã tu luyện nhiều năm.

Dưới tình huống này bọn họ gặp lại đông đảo dân bản địa thì sẽ lộ ra việc không đủ năng lực.

Lúc ở Tiên giới bọn họ sẽ không gặp phải hoàn cảnh khó khăn như thế này.

Dù sao thì khắp nơi cũng tràn đầy Tiên Nguyên Chi Khí dày đặc, cho dù là dùng hết sạch Tiên lực trong cơ thể thì cũng có thể tu luyện trở lại bằng cách ngồi thiền.

Hơn nữa thì cũng không khó để tìm Tiên đan, Tiên dược hay Tiên thảo ở Tiên giới.

Nhưng ở đây thì Thiên tài địa bảo cũng là dùng để hỗ trợ tu luyện Huyền lực.

Muốn trở về Tiên giới lại không thể về được nữa.

Mà lúc này lại có thêm một tin tức làm người ta tuyệt vọng, mấy tầng phía trên của Khư giới này còn có dân bản địa mạnh hơn.

Tương đương với Tiên vương Chuẩn đế phi thăng hàng loạt tầng lên Tiên giới.

Cho dù bọn họ có thể đánh bại dân bản địa tầng này thì dường như cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi dùng hết Tiên đan mang theo trong người, các Tiên nhân buộc phải trốn vào trong rừng hoang núi sâu.

Để bảo vệ bản thân, bọn họ cũng bắt đầu tu luyện Huyền lực, nhưng mà loại sức mạnh này cũng không phải là ai cũng có thể tu luyện được.

Ví dụ như là Tà Dương Ma đế, khi nói đến căn cốt thiên phú của vị Ma tổ đứng

đầu này thì chắc chắn cũng là hàng nhất đẳng.

Thế mà hết lần này đến lần khác hắn không vào nổi cửa của Huyền lực.

Mà ngược lại thì có mấy vị Kim Tiên và Tiên tôn xuống đây lại có thể thuận lợi tu luyện Huyền lực.

Nhưng người đã tu luyện được Huyền lực thì cuối cùng đều đi ra ngoài.

Hoặc là tiếp tục đánh nhau với thổ dân, hoặc là che giấu thân phận thâm nhập vào trong đó.

Mà những người ở lại này thì cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại đây sống một cách

miễn cưỡng.

Đây chính là nguyên nhân mà bọn chào đón Khương Thành như vậy.

Một mặt là ở đây quá ít người, gặp phải người quen đến từ Tiên giới thì khó tránh khỏi giống như gặp được đồng hương.

Mặt khác, nhiều người thì nhiều sức mạnh, sưởi ấm cho nhau.

Còn Tà Dương Ma đế cũng đủ dũng mãnh, lại gắng gượng ở thế giới tràn đầy

Huyền lực này xây dựng một thế giới nhỏ có Tiên lực yếu ớt.

Không chỉ để cho mọi người có thể tiếp tục sinh tồn, hơn nữa còn có thể ngăn cản được kẻ thù bên ngoài.

Thành Ca cũng không kìm được bắt đầu xúc động: "Vậy mà còn có một Khư giới như thế này, thật là kỳ diệu!"

Cho dù là Hạ giới vạn vực hay là lục giới kia của Thượng Tiên giới, tuy rằng hệ thống tu luyện của mỗi cái không giống nhau nhưng dù sao cũng đều dùng Tiên lực, sử dụng lực quy tắc y hệt nhau.

Mà ở đây lại khác hoàn toàn.

Lông mày dài trắng xám của Tà Dương Ma đế khẽ rung lên, chậm rãi nói: "Lão

phu đã suy nghĩ nhiều năm, cuối cùng đoán Khư giới này chính là mặt trái của Tiên giới."

"Mặt trái?"

"Đúng vậy, bất cứ sự tồn tại nào cũng có hai mặt chính phản, Khư giới chính là một mặt khác của Tiên giới."

"Tiên nhân tu Tiên lực, bọn họ tu Huyền lực."

"Tiên nhân tu quy tắc, bọn họ hoàn toàn không tu quy tắc."

"Tiên nhân coi trọng nối liền thế giới bên ngoài, mà bọn họ thì vứt bỏ thế giới bên ngoài, chuyên tâm đánh bóng thế giới bên trong cơ thể."

"Tất cả những thứ này hoàn toàn đều là hai mặt tương phản rõ ràng!"

Hắn thở dài một cái, trong mắt hiện lên vẻ ân hận: "Chỉ là lúc trước bọn ta không biết mà thôi, sớm đã biết như vậy rồi cũng không nên đánh sập Khư giới…"

Thành Ca xấu xa liếc hắn một cái, nhìn dáng vẻ ông già này cũng là một trong

những người đứng đầu chỉ đạo phong tỏa Hạ giới năm đó.

"Những bóng đen lúc vào thì sao? Đó lại là cái gì?"

Hắn vừa hỏi thì biểu cảm của tất cả mọi người đều lộ ra vẻ nghĩ lại trong lòng còn sợ hãi.

Tà Dương Ma đế nói: “Đó là Ảnh tộc, bọn chúng là kẻ thù không đội trời chung với dân bản địa của Khư giới.”

“Ảnh tộc? Của Linh giới sao?”

Thành Ca nhớ rằng Linh giới có tộc quần tu luyện quy tắc ảnh.

“Không, Ảnh tộc đáng sợ hơn nhiều so với Linh giới kia. Bọn chúng coi thường tất cả các quy tắc, gần như không có cách nào có thể bị tiêu diệt, lại còn có thể bám vào rồi khống chế các sinh linh khác.”

“Khi tiên nhân ban đầu đến đây, bảy tám phần đều bắt đầu ở tầng của Ảnh tộc đó.”

“Những người bọn ta sống sót rơi xuống tầng cuối của Khư giới cũng coi như là may mắn.”

“Thì ra là như vậy…”

Sau khi nghe thấy hắn giới thiệu,Thành Ca đã hạ quyết tâm phải đi ra bên ngoài tu luyện Huyền giới kia.

Hắn cũng không muốn ở đây lăn lộn qua ngày.

Mà lúc này có người hỏi: “Đạo hữu, chắc trên người ngươi có ít đan dược nhỉ?”

Ngay sau khi lười này phát ra thì mọi người nhao nhao lộ ra ánh mắt vô cùng mong đợi, thậm chí có một số người suýt chút nữa cũng chảy cả nước dãi.

Không còn cách nào, đều là người mấy chục triệu năm, hơn trăm triệu năm đã

không sử dụng Tiên đan rồi.

Thành Ca thấy bọn họ cũng không dễ dàng gì, hơn nữa lúc nãy chào đón mình

nồng nhiệt như vậy cũng xem như là một lòng hiếu khách, dù sao thì cũng phải có chút quà đáp lễ.

Vì vậy móc mấy trăm lọ Tiên đan Thất phẩm ra rồi phát xuống.

Khi lô Tiên đan xuất hiện thì ánh mắt của mọi người đều thẳng tắp.

“Khương đạo hữu thật hào phóng!”

“Cảm ơn Khương đạo hữu tặng đan!”

“Ô ô ô, cuối cùng lại được nhìn thấy Tiên đan quen thuộc rồi!”

“Dư vị biết bao nhiêu lần trong giấc mơ…”

Ngay cả Tà Dương Ma đế, hai tay cầm một lọ Tiên đan cũng run rẩy, kích động đến nỗi phấn khích.

Tiên đan Thất phẩm, nếu đổi thành hắn lúc trước chỉ e là cũng không thèm dùng.

Nhưng bây giờ lại giống như là thứ quý giá nhất mà hắn từng thấy.

Hắn lấy một viên Tiên đan ra, nhắm mắt lại cẩn thận ngửi, vậy mà lại không nỡ

nuốt xuống bụng.

Thành Ca âm thầm thở dài một cái, dù sao mình cũng không thể rơi vào bước

đường này.

Nhất định phải tu luyện được cái Huyền lực gì đó.

Nghĩ tới đây, hắn chậm rãi đứng dậy chắp tay với mọi người: “Các vị, ta nên rời khỏi rồi!”

“Cái gì?”

“Khương đạo hữu phải rời đi?”

“Không định ở lại với bọn ta sao?”

“Bên ngoài cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa Huyền lực kia rất khó nhập môn, nếu như thân phận của ngươi bị lộ thì còn bị tu sĩ địa phương vây giết.”

“Khương đạo hữu, hãy ở lại đây đi!”

“Bỏ đi, mỗi người có một chí hướng riêng…”

Tà Dương Ma đế thấy hắn đã quyết tâm nên khoát tay ra hiệu cho mọi người đừng tiếp tục khuyên nữa.

“Khương đạo hữu, ân huệ ngươi tặng đan ngày hôm nay, lão phu nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Ta biết ngươi không đi ra thử một lần chắc chắn sẽ không cam lòng.”

“Nếu như ngày sau ngươi muốn quay lại thì cổng chính nơi này vẫn sẽ rộng mở vì ngươi!”

Thành Ca gật đầu một cái, đang muốn rời đi thì lúc này mới nhớ tới việc lớn nhất của chuyến đi này!

“Đúng rồi, ta muốn hỏi các ngươi về một người.”

“Các ngươi từng gặp Lam Đề chưa?”

“Lam Đề?”

Trong mắt Tà Dương Ma đế thoáng qua một luồng ánh sáng mờ mịt.

Ngược lại trong đám Tiên nhân đó đột nhiên có người đứng dậy: “Lam Đề kia mà Khương đạo hữu hỏi có phải là một Nữ ma tu luyện quy tắc vu?”

“Đúng vậy!”

Thành Ca vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, cuối cùng cũng nghe thấy tin tức của em gái này rồi.

Hắn vội vàng lao đến trước mặt Tiên vương này hỏi liên tục: “Ngươi gặp nàng khi nào? Bây giờ nàng có khỏe không? Nàng đang ở đâu?”

“Điều này…”

Tiên vương kia nhớ lại: “Khoảng chín mươi triệu năm trước, lúc đó tu vi nàng là Ma vương nhị phẩm cũng là lần đầu tiên rơi xuống đây.”

“Sau đó thì sao?”

“Lúc đó bọn ta cũng muốn đưa nàng tới đây nhưng nàng từ chối, sau đó cũng không có tin tức gì của nàng nữa…”

Tiên vương kia đột nhiên vỗ ót một cái rồi kêu lên: “Ta nhớ lại rồi, lúc đó

sau khi nàng gặp ta thì cũng hỏi ta có từng gặp một người tên là Khương Thành

chưa!”

Nghe thấy câu nói này, Thành Ca thật sự có nhiều cảm xúc đan xen.

Sở dĩ Lam Đề đi vào Khư động không phải là do không nghe ngóng được mình ở trên Thượng Tiên giới cho nên mới tới đây tìm chứ?

Chương 592.

Biết được Lam Đề đã thật sự tới Khư động, Thành Ca cũng không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Chỉ muốn bay đến trước mặt nàng với tốc độ nhanh nhất.

Dân bản địa địa phương Khư giới tự xưng là Huyền tộc.

Mặc dù đều tu luyện Huyền lực nhưng cũng giống với Tiên Ma ở bên trên, phía

sau cũng xuất hiện phương hướng tu luyện khác nhau.

Cũng vì vậy mà chia thành bốn bộ tộc chính là Kim Huyền, Ngân Huyền, Hắc

Huyền và Bạch Huyền.

Trong đó Bạch Huyền tộc bên kia không quá bài xích Tiên nhân rơi xuống.

Dựa theo sự chỉ dẫn của bọn họ, Thành Ca bay thẳng về phía bên kia.

Tiêu hao Tiên lực đúng là không ít, may mà bây giờ đan dược của hắn đủ nhiều, chỉ riêng Tiên đan Cửu phẩm thôi là đã hàng chục nghìn lọ.

Nếu như đám người Tà Dương Ma đế biết đồ dự trữ này, không biết có còn để hắn rời khỏi không…

Khư giới cũng không có các tông môn như Tiên giới, ban đầu tộc nhân của bốn tộc đều tập trung tại các làng xóm thành thị riêng để tự mình tu luyện.

Sau khi trưởng thành thì có thể tham gia tuyển chọn nhân tài để tiến vào thần điện của tộc đó.

Ở bên đó thì có thể học được Huyền pháp càng cao thâm hơn.

Tu đến một trình độ nhất định là có thể phi thăng lên Thượng tầng.

Bây giờ ngay cả nhập môn Thành Ca cũng chưa có, mà muốn nhập môn thì đầu

tiên phải hình thành một viên Huyền phách trong cơ thể.

Chỉ có như vậy thì mới hấp thu được huyền khí lấy hoài không hết ở bên ngoài thế giới, để rèn luyện Huyền phách trong cơ thể, từ đó nâng cảnh giới Huyền lực lên.

Mà theo như sự giới thiệu của đám người Tà Dương Ma đế thì có một đường tắt để hình thành nên Huyền phách.

Những thôn xóm thành thị lớn của bốn tộc đều có Tụ Phách Trì, giúp cho người mới học ngưng luyện Huyền phách.

Chỉ là bọn họ không có tố chất trong phương diện này, lúc đầu mặc dù cũng xông vào Tụ Phách Trì nhưng vẫn chưa hình thành Huyền phách.

Đây cũng là cửa ải khó khăn lớn nhất của Tiên nhân bị mắc kẹt.

Một khi bọn họ cũng có thể hình thành Huyền phách, việc tu luyện sẽ nhanh

hơn rất nhiều so với người ở đây.

Dù sao thì cũng có kinh nghiệm tu luyện trước đây bày ở đó, biết một cái thì những cái khác cũng đều biết.

Chuyện đi đường tắt này là điều mà Thành Ca thích nhất.

Thế nhưng hắn mới vừa bay ra khỏi phạm vi dãy núi này thì đột nhiên có mười

mấy nam nữ thanh niên xông ra trước mặt.

Chỉ thấy đám người này ai nấy đều mặc áo giáp nhẹ tinh xảo có hoa văn chạm rỗng, ý nghĩa của trang sức dường như còn lớn hơn cả ý nghĩa thực chiến.

Thành Ca cảm nhận một chút cảnh giới của bọn họ, không hề có Tiên lực với Linh lực gì cả.

Nếu như dựa theo ánh mắt của Tiên giới bên kia thì bọn họ chỉ là người bình thường.

Nhưng bây giờ đám người này cũng đang lơ lửng trên không.

Rất rõ ràng, bọn họ chính là người Huyền tộc chính gốc.

Mà theo như ấn ký hoa văn nhỏ màu trắng ở giữa trán bọn họ thì bọn họ cũng chính là người của Bạch Huyền tộc, dù sao thì đây cũng là ấn ký do tu luyện công pháp Bạch Huyền tộc mới có thể hình thành nên.

“Ha ha ha, xin chào các vị đạo hữu Bạch Huyền tộc!”

Ca này không cảm thấy khác tộc thì sao cả, đi lên thì vẫy tay, rất tự nhiên hỏi: “Các ngươi có từng nghe nói đến một người tên là Lam Đề không, bây giờ nàng vẫn đang ở tầng này chứ?”

Câu hỏi này suýt chút nữa làm cho đám tu sĩ Bạch Huyền tộc trước mặt ngơ

ngẩn.

Bọn họ canh giữ ở đây, nhiều lần gặp đám Tiên nhân Ma tu trong cốc rất nhiều lần.

Có lần nào là không đối đầu gay gắt, tràn đầy thái độ thù địch, cảnh giác lẫn nhau, từ trước đến nay trao đổi là không tồn tại có được không hả?

Đây vẫn là lần đầu tiên có Tiên nhân lại tựa như quen thân như thế.

Cô gái trẻ tuổi có vóc dáng cao gầy ở giữa, mặc áo giáp nhẹ chạm rỗng màu xanh biếc, khuôn mặt xinh đẹp cũng vì thế mà trở nên tràn đầy khí khái anh hùng.

Nàng vượt qua đám người, một vũ khí kỳ lạ giống như trong tay giống như con

thoi mà cũng không phải là con thoi chém thật mạnh xuống, một luồng khí vô cùng lạnh lẽo tản ra khắp xung quanh.

“Quay về!”

Nàng nhìn Khương Thành chăm chú, thái độ thù địch trong ánh mắt không hề che giấu chút nào.

“Về đâu?”

Thành Ca còn đang buồn bực, không phải là nói Bạch Huyền tộc không bài xích Tiên nhân sao?

Một nam tu sĩ bên cạnh cô gái lạnh lùng nói: “Đám tà ma dị giới các ngươi không được vượt ranh giới!”

Những người khác cũng sôi nổi quát mắng: “Nếu dám bước ra núi Vẫn Tiên thì coi như là tuyên chiến!”

“Còn không mau trở về!”

“Dám cả gan xâm phạm lãnh địa của Bạch Huyền tộc ta, không biết sống chết!”

Thành Ca ngớ người ra một lúc.

Không còn cách nào, thời gian hắn trao đổi với đám người Tà Dương Ma đế rất

ngắn ngủi, cũng không thể biết được toàn bộ tình hình ở đây.

Năm đó sau khi đám Tiên nhân kia rút vào rừng hoang núi sâu, bốn tộc ngược lại muốn tiêu diệt hết đám “kẻ thù bên ngoài” này.

Vấn đề là bọn họ cũng không thể làm được.

Tà Dương Ma đế đã tạo ra một thế giới nhỏ có Tiên lực yếu ớt đủ để tự bảo vệ.

Những người Huyền tộc địa phương này đã tấn công mấy lần, hao binh tổn tướng, cuối cùng chỉ có thể rút ra bên ngoài giám sát.

Mà Tiên nhân bên trong cũng không có cách nào để cách xa ngọn núi này.

Bọn họ không có Tiên đan, Tiên thảo để bay, không thể kéo dài.

Tiêu hao Tiên lực quá mức sẽ ảnh hưởng đến căn cơ và tuổi thọ cho nên cũng chỉ có thể co đầu rụt cổ ở trong dãy núi này.

Cuối cùng, hai bên hình thành nên một thế cân bằng đối lập kỳ lạ.

Bốn tộc ngầm thừa nhận khu vực này là địa bàn của “tà ma dị giới”, cũng lấy một tên gọi xui xẻo – núi Vẫn Tiên.

Mà các Tiên nhân cũng ở đây trải qua một cuộc sống Phật giáo ngăn cách với đời, dù sao thì bên ngoài cũng không có báu vật nào mà bọn họ có thể dùng được.

Đám nam nữ thanh niên này đều là những người ưu tú của thần điện Bạch Huyền tộc.

Mặc dù hai bên đã sống yên ổn với nhau mấy chục triệu năm, nhưng ký ức xâm

lược trăm triệu năm trước cũng sẽ không dễ dàng xóa đi như vậy.

Mỗi năm tứ đại thần điệnđều sẽ cử một nhóm người ưu tú tới đây giám sát tà ma dị giới trong núi Vẫn Tiên, đề phòng xâm lược một lần nữa.

Đối với bọn họ mà nói, đây là nhiệm vụ vô cùng thiêng liêng.

Có gánh vác trên vai sự an nguy của một giới hay không?

Bạch Huyền tộc không bài xích như vậy, chỉ là so với ba tộc khác, trên thực tế

cũng không có khả năng coi Tiên nhân là người của mình.

Thành Ca không có tâm trạng dây dưa với bọn họ, hắn đang vội vàng làm việc

chính.

“Các ngươi thực sự chưa từng nghe qua Lam Đề sao?”

“Hoàn toàn không biết ngươi đang nói cái gì!”

“Tà ma chịu chết đi!”

Đám đệ tử thần điện gánh vác “sứ mệnh thiêng liêng” đằng sau kia đã không nhịn được chủ động ra tay với Thành Ca.

Sắc mặt cô gái cầm đầu thay đổi, vội vã hô to: “Dừng tay!”

Nàng ngược lại không ngốc, nhiệm vụ của thần điện là giám sát, không phải là giết chết.

Nguyên nhân rất đơn giản, trước khi Tiên lực của Tiên nhân bên trong kiệt quệ,

sức mạnh vốn vượt lên trên người địa phương.

Tùy tiện ra tay, thường chính là tự đi tìm cái chết.

Nhưng mà tiếng hô hoán của nàng đã muộn rồi, Thành Ca đã bị bao vây.

Hồng Tuyệt kiếm hơi rung lên, đánh nhau với đệ tử đầu tiên.

Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Sức mạnh hệ hỏa vô cùng dày đặc truyền ra từ vũ khí kỳ lạ kia của đối phương, nói đến mức độ thuần túy thì lại giống với tâm quy tắc hệ hỏa.

Chỉ là sức chống đỡ yếu hơn rất nhiều lần!

Cùng lắm cũng chính là cấp độ Kim Tiên mà thôi!

Điều này ở Tiên giới là không thể nào, mức độ thuần túy của loại sức mạnh ngọn lửa này cho dù dù là Chuẩn đế cũng rất khó mà làm được.

Chẳng lẽ, đây chính là công dụng đặc biệt do Huyền lực mang lại?

Keng!

Hai món vũ khí đánh nhau cận chiến, bên ngoài Hồng Tuyệt kiếm của Khương

chưởng môn cũng không phát nổ với sức mạnh quy tắc kinh khủng.

Nhưng mà đệ tử thần điện kia lại ngã bay ra ngoài.

Không còn cách nào, vốn dĩ cảnh giới của ca đây đặt ở đó cơ.

Bây giờ trong người hắn tràn đầy Tiên lực, cũng không phải là mèo bệnh yếu ớt

trong đám kia.

Cho dù là không dùng được Tiên hồn và quy tắc thì đó cũng không phải là thứ mà Kim tiên có thể lay động được.

Còn không đợi đám đệ tử thần điện kia kêu lên, Hồng Tuyệt kiếm nhẹ nhàng xoay tại chỗ, thậm chí cũng không dùng nhiều sức mạnh đám người đã theo đó bay ra.

Rầm!

Vũ khí vỡ vụn rơi xuống đầy đất.

Tình cảnh giống như là hành hung trẻ mẫu giáo.

Chương 593.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, mười mấy người đều bị đánh gục hết.

Mặc dù tầng này không có tâm quy tắc, Chuẩn đế không thể sử dụng sức mạnh

ngoại giới nào, nhưng mà vẫn có quy luật thiên đạo tuần hoàn cơ bản.

Không giống tầng thứ bảy, nơi của Ảnh tộc, ngay cả quy tắc tử cũng không có.

Mà ở tầng thứ nhất này là có thể giết chết người.

Thành Ca không giết chết chủ yếu là cân nhắc đến sau này còn muốn đi

thần điện nhà người ta học Huyền pháp, không cần phải làm quá đẫm máu.

Mặc dù bị đánh cho mặt mũi bầm dập, người nào cũng khó có thể động đậy nhưng mồm miệng đám đệ tử thần điện này cũng không nhàn rỗi.

“Tà ma, ngươi sẽ không được chết tử tế!”

“Xâm phạm vào biên giới của Bạch Huyền tộc ta thì sớm muộn gì cũng sẽ bị giết!”

Vốn còn muốn mắng khó nghe thêm một chút, nhưng nhìn thấy Thành Ca quơ quơ kiếm trong tay thì ngay lập tức lại chân thực đứng dậy

Không cầu xin tha thứ nhưng cũng không dám quá chọc giận hắn nữa.

Vài nữ đệ tử lại lật đật che nửa người trên lại, chỉ sợ hắn sẽ làm việc gì đó

không chịu nổi.

Thành Ca nhìn một chút xuyên qua kích cỡ kẽ ngón tay và Huyền giáp chạm rỗng của bọn họ sau đó bĩu môi.

“Các ngươi coi ca là loại người gì?”

“Chỉ là bánh bao đậu nhỏ, ta còn không đến nỗi bụng đối vơ quàng.”

Cái, cái gì?

Bánh bao đậu nhỏ?

Mấy nữ đệ tử ngay lập tức không còn sợ hãi, ngược lại cảm thấy bản thân chịu phải nỗi làm nhục lớn nhất trong cuộc đời này.

Nhao nhao buông hai tay ưỡn ngực, trừng lớn hai mắt tràn đầy lửa giận nhìn hắn.

“Tà ma, ngươi có ý gì hả?”

“Cái gì gọi là bánh bao đậu nhỏ?”

“Ngươi xem thường người sao? ”

“Không có gì.”

Thành Ca nhún vai một cái: “Ca không có hứng thú với trẻ con, các ngươi rất an toàn, yên tâm đi.”

Trẻ con?

Sức sát thương của câu nói này càng lớn!

Ngay khi mấy nữ đệ tử tức giận muốn phản bác thì cô gái cầm đầu kia lại quát bảo bọn họ ngưng lại.

“Đủ rồi!”

“Tà ma, năng lực của bọn ta không bằng người, ngươi muốn giết thì cứ giết!”

“Không cần làm nhục bọn ta ở chỗ này.”

Lông mi thật dài của nàng rũ xuống, nhắm hai mắt lại, ngẩng chiếc cằm trắng

nõn lên, dáng vẻ kiên trung không khuất phục đưa cổ đợi giết.

“Mọi người đừng sợ!”

“Chúng ta chết để bảo vệ cho Bạch Huyền tộc, chết rất có ý nghĩa!”

“Thần điện sẽ ghi nhớ sự hy sinh của chúng ta…”

Những lời nói này của nàng làm vẻ mặt của những người khác cũng trở nên đau

buồn.

“Đúng vậy, tà ma, ngươi muốn giết thì cứ giết!”

“Bọn ta coi thường cái chết!”

Sau đó, Thành Ca đều lột toàn bộ áo giáp nhẹ chạm rỗng trên cơ thể mười mấy

người này xuống.

Trên cơ thể mỗi người chỉ còn lại đồ lót.

Làm cho Thương Linh trong chỗ bí mật cũng không nhịn được chế nhạo: “Phong cách cơ hội này của ngươi khi nào mới có thể đổi vậy? Những Huyền giáp này có ích lợi gì với ngươi chứ?”

Thành Ca cẩn thận nghĩ cũng phải, ta cần những khôi giáp hào nhoáng bên ngoài này để làm gì?

Sức chống đỡ của Thủy Nguyên Long Cốt kia của hắn cũng vượt qua Tiên giáp Cửu giai rồi, hơn nữa những Huyền giáp này đòi hỏi sử dụng sức mạnh Huyền thúc giục nữa.

Nhưng mà cũng lột quá nhiều rồi…

Hắn vò đầu một cái, miễn cưỡng tìm một lý do: “Không dễ dàng gì mới đến một nơi mới, cũng phải làm chút đồ kỷ niệm chứ!”

“Ngươi đúng thật là cực phẩm!”

Thương Long nữ đế cũng tỏ ra bản thân mình rất khinh bỉ người này chứ đừng nhắc đến mười mấy đệ tử thần điện kia.

Mấy nữ đệ tử đều sợ bật khóc.

Bây giờ bọn họ không sợ bị giết, chỉ sợ trước khi chết bị làm nhục.

Mà các nam đệ tử đều nhao nhao chặn trước mặt nữ đệ tử cầm đầu kia, giống như là muốn dùng cơ thể để đỡ kiếm cho nàng.

“Tà, tà ma, ngươi muốn làm cái gì?”

“Thực lực ngươi mạnh như vậy, vậy mà lại bỉ ổi như vậy, quả là làm cho người ta khinh thường!”

“Có cái gì cứ nhằm vào ta, không được động đến Lâm tỷ của bọn ta!”

Thành Ca không nói nên lời lắc đầu một cái, bản thân cũng không phải là nhân vật phản diện biến thái gì.

Nhưng mà, để có được tin tức của Lam Đề, hắn cảm thấy tốt hơn hết là tự mình

đóng vai nhân vật này.

“Hừ hừ hừ, bây giờ biết sợ rồi?”

“Tốt nhất là các ngươi thành thật phối hợp với ta trả lời một vài câu hỏi. ”

“Nếu không thì…”

Hắn cố ý cười một cách tàn nhẫn, nhìn cô gái được gọi là Lâm tỷ ở giữa một cách đầy ẩn ý.

“Ngươi muốn hỏi cái gì?”

“Nếu như muốn dò hỏi bí mật của tộc ta thì ta xin khuyên ngươi bỏ ý nghĩ đó đi, cho dù thế nào thì bọn ta cũng sẽ không tiết lộ!”

“Các ngươi đã từng nghe nói tới Lam Đề chưa?”

Nghe thấy hắn hỏi lại vấn đề này thì lần này mọi người cuối cùng cũng suy nghĩ một chút.

Sau đó nhao nhao lắc đầu.

“Không!”

“Vậy thì tầng đầu tiên này còn có Tiên nhân khác không?”

“Có!”

“Bọn họ ở đâu?”

Cô gái cầm đầu kia hừ lạnh một tiếng: “Đều là chuột nhắt qua đường không thấy được ánh sáng, ẩn náu kỹ như vậy bọn ta làm sao biết dược?”

Thành Ca lặng lẽ sử dụng Độc Tâm thuật đọc suy nghĩ của nàng.

Ngoài một đống ý nghĩ mắng mỏ bản thân ra, còn lại thì quả thật không có tung

tích của Lam Đề và những Tiên nhân khác.

Hắn có chút thất vọng, đoán chừng thân phận của đám người này còn chưa đủ cao, không có cách nào biết được bí mật cổ xưa.

Hắn chỉ có thể một chút thực tế.

“Vậy làm thế nào để vào thần điện kia?”

“Ngươi hỏi cái này làm gì?” Cô gái đứng đầu được gọi là Lâm tỷ ngay lập tức

cảnh giác.

“Hử?”

Thành Ca lại không biết xấu để lộ ra ánh mắt uy hiếp của hình tượng tà ma, vì vậy mấy nam đệ tử bên cạnh vội vàng nói ra đến nơi đến chốn.

“Ba năm thần điện sẽ tuyển hộ vệ một lần, đến lúc đó sẽ có một loạt các cuộc kiểm tra, những người có tài năng xuất sắc mới được chọn.”

“Có những cuộc đánh giá nào?”

“Cảnh giới của Huyền phách, phẩm chất, còn có sự hiểu biết và sức mạnh…”

Thành Ca vừa nghe thấy cái này cũng không khác gì cuộc đánh giá nhập môn của một số tông môn khác.

Chỉ là người ta chỉ tuyển người của Bạch Huyền tộc.

Sau khi hỏi xong, hắn nghênh ngang mà đi thẳng, chạy đến thôn gần nhất của Bạch Huyền tộc.

“Tới Tụ Phách Trì làm Huyền phách trước, nhập môn rồi hẵng nói.”

Thương Linh cố ý chế nhạo nói: “Ngươi có tự tin như vậy, nhất định có thể lĩnh

ngộ ra Huyền phách vậy ư?”

“Dựa vào tố chất của ta, điều ngươi nên hỏi là ta có thể lĩnh ngộ ra loại phẩm chất cao nhất không?”

Trước khi đến gần một cái thôn cực lớn thì đột nhiên hắn dừng lại một lần nữa.

Sau đó lấy bộ Huyền giáp vừa mới tước đoạt được lúc nãy tự mặc vào.

Thương Linh nhìn một cái, hắn vậy mà lại mặc chiếc áo giáp nhẹ màu xanh ngọc bích mà cô gái cầm đầu kia mặc.

“Ngươi lại muốn làm gì vậy?”

“Ta như thế này xông vào, chưa biết chừng lại bị làm tà ma gì đó, mặc bộ này thì không giống nữa.”

Thương Linh không nói nên lời: “Ta biết.. ta là đang hỏi vì sao ngươi phải mặc đồ nữ?”

Thành Ca không chút nghĩ ngợi nói: “Vừa nhìn đã biết địa vị của nàng cao nhất

trong đám người đó, dựa vào thân phận của ta thì đương nhiên phải mặc bộ có thể diện nhất.”

Trong chốc lát Thương Linh lại không tìm được lý do để phản bác lại hắn.

Bản thân bộ Huyền giáp màu xanh ngọc bích này cũng có tính co dãn hoàn mỹ, sau khi Thành Ca mặc vào thì vô cùng vừa vặn.

Cùng một Huyền giáp, mặc trên người cô gái lúc trước là tư thế hiên ngang.

Mặc ở trên người hắn lại có thêm một chút võ dũng kiên nghị.

Ca này biến gương ra soi một cái, sau đó không nhịn được cất tiếng khen ngợi: “Ôi, khí chất của ca đúng thật là đến chỗ nào thì cũng đều là nổi bật nhất.”

Sau đó, hắn lại vuốt ở trán một cái, biến cho mình một ấn ký hoa văn màu trắng giống hệt với cô gái lúc nãy.

Lúc này mới lắc người một cái, đáp vào trong bộ tộc phía dưới.

Một lúc sau, bộ tộc này ầm ĩ lên.

Chương 594.

Khương chưởng môn xuất hiện không lâu, thì bị mọi người ở đây nhìn thấy.

Rất nhanh bộ trang phục huyền giáp trên người của hắn đã gây ra chấn động lớn.

“Thần điện hộ vệ!”

“Trời ạ, hộ vệ đại nhân!”

“Bái kiến hộ vệ đại nhân…”

Không bao lâu sau, tất cả mọi người hai bên đường đều tự ý nhường ra một con đường, hành lễ không ngừng.

Điều này khiến Thành Ca trở tay không kịp 。

Hắn mặc bộ đồ này thật ra để thuận tiện việc làm việc, nhưng không ngờ rằng mọi người sẽ phản ứng lớn như vậy.

Xem ra, nhóm người vừa nãy có địa vị cao trong Bạch Huyền tộc.

Người Huyền tộc vốn không phân Tiên giới và Hạ giới.

Mà hầu hết thực lực của những người này cũng chỉ tương đương với Đạo Cung và Thánh Giai, còn những người mạnh hơn thì cũng chỉ ở cấp độ chân tiên.

Nghĩ đến việc đột nhiên nhìn thấy Huyền Tiên Kim Sơn xuất hiện, quả thực không thể tránh khỏi sự kích động.

Ngay cả tộc trưởng của bộ tộc này và một nhóm trưởng lão cũng nhanh chóng lăn ra chào đón.

Khi nhìn thấy bộ Huyền giáp của Thành Ca, thái độ của bọn họ càng thêm cung kính.

“Hộ vệ cái gì, đây là một vị chấp sự tôn kính!”

“Bái kiến chấp sự đại nhân!”

“Cái gì, chấp sự đại nhân?”

Những người khác càng thêm cung kính hơn, nhiều người thậm chí còn hoảng sợ quỳ xuống.

Thần điện của Huyền tộc rất khó để tiến vào, một bộ tộc như thế này có lẽ mấy chục ngàn năm cũng không có được một hộ vệ thần điện.

Mà phía trên hộ vệ còn có trưởng hộ vệ, trên nữa là chấp sự.

Đối với họ mà nói, đây thực sự là quan trên trời đại giá quang lâm.

Sau một phen chào đón nồng nhiệt, Thành Ca từ chối khéo lời đề nghị mời đến dự yến tiệc của tộc trưởng.

Hắn còn bận việc chính sự.

Nhưng khi nhìn thấy vài cô gái xinh đẹp rời khỏi yến tiệc, trong lòng hắn vẫn dâng lên một chút thất vọng.

"Khụ!"

"Tụ Phách Trì của các ngươi…"

Tộc trưởng bừng tỉnh, một đám người vội vã bay qua vây quanh Thành Ca.

"Ngài là đến kiểm tra Tụ Phách Trì? Tất cả đều hoàn hảo không tổn hao gì!"

Hắn và các trưởng lão khác đều hoàn toàn không nghi ngờ về thân phận của Thành Ca.

Thứ nhất Thành Ca cải trang quá giống.

Mặc khác, họ không giống nhóm đệ tử của thần điện trước đó, tận mắt nhìn thấy hắn từ Núi Vẫn Tiên đi ra.

Mặc dù không thể cảm nhận được huyền lực của hắn, nhưng chỉ có thể coi như cảnh giới của hắn quá cao, vượt ra ngoài phạm vi nhận thức.

"Không, ta chỉ dự định mở lại một lần nữa."

"Hả?"

Tộc trưởng kinh ngạc: "Thần điện không phải quy định năm năm mới mở một lần sao? Hiện tại vẫn chưa đến kỳ hạn."

Thành Ca mở miệng nói dối: "Tình hình năm nay đặc biệt, tạm thời mở thêm một lần!"

Mọi người đều chờ hắn nói năm nay đặc biệt ở đâu, kết cục cũng không có câu sau.

Nhưng mà, việc này là do chấp sự gia hạ lệnh, tộc trưởng hiển nhiên không dám phản kháng, nhanh chóng phái người đi làm.

Tụ Phách Trì sắp mở, đây là một việc hệ trọng rất nhanh đã lan truyền đi khắp bộ tộc.

Trong thời gian ngắn người người truyền nhau, nơi đây rất nhanh trở nên náo nhiệt lạ thường

Mọi người chăm chú nhìn Thành Ca đứng trên tế đàn Tụ Phách Trì đắc ý trong lòng.

Nhìn đi, các tiên nhân khác hoặc là mạnh mẽ xông vào hoặc là len lén đi vào.

Chỉ có hắn ở nơi này dưới ánh nhìn của đám đông đường hoàng bước vào.

Đây được gọi là sự chênh lệch lớn.

Không lâu sau, một nhóm trẻ con đúng nghĩa xuất hiện bên cạnh hắn.

Lớn thì năm sáu tuổi, nhỏ thì mới hai ba tuổi…

Thành Ca có chút sững sờ hướng nhìn tộc trưởng và những người khác.

Tộc trưởng vội vàng trả lời: “Đây là thế hệ mới đi vào lĩnh ngộ huyền phách!”

“Đúng vậy, thế hệ mới này vẫn chưa được lĩnh ngộ huyền phách”

Đối với bọn họ mà nói đây chính là nghi thức đầu tiên, tất cả mọi người đều với vẻ đây là chuyện đương nhiên.

Điều này làm cho Thành Ca rất rất suy sụp.

Không phải chứ, hắn sẽ cùng lũ nhóc này thí luyện sao?

“Phụt ha ha ha…”

Thương Linh cười đến nỗi choáng váng đầu óc.

“Ngươi không phải thích có mặt mũi nhất sao?”

“Nhiêu đây ngươi đã đủ mặt mũi rồi chứ?”

“Đường đường là một Chuẩn đế, lại cùng một chùm với đám con nít, ta xem ngươi mặt mũi ngươi để ở đâu?”

Thành ca là người có lòng tốt, dù sao cũng không thể cự tuyệt việc bọn trẻ tiến vào, phá đi cơ hội của chúng.

Chỉ có thể nghiến răng và không để ý đến người phụ nữ đang hả hê trên nỗi đau người khác trong lúc này.

Sau một lúc, Tụ phách trì ầm ầm mở ra.

Màn sương đầy đủ màu sắc bốc lên, không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Ngược lại vài đứa trẻ bị dọa cho sợ đến phát khóc, trong thời gian ngắn tế đàn văng vẳng tiếng khóc, phía dưới mọi người cũng cười không ngừng.

Sau đó, lần lượt từng đứa trẻ đi vào, thậm chí là bò đi vào.

Ngay sau đó, Thành Ca cũng cất bước vào trong.

Điều này làm cho tộc trưởng và nhóm tộc lão kinh ngạc vô cùng.

"Chấp sự đại nhân, ngươi cũng muốn đi vào?"

"Thế nào, ta không vào được?"

"Không có không có, chẳng qua là ngươi muốn vào cũng vào không được."

Tụ phách trì này là người Huyền tộc dùng huyền phách mở ra, mỗi người cũng chỉ có cơ hội mở một lần.

Người có huyền phách sẽ bị bài xích, thật sự không cách nào tiến vào.

Đường đường chấp sự Thần điện, hẳn là sớm đã vượt qua giai đoạn này.

"Ồ, xương cốt ta khác biệt, không giống như người khác."

"Hơn nữa ta đi vào bảo vệ bọn trẻ, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Nói xong câu đó Thành Ca liền đi vào.

Những người khác lúc này mới bừng tỉnh, lao nhao khen ngợi chấp sự đại nhân thiên phú dị bẩm, hơn nữa còn có lòng tốt.

Mặc dù bọn họ cũng không biết làm sao bảo vệ người khác ở bên trong…

Thành Ca đi vào không bao lâu, đám đệ tử thần điện lúc trước lập tức cũng chạy tới bộ tộc.

“Chính là ở chỗ này!”

“Vị trí của hắn dừng ở chỗ này!”

Bọn họ có thể tìm tới nơi này nguyên nhân rất đơn giản, Huyền Giáp đã từng tế luyện qua, mỗi người đều có cảm ứng với Huyền Giáp của mình.

Mặc dù không phải là đối thủ của Thành Ca, nhưng bọn hắn cũng không dám mặc kệ để hắn làm loạn trong lãnh địa của Bạch Huyền tộc.

Một mặt báo cho các thần điện gần đó, triệu tập cao thủ tới đây, một mặt tự mình cũng đuổi tới đây.

Mà bọn họ vừa xuất hiện, tộc trưởng và các lão tộc cũng vô cùng kinh ngạc.

“Cái gì, các ngươi là chấp sự Thần điện?”

“Có chứng cứ không?”

“Huyền Giáp các ngươi đâu ?”

“Lúc nãy đã có một vị chấp sự thần điện tới rồi, các ngươi lừa đảo sao?”

Chuyện này làm cho đoàn người vừa tức giận vừa nôn nóng.

Bọn họ mới chính là thần điện đệ tử, kết quả ngược lại bị nói thành rồi đồ giả mạo.

Hơn nữa đám người dùng ánh mắt nhìn bọn hắn, lại càng đầy sự cảnh giác đề phòng.

Đám người chấp sự thần điện và hộ vệ trưởng mới tới ngay cả Huyền Giáp cũng không có, hoàn toàn không oai hùng bằng người vừa nãy .

Cuối cùng bọn họ vẫn phải lộ ra thực lực lấy ra tín vật Thần điện, cuối cùng mới có được sự tin tưởng.

“Người lúc nãy đâu rồi?”

“Vị kia chấp sự kia đã đi vào tụ phách trì !”

“Cái gì?”

Các đệ tử thần điện sắc mặt đại biến.

Cô gái đứng đầu nôn nóng vạn phần: “Xong rồi, hắn là giả, căn bản không phải người Bạch huyền tộc, các ngươi tại sao có thể để tà ma dị giới đi vào?”

“Tà ma dị giới?”

Toàn bộ một phen xôn xao, tộc trưởng như người mất hồn.

Những người lúc trước để con cháu nhà mình vào Tụ phách trì, lại càng khóc trời khóc đất.

Nhưng đã muộn rồi, tụ phách trì mỗi lần mở ra trong ba ngày, không cách nào dừng lại.

Bên trong nếu ai cảm ngộ được Huyền Phách, sẽ tự động bị đưa ra ngoài.

Về phần những người phía ngoài này, bọn họ đã có Huyền Phách rồi, căn bản vào không được, cũng can thiệp không được.

Chương 595.

Khi mọi người đang nôn nóng chờ đợi ở bên ngoài, bên trong làn khói của Tụ Phách Trì bỗng nhiên lóe lên tia sáng màu đỏ nhạt, theo sau đó một đám bọt khí từ từ dâng lên.

Bên trong bọt khí, một đứa bé trước đó vẫn còn khóc lóc nỉ non mà bây giờ đã yên lặng ngồi xếp bằng trong đó.

Trên mặt lại mang theo vẻ trầm tĩnh nghiêm nghị rõ ràng không phù hợp với độ tuổi của hắn.

Đây là tác dụng đi kèm khi cảm ngộ được Huyền Phách, từ đó không chỉ bước vào con đường tu luyện mà còn có thể giác ngộ sáng suốt.

Đám đông vang lên tiếng hoan hô reo hò.

“Ra rồi!”

“Vẫn tốt vẫn tốt, đứa trẻ ra rồi!”

Sau khi nghe nói Khương Thành là một tà ma dị giới, mọi người đều lo lắng hắn sẽ tàn sát những đứa trẻ đó.

Suy cho cùng thì trong truyền thuyết của họ, tà ma dị giới đều tàn nhẫn độc ác và vô nhân tính.

Các đệ tử ở Thần Điện cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô gái cầm đầu chầm chậm nói: “Mặc dù đó chỉ là một huyền đan cấp hạ đẳng, nhưng có thể sống được thì đã mạnh hơn bất cứ thứ gì.”

Từ tia sáng bên trong làn khói và kích thước của đám bọt khí, nàng có thể dễ dàng phán đoán được chất lượng của huyền đan.

Thứ này cũng giống như việc tu luyện tư chất, về sau rất khó thay đổi được.

Người trong Huyền tộc đều có thể lĩnh hội được huyền đan, chỉ có điều huyền đan chia thành bốn cấp Giáp, Ất, Bính, Đinh.

Hạ cấp Đinh là cấp thấp nhất, đại diện cho người có thiên phú tu luyện kém cỏi nhất.

Những đệ tử khác cũng nhao nhao gật đầu.

“Đúng vậy! Ở trong tay tà ma dị giới mà còn có thể sống sót là được rồi, đứa nhỏ này mạng lớn.”

“Coi như là vận khí ngập trời!”

“Hy vọng những đứa trẻ khác cũng may mắn như vậy.”

Theo thời gian trôi đi, lần lượt từng đứa trẻ một được Tụ Phách Trì đưa ra ngoài.

Đại đa số đều là huyền đan cấp Đinh, huyền đan cấp Bính chỉ có ba người ít ỏi.

Kì thực mọi người đều có chút kinh ngạc, chẳng nhẽ tà ma dị giới làm ra cảnh tượng lớn như vậy thật sự chỉ vì để cảm ngộ được huyền đan mà không phải vì giết người ?

Khi thời gian đến một ngày sau, trong số hàng trăm đứa trẻ chỉ còn một đứa trẻ vẫn chưa ra ngoài.

Dựa theo quy luật của Tụ Phách Trì, thời gian ở bên trong càng lâu thì xác suất nhận được huyền đan chất lượng cao càng lớn.

Cả một ngày còn chưa ra ngoài, chất lượng của huyền đan rất có thể đạt đến cấp Ất.

Có thể đạt đến phẩm chất này, tương lai có thể đột phá Cửu Trọng phàm huyền cảnh và cực huyền cảnh, đột phá tới động huyền cảnh cũng có hy vọng rất lớn.

Cửu Trọng phàm huyền cảnh của Huyền tộc xét về thực lực cũng tương đương với trình độ của hạ giới bên kia Tiên giới.

Còn ở phía trên Chân Tiên việc phân chia cũng rất đơn giản.

Cực huyền cảnh gần như tương đương với Thiên Tiên, còn động huyền cảnh tương đương với trình độ của Huyền Tiên.

Tương lai nếu thật có thể tu luyện được đến động huyền cảnh, như vậy thì có cơ hội lớn để trở thành hộ vệ của Thần Điện rồi.

Còn về đám đệ tử của Thần Điện hiện tại, cảnh giới trước mắt của họ đều cao hơn Minh huyền cảnh, thực lực tương đương với Kim Tiên của Tiên giới bên kia.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều trở nên mong đợi nó.

Lúc này, các cao thủ phân bố ở lân cận Thần Điện cũng lần lượt bị điều tới.

Trong đó có ba vị điện chủ đạt tới Địa huyền cảnh tương đương với Tiên Tôn của bên kia Tiên giới, điều này cũng mang lại cho mọi người có lòng tin to lớn.

Sự nôn nóng chờ đợi kéo dài đến ngày hôm sau, Tụ Phách Trì yên lặng đã lâu cuối cùng cũng có phản ứng thêm lần nữa.

Họ liền thấy những tia sáng màu vàng mờ mờ ảo ảo bên trong hồ, một đám bọt khí chứa những đứa trẻ to hơn trước đó mấy chục lần từ từ dâng lên.

Trong đám bọt khí đó, đang ngồi ở bên trong chính là đứa trẻ cuối cùng đi vào lĩnh hội.

“Cấp Giáp hạ đẳng!”

“Là một thiên tài tuyệt thế!”

Đám đông bộc ồ lên những tiếng cảm thán ngưỡng mộ.

Tộc trưởng của bộ tộc vô cùng kích độn,g hận không thể tự mình đi lên nghênh đón.

“Dường như trong lịch sử của bộ tộc ta vẫn chưa từng xuất hiện người nào có thiên phú như thế, thật đúng là trời phù hộ cho tộc của ta!”

Ngay cả nhóm đệ tử của Thần Điện và các vị Điện chủ cũng khá xúc động.

“Tư chất cấp Giáp hạ đẳng, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn bất ngờ xảy ra, tương lai có thể vững vàng tu luyện tới Minh huyền cảnh rồi.”

“Đạt đến Minh huyền cảnh thì đều có thể đảm nhận chức trưởng đội hộ vệ Thần Điện.”

Nếu như không phải Thần Điện có quy định chỉ sau khi thành niên và trải qua khảo hạch của họ mới có thể tiến vào, bọn họ sẽ hận không thể ngay lập tức đưa đứa trẻ này đến Thần Điện.

Tuy quy định là như thế nhưng các vị đệ tử ở Thần Điện đều coi đứa trẻ này như là kho báu, rất là coi trọng.

Thời gian cứ trôi qua từng chút từng chút một.

Thành ca ở bên trong vẫn như cũ chưa có xuất hiện.

“Tại sao tên tà ma dị giới kia vẫn còn chưa xuất hiện?”

“Kỳ quái!”

“Chẳng nhẽ tư chất của hắn còn cao hơn so với cấp Giáp hạ đẳng?”

“Không thể nào, kẻ tà ma hèn mọn như hắn muốn nhập môn là điều rất khó!”

“Đúng vậy! Ta đoán là hắn chẳng giác ngộ được thứ gì, chắc chắn là ở trong đó kéo dài thời gian thôi.”

“Ta cũng không tin hắn có thể cảm ngộ được đến huyền phách cấp Giáp.”

Ở trong mắt bọn họ, tà ma dị giới cùng nghĩa với tư chất ngu dốt.

Mỗi một người trong huyền tộc đều có thể lĩnh hội được huyền phách, nhưng tà ma dị giới có thể lĩnh hội thành công quả thực

rất ít.

Đa số bọn họ chỉ có thể gặp cảnh khốn đốn ở bên kia núi Vẫn Tiên, tiếp tục lãng phí thời gian ở đó.

Chỉ tiếc rằng bọn họ không biết rằng chính mình đang đánh giá là một kẻ quen với việc hack rồi.

Lúc đó Thành ca thật sự có thể cảm ngộ được huyền phách.

Hơn nữa lần này lại không hề hack.

Có một luồng huyền lực khí tức dày đặc ở bên trong Tụ Phách Trì, dường như lần đầu tiên hắn bước vào liền tự chủ giúp đỡ hắn cô đọng huyền phách.

Cả quá trình này quả là vô cùng thuận lợi, hoàn toàn không gặp phải bất cứ trở ngại nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thành ca là Thiên Hoang Bất Diệt Thể!

Đây chính là thể chất tu luyện cao nhất thế gian.

Căn bản hệ thống tu luyện không hề có giới hạn.

Tương tự với Kiếm Tâm, Ý Cảnh, Quy Tắc, thật khó để nói rõ cảm ngộ đồ vật đòi hỏi những kinh nghiệm gì, nhưng đối với Huyền Lực thì đòi hỏi phải có tư chất căn cốt, hắn không cần phải tốn chút công sức nhọc nhằn nào.

Khi viên Huyền phách bên trong Thần Hải không ngừng hình thành, hắn dần dần hiểu được một chút.

Chẳng trách sức mạnh của Huyền tộc lại thuần tuý như vậy.

Bản thân của Huyền phách này chính là tương tự với nguyên lí cơ bản của Tâm quy tắc.

Tiên nhân ở tiên giới nghĩ ra mọi cách để có thể khai thông Tâm quy tắc, Tâm quy tắc cũng không thuộc về họ.

Mà người của Huyền tộc ngay từ đầu đã được gieo vào một hạt giống thuộc về Tâm quy tắc của chính mình.

Bọn họ tu luyện Huyền Phách, thực ra chính là đang bồi dưỡng những hạt giống đó khiến chúng trở nên mạnh mẽ.

Sự khác biệt trong hệ thống tu luyện của hai bên kì thực không thể nói rõ bên nào tốt bên nào kém.

Một bên thiên về khai thông với bên ngoài có thể mượn sức mạnh to lớn của Tâm quy tắc.

Một bên chuyên tâm với thế giới nhỏ bên trong của mình, hoàn toàn có được Tâm quy tắc nho nhỏ thuộc về chính mình. Nhưng đó chỉ là một phiên bản thu nhỏ chắc chắn kém xa Tâm quy tắc chân chính.

Khương Thành chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến nếu như một người tu luyện theo cả hai cách thì sẽ có chuyện gì xảy ra đây.

Nếu tự mình tu luyện Huyền phách đến một trình độ nhất định, rồi nếu quay trở về Tiên giớic khai thông Tâm quy tắc thì…

Chỉ e rằng vị trí vua quy tắc này sẽ chẳng ai qua mình được.

Mức độ kiểm soát các quy tắc của chính mình đã vượt qua tất cả Tiên nhân. Thậm chí còn có khả năng được Tâm quy tắc coi là đồng loại của mình.

Hắn vốn dĩ đã không đồng ý với việc tu luyện Huyền lực.

Hắn đã ở trong giai đoạn Chuẩn Đế hậu kì rồi còn cần phải bắt đầu tu luyện loại "sức mạnh nhỏ yếu" này từ đầu thật chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nếu không phải vì để thuận lợi tìm được Lam Đề, nhân tiện tăng lên mấy cấp để trở về Tiên giới, hắn căn bản không hề hứng thú với việc tu luyện này.

Nhưng bây giờ hắn mới bỗng nhiên phát hiện ra - Khư Động thực sự là cơ hội ngàn năm có một.

Chương 596.

Sau khi hắn suy nghĩ cẩn thận hết thảy, động lực chợt trào dâng hơn bao giờ hết.

Viên huyền đan không ngừng xoay tròn, tốc độ thành hình dường như cũng trở nên nhanh hơn.

Và hắn biết mình nhất định phải đến thần điện đó một chuyến.

Đến một khoảnh khắc, huyền phách trong thần hải cuối cùng cũng ngừng quay, trở nên viên mãn không gì sánh được, tựa như tạo hóa.

Mà lúc này hệ thống cũng vang lên tiếng nhắc nhở.

"Ting, kí chủ mở khóa hệ thống tu luyện mới, giờ hệ thống thương thành sẽ đổi mới để phù hợp với thương phẩm của thế hệ."

Ngay sau đó, trong thương thành xuất hiện một loạt bảo vật tu luyện của huyền tộc bày la liệt trước mắt.

"Còn có thế này cơ à?"

Khương Thành mừng rỡ ra mặt.

Vốn để tăng lên 49 lạc ấn của quy tắc, hắn còn phải tốn rất nhiều thời gian để cảm ngộ.

Đây là chuyện làm hắn đau đầu nhất.

Tốc độ dựa vào cửa quy tắc lần đó tăng lên, quy tắc kiếm thì dựa vào kiếm tâm tăng lên, còn 47 môn khác thì sao?

Có phải hư vô mờ mịt quá rồi không?

Có ma mới biết cái cảm ngộ khỉ gió kia đến từ đâu.

Mà giờ chỉ cần đổi bảo vật, nâng cao cảnh giới huyền phách, vậy cũng có nghĩa là nâng cao trình độ cảm ngộ quy tắc một cách trá hình rồi.

Chuyện có thể sử dụng công đức để giải quyết thì với hắn chẳng là vấn đề gì hết.

Huyền phách vừa thành, hắn đã cảm thấy huyền khí xa lạ xung quanh trở nên thân thiết không gì sánh bằng.

Đến công pháp huyền tộc cũng không được như hắn, hầu như chỉ cần một hơi thở, tất cả huyền khí trong Tụ Phách Trì đều bị cuốn sạch.

Chỉ thấy sau khi gió cuốn mây tan, Tụ Phách Trì vốn bị bao phủ trong mây mù đột nhiên trở nên rõ ràng vô cùng.

Thậm chí ngay cả huyền khí bên ngoài đều giống như bị cuốn vào trong một vòng xoáy lớn.

Bên ngoài, người tộc Bạch Huyền hoảng sợ kêu lên không ngớt.

Không hề hay biết chuyện gì xảy ra.

Mỗi một người đều từng trải qua chuyện cảm ngộ huyền phách nhưng chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng thế này.

Trong chốc lát, những đệ tử thần điện cũng quên cả việc ra tay.

Cuồng phong gào thét, trung tâm vòng xoáy chính là Khương Thành.

Tất cả huyền khí tụ vào người hắn, sau đó bị huyền phách tham lam hấp thụ lấy.

Bằng mắt thường cũng có thể thấy được viên huyền phách kia đang lớn mạnh với tốc độ rất nhanh.

Mà Khương Thành cũng có thể cảm nhận được rõ ràng bản thân đột nhiên lý giải được các loại lực lượng.

Một vầng sáng lóe lên quanh người hắn rồi biến mất, cũng không xuất hiện những bọt khí nhỏ bé như trước nữa.

Mà lúc này, Tụ Phách Trì đã tắt ngấm, trở nên xám xịt không còn một tia sáng.

Mọi người cảm nhận được trạng thái của hắn, nhất thời đều sững hết cả người.

“Chuyện… chuyện gì xảy ra vậy?”

“Hắn lên thẳng Phàm Huyền cảnh tứ trọng rồi?”

“Lần đầu tiên ta thấy loại cảm ngộ trực tiếp đột phá cảnh giới thế này, hơn nữa lại đột phá đến tứ trọng?”

Phàm Huyền cảnh của Huyền tộc đến cửu trọng đã tương đương với cao thủ bậc thánh của tiên giới.

Nâng lên một tầng cũng giống như tu sĩ hạ giới đột phá một đại cảnh giới.

Ngẫm lại thì người chưa đạt đến Tôi Thể cảnh, ngày đầu tiên nhập môn tu luyện sẽ tiếp tục luyện tam đại cảnh giới tôi thể, ngưng mạch, dẫn khí đến tận Tụ Nguyên cảnh mới thôi.

Đây là chuyện khó tin tới mức nào?

"Lạ thật đấy?"

"Không phải tà ma dị giới rất khó cảm ngộ ra huyền phách à?"

"Huyền phách của hắn là phẩm chất gì?"

"Chưa nghe thấy chuyện thế này bao giờ…"

Đệ tử thần điện và những cao thủ của phân điện khác cũng ngạc nhiên vô cùng.

"Lẽ nào đây là thiên cấp huyền phách trong truyền thuyết?"

Thứ mà bọn họ biết còn nhiều hơn những người khác rất nhiều.

Phẩm chất của huyền phách trên các cấp bậc giáp ất bính đinh còn có thêm hai cấp thiên địa.

Trong thần điện tộc Bạch Huyền có tồn tại thiên tài tuyệt thế đạt phẩm chất cấp địa.

Sau này không một ai ngoại lệ, tất cả họ đều phi thăng tới thượng tầng.

Nghe nói, khi xưa những người này khi cảm ngộ huyền phách cũng trực tiếp đột phá cảnh giới.

Nhưng tối đa họ cũng chỉ thăng đến Phàm Huyền cảnh nhị trọng.

Lên thẳng Phàm Huyền cảnh tứ trọng là chưa từng thấy trong lịch sử.

Lẽ nào lại là huyền phách thiên cấp chí cao?

Họ không thể tin được đây là sự thật.

"Không thể nào!"

“Tà ma dị giới sao có thể quái dị như vậy?”

“Nhất định là sai chỗ nào rồi.”

“Đúng vậy, hắn chẳng gây ra dị tượng nào cả, nhất định là sai rồi.”

Một tà ma dị giới còn tài giỏi hơn họ trong phương diện tu luyện huyền lực, thật sự không thể chấp nhận nổi.

Nhưng cô gái dẫn đầu không hùa theo họ.

Nàng nhìn chằm chằm vào Tụ Phách Trì đã lộ ra vết nứt, thầm thấy kinh hoàng trong lòng.

Gì mà không có dị tượng chứ?

Đây là do phẩm chất huyền phách quá cao, Tụ Phách Trì cũng không chịu nổi mà sụp đổ rồi kìa.

Thật ra vầng sáng chợt lóe vừa nãy chính là dị tượng của hắn, chỉ là Tụ Phách Trì không giữ được nữa nên vừa xuất hiện đã vụt tắt ngay.

Sao có thể như vậy được?

Trong lịch sử cũng từng xảy ra chuyện tà ma dị giới lĩnh ngộ huyền phách.

Nhưng phẩm chất huyền phách mà họ lĩnh ngộ được thường không cao, cũng chỉ là cấp bậc giáp ất mà thôi.

Cho nên sau này sở dĩ có thể tu luyện được, chủ yếu là vì cảnh giới của họ đã cao sẵn rồi, kinh nghiệm lẫn nội tình đều ở đó cả.

Dù sao đã từng là ma vương hoặc chuẩn đế, chỉ cần có thể nhập môn thì có tu luyện cái gì cũng sẽ nhanh hơn người khác.

Mà nếu như một người dị giới có thiên phú bậc nhất ở phương diện tu luyện huyền lực thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Nàng không dám tưởng tượng nữa.

Hình như mình đã tận mắt chứng kiến một quái vật sinh ra…

Tuy Khương Thành còn không biết mình vừa làm ra một chuyện kinh thế hãi tục nhưng nhìn nhiều người hoảng hốt nhìn chằm chằm mình như vậy, hắn cũng biết trong lúc vô ý mình đã dọa người ta chết khiếp rồi.

Mở giao diện hệ thống lên xem, quả nhiên người Huyền tộc cũng có thể cung cấp giá trị chấn kinh.

Tuy cảnh giới của những người này không cao nên cho không được nhiều lắm nhưng đây cũng là một khởi đầu tốt.

“Ha ha ha, mọi người đều rung động bởi vẻ đẹp trai của ta hả?”

“Đừng kích động thế, lỡ lên cơn đau tim thì lại là lỗi của ta rồi…”

Hắn vẫn giữ vẻ cợt nhả trước sau như một, mà mấy cao thủ phân điện đối diện cũng kịp phản ứng lại.

“Tên tà ma kia ngươi thật là to gan, dám đột nhập vào lãnh địa Bạch Huyền tộc ta.”

“Mau trở về Vẫn Tiên Sơn, từ đây không ra khỏi nữa, chúng ta còn có thể bỏ qua cho.”

“Còn không mau khoanh tay chịu trói.”

Khương Thành lướt qua cảnh giới của họ, hiện tại hắn vừa nhìn là ra ngay.

Ba tên Địa Huyền cảnh, những kẻ khác chỉ là Minh Huyền cảnh, thậm chí còn thấp hơn…

Này là khinh thường ta à?

Hắn bất đắc dĩ rút kiếm ra: “Các ngươi đúng là không nhớ đòn gì cả, chả lẽ lại nhìn không ra cách biệt thực lực à? Ai cho các ngươi cái gan đó vậy?”

“Hắn còn định phản kháng!”

“Bắt lấy hắn.”

Phân điện chủ và hộ vệ trưởng ở đối diện vừa thấy hắn rút kiếm đã lập tức vây lại, họ vẫn còn lòng tin dạt dào lắm.

“Ta nghe nói đan dược của chúng dùng hết rồi sẽ tiêu thôi.”

“Đúng vậy, trạng thái của tà ma dị giới ngắn thôi, không thể kéo dài được…”

Khương Thành cũng bị chọc tức.

“Ngươi mới không thể kéo dài ấy, cả nhà ngươi không thể kéo dài.”

Binh bang lẻng xẻng, hai bên nhanh chóng đánh nhau.

Hầu như trong nháy mắt, hộ vệ trưởng sở hữu Minh Huyền cảnh đã bị đánh nằm sấp trên đất không kịp trở tay.

Nhưng ba tên Địa Huyền cảnh này lại khiến Khương Thành cảm thấy bất ngờ.

Thực lực của họ hình như hơi kỳ lạ.

Theo lý mà nói thì Địa Huyền cảnh cũng chỉ tương đương với tiên tôn bên tiên giới mà thôi, nhưng giờ ba người triển lộ thực lực lại không phải như vậy.

Chương 597.

Trên thanh thế mặt ngoài thì uy năng ba tên Địa Huyền cảnh thi triển ra còn không bằng kim tiên ở tiên giới bên kia.

Nhưng bàn về trình độ thuần túy của lực lượng thì họ đã vượt qua cả cảnh giới Chuẩn Đế hậu kỳ của tiên giới.

Khi hai bên lần đầu va chạm, tiên lực Khương Thành thi triển ra cứ thế mà tiêu tan.

Đối phương có thể phá vỡ lá chắn tiên lực của hắn.

Mà tiên giới bên kia chỉ có tiên đế mới có thể làm được chuyện này.

Hắn đã hiểu ra nguyên nhân rất nhanh.

Tiên lực của mình không thuần túy bằng huyền lực trong cơ thể đối phương.

Giống như tính áp chế trong huyết mạch Long tộc, huyết mạch càng tinh khiết thì đẳng cấp càng cao, sẽ có sự áp chế tự nhiên với huyết mach đẳng cấp thấp.

Cũng may bản thân hắn có cảnh giới rất cao, mức tích lũy tiên lực cũng nhiều hơn đối phương rất nhiều.

Cho nên cuối cùng vẫn là mạnh mẽ áp chế đối phương.

Dựa vào tiên lực dồi dào và kiếm tâm đăng phong tạo cực đánh ba người nằm sấp trên đất.

Lần này, cư dân trong làng mạc của Bạch Huyền tộc đều vô cùng sợ hãi.

Trong mắt họ, hộ vệ thần điện đã là đấng toàn năng không gì không làm được rồi.

Chấp sự và phân điện chủ càng có địa vị cao thượng vô cùng.

Hiện tại lại bị tà ma dị giới dễ dàng đánh bại như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy hoang mang lo sợ.

Ngay sau đó, tất cả điên cuồng tháo chạy ra ngoài, cứ như Khương Thành muốn giết chết họ vậy.

"Người định làm gì hả tà ma kia?"

Đám người thần điện bị đánh ngã xuống đất trợn mắt nhìn, còn cảm thấy hơi kinh hoàng.

Khương Thành lắc đầu, thở dài: "Thử nói xem sao các ngươi phải khổ vậy chứ?"

Nói xong, hắn không hề khách khí chiếm hết tài nguyên tùy thân của phân điện chủ.

"Các ngươi cứ bám riết không tha, ta cũng phải có cái gì đáp lại chứ nhỉ?"

Sau đó bèn treo ngược tất cả mọi người lên mấy cây to gần đó.

Họ có thể dễ dàng vùng ra khỏi đám dây thừng, nhưng trước mũi kiếm của Khương Thành họ cũng không có ngu.

Lực sát thương không lớn, cảm giác nhục nhã thì cực mạnh.

Hơn nữa đằng xa cũng có không ít tộc nhân đang nhìn lén, càng nhục nhã không chịu được.

Treo cả đám một ngày một đêm, lúc này Khương Thành mới thủng thẳng rời đi.

Mọi người ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, đến mức gương mặt đỏ bừng tràn đầy sự tức giận.

Một hồi lâu sau, cô gái dẫn đầu mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta với tên tà ma kia không đội trời chung."

Còn Khương Thành bên kia thì đang kiểm kê tài nguyên vừa thu được.

Người Huyền tộc không dùng đan dược, tu luyện huyền phách chủ yếu dựa vàoHhuyền nguyên quả và Bí không thánh sa.

Trong mỗi Huyền nguyên quả đều ẩn chứa lượng lớn huyền nguyên lực, dùng sau khi luyện hóa sẽ tăng nhanh cảnh giới tu vi.

Rất nhiều bộ tộc đều trồng loại quả này nhưng phẩm chất không giống nhau, hiệu quả cũng có khác biệt rất lớn.

Còn Bí không thánh sa thì là thiên tài địa bảo cực kỳ quý hiếm, mỗi hạt đều ẩn chứa loại sức mạnh đặc thù nào đó, giúp cho việc tiến cấp huyền lực.

Tài nguyên mà hắn vừa giành được có một ít Huyền nguyên quả.

Từ nhất phẩm đến ngũ phẩm đều đủ cả nhưng số lượng không nhiều lắm.

Hiện tại Khương Thành không biết công pháp Huyền tộc nhưng điều này cũng không làm khó được hắn.

Mở giao diện hệ thống ra, ấn vào công pháp huyền tộc, kéo thẳng lên cao nhất.

Muốn học phải học thứ tốt nhất!

Thái huyền luyện thần chân kinh - 13500000000 công đức!

“Ẹc cái đờ mờ, sao mà đắt thế!”

“Nếu không phải ca đây biết kiếm tiền thì đúng là không mua nổi.”

Nhưng đắt tiền cũng có chỗ tốt của đắt.

Môn công pháp này là công pháp cấp thần vốn không bán ở bất kì nơi nào trong Huyền tộc.

Đặc điểm rõ ràng nhất của công pháp cấp thần chính là cùng đẳng cấp nhưng sức mạnh đạt được là cực lớn.

Hơn nữa công pháp này bao hàm toàn diện, có thể phối hợp với tất cả vũ kỹ bí pháp của bốn nhánh trong Huyền tộc, khả năng dung nạp rất tốt.

Cuối cùng chính là giới hạn cao, chỉ cần đủ thiên phú thậm chí có thể đột phá Đế Huyền cảnh cao nhất của Huyền tộc.

"Đổi thôi!"

Hắn cắn răng, đương nhiên cần công pháp tốt nhất mới phù hợp với đẳng cấp nhân vật chính của mình.

Lúc ấn vào đổi điểm, hắn đã tu luyện môn công pháp này lên thẳng cảnh giới đại viên mãn.

Chỉ trong nháy mắt, đầu hắn tràn đầy tri thức liên quan đến việc tu luyện của Huyền tộc.

Tuy một ngày trước hắn còn chưa nhập môn nhưng giờ đây hắn cũng đã trở thành người có nền móng tốt nhất trong số tất cả Huyền tộc.

Công pháp thần cấp ngang ngược vậy đó, chịu thì chịu không chịu cũng phải chịu.

Đáng tiếc là cảnh giới bây giờ của hắn mới chỉ là Phàm Huyền cảnh tứ trọng.

Nhưng chuyện này cũng không thể làm khó được "chuyên gia uống thuốc" Khương Thành.

Hắn không hề có ý định ngồi thiền tu luyện, hắn móc ra huyền nguyên quả vừa lấy được, bắt đầu hấp thu.

Tốc độ luyện hóa của Thiên hoang bất diệt thể nhanh đến khó tin, chỉ một lát sau, tất cả huyền nguyên quả vốn có đã chuyển hóa thành huyền lực của hắn.

Ngũ phẩm huyền nguyên quả đã tương đương với tiên đan bên tiên giới rồi.

Dùng để đột phá Phàm Huyền cảnh đúng là phung phí của trời.

Cảnh giới của hắn điên cuồng đột phá.

Phàm Huyền cảnh ngũ trọng!

Phàm Huyền cảnh lục trọng!

Chỉ chốc lát đã vọt tới Phàm Huyền cảnh cửu trọng.

Đã ngang với cao thủ thánh giai của Huyền tộc.

Khương Thành có thể làm được điều này cũng là chuyện tất nhiên.

Công pháp cấp thần, thiên hoang bất diệt thể còn thêm kinh nghiệm tu luyện võ đạo Chuẩn đế hậu kì vốn có của hắn, bất kỳ thứ gì cũng đều đủ để phá vỡ lẽ thường như vậy.

Huống chi hắn còn có đủ cả ba.

Giai đoạn "Tân thủ" này nếu không nhanh thì mới là có vấn đề.

Nhưng Khương Thành rõ ràng không hề hài lòng, đây còn chưa được coi là tiên đâu.

Cho nên hắn mở hệ thống thương thành, đổi lấy một món huyền nguyên quả thất phẩm.

Ăn xong, cảnh giới của hắn đã vọt tới đỉnh của Phàm Huyền cảnh nhưng vẫn không thể đột phá đến giai đoạn Cực Huyền cảnh kế tiếp.

"Chuyện gì vậy nhỉ?"

Suy nghĩ một lát hắn vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, cảm thấy cần tìm người phổ cập khoa học.

Cho nên hắn lại theo đường cũ trở về bộ tộc trước đó.

Đám người ở thần điện vừa mất mặt không chịu được, giờ đang nổi giận đùng đùng hoặc ủ rũ định rời đi.

Kết quả Khương Thành lại xuất hiện trước mắt bọn họ lần nữa.

"Ngươi lại định làm gì hả tà ma kia?"

Mọi người sắp sụp đổ luôn rồi.

Tuy vừa nãy mới nói không đội trời chung với hắn nhưng bản thân cũng biết rõ mình không phải đối thủ của hắn.

"À quên mất còn có mấy vấn đề chưa hỏi ấy mà."

Mấy vị phân điện chủ còn tưởng Khương Thành đang cố ý đùa giỡn họ.

"Tà ma, ta cảnh cáo ngươi đừng có quá trớn."

"Muốn giết cứ giết, cần gì phải làm mấy trò như vậy?"

Thật ra đám đệ tử thần điện kịp phản ứng lại, trước lúc bị đánh ngã, tên này cũng hỏi mình mấy vấn đề thì phải.

Mà sau đấy lại cứ thế rời đi mất.

Nếu không thì cứ phối hợp với hắn đi vậy…

Cô gái dẫn đầu lúng túng hắng giọng một tiếng: “Khụ! Ngươi muốn hỏi gì?”

“Ta muốn hỏi sao Cực Huyền cảnh ta lại không đột phá nổi thế nhỉ?”

Cực huyền cảnh?

“Ngươi mới nhập môn, nói đến Cực Huyền cảnh còn sớm quá…”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người lại trợn tròn mắt, giống như nhìn thấy quái vật vậy.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi…”

“Ngươi đã là Phàm Huyền cảnh cửu trọng rồi ấy hả?”

“Sao lại thế được?”

“Thế này cũng lạ quá đi?”

Người trong thần điện đều là những người hiểu biết sâu rộng nhất trong giới.

Nhưng bây giờ họ giống như bị gió táp mưa sa quất qua, mặt cũng méo mó luôn.

Mới một ngày trước, họ tận mắt thấy cảnh tượng Khương Thành bước ra từ Tụ Phách Trì.

Cho nên biết rõ người này vốn không hề có huyền lực.

Giờ mới qua một ngày một đêm thôi mà.

Chương 598.

Chỉ trong một ngày lại từ nhập môn biến thành Phàm Huyền cảnh cửu trọng một cách thần kỳ.

Đây đã là chuyện không thể hình dùng bằng kỳ tích.

Họ thậm chí còn hoài nghi thế giới này có sai sót chỗ nào không.

Khương Thành tự nhiên lại nhận được một ít giá trị chấn kinh, sợ xoa xoa tay, cười tủm tỉm nói: “Phải cảm ơn huyền nguyên quả của các ngươi cả.”

Hắn cũng không sợ nói ra sẽ chọc đám người đối diện tức chết.

Mà nghe được giải thích, mọi người vẫn cảm thấy hoang đường như cũ.

Huyền nguyên quả có thể nói là tiên đan diệu dược với Phàm Huyền cảnh thật đấy.

Nhưng vấn đề là…

Luyện hóa đâu? Bình cảnh đâu?

Dù là thiên tài xuất chúng trong lịch sử Huyền tộc thì quá trình này nhanh nhất cũng phải hơn chục ngàn năm.

“Được rồi, các ngươi nói ta nghe đi, làm thế nào mới đột phá được Cực Huyền cảnh vậy?”

Mọi người cạn lời.

Thứ tà ma dị giới này lại biến chúng ta thành kẻ “hướng dẫn tân thủ” à?

Có biết phân rõ thân phận lập trường của chúng ta khác nhau không hả?

Dựa vào cái gì ngươi nghĩ chúng ta sẽ trả lời ngươi chứ?

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn bị uy hiếp mà thành thật trả lời.

“Từ Phàm Huyền cảnh đột phá đến Cực Huyền cảnh, huyền phách sẽ trải qua một lần lột xác.”

Khương Thành nhướng mày: “Lột xác gì cơ?”

Một phân điện chủ trong số đó đáp: “Huyền phách thoái phàm phụ linh, từ nay về sau sẽ có sức mạnh thuộc tính riêng biệt.”

“Vậy xin hỏi làm sao để phụ linh?”

“Phụ linh cần bản chất sức mạnh có cảm ngộ không giống…”

Lại phải cảm ngộ à?

Khương Thành cảm thấy đau đầu ghê gớm.

“Không có cách nào nhanh hơn sao?”

Một vị phân điện chủ do dự một lát, lúc này mới lên tiếng: “Còn có một cách khác chính là mở ra nghi thức phù linh, nhưng chỉ có bốn đại thần điện mới có thể làm được.”

Có đường tắt là được rồi!

Ban đầu Khương Thành còn nghĩ hệ thống thương thành mở đồng bộ bảo vật thì mình không cần phải đi thần điện gì gì nữa.

Không ngờ vẫn không vòng qua nổi bước này.

Sau khi hỏi thêm một vài chi tiết mới cảm thấy hài lòng.

“Được rồi, cảm ơn các ngươi đã kiên trì giảng giải.”

Người khác giải đáp vấn đề cho mình, Khương Thành sẽ có thói quen móc ít nhẫn không gian, còn định đưa ít đồ tỏ ý cảm ơn.

Nhưng moi móc hồi lâu mới nhận ra hình như đồ tiên giới họ cũng không dùng được.

Cho nên chỉ đành biến ra mấy viên ngọc trai đưa cho họ.

Nhìn bóng lưng hắn đi mất, mấy người cầm ngọc trai trên tay mặt đầy mơ hồ.

Tên “tà ma dị giới” này cũng thú vị ghê ha.

Nhưng vẫn đề là mới đấy ngươi còn đoạt tài nguyên của chúng ta đó.

Trong phút chốc, họ cũng không biết làm sao mới phải.

Chỉ cảm thấy tên này có vẻ không giống dị giới xâm lăng trong truyền thuyết lắm.

Vài ngày sau Khương Thành chạy tới thần điện Bạch Huyền tộc.

Sự phồn hoa của nơi đây không thua bất kể một tòa tiên thành nào của tiên giới.

Người qua kẻ lại dập dìu náo nhiệt.

Hắn đứng giữa dòng người, trừ việc quá đẹp trai nên hay bị người ta nhòm ngó thì cũng không có chuyện gì rắc rối xảy ra.

Dù sao hiện tại có huyền phách rồi nên nhìn vẻ ngoài cũng không khác gì người Huyền tộc.

Kéo một người qua đường lại, hỏi thăm vị trí thần điện xong, rất nhanh hắn đã đi tới cửa chính nguy nga chót vót.

“Ngươi muốn phụ linh sao?”

“Đúng vậy.”

Hộ vệ thần điện bình tĩnh nói: “Phí phụ linh là ba khối huyền thạch trung phẩm.”

Huyền thạch cùng loại với tiên tinh bên tiên giới, là tiền tệ cứng, nhưng hiệu quả tu luyện vẫn kém hơn so với huyền nguyên quả cao cấp.

Trong số tài nguyên Khương Thành vừa giành được cũng có huyền thạch.

Trực tiếp “nộp phí”, sau đó nhận được một tấm thẻ có số, trên đó ghi số 16.

“Nghi thức giáng linh mỗi lần chỉ được một người, mau vào xếp hàng đi.”

Khương Thành nhún vai, sau đó theo quy củ mà xếp hàng đi vào.

Ngay cả Thương Linh trong góc tối cũng không nhịn được tặc lưỡi lấy làm kỳ.

“Loại người như ngươi lại thành thật đi xếp hàng như này đúng là hiếm có.”

Nàng còn tưởng dựa vào phong cách của Khương Thành sẽ giết thẳng đi vào cơ.

Thậm chí đến cuối cùng rời đi còn phải cướp bóc một phen.

Như vậy mới phù hợp với tác phong hành sự của hắn lúc ở tiên giới chứ.

Nghe được lời nàng nói, Khương chưởng môn tỏ vẻ cạn lời: “Ta cũng đâu phải thiếu gia công tử bột hoành hành ngang ngược.”

Tiếng cười chế nhạo của Khương Linh truyền đến: “Ờ đúng là ngươi không phải thiếu gia ngang ngược, ngươi là ma đầu độc ác không từ thủ đoạn đệ nhất lục giới.”

“Hình tượng của ta trong lòng ngươi hình như hơi bị sai đấy, khi nào nên nói quy củ văn minh ta vẫn phối hợp rất tốt mà?”

Trong mắt hắn, tộc Bạch Huyền cũng không phải kẻ địch.

Đã tới địa bàn người ta để làm nghi thức giáng linh, huống chi xếp hàng vốn là quy củ hợp lý cần thiết, hắn không định làm thiêu thân lao vào lửa.

Sau khi đi vào, hắn liền thấy bên trong có bảy tu sĩ Huyền tộc đều Phàm Huyền cảnh cửu trọng đang chờ ở đó.

Ai nấy đều căng thẳng nhìn về Linh Đài rộng lớn hùng vỹ đằng xa.

Từ đây nhìn lại có thẻ thấy hàng ngàn hàng vạn tinh quang lấm tấm bay lượn, chiếu rọi Linh Đài lộng lẫy vô cùng.

Nhưng người bên trong đang trải qua những gì lại không nhìn thấy được.

Một trong những thanh niên đang xếp hàng mắt nhìn chằm chằm bên trên, đột nhiên nói: “Người vừa bước vào chính là Hạ Lâm, hắn là thiên tài đứng hàng nhất nhì của Bạch Phất bộ.”

Vài tu sĩ đang xếp hàng khác cũng chợt ồ lên.

“Hóa ra là Hạ Lâm à, ta cùng từng nghe về hắn.”

“Là vị Hạ Lâm năm vạn năm trước cảm ngộ đến huyền phách giáp cấp trung đẳng đúng không?”

“Đúng vậy, chính là hắn.”

“Uầy, không ngờ ta lại có vinh hạnh đi phụ linh cùng ngày với hắn.”

“Ha ha, dựa vào thiên phú của hắn thì chúng ta chắc chỉ còn gặp được hắn hôm nay nữa thôi.”

“Đúng vậy, thiên tài như hắn chắc phải được mấy trăm huyền linh một lần ấy chứ.”

“Mấy trăm à? Ngươi coi thường huyền phách trung đẳng quá rồi đấy, hắn ít nhất cũng phải đạt được một nghìn huyền linh.”

Khương Thành nghe xong mờ mịt.

Hửm, vụ phụ linh này còn chia cao thấp à?

Hắn vội kéo tên tu sĩ xếp hàng trước mặt mình qua: “Người anh em này, phụ linh còn có sự khác nhau nữa hả?”

Tu sĩ kia khó hiểu nhìn hắn: “Vị lão huynh này, đến chuyện này mà ngươi cũng không biết à?”

Nếu không cảm nhận được cảnh giới huyền lực Phàm Huyền cảnh cửu trọng của Khương Thành, hắn còn hoài nghi tên này có phải đang chơi mình không.

“Ta chỉ ở trong thâm sơn rừng rú tu luyện một mình, không hiểu rõ về bên ngoài cho lắm.”

Người nọ cũng cười bảo: “Lại có vị ẩn tu cách biệt với đời như vậy, thật là hiếm thấy.”

“Nghi thức giáng linh này sẽ giáng xuống rất nhiều huyền linh.”

“Lần đầu phụ linh, sau khi đạt được thuộc tính sức mạnh tương ứng, còn có thể được những huyền linh này tưới nhuần.”

“Huyền linh nhận vào càng nhiều thì sau này sức mạnh thuộc tính được tăng lên sẽ càng nhanh.”

“Hóa ra là vậy.”

Khương Thành bừng tỉnh đại ngộ, phụ linh có thể nhận được một loại sức mạnh thuộc tính, mà huyền linh thì tương đương với nước mưa tưới tắm cho hạt giống.

Xem ra bản thân mình lần này không đến sai chỗ rồi.

Hơn một canh giờ sau, tu sĩ tên Hạ Lâm kia mới từ bên trong bước ra.

Hắn đã đột phá đến Cực Huyền cảnh, trút bỏ thân xác phàm thai.

Mà vừa rồi hắn có được khoảng hơn 1500 huyền linh tưới táp, chuyện này gây ra tiếng vang không nhỏ trong đám người.

Ngay cả những hộ vệ thần điện cũng không nhịn được ghé mắt nhìn.

Hộ vệ trưởng thần điện phụ trách chỉ huy vỗ vai hắn cười nói: "Hạ Lâm này, dựa vào thiên phú của ngươi, sau này cuộc kiểm tra ở thần điện cũng không có vấn đề gì."

Vừa dứt lời, tên tu sĩ Hạ Lâm kia vừa kiêu ngạo vừa kích động.

Những tu sĩ khác càng tỏ vẻ hâm mộ vô cùng.

Hộ vệ thần điện là mục tiêu cao thượng mà tộc nhân tộc Bạch Huyền họ khó với tới được.

Chương 599.

Thành ca không có khái niệm gì đối với hộ vệ thần điện thân phận cả, hắn bây giờ chỉ nhìn Giáng Linh đài kia một cách tò mò thôi.

Đột nhiên hỏi người bên cạnh kia một câu: "Những ngôi sao kia cũng đều là Huyền Linh sao?"

Tên tu sĩ kia đang nhìn Hạ Lâm với vẻ mặt đầy hâm mộ, nghe được câu này, không chút nghĩ ngợi mà gật gật đầu: "Không sai."

Thành ca đột nhiên trở nên tò mò.

"Theo ta thấy Huyền Linh ít nhất cũng phải có hơn 10 triệu, một lần mới có được 1500 cũng không được xem là nhiều đâu nhỉ?"

Giọng hắn cũng không lớn, cũng chỉ là sự nghi hoặc đơn thuần mà thôi.

Nhưng ở đây đều là tu sĩ, tất nhiên tất cả đều có thể nghe thấy.

Tên tu sĩ bên cạnh sắc mặt thay đổi, vội vàng chặn hắn lại: "Tên ẩn tu nhà ngươi đúng là không hiểu cái gì cả…"

Nhưng hắn cũng là tốt bụng một phen, sợ Thành ca nói lung tung đắc tội người ta.

Nhưng mà đã chậm.

“Mới 1500?”

Hạ Lâm, người vốn dĩ vô cùng đắc ý dừng bước, cau mày nhìn về phía Khương Thành.

“Nghe khẩu khí này của ngươi, ngươi có thể làm 1600 sao?”

Những tu sĩ khác cũng đồng loạt hùa theo.

“Đúng vậy, ngươi có hiểu không vậy?”

“Ngươi cho rằng Huyền Linh này rất dễ dàng lấy được sao? Có thể có hơn trăm cái có thể coi là rất giỏi rồi!”

“Hóa ra là tên ẩn tu không hiểu sự đời, thật sự là nói phét không biết ngượng mồm!”

“Thật sự buồn cười, thời đại này còn vẫn còn có thể loại vùi đầu trong núi khổ luyện sao?”

Thành ca cũng không nghĩ tới việc mình chỉ thuận miệng nói một câu, ấy thế mà chọc phải tổ ong vò vẽ.

Có điều hắn cũng không tức giận, đường đường là Chuẩn Đế chẳng lẽ lại đi so đo với mấy tên Thánh giai sao?

Được rồi cũng không đến mức…

“Rồi sao, nếu ta có thể đạt đến hơn 1600 Huyền Linh, các ngươi sẽ như nào?”

Mọi người ban đầu là sững sờ, sau đó cười ồ lên.

“Ha ha ha!”

“Hắn đang nói cái gì vậy?”

“1600?”

“Đúng là không sợ gió lớn thổi bay lưỡi…”

Tu sĩ bên cạnh Thành ca cười khổ khuyên hắn: “Lão huynh đừng bốc đồng như vậy, ngươi vẫn luôn ở trong núi sâu, không hiểu rõ tình hình bên ngoài!”

Nhưng mà tên Hạ Lâm vốn dĩ bận khoe khoang kia, lúc này đã bị Thành ca làm cho tức giận.

“Đừng, đừng dừng lại chứ!”

“Ngươi đã tự tin như thế, vậy thì ta ngược lại thật ra lại muốn ở lại nhìn cho kĩ.”

1500 của hắn vốn đang được mọi người tung hô quá đà nên vô cùng đắc ý, tự nhiên có kẻ bước ra nói chút Huyền Linh như vậy không là gì, điều này khiến lòng làm màu của hắn hoàn toàn không thể thoải mái được.

Thật là ra đòn với Thành ca.

Khương chưởng môn cười tươi: “Vậy thì chúng ta đánh cược chút gì đi?”

Nghĩ đến việc những tên này trên người cũng không kiếm được cái gì tốt, hắn chỉ có thể đề nghị: “Nếu như ta có thể lấy được 1600 Huyền Linh trở lên, ngươi đến cửa lớn ngoài thần điện bò một vòng, thế nào?”

“Cái gì?”

Mọi người suýt chút nữa thì nhảy dựng cả lên.

“Quá đáng!”

“Tiểu tử ngươi muốn chết sao?”

Đến cả những hộ vệ phụ trách duy trì trật tự thần điện cũng cạn lời rồi.

Yêu cầu này tuy là không có chút lực sát thương nào, nhưng mà quá gây nhục nhã rồi.

Hạ Lâm đưa tay phải lên, lạnh lùng nói: “Không sao, ta đánh cược với ngươi!”

“Nhưng ta còn muốn thêm một điều, người thua không chỉ phải bò một vòng bên ngoài cửa, còn phải lột sạch quần áo để bò!”

Khương chưởng môn giơ ngón tay cái, tán thưởng sự can đảm của hắn: “Người huynh đệ thật có hào khí!”

Hạ Lâm cười lạnh không thôi: “Nếu như phụ linh của ngươi không đến được 1600, vậy thì ngươi phải ở trước mắt bao người, cởi sạch y phục bò một vòng!”

“Yên tâm, đến lúc đó ngươi muốn chạy trốn cũng không trốn thoát được!”

“Không có vấn đề gì, ta là giữ chữ tín nhất.”

Hai người vừa đánh cược xong, các tu sĩ khác cũng lũ lượt đứng dậy.

“Ta cũng đánh cược với ngươi!”

“Không sai, bọn ta ủng hộ Hạ huynh, cũng đánh cược với ngươi!”

“Ha ha, ta đã bảo tộc nhân bên ngoài đến đây xem náo nhiệt rồi.”

Ngoại trừ vị tu sĩ bên cạnh Thành ca kia, những người khác ấy thế mà tất cả đều tham gia đánh cược, làm Thành ca vui đến nỗi cười không dừng lại được.

Một lát sau, bên ngoài thần điện còn thật sự có không ít người nghe tin đến xem náo nhiệt.

Tuy là không vào được bên trong, nhưng cũng biết trận đánh cược phía trong này .

Hạ Lâm cũng có thể coi là một danh nhân nhỏ, rất nhiều người đã từng nghe qua.

Trong thời gian ngắn, một truyền mười mười truyền trăm, người đến càng ngày càng nhiều.

Phía trong, Thành ca cầm lấy thẻ số, tiếp tục chờ vào trận.

Nghi thức giáng linh này tốn khá nhiều thời gian, người đi vào ít thì hơn nửa canh giờ, lâu thì là một canh giờ.

Đã chờ hơn nửa ngày, trước mặt hắn còn có ba người.

Hạ Lâm với những người kết thúc phía trước đều không có rời đi, còn muốn theo dõi hắn, sợ hắn bỏ trốn mất.

Đám hộ vệ thần điện cũng không nói gì, chỉ vui vẻ xem náo nhiệt.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên lại có một đám người xông đến.

Cầm đầu là một tên thanh niên mặc áo đen, tuy cũng chỉ mới đến Phàm Huyền cảnh cửu trọng, nhưng lại vô cùng vênh váo hung hăng.

Hắn vừa tiến đến, hộ vệ trưởng bên trong liền vội vàng chạy ra nghênh.

“Lôi thiếu, ngài sao lại tới đây?”

Thanh niên mặc áo đen vẫn chưa mở miệng, một tên chấp sự thần điện đi cùng phía sau liền ra lệnh.

“Lôi thiếu cũng là đến để phụ linh, bố trí cho hắn một chút!”

Hộ vệ trưởng liền vội vàng gật đầu: “Vâng vâng vâng!”

Sau đó dẫn hắn tới đội ngũ phía trước nhất.

Thanh niên mặc áo đen kia vẫn còn chưa hài lòng.

“Làm gì thế, bên trong còn có người khác sao?”

Hộ vệ trưởng thỉnh tội: “Sắp rồi sắp rồi, hắn đã tiến vào một canh giờ, chắc cũng không lâu nữa đâu.”

“Hừ, tốt nhất là như thế!”

Thanh niên mặc áo đen này vừa đến, thì Hạ Lâm và bọn người phía trong đều nép sang một bên, không ai lên tiếng.

Thành ca cũng không ngốc, nhìn qua đã biết đây là một đệ tử có xuất thân cao, nếu không sẽ không có người chấp sự đi cùng.

Sau đó lặng lẽ hỏi tu sĩ bên cạnh: “Hắn là ai vậy, lớn mặt như vậy ư?”

Tu sĩ kia nghe thế toàn thân run lên, vội vàng nói: “Ngươi nói nhỏ tiếng một chút, vị này là Lôi Cao, cháu của Mộc Linh điện chủ – một trong tám điện chủ đấy!”

Thần điện Bạch Huyền tộc có một vị đại điện chủ, thực lực đã đạt đến Thiên Huyền cảnh, không kém gì Tiên Vương của Tiên giới bên kia.

Trăm triệu năm trước “tà ma dị giới” xâm lăng, sau đó Huyền tộc có rất nhiều cao thủ cố ý ở tại tầng thứ nhất để tọa trấn đề phòng.

Dưới Tổng điện chủ, chính là tám vị điện chủ, thực lực của bọn hắn hơn nửa cũng đều đã đạt tới Thiên Huyền cảnh.

Mộc Linh điện chủ chính là một trong số đó.

Mà mỗi một vị điện chủ lại có bốn vị hộ pháp, phía dưới mới đến các phân bộ phân điện chủ, chấp sự, hộ vệ trưởng, hộ vệ, kiến tập hộ vệ…

Có thể thấy, địa vị của điện chủ cao như thế nào.

Mộc Linh điện chủ trong lòng vô số người Bạch Huyền tộc, giống như người với thần vậy, truyền thuyết về hắn nhiều không đếm nổi.

Cháu của hắn, địa vị của vị đương nhiên cũng đặc biệt.

Người đang luyện bên trong lúc này cũng đã đi ra, có được hơn 300 Huyền Linh, được xem là trình độ trung đẳng.

Lôi Cao không thèm nhìn hắn đến một cái, có chút không kiên nhẫn trực tiếp đi vào bên trong.

Trong một cái chớp mắt sau đó, Thành ca vọt đến phía trước hắn.

“Sao vậy, còn muốn chen hàng sao?”

Mọi người sửng sốt, sau đó câm nín, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Tên này điên rồi sao?

Hắn vậy mà dám cản đường Lôi Cao?

Hộ vệ trưởng với tên chấp sự kia tức giận lao đến.

“Ngươi là ai?”

“Ngươi muốn làm gì?”

Thành ca cười cười: “Thẻ số của hắn sau ta? Sao lại được đi vào trước ta?”

Vì sao chứ?

Bởi vì thân phận hắn cao, nên có thể chen hàng được chứ sao.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đây là chuyện hiển nhiên.

Chỉ có ngoại lệ duy nhất, là Khương Thành.

Hắn đã kiên nhẫn xếp hàng, chờ đợi theo quy củ cả nửa ngày, đã là rất phi thường rồi.

Thế mà tự nhiên lại có người đột nhiên xuất hiện mà lại được đi trước, vậy thì đồng nghĩa với việc hắn sẽ phải chờ thêm một

canh giờ nữa.

Điều này sao có thể chấp nhận được?

Chương 600.

“Lôi Thiếu là người ra sao?”

“Ngươi lại là người thế nào?”

“Vậy cũng so sánh được sao?”

Người chấp sự Thần điện vừa mắng chửi vừa lôi kéo Thành ca, muốn đuổi hắn ra ngoài.

Còn Lôi Cao đó tất nhiên đang nhìn về phía Thành ca, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

“Tên ngốc từ đâu đến vậy nhỉ?”

“Ta không muốn khi đi ra thì thấy hắn.”

Ý này của hắn chính là xóa đi cơ hội Phụ linh của Thành ca rồi.

Trưởng hộ vệ lập tức cúi đầu khom lưng: “Không thành vấn đề.”

Sau đó nhìn về phía Thành ca, chỉ ra ngoài cửa.

“Được rồi, ngươi có thể ra ngoài rồi.”

Thành ca nhếch mép, để lộ hàm răng trắng tinh: “Các ngươi nói sớm quá rồi, hóa ra không cần xếp hàng cũng không sao, đúng là lãng phí thời gian của ta mà.”

Nếu sớm biết có thể chen hàng, hắn hà tất phải theo quy tắc như vậy chứ.

Còn chưa chờ những người khác phản ứng kịp, hắn thẳng tay thọc tay vào, nắm lấy cổ sau của Lôi cao kia.

Trước mặt hắn, Lôi Cao hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào cả.

Chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra, không thể dùng sức được nữa, đôi chân bị bắt phải rời khỏi mặt đất rồi.

Cảnh tượng này đã dọa những người khác suýt chút phát điên.

Người chấp sự đi cùng kia phẫn nộ vô cùng: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Còn không mau bỏ Lôi thiếu xuống?”

“To gan…”

Thành ca lười đáp lại bọn họ, vung tay một cái, ném Lôi Cao đó ra khỏi cửa.

`m.

Cánh cửa bị đụng đến nát làm bốn làm năm.

`m ầm.

Lôi Cao lăn mấy vòng trên mặt đất, người đầy bụi đất, xương cốt gãy không ít.

Khương chưởng môn cũng lười hưởng thụ chút chiến tích này, bước hùng hổ đến trong Giáng Linh Đài, bắt đầu nghi thức Phụ Linh của chính mình.

Còn về việc ra ngoài sẽ thế nào, với thực lực của hắn còn cần phải lo lắng sao?

Tất cả mọi người bên trong mặt ngơ ra.

Bị dọa cho ngốc luôn rồi.

Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?

Đường đường là một Lôi Thiếu mà lại bị “đánh” bị thương ư?

Ông nội của hắn là chủ của Mộc Linh điện đấy.

Tất cả mọi người nhất thời trở nên hoang mang lo sợ, thậm chí còn không biết tiếp theo nên làm thế nào.

Mà lúc này, tiếng la hét thảm thương của Lôi Cao cuối cùng cũng vang đến.

“A… đau, đau đau quá.”

Chàng thành niên áo đen mới cách đây không lâu còn tàn nhẫn, bá đạo, lúc này đang nằm trên mặt đất la hét như lợn sắp bị làm thịt.

“Giết hắn!”

“Ta muốn giết chết hắn.”

“A a a, nhất định phải giết hắn…”

Tiếng la hét thảm thương vang dội, truyền đi rất xa.

Những hộ vệ bên trong điện kinh hoàng lúng túng, chấp sự và hộ vệ bên trong cuối cùng cũng bật tỉnh.

“Mau, phong tỏa nơi này.”

“Mau chóng phái người đi thông báo cho Mộ Linh điện chủ.”

“Bất cứ ai cũng không được để thoát.”

“Mau chữa trị cho Lôi thiếu.”

Một loạt những mệnh lệnh hỗn loạn được ban hành, tỏ rõ chuyện này lớn biết bao nhiêu.

Một đội rồi một đội hộ vệ đi vào.

Phong tỏa nghiêm ngặt, bao vây Phụ linh đại điện chặt như cối nêm.

Người qua đường bên ngoài bị cách li khỏi đó, cứ như sắp bùng nổ đại chiến.

Hạ Lâm chờ tham gia Phụ linh ở bên trong bị dọa đến nỗi hồn vía trên mây, hoàn toàn không dám thốt ra một lời nào.

Một lúc sau, phía xa vang đến một tiếng gọi kinh thiên động địa.

“Ai đã khiến cháu trai ta bị thương?”

Mộc Linh điện chủ đến rồi.

Thoắng chốc, không khí xung quanh Phụ linh đại điện này đột nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Mấy tên chấp sự người chạy trước đứa chạy sau lũ lượt ra nghênh đón.

“Tham kiến Mộc Linh điện chủ!”

Hộ vệ quỳ đầy ra đất, thở hổn hển.

Tất cả mọi người im như thóc, tên chấp sự đi cùng kia mới vừa đi lên nói một câu: “Nghe nói là một ẩn tu không hề có nền tảng…”

Bốp!

Mộc Linh điện chủ tát cho một phát ngã xuống.

Đánh đến mức chấp sự đó hoa mắt chóng mặt, sau đó thì tông vỡ mấy bức tường bên trong đại điện, ngã xuống một vách tường vỡ nát.

“Ngươi làm ăn kiểu gì vậy?”

“Có ngươi đi cùng mà lại để một Huyền Cảnh cửu trọng bình thường đánh cháu trai ta bị thương ư?”

Tên chấp sự toàn thân bị thương, đầu óc quay cuồng kia cơ bản không dám phản kháng, liền bò lên dập đầu: “Bi chức không có sức bảo vệ, tội đáng muôn chết!”

“Ông nội, ông nội thay ta báo thù đi!”

Tiếng kêu thảm thiết như con lợn bị thịt của Lôi Cao kia vẫn tiêp tục, lại còn đầy đủ hơn trước.

“Ta muốn hắn chết, ta muốn cả nhà hắn đều phải chết!”

Mộc Linh điện chủ lạnh lùng liếc qua Giáng Linh đài vẫn còn đang chuyển động, ánh mắt đằm đằm sát khí.

Chỉ tiếc là Mộc Linh Đài và Tụ Phách Trì như nhau, một khi đã mở thì phải chờ người bên trong đi ra mới kết thúc.

Không thể dừng lại giữa chừng.

Nếu không thì hắn đã ra tay ngay lập tức rồi.

Hắn lúc này không hề nói một lời nào, nhưng ai cũng đều biết, người vừa mới vào đó toi rồi.

Đụng phải ai cũng được, lại đi đụng phải Lôi Cao.

Thế thì cũng thôi đi, hắn lại còn dám đánh Lôi Cao bị thương, đúng là chê đời dài mà…

Thành ca đã vào trong thì chẳng quản được chuyện bên ngoài.

Hắn đang bận làm việc chính mà.

Quá trình Phụ linh vốn không đơn giản, bước đầu tiên là lựa chọn thuộc tính.

Nhìn đủ loại sức mạnh dập dờn bên trong pháp trận bốn phía, hắn không hề do dự chọn lựa “Tử Chi Linh”.

Quá trình này có hơi giống với trước khi vào cửa quy tắc, lựa chọn hệ quy tắc nào.

Lựa chọn Tử Chi Linh cho thấy thuộc tính Huyền Lực sau này của hắn sẽ là Lực Tử.

“Ngươi chọn cái này làm gì?”

Thương Linh có chút kinh ngạc.

Đặt ở tiên giới, quy tắc Tử quả thực cũng là quy tắc thượng vị rất mạnh, nhưng trước giớ rất ít người chọn.

Tu luyện Lực Tử thường sẽ biến bản thân thành kiểu chết một nữa.

Cả ngày qua lại với cái này toàn là quỷ tu, thi tu, minh tu của tử giới, tử khí nặng nề, khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái.

“Chọn cái này cũng là vì có thêm một lớp bảo đảm thôi.”

Thời gian giao chiến ngắn ngủi với Ảnh tộc lúc trước ở tầng thứ bảy, vì ở đó không có quy tắc tử, Thành ca không những không giết được bọn họ, mà bạn thân cũng khó mà chết.

Nếu không phải trên người hắn có hơi thở của Hư giới, lần đó coi như thất bại rồi.

Bây giờ hắn lựa chọn lực tử, mục đích rất đơn giản – mang theo bên mình một quy tắc tâm tử mini.

Chỉ cần tu luyện lực tử này đến đỉnh, tương lai cho dù có ở đâu, cho dù có là nơi không có quy tắc tử đi chăng nữa, hắn cũng có thể bắt ép giết chết người khác.

Đương nhiên, nếu như thua thì hắn vẫn bị giết.

Nhưng mà đây chẳng phải những gì hắn muốn hay sao?

“Lại bí ẩn nữa rồi.”

Thương Linh dĩ nhiên không đoán được những tính toán thần diệu của hắn.

Còn Thành ca khi chọn Lực tử, rất thuận lợi khắc được Huyền văn Tử Chi Linh lên trung tâm của Huyền Phách.

Huyền văn vừa thành, cho thấy hắn đã thành Cực Huyền cảnh.

Huyền văn tinh xảo đó rất nhỏ, phát ra ánh sáng màu xám tro nhàn nhạt.

Chỉ là nhìn qua đã khiến người ta có cảm giác không thoải mái, giống như sẽ bị lôi xuống dưới vực sâu.

Bản thân Khương chưởng môn thì lại rất hài lòng.

Đây mới đúng là sức mạnh phù hợp với hệ thống đó của mình!

Quá trình này mất đúng nửa tiếng đồng hồ của hắn, sau đó là hấp thụ nhưng Huyền linh bên trong Giáng Linh đại trận, để làm tươi tốt thêm cho Tử Chi Linh vừa mới có được.

Chuyển động Thái Huyền Luyện Thần Chân Kinh, huyền văn màu xám Tử Chi Linh bên trong huyền phách sâu sắc lên.

Một luồn hư ảnh ánh sáng màu xám thoát ra khỏi huyền phách, rời khỏi cơ thể đi ra.

Làn khói xám nhạn nhạt quanh quẩn bốn bên, khiến cho những hơi thở xung quanh trở nên suy tàn lại.

Xunh quanh, Huyền linh như những vì sao bao phủ khắp trời như nghe thấy lời kêu gọi nào đó.

Lại giống như bị cuốn vào một trận gió bão.

Nhanh chóng hội tụ về phía Tử Chi Linh.

Sau khi viên đầu tiên hội tụ xong, hoa văn của Tử Chi Linh sáng lên, giống như được mạ một lớp ánh sáng mới, cũng đen thêm một phần đen nữa.

Sau đó, quá trình này không hề dừng lại.

Chương 601.

Thành ca vốn cũng muốn đếm thử xem sao.

Suy cho cùng thì cũng có một cú đánh cược là phải vượt qua 1600 cái mà.

Nhưng chỉ mới qua hai giây, hắn đã từ bỏ ý định này.

Bởi vì sớm đã vượt qua con số này rồi.

Vô số Huyền linh tụ lại như tuyết bay ngập trời, nhanh chóng tiến vào bên trong hoa văn Tử Chi Linh.

Căn bản không thể nào đếm được.

Bên trong cả Giáng Linh Đài này trào dâng bão táp cuồn cuộn mãnh liệt.

Thành ca ở giữa tâm bão đó chỉ cảm thấy được Tử Chi Linh của bản thân đang lớn lên rất nhanh, từng lớp từng lớp chồng lên.

Lúc này, Huyền lực cảnh giới của hắn đã vượt khỏi mức bình thường, tiến đến Cực Huyền Cảnh.

Còn những lớp Huyền văn tử kia, dưới sự đổ vào của một biển Huyền linh, cũng nhanh chóng từ Khô Mộc liên tiếp độc phá Bàn Thạch, Phàm Thiết, Hoàng Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim vân vân, vô số những tầng lớp.

Cấp bậc càng cao càng có nghĩa là phẩm chất của Huyền văn cũng càng cao, loại sức mạnh này tương lai càng ngày càng thuần khiết, tốc độ tu luyện cũng càng ngày càng nhanh.

Phải biết rằng, Huyền văn của Hạ Lâm lúc nảy cũng chỉ mới ở mức Hoàng Đồng mà đã nhận được biết bao lời tán dương rồi.

Hầu hết mọi người đạt đến được cũng chỉ ở mức Phàm Thạch, Bàn Thiết mà thôi.

Còn bây giờ, xunh quanh Huyền văn màu xam của Thành ca lấp loánh ánh vàng, sớm đã là tầng lớp Hoàng Kim rồi.

Mộc Linh điện chủ sát khí đằng đằng đang tức tối kia ngây ra.

Toàn bộ những chấp sự và hộ vệ đang nghiêm trận chờ đợi bên ngoài cũng ngây ra.

Hạ Lâm và những người khác đều mở to mắt mà nhìn, vẻ mặt không tin nỗi.

Bọn họ không nhìn thấy Huyền văn của Thành ca, cũng không nhìn thấy được quá trình tu luyện của hắn, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy những Huyền Linh đầy trời đang điên cuồng tụ lại.

Có một chấp sự thậm chí còn quên cả điện chủ đang ở bên, nhịn không được thốt ra một tiếng.

“Chuyện này… đã xảy ra chuyện gì thế này?”

Rất nhiều nguồi muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù là những hộ vệ chỉ đáng canh giữ Giáng Linh đại điện cũng muốn hỏi.

Bọn họ đã chứng kiến vô số cảnh Phụ linh rồi, nhưng trước giờ chưa bao giờ thấy quá trình nào mãnh liệt điên cuồng đến vậy.

Huyền Linh vốn đều bị treo trên không, rất khó để nối liền.

Tu sĩ có được Huyền văn ở bên dưới đều phải liều mạng mới có thể lấy xuống được một ít.

Người có thiên phú lớn hơn chút thì có thể có được chút ít Huyền Linh rơi lác đác xuống.

Còn bây giờ…

Cái này còn gọi là rơi lác đác sao?

Đây là chảy xuống như thác rồi ấy chứ!

Số Huyền Linh bên trong Giáng Linh đài chưa ai từng đếm thử, nhưng chi ít cũng đến hơn trăm ngàn rồi.

Người bên trong đã hấp thụ được bao nhiêu?

“Hắn thật sự hấp thụ Huyền linh ở bên trong sao?”

“Có sai sót gì không vậy?”

Rất nhiều người nhịn không được mà mở miệng nói, bọn họ cmar thấy cảnh tượng này quá sức hoang đường.

Hoang đường đến mức bọn họ quên cả chuyện Lôi Cao bị đánh trước đó đi.

Hiện trường chỉ có duy nhất Mộc Linh điện chủ là biết đã xảy ra chuyện gì.

Giáng Linh đại điện sẽ không để xảy ra sai sót như vậy.

Tình huống như hiện tại chỉ có một khả năng – phẩm chất Huyền phách của người bên trong đó quá cao, thiên phú cũng quá lớn.

Huyền văn mà loại Huyền phách này hình thành nên có lực hấp dẫn rất lớn, vậy nên mới thu hút rất nhiều Huyền Linh chủ

động hướng đến.

Giống như chính bản thân hắn, ban đầu vượt qua hồn phách địa cấp trung đẳng của Giáp cấp, lần đầu tiên đến Phụ linh cũng từng thu hút sự chấn động của toàn trường như vậy.

Lần đó Huyền văn Mộc của hắn đạt được hơn cả bảy mươi ngàn Huyền linh, trực tiếp đạt đến tầng Bạch Ngân.

Từ đó về sau, Lực Mộc của hắn tu luyện thuận lời không gì bằng, cuối cùng trở thành Mộc Linh điện chủ.

Nhưng còn bây giờ, người bên trong đó đã hấp thụ được bao nhiều Huyền Linh rồi?

Chi ít cũng hơn cả triệu rồi nhỉ?

Người duy nhất Mộc Linh điện chủ nghe qua có thể hấp thụ được hơn một triệu cấp Huyền Linh chính là đại điện chủ thứ ba của Bạch Huyền tộc.

Người này Huyền phách Thiên cấp thượng phẩm, lúc đó Huyền văn đạt đến tầng Hoàng Kim, cuối cùng chỉ cần dùng trăm ngàn năm để phi thăng lên tầng trên.

Nghe nói hắn bây giờ đã là cường giả siêu cấp của Đế Huyền Cảnh rồi, cũng là người mạnh nhất của Bạch Huyền tộc.

Thiên phú của người bên trong đó có thể sánh với đại điện chủ thứ ba đó sao?

Chuyện này sao có thể chứ?

Hơn nữa, quá trình hấp thụ của hắn vẫn còn chưa kết thúc?

Trên thực tế, những Tiên vương, Chuẩn đế của tiên giới chỉ cần vào cửa, cho dù phẩm chất của Huyền Phách có thấp đi chăng nữa, vào bước phụ linh Huyền văn được thành hình cũng có thể hấp thụ được một lượng lớn Huyền Linh.

Nguyên nhân rất đơn giản, tuy Lực quy tắc và Lực Huyền có khác biệt, nhưng ở rất nhiều chỗ vẫn thông với nhau.

Quy tắc tương ứng mà bọn họ tu luyện mấy trăm triệu năm hay thậm chí cả tỷ năm, vào bước này sẽ nhẹ nhàng giống như luyện lại một chiếc kèn vậy.

Huống hồ gì Thành ca lại là Huyền Phách Thiên cấp thượng phẩm, đồng thời còn tu luyện công pháp cấp Chí tôn.

Bước này của hắn giống như gian lận vậy.

Ánh sáng vàng xung quanh Huyền Văn đó cuối cùng đã biến thành màu tím.

Đây là phẩm chất Huyền Văn mà trong lịch sử Bạch Huyền tộc từ trước đến này chưa bao giờ xuất hiện qua, bởi vì không có ai làm được nên căn bản không được ghi chép lại.

Còn Huyền Linh bên trong cũng dần trở nên thưa thớt lại.

Cuối cùng, hơn trăm ngàn Huyền Linh thế mà lại bị Huyền Văn của hắn hấp thụ hết sạch.

Cho đến lúc này, nghi thức Giáng linh của hắn mới kết thúc.

Giáng Linh đài vốn chưa lập tức mở ra, nhưng đã tự mình phát ra từng tiếng kêu trong trẻo.

Đây chính là dấu hiệu xuất hiện tuyệt thế thiên tài mà Giáng Linh đài tự mình phát ra.

Rất nhiều người đứng ngây ra ở bên ngoài, nhìn lên không, nhất thời cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy âm thanh thánh thót đó rất huyền diệu, không thể lí giải được, khiến người ta bất giác trở nên mê muội đắm đuối.

Soạt.

Ánh sáng của Giáng Linh đài tản ra, người ở phía sau cũng không cần phải vào nữa.

Tất cả huyền linh đều đã bị Thành ca hấp thụ hết rồi, còn vào nữa thì đừng nói đến Huyền Linh, đến cả việc có được Lực thuộc tính cũng không thể làm được.

Bọn họ chỉ có thể chờ lần sau Giáng Linh đài bổ sung Huyền linh xong mới có thể có cơ hội.

Bóng dáng Khương Thành cuối cùng cũng hiện diện trước mặt mọi người.

Về bề ngoài thì hắn chẳng có gì thay đổi cả.

Nhưng cảm nhận kĩ càng, cũng chỉ cảm thấy cảnh giới của hắn đột phá đến Cực Huyền cảnh.

Nhìn có vẻ cũng chẳng khác gì người ta là mấy.

Nhưng tử khí thoắt ẩn thoát hiện đó thì lại rõ như ban ngày, khiến người ta có cảm giác như bị đè nén nặng nề.

Cho dù những hộ vệ trưởng đã đạt đến Minh Huyền cảnh cũng cảm thấy bị đe dọa ít nhiều.

Nhất thời, toàn trường im như thóc.

Sắc mặt Hạ Lâm trở nên mất tự nhiên vô cùng.

Bọn họ cũng không ngốc, cho dù trong lòng không tin sẽ có người hấp thụ được hơn trăm ngàn Huyền Linh, nhưng cũng có thể nhìn ra hắn không thể nào không vượt qua con số một ngàn sáu trăm.

Nghĩ lại vụ cá cược vừa nảy…

Còn ánh mắt của Mộc Linh điện chủ thì thay đổi liên tục.

Thiên phú của người này, tuyệt đối không kém cạnh gì điện chủ thứ ba.

Nếu hắn có thể tiếp tục sống, thực lực Bạch Huyền tộc sẽ tăng cường rất lớn, trở thành phúc của cả tộc quần.

Nhưng vừa nảy hắn mới đánh cháu trai mình bị thương, hai bên đã kết thù rồi.

Nếu để loại người thế này lại, vậy thì…

“Ngươi thật to gan, không những đánh cháu trai ta bị thương, lại còn phá hoại Giáng Linh đài…”

Để quang minh chính đại giết Khương Thành, hắn không ngần ngại đổi trắng thay đen thêu dệt nên tội danh.

Dù sao thì những người khác cũng không nhìn ra được vừa nảy xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, huyền lực Mộc to lớn trên người hắn vừa mới nói ra, lời nói đã bị ngắt quãng.

“Mộc Linh điện chủ khoan đã.”

“Tất cả mọi người không thể ra tay với người này được!”

“Tuyệt thế thiên tài hấp thụ trăm ngàn Huyền Linh đang ở đâu?”

Mọi ngời nhìn theo tiếng nói, sau đó thì bị dọa đến quỳ rạp xuống.

Phía xa là một đám cường giả đang vội vàng bay lại, có người tóc đã bạc phơ, có người sắc mặc vội vàng gấp rút.

Dẫn đầu là một người phụ nữ tầm trung niên xinh đẹp, đầu đội vòng hoa màu trắng, khí chất khoan thai cao quý, khí tức vấn vương toàn thân còn mạnh hơn cả Mộc Linh điện chủ.

Không phải đại điện chủ của Bạch Huyền Tộc thì còn có thể là ai chứ?

Chương 602.

Vừa chớp mắt một cái, Thành ca đã bị bao vây.

Đại điện chủ của Bạch Huyền Tộc Thần điện và bảy vị điện chủ khác nắm lấy tay nhau.

Vẻ mặt mỗi người đều rất nôn nóng và kích động.

“Ngươi là tuyệt thế thiên tài vừa hấp thụ hơn trăm ngàn Huyền linh sao?”

“Là hắn không sai đâu!”

“Ta cảm nhận được sức mạnh Huyền văn vượt quá mức bình thường của hắn.”

“Thật khó tưởng tượng được mà! Thiên phú này dường như đã vượt qua cả vị đại điện chủ năm đó.”

Ánh mắt bọn họ nhìn Thành ca hoàn toàn như nhìn bảo vật hiếm có nhất trên thế giới vậy.

Đại điện chủ chìa tay về phía Thành ca, song cũng có hơi run.

Phản ứng mãnh liệt như vậy khiến cho Thành ca có chút ngỡ ngàng.

Màn hình hệ thống nhận được một ít giá trị chấn kinh, nhưng phản ứng của các ngươi có hơi thái quá rồi nhỉ!

“Không sai, chính là bổn soái ca, các ngươi muốn làm gì?”

Ăn nói như vậy với đại điện chủ và những điện chủ khác đúng là sự xúc phạm quá lớn.

Những chấp sự và hộ vệ trưởng phía xa vừa định tiến lên quát mắng thì những điện chủ đó nhìn nhau một cái, sau đó toàn bộ đều bật cười.

“Hắn lại hỏi chúng ta định làm gì kìa?”

“Ha ha ha ha, tiểu bối này thật dễ thương!”

“Ngươi nói xem bọn ta định làm gì nào?”

“Đương nhiên là đích thân chiêu mộ ngươi vào Thần điện rồi!”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt những hộ vệ trưởng và hộ vệ ngoài kia không thể ngờ được.

Còn những tu sĩ tham gia Phụ linh kia thì càng ngưỡng mộ và đố kị vô vùng.

Người Huyền tộc không có quốc gia và tông môn, đối với họ mà nói, Thần điện là chí cao vô thượng, cao ả không gì sánh bằng rồi.

Muốn trở thành hộ vệ của Thần điện thì thấp nhất cũng phải cần trở thành Động Huyền cảnh.

Cuối cùng trải qua cuộc kiểm tra Thần điện ba ngàn năm một lần, mới có cơ hội vào được.

Cuộc kiểm tra này vô cùng khắc nghiệt.

Mỗi lần Bạch Huyền tộc có cả trăm ngàn tu sĩ Động Huyền cảnh cạnh tranh, trải qua thử nghiệm về sức chiến đấu, tư chất, khả năng phân tích và lí giải sự việc vân vân, cuối cùng có thể được chọn không đến trăm người.

Xác suất thông qua là một phần mười ngàn.

Bây giờ Khương Thành vừa mới đạt đến Cực Huyền cảnh, căn bản chẳng tham gia kiểm tra, mà đã được tuyển thẳng rồi?

Hơn nữa lại là Đại điện chủ và những điện chủ khác đích thân chọn được?

Nếu đổi thành người khác, cho dù mới phút trước được chọn, phút sau liền bị loại thì cũng đáng.

Chỉ tiếc là Thành ca không phải bọn họ.

“Không có hứng thú.”

Nghi thức Phụ linh đã qua rồi, theo như hắn thấy Thần điện cũng chẳng còn tác dụng gì với mình nữa rồi.

Căn bản chẳng cần phải gia nhập.

Cái gì?

Tất cả mọi người đều không dám tin vào tai của chính mình.

Cơ hội trở thành hộ vệ của Thần điện quang vinh như vậy hắn lại đi từ chối ư?

Một chấp sự nhịn không được nghiêm nghị hét lên: “Ngươi thật to gan, lại dám coi thường…”

“Câm miệng!”

Đại điện chủ lập tức hét lên bắt hắn dừng lại.

Sau đó, một phụ nữ trung niên xinh đẹp mỉm cười nhìn Thành ca, ánh mắt hiện lên vẻ cưng chiều.

“Tại sao ngươi lại từ chối bọn ta chứ?”

“Lẽ nào gia nhập Thần Điện không tốt sao?”

Thành ca nhún vai: “Dựa vào sự đẹp trai và thiên phú của ca đây, vốn chẳng cần thiết phải vậy!”

“Các ngươi cảm thấy ta tu luyện phải dựa vào Thần điện sao?”

Hắn muốn công pháp có công pháp, muốn tài nguyên thì có hệ thống thương thành, hà tất phải gia nhập Thần điện?

Nghe thấy câu nói này của hắn, những người khác suýt chút thì ngất luôn.

Ngươi lại dám xưng ca trước mặt đại điện chủ ư?

Mộc linh điện chủ thầm mừng trong lòng mà nhìn, nếu như tên này không gia nhập Thần điện vậy thì tương lai muốn tạo ra một sự cố nào đó khiến hắn chết thì cũng dễ rồi.

Hắn không muốn thấy Khương Thành tiếp tục sống.

Thế là hắn đứng dậy, cao giọng nói: “Nếu ngươi đã không bằng lòng vậy thì bỏ đi vậy!”

“Không!”

Đại điện chủ lắc đầu mạnh mẽ.

Trong mắt nàng, thiên phú của Thành ca đã vượt qua đại điện chủ thứ ba năm ấy rồi.

Một đệ nhất thiên tài trong lịch sử Bạch Huyền tộc như vậy, sao có thể bỏ lỡ hắn được chứ?

Người này đáng được mời chào hơn bất kì ở mức nào hết.

Không phải hắn muốn vào Thần điện, mà là Thần điện muốn có được hắn.

Nàng nhìn Thành ca một cách hứng thú: “Thật vậy ư? Ngươi chắc chắn không cần Thần điện giúp ư?”

“Đương nhiên!”

Băng Linh điện chủ khuyên bảo: “Thần điện có thể cung cấp cho ngươi điều kiện tu luyện tuyệt vời!”

Trong đầu của Thành ca: Ta dùng không được.

Hỏa Linh điện chủ cảm thán nói: “Nhưng thực lực bây giờ của ngươi quá yếu, không gia nhập Thần điện thì ở ngoài rất dễ gặp phải tổn hại.”

Thành ca bĩu môi: “Ta thì lại rất mong có người đến mưu hại ta.”

Khẩu khí của tên này sao lại lớn đến thế chứ?

Chư vị điện chủ và những người khác nhếch mép.

Tên này nếu không phải là tuyệt thế thiên tài, bọn họ đã hận không thể cho hắn một bạt tai rồi.

Nhưng mà cũng hết cách, tuyệt thế thiên tài có tư cách tùy hứng mà.

Bọn họ chỉ có thể nghĩ cách khiến hắn gia nhập, suy cho cùng thì chuyện không theo tự nhiên thì sẽ không có kết quả tốt đẹp, cũng không thể bắt hắn bỏ vào được nhỉ.

“Có Thần điện chống lưng, ngươi hành sự ở Bạch Huyền tộc cũng tiện hơn nhiều…”

“Công pháp điển tịch của Thần điện là cao nhất ở Bạch Huyền tộc, sau này ngươi đỡ phải đi rất nhiều đường vòng.”

“Nếu như ngươi gia nhập, sau này bọn ta sẽ đích thân chỉ điểm ngươi.”

Từng lời khiến cho trái tim của những hộ vệ và chấp sự đó trở nên điên loạn, hoàn toàn không có cách nào giữ bình tĩnh từ bỏ lợi ích được.

Má nó chiêu mộ hộ vệ ở đâu chứ?

Đây là chiêu mộ tổ tông đấy chứ!

Thành ca không ngần ngại trả lời bọn họ, những điều kiện này chả có sức hấp dẫn gì với hắn cả.

Hắn đã mở hệ thống lên, bận nhìn những bảo vật tu luyện huyền lực bên trong hệ thống thương thành.

Huyền Nguyên Quả và Bí Không Thánh Sa đủ loại phẩm cấp là những thứ cơ bản nhất.

Cấp bậc cao nhất, giá cả tương tự như với Cửu phẩm tiên đan.

Còn Huyền khí Huyền giáp thì cũng đầy đủ, chẳng qua là dựa vào thực lực của hắn hình như tạm thời dùng không nỗi mà thôi.

Ngoại trừ những thứ này ra thì còn có đủ loại công pháp, huyền kĩ, bí pháp, hắn nghĩ không biết có nên học thêm mấy môn cho đủ hay không thì đột nhiên nhìn thấy phân loại “Huyền văn”.

Sau khi bấm mở ra, mồm Thành ca suýt nữa há không khép lại được.

Một lần tu luyện vừa nảy của hắn, lĩnh ngộ được một Huyền văn Tử, nhận được lực Tử.

Còn bây giờ ở trong Thương thành lại có cả một ngàn loại huyền văn.

Gì mà huyền văn lực, huyền văn thủy, huyền văn hủy diệt, huyền văn không gian, tất cả đều có đầy đủ!

Chỉ có điều giá cả hơi mắc, từ hai mươi triệu điểm công đức đến mấy trăm triệu điểm công đức chứ không dưới đó.

Chuyện này…

Chuyện này lẽ nào có nghĩa là chỉ cần bản thân mua được, tương lai sẽ giống như chín trăm chín mươi hai tâm quy tắc đó, có một ngàn loại Huyền văn hay sao?

Nghĩ đến sức chiến đấu ban đầu chín trăm chín mươi hai quy tắc chủ mang lại, nhất phẩm tiên vương một giây diệt sạch một đám tiên vương.

Rồi lại nghĩ đến dấu ấn của sức chiến đấu mà bốn mươi chín môn quy tắc mang lại, Chuẩn đế sơ kì xử lí được một đám chuẩn đế.

Thứ mà người khác chỉ có vài cái, hoặc chỉ có một cái mà bản thân lại có đến một đống như vậy, đúng là không nói lí lẽ mà bắt nạt người ta rồi.

Chuyện thế này, Thành ca rất thích.

Vừa lúc hắn chuẩn bị rời khỏi chỗ này, tìm một nơi lén để đổi thì một vấn đề mới lại nổi lên trong đầu hắn – Huyền văn này phải Phụ linh.

Nhưng Phụ linh thì phải hi vọng vào nghi thức giáng linh của Thần điện.

Nghĩ đến đây, cuối cùng hắn cũng thay đổi.

“Gia nhập Thần điện cũng không phải không được…”

Thấy hắn dù có những thứ béo bở đến đâu cũng không vào, đại điện chủ sắp cảm thấy hết hi vọng rồi.

Thậm chí còn nghĩ đến có nên dứt khoát trói hắn mang vào trước rồi sau này từ từ cảm hóa hay không.

Nhưng chỉ là làm như vậy thì có chút nguy hiểm, lỡ như cảm hóa không thành, ngược lại còn gây nên thù hận thì đúng là bi kịch.

Lúc này đột nhiên lại nghe thấy hắn thay đổi, mọi người đều mừng rỡ nhìn sang.

“Ngươi đồng ý rồi ư?”

“Ha ha ha, quá tốt rồi!”

“Thần điện hoan nghênh ngươi gia nhập!”

Chương 603.

“Chờ một chút, lời của ta còn chưa nói xong!”

Khương chưởng môn làm sao có thể gia nhập Thần điện, làm một hộ vệ như vậy chứ?

Ca này từ khi xuất đạo đến nay chưa từng hạ thấp thân phận hơn người khác.

Thân phận hộ vệ này khiến việc làm màu của hắn giảm đi rất mạnh.

“Ta không thể làm hộ vệ.”

Các vị điện chủ bật cười lên.

“Bọn ta cũng không định sẽ cho ngươi làm một hộ vệ bình thường.”

“Phải đấy, dựa vào thiên phú của ngươi, làm một hộ vệ há chẳng phải tật lãng phí hay sao?”

Quang Minh điện chủ tuyên bố ngay tại hiện trường: “Ta quyết định rồi, nhận ngươi làm đồ đệ, từ nay về sau, ngươi chính là thiếu điện chủ của Quang Minh điện ta.”

“Cái gì?”

Thủy Linh điện chủ lập tức đứng dậy: “Dựa vào cái gì mà ngươi nhận chứ, nếu làm thì phải làm đồ đệ của ta!”

Chiến Linh điện chủ ngạo nghễ nói: “Các ngươi bớt bớt lại đi, thực lực của ta mạnh hơn của các ngươi, nếu phải theo thì phải theo ta!”

Những người khác ở bên đều phải trơ mắt nhìn.

Những điện chủ của Thần điện từ trước đến nay đều không nhận đồ đệ, hộ vệ và những hộ vệ trưởng đều là tự mình nghĩ cách tu luyện.

Thi thoảng có thể có được sự chỉ điểm từ chấp sự cấp cao hay hộ pháp thì cũng đã rất tốt rồi.

Bây giờ lại xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Điện chủ lại bắt đầu nhận đồ đệ ư?

Cuối cùng thậm chí đến cả Đại điện chủ cũng không nhịn được nữa: “Ta thấy hay là làm đồ đệ của ta đi!”

Toàn hiện trường nổi lên âm thanh của tiếng thở.

Đại điện chủ, vị trí cao nhất của Bạch Huyền tộc cũng đã đích thân ra tay rồi, đây là đãi ngộ gì thế chứ?

Ánh mắt của những hộ vệ trưởng và chấp sự kia nhìn Thành ca có thể gọi là đố kị ghen ghét.

Đây đúng là tập trung hết ngàn vạn sự cưng chiều lên một người mà.

Nhưng đương sự thì: méo mèo meo?

Gì chứ?

Các ngươi lại muốn nhận ta làm đồ đệ ư?

Thành ca biết có vài tông môn sau khi có thiên tài gia nhập sẽ có vài trưởng lão tranh nhau nhận đồ đệ.

Ví dụ như Phi Tiên môn của mình, ban đầu khi Lâm Ninh gia nhập cũng bị từng bị giành giật.

Nhưng hắn có nằm mơ cũng không ngờ rằng, đãi ngộ như thế này sẽ có ngày rơi vào bản thân.

Đùa gì vậy?

Ca đường đường là một người có một loạt danh hiệu như Chuẩn đế hậu kì, tổ sư Phi Tiên Môn tiên giới bên kia, Thương Long đại đế, chủ của Địa bộ, kiếm chủ mười bốn môn, kiếp tâm, Đệ nhất ma đầu lục giới, trùm hack, vua làm màu,…

Ai có thể làm sư phụ của ca được chứ?

Các ngươi muốn kiếm ăn hời à?

Đối diện với sự nhiệt tình thu nhận đệ tử của các điện chủ, Thành ca sắc mặt nghiêm nghị, nghiêm túc khua tay.

“Mong nhận lấy sự từ chối của ta!”

“Ta sẽ không làm đồ đệ của ai cả.”

Ơ, chuyện này…

Những người khác ở xung quanh đã không còn biết nói gì nữa cả.

Chuyện mà người khác có mơ cũng không được, tên này lại đi từ chối.

Đây có phải là cố ý chọc tức bọn ta không?

Chắc chắn là vậy rồi nhỉ?

Chữ vị điện chủ cũng ngỡ ngàng, hiển nhiên không ngờ rằng hắn không muốn làm độ đệ của mình, nhất thời hơi lúng túng.

Đúng là không nể mặt mà.

Đại điện chủ hít thở sâu, lấy lại bình tĩnh.

Cố gắng nói với bản thân, hắn là đệ nhất thiên tài Huyền tộc, có tư cách tùy hứng như vậy.

Sau đó lại cố nặn ra một nụ cười: "Vậy ngươi muốn thân phận gì?"

Được đấy, để bản thân được chọn.

Thành ca nhìn nàng và những điện chủ khác một vòng, suy nghĩ.

Muốn làm đại điện chủ vị trí cao nhất này chắc chắn không hiện thực chút nào.

Người này tuy nhìn có vẻ điên cuồng nhưng cũng không ngốc.

Muốn làm lão tổ của hắn…

Được thôi, vậy có lẽ là muốn khai chiến ngay tại chỗ rồi.

"Vậy đi, ta làm Đại hiền giả của Thần điện các ngươi là được rồi."

"Đại hiền giả?"

"Đó là cái gì?"

Các điện chủ và hộ pháp chấp sự đều ngây cả ra, chưa từng nghe qua từ này.

Đại điện chủ có hơi mơ hồ không hiểu: "Trong Thần điện của bọn ta, không có chức vị này."

Những điện chủ khác cũng có ý hỏi này.

"Không có thì có thể tạo nên một cái mà."

Thành ca kiên nhẫn giúp bọn họ phổ cập kiến thức: “Cái gọi là đại hiền giả á mà, chính là người thông minh có thể chỉ dẫn hướng đi cho tộc quần.”

“Thân phận này là siêu nhiên, ai cũng không thể trên cơ ta, càng không thể can dự vào ta.”

Những người ở bên suýt nữa thì ngất.

Không thông qua kiểm tra làm một hộ vệ đã là sự đặc cách rồi.

Ngươi lại hay, muốn làm đại hiền giả gì đó!

Không ai có thể trên cơ ngươi, đây có nghĩa là ngươi muốn ngang bằng với đại điện chủ mà.

Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày đấy à?

Trầm ngâm một lúc lâu, Mộc Linh điện chủ luôn muốn giết chết hắn kia lại nhẫn không nỗi nữa.

“Thật quá đáng. Ngươi vậy mà lại muốn ngang bằng với đại điện chủ ư?”

“Ta thấy ngươi đang đùa bọn ta thì phải.”

“Không cần tiếp tục lãng phí thời gian nữa, tên này vốn không muốn gia nhập Thần điện của Bạch Huyền tộc ta, chi bằng nhân lúc hắn vẫn còn yếu…”

“Từ từ!”

Đại điện chủ từ từ giơ tay lên, lần nữa ngăn cản hắn.

Nàng chua chát cười nhìn về phía Thành ca, lắc đầu: “Yêu cầu này của ngươi có hơi quá đáng rồi.”

Thành ca khua tay: “Không đồng ý thì bỏ đi!”

Nói xong hắn liền quay đi.

Quả thực hắn cần nghi thức Giáng Linh của Thần điện, nhưng cho dù không gia nhập Thần điện thì dựa vào thực lực của hắn, tương lai muốn tăng vài lần cũng không khó gì.

Càng huống hồ gì Huyền tộc có tận bốn Đại Thần điện chứ.

Sau này đến đó gia tăng là được rồi, chỉ có điều hơi phiền chút thôi.

Giọng đại điện chủ vang lên: “Chờ một chút, để bọn ta thương lượng một chút vậy!”

Sau đó, tám điện chủ truyền âm bàn bạc riêng với nhau.

Mộc Linh điện chủ đương nhiên kịch liệt phản đối.

“Gì mà đại hiền giả chứ, một Cực Huyền cảnh như hắn cũng đáng sao?”

“Nếu đồng ý với hắn, uy nghiêm và thể diện của Thần điện chúng ta có còn chắc?”

“Chuyện này sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của Thần điện, tam tộc còn lại sẽ cười chúng ta đấy!”

Lời này của hắn lại khiến mấy vị điện chủ bất giác gật đầu.

Một Cực Huyền cảnh muốn ngàng hàng với đại điện chủ khó trách quá hoang đường mà.

Nhưng đại điện chủ và Thủy Linh điện chủ lại có cách nhìn không giống.

“Các ngươi đừng quên đẳng giai Huyền văn đáng sợ của hắn, nếu không xảy ra sự cố bất ngờ, hắn đã vượt qua cả tầng Hoàng kim rồi.”

“Chuyện này đã vượt qua thiên phú của điện chủ thứ ba rồi!”

“Điện chủ thứ ba đó bây giờ đã ở tầng lớp trên, trở thành đệ nhất cao thủ của Bạch Huyền tộc chúng ta rồi.”

“Giống như loại tuyệt thế thiên tài này, sao có thể đối xử với hắn như với hậu bối được chứ?”

“Hắn vượt qua chúng ta là chuyện sớm muộn mà thôi, tương lai chúng ta sẽ không thể nào cùng đẳng cấp với hắn được nữa…”

“Nói thật thì, hắn có thể gia nhập Thần điện của Bạch Huyền tộc là vinh hạnh của cả Thần điện.”

Lời này của các nàng, lại khiến mấy vị điện chủ không thể không thừa nhận có lí.

Nghĩ đến nếu như đại điện chủ thứ ba khi còn trẻ đứng trước mặt mình, bản thân e là sẽ sợ hãi mà quỳ xuống rồi ấy chứ?

Nghĩ như vậy, dường như cũng không thể không chấp nhận được thân phận "Đại hiền giả" này.

Ngoại trừ Mộc Linh điện chủ, thái độ của những điện chủ khác cuối cùng cũng có chút dao động.

Mộc Linh điện chủ chau mày: "Nhưng hắn còn trẻ như vậy mà đã cho hắn quyền lực lớn đến thế…"

"Phải đó, lỡ như hắn làm loạn, công việc trong Thần điện há chẳng phải loạn hết cả lên hay sao?"

Đại điện chủ khua tay cười: "Không sao không sao, có ta trông chừng mà."

Chiến Linh điện chủ nhịn không được, thở than: "Nàng đấy, cũng cưng chiều hắn quá rồi."

Đại điện chủ khẽ cười: "Ta có một trực giác, giữ hắn lại thì sẽ trở thành mấu chốt thay đổi vận mệnh của cả Bạch Huyền tộc."

Chư vị điện chủ nhất thời đều dao động.

Đại điện chủ lo liệu Thần điện, trức giác của nàng từ trước đến nay luôn rất đúng.

"Nàng không nói sớm chứ!"

"Đúng vậy, nếu nói sớm thì bọn ta còn do dự gì nữa chứ!"

Chương 604.

"Bọn ta đồng ý vưới ngươi!"

"Từ bây giờ trở đi, ngươi chính là Đại hiền giả đầu tiên của Thần Điện bọn ta."

"Từ nay về sau, không ai có thể trên cơ ngươi được."

"Hi vọng sau này ngươi thật sự có thể chỉ dẫn Bạch Huyền tộc…"

Sau khi Đại điện chủ chính thức tuyên bố tin tức này, cả hiện trường im lặng đến mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng nghe được tiếng vậy.

Tất cả mọi người ở bên ngoài đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nỗi.

Thật sự đồng ý rồi ư?

Một Cực Huyền cảnh, ngày đầu tiên gia nhập Thần Điện mà đã có thể ngang hàng với Đại điện chủ rồi ư?

Chuyện này chắc chắn không phải là mơ đấy chứ?

Khi Khương Thành đưa ra điều kiện này, bọn họ còn cho rằng chư vị Điện chủ sẽ tức giận mà ra tay trấn áp, thậm chí là giết hắn.

Nhưng còn bây giờ, "Đại hiền giả" này lại trở thành thật ư.

Từ nay về sau, chi ít trên danh nghĩa thì Thần Điện của Bạch Huyền tộc sẽ có hai người đứng đầu tối cao, đây đúng là thay đổi về chính trị mà!

Trên gương mặt Thành ca cũng nhìn không ra cái gì gọi là vui sướng đến điên cuồng cả.

Đối với ca này mà nói, Đại Hiền giả của Bạch Huyền tộc chỉ là một danh hiệu bình thường trong số những danh hiệu của hắn mà thôi.

Miễn cưỡng thì cũng có thể xứng với thân phận của hắn.

"Vậy được, còn có điều kiện thứ hai…"

"Cái gì? Ngươi còn có điều kiện ư?"

Mộc Linh điện chủ trực tiếp nhảy ra, tức giận đến nỗi không thể khống chế được, lấy ra Huyền Khí.

Hắn thật sự muốn xử chết tên tiểu tử này, chỉ tiếc rằng bây giờ hắn có Đại điện chủ và những điện chủ khác bảo vệ nên làm không được mà thôi.

Trong lòng cũng đã nhịn rất lâu rồi.

"Ta cảnh cáo ngươi đừng có quá đáng."

"Đại điện chủ, ngươi không nhìn ra sao, hắn đang muốn lấy chúng ta làm trò cười mà!"

Đại điện chủ và những điện chủ khác cũng không thể không thầm chau mày.

Vị trí Đại hiền giả cũng đã đủ khiến bọn họ đua đầu rồi, bây giờ lại còn có điều kiện khác nữa, bọn họ đúng là có chút không được vui rồi.

“Ngươi còn có yêu cầu gì?” Đại điện chủ kiên nhẫn hỏi.

“Nghi thức Phụ linh.”

Thành ca chỉ vào Giáng Linh đài: “Sau này ta còn cần phải dùng rất nhiều lần.”

“Hả?”

Đầu óc mấy vị điện chủ mới thoải mái một chút, yêu cầu này cũng gần như với Đại hiền giả khi nảy, chỉ có điều có thể xem như là việc nhỏ không đáng kể.

Nghi thức Phụ linh của bọn họ vốn dĩ luôn luôn mở.

Suy cho cùng thì Bạch Huyền Tộc cũng nhiều người như vậy, gần như ngày nào cũng có người đến đây Phụ linh.

Thứ này là để cho người ở Phàm Huyền Cảnh Cửu Trọng sắp sửa đột phá dùng, đối với Thần Điện mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ.

Đương nhiên, Thành ca trong một lần mà đã hấp thụ hết tất cả Huyền Linh thì lần sau phải bổ sung thêm Huyền Thạch, đúng là có chút hao phí.

“Không phải ngươi vừa mới Phụ linh rồi sao?”

Một người chỉ có một cơ hội Phụ linh.

Khương Thành đã đột phá đến Cực Huyền Cảnh rồi.

Theo lí mà nói, cảnh giới này nếu vào Giáng Linh đài lần nữa thì cũng chẳng có bất kì phản ứng nào cả.

Đương nhiên Thành ca cũng sẽ không nói cho bọn họ biết bản thân có thể làm được một ngàn Huyền Văn.

Chỉ có thể nói bừa né tránh: “Huyền văn của ta rất đặc biệt, có thể tiếp tục Phụ linh.”

Lời này vừa nói ra, mọi người dưới Đại điện chủ đều kinh ngạc không tưởng.

“Lại còn có thể tiếp tục Phụ linh?”

“Trời ạ, lại còn có cả chuyện này ư?”

“Huyền Văn của ngươi là phẩm cấp nào chứ?”

Thành ca lại có được chút ít giá trị chấn kinh hiếm hoi, và thế là thỏa mãn bọn họ: “Vượt qua cấp Hoàng Kim, có lẽ gọi là Tử Kim vậy, ta cũng nói không rõ được.”

Nói xong, hắn chủ động thúc động công pháp, tế Huyền Văn của mình ra khỏi cơ thể.

Mọi người lũ lượt trố mắt nhìn, giống như nhìn một thần vật vậy.

Ánh mắt những điện chủ càng nồng nhiệt hơn.

“Tử Kim, lại có cả tầng lớp Tử Kim ư!”

“Trời ơi…”

“Đúng là mở mang tầm mắt mà.”

“Cái này vừa nhìn đã biết cao hơn tầng Hoàng Kim nhiều rồi.”

“Hóa ra Huyền Văn tầng Tử Kim còn có thể Phụ linh nhiều lần ư?”

Thành ca khua tay: “À há…”

Dù sao thì trong lịch sử Bạch Huyền Tộc cũng chẳng có Huyền Văn tầng lớp này, hắn bịa như thế nào chả được.

Sau khi thu hồi Huyền Văn, chư vị điện chủ vẫn còn dư âm chưa hết.

Đại điện chủ hạ lệnh ngay tại chỗ: “Từ nay về sau, đại hiền giả có thể đến Phụ linh bất cứ lúc nào.”

Những chấp sự và hộ vệ trưởng trực tiếp canh giữ Giáng Linh đài liền nhận mệnh lệnh.

Nhìn vào ánh mắt Thành ca lần nữa, giống như cháu trai nhìn ông nội vậy, run rẩy cẩn thận theo, không dám có chút bất kính nào.

Thành ca cũng lười phải so đo với bọn họ.

Đầu tiên hắn đến trước mặt tu sĩ khi nảy xếp hàng ngay trước hắn.

“Lão đệ, ngươi tên gì?”

Tu sĩ đó toàn thân run lẩy bẩy, thân phận bây giờ của Khương Thành đã khác một trời một vực rồi.

Hắn liền cẩn thận nói: “Bẩm Đại hiền giả, ta họ Vệ, tên Anh Triết.”

Thành ca cười vỗ vai hắn: “Thế nào, có hứng thú cùng ta vào Thần Điện không?”

Vệ Anh Triết cũng rất tốt, từ đầu đã giúp hắn phổ cập kiến thức rồi.

Sau đó sợ hắn đắc tội với người khác nên khuyên nhủ rất nhiều lần, cũng có thể xem như có ý tốt rồi.

Mà ván cá cược khi nảy hắn cũng không tham gia.

Thành ca trước nay là người ăn miếng trả miếng nên cũng không ngại dìu dắt hắn.

Những người xung quanh lập tức nhìn Vệ Anh Triết bằng ánh mắt nồng nhiệt, đây như là Phượng hoàng bay đến cành cao vậy.

Bản thân Vệ Anh Triết giống như bị ngọn núi vàng đè trúng vậy, thích đến mức không có lời nào được mạch lạc.

“Ta bằng lòng, bằng lòng.”

“Cảm ơn Đại hiền giả.”

“Cảm ơn đại điện chủ, cảm ơn các vị điện chủ…”

Bây giờ Khương Thành là người đứng đầu Thần Điện.

Có lời này của hắn, tư chất của Vệ Anh Triết cho dù có thế nào đi nữa thì đãi ngộ trong tương lai cũng sẽ không kém.

Bọn họ sao có thể không ganh tị cơ chứ.

Đặc biệt là những tu sĩ đến kiểm tra cũng Khương Thành, trong lòng cũng hối hận vô cùng.

Vệ Anh Triết với hắn cũng chỉ gặp nhau một cách tình cờ, nói chuyện với nhau có mấy câu giao tình mà thôi.

Nếu như thái độ bản thân khi nảy tốt hơn một chút, nhưng mà bây giờ cũng đã muộn rồi…

Hơn nữa, bây giờ Khương Thành cũng đã nhớ lại vụ cá cược khi nảy rồi.

“Gì ấy nhỉ, ta lúc nảy hình như đã vượt qua 1600 Huyền Linh rồi nhỉ?”

Ánh mắt hắn dừng trên người Hạ Lâm: “Theo như ước hẹn, không phải các ngươi nên làm gì đó chứ?”

Mặt Hạ Lâm biến sắc đến khó coi.

Là một thiên tài xa gần đều nghe danh, hắn cũng có chút cao ngạo.

Chuyện phải cởi hết đồ lăn lộn mấy vòng ở Thần Điện này hắn không thể chấp nhận được.

Chỉ có thể khom lưng, cắn chặt răng nói: “Ngươi bây giờ là một Đại hiền giả cao quý, hà tất lại so đo mấy chuyện nhỏ nhặt này với ta chứ…”

Lời nói mang hàm ý sâu xa, một “nhân vật lớn” như ngươi mà lại đi so đo tính toán với kẻ nhỏ bé tầm thường như ta thì đúng là mất đi khí thái mà.

Bên ngoài thì tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời vậy đấy, nhưng trên thực tế lại là xem thường, sỉ nhục Thành ca.

“Sao có thể nói như vậy được chứ.”

Khương hiền giả ngắt lời hắn: “Chuyện nào ra chuyện đó, bất cứ ước hẹn nào thì cũng là Thần Thánh, làm gì có phân to nhỏ chứ?”

Thành ca vẫn muốn tính toán.

Lúc trước các ngươi sướng mồm lắm mà, bây giờ lại đi khuyên ta rộng lòng ư?

Vốn dĩ chỉ nói bò một vòng, nhưng bản thân ngươi lại thêm điều kiện là phải cởi sạch đồ nữa, lại còn không chịu đi mà ngăn ta. Ta không thỏa mãn cho ngươi thì lại có lỗi với ngươi quá.

“Đây lại là chuyện gì nữa đây?”

Những vị điện giả mặt đầy kinh ngạc.

Không dễ dàng gì mới chiêu mộ được vị tổ tông này vào, đừng gây nên chuyện phiền toái nữa.

Hộ vệ trưởng và những hộ vệ ở bên liền nói ra chuyện xảy ra trước đó.

Chư vị điện chủ vừa nghe xong, nhất thời dở khóc dở cười.

Với một ánh nhìn của Chiến Linh điện chủ, những hộ pháp và chấp sự ở kế bên liền đi lên.

Chìa tay với Hạ Lâm và mấy tu sĩ khác, mặt không chút biểu cảm.

"Xin mời!"

"Các ngươi xúc phạm đến Đại hiền giả, vốn phải chết, nhưng bây giờ chỉ cần thực hiện theo lời ước định, còn không mau cảm ơn Đại hiền giả khoan dung độ lượng ư?"

Chương 605.

Sau khi thưởng thức xong phần biểu diễn bò trong Thần Điện của mấy người này, Thành ca mới nói về chuyện nội bộ Thần Điện của Bạch Huyền tộc trước cái nhìn của mọi người.

Thần điện của Bạch Huyền tộc chia làm rất nhiều khu vực.

Giống như Mộc Linh điện, Chiến Linh điện đều là được phân định rõ ràng.

Bởi vì có sự có mặt của hắn, Đại điện chủ có lòng dành ra một khu vực, làm Hiền giả cung.

Ngày nhập môn đầu tiên, những người khác thường bắt đầu làm từ việc kiến tập hộ vệ.

Còn có xuất phát điểm ngang hàng như Khương Thành, cũng là thân phận độc nhất rồi.

"Phải rồi, các ngươi có nghe qua nữ nhân nào tên là Lam Đề không?"

"Lam Đề?"

Các vị điện chủ ngơ ngác nhìn nhau, mặt ngây cả ra.

"Đó là ai?"

“Là người hơn tám mươi triệu năm trước, có thể coi là Tà ma Dị giới mà các ngươi hay gọi.”

“Ngươi hỏi nàng ta làm gì?”

Mộc Linh điện chủ mặt biến sắc, cố ý nói to: “Lẽ nào ngươi có câu kết với Tà Ma Dị giới đó sao? Ta thấy nguồn gốc của ngươi không đúng lắm.”

“Câm miệng, hắn chỉ hỏi thôi thì sao chứ?”

Đại điện chủ nhìn chằm chằm hắn một cách gay gắt, sắc mặt của những điện chủ khác cũng không dễ chịu chút nào.

Mộc Linh điện chủ này bị sao vậy chứ?

Thật không dễ dàng gì mới chiêu mộ được Khương Thành này vào, chút tâm tư của hắn lại muốn phá hoại tất cả, khiến mọi người cực kì không vui.

“Cái tên này bọn ta chưa từng nghe thấy.”

Đại điện chủ suy nghĩ một hồi: “Nhưng mà sau khi Tà ma Dị giới lẫn vào thế giới bọn ta, hơn nửa số đó thì đều thay tên đổi họ, che giấu thân phận.”

“Lam Đề đó thực lực thế nào?”

“Cũng tạm, lúc đó thực lực của nàng là cảnh giới Ma Vương của Dị giới bên đó.”

Trong lòng Thành ca nói cô em này lúc đầu quen biết mình, thực lực còn hơn mình rất nhiều.

Sau đó ở Phi Tiên Môn, sức chiến đấu cũng đứng đầu bảng.

“Cảnh giới Ma Vương của Dị giới bên đó ư?”

Những điện chủ này hiểu sâu biết rộng, cũng từng có quan hệ với những tiên nhân của Tiên giới bên kia.

Nên cũng biết Tiên Vương, Ma Vương là khái niệm gì.

Cảnh giới này thật ra ngang bằng với Thiên Huyền cảnh.

Nhưng bởi vì đến Huyền Giới, phải dùng không ít Huyền Lực và Quy tắc lực nên sức chiến đấu có thể phát huy sẽ khó mà bằng Thiên Huyền Cảnh.

“Nữ tà ma?”

Chiến Linh điện chủ đột nhiên nhớ lại chuyện gì đó.

“Hơn tám mươi triệu năm trước, chẳng phải là giai đoạn Cô Nguyệt Tâm Cơ hoạt động mạnh nhất sao?”

Bốn chữ Cô Nguyệt Tâm Cơ vừa được nói ra, thái độ của tất cả các vị điện chủ đều trở nên cực kì kiêng nể.

“Lại là nàng ta ư?”

“Trời ạ, ma nữ này không thể dính dáng đến được.”

Thành ca suýt chút bị tên gọi đầy phong cách hội chứng Chunibyo này làm sặt nước bọt ra ngoài.

“Khụ, Cô Nguyệt Tâm Cơ này là tình huống gì nữa đây, còn hình ảnh gì về nàng ta không?”

“Không có…”

Đại điện chủ lắc đầu: “Những người từng tiếp xúc với Cô Nguyệt Tâm Cơ hầu như đã chết cả rồi, cho dù là Huyền tộc bọn ta, hay là Tà ma Dị giới, không ai là ngoại lệ cả.”

Thành ca hơi động tâm: “Nữ ma này giết cả người của Dị giới sao?”

“Không sai!”

Thủy Linh điện chủ nhớ lại: “Thời kì đó, có vài Tà ma Dị giới cũng lĩnh ngộ được Huyền Phách, vào làm mưa làm gió ở tứ tộc bọn ta.”

“Những người này che giấu thân phận, cải trang thành người của Huyền tộc, ngụy kế đa đoan.”

“Mà tốc độ tu luyện của bọn họ cũng nhanh hơn người bình thường rất nhiều, thực lực tiến triển bất ngờ.”

“Khi bọn ta biết được, bọn họ đã trở thành một tổ chức ngầm tên là Lục Đạo Minh ngầm rất lớn mạnh rồi.”

“Thời gian đó, Lục Đạo Minh và Tứ đại Thần điện chúng ta chiến tranh không ngừng, đường hoàng là thế lực lớn thứ năm.”

“Nhưng Cô Nguyệt Tâm Cơ đó lại không nằm trong đó, nàng luôn một mình một cõi, vốn không hề gia nhập Lục Đạo Minh.”

“Cũng vì thế, nàng không những bị bọn ta vây quét, mà cũng bị Lục Đạo Minh coi là phản đồ.”

“Trong khoảng thời gian ba triệu năm đó, nàng trải qua vô số lần chiến đấu lớn nhỏ, cho dù là Huyền tộc bọn ta hay Tà ma Dị giới cũng đều bị nàng ta giết chết không ít.”

Thành ca nghe thấy phong cách này, thì đúng thật rất có khả năng là Lam Đề.

Suy cho cùng nàng cũng từ Hạ giới phi thăng lên, căn bản không cùng đường với lục giới Tiên, Ma, Yêu.

Hắn không thể không nóng lòng hỏi: “Vậy sau này nàng ta thế nào, lẽ nào đã bị giết rồi?”

Thủy Linh điện chủ hiển nhiên không biết hắn đang lo cho sự an nguy của nữ ma đó, còn tưởng rằng hắn đang sợ.

“Thật đáng tiếc, không có.”

“Trong những Tà ma Dị giới đó, cảnh giới của Cô Nguyệt Tâm Cơ đó từ đầu vốn không xuất chúng. Nhưng nàng lại thiên phú tu luyện Huyền Lực cực kì cao đến lạ.”

“Huyền Phách của nàng, nghe nói là Thiên cấp, trong Huyền tộc bọn ta cực kì hiếm thấy.”

“Do đó, sự tăng lên về cảnh giới của nàng nhanh hơn những Tà ma khác rất nhiều.”

“Nhưng mà ngươi yên tâm đi, nàng ta sớm đã lên Thượng tầng rồi.”

Trong lòng Thành ca bảo yên tâm cái quái gì chứ.

“Thượng tầng là chuyện gì?”

Lôi Linh điện chủ cười nói: “Chỉ cần tu luyện đến Địa Huyền cảnh, thì có thể phi thăng đến Thượng tầng. Còn khi đến Thiên Huyền cảnh, có muốn giữ cũng giữ lại cũng không được, sẽ bị tầng này bài xích mạnh mẽ.”

“Huyền lực của Thượng Tầng dồi dào hơn, nhưng mà quy tắc lực lại yếu hơn.”

Thành ca tò mò nói: “Vậy tại sao các ngươi vẫn có thể ở lại tầng thứ nhất?”

“Bọn ta tự có cách để ở lại.”

Người của Huyền tộc suy cho cùng cũng là người bản địa ở đây, bọn họ có những cách đặc biệt cũng không có gì lạ.

Có vẻ như bản thân sắp tu luyện được đến Địa Huyền cảnh rồi, lên trên đó tìm Lam Đề.

Nghĩ đến cô em một mình bơ vơ, trong lòng hắn không dễ chịu chút nào.

“Phải rồi, Lục Đạo Minh ở đâu?”

Đại điện chủ thờ ơ nói: “Tầng này có lẽ không còn người của Lục Đạo Minh nữa rồi.”

“Hả? Tại sao chứ?”

“Khoảng hai mươi triệu năm trước, người của bọn họ đều đã phi thăng hết lên Thượng tầng rồi.”

Tiên nhân từ trên đó xuống, đa số đều trên cả trăm triệu năm trước, sau này thì ít rồi.

So với số lượng người của Huyền tộc liên tiếp không ngừng thì không giống, bọn họ không có đệ tử hậu bối bổ sung, vậy nên mất hết dấu vết ở tầng thứ nhất cũng không có gì lạ.

Đối với những điện chủ này mà nói, đó đã là bí mật khổ sở từ thời xưa rồi.

Đến nay tầng thứ nhất chỉ còn lại mấy “Tà ma Dị giới” không thể tu luyện của Vẫn Tiên sơn, không đáng để nghĩ đến.

Thứ mà bọn họ quan tâm hơn là việc bồi dưỡng Khương hiền giả.

Không sai, bồi dưỡng…

“Cảnh giới của ngươi bây giờ vẫn còn thấp, hãy nhớ kĩ, bình thường không được ra ngoài, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Nếu thực sự muốn ra ngoài rèn luyện, nhất định phải nói trước với bọn ta, đến lúc đó bọn ta sẽ phái người theo bảo vệ ngươi.”

“Điển tịch tầng thứ hai của Huyền Tàng Lâu thích hợp với cảnh giới bây giờ của ngươi, nhớ phải đọc đi đọc lại nhiều lần.

Nếu có chỗ nào không hiểu, có thể đến hỏi bọn ta bất cứ lúc nào."

"Là một Đại hiền giả, Huyền Nguyên Quả và Bí Không Thánh Sa ngươi nhận được hằng tháng sẽ giống với Đại điện chủ, ngoài ra còn có quyền được đi đến bất kì đâu trong Thần điện để tu luyện."

Chư vị Điện chủ tuy không thể thu nhận hắn làm đồ đệ, nhưng đối với hắn cũng dốc hết lòng hết dạ.

Mỗi một điều này, cũng đủ để những hộ vệ và chấp sự ngoài kia đố kị cùng cực.

Khi bọn họ vào đây, làm gì có những đãi ngộ như vậy chứ?

Mới vào đã phải làm từ kiến tập hộ vệ, sau đó bị thượng cấp hộ vệ ở trên quản lí, bình thường còn phải sứt đầu mẻ trán để làm mấy công việc và kiểm tra trong nội bộ Thần Điện.

Các Điện chủ đã giới thiệu cho Khương Thành khắp các loại thiết bị để tôi luyện Huyền Phách, ngưng luyện Huyền Văn, rèn luyện võ kĩ vân vân, và một vài nơi cấm địa…

Nhưng Thành ca thì nghe rất mệt não.

Đại ca đại tỷ à, các ngươi thật sự coi ta là newbie à.

Ta đã có kinh nghiệm làm chưởng môn rất phong phú rồi, không cần các ngươi phải lo lắng.

Cũng hết cách, hắn cũng không thể nào để lộ thân phận Tiên giới, chỉ có thể kiên nhẫn lắng nghe.

Cho dù có thế nào đi nữa thì đó cũng là ý tốt của bọn họ.

Từ sâu trong tâm, một Bạch Huyền tộc vốn không có chút tình cảm gì với hắn, giờ đã có chút đồng cảm rồi.

Chương 606.

Sau khi những điện chủ rời đi, Hiền giả cung này cũng được bố trí bốn hộ pháp và mấy mươi chấp sự và cả một hộ vệ.

Có thể coi như là lực lượng trước mắt thuộc về Khương Thành rồi.

“Tham kiến Đại hiền giả.”

Mọi người ngay ngắn hành lễ.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên hơn người: “Bi chức là Nhậm Hoằng, nhận mệnh của Đại điện chủ đứng đầu đại hộ pháp Hiền giả cung.”

“Vẫn mong Đại hiền giả hạ lệnh!”

Hạ lệnh?

Hạ lệnh gì chứ?

Thành ca vốn không có ý định chỉ huy những người này, suy cho cùng thì những thuộc hạ cấp Chuẩn đế của hắn cũng đã có mấy mươi người rồi.

Đến nay với những thuộc hạ này hắn cũng không nghĩ ra được trò gì vui để cho họ làm.

Thế là hắn khua tay: “Các ngươi bình thường xử lí mấy nhiệm vụ hằng ngày ra sao thì hôm nay cứ theo đó mà làm đi.”

Mọi người ngơ ngác, vốn cứ nghĩ Đại hiền giả này là chức quan mới nhận nên phải ra uy trước chứ.

Không ngờ lại thư thái như vậy.

Nhậm Hoằng thở ra nhẹ nhõm.

Hắn cũng biết, vị Khương hiền giả này lúc trước cũng chỉ là Phàm Huyền cảnh cửu trọng mà thôi.

Nếu như thiên phúc của hắn không kinh người đến vậy, cộng với việc Đại điện chủ đích thân hạ lệnh, hắn sẽ không phục một tiểu bối như vậy.

Theo như hắn thấy, một tiểu bối dường như không có chút kinh nghiệm nào như hắn thì chẳng làm nổi Điện chủ.

Nếu thật sự tùy tiện hạ lệnh, có thể sẽ tạo nên một mớ hỗn loạn.

Bây giờ Thành ca không lo gì cả, chỉ một lòng hoài niệm.

Sau khi bọn họ lui đi, Thương Linh trong tối cuối cùng cũng nhịn không được mà cười nhạo hắn.

“Ngươi đúng là xảo quyệt, không những đã trà trộn vào sở chỉ huy của người Huyền tộc, mà còn có được địa vị cao như vậy nữa.”

“Tương lai sau khi bọn họ biết được chân tướng, không biết sẽ nghĩ như thế nào.”

Thành ca khẽ cười: “Là bọn họ nhiệt tình mời ta mà, ta đâu thể cứ không nể mặt vậy chứ.”

“Tương lai nếu có một ngày thân phận bị bại lộ, ngươi sẽ đối phó bọn họ thế nào?”

“Ta đâu có ý định đối phó bọn họ.”

Thành ca chán nản khua tay: “Ta biết tốt xấu mà, lần này coi như nợ họ một ân tình.”

Mở hệ thống thương thành ra, hắn vốn định đổi một ít Huyền nguyên quả cao cấp để tăng cảnh giới.

Nhưng nghĩ một hồi, lỡ như tiến đến Động Huyền cảnh hay cảnh giới cao hơn, vậy đến lúc đó còn có thể sử dụng Huyền Văn của thương thành nữa không, nhưng điều này vẫn không biết được.

Giống như quy tắc chủ, chỉ có đến được Thánh giai thì lúc đó mới lĩnh ngộ được.

Còn lạc ấn của quy tắc, chỉ có khi tăng đến Chuẩn đế mới có thể có được.

Đừng đến lúc tất cả Huyền Văn trong thương thành đều biến thành một màu xám không thể dùng được, đến lúc đó thì hối hận cũng không kịp.

Giáng linh đài bên đó, còn phải cần mấy ngày mới khôi phục được Huyền linh nên hắn tạm thời không qua đó.

Thế là mở Bí không thánh sa ra, quyết định tăng cấp Huyền văn lên một chút.

Huyền phách giống như một tâm quy tắc phiên bản thu nhỏ thuộc về chính mình, còn Huyền văn thì quyết định thuộc tính của tâm quy tắc.

Tiên giới bên đó, tăng một lực quy tắc căn bản chỉ có thể dựa vào cảm ngộ mơ hồ.

Còn ở Huyền giới bên này, tăng đẳng cấp của Huyền văn, thực ra cũng như tăng lực quy tắc.

Mà Huyền văn ngoại trừ cảm ngộ và tu luyện, còn có thể dựa vào luyện hóa Bí không thánh sa mà tăng lên.

Theo như miêu tả của thương thành, mỗi một Bí không thánh sa đều chứa sức mạnh không thể nói được.

Thành ca đương nhiên sẽ không cảm ngộ từ từ.

Nhìn giá cả của bảo vật, Bí không thánh sa cửu phẩm cao nhất, giống với tiên đan cửu phẩm của tiên giới bên kia.

Nguyên tắc vốn là nên dùng thì cứ dùng, hắn đổi mười kiện Bí không thánh sa trước.

Sau đó trong lòng bàn tay hắn xuất hiện mười viên phát ra những tia sáng màu tím, những hạt thánh sa ẩn chứa sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Chuyện này khiến Khương hiền giả có chút hoang mang.

“Cmn, sao một kiện chỉ có một hạt?”

“Giá cả một viên đã tương đương với tiên đan cửu phẩm rồi?”

Hắn vốn tưởng một kiện Bí không thánh sa, ít nhất cũng phải có một nhúm.

“Lừa đảo quá rồi?”

Nếu như lời này truyền đến tai người khác, có lẽ sẽ bị tức chết.

Tầng một của Khư giới tìm được thánh sa lục phẩm đã là rất tốt rồi.

Mà so với tiên đan, cấp của bảo vật này hơn nhau một cấp, thì giá cả và hiệu quả cũng khác nhau một trời một vực rồi.

Bí không thánh sa cửu phẩm, Đại điện chủ bọn họ cả đời này cũng chưa thấy qua.

Vốn cứ nghĩ quá trình này sẽ diễn ra rất nhanh, giống như khi uống thuốc, mười viên tiên đan một lần cũng được.

Thế nhưng lần này, thì lại chậm hơn cả trăm lần so với những gì hắn nghĩ.

Hạt thánh sa đầu tiên, hao phí cả… mười lăm phút.

Tuy thực tế cũng nhanh nhưng đối với Thành ca lại lâu vô cùng.

Hiệu quả vẫn rất rõ ràng.

Huyền văn cảnh giới tổng cộng có bảy trọng.

Chỉ một hạt thánh sa xuống, huyền văn tử của hắn đã tăng từ nhất trọng lên nhị trọng.

Chuyện này giống với Cực huyền cảnh, quá trình cảm ngộ Huyền lực đạt đến Động Huyền cảnh.

Tốc độ này, đã là ở cấp bậc gây kinh hãi rồi.

Nếu đổi thành những tu sĩ khác, dù có thánh sa cửu phẩm cũng không thể nhanh được đến vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, phẩm cấp huyền văn của bọn họ không được, hiệu quả hấp thụ thánh sa và tốc độ luyện hóa đều sẽ kém hơn rất nhiều lần.

Nhưng mà Khương chưởng môn lại chẳng nghĩ đến những chuyện này.

Ca này tu luyện vẫn cứ luôn hack, sớm đã quen với nó rồi.

Sau đó hắn càng ngày càng hơn thế, sau khi lại hấp thụ tiếp năm hạt nữa, Huyền văn tử đã đạt đến tam trọng.

Lúc này, trên tử huyền văn đó đã dập dờn một lớp khói xám, trở nên thoắt ẩn thoắt hiện.

Từng hùn tử khí cứ như muốn vượt khỏi cơ thể đi ra ngoài.

Sau hai mươi bảy hạt, lực tử đạt đến tứ trọng, làn khói xám của huyền văn trên người hắn đã hình thành nên một lớp khói hư nhàn nhạt.

Sau một trăm hai mươi ba hạt, lực tử đạt đến ngũ trọng, cảnh giới huyền văn này đã ngạo nghễ ở cấp bậc của Đại điện chủ.

Chỉ là trước mắt huyền đan của hắn vẫn đang ở Cực huyền cảnh, cho nên không phát huy nỗi uy năng của Thiên huyền cảnh.

Lúc này, huyền văn tử của hắn đã chọc thủng làn sương mù, phát ra ánh sáng chói lọi, giống như bất cứ sự tồn tại nào cũng không thể che lấp được sự rực rỡ của nó.

Rõ ràng hắn đóng cửa ở trong phòng tu luyện, những hộ vệ và chấp sự ở bên ngoài ai ai cũng lộ rõ vẻ mặt hoặc kinh sợ hoặc mê hoặc.

Lực tử đó quá mạnh, đến cả bọn họ ở cách một căn phòng cũng cảm nhận được.

Nhưng mà, sau khi Thành ca tốn mấy ngày, lại luyện hóa xong sáu trăm hai mươi sáu hạt Thánh sa, để lực tử tăng đến lục trọng, cảm giác không thoải mái của bọn họ cũng biến mất.

Huyền văn tử lúc này, đã đạt đến bước trở lại nguyên trạng rồi.

Rõ ràng lực tử trở nên càng ngày càng lớn, nhưng làn khói xám lại thu lại hết toàn bộ, tất cả những khí tức hơi thở mà huyền văn ẩn giấu, bên ngoài nhìn vào đã không còn đáng kể.

Bây giờ cho dù Đại điện chủ có đến, cũng không thể cảm nhận được sức mạnh huyền văn của hắn rốt cuộc mạnh đến nhường nào.

Thành ca lúc này mới dừng lại.

Không phải hắn không muốn tu luyện đến thất trọng, mà theo như tính toán thì thất trọng chi ít phải cần đến hơn ba ngàn hạt thánh sa.

Không chỉ điểm công đức quá nhiều mà thời gian còn quá lâu nữa.

Xem ngày chắc Giáng linh đài bên đó cũng bổ sung xong rồi, hắn quyết định đi làm một loại sức mạnh huyền văn.

Còn bên kia, Lôi Cao đang điên cuồng đập nát đồ đạc ở trong điện của mình.

“Đáng chết!”

“Đáng chết, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ?”

Tuy lần trước Thành ca chỉ vứt hắn ra ngoài, căn bản chẳng hề đánh hắn, nhưng vết thương của hắn đến hôm nay mới miễn cưỡng coi như khỏi.

Vẫn là điều kiện của Mộc Linh điện bên này tốt.

“Hắn không những không chết, mà còn làm cái chức Đại hiền giả gì đó?”

“Các điện chủ điên rồi sao?”

“Không thể tha thứ, ta phải giết hắn.”

“Câm miệng!”

Mộc Linh điện chủ với vẻ mặt u ám đi đến.

Chương 607.

“Ông nội, tại sao hắn vẫn có thể còn sống?”

Nhìn thấy Mộc Linh điện chủ, Lôi Cao giống như nhìn thấy nguồn dũng khí của mình.

Lần trước cuối cùng hắn đã ngất đi.

Vốn cứ tưởng sau khi tỉnh dậy, sẽ nhìn thấy Khương Thành bị trói đến trước mặt hắn, bản thân sẽ thỏa sức xử lí.

Suy cho cùng thì có ông nội ra tay, ngoại trừ mấy vị điện chủ của Bạch huyền tộc ra còn ai mà hắn không động đến được chứ?

Nhưng lần này lại là một ngoại lệ.

“Dựa vào cái gì chứ?”

“Dựa vào thiên phú của hắn vượt qua cả điện chủ thứ ba, là người thứ nhất trong lịch sử của Bạch Huyền tộc.

Mộc Linh điện chủ lạnh lùng ngắt ngang hắn.

“Lần này ngươi suýt chút nữa gây ra đại họa rồi mà còn không biết!”

“Đại hoạ?”

Lôi Cao không thể hiểu nỗi.

“Chỉ dựa vào hắn? Ta biết rằng hắn chỉ là một ẩn tu chẳng hề có bất kì chỗ dựa nào cả, cho dù thiên phú có lớn thì đã sao?”

“Chẳng qua chỉ là một Cực huyền cảnh, nghiền nát hắn ta có cả chục ngàn cách.’

Mộc Linh điện chủ như một kẻ ngốc nhìn đứa cháu nội mình: “Hắn đã là Đại hiền giả rồi, ngươi lấy gì để nghiền?”

“Mấy chiêu đó ngươi đối phó với người khác còn được, còn đối phó hắn thì thôi tém tém lại đi.”

Nghe thấy ba chữ Đại hiền giả, Lôi Cao tức đến run người, nhưng lại không có cách nào phản bác lại.

Thân phận bây giờ của Khương Thành ngang ngửa cấp bậc với Đại điện chủ, sức mạnh dưới trướng của hắn là đồng đẳng với tám vị điện chủ khác.

Còn kiểu ác thiếu quyền quý cao sang, cho dù có kết bầy cũng không có tư cách nói chuyện với hắn.

Còn đòi nghiền chết ư?

Bị nghiền chết thì còn may ra.

“Lẽ nào chúng ta bỏ qua cho hắn như vậy sao, ta phải chịu không không vậy à?”

“Chuyện này phải tính kế lâu dài.”

Sắc mặt Mộc Linh điện chủ u ám: “Vốn không phải tất cả tuyệt thế thiên tài đều có thể trở thành tuyệt thế cường giả.”

“Ngươi mấy nay nên an phận một chút đi.”

Thành ca vốn không biết hai ông cháu này đang tính kế mưu hại mình ở sau lưng, hắn thậm chí còn quên mất tên ác thiếu áo lượt quần là này mất rồi.

Lần đến Giáng Linh đại điện sau, hắn được hoan nghênh rất long trọng.

Chấp sự và hộ vệ trưởng trong điện đứng xếp thành hàng, đó gọi là cung kính.

So với lần đầu khi hắn đến đã hình thành nên sự so sánh rất rõ ràng.

“Cung nghênh Đại hiền giả!”

“Đại hiền giả đến tham gia Phụ linh sao?”

“Mời bên này, mời bên này…”

Thành ca cũng lười nói bất cứ thứ gì, trực tiếp đi thẳng đến Giáng Linh đài.

Mọi người bên ngoài cũng rất chờ mong, chỉ chốc sau, cả đại điện chủ và những điện chủ khác sau khi nghe tin cũng vội vội vàng vàng đi đến.

Sauy cho cùng thì đệ nhất thiên tài của Bạch Huyền tộc, nên bọn cũng rất quan tâm đến tình hình.

“Thế nào, đi vào rồi ư?”

“Thế nào rồi?”

“Nghi thức giáng linh lần thứ hai của hắn vẫn chưa bắt đầu ư?”

Chấp sự phụ trách Giáng Linh đại điện nhếch môi, biểu cảm có chút kì lạ.

“Hắn vào thì vào rồi, nhưng Giáng Linh đài dường như không có phản ứng gì cả.”

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy cả chục triệu Huyền linh ở Giáng linh điện chẳng hề động đậy, đến lóe sáng cũng chẳng thèm lóe sáng, giống như biến thành đá vậy.

Bất kì Phàm Huyền cảnh cửu trọng nào chưa phụ linh, lần đầu tiên ngưng tụ Huyền văn, Huyền Linh sẽ trở nên sống động lên.

Còn nếu hầu như không có bất kì phản ứng nào thì chỉ có một khả năng: đã Phụ linh rồi nên không thể phụ linh nữa.

Mộc Linh điện chủ bĩu môi: “Xem ra lần trước hắn nói khoác rồi.”

“Còn bào gì mà có thể phụ linh nhiều lần, bây giờ thấy cũng chẳng khác gì với những người khác cả.”

Đại điện chủ lại chẳng có gì thất vọng, nói hững hờ: “Cho dù không thể phụ linh nhiều lần, số lượng lần đầu tiên hắn phụ linh cũng đã vượt xa rất xa những người khác rồi.”

Chiến Linh điện chủ gật đầu: “Không sai, thiên phú của hắn vẫn đáng có được sự coi trọng ở bất kì trình độ nào.”

Nếu bọn họ biết Khương hiền giả đã chết rồi chắc sẽ không bình tĩnh được như vậy.

Sau khi vào Giáng Linh đài, Thành ca quả thực đã hấp dẫn sự phản ứng của Huyền Linh bên trong.

Chẳng qua là lần này lại ngoài dự liệu.

Mở hệ thống thương thành, hắn tốn tám trăm triệu công đức, đổi một Huyền văn lực.

Kích hoạt sử dụng một cách hợp logic.

Sau đó trên Huyền Phách của hắn xuất hiện Huyền Văn thứ hai.

Sau đó Huyền Phách bỗng nhiên chấn động.

Rắc rắc!

Trên Huyền phách rất nhanh nứt ra những khe hở, hơn nữa còn nhanh chóng lan tràn.

Một Huyền phách chỉ có thể có một huyền văn, đây là quy tắc thiên địa, không có ai là ngoại lệ.

Người của Huyền tộc tu luyện chẳng ra được Huyền văn thứ hai, vậy nên không có ghi chép kinh nghiệm trong mặt này.

Khương Thành thông qua hệ thống thương thành mà "tu luyện được" Huyền văn thứ hai nên cũng dẫn đến việc bức chết của thiên địa.

Huyền phách của hắn bị một sức mạnh thần bị làm tan rã từ trong ra ngoài, sau đó vỡ thành vô số mảnh.

Huyền phách một khi tôi, lực phản sát cực mạnh cũng sẽ theo đó mà đến.

Đồng thời, có lực giảo sát của quy tắt thiên địa.

Dưới hai tầng công kích, Thành ca vừa hoang mang và vừa hoa lệ ngã xuống.

Trước khi chết, hắn còn nắm chặt hệ thống mắng nhiếc.

Cmn, một người lại không được có hai huyền văn, vậy còn đem ra nhiều huyền văn ra bán làm gì chứ?

Hãm hại ông đây à?

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Ting! Kí chủ thành công có được Huyền văn lực."

Thành ca mới lúc nảy còn chửi đến cả tổ tông của hệ thống, bây giờ lập tức cảm thấy nó rất dễ thương.

Phương án giải quyết này đúng là thô bạo.

Phá đi quy luật thép của thiên địa, ép bức hắn có được huyền văn thứ hai.

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Thành ca đầy máu sống lại, Huyền phách cũng được khôi phục lại.

Mà bây giờ, trên huyền phách của hắn ngoại trừ có Huyền phách tử lúc trước lại thêm một Huyền phách lực sáng lấp lánh.

Chẳng qua so với cái trước, huyền văn này vẫn chưa dùng Bí không thánh sa tôi luyện, cảnh giới vẫn chỉ là nhất trọng.

Huyền văn mới vừa hình thành, Huyền linh trong Giáng linh đài lập tức có phản ứng.

Giống như ong mật ngửi thấy mật hoa mà ùa ùa kéo đến.

Số vì sao đếm không xuể nhưu bị hút vào trong vòng xoáy, điên cuồng bị hút vào trên Huyền văn lực.

Huyền Linh rót vào, phẩm chất của Huyền văn lực tăng lên rất nhanh.

Chớp mắt đã đột phá Hoàng Đồng, Bạch Ngân đạt đến Hoàng Kim, nhưng đó chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Không ngoài dự liệu, huyền văn này cuối cùng có thể đạt đến phẩm chất Tử Kim.

Những người bên ngoài không nhìn thấy Khương Thành chết, cũng không nhìn thấy hắn chết đi sống lại rồi có huyền văn thứ hai, vốn dĩ đã định giải tán rồi.

Đột nhiên, nhìn thấy Huyền Linh trong Giáng Linh đài đột nhiên mãnh liệt như gió cuốn vào.

“Có phản ứng rồi!”

“Nhìn đi!”

“Trời ạ, uy thế này còn gọi là phụ linh sao?”

“Ha ha ha, những gì hắn nói đều là thật, hắn thật sự có thể phụ linh nhiều lần!”

Bọn họ chỉ cho rằng Huyền văn tử đang phụ linh.

“Trời ạ, Huyền văn Tử Kim thật thần kì!”

“Phụ linh lần nữa, thiên phú của hắn há chẳng phải sẽ trở nên cao hơn nữa sao?”

Mặt đại điện chủ mừng rỡ khôn xiết, đôi tay trong ống tay áo dài đã không kìm được mà run lên.

“Kì tích thần kì, kì tích thần kì quá!”

“Vị Đại hiền giả này, đúng là vật chí bảo ông trời ban tặng cho chúng ta mà.”

Những điện chủ khác cũng lũ lượt gật đầu, chuyện này đã vượt xa so với mong đợi của bọn họ rồi.

Gương mặt khó coi duy nhất trong hiện trường, chính là Mộc Linh điện chủ.

Thiên phú của Khương Thành càng cao, thì sức nặng của hắn trong lòng những điện chủ khác càng lớn.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn kích động của những điện chủ khác, e là đã coi hắn như con ruột của mình rồi.

Dưới tình huống này, muốn lật đổ hắn e là không thể nào.

Chương 608.

Sau lần phụ linh thành công này, lòng Khương Thành đã nắm chắc.

Quyết định trước đó của bản thân không hề sai, tiếp theo chỉ cần có đủ thời gian và sự kiên nhẫn, một ngàn huyền văn sớm muộn gì cũng đều sẽ đặt đến được phẩm chất Tử Kim.

Vấn đề duy nhất bây giờ chính là công đức không đủ.

Chỉ đổi hết một ngàn huyền văn thì đã tốn gần trăm tỷ công đức rồi.

Huống hồ gì mỗi một môn luyện lên thì Bí không thánh sa cần cũng không phải con số nhỏ.

Hắn bây giờ hạnh phúc vô cùng, bản thân trước khi rơi vào Khư giới đã vét sạch bóng Thiên Kiếm cung, đồng thời còn có

được một mớ từ hai giới Tiên ma ở phong ấn bên ngoài Khư Động.

Số bảo vật nhiều như biển này sau khi đổi sang công đức có thể giúp hắn đổi được toàn bộ huyền văn, đồng thời thăng cấp tất cả huyền văn lên lục trọng.

Vừa từ Giáng Linh đài đi ra, Đại điện chủ đã đích thân đi đến trước mặt hắn nắm lấy tay hắn hỏi han ân cần.

Thái độ thân thiết này khiến tất cả mọi người tại hiện trường xúc động không gì bằng.

"Lực tử của ngươi hình như không tăng lên gì cả."

Bởi vì Huyền văn tử của Thành ca đã đạt đến lục trọng trở lại nguyên trạng rồi, vậy nên đại điện chủ không thể cảm nhận được khí tức của lực tử nữa.

"Sao ta lại cảm thấy trên cơ thể ngươi giống như có thêm một vài sức mạnh phức tạp hơn."

Chuyện này khiến nàng không hiểu sao có chút lo lắng.

"Ngươi cứ vậy phụ linh sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Nếu như không được, sau này đừng đến nữa."

Thành ca liền giải thích một câu: "Đây là hiện tượng bình thường, Tử Kim huyền văn sau khi phụ linh, sẽ dần dần che mất đi, nhưng sức mạnh thì càng trở nên mạnh hơn.

Nói xong, hắn từ từ giải phóng một ít hơi thở của lực tử nhị trọng.

Các điện chủ vừa nhìn liền kinh ngạc.

"Trời ạ, đã vượt qua cả cực hạn của Cực Huyền văn rồi."

"Đây là kết quả của việc có thể phụ linh nhiều lần sao? Tăng cấp lớn quá rồi?"

"Tử Kim huyền văn, quả nhiên thần diệu!"

Thành ca cười, thu vào một ít giá trị chấn kinh, bây giờ đang cần công đức rất gấp, chân muỗi có nhỏ thì cũng là thịt mà!

Đại điện chủ yên tâm trở lại, rồi lại cười niềm nở dặn dò: "Tu luyện nếu gặp phải vấn đề gì, nhớ là tìm ta chỉ giáo, đừng có vui đầu vào mớ hỗn loạn!"

Thành ca chẳng biết phải làm sao, gật đầu: “Ừm!”

“Mấy hộ pháp và chấp sự sắp xếp ở Hiền giả cung vẫn nghe lời chứ?”

“Ừm ừm.”

“Ở Thần điện sống quen chứ, nếu như có gì cần có thể nói cho ta biết bất cứ lúc nào.”

“Ừm ừm ừm…”

Thành ca cảm thấy bản thân giống như tự nhiên có thêm một bà mẹ, cảm giác được quan tâm chăm sóc tuy rất tốt, nhưng cũng thật mệt não.

Khi hắn trở về Hiền giả điện, có người cũng trở về Thần điện.

Đám hộ vệ hai lần gặp hắn trước đó, bị hắn lột sạch Huyền giáp, cướp sạch tài nguyên trở lại “tiền tuyến” núi Vẫn Tiên.

Cô gái chấp sự đứng đầu – Lục Vân Lâm thì nhanh chóng trở về Thần điện bên này để báo cáo tình hình.

Đối với chuyện này, Thần điện vẫn rất coi trọng.

“Tà ma dị giới đó thật sự chỉ có một mình?”

“Lại còn lĩnh ngộ được Huyền Phách?”

Những tà ma dị giới năm đó tu luyện được Huyền Phách đều đã lên tầng trên, bây giờ lại xuất hiện một người, trong mắt họ giống như tro tàn rồi lại cháy vậy.

Đối diện với sự truy hỏi của các Điện chủ, Lục Vân Lâm có chút căng thẳng.

Là chấp sự nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng trực tiếp nói chuyện với Đại điện chủ.

“Vâng, người đó thực lực vô cùng mạnh, mấy vị phân điện chủ hợp lại cũng chẳng phải là đối thủ của hắn.”

“Ngươi chắc chắn chứ?”

Các điện chủ và hộ pháp lũ lượt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Thật ra mấy ngày trước bọn họ đã nhận được tin Bạch Dung bộ bên đó bị tấn công bất ngờ, nhưng lúc đó chỉ là một “tà ma

dị giới” bình thường.

Tiên vương, Ma vương của Tiên giới bên kia, bởi vì không dùng được Huyền lực và quy tắc của bên này nên sức chiến đấu thực sự đã giảm mất một nửa.

Cũng là tương đương với Địa Huyền cảnh bên này.

Hơn nữa chỉ có một người thì không cần lo lắng.

Bây giờ nghe thấy Lục Vân Lâm – kẻ tự mình trải qua miêu tả lại, có vẻ nghiêm trọng hơn mình nghĩ rất nhiều.

“Phân điện chủ cũng đã là Cực Huyền cảnh cửu trọng rồi, cách Thiên Huyền cảnh chỉ có một bước mà thôi.”

Thủy Linh điện chủ điềm tĩnh phân tích: “Ba vị phân điện chủ, mười lăm chấp sự, bốn mươi hộ vệ trưởng từ Minh Huyền cảnh ngũ trọng trở lên tấn công, lại bị đánh bại chỉ trong chớp mắt.”

“Thực lực này, đã đạt đến trình độ của Chuẩn đế sơ kì bên Dị giới đó rồi nhỉ?”

Chiến Linh điện chủ lắc đầu: “Không, hắn có lẽ mạnh hơn Chuẩn đế sơ kì rất nhiều.”

“Chuẩn đế sơ kì của bên đó, chịu sự áp chế rất lớn của Huyền giới chúng ta, bọn họ có thể đánh bại bai vị phân điện chủ, nhưng chắc chắn không nghiền nát một cách đơn giản dễ dàng như vậy được.”

“Người này chi ít cũng là Chuẩn đế hậu kì bên kia.”

Mọi người lũ lượt chau mày, đến cả Mộc Linh điện chủ coi Thành ca như kẻ địch cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng.

Chuẩn đế hậu kì của Tiên giới bên đó, mấy người Thiên Huyền cảnh bọn họ gặp được cũng chẳng nói chuyện gì được.

Đặc biệt là khi đối phương lại có được Huyền Phách.

Một khi tu luyện lên, vậy tầng thứ nhất e là sẽ lại tanh mùi máu thịt rồi.

“Xem ra lần này không thể khinh suất rồi.”

“Không sai, người này không phải của Bạch Huyền tộc chúng ta, nếu để cho hắn tu luyện Huyền lực lên được thì sẽ là đại

họa.”

“Phải tiêu diệt hắn, không được giữ lại.”

Bọn họ vốn không hề liên tưởng giữ Khương hiền giả và tên “tà ma dị giới” đó với nhau.

Một là Lục Vân Lâm chỉ có thể miêu tả đại thể cảnh tượng hôm đó.

Ngoại trừ đẹp trai ra thì chẳng có đặc trưng gì đặc biệt khác.

Hai là mấy ngày trước mới lĩnh ngộ Huyền phách, còn Khương hiền giả thì đã đột phá Phàm Huyền cảnh cửu trọng đến Cực Huyền cảnh rồi.

Rõ ràng không phải cùng một người mà.

Khi các điện chủ lũ lượt thảo luận, Đại điện giả hình như nhớ ra điều gì đó.

Nàng kinh ngạc hỏi Lục Vân Lâm: “Các ngươi gặp hắn hai lần, ngoại trừ bị cướp đi mấy vật tùy thân thì thật sự không bị giết người nào cả ư?”

“Chuyện này… quả thực không có.”

Lịch sử ghi lại, sau khi tà ma dị giới gặp người Huyền tộc, căn bản đều là đánh nhau đến sống dở chết dở.

Lục Vân Lâm bị lột sạch giáp rồi bị treo cả một ngày nên tự nhiên sẽ rất hận Thành ca.

Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, người này “nhân từ” hơn những tà ma dị giới khác.

Nếu đổi thành những tà ma dị giới khác, nàng sớm đã toi rồi, còn đâu ra mạng mà về báo cáo tình hình.

“Không những không bị giết, ngay cả bị thương cũng không hề.” Nàng nói thêm.

Chuyện này…

Các điện chủ cũng thấy ngoài dự liệu.

“Tà ma dị giới này có phong cách cũng thật khác.”

“Lẽ nào hắn không có ý coi Huyền tộc chúng ta là kẻ địch sao?”

“Nghĩ kĩ lại thì hình như là vậy, hai lần đều là bọn ta chủ động đánh hắn, đánh lại thì cũng có thể bỏ qua.”

“Hay là, coi như hắn không tồn tại?”

Đại điện chủ lắc đầu: “Không được!”

“Tuy người này trước mắt không tỏ ra có ý đối địch, nhưng suy cho cùng cũng không phải cùng tộc loại với chúng ta.”

“Hơn nữa, hắn cướp Huyền giáp, trà trộn vào Tụ phách trì, hành dộng này thì cũng chẳng là bạn tốt gì cả.”

“Cho dù thế nào thì cũng phải tìm ra hắn trước!”

Nàng nhìn tất cả mọi người ở hiện trường rồi hạ lệnh: “Mộc Linh điện chủ, Lôi Linh điện chủ, Chiến Linh điện chủ, lần này phiền ba người đi một chuyến rồi.”

Bọn họ trong mắt Đại điện chủ là những người có thực lực đỉnh cấp, đều là Thiên Huyền cảnh.

Một lần ba người, Thần điện coi như rất thận trọng rồi.

“Cố gắng đừng chiến đấu với hắn, có thể huyên hắn rời khỏi Bạch Huyền tộc chúng ta thì càng tốt.”

“Vâng!”

Ba người đứng dậy nhận lệnh, sau đó mỗi người mang theo hộ pháp và chấp sự của mình lui đi.

Sau khi họp xong, Đại điện chủ cũng không thể không ấn giữa ấn thái dương, cảm thấy đau đầu vô cùng.

Tà ma dị giới là Chuẩn đế hậu kì năm đó rất ít, nhưng mỗi người đều gây ra kiếp nạn cực lớn, khiến nàng có ấn tượng rất sâu.

“Hầy, giai đoạn nhiều biến cố lại đến rồi.”

“Vẫn may, tộc ta đã thu nhận được một tuyệt thế thiên tài có thể thay đổi vận mệnh.”

Nghĩ đến Khương hiền giả, nàng không kìm được mà lộ ra một nụ cười an ủi.

Chương 609.

Mấy tháng tiếp theo sau đó, Khương chưởng môn sống một cuộc sống có quy luật hiếm thấy.

Mỗi ngày đều ở Hiền giả cung của mình bận bịu luyện hóa Bí không thánh sa, tăng cảnh giới của Huyền văn.

Sau khi mất mấy ngày tăng lên đến lục trọng, thì đi một chuyến đến Giáng Linh điện, kiếm thêm một Huyền văn.

Dần dần đã hình thành nên một vòng tuần hoàn.

Những chấp sự và hộ vệ trưởng trong Giáng Linh đại điện nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy người quen.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy không thoải mái chính là mỗi lần có thêm một Huyền văn mới thì phải chết một lần.

Tính thử một ngàn Huyền văn này thì hắn phải chết đến chín trăm chín mươi chín lần.

Nhưng mà so với số lần hồi sinh như biển cả của hắn thì cũng chỉ là mấy hạt mưa.

Một mặt thăng cấp huyền văn đến mức kinh khủng, mặt kia Thần điện chẳng thể thoải mái nổi.

Năm tháng trôi qua, ba vị điện chủ và hộ pháp, chấp sự dưới trướng được phái đi gần như đã tìm khắp cả địa giới Bạch Huyền tộc.

Nhưng lại chẳng hề phát hiện ra tung tích của "tà ma dị giới" đó.

"Có khi nào hắn đã rời khỏi Bạch Huyền tộc của chúng ta rồi không?"

"Cũng có khả năng hắn đang đong cửa chìm đắm trong việc tu luyện, không định gây đại họa nữa?"

"Nếu như vậy thì không đến nỗi nào."

"Không được xem nhẹ như vậy."

Đại điện chủ rất rất khó lạc quan được như vậy.

"Kẻ địch nấp trong tối mới là đáng sợ nhất."

"Một Chuẩn đế hậu kì lĩnh ngộ được Huyền Phách nấp trong tối tu luyện, nghĩ xem sẽ khiến người ta sợ khiếp đến cỡ nào?"

“Một ngày không tìm được tung tích của hắn thì không thể nào yên tâm được.”

Những điện chủ khác cũng lũ lượt tỏ ra tán đồng.

Trong chốc lát, Thần điện thậm chí đã rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cao nhất.

Đặc biệt là gần Hiền giả cung, đặc biệt được sắp xếp nhiều hộ vệ nhất, để tránh “tuyệt thế thiên tài” gặp bất trắc trước tiên.

Chỉ tiếc rằng đương sự là Thành ca vẫn chưa biết chút gì cả.

Nếu biết được chắc hắn sẽ dở khóc dở cười mất.

Ta chính là tà ma mà các ngươi đang tìm kiếm, ta hại chính mình cũng được à?

“Phải rồi, tình hình Khương hiền giả tu luyện thế nào rồi?”

Vì bận rộn xử lí chuyện tà ma dị giới, thời gian này Đại điện chủ chẳng có thời gian quản Thành ca.

Chỉ biết hắn rất hay đi phụ linh, còn những chuyện khác thì không biết gì cả.

Với thân phận Đại hiền giả của Thành ca thì thật ra cũng có thể tham gia vào việc nghị sự của Thần điện.

Chỉ có điều lão nhân gia hắn đến cả chuyện chính vụ của Phi Tiên môn trước kia còn lười quản chứ đừng nói gì đến Thần điện, vậy nên trước giờ chẳng đến dự họp.

Còn những điện chủ khác thì cũng rất vui.

“Phải phải phải, hay là gọi hắn đến hỏi xem sao.”

“Đừng…”

Thủy Linh điện chủ lắc đầu cười: “Như vậy không hay, lỡ như làm phiền hắn đang đóng cửa tu luyện thì sao?”

“Vẫn nên gọi một người ở Hiền giả cũng đến hỏi xem sao là được rồi.”

Rất nhanh, hộ pháp Nhậm Hoằng đã được triệu đến.

“Khương hiền giả của các ngươi đến nay đã là cảnh giới nào rồi?”

“Đã đến cực Huyền cảnh nhất trọng chưa!”

“Nhất trọng? Thủy Linh điện chủ ngươi xem thường ai vậy? Dựa vào thiên phú của Khương hiền giả, bây giờ ít nhất chắc cũng phải đến tam trọng rồi.”

“Ta đoán không nhầm thì cũng phải tứ trọng rồi, tên tiểu tử này không nói cũng vì để cho chúng ta bất ngờ đây mà.”

“Ha ha ha, không sai, không sai.”

Nhìn thấy ánh mắt kì vọng của các điện chủ, Nhậm Hoằng suýt chút không biết nên mở miệng thế nào.

“Chuyện này…”

“Khương hiền giả hắn…”

Đại điện chủ nheo mày: “Sao vậy?”

Trong lòng những điện chủ khác cũng lo lắng, Khương hiền giả là bảo bối lớn nhất trước mắt của Thần điện, không được để xảy ra bất cứ điều gì.

“Lẽ nào hắn đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi?”

“Sao ngươi lại không báo sớm chứ?”

Giọng điệuc của các điện chủ đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Nhậm Hoằng liền nói: “Hắn không gặp phải sự cố ngoài ý muốn gì cả, cũng không bị thương hay bị ốm, chỉ là cảnh giới của hắn… vẫn ở Cực Huyền cảnh nhất trọng.”

“Cái gì?”

“Vẫn là nhất trọng?” Mọi người kinh ngạc vô cùng.

Đại điện chủ cũng cảm thấy không biết nói gì cả: “Dựa vào thiên phú của hắn, chuyện này là không thể nào?”

“Đúng vậy, có phải ngươi đã nhìn nhầm rồi không?”

Nhậm Hoằng nói: “Không sai đâu, hắn cứ cách vài ngày là sẽ đến Giáng Linh đài một lần, mà mỗi lần ra ngoài ta đều gặp hắn một lần.”

Cực Huyền cảnh ở trước mặt hắn cũng chẳng tộn tại khả năng che giấu thực lực.

“Tại sao lại như vậy?”

Các điện chủ hoàn toàn không thể hiểu nỗi, chuyện này khác xa với những gì bọn họ nghĩ.

Một Cực Huyền cảnh có thiên phú tốt một chút, sau năm tháng có lẽ sẽ tăng lên tầm nhị trọng.

Huống hồ gì Khương Hiền giả tuyệt thế, lại có sự chăm sóc toàn diện của Thần điện.

"Lẽ nào thiên phú của hắn thật sự không hề cao, chúng ta nhìn sai rồi?"

"Không thể nào đâu, Tử Kim Huyền văn bày ra đó, ta ngươi đều tận mắt nhìn thấy!"

"Một Huyền văn cao như vậy, chắc không thể chứ…"

Các điện chủ lũ lượt bàn luận, Nhậm Hoằng không thể không giải thích giúp Thành ca một câu: "Theo như ta biết, Đại hiền giả vốn chưa tiến hành bất kì sự tu luyện nào trên phương diện Huyền lực."

"Đến cả Huyền nguyên quả và Huyền thạch thuộc về hắn, hắn cũng chưa đi nhận."

"Hóa ra là như vậy."

Đại điện chủ bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải thiên phú thấp là được, còn chưa tu luyện thì chỉ là chuyện nhỏ.

"Vậy Huyền kĩ của hắn luyện thế nào rồi?"

"Trước giờ chưa từng thấy hắn tu luyện Huyền kĩ, thậm chí chưa từng thấy hắn sử dụng Huyền khí."

"Vậy hắn mỗi ngày làm gì chứ?"

Nhậm Hoằng trả lời một cách thật thà: "Phụ linh."

Thổ Linh điện chủ cả mặt không thể hiểu nỗi: "Mỗi lần phù linh nhiều nhất chỉ hai tiếng đồng hồ, thời gian còn lại thì sao?"

"Ta cũng không biết."

Nhậm Hoằng nói: "Ngoại trừ phụ linh, thời gian còn lại hắn đều ở trong phòng tĩnh sâu trong Hiền giả cung, còn dặn dò những người khác không được đến gần."

“Chuyện này…”

“Hắn không tu luyện Huyền Lực cảnh giới, ngày nào cũng nấp trong phòng làm gì chứ?”

“Chắc không phải đi ngủ đấy chứ?”

Các điện chủ chau mày.

Thủy Linh điện chủ lo lắng vô cùng: “Nếu đã là tuyệt thế thiên tài, mà lười biếng buông thả thì cũng sẽ tiêu tan như tất cả mọi người.”

“Không được tiếp tục như vậy.”

“Nhất định phải bắt hắn năng nổ trở lại.”

Đại điện chủ cũng ngồi không yên nữa, mọi người rất nhanh đã đi đến Hiền giả cung.

“Đại hiền giả, ngươi như vậy không thể được!”

“Phải đó, tu luyện há có thể lười biếng buông thả như vậy?”

“Ngươi không thể là tuyệt thế thiên tài nếu cứ lười biếng như vậy được.”

Một đám điện chủ đến cửa như vậy, nói đến nỗi khiến Thành ca hoang mang.

Các ngươi một đám “cấp bậc Tiên vương”, lại đến dạy Chuẩn đế ta tu luyện thế nào ư?

Ca này từ lúc xuất đạo cho đến nay tu luyện luôn lười vậy đó, có thể ngồi thì nất định sẽ không đứng.

Nhưng vấn đề ở đây là ngoại lệ, khoản thời gian này hắn có thể coi như là vô cùng cố gắng.

Ngày nào cũng đóng cửa luyện hóa Bí không thánh sa, rất vất vả đó biết không?

“Ai nói ta không tu luyện?”

“Vậy cảnh giới của ngươi tại sao vẫn chỉ là Cực Huyền cảnh nhất trọng?”

“Lười tăng.” Thành ca đáp lại rất ngang ngược.

Tăng Cực Huyền cảnh lên, lỡ như Huyền văn của thương thành trở thành màu xám không mua được, há chẳng phải hối

hận còn không kịp hay sao?

Đến lúc đó có quay ngược thời gian cũng vô dụng, quay ngược thời gian sẽ giữ lại thực lực cảnh giới của hắn.

Câu trả lời ngang ngược như vậy khiến Đại điện chủ lần đầu tiên bị hắn chọc tức.

“Đứa trẻ như ngươi, thật hoang đường.”

Theo như nàng thấy, Thành ca chỉ là một người trẻ tuổi không hiểu chuyện.

“Tiếp theo hãy lo tu luyện cho thật tốt, ta sẽ phái người đến trông ngươi.”

Thành ca cười hi hi: “Chuyện ngươi nói không được, địa vị của hiền giả ta siêu cao, các ngươi cũng kiểm soát không được.”

Cảm thấy ngươi muốn vị trí Đại hiền giả này là vì để lười biếng?

Các điện chủ đau đến bầm gan tím ruột, thiên phú như vậy mà lại không ra gì, quá đáng tiếc.

Giọng Đại điện chủ nghiêm lại: “Cho dù ngươi là Đại hiền giả, kiểm tra cũng phải bắt buộc tham gia, đây là quy tắc của Thần điện.”

Chương 610.

“Khảo hạch gì cơ?”

“Đến cái này mà ngươi cũng chưa từng tìm hiểu?”

Đại Điện chủ đó phải gọi là một người rất cứng rắn.

Nàng là đối xử với Thành ca như con trai ruột, có điều lúc con cái ham chơi, nàng cũng sẽ dạy dỗ nghiêm khắc.

“Một tháng sau, chính là khảo hạch Đẩu Kỹ Tháp.”

“Mỗi người đều phải thông qua thí luyện cảnh giới tương ứng!”

Quả thật thần điện cứ mỗi một thời gian lại có những khảo hạch khác nhau.

Nếu như không thông qua, thường thường sẽ có trừng phạt, thậm chí bị đào thải ra khỏi thần điện.

Dựa vào thân phận đại hiền giả của Thành ca, có lẽ không đến mức như vậy.

Nhưng thật sự không thông qua, chắc chắn sẽ rất cực kỳ mất mặt.

Mà lần này đại điện chủ cũng làm thật rồi.

Nàng hung hăng lườm Thành ca một cái: "Đến lúc đó, ta sẽ cho người nâng độ khó thí luyện của ngươi đến Cực Huyền cảnh cửu trọng, nếu không qua được thì cứ đợi bị cả thần điện chê cười đi!"

"Ai dô, cái tiêu chuẩn này thật là cao quá đi…"

Thành ca cười tủm tỉm vỗ ngực, tỏ ra vẻ rất sợ hãi.

Thấy hắn vẫn hí hửng cười đùa, giống như căn bản không quan tâm dáng vẻ 'mất mặt', đại điện chủ tức tới mức hận không thể dạy dỗ hắn một trận.

"Ngươi chẳng có chút lòng cầu tiến gì hết vậy!"

"Ngày mai bắt đầu, ta sẽ sắp xếp một tên cao thủ hộ vệ bên cạnh ngươi, đốc thúc ngươi tu luyện!"

"Cái gì?"

Thành ca có chút ngây ra.

Mâu Vũ đã từng muốn hắn làm hộ vệ bên cạnh, vậy mà bây giờ lại đến lượt bản thân mình được người khác hộ vệ bên cạnh rồi?

"Còn như vậy nữa hả trời?"

"Đương nhiên."

"Xin cho phép ta từ chối!"

Thành ca thực lực cao cường, mạnh hơn tất cả các ngươi cộng lại, còn cần bảo vệ?

Đùa gì vậy?

Đại điện chủ tỏ thái độ kiên quyết: "Ngươi từ chối cũng không được, bây giờ yêu ma quấy phá, trong ngoài thần điện đều đã

tăng cường phòng bị, việc này cũng là lo nghĩ cho sự an nguy của ngươi!”

Thành ca cắn răng, hung hăng nói: “Vậy… hộ vệ nhất định phải là nữ, nếu không ta thà rời khỏi thần điện!”

Đại điện chủ ngẩn ra: “Tại sao nhất định phải là nữ?”

“Đây là điều kiện tối thiểu của một kẻ là nam nhân như ta!” Thành ca nói rất hùng hồn.

Đại điện chủ sâu sắc nhìn hắn một cái, đã hiểu ra.

Thế là càng tức giận.

Sao nào, ngươi tí tuổi đầu không nghĩ đến cố gắng tu luyện, còn muốn thần điện trở thành nơi để ngươi ăn chơi trác táng đấy hả?

“Được thôi!”

Nàng cười lạnh: “Đây chính là yêu cầu chính của ngươi đó!”

Sau đó, nàng quay đầu nhìn về phía Băng Linh điện chủ.

“Ngày mai cứ phái Lê Hàn Ngọc qua đây!”

Nghe đến cái tên này, các vị điện chủ nhốn nháo lộ ra vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác.

Băng Linh điện chủ bên cạnh cũng đã không hài lòng với tác phong ‘lười biếng buông thả’ của Thành ca từ lâu rồi.

Nghe vậy liền hết sức gật đầu trả lời: “Không vấn đề gì, ta tin Hàn Ngọc sẽ rèn luyện tốt cho hắn!”

Nhìn biểu cảm này của bọn họ, Thành ca cảm thấy có chút không đúng.

Vội vàng nói bổ sung: “Nhất định phải là mỹ nữ đó!”

Băng Linh điện chủ nhếch mép: “Yên tâm, nàng ta rất xinh đẹp, chắc chắn là người đẹp nhất nhì ở thần điện!”

“Vậy thì ta yên tâm rồi!”

Thành ca thở phào một cái.

Cũng phải, bản thân là đại hiền giả cao quý, đến cả tỳ nữ cũng không có, vậy thì mặt mũi để ở đâu?

Sau khi những điện chủ rời đi, hắn lại đi vào bên trong tiếp tục luyện hóa huyền văn.

Mà những chấp sự của Hiền Giả cung nhìn thấy toàn bộ quá trình kia, thì lại bắt đầu lén lút bàn tán.

“Đậu mè, Lê Hàn Ngọc, vị hộ pháp kia của Băng Linh điện chủ?”

“Ngoài Tuyết La Sát kia ra, còn có thể có ai?”

“Nghe nói những hộ vệ trưởng dưới trướng kia của nàng ta, mỗi ngày đều khổ cực không dám than vãn, nhiệm vụ có một chút không làm tốt chút thôi là sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, nhẹ thì tổn hại da thịt động xương cốt, nặng thì nằm tận mấy năm.”

“Đúng vậy, người dưới trướng nàng, thậm chí lúc làm nhiệm vụ chỉ mong nàng ta xảy ra một chút ngoài ý muốn.”

“Ta còn nghe nói một tin tức nhỏ, năm đó nàng ta đi thăm thần điện của Ngân Huyền tộc, con trai Thẩm Thanh của Sương Linh Điện chủ nhìn trúng nàng ta, bắt đầu theo đuổi rất điên cuồng, nghe nói còn dùng chút thủ đoạn.”

“Các ngươi đoán xem, sau đó sẽ ra sao?”

Nếu đã hỏi như vậy, vậy chắc chắn sẽ không có kết quả gì tốt.

Thế là có người to gan đoán: “Sao, lẽ nào nàng ta còn đánh cho Thẩm Thanh một trận sao?”

“Đánh một trận? Ngươi cũng xem thường nàng ta quá rồi.”

“Nàng ta thiến người ta luôn rồi, chuyện này lúc đó đã gây ra sóng gió cực lớn bên phía Ngân Huyền tộc, sau chuyện đó vẫn là đại điện chủ đích thân đi làm dịu lại chuyện!”

“Ầy, thế thì cũng tàn nhẫn quá nhỉ?”

“Vậy mà lại còn có loại chuyện như vậy?”

“Đương nhiên, nếu không thì rõ ràng nàng ta trông xinh đẹp như tiên, sao lại không có ai dám đụng đến? Nhưng hễ là những người tiếp cận nàng ta, không một ai có thể tốt đẹp được!”

“Kẻ điên như này, sao đại điện chủ lại không giáng chức nàng ta?”

“Người ta thiên phú tốt, trước khi đại hiền giả đến đây, đệ nhất thiên tài của thần điện chúng ta chính là nàng ta.”

“Cứ tiếp tục như vậy thì Khương hiền giả phải chịu khổ rồi.”

“Cũng không đến nỗi chứ, dù sao thân phận Khương hiền giả cao hơn nàng ta nhiều.”

“Thế thì cũng chưa chắc…”

“Thân phận Khương hiền giả có cao hơn nữa, thực lực bé nhỏ Cực Huyền cảnh cũng hiển hiện ở đó, các ngươi hiểu mà.”

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn! Gặp phải loại nữ nhân điên không theo lý thường như Lê Hàn Ngọc, hắn gọi trời trời không đáp, gọi đất đất không hay, muốn chạy không không thoát được.”

“Nói trắng ra bị giáo huấn vài lần, sau khi sợ hãi phục tùng, sau này có nhìn thấy nàng ta nói không chừng sẽ sợ đến run bắn lên”

“Haizzz, đại hiền giả đáng thương…”

“Mặc niệm cho đại hiền giả đi!”

Những lời bàn tán của bọn họ, Thành ca không hề nghe thấy.

Mà sáng sớm của ngày hôm sau, hắn đã gặp được Lê Hàn Ngọc.

Băng Linh điện chủ không lừa hắn, nữ nhân này quả thật đẹp không gì so sánh được.

Làn da của nàng nõn nà, trên người mặc váy Lũ Hoa Tường Vân màu trắng, chân đi giày thêu gấm. Mái tóc đen nhánh búi Lăng Vân rất đặc biệt, khuôn mặt đẹp đẽ không tìm ra được một chút tì vết.

Con ngươi tĩnh mịch như hồ nước sâu thẳm, không hề đem theo chút ớn lạnh, nếu có cũng chỉ là sự hờ hững, dường như Khương Thành ở trước mặt là một vật chết.

Chiều cao của nàng vượt qua cả nhưng nam nhân bình thường, kèm với biểu cảm tê liệt kia, đem đến cho người khác một cảm

giác cực kỳ bức bách.

Có điều Khương chưởng môn hiển nhiên không phải là người bình thường.

“Còn là một mỹ nhân lạnh lùng, được đó được đó!”

Hắn rất hài lòng.

Nghĩ đến sau này bản thân lên võ đài thi đấu ở khắp nơi trong Huyền Giới, bên cạnh có một nữ nhân dung nhan khí chất xuất chúng như vậy, vậy thì cũng rất thú vị.

Nhìn ngắm kỹ một lượt, hắn mới dặn dò: “Gần đây ca bận tu luyện, ngươi cứ chờ đợi ở bên ngoài trước đi.”

Quá trình luyện hóa Bí Không Thánh Sa không có gì mà không thể gặp người, có điều bây giờ hắn không muốn bị người khác biết bản thân có thể tu luyện một đống huyền văn.

“Ngươi có thể tu luyện cái gì?”

Trước khi đến đây, Lê Hàn Ngọc đã biết về tình hình của hắn.

Nhiệm vụ lần này của nàng, chính là khiến cho tên lười nhác này trở nên siêng năng lên.

Thành ca bĩu môi: “Chuyện như này là chuyện mà một tỳ nữ như ngươi nên nghe ngóng sao?”

“Được rồi ngươi có thể đi ra ngoài trước, sau này có thời gian ta sẽ gọi ngươi.”

Nói xong, hắn quay người muốn vào phòng yên tĩnh tu luyện.

Hừ!

Một tiếng vang nhỏ truyền đến từ mặt đất.

Hắc Ngọc Thạch dưới chân Khương chưởng môn chiếu rọi vào người mặt đất trống không ngưng kết thành băng, đông cứng đôi chân của hắn ở một chỗ.

Ngay sau đó, dựa vào tốc độ cực kỳ nhanh lan lên trên.

Chỉ trong nháy mắt, đã đông hắn thành một bức tượng băng.

Đây không phải là băng bình thường, mà là băng do huyền văn băng hình thành.

Nếu như cảnh giới huyền văn không bằng Lê Hàn Ngọc, vậy thì cho dù thế nào cũng không thể đánh vỡ lớp băng vây hãm mà thoát ra.

Chương 611.

Nhìn Khương hiền giả bị đóng băng ở bên trong, nữ nhân này vẫn mặt không biểu cảm.

Giống như chỉ là đang đóng băng một con kiến.

"Người cứ ở trong đó làm lạnh một chút đi."

Nói xong câu này, nàng khoanh chân ngồi, tự tu luyện.

Bị huyền văn của nàng đóng băng, một cái Cực Huyền cảnh cơ bản không ngăn được, sức lạnh sẽ trực tiếp tấn công vào những chỗ sâu trong cơ thể.

Quá trình này vô cùng đau đớn, có thể nói là sống không bằng chết.

Sau khi xong e rằng còn phải điều trị an dưỡng một khoảng thời gian, mới có thể dần dần hồi phục trở lại.

Mà nếu như là thời gian đóng băng quá dài, thậm chí sẽ tạo thành tổn thương không thể lành.

Trước khi đi, Băng Linh điện chủ đã dặn dò đừng tổn thương thật đến Khương hiền giả, dù sao cũng là đệ nhất thiên tài trong lịch sử Bạch Huyền tộc.

Lê Hàn Ngọc tính toán trong vòng ba ngày có lẽ vẫn có thể chữa trị được, thế là bèn quyết định đóng băng Thành ca ba ngày.

Phong cách của nàng chính là như vậy, cho dù cái gai như thế nào, bắt đầu cứ giẫm đạp lên những cái gai của ngươi trước.

Hơn nữa sẽ mấy lần liên tiếp, cho đến khi đối phương bị giẫm đến kinh hồn bạt vía, tâm can sụp đổ, trở nên hoàn toàn ngoan ngoãn nghe lời.

Căn bản sẽ không lãng phí nước bọt giảng đạo lý, càng không muốn dựa vào cái gì mà đạo đức thu phục lòng người từ từ dạy dỗ cảm hóa.

Bên phía Băng Linh điện chủ, phần lớn mọi người đều từng bị nàng chỉnh đốn như vậy.

Bây giờ nhìn thấy nàng đến thở cũng không dám thở mạnh, còn đáng sợ hơn khi gặp Băng Linh điện chủ.

Nơi xa xôi, Thành ca trong tĩnh phòng nhìn bên này một cái, vẻ mặt buồn cười lắc lắc đầu.

Sau đó hắn tiếp tục đổi một chút Bí Không Thánh Sa, tiếp tục luyện hóa.

Lê Hàn Ngọc chỉ là Địa Huyền cảnh cửu trọng, cứ cho là một trăm nàng cộng lại cũng không đủ đánh.

Thành ca không hề thích bị ngược đãi, đương nhiên sẽ không cố ý để nàng đóng băng mấy ngày.

Vốn định đánh ngã nàng, có điều như thế sau này giải thích với thần điện rất phiền phức, làm lỡ dở đại nghiệp Phụ Linh.

Hơn nữa ngộ nhỡ muội muội này bị bản thân đánh quá tay, tâm tư bị suy sụp chạy về, lại đổi một tên nam hộ vệ qua đây thì không có gì thú vị nữa.

Thế là lần này mới dùng tiên pháp huyễn thuật, nhẹ nhàng lừa nàng.

Lê Hàn Ngọc không hề biết mình đã đóng băng một cái vỏ rỗng.

Sau ba ngày, nàng dừng việc tu luyện, gỡ bỏ huyền văn trói buộc.

Lớp băng tan ra, quả thật là đến một vết tích của nước cũng không sót lại.

Một làn khói nhẹ nhẹ nhàng kéo lên, sau đó biến mất vô hình.

Còn trong suy nghĩ của nàng, một Khương hiền giả bị đóng băng đến nỗi mặt mày trắng bệch thảm hại không chịu được, thậm chí còn hôn mê, căn bản không còn bóng dáng.

Lê Hàn Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn khắp nơi quanh đại điện, lần đầu tiên cảm thấy kinh ngạc.

Người đi đâu rồi?

Bị đóng băng đến mất hồn bay phách tán, không chừa lại một mảnh vụn nào?

Không thể nào!

Trừ khi đối phương không phải là người bình thường tu luyện, nếu không huyền văn băng của nàng không thể nào làm được chuyện này, huống hồ trước đó nàng cũng không dùng lực.

Nàng bay nhanh vòng quanh khắp trong ngoài Hiền Giả cung tìm một vòng, nàng vẫn không thể phát hiện bóng dáng của Khương Thành.

Một ý nghĩ không tốt thoáng hiện lên trong đầu nàng.

Lẽ nào sau khi mình đóng băng hắn, có đấng đại năng siêu cấp thậm chí tà ma dị giới âm thầm ra tay, bắt hắn từ trong lớp băng đi rồi?

Nếu như là như vậy, vậy chẳng phải bản thân là tội nhân của cả một Bạch Huyền tộc rồi sao.

Người này tư chất tuyệt đỉnh, được đại điện chủ xem như hy vọng phất lên của bộ tộc, lại bị mình làm mất rồi.

“Không thể nào có người mạnh như vậy.”

Nàng đột nhiên nhớ ra, còn có một nơi chưa kiểm tra.

Thế là vội vàng xông vào tĩnh phòng tu luyện ở trong nhất.

Còn chưa kịp mở cửa chính ra, cánh cửa đó đã tự mở ra rồi.

Thành ca ở bên trong vừa hoàn thành trọng luyện hóa thứ sáu của huyền văn, đang định đến Giáng Linh đại điện một chuyến.

Hai người chạm mặt, bầu không khí lập tức có chút kỳ lạ.

Phản ứng đầu tiên của Lê Hàn Ngọc, có khi nào người này là cao thủ siêu cấp ẩn giật không.

Có thể thần không biết quỷ không hay thoát thân từ trong huyền văn băng phong kia của mình, đây là thực lực ở đẳng cấp nào chứ?

Nhưng rất tiếc, sau đó nàng phủ định cái suy đoán đúng đắn này.

Bởi vì cảnh giới của Khương hiền giả liếc qua đã thấy, chính là Cực Huyền cảnh nhất trọng, không hề có chút sai sót nào.

Hơn nữa khoảng thời gian trước vừa mới đột phá Phụ Linh Phàm Huyền cảnh, đây là tất cả những gì mà điện chủ từng chứng kiến.

Giữa Cực Huyền cảnh nhất trọng và Địa Huyền cảnh cửu trọng này của nàng còn cách Động Huyền cảnh, Minh Huyền cảnh nữa.

Sự chênh lệch giữa hai bên, giống như người lớn và trẻ nhỏ.

Một tên Cực Huyền cảnh cho dù có con át chủ bài đặc biệt gì, cũng không thể giở trò gì dưới con mắt của nàng.

Sự nghi ngờ mãnh liệt khiến nàng rất muốn hỏi, sao mà ngươi làm được vậy?

Nhưng sự kiêu ngạo bên trong không cho phép nàng hỏi.

Nàng là đến "quản giáo" người này, sao có thể "thỉnh giáo" đối phương được?

Thế là, hai người cứ như thế mà cứng miệng.

Vẫn là Thành ca phá tan sự im lặng trước.

"Tượng băng của ngươi chơi cũng rất thú vị đó."

Chơi với tượng băng?

Thú vị?

Đối mặt với thủ đoạn của Lê Hàn Ngọc, có người cầu xin tha thứ, có người chửi mắng, duy chỉ không có xem là trò chơi như vậy thôi.

Dường như điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Nàng nghiêm túc dùng nhiều sức lực như vậy, kết quả người khác muốn làm gì vẫn làm cái đó, bản thân giống như đối diện với không khí?

"Ta phải ra ngoài một chuyến, muốn đi cùng hay là ở lại, tùy ngươi."

Thành ca tự nói xong thì muốn đi ra ngoài.

Cả đời Lê Hàn Ngọc cũng chưa từng bị người khác coi thường như vậy.

Rõ ràng hắn đang gây hấn với nàng!

Đôi mắt xinh đẹp lóe lên sương mù.

Nàng không vô cảm nói: “Không phải ngươi là thích nơi này sao, vậy thì cứ ngoan ngoãn ở đây đi!”

Tiếng nói còn chưa dứt, tĩnh phòng trong chớp mắt liền biến thành vết nứt trên tảng băng.

Vô số những tảng băng sinh trưởng khắp nơi, rất nhanh đã ngăn cách Thành ca ở bên trong.

Ngay sau đó, nàng lại sắp xếp lớp băng dày mấy trượng ở bên ngoài.

Sau cùng, còn nhanh chóng bày ra ngăn cách và cấm chế báo động.

Trong tình huống này, cho dù đánh vỡ lớp băng từ bên ngoài, hay là giãy dụa thoát ra từ bên trong, đều sẽ kinh động nàng.

Nàng vẫn không tin, tên tiểu tử này còn có thể bay ra khỏi lòng bàn tay mình.

“Vẫn chưa có người mà ta không trị được!”

Nói xong, nàng bay lên bên trên tầng băng đó, khoanh chân ngồi, lại một lần nữa tu luyện.

Sức sát thương trực tiếp của vết nứt trên tảng băng đó, lại không hề lớn như lần đóng băng vừa nãy.

Nhưng ở bên trong cũng chắc chắn là không hề dễ chịu, đồng thời cũng luôn bị hàn lực huyền văn của nàng tấn công.

Lần trước có năm tên hộ vệ bị nàng dùng thủ đoạn tương tự nhốt mười ngày liền, sau khi thả ra, toàn bộ đều khóc lóc ỉ ôi quỳ xuống cầu xin nàng khai ân.

Lần này, nàng quyết định nhốt Khương Hiền giả giam giữ 15 ngày.

Bệnh nặng phải dùng thuốc mạnh, người này nàng nhất định phải thu phục được.

Như vậy sau này mới có thể khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời cố gắng tu luyện, không thể các vị điện chủ thất vọng.

Bên trong vết nứt, Khương chưởng môn bị vô số những tảng băng ngổn ngang treo ở không trung vẻ mặt cạn lời.

Nữ nhân này ở bên ngoài làm gì, hắn 'nhìn' rõ như lòng bàn tay.

"Muội muội đúng là tràn trề tự tin thật đấy, ca cũng không nhẫn tâm đánh nàng rồi!"

Hắn phóng thích một chút tiên lực, lớp băng xung quanh đã hoàn toàn tan ra.

Sau đó hắn móc ra Loạn Trận lệnh, cấm chế bên ngoài lập tức bị lừa.

Tiếp theo đó, hắn mở kỹ năng dịch chuyển của hệ thống.

Sau một cái nháy mắt, đã thần không biết quỷ không hay dịch chuyển đến Giáng Linh đại điện.

"Ấy, đại hiền giả, ngươi lại đến rồi sao!"

Đám chấp sự và hộ vệ trưởng của Giáng Linh Đại điện chủ cũng không biết chuyện bên phía Hiền Giả cung, vẫn chào đón đi vào như trước đây.

Chương 612.

Ngoại trừ lại chết một lần ở Giáng Linh Đài ra, quá trình Phụ Linh vẫn thuận lợi.

Sau hai canh giờ, Thành ca lại nhận được huyền văn mới.

Hai tên chấp sự thục mạng chạy qua chúc mừng.

"Chúc mừng đại hiền giả, chúc mừng đại hiền giả!"

"Không hổ danh là đại hiền giả mà!"

Trường hợp Phụ Linh này của Thành ca đương nhiên là rất chấn động, có điều hai người này đang làm việc ở Giáng Linh đại điện, đã từng thấy rất nhiều lần rồi.

Thật ra đã coi như chuyện bình thường từ lâu, gặp chuyện kỳ lạ nhưng cũng không hề thấy kỳ lạ.

Nhưng Thành ca hiện giờ rất được thương yêu, bọn họ cũng là từng tận mắt nhìn thấy.

Không thể nghi ngờ người hot nhất của thần điện.

Nịnh hót hắn một chút thì chắc chắn không sai được đâu.

“Ha ha ha, khiêm nhường khiêm nhường.”

Trên miệng thì nói khiêm nhường, trên thực tế Khương hiền giả không khỏi nhếch khóe miệng lên.

Xem ra cho dù là ở đâu, nịnh hót cũng là một kỹ năng thông dụng.

Sau khi thường xuyên được nịnh nọt, ca này đều sẽ vui mừng ra mặt, sau đó theo thói quen ban thưởng một chút.

Lần này hắn lục lọi nhẫn không gian một chút, móc ra hai trái Huyền Nguyên Quả thất phẩm, thưởng cho mỗi người một trái.

“Cầm lấy đi, xem như là ca thưởng cho các ngươi!”

Hai người vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ nịnh hót, chỉ là mong Khương hiền giả sau này đừng gây khó dễ cho mình.

Đương nhiên nếu như có thể nói tốt vài câu trước mặt đại điện chủ, vậy thì càng tốt.

Quả thực là không hy vọng hắn sẽ thưởng nóng cho mình.

Dù sao hắn mới Cực Huyền Cảnh nhất trọng, cảnh giới thấp hơn mình nhiều như thế, ngoại trừ những tài nguyên mà thần điện phát, có lẽ trong tay cũng không có nổi những đồ giống như vậy?

Tiếp sau đó, hai người lập tức trở nên vui mừng khôn xiết.

“Huyền Nguyên Quả thất phẩm!”

“Trời ơi, quả nhiên là đồ thất phẩm!”

“Đa tạ đại hiền giả!”

“Đa tạ đại hiền giả!”

Huyền Nguyên Quả ở cái phẩm cấp này tại tầng thứ nhất cực kỳ ít ỏi, cho dù là chấp sự đại điện như bọn họ đây cũng không

có cơ hội mà hưởng thụ.

Mà cao hơn một phẩm cấp, rất có thể lúc đột phá bình cảnh, vèo một cái là có thể vượt qua.

Những người khác ở một bên cũng vô cùng ngưỡng mộ và đố kỵ.

Cảnh giới của tại hiền giả này không cao, nhưng ra tay cũng hào phóng quá nhỉ?

Nhất thời, trong điện không ngừng vang lên tiếng reo ầm ĩ.

“Chúc mừng đại hiền giả, chúc mừng đại hiền giả!”

“Đại hiền giả uy vũ!”

“Đại hiền giả đẹp trai!”

Thành ca cũng không ngờ đến hai quả thất phẩm hèn mọn này, đã tạo thành tiếng vang lớn như vậy.

Nghĩ kỹ lại cũng phải, tiêu chuẩn tu luyện ở đây, thật ra chỉ tương đương với khoảng giữa từ hạ giới đến trung tiên giới ở bên kia thôi.

Hệt như ở trung tiên giới, tiên đan lục phẩm cũng được coi là bảo bối ấy mà.

Để khích lệ bọn họ sau này không ngừng cố gắng, hắn lại thưởng cho mỗi người một Huyền Nguyên Quả lục phẩm.

Nhất thời, bầu không khí trong điện càng thêm sôi nổi.

Mọi người nhìn ánh mắt của Khương hiền giả, đó phải gọi là một người nồng nhiệt, hoàn toàn chính là nhịp điệu của người thân.

“Khương hiền giả đi thong thả!”

“Khương hiền giả ta dẫn đường cho ngươi…”

Hắn mà được mọi người vây quanh vừa mới ra cửa, một tên tu sĩ không chớp mắt lập tức chen vào gần.

Sau đó, bầu không khí xung quanh bỗng nhiên nguội lại.

Một luồng sát khí đột nhiên phát ra.

“Không được!”

“Dừng tay!”

Hai tên chấp sự cảnh giới cao nhất cực kỳ hoảng sợ, phóng tới giết, nhưng đã “muộn rồi”.

Chỉ thấy phía sau Khương hiền giả có một nam tử mặc tro bào đang đứng, trong tay nắm chuôi huyền khí, kề lên cổ của hắn.

“Ngươi đang làm gì hả!”

“Điên rồi sao, còn không mau thả Khương hiền giả ra!”

Không chỉ hai tên chấp sự, những người khác cũng sôi nổi rút binh khí ra, tức giận bay lên trời bao vây lấy người này.

Đùa sao, bây giờ Khương hiền giả chính là cấp cao mà bọn họ kính trọng nhất, bọn họ không muốn nhìn thấy hắn gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

“Hừ!”

Nam tử mặc tro bào cười lạnh một tiếng, âm thành khàn khàn truyền ra.

“Muốn tìm lại tuyệt thế thiên tài của các ngươi, cứ đợi tin tức đi.”

Ầm!

Hai tên chấp sự nhân lúc hắn nói chuyện, đã nắm bắt kẽ hở ra tay.

Trong sân vang lên tiếng nổ dữ dội.

Những hộ vệ trưởng khác cũng sôi nổi xông qua, có người thậm chí còn chủ động muốn đỡ đao thay Khương hiền giả.

Hiệu quả của Huyền Nguyên Quả đúng là rất rõ rệt.

Vậy mà sau khi khói bụi tan đi, trong sân lại không còn bóng dáng của nam tử mặc tro bào và Khương hiền giả.

Hai người cứ biến mất khỏi nơi ban đầu trong không trung như vậy.

Giáng Linh đại điện vốn đã là một phần của thần điện, sau khi xảy ra vụ nổ ở đây, đại điện chủ và các vị điện chủ khác ở bên trong lập tức nhận ra.

Ba vị điện chủ bay về phía Giáng Linh đại điện.

Mà đại điện chủ và Băng Linh điện chủ, Hỏa Linh điện chủ thì lại trực tiếp bay đến Hiền Giả cung.

Trong lòng của bọn họ, bây giờ "bảo vật" quan trọng nhất của thần điện chính là Khương hiền giả, sự an nguy của hắn quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Ngộ nhỡ đây là kế hoạch điệu hổ ly sơn gì đó thì sao?

Sau khi ba người bay đến Hiền Giả cung, vừa nhìn đã thấy tĩnh phòng bị đóng băng kia, và Lê Hàn Ngọc đang khoanh chân trên không trung.

Nhất thời trong lòng thầm thở phào một cái.

"Khương hiền giả không sao chứ?"

Lê Hàn Ngọc nhìn ba người một cái, bay xuống hành lễ.

Sau đó mới mặt không biểu cảm trả lời: "Có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì."

Lời của nàng đem theo tự tin và kiêu ngạo mãnh liệt.

"Vậy thì tốt!"

Băng Linh điện chủ vuốt ngực, chợt lắc đầu cười khổ: "Ngươi đó, có phải là tàn nhẫn quá rồi không?"

Cái mà nàng chỉ, đương nhiên là quả cầu băng khổng lồ kia.

Bọn họ không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Chắc chắn là Khương Thành ngang bướng không nghe lời, bị Lê Hàn Ngọc dạy dỗ rồi.

"Dù sao đó cũng là đại hiền giả, hơn nữa hắn mới Cực Huyền Cảnh nhất trọng, cứ tiếp tục như này sẽ bị thương đó."

Đại điện chủ cười tủm tỉm, khoát tay: "Không sao không sao!"

Nàng nhìn vết nứt đó một cái, vui vẻ lại cười nói: "Cũng nên để tên nhóc đó chịu khổ một chút, để tránh cho hắn vẫn cứng đầu thành quen, không biết trời cao đất dày!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

Hỏa Linh điện chủ gật đầu tán đồng: "Bây giờ hắn chịu khổ, có thể thay đổi tính nết của hắn cũng rất xứng đáng."

Phong cách làm việc quá việc của Lê Hàn Ngọc, trước đây là được đại điện chủ và Băng Linh điện chủ dạy dỗ rất nhiều lần, đây cũng không phải lần đầu được tán đồng.

Việc này khiến nàng càng kiên định với cách làm của mình.

Nhất định phải dạy dỗ cái gai này ngoan ngoãn biết vâng lời, tuyệt đối không thể để Điện chủ thất vọng về năng lực của mình được.

Cũng chính vào lúc này, tin tức bên phía Giáng Linh điện chủ được truyền đến.

Đại điện chủ vốn mặt còn có nụ cười, nghe được câu đầu tiên sắc mặt liền thay đổi!

"Ngươi nói cái gì, Khương Thành đến Phụ Linh, kết quả bị người ta cưỡng ép bắt đi rồi?"

"Cái gì?"

Hai vị điện chủ Băng Linh và Hỏa Linh suýt chút giãy nảy lên.

"Khương hiền giả xảy ra chuyện rồi?"

"Sao có thể như vậy được!"

Mặt mũi của Lê Hàn Ngọc tê cứng không thể kéo ra được nữa.

"Hắn rõ ràng bị ta nhốt ở bên trong rồi!"

Rào!

Băng Linh điện chủ đã làm trước nàng một bước, phá giải toàn bộ quả cầu băng và cấm chế bên ngoài.

Lại nhìn bên trong tĩnh phòng kia, làm gì còn có bóng dáng của Thành ca.

"Thật sự không còn ở đây nữa…"

Ba vị điện chủ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa đứng không vững.

Đây chính là cục diện mà bọn họ lo lắng nhất, không hề khoa trương khi nói, đó cũng giống như trời đột nhiên sụp xuống.

Thậm chí đại điện chủ không thèm nhìn mặt Lê Hàn Ngọc nữa, dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay bay về hướng Giáng Linh đại điện phía trước.

Băng Linh điện chủ quay đầu, trong mắt tràn đầy thất vọng nhìn Lê Hàn Ngọc một cái.

“Rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy?”

“Bảo ngươi quản giáo hắn, kết quả vậy mà ngươi đến cả hắn đi đâu cũng không biết?”

Ném lại câu nói này, nàng cũng vội vàng đuổi về hướng bên đó.

Chương 613.

Trước đó đóng băng một cái vỏ rỗng, lần này thì cả quả cầu băng lại chẳng nhốt được ai.

Một Lê Hàn Ngọc tràn đầy tự tin với những thủ đoạn trừng trị, đã thất bại hai lần.

Mà sau cùng Băng Linh điện chủ cũng suýt thì trực tiếp nói ra hai chữ vô dụng rồi.

Việc này khiến một con người trước giờ luôn kiêu ngạo như nàng không thể chấp nhận được.

Vậy mà một chữ nàng cũng không thể phản bác lại.

Trên danh nghĩa hiện tại nàng đang là “hộ vệ bên cạnh” của Khương Thành, kết quả lại là người cuối cùng được biết hắn xảy ra chuyện.

Đây là một sự thất trách nghiêm trọng.

Nhục nhã!

Nàng nắm chặt hai tay, ngón cái đã bấu vào thịt.

“Cho dù đi khắp chân trời góc bể, ta cũng phải tìm bằng được ngươi trở về để dạy dỗ lại!”

Sau khi lạnh lùng nói xong câu này, nàng cũng biến mất khỏi vị trí.

Cùng lúc đó, cả thần điện cũng náo động cả lên.

Tất cả những hộ pháp chấp sự có mặt đều bị điều động đi tìm kiếm khắp nơi.

Rất nhiều hộ vệ dốc toàn bộ lực lượng, rất nhanh tràn ra đầy khắp các con đường ở bên ngoài.

Trong lịch sử của thần điện, có thể hành động với quy mô như lần này, chỉ có lúc "tà ma dị giới" lần đầu quấy nhiễu.

"Tìm bằng được hắn!"

"Không tiếc bất cứ giá nào!"

"Lật tung ba tấc đất cũng không tiếc!"

Tiếng gào thét của đám hộ pháp vang vọng khắp nơi, thể hiện rõ chuyện này lớn nhường nào.

Mà đám người đại điện chủ thì tập trung hết tất cả những người lúc đó có mặt ở hiện trường lại tra hỏi.

Sau khi cẩn thận hỏi rõ tất cả những gì xảy ra lúc đó, mấy người tâm trạng nặng nề.

Hỏa Linh điện chủ đưa ra kết luận đầu tiên.

"Đây rõ ràng là sớm đã có mưu tính trước."

Băng Linh Điện chủ gật đầu: "Không ngoài dự đoán, tên bắt cóc đó vẫn luôn đợi cơ hội xuống tay với đại hiền giả."

"Rốt cuộc có thể là ai chứ?"

"Có phải là tà ma dị giới mới xuất hiện kia."

"Không, có lẽ không phải."

"Đặc biệt lựa chọn xuống tay với đại hiền giả, đương nhiên là bởi vì thiên phú của hắn, tà ma dị giới sẽ không ở lại tầng đầu tiên quá lâu, bọn họ không có hứng thú này."

"Sớm biết hôm đó lúc Phụ Linh, đã phong tỏa tin tức, để tránh Huyền Văn Tử Kim của hắn truyền ra ngoài rồi."

Thổ Linh Điện chủ thần sắc thay đổi, tức giận nói: "Lẽ nào là ba tộc còn lại?"

"Rất có khả năng!"

"Bạch Huyền tộc của ta khó khăn lắm mới xuất hiện một vị tuyệt thế thiên tài, bọn họ sao có thể chịu ngồi yên?"

Hắc Bạch Kim Ngân, ân oán của bốn Huyền tộc lớn này đã có vướng mắc rất lâu rồi.

Một trăm triệu năm trước, lúc tà ma Dị Giới tấn công, bọn họ đã đã tranh đấu ở trên vùng đất này suốt mấy tỷ năm rồi.

Loại tranh đấu này từ tầng một, đến tầng thứ sáu đều tồn tại, căn bản không có cách nào hóa giải.

"Đáng chết!"

"Ba tộc khác tiếp cận thần điện của ta đều sẽ gây ra phản ứng, sao tên bắt cóc đó làm được chứ?"

Bốn tộc này của huyền giới, chủ yếu dựa vào màu sắc hoa văn ở trên trán để phân biệt thân phận.

Tụ Phách trì ở Bạch Huyền tộc lấy được huyền tụ, đó chính là hoa văn màu trắng.

Vì nguyên nhân này, Thành ca thật sự được tính là Bạch Huyền tộc.

Cho nên, hắn hôm đó đi vào Giáng Linh đại điện không hề gây ra bất kỳ phản ứng nào.

"Rất có thể thần điện đã có nội gián." Đại điện chủ trầm giọng nói.

Nàng lúc này sắc mặt tràn đầy sự lạnh lùng sát khí, đâu còn sự hòa nhã gần gũi mà Thành ca thấy thường ngày.

"Không chỉ thuận lợi trà trộn vào đây, còn sắp xếp trước Linh Văn dịch chuyển có tác dụng một lần duy nhất."

Lúc bọn họ đang ở đây bàn luận, Khương chưởng môn đã biết nội gián là ai rồi.

Với thực lực của hắn, đương nhiên không thể bị khống chế.

Bởi vì hắn cũng tò mò ai mà cứng đầu như vậy, còn dám chủ động đối phó với mình, cho nên mới cố ý "phối hợp".

Nếu như Ma Đế Tiên Đế bên phía tiên giới nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng sẽ dùng ánh mắt như nhìn một tên ngốc để nhìn tên bắt cóc kia.

Chỉ dựa vào sức mạnh nhỏ bé này của ngươi, vậy mà lại dám cưỡng ép tên ma đầu mạnh nhất này.

Cũng không nhìn xem chút đạo hạnh đó của bản thân có xứng hay không?

Chê bản thân sống lâu quá rồi hả!

Hai người trong nháy mắt đã dịch chuyển từ thần ffiện đến trong một cái sơn động cách hơn trăm vạn dặm.

Ở đó, Thành ca đã nhìn thấy một người quen - Lôi Cao.

“Ha ha ha, quả nhiên thật sự đắc thủ được rồi!”

Tên cậu ấm quần là áo lượt này mừng rỡ ra chào đón.

“Địa Tàn các các ngươi làm việc thật là năng suất!”

Tên nam tử mặc tro bào đã cưỡng ép Thành ca đó lạnh nhạt nói: “Lấy tiền của người, thay người làm việc.”

“Không tệ không tệ, như vậy thì ta yên tâm rồi!”

Lôi Cao lắc đầu khoát tay, thong thả bước đến trước mặt Thành ca, ánh mắt tàn nhẫn phấn khích nhanh chóng dâng lên.

“Không ngờ đến nhỉ, chúng ta lại gặp mặt rồi!”

Lần đó sau khi bị đánh, hắn vẫn luôn kìm nén sức lực muốn đối phó với Khương Thành.

Mặc dù Mộc Linh điện chủ từng cảnh cáo hắn tạm thời không được hành động thiếu suy nghĩ, nhưng gần đây đang bận rộn tìm kiếm tà ma dị giới ở bên ngoài, cũng không có thời gian quan tâm hắn.

Tên quần là áo lượt Lôi Cao này, mỗi ngày nghe những người xung quanh thần điện bàn tán về Khương Thành, quả thật sắp tức đến bị tâm thần rồi.

Thành ca còn sống thêm một ngày, hắn lại càng không thoải mái thêm ngày đó, hoàn toàn không thể nhẫn nại tiếp nữa.

Thế là, hắn âm thầm tìm đến Địa Tàn các.

Cho dù tiên giới, ma giới, hạ giới hay là huyền giới, đều có các cách xây dựng bí mật khác nhau, dù sao thì không phải tất cả mọi người đều thấy được.

Thành viên của Địa Tàn các, phần nhiều đều là người của bốn tộc, là những người này đã gây ra chuyện không thể sống tiếp ở trong tộc được nữa.

Dần dần cũng có một chút thành tựu, lén lút làm một số việc giết người đổi hàng.

Do vị trí của tổng bộ giấu kín, thêm vào đó các cứ điểm ở khắp nơi cũng vô cùng cẩn thận, hơn nữa luôn luôn lẻn vào giữa bốn tộc, cho nên trừ khi bốn tộc liên thủ, nếu không cũng không có cách nào diệt trừ những mối họa này.

Mà bốn tộc liên thủ, căn bản là chuyện không thể nào.

Mặc dù Lôi Cao bứt rứt muốn báo thù Khương Thành, nhưng cũng không dám trực tiếp để thuộc hạ tâm phúc ở thần điện đi làm.

Vậy thì quá dễ ràng bị điều tra ra.

Cái giá dùng một chút huyền thạch, để người của Địa Tàn các đi làm, thần không biết quỷ không hay tốt biết bao.

“Thật sự không ngờ đến, vậy mà lại là ngươi.”

Tên quần là áo lượt hèn mọn này, Thành ca thật sự quên mất hắn rồi.

Hắn không nhịn được ngạc nhiên: “Không ngờ đến ngươi còn có thủ đoạn này, hiếm có hiếm có đấy.”

“Ngươi vẫn còn cười được sao?”

Tên bắt cóc Minh Huyền cảnh của Địa Tàn cốc kia cũng không nhịn được mà kinh ngạc.

Mà Lôi Cao thì gần như phát cáu.

“Ngươi đang giả vờ bình tĩnh đấy hả?”

“Ngươi tưởng rằng như vậy, ta sẽ tha cho ngươi sao?”

Hắn bước đến trước mặt Thành ca, vẻ mặt cũng đã dữ tợn méo mó đi.

“Đại hiền giả cái rắm chó gì, người đắc tội với ta thì đừng mong sống tiếp!”

“Khụ!”

Thành ca cau mày bịt mũi: “Tránh xa ca một chút, khẩu khí của ngươi thật là thối.”

Lôi Cao trong phút chốc bị châm ngòi.

“Ngươi muốn chết hả!”

Hắn bộc phát huyền lực, độc ác đánh một chưởng xuống.

Sau đó, hắn liền ngã xuống.

Đó không phải là tay Thành ca vươn ra, mà là tên tu sĩ của Địa Tàn cốc kia.

Chỉ thấy hắn chậm rãi thu lại cái dùi nhọn dính máu trong tay lại.

Lôi Cao ở đối diện đang bịt phần bụng phun ra máu vùng vẫy dữ dội, nhìn thấy là đã biết không ổn rồi.

"Ngươi… không phải ngươi… đã nhận huyền thạch của ta rồi sao?" Trong miệng hắn phát ra tiếng phun ra cục máu.

Trước khi sắp chết, hắn đưa ra chất vấn không cam lòng và phẫn nộ.

"Có người ra giá cao hơn ngươi, cũng cần hắn."

Tu sĩ Địa Tàn cốc nhìn xuống hắn, giống như đang nhìn một tên đần.

"Ta còn cần cảm ơn sự phối hợp của một tên nội gián trong thần điện của ngươi nữa, nếu không hành động của bọn ta đâu có thuận lợi như vậy?"

Lúc hắn nói xong câu này, Lôi Cao chết không nhắm mắt cuối cùng cũng tắt thở rồi.

Sau đó, hắn lại bắt cóc Khương chưởng môn một lần nữa, bước lên một Linh Văn dịch chuyển khác ở trong động.

Vèo một tiếng, bóng dáng của hai người đã biến mất khỏi vị trí.

Lúc xuất hiện lại, đã đến tổng bộ của Địa Khu các.

Nhìn thấy cung điện bí mật hùng vĩ đó, Thành ca biết nghề chính của mình lại có thể khai trương rồi.

Hắn phối hợp với tên bắt cóc, không phải vì kiếm thêm một chút bổng lộc sao?

Chương 614.

Vị trí tổng bộ của Địa Tàn các vô cùng bí mật.

Để điều tra rõ ràng, bốn tộc đều bỏ ra công sức rất lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ là phá hủy được vài cứ điểm.

Trên thực tế, nếu như thành viên nội bộ của tổ chức này, cũng chỉ có những cấp cao quan trọng mới biết vị trí cụ thể.

Những thành viên khác, cho dù là dịch chuyển đến đây, thật ra đều không biết đây rốt cuộc là nằm ở nơi nào của huyền giới.

Mà hiện tại, Thành ca đã bị đưa vào chỗ sâu tít bên trong tổng bộ của bọn chúng.

Các chủ và các cấp cao quan trọng của Địa Tàn các, e rằng nằm mơ cũng không ngờ đến người mà lần hành động này đem về lại là một tên quái thai mạnh hơn mình.

Trong mắt bọn họ, Thành ca chỉ là một món "bảo vật" giá trị cao mà thôi.

Bản thân của bảo vật rất quý giá, nhưng chỉ là thịt cá mặc cho người ta xâu xé.

Giữa bốn tộc có thù hận quá sâu, ngoại trừ lúc tà ma dị giới lần đầu tấn công bắt buộc phải liên thủ, những lúc khác đều là quan hệ đối địch.

Bạch Huyền tộc đột nhiên có một tuyệt thế thiên tài mà tương lai đủ để phá vỡ thế cân bằng bốn tộc.

Ba tộc Kim Huyền, Ngân Huyền, Hắc Huyền này, sao có thể ngồi yên được?

Lần này tìm thấy tên đầu sỏ thật sự đằng sau Địa Tàn các, chính là Hắc Huyền tộc.

"Đây chính là đại hiền giả của Bạch Huyền tộc được mọi người xôn xao lan truyền?"

Nghe nói thật sự bắt được hắn qua đây, ba vị các chủ Thiên Huyền cảnh của Địa Tàn các, và một đám đường chủ Địa Huyền cảnh vội vàng đi đến.

Hết cách rồi, người có tên cây có bóng mà.

Gần đây Huyền Văn Tử Kim kia cũng đã truyền khắp cả huyền giới, bọn họ cũng như sét đánh ngang tai, tò mò thôi.

"Còn thật sự chỉ mới Cực Huyền Cảnh nhất trọng sao?"

Một đám đường chủ đều cười vang.

“Huyền Văn Tử Kim chỉ có như này?”

“Đúng thế, tốc độ tu luyện này cũng quá là chậm rồi đấy?”

“Trước đây ta sau khi đột phá Cực Huyền Cảnh, trong vòng nửa năm đã tăng lên hai trọng rồi, hóa ra ta còn lợi hại hơn Huyền Văn Tử Kim?”

“Chỉ vì một nhân vật nhỏ bé như này, Hắc Huyền tộc còn ra giá cao như vậy?”

“Ta nghi ngờ bọn họ mắc lừa rồi.”

“Ha ha ha ha…”

Nhị các chủ lạnh nhạt nói: “Không cần quan tâm Huyền Văn Tử Kim là mạnh hay là yếu, dù sao bên phía Hắc Huyền tộc chịu ra giá là được.”

“Tiểu tử, ngươi cũng đừng trách bọn ta xuống tay với ngươi, muốn trách thì hãy trách Hắc Huyền tộc.”

Bọn họ sâu xa nhìn Thành ca một cái: “Đi sang bên đó là giết hay là nhốt, đều là chuyện của các ngươi, bọn ta chỉ là nhận tiền rồi làm chuyện!”

Tam các chủ bĩu môi, khinh thường nói: “Ngươi cũng thận trọng quá rồi đó, còn cầu xin tha thứ với tên tiểu tử này, đáng sao?”

Những Đường chủ khác cũng sôi nổi phụ họa: “Đúng thế, thiên tài vẫn chưa đủ lớn mạnh, thì chả là cái thá gì cả.”

“Đi sang bên Hắc Huyền tộc, hắn vĩnh viễn cũng không được nhìn thấy mặt trời nữa.”

“Vừa nghĩ tới bọn ta tự tay phá tan đi niềm hy vọng lớn nhất của Bạch Huyền tộc, đúng thật là có chút phấn khích.”

“Chẳng thế thì sao, Huyền Văn Tử Kim nếu như lớn mạnh rồi, nói không chừng sẽ trở thành người mạnh nhất của cả huyền giới.”

“Bọn ta vô tình đã thay đổi đi tiến trình lịch sử của huyền giới!”

“Rất vinh hạnh có phải không?”

Đám Đường chủ bên trong điện hết sức vui mừng, còn về cảm nhận của Thành ca, bọn họ căn bản không quan tâm.

Mà Thành ca thì cười tủm tỉm nhìn màn biểu diễn của đám ngốc này, cảm thấy rất có hứng thú.

Hiện tại hắn vẫn chưa động tay, chỉ là đang đợi người tiếp nhận của Hắc Huyền tộc.

Quả nhiên, một lúc sau đại các chủ vẫy vẫy tay.

"Được rồi, bên Hắc Huyền tộc còn đang đợi đó."

"Đưa hắn sang bên Dịch Chuyển điện."

Đia Tàn các và ngoại giới giao dịch, giao dịch cuối cùng cũng là dịch chuyển đến nơi khác tiến hành.

Thế là, tam các chủ và năm vị đường chủ cùng nhau lên đường, rất nhanh đã áp giải Thành ca đến trong Dịch Chuyển điện.

Nhìn huyền văn dịch chuyển ở phía trước, Thành ca đã mở miệng.

"Người của Hắc Huyền Tộc, đang ở đối diện đợi ta đúng không?"

Hắn đột nhiên đưa ra câu hỏi, khiến cho tam các chủ và mấy vị đường chủ ngây ra.

Tam Các chủ cười lạnh: "Đến đây rồi, ngươi còn trông chờ vào miệng lưỡi của ngươi để nghĩ cách thoát ra?"

Vài tên đường chủ cũng lạnh lùng nói: "Cất cái suy nghĩ không thực tế đó của ngươi lại đi!"

"Ngươi chỉ là thịt cá, không có quyền mở mồm nói."

Thành ca hơi nhếch khóe miệng, cười nói: "Không không không, ta chỉ là xác nhận một chút mà thôi…"

Biết làm sao để tìm người của Hắc Huyền tộc là được rồi.

Ngay sau đó, còn chưa đợi mấy người kịp phản ứng, Hồng Tuyệt Tiên Kiếm đột nhiên rút ra.

Sức mạnh tiên lực khủng khiếp xuyên từ cơ thể ra ngoài, Trường Minh Kiếm Tâm giai cao nhất biến toàn bộ nơi đây trở thành sắc thái ảm đạm.

Cả thế giới, dường như đã chỉ còn lại ánh sáng.

Tiếng nổ ầm ầm bên tai không dứt!

Năm vị đường chủ Địa Huyền cảnh không kịp ho một tiếng, đã trực tiếp bị cả người lẫn huyền giáp cùng nhau đổ xuống!

Huyền giáp bị nghiền nát như trang giấy trong gió, nhanh chóng vỡ ra rồi rơi xuống.

Ngay sau đó, huyền thể của bọn họ trong phút chốc rách rời ra, giống như đống cát bị thủy triều cuốn trôi.

Mặc dù tu luyện huyền văn có tác dụng rất lớn đối với bản thân, nhưng Thành ca vẫn luôn trông mong chỉ là sau khi trở về tiên giới.

Lúc đó phối hợp với dấu ấn quy tắc, mới có thể thu hoạch được thành quả tu luyện trong khoảng thời gian này?

Thế mà lúc này hắn mới phát hiện, hóa ra mình ở huyền giới đã có thể thi triển ra uy lực tiên pháp còn mạnh hơn.

Trước đây, hắn đã từng đánh với ba vị phân điện chủ Địa Huyền cảnh của Bạch Huyền tộc.

Mặc dù cũng là trấn áp giành chiến thắng, nhưng vẫn chưa thể làm được đến mức dễ như trở bàn tay như vậy.

Dù sao ở bên huyền giới, tiên lực công kích phải chịu sự kìm hãm cực lớn, không lấy được sự tăng cường của lực quy tắc.

Lần đó, là miễn cưỡng có thể đánh lại ba người đó vẫn.

Trong thời gian này, hắn nâng cấp 25 cái huyền văn lên đến trọng thứ sáu, đó là cảnh giới huyền văn mà Đế Huyền cảnh mới có thể đạt đến.

Còn về Huyền Phách vẫn bị hạn chế ở Cực Huyền cảnh, những huyền văn này thi triển được kỹ năng Huyền không bộc phát được sức mạnh vượt trội.

Nhưng bản thân huyền văn chính là một loại khác giống như tâm quy tắc…

Điều kỳ diệu đều là giúp hắn dùng sự tăng cường của quy tắc để nâng cao tiên lực công kích.

‘”huyền văn Kiếm” là huyền văn thứ tư mà hắn chọn.

Lúc này hắn đã như một "tà ma dị giới" không bị suy yếu đi, có thể thi triển uy lực cấp Chuẩn Đế bản hoàn chỉnh tại huyền giới!

"Ngươi là tà ma dị giới!"

Tiếng hét hết sức kinh hãi của tam các chủ vô cùng chói tai.

Sức tấn công này rõ ràng không phải là huyền lực tạo thành, hắn ngay lập tức liền nghĩ đến thủ đoạn của tà ma dị giới.

Mà dựa theo sự hiểu biết của hắn, tà ma dị giới có thể phát huy tiên lực công kích đến mức độ này - không hề có một ai!

Mặc dù Cô Nguyệt Tâm Cơ nổi tiếng khắp thiên hạ hồi đó, cũng không thể làm đến được mức độ này!

Nếu như những tà ma dị giới khác cũng có thể phát huy ra loại sức mạnh này ở huyền giới, vậy thì sớm đã bị huyền giới tiêu diệt rồi.

Làm sao có thể được?

Người này rốt cuộc là ai?

Một tên thiên tài Cực Huyền cảnh?

Đừng đùa nữa, cho dù đại điện chủ của thần điện và tám điện chủ cộng lại, cũng không đủ để hắn giết mất ấy chứ?

Hắn không hề ngốc, sau khi kịp phản ứng lập tức lựa chọn bỏ chạy.

Chỉ đáng tiếc, đã muộn rồi.

"Không phải các ngươi nhiệt tình mời mọc ta đến đây sao?"

Tiếng của Thành ca truyền đến từ phía trước.

Tam Các chủ điên cuồng dùng huyền lực, thế nhưng chẳng ăn thua gì.

Xoẹt!

Tiếng kiếm khí vỡ nát chói tai truyền đến từ phía sau, trong cơ thể hắn giống như một mặt trời nhỏ đột nhiên phát nổ.

Lục phủ ngũ tạng Huyền Phách huyền văn giờ phút này, toàn bộ đều bị phá hủy thành tro!

Mà đây chỉ là sự bắt đầu.

Khi ánh sáng chói mắt đó tan đi, cả một Dịch Chuyển điện và những điện xung quanh toàn bộ đều biến thành đống đổ nát.

Chương 615.

Linh văn và cấm chế sau khi bị phá vỡ vẫn còn ầm ầm vang dội.

Mơ hồ có thể thấy từng tia dư âm còn lưu lại của Trường Minh Kiếm Tâm tiếp tục tàn phá như cũ.

Hễ là những nơi bị điểm sáng kia tác động đến, giống như băng tuyết bị mặt trời chói chang thiêu đốt, dần dần tan ra và bốc hơi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đại các chủ, nhị các chủ bên trong cùng với những đường chủ còn lại, tất cả đều bị kinh động.

Mà khi bọn họ lao ra, trời bên ngoài đã tối.

Vĩnh Dạ Kiếm Tâm, phía trước bọn họ trở thành một mảng tối đen như mực, không thấy một chút ánh sáng.

Cả năm giác quan đều mất đi khả năng đánh giá đối với tình huống trước mặt.

Thậm chí ngay cả thần niệm, cũng không cảm giác được bất kỳ thứ gì.

Bọn họ giống như đột nhiên biến thành con ruồi không đầu.

“Không ổn rồi!”

“Tà ma dị giới!”

Thần sắc đại các chủ đại biến.

Trong tà ma dị giới, cũng có một số ít kẻ thực lực yếu như Kim Tiên và Tiên Tôn.

Hầu hết bọn họ đã bỏ mình ở trận chiến với Huyền Tộc bản địa.

Những người thực sự gây ấn tượng sâu sắc vẫn là những kẻ có cảnh giới như Ma Đế, Chuẩn Đế kia.

Mỗi người trong bọn họ, đều có năng lực gây nên một trận tai họa!

Nếu như có thể lựa chọn, hắn thà rằng để cho điện chủ thần điện tiến vào nơi này, cũng không muốn để cho một tà ma dị giới tiến vào nơi này.

Hậu quả thật tàn khốc.

Chỉ tiếc, đã muộn.

Binh khí của hắn vừa mới vung ra đi, ngực lập tức bỗng nhiên nhói đau, giống như đột nhiên mất đi một mảng lớn.

Hơn nữa nhanh chóng lan ra.

Dưới sự bao bọc của Vĩnh Dạ Kiếm Tâm, lỗ tai của hắn đã không phát hiện được bất kỳ âm thanh gì từ lâu.

Cho nên cũng không biết, lúc này những đường chủ dưới quyền mình đang thay nhau kêu la thảm thiết.

Sau khi nhị các chủ phát hiện thực lực của tà ma dị giới vượt xa mình, lập tức hoàn toàn không còn bất kỳ ý chí chiến đấu nữa, trực tiếp lựa chọn giả chết.

Không phải hắn không muốn trốn, mà là hắn biết rõ như thế sẽ càng chết nhanh hơn.

Hắn có một huyền thuật phong ấn toàn bộ năng lượng của cơ thể, còn giống với người chết hơn cả một người chết.

Tin rằng dưới tình huống hỗn loạn này, bản thân có thể che giấu được.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy một luồng hơi thở chết chóc thực sự từ lòng bàn chân thổi qua cơ thể mình, giống như một cơn gió nhẹ.

Sinh Diệt Kiếm Tâm, tìm thấy sinh cơ trong trận chiến, tiêu diệt sinh cơ của đối thủ.

Hơn nữa, Thành ca đồng thời còn bổ sung thêm huyền văn lực tử chân chính.

Nhị các chủ không chống đỡ nổi lực tử kia xâm nhập, cho nên lúc này, hắn thật sự cảm giác được sinh cơ của mình đang không ngừng dập tắt.

Hắn liều mạng điều động huyền lực và huyền văn, cố ngăn cản quá trình tước đoạt sinh cơ, nhưng mà căn bản không ngăn được.

Sau khi trận gió kia thổi qua, nội tạng của hắn nhanh chóng suy yếu.

Da xuất hiện những nếp nhăn do lão hóa không thể kìm hãm nổi.

Một đầu tóc đen sau cũng nhanh chóng biến thành bạc phơ…

Lặng lẽ, màn đêm dần trôi qua.

Năm giá quan của hắn cũng dần dần khôi phục.

Trời đã sáng, hắn nằm ngửa cổ cố gắng mở hai mắt ra, thấy được bầu trời xanh thẳm.

Trụ sở chính của Địa Tàn các, là một dãy các cung điện được xây dựng dưới lòng đất.

Mà bây giờ, tất cả tầng đất đá phía trên đã biến mất.

Đám người không nhìn thấy ánh sáng này, bây giờ đã được chiếu sáng bởi mặt trời chân chính, có điều lúc này chỉ còn lại một mình nhị các chủ sống sót.

Những người khác đều đã chết dưới sự bao phủ của Sinh Diệt Kiếm Tâm.

Nhị các chủ động ngón tay, hòn đá phía dưới bị ngón tay xuyên thấu, bụi đá rào rào rơi xuống.

Lúc này hắn yếu hơn bao giờ hết, huyền phách và huyền văn đã bị lực tử kia phá hủy hơn nửa.

Tiếng bước chân truyền tới, gương mặt của Thành ca xuất hiện trước mặt hắn.

“Là… ngươi?”

Giọng khiếp sợ của nhị các chủ trở nên già nua khàn khàn.

Cho tới bây giờ, hắn mới biết kẻ địch là ai.

Cuối cùng cũng hiểu, lần này Địa Tàn các đã làm chuyện ngu xuẩn biết chừng nào.

Thiên tài Cực Huyền cảnh được lan truyền xôn xao này, lại là một tà ma dị giới!

Hơn nữa thực lực mạnh mẽ, vượt trội hơn bất kỳ một tà ma dị giới nào được ghi nhận trong lịch sử!

Cái gì mà thiên tài vẫn chưa trưởng thành?

Thực lực cấp bậc này, tầng thứ nhất của huyền giới còn có người có thể đỡ nổi hắn sao?

Suy nghĩ kỹ một chút, thật đúng là đâm đầu vào chỗ chết mà!

Địa Tàn các vốn được che giấu rất kỹ, cho dù người này mạnh hơn nữa cũng chưa chắc có thể tìm được.

Huống chi không thù không oán.

Là chính bọn họ hắn bắt vào trụ sở chính…

"Còn có một con cá lọt lưới."

Thành ca cười khẽ một tiếng, trực tiếp nhấc hắn lên.

Nhị các chủ giống như một con cá khô đung đưa, mềm nhũn không chút sức lực.

Xung quanh đã không còn ai sống sót, một Địa Tàn các bốn tộc tốn hàng trăm triệu năm đều diệt không hết, cứ vậy mà bị phá hủy.

Nhị các chủ kịch liệt ho khan đứng dậy.

"Khụ, khụ khụ…"

Bọt máu trào ra, hắn lộ vẻ sầu thảm giật giật khóe miệng, đứt quãng nói:"Bạch Huyền tộc… đúng là điên… lại để cho một tà ma dị giới…làm đại hiền giả."

Thành ca cười một tiếng: "Các nàng không hề biết chuyện này."

"Vậy xem ra… Bạch huyền tộc cũng phải bị tiêu diệt rồi…"

Phong cách của tà ma dị giới, hắn rất rõ, bọn họ là kẻ thù trời sinh của Huyền tộc, không bao giờ để người có cơ hội sống sót.

Nhớ đến đến sức mạnh đáng sợ của người này, thậm chí hắn đã đoán trước được cảnh toàn bộ bốn tộc Huyền Giới đều bị

tiêu diệt hết.

Điều này khiến hắn đột nhiên lo lắng.

“Ta cầu xin ngươi… có thể… bớt giết Huyền tộc, để lại một ít mầm mống…”

Thành ca không nói, tại sao đột nhiên ngươi lại có đại nghĩa vì Huyền tộc thế?

Có điều hắn rất có hảo cảm đối với Bạch Huyền tộc.

Về phần ba tộc khác, chỉ cần không trêu chọc hắn, hắn cũng không có hứng thú giết hại.

“Trăn trối xong rồi sao?”

Nhị Các Chủ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thành ca cuối cùng hỏi:“Trừ Hắc Huyền tộc ra, hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền kia có liên quan vào không?”

Nhị các chủ không lên tiếng.

Thành ca dùng độc tâm thuật, lấy được tin tức mình muốn.

Cạch cạch!

Xương cổ vỡ vụn.

Hắn ném thi thể nhị các chủ sang một bên.

Nhìn cảnh hoang tàn trước mặt, hắn không khỏi giả bộ thở dài một tiếng.

“Hầy, xem ra lần này ta hơi quá tay, căn bản bọn họ không đủ cho ta đánh.”

Thương Linh trong bóng tối khá là không nói nên lời, quả thật cũng rất khiếp sợ.

“Người có thể sử dụng sức mạnh quy tắc của cấp Chuẩn Đế ở đây rồi sao?”

“Không tính là sức mạnh quy tắc, có điều cũng gần như vậy.”

“Đúng là một yêu nghiệt có thể phá vỡ hết mọi lẽ thường…”

Thương Linh biết điều này có ý nghĩa gì - kể từ đây, bất kể ở đâu, đều không thể hạn chế hắn phát huy sức chiến đấu được nữa rồi.

Tiếp theo, Thành ca lại bắt đầu cuộc hành trình vui vẻ vơ vét chiến lợi phẩm.

Địa Tàn các rất có tiền.

Dẫu sao hàng năm giết người cướp của, nhận không ít nhiệm vụ, thù lao cũng kiếm được không ít.

Sau khi tỉ mỉ vơ vét hơn nửa ngày, hắn thuận lợi trở thành người giàu có nhất của Huyền giới tầng thứ nhất.

Một số lượng lớn huyền khí, huyền thạch, huyền văn, huyền nguyên quả, tài liệu cùng với các loại thiên tài địa bảo khác, hết thảy đều bị hắn bỏ vào trong túi.

Bây giờ hệ thống có thể thu hồi những thứ này chuyển thành công đức.

"Ước gì bị bắt thêm vài lần a, chuyện tốt như vậy…"

Thương linh rốt cuộc không nhịn được cà khịa: "Ngươi ăn nói kiểu gì vậy?"

Bận rộn xong xuôi, Thành ca lần tới Dịch Chuyển điện lúc trước.

Toàn bộ Địa Tàn các, trước mắt là nơi duy nhất còn nguyên vẹn, cũng chỉ có Linh Văn dịch chuyển của Dịch Chuyển điện.

Đây là kết quả dưới sự khống chế có chủ ý của hắn.

Dẫu sao, Linh Văn dịch chuyển này còn có thể đưa hắn tới trận kế tiếp.

Linh Văn chuyển một chiều chợt lóe sáng, bóng hắn biến mất tại chỗ.

Chương 616.

Lúc xuất hiện lần nữa, Thành ca đã tới bên trong một căn phòng xa lạ.

Căn phòng này, chính là điểm cuối của Linh Văn dịch chuyển.

Không ngoài dự liệu, hẳn là một cứ điểm bí mật của Địa Tàn các .

Chẳng qua hắn đang mong đợi, “lão đại” Hắc Huyền tộc đợi đón tiếp mình lại cũng không ở đó.

Bên trong phòng không một bóng người.

Đẩy cửa bước vào, bên ngoài là một tiểu viện tầm thường.

Gần đó còn có những nhà dân, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng người.

Hắn bước ra ngoài, đứng ở bên ngoài viện nhìn quanh, vẫn không thấy người liên lạc.

Điều này làm cho Khương hiền giả có chút u sầu, sớm biết thế vừa rồi đã giữ lại một người sống để dẫn đường.

Trong tình huống này, chỉ có thể dựa vào bản thân cố gắng đi tìm vậy.

“Hầy, cuối cùng vẫn là phải dựa vào bản thân thôi!”

Sau đó, hắn bay lên bầu trời.

Hét to xuống dưới.

“Này, xin hỏi đây là đâu?”

“Này…”

Từng trận tiếng vang, rất nhiều người ở trấn nhỏ phía dưới cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn đi lên.

Với cái ngẩng đầu này, Thành ca liền phát hiện thấy sự khác biệt.

Hoa văn trên trán của những người này tất cả đều là màu đen.

Xem ra, đây là một thành nhỏ của Hắc Huyền tộc.

Mà sau khi phát hiện những vạch trắng trên trán của hắn, nhiều người bên dưới cũng bay lên theo.

“Bạch Huyền tộc?”

Chẳng mấy chốc, hắn đã bị bao vây lại.

“Ngươi đến đây bằng cách nào?”

“Bạch Huyền tộc tới nơi này của chúng ta, còn dám phách lối như vậy?”

Mặc dù sau lưng không có ai uy hiếp mình, nhưng Thành ca bây giờ muốn diễn thật tốt vai "kẻ yếu'.

Vì vậy chỉ có thể mỉm cười nói: "Ta phách lối gì đâu, chẳng qua hỏi một chút thôi mà."

Hắn vừa nói, vừa quan sát xung quanh.

Rốt cuộc lão đại liên lạc kia của Hắc Huyền tộc ở đâu vậy, mau tới tới uy hiếp đi mình đi!

"Hỏi một chút?"

Những người qua đường của Hắc Huyền tộc bao vây hắn trông có vẻ không được thân thiện, có người còn khua chiêng ầm ĩ.

"Trông giống như một tên gian tế!"

"Bắt hắn lại!"

Thù oán giữa hai tộc Hắc - Bạch là sâu nhất, từ lâu đã đến mức có chết cũng không thèm nhìn mặt nhau.

Đột nhiên một người trong Bạch Huyền tộc xuất hiện ở đây, thật giống như rơi vào một bầy sói.

Mắt thấy bọn họ sẽ động thủ với mình, Thành ca không thể tiếp tục tìm kiếm tên kia nữa, chỉ có thể diệt sạch đám người này.

Hắn cũng sẽ không vì diễn xuất mà bị đánh.

Cùng lắm thì không diễn nữa, trực tiếp xông tới thần điện Hắc Huyền tộc là được rồi.

Đang lúc "ngàn cân treo sợi tóc", bên ngoài đột nhiên có người hét lớn.

"Dừng tay, tất cả dừng tay!"

Sau đó bên ngoài đám đông vang lên những tiếng hô hào.

"Điện chủ!"

"Trời ơi, là Hỏa Linh điện chủ!"

"Tham kiến Hỏa Linh điện chủ."

Bên Hắc Huyền tộc cũng có thể tu luyện huyền văn hỏa, cho nên cũng có một Hỏa Linh điện chủ.

Ở thành nhỏ như thế này, một vị điện chủ đột nhiên giá lâm, không cần nghĩ cũng biết sẽ gây ra cảnh tượng náo động tới mức nào.

Đám người kinh ngạc liên tục quỳ xuống.

Điện chủ là một nam tử trung niên mặc hắc giáp, chậm rãi bước tới trước mặt Thành ca.

Trong mắt hắn lóe lên vẻ ngạc nhiên và không chắc chắn.

Những người khác không biết Thành ca, nhưng hắn lại có thể nhận ra được .

Dẫu sao hắn chính là người "chốt đơn" muốn bắt Khương hiền giả ở Địa Tàn các, đương nhiên đã sớm biết Thành ca trông như thế nào từ.

Nhưng điều này cũng khiến nội tâm hắn thấy cực kỳ khó hiểu.

Ước định giữa hắn và Địa Tàn các là, đưa mục tiêu Khương Thành bị bắt tới giao dịch tại tòa nhà cao nhất trong thị trấn nhỏ này.

Hai bên một tay giao người, một tay giao tiền .

Sao mà mục tiêu này lại tự mình chạy tới đây vậy?

Người uy hiếp hắn của Địa Tàn các đâu?

Chẳng lẽ người bên kia không ra mặt, trực tiếp ném mục tiêu ở đây luôn hả?

Mới vừa nếu không phải thấy giữa không trung xa xa đột nhiên náo nhiệt thì hắn đã bỏ lỡ rồi.

Địa Tàn các cũng bất cẩn quá, nhỡ đâu mục tiêu lén trốn đi thì sao?

Với lại cũng không cần tiền à?

Hắn kinh ngạc, cũng không rảnh quan tâm những tu sĩ Hắc Huyền tộc đang quỳ phía dưới kia, ngược lại hết nhìn đông tới nhìn tây.

Thành ca không thể không chủ động nhắc hắn làm chính sự .

"Ngươi đang tìm gì thế?"

Lão tử cũng đứng ở trước mặt ngươi, ngươi còn không mau động thủ bắt ta đi sao?

Năng lực kém như vậy, làm ăn kiểu gì không biết?

Hỏa Linh điện chủ của Hắc Huyền tộc đối diện cũng ngẩn ra.

Theo bản năng hỏi một câu: “Những người của Địa Tàn các đâu?”

Thành ca nhún vai: “Bọn họ không tới được.”

Nghe được câu trả lời, Hỏa Linh điện chủ sửng sốt.

Đây là một phản ứng mà con tin nên có sao?

Hắn rất hoài nghi Khương Thành đang lừa đảo.

Chẳng lẽ Địa Tàn các trở mặt, có âm mưu gì?

Hoặc là, Bạch Huyền tộc mai phục ở xung quanh?

Nhưng mà trước mắt thấy không giống lắm, huống chi Khương Thành đang ở ngay trước mặt mình.

Chỉ là một Cực Huyền cảnh nhất trọng, không hề giả chút nào.

Mắt thấy hắn còn không ra tay, Thành ca cũng không nhịn được.

“Nếu như ngươi thật sự không có chuyện gì, vậy thì ta đi trước đây!”

Nói xong, hắn xoay người, bay đi.

Mắt thấy hắn càng bay càng xa, Hỏa Linh điện chủ nóng nảy.

Lần này bọn họ chạy tới, chính là vì bắt thiên tài đại hiền giả của Bạch Huyền tộc, sao có thể trơ mắt nhìn mục tiêu chạy đi?

“Thôi kệ, bắt trước tính sau!”

Hắn chợt lóe, bay tới trước người Khương Thành.

Thành ca phối hợp diễn xuất, cũng không phản kháng, để hắn bắt mình.

Sau khi thực sự tóm được hắn vào tay, cả người Hỏa Linh điện chủ lập tức cảm thấy không chân thực.

Thật sự bắt hắn đơn giản như vậy ư?

Địa Tàn các thật không cần khoản tiền còn lại à?

Bởi vì đề phòng âm mưu, hắn còn hạ lệnh cho bốn tên hộ pháp phía sau đi xa xa canh gác.

Rồi sau đó cẩn thận từng li từng tí bắt giữ Thành ca, thật giống như đi trên đầm rồng hang hổ vậy.

Cứ như vậy, hai người chậm rãi bay đến một thần điện phân bộ bên trong thành.

Hỏa Linh điện chủ không dám dừng lại một khắc nào, dẫn theo Thành ca bước lên Linh Văn dịch chuyển.

Trong nháy mắt kế tiếp, hai người trực tiếp xuất hiện ở trụ sở chính của thần điện Hắc Huyền tộc.

Đến đây, cuối cùng Hỏa Linh điện chủ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mà Thành ca, người bị hắn chế trụ cũng yên tâm.

Rất nhanh, đại điện chủ Hắc Huyền tộc và một đám điện chủ hộ pháp nghe tin chạy tới.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, rối rít cười lớn.

“Ha ha ha, thiên tài Huyền Văn Tử Kim rơi vào trong tay chúng ta rồi!”

“Đại điện chủ anh minh, tiêu diệt trước hy vọng lớn nhất của Bạch Huyền tộc.”

“Hành động này sẽ tiêu diệt tai họa ngầm cho Hắc Huyền tộc ta, nó sẽ có lợi cho tương lai!”

Trong mắt bọn họ, tuyệt thế thiên tài của Bạch Huyền tộc, tương lai sớm muộn sẽ trở thành kẻ địch số một của Hắc Huyền tộc.

Cho nên, lập tức có một vài điện chủ và hộ pháp đòi đánh đòi giết Thành ca.

“Mau giải quyết hắn đi!”

“Đúng đúng đúng, tránh cho đêm dài lắm mộng!”

Lại thấy đại điện chủ Hắc Huyền tộc vuốt râu, nhàn nhạt nói: “Giải quyết thì chắc chắn là phải giải quyết rồi, có điều người này còn có chút giá trị lợi dụng.”

“Ta đã sai người đưa tin cho Bạch Huyền tộc, nói cho bọn họ biết, Khương Thành đã rơi vào tay chúng ta rồi!”

“Hả?”

Những điện chủ khác đột nhiên không hiểu nổi.

“Tại sao phải báo cho các nàng biết?”

“Đúng vậy, vậy thì chẳng phải các nàng sẽ đánh đến tận đây sao?”

Đại điện chủ Hắc Huyền liếc bọn họ một cái: “Tầm nhìn các ngươi nông cạn quá đấy, các ngươi không thấy đây là cơ hội tuyệt vời để làm Bạch Huyền tộc suy yếu hơn nữa hay sao?”

“Chúng ta và các nàng vốn là cừu địch mà.”

“Cho dù không báo cho các nàng biết thì chẳng phải các nàng vẫn sẽ hoài nghi Hắc Huyền tộc chúng ta hay sao?

“Thay vì như vậy, chi bằng thông báo rõ ràng, lợi dụng điểm này uy hiếp các nàng bỏ ra nhiều bảo vật tới chuộc người!”

Chương 617.

Tin tức Hắc Huyền tộc bắt được Khương Thành lan truyền với tốc độ cực nhanh.

Bọn họ căn bản không có ý định che giấu, mà gióng trống khua chiêng, nhằm đả kích lòng tin của Bạch Huyền tộc, đồng thời làm cho hai tộc Kim-Ngân khiếp sợ.

Nhìn xem Hắc Huyền tộc chúng ta mạnh cỡ nào, chưa có người nào là chưa giải quyết được.

Dĩ nhiên, trong tin tức truyền ra, cũng không nói tới Địa Tàn các.

Sau khi tin tức truyền ra, toàn bộ trên dưới huyền giới đều xôn xao hết cả lên.

Ở tầng thứ nhất, Khương hiền giả chính là cái tên mà nhà nhà đều biết, tuyệt thế thiên tài của Huyền Văn Tử Kim, tương lai rất có thể sẽ trở thành cao thủ mạnh nhất Huyền tộc.

Vốn là ba tộc khác cũng đang hâm mộ ghen tị Bạch Huyền tộc nhặt được chí bảo, đồng thời lo lắng cho tương lai.

Bây giờ lại hả hê.

“Ha ha ha, hy vọng lớn nhất của Bạch Huyền tộc lại rơi vào trong tay Hắc Huyền tộc, hoang đường quá nhỉ?”

“Nghe nói là bắt từ thần điện Bạch Huyền tộc.”

“Một tuyệt thế thiên tài hiếm thấy, vậy mà lại không bảo vệ tốt, đúng là hồ đồ…”

Nhưng điều này thật sự oan uổng cho những điện chủ của Bạch Huyền tộc rồi.

Trước đây mỗi lần Thành ca mỗi lần ra ngoài, đều có Nhậm Hoằng và mấy vị hộ pháp âm thầm hộ vệ.

Mức độ bảo vệ cũng khá ổn.

Lần này Thành ca tự mình lặng lẽ dịch chuyển vào Giáng Linh đại điện, bọn họ cũng bó tay.

Huống chi nội bộ còn lôi ra được tên nội ứng Lôi Cao này.

“Ha ha, đây đối với chúng ta là tin tốt!”

“Đúng đúng đúng, mặc dù thù oán giữa Bạch Huyền và Ngân Huyền chúng ta oán không sâu, nhưng bên phía bọn họ tồn tại một tuyệt thế thiên tài có thể phá thế cân bằng, cũng không phải là chuyện gì tốt với chúng ta.”

“Đúng vậy, sự nổi dậy của vị kia ở Kim Huyền tộc năm đó, chính là tấm gương phía trước”

Năm trăm triệu năm trước, Kim Huyền tộc bên kia từng xuất hiện một vị tuyệt thế thiên tài.

Người này xuất thân vi mạt, còn nhỏ đã trải qua khốn khó.

Một đường đi lên từ chỗ nhỏ yếu, quá trình phất lên có thể nói là vận khí thăng thiên.

Thủ đoạn bên trong người này nhiều vô số kể, thường phá vỡ lẽ thường. Mới tấn nhập Địa Huyền cảnh đã ép ba tộc khác không thở nổi.

May là hắn chỉ ở tầng thứ nhất chỉ một vạn năm thì đã đi lên trên rồi.

Mà trước hắn, kỷ lục nhanh nhất để lên tới tầng trên ít nhất là trăm vạn năm.

Bọn họ không muốn thấy có người thứ hai trưởng thành nhanh như vậy.

“Bị Hắc Huyền tộc bắt, hắn không thể nào sống sót nổi đâu.”

“Đúng, Hắc Huyền tộc sẽ không đối xử nhân từ với Bạch Huyền tộc.”

“Ha ha ha, chúng ta xem trò vui là được rồi.”

Trên thực tế, ngay cả tu sĩ của Hắc Huyền tộc cũng đều cảm thấy rất không tưởng tượng nổi.

Đại hiền giả của Bạch Huyền tộc bên kia lại bị bắt ư?

Thần điện của chúng ta cũng quá… trâu bò đó chứ ?

Trong lúc nhất thời, trên dưới Hắc Huyền tộc vui mừng, vô cùng đắc ý!

Bạch Huyền tộc bên này, thật là thê lương ảm đạm.

Trước khi tin về Hắc Huyền tộc truyền tới, các nàng đã phát hiện sơn động trung chuyển ngoài trăm vạn dặm.

Cũng phát hiện bên trong còn lưu lại Linh Văn dịch chuyển.

“Là Linh Văn dịch chuyển một chiều, không tìm được đích đến.”

Chiến Linh điện chủ bị triệu hồi khẩn cấp, sắc mặt xanh mét.

Mà đại điện chủ lạnh lùng nhìn Mộc Linh điện chủ cũng bị triệu về.

“Ngươi nên đưa ra một lời giải thích.”

Những điện chủ khác cũng rối rít nhìn về phía hắn.

“Tại sao thi thể của cháu trai ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Thi thể Lôi Cao trên mặt đất vẫn chưa thối rữa, các nàng - những người sống nhiều năm như vậy, kinh nghiệm phong phú, liếc mắt liền nhìn ra tiểu tử này là nội ứng.

Chẳng qua là hắn tự cho mình thông minh đi cấu kết với địch, bị kẻ địch qua cầu rút ván mà giết chết.

Quang Minh điện chủ mặt không biểu tình nhắc nhở mọi người: “Khương hiền giả lần đầu Phụ Linh đã xung đột với Lôi Cao. “

“Lôi Cao có đầy đủ động cơ.”

Lôi Linh điện chủ nghiến răng nghiến lợi: “Thật đáng chết! Ngàn phòng vạn phòng, quên mất tiểu nhân này.”

Trong lòng bọn họ hối hận vô cùng.

Lần đầu Phụ Linh, trận xung đột kia, quả thật bọn họ đã nhìn ra điều này rồi.

Nhưng lúc đó không quá quan tâm đến nó.

Lôi Cao mới là Phàm Huyền cửu trọng, cho dù hắn muốn làm chút gì, cũng không động vào được thực quyền do đại hiền giả nắm giữ.

Hơn nữa ông nội hắn là Mộc Linh điện chủ, bọn họ cũng không nghiêm túc dạy dỗ hắn .

Cho nên chỉ cần nhắm một mắt, mở một mắt, như vậy là sẽ qua đi rồi.

Nào biết, tiểu tử này lại cấu kết kẻ địch bên ngoài.

“Sớm biết, lúc ấy nên bóp chết mối họa này!”

Lời này nói ra trước mặt Mộc Linh điện chủ, nhưng mà hắn chỉ biết nghiến răng nghiến lợi, không dám phản bác.

Ban đầu sau khi biết tin tức Khương Thành bị bắt, hắn vui mừng khôn xiết.

Thần điện nhiều điện chủ như vậy, duy chỉ hắn không muốn nhìn thấy Thành ca sống sót.

Nhưng bây giờ thấy chuyện Lôi Cao làm nội ứng, hơn nữa còn bị phát hiện, hắn hoảng sợ.

Đảo ngược trắng đen, tiếp tục mạnh mẽ nói Lôi Cao không liên quan tới chuyện này?

Coi các điện chủ đều là mấy kẻ ngu hay sao?

Sâu trong nội tâm, hắn là vừa buồn vừa giận.

Buồn chính là giá dù sao cũng là cháu trai ruột của mình.

Giận chính là Lôi Cao quá ngu xuẩn, rõ ràng cảnh cáo hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ sau này tìm cơ hội, vậy mà lại tự cho là thông minh.

“Chuyện này… đều là hắn tự chủ trương, không liên quan tới ta!”

“Ta từng nhiều lần cảnh cáo hắn, đừng oán hận Khương Thành, không ngờ rằng hắn thừa dịp ta không có ở đây, làm ra tai họa ngập trời này!”

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn mọi người, quả quyết quát lên: “Từ đây hắn không phải là cháu trai ta, tộc chúng ta, không có tên phản đồ như hắn!”

Hắn bây giờ chỉ có thể vạch rõ ranh giới với Lôi Cao.

Nếu không chính hắn cũng sẽ bị dính líu vào.

Đến lúc đó, đại điện chủ và những điện chủ khác chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nhẹ thì đuổi ra khỏi thần điện, nặng thì xuất thủ tại chỗ với hắn!

Cuối cùng, hắn thậm chí còn thề: “Câu nào ta nói ra cũng đều là thật, nếu bịa đặt, trời tru đất diệt!”

Tầm mắt của đại điện chủ giống như hai mũi tên băng giá, không hề rời mắt khỏi hắn, dường như muốn đâm thẳng vào nội tâm hắn.

Bên trong sơn động xuất hiện một khoảng lặng kéo dài.

Hồi lâu sau, nàng mới nhàn nhạt nói: “Phải không? Hy vọng là như vậy.”

Sau đó, nàng tuyên bố mới tin tức vừa nhận được từ bên ngoài.

“Khương Thành rơi vào tay thần điện Hắc Huyền tộc, bên kia nói có thể dùng bảo vật chuộc người. “

“Yêu cầu chúng ta giao ra trăm vạn viên huyền nguyên quả lục phẩm, mười vạn viên Bí Không Thánh Sa ngũ phẩm, năm mươi món huyền khí cấp bảy, ba ngàn món huyền khí cấp sáu…”

“Trừ cái này ra, còn có bản đầy đủ Bạch La Cửu Huyền Bí điển. “

“Cái gì?”

Bên trong sơn động, tất cả điện chủ cũng giận rống lên, dù Mộc Linh điện chủ mới bị đả kích lớn cũng không ngoại lệ.

Cái điều kiện này đã không thể “công phu sư tử ngoạn” để hình dung được nữa rồi, nhất định là muốn vét sạch Bạch Huyền tộc.

“Họn chúng điên rồi sao?”

“Trăm vạn huyền nguyên quả lục phẩm, cướp à!”

“Rõ ràng là cướp mà, trong thời gian ngắn, thần điện chúng ta cũng không thể góp đủ nhiều như vậy!”

“Chết tiệt, còn muốn Bạch La Cửu Huyền Bí điển? Sao Hắc Huyền tộc không đi chết đi luôn đi?”

Bí điển này là nền tảng cho sự phát triển lớn mạnh của thần điện, bên trong chứa đựng vô số công pháp đỉnh thánh và huyền kỹ đỉnh thánh.

Từ trước đến giờ đều là cơ mật tối cao của thần điện.

Cho dù thiên tài nội bộ, cũng phải trải qua trùng trùng khảo nghiệm trước khi được truyền thụ từng tầng.

Công pháp và huyền kỹ đỉnh thánh nếu bị nghiên cứu thấu triệt, Hắc Huyền tộc hoàn toàn có thể cố ý tạo ra thứ đặc biệt khắc chế huyền kỹ của các nàng.

Vật này nếu bị lộ, sau này Bạch Huyền tộc cũng không cần tồn tại nữa rồi.

“Tuyệt đối không thể cho bọn họ!”

Chương 618.

Chiến Linh điện chủ hít sâu một hơi, kính nể nói: “Đại điện chủ, khai chiến thôi!”

Một điện chủ khác nói: “Đúng vậy, khai chiến, điều kiện như vậy tuyệt đối không thể đáp ứng được!”

“Phải khiến Hắc Huyền Tộc trả giá bằng máu!”

“Quyết một trận tử chiến, từ bao giờ mà Bạch Huyền tộc chúng ta lại sợ bọn chúng chứ?”

“Xin đại điện chủ hạ lệnh!”

Ai cũng đều biết, điều kiện như vậy không thể đáp ứng được.

Giao những thứ đó ra, Bạch Huyền tộc thật sự sẽ rơi vào trong vực sâu muôn đời cũng không thể trở mình được.

Thế mà đại điện chủ lại cứ chậm trễ không chịu đưa ra quyết định.

Trong mắt nàng hiện lên một màu thương tiếc: “Nếu như bây giờ chúng ta tuyên bố khai chiến, Khương hiền giả sẽ thật sự bị xử tử.”

Các điện chủ khác nắm chặt tay, bên trong hang động xuất hiện một sự trầm lặng dài đằng đẵng.

Rất lâu sau đó, Quang Minh điện chủ mới chậm rãi nói: “Nhưng mà nếu đáp ứng những điều kiện đó, tộc của ta từ nay sẽ suy tàn, thậm chí có khả năng bị ba tộc khác từng bước xâm chiếm…”

“Hơn nữa, cứ xem như chúng ta đáp ứng, cũng không chắc chắn có thể đổi được Khương hiền giả trở về.”

“Ta biết.”

Mặt đại điện chủ không có biểu cảm gì nhìn ra cửa hang động, ai cũng không thể nhìn ra được trong lòng nàng ấy đang nghĩ gì.

Chiến Linh điện chủ đi đến bên cạnh nàng ấy, than thở một hơi: “Khi cần buông bỏ, chỉ có thể buông bỏ.”

“Đấy có lẽ chính là số mệnh của hắn, cũng là số mệnh của Bạch Huyền tộc chúng ta.”

“Ông trời đã định, tộc chúng ta không thể nào có được hắn.”

“Đúng vậy…”

Lôi Linh Điện chủ chầm chậm nhắm mắt, vẻ mặt đau xót tiếc thương: “Có thể ông trời cũng cảm thấy, không nên để cho một vị tuyệt thế thiên tài đủ khả năng phá tan sự cân bằng tồn tại, quyết định thu hồi hắn trước thời hạn.”

Một số điện chủ khác lặng lẽ cúi thấp đầu.

Đến bước đường này, lựa chọn có thể chọn dường như thật sự chỉ có từ bỏ Khương Thành.

Tuy nhiên, đại điện chủ lại tỏ vẻ bình tĩnh: “Ta sẽ không từ bỏ việc cứu đại hiền giả.”

Một số điện chủ khác sốt ruột.

“Nhưng mà, mấy cái điều kiện đó sẽ hủy hoại tộc của chúng ta…”

“Không thể đáp ứng!”

Thậm chí có một số điện chủ còn quỳ trước mặt của nàng, hy vọng nàng thu hồi suy nghĩ kia.

“Xin đại điện chủ suy nghĩ kỹ!”

“Xin đại điện chủ suy nghĩ kỹ!”

“Các ngươi nghĩ linh tinh gì thế hả?”

Dường như đại điện chủ nghĩ thông suốt điều gì đó, trên mặt nở một nụ cười khổ.

“Dù sao ta cũng là chủ của thần điện, sao có thể hồ đồ đáp ứng những điều kiện kia được chứ?”

Một Điện chủ khác không hiểu: “Vậy ngươi định…?”

“Ta chỉ định quyết định sẽ giả vờ đáp ứng, ổn định Hắc Huyền Tộc bên đó trước đã.”

“Vậy còn sau đó thì sao?”

Đại Điện chủ thản nhiên nói: “Sau đó ta sẽ tự mình đi vào thần điện Hắc Huyền tộc, nghĩ cách cứu đứa con đó ra.”

“Cái gì!”

“Không thể được, đại điện chủ!”

“Hắc Huyền tộc có vô số thứ khắc chế thủ đoạn của Bạch Huyền tộc chúng ta, nơi đó là nơi cực kì nguy hiểm, ngươi vào đến nơi chắc chắn sẽ bị bao vây rồi tấn công!”

“Đúng vậy, gần như chỉ có đường chết chứ không sống nổi đâu, xin đừng kích động!”

Đại điện chủ chầm chậm đi ra ngoài hang động, nhìn bầu trời xanh như được gột rửa, nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà đó là hy vọng lớn nhất của tộc chúng ta, ta sao có thể không làm gì chứ, trừng mắt nhìn hắn chết ư?”

Chiến Linh điện chủ theo gót nàng lớn tiếng nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta cùng nhau xông vào đó!”

“Đúng, vậy chúng ta cùng nhau xông vào đó là được rồi!”

Đại điện chủ lắc lắc đầu: “Không thể được.”

“Gióng trống khua chiêng uy danh và khí thế quá lớn, Hắc Huyền tộc nhất định sẽ giết chết hắn sớm hơn dự tính.”

Nàng đã chính thức đưa ra quyết định.

“Chuyến này do một mình ta đi, khi ta không ở đây…”

Nàng nhìn sang Quang Minh điện chủ ở bên cạnh.

“Do Quang Minh điện chủ tạm thời đảm nhận chức vụ đại điện chủ, quản lý tất cả các công việc tại thần điện.”

“Nếu như ta không trở về được…”

Nàng dừng một chút, cuối cùng nói: “Sau này các ngươi nhất định phải tận tâm giúp đỡ hắn.”

Nàng đang giao phó những việc sau này.

Các điện chủ khác viền mắt đã đỏ, rơm rớm nước mắt.

“Đại điện chủ!”

“Đại điện chủ không thể làm như vậy mà!”

“Ngươi không cần phải như thế này mà…”

Đại điện chủ đã bay lên không trung.

Cúi đầu nhìn xuống các điện chủ đang quỳ bên dưới, sự kiên quyết dày đặc tỏa ra từ trên người nàng.

“Chỉ cần hắn có thể sống sót trở về, cho dù ta có đã chết cũng rất xứng đáng.”

Nói đến đây, nàng trực tiếp bay thẳng đến Hắc Huyền tộc, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Ngay khi đại điện chủ hành động, Lê Hàn Ngọc đã đi trước nàng một bước tiến vào địa bàn của Hắc Huyền tộc.

Thực ra nàng không hề hay biết Thành ca là bị Hắc Huyền tộc bắt giữ.

Nhưng từ lúc bắt đầu, mục tiêu mà nàng lựa chọn chính là Hắc Huyền tộc.

Lý do rất đơn giản, đây là kẻ địch lớn của Bạch Huyền tộc, hiềm nghi lớn nhất.

Nhưng sau khi tiến vào bên trong, tin tức của Hắc Huyền tộc cuối cùng cũng truyền ra ngoài, quả nhiên Khương Thành là bị bắt giữ tại đây.

Thế nên, nàng cũng không còn bất cứ do dự nào.

Nhìn về phía đỉnh tháp của thần điện Hắc Huyền tộc nguy nga cao chót vót ở nơi xa, nàng siết chặt kiếm trong tay, trong đôi mắt lóe lên một tia tàn khốc như vực sâu.

“Trước khi nhiệm vụ quản giáo kết thúc, ngươi nhất định phải ở trong lòng bàn tay của ta.”

Bỏ lại câu nói đó, nàng hòa nhập vào bên trong tòa thành lớn ở trước mặt.

Người của Bạch Huyền tộc khi tiến vào phạm vi thần điện của Hắc Huyền Tộc, sẽ dẫn tới phản ứng.

Lê Hàn Ngọc không còn lựa chọn mạnh mẽ xông tới, mà là lén đi trong bóng tối.

Ít nhất phải kín đáo đến được vị trí gần thần điện nhất, sau đó chỉ có thể xem bản lĩnh của nàng thôi.

Mà trong khi nàng đang bận rộn, Thành ca đã bị áp giải vào nơi cao nhất của thần điện Hắc Huyền tộc.

Ca đây đang tính toán làm ra tay thế nào.

Hiện tại hắn có thể lợi dụng tầng thứ sáu huyền văn, phát huy ra lực chiến đấu cấp độ Chuẩn Đế, nhưng khoảng cách với sức mạnh đỉnh cao của hắn ở tiên giới bên đó vẫn còn thiếu một chút.

Ở bên kia, 49 lạc ấn quy tắc và tiên hồn dị thường kia vừa phóng ra là đã đủ để đưa thần điện và toàn bộ khu vực rộng lớn xung quanh lên trời.

Nhưng hiện tại, hắn nhất định phải xem xét làm thế nào mới có thể không để cho cá lọt lưới.

“Bạch Huyền tộc chắc chắn sẽ không đáp ứng điều kiện của chúng ta nhỉ?”

“Đúng vậy, trừ khi các nàng ấy điên rồi.”

Hắc Huyền tộc bên này, đám điện chủ vui mừng hớn hở.

Hắc Huyền đại điện chủ nghe thế cười mỉa một tiếng: “Ta cũng không mong đợi các nàng ấy sẽ đáp ứng, lý do mà ta đưa ra các điều kiện đó, chính là cố ý lấy tên tiểu tử kia làm mồi câu.”

Các điện chủ khác ở bên dưới suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ.

“Cố ý khiến cao thủ Bạch Huyền tộc đến cứu người, sau đó tự chui đầu vào lưới?”

“Đúng là liên hoàn kế!”

“Ha ha ha, kế hoạch này thật tuyệt vời!”

“Chỉ cần có Huyền Văn Tử Kim này trong tay, không phải lo Bạch Huyền tộc bên đó không mắc câu!”

“Cái này hoàn toàn có thể trở thành một thứ làm tiêu hao thời gian dài thủ đoạn của các nàng ấy.”

“Không biết là người đầu tiên mắc câu sẽ là ai đây.”

“Không chừng là Bạch La Chân đích thân ra tay.”

Bạch La Chân, chính là tên thật của điện chủ Bạch Huyền tộc.

Hắc Huyền đại điện chủ ngửa mặt cười lớn: “Ta lại hy vọng là nàng ấy đấy, nếu như đến nàng ta cũng bị bắt giữ, vậy thì Bạch

Huyền tộc thật sự sẽ bị sụp đổ.”

Nghĩ đến cảnh giẫm đạp kẻ thù cả đời ở dưới chân, hắn có chút vui đến quên hết tất cả.

“Đúng rồi, vậy Huyền Văn Tử Kim trông như thế nào, chúng ta vẫn chưa được thấy.”

“Để tên tiểu tử làm huyền văn phát sáng xem nào!”

Mặc dù mặc tiêu lớn nhất của bọn họ là Thành ca, hơn nữa kế hoạch cũng hoàn toàn xoay quanh việc hắn là “mồi nhử”, nhưng mãi cho đến lúc này mới nhớ đến sự tồn tại của hắn.

Dù sao ở trong suy nghĩ của bọn họ, Thành ca cũng chỉ là một món “bảo vật”.

Thái độ khinh thường này không hề khác Địa Tàn các trước đó, dù sao cũng chỉ là Cực Huyền cảnh, trong mắt bọn họ thực sự không tính là người.

“Các ngươi muốn xem huyền văn cũng được thôi, tập trung tất cả môn nhân đến đây đi.” Thành ca đưa ra yêu cầu.

Chương 619.

“Ngươi nói cái gì?”

Các điện chủ của Hắc Huyền tộc ở bên cạnh đều trầm mặt xuống.

“Lại còn dám đưa ra yêu cầu?”

“Tốt nhất là ngươi nên hiểu rõ hoàn cảnh của mình đi, ngươi không có quyền để từ chối đâu!”

“Hứ!”

Thành ca nào có để bọn họ ở trong mắt, đến bước này rồi, diễn hay không diễn thật sự không quan trọng nữa.

“Bảo bối của ông đây há có thể tùy tiện để cho người khác xem?”

“Không có sự phô trương đủ lớn, ông đây sẽ không tiếc rẻ mà ra trận!”

Khẩu khí kiêu ngạo như vậy, khiến đám người cao cấp trong điện của Hắc Huyền tộc đều sửng sốt.

Con mẹ nó đây không phải là một con tin yếu ớt hay sao, làm sao lại có thể ngông cuồng đến như vậy?

“Tên tiểu tử này ngươi xưng ông với ai vậy?”

Bản thân Khương Thành không chịu phối hợp, bọn họ cũng không có cách nào lấy huyền văn của hắn ra.

“Con mẹ nó, giết hắn được rồi!”

“Đúng vậy giết hắn đi!”

“Đợi một chút!”

Đại điện chủ xua xua tay, ngăn cản đám người vừa mới muốn xuống tay giết hắn.

Hắn vẫn còn muốn lấy Khương Thành làm mồi câu, sao có thể như vậy mà giết hắn chứ?

Hơn nữa hắn vẫn còn kế hoạch nham hiểm phía sau.

Ví như áp giải Khương Thành ra bên ngoài cho mọi người sỉ nhục, hơn nữa đả kích lòng tin tộc nhân của Bạch Huyền tộc.

Vả lại bản thân tên tiểu tử này cũng có giá trị nghiên cứu.

Hắn cũng muốn xem xem rốt cuộc hình dáng của Huyền Văn Tử Kim kia như thế nào, nếu như có thể từ trong đấy nghiên cứu ra một chút manh mối, không chừng sẽ có chút lợi ích cho Hắc Huyền tộc.

Đương nhiên không thể giết chết hắn sớm như vậy được.

“Ngươi muốn phô trương?”

“Nếu ngươi thích mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, vậy ta thỏa mãn ngươi!”

Hắn vui vẻ gọi tất cả nghi trượng hộ vệ, hộ pháp tập hợp lại một chỗ, công khai phơi bày ra “chiến lợi phẩm” của thần điện.

Cũng coi như khoe khoang một chút vậy.

Thế là rất nhanh, lệnh triệu tập của thần điện lập tức được truyền xuống.

Hai mươi vạn người thần điện của Hắc Huyền tộc, từ hộ vệ, chấp sự đến hộ pháp tất cả đều nghe tin mà xuất hiện, theo hướng chủ Điện bên này.

“Đại hiền giả này của Bạch Huyền tộc muốn thị chúng!”

“Ha ha, công khai trị tội à.”

“Thú vị ghê, sau này xem Bạch Huyền tộc bọn chúng làm gì để có thể ngẩng đầu ở trước mặt chúng ta.”

“Tuyệt thế thiên tài thì làm sao chứ, không phải là vẫn bị áp giải đến đây làm nhục hay sao?”

“Đúng vậy, ta còn rất muốn xem xem Huyền Văn Tử Kim rốt cuộc trông như thế nào nè, không biết là Bạch Huyền tộc có lưu truyền cho vị thần như vậy hay không.”

Khắp nơi đều là những lời bàn tán sôi nổi.

Lời chế nhạo và cười khinh thường đâu đâu cũng có thể nghe thấy, nếu như thật sự là một thiên tài Cực Huyền cảnh bị bắt rồi bị xem như trò xiếc khỉ như vậy, sợ rằng thật sự sẽ sụp đổ mất.

Nhưng mà Thành ca lại không phải là một người bình thường.

Trông xuống bên dưới và phía xa xa mênh mông không thấy rõ đầu người, hắn suýt chút nữa không nhịn được mà ngâm thơ.

Dưới hai tên điện chủ canh gác sát người hắn, dưới hai mươi vạn đôi mắt nhìn chằm chằm, anh đây trèo lên trên đài cao.

Cười tít mắt xoa xoa hai tay nhìn xuống phía dưới.

“Người đều đến đủ hết rồi chứ?”

“Vậy ta sẽ bắt đầu chủ trì nghi lễ hủy diệt thần điện Hắc Huyền tộc của các ngươi…”

Chưa nói hết câu, đại điện chủ và một cố cấp cao khác của Hắc Huyền tộc ở phía dưới lập tức híp chặt mắt.

Vậy mà còn dám nói cái gì mà hủy diệt Hắc Huyền tộc?

Cố ý không chịu phối hợp đấy à?

Xem ra phải cho tên tiểu tử này nếm thử một chút đau khổ rồi.

Bên dưới sớm đã cười rộ lên và tức giận mắng chửi vang dội một hồi, mà hai tên điện chủ bên cạnh Thành ca cũng tức giận không thể kìm nén được mà vung tay về phía Thành ca.

“Ta thấy ngươi là không muốn sống nữa rồi!”

Ánh kiếm lóe lên một vệt, máu văng tung tóe, hai cánh tay bị chặt đứt bay lên không trung.

Là cánh tay của hai tên điện chủ.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tất cả mọi người ở phía dưới đều hoang mang rồi.

Trong mắt của bọn họ, tên đại hiền giả chỉ là Cực Huyền cảnh của Bạch Huyền tộc, hắn chỉ mạnh thiên phú, tương lai mà thôi.

Mà sức mạnh của hắn trước mắt, một tên hộ vệ thực tập ở dưới điện cũng có thể nhẹ nhàng mà đè bẹp hắn?

Vì vậy, bọn họ không thể nào hiểu được kết quả đó.

Thế nhưng hai tên điện chủ Thiên Huyền cảnh, sao mà có thể bị một tên Cực Huyền Cảnh làm bị thương được cơ chứ.

Với sức mạnh của bọn họ, ngay cả không đánh trả, Cực Huyền cảnh dùng cả đời cũng không chạm được một cọng lông của bọn họ mới đúng.

Cổ họng của tất cả mọi người giống như đột nhiên bị chóp chặt, tất cả âm thanh vào một khắc đó đột nhiên ngừng lại hết.

Ngay cả đại điện chủ Hắc Huyền cũng khó mà tin được.

Mãi cho đến khi tiếng hai tên điện chủ đau đớn hét lên truyền ra.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vừa truyền ra, liền đột ngột im bặt.

Lăng Tinh Kiếm Tâm vừa xuất, huyền giáp của hai người bị mạnh mẽ xuyên qua.

Hồng Tuyệt Tiên Kiếm dưới ánh lửa chiếu rọi đâm thẳng qua.

Vậy mà hai tên điện chủ đến cả nhúc nhích cũng không kịp, cái cổ cùng lúc bị xuyên qua.

Ở nơi xa, dừng như còn có thể nhìn thấy ánh sáng chói lọi cuối cùng của hai ngôi sao.

Khi hai thi thể phun máu ngã trên bục cao, dưới bục cuối cùng biết thành một cảnh tượng hỗn loạn.

Rất nhiều hộ vệ của Hắc Huyền tộc, thậm chí đồng tử mở rộng tại chỗ, tỏ vẻ ngây dại, tâm trí bị đánh tan sự đề phòng.

Đây đúng là điện chủ mà, điện chủ cao cao tại thượng giống như thần linh.

Ngay trước mắt của bọn họ, dưới cái nhìn chăm chú của vạn người, bị người giết chết nhẹ nhàng giống như giết gà.

"Chết tiệt!"

Đại điện chủ Hắc Huyền và các điện chủ khác cùng lúc phẫn nộ!

Ngạc nhiên là con tin này làm sao có thể mạnh như vậy được?

Tức giận chính vì cái chết của hai tên điện chủ, nhất định phải dùng máu chuộc lại!

"Giết chết hắn!"

Kế hoạch tiếp theo chết tiệt cai gì, bọn họ đã không thể quan tâm được nữa.

Đối diện với khí thế to lớn của kẻ địch muốn giết hắn đến từ tất cả các hướng, tiên kiếm trong tay Thành ca càn quét mà xuất ra.

Một vầng Hồng Nhật không biết từ đâu xuất hiện, trong nháy mắt, Đại Nhật Kiếm Tâm nhuộm toàn bộ điện thành màu máu.

"Chỉ là món khai vị, đừng kích động chứ…"

Đối với anh đây mà nói, kẻ địch cấp độ "Tiên Vương" bé nhỏ, thực sự chỉ có thể xem là chuyện nhỏ mà thôi.

Khi đại điện chủ Hắc Huyền cùng những người khác xông vào bên trong phạm vi của mặt trời, đột nhiên phát hiện bên trong cơ thể, bất luận là sức mạnh hay là khí huyết, tất cả đều bị ảnh hưởng bởi một lực hút cực lớn.

Mà khởi nguồn của ảnh hưởng, chính là Hồng Nhật càng biến càng to kia!

Vào lúc này, thành phố lớn bên ngoài thần điện, tất cả mọi người đều nhìn thấy một mặt trời hoàn toàn mới từ từ bay lên.

Nó gần như bao phủ toàn bộ vùng trời của thần điện lại, tất cả cung điện và con đường đều nhuộm lên một màu sắc hoàn toàn mới.

Lộ ra vẻ kỳ dị vô cùng.

"Đó là gì vậy?"

"Là bản lĩnh của thần điện hả?"

"Nhất định là Huyền thuật mới!"

"Thần uy của đại điện chủ à…"

"Thần điện thiên uy hơn người, dấu hiệu hùng mạnh của Hắc Huyền tộc ta!"

Rất nhiều người của Hắc Huyền tộc thành kính quỳ xuống dưới Hồng Nhật đó.

Chỉ là bọn họ không hề hay biết, bên trong thần điện của bọn họ, một tai họa đã được kéo màn.

"Ngươi là tà ma dị giới!"

Đại điện chủ kinh sợ kêu lên đầy vẻ kinh ngạc và khó mà tin được.

Lúc này hắn đang bị Hồng Nhật đó hút lấy, dường như sắp biết thành thiên thể mà quanh tròn xung quanh nó, sức lực toàn thân thậm chí đều không thể tự mình kiểm soát.

Những điện chủ, hộ pháp khác đang cực khổ chống lại lực hút của nó, cũng điên cuồng kêu la.

"Đây là tiên pháp của dị giới!"

"Bạch Huyền tộc thu nhận một tà ma dị giới!"

"Trời à, các nàng ấy bị điên rồi sao?"

Nếu như sớm biết được đại hiền giả của Bạch Huyền tộc là một tà ma dị giới, hơn nữa còn là một tà ma dị giới siêu mạnh, mạnh đến nỗi chỉ cần sức lực của một mình hắn liền có thể đàn áp tất cả điện chủ của bọn họ, vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ hão huyền mà đi bắt hắn.

Cho dù muốn đối phó với hắn, cũng sẽ cực kỳ cẩn trọng, hơn nữa sẽ tiên phong chỉ trích Bạch Huyền tộc thu nhận và giúp đỡ tà ma dị giới.

Nhưng mà thật đáng tiếc, bọn họ đã không có cơ hội để làm như vậy nữa rồi.

Vào một thời điểm nhất định, Hồng Nhật khổng lồ đó đã to lên đạt đến cực hạn.

Bất chợt đột nhiên co rút lại, từ màu đỏ như máu chuyển sang màu vàng của mặt trời chói chang!

Chương 620.

Trong nháy mắt, tất cả hộ vệ thực tập, hộ pháp, chấp sự trong sân thần điện đều giống như cây giống bị phơi nhiễm trong nhiều năm.

Da thịt của bọn họ xuất hiện vô số vết nứt.

Bắt đầu nứt nẻ, khô cạn, héo rụi…

Sau đó, lặng lẽ không tiếng động rơi vào trong sự tuyệt vọng và kinh hãi.

Toàn bộ quá trình nhanh đến mức không thể nào tin được.

Thật là giống như một bệnh dịch lây lan nhanh chóng.

Bao phủ tất cả phương hướng…

Hiệu quả thu hoạch của Đại Nhật Kiếm Tâm này đối với các tu sĩ cấp thấp, tưởng chừng như đến mức kinh hoàng.

Không riêng gì bọn họ, nhiều người của Hắc Huyền tộc quỳ ở bên ngoài cũng không thể đứng dậy được nữa.

Mặt trời chói chang đến mức, sinh linh đồ thán!

Thậm chí Lê Hàn Ngọc vừa kín đáo đến được vùng lân cận của thần điện, toàn thân cũng khó chịu một hồi.

Lực hút to lớn lan từ trong ra ngoài, cuối cùng lại bức ép từ trong người nàng phun ra một ngụm máu tươi.

Khiến nàng trở nên yếu ớt.

Nàng không biết được bên trong xảy ra chuyện gì, còn nghĩ do bản thân không cẩn thận chạm vào vùng cấm nào đó, bị Hắc Huyền tộc phát hiện rồi chứ.

Cũng may mặt trời gay gắt ở nơi đó sau khi bùng nổ liền lụi tàn ngay.

Cùng lúc đó tại thần điện Hắc Huyền Tộc, chỉ còn lại vài người sống sót.

Ngoài những tên điện chủ ra, còn lại bất kể là hộ pháp chấp sự hay là hộ vệ trưởng, tất cả không còn một ai sống sót.

Mà tình hình của bọn họ cũng vô cùng nhếch nhác thảm thương, mọi người đều yếu ớt và bị thương.

Thành ca vẫn còn chưa vừa ý.

“Sao mà Đại Nhật Kiếm Tâm không trực tiếp giết chết được bọn họ thế?”

Không còn cách nào khác, cuộc tấn công bao phủ này có phần phân tán.

Cảnh giới huyền văn của hắn là rất cao, tầng thứ sáu có thể so sánh với Đế Huyền cảnh, nhưng nói chung huyền phách vẫn đang là Cực Huyền cảnh.

Dưới sự hạn chế của thứ bậc huyền phách, uy lực có thể phát huy ra vẫn chưa đủ để có thể bao phủ một cái là trực tiếp nghiền nát Tiên Vương.

“Ngươi, ngươi thật tàn nhẫn!”

Đại điện chủ Hắc Huyền đã đạt đến Thiên Huyền cảnh lục trọng giống như một con sư tử bị thương nặng, trong mắt tỏa ra oán hận và đau đớn hung tàn.

“Ngươi tên tà ma…”

Sau trận chiến này, cho dù hắn vẫn có thể sống sót, nhưng Hắc Huyền tộc cũng chẳng khác nào đã sụp đổ.

Thần điện là nơi tập hợp bộ phận thiên tài, tinh hoa tốt nhất của một tộc.

Cứ như vậy mà bị tàn sát không sót một ai.

Dù cho tà ma dị giới lần đầu tiên xâm nhập vào huyền giới vào mười vạn năm trước, thì cũng còn lâu mới gây ra cho bọn họ tổn hại lớn như thế này.

Vào lúc đó bọn họ còn có thể ngăn chặn được một chút.

Cho dù không đánh lại, cũng còn có thể chạy có thể trốn.

Nhưng lần này đối diện với Khương Thành, bọn họ chặn không nổi, chạy không thoát, trốn không thành.

Thành ca lại một lần nữa giương kiếm lên, loại chỉ trích này đối với hắn mà nói, một chút ít sát thương cũng không có.

“Không phải các ngươi gấp rút áp giải ta đến đây hay sao?”

“Cảnh tượng này chắc là hài lòng rồi chứ?”

Hỏa Linh điện chủ của Hắc Huyền tộc là người bắt Thành ca về đột nhiên hiểu ra.

Khó trách lúc đó người này lại một mình xuất hiện tại cái thành nhỏ đấy, bên cạnh một cao thủ Địa Tàn các trói buộc hắn đến bàn giao cũng không có.

Hắn không khỏi nghẹn ngào kinh hãi hét lớn: “Ngươi cũng tiêu diệt Địa Tàn các rồi?”

“Chút nữa thôi là ngươi có thể gặp lại bọn họ rồi, tiếp tục ở giao dịch với bọn họ ở dưới đất nhé.”

Kiếm của Thành ca thẳng thừng chém về phía trước.

Một hình cung như mặt trăng khuyết chém ra phía trước, trong chớp mắt liền kéo dài hàng nghìn dặm.

Nếu như nhìn thẳng vào nó, sẽ nhìn thấy một sợi tơ màu trắng bạc đang nhanh chóng tiến lại gần.

Chết khi chết, trong lòng Hỏa Linh điện chủ hối hận vô cùng.

Lúc đó rõ ràng bản thân đã nhìn ra có gì đó không đúng, nhưng vẫn bắt tên tà ma dị giới đáng sợ này về thần điện.

Hắn giương huyền khí chém mặt trăng khuyết kia.

Sau đó, huyền khí của hắn tan vỡ không tiếng động.

Vết vỡ ngay ngắn chỉnh tề.

Mặt trăng khuyết nhanh chóng tiến gần hắn, huyền giáp và cơ thể hắn cũng giống vậy xuất hiện các vết vỡ ngay ngắn vô cùng.

Đại điện chủ và hai tên điện chủ khác kinh hãi bay lên không trung.

Nhưng khó hiểu là, trước mặt bọn họ cũng xuất hiện mặt trăng khuyết màu trắng bạc đó.

Nó giống như có thể cảm nhận được hơi thở của mọi vật, ở khắp mọi nơi…

Sau khi tất cả điện chủ và hộ pháp trong điện ngã xuống, phía xa truyền đến vô số âm thanh nổ tung sụp đổ.

Bất luận là mái nhà của cung điện hay là loạt núi ở phía xa, đều bị cắt ngang mà sụp đổ.

Thật là một loạt tai họa.

Khương chưởng môn vội vã thu hồi bản lĩnh.

“Con mẹ nó, hóa ra Tế Nguyệt Kiếm Tâm này mới là đại sát khí à!”

“Ngay cả tiêu hao cũng quá nhiều rồi.”

Tế Nguyệt Kiếm Tâm cứ như vậy mà chém một đường, xém chút nữa làm sạch luôn tiên lực trong cơ thể của hắn.

Làm hại Thành ca phải vội vã lấy ra tiên đan uống một chút cho đỡ sợ.

Cuộc chiến cứ nhẹ nhàng như vậy mà kết thúc, thần điện Hắc Huyền Tộc từ đây trở thành lịch sử.

Thành ca cứ như là một chú ong nhỏ cần cù, lại vui vẻ bắt đầu công cuộc thu thập chiến lợi phẩm.

Kho cất giữ của thần điện, phong phú hơn Địa Tàn các bên kia nhiều.

Thần điện của huyền giới, cũng không thể nhìn nhận như là mấy Tiên môn đỉnh cấp có Tiên Vương tọa trấn ở trung tiên giới được.

Mặc dù Tiên môn, Ma môn ở trung tiên giới mọc lên như rừng, nhưng mà trong đó cũng chỉ có bốn thần điện.

Một thần điện không tập trung một đến phần tư nguồn tài nguyên của một giới, nhưng ít nhất cũng phải đến một phần mười.

Thành ca nhanh chóng bận rộn đến nỗi mặt mày hớn hở.

Mà Lê Hàn Ngọc đang ở bên ngoài ẩn nấp vào một góc khuất, sau khi hai tay run rẩy uống vào hai viên hồi phục huyền đan, bắt đầu khôi phục trạng thái.

Không còn cách nào, lực hút của Đại Nhật kì lạ vừa rồi khiến nguyên khí của nàng bị tổn thương nghiêm trọng.

Sau vài canh giờ, máu của Lê mỹ nữ đã hồi phục đầy đủ lại một lần nữa, nàng nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Trong mắt cũng một lần nữa bùng sự nhiệt huyết một đi không trở lại.

“Cho dù có chết, ta cũng phải cứu ngươi trở về.”

Sau đó, nàng lại bí mật đi về phía thần điện.

Lê Hàn Ngọc ở Bạch Huyền tộc thường xuyên dẫn đội đi làm nhiệm vụ, kỹ năng chuyên nghiệp vẫn là vô cùng vững vàng, kinh nghiệm phải gọi là phong phú.

Trên đường đi, nàng cực kì thận trọng tránh né những nơi có thể tồn tại Linh Văn và các khu vực phục kích bị cấm.

Cũng tránh né những nơi quan trọng mà bản thân nghĩ rằng có thể sẽ có lực lượng phòng thủ.

Dần dần, nàng bí mật tiến vào bên ngoài phạm vi thần điện.

Toàn bộ quá trình khá là thuận lợi, thuận lợi đến nỗi nàng cũng nghi ngờ thực lực của bản thân có phải tăng lên rồi hay không.

Khi gần đến bên trong phạm vi, nàng dự định bắt một tên chấp sự trước, tra hỏi tin tức của Thành ca một chút.

Ví dụ như hắn bị nhốt tại nơi nào, tình hình hộ vệ bên đó, có lối đi bí mật nào để đến đó hay không.

Thậm chí nàng đã nghĩ tới việc cướp tín vật của chấp sự Hắc Huyền tộc, sau đó giả mạo làm chấp sự ở đây trà trộn vào khu vực trung tâm.

Nhưng quá trình này, không hề đơn giản như vậy.

Không phải nàng bị người khác phát hiện, mà là nàng chui qua chui lại, bận rộn đến hơn nữa ngày, trốn ở mấy khu vực khuất mà ngồi chờ, cứ thế không thấy một người sống nào ở thần điện.

Có chuyện gì xảy ra rồi?

Lẽ nào người ở thần điện Hắc Huyền Tộc đều ra ngoài rồi?

Không thể nào chứ?

Vừa nãy khí thế ở bên trong vẫn còn lớn như vậy mà.

Cũng có thể là có chuyện lớn, tất cả mọi người đều bị tập trung lại một chỗ?

Nàng chỉ có thể kiên cường, mạnh dạn tiếp tục len lỏi vào bên trong thần điện.

Càng đến gần bên trong thần điện, phòng ngự càng nghiêm ngặt, hơn nữa cấm chế và Linh Văn cũng tầng tầng lớp lớp.

Tốc độ tiến vào của nàng cũng không thể không chậm lại vài phần, càng trở nên cẩn thận.

Cho dù là như vậy, nàng cũng có hai lần chạm vào Linh Văn ở bên trong.

Không phải là nàng sơ ý, mà là thân phận ngoại tộc của Bạch Huyền tộc, ở một số nơi sẽ lập tức bị nhận biết tấn công.

Điều đó khiến cho nàng thầm kêu la tuyệt vọng.

Nhưng ngoài dự đoán của nàng là không hề có kẻ địch vây quanh.

Nàng và những Linh Văn kia chiến đất rất lâu, cuối cùng cũng thoát khỏi khó khăn, lúc này mới tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi trôi qua hơn mười canh giờ, nàng mới xem như tiếp cận được bên trong trọng địa.

Mà lúc này, phía trước nàng xuất hiện một người.

Chính là Khương hiền giả - kẻ vừa mới bận rộn xong, đang nhét một số chiến lợi phẩm cuối cùng vào bên trong nhẫn trữ vật.

Chương 621.

Hai người nhìn nhau, cả hai đều sửng sốt.

Sau khi lặng im trong giây lát, không hẹn mà cùng mở miệng.

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Sao ngươi lại ở đây?”

Thành ca cố ý yếu ớt nhún vai: “Ngươi không biết sao, ta bị bọn họ bắt tới!”

“Đừng lớn tiếng như vậy, cẩn thận kinh động đến kẻ địch!”

Lê Hàn Ngọc đè thấp âm thanh, nhìn xung quanh tràn ngập cảnh giác, lúc này mặt mới không thay đổi nói: “Ta đến đưa ngươi trở về.”

“Đừng tưởng rằng ngươi có thể chạy khỏi lòng bàn tay ta!”

Vậy mà nàng lại tới cứu mình?

Thành ca khá kinh ngạc.

Còn phần uy hiếp phía sau, ngược lại thì tự động loại bỏ.

Có lầm hay không, một ngày kia mình lại được người cứu?

Hơn nữa người đầu tiên xuất hiện chính là em gái nhìn như lạnh lùng bạc tình này?

“Khụ, yên tâm đi, trong thần diện Hắc Huyền tộc đã không còn người nào sống sót nữa rồi.”

“Ờm.”

Đầu tiên Lê Hàn Ngọc gật đầu, chợt thấp giọng kinh ngạc hô lên.

“Ngươi nói cái gì?”

Thần điện của Hắc Huyền tộc không còn người sống ư?

Nói mớ à?

Vẻ mặt Thành ca không biết nói gì: “Ngươi đã đi vào nơi này, ven đường không nhìn thấy xác chết sao?”

Quả thực Lê Hàn Ngọc không thấy.

Người chết đều ở chủ điện và quảng trường trung tâm của thần điện, khi nàng tiến vào cẩn thận chặt chẽ như vật, đương nhiên là tránh được nơi đó.

Nhưng cẩn thận liên tưởng một chút tình trạng kỳ dị dọc đường đi trước đó, nàng lại không thể không tin vài phần.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao thần điện của Hắc Huyền tộc lại không có người sống?”

Thành ca cười tủm tỉm nói: “Bọn họ đều bị giết rồi, ngươi đến chủ điện bên kia nhìn thì sẽ biết.”

Lê Hàn Ngọc lập tức bỏ hắn lại bay qua.

Đây là một chuyện lớn đó!

Thành ca phía sau hơi phiền muộn.

Mỹ nữ, không phải ngươi tới cứu ta sao?

Ta ở ngay trước mắt ngươi, ngươi lại vội vã chạy đi xem xác chết thế hả?

Lê Hàn Ngọc rất nhanh đã nói không nên lời.

Từ trước đến nay tâm tính nàng lạnh nhạt, nhưng đến lúc này cũng không thể đè ép nổi nỗi khiếp sợ trong lòng.

Xuất hiện ở trước mặt nàng, là xác chết nằm dày đặc.

Bên Hắc Huyền thần điện, từ hộ vệ thực tập tới đại điện chủ, chết không sót một ai.

Xác chết mỗi người đều có thể tìm thấy tại đây.

Thần điện Hắc Huyền sừng sững không biết trên dưới hàng triệu năm bị hủy diệt…

Khi trong đầu nàng hiện lên suy nghĩ này, đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt cảm nhận trong lòng.

Là nên vui mừng sao?

Dù sao Hắc Huyền tộc là kẻ địch lớn nhất của Bạch Huyền tộc, đương nhiên kẻ địch bị giết, hẳn nên ăn mừng.

Nhưng mà lúc này, nàng chỉ cảm thấy máu trên người đều đang đóng băng.

Sự ớn lạnh cực hạn đánh tới óc nàng, làm cho cuộc đời này của nàng lần đầu tiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Đừng nói nàng là nhân sĩ chuyên nghiệp, mặc dù là người ngoài ngành cũng nhìn ra được, người chết bên trong nơi này, có gần 20 vạn người còn chưa kịp ra tay.

Binh khí của bọn họ chưa hề rút ra, hơn nữa chết rất chỉnh tề.

Không biết tại sao, lại mất đi tính mạng cùng một lúc.

Quả thực chính là cuộc tấn công không thể chống lại cũng không thể diễn tả được.

Mà mấy vị điện chủ bị Bạch Huyền tộc coi là kẻ địch lớn, dáng vẻ cũng không giống như đã chiến đấu kịch liệt với người khác.

Trên cơ thể còn sót lại của bọn họ ngoại trừ vết cắt phẳng trí mạng, cũng không có vết thương nào khác.

Hẳn là tất cả đều là mất mạng trong một chiêu!

Đây là thủ đoạn như thế nào?

Ai gây nên?

Huyền giới tầng thứ nhất, sao có thể có kẻ nào khủng bố tới như vậy?

Những nghi vấn này điên cuồng đánh sâu vào trong óc nàng.

“Là ai… ai làm?”

Nàng quay đầu lại, tầm mắt nhìn thẳng vào mặt Thành ca.

Hắn là người duy nhất chứng kiến.

Nhìn thấy em gái lạnh lùng đã bị khiếp sợ thành như vậy, Khương chưởng môn hài lòng lạ thường.

Ngực ưỡn lên, mặt mày hớn hở nói: “Đương nhiên là bổn đại gia ta!”

Lê Hàn Ngọc đột nhiên chấn động, lập tức nheo mắt: “Chỉ bằng ngươi?”

Thành ca không nhịn được, ý gì đây?

Nhưng ngay sau đó, Lê Hàn Ngọc liền lạnh lùng nói: “Thủ đoạn này không phải huyền lực tạo thành, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là tà ma dị giới!”

Hơn nữa những người này, ngay cả một chút sức để phản kháng cũng không có, rói rõ là thực lực của tà ma dị giới càng mạnh hơn trước kia.”

Thành ca chỉ có thể nhún vai thở dài: “Được rồi, quả thật là một tên tà ma dị giới làm.”

Hắn cũng không có biện pháp.

Đại nghiệp Phụ Linh mới tiến hành hơn một nửa, hơn nữa bây giờ hắn cũng có chút cảm giác quý mến với Bạch Huyền tộc.

Lúc này chứng minh là mình làm, thì phải vạch trần thân phận tiên giới.

Đến lúc đó sợ là thần điện của Bạch Huyền tộc không dám chứa hắn nữa.

“Một tên?”

Lê Hàn Ngọc lại kinh ngạc, vốn dĩ nàng còn tưởng là vài tên.

“Chỉ có một tên tà ma dị giới, vậy mà làm được chuyện như này ư?”

“Đúng vậy.”

Thành ca gật đầu, nói thêm: “Tận mắt ta nhìn thấy.”

Hắn cũng không nói dối.

Quả thật là tà ma dị giới làm, cũng quả thật là hắn tận mắt nhìn thấy.

Chẳng qua người kia chính là bản thân hắn thôi.

Tầm mắt Lê Hàn Ngọc hơi rã rời.

Nàng tự lẩm bẩm: “Rốt cuộc đây là thực lực như nào vậy…”

Hắc Huyền tộc bị giết, hiện tại nàng thực sự không thể vui mừng nổi.

Người ta thường nói, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè.

Nhưng đó là tà ma dị giới, ai dám trở thành bạn bè cơ chứ?

Nếu có một ngày kia tà ma dị giới cũng đến thần điện Bạch Huyền tộc, vậy bản thân cũng sẽ chết mà không có gì phải hồi hộp cả.

Sự tỉnh ngộ này, làm cho trong lòng nàng vô cùng nặng nề.

“Hắn đến bằng cách nào?”

“Lúc ấy ngươi thấy được không?”

Bất kể như thế nào, nàng phải cố gắng hết sức hiểu tình báo về tên “địch mạnh” kia, để tránh đến lúc đó một chút phòng bị cũng không có.

Thành ca nhìn biểu cảm của nàng cũng biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Trong lòng thật không biết nói gì, em gái ngươi yên tâm đi, ca sẽ không xuống tay với Bạch Huyền tộc đâu.

Cho dù Kim Huyền Tộc và Ngân Huyền Tộc kia, chỉ cần sau này không dại dột chủ động trêu chọc, ta cũng không có hứng thú chạy tới tiêu diệt tông môn của người khác.

Nhưng ánh mắt Lê mỹ nữ đều mang theo vẻ nghiêm túc, cố chấp vô cùng, hắn chỉ có thể làm nàng hài lòng.

“Khụ, ngay từ đầu hắn dùng hai ngôi sao, xử lý hai tên điện chủ.”

“Hai ngôi sao gì cơ?”

“Ôi, ta cũng không giải thích được.” Chẳng lẽ còn phải giảng cho ngươi một chút về nguyên lý của Lăng Tinh Kiếm Tâm?

“Vậy sau đó, những người khác chết như thế nào?”

“Sau đó một mặt trời đỏ biến thành mặt trời gay gắt, toàn bộ điện chủ bị diệt.”

“Mặt trời đỏ kia là chiêu thức của hắn?”

Đối với mặt trời đỏ kia, ấn tượng của Lê Hàn Ngọc vẫn còn sâu đậm, dù sao lúc ấy khi ở bên ngoài, nàng cũng đã bị ánh mặt trời lan đó làm tổn thương.

Thành ca gật đầu: “Đúng vậy, là chiêu thức của hắn.”

“Phần sau đâu?”

“Cuối cùng một mặt trăng xuất hiện, những điện chủ này cũng bị tiêu diệt toàn bộ.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Lê Hàn Ngọc hít sâu một hơi, việc này lại đột phá nhận thức của nàng.

“Ba chiêu liền giết thần điện Hắc Huyền?”

“Đúng vậy.”

“Vậy hắn dùng nhật nguyệt tinh như thế nào?”

“Liền dùng kiếm vung lên như vậy.” Thành ca còn khua tay múa chân một chút.

Lê Hàn Ngọc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn hắn một cái.

Dù gì cũng là một người chứng kiến, vậy mà ngươi cũng chỉ có thể nhìn ra được dáng vẻ thô thiển như thôi hả?

Nếu lúc ấy bản thân có mặt, hẳn là có thể nhìn sâu thêm mức độ quá trình sức mạnh chuyển động ấy chứ?

Nhưng mà mình lúc ấy cách xa như vậy, còn bị thương, nếu ở đây, vậy hiện tại hẳn là đã chết, đâu còn có thể nói ra được chút thông tin nào.

Hết thảy ý nghĩ này trong đầu, lúc này nàng cuối cùng mới nhận thấy điều không thích hợp.

“Vậy còn ngươi?”

“Sao ngươi không bị giết?”

“Dưới công kích cấp độ hủy diệt thế gian này, ngươi chỉ là một Cực Huyền cảnh nhỏ bé, sao mà ngươi sống sót được?”

Chương 622.

Thành ca không hề thích nghe mấy lời như này.

Gì mà chỉ là một Cực Huyền cảnh nho nhỏ?

Em gái này từ đầu đến cuối đều coi mình là con kiến trong lòng bàn tay nàng, thật sự là suýt nữa chọc cười hắn.

Được rồi cho dù ngươi coi thường ta, cũng không nên nói thẳng ra trước mặt ta, không giấu ở trong lòng được sao?

Hắn rất không thoải mái mà bĩu môi, giận lại: “Chẳng lẽ hắn thấy ta rất thuận mắt cũng phải nói cho ngươi sao?”

“Cái gì? Thấy ngươi rất thuận mắt?”

Lý do vô lý này, làm cho Lê Hàn Ngọc cảm thấy vô cùng hoang đường.

“Vì sao hắn thấy ngươi rất thuận mắt?”

“Bởi vì bộ dạng ta đẹp trai khí chất tốt, điểm ấy ngươi có thể phản bác sao?”

Lê mỹ nữ thật sự là không còn cách phản bác nào khác.

Khương Thành quả thật là người đẹp trai nhất đời này nàng gặp qua, vượt qua nhận thức về vẻ đẹp trai của nàng.

Nhưng quan trọng giới tu luyện là nơi nhìn thực lực, không nhìn mặt.

Điểm này bất kể tiên giới hay huyền giới cũng không ngoại lệ.

“Chỉ bởi vì vậy?”

“Nếu không thì sao?”

“Hắn ta có dáng vẻ như thế nào?”

“Hắn, hắn cũng rất tuấn tú.”

Thành ca dõng dạc nói: “Mức độ độ đẹp trai khôi ngô cùng một cấp bậc với ta, có lẽ vì nguyên nhân này nên mới luyến tiếc ta!”

“Không có điểm đặc trưng khác sao?”

“Không có, bởi vì rất đẹp trai nên đã che giấu hết thảy đặc trưng khác, làm cho ta cuối cùng có thể nhớ kỹ một từ đẹp trai, nhớ mãi không thể quên được.”

“Ngươi…”

Lê Hàn Ngọc cố gắng áp chế suy nghĩ xúc động muốn đánh hắn tơi bời, dù sao nơi này vẫn là doanh trại của địch, không thể xằng bậy.

“Không nên ở đây lâu, chúng ta cần rời khỏi nơi này mau.”

“Vì sao?”

Thành ca hơi kinh ngạc.

“Kẻ địch đã bị diệt toàn bộ thì sợ gì?”

Anh đây chết thì mở hack, cho nên từ khi trải đời đến nay, không biết hai từ “cảnh giác” viết như thế nào.

“Tổng bộ thần điện Hắc Huyền tộc bị diệt, nhưng vẫn còn gần ngàn phân bộ, mỗi phân bộ đều có mấy vị điện chủ Địa Huyền cảnh thất trọng đến cửu trọng trấn giữ, không thể khinh thường!”

Nói xong, Lê Hàn Ngọc vọt đến bên cạnh hắn, mạnh mẽ túm lấy lưng áo phía sau của hắn.

Nâng hắn lên, bay lên cùng hắn.

Thành ca vốn định tránh né, nhưng không muốn bại lộ thân phận tà ma dị giới trong lời nói, cũng chỉ có thể đóng vai nhỏ yếu chính là hình tượng Cực Huyền cảnh.

Cho nên, cũng chỉ có thể bắt buộc phải chịu tư thế khuất nhục làm tổn hại phong độ này.

Đương nhiên miệng vẫn muốn kháng nghị một chút: “Ta sẽ tự mình bay!”

“Câm miệng, tốc độ của ngươi quá chậm!” Lê mỹ nữ Tuyết La Sát chuyên nghiệp rất chuyên quyền độc đoán.

Vì thế, Thành ca chỉ có thể ngược lại ôm chặt chiếc bụng bằng phẳng của nàng, tiện thể ngửi hương thơm ngát trên người nàng.

Bỗng nhiên lại cảm thực ra thấy tư thế này cũng không tồi.

Lê Hàn Ngọc làm việc chỉ đòi hỏi năng suất, không quan tâm phép tắc đời thường, cũng không nói gì cả.

Chỉ tiếc, quá trình vui sướng này không duy trì lâu lắm.

Hai người vừa mới bay đến cổng chính thần điện, liền đụng mặt một đám người.

Lúc trước thần điện Hắc Huyền bắt được Khương Thành, tổng bộ truyền tin, để cho các bộ phận đều tới dự lễ ăn mừng.

Mà trước khi thần điện bị giết, đại điện chủ Hắc Huyền cũng phóng tín hiệu huyền khí cầu cứu.

Vì vậy một số phân bộ gần nhất đã đến.

Bọn họ còn chưa biết toàn quân tổng bộ đã bị diệt, cũng không biết là "tà ma dị giới" làm, chỉ biết đã xảy ra chuyện, dọc đường đi vô cùng lo lắng.

Đụng phải Lê Hàn Ngọc ở đối diện, lập tức coi nàng trở thành kẻ địch xâm phạm tổng bộ.

Dù sao hoa văn Bạch Huyền trên trán nàng cũng rất bắt mắt.

"Bạch Huyền tộc!"

"Kẻ thù bên ngoài xâm phạm thần điện!"

Keng, hai vị điện chủ của bộ phận đầu tiên đến cùng với chấp sự Minh Huyền cảnh phía sau đều đều giơ binh khí lên.

Trong lòng Lê Hàn Ngọc nặng nề.

Hai gã phân điện chủ kia giống nàng, đều là Địa Huyền cửu trọng, không dễ đối phó chút nào

Nàng hơi hối hận vừa rồi đã ngây người ở bên trong một hồi lâu.

"Còn không mau xuống dưới!"

Nàng tóm lấy phía sau lưng áo Khương hiền giả, ép buộc "tách" hắn khỏi người mình, mạnh mẽ ném về phía sau.

"Em gái đừng thô bạo như vậy!"

Thành ca rất không hài long.

Ngay sau đó chợt nghe thấy Lê Hàn Ngọc truyền âm tới.

"Ta sẽ đối phó với bọn họ, ngươi chạy mau!"

Không đợi hắn phản ứng lại, nữ nhân này đã dẫn đầu tiến sát trận địa của kẻ địch, gấp rút tấn công.

Vĩ đại như vậy?

Mỹ nữ xả thân cứu anh hùng?

Thành ca lại bị chấn động đến ngây người như vậy trong nháy mắt, suýt nữa thành "con ghẻ".

"Đi mau!"

Lê Hàn Ngọc mang theo sát khí đậm đặc truyền âm đến.

Từ phía sau nhìn lại, có thể nhìn thấy máu bắn lên tung tóe.

Ngay từ đầu chiến đấu đã trở nên tàn khốc thảm thiết!

Mỹ nữ rất kiên cường bất khuất, Thành ca chỉ có thể rất khôn ngoan nghe lời mà chạy trốn.

Không có cách nào, hiện tại hắn vẫn là Cực Huyền cảnh, nếu dùng huyền lực công kích, sức mạnh chỉ là mưa bụi.

Đừng nói là hỗ trợ, có khi còn rước thêm phiền phức ấy chứ.

Ngược lại nếu dùng tiên lực có thể giết toàn bộ trong một giây, nhưng sẽ bại lộ mình là "tà ma dị giới".

"Đó là Khương Thành!"

"Huyền Văn Tử Kim, bắt lấy hắn!"

Hai gã điện chủ phân bộ đang chiến đấu với Lê Hàn Ngọc ở bên kia trước đó đã được thông báo về dáng vẻ của Thành ca, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Bọn họ quả quyết muốn buông tha cho Lê Hàn Ngọc, dốc hết sức bắt Khương Thành.

Giá trị của người thứ hai cao hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc không thể làm được.

Lê Hàn Ngọc đã giết tới điên rồi.

Huyền tộc chủ yếu là cận chiến, lực công kích chủ yếu đều tập trung bộc phát trong phạm vi nhỏ.

Nhưng lúc này, lấy lòng bàn chân của nàng làm trung tâm, vạn trượng xung quanh đều trở thành thế giới băng tuyết.

Con đường duy nhất chính là phía Thành ca, toàn bộ những nơi khác bị phủ kín!

Nàng không hổ là thiên tài số một trước đây của thần điện Bạch Huyền tộc.

Đối mặt với cảnh giới ngang bằng, vậy mà lấy một địch hai lại không hề bị lép vế.

Để cho Khương Thành không bị đuổi theo, thậm chí nàng còn giam tất cả chấp sự khác đều vào phạm vi công kích.

Thành ca không thể lãng phí cố gắng của nàng, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất của Cực Huyền cảnh bay đi xa.

Trong lòng hắn không biết phải làm sao.

Nếu Lê Hàn Ngọc không tới, những kẻ địch này cũng chỉ là chuyện đơn giản như vung tay, nào có thể gặp phiền toái như vậy.

Nhưng hiện tại mỹ nữ muốn cứu hắn, hắn cũng chỉ có thể phối hợp.

Bay một đoạn, dự đoán đã vượt khỏi phạm vi cảm nhận của Lê Hàn Ngọc, hắn mới thu lại khí cơ cả người, lại lặng lẽ lén quay lại.

Khu vực băng tuyết phủ kín đã sụp đổ.

Em gái chiến đấu một mình, Thành ca cũng không phải kẻ lòng dạ sắt đá.

Từ xa nhìn thoáng qua, hắn không thể không khen ngợi.

Cứ như vậy một lúc, ba gã chấp sự và bảy tám gã trưởng hộ vệ đã nằm xuống mặt đất.

Khương Thành còn chưa học bất kỳ huyền kĩ nào, nhưng mà với kinh nghiệm chiến đấu của Chuẩn Đế, cũng có thể nhìn ra nữ nhân này cao minh hơn những người khác .

Trái ngược với hai gã điện chủ phân bộ, Lê Hàn Ngọc chẳng những tập trung lực thuần khiết hơn, mà mỗi chiêu thức còn thêm ngắn gọn hiệu quả cao hơn.

Quang trọng hơn là, nàng dũng cảm không sợ chết.

Nhìn phong cách chiến đấu mở ra kết lại đều hoành tráng của nàng, rất khó để liên hệ nàng với hình tượng tuyệt vời ban đầu cùng một chỗ.

Nhưng mà đáng tiếc, kẻ địch quá nhiều.

Nơi này là sân nhà của Hắc Huyền tộc, tuy rằng trước đó người Hắc Huyền tộc bên ngoài thần điện đã bị mặt trời đỏ của Thành ca bao trùm tiêu diệt một bộ phận, nhưng vẫn không ngừng nghe thấy tin tức mà đến.

Dù cho Lê Hàn Ngọc có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể đạt được tới mức độ như Thành ca – giết người với số lượng lớn như hack.

Nhưng mà nàng đã đạt được mục đích tạo ra cơ hội trốn chạy cho Khương Thành.

Bên ngoài nhìn nàng giết đến điên rồi, nhưng ý nghĩ thanh tỉnh lạ thường, cũng không hề không biết tự lượng sức mình đấu đến chết.

Sắp không đấu được, đột nhiên liền thoát ra khỏi vòng chiến, phá vây mà đi theo hướng Thành ca lúc trước.

Người của phân bộ phía dưới lập tức đưa tin các phân bộ khác ngăn cản, đồng thời phân binh.

Một đội tiến vào thần điện xem xét tình huống bên trong.

Một đội đuổi đánh Lê Hàn Ngọc và Khương Thành.

Nhưng mà lúc này em gái Lê không trong trận, cuối cùng Thành ca cũng có thể cả gan mà ra tay.

Chương 623.

Hồng Tuyệt kiếm vừa ra, Khương chưởng môn trực tiếp dùng Sinh Diệt Kiếm Tâm mạnh nhất.

Một kiếm quét xuống, không cần dùng kiếm chiêu kiếm thức nào cả.

Sức mạnh tử vong lan tràn, đến cả sinh cơ của đám hộ vệ trưởng và chấp sự kia cũng chẳng đủ để sức mạnh ấy tước đoạt, kẻ nào kẻ nấy đổ rạp trên mặt đất.

Hai gã điện chủ đuổi theo phía trước đột nhiên rơi xuống từ giữa không trung.

Sức mạnh tử vong kia như hình với bóng, tựa như bàn tay tử thần lướt đang dần lan nhanh.

Hai người chống cự như vậy hai giây, sau đó yếu dần mà chết.

Ngoại trừ vẻ kinh hãi hoảng sợ còn lưu lại trong mắt, bọn họ đến chết cũng chưa thể phát ra âm thanh, cũng không thể nhìn ra kẻ địch là ai.

Xử lí xong bọn họ, Thành ca mới vội vàng triển khai tốc độ vượt đường bay đến chỗ xa hơn ở phía trước, chờ "đồng đội" tìm mình.

Một lát sau, Lê hàn Ngọc phá vây trốn chết quả nhiên nhìn thấy hắn.

Bộ áo giáp nhẹ chạm rỗng màu trắng bạc trên người nàng đã nhuốm máu từ lâu, cũng không biết đâu là của kẻ địch, đâu là của chính nàng.

Chỉ có thể từ trên khuôn mặt tinh tế đã tái nhợt gần như trong suốt nhìn ra trạng thái của nàng thật sự không ổn chút nào.

Cũng đúng thôi, vừa rồi cảnh giới của hai gã điện chủ giống nàng, còn có nhiều giúp đỡ như vậy.

Nàng không những phải ngăn cản bọn họ, để tạo ra cơ hội cho Khương Thành, còn phải chắn kín mỗi người, không thể không trả giá.

Nhìn thấy Khương Thành đang "thong thả" bay phía trước, nàng vút qua, lại tóm lấy sau lưng áo hắn.

Không nói được một lời, tiếp tục xách hắn bay về phía trước lẩn trốn!

Thành ca rất muốn nói cho nàng, ba gã quân lính đuổi theo vừa rồi đã rơi lại phía sau.

Trạng thái của em gái này thật dọa người, vẫn nên chạy nhanh chữa thương đi.

Chỉ tiếc, hắn không thể nói.

Chỉ có thể ở dưới sự bảo vệ của "cánh chim" nàng, tiếp tục ăn không ngồi rồi.

Thương Linh ở chỗ tối cũng hơi không nhìn nổi nữa.

Lặng lẽ truyền âm khinh bỉ hắn: "Khiến người ta mệt tới mức này, ngươi không biết xấu hổ à, thú vui ác độc gì thế này?"

Thành ca truyền âm: "Vậy ngươi còn có biện pháp tốt hơn sao?"

Thương Linh nghĩ tới một loạt phiền toái sau khi bại lộ thân phận tà ma dị giới, cũng không khỏi sứt đầu mẻ trán.

“Hình như thật sự chỉ có thể như vậy…”

Một đường này, cũng không biết bay bao xa.

Ở phía sau, Lê Hàn Ngọc đã ướt sũng mồ hôi, tốc độ càng ngày càng chậm.

Khương Thành có thể nhìn ra trạng thái của nàng càng ngày càng kém, chỉ sợ ý thức đã rã rời từ lâu, chỉ dựa vào một ý nghĩ cố chấp tiếp tục chạy trối chết.

Mặc dù dưới tình huống như vậy, nàng vẫn theo bản năng mà biến hóa phương hướng, sợ bị kẻ địch tìm được.

Đối với Khương chưởng môn mỗi lần giết dễ dàng mà nói, loại cảnh tượng tìm đường sống trong máu và mồ hôi này thật sự quá xa lạ.

Trong khoảnh khắc, cuối cùng Lê Hàn Ngọc cũng hoàn toàn mất đi ý thức, ngã xuống từ giữa không trung.

Khương chưởng môn đang muốn ra tay bảo vệ một chút, lại thấy trên người nàng đột nhiên lan ra vô số hoa băng.

Hoa băng ngưng kết lẫn nhau liên tục, trong chớp mắt liền tạo thành một quả cầu băng.

Bao vây chặt chẽ hai người ở bên trong.

Quả cầu băng dừng thật mạnh trên vùng đồng quê phía dưới, nhưng không truyền đến chấn động quá lớn.

Ngược lại chậm rãi rơi xuống.

Khương Thành đang ở trong quả cầu băng, nhưng vẫn có thể cảm giác được tình huống bên ngoài.

Đồng cỏ hơn mười dặm bốn phía quả cầu băng này đã biến thành một đầm lầy đầy bùn vô cùng thần kỳ, quả cầu băng vẫn chìm xuống dưới, rất nhanh sẽ không còn bóng dáng.

Nếu không kiểm tra cẩn thận, nếu chỉ đi ngang qua nơi này, thật đúng là không tìm thấy nàng.

“Không thể ngờ được, nàng còn có phương pháp hộ mệnh cuối cùng này.”

Lê Hàn Ngọc đã hôn mê trong quả cầu băng.

Thành ca dính sát vào cùng một chỗ với nàng, có thể dễ dàng nhận thấy tình hình huyền lực vận hành trong cơ thể nàng.

So với tình hình bình thường, có lẽ chậm hơn rất nhiều.

Đây là hậu quả do ngoài bị thương còn cạn kiệt quá mức, vài tháng nữa e rằng sẽ không phục hồi được.

Chẳng lẽ quyết định của nàng là ở trong quả cầu băng ngầm ngơ ngẩn mấy tháng, tự mình hồi phục, đợi cho tình thế đi qua, sau đó bí mật quay về Bạch Huyền tộc?

Thành ca không thể không thừa nhận, tuy rằng nữ nhân này có thực lực yếu hơn so với mình, nhưng làm việc rất ổn thỏa.

Nếu bản thân mình thật sự là một Cực Huyền cảnh bình thường, vậy một loạt thao tác của nàng từ khi gặp địch đến bây giờ, tất cả đều được coi là tư thái nghĩ cách cứu viện chính xác.

Một Địa Huyền cảnh có thể từ sào huyệt trung tâm của kẻ địch, mang theo một Cực Huyền cảnh còn sống ra mà lông tóc không bị thương, hoàn toàn chính là kỳ tích.

Dù cho thời gian hơi lâu.

Mấy tháng cùng một mỹ nữ tuyệt thế “thật sự làm bạn bên người”, hắn công nhận là một trải nghiệm không tồi.

Nhưng vấn đề là quả cầu băng quá nhỏ, cuộn mình ở bên trong không thể di chuyển.

Hơn nữa rất khó chịu!

Suy nghĩ một lát, cuối cùng hắn hút từ nhẫn không gian ra một viên huyền dược chữa thương cao giai.

Huyền dược lóe ra những tia sáng nhạt, chiếu sáng bên trong quả cầu băng một chút.

Từ khe hở giữa hai người trong lúc đó, viên huyền dược kia nhẹ nhàng bay bổng, cuối cùng dừng lại bên môi của Lê Hàn Ngọc.

Thành ca nhẹ nhàng thổi khí, hòa tan huyền dược, sau đó tự nhiên mà ngấm vào trong miệng nàng.

Một lát sau, hiệu quả của huyền dược phát tán ra.

Khuôn mặt tái nhợt làm rung động lòng người của Lê Hàn Ngọc dần dần phục hồi một ít màu máu, hô hấp cũng không còn giống như không có gì nữa.

“Ta còn tưởng rằng ngươi phải nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!” Thương Linh không nhịn được trêu đùa.

Vẻ mặt Thành ca không vừa lòng: “Lão tỷ à, dù sao ngươi cũng đừng nghĩ xấu về ta chứ, cho dù ta thích lợi dụng, thì cũng biết đúng nơi đúng chỗ chứ?”

Em gái này là vì “cứu” mình mới biến thành như vậy.

Hắn còn chưa đến nỗi không có liêm sỉ như vậy.

Hiệu quả của huyền dược chữa thương đặc biệt rõ rệt, nửa khác sau, Lê Hàn Ngọc liền tỉnh lại.

Lông mi dài run nhè nhẹ, sau đó đôi mắt rực rỡ lại đối diện với Thành ca.

Quả cầu băng quá nhỏ, hai người cuộn tròn ôm chặt lấy nhau, cả hai nhìn nhau.

Da mặt Khương chưởng môn rất dày, cũng không biết xấu hổ.

Mà Lê Hàn Ngọc lại thật bình tĩnh, căn bản không hét chói tai giống như trong những đoạn truyện, sau đó đẩy người con trai ra.

Thậm chí ánh mắt của nàng chưa từng lộ ra gợn sóng nào, vừa mới tỉnh dậy cũng rất bình tĩnh.

“Tuyết Diên Hương Nhị, huyền dược chữa thương thất phẩm, vô cùng hiếm thấy, là ngươi cho ta dùng ư?”

Bản thân nàng cũng có thể cảm nhận được trong cơ thể mình có thêm cái gì.

Thành ca hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy.”

Lê Hàn Ngọc im lặng một lát, hỏi: “Ngươi lấy từ đâu ra?”

“Nhặt được ở thần điện Hắc Huyền trước đó.”

Vì vậy nàng không hề hỏi tiếp được nữa.

“Ta cần tiếp tục điều chỉnh và hồi phục khí tức, khoảng chừng hai ngày.”

“Hai ngày này ngươi không được chạy loạn, đừng nhúc nhích ở đây.”

Nói xong, nàng nhắm mắt lại, lập tức tiến vào trong trạng thái phục hồi.

Thành ca há miệng thở dốc, muốn nói gì đó.

Ngươi thật sự không suy nghĩ tới tư thế thân mật của hai chúng ta đang dây dưa lẫn nhau cùng một chỗ sao?

Nhưng lúc này Lê Hàn Ngọc đều đã đóng chặt lại sáu giác quan, tiến sâu vào trạng thái tu luyện.

“Sao ta có cảm giác toàn bộ quá trình đều bị nàng chỉ huy? Ảo giác à?”

Tiếng cười trêu tức của Thương Linh vang lên trong chỗ tối: “Mạnh dạn lên, thoát khỏi ảo giác đi nào.”

“Ngươi đường đường là Chuẩn Đế hậu kỳ, lại bị một cô nhóc nhỏ yếu dắt mũi.”

“Cái này đúng thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn!” Nữ Đế cảm thấy thật thần kỳ.

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn gì chứ, anh đây chỉ đang diễn trò vì đại nghiệp Phụ Linh, tạm thời thôi.”

“Còn cứng miệng.”

“Ngươi tin không, không tới vài ngày nữa, nàng sẽ biến thành nữ tử dịu dàng nghe lời trước mặt ta.”

“Ngươi cứ khoác lác đi!”

Chương 624.

Hai ngày sau, quả nhiên Lê Hàn Ngọc đúng giờ thoát ra khỏi trạng thái tu luyện.

Nói chung trạng thái bây giờ của nàng đã hoàn toàn hồi phục.

Hai người bay từ dưới lòng đất lên, phá lớp băng mà thoát ra.

Bên ngoài không có kẻ địch, không khí trong lành đã lâu không được hít thở khiến cho tinh thần vô cùng sảng khoái.

Nhưng mà Lê mỹ nữ cũng không có chút thưởng thức hay cảm nhận nào.

Nàng lại túm lấy cổ áo của Thành ca một lần nữa, mang theo hắn bay lên cao, đi thẳng về phía Bạch Huyền tộc.

“Mỹ nữ…”

“Làm sao?”

“Lần sau đừng túm lấy cổ áo của ta được không, mất mặt lắm, chi bằng để ta chủ động ôm ngươi được không?”

Cái vai gà mờ của Cực Huyền cảnh này thật sự là cmn không dễ dàng gì hết.

Thành ca cảm thấy phong cách làm màu của bản thân đang xuất hiện chút gì đó sai sai, ngai vàng của vua làm màu cũng bắt đầu lung lay rồi.

Mà căn bản Lê mỹ nữ lạnh lùng không đáp ứng đề nghị của hắn.

Vì vậy, phong cách làm màu của hắn bị hạ thấp hơn.

Chết tiệt, tương lai đại nghiệp Phụ Linh hoàn thành, ta nhất định phải bộc lộ ra thân phận thực sự để dọa chết ngươi, đòi lại phong cách!

Khương chưởng môn suy tính cục diện trước mắt, cần tiếp tục nghĩ cách.

Cho dù nàng không thể trở thành fans mà hò hét cổ vũ cho hắn thì ít nhất cũng phải có chút tôn trọng cơ bản với vua làm màu chứ!

Thế là, hắn càng ôm chặt hơn.

Đang bay thì phía trước xuất hiện một bóng người.

Lê Hàn Ngọc đang muốn tránh đi thì đối phương đã chủ động chạy trốn.

Nàng lập tức quay đầu, vội vàng bay về hướng khác.

“Sao vậy?”

Từ trước đến nay đều là Thành ca trực tiếp dùng hack, tỏ vẻ bản thân không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Phía trước có mai phục.”

“Sao ngươi biết?”

Lê mỹ nữ siêu lạnh lùng không thèm giải thích cho hắn.

Bay thêm một lúc nữa, xa xa lại xuất hiện bóng người to lớn.

Vì vậy, Lê Hàn Ngọc không thể không một lần nữa thay đổi hướng bay.

Thế là sau mấy lần, cuối cùng nàng dừng chân ở một ngọn núi nhỏ.

Nàng nhanh chóng tìm được một nơi hẻo lánh để lẩn trốn.

Sau đó nhanh chóng bố trí cấm chế Linh Văn ngăn cản sự theo dõi.

Lúc này nàng mới kéo Thành ca từ trên người mình xuống, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Tạm thời chúng ta không thể về được.”

Khương chưởng môn giơ tay phải, lên tiếng hỏi: “Ta thấy thực lực của những kẻ đó không mạnh, có gì phải sợ chứ?”

“Chỉ là mấy con tép riu thôi mà.”

“Ý ngươi là sao?”

“Bọn chúng chỉ là mấy tên tai mắt điều tra với truyền tin tức thôi mà.”

“Hoá ra là như vậy, nói cách khác phía sau còn có cao thủ mai phục?”

“Đúng vậy.”

Mặc dù tình hình không mấy lạc quan, nhưng Lê Hàn Ngọc vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

“Bên phía Hắc Huyền tộc, rất có thể chín trăm ba mươi sáu phân bộ đã đều xuất phát rồi.”

“Mà hàng tỷ người Hắc Huyền tộc, đâu đâu cũng có tai mắt của bọn họ, chúng ta đã bị bao vây tứ phía rồi.”

Thế trận lớn như vậy làm Thành ca không khỏi bất ngờ.

“Thần điện của bọn họ đã bị tiêu diệt rồi, hệt như rắn mất đầu, vậy mà vẫn chưa sụp đổ rồi chạy tán loạn hả?”

Nếu như một tông môn bị diệt, chẳng phải những kẻ trong các môn phải nhỏ phụ thuộc thường hoảng loạn chạy trốn, sau đó chỉ còn lại vườn không nhà trống à?

Lê Hàn Ngọc thản nhiên nói: “Tổng bộ thần điện bị diệt, quả thật bọn họ sẽ sụp đổ, nhưng sẽ không chạy trốn, ngược lại còn càng điên cuồng hơn.”

“Điên cuồng tới mức tự hủy hoại luôn cả bản thân.” Nàng nói thêm.

Thì ra là vậy, xem ra thật đúng là nhập gia tùy tục, mỗi nơi có một quy tắc riêng.

“Vậy tiếp theo ngươi định thế nào đây?”

“Nếu ngươi muốn trở về Bạch Huyền Tộc từ nơi này thì rất khó, trừ khi đại điện chủ và các điện chủ khác đến tiếp ứng chúng ta.”

Lê Hàn Ngọc nhìn những ngọn núi được bao quanh bởi rừng cây bên ngoài: “Nhưng vừa rồi chúng ta đã để lộ tung tích, kẻ thù đã xác định được mục tiêu, sẽ dần dần thu hẹp vòng vây.”

“Đến lúc đó chúng ta khó mà chống đỡ.”

“Hơn nữa nơi này cách tộc ta quá xa, truyền tín hiệu cũng không truyền được xa như vậy.”

Thành ca thực sự rất muốn ra ngoài thoải mái chém giết rồi nghênh ngang trở về.

Nàng ấy sẽ theo kế hoạch của mình, để mình rời xa đôi cánh “che chở bảo vệ” của nàng.

Thật là bất lực mà.

Thế là, hắn chỉ có thể đập tan suy nghĩ, nghe kế hoạch của nàng.

“Ngươi trực tiếp nói cho ta biết nên làm thế nào đi!”

Lê Hàn Ngọc im lặng một lát rồi nói: “Kế tiếp, ta sẽ một mình ra ngoài giao chiến với bọn chúng.”

Khương chưởng môn giật giật khóe miệng: “Phân bộ nhiều như vậy, phân điện chủ của Địa Huyền cảnh thất trọng đến cửu trọng phải có đến mấy ngàn tên, ngươi đánh lại không?”

“Không đánh lại được, nhưng ta có thể giải vây cho nơi này.”

À há!

Thành ca kinh ngạc: “Ý của ngươi không phải là muốn tự mình giải vây, để ta một mình chạy về chứ?”

Thế thì cũng xả thân cứu người quá mức rồi đấy?

“Không, dù không có bao vây, chút thực lực này của ngươi cũng chạy không nổi.”

Lê Hàn Ngọc nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

“Ngươi cứ ở yên đây, không được đi đâu hết.”

“Hắc Huyền tộc xảy ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa ta đại chiến cùng bọn chúng, hẳn là có thể khiến cho thần điện tộc ta chú ý.”

“Ta cũng sẽ nghĩ cách truyền tin cho bên đó, để cho các điện chủ đến cứu ngươi.”

“Nhất định phải đợi bọn họ, không được hành động thiếu suy nghĩ!”

Toàn bộ quá trình, nàng chỉ tập trung giải thích chiến lược, không có lấy một cảm xúc.

Nói xong, nàng xoay người siết chặt thanh kiếm trong tay, lập tức tính toán kế hoạch triển khai một cách nhanh gọn lẹ.

“Ngươi sẽ chết đó.”

Giọng nói của Khương chưởng môn truyền đến từ phía sau nàng.

“Tại sao ngươi có thể vì ta làm chuyện đó, lẽ nào ngươi yêu ta rồi sao?”

Lê Ngọc Hàn không quay đầu, chỉ thản nhiên đáp: “Thiên phú của ngươi cao hơn, sống sẽ có giá trị hơn ta.”

“Hẳn là các vị điện chủ của thần điện sẽ đồng ý cách làm của ta.”

Câu trả lời này khiến Thành ca không biết phải nói gì.

Hơn nữa cái giọng điệu của nàng vẫn bình tĩnh, bình tĩnh như tờ, không chút kích động, cũng không chút bi thương.

Như thể người sắp chết không phải là nàng.

Dường như bản thân tu luyện nhiều năm như vậy, sứ mệnh chính là vì ngày hôm nay phải chết.

Khương Thành không hiểu được nàng, lại phát hiện bản thân không chút kháng cự nào, cứ để nàng sắp đặt.

Vì vậy, hắn quyết định làm chút gì đó.

“Thật ra ngươi có thể đợi hai ngày nữa rồi hành động.”

“Sau này tu luyện chăm chỉ…”

Lời của Lê Hàn Ngọc còn chưa dứt đã ngây người.

Sau đó đột nhiên quay đầu lại, ngơ ngác nhìn thanh kiếm trong tay Khương Thành.

Thanh huyền kiếm vừa được đổi với hệ thống đang vung lên, thi triển một loạt huyền thuật không biết tên.

Thân kiếm chuyển động không nhanh, thứ kèm theo cũng chỉ là huyền lực của Cực Huyền cảnh nhất trọng, vốn không thể khiến Lê Hàn Ngọc lộ ra ánh mắt kinh hãi.

Nhưng lúc này, nàng lại chết lặng nhìn quỹ đạo hoa băng lóng lánh trên mũi kiếm.

Hoa tuyết phức tạp, tụ tán bất định, mang theo sự huyền diệu bí ẩn vô tận.

Nàng không nhìn ra thứ huyền ảo trong đó, nhưng nàng có thể dễ dàng phán đoán uy năng ẩn chứa trong đó.

Uy lực của huyền thuật này vượt xa giới hạn của Cực Huyền cảnh cửu trọng.

Nếu như vận dụng đúng cách, thậm chí có thể vượt cấp để giết chết những kẻ trên cả Động Huyền cảnh ngũ trọng.

Huyền thuật cũng phân chia phẩm giai.

Phẩm giai càng cao, uy năng càng mạnh.

Mà huyền thuật này đã hoàn toàn có hiệu quả vượt trội hơn bất kỳ của loại huyền thuật nào của thần điện, thậm chí còn vượt qua huyền thuật cao nhất trong "Bạch La Cửu Huyền Bí Điển"!

Sao có thể như vậy được?

Xoẹt!

Thành ca thu kiếm, đứng mỉm cười.

Lê Hàn Ngọc không giữ được bình tĩnh, nàng bước nhanh tới trước mặt Khương Thành, vội vàng hỏi: "Đây là huyền thuật gì?"

Chương 625.

Huyền thuật này không chỉ có uy năng vượt sức tưởng tượng, hơn nữa thoạt nhìn hình như là hệ băng, kết hợp với nàng thì vô cùng hoàn hảo!

Tuy rằng vừa rồi chỉ có hai chiêu, nhưng nếu nàng học được, vậy lần nữa gặp phải phân điện chủ cùng giai của Hắc Huyền tộc, hẳn là có thể dễ dàng giết chết vài tên.

Lê Hàn Ngọc có thể xem nhẹ bất cứ thứ gì.

Ví dụ như phép tắc trần giới hay tính mạng của chính mình.

Nhưng nàng lại đặc biệt quan tâm đến tu luyện và nâng cao thực lực.

Đây cũng là đặc điểm chung của những người tài năng.

Ngoại trừ "vua làm màu" Thành ca.

Nhìn thấy nàng cuối cùng cũng bị hấp dẫn, Khương hiền giả thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như nàng vẫn không quay đầu lại, vậy mình cũng chỉ có thể âm thầm hỗ trợ nàng chống địch.

Ẩn giấu thân phận tà ma dị giới thật sự quá phiền phức.

"Ngươi muốn học à?"

"Ừm!"

Lê Hàn Ngọc gật đầu lia lịa, tuy rằng vẫn là biểu cảm cứng nhắc, nhưng ánh mắt lại hiện lên sự khao khát.

“Đây là huyền thuật gì?”

“Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh.”

Kỳ thật môn huyền thuật này không chỉ có mỗi hệ băng.

Thiên Hoa Kiếm Kinh vô cùng phong phú, hệ băng chỉ là một nhánh nhỏ trong đó mà thôi.

Có thể kết hợp sử dụng với kiếm tâm, nhưng nhất định phải dùng huyền lực.

Lê Hàn Ngọc chưa từng nghe qua huyền thuật này, bất giác hỏi: “Chí ít đây cũng là huyền thuật thiên giai chứ?”

Ở huyền giới tầng thứ nhất không tồn tại huyền thuật thiên giai.

Đó là huyền thuật mà Đế Huyền cảnh thượng tầng mới có thể tu luyện được.

Theo quan điểm của nàng, đây hẳn là cấp độ đó.

“Thiên giai?”

Thành ca khinh thường bĩu môi: “Đó là thứ rác rưởi gì vậy?”

“Đây là huyền thuật cấp chí tôn, còn cao hơn cả đế giai đó, được không hả?”

Đương nhiên là hắn đổi huyền thật này từ hệ thống.

Ngoại trừ âm thầm giúp Lê Hàn Ngọc chiến đấu, còn một cách khác, đó là tăng sức chiến đấu của nàng lên trong một thời gian ngắn.

Kiếm Tâm không thể truyền cho người khác được.

Tiên pháp thì người của huyền tộc không học được, mà hắn cũng không có khả năng dạy.

Hơn nữa vốn dĩ Khương Thành cũng chỉ là cần một môn huyền thuật để tạo thêm chút mặt mũi.

Nơi này là huyền giới, tương lai tới tầng cao hơn, cũng không thể mãi dựa vào tiên pháp để tác chiến được.

Cho nên đổi một môn huyền thuật cấp chí tôn cũng là lẽ đương nhiên.

Sau khi kích hoạt, huyền thuật liên quan của hắn tự động đạt tới cấp đại viên mãn.

Trước mắt, cảnh giới huyền lực quá thấp, cho nên hắn không thi triển ra uy năng cao như thế này.

Nhưng cảm ngộ thì đã đủ cấp.

“Cấp chí tôn cao hơn đế giai?”

Lê Hàn Ngọc căn bản chưa từng nghe nói qua huyền thuật cấp chí tôn.

Nhưng nàng đã nghe qua đế giai trong truyền thuyết.

Nghe nói đó đã là cấp độ mà một số Đế Huyền cảnh thượng tầng cũng không đạt tới được.

Nhưng lại còn có cấp độ cao hơn?

Nàng có chút hoài nghi Khương Thành đang khoe khoang, nhưng vừa rồi uy lực của hai chiêu thức đó là quá mạnh.

Vì vậy, tim nàng không khỏi đập liên hồi.

Gắng còn một tia lý trí cuối cùng, nàng hỏi một câu: “Sao ngươi có được nó?”

Thành ca đã sớm chuẩn bị.

“À, đây đều là công lao của Huyền Văn Tử Kim.”

“Huyền Văn Tử Kim?”

“Không sai, huyền văn của ta cách một khoảng thời gian, tự động xuất hiện một ít huyền thuật, ngươi có thể hiểu đó là một loại truyền thừa.”

Dù sao cũng chỉ mình hắn có được Huyền Văn Tử Kim, người khác cũng không biết huyền văn này rốt cuộc như thế nào, hắn tự biên tự diễn thế nào mà chẳng được.

“Lại còn có chuyện như này nữa ư?”

Lê Hàn Ngọc mở to mắt, đồng thời thể hiện sự ngưỡng mộ.

Điều này cũng vô lý quá nhỉ?

Rốt cuộc thì đây là tài năng gì chứ?

Huyền văn còn tặng kèm huyền thuật cấp chí tôn, phục vụ trọn gói à?

“Vậy… ngươi thật sự đồng ý dạy ta Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh này sao?”

“Khụ, hiện tại ta chỉ có hai chiêu thức đầu tiên.”

Uy lực của hai chiêu thức này, đủ để Lê Hàn Ngọc phá giải vòng vây để ra ngoài.

Trong Thiên Hoa kiếm kinh, nhánh hệ băng có khoảng 810 chiêu thức.

Càng về phía sau uy lực càng mạnh.

Không phải Khương chưởng môn giấu diếm không nỡ dạy nàng toàn bộ, mà là phía sau khó khăn gấp bội, cần rất nhiều thời gian lĩnh ngộ.

Huống chi hắn cũng không có kiên nhẫn làm sư phụ cho người ta.

Đệ tử Phi Tiên môn của mình, hắn chưa từng dạy tu luyện.

“Hai chiêu thức cũng được!”

Nhìn ánh mắt tựa như Kỳ Lân tộc nhìn thấy trân châu khổng lồ của nàng, Thành ca rất vui vẻ.

Điều này thậm chí còn có hiệu quả tốt hơn nhiều so với dự đoán của bản thân.

Vì vậy, hắn vuốt vuốt cằm, mỉm cười và nói: “Trước khi dạy cho ngươi ta có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Lê Hàn Ngọc cảnh giác.

Thành ca nhớ lại sự chế giễu của Thương Linh lúc trước liền nảy ra chủ ý.

“Hôn ta một cái.”

Lúc trước đại điện chủ để Lê Hàn Ngọc đến giám sát hắn, Khương hiền giả cũng biết một số tin đồn về nữ nhân này.

Trước đó, không có nam nhân nào có thể tiếp cận nàng trong phạm vi ba thước.

Kiểu nữ nhân không có kinh nghiệm tình trường này chủ động hôn mình, không chừng từ nay về sau tính tình thay đổi, nhẹ nhàng dịu dàng hơn.

Hơn nữa, đây không phải là cơ hội tốt để mình cứu vãn phong cách hay sao?

“Ngươi thật vô sỉ, muốn dùng loại thủ đoạn này…”

Thương Linh trong bóng tối nhìn ra tính toán của hắn, không nhịn được truyền âm mắng hắn.

Nhưng lời nói của nàng còn chưa dứt, Lê Hàn Ngọc đã đến gần Khương thành, vươn cổ ngọc thon dài trắng nõn, đôi môi đỏ mỏng nhanh chóng chạm lên gương mặt hắn một cái.

Hoàn toàn không có chút do dự.

“Vậy được chưa?”

Sau khi hôn xong, vẻ mặt của nàng vẫn như thường, không giống như Thành ca nghĩ đến phản ứng kích động như chú nai con đụng cái là hai gò má đỏ bừng, càng không có kiểu ý loạn tình mê gì.

Khiến cho người ta cảm giác, vừa rồi nàng chỉ uống một ngụm nước không đáng nhắc tới mà thôi.

Chà, cái này gọi là gì?

Phản ứng bình thản kiểu này khiến cho Thành ca không đạt được bất kỳ cảm giác thỏa mãn nào.

Phong cách làm màu cũng hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu tăng lên nào.

Thế này không được!

“Không phải là ngươi định đổi ý chứ?”

Giọng điệu của Lê Hàn Ngọc vẫn bình tĩnh không hề gợn sóng, chỉ lạnh nhạt nhìn ánh mắt của hắn.

“Không đâu, ta sẽ dạy ngươi.”

Thành ca đã nói là làm.

Sau đó, hắn thật sự giải thích súc tích, ngắn gọn và dễ hiểu chiêu thức nhập môn đầu tiên cho nữ nhân này.

Ngay từ đầu, Lê Hàn Ngọc cảm thấy mơ hồ, cấp chí tôn thật sự quá cao thâm.

Nhưng huyền thuật này Khương Thành đã đạt cực đại, mạnh như thác đổ, dạy cho một người mới bắt đầu các loại bí quyết nhập môn này không phải là dễ như trở bàn tay sao.

Dần dần, nàng nghe hiểu được một chút.

Sau đó, Khương lão sư im lặng, để cho nàng ở một bên chậm rãi luyện tập.

Thỉnh thoảng cũng chỉ ra một số sai sót, giúp nàng sửa chữa.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sau một ngày một đêm, cuối cùng Lê Hàn Ngọc cũng thành thạo chiêu thức đầu tiên này.

Thiên phú của nàng vốn chỉ đứng sau Khương Thành, huống chi hai chiêu thức nhập môn đầu tiên cũng là đơn giản nhất.

Sau khi học xong chiêu thức thứ nhất, sự tự tin của Lê Hàn Ngọc tăng gấp bội, vì thế nỗ lực, muốn tiếp tục học chiêu thức thứ hai.

Nhưng lần này, Khương sư phụ lại không dạy nàng.

“Vừa rồi ta nói hôn một cái, chỉ là đồng ý dạy ngươi chiêu thức thứ nhất mà thôi, chứ không hề bao gồm chiêu thức thứ hai.”

Hắn nhàn nhã nằm trên một chiếc ghế dài vừa được biến ra trên mặt đất.

Kỳ thật vốn định dạy luôn cả hai chiêu thức.

Đáng tiếc nụ hôn vừa rồi quá chiếu lệ, Thành ca rất không hài lòng, cho nên ngồi ở đây ra giá.

“Vậy phải làm sao thì ngươi mới chịu dạy ta chiêu thức thứ hai?”

Uy lực của chiêu thức thứ hai lớn hơn chiêu thức thứ nhất một chút, đối với người tu luyện điên cuồng như Lê Hàn Ngọc này quả thật có sức hấp dẫn cực kỳ lớn.

Chương 626.

“Muốn học chiêu thức thứ hai rất đơn giản…”

Khóe miệng Thành ca nhếch lên, chỉ vào môi mình.

“Hôn vào nơi này này, thơm má không tính.”

Hắn nghĩ về một nụ hôn hồi này, phản ứng của nàng bình thản như vậy hẳn là có lí do.

Sao thơm má có phản ứng như hôn môi được chứ?

Hai cái đó hoàn toàn khác nhau mà?

Ta không tin hôn môi mà mặt ngươi còn có thể không đỏ.

Vừa rồi Thương Linh đều âm thầm chế giễu mị lực của mình không đủ, nhất định phải lấy lại danh dự!

Lời nói của hắn vừa dứt, môi liền cảm thấy lành lạnh.

Căn bản không đợi hắn đứng dậy, Lê mỹ nữ liền trực tiếp cúi người hôn xuống.

Hai môi chạm vào nhau, Thành ca có thể cảm nhận được bờ môi mềm mại, có thể cảm nhận rõ ràng được hương thơm dịu mát của nàng.

Đồng thời, cũng có thể ở khoảng cách gần nhất cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Nàng cũng không nhắm mắt lại, lông mi đen dày thậm chí còn cạ cạ vào ánh mắt Thành ca.

Tiếp xúc như vậy, không thể nói là không thân mật.

Nhưng đôi mắt đen nhánh của nàng vẫn như mặt hồ phẳng lặng, không một gợn sóng.

Chỉ chốc lát sau, nàng đứng thẳng người, kết thúc nụ hôn.

“Bây giờ ngươi có thể bắt đầu chưa?”

Tuy rằng giọng điệu vẫn không mang cảm xúc dao động gì, nhưng làm cho người ta cảm giác chính là - ta rất gấp, khẩn trương lên!

Cmn…

Thành ca suýt chút nữa sụp đổ.

Nàng ta là tảng băng di động à?

Lần đầu tiên trong đời hắn có chút hoài nghi mức độ đẹp trai của mình.

Không thể nào!

Ta chẳng cần đi đến bất cứ đâu là người thấy người yêu, nhưng cũng đã hôn môi rồi, tốt xấu gì ngươi cũng có một chút phản ứng chứ!

Ai không biết còn tưởng ngươi vừa hôn một cục đá.

Lần này tốt rồi, phong cách không hồi lại, ngược lại càng giảm xuống.

“Ha ha ha ha…” Thương Linh trong bóng tối cười chảy nước mắt.

“Thật sự, nàng ta chính là khắc tinh của ngươi, ngươi còn không phục!”

“Thật sự nên để những người khác xem một màn kịch hay này.”

“Nhìn xem Khương chưởng môn vĩ đại của bọn họ bị người khác sử dụng như một công cụ như nào, chậc chậc chậc…”

Thành ca cắn răng, muốn đáp trả nhưng miệng không cho phép.

Căn bản hắn cũng không để ý nhiều đến việc chinh phục Lê Hàn Ngọc như vậy, chỉ là một tiết mục giả vờ bức bách mà thôi.

Dù sao trong tương lai cái ngày tiết lộ thân phận tà ma dị giới, nữ nhân này chắc chắn sẽ bất ngờ đến run rẩy.

Nhưng bây giờ, hắn còn có chút tích cực.

“Được, ta dạy cho ngươi!”

Thành ca nói lời giữ lời.

Nghiến răng nghiến lợi đứng dậy, thi triển chiêu thức thứ hai, cẩn thận truyền thụ cho Lê Hàn Ngọc.

Chiêu thức này khó hơn chiêu thức nhập môn đầu tiên không ít.

Có lẽ mất hai ngày một đêm, Lê Hàn Ngọc mới có thể tạm hiểu được.

Trên thực tế hai chiêu thức này, nàng muốn thực sự thấu hiểu thì còn cần rất nhiều thời gian để tu luyện.

Trình độ hiện nay, chỉ có thể nói là có thể thi triển được, điêu luyện thì còn xa.

Nhưng có thể sống sót trong trận chiến trước, thì đã đủ dùng rồi.

“Còn có chiêu thức thứ ba không?” Lê Hàn Ngọc đều học được, có chút không dừng lại được.

Tất nhiên có, nhưng tâm trạng bây giờ của Thành ca rất khó chịu, không muốn dạy cho ngươi!

“Tạm thời không có, ngươi có thể đi rồi!”

Lê mỹ nữ cũng không thèm so đo với giọng điệu hậm hực của hắn.

“Ngươi ở yên chỗ này chờ đợi, đừng chạy lung tung, ta nhất định sẽ khiến các điện chủ đến cứu ngươi trở về.”

Thành ca vừa nghe là đã cảm thấy khó chịu.

Cái gì mà đừng chạy lung tung, ngươi đang bế theo đứa bé à.

Xem ra mình còn phải nghĩ thêm cách gì đó.

Nhìn dáng người yểu điệu của Lê Hàn Ngọc dần biến mất, hắn sờ cằm tính toán.

Trong Thiên Hoa Kiếm Kinh này, hệ băng có tổng cộng 810 chiêu thức.

Hôn một hai cái ngươi không có phản ứng, vậy hôn 800 lần thì sao?

Dùng số lượng đạt lấy chất lượng, ta dùng số lượng chinh phục ngươi!

Không tin rằng hôn đi hôn lại một người hơn 800 lần mà vẫn không rung động.

Đến lúc đó hẳn là hôn nhiều thành quen, đến mức xuất hiện tình cảm chứ nhỉ?

Lúc hắn ở trên núi tính toán, Bạch La Chân - đại điện chủ Bạch Huyền ở phía bên kia đã bay qua bay lại trong địa giới Hắc Huyền tộc đã mấy ngày.

Tin tức tổng bộ thần điện Hắc Huyền bị tiêu diệt, đã truyền khắp Huyền Giới tầng thứ nhất.

Tạo ra chấn động long trời lở đất.

Bạch La Chân sau khi tới hiện trường, cũng nhìn thấy chiến tích đáng sợ của "tà ma dị giới".

Kẻ có thực lực càng cao, thì càng có thể thấy được nhiều manh mối từ hiện trường.

Điều này khiến nàng gần như tuyệt vọng.

Thực lực của kẻ tà ma dị giới này đã vượt qua sức tưởng tượng của nàng.

Làm gì có Chuẩn Đế hậu kỳ nào mà vượt xa cấp bậc tà ma dị giới của Tiên Đế Ma Đế cơ chứ.

Cô Nguyệt Tâm Cơ tung hoành một thời, giờ đứng trước mặt người này cũng chỉ là một con kiến hôi thôi.

Nếu tà ma này tấn công thần điện Bạch Huyền, vậy thì các nàng cũng không có khả năng chống đỡ.

Hơn nữa đại hiền giả bị bắt đi không rõ tung tích, điều này làm cho tâm trạng của nàng vô cùng nặng nề.

Cũng may nàng cũng kịp thời biết được tin tốt duy nhất – Khương Thành không bị tà ma dị giới giết chết, mà bị Lê Hàn Ngọc "cứu đi".

Tuy rằng không hiểu được khương hiền giả sống sót như thế nào, cũng không hiểu Lê Hàn Ngọc "cứu" hắn kiểu gì.

Nhưng chuyện ngày hôm đó có không ít người của Hắc Huyền tộc chứng kiến, hẳn là không nhầm được.

Hai người này còn chưa trở lại Bạch Huyền tộc, hẳn là còn ở trong Hắc Huyền tộc.

Những ngày này, nàng tìm kiếm xung quanh.

Dọc theo đường đi, cũng đã chiến đấu không ít trận chiến.

Trên dưới Hắc Huyền tộc đều điên cuồng, tuy rằng thực lực của các phân điện chủ mới chỉ là Địa Huyền cảnh, nhưng số lượng quá nhiều, lại dũng cảm không sợ chết.

Mấy lần tranh đấu, Bạch La Chân cũng không dễ chịu gì.

Hôm nay, nàng đang bay thì phát hiện phía trước xuất hiện một trận đại chiến.

Chẳng lẽ là các điện chủ bên Bạch Huyền thần điện tới đây?

Đến gần nhìn, liền nhìn thấy một nữ nhân đơn độc tranh đấu kịch liệt cùng bảy tên Hắc Huyền phân điện chủ.

Không hề hồi hộp theo dõi nữ nhân này rơi vào hạ phong, nguy khốn, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng đột nhiên, trên thanh kiếm băng lại bộc phát ra ngàn vạn đóa băng hoa.

Bảy phân điện chủ đối diện như gặp rắn độc, dường như đã sớm chịu khổ, vội vàng né tránh, nhưng đã muộn rồi.

Một trong những điện chủ vô tình bị một đóa hoa băng dính vào.

Ngay sau đó, tất cả hoa băng còn lại giống như tìm được mục tiêu, tựa như bầy ong, trong nháy mắt hoàn toàn bao bọc lấy người này.

Ầm ầm!

Hoa băng nổ tung thành phấn, hơi lạnh phiêu tán giữa không trung.

Cùng lúc đó vị phân điện chủ hồi nãy biến thành thi thể vỡ vụn.

Chiêu thức này vừa qua đi, các phân điện chủ khác mới dám tiếp tục bao vây.

Bạch La Chân ngay từ đầu còn tưởng là Băng Linh điện chủ tới đây.

Nhưng nhìn kỹ huyền thuật đáng sợ này, mới kinh giác đây không phải là thủ đoạn mà Băng Linh điện chủ có thể có.

Sau khi quan sát cẩn thận, mới ngạc nhiên phát hiện người này lại là Lê Hàn Ngọc!

Sao có thể như thế được?

Bảy phân điện chủ này đều là Địa Huyền cửu trọng cùng giai với nàng mà.

Đừng nói bảy người dù có là ba người nàng cũng không thể địch nổi.

Huống chi phía dưới còn có thể nhìn thấy thi thể vỡ vụn của hai gã phân điện chủ Hắc Huyền khác.

Nói cách khác, ngay từ đầu nàng đã lấy một địch chín!

Chẳng lẽ Lê Hàn Ngọc tiến vào Thiên Huyền Cảnh?

Không thể nào!

Không trải qua nghi thức đặc biệt của thần điện, vừa đến Thiên Huyền cảnh sẽ bay lên tầng trên, không cách nào dừng lại ở tầng thứ nhất.

Huống chi nàng vung ra một chiêu thức, đặc điểm huyền lực quả thật vẫn là đặc điểm của Địa Huyền Cảnh.

Chỉ có điều, chiêu thức đó quá thần kỳ.

"Hàn Ngọc đừng sợ, ta tới đây!"

Nàng cũng không thể đứng một bên xem kịch được, vội vàng xông lên.

Mà ngay khi nàng vừa mới có mặt, Lê Hàn Ngọc lại vung kiếm bay vút về phía một trong những phân điện chủ.

Chương 627.

Một kiếm này cách tên phân điện chủ kia cả ngàn trượng, cho nên không hề đâm trúng hắn.

Đối với những kẻ Huyền tộc quen cận chiến mà nói, loại công kích tầm xa này thường cũng không có nhiều hiệu quả.

Nhưng một cái gì đó bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy tên phân điện chủ đột nhiên chậm lại.

Vị trí bụng của hắn lại kì lạ xuất hiện một bông hoa băng lớn.

Cơ thể hắn điên cuồng vặn vẹo, giống như muốn thoát khỏi cái gì đó.

Nhưng hoa băng từ bên trong cơ thể lao ra ngoài, nhanh chóng tràn khắp cơ thể.

Sau đó, hắn không thể nhúc nhích được nữa.

Trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống, cơ thể trên mặt đất chia năm sẻ bảy.

Đậu mè!

Huyền thuật này là gì vậy?

Bạch La Chân là Bạch Huyền đại điện chủ, vậy mà bản thân nàng cũng bị Lê Hàn Ngọc làm cho kinh hãi.

Nàng có một trực giác rằng, nếu huyền thuật này thuận lợi đánh trúng người mình, Thiên Huyền thất trọng như nàng cũng sẽ bị đả thương.

Chẳng lẽ trước kia nha đầu này che giấu thực lực?

Không thể nào.

Cái này đều vượt xa huyền thuật chí cao trong bảo vật trấn tộc "Bạch La Cửu Huyền Chân Kinh."

Với sự nghi ngờ mãnh liệt, nàng cũng tham gia chiến đấu.

Mà nàng vừa gia nhập, đương nhiên còn lại năm gã điện chủ không còn cách nào chống đỡ.

Rất nhanh đã bị giết đến không còn đường lui.

Bạch La Chân chầm chậm phát hiện ra, ngoại trừ hai chiêu thức vừa rồi ra, những biểu hiện khác của Lê Hàn Ngọc không có sự khác biệt với trước đây.

Thực lực của nàng vẫn là như trước kia.

Sự khác biệt duy nhất chính là nàng có thêm hai tuyệt chiêu đại sát khí hủy diệt.

Thật không thể tin được!

Nàng ta học ở đâu?

Chẳng lẽ giống như truyền thuyết, ở dưới đáy sơn động hồ nào đó chiếm được mật tàng truyền thừa của thượng cổ?

Nhưng vấn đề trong lịch sử huyền tộc cũng chưa từng nghe nói đến loại huyền thuật mạnh đến kỳ lạ như này.

Năm tên phân điện chủ Hắc Huyền rất nhanh bị hai người giết chết.

Trận đấu kết thúc, Lê Hàn Ngọc liền vội vàng thành lễ.

“Tham kiến đại điện chủ!”

“Mau miễn lễ, ngươi vất vả rồi, ngươi có gặp Khương Thành không?”

Mặc dù vô cùng tò mò với huyền thuật kia, nhưng vấn đề đầu tiên hỏi đại điện chủ vẫn là Thành ca.

Đủ để thấy sự quan trọng của hắn trong lòng nàng.

“Ta đang để hắn lại ở một khu vực bí mật…”

Lê Hàn Ngọc nhanh chóng giải thích.

Đại điện chủ mừng rỡ, Khương hiền giả không có việc gì là tốt rồi.

Hai người nhanh chóng bay về nơi ẩn náu của Thành ca, đồng thời nàng cũng khen ngợi Lê Hàn Ngọc.

“Lần này ngươi làm rất tốt, ngoài dự liệu của chúng ta, sau khi trở về nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi!”

Lê mỹ nữ cũng không chút phấn khởi nào, chỉ thản nhiên nói: “Hắn là do ta để lạc mất, vốn là ta vô trách nhiệm, chỉ mong chuộc tội, không cần ban thưởng.”

Mặc dù đối mặt với đại điện chủ, nàng vẫn bình tĩnh.

Nếu Thành ca nhìn thấy một màn này, có lẽ trong lòng sẽ cân bằng một chút.

Không phải là nữ nhân này không có cảm giác với hắn, mà là bản tính nàng vốn như thế, đối với những người khác cũng không nhiệt tình.

Huống chi tốt xấu gì hắn cũng khiến nàng khiếp sợ không chỉ một lần, đã coi như là người đặc biệt nhất.

Đại điện chủ hiển nhiên đã quen với phong cách của nàng từ lâu, hoàn toàn không không để tâm đến.

Ngược lại cười nói: “Đương nhiên phải thưởng!”

Sau đó, nàng không nhịn được mà hỏi.

“Vừa rồi, huyền thuật ngươi dùng kia là gì vậy?”

“Là đại hiền giả dạy cho ta.” Lê Hàn Ngọc không chút giấu diếm.

“Cái gì?”

Đại điện chủ suýt chút nữa dừng lại.

“Hắn dạy cho ngươi?”

“Bản thân hắn mới Cực Huyền cảnh, hơn nữa hắn cũng chưa từng tu luyện huyền thuật ở thần điện, làm sao có thể đạt được những cái này, hơn nữa còn dạy cho ngươi?”

“Đó là bởi vì Huyền Văn Tử Kim của hắn rất đặc biệt, có thể đạt được công pháp huyền thuật truyền thừa…”

Lê Hàn Ngọc nói lại y chang những gì Thành ca biên soạn ra.

Đại điện chủ khiếp sợ.

“Còn có chuyện như này nữa ư?”

“Huyền văn còn có thể thoải mái mang theo công pháp huyền thuật truyền thừa?”

“Ừm, hắn còn nói đây là huyền thuật cấp chí tôn, còn cao hơn cả đế giai.”

Biết rõ đế giai có ý nghĩa gì, đại điện chủ há hốc mồm.

“Trời ơi!”

Bây giờ nàng càng chắc chắn một điều.

Người này thật sự là bảo bối dân tộc của Bạch Huyền tộc, còn quý giá hơn vô số lần so với tưởng tượng của bản thân.

Khó trách hắn nói đại hiền giả là chỉ người dẫn đường chỉ lối, thì ra là hắn có ý này!

Đúng là hiểu biết rộng rãi.

Thật ra lúc đó Thành ca muốn có chút mặt mũi cho nên mới… bịa chuyện.

Khương chưởng môn ở trong núi cũng không đi đâu hết.

Hắn đang bận rộn dùng Bí Không Thánh Sa lần trước đạt được để thăng cấp cảnh giới huyền văn.

Vốn tưởng rằng Lê Hàn Ngọc lần này đi ba đến năm ngày cũng chưa gặp được, không ngờ rằng chưa tới một ngày đã trở về.

“Ấy, Bạch đại tỷ, ngươi cũng ở đây à?”

Hắn dừng việc luyện hóa lại, giơ tay chào hỏi đại điện chủ.

Nghe kiểu xưng hô này, đại điện chủ vốn dĩ còn đang vô cũng mừng rỡ thì có phần trầm xuống.

Nàng tức giận đáp xuống trước mặt Khương Thành, giả bộ tức giận nói: “Đại tỷ cái gì, không biết lớn nhỏ!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng sự lo lắng và say mê trong ánh mắt nàng lại không thể che giấu.

“Haha, đại hiền giả ta và ngươi vốn là cùng vai phải lứa mà.”

“Lần này ngươi không bị thương chứ, thần điện Hắc Huyền bên kia có thủ đoạn gì với ngươi hay không?”

Đại điện chủ cũng mặc kệ xưng hô của hắn, rất tự nhiên chuyển sang mẫu thân lo lắng cho nhi tử.

Thành ca bất đắc dĩ bị nàng kiểm tra thân thể từ trên xuống dưới.

“Không hề, bọn họ bị vẻ đẹp trai của ta làm cho sợ hãi, cũng không dám động đến ta.”

Khương Thành không phải kẻ ngốc, nhìn thấy vết máu đã sớm khô trên tử bào điện chủ của nàng, sắc mặt tiều tụy mệt mỏi, cũng có thể đoán được lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

Nàng cũng liều mạng cứu mình…

Hắn từ trước đến nay đều thản nhiên, giờ cũng bất giác thầm than một tiếng.

Nếu năm đó tiên nhân ngoại giới ngay từ đầu hữu nghị sống chung với Bạch Huyền tộc, vậy thì tốt biết bao.

Vậy thì hiện tại mình căn bản không cần ngụy trang.

Có thể nhận lòng tốt của nàng một cách thoải mái.

“Đứa trẻ này, nói chuyện chẳng ra thể thống gì cả.”

Sau khi xác định Khương Thành không bị thương chút nào, cuối cùng nàng cũng yên lòng.

“Nơi này không nên ở lại lâu, chúng ta vẫn phải nhanh chóng trở về thần điện bản tộc thôi!”

Đại điện chủ ra lệnh một tiếng, Lê Hàn Ngọc lại vươn tay về phía Thành ca.

Nhưng mà có thể là vì nghĩ đến Huyền Văn Tử Kim của hắn có thể đạt được huyền thuật cấp chí tôn, hoặc cũng có thể là vì đại điện chủ đang ở đây, cuối cùng động tác của nàng có sự thay đổi.

Không túm lấy cổ áo sau gáy, mà là cõng hắn lên.

Thành ca vui vẻ với sự tiếp xúc thân mật như vậy.

Quãng đường sau đó thuận lợi hơn rất nhiều.

Gặp phải kẻ địch, có đại điện chủ tự mình mở đường.

Thực lực của Thiên Huyền thất trọng, đến mười tên phân điện chủ, vẫn có thể xử lý được.

Nhưng mà với sự bại lộ tung tích của bọn họ, càng ngày càng nhiều phân điện Hắc Huyền tộc từ bốn phương tám phương đến vây quanh.

Quả thật cao thủ đứng đầu Hắc Huyền tộc tiêu diệt hết, không được bao lâu cũng sẽ suy bại.

Nhưng tình huống trước mắt, lại là lửa sém lông mày.

Kẻ địch cứ ngày một nhiều nhất định sẽ gây ra áp lực, hơn nữa còn là một đám người điên cuồng, đại điện chủ cũng không chống đỡ nổi.

Dần dần, ba người lần nữa núp vào một sơn cốc cách Bạch Huyền tộc một đoạn không xa.

“Không được rồi, không chống đỡ nổi nữa!”

Đại điện chủ sắc mặt nghiêm túc mà cũng nghiêm trọng.

“Cũng may nơi này cách tộc ta rất gần, ta đã truyền tin cho mấy vị điện chủ khác, để cho bọn họ dẫn người tới tiếp ứng.”

“Ừm.”

Lê Hàn Ngọc gật đầu, lại nói: “Chỉ sợ chúng ta không đợi được đến khi đó, kẻ địch vừa rồi cách quá gần, đã biết chúng ta trốn ở đây rồi.”

Chương 628.

“Ta và người cùng đi giải vây, trì hoãn thêm một ngày hẳn là không thành vấn đề.”

Đại điện chủ cũng khẽ gật đầu với ý kiến của Lê Hàn Ngọc.

“Cứ như vậy đi.”

Nói xong, nàng tự mình bố trí ngăn cách và cấm chế che giấu xung quanh Thành ca.

Lại nữa à?

Thành ca cạn lời rồi.

“Khương hiền giả, ngươi ở yên đây chờ đợi.”

Trước khi đi, Bạch La Chân dặn dò trăm điều.

“Các điện chủ khác sẽ tới trong vòng một ngày nữa.”

“Đừng sợ hãi, cũng không được tự tiện rời khỏi đây, ngươi chắc chắn không được có mệnh hệ gì đâu đó.”

Nói xong, nàng bay về phía xa cùng Lê Hàn Ngọc.

Sắp đến cửa nhà mà còn phải đợi?

Nhìn bóng lưng hai người biến mất, Thành ca thật sự muốn sụp đổ.

Thực lực mạnh mà không được thể hiện, phiền phức ghê.

Hắn vò đầu bứt tai, bản thân mình thật sự ngu ngốc.

Hắn lấy Loạn Trận lệnh ra, sau đó lặng yên không một tiếng động thoát ra khỏi cấm chế.

Sau đó dùng tốc độ siêu nhanh vượt qua hai người phía trước, trong chớp mắt liền bỏ xa các nàng.

Phía trước liền nhìn thấy một đám “cao thủ” của phân điện Hắc Huyền tộc đang lục soát khắp nơi, có khoảng mười mấy phân điện chủ cùng mấy trăm nghi trượng và mấy vạn hộ vệ.

Khi nhìn thấy hắn bay tới trước mặt, những người này như nhìn thấy báu vật.

“Là Khương Thành kìa!”

“Hắn bị tách khỏi đội ngũ rồi!”

“Bắt lấy hắn!”

“Cái chết của đại điện chủ nhất định có liên quan đến hắn, quyết báo thù rửa hận!”

“Nếu không phải vì bắt hắn, thần điện tộc chúng ta nhất định sẽ không bị diệt!”

“Đúng, tai tinh này nhất định phải chết!”

“Thần điện của chúng ta bị diệt, Bạch Huyền tộc cũng đừng mong được yên ổn!”

“Báo thù!”

Nhìn đôi mắt chứa đầy sự thù hận, Thành ca cười lạnh một tiếng.

Đúng là một đám ngu ngốc, giỏi nguỵ biện.

Các ngươi bắt ta, cuối cùng bị tiêu diệt còn định gắp lửa bỏ tay người?

Ồ, không đúng…

Lần này các ngươi đúng đúng đấy, quả thật cái chết của đại điện chủ các ngươi có liên quan đến ta.

Hắn cũng chả muốn so đo với đám người này, Hồng Tuyệt Kiếm vừa rút ra, đồng thời Sinh Diệt Kiếm Tâm cùng sức mạnh tử vong cũng được mạnh mẽ tung ra, bao phủ tất cả.

Không trung tràn ngập sự chết chóc, tất cả đều biến sắc.

Mấy vạn tên xông pha đi đầu.

Ngay lập tức đầu liền lìa khỏi cổ.

Sức mạnh tử vong trực tiếp tước đoạt mạng sống của đám người này, những phân điện chủ cũng không ngoại lệ.

Trong mắt Lê Hàn Ngọc, những phân điện chủ này là đối thủ ngang tài ngang sức.

Trong mắt đại điện chủ, những phân điện chủ này là những trở ngại có chút khó chơi.

Mà trong mắt Thành ca, những phân điện chủ này chẳng khác gì người bình thường không tu luyện hết.

Đều là những kẻ sẽ chết sau khi bị đòn tấn công này bao trùm…

Đám người này còn chưa hoàn toàn rơi xuống, hắn đã hốt hết huyền giáp và tài nguyên trên người bọn họ ngay trên không trung rồi.

Về phần những tên hộ vệ cấp thấp đã chết, hắn không thèm để mắt đến.

Giết hết bên này, hắn không dừng lại chút nào mà tiếp tục quay đầu càn quét bên còn lại.

Từng trận càn quét diễn ra nhanh chóng trên các chiến trường khác nhau.

Những phân điện Hắc Huyền tộc gần đây khí thế hùng hổ khắp nơi vây quét, rốt cuộc cũng bị đánh đến tan tành.

Trước khi chết, thậm chí bọn họ còn không kịp nói ra bốn chữ "tà ma dị giới".

Dưới lưỡi kiếm của Khương Thành, căn bản không còn nhân chứng nào còn sống sót.

Chỉ khoảng một khắc sau, ngàn vạn dặm xung quanh dãy núi đã không còn tồn tại một tên tu sĩ phân điện còn sống.

Chính hắn cũng không biết đã tiêu diệt bao nhiêu phân điện Hắc Huyền tộc.

Có lẽ cho dù không tiêu diệt toàn bộ thì cũng chỉ còn sót lại đúng một phần trăm.

Mà chiến lợi phẩm thu được từ đám người này cũng sắp bằng một nửa của tổng bộ.

Về phía hệ thống, lại là tăng thêm mấy trăm triệu giá trị công đức.

"Sớm nên làm như vậy rồi!"

"Lần này huyền văn lại có thể tăng thêm một bậc nữa rồi."

“Lúc trước ngớ ngẩn thật đấy, còn ngồi chồm hỗm ở phía sau nhiều ngày như vậy.”

Làm xong chuyện này, hắn mới trở về trong núi lúc trước, một lần nữa tiến vào linh văn bí mật.

Chờ đại điện chủ và Lê Hàn Ngọc trở về để cùng nhau khởi hành.

Bây giờ không có kẻ thù, không cần phải lo lắng, phải không? Ngay khi hắn vừa mới trở về nơi này, hai người đại điện chủ và Lê Hàn Ngọc gắng sức chạy tới vị trí vòng vây tiền tuyến.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của họ, họ đã bay trong một thời gian dài mà không nhìn thấy một kẻ thù.

Hai người đồng thời cùng cảnh giác.

Chuyện xảy ra bất thường như vậy nhất định có gì đó lạ lạ.

Đại điện chủ thì thầm: “Cẩn thận mai phục!”

Lê Hàn Ngọc gật đầu: “Ừm.”

Sau đó, bọn họ tìm thấy thi thể ngã xuống xuống đất.

“Cái này…”

Hai người họ ngây người, không thốt ra lời.

Sau khi hạ xuống điều tra, lại cực kỳ hoảng sợ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao mà bọn họ lại chết vậy?”

Đại điện chủ bỗng nhiên thất thanh: “Giết trong chớp mắt, bọn họ chết cùng một lúc!”

Sự vô cảm của Lê Hàn Ngọc rốt cục cũng thay đổi, nàng vội vàng nói: “Là tà ma dị giới!”

“Hắn ta lại xuất hiện!”

“Cái gì?”

Trong lòng đại điện chủ chấn động, còn nặng nề hơn vô số lần so với nghe được tin tất cả phân điện của Hắc Huyền tộc bao vây.

Nó giống như một đám mây đen có thể đè bẹp họ bất cứ lúc nào.

Không ai biết bên trong một con quỷ đó ẩn chứa sự khủng khiếp như thế nào.

Chỉ biết hắn vừa xuất hiện thì đó chính là thần uy không thể chống đỡ nổi.

Sau đó hai người lại bay đến các nơi khác, nhìn thấy nhiều thi thể hơn.

Không còn ai sống sót.

Không một ai.

Kẻ địch đã bị giết sạch, sự bao vây của họ đã được giải phóng một cách kỳ diệu.

“Sao mà điều này có thể xảy ra được cơ chứ?”

Đại điện chủ hít vào một hơi khí lạnh, thậm chí không thể không run rẩy.

“Thế gian dĩ nhiên tồn tại tà ma dị giới mạnh như vậy, lẽ nào không phải Tiên Đế ở dị giới bên kia là mạnh nhất sao?”

“Tầng thứ nhất… không nên có sự tồn tại vượt ra ngoài ý thức thông thường như vậy!”

“Hỏng rồi, Khương hiền giả!”

Đại điện chủ đột nhiên nhớ tới Khương Thành “vẫn còn ở” chỗ nọ.

Mặc dù lúc này lòng nàng tràn ngập sự sợ hãi với tà ma dị giới, nhưng còn nhớ tới an nguy của Thành ca.

Tuy biết rõ mình chạy về cũng không ngăn cản được tà ma dị giới, nhưng hai người vẫn là tức tốc trở về.

Sau khi mở linh văn cấm chế, nhìn thấy Khương chưởng môn còn lành lặn, cả hai người thở phào nhẹ nhõm.

Thành ca cười tủm tỉm nghênh đón: “Ha ha, sao các ngươi lại đã quay về rồi?”

Kiệt tác của ta, hài lòng không?

“Xảy ra chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Thành ca có chút khó hiểu, toàn bộ kẻ địch bị tiêu diệt, vì sao biểu cảm của các ngươi giống như người của mình đã chết vậy?

“Có chuyện gì vậy?”

“Tà mà dị giới đã xuất hiện ở khu vực này.”

Đại điện chủ quả quyết: “Tạm thời chúng ta không thể rời khỏi nơi này.”

“Ta đã thông báo cho thần điện tộc ta bên kia rồi, để cho tất cả các bọn họ tản ra ẩn thân, tránh bị tà ma dị giới tiêu diệt.”

Nàng vừa nói, vừa thêm vài linh văn bí mật ẩn giấu hoạt động và cấm chế.

“Trong khoảng thời gian này, chỉ ở yên đây, không được đi bất cứ đâu hết.”

“Đợi qua mấy ngày tà ma dị giới kia không còn ở đây, chúng ta lại lặng lẽ rời đi!”

Cái gì, cái gì cơ chứ?

Lại còn muốn ở lại nơi chim không thèm ị này?

Có bị nhầm không vậy?

Thành ca thấy hoang mang.

Hắn còn tưởng rằng sau khi hai người trở về, sẽ tuyên bố toàn bộ kẻ địch bị tiêu diệt, giải trừ bao vậy, sau đó cùng mình khệnh khạng trở về Bạch Huyền tộc.

Kết quả là, họ lại đưa ra quyết định ngược lại.

Sự chân thành của ta vừa rồi vô ích à?

Vì để sớm thoải mái trở lại thần điện, hắn chỉ có thể khuyên bảo đại điện chủ.

“Kỳ thật, các ngươi không cần sợ hãi đề phòng tà ma dị giới cũng như vậy mà!”

Chương 629.

“Đừng nói linh tinh nữa!”

Đại điện chủ nhíu mày, trầm giọng nói: “Ngươi còn trẻ, không hiểu được sự đáng sợ của tà ma dị giới.”

“Ta hiểu mà…”

Những Tiên Đế Ma Đế mà ta từng tiếp xúc, có thể xếp thành một đại đội vững mạnh.

Hơn nữa, cái tên tà ma dị giới mà bây giờ các ngươi lo lắng kia chính là ta.

Trên đời này có thể có ai biết rõ bản thân ta hơn ta chứ?

“Không, ngươi không hiểu!”

Đại điện chủ xem hắn như tên gà mờ, giọng điệu còn nhấn mạnh thêm một chút.

“Tà mà dị giới là thiên sinh tử địch của chúng ta, bọn họ hùng mạnh mà hung tàn, nhìn thấy người của Huyền tộc chúng ta, không chết hơn nửa thì không thôi, rất ít khi được bình yên vô sự.”

Thành ca cười nói: “Rất ít, vậy nghĩa là luôn luôn có ngoại lệ!”

“Có ngoại lệ, quả thật có một phần nhỏ tà ma dị giới khổ tâm tu luyện, bế quan không ra, không có hứng thú với việc chinh phục Huyền tộc.”

Đại điện chủ chậm rãi nói: “Nhưng đó chỉ là rất ít, hơn nữa… Lần này xuất hiện tà ma dị giới, hiển nhiên nằm ngoài dự đoán!”

Còn không đợi Khương Thành phản bác, nàng tiếp tục nói: “Thực lực của kẻ này vượt xa bất kỳ vị tà ma dị giới nào trước đây.”

“Mà hắn tiêu diệt thần điện Hắc Huyền, thủ đoạn tàn bạo giết chết vô số phân điện, quá là ác độc.”

“Mức độ nguy hiểm của hắn, thậm chí còn cao hơn với tất cả tà ma dị giới trong lịch sử cộng lại, có thể nói là cấp diệt thế!”

Thành ca nghe đến khóe miệng giật giật, ngươi phỉ báng ngay trước mặt đương sự như vậy, hay ghê ta?

“Đại tỷ, chẳng lẽ Hắc Huyền tộc không phải là kẻ địch của Bạch Huyền tộc sao, chúng ta phải cảm tạ hắn vì đã hỗ trợ diệt địch chứ!”

Nhìn thấy hắn còn nói đỡ cho tà ma dị giới, đại điện chủ suýt chút nữa tức giận điên lên nhưng cố nở nụ cười.

“Ngươi đúng là ngây thơ thật đấy!”

“Hắc Huyền tộc bị tiêu diệt là chuyện tốt, nhưng tà ma dị giới giết bọn họ, cũng không phải vì giúp Bạch Huyền tộc chúng ta!”

Nàng xoa xoa đầu Thành ca, tựa như mẫu thân dạy con trai ruột triết lý nhân sinh.

“Trên thế gian này có một loại người, chuyên lấy giết chóc làm thú vui, tâm tính của chúng đã vặn vẹo từ sớm.”

“Hẳn là kẻ này loại tà ma đó, hắn rất có thể căn bản không coi Huyền tộc chúng ta là người.”

“Lần này hắn có thể tiêu diệt Hắc Huyền tộc, lần sau thanh đao đó có thể sẽ vung lên người Bạch Huyền tộc chúng ta.”

Cuối cùng, nàng nói một lời cảnh báo dài: “Tiểu Thành, ngươi phải nhớ rằng, không thể tin tưởng tà ma dị giới được. Hơn nữa tên này, hắn có thể là đại địch cả đời của ngươi!”

Ta làm sao có thể là kẻ thù suốt đời của mình cơ chứ?

Thành ca chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Hắn nhịn không được thở dài: “Vậy làm sao bây giờ, sau này nhìn thấy hắn, ta nhất định rút kiếm giết hắn?”

“Tiểu tử ngươi, lại còn nói vớ vẩn!”

Đại điện chủ tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: “Ngươi bây giờ đâu phải là đối thủ của hắn, chờ ngươi lên đến thượng tầng, tương lai trở thành Đế Huyền cảnh, có lẽ lúc đó mới có lực đánh một trận với hắn.”

“Nhưng mà cho dù có lúc đó, ngươi đụng phải tên này cũng đừng chọc giận hắn, có thể tránh thì tránh!”

“Tên này quá mức nguy hiểm, có thể sống sót trước mặt hắn, cũng coi như là vạn hạnh.”

“Có khoa trương như vậy hay không, ta cảm thấy đại tỷ ngươi thật sự đang lo lắng quá nhiều rồi đó.”

Thành ca thầm nghĩ, tương lai còn phải vạch trần thân phận, đến lúc đó các ngươi đừng trực tiếp trở mặt thành thù với ta là được, tốt nhất vẫn nên có chuẩn bị trước.”

“Ta cảm thấy lần này tà ma dị giới không hề có ác ý gì với Bạch Huyền tộc.”

“Lần trước hai nhóm trưởng hộ vệ tộc ta đụng phải hắn, không phải cũng chưa chết sao, hắn ta cũng rất khoan dung nhân từ, chúng ta hoàn toàn có thể bằng hữu với hắn.”

“Còn làm bằng hữu…”

Đại điện chủ lắc đầu bật cười, chỉ cho rằng đây là lời ngây thơ của tiểu tử.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại ngạc nhiên.

“Làm sao ngươi biết tà ma dị giới lần này, cùng với tên lần trước tộc ta đụng phải là cùng một người?”

Haizzz, không cẩn thận để lộ sơ hở rồi.

Không có cách nào, Thành ca chỉ có thể đâm lao đành theo lao vậy, tự biên tự diễn.

“Cái này ấy mà, là do chính hắn nói.”

Đại điện chủ lắc đầu bật cười: “Đứa nhỏ này, sao ngươi có thể nghe thấy hắn nói chuyện?”

Thành ca cười tủm tỉm nói: “Ta nói chuyện với hắn đó.”

“Cái gì cơ?”

Đại điện chủ đang ngồi khoanh chân không thèm để tâm bỗng nhiên nhảy dựng cả lên.

“Ngươi còn tiếp xúc với hắn, sao có thể được?”

“Vậy thì sao? Tổng bộ thần điện Hắc Huyền bị tiêu diệt, chỉ có mình ta sống sót, cái này còn chưa đủ chứng minh sao?”

“Cái này…”

Đại điện chủ kinh hãi.

Trên thực tế cũng là Lê Hàn Ngọc quên nói cho nàng biết chi tiết này, khiến nàng không nghĩ tới chỗ dị thường này.

“Đúng vậy, vì sao hắn lại buông tha cho một mình ngươi, rốt cuộc các ngươi nói cái gì?”

Ngay cả trong mắt Lê Hàn Ngọc cũng hiện lên một tia tò mò.

Trên thực tế, căn bản lúc trước nàng cũng không tin Thành ca cái gì mà vẻ đẹp trai đã bảo vệ được hắn.

“Cái này, kỳ thật cũng chẳng có gì.”

Thành ca đắc ý vỗ ngực: “Hắn vừa nhìn thấy ta thì kinh ngạc.”

“Kinh ngạc?”

“Đúng vậy, hắn đã ngưỡng mộ đại danh của ta từ lâu, khi gặp mặt còn nói sớm đã nghe nói thiên phú của ta, tri âm tri kỷ.”

Vừa nói, hắn còn đóng vai chính, bắt chước điệu bộ ấn tượng của những tiền bối đại lão kia.

Hắn chắp tay với không khí rồi nói: “Khương tiểu hữu, ngưỡng mộ từ lâu, không thể tưởng tượng được ngươi không chỉ thiên phú tuyệt luân, dáng vẻ còn tuấn tú như vậy, thật sự làm cho người ta khắc cốt ghi tâm!”

Đại điện chủ không phải kẻ ngu, nàng lập tức cảm thấy rất hoang đường.

Đó chính là một kẻ siêu cường vượt ra khỏi giới hạn của thế giới này, ngươi chỉ là một Cực Huyền cảnh bé nhỏ mà thôi.

Người ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu?

Còn là tri âm tri kỷ?

“Không phải ngươi đang nói dối đấy chứ?”

“Lời nói của ta là thật mà, tương lai có cơ hội các ngươi sẽ hiểu.” Thành ca sắc mặt không thay đổi vỗ ngực bảo đảm.

Dù sao tà ma dị giới kia chính là mình, ta nói ngưỡng mộ bản thân mình đã lâu, có vấn đề gì sao?

“Sau đó thì sao?” Đại điện chủ kỳ thật vẫn không tin tưởng lắm.

Nhưng là nhân chứng duy nhất còn sống sót, lời nói của Khương Thành cũng có giá trị tham khảo.

“Sau đó ta còn nói, ngươi là một tà ma dị giới làm sao có thể ngưỡng mộ ta lâu, chẳng phải là lừa gạt ta sao?”

Lời này nói khiến đại điện chủ không khỏi gật đầu, nhưng ngay sau đó lại sửa lời hắn.

“Lúc ấy ngươi không nên hỏi trực tiếp như vậy, hơn nữa còn trực tiếp xưng hô hắn là tà ma dị giới, dễ chọc tức bọn họ, lần sau đụng phải cần cẩn thận uyển chuyển một chút.”

Thành ca thầm nghĩ, sao ta lại chọc tức chính mình được chứ?

Nhưng vẫn gật đầu ghi nhận: “May mắn thay, hắn đã không tức giận.”

“Vậy hắn ta nói gì?”

“Hắn nói, đó đều là người đời hiểu lầm ta, kỳ thật ta có thiện chí giúp đỡ mọi người, không thích giết chóc.”

“Hả?”

Đại điện chủ suýt chút nữa phun ra một ngụm nước.

“Hắn còn thiện chí giúp đỡ mọi người, không thích giết chóc?”

Xin người, Động Huyền cảnh trở lên của Hắc Huyền tộc đều chết dưới tay kẻ này đó.

Không có ma quỷ tàn bạo hơn thế này được đâu?

“Ừm.”

Thành ca gật đầu: “Lúc ấy ta cũng thấy lạ, liền nói, ngươi giết nhiều người như vậy, còn không thích giết chóc sao?”

“Hắn nói, đó là bởi vì Hắc Huyền tộc chủ động chọc tức hắn, có thù sâu oán nặng với hắn, tự tìm đường chết.”

“Hắc Huyền tộc chọc tức hắn, chọc tức như nào?” Đại điện chủ nhạy bén tìm được trọng điểm.

“Hắn không nói tới.”

Thành ca tiếp tục nói: “Ta bèn hỏi hắn, vậy ngươi có thù hận với Bạch Huyền tộc của bọn ta không?”

Đại điện chủ run rẩy hỏi: “Hắn…nói như thế nào?”

Đối với vấn đề này, nàng và Lê Hàn Ngọc đều vô cùng quan tâm, hai người cùng dỏng tai lên nghe.

Hành động đó, tựa như đang chờ kết quả tuyên án của vận mệnh toàn tộc.

Chương 630.

“Hắn nói, ta không thù không oán với Bạch Huyền tộc các ngươi.”

“Ta đã hai lần tha cho Bạch Huyền tộc các ngươi, một tên cũng không giết.”

Thành ca nhún nhún vai: “Cho nên ta mới biết hắn cùng tà ma dị giới trước đó là cùng một người.”

Cuối cùng hai người vẫn bị hắn thuyết phục.

Đại điện chủ nghe đến đây, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cùng Lê Hàn Ngọc nhìn nhau một cái, cả hai đều có thể nhìn thấy trong mắt đối phương giống như cảm thấy may mắn gặp đại nạn mà không chết.

Tên tà ma dị giới mạnh đến mức làm người ta căm phẫn này, lại không hề có ác ý với với Bạch Huyền tộc.

Đây chính là tin vui lớn nhất mà các nàng nghe được trong đời này.

“Nếu đó là sự thật, thực sự quá tốt rồi!”

“Đương nhiên là thật, ta dám lấy tính mạng ra đảm bảo!”

“Đứa nhỏ này, đừng có thề thốt lung tung.”

Tuy rằng trong lòng cảm thấy những lời này của Khương hiền giả có chút khoe khoang, nhưng dù như thế nào, cũng coi như là đại điện chủ giảm được một mối lo.

Tà ma dị giới này là cùng một người với kẻ mà Bạch Huyền tộc đụng phải lần trước, vậy quả thật có thể yên tâm rất nhiều.

Tên tà mà dị giới lần trước hai lần bị tấn công, đều không giết một người nào của Bạch Huyền tộc.

Lúc các nàng bàn luận, còn cảm thấy đây là loại người từ kì lạ trong tà ma dị giới.

“Xem ra sau khi trở về, cần siết chặt kỷ luật của tộc, tuyệt đối không được chọc tức hắn.”

Người ta đã tha mạng Bạch Huyền tộc hai lần rồi.

Lại đi khiêu khích nữa, thật sự là không muốn sống tiếp, tự tìm đường chết.

Nghe nàng nói như vậy, Thành ca cũng nhớ ra một sơ hở.

Lúc trước trưởng đội hộ vệ, cùng với mấy vị phân điện chủ phía sau ở Tụ Phách Trì đã gặp từng mình.

Nếu như bọn họ lại nhìn thấy mình ở tổng bộ thần điện, vậy trong nháy mắt liền có thể nhận ra đại hiền giả là tà ma dị giới.

Cái này không ổn rồi, đại nghiệp Phụ Linh của mình chỉ mới hoàn thành được một phần nhỏ xíu.

Vì vậy, hắn vội vàng bổ sung thêm một câu: "Phải rồi! Hắn ta còn nói một câu."

Sắc mặt đại điện chủ căng thẳng, vội vàng hỏi: "Hắn nói cái gì?"

Liên quan đến vị tà ma dị giới này, nàng không dám bất cẩn dù chỉ một chút.

"Hắn nói, lần trước những kẻ từng xảy ra xung đột với hắn, hắn tuy rằng không giết, nhưng cũng không muốn nhìn thấy nữa, nhất là ở tổng bộ thần điện."

"Hả!"

Đại điện chủ hoảng hốt.

"Mau, mau trở về!"

"Sao vậy?"

"Hiện tại Lục Vân Lâm đang ở tổng bộ thần điện, ta phải nhanh chóng trở về hạ lệnh, điều nàng rời khỏi tổng bộ, tạm thời đừng quay trở về."

"Còn có những người khác, trong khoảng thời gian này cũng phải cố gắng cắt đứt với dị giới, để tránh bị tà ma dị giới gặp phải."

Tuy rằng mệnh lệnh này có chút không công bằng với Lục Vân Lâm cùng với đám hộ vệ trưởng và phân điện chủ, nhưng đây cũng là vì an nguy của bản thân bọn họ.

Liên quan đến vận mệnh của cả tộc, thời điểm quyết đoán không thể mềm lòng.

Cũng không cần Thành ca thúc giục, đại điện chủ chính mình lập tức tháo dỡ linh văn cấm chế, mang theo hắn cùng Lê Hàn Ngọc, vội vàng chạy về.

Chỉ một ngày sau, ba người liền trở về tổng bộ thần điện của Bạch Huyền tộc.

Một đám điện chủ nhìn thấy đại hiền giả không hề tổn thương được "cứu" trở về, tất cả đều hoan hô vui sướng.

Nhưng Đại điện chủ lại hoàn toàn không kịp chúc mừng.

Mệnh lệnh đầu tiên của nàng chính là nhanh chóng sắp xếp một nhiệm vụ điều Lục Vân Lâm đi, đồng thời miễn bài khảo hạch thường xuyên sau này cho nàng cùng đám hộ vệ trưởng.

Sau đó lại ra một nhiệm vụ khác cho các phân điện chủ tiếp xúc với "tà ma dị giới" ngày đó, toàn bộ tập trung đến một vùng xa xôi giao giới với Kim Huyền tộc để quản lý mỏ Huyền Thạch.

Sau khi toàn bộ mệnh lệnh được ban hành, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hy vọng vị tà mà dị giới tiền bối kia có thể hài lòng!

Các điện chủ khác đều tỏ ra khó hiểu.

Thủy Linh điện chủ nghi ngờ hỏi: "Đại điện chủ, vì sao phải điều bọn họ đi, chẳng lẽ bọn họ cũng là nội ứng?"

"Không, họ không phải."

Đại điện chủ xua xua tay: "Các ngươi hẳn là đã biết, sở dĩ lần này Hắc Huyền tộc bị diệt, là bởi vì tà ma dị giới chứ?"

"Đúng vậy!"

Nghe được bốn chữ tà ma dị giới, sắc mặt các điện chủ nặng trĩu, không còn vui mừng như lúc vừa rồi nghênh đón đại hiền giả.

Chiến Linh điện chủ từ trước đến nay hiếu chiến, vậy cũng lo lắng sợ sệt nói: "Tà ma dị giới lần này, thực lực thực sự quá mạnh."

“Sợ là tập hợp lực lượng ba tộc - chúng ta với Kim Huyền Ngân Huyền, cũng không ngăn cản được hắn.”

Quang Minh điện chủ thực lực chỉ đứng sau hắn gật đầu.

“Đúng vậy, chiến tích này của hắn quả thực làm cho người ta tuyệt vọng, không dám phản kháng.”

Không ai cười nhạo hắn ta vì những lời thất vọng này.

Các điện chủ khác lúc này cũng có cảm xúc tương tự, thực lực như vậy, bọn họ lấy cái gì để ngăn cản đây?

Thủy Linh điện chủ khẽ thở dài một tiếng: “Tai hoạ ngập đầu của huyền giới, sợ là rất nhanh sẽ đến.”

Bầu không khí trong điện vô cùng trầm lặng, tràn ngập sự tuyệt vọng bi tráng chuẩn bị xảy ra.

Ngay cả Mộc Linh điện chủ cũng cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Nhìn thấy phản ứng này của mọi người, đại điện chủ cười ha ha.

“Các ngươi yên tâm đi, Bạch Huyền tộc chúng ta sẽ không sao đâu.”

“Hả?”

Đám điện chủ nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

“Tại sao vậy?”

“Tà ma dị giới này là cùng một người với vị lần trước mà chúng ta gặp phải, hắn không hề có ác ý với Bạch Huyền tộc chúng ta.”

Đại điện chủ nói lại từ đầu đến cuối lời “nói dối” của Thành ca.

Đợi nàng nói xong, biểu cảm của mọi người trong điện vô cùng đặc sắc.

“Vậy mà lại là cùng một người ư?”

“Cái này, cái này cũng quá thần kỳ phải không?”

“Trời ơi, thực lực của hắn so với tưởng tượng của chúng ta còn mạnh hơn gấp mười lần đó!”

“Hắc Huyền tộc chọc ai không chọc, lại chủ động đi trêu chọc hắn?”

“Xem ra, đại hiền giả chẳng khác nào được hắn cứu!”

“Đúng vậy, thật sự là phúc lớn mệnh lớn được trời phù hộ, ha ha…”

Sau khi biết được tà ma dị giới “dễ nói chuyện” như vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Những đám mây đen trên bầu trời cuối cùng đã biến mất.

“Xem ra sau này không thể tìm hắn nữa.”

“Đúng đúng, tuyệt đối không tìm hắn nữa, để tránh làm hắn tức giận.”

Thậm chí Chiến Linh điện chủ nhịn không được sự vui mừng: “May mà lần trước không tìm được hắn.”

Nếu mà tìm thấy khác nào tự tìm đường chết.

“Người ta hiếm khi khoan dung với Bạch Huyền tộc chúng ta như vậy, chúng ta cũng không thể làm chuyện dại dột ngu ngốc được.”

Bọn họ rốt cuộc hiểu được ý đồ trong hai mệnh lệnh của đại điện chủ.

“Cũng đúng, hai nhóm người Lục Vân Lâm kia đều chọc giận hắn, lúc ấy có lẽ bởi vì thực lực của các nàng quá yếu, tiền bối kia không buồn so đo.”

Quang Minh điện chủ tự thông minh suy đoán: “Nhưng cao thủ tuyệt đỉnh như hắn, nhất định là không thể khinh thường, cho nên không muốn nhìn thấy các nàng nữa cũng là đương nhiên.”

Hỏa Linh điện chủ gật đầu, sâu sắc cho rằng: “Đúng vậy, chúng ta nhất định phải phối hợp giữ thể diện cho hắn.”

Quả thật, Huyền tộc trời sinh đối địch với tà ma dị giới.

Nhưng bọn họ có thể ngồi vào vị trí điện chủ, bản thân liên quan đến an nguy của tộc, không thể hành xử theo kiểu hô đánh hô giết được.

Khi thực lực của tà ma quá mạnh, chủ động hợp tác mới là hành động sáng suốt.

Lúc này, ấn đường của đại điện chủ bỗng nhiên khẽ động.

“Mộc Linh điện chủ, việc này không nên cẩu thả, không bằng ngươi tự mình đi biên giới xem bọn họ như thế nào?”

Mộc Linh điện chủ cũng không phải kẻ ngu, làm sao không nhìn ra được Bạch La Chân đang mượn nhiệm vụ đẩy mình đi, thuận tiện điều cái “nguy hiểm tiềm ẩn” này ra khỏi bên cạnh người Khương Thành.

Lần trước sau sự kiện bán đứng Lôi Cao, mọi người cũng đã có ý đề phòng với hắn.

Nhưng cho dù nhìn ra, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận.

Sau khi hắn rời đi, lúc này đại điện chủ mới thần thần bí bí nói với bảy vị điện chủ khác: “Lần này còn xảy ra một chuyện kinh thiên động địa khác trên người đại hiền giả!”

Chương 631.

Các điện chủ nghe chuyện kinh thiên động địa, vội vàng lộ ra vẻ mặt chú ý.

“Còn có chuyện gì nữa?”

“Chẳng lẽ lần này hắn bị Hắc Huyền tộc giở thủ đoạn gì?”

“Không!”

Đại điện chủ lắc đầu: “Là Huyền Văn Tử Kim của đại hiền giả lại có truyền thừa công pháp và huyền thuật cấp chí tôn!”

Nàng nhanh chóng nói về những gì mà nàng được nghe.

“Còn có chuyện thần kỳ như vậy?”

Sau khi biết Lê Hàn Ngọc học được uy lực đáng sợ của hai chiêu thức, tất cả điện chủ đều ngồi không yên.

“Huyền thuật cấp chí tôn?”

“Chưa từng nghe nói đến!”

Thủy Linh điện chủ lập tức muốn ra ngoài: “Không được, ta phải đi xem hài tử Hàn Ngọc kia.”

Chiến Linh điện chủ lập tức đi theo: “Ta cũng muốn đi xem…”

Các điện chủ khác giống như hẹn trước vậy, hành động y chang nhau.

“Ta đột nhiên cũng có chút chuyện muốn đi Hiền giả cung một chuyến.”

Là một tu sĩ của Thiên Huyền cảnh, quả thật huyền thuật lợi hại như vậy có sức hấp dẫn mạnh đối với bọn họ.

Một khi nắm giữ, thực lực nhân lên.

Ai không muốn thực lực trở nên mạnh mẽ hơn cơ chứ?

“Đứng lại!”

Đại điện chủ gọi bọn họ lại.

“Chúng ta một đám điện chủ như vậy, chạy đi tìm một tiểu bối Cực Huyền cảnh đòi huyền thuật, còn ra thể thống gì nữa?”

Nàng nói như vậy, sắc mặt mọi người cũng trở nên có chút không tự nhiên.

Thật vậy.

Tuy rằng Khương Thành là đại điền giả, nhưng bọn họ luôn coi hắn là hậu bối.

Thậm chí ban đầu còn muốn thu nhận hắn làm đồ đệ.

Ngẫm lại sư phụ “thỉnh giáo” đồ đệ, vậy có mất mặt không cơ chứ?

“Huống chi, dù sao cũng là độc môn huyền thuật của hắn, hắn vốn không có nghĩa vụ truyền thụ cho chúng ta.”

Trên thực tế, Bạch La Chân lúc trước ở Hắc Huyền tộc gặp Khương Thành, không nhắc tới chuyện này, chính là bởi vì những nguyên nhân này.

Đường đường là đại điện chủ, giữ không nổi mặt mũi.

Điều này …

Mọi người tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không thể không thừa nhận lý lẽ này.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, đó chính là huyền thuật cấp chí tôn, bỏ qua hối hận cả đời đó!”

“Thật sự làm cho lòng người ngứa ngáy khó chịu mà.”

“Haizz, sợ là sau này lão phu không ngủ được mất…”

Lúc các vị điện chủ nghị luận sôi nổi, Băng Linh điện chủ lại ở một bên truyền tin cho Lê Hàn Ngọc.

Một lát sau, nàng tự hào công bố một tin vui.

“Ta vừa mới bảo Hàn Ngọc hỏi ý kiến Khương hiền giả, hắn nói huyền thuật dạy cho Hàn Ngọc, nàng có thể truyền thụ ngược lại cho ta.”

Chậc, lại còn có cách này nữa hả?

“Khương hiền giả đồng ý ngươi cũng có thể học ư?”

“Trong triều có người thật biết lo công chuyện ghê!”

Các điện chủ khác nhao nhao nhìn nàng với ánh mắt ngoài thì khinh bỉ nhưng trong lại hâm mộ.

“Đường đường điện chủ, lại thỉnh giáo hộ pháp trong điện mình, ngươi có biết xấu hổ không?”

Băng Linh điện chủ cười khanh khách: “Cái này có gì mà xấu hổ, Hàn Ngọc là do một tay ta bồi dưỡng, tựa như con gái ruột của ta vậy. Ta cam tâm tình nguyện đi hỏi, các ngươi quản được không?”

“Mặt mũi ngươi để đâu rồi?”

“Mặt ta đây này, các ngươi cứ tiếp tục ở đấy mà đau đầu đi!”

Băng Linh điện chủ chọt chọt khuôn mặt trắng nõn đang đỏ bừng của mình, xoay người, đắc ý ra khỏi cửa điện.

Các điện chủ khác tức chết!

Ngay cả đại điện chủ cũng tức, hận không thể kéo nàng lại đánh cho một trận.

Không được, ta phải nghĩ ra cách.

Nàng ấy cũng muốn học.

Mà ở phía bên kia, Lê Hàn Ngọc vừa mới xin ý kiến Thành ca xong cũng rất bất ngờ.

“Ngươi thật sự đồng ý để cho điện chủ của Băng Linh điện ta học Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh kia?”

“Sao vậy, ngươi không hy vọng nàng ấy học sao?”

“Không, ta đương nhiên hy vọng nàng ấy cũng có thể học.”

“Vậy thì không phải là được rồi sao?”

Trên thực tế, Thành ca đồng ý dạy Lê Hàn Ngọc, vốn dĩ không ngại nàng truyền cho người khác.

Cả người Thành ca đầy hack, căn bản không cần giữ làm của riêng làm gì.

Hơn nữa Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh, cũng chỉ có loại quái thai có được một đống huyền văn như hắn mới học được toàn bộ.

Lúc này, huyền khí truyền tin của Lê Hàn Ngọc lại vang lên.

“Á, đại điện chủ!”

Lê Hàn Ngọc vừa nhìn thấy người đối diện, vội vàng thay đổi sắc mặt.

Một lát sau, nàng lại xin ý kiến Thành ca.

“Đại điện chủ cùng các điện chủ khác bảo ta hỏi ngươi xem, có thể để cho các điện khác, mỗi phân điện phái một đệ tử tới cùng ngươi học học huyền thuật hay không.”

Cái này…

Thành ca trong lòng nói các điện chủ các ngươi cũng là biết chơi, tại sao không dứt khoát tự mình đến học, còn phải trải qua nhiều thủ tục vậy?

Phản ứng đầu tiên của hắn là từ chối.

Nào có thể nhàn rỗi dạy nhiều người như vậy? Nhưng ngẫm kỹ lại, Phụ Linh của mình luôn luôn ở Bạch Huyền thần điện, cũng coi như là nợ bọn họ một đại ân, đáp lễ cũng là lẽ thường tình.

Huống chi "sự kiện bắt cóc" lần này, đại điện chủ thật sự coi mình như nhi tử mà cứu.

Thành ca cũng không phải là kẻ tâm địa sắt đá.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn gật đầu: "Được, nhưng có hai điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Người phái tới nhất định phải là mỹ nữ."

Dù sao cũng là các ngươi muốn phái người, không thể trách ta.

Lê Hàn Ngọc mặt không đổi sắc, không có kinh ngạc cũng không khinh bỉ, dường như đây là một điều kiện bình thường.

Nàng gật đầu một cách tự nhiên: "Điều kiện còn lại là gì?"

"Mộc Linh điện chủ không thể học."

Khương Hiền giả dù có rộng lượng, cũng sẽ không dạy một người rõ ràng nhìn mình không thuận mắt.

"Được."

Bên kia, các vị điện chủ sau khi nghe được hai điều kiện này ngơ ngác nhìn nhau.

Ngay sau đó, một tiếng reo hò dữ dội bùng nổ.

Ngay cả Thành ca ở đầu kia của huyền khí truyền tin cũng giật mình.

"Ha ha ha, hai điều kiện này có là gì đâu chứ?"

"Khương hiền giả thật sự là quá hào phóng!"

"Quả nhiên là phong cách hiền giả, tuổi còn nhỏ nhưng lòng dạ đã rộng lượng đến không thể tưởng tượng nổi!"

"Đúng vậy, thật sự là làm cho chúng ta thẹn mướt mồ hôi."

"Bảo hộ trời ban của Bạch Huyền tộc ta, ban cho hiền nhân như vậy…"

Giờ khắc này, Thành ca bắt đầu chinh phục con tim của tất cả điện chủ.

Trước đó, thứ các điện chủ coi trọng chỉ là thiên phú của hắn.

Mà bây giờ, thứ bọn họ coi trọng đã là hắn, thật sự bắt đầu coi hắn là đại hiền giả mà tôn kính.

Điều duy nhất khiến bọn họ khóc lóc, cũng chỉ là điều kiện phải là mỹ nữ kia.

“Haizz, đại hiền giả cái gì cũng tốt, chỉ là…quá háo sắc.”

Trước đây, chắc chắn bọn họ đều nghĩ rằng đứa trẻ này quá kỳ lạ.

Nhưng bây giờ…

“Ha ha, người trẻ tuổi có thể hiểu được mà!”

“Đúng vậy, chút sở thích nhỏ này rất bình thường.”

“Không quản nữa, ta muốn về Hỏa Linh điện chọn người!”

“Hậu bối Quang Minh điện ta mỹ nữ như mây, nên chọn ai đi mới tốt đây?”

Chọn người để phái đi thực sự là không dễ dàng.

Đầu tiên phải giữ bí mật không được truyền ra ngoài, thứ hai phải tuyệt đối trung thành, cuối cùng còn phải có đủ tính giác ngộ.

Dù sao, huyền thuật cấp chí tôn vô cùng quan trọng.

Suy nghĩ như vậy, các vị điện chủ vốn đang hưng phấn lại bắt đầu lo được lo mất.

“Các ngươi từ từ lựa chọn đi…”

Chiến Linh điện chủ cố ý tỏ vẻ mặt chua xót hâm mộ nói: “Haizz, nữ tử của Chiến Linh điện ta rất ít, cũng không có cơ hội mà lựa chọn như các ngươi.”

Lôi Linh điện chủ tức giận nói: “Ngươi đừng có lo thay, ai mà chả biết ngươi có một nữ nhi hoa nhường nguyệt thẹn?”

Học huyền thuật với đại hiền giả chính là một cơ hội ngàn năm, người được chọn, đời này cũng chẳng khác nào thay đổi vận mệnh.

Cơ hội này để cho con gái hắn, vốn dĩ là thóc đâu mà đãi gà rừng, không để miếng ngon cho kẻ khác.

Chương 632.

Chiến Linh điện chủ đắc ý cười to: “Đáng tiếc nha, các ngươi không có con gái, thật lấy làm tiếc ha!”

Con gái của mình chính là người một nhà, độ trung thành gì đó không cần phải suy xét.

Các điện chủ khác tức đến mức suýt thì lệch mũi.

“Quá phận rồi ha!”

“Ngươi, cái lão này, đừng có được lợi còn khoe mẽ!”

Ngay cả đại điện chủ cũng có vẻ mặt khó chịu: “Có tin ta điều chuyển con gái ngươi ra khỏi tổng bộ, để nàng ra ngoài thực hiện nhiệm vụ dài hạn không!”

“Đừng đừng đừng!”

Chiến Linh điện chủ khiến nhiều người tức giận vội vàng thừa nhận sợ hãi.

“Ta sai rồi, ta sai rồi!”

Trong lúc nhất thời, trong điện tràn ngập khí tức vui sướng.

Mấy ngày kế tiếp, ngoài Băng Linh điện và Chiến Linh điện, nội bộ các điện khác đều tập trung các nữ đệ tử ưu tú lại.

Chẳng hạn như Quang Minh điện và Hỏa Linh điện đông đảo mỹ nhân như thế, thậm chí còn phát động một cuộc thi đấu tuyển chọn.

Từ tư chất, ngộ tính, thực lực, tâm tính đến trung thành, dung mạo, kiểm tra đánh giá tất cả mọi mặt, nhất là hai hạng mục cuối cùng.

Làm giống như đang tuyển tú ấy.

Khiến cho các đệ tử không hiểu mô tê gì.

Đang xảy ra chuyện gì thế, tuyển chọn khắc nghiệt như vậy, là đang muốn chấp hành nhiệm vụ quan trọng nào sao?

Vài ngày sau, Thành ca lại một lần nữa thành công phụ linh.

Hắn đang cảm thấy mỹ mãn trở về Hiền Giả cung, thì nhìn thấy bảy vị mỹ nữ sắc đẹp tuyệt trần, khí chất khác nhau chờ ở cửa đại điện.

“Bái kiến Đại Hiền Giả!”

Một nữ tử trẻ tuổi mặc một bộ cung trang quần dài trắng tinh, khí chất dịu dàng bước ra từ trong đám người.

Nàng hơi cong người hành lễ.

“Thuộc hạ chính là Nguyễn Lăng Dao, chấp sự đoàn Tài Quyết dưới trướng Đại điện chủ!”

Đoàn Tài Quyết tương tự như Chấp Pháp đường của một vài tông môn bên Tiên giới, cũng được xem là một bộ môn quan trọng, trực tiếp chịu trách nhiệm với Đại điện chủ.

Đây hẳn là người được Đại điện chủ phái qua đây.

Quả nhiên, kế tiếp Nguyễn Lăng Dao tươi cười đầy mặt nói: “Đại điện chủ phái ta tới học tập ngươi, nếu từ nay về sau ta có làm không đúng chỗ nào, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể phê bình, tuyệt đối đừng xem ta như người ngoài.”

Lời này nghe rất êm tai.

Nhất là khi so với Lê Hàn Ngọc trước đó, quả thật là một người như gió xuân ấm áp, một người như rơi xuống hầm băng.

“Đâu có, đâu có!” Thành ca cười tủm tỉm nâng nàng dậy.

Đối với mỹ nữ chưa từng đắc tội mình, hắn vẫn rất lễ độ.

Ngay sau đó, lại có một mỹ nữ băng sơn dáng người cao gầy, vẻ mặt nghiêm túc, lãnh lùng hà khắc bước ra từ trong đám người.

“Bái kiến Đại Hiền Giả, ta là Trác Ngạo Tâm, chấp sự của Chiến Linh điện, hy vọng sau này ngươi vui lòng dạy bảo!”

Vị này chính là con gái của Chiến Linh điện chủ rồi.

Thành ca gật gật đầu: “ Không thành vấn đề.”

Sau đó một thiếu nữ mặc váy lụa nhiều màu phong cách dễ thương nhảy đến trước mặt Thành ca, hưng phấn hành đại lễ.

“Bái kiến Đại Hiền Giả, ta là Chung Ly Xảo, hộ vệ trưởng của Quang Minh điện!”

“Hi hi, Đại Hiền Giả anh tuấn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta, cho dù không học được cái gì, mỗi ngày có thể đi theo ngươi cũng đáng giá nha!”

“Ha ha ha…”

Lời nịnh nọt đã lâu ngày không nghe được làm cho Thành ca cực kỳ vui vẻ, thậm chí ngoại lệ sờ đầu của nàng: “Vẫn là ngươi tinh mắt, Quang Minh điện có người kế tục rồi!”

Nhậm Hoằng và các hộ pháp, chấp sự đứng một bên co giật khóe miệng.

Ngươi cũng quá chân thật rồi?

Ngươi thích nhất là người khen ngươi?

Ngay cả các điện chủ ở đằng xa lặng lẽ nhìn một màn này, cũng không nói gì nhìn nhau.

Ngược lại, Quang Minh điện chủ lộ vẻ mặt tự mãn: “Xem ra ta chọn đúng người rồi, có nha đầu Chung Ly Xảo này ở đây, Khương Hiền Giả không biết chừng có thể truyền thêm vài thức Huyền Thuật cấp Chí Tôn!”

Nghe hắn nói thế, mấy vị điện chủ còn lại nghĩ thầm tính sai rồi.

Nếu sớm biết thì lúc tuyển chọn người trong điện, thì nên đặt “biết nịnh nọt” vào một trong những tiêu chuẩn tuyển chọn!

Mà khi vài nữ tử ở phía sau tiến lên hành lễ, thì có chút ý kháng cự.

Bảy người các nàng hoặc là hộ vệ trường, hoặc là chấp sự.

Họ không mạnh như vị hộ pháp Lê Hàn Ngọc này, nhưng cũng đều là trên Minh Huyền Cảnh.

Tuy nói Khương Hiền Giả có thiên phú vô song, còn có thể có được Huyền Thuật cấp Chí Tôn, nhưng khi trước cảnh giới kém xa các nàng.

Trong mắt các nàng, lấy thực lực của bản thân đi xin chỉ bảo từ một kẻ Cực Huyền Cảnh nhỏ yếu, vốn là chuyện hơi mất mặt.

Đó là lý do mà tại sao vẻ mặt các nàng đều hơi lạnh nhạt và khinh thường như vậy.

Trong bảy người, cũng chỉ có Nguyễn Lăng Dao và Chung Ly Xảo có thể nói chuyện với Thành ca ngay từ đầu.

Còn năm vị khác vẫn có dáng vẻ kiêu ngạo, bày ra dáng vẻ chỉ đến chấp hành nhiệm vụ, làm việc theo thông lệ.

Thành ca thu hết vào mắt, cũng không để ý lắm.

Hắn truyền dạy Huyền Thuật, chỉ vì đoạt lại phong cách cao cấp bị mất từ chỗ Lê Hàn Ngọc.

Chỉ cần có thể áp đảo cô em gái này là đủ rồi.

Về phần mỹ nữ các điện khác, kỳ thật hắn không có ý nghĩ gì cả.

Giới hạn cần mỹ nữ, cũng chỉ là vì tâm tình vui thích thôi.

Lúc này, Lê Hàn Ngọc ẩn thân trong tối bảo vệ hắn cuối cùng cũng đi ra.

Nàng vừa đi ra, không chỉ đám người Hiền Giả cung Nhậm Hoằng, mà ngay cả các em gái của các điện khác cũng lùi ra phía sau vài bước theo bản năng.

Hết cách rồi, người có tên, cây có bóng mà.

Lê Hàn Ngọc không chỉ có thực lực mạnh hơn bọn họ, mà còn có danh tiếng hung ác bên ngoài nữa!

“Trong Huyền Văn xuất hiện truyền thừa của thức thứ ba rồi sao?”

Mấy ngày nay ngoài ôn tập lại hai thức trước, mỗi ngày nàng đều ngóng trông được học thức thứ ba mới.

Nhưng Thành ca bận việc luyện hóa Huyền Văn, liền cố ý nói truyền thừa của thức thứ ba phải chờ một chút.

Bây giờ vừa hay có thời gian, hắn mới gật đầu nhẹ: “Thức thứ ba có rồi.”

Vẻ vui mừng chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt Lê Hàn Ngọc, sau đó nàng hỏi thăm rất chính xác: “Vậy điều kiện lần này là gì?”

Học Huyền Thuật này còn cần điều kiện?

Bảy cô em gái còn lại sửng sốt, đều lộ ra vẻ mặt đề phòng và kinh ngạc.

Các điện chủ đứng phía xa thấy một màn này cũng vội vàng ngậm miệng lại, chờ câu tiếp theo của Thành ca.

Ngẫm lại cũng đúng, Huyền Thuật cấp Chí Tôn làm gì có chuyện truyền dạy qua loa như thế?

“Ta cũng không lên giá, như cũ là được.”

Hắn vừa dứt lời, Lê Hàn Ngọc lập tức không chút do dự tiến tới gần, hai tay ôm hắn, trực tiếp hôn luôn.

Thật sự rất chủ động

Không biết còn tưởng rằng hai người trao đổi giới tính cho nhau.

Cô em gái này hoàn toàn không quan tâm nơi này còn có những người khác đứng ngoài quan sát nữa.

Dù sao đối với nàng, đây là một lần tiếp xúc cực kỳ bình thường, có thể hoàn toàn lười suy nghĩ ý nghĩa phía sau của nó.

“Được rồi chứ?”

Nhìn thấy vẻ mặt nàng bình thản như hoàn thành một trình tự làm việc thông thường, Thành ca bất đắc dĩ gật đầu.

“Được rồi.”

Không hiểu sao hiện lên một suy nghĩ trong đầu hắn, cô em gái này không phải coi hắn như máy rút ra Huyền Thuật đấy chứ, hôn một cái coi như cắm thẻ lấy kỹ năng.

Nàng thật sự coi hắn như công cụ hình người mà dùng hả!

Giác ngộ này khiến phong cách của Thành ca một lần nữa bị tổn thương nghiêm trọng.

Chờ đấy, không tin sau 800 lần ngươi còn có thể không chút động lòng!

Ngay sau đấy, hắn liền phát hiện bảng hệ thống của mình có thêm một đống giá trị chấn kinh.

Hơn nữa vừa thấy bản ghi chép hệ thống, tuy rằng người kinh sợ không nhiều lắm nhưng tất cả lại đều đạt mức độ kinh sợ cao nhất.

Giỡn chơi à, đó chính là Lê Hàn Ngọc đấy!

Tuyết La Sát nổi danh luôn luôn lạnh lẽo chớ gần, không hợp tình người.

Không phải đã bảo không có nam tử nào có thể đến gần trong phạm vi ba thước xung quanh nàng sao?

Đừng nói đến việc nam nữ, thậm chí rất nhiều người từ trên xuống dưới Thần điện còn đoán rằng nàng căn bản không có tình cảm mà người bình thường nên có.

Nhìn thấy nàng chủ động hôn người khác, có thể tưởng tưởng sẽ tạo ra chấn động lớn bao nhiêu.

Các điện chủ phía xa đều há hốc miệng tới nỗi có thể nhét thêm một quả trứng gà.

Chương 633.

Cho dù biết rõ chuyện này là vì học Huyền Thuật, nhưng loại chuyện này xảy ra trên người nàng cũng quá không hợp thói thường rồi.

Cây vạn tuế ra hoa rồi sao?

Bảy vị nữ đệ tử khác cũng trợn mắt há hốc miệng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, có phải thói đời điên đảo rồi hay không.

Mà các hộ pháp, chấp sự của Hiền Giả cung cũng có vẻ mặt hoài nghi nhân sinh, thậm chí không nhịn được dụi mắt, mình nhìn lầm rồi chăng?

Không lâu trước đây, bọn họ vẫn còn lén thảo luận đó.

Cho rằng Đại hiền giả sẽ bị Lê Hàn Ngọc quản giáo thành ngoan ngoãn dễ bảo, sợ đến không dám thở mạnh.

Kết quả…

Như vậy còn quản giáo cái lông ấy!

Đã hôn luôn rồi đấy, được chứ?

Hơn nữa lại là Lê Hàn Ngọc chủ động hôn Đại hiền giả.

Trong chốc lát, từ Nhậm Hoằng trở xuống, tất cả mọi người Hiền Giả cung đều ném ánh mắt đầy sùng bái về phía Khương Hiền Giả.

Lợi hại quá!

Không, không, không, hắn đã sáng tạo ra thần tích rồi!

Không hổ là Đại hiền giả!

Ánh mắt của bọn họ làm cho Thành ca vốn còn đang có tâm trạng mất mác, lập tức lại có được thỏa mãn cực lớn.

Phong cách từ từ dâng lên, lại tỏa ra rực rỡ.

Ái chà, thật sự không ngờ tới, hóa ra như vậy cũng có thể làm màu.

Thành ca lại dấy lên lòng tin nên tâm tình rất tốt.

Bước vào trong điện, cho những người khác trong Hiền Giả cung đi, chỉ để lại tám người này.

Rồi sau đó mới bắt đầu diễn luyện giảng giải những điểm thiết yếu của Huyền Thuật.

Độ khó của thức thứ ba, lại càng khó hơn thức thứ hai rất nhiều.

Cho dù với ngộ tính của Lê mỹ nữ, ngay từ đầu cũng rất khó hiểu được.

Dù sao đây là Huyền Thuật cấp Chí Tôn, quá cao thâm huyền ảo.

Dưới tình huống bình thường, muốn tu luyện toàn bộ 810 thức hệ Băng này đến Đại Thành đều phải lấy trăm vạn năm ra làm đơn vị.

Ai giống như Thành ca, nhấn kích hoạt liền trực tiếp Đại Viên Mãn trong một giây.

May mắn có hắn chỉ bảo, Lê Hàn Ngọc không hiểu chỗ nào trực tiếp hỏi, hắn đều có thể giải đáp hết.

Xuất hiện chỗ nào sai, hắn cũng có thể sửa chữa đúng lúc.

Vô hình trung tiết kiệm được vô số năm khổ công.

Các nàng khác đứng một bên hơi mờ mịt.

Các nàng vốn không phải hệ Băng, Lê Hàn Ngọc còn cố hết sức để học như vậy, các nàng lại đều không hiểu.

Chỉ có thể cảm giác được một thức này có uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Mãi cho đến khi dạy xong Lê Hàn Ngọc, Thành ca mới quay đầu lại, nhìn về phía bảy em gái khác.

“Tiếp theo ai tới?”

Nguyễn Lăng Dao lộ vẻ mong muốn, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu: “Đại hiền giả, huyền văn của ta và Đại điện chủ không phải là băng chi lực, mà là âm chi lực, chúng ta có thể học Huyền Thuật này sao?”

“Có thể!”

Thành ca thản nhiên nói: “Trong truyền thừa của Huyền văn Tử Kim này, còn có cả Huyền Thuật hệ âm Dương nữa.”

“Vậy thì tốt quá rồi!”

Nguyễn Lăng Dao vô cùng vui mừng, nhưng nghĩ đến phải hôn môi Thành ca trước, không khỏi hơi do dự.

Không phải do nàng phản cảm Thành ca, mà loại chuyện hôn môi này rất ngượng ngùng.

Có bao nhiêu người có thể hoàn toàn không để ý đến lễ pháp thế tục như Lê Hàn Ngọc, chỉ coi việc này thành một thủ tục bình thường?

Hơn nữa nàng còn làm ở trước mặt nhiều người như vậy.

Thành ca cũng nhìn ra ý nghĩ của nàng.

Kỳ thật hắn cũng không định để bảy cô em gái khác cũng lấy Huyền Thuật bằng hôn môi đâu.

Dù sao hắn vốn muốn truyền, không cần thiết phải đề ra điều kiện khác nữa.

Nếu thật sự mỗi người đều hôn, một người gộp lại gần ngàn lần, tương lai chẳng phải là miệng bị hôn sưng lên sao?

Về phần Lê Hàn Ngọc, đó là tình huống đặc biệt. Nhiều lần coi thường Vương làm màu, hắn nhất định phải áp đảo nàng!

Hắn đang muốn tuyên bố các ngươi không cần hôn, liền có một người bước ra từ trong bảy cô em gái trước mặt.

“Nếu các vị tỷ tỷ đã khiêm nhường như vậy, vậy ta tới trước đây!”

Nguyễn Lăng Dao chỉ chần chừ một chút, Chung Ly Xảo của Quang Minh điện gấp không chờ nổi mà đoạt làm đầu tiên.

Làn gió thơm phả vào mặt, giống như bươm bướm bay lượn quanh bụi hoa, nàng đã đi tới trước mặt Thành ca.

Nàng nhón chân, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, trong đôi mắt to như biết nói tràn ngập kính yêu và e lệ rụt rè.

"Đại hiền giả, đây chính là nụ hôn đầu của người ta đấy!"

"Nhưng gặp được ngươi, có lẽ là số mệnh đã định…"

Nàng nói xong, không đợi Thành ca mở miệng, đã trực tiếp ôm lấy cổ hắn mà hôn lên.

CMN!

Chủ động như thế sao?

Thành ca nuốt lời vừa định nói vào trong họng, nếu hắn không vui lòng nhận, chẳng phải sẽ làm em gái thất vọng đau khổ sao?

Hơn nữa cô em gái này nói chuyện thật sự rất êm tai, làm cho Thành ca càng tin tưởng vào sức hấp dẫn của bản thân.

Môi vừa tách ra, răng và gò má còn hương, sáu cô gái phía sau trợn mắt chó ngơ ngác.

"Ngươi tu luyện quang minh chi lực à?"

"Vâng, vâng!" Chung Ly Xảo ngoan ngoãn gật đầu.

Khương Hiền Giả cực kỳ dứt khoát vỗ vỗ ngực: "Vậy bây giờ ta liền truyền dạy cho ngươi!"

Nói xong hắn liền diễn luyện Huyền Thuật thuộc hệ Quang Minh trong Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh.

Giữa sân nhanh chóng nổi lên chấm sáng nhỏ, dập dờn như sóng nước, rồi lại ẩn chứa quy luật thần bí huyền ảo nào đó.

Mà sức mạnh ẩn chứa trong đó, càng khiến kẻ khác kinh hãi không thôi.

Chung Ly Xảo nhìn thấy điểm sáng trên thanh kiếm kia, chỉ cảm thấy hoa mắt mê mẩn, lại nhìn dáng người Đại Hiền Giả mặc áo bào trắng tung bay mà càng si mê.

Một lát sau, Thành ca sử dụng xong hai thức trước, nàng vẫn còn đang ngẩn người ở đó.

“Thấy rõ rồi chứ?”

Chung Ly Xảo khẽ giật mình, lúc này mới tỉnh táo lại.

Vừa nãy mải lo ngắm trai đẹp, hoàn toàn quên cảm ngộ Huyền Thuật.

Nàng chỉ có thể đỏ mặt, xấu hổ nói: “Ta, ta chưa nhìn rõ gì hết…”

“Ha ha ha, không sao!”

“Ta diễn luyện lại một lần nữa!”

Khương Chưởng môn vô cùng khoan dung với cô em gái này, khoan dung đến nỗi khiến cho Chung Ly Xảo được chiều mà lo sợ.

Nàng vốn cho rằng bản thân không tập trung, sẽ bị Đại hiền giả mắng chứ.

Không ngờ rằng hắn tốt như vậy.

Trong chốc lát, nàng cảm động đến không biết nói gì mới phải, chỉ có thể nhào tới trước mặt hắn một lần nữa, lại nhón chân lên hôn một cái lên mặt hắn.

Sáu cô gái còn lại đều cạn lời.

Mẹ nó, hai ngươi làm gì ở đây thế, biểu diễn tình chàng ý thiếp sao?

Có thể thu thần thông lại và đừng khoe được không?

Em gái nói như thế, trong lòng Thành ca vô cùng vui vẻ, vô cùng nhiệt tình.

Sau khi thả chậm tốc độ diễn luyện lại một lần, cuối cùng Chung Ly Xảo cũng thấy rõ toàn bộ.

Sau đó, Khương Hiền Giả bắt đầu giảng giải điểm thiết yếu của Huyền Thuật này cho nàng.

Ngộ tính của Chung Ly Xảo không bằng Lê Hàn Ngọc, thức nhập môn thứ nhất nghe được cái hiểu cái không.

Thành ca kiên nhẫn hiếm có, không chỉ giải đáp nghi vấn tháo gỡ khó khăn, thậm chí còn nắm tay nàng, tay nắm tay dạy nàng phải vận chuyển Huyền lực ra ra sao, thi triển Huyền văn Quang Minh thế nào.

Đãi ngộ này, cao hơn Lê Hàn Ngọc không biết bao nhiêu lần.

Chẳng qua, may mà lúc này Lê mỹ nữ đã đắm chìm trong tu luyện của mình, hoàn toàn không để ý đến tất cả mọi thứ xảy ra xung quanh.

Khoảng chừng ba canh giờ sau, Chung Ly Xảo mới miễn cưỡng hiểu rõ được thức thứ nhất.

“Cám ơn Đại hiền giả!”

Nắm vững được một tuyệt chiêu siêu mạnh, nàng phấn khởi không thôi. Lúc chấm dứt, nàng lại kìm lòng không nổi mà tiến lên tặng một nụ hôn, nàng đã hôn nghiện rồi.

Thành ca hơi hoài nghi có phải cô em gái này đã yêu mình luôn rồi hay không.

Cho nên nhân cơ hội này cố ý ăn bớt, đường đường chính chính mà chiếm tiện nghi của mình.

Nhưng trải qua một loạt thao tác lãnh đạm của Lê Hàn Ngọc trước kia, bây giờ hắn cũng không dễ tự mình đa tình như vậy nữa.

Hắn phất tay, để cho nàng đi sang một bên tu luyện, sau đó nhìn về phía sáu cô gái còn lại.

“Tiếp theo ai tới?”

“Ta tới đi!”

Trong lòng Nguyễn Lăng Dao biết trường hợp này không thể khiêm nhường, lúc nên tranh thủ thì cần tranh thủ.

Nàng cũng nghĩ thông suốt.

Ngẫm lại nếu tin tức một môn Huyền Thuật cấp Chí Tôn ra đời được truyền ra ngoài, đừng nói tầng thứ nhất, cho dù là Thượng tầng cũng sẽ dẫn đến tranh đoạt gió tanh mưa máu.

Đến lúc đó, cho dù những đại năng Đế Huyền Cảnh cũng không thể cam đoan nhất định có được.

Mà bây giờ nàng chỉ cần tặng một nụ hôn, có là gì đâu?

Chương 634.

Sau khi Nguyễn Lăng Dao đi ra, chậm rãi đi đến trước mặt Thành ca.

Em gái hít sâu một hơi, vẻ mặt trở nên vô cùng thần thánh mà lại nghiêm túc.

Từ trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nàng, thậm chí có thể nhìn thấy một chút vầng sáng thần thánh.

Rồi sau đó, nàng cũng nhón mũi chân, cố lấy dũng khí nhắm mắt lại hôn lên.

Tâm Thành ca nói tuy rằng ta không yêu cầu những người khác cũng hôn, nhưng các ngươi tích cực như thế, ta cũng không tiện từ chối.

Sau khi vừa hôn xong, Nguyễn Lăng Dao đã trực tiếp e lệ đến mức che mặt lui sang một bên, không nói được gì.

Hoàn toàn không hưng phấn nhảy nhót giống như Chung Ly Xảo trước đó.

Càng không có loại bình tĩnh khác thường như Lê Hàn Ngọc.

Thành ca cười nhún vai: "Được rồi, được rồi, nhìn về phía bên này, ta phải truyền dạy Huyền Thuật cho ngươi."

Làm chấp sự trực thuộc đoàn Tài quyết của Đại điện chủ, tư chất, ngộ tính của Nguyễn Lăng Dao còn tốt hơn Chung Ly Xảo một chút, thật ra nàng được xem thành điện chủ đời tiếp theo mà bồi dưỡng.

Thức nhập môn thứ nhất vốn không coi là quá khó, dưới sự diễn luyện giảng giải của Thành ca, dần dần nàng cũng có ra dáng rồi.

"Đa tạ sự chỉ giáo của Đại hiền giả!"

Nàng cũng không dám đi lên hôn môi bất cứ lúc nào như Chung Ly Xảo.

Sau khi một người đi sang một bên tu luyện, Thành ca lại nhìn về phía năm cô gái còn lại.

“Tiếp theo ai tới?”

Năm cô gái còn lại này ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều rất do dự.

Sau đó, Trác Ngạo Tâm đứng ra.

“Đại hiền giả, ngươi làm như vậy hơi quá rồi đấy!”

“Hử, sao cơ?”

“Đối với chúng ta mà nói, hôn môi là một chuyện rất quan trọng, thần thánh, mà không phải là trò đùa!”

Vẻ mặt nàng nghiêm túc nói: “Lấy Huyền Thuật để uy hiếp, ép chúng ta làm loại chuyện vượt lễ này, ngươi khó tránh khỏi mất thân phận Đại hiền giả, cũng ảnh hưởng tới sự tôn kính của chúng ta dành cho ngươi!”

Thành ca nói trong lòng ta không nhìn ra các ngươi có bao nhiêu tôn kính ta.

“Ý của ngươi là không muốn hôn môi?”

Trác Ngạo Tâm im lặng một lát, trong mắt chợt hiện lên một chút kiên quyết.

“Không sai!”

“Nếu không thể không hôn, vậy ta rút khỏi đây!”

Thành ca lại nhìn về phía bốn cô gái còn lại khác: “Các ngươi cũng có ý này sao?”

Bốn cô gái kia không hẹn mà cùng gật gật đầu.

Ở sâu trong đáy lòng, các nàng vốn cảm thấy thực lực của ta mạnh hơn ngươi nhiều.

Tới nơi này xin chỉ bảo, đã xem như không ngại học hỏi kẻ dưới rồi.

Nếu không phải ngươi có thân phận Đại hiền giả, khi nhìn thấy chúng ta ở Thần điện, ngươi còn phải hành lễ cơ đấy.

Ngươi dựa vào cái gì mà chiếm tiện nghi của chúng ta?

Thành ca cười cười: “Vậy được, không cần hôn nữa.”

Hả?

Năm cô gái bao gồm Trác Ngạo Tâm sửng sốt.

Các nàng có nằm mơ cũng không ngờ tới câu trả lời này.

Các nàng vốn dĩ còn tưởng rằng Khương Thành sẽ mạnh mẽ kiên trì, sau đó đôi bên tranh chấp, cuối cùng thậm chí ồn ào tới các điện chủ tham gia luôn, lại đổi một nhóm người khác gì đó.

Kết quả, thế mà nhẹ nhàng buông tha điều kiện này bằng một câu?

Điều này khiến cho các nàng đều cảm thấy không chân thực.

Mà Chung Ly Xảo và Nguyễn Lăng Dao cũng vô cùng kinh ngạc.

“Các ngươi làm sao thế, ban đầu ta không có định để cho các ngươi hôn ta đâu.”

Thành ca nhìn về phía Lê Hàn Ngọc vẫn đắm chìm trong thế giới của mình ở nơi xa, cười nói: “Điều kiện này, chỉ là điều kiện ban đầu ta và nàng đã nhất trí, vốn không liên quan tới các ngươi.”

Hả, chuyện này!

Nghĩ kỹ lại, lúc trước khi bắt đầu dự định truyền dạy cho bảy người các nàng, hắn cũng chỉ nói “người tiếp theo là ai”.

Mà không đề ra điều kiện gì.

Thì ra là ngay từ đầu đã chúng ta nghĩ nhiều rồi?

Năm cô gái còn lại nhất thời thở dài một hơi, vẻ mặt may mắn.

Trên thực tế, nếu Khương Thành thật sự muốn kiên trì, ồn ào đến cuối cùng các điện chủ chắc chắn sẽ đổi một nhóm người.

Mà đến lúc đó năm người các nàng, chẳng khác nào không hoàn thành nhiệm vụ quan trọng của bổn điện.

Hiện tại xem như là kết quả tốt nhất rồi.

Chẳng qua Nguyễn Lăng Dao đứng ở một bên thì có hơi tổn thương.

Nàng u oán nhìn Thành ca, nếu không cần hôn thì sao ngươi không nói sớm hả?

Thành ca có thể cảm nhận được ánh mắt của em gái, chẳng qua bây giờ chỉ có thể giả bộ không biết.

“Vậy ta tới đi!”

Nếu không cần hôn, Trác Ngạo Tâm không có gì phải do dự nữa.

Nàng đứng ở phía trước, chờ Khương Thanh truyền dạy.

“Trước khi truyền dạy cho ngươi, ngươi mở ra huyền khí lưu ảnh trước, ghi lại quá trình đi.” Thành ca dặn dò tri kỷ một câu.

Trác Ngạo Tâm nghe xong thấy cũng đúng, như vậy sau này còn có có thể mang về xem và nghiên cứu.

Đợi sau khi nàng mở ra huyền khí lưu ảnh, Thành ca liền diễn luyện một thức của Huyền Thuật Chiến Chi Lực.

Sau đó còn không đợi Trác Ngạo Tâm đặt câu hỏi, hắn đã trực tiếp nói ra khẩu quyết và điểm thiết yếu của một thức này một lần.

Cả quá trình không đến năm phút đồng hồ.

Sau đó hắn khoát tay: “Được rồi, ngươi có thể đi sang một bên tu luyện rồi, người tiếp theo.”

Chuyện này…

Trác Ngạo Tâm sửng sốt, hình như không đúng rồi?

Hình như trình tự bị bớt đi rất nhiều bước so với hai người trước!

Khi hai người kia học Huyền Thuật, chẳng phải ngươi tay nắm tay chỉ giáo, nhìn các nàng diễn luyện, còn nhắc nhở chỉ ra chỗ sai bất cứ lúc nào sao?

Nhất là Chung Ly Xảo, không chỉ diễn luyện lại thêm một lần, sau đó còn tay nắm tay dạy tỉ mỉ từng chút một ước chừng sáu giờ!

Sao lúc này ta mới chỉ dùng một nén nhang đã kết thúc rồi?

Nàng không thể không lên tiếng lần nữa: “Đại hiền giả, chẳng phải hơi quá ngắn gọn rồi sao?”

“Ngắn gọn sao?”

Thành ca cười tủm tỉm giang tay: “Ta đã nói lại toàn bộ một thức này một lần rồi, vậy còn chưa đủ sao?”

Kỳ thật hắn nói không sai.

Nếu có người trong lúc vô ý đạt được một quyển bí tịch Huyền Thuật, còn phải tự tìm hiểu nữa đó.

“Video giảng giải” vừa mới được ghi lại của Thành ca, đã xem như là rất kĩ càng tỉ mỉ rồi, còn thêm vào rất nhiều lý giải của bản thân, cũng đủ để tiết kiệm rất nhiều khổ công cho nàng rồi.

Chẳng qua là, cách đối xử so với hai vị trước thì có hơi thê thảm mà thôi.

Trác Ngạo Tâm nhíu mày nói: “Nhưng ta vẫn có nhiều chỗ chưa hiểu…”

“Không hiểu có thể cầm huyền khí trở về hỏi Chiến Linh điện chủ mà, cảnh giới của hắn cao nhất, chắc chắn có thể hiểu được.”

“Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở mỗi người, ngươi không thể trông cậy toàn bộ vào việc ta dạy. Ta làm gì có thời gian, ta cũng phải tu luyện, đúng chứ?”

Trác Ngạo Tâm còn muốn tranh thủ một chút: “Vậy vừa rồi các nàng…”

“À, đó là quà tặng thêm vào. Các ngươi cũng nói hôn môi không phải trò đùa, người đẹp tặng hôn, ta há có thể phụ lòng yêu mến?” Thành ca nói rất đương nhiên.

Trác Ngạo Tâm lập tức nghẹn lời.

Người ta nói rất có đạo lý, ngươi không hôn cũng vẫn sẽ học được giống như vậy, còn có gì không hài lòng nữa?

Về phần quà tặng thêm vào, đương nhiên phải xem tâm trạng, không có khả năng ai ai cũng có phần.

Nguyễn Lăng Dao vốn còn đang u oán, lập tức lại vui mừng trở lại, nụ hôn của mình vừa nãy cũng không thiệt.

Mà bốn cô gái còn lại có hơi xoắn xuýt.

Huyền Thuật cấp Chí Tôn này quá cao thâm huyền ảo, nếu không có Khương Hiền Giả tự chỉ điểm tại hiện trường, độ khó phải cao hơn gấp nhiều lần.

Các điện chủ đều là Thiên Huyền Cảnh, kinh nghiệm tu luyện phong phú, phỏng chừng video giảng giải đối với họ là đủ rồi.

Nhưng với cảnh giới và ngộ tính thấp kém của nàng, có thể căn bản không học được bao nhiêu.

Cuối cùng điều nàng có thể làm được, chỉ là có tác dụng như một cái loa, vận chuyển "video giảng giải" thay các điện chủ.

Song còn không đợi các nàng mở miệng, Thành ca liền trực tiếp phá hỏng sự do dự của các nàng.

"Vừa rồi ta cũng đã nói rõ rồi đấy, các ngươi không cần hôn ta, Ta vốn cũng rất bận bịu, không có thời gian từ từ chỉ bảo mỗi người đâu."

"Được rồi, được rồi, người tiếp theo, người tiếp theo!"

Bị hắn nói như vậy, cho dù bốn cô gái còn lại muốn thay đổi ý định cũng không được nữa rồi.

Thế là kế tiếp, chỉ trong 20 phút đồng hồ, Thành ca liền hoàn thành toàn bộ quá trình truyền dạy.

Sau đó hắn lại trở về trong tĩnh thất bắt đầu luyện hóa Bí Không Thánh Sa, nâng cao cảnh giới Huyền văn mới của mình.

Còn mấy cô gái bên ngoài có thể tự tu luyện đến trình độ nào, hắn không chút để ý.

Chương 635.

Sau khi tu luyện một thời gian dài, Lê Hàn Ngọc và bảy nữ đệ tử rời khỏi Hiền Giả cung, quay trở về chủ điện.

Các điện chủ đã chờ đến mức ngứa ngáy cả tâm can, không thể không đứng ra chào đón.

Trong quá trình truyền thụ ở trong Hiền Giả cung, bọn họ không được phép đứng ngoài quan sát.

"Sao rồi?"

“Đợi lâu đến nỗi tóc lão phu cũng trắng thêm vài sợi rồi đây này.”

“Khương Hiền giả đã dạy các ngươi chưa?”

“Đúng rồi, không phải huyền thuật kia của hắn là hệ băng sao, bọn ta cũng học được ư?”

Nhìn thấy vẻ mặt của mấy người Trác Ngạo Tâm không hề vui chút nào, trong lòng Chiến Linh điện chủ và mấy người khác đều thấy không ổn.

Tám người nhanh chóng bị điện chủ của mình dẫn sang một bên truy hỏi.

“Khương Hiền giả dạy chúng ta rồi.”

“Có huyền thuật của hệ chúng ta, là cấp chí tôn.”

Hai câu này, trong nháy mắt khiến các vị điện chủ như được uống thuốc an thần.

“Ha ha ha, tốt tốt tốt!”

“Những gì hắn dạy đều ở trong này rồi.”

Trác Ngạo Tâm lấy huyền khí lưu ảnh ra, giao cho cha mình Chiến Linh điện chủ.

“Ngươi tự mình xem đi.”

Chiến Linh điện chủ sửng sốt, nhấn mở quan sát “video giảng giải”.

Sau một lát hắn tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ.

“Vậy mà thế gian còn có huyền thuật mạnh mẽ tới như vậy ư?”

Hắn là Thiên Huyền Cảnh ngũ trọng, cảnh giới và cảm ngộ đều hiển hiện ngay trước mắt, nếu so sánh với bên tiên giới thì cũng tương đương với cường giả cấp Tiên Vương.

Bởi vậy nên hắn có thể nhìn ra rất nhiều thứ trong hình ảnh của huyền khí này hơn Trác Ngạo Tâm nhiều.

“Tuyệt diệu!”

“Tuyệt diệu quá!”

“Hóa ra là như vậy!”

Nhìn thấy hình ảnh huyền khí kia, nghe âm thanh Khương hiền giả giảng giải, hắn nhanh chóng khoa chân múa tay, không kìm được lòng mà bắt đầu luyện tập.

Không chỉ riêng hắn, tất cả các vị điện chủ khác cũng đều đắm chìm vào trong đó.

Ở nơi này chỉ có riêng đại điện chủ, Quang Minh điện chủ, Băng Linh điện chủ không nhận được "video giảng giải" này.

Ba người không khỏi hơi mất mát.

"Vì sao các ngươi không nhận được vậy?"

Quang Minh điện chủ nhíu mày: "Chẳng lẽ ngươi đắc tội Khương hiền giả rồi?"

Chung Ly Xảo cười ngọt ngào: "Điện chủ, ngươi trách ta oan uổng quá, Khương hiền giả chỉ dạy ta còn tỉ mỉ hơn cả các nàng cơ."

Một mình nàng chiếm hẳn ba canh giờ, năm người còn lại kia gộp lại cũng chỉ mới nửa giờ, sao mà sánh được cơ chứ?

"Vậy ngươi…"

"Ta đây sẽ giải thích và biểu diễn lại thức kia cho điện chủ nhé!"

Nói xong, Chung Ly Xảo vừa thong thả vung kiếm, vừa thuật lại từng câu theo như lời của Thành ca trước đó.

Là tu sĩ Minh Huyền cảnh, chút trí nhớ đấy là cơ bản nhất.

Ban đầu Quang Minh điện chủ còn có chút không vừa lòng lắm, thầm nói ngươi biểu diễn lại thì làm sao chuẩn xác bằng xem hình ảnh của chính Khương hiền giả?

Nhưng càng nhìn, càng nghe, dần dần bỗng tỏ vẻ không thể tin nổi.

Giải thích tỉ mỉ kỹ càng quá rồi đó?

Đây đâu còn là chỉ dạy nữa, mà gần như là nắm tay chỉ từng đường đi nước bước ấy chứ!

Có vài chỗ Quang Minh điện chủ không cần chỉ dạy hay gợi ý, nhưng Chung Ly Xảo vẫn nói lại một lượt rành mạch bí quyết mà Thành ca đã truyền thụ.

Vì thế Quang Minh điện chủ lập tức lại lĩnh ngộ thêm được một phần mới.

Điều này khiến hắn mừng như điên.

Nếu như hắn cũng xem video vài phút hệt như đám người Chiến Linh điện chủ kia, chỉ sợ phải cả nửa ngày trời mới có thể nắm vững cơ bản thức nhập môn thứ nhất, mà e là luyện đến Tiểu Thành sợ cũng cần cả tháng trời.

Nhưng bây giờ tình huống khác rồi.

Thành ca chỉ dạy cẩn thận đến như thế, là đệ tử Động Huyền cảnh, Chung Ly Xảo cũng có thể học được cực kỳ chuẩn xác.

Có loại gợi ý như dẫn đường cho lính mới này, hắn cảm giác sau khi bản thân vừa nghe xong, luyện mấy lần thôi mà đã có thể tu đến cảnh giới Tiểu Thành ngay tại chỗ.

Đại điện chủ và Băng Linh điện chủ cũng có cảm giác tương tự.

Dạy cực kỳ cụ thể luôn.

Về phần bên Chiến Linh điện chủ kia, sau khi xem xong, trong đầu dần dần hiện lên vài nghi vấn.

“Ôi, vẫn có vài chỗ không hiểu lắm!”

Hỏa Linh điện chủ một bên cười nói: “Tự biết thỏa mãn đi, này đã là cụ thể lắm rồi!”

Lôi Linh điện chủ cũng vừa lòng thỏa dạ: “Đúng vậy, quay về nghiên cứu nhiều vào, hẳn là có thể giải quyết dễ dàng thôi.”

“Đúng vậy, hình ảnh chỉ dạy này của Khương hiền giả đã tỉ mỉ kỹ càng hơn trong tưởng tượng của ta nhiều rồi.”

“Thần kỳ ghê, hắn mới Cực Huyền cảnh mà thôi, làm sao mà có được truyền thừa như thế, vả lại còn liên quan đến huyền văn khác nữa.”

“Người phi phàm là kẻ cả ngươi lẫn ta đều không thể suy đoán được đâu, ha ha ha!”

Mấy điện chủ xem xong “video giảng giải” ha ha cười to, nhưng rất nhanh không thể cười nổi nữa.

Bởi vì bọn họ phát hiện đại điện chủ, Băng Linh điện chủ, Quang Minh điện chủ bên kia vẫn đang học.

Hơn nữa còn học được cụ thể vô cùng, tỉ mỉ kỹ càng hơn bọn họ gấp chục lần.

Thậm chí ba vị kia còn không cần đặt câu hỏi, ba đệ tử kia cứ như là đầu bếp đang róc thịt trâu, chia nhỏ từng phần các chiêu thức rồi giảng giải đến mức độ sâu hơn.

"Hả…"

Năm vị điện chủ đưa mắt nhìn nhau, còn có cả như thế nữa?

Như này thì căn bản đều không cần tự mình trở về tìm hiểu nữa luôn ấy, cái gì cũng đều giải thích rõ ràng hết rồi.

Vốn dĩ bọn họ đã thỏa mãn đến mức vui mừng khôn xiết với giảng giải trên lưu ảnh này rồi.

Nhưng bây giờ bỗng nhiên lại cảm thấy huyền khí lưu ảnh trong tay không còn hời như thế nữa.

Hết cách, chuyện gì cũng phải so sánh ấy mà.

Chiến Linh điện chủ vội vàng vẫy vẫy tay với con gái của mình: "Hóa ra Khương hiền giả truyền thụ nhiều vậy, vậy ngươi cũng giảng thức thứ nhất cho ta một chút đi…"

Trác Ngạo Tâm gục mặt xuống, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Hắn không dạy ta những cái này."

"Gì cơ?"

Chiến Linh điện chủ không thể hiểu nổi: "Nếu hắn đã dạy cho Nguyễn Lăng Diêu và Chung Ly Xảo, vì sao không dạy cho ngươi?"

"Bởi vì ta không hôn hắn."

Đối thoại tương tự cũng xảy ra ở bên đám người Hỏa Linh điện chủ, Lôi Linh điện chủ.

Một lát sau, mấy vị điện chủ hiểu rõ được quá trình, ai nấy đều tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Thế mà chỉ vì một nguyên nhân đơn giản không đầu không đuôi như thế này ư?

Chiến Linh điện chủ tức giận mà răn dạy Trác Ngạo Tâm: "Ngươi nói xem, việc gì ngươi phải tỏ ra thận trọng đến mức vậy hả, chẳng lẽ đại hiền giả làm ngươi bẽ mặt sao? Chỉ là hôn một cái khiến hắn vui vẻ một chút, đâu cần phải ngươi hiến thân đâu."

Trác Ngạo Tâm rất ấm ức, căm giận phản bác nói: "Hôn môi có ý nghĩa quan trọng, có thể tùy tiện hôn bừa được sao?"

"Huống chi hắn chỉ là một tên Cực Huyền cảnh, hắn coi bọn ta là gì chứ, nữ tử bán tiếng cười à, dựa vào cái gì chứ, hắn quá đáng lắm rồi đấy!"

"Điều đó đồng nghĩa với việc hắn đang sỉ nhục ta, ta không bao giờ khom lưng uốn gối bởi vì thế đâu!"

Chiến Linh điện chủ suýt chút nữa thì bị nàng làm cho tức cười.

"Hình như ngươi còn chưa hiểu rõ ý nghĩa của huyền thuật cấp chí tôn thì phải!"

"Ngươi có biết một huyền thuật như thế đặt ở những nơi khác… Không, đặt ở mấy tầng phía trên sẽ như thế nào không?"

"Hôn một cái có thể được nhận, trên đời này làm gì có chuyện nào tốt hơn thế nữa?"

Hắn chỉ chỉ phía trên đỉnh đầu, trầm giọng nói: "Vì huyền thuật cấp chí tôn, chắc chắn những đại năng Đế Huyền cảnh sẵn lòng trả giá bằng bất cứ đại giới nào, cho dù là gọi Khương hiền giả là gia gia, cho dù là phải dâng tặng cả đạo lữ của bọn họ!"

Tuy rằng lời của hắn có chút hoang đường cực đoan, nhưng các điện chủ khác thật sự không bác bỏ.

Những huyền thuật mà Đế Huyền cảnh có thể nắm bắt được, cao nhất cũng mới chỉ là đế giai.

Một khi nắm chắc huyền thuật cấp độ càng cao, vậy có nghĩa là lực chiến đấu có khả năng vượt lên trên những Đế Huyền cảnh khác, trở thành kẻ mạnh nhất trong những người kia.

Ý nghĩa này thực sự quá lớn, đủ để thay đổi vận mệnh thế lực của mấy tầng trên huyền giới.

“Hắn hào phóng vô tư đưa ra bảo vật có giá trị cao nhất huyền giới, ngươi trả giá được cái gì rồi?”

“Còn có mặt mũi đi nói hắn quá trớn, hắn thiếu nợ ngươi sao?”

Mãi cho đến tận lúc này, Trác Ngạo Tâm cuối cùng mới biết được bản thân đã bỏ lỡ mất cái gì.

Rất lâu sau, nàng mới thấp giọng nói: “Nhưng… đã muộn rồi.”

Nàng nhớ rất rõ ràng, Khương hiền giả đã nói qua hắn đã không cần nữa rồi, bởi vì hắn rất bận.

Chương 636.

Năm ngày sau, Thành ca tiến hành một vòng Phụ Linh mới.

Sau khi Phụ Linh xong, bảy nữ tử kia lại tới Hiền Giả cung.

Các nàng là tới thỉnh cầu muốn học thức thứ hai, trái ngược với lần đầu bối rối, lần này mọi người quen thuộc hơn nhiều rồi.

Thành ca còn chưa kịp lên tiếng, Lê Hàn Ngọc đã trực tiếp đi tới trước mặt hắn.

Nàng không hề do dự, đỡ lấy mặt hắn rồi hôn lên.

Sau khi hôn xong, mới bình tĩnh nhìn hắn.

“Có thể dạy ta thức thứ tư được chưa?”

Thành ca nhớ lại dư vị sót lại trên môi, tâm tình đặc biệt phức tạp.

Tuyết La Sát Lê Hàn Ngọc này hôn mình trước mặt người khác, là một chuyện rất “tăng thể diện”.

Nhưng về phương diện khác, bây giờ nữ nhân này hôn miệng, ngay cả chào hỏi cũng không thèm luôn.

Nàng thực sự quen hôn môi mình, nhưng sao anh đây lại cảm thấy có chút mất mặt nhỉ?

Vừa nãy có được tính là bị nàng cưỡng hôn không?

Xuất phát từ ước định, tiếp sau đó hắn vẫn dạy Lê Hàn Ngọc thức thứ tư rất tận chức tận trách.

Mà nữ nhân bên ngoài mang tiếng hung ác này vừa rời khỏi, Chung Ly Xảo vốn dĩ còn đang lạnh đến run lẩy bẩy lập tức reo hò nhảy nhót lên đón.

Sau đó cũng không đợi Thành ca mở miệng, nàng lập tức môi chạm môi với hắn.

Hắn lại bị "cưỡng hôn" lần nữa.

"Đại hiền giả, cuối cùng cũng có thể tu luyện cùng ngươi rồi, mấy ngày này người ta nhớ muốn chết rồi…"

Chung Ly Xảo như gấu túi treo trên cổ hắn, đôi mắt như biết nói cũng cong thành trăng non.

"Hì hì, hôn một cái có đủ hay không, không đủ ta thì ta lại hôn thêm cái nữa!"

Nói xong, em gái mạnh dạn dễ thương này còn muốn hôn cái nữa.

Dường như trong mắt nàng, hôn môi với Thành ca còn quan trọng hơn cả học huyền thuật.

Thành ca thực sự cực kỳ hoài nghi nàng là mượn cớ học tập để tới nơi này chiếm hời.

Chẳng qua, tuy rằng đều là cưỡng hôn, nhưng cảm nhận lại vẫn không giống nhau.

Lê Hàn Ngọc là một lòng hướng về huyền thuật.

Mà em gái này, dường như là hướng về phía hắn.

Phát hiện này lại khiến cho Thành ca nhận được an ủi cực lớn, phong độ làm màu lại được chữa trị một lần nữa.

Vì thế tâm trạng hắn cực tốt.

Hắn lại cực kỳ kiên nhẫn một lần nữa, tay nắm tay dạy em gái có thiên phú lót đế trong bảy người này chừng bốn canh giờ!

Sáu nữ tử khác ở một bên cứ phải gọi là hâm mộ, ghen ghét, đố kỵ.

Đại ngộ khác biệt này của ngươi cũng rõ ràng, chân thật quá rồi đấy?

Nhưng hết cách, Thành ca bằng lòng, kẻ nào cũng không xen vào được.

Tiếp đó, Nguyễn Lăng Diêu vẫn vừa e lệ vừa hôn, vì vậy Thành ca dạy nàng một canh giờ.

Về phần năm nữ tử còn lại, bao gồm cả Trác Ngạo Tâm, ai nấy vẫn đều nhận được video giảng dạy vài phút hệt như lần trước.

Sau khi kết thúc, hắn lại tiến vào tĩnh thất, bận bịu sự nghiệp vĩ đại nâng cao huyền văn.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Cuộc sống của Thành ca trở nên có quy luật, mà các cấp cao của thần điện cũng ngày ngày bận tu luyện huyền thuật chí tôn.

Mỗi ngày đều trải qua trọn vẹn mà lại hài lòng.

Điều duy nhất khiến chư vị điện chủ đau đầu chính là cảnh giới của bản thân Khương hiền giả, vậy mà vẫn còn ở Cực Huyền cảnh nhất trọng.

Mãi không có dấu hiệu tăng lên.

“Đại hiền giả cứ tiếp tục như vậy thì không được đâu.”

“Đúng vậy, rốt cuộc mỗi ngày hắn ở trong tĩnh thất bận bịu cái gì thế?”

“Đáng lẽ cảnh giới của hắn nên tăng lên rồi mới phải, mắt thấy lần khảo hạch tiếp theo sắp tới rồi đó!”

“Lần trước đã nói khảo hạch sẽ sắp xếp cho hắn thí luyện cấp độ Cực Huyền cửu trọng rồi, vốn hi vọng hắn có thể phấn đấu nỗ lực, kết quả đứa nhỏ này hoàn toàn không chút động lòng.”

Đại điện chủ bóp ấn đường, cũng không khỏi có chút đau đầu.

Quang Minh điện chủ cười khổ nói: “Hắn sẽ không định dựa vào huyền thuật cấp chí tôn kia để qua cửa đấy chứ?”

“Đúng là có khả năng đấy, chẳng trách hắn có chỗ dựa nên không thèm sợ.”

“Ôi, ai đi khuyên nhủ hắn, cứ tiếp tục như vậy rất hoang phí bản thân hắn đó.”

Những lời này của đại điện chủ vừa dứt, các vị điện chủ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tất cả đều không hé răng.

Giỡn chơi à, hiện tại tiểu tử này nắm giữ cả huyết mạch của mọi người – Huyền thuật cấp chí tôn.

Mỗi người đều có việc nhờ hắn, ai dám tới cửa chọc vào hắn chứ?

Ngộ nhỡ hắn phiền rồi, đột nhiên tuyên bố không dạy mình nữa, vậy thì có khóc cũng không có chỗ mà khóc luôn.

“Khụ, ta thấy việc này vẫn nên để bàn bạc kỹ càng lại đã nhỉ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, thời gian còn dài mà.”

“Ta tin tưởng với thông minh tài trí của đại hiền giả, hắn có tính toán với tu luyện của bản thân đó.”

Thảo luận chuyện này, cứ như vậy mà gác lại.

Dù sao từ nay về sau, là thật sự không ai dám quản Thành ca.

Mà cùng với ngày khảo hạch càng ngày càng tới gần, các hộ vệ trong thần điện cũng tu luyện rồi tu luyện, thảo luận rồi thảo luận.

Trong đó người được chú ý nhất, đương nhiên vẫn là Khương hiền giả.

Đây chính là thiên tài mạnh nổi tiếng nhất toàn bộ huyền giới.

“Ta nghe nói thí luyện đại điện chủ sắp xếp cho Khương hiền giả là Cực Huyền cảnh cửu trọng đó.”

“Từ lúc hắn tiến vào Cực Huyền cảnh đến nay cũng mới hơn nửa năm mà, tiêu chuẩn này có phải là quá cao rồi hay không?”

“Thiên tài tuyệt thế Tử Kim Huyền Văn mà, chắc chắn có chút bản lĩnh gì đó.”

Có người lắc đầu cười nhạo nói: “Có bản lĩnh cũng bó tay thôi, trước mắt hắn vẫn là Cực Huyền cảnh nhất trọng.”

“Gì cơ?”

“Vẫn là Cực Huyền Cảnh nhất trọng, chuyện này là không thể nào đâu?”

“Ta tận mắt thấy hắn ở Giáng Linh đại điện đấy, được chưa?”

“Chuyện này cũng quá không thể tưởng tượng nổi rồi đấy?”

“Cho dù là thiên phú bình thường, nửa năm cũng nên Cực Huyền nhị trọng rồi chứ, huống chi gì hắn còn là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của thần điện.”

Nếu chư vị điện chủ mà nghe được nghị luận này, nhất định sẽ cạn lời.

Bây giờ đã không phải là bọn họ bồi dưỡng hắn, mà là hắn bồi dưỡng bọn họ rồi.

Tuy rằng quả thật cảnh giới của hắn vẫn chỉ là cấp Cực Huyền cảnh nhất trọng.

“Chẳng lẽ thật ra Tử Kim Huyền Văn rất kém cỏi?”

Có người bắt đầu hả hê: “Đúng, có lẽ thiên phú sẽ không không bằng cả ta ấy chứ?”

Có người lại thản nhiên nói: “Dùng não của các ngươi cẩn thận ngẫm lại xem, nếu Tử Kim Huyền Văn quá kém cỏi, các điện chủ dựa vào cái gì mà tiếp tục tôn hắn lên làm đại hiền giả?”

“Nhưng mà, cảnh giới Cực Huyền cảnh nhất trọng của hắn là sự thật, không ai không thấy.”

“Mỗi ngày hắn đều đang bận rộn cái gì thế?”

“Ta nói cho các ngươi biết nè, chẳng phải lần trước Quang Minh điện bọn ta mở một cuộc tuyển chọn nội bộ sao?”

“Lần tuyển chọn thần bí đó chỉ giới hạn cho nữ tử tham gia, cái này liên quan gì đến đại hiền giả sao?”

Tên đệ tử kia hạ giọng, thần thần bí bí nói: “Đúng vậy, nghe đâu lần tuyển chọn này, thật ra là tuyển đạo lữ cho đại hiền giả.”

“Không chỉ riêng Quang Minh điện bọn ta, các điện khác tuyển xong, cuối cùng đều đưa tới Hiền Giả cung.”

“Gì cơ?”

“Vậy mà lại có cả chuyện này luôn?”

“Chuyện này cũng không hợp thói thường quá nhỉ?”

Cho đến trước mắt, chuyện Thành ca truyền thụ huyền thuật cấp chí tôn vẫn đang bị đám cấp tầng nghiêm khắc giữ bí mật.

Ngoại trừ đám người điện chủ tham gia trong đó và những người liên quan như Nguyễn Lăng Diêu, Trác Ngạo Tâm, căn bản những người còn lại không biết các nàng đang làm gì.

Ví như các hộ pháp, chấp sự của Hiền Giả cung, cũng đều bị che mắt.

Bọn họ luôn nhìn thấy những mỹ nữ này bước vào bên trong Hiền Giả cung, đương nhiên cũng sẽ có một vài lời đồn đãi quái gở.

"Hoang đường, quá hoang đường rồi, không tu luyện lại đi đắm chìm trong nữ sắc!"

Trong lòng các đệ tử đều thấy không công bằng chút nào.

Mấy em gái được tuyển chọn kia, tất cả đều là nhân vật cấp nữ thần của thần điện đó.

Mẹ nó ngươi chọn một người thì thôi đi, vậy mà còn muốn cả?

Không thể nhịn nổi!

"Ngang nhiên mở hậu cung ở thần điện, quá trớn rồi đấy nhá?"

"Các điện chủ không những không quản chế hắn, lại còn phối hợp nữa?"

"Bây giờ ta có chút không thể chờ được mà nhìn thấy rớt khỏi khảo hạch rồi đấy?"

"Đúng thế, ta cũng không chờ được nữa rồi, chỉ mong sao nhìn thấy hắn được một phen mất mặt!"

Chương 637.

Thành ca cũng chỉ gặp tai bay vạ gió mà thôi.

Không hiểu ra sao lại khiến cho tất cả nhóm nam hộ vệ, nam nghi trượng trong thần điện giận dữ.

Hiển nhiên bọn họ không dám chạy tới Hiền Giả cung làm cái gì, nhưng lời đồn cũng càng truyền càng mạnh mẽ, hơn nữa càng ngày càng khoa trương.

Mấy lời đồn đãi đó, đại điện chủ và các vị điện chủ rất nhanh cũng nghe thấy.

Ban đầu họ vốn muốn thay Thành ca giải thích một chút.

Nhưng lập tức phát hiện ra là giải không thích được.

Nhưng cũng không thể tuyên bố với bên ngoài là bản thân đang âm thầm học huyền thuật cấp chí tôn chứ?

Cấp độ huyền thuật này có ý nghĩa thế nào, bọn họ đều hiểu rất rõ.

Lỡ như bị hai tộc Kim Huyền, Ngân Huyền biết được, không chừng sẽ liều lĩnh làm ra chuyện như Hắc Huyền tộc.

Thậm chí khiến cho vị "tà ma dị giới" kia cảnh giác cũng không chừng.

"Nếu không hay là cứ để lời đồn tiếp tục lan truyền cũng tốt."

"Chuyện này có phải rất không công bằng với đại hiền giả không?"

"Đúng vậy, hắn truyền dạy huyền thuật cho chúng ta, còn gặp phải lời chê trách như vậy, thật sự là không nên."

"Mấy hộ vệ kia không phải nói hắn mới Cực Huyền cảnh nhất trọng sao?"

Đại điện chủ lại vung tay cười nói: "Đã như vậy thì cứ để cho hắn giận không chịu nổi, không chừng từ nay về sau hắn hóa căm giận thành động lực, phấn đấu tiến lên, cố gắng tu luyện tăng cảnh giới!"

Các vị điện chủ đều sửng sốt, chợt cười to.

"Tuyệt!"

"Tuyệt!"

"Ha ha ha, cứ làm như vậy đi!"

Bây giờ chúng ta không dám trực tiếp khuyên ngươi, vậy để cho đám hộ vệ tầng chót kia đến kích thích ngươi đi.

Thành ca cũng nhanh chóng nghe thấy mấy lời đồn đãi kia.

Dù sau cách mỗi vài ngày hắn sẽ tới Giáng Linh đại điện một lần.

Nghi trượng và hộ vệ bên này đều nhận quà tặng của hắn, cho nên đều cung phụng hắn như tổ tông.

Nhưng nhóm hộ vệ bên ngoài tới xem náo nhiệt lại không giống vậy.

Nghị luận lặng lẽ của bọn họ sao có thể giấu được lỗ tai của Thành ca.

Cái gì?

Ca đã đạt đến được tám nữ cùng hầu hạ một chồng rồi sao?

Vì sao chính hắn đều cũng không biết thế này?

Tuy rằng bản thân hắn hoàn toàn không ngại, thậm chí còn cảm thấy được rất tự hào, nhưng hắn vẫn muốn giữ gìn thanh danh của các nữ tử kia một chút.

Vì thế hắn vội vàng bay đến phía trên đám người bên ngoài.

“Mọi người đã hiểu lầm rồi!”

Khương hiền giả vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều vội vàng ngậm chặt miệng.

Thần điện có phép tắc.

Lén thảo luận không ai quản được, nhưng nếu thật sự nói trực tiếp trước mặt Thành ca, bọn họ cũng không dám.

Dù cho hắn chỉ là Cực Huyền cảnh.

“Ta và các nàng cũng không hề lén lút tự định chung thân, chỉ là đang tiến hành trao đổi học thuật thôi.”

Trao đổi học thuật?

Mọi người nghe được thì không hiểu ra sao.

“Ta và các nàng thân mật nhất cũng chỉ tới mức hôn thôi, hơn nữa chỉ có ba người.”

“Hơn nữa mọi người đều chỉ dừng lại ở mức xã giao, quan hệ vô cùng trong sạch, cũng không như các ngươi nghĩ như vậy!”

“Hy vọng mọi người không nên suy nghĩ bậy bạ, đều là chuyện không có thật.”

Nghe được câu trước mọi người vốn còn sẽ tin tưởng hắn.

Sau khi nghe được mấy câu sau, mấy đệ tử nam ở đây trong nhất thời đều không thể bình tĩnh.

Đây còn là tiếng người à?

Chỉ là… hôn, còn mà thôi?

Nhưng lại liên tiếp hôn ba người?

Ngươi còn muốn chúng ta tin tưởng ngươi trong sạch, không có gì à?

Lừa kẻ đần chắc?

Phía dưới lại bắt đầu thì thầm nói nhỏ.

“Thật đấy hả.”

“Tiểu tử này cũng kiêu ngạo quá rồi đấy nhá?”

“Quá đáng!”

“Hắn đang khoe khoang đấy à? Là khoe đúng không?”

“Mẹ nó, lão tử suýt chút bị hắn làm cho tức đến hộc máu!”

Âm thanh tuy nhỏ nhưng Thành ca vẫn có thể nghe thấy.

“Ca thật sự chưa làm cái gì hết, ta vẫn còn độc thân này, nếu bên cạnh các ngươi có nữ tử chưa gả thì vẫn có thể giới thiệu cho ta.”

Độc thân con khỉ, ngươi xem chúng ta là đồ đần chắc?

Còn giới thiệu nữ nhân bên cạnh cho ngươi?

Ngươi sao không lên trời luôn đi?

Ngoài miệng không dám mắng nhưng trong lòng họ đã mắng hắn cả trăm lần.

Thành ca bất đắc dĩ, chỉ có thể hô xa ra ngoài.

“Lê Hàn Ngọc, ngươi tới nói cho bọn họ, đây là chuyện không có thật.”

Hắn cũng biết, bây giờ Lê Hàn Ngọc - hộ vệ bên người, đang âm thầm “bảo vệ” hắn.

Hắn định để nàng đứng ra làm chứng.

Vừa nghe đến tên Lê Hàn Ngọc, đám người phía dưới đều tự động lùi về sau hơn mười mét, xung quanh Thành ca trống không.

Chịu thôi, nữ nhân này tiếng ác vang xa.

Nghe nói nàng cũng ở đây, bắp chân ai nấy đều run lên, chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào.

Ngay sau đó Lê mỹ nữ xuất hiện thật.

Thành ca vui tươi hớn hở vẫy vẫy tay: "Ngươi tới chứng minh cho bọn họ một chút…"

Ngay sau đó miệng của hắn đã bị lấp kín.

Mỗi lần kết thúc Phụ Linh là thời điểm truyền dạy một thức mới.

Hiện giờ nàng đã học được mười thức, đã xem chuyện này thành thói quen cố định từ lâu rồi.

Sau khi Thành ca đi khỏi Phụ Linh đại điện, nàng vẫn đang mong chờ được truyền dạy thức thứ mười một.

Kết quả Thành ca dừng lại bên ngoài, dây dưa với đám người này.

Điều này làm cho nàng khá không kiên nhẫn.

Vì thế vừa xuất hiện đã "làm chính sự", vẫn giống như trước, đầu tiên là "cà thẻ", sau đó lấy huyền thuật ra.

Sau khi hôn liền hỏi: "Có thể dạy thức thứ thứ mười một được chưa?"

Tỷ rất gấp, làm nhanh lên!

Về phần lời đồn và hiểu lầm của đám người ở đây?

Những người này ở trong mắt nàng không khác gì vật chết.

Lực sát thương đối với nàng là con số 0 tròn trĩnh.

Lời đồn có thể làm tăng thực lực của chính mình sao, hay là sẽ làm giảm thực lực của mình?

Đều không thể, cho nên nàng không để ý chút nào.

Khoảnh khắc hai người hôn môi, tất cả mọi người đều im lặng.

Vẻ mặt mỗi người đều giống như nhìn thấy quỷ.

Sao có thể như vậy được?

Đây chính là Lê Hàn Ngọc đó!

Vừa mới nghe Khương Thành nói hôn ba người, bọn họ còn đang đoán đó là ai.

Nhưng bất kể phiên bản suy đoán nào khẳng định trong đó đều không có Lê Hàn Ngọc Tuyết La Sát này.

Nhưng mà bây giờ bọn họ đang nhìn thấy gì?

Nữ nhân này lại có ngày "rơi vào lưới tình", lại còn chủ động cưỡng hôn một người đàn ông trước mắt mọi người?

Nói cưỡng hôn, quả thật cũng rất phù hợp với phong cách của nàng.

"Ngươi…"

Thành ca bị nàng hôn không hiểu ra sao.

Ta gọi ngươi ra là muốn ngươi chứng minh sự trong sạch của ngươi một chút, kết quả ngươi chứng minh cái gì đây?

Được rồi, bây giờ cái gì cũng không giải thích được.

Lại giải thích thì chính là càng bôi càng đen.

Hắn chỉ có thể nắm tay nữ nhân này nhanh chóng chạy về Hiền Giả cung.

Mãi cho đến khi bóng dáng của Lê Hàn Ngọc hoàn toàn biến mất, nơi đây vốn đang yên tĩnh như gà mới hoàn toàn nổ tung.

"Điên rồi điên rồi!"

"Có phải mắt của ta có vấn đề rồi không?"

"Con mẹ nó, tin tức lớn đặc biệt đây!"

"Lê Hàn Ngọc bị hắn chiếm rồi ư?"

"Phi thường!"

"Xin nhận một lạy của ta!"

Thật sự có người dùng vẻ mặt sùng bái chắp tay thở dài về hướng Hiền Giả cung.

“Xem ra chúng ta xem thường vị đại hiền giả này rồi!”

“Ta đoán là, không phải hắn chiếm đoạt Lê Hàn Ngọc mà là Lê Hàn Ngọc chiếm đoạt hắn.”

“Không quan tâm ai chiếm đoạt ai, có thể làm rung động Tuyết La Sát cũng đã là một hành động vĩ đại!”

“Nói thật, ta có chút tin hắn không có quan hệ gì với mấy người khác rồi đấy. Dù sao có Lê Hàn Ngọc, mấy người khác chắc cũng không dám cướp nam nhân của nàng chứ?”

“Đúng thật, ai dám cướp với nàng chứ, không muốn sống nữa à?”

Sau khi nhóm người này trở về, một lời đồn nổ tung mới nhanh chóng lan truyền khắp nơi của thần điện.

Trong lúc nhất thời náo động vô cùng, mọi người đều nhanh chóng nói cho nhau!

Uy danh Lê mỹ nữ mạnh mẽ ở bên ngoài, thậm chí lời đồn không nói nàng là người nữ nhân của đại hiền giả, mà là nói “đại hiền giả là nam nhân của Lê Hàn Ngọc”.

Rõ ràng chiếm được mỹ nữ đệ nhất thần điện, nhưng lại không ai hâm mộ ghen tị Khương hiền giả, mọi người đa số vẫn là đồng tình và… chúc phúc.

Ngay lúc lời đồn này truyền bá rộng rãi, thần điện nghênh đón khách đến thăm của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền.

Chương 638.

Thần điện của Hắc Huyền tộc bị phá hủy, tà ma dị giới mạnh đến mức người khác giận sôi xuất hiện, hai tin tức đáng sợ này đều đã lan truyền khắp huyền giới.

Hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền này không thể nào thờ ơ được.

Ban đầu họ cũng giống như bên phía Bạch Huyền tộc này, cũng không thể nào vui vẻ nổi, chỉ có thể cảm nhận sự sợ hãi không chịu nổi dù chỉ một ngày.

Tà ma dị giới kia quá mạnh, mạnh đến mức làm trái tim người khác sinh ra tuyệt vọng.

Thế cho nên lãnh địa khổng lồ kia của Hắc Huyền tộc, đến bây giờ vẫn chưa có người nào dám đi chiếm lấy.

Đối mặt với tà ma dị giới mạnh mẽ như thế, bọn họ sâu sắc cảm nhận được thực lực của tộc mình chẳng là cái đinh gỉ gì.

Dưới đề xuất "ba tộc liên minh" của đại điện chủ Kim Huyền tộc Kim Địa Trì, đại điện chủ Ngân Dịch của Ngân Huyền tộc nhanh chóng hưởng ứng.

Nhưng phía Bạch Huyền tộc lại biểu hiện có vẻ không tích cực lắm.

Sau khi xác định "tà ma dị giới" kia không có ác ý gì với Bạch Huyền tộc, đám người Bạch La Chân thầm nghĩ khiêm tốn không gây chuyện, tốt nhất là không nên đắc tội hắn.

Còn tham gia cái gì mà liên minh cùng nhau chống tà ma?

Sợ mình sống lâu quá à?

Các nàng không chỉ không cho người đi tham gia đại hội liên minh, thậm chí ngay cả câu trả lời miệng cũng không có.

Điều này làm cho hai tộc Kim Huyền, Ngân Huyền rất bất mãn.

Vì thế đại điện chủ hai tộc mang theo một đám trưởng lão trùng trùng điệp điệp tới thần điện Bạch Huyền tộc, muốn bức ép Bạch Huyền tộc cùng gia nhập liên minh này.

Đến phía trước Bạch Huyền tộc, đại điện chủ hai tộc đụng mặt nhau.

"Kim Đại điện chủ, nếu Bạch La Chân nhất quyết không chịu gia nhập thì làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ?"

Kim Địa Trì lạnh lùng cười: "Vậy thì các nàng chính là kẻ phản bội của huyền giới, là kẻ thù chung của tất cả tộc nhân huyền tộc, hai tộc chúng ta cùng nhau tấn công!"

Hai điện chủ và vài vị nghi trượng trẻ tuổi của Kim Huyền tộc phía sau cũng phụ họa theo.

“Đúng vậy, bất cứ ai đều có quyền tiêu diệt kẻ phản bội!”

“Ta nghi ngờ các nàng cấu kết với tà ma dị giới!”

“Lần này Hắc Huyền tộc bị tiêu diệt, không chừng phía sau có bóng dáng của các nàng.”

Đại điện chủ Ngân Dịch của Ngân Huyền tộc không nói gì, bát nước bẩn này cũng hơi quá đáng rồi đấy?

“Vị tà ma dị giới kia, sợ là tập hợp hai tộc chúng ta cũng không ngăn được, lúc này còn đặt Bạch Huyền tộc về phía đối địch, có phải rất không sáng suốt hay không?”

Cái này không phải là không sáng suốt, mà là sợ kẻ thù quá ít, chết không đủ nhanh.

Sắc mặt Kim Địa Trì cứng lại, đương nhiên hắn cũng không ngốc đến như vậy.

Vừa rồi nói như vậy là muốn giật dây Ngân Dịch đến Bạch Huyền tộc kêu đánh kêu giết, sau đó mình lại đóng vai mặt người tốt thuận lợi kéo Bạch Huyền tộc vào liên minh.

Kết quả người này lại không mắc mưu.

“Mặc kệ thế nào, các nàng phải gia nhập liên minh!”

“Nếu không cho dù không tấn công Bạch Huyền tộc thì cũng phải cô lập các nàng!”

Thật ra Ngân Dịch lại đồng ý với đề nghị này: “Đúng vậy, đây là vì sự an nguy của cả huyền giới. Nếu các nàng trốn tránh, vậy từ nay về sau cắt đứt buôn bán với Bạch Huyền tộc!”

“Còn có đại hiền giả kia của bọn họ, Tử Kim Huyền Văn rốt cuộc là sao thế?”

“Lần này phải thăm dò cho ra kết quả!”

Ngoài tà ma dị giới ra, bọn họ cũng vô cùng chú ý đến sự tồn tại của Khương hiền giả.

Thủ lĩnh hai tộc đã đến, Bạch Huyền tộc cũng không dám chậm trễ, Bạch La Chân tự mình dẫn theo các điện chủ đi ra nghênh đón.

“Hoan nghênh các vị đến Bạch Huyền tộc chúng ta làm khách!”

Ngoài miệng Bạch La Chân nói như vậy, trong lòng lại nghĩ các ngươi rảnh rỗi quá đấy nhỉ?

Gần đây lão nương đang bận rộn học huyền thuật cấp chí tôn, thật sự không muốn dành ra thời gian rảnh ra nói nhảm với các ngươi đâu.

Kim Địa Trì ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Bạch điện chủ, Bạch Huyền tộc các ngươi uy phong thật đấy, đề nghị liên minh đã gửi đến mấy lần các ngươi đều xem như gió thoảng qua tai à?"

"Ha ha, Kim điện chủ nói quá lời rồi, mời vào bên trong!"

Hai tộc Kim - Ngân này, nếu xét thực lực tổng thể thì cao hơn so với Bạch Huyền tộc.

Hơn nữa bây giờ hai tộc liên thủ lại một chỗ, nàng cũng không dám đắc tội quá mức.

Ngân Dịch nhìn mọi người ra nghênh đón một lượt, không khỏi nhíu mày nói: "Vị đại hiền giả kia của tộc các ngươi đâu? Vì sao không ra đây nghênh đón?"

Nhắc tới Khương hiền giả, Quang Minh điện chủ cười nói: "Ngươi nói Khương hiền giả à, hắn đang bận bịu tu luyện, còn xin các vị thứ lỗi."

"Ý gì đây?"

Kim Địa Trì dừng chân, sắc mặt trầm xuống.

"Hắn cao quý như vậy à? Ngay cả chúng ta cũng không xứng để hắn ra nghênh đón?"

Bọn họ còn đang chờ để quan sát và thăm dò Thành ca đây, nhưng gặp cũng không gặp được thì thăm dò cái gì?

Điện chủ và nghi trượng của hai tộc ở phía sau cũng đều phụ hoạ.

"Đúng vậy, mặt mũi của hắn lớn vậy à?"

"Ngay cả đại điện chủ của các ngươi còn tự mình ra đón, dựa vào đâu mà hắn không ra?"

"Chỉ là Cực Huyền cảnh, ai cho hắn mặt mũi như vậy?"

"Ta cho hắn mặt mũi!"

Đáng lẽ còn đang ôn hòa, giờ đây sắc mặt Bạch La Chân xanh mét, cắt ngang bọn họ.

Ánh mắt dịu dàng của nàng cũng đột nhiên trở nên sắc bén.

“Khương hiền giả ở tộc chúng ta có địa vị cao quý, không ai giỏi bằng hắn hết!”

“Hắn không muốn gặp người khác thì không cần gặp, ông trời đến đây cũng giống vậy thôi!”

Kim Địa Trì và Ngân Dịch suýt chút nữa đã bị sự thay đổi thái độ này làm sửng sốt.

“Bạch La Chân, ngươi nói cái gì?”

“Thái độ này của ngươi là gì đây hả?”

“Ngươi muốn cắt đứt với hai tộc Kim - Ngân chúng ta đó à?”

Chiến Linh điện chủ sớm đã không nhịn được, nhảy ra quát to: “Cắt đứt thì sao? Các ngươi dám cả gan bất kính với Khương hiền giả thì chính là khinh thường cả Bạch Huyền tộc chúng ta!”

Các điện chủ khác của Bạch Huyền tộc cũng đứng dậy.

“Khương hiền giả không muốn thấy các ngươi, vậy chứng minh các ngươi không đáng.”

“Các ngươi chỉ đích danh người khác còn chưa tính, hắn là người các ngươi có thể chỉ đích danh sao?”

“Thật sự cho rằng bọn ta sợ cắt đứt à?”

Lần này, tất cả mọi người đều ồ lên.

Chỉ bởi vì nói Khương hiền giả vài câu mà Bạch Huyền tộc không tiếc cắt đứt với tộc khác?

Chuyện này cũng khoa trương quá đấy?

“Ngươi, các ngươi!”

Sắc mặt đại điện chủ Kim Huyền đầy lửa giận, nhưng trong tâm lại là kinh ngạc nhiều hơn.

Đại hiền giả này, cho dù là Tử Kim Huyền Văn thì cũng chỉ là một hậu bối thiên tài, dù sao vẫn phải bị tiền bối quản thúc chứ?

Sao nhìn điệu bộ Bạch Huyền tộc thế này, hệt như là coi đại hiền giả như cha mình ấy nhỉ?

Đại điện chủ Ngân Huyền thấy còn tiếp tục như vậy thì không được.

Bọn họ đến đây vì mục đích liên minh, không phải để tìm thêm một kẻ địch.

Hắn vội vàng đi ra hòa giải: “Ha ha, không gặp thì không gặp, hắn vui vẻ là tốt rồi.”

“Kim huynh xin bớt giận, chúng ta đều là tiền bối, so đo với tiểu bối thì thật không đáng.”

Kim Địa Trì cũng thuận thế nguôi giận, trận tranh chấp này mới xem như cho qua.

Sau đó đoàn người vào bên trong chủ điện ở sâu trong thần điện.

Ba bên ngồi xuống, lúc này mới chính thức bắt đầu trao đổi chuyện liên minh.

“Bạch điện chủ, dáng vẻ tà ma dị giới kiêu căng ngạo mạn như thế, chẳng lẽ tộc của ngươi còn muốn không đếm xỉa đến sao?”

“Đây chính là thời điểm sinh tử tồn vong của cả huyền giới, quyết định của ngươi liên quan đến sống chết đến hàng trăm triệu tộc nhân huyền tộc, hy vọng tầm nhìn của ngươi có thể rộng hơn một chút.”

Hai vị đại điện chủ vừa dứt lời, Bạch La Chân ngồi ở giữa liền xua tay cười nói: “Hai vị lo lắng nhiều rồi, theo ta thấy, tà ma dị giới kia không nguy hiểm như trong tưởng tượng vậy đâu.”

Từ lúc trở về từ Hắc Huyền tộc, nàng vẫn luôn có chút lo lắng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, bây giờ nàng đã càng ngày càng yên tâm.

Dù sao trong khoảng thời gian này gió êm sóng lặng, vị tà ma dị giới kia cũng không lại hành động.

Với thực lực của hắn, nếu thật sự là hạng người tàn bạo thích giết người vậy thì chỉ sợ bây giờ ba tộc Kim Ngân Bạch đã bị hắn tiêu diệt hết rồi.

Làm sao có thể không làm gì trong thời gian dài như vậy?

Chương 639.

Theo như Bạch La Chân nhận thấy, lời nói kia của Khương hiền giả là thật.

Tên tà ma dị giới này không có ham muốn chinh phục, ít nhất hắn không hề có ý thù địch với Bạch Huyền tộc.

“Cái tên tà ma dị giới đó không nguy hiểm sao?”

Kim Huyền Đại Điện chủ cao giọng nói: “Bạch La Chân, có phải ngươi điên rồi không?”

“Hắn đã làm cái gì, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy sao?”

“Ta biết Bạch Huyền tộc các ngươi có thù oán với Hắc Huyền tộc, nhưng ngươi nghĩ hắn tiêu diệt Hắc Huyền Tộc, chính là bạn của Bạch Huyền Tộc các ngươi hay sao?”

Bạch La Chân lắc đầu cười: “Kim Địa Trì, lúc đầu ta cũng có suy nghĩ giống như ngươi.”

“Nhưng ngươi không phát hiện ra sao, sau đó hắn không hề tấn công ba tộc chúng ta.”

“Người đó chỉ là có thù với Hắc Huyền tộc, cho nên mới tiêu diệt bọn họ.”

“Chúng ta với hắn không thù không oán, cần gì phải vô cớ sinh sự, nhất định phải chọc tức hắn chứ?”

Người ta không ra tay chính là vận may của chúng ta, ngươi phải biết thu tay đúng lúc chứ.

Lại còn liên minh với nhau, biết đâu tên tà ma dị giới đó cảm nhận được địch ý mạnh mẽ, đến lúc đó thì không hay rồi.

Đại điện chủ Ngân Huyền không ngừng lắc đầu.

Hắn hoàn toàn không tán thành cách nghĩ của Bạch La Chân.

“Ngươi nghĩ đơn giản thật đấy, ai nói hắn chỉ có thù với Hắc Huyền tộc?”

“Kẻ mà hắn tiêu diệt không chỉ có một mình Hắc Huyền tộc!”

“Cái gì?”

Bạch La Chân và đám người điện chủ Bạch Huyền tộc kinh ngạc.

“Hắn còn tiêu diệt ai?”

Kim Địa Trì chầm chậm đứng dậy, trầm giọng nói: “Địa Tàn các!”

“Địa Tàn các?”

Đám người Bạch Huyền Tộc vô cùng ngạc nhiên.

“Cái tổ chức dưới lòng đất đó bị tiêu diệt rồi ư?”

“Không phải là không tìm thấy tổng bộ của bọn họ hay sao?”

Nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là vui sướng.

Dù sao thì từ trước đến nay, Địa Tàn các luôn là tai họa, nhiều năm gần đây, Bạch Huyền tộc phải chịu không ít thiệt hại.

Vì muốn tiêu diệt bọn họ đã bỏ ra sức lực cực kì lớn, nhưng mà đáng tiếc là không thể thành công.

Nếu như Địa Tàn các không còn nữa, vậy lãnh địa của Bạch Huyền tộc an toàn hơn gấp mấy lần.

Ngân Dịch chầm chậm nói: “Chính là vào năm ngày trước, tổng bộ của Địa Tàn các bị kẻ đó phát hiện, nó vốn nằm rất sâu ở dưới lòng đất của vùng đất hoang vu - nơi giao giới của Ngân Huyền Tộc ta và Hắc Huyền tộc, cực kì bí mật.”

“Dưới lòng đất có nhiều cung điện to lớn, đồng thời còn phát hiện xác của gần như tất cả lãnh đạo cấp cao của Địa Tàn các.”

Bạch La Chân kinh ngạc nói: “Nơi kín đáo như vậy, làm sao các ngươi phát hiện ra được?”

“Bởi vì phạm vi hàng trăm trượng trên mặt đất đều bị kẻ kia xuyên thủng rồi, cấm chế linh văn ẩn giấu cũng đã bị phá hủy toàn bộ, trực tiếp lộ ra dưới ánh mặt trời.”

“Trải qua điều tra kỹ càng, bọn ta phát hiện một số lượng lớn người bị giết chết tại Địa Tàn các, và một vài người chết có đặc điểm tương tự như những tộc nhân đã chết ở thần điện của Hắc Huyền tộc.”

“Trên người không có vết thương, nhưng thân thể yếu dần, sức sống bị cắt đứt…”

“Tổng bộ Địa Tàn các bị hủy diệt, không ai còn sống, đấy chính là thủ đoạn của tên tà ma dị giới kia!”

Hít!

Đám người trong điện của Bạch Huyền tộc đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ý nghĩ yên tâm lúc đầu của bọn họ cũng đột nhiên có chút dao động.

Kim Địa Trì lạnh lùng đưa ra kết luận: “Mục tiêu của tên tà ma dị giới này, căn bản không hề giới hạn mỗi Hắc Huyền tộc.”

“Nếu như các ngươi còn không làm gì thì đồng nghĩa với việc đang khoanh tay chờ chết.”

“Mục tiêu tiếp theo, cũng có lẽ chính là các ngươi.”

Hắn nhàn nhạt liếc nhìn Bạch La Chân, khóe miệng nhếch lên lộ rõ ý chế nhạo.

Giống như đang nói, các ngươi là một đám người ngây thơ ngu xuẩn, bây giờ đã biết tầm quan trọng của việc liên minh hay chưa?

Bạch La Chân trầm mặc.

Mà một bên khác, Thành ca dẫn theo Lê Hàn Ngọc, Nguyễn Lăng Diêu, Chung Ly Xảo và một đám tiểu muội nhanh chóng tham gia khảo hạch.

Mấy ngày này đều là những ngày tháng sống trong khảo hạch.

Các đệ tử khác đều phải chấp thuận theo thứ tự sắp xếp, nhưng Khương hiền giả, ai dám sắp xếp cho hắn chứ?

Cuộc khảo hạch này đối với hắn mà nói cũng chẳng khó khăn gì, hệt như đi ngang qua sân khấu.

Chẳng qua việc hắn xuất hiện như vậy lập tức thu hút sự chú ý của cả thần điện.

Rất nhiều hộ vệ chạy qua chạy lại rủ rỉ kể cho nhau nghe, không thèm bàn bạc về chuyện đại sự của hai tộc Kim - Ngân mà đều sôi nổi vội vã đến xem Khương hiền giả khảo hạch.

Mọi người đến đây để xem xem, cơ mà rốt cuộc cái tên này đến khảo hạch hay đến biểu diễn thế?

Tám vị mỹ nữ đang tranh đua xem ai đẹp nhất, ai nấy đều xinh đẹp rạng rỡ không thể so bì được.

Nhưng mà tất cả mọi người đều cố ý đứng xung quanh hắn, giống như vệ sĩ đi theo bên mình.

Phô trương như thế này, quả thật là chói mù con mắt người khác.

Nhìn thấy nhiều người đến "cổ vũ" như vậy, vốn dĩ Thành Ca không hứng thú mấy với cuộc khảo hạch này, bây giờ lại hăng hái rồi.

Thậm chí còn vẫy vẫy tay với đám người.

"Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, ha ha ha!"

"Nhưng mà mọi người vẫn nên giữ tiếng reo hò lớn nhất đến cuối cùng nha, ta sợ đến lúc thể hiện quá xuất sắc, mọi người không còn sức để reo hò mất!"

Trong lòng tất cả mọi người đều tỏ vẻ muốn phỉ nhổ hắn ngay lập tức.

Bọn ta reo hò vì ngươi khi nào vậy?

Ngươi dẫn theo tám mỹ nữ tới cho bọn ta xem, đấy là kéo thù hận đó, được chưa?

Bọn ta chỉ mong sao ngươi thật xui xẻo.

Hy vọng ngươi không qua được khảo hạch!

Vào lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều dâng trào tiếng lòng như nhau.

"Đây chính là đại hiền giả của Bạch Huyền tộc ư?"

Trong đám đông, hơn mười tên tu sĩ trên đỉnh đầu có kim văn và ngân văn, nhàn nhạt nhìn Thành ca đứng ở trung tâm.

Biểu cảm dần dần trở nên có chút xem thường.

Bọn họ là chấp sự trẻ tuổi và hộ pháp thiên tài cùng đám cấp cao vừa rồi của hai tộc Kim Ngân sang đây.

Chỉ là bởi vì địa vị không đủ cao, không được tham gia cuộc hội nghị của các điện chủ, vì vậy đã cùng đi xuống dưới tham quan thần điện với vài tên hộ pháp của Bạch Huyền tộc.

Điều này cực kì bình thường khi các tộc kết giao với nhau.

Đôi khi, thậm chí sẽ có các cuộc so tài giữa các thế hệ trẻ với nhau.

Lúc này bọn họ cố ý chạy đến nơi này, chính là vì muốn rút ngắn khoảng cách để quan sát xem, rốt cuộc tên đại hiền giả này của Bạch Huyền tộc có gì đặc biệt.

“Chỉ mới Cực Huyền cảnh thất trọng thôi ư?

“Tử Kim Huyền Văn tuyệt thế thiên tài vang dội đây ư?”

Nhìn thấy cảnh giới của Thành ca, mặt của thiên tài hai tộc hiện vẻ không thể nào tin nổi.

“Đúng là vô cmn lý, cái thứ rác rưởi này này còn chẳng làm nổi thực tập hộ vệ bên bọn ta ấy chứ.”

“Bất kể Tử Kim Huyền Văn này có thần kỳ đến mức nào đi chăng nữa, thì tốc độ thăng cấp như rùa bò như thế này cũng không xứng với danh thiên tài đâu.”

Bọn họ nhìn một lát, lập tức mất hết hứng thú với Thành ca.

Ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Lê Hàn Ngọc, Nguyễn Lăng Diêu và những nữ tử khác.

“Mặc dù hắn không ra gì, nhưng tám vị nữ tử bên cạnh hắn, thật sự đều là cực phẩm đấy!”

“Đúng vậy, đúng là có phúc quá nhỉ?”

“Nhất là người thứ nhất, thật sự là đẹp đến mức không thể tin nổi, đẹp khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa thậm chí đến ta cũng không nhìn thấu được thực lực của nàng!”

“Nữ nhân tài sắc vẹn toàn này lại còn phải làm hộ vệ của hắn, đám cấp cao Bạch Huyền tộc điên rồi sao?”

“Ta hơi ghen tị với người này rồi đó!”

“Người thứ nhất là Lê Hàn Ngọc, các ngươi vẫn là nên tỉnh ngộ đi.”

“Cái gì, nàng ta chính là Tuyết La Sát Lê Hàn Ngọc người năm đó phế Thẩm Thanh hả?”

“Đúng vậy, nữ tử đó không phải là người chúng ta có thể hưởng thụ được đâu.”

“Vậy cũng chưa chắc đâu, càng mạnh càng tốt, ta thích…”

Đám người này đã dừng việc quan sát đại hiền giả của Bạch Huyền tộc rồi, tất cả chủ đề bây giờ đều bắt đầu xoay quanh các tiểu muội kia.

Còn về Thành ca, kết luận của bọn họ là không có sức uy hiếp, không đáng nhắc tới.

Cũng chính là dưới bầu không khí này, Thành ca đi đến cửa ải thí luyện huyền văn ở phía trước để khảo hạch.

“Ôi, bái kiến đại hiền giả!”

Hộ pháp và vài tên chấp sự chịu trách nhiệm duy trì khảo hạch vội vã đến phía trước hành lễ.

Chương 640.

Mặc dù cảnh giới của Thành ca chỉ là Cực Huyền cảnh nhất trọng, nhưng thân phận đại hiền giả bày ra đó.

Mấy thiên tài của Kim Huyền tộc, Ngân Huyền tộc dám khinh thường, coi rẻ, nhưng bên phía Bạch Huyền tộc thì chắc chắn không dám.

Nhất là mấy hộ pháp này, mặc dù không biết chuyện huyền thuật chí tôn, nhưng cũng biết mấy điện chủ này cưng chiều, thiên vị hắn như thế nào.

“Đại hiền giả đến khảo hạch sao?”

Thành ca mỉm cười gật đầu đáp: “Đúng thế, có thể bắt đầu được chưa?”

“Đương nhiên là có thể.”

Vị hộ pháp dẫn đầu trả lời hắn trước, sau đó lại nhăn mặt nói: “Chuyện là, lúc trước đại điện chủ đã phân phó, độ khó phần khảo hạch của ngươi là Cực Huyền Cảnh cửu trọng, hy vọng ngươi đừng để bụng.”

Độ khó phần khảo hạch của những người ở bên trong, là do những người ở bên ngoài như bọn họ kiểm soát.

Trong lòng Thành ca thầm nghĩ các ngươi cũng quá coi thường ta rồi, đúng không?

Cực Huyền cảnh cửu trọng cỏn con, cũng chỉ ngang với Thiên Tiên cửu trọng ở bên tiên giới mà thôi.

Chỉ có thế cũng phải nhắc nhở, cảnh tỉnh ta trước, anh đây chỉ có chút thể diện này thôi sao?

Vốn định hào phóng vẫy tay, nói khảo hạch này cũng chẳng có gì.

Nhưng hắn lại thay đổi suy nghĩ, đột nhiên lại quyết định đùa giỡn mọi người một tí.

"Ôi, vậy ư, khảo hạch này đáng sợ quá."

Hắn cố ý bày ra vẻ mặt đau khổ: "Độ khó ở Cực Huyền cửu trọng, quả thật là đã làm khó cho ta rồi."

Đơn giản quá chừng, chẳng thể hiện được thực lực của anh đây gì cả!

Những lời này lọt vào tai người khác, là không hề tự tin.

Thế là rất nhiều đệ tử cúi đầu, ngấm ngầm, lén lút lộ ra vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác.

Tí nữa thì bọn họ đã bật cười thành tiếng.

Một kẻ địch chung dám ngang nhiên mở hậu cung ở thần điện như ngươi, đáng ra phải bị đánh cho một trận ác liệt từ lâu rồi.

Bây giờ biết sợ rồi sao

Bình thường không chịu nỗ lực, bây giờ có hối hận thì cũng muộn rồi, đúng không?

Cứ như thế, dưới cái nhìn chăm chú, đầy chờ mong của tất cả mọi người, khảo hạch linh văn sáng lên.

Thành ca dẫm một chân vào, sau đó, bóng dáng của hắn biến mất trước mắt tất cả mọi người.

Tác dụng của linh văn cũng na ná như trận pháp ở tiên giới.

Chỉ có điều, là do huyền thạch kích hoạt.

Sau khi bước vào, đến kiếm Thành ca cũng lười rút ra, bộ dạng uể oải làm sẵn tư thế chán chường chờ đợi linh văn thí luyện xuất hiện.

Lúc này ở bên ngoài, những tiếng thảo luận bàn tán xôn xao cuối cùng cũng trở lại.

“Ha ha, đến cả bản thân hắn cũng không tự tin vào bản thân.”

“Chắc chắn rồi, Cực Huyền nhất trọng lại tham gia khảo hạch cửu trọng, thế chẳng phải là tự chuốc lấy khổ sao?”

“Các ngươi đoán hắn có thể hoàn thành đánh giá xếp hạng khảo hạch loại gì?”

Khảo hạch này có đánh giá xếp hạng.

Lần lượt có sáu bậc: Cực kỳ kém, không đạt tiêu chuẩn, đạt tiêu chuẩn, xuất sắc, hoàn hảo và tuyệt vời đến mức người khác phải kinh ngạc.

Theo quy định của thần điện, loại cực kỳ kém sẽ bị khai trừ khỏi Thần Điện.

Không đạt tiêu chuẩn thì sẽ bị giáng cấp, ví dụ hộ vệ thì sẽ bị giáng cấp xuống hộ vệ thực tập.

Đạt tiêu chuẩn thì không thưởng cũng không phạt.

Còn xuất sắc thì sẽ nhận được một vài phần thưởng nho nhỏ, mấy loại ví dụ như mấy Huyền Nguyên Quả ngũ phẩm vậy.

Nếu được đánh giá là hoàn hảo thì không chỉ có phần thưởng cao hơn, còn có xác suất được thăng cấp rất lớn nữa.

Ví dụ như hộ vệ trưởng được thăng lên chấp sự.

Còn loại tuyệt vời…

Đánh giá xếp hạng loại này có thể khẳng định là thiên tài vô song vặn năm khó gặp được một lần, đãi ngộ đương nhiên sẽ tương đương với cấp bậc hộ pháp.

Thậm chí sẽ được điện chủ coi như điện chủ đời tiếp theo mà bồi dưỡng.

Chẳng qua là đánh giá xếp hạng ở loại này quá hiếm thấy, mấy ngàn vạn năm gần đây chưa từng xuất hiện một người nào cả.

Thiên tài giống như Lê Hàn Ngọc và Nguyễn Lăng Diêu, khảo hạch cũng chỉ là loại hoàn hảo mà thôi.

“Cái này còn cần phải nói sao, chắc chắn là không đạt tiêu chuẩn rồi.”

“Không đạt tiêu chuẩn ư? Ta đoán là cực kỳ kém ấy!”

“Không đến mức đấy chứ, cực kỳ kém ít xuất hiện lắm, dù gì hắn cũng là Tử Kim Huyền Văn, chắc cũng phải có chút thủ đoạn đặc biệt gì đó chứ.”

Quả thật đánh giá xếp hạng loại cực kỳ kém, đến mức bị loại khỏi thần điện rất ít xuất hiện.

Trừ khi, sau khi bước vào đến đợt đầu tiên cũng không vượt qua được.

“Có muốn cược tí không?”

“Ta cược hắn là loại cực kỳ kém, hơn nữa, còn bị loại ra ngoài ngay lập tức.”

“Nếu như thực sự là loại cực kỳ kém, vậy thì có chuyện vui để xem thật rồi.”

Mà lúc này, ở bên trong, một bóng người xuất hiện trước mắt Thành ca.

Điều tra thám thính một chút thì phát hiện, cảnh giới cao hơn cảnh giới huyền lực của hắn không ít, ít nhất cũng phải là Huyền Cảnh thất trọng, bát trọng.

Căn bản trước đây Thành ca chưa từng nghe ngóng kiểu vượt qua cửa ải khảo hạch này là gì, bởi vì không cần thiết.

Bây giờ nhìn thấy bóng người này, cũng đoán ra rồi, các để qua ải chắc là phải đánh bại từng đợt “kẻ địch” xuất hiện.

Loại khảo hạch thí luyện theo khuôn mẫu này cũng khá thường thấy ở một vài tông môn của tiên giới.

Thông thường, khảo hạch Cực Huyền cửu trọng chắc chắn phải là một tu sĩ Cực Huyền cửu trọng tham gia.

Đối mặt với đợt kẻ địch đầu tiên còn thấp hơn hắn hai cảnh giới, nếu như vẫn không đánh lại, vậy thì quả thật là xếp hạng cực kỳ kém, có thể sẽ bị khai trừ loại bỏ luôn.

Nhưng Thành ca mới là Cực Huyền nhất trọng, đợt đầu tiên đã vượt xa cảnh giới huyền lực của hắn rồi.

Hắn vẫn không rút kiếm ra như cũ.

Mà cùng với bóng người càng ngày càng rõ nét, vẻ mặt của Khương chưởng môn càng trở nên giật mình thảng thốt.

Vẻ ngoài của bóng người đối diện với hắn giống hắn y như đúc.

Mặc dù vẻ mặt đờ đẫn, hai mắt vô hồn và không có khí chất vua làm màu vừa hấp dẫn vừa có thần đặc biệt của bản thân hắn, nhưng quả thật là đã copy rồi paste gương mặt của hắn.

Mặc dù biết rõ ràng đây chỉ là hiệu quả do linh văn làm ra. nhưng Thành ca vẫn rất đau lòng nhức óc.

“Một người đẹp trai như thế này, ngươi bảo ta làm sao nỡ nhẫn tâm giết chết?”

Cho dù là hình nộm do linh văn tạo ra, nhưng hắn cũng không nỡ ra tay.

“Thật đáng ghét!”

Hình nộm đứng ở trước mặt hắn, y như khúc gỗ, cũng không hề động đậy.

Dường như đang đợi hắn chủ động tấn công thì mới bắt đầu hoạt động.

Thành ca do dự một lúc lâu, thật sự không nhẫn tâm rút kiếm ra, cuối cùng chỉ đành nhẹ nhàng thổi một hơi về phía hình nộm đó.

Hình nộm mà linh văn copy ra chỉ có ngoại hình của hắn mà thôi, không thể nào copy toàn bộ sức mạnh của hắn được.

Mà bây giờ hắn ở trong này, thực lực cũng không bị phong ấn, tiên lực của cấp độ Chuẩn Đế vẫn còn.

Cho nên, một hơi thở thôi cũng dư xài rồi.

Nhìn thấy hình nộm đó tan vỡ giống như bong bóng, đến một chút phản kháng cũng chẳng kịp làm đã bị thổi cho tan tành vụn nát, biến mất bặt vô âm tín.

Thành ca thở một hơi dài, trong mắt nổi lên một tia bi thương mãi không tan.

“Hừ, thật là tạo nghiệp chướng mà!”

Thành ca sờ sờ ngực mình, lòng có đau như cắt hay không?

Mà lúc này ở bên ngoài đã mở ra một cuộc bàn tán xôn xao, rầm rộ.

“Thế mà hắn lại thành công vượt qua được đợt thứ nhất?”

“Sao hắn lại qua được?”

“Thần kỳ thật đấy!”

Mặc dù ở bên ngoài linh văn không nhìn thấy bên trong, nhưng có thể nhìn thấy đã đến đợt thứ mấy rồi.

Bây giờ đang hiển thị Khương hiền giả đã đến đợt thứ hai, cũng có nghĩa là hắn đã thoát khỏi đánh giá xếp hạng loại cực kỳ kém, thấp nhất cũng có thể nhận được đánh giá loại không đạt tiêu chuẩn rồi.

Điều này làm cho không ít kẻ đang đợi để xem trò cười cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Dẫu sao thì Khương Thành mới là Cực Huyền nhất trọng, khảo hạch mà hắn tham gia, vốn đã vượt xa cảnh giới của bản thân hắn.

“Mặc dù vòng thứ nhất thấp hơn giới cảnh giới, nhưng đối với hắn mà nói, đây đã được coi là vượt qua sáu tiểu cảnh giới giành được thắng lợi rồi.”

“Vị đại hiền giả này cũng có chút bản lĩnh đấy!”

Nhưng cũng có người không phục.

“Có gì đáng kinh ngạc chứ? Kẻ địch của lần thí luyện này đần độn ngu si bỏ xừ, sức mạnh mà Cực Huyền thất trọng phát huy ra cũng chỉ như kẻ Cực Huyền lục trọng bình thường mà thôi.”

“Đúng thế, đánh bại một Cực Huyền lục trọng thì có gì đáng khoe khoang cơ chứ?”

“Đợt tiếp theo độ khó tăng lên mấy lần, hắn thua là cái chắc.”

“Ta cá chỉ một hơi thở thôi hắn đã bị quét ra ngoài rồi!”

Thành ca nghênh đón đợt kẻ địch thứ hai trong tiếng nghị luận bàn tán của đám người này.

Vừa nhìn thấy hai hình nộm cấp Cực Huyền cửu trọng có dung mạo giống hắn y đúc như cũ, Thành ca tức đến mức tí thì nhồi máu cơ tim ngay tại chỗ.

“Đẹp trai giống như anh đây, có một người là đủ rồi, thế mà lại còn sản xuất cả lô à?”

Hắn tức run cầm cập, chỉ tay ra bên ngoài gào lên: “Các người làm khảo hạch như thế này, là đang phạm tội đấy!”

Hai hình nộm đương nhiên không hiểu được tâm trạng của hắn.

Vẫn đứng yên bất động ở đó, chờ đợi sự tấn công của hắn.

Chương 641.

Khương chưởng môn than thở, tố cáo một hồi, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn tiêu diệt hai hình nộm đó.

Cứ kéo dài mãi không chịu ra tay sẽ quá giờ.

Đến lúc đó hắn sẽ bị đánh giá là không đạt tiêu chuẩn.

Như thế sau khi đi ra ngoài, năng lực làm màu của hắn sẽ giảm đến đáy mất.

Cân nhắc hai nặng nhẹ hai bên, năng lực làm màu vẫn quan trọng hơn.

Để giữ được năng lực làm màu, hắn chỉ có thể nhịn đau đớn mà hủy hai bản copy của chính mình.

Lại thổi một hơi nữa.

Hai cái hình nộm nhanh chóng sụp đổ rồi tan biến, đợt này trôi qua nhẹ nhàng đơn giản như thế thôi.

Lần này, ở bên ngoài cuối cùng cũng có chút dấu hiệu sôi trào rồi.

“Đợt thứ hai cũng qua rồi?”

“Thế này đã được coi như là đạt tiêu chuẩn rồi đó!”

“Vượt qua tám tiểu cảnh giới, có thể làm được điều này, thật là quá hiếm thấy.”

Bọn họ vẫn nghĩ rằng, ở trong đó Thành ca đã trải qua một cuộc chiến đấu khó khăn.

“Cuối cùng ta cũng hiểu được đôi chút tại sao điện chủ lại coi trọng hắn như thế rồi.”

“Quả thật như thế, bảo ta vượt qua tám tiểu cảnh giới, thật sự ta không thắng nổi.”

Hầu hết những người đang mong chờ sự thất bại của Thánh ca, lúc nhìn thấy hắn thật sự đã đạt tiêu chuẩn, mặc dù có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng dần dần cũng chịu phục rồi.

Đương nhiên, vẫn còn một bộ phận nhỏ những người cứng miệng.

“Đạt tiêu chuẩn thì sao chứ?”

“Đối với một đại hiền giả mà nói, đây là điều cơ bản nhất mà, đúng không?”

“Đúng thế, đại hiền giả là vị trí có thể ngang hàng với điện chủ đó, mà chỉ có thế này thôi sao? Chỉ thế này mà các ngươi đã cảm thấy đủ rồi?”

“Đường đường một đại hiền giả mà đánh giá xếp hạng không đạt được đến xuất sắc, thế thì chỉ có thể nói là trò cười mà thôi.”

Nghe thấy những lời nghị luận bàn tán của bọn họ, đám Nguyễn Lăng Diêu và Trác Ngạo Tâm âm thầm lắc đầu.

Các ngươi đúng là đám ếch ngồi đáy giếng, hiểu biết nông cạn!

Đó là người có huyền thuật cấp chí tôn đó.

Huyền thuật này đủ sức tiêu diệt kẻ địch cách biệt cả một đại cảnh giới.

Chỉ cần hắn phát huy, thông qua đợt thứ ba, lấy được đánh giá xếp hạng loại xuất sắc chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Chính vì nguyên nhân này cho nên trước khi khảo hạch, các điện chủ không hề lo lắng chuyện Khương hiền giả không vượt qua được khảo hạch.

Chuyện không hề đáng lo chút nào thì có gì mà phải lo lắng cơ chứ.

Chỉ đáng tiếc, các nàng cũng không hề biết mình cũng chính là ếch ngồi đáy giếng mà nhìn ngắm bầu trời.

Với thực lực của Thành ca, cho dù thần điện của Bạch Huyền tộc có sắp xếp khảo hạch cấp bậc cao nhất là Thiên Huyền cảnh đi chăng nữa, cũng chỉ là cho không mà thôi.

Nhìn thấy bốn hình nộm Cực Huyền cửu trọng, bề ngoài vẫn giống hệt hắn như cũ của đợt khảo hạch thứ ba ở trước mặt, Thành ca thở dài.

Tâm trạng của hắn đã bình tĩnh lại rồi.

Thậm chí còn có tâm trạng nhàn nhã nhìn ngắm. quan sát các đường nét trên khuôn mặt của bốn hình nộm đó từ những góc độ khác nhau.

Từ đó xác định xem hắn rốt cuộc đẹp trai đến mức nào.

“Ài, thật sự là kiệt tác!”

Coi bốn hình nộm này làm gương rồi soi một lúc, hắn lại tràn ngập luyến tiếc mà thổi một hơi.

Dưới sự tấn công của tiên lực đó, bốn hình nộm sụp đổ rồi tan biến.

Cửa ải khó khăn, đủ để ngáng chân tám mươi phần trăm đệ tử của thần điện, cứ thế mà qua mất rồi.

“Xuất sắc!”

“Hắn lấy được xếp hạng loại xuất sắc rồi!”

“Vãi chưởng, sao hắn lại làm được vậy?”

“Ta nhớ đợt thứ ba là phải có đến bốn đối thủ rồi, thế mà hắn vẫn thắng được ư?”

“Trâu bò, không hổ danh là đại hiền giả!”

“Phục rồi, phục rồi!”

Lần này, đến cả mấy kẻ cứng mồm cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Đánh giá xếp hạng loại xuất sắc, chính bọn họ cũng không lấy được ấy chứ.

Hơn nữa, khảo hạch mà bọn họ đánh còn là cùng cảnh giới với bọn họ, mà khảo hạch mà Khương hiền giả đánh là khảo hạch cao hơn hắn tám tiểu cảnh giới.

Đến cả mấy thiên tài của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền đang vây xem náo nhiệt ở tít đằng xa, cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

“Năng lực khiêu chiến vượt cấp của kẻ này, xuất chúng đấy!”

“Đây đã được coi là một kỳ tích nhỏ rồi.”

“Tử Kim Huyền Văn thật sự thần kỳ như thế sao?”

“Nếu như hắn có thể tu luyện tới cảnh giới cực cao, hắn thực sự sẽ trở thành kẻ thù số một của tộc ta.”

“Hừ, ngươi cũng nói là nếu như. một người nửa năm trời cũng không thể thăng lên một tiểu cảnh giới thì có gì mà đáng lo chứ?”

“Đúng vậy, cho dù Cực Huyền cảnh có mạnh hơn nữa, thì cũng chỉ là một Cực Huyền cảnh cỏn con mà thôi.”

“Một thiên tài loại giun dế mà thôi.”

Thành ca cũng chẳng nghe thấy được những lời nghị luận bàn tán ở bên ngoài.

Lúc này hắn đã đang nghênh đón đợt kẻ địch thứ tư, tám hình nộm Cực Huyền cửu trọng, hơn nữa vẫn giống hắn đến từng cọng lông y như cũ.

Khảo hạch đến mức độ này, đã vượt xa khỏi thói thường rồi.

Mặc dù những đòn tấn công của hình nộm đều rất cứng nhắc, nhưng muốn đánh bại tám đối thủ cùng cảnh giới, không phải thiên tài loại chiến đấu đỉnh cấp thì không thể nào làm được.

Nhưng đối với Thành ca mà nói, độ khó này căn bản không đáng để hắn phải suy nghĩ.

Hắn chỉ vô cùng hào hứng, thích thú tiếp tục thưởng thức dung mạo của "chính hắn" từ những góc độ khác nhau.

Nhìn đến mức say mê, thậm chí lưu luyến không nỡ rời.

Mãi đến lúc thời gian sắp hết, hắn mới không tình không nguyện, chưa thỏa mãn mà thổi một hơi.

Tiên lực cuộn trào mãnh liệt bao phủ trong không gian khảo hạch, vốn dĩ sẽ khiến cho khảo hạch linh văn chấn động kịch liệt, nhưng phạm vi lại bị hắn khống chế một cách tuyệt diệu.

Chỉ lướt nhẹ qua trên người của tám hình nộm.

Giống như cơn gió mạnh thổi những chiếc lá rơi, tám hình nộm gần như cùng lúc sụp đổ rồi tan biến.

Ải nay lại lần nữa trôi qua một cách nhẹ nhàng.

"Hoàn hảo, đánh giá xếp hạng loại hoàn hảo!"

"Chuyện này…."

"Chuyện này hơi vô lý rồi đấy?"

"Khiêu chiến với tám đối thủ cao hơn mình tám tiểu cảnh giới, vẫn thắng được?"

"Khiêu chiến vượt cấp cũng có mức độ thôi chứ?"

"Với thực lực này của hắn, cho dù vượt quá một đại cảnh giới, quyết đấu với Động Huyền cảnh nhất trọng, nhị trọng thì cũng có thể thắng!"

Lúc này, mấy thiên tài của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền ở bên ngoài cũng không kìm được mà kinh ngạc.

Khiêu chiến vượt cấp cũng có mức độ thôi đó.

Thoáng cái vượt qua nhiều cấp như thế, khó trách có phần hơi vô lý.

"Cực Huyền nhất trọng lại có thể phát huy lực chiến đấu của Động Huyền nhị trọng sao."

"Xem chừng Tử Kim Huyền Văn này, còn thần kỳ hơn ta tưởng tượng nhiều."

"Nếu như kẻ này có thể tu luyện đến Địa Huyền cảnh, vậy thì một cấp độ này thật sự không có kẻ nào có kẻ nào có thể cản

được hắn.”

“May mà cảnh giới của hắn thăng cực kỳ chậm chạp…”

“Hy vọng cả đời này hắn chỉ là Cực Huyền cảnh!”

Dưới lời cầu chúc vô cùng “tốt đẹp” này của bọn họ, Thành ca cũng nghênh đón ải khảo hạch cuối cùng.

Mười sáu hình nộm Cực Huyền cửu trọng xếp thẳng hàng, động tác đồng nhất, vô cùng chỉnh tề xuất hiện trước mặt hắn.

Vẫn copy tướng mạo của hắn y như cũ.

Thành ca vốn còn định tiếp tục “soi gương” từ nhiều góc độ hơn nữa, nhưng đột nhiên những hình nộm này lại lao về phía hắn.

Độ khó của ai cuối cùng không chỉ đơn giản là nhân đôi số người nữa.

Hình nộm của ải này linh hoạt hơn nhiều, không ngu ngốc đần độn, đợi hắn ra tay rồi mới biết đánh trả như trước nữa.

Lúc đầu Lê Hàn Ngọc xông vào đến ải này, trải qua chiến đấu gian khổ, cuối cùng vẫn là công cốc, việc sắp thành lại hỏng, bị nhấn chìm dưới làn sóng tấn công.

Thành ca bất lực, chỉ đành thổi một hơi nữa.

Sau đó, hắn đã trở thành người duy nhất thông qua khảo hạch trong mấy ngàn vạn năm trở lại.

Sau khi bên ngoài hiển thị đợt cuối cùng cũng thông qua rồi, tiếng nghị luận bàn tán của tất cả mọi người đột nhiên ngừng lại.

Sau đó lại sôi sùng sục, nhanh chóng bùng nổ!

“Ôi trời ơi, ải cuối cùng cũng qua được rồi?”

“Đây là loại tuyệt vời vời đó!”

“Vãi chưởng, thế mà ta lại có diễm phúc được nhìn thấy đánh giá xếp hạng loại tuyệt vời ra đời sao?”

“Thế này cũng quá khó tin quá rồi đấy?”

“Khương hiền giả đang khiêu chiến vượt cấp đó, sao lại làm được cơ chứ?”

“Đây ít nhất cũng là lực chiến đấu của Động Huyền ngũ trọng rồi, thật không thể tin nổi!”

“Tử Kim Huyền Văn, danh bất hư truyền!”

Không ai có thể hiểu được.

Thậm chí đến đám Trác Ngạo Tâm và Nguyễn Lăng Diêu cũng cảm thấy khó tin cực độ.

Các nàng biết Thành ca có huyền thuật cấp chí tôn, nhưng cho dù có trong tay loại đại sát khí đó, cũng không thể nào làm được chuyện khoa trương đến mức này chứ?

Vốn dĩ các nàng cũng dự tính chắc Khương hiền giả sẽ là loại xuất sắc, có thể lấy được loại hoàn hảo đã coi như kỳ tích rồi.

Bây giờ, kết quả như thế này là sao đây?

Chương 642.

Đám Thiên tài của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền ở tít xa, tí nữa thì hóa đá.

“Tại sao lại có thể làm được chuyện này?”

“Cực Huyền nhất trọng, phát huy ra lực chiến đấu ít nhất là Động Huyền ngũ trọng, trên đời này có chuyện như thế sao?”

“Quá vô lý rồi, đúng không?”

Bọn họ cũng không phải chưa từng nhìn thấy việc khiêu chiến vượt cấp, bình thường có thể vượt một, hai tiểu cảnh giới đã được coi là thiên tài chiến đấu hiếm có khó có được rồi.

Vượt qua mấy chục tiểu cảnh giới như Khương hiền giả bây giờ, đã hoàn toàn vượt quá phạm vi lý giải của bọn họ rồi.

“Ta không tin!”

“Chắc chắn là có vấn đề!”

Một vị Chấp sự của Kim Huyền tộc đột nhiên “phản ứng” lại.

“Ta hiểu rồi, chuyện này là do Bạch Huyền tộc cố ý sắp xếp!”

“Các ngươi nghĩ mà xem, mấy ải đằng trước hắn tốn nhiều thời gian như thế, đến đợt cuối cùng này thì thở chưa xong một hơi đã thông qua rồi, chuyện này có thể hay không cơ chứ?”

Hắn đột nhiên “nhắc nhở” như thế, những người khác cũng nhất thời “bừng tỉnh đại ngộ”.

“Không sai, Linh Văn này chính là do Bạch Huyền Tộc tự mình điều khiển.”

“Những kẻ nắm quyền của Thần Điện này hoàn toàn có thể bí mật sắp xếp, cố ý để hắn qua ải.”

“Thật là đáng buồn, chỉ vì phô trương, khoe mẽ trước mặt hai tộc chúng ta mà Bạch Huyền tộc lại làm ra chuyện giả dối thế này!”

Đám người tự cho là mình thông minh lại còn tự mình đa tình, suy nghĩ nhiều này, Thành Ca cũng chẳng để ý tới.

Lúc này, hắn vừa phá ải ra ngoài thì đã nghe thấy tiếng bàn luận, bàn tán ầm ĩ của tất cả mọi người.

“Ha ha ha, ta đã nói từ lâu rồi, mọi người phải để tiếng hoan hô đến tận cuối cùng mà!”

Hoan hô cũng chẳng có bao nhiêu, nhưng chấn kinh thì quả thực không ít.

Hắn tiện tay mở luôn màn hình điều khiển hệ thống, còn nhìn thấy một đợt giá trị chấn kinh.

Vốn dĩ hắn không muốn tham gia cuộc khảo hạch cực đoan này, chỉ coi như đi lướt qua mà thôi.

Bây giờ nhìn thấy phản ứng của mấy người có mặt ở đây, ai nấy đều như thể hắn đã làm được việc gì đó vô cùng vĩ đại.

Thực ra cả quá trình anh đây chỉ thổi có mấy hơi mà thôi!

Chỉ thổi có mấy hơi mà các ngươi đã kích động như thế này, bảo ca đây làm sao mà không ngại cơ chứ?

Trong mắt hắn, khảo hạch cỏn con này, thậm chí còn có trọng lượng hơn trận chiến hủy diệt Thần Điện của Hắc Huyền Tộc.

Dẫu sao thì sau khi đánh xong trận đó, quang cảnh vô cùng hoang vắng, lạnh lẽo, cũng chẳng có khán giả vỗ tay hoan hô cho hắn.

Trên thực tế, không chỉ ở đây, mà đến cả mấy Điện chủ đang họp bên kia cũng được một phen kinh hoàng.

Khảo hạch xuất hiện đánh giá xếp hạng loại “Tuyệt vời”, Linh Văn sẽ có hiệu ứng riêng và lời nhắc.

Nếu không phải Điện chủ của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền vẫn còn đang ở trước mặt thương thảo, bàn bạc chuyện kết đồng minh thì Bạch La Chân đã không kìm được mà bay ngay qua đó xem xem rồi.

Có thể lấy được xếp hạng loại Tuyệt vời, đã đủ chứng minh người đó là thiên tài loại chiến đấu ngàn năm khó gặp rồi!

Với giá trị này, tầm quan trọng này, cũng chỉ đứng sau Khương hiền giả có Huyền Văn Tử Kim thôi.

Trước mắt bọn họ vẫn chưa biết là ai, nhưng mấy vị Điện chủ của Bạch Huyền Tộc không ngồi yên được nữa rồi.

Bạch La nháy mắt với Chiến Linh Điện chủ, ra hiệu bảo hắn một mình đến đó xem trước.

Chiến Linh Điện chủ đã không kìm chế nổi từ lâu rồi, vội vàng lên tiếng tạ lỗi với các nhân vật quan trọng của hai tộc ở trước mặt, rồi vội vàng chạy đến chỗ khảo hạch.

Vừa tới nơi, hắn đã nhìn thấy Khương hiền giả đang bị đám đông vây quanh.

Hắn vội vàng cười tươi rạng rỡ tiến lên hỏi thăm.

“Ha ha ha, hôm nay ngươi cũng dành thì giờ đến khảo hạch sao?”

Thái độ ân cần đến mức hơi lấy lòng, nịnh nọt này, khiến cho những người ở phía dưới, và hai tộc Kim Huyền, Ngân Huyền ở tít xa đều cảm thấy không thể tin nổi.

Chiến Linh Điện chủ tốt xấu gì cũng là Thiên Huyền Cảnh, có cần đến mức như thế này không, còn xưng hô trịnh trọng với hắn nữa chứ?

Loại xưng hô kiểu này là cấp dưới xưng hô với cấp trên, vãn bối xưng hô với tiền bối mới dùng đến.

Tâm tình Thành Ca đang rất vui vẻ, khóe miệng sắp kéo đến tận mang tai rồi.

“Ô, ngươi cũng đến rồi đấy à?”

Hắn cố ý làm ra bộ dạng muốn khiêm tốn một chút.

“Ta chỉ làm tí việc cỏn con không đáng nhắc đến thôi, ngươi xem ngươi gióng trống khua chiêng như thế… không đến mức ấy đâu, thật sự không đến mức ấy đâu?”

Câu nói làm Chiến Linh Điện chủ ngớ ra, lại nhìn phản ứng của mọi người, đột nhiên kinh ngạc hô lên.

“Không phải chứ?”

“Người lấy được đánh giá xếp hạng loại Tuyệt vời kia, cũng chính là ngươi?”

Thành Ca mỉm cười gật đầu: “Không sai, chính là tại hạ!”

Vãi chưởng!

Chiến Linh Điện chủ tỏ ra hắn tí nữa thì bị dọa sợ đến phát ngốc luôn rồi.

Hắn biết Thành Ca có Cực Huyền Thuật cấp Chí Tôn, lấy xếp hạng Xuất sắc không khó.

Nhưng lấy được xếp hạng loại Tuyệt vời, thì thật sự là có nằm mơ cũng không nghĩ đến.

"Ngươi thế này cũng quá mạnh rồi đi? Sao làm được hay vậy?"

Hắn biết rất rõ, sau khi vào Thần Điện người anh em này chẳng tu luyện gì cả.

Thành Ca cười típ mắt phất phất tay: "Chỉ là việc cỏn con, dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi, không đáng nhắc đến!"

"Thế này vẫn còn không đáng nhắc đến?"

Chiến Linh Điện Hạ suýt chút nữa đã bất lực mà bóc phốt, màn làm màu này của ngươi cũng hơi quá đáng rồi đấy nhé.

"Thật sự là không ngờ được, ngươi không chỉ là Huyền Văn Tử Kim có tư chất tu luyện tuyệt đỉnh, lại còn là thiên tài loại chiến đấu ngàn vạn năm khó gặp!"

"Thế này rõ ràng là sự ưu ái của tạo hóa đều tập trung hết trên người ngươi rồi!"

Thành Ca vốn đã là báu vật trong mắt Bạch Huyền tộc bọn họ.

Bây giờ, hắn lại cảm thấy người này chính là thần linh chuyển thế trong truyền thuyết rồi.

Nhưng hắn tâng bốc ca tụng như thế, lại khiến cho hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền ở đằng xa càng nghe càng không lọt tai.

Bọn họ chắc chắn rằng khảo hạch này là trò bịp bợm, trong lòng thầm nghĩ các ngươi đủ rồi đấy nhé, còn phái cả Chiến Linh Điện chủ đến đây phối hợp diễn xuất, hà tất phải như thế chứ?

Thế là, trong lúc Thành Ca vẫn đang chìm đắm say sưa trong những lời tung hô, ca tụng, âm thanh bất hòa chói tai, thô lỗ

cuối cùng cũng vang lên.

“Hứ, Bạch Huyền Tộc các ngươi suy đồi đến mức này sao?”

Một vị thiên tài Hộ pháp trẻ tuổi của Kim Huyền tộc cười giễu cợt.

“Để tâng bốc cho người được gọi là Đại hiền giả này mà làm bệ đỡ, tạo thanh thế cho hắn, quả thật là hao tổn tâm huyết!”

Có một vị thiên tài Chấp sự của Ngân Huyền tộc cũng lắc lắc đầu: “Chỉ là có chút nực cười.”

Bọn họ vừa lên tiếng, mọi người cũng yên ắng lại.

Chiến Linh Điện chủ vốn còn đang vui vui vẻ vẻ đột nhiên trầm mặt xuống, cái quái gì thế?

Bạch Huyền tộc bọn ta tự chúc mừng bọn ta, liên quan quái gì đến hai tộc các ngươi?

“Trưởng bối của các ngươi, không dạy các ngươi lễ nghĩa cơ bản à?”

Vị Hộ pháp dẫn đầu của Ngân Huyền Tộc lạnh lùng nói: “Điện chủ của bọn ta dạy bọn ta lễ nghĩa, nhưng không dạy bọn ta làm trò bịp bợm.”

Chiến Linh Điện chủ vẻ mặt vô cảm nói: “Các ngươi có ý gì?”

Một vị Chấp sự của Kim Huyền Tộc đáp một cách quái gở : “Ý của bọn ta là, các ngươi không cần phải cố ý thao túng Linh Văn, thả cho một người được gọi là Đại hiền giả qua ải, hà tất phải như thế chứ?”

Những người khác cũng nháo nhào phụ họa.

“Diễn kịch như thế, chính là để hai tộc bọn ta biết Đại hiền giả này thiên tài đến mức nào sao?”

“Muốn bọn ta khiếp sợ sao?”

“Nhưng các ngươi diễn cũng giả trân quá rồi đó, cửa ải cuối cùng kia, thở một hơi còn chưa xong mà đã thông qua rồi, ai tin nổi chứ?”

Chiến Linh Điện chủ còn tưởng bọn họ sẽ nói lý luận cao siêu, kiến giải độc đáo gì cơ.

Náo loạn nửa ngày, chẳng qua là tự cho là mình đúng.

Kẻ làm Điện chủ như hắn, đương nhiên có thể chắc chắn những người quyền cao chức trọng của Bạch Huyền Tộc căn bản không hề cố ý giúp đỡ, cố ý cho Thành Ca qua ải.

"Nếu các ngươi đã nghĩ như thế, thì cứ tiếp tục nghĩ như thế là được rồi."

Hắn lười để ý đến đám đần độn này nữa.

Bây giờ điều hắn quan tâm hơn là một chi tiết nhỏ khác - ải cuối cùng, chưa thở xong một hơi mà đã vượt qua rồi?

Chuyện này sao có thể làm được?

"Ải cuối cùng ngươi đánh kiểu gì vậy?"

"Lẽ nào ngươi còn có tuyệt chiêu lợi hại hơn?"

Cực Huyền Thuật cấp Chí Tôn, không thể nào làm được chuyện như thế này!

Trừ khi Khương hiền giả có huyền thuật lợi hại hơn?

Nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của hắn, Thành Ca cũng biết hắn đang nghĩ gì rồi.

"Không có!"

Hắn đáp một cách rất chân thành: "Cửa ải này quá đơn giản, ca đây chỉ cần thời gian thở một hơi là đã giải quyết nhẹ nhàng."

Chương 643.

Thời gian thở một cái là qua rồi?

Không ai biết, thật ra đây là một câu nói thật.

Tất cả mọi người chỉ coi như chém gió đùa cợt, nên tất cả đều cười ầm lên.

Dù sao thì, có thể qua được đợt cuối cùng, có chém gió thế nào cũng chẳng quá đáng.

Bây giờ mấy Hộ Vệ của Thần Điện cũng âm thầm chịu phục rồi, dẫu sao thì thiên phú chiến đấu ngàn vạn năm mới gặp được một lần bày ra đó.

Chiến Linh Điện chủ vẫn đang cười, nịnh hót lấy lòng.

“Ha ha ha, một hơi thở của ngươi, đã có thể được coi là tuyệt chiêu rồi!”

Bây giờ hắn đang cần cầu cạnh Thành Ca.

Phải tích cực nịnh hót, nói không chừng phiên bản “giải thích bằng video” lần sau Thành Ca dạy cho mình có thể kỹ càng tỉ mỉ hơn một chút.

Thành Ca xua xua tay: “Động tác cơ bản thôi, bình tĩnh bình tĩnh!”

“Đại hiền giả thật là lợi hại, ta càng ngày càng sùng bái ngươi hơn rồi!”

Chung Ly Xảo không kìm chế được từ lâu rồi, nhân cơ hội ở đây đang loạn cào cào chấm mút, lại thơm Khương hiền giả thêm một cái.

Mặc dù lần này chỉ là hôn má, nhưng cũng đủ để khiến tất cả mọi người có mặt ở đó dậy sóng hú hét.

“Vãi chưởng, thế này cũng quá to gan rồi đi?”

“Khiêu khích ngay trước mặt Lê Hàn Ngọc thế này?”

“Người đàn ông của mình bị người khác hôn, thế mà Lê Hàn Ngọc không có phản ứng gì sao?”

“Xảy ra chuyện gì thế? Lẽ nào hắn thật sự mở hậu cung đấy à?”

“Lê Hàn Ngọc thế mà chỉ là một trong số dàn hậu cung à?”

“Đây là Thần nhân gì vậy?”

Lúc này, tất cả sự chú ý của mọi người đều bị lệch đi rồi.

Vốn dĩ Thành Ca còn định giải thích thêm một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt sùng bái của mọi người, nên lại thôi.

Hắn ở bên này đang tràn ngập niềm vui, nhưng ở nơi khác, tộc nhân của Kim Huyền tộc và Ngân Huyền tộc thì chịu không nổi nữa rồi.

Vừa nãy bọn họ nhảy ra chế giễu, vốn cho rằng Khương Thành và Chiến Linh Điện chủ hoặc là đấu tranh lý trí, bảo vệ

lợi ích của mình, hoặc là bị bọn họ nói đến mức không có chốn dung thân nữa.

Kết quả bây giờ thì sao?

Đây là gì chứ, coi thường, không thèm đếm xỉa sao?

Bất luận là Chiến Linh Điện chủ hay là Khương Thành, đều coi bọn họ như không khí, hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của bọn họ.

Đến nỗi, bây giờ bọn họ đang đứng trong một đám đông cười nói nhốn nháo nhưng lại vô cùng lạc lõng, xa lạ, dường như bọn họ chỉ là người dư thừa.

"Đáng chết!"

Sự coi thường này, có cảm giác nhục nhã vô cùng mạnh mẽ.

"Hừ!"

Vị thiên tài Hộ pháp dẫn đầu của Ngân Huyền tộc nhịn không được lại lớn tiếng lạnh lẽo hừ một tiếng.

"Đem thành tích giả dối ra để hoan hô chúc mừng, thật sự là đáng buồn cùng cực!"

Vị Hộ pháp của Kim Huyền tộc ở bên cạnh hắn cũng phụ họa theo: "Bạch Huyền tộc bọn họ cũng chỉ có tí tiền đồ này mà thôi."

Mấy vị Chấp sự cố ý nói một cách quái gở: "Chỉ đáng tiếc cho mấy vị mỹ nữ thiên tài này mà thôi."

"Đúng thế, không chỉ dung mạo tuyệt trần, sức mạnh thiên phú cũng vượt xa cái kẻ Đại hiền giả được cố ý tạo ra này."

Vốn dĩ bọn họ đã ghen ghét đố kị với Thành Ca vì có nhiều mỹ nhân ở bên cạnh như thế, bây giờ những lời đó cũng càng trở lên chua ngoa hơn.

"Đáng tiếc, thế mà lại cứ khăng khăng phải khuất phục dưới hắn, trở thành trò cười cả đời…"

"Nếu là ở Kim Huyền tộc bọn ta, không bao giờ có mấy chuyện hoang đường như thế."

"Câm mồm!"

Lần này, Chiến Linh Điện chủ tức giận thật sự rồi.

Lúc nước, hắn còn có thể coi như đám người này tự cho mình đúng, lười tính toán với đám người như tiểu bối này.

Bọn họ muốn nói gì thì nói, chỗ nào mát thì ra chỗ đó chơi, đừng lượn lờ trước mặt hắn là được.

Nhưng bây giờ đám người này đã trực tiếp mở chế độ nhạo báng tất cả mọi người, Đại hiền giả, Bạch Huyền tộc, bao gồm cả con gái của hắn Trác Ngạo Tâm cũng đều bị lôi vào chế nhạo.

"Ta cảnh cáo các ngươi, đừng có quá đáng quá, quản cho tốt cái miệng của mình!"

Huyền lực của Thiên Huyền ngũ trọng trên người hắn đã dâng lên nhưng hắn không đánh, chỉ thế cũng đủ khiến cho sắc trời biến đổi, khí tức ở xung quanh tiêu điều, ngưng trệ.

Đám Hộ Vệ vội vàng lui bước.

Đám người ở phía đối diện cũng nháo nhào biến sắc.

"Chiến Linh Điện chủ, ngươi muốn làm gì?"

"Bọn ta chỉ nói ra sự thật thôi, ngươi đường đường là Điện chủ mà không có tí khoan dung, độ lượng nào sao?"

"Lẽ nào ngươi muốn cậy lớn ức hiếp bé?"

Chiến Linh Điện chủ sống lâu như thế rồi, không phải là không nhìn ra bọn họ đang cố ý lăng mạ, coi thường hắn.

Hắn chậm rãi nâng Huyền khí trong tay lên, năng lượng từ lực chiến đấu của Huyền Văn tỏa ra, ngưng tụ thành thực thể, sau đó tụ thành hư ảnh huyễn tượng khổng lồ, tỏa sáng rạng rỡ, chiếu sáng khắp nơi.

"Các ngươi phải biết rằng, họa từ miệng mà ra!"

Mấy thiên tài của Kim Huyền tộc và Ngân Huyền tộc lại lùi về phía sau mấy bước nữa.

Bây giờ bọn họ thật sự có chút sợ hãi rồi, dẫu sao thì bọn họ mới chỉ là Địa Huyền Cảnh, Minh Huyền Cảnh, còn Chiến Linh Điện chủ đã là Thiên Huyền Cảnh rồi.

Muốn giết chết bọn họ thì dễ như trở bàn tay.

"Chiến Linh Điện chủ, ngươi điên rồi sao?"

“Bọn ta đến đây để làm khách đấy, thế mà ngươi lại muốn ra tay với bọn ta…”

Chiến Linh Điện chủ lạnh lùng ngắt lời bọn họ.

“Làm khách? Sỉ nhục Đại hiền giả của tộc ta, có loại khách khứa nào độc ác như các ngươi sao?”

Vị Hộ pháp của Kim Huyền Tộc đáp: “Nếu như ngươi dám ra tay với bọn ta, hai tộc của bọn ta chắc chắn sẽ đoạn tuyệt với Bạch Huyền tộc!”

Hắn vừa nói xong câu này, Chiến Linh Điện chủ cũng tỉnh táo lại.

Quả thật, hắn không thể động đến bọn họ.

Nếu không thì hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền sẽ khai chiến với Bạch Huyền tộc bằng bất cứ giá nào.

Đây là điều mà bây giờ Thần Điện không muốn thấy.

Huống hồ bây giờ các nhân vật quan trọng đang họp ở bên trong, Bạch La Chân Điện chủ đã dự định sẽ ký kết hợp ước liên minh với đối phương rồi.

Vào lúc mấu chốt như thế này, nếu như hắn ra tay, sẽ phá hoại việc kết đồng minh quan trọng này.

Trước mắt nhìn thấy sát khí của hắn dần dần tan đi, đám người phía đối diện lại càng to gan hơn.

Một tên Chấp sự của Ngân Huyền Tộc chen ra, dương dương tự đắc nói: “Người có thể ra tay với bọn ta, cau mày một cái, coi như chúng ta thua!”

“Đúng thế, ngươi cứ giết đi!”

“Bọn ta chỉ nói mấy câu thật lòng thì làm sao, chọc vào chỗ đau của Bạch Huyền tộc các ngươi hay sao?”

“Vị Đại hiền giả này của tộc các ngươi là cố tình bịa đặt tạo ra, lại còn không cho người khác nói à?”

Chiến Linh Điện chủ máu nóng bốc lên tận trời, đang định nói gì đó, thì Thành Ca khua khua tay.

Phét lác, chém gió thì có kết quả gì chứ?

Muốn chơi thì chơi thật luôn!

“Chiến Linh Điện chủ, việc này cứ để tự ta giải quyết đi.”

“Hả?”

Chiến Linh Điện chủ ngớ ra, vội vàng khuyên nhủ: “Đều là một đám thiếu hiểu biết, ngươi không cần tính toán với bọn họ. Khảo hạch của ngươi, bọn ta cũng không động vào được.”

Chuyện này hắn cũng không xử lý ổn thỏa nổi, trước mắt quả thật không có cách nào ép buộc bịt miệng những người này lại.

Càng đừng nói đến Khương hiền giả, nói càng nhiều thì càng bị chế giễu kinh khủng hơn.

Thành Ca cười híp mắt, lắc đầu.

“Đừng, người ta không quản ngại đường xá xa xôi đến đây, ta là Đại hiền giả sao có thể lạnh nhạt được?”

Hắn đứng trước mặt hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền.

“Các ngươi cảm thấy việc ta qua ải là gian dối, bịa đặt sao?”

Vị Chấp sự của Kim Huyền tộc đứng gần hắn nhất hất cằm lên: “Đúng thế, có vấn đề gì à?”

“Chẳng lẽ ngươi còn có thể chứng minh mình không gian dối?”

Khóe miệng Thành Ca cong lên: “Đương nhiên là có thể chứng minh rồi.”

“Chứng minh kiểu gì?”

Đám thiên tài của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền thật sự nghĩ không ra Thành Ca sẽ làm thế nào.

Chẳng lẽ phải khảo hạch lại một lần nữa?

Nhưng trong lúc khảo hạch, người ở bên ngoài cũng chẳng nhìn thấy bên trong xảy ra chuyện gì.

Thậm chí bọn họ đã hạ quyết tâm, cho dù hắn thật sự là dựa vào thực lực của mình mà qua ải đi chăng nữa, thì bọn họ cũng cắn chết không chịu nhả ra, cứ nói hắn gian dối, cho hắn tức chết!

Sau đó, bọn họ nghe thấy một tiếng bạt tai giòn giã lanh lảnh, vô cùng đinh tai nhức óc.

Một bóng người đột nhiên bay ra.

Ở giữa không trung xoẹt qua một đường parabol cao cao, cuối cùng nặng nề ngã vào một bức tường cách đó hơn trăm trượng.

Rầm rầm!

Bức tường dày đó bị đâm thủng thành một cái lỗ, lúc này người lao vào đó mới ngừng lại.

Nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy hai tay hai chân vị thiên tài Chấp sự của Kim Huyền tộc, ban nãy đứng gần hắn nhất đều đan vào nhau, cả người đều bị khảm trong cái lỗ trên tường.

Thành Ca phủi phủi tay, cười típ mắt nói: "Như thế này thì có thể chứng minh được rồi chứ?"

Chương 644.

Cảnh giới của vị Chấp sự ở Kim Huyền tộc đó là Địa Huyền tam trọng.

Hơn nữa, lực chiến đấu cũng không tệ, e là cũng không hề yếu hơn Địa Huyền ngũ trọng.

Mà bây giờ, hắn bị khảm trong bức tường, đến cử động cũng chẳng cử động nổi.

Bởi vì hắn đã hôn mê rồi.

Có thể bị lõm thành hình dạng kỳ lạ chân tay xoắn vào nhau thế này, chỉ nghĩ thôi cũng biết hắn bị cú giáng đó đánh hắn trọng thương nặng đến mức nào.

Tất cả mọi người đều đơ luôn.

Đừng nói đến đám thiên tài của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền, cùng với mấy Hộ Vệ của Bạch Huyền Tộc, cũng đừng nói đến Chiến Linh Điện chủ và đám con gái Trác Ngạo Tâm, Nguyễn Lăng Diêu, đến cả Lê Hàn Ngọc thờ ơ, không quan tâm bất cứ chuyện gì cũng hiện lên sự kinh ngạc sâu sắc.

Quả thực, cái bạt tai vừa nãy hơi đột ngột, đánh cho đối phương không kịp trở tay.

Nhưng chỉ một đòn đã đánh cho một Địa Huyền tam trọng thành bộ dạng này, cho dù tập kích bất ngờ, thì ít nhất bản thân

cũng phải có lực chiến đấu của Địa Huyền Cảnh nhất trọng.

Cực Huyền Cảnh?

Đối phương nhường ngươi đánh, ngươi cũng chẳng đánh nổi, ngược lại còn tự làm chấn thương chính mình ấy chứ.

Tại sao Khương hiền giả có thể làm được chuyện này?

Bọn họ không hiểu.

Mà vị Hộ pháp dẫn đầu của Kim Huyền tộc cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Người, là do ngươi làm?”

Hắn giận tím mặt: “Ngươi to gan lắm, thế này là muốn khai chiến với Kim Huyền tộc bọn ta đúng không?”

Trong lòng Thành Ca thầm nghĩ ta quan tâm khai chiến hay không khai chiến hay sao?

Không đi diệt sạch Kim Huyền tộc các ngươi, chỉ là vì các người tạm thời chưa gây thù với ta, ca đây cũng không có tàn nhẫn và vô lý như thế.

Nếu như các người thật sự bức thiết mong muốn kiểu phục vụ này, thì ta cũng có thể thỏa mãn các ngươi.

Nhưng trước mặt người của Bạch Huyền tộc, hắn vẫn tươi cười rạng rỡ, xua xua tay.

“Không có không có, đây chẳng phải là do các ngươi cứ cưỡng ép đòi xem thực lực của ta sao?”

“Cho nên ta mới thỏa mãn các ngươi!”

“Con người ta ấy mà, chính là phục vụ chu đáo như thế đấy. Các ngươi cũng không cần nhiều lời cảm ơn, các ngươi là khách từ xa xôi lặn lội đến, đây là điều ta nên làm.”

“Ngươi!”

Đám người của Kim Huyền tộc vừa phẫn nộ vừa tức giận, nhưng lại không tìm được lời nào để đáp trả.

Ban nãy, lúc bọn họ chế nhạo Bạch Huyền tộc, cái giọng điệu quái gở ấy, suýt chút nữa đã chọc cho Chiến Linh Điện chủ tức đến hộc máu.

Bây giờ đụng phải Thành Ca, coi như bọn họ đã đụng phải khắc tinh rồi.

Nhìn thấy những người đối diện tức giận nhìn chằm chằm mình, vị huynh đài này vẫn tiếp tục tuôn ra.

“Thực ra người của các ngươi cũng lợi hại phết mà, bây giờ lòng bàn tay ta vẫn còn đang âm ỷ đau nhức đây này. Xem ra, các ngươi cũng chịu khó khổ công tu luyện da mặt đấy, thất lễ, thất lễ rồi!”

Câu nói này, tí nữa đã khiến hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền tức chết tại trận.

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

“Chắc chắn là ngươi đã lừa bịp bọn ta!”

Một Hộ pháp của Kim Huyền tộc cũng vô cùng kinh ngạc giống như thế, đột nhiên kêu lên.

“Ta biết rồi, chắc chắn là Chiến Linh Điện chủ đã âm thầm bí mật giúp đỡ ngươi!”

“Trên thực tế, bọn họ căn bản nhìn không rõ khoảnh khắc cái bạt tai đó tung ra.”

Đừng nói bọn họ, đến cả Chiến Linh Điện chủ, người có thực lực mạnh nhất trong số những người có mặt ở đây, cũng không dám chắc chắn quá trình cụ thể của cảnh tượng vừa rồi.

Quá nhanh, quá đột ngột rồi.

Hắn chỉ có thể quy do một khoảnh khắc sơ suất bẩn cẩn lúc đó, vừa đúng lúc bỏ qua đoạn quan trọng nhất.

Thậm chí hắn còn có cảm giác, vừa nãy hình như có một tia sức mạnh không thuộc về Huyền Lực thoáng qua rồi biến mất.

Nhưng lúc suy nghĩ lại, hắn coi chuyện này chỉ là ảo giác.

Nghe thấy đám người này lại đổ “công lao” lên người mình, hắn chỉ cảm thấy đám người này ngu dốt đến đáng thương.

“Được rồi, màn kịch ầm ĩ này của hai tộc các ngươi cũng kết thúc được rồi đấy.”

“Đại hiền giả của tộc ta đến Địa Huyền Cảnh cũng đánh cho trọng thương được, huống hồ chỉ qua một cái khảo hạch của

Cực Huyền Cảnh cửu trọng?”

Hắn hít thở sâu, nhìn khắp tất cả mọi người, ngữ khí cũng trở lên kích động hơn: “ Đánh giá xếp hạng loại Tuyệt vời này, căn bản không đủ để thể hiện thực lực của hắn!”

Cũng do ở đây nhiều người, nếu không thì hắn thật sự muốn lẽo đẽo theo Khương hiền giả hỏi xem, ruốt cuộc tại sao hắn lại làm được như thế?

Cực Huyền Cảnh đánh trọng thương Địa Huyền Cảnh, điều này còn có thể dùng khiêu chiến vượt cấp để hình dung hay sao?

“Hắn đã chứng minh một cách hoàn hảo, khảo hạch của hắn không hề gian lận!”

“Đúng thế!”

Fan nữ bé nhỏ Chung Ly Xảo ngay lập tức nhảy ra cổ vũ, nói giúp.

“Những người khác có thể lấy được loại Xuất sắc và Hoàn hảo, là bởi vì thực lực chỉ đến loại Xuất sắc và Hoàn hảo mà thôi.”

Nàng ôm chặt cánh tay của Thành Ca, vẻ mặt đầy sùng bái, ngưỡng mộ nhìn hắn: “Khương hiền giả đạt được đánh giá xếp hạng loại Tuyệt vời, là bởi vì xếp hạng cao nhất của khảo hạch chỉ có loại Tuyệt vời thôi!”

Sự nịnh hót của cô gái này vừa vặn lại thích đáng, Thành Ca vô cùng vui vẻ.

“Ha ha ha, chúng ta vẫn nên về rồi từ từ khen đi!”

Nói xong, hắn định dắt nàng rời khỏi đây.

“Đứng lại!”

“Ngươi đánh người xong lại muốn bỏ đi?”

Mấy thiên tài của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền không thể nào chấp nhận được kết quả này.

Vốn dĩ là đến để vả vào mặt Đại hiền giả của Bạch Huyền tộc, kết quả bây giờ lại bị vả ngược lại.

Vị Chấp sự đó bị thương, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng xấu hổ, thể diện này nhất định phải đòi lại.

“Vừa nãy nhất định có sự gian dối!”

Vị Hộ pháp của Kim Huyền tộc không biết xấu hổ nói: “Trừ khi ngươi chứng minh lại một lần!”

Trong lòng Thành Ca thầm nói mặt mũi ngươi cũng lớn đấy!

Mặc dù điều này tương đương với ngươi đang cầu xin ta tẩn ngươi, nhưng ngươi bảo ta ra tay thì ta phải ra tay sao?

Dựa vào đâu mà ta phải chứng minh cho ngươi xem?

Loại hèn mọn như ngươi mà cũng xứng sao?

Hắn không kiên nhẫn quay đầu lại, nháy mắt ra hiệu với Lê Hàn Ngọc.

“Giải quyết mấy thứ gây phiền phức cho người khác này, ta sẽ dạy liên tiếp cho ngươi mười chiêu thức.”

Say đó hắn mặc kệ tất cả mọi người, bay về phía Hiền Giả cung.

Hắn tin Lê Hàn Ngọc sẽ không làm hắn thấy vọng.

Vốn dĩ Lê Hàn Ngọc cũng cảm thấy đám người này rất phiền phức, nhưng đại cục của Thần Điện mới là quan trọng, hơn nữa còn có Chiến Linh Điện chủ ở bên cạnh, nên nàng cũng không dám nói gì.

Cho nên mới im lặng giữ khuôn mặt không cảm xúc này.

Lúc nghe thấy từ “mười chiêu thức này”, huyết sắc trong đôi mắt sâu thẳm như hồ nước thoáng vụt lên rồi biến mất.

Cả người giống như con ngựa hoang mất cương, rút kiếm theo phản xạ có điều kiện.

Ngay sau đó, ánh kiếm toán loạn, cuốn tất cả 12 người còn lại của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền vào vòng chiến.

Những cọc băng đột nhiên thình lình xuất hiện giữa không trung.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại thì ba tên Chấp sự trước mặt đã ngã xuống đất!

Ở ngay vị trí tim của ba người đều bị cọc băng xuất hiện một cách thần kỳ kia xuyên thủng, nhưng không có một vết màu nào, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng màu xanh thẳm lượn lờ khiến người ta sợ hãi!

Lê Hàn Ngọc đã học hơn mười chiêu thức của Cực Huyền Thuật cấp Chí Tôn, là người tiến bộ nhanh nhất trong số tất cả mọi người.

Cũng là người có hiệu quả học tập tốt nhất.

Nàng vốn dĩ đã có thiên phú xuất chúng, lại được Thành Ca cầm tay tự mình chỉ dạy, không cần nghĩ cũng biết sức mạnh tiến bộ nhanh như thế nào.

Hơn nữa, vốn dĩ thực lực của nàng đã mạnh hơn bất kì kẻ nào trong đám người này.

Nhát kiếm này vừa xuất ra, ba người ngã xuống, người đầu tiên phản ứng lại là Chiến Linh Điện chủ.

“Dừng tay!”

“Ngươi điên rồi sao?”

Mà những Chấp sự và Hộ pháp còn lại cửa hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền ở trước mặt, cũng giận giữ và kinh ngạc lẫn lộn, đan xen.

“Lê Hàn Ngọc!”

“Ngươi muốn khai chiến sao!”

Trả lời bọn họ chính là một đòn Cực Huyền Thuật cấp Chí Tôn tiếp theo!

Một vị Hộ pháp Địa Huyền cửu trọng xông lên, trước mặt lại đụng phải vô số băng tiễn.

Hắn vừa mới lôi được băng tiễn đầu tiên ra thì băng tiễn đó đột nhiên nổ tung.

Sau đó, sương giá lạnh lẽo đầy trời bao phủ lấy hắn và ba vị Chấp sự khác của Kim Huyền tộc ở phía sau hắn.

Ba người bọn họ căn bản không nhận ra màn sương giá lạnh lẽo này có nghĩa gì.

Mà trong mắt những người khác, chỉ có thể nhìn thấy ba người bọn họ đột nhiên bị băng giá dày đặc bao bọc lại, không thể nào mở ra được nữa.

Mãi cho đến khi bọn họ im hơi lặng tiếng mà ngã xuống.

Trên thực tế, cảnh giới của vị thiên tài Hộ pháp ở Kim Huyền tộc đó không hề thấp hơn Lê Hàn Ngọc.

Nếu hai người đơn thương độc mã đấu với nhau, vốn dĩ nếu Lê Hàn Ngọc muốn thắng được cũng phải tốn không ít thời gian.

Nhưng hiện tại, Cực Huyền Thuật cấp Chí Tôn đã hoàn toàn phá vỡ thế cân bằng này.

Cô gái này không vui cũng chẳng buồn, giống như một cỗ máy thực hiện các chương trình một cách trung thành.

Sau khi đóng băng ba người kia, đến nhìn thêm một cái nàng cũng lười chẳng buồn nhìn, cứ thế đi lướt qua, đuổi giết đến trước mặt Hộ pháp của Ngân Huyền tộc.

Chương 645.

“Mau dừng tay lại!”

Chiến Linh điện chủ suýt chút thì phát điên.

Thế này là muốn làm gì?

Vừa rồi hắn bị hai tộc nhân kia sỉ nhục đến nỗi tức giận thành ra như thế, vậy mà vẫn giữ được bình tĩnh, ngay cả ra tay giáo huấn cũng không làm.

Là vì cái gì chứ?

Chính là vì muốn tránh trở mặt với hai tộc Kim Ngân.

Đặc biệt bây giờ lại là khoảng thời gian quan trọng trong việc kết đồng minh, không được để xảy ra bất cứ sự cố nào.

Nhưng giờ thì hay rồi.

Đây nào có đơn giản chỉ là giáo huấn bình thường, thế này là trực tiếp tàn sát đồi phương rồi còn gì?

Trở mặt ư?

Hắn biết chắc rằng, lần này hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền muốn khai chiến với Bạch Huyền Tộc.

Việc này vốn đã không còn cách cứu vãn.

Để tránh khiến chuyện này thêm ầm ĩ, cuối cùng hắn cũng đã ra tay, hắn muốn ngăn cản Lê Hàn Ngọc.

Nhưng mà chỉ một khắc sau, Lê Hàn Ngọc lại trực tiếp cho một kiếm về phía sau.

Trong nháy mắt, một bức tường băng dày đến không tưởng bỗng dưng chắn ở phía trước Chiến Linh điện chủ.

Bỗng chốc đã ngăn chặn được lực lượng mạnh mẽ của cao thủ Thiên Huyền Cảnh.

Mọi người nhất thời đều kinh hãi!

Đợi tới khi Chiến Linh điện chủ phá vỡ bức tường băng kia, bày ra trước mắt đã là cảnh vị thiên tài hộ pháp của Ngân Huyền Tộc ngã xuống.

Trên đất là la liệt những thi thể không dính một vệt máu, mức độ khốc liệt đủ để khiến những người ở đây kinh sợ không nên lời.

Tất cả đã muộn.

Hết thảy hộ vệ chấp sự hộ pháp của Bạch Huyền Tộc có mặt đều bị dọa đến ngây ngốc.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Ngay cả mấy người Trác Ngạo Tâm, Nguyễn Lăng Diêu cũng phải sững sờ.

Có nằm mơ cũng không ngờ rằng nữ nhân gần đây hay gần gũi này lại có thể điên cuồng tới mức như vậy.

“Ngươi đã làm gì!”

Chiến Linh điện chủ cuối cùng không nhịn được nữa, chỉ thằng vào nữ nhân đang đứng ngây ở đó ấy mà gào lên.

“Ngươi xem ngươi đã làm cái gì?”

“Ta nói ngươi dừng tay lại, ngươi không nghe thấy sao?”

Lê Hàn Ngọc nhìn hắn một cách xa xăm, mặt không cảm xúc nói: “Đại hiền giả trên cả ngươi, mệnh lệnh của hắn so với ngươi phải được ưu tiên.”

“Ngươi!”

Chiến Linh điện chủ thực sự cũng không có cách nào phản bác.

Theo giao ước ban đầu, Đại hiền giả so với Đại điện chủ, quả thực là cấp bậc cao hơn hắn.

Huống hồ hiện giờ bọn họ còn yêu cầu Thành Ca truyền thụ huyền thuật cấp Chí Tôn, nói hắn trên cả mình cũng không hề sai.

Hắc thực sự không dám nói rằng mệnh lệnh cửa Khương Thành là không đúng.

Thấy hắn không có gì để nói, Lê Hàn Ngọc lập tức bay về Hiền Giả cung.

Cam kết với Khương Thành thực ra nàng vẫn nhớ, giải quyết hết những người kia, hắn sẽ truyền cho mình một lúc mười chiêu thức.

Bây giờ nàng phải đi lĩnh phần thưởng rồi.

Về phần chuyện này về sau sẽ có ảnh hưởng lớn thế nào, nàng căn bản không cần để ý.

Nàng vừa rời khỏi, Chiến Linh điện chủ lập tức phong tỏa hiện trường.

Còn những người có mặt ở đó cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

“Trời ơi!”

“Tuyết La Sát này, nàng ta lại có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Chắc ta cũng điên mất, nữ nhân này còn nguy hiểm hơn trong lời đồn vô số lần”

“Thực lực thực sự của nàng ta còn mạnh hơn tưởng tượng của ta nữa.”

“Lần này không xong rồi…”

Rất nhiều người đều lo lắng, bọn họ có thể đoán được phản ứng của Kim Ngân hai Huyền Tộc kia.

Nhưng cũng không ít người không nghĩ như vậy.

“Theo ta thấy, giết rất hay!”

“Đúng vậy, đám người Kim Ngân hai Huyền tộc đó đúng là muốn ăn đòn, dám chế giễu Bạch Huyền Tộc trước mặt chúng ra, đáng đời!”

“Bọn họ muốn tới đây hạ thấp chúng ta, tiếc là tìm nhầm người rồi.”

“Suỵt, ngươi nói nhỏ tiếng một chút, nhỡ may Kim Ngân hai tộc đó nghe thấy thì…”

“Sao phải nhỏ tiếng, dù sao cũng khai chiến rồi, chúng ta còn sợ phải liều mạng hay sao!”

“Nói xem Lê Hàn Ngọc sao lại mạnh như vậy được, phẩy tay một cái đã thắng một cách sảng khoái như thế?”

“Đúng vây, không phải là nàng ta đã vào Thiên Huyền Cảnh rồi đó chứ?”

Trong lúc chúng đệ từ phía dưới tranh nhau bàn luận, hội nghị phía chủ điện cuối cùng cũng bị gián đoạn.

Bạch La Chân vốn đã sắp muốn kết đồng minh.

Đột nhiên hai người Kim Địa Thì và Ngân Dịch phía đối diện đứng bật dậy.

Sau đó, sắc mặt hai người này đột nhiên biến đổi.

“Cái gì?”

“Đều chết cả rồi?”

Hai người nhanh chóng bay về phía hiện trường khảo hạch, còn Bạch La Chân cũng đã nhận được lênh của Chiến Linh điện chủ triệu tới, tất cả đều hết sức kinh ngạc.

Nàng rõ ràng đã… mất kiểm soát rồi!

Tất cả đều đã mất kiểm soát rồi!

Khi các vị điện chủ dốc sức chạy đến hiện trường, sau đó nhìn thấy cảnh thi thể la liệt trên mặt đất, hai mắt ai nấy cũng tối sầm lại như sắp muốn ngất đi.

Tình hình này là sao?

Một cuộc khảo hạch, sao lại thành ra như vậy”

Người của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền không phải đang trong thần điện tham quan sao?

Cứ cho là có đôi chút lời qua tiếng lại với Bạch Huyền Tộc, cũng không đến nỗi phát triển đến mức này chứ!

Huống hồ Chiến Linh điện chủ cũng có mặt ở đây…

“Là ai làm!”

Kim Huyền Đại điện chủ nhìn muốn rách cả mắt, một thân huyền lực Thiên Huyền bát trọng phóng thích ra ngoài không hề che giấu.

Trong nháy mắt, mặt đất rạn nứt, lực Kim tản ra tứ phía mặc sức tàn phá.

Không khí xung quanh bị nó khuấy đảo cho hỗn loạn.

Bạch La Chân và Quang Minh điện chủ vội vàng xuất thủ ngăn cách các đệ tử ra một chỗ, tuy nhiên cũng không dám động thủ với hắn.

“Bạch La Chân!”

Ngân Huyền Đại điện chủ không nén được giận dữ rút ra Huyền Khí.

Chỉ tay về đám ngươi Bạch Huyền Tộc đứng xa xa phía đối diện, tức giận gầm lên: “Ngươi thật độc ác, nếu chuyện này ngươi không đưa ra được lời giải thích thỏa đáng, vậy thì cứ việc khai chiến đi!”

Lúc này trong lòng Bạch La Chân cũng không khỏi rối loạn, nhưng trước hết vẫn phải làm bọn họ nguôi giận.

“Hai vị điện chủ đừng quá nóng giận, xin hãy bình tĩnh, chờ ta hỏi rõ tình hình, điều tra chân tướng…”

“Đừng quá nóng giận?”

“Ha ha ha, ngươi mà khiến cho chúng ta nguôi giận được sao?”

Hai điện chủ còn lại của hai tộc Kim Ngân đều đã bay vọt lên giữa không trung, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến.

“Còn có thể là chân tướng nào khác, người của các ngươi giết người của bọn ta, ngươi còn muốn tìm chân tướng nào nữa?”

“Chỉ một câu thôi, giết người đền mạng!”

“Không, đền mạng thôi vẫn chưa đủ, nhất định phải bồi thường đủ cho ta!”

Bạch Lạc Chân cau mày.

Nàng nhìn về phía chiến Linh điện chủ với ánh mắt thăm dò: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn lớp băng sương còn lưu lại trên mặt đất, Băng Linh điện chủ không khỏi chấn động toàn thân, rốt cuộc cũng hiểu ra chuyện là do ai làm.

Nhìn xung quanh lại không thấy bóng dáng Lê Hàn Ngọc đâu, lại càng thêm kinh hoàng.

Chiến Linh cũng đã xác nhận lại phán đoán của nàng.

“Là Lê Hàn Ngọc làm.”

Đại điện chủ kinh ngạc: “Là nàng ta? Một mình nàng ta sao?”

Nàng cực kỳ coi trọng Lê Hàn Ngọc.

Mặc dù cô gái này khá không hiểu chuyện, nhưng thiên phú cực kỳ hơn người, hơn nữa trước nay vẫn luôn chấp hành tốt mệnh lệnh của thần điện.

Trong lòng Đại điện chủ, nàng ta có thể coi như tâm phúc, ái tướng.

Huống hồ lần trước cứu mạng Khương hiền giả, biểu hiện của nàng vô cùng xuất sắc lại lập được công lớn.

“Tại sao ngươi không ngăn nàng lại?”

Chiến Linh điện chủ nghĩ thầm, ta đương nhiên muốn, chỉ là không được ấy thôi.

“Việc xảy ra quá bất ngờ, ta không ngăn cản nổi.”

“Hả!”

“Ha ha ha ha…”

Kim Huyền Đại điện chủ ngửa mặt cười lớn, trong tiếng cười ẩn chứa hận ý cùng trào phúng sâu đậm: “Ngươi đường đường

là Thiên Huyền ngũ trọng, lại không cản nổi một con nhóc Địa Huyền cửu trọng?”

“Ngươi lừa ai thế?

“Chỉ dựa vào mỗi một mình Lê Hàn Ngọc mà làm ra được chuyện này sao?”

“Việc này, ta thấy cũng có sự giúp đỡ của ngươi!”

Bạch La Chân không muốn tranh luận với bọn họ, nàng chỉ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Thủy Linh điện chủ không nhịn được truy hỏi: “Vì sao Hàn Ngọc lại muốn giết những người này?”

Theo hiểu biết của nàng về Lê Hàn Ngọc, mặc dù nàng ta ra tay hơi mạnh, nhưng suy cho cùng cũng không phải dạng người điên cuồng thích giết chóc.

Với tính cách lạnh lùng của nàng ta, những chuyện bình thường căn bản không thể khiến nàng ta kích động như vậy.

Không có lý do, nàng sẽ không động thủ.

Đã đến nước này, Chiến Linh điện chủ hiểu rằng nếu không nói rõ ràng thì không được.

Đành phải thật thà nói: “Là Khương hiền giả hạ lệnh, Lê Hàn Ngọc chỉ là ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của hắn.”

“Cái gì?”

Chương 646.

“Khương hiền giả?”

Các vị điện chủ hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền vốn là rất giận dữ, bây giờ thoáng chốc cũng trở nên sững sờ.

Bất chợt, trong mắt bọn họ thoáng qua vẻ vui thầm.

“Thì ra là tên tặc tử Khương Thành!”

“Ta biết ngay mà, thứ gọi là Huyền Văn Tử Kim kia cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!”

“Bạch La Chân, không cần bàn cãi thêm gì nữa, giết người đền mạng!”

Nếu có thể mượn cơ hội này, diệt trừ Huyền Văn Tử Kim của Bạch Huyền Tộc, bọn họ cho là… cũng có thể chấp nhận được.

Dùng mạng của vài thiên tài bên mình, đổi lấy mạng của tuyệt thế thiên tài ngàn tỉ năm mới xuất hiện một lần của Bạch Huyền Tộc, trận sóng gió này cũng không xem là mất mát gì quá lớn.

Dẫu sao trong mắt bọn họ, tương lai Huyền Văn Tử Kim có thể thay đổi thế cục của Huyền Giới.

Người như thế tốt nhất không nên sống tiếp.

“Giao Khương Thành ra để bọn ta tùy ý xử trí!”

“Không sai, giao Khương Thành ra đây!”

“Nếu không thì khai chiến đi!”

Bạch La Chân cắn răng, nếu là người khác thì tốt, muốn đưa ra giải thích thỏa đáng chỉ cần trừng phạt nghiêm khắc là xong.

Nếu lỗi hoàn toàn là ở phe mình, thậm chí có thể tự tay kết liễu, dùng quy tắc của Chính Thần Điện để bình ổn sự việc.

Nhưng đổi thành Khương hiền giả thì…

Cần phải xem xét lại.

Chưa nói đến Khương hiền giả có thể dạy nàng Huyền Thuật cấp Chí Tôn, trước đó, nàng đã bằng lòng trả giá bằng tính mạng chỉ để cứu đứa “con trai ruột” này.

“Trong chuyện này hẳn là có nội tình.”

“Chiến Linh điện chủ, rốt cuộc là có chuyện gì, kể tường tận ra đi.”

Quang Minh điện chủ cũng vội nói: “Không sai, trước giờ Khương hiền giả vẫn luôn thiện chí giúp người, ta tin là hắn vô tội.”

“Việc này còn cần phải điều tra rõ ràng mới được.”

Các vị điện chủ khác cũng thi nhau tiến lên, nháy mắt ra hiệu với Chiến Linh Điện Chủ, ẩn ý hắn thiên vị Khương hiền giả.

Cho dù thực sự là lỗi của hắn, cũng phải nhắm mắt nói hắn không có lỗi,

Bắt Thành Ca đền mạng?

Bọn họ còn mong hắn sống lâu nữa kìa.

Thực sự không thể, không ngại khai chiến, chỉ cần có thể bảo vệ hắn.

“Không cần nói thêm gì nữa!”

Kim Huyền Đại điện chủ nghe đã không lọt tai từ lâu rồi.

Phải biết rằng, sự việc liên quan đến Thành ca, hắn đương nhiên muốn nhân cơ hội này trừ khử Thành ca.

Ngân Huyền Đại điện chủ cũng lập tức hưởng ứng.

“Chúng ta tự mình đi bắt người!”

“Được lắm, chúng ta tự mình bắt!”

“Các ngươi!”

Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ vội vàng ngăn lại, hai bên đang bay giữa không trung, vậy mà lại đánh nhau hai lần.

Trong lúc nhất thời, cả thần điện bỗng trở lên hỗn loạn.

Hiền Giả cung cách sân khảo hạch cũng không xa, náo động lớn như vậy đương nhiên không giấu được đám hộ pháp Nhậm Hoằng.

Vừa thấy điện chủ của ba phía đều đã đánh giết tới đây, bọn họ vội vàng tiến lên phía trước.

“Có chuyện gì vậy?”

Lôi Linh điện chủ nôn nóng quát lên: “Xảy ra chuyện lớn rồi, các ngươi mau vào bảo Khương hiền giả trốn đi!”

Nói xong, hắn tựa như thần canh cửa, giơ ngang kiếm chắn trước cửa Hiền Giả cung.

Chính vào lúc đó, Bạch La Chân tự mình hạ lệnh: “Mở khóa Linh Văn, mở tất cả cấm chế !”

Trong nháy mắt, toàn bộ Hiền Giả cung bị bao phủ bằng vô số tia sáng Huyền Văn không ngừng lưu chuyển.

Phía trên, hai tộc Kim Ngân tiến công dồn dập, tuy nhiên chỉ có thể khiến cho Huyền Văn rung động mà không cách nào phá vỡ được nó.

Lần trước, sau sự kiện Thành Ca bị "uy hiếp", thần điện sớm đã sửa sang Hiền Giả cung trở nên cực kì kiên cố, chỉ sợ ngày nào đó sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Mặc dù với thực lực của Thành Ca thì cũng không cần thiết, nhưng dù sao cũng là tâm ý của các vị điện chủ, hắn cũng không tiện từ chối.

Hơn nữa một khi Hiền Giả cung bị tấn công, Khương chưởng môn ở bên trong đương nhiên cũng ý thức được.

Dẫn theo Chung Ly Xảo và Lê Hàn Ngọc vừa chạy về đòi Huyền Thuật, hắn cũng đến cửa lớn Hiền Giả cung.

Nhìn thấy trận chiến kịch liệt phía trên, hắn còn cảm thấy hơi buồn bực.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng qua là giáo huấn một chút, bọn họ phản ứng thế này hình như hơi quá thì phải?"

"Không phải ngươi sai ta đi giải quyết bọn chúng sao?" Lê Hàn Ngọc mặt không biến sắc, chỉ là lời nói ra ít nhiều lại có gì đó hơi kinh ngạc.

Thành Ca sững sờ: "Không lẽ ngươi đã giết sạch những người đó rồi sao?"

"Ừ."

Vãi nhái, em gái à, ngươi còn tàn nhẫn hơn ta nữa.

Khi đó ta đây chỉ muốn ngươi làm cho bọn họ trọng thương thôi, ai mà ngờ được ngươi lại giết luôn họ.

Nếu không thì một bạt tai đó đã đã chết nhăn răng rồi, nói gì đến sống sót?

Nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người họ, đám người phía trên cũng dừng tay.

Cảm giác có lẽ có "hiểu lầm" gì đó ở đây thì phải?

Chỉ là lời giải thích này rõ ràng không thể làm hài lòng hai tộc Kim Ngân.

“Khương Thành, Lê Hàn Ngọc, các ngươi dám cả gan tàn sát hộ pháp chấp sự của tộc ra, đúng là tội ác tày trời!”

“Còn không mau cút ra đây chịu chết?!”

“Khương Thành, mau quay trở về!”

Bạch La Chân vội vàng đáp người xuống, giơ ngang kiếm chắn ở trước người Khương Thành.

Lê Hàn Ngọc thì nắm chặt lấy kiếm trong tay, định tiến lên ứng chiến.

Về phía Chung Ly Xảo với Minh Huyền Cảnh rõ ràng không đủ sức tham gia trận chiến này, nhưng vẫn rút kiếm ra.

Ánh mắt trước nay luôn hoạt bát đáng yêu giờ phút này cũng trở nên phẫn uất mãnh liệt.

“Đại hiền giả, ngươi yên tâm, trừ khi ta chết, bằng không bọn họ đừng hòng động vào ngươi!”

Thành Ca vội vàng nắm lấy tay của hai nàng.

“Các ngươi định làm gì vậy?”

Lê Hàn Ngọc thản nhiên nói: “Việc này là do la chấp hành sai mệnh lệnh gây nên, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Chung Ly Xảo hôn nhẹ thật nhanh lên gò má một cái, tặng hắn “nụ hôn cuối cùng”.

“Vì ngươi, ta bằng lòng tan xương nát thịt!”

Thành Ca suýt chút nữa bị nàng làm cho ngơ ngác.

Em gái à, tâm ý của ngươi thì ta nhận, nhưng chúng ta nào đã đến mức sinh ly tử biệt, không đến nỗi như thế.

Có cần phải nghiêm túc như vậy không?

“Được rồi được rồi, việc này để ta giải quyết.”

“Đây còn chưa phải lúc ta cần các ngươi liều mạng, yên tâm đi, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt các ngươi.”

“Hả, Khương hiền giả!” Chung Ly Xảo ẩn tình trìu mến, sự dịu dàng trong ánh mắt nàng dường như có thể làm ta chảy cả sắt đá.

Bạch La Chân và đám người điện chủ chỉ biết bất lực oán thầm.

Gì thế này, lúc nào rồi mà hai người các ngươi còn muốn biểu diễn cảnh tình chàng ý thiếp cảm động lòng người?

Hơn nữa, Khương hiền giả ơi là Khương hiền giả, chút sức lực cỏn con hiện giờ của ngươi thì bảo vệ được ai?

Thật lòng mà nói, trong lòng Bạch La Chân cũng hơi bực bội, thằng nhóc này cũng sốc nổi quá đó.

Đặc biệt là sau khi để hắn phối hợp với Lê Hàn Ngọc lại ngày càng vô pháp vô thiên

Chưa kể, lần này hai kẻ này trực tiếp phá vỡ đồng minh của ba tộc, lại còn đẩy hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền vào thế đối lập.

Đây chính là điều mà ngay từ đầu nàng đã không muốn thấy nhất.

Cục hiện rối rắm như thế, bây giờ còn bắt nàng phải dọn dẹp.

Sau khi việc này kết thúc, nhất định phải bắt hắn về dạy dỗ lại, cho dù hắn có Huyền Thuật cấp Chí Tôn đi chăng nữa cũng không thể để mặc hắn làm xằng làm bậy.

Lê Hàn Ngọc cũng không coi lời nói khi nãy của Khương hiền giả là thật.

Nàng cho rằng Khương Thành không thể nào giải quyết được cục diện trước mắt.

Mà hành động sau đó của Khương chưởng môn lại đem sự chú ý của nàng rời đến bên người của hai tộc Kim Ngân phía ngoài kia.

Thành Ca xoay người, đi vào trong Huyền Giả Cung.

Không chỉ có vậy, hắn tiến vào trong tĩnh thất, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Hai tộc Kim Ngân nhìn vào hẳn sẽ cho rằng hắn đang chạy trốn.

Còn đám người Bạch La Chân lại thoáng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Khương Thành hắn không làm loạn, bọn họ đảm bảo

có thể bảo vệ hắn an toàn.

Dù sao nơi này cũng là thần điện của Bạch Huyền Tộc.

Huống hồ nếu tình hình không ổn, có thể dùng Huyền Thuật cấp Chí Tôn để phá địch.

Bọn họ không biết rằng, sau khi Thành Ca vào trong tĩnh thất thì lấy ra Loạn Trận Lệnh.

Sau đó ẩn thân một cái phá vỡ Huyền Văn cấm chế, rời khỏi Hiền Giả cung.

Hắn đứng sừng sững ở đám mây phía trên, xa xôi nhìn xuống chỗ điện chủ hai tộc ở phía dưới, khóe miệng để lộ nụ cười khe khẽ.

Ngay sau đó, hắn thi triển Thuật Biến Hóa, tùy tiện biến ra hình dạng của Lý Tuấn Lãng.

Huyền Khí Băng Kiếm thường ngày che giấu tai mắt người giờ đây được thu về.

Hồng Tuyệt Tiên Kiếm chậm rãi hiện ra.

Chương 647.

Tiên lực lay động toàn thân, Khương Thành đáp xuống, vung một kiếm đánh xuống phía dưới.

Một vòng Hồng Nhật phát ra từ thân kiếm, chớp mắt tản ra rồi bao trùm lên tầm mắt của hết thảy các vị điện chủ hai tộc phía dưới.

Chỉ trong nháy mắt, khu vực rộng lớn xung quanh thần điện của Bạch Huyền Tộc đều bị nhấn chìm trong huyết sắc.

Tia sáng tỏa ra từ vòng Hồng Nhật truyền đến một lực hút cực mạnh, mạnh đến nỗi không thể nào chống lại được!

“Tà ma dị giới!”

Lê Hàn Ngọc là người đầu tiên phản ứng lại, nhưng sau đó trong mắt nàng lại thoáng qua vẻ hoảng loạn cực kỳ hiếm thấy.

Đó là phản ứng theo bản năng, được sinh ra sau khi bắt gặp sinh vật có đẳng cấp cao hơn mà bản thân hoàn toàn không thể

kháng cự nổi.

Nhưng không chỉ có nàng, tất cả mọi người đều giống như phát điên, gào thét lên điên cuồng.

“Là hắn!”

“Là tên tà ma dị giới đó!”

“Hắn lại xuất hiện rồi!”

“Trời ơi, sao hắn lại xuất hiện vào lúc này chứ?”

Sợ hãi, hoảng hốt, tuyệt vọng…

Vô số loại cảm xúc tiêu cực thi nhau xuất hiện trong lòng các vị điện chủ ba tộc.

Để có được hiệu quả tốt, Thành Ca không ngại huy động tiên lực, đủ để có được hiệu quả xuất trận đặc biệt.

Phía sau Hồng Nhật là một nam tử cùng khí đen lượn lờ đầy trời. Trong số các vị điện chủ, thậm chí có vài người tay chân lạnh cóng phát run.

Bọn họ không cảm nhận được tiên lực, nhưng lại cảm giác được rằng đây là một thứ mà bản thân không thể lay chuyển được, tiếp đó lại càng hiểu rõ bản thân nhỏ bé như thế nào.

Huống hồ, tà ma dị giới không lâu trước đó đã hủy diệt Hắc Huyền Tộc cùng chiến tích khủng bố của Địa Tàn Các ngay trước mắt bọn họ.

Lực hút của chùm sáng tỏa ra từ Hồng Nhật khổng lồ khiến cho Huyền Lực trên người các vị điện chủ hai tộc Kim Ngân trở lên mất kiểm soát.

Từ trong cơ thể Huyền Văn phát ra rung động, dường như nó muốn hóa thành thiên thể quay xung quanh vầng mặt trời đỏ rực kia.

“Đây là loại uy lực gì?”

Kim Huyền Đại điện chủ sợ hãi đến cực điểm, la lên thất thanh.

Ngân Huyền Đại điện chủ cũng quá mức hoảng sợ, hắn đã muốn chạy trốn lắm rồi nhưng chân lại không thể nhấc lên nổi.

Đối mặt với tình huống thế này, hắn thậm chí còn không biết phải làm thế nào để nghênh địch.

Chiến Linh điện chủ của Bạch Huyền Tộc gắng sức khống chế đôi tay không ngừng run rẩy, cắn chặt răng, mắt đỏ ngầu, giơ thanh kiếm trong tay lên rồi xông lên phía trước.

“Đừng sợ!”

“Tam tộc liên thủ cùng nhau tiến lên, liều mạng với hắn!”

Hiện giờ đối mặt với kẻ địch chung, hắn cho rằng bất hòa khi nãy đã chẳng là gì nữa rồi.

Lúc này tam tộc nên vứt bỏ thù hận, cùng nhau hợp tác, chống lại tà ma dị giới!

Hắn không hề do dự mà sử dụng Huyền Thuật cấp Chí Tôn.

Nhìn thấy cái vẻ mặt dứt khoát muốn xuống tay với mình của hắn, Thành Ca suýt chút nữa thì tức đến vẹo cả mũi.

Cái quái gì vậy, Huyền Thuật cấp Chí Tôn của ngươi là ta dạy cho đấy.

Kết quả ngươi lại dùng nó để đối phó với ta ư?

Ca đây đã tỏ ra bản thân không hề có ý đối đầu với Bạch Huyền Tộc N lần rồi, ngươi không thể thông suốt được thêm tí nào sao?

Hơn nữa thứ mà Đại Nhật Kiếm Tâm đang vây khốn cũng đều là người của hai tộc Kim Ngân, ca đây đã cố ý né Bạch Huyền Tộc ra rồi, ngươi không thấy sao?

Ta đang giải quyết bọn chúng, ngươi kích động cái quái gì?

Bất lực, hắn đành vẫy vẫy tay trái.

Dưới sức mạnh không gian bên trong Huyền Văn, tiên lực cuộn trào như sóng lớn không ngừng tỏa ra.

Một vết nứt không gian không rõ bao nhiêu dặm theo đó lan ra, vắt ngang hư không, giống như một cái miệng lớn đang dần há ra, tỏa ra ánh hào quang như muốn nuốt chửng người phía trong nó.

Chiến Linh điện chủ ban đầu cuồn muốn xông lên trước mặt Thành Ca, đột nhiên khoa tay múa chân thế nào lại giống như

tờ giấy mỏng manh bị trận cuồng phong kia thổi dần đến bên trong khe nứt.

Ngay sau đó khe nứt khép lại!

Chiến Linh điện chủ mới khi nãy còn hét lên đòi chém đòi giết, bỗng chốc liền biến mất khỏi thần điện, biến mất ngay trước mắt mọi người.

Hắn cứ như vậy bị Lực Không Gian trục xuất.

Mặc dù Thành Ca không muốn làm tổn hại hắn, nhưng lại cực kì căm tức cái gã không biết thức thời này, thế là liền lưu đày hắn đến một nơi khác thuộc Hắc Huyền Tộc.

Chiến Linh điện chủ muốn nhanh chóng quay về ư, có vắt chân lên cổ thì vài ngày cũng chưa về tới được.

Tình cảnh này chẳng khác nào cầm chậu nước đá tưới lên đỉnh đầu con người ta, lạnh xuyên tim.

Thế này còn đánh đấm gì nữa?

Đường đường là Thiên Huyền Cảnh Ngũ Trọng, lại nhân lúc đối phương đang thi triển "tuyệt chiêu" nên mất cảnh giác mà ra tay.

Kết quả không những không làm gián đoạn đối phương thi triển "tuyệt chiêu Viên Nhật", thậm chí ngay cả cọng lông lách của kẻ địch còn chưa sờ vào được đã bị thủ tiêu luôn rồi.

Hơn nữa đối phương chỉ mới thuận tay ra một chiêu thôi.

Trước đó, Bạch La Chân còn nóng lòng muốn thử, lúc này nàng và các vị điện chủ khác của Bạch Huyền Tộc bỗng chốc như bị đầy xuống đáy vực.

Bọn họ vốn là còn ôm chút hy vọng mong manh.

Gần đây bản thân học được vài thức Huyền Thuật cấp Chí Tôn, thực lực tiến bộ cực lớn, biết đâu trong lúc tên yêu ma này không kịp đề phòng, không chừng có thể khiến hắn bị thương được.

Nếu Đại điện chủ hợp lực cùng bảy vị điện chủ, cộng thêm hiệp trợ của những điện chủ khác của hai tộc Kim Ngân.

Không chừng…

Hoặc…

Có lẽ…

Có thể thắng?

Lúc này, bọn họ mới biết bản thân đã lâm vào một trong ba ảo giác của nhân sinh - ta có thể giết ngược lại.

Một khi tà ma dị giới phô bày thực lực, đừng nói ba tộc liên thủ, cho dù nhân số có đông hơn mấy lần đi chăng nữa cũng vô ích.

Mà hiện tại, vòng Hồng Nhật Kia đã trở thành Liệt Nhật, từ đỏ chuyển sang chói chang, gay gắt.

Các vị điện chủ của hai tộc Kim Ngân bị nó bao phủ không ngừng vùng vẫy, kêu gào thảm thiết, nhưng căn bản không thể nào cản được quá trình khô héo rạn nứt của cơ thể.

Ánh sáng của Liệt Nhật cực kỳ chói mắt, tia sáng chói lóa của nó không chỉ ngăn cản tầm nhìn, mà ngay cả âm thanh cũng gần như biến mất.

Cho tới khoảnh khắc tiếp theo, nó như thể đã tỏa ra hết ánh sáng vốn có, đột nhiên từ từ mờ dần đi.

Lúc này, hai tộc Kim Ngân chỉ còn lại hai vị điện chủ còn sống sót.

Những kẻ khác đều đã bỏ mạng!

Lần trước ở Hắc Huyền Tộc, Thành Ca dùng Đại Nhật Kiếm Tâm có tính sát thương hàng loạt, còn chưa thể trực tiếp giết được Thiên Huyền Cảnh.

Nhưng lần này lại làm được, là vì sau khi quay về đã luyện hóa Huyền Văn Dương một thời gian.

Dưới tác dụng của Lực dương, uy lực của Kiếm Tâm cũng theo đó mà tăng lên gấp bội.

Lúc này Đại điện chủ của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyên phía dưới đã bị trọng thương, thoi thóp như sắp chết.

Hai người như con thú hoang đang giãy chết, ném ánh mắt thù hận lên người “Ma ảnh” trên không.

“Ác ma, ngươi tàn ác như vậy sẽ phải gặp báo ứng!”

Đến nước này, bọn họ đã chẳng còn gì phải sợ nữa rồi.

“Ta nguyền rủa ngươi không được chết tử tế!”

Trong lòng Thành ca thầm nghĩ, ta còn mong được chết thêm mấy lần, cảm ơn ngươi nha.

Kim Ngân Đại điện chủ nhìn thấy đám người Bạch Lạc Chân đứng phía xa xa thế mà không có chút tổn hại nào, tinh thần bắt đầu trở lên mất cân bằng.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà bọn họ không có người chết.

“Chúng ta đã kết đồng minh để chống lại tên ác ma kia rồi, nhưng tại sao ngươi chỉ nhắm vào người của bọn ta?”

Hắn cũng không ngốc, vòng Viên Nhật kia rõ ràng là bao trùm lên toàn bộ nơi này, thế nhưng lại chỉ để hở ra chỗ của đám người Bạch Huyền Tộc.

Thật quá mức bất công!

Kim ca và Ngân ca đều rất không phục!

Bọn họ chỉ ra điều này, suýt chút nữa thì khiến đám người của Bạch Huyền Tộc hồn phi phách tán.

Vừa rồi không ai bị thương, bọn họ còn cho rằng đây là kỳ tích.

Đại nạn không chết, vui mừng không tả xiết.

Trong lòng thầm cảm ơn bồ tát, tên tà ma dị giới này đã quên mất sự tồn tại của bọn họ.

Kết quả tên ác ma còn chưa lên tiếng, Kim Huyền Đại điện chủ, kẻ được xem là “bạn đồng minh” lại chủ động đẩy Bạch Huyền Tộc ra.

Kim Ngân Đại điện chủ cũng phản ứng lại, ngay sau đó biểu cảm của hắn liền trở nên vặn vẹo, thù hận,

“Đúng vậy, dựa vào cái gì mà bỏ qua cho Bạch Huyền Tộc.”

“Vừa rồi bọn họ đã kết đồng minh với bọn ta rồi, bọn họ cũng là kẻ địch của ngươi đó!”

Bọn ta gặp nạn cũng không dễ gì vượt qua, vậy Bạch Huyền Tộc các ngươi cũng đùng mong thoát nạn dễ dàng.

Phải kéo nhau xuống nước thế này, tâm lý dường như mới được cân bằng.

Thế nhưng theo đó lại chọc tức đám người Bạch La Chân cùng Bạch Huyền điện chủ.

Vốn là đang có chút cảm thông cho tình cảnh mà hai tộc bạn gặp phải, cảm thấy ác ma kia quá mức tàn bạo, nhưng giờ đây chỉ hận không lập tức khiến bọn chúng nổ tung tại chỗ.

Chương 648.

Thành ca đang ở trên cao cũng bị những "kiến giải độc đáo" của hai kẻ điên kia làm cho mở rộng nhận thức.

Thế nào, vẫn chê ta phục vụ không chu đáo, xử lý không công bằng thì đã làm sao?

"Ai nói với các ngươi, ta là vì cái chuyện nhỏ không đang nhắc tới của liên minh tam tộc mới giết các ngươi?"

Cái gì?

Vậy mà chỉ là việc nhỏ?

Ngay đến cả người Bạch Huyền tộc cũng ngơ ngác cả rồi.

Liên minh tam tộc bọn ta, chính là muốn đối phó với Tà ma dị giới ngươi đó, ngươi cũng không quan tâm sao?

Còn không đáng nhắc tới?

Nếu ngươi đến cái này cũng không xem ra gì, vậy còn có chuyện gì có thể làm ngươi tức giận, khiến người đại khai sát giới?

"Các người không hề chọc phải ta."

Nhìn xuống phía dưới từng ánh mắt tràn đầy mong muốn được biết, Thành ca cả người đang được bao bọc bởi một lớp sương đen như ẩn như hiện, cố ý tỏ bày ra vẻ mặt uy nghiêm lạnh nhạt.

“Nhưng các ngươi chọc vào một người không nên chọc vào khác.”

“Ai?”

“Khương Thành đại hiền giả!”

“Các ngươi chọc vào hắn ta, thì không thể bỏ qua được!”

Thành ca với giọng điệu nghiêm túc mà lại trầm trọng, giống như là việc đắc tội Khương đại hiền giả là việc cực kỳ ghê gớm.

Cái gì?

Tất cả mọi người có chút hoài nghi tai của bản thân có phải là nghe nhầm rồi không.

“Ngươi đang lừa bọn ta!”

“Chuyện này là không thể nào!”

Hai vị Kim Ngân Đại điện chủ không thể nào chấp nhận được, vừa rồi bị tổn thương lớn như vậy, lại chỉ là vì lý do nhỏ nhặt vậy.

Lúc này khiến cho bọn họ cảm thấy, cái chết càng không có giá trị rồi.

Bọn ta đối phó Khương Thành, thì liên quan gì đến ngươi?

“Người muốn giết bọn ta thì giết, không cần phải bịa ra lý do hoang đường như vậy để lừa bọn ta!”

“Khương Thành là người Bạch Huyền tộc, ngươi là tà ma dị giới, người nghĩ bọn ta ngốc sao?”

Trên thực tế, ngay đến cả các vị hộ pháp điện chủ Bạch Huyền tộc, cũng cảm thấy đây là cái cớ tuỳ tiện bịa ra.

Dù gì hai người này khác “chủng tộc”, thực lực càng là kẻ trên trời người dưới đất.

Thành ca nhếch khóe miệng một cái: “Giao tình giữa ta và Khương Thành hiền giả, các ngươi làm sao mà hiểu được?”

Hắn ta cố ý bay hạ xuống ngập ngừng, biểu cảm sùng bái hướng về phía Hiền Giả cung khom mình xuống, ra vẻ sùng bái Khương đại hiền giả đã lâu.

“Lần trước Hắc Huyền thần điện, ta và Khương Thành hiền giả mới gặp đã thân.”

“Sau khi giao lưu vài câu, càng là bội phục sát đất bởi kiến thức uyên bác và khí chất tài hoa của hắn.”

Hắn ta đứng thẳng người, hai tắt chắp sau lưng chầm chậm ngẩng đầu, một góc 45° lên không trung.

Vẻ mặt cảm khái nói: “Thế gian sao lại có một thần nhân diện mạo tài hoa phẩm cách tuyệt đỉnh vô song như vậy?”

“Sự xuất hiện của hắn, làm ta ý thức được bản thân không phải là hoàn mỹ nhất…”

Hắn ta thở dài một tiếng: “Đã sinh ta, sao còn sinh hắn?”

“Hai chúng ta tâm linh tương thông, không kìm lòng…”

“Ngay tại đó… ta và hắn kết bái huynh đệ!”

Hằn ta chầm chậm nhìn về phía hai vị Kim Ngân Đại điện chủ, nói một cách hiển nhiên: “Bây giờ các ngươi động tới huynh đệ của ta, người nói ta có nên thay hắn ra mặt? Có nên diệt hết các ngươi hay không?”

Tất cả biểu cảm há hốc không khép cằm lại được.

Đời này của bọn họ cũng chưa bao giờ nghe qua chuyện hoang đường như thế này bao giờ.

Đặc biệt là Lê Hàn Ngọc và Đại điện chủ, lần trước ở bên Hắc Huyền tộc, nghe Thành ca nói không ngừng nghỉ cái gì mà “hai chúng ta tâm linh tương thông, giao tình đã lâu, hai chúng ta thật có duyên, tiểu huynh đệ thật là làm người ta thương xót”, đều chỉ xem như là lời xằng bậy được bịa ra.

Hoàn toàn không xem là gì.

Bây giờ mới phát hiện, thế mà tất cả lại là sự thật?

Thật đến nỗi không thể thật hơn nữa, đương sự cũng chính miệng chứng minh sự thật rồi.

Thậm chí bọn họ phát hiện, Khương hiền giả thật ra còn khiêm tốn nhiều.

Từ trong giọng điệu của Tà Ma ngoại giới, hắn ta không chỉ có ấn tượng tốt với Khương hiền giả, thậm chí còn có chút sùng

bái!

Thật là chó má, thế gian vậy mà còn có kì dị như thế này?

Bọn họ cảm giác dung lượng não không cả đủ dùng luôn rồi, nghĩ cũng không hiểu được chuyện này.

Còn những người khác, nghĩ lại càng không hiểu.

Nhiều vị điện chủ của Bạch Huyền tộc nghĩ đi nghĩ lại, cũng không hiểu được đại hiền giả với tính cách lười nhác còn háo sắc, làm sao xứng với đánh giá phẩm cách tài hoa tuyệt đỉnh vô song được?

Nhưng mà, bởi vì câu này, ngược lại những người của Bạch Huyền tộc bọn họ hiểu ra tại sao lúc nãy bọn họ không bị công kích rồi.

Cảm giác là hưởng ké ánh sáng từ đại hiền giả?

Bây giờ bọn họ không dám nói gì, nhưng sâu trong lòng lại điên cuồng gào thét cổ vũ cho Thanh ca.

Đại hiền giả uy vũ!

Đại hiền giả đứng đầu phơi phới!

Mới Cực huyền cảnh, mà đã hóa giải nguy cơ diệt tộc lần này của Bạch Huyền tộc!

Thiên tuyển chi tử còn không theo kịp tiết tấu đó!

Còn Kim Ngân Đại điện chủ của hai tộc, lại tỏ ra thẫn thờ.

Cho dù tùy tiện bịa dặt, cũng không thế nào bịa thành vậy được chứ?

Nghe giọng điệu này của Tà Ma ngoại giới, phát ra từ trong lòng, thành tâm thành ý, quả thật là biểu lộ của tình cảm chân thật.

Huống hồ, với thực lực, thân phận của hắn ta, cũng cũng không đáng vì bịa đặt ra lời nói dối, mà phải đề cao một tiểu bối như vậy.

Kim Huyền đại diện chủ cắn răng, đột nhiên tức giận gào lên: “Sao ngươi phải xem trọng hắn như vậy?”

Hắn ta giống như là bị dẫm phải mấy cái chân vậy, như kiểu vò đã mẻ lại thêm sứt.

“Ngươi quên mình là tà ma dị giới, hắn là người Bạch Huyền tộc rồi sao?”

“Lẽ nào ngươi không biết, hắn là Huyền Văn Tử Kim, tương lai phát triển đi lên, sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của ngươi sao?”

Ngân Huyền Đại điện chủ cũng đỏ mắt hét lớn: “Nếu ta là ngươi, người đầu tiên nên giết chính là hắn!”

“Với kẻ địch suốt đời, không nhân lúc hắn ta đang yếu mà hủy diệt, tương lai ngươi sẽ hối hận cả đời!”

“Câm miệng!”

Bạch La Chân cuối cùng không chịu được hai “kẻ thần kinh” này nữa.

Mẹ nó, là Bạch Huyền tộc chúng ta uống nước của bọn ngươi, hay là Khương Thành ăn mất gạo nhà các ngươi rồi?

Hai người các ngươi đều rơi xuống bước này rồi, còn muốn lôi hắn xuống nước, ý gì đây?

“Kim Địa Trì, Ngân Dịch, vốn dĩ ta còn cho là các ngươi là nhân vật anh hùng!”

“Bây giờ mới phát hiện, bản thân đúng là mắt mù, nhìn nhầm các ngươi rồi…”

Kim Huyền Đại điện chủ hừ hừ cười lạnh: “Bách La Chân, người đắc ý cái gì? Đừng nghĩ rằng tà ma dị giới này sẽ tha cho các ngươi, hôm nay hắn ta có thể kết bái cùng Khương Thành, thì ngày mai cũng có thể trở mặt!”

“Bọn ta chờ Bạch Huyền tộc theo sau, chúng ta sẽ đợi…”

“Nói xong di ngôn chưa?”

Thành ca cũng không xem tiếp được nữa, vẫy tay một cái, định giải quyết hai tên cặn bã này.

Nhưng ngay sau đó, hắn ta nhìn thấy trên đỉnh đầu của hai người bọn họ, hai luồng ánh sáng kim trực tiếp giáng xuống.

Vừa vặn bao bọc hai người bọn họ bên trong.

“ Ha ha ha…”

Kim Huyền điện chủ đắc ý cười lớn.

“Tà ma, người tính sai rồi”

“Bọn ta cố ý kéo dài, chính là để phá bỏ xiềng xích phi thăng.”

Ngân Huyền Đại điện chủ cũng là biểu cảm điên cuồng sau thoát khỏi đại nạn.

“Một khi phá bỏ xiềng xích, thiên huyền cảnh sẽ bị ép buộc phi thăng lên thượng tầng!”

“Đợi đó, người chờ đó đi! Tương lai ngươi đến thượng tầng, bọn ta sẽ tận mắt nhìn ngươi bị tiền bối Đế huyền cảnh của tộc ta diệt sát!”

Tiếp đón ánh sáng kim thuộc về quy tắc thiên địa, một khi bị bao bọc lại, tương đương với việc đã vào khu vực tuyệt đối an toàn.

Thành ca đúng thật là không can dự vào được

Nhưng mà, lời nói của hai tên này, hắn ta không để ý chút nào.

Thậm chí còn cười hi hi vẫy tay về phía bọn họ: “Vậy thì các ngươi phải nói chuyện cụ thể với tiền bối của các ngươi vào, tuyệt đối đừng bỏ qua chi tiết nào, tốt nhất thêm mắm thêm muối nữa!”

Nghe thấy câu này của hắn, mọi người của Bạch Huyền tộc đều bất lực mà oán giận trong lòng.

Việc để lại lời nói ngoài ý muốn như này, luôn luôn đều sẽ khiến cho đương sự ảo não vô cùng, bởi vì có khả năng sẽ mang đến hậu quả lâu dài.

Nhưng bọn họ lại đâu biết được, Thành ca chỉ mong sao càng có nhiều người lợi hại đến đối phó hắn, như thế mới có thể kiếm được càng nhiều công đức

Chương 649.

Sau khi đại điện chủ của hai tộc Kim Ngân dùng cách phi thăng để thoát khỏi hiện trường, còn lại đều là người của tộc Bạch Huyền.

Nhìn tà ma dị giới vẫn còn lớp mây đen lượn lờ dày đặc như trước, mọi người cũng không dám hoàn toàn yên lòng.

“Ờ thì, tiền bối, ngươi…”

Bạch La Chân tỏ ra đây là lần đầu tiên tiếp xúc với vị tà ma cực mạnh này, nên cực kỳ căng thẳng.

Đường đường là đại điện chủ lại luống cuống chân tay, mồ hôi ướt đẫm.

“Ngươi có muốn ở lại thần điện của tộc ta một thời gian ngắn hay không?”

Sau khi há miệng nói ra những lời khách sáo này, nàng chỉ hận không thể đập chết chính bản thân mình.

Các điện chủ khác cũng quăng ánh mắt oán giận tới, ngươi muốn nói gì mà chả được, giữ hắn ở lại làm chi?

Một tà ma lớn mạnh quá mức, hình như đầu óc còn không được bình thường, ở bên cạnh hơn một ngày thì hệ số nguy hiểm cũng ngày càng tăng!

Thành ca đương nhiên có thể nhìn ra suy nghĩ của bọn họ.

Trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, mỗi ngày anh em đều ở đây, các ngươi sợ cái lông ấy.

Nghĩ đến Biến Hóa thuật phải mất ba ngày mới có thể giải trừ, còn phải đến chỗ Kim Huyền Ngân Huyền đã xóa sổ, bên đó vẫn còn một đống chiến lợi phẩm lớn cần phải lấy đi, hắn quyết định ra ngoài ba ngày là được rồi.

Vì thế khua tay áo.

“Không cần đâu!”

Vừa nói xong ba chữ kia, tất cả mọi người ở đó đều thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy cung tiễn tiền bối!”

“Tiền bối đi mạnh khỏe!”

“Được rồi, lần này ta sẽ dẫn theo Khương huynh đệ ra ngoài một chuyến.”

Hắn rời đi ba ngày, nếu đám người kia nghĩ rằng Khương hiền giả đã mất tích, đó cũng là phiền toái không cần thiết.

“Hả!”

Bạch La Chân và các Điện chủ vừa kinh ngạc lại vừa hoảng hốt.

“Không biết tiền bối muốn dẫn hắn đi đâu?”

“Đúng vậy, Khương hiền giả tuổi trẻ không hiểu chuyện, nếu có va chạm gì với ngươi, mong ngươi rộng lòng tha thứ, không nên so đo với một đứa nhỏ …”

Thành ca thầm oán trong lòng, ai tuổi trẻ không hiểu chuyện cơ?

“Được rồi được rồi, đã nói Khương hiền giả là người ta ngưỡng mộ, làm sao ta có thể làm hại hắn chứ?”

“Lần này dẫn hắn đi ra ngoài là muốn nâng cốc chuyện trò với hắn, vài ngày sau sẽ đưa về cho các ngươi.”

Hắn vừa nói như vậy, cuối cùng mọi người cũng yên tâm.

Tuy rằng không rõ tà ma dị giới có thể chỉ dạy cái gì cho Khương hiền giả, nhưng chỉ cần không bị làm hại là đã biết ơn vô cùng rồi.

“Đa tạ tiền bối yêu mến hắn!”

“Đúng vậy, tiền bối lòng dạ rộng lớn, nhất định sẽ ở chung hòa thuận với hắn.”

Thành ca bay vào trong cung hiền giả, đưa tay biến ra một con rối hình người, giả vờ mang theo bay ra khỏi phạm vi thần điện.

Mọi người bên dưới liên tục vẫy tay đưa tiễn, nhìn theo bóng dáng “bọn họ” biến mất trong tầm mắt.

Sau đó, cuối cùng mọi người cũng được thả lỏng.

“Có thể xem như rời đi rồi.”

Một tiếng than này của đại điện chủ khiến cho các vị điện chủ lại trở về sự tức giận một lần nữa.

“Đúng vậy nhỉ…”

“Đây là lần nguy cơ lớn nhất cả đời ta, rốt cuộc cũng đã trôi qua rồi.”

“Thật đáng sợ!”

Băng Linh điện chủ vỗ bộ ngực phát triển cực tốt của mình: "Nghe đồn thôi đã dọa người lắm rồi, không nghĩ đến chân nhân còn đáng sợ hơn gấp mấy lần so với lời đồn."

Quang Minh điện chủ mang vẻ mặt nghiêm trọng: "Thực lực của hắn quả thật đã sắp vượt qua tất cả tà ma dị giới trước kia."

"Trừ khi bọn họ dùng hết tiên đan mang đến từ dị giới, nếu không người này chỉ có Đế Huyền cảnh mới ngăn cản được."

Các điện chủ khác đều gật đầu, thầm chấp nhận.

"Đúng vậy, bây giờ ở trước mặt người kia, số lượng người đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi."

"Lần này nếu không phải có Khương hiền giả, Bạch Huyền tộc chúng ta đã xong đời rồi."

"Đúng vậy đó, thật may mắn mà…"

"Khương hiền giả đúng là thần tiên, thật thần kỳ."

Nhớ lại lời "tà ma" kia nói lúc trước, bọn họ vẫn cảm thấy cực kỳ vô lý.

Một người là Cực Huyền cảnh, một người thì ít nhất là Đế Huyền cảnh, quả thật khác nhau một trời một vực.

Hai người họ kết bái như thế nào?

"Hắn sẽ không sao chứ?"

"Hẳn là không đâu!"

Bạch La Chân suy nghĩ một hồi, chậm rãi nói: "Bây giờ ta thậm chí còn nghi ngờ rằng vị tà ma dị giới vừa mới tới này, chính là do Khương hiền giả đưa đến."

"Hả?"

"Cái gì?"

"Do Khương hiền giả đưa đến ư, sao chuyện này có thể xảy ra được?"

Chung Ly Xảo ở bên dưới bỗng nhiên phản ứng kịp.

"Ta nhớ ra rồi, lúc trước Khương hiền giả còn nói sẽ bảo hộ cho chúng ta mà, sau đó thì quay vào bên trong."

Nàng dùng sức vỗ mạnh một cái lên chân nhỏ, tựa như đã phát hiện ra một bí mật động trời, vừa hưng phấn lại vừa kích động.

“Lúc ấy ta còn buồn bực mãi, hắn làm sao mà bảo vệ, nhưng bây giờ thì rõ ràng rồi!”

Nét mặt của các Điện chủ đều lộ vẻ khó tin.

“Ý của ngươi là, kỳ thật là khi đó hắn đang chuẩn bị trở về để triệu hồi ra tà ma dị giới kia, rồi để cho tà ma giúp hắn giải quyết nguy cơ?”

“Nhất định là như vậy!”

Chung Ly Xảo hai tay ôm ngực, nhìn bầu trời phía xa xăm, trong mắt toàn là những vì sao lấp lánh.

“A a a, cảm giác được hắn bảo vệ thật tốt, ta chỉ biết Khương hiền giả là nam nhân đáng tin tưởng nhất thôi…”

Các Điện chủ lười quan tâm đến con người háo sắc này.

Mà ngay cả chính điện chủ Quang Minh điện của nàng cũng không nói gì, chỉ nhếch nhếch khóe miệng.

“Không thể tưởng tượng được, quan hệ giữa Khương hiền giả và tà ma kia lại thân thiết đến như vậy.”

“Hắn vậy mà lại có thể mời tà ma kia ra tay giúp đỡ, chuyện này đúng là rất thần kỳ.”

“Đúng vậy, đối với chúng ta mà nói, thật ra đây lại là một tin tức tốt.”

“Nói cách khác, chỉ cần có Khương hiền giả, chúng ta chẳng những không cần lo lắng về tà ma kia, mà ngược lại còn có được sự viện trợ to lớn của hắn nếu có nguy cơ?”

Mọi người hưng phấn không thôi.

“Nếu thật sự là như vậy thì tốt quá rồi!”

“Ít nhất là ở tầng thứ nhất cũng không ai có thể uy hiếp được chúng ta cả.”

Bạch La Chân cười gượng: “Bây giờ cho dù hắn không ra mặt, tầng thứ nhất cũng không còn ai có thể uy hiếp chúng ta mà…”

Kẻ địch lớn nhất của Bạch Huyền tộc là Hắc Huyền tộc đã bị tóm gọn.

Mối họa lớn nhất của Huyền giới, những tàn các còn sót lại của tổ chức dưới lòng đất cũng đã bị hủy diệt.

Bây giờ ngay cả hai tộc cuối cùng có địa vị ngang bằng với Bạch Huyền tộc, Kim Huyền tộc và Ngân Huyền tộc, cũng đều bị tiêu diệt hết.

Ít nhất trong vòng mấy vạn năm, ở tầng này Bạch Huyền tộc không còn thiên địch.

Mà cục diện thần kỳ này, tất cả đều là do tà ma dị giới kia tạo nên, còn kỳ thật bọn họ chẳng làm gì cả.

Phát hiện này khiến mọi người không biết nên nói cái gì cho đúng nữa.

Phía bên kia, sau khi Khương chưởng môn bay xa đã ném hình nhân kia qua một bên.

Sau đó bay thẳng một đường về hướng lãnh địa của Kim Huyền tộc.

Thần điện chính của hai tộc Kim Huyền và Ngân Huyền hẳn là có cất giữ những vật cực kỳ xa xỉ.

Ước chừng cũng không kém là bao so với tổng bộ của Hắc Huyền tộc.

Đây chính là công đức trắng lóa đấy chứ!

Về phần mấy ngàn hộ pháp, chấp sự, hộ vệ khác của các phân điện, nếu thức thời, Thành ca thật ra cũng không có ý muốn đuổi tận giết tuyệt.

Dù sao hắn cũng không để ý có ai hận mình sau lưng, chỉ cần đừng cắn lấy không tha là được.

Cứ như vậy, hắn cứ bận rộn suốt ba ngày, “liên tục chiến đấu” khắp nơi, cuối cùng cũng kiếm được rất nhiều thứ.

Sau khi đổi những huyền khí và bảo vật không dùng được thành công đức, hắn kiểm kê một chút, bây giờ đã đủ để hắn nâng tất cả 1000 huyền văn lên đến lục trọng.

Hơn nữa, còn có một lượng lớn Huyền Nguyên quả.

“Ôi, ngoại trừ phụ linh, hình như tầng thứ nhất này chẳng có cái gì béo bở cả!”

Hắn đã quyết định, đợi cho toàn bộ 1000 huyền văn đều phụ linh xong thì lập tức lên Địa Huyền cảnh, sau đó phi thăng lên phía trên.

Chương 650.

Ba ngày sau, hiệu quả của thuật biến hóa kết thúc, Khương Thành lại trở về hình dáng ban đầu.

Còn trước đó vì sao cần dùng đến khuôn mặt của Lý Tuấn Lãng?

Đâu còn cách nào, những người mà hắn biết thật sự không ít.

Nhưng là huynh đệ thân thiết với hắn, thì đúng là chỉ có Lý Tuấn Lãng.

Những kẻ khác như La Viễn, Đan Thái, đều là đệ tử.

Còn Tam Nhãn Hổ, Ngao Dương lại là tạo hình yêu tộc, Quy Tàng, Hư Huyền là thế hệ trước, không đủ nét trẻ trung.

Trở về diện mạo vốn có trước đó, hắn trực tiếp dùng hệ thống dịch chuyển kỹ năng, đưa bản thân về trong tĩnh thất tu luyện của Hiền Giả cung.

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy tất cả Điện chủ và Lê Hàn Ngọc, Chung Ly Xảo cùng vài người nữa đều ở Hiền Giả cung.

“A, Đại hiền giả quay về rồi!”

Chung Ly Xảo hệt như con bướm đủ màu như đang chực đợi để nhào vào người hắn, rồi trao cho hắn những nụ hôn.

Khiến cho Thành ca trở tay không kịp.

Bạch La Chân và những chư vị Điện chủ khác cũng kinh ngạc muôn phần khi đón tiếp.

“Trở về rồi ư!”

“Làm thế nào mà trực tiếp quay lại đây như vậy?”

“Cái này đâu cần phải hỏi, chắc chắn là thủ đoạn của vị tiền bối đó.”

“Ha ha, quay lại là tốt rồi!”

Các Điện chủ cao hứng hồ hởi như đón năm mới vậy.

Đâu còn cách nào, Huyền Văn Tử Kim, Huyền thuật cấp chí tôn, và mối quan hệ tốt đẹp với tà ma, toàn bộ điều đó đều được mọi người vô cùng quan tâm.

Rõ ràng thực lực của hắn chỉ là Cực Huyền nhất trọng, nhưng không hiểu tại sao trở thành trung tâm của Thần Điện.

Không có hắn, bỗng nhiên Thần điện như khuyết đi một mảnh ghép lớn, bị trở lại hình mẫu ban đầu.

Ngày thứ nhất Khương hiền giả vắng mặt, nhớ hắn.

Ngày thứ thứ hai Khương hiền giả vắng mặt, không thiết ăn uống.

Ngày thứ ba Khương hiền giả vắng mắt, mọi người đều không hẹn mà cùng hồi tưởng tới nội Điện của hắn.

“Vị trưởng bối đó không làm gì người chứ?”

Bạch La Chân vẫn quan tâm chăm sóc cho con trai như thường lệ, kiểm tra trên người hắn xem có vết thương nào không.

Thành ca dở khóc dở cười, ta làm bản thân bị thương để làm gì?

“Không có gì đâu, hắn đối với ta rất tốt.”

“Phải rồi.”

Linh Lôi điện chủ hiếu kỳ hỏi: “Ba ngày này hắn dẫn ngươi đi những đâu vậy?”

Thành ca phân trần: “Cũng chả có gì, chỉ là đi loanh quanh vài vòng thôi, sau đó hắn tiện tay phá bỏ tổng bộ Thần điện của hai tộc Kim huyền và Ngân Huyền.”

Hả!

Mặc dù sớm đã có dự liệu, nhưng tin tức này sau khi được xác thực, mọi người như đã nhận được luồng khí tươi mát.

Chưa tới một năm, những thế lực ngang hàng với Bạch Huyền tộc, liền không còn nữa.

Thủ đoạn này thật quá tàn nhẫn.

Nhưng hiện giờ mọi người đã không còn lén lút bàn tán, nói xấu "tà ma dị giới" gì nữa.

"Hắn… có nói với ngươi là sẽ có sắp xếp gì cho bọn ta không? "

"Không, chỉ là để các ngươi như trước. Hắn nói rồi, hắn không có dụng ý xấu gì với Bạch Huyền tộc, các ngươi yên tâm đi."

"Vậy thì tốt!"

Mọi người tự an ủi lòng mình.

Bạch La Chân liền hỏi: "Hắn xuất hiện lần trước, là do ngươi gọi đến đúng không?"

Gọi đến?

Ca không gọi thú đến.

Nhưng nhìn thấy bọn họ mong chờ như vậy, ác ý của Thành ca nổi lên, liền gật đầu.

"Không sai, hắn gửi cho ta một tín vật triệu hồi. Khi gặp nguy hiểm chỉ cần xoa nó, cho dù ngăn cách vạn thủy thiên sơn, hắn cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện."

"Đãi ngộ này…"

Rõ ràng đối phương là tà ma dị giới, nhưng mọi người lại vô cùng ngưỡng mộ.

Nhất tôn đại sát khí đáng sợ như vậy, có thể tùy tiện triệu đến, đó đúng là đi đâu cũng có thể hiên ngang bước đi.

Bạch La Chân còn dặn hắn: "Tín vật này, nếu không không phải là nguy hiểm thật sự, người không được tùy tiện lấy ra dùng."

Thành ca ngơ ngác hỏi: "Tại sao vậy?"

"Ngươi đúng là tên tiểu tử ngốc, không có việc quan trọng thì đừng dùng bừa, lỡ như người ta sau nhiều lần bị triệu đến cảm thấy phiền phức như vậy phải làm sao?"

Điện chủ khác cũng gật đầu lia lịa, trước giờ thân phận của người chỉ bảo Thành ca "hướng dẫn sử dụng" và "hạng mục chú ý".

“Không sai, Tín vật này trước khi người dùng, nhất định phải hết sức thận trọng!”

“Hãy nhớ kỹ! Đây là con át chủ bài quan trọng nhất của ngươi, không được khinh xuất!”

“Giữ gìn nó thật tốt, đừng để mất, không thì tiền bối đó sẽ tức giận đó.”

Làm cho Thành ca vô cùng đau đầu.

Nhưng cũng may, tiếp đó Lê Hàn Ngọc thay hắn giải vậy.

“Lần trước người nói, muốn tiếp tục dậy ta mười chiêu thức, còn giữ lời chứ?”

Người con gái lì lợm này lần trước mặc dù bị kinh hãi muôn phần, nhưng hiện giờ sớm đã hồi phục lại.

Trong mắt của nàng, điều quan trọng là nâng cao thực lực.

“Không vấn đề, ta đây sẽ dạy ngươi.” Khương chưởng môn trả lời vô cùng dứt khoát.

Lần trước để nàng giải quyết khiến việc đổ bể, nàng ấy làm sai, khiến mọi người đều bị giết hết.

Việc này Thành ca không trách nàng, chết thì đã chết rồi.

Dù sao thì ngay từ đầu họ cũng không có ý tốt, chỉ mong sao Huyền Văn Tử Kim sẽ có cái chết bất đắc kỳ tử.

Chỉ là hắn nghĩ, nếu như lúc đó hoán đổi thành Nguyễn Lăng Diêu, Trác Ngạo Tâm… tiếp được mệnh lệnh của bản thân, sẽ thực hiện sao?

e là dù có sự mê hoặc của mười chiêu thức, bọn họ cũng sẽ không thể ra tay.

Bọn họ sẽ nghĩ đến đại cục của Thần điện, nghĩ đến phản ứng của Kim Ngân hai tộc, ngoài ra còn là thái độ của Điện chủ, và ảnh hưởng của sau đó.

Bọn họ sẽ do dự, sẽ khuyên nhủ bản thân cần suy nghĩ kỹ.

Chỉ có Lê Hàn Ngọc, không có chút suy xét gì liền làm ngay.

Ở phía Tiên giới, đối mặt với mệnh lệnh của hắn, chỉ đệ tử Phi Tiên môn tôn thờ vô hạn, ủng hộ hắn mới có thể làm được bước đó.

Biết đâu, bản thân có thể ở phía Huyền giới này bồi dưỡng một người "kề cận" cạnh bên như vậy.

Vậy là, mười ngày tiếp, hắn dẫn theo Lê Hàn Ngọc vào trong Tĩnh thất.

Truyền thụ cấp huyền thuật thập thức chí tôn cho nàng vô cùng chăm chỉ, tận tâm.

Truyền xong thập thức, Lê Hàn Ngọc chuẩn bị xin cáo từ, Thành ca lại gọi giữ nàng lại.

"Ngươi muốn nâng cao tư chất không?" Hắn đột nhiên hỏi.

"Muốn"

Sau khi Lê Hàn Ngọc theo bản năng nói ra từ đó, trong mắt ánh lên chút ngạc nhiên.

Không phải kinh ngạc vì hắn có năng lực này, mà là kinh ngạc vì hắn lại nói ra vấn đề hoang đường như vậy.

Tư chất của mỗi người đều là thượng thiên chủ định, vỗn dĩ không thể nào thay đổi.

"Huyền Văn Tử Kim của ta, thực ra có thể nâng cao được tư chất của ngươi, khiến Huyền văn của ngươi cũng trở lên mạnh hơn."

"Ngươi nói cái gì?"

Liên quan đến thực lực, Lê Hàn Ngọc liền mở to đôi mắt, không giữ được vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt.

Lần này nàng thật sự không thể giữ được bình tĩnh nữa.

"Ngươi không trêu ta chứ?"

Thành ca nhún vai: "Đương nhiên là không rồi."

Kim tử Huyền Văn của hắn tất nhiên không thể nâng cao tư chất của người khác, nhưng hệ thống có thể.

Chỉ là, chức năng này Thành ca đã rất lâu rồi không dùng tới.

Từ khi thăng cấp cho "người nhà" không được phần thưởng về sau, đối với việc nâng cấp tư chất cho người khác hắn không còn thấy thú vị nữa.

Mấy việc không cho lợi ích hắn lười chả muốn làm.

Huống hồ mấy việc nâng cao tư chất của người khác, làm ra hàng hoạt tư chất nhất đẳng sau đó, chúng đệ tử của bản thân làm sao có thể lẫn trong tiên giới đây?

Tới lúc đó bọn chúng sẽ trở thành một lũ tầm thường.

Mà trên thực tế, nâng cao tư chất của một người lên nhất đẳng, cũng dùng không tới vài điểm công đức.

Lúc này Thành ca cảm thấy Lê Hàn Ngọc đáng để thêm một lần "BUFF".

Một sự yên lặng trong tĩnh thất.

Sau một lúc lâu, Lê Hàn Ngọc giọng điệu khẽ run run hỏi: "Giúp ta nâng cao tư chất, ngươi cần bao nhiêu cái hôn?"

Thành ca bỗng chốc bị nàng làm cho đứng hình không nói lên lời.

Tình cảm mà ngươi cho ta trở thành thẻ quẹt dùng để nâng cao thực lực ư?

Bỏ đi, ca bị ngươi đánh bại rồi.

"Tùy ngươi thôi, ngươi tự quyết định đi."

Câu nói vừa giứt, đôi môi của hắn đã bị chặn lại.

Chương 651.

Dường như hiểu rõ ý nghĩa tầm quan trọng của việc thăng cấp tư chất, nụ hôn này của Lê Hàn Ngọc cũng đặc biệt có thành ý.

Mà còn dài đằng đẵng…

Sau khi đủ năm phút, nàng mới buông Khương hiền giả ra.

Thành Ca cảm nhận được nhiệt độ còn lưu lại trong khoang miệng của mình, trong lòng tự nhủ may mắn thay ca đây không phải người bình thường.

Nếu không thì, vừa rồi đã bị ngươi hôn cho ngạt thở chết tươi rồi.

"Như vậy có được không?"

Nghe thấy câu hỏi với ý nghĩa tương tự như "Giá của cái này đủ chưa", trong lòng Khương chưởng môn dâng lên cảm giác thất bại mãnh liệt.

Đã hôn thành thế này rồi, ngươi làm sao làm được kiểu dửng dưng bình tĩnh từ trong ra ngoài được vậy?

Tại sao ánh mắt của ngươi còn chưa mê mẩn, hai má của ngươi còn chưa chịu đỏ hồng, tốc độ tim đập của ngươi vẫn chưa loạn?

"Từ bỏ đi, ngươi không chinh phục được nàng ta rồi, đừng trông chờ nàng ta trở thành người ngoan ngoãn dịu dàng nữa."

Thương Long nữ đế trong góc tối đồng tình nói: "Nhưng mà ngươi cũng đừng nản lòng, ngoài ngươi ra, những người khác đụng vào nàng chắc là cũng như nhau."

Thành Ca thở dài một hơi, truyền âm lại, thừa nhận lần làm màu này thất bại.

"Có thể lúc nàng ra đời không có chút điểm thiên phú tình cảm nào."

Đối với hơn bảy trăm nụ hôn tiếp theo để cứu vãn chuyện này, hắn cũng không ôm kỳ vọng nào nữa.

"Bắt đầu đi!"

"Ta cần phải làm như thế nào?" Lê Hàn Ngọc cực kì phối hợp.

"Cái gì cũng không cần làm."

Nói xong, Thành Ca thúc đẩy Huyền Văn Tử Kim, làm đủ đặc hiệu.

Tăng cấp kĩ năng chiếu trên người Lê Hàn Ngọc, hiện ra từng hàng chữ.

Mục tiêu: Lê Hàn Ngọc.

Cảnh giới: Địa Huyền Cửu Trọng.

Tư chất trước mắt: Nhị đẳng.

Có thể tăng lên: Nhất đẳng.

Công đức tiêu hao: 3 điểm.

Quả nhiên, tư chất này thăng cấp căn bản không nhìn chủng tộc, ai cũng có thể dùng.

Giả vờ niệm một loạt thần chú không hiểu ý nghĩ, cuối cùng hắn mới ấn vào nút ấn xác định thăng cấp.

Sau đó một tia sáng lóe lên, tư chất của Lê Hàn Ngọc thành công từ nhị đẳng thăng lên đến nhất đẳng.

Khẽ cảm nhận một chút, nàng liền kinh ngạc không thôi.

Cảnh giới mặc dù không có thay đổi, nhưng có một vài biến đổi là sự thật.

Nàng phát hiện tốc độ hấp thụ chuyển hóa Huyền lực của bản thân tăng lên trên mọi mặt, tốc độ luyện hóa Huyền lực, càng lớn mạnh vượt bậc.

Mà biến đổi lớn nhất trong số đó, chính là phẩm chất Huyền phách và Huyền văn của nàng đã tăng lên.

Huyền phách tiến hóa đến Thiên Giai Thượng Đẳng.

Mà Huyền văn mặc dù không đạt đến phẩm chất Tử Kim như Thành Ca, nhưng đã đạt đến cấp độ cao nhất là Huyền Văn Hoàng Kim.

Nếu như lúc trước có được tư chất như thế này, vậy sức mạnh của nàng bây giờ đã vượt qua Đại Điện chủ từ lâu rồi.

“Vậy mà lại… là sự thật!”

Mặc dù nàng “hôn trả tiền trước”, nhưng biến đổi quá lớn vào lúc này, vẫn là vượt xa sự mong đợi của nàng.

“Khụ khụ khụ!”

Thành Ca điên cuồng ho ra máu.

Ca này quyết định cố gắng thêm một lần cuối cùng, không tin không cảm động được ngươi.

“Ngươi làm sao thế?”

Lê Hàn Ngọc vội vã đỡ lấy khi hắn sắp ngã.

Nhìn sắc mặt trắng bệch và vầng trán đổ đầy mồ hôi của hắn, khuôn mặt xinh đẹp vốn luôn lạnh lùng của em gái lộ ra vẻ lo lắng hiếm thấy.

Chỉ đáng tiếc là, lúc này Thành Ca vẫn còn đang bận diễn kịch, cũng không để ý đến.

“Ta… khụ khụ khụ… đánh đổi cái giá rất lớn.”

“Nói cho ta biết, làm sao mới có thể cứu ngươi?” Lê Hàn Ngọc không hề hoảng loạn, rất bình tĩnh nghĩ cách để giải quyết.

Thành Ca nhắm hờ đôi mắt, hơi thở yếu ớt: “Không cứu được… chỉ có thể đợi bản thân ta từ từ hồi phục…”

“Làm tăng cấp tư chất cho người khác… là nghịch thiên mà làm… ta bị ông trời trừng phạt…”

“Lực chống lại… đánh ta trọng thương…”

Lê Hàn Ngọc vốn dĩ muốn nhờ hắn sau này giúp một số người khác trong Thần Điện thăng cấp một chút, nhưng nhìn thấy cái giá mà hắn phải trả lại đau đớn như vậy, suy nghĩ đó lập tức biến mất không còn gì.

Môi của nàng khẽ động, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng mà với tính cách vốn có của nàng, căn bản không thể nói được những lời kiểu an ủi, cảm kích, tự trách.

Thế nên, trong tĩnh thất xuất hiện sự yên lặng trong một khoảng thời gian dài.

Thành Ca nằm nghiêng trong lòng nàng đợi hồi lâu, cũng không đợi được đến cảnh mưa nước mắt cảm động như trong mong muốn, không khỏi cảm thấy nản lòng.

Dẹp đi dẹp đi, từ đây cứ để chúng ta vui vẻ làm công cụ của nhau là được rồi.

“Được rồi, ngươi đi tu luyện trước đi… ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu…”

Lê Hàn Ngọc gật gật đầu, ôm hắn đặt lên giường lớn trong tĩnh thất.

Sau khi nàng rời đi, Thành Ca quay người ngồi dậy, cái gì cũng không có.

Trái lại Thương Long nữ đế trong góc tối không kìm được sự kinh ngạc.

“Ngươi lại thật sự có thể giúp người khác thăng cấp tư chất?”

“Trên thế gian làm sao có thể có phương pháp như vậy được?”

Nàng đi cùng Thành Ca rất lâu rồi, thật sự đã nhìn thấy không ít điều thần kì.

Sống lại, biến dị bản Tiên hồn, 49 lạc ấn của quy tắc, 15 môn kiếm tâm các loại…

Nhưng những lần đó đều không gây chấn động lớn như này.

Không có bất kì một quy luật, bất kì một sức mạnh nào, liên quan tới tư chất.

Loại năng lực này nếu như sử dụng không kiêng nể, đủ để biến đổi toàn bộ Tiên giới luôn!

Nàng không có cách nào bình tĩnh nổi, vội vã truy hỏi: “Ngươi có loại năng lực này, tại sao lúc trước lại không nói?”

Thành Ca duỗi lưng một cái, lau vết máu đen trên miệng, lúc này mới bình tĩnh đáp: “Ngươi cũng đâu có hỏi, huống chi không cần dùng đến không phải sao?”

“Cái gì mà không cần dùng đến, nếu như bọn Thương Tật Thương Khung cũng thăng cấp tư chất…”

“Thương Tật Thương Khung vốn dĩ đã là tư chất nhất đẳng rồi.” Thành Ca nhún vai.

Có thể trở thành Chuẩn Đế, không có sự tồn tại nào không phải là một trong số hàng ngàn tỷ phương diện về thiên phú.

Tư chất của bọn hắn cứ xem như không phải nhất đẳng thì cũng là nhị đẳng.

Huyết mạch Bát Văn Thương Long, chính là tư chất nhất đẳng.

Còn huyết mạch Cửu Văn Thương Long của bản thân Thương Linh, đó là thiên đạo chiếu cố cho Thiên Long đầu tiên khi Tiên giới vừa mở ra.

Mà Cửu Văn huyết mạch của Thành Ca, chính là bởi vì thiên hoang bất diệt thể vượt qua tư chất nhất đẳng.

“Vậy một số Long tộc khác thì sao?” Thương Linh vẫn có chút không bằng lòng.

Là thủy tổ Long tộc, đương nhiên nàng hy vọng dân trong tộc của mình có thể trở nên mạnh hơn, đấy là bản năng.

Thành Ca lắc lắc đầu: “Các Long tộc khác, ta cảm thấy không cần thiết.”

“Tại sao chứ?”

“Lẽ nào ngươi hy vọng đột nhiên xuất hiện một nhóm lớn Thương Long lật đổ vị trí của Thương Tật Thương Khung? Điều đó đem đến cho Thương Long Cốc có thể không phải là phồn vinh, mà là nội chiến.”

Đây cũng là lý do hắn vẫn luôn không cho bốn thế hệ đệ tử của Phi Tiên môn thăng cấp đến nhất đẳng.

Nàng nhất định phải bảo đảm tính đặc biệt “Nguyên lão” của Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, La Viễn,…

Nếu như mọi người đều là tuyệt thế thiên tài, vậy thì chẳng khác nào mọi người đều bình thường như nhau, thiên tài cũng không hề có ý nghĩa nữa.

Một lúc lâu sau, Thiên Linh mới cảm khái nói: “Không ngờ rằng, ngươi vậy mà suy xét đến xa như vậy.”

Sau sự việc này, Thần Điện phục hồi lại sự yên bình.

Chiến Linh Điện Chủ cũng vượt qua bao khó khăn gian khổ, lại lần nữa trở về.

Thành Ca vẫn như cũ duy trì cách mỗi năm hoặc sáu ngày luyện hóa một môn Huyền Văn đến lục trọng, sau đó đi đến Giáng Linh Đại Điện tìm ra một Huyền Văn phụ linh mới, lại trở về dạy một ít cho tám cô em gái, lại tiếp tục vòng tuần hoàn theo quy luật sinh hoạt luyện hóa Huyền Văn.

Thời gian trôi qua mỗi ngày, trong chớp mắt đã hơn mười năm qua đi.

Những năm này, những người cấp cao của Thần Điện gặt hái cực lớn.

Ngoài Mộc Linh Điện chủ ra, những vị khác đều học xong môn huyền thuật cấp chí tôn hoàn chỉnh.

Chỉ có điều trước mắt là cảnh giới Tiểu Thành, cách Tinh Thông, Đại Thành, Viên Mãn, Đại Viên Mãn vẫn còn sớm, cần

cực khổ rèn luyện vô số năm.

Trường hợp ngoại lệ duy nhất, chính là Lê Hàn Ngọc.

Bởi vì có Thành Ca giúp nàng thăng cấp tư chất, cộng với sự chỉ dẫn cá nhân, trước mắt đã luyện đến cảnh giới Đại Thành.

Mà cảnh giới Huyền lực của nàng ấy cũng đang thay đổi vượt bậc, sớm ở mười năm trước, đã đột phá đến Thiên Huyền cảnh.

Chương 652.

Hơn mười năm gần đây, cảnh giới Huyền lực của Thành Ca vẫn luôn không nhúc nhích tí nào, duy trì ở Cực Huyền Cảnh nhất trọng.

Đối với chuyện này, các vị Điện chủ cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Ngươi nói hắn thiên phú cực cao, tốc độ thăng cấp này cũng quá chậm rồi.

Ngươi nói hắn thiên phú không tốt, Huyền thuật cấp chí tôn từng bộ từng bộ hắn đều có thể dùng.

Hơn nữa lần khảo hạch đó, ngay cả Địa Huyền Cảnh hắn còn có thể làm cho bị thương.

Chỉ có thể xem như một đóa hoa kì lạ mà đối đãi.

Bọn họ không hề biết rằng, Khương Hiền Giả không những có 1000 loại Huyền Văn, còn luyện hóa đa số bọn nó đến lục trọng, có thể so sánh với cấp độ Đế Huyền Cảnh.

Hắn trước mắt còn lại, đã chỉ còn mười mấy Huyền Văn cuối cùng thôi.

Chỉ cần luyện xong, liền có thể trực tiếp thăng cấp đến Thượng tầng.

Trong Giáng Linh Đài, hôm nay hắn cuối cùng đã lựa chọn Huyền Văn tốc độ.

Sỡ dĩ muộn như vậy mới lựa chọn Huyền Văn đó, lí do rất đơn giản, lạc ấn của quy tắc tốc độ của hắn sớm đã đạt Chuẩn Đế hậu kỳ.

Đối với yêu cầu mức độ lĩnh ngộ quy tắc, không cấp bách như một số lạc ấn khác.

Quá trình đã lặp lại hơn 900 lần, bây giờ hắn đã tâm lặng như nước, hoàn toàn không có một chút cảm xúc nào.

Sau khi lại chết đi một lần, hắn thành công đạt được Huyền Văn tốc độ.

Sau đó lại là quá trình Phụ Linh thuận lợi, phẩm chất Huyền Văn một đường tăng vọt đến phẩm chất Tử Kim.

Nhưng mà chính vào thời khắc đó, dị biến đột nhiên phát sinh.

Vốn dĩ Huyền Văn tốc độ sắp hồi phục yên ổn ở trên, đột nhiên có một luồng ánh sáng quét qua, vào lúc đó một hư ảnh hình rồng hư ảo hiện ra trước mặt Thành Ca.

Đó là một Thương Long đã thu nhỏ vô số lần.

Thân thể tỏa ra màu trắng bạc và xanh nhạt đan xen nhau chói lọi rạng rỡ, mặc dù chỉ là một hư ảnh, nhưng mỗi một phiến lân giáp đều lấp lánh khí thế thu hút mọi người.

Màu sắc trái ngược nhau trong đôi mắt trộn lẫn xảo quyệt thông minh cùng mờ mịt xa vời, làm cho người khác cực kì khó quên.

Mà trên tấm lưng cao ngạo ấy, có vài đường văn màu tím nổi bật.

Cẩn thận đếm kĩ, có chín đường!

“Ngươi sống lại rồi?”

Thành Ca lập tức phản ứng trở lại.

Ngoài bản thân ra, trên thế gian này người còn lại có Cửu Văn Thương Long chính là Thương Long Nữ Đế!

Nàng vậy mà lại có thể hiện hình rồi?

Chuyện này cũng thật quá khó tin chứ?

Thương Linh bây giờ còn lại chính là một mảnh tàn niệm, nếu như không phải bám trên người của hắn, thì sớm đã tiên tan tại giữa trời đất rồi.

Mà chân thân của nàng, chính là bị tâm quy tắc tốc độ của Tiên giới bên kia nuốt chửng mất rồi.

Cách giải quyết chỉ có một, đó chính là sau này Thành Ca tự trở thành Chúa tể tốc độ, trong ngoài phối hợp lần nữa cứu nàng ra.

Vốn dĩ vẫn nghĩ rằng muốn đợi để trở về Tiên giới, tiêu diệt Liệt Không Ma Đế mới có thể đạt được bước này.

Lẽ nào bây giờ thực hiện trước?

"Ta…"

Một giọng nữ êm tai đối diện hư ảnh của Thương Long mới vừa nói ra một chữ, liền bị một sức mạnh thần bí thu hút.

Tiếp sau đó biến mất trước mắt Thành Ca.

"Không phải chứ?"

Lần này Khương chưởng môn thật sự hoảng sợ rồi.

Hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra

"Này này chị hai, ngươi không phải là xảy ra chuyện rồi chứ?"

Những năm này bên cạnh hắn thân thiết nhất chính là Thương Linh, hai người gần như sắp trở nên một rồi, hắn cũng không muốn thấy nàng mất tích một cách khó hiểu.

"Bà chị, ngươi không thể chết!"

"À không đúng, nếu như ngươi thật sự chết rồi cũng tốt, vậy việc giúp ngươi sống lại ngược lại được giảm bớt rồi."

"Nhưng ngươi tốt xấu gì cũng để lại cọng lông cho ta nhờ đó mà cứu ngươi sống lại chứ!"

"Đừng gào nữa, ta không sao!"

Giọng nói của Thương Linh tức giận lại buồn cười đột nhiên từ bên trong Huyền phách của hắn truyền ra.

Thành Ca sững sờ, nhìn vào bên trong Huyền phách, liền phát hiện trên bề mặt Huyền Văn tốc độ nhiều thêm một hoa văn Thương Long bản mini.

"Đây là tình huống gì vậy?"

"Không ngờ rằng, Huyền Văn tốc độ của ngươi lại có thể ảnh thưởng tới ta."

Tiếng của Thương Linh chính là từ hoa văn Thương Long truyền ra, mà khi nàng nói, hoa văn đó rõ ràng có động đậy.

“Không phải chứ bà chị, ngươi làm sao lại vào đó rồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Thương Linh lập tức trầm mặc, bỗng nhiên lời nói kì quái: “Ta nhận được sự cho phép của Huyền Văn tốc độ của ngươi…”

Hử?

Thành Ca vừa nãy vẫn còn rất để ý đến người chị này, hiện tại đã lập tức lại đổi thái độ.

“Cái đệch, nhưng đó là Huyền Văn của ta, không phải của ngươi!”

“Ta biết là của ngươi…”

“Ngươi biết là của ta ngươi vẫn cướp?”

“Ta không có cướp mà…”

“Vậy Huyền Văn của ta làm sao lại chấp nhận ngươi?”

Thương Linh cố ý giận hắn: “Có thể khí chất của ta có hơi đặc biệt.”

Đi theo Thành Ca lâu như vậy rồi, nàng cũng học được một vài câu cửa miệng.

Câu nói này suýt chút nữa bóp chết Khương chưởng môn.

Nhưng mà giải thích sau đó của Thương Linh, hắn mới phát hiện chuyện này và tìm hiểu lúc mới bắt đầu của bản thân có sai lầm.

Huyền Văn có lẽ giống với tâm quy tắc phiên bản mini.

Ở Tiên giới bên kia, nhận được sự chấp nhận của tâm quy tắc, vậy chính là Tiên Đế Yêu Đế Ma Đế rồi.

Từ đây hình thành hóa thân của cửa quy tắc, có thể mượn dùng phần lớn sức mạnh của cửa quy tắc đó.

Mà lần này Thương Linh được sự chấp nhận của Huyền Văn tốc độ kia của Thành ca…

Thế nên, nàng cũng có thể mượn dùng sức mạnh Huyền Văn tốc độ của hắn.

Đương nhiên, bởi vì Huyền Văn là của Khương Thành, vì vậy chủ nhân thực sự của lực tốc độ vẫn là Khương Thành.

“Đệch mợ, vẫn còn chuyện kỳ quái như vậy sao?”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái.”

Thành Ca rất bối rối: “Không phải nói là, Huyền Văn hoàn toàn thuộc về bản thân hay sao? Tại sao sức mạnh đó còn có thể giống với tâm quy tắc, bị người khác mượn dùng?”

Đều đã tu luyện công pháp cấp chí tôn và Huyền kỹ, Thành Ca hiểu rất rõ về Huyền Văn.

Ngoài hắn ra, trước đây không hề có ai có thể xảy ra chuyện giống như này.

“Có lẽ là bởi vì hai người chúng ta ràng buộc với nhau chăng.”

Thương Linh có chút không chắc chắn nói: “Cũng có khả năng là ta và quy luật tốc độ xen lẫn nhau, vì vậy cho dù lực tốc độ của Huyền giới bên này, cũng có thể xuất hiện phản ứng đặc biệt với ta.”

“Còn có thể là hiệu quả đặc biệt của Huyền Văn Tử Kim.”

Thành Ca chỉ có thể tiếp thu những suy đoán này, dù sao cũng có lẽ là một nguyên nhân trong đó.

Ca này cũng rất bình tĩnh, rất nhanh đã nghĩ thoáng lên rồi.

Không sao cả, Thương Linh dù sao cũng tuyệt đối có thể tin tưởng được.

Hơn nữa sau khi cùng Huyền Văn này nảy sinh liên hệ, giọng nói của nàng dường như cũng có sức sống hơn rất nhiều.

Tình trạng rõ ràng tốt hơn một mảnh tàn niệm lúc trước, vẫn là chuyện tốt.

Hắn vuốt vuốt cằm, đột nhiên không có ý tốt cười he he quái lạ.

“Thế bây giờ ngươi xem như là tình huống gì đây, trở thành Chúa tể tốc độ của Huyền Văn của ta? Vậy há chẳng phải trở thành thuộc hạ của ta sao?”

“Thuộc hạ cái đầu ngươi!”

Thương Linh oán giận tức giận trở lại.

“Sức mạnh Huyền Văn tốc độ kia của ngươi quá yếu rồi, có thể thăng cấp nhanh một chút được không, nếu không thì ta thật sự không còn chút sĩ diện.”

Thành Ca cố ý cười nhạo nói: “Ngươi mượn dùng sức mạnh của ta, còn dám bất kính với ta như vậy?”

Thương Linh cười mỉa mai: “Huyền Văn kia của ngươi đẳng cấp quá thấp, làm gì có sức mạnh có thể cho ta mượn dùng?”

“Được rồi được rồi, ta biết rồi.”

Ngoài miệng thì cùng bà chị này đấu đá lẫn nhau, trong lòng Thành Ca vẫn quyết định trước tiên thăng cấp Huyền Văn tốc độ lên thất trọng đầu tiên.

Như vậy biết đâu có thể giúp ích rất nhiều cho việc hồi sinh chính thức của bà chị này trong tương lai.

“Đúng rồi, tương lai sau khi ngươi phục hồi lại một lần nữa trở thành Yêu Đế tốc độ, không biết là Huyền Văn này của ta còn có thể đạt được một chút lợi ích hay không nữa.”

“Trong đầu của ngươi ngoại trừ lợi ích ra, thì không thể có cái gì khác nữa hả?”

Tâm trạng của Thương Linh lúc này không hề vui vẻ.

Nàng đường đường là Thương Long lão tổ, đã từng đứng đầu mấy tên Yêu Đế kia, bây giờ vô duyên vô cớ trở thành một “Chúa tể” bé nhỏ.

Muốn thân phận không có thân phận, muốn cấp bậc không có cấp bậc.

Nói ra thì quá mất mặt rồi.

“Nhanh chóng trở về thăng cấp đi!”

Chương 653.

Sau khi trở về, Khương Thành đã trải qua hơn một tháng trong tĩnh thất để luyện hóa Huyền văn tốc độ.

Khi Huyền văn tốc độ đạt đến ngũ trọng, hình thương long trên huyền văn có thể thoát ra khỏi huyền phách, hành động độc lập.

Điều này mang lại cho Thương Linh một "vật dẫn để hoạt động" thay thế.

Mặc dù vật dẫn này trông giống như một con rồng giấy hai chiều…

Mà khi huyền văn đến lục trọng, người từng là Nữ đế này đã có thể thực hiện một phần lực tốc độ rồi.

Chỉ là cảnh giới Huyền lực của Thành Ca quá thấp, năng lực Huyền phách cũng quá yếu, cho nên sức mạnh này cũng rất yếu.

Cuối cùng, khi lên đến thất trọng, trong đầu Khương Thành bất ngờ hiện lên hình ảnh của tâm tốc độ từ Tiên giới.

Hình ảnh đó không phải là ảo ảnh mà là một sự tồn tại có thật.

Mặc dù thời gian ngắn nhưng nó khiến hắn có một kết nối vi diệu với thế giới ở đầu bên kia.

Ngoài ra, bản thân Huyền văn tốc độ của hắn cũng có một sự tiến hóa kỳ lạ.

Sự hiểu biết của hắn về lực tốc độ đã đạt đến trình độ trước giờ chưa từng có, Huyền văn tốc độ từ từ tan biến trong huyền phách, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Dường như chưa từng xuất hiện trước đây.

Hắn đột nhiên hiểu ra, từ nay về sau, hắn không cần phải điều động Huyền văn tốc độ nữa, bởi vì nó đã hợp nhất với chính hắn rồi.

So với những người khác trong huyền giới, hắn đã bỏ qua được bước huy động huyền văn kia.

Mỗi bước đi của hắn đã tự động đi kèm với hiệu Quả của các Huyền văn tốc độ, như vậy giống như máu của chính hắn.

Tùy ý thu và nhận, gắn bó chặc chẽ, không còn bất kỳ rào cản nào nữa.

Đừng đánh giá thấp bước này, tác động của nó sẽ rất sâu rộng.

Điều đó không chỉ có nghĩa là tốc độ huy động lực tốc độ của hắn trong tương lai sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều lần.

Cũng có nghĩa là trong tương lai, hắn có thể sử dụng tất cả sức mạnh của huyền văn cùng một lúc.

Phải biết là, hắn là người có thể nắm giữ một nghìn huyền văn.

Chẳng qua là số lượng Bí Không Thánh Sa cần thiết cũng không ít.

Một huyền văn lên tới tầng thứ bảy, tương đương với giá của năm hoặc sáu huyền văn lên tới tầng thứ sáu.

Đối với hắn mà nói, đó là một công đức rất lớn và là cả một chặng đường dài phía trước.

Sau thất trọng, mô hình thương long 'hai chiều' ban đầu ở phía đối diện cũng đã được nâng thêm một chiều, trở thành ba chiều sống động như thật.

Phiên bản mini của rông nhỏ mới ra, thật ra cũng rất đáng yêu.

Thương Long đáng yêu kia bay vài vòng trước mặt hắn, sau đó thở dài não nề: "Bà đây hàng chục tỷ năm rồi không được bay lượn, đúng là rất nhớ cảm giác này!"

Nghe được tiếng thở dài như ông cụ của con rồng có vẻ ngoài đáng yêu này, Thành Ca cảm thấy cực kỳ không phù hợp.

Nhưng cuối cùng hắn cũng chắc chắn rằng đây là thân thể tạm thời của Thương Linh.

"Ngươi bây giờ xem như đã khôi phục lại rồi?"

Rồng nhỏ đáng yêu lắc đầu: "Không phải, còn phải đợi lấy lại xác từ tiên giới trong tương lai, vật dẫn này chỉ có thể được coi là thân thể tạm thời."

"Ồ…"

"Ngươi đang thất vọng về điều gì?"

“Còn nghĩ là cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ngũ đại mỹ nhân hàng đầu trong tiên giới trông như thế nào.”

Thương Linh gần như không nói nên lời, đây là mục tiêu của ngươi sao?

“Ngươi nên nhanh chóng nâng cấp Huyền phách của mình lên đi, nếu không thì bây giờ ta cũng không được thể mượn nhiều sức mạnh.”

“Sắp rồi sắp rồi, chỉ còn thiếu mười lăm huyền văn cuối cùng thôi.”

Thời gian trôi nhanh, ba tháng sau, Khương Thành cuối cùng đã nâng huyền văn cuối cùng lên tới lục trọng.

Sau đó, hắn triệu hồi Lê Hàn Ngọc.

Sau khi truyền xong Cực Huyền thuật cấp Chí Tôn kia, các cô gái khác đều quay trở lại đại điện.

Chỉ có Lê Hàn Ngọc là không quay lại.

Thực lực đã đạt đến Thiên Huyền cảnh, dựa theo thông lệ của thần điện, nàng ta sẽ được thăng cấp lên Điện chủ.

Nhưng nàng vẫn ở lại trong Hiền Giả cung, đi theo Thành Ca mọi lúc, vẫn như trước kia làm tốt nhiệm vụ “cận vệ”.

Mà mối quan hệ giữa hai người đã hôn nhau tám trăm lần dường như vẫn như trước.

“Các ngươi đi nói với các chủ điện một tiếng, nói với họ rằng ngày mai ta phi thăng lên thượng tầng.”

“Phi thăng thượng tầng?”

Lê Hàn Ngọc nhìn hắn một cái, sau đó nói với một ánh mắt đờ đẫn: “Ngươi chỉ mới là Cực Huyền nhất trọng thôi mà?”

Ngụ ý là rõ ràng, cảnh giới của ngươi vẫn còn quá sớm để phi thăng.

Người Huyền Tộc muốn phi thăng, ít nhất phải là Địa Huyền cảnh.

Hiện tại Thành Ca còn cách hai cảnh giới lớn là Động Huyền và Minh Huyền, với tốc độ hơn mười năm vẫn chưa lên một

tiểu cảnh giới như hắn, e rằng có vài tỉ năm cũng không phi thăng được.

Tiền đề là hắn thực sự có thể thăng cấp.

Đến nay từ trên xuống dưới Huyền giới đã có người nghi ngờ rằng Huyền Văn Tử Kim này căn bản là không thể thăng cấp.

Nói đến hắn, cũng có hai luồn đánh giá khác nhau.

Một số người cho rằng hắn là một tuyệt thế thiên tài, nếu không thì Thần điện sẽ không luôn coi trọng hắn như vậy, giữ lại danh phận của Đại hiền giả của hắn.

Những người đứng đầu của Thần điện cũng không phải là kẻ ngốc.

Những người khác thì lại nghĩ rằng hắn ta chỉ là một thứ hàng lậu.

Huyền Văn Tử Kim có thể là huyền văn tồi tệ nhất trên thế giới.

May mà Thành Ca vẫn luôn ở trong Hiền Giả cung không thể nghe thấy những lời bàn tán này.

Nếu không, với tính khí nóng nảy của người này, hắn đã nhịn không được mà thăng cấp từ lâu, để khôi phục hình tượng và phong độ của hắn.

“Đừng lo, ngày mai ta sẽ lên tới Địa Huyền cảnh, ngươi đi thông báo cho các điện chủ trước là được rồi.”

Lê Hàn Ngọc không tin nhưng nghĩ đến những Huyền thuật cấp Chí Tôn mà hắn đã dạy cho mình, cũng như thăng cấp trình độ đáng kinh ngạc nhất, nên không thể không sinh ra sự tin tưởng đối với hắn.

“Được rồi!”

Sau khi rời khỏi Hiền Giả cung, nàng đi thẳng đến chủ điện, tìm các điện chủ.

“Đại hiền giả nói rằng ngày mai hắn sẽ phi thăng, vì vậy các ngươi nên chuẩn bị đi.”

“Hắn ta phi thăng? Không lẽ hắn đã đạt tới Địa Huyền Cảnh rồi?”

Bạch La Chân cực kỳ ngạc nhiên, mà các điện chủ khác cũng ngạc nhiên lên tiếng.

“Không phải hắn chỉ là Cực Huyền tầng thứ nhất thôi sao?”

“Không lẽ hắn vẫn luôn che giấu thực lực của mình?”

“Không thể nào, người có cảnh giới thấp hơn Thiên Huyền cảnh không thể nào che giấu trước mặt chúng ta.”

Thủy Linh điện chủ không thể ngừng hỏi: “Hàn Ngọc, ngươi ngày đêm ở bên cạnh hắn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Hàn Ngọc thành thật trả lời: “Hắn vẫn Cực Huyền nhất trọng, cũng không có gì thay đổi.”

Tất cả các điện chủ trong nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

“Cái tên đại hiền giả này, đúng là một người trẻ tuổi thích nói đùa.”

“Đúng vậy, còn muốn chúng ta ngày mai chuẩn bị, không phải trong mấy chục năm hắn không thể thăng cấp sao, làm sao có thể đột phá vượt qua ba cảnh giới lớn, vượt qua hai mươi chín tiểu cảnh giới chỉ trong một đêm.”

“Hắn ta đang cố tình chơi khăm chúng ta sao?”

“Ngày mai chúng ta có nên hợp tác với hắn một chút không?”

“Ha ha ha, được thôi!”

Đối với Khương hiền giả, mọi người đều rất yêu quý.

Nói thật, ngay cả khi hắn vĩnh viễn dừng lại ở Cực Huyền tầng thứ nhất, các vị điện chủ cũng sẽ không coi thường hắn, và vẫn sẽ coi hắn là một đại hiền giả đáng tôn kính.

Bạch La Chân cũng lắc đầu cười.

“Có vẻ như tên nhóc này cần phải làm rõ tâm lý của mình, có thể là do hắn đã không thể thăng cấp trong nhiều năm, khiến cho hắn nhịn tới phát điên.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta thực sự không thể bỏ qua vấn đề này.”

“Ngày mai phải động viên hắn một chút để hắn thư giãn.”

“Đúng vậy, miễn là đại hiền giả ổn, mọi chuyện đều sẽ ổn!”

Trong lúc bọn học đang nói chuyện cười đùa, cũng không biết Thành Ca đã lấy Huyền Nguyên Quả đã chuẩn bị từ lâu ra, bắt đầu ăn như hổ đói.

Sau Huyền Nguyên Quả thứ ba, cảnh giới của hắn đã đột phá lên tới Cực huyền nhị trọng.

Còn sau khi ăn hàng nghìn Huyền Nguyên Quả , hắn đã đột phá đến Động Huyền nhất trọng.

Toàn bộ quá trình chỉ mất mười phút ngắn ngủi.

Tốc độ thăng cấp này, chỉ có thể nói là thật điên rồ.

Chương 654.

Đối với Thành Ca mà nói, tăng cả chục cấp cùng một lúc không phải là vấn đề lớn.

Huống hồ trong việc đột phá những cảnh giới này, hắn không gặp bất cứ bình cảnh nào cả.

Cảm ngộ võ đạo, hắn cũng đã sánh vai với Thiên Đế ở Tiên giới.

Cảnh giới Huyền Văn, một ngàn Huyền Văn của hắn ngang bằng với cảnh giới của Đế Huyền cảnh.

Còn có sự kỳ diệu của chính công pháp “Thái Huyền Luyện Thần Chân Kinh” cấp Chí Tôn, về cơ bản ngồi ăn cũng có thể chuyển thành tu vi để thăng cấp.

Sau khi lên đến Động Huyền cảnh, huyền phách của hắn cũng có biến hóa.

Sức mạnh tỏa ra mạnh hơn Cực Huyền cảnh ít nhất mười lần, làm cho những huyền văn kia trở nên sáng chói và trở nên sống động hơn.

Sức mạnh của huyền văn, vốn dĩ đến từ huyền phách.

Những người khác khi lên tới Động Huyền sức mạnh cũng chỉ tăng lên vài lần.

Đối với Khương chưởng môn mà nói, phạm vi gia tăng này là quá rộng.

Tuy nhiên, hắn cũng không hào hứng lắm.

Bởi vì đây chỉ là sức mạnh của hệ thống huyền tu.

Nếu bây giờ hắn sử dụng huyền lực, vậy thì cùng lắm chỉ có thể vượt cấp để xử lý một người có Minh Huyền cảnh.

Bên cạnh đó, hắn nhận ra hắn cần quá nhiều Huyền Nguyên Quả để có thể thăng cấp.

Bình thường từ Cực Huyền cảnh lên tới Động Huyền cảnh, nếu như không gặp phải bình cảnh, chỉ cần cùng lắm là hai ba trăm Huyền Nguyên Quả là đủ.

Vậy mà hắn đã sử dụng hơn nghìn quả…

"Có vẻ như đó là do có quá nhiều thứ cần phải thăng cấp, một nghìn huyền văn đúng là quá nhiều."

Sau đó, hắn không ngừng cố gắng, tiếp tục ăn Huyền Nguyên quả.

Động Huyền nhị trọng.

Động Huyền tam trọng.

……

Động Huyền cửu trọng.

Sau khi ăn hàng chục nghìn Huyền Nguyên Quả, hắn đã thành công đột phá đến Minh Huyền cảnh.

Sức mạnh mà huyền phách có thể cung cấp cho huyền văn lúc này lại tăng thêm mười lần.

"Là lá la…"

Thương Linh hóa thân thành rồng ở bên ngoài hưng phấn bay lượn vòng vòng, nhanh đến mức giống như một đám sương mù mờ ảo.

Sức mạnh huyền văn của Khương Thành càng mạnh, thì sức mạnh tốc độ mà nàng có thể nhận được từ Huyền văn tốc độ càng nhiều.

Nếu Thành Ca có thể được thăng cấp lên Đế Huyền cảnh trong tương lai, vậy thì cô cũng có thể thể hiện được sức mạnh tương đương với một Chuẩn Đế tốc độ.

Hơn nữa, thứ được dùng cũng chính là huyền lực.

“Mau mau thăng cấp, tiếp tục thăng cấp đi!”

Dưới sự thúc giục của nàng, Thành Ca tiếp tục điên cuồng hấp thụ Huyền Nguyên Quả.

Chẳng bao lâu sau, hàng chục ngàn Huyền Nguyên Quả thất phẩm của Thần điện tam tộc đều đã cạn kiệt.

Hắn không thể không sử dụng quả ngũ phẩm và lục phẩm.

Cứ như vậy, bận rộn đến tận nửa đêm, cảnh giới của hắn cuối cùng cũng đã đột phá đến Địa Huyền cảnh.

Cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự triệu hồi của Thượng tầng.

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể phi thăng bất cứ lúc nào.

Nhìn vào những Huyền Nguyên Quả tứ ngũ lục phẩm còn lại, hắn quyết định tiếp tục nỗ lực.

Sau khi nâng cảnh giới của mình lên tới Địa Huyền tam trọng, hắn tiếp tục vào hệ thống thương thành để đổi hàng nghìn Huyền Nguyên Quả cấp chín, cuối cùng nâng cảnh giới của mình lên tới Địa Huyền cửu trọng, sau đó mới dừng lại.

Hắn không sử dụng phương pháp ngăn chặn của thần điện, nếu như hắn đột phá đến Thiên Huyền cảnh, hắn sẽ bị buộc phải phi thăng ngay lập tức.

Đẩy mạnh cánh cửa của tĩnh thất, thời gian đã đến ngày hôm sau.

Lê Hàn Ngọc đã đợi hắn ở bên ngoài.

Ngay khi nhìn thấy hắn, nàng không thể không lùi lại một bước.

“Ngươi…”

“Tại sao ngươi lại đến Địa Huyền cửu trọng?”

Cả đời này Lê Hàn Ngọc chỉ có một vài cú sốc, tất cả đều xuất hiện trên người của Khương hiền giả.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, Thành Ca rất hài lòng.

Hắn cố tình giả vờ như không đáng kể, tự nhiên nói: “Tối qua ta tu đã luyện một chút, điều này không phải là rất bình thường sao?”

Sau đó, người phụ nữ trước mặt hắn triệt để không nói nên lời.

Trước đây, không ai dám ra vẻ làm màu trước mặt Lê mỹ nhân, thậm chí nàng còn không biết làm màu là gì, cũng không có kiến thức gì về việc này.

Người đầu tiên ra vẻ làm màu mà nàng gặp phải cũng là Thành Ca.

Kết quả là, cái tên này vẫn là một tên trùm làm màu, đúng là nghiệp chướng mà.

Khi cả hai đến chủ điện, Thủy Linh điện chủ và Hoả Linh điện chủ đã đợi sẵn từ trước.

Những cánh hoa ở hai bên dải băng từ trên trời rơi xuống, thú quý bay lượn.

Hiệu ứng linh văn chiếu sáng bầu trời với nhiều màu sắc rực rỡ.

Khiến cho nhiều tu sĩ bên ngoài thần điện dừng lại vì thắc mắc, tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hoa Linh điện chủ cười to bước lên cháo đón họ.

“Ha ha ha, Đại hiền giả sắp phi thăng sao?”

“Đây là một sự kiện tuyệt vời, chúng ta phải ăn mừng thật lớn!”

“Đúng vậy, đúng vậy, phi thăng không phải là chuyện tầm thường.”

Các vị điện chủ hôm qua đã thảo luận xong, mặc dù cảnh giới của Khương hiền giả thấp và không thể phi thăng được. Nhưng mọi người vẫn phải giả vờ rằng hắn có thể phi thăng, tổ chức cho hắn một buổi lễ chúc mừng long trọng.

An ủi trạng thái tinh thần không cân bằng của hắn.

“Khách khí, khách khí quá rồi, ha ha!”

Trong lòng Thành Ca nghĩ rằng các ngươi đúng là rất hiểu chuyện, biết rằng hắn thích phô trương.

Đúng là không phí công dạy Huyền thuật cấp Chí Tôn.

“Đúng vậy!”

“Chuyện của Khương hiền giả là ưu tiên hàng đầu của thần điện.”

Lôi Linh điện chủ và Thổ Linh điện chủ cũng theo trình tự chúc mừng đã được diễn tập trước, bay ra ngoài cùng hàng trăm nữ đệ tử.

Họ cũng biết khẩu vị của Thành ca.

Các nữ đệ tử được chia thành hai nhóm, trên tay cầm bó hoa.

“Chúc mừng Khương hiền giả!”

“Chúc mừng Khương hiền giả!”

Mọi người đồng thanh, phải nói là rất náo nhiệt .

Thành Ca cực kỳ vui mừng, suýt chút nữa là không muốn rời đi.

“Ngươi nhiệt tình như vậy, ta làm sao lại xấu hổ.”

Lôi Linh điện chủ cười: “Ha ha, Đại hiền giả nói quá rồi, đối với sự đóng góp của ngươi với thần điện thì bất cứ nghi thức nào cũng đều là không đủ!”

Nhưng sau đó, hắn không thể cười được nữa.

“Ngươi, cảnh giới của ngươi!”

Không chỉ hắn, ánh mắt của ba vị điện chủ còn lại cũng trợn tròn.

Giống như nhìn thấy một con quái vật.

Cuối cùng bọn họ cũng đã nhìn thấy cảnh giới hiện giờ của Thành Ca.

“Tại sao ngươi lại trở thành Địa Huyền tầng thứ chín?”

Hôm qua bọn họ còn nói rằng hắn không thể tăng hai mươi chín tiểu cảnh giới cùng một lúc.

Giờ thì hay rồi, người ta đã tăng tận ba mươi chín tiểu cảnh giới cùng một lúc.

“Chuyện này, chuyện này làm sao mà có thể?”

“Ta có nhìn nhầm không vậy?”

Bốn vị điện chủ há miệng thành hình chữ O, mắt cũng trợn tròn choáng váng.

“Ha ha, vốn dĩ muốn phi thăng thì cần phải đạt tới Địa Huyền cảnh mà, nếu không thì ta phi thăng thế nào?”

Thành Ca vỗ vai Hỏa Linh điện chủ, cười tủm tỉm nói: “Không phải là các ngươi đến để chúc mừng việc ta phi thăng sao, tại sao lại ngạc nhiên như vậy?”

“Việc ta đặt tới Địa Huyền cảnh là chuyện rất bình thường mà!”

Bình thường cái quái gì!

Bốn vị điện chủ thật sự cạn lời.

Thổ Linh điện chủ lắp bắp nói: “Nhưng mà, nhưng mà lần trước gặp mặt ngươi vẫn…”

Hắn nhớ rằng lần cuối cùng hắn nhìn thấy Thành ca là nửa tháng trước.

Vào thời điểm đó người này vẫn là một Cực Huyền nhất trọng hàng thật giá thật.

Lúc đó, hắn vẫn thầm thở dài, bày tỏ sự tiếc nuối.

Tới giờ chỉ mới qua bao lâu?

Hơn nữa, Lê Hàn Ngọc, người không bao giờ nói dối, cũng xác nhận rằng ngày hôm qua hắn vẫn còn là Cực Huyền nhất trọng!

Bây giờ chỉ mới qua một đêm…

Trước khi Thành Cao trả lời, Chiến Linh điện chủ và Quang Minh cũng đã thực hiện xong trình tự chúc mừng theo quy ước, bay xuống cùng với rất nhiều hiệu ứng tuyệt đẹp.

Chỉ nhìn thấy bầu trời cao đột nhiên xuất hiện hàng vạn bức ảnh lưu niệm.

Chính là quang cảnh của các chi nhánh thần điện khác, các làng xóm của các bộ tộc khác nhau.

Lúc này, trong mỗi cảnh quay, có hàng ngàn người đang mỉm cười cổ vũ trước "máy quay".

Trong số những người này có người ở Địa Huyền cảnh, Cực Huyền cảnh cũng có người ở Phàm Huyền cảnh.

Có già có trẻ, cả nam lẫn nữ, mọi người đều đồng thanh "chúc phúc" cho Khương hiền giả.

"Xin chúc mừng Đại hiền giả!"

"Khương hiền giả vĩ đại!"

"Xin chúc mừng Khương hiền giả…"

"Khương hiền giả vĩnh viễn bất tử!"

Chương 655.

Trên thực tế, những người thuộc Bạch Huyền Tộc ở các chi nhánh thần điện khác, các làng xóm của các bộ tộc khác nhau không biết là mình đang ăn mừng điều gì.

Họ chỉ biết rằng đây là mệnh lệnh ở trên, muốn mọi người hợp tác và chúc phúc cho Khương hiền giả.

Đây là một công việc rất đơn giản và không tốn quá nhiều công sức.

Mà bởi vì bầu không khí dâng cao, tổng bộ của thần điện cũng sẽ ban cho bọn họ một số phần thưởng.

Vì vậy, mọi người cũng sẽ tự nhiên mà vui vẻ hợp tác.

Đến mức bọn họ cũng không biết là chúc mừng cái gì.

Đó là lý do tại sao sự xuất hiện của lời chúc "Vĩnh viễn bất tử" dành cho Khương Thành, mà thực chất là một buff tiêu cực.

Tuy nhiên, hắn làm gì quan tâm đến chi tiết nhỏ này vào lúc này?

Nhìn từng gương mặt tươi cười, hắn đã cảm động tới mức nước mắt lưng tròng.

“Các ngươi…”

Đối với người anh em này, ngay cả khi người tặng cho hắn tiên đan thần dược, bí tịch tuyệt thế này nọ, hắn cũng sẽ không có phản ứng gì nhiều.

Sau tất cả thì hắn cũng có rất nhiều bảo vật có thể thay đổi số phận đối với những tu sĩ khác.

Nếu người khác tặng cũng chưa chắc đã tốt bằng thứ hắn có.

Kiểu phô trương tưởng chừng như không có tác dụng thực tế nào, nhưng lại có thể xuyên thủng hàng phòng ngự trong lòng hắn.

Hàng phòng ngự của Thành Ca đã bị phá.

Lau đi những giọt nước mắt không tồn tại nơi khóe mắt, trong lòng hắn kích động: “Các ngươi hà tất lại vì ta mà làm chuyện này chứ!”

“Như vầy thì ta biết phải báo đáp kiểu gì đây?”

Bốn vị điện chủ như Hỏa Linh Thủy Linh cũng đều nước mắt giàn giụa, ngươi mau giải thích cho bọn ta đi, cảnh giới này là tình huống quái gì vây!

Những Thiên Huyền cảnh như bọn ta thực sự không thể hiểu được!

“Ha ha, việc nên làm, việc nên làm thôi!”

Chiến Linh điện chủ đã từng bị Thành Ca đày đến một vùng hẻo lánh vui vẻ vỗ ngực.

“Đại học giả phi thăng không chỉ là sự kiện trọng đại của thần điện, mà còn là sự kiện trọng đại của toàn bộ Bạch Huyền tộc…”

Hắn đang nói chuyện, đột nhiên không phát ra âm thanh gì nữa.

Mà Quang Minh điện chủ bên cạnh cũng có biểu hiện giống như gặp phải quỷ.

Cuối cùng họ cũng nhìn ra cảnh giới của Thành Ca.

Ban đầu chỉ đóng vai như một lễ chúc mừng giả, nhưng hóa ra lại là thật?

“Cảnh giới của ngươi…”

Hai người nghi ngờ mình đã nhầm, không khỏi dụi mắt.

Kết quả vẫn là Địa Huyền cửu trọng, không thể là giả được.

Chuyện này làm sao có thể chứ?

Mấy vị điện chủ thậm chí còn không thể nghe thấy tiếng chúc mừng sôi động.

Quang Minh điện chủ mặt ngu ra, cười ha ha hỏi: “Ta nghe nói hôm qua ngươi vẫn còn là Cực Huyền nhất trọng đúng không?”

“Đúng vậy, hôm qua ta thực sự là Cực Huyền nhất trọng.”

Thành ca cũng thoát khỏi cảm xúc cảm động vừa rồi, một lần nữa trở lại chế độ ra vẻ làm màu một cách thành thạo.

“Vậy tại sao hiện tại đột nhiên ngươi lại… Địa Huyền cửu trọng rồi?”

“À, cái này hả?”

Thành Ca nhún vai, kiên nhẫn giải thích với họ: “Là như vầy, bởi vì trước đó ta luôn bận rộn với việc phụ linh, vì vậy vẫn mãi chưa tu luyện huyền lực.”

“Ừ ừ!

Mọi người cùng gật đầu, đúng là trước giờ ngươi dường như chưa tu luyện huyền lực, mỗi ngày đều bận rộn phụ linh.

Đến mức mọi người đều nghĩ rằng ngươi bị nghiện phụ linh, đây là bệnh cần phải trị.

Vì lý do này, tóc của điện chủ đã bạc mất mấy sợi.

Thành ca tiếp tục nói: “Gần đây đã phụ linh xong rồi, ta nghĩ mình nên nâng cao cảnh giới của bản thân.”

Hỏa Linh điện chủ mông lung hỏi: “Vậy thì sao?”

“Vì vậy, ta đã nghiêm túc thức một cả đêm, ngoan ngoãn khổ tu cả một đêm, rốt cuộc, sự chăm chỉ của ta đã được đền đáp, cảnh giới đã bị phủ bụi rất lâu cũng đã có một bước đột phá nhỏ.”

Sau khi những lời này lọt vào trong tai của sáu vị điện chủ, không hiểu vì sao, đột nhiên họ có có cảm giác muốn đánh người.

Tu luyện trong một đêm, còn gọi là khổ tu?

Đột phá ba mươi tám tiểu cảnh giới cũng gọi là đột phá nhỏ?

Đây là muốn chọc họ tức chết có phải không?

Điều quan trọng nhất là bọn ta muốn biết tại sao ngươi có thể đột phá nhiều cảnh giới như vậy trong một đêm có được không!

"Tại sao cảnh giới của ngươi đột nhiên tăng cao như vậy qua đêm?"

"Rất cao ư?"

Thành Ca ra vẻ xem thường.

"Chỉ là một Địa Huyền cảnh nhỏ nhoi mà thôi, ta không nghĩ đó là vấn đề lớn."

"Nếu như xem Đế Hoàng là điểm cuối cùng, vậy thì bây giờ ta chỉ mới bước được một bước nhỏ."

Hắn ngước đầu lên một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, thở dài: "Con đường tu luyện dài dằng dặc, chặng đường mà ta cần phải đi còn dài phía trước, cần phải cố gắng trong tương lai, con đường còn dài còn rất nhiều khó khăn…"

Đây không còn là tiếng người nữa rồi.

Mọi người đều muốn phàn nàn, nhưng họ phải thừa nhận rằng đây là một điều vô lý rất hợp lý.

Quang Minh điện chủ vô cùng tò mò: "Vậy thì ngươi đã tu luyện như thế nào?"

"Cái này, bởi vì ta có Huyền Văn Tử Kim đó!"

Tất nhiên là Thành Ca sẽ không nói rằng là hắn đã uống thuốc cả một một đêm.

À không, ăn Huyền Nguyên Quả cả một đêm.

Như vậy thì quá mất mặt rồi.

Có một bầu không khí so sánh vi diệu trong giới tu luyện giới.

Lên tới cùng một cấp độ, càng sử dụng ít đan dược và tài nguyên, càng cảm thấy ưu việt hơn.

Cũng bởi vì sự ngầm hiểu này, sẽ giống như phụ thuộc vào ngoại vật là càng ít, phụ thuộc nhiều hơn vào tài năng và mồ hôi của bản thân.

Mà trên thực tế, bất kể là tu vi do bản thân tu luyện hay tu vi tăng lên nhờ đan dược thì đều không có sự khác biệt về bản chất

Cùng lắm thì cũng là tu vi nhờ đan dược tăng lên quá nhanh, không thể khống chế sự tinh tế và thành thạo trong một khoảng thời gian ngắn.

Tu vi không dựa vào đan dược, mà dựa vào nhờ luyện tập chăm chỉ, thì trong lúc chiến đấu sẽ không sẽ không ngầu hơn chút nào.

Thứ có thể chứng minh được chỉ có hai từ: rất nghèo.

Thiên phú của Thành Ca là tuyệt đỉnh vô song.

Nhưng trong chuyện so sánh không thể giải thích này, hắn đang ở dưới cùng của chuỗi khinh bỉ.

Ca đây tu luyện từ đó đến nay, chín mươi chín phần trăm trong số đó là thăng cấp nhờ vào đan dược, hắn cũng không nghiêm túc tu luyện.

“Huyền Văn Tử Kim thật sự lợi hại như vậy sao?”

Tất cả các vị điện chủ cũng tin vào những lời kỳ lạ của hắn.

Còn thực sự nghĩ rằng hắn vô dụng, chỉ dựa vào Huyền văn Tử Kim của bản thân là có thể tăng lên ba mươi tám tiểu cảnh giới trong một đêm.

Thành Ca nâng cằm đắc ý: “Đương nhiên rồi, nếu không thì sao có thể gọi nó là huyền văn đứng đầu?”

Dù sao thì cũng chỉ có mình hắn có Huyền Văn Tử Kim, còn không phải là sẽ theo lời hắn nói sao?

“Cái này đúng là quá tuyệt vời!”

“Huyền Văn Tử Kim đúng là danh bất hư truyền!”

“Tài năng của Khương hiền giả quả là vang dội cổ kim, sau này cũng sẽ không có ai sánh bằng!”

Sáu vị điện chủ đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Có thể tăng lên ba mươi tám tiểu cảnh giới trong một đêm, đây là loại tài năng gì?

“Trong những năm gần đây, có rất nhiều người bên ngoài đã đặt câu hỏi về tài năng của Khương hiền giả, cho rằng ngươi sẽ dừng lại ở Cực Huyền cảnh suốt cả đời còn lại.”

“Đúng vậy, bây giờ nhìn lại, bọn họ đúng là thiển cận!”

“Ha ha ha, nếu không thì làm sao có thể nói là chúng ta có mắt nhìn chứ?”

“Người ta không phải là không thể thăng cấp, chỉ là do lúc trước lười biến, đúng là rất tùy hứng.”

“Tư chất tốt như vậy, Khương hiền giả đã cho mấy người thích nghi ngờ kia một cú vả thật đau!”

“Tốc độ tăng cấp khủng khiếp như vậy, chắc chắc phải ghi vào trong sách sử của Huyền giới!”

“Đúng là quá mạnh!”

Đám đông vây quanh Thành Ca bước vào chính điện.

Đại điện chủ và Băng Linh điện chủ đang đợi bên trong cũng chào đón họ.

Nghe những lời khen ngợi của những điện chủ này, không thể không im lặng.

Chúng ta đã nói là chỉ diễn để an ủi Khương hiền giả một chút, nhưng các người khen ngợi như vậy có phải là quá buồn nôn, quá giả trân rồi không?

Cái gì mà gì vang dội cổ kim, tốc độ tăng cấp đáng sợ là gì, đây không phải là thầm châm biếm rằng việc tăng cấp của Khương hiền giả quá chậm sao?

Đại điện chủ đang định nói vài câu xã giao, ngay sau đó, miệng của nàng cũng không thể khép lại.

“Chuyện này, chuyện gì đã xảy ra?”

“Tại sao ngươi lại đến được Địa Huyền cửu trọng rồi?”

“Ha ha ha…”

Sáu điện chủ trước đó đã bật cười.

Vừa rồi họ cũng có phản ứng như vậy, bây giờ nhìn thấy đại điện chủ cũng vậy, họ lập tức cảm thấy cân bằng.

Chương 656.

“Đó là bởi vì Huyền Văn Tử Kim!”

“Huyền Văn Tử Kim thật thần kỳ, chỉ trong một đêm mà có thể tăng tới ba mươi tám tiểu cảnh giới, nghe thật là đáng sợ!”

“Thì ra là do trước đó hắn lười nâng cấp.”

“Ta đã nói rồi mà, người sở hữu Huyền Văn Tử Kim, làm sao có thể không tăng cảnh giới được.”

“Hóa ra là trước đó hắn vẫn luôn giấu nghề sau đó làm một cú vang để khiến cho mọi người ngạc nhiên!”

Không cần Thành Ca phải “giải thích” cho chuyện này.

Nhóm chủ điện đã chủ động vội vàng giúp “phổ cập khoa học”, như thể bọn họ mới là người thăng cấp.

Sau khi nghe xong, đại điện chủ tỏ ra mắt cẩu của mình đều bị mù rồi.

Vẫn còn chuyện như vậy trên thế giới sao?

Điều này quá vô lý rồi phải không?

Hoàn toàn phá vỡ nhận thức về tu luyện của nàng.

Nàng cảm thấy rằng nếu mình không hiểu rõ, con đường tu luyện mà nàng kiên định bấy lâu nay sẽ sụp đổ.

“Ngươi tăng nhiều cảnh giới như vậy chắc là cần rất nhiều Huyền lực, Huyền Nguyên Quả của mười mấy năm qua có đủ dùng không?”

Trong mười mấy năm qua, Thần điện đã cấp Huyền Nguyên Quả cho Thành Ca dựa theo đãi ngộ đối với đại hiền giả, coi như là tiền lương của hắn.

Đối với những chấp sự, hộ vệ khác, những Huyền Nguyên Quả này là rất nhiều.

Tuy nhiên, tiền lương của mười mấy năm vẫn chưa đủ để một người vươn lên Địa Huyền cửu trọng.

Thành ca giang tay: "Nhờ có Huyền Văn Tử Kim, một phần sức mạnh huyền văn của ta có thể biến thành mười phần để dùng."

Đại điện chủ gần như không nói nên lời.

"Vậy thì ngươi vượt qua rất nhiều cảnh giới như vậy mà không cần cảm ngộ sao?"

"Nhờ có Huyền Văn Tử Kim, cảm ngộ của ta giống như thác trào vậy."

Khóe mắt của đại điện chủ run lên.

"Vậy thì huyền khí mà ngươi hấp thụ hắn là luôn được chuyển hóa thành huyền lực phải không?"

"Nhờ có Huyền Văn Tử Kim, tốc độ biến đổi của ta nhanh như tia chớp."

Đại điện chủ đã bị hắn đánh bại.

Dù có hỏi gì đi chăng nữa, thì tất cả cũng chỉ là nhờ có Huyền Văn Tử Kim mà thôi.

Huyền Văn Tử Kim này thực sự rất tuyệt vời.

Không chỉ sở hữu lực Huyền của bản thân Huyền văn, mà còn có thể tạo ra Huyền thuật cấp Chí Tôn, có thể tạo ra huyền lực, có thể biến đổi trong vài giây, có thể tự động đưa ra cảm ngộ về cảnh giới…

Tích hợp đa chức năng toàn diện!

Đại điện chủ luôn cảm thấy điều này thật nực cười, nhưng nàng không thể tìm ra bất kỳ vấn đề nào.

Vẫn câu nói đó, chỉ có Khương Thành là có Huyền Văn Tử Kim, không ai khác có thể kiểm chứng.

Lại là một lời táng dương khiến Thành Ca cảm thấy lâng lâng, cuối cùng thì mọi người cũng vào vấn đề.

Hắn thực sự đã trở thành Địa Huyền cảnh tầng thứ chín, vậy thì có một câu hỏi quan trọng được đặt ra trước mặt mọi người – hắn thực sự muốn rời khỏi tầng thứ nhất.

Điều này khiến tất cả các điện chủ trở ray không kịp, không ai trong số họ chuẩn bị tinh thần.

“Khương hiền giả, ngươi thật sự muốn đi lên thượng tầng sao?”

“Đúng vậy, không phải là nói thượng tầng có huyền khí dày đặc hơn, thích hợp tu luyện hơn sao?”

Mục tiêu lớn nhất của Thành Ca vẫn là tìm Lam Đề.

Cũng chính là “Cô Nguyệt Tâm Cơ” được các điện chủ nhắc đến ngay từ đầu, người phụ nữ này ở cấp trên, mà hắn nhất định sẽ không dừng lại ở lại đây.

Huống chi là còn phải đưa nàng ta trở lại Tiên giới.

Còn chuyện quay về cách quay lại, hắn chưa nghĩ đến, dù sao thì nhất định cũng phải quay lại.

Lúc này, Khương trưởng môn còn chưa biết rằng, Tiên giới bên kia đã thực sự mở ra một tai họa chưa từng có kể từ ngày hắn ta bước vào Huyền giới.

Ngày đó, để lừa Thành Ca đi vào Khư Động, các thủ lĩnh của lục giới đã hợp tác cùng nhau để đóng đại trận phong ấn lại, khiến Khư Động tạm thời thoát khỏi gông cùm.

Dù chỉ là phong ấn một thời gian rồi lại mở phong ấn đại trận ra, nhưng đã gây ra những hậu quả không thể khắc phục được.

Sau khi tiễn đưa tâm kiếp “Ma đầu đệ nhất lục giới” Khương Thành đi, lục giới lại đón kẻ thù trước giờ chưa từng có - Ảnh tộc.

Trong lần đó, ước tính là đã có hàng trăm nghìn người thuộc Ảnh tộc đã bước vào Tiên giới từ rìa của Khư Động.

Chủng tộc bí ẩn này có một số khả năng đặc biệt cực kỳ độc ác - miễn nhiễm với các đòn tấn công của Tiên Hồn, miễn nhiễm với hầu hết ảnh hưởng của lực quy tắc, ký sinh lên cơ thể.

Những khả năng này đã khiến cho từ trên xuống dưới Lục giới sứt đầu mẻ trán.

Tất cả những người tu luyện ở Tiên giới đều tu luyện lực quy tắc, mà Ảnh tộc lại miễn nhiễm với hầu hết ảnh hưởng, tương đương với việc làm suy yếu ảnh hưởng của tất cả những đòn tấn công.

Hiện tại, chỉ một số Tiên Đế Ma Đế đứng đầu và các chủng tộc đặc biệt mới có thể miễn cưỡng đối phó với chúng.

Việc cơ thể bị ký sinh thậm chí còn khó ngăn chặn hơn.

Có thể một ngày nào đó, những người đồng đội sát cánh bên nhau đã thực sự thay đổi cốt lõi.

Ảnh tộc không phải một sinh vật không có trí thông minh.

Ngược lại, chúng cực kỳ tinh ranh, sau khi sở hữu ký sinh trùng, chúng có thể cải trang thành chủ nhân ban đầu với tốc độ cực nhanh.

Gây ra nhiều thiệt hại hơn.

Cuối cùng, bởi vì chúng miễn nhiễm với hầu hết các ảnh hưởng của quy tắc, cho nên ngay cả khi chúng bị đánh bại, cũng rất khó để giết chúng hoàn toàn.

Sự kết hợp của những khả năng này đã tạo ra một nhóm kẻ thù đáng sợ nhất trong Tiên giới.

Giờ đây, khu vực xung quanh của Khư Động đã thất thủ, hoàn toàn bị chiếm đóng bởi Ảnh tộc.

Ngày càng nhiều Ảnh tộc rời khỏi Khư Động và xâm chiếm nơi đây.

Tiên giới đã từng thịnh vượng, bây giờ rất nhiều Tiên thành đã không còn.

Thật ra không phải là bị giết bởi Ảnh tộc mà là đều trốn hoặc ẩn náu.

Một vài bí cảnh đặc thù và địa vực ở Tiên giới đã trở thành nơi trú ẩn cuối cùng của mọi người.

Ví dụ như Thiên Kiếm sơn và Địa Kiếm sơn.

Bởi vì đây là một sản phẩm đặc biệt của Thiên Địa Đại Đạo, khi Ảnh tộc xâm nhập vào khu vực này, sẽ gặp phải rất nhiều loại kiếm ý phản hệ.

Nó không phải là sức mạnh thuộc về lực quy tắc, nhưng có thể gây ra thiệt hại bất thường cho chủng tộc này.

Ngoài Thiên Kiếm sơn, ba Long cốc lớn của Yêu giới, núi Huyền Lâm, Tiên Quan Nhai của Trường Minh điện, đảo ngắm sao của Cửu Tinh Ma Điện cũng có tác dụng tương tự.

Sau khi chịu nhiều tổn thất, Ảnh tộc đã tránh những động tiên phúc địa này.

Vào lúc này, ở ngoại vi Thiên Kiếm sơn, có vô số người tu luyện tập trung ở đây.

Một số người trong số họ là những kiếm tu đi vào khi Thành Ca mở cây cầu trên Thiên Kiếm sơn.

Khi họ ngộ cảm từ Thiên Kiếm sơn ra, thế giới bên ngoài đã thay đổi, bọn họ không cũng thể quay trở lại.

Còn rất nhiều người khác, họ là những tiên nhân còn lại đến đây để trốn nạn.

Giờ đây, công việc và nghỉ ngơi của mọi người rất đơn giản.

Bình thường khi sống ở ngoài Thiên Kiếm sơn, may mà tiên nhân từ lâu đã không còn nhu cầu cơ bản như ăn uống nên cũng không khó để sống.

Nhưng nếu có một Ảnh tộc đến, mọi người sẽ vào hai ngọn núi kiếm mượn cảm ngộ để ẩn náu.

Sau khi Thiên Kiếm Cung bị hủy diệt, Thiên Kiếm sơn cũng không còn chủ, ai cũng có thể vào.

Trong vô số những tiên nhân này, các đệ tử của Phi Tiên môn khá đặc biệt.

Cách họ không xa, Quy Tàng Chuẩn Đế đang ngồi xếp bằng trong trên không, lông mày dựng ngược lên, để lộ một nỗi buồn chưa giải quyết được.

“Có vẻ như đây là thảm họa trong truyền thuyết, nếu không cẩn thận, tiên giới có thể sẽ biến mất từ nay.”

“Đúng vậy, thảm họa này đúng thật là hiếm có.”

“Lần đầu tiên nghe nói Khương Chương Môn chính là kiếp tâm, lão phu còn không tin tưởng. Bây giờ xem ra, quả thật là

do số trời.”

“Hy vọng hắn là người tốt nên ông trời sẽ phù hộ hắn!”

Hồi đó bọn họ đều nhận được ân huệ quá lớn của Thành Ca, kể cả khi hắn là kiếp tâm, họ vẫn sẽ đứng về phía hắn.

Nhưng những người khác thì khác.

Ngay khi họ nói chuyện xong có một tiếng khịt mũi lạnh lùng ở đằng xa.

“Cái gì mà hắn là người tốt nên ông trời sẽ phù hộ hắn?”

“Chính hắn đã mang đến tai họa này!”

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông đội mũ cao được bao quanh bởi hàng chục nghìn vị tiên nhân lạnh lùng phất tay áo bào màu tím dài của mình, oán hận nói: “Thảm họa này, hắn chính là thủ phạm!”

Nhóm Quy Tàng nhìn lại, nhận ra người này là Kim Vũ Tiên Đế, người đã chạy trốn đến đây vài năm trước.

Chương 657.

Kim Vũ Tiên Đế đến từ Tiên Minh, Quy Tàng hiểu rất rõ, trước đây hắn và Phi Tiên môn là kẻ thù.

Mà lời nói của hắn cũng nhận được rất nhiều sự đồng tình.

Gần đó có rất nhiều Tiên Vương và Chuẩn Đế phụ họa.

“Đúng vậy, nếu không có Khương Thành, Tiên giới vẫn luôn rất tốt, làm sao nó có thể trở thành hiện trường như bây giờ?”

“Tâm kiếp đúng là con sâu làm rầu nồi canh!”

“Bởi vì một mình hắn, rất nhiều người đã phải ngã xuống nơi này, đúng là nghiệp chướng quá nặng!”

Chuẩn đế Lăng Tinh của Trảm Tiên Kiếm Phái không thể nghe được nữa.

“Các người nói cái này thì không đúng rồi?”

Hắn đứng dậy, lớn tiếng phản bác: “Chẳng lẽ không phải là các thủ lĩnh của Lục giới tự tạo nghiệp sao?”

“Nếu như bọn họ không hợp lực để đóng đại trận phong ấn lại, thì Ảnh tộc làm sao có thể thoát ra được?”

“Các ngươi không lên án những kẻ gây án, mà thay vào đó lại lên án người bị lừa vào Khư Động là Khương trưởng môn, đây là đạo lý gì vậy?”

Cách Kim Vũ Tiên Đế không xa, Tử Hoa Tiên Đế cũng đến từ Tiên Minh lạnh lùng nói: “Đó cũng là bởi vì Khương Thành làm việc ác ở khắp nơi trước, hắn cướp phá Bích Lạc Tâm Cung, phá hủy Thiên Kiếm Cung, ai dám giữ hắn?”

“Các thủ lĩnh cấp cao của Lục giới chỉ là bị buộc phải phản công, mới ra tay như vậy, điều đó có thể thông cảm được!”

“Ha ha, logic của các người đúng là quá gượng ép!”

La Viễn của Phi Tiên Môn không khỏi tức giận nói: “Năm đó khi Phi Tiên môn bọn ta bị hai giới Tiên Ma truy sát vô cớ, sao ngươi không ra nói?”

“Thế nào, chỉ có bọn họ được phép làm điều ác, còn Khương chưởng môn thì không được phép đáp lại sao?”

Sắc mặt Tử Hoa Tiên Đế hơi thay đổi, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Năm đó Phi Tiên môn bị hai giới Tiên Ma truy sát, dù có thế nào thì quả thật là không thể rửa sạch được.

Ánh mắt của một vị Tiên vương phía sau hắn đảo mắt và đột nhiên nói lớn: “Những cường giả hàng đầu của Lục giới hiện đang đối đầu với Ảnh tộc ở tiền tuyến, bây giờ bọn họ là những anh hùng bảo vệ Tiên giới!”

Những người khác hưởng ứng ngay lập tức.

“Đúng vậy, bọn họ là hy vọng cuối cùng của chúng ta!”

“Vu khống họ là trở thành kẻ thù của cả Tiên giới.”

“Theo ta thấy thì Phi Tiên Môn các ngươi chính là gian tế của Ảnh tộc thì có!”

“Các ngươi…”

Nhóm người La Viễn, Đan Thái, Ấn Tuyết Nhi rất tức giận, nhưng Mạc Trần đã đã thản nhiên ngăn họ lại.

Đối mặt với nhóm tiên nhân đang tạt nước bẩn ở phía đối diện, Mạc Trưởng lão vuốt râu, cười ha ha nói.

“Nếu như lão phu nhớ không lầm, hơn một trăm triệu năm trước, phía trên Khư Động chính là một Hỗn Loạn Khư Địa.”

“Vào thời điểm đó, căn bản là không có cần bất cứ đại trận phong ấn nào, không có nguy hiểm tiềm tàng nào.”

“Nhà tù phía dưới Hỗn Loạn Khư Địa là nơi trấn áp Ảnh tộc.”

“Lão phu xuất thế chưa bao lâu, cũng không biết nhiều về thế giới bên ngoài, muốn hỏi các vị ở phía bên kia một chút…”

“Hỗn Loạn Khư Địa vốn đang yên đang lành đã đi đâu?”

À cái này?

Trong lòng mọi người đều biết rõ, Hỗn Loạn Khư Địa đã bị đánh sập bởi các lãnh đạo của hai giới Tiên Ma.

Nếu như không có điều này, thì dù Lục giới có đánh đấu như thế nào đi nữa, thì Ảnh tộc cũng không thể xuất hiện được.

Theo quan điểm này, thảm họa lớn này thật ra là do hai giới Tiên Ma tự tạo nghiệp, giờ đây bọn họ đang phải nhận nghiệp quả do mình gây ra.

Còn về Khương Thành, chỉ có thể coi là phần mở đầu cho Đại nạn.

“Dù sao thì Khương Thành cũng là thủ phạm trong chuyện này!”

Bây giờ là do nói không lại nên nhóm người Kim Vũ Tiên Đế chỉ có thể làm càn làm bậy.

“Nếu không có hắn làm người dẫn đầu, thì phong ấn đại trận cũng sẽ không bị đóng lại.”

“Đừng nói đến việc hắn nhất định đã chết, ngay cả khi hắn còn sống, có trở lại thì cũng sẽ là người mà ai cũng có thể giết!”

“Các ngươi nói gì!”

Lâm Ninh đã im lặng hồi lâu rút kiếm ra.

Thanh trường kiếm trong tay nàng tỏa sáng với làn sương mù sâu thẳm, chỉ vào phía đám người Kim Vũ Tiên Đế ở xa.

“Nếu các nguyền rủa chưởng môn của ta một lần nữa, vậy thì quyết đánh tới chết với ngươi!”

Hiện tại nàng vẫn là Chuẩn Đế hậu kỳ, mà ở bên trong Thiên Kiếm sơn, nàng đã lĩnh ngộ được Vĩnh Dạ Kiếm Tâm.

Sức mạnh đột nhiên nhảy vọt, điều này không thể coi thường.

Kim Vũ Tiên Đế từ từ đứng dậy.

Một thân uy áp của Tiên Đế lan rộng ra.

“Chỉ dựa vào ngươi?”

Hắn dửng dưng nhìn Lâm Ninh ở đối diện, trong mắt hiện lên sự khinh thường và sát khí.

Hắn ta là Tiên Đế, đối phó với một Chuẩn Đế hậu kỳ như nàng là dư sức.

“Còn có chúng ta!”

Lâm Ninh vừa rút kiếm, những người còn lại của Phi Tiên môn như Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, La Viễn, Ngụy Miêu đứng dậy.

Tất cả mọi người đều rút vũ khí ra, chỉ về phía đối diện.

Trong những năm này, đây không phải là lần đầu tiên họ gặp phải loại vu khống này.

Chẳng qua là những lần trước là nói ở sau lưng, lần này thì rõ ràng.

Mà phía đối diện cũng không chịu thua kém.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, thêm năm vị Tiên Đế nữa đứng bên cạnh Kim Vũ Tiên Đế, bao gồm cả Tử Hoa Tiên Đế.

“Phi Tiên môn các ngươi là môn phái của hắn, cũng chính là bè phái của hắn, mà các ngươi cũng là một thứ tai họa!”

“Ta cũng đã sớm cảm thấy Phi Tiên Môn các ngươi không vừa mắt.”

“Nên tận dụng cơ hội để tiêu diệt các người!”

“Thật sao?”

Quy Tàng Chuẩn Đế trước giờ luôn hiền lành trên mặt không có biểu cảm, huy động tiên lực.

Một thanh cổ kiếm lặng lẽ thoát ra khỏi vỏ, ngay sau đó những vị Chuẩn Đế như Bi Ai, Lăng Tinh, Thanh Vân, Lưu Vân, Thái Thường cũng đi theo.

“Các ngươi muốn đối phó với Phi Tiên môn, không bằng hỏi thanh kiếm trong tay lão phu trước đã?”

“Vậy thì chiến thôi!”

Lời Kim Vũ Tiên Đế vừa nói xong, vô số kiếm tu sau lưng bọn hắn cũng bay đến Phi Tiên môn.

Đứng đầu thế mà lại là hai vị Tiên Đế.

Tử Hoa Tiên Đế sửng sốt: “Toái Ngân Tiên Đế, ngươi không có giao tình gì với tên ma đầu kia, tại sao ngươi lại đứng về phía bên đó?”

Chỉ thấy Toái Ngân Tiên Đế tay cầm kiếm phất bộ râu dài, nghiêm nghị nói: “Khương Thành tiêu diệt Thiên Kiếm Cung, biến Thiên Kiếm sơn lại thành một nơi vô chủ.”

“Từ nay về sau, bất kỳ Kiếm tu nào cũng đều có thể tùy ý vào Thiên Kiếm sơn để cảm ngộ kiếm tâm.”

“Trong thiên hạ này, mọi kiếm tu đều phải nhớ ơn hắn!”

“Trước đây bản Đế cũng cảm thấy ghê tởm với phong cách làm bậy của hắn…”

“Nhưng kiếm tu bọn ta từ trước đến nay luôn là người yêu ghét rõ ràng.”

“n tình mở ra Thiên Kiếm sơn này, bản đế không thể nào xem như không biết.”

“Chính xác!”

Những kiếm tu này che khuất một khung trời rộng lớn đột nhiên đồng lòng lên tiếng vang dội như dời non lấp biển, vô số thanh kiếm ra khỏi vỏ bọc.

Kim Vũ Tiên Đế rất tức giận, nhưng hắn thực sự không dám ra tay.

Kiếm tu nắm giữ kiếm tim, sức chiến đấu thường cao hơn hầu hết các tiên nhân cùng cấp.

Mặc dù hắn ta là Tiên Đế, nhưng hàng chục tên Chuẩn Đế như vậy cũng đã đủ để bắt hắn.

Bên cạnh đó, phía bên kia còn có hai vị Tiên Đế.

Mặc dù có nhiều người đứng về phía họ hơn, nhưng nếu thật sự đánh nhau, rất khó để có thể phân chia thắng bại.

"Hừ!"

"Các ngươi đều điên rồi, cứ tiếp tục u mê không hiểu chuyện đi!"

Tử Hoa Tiên Đế nghiến răng: "Đừng quên bây giờ chúng ta vẫn có kẻ thù chung - Ảnh tộc!"

"Nếu không phải vì tình hình chung, bản để nhất định đã nổi trận lôi đình rồi!"

Bọn họ kinh sợ rồi, sau khi tìm được một bước thang để bước xuống, hậm hực cất vũ khí và ngậm miệng lại.

Trong lòng càng cảm thấy Phi Tiên môn chướng mắt.

Trung tâm bão táp tạm thời biến mất, mọi người ngồi lại.

Nhóm người Quy Tàng cau mày.

"Haizz, không biết Khương chưởng môn có quay lại được không."

Thanh Vân Chuẩn Đế thở dài: "Khó quá!"

"Hắn bị lưu đày vào Khư Động, đó là nơi sinh của Ảnh tộc, không nghĩ cũng biết…"

Kỷ Linh Hàm được bao quanh bởi các đệ tử của Phi Tiên môn như các ngôi sao tập trung quanh mặt trăng lắc đầu.

"Khương chưởng môn sẽ ổn thôi!"

"Ta tin rằng một ngày nào đó hắn sẽ quay lại trước mặt ta một cách kỳ diệu."

Nàng nhìn về phía xa xăm, đôi mắt đầy sao ngoại trừ sự kiên định, còn mang theo vô vàn mong đợi.

"Chờ đến ngày đó, Ảnh tộc sẽ bị hắn đánh bại mộ cách dễ dàng."

Ở phía xa, nhiều người tỏ ra bất bình.

Nhưng sau cùng lại không nói gì nữa.

Chương 658.

Thành Ca ở xa tầng thứ nhất Huyền Giới, căn bản không biết Tiên Giới đã trở nên nước sôi lửa bỏng.

Hắn thậm chí cũng không biết hàng loạt Ảnh tộc đã đến Tiên Giới.

Ca này suốt ngày nghĩ đến làm màu, rất bận rộn.

Nhìn thấy các vị Bạch Huyền điện chủ gần như kinh hoàng, khen cũng khen đủ rồi, hắn quyết định lập tức "Lên đường".

"Được rồi, ta phải đi!"

"Chờ một chút, hay là ngươi suy nghĩ lại một chút mà ở lại đi?"

Đại điện chủ và các vị điện chủ vội vàng giữ lại.

"Thế nào?"

"Ngươi thật muốn đi tầng trên sao?"

"Nếu không thì sao, không phải nói tầng trên điều kiện càng tốt sao?"

Nói thật, hắn cũng không lý giải được những Thiên Huyền cảnh này tại sao phải ở lại tầng này.

Bạch La Chân ý vị sâu xa nói: "Tầng trên Huyền Khí càng sung túc không sai, nhưng hoàn cảnh sinh tồn thì không có thoải mái dễ chịu như tầng thứ nhất."

"Ý gì?"

"Tầng trên quy tắc Thiên Địa mỏng manh, tình trạng tồi tệ. Chúng ta ở sơn thủy nông thôn chim hót hoa nở bình thường tập mãi thành thói quen, ở bên kia cũng rất hiếm thấy."

Tu sĩ khác cũng thôi đi, nếu đổi thành người thích hưởng lạc như ngươi đi đến bên kia, sợ phải kêu khổ thấu trời.

"Còn có chuyện thế này?"

Thành Ca liên tưởng đến lúc vừa tiến vào Khư Động, tầng thứ bảy chỗ Ảnh tộc.

Nơi đó thậm chí một chút xíu lực quy tắc cũng không tồn tại, đến mức chết cũng không chết được.

Chẳng lẽ hai ba bốn năm sáu tầng cũng như thế?

"Tại sao có thể như vậy?"

"Là bởi vì Ảnh tộc!" Quang Minh điện chủ thở dài một tiếng.

Thành Ca hiếu kỳ nói: "Ảnh tộc ta có nghe nói qua, nhưng ở tầng thứ nhất này, ta cũng chưa từng thấy qua."

Đại điện chủ chậm rãi nói: "Đó là bởi vì Ảnh tộc xuống không được, một vài con cá lọt lưới cũng bị tiêu diệt mấy trăm triệu năm trước, cho nên Ảnh tộc không còn xuất hiện ở tầng này, nhưng phía trên mấy tầng kia thì không giống…"

Dưới một phen phổ cập khoa học của các nàng, Thành Ca cuối cùng hiểu đầu đuôi ra sao rồi.

Huyền tộc và Ảnh tộc, một tộc sinh ra tại tầng thứ nhất, một tộc sinh ra tại tầng thứ bảy.

Cả hai ban đầu không liên quan gì đến nhau.

Nhưng theo Địa Huyền cảnh từng nhóm phi thăng lên thượng tầng, lại theo Ảnh tộc từng đám tìm tới khe hở đi đến tầng dưới, hai bên rốt cuộc đã gặp gỡ ở giữa.

Nhóm người Huyền tộc đầu tiên ngạc nhiên phát hiện, cái tộc quần thần bí khó lường này thế mà muốn hủy đi toàn bộ Huyền Giới.

Đến mức, như cá diếc sang sông, trắng trợn nuốt quy tắc Thiên Địa.

Sinh sôi tạo ra từng khu vực trống không, không sống, không chết, không nước, không lửa, không thời gian, không không gian.

Dưới sự không ngừng xâm chiếm của bọn chúng, quy tắc Thiên Địa mấy tầng phía trên, cũng trở nên mỏng manh một cách tự nhiên.

Nuốt chửng càng nhiều, trình độ miễn dịch của bản thân Ảnh tộc đối với quy tắc Thiên Địa cũng càng cao.

Đây chính là nguyên nhân Tiên Giới bên kia bó tay không có biện pháp.

Hệ thống tu luyện của Tiên Giới, chính là không ngừng nối liền với thiên địa ngoại giới, đạt tới thiên nhân hợp nhất.

Bất kể Tiên tộc, Ma tộc, hay là Yêu tộc, Linh tộc, lúc chiến đấu cũng vô cùng lệ thuộc vào lực lượng thiên địa ngoại giới.

Đụng phải Ảnh tộc, tựa như là đụng phải khắc tinh.

Mà Huyền tộc thì không giống.

Bọn họ chuyên chú vào tu luyện tiểu thế giới trong cơ thể, thủ đoạn đối phó Ảnh tộc hiệu quả phải cỡ nào.

Dù sao bản thân bọn họ có từng cái tâm quy tắc - Huyền Văn bản mini.

Căn bản không cần sự giúp đỡ của thiên địa ngoài giới.

Lần thứ nhất hai tộc đại chiến, Huyền tộc mặc dù trả giá thương vong cực lớn, nhưng chung quy thu hoạch được thắng lợi.

Lúc ấy Ảnh tộc bị giết tới liểng xiểng, chỉ còn một phần nhỏ trốn về tầng thứ bảy.

Bởi vì nhiều năm tầng thứ bảy đã sớm bị Ảnh tộc nuốt lấy, biến thành một thế giới ngay cả căn bản thiên đạo tuần hoàn cũng không có, cũng không thích hợp với sinh hoạt của Huyền tộc.

Cho nên sau khi đuổi đến nơi đây, Huyền tộc rút trở về.

Mà chuyện này, cũng để cho Ảnh tộc tro tàn lại cháy trở lại, cơ hội lớn mạnh một lần nữa.

Ảnh tộc còn sót lại nuốt mấy tầng quy tắc Thiên Địa ở giữa, dần dần sinh ra tiến hóa.

Khi bọn hắn lần nữa ngóc đầu trở lại, đã trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Lực Huyền văn của Huyền tộc, rất khó giống như trước đây hoàn toàn giết chết những Ảnh tộc mạnh hơn này.

Cũng may trong thời kỳ này, bên trong Huyền tộc cũng xuất hiện cao thủ Đế Huyền cảnh.

Thập kỉ sau rất dài, hai tộc tranh đấu không ngớt ở tầng năm ở giữa.

Về phần tầng thứ nhất và tầng thứ bảy, hai bên cũng đánh không qua nổi, dần dần biến thành cục diện giằng co địa vị ngang nhau.

"Mục đích Ảnh tộc, chính là mưu toan nuốt chửng tất cả quy tắc Thiên Địa toàn bộ Huyền Giới, dùng tiến hóa bản thân bọn hắn."

Chiến Linh điện chủ sắc mặt nghiêm trọng nói: "Nếu quả thật làm đến bước đó, Huyền Giới cũng không còn tồn tại."

Mặc dù bọn hắn tu luyện không dựa vào quy tắc Thiên Địa ngoại giới, nhưng nếu như ngay cả thiên đạo tuần hoàn cơ bản cũng không tồn tại, Huyền Giới sợ là phải đi hướng niết bàn.

Đến lúc đó, sinh linh sinh sống ở thế giới này còn sống được mấy người cũng khó nói.

Thành Ca hiểu rõ.

"Cho nên mấy tầng phía trên rất loạn?"

"Đâu chỉ là loạn?"

Lôi Linh điện chủ giang tay ra: "Đơn giản là loạn thành một bầy!"

"Bốn tộc Huyền Giới mâu thuẫn, đến mấy tầng phía trên vẫn đang tiếp diễn, một mặt tranh đấu với Ảnh tộc, một mặt giữa bốn tộc cũng tranh đấu gay gắt."

"Mà mấy chục triệu năm gần đây, lại thêm một nhóm tà ma dị giới tu luyện huyền lực phi thăng đi lên, loạn ở trên càng thêm phiền phức…"

Đại điện chủ cũng khuyên nhủ: "Tuy nói tầng trên Huyền Khí sung túc hơn, tốc độ tu luyện nhanh hơn, nhưng muốn sinh tồn cũng không dễ dàng."

"Không bằng ngươi ở tầng thứ nhất tu đến Thiên Huyền cảnh cửu trọng, có đủ thực lực, đi lên lần nữa cũng không muộn."

Trong lòng Thành Ca tự nhủ ta chờ được, Lam Đề e là không chờ nổi.

Nghe nói phía trên hỗn loạn như vậy, hắn càng lo lắng an nguy của em gái này.

“Không được!”

Thành Ca nghiêm mặt khoát tay từ chối.

Đối mặt các vị điện chủ, hắn lời nghiêm nghĩa chính nói: “Tu sĩ chúng ta vượt mọi chông gai, chỉ cầu đột phá hết sức, tìm tòi những lĩnh vực không biết!”

“Chỉ là điều kiện tồi tệ thôi có đáng gì?”

“Ta giống loại người ham an nhàn kia sao?”

Đám người âm thầm oán thầm, ngươi quả thực không giống, bởi vì chính là ngươi.

Âm thanh Khương hiền giả dõng dạc vẫn đang tiếp tục, tỏ ra “tuyên truyền giác ngộ” như vậy.

“Vì tiếp tục tinh tiến, dũng cảm lên núi cao, ta nguyện ý đối mặt với bất kỳ thử thách nào, tuyệt đối sẽ không e ngại lùi bước!”

Đám người nghe giọng điệu của hắn chân thành như thế, trong lúc nhất thời cũng đoán không được hắn là nói đùa, hay là thật sự nghĩ như vậy.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy, đại hiền giả bại hoại từ trước đến nay, giờ khắc này dáng vẻ đúng là có chút cao lớn vĩ đại.

Trong điện yên ắng một thoáng.

Hồi lâu sau, Chiến Linh điện chủ mới cảm khái nói: “Lời nói của Khương hiền giả, thật khiến bọn ta hổ thẹn!”

Đại điện chủ gật đầu nhẹ.

“Có lẽ, chúng ta cũng nên cân nhắc phi thăng lên tầng trên.”

Bây giờ ở tầng thứ nhất, Bạch Huyền tộc căn bản không có thiên địch.

Ba tộc Kim Ngân Hắc, ngay cả Địa Huyền cảnh cũng không có mấy người.

“Tà ma dị giới” vẫn không thể tu luyện huyền lực ở Tiên Sơn luôn theo phật hệ, không có đan dược bổ sung, người vật đều vô hại.

Những Thiên Huyền cảnh bọn hắn ở lại tầng thứ nhất, kỳ thật cũng không có ý nghĩa gì.

Những điện chủ khác sắc mặt khác nhau, có người đồng ý, có người thì đang suy tư.

“Khương hiền giả, có thể chờ chúng ta bàn bạc và chuẩn bị một hồi không, đến lúc đó cùng nhau đi lên?”

Thành Ca suy nghĩ dù có không gấp thì cũng chỉ tầm hai ngày, thế là khẽ gật đầu.

Vì vậy tiếp đó, nội bộ thần điện bắt đầu thay đổi khua chiêng gõ trống.

Mà tin tức Khương hiền giả trong vòng một đêm đột phá tới Địa Huyền cửu trọng, sắp phải phi thăng, cũng cấp tốc truyền khắp các nơi Huyền Giới.

Trong lúc nhất thời, Huyền Giới chỗ nào cũng chấn động.

Vô số người tỏ ra mình bị kinh ngạc đến ngây người.

Chương 659.

Vốn cho rằng hắn thăng cấp không được.

Không ngờ rằng người ta lười thăng cấp, thời điểm muốn thì thăng cấp cũng nhanh hơn so với người khác.

Lúc trước rất nhiều người qua đường còn cảm thấy Tử Kim Huyền Văn có thể không thần kỳ như vậy, nói xấu sau lưng vị “Đại hiền giả” này mười mấy năm dừng lại ở Cực Huyền nhất trọng.

Hiện tại tất cả đều ngu người.

Trong lúc nhất thời, các nơi Huyền Giới trào dâng cuộc thảo luận che ngợp bầu trời.

“Ta luôn cảm thấy quá giả.”

“Đừng nói một đêm 38 tiểu cảnh giới, dù là mười ngàn năm cũng không có khả năng làm được chuyện này đúng không?”

“Không sai, đây là lấy IQ của chúng ta đè xuống đất mà mài ư!”

“Là Bạch Huyền Thần điện biên tạo ra thần thoại, bọn họ là cố ý tạo nên chuyện thần kì.”

“Nhưng vấn đề là vị Khương hiền giả này sắp phải phi thăng, nếu như hắn không tới Địa Huyền cảnh, làm sao phi thăng?”

“Chuyện này…”

Đa số người nghi ngờ đều dần dần không còn tiếng nữa.

Dù sao mười mấy năm trước Thành Ca lần đầu Phụ Linh, rất nhiều người ký ức vẫn còn mới mẻ.

Cho dù không phải thăng lên trong một đêm, mà thăng lên trong mười mấy năm qua, vậy tốc độ tăng lên cũng vẫn là nghe rợn cả người.

Rất nhiều người thậm chí bắt đầu truyền hắn là thần linh trong truyền thuyết mang theo ký ức chuyển thế, chính là thần sống trên thế gian.

Hình tượng Thành Ca cấp tốc xoay chuyển trở về.

Ở trong suy nghĩ của mọi người, có được địa vị cực kỳ đặc biệt.

Hai ngày sau, tầng lớp cao cấp của thần điện đưa ra quyết định.

Quang Minh điện chủ và Thổ Linh điện chủ tạm thời ở lại, tiếp tục chủ trì toàn cục thần điện.

Những điện chủ còn lại và Khương hiền giả cùng nhau phi thăng lên thượng tầng.

Trên thực tế, nhóm điện chủ có thể đưa ra quyết định này, một phần nguyên nhân rất lớn vẫn là bởi vì Khương hiền giả quá thần kỳ.

Không chừng tương lai đi theo hắn, còn có thể học được huyền thuật cấp Chí Tốn, hoặc là công pháp nhiều hơn?

Cái bắp đùi này, bọn hắn vẫn đúng là không nỡ buông ra.

Bên ngoài trừ bọn họ, Lê Hàn Ngọc, Chung Ly Xảo cũng kiên quyết muốn đi cùng Thành Ca.

Thế là cuối cùng, chín người một rồng, cùng nhau bước lên đỉnh núi nằm ở phía sau thần điện.

Trên đỉnh núi này bố trí Linh Văn lít nha lít nhít.

Phi thăng ở đây, có thể hạ xuống vị trí chính xác cùng nhau.

Ngày hôm nay, bên trong thần điện có vô số người ngước nhìn ngọn núi này, chờ đợi quan sát thời khắc mang tính lịch sử này.

Sau khi tiếp đón kim quang hạ xuống, toàn trường bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Ngay sau đó, mấy người trôi nổi bồng bềnh biến mất bên trong kim quang.

Lúc xuất hiện lần nữa, đoàn người Thành Ca đã đi tới tầng thứ ba Huyền Giới.

Mà không phải tầng thứ hai.

Năm đó lúc lần đầu nghe nói phía trên Huyền Giới còn có tầng sáu, Khương Thành vốn dĩ cho rằng là giống Hạ Giới, Hạ Tiên Giới, Trung Tiên Giới, Thượng Tiên Giới như một rào cản thực lực phân chia rõ ràng.

Ngay từ đầu phi thăng tầng thứ hai, sau đó thực lực đạt tới trình độ nhất định phi thăng tầng thứ ba, tầng thứ tư, cứ thế mà suy ra thẳng đến tầng thứ sáu.

Về phần tầng thứ bảy thì thôi, đã biến thành cõi yên vui hoang vu của Ảnh tộc.

Về sau hắn mới biết được, bản thân nghĩ sai rồi.

Tầng hai, ba, bốn, năm của Huyền Giới kỳ thật không có gì khác nhau quá lớn, nồng độ Huyền Khí xấp xỉ.

Bốn tộc Hắc Bạch Kim Ngân này, chia ra mỗi người chiếm lấy một tầng, xem như lãnh địa tương ứng của mình.

Mà tầng thứ sáu, đó là tiền tuyến đối kháng Ảnh tộc.

Tiền bối các đời Bạch Huyền tộc phi thăng đi lên, đóng quân ở tầng thứ ba.

Căn cứ lời nói đám người Đại điện chủ, ở phía trên bọn hắn cũng có một thần điện Bạch Huyền.

Lần này phi thăng, mọi người sẽ vừa vặn rời vào trên Tiếp Dẫn đài của thần điện.

Lúc Thành Ca một lần nữa thực sự đặt chân xuống đất, phát hiện mình quả thật cùng bọn người Đại điện chủ Lê Hàn Ngọc cùng nhau, đáp vào một tòa các cao bao la hùng vĩ.

Nhưng tình hình chung quanh giống như có chút không đúng lắm.

Đám người phía trước nổi lơ lửng trên cao, sao trên trán có người lại có kim văn, có người ngân văn, có người hắc văn.

Không phải đã nói tầng thứ ba là địa bàn của Bạch Huyền tộc sao?

Nhất là Tiếp Dẫn đài còn nằm ở thần điện tổng bộ Bạch Huyền tộc, càng không nên có người ngoại tộc chứ.

Điều kỳ quái nhất chính là, hắn nhìn quanh một vòng, nhìn thấy hơn ngàn người Huyền tộc, thế mà một người Bạch Huyền tộc cũng không có.

Chiếm 0 phần trăm trong bốn tộc.

“Này này chị hai, tin tức của ngươi có sai lầm, hay là chúng ta phi thăng sai địa điểm.”

Thành Ca cười hì hì chế nhạo nói: “Không phải đã nói sau khi chúng ta đi lên, sẽ nhận được tiếp đón nhiệt liệt của cao nhân tiền bối trong tộc sao?”

“Sao ta cảm thấy ánh mắt những người này nhìn chúng ta, có chút bất lương vậy?”

Bạch La Chân cũng không có cách nào cười được như vậy giống hắn.

“Chúng ta gần mấy trăm triệu năm không có được tin tức ở trên, xem ra đã xảy ra chuyện.”

“Bạch La Chân, Khương Thành!”

Đối diện trong hơn ngàn tên cao thủ trong ba tộc, một bóng người từ từ hiện ra.

Thành Ca giương mắt nhìn, hừ còn là người quen.

Không phải năm đó sau khi bản thân bị thương nặng, không phải Ngân Huyền Đại điện chủ Ngân Dịch dựa vào phi thăng thoát đi thì còn có thể là ai?

Nhìn hắn, lòng Bạch La Chân trầm xuống.

Nếu như có thể, hiện tại nàng rất muốn mang theo Khương Thành và những điện chủ khác "trốn về" tầng thứ nhất.

Chỉ tiếc, Huyền Giới bên này cũng có quy tắc phi thăng và vách ngăn.

Từ tầng thứ nhất đến tầng hai ba bốn năm sau thì có thể, về lại tầng thứ nhất thì khó như lên trời.

Nếu như chỉ là một tân binh Cực Huyền cảnh, có lẽ dưới sự trợ giúp của cường giả đỉnh cao còn có thể giấu diếm "vượt biên".

Địa Huyền cảnh và Thiên Huyền cảnh thì đừng hy vọng.

Chiến Linh điện chủ lớn tiếng hỏi: "Ngân Dịch, đây là thần điện ở tầng trên của Bạch Huyền tộc ta, tộc nhân của chúng ta đâu?"

"Rõ ràng là thần điện nơi quan trọng của tộc ta, các ngươi làm sao lại xuất hiện ở đây?"

"Ha ha ha ha!"

Ngân Dịch ngửa mặt cười to, trong tiếng cười mang theo sự chế nhạo nặng nề.

"Thần điện của các ngươi?"

"Thật đáng tiếc, toàn bộ tầng thứ ba đã không có đất dung thân cho Bạch Huyền tộc các ngươi!"

"Cái gì?"

Bọn người Bạch La Chân sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Ngân Dịch vẻ mặt đùa cợt: "Không ngờ các ngươi nhanh như vậy đã tự chui đầu vào lưới…"

"Được rồi được rồi, sớm làm chính sự một chút đi."

Cách đó không xa một cao thủ Kim Huyền tộc không kiên nhẫn đánh gãy tiết tấu làm màu của Ngân Dịch.

Cảnh giới của người nọ vô cùng cao, ngay cả Bạch La Chân cũng nhìn không thấu, chỉ có thể cảm nhận được kính sợ xuất phát từ đáy lòng.

Giống như đụng phải sinh vật cao cấp hơn.

Có thể làm cho nàng sinh ra loại cảm giác này, thấp nhất cũng là Đế Huyền cảnh nhất trọng.

Hắn vừa lên tiếng, Ngân Dịch liền vội vàng gật đầu cúi người, nịnh nọt cười làm lành.

"Vâng vâng vâng, vẫn phải mời Kim Không tiền bối chủ trì đại cục, chỉ huy hành động của chúng ta!"

Kim Không?

Bạch La Chân sắc mặt lại thay đổi.

Cái tên này nàng có chút ấn tượng.

"Ngươi, ngươi là Kim Không đại điện chủ Kim Huyền tộc hàng chục tỷ năm trước?"

Trời ạ! Hàng chục tỷ năm trước người này từng nổi như cồn, nghe nói lúc ấy ba tộc Hắc Bạch Ngân không hề có người nào có thể ngang hàng.

Là một nhân vật cấp thiên kiêu thiên phú, ý chí, tâm tính, vận khí đều đứng đầu.

Loại người này phi thăng lên, lại qua hơn mười tỷ năm, có thể nghĩ hắn bây giờ nên mạnh bao nhiêu!

Nhìn thấy nàng phản ứng như thế, khuôn mặt rỉ sét của Kim Không hiện ra một chút kiêu ngạo lạnh lùng.

"Không ngờ rằng, tên của ta có thể được nhớ rõ lâu như vậy."

Hắn thản nhiên nói: "Có thể nhận ra thân phận của ta, ngươi tự sát đi. Ta có thể đặc biệt ban ơn, cho ngươi thoải mái."

Bạch La Chân lập tức nghẹn lời.

Nàng rất muốn lớn tiếng biện hộ vài câu, nhưng chênh lệch thực lực rất lớn, khiến nàng bất kể nói ra cái gì, cũng như là không biết trời cao đất rộng.

Ngược lại Khương hiền giả bên cạnh nàng tràn đầy phấn khởi hỏi một câu.

“Vậy những người khác đâu?”

Chương 660.

Kim Không vốn không quen Khương Thành.

Nghe được câu hỏi này, hắn lộ ra ánh mắt hung dữ, lườm Thành ca với bọn người Bạch La Chân.

“Những người khác, đương nhiên là bị ta giết chết.”

Bọn người Chiến Linh điện chủ sắc mặt xám xịt, đối mặt kẻ địch mạnh đáng sợ như thế, ngay cả ý nghĩ chạy trốn cũng không nghĩ ra được.

Chỉ biết là hôm nay là kiếp nạn khó mà thoát được.

Vốn cho rằng là ngày phi thăng sẽ rất vui, nào biết được ấy thế mà lại chui đầu vào lưới.

Đến bây giờ, bọn họ cũng không hiểu nổi cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao thần điện Bạch Huyền tộc xuất hiện toàn kẻ địch là ba tộc kia, tiền bối cao thủ của Bạch Huyền tộc đâu hết rồi?

“Các ngươi ở tầng thứ nhất dám cả gan cấu kết với tà ma dị giới, giết chết hậu bối Kim Huyền tộc ta, tội không thể tha!”

“Không chỉ có các ngươi, sau này hậu bối của Bạch Huyền tộc các đến một người thì giết một người!”

“Sẽ giết mãi giết mãi cho đến ngày đó…”

Kim Không vẫn còn ở đó tuyên án.

Thủy Linh điện chủ với bọn người Hỏa Linh điện chủ nghe đến đó, trong lòng lạnh thấu.

Không chỉ có bản thân họ, mà đến cả hậu bối Bạch Huyền tộc sau này cũng sẽ bị liên lụy sao?

“Kim Không tiền bối, ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta vốn chưa từng cấu kết với tà ma dị giới đâu!”

“Đúng vậy, chuyện này bọn ta cũng không muốn nhìn thấy…”

Cách Kim Không không xa, một tên cao thủ Hắc Huyền tộc nghiêm nghị cắt lời bọn họ.

“Những lời này, các ngươi cứ giữ lấy mà đi nói cùng những người đã chết của Hắc Huyền tộc đi!”

“Ta nghe nói đám tà ma dị giới mà các ngươi cấu kết cùng kia, đã phá hủy thần điện của Hắc Huyền tộc bọn ta, quả thực tội nghiệt ngập trời, các ngươi dù có chết một vạn lần cũng không đủ!”

Hắn giận không nhịn nổi tế ra huyền khí, một thân Đế Huyền cảnh mạnh mẽ đè xuống.

“Kim Không, ngươi còn chờ gì vậy?”

Trên đài tiếp dẫn, bất luận là Bạch La Chân hay là bọn người Chiến Linh điện chủ, tất cả đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Huyền phách của bọn họ đều bị là cho run lên, nhận lấy sự áp chế ở cấp độ khủng khiếp.

“Giết sạch bọn họ, để báo thù cho những hậu bối đã chết!”

Kim Không lạnh lùng liếc nhìn hắn: “Hắc Hộc, người chủ sự nơi này là ta, hi vọng ngươi có thể hiểu điều này!”

Tên Hắc Hộc kia đã đến Đế Huyền cảnh, thực lực rõ ràng cũng không kém hơn so với Kim Không, nhưng lại chỉ cắn răng nghiến lợi, ấy thế mà không phản bác lại gì.

Điều này khiến Thành ca có chút bất ngờ.

Theo lý mà nói, thực lực tương đương, không phải nên có địa vị ngang nhau sao?

Nhất là Hắc Huyền tộc này với Kim Huyền tộc, cũng không phải cùng một tộc, cùng lắm cũng chỉ là đồng minh mà thôi chứ?

“Ai là Khương Thành, đứng ra đây!”

Ngoại trừ Ngân Dịch, trong đám cao thủ còn lại của tam tộc cũng không ai quen biết Thành ca, cũng không biết dáng vẻ hắn ra sao.

Không đợi Ngân Dịch xác nhận giúp, Thành ca đã giơ tay lên, vui tươi hớn hở bước ra.

“Ta chính là Khương Thành đẹp trai thanh tú vô song đây, sao vậy, ta còn chưa lên, các ngươi đã ngưỡng mộ đại danh của ta đã lâu rồi sao?”

“Thật vinh hạnh khi được gặp mặt!”

Bọn người Bạch La Chân phía sau chỉ im lặng.

Ngươi cao hứng cái gì vậy, đám người này vừa nhìn đã biết đối phương cũng không có ý tốt gì đâu.

Chẳng lẽ ngươi còn cho rằng bọn họ sẽ nể tình với một mình ngươi sao?

Kim Không nhìn hắn từ trên xuống dưới đến mấy lần, khóe miệng lộ ra nụ cười u ám.

“Đế Tôn có lệnh, nhất định phải bắt sống Khương Thành mang đến trước mặt hắn.”

Hắn cảm thấy hứng thú nói: “Nghe nói đám tà ma dị giới kia cũng là do ngươi triệu đến?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Thành ca nóng lòng thừa nhận, hắn còn gặng hỏi thêm: “Xin hỏi vị Đế Tôn kia của các ngươi có phải là Cô Nguyệt Tâm Cơ không?”

Hắn dĩ nhiên không cần đối phương niệm tình gì cả, kể cả tên này cũng thế.

Chỉ là nghe nói có người muốn tìm hắn, nên nghi ngờ có phải Lam Đề hay không, dù sao em gái kia cũng đã tìm hắn khắp thế gian.

“Cô Nguyệt Tâm Cơ?”

Mấy người Kim Không, Hắc Hộc, Ngân Dịch liếc mắt nhìn nhau, tại sao lại đột nhiên nói đến nữ nhân đáng sợ kia vậy?

“Chẳng lẽ ngươi còn cấu kết với ma nữ đó sao?”

Nhìn vẻ mặt này của bọn họ, Thành ca cũng biết mình đoán sai.

Đám người này chẳng những không cùng đường với Lam Đề, mà mối quan hệ còn có vẻ không tốt chút nào.

Sau đó, nụ cười của hắn bỗng chốc vụt tắt.

Không trả lời mà hỏi lại: “Thế Đế Tôn của các ngươi là nữ sao?”

Kim Không không biết vì sao hắn tự nhiên lại hỏi về vấn đề này, trả lời theo bản năng: “Đương nhiên là không phải!”

Thành ca đã mất đi tia hứng thú cuối cùng.

“Vậy ngươi chuyển lời cho hắn, ca đây bận rộn nhiều việc, không có thì giờ để đi gặp hắn.”

Kim Không tung hoành trong Huyền giới cả 10 tỷ năm, lộ ra dáng vẻ cả đời chưa bao giờ thấy giọng điệu nói chuyện như vậy.

Suýt chút nữa thì không biết trả lời như nào.

Cái gì mà ngươi không có hứng thú với hắn cơ chứ?

Ngươi có tư cách nói lời này sao?

Ngươi cho rằng có thể dễ dàng gặp được Đế Tôn đại nhân như vậy sao?

Cuối cùng, chỉ có thể như thể tất cả các nhân vật phản diện khác, nói ra một câu thoại tiêu chuẩn một cách khô khan.

“Không biết sống chết! Cái đó thì không do ngươi quyết định được rồi!”

Biểu hiện điềm đạm bình tĩnh của Khương chưởng môn, làm cho Ngân Dịch bên kia không khỏi nổi giận.

Tuy rằng hắn giận cá chém thớt căm ghét Bạch Huyền tộc, nhưng vẫn là càng hận Khương Thành hơn.

Nếu không phải do hắn cấu kết với tà ma dị giới, lần đó hai tộc bọn họ đều thuận lợi tiến vào Hiền Giả cung giết rồi, sao có thể chết thảm như vậy được?

Lần này tới, điều hắn muốn thấy nhất cũng là nhìn Khương Thành tuyệt vọng hoảng sợ, khóc lóc, quỳ gối xuống đất cầu xin tha thứ.

Chỉ có như thế, hắn mới có thể thỏa mãn được, mới rửa sạch được mối thù bị sỉ nhục lần trước.

Vì thế hắn lại lần nữa không quan tâm đến sự hiện diện của Kim Không, cưỡng ép chen lời vào

“Sao vậy, ngươi vẫn còn muốn trông cậy vào tà ma dị giới kia nữa hay sao?”

Hắn từ xa chỉ vào phía Thành ca, cười khẩy không ngớt: “ Thực lực tên tà ma đó dù có mạnh hơn đi chăng nữa, tu vi huyền lực không đến Địa Huyền cảnh cũng không lên nổi, chỉ có thể làm oai ở tầng thứ nhất thôi!”

“Lần này không có người chống lưng, ngươi phải lộ ra nguyên hình, để ta xem đến lúc đó ngươi sẽ chết như thế nào…”

Hắn nói ra những lời này mấy người Bạch La Chân cũng thầm thở dài trong lòng.

Các nàng lần đầu tiên mong chờ sự xuất hiện lần nữa của tên tà ma dị giới đó.

So với việc đối diện với tam tộc như kẻ thù, thì tên tà ma kia đáng yêu hơn nhiều.

Chỉ tiếc là, điều này xem ra là không thể.

“Cho dù đến thì đã có sao?”

Tên Hắc Hộc của Hắc Huyền tộc ngạo nghễ nói: “Ta còn mong hắn sẽ xuất hiện, sau đó đánh bại hắn, chém thành muôn mảnh!”

Hắn là Đế Huyền cảnh, cho dù Chuẩn Đế ở Tiên giới bên kia tung ra hết hỏa lực, cũng chỉ ngang sức ngang tài với hắn mà thôi.

Huống hồ Chuẩn Đế của Tiên giới khi tới đây không thể dùng tâm Quy Tắc, thực lực còn không thể nào phát huy ra hết được.

Uy danh của tên tà ma dị giới đó bọn họ cũng đã nghe đến qua, nhưng cũng không phải chuyện gì lớn.

“Hắn không đến được, đó là may mắn của hắn.”

Kim Không lộ vẻ mặt tiếc nuối: “Ta chỉ hận hắn không thể lên nổi, làm chúng ta không sao rửa sạch được mối thâm thù đại hận kia!”

Đám cao thủ còn lại của tam tộc cũng lũ lượt hùa theo.

“Đúng đấy, ngược lại bảo hắn ra đây đi!”

“Căn bản không cần Kim Không đại nhân tự ra tay, ta cũng có thể giết chết đám tà ma đó!”

“Không sai, giết gà thì dùng đao mổ trâu làm gì?”

“Tương lai lần sau kẻ này đến sẽ bị chúng ta chặn đánh, ngày phi thăng lúc đó cũng sẽ là ngày tận thế của hắn!”

“Những việc hắn làm ở tầng thứ nhất khiến đến cả người cả thần đều phẫn nộ, tội đáng muôn chết!”

“Chúng ta sẽ chờ hắn…”

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin này của bọn họ, Thành ca cười.

Tự tin là chuyện tốt.

“Thật ra, các ngươi không cần tiếc nuối như thế.”

“Nói cho các ngươi biết một tin vui, thật ra hắn đã phi thăng tới rồi.”

Lời này vừa nói ra, làm tất cả đều chấn động.

Đám người đại điện chủ phía sau bỗng hiện ra vẻ vui mừng trên mặt.

Tên tà ma dị giới hùng mạnh đó vậy mà cũng đến rồi?

Thế mà đến mình cũng không biết.

Nếu như hắn cũng đến, vậy thì nói không chừng lần này còn thật sự có thể khỏi vòng vây, cứu tất cả mọi người ra ngoài?

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lại không khỏi âm thầm lắc đầu.

Ở đây đã không còn là tầng thứ nhất nữa rồi…

Chương 661.

Tên tà ma dị giới này thực lực thực sự mạnh đến mức thật không thể tin nổi.

Ở tầng thứ nhất, hắn là người vô địch.

Nhưng ở tầng trên, đối mặt Đế Huyền cảnh hùng mạnh, mà lại còn không chỉ một tên…

Người kia dù có xuất hiện, cũng chẳng thể làm nên chuyện gì được đâu?

Sợ là một tên Đế Huyền cảnh đã có thể ngăn hắn lại, thậm chí đánh bại hắn, nói gì đến việc cứu người?

“Hắn như thế cũng phi thăng rồi sao?”

Ngân Dịch vui mừng khôn xiết, hận không thể lập tức nhìn thấy cảnh tượng tên tà ma kia bị đánh đến hấp hối, quỳ rạp dưới chân mình.

Hắn chỉ vào Thành ca, nghiêm nghị ép hỏi: “Hắn ở đâu, còn không mau thành thật khai báo?”

“Im miệng!”

Kim Không bất mãn trừng mắt liếc nhìn hắn, tên Thiên Huyền cảnh nhà ngươi sao lại không có phép tắc như vậy?

Đây trường hợp mà ngươi có tư cách phát biểu sao?

Không biết ai là người đứng đầu sao?

Sau đó, hắn cũng ép hỏi Khương hiền giả với vẻ mặt trầm mặc: “Nói ra tung tích của kẻ này nhanh, đừng ép bọn ta dùng hình!”

“Không sai, gọi hắn ra đây mau!”

Mấy người Hắc Hộc cũng ầm ầm quát tháo.

“Bảo hắn lăn đến đây nhận chết!”

“Ta sớm đã muốn gặp tên tà ma đó rồi, ta ngược lại còn muốn xem xem hắn rốt cục có mấy bàn chải!”

Đám tam tộc bọn họ, thực sự vô cùng căm ghét đám tà ma dị giới kia.

Toàn bộ thần điện của tam tộc đều bị phá huỷ.

Nhất là Hắc Huyền tộc, đến cả trăm phân điện cũng không còn một.

Tin tức đã phi thăng được truyền ra, những tiền bối trong tộc, những người đã sớm phi thăng suýt chút nữa thì ngất đi.

Hận không thể ăn thịt lột da tên tà ma dị giới đó.

Thật sự thì tính ra, Bạch Huyền tộc chỉ là bị giận cá chém thớt nên thành nơi để trút giận.

Ai bảo các ngươi thu nạp đại hiền giả, ai bảo Đại hiền giả các ngươi cấu kết với tà ma?

Tam tộc bọn ta tổn thất nghiêm trọng, hết lần này tới lần khác các ngươi đều không bị tổn thất gì, điều này có hợp lý được hay không?

“Mọi người yên tâm chớ vội, bình tĩnh bình tĩnh!”

Thành ca ấn hai tay xuống, ra hiệu cho mọi người đừng quá kích động.

“Ta hiểu được mong muốn có thể ngay lập tức thấy được minh tinh của các ngươi, nhưng quá kích động cũng sẽ hại thân.”

Kim Không tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Bớt nói lời thừa thãi, hắn ở đâu!”

“Hắn ở đâu thì ta không biết, nhưng ta có thể gọi hắn tới.”

Triệu hồi?

Còn có chuyện như vậy sao?

Tên tà ma dị giới đối xử với ngươi tốt như thế sao?

Phục vụ cũng chu đáo quá đi?

“Vậy ngươi mau triệu hồi hắn đến đây đi!”

“Đúng thế, nhanh lên mau!”

“Lão tử vô cùng nóng lòng muốn nghiền nát tên tà ma dị giới đó!”

“Nhanh lên đừng có mà hối hận!”

Thành ca chỉ có thể lại giả vờ bấm bấm tay: “Không phải ta không muốn, mà vì ở đây không triệu hồi hắn được.”

“Vì sao chứ?”

“Tiểu tử ta cảnh cáo ngươi đừng có mà giở trò!”

“Muốn giở trò khôn vặt ở trước mặt bọn ta sao?”

“Không có không có…”

Thành ca cười tủm tỉm đưa đưa tay: "Ở Phi Thăng đài này nhiều người quá, trước khi triệu hồi hắn đến, nếu hắn nhìn thấy nhiều người như vậy sẽ cảm thấy quá nguy hiểm, chắc chắn sẽ không đến đâu."

Mọi người ngơ ngác, suy nghĩ một chút, hình như cũng có gì đấy hợp lý.

Kim Không quái dị: "Vậy ý ngươi là gì?"

"Rất đơn giản, để một mình ta tìm một nơi yên tĩnh rồi triệu hồi hắn, như vậy hắn có thể yên tâm to gan mà đến đây!"

Câu này của hắn vừa nói ra, mọi người không khỏi cười mỉa trong lòng.

Tiểu tử này chẳng lẽ muốn dùng lí do này để thoát khỏi vòng vây, tìm cơ hội chuồn đi đấy chứ?

Nhưng mà, với thực lực Địa Huyền cửu trọng này của ngươi, có thể trốn đi được sao?

Kim Không hoàn toàn không lo lắng.

Điều hắn càng mong muốn hơn, vẫn là tìm tên tà ma dị giới kia để báo thù.

Chỉ cần có cơ hội một lần, thì đều đáng thử một lần.

"Được thôi, vậy ngươi đi đi."

Thành ca ngay lập tức không chút do dự mà bay về phía dãy núi đằng xa.

Kim Không liền nháy mắt ra hiệu với bốn tên cao thủ Thiên Huyền cảnh của Kim Huyền tộc bên cạnh, bốn người kia ngầm hiểu trong lòng.

Lập tức, cũng chia ra bốn phương tám hướng mà đi theo, bí mật theo dõi động tĩnh của Khương hiền giả.

"Hừm, tên tà ma dị giới kết bái với loại người như này, thật sự là mắt mù."

Hắn vậy mà cảm thấy Khương Thành rất vô đạo đức.

Biết là đội hình bên này đội hình vô cùng mạnh, vậy mà còn muốn đưa đại ca "tà ma dị giới" đến tìm chết.

Hắn thậm chí còn cảm thấy có chút không đáng cho tên tà ma dị giới kia.

Ngân Dịch thì ở một bên cười trên nỗi đau của người khác nói: "Cái này gọi là rắn chuột một ổ, đến đám tà ma dị giới cũng có thể kết giao cùng, thì cũng chính là kẻ có thể bán đứng bạn bè vì mạng sống thôi."

Các cao thủ Tam tộc ầm ầm cười vang.

Cùng lúc đó, cũng thu hẹp vòng vây, chặn hoàn toàn đường lui của Bạch La Chân với đám người Lê Hàn Ngọc.

Thấy tình cảnh trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, Bạch La Chân bây giờ chỉ có thể cầu nguyện sau khi tên tà ma dị giới vào trận, có thể gánh được hai tên Đế Huyền cảnh.

Hoặc là có phương tiện vận chuyển đặc biệt nào đó, có thể đánh tan vòng vây hãm đưa tất cả mọi người thoát ra ngoài thành công

Ngay lúc mọi người bắt đầu chờ đợi, thì bên kia Thành ca - người bay về phía dãy nũi cũng không thấy dấu vết

Vừa thoát khỏi tầm mắt mọi người, hắn đã trực tiếp ẩn thân.

Phía sau, bốn tên cao thủ Kim Huyền tộc bí mật theo sau theo dõi hắn, thì "mất dấu rồi".

Điều này làm bọn họ vô cùng kinh ngạc.

"Người đâu rồi?"

"Sao lại không thấy nữa rồi?"

"Tìm mau lên!"

"Hắn thế nhưng lại là người được Đế Tôn chỉ mặt gọi tên, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót, nếu không cả ngươi và ta đều không có kết cục tốt!"

Bốn người vội vàng bại lộ thân hình, đi tìm khắp phía.

Thế nhưng Thành ca đã ẩn thân rồi thì sao họ có thể tìm ra được, huống hồ lúc này Thành ca đã bay lên tận không trung rồi.

Bốn người ở phía dưới bối rối, chỉ có thể vội vàng trở về báo cáo.

“Gì cơ?”

“Hắn biến mất rồi?”

Sau khi Kim Không nghe được tin tức này, vẫn là trở tay không kịp.

Một Địa Huyền cửu trọng, thế mà lại chạy trốn trước mắt bốn tên Thiên Huyền cảnh?

Điều này sao có thể làm được cơ chứ?

“Các ngươi làm ăn cái kiểu gì vậy?”

Lúc Kim Không giận dữ, Hắc Hộc với mấy người Ngân Dịch cũng đập thẳng bắp đùi.

“y da, ta biết ngay là tên tiểu tử kia sẽ giở trò lừa bịp mà!”

“Giờ thì tốt rồi, giờ lại để hắn chạy thoát rồi.”

“Chết tiệt, cái thứ tham sống sợ chết này, thật đáng hận!”

Ở phía đối diện, mấy người Bạch La Chân cũng mờ mịt không hiểu gì.

Không thể nào?

Đại hiền giả bỏ mặc đồng đội, một thân một mình chạy thoát rồi?

Thế thì cũng quá không trượng nghĩa đi?

Sau một thoáng thất vọng, bọn họ lại lóe lên một tia may mắn.

Chỉ cần người nắm giữ tử kim huyền văn và “kế thừa” Huyền thuật cấp Chí Tôn là hắn còn sống, Bạch Huyền tộc cho dù có lại bị đòn lớn hơn, sau này vẫn có thể xây dựng lại trở nên huy hoàng.

Thôi bỏ đi, chỉ cần hắn có thể sống, mấy người bên mình chết cũng không thiệt.

Trông thấy Kim Không với Hắc Hộc mấy tên Đế Huyền cảnh muốn đi tìm bắt, Bạch La Chân là người đầu tiên rút binh khí ra.

“Vì để cho đại hiền giả có cơ hội sống…”

Nàng liếc nhìn các điện chủ, cả mặt bi tráng nói: “Chúng ta nên làm gì đó rồi!”

Còn chưa dứt lời, Chiến Linh điện chủ với bọn người Thủy Linh điện chủ đã đồng loạt bay lên không trung.

Như là một con thiêu thân lao vào lửa đồng, đi về phía bọn người Kim Không để ngăn cản bọn họ.

Chỉ hy vọng trước khi chết, có thể ngăn chân những kẻ địch này một lúc .

“Thật đúng là tìm cái chết mà!”

Kim Không thật sự nổi nóng rồi, không thấy Thành ca đâu, thì hắn cũng không có gì để giao nộp cho Đế Tôn tối cao được.

Ngay lúc đang muốn hạ lệnh tiêu diệt Bạch La Chân và nhóm người, trên trời bỗng nhiên vang lên một tiếng hú dài.

“Nghe nói các ngươi rất muốn gặp ta?”

Ngay sau đó, một bóng người mang theo mây gió đầy trời hạ xuống, tiên kiếm hỏa hồng vung lên, làm thiên địa biến sắc!

Ngay khi nhân tài vừa xuất hiện, rất nhiều tu sĩ Thiên Huyền cảnh và Địa Huyền cảnh không thể không lui xuống.

Bọn họ cảm giác được bầu không khí vô cùng nguy hiểm.

“Là hắn!”

Đồng tử Ngân Dịch bỗng nhiên mở to, thất thanh mà hét lên.

“Là tên tà ma dị giới lần trước!”

“Chính là hắn!”

Chương 662.

Dựa theo kế hoạch trước đó, Khương chưởng môn dự định sau khi Phụ Linh kết thúc, sẽ trực tiếp công khai thân phận thực sự với Bạch La Chân và những người khác.

Sau đó không chịu trách nhiệm, không mang đi một áng mây nào.

Các ngươi thích nghĩ thế nào thì thế đó.

Nhưng mà nghĩ tới, phần sau chung sống với nhau càng ngày càng hoà hợp.

Điện chủ của đám người Bạch Huyền tộc này nuông chiều hắn như cục cưng bảo bối vậy, bằng lòng chết vì hắn, hắn cũng không biết phải làm sao.

Có trời mới biết sau khi công khai thân phận Tà ma dị giới, đám người này sẽ có bao nhiêu đau lòng thất vọng.

Chỉ có thể tiếp tục duy trì hình ảnh thiên tài đại đức trong suy nghĩ của bọn họ.

Còn về những lời lẽ bẩn thỉu, cứ để cho "Lý Tuấn Lãng" - Tà ma dị giới này đã đến làm là xong rồi.

Tuấn Lãng lão đệ bị Ảnh tộc trục xuất đến nơi nào đó của Tiên giới ẩn náu run lẩy bẩy, hắn căn bản không biết, mình sắp nổi danh ở một thế giới khác.

Lúc mà "Tà ma dị giới" xuất hiện, cả hiện trường suýt chút nữa xảy ra hỗn loạn.

Cũng đến thật à?

Cao thủ Tam tộc vốn dĩ định đi tìm kiếm "Khương Thành" nhao nhao dừng lại.

Cũng không cần tìm rồi, so với Khương Thành, "Tà ma dị giới" trước mặt này rõ ràng càng quan trọng hơn.

"Không ngờ rằng, ngươi đúng thật là đã phi thăng lên đến thượng tầng."

Kim Không như tóm được của quý!

Hắc Hộc ở bên cạnh thậm chí cũng không nhịn được nữa rồi.

"Giết hắn!"

Ở tầng thứ nhất, Hắc Huyền tộc bị "Tà ma dị giới" làm cho thê thảm nhất.

Hắn – một tiền bối Hắc Huyền tộc, thù hận đương nhiên cũng là sâu sắc nhất.

Vừa nhìn thấy chính chủ, hai mắt đỏ rực, liền trực tiếp lên giết.

Đám người Bạch La Chân ở cách đó không xa ngược lại tạm thời không có ai hỏi thăm.

Nhưng mà những người này cũng không dám buông lỏng xuống.

Lần này Tam tộc phái ra ba vị Đế Huyền cảnh, hơn trăm vị Thiên Huyền cảnh.

Đội hình như vậy, khiến cho các nàng cảm thấy thở không ra hơi.

Vị "Tà Ma tiền bối" này có thể chống đỡ nổi không?

Các nàng đều không dám có chút lạc quan nào…

"Chậm đã!"

Kim Không vội vàng, giơ tay lên để ngăn cản Hắc Hộc.

"Đế Tôn đại nhân sớm đã có lệnh từ trước, Tà ma dị giới này không lên thì thôi vậy, một khi lên thì nhất định phải bắt sống bằng mọi giá!"

Khương Thành nghe đến suýt chút nữa là vui rồi.

Ai cho các ngươi tự tin có thể bắt sống ta vậy?

Đế Tôn nào của các ngươi, đúng là tự coi mình thành Tôn rồi?

Hắc Hộc cũng nghe không vào tai.

"Hắn đã giết nhiều hậu bối của Hắc Huyền tộc ta như vậy, còn bắt sống?"

"Nhất định phải chết!"

"Giết!"

Hắn gầm lên giận dữ mở tung Kim Không, ngang nhiên giết đến trước mặt Khương Thành.

Đế Huyền cảnh mặc dù ra tay là có uy năng hủy thiên diệt địa, nhưng như cũ vẫn là giống như các Huyền tộc khác, lấy cận chiến làm chủ.

Với tư cách là Đế Huyền Nhất Trọng, cảnh giới Huyền Văn của Hắc Hộc đã đạt đến lục trọng.

Huyền Văn ở cấp độ này, lại cộng thêm cảnh giới Đế Huyền của Huyền Phách, mức độ thuần túy của sức mạnh thực ra đã vượt qua Tiên Đế của Tiên giới bên đó rồi.

Chỉ là, thứ mà Tiên Đế khai thông đó là tâm quy tắc tâm của toàn bộ Tiên giới, càng thêm mênh mông.

Mà Huyền Văn của bọn họ chỉ là bản mini.

Hai làn sương dày đặc trong chốc lát đã va chạm vào nhau.

Thành ca lúc đầu đã cảm nhận được chỗ dũng mãnh của Đế Huyền cảnh.

Người này nếu như đụng phải Chuẩn Đế sơ kỳ bản hoàn chỉnh của Tiên giới bên đó, vậy người thắng rất có thể là hắn.

Lý do rất đơn giản, sức mạnh của hắn ngưng tụ lại đã vượt qua một giới hạn nào đó, đủ để sinh ra biến chất.

Cuối cùng nhờ vào sức mạnh xuyên thấu lực Huyền, đục thủng bức chắn tiên lực lạc ấn của quy tắc, vốn không phải là chuyện gì khó.

Thậm chí tuyệt chiêu sát thủ lớn nhất của Tiên Đế quy luật không gian, cũng rất rất có khả năng vô hiệu với người này.

Không phải là Tiên Đế không đủ mạnh, mà là bởi vì tự nhiên khắc chế.

Quy luật không gian cắt đứt liên hệ với trời đất bên ngoài rồi, cho nên sau khi người ngoài tiến vào, sẽ không thể điều động được quy tắc sức mạnh bên ngoài, chỉ có thể tác chiến theo phép tắc của Pháp cảnh để tác chiến.

Nhưng mà Huyền lực của Huyền tộc hoàn toàn đến từ trong cơ thể, căn bản không sợ ngươi cắt đứt liên hệ với bên ngoài.

Đương nhiên, tổng số lượng quy tắc sức mạnh Tiên Đế có thể điều động được quá hào hùng rồi. Cho dù không dùng quy luật không gian, trực tiếp đè bẹp, người cuối cùng thắng khẳng định vẫn là Tiên Đế.

Vì để biểu đạt cao cấp hơn sự coi trọng đối với kẻ địch, lần này Thành ca đã dùng đến cả 15 loại kiếm tâm trong một bộ não.

Vì vậy cùng lúc, còn điều động cả Huyền Văn kiếm và Huyền Văn tốc độ thất trọng để làm tăng thêm sự vững vàng.

Lúc mà Tiên kiếm và Huyền khí chính diện va vào nhau, trong mắt của rất nhiều cao thủ Tam tộc đều lộ ra vẻ xem thường.

Tà ma dị giới mà lại dám cận chiến với người của Huyền tộc?

Thật là không biết tự lượng sức mình!

Bọn họ trước kia từng gặp phải Tà ma dị giới phi thăng lên

Những Tà ma dị giới đó đã tu luyện Huyền lực, thậm chí đã phát hiện các phương pháp thần kỳ để chuyển hóa Huyền thành Tiên lực.

Lúc bọn họ đang chiến đấu, dùng hơn phân nửa vẫn là phương thức chiến đấu đường dài của Tiên giới, chỉ có điều lạc ấn của quy tắc trước kia đã đổi thành Huyền Văn để thay thế.

Bởi vì Huyền lực cảnh giới không chiếm ưu thế, bọn họ rất ít khi sẽ lựa chọn đá chọi đá cận chiến với người của Huyền tộc.

Ầm!

Tiếng nổ vang giữ dội bắt đầu bộc phát.

Không gian của tầng thứ ba Huyền giới vốn dĩ vô cùng ổn định, nhưng khoảnh khắc này lại bị chấn động thành những vết nứt không gian không rõ ràng.

Những về nứt đó giống như những vết sẹo dài, tỏa ra hơi thở đáng sợ.

Mà bên cạnh viền mỗi vết nứt, đều có vô số sức mạnh hủy diệt đang tàn sát điên cuồng.

Mặt trời mặt trăng và các vì sao chiếu sáng lẫn nhau, màn khói xám của sức mạnh cái chết giống như dịch bệnh.

Ánh sáng dài đêm vĩnh cửu chiếu vết nứt sáng tối rõ ràng, giống như vô số các thế giới khác nhau xuất hiện cùng một lúc!

Trong hơn ngàn cao thủ của ba tộc, có hơn tám trăm tên Địa Huyền giới trực tiếp rơi từ trên cao xuống.

Không còn chút tiếng động nào nữa.

Bọn chúng hoặc là bị vết nứt không gian thôn tính, hoặc là bị dư âm chiến đấu động chạm đến.

Mà dư âm này đối với bọn họ mà nói, chính là thiên tai.

Bất kể là sinh hay diệt, hay là Trường Minh, Vĩnh Dạ, Tế Nguyệt, Lăng Tinh, đều đem theo uy năng chí mạng không

cách nào có thể chống lại của bọn họ.

Cho dù là mục tiêu ban đầu của Thành ca không phải là bọn họ, mà là một mình Hắc Hộc.

Đến ngay cả Bạch La Chân và đám người Lê Hàn Ngọc chiến linh điện chủ, đều đã bị ảnh hưởng.

May mà bọn họ đều là Thiên Huyền cảnh, hơn nữa cách rất xa.

Vài người vội vàng bảo vệ Chung Ly Xảo nhanh lui về sau…

Cơ thể Kim Không lung lay, sau đó cũng lùi về sau một đoạn để tránh, lại kinh hãi nhìn về hướng chiến trường phía trước.

Sau đó, hắn không còn tức giận bởi việc tự tiện ra tay với Hắc Hộc như trước nữa.

Bởi vì Hắc Hộc đã bị đánh đến tan rã, tàn thể rơi lả tả trên mặt đất không có cách nào có thể tập hợp đầy đủ lại được nữa.

Không chỉ hắn, mà đến ngay cả một thân cao phụ Huyền Khí đó trên người hắn cũng đều đã bị phá hủy!

Lúc mà các vết nứt không gian đó bắt đầu liền lại, lúc mà sức mạnh tàn sát của 16 môn tan biến mất, huyết sắc trên mặt Kim Không đã mờ dần đi.

Hắn lúc này chỉ cảm thấy phần mặt tê tê buốt buốt, cái lạnh thấu xương không ngừng ăn mòn hắn.

Chỉ dùng đến một chiêu!

Một chiêu… Hắc Hộc Đế Huyền cảnh Nhất Trọng liền chết rồi!

Chết một cách dứt khoát, tưởng chừng giống như xông qua đó tự sát vậy.

Kim Không hắn lợi hại hơn Hắc Hộc, nhưng hắn cũng chỉ là Đế Huyền Nhị Trọng.

Cao lên một Trọng, thì có thể thắng Tà ma dị giới này sao?

Hắn im lặng nhìn về hướng Đế Huyền nhất Trọng Ngân Điệt của Ngân Huyền tộc ở bên kia, phát hiện tay phải phía sau đang cầm Huyền Khí đều đang run rẩy.

Điều này đối với một Đế Huyền cảnh mà nói, là một chuyện cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng bây giờ không có ai chú ý đến chi tiết nhỏ này nữa.

Cho nên mọi người đều bị doạ đến ngốc rồi.

Một chiêu đó, không những đã tiêu diệt một Đế Huyền cảnh, dư âm còn tiêu diệt được hơn tám trăm tên Địa Huyền cảnh.

Đây đâu còn là chiến đấu?

Đây không phải là tàn sát đè bẹp sao?

Đối phương và bọn họ căn bản đã không phải là cùng một cấp độ!

Mãi đến lúc này, Ngân Dịch của Ngân Huyền tộc mới bỗng nhiên phát hiện bản thân lúc đó chạy đến thượng tầng, chỉ là chỉ hoãn kỳ hạn chết mà thôi.

Nếu như trốn đi có lẽ còn có thể sống thêm một thời gian nữa, còn về báo thù, nó chính là một trò cười.

Chương 663.

Bạch La Chân và đám người Chiến Linh điện chủ cũng bị sợ đến ngẩn người luôn rồi.

Cho dù tên Tà ma dị giới này là đồng đội mà Khương hiền giả "kêu gọi" tới.

Nhưng thực lực lại một lần nữa vượt qua tưởng tượng của các nàng.

Người này ở tầng thứ nhất tung hoành vô địch.

Vốn tưởng rằng sau khi lên đến thượng tầng, hắn sẽ không còn thần kỳ nữa.

Sẽ bị cao thủ thượng tầng ngăn chặn lại, thậm chí bị đè bẹp.

Nhưng mà lúc này bọn họ mới phát hiện, bản thân đã nghĩ nhiều rồi.

Sau khi đi đến tầng thứ ba, hắn dường như vẫn là tung hoành vô địch!

Đế Huyền cảnh trong suy nghĩ của các nàng người Huyền tộc này không gì là không làm được, ở trước mặt người này, vậy mà một chiêu cũng không chống đỡ nổi.

Đây còn có phải là người không?

Sao hắn có thể mạnh tới mức này?

Kết quả chiến đấu này, bản thân Thành ca cũng có chút trở tay không kịp.

Hắn vốn dĩ còn tưởng rằng lần này sẽ phải trải qua một trận đại chiến kịch liệt, dù gì bản thân vẫn chưa gặp Đế Huyền cảnh không phải sao?

Ít nhất, cũng phải đánh tầm mười mấy chiêu mới có thể giành chiến thắng chứ?

Hắn đúng là quên rồi, trước kia lúc mà tiêu diệt Địa Tàn Các và Hắc Huyền thần điện, Huyền lực cảnh giới của hắn vẫn chỉ là Cực Huyền cảnh.

Lúc đó, Huyền Phách của hắn không thể cung cấp cho Huyền Văn quá nhiều huyền lực.

Lúc đấy thực lực mà hắn có thể phát huy, chỉ tương đương với một Chuẩn Đế hoàn chỉnh bình thường.

Mà bây giờ, hắn đã là Huyền Phách Địa Huyền cửu trọng rồi.

Huyền Văn sau khi có được càng nhiều Huyền lực hơn, sự ủng hộ của mức độ quy tắc tự nhiên cũng càng mạnh hơn rồi.

Càng huống hồ, trước kia hắn mỗi lần chỉ dùng có một môn Kiếm Tâm và một loại Huyền Văn.

Lần này dùng toàn bộ 15 môn kiếm tâm không nói, lại còn tế ra được Huyền Văn tốc độ thất trọng ra.

Huyền Văn thất trọng, đều đã đạt đến mức cao nhất của Đế Huyền cảnh cửu trọng.

Dưới tình huống này, giết một Đế Huyền nhất trọng trong chốc lát là điều đương nhiên.

Hoá ra ca còn lợi hại hơn trong dự đoán?

Sau một thoáng ngạc nhiên, hắn nhanh chóng thích ứng trở lại.

Dành thời gian để tra xem bảng điều khiển hệ thống một chút, vậy mà lại đạt được không ít giá trị chấn kinh.

“Ha ha, thật là ngại quá.”

Hắn hướng về đám người Kim Không, Ngân Dịch đối diện rung rung thanh kiếm trong tay, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

“Không thể tặng một trận rồng tranh hổ đấu đặc sắc, đúng là khiến cho các ngươi thất vọng rồi.”

“Ta thấy tiếng hét của hắn vang vọng như vậy, còn tưởng rằng hắn rất lợi hại.”

“Cho nên không cẩn thận, dùng hơi nhiều lực một chút.”

Đám người Kim Không há miệng, không nói ra được lời nào nữa.

Nhìn thấy hắn bay đến trước mắt, mọi người vội vàng lùi về sau.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì?”

Thành ca buồn cười nói: “Lẽ nào không phải các ngươi bức thiết muốn nhìn thấy ta sao?”

“À, vừa nãy là ai nói mong ta xuất hiện vậy?”

“Còn có ai nữa nhỉ?”

“À đúng đúng đúng, chính là ngươi, không phải ngươi nói ngày phi thăng chính là ngày tận thế của ta, muốn chặn ta sao?”

Đám người Kim Không và Ngân Dịch, Ngân Điệt bị hắn chỉ tay chân luống cuống, vẻ mặt đầy khó xử và hối hận.

Trước kia tưởng rằng ngươi chỉ có thực lực ngang với những Tà ma dị giới khác, đương nhiên tùy tiện buông lời độc ác rồi.

Ai mà biết được ngươi lợi hại đến mức độ biến thái này?

Bọn chúng trong lòng hối hận vô cùng, sớm biết người này lợi hại đến mức thần công phẫn nộ, vừa nãy đã không nên để tiểu tử tử đó đi “kêu gọi” người giúp đỡ rồi.

Đây đúng là kêu gọi tử thần đến mà!

“Sao lại không nói nữa rồi?”

Khương chưởng môn sẽ không vì sự trầm mặc của bọn chúng, mà lựa chọn bỏ qua.

“Vừa nãy không phải là các ngươi bức thiết muốn ta đến sao?”

“Bây giờ ta người thật đến rồi, các ngươi liền có kiểu thái độ không hoan nghênh này?”

Hắn chầm chậm giơ thanh kiếm trong tay lên, chỉ về hướng hơn một trăm người còn sót lại phía xa xa đối diện.

“Không nể mặt ta?”

Trong hơn một trăm người này còn có hai vị Đế Huyền cảnh, 126 Thiên Huyền cảnh, nhưng lúc này lại bị một hành động đơn giản này của hắn dọa đến cuống quýt lùi về sau.

“Không có không có!”

“Không dám không dám…”

Ngoài miệng thì nói là hoan nghênh, nhưng mọi người đều sắp rơi nước mắt ra rồi.

“Bọn ta hoan nghênh mà, nhiệt liệt hoan nghênh ngươi đã đến!”

“Đúng vậy đúng vậy, nhìn thấy tiền bối ngươi, bọn ta không biết vui sướng biết bao…”

Cảnh tượng này, Đám người Bạch La Chân xem cách đó không xa vừa hả giận vừa xúc động.

Vừa nãy đám người này uy phong biết bao?

Còn nói muốn giết sạch tất cả Bạch Huyền tộc nhân phi thăng trong tương lai, quả là tự cao tự đại.

Mà bây giờ, bọn chúng rụt lại giống như là một con chim cút ngoan ngoãn.

Đúng là ứng với câu nói đó… kẻ ác cần phải để kẻ ác mài giũa!

“Các hạ hà cớ hùng hổ doạ người như thế?”

Kim Không hít một hơi sâu, can đảm nói: “Đế Tôn của tộc ta thần thông quảng đại, nếu như hắn ra tay, ngươi tuyệt đối không có cách nào rút lui toàn vẹn.”

“Ngươi là người Dị Giới, không có liên quan gì với Bạch Huyền tộc cả, hà cớ gì lại diệt sạch bọn ta?”

“Bây giờ các hạ thu tay, vẫn còn kịp.”

“Nếu như chấp mê bất ngộ, tương lai Đế Tôn tộc ta mà giáng xuống trận lôi đình phẫn nộ, sợ là các hạ sẽ không còn đất dung thân nữa đâu.”

Hắn hy vọng nói ra chỗ chống lưng vững chắc, để làm Khương hiền giả sợ hãi.

Nghe thấy hắn hình dung như vậy, Thành ca đúng thật là nổi lên chút hứng thú.

Hắn hứng thú hừng hực nói: “Đế Tôn của các ngươi nghe có vẻ rất lợi hại nhỉ?”

Kim Không còn tưởng rằng hắn thật sự bị dọa rồi.

Lập tức ngẩng đầu lên ngạo nghễ nói: “Đế Tôn của ta lẽ nào hai từ lợi hại tầm thường có thể hình dung được sao?”

Ngay sau đó không đợi Thành ca hỏi, hắn liền thuộc như lòng bàn tay bắt đầu nói.

“Hắn dựa vào Địa Huyền cảnh phi thăng không quá ngàn năm, đã từng đánh bại một vị Thiên Huyền cảnh của bổn tộc!”

“Ba trăm ngàn năm sau, hắn dùng tốc độ nhanh nhất lịch sử thăng cấp lên Thiên Huyền cảnh, tạo nên hành động vĩ đại trước nay chưa từng xảy ra!”

“Một triệu năm sau, hắn dùng Thiên Huyền ngũ trọng đánh bại hàng Thiên Huyền cửu trọng, trở thành Thiên Huyền cảnh mạnh nhất trong lịch sử!”

“Bảy triệu năm sau, hắn thành công tiến vào Đế Huyền, trở thành Đế Huyền cảnh trẻ tuổi nhất trong lịch sử!”

“Năm mươi triệu năm sau, hắn dưới ánh mắt của mọi người, dùng cấp Chí Tôn Huyền thuật đánh bại Đế Huyền cửu trọng đại điện chủ tiền nhiệm của tộc ta, chính thức nắm giữ Kim Huyền nhất tộc!”

“Trăm triệu năm về sau, hắn dùng sức mạnh của bản thân lần lượt hàng phục Ngân Huyền, Hắc Huyền, Bạch Huyền Tam tộc, từ đó Huyền giới xem Huyền tộc ta là Tôn!”

“Hắn dẫn đầu Tứ tộc chinh chiến tầng thứ sáu, trước trận đấu liên tục giết chết mấy tên Ảnh tộc thất giai đứng đầu, chấn

động khắp thiên hạ!”

“Mấy trăm ngàn năm trước, Tà ma dị giới lần lượt phi thăng, lần nữa đem đến cho Huyền tộc một trận gió tanh mưa máu…”

“Đế Tôn đại nhân phá quan mà vượt ra ngoài, trong một ngày đã chém giết hai vị Tiên Đế của Dị tộc, cưỡng ép trục xuất đám Tà ma dị giới đến vùng đất hư vô!”

“Từ đó, lũ tà ma lui tránh, không dám ngang nhiên lộ diện nữa…”

Nghe đến lời miêu tả này của hắn, đám người Bạch La Chân không ngừng hít vào khí lạnh.

Các nàng cuối cùng cũng hiểu, tại sao bản thân rõ ràng đã phi thăng đến tầng thứ ba, lại không nhìn thấy một Bạch Huyền tộc nhân nào rồi.

Cảm giác như Tứ đại Huyền tộc trên này đã bị ép buộc “thống nhất” rồi.

Các tiền bối của Bạch Huyền tộc, trong hơn bốn trăm triệu năm trước, đã bị vị Đế Tôn đó của Kim Huyền tộc chinh phục rồi?

Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi đi?

Từng cột nhanh nhất mạnh nhất lịch sử được ghi chép lại đó và những chiến tích thử thách vượt bậc đó, càng làm người khác trố mắt đứng nhìn.

Cho dù là Huyền tộc, Ảnh tộc hay là Tà ma dị giới, ở trước mặt vị Đế Tôn đó đều có vẻ không chịu nổi một đòn.

Thế gian sao lại có Yêu Nghiệt đáng sợ như thế này?

Vừa nãy Thành ca mạnh mẽ giết chết Hắc Hộc, các nàng còn vô cùng thích thú, lần này cuối cùng cũng được cứu rồi.

Bây giờ các nàng không thể vui sướng nổi nữa.

Tồn tại một vị Đế Tôn như vậy, cho dù các nàng có trốn ở tầng nào trong các tầng hai ba bốn năm sáu, đều không có cách nào sống yên ổn.

Sau này những năm tháng còn lại của cuộc đời, đều sẽ được bữa sớm lo bữa tối bấp bênh nguy hiểm.

Bị ta tìm đến giết chết, tưởng chừng chính là chuyện sớm muộn.

Chương 664.

Không chỉ là đám người Bạch La Chân, đến ngay cả những cao thủ của Hắc Huyền, Ngân Huyền phía sau Kim Không, cũng là sắc mặt ảm đạm

Tứ tộc tồn tại cùng lúc cũng đã mấy trăm triệu năm rồi, trước kia vẫn luôn ngang vai ngang vế.

Ai mà cam tâm tình nguyện làm chư hầu của người khác, dựa dẫm vào người khác chứ?

Chỉ là không còn cách nào, vị Đế Tôn đó quá mạnh, không thể phản kháng lại được.

Kim Không không hề nói quá một chút nào, bây giờ lại đã qua hàng trăm triệu năm, vị Đế Tôn đó rất có khả năng đã trở nên thâm sâu khó lường rồi.

“Các hạ bây giờ nên biết là, hậu quả của việc trở thành kẻ địch của tộc ta rồi chứ?”

Phản ứng của mọi người, kiến Kim Không rất hài lòng.

“Bây giờ thu tay lại, có lẽ Đế Tôn của tộc ta còn không truy sát đến cùng, các hạ còn có cơ hội thoát được một mạng.”

“Nếu như chấp mê bất ngộ, vậy e rằng là các hạ sẽ không sống được mấy năm nữa đâu.”

Điều hắn mong muốn bây giờ, vẫn là bản thân có thể tiếp tục sống.

Còn về sau khi trở về…

Vậy thì đương nhiên phải thêm mắm thêm muối, phải hình dung Tà ma dị giới này tà ác hơn gấp mười lần, nhất định phải khuyên Đế Tôn đại nhân triệt để nghiền thây hắn thành vạn đoạn, để rửa nhục cho hôm nay.

“Uầy, không ngờ rằng Đế Tôn này của các ngươi cũng thật là có chút bản lĩnh.”

Thành ca vừa nghe đã hiểu rồi.

Cái gọi là Đế Tôn này chính là vị diện chi tử có khuôn mẫu nhân vật chính.

Loại người này khi mà nổi lên, các loại bảo vật mỹ nữ tự động tìm đến, thử thách cảnh giới càng lớn là tiêu chuẩn cơ bản nhất, cho dù là gặp phải nguy cơ gì cũng đều có thể hoá giải một cách thần kỳ.

Cái này nếu như mà không thể lớn mạnh, vậy thì không bình thường rồi.

Nhưng mà, vị diện chi tử cũng có mạnh có yếu.

Có người thì số phận nhanh kiệt quệ, chỉ là ở Hạ giới xưng hùng mà thôi.

Có người thì có thể vượt qua vị diện tiếp tục đi tiếp một cách thần kì.

Đế Tôn này của Kim Huyền tộc, có lẽ được xem như là loại đạt trình độ cao nhất trong các vị diện chi tử rồi, liên tục phát triển tới mức mạnh nhất của Huyền giới.

“Các hạ hiểu được thì tốt!”

Kim Không cảm thấy đã đạt được hiệu quả rồi.

Huyền giới chính là thiên hạ của Kim Huyền tộc, ở đây chỉ có Kim Huyền tộc chi phối phần của người khác, không tồn tại nhân vật nào có thể uy hiếp tới bọn họ.

Nói xong, hắn liền dự định rút lui khỏi nơi này, tạm thời giữ lấy cái mạng trước đã.

Nhưng mà hắn vừa mới động đậy, Thành ca đã xuất hiện đột ngột đối diện hắn.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Ơ.”

Kim Không sững sờ, phát hiện chuyện xảy ra có chút lệch lạc với mong đợi của mình.

Hắn dè dặt nói: “Vừa nãy chỉ là hiểu lầm, ta bây giờ dự định rời khỏi chỗ này”

“Vị Đế Tôn đó của tộc ngươi đâu?”

“Hắn… Đế Tôn đại nhân ngày thường khi chỗ này mai chỗ khác, ta cũng không biết hắn hiện giờ đang ở nơi nào…”

Thành ca cau mày lại: “Nói cách khác là, hắn không tới được?”

“Đúng vậy…”

“Vậy ngươi nhắc tới hắn làm cái gì?”

“Ta…”

Ta nhắc đến hắn là muốn dùng hắn để làm ngươi khiếp sợ hù dọa ngươi đó!

Kim Không đương nhiên không dám nói trực tiếp như vậy, thế là hắn cứng họng không nói gì.

Mà Thành ca hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho hắn như vậy.

Hắn mang vẻ mặt quái lạ nhìn chằm chằm vào mắt Kim Không, sát ý dần dần dâng lên.

“Nếu như hắn đã không tới, vậy ngươi nhắc tới hắn để làm gì?”

“Hử?”

“Hắn có liên quan gì tới ngươi à?”

Kim Không lau mồ hôi trên trán, còn muốn cố gắng thêm một chút nữa: “Hắn và ta đều là Kim Huyền tộc…”

“Đều là Kim Huyền tộc thì sao?”

Thành ca không kiên nhẫn mà ngắt lời hắn.

“Cho nên ngươi trước khi chiến đấu còn phải đọc lại gia phả một lần? Một người không đến được, ngươi nhắc tới hắn thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Phụ lòng ta mong đợi như vậy, ngươi là đang cố ý chơi ta phải không?”

“Ta, ta không có…”

Kim Không khô cứng cả lưỡi, đây không phù hợp với sự phát triển bình thường.

Trong tình huống bình thường, nghe nói đối phương có chỗ dựa mạnh mẽ như vậy, lẽ nào không phải nên hết sức sợ hãi, sau đó cho chút thể diện thu tay lại sao?

Tại sao lại có loại vấn đề "đánh thẳng vào lòng người" này xảy ra?

"Được rồi được rồi, không còn chuyện gì khác, thì nên lên đường rồi."

Thành ca sẽ không vì sự "ngoan ngoãn" hiện giờ của đám người này mà bỏ qua.

Trước kia bọn chúng mặt mũi hung hăng như thế nào, vẫn rành rành trước mắt.

Nói xong hắn liền rút kiếm.

"Không…"

"Tà Ma ngươi sẽ bị báo ứng!"

"Đáng hận!"

Nhìn thấy hắn không lưu tình, hai trăm người còn lại vừa tức giận mắng chửi, vừa sợ hãi chạy trốn, không có chút ý chí chiến đấu nào.

Thành ca thúc giục mười môn kiếm tâm và Huyền Văn tốc độ thất trọng, tiến lên tấn công giết!

Sau một cái chớp mắt ngắn ngủi, khắp nơi đều vang lên không ngớt những tiếng nổ mạnh.

Mỗi lần nổ, đều đủ để tạo thành một trận tai hoạ lớn.

Sau một lát, hơn hai trăm người chỉ còn lại hai người sống sót là Kim Không và Ngân Dịch, những người còn lại đều đã chết, bao gồm cả vị Đế Huyền nhất trọng đó của Ngân Huyền tộc cũng không ngoại lệ.

Còn Kim Không và Ngân Dịch có thể sống lại, có lẽ là Thành ca cần hai người sống.

Hai người này hiện giờ đã hơi thở yếu ớt, bị thương nặng không thể cứu vãn.

Đến ngay cả Huyền Phách trong cơ thể đều đã vỡ tan, giống như một quả bóng da trút hết hơi.

Thành ca đáp xuống, trực tiếp ném hai người này cho Lê Hàn Ngọc.

“Cạy miệng bọn chúng ra, hỏi kỹ càng tỉ mỉ tình hình hiện tại của thượng tầng.”

Lê Hàn Ngọc chỉ hơi ngơ ra một giây, liền gật gật đầu.

“Được!”

Sau đó, liền dẫn theo hai người bị phế bay đến một nơi yên tĩnh.

Còn đám người Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ còn lại, không có năng lực tiếp nhận mạnh mẽ như Lê Hàn Ngọc.

“Tiền bối…”

“Không biết là Khương hiền giả đi đâu rồi?”

Các nàng cảm giác không nhắc đến Khương Thành một chút, nói chuyện với vị Tà Ma đáng sợ trước mặt này sẽ không có điểm cuối.

Ai mà biết được hắn còn nhớ lời hứa hẹn không ra tay với Bạch Huyền tộc hay không?

Ai mà biết được hắn có thấy quen mắt với đám người của chính mình hay không?

Theo thực lực vừa nãy của người này, toàn bộ Huyền giới sợ là chỉ có Đế Huyền bát trọng cửu trọng trở lên mới có thể ngăn nổi hắn.

“Hắn hả, ta tạm thời chuyển hắn tới nơi an toàn, qua vài ngày sẽ đưa hắn quay về.”

Thay đổi này cooldown phải mất ba ngày, Thành ca cũng không còn cách nào.

“Đa tạ tiền bối một lần nữa ra tay cứu giúp!”

Bạch La Chân thấy thái độ của hắn cũng rất hoà nhã, cũng yên tâm hơn,cũng vội vàng bày tỏ sự cảm ơn.

Những điện chủ khác nhao nhao cúi người.

“Đa tạ tiền bối!”

“Tiền bối đúng là đại ân nhân của bọn ta!”

“Hôm nay nếu như không có tiền bối, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

“Đúng rồi, không biết bước tiếp theo tiền bối dự tính như thế nào?”

Thành ca khua khua tay.

“Để xem đã, mấy ngày này ta sẽ ở cùng các ngươi, bây giờ ta đi dạo ở gần đây trước đã.”

Nói xong, hắn bay về hướng Bạch Huyền thần điện phía xa.

Đài tiếp đón phi thăng này, vốn đã ở trong phạm vi của tổng bộ Bạch Huyền thần điện.

Trong lịch sử không biết đã có bao nhiêu Bạch Huyền tộc nhân phi thăng đi lên, rồi sau đó hạ xuống đến chỗ này.

Nhưng chỗ này hiện tại lại trống rỗng không một bóng người, lạnh tanh.

Thành ca ngẫm nghĩ chỗ này dù sao cũng là tổng bộ của Nhất tộc thần điện, trung tâm của toàn bộ tầng thứ ba, cho dù người đi nhà trống, cũng nên có chút bảo vật được lưu giữ lại.

Thế là vô cùng phấn khích mở kỹ năng nhìn thấu mọi vật ra, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Mà bên kia, đám người Bạch La Chân cũng tiến vào bên trong thần điện.

Rất nhanh đã phát hiện chỗ này mặc dù chưa đổ nát, nhưng mà chung quy lại là đã hoang vắng rất lâu rồi.

Trên bàn ghế chồng chất lớp bụi dày, khắp nơi đều có mạng nhện, giống như một nơi quỷ quái vậy.

Từ cung điện cao ngút nguy nga và vườn hoa mênh mông bát ngát đó, dường như còn có thể nhìn thấy được sự huy hoàng và náo nhiệt từng có ở đây.

Là hậu bối của Bạch Huyền tộc, trong lòng mấy người ở đây đều đã bắt đầu thê lương hiu quạnh.

Vuốt ve lan can bạch ngọc trước điện, hốc mắt Bạch La Chân hơi ửng đỏ, nhiều cảm xúc đan xen.

“Thật không biết là tiền bối của chúng ta rốt cuộc đã gặp phải cái gì, mà lại trầm luân thành như vậy.”

“Không có gì bất ngờ thì, đây đều là cái gọi là Đế Tôn đó tạo thành.” Chiến Linh điện chủ siết chặt nắm tay.

Chương 665.

Mà ở bên kia, con rồng nhỏ mà Thương Long nữ Đế hoá thân cũng lại lần nữa bay ra từ trong Huyền Văn.

Ngữ khí của câu nói đầu tiên sau khi mở miệng đã rất trang nghiêm nghiêm túc.

“Nếu như người của Huyền giới tiến vào Tiên giới, nhất định sẽ hoàn toàn thay đổi kết cấu của Tiên giới.”

Nàng là người biết hàng nhất tại đây.

Lúc vừa rồi chiến đấu, thực lực mà đám Đế Huyền cảnh Hắc Hộc và Kim Không thể hiện ra, nàng rõ ràng biết rằng có nghĩa là gì.

“Chuẩn Đế của Tiên giới, sợ là rất khó có thể chặn được bọn họ.”

“Nhưng mà Thiên Hoa Bản của bọn chúng chính là Đế Huyền cảnh.”

Thành ca nhún nhún vai: “Đụng tới Tiên Đế và Ma Đế, bọn chúng cũng không chiếm được món hời gì quá lớn.”

Chuẩn Đế nếu như trở thành chúa tể của một môn quy tắc, còn có thể tiếp tục lột xác tới cấp độ Tiên Đế mạnh hơn.

Mà người của Huyền giới, từ khi bắt đầu đã có được tâm quy tắc bản mini này của Huyền Văn.

Bọn họ không hề có đại cảnh giới tiếp theo.

Theo Thành ca thấy thì, Đế Huyền cửu trọng có mạnh thêm nữa, cũng chỉ là Huyền Văn cảnh giới thăng cấp tới thất trọng.

Điều này vẫn chưa đủ để hình thành cách thức vượt qua lột xác.

Nhiều nhất cũng chỉ là thay đổi kết cấu Tiên giới, chẳng thể lật đổ Tiên giới.

Thương Linh lại không dám quá lạc quan.

“Vậy thì phải xem thực lực của Đế Huyền bát trọng và cửu trọng rốt cuộc mạnh bao nhiêu mới có thể quyết định.”

Với tư cách là Yêu Đế của Tiên giới bên đó, nàng sẽ không như Khương Thành hoàn toàn không để tâm.

Nàng sẽ suy nghĩ, ngộ nhỡ trong tương lai Huyền giới sau khi tiến vào Yêu giới, sẽ tạo ra cú sốc như thế nào đối với Yêu tộc.

Mà Thành ca lúc này, đã bay quanh quẩn Thần điện được một vòng lớn rồi.

Thật đáng tiếc, tổng bộ của Bạch Huyền thần điện này dường như sớm đã bị vơ vét qua rất nhiều lần, đến ngay cả một viên nhất phẩm Huyền Thạch và Huyền nguyên quả đều không tìm được.

Thậm chí đến cấm chế Linh Văn mà phần điện bình thường đều có, đều đã bị người tháo dỡ xuống.

Phía bên trong của Huyền Thạch, tất cả cũng đều đã trống rỗng.

“Thế này cũng quá sạch rồi?”

Khương hiền giả cảm thấy bản thân bị tổn thương.

Sau khi hắn cuối cùng cũng coi như lĩnh hội được cảm giác vơ vét mót lại của người ta, cảm giác thất vọng của người nhặt lượm lại.

Cũng may mà trước kia lúc tiêu diệt thủ Kim Không, Hắc Hộc cao thủ của ba tộc đó, hắn cũng đạt được không ít tài nguyên, cũng coi như là không phí công đánh trận.

Chính vào lúc mà hắn sắp từ bỏ, kỹ năng nhìn thấu rõ bỗng nhiên nhắc nhở phía trước có bảo vật!

Thành ca vội vàng bay đến gần đó, phát hiện xung quanh đá vụn chất thành đống, cỏ dại cao bằng một người, lại có thể phân biệt với một số nét khái quát từ trước.

Chỗ này vốn dĩ có lẽ là loại đàn thờ cao đài nơi chủ trì nghi lễ.

Trong đống đá vụn đó, có một dấu hỏi màu trắng phát sáng lấp lánh.

Thành ca sau khi vung tay dọn sạch hết đá và cỏ dại phía trên, liền nhìn thấy Linh Văn tinh xảo phía dưới mặt đất, và một viên đá nhỏ màu xám được khảm ở giữa Linh Văn.

Dấu hỏi của kĩ năng thấy rõ, chính là từ trên hòn đá nhỏ đó truyền ra.

Lúc này lại gần, còn có thể nhìn thấy một hàng chữ ở phía dưới.

"Linh Bạch Huyền, sinh linh trăm tỷ năm của Bạch Huyền tộc cung phụng tín ngưỡng thông linh thần vật, có được uy năng không thể tưởng tượng nổi…"

Miêu tả này khiến cho Thành ca rất kích động!

Phát rồi phát rồi…

Vốn tưởng rằng lần này sẽ tay không mà ra về, không ngờ rằng cuối cùng đào được đồ lớn.

Nói thật thì, hắn không hề biết đồ vật này là cái gì, có tác dụng gì.

Nhưng miêu tả đã nói rồi, đây là vật thần kỳ, có uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Hệ thống lão huynh thấy nhiều biết rộng, không có nhiều bảo vật được nó nhìn vừa mắt.

Thành ca đã mở rất nhiều lần kỹ năng nhìn thấu như vậy, đây là lần đầu tiên có bảo vật có thể nhận được đánh giá như thế này của hệ thống.

Không cần nghĩ cũng biết, đồ vật này quý giá biết bao nhiêu.

Hắn vội vàng cẩn thận bắt đầu đào bảo vật này lên.

Sau đó ngón tay vừa mới chạm vào hòn đá vôi, lớp bên ngoài của hòn đá liền lã chã rơi xuống một lớp bụi màu xám, để lộ ra nội hạt trắng tinh bên trong.

Tiếp sau đó, ánh sáng màu trắng kịch liệt xông thẳng đến mây xanh.

Một trận chóng mặt đến mức trời đất quay cuồng truyền đến, hắn chết rất dứt khoát.

Hắn không hề biết, lúc này cả bầu trời của toàn bộ tầng thứ ba Huyền giới tất cả đều bị nhuộm thành một vùng thảm đạm.

Lúc này, cho dù là khu vực xung quanh Thần điện, hay là cách đó cả trăm triệu vạn lý, tất cả mọi người đều không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Những người trốn đông núp tây đó, hoặc là người Bạch Huyền tộc bị nô lệ bởi Tam tộc khác mơ màng ngóc đầu.

Sau khi nhìn thấy bên trong ánh sáng đó, hoa văn thần bí có chút phức tạp mà lại khó có thể nói rõ ý vị, hoa văn trên trán bọn họ cũng theo đó sáng mà sáng lên.

Thế là trong số bọn họ có người nước mắt lưng tròng, có người toàn thân run rẩy, có người không quay đầu lại mà bay về phía Thần điện, giống như lao vào chỗ chết vậy.

Động tĩnh lớn như vậy, đám người Bạch La Chân đương nhiên cũng có thể nhận ra được.

Vài người chạy ra bên ngoài xem, suýt chút nữa điên cuồng tại chỗ.

Đại điện chủ từ trước đến nay vẫn luôn điềm tĩnh cũng đã hét lên.

“Huyền thần!”

“Bạch Huyền thần thạch hiển linh rồi?”

“Trời ơi!”

Những điện chủ khác cũng phút chốc mất đi sự điềm tĩnh và lý trí, biểu cảm của mỗi người trở nên vừa thần thánh vừa điên cuồng nhiệt.

“Nhanh!”

“Là ở bên kia!”

Mấy người vội vội vàng vàng đi đến vùng lân cận, nhưng căn bản lại không cách nào có thể tiếp cận.

Chỉ có thể nhìn thấy một vòng lại một vòng hòa quang màu trắng bắn tung tóe khắp nơi.

Những mảnh đá vụn xung quanh tự động tổ hợp lại, giống như đảo ngược thời gian vậy, dần dần biến thành một tòa Bạch Ngọc Thạch đài chỉ cao có năm tầng, nhưng lại cực kỳ rộng lớn.

Ở chính giữa cái đài bằng đá đó, bọn họ nhìn thấy một hòn đá treo lơ lửng trên không trung.

Tất cả ánh sáng đều là từ trên người nó phát ra.

Đại điện chủ trực tiếp quỳ xuống, miệng còn lẩm bẩm.

"Đá thần có linh thiêng, truyền thuyết quả nhiên là thật…"

Những điện chủ khác cũng lần lượt quỳ xuống, biểu cảm vô cùng thành kính.

"Bái kiến Thần Thạch…"

"Đá thần xuất thế, tộc Ta có hy vọng vùng dậy rồi!"

Mấy người lạy một hồi, rồi lại nhìn lên phía trên kia, liền cảm thấy hình như còn có nhiều hơn một cái gì đó.

Hình như, Đại hiền giả cũng đang nằm ở trên đó.

Vị Tà ma dị giới kia không phải nói là qua vài ngày nữa mới quay về sao, sao lại xuất hiện ở đây rồi?

Thành ca sau khi bị đá thần này giết chết, thuật biến hoá tự động bị cắt ngang, lại biến trở về vẻ mặt ban đầu.

Lúc này trên người hắn không hề có vết thương nào, nhưng người thì đã chết rồi.

Dù gì đá thần phẩm giai quá cao, vốn đã là không phải ai cũng có thể đụng vào.

Nếu không thì sao có thể lưu lại một mình một thần vật như vậy mà không bị đào đi, đây là bởi vì vị Đế Tôn kia của Kim Huyền tộc cũng không có cách nào đụng vào đá thần này.

Thành ca cưỡng chế đụng đến rồi, tự nhiên cũng sẽ bị chết.

Thành ca này còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, âm thanh của hệ thống nhắc nhở đã vang lên.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

“Ting! Kí chủ nhận được khí tức đồng nguyên với Linh Bạch Huyền!”

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Thành ca mặt sững sờ đứng dậy.

Đám người Bạch La Chân ở phía dưới nhìn thấy, suýt chút nữa bị dọa đến đái ra quần.

“Khương hiền giả, mau xuống đây!”

“Thần vật không thể đến gần được, chỉ có thể cúng bái từ phía xa!”

“Không thể xúc phạm Thần vật đâu, Đại hiền giả nhất định không được làm loạn…”

Mấy vị điện chủ lo lắng chết mất, đá thần này trong điển tích của Bạch Huyền tộc các nàng có ghi chép lại.

Thần thánh không thể xâm phạm, chí cao vô thượng.

Thành ca mặt sững sờ, ta chỉ là đào bảo vật sao lại thành đào ra tình hình này rồi.

Còn chưa đợi hắn xuống, đá thần trắng tinh xoay tròn tại hư không trước mặt đã phát ra ánh sáng càng kịch liệt hơn.

Cả thế giới, dường như chỉ còn lại một loại sắc điệu.

Đến ngay cả hắn cũng không thể nào nhìn rõ hình dáng của đá thần.

Ánh sáng chợt lóe lên rồi biến mất, một thiếu nữ nhìn khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi trôi nổi ở trước mặt hắn.

Thành ca tự dưng liên tưởng tới cảnh năm đó thu phục A Hoàng

Không phải chứ, lẽ nào mình lại sắp phải có thêm một đứa con gái?

Chương 666.

Đôi mắt đen to đen như mực này khiến cho Thành ca có cảm giác rằng nàng không phải là một con người thật sự.

Lúc đầu gương mặt trắng trẻo non nớt tỏ vẻ nghi ngờ, sau đó lại lộ ra vẻ kinh ngạc đến vui mừng, dường như đã có thêm vài phần đáng yêu, hoạt bát hơn nhiều.

Nhưng mà Thành ca cảm thấy rằng, phần nhiều vẫn là cảm giác khiến người ta sởn tóc gáy.

Nàng trắng quá mức, có hơi giống một tiểu nữ quỷ ấy chứ nhỉ?

Trên cần cổ mảnh mai có một sợi dây chuyền màu đỏ, trên sợi dây có một cục đá, có lẽ đây chính là viên đá màu trắng mới nãy.

Một đôi chân thon dài thẳng tắp và đôi bàn chân thanh tú không mang vớ giày xuất hiện trước mắt hắn.

Nàng đạp vào vào khoảng không mà bước đến trước mặt Khương hiền giả, gương mặt mang theo vẻ mong đợi mà xác nhận lại.

“Thành ca?”

Phụt!

Suýt chút nữa thì Khương chưởng môn phun máu ngay tại chỗ.

Đến cả Thương Long Nữ Đế ở bên cạnh cũng sửng sốt.

Nói thật thì, nếu như nàng gọi “ba” thì Thành ca sẽ chẳng ngạc nhiên đến như vậy, suy cho cùng thì cũng có hai vết xe đổ trước đó là A Hoàng và Tiểu Bạch, hắn cũng chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng nàng lại hệt như những huynh đệ thân quen của hắn mà một tiếng “Thành ca”, khiến hắn thật sự trở tay không kịp.

Đặc biệt là tạo hình của tiểu nữ quỷ ở trước mắt này vô cùng không hài hòa.

“Khụ, là ta, hình như ngươi biết ta thì phải?”

“Đương nhiên rồi!”

Cô nhóc bay đến trước mặt Thành ca, giang rộng hai tay nhìn chằm chằm vào hắn với ánh mắt mong chờ.

Hình như ý là, mau đến ôm một cái nào.

Thành ca ngẩn ngơ, chỉ đành mở rộng vòng tay rồi ôm nàng một cái.

Đám chủ điện Bạch La Chân suýt thì ngất luôn tại chỗ.

Thần Bạch Huyền chí cao vô thượng chỉ có thể quỳ bái từ phía xa xa, nhìn thẳng vào nàng còn có chút vượt quá ranh giới, vậy mà Khương hiền giả lại đang ôm nàng ư?

Điều này đồng nghĩa với việc báng bổ thánh thần đó.

Các nàng đều muốn hét rằng mau dừng lại, nhưng thần vật có linh, lúc này các nàng đều đang quỳ ở phía bên dưới, ai nấy đều không dám phát ra chút âm thanh nào.

Chỉ có thể cảm thấy vừa sụp đổ vừa kinh sợ mà nhìn cảnh tượng này.

Cô nhóc tựa đầu, ghé sát vào tai Khương hiền giả, mỉm cười khoe khoang mà nói: “Mười mấy năm trước, lúc ngươi có được huyền phách thì ta đã chú ý đến ngươi rồi.”

Ngay sau đó nàng lại chuyển sang chuyển âm, giọng điệu có chút trêu chọc.

“Cái tên tà ma dị giới nhà ngươi…”

Đậu mé?

Thành ca suýt thì ném nàng khỏi người mình ngay tại chỗ.

Cô nhóc dương dương tự đắc nói: “Ta là Linh Bạch Huyền, chỉ cần người của Bạch Huyền tộc còn ở nơi này, bất kỳ động tĩnh gì đều không thể qua mặt được ta.”

“He he he, Thành ca, ngươi biết cách chơi thật đó, rõ ràng là tà ma dị giới, vậy mà lại làm đại hiền giả của tộc ta ra mười mấy năm hệt như thật!”

Nàng liếc mắt nhìn Bạch La Chân và những người khác đang quỳ rạp trên mặt đất phía xa xa.

“Mấy hậu bối kia của tộc ta lại bị ngươi lừa đến mức đầu váng mắt hoa!”

Trong lòng Thành ca như có hàng vạn con thần thú đang phi nước đại.

Bận rộn làm biết bao biết ở Bạch Huyền tộc biết bao lâu, nhưng tất cả mọi việc đều dưới con mắt của cô gái nhỏ này hết ư?

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Cô nhóc cười hì hì nói: “Ca ca, rõ ràng ngươi biết rõ mà còn cố hỏi, ta là muội muội thất lạc nhiều năm của ngươi mà!”

“Thất lạc cái đầu ngươi!”

Trán Thành ca nổi đầy gân xanh: “Nói tiếng người!”

“Được thôi…”

Cô nhóc rụt cổ lại, thành thật nói: “Có thần điện thì đương nhiên bên trong phải thờ phụng thần rồi.

“Trên đời này thật sự có thần sao?”

“Không có…”

Thành ca rất muốn đánh nàng một cái.

Ngươi có ý gì vậy hả?

Nghe câu trước của ngươi còn tưởng rằng ngươi chính là thần, kết quả ngươi lại nói với ta là không có thần?

Cố ý chơi ta đấy hả?

Hắn hít sâu một hơi, kiên nhẫn hỏi: “Vậy thì, xin hỏi ngươi là ai?”

Cô nhóc thành thật trả lời: “Huyền giới thủa sơ khai có tổng cộng bốn hạt giống huyền lực được sinh ra, ta chính là một trong số đó.”

“Người của Bạch Huyền tộc rước ta về, ngày đêm cung phụng, nhiều người kiên trì tới như vậy, vậy thì đương nhiên sẽ có Linh rồi.

Đơn giản như vậy thôi ư?

Thành ca bất lực mà phỉ nhổ.

“Còn có thể tùy tiện tới mức vậy ư?”

Sau khi nghĩ kỹ, quả thật bản thân đã coi thường Huyền tộc rồi.

Trước đó, hắn chưa từng nghĩ đến việc tại sao lại gọi là thần điện, hắn chỉ coi nơi này như một tông môn khác loại mà thôi.

Cuối cùng bây giờ cũng hiểu ra rồi, hóa ra các nàng thật sự có một thần thánh khác.

Linh Bạch Huyền cực kỳ vui mừng, thậm chí còn không nhịn được mà thơm một cái lên mặt Thành ca.

Chụt!

Hỏa Linh điện chủ và Lôi Linh điện chủ ở phía dưới suýt thì ngất ngay tại chỗ.

Vị "thần" này chính là thần thánh thánh khiết bất khả xâm phạm trong trái tim bọn họ, là tín ngưỡng trong lòng bọn họ, cũng là triết lý tu luyện của bọn họ.

Mâu thuẫn giữa bốn Huyền tộc không chỉ liên quan đến quyền lợi, mà thật ra phần lớn đều vì tranh cãi xem "thần" của tộc nào mới là chính thống.

Cãi qua cãi lại, thường xuyên động tay động chân.

Nhưng mà không cần nghĩ cũng biết, cảm giác của bọn họ nhìn thấy vị "thần" của mình hôn một người khác là như thế nào.

Bản thân Khương chưởng môn cũng trở tay không kịp.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy phản ứng của mấy vị điện chủ, hắn âm thầm cảm thấy chuyện này nghiêm trọng rồi đây.

"Này này, ngươi đùa cái gì vậy hả?"

Cô nhóc nghiêng đầu bối rối hỏi: "Thành ca, không phải ngươi thích cái này nhất sao?"

Khương chưởng môn lập tức hiểu ra, chắc chắn nàng đã nhìn thấy hết mấy cảnh bản thân hôn môi Lê Hàn Ngọc, Chung Ly Xảo mấy trăm lần.

Đúng là khổ quá mà!

"Hẳn là người đời hiểu lầm ta rồi, sau này chúng ta phải chú ý đến ảnh hưởng mới được."

Không phải hắn không thích, mà là thân phận của em gái này quá đặc biệt.

Hơn nữa, nàng xinh đẹp thì xinh đẹp thật, cơ mà phong cách dọa người quá, Thành ca không chịu nổi đâu!

Linh Bạch Huyền "đột nhiên hiểu ra".

"Ta hiểu rồi, sau này đến lúc không có ai thì ta sẽ hôn ngươi."

Thành ca:…

Sau đó, nàng vui vẻ nói: "Như thường lệ, ta hôn ngươi một cái rồi, có phải bây giờ ta được phép đưa ra yêu cầu không?"

Phụt!

Cả đời này của Thành ca chưa có ngày nào mà hắn muốn phun máu nhiều như ngày hôm nay.

Cái giao dịch thần tiên gì thế này?

Ngươi học theo Lê Hàn Ngọc, coi là như cái máy quẹt thẻ đấy à?

Ngươi đã có sự đồng ý của ta chưa hả?

Hắn tức đến mức hét lên: "Theo thường lệ cái gì? Hả? Sao ta không biết chuyện này?"

Cô nhóc rất thuần thục vòng tay ôm lấy cổ hắn: "Thành ca, ngươi đừng tuyệt tình như vậy mà, chúng ta đã là người một nhà rồi."

Khương chưởng môn sụp đổ.

"Mới hôn một cái mà đã thành người một nhà rồi á?"

"Không phải đâu, ta cũng không biết tại sao đột nhiên bản thân thấy rất gần gũi với ngươi, cứ như kiếp trước chúng ta là người thân duy nhất của nhau vậy…"

Nói xong, nàng trực tiếp gối đầu lên vai Thành ca.

Đáng lẽ Thành ca còn định tiếp tục phản bác, giờ đây lại đột nhiên im bặt.

Hắn đột nhiên phản ứng lại, chắc chắn đây là kết quả hành động của hệ thống.

Hệt như cái lần mới đầu A Hoàng cũng giết bản thân một lần, sau đó hệ thống đưa ra một phương án giải quyết là "đồng nguyên khí tức", thế là đứa bé là nhận mình làm mẹ luôn.

Mặc dù có lúc rất nghịch ngợm, nhưng nàng chưa bao giờ rời bỏ hắn, mức độ trung thành và thân cận đều đạt tới mức cao nhất, còn đáng tin cậy hơn cả con gái ruột.

Chẳng lẽ, Linh Bạch Huyền này cũng giống như vậy ư.

Chẳng qua là, sao nàng không nhận bản thân là mẹ mà lại nhận là anh trai nhỉ?

Chậc!

Nếu như thật sự là như vậy thì bản thân không thể buông tay mặc kệ được rồi.

Suy cho cùng đây cũng chuyện là do hệ thống tạo thành, không giải quyết theo cách này thì bản thân cũng ngỏm mất.

Cái nồi này, hắn chỉ đành đội lên đầu thật thôi.

"Khụ, à, ngươi tên là gì?"

"Ta là Linh Bạch Huyền, ngươi gọi ta là A Bạch là được rồi." Nàng rất thoải mái với tên gọi.

"Cái tên này bị Tiểu Bạch chiếm mất rồi, hay là ta gọi ngươi là A Linh nhé."

Chương 667.

"Được đó!"

Linh Bạch Huyền rất vui vẻ chấp nhận cái tên mới này.

"Vậy thì A Linh, xin hỏi ngươi có năng lực gì lợi hại nào?"

Vốn dĩ Thành ca còn tưởng mình đào được một báu vật, bây giờ lại biến thành một người, không đổi thành điểm công đức được nữa, điều này khiến hắn rất u sầu.

A Linh tự hào nói: "Ta là thần của Bạch Huyền tộc, có thể hô hào ra lệnh cho tất cả tộc nhân Bạch Huyền."

Quả thật năng lực này rất ghê gớm.

Cho dù là mấy vị Đế Tôn của Kim Huyền tộc, thực lực mạnh đến như vậy, trải qua mấy trăm triệu năm, nhưng cũng chỉ có thể mạnh mẽ áp chế Bạch Huyền tộc chứ không thể khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

Huống chi còn không phải là toàn bộ.

Đáng tiếc là Thành ca không cần đến năng lực này.

Hắn liếc mắt nhìn em gái này từ trên xuống dưới, bĩu môi nói: "Chỉ có vậy thôi?"

A Linh không thể nào chấp nhận nổi ánh mắt khinh thường này.

"Ta đi tới nơi nào là huyền khí của nơi ấy sinh sôi nảy nở, cho dù là một nơi khô cằn trống rỗng cũng không ngoại lệ, cực kỳ thích hợp với mấy người tu luyện của Bạch Huyền tộc."

Đây là một năng lực càng đáng ngạc nhiên hơn.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, đến lúc em gái này vào tầng thứ bảy thì có thể khôi phục lại tuần hoàn thiên đạo đã bị Ảnh tộc nuốt chửng, khiến nơi đó lại tỏa ra sự sống một lần nữa.

E rằng tu sĩ có thực lực mạnh hơn đi chăng nữa thì cũng không thể làm được chuyện thần kỳ đến như này.

Nhưng mà, dường như cái này chẳng có ý nghĩa gì với Thành ca hết.

"Ngươi cũng biết đó, ta là tà ma dị giới, việc không có huyền khí cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ta đâu."

"Ngươi!"

Sự tự tin của A Linh bị đả kích nghiêm trọng.

Dưới tình thế cấp bách, nàng ậm ừ buột miệng nói ra: "Ngươi cũng có về dị giới bên kia được đâu, có gì mà đắc ý chứ?

Hả?

Thành ca sửng sốt: "Sao ngươi biết ta không thể quay về được?"

"Đương nhiên là ta biết rồi, ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra ở tầng thứ bảy mà. Không có sự giúp đỡ của ta, ngươi sẽ mắc kẹt ở huyền giới suốt đời, cho dù thực lực mạnh hơn đi chăng nữa cũng vô dụng."

Nàng khoanh tay trước ngực, đắc ý nhếch khóe miệng: "Hừ hừ, cho nên chắc là ngươi biết nên làm thế nào rồi phải

không?”

Cái này thật sự chọt vào đúng nhu cầu lớn nhất của Thành ca.

Mặc dù mức độ rộng lớn của huyền giới không thua kém gì tiên giới, nhưng mà hắn không thể ở lại đây cả đời được, tương lai sớm muộn gì cũng phải trở về tiên giới.

“He he, A Linh, ngươi lợi hại ghê!”

Hắn xoa xoa tay rồi giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi “tiểu nữ quỷ.”

“Chỉ cần tương lai ngươi giúp ta một tay, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu, chúng ta là người một nhà mà đúng không?”

Nói xong, hắn còn vỗ mạnh vào bờ vai gầy yếu của cô nương này.

Trời ơi!

Hai người Thủy Linh điện chủ và Băng Linh điện chủ cùng song song ngất đi.

Đại điện chủ và Chiến Linh điện chủ cũng đầu váng mắt hoa, suýt chút nữa thì bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ.

Khương hiền giả điên rồi sao.

Vậy mà hắn dám vỗ vào người Thần Bạch Huyền…

Đúng là không biết lớn nhỏ, phạm thượng nghiêm trọng!

Mọi người quỳ rạp run rẩy trên mặt đất, không dám ngước mắt lên nhìn nữa.

Nhưng mà mấy người trong cuộc như A Linh lại rất hưởng thụ điều này, đôi mắt to tròn đen nháy cười cong cong thành hình trăng non.

“Hì hì, Thành ca, ngươi biết chỗ lợi hại của ta rồi đúng không!”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi là người lợi hại nhất mà ta từng thấy.” Tới lúc có việc cần nhờ vả người ta thì Thành ca cũng chẳng ngại nịnh hót nàng mấy câu.

Dù sao cũng “mưa dầm thấm lâu” vô số lần rồi, hắn cũng khá điêu luyện.

“Không cần nói gì thêm nữa, tương lai ta chắc chắn sẽ giúp ngươi.” Người được hệ thống tạo ra này vô cùng đáng tin cậy, A Linh đồng ý cực kỳ dứt khoát.

“Tốt lắm.”

Thành ca vui mừng khôn xiết, quả thật điều mà hắn lo lắng trước giờ chính là không thể trở về được.

Cho dù có hệ thống hack đi chăng nữa thì cũng không hack ở mặt này được.

Không ngờ rằng vấn đề lớn nhất của bản thân ở huyền giới lại được giải quyết nhanh gọn lẹ đến vậy.

Sau khi tâm trạng tốt hơn, hắn không khỏi hỏi nàng một câu: “Đúng rồi, mới nãy ngươi định nhờ ta giúp ngươi cái gì?”

A Linh cười hì hì nói: “Thật ra nó chỉ là một chuyện rất nhỏ với ngươi mà thôi.”

Nghe thấy lời này, Thành ca càng yên tâm hơn.

Nhưng trong miệng vẫn không quên vờ vịt lấy lòng: “Chúng ta đã là người một nhà rồi, ngươi coi thường anh đây đấy hả? Có làm cũng phải làm việc lớn chứ.”

Đôi mắt to tròn đen nháy của A Linh lại cong cong thành hình bán nguyệt: “Ngươi giúp ta phát triển Bạch Huyền tộc, để cả tộc ta có mấy nghìn Đế Huyền cảnh là được.”

“Đơn giản đơn giản…”

Nhưng Thành ca chợt nghĩ lại.

Mấy nghìn Đế Huyền cảnh? Ngươi bán buôn đấy hả?

Cái này ngươi cmn gọi là đơn giản ấy hả?

“Chuyện này của ngươi, hình như cũng không phải chuyện nhỏ đâu!” Hắn chậc lưỡi, nhíu mày.

Hắn híp mắt đánh giá cô nhóc nhìn có vẻ ngây thơ nhưng thực ra ranh mãnh này, cảm thấy hình như bản thân bị lừa rồi.

“Tại sao ta phải giúp Bạch Huyền tộc của ngươi phát triển chứ?”

Đây rõ ràng là một nhiệm vụ lâu dài, Thành ca không có nhiều kiên nhẫn đến vậy đâu.

A Linh giải thích: “Ta là Linh Bạch Huyền, vận khí của ta liên quan đến cả Bạch Huyền tộc, có vinh cùng hưởng có nạn cùng chịu. Bây giờ Bạch Huyền tộc xuống dốc, ta cũng yếu đi rất nhiều.”

“Cho nên là…?”

“Cho nên chỉ cần Bạch Huyền tộc phát triển thì ta cũng trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Ngươi cần trở nên mạnh mẽ làm gì?”

Thành ca sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, thấm thía giáo dục: “Mấy việc như mạnh hơn này không thể cưỡng ép được đâu, cứ từ từ thôi, phải dựa vào việc bản thân tự khổ tu, đừng có mà lúc nào cũng nghĩ cách đi đường vòng.”

A Linh ngẩng đầu nhàn nhạt liếc hắn một cái, thầm nói bản thân ngươi cũng có chậm đâu.

Đêm hôm đó uống đan dược điên cuồng như thế, đừng tưởng ta không nhìn thấy.

“Ta phải trở nên mạnh mẽ thì mới có đủ sức để đưa ngươi rời khỏi huyền giới được.”

“Ý của ngươi là, bây giờ ngươi vẫn chưa thể đưa ta ra ngoài hả?”

A Linh gật gật đầu: “Đúng vậy, bây giờ ta yếu ớt lắm, không thể rời khỏi huyền giới được, mà bản thân ta cũng chẳng vượt qua được tầng thứ bảy chứ đừng nói đến chuyện mang theo một người.”

Hầy…

Thành ca nhức hết cả đầu.

Hắn không hề có tâm trạng phát triển một tộc gì đó.

“Không có cách gì đơn giản hơn sao?”

“Không phải mới nãy ngươi nói không được đi đường vòng sao?” A Linh hỏi vặn lại.

Thành ca mặt không đỏ thở không gấp sửa miệng: “Tiết kiệm thời gian cũng là một trách nhiệm với mạng sống của bản thân.”

“Cách khác thì vẫn có, nhưng mà hơi khó.”

“Cách gì cơ?”

“Để ta cắn nuốt ba hạt giống huyền lực khác là được.”

Giờ Thành ca mới nhớ ra, lúc nãy nàng đã nhắc tới lúc huyền giới sơ khai có tổng tộc bốn hạt giống huyền lực được ra đời.

Nếu không có gì ngạc nhiên thì chắc là thứ tự hệt như bốn tộc là kim, ngân, hắc, bạch.

“Chẳng có gì khó hết, ta đưa ngươi đến thần điện của ba tộc khác là được, sau đó thì để ngươi cắn nuốt hạt giống huyền lực của bọn họ.”

Với Thành ca mà nói, cùng lắm chỉ là ba lần chết, đơn giản.

So với nhiệm vụ phát triển Bạch Huyền tộc lâu dài kia thì cách làm này nhẹ nhàng hơn gấp mấy lần.

Nhưng mà A Linh lại lắc lắc đầu: “Hạt giống huyền lực của hai tộc Ngân Huyền và Hắc Huyền đã bị người khác cắn nuốt mất rồi.”

Thành ca kinh ngạc nói: “Kẻ nào mà lợi hại vậy?”

“Ngươi đã từng nghe nói đến kẻ này rồi, chính là vị Đế Tôn kia của Kim Huyền tộc.”

“À… hắn cũng có thể chạm trực tiếp vào hạt giống huyền lực ư?”

“Trước đó, hạt giống huyền lực của hai tộc kia chưa hề hiện thân, cho nên chưa phát triển đến trình độ như ta.

Nói thật thì từ trước đến giờ, ngay cả người của Bạch Huyền tộc cũng không biết cốt lõi của Linh Bạch Huyền là một hạt giống huyền lực.

Bọn họ chỉ biết rằng, thứ được đời đời lưu truyền từ thời viễn cổ, nhìn cái là biết là thần vật, cho nên ngày ngày tôn thờ sau khi có được.

Mà hai tộc như Hắc Huyền và Ngân Huyền kia, trước đó không hề tế bái hạt giống huyền lực gì hết, mà là tế bái một bảo vật thượng cổ khác làm thần của bổn tộc.

Cùng vì vậy, ngay từ đầu, hai hạt giống huyền lực kia cũng không hề được cung phụng, cho nên không có linh trí.

Chương 668.

A Linh tiếp tục nói: "Người này vừa ra đời thì đã được hạt giống Kim Huyền công nhận, lần đầu đạt được huyền phách cũng là do hạt giống Kim Huyền kia hóa thành."

"Đương nhiên sau khi hắn trưởng thành cũng sẽ nhận được sự chỉ dẫn của hạt giống Kim Huyền."

"Cho nên sau này, khi hắn tìm được hai hạt giống Hắc Huyền và Ngân Huyền thì cũng đã cắn nuốt chúng."

"Hẳn là mấy năm nay hắn đều đang bận rộn luyện hóa bọn chúng."

"Đợi đến khi luyện hóa xong, chắc chắn cuối cùng sẽ tìm cách tới cắn nuốt ta."

Nói tới đây, nàng dùng ánh mắt chan chứa niềm hạnh phúc nhìn Khương chưởng môn một cái.

"May mà Thành ca đã xuất hiện, nếu không thì cuối cùng ta cũng sẽ bị hủy linh trí, trở thành một phần của hắn, kết cục cực kỳ bi thảm."

Nàng kể xong, Thành ca mới chợt hiểu ra.

Cmn cái tên Đế Tôn kia bật hack cũng ghê gớm thật đấy!

Huyền phách của anh đây là thượng phẩm thiên giai, vậy mà ngươi còn dám dùng hạt giống huyền lực để làm huyền phách.

Nghe tới đây thôi cũng biết, hình như thể diện của đối phương còn cao hơn cả mình.

Điều này khiến Khương hiển giả không thể chấp nhận được.

Đáng lẽ hắn sẽ chẳng coi tên Đế Tôn kia ra gì, nhưng bây giờ lại phát hiện ra tên khốn kia đang có khuynh hướng tranh đoạt ngôi vị vua làm màu với mình.

"Cho nên, ngươi muốn ta tiêu diệt hắn?"

"Ừm ừm!"

A Linh liên tiếp gật đầu: “Sau khi tiêu diệt hắn thì ta có thể lấy được ba hạt giống kia, hơn nữa còn có thể giải phóng xiềng xích trói buộc của Bạch Huyền tộc.”

Thành ca suy nghĩ cẩn thận lại, nghe có vẻ như là một cuộc chiến giữa các hạt giống huyền lực với nhau ấy nhỉ.

Bản thân hắn và tên Đế Tôn kia chỉ được coi như hai người đại diện mà thôi.

Nhưng mà cũng chẳng có gì là không thể chấp nhận được, cho dù không có thỉnh cầu này của A Linh thì bản thân hắn và tên kia cũng là kẻ thù, hắn còn đang định đi xử lý tên kia đây này.

Nhưng mà hắn lại không nói như vậy.

“Mặc dù đáng lẽ ta không muốn có bất kỳ liên quan gì tới hắn, chỉ muốn bình yên sống nốt quãng đời còn lại…”

Hắn vỗ ngực rồi tiếp tục lấy lòng: “Nhưng vì ngươi, ta nguyện lên núi đao xuống biển lửa, cho dù phải trả giá bằng cả sinh mệnh này.”

“Hu hu hu, ta biết ca ca yêu thương tiểu muội nhất mà!”

Lời này của hắn khiến A Linh cảm động khôn xiết, nàng lại ghé tới hôn hắn thêm cái nữa.

Thủy Linh điện chủ và Hỏa Linh điện chủ vừa tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy cảnh tượng này, cả hai đều không chịu được cú sốc mà ngất đi tiếp.

Thành ca sờ sờ gò má.

Rõ ràng hai người vừa mới quen nhau, cũng không hề có quan hệ máu mủ ruột rà gì, nhưng tại sao hắn lại có lỗi giác nghiêm trọng hơn cả loạn luân thế này?

Sau khi cả hai thương lượng xong, lúc này mới dừng việc truyền âm, nhìn về phía trước.

“Đứng dậy đi!”

A Linh bay đến trước mặt đám người Bạch La Chân.

Bạch La Chân và mọi người thấy nàng đứng cách mình có năm thước, ai nấy đều kích động đến run rẩy cả người, thậm chí còn sắp mất cả thần trí.

Chịu thôi, tín ngưỡng trong lòng bọn họ là Thần Bạch Huyền mà.

“Vâng…”

Sau khi vài người này run lẩy bẩy đứng dậy, A Linh lại mở miệng giải thích một chút.

“Khương Thành chính là đại hiền giả Bạch Huyền tộc do ta đã chỉ định, sau này hắn sẽ chỉ dẫn đường đi nước bước của cả tộc ta, các ngươi phải trợ giúp hắn, nghe theo mệnh lệnh của hắn.

“Vâng vâng vâng.”

Mấy lời phát ra từ miệng A Linh chính là thần dụ, còn có hiệu quả hơn thánh chỉ gấp ngàn lần.

Giờ đây, thân phận đại hiền giả của Thành ca được chính thức đóng dấu xác nhận.

“Được rồi, ta phải nghỉ ngơi.”

Nói xong, bóng dáng A Linh dần dần biến mất, nhưng mà sợi dây màu đỏ với viên đá trắng kia vẫn treo lơ lửng trên không khung.

Mãi cho đến khi không còn thấy chút bóng dáng nào của nàng nữa, “mặt dây chuyền” đặc biệt kia mới tự động bay đến đỉnh đầu của Thành ca, cuối cùng thì treo trên cổ hắn.

Điều này khiến Khương hiền giả cạn lời.

Ngươi tính làm tổ trên người ta đấy hả?

Nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của đám người Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ ở phía đối diện, hắn càng cạn lời hơn.

“Khương hiền giả?”

Bạch La Chân hệt như lần đầu gặp mặt, thăm dò hỏi hắn một câu.

“Ngươi ổn chứ?”

“Nói linh tinh gì vậy, đương nhiên ta rất ổn rồi, đại tỷ, ngươi trúng tà đấy hả?’

Đại điện chủ vội vàng tỏ vẻ kinh sợ mà lắc lắc tay: "Đừng xưng hô như vậy, ngươi chính là người được Thần Bạch Huyền bổ nhiệm, ta không nhận nổi đâu…"

Trước đây nàng coi Thành ca như một đứa con ruột, nhưng bây giờ ở trước mặt Thần Bạch Huyền, nàng làm sao dám như thế nữa.

Điều này khiến Thành ca không biết nên nói gì cho phải.

"Được rồi được rồi, tiếp theo đây, chúng ta phải cân nhắc hành động kế tiếp rồi."

"Ngươi cứ phân phó là được."

"Ta phân phó ư? Vậy thì lập tức khởi hành tới tầng thứ sáu xử lý tên Đế Tôn kia thôi."

Vẻ mặt của các điện chủ lập tức như tro tàn, tỏ vẻ rối bời.

Nếu như lời này là do "tà ma dị giới" nói ra thì bọn họ còn có thể miễn cưỡng tin tưởng một phần.

Tên Đế Tôn kia mạnh tới mức nào, trước đó Kim Không cũng đã nói rõ rồi.

Cả huyền tộc không có lấy một ai có thể chống lại được hắn.

Bất kể là huyền tộc, ảnh tộc hay dị tộc đều không thể làm được, bởi lẽ kẻ đó là đứa con được ông trời lựa chọn.

Mà việc chống lại một đứa con của trời, chẳng phải đồng nghĩa với việc đâm đầu vào chỗ chết sao.

Đặc biệt là, bây giờ ngươi cũng chỉ mới Địa Huyền cửu trọng thôi…

Bạch La Chân cẩn thận dè dặt hỏi: "Trận chiến này là do thần của tộc ta chỉ dẫn sao?"

Thành ca nhún vai: "Không, là do bản thân ta tự quyết định."

"À…"

Mấy vị điện chủ nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

"Hay là, thảo luận cân nhắc lại lần nữa rồi mới đưa ra quyết định?

Nếu như không phải Thành đang đeo bản thể của Thần Bạch Huyền trên người thì bọn họ đã lớn tiếng phản đối từ lâu rồi.

Thành ca thầm nói, nhưng ta lười đợi lắm, cứ khóa thẳng mục tiêu rồi tới thì chẳng phải đỡ được bao nhiêu chuyện hay sao?

Đúng lúc hắn đang định buộc triển khai đội ngũ thì Lê Hàn Ngọc từ xa bay tới.

Lúc nãy nàng còn bận thẩm vấn Kim Không và Ngân Dịch, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thẩm vấn xong rồi sao?”

“Ừm!”

“Hai người kia đâu?”

“Giết rồi, tránh để lại hậu họa.”

Không hổ là ngươi.

Thành ca âm thầm khen một câu, giờ mới nòi: “Mới nãy hỏi ra được gì không?’

“Vị Đế Tôn kia của Kim Huyền tộc là Chung Thác - thiên tài tuyệt thế năm trăm triệu năm trước của Kim Huyền tộc.”

“Vậy mà lại là hắn ư?”

“Hóa ra là hắn!”

Cái tên này vừa được nói ra, mấy vị điện chủ, người thì kinh ngạc, người thì chợt hiểu ra.

Xuất thân năm đó của Chung Thác cực kỳ thấp kém, cha mẹ mất sớm, còn bị đồng tộc ức hiếp, nói chung là thân thế rất thảm hại.

Nhưng điều đó cũng không ngăn cản được hào quang nhân vật chính cả người ta.

Từ cái ngày nhận được huyền phách kia trở đi, cuộc đời của hắn đã bước sang một trang mới, liên tục tạo ra kỳ tích, từ đó không ai có thể cản nổi bước tiến của hắn nữa.

Đủ các loại kỷ lục, đủ các loại khiêu chiến vượt cấp.

Sự tồn tại của người này đè ép trọn vẹn mấy thế hệ, vô cùng đáng kinh ngạc.

Đến mức truyền thuyết về hắn được lưu truyền ở tầng thứ nhất cho đến tận bây giờ.

Đương nhiên rồi, bây giờ tất cả những kỷ lục kia của hắn đều đã bị Khương hiền giả phá vỡ hết.

Bây giờ cái tên được mọi người tung hô ở tầng thứ nhất, chỉ còn lại duy nhất một mình Khương hiền giả mà thôi.

"Bây giờ hắn đang ở đâu, tầng thứ sáu sao?"

Thành ca chỉ muốn tìm cái tên đã vang danh mấy trăm triệu năm kia, sau đó đòi lại hào quang nhân vật chính của hắn.

Lê Hàn Ngọc lắc đầu.

"Không một ai biết hành tung của Chung Thác, trước giờ không hề ở cố định một chỗ, cực kỳ thần bí."

"Các mệnh lệnh đều được truyền đạt thông qua các sứ thần."

"Mấy trăm triệu năm gần đây, hắn chỉ xuất hiện đúng hai lần, nhưng tất cả đều là hóa thân bên ngoài của hắn chứ không phải chân thân.

Thành ca cau mày: "Thần bí như vậy ư?"

"Vậy trực tiếp lên trên tìm là được rồi."

Lê Hàn Ngọc lại lắc đầu: "Cổng vào tầng thứ sáu đã phong bế rồi, không thể vào được."

"Tại sao chứ?"

"Nghe nói Chung Thác muốn bắt vài người, vì để tránh cho mấy kẻ kia chạy thoát khỏi tầng sáu, hắn đã ra lệnh chặt đứt con đường ra vào của tầng đó."

Chương 669.

"Còn có chuyện như này nữa ư?"

Thành ca đột nhiên cảm thấy nhiệm vụ của A Linh chẳng dễ mà hoàn thành được đâu.

Có lẽ cái tên kia đã coi mình là thần của cả huyền giới rồi thì phải, muốn tung hoành thế này thì tung hoành thế ấy.

Lê Hàn Ngọc không cảm xúc nói: “Hắn muốn bắt Đại Diễn Tiên Đế, Thương Hư Đại Đế, Cô Nguyệt Tâm Cơ… còn có cả điện chủ đời thứ ba – tiền bối Bạch Vô Khải của tộc ta nữa.”

“Cái gì?”

Thành ca và tất cả điện chủ đồng thời nhảy cẫng cả lên.

“Vậy mà hắn còn dám bắt cả người của ông đây?”

Nghe thấy Cô Nguyệt Tâm Cơ cũng ở trong danh sát truy sát của Chung Thác, Khương chưởng môn đã nổi trận lôi đình rồi.

“Cái tên này muốn chết thật đấy hả?”

“Cũng may là lần này ông đây kịp bước vào khư động, nếu không thì chẳng phải sẽ hối hận cả đời hay sao?”

Một khi Lam Đề bị tên Đế Tôn kia bắt được, cuối cùng sẽ phải đối mặt với sự tra tấn và kết cục thảm hại như nào, thậm chí Thành ca cũng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Mà đám người Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ cũng bùng nổ.

“Bạch Vô Khải tiền bối!”

“Trời ơi, hóa ra lão nhân gia hắn vẫn còn sống!”

Bạch Vô Khải là điện chủ đời thứ ba của Bạch Huyền tộc thời kỳ viễn cổ.

Người này không chỉ là một thiên tài hơn người, mà còn để lại rất nhều truyền thừa.

Dường như một nửa hệ thống tu luyện của Bạch Huyền tộc là do hắn tự mình mày mò nghiên cứu ra.

Trong “Bạch La Cửu Văn Bí Điển” - chí bảo trấn tộc của Bạch Huyền tộc trước đó, cũng có đến bảy mươi phần trăm công pháp và huyền thuật là do hắn sáng tạo ra.

Không hề quá lời khi nói rằng, hắn chính là người sáng lập ra Bạch Huyền tộc, đây cũng là lý do lớn nhất khiến Bạch Huyền tộc có thể trụ vững được.

Nghĩ thôi cũng biết, hắn có địa vị như nào trong lòng mỗi hậu nhân của Bạch Huyền tộc.

Hỏa Linh điện chủ nắm chặt tay, trong lòng khó nén nổi kích động và tức giận.

“Tại sao tên Đế Tôn của Kim Huyền tộc kia lại coi lão nhân gia hắn như kẻ thù vậy?”

Chiến Linh điện chủ lạnh lùng nói: “Không cần quan tâm lý do gì, từ giờ phút này, Chung Thác sẽ là kẻ thù chung của cả Bạch Huyền tộc chúng ta.”

“Đúng vậy!”

“Ta còn nghĩ rằng hắn còn đang chiến đấu với ảnh tộc ở tầng thứ sáu, không ngờ rằng hắn lại chèn ép tộc ta, thật đáng hận!”

“Lại còn dám động vào điện chủ đời thứ ba của tộc ta, không thể tha thứ được!”

“Xông lên đó!”

“Giết tên chó má Chung Thác!”

Ngay lập tức, ai nấy đều trở nên tích cực hơn cả Thành ca, lại còn gấp gáp hơn ấy chứ.

Tất cả đều hận không thể lập tức giết tên Đế Tôn của Kim Huyền tộc kia.

Hoàn toàn quên mất khoảng cách thực lực.

Cuối cùng Thành ca không thể không trấn an bọn họ, tỏ vẻ mọi người bình tĩnh chớ lo.

“Có cách gì để vào được tầng thứ sáu không?”

Lê Hàn Ngọc lắc đầu: “Không có, chỉ có người của Kim Huyền tộc mới có thể ra vào bằng ký hiệu đặc biệt.”

“Chắc là Kim Không có ký hiệu đó đúng không?”

Đám điện chủ mong đợi nhìn về phía Thành ca: “Hay là ngươi hỏi vị tiền bối dị giới kia xem, xem xem trong đống chiến lợi phẩm mà hắn nhặt lúc nãy có ký hiệu thông hành hay không?”

Thành ca nhún vai: “Không có.”

Lê Hàn Ngọc cũng nói: ‘Ta cũng vừa mới hỏi rồi, cái ký hiệu kia là do Chung Thách tự tay gieo vào trong cơ thể mỗi Kim Huyền tộc, không phải vật thật, người chết thì cũng coi như xong.”

Thành ca không khỏi chửi bậy, cái tên con cưng của trời kia làm việc cũng vừa ngoan độc vừa thận trọng thật đấy, không hổ danh là nhân vật chính của một giới.

Hắn cao hơn hẳn một bậc so với những kẻ thù mà mình đã từng gặp trước đó.

“Vậy thì vị tiền bối khác của thần điện tộc ta đâu?”

“Tại sao nơi đây lại trở thành như này vậy?”

Thật sự Bạch La Chân vẫn là người bình tĩnh nhất.

“Bọn họ bị giết cả rồi sao?”

Lê Hàn Ngọc lại lắc đầu lần nữa.

“Sau khi Chung Thác quật khởi, bốn tộc đã hợp lại thành một, tất cả đều đã trở thành thuộc hạ dưới trướng của hắn.”

“Bình thường phải chấp nhận hắn điều khiển, nghe theo mệnh lệnh thống nhất. Bạch Vô Khải tiền bối và những tiền bối của thần điện khác không chấp nhận được việc này, nên đã mai danh ẩn tích từ lâu rồi.”

“Bắt đầu từ đó trở đi, thần điện Bạch Huyền của chúng ta bắt đầu dần dần xuống dốc.”

“Còn có một vài vị tiền bối đã chết trong trận chiến với ảnh tộc và tà ma dị giới rất nhiều năm rồi.”

“Mười mấy năm trước, tin tức Khương hiền giả hủy diệt thần điện Kim Huyền đã truyền lên trên đó, Chung Thác và cấp cao của Kim Huyền tộc đều cực kỳ tức giận.”

“Sau đó bọn họ đã tuyên bố Bạch Huyền tộc ta là phản đổ, hủy diệt hoàn toàn thần điện của chúng ta, những người quyền cao chức trọng trong thần điện, hoặc bị giết, hoặc là tháo chạy…”

“Mà tộc nhân của Bạch Huyền tộc chúng ta cũng trở thành cái gai trong mắt của ba tộc khác, thậm chí có người còn trở thành nô lệ…”

Lời kể của Lê Hàn Ngọc không hề mang theo chút cảm xúc nào, bình tĩnh mà nhẹ nhàng.

Nhưng truyền đến tai của các điện chủ, ai nấy đều rơm rớm nước mắt, vừa bi phẫn lại vừa xót xa.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được rằng, các tiền bối Bạch Huyền tộc ở tầng trên lại thảm thương đến vậy.

Mà tất cả mọi thứ đều là do tên Đế Tôn Chung Thác kia.

Nếu như không có hắn thì thần điện Bạch Huyền vẫn sẽ ổn.

Sau khi mọi người phi thăng lên đó sẽ được các tiền bối tươi cười chào đón, nơi này sẽ vô cùng náo nhiệt, hệt như một gia đình đầm ấm vậy.

Nhưng mà bây giờ đã không còn gì nữa rồi.

"Trước đó ta còn cho rằng, tà ma dị giới là kẻ thù lớn nhất của cả huyền tộc…"

Bạch La Chân thở dài một hơi, chầm chậm nói: "Bây giờ ta mới phát hiện ra, so với Chung Thác, tà ma dị giới kia chẳng là gì."

"Hắn mới là tên ma đầu lớn nhất của cả huyền giới."

"Kẻ này ngày nào còn chưa chết, ngày đó huyền giới chưa được yên!"

Thành ca ở bên cạnh cảm thấy hơi sai sai.

Sao mà lời nói này nghe quen tai thế nhỉ?

Hình như lúc ở tiên giới, mấy kẻ kia cũng nói mình như vậy.

"Khụ, cái danh hiệu ma đầu lớn nhất này, đừng tùy tiện nói ra."

Cái danh hiệu này là của bản thân ta đó, được chưa hả?

Những kẻ khác đừng mong cướp được!

Còn nữa, sao mà tà ma dị giới lại không lợi hại bằng Chung Thác hả?

Tương lai anh đây sẽ làm rạng danh cái tên tà ma dị giới.

Lúc mọi người đang nói chuyện, đột nhiên xa xa xuất hiện rất nhiều kẻ đang bay tới đây.

"Các ngươi là ai?"

"Sao lại ở chỗ này?"

“Ấy, không phải Bạch Thần đài đã bị Kim Huyền tộc phá hủy rồi sao, sao lại khôi phục như cũ rồi?”

Sau khi đám người kia bay đến, kẻ nào kẻ nấy đều kinh ngạc thốt lên.

“Chẳng trách ta cứ cảm nhận được lời hiệu triệu của Bạch Thần đài.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thậm chí bọn họ còn thấy cả người quen.

“Bạch Hằng! Hóa ra ngươi còn sống?”

“Việt Doanh, tốt quá rồi, vậy mà vẫn có thể nhìn thấy ngươi…”

Càng ngày càng nhiều người bay tới đây.

Ai nấy đều có ấn ký hoa văn màu trắng trên trán, đây chính là tộc nhân Bạch Huyền bị chèn ép trong khoảng thời gian này.

Trong số bọn họ có Địa Huyền cảnh, cũng có Thiên Huyền cảnh.

Nhưng dưới sự truy sát và nô dịch của Kim Huyệt tộc, mấy người này bình thường hoặc là trốn dưới lòng đất, hoặc là trốn trong thâm sơn cùng cốc.

Nếu như không có dị tượng lần này của Bạch Thần đài thì e rằng bọn họ không thể tập trung lại đây được.

Nhìn thấy mấy đồng tộc này, đám người Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ đều vui mừng khôn xiết.

Mà sau khoảnh khắc đó, một vị cao thủ Đế Huyền nhất trọng của Bahcj Huyền tộc xuất hiện.

“A!”

“Tân Linh điện chủ!”

“Là Tân Linh điện chủ, ha ha ha, không ngờ rằng lão nhân gia nàng vẫn còn sống!”

Có người thì cảm xúc lẫn lộn, có người thì cực kỳ kích động.

“Hu hu hu, ta cứ nghĩ là Bạch Huyền tộc chỉ còn mình ta là người sống, không ngờ rằng mọi người vẫn còn sống, thật tốt

quá!”

Mà Tân Linh điện chủ vừa xuất hiện, Bạch La Chân lại càng vui mừng hơn.

Đây chính là vị đại điện chủ tiền nhiệm ở tầng thứ nhất.

Nhìn thấy nàng, Bạch La Chân lộ ra vẻ ngưỡng mộ trước nay chưa từng có, dường như nhìn thấy mẹ ruột của mình vậy.

Chương 670.

Nàng nghiêng nghiêng ngả ngả chen vào trong đám người, bi thương thốt lên thành tiếng: “Tân điện chủ, đã lâu không gặp…”

Tân Linh trông thấy Bạch La Chân thì lập tức ngạc nhiên.

“A Chân, sao ngươi lại ở đây? Cuối cùng ngươi cũng được phi thăng rồi ư?”

Hai ngươi ôm lấy nhau, Tân Linh bùi ngùi vỗ vỗ sau lưng nàng.

“Ài, nếu như ngươi không phi thăng thì tốt rồi. Bây giờ ở trên đây… thực sự một lời khó nói hết.”

Đúng lúc này, nhóm người của Bạch Huyền tộc phi thăng trước đó cũng ở bên kia nhận ra Bạch La Chân và nhóm người Chiến Linh điện chủ.

Ngay lập tức cả nơi này như diễn ra đại hội nhận người thân.

Thành ca là kẻ sôi nổi, dù không gặp người quen cũng chẳng thấy có vấn đề gì.

Bạch Thần đài triệu tập, tất cả người của Bạch Huyền tộc ở trên tầng ba đều nhìn thấy.

Mặc dù không phải tất cả mọi người đều chạy tới đây, nhưng đối với thần điện đã nhiều năm hoang vắng rách nát thì không khí cũng trở nên vô cùng náo nhiệt, điều mà trước nay chưa từng có.

Theo đó, càng ngày càng có nhiều người thuộc Bạch Huyền tộc chạy đến, không khí cũng ngày càng sôi nổi.

Mà với tư cách là kẻ có thực lực mạnh nhất trong trường điện, Tân Linh cũng nhanh chóng trở thành tiêu điểm.

Chỉ thấy nàng bay lên, đáp xuống bên cạnh thần đài, khoát tay với đám người Bạch Huyền tộc đang đứng chi chi chít chít ở trước mặt.

Sau đó mới hỏi: “Trong số các ngươi, ai là người đầu tiên đến đây?”

“Có kẻ nào biết vì sao đột nhiên Bạch Thần đài lại hồi phục và vì sao nó phát ra lời kêu gọi với bên ngoài không?”

Đối với vấn đề này, có mười người thì đến chín người cực kì tò mò.

Bạch La Chân vội vàng nhìn sang Khương hiền giả ở bên cạnh: “Khởi bẩm Tân điện chủ, là như thế này, dị tượng vừa rồi là do Thần Bạch Huyền hiển linh!”

“Cái gì cơ?”

Tân Linh suýt chút nữa từ trên đài cao ngã xuống.

Nàng lắp bắp hỏi lại: “Ngươi, ngươi vừa nói cái gì cơ?”

“Thần Bạch Huyền hiển linh?”

Toàn bộ nơi đây lập tức bùng nổ.

“Thần Bạch Huyền hiển linh ư?”

“Trước giờ ta chưa từng nghe nói tới việc này!”

“Hoá ra còn có cả việc như thế này nữa sao?”

Các tộc nhân của Bạch Huyền tộc phía dưới suýt chút nữa phát điên.

Ba chữ Thần Bạch Huyền này đối với bọn họ mà nói, là ma lực không gì có thể sánh bằng.

“Chẳng lẽ là vì nhìn thấy người tộc ta lưu lạc khắp nơi nên Thần Bạch Huyền thương xót sao?”

“Nhất định là như vậy rồi, nếu vậy thì tộc ta sẽ không còn tiếp tục sa sút nữa.”

Thậm chí còn có rất nhiều người quỳ tại chỗ vái lạy Bạch Thần đài.

Mà Tân Linh cũng không dám đứng trên đài cao nữa, hiển nhiên là sợ mạo phạm đến thần thánh.

Điều này khiến Thành ca đang lẳng lặng đứng một bên thầm cười.

Thần linh của các người chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương có sở thích giao du và nhìn trộm thôi mà.

“A Chân, ngươi đã tận mắt nhìn thấy Thần Bạch Huyền sao?”

Tân Linh vừa nói xong câu này thì cả nơi này đều trở nên im lặng, ai cũng cố dựng lỗ tai lên để nghe, ánh mắt mong chờ.

Bạch La Chân gật gật đầu: “Thấy rồi.”

Nhóm người khác của tộc Bạch Huyền lập tức truy hỏi: “Vậy… Thần Bạch Huyền có thần dụ gì không?”

“Thần Bạch Huyền có dáng vẻ như thế nào?”

“Đúng vậy, bọn ta cũng chưa từng được gặp hắn.”

“Nói chuyện thì chú ý một chút, cái gì mà ngươi chưa được gặp, ngươi xứng được gặp sao?”

“Dám thăm dò dáng vẻ của thần, ngươi nghĩ xem ngươi phải chịu tội gì đây?”

“Là lỗi của ta, là ta ngu muội…”

Bạch La Chân kéo lấy tay Khương Thành, nàng vô cùng thận trọng xoay người, rồi nhìn về đám người Bạch Huyền tộc đông nghìn nghịt ở trước mặt.

“Thần Bạch Huyền có một câu thần dụ, đó là chúng ta phải nghe theo mệnh lệnh của vị Khương Thành đại hiền giả đây, hắn sẽ dẫn dắt chúng ta đi đúng hướng.”

Lời nói này vừa dứt, bên dưới lại bắt đầu xôn xao.

“Hả?”

“Hắn là ai vậy? Đại hiền giả gì cơ?”

“Đây là thần dụ của Thần Bạch Huyền thật sao?”

“Ta không biết kẻ này, các ngươi có biết không?”

“Hình như hắn mới Địa Huyền cửu trọng thôi, liệu có nhầm lẫn gì không nhỉ?”

Đến cả Tân Linh cũng nhăn nhăn nhó nhó.

“A Chân, ngươi chắc chắn đây là thần dụ của Thần Bạch Huyền sao?”

Không riêng gì nàng, có rất nhiều người cũng nghi ngờ thần dụ này là giả.

Dù sao thì cảnh giới của Khương Thành cũng quá thấp.

Một người như vậy, sao có thể dẫn dắt một tộc đi đúng hướng được?

Phải nghe theo mệnh lệnh của hắn, vậy ý chẳng phải dù có là Thiên Huyền cảnh hay Đế Huyền cảnh thì cũng phải trở thành thủ hạ của hắn à?

Điều này cũng vô lý quá rồi đấy?

Thành ca khoanh hai tay trước ngực, lười phải giải thích.

Mục tiêu bây giờ của hắn là ngăn chặn Chung Thác, còn những việc xung quanh ra sao cũng được.

Còn người của Bạch Huyền tộc có phục hắn hay không, hắn cũng chẳng để ý.

Nhưng thực ra đám người Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ quá nóng nảy.

Đây là thần dụ, không thể giả được, nhưng sao các ngươi không nghĩ đến vấn đề của Khương hiền giả?

“Khương Thành là đại hiền giả chúng ta đã tìm được khi ở tầng thứ nhất, hắn là người tự mình đạt được Huyền Văn Tử Kim mà trước nay chưa ai đạt được.”

Huyền Văn Tử Kim là cái gì? Mọi người đều chưa từng nghe nói đến.

Nhưng nghe đến đây, gương mặt Tân Linh chợt biến sắc.

“Hắn chính là Khương Thành, kẻ mà cấu kết với tà ma dị giới, tiêu diệt thần điện của ba tộc Hắc Huyền, Kim Huyền, Ngân Huyền sao?”

Mười mấy năm về trước, Kim Huyền tộc đột nhiên hạ thủ với Bạch Huyền tộc.

Khi ấy nàng cũng ở đó.

Nàng còn nhớ rõ khi Kim Huyền tộc nói đến nguyên nhân.

Bọn họ bị một thế lực tà ma dị giới vô cùng mạnh mẽ tập kích.

Nhưng giận chó đánh mèo đánh Bạch Huyền Tộc cũng bởi vì ở tầng thứ nhất của thần điện có một kẻ gọi là Khương Thành cấu kết với tà ma.

Cũng vì việc này nên Khương Thành bị rất nhiều người thoá mạ.

Cho rằng vì hắn mà Bạch Huyền tộc gặp phải tai bay vạ gió.

"Ầm ĩ cả nửa ngày, hoá ra ngươi chính là Khương Thành kia?"

Thành ca tủm tỉm cười, gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, chính là tại hạ!"

"Ta vốn nghĩ rằng ta không hề có chút danh tiếng nào ở tầng trên, hoá ra các vị đều đã nghe về ta rồi!"

Nhìn thấy thái độ này của hắn, mọi người lại càng tức giận.

"Việc ngươi làm đúng là tốt quá!"

"Nếu như không vì có ngươi, bọn ta cũng không phải lưu lạc đến nơi này."

"Nói! Vì sao ngươi lại cấu kết với tà ma dị giới?"

"Thần Bạch Huyền sao có thể chọn kẻ tội đồ như ngươi? Ta không tin!"

"Chắc chắn là giả rồi!"

Tân Linh cũng không dám hé miệng, nàng nghĩ rằng thần dụ này chắc chắn là giả.

Điều này khiến đám người Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ lo lắng sắp chết rồi.

Khoan nói đến Thần Bạch Huyền, đến tà mà dị giới, cũng không thể mạo phạm được!

Nếu như không phải có cao thủ như vậy ra tay thì lúc nãy chính nàng đã bị đám người Kim Không giết chết rồi.

"Khương hiền giả thực sự là người được Thần Bạch Huyền lựa chọn!"

"Chúng ta xin lấy tính mạng để đảm bảo."

“Hơn nữa, vị tà ma dị giới kia cũng không phải như mọi người nghĩ đâu.”

“Hắn không hề có ác ý với tộc của chúng ta, còn từng giúp đỡ chúng ta, hắn có ân với tộc ta…”

Nàng còn chưa nói xong đã bị đám đông phẫn nộ ở phía dưới ngắt lời.

“Nhất định đang nói láo!”

“Một tên ác ma không hề có ác ý với chúng ta, còn giúp đỡ chúng ta? Sao ta chưa từng nghe danh tên ác ma nào có lòng tốt như thế?”

“Đúng vậy, chắc chắn là các ngươi tự biên tự diễn!”

“Còn lâu ta mới tin!”

“Theo ta thấy, nhất định là ngươi sợ bọn ta sẽ đánh tên Khương Thành này nên mới giả thần dụ của Thần Bạch Huyền, nói rằng hắn là kẻ được chọn để bảo vệ hắn.”

“Ta cũng không phục hắn.”

“Đúng vậy, mau đuổi hắn ra khỏi Bạch Huyền tộc…”

Nghĩ lại mấy năm nay phải lưu lạc khổ cực, bảo sao bọn hắn không phẫn nộ.

Thành ca tiếp tục không quan tâm, dường như mấy việc này đều không liên quan gì đến hắn.

Nhưng mà, A Linh ở trên cổ hắn không nghe nổi nữa.

Tình huống gì vậy?

Ta vất vả lắm mới tìm được một người còn ngang ngược hơn cả Chung Thác là Thành ca, còn hao tâm tổn sức nài nỉ thuyết phục hắn giúp ta.

Thế mà các ngươi, cái lũ “đồng đội heo” này lại ngang nhiên muốn đuổi hắn đi?

Ai cho các ngươi lá gan ấy vậy?

Chương 671.

Đá trắng trên cổ Thành ca toả ra ánh sáng chói lòa.

Không đợi Tân Linh cũng chẳng đợi đám người Bạch Huyền tộc phản ứng lại, A Linh đang tức giận đã xuất hiện.

Mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy chân thân của nàng nhưng tất cả người thuộc Bạch Huyền tộc đều lập tức nhận ra.

Sức mạnh thâm thuý mà thuần khiết đến cực điểm, hào quang trường tồn rộng lớn, đó giống như lời kêu gọi từ cội nguồn của Bạch Huyền tộc…

Tất cả đều hé lộ cho một câu trả lời duy nhất – Thần Bạch Huyền!

Cả Bạch Huyền tộc, không ai dám đứng trước mặt nàng chứ đừng nói đến là bay lượn.

Cho dù mạnh mẽ như Đế Huyền cảnh cũng kinh sợ mà quỳ xuống.

Bọn hắn quỳ rạp dưới mặt đất, tôn thờ kính cẩn.

“Thần Bạch Huyền!”

“Trời đất ơi…”

“Hu hu hu, thần linh của tộc ta cuối cùng cũng hiển linh rồi!”

Trán Tân Linh chạm đất, bởi vì kích động mà giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Cung nghe…thần dụ.”

Nói thật, nếu bây giờ A Linh có bảo nàng đi chết thì nàng cũng không chút do dự mà cắt cổ.

Thậm chí còn cảm thấy là chuyện vô cùng thiêng liêng và vinh quang.

Đây chính là điểm khác biệt giữa thần điện và tông môn.

Nhưng A Linh sẽ không để nàng làm việc này.

Nàng rất bất mãn.

“Miễn đi, ta cũng chẳng muốn trở thành thần của các ngươi, miễn bị các ngươi hại chết.”

Lúc này, khí chất của nàng cao quý lại lạnh lùng, lộ rõ vẻ xa cách.

A Linh ở đằng trước và A Linh khi nói chuyện với Thành ca dường như không phải một, nàng lúc này càng giống với dáng vẻ của một vị thần.

Không…

Vào khoảnh khắc này, trên người nàng ấy dường như không còn chứa đựng cảm xúc của con người.

Mà nàng chỉ cần nói một câu đã dọa cho đám người Bạch Huyền tộc và Tân Linh hồn bay phách lạc.

“Hả, vì sao vậy?”

“Là bọn ta đã khiến ngươi tức giận ư?”

“Thần, xin ngươi đừng bỏ rơi bọn ta…”

“Bọn ta có thể khắc phục, ngươi muốn bọn ta làm gì cũng được…”

“Hu hu hu…”

Ở phía dưới kẻ thì dập đầu, kẻ thì khóc lóc, có một số người thuộc Bạch Huyền tộc nghe thấy thần muốn vứt bỏ mình mà bị doạ sợ đến chết ngất.

Đường đường là Đế Huyền cảnh cũng không dám mở miệng, chỉ có thể dập đầu trên đất, thế nhưng hắn lại đập cho viên đá trước mặt xuất hiện một cái hố sâu.

A Linh hờ hững nhìn hắn, nhưng trong đôi mắt sâu, đen như mực không hề có một chút thương hại nào.

Mãi cho đến khi thấy bọn hắn hoảng loạn đủ rồi, A Linh mới vô cảm nói: “Khương Thành là đại hiền giả mà ta đã lựa chọn, mệnh lệnh của hắn cũng chính là mệnh lệnh của ta.”

Tất cả người Bạch Huyền tộc bây giờ mới hiểu ra vì sao thần linh lại tức giận.

Trời ơi!

Hoá ra Bạch La Chân không hề nói dối?

Hoá ra người như vậy lại là người được Thần Bạch Huyền lựa chọn?

Nội tâm bọn họ đang tràn ngập sợ hãi cùng hối hận.

Chính bản thân mình vừa rồi còn nghi ngờ hắn, còn to tiếng muốn đuổi hắn đi…

Cái này chẳng phải là đang làm trái lại thần dụ sao!

“Ta tội đáng muôn chết!”

Tân Linh không hề do dự, đứng ra bày tỏ lòng trung thành của mình với Thành ca.

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dốc toàn lực toàn tâm phụ tá cho Khương đại hiền giả, tuyệt đối không hai lòng!”

Mà đám người Bạch Huyền tộc ở phía dưới cũng tiếp tục làm theo.

“Thần linh chứng giám, mệnh lệnh của đại hiền giả cũng chính là sứ mệnh của ta!”

“Xin tuân theo thần dụ.”

“Thần linh, ta nguyện nghe theo phân phó của ngươi, vì Khương hiền giả mà lên núi đao xuống biển lửa, máu chảy đầu rơi cũng không từ, xin ngươi đừng vứt bỏ bọn ta…”

Bởi vì thái độ của A Linh, cho nên bây giờ trong tâm trí của bọn họ, Khương Thành cũng chiếm một vị trí rất đặc biệt.

Đây chính là người được thần linh lựa chọn, nhất định bản thân hắn có khí chất bất phàm!

Nếu không thì sao thần linh lại lựa chọn hắn?

Bây giờ mọi người cũng không hề nhắc đến chuyện Kim Huyền tộc xâm chiếm, cũng không nhắc đến chuyện có cấu kết với tà ma dị giới nữa.

Ở trước mặt thần linh, mấy chuyện này cũng không đáng nhắc đến.

Ngay cả khi Khương đại hiền giả có cấu kết với tà ma dị giới đi chăng nữa thì điều đó cũng đã được thần linh ngầm chấp thuận, thậm chí còn do thần linh dẫn dắt.

Đó là vì một sự nghiệp cao thượng, vĩ đại!

“Ca, như vậy đã được chưa?”

Có lẽ bởi vì bây giờ Bạch Huyền tộc đã quá suy bại nên tâm trạng của A Linh cũng không được tốt.

Làm ra vẻ một hồi như vậy còn làm ra vẻ suy yếu.

Thành ca còn có thể nói gì nữa?

Hắn thực sự được mở mang tầm mắt, năng lực kêu gọi như vậy, đây là lần đầu tiên hắn được thấy trong đời.

Hắn vội vàng giơ ngón cái.

“Ngươi rất tài sắp xếp…”

A Linh nhoẻn miệng cười, một luồng ánh sáng lóe lên, nàng lại biến trở thành viên bạch thạch đeo trên cổ Thanh Ca.

Mãi đến khí tức của nàng hoàn toàn biến mất, tất cả người Bạch Huyền tộc phía dưới mới từ từ đứng dậy.

Mọi người lại nhìn Khương Thành, ánh mắt mọi người lúc này tràn ngập nhiệt tình và háo hức.

Trời ơi, thần linh còn ở trên người hắn?

Đây là điều vinh quang kỳ diệu gì vậy?

“Khương hiền giả!”

“Tham kiến Khương hiền giả.”

“Vừa rồi bọn ta có mắt không tròng mạo phạm đến ngươi, xin ngươi rộng lượng bỏ qua bọn ta…”

“Đúng vậy, nếu biết đều là thật, có cho ta thêm một trăm cái gan ta cũng không dám mạo phạm ngươi.”

“Là bọn ta ngu muội, bọn ta sai rồi…”

Nhìn thấy bọn họ thành khẩn như vậy, Thành ca cũng không muốn so đo nữa.

Nói thật ra ngay từ đầu hắn cũng không hề để tâm.

Vì căn bản hắn cũng không có ý định dẫn dắt đám người Bạch Huyền tộc này đi làm đại sự gì, cũng chưa từng nghĩ sẽ thu phục bọn họ.

Bây giờ cứ xem như thu hoạch ngoài ý muốn đi.

Hắn xem xét hệ thống một chút, hay thật đấy, tuy giá trị kinh sợ không cao, nhưng giá trị của nỗi sợ tập thể thì lại được kéo đầy.

“Được rồi, bây giờ ta muốn tuyên bố chuyện đầu tiên.”

Tân Linh vội vàng cười nói: “Ngươi nói, ngươi nói đi.”

Mặt khác, người Bạch Huyền tộc cũng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ngươi muốn chúng ta làm gì, xin cứ phân phó.”

“Đừng nói là một việc, dù là một trăm việc chúng ta cũng nghe theo!”

Thành ca khoát tay áo.

“Từ nay về sau, vị Tuấn Lãng ở tà ma dị giới kia cũng chính là bằng hữu của Bạch Huyền tộc chúng ta!”

Về sau, không chừng vẫn còn phải dùng đến thân phận đấy để chiến đấu.

Hắn cũng không muốn mỗi khi xuất hiện dưới thân phận kia đều bị người Bạch Huyền tộc mắng chửi, thế còn gì là vui vẻ nữa?

Hả?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy Bạch Huyền tộc cũng là một trong bốn tộc, nhưng lại không quá bài xích tà ma dị giới, nhưng đây chẳng phải đang đi ngược lại ba tộc còn lại sao?

Trăm triệu năm về trước, cảnh tượng tà ma xâm phạm vẫn còn rõ ràng hiện ra trước mắt, cho nên mấy năm nay, hầu như khi nào đụng phải tà ma thì bọn họ lập tức xông vào chiến đấu.

Mối thù hận này sớm đã không còn cách nào để hoá giải.

Tân Linh ngập ngừng thăm dò một câu: “Vậy, ngoại trừ hắn ra, những tà ma khác thì sao?”

“Ngoại trừ hắn và Cô Nguyệt Tâm Cơ ra, đám còn lại, muốn xử lý như thế nào thì tuỳ các ngươi.”

Hoá ra chỉ cần trừ bỏ hai kẻ này, trong lòng quần chúng cũng dễ dàng tiếp nhận.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

“Từ nay về sau, Lý công tử và Cô Nguyệt Tâm Cơ đều là bằng hữu tốt của Bạch Huyền tộc chúng ta.”

“Đúng vậy, về sau chúng ta và bọn họ chính là những chiến hữu tốt.”

Trên thực tế, sau khi được A Linh xác nhận thì dù hắn có bảo phải giải hoà với toàn bộ tà ma dị giới thì bọn họ cũng chấp thuận.

Dù sao thì đó cũng là mệnh lệnh của người được thần lựa chọn.

Chẳng qua Thành ca cũng không có ấn tượng tốt về những tà ma dị giới khác nên mới lười biếng yêu cầu có vậy thôi.

Trong mấy ngày kế tiếp, thần điện luôn bám đầy bụi bặm đã được mọi người quét tước sạch sẽ.

Cần phục hồi cấm chế và linh văn thì phục hồi, cần xây dựng lại thì xây dựng lại.

Đối với những tu sĩ ở Địa Huyền Thiên Huyền cảnh giới mà nói, những việc như này cũng không làm khó họ.

Mà bây giờ, ở trong Bạch Huyền thần điện, Thành ca nghiễm nhiên trở thành đại hiền giả cao nhất, độc nhất vô nhị.

Mà chức vụ điện chủ ở đây vẫn đang trống vắng cho nên Tân Linh và hai vị Đế Huyền cảnh đến sau tạm thời đảm nhiệm chức điện chủ.

Chương 672.

Mà việc này, Thành ca cũng chẳng muốn quản nhiều.

Mà cũng may mắn rằng ở đây cũng có nhiều người là thành viên cốt cán của thần điện khi xưa, cho nên họ cũng đã quen với nhiệm vụ.

Chẳng bao lâu, thần điện lại trở nên náo nhiệt, sức sống bừng bừng mãnh liệt.

Mà cũng có nhiều người không nhịn được lập tức xây dựng những thành trì ở bên ngoài thần điện.

Hôm nay, Tân Linh lại đến hỏi: “Đại hiền giả, không biết ngươi có chỉ điểm gì cho tương lai của tộc ta hay không?”

Nàng thực sự tin tưởng vị Khương hiền giả này có thể dẫn dắt Bạch Huyền tộc của nàng đi đúng hướng rồi, mỗi câu hắn nói bây giờ đều ở thành chân lí.

Mà ở phía xa, càng ngày càng có nhiều người Bạch Huyền tộc tụ lại, Thành ca cũng không biết phải nói gì.

Hắn là đại hiền giả đã được truyền thụ, rất nhiều người Bạch Huyền tộc nghe đây là người được Thần Bạch Huyền lựa chọn dẫn dắt tộc nhân thì đều trở nên kích động cuồng nhiệt.

Hết người này đến người khác dùng tí sức lực cỏn con để "gặp thần".

Vô hình chung, hắn đã trở thành trụ cột, hy vọng, ngọn cờ, hải đăng, dẫn đường, sao mai,… của người Bạch Huyền tộc rồi.

Từ tận đáy lòng, mọi người đều muốn đi theo hắn, vây xung quanh hắn.

"Các ngươi đi thăm dò một chút xem, để đi lên tầng thứ sáu thì đi bằng cách nào?"

Tân Linh cả kinh: "Ngươi muốn đi lên tần thứ sáu ư? Đó là địa bàn của Chung Thác, e rằng có nhiều nguy hiểm."

Thân Lương – một trong hai vị Đế Huyền cảnh đang nắm chức điện chủ cũng lên tiếng khuyên can: "Đúng vậy, tầng sáu bây giờ như đầm rồng hang hổ, ở đó sớm đã bị Chung Thác thiết kết thành một khối vững chắc như thép…"

Mặc dù ngươi là đại hiền giả nhưng cũng chỉ mới đến Địa Huyền cửu trọng, căn bản là không thể!

Thành ca bĩu môi, phun là một câu: "Đây chính là chỉ dẫn của thần linh."

Ơ này!

Cuối cùng, Cảnh Dược – vị còn lại trong hai Đế Huyền Cảnh vốn định mở miệng khuyên nhủ cũng chỉ đành nuốt những lời muốn nói trở lại.

"Khụ… vậy ta sẽ đi thăm dò xem có cách nào lên được tầng sáu hay không." Tân Linh lập tức sửa lời.

Thân Lương cũng vội vàng đồng ý: "Hành động lần này nhất định nằm ngoài dự đoán của Chung Thác, đây gọi là hành

động bất ngờ, không hổ là do thần chỉ dẫn!”

Cảnh Dược cũng không cam lòng bị bỏ lại phía sau: “Đây quả nhiên là chỉ điểm của thần linh, ngoài mặt trông thì hung hiểm, nhưng thực chất vô cùng tuyệt diệu.”

Còn phần tuyệt diệu ở đâu thì hắn cũng không biết.

Thành ca ngồi ở giữa vui vẻ nghe bọn họ nói, tên tuổi của A Linh dùng quả nhiên hiệu nghiệm, rất thích hợp để giả vờ bức bách bọn họ.

Mấy người đang câu được câu không bàn tán thì ở bên ngoài bỗng truyền vào một tiếng cười trầm thấp lạnh lẽo.

Giống như những con sóng biển chầm chậm đến vào chạng vạng, liên miên không dứt.

“Không thể ngờ được hoá ra đám tàn dư Bạch Huyền tộc các ngươi đều hội tụ ở đây.”

“Như vậy cũng tốt, chúng ta đỡ tốn sức lực…”

Đám người Tân Linh và Thân Lương cả kinh, vội vã bay ra bên ngoài.

Chỉ thấy ở khoảng không phía trên bên ngoài thần điện đã lập lờ bóng dáng của cao thủ ba tộc, liếc mắt một cái nhìn không hết.

Chỉ tính sơ sơ cũng đã đến không dưới năm mươi vạn!

Xét về số người, con số kia đúng là không bằng số người Bạch Huyền tộc ở nơi này.

Trong mấy ngày nay, số hành hương của Bạch Huyền tộc cứ đến liên tục, số lượng đã đến mấy ngàn vạn.

Nhưng vấn đề là, phần lớn những người này đều là hậu duệ của những người đã phi thăng từ trăm triệu năm trước, bọn họ cũng giống với tiên giới ở bên kia, cũng có có những cảnh giới như Đạo Cung, Chân Tiên hay Thành Giai.

Hơn nữa còn chiếm phần lớn số lượng.

Thực sự có thể tham gia chiến đấu thì Bạch Huyền tộc cũng chỉ có mười vạn Địa Huyền cảnh, một vạn Thiên Huyền cảnh và nhóm ba người Đế Huyền cảnh Tân Linh.

Nhìn lại đối phương, mặc dù chỉ có năm mươi vạn người nhưng tất cả đều từ Địa Huyền cảnh trở lên.

Mà Thiên Huyền cảnh cũng khoảng năm nghìn, còn Đế Huyền cảnh có đến tám người!

Đặc biệt người đứng đầu chính là cao thủ của Kim Huyền tộc, cảnh giới thâm sâu khó lường, ít nhất cũng đã đến Đế Huyền ngũ trọng.

Một mình hắn cũng có thể đánh bại liên thủ của ba người Đế Huyền cảnh.

Chiến đấu ở trong giới tu luyện, không phải đông người đều có thể giành phần thắng.

Nếu thực sự nghênh chiến, chỉ sợ Bạch Huyền tộc sẽ bị đánh thảm bại.

“Kim Khải, hoá ra là ngươi!”

Vừa nhìn thấy người đến là hắn, trong mắt Thân Lương và Cảnh Dược đều tràn ngập cừu hận.

Mười mấy năm trước, Kim Huyền tộc coi Bạch Huyền tộc là tội đồ phản nghịch, đại quân ba tộc tiến đánh tầng thứ ba của Bạch Huyền tộc thì Kim Khải chính là kẻ đầu sỏ.

Số người Bạch Huyền tộc vô tội đã chết trong tay hắn nhiều không đếm xuể.

Hơn nữa, khi tấn công vào thần điện tổng bộ, hắn đã ra tay giết chết hai vị điện chủ Đế Huyền cảnh của Bạch Huyền tộc.

Đây đã trở thành huyết hải thâm thù không thể xoá nhoà.

“Chính là ta!”

Kim Khải đầu đội kim quan, toàn thân khoác một bộ kim huyền giáp, nhìn qua, trông hắn như một vị chiến thần.

Hắn ngạo nghễ nhìn xuống đám người Bạch Huyền tộc ở phía dưới, ngông cuồng tự cao tự đại không ai bì kịp.

“Lần trước để mấy người các ngươi như cá lọt lưới mà chạy thoát, lần này cuối cùng cũng tìm thấy.”

Khoé miệng hắn nhếch lên lộ rõ vẻ châm chọc: “Trốn lâu như vậy, ta còn tưởng các ngươi sợ hãi quá nên tự sát rồi!”

“Nhưng không ngờ được, các ngươi lại tụ hội ở đây.”

“Như vậy cũng tốt, ta cũng chỉ cần ra tay một lần thôi.”

Năm đó tấn công vào Bạch Huyền tộc, ba tộc đã phái ra thế trận mạnh mẽ hơn bây giờ rất nhiều.

Lần đó, đến Đế Huyền cửu trọng cũng xuất trận.

Mà trận chiến lúc ấy, chủ lực của đại quân ba tộc đều ở tầng thứ sáu, còn hắn ở lại phụ trách thành trừng, đàn áp những tàn dư còn lại.

Mười mấy năm qua, hắn vẫn luôn dày công tìm kiếm tàn dư của Bạch Huyền tộc.

Tìm ra bọn chúng, bắt bọn chúng về làm nô dịch, áp giải lên tầng thứ sáu hoặc là thẳng tay giết chết.

Nếu làm được thì vui vẻ không thôi.

Chỉ là, diện tích của tầng thứ ba quá lớn.

Nhưng theo thời gian, phong độ của hắn cũng dần dần đi xuống, số người Bạch Huyền tộc sót lại ngày càng ít. Còn lại trốn rất kĩ, có lẫn vào trong những tầng khác nên rất khó tìm ra.

Hắn còn nghĩ rằng phải rà soát tầng thứ ba thêm nửa triệu năm nữa.

Không nghĩ tới có một cơ hội tốt rơi trúng đầu hắn.

Thần Bạch Huyền hiển linh, cả tầng thứ ba đều xuất hiện dị tượng, mà dị tượng này hắn cũng nhìn thấy rất rõ.

Sau khi biết được rất nhiều người Bạch Huyền tộc đều chạy đến đây hành hương, trong lòng Kim Khải vui như nở hoa.

Đây chính là một cơ hội tốt để hắn bắt gọn một mẻ.

Chính vì thế, hắn suốt đêm triệu tập cao thủ ba tộc ở khắp tầng thứ ba, hơn nữa còn cố gắng làm thật thầm lặng để đám người Bạch Huyền tộc không phát hiện ra.

Đến cuối cùng, hắn cũng có thể nhân lúc địch không phòng thủ thành công vây hãm.

“Ta nhất định phải đa tạ Thần Bạch Huyền mới được, chắc chắn nàng đã nhìn ra rằng bộ tộc của các ngươi đã không thể

duy trì được nữa.”

Mà ở phía sau hắn, có vài tên Đế Huyền Cảnh của tam tộc cũng chế giễu cười to.

“Kim huynh nói đúng quá.”

“Tự đi hãm hại tộc mình, chắc thần linh của các người là nội gián rồi.”

“Còn không phải sao? Nếu không phải do nàng ta hiển linh thì bọn ta cũng không có được cơ hội tốt như vậy.”

“Sau khi các người chết, nhớ cảm tạ nàng hộ bọn ta nha, ha ha ha…”

Nghe đám cừu địch kia buông lời châm chọc, đám người Tân Linh đã lửa giận ngút trời, hận không thể giết chết bọn chúng.

Nhưng lại lo lắng về sự chênh lệch thực lực, bây giờ bọn họ cũng chưa nghĩ ra biện pháp gì.

Phía sau có rất nhiều người Bạch Huyền tộc, biểu tình bi tráng, thấy chết không sờn.

Chỉ riêng đám người Bạch La Chân và chiến linh điện chủ không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn lên Khương hiền giả.

Ánh mắt kia như đang hỏi: Lần này có thể gọi vị tà ma dị giới kia đến không?

Thành ca nghe vậy cũng cảm thấy buồn cười.

Mục tiêu ban đầu của hắn là Chung Thác, mà mấy người này vội vàng đến tận cửa tặng công đức, cũng nhiệt tình quá rồi.

Ngay khi đám người Tân Linh định liều chết sống mái với lũ kia một phen, quyết cùng thần điện tồn vong thì Thành ca đã bay đến trước thế trận.

Chương 673.

Mọi người đều không phản ứng kịp.

“Được rồi được rồi…”

Thành ca chắn trước mặt Tân Linh, sau đó xua xua tay với Kim Khải ở phía đối diện.

“Các ngươi làm màu đủ rồi đấy, bây giờ nên nhường lại sân khấu cho ta rồi đó.”

Kim Khải còn chưa kịp phản ứng lại, ba người cầm đầu Bạch Huyền tộc là Tân Linh, Thân Lương… phe bên này cũng đều hoang mang.

Mới nãy các nàng còn đang âm thầm suy nghĩ một vấn đề quan trọng – Lát nữa làm thế nào để tạo ra cơ hội, để các đại hiền giả đột phá vòng vây thoát ra ngoài.

Tất cả mọi người ở đây đều có thể chết, chỉ riêng đại huyền giả thì không thể được.

Hắn là người đã được Thần khâm điểm, ý nghĩ vô cùng lớn đó.

Đặc biệt là Thần Bạch Huyền còn đang ở trên cơ thể hắn, nhất định phải bảo vệ hắn!

Ai mà biết được, Thành ca không chỉ không chịu yên ổn ở phía sau, mà lại còn không biết sống chết xông lên phía trước nữa chứ.

“Đại… A Thành, mau lui về sau!”

Bởi vì sợ hắn bị kẻ địch nhắm vào nên thậm chí Tân Linh còn khá là thận trong, không dám công khai gọi hắn là đại hiền giả và Khương Thành.

“Nơi này rất nguy hiểm, mấy người các ngươi còn không mau tới đây bảo vệ A Thành!”

Ba vị Đế Huyền cảnh hận không thể đích thân ra tay.

A Thành gì cơ?

Thành ca khá là không hài lòng.

Mới nãy anh đây vừa mới cướp được chút ánh đèn sân khấu, còn đang định làm màu đây này, các ngươi có ý gì hả?

Có mắt nhìn không vậy hả?

“Kẻ địch còn ở ngày trước mắt, với tư cách là đại hiền giả, sao Khương Thành ta có thể nhượng bộ rồi lùi bước được.

Hắn ưỡn ngực ngẩng cao đầu hô lớn: “Càng những lúc nguy hiểm, ta càng phải xông lên chiến tuyến đầu tiên, làm gương cho mọi người mới đúng!”

“Được lắm!”

“Ra dáng đại hiền giả lắm!”

“Không hổ danh là người được thần lựa chọn, can đảm lắm!”

“Mau xông lên theo đại hiền giả!”

Rất nhiều người của Bạch Huyền tộc còn định vỗ tay rồi lớn tiếng khen đây này.

Còn Tân Linh suýt thì tức đến phát khóc.

Tân Linh đã từng gặp những kẻ liều lĩnh, nhưng mà chưa có ai liều lĩnh tới mức này hết.

Với lực thực Địa Huyền cửu trọng của ngươi, người ta khua khua tay một cái là có thể giết chết ngươi ngay tức khắc.

Ngươi đứng ra làm cái gì hả, muốn chết à?

Bọn ta cẩn thận dè dặt bảo vệ ngươi khỏi bị bại lộ thân phận, kết quả thì ngươi tự bước lên nói hết cả rồi.

Ngươi sợ đối phương không làm gì được ngươi à?

Nói thật thì, cao thủ của ba tộc và Kim Khải phía đối diện đều tỏ vẻ hoang mang.

“Khương Thành?”

“Đại hiền giả?”

Bọn họ đột nhiên nhớ tới gì đó.

“Ngươi chính là kẻ đã cấu kết với tà ma ở tầng thứ nhất, hủy diệt thần điện của ba tộc bọn ta đúng không?”

Khương Thành mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, là ta.”

Đám người Kim Khải lại tỏ vẻ hoang mang một lần nữa.

Quả thật bọn họ đều không ngờ rằng hắn sẽ thừa nhận dứt khoát như vậy.

Tội danh cấu kết tà ma dị giới này là một tội vô cùng nghiêm trọng ở Huyền tộc, thậm chí còn vượt qua cả tội danh phản bội.

Đổi lại một người khác của Huyền tộc nghe thấy lời buộc tội này, phản ứng đầu tiên của kẻ đó chắc chắn là lớn tiếng phản

bác, chắc chắc không thể đội cái mũ này lên đầu được.

Nếu không thì sẽ trở thành kẻ thù chung của bốn tộc, cả đời này coi như xong luôn.

Cho dù có mạnh mẽ như Đế Tôn, nếu như công khai thừa nhận bản thân cấu kết dị giới tà ma, vậy thì ba tộc Kim, Ngân, Hắc dưới trướng hắn đều sẽ lục đục nội bộ.

Thậm chí Kim Khải còn không nhịn được mà xác định lại: "Ngươi thật sự thừa nhận sao?"

Thành ca tỏ vẻ đương nhiên mà nói: "Hảo hán dám làm dám chịu, có gì mà ta không dám thừa nhận cơ chứ?"

Cao thủ của ba tộc phía đối đều nhao nhao sôi trào cả lên.

Ai nấy đều cảm thấy chuyện này cực kỳ khó tin.

Đặc biệt là thấy đám người Bạch Huyền tộc ở phía đối diện phản ứng như vậy thì lại càng cảm thấy khó tin hơn.

Kim Khải không thể đứng im nổi nữa rồi.

"Thân Lương! Tân Linh! Cảnh Dược!"

Hắn chỉ tay vào Thành ca, lớn tiếng hét về phía ba vị Đế Huyền cảnh của Bạch Huyền tộc: "Các ngươi nghe thấy hết rồi chứ, kẻ này cấu kết với tà ma dị giới, chính hắn cũng đã thừa nhận rồi!"

Đám người Thân Lương và Tân Linh cũng đang đau hết cả đầu đây này.

Vị đại hiền triến này, thực lực thì yếu nhưng bối phận thì cao, bây giờ bị kẻ địch khóa chặt rồi, cứu hắn kiểu gì đây?

Bọn họ còn đang suy nghĩ sứt đầu mẻ trán, làm gì còn tâm trạng mà quan tâm đến cái đó nữa?

Mắt thấy bọn họ không để ý đến bản thân, Kim Khải không thể chịu nổi nữa?

"Vậy mà các ngươi còn không thèm phản ứng lại nữa hả?"

"Kẻ cấu kết với tà ma dị giới chính là kẻ địch của cả huyền giới, năm đó Bạch Huyền tộc các ngươi cũng từng bị bọn chúng tàn sát, lẽ nào các ngươi quên rồi sao?"

Thân Lương liếc hắn một cái rồi lạnh nhạt nói: “Ồ, sau đó thì sao?”

Sau đó?

Còn có sau đó nữa hả?

Tội danh lớn như vậy, các ngươi phải làm gì đi chứ?

Hắn đột nhiên cười giễu một tiếng: “Ta hiểu rồi, hóa ra cả Bạch Huyền tộc các ngươi đều cấu kết với tà ma dị giới!”

Vũng nước bẩn này vừa mới được hắt lên, đám cao thủ của ba tộc xung quanh hắn cũng chợt hiểu ra, sôi nổi phụ họa theo.

“Đúng vậy, Bạch Huyền tộc cấu kết với tà ma dị giới!”

“Chứng cứ rõ rành rành rồi!”

“Chẳng trách Đế Tôn muốn chúng ta phải hủy diệt của Bạch Huyền tộc…”

“Quả nhiên Bạch Huyền tộc có ý đồ xấu!”

Nhìn thấy dáng vẻ nhảy cẫng lên của bọn họ, Tân Linh, Thân Lương và tất cả người của Bạch Huyền tộc phía đằng sau đều tỏ vẻ ngơ ngác.

Bất kể đại hiền giả làm gì thì cũng đều là ý chỉ của thần.

Cho dù cấu kết với tà ma dị giới thì cũng là do Thần Bạch Huyền chỉ dẫn, là chuyện của thần thánh.

Bọn họ không những không quan tâm, thậm chí còn ủng hộ nữa.

“Đúng vậy đấy, bọn ta cấu kết tà ma dị giới thì đã sao nào?”

“Có chứng cứ thì sao chứ? Làm cứ như bọn ta quan tâm lắm ấy.”

“Có bản lĩnh thì các ngươi cũng đi cấu kết thử xem.”

“Không có bản lĩnh thì đừng có mà đứng đó ba hoa chích chòe!”

Sao mà lại liên quan tới chuyện có bản lĩnh hay không có bản lĩnh rồi thế?

Đáng lẽ còn đang dương dương đắc ý vì hắt được vũng nước bẩn này, giờ đây cao thủ của ba tộc lại chết lặng.

Ngay lập tức, bọn họ đều cảm thấy bản thân bị xoay vòng vòng vậy.

Chẳng lẽ là do mình không theo kịp trào lưu của thời đại hả, sao mà phía đối diện nhìn bản thân cứ như mấy kẻ nhà quê thế này.

Lẽ nào đầu năm nay bắt đầu thịnh hành việc tự hào vì cấu kết với tà ma dị giới hả?

"Mặc kệ, dù sao cũng là do bản thân ngươi tự đứng lên nói, cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn."

Kim Khải phát hiện bản thân không thể đánh thắng nổi võ mồm của bọn họ được, thế là hắn chỉ đành từ bỏ, lựa chọn việc dùng vũ lực.

"Đúng lúc Đế Tôn có lệnh, bắt sống ngươi sẽ có thưởng!"

Vừa nghe thấy câu này, Thành ca lại nghĩ ra cách để vào tầng thứ sáu.

Đó là cố tình để Kim Khải bắt được mình, sau đó thì để hắn dẫn vào tầng thứ sáu.

Nhưng mà kế sách "tuyệt diệu" này chỉ tồn tại trong đầu hắn đúng một giây thì đã bị quẳng ra ngoài rồi.

Đùa kiểu gì thế hả?

Thành ca đường đường là vua làm màu, sao có thể để kẻ khác bắt đi được?

Không cần thể diện nữa hả?

Lần trước giả vờ để cho Địa Tàn các và Hắc Huyền tộc bắt một lần, mặc dù thu hoạch không nhỏ, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy cực kỳ hối hận.

Dù sao thì việc giả vờ cũng ảnh hưởng đến phong cách làm màu của hắn quá ấy mà.

"Ngươi đứng ở đây thì có liên hệ được với Đế Tôn của các ngươi không?"

Kim Khải sửng sốt: "Ngươi có ý gì?"

"Chẳng có gì hết, ta chỉ muốn nói với với hắn một câu, nói là ta đang ở tầng thứ ba, bảo hắn đích thân tới đây, đừng có phải

nhiều binh tốt tạp nham này đến nữa.”

Kim Khải cảm thấy cực kỳ khinh thường: “Chỉ dựa vào một Địa Huyền cửu trọng nhỏ bé như ngươi thôi ư?”

Thành ca thở dài một hơi: “Haizzz, ta đang nghĩ cho các ngươi đó, dù sao các ngươi cũng sắp bị quét sạch rồi.”

Hắn thật sự có cách để vào được tầng thứ sáu rồi.

Cùng lắm thì giết sạch toàn bộ đám Huyền Kim tộc ở đây, vậy thì kiểu gì cũng sẽ kinh động đến tầng thứ sáu, đến lúc đó thì chắc chắn Chung Thác không thể ngồi yên được nữa rồi.

Bản thân chẳng cần phải đi, cứ đợi hắn chủ động tới là được rồi.

Vẻ bình tĩnh một cách khó hiểu đấy của hắn khiến Kim Khải cảm thấy hơi nghi ngờ.

Lẽ nào tên này còn có quân bài tẩy nào đặc biệt hả?

Hắn đột nhiên phản ứng lại.

“Ngươi đang cậy mình có chỗ dựa là tà ma dị giới đó hả?”

“Đúng vậy đó!”

“Hừ, người thật sự cho rằng ta sẽ sợ hắn sao?”

“Nếu như không sợ, vậy thì ta gọi hắn tới nhá.”

Chương 674.

Lần trước nhóm người Kim Không chết quá nhanh, không còn một ai sống sót, cho nên bây giờ Kim Khải hoàn toàn không biết gì hết.

Đương nhiên cũng không biết chuyện tà ma dị giới kia như thế nào.

Hắn nghe vậy xong thì hơi sửng sốt, lẽ nào còn có thể gọi được tà ma kia ra nữa ư?

“Tà ma dị giới đang ở gần đây ư?”

“Đúng vậy, ngươi sợ rồi sao?”

“Nực cười!”

Kim Khải và mấy vị Đế Huyền cảnh liếc mắt nhìn nhau một cái rồi đồng loạt bật cười.

“Bọn ta sợ hắn ư?”

“Bọn ta chỉ sợ hắn không dám tới thôi!”

“Không ngờ rằng một mẻ lưới mà lại bắt được nhiều cá như vậy.”

“Mau lên, mau gọi hắn ra đây xem nào!”

Nhìn thấy phản ứng của hắn giống hệt với tên Kim Không trước đó, Thành ca cũng cực kỳ vui mừng.

Mà đám người Bạch La Chân ở phía sau cũng không khỏi lộ ra vẻ ánh mắt như đang nhìn thấy lũ thiểu năng.

Các ngươi vội vàng đi đầu thai vậy cơ à, việc gì phải khổ thế?

Sau khi trải qua trận chiến lần trước, bọn họ đều cực kỳ tin tưởng vào thực lực của vị tiền bối “tà ma dị giới” đó.

Chỉ cần bên phía Kim Huyền tộc không phải Đế Huyền cửu trọng tới đây thì cả huyền giới này không có ai có thể địch lại được hắn.

Kim Khải rất mạnh, nhưng chỉ Đế Huyền ngũ trọng… thì chưa đủ.

Đáng lẽ bọn họ còn đang lo lắng vị tiền bối “tà ma dị giới” kia sẽ không đến.

Vậy mà hắn vẫn có thể tới đây, vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa rồi.

Bọn họ yên tâm, nhưng Tân Linh và Thân Lương thì không thể nào yên tâm nổi.

Cho dù là tà ma dị giới tới đây thì cũng vô dùng thôi.

Suy nghĩ của bọn họ chẳng có gì khác với đám người Kim Không lần trước.

Người đó tung hoành ngang dọc, vô địch ở dưới đó, nhưng điều đó cũng chẳng nói lên điều gì.

Chỉ cần Đế Huyền cảnh cũng có thể xuống đó thì cũng sẽ trở thành kẻ tung hoành bốn bể, bất khả chiến bại ở tầng thứ nhất.

Ở trong mắt của bọn họ, cùng lắm tên tà ma dị giới này cũng chỉ có thể sánh ngang với Đế Huyền cảnh nhất hay nhị trọng gì đó thôi.

Mà lần này, Thành ca cũng chẳng buồn chạy đến chỗ vắng vẻ để gọi nữa.

Hắn trực tiếp dùng một loạt hiệu ứng huyền lực làm hoa mắt, sau đó thì nhân cơ hội đó ẩn thân.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã biến thành dáng vẻ của Lý Tuấn Lãng - tà ma dị giới, để xuất hiện.

Nhanh vậy á?

Đám người Kim khải suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Mà phản ứng đầu tiên của đám người Tân Linh lại không phải là quan sát tên tà ma kia, mà là nhìn ngang liếc dọc.

Đại hiền giả đâu rồi?

Hắn đi đâu rồi?

Thành ca hoạt động gân cốt một chút, lắc lắc thanh kiếm trong tay.

“Được rồi, các ngươi chuẩn bị xong hết chưa?”

Đúng lúc này, bên tai hắn vang lên một giọng nói truyền âm, hóa ra là Tân Linh.

“Các hạ, không biết đại hiền giả của tộc ta đâu rồi?”

Thành ca đang chuẩn bị làm màu, hắn chỉ đành cắt đứt tiết tấu này, đáp một câu: “Hắn bị ta dịch chuyển đến một nơi an toàn khác rồi.”

Tân Linh lập tức yên tâm lại.

Chỉ cần đại hiền giả có thể sống sót thì còn gì phải sợ chứ, sống chết có số cả.

Nàng lại truyền âm tiếp: “Xin hỏi các hạ có cần sắp xếp chiến thuật gì không? Có cần bọn ta phối hợp chiến đấu cùng không?”

Sắp xếp chiến thuật?

Từ này sao mà xa lạ với Thành ca thế nhỉ.

Nhưng mà "đồng đội" tích cực như vậy, còn chủ động đưa ra ý kiến muốn phối hợp với bản thân như vậy, hắn không thể từ chối, khiến bọn họ mất mặt được.

"Nhiệm vụ của các ngươi rất khó đấy."

"Ngươi cứ việc nói ra!"

Không chỉ Tân Linh, đến cả hai người Thân Lăng và Cảnh Dược cũng tỏ vẻ ủng hộ.

Nghĩ đến việc rõ ràng người ta không phải người của Bạch Huyền tộc, trận chiến này hoàn toàn có thể đứng ngoài nhìn, vậy mà lại nhiệt tình tới giúp đỡ.

Tinh thần như này, sao có thể không khiến người ta cảm động được cơ chứ?

Bọn họ cũng vô cùng xúc động đây này.

Nhưng mà sự xúc động này chỉ duy trì được đúng vài giây rồi hết.

Bởi vì bọn họ nghe được kế hoạch của Thành ca.

"Các ngươi tập hợp lại tất cả Bạch Huyền tộc ở phía sau lại, rồi để bọn họ hò hét trợ uy cho ta."

"Tốt nhất là phải hét sao cho ra dáng, sao cho có khí thế nhất là được!"

Ba vị điện chủ đều sửng sốt, sau đó thì tức xì cả khói đầu.

Ngươi có ý gì?

Bọn ta đường đường là Đế Huyền cảnh, vậy mà nhiệm vụ lại là hò hét trợ uy cho ngươi ư?

Ngươi coi thường bọn ta đấy hả?

Có phải ngươi tự cao tự đại quá rồi không thế?

Chẳng lẽ ngươi định giải quyết trận chiến này một mình à?

Lúc bọn họ đang truyền âm, Kim Khải ở phía đối diện cũng vừa kinh ngạc, mà cũng vừa nghi ngờ.

Thế là hắn liếc Đế Huyền nhị trọng của Ngân Huyền tộc một cái.

"Ngươi lên thử đi, xem xem rốt cuộc hắn có năng lực gì."

Vốn dĩ vị cao thủ của Ngân Huyền tộc này cực kỳ căm hận tà ma dị giới, nghe vậy thì gật đầu, sao đó thì nhấc theo huyền khí rồi bước lên phía trước.

Kết quả Thành ca lại xua xua tay.

“Không phiền các ngươi tới thử nữa đâu.”

“Các ngươi băng ngàn dặm đường tới tặng đầu người cho ta, tuy lễ nhẹ nhưng tình nặng, ta cũng không thể để các ngươi tốn sức mãi như vậy được…”

Kim Khải và những người khác còn chưa kịp phát ứng lại, hắn đã trực tiếp vung tiên kiếm trong tay lên.

Mười lăm Kiếm Tâm dưới sự tăng cường của huyền văn lại ầm ầm lao qua đó.

Tên cao thủ Ngân Huyền tộc đứng đầu tiên kia là kẻ dính đòn đầu tiên, cũng là kẻ đầu tiên hứng chịu Kiếm Tâm Hỏa.

Hắn lập tức nhấc huyền khí lên, nhưng sau đó thì không còn sau đó nữa rồi.

Không chỉ có huyền văn tộc độ lao tới cực kỳ nhanh, mà trong đó còn bao gồm cả tiên lực và huyền văn vận chuyển mang theo tốc độ xâm nhập cực cao.

Tất cả những thứ đó, đều đã vượt qua cả phản ứng cực hạn của Đế Huyền cảnh.

Tên Đế Huyền nhị trọng đó vẫn còn đứng ở chỗ đó.

Nhưng mà cả người đều đang bị Kiếm Tâm Hỏa, huyền văn hảo mà một lượng lớn tiên lực tấn công, huyền thể ngay lập tức bị phá hủy.

Xoẹt!

Ánh lửa đen xẹt qua bầu trời, giờ chỉ còn đống tro tàn bay từ phía của tên Đế Huyền cảnh kia sau khi bị ngọn lửa thiêu đốt.

“Cái gì!”

Kim Khải và Tân Linh đồng thời kinh ngạc hô lên.

Người trước bị dọa đến mất mật, người sau cũng bị dọa đến mất mật, chẳng qua tâm trạng của hai người hoàn toàn trái ngược nhau mà thôi.

Một Đế Huyền cảnh nhị trọng, cứ vậy mà ngã xuống ư?

Nhưng mà Thành ca không để cho bọn họ kịp cảm khái.

Kiếm Tâm Hỏa xông thẳng về phía trước, bốn hệ kim mộc thủy thổ còn lại cũng bị cuốn theo hệt như vậy.

Ngũ Hành Kiếm Tâm bao trùm lấy năm mươi vạn cao thủ vào bên trong ngay lập tức.

Vốn dĩ Ngũ Hành Kiếm Tâm không hề liên quan tới nhau, cũng không hề tồn tại cái gọi là tương sinh tương khắc.

Suy cho cùng thì đây không phải quy tắc, mà chỉ là hàm ý trong một kiếm mà thôi.

Ngoài ra, hầu như không có một ai có thể đồng thời lĩnh ngộ cả năm hệ, cho nên một kiếm lúc nãy mà Thành ca vung ra, nơi đây đã xuất hiện một cảnh tượng vô cùng thần kỳ.

Vậy mà Ngũ Hành Kiếm Tâm lại bắt đầu tiến hóa lẫn nhau, chu kỳ lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ.

Mà giữa đội hình của kẻ địch kia, một thế giới nhỏ đơn giản được hình thành từng chút một.

Mà sau đó, bởi vì bản thân thế giới nhỏ này vô cùng không ổn định, thành hình trong nháy mắt, nhưng cũng vì thế mà tự hủy diệt với tốc độ kinh hoàng.

Sự hủy diệt của thế giới nhỏ bé nàng bùng phát một sức mạnh đáng sợ.

Thực sự đột nhiên tăng cường lực sát thương cho Ngũ Hành Kiếm Tâm lên gấp mười lần!

Nhưng chỉ thấy bên không trung rộng lớn kéo dài không biết bao nhiêu dặm kia, từng chùm pháo hoa khổng lồ như những vì sao đang nổ tung.

Bất kể là Địa Huyền cảnh hay là Thiên Huyền cảnh, dưới dao động hủy diệt và linh văn áp chế này, ai nấy đều không thể còn chút sức phản kháng nào.

Cao thủ của ba tộc lần lượt ngã xuống.

Mà mấy Đế Huyền cảnh kia, cũng chỉ cầm cự được có vài giây.

Bọn họ gào thét tuyệt vọng trong tình cảnh bị vây khốn, ai nấy đều dốc sức vung huyền khí, thúc giục huyền văn, cố xông ra từ mọi phía.

Mà lúc này, cuối cùng Kim Khải cũng biết tên tà ma dị giới kia đồng nghĩa với gì.

Bọn họ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với người này.

Quả thật đây là một chiếc lưới tuyệt vời để hốt gọn một mẻ…

Chỉ đáng tiếc không phải hắn, mà là đối phương.

Kẻ tự đâm đầu vào lưới, là bản thân bọn họ mới đúng.

Là một Đế Huyền ngũ trong, hắn không hề trực tiếp bị giết chết bởi làn sóng hủy diệt của Ngũ Hành Kiếm Tâm.

Nhưng mà ngay khi hắn định lao ra khỏi phạm vi sát thương, Tứ Tình Kiếm Tâm lại lao tới.

Chương 675.

Rõ ràng không có bất kỳ thanh thế gì, những cái kẻ đường đường là Đế Huyền ngũ trọng này lại đột nhiên giống như bị một trận gió bão rửa tội.

Hắn lúc thì nổi giận lúc thì vui vẻ, bản năng cuối cùng trong lòng ép buộc hắn sử dụng huyền khí cố gắng chống đỡ sự ăn mòn cảm xúc vô hình kia, nhưng cuối cùng vẫn việc sắp thành thì hỏng.

Bỗng một khoảnh khắc nào đó, hắn đang ra sức chém giết bỗng nhiên dừng lại, thậm chí khóe miệng nở ra một nụ cười quỷ dị.

Tiếp sau đó, hắn lại buông bỏ phòng ngự một cách khó hiểu rồi bị Ngũ Hành Kiếm Tâm xung quanh mình chém thành từng mảnh vụn.

Cùng với sự ngã xuống của Kim Khải, 50 vạn đại quân của ba tộc đều bị tiêu diệt.

Không một ai sống sót!

Kiếm Tâm Nhật Nguyệt Tinh và Trường Minh Vĩnh Dạ mà Thành ca chuẩn bị phía sau đó còn chưa kịp dùng tới.

Việc này khiến bản thân hắn cũng trở tay không kịp.

Kiếm Tâm là loại có phân biệt cao thấp.

Cho tới nay, trong lúc chiến đấu, hắn đa phần dùng Kiếm Tâm giai cao như Sinh Diệt và Trường Minh Vĩnh Dạ.

Mà Ngũ Hành là loại phổ biến nhất và cũng thường gặp nhất, buff yếu nhất.

Đây là chân lý mà rất nhiều kiếm tu đã rút ra được từ trong quá trình chiến đấu thực tế.

Nhưng bây giờ Khương Thành đột nhiên phát hiện, hóa ra Ngũ Hành dung hòa với nhau thì sẽ tạo nên uy lực lớn đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Hoàn toàn không kém cạnh gì Sinh Diệt Kiếm Tâm tối cao, thậm chí lực sát thương còn hơn cả thế nữa!

Sở dĩ không ai để ý đến điều này là vì rất ít kiếm tu cùng lúc có Ngũ Hành Kiếm Tâm rất hiếm gặp.

Mà cho dù cùng lúc có Ngũ Hành Kiếm Tâm, cũng sẽ không có cùng giai vị, càng không thể tất cả đều max cấp giống như Thành ca.

Cơ bản không thể đạt đến hiệu quả tự động hình thành tiểu thế giới sơ khai.

Bản thân hắn đã bị kinh hãi rồi, càng nói gì đến những người khác đây?

Người của Bạch Huyền tộc ở phía sau đều bị dọa đến ngây người.

Cho dù những người đã từng nhìn thấy hắn ra tay như đám người Bạch La Chân và Chiến Linh điện chủ cũng không thể khép miệng lại, hệt như đang nhìn một vị thần thực sự.

Ai nấy đều chấn động, sùng bái mà ngước mắt trông cao.

Trong lòng bọn họ đang không ngừng gào thét một câu - rốt cuộc tên tà ma này mạnh đến nhường nào!

Tại sao cho dù là Địa Tàn các, thần điện Hắc Huyền, hay là đám Kim Không lần trước và đám Kim Khải lần này, đứng trước mặt hắn thì chẳng có gì khác nhau?

Tất cả đều là không hề có sức đánh trả lại.

Còn về những tộc nhân Bạch Huyền khác như Tân Linh, Thân Lương và Cảnh Diêu đều đã hóa đá rồi, thậm chí không biết nên làm phản ứng như thế nào.

Còn đám người Bạch La Chân dù sao cũng có chút tâm lý chuẩn bị.

Bọn họ lại không hề chuẩn bị một cái gì.

Trong đầu chỉ quanh quẩn vài câu hỏi đơn giản mà mộc mạc.

Ta là ai?

Đây là đâu?

Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?

Nhìn thấy bọn họ không hề phản ứng, Thành ca – kẻ mà từ trước đến nay rất thích phô trương, hình như không hài lòng lắm.

Mặc dù mức độ kinh sợ hoàn toàn đã đầy rồi, nhưng không có thanh thế gì cả.

Sau khi hắn hốt hết những chiến lợi phẩm, không khỏi than phiền.

“Bảo các ngươi trợ giúp gào thét trợ uy, kết quả im lìm như gà?”

“Không nể mặt ca đây quá rồi đấy nhá?”

Cuối cùng lúc này đám người Tân Linh và Thân Lương mới như vừa tỉnh mộng.

Gào thét trợ uy?

Ngươi cũng cần cho thời gian để bọn ta phản ứng chứ!

Việc này nhanh quá mức rồi được không, còn chưa kịp phản ứng nữa, phía đối diện đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi.

“Kim Khải …. chết rồi?”

Cho dù là tự mắt nhìn thấy, Tân Linh vẫn không dám tin.

Thế trận của kẻ địch quá mạnh, vừa nãy còn tưởng rằng lần này Bạch Huyền tộc sẽ bị thương vong nghiêm trọng, thậm chí bị đối phương tiêu diệt hết.

Mọi người đều có ý cùng sống cùng chết với thần điện.

Thành ca nhún vai: “Đương nhiên là chết rồi, ca trước giờ ra tay luôn chắc chắn.”

Thân Lương nhìn khoảng không ở phía trước vẫn còn đang hơi hơi dao động và những thi thể nát bấy rải rác đầy trên đất kia, lắp bắp nói: “Đại quân ba tộc đều bị tiêu diệt rồi ư?”

Vừa nãy hắn còn cảm thấy Thành ca quá ngạo mạn.

Bây giờ hắn chỉ cảm thấy, người này thật sự là khiêm tốn có phí phách.

Sức mạnh khủng khiếp như vậy, còn đồng ý hạ mình và giao tiếp với người của mình một cách công bằng.

“Nếu không thì sao, lẽ nào các ngươi còn muốn giữ lại vài người sống?”

Hít!

Luồng khí lạnh trong lòng ba người không ngừng toát ra.

“Ngươi… sức mạnh này của ngươi đáng sợ tới mức nào vậy?”

“Không có gì, tùy tiện ra tay mà thôi, là bọn họ quá yếu không bõ đánh thôi.”

Tám vị Đế Huyền vẫn chưa bõ đánh?

Ba người không thể không thừa nhận, đúng thật là người này có tư cách nói ra câu này.

Liếc mắt nhìn tên tà ma dị giới này, trong mắt bọn họ ngoài sự ngưỡng mộ ra, những thứ còn dư lại chỉ có kinh sợ.

Đó là phản ứng bản năng sau khi nhìn thấy nhân vật cấp bậc cao hơn.

Sức mạnh của người này vượt ra tưởng tượng của bọn họ, thậm chí còn không biết nên phán xét như thế nào.

Nghĩ đến trước đây bản thân cũng từng chỉ trích Khương hiền giả cấu kết với tà ma dị giới, bây giờ bọn họ cảm thấy thật hoang đường.

Cho dù Thần Bạch Huyền không ra mặt thì cũng không thể đắc tội với vị tà mà dị giới này được!

Có thể "cấu kết" với hắn, là vinh hạnh của Bạch Huyền tộc được không?

Có thể nhận được sự tương trợ của một vị tà ma dị giới như vậy là chuyện may mắn nhất của Bạch Huyền tộc!

"Tiền bối, đa tạ người trượng nghĩa ra tay giúp đỡ." Với tư cách là một Đế Huyền cảnh, Thân Lương cũng không kìm nổi lòng mà chủ động hạ mình một bậc.

Tân Linh và Cảnh Diêu cũng vội vàng khom mình hành lễ.

"Trên dưới Bạch Huyền tộc bày tỏ lòng biết ơn chân thành nhất dành cho người!"

Bây giờ chính vào lúc Bạch Huyền tộc hết sức bấp bênh, một chiếc đùi lớn như vậy, bọn họ thật không nỡ buông ra.

"Ừ!"

Thành ca gật đầu, nghĩ đến việc biến thân cần cooldown ba ngày, lại nói: "Ta định ở lại đây vài hôm, còn về Khương hiền giả của các ngươi, tạm thời đang ở một nơi an toàn, đợi sau khi sóng gió qua đi tự sẽ trở về."

Ba vị điện chủ vội vàng gật đầu.

"Tiền bối muốn ở bao lâu cũng được!"

"Đúng thế đúng thế, chỉ cần ngươi thích là được."

Bọn họ vô cùng mừng rỡ.

Có vị tiền bối này ở đây, có lẽ hệ số an toàn của thần điện sẽ tăng lên tận mấy lần, vững chắc hơn nhiều rồi.

Còn về thân phận tà ma dị giới?

Đó là cái gì?

Có thể ăn không?

Sau khi Thành ca bay vào bên trong thần điện, đám người bên ngoài của Bạch Huyền tộc bị kinh sợ đến thất thanh phát ra tiếng hô hoán rung trời.

"Quá mạnh rồi!"

"50 vạn đại quân, đã bị tiêu diệt trong phút chốc như vậy, quả thật làm cho người ta kinh hãi mà!"

“Thật là kỳ diệu, sức mạnh phi thường….”

“Cũng may vị này đứng về phía Bạch Huyền tộc chúng ta.”

“Thần Bạch Huyền quả nhiên có khả năng dự đoán trước, vị tà ma này chính là cứu tinh của tộc chúng ta!”

“Vẫn gọi tà ma cái gì hả, phải gọi là ân nhân biết chưa?”

“Đúng đúng đúng, đây rõ ràng chính là ân nhân.”

Lúc này trên dưới Bạch Huyền tộc, sự đồng cảm với Khương hiền giả cao hơn bao giờ hết.

Dù sao nếu không có sự kêu gọi của hắn, vị cao thủ dị giới này cũng sẽ không đến.

Thành ca trở về đến bên trong thần điện vẫn chưa kịp yên ổn để đi ngủ thì ba vị điện chủ và một đám Bạch Huyền tộc đã chủ động tìm đến cửa muốn gặp.

“Tiền bối, trải qua trận chiến ngày hôm nay, tất cả những cao thủ hàng đầu tầng thứ ba của ba tộc đều đã chết sạch, số còn lại không đáng phải lo nghĩ.”

“Bọn ta muốn tự mình càn quét những quân địch còn sót lại khắp nơi, không biết là có được không?”

Trận chiến trượng nghĩa hôm nay là do Thành ca đánh, chủ lực đều là hắn tiêu diệt.

Ba vị điện chủ cũng rất hiểu quy tắc, cho dù là quét sạch hết những kẻ địch còn sót lại, giải cứu những người của Bạch Huyền tộc bị bắt làm nô dịch, cũng cần nhận được sự đồng ý của hắn.

Đương nhiên Thành ca là đồng ý.

“Được, các ngươi đi đi.”

Chiến lợi phẩm của chủ lực đều đã lấy rồi, những tạp binh còn sót lại hắn cũng không có hứng thú với việc đi tiêu diệt từng kẻ một ở khắp nơi.

“Đa tạ tiền bối!”

Ba người cáo lui, sau đó vừa ra ngoài liền bắt đầu thương lượng.

“Tiếp theo tốt nhất là che giấu tin tức của Lý Tuấn Lãng tiền bối với bên ngoài.”

“Đúng thế, hết sức khiêm tốn, khiến cho kẻ địch không biết được thực sự của chúng ta.”

“Đúng đúng đúng, ngộ nhỡ kẻ địch ở tầng thứ sáu biết tiền bối mạnh như vậy, thế trận lần sau nhất định sẽ mạnh hơn mấy lần.”

Chương 676.

Mọi người cũng nhao nhao cho rằng như vậy.

Thành ca vừa hay nghe được câu này, lập tức vội vàng đuổi theo.

“Đừng, các ngươi nhất định đừng che giấu sự tồn tại của ta, càng phô trương càng tốt!”

“Ơ tiền bối?”

Hai người Tân Linh và Thân Lương ngây ra.

Không phải khiêm tốn che giấu con át chủ bài cuối cùng sẽ tốt hơn sao?

“Tại sao phải tiết lộ sự tồn tại của ngươi?”

Tại sao?

Các ngươi còn không biết ngại hỏi ta tại sao?

Ca đã chiến đấu không chỉ một trận, ngoài chiến lợi phẩm ra thì còn trông chờ vào việc làm màu để đánh bóng bản thân nữa mà.

Yêu cầu đơn giản như vậy, quá đáng sao?

Kết quả các ngươi còn muốn phong tỏa tin tức, che giấu tên của ta?

“Haizzz!”

Thành ca vẻ mặt thất vọng lắc đầu.

Đội quân này thật sự không dễ dẫn dắt mà, toàn không hiểu được tâm ý của ta.

Ngoài làm màu ra, hắn còn một mục đích khác, chính là muốn Chung Thác nhanh chóng chủ động xuống đây chịu chết được không?

Chỉ mong sao tin tức ở đây càng truyền càng lan rộng.

“Lẽ nào trong lòng các ngươi, ta rất đáng xấu hổ sao?”

“Không có không có!”

Mọi người vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Đùa sao, ngộ nhỡ vị tà ma tiền bối này tức giận rồi rời đi thì phải làm sao?

“Tiền bối người hiểu lầm rồi, bọn ta chỉ là muốn che giấu con át chủ bài, sau này đánh cho kẻ địch bất ngờ!”

Cái gì mà đánh bất ngờ?

Thành ca không muốn chơi cái trò giả mạo này, hắn muốn phô trương mà làm màu cơ!

“Ta không cần phải đánh bất ngờ.”

“Nhưng che giấu như vậy, sau này đối phó với kẻ địch sẽ có hiệu quả đặc biệt.”

Sao không thể nói cho các ngươi hiểu được nhỉ?

Nhớ lại việc dựa vào thân phận Khương hiền giả mà mượn danh nghĩa của Thần Bạch Huyền, cho dù đề nghị vô lý như thế nào, mọi người đều cùng nhau khen hay, Thành ca cũng có chút hoài niệm.

“Ta thấy các ngươi là xem thường ta, cảm thấy sức mạnh của ta không đủ, chỉ có thể giấu giấu diếm diếm lén lén lút lút đúng không?”

“Không có không có, sức mạnh của người bọn ta cả đời hiếm thấy…”

Nhìn thấy sắc mặt hắn trầm xuống, mọi người mới thật sự trở nên hoang mang.

“Nếu như tiền bối người đã không để ý, vậy bọn ta sẽ không che giấu nữa.”

Tân Linh liên thanh nói: “Bọn ta sẽ phái người đi tuyên truyền công lao vĩ đại của tiền bối người, nhất định phải khiến cho cả tầng thứ ba đều ca tụng!”

Thành ca thầm nói, đây là các ngươi chủ động đấy nhé!

Thịnh tình thì khó từ chối, vậy ta chỉ đành chấp nhận thôi.

“Ha ha ha, như vậy mới đúng, đi đi, đi đi!”

Mọi người trong chớp mắt nhìn thấy hắn cười thoải mái như vậy, cũng xem như là nhìn ra mục đích thật sự của hắn rồi.

Trong nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, lựa chọn phô trương chính là vì nguyên nhân xa xôi như vậy?

Để khiến tâm trạng hắn có thể thoải mái, ở lại đây lâu, thế là ai cũng bắt chước theo.

"Lời tiền bối nói thật đúng, bọn ta sẽ phát động tất cả ngươi của Bạch Huyền tộc ca ngợi công lao của người."

"Đúng vậy đúng vậy, còn phải khiến mọi người sáng tác truyền hát những bài ca dao…"

"Hình tượng rực rỡ của ngươi, sẽ lưu truyền rộng rãi ở khắp tầng thứ ba!"

"Không chỉ tầng thứ ba, bọn ta sau này sẽ huy động người tới tầng thứ hai, tầng thứ tư, tầng thứ năm để truyền tụng!"

Thành ca nghe được mặt mày hớn hở, liên tục khen ngợi trẻ nhỏ dễ dạy dỗ, học một mà biết mười.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Thành ca lại đi vào tĩnh phòng đóng cửa tu luyện một lần nữa.

Lần này không phải vì huyền văn, mà là vì tăng cảnh giới của huyền phách.

Hai trận đại chiến liên tiếp đã hốt được không ít Huyền Nguyên Quả và huyền thạch, hắn lại có thể tăng cấp rồi.

Bận rộn ba ngày liền, cảnh giới liên tiếp đột phá.

Sau khi từ Địa Huyền cửu trọng đến Thiên Huyền nhất trọng, Huyền Nguyên Quả cần đến lại một lần nữa tăng lên gấp đôi.

Chiến lợi phẩm của nhiều người như vậy, cuối cùng vậy mà chỉ đẩy hắn lên đến Thiên Huyền bát trọng.

Việc này khiến Thành ca càng ngày càng gấp gáp cần "shipper" chuyển hàng đến cửa rồi, hy vọng tên Đế Tôn đó nhanh nhanh một chút, bên này thiếu tài nguyên quá rồi.

Hiện giờ Bạch Huyền tộc sống ở bên ngoài thần điện nhiều hơn trước đây gấp mấy lần, Đế Huyền cảnh cũng có thêm hai vị.

Ngoài lời kêu gọi của Thần Bạch Huyền ra, một nguyên nhân quan trọng khác chính là ở đây an toàn.

Mà bởi vì có vị tà ma dị giới này trấn giữ, cho nên an toàn.

Nhất cử nhất động của hắn, các cấp cao của thần điện đều vô cùng quan tâm.

Vừa nhìn thấy bế quan kết thúc, vài vị Đế Huyền cảnh đã vội chạy đến hỏi thăm.

Kết quả đến đây vừa nhìn tất cả mọi người đều ngây người.

“Khương hiền giả?”

“Ơ, sao người trở về rồi?”

Thành ca cũng sững người.

Hắn đã quên bế quan ba ngày, biến hóa cooldown qua rồi, bản thân đã hồi phục trở về hình dạng mặt mũi ban đầu.

“À, ta cảm thấy nên trở về, cho nên đã về rồi.”

Mọi người cũng không nghĩ nhiều.

Phỏng đoán có lẽ vị tà ma dị giới kia đã giấu tất cả mọi người, thần không biết quỷ không hay đón hắn quay trở về.

Dù sao vị tiền bối kia thần thông quảng đại, có buff không thể bàn cãi.

Tiếp sau đó, bọn họ liền trở nên kinh ngạc.

“Ngươi, sao ngươi đã Thiên Huyền bát trọng rồi?”

“Đúng thế, không phải ngươi là Địa Huyền cửu trọng sao?”

Đám người Tân Linh và Thân Lương, rất quan tâm đến tình hình của vị Đại hiền giả này.

Là người mà Thần Bạch Huyền khâm điểm, thiếu xót lớn nhất của vị Khương hiền giả này chính là cảnh giới quá thấp.

Cho nên bọn họ nhớ rất rõ, ba ngày trước hắn vẫn là Địa Huyền cửu trọng.

Sao hôm nay đã là Thiên Huyền bát trọng rồi?

So với sự kinh ngạc của bọn họ, đám người Bạch La Chân vẫn có thể là chấp nhận được nhiều hơn.

Dù sao lúc bọn họ ở tầng thứ nhất, họ từng chứng kiến một việc làm vĩ đại của Thành ca là, trong một đêm đột phá ba

mươi tám tiểu cảnh giới.

“Ha ha ha, các vị điện chủ có điều không biết, đây chính là hiệu quả thần kỳ của Tử Kim Huyền Văn đó.”

“Tử Kim Huyền Văn?”

Mặc dù từng nghe nói, nhưng thời gian này quá nhiều việc lớn, đám người Tân Linh, Thân Lương vẫn chưa thật sự nghĩ đến.

Đợi đến khi đám người Bạch La Chân nói lại sự tích trước đây của Thành ca, mấy vị điện chủ nhất thời rất kinh ngạc.

Trong một đêm tăng tận mấy cái đại cảnh giới, huyền văn còn có thể tự động nhận được sự ‘truyền thụ’ của huyền thuật cấp chí tôn, vượt cấp đánh bại chấp sự Kim Huyền tộc?

Trên đời còn có loại thiên phú này sao?

Việc này cũng quá là khó tin rồi?

Đặc biệt là huyền thuật cấp chí tôn, bọn họ càng không dám tin là thật.

Thân Lương với vẻ mặt khó tin nói: “Vậy mà đại hiền giả cũng biết huyền thuật cấp chí tôn? Ta chỉ từng nghe nói Chung Thác dùng loại huyền thuật đó!”

Mấy vị Đế Huyền cảnh khác cũng đồng tình gật đầu.

“Đúng thế, trước đây, bọn ta nghe nói cấp bậc cao nhất của huyền thuật cũng chỉ có cấp Đế.”

“Nếu không phải hắn dùng, thậm chí bọn ta còn không biết còn có cấp độ đó.”

Tân Linh vẻ mặt càng là ao ước nhìn về phía đám người Bạch La Chân.

“Vậy mà các ngươi đã đi theo đại hiền giả học được rồi?”

“Uy lực như thế nào?”

Đám người Bạch La Chân lập tức biểu diễn một lần ngay tại chỗ cho bọn họ xem, mấy vị Đế Huyền cảnh càng không thể bình tĩnh thêm.

“À… Khương hiền giả, không biết bọn ta có thể học được không?”

Thành ca vốn đã không để ý, nể mặt bọn họ đã giúp mình dương cao tên tuổi, rất dứt khoát gật đầu.

“Được, các ngươi đi học cùng bọn họ là được.”

Bản thân hắn cũng sẽ không đích thân dạy.

Mấy vị Đế Huyền cảnh nhất thời vui mừng phấn khởi, lại một trận cảm kích, nịnh hót không ngớt miệng.

Trước đây, bọn họ kính trọng Thành ca chỉ bởi vì hắn được Thần Bạch Huyền đích thân khâm điểm, bây giờ không giống như trước nữa.

Cuối cùng bọn họ cũng ý thức được ‘giá trị’ của bản thân Thành ca rồi.

Thảo nào Thần Bạch Huyền đã chọn hắn.

Chỉ dựa vào huyền thuật cấp chí tôn, hắn sớm muộn cũng có thể giúp Bạch Huyền tộc.phát triển lớn mạnh

Mấy người sau vui sướng, lại hỏi: “Đúng rồi, vị tiền bối dị giới kia ở bên trong sao? Bọn ta có thể vào trong chào hỏi không?”

Thành ca thầm nói, ta ở ngay trước mặt các ngươi đây, đã đứng được cả nửa ngày rồi đó.

Lúc không có kẻ địch, hắn thật sự không muốn biến thành Lý Tuấn Lãng chấn động khắp nơi.

Thế là nhún nhún vai: “Hắn đi rồi.”

Chương 677.

“Đi rồi?”

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, bắt đầu hoang mang.

“Sao hắn đã đi rồi?”

“Đúng thế, còn chưa nói với bọn ta một tiếng!”

“Lẽ nào là bọn ta tiếp đãi không chu đáo, làm cho người ta không vui rồi?”

Chỗ dựa lớn nhất bây giờ của bọn họ chính là vị tà ma dị giới kia.

Nếu lần sau kẻ địch lại đến thì biết đối phó như thế nào?

Căn bản cả tộc Bạch Huyền tộc không đánh lại ba tộc mà đã từng được Chung Thác huấn luyện.

Huống hồ rất nhiều cao thủ hàng đầu của Bạch Huyền tộc trước đây, người thì đã chết, người thì mất tích.

Nhìn thấy phản ứng lo lắng này của bọn họ, Thành ca cũng không biết phải làm sao.

Đám người này trước đây đòi đánh đòi giết tà ma dị giới, vậy mà bây giờ lại có thể mắc chứng "dựa dẫm vào tà ma".

"Yên tâm đi, lần sau có kẻ địch đến thì gọi hắn tới cũng không muộn."

"Cơ mà…"

"Chỉ sợ đến lúc đó người ta không kịp thời chạy đến."

"Đúng thế, hơn nữa gọi hắn nhiều lần như vậy, có phải hắn sẽ không vui không?"

"Các ngươi nghĩ nhiều rồi, hắn không dám không nể mặt ta!"

Thành ca chỉ đành tự đạp lên mình mà làm màu.

"Ta muốn hắn đến, hắn sẽ phải đến, mệnh lệnh của ta, hắn không thể không nghe theo."

Mấy vị điện chủ chỉ coi như hắn đang nói khoác lác.

Thực lực của người ta mạnh mẽ như thế, cho dù là quan hệ tốt với người thì đó cũng là đã nể mặt ngươi, sao có thể nghe theo mệnh lệnh của ngươi được chứ?

"Đừng có nói như thế."

"Ngộ nhỡ tiền bối không vui…"

"Đúng thế, Khương hiền giả, tốt nhất là sau này ngươi cung kính với vị tiền bối đó một chút."

Nhìn thấy mấy người đó nghi ngờ, Thành ca đang suy nghĩ liệu lần sau có phải dùng giọng điệu của tà ma dị giới để tăng thêm thể diện cho Khương hiền giả không.

Tà ma tiền bối không ở đây, trong lòng mọi người vô cùng lo lắng.

Nghĩ đến đám kẻ địch mạnh tiếp theo sẽ đến đây, tu luyện được huyền thuật cấp chí tôn còn không hời như thế.

Thành ca thì lại rất thảnh thơi.

Tạm thời hết Huyền Nguyên Quả, hắn cũng không có việc gì để làm.

Cố ý đi ra bên ngoài vận động một chút.

Quả nhiên, bây giờ đám người Bạch Huyền tộc ở bên ngoài khắp nơi đều đang bàn tán vị tà ma dị giới thần thông dũng mãnh đó.

Trong thời gian hắn bế quan, công việc tuyên truyền của đám người Tân Linh và Thân Lương làm vô cùng tốt.

Nếu như tất cả những người tầng thứ ba đều biết những chiến tích của tà ma dị giới.

Nhắc đến hắn, không một ai không khen ngợi không ngưỡng mộ.

“Trước đây ta rất căm ghét tà ma dị giới, nhưng vị Lý Tuấn Lãng tiền bối này đã khiến mấy thành kiến kia của ta phải thay đổi!”

“Đúng thế, hắn cứu rỗi Bạch Huyền tộc của ta trong lúc nguy nan, ân tình này quá lớn rồi.”

“Sức mạnh của Lý Tuấn Lãng tiền bối quả thật quá mạnh mẽ.”

“Đúng thế, ba vị Đế Huyền cảnh, vậy mà không chống đỡ được khi ở trước mặt hắn, cái vèo đã bị tiêu diệt toàn quân.”

“Đây chắc chắn là sức chiến đấu đứng đầu của Đế Huyền cửu trọng.”

“Làm gì có chuyện chỉ có thế? Theo ta thấy, Lý Tuấn Lãng tiền bối có thể sánh được với vị Đế Tôn Kim Huyền tộc kia rồi.”

“Ta quyết định rồi, sau này mỗi ngày lúc bái Thần Bạch Huyền tiện thể cầu phúc cho Lý Tuấn Lãng tiền bối!”

Lúc này một Lý Tuấn Lãng khác đang trốn đông trốn tây ở bên tiên giới, căn bản không biết bản thân đang được rất nhiều người bái lạy xem như tuyệt đỉnh cao thủ.

Thậm chí còn có người cầu phúc cho bản thân…

Vừa bắt đầu Thành ca còn vui vẻ nghe.

Dần dần, cảm thấy có chút không đúng.

Hình như những lời ca tụng không phải là tên của bản thân mình.

Hắn nhất thời hối hận đến mức vỗ cái "bốp" vào đùi mình.

Cảm giác bản thân đã bận rộn hơn nửa ngày trời, kết quả lại nhường hết hào quang cho Lý lão đệ rồi?

Dù sao cũng là bản thân chủ động tạo thành.

Việc này biết đi tìm ai nói lý được đây?

Nhưng nghĩ kỹ lại, chỉ cần hắn duy trì hai thân phận, vậy thì cái thể diện này không thể nào rơi vào đầu Khương Thành được.

Chẳng qua là một thân phận hắn biến hóa từ Lý Tuấn Lãng thành mà thôi.

"Haiz, đúng là khiến cho con người ta đau buồn!"

Đối với một Thành ca coi cái năng lực làm màu này còn quan trọng hơn tính mạng mà nói, sự tổn thất này quả thực quá lớn.

"Không được, sau này tìm được Lam Đề, trước khi trở về tiên giới ca nhất định phải tiết lộ thân phận thật sự!"

"Cái thể diện này nhất định phải thuộc về mình! Những cái mà hôm nay mất đi ngày mai nhất định phải lấy về!"

Sau khi nghiêm túc buông ra lời thề thốt như vậy, hắn cũng không muốn ở lại bên ngoài nữa, quyết định trở về thần điện tiếp tục tĩnh dưỡng.

Mà trong thời gian này, không chỉ tầng thứ ba, những tầng khác cũng ào ào vũ bão.

Bạch Huyền tộc nhận được sự tương trợ của một vị tà ma dị giới, tin tức hai lần tiêu diệt toàn bộ cao thủ ba tộc, rất nhanh đã truyền đến tầng thứ hai, bốn, năm, sáu.

Sau khi xác nhận tính chân thật của tin tức này, mấy tầng lập tức náo động.

Từ Đế Huyền cảnh đến Cực Huyền cảnh đều bị kinh hãi.

“Quả nhiên còn có tà ma dị giới mạnh như vậy?”

“Bạch Huyền tộc đúng là gan to tày trời, quả nhiên dám cấu kết với tà ma, ai ai cũng muốn trừng phạt!”

“Đúng thế, bọn họ phản bội huyền giới, đã không xứng đáng gọi là Huyền tộc rồi!”

“Nhất định phải trừng trị! Ta đề nghị ba tộc liên thủ tiêu diệt Bạch Huyền tộc!”

“Đồng ý!”

“Hình như….trước đây chúng ta đã liên thủ tiêu diệt bọn họ rồi mà?”

“Đúng thế, hình như cũng không có gì khác cả…”

Việc này rất xấu hổ, Bạch Huyền tộc đã ở trong trạng thái bị ba tộc vây hãm từ mười mấy năm trước rồi.

Người ta có cấu kết với tà ma dị giới hay không, kết quả cũng không có gì khác biệt.

“Dù sao không thể cứ tiếp tục như vậy nữa!”

Trong thần điện của trung tâm tầng thứ sáu, đám cao thủ hàng đầu ba tộc Kim Ngân Hắc tập trung tại một chỗ, cùng nhau thương lượng nên đối phó với Thành ca như thế nào.

“Rốt cuộc thực lực của tên Lý Tuấn Lãng đó ngang ngược tới mức nào?”

“Nghe nói hắn chỉ dùng đúng một chiêu giết cả đám người Kim Khải!”

“Cái gì?”

Trong điện rất nhiều điện chủ của Hắc Huyền tộc và Ngân Huyền tộc vô cùng kinh hãi.

“Không thể nào, trên đời không thể có người mạnh như vậy được!”

“Bất kỳ tin tức gì sau khi trải qua nhiều lần truyền đi đều sẽ trở thành nói quá sự thật, việc này nhất định là phía Bạch Huyền tộc thêu dệt rồi”

“Đúng thế, bọn họ cố ý phóng đại tên tà ma đó rất lợi hại, để dọa chúng ta mà.”

“Lần này Đế Tôn sẽ đích thân ra tay sao?”

“Hắn đang trong thời gian tu luyện quan trọng nhất, bây giờ vẫn chưa phải lúc để xuất quan, có điều đã truyền khẩu dụ xuống.”

“Khẩu dụ gì?”

Đối với điện chủ của ba tộc này mà nói, khẩu dụ của Đế Tôn không khác gì thánh chỉ, bất kể ai cũng không dám kháng lệnh.

Dù sao đó cũng là một kẻ mạnh hơn bọn họ không chỉ một cấp độ.

“Lần này ba tộc, mỗi tộc phái đi một vị Đế Huyền cửu trọng, hai vị Đế Huyền bát trọng, đồng thời còn điều động đội quân tinh nhuệ của ba tộc…”

“Nhất định phải dùng thế trận hùng mạnh nhất, tiêu diệt tà ma dị giới, dẹp yên tầng thứ ba!”

Chính vào lúc các cấp cao tầng thứ ba đang thương lượng đối sách, tầng thứ năm ở một nơi hoang vu xa xôi, cũng dần dần xuất hiện bóng người.

Nhưng nhìn nơi mà những người này xuất hiện không có sự sống và cái chết, cũng không có thời gian và không gian, đó chính là một vùng đất hoang tàn sau khi bị Ảnh tộc nuốt chửng quy tắc thiên địa mà tạo thành.

Mười mấy người này, có người cảnh giới huyền lực mới là Thiên Huyền cảnh, có người đã đến Đế Huyền tam hay tứ trọng.

Nhưng vừa đứng ở đó một chút, cảm giác đem lại cho người khác lại hoàn toàn không thua kém gì Đế Huyền bát trọng của Huyền tộc!

“Thương La Ma Đế, ngươi đã từng nghe nói vị tiên giới đồng đạo gần đây kia chưa?”

“Người mà ngươi nói là tên Lý Tuấn Lãng kia hả?”

“Đúng thế, nghe nói người này đã từng giết chết mười một vị Đế Huyền cảnh của Huyền tộc.

Hơn mười mấy người khác cũng bàn tán sôi nổi.

“Đồng đạo tiên giới của ta đến giới này không hề cảm nhận được tâm quy tắc, sức mạnh sẽ bị suy yếu, sao mà sức chiến đấu của người này vẫn có thể mạnh tới như vậy?”

“Đúng thế, nhìn từ tin tức được truyền ra ngoài, e rằng sức mạnh của người này đứng ngay sau Chung Thác rồi.”

“Lý Tuấn Lãng, cái tên này vô cùng lạ lẫm, trước đây các ngươi có từng nghe nói chưa?”

Mười mấy vị Tiên Đế, Chuẩn Đế đã từng rung trời chuyển đất ở tiên giới cau mày suy tư, nhớ kỹ lại, không hề có một chút ấn tượng nào.

Chương 678.

Thương La Ma Đế được bao phủ trong một màn sương mù đen dày đặc giống như thực chất, lúc ẩn lúc hiện, tỏa ra uy áp khiến cho người ta khiếp sợ.

Sau khi suy nghĩ, hắn trầm giọng truyền ra: “Bổn đế chưa từng nghe nói, e rằng người này không phải là người trong ma giới của ta.”

“Đại Diễn, ngươi có biết người này không?”

Đại Diễn Tiên Đế đầu đội mũ cao trên người mặc áo vải bố, hắn đã tồn tại từ thời viễn cổ tiên giới cho tới tận bây giờ.

Những hiểu biết của hắn vượt qua tất cả những người ở đây.

Thế mà vị lão giả với râu tóc bạc phơ, da dẻ hồng hào này, sau khi chăm chú suy nghĩ rất lâu cũng lắc đầu.

“Chưa từng nghe nói đến, có lẽ là nhân tài mới xuất hiện trong một trăm triệu năm gần đây.”

Một vị Chuẩn Đế hậu kỳ đến từ tử giới ở bên cạnh ngạc nhiên nói: “Hậu bối của một trăm triệu năm trở lại đây có thể có sức mạnh như vậy ư?”

Một vị Chuẩn Đế trung kỳ của linh giới khác cười nói: “Việc này cũng không có gì lạ, Cô Nguyệt Tâm Cơ cũng không phải là hậu bối sao? Bây giờ sức lực chiến đã đang rượt đuổi Đại Diễn tiền bối rồi.”

Những người khác cũng đều gật đầu.

“Đúng, ở đây là huyền giới, nói không chừng người này cũng là tuyệt thế thiên tài tu luyện huyền lực.”

Thương La Ma Đế từ tốn nói: “Nếu như có thể liên thủ được với người này, sức mạnh của chúng ta sẽ có thể tăng thêm vài phần rồi.”

Đại Diễn Đại Đế gật đầu: “Đúng vậy, có lẽ sức chiến đấu của hắn ở giới này không thua kém gì ta và ngươi.”

Hai người bọn họ cực kỳ nắm chắc phần thắng kể cả khi đối đầu với Đế Huyền cửu trọng.

Đổi lại là bọn họ, cũng có thể tự mình tiêu diệt toàn bộ đám người của Kim Khải.

Dù sao cũng từng là Đại Đế, kinh nghiệm tu luyện mấy chục tỷ năm cũng không phải là vô ích.

Cho dù rơi vào huyền giới - nơi mà không có tâm quy tắc, bọn họ vẫn có thể dựa vào những hiểu biết sâu rộng về con đường tu luyện, dần dần kết hợp hai hệ thống tu luyện khác nhau lại với nhau.

Theo bọn họ, vị tà ma dị giới Lý Tuấn Lãng mới xuất hiện kia, có lẽ sức chiến đấu cùng một cấp bậc với mình.

Đây đã là đánh giá rất cao rồi.

Dù sao thì mấy vạn Tiên Ma hiện nay thất lạc ở tầng trên, người mạnh nhất chính là bốn vị Thương La Ma Đế, Đại Diễn Tiên Đế, Cô Nguyệt Tâm Cơ, Thương Hư Đại Đế.

“Hy vọng hắn đừng giống như Cô Nguyệt Tâm Cơ, không những không liên thủ với chúng ta, mà còn trở thành kẻ địch của chúng ta.”

“Có lẽ là không đâu, Cô Nguyệt đó là vì chúng ta năm đó….tình huống đặc biệt.”

“Haizz!”

Đại Diễn Tiên Đế thở dài một tiếng, trong biểu cảm mang theo vẻ vô cùng tiếc nuối.

Những Tiên Ma lưu lạc đến huyền giới như bọn họ, dưới sự vây quét của Chung Thác, sống cũng không dễ dàng gì.

Nếu không thì cũng sẽ không có chuyện Tiên Đế và Ma Đế liên thủ với nhau.

Nếu như Cô Nguyệt Tâm Cơ cũng đứng về phía bọn họ, vậy thì tình cảnh của bọn họ cũng khá hơn nhiều.

Chỉ đáng tiếc, nữ nhân này vì những ân oán từ trước, từ lúc mới bắt đầu đã mỗi người một ngả với bọn họ.

“Nghe nói những năm nay Chung Thác cũng đang truy bắt nàng ta, cũng không biết hiện giờ nàng ta có còn sống hay không?”

Thương La Ma Đế lắc lắc đầu: “Chuyện của Cô Nguyệt tạm thời không cần nghĩ nhiều, chuyện cấp bách hiện giờ, là phải nghĩ cách lôi kéo Lý Tuấn Lãng về phe cánh của chúng ta.”

Bọn họ cũng không có học trò hậu bối ở đây, số người quá ít, rất cần người có sức mạnh lớn giúp đỡ.

Đại Diễn Tiên Đế nhíu đôi mày dài màu trắng xám lại, lộ ra lo lắng không thể hóa giải: “Người này ở cùng với Bạch Huyền tộc, việc này quá là kỳ lạ, rất khó nói!”

Mặc dù Bạch Huyền tộc cũng bị ba tộc khác nhằm vào, nhưng những “tà ma dị giới” bọn họ sẽ không trở thành đồng minh với Bạch Huyền tộc.

Vẫn là thái độ đối địch như trước.

Thật ra bên phía Bạch Huyền tộc cũng như vậy.

Kẻ địch của kẻ địch chưa chắc phải là bằng hữu.

Những Chuẩn Đế khác cũng đều than thở.

“Đúng thế, nhìn hắn không giống người sẽ đi cùng đường với chúng ta.”

“Đến cả Cô Nguyệt Tâm Cơ cũng không cùng một giuộc với Huyền tộc, nói không chừng người này đã trở thành phản đồ của tiên giới rồi ấy chứ.”

“Cứ tiếp xúc với hắn trước, thử xem thế nào.”

“Có lẽ hắn thân thiết với Bạch Huyền tộc, chỉ là cố ý mê hoặc Huyền tộc, đánh kẻ địch thì đánh từ trong sào huyệt mà ra?”

“Hy vọng là như vậy…”

Một bên khác,Thành ca nằm trên giường lớn ở đại điện nhàn hạ ngủ, trên môi truyền đến một cảm giác lạ, tiếp sau đó khớp hàm cũng bị đập mạnh một cái.

Mở mắt ra nhìn, hắn lập tức thấy thấy đôi mắt sâu thẳm vô cùng rõ ràng sau khi Lê Hàn Ngọc cúi người xuống sát mặt hắn.

Nàng hôn xong, rất tự nhiên đứng thẳng lưng, khuôn mặt đẹp đến rung động lòng người thần sắc vẫn như bình thường.

“Sao thế?”

Thành ca đứng dậy vuốt vuốt môi, sau khi bị hôn hơn 800 lần trong các trường hợp khác nhau, hắn cũng quen như cơm bữa với việc này rồi.

Cho dù đây là bị nàng hôn trộm nhân lúc ngủ say, cũng không có cảm giác có gì đó không đúng.

“Không có gì.”

Thần thái của Lê Hàn Ngọc vẫn bình tĩnh lãnh đạm giống như trước đây.

“Còn có huyền thuật mới không?”

Sau khi tư chất được tăng lên đến nhất đẳng, tốc độ nàng lĩnh ngộ huyền thuật cấp chí tôn đã vượt qua những điện chủ khác.

Bộ huyền thuật trước đó, nàng sớm đã ngấm hết vào trong tâm can rồi.

Đương nhiên Thành ca cảm thấy rất mất mặt.

“Ngươi chưa được ta đồng ý mà đã quẹt thẻ hốt lợi ích, đủ rồi đó nhá!”

Vốn dĩ hôn nhau với người đẹp là một chuyện khiến hắn cảm thấy được hời, bây giờ lại chỉ cảm thấy bản thân có chút bị ép chịu thiệt thòi.

Có điều nữ nhân này vốn đã là đối tượng duy nhất hắn định cất nhắc, cũng không phải là không thể chấp nhận.

Nghĩ một chút, hắn mới nói: "Như vậy đi, ta lại truyền cho ngươi một bộ công pháp cấp chí tôn hệ băng."

"Ngươi còn có công pháp cấp chí tôn?"

Trong mắt Lê Hàn Ngọc chợt lóe lên sự ngạc nhiên lẫn vui mừng rồi lại biến mất.

"Bạch La Cửu Huyền Bí Điển" tầng thứ nhất mà trước đây nàng học, công pháp ở trong đó, ngay cả cả cấp Đế cũng không đến.

Nếu như đổi thành công pháp cấp chí tôn, vậy thì tốc độ tu luyện sau này của nàng cũng sẽ tăng lên mấy lần.

Hơn nữa, phẩm chất của huyền lực cũng sẽ cao hơn những kiếm tu có cùng cấp khác.

Xem ra lần hôn này đúng rồi, quả nhiên trên người hắn còn có rất nhiều kho báu có thể khai thác.

Thậm chí nàng có chút hối hận.

Trước đây sau khi học xong bộ huyền thuật cấp chí tôn đó, một khoảng thời gian hai người không hề hôn.

Sớm biết trước đây mình nên thử nhiều hơn, uổng công chậm trễ một thời gian dài như vậy.

"Ừ!"

Thành ca cũng không chần chừ, hắn lập tức sắp xếp lại tất cả các công pháp liên quan đến hệ băng trong "Thái Huyền Luyện Thần Chân Kinh".

Sau đó thì truyền thụ lại một cách máy móc.

Nhận thức của Lê Hàn Ngọc rất tốt, rất nhanh đã nghe đến nhập thần.

Sau khi kết thúc phần đầu tiên của công pháp, nàng đã rơi vào dòng suy nghĩ thâm sâu dài đằng đẵng.

Sau đó bản thân không kìm được liền bắt đầu ngồi tu luyện trong tẩm cung, trở nên hoàn toàn quên mình.

Thành ca nhìn nàng một cái, tâm trạng có chút phức tạp.

Mặc dù công pháp này không cần mình cầm tay dạy, nhưng phải có đến 640 phần cơ, sau này lại bị nàng cưỡng hôn 640 lần rồi.

Việc này nên vui, hay là nên buồn đây?

Ra khỏi cửa điện, điện chủ Tân Linh Thân Lương lại bước lên nghênh đón.

“Khương hiền giả, vị Lý Tuấn Lãng tiền bối đó có tin tức gì không?”

“Gần đây hắn có đang ở tầng thứ ba không?”

“Ngươi có thể liên lạc được với hắn bất cứ lúc nào không?”

Bọn họ rất nóng lòng.

Bây giờ chỉ nhìn hướng về cái đùi bự là vị tà ma tiền bối này.

Việc hắn tạm thời biến mất khiến trong lòng mọi người đều lo lắng bất an, không hề có chút cảm giác dựa dẫm nào.

Quả thật Thành ca bị bọn họ làm cho sứt đầu mẻ chán.

“Không phải kẻ địch vẫn chưa đến sao, đợi khi kẻ địch đến rồi hắn tự khác sẽ xuất hiện thôi!”

Cảnh Diêu vội vàng nói: “Nghe nói bên phía tầng thứ sáu, ba tộc Kim Ngân Hắc lập tức phái đi những cao thủ lợi hại hơn nữa đến đây để tấn công chúng ta.”

“Chỉ lo vị Lý tiền bối kia đến lúc đó không thể đến kịp!”

“Hay là đại hiền giả, ngươi liên lạc lại với hắn thử xem, mời hắn qua thần điện làm khách có được không?”

Thành ca thầm nói, ta đang ở ngay trước mặt các ngươi đây này, đi đâu để biến ra cho ngươi thêm một vị tà mà tiền bối nữa?

Hay là ta sang bên tiên giới, tìm Lý Tuấn Lãng nguyên bản về, để các ngươi ôm đùi của hắn được không nhỉ?

Chương 679.

“Kẻ địch còn chưa tới, các ngươi gọi hắn qua đây làm gì?”

“Thép tốt phải dùng làm lưỡi đao, hiểu không hả?”

Kẻ địch chưa tới, hắn cũng không tiện “biến thân” đâu.

Hắn chỉ ước Đế Tôn kia xuất hiện sớm một chút, để giải quyết sớm một chút.

Ngay khi hắn vừa dứt lời xuống, bỗng nhiên phía xa có người tới báo.

“Không xong rồi!”

“Lối vào ba tầng có rất nhiều cao thủ Kim Huyền, Ngân Huyền, Hắc Huyền xuất hiện, cầm đầu còn có Đế Huyền cửu trọng!”

“Cái gì!”

Nhóm người Tân Linh, Thân Lương sợ hãi đến biến sắc.

Đế Huyền cửu trọng, chính là những kẻ đứng đầu của huyền giới đấy.

Tương đương với Tiên Đế, Ma Đế của tiên giới bên kia, không phải đùa đâu.

“Có những ai?”

“Thế trận của đối phương thế nào?”

“Kim Ngạo - đại điện chủ tiền nhiệm của Kim Huyền tộc, Ngân Bành - đại điện chủ tiền nhiệm của Ngân Huyền tộc cùng với Hắc Túc - đại điện chủ tiền nhiệm của Hắc Huyền tộc, ngoài ra có sáu vị Đế Huyền bát trọng…”

“Trên Đế Huyền cảnh, ít nhất có trăm người!”

Nghe đến đấy, Tân Linh và nhóm người Thân Lương suýt chút nữa bị dọa đến ngất đi.

Ba vị Kim Ngạo, Ngân Bành, Hắc Túc này, đều là những cao thủ hàng đầu nổi tiếng lâu đời của huyền giới.

Nếu không phải Chung Thác thống nhất huyền giới, xóa bỏ vị trí đại điện chủ các tộc, thì chắc chắn bây giờ ba vị này vẫn là

đại điện chủ các tộc.

Đừng nói Bạch Huyền tộc giờ đây suy yếu, cho dù thời kỳ hưng thịnh cũng không ngăn được nhiều cao thủ hàng đầu như vậy.

Đội hình này còn lớn mạnh hơn cả đội hình tấn công tổng bộ đại điện Bạch Huyền tộc mười mấy năm trước.

“Bọn họ thật sự muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết ư!”

“Vậy mà lại là đại điện củ của ba tộc ra tay, quả thật là điên rồi!”

“Hoàn toàn không cho chúng ta con đường sống mà!”

“Khương hiền giả, kẻ địch đã đuổi tới sát gót, ngươi có thể liên lạc ngay với vị tiền bối Lý Tuấn Lãng kia không?”

“Đúng vậy, nếu không xuất hiện thì e là không đến kịp!”

Phía Bạch Huyền tộc, mọi người lòng như lửa đốt.

“Cho dù lần này Lý tiền bối qua đây, sợ rằng cũng khó mà thắng lợi.”

“Đúng vậy đấy, chẳng ai ngờ được, lần này ba tộc lại phái ra thế trận chưa từng có…”

Trong suy nghĩ của bọn họ, sức chiến đấu của Lý Tuấn Lãng tiền bối cũng xấp xỉ Đế Huyền cửu trọng.

Đánh giá cao hơn một chút, có thể chặn hai người trong số đám người kia là cũng mạnh mẽ lắm rồi .

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người không khỏi hối hận.

Sớm biết vậy thì không nên huênh hoang mà truyền bá Lý tiền bối như vậy.

Lần này kẻ địch đã đặt sự chú trọng tới mức độ cao nhất, khiến trận chiến này vượt qua cả trận chiến chống lại ảnh tộc, căn bản Bạch Huyền tộc không thể chống đỡ nổi!

“Đế Tôn kia của bọn họ không tới sao?”

“Không tới.”

Thành ca lập tức nhíu mày, rất bực mình: “Chết tiệt, cái tên này sĩ diện thật đấy!”

“Đánh tới trận thứ ba cả rồi mà hắn vẫn không ra mặt?”

“Hại ca vẫn phải đợi tiếp, có phải hắn quên ai là nhân vật chính rồi không?”

Mọi người thầm nói, tốt nhất lão nhân gia ngươi thu thần thông lại đi!

Tin tức tốt nhất trong lần này là Chung Thác không đến.

Nếu như hắn đến rồi, vậy thì có thể tuyên bố giải tán chạy trốn từ trước đó rồi.

Huống chi, bây giờ ngươi mới là Thiên Huyền bát trọng, lấy đâu ra tự tin mà đợi hắn tới vậy?

Đổi thành vị tiền bối Lý Tuấn Lãng kia còn miễn cưỡng có tư cách nói lời này.

“Được rồi, nếu hắn khăng khăng gửi tài nguyên cho ta hết đợt này đến đợt khác, vậy ta cũng không thể không vui lòng nhận!”

“Theo ta ra ngoài xem xem!”

Nói xong, hắn dẫn đầu bay về phía thần điện ở bên ngoài.

Tân Linh đợi điện chủ vội vàng đuổi theo, dọc đường đi hỏi không ngừng.

“Vị Lý tiền bối kia tới chưa?”

“Đến rồi đến rồi, ta đã liên lạc rồi, hắn sẽ lập tức chạy tới đây.”

Liên lạc lúc nào, bọn ta có thấy đâu.

“Vậy ngươi nói với hắn thế trận của địch chưa?”

“Hắn chắc chắn có thể phá được vòng vây không?”

“Đúng vậy đó, trận chiến này khó khăn hơn trận trước gấp trăm lần đấy!”

“Thực sự không ổn, chúng ta vẫn phải cân nhắc sớm phá vòng vây sao cho thỏa đáng…”

Kim Khải – kẻ mạnh nhất trước đó, cũng chỉ mới Đế Huyền ngũ trọng.

E rằng phía đối diện có không dưới bốn mươi, năm mươi người trên Đế Huyền ngũ trọng.

Hơn nữa đến Đế Huyền bát trọng, cảnh giới huyền văn cũng đã đạt đến trọng thứ bảy.

So với những Đế Huyền cảnh khác, đó chính là một trời một vực, thực lực chênh lệch rất lớn.

Bọn họ thật sự không thể nào nắm chắc được.

Ngay khi Thành ca bay ra khỏi thần điện, trong những đám mây xa, Đại Diễn Tiên Đế và Thương La Ma Đế cùng với những người khác cũng đang âm thầm quan sát.

"Người này họ Khương tên Thành, là đại hiền giả của Bạch Huyền tộc, bản thân thiên phú xuất chúng."

"Có người nói vì Lý Tuấn Lãng có tình cảm bằng hữu với hắn nên mới đồng ý giúp đỡ cho Bạch Huyền tộc nhiều lần như vậy."

Tuy rằng ít người, nhưng thủ đoạn của đám người này đa dạng, tự có đường tình báo, tin tức không thua kém ba tộc kia chút nào.

Nếu như Thành ca không vì đóng vai đại hiền giả mà đổi một tiên bảo cực phẩm có tác dụng ẩn giấu khí tức tiên lực từ hệ thống thì ngay từ cái nhìn đầu tiên, họ có thể thực sự nhận ra đây là đồng đạo của tiên giới.

"Chính là hắn?"

Một vị Chuẩn Đế từ xa nhìn theo bóng dáng của Khương Thành, ý định giết người trong mắt dần dần nổi lên.

"Bất kể thiên phú có cao đến mức nào thì lúc này hắn cũng mới chỉ là Thiên Huyền bát trọng mà thôi."

"Nếu như giết hắn, liệu mối quan hệ của Lý Tuấn Lãng và Bạch Huyền tộc có cắt đứt không?"

Một vị Chuẩn Đế khác cũng vỗ tay một cái, vui vẻ nói: "Đúng đấy, một khi mối quan hệ của Lý Tuấn Lãng và Bạch Huyền tộc bị cắt đứt, đương nhiên hắn sẽ xoay mình mà quay về phe chúng ta."

Đại Diễn Tiên Đế lạnh lùng ngắt lời bọn họ: "Nếu các người cứ làm như thế thì có lẽ cuối cùng Lý Tuấn Lãng sẽ rất căm hận chúng ta, đồng nghĩa việc gây thù chuốc oán đó!"

Thương La Ma Đế gật đầu: "Đúng vậy, không thể giết Khương Thành, cho dù hắn bị giết thật thì cũng không thể giúp chúng ta lôi kéo quan hệ được. Có điều muốn thật sự lôi kéo Lý Tuấn Lãng qua đây, trái lại không phải là không có cách."

"Ngươi có kế sách gì?"

"Ly gián!"

"Chỉ cần gây xích mích sau lưng, khiến Lý Tuấn Lãng nảy sinh ác cảm với Khương Thành, dĩ nhiên mối quan hệ của hắn và Bạch Huyền tộc sẽ kết thúc."

Đại Diễn Tiên Đế khẽ thở dài một hơi: "Đám ma tu các ngươi đúng là làm việc không chừa một thủ đoạn nào."

Thương La Ma Đế khinh thường nói: "Hừ, chúng ta chỉ là làm việc theo đúng những gì bản thân nghĩ, không giống đám tiên nhân các ngươi, ngoài mặt một vẻ, sau lưng lại tỏ vẻ dối trá như vậy!"

Mặc dù bọn họ không thể không liên thủ thành một nhóm ở huyền giới, nhưng một số khác biệt trong lý tưởng của Tiên Ma vẫn không thể tránh khỏi.

Chỉ là hai người họ đều ăn ý kiếm chế, giới hạn ngoài miệng mà thôi.

Mà lúc này, ba luồng sáng ùn ùn kéo đến ở phía xa, toàn bộ phía chân trời đều biến sắc.

Ba sắc vàng bạc đen nền trời mang theo khí sát phạt nặng nề, làm người ta trông thấy mà khiếp sợ.

Trong lòng mỗi người Bạch Huyền tộc ở phía dưới đều hình thành một mảnh mây đen áp lực vô hình, khiến cho người ta không tài nào thở nổi.

"Đến rồi!"

"Sao Lý tiền bối còn chưa xuất hiện nữa?"

Mọi người nhìn về phía Thành ca lần nữa, ba người Kim Ngạo, Ngân Bành, Hắc Túc phía đối diện cũng không ngoại lệ.

Vừa tới nơi, Kim Ngạo đi thẳng vào vấn đề.

“Lý Tuấn Lãng đâu?”

“Bảo hắn ra đây chịu chết đi!”

Những tàn dư của Bạch Huyền tộc ở trước mặt này đối với bọn họ không là gì cả, quan trọng nhất vẫn là tà ma dị giới kia.

Không tiêu diệt người này, trận này sẽ không được coi là thắng lợi, Đế Tôn cũng sẽ không hài lòng.

Mà hậu quả của việc Đế Tôn không hài lòng, bọn họ cũng không muốn chịu đựng.

Vừa tới đã hỏi Lý Tuấn Lãng, hoàn toàn không thấy Khương hiền giả trước mặt.

Điều này làm cho Thành ca hơi khó chịu.

Tuy rằng Lý Tuấn Lãng kia là do hắn biến hóa ra, nhưng thật sự hắn luôn cảm thấy bản thân chân thật của mình lại bị cái bản thân giả tạo kia cướp mất ánh đèn sân khấu.

Điều này khiến hắn sôi hết cả máu.

Chương 680.

Nhân vật chính thực sự đang đứng ở trước mặt các ngươi đây này.

Kết quả thì, bất kể là phe mình hay là kẻ địch, toàn bộ sự chú ý đều ở trên người “Lý Tuấn Lãng” giả tạo kia, hoàn toàn không nhìn chịu nhìn hắn chút nào.

Là ta do không đủ đẹp trai, hay là khí chất của ta không đủ đặc biệt?

“Thật là…”

“Vốn định cho các ngươi sống lâu vài phút, kết quả là các ngươi vội vàng tìm cái chết!”

“Vậy được, nể mặt phần lễ vật mà các ngươi tặng, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.”

Khương hiền giả văng tục chửi thề rồi dùng một đống hiệu ứng đặc biệt để che giấu thân hình của mình.

Sau đó nhanh chóng tàng hình, tháo ra tiên bảo che lấp khí tức tiên lực, lại loé sáng biến thành diện mạo của Lý Tuấn Lãng rồi xuất hiện.

Khi hình ảnh toàn thân lượn lờ ma khí đen kịt, trong tay cầm Hồng Tuyệt Tiên Kiếm của hắn hiện ra trước mắt mọi người, ba tên Đế Huyền cửu trọng phía đối diện không khỏi nắm huyền khí thật chặt trong tay.

Tuy rằng bọn họ tự nhận là nắm chắc thắng lợi, nhưng chiến tích trước đó của Thành ca vẫn rất đáng sợ.

Bọn họ cũng sẽ không thiếu cảnh giác.

Mà bên kia, đám người Thương La Ma Đế và Đại Diễn Tiên Đế, sau khi ẩn trốn ở tầng mây cũng đều hết sức chăm chú, cẩn thận quan sát.

Đối lập với cao thủ ba tộc không hề có hiểu biết, bọn họ liếc mắt một cái liền nhìn ra rất nhiều thứ.

“Người này là ma tu!”

“Cảnh giới của hắn ở bên kia đã đạt tới Chuẩn Đế hậu kỳ!”

“Nếu đã đạt tới cấp độ Chuẩn Đế, vậy hẳn là chúng ta đã nghe từng nghe nói đến mới đúng, sao lại vô danh cơ chứ?”

“Tiên khí cửu giai trong tay hắn, hình như ta thấy quen quen…”

Đại Diễn Chuẩn Đế suy tư một lát, đột nhiên hoảng sợ: “Đây là Hồng Tuyệt Kiếm của Cửu Diễm Tiên Đế! Sao nó lại rơi vào trong tay hắn?”

“Chẳng lẽ người này từng có một đoạn duyên phận với Cửu Diễm Tiên Đế ư?”

Lúc hắn rơi vào khư động, đó là một khoảng thời gian trước khi Cửu Diễm Tiên Đế bị giết, cho nên lúc này vẫn chưa biết sự thật.

“Một đoạn duyên phận?”

Thương La Ma Đế cười nhạt một tiếng: “Ma tu của ta có thể có duyên phận gì với Tiên Đế trong Tiên Minh của các ngươi chứ? Huống chi cho dù quan hệ có tốt, làm gì có ai tặng tiên khí cửu giai cho người khác?”

“Theo ta thấy, thanh kiếm này là hắn cướp được từ lão thất phu Cửu Diễm đó.”

Đại Diễn Tiên Đế khinh thường nói: “Dựa vào thực lực của Chuẩn Đế hậu kỳ của hắn, thì lấy cái gì để cướp đi bội kiếm của Cửu Diễm đạo hữu đây?”

Thương La Ma Đế nhún vai: “Ai mà nói rõ được chứa, chưa biết chừng chúng ta không ở đó một trăm triệu năm, hai giới Tiên Ma lại bùng nổ hỗn chiến ấy chứ.”

Bên cạnh có một vị Chuẩn Đế nhìn chằm chằm vào Khương Thành, đột nhiên nói: “Trận chiến này, đáng lẽ hắn không nên ra mặt.”

Đại Diễn Tiên Đế gật đầu: “Đúng vậy, đội hình của ba tộc quá mạnh, hắn tuỳ tiện xuất chiến như vậy chẳng khác gì đang lấy trứng chọi đá.”

“Bất cẩn thật đấy, có khi hôm nay hắn sẽ được chôn cùng Bạch Huyền tộc ấy chứ.”

“Thật sự là không ngờ tới, quan hệ giữa hắn và Bạch Huyền tộc lại thân thiết đến mức như vậy, vì để trợ giúp bọn họ mà tình nguyện chịu chết.”

Thương La Ma Đế hỏi: “Đại Diễn, ngươi định làm thế nào, chẳng lẽ là muốn nhúng tay vào?”

Nhìn cục diện này, bọn họ không thể xem trọng Thành ca được nữa rồi.

Thực lực hai bên chênh lệch quá xa, cho dù bọn họ ra trận cũng rất khó chiến thắng, cùng lắm cũng chỉ có thể phá được vòng vây.

Cho nên, Lý Tuấn Lãng chắc chắn sẽ thất bại.

Toàn bộ huyền giới bây giờ, ngoại trừ bản thân ba tộc, lực lượng duy nhất có thể thay đổi tình thế chính là bọn họ.

“Trước tiên xem thế nào đã.”

Đại Diễn Tiên Đế thản nhiên nói: “Người này sau khi đến cũng không hề chủ động tìm kiếm chúng ta, chúng ta cũng không cần thiết phải nhiệt tình quá mức, chi bằng ngồi xem hắn rơi vào bước đường cùng, sau cùng hẵng ra mặt cứu hắn.”

Về phần tộc nhân Bạch Huyền khác, bọn họ cũng không quan tâm lắm.

Điều thứ nhất là đối nghịch lẫn nhau, điều thứ hai là nhân thủ và thực lực có hạn!

Các Chuẩn Đế khác ở bên cạnh cũng đều gật đầu.

“Đúng vậy, ta cũng muốn để cho hắn biết thực lực của chúng ta mạnh đến mức nào.”

“Sau khi đụng phải khó khăn, hắn tự nhiên sẽ biết nên đi theo ai thôi.”

Khi bọn họ đang ở đây thảo luận, Kim Ngạo ở phía đối diện cũng đang cẩn thận quan sát.

Có điều chẳng quan sát ra được cái đách gì hết.

Người của huyền giới không cảm nhận được đặc trưng tiên lực là mấy, chủ có thể phán đoán được rằng, dường như khí tức của người này không mạnh bằng đám tà ma dị giới cấp Tiên Đế.

“Ngươi chính là Lý Tuấn Lãng ư…”

Hắn còn chưa nói xong lời mở màn, Thành ca đã trực tiếp ra tay rồi.

Lần này hắn cũng lười làm màu.

Dù sao làm màu xong, công lào cũng rơi hết lên đầu Lý Tuấn Lãng chứ không phải với danh nghĩa của Khương Thành.

Cho dù là giá trị khiếp sợ vẫn quy về hắn, nhưng hắn cảm thấy vẫn rất thiệt thòi.

Cho nên hắn cũng lười để lại thanh thế gì đó, trực tiếp làm cho xong.

Đột ngột thế?

Bất kể phe ta hay là đối diện, tất cả mọi người đều giật nảy mình.

“Giết!”

Dù sao đám người Kim Ngạo, Ngân Bành và Hắc Túc cũng là Đế Huyền cửu trọng, mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không đến nỗi không phản ứng kịp.

Đến cảnh giới này của bọn họ, cho dù đánh lén sau lưng cũng không có tác dụng gì.

Lúc ba người thúc giục huyền phách, khi phóng thích sức mạnh huyền văn, 15 Kiếm Tâm của Thành ca, dưới sự tăng cường của huyền văn tốc độ và huyền văn kiếm, cũng nhanh chóng lao tới.

Cùng lúc đó, hơn mười buff anh linh cũng thay nhau xông lên.

Cuộc chạm trán đầu tiên của hai bên, dẫn đầu là Ngũ Hành Kiếm Tâm!

Khi nhìn thấy vô số tiểu thế giới đơn sơ được khai triển biến hoá ra từ Ngũ Hành Kiếm Tâm, đám tiên nhân lẩn trốn ở sau tầng mây suýt chút nữa ngã xuống dưới.

"Kiếm Tâm!"

"Ngũ Hành Kiếm Tâm hội tụ làm một!"

"Trời ơi, đây là thiên phú kiếm đạo gì thế này?"

"Ngũ Hành Kiếm Tâm còn có thể hình thành tiểu thế giới nữa ư?"

"Mẹ nó, được mở mang kiến thức rồi, hoá ra Ngũ Hành mới là Kiếm Tâm mạnh nhất sao?"

Huyền giới không có Kiếm Tâm, cho nên vẫn luôn không có người biết phân biệt hàng tốt xấu, nhưng những kẻ đến từ tiên giới như bọn họ thì khác.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra điều bí ẩn trong đó.

La Thương Ma Đế vẫn luôn bình tĩnh lại trở nên khiếp sợ hai mắt thất thần, lẩm bẩm tự nói.

"Điều này đâu chỉ dừng lại là Ngũ Hành Kiếm Tâm tề tụ, tất cả năm Kiếm Tâm của hắn đều là cửu giai!"

"Cũng đồng nghĩa với việc, người này là kiếm chủ của năm Kiếm Tâm này!"

"Điều này quả thực… quá là khó tin!"

Người như thế, cho dù là là nhưng kẻ ở tiên giới bọn họ cũng mới nghe thấy lần đầu.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng, vậy mà lại nhìn thấy một pho tượng kiếm đạo hội tụ lớn như vậy ở huyền giới.

Sau khi Ngũ Hành Kiếm Tâm chính thức nổ tung với đội hình của kẻ địch, trong nháy mắt, toàn bộ phía chân trời từ lập tức thay đổi từ ba màu đen trắng vàng thành một xưởng nhuộm cỡ lớn với đủ ánh sáng rực rỡ kỳ lạ.

Vô số pháo hoa rực rỡ, nở rộ ở trong đám người kia.

Mỗi một lần nở rộ, đều thể hiện toàn bộ quá trình của một thế giới nhỏ từ khi sinh ra đến khi huỷ diệt.

Cực kỳ nhanh chóng, nhưng lại cực kỳ hoàn chỉnh.

Gần như những kẻ dưới Đế Huyền cảnh của đại quân ba tộc đều bị huỷ diệt sau lần đối mặt đầu tiên.

Trước mặt Thành ca, số lượng người như này chẳng là gì hết.

Muốn dựa vào số người nhiều hơn để giết hắn ư?

Thế nhưng hắn đã thoát khỏi cấp bậc đó từ lâu rồi.

Mà những Đế Huyền cảnh đó cũng không thể chạy đi đâu.

Cao thủ Đế Huyền nhất trọng nhị trọng, căn bản không kịp phản ứng, huyền văn tốc độ thừa dịp có sơ hở mà tiến vào, phá huỷ toàn bộ phòng tuyến trong cơ thể.

Cùng lúc đó, huyền văn kiếm gào thét tàn bạo.

Từng đợt Kiếm Tâm được thôi thúc khác tầng tầng lớp lớp lao vào trong trận hình kẻ địch.

Đám người Kim Ngạo, Ngân Bành vừa mới xông lên đã bị đánh cho mặt xám mày tro.

Với tư cách là cao thủ Đế Huyền cửu trọng đứng đầu, thật ra sự huỷ diệt của tiểu thế giới không thể giết chết bọn họ, thậm chí cũng chưa thể gây chút tổn thương cho bọn họ.

Nhưng bọn họ không chết, những người khác thì chết như rơm như rạ.

Trong nháy mắt, những kẻ dưới Đế Huyền tam trọng đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Điều này khiến cho bọn họ vô cùng khiếp sợ, hoàn toàn không thể tin đây là sự thật.

Chương 681.

Trước đây khi nghe tin tức của tà ma dị giới, kết luận mà đám người Kim Ngạo nhất trí chính là thổi phồng lời đồn lên nhiều lần.

Chắc chắn tà ma lợi hại thì cũng lợi hại thật.

Nhưng hắn cũng chỉ có sức chiến đấu của Đế Huyền bát trọng cửu trọng giống với bọn họ mà thôi, không thể có sai sót được.

Mà bây giờ, cảnh tượng giết chỉ trong một tích tắc đồng hồ này, Đế Huyền cửu trọng làm nổi sao?

Thậm chí, chính bản thân bọn họ chắc chắn cũng không làm được.

Hầu hết huyền tộc đều sử dụng lối đánh cận chiến, uy lực của tấn công đơn cực kỳ mạnh, Đế Huyền có thể sánh ngang hàng với Tiên Đế, thậm chí uy lực còn có thể lan rộng ra thêm một phạm vi nữa.

Nhưng một giây đã thâu tóm cả trận trong chớp mắt lại là hạng mục mà bọn họ không thông thạo nhất.

Hở ra là nã pháo bao trùm mấy trăm vạn dặm, đó là phương thức chiến đấu phổ biến của tiên giới.

Mà Thành ca lại là bậc thầy trong phương diện hủy diệt cả môn phái nhà người ta.

Cho dù đổi thành Đế Tôn Chung Thác kia tới đây thì chưa chắc có thể làm được việc này.

Trăm vạn đại quân ba tộc, sau lần đầu tiên đối mặt, đã bị tiêu diệt chỉ còn lại mấy chục người.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Kim Ngạo, Ngân Bành và Hắc Túc suýt chút nữa bất tỉnh tại chỗ.

Tinh anh Thiên Huyền cảnh nhiều như vậy, hậu bối thiên tài Địa Huyền cảnh, cứ vậy mà mất hết rồi?

Nếu như biết trước rằng sẽ có kết quả như vậy, ngay từ đầu bọn họ tuyệt đối sẽ không dẫn theo nhiều người đến như vậy.

Thế nhưng bây giờ nói cái gì cũng muộn rồi.

Điều bọn họ có thể làm, chỉ có tiếp tục chiến đấu, vì để báo thù cho tộc nhân "chết trận".

"Giết!"

"Giết hắn!"

Ba vị Đế Huyền cửu trọng và sáu vị Đế Huyền bát trọng điên cuồng như nhau, đánh phá phạm vi oanh tạc của Ngũ Hành Kiếm Tâm.

Từng tiểu thế giới bị hủy diệt, vậy mà lại không tạo thành chút thương tổn gì trên cơ thể họ.

Sự oai phong của huyền văn thất trọng, vào giờ khắc này hiện rõ không còn nghi ngờ gì!

Đối mặt với Tứ Tình Kiếm Tâm tới sau đó, thần thái của bọn họ chỉ hơi biến đổi trong phút chốc, thậm chí thế tấn công cũng không hề dừng lại một giây một phút nào.

"Chết đi!"

"Băm vằm tên tà ma này thành trăm mảnh!"

"Huyết tế Bạch Huyền tộc, báo thù rửa hận cho những người đã chết!"

Ánh mắt bọn họ đỏ đừng, gào khóc rồi lao về phía phạm vi tấn công công của ba Kiếm Tâm là Đại Nhật, Tế Nguyệt và Lăng Tinh.

Hình ảnh mặt trời đỏ như máu nhanh chóng khuếch rộng.

Nhưng ngay sau đó, bên trong mặt trời đỏ kia xuất hiện một lỗ hổng không gian màu đen vô cùng lớn.

Đó là huyền văn thất trọng của Kim Ngạo.

Ngay cái khoảnh khắc mặt trời đỏ kia sắp trở thành mặt trời rực lửa, lỗ hổng không gian đen ngòm kia bỗng quay đầu nuốt chửng lấy cả mặt trời!

Mà bên kia, một vầng trăng lưỡi liềm im lặng không một tiếng động bay ngang trên bầu trời cao, giống như một đường mảnh cắt vùng phía chân trời thành hai phần.

Thế mà trong nháy mắt, hai điểm sáng lập tức chặn ngang rồi chặt đứt đường mảnh.

Trăng lưỡi liềm trôi dạt rồi tiêu tan trên hư không, không còn một chút uy lực nào nữa.

“Kỹ năng rác rưởi!”

Ngân Bành và Hắc Túc phá tan phòng tuyến của trăng lưỡi liềm rồi lại đánh tới phụ cận một lần nữa.

Mà bên kia, ngôi sao được hoá thành từ Lăng Tinh Kiếm Tâm cũng bị từng huyền văn lăng không đánh rơi xuống dưới.

Những cao thủ Đế Huyền bát trọng thất trọng của ba tộc ở phía sau chỉ bị ngăn cản vỏn vẹn vài giây đồng hồ, giờ đây lập tức chỉnh đốn lực lượng rồi lại đánh tới lần thứ hai.

Mẹ nó, lợi hại vậy?

Cuối cùng Thành ca cũng được mở mang kiến thức về sức chiến đấu của cao thủ đứng đầu huyền tộc.

Nói thật thì, thực lực bản thân hắn đã tăng lên không ít so với lần trước.

Lần trước khi giết chết Kim Khải, huyền phách của hắn vẫn là Địa Huyền cửu trọng, mà lần này đã là Thiên Huyền bát trọng.

Sau khi thăng cấp huyền phách, những sức mạnh quy tắc kèm theo huyền văn của hắn cũng theo đó mà thăng cấp lên mấy lần.

Dưới tình huống như vậy, Ngũ Hành Tứ Tình và Nhật Nguyệt Tinh tam trọng ở thế tiến công, thế nhưng lại bị đối phương áp đảo đến sụp đổ.

Đủ để thấy được huyền văn thất trọng phiên bản hoàn chỉnh của Đế Huyền cảnh đáng sợ tới mức nào!

Trên thực tế, cao thủ ba tộc phía đối diện cũng vô cùng khiếp sợ.

Đánh tới bước này, bọn họ đã cảm nhận được rất nhiều thứ với cấp độ thâm sâu.

“Tốc độ và kiếm!”

“Hai loại huyền văn!” Kim Ngạo bỗng nhiên hét lên.

“Hắn dùng hai loại sức mạnh huyền văn cùng một lúc!”

“Đây là năng lực chỉ Đế Tôn mới có được…”

Toàn bộ huyền giới, chỉ có Chung Thác mới có thể dùng nhiều huyền văn cùng lúc.

Cũng bởi vậy, hắn là kẻ bất khả chiến bại được huyền giới công nhận, khiêu chiến vượt cấp đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Vậy mà "tà ma dị giới" ở trước mặt này cũng có thể làm được việc tương tự!

Điều này thật khiến cho người ta kinh hãi.

Nếu không phải vừa rồi ba tộc đã chết quá nhiều người, thù hận che mắt lý trí, e rằng bọn họ đã sợ tới mức chạy khỏi nơi này.

Tiếng gào thét của bọn họ làm cho đám người Tân Linh, Thân Lương phía sau cũng khiếp sợ đến nghẹn họng.

Dùng hai huyền văn cùng lúc?

Mẹ nó, đây còn là tà ma dị giới sao?

Thiên phú về phương diện huyền văn này đã phá bỏ cả giới hạn của huyền giới!

Trận chiến này, ngay từ đầu bọn họ đã không nhúng tay vào được.

Bất kể là những binh tốt bị giết trong nháy mắt, hay là từng đợt từng đợt tiến công của Kiếm Tâm ở phía sau, và những huyền văn thất trọng của cao thủ ba tộc, tất cả đều vượt xa phạm vi năng lực của bọn họ.

Đều là Đế Huyền cảnh, vậy mà việc bọn họ có thể làm được chỉ có mở miệng thốt lên lời ngưỡng mộ.

Bọn họ chỉ có thể quan sát trận chiến đáng kinh ngạc này từ phía xa xa, dành sự tôn trọng cao quý nhất đến vị thần của họ.

Về phần thắng bại, bọn họ đã hoàn toàn không đoán trước được.

Lao ra khỏi phạm vi công kích của ba Kiếm Tâm Nhật Nguyệt Tinh, xuất hiện trước mặt mọi người chỉ còn lại hai thế giới ánh sáng và bóng tối.

Trừ việc đó ra, thì không có gì khác!

Trên dưới trời đất, dường như vào giờ khắc này Tứ Hải Bát Hoang đã không còn gì khác.

Giữa trời và đất chỉ có ánh sáng chói loà và sự ảm đạm của sự tàn lụi.

Bất kể là tộc nhân Bạch Huyền ở phía sau, hay là đám người Kim Ngạo, thậm chí mười mấy vị tiên nhân trên bầu trời, ai nấy đều không thể cảm nhận được sự tồn tại nào khác.

Xung quanh mờ mịt, một thân một mình vắng lặng vô biên, chỉ còn lại ánh sáng và bóng tối.

Tất cả những người đứng xem trong lòng đều tràn ngập chấn động.

Trước đó, Đại Diễn Tiên Đế và Thương La Ma Đế cho rằng Thành ca ngang tài ngang sức với bọn họ.

Cũng cảm thấy rất coi trọng người này.

Mà hiện tại, bọn họ mới phát hiện mình sai hoàn toàn!

Việc mà "Lý Tuấn Lãng" trước mắt làm được, cả đám người bọn họ hợp lực lại với nhau cũng không thể làm được!

Cho dù bây giờ bọn họ có thể sử dụng sức mạnh hưng thịnh như lúc ở tiên giới cũng chưa chắc có thể địch lại được người này.

Sức chiến đấu như vậy khiến nhận thức của bọn họ được đổi mới hoàn toàn.

Rốt cuộc bên trong ánh sáng và bóng tối đã xảy ra cái gì, không một ai biết được.

Có lẽ sau thời gian một nén nhang, cuối cùng thế giới từ hai màu sắc đơn điệu kia cũng trở nên sinh động trở lại.

Hiệu quả của hai Kiếm Tâm là Trường Minh và Vĩnh Dạ, cuối cùng cũng trôi qua.

Hơn mười vị cao thủ đứng đầu ba tộc trước kia, chỉ còn lại chín người.

Đế Huyền bát trọng trở xuống đều bị tiêu diệt toàn bộ!

Mà sáu vị Đế Huyền bát trọng cũng cực kỳ thảm hại hệt như nhau, toàn thân đầy vết thương.

Cứ như bọn họ đã trải qua một cuộc hành trình dưới địa ngục.

Dưới sự xâm nhập của Trường Minh và Vĩnh Dạ Kiếm Tâm, bất kể là cơ thể hay tinh thần của bọn họ, tất cả đều bị tàn phá nặng nề.

Đã đến bước này, bọn họ cũng không còn nói ra bốn chữ "kỹ năng rác rưởi" nổi nữa rồi.

Cho dù ba người Kim Ngạo, Hắc Túc, Ngân Bành vẫn bình an vô sự, nhưng ai nấy cũng đều lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Giết!"

"Hắn đã ra hết thủ đoạn!"

"Hắn đã rơi vào thế dầu cạn đèn tắt rồi!"

Ba người tập hợp lại, sáu tên Đế Huyền bát trọng phía sau cũng nhịn đau đớn mà phóng thích sức mạnh huyền văn thêm một lần nữa.

Lần này, trước mặt bọn họ không có thanh thế cuồn cuộn ngất trời, cũng không có dị tượng vô hạn, chỉ có một tia sương mù xám lượn lờ.

Thân hình của tà ma dị giới cuối cùng cũng được phơi bày trước mắt.

Hiện ra một cách bình thường, không có gì kỳ lạ.

Thế nhưng Đại Diễn Tiên Đế trên không trung đột nhiên thốt lên một tiếng khó mà tin được.

"Đó là Sinh Diệt Kiếm Tâm!"

Chương 682.

Bọn họ vừa mới chứng kiến Thành ca sử dụng mười bốn Kiếm Tâm.

Hơn nữa tất cả đều là cấp độ kiếm chủ.

Điều này sớm đã vượt qua giới hạn nhận thức của bọn họ.

Mà bây giờ lại còn xuất hiện Sinh Diệt Kiếm Tâm cực mạnh trong truyền thuyết!

“Sao có thể như vậy được…”

“Lúc chúng ta không có mặt, rốt cuộc bên tiên giới đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao trong đám kiếm tu lại xuất hiện một kẻ đáng sợ đến như vậy?”

Thương La Ma Đế lẩm bẩm tự nói, cuối cùng cũng không thể duy trì nổi vẻ mặt thờ ơ như trước đó.

Về phần những Chuẩn Đế khác, lúc này cũng đều ngớ người.

Bọn họ đều hiểu được mỗi một Kiếm Tâm kia.

Bọn họ cũng rất quen thuộc với tiên lực cuộn trào kia.

Nhưng tất cả đều là tổ hợp trên cùng một người, điều đó thực sự vượt xa khả năng hiểu biết của bọn họ.

Căn bản Kim Ngạo không biết mình sắp sửa phải đối mặt với thứ gì.

Hắn còn tưởng sương mù màu xám kia là thế suy sức yếu.

Có mạnh thì cũng không mạnh bằng hai thế tiến công sáng tối đối lập như lúc nãy.

Sau đó, hắn lập tức nhận thấy sức sống của mình đang không ngừng phai nhạt.

Loại cảm giác đó phát ra từ sâu trong nội tâm, mỗi một kinh mạch, mỗi một giọt máu, mỗi một tấc da thịt trên khắp cơ thể.

Bất kể là huyền phách hay là thần hồn, tất cả đều chịu ảnh hưởng bởi một luồng sức mạnh không biết tên.

Mà trên thực tế, Sinh Diệt Kiếm Tâm đâu có đơn giản như vậy?

Bất kể là hắn dùng huyền thuật, hay là dùng huyền văn huyền lực, tất cả đều bỗng trở nên không hài hòa được nữa một cách khó hiểu.

Cuối cùng hắn cũng bắt đầu bị thương.

“Không!”

Hắn gào thét, không ngừng điên cuồng phóng thích sức mạnh của huyền văn dưới lớp sương mù kia.

“Phá!”

“Phá cho ta!”

Huyền văn thất trọng phát ra ánh sáng rực rỡ, toả ra kim quang chói mắt.

Vậy mà hắn lại có thể ngăn cách với tử khí bên ngoài, cuối cùng cũng chỉ hơi suy yếu thêm một chút mà thôi.

Như này mà cũng có thể chống đỡ được ư?

Huyền văn thất trọng bản hoàn chỉnh cũng mạnh quá nhỉ?

Thành ca cũng sắp kinh sợ rồi.

Trước mắt, huyền văn tốc độ của bản thân hắn là thất trọng, nhưng bởi vì huyền phách vẫn chỉ là Thiên Huyền bát trọng, cho nên không thể thi triển sức mạnh từ lực huyền văn được như của đối phương.

Hơn nữa trong trận đấu này, Kiếm Tâm còn không được tăng cường bởi sức mạnh quy tắc.

Vì vậy, hắn không thể không sử dụng Hồng Tuyệt kiếm, thi triển kiếm pháp đại viên mãn đỉnh cao của tiên giới, đánh cận chiến với đám người này.

Cộng thêm Sinh Diệt Kiếm Tâm, hầu như hắn không gặp mối nguy gì trong toàn bộ hành trình.

Kiếm Tâm sẽ tự động giúp hắn tìm kiếm một con đường có khả năng sống sót trong chiến đấu.

Mà quân địch lại càng đánh càng yếu.

Sáu vị Đế Huyền bát trọng đó, vốn đã bị thương nặng, dưới ảnh hưởng của tử khí lại càng lung lay sắp ngã, một lát sau đã bị giết sạch không còn ai.

Cuối cùng trận đấu biến thành Thành ca một chọi ba.

Đánh với ba vị Đế Huyền cửu trọng cuối cùng.

Trận chiến này đánh cho trời đất u ám không còn ánh sáng của mặt trời mặt trăng, những người đang xem cuộc chiến phía sau và đằng xa đang vô cùng lo sợ.

Nếu không phải dưới ảnh hưởng của tử khí khiến ba vị đại điện chủ tiền nhiệm càng ngày càng yếu thì có lẽ trận chiến

này, hắn còn phải chết một lần ấy chứ.

Nhưng mà cuối cùng, sau khi trải qua mấy canh giờ, cuối cùng hắn cũng vất vả giết sạch ba người bọn họ!

“Đế Tôn tộc ta sẽ không bỏ qua cho ngươi…”

Trước khi chết, Kim Ngạo phát ra tiếng gào thét không cam lòng.

Cùng với việc hắn ngã xuống, trận chiến này cuối cùng cũng chấm dứt với việc Thành ca lấy được thắng lợi hoàn toàn.

Chỉ là, bản thân hắn lại khá không hài lòng.

Chiến đấu của hắn phần lớn đều là giết trong chớp mắt, lần này đánh lâu như vậy, lại còn thở hổn hển.

Xem ra thực lực của bản thân còn chưa đủ, thế nên lúc làm màu đều phải giả bộ biến đổi thật bất ngờ, vô cùng không trôi chảy.

Đấu pháp ra khổ cực như này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng tiêu sái mà bản thân nên có.

Về phần những người khác, hoàn toàn đã đổi sang chế độ mê muội Thành ca, trong mắt ai nấy đều lấp lánh sao.

“Tiền bối…”

Dù cho trận chiến diễn ra mấy canh giờ, Tân Linh vẫn không dám tin vào những điều mà bản thân đã nhìn thấy.

Trên trăm vị Đế Huyền Cảnh của ba tộc!

Ba vị đại điện chủ tiền nhiệm, sáu tên Đế Huyền bát trọng!

Bất kể là ở đâu, đều là đội hình dũng mãnh tuyệt đối có thể tiêu diệt được mục tiêu.

Ngay từ đầu điều mà nàng chờ đợi nhất, cũng chính là vị tà ma tiền bối này có thể dẫn đầu bộ phận tộc nhân Bạch Huyền đột phá vòng vây ra ngoài.

Nhưng theo nàng thấy, có thể làm được chuyện này dưới sự vây đánh của nhiều cao thủ ba tộc như vậy, đã là thần tích rồi.

Quả thật không ngờ tới, hắn lại có thể thắng.

Không chỉ thắng, lại còn một lần nữa tiêu diệt toàn quân đối diện.

“Lý Tuấn Lãng tiền bối uy vũ!”

Trong lòng đám Đế Huyền cảnh Thân Lương và Cảnh Diệu thực sự kích động không nhịn được, không thể chờ đợi được mà giơ cánh tay phải lên, khoa tay múa chân reo hò.

“Tiền bối thiên tài!”

“Lý tiền bối vô địch!”

“Lý tiền bối không hổ danh là tà ma dị giới được Thần Bạch Huyền công nhận!”

“Bạch Huyền tộc ta lại được hắn cứu một lần nữa…”

Nghe được những lời nịnh hót tâng bốc của bọn họ, Thành ca không thể vui vẻ nổi.

Sự khen ngợi này dành cho “cái bản thân giả mạo kia” chứ không phải là khen Khương chưởng môn Khương Thành, hắn hoàn toàn không có cảm giác thành tựu.

Mạch não của ca đây không quá giống nhau, hắn thậm chí đã thầm ghen tị với thân phận tà ma dị giới của chính mình.

Nhận thấy bản thân rất khó chịu thì phải làm thế nào đây?

“Tiền bối, lần này có muốn sống ở tộc của ta không?

Tân Linh và các điện chủ Bạch Huyền tộc đã xoa tay bu lại cười he he.

“Đúng thế đúng thế, chúng ta còn chuẩn bị đãi ngộ tốt nhất vì tiền bối ngươi đó, bất kể ngươi có yêu cầu gì thì đều có thể nói ra.”

“Nhất định sẽ làm khiến tiền bối thoải mái như ở nhà….”

Cái đùi bự này, là hy vọng duy nhất để Bạch Huyền tộc tiếp tục tồn tại.

Một ngày không nhìn thấy hắn, trong lòng bọn họ đều cực kỳ lo lắng đó, biết không hả?

Có điều bọn họ cũng biết, Bạch Huyền tộc không có được bảo vật gì có thể khiến vị tiền bối này rung động.

Bọn họ chỉ có thể cung cấp mấy thú vui hưởng thụ tầm thường, hy vọng có thể giữ hắn ở lại.

Ví dụ như….

“Ngươi cần mỹ nữ làm bạn không?”

“Đúng rồi, tộc của ta có Lê Hàn Ngọc dung mạo tuyệt thế, có thể nói là đứng đầu huyền giới, nếu không thì để nàng đi theo hầu hạ tiền bối?”

Thành ca đang bận rộn thu nhặt chiến lợi phẩm, vốn dĩ lười phản ứng với bọn họ.

Nghe được câu này, bỗng nhiên ngừng lại.

Mẹ nó, Lê Hàn Ngọc không phải là vệ sĩ theo bên mình sắp xếp cho Khương hiền giả sao?

Hắn đã mặc định là người của mình rồi.

Bây giờ các ngươi cũng không hỏi ý kiến của Khương hiền giả đã chuyển nàng qua cho “tà ma dị giới” rồi?

Hắn vốn đã ghen tị khó hiểu với thân phận tà ma của mình, danh tiếng của bản thân đều cướp sạch.

Bây giờ lại càng tiến thêm một bước chứng thực khoảng cách giữa hai người.

Ồ, tà ma quan trọng hơn.

Cho nên có thể hy sinh lợi ích của Khương hiền giả sao?

Quả là không thể tha thứ!

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Hả? Các ngươi muốn làm gì hả?”

Hắn đột nhiên quay đầu, trợn mắt nổi giận đùng đùng với mấy vị điện chủ cấp cao của thần điện.

“Mỹ nữ cái gì mà mỹ nữ?”

“Các ngươi cho rằng ta là loại người gì hả?”

Đám người Thân Lương, Cảnh Diệu bị giáo huấn, vẻ mặt lập tức trở nên hoảng hốt.

“Tiền bối, chúng ta là có ý tốt…”

“Ý tốt gì?”

Thành ca lớn tiếng gào lên, nước bọt bay tứ tung.

“Sao các ngươi có thể làm như vậy hả? Các ngươi coi ta là loại người gì hả? Coi Lê Hàn Ngọc là gì hả?”

“Hả?”

“Đây là sự sỉ nhục với ta, cũng là sự sỉ nhục với nàng!”

“Đồng thời…”

Hắn còn chắp tay về phía trời cao, vẻ mặt sùng bái nói: “Đây còn là sự bất kính nghiêm trọng với đại hiền giả Khương Thành!”

“Ta nghe nói là, Lê Hàn Ngọc là người hắn lựa chọn, sao ta dám làm như vậy được chứ?”

“Các ngươi không sợ trời đánh sao?”

Chương 683.

Hắn giáo huấn khiến mọi người sửng sốt.

Không phải bọn họ cảm thấy Khương hiền giả không quan trọng.

Chỉ là Khương hiền giả là người đại diện cho tương lai của cả tộc.

Mà trước mắt Bạch Huyền tộc ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, có lẽ làn sóng quân địch sẽ đến tiếp theo chính là Đế Tôn Chung Thác.

Giờ phút sống còn này không thể nói đến tương lai được nữa, trước hết chống đỡ qua mối nguy này mới là mục tiêu hàng đầu.

Cho nên, Lý tiền bối có thể cung cấp sức lực chiến đấu càng quan trọng hơn.

“Đúng đúng đúng, tiền bối dạy bảo rất đúng!”

“Phẩm chất của tiền bối cao thượng, về sau bọn ta không dám dùng những thú vui thế tục để sỉ nhục ngươi…”

Lê Hàn Ngọc phía sau thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cũng không muốn rời khỏi Khương hiền giả, công pháp cấp chí tôn cũng chưa học xong nữa.

Huống chi cho dù là học xong, nàng cũng không muốn rời đi.

Lúc này phía sau tầng mây trên trời, những Tiên Ma sau khi đã trải qua khoảng thời gian im lặng dài dằng dặc, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

"Kết thúc rồi."

"Hắn đã thắng lợi rồi."

"Sức mạnh này… vượt qua sức tưởng tượng…"

Trước khi khai chiến, bọn họ còn muốn đợi đến khi Thành ca rơi vào bước đường cùng, tự mình đạp trên tầng mây rồi từ trên trời giáng xuống, cứu vãn hắn trong lúc nguy nan.

Khiến cho hắn được mở mang về thực lực của đám người mình.

Đồng thời, mắc nợ bọn họ một ơn cứu mạng.

Kết quả bây giờ, đã không cần nữa.

Người ta căn bản không cần bọn họ xuất hiện đột phá vòng vây ra ngoài, tự mình diệt sạch toàn bộ quân địch.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lời nói hùng hồn trước kia tất cả đều ngầm quên đi.

"Khụ, tiếp theo phải làm sao đây?"

"Dường như hắn không cần liên thủ với chúng ta."

Bọn họ đột nhiên phát hiện sự tồn tại của mình có chút thừa thãi.

Điều này rất đáng xấu hổ.

"Thực lực của hắn, vượt qua chúng ta rất nhiều."

Đại Diễn Tiên Đế gắt gao nhìn bóng dáng đằng xa bởi vì thu chiến lợi phẩm mà bận tối tăm mặt mày, ánh mắt càng ngày càng trở nên nóng bỏng hơn.

"Một vị đồng đạo đến từ tiên giới như vậy, nếu như không thể lôi kéo hắn về phe chúng ta thì đó là một tổn thất cực kỳ lớn!"

Nếu như có người này giúp đỡ, cục diện của tà mà dị giới ở huyền giới, sẽ tốt hơn hiện tại mười lần.

Ít nhất không cần trốn đông trốn tây, hoàn toàn có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt huyền tộc.

Thương La Ma Đế cũng gật đầu rất mạnh.

“Không thể để cho Bạch Huyền tộc cướp hắn đi!”

“Hắn là ma tu của chúng ta, nhất định phải một lòng đi theo chúng ta!”

Nói xong, hắn là người đầu tiên bay ra tầng mây, lao về phía dưới nơi Thành ca được nghênh đón.

Hắn vừa xuất hiện ở đây, tộc nhân Bạch Huyền ở phía dưới như gặp phải đại địch, tới tấp chuẩn bị chiến đấu.

“Tà ma dị giới!”

“Lại có kẻ địch đến sao?”

“Ta đã từng gặp người này, đó là Thương La Ma Đế, cao thủ đứng đầu trong tà ma!”

“Còn có Đại Diễn Tiên Đế, cẩn thận!”

Bọn họ tâng bốc tiền bối “Lý Tuấn Lãng” như phong trào, nhưng không đồng nghĩa với việc có thiện cảm gì với tà ma dị giới khác.

Đám người Thương La Ma Đế và Đại Diễn Tiên Đế phía sau vội vàng thu hồi binh khí, ra hiệu mình không có ác ý.

Ít nhất không có ác ý với “Lý Tuấn Lãng”.

“Lý đạo hữu, hân hạnh hân hạnh…”

“Ta là Thương La Ma Đế, vị này là Đại Diễn Tiên Đế!”

Sau khi Thương La Ma Đế nói xong câu này, chỉ chờ phản ứng của Thành ca.

Theo đạo lý, hai người bọn họ đều từng là hạng người uy danh hiển hách ở bên phía tiên giới.

Hễ ai đặt chân đến giới tu luyện, đều sẽ như sấm bên tai đã lâu.

Nhưng mà Thành ca chỉ hừ một tiếng, còn chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Phản ứng bình thản khiến này cho La Thương Ma Đế có chút không vui.

Lý Tuấn Lãng nếu là một Chuẩn Đế hậu kỳ, không thể nào có chuyện trước đó chưa từng nghe nói đến bản thân hắn được.

“Lý Tuấn Lãng, vì sao ngươi đến huyền giới mà lại không đến tìm bọn ta?”

Đại Diễn Tiên Đế cũng nói: “Đúng vậy, mọi người đều là những người lưu lạc từ tiên giới đến dị giới này, phải chăm sóc lẫn nhau mới đúng!”

Thành ca cũng không có cảm giác gì với bọn họ.

Thuận miệng trả lời: “Chẳng phải ta đây vẫn đang bận sao, ta không có thời gian tiếp chuyện với các ngươi đâu.”

Thái độ không quan tâm gì kia khiến cho đám Tiên Ma đều nhíu mày.

Trước kia, khi bọn ở đây gặp được những Tiên Ma khác, đều giống như là đồng hương gặp đồng hương, hai mắt đều rưng rưng nước mắt.

Mà người này, không ngờ lại còn không thèm quay đầu nhìn thẳng bọn họ lấy một cái.

Thế này hơi quá đáng rồi đấy?

Sức chiến đấu của ngươi rất mạnh.

Nhưng nếu như là ở bên tiên giới, một Chuẩn Đế hậu kỳ như ngươi nhìn thấy Ma Đế, còn phải hành lễ nữa.

“Các hạ có bận gì đâu?”

Ngữ khí của Thương La Ma Đế cũng trở nên không vui: “Hằng ngày đều bận giao tiếp với Bạch Huyền tộc ư?”

“Đúng vậy.”

Quân địch lần này rất nhiều, may là Thành ca thu hoạch nhanh, chiến lợi phẩm cũng tịch thu hết.

Bây giờ hắn vô cùng thiếu tài nguyên, nào có thời gian chậm rãi nói lời khách sáo với những người này.

“Chẳng lẽ các hạ chưa từng nghe qua câu nói ‘một giọt máu đào hơn ao nước lã’ hay sao?”

Đại Diễn Tiên Đế tỏ vẻ không vui: “Bạch Huyền tộc khác chủng loại với chúng ta, đừng thấy bây giờ bọn họ đối đầu với ba tộc khác thì thấy bọn họ là bạn bè với tiên giới chúng ta.”

“Ngươi ở cùng với bọn họ, đây rõ ràng là hành vi nối giáo cho giặc!”

Thành ca còn chưa nói gì, tộc nhân Bạch Huyền ở đây đã không nghe nổi nữa.

Ý gì đây?

Bọn ta còn đang sợ vị tiền bối này không ở lại Bạch Huyền tộc, các ngươi còn nói mấy lời này nữa hả trời?

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Gì mà không cùng một tộc hả?”

Đám người Tân Linh và Thân Lương đứng dậy, vẻ mặt đều viết hai chữ “tức giận”.

“Lý tiền bối là bạn tốt nhất của chúng ta, tình hữu nghị của chúng ta cao hơn núi sâu hơn biển, chỉ dựa vào các ngươi mà cũng có thể phá hoại được sao?”

“Bạch Huyền tộc bọn ta, vĩnh viễn cũng sẽ không đối địch với hắn!”

“Còn những tà ma dị giới bụng dạ khó lường như các ngươi, vậy thì khỏi phải nói…”

“Khương hiền giả của tộc ta giao tình hợp ý với Lý tiền bối, đã vượt qua sự phân biệt chủng tộc từ lâu rồi, các ngươi hiểu cái gì chứ?”

“Mau cút đi, ở đây không chào đón các ngươi!”

“Đúng thế, rời khỏi thần điện của Bạch Huyền tộc bọn ta!”

“Khương hiền giả?”

Thương La Ma Đế vẻ mặt khinh thường lắc đầu.

“Là Khương Thành đó?”

“Chỗ mà giới tu luyện xem là thực lực, chẳng qua hắn là kẻ hèn mọn Thiên Huyền bát trọng mà thôi, có tư cách gì xưng huynh gọi đệ với Lý đạo hữu?”

“Hắn nhìn thoáng qua Khương chưởng môn đang bận rộn cách đó không xa không, cố ý tăng thêm âm lượng nói: “Người này ngay từ đầu trận đấu đã trốn không thấy bóng dáng đâu cả.”

“Đến bây giờ mà vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu nữa..”

“Hiền giả tộc ngươi chỉ có vậy thôi à?”

“Tham sống sợ chết bán đồng đội như vậy sao?”

Chuẩn Đế khác ngầm hiểu trong lòng, hắn đang muốn chửi rủa Khương Thành, hạ thấp điểm ấn tượng của hắn trong mắt Lý Tuấn Lãng.

Chia rẽ phân tách hai người này, chỉ cần Lý Tuấn Lãng nảy sinh ác cảm với Khương Thành, đến lúc đó tự nhiên sẽ rời khỏi Bạch Huyền tộc.

“Thực lực Lý đạo hữu ra sao, là nhân vật như thế nào, hắn cũng có thể kết thân được sao?”

“Đúng vậy, kẻ được gọi là hiền giả của tộc ngươi chỉ là một chúa hề, căn bản không xứng kết giao với Lý đạo hữu!”

Những lời này của hắn chọc tức mọi người của Bạch Huyền tộc.

Hết lần này tới lần khác thật không biết nên phản bác thế nào.

Bởi vì trên thực tế, trong lòng bọn họ cũng có suy nghĩ tương tự.

Bạch Huyền tộc có rất nhiều người, nhưng đến bây giờ không một ai có thể hiểu nổi vì sao Khương hiền giả có thể có được vài phần kính trọng của Lý Tuấn Lãng tiền bối.

Thậm chí sẵn lòng giúp hắn chiến đấu mấy lần.

Hai người này bất kể là thực lực, chủng tộc, kinh nghiệm hệt như một trời một vực.

Sâu trong lòng, bọn họ cũng cảm thấy quả thật Khương hiền giả đang trèo cao.

Cuối cùng Thành ca cũng thu thập xong chiến lợi phẩm, hắn dừng việc trong tay lại, chậm rãi quay đầu.

Chương 684.

“Không xứng gì cơ?”

“Ai nói Khương Thành không xứng kết giao với ta?”

Thành ca suýt nữa bị chọc cười vì cái đám khác người này.

Khương hiền giả không xứng kết giao với cái thứ tà ma dị giới kia?

Ý gì đấy?

Dùng thân phận thật của mình kết giao với thân phận giả của mình, như thế lại là trèo cao à?

Các ngươi đang ở trước mặt ta đấy, không kiêng nể gì mà còn chửi bới hạ thấp ta?

Thật đúng là nực cười!

“Khương Thành vĩ đại như vậy, có thể kết giao với hắn, đó là may mắn của ta, được chứ?”

Tất cả mọi người, không ai tin lời này.

Ngươi có thực lực mạnh như vậy, quen biết với tên Thiên Huyền bát trọng thì có may mắn gì?

Thương La Ma Đế còn tưởng rằng hắn đang nói ngược.

Nghe vậy lắc đầu: “Lời ấy của Lý đạo hữu sai rồi, tên Khương Thành kia chỉ là vãn bối, là kẻ tài có chút thiên phú mà thôi.”

“Một thiên tài còn chưa trưởng thành như hắn chẳng là gì cả.”

“Ở trước mặt ngươi, hắn nhỏ bé như sâu bọ, kết giao, đàm luận như kiểu bằng vai phải lứa với hắn, đấy là hạ thấp thân phận của ngươi.”

Cuối cùng, Thành ca không nghe nổi nữa!

“Ngươi mới là sâu bọ, cả nhà ngươi đều là sâu bọ!”

Hắn tức quá nên độp luôn, sau đó chỉ vào mặt Thương La Ma Đế mà chửi: “Ngươi thì biết cái cóc khô gì!”

Thương La Ma Đế bị hắn mắng tới ngu luôn rồi.

“Lý đạo hữu, những lời này của ngươi là có ý gì…”

Rõ ràng là ta đang khen ngươi, nâng cao thân phận của ngươi, tại sao ngươi lại mắng ta?

Có còn lý lẽ nữa hay không?

“Đạo hữu gì cơ?”

Thành ca nổi trận lôi đình khi bị hắn mắng là sâu bọ, nên cũng chẳng nể nang gì nữa.

“Ai là đạo hữu với ngươi?”

Thương La Ma Đế cũng bị châm lửa giận.

Hắn đường đường là Ma Đế, khi còn ở tiên giới, cũng được vô số người tôn sùng, phải ngước mắt trông lên.

Có mấy người xứng kết giao, đàm luận với hắn?

“Lý Tuấn Lãng, ngươi đừng có mà không biết tốt xấu!

Thành ca khinh thường, bĩu môi: “Ngươi đánh thắng được ta sao?”

Bị hỏi trúng tim đen, lập tức khiến Thương La Ma Đế nghẹn họng.

Hắn đánh không lại.

Ít nhất, hắn chắc chắn đánh không lại “Lý Tuấn Lãng” ở huyền giới.

Chỉ cần nhìn trận đấu vừa rồi, thực lực giữa hai người chênh lệch ít nhất là mấy lần, thậm chí ngay cả tư cách giao đấu hắn cũng không có.

Thành ca lại nhìn về phía Đại Diễn Tiên Đế và những Chuẩn Đế khác: “Còn các ngươi? Các ngươi đánh thắng được ta sao?”

Vẻ mặt Đại Diễn Tiên Đế trở nên mất tự nhiên.

“Lý đạo hữu nói đùa, thực lực của ngươi vượt xa chúng ta….”

“Thế thì không bạn bè gì nữa?”

Thành ca nhún vai: “Dựa theo logic vừa rồi của các ngươi, các ngươi cũng không xứng kết giao với ta, còn gọi đạo hữu cái gì? Các ngươi xứng sao?”

Hả?

Mà ở bên cạnh, mọi người trong Bạch Huyền tộc đều vui sướng khi người gặp họa.

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Lý tiền bối là bạn của Bạch Huyền tộc chúng ta, không có quan hệ gì với đám tà ma các ngươi!”

Thành ca không kiên nhẫn, phất tay: “Được rồi, được rồi, các ngươi cũng chả tốt đẹp gì.”

Cứ nghĩ tới việc đám người này từng có ý định tặng Lê Hàn Ngọc cho thân phận giả của mình, tức khắc lại tức giận.

Hắn cảm thấy, bản thân mình đúng là cần phải cho đám người này một bài học.

Phải để bọn họ sâu sắc cảm nhận được… Khương hiền giả hắn cao cả, vĩ đại nhường nào.

“Nói thật cho các ngươi biết, ta và Khương hiền giả hoàn toàn không phải là bạn bè bằng vai phải lứa!”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, bất giác nghĩ thầm, điều này không phải là đương nhiên sao?

Rõ ràng, thấp nhất thì ngươi cũng phải là tiền bối của hắn.

Nhưng mà ngay sau đó, câu tiếp theo của Thành ca khiến mọi người sững sờ.

“Ta còn thấp hơn hắn cả một vai vế.”

Cái gì?

Vừa nãy mới nghe được cái gì?

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt thật sự nghiêm túc của hắn, có chút nghi ngờ phải chẳng mình nghe nhầm rồi.

Đại Diễn Tiên Đế nhíu mày nói: “Lý Tuấn Lãng, ngươi đừng đùa quá trớn như thế…”

“Đùa gì cơ?”

Thành ca thản nhiên nhìn mọi người một lượt: “Lần đầu tiên, ta gặp Khương Thành đại hiền giả, đã bị khí chất vô song của hắn khuất phục, từ đó, tự thấy bản thân mình nhỏ bé biết bao.”

“Hắn là thần tượng của ta, ta tình nguyện làm nô bộc của hắn!”

“Vì thế, chúng ta còn cố ý lập khế ước chủ nô.”

“Kể từ khi đó, hắn là chủ nhân, Lý Tuấn Lãng ta chỉ là triệu hoán thú của hắn mà thôi!”

“Tùy hắn sai bảo, không được trái lệnh, hiểu chưa?”

“Chỉ là ngày trước, Khương hiền giả để ý tới thể diện của ta, nên mới tuyên bố với ngoại giới chúng ta là anh em kết nghĩa.”

Để đưa thể diện và thân phận của Khương hiền giả lên cao, rốt cuộc, Thành ca cũng bất chấp tất cả.

Hắn đã nhìn ra, muốn hào quang của mình không bị thân phận giả của mình che khuất, cũng chỉ có thể ra sức giẫm thân phận giả của mình xuống đất.

Hạ thấp thân phận giả của mình, mới có thể làm nổi lên thân phận thật của mình.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến đám người này sáng mắt ra, để bọn họ thấy rõ, ai mới là diễn viên chính.

Dù sao, cả hai thân phận đều là bản thân mình, mình làm chủ chính mình, cũng là chuyện quá bình thường.

Chỉ là để mọi người phân rõ chủ thứ mà thôi!

Chẳng qua hắn đùa như này, mà quên tính đến khả năng chịu đựng của người khác.

Khế ước chủ nô?

Triệu hoán thú?

Con mẹ nó, chuyện gì thế này?

Vị siêu cao thủ này, thực lực kinh người, có thể giết chết Đế Huyền cửu trọng, có thể tranh phong với Đế Tôn, thế nhưng chỉ là nô bộc của Khương Thành - Thiên Huyền bát trọng.

Sao có thể như vậy được?

Người của Bạch Huyền tộc suýt nữa đều bị nghẹt thở.

Hóa ra, mỗi lần Lý Tuấn Lãng này tới đây, không phải là nhiệt tình giúp đỡ, mà là nghe theo lệnh của Khương hiền giả?

Sao mà Khương hiền giả làm được?

Thể diện này cũng lớn quá rồi đó?

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu nổi, nhưng mà trong nháy mắt, tất cả bọn họ đều cảm thấy, cả người Khương hiền giả được bao phủ bởi một lớp màu huyền bí, quá cao thâm khó lường.

Bản thân bọn họ hoàn toàn không thể đo lường được sự nông sâu của lão nhân gia hắn.

Chẳng trách Thần Bạch Huyền lại chọn hắn, hóa ra còn có rất nhiều lý do mà từ trước tới nay, đám người bọn họ đều không biết.

Trong một lúc, bọn họ vô cùng nóng lòng muốn được gặp vị thần nhân này.

Thành ca bấm mở giao diện hệ thống, rõ ràng lại chiếm được vô số giá trị kinh sợ.

Làm ăn thật đúng là có lời.

Trước thắng lợi của đại chiến, mọi người đều bị thực lực của Lý Tuấn Lãng làm cho khiếp sợ, đương nhiên tất cả giá trị kinh sợ đều thuộc về bản thân Khương Thành.

Hiện tại, hắn dùng chính bản thân mình làm màu lần thứ hai, mọi người vì Khương hiền giả mà khiếp sợ, giá trị kinh sợ vẫn cứ thuộc về bản thân Khương Thành.

Đám người Thương La Ma Đế và Đại Diễn Tiên Đế ở phía đối diện hoàn toàn ngớ người.

“Hả…”

“Lý Tuấn Lãng, sao ngươi lại tới nông nỗi này?”

“Cho dù, Khương Thành kia có thần kỳ, có hấp dẫn thế nào đi chăng nữa, ngươi cũng không cần phải khom lưng uốn gối?”

“Với thực lực của ngươi, cần gì phải làm nhục bản thân mình như vậy?”

Chuyện này nằm ngoài khả năng suy nghĩ của bọn họ, nghĩ như thế nào cũng không hiểu được.

Thành ca chắp tay, nhìn lên trời với vẻ mặt sùng bái, nói: "Quan hệ giữa ta và Khương Thành đại hiền giả, há để cho đám phàm phu tục tử các ngươi hiểu được?"

"Đi theo hắn, cả người ta đều được thăng hoa, những điều này, chẳng lẽ, ta cũng phải nói cho các ngươi biết?"

Hắn buông hai tay, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn lướt qua mấy chục tên Tiên Ma: "Dù sao, các ngươi nhớ kỹ cho ta, chửi bới hắn, chính là chửi bới ta!"

"Chửi bới ta, vậy chính là kẻ địch của ta."

Nói xong, hắn thu nốt đống chiến lợi phẩm cuối cùng, bay về chỗ sâu trong thần điện, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Mà thao tác này của Khương chưởng môn, hiệu quả ngay lập tức.

Sau khi chuyện ở đây được truyền đi, cả tầng thứ ba lại sôi trào.

Toàn bộ người của Bạch Huyền vừa ăn mừng chiến thắng trước kẻ địch mạnh, vừa kinh hãi trước thực lực của Lý tiền bối.

Nhưng mà hai sự kiện này, cuối cùng cũng không thắng nổi câu nói cuối cùng của Lý tiền bối.

"Tà ma dị giới" mạnh mẽ như thế, vậy mà chỉ là nô bộc của Khương hiền giả, phải nghe theo mệnh lệnh của hắn!

Chương 685.

Sau khi biết được tin tức này, tất cả trên dưới Bạch Huyền tộc đều phải ngước mắt mà nhìn Thành ca, nơi nào cũng bàn luận về hắn.

"Khương hiền giả cũng quá thần kỳ rồi nhỉ?"

"Sao hắn lại làm được điều này nhỉ?"

“Thiên Huyền bát trọng đã chinh phục được một vị cường giả cỡ Đế Tôn, rốt cuộc năng lực phải tuyệt vời đến mức nào cơ chứ?”

“Đâu phải là Thiên Huyền bát trọng, ta nghe nói, khi lần đầu biết Khương hiền giả, hắn còn chỉ là Cực Huyền cảnh.”

“Trời ơi, đây đúng là người phi phàm mà!”

“Ta đã nói đại hiền giả được thần kính trọng như vậy, xem ra chúng ta còn chưa hiểu rõ về hắn!”

“Còn lâu mới hiểu rõ ấy!”

“Hẳn là đại hiền giả còn lợi hại hơn chúng ta nghĩ nhiều lắm!”

“Ta đoán, có lẽ hắn cũng là một vị cao thủ ẩn mình, chẳng qua là hắn không cần phải đích thân ra tay.”

“Đúng, đúng, đúng, rất có thể là khả năng này!”

Sau vài ngày Khương hiền giả “cải trang vi hành”, đi đến đâu, hắn cũng có thể nghe thấy những cuộc bàn luận tương tự.

Điều này khiến hắn hoàn toàn hài lòng, bảo sao lộ ra nụ cười thỏa mãn của người già.

“Hiệu quả không tồi, cuối cùng cũng có được đãi ngộ nên có!”

Thương Long Nữ Đế hóa thân thành Tiểu Manh Long ngồi trên vai hắn, vẻ mặt khinh thường.

“Tự hạ thấp thân phận giả của mình, để nâng cao thân phận thật của mình, cái loại hành động khác người như này cũng chỉ có ngươi mới làm được.”

Thành ca không xem đây là ngỗ nghịch, ngược lại, lại vô cùng đắc ý: “Đó là, thao tác của thiên tài, chỉ có thiên tài mới có thể nghĩ ra được.”

Thương Linh chế nhạo nói: “Tương lai sự thật được phơi bày, không biết mọi người sẽ cư xử với ngươi như thế nào?”

“Không sao cả, dù sao thể diện trước mắt, ta đã có được rồi.”

Thành ca xua tay: “Lẽ ra ta nên làm như vậy từ lâu rồi, rõ ràng ta đã dốc sức mấy lần, kết quả Khương Thành lại không được khen.”

“Ngươi thích được khen như vậy sao?” Cho đến tận bây giờ, Thương Long Nữ Đế vẫn không thể hiểu được việc theo đuổi cứng nhắc này của hắn.

Thành ca thu lại vẻ tươi cười, nghiêm nghị đáp: “Đương nhiên, vẻ làm màu quan trọng hơn mạng sống!”

Nữ Đế lập tức cạn lời.

Trở lại thần điện, Khương chưởng môn bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Lần này tiêu diệt rất nhiều cao thủ của ba tộc, thu được vô số Huyền Nguyên Quả, mà công đức đổi được, cũng lên tới hàng trăm tỷ.

Cuối cùng, hắn cũng có thể thăng cấp rồi.

Trận đấu với Đế Huyền cửu trọng, đã khiến Thành ca phát hiện khuyết điểm của bản thân.

Trước mắt, chỉ có huyền văn tốc độ có thể sử dụng vô hạn với huyền văn của hắn, những huyền văn khác vẫn chưa được.

Lý do rất đơn giản, huyền văn tốc độ đã đạt tới thất trọng, nó đã hòa vào làm một với huyền phách.

Nếu bản thân hắn có thêm nhiều huyền văn đạt tới thất trọng, vậy thì trong chiến đấu, có thể sử dụng nhiều huyền văn cùng một lúc.

Giống như khi còn ở tiên giới, 49 lạc ấn của quy tắc trong đầu được dùng tới, thì thần chắn giết thần, ma chắn giết ma!

“Nếu ta có thể dùng mấy chục huyền văn trong một lần, vậy thì mấy tên Đế Huyền cửu trọng lần trước, tùy tiện là có thể đàn áp nghiền chết bọn họ.”

Hắn vuốt cằm suy nghĩ một chút, sau đó tuyên bố với bên ngoài, bản thân muốn bế quan lâu dài.

Trừ khi lại có kẻ địch từ tầng thứ sáu đi xuống, nếu không tạm thời đừng tới quấy nhiễu.

Đối với chuyện này, các điện chủ của thần điện cũng bất lực.

Lần sau, rất có thể chính là đích thân Chung Thác Đế Tôn tới đây, ngươi còn bế quan cái gì?

Hôm nay, ngươi đã là Thiên Huyền bát trọng, nhưng ngươi lại bế quan, vậy thì chúng ta phải làm sao đây?

Đến lúc đó, chẳng phải là trông cậy vào sức chiến đấu của "Lý Tuấn Lãng" tiền bối, với chút thực lực của chúng ta, chẳng dùng được vào việc gì.

Ngươi dưỡng tinh thần cho tốt, để khi cần có thể "triệu hoán" Lý tiền bối đúng lúc, xem như là hoàn thành sứ mệnh.

Nếu không khi quan hệ của "Lý Tuấn Lãng" và Khương hiền giả được công khai, chắc chắn Khương hiền giả có thể tùy ý sai bảo Lý Tuấn Lãng, e là mỗi ngày, bọn họ đều phải tới hỏi Lý tiền bối đi đâu rồi, lần sau có thể tới nữa hay không.

Dưới bầu không khí này, Thành ca bắt đầu đột phá từng huyền văn.

Mà tại tầng thứ sáu của Huyền Giới, cuối cùng Chung Thác Đế Tôn cũng bị chấn động.

Trên chín tầng mây, có rất nhiều cung điện, nguy nga lộng lẫy, hào nhoáng giống như một ảo ảnh.

Mấy trăm vị Đế Huyền cảnh của huyền giới dậm chân một cái có thể chấn động một phương, lúc này đều cúi đầu, quỳ thành ba hàng ngay ngắn, quay mặt hướng về chỗ sâu trong Đế Tôn cung.

Một lúc sau, có hai nữ tử dáng vẻ xinh đẹp lướt tới.

Vị Đế Huyền cửu trọng cầm đầu vội vàng ngẩng đầu: "Hai vị sứ thần, xin hỏi Đế Tôn xuất quan chưa?"

"Đúng vậy, thực lực của tà ma dị giới kia quá mạnh, nếu hắn không thể xuất quan."

"Làm càn!"

Hai nữ tử ở Thiên Huyền cảnh này mang vẻ mặt lạnh lùng, nhìn tên Đế Huyền cảnh đang quỳ kia, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng và xa cách.

"Đế Tôn có xuất quan hay không cũng là chuyện ngươi có thể hỏi ư?"

"Lẽ nào, các ngươi còn muốn dạy hắn nên làm việc như thế nào?"

Tên Đế Huyền cửu trọng cầm đầu kia vội vàng dập đầu tạ lỗi.

“Không dám không dám….”

“Xin sứ thần tha thứ…”

Hết cách, tuy hai nàng mới Thiên Huyền cảnh, bọn họ chỉ cần phất tay là có thể tiêu diệt, nhưng thân phận tôn quý.

Bọn họ đều là hồng nhan – bạn tri kỷ, trong suốt dọc đường quật khởi của Chung Thác.

Hậu cung của đứa con được trời chọn, có mỹ nữ như mây, cũng là đúng thôi.

Những nữ tử này, người nào người nấy trời sinh đoan trang, đều là quốc sắc thiên hương, cộng lại cũng xếp thành một hàng.

Cho dù, hai nàng này không tính là người nữ nhân thân thiết nhất của Chung Thác, chỉ có thể xem như là thị nữ, nhưng cũng không phải là người mà ngoại nhân có thể đắc tội được.

Sứ thần của Đế Tôn cung không nhiều lắm, nhưng quyền lực lại rất lớn, thậm chí có thể trực tiếp hạ lệnh xử tử bất kỳ kẻ nào của bốn tộc.

Khi Chung Thác bế quan, các nàng chính là người nắm huyền giới trong tay.

Mỗi lần các nàng xuống dưới cũng sẽ khiến mọi người run sợ trong lòng, sợ làm các nàng mất hứng.

“Đế Tôn đã biết chuyện gì vừa xảy ra rồi.”

Nữ tử mặc cung trang màu trắng ở bên trái, lạnh lùng nói: “Tà ma dị giới phạm tội ác tày trời, Đế Tôn vốn muốn tự mình truy nã.”

Nữ tử mặc váy dài màu xanh bên phải nói tiếp, mặt không biến sắc: “Nhưng mà hắn đang trong thời điểm quan trọng của việc bế quan, nên không tiện đích thân ra tay.”

Mấy năm nay, Chung Thác vẫn bận rộn luyện hóa hai hạt giống huyền lực là Ngân Huyền và Hắc Huyền.

Đây cũng không phải là chuyện đơn giản.

Một khi thành công, lại có ý nghĩa sâu xa.

“Hả?”

Mặt của các vị Đế Huyền cảnh đều biến sắc, Đế Tôn không xuất quan?

Vậy chuyện này phải làm như thế nào mới được?

Chẳng lẽ lại giống như lần trước, tấn công với quy mô như vậy?

Mặc dù ba tộc Kim, Ngân, Hắc, còn có hơn mười vị Đế Huyền cửu trọng, nhưng với sức mạnh chiến đấu mà tên tà ma dị giới kia thể hiện ra lần này, mọi người hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Chưa biết chừng lại là tới cửa tặng bảo vật cho hắn, tặng “gói kinh nghiệm”.

Bọn họ cũng không ngốc, cũng không muốn chịu chết…

“Hừ!”

Hai vị sứ thần sao có thể không nhìn ra, bọn họ đang suy nghĩ cái gì, không khỏi lộ ra vẻ khinh thường.

“Xem dáng vẻ không có tiền đồ của các ngươi kìa!”

“Vâng, vâng, vâng, hai vị sứ thần dạy dỗ phải, không biết Đế Tôn đã có sắp xếp gì cho trận chiến này chưa?”

Nữ tử mặc váy trắng hơi nâng cằm kiêu ngạo, thản nhiên nói: “Yên tâm đi, lần này không cần các ngươi ra tay, Đế Tôn đã có kế sách.”

Trên mặt của mọi người hiện lên vẻ sững sờ, chỉ cảm thấy Đế Tôn thật đúng là bí hiểm.

Không đích thân ra tay, cũng không cần những người khác ra tay, vậy hắn giải quyết như thế nào?

Chợt nghe nữ tử váy xanh ngạo nghễ nói: “Trong vòng ba ngày, tên tà ma dị giới Lý Tuấn Lãng sẽ bỏ mình.”

“Sau khi các ngươi trở về, yên lặng nghe tin tức là được.”

Mọi người cũng không dám hỏi tới kế sách của Đế Tôn.

Nhưng mà, với phong cách làm việc gắn liền với Đế Tôn mấy năm nay và những gì đã trải qua, đã là những kế hoạch do hắn đưa ra thì sẽ không thất bại.

Lần này, chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Chương 686.

Sau khi các cao thủ của ba tộc rời khỏi thì đều lén lút bàn luận với nhau.

“Nếu Đế Tôn đã có sắp xếp, vậy chúng ta không cần lo lắng nữa.”

“Đúng vậy, chỉ cần là mục tiêu bị hắn nhắm trúng, sẽ chẳng thể sống sót.”

“Đúng vậy, Đế Tôn làm việc, lần nào cũng như được thần trợ giúp, chúng ta hoàn toàn không thể đoán được.”

“Vậy lần này, tên tà ma kia chắc chắn xong đời rồi.”

“Thật sự là tò mò, Đế Tôn không đích thân ra tay, cũng có thể giết chết hắn, rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Dù sao Đế Tôn thâm sâu khó lường, chẳng có việc gì mà hắn không làm được.

Các cao thủ của ba tộc đều yên tâm.

Theo quan điểm của bọn họ, Đế Tôn nói, sau ba ngày nữa Lý Tuấn Lãng hẳn phải chết, vậy thì chắc chắn hắn sẽ chết.

Chắc chắn sẽ không kéo dài tới ngày thứ tư, lại càng không thể may mắn mà sống sót.

Chiến tích tung hoành mấy triệu năm của Đế Tôn, còn sờ sờ ra đó.

Đứa con trời chọn cộng thêm vận may ngập trời, lời hắn nói ra, từ trước tới nay chưa bao giờ là không thực hiện được.

Mà bên kia, Thành ca cũng không biết làn sóng kẻ thù tiếp theo sẽ như thế nào.

Ca hoàn toàn không quan tâm tới điểm mạnh yếu của đối phương.

Hôm nay, trong lúc hắn đang luyện hóa huyền văn, thì đột nhiên phát hiện, huyền khí xung quanh không còn sót lại chút nào.

Đồng thời, thế giới xung quanh hoàn toàn bị ngăn cách.

Rõ ràng, vẫn có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng lại giống như cách nhau cả một lạch trời.

Mặc dù, Thương Long Nữ Đế cách hắn chưa tới ba thước, cũng bị ngăn cách ở một không gian khác.

“Huyền văn không gian thất trọng?”

Hắn ngừng thiền, đứng dậy, nhìn về một hướng nào đó trong khoảng không một cách thích thú.

“Lần này không tấn công trực diện, mà đổi thành âm thầm ám sát?”

“Ngươi xong đời rồi.”

Trên khoảng không đó, dường như, có một bóng người được hình thành từ sự sắp xếp của các hạt cát, từ từ ngưng tụ từ chân lên tới đầu.

Xuất hiện trước mặt Khương chưởng môn, là một người nam tử nhìn bề ngoài còn rất trẻ.

Hắn mặc trường bào màu tím, thắt lưng vàng có hoa văn hình rồng màu nâu được quấn quanh eo, mày kiếm phóng khoáng ẩn dưới tộc mai, đôi mắt sâu mà thâm trầm vô cùng.

Dáng người cao lớn, gương mặt góc cạnh như phù điêu mang theo sự kiên nghị và thân thể cường tráng. Đứng ở một nơi nào đó, cũng sẽ nhanh chóng trở thành tâm điểm, chẳng nhường sự nổi bật cho ai.

Đương nhiên, ngoại trừ trước mặt Thành ca.

“Chung Thác!”

“Không hay rồi!”

“Là hắn, hắn đến đây!”

Bên ngoài truyền đến những tiếng kêu hoảng sợ và tiếng la thất thanh, ngay sau đó, tất cả đám người Tân Linh và Thân Lương đều vội vội vàng vàng chạy lại đây.

Nhưng có vẻ như “đã quá muộn”.

Nhìn thấy Khương hiền giả bị bốn vầng hào quang vàng, bạc, đen và trắng cô lập trong một không gian nhỏ bé, trong lòng

của tất cả mọi người đều lo lắng, hồi hộp vô cùng.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Uy danh của vị Đế Tôn này quá lớn, ít nhất là đối với người của Huyền tộc, hắn là biểu tượng của sự bất khả chiến bại.

Sau khi xác định được thân phận của hắn, ngay cả ý nghĩ phản kháng, bọn họ cũng không có.

"Ha ha ha ha…."

Phản ứng của mọi người, khiến Chung Thác không khỏi ngửa mặt cười một lúc, hắn đã đạt được mục tiêu.

"Bạch Huyền tộc ngươi không xứng để ta dùng tới chân thân."

"Đây chẳng qua chỉ là phân thân của ta mà thôi, chỉ dùng một phần trăm thực lực của bản thể."

"Song cũng dư sức, để giết các ngươi rồi."

Nói xong, hắn nhìn Thành ca đang bị cô lập và giam cầm bên trong, trong mắt hiện lên một tia khinh thường và giễu cợt.

"Nghe nói ngươi và tên Lý Tuấn Lãng kia ký khế ước chủ nô?"

"Hiện tại còn có thể triệu hoán hắn hay không?"

Đúng vậy, đây chính là kế sách của Chung Thác.

Khế ước cũng là một loại lực lượng, đòi hỏi sự gắn kết giữa hai người, mới có thể sinh ra hiệu quả của việc triệu hoán.

Hiện tại, hắn rút huyền khí, ngăn cách không gian, ngăn sự dao động của thần hồn. Trong trường hợp này, có làm gì đi chăng nữa thì khế ước triệu hoán cũng sẽ không cảm nhận được mục tiêu.

Với tư cách là con trời, từ trước tới nay, Chung Thác làm việc luôn nhanh gọn, hiệu quả cao, hoàn toàn sẽ không lãng phí sức lực vô ích.

Giống như đám người Kim Khải, Kim Ngạo trước đây, gióng trống khua chiêng tới nơi này, sau đó bị Lý Tuấn Lãng tiêu diệt, đúng là tự chui đầu vào lưới.

Chung Thác cũng biết rất rõ, trừ khi dùng bản thể của chính mình, nếu không chẳng ai có thể xử được Lý Tuấn Lãng.

Nhưng bản thể của hắn còn bận luyện hóa hạt giống huyền lực, không rảnh chút nào.

Cho nên cuối cùng, hắn trực tiếp lựa chọn cách này.

Lý Tuấn Lãng ngươi lợi hại, ta không tìm được Lý Tuấn Lãng ngươi.

Ta trực tiếp "xử" chủ nhân Khương Thành của ngươi không phải là được rồi à?

Khương Thành mạnh cỡ nào?

Chỉ là Thiên Huyền bát trọng mà thôi, mặc dù phân thân của hắn chỉ có sức chiến đấu của Đế Huyền bát trọng, nhưng dùng để nghiền diệt một tên Thiên Huyền bát trọng vẫn là dễ dàng.

"Dựa theo đặc điểm của khế ước chủ nô, chỉ cần chủ nhân chết, nô bộc cũng sẽ tự động bị xóa sổ."

Hắn nhìn Khương hiền giả ở bên trong với chút giễu cợt.

"Ta hoàn toàn không cần gặp Lý Tuấn Lãng, cũng có thể dễ dàng giết chết hắn."

"Về phần ngươi…."

"Thiên phú của ngươi có lẽ rất xuất chúng, nhưng hẳn là còn chênh lệch về bản chất với ta, ngươi hoàn toàn không biết ta ở huyền giới có ý nghĩa gì."

"Thế giới này, không cần một núi chứa hai hổ."

Lời của hắn, khiến mọi người ở bên ngoài càng thêm tuyệt vọng.

Kẻ địch này chẳng những mạnh mẽ, mà còn thông minh tuyệt đỉnh, phong cách làm việc cũng không bảo thủ chút nào.

Đường đường là Đế Tôn, tất cả mọi người đều cảm thấy, sớm hay muộn, cũng sẽ xảy ra một trận long tranh hổ đấu giữa hắn và "tà ma dị giới" Lý Tuấn Lãng.

Chỉ có như vậy, mới phù hợp với thể diện, thân phận của Đế Tôn.

Nhưng mà hắn không làm như vậy.

Hắn lựa chọn dùng phương thức thiết thực nhất, ít tốn sức nhất.

“Chỉ cần có thể giết chết đối thủ, thủ đoạn gì cũng có thể dùng, còn hay ho hay không lại là thứ yếu.”

“Hơn nữa, sau hôm nay, các ngươi cũng sẽ câm miệng mãi mãi, chẳng thể truyền tin được nữa.”

Với tư cách là Vị Diện Chi Tử, từ trước đến nay hắn làm việc luôn cẩn thận, tới cuối cùng, sẽ không lưu lại một người sống nào.

“Cho ngươi một lời khuyên cuối cùng.”

Hắn có chút thất vọng, nhìn Thành ca: “Thực lực của mình mới là đáng tin nhất, chứ còn triệu hồi ra, vĩnh viễn cũng không thuộc về ngươi.”

“Nhưng mà, ngươi đã hết cơ hội để sửa rồi.”

“Ngươi lên lớp xong chưa?”

Thành ca im lặng nãy giờ, trên mặt cũng tràn đầy vẻ thất vọng, nhìn vị diện chi tử này, thầm nghĩ.

“Ta còn cho rằng, lần này, cuối cùng ngươi cũng có thể tới đây.”

“Không ngờ rằng, đến đây chỉ là phân thân, đúng là không nể mặt ta gì cả.”

Không “xử” bản thể của Chung Thác, tầng thứ sáu sẽ không chịu mở ra.

Chỉ là phân thân, chắc cũng không có chiến lợi phẩm gì, thậm chí cũng chẳng có cách nào để hắn nâng cao sức mạnh.

Đã thế Chung Thác còn tràn đầy tự tin, nắm chắc thắng lợi.

“Cho ngươi một lựa chọn khác.”

Đôi mắt của hắn rũ xuống, giống như bố thí.

“Ký kết khế ước chủ nô với ta, trở thành nô bộc của ta, vậy thì ngươi còn có thể duy trì được mạng sống.”

Hắn đúng là nghĩ hay thật đấy.

Chỉ cần biến Khương Thành thành nô bộc, vậy tên Lý Tuấn Lãng kia sẽ tự động kế thừa, cũng sẽ trở thành nô bộc của hắn.

Đến lúc đó, lực lượng dưới trướng của hắn, sẽ ngày càng mạnh.

Có lẽ một ngày kia, còn có thể chinh phục cả tiên giới.

Thành ca thở dài.

“Dáng vẻ tự tin của ngươi thật đáng yêu.”

“Ngươi chắc chắn ta không triệu hoán được Lý Tuấn Lãng tới đây như vậy sao?”

Những lời này của hắn, khiến mặt Chung Thác biến sắc.

Nhưng mà, chẳng chờ hắn kịp phản ứng, đột nhiên tiên lực tràn nhập trong không gian bị ngăn cách, lộ ra nhiều màu sắc có hiệu quả và tác dụng đặc biệt.

Thành ca âm thầm biến hóa, đồng thời cũng âm thầm dùng tiên bảo liên tục.

Khi mọi người chăm chú nhìn lại lần nữa, Lý Tuấn Lãng, người đang cầm trong tay Hồng Tuyệt Tiên Kiếm, quanh thân là ma khí màu đen, đã xuất hiện trên sân khấu.

Chương 687.

“Ngươi!”

Trong mắt Chung Thác lộ ra vẻ không thể tin được.

“Không thể nào!”

Tính toán của hắn, cho tới bây giờ chưa bao giờ có nhầm lẫn, không thể nào tính sai được.

Bản thân hắn cũng đã từng ký kết khế ước chủ nô.

Với tư cách là con trời, suốt dọc đường quật khởi của mình, hắn thu không ít nô bộc, cũng có triệu hoán thú.

Đối với khế ước này, hắn hiểu rất rõ.

Sau khi rút huyền khí, ngăn cách không gian, ngăn sự dao động của thần hồn, khế ước chủ nô không thể còn hiệu lực.

“Ngạc nhiên không?”

“Bất ngờ không?”

Thành ca hóa thân thành Lý Tuấn Lãng, quơ quơ kiếm trong tay, vô cùng thích thú nhìn vẻ mặt của Chung Thác.

Có thể khiến một vị diện chi tử lộ ra vẻ mặt bị đả kích như này, khiến hắn có cảm giác rất thành công.

Vốn hắn muốn dùng thân phận Khương hiền giả trực tiếp làm việc này, nhưng cân nhắc tới việc không dùng tiên lực mà chỉ dùng huyền lực, e là không tóm được tên Đế Huyền bát trọng này.

Cho dù hiện tại người này chỉ là phân thân.

"Ổn rồi!"

"Ha ha, thật tốt quá!"

Đám người Tân Linh bên ngoài đã không nhịn được nữa mà reo mừng.

Vừa rồi, các nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng, hiện tại, không ngờ rằng, trong tình huống này, còn có thể triệu hoán được Lý tiền bối.

Đôi mắt sắc bén của Chung Thác hơi nheo lại, vẻ mặt của hắn biến sắc liên tục.

Lần đầu tiên hắn phạm sai lầm trong việc tính toán, đã tạo thành đả kích lớn đối với lòng tự tin của hắn, thứ khiến hắn luôn tự hào trong suốt mấy triệu năm qua.

Có điều là, hắn đương nhiên không dễ bị đánh bại như vậy.

Trong chớp mắt, một sự chấn động thần bí đột nhiên truyền đến.

Bóng dáng của hắn dần mờ nhạt, giống như phá vỡ không gian đi tới một thế giới khác.

Ngay cả Đế Huyền cửu trọng, Lý Tuấn Lãng cũng từng chém giết vài tên, Chung Thác biết rất rõ, phân thân không phải là đối thủ của hắn.

Nếu đánh không lại, vậy không cần phải hy sinh phân thân vô ích.

Dù sao, chuyện này cũng sẽ khiến bản thể của hắn có chút tổn thất nhỏ.

Hắn rất quyết đoán, không thành công thì rút thôi, cũng chẳng có gì là mất mặt cả.

Mà hắn nghĩ, rời khỏi nơi này, cũng là chuyện rất đơn giản, trực tiếp dùng bản thể triệu hoán, cho dù phân thân này đang ở trong hiểm cảnh nào, cũng có thể, ngay lập tức được dịch chuyển quay về tầng thứ sáu.

Chỉ là, Thành ca không cho hắn cơ hội này.

Bóng dáng sắp biến mất trong nháy mắt kia của hắn, đột nhiên lại hiện rõ ra.

Những chấn động thần bí bị chặt đứt, bị ngăn ở bên ngoài.

"Ngươi vội vàng muốn chạy đi đâu thế?"

Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

"Xem nơi này của ta là chỗ nào, nhà trọ quán rượu sao?"

"Cứ cho là đúng đi, ngươi cũng phải trả tiền mới có thể rời đi được."

Sát ý chợt lóe lên trong mắt Chung Thác, nếu không trốn thoát được, vậy chỉ có thể đánh.

Hắn vừa mới ra tay, Thành ca ở phía đối diện cũng trực tiếp đánh ra 15 huyền văn tốc độ thất trọng và huyền văn kiếm lục trọng.

Trong không gian nhỏ hẹp, hiện lên pháo hoa đẹp mắt.

Trong khe hở mơ hồ, có thể nhìn thấy, có rất nhiều hợp chất đơn giản đang không ngừng biến đổi thành hợp chất phức tạp trong tiểu thế giới, rồi sau đó lại không ngừng hủy diệt.

Chấn động này hoàn toàn có thể phá hủy cả thần điện.

Nhưng lúc này, lại bị giới hạn trong phạm vị một trượng quanh thân hai người, không hề lan ra ngoài.

Thân thể của Chung Thác ở trong đó, bị nổ tới bay ngược ra ngoài.

Nhưng bay được gần một thước, giống như là đụng vào một bức tường vô hình. Rơi xuống từ giữa không trung.

Không đợi hắn rơi xuống đất, Thành ca đã tóm lấy cổ của hắn.

Tiên lực khổng lồ tiến thẳng một mạch, bắn vào trong cơ thể đối phương.

Giống như một dòng thác tràn vào kinh mạch huyền văn huyền phách, khiến chúng bị nghiền nát, tan vỡ, với tốc độ cực nhanh.

Ngay sau đó, thần hồn cũng đánh vào Thức Hải của đối phương.

Chặt đứt hoàn toàn liên hệ giữa phân thân và bản thể của Chung Thác trong lúc đó.

Cuối cùng, lại giam phân hồn của phân thân này lại.

Lúc này mới ném xác không của Chung Thác xuống đất.

"Ngươi!"

"Ngươi thật độc ác!"

Cả quá trình động tác mau lẹ, hệt như cảnh tua nhanh trong phim điện ảnh.

Ngay cả đám người Tân Linh bên ngoài, cũng không kịp thấy, đã xảy ra những gì.

Khi nhìn rõ được, thì chỉ thấy Đế Tôn, kẻ từng khiến bọn họ run sợ, đang nằm bò trước mặt, giống như một đống bùn loãng.

Chung Thác không còn bất kỳ lực phản kích nào nữa, phân thân này đã không còn lực của huyền văn huyền phách, cũng không dùng nổi huyền thuật gì đó nữa.

Còn lại, hắn chỉ là một cái xác không của Đế Huyền cảnh.

Dưới trạng thái này, một tên Địa Huyền nhất trọng nào đó cũng có thể đánh bại hắn.

"Như này mà gọi là độc ác?"

"Đại lão ngươi từ xa chạy tới, chúng ta không nhiệt tình tiếp đãi một chút, sao có thể được?"

Thành ca nhìn hắn, trong mắt chẳng có chút thông cảm nào.

Ngẫm lại nếu bản thân hắn thật sự chỉ là một Thiên Huyền bát trọng bình thường, phải triệu hoán mới có thể gọi tà ma dị giới tới giúp, vậy thì vừa rồi bản thân hắn sẽ gặp phải kết cục gì?

Tính toán của Chung Thác không có vấn đề gì.

Chỉ sai ở phần tin tức, bị Thành ca dắt đi sai đường mà thôi.

Hắn và mọi người có nằm mơ cũng không ngờ rằng, Khương hiền giả và Lý Tuấn Lãng là cùng một người, hoàn toàn không cần triệu hoán.

"Được rồi, các ngươi tự xử lý kẻ này đi."

Phân thân này hoàn toàn đã bị phế rồi, Thành ca cũng chẳng lo, hắn còn có thể tạo ra sóng gió gì nữa.

Hơn nữa, cho dù có tạo ra sóng gió, thì cũng có sao nào?

Nghe thấy câu này, đám người Tân Linh đều cảm thấy không chân thật.

Đám người bọn họ… xử trí… Chung Thác Đế Tôn?

Cho dù chỉ là một phân thân bị phế, bọn họ cũng không dám.

Uy danh mấy trăm triệu năm của hắn đã ngấm sâu vào trong xương tủy của bọn họ từ lâu, chỉ cần nghe đến tên của hắn, bọn họ cũng sẽ sinh ra sợ hãi ở trong lòng, chứ đừng nói là nhìn mặt nhân vật chính – vị diện chi tử.

Trong lòng có sợ hãi hay không?

Phản ứng của tất cả bọn họ, đều lọt vào trong mắt của Chung Thác.

Cho dù suy bại đến nông nỗi này, nhưng trong mắt vị Đế Tôn này vẫn lộ ra sự khinh thường.

"Xử trí ta?"

"Chỉ bằng các ngươi?"

"Ai dám xử trí ta, tương lai khi bản thể của ta xuất quan, ta sẽ khiến kẻ đó đời đời kiếp kiếp đau đớn bi thương, cho đến ngày huyền giới bị hủy diệt."

Với sự nguyền rủa đe dọa như vậy, kẻ khác không rét mà run.

Với thủ đoạn và phong cách bá đạo trong dĩ vãng của hắn, những lời này chắc chắn không phải là nói chơi.

Hắn lạnh lùng nhìn bóng dáng của Thành ca nói: "Lý Tuấn Lãng, ngươi hoặc là thả ta ra, hoặc là cứ giết ta đi."

Hắn đã sẵn sàng cho điều xấu nhất.

Cùng lắm thì buông bỏ phân thân này, ngày sau lại báo thù, đòi lại tổn thất của hắn.

Chỉ là hiện tại thần hồn đã bị giam cầm, muốn tự sát cũng không làm được.

“Với thực lực của ngươi, loại chuyện hạ nhục đối thủ, cũng là hạ thấp giá trị con người của ngươi, khiến kẻ khác khinh thường.”

Thành ca chậm rãi xoay người, nhìn hắn với vẻ mặt không hiểu.

Người này đã bước tới nông nỗi này, thói kiêu ngạo ở đâu ra thế?

Còn muốn thả hắn, hoặc là giết hắn.

“Sao thế, ngươi còn muốn dạy ta làm việc?”

Thành ca bĩu môi, nhìn thoáng qua đám người Tân Linh, Thân Lương còn đang sợ hãi trong lòng, trong lòng hắn cũng hiểu, bọn họ không thích ứng nổi loại chuyển biến này.

“Lê Hàn Ngọc, phân thân này của Chung Thác giao cho ngươi.”

Hắn phất tay với Lê Hàn Ngọc: “Thần điện này của chúng ta đang thiếu chó giữ nhà, hy vọng ngươi có thể thuần hóa hắn sớm một chút.”

Chó, chó giữ nhà?

Đám người Tân Linh suýt ngất.

Nhưng mà đó là phân thân của Chung Thác Đế Tôn, đệ nhất cao thủ của huyền giới!

Làm như vậy, có điên cuồng quá không?

Vẻ mặt của Chung Thác đại biến, suýt nữa sụp đổ.

“Lý Tuấn Lãng, ngươi dám!”

Cho dù hắn không còn huyền lực, hắn vẫn muốn trốn khỏi nơi này.

Nhưng mà hắn vừa mới đi được hai thước, đã bị Lê Hàn Ngọc tát bay trở về.

“Vâng!”

Nàng cung kính, khom người với Thành ca.

Mặt vô cảm, tóm cổ Chung Thác, lôi hắn rời khỏi nơi này.

Chương 688.

Nhìn bóng lưng nàng xách Chung Thác như xách chó chết dần đi xa, khóe miệng đám người Tân Linh giần giật.

Ngươi dũng cảm thật đấy.

Tuy Chung Thác là kẻ địch nhưng đối với các nàng mà nói, làm vậy cũng giống như đang làm nhục Thần minh.

Tựa như làm thế này sẽ gặp báo ứng vậy.

Khương Thành cũng nhìn thoáng qua bóng lưng Lê Hàn Ngọc, không khỏi cảm thấy tư thế này trông quen quen.

Hắn chợt nghĩ tới.

Lúc đó lúc "bỏ trốn" ở tộc Hắc Huyền tầng thứ nhất, mình cũng bị nàng ta xách cổ áo như này nhiều lần thì phải?

Chả lẽ tư thế khi ấy cũng mất mặt như này hả?

"Lý tiền bối làm vậy có phải không được ổn thỏa cho lắm?"

Tân Linh và Thân Lương, Cảnh Dược đều mang vẻ mặt bất an.

"Không ổn gì cơ?"

"Dù sao cũng là đế tôn Chung Thác…"

"Là hắn thì sao?"

Khương Thành bĩu môi, khinh thường nói: "Ai thua mà chả phải ăn đòn, chịu đòn là theo quy củ thôi, dựa vào đâu hắn lại được miễn?"

"Chỉ sợ sau này Chung Thác sẽ nổi điên trả thù chúng ta…"

"Dù có không làm thì hắn cũng đâu bỏ qua cho các ngươi?"

Coi như Khương Thành đã nhìn ra.

Chung Thác xây dựng được ảnh hưởng quá sâu, hình tượng bất khả xâm phạm đã cắm rễ nhiều năm trong nội tâm những người này, khó mà thay đổi được.

Ban đầu hắn chỉ là tiện tay làm nhục Chung Thác thôi.

Tiển thể để bản thể của tên này lĩnh cái chết sớm.

Nhưng giờ lại cảm thấy thật ra cần phải dùng cách này để đề cao lòng tự tin của tộc nhân tộc Bạch Huyền.

Thoáng cái đã qua mười ngày.

Bên ngoài cung điện đế tôn tầng thứ sáu lại thấy ba nhóm cao thủ Đế Huyền cảnh đang quỳ.

Lần trước đế tôn có nói, trong vòng ba ngày, Lý Tuấn Lãng và Khương Thành phải chết.

Hôm nay đã qua mười ngày rồi.

Các cao thủ của ba tộc mỏi mắt trông mong, kéo đến chờ tin tức tốt.

"Thưa hai vị thần sử, chẳng hay Lý Tuấn Lãng đã chết chưa?"

"Đúng vậy, ngày nào còn chưa diệt trừ được tên này thì đại thù của ba tộc ta còn chưa báo được…"

Hai nữ tử Thiên Huyền cảnh tỏ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo.

"Hỗn xược!"

"Các ngươi dám nghi ngờ năng lực của đế tôn?"

Tên Đế Huyền cửu trọng dẫn đầu vội vàng xua tay xin lỗi: "Không dám không dám, bọn ta chỉ muốn nghe được tin tốt trước thôi mà."

"Đúng vậy đúng vậy, bọn ta đều muốn ca ngợi đế tôn cả."

Nữ tử váy trắng lạnh lùng nói: "Nếu đã qua kỳ hạn ba ngày thì chắc chắn Lý Tuấn Lãng đã đền tội rồi. Đây là chuyện không thể nghi ngờ."

Nữ tử váy xanh cũng thản nhiên nói: "Đế tôn đã nói thì chưa bao giờ thất hứa, chỉ là tính cách ngài khiêm tốn, không muốn tuyên dương mà thôi."

Dứt lời, hai nàng vẫn đi vào hỏi đế tôn Chung Thác.

Dù sao, các nàng cũng hơi tò mò Lý Tuấn Lãng chết như thế nào.

Lần này đi vào lại không thấy các nàng trở ra.

Đám người Đế Huyền cảnh bên ngoài đợi một ngày một đêm mà không đợi được hai vị thần sử trở về thông báo tin tức,

không khỏi cảm thấy buồn bực.

Quỳ bên ngoài đi không được, ở cũng không xong.

Đang lúc bọn hắn dần sinh ra nỗi nghi hoặc sợ hãi, hai thi thể từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt mọi người.

Định thần nhìn lại, đây không phải hai vị sứ thần trước đó sao?

Chuyện này khiến đám người sợ hãi vô cùng.

Thần sử bị giết là chuyện rất lớn ở Huyền giới, đủ để dậy lên tinh phong huyết vũ dài tập.

Năm đó Chung Thác cũng từng có một vị hồng nhan tri kỉ bị kẻ địch trói đi mất, cuối cùng đế tôn nổi giận đùng đùng, đại khai sát giới, khiến cho sinh linh một cõi mất mạng.

Trong đó bộ tộc nhỏ có liên quan đến chuyện này, chín mươi chín phần trăm bị giết đều là người vô tội.

Đế tôn nổi giận, máu chảy thành sông.

Không ai quan tâm ngươi có phải bị liên lụy hay không.

“Không liên quan đến bọn ta!”

“Không phải bọn ta làm…”

Lãnh đạo của ba tộc sợ đến nỗi hồn lìa khỏi xác, vội vàng chắp tay xin tha.

Mà lúc này lại có hai nữ tử váy đen bay dập dờn ra từ trong thâm cung.

Vẻ mặt hai người lạnh lẽo như băng, từ trên cao nhìn xuống mọi người.

“Đế tôn có lệnh, không ai được phép hỏi han hay thảo luận về hành động lần này.”

“Kẻ nào trái lệnh, tru di tộc hệ.”

Hai nữ tử hờ hững nhìn thoáng qua hai thi thể trên đất, thản nhiên nói: “Vì các nàng tự ý hỏi thăm nên bị đế tôn tự tay chém chết.”

Chuyện này…

Hai vị sứ thần này lại bị đế tôn giết chết ư?

Mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Đây không phải là hồng nhan tri kỉ của hắn sao?

Vậy mà cũng nhẫn tâm giết chết?

Bọn họ đâu biết rằng, những chuyện khác thì thôi bỏ qua được chứ hành động mười ngày trước thật sự vô cùng nhục nhã đối với Chung Thác.

Hắn là Vị diện chi tử, mấy chục vạn năm sau khi mở hack đều thuận buồm xuôi gió.

Lần này phân thân thua trên tay Khương Thành trở thành một vết nhơ to lớn, sao có thể tha cho người nhắc đến một cách dễ dàng được?

Nếu có thể hắn còn hận không thể xóa sạch kí ức của mọi người.

Trên thực tế, bản thân Chung Thác còn không biết phân thân của mình chưa chết nhưng bị người ta coi như chó mà huấn luyện.

Lúc mọi người rời khỏi Đế tôn cung, trong lòng nghĩ gì cũng chỉ có bản thân họ mới biết.

Nếu không có gì bất ngờ thì lần này chắc là đế tôn thua rồi.

Nếu không sao hắn lại phong tỏa tin tức, không cho phép bất cứ kẻ nào bàn luận?

Chuyện này khiến họ cảm thấy rất là vi diệu.

Vậy mà tên kia lại thua?

Không thể nào?

Mà sau vài ngày, mấy tầng bộ máy tình báo họ thiết lập bên dưới truyền lên vài món huyền khí lưu ảnh.

“Lần này là thứ gì vậy?”

Lãnh đạo ba tộc đều nhận được ảnh chụp tương tự.

Trước kia đều là động tĩnh xung quanh thần điện tộc Bạch Huyền, thậm chí có một lần họ còn nhìn thấy bóng dáng Khương Thành trong ảnh chụp.

Mà dù sao Khương Thành cũng không có ý thức phòng bị gì, chẳng thèm phong tỏa ảnh giới với bên ngoài luôn.

Bọn họ cũng lấy được tình báo dễ dàng.

Trong suy nghĩ của lãnh đạo ba tộc, lần này chắc cũng là tình báo tương tự.

Chỉ là họ không hề chú ý tới vẻ mặt hết sức lo sợ của người đưa tình báo, càng không phát hiện được sau lưng những người đó đã ướt đã mồ hôi.

Mở ảnh chụp ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt dọa họ nhảy dựng, vội vàng quỳ phục xuống.

Vì hình ảnh trước mặt họ chính là gương mặt của đế tôn Chung Thác.

Tuy nhìn khí chất có hơi khác biệt nhưng chắc chắn là hắn không thể giả được.

Theo quy tắc những năm gần đây, họ chỉ cần nhìn thấy bức họa đế tôn đều phải lập tức hành đại lễ, nếu bị người có ý chọc ngoáy thì hậu quả rất nghiêm trọng.

“Tham kiến đế tôn!”

Đối mặt với ảnh chụp, trong đại điện của ba tộc đồng loạt vang lên tiếng hô.

Sau đó, hình ảnh chợt phát ra tiếng.

“Gâu gâu oẳng!”

Hở?

Chuyện gì vậy nè?

Mọi người ngẩng đầu, vẻ mặt mơ hồ nhìn sang.

Lúc này, họ không chỉ thấy được khuôn mặt Chung Thác mà còn cả toàn thân nữa.

Chỉ thấy vị đế tôn này dùng cả tay lẫn chân quỳ rạp trên mặt đất, còn trên cổ của hắn có một cái vòng, trên vòng còn buộc một cọng dây thừng.

Một đầu dây thừng nằm trong tay một nữ nhân chỉ nhìn thấy được từ dưới bả vai trở xuống.

Chuyện này khiến tất cả lãnh đạo trong đại điện của ba tộc hoảng hốt suýt chút nữa bất tỉnh tại chỗ.

Không thể nào?

Chuyện gì xảy ra thế này?

Cách đó không xa còn vang lên tiếng cười của rất nhiều người, có vẻ rất náo nhiệt, chắc là tộc nhân tộc Bạch Huyền.

“Ha ha, đường đường là đế tôn mà…”

“Chó dốt kêu hai tiếng nữa ông nghe coi.”

Chung Thác bị đạp một phát vội kêu lên.

“Gâu gâu oẳng.”

Chương 689.

Trong đại điện ba tộc không còn âm thanh nào khác ngoài tiếng chó sủa và tiếng cười đùa từ bức ảnh truyền ra.

Lãnh đạo ba tộc mặt mày trắng bệch.

Đầu họ còn đang ong ong, sắp mất đi năng lực suy nghĩ.

Có người còn sợ đến mức ngất xỉu tại chỗ.

Có người phong bế ngũ giác, không dám nghe không dám nhìn nữa.

Có người ngừng thở, hận không thể quay ngược thời gian, bản thân coi như chưa từng xem đống ảnh này.

Họ cũng không ngốc, biết đó không phải bản tôn Chung Thác mà là phân thân của hắn.

Nhưng dù là phân thân thì chả lẽ không phải là đại diện cho Chung Thác?

Mức độ nhục nhã đúng là vượt qua cực hạn luôn.

Tuy không biết mấy ngày trước rốt cuộc Chung Thác đã dùng kế hoạch gì đối phó với Lý Tuấn Lãng nhưng rõ ràng hắn đã thất bại.

Không chỉ thất bại mà ngay cả phân thân cũng bị người ta bắt lại.

Thảo nào!

Chả trách hắn lại không cho ai nhắc đến…

Trong đại điện không ai dám thảo luận, cũng không ai dám hé răng.

Thấy phân thân của Chung Thác lưu lại đến mức này, sâu trong nội tâm họ có thứ gì đó thâm căn cố đế đang dần đổ vỡ.

Hắn cũng có lúc thất bại ư?

Nhưng rất nhanh vẫn bị những ảnh hưởng lâu dài thay thế, lại quay về nỗi sợ hãi.

Choang!

Huyền khí lưu ảnh chợt vỡ tan.

Cùng lúc đó, tên Thiên Huyền cảnh đưa huyền khí lưu ảnh đến cũng im hơi lặng tiếng mà ngã xuống.

Người đứng đầu Đế Huyền cửu trọng của Kim Huyền tộc thong thả thu tay về, nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt đằng đằng sát khí.

“Các ngươi nghe cho rõ đây.”

“Chúng ta không nhìn thấy gì cả, cũng không nghe thấy gì cả.”

“Hôm nay cũng không có ai tới đây hết.”

Hắn không ngốc, nếu bị Chung Thác biết được mình và những người khác đã nhìn thấy hình ảnh này, vậy sợ rằng sau này tất cả đều sẽ bị hắn tìm cách diệt khẩu.

Tên kia hành sự tàn nhẫn, tuyệt đối không để cho lịch sử đen của mình bị người ngoài biết được.

Các cao thủ trong điện cũng không ngốc, dù sao đều là người sống mấy chục tỷ mấy tỷ năm, nội tâm ai cũng sáng như gương cả.

Mọi người đều gật đầu lia lịa.

Quyết định ém nhẹm chuyện này trong lòng, cả đời cũng không nhắc lại, coi như chưa từng xảy ra.

Lúc lãnh đạo ba tộc đều ăn ý quyết định như vậy, bên phía tộc Bạch Huyền tầng thứ ba lại vô cùng náo nhiệt.

Dưới mưu kế của Khương Thành, Lê Hàn Ngọc dắt phân thân của Chung Thác đi rêu rao khắp bên ngoài thần điện.

Ngay từ đầu, tộc nhân tộc Bạch Huyền thấy đế tôn vẻ vang của họ lại bò bằng cả tay lẫn chân học chó sủa, chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, sợ đến nỗi nhao nhao chạy trốn.

Nhưng dần dần nhìn nhiều cũng thành quen.

Lại nghĩ tới trước kia tộc Bạch Huyền bị ức hiếp.

Lại liên tưởng đến mấy chục năm trước, toàn bộ tầng thứ ba bị đại quân ba tộc liên thủ bao vây tiêu diệt, rất nhiều tộc nhân bị sát hại tàn nhẫn, chạy trốn tứ tán…

Đầu sỏ gây ra hết thảy không phải vị đế tôn này sao?

Nếu không phải vì hắn, thì bây giờ tộc Bạch Huyền đã cùng tồn tại bình đẳng với ba tộc khác, tất cả mọi người đều sống tốt.

Cũng bởi vì hắn mà phần lớn đại điện chủ lâu năm của tộc Bạch Huyền đều bỏ mình.

Không chết thì cũng bị đầy đến tầng thứ sáu không rõ tung tích.

Nếu không có sự xuất hiện của đại hiền giả Khương Thành thì những năm tháng cực khổ đó vẫn còn kéo dài đến tận hôm nay.

Nghĩ tới đây, mọi người mới to gan vây quanh.

Dần dần cũng bắt đầu dắt chó đi dạo.

Được một thời gian dài, chuyện này cũng biến thành một phong cảnh của thần điện Bạch Huyền.

Mỗi ngày đều có vô số người đến từ sớm, nghe tiếng tới đây ngắm chó văn minh.

“Cẩu đần, bò một vòng cho ta xem nào!”

“Cẩu đần sủa mấy tiếng nghe coi.”

“Ha ha, ngươi xem con cẩu đần này còn khó chịu cơ đấy…”

“Ta cưỡi thử được không?”

“Được chứ, hôm qua ta cũng cưỡi mà, cảm giác cưỡi đế tôn đúng là khác biệt thật, phê hết cả người.”

Khương Thành đứng đằng xa cười tủm tỉm nhìn cảnh này.

Chung Thác ơi là Chung Thác, cho ngươi sĩ diện này.

Chỉ là phân thân mà cũng định lên mặt với anh, qua trận này thì vua làm màu chả còn là của chú nữa đâu.

Trở lại Hiền Giả cung, hắn lại tiếp tục vội vã thăng cấp huyền văn.

Thời gian cứ ngày lại ngày trôi qua.

Mấy ngày nay, hắn chỉ chú tâm nâng Huyền văn tử đến thất trọng.

Không ngoài dự kiến của hắn, huyền văn này đến thất trọng sẽ dung hợp với huyền phách thành một thể.

Từ nay về sau khi chiến đấu có thể đồng thời đi cùng với những huyền văn khác.

Lực chiến đấu của hắn cũng tăng vọt.

Tâm trạng rất tốt, hắn lại xuất quan ra ngoài.

“Mấy ngày nay có kẻ địch nào tập kích không?”

Tân Linh và những người khác lắc đầu.

“Không có ai cả, hình như Chung Thác không hề có động tĩnh gì hết.”

“Ba tộc Kim, Ngân, Hắc ở tầng thứ sáu cũng không phái cao thủ xuống.”

“Đây chắc chắn là đang ấp ủ một âm mưu cực kỳ đáng sợ.”

“Đúng vậy, lần trước Chung Thác thua một vố lớn, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ…”

Thân Lương vừa mới dứt lời.

Không gian bốn phía đột nhiên bị ngăn cách.

Ngay sao đó, hàn khí vô biên phủ lên mỗi người đứng ở đó.

Rõ ràng trời đất bên ngoài rất quang đãng nhưng Tân Linh, Thân Lương và mọi người không hề nhìn thấy gì cả.

Cũng không nhận biết được bất kỳ sự tồn tại nào.

Thần hồn và ngũ giác của họ đều bị áp chế tạm thời.

Mà ở nơi trung tâm, sát khí kinh khủng nhất tập trung toàn bộ lên người Khương hiền giả.

Cả quá trình diễn ra cực kỳ nhanh chóng, nhanh đến nỗi mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Chung Thác đã xuất hiện lần nữa.

Thân là Vị diện chi tử, trận này hắn nhất định phải tìm lại thể diện.

Lần này vẫn là phân thân như trước.

Đành chịu thôi, bản thể của hắn còn đang bận luyện hóa hạt giống huyền lực, không thể thoát ra được.

Mà lần này hắn tiếp thu kinh nghiệm từ lần thất bại trước, thay đổi chiến lược.

Lần trước thất bại là do hắn quá khinh thường kẻ địch.

Không nên nghĩ thu phục Khương Thành, khiến hắn trở thành nô bộc của mình.

Kết quả không thể phong tỏa "triệu hồi" của hắn, Lý Tuấn Lãng vẫn xuất hiện.

Vậy bây giờ mình sẽ không dây dưa dài dòng nữa, trực tiếp ám sát là xong.

Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng giết về phía Khương Thành Thiên Huyền bát trọng.

Không để cho hắn có bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Giết hắn ta là chấm dứt mọi chuyện.

Kế hoạch của Chung Thác rất hoàn mỹ, phân thân Đế Huyền bát trọng ám sát một Thiên Huyền bát trọng chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Mà tiền đề là Khương Thành thật sự là một Thiên Huyền bát trọng bình thường.

Trong nháy mắt huyền khí của hắn gần như sắp chạm đến Khương Thành, Chung Thác đã ngửi thấy mùi của thành công.

“Chết đi!”

Có lẽ vì sự đả kích của lần thất bại trước, vẻ mặt phân thân cũng trở nên hơi dữ tợn.

Sau đó, huyền khí của hắn dừng lại.

Một thanh trường kiếm rực lửa đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

“Lý Tuấn Lãng!”

Chung Thác thấy được thanh kiếm quen thuộc lần thứ hai, vẻ mặt của hắn trở nên vô cùng khó tin.

“Sao có thể!”

Sao có thể là tên đó được?

Chẳng lẽ không phải mình đang giết Khương Thành sao?

Triệu hồi của hắn nhanh vậy cơ à?

Chung Thác không sao hiểu nổi…

Ngay sau đó, huyền văn tử, huyền văn tốc độ, huyền văn kiếm, ba loại lực lượng được tiên lực rót vào ầm ầm phá vỡ phòng ngự của hắn.

Ngay sao đó, huyền văn huyền phách đánh vào kinh mạch trong thân thể hắn.

Cũng giống như lần trước, thần hồn nhanh chóng cắt đứt liên hệ giữa phân thân và bản thể.

Khi hàn khí biến mất, sát khí tản đi.

Mọi người còn chưa tỉnh hồn đã thấy Chung Thác như bao tải rách bị ném xuống đất.

“Bảo Lê Hàn Ngọc qua dẫn chó canh cửa mới đi.”

Chương 690.

Vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc nhìn thấy Chung Thác, mọi người ở đây đều có thể đoán được nhưng vẫn cảm thấy thật khó tin.

Ám sát đột ngột như vậy mà Lý Tuấn Lãng tiền bối cũng chạy tới kịp cho được?

Thần kỳ vãi luôn?

Ánh mắt họ nhìn Chung Thác thậm chí còn có vẻ cảm thông.

Ngươi nói xem ngươi để mắt tới ai không được, cứ thích để mắt đến hắn cơ?

Không phải đưa đầu tới cửa chịu nhục à?

“Lý Tuấn Lãng ngươi muốn làm gì!”

Cái phân thân này chắc còn chưa biết chuyện lần trước nhỉ.

“Còn làm gì nữa? Cho ngươi vị trí tương xứng đó.”

Ngay sau đó, Lê Hàn Ngọc đã vội vã đi tới, còn mang theo một con phân thân đi bằng cả tay lẫn chân.

Khi thấy cái vòng dây trên cổ phân thân thứ nhất, phân thân thứ hai suýt thì nổi điên.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Các ngươi dám làm thế với ta à?”

“Ta thề tuyệt đối phải lấy huyết rửa Bạch Huyền tộc, ngày đêm đày đọa thần hồn của các ngươi, khiến các ngươi suốt kiếp không được siêu sinh.”

Tân Linh, Thân Lương và mọi người cách đó không xa thầm bĩu môi.

“Ngươi dọa ai đấy?”

“Mà thế thì cũng đổi lời thoại đi chứ.”

“Đã là phận làm cẩu rồi còn khinh người hả?”

Phân thân thứ nhất của Chung Thác làm cẩu cũng được một thời gian rồi, giờ họ đã quen dần.

Không còn sự kính sợ như trước nữa.

Thấy phân thân thứ hai cũng đi vào kết cục giống như vậy, vẻ mặt của mọi người rất là bình tĩnh, thậm chí còn hơi mong mỏi màn hai chó cắn nhau.

Tiếp đó, Lê Hàn Ngọc cung kính cúi mình trước Khương Thành.

Rồi nàng không nói lời nào, thành thạo nhấc cổ phân thân thứ hai.

Cũng không thèm để ý sự phản kháng và những lời chửi rủa của hắn, cứ thế nhấc hắn rời khỏi đây.

Về phần hắn phải trải qua những gì, mọi người tỏ vẻ mình không muốn tưởng tượng nữa.

Mặc dù đây là phân thân bị cắt đứt liên lạc với bản thể của Chung Thác nhưng cũng vẫn là kẻ nội tâm cao ngạo cứng rắn…

Có thể biến một cục xương cứng thành dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, đúng là…

“Chung Thác lại phái phân thân tới tập kích.”

“Kết quả lại bị Lý Tuấn Lãng tiền bối dễ dàng bắt lại.”

Tin tức rất nhanh đã truyền khắp tộc Bạch Huyền. Trong nhất thời tiếng hoan hô như sấm dậy, ai nấy đều mừng rỡ ra mặt.

“Ha ha, phải nói Khương hiền giả lãnh đạo sáng suốt mới đúng chứ!”

“Đúng đúng đúng, tiểu tặc Chung Thác đúng là không biết tự lượng sức mình, chủ động dâng tới cửa.”

“Sẽ có con cẩu đần thứ hai nhanh thôi, xin mọi người cứ chờ xem.”

“Ha ha ha, đúng là mong chờ quá đi.”

“Khi nào có thể huấn luyện bản thể của Chung Thác thành cẩu, đấy mới gọi là đặc sắc.”

“Chuyện này thật không dám nghĩ tới, dù sao bản thể vẫn là một nhân vật cấp bậc nghịch thiên…”

Sâu trong Đế Tôn cung tầng thứ sáu vọng ra một tiếng gào thét giận dữ.

Bên ngoài thâm cung, những nữ thần sử thầm run sợ trong lòng, không hề hay biết chuyện gì xảy ra.

Thậm chí các nàng còn không biết đế tôn lại phái phân thân ra ngoài hành động.

Mà bản tôn Chung Thác đang bế quan bên trong cũng từ từ mở mắt ra.

Trái với hóa thân, chỉ là khí tức bên ngoài của bản thể thôi mà đã có lực uy hiếp mạnh hơn mấy chục lần.

Tạo cho người ta cảm giác giống như đang đối mặt với một pho tượng cự thú viễn cổ hồng hoang.

Hoặc như đang đối mặt với một thế giới bát ngát vô biên, vĩnh viễn không thể thăm dò hết ảo diệu bên trong.

Hai tay hắn mỗi bên nâng một quầng sáng lấp lóe một đen một bạc.

Quầng sáng đang nhảy nhót không ngừng, giống như có sinh mệnh vậy.

Nhưng chúng nằm trong lòng bàn tay của hắn không chạy thoát nổi khống chế, giống như bị giam lại.

“Lý Tuấn Lãng!”

“Khương Thành!”

“Dám phá hủy hai phân thân của ta.”

“Các ngươi được lắm, được lắm!”

“Chờ ta luyện hóa hết hai hạt giống này, toàn bộ Huyền giới sẽ đều nằm trong khống chế của ta, không còn đất dung thân cho các ngươi nữa đâu.”

Tiếng gầm gừ dần lặng im, hai gò má của hắn co rút lại.

Mà hai quầng sáng trong lòng bàn tay dường như cũng mờ đi một chút.

Một ngày sau…

Trong lãnh địa của thủ lĩnh ba tộc ở tầng thứ sáu đó hai vị thần sử chia nhau đến tuyên bố khẩu dụ của đế tôn.

“Đế tôn có lệnh, kể từ hôm nay bất kể ai ở tầng thứ sáu cũng không được xuống phía dưới, tạm dừng hành động đối với tộc Bạch Huyền.”

“Hả?”

Các vị Đế Huyền cảnh của cả ba tộc hai mặt nhìn nhau.

Thế là kệ tộc Bạch Huyền à?

Phân thân của đế tôn bị làm trò như vậy mà coi như xong à?

Bọn họ nào dám nói gì, cũng nào dám hỏi gì.

Hai vị thần sử cũng không biết chuyện phân thân biến thành cẩu, vẫn tiếp tục duy trì vẻ cao lãnh đạm mạc.

“Khương Thành, Bạch Huyền tộc và tà ma dị giới Lý Tuấn Lãng ẩn nấp quá kĩ, không dám trực tiếp chiến đấu kịch liệt với phân thân của đế tôn, cho nên hành động lần trước không có kết quả.”

“Trăm năm sau, sau khi đế tôn kết thúc bế quan sẽ đích thân xuất thủ, khi đó bọn chúng không còn nơi nào ẩn thân nữa.”

“Ngày diệt vong của tộc Bạch Huyền đã sắp đến rồi, các ngươi cứ kiên nhẫn chờ đợi là được.”

Dứt lời, hai người phiêu phiêu rời đi dưới sự cung tiễn của một đám cao thủ.

Sau khi các nàng rời đi, các cao thủ hai mặt nhìn nhau.

Khương Thành và Lý Tuấn Lãng nấp kĩ á?

Không dám trực tiếp chiến đấu kịch liệt với phân thân của đế tôn á?

Hình như… đâu phải vậy đâu?

Phân thân của đế tôn rõ ràng đã bị biến thành cẩu, trời mới biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Nét mặt của mỗi người đều có vẻ vi diệu, muốn nói gì đó mà lại không dám nói ra.

Nhịn đến hoảng luôn.

Thậm chí họ tình nguyện không biết tình hình thực tế.

Nếu được vậy thì lúc này tâm trạng đã chẳng phức tạp thế này.

“Khụ.”

Vị Đế Huyền cửu trọng lãnh đạo Kim Huyền tộc hắng giọng, nghiêm nghị nói: “Trăm năm sau đế tôn lộ chân thân, kết cục sẽ chẳng có gì để hoài nghi nữa.”

Những người khác như tìm được lối thoát, vội lớn tiếng phụ họa theo.

“Đúng vậy, chân thân của đế tôn không ai địch nổi.”

“Bách chiến bách thắng là lẽ tất yếu.”

“Một chiêu là có thể giải quyết Lý Tuấn Lãng, không có gì để hoài nghi hết.”

“Đến lúc đó trò hề nào rồi cũng kết thúc thôi.”

Vừa nhắc đến trò hề, tất cả chợt im bặt, mọi người hoảng sợ nhìn về phía kẻ Đế Huyền thất trọng kia.

“Trò hề gì?”

“Đúng vậy, trò hề gì, sao ta lại không biết?”

“Quái thật đấy.”

Đế Huyền thất trọng thốt ra hai chữ kia xong hối hận xanh cả ruột, hận mình không phải là thằng câm điếc.

Nhưng lúc này, bên ngoài lại có người đến báo, phía dưới mới truyền tình báo mới nhất lên đây.

Tình báo mới nhất?

Chắc không phải ảnh phân thân đế tôn học chó sủa đấy chứ?

Suýt nữa mọi người chạy mất tại trận.

Nhưng ngẫm lại đã là tình báo của hơn mười ngày trước. Tình báo hôm nay chắc là những thứ khác rồi.

“Xem thử xem.”

Vị Đế Huyền cửu trọng của Kim Huyền tộc nhận lấy huyền khí lưu ảnh, phóng to lên tại chỗ.

Hình ảnh lóe lên, họ lại trông thấy mặt Chung Thác lần nữa.

“Gâu gâu oẳng.”

Mọi người suýt nữa tan vỡ.

Mà một khắc sau, ở một nơi khác của hình ảnh lại vang lên tiếng chó sủa.

“Gâu gâu oẳng!”

Ngay sau đó, mọi người thấy Chung Thác đang quỳ rạp trên đất.

Hai con chó bị xích trong tay những người khác nhau, trông có vẻ rất náo nhiệt dưới sự vây xem tấp nập của quần chúng.

Ủa sao lại có hai cái phân thân?

Mọi người chỉ động não tí là hiểu, nghĩ đến thất bại lần trước, đế tôn lại phái một phân thân khác đi.

Chỉ tiếc lần này hắn vẫn thua.

Choang!

Huyền khí lưu ảnh lại bị tên Đế Huyền cửu trọng kia dùng một ngón tay nhanh chóng hủy diệt.

Đáng chết, biết trước đã chẳng mở ra xem.

Chương 691.

Trong lòng cao thủ ba tộc đều đang chửi bậy.

Chung Thác ngươi thất bại thì thất bại, đừng để cho người ta bắt được chứ.

Bị người bắt nhục nhã thế cũng đành, lại còn để chúng ta nhìn thấy làm gì.

Ngươi có giỏi thì thả bản thể ra, tự mình xuống mà giải quyết đi chứ.

Bế quan quan trọng đến thế cơ à?

Có biết chúng ta khó xử thế nào không?

Nghĩ đến Chung Thác còn hạ lệnh nói cái gì mà Lý Tuấn Lãng và Khương Thành lẩn trốn, không dám chính diện giao phong với hắn, mọi người đều không biết nên nói gì cho phải.

Vậy phiền ngươi tự mình xuống xem xem.

Chém gió gì mà sơ hở tứ phía luôn.

Chúng ta muốn nhắc nhở ngươi một chút mà không dám, thế này làm sao mà chịu nổi?

Còn ở tầng thứ ba bên kia, tộc nhân tộc Bạch Huyền đang ca múa tưng bừng.

Mấy ngày nay, uy phong mà đế tôn Chung Thác tạo dựng mấy chục vạn năm cũng sụp đổ theo hai con chó chạy khắp nơi làm trò.

Hiện tại e rằng có là bản tôn đứng trước mặt mọi người cũng chẳng ai thấy hắn cao thượng cỡ nào nữa.

Bộ mặt của vị diện chi tử đã ném sạch ở mấy tầng dưới rồi.

Tộc nhân ba tầng hai, bốn, năm cũng dần biết được tin tức truyền ra, thấy được những tấm ảnh chụp kia.

Trong nhất thời, bốn tầng phía dưới nhao nhao truyền nhau.

Mà vì tầng thứ sáu bế quan hoàn toàn nên tin tức không truyền lên được, bản thân Chung Thác còn chưa biết sự tình.

Khương Thành cứ tưởng tên này sẽ không nhịn được, lần sau muốn đích thân xuống dưới.

Nhưng hắn đợi ngày qua ngày, tháng sang tháng, năm lại năm, bên trên cứ im hơi lặng tiếng chẳng hó hé gì.

Ủa tên này chấm dứt chiến tranh rồi à?

Theo thời gian trôi qua, số huyền văn tăng đến thất trọng của hắn cũng ngày càng nhiều.

Huyền văn lực lượng, ngũ hành, hủy diệt, không gian, âm dương… và huyền văn có liên quan đến quy tắc cường lực lần lượt hòa làm một thể với huyền phách, trở thành một phần của thân thể hắn.

Nhưng khiến hắn rất bất ngờ là còn có một số huyền văn nâng đến thất trọng lại không thể hòa làm một thể với huyền phách.

Dần dà hắn đã phát hiện ra quy luật.

Chỉ có lạc ấn của quy tắc của 49 môn tương ứng với huyền văn mới có thể dung hợp với huyền phách.

Những huyền văn tương ứng với quy tắc khác, sau khi lên thất trọng thì mạnh hơn, nhưng cũng không thể dùng hết đồng thời

trong chiến đấu được.

“Haiz, xem ra ở bên này ta có thể sử dụng được tối đa là 50 huyền văn.”

Thương Long nữ đế bên cạnh nghe được giọng điệu tiếc nuối của hắn, chỉ cảm thấy tên này đúng là chọc người ta tức chết.

“Biết thỏa mãn đi, chuyện này trừ ngươi ra cũng chỉ có Chung Thác mới làm được.”

Theo lời Tân Linh, Thân Lương và mọi người, trước đây khi Chung Thác chiến đấu, đồng thời có thể sử dụng tối đa 9 loại huyền văn.

Đây cũng là nguyên nhân to lớn khiến sức chiến đấu của hắn hơn hẳn tu sĩ cùng đẳng cấp.

“Hắn cũng không phải người của tiên giới, không có lạc ấn của quy tắc, lấy đâu ra lắm huyền văn vậy.”

Bạch thạch vẫn luôn đeo trên cổ hắn chợt lóe lên vầng sáng lấp lánh, tiếp đó A Linh xuất hiện trước mặt hắn.

“Bởi vì bản thân huyền phách của hắn chính là hạt giống Kim Huyền lực, loại huyền phách này vô cùng đặc biệt, tự mang 9 lực lượng bổn nguyên của dòng dõi Kim Huyền.”

Khương Thành bừng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra là vậy.”

“Vậy tổng cộng hắn có bao nhiêu huyền văn?”

“Có lẽ cũng là 9, Chung Thác chưa từng đến đại điện Giáng linh điện phụ linh bao giờ, con đường tu luyện của hắn và những người khác không hề giống nhau.”

Ở phương diện này, tri thức của A Linh đương nhiên sẽ nhiều hơn so với những tộc nhân Huyền tộc bình thường.

“Nếu hắn luyện hóa những hạt giống huyền lực khác, vậy có phải sẽ được càng nhiều huyền văn hơn không?”

“Đúng vậy.”

Vẻ lo âu toát lên từ nét mặt A Linh: “Thật ra đây cũng không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là khi hắn luyện hóa càng nhiều hạt giống huyền lực, hắn có thể nhận được sự tán thành của một bộ phận thế giới này.”

“Đó là gì vậy? Có uy năng gì?”

“Ta cũng không biết nữa…”

Khương Thành vuốt vuốt cằm, không khỏi cảm thấy mặt mũi đối phương lớn ghê.

Sự tán thành của thế giới, mình chưa từng nhận được loại đãi ngộ này bao giờ.

“Được rồi, giờ ngươi có thể tùy ý đi dạo bên ngoài hả?”

Vì trạng thái suy yếu nên Linh Bạch Huyền này đã nghỉ ngơi trên ngươi mình rất nhiều năm.

“Đúng vậy.”

A Linh cười ngọt ngào, chỉ là ghép với đôi mắt to và màu da của nàng trông thật sự hơi kì dị.

“Hiện giờ khí vận của tộc Bạch Huyền đang ngày một đi lên, đây đều là nhờ có Thành ca cả.”

“Cũng bởi vậy mà ta nhận được khí vận gia trì, trạng thái cũng tốt hơn nhiều rồi.”

Sau khi A Linh hiện ra, điện chủ và chấp sự của Bạch Huyền thần điện suýt nữa thì phát điên.

Đều bắt đầu quỳ lạy, thậm chí còn muốn dâng hương cúng bái vị tiểu tổ tông này.

Nhưng A Linh từ chối, vẫn ở Hiền Giả cung cả ngày, làm bạn với Khương Thành.

Nha đầu này cũng không ngốc.

Nàng biết rõ vị thần như mình thật ra không có chút năng lực tự vệ nào.

Mà giờ cái đùi to nhất Huyền giới này chính là Khương Thành.

Nàng sẽ không buông tay đâu.

Mà sau khi Khương Thành nâng 203 loại huyền văn lên tới thất trọng, thực lực đã tăng lên cực kỳ rõ rệt.

Hiện tại nếu để hắn quyết đấu với Kim Ngạo các loại Đế Huyền bát trọng cửu trọng, e rằng chỉ cần phát tay là có thể

giết chết một dám.

Nhưng mà công đức của hắn cũng sắp dùng hết rồi.

Cảnh giới huyền văn thất trọng thật sự quá tốn công đức.

Đành chịu, hắn chỉ có thể tăng cảnh giới huyền lực lên thêm chút nữa.

Lần trước Kim Ngạo phái trăm vạn đại quân đột kích, huyền nguyên quả hắn thu hoạch được rất nhiều. Hiện tại cũng nên chăm chỉ thăng cấp.

Nửa canh giờ ăn huyền nguyên quả, hắn đột phá đến Thiên Huyền cửu trọng.

Lực lượng huyền phách cũng trở nên mạnh hơn.

Khương chưởng môn không hề có ý định dừng lại.

Đối với hắn, thăng cấp chính là thứ để nâng cao tinh thần lên.

Hắn rất nhanh đã vọt tới đỉnh phong của Thiên Huyền cảnh, nhưng làm thế nào cũng không cảm nhận được cánh cửa để đột phá, tựa như phía sau không hề có cảnh giới.

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

“Sao bỗng nhiên ta lại không đột phá nổi nhỉ?”

Đối với hiện tượng thế này, Khương Thành cũng rất bình tĩnh.

Dù sao cũng đâu phải lần đầu tiên.

Người đặc biệt luôn gặp những tình huống đặc biệt mà.

A Linh bên cạnh nói không chút nghĩ ngợi: “Rất bình thường mà, ngươi đâu có phải người Huyền tộc ở Huyền giới, trước khi đến đây ngươi cũng có tiên thể của mình rồi.”

“Có tiên thể là chuyện xấu à?”

Khương Thành thầm nói ta không chỉ có tiên thể mà còn có hỗn độn ma thể cơ.

“Đúng vậy, khi tộc nhân Huyền tộc đột phá Đế Huyền cảnh sẽ tạo lại huyền thể, như vậy mới có thể chịu đựng được lực lượng huyền phách mạnh hơn.”

A Linh tiếp tục nói: “Nhưng Thành ca ngươi có tiên thể, bước này không thể tiến hành được nữa. Khi đột phá quy tắc thiên

địa không thể biến tiên thể của ngươi thành Huyền thể."

"Có chuyện như vậy nữa hả?"

Khương chưởng môn kinh ngạc nói: "Vậy tiên ma khác tới đây thì sao, ví như Thương La Ma Đế, Đại Diễn Tiên Đế, không phải giờ đều Đế Huyền cảnh rồi à?"

"Bọn họ đã trải qua nghi thức rửa tội ở Hóa Huyền Trì, chiếm được huyền thể mới."

"Thế thì ta cũng vậy là được."

Khương Thành còn tưởng khó như nào.

"Hóa Huyền Trì kia ở đâu?"

A Linh thở dài: "Trước kia từ tầng thứ nhất đến tầng thứ sáu, mỗi tầng đều có mấy Hóa Huyền trì."

"Giờ không còn nữa à?"

"Không còn nữa. Sau khi Chung Thác tiêu hủy hết Hóa Huyền trì ở tầng hai ba bốn năm thì hiện giờ tất cả Huyền giới chỉ có tầng thứ sáu còn lại một Hóa Huyền trì."

Khương Thành ngẩn người, lại là vì Chung Thác?

Sau đó, hắn không khỏi chửi đổng.

"Đạ mấu thằng này là cẩu thật hả, nếu không sao lại làm ra chuyện chó má vậy được?"

Chương 692.

Ý nghĩa của Hóa Huyền Trì đối với tộc nhân Huyền tộc không lớn.

Không có nó thì họ vẫn có thể thuận lợi nặn lại huyền thể, đột phá đến Đế Huyền cảnh.

Nhưng đối với Khương Thành thì vấn đề này khá lớn.

Hiện giờ tầng thứ sáu bị phong bế, hắn cũng không thể đi lên được, vậy há chẳng phải không thể đột phá nổi à?

"Không được, ta phải nghĩ cách chủ động lên đó một chuyến."

Có ma mới biết bao giờ tên Chung Thác kia mới định xuống chịu chết.

Nếu hắn định chờ một chục ngàn năm thì minh cũng phải chờ chục ngàn năm à?

Mà nhỡ đâu tận trăm ngàn năm thì sao?

Lúc đấy hoa cũng tàn rồi.

Không có ký hiệu thông hành, sau cùng hắn chú ý tới phân thân của Chung Thác.

Thân là phân thân của Chung Thác, chắc là bọn chúng có thể trà trộn vào tầng thứ sáu nhỉ?

Biết được Khương hiền giả muốn chủ động "thân chinh" tầng thứ sáu, Tân Linh, Thân Lương và mọi người vội vàng tới khuyên ngăn.

"Khương hiền giả, tầng thứ sáu là địa bàn của đối phương, đầm rồng hang hổ nguy cơ trùng trùng."

"Đúng vậy, hơn nữa tầng thứ sáu còn có Ảnh tộc thường lui tới."

"Đất trống ở tầng thứ sáu nhiều lắm, bất lợi cho chiến đấu."

"Sao không chờ hắn chủ động đánh tới đây?"

Khương Thành cũng lười giải thích, trực tiếp sờ lên bạch thạch đeo trước ngực, mượn danh nghĩa A Linh dùng tạm vậy.

"Đây là ý của thần Bạch Huyền."

Hả chuyện này…

Mọi người lập tức đổi giọng.

"Đại hiền giả thân chinh có ý nghĩa phi phàm, trận chiến này tất thắng không cần bàn cãi."

"Lần này hành động bất ngờ, có thể nói là nét bút của thần, nhất định sẽ đánh cho Chung Thác không kịp trở tay."

"Tộc Bạch Huyền ta nào có thói quen bị động phòng ngự, đương nhiên phải chủ động tiến công mới phù hợp với khí chất của tộc ta."

"Đánh ra, chắc chắn phải đánh ra."

“Đúng vậy, lão phu vừa bói một quẻ, chuyến này đại cát.”

“Bọn ta muốn theo đại hiền giả xuất chinh…”

Khương Thành bĩu môi, liếc nhìn đám bô lão “gió chiều nào xoay chiều đấy”.

Đúng là danh tiếng A Linh còn hơn một trăm câu nói của hắn nữa.

“Các ngươi bớt bớt đi.”

“Mang theo các ngươi đi, ta lại phải phân tâm bảo hộ các ngươi, cần gì phải vậy?”

“Khụ khụ…”

Nghe đau lòng ghê gớm, vẻ mặt mọi người hơi lúng túng.

“Ờ thì bọn ta cũng chỉ có lòng đánh giặc thôi mà.”

“Đúng vậy, chúng ta tha thiết muốn báo đáp dân tộc, chắn chắn thần Bạch Huyền có thể cảm nhận được.”

Khương Thành không muốn chung sống với đám mặt dày mày dạn này nữa.

Lần hành động này, hắn chỉ dẫn Lê Hàn Ngọc theo.

Nguyên nhân rất đơn giản, hai con chó là do nàng thuần phục, dễ dàng khống chế.

Hai người hai chó rất nhanh đã đi tới cửa thông đạo tầng ba, thông đạo hướng đến tầng hai, bốn, năm đều mở.

Duy chỉ có cửa thông hướng tầng sáu là đóng thật chặt.

Khương Thành gật đầu với Lê Hàn Ngọc, nàng bèn thúc hai phân thân của Chung Thác đi về phía cánh cửa.

Ngay khi hai phân thân tiếp cận lối vào tầng thứ sáu trong phạm vi ba trượng, một khung cảnh thần kỳ xảy ra.

Cánh cửa tầng sáu cứ thế tự động mở ra.

Thật ra chuyện này cũng rất bình thường.

Ký hiệu thông hành để vào cửa tầng sáu là Chung Thác tự đánh dấu lên mỗi người.

Mà bản thân ký hiệu cũng phải mang khí tức của hắn mới có hiệu lực được.

Luận về khí tức của hắn thì còn gì có thể thuần khiết hơn phân thân nữa.

“Hóa ra lại dễ thế à?”

Khương Thành ngẩn ra, biết sớm thì mình đã chẳng chờ ở dưới này lâu vậy.

Khi bắt được phân thân thứ nhất là có thể đi lên rồi mà.

Mang theo hai cái phân thân, hai người đi xuyên qua, cứ thế mà bước vào tầng thứ sáu.

So với tầng thứ ba thì huyền khí ở tầng này nồng nặc hơn gấp mấy lần nhưng quy tắc thiên địa lại mỏng manh hơn rất nhiều.

“Ai đó?”

“Cửa vào tầng thứ sáu đã phong bế cả trăm năm, ai dám xông vào?”

“Giết chết không tha.”

Cửa ải này còn có người trông coi à?

Trong chớp mắt đã có một đám cao thủ của ba tộc vây quanh.

Trong đó có Thiên Huyền cảnh, còn có hơn mười vị Đế Huyền cảnh.

Dù sao cũng là cánh cửa trọng yếu, có trọng binh gác cũng là chuyện bình thường.

Nhưng khiến Khương Thành vô cùng bất ngờ là tên mập đứng ở trung tâm thế mà lại chỉ có Địa Huyền cảnh nhị trọng.

Chuyện gì vậy trời?

Chỉ thấy hình thể tên này như một núi thịt, trên gương mặt tròn to như cái mâm, ngũ quan đều chụm hết vào một vùng nhỏ ở giữa.

Cho nên mắt cũng híp cả lại, chỉ có thể nhìn thấy một tí kiêu ngạo hống hách.

Khương Thành bay đến trước mặt, đối phương cũng chẳng biết hắn nhưng nhìn hắn thì thấy rất khó ở.

“Sao trên đời còn có người đẹp hơn Chung đại ca của ta được?”

“Bắt tên này về nghiêm hình tra tấn.”

“Đại ca ta đã hạ lệnh phong tỏa cửa ải cả trăm năm nay, xem xem chúng làm thế nào ra vào trái phép được.”

Hắn ra lệnh một tiếng, hơn mười tên Đế Huyền cảnh xung quanh lập tức nhận lệnh, tất cả đều xông về phía Khương Thành.

Thân là Đế Huyền cảnh, Địa Huyền cảnh đứng trước mặt họ chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Phất tay một cái là có thể tiêu diệt một đám.

Nhưng họ lại phải nghe theo lời của tên mập này.

Nguyên nhân rất đơn giản, tên mập Bàng Hải này là bạn của Chung Thác.

Có người nói khi Chung Thác còn nhỏ bị đối xử lạnh nhạt, duy chỉ có tên Bàng Hải ăn chơi trác táng bị người ta chán ghét ruồng rẫy này có thể chơi cùng với hắn.

Nhưng cũng giống như đại bộ phận vị diện chi tử, bạn bè bên cạnh rất nhanh đã không còn theo kịp tiết tấu của hắn nữa.

Tư chất tu luyện của Bàng Hải cực kém, cảnh giới Địa Huyền cảnh đều do sau này Chung Thác cố ý sai người chiếu cố hắn, vô số tài nguyên chồng chất gánh còng lưng mới nâng lên được.

Sau khi phi thăng đến thượng tầng, Bàng Hải lập tức chiếm được quyền vị cực cao.

Làm bạn bè của Đế Tôn chính là địa vị dưới một người trên vạn người.

Hắn vốn là một tên quý tử quần là áo lượt, hôm nay đã thành vua một cõi, có thể thấy tác phong hoang đường đến mức nào.

Mỗi ngày mang theo một đám Đế Huyền cảnh hoành hành ngang ngược, ở Huyền giới ta cần ta cứ lấy, để vơ vét mỹ nhân và trân bảo mà tùy ý diệt tộc, phô hết huy phong.

Mà bản thân Chung Thác biết rõ như vậy nhưng vẫn lấy cớ "bồi thường" cho huynh đệ, mắt nhắm mắt mở bỏ qua, cực kỳ dung túng.

Cao thủ ba tộc nào dám không nghe hắn?

Nhưng khi bọn chúng giết tới bên cạnh Khương Thành mới chợt thấy được Lê Hàn Ngọc và hai phân thân đế tôn đang quỳ rạp trên đất.

Lần này, mọi người sợ đến hồn phi phách lạc.

"Đế tôn!"

"Trời đựu!"

"Là hắn! Thật sự là hắn, khí tức giống nhau!"

Chẳng cần Khương Thành xuất thủ, những cao thủ ba tộc như chạy như trốn chết mà bay về.

Bàng Hải đang nằm trên giường lớn, được mỹ nữ hầu hạ, còn đang chờ Khương Thành bị áp giải tới đây.

Vừa nhìn thấy cao thủ ba tộc tay không quay về, nhất thời giận dữ.

"Các ngươi làm ăn kiểu gì đấy?"

"Có mỗi tên tiểu tặc như vậy mà cũng không bắt được, các ngươi còn có tác dụng gì?"

Một tên Đế Huyền cửu trọng hoảng hốt giải thích: "Hắn, hắn là Khương Thành!"

Bàng Hải chẳng bận tâm, "Khương Thành thì sao, trước mặt Chung đại ca ta cũng chỉ là sâu bọ thôi."

Hắn vừa dứt lời thì thấy được Lê Hàn Ngọc và hai tên phân thân của đế tôn đang quỳ rạp dưới đất.

Nhất thời vẻ mặt tên này trở nên cực kỳ đặc sắc.

Khi thì nghi hoặc, khi thì khiếp sợ, khi thì hoảng loạn…

Cuối cùng, hắn lại dừng lại trên người Lê Hàn Ngọc, bị dung mạo tuyệt thế của nàng mê hoặc.

Chỉ thấy tên mập xoa tay, núi thịt rung rung, từ từ bò dậy từ trên giường lớn.

Cười hề hề hai tiếng: “Tiểu mỹ nhân là ai thế? Sao lại dắt phân thân của đại ca ta tới đây?”

“Dám làm chuyện nhục nhã thế này là tội tày trời đấy.”

Hắn lạch bạch lê thân thể to lớn, đi về phía Lê Hàn Ngọc.

“Nếu không có ca ca đây xin cho ngươi thì kết cục của ngươi sẽ rất thảm đấy.”

Chương 693.

Cái tên này khiến Thành Ca kiến thức rộng rãi phải ngu người.

Hắn quả thực không ngờ tới, sau khi “Thủ hạ” của Chung Thác nhìn thấy phân thân biến thành chó của hắn, lại có phản ứng này.

Dùng dâm dục ngập trời cũng không có cách nào miêu tả được.

Những cao thủ tam tộc phía sau cũng không có sức phỉ nhổ.

Ngươi là đồng bọn thân thiết của Chung Thác đấy.

Hiện tại chẳng lẽ không phải ngươi nên là người tức giận nhất sao?

Đây coi là huynh đệ chó má gì, bạn bè không thân cũng vững chắc hơn so với tình hữu nghị của các ngươi!

Lê Hàn Ngọc không khỏi liếc mắt nhìn Khương hiền giả, ánh mắt hỏi ý kiến mình nên làm như thế nào.

Thành Ca còn có thể làm thế nào, dù sao vẫn không thể để nàng ta đứng mãi không động.

Phất phất tay: “Xử lý hắn đi.”

Một công tử bột áo lượt quần là tổ như vậy, giữ lại cũng không có giá trị gì.

Lê Hàn Ngọc lập tức rút kiếm, chém thẳng xuống.

Nàng được thăng cấp tới tư chất nhất đẳng, luôn được đíhc thân Thành Ca chỉ bảo, tiến cảnh có thể nói là thần tốc.

Bây giờ đã là Thiên Huyền ngũ trọng.

Ở trước mặt nàng, Thiên Huyền ngũ trọng bình thường cũng không phải là đối thủ, huống chi Bàng Hải Địa Huyền nhị trọng.

Nhưng mà một kiếm này chém xuống, lại giống như là chặt xuống một lớp mai rùa dày nặng.

Một tầng giáp vàng trên người Bàng Hải bỗng dưng sáng lên.

Ngay sau đó, chấn động kinh khủng tỏa ra đủ để ngang hàng với Đế Huyền cảnh.

Kim quang che lấp cả mảnh trời, Lê Hàn Ngọc bị chấn động suýt chút nữa bay ngược ra ngoài.

Cho đến lúc này, Bàng Hải cuối cùng mới phản ứng lại.

"To gan!"

Mặt tên công tử này bị dọa đen, nếu như không phải Chung Thác mặc vào một kiện Huyền khí cấp chí tôn cho hắn, một kiếm vừa rồi không chừng hắn đi tong rồi.

Tiếp theo, chính là lửa giận thô bạo.

"Giết hắn!"

Hắn chỉ vào Khương hiền giả gào thét giống như giết heo vậy.

"Bắt nữ nhân này lại, giết tên nam nhân kia!"

Thành Ca suýt chút nữa bị tên này chọc tức.

CMN, Ngươi cũng khá biết thương hoa tiếc ngọc.

Rõ ràng là Lê Hàn Ngọc chém ngươi, người ngươi muốn giết lại là ta?

Hơn mười tên Đế Huyền cảnh bên cạnh nghe được mệnh lệnh, cũng không dám chậm trễ.

Không bảo vệ tốt Bàng Hải, làm cho huynh đệ Đế Tôn xảy ra chuyện, bọn hắn cuối cùng cũng sẽ bị trừng phạt, thậm chí có thể sẽ bị giết chết chôn cùng.

Sau đó Thành Ca ở bên trong một mảnh đặc hiệu biến thành "Tà ma dị giới" Lý Tuấn Lãng.

Đồng thời 50 cái huyền văn cùng xuất hiện, một kiếm chém giết tên Đế Huyền cửu trọng xông vào sớm nhất.

Tiếp sau đó…

Tất cả mọi người đều ngừng lại.

Người Huyền tộc lại không ngốc.

Đây là sức chiến đấu quái gì?

Một chiêu diệt cửu trọng?

Còn để người ta sống sao?

Hơn nữa, gương mặt Lý Tuấn Lãng, những cao thủ này bọn hắn cũng thấy qua từ trong ảnh rồi.

Đó là cao thủ mà Đế Tôn tạm thời cũng không thể bắt được.

Khương Thành thì bỏ đi, nhưng Lý Tuấn Lãng thì bọn hắn không dám đánh.

“Chạy!”

Mọi người cực kỳ thức thời, ngay lập tức đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng Thành Ca sao có thể nhìn một đống chiến lợi phẩm chạy đi.

“Các ngươi muốn đi đâu?”

Thấy trốn không thoát, nhóm cao thủ này chỉ có thể liên tục khoát tay cười làm lành.

“Không có không có, chúng ta chỉ là đột nhiên nhớ tới có chút việc gấp.”

Thành Ca liếc nhìn Huyền khí vẫn sáng trong tay bọn họ: “Các ngươi vừa rồi không phải tính chém ta sao, sao lại không chém?”

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

“Đây là Huyền khí của ai, tại sao lại xuất hiện ở trong tay ta?”

Người thứ nhất dẫn đầu ném Huyền khí cầm trong tay ra ngoài như ném củ khoai bỏng tay vậy.

“y da, tại sao ta cầm kiếm, kỳ quái, lẽ nào là mộng du?”

“Đều là hiểu lầm thôi tiền bối, bọn ta không có một chút ác ý với ngươi.”

“Uy danh của ngươi truyền khắp trên dưới Huyền Giới, bọn ta ngưỡng mộ còn không kịp, làm sao có thể sẽ kêu đánh kêu giết?”

Thành Ca cũng phục bọn lưu manh này, vì mạng sống, thật sự là mặt mũi cũng không cần, tùy tiện nói dối bất chấp.

“Các ngươi đang đùa ta?” Hắn sầm mặt lại.

Đám người hoảng sợ, có người dưới tình thế cấp bách chỉ vào Bàng Hải bên kia.

“Vừa rồi cũng là bị hắn đầu độc!”

“Không sai, bọn ta không làm thế không được!”

“Bọn ta căm thù hắn đã lâu, hận không thể chặt hắn thành tám khúc, hôm nay Lý tiền bối đến, thật sự là rẽ mây nhìn thấy mặt trời…”

“Rất đúng rất đúng, vẫn mời Lý tiền bối giết tên này!”

Thành Ca liếc mắt nhìn bên kia, thực lực của bản thân Bàng Hải không đáng kể, nhưng sức phòng ngự Huyền khí cấp chí tôn của hắn rất mạnh.

Chung Thác ở bên trong Huyền khí kia, sức mạnh đặc thù cũng rót vào hắn.

Còn kèm theo phản chấn, hiệu quả bảo vệ tính mạng là hạng nhất.

Mỗi lần Lê Hàn Ngọc chém tới, bản thân vẫn sẽ chịu chút chấn thương.

Nhưng mà sau khi nữ nhân này nhận được mệnh lệnh, thì sẽ chấp hành mà không suy nghĩ, cho dù biết rõ không hủy được, vẫn cứ thử nghiệm không ngừng.

Mà Bàng Hải bên trong sau khi phát hiện bình yên vô sự, cũng vênh váo lần nữa.

Bất chấp ra bên ngoài hung hăng nói lời châm chọc.

“Ha ha, dáng vẻ mỹ nhân ngươi đổ mồ hôi đầm đìa, thật là làm cho ca ca đau lòng quá.”

“Muốn đến trong lòng ca ca nghỉ một lát hay không?”

“Chém vào người ta, đau ở tim ngươi…”

Thành Ca nhìn một chút, dựa vào thực lực trước mắt của Lê Hàn Ngọc, trước khi hao hết Huyền lực của Chung Thác lưu lại, bản thân có thể cũng đã bị đánh chết.

Thế là mắt hắn khẽ chuyển động, nhìn về phía đám người trước mắt.

"Các ngươi căm thù hắn?"

Đám người liên tục gật đầu.

"Không sai không sai!"

"Bọn ta hận thấu xương, hận không thể ăn thịt hắn, uống máu của hắn!"

"Xin tiền bối nhanh chóng giết chết hắn, làm chủ cho bọn ta!"

Thành Ca hài lòng khẽ gật đầu: "Ta sẽ làm chủ cho các ngươi, nhưng giết chết hắn vẫn phải dựa vào cố gắng của bản thân các ngươi."

Hắn hướng phía Bàng Hải bên kia chép miệng.

"Lên đi, ta xem xem các ngươi hận hắn bao nhiêu."

Ơ chuyện này?

Đám người ngây ra.

Muốn nói hận, bọn hắn quả thực khó chịu Bàng Hải đã lâu.

Một kẻ chỉ là Địa Huyền nhị trọng ngự trị ở trên đầu của bọn hắn đã lâu, xem bọn hắn như người hầu tới sai vặt, ai có thể cam tâm tình nguyện?

Huống chi tên công tử bột này từ trước đến nay mặc kệ phải trái, có đôi khi còn có thể lấy sự nhục nhã của bọn hắn làm niềm vui.

Nhưng mặt khác, Đế Tôn Chung Thác còn sống.

Nếu như đích thân mình xuống tay với tên công tử bột này, tương lai bản thân chắc chắn sẽ bị Chung Thác trả thù.

Kết cục tuyệt đối vô cùng thảm thương.

"Thế nào?"

Thành Ca liếc mắt đã nhìn ra suy nghĩ của bọn hắn.

Đám người này ngoài miệng nói thì dễ nghe, trên thực tế cũng chính là vì bảo toàn sinh mệnh mà thôi.

“Vừa rồi các ngươi là đang cố ý lừa ta?”

Hắn gõ gõ mũi kiếm: “y, ngày thường ta hận nhất là người lừa gạt ta, xem ra hôm nay nhất định phải…”

Lời vẫn chưa nói xong, bên cạnh đột nhiên có một Đế Huyền tam trọng ngao ngao kêu vọt ra.

“Giết!”

Hắn hung hăng bổ một đao trên vòng phòng hộ mai rùa kim sắc của Bàng Hải.

Ầm!

Kim quang tung tóe, dưới một đao này, bản thân hắn cũng bị đánh bay ra hơn ngàn trượng, lòng bàn tay bị đánh rách.

Nhưng mà phòng ngự của Huyền Khí Chí Tôn kia cũng yếu đi một chút.

“Ta và Bàng Hải không đội trời chung!”

Hắn cũng bất chấp tổn thương của phản chấn, quay trở lại lần nữa, chém tới.

Bản thân Bàng Hải cũng bị hắn chém cho mê mẩn.

“Hạ Thiên! Ngươi thật to gan, dám ra tay với ta!”

Tên công tử bột không chịu được, trước kia Hạ Thiên ở trước mặt hắn trung thực bao nhiêu, nào biết được hôm nay chính là hắn xuống tay đầu tiên.

“Ta nhất định phải nói cho Chung đại ca, để hắn san bằng toàn tộc của ngươi, lột da tróc thịt…”

Chương 694.

Bàng Hải không nói như vậy còn tốt, vừa nói Hạ Thiên ngược lại càng tức giận.

“Vậy ngươi nói cho hắn đi!”

Nếu Chung Thác thật sự có thể đến, thì hắn còn thế này ư?

Đế Tôn ngươi lợi hại thì đã sớm giải quyết Lý Tuấn Lãng rồi?

“Hắn ở đâu rồi?”

Bàng Hải nghiêm nghị kêu lên: “Hắn sớm muộn gì cũng sẽ đến!”

“Vậy còn nói cái rắm!”

Ầm!

Hạ Thiên lại hướng phía vòng phòng hộ chém một đao.

“Tốt!”

Thành Ca ở xa xa tán thưởng tại chỗ.

“Làm tốt lắm!”

Hắn vừa khích lệ, Hạ Thiên giống như đạt được kim bài miễn tử vậy, nháy mắt nhiệt tình lại tăng thêm mấy trăm lần.

Chém đầy một đầu mồ hôi, cũng quên bàn tay đang chảy máu.

Mà những người khác vừa nhìn chiến trận này, lỡ như Bàng Hải cứ như vậy bị Hạ Thiên phá tan phòng ngự chém chết, tới lượt bản thân làm sao bây giờ?

Nếu không ra sức, không chừng sẽ bị Lý Tuấn Lãng xử lý.

Nghĩ tới đây, bọn hắn cũng không nhịn được nữa.

“Lên!”

“Xử lý Bàng Hải!”

“Ta sớm đã thấy tên này không vừa mắt!”

“Mau tránh ra, để đó ta tới, ta căm thù sâu sắc tên này!”

“Nói hay lắm giống như ta không hận hắn vậy…”

Trong nháy mắt, Bàng Hải bị bao phủ.

Tất cả mọi người hướng về vòng phòng hộ Huyền Khí Chí Tôn kia tập kích.

Bọn hắn cũng nghĩ thông suốt.

Bây giờ không ra tay, lập tức sẽ chết.

Ra tay, tương lai có khả năng sẽ bị Chung Thác trả thù.

Lựa chọn thế nào, căn bản không cần suy nghĩ.

Giữa đám người này thậm chí đã xuất hiện ngộ thương, Thành Ca nhìn khóe miệng co rút.

Quả thực còn hung ác hơn so với kẻ thù giết cha!

Hắn móc ra Huyền Khí Lưu Ảnh, tranh thủ thời gian làm bản kỷ niệm.

Nếu như không phải Chung Thác rót Huyền lực vào trong Huyền Khí, Bàng Hải đã bị giết chết ngay từ lúc đầu.

Dù là như thế, dưới sự công kích điên cuồng của nhiều người như vậy, Huyền Khí cấp chí tôn cũng chỉ chống đỡ được mười mấy giây đồng hồ.

Kim quang văng khắp nơi, Huyền Khí để lộ ra người bên trong.

Ngay sau đó thân thể mập mạp của Bàng Hải phơi bày ở trước mặt mọi người.

`m!

Không rõ bao nhiêu Huyền Văn không công kích lên người hắn.

Tên công tử bột hư hỏng bị giết ra bã ngay tại chỗ, kết thúc một đời làm ác.

Đám người mới quay đầu lại, liền thấy cảnh Thành Ca thu hồi Huyền Khí Lưu Ảnh.

Lập tức vẻ mặt trở nên đặc sắc vô cùng.

Vốn bọn hắn còn nghĩ sau việc này thì giữ kín tuyệt đối, chỉ cần không bị điều tra ra, thì đổ lên trên người Lý Tuấn Lãng là được rồi.

Bây giờ vừa hay, cái Lưu Ảnh này nếu như bị Chung Thác nhìn thấy…

Này chẳng khác gì là một nhược điểm chí mạng, trong lúc nhất thời tất cả mọi người vẻ mặt sụp đổ.

“Chuyện này… Lý tiền bối, đây là ý gì?”

Thành Ca cười híp mắt giơ Huyền Khí Lưu Ảnh lên: “Lưu cái kỷ niệm, xem như hồi ức tốt đẹp kề vai chiến đấu của chúng ta.”

Hồi ức cái quỷ gì?

Loại hồi ức này kẻ nào thích kẻ nào muốn.

Đám người đời này cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với hắn.

“Vậy bọn ta bây giờ có thể rời đi không?”

“Rời đi?”

Trong lòng Thành Ca tự nhủ, các ngươi trước đây không lâu còn bày ra vũ khí với ta, hiện tại muốn rời đi mà không trả giá gì à?

Trên thế giới nào có chuyện tốt như vậy?

“Ta thấy các ngươi mang theo bên mình khá nhiều đồ, mang theo chạy khắp nơi chắc rất mệt mỏi nhỉ?”

“Hay là ta giúp các ngươi bảo quản?”

Đám người khóe miệng co rút.

Đây là ăn cướp đi?

Đây chính là ăn cướp đúng chứ?

“Ngươi nói rất đúng, ta sớm đã chê cái Huyền Khí này của mình quá nặng rồi.”

“Ta cũng vậy, mang theo Huyền Nguyên Quả và Huyền Thạch bên người nhiều như vậy quả thực là dư thừa, có ngươi thay chúng ta bảo quản thật sự là quá tốt.”

“Những bảo bối này ngươi mau thu lại đi, làm phiền ngươi rồi…”

Thành Ca tươi cười chân thành nhận lấy tài nguyên bên người của đám người này: “Không phiền không phiền, ta chịu chút mệt mỏi cũng đáng.”

“Đúng rồi, các ngươi có biết vị trí Hóa Huyền Trì ở đâu không?”

“Hóa Huyền Trì?”

Đám người sững sờ, Tà Ma Dị Giới mạnh như vậy, thế mà còn chưa đột phá tới Đế Huyền cảnh?

Nếu như đột phá?

Nhưng mà đối diện với câu hỏi của Thành Ca, bọn hắn vẫn không dám không đáp.

“Hóa Huyền Trì ở sâu trong Đế Tôn cung, vị trí lơ lửng, bọn ta cũng chưa tận mắt thấy qua.”

“E là chỉ có người thân cận nhất bên cạnh Chung Thác mới biết được tung tích.”

Thành Ca dùng Độc Tâm Thuật xác nhận một chút, những người này cũng không nói láo.

Thế là chẳng muốn tạo thêm sát nghiệt, phất phất tay thả đi.

Đám người này vừa rời đi, cũng không có ý định trở về nữa, nhao nhao trốn khắp Huyền Giới.

Dù sao trước khi hai Tôn Thần Tiên Lý Tuấn Lãng và Chung Thác phân sống chết, bọn hắn không dám ló đầu.

Mặt khác, Thành Ca cũng không đi thẳng đến Đế Tôn cung, mà là trước tiên tới tổng bộ cao thủ Tam tộc Kim Huyền, Ngân Huyền, Hắc Huyền một chuyến.

Dù sao cũng là đồng lõa lúc trước hủy diệt Bạch Huyền tộc, hắn cũng không khách khí.

Đến nơi liền vung tới một kiếm, đánh sập nửa bên cửa chính của thần điện.

“Người nào?”

“Ai dám tấn công thần điện của Kim Huyền ta!”

“Tìm cái chết…”

“A, không…”

“Là Lý Tuấn Lãng!”

“Ôi mẹ ơi…”

“Còn có hóa thân Đế Tôn!”

Thành Ca vốn suy nghĩ đám người này sẽ đại chiến một trận với mình.

Dù sao chỉ riêng Đế Huyền cửu trọng cũng đã có mười mấy người.

Không ngờ lại có phản ứng như đám người trước

Vừa nhìn thấy hắn, tất cả mọi người cũng lựa chọn trốn đi.

Sau đó bị hắn ngăn lại lần nữa.

“Các ngươi chạy cái gì?”

Thành Ca vốn còn muốn đại sát tứ phương nên rất không hài lòng.

Vị Đế Huyền cửu trọng cầm đầu vẻ mặt cầu xin: “Chuyện này… bọn ta không chạy thì sẽ bị giết đấy!”

Hóa thân của Chung Thác biến thành chó, khiến niềm tin của bọn họ cũng vô hình chung bị xóa sạch.

Ngay cả Chung Thác cũng nhận thua, bản thân còn đánh cái gì mà đánh, chắc chắn là chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Trong lòng bọn họ, Thành Ca đã là sự tồn tại cao cấp hơn so với bọn họ.

Cho nên bọn hắn hiện tại ngay cả dũng khí thử cũng không có.

Chỉ nghĩ nên làm thế nào sống sót.

Chuyện này khiến Thành Ca nhất thời cảm thấy có sức cũng chả muốn làm.

Cuối cùng chỉ có thể thu lại tài nguyên của bọn hắn bên này, rồi kiếm thêm mấy trăm tỷ công đức và số lượng lớn Huyền Nguyên Quả.

Lúc này mới vừa lòng thỏa ý.

Sau này trong tương lai khi bản thân vọt tới Đế Huyền cảnh, vật liệu để thăng cấp coi như cũng có rồi.

“Được rồi, các ngươi muốn mạng sống cũng không khó, theo ta cùng nhau tấn công Đế Tôn cung là được.”

“Cái gì?”

“Tấn công Đế Tôn cung?”

Tất cả mọi người sắc mặt thay đổi.

“Này, này này này…”

“Đế Tôn cung sao có thể đánh?”

Đó chính là hang ổ của Chung Thác.

Không chỉ có bản thân hắn bế quan ở bên kia, còn có một đám người thân thiết dưới trướng của hắn, trong những người này cũng có những cao thủ siêu cấp có số mệnh hưng thịnh.

Cộng thêm thế lực nhiều năm như vậy bày ở đó.

Dù là một thần sử, đối mặt Đế Tôn cung, bọn hắn cũng phải cúi đầu nghe lệnh.

Nào dám đi chủ động tấn công?

Thành Ca sắc mặt trầm xuống: "Sao nào, các ngươi không muốn đi vậy được, bây giờ ta sẽ tiêu diệt các ngươi!"

Mặc dù Thành Ca không phải người nhân từ nương tay, nhưng từ đầu tới cuối, hắn thực ra không nghĩ tới phải diệt sạch Tam tộc Kim Ngân Hắc.

Tam tộc cộng lại bao nhiêu người?

Ngàn tỷ cũng chưa hết.

Nếu thật muốn diệt sạch, vậy hắn cũng không còn là chuyên gia diệt phái nữa rồi, mà là tâm lý vặn vẹo biến thái.

Hắn vốn chỉ tính nhằm vào mấy người cấp cao của Tam tộc.

Mấy tên đồng lõa này muốn sống tất nhiên có thể, phân rõ giới hạn với Chung Thác thì có thể.

Nói trắng ra, nhất định phải gia nhập một đội, bằng không hắn dựa vào cái gì lưu lại kẻ địch tiềm ẩn.

Cùng nhau tấn công Đế Tôn cung, chính là muốn chặt đứt đường lui của những người này.

Để tránh bọn họ xoay trái xoay phải, gió thổi chiều nào theo chiều ấy.

Chương 695.

Cuối cùng chẳng biết phải làm sao, cao thủ của ba tộc vẫn lựa chọn thức thời.

Sự uy hiếp của Lý Tuấn Lãng ở ngay trước mắt, càng huống hồ gì Chung Thác vẫn luôn chẳng có động tĩnh gì lại khiến bọn họ càng thất vọng.

Thế là rất nhanh, tầng thứ sáu đã xuất hiện một cảnh tượng vô cùng thần kì.

Một tà ma dị giới ở đằng trước dẫn dắt.

Một nữ tử Huyền tộc dắt theo hai hóa thân của Đế tôn theo cạnh.

Còn phía sau là ba đại trận hậu phương, lần lượt là những cao thủ đỉnh cấp nhất của ba tộc Kim, Ngân, Hắc.

Đếm sơ qua, Đế Huyền cảnh gần hơn ngàn người, Thiên Huyền cảnh thì lại đạt mốc mấy trăm ngàn.

Đông nghịt, che rợp cả trời.

Rất nhanh, cả tầng sáu đều đã biết đến đội ngũ vô cùng đặc biệt với quy mô trước nay chưa từng thấy này.

Chỉ là không ai biết mục đích bọn họ đến là ở đâu.

Số lượng người của tầng sáu còn đông hơn cả bốn tầng dưới cộng lại.

Tin tức hóa thân của Chung Thác biến thành hai con chó cũng nhanh chóng được truyền đi.

Thoáng chốc, cả tầng sáu đã trở nên ồn ào náo nhiệt.

“Vãi chưởng, tình huống gì vậy?”

“Đó thật sự là hóa thân của Đế Tôn ư?”

“Có lẽ đúng vậy.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đúng vậy, lần trước chả phải nói Bạch Huyền tộc ở tầng ba chẳng cần phải nghĩ nữa sao?”

“Xem ra trong đó có ẩn tình…”

Cho dù là bốn tộc Kim, Ngân, Hắc, Bạch, hay là những Tiên, Ma lẫn trốn khắp nơi trong tầng này đều bị kinh động đến.

Khi bọn họ đến Đế Tôn cung , ở đây lại chẳng có động tĩnh gì.

Bên ngoài Đế Tôn cung , chỉ có mười mấy Thần sử đứng sừng sững trên không, đối mặt xa xa với nhau.

Thành ca còn cho rằng bên kia cũng nên như gặp phải đại địch rồi.

Chưa bảo phải dốc toàn lực ra, chi ít cũng phải điều động một đám cao thủ ra nghênh chiến chứ.

Suy cho cùng thì bản thân trên đường phô trương thanh thế chứ cũng đâu giấu diếm gì.

Kết quả, đối phương lại phản ứng thế này?

Hắn còn chưa kịp mở miệng, mười thần sử phía trước đã nhanh chóng tiến lên một bước.

Sau đó lạnh lùng tức giận nhìn những cao thủ Đế Huyền cảnh của ba tộc.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Tạo phản ư?”

“Thật to gan!”

“Các ngươi xong rồi.”

Mười cô gái lũ lượt mắng nhiếc như mắng con cháu mình vậy.

Còn mấy cao thủ của ba tộc kia như bản năng mà run lên lẩy bẩy.

Thoắng chốc, thật sự có rất nhiều người lựa chọn lui lại.

Uy thế hơn trăm triệu năm nay bày ngay ra đó, đã trồng sâu vào đầu bọn họ sự sợ hãi và phục tùng rồi.

Một cô gái xinh đẹp Thiên Huyền cửu trọng trong đó cười một cách lạnh lùng.

“Các ngươi còn muốn đi?”

“Còn không mau quỳ xuống thỉnh tội, chờ được xử trí?”

Ào ào, một bộ phận những người trong đại quân ba tộc đó theo bản năng mà quỳ xuống.

Những người khác cũng sợ hãi vô cùng.

Khiến Thành ca hoang mang.

Các ngươi có đáng phải vậy không?

Nói về thực lực, mấy nữ nhân đó ở trước mặt, các ngươi vung tay mấy cái là diệt được rồi.

Hắn chỉ có thể quay về phía sau đưa tay lên.

Sau đó Lê Hàn Ngọc mang hai con chó nổi bật kia ra trận.

Vừa nhìn thấy hóa thân của Đế Tôn có cái vòng cổ bị người ta dắt lên, mười thần sử khi nảy vẫn con vênh váo kiêu căng hấc cằm nhìn người khác đó liền giống như bị người ta bóp nghẹt cổ họng.

Nhất thời ngây người ra.

Mấy người cấp cao của ba tộc sớm đã biết chuyện này rồi.

Nhưng còn bọn họ thì đến hôm nay mới biết, Đế Tôn thất bại hai lần, hơn nữa hai hóa thân còn bị người ta làm nhục đến mức này.

“Không…”

“Chuyện này là không thể nào.”

Có hai cô gái che mặt lại, hét lên không thể tin được chuyện này là thật.

“Đó không phải Chung Thác.”

“Chắc chắn không phải…”

Trông mười thần sử, có ba người ngất đi ngay tại chỗ.

Những người khác cũng sắp điên lên rồi.

Trong lòng bọn họ, Chung Thác là vị thần không gì không làm được, không bao giờ làm sai và không bao giờ đánh mất đi hình tượng.

Nhưng bây giờ, đó còn có thể dùng từ làm sai và đánh mất hình tượng để hình dung sao?

“Giết nàng ta!”

“Giết chết nữ nhân đó!”

Bọn họ chỉ về phía Lê Hàn Ngọc, dung mạo hoa ngọc trở nên dữ tợn.

“Ta lệnh cho các ngươi mau giết nàng ta!”

Cao thủ ba tộc lần này chả động đậy gì cả.

Bọn họ đột nhiên phát hiện, những nữ nhân này chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi.

Thành ca vui hí ha hí hửng khua tay: “Đế Tôn của các ngươi, ăn ở chỗ ta rất tốt, nuôi đến mức trắng trẻo mập mạp, các ngươi còn phải cảm ơn ta đấy…”

“Câm miệng.”

“Câm miệng.”

“Đó không phải Đế Tôn.”

“Nhất định là giả.”

Trong Đế Tôn cung , một sự chấn động khủng khiếp đột nhiên truyền ra ngoài.

“Đó chính là giả!”

Rồi thấy hai hóa thân đó như bị sét đánh, đột nhiên vỡ toang, chết một cách gọn gàng.

Còn trước mặt mọi người, một thanh niên áo trắng với tư thế anh tuấn, nét mặt thông minh sáng sủa bay đến ngay giữa chính điện.

Tự tay tiêu diệt đi hai hóa thân của Chung Thác, thanh trường kiếm của hắn chỉ về phía Khương Thành, toàn thân phát ra uy áp của Đế Huyền cửu trọng.

Vừa nhìn đã biết không phải là tu sĩ bình thường.

Nhìn thấy hắn, cao thủ ba tộc phía sau lại lần nữa lùi bước.

Thành ca không quen, bọn họ thì quen.

Người đó chính là Lăng Huyền Thần, tuyệt thế thiên tài chỉ sau Chung Thác.

Là một người bạn thân thiết không gì bằng với Đế Tôn, hắn cũng đã trải qua những bước ngoặc kì lạ, trước giờ cũng theo đó vượt cấp vượt chiến.

Nói về lực chiến đấu, hai ba Đế Huyền cửu trọng e là cũng không phải đối thủ của hắn.

“Lý Tuấn Lãng, ngươi cũng coi như anh hùng một phương, lại dùng thủ đoạn làm giả này mà sỉ nhục Đế Tôn bọn ta đúng thật khiến người ta xem thường.”

Còn chưa đợi Thành ca trả lời, hắn đã lạnh lùng nhìn lướt qua cao thủ ba tộc ở phía sau.

“Bắt tên tà ma dị giới này lại!”

“Các ngươi có thể lấy công chuộc tội…”

Mà nghe thấy lời này, có vài người trong số ba tộc ở đằng sau đúng thật ngu ngốc hành động.

Cái đám ba phải này quả nhiên không trông mong gì được.

Thành ca trực tiếp hỏi: “Được rồi được rồi, ngươi biết Hóa Huyền Trì ở đâu không?”

“Ngươi muốn biết Hóa Huyền Trì?”

Lăng Huyền Thần kiêu ngạo cười lên: “Vậy thì hỏi thanh kiếm trong tay ta đi!”

Thật ra Thành ca đã dùng Độc Tâm Thuật, biết được vị trí Hóa Huyền Trì ở đâu từ trong đầu hắn rồi.

Nhưng nếu đối phương đã có yêu cầu như vậy, nên hắn chỉ có thể miễn cưỡng vì điều này mà khó khăn lấy ra Hồng Tuyệt Kiếm, tự mình lo liệu tên cũng có dáng vẻ của nhân vật chính đó thôi.

Dưới sự hỗ trợ của năm mươi Huyền Văn, mười lăm môn kiếm tâm hô hoán vụt ra, chốc lát đã chôn vùi tất cả những người đối diện.

Lăng Huyền Thần vốn với vẻ mặt khinh thị vào ngay lúc đầu tiên đã bị ngũ hành kiếm tâm đánh cho hoang mang.

Ngũ hành kiếm tâm trước đây của Thành ca chỉ có huyền văn tốc độ và huyền văn kiếm hỗ trợ nên uy lực không mạnh đến vậy.

Thực lực của Lăng Huyền Thần quả thực mạnh đến mức không thể tưởng tượng được, đợt sóng hủy diệt tiểu cảnh giới ngũ hành không thể khiến hắn chết đi, chỉ có thể nổ cho hắn bụi đất đầy mặt.

Đồng thời, thiên môn chính diện của Đế Tôn cung cũng bị sụp đổ hoàn toàn.

Tiếp đến là Tứ tình kiếm tâm giết ra.

Một tiếng ầm, tên cường giả siêu cấp này cuối cùng cũng bay đi.

Còn ở giữa không trung điên cuồng phun ra máu vàng, khí tức nhanh chsong nhụt đi.

Còn chưa chờ đến Thành ca truy sát, hắn đã biến mất ngay tại chỗ, vội vã bỏ trốn rồi.

Chuyện này…

Lăng Huyền Thần chỉ sau Chung Thác đó lại bị đánh cho bỏ chạy rồi?

Bị Lý Tuấn Lãng đánh bỏ chạy dễ nhưu trở bàn tay vậy sao?

Các cao thủ của ba tộc đều tỏ vẻ ngây người.

Đây là thực lực cỡ nào chứ?

"Giết!"

"Đi theo Lý tiền bối, giết!"

Lòng tin của tất cả mọi người dâng cao như chưa từng có.

Sự sợ hãi đối với Chung Thác dần dần biến mất.

Đám ba phải này đột nhiên trở thành những chiến sĩ anh dũng không sợ gì, theo Thành ca cùng nhau giết vào trong Đế Tôn cung .

Một cung điện to như một tiểu thế giới hiện ra trước mắt mọi người.

Sau đó, những tu sĩ Đế Huyền cảnh, Thiên Huyền cảnh từ khắp các ngóc ngách giết ra.

Chương 696.

Cao thủ ba tộc đã khổ vì Đế Tôn cung trong thời gian dài.

Điều này, đến cả Kim Huyền tộc không phải ngoại lệ.

Nghĩ lại khi không có Chung Thác, bốn tộc bọn họ ngang vai ngang vế với nhau, đều là những người thống trị Huyền giới.

Nhưng sau khi Chung Thác xuất hiện, tất cả những người của Đế Tôn cung đều ngự trị trên đầu họ.

Đến một thần sử nhỏ bé cũng có thể mắng nhiếc trừng trị họ, những ngày tháng thế này, bọn họ thật ra đã chịu đủ rồi.

Bây giờ có Thành ca mở đường, bọn họ chuyển nòng súng đi cũng không có gì là lạ.

“Giết!”

“Lật đổ Đế Tôn cung !”

“Tiêu diệt nghịch tặc Chung Thác!”

Lúc này, trong Đế Tôn cung cũng có một đám cao thủ giết ra.

“Phản tặc to gan!”

“Lại dám xông vào Đế Tôn cung , giết chết thần sử.”

“Diệt!”

Mấy chục người to lớn đi đầu, huyết khí như khói, che khắp trời như thực chất.

Đặt chân lên chiến trường giống như những chiến thần thời viễn cổ đến.

Bọn họ vung cái qua đánh thẳng đến, rất nhiều Đế Huyền cảnh như bị sét đánh, trọng thương rút lui.

Vô số Thiên Huyền cảnh bị chấn áp mà chết, hóa thành bùn đất.

Còn những người to lớn quấn lấy những Đế Huyền cảnh, khi hai bên liều chết đánh nhau, cả Đế Tôn cung đột nhiên chấn động.

Tiếp theo đó, vô số những công kích, cấm chế của những Huyền Linh đỉnh cấp nhất đồng thời phát động.

Chỉ trong chốc lát đất trời mù mịt, chiến trường máu chảy thành sông, thảm đến mức nhìn không nỗi!

Đế Tôn cung suy cho cùng cũng là sào huyệt kinh doanh của vị diện chi tử bao năm nay, nếu không ra ít thủ đoạn vậy thì lại

không bình thường rồi.

Nhưng mà, đối với Thành ca mà nói thì đó chả là gì cả.

Năm mươi Huyền văn vừa ra, hai tên to lớn đón trước mặt liền bị lực Huyền văn vô hạn độ cắt thành những mảnh vụn.

Những mảnh vụn tan ra rơi xuống đất.

Nhìn lại lần nữa, mấy tên to lớn đó lại không phải là người mà là những vật nhân tạo như mấy con bù nhìn vậy.

Chẳng qua có người cho bọn nó Huyền văn và lực khí huyết một cách thần kì, khiến bọn nó có được sức chiến đấu mạnh mẽ vô cùng.

Tên Chung Thác này đúng là có bản lĩnh.

Khương chưởng môn không thể không tán thưởng một tiếng.

Sau khi tiếp tục xử hết mấy chục tên to lớn, hắn kéo Lê Hàn Ngọc lại.

Lúc này cả Đế Tôn cung rơi vào cảnh cực kì hỗn loạn, đâu đâu cũng đầy rẫy sự nguy hiểm chí mạng.

Cho dù là Đế Huyền cảnh cũng rất khó bảo toàn tính mạng ở nơi đây, cô gái này đừng có đi rồi đi rồi lại chết như vậy.

Sau khi đưa Lê hàn Ngọc vào Toàn Cơ Đồ, tự bản thân hắn cũng thoát khỏi vòng chiến.

Sau đó mở kĩ năng nhìn rõ mọi vật ra nhìn khắp nơi tìm bảo vật.

Còn về cuộc chiến thì vẫn chưa kết thúc.

Ở đó chả phải còn có cao thủ của ba tộc sao?

Mấy người này cũng không phải người của mình, Thành ca sẽ không giúp bọn họ xử lí sạch sẽ hết kẻ địch, để bọn họ không phải tốn chút sức lực nào cả được.

Nếu như thật sự tính ra, ba tộc đó trước đây cũng coi như là kẻ địch.

Hắn vừa biến mất, trận chiến bên ngoài nhanh chóng trở nên cân bằng thực lực.

Đánh đến mức gọi là thảm khốc vô cùng.

Cao thủ ba tộc vốn chỉ định đứng sau cầm cờ hò hét, nhưng bây giờ không muốn đánh cũng không được.

Chuyện xảy ra đến nước này, vốn đã không còn đường lui nữa rồi.

Kẻ gây nên cuộc chiến là Thành ca thì vẫn đang bận rộn mở kĩ năng nhìn rõ mọi vật giống như xung quanh không có ai cả.

Rất nhanh, rất nhiều cung điện ở đây đều bị vơ sạch sẽ.

Bận rộn cả nửa ngày trời, trận chiến bên ngoài vẫn cứ đánh như nước sôi lửa bỏng.

Tính sơ sơ, số tài nguyên ghi vào sổ lần này chi ít có giá trị lên đến hơn hai trăm tỷ công đức.

Lần thu hoạch lần này lớn vô cùng.

Nhưng Thành ca lại cảm thấy không đúng lắm.

Cao thủ ba tộc trước đó đây chỉ dừng lại ở con số này.

Ở đây đường đường là một Đế Tôn cung , một vị diện chi tử phát dục cũng đã năm trăm triệu năm, sao có thể chỉ có chút ít đồ này được.

“Xem ra đối phương có âm mưu.”

Giọng của Thương Linh nữ đế, từ Huyền văn tốc độ bên trong Huyền Phách truyền ra.

“Đến tận bây giờ, Chung Thác vẫn còn chưa xuất hiện.”

“Hơn nữa, thủ hạ của hắn chắc cũng không thể chỉ có nhiêu đây.”

“Ừm, quả thực có vấn đề.”

Thành ca cũng đầy hoài nghi mà gật đầu, tỏ ra tán đồng với phán đoán này.

Sau đó hắn bay về phía Hóa Huyền Trì.

“Ngươi làm gì vậy?” Thương Linh nhất thời không thể nào hiểu được.

Thành ca tỏ vẻ đương nhiên: “Đi làm cái Huyền thể, đây chả phải là mục đích đến đây lần này của ta sao?”

“Nhưng Chung Thác vẫn còn chưa hiện thân, kẻ địch rõ ràng có âm mưu quỷ kế…”

“Ta biết chứ.”

Thành ca vừa nói vừa xông thẳng vào Hóa Huyền Trì.

Thương Linh cạn lời hoàn toàn rồi.

Khi rõ ràng biết sự việc có gì đó không đúng, lẽ nào không nên đi kiểm tra cho rõ ràng hay sao?

Mà lại muốn đi làm việc mà chẳng liên quan gì đến việc chiến đấu?

Có thể nào khác thường hơn nữa không?

Không chỉ nàng không hiểu được, Chung Thác và Lăng Huyền Thần ở trong tối cũng không hiểu được.

Chung Thác bế quan đến nay vẫn chưa kết thúc, không tiện xuất chiến, trước mắt cái đi ra chỉ là hình chiếu.

Kế hoạch khi bắt đầu của bọn họ chính là để Lăng Huyền Thần cố ý ra chiến đấu rồi rút lui, dẫn dụ Thành ca vào một vùng có mai phục ở Đế Tôn cung .

Vùng đó liên thông trực tiếp với nơi Ảnh tộc tầng thứ bảy tụ tập.

Cho dù là người Huyền tộc hay người của Tiên tộc, đến đó đều sống không được bao lâu.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, sức chiến đấu của Thành ca quá mạnh, Lăng Huyền Thần vốn không đỡ nổi sự tấn công của hắn.

Trong tình huống này, đừng nói đến làm sao để giả vờ thua mà lừa địch vào sâu bên trong, đánh thêm một phút nữa, Lăng Huyền Thần sẽ thật sự bị toi rồi.

Thế là, kế hoạch này chỉ có thể gặp trở ngại.

Khi Chung Thác dự định sẽ làm rùa rụt cổ thêm một thời gian nữa, tạm thời ở góc tối cố nhẫn nhịn thêm mấy chục năm nữa, chờ đến khi thần công thành công rồi ra ngoài, thì bản thân Thành ca đã chủ động đặt chân vào Hóa Huyền Trì.

Mà Hóa Huyền Trì thì vốn không phải là nơi mai phục của bọn họ.

Nhưng nói về mức độ nguy hiểm thì thật ra còn cao hơn so với chỗ mai phục của bọn họ.

Hóa Huyền Trì có thể khiến bất cứ ai có được Huyền thể mới, cả quá trình này tuy rất đau đớn, nhưng vốn không phải lo lắng về việc nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ là khi có được Huyền thể, sự phòng ngự của người sẽ bị xóa sạch hoàn toàn.

Nếu không thì làm sao để Hóa Huyền Trì cải tạo ngươi chứ?

Trong quá trình này, người bên trong hoàn toàn không thể phòng bị, cho dù là huyền văn, huyền phách hay là tiên lực, tất cả đều sẽ rơi vào trạng thái nghỉ ngơi.

Không làm như vậy thì không thể nào có được Huyền thể.

Lúc này, nếu bên ngoài đột nhiên có người ra tay can dự vào, người ở bên trong sẽ chết mà không hay không biết gì cả.

Chung Thác hủy đi Hóa Huyền Trì ở các tầng hai, ba, bốn, năm là để những người dị tộc sau này không thể nào có được Huyền thể, không thể nào đột phá lên Đế Huyền cảnh được.

Nhưng hắn lại giữ lại một cái ở tầng thứ sáu.

Chính là cố ý để lại một con mồi để dụ cá mắc câu.

Phàm là Tiêm Ma đi vào Hóa Huyền Trì, toàn bộ đều sẽ chết không hề hay biết ở bên trong, không ai là ngoại lệ cả.

Thời gian lâu dài, những Tiên ma Thiên Huyền cửu trọng về sau cũng cam lòng không đột phá nữa.

Ai cũng biết đây là cái bẫy, hà tất phải ngu ngốc đi vào chứ.

Bọn thật quả thực không ngờ rằng, cái bẫy mà ai ai cũng biết là sẽ chết, “Lý Tuấn Lãng” lại đặt chân vào.

Chuyện này thật sự khiến người khác cảm thấy thật ngoài ý muốn.

“Hắn thật sự vào rồi?”

“Vào rồi, không có gì sai sót cả, Hóa Huyền Trì cũng đã có phản ứng rồi.”

“Chuyện này…”

Chung Thác và Lăng Huyền Thần có chút không thể tin được.

“Có phải là giở trò gì không?”

Theo bọn họ thấy, Lý Tuấn Lãng chắc chắn là một vị diện chi tử có vận khí ngút trời.

Loại người thế này chắc chắn không bao giờ phạm phải sai lầm cực độ như thế được.

Quy tắc thiên địa cũng không cho phép người có khí vận hộ thể chết một cách trẻ con như vậy đúng chứ?

“Quan sát thêm một lúc nữa.”

“Phải, nhất định hắn vào trong đó không hề giải trừ phòng bị.”

Khi bọn họ ôm ấp tâm trạng hi vọng chờ đợi và kinh ngạc quan sát, Thành ca ở bên trong đã bắt đầu quá trình có được Huyền thể.”

Chương 697.

Bên ngoài Hóa Huyền Trì có vẻ không lớn, nhưng bên trong lại là một thế giới khác.

Đầm mình vào trong nước của hồ, Khương chưởng môn có thể cảm nhận được sự tê tê ngứa ngứa ở xung quanh.

Cho hắn cảm giác như vô số con cá bé nhỏ đang động nhẹ vào mình vậy.

Quá trình này thật sự quá dễ chịu, không đủ để hắn có được Huyền thể xa rồi.

Thế là, theo như những bước tiến hành thông thường, hắn tạm thời thu Tiên lực, Huyền lực của bản thân, thu cả Huyền Phách, Huyền văn, rũ bỏ tất cả sự phòng bị.

Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy hơi đau đớn.

Nhưng mà đối với hắn mà nói thì chỉ chẳng đáng gì cả.

Quá trình cải tạo Huyền thể vốn chẳng hề nhanh, qua hai giờ đồng hồ cũng chỉ cải tạo xong một nửa mà thôi.

Thể phách của Khương Thành vốn quá mạnh.

Nên quá trình cải tạo này cũng rất chậm rãi.

Qua một ngày một đêm, Huyền thể của hắn cuối cùng cũng cải tạo xong.

Nhưng vào thời khắc Huyền Thể của hắn vừa thành hình, thân thể của hắn đột nhiên vỡ tan.

Sau đó, hắn ngãn xuống một cách hoa lệ.

Đây cũng là chuyện từ trước đến nay không một ngoại lệ trong Hóa Huyền Trì.

Trừ phi có người ở bên ngoài can dự, nếu không thì bình thường có được Huyền Thể nhiều lắm cũng chỉ có hơi đau một chút, không đến mức phải chết.

Bây giờ Chung Thác và Lăng Huyền Thần vẫn ở ngoài quan sát, Thành ca lại chết trước khi cảm ngộ như bình thường.

Đến chính hắn cũng trở tay không kịp.

“Chuyện này là sao?”

“Chẳng phải nói vào Hóa Huyền Trì thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng sao?”

Ca này tuy đã quen chết rồi, nhưng vẫn cảm thấy thật trơ trọi.

Mà sự thật, sở dĩ hắn chết ở bên trong cũng là có lí do.

Người dị giới có Tiên thể hoặc Ma thể, sau khi vào Hóa Huyền Trì, có được phẩm cấp Huyền thể sẽ bắt đầu từ cấp bậc giống với tiên thể, ma thể, yêu thể trước đó.

Đây là đạo lí cân bằng của thiên địa.

Nếu cấp bậc của Huyền thể quá cao hoặc quá thấp, thì nó sẽ không cân bằng với Tiên thể, ma thể vốn có.

Kết quả cuối cùng là banh xác mà chết.

Thành ca không những có tiên thể chí cao, mà còn có cả hỗn độ ma thể.

Thể chất như vậy… Hóa Huyền Trì nhỏ bé cho thấy bản thân vẫn chưa từng gặp qua.

Muốn làm ra một Huyền thể phù hợp với cơ thể của hắn, Hóa Huyền Trì này có chạy hết công suất cũng không thể nào làm tới cấp bậc đó được.

Thế là cuối cùng, huyền thể của Thành ca cải tạo được một nửa, vốn không theo kịp Tiên thể và ma thể.

Bởi vì bên trong cơ thể mất cân bằng nặng, hắn chết đi cũng là đương nhiên.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

Âm thanh nhắc nhở kịp thời của hệ thống vang lên.

"Ting! Kí chủ có được huyền thể nguyên sơ!"

"Ting! Kí chủ sống lại!"

Sau khi đầy máu sống lại, Thành ca đã có được Huyền thể thuộc về mình.

Còn về phẩm cấp của Huyền thể, thì nó đồng đẳng với Hỗn độn ma thể.

Mà lúc này, Chung Thác và Lăng Huyền Thần chờ đợi ở bên ngoài cũng thấy phiền rồi.

Tuy ở bên ngoài không thấy được tình hình bên trong, nhưng cũng đã qua một ngày một đêm rồi.

Thời gian dài như vậy, "Lý Tuấn Lãng" ở bên trong chắc chắn đã rũ bỏ tất cả sự phòng bị xuống, an tâm chuyển hóa Huyền thể rồi nhỉ?

Thế là, với sự gợi mở của Chung Thác, Lăng Huyền Thần và hơn mười mấy cao thủ đỉnh cấp nhất của Đế Tôn cung đồng thời cùng ra tay với phía Hóa Huyền Trì.

Trong chốc lát, nước trong trì sôi sục lên một cách mãnh liệt.

Người bình thường ở trong chuyển hóa Huyền thể, gặp phải sự thay đổi đột ngột như thế này sẽ gặp phải đã kích mang tính hủy diệt.

Chuyển hóa Huyền thể vốn rất tinh tế, không dễ xảy ra sai sót.

Nước trong trì đột nhiên trở nên hỗn loạn không thể chịu được như vậy, lại còn hỗn tạp với rất nhiều sức mạnh từ bên ngoài

sẽ khiến Huyền thể bị hư hại, vào trong rồi quật lại chính mình.

Càng huống hồ gì lần này toàn là những cao thủ ra tay cũng lúc.

Ngày trước chỉ cần tùy ý quấy động một chút, người bên trong đã chết ngay tại chỗ rồi.

Lần này bởi vì là "Lý Tuấn Lãng", bọn họ đã tập trung hỏa lực vào nước trong trì đến cả mười lăm phút.

Sau khi nước trong hồ lại lần nữa khôi phục nguyên trạng, Chung Thác và Lăng Huyền Thần chờ đợi một lúc rồi bật cười thành tiếng.

"Ha ha ha ha."

"Lý Tuấn Lãng, ngươi cũng có hôm nay à?"

"Đúng là không thể ngờ, lại giải quyết ngươi dễ dàng như vậy."

"Đúng là quá đáng giá cao tên này mà."

Mà lúc này, cao thủ của ba tộc cuối cùng cũng giết được vào trong.

Ngước lên nhìn thì thấy Lăng Huyền Thần và mấy người cao cấp của Đế Tôn cung .

Chuyện này cũng thôi đi, mấu chốt là trước mắt bọn họ còn có một hình chiếu.

Không phải Chung Thác thì còn là ai nữa chứ?

"Đế Tôn!"

"Trời ơi!"

"Sao bọn họ vẫn còn đây?"

Cao thủ ba tộc nhất thời hoảng loạn.

Hình chiếu của Đế tôn vẫn còn, chứng tỏ hắn vẫn còn sống.

Sự sợ hãi đến thấu tận tâm can lần nữa quay trở lại.

Đồng thời, những cao thủ lạ mặt nhiều hơn lúc trước mấy lần lũ lượt từ sâu trong Đế Tôn cung tràn ra.

Chỉ chốc sau đã bao vây chật như cối nêm.

Sự đường hoàng này chính là một cạm bẫy lớn chờ bọn họ lọt lưới.

Bọn họ chỉ có thể nắm vào cọng rơm cứu mạng duy nhất.

“Lý Tuấn Lãng tiền bối đâu?”

“Phải đó, Lý tiền bối đâu rồi?”

Không có Thành ca chống lưng, bọn họ sao dám đối đầu với Đế Tôn chứ?

Sở dĩ lần này dám khai chiến đều là mượn lá gan của Thành ca.

Nhìn thấy dáng vẻ hoang mang lo sợ của bọn họ, bọn người Lăng Huyền Thần lần nữa cười to.

“Ha ha ha ha.”

“Các ngươi còn trông mong vào Lý Tuấn Lãng sao?”

“Đúng là mơ tưởng hão huyền mà?”

“Nói cho các ngươi biết, Lý Tuấn Lãng đã chết rồi.”

“Cái gì?”

Đám cao thủ ba tộc biến sắc.

“Không thể nào!”

“Hắn mạnh như vậy, sao có thể chết được.”

“Đúng thế, Lăng Huyền Thần ngươi khi nảy còn bị hắn dễ dàng đánh bại cơ mà.”

“Bọn ta tuyệt đối không tin.”

Bọn họ không dám tin, nếu Lý Tuấn Lãng chết rồi, tiếp theo bọn họ phải làm sao đây?

“Một đám ngu xuẩn!” Chung Thác lạnh lùng hét lên.

Bản thể của hắn thì vẫn cứ ở trong một nơi bí mật bế quan luyện hóa hai hạt giống Huyền lực.

Hình chiếu ở trên nhìn xuống đám cao thủ ba tộc, sát hí và lòng thù hận bao phủ lên khắp hiện trường mà không hề che đậy.

“Tên phế vật Lý Tuấn Lãng đó, đã bị ta giết rồi!”

“Tên đó chẳng qua chỉ là một tên bất tài vô dụng mà thôi, ta muốn giết hắn thì cũng chẳng cần đến bổn Tôn phải ra tay.”

“Còn lũ ngu xuẩn các ngươi, lại dám theo hắn tạo phản.”

“Đúng là không biết trời cao đất dày, tự tìm đường chết.”

Mọi người hoang mang thẩn thờ, đột nhiên cũng không tin mấy.

Lý Tuấn Lãng là phế vật?

Ngươi giết hắn cũng không cần bổn tôn ra tay?

Tên Đế Huyền cửu trọng của Kim Huyền tộc dẫn đầu bình tĩnh trở lại.

Nhìn về Chung Thác, đột nhiên lạnh lùng bật cười.

“Ngươi chém gió bậy bạ gì vậy?”

Dù gì thì sự việc đã đến bước này, đối phương cũng không thể nào bỏ qua cho các ngươi, vậy nên hắn nói chuyện cũng chẳng kiêng kị gì.

“Ngươi tưởng bọn ta không biết hai lần ngươi hóa thân ra ngoài hành động à?”

“Đúng vậy!”

Đế Huyền cảnh cửu trọng dẫn đầu Hắc Huyền tộc cũng nhịn không được nữa mà bộc phát.

“Hơn nữa hóa thân của ngươi lại còn bị biến thành chó nữa.”

“Đúng thật không biết ngươi lấy đâu ra dũng khí mà hạ thấp bảo người khác là phế vật nữa.”

“Chém gió cũng chém bay rồi, còn ở đó mà ra vẻ.”

Biến thành chó?

Ý gì vậy?

Hình chiếu của Chung Thác lay động.

Nhìn sang một bên, sắc mặt của Lăng Huyền Thần lại không còn được tự nhiên.

“Hầy, Chung huynh tự mình nhìn đi.”

Nói xong, hắn vứt Huyền Khí Lưu Ảnh sang.

Đó chính là cảnh tượng hai hóa thân của hắn bị Lê Hàn Ngọc dắt đi ở bên ngoài.

Chương 698.

Toàn trường là sự im lặng, bầu không khí càng trở nên nghiêm trọng.

Nghiêm trọng đến nổi sắp biến thành thực chất, sau đó còn vặt được ra nước.

Chung Thác rất nhanh đã xem xong lưu ảnh, thần thái có thể nói là đặc sắc trước giờ chưa từng có.

Ba tộc cao cao cấp đã biết hắn hàng trăm triệu năm rồi, biểu hiện vẫn như lần đầu tiên nhìn thấy hắn có nhiều diễn xuất phong phú như vậy.

"Chung ca…"

Một vị phu nhân của Chung Thác nhịn không được, phá bỏ bầu không khí yên ắng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ muốn hạ nhục ngươi chăng?"

Lời chưa kịp nói hết, đã bị một tiếng quát to làm gián đoạn.

"Cút!"

Nhìn lại hình chiếu đang rung lên kịch liệt, toàn bộ không gian này đã trở nên vô cùng bất ổn.

"Giết chết bọn hắn!"

"Giết sạch bọn hắn!"

Vị Đế Tôn đã tung hoành mấy trăm triệu năm, khẩu khí cũng trở nên run rẩy, hoàn toàn không có cách nào khống chế cảm xúc.

"Giết sạch toàn bộ, một người cũng không được lưu lại, xóa sạch cả bốn tộc!"

Hắn mất thể diện, rất xấu hổ.

Với tư cách là Vị Diện Chi Tử, hắn đã thuận buồm xuôi gió nhiều năm rồi, hoàn toàn chịu không được "đả kích" như vậy.

Hiện tại, hắn chỉ muốn tiêu diệt hết từng người một.

Lăng Huyền Thần ở bên cạnh không nhịn được mà nhăn mặt, hắn có chút hối hận vì đã để Chung Thanh xem lưu ảnh đó.

Xóa sạch tứ gia tộc, việc này có chút quá đáng rồi.

Với lại hắn còn phát hiện, ánh mắt Chung Thác nhìn hắn cũng ẩn chứa sát khí.

Chẳng lẽ tương lai hắn vẫn còn muốn ngầm diệt khẩu mình

Nhận thức này đã khiến hắn không rét mà run.

"Giết!"

Chung Thác thét lên: "Mau giết bọn họ!"

"Để cho bọn họ tuẫn táng theo Lý Tuấn Lãng!"

Khi những cao thủ trong Đế Tôn cung này chuẩn bị ra tay, lúc những người cấp cao của ba tộc đang tuyệt vọng, tiếng cười khẽ từ Hóa Huyền Trì truyền đến.

"Ca vẫn còn chưa chết, tuẫn táng cái gì?"

Ngay sau đó, Thành Ca - người đã trở thành Lý Tuấn Lãng lại một lần nữa xuất hiện.

Kỳ thực, Thành Ca sớm đã có thể xuất hiện rồi.

Dù sao thì hệ thống cũng đã cho hắn huyền thể nguyên sơ cao cấp nhất.

Nào đâu biết lúc hắn vừa định xuất hiện, thì Hóa Huyền Trì liền bị tấn công.

Đã có huyền thể chí cao, cho nên nước trong Hóa Huyền Trì đối với hắn mà nói cũng không khác gì nước trong ao bình thường.

Ngay cả khi bị nổ tung, hắn cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Hắn ở trong nhìn nhóm người ở trên đang làm việc vô ích, giống như là đang xem khỉ biểu diễn vậy.

Cố ý ở lại bên trong, đợi tất cả các thủ trong Đế Tôn cung đều xuất hiện, lại tiếp tục xem Chung Thác đang giả vờ đe dọa, đến lúc này hắn mới chịu xuất hiện.

“Lý tiền bối!”

“Ha ha, ta biết là tiền bối vẫn chưa chết!”

Những tầng lớp cao của ba tộc vui mừng khôn xiết.

Bây giờ bọn họ đã bị Thành Ca trói vào chiến xa, họ cũng chỉ có thể đi theo hắn đến tận cùng bóng tối.

Đùi to nhất ở bên này không sao, không biết bọn họ vui mừng biết bao nhiêu.

“Chung Thác, ngươi quả nhiên là đồ khoác lác, còn nói chính tay ngươi giết Lý Tiền Bối.”

“Người ta rõ ràng đang sống rất tốt mà.”

“Đúng là không biết xấu hổ mà!”

“Ngươi có biết mất mặt là gì không?”

Chung Thác lại lần nữa chết lặng.

Sĩ diện cả đời này của hắn xem như đã bị Thành Ca làm cho mất hết rồi.

“Sao lại có thể như vậy?”

“Ngươi nên chết rồi mới đúng!”

“Hóa Huyền Trì đã bị kích động, ai cũng không thể nào sống sót!”

Đường đường là Đế Tôn, mà cũng có chút nói năng lộn xộn rồi.

Hơn nữa Lăng Huyền Thần ở bên cạnh và những cao thủ khác trong Đế Tôn cung vẻ mặt cũng có biểu hiện hết sức kỳ lạ.

Người này rõ ràng đã chết rồi mà, sao giờ có thể vui vẻ xuất hiện ở đây?

“Mạng chó nhà ngươi vẫn còn sống, thì làm sao mà ta chết được chứ?”

Thanh Ca cười híp mắt nhìn về phía hình chiếu của Đế Tôn: “Không phải ở bên ngoài người có rất nhiều hóa thân sao, ta

vốn còn tính thành lập cho bọn hắn một đội, kết quả sau này ngươi lại không phái bọn hắn đi”

“Lẽ nào lại như vậy!”

“Chết tiệt!”

Chung Thác giận đến nổi toàn thân phát run.

“Giết hắn!”

“Mau giết chết hắn!”

Sau khi hắn ra lệnh, Lăng Huyền Thần và các cao thủ của Đế Tôn cung ngay lập tức ra tay.

Trong nháy mắt, đã có hơn năm mươi vị Đế Huyền Cửu trọng bao vây xung quanh Thành Ca.

Đây mới thật sự là tình hình bên trong của Đế Tôn cung.

Những người bạn thâm giao, thân tín và nữ nhân của Chung Thác, toàn bộ đã theo theo Vị Diện Chi Tử cùng nhau phát triển.

Nhóm người này có vận khí hộ thể của riêng họ, với cơ hội hết lần này đến lần khác, thực lực của bọn họ mạnh hơn so với những Đế Huyền cửu trọng bình thường.

Chẳng qua là bọn họ đụng phải Thành Ca.

Huyền thể đã giúp hắn thuận lợi đột phá đến Đề Huyền Cảnh.

Mặc dù chỉ là Đế Huyền Nhất Trọng, nhưng Huyền Phách lại lần nữa trải qua sự biến đổi thể chất.

Lúc này Huyền Văn của hắn có thể hổ trợ cho lực quy tắc, so với lúc trước đã mạnh hơn gấp mấy lần.

Hơn nữa năm mươi lực Huyền Văn được sử dụng đồng thời sẽ có hiệu quả hủy diệt.

Tại thời điểm đầu tiên, toàn bộ Đế Tôn cung đã bị nổ tung thành từng mảnh.

Cho dù là cấm chế hay linh văn, cho dù không gian xung quanh vững chắc bao nhiêu, dưới sự tàn phá của mười lăm môn kiếm tâm đó, đã bị tiêu diệt trong chốc lát, mong manh như bèo không rễ.

Bùm bùm bùm!

Trong phút chốc, tất cả mọi người ở tầng thứ sáu Huyền Giới đều cảm nhận được sự chấn động khủng bố đó.

Nghe thấy tiếng nổ vang nặng nề.

Thậm chí nhiều người còn cho rằng đây là sự trừng phạt của thần linh, dọa đến mức nằm rạp xuống đất cầu xin.

Còn có một số người ngơ ngác nhìn sắc trời không ngừng biến đổi thất thường đến thất thần.

Bọn họ thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả đến những "tà ma dị giới" ẩn nấp trong một góc và Ảnh tộc cũng tạm thời bị kinh hoàng.

Mà ở bên ngoài Chung Thác đang thét lên.

"Năm mươi Huyền Văn!"

"Người vậy mà có thể dùng năm mươi Huyền Văn!"

Tuy hắn có thể dùng nhiều Huyền Văn, nhưng mà nhiều nhất thì cũng chỉ có mười cái.

Thành Ca đã vượt qua hắn gấp cả năm lần, khiến cho sự kiêu ngạo của thân là Vị Diện Chi Tử hắn bị tổn hại nghiêm trọng.

Hắn vẫn còn nhớ, hai lần hóa thân trước hắn đã đến tầng thứ ba, lúc đánh nhau với Lý Tuấn Lãng rõ ràng là đối phương chỉ có thể dùng hai ba Huyền Văn.

Cũng bởi vì lý do đó, nên hắn mới luôn luôn không coi Lý Tuấn Lãng ra gì.

Cứ luôn cảm thấy bản thân bởi vì bế quan nên không có thời gian, nên mới để hắn sống thêm một khoản thời gian ngắn nữa mà thôi.

Đợi sau khi bế quan kết thúc, thì có thể thoải mái đè chết hắn.

Nhưng mà bây giờ hắn mới phá hiện…

Cái ý nghĩ này có chút nực cười rồi.

Khi Lăng Huyền Thần bị tấn công dữ dội, hắn đã quả quyết thu hồi hình chiếu và căn bản cũng không có ý dùng bản thể xuất chiến.

Bùm!

Lăng Huyền Thần lại phun máu lần nữa.

Lần này, hắn lại không còn cơ hội trốn thoát rồi.

Trước khi chết, bất giác hắn nhìn thấy hình chiếu của Đế Quân đang tiêu tan về phương xa.

Trong lòng bỗng nhiên dâng trào sự không cam lòng và phẫn nộ mãnh liệt.

Bởi vì giúp ngươi nên ta mới chiến đấu.

Bản thân ngươi đang làm cái gì vậy?

Đã đến giờ phút quan trọng, vậy mà bản thể của ngươi lại vẫn bế quan còn không chịu tự mình động thủ?

So với việc bế quan của người, mạng sống của bọn ta không quan trọng sao?

Hắn với Chung Thác đã quen biết mấy trăm triệu năm rồi, luôn luôn cảm thấy người này rất nghĩa khí.

Bây giờ mới phát hiện, đó chỉ là bởi vì hắn có thể thoải mái giải quyết kẻ thù trước đây mà thôi.

Kẻ thù bây giờ càng mạnh, hắn giải quyết không được, cho nên hắn cũng sẽ bán đồng đội để ẩn thân.

Thành Ca cũng không có cảm khái nhiều như vậy.

Sau khi tiêu diệt Lăng Huyền Thần, hắn nhanh chóng quét sạch những kẻ thù khác xung quanh.

Đám người này cũng đã bị dọa ngốc luôn rồi.

Bọn hắn biết Lý Tuấn Lãng rất mạnh, nhưng thực sự không ngờ hắn có có mạnh đến cấp độ biến thái như vậy.

Sức mạnh của hắn lại có thể tàn phá toàn bộ Đế Tôn cung.

Đây là thực lực cấp bậc nào chứ?

Chương 699.

Tin tức Đế Tôn Cung bị tiêu diệt rất nhanh đã lan truyền ra ngoài.

Rất nhiều người của bốn tộc Kim Ngân Hắc Bạch sau khi biết tin, phản ứng đầu tiên là không thể tin được.

Một Đế Tôn Cung thống trị Huyền Giới cứ như vậy mà tiêu tan sao?

Chung Thác vô địch tung hoành ngang dọc vậy mà bị đánh cho bỏ chạy rồi?

Tên Lý Tuấn Lãng này mạnh quá đi rồi?

Khi tin tức truyền đến tầng thứ ba, đám người Tân Linh, Thân Lương, Bạch La Chân thậm chí còn cảm thấy như đang nằm mơ.

"Thật không thể tin nổi…"

"Lý tiền bối rốt cuộc mạnh đến nhường nào chứ?"

"Không phải bảo đi lên tìm Hóa Huyền Trì sao?"

"Sao lại tiện tay diệt sạch Đế Tôn Cung rồi?"

Vốn dĩ biết được Thành Ca đến tầng thứ sáu, bọn họ còn tưởng rằng đó là một chuyến đi du ngoạn, lần mò từng li từng tí tại nơi có địa thế cực kỳ nguy hiểm, sơ xảy một chút sẽ là một hành trình phải bỏ mạng.

Bây giờ mới phát hiện, đây rõ ràng là một trận chiến dễ như trở bàn tay.

"Chung Thác vậy mà đã bị hắn đánh cho bỏ chạy rồi, đây cũng quá là dũng mãnh đi rồi?"

"Thần nhân…"

"Chẳng trách thần Bạch Huyền đã nhận định hắn là bằng hữu."

Người như vậy, nếu như không nhận hắn là bằng hữu, vậy thì chính là tai họa của Bạch Huyền tộc rồi.

Bây giờ lối ra vào của tầng thứ sáu không còn phong bế tiếp nữa, thông suốt như thường.

Mà ba tộc Kim Ngân Hắc, cũng không dám động tay với Bạch Huyền tộc nữa.

Đặc biệt là khi Chung Thác cái tên mà có sự uy hiếp lớn nhất này còn sống, bọn họ chắc chắn không dám tách ra khỏi cái chân to Lý Tuấn Lãng tiền bối.

Nhất thời, bên cạnh Thành Ca vây đầy những cấp cao của bốn tộc.

Mọi người đều ngầm giao ước là quên hết những thù hận đã kết trước đây, dù sao thì cũng có cùng một kẻ địch đang bày ra ở trước mặt.

Đế Tôn một ngày còn chưa diệt trừ được, tất cả mọi người đều không yên tâm.

“Chuyện này, Lý tiền bối, Chung Thác vẫn còn sống đấy?”

“Kẻ địch đó còn sống, sớm muộn gì cũng thành tai họa!”

“Đúng thế, diệt cỏ phải diệt tận gốc tận gốc!”

Đám người này hận không thể nói lời này mười lần trong một ngày, Thành Ca thật sự thấy phiền phức.

“Sao nào, các ngươi lại đang dạy ta phải làm gì sao?”

“Không dám không dám, chỉ là Chung Thác thù hận tiền bối ngươi, bọn ta lo lắng tiền bối bị hắn âm thầm báo thù.”

“Đúng thế, bọn ta cũng là suy nghĩ cho tiền bối ngươi thôi!’

“Vừa nghĩ đến tiền bối bị kẻ địch mạnh khủng khiếp như vậy âm thầm theo dõi, bọn ta liền ăn không ngon ngủ không yên, cả đêm không ngủ được!”

Mẹ nó, các ngươi nghiện rồi có phải không?

Thành Ca liếc nhìn mấy lão già không cần mặt mũi này, hận không thể đá cho mỗi tên một cái.

Rõ ràng là bản thân sợ chết, còn nói giống như kiểu quên bản thân mình vì người khác vậy.

“Vậy các ngươi cứ tìm ra Chung Thác đi, tìm ra rồi ta có thể ra tay bất cứ lúc nào.”

Huyền Giới lớn như vậy, nếu như Chung Thác cố ý lẩn trốn, chỉ dựa vào năng lực của những người này thật sự là không thể tìm ra được.

“Bọn ta tìm không thấy, nhưng tiền bối người sức mạnh thông thiên, ngươi ra tay nhất định có thể tìm thấy được.”

“Không rảnh.”

Tìm người khắp cả một thế giới, Thành Ca quả thật không có tâm trạng thảnh thơi như vậy.

Vậy thì không phải một nhân vật chính như hắn trở thành người cứ chạy vòng quanh kẻ địch rồi sao, thể diện để ở đâu chứ?

Trong thời gian ba ngày, biến hóa khôi phục lại, hắn biến trở về thành Khương Hiền giả.

Thế là những người ở bên ngoài kia càng thêm hoang mang.

“Lý tiền bối đi đâu rồi?”

“Thật sự có thể gọi ra bất cứ lúc nào sao?”

“Ngộ nhỡ Chung Thác đột nhiên tấn công thì phải làm sao?”

Giống hệt như đám người Tân Linh hồi đó, cao thủ ba tộc toàn bộ đều nóng lòng.

Cả ngày đến cửa hỏi không ngừng.

Việc này khiến cho Thành Ca phiền càng thêm phiền.

Thế là để yên tĩnh, vị Ca này dứt khoát đã không làm thì thôi đã làm thì phải làm đến cùng, chơi một vố lớn luôn.

Hôm đó, đám cấp cao của bốn tộc Kim Ngân Hắc Bạch đều đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ mạnh.

Tiếng nổ truyền đến từ Hiền Giả Cung, đã dẫn dụ tất cả mọi người vội vàng đến vây xem.

“Chuyện gì thế?”

“Lẽ nào Đế Tôn Chung Thác lén đánh qua đây?”

“Mau, mau đi xem thử.”

Mọi người còn chưa tập chung đến gần, đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc mà lâu ngày không gặp bay thẳng lên trời.

“Lý Tuấn Lãng tiền bối!”

“Lý Tuấn Lãng tiền bối vẫn còn ở đây là tốt rồi.”

Mọi người vẫn chưa kịp chào hỏi, vị Lý Tuấn Lãng ở trên không trung kia đã thét lên.

“Khương Thành, ta đối đãi với ngươi không tệ, vậy mà ngươi lại dám đối xử với ta như vậy?”

“Được lắm được lắm, từ đây ta với ngươi hai người ân đoạn nghĩa tuyệt, không bao giờ gặp lại nữa!”

“Ta trở về Tiên Giới đây!”

Mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, ca này đã giống như hỏa tiễn trên không bay thẳng tắp lên trời cao.

Trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Từ đây đi lên không phải là tầng thứ bảy sao?

Còn có thể thuận lợi trở về Tiên Giới?

Mọi người trong lòng nổi lên một câu hỏi, nhưng rất nhanh đã mất đi.

Bây giờ quan trọng không phải là hắn có thể trở về Tiên Giới được hay không, mà là Lý Tuấn Lãng tiền bối hình như đã đoạn tuyệt với Khương Thành rồi!

Vấn đề lớn rồi.

Chung Thác vẫn chưa chết mà.

Lý Tuấn Lãng tiền bối không thể đi được!

Nhất thời tất cả mọi người đều hoang mang, cho dù Bạch Huyền tộc, hay là ba tộc còn lại đều đứng ngồi không yên rồi.

Lúc mọi người nhao nhao chạy về Hiền Giả Cung, Thành Ca đã ẩn thân biến trở về thân phận Khương hiền giả rồi, lại bay trở về.

Cách nghĩ của hắn rất đơn giản, bây giờ Lý Tuấn Lãng đoạn tuyệt với ta rồi, sau này các ngươi cũng đừng tìm ta nữa.

Ta với hắn không liên quan nữa.

“Khương Hiền giả!”

“Khương Hiền giả, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Sao Lý tiền bối lại đi rồi?”

Trước cửa Hiền Giả cung rất nhanh đã chật như nêm cối.

Thành Ca đột nhiên đi ra từ bên trong, vẻ mặt tiếc nuối xõa tay với mọi người.

“Như các ngươi đã thấy, hắn đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Đi đâu rồi?”

Thành Ca nhún vai: “Vừa nãy các ngươi không nghe thấy sao, hắn trở về Tiên Giới rồi.”

“Việc này…”

“Làm sao hắn trở về Tiên Giới được?”

“Dựa vào sức mạnh của hắn, trở về Tiên Giới không phải rất bình thường sao?”

“Nhưng mà…”

Đám người Tân Linh và Bạch La Chân đều có chút mất bình tĩnh rồi.

“Quan hệ của hắn và Khương Hiền giả ngươi không phải vẫn luôn rất tốt sao, sao có thể đột nhiên lại muốn rời đi chứ?”

Thành Ca lắc lắc đầu: “Trong thiên hạ không có bữa tiệc nào không đến lúc tàn, trời phải đổ mưa, con gái phải gả đi, hai người bọn ta cãi nhau một trận, sau đó hắn liền tức giận muốn rời đi… cũng rất hợp tình hợp lý mà.”

Việc này không hợp tình hợp lý chút nào được không?

“Vậy, ngươi có thể tìm hắn về được không?”

“Đúng thế, Lý tiền bối là người duy nhất có thể chống lại được Chung Thác ở đây, nếu như hắn không ở đây nữa, vậy thì tiêu đời rồi.”

Thành ca âm thầm bĩu môi, trước đây các ngươi không phải rất căm ghét tà ma Dị Giới sao?

Sao bây giờ ai ai cũng lưu luyến không rời như vậy?

“Không tìm về được nữa, người đã đến Tiên Giới rồi, ta còn tìm thế nào được?”

Đại Điện chủ tân nhiệm Kim Bột của Kim Huyền tộc lóe lên ý nghĩ, liên thanh nói: “Không phải ngươi có khế ước chủ tớ kia sao? Thử gọi hắn xem!”

Đại Điện chủ tân nhiệm Ngân Trí của Ngân Huyền tộc cũng vội vàng phụ họa: “Đúng thế đúng thế, bây giờ gọi hắn quay trở về, sau đó nói chuyện hẳn hoi với hắn, dỗ dành hắn một chút đi.”

Đại Điện chủ tân nhiệm Hắc Nhạc của Hắc Huyền tộc thì lại đề nghị: “Thật sự không được, thì xuống nước một chút, xin lỗi hắn, dù sao người ta cũng là cao thủ đứng đầu…”

Các ngươi thật sự ai ai cũng biết đưa ra những chủ ý!

Thành Ca suýt chút đã bị bọn họ chọc cười rồi.

Để bản thân thật xin lỗi với một bản thân giả.

Đùa gì chứ?

“Thật ngại quá, đã không gọi được nữa rồi, ta với hắn đã phá bỏ khế ước chủ tớ rồi, từ đây không còn quan hệ gì nữa.”

Hắn vẫy vẫy tay: “Được rồi đươc rồi, mọi người làm gì thì làm đi, Lý Tuấn Lãng sẽ không xuất hiện nữa.”

“Cái gì?”

“Phá bỏ khế ước rồi?”

Tất cả những người có mặt đều sụp đổ, cho dù là Tân Linh hay là Kim Bột, cho dù là Ngân Trí hay là Hắc Nhạc.

“Tai sao chứ?”

“Tại sao ngươi phải phá bỏ khế ước với hắn?”

“Lần này thì tiêu rồi, hoàn toàn tiêu rồi…”

Chương 700.

“Tà ma Dị Giới” Lý Tuấn Lãng đoạn tuyệt với Khương Thành, hơn nữa còn rời khỏi Huyền Giới.

Tin này rất nhanh đã lan ra.

Không còn cách nào khác, những người lúc đó nhìn thấy quá nhiều, muốn giấu cũng không giấu được.

Đối với việc một vị "tà ma dị giới' nhiệt tình như vậy rời đi, trên dưới Bạch Huyền tộc vô cùng buồn bã.

Thậm chí rất nhiều người khóc nước mắt đầm đìa, mấy ngày mấy đêm đều không thể thoát ra khỏi sự bi thương.

Còn cảm nhận của ba tộc Kim Ngân Hắc thì là vừa mừng vừa lo.

Thực lực của người này quá hùng mạnh, mặc dù hắn không can dự vào việc của bốn tộc, nhưng dù sao cũng đứng về phía Bạch Huyền tộc, cũng là phá vỡ đi sự cân bằng của bốn tộc.

Rời đi có lẽ lại là một chuyện tốt.

Có điều ở một mặt khác, Chung Thác vẫn chưa chết kia ai sẽ đến giải quyết đây?

Đây là một vấn đề chí mạng.

Nhất thời, rất nhiều nơi ở Huyền Giới đều tràn ngập bầu không khí bi thương tuyệt vọng.

Đến cả đám Tiên Ma Thương La Ma Đế và Đại Diễn Tiên Đế cũng đã biết được tin tức này.

"Lý Tuấn Lãng cũng xem như là đã làm một chuyện đúng đắn."

"Đúng thế, thân là người của Ma giới ta, trước đây hắn tự nguyện nhận Bạch Huyền tộc làm chủ, quả thật là vô cùng mất mặt."

"Người này cũng xem như là biết quay đầu là bờ rồi."

Trước đây lúc "Lý Tuấn Lãng" tuyên bố mình là triệu hoán thú của Thành Ca, đã khiến cho bọn họ bị đả kích lớn rồi.

"Có điều, người này vậy mà có thể trở về Tiên Giới?"

"Ở đây có đường quay về sao?"

"Không thể nào?"

“Cũng không chắc, dựa vào thực lực không tầm thường của người này, nói không chừng thật sự có thể trở về.”

“Haiz.”

Đại Diễn Tiên Đế và Thương La Ma Đế đều bóp tay than thở.

“Nếu như đem cả chúng ta theo luôn thì tốt biết mấy.”

“Đúng thế, ta thật sự không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này nữa rồi.”

Mấy người bọn họ, nơi thích hợp nhất chắc chắn là Tiên Giới rồi.

Đặc biệt là sau khi lấy được Huyền Phách Huyền Văn ở Huyền Giới rồi mới trở về Tiên Giới, sức mạnh của bọn họ toàn bộ đều sẽ tăng lên vùn vụt.

Đến lúc đó, nói không chừng cũng có thể trở thành người thay đổi vận mệnh của Tiên Giới.

Những năm nay bọn họ có nằm mơ cũng muốn được quay về.

Mà tại một nơi nào đó ở tầng thứ sáu của Huyền Giới, Chung Thác vẫn đang bế quan.

Hai hạt giống Huyền lực lúc sáng lúc tối, xung quanh hắn một trước một sau, chẫm rãi xoay tròn.

Giống như những hành tinh đang chuyển động xung quang mặt trời vậy.

Hai loại ánh sáng không giống nhau cuồn cuộn rơi trên người hắn, làm cho cả người hắn đều mạ thêm hai tầng ánh sáng thần bí.

Lúc này, một đám khói đen dày đặc từ từ dâng lên ở phía xa.

Dần dần, một lão già đầu đội mũ người mặc hắc bào thành hình từ trong đám khói đen.

Hắn đối mặt với Chung Thác, hơi khom người.

“Thiếu chủ, không ngoài dự đoán, tin tức Lý Tuấn Lãng rời đi có lẽ là sự thật.”

“Hử?”

Chung Thác chưa dừng quá trình luyện hóa lại.

Có lẽ trước khi đến được với thành công, hắn sẽ không dừng lại hoàn toàn.

Bởi vì việc đó sẽ khiến hắn phí công vô ích.

“Vậy xem ra, sau này ta vẫn phải giết đến Tiên Giới để báo thù rồi.” Hắn lạnh nhạt nói.

“Lý Tuấn Lãng” khiến hắn bị lăng nhục và đả kích nhiều như vậy.

Với tính cách này của hắn, không thể nào cứ như vậy mà bỏ qua.

Nỗi nhục này hắn nhất định phải đòi về.

Khuôn mặt của lão già đó giống như đám sương khói, không thể nhìn rõ biểu cảm được, có điều giọng điệu lại có chút lo âu.

“Bên phía Tiên giới cũng không có Huyền Khí, sẽ gây bất lợi cho sự phát huy của thiếu chủ ngươi…”

“Vậy thì đã làm sao?”

Chung Thác lạnh lùng cắt lời hắn: “Những năm nay, ta sớm đã nghiên cứu rất nhiều lần hệ thống tu luyện của Tiên Giới. Sự ảo diệu của Tiên lực và quy tắc, trong mắt ta cũng không tồn tại bí mật gì rồi.”

“Quả là như thế.”

Lão già đó không thể không thừa nhận, Chung Thác không hề nói ngoa.

Những năm nay những Tiên Ma lưu lạc đến Huyền Giới, thật ra có một phần cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay hắn.

Mà tác dụng của những người đó, chính là cung cấp cho hắn những kỹ năng, võ thuật, công pháp, kỹ năng bí mật của Tiên thuật và các loại phong tục nhân tình.

Cuối cùng, lúc bị vét sạch hết tất cả giá trị, những người này sẽ bị hắn biến thành vật liệu thí nghiệm.

Nghiên cứu nhiều năm, những hiểu biết của vị Vị diện chi tử của Huyền Giới này với Tiên Giới, thật ra đã thâm sâu đến khó tin.

Thậm chí đã vượt xa phần lớn các tuyệt đại Chuẩn Đế.

“Vậy… bốn đại Huyền tộc và Khương Thành ở bên ngoài tạm thời không cần để ý nữa sao?”

Chung Thác chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lão già kia một cách xa xăm một cái.

“Đông lão, người có phải là càng già càng hồ đồ rồi không?”

Lão già không lên tiếng, chỉ là trong lòng có chút không vui.

Hắn từng là một vị cao thủ cổ xưa trong lịch sử của Huyền tộc, bởi vì tu luyện xảy ra sai sót, cuối cùng chỉ dư lại một tia tàn linh.

Mà sau đó, dưới dự sắp xếp của vận mệnh đã gặp phải Chung Thác thời còn nhỏ, trở thành lão gia gia bên cạnh hắn.

Lúc đó hắn bảo sao Chung Thác nghe vậy, cung kính như với thần linh.

Dưới sự chỉ điểm của hắn, Chung Thác gần như không phải đi qua đường vòng.

Có thể thuận lợi trở thành Đế Tôn, hắn cũng có công lao rất lớn.

Chỉ là cùng với sự lớn mạnh của Chung Thác, tác dụng của hắn cũng càng ngày càng nhỏ, thân phận cũng dần dần bị hạ từ Trưởng lão xuống tôi tớ.

“Khi ta luyện hóa xong hai hạt giống Huyền lực kia, Huyền Giới còn ai có thể chạy khỏi được lòng bàn tay ta?”

Chung Thác lạnh lùng nói: “Lúc này, việc ta phải làm chính là nhẫn nhịn đến lúc đại công cáo thành, chứ không phải là phá quan ra ngoài, gấp gáp báo thù.”

“Càng huống hồ…”

Hắn nhếch khóe miệng, lộ ra sự chế giễu: “Ta nghi ngờ sự rời đi của Lý Tuấn Lãng, là một cái bẫy, chính là muốn dẫn dụ ta xuất hiện.”

Lời của hắn, Đông lão không thể phản bác lại.

Hắn rất rõ, bản tính của Chung Thác đa nghi, từ trước đến nay sẽ không tùy tiện mạo hiểm.

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã qua mười mấy năm.

Những năm nay Huyền Giới thái bình, tươi tốt phồn thịnh, giữa bốn tộc không hề xảy ra bất cứ tranh chấp nào.

Thành Ca những năm nay đã dùng hết Huyền Nguyên Quả, tăng cảnh giới lên đến Đế Huyền ngũ trọng.

Tiện thể lại tăng hơn trăm Huyền Văn lên đến thất trọng.

Nếu không phải ba cái hạt giống Huyền lực Kim Ngân Hắc bên phía Chung Thác rất quan trọng với A Linh, mà hắn lại cần A Linh dẫn mình rời khỏi Huyền Giới, thì e rằng hắn sớm đã mất đi kiên nhẫn rồi.

Ngoài thăng cấp ra, tâm tư còn lại của hắn đều dành để tìm tung tích của Lam Đề.

Không chỉ Bạch Huyền tộc, ngay cả ba tộc Kim Ngân Hắc, đều bắt đầu giúp đỡ thăm dò hành tung của Cô Nguyệt Tâm Cơ ở khắp nơi.

Huyền Giới mặc dù lớn, nhưng cũng có giới hạn.

Thế mà cho dù có tìm thế nào, cũng không hề có một tin tức nào.

Không chỉ Lam Đề, Đại Điện chủ thứ ba của Bạch Huyền tộc Bạch Vô Khải cũng đã thăm dò khắp nơi.

Ngoài ra, ba tộc Kim Huyền, Ngân Huyền, Hắc Huyền cũng có một số cao thủ vượt cấp đến nay chưa từng hiện thân.

Cảm giác đem đến cho người khác, giống như là những người này đã rời khỏi Huyền Giới rồi.

Chỉ là trên một tầng nữa chính là tầng thứ bảy của Ảnh tộc chiếm giữ, ở đó sức mạnh có mạnh hơn nữa cũng không thể sống lâu được.

Điều này khiến cho Thành Ca cũng có chút lo lắng hiếm thấy.

Mà cũng chính vào ngày này, Huyền Giới bất ngờ nổi lên sóng gió.

Mây đen tầng tầng lớp lớp khắp trời, che lấp đi tầm nhìn và thần niệm.

Trời đất không ngừng rung chuyển, giống như đất lở núi sập.

Rất nhiều người vẻ mặt mơ hồ bay ra bên ngoài, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả những người bay đến giữa không trung đều cảm nhận được một nguồn sức mạnh thần bí vây quanh, bản thân dường như bị sự tồn tại đáng sợ khóa chặt.

Bọn họ thậm chí cảm thấy, Huyền khí ở xung quanh đều có chút không thể khống chế được.

Mà cũng chính vào lúc này, một âm thanh từ tốn vang vọng cả một Huyền Giới.

"Ta Đế Tôn Chung Thác, hôm nay trở thành Chân thần duy nhất của Huyền Giới."

"Nắm giữ thiên lý tuần hoàn vạn vật sinh diệt…"

"Thao túng tất cả Huyền khí ở giữa trời đất!"

Chương 701.

Từ tầng một đến tầng thứ sáu, tất cả mọi người đều nghe thấy âm thanh này.

Cho dù là ai sau khi nghe thấy câu nói này, đều cảm giác hoang đường.

Chân thần duy nhất cái gì?

Còn nắm giữ thiên lý tuần hoàn vạn vật sinh diệt, thao túng tất cả Huyền khí giữa trời đất?

Trên đời còn có những năng lực này sao?

Cho dù là người có sức mạnh lớn hơn nữa, cũng không thể làm được đến mức đó chứ?

Mỗi tầng đều có rất nhiều người đang nhao nhao bàn tán.

"Người này không phải là bị Lý tiền bối đánh cho mất đi thần trí điên rồi đó chứ?"

"Ta thấy là có thể đó, hắn đúng là nói lời điên cuồng."

"Đúng là bi thương mà, vậy mà ảo tưởng bản thân trở thành thần…"

Thế nhưng, những Đế Huyền Cảnh đứng đầu của bốn tộc kia, lại không hề lơ là.

Sắc mặt của bọn họ toàn bộ đều cứng lại.

Bởi vì lúc này sự thay đổi của trời đất ngoại giới, khiến bọn họ cảm nhận được một vài chỗ đáng sợ.

Những Huyền khí mà ở đâu cũng tồn tại kia, vốn dĩ là di chuyển không hề có quy luật gì.

Nhưng lúc này lại thật sự chảy thẳng về cùng một chỗ.

Ngoài ra, Huyền Văn Huyền Phách của mỗi người bọn họ, cũng đều sinh ra một số phản ứng nhẹ.

Ngược lại nhận được sự triệu hồi căn nguyên.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta nghe nói Chung Thác mấy năm nay đều đang bế quan, hắn rốt cuộc đang làm cái gì?"

Thành Ca cũng bị kinh động rồi.

Bay ra bên ngoài, A Linh đã chủ động hiện ra.

"Tiêu rồi, Chung Thác cuối cùng cũng thành công luyện hóa được hai đại hạt giống Huyền lực Ngân Huyền và Hắc Huyền rồi."

Khương chưởng môn vẻ mặt như chả sao cả, nhún vai: "Đây không phải là chuyện sớm đã có dự liệu rồi sao?"

Trong đôi mắt to đen nhánh của A Linh thoáng qua một vẻ lo lắng.

"Thành Ca ngươi không hiểu ý nghĩa của tứ đại hạt giống Huyền lực đối với Huyền Giới rồi, bọn ta là căn nguyên của Huyền khí."

"Cho nên?"

"Chung Thác nắm giữ ba hạt giống huyền lực, rất có thể đã nhận được sự thừa nhận của cả căn nguyên Huyền Giới, chính thức bắt đầu nắm giữ một phần thiên đạo tuần hoàn của cái thế giới này."

Lời của nàng vừa dứt, cả Huyền Giới đã xảy ra thay đổi vô cùng lớn.

Nhưng nhìn thấy từng tảng đất bỗng nhiên mọc lên sụp xuống, từng mảng sông suối ao hồ biển cả trôi nổi trên không trung.

Tất cả nhưng quy luật của thế gian, hầu như đã mất đi ý nghĩa ở đây.

Đi kèm còn có tiếng hét sợ hãi của rất nhiều người Huyền tộc.

Bọn họ giống như những phù du nhỏ bé yếu ớt, bị động nhấp nhô lên, bị động rơi xuống.

Trong sự thay đổi khủng khiếp của thế giới…

Cảnh tượng này, quả thật giống như sự ồ ạt hùng vĩ khai thiên lập địa.

Sau bảy ngày bảy đêm, tất cả những hỗn loạn cuối cùng cũng dần dần lắng lại.

Cả Huyền giới đã chỉ còn một tầng.

Tầng một đến tầng sáu của trước đây toàn bộ đều tổ hợp lại với nhau, trở thành một Huyền Giới hoàn toàn mới.

Từ nay trở về sau, đến cả bay cũng không cần nữa.

Thế giới này không phải là vừa sinh ra, chỉ là có người tổ hợp lại mà thôi, khắp nơi đều thẩm thấu không ổn định.

Sự lộn xộn của núi lửa, địa chấn và nguy hiểm đâu đâu cũng có thể nhìn thấy.

Trong thời gian bảy ngày, bởi vì không chịu đựng được quá trình trời đất thay đổi dữ dội kia, đã có hơn một nửa người Huyền tộc thiệt mạng.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là một đại nạn.

Cho dù là ai, đều bị thủ đoạn khủng khiếp này làm cho kinh hãi.

Đến cả Thành Ca cũng phải giơ ngón tay cái lên cho một like.

“Cmn đây phải nói là năng lực thần, cũng không hề chém gió!”

Ít nhất trước mắt hắn chưa có thủ đoạn thay đổi cả thế giới.

Hắn có thể cười, nhưng những người khác đúng là không cười nổi.

Đây chính là Đế Tôn Chung Thác làm đó.

Người này ẩn náu mười mấy năm, bây giờ lại một lần nữa xuất hiện, quả nhiên trở nên khủng khiếp và đáng sợ hơn trước đây.

Còn muốn để cho người khác sống không chứ?

Ở trước mặt loại năng lực phi thường này, Đế Huyền cửu trọng hầu như đều trở nên không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Đám cấp cao của bốn tộc Kim Ngân Hắc Bạch, sau khi ý thức được mức độ lớn mạnh của người này hiện tại, nhanh chóng đánh mất ý chí chiến đấu.

Không có cách nào đánh lại.

Một tòa Đế Tôn Cung hùng vĩ và hoa lệ hơn xuất hiện trên không trung của Huyền Giới mới.

Phát ra ánh sáng cửu sắc, chói mắt giống như mặt trời của Huyền Giới.

Âm thanh oai nghiêm của Chung Thác lại một lần nữa truyền đến, giống như thần dụ.

“Khương Thành, cho phép ngươi trong vòng ba ngày bò đến Đế Tôn Cung khấu đầu nhận tội.”

“Nếu không bổn thần sẽ bắt đầu hủy diệt thế giới.”

“Tất cả những sinh linh của Huyền Giới đều mất mạng, cùng tuẫn táng với ngươi.”

Lời này vừa nói ra, cả Huyền giới một phen huyên náo.

Ai ai cũng khiếp sợ vô cùng.

Nếu như lời này là do người khác nói ra, mọi người sẽ chỉ xem như là trò cười.

Hủy diệt thế giới?

Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Nhưng bây giờ Chung Thác đã hợp sáu tầng thành một tầng rồi, thủ đoạn vượt qua khỏi tưởng tượng này đủ để chứng minh hắn có loại năng lực kia.

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều dần dần đổ dồn về Bạch Huyền Thần Điện.

Chờ đợi quyết định của Khương Hiền giả.

“Ta lại muốn xem xem, bọn họ sẽ làm như thế nào.”

Trong Đế Tôn Cung, Chung Thác đang chễm trệ trên chỗ ngồi to lớn của thần.

Khuôn mặt của hắn lúc ẩn lúc hiện, đem đến cho người ta một cảm giác quái dị như có như không.

Ngoại trừ Huyền Văn ở trên trán ra, hai tròng mắt một đen một vàng, khẽ nhìn thẳng sẽ cho người ta có cảm giác như tự rơi vào hố sâu không thoát ra được.

Mà khí thế lờ mờ phát ra xung quanh hắn, càng khiến cho người ta cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân.

Dường như hắn là cội nguồn của sinh mệnh mình, bao la mênh mông bát ngát lâu dài.

Hắc bào Đông lão cung kính hầu hạ ở bên cạnh.

Hắn lúc này, trong lòng cũng ầm ầm dậy sóng.

Có nằm mơ cũng không ngờ đến, Vị Diện chi tử này cũng có ngày có thể lớn mạnh đến mức độ kinh người này.

Thật sự đã là thần sống ở nhân gian rồi.

“Nếu như Khương Thành không phục tùng, ngươi thật sự sẽ hủy diệt thế giới sao?”

“Ngươi nói xem?”

Chung Thác vuốt ve đầu ngón tay màu ngọc trai do Huyền Khí hội tụ mà tạo thành.

Ngọc trai đó bề ngoài nhìn không lớn, cũng không có khí tức gì lộ ra, lại đem đến cho người ta cảm giác vô cùng hồi hộp.

Dường như chỉ tùy ý một hạt đã có thể hủy thiên diệt địa.

“Những nhục nhã mà lúc đó ta phải chịu đựng, nhất định phải dùng máu tươi của tất cả mọi người để rửa sạch.”

“Cho dù Khương Thành có bò lên thỉnh tội hay không, những người của Huyền Giới này đều không có ý nghĩa để tồn tại.”

Hắn là Vị Diện chi tử, cần mặt mũi.

Sẽ không giữ lại nhiều người biết về lịch sử đen của hắn như vậy.

Đông lão cũng không khỏi hít một hơi, người này có hơi lươn lẹo quá, ngay cả hắn cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân lúc đầu dìu dắt tên tiểu tử này từng bước từng bước phất lên có phải là đúng hay không.

Dù sao, hắn cũng đã từng một người của Huyền tộc.

"Chuyện này có phải là tàn nhẫn quá rồi không, đến lúc đó Huyền Giới sẽ hoàn toàn biến thành vùng đất chết…"

Lời của hắn còn chưa kịp dứt, cổ họng đã bị một đôi tay vô hình bóp chặt rồi.

Sau đó, một làn khói dày đặc tỏa ra từ người hắn.

"Ngươi nghĩ xa quá rồi, như vậy không tốt."

Chỉ một ánh mắt của Chung Thác, Đông lão đã bị ném ngổn ngang ra phía xa.

Hắn chậm rãi nhìn bên dưới phía xa ấy.

Ở đó mặc dù bị các tầng mây trùng trùng điệp điệp ngăn cách, nhưng hắn lại có thể một cái đã nhìn thấy Bạch Huyền Thần Điện, cũng nhìn thấy Hiền Giả Cung.

Hắn lúc này, thật sự giống như vị thần không gì là không thể.

Có thể tùy ý điều khiển bất kỳ người nào.

"Ta hiện tại rất tò mò, Khương Thành sẽ làm như thế nào."

"Hy vọng hắn có thể đem đến cho ta chút hứng thú, khiến cho ta có thể khỏa thích một chút!"

Chương 702.

"Khương hiền giả, Lý Tuấn Lãng tiền bối thật sự đã về Tiên Giới rồi sao, không quay về nữa sao?"

"Khế ước giữa hai người thật sự phá bỏ rồi?"

Không ngoài dự đoán bên cạnh Thành Ca lại một đám người vây quanh.

Bây giờ ánh mắt của cả Huyền Giới đều tập trung trên người hắn.

Lời nói ấy của Chung Thác rất rõ ràng.

Nếu như Khương Thành không bò đi thỉnh tội, hắn sẽ xử tử tất cả những người của Huyền Giới.

Vô hình chung, giống như là đã bắt cóc tất cả những người của Huyền Giới làm con tin, uy hiếp Thành Ca khuất phục.

Ngươi không đáp ứng, đó chính là không quan tâm đến toàn bộ đại cục.

Dụng tâm đúng là độc ác.

Đại Điện chủ Kim Bột của Kim Huyền tộc đã không còn một chút lòng tin.

"Quả thật không được, hay là… hay là khấu đầu thỉnh tội với Chung Thác là được rồi…"

Ngân Trí cũng nói: "Đúng thế, chỉ là chịu ấm ức một chút, thật ra cũng không phải là không thể hiểu, dù sao Chung Thác cũng đã từng chịu nhục nhã…"

"Câm miệng!"

Tân Linh, Thân Lương tức giận trợn mắt nhìn.

"Các ngươi đang đùa cái gì vậy?"

"Khương Thành là Đại Hiền giả của tộc chúng ta, nhất cử nhất động của hắn đại diện cho mặt mũi của Bạch Huyền tộc, há có thể bò qua đó quỳ xuống khấu đầu với người ta?"

Hắc Nhạc cau mày nói: "Nhưng Chung Thác thật sự có thể sẽ hủy diệt cả thế giới."

"So với tính mạng của nhiều người như vậy, sự vinh nhục của một người ta cảm thấy không tính là gì."

Kim Bột cũng khuyên răn: "Đúng thế, huống hồ đây đều là vì cứu tất cả mọi người, một chuyện rất vĩ đại, bọn ta cũng sẽ không xem đây là chuyện nhục nhã, mà ngược lại sẽ kính trọng hành động quỳ gối này."

Những cao thủ khác của ba tộc cũng sôi nổi phụ họa.

“Một người quỳ xuống, cứu sống được tất cả mọi người, dũng cảm biết bao?”

“Việc này nếu đổi thành ta, sẽ không đắn đo chút nào!”

“Không sai, hy sinh một người có thể cứu cả ngàn tỷ người, ta cảm thấy hoàn toàn không cần phải suy nghĩ, hơn nữa đây cũng không xem như là hy sinh…”

Lời này của bọn họ làm cho đám người Tân Linh, Thân Lương cau mày không thôi.

Bạch La Chân không nhịn được tức giận nói: “Lẽ nào các ngươi không nhìn ra sao, đây chính là Chung Thác cố ý ly gián chúng ta, đặt Khương Hiền giả vào tình cảnh bất nghĩa!”

Tân Linh cũng gật đầu: “Không sai, cho dù Khương Hiền giả đồng ý với hắn, sau đó cũng vẫn sẽ có thêm nhiều điều kiện đi kèm hơn nữa, vui đùa cho đến khi hắn chết thì thôi.”

“Ai cũng không thể đảm bảo Chung Thác không nuốt lời, không phải sao…”

“Nhưng Khương Thành cũng chưa đồng ý, không phải sao?” Kim Bột cắt lời hắn.

Ngân Trí nhìn Thành Ca một cái, lạnh nhạt nói: “Tốt xấu gì cũng phải thử xem? Nếu không thì sao biết được người khác sẽ nuốt lời chứ?”

“Đúng thế, đồng ý rồi tốt xấu gì cũng có thể kéo dài một chút, không đồng ý chắc chắn là hủy diệt thế giới, ta cũng không biết có gì để do dự chứ.”

Bây giờ Khương Hiền giả không thể “gọi” Lý Tuấn Lãng nữa, bọn họ cũng không tôn trọng Thành ca như trước nữa.

Chẳng qua chỉ xem như một tên thiên tài Đế Huyền ngũ trọng mà thôi.

Ngang vai ngang vế, cũng xem như là đánh giá cao Khương Hiền giả rồi.

“Khương Hiền giả, hay là… ngươi suy nghĩ thử xem?”

Cao thủ ba tộc nhao nhao lên trước, dường như Thành Ca không đồng ý, thì chính là tội phạm của toàn nhân loại Huyền Giới.

Thành Ca vẻ mặt cạn lời nhìn đám người ngu suẩn này.

Rất muốn hỏi một câu, tại sao đạo đức của các ngươi đem ra chơi đùa mất đâu hết rồi?

Hắn vốn dĩ định trực tiếp lên trên nhanh chóng tiêu diệt Chung Thác, để những người này hiểu ra rốt cuộc ai mới là vua làm màu, tiện thể giải cứu cả Huyền Giới.

Bây giờ hắn đột nhiên cảm thấy, chuyện cứu vớt thế giới vĩ đại như thế - phải thu phí chứ!

Không thu thì có lỗi với bọn họ.

"Các ngươi muốn ta đi cũng được…"

Hắn nói đi, nhưng không phải là bò đi khấu đầu.

Có điều những cao thủ của ba tộc lại trực tiếp hiểu thành như vậy.

Đám cấp cao Kim Bột Ngân Trí Hắc Nhạc vô cùng vui mừng.

"Khương Hiền giả cao thượng!"

"Khương Hiền giả vĩ đại!"

"Quả nhiên có khó khăn mới thấy rõ đại nghĩa, bọn ta sẽ ghi nhớ công lao của người, tất cả mọi người của Huyền Giới đều sẽ ghi nhớ người!"

"Bọn ta đại diện cho tất cả mọi người của Huyền tộc cảm ơn sự hy sinh của ngươi…"

Dù sao bọn họ cũng không cần mất mặt khấu đầu, bọn họ đương nhiên giựt dây Thành ca rồi.

"Lời của ta còn chưa nói xong nữa."

Thành ca bĩu môi: "Muốn ta đi cũng được, nhưng ta có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

Cao thủ ba tộc ngây ra, cùng nhau lộ ra vẻ mặt đề phòng.

Thành ca cọ ngón tay, cười tủm tỉm đưa ra một danh sách, đưa đến tay của bọn họ.

Mọi người vây quanh mở ra nhìn, suýt nữa nhảy dựng lên tại chỗ.

“Cái gì?”

“Ba triệu Huyền Nguyên Quả cửu phẩm?”

“Ngươi có bán ba tộc bọn ta đi cũng không gom đủ được?”

“Còn có nhiều Tiên khí hàng đầu như vậy?”

“Ngươi xem đây là sản xuất số lượng lớn sao?”

“Bí Không Thánh Sa? Cửu phẩm?”

“Sao ngươi không đi cướp đi?”

Cho dù là Kim Bột hay là Ngân Trí, Hắc Nhạc, đều không nhịn được gào thét lên, dáng vẻ mặt đỏ tía tai, giống như là chịu ấm ức lớn lắm.

Trên thực tế đến cả đám người Tân Linh và Bạch La Chân cũng cảm thấy cái danh sách này quả thật quá hoang đường.

Công phu sư tử ngoạm cũng không thể nào hình dung.

Vậy mà thái độ của Thành Ca rất kiên quyết.

“Nếu như các ngươi không đồng ý, vậy thì ta không đi nữa.”

“Cái gì?”

Kim Bột hoàn toàn không thể chấp nhận, hắn thậm chí không nhịn được chỉ vảo Thành Ca lớn tiếng hét.

“Ngươi đây có phải là quá đáng quá rồi không?”

“Ngươi phải đi gặp Chung Thác, còn cần nhiều tài nguyên như vậy làm gì?”

Thành ca cười: “Muốn tài nguyên còn có thể làm gì, đương nhiên là đem về dùng để tu luyện rồi.”

Hắc Nhạc nhanh chóng hỏi: “Ngươi đi rồi còn có thể trở về sao, đến lúc đó những tài nguyên đó có phải là hời cho Chung Thác?”

“Cho ngươi rồi, ngươi cũng không có phúc dùng, lãng phí vô ích!”

“Hở?”

Khương chưởng môn nhếch khóe miệng, ý vị sâu xa nhìn bọn họ một cái: “Các ngươi vừa nãy không phải nói đi gặp hắn,

căn bản không tính là gì sao?”

“Sao nào? Hóa ra bản thân các ngươi cũng cảm thấy đây là con đường đi chết sao?”

Đây…

Vẻ mặt mọi người cứng lại.

Sâu thẳm trong lòng, bọn họ đương nhiên không cảm thấy Khương Thành đã đi thì còn có thể trở về được.

Dựa vào thủ đoạn và tâm tính của Chung Thác, kết cục của Khương Thành sẽ còn thảm hại hơn là cái chết, đây là suy nghĩ chung trong lòng của bọn họ.

Nói trắng ra, đây giống như là đồ cúng tế cho hà bá để giữ lấy bình yên.

Chỉ có điều, đối mặt với Thành Ca không thể nói như vậy.

Đồ cúng tế này cũng rất có thực lực, hoàn toàn có thể chuồn đi không phối hợp.

“Không có không có, ta chỉ là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng mà thôi.”

“Đúng thế, chắc chắn sẽ không chết đâu.”

Hắc Nhạc và Ngân Trí cười ha ha một cái, rõ ràng là ép buộc rút lại câu nói đó.

“Được rồi được rồi, đừng nói có hay không có nữa.”

Thành ca mất kiên nhẫn vẫy vẫy tay: “Hoặc là đồng ý với điều kiện của ta, hoặc là mỗi người một đường.”

“Ngươi!”

Đám người Kim Bột tức giận chỉ thẳng ngón tay run run.

“Sao ngươi lại ích kỷ như vậy?”

Cao thủ ba tộc nhao nhao chỉ trích Khương Thành không quan tâm đại cục.

“Chỉ là bảo ngươi lên trên đó một chuyến, thì có thể giải cứu tất cả mọi người, cũng không cần dùng sức lực gì nhiều.”

“Chuyện thiêng liêng vĩ đại như vậy, vậy mà ngươi còn đưa ra điều kiện dung tục hèn mọn như vậy?”

“Vì vận mệnh của tất cả mọi người ở Huyền Giới, đây là cơ hội rất nhiều người có cầu cũng không được?”

Thành Ca hoàn toàn không phản bác lại.

Hắn thậm chí còn đưa ra ngón tay cái like tán đồng với bọn họ.

“Oa! Tình cảm của các ngươi vĩ đại quá!”

“Nếu đã như vậy, chỉ là bảo các ngươi đưa ra một chút tài nguyên tu luyện, đã có thể khiến ta xuất phát.”

“Sau đó liền có thể cứu rỗi tất cả người của Huyền Giới, tại sao các ngươi lại không thể đáp ứng chứ?”

Hắn tặc lưỡi, vẻ mặt thất vọng nhìn từng người có mặt ở hiện trường.

“Lẽ nào trong mắt các ngươi, nhiều mạng người như vậy, cũng không quan trọng hơn một chút xíu tài nguyên tu luyện lạnh ngắt sao?”

Chương 703.

Thành Ca là ai chứ?

Từ khi xuất đạo cho đến nay chưa từng phải chịu thiệt.

Muốn dùng đạo đức lừa hắn, đám người này vẫn còn non lắm.

Hắc Nhạc vẻ mặt bực bội nói: “Nhưng ngươi rõ ràng có thể không đưa ra điều kiện…”

Thành Ca trực tiếp cắt lời hắn.

“Chung Thác cũng có thể không đưa ra điều kiện mà bỏ qua cho người của Huyền tộc, nhưng hắn vẫn cứ đưa ra đó.”

“Hắn có thể đưa ra yêu cầu, tại sao ta lại không được đưa ra?”

Ca này khoanh tay trước ngực, cười tủm tỉm nhìn đám cao thủ ba tộc ở trước mặt.

“Chỉ cần các ngươi bằng lòng trả một chút tài nguyên, thì đã có thể giải cứu ngàn tỷ người của Huyền tộc, đây là việc cao cả biết bao.”

Giọng điệu của hắn cao ngạo, tràn ngập sự cảm thán.

“Lẽ nào có người ích kỷ như vậy? Không bằng lòng trả giá vì mọi người?”

Chuyện này…

Đám người Tân Linh Và Bạch La Chân đều không đành lòng nhìn hiện trường nữa.

Cho dù là Kim Bột hay là Ngân Trí, Hắc Nhạc, lại hoặc là những Đế Huyền Cảnh, Thiên Huyền Cảnh khác của ba tộc, biểu cảm của tất cả mọi người đều là kìm nén sự hoang mang.

“Ngươi thật độc ác!”

“Bọn ta nhớ kỹ rồi!”

“Cứ đợi đấy cho bọn ta!”

Đám cao thủ ba tộc cuối cùng chỉ có thể hậm hực trở về gom tài nguyên.

Không còn cách nào khác, bây giờ Thành Ca quá quan trọng, là người mà Chung Thác cần, vẫn rất có giá trị.

Chung Thác ở Đế Tôn Cung cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Người này hiện tại là một nửa thần của Huyền Giới, đứng từ trên cao nhìn xuống, không gì có thể qua mắt được hắn.

“Hắn muốn làm gì?”

Đông lão cũng không nghĩ ra.

“Lẽ nào hắn còn hy vọng trong ba ngày ngắn ngủi nâng cao sức mạnh, lớn mạnh vượt bậc để chiến đấu với ngươi?”

“Hừ!”

Chung Thác khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Cho dù hắn có quỷ kế gì, trước mặt sức mạnh tuyệt đối cũng chỉ là trò cười.”

Hắn muốn nhìn thấy Thành Ca lo lắng sợ hãi, trong lòng bất an cho nên mới cố ý cho thời gian ba ngày, chưa lập tức động thủ.

Quá trình từ từ giày vò tâm lý, thường sẽ đau khổ hơn dùng một đao giải quyết rất nhiều lần.

Chỉ đáng tiếc, Thành ca mà hắn nhìn thấy vẫn giống như người không có chuyện gì.

Cả Huyền Giới, bây giờ chỉ có Thành Ca là thảnh thơi, tỏvẻ tất cả mọi chuyện không liên quan đến bản thân, không có tâm tư.

Việc này khiến cho Chung Thác hoàn toàn không đạt được cảm giác sảng khoái và cảm giác thỏa mãn của việc báo thù.

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

“Những tài nguyên tu luyện mà hắn thu thập kia, đều là đang may áo cưới cho ta!”

Hắn cũng chỉ có thể thuyết phục bản thân như vậy.

Sự nhục nhã lúc đó quá sâu rồi, mười mấy năm nay vẫn luôn khắc ghi trong tâm can hắn, trước sau không có cách nào phai mờ đi.

Nếu như không thể rửa sạch, vậy thì cả đời này hắn cũng không thể suy nghĩ thông suốt được.

Sau này cũng sẽ không có tiến cảnh gì nữa.

Thời gian ngày một qua đi.

Tất cả mọi người của Huyền Giới đều đang vô cùng nóng ruột chờ đợi thời khắc quyết định vận mệnh của tất cả mọi người.

Vào ngày thứ ba, Đại Điện chủ và đám cấp cao của ba tộc cuối cùng cũng gom đủ những tài nguyên mà Thành Ca cần.

“Cầm lấy đi!”

Phải đưa ra nhiều tài nguyên như vậy, tâm trạng của đám cao thủ ba tộc đương nhiên không thể vui nổi.

“Cầm lấy đồ của bọn ta, thì đừng mong đùa giỡn mấy trò gian trá nữa!”

“Hy vọng cái chết của ngươi, có thể khiến cho Chung Thác thay đổi chủ ý.”

Đến bước này rồi, bọn họ cùng lười che giấu nữa.

Dù sao tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng, lần này sau khi Khương Thành lên đó sẽ không còn đường sống nữa.

Người ta chút nữa đã làm cái quần rồi, còn không cho bọn họ trút ra vài câu sao?

Thành Ca rất dễ nói chuyện, vui lòng nhận trọng lễ của bọn họ, cũng lười phải kích động bọn họ thêm nữa.

“Ha ha, yên tâm đi, ta sẽ không để các ngươi thất vọng đâu.”

Mọi người thầm bĩu môi, trong lòng nói bây giờ ngươi cũng chỉ là một vật cúng tế mà thôi, có thể khiến cho bọn ta thất vọng cái gì?

Quan trọng nhất vẫn là xem ý kiến của Chung Thác.

Chỉ hy vọng sau khi hắn nhận cái đồ cúng tế nhà ngươi, có thể thỏa mãn trong lòng, tha cho tất cả bọn ta.

Lúc này, trên Đế Tôn Cung cũng kéo dài xuống một vệt sáng lớn.

Vệt sáng đó vắt ngang phía chân trời, giống như một con sông dài màu vàng, cắt cả màn trời ra.

Gần như tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã có thể thấy vệt sáng rộng lớn huyền diệu.

Vừa lộng lẫy mà lại quỷ dị.

Thủ đoạn như vậy, không cần nói cũng biết là Chung Thác làm rồi.

Loại kẻ địch như vậy đánh thế nào?

Lúc đám cấp cao ba tộc thầm hít một luồng khí lạnh, cũng không nhịn được đưa tay ra với Thành ca.

“Được rồi, Khương Hiền giả, ngươi nên lên đường rồi.”

“Bọn ta sẽ ghi nhớ công lao của ngươi!”

“Sự hy sinh của ngươi là có giá trị.”

Lúc sắp bước lên con đường màu vàng đó, đám người Tân Linh và Bạch La Chân đều vây quanh.

“Khương Hiền giả, nhớ suy nghĩ kĩ trước khi làm!

“Hành động lần này của ngươi lành ít dữ nhiều…”

Bọn họ thật sự không nỡ rời xa Thành Ca.

Đây là hy vọng sau này phất lên của Bạch Huyền tộc, lẽ nào thật sự phải hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?

Đặc biệt là Bạch La Chân, lúc đó đã yêu thương hắn giống như con trai ruột, đúng là đã có tình cảm, căn bản không nỡ để hắn đi nộp mạng.

Chỉ là cho dù Chung Thác hay là áp lực của ba tộc, đều vượt xa một Thiên Huyền cửu trọng như nàng có thể thay đổi.

“Tiểu Thành, ngươi vẫn nên lánh nạn đi…”

Lời của nàng còn chưa kịp nói xong, đã bị Hắc Nhạc cắt ngang.

“Trốn cái gì chứ, cả Huyền Giới đều là địa bàn của Chung Thác, có thể trốn đi đâu được?”

Thành Ca cười với Bạch La Chân, sau đó quay người giơ cao cánh tay hô to với mọi người.

“Vì sự an nguy của cả Huyền Giới, ta há có thể tham sống sợ chết lựa chọn chạy trốn, đó không phải phong cách của ta!”

Ca lại bắt đầu lấy lòng theo thói quen rồi.

“Được!”

Kim Bột là người đầu tiên nói được.

“Quá ngầu!”

“Không hổ là Đại Hiền giả của Bạch Huyền tộc!”

Đám cao thủ ba tộc sôi nổi khích lệ, đó phải nói là nhiệt liệt.

Trong bầu không khí như vậy, Thành Ca cũng xem như đã bước lên vệt ánh sáng màu vàng đó.

Căn bản cũng không cần hắn bay, con đường đó trực tiếp dẫn hắn bay lên, dịch chuyển về hướng Đế Tôn Cung ở phía xa.

Đứng thẳng trên con đường rộng lớn đó, hai tay thành ca vắt sau lưng, ngẩng một góc 45 độ nhìn ngắm bầu trời, một cái cảm giác kiêu ngạo.

Việc này đã làm cho đám cao thủ ba tộc ở bên dưới nóng lòng chết đi được.

“Ngươi không được đứng!”

“Đế Tôn muốn ngươi bò lên trên!”

“Trời ơi, như này nhất định sẽ chọc giận Đế Tôn…”

“Xong rồi, ngươi mau nằm sấp xuống!”

Đám người Kim Bột và Ngân Trí Hắc Nhạc đá chân, nóng ruột đến khoa chân múa tay, lại không dám đi vào trong con đường đó để ngăn cản Thành Ca.

Cứ như vậy, ánh sáng màu vàng cuối cùng cũng biến mất, Khương Hiền giả xuất hiện ở Đế Tôn cung.

Chung Thác ngồi trên chiếc ghế cao lớn dành cho vua ngồi, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Khương Hiền giả ở một bên khác trong Đại điện.

“Ngươi cứ như vậy đến?”

Thành ca vuốt vuốt quai hàm khiến cho Chung Thác càng không vui.

Hắn nghiêm mặt.

“Hình như ngươi vẫn chưa hiểu rõ sự chênh lệch của chúng ta, cũng chưa hiểu rõ hiện thực.”

Còn chưa đợi Thành ca trả lời, hắn đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó.

“Con át chủ bài của ngươi không phải chính là Lý Tuấn Lãng sao?”

“Ngươi qua mắt được những người khác, nhưng không qua mắt được ta!”

“Gọi hắn ra đây đi, tiếp tục lẩn trốn cũng không có ý nghĩa gì.”

Ánh mắt hắn long lanh nhìn chằm chằm Khương Hiền giả, cho dù không động đậy, nhưng tất cả các nơi trong đại điện và Đế Tôn Cung, toàn bộ đều ở trong phạm vi quan sát của hắn.

Trước đây hai lần hóa thân ra tay thất bại, hắn đến giờ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Lần này hắn muốn xem cho kỹ, tên “tà ma dị giới’ đó rốt cuộc thoát ra như nào.

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin này của hắn, Thành Ca có chút đồng tình.

Nhìn vị Vị diện chi tử này bị đả kích thành dáng vẻ gì rồi.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, giết ngươi không cần đến hai người, mình ta là đủ rồi.”

Nói xong, hắn bày ra một thanh Huyền khí Trường Kiếm.

Chương 704.

Sau khi công khai “tuyên bố” đoạn tuyệt với Lý Tuấn Lãng, Khương Thành cũng âm thầm quyết định, sau này sẽ không dùng cái thân phận ở tà mà dị giới kia nữa.

Vì nó đã không cần thiết nữa.

Hắn bây giờ đã là Đế Huyền ngũ trọng.

Huyền phách Thiên giai Thượng phẩm, trong đó chứa đựng thứ năng lực mạnh mẽ bí ẩn vượt xa những tu sĩ cùng bậc khác.

Huống chi còn có thêm 1000 huyền văn nữa.

Với huyền lực dồi dào trong cơ thể, hắn không hề thua kém bất kì ai.

Hiện tại, hắn hoàn toàn có thể sử dụng huyền lực thâm hậu của mình để chiến đấu.

Cùng lúc đó, hắn đã nắm chắc kiếm tâm, cũng có thể múa ra kiếm pháp.

Trông thấy hắn rút kiếm, vẻ mặt Chung Thác cực kì khó tin.

“Ngươi?”

“Ngươi thực sự muốn khiêu chiến với ta sao?”

Hắn liếc nhìn Thành Ca một cái, đánh giá trên dưới trái phải, trong mắt hắn chứ đựng khinh miệt coi thường không thèm che giấu.

“Nếu như là Lý Tuấn Lãng thì cũng xem như có thể khiến ta nghiêm túc chiến đấu.”

“Nhưng với kẻ như ngươi, ta cũng không hiểu ngươi lấy can đảm ở đâu ra.”

Hắn chậm rãi ngồi dậy, tỏ vẻ tiếc nuối lắc đầu.

“Chẳng nhẽ ngươi tự cho rằng tư chất của bản thân rất xuất chúng chăng?”

“Cũng đúng, nhanh như thế có thể đột phá lên Đế Huyền ngũ trọng, rất xuất sắc, vượt qua cả tốc độ tăng tiến của ta năm đó.”

“Chỉ đáng tiếc rằng, ngươi lại ở cùng thời đại với ta.”

“Ngươi rốt cuộc cũng chỉ là cái bóng của ta mà thôi…”

Còn chưa dứt lời, ngón tay hắn đột nhiên búng về phía trước một cái.

Trong chớp mắt, ước chừng mười lăm đạo huyền văn được trợ lực phóng ra, huyền thuật thâm thuý tối cao nhanh chóng nở rộ giữa đại điện.

Vây hãm Thành Ca ở bên trong.

Mặc dù Chung Thác khinh địch nhưng vẫn luôn lựa chọn thời cơ lẫn phương thức chiến đấu hữu dụng nhất.

Chẳng cần biết thực lực của đối phương hơn hay kém hắn, chỉ cần tìm được sơ hở, hắn sẽ tận dụng cơ hội đánh lén.

Cũng chẳng để ý nên hay không nên.

Mười lăm đạo huyền văn thất trọng tranh nhau khoe sắc, chúng bị khống chế tạo thành một không gian eo hẹp, cùng lúc bộc phá.

Sức mạnh này cũng đủ để huỷ thiên diệt địa nhưng lại không đủ để diệt Thành Ca.

Ca nhìn cũng chẳng thèm nhìn, trực tiếp dùng kiếm bổ ra ngoài.

Ngũ Hành Kiếm tâm mang theo năm mươi đạo huyền văn xông thẳng ra ngoài.

Trong chớp mắt đã phá tan mười lăm đạo huyền văn thành từng mảnh, bay tán loạn.

Thanh trường kiếm xẹt qua, ngay lập tức, vô số tiểu thế giới ngũ hành trên bầu trời sụp đổ.

Giờ khắc này, tất cả người ở huyền giới đều thất kinh.

Bọn họ không nhìn thấy Đế tôn cung nữa rồi.

Cung điện to lớn nguy nga tráng lệ kia đã bị một kiếm này phá thành từng mảnh.

Cùng lúc đó, kẻ vẫn luôn dương dương tự đắc như Chung Thác cuối cùng cũng đứng ngồi không yên nữa.

Hắn không thể không đứng dậy, rút kiếm ngăn chặn sự tàn phá của Ngũ Hành Kiếm tâm.

“Sao ngươi… Sao ngươi có thể…?”

Hắn còn chưa nói xong thì xung quanh hắn đã bị vây bởi tứ tình kiếm tâm và nhật nguyệt tinh.

Hắn nhanh chóng múa kiếm phản kháng.

Bùm bùm bùm!

Cuộc chiến ngày càng mãnh liệt khiến bầu trời huyền giới cũng lấp loé lúc sáng lúc tối.

Trường Minh Vĩnh Dạ một lần nữa khiến thế giới chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Mọi người đều ngửa đầu lên xem màn hiếm gặp kia, trong ánh mắt chất chứa say mê nhưng cũng nảy sinh sợ hãi theo bản năng.

Đối với bọn họ mà nới, cảnh này đã không còn là trận chiến đấu thông thường nữa rồi.

Bọn họ giống như một ngưởi đám phàm ngửa đầu ngưỡng mộ xem trận chiến đấu giữa hai vị thần vậy.

“Sao lại chiến đấu rồi?”

“Người khiêu chiến với Đế tôn là ai vậy?”

“Đó là… Khương Thành.”

Ẩn ẩn hiện hiện trong không trung, bọn hắn có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Đúng vậy, là Khương hiền giả.”

Mấy vị điện chủ của Bạch Huyền tộc sợ hãi kêu lên.

Tiếng hô ầm ĩ ẩn chứa sự kinh ngạc cùng vui mừng.

“Đúng là Khương đại hiền giả rồi!”

“Trời ơi, sao hắn lại mạnh như vậy?”

“Hoá ra hắn còn có thể dùng được tuyệt chiêu của Lý Tuấn Lãng tiền bối?”

Mặc dù bọn họ không hiểu kiếm tâm, nhưng nhìn bên ngoài của Nhật Nguyệt Tinh và Trường Minh Vĩnh Dạ, bọn hắn có thể hiểu đây là một chiêu thức cực kì đáng sợ.

Chỉ có điều, tản ra lại là khí tức của Huyền lực.

Chứ không phải thứ tiên lực xa lạ của Lý Tuấn Lãng.

“Hoá ra hắn mạnh mẽ đến như vậy?”

Vẻ mặt của đám người Kim Bột và Ngân trí dại ra, lẩm bẩm tự nói.

“Chẳng trách hắn không thèm quỳ…”

“Liệu hắn có thắng được không?”

Trong lúc này, vấn đề ấy vẫn luôn quanh quẩn trong lòng mỗi người.

Tất nhiên, bọn hắn hi vọng rằng Khương hiền giả có thể giành chiến thắng.

Dù sao hắn cũng là người bình thường, cũng sẽ không động tí là đòi diệt thế.

“Cũng khó lắm!”

Ở một góc đằng xa cũng có rất nhiều tà ma dị giới đang ngước mắt nhìn chăm chú vào trận chiến trên không trung.

Đại Diễn tiên đế thở dài một hơi rồi nói: “Chung Thác đã được thế giới này công nhận, năng lực của hắn sớm đã không còn gói gọn trong Huyền văn và Huyền lực nữa rồi.”

“Đúng vậy, nếu như vẫn chiến đấu theo phương thức lúc trước, Khương Thành cũng có phần thắng.”

Thương La ma đế híp mắt, hắn đang cố che giấu đi những kích động trong lòng. Bởi vì có nằm mơ hắn cũng không bao giờ

ngờ được sẽ có ngày hắn nói ra mấy câu như vậy.

Lúc trước người hắn vẫn luôn coi trọng là Lý Tuấn Lãng, chứ không phải Khương Thành.

“Thật không ngờ đến, kẻ này lại mãnh mẽ như vậy.”

“Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Lý Tuấn Lãng lựa chọn đi theo hắn.”

Những Chuẩn Đế khác không khỏi gật đầu đồng ý.

“Nhưng đáng tiếc rằng hắn lại đang chiến đấu ở một thế giới do kẻ khác làm chủ…”

“Muốn giành được chiến thắng cũng là điều không thể…”

Trong khi Đại Diễn Tiên Đế đưa ra kết luận này, trường kiếm của Chung Thác tả xung hữu đột, trong phạm vi gây sát thương đã phát ra hai đại kiếm tâm quang ám.

Mà lúc này, hắn vẫn bình an vô sự.

“Ngươi nghĩ rằng chỉ có vậy đã có thể thắng được ta sao?”

Thể lực của bản thân hắn đã vượt qua những Đế Huyền cửu trọng khác.

Mà sau khi tu luyện ngân huyền và hắc huyền xong, hắn đã sử dụng thành thục đến ba mươi loại huyền văn.

Hơn nữa hắn cũng đã thành thạo cảnh giới cao hơn Khương Thành.

Mãi cho đến khi hắn bị Sinh Diệt kiếm tâm bao vây.

Thế cục cân bằng vốn có giữa hai người cuối cùng cũng xuất hiện rạn nứt.

Kiếm tâm ngang tàng được chi phối, không ngừng tìm kiếm sinh khí cho mình đồng thời không ngừng triệt tiêu sinh khí của đối phương, lúc này, Chung Thác đã dần dần không chống đỡ được nữa.

Cho dù có được ưu thế về Huyền lực, nhưng yếu điểm của hai mươi đạo huyền văn cuối cùng cũng lộ tẩy.

Oanh!

Thân thể của Chung Thác nặng nề nện xuống mặt đất.

Bùm!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, nhưng vết nứt từ trên cao xuống mặt đất cũng điên cuồng lan ra.

Khương Thành bổ một kiếm thật mạnh xuống!

Chung Thác – kẻ bị đánh nện xuống mặt đất đang thay đổi vị trí vô số lần dưới sự bổ trợ của các Huyền văn trong không trung, nhưng dù thế nào cũng không thể tránh khỏi kiếm của hắn.

Phập!

Máu tươi bắn tung toé!

Máu tươi mà vàng tươi sáng rực rỡ, tan vào trong không trung, cuối cùng trở thành những hạt mưa rơi trở về mặt đất.

Ngay sau đó, trên vùng đất mênh mông lập tức xuất hiện hồ nước và đại dương rộng lớn.

Mà Chung Thác một lần nữa được đưa lên trời cao.

Lúc này, vết thương của hắn cũng ngày càng nghiêm trọng.

Nhân khi hắn bệnh thì lấy mạng hắn, Khương chưởng môn mỗi khi khai chiến đều mang theo cách suy nghĩ như vậy.

Nhưng đúng lúc này, chiêu pháp mà hắn tung ra lại chém vào khoảng không.

Mà Chung Thác lại biến mất ngay dưới tầm mắt hắn.

Giống như bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Hắn tạm ngừng tấn công, nhìn quanh thật cẩn thận tìm kiếm Chung Thác.

Rất nhanh sau đó hắn liền phát hiện ra manh mối.

Mà lúc này, thân hình của Chung Thác cũng dần dần xuất hiện trong khoảng không.

Bộ dạng của hắn trông có chút chật vật tiều tuỵ nhưng trong ánh mắt vẫn luôn mạng trạng thái, tư thế của kẻ thống trị.

“Ngươi có thể ép ta đến bước này.”

“Xem ra không thể chơi đùa với ngươi nữa rồi.”

Chương 705.

“Tâm thái của ngươi thật tốt.”

Thành Ca cũng bội phục.

“Đã bị ta đánh ra như vậy còn cố gắng giả bộ manh mẽ, bội phục, bội phục.”

Trong đôi mắt trái đen phải vàng của Chung Thác hiện lên vẻ căm ghét oán giận.

Ngẫm lại cũng phải, sau khi hắn bế quan xong, bút tích của hắn cũng có thể sánh ngang với thần.

Tính cách cũng dần trở nên tự mãn.

Mà trong khi hắn đang trong thời kì đỉnh cao nhất, tự mãn nhất lại bị kẻ khác đến tát cho một cái nặng nề, sao hắn có thể chịu nổi?

“Ta thừa nhận, ngươi khiến ta thấy ngạc nhiên đấy.”

Hắn thở hắt ra một cái, máu vàng theo đó văng vào không trung.

“Nhưng ngươi cho rằng như vậy là chiến thắng sao?”

“Trận chiến bây giờ mới chính thức bắt đầu.”

Hắn vừa nói xong câu đó, Thành Ca phát hiện ra trạng thái của đối phương trở nên kì quái.

Những vết thương trên cơ thể hắn nhanh chóng liền lại, không chỉ vậy trạng thái cũng như lúc chưa chiến đấu.

Nhưng mấu chốt là rõ ràng Chung Thác đang ở trước mặt nhưng hắn lại cảm nhận được xung quanh có rất nhiều Chung Thác.

Dù ở trên trời dưới đất hay tứ hải bát hoang.

Đâu đâu cũng có sự xuất hiện của kẻ này.

Dường như hắn đã hoà mình vào thế giới này.

Khi Khương chưởng môn vung kiếm, rõ ràng đã đánh vào Chung Thác đứng phía trước nhưng lại xuyên qua nó.

Còn cơ thể Chung Thác không hề nhúc nhích, vẻ mặt lộ rõ sự khinh miệt.

Giống như đang xem đứa trẻ con làm trò.

Năm mươi đạo huyền văn chậm rãi, uy lực bùng nổ ở đằng xa.

Nhưng lại không tạo được thương tích cho Chung Thác.

“Những kẻ ngu ngốc mãi mãi không biết được khác biệt trình độ có nghĩa là gì.”

Hắn chậm rãi nâng tay.

Đúng lúc này, Huyền khí ở khắp nơi trên Huyền giới nhanh chóng tăng lên.

Mà ở nơi Khương Thành đang đứng, trong không gian cũng bao trùm bởi huyền khí.

Thành Ca cũng không quá lo lắng, hắn lập tức vung kiếm.

Cho dù ở bên ngoài không khí bị bao phủ bởi huyền khí, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến Huyền lực ở trong cơ thể hắn.

Hắn tuỳ tiện vung kiếm cũng có thể tạo ra lực sát thương cực lớn.

“Ngươi cho rằng như vậy là được à?”

Thân thể Chung Thác lơ lửng giữa không trung, không tổn hại chút nào.

Hắn búng tay lần nữa.

Trong khoảnh khắc ấy, sự luân chuyển của trời đất xung quanh Thành Ca lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này, lực sinh có thể dẫn đến tử vong, còn lực tử lại đem lại sự sống.

Vào lúc này, lực ánh sáng sẽ mang đến đêm dài còn lực hắc ám lại đem đến ánh sáng vô tận.

Bên ngoài kia không hề biến đổi, chỉ có sự vật xung quanh Thành Ca biến đổi.

Dù bay đi đâu, Thành Ca cũng không thoát được sự hỗn loạn này.

Kiếm tâm của hắn vẫn còn, huyền lực cũng thế.

Nhưng cho dù là chiêu thức kiếm pháp hay huyền lực đều không thể được huyền văn bổ trợ giống như trước.

Bởi vì tất cả sức mạnh của huyền văn rất nhanh đã trở nên hỗn loạn.

Không những không có hiệu quả mà thậm chí còn khiến hắn bị phản phệ.

"Đúng là không tuân theo lẽ thường."

Hoá ra làm chủ của một thế giới thì sẽ mạnh mẽ như thế sao?

"Thế này còn đánh cái gì?"

Nếu không có Huyền văn, các chiêu thức của hắn hoàn toàn không được BUFF.

Sức mạnh đương nhiên cũng bị giảm đi đáng kể, giống như hào quang dần bị lu mờ vậy.

Mọi người ở Huyền giới đều cảm nhận được sự thay đổi của thế giới này.

Nhưng đa phần bọn họ đều không đoán ra được là cái gì.

Duy chỉ có Đế Huyền cảnh và nhóm tà ma dị giới là hiểu được điều đang đến nguy hiểm thế nào.

"Khương Thành cũng đủ mạnh rồi."

Đại Diễn tiên đế hít sâu một hơi, giọng nói không thể che giấu hết được sự kích động: "Thực lực của hắn có lẽ đã đạt đến cực hạn của con người rồi."

"Chỉ đáng tiếc rằng, đối thủ của hắn lại là hoá thân của thế giới."

"Trận chiến này cũng như phàm nhân đấu với thần linh vậy…"

Thương La ma đế cũng lặng lẽ thở dài: "Dù sao hắn cũng đã đả thương thần được một lần, nhưng cuối cùng thực lực vẫn có sự chênh lệch, lần này hắn tiêu rồi."

Mà ở bên Bạch Huyền thần điện lúc này, nhóm người đứng đầu cả Kim Huyền, Ngân Huyền và Hắc Huyền đều đang ngơ ngác nhìn ra phía xa xa.

Mãi vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại.

“Trận chiến này là đấu với thần…”

“Huyền giới của chúng ta đều đang giúp đỡ Chung Thác, điều nay không công bằng.”

“Đúng vậy, nếu Chung Thác không có Huyền giới giúp đỡ chắc chắn hắn đã bị Khương hiền giả chém chết.”

“Nhưng cũng không còn cách nào… trên chiến trường vốn đã không có hai chữ công bằng.”

“Khương hiền giả sao có thể tự mình chống lại cả thế giới được…”

Bạch La Chân và Tân Linh cũng không dám nhìn tiếp.

Các nàng không hẹn mà cùng cúi đầu, nội tâm cực kì phẫn hận nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Cấp độ chiến đấu này không phải là việc mà các nàng có thể nhúng tay vào được.

Mà ở bên kia, Thành Ca thực sự không thể chống chọi lại cả Huyền giới, bây giờ hắn cũng đang đối mặt với nguy hiểm.

Thực ra, hắn đã khiến cho Chung Thác vô cùng kinh ngạc rồi.

Hắn vốn nghĩ rằng khi hắn thao túng Huyền khí và luân chuyển của trời đất đã có thể ép chết Thành Ca rồi.

Nhưng không nghĩ tới, ở dưới tình huống như vậy, Thành Ca vẫn có thể phát ra năng lực chiến đấu mạnh mẽ.

Rõ ràng khi Huyền khí bị phong toả, hắn chỉ có thể sử dụng những năng lượng khác mà không thuộc thế giới này.

“Tiên lực?”

Chung Thác dễ dàng cảm nhận được.

Hắn cảm thấy vô cùng khó tin.

“Hoá ra ngươi là tà ma dị giới.”

“Không đúng, ngươi chính là Lý Tuấn Lãng.”

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra, hoá ra hai kẻ này là một.

Chẳng trách hai lần hắn hoá thân để đối phó Khương Thành đều thất bại thảm hại.

Khế ước chủ tớ cái gì? Triệu hồi cái gì?

Tất cả đều là bịa đặt lừa người!

Thế mà hắn vẫn còn tin, còn bị lừa đến hai lần…

“Ngươi đáng chết vạn lần!”

Chung Thác tức giận như muốn nổ tung.

Ngẫm lại lúc ấy hắn còn tự nghĩ mình thông minh, bắt nắm bắt cơ hội.

Hoá ra ở trong mắt người ta hắn chỉ như kẻ ngốc.

Cảm giác bị chơi đùa cứ xiết chặt đấy tim hắn, hắn càng nghĩ rồi thẹn quá hoá giận.

“Chết đi!”

“Mau đi chết đi!”

Trong khi bị cả Huyền giới trấn áp, Thành Ca cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa.

Trong khoảnh khắc nào đó, tâm trí hắn cứ dần trôi đi.

Sau đó nó tiêu tán ở trong không trung, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tiêu tan, không để lại dấu vết.

Sau khi hắn chết, viên bạch thạch luôn đeo trên cổ cũng bay lên.

Thần Bạch Huyền A Linh đích thân hiện hình.

“Thành Ca…”

“Thành Ca, ngươi làm sao vậy…”

Nàng vừa mờ mịt lại sợ hãi.

“Hoá ra ngươi ở ngay trên người hắn.”

Chung Thác vừa liếc mắt đã nhìn thấy nàng, hắn vui mừng khôn xiết chặn nàng lại.

“Thật đúng là không tốn công sức lại có được.”

“A…”

Nàng vội vàng quay đầu chạy trốn, nhưng ngay sau đó, chỉ thấy Chung Thác đưa tay lên, nàng đã trờ về viên bạch thạch như ban đầu.

“Hạt giống Bạch Huyền đã có ở trong tay, thực lực của ta sẽ ngày một mạnh mẽ, ha ha ha!”

Trước đó, hắn cũng không có cách nào để chạm vào hạt giống Bạch Huyền.

Nhưng bây giờ hắn đã dung hợp hạt giống tam tộc Kim, Ngân, Hắc nên bây giờ Linh Bạch Huyền cũng không thể ngăn cản được hắn nữa.

Mọi thứ dường như đang diễn biến theo chiều hướng xấu nhất.

Chung Thác nhìn bạch thạch lơ lưng trước mắt đang không ngừng run rẩy, hắn đắc ý ngửa mặt cười lớn.

Còn ở bên kia, Thanh Ca cũng đang nghe thông báo của hệ thống.

“Tinh! Ký chủ đã bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, đang sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Tinh! Ký chủ có ba cơ hội tướp đoạt thần, vui lòng sử dụng cẩn thận!”

“Tinh! Ký chủ đã hồi sinh thành công!”

Chương 706.

Tướp đoạt thần ư?

Thành Ca vẫn chưa hiểu rõ.

Tuy nhiên, ngay sau khi phục sinh, Thành Ca đã thấy ngay trước mặt xuất hiện một tấm bảng đặc biệt.

Trên bảng có ba nút lần lượt là đỏ, vàng và xanh, chắc để biểu thị cho ba cơ hội cướp đoạt.

Ở phía dưới của ba cái nút có phần mô tả các kỹ năng.

Màu đỏ - Tước đoạt vật bên ngoài, kéo dài trong mười phút.

Màu vàng - Tước đoạt vật bên trong, ké dài trong năm phút.

Màu xanh - Tước đoạt mối quan hệ, kéo dài trong ba phút.

Mô tả kĩ năng này có cũng như không, Thành Ca đọc xong một lượt vẫn tỏ vẻ chưa hiểu.

Hơn nữa chúng chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định?

Nhưng mà từ trước tới nay, hệ thông đưa ra phương án chưa mắc sai sót lần nào nên Thành Ca quyết định vẫn sẽ tin theo phương án lần này của hệ thống.

Chung Thác thấy hắn đột nhiên xuất hiện, trên người còn không có vết thương nhỏ nào nên cực kì bất ngờ, trở tay không kịp.

“Sao ngươi vẫn có thể sống sót?”

“Không thể nào!”

Hắn trợn trừng hai mắt, nhân lúc hắn không chú ý, A Linh vốn đang bị khống chế đã nhanh chóng hoá thành một luồng sáng trắng bay trở về cổ Thành Ca lần nữa.

Cuối cùng biến trở thành chuỗi vòng cổ như lúc đầu.

Trừ phi Chung Thác có thể tiêu diệt Khương Thành hoàn toàn, bằng không, cả đời này hắn cũng không thể nào có được Linh Bạch Huyền.

“Ngươi…”

“Tốt, rất tốt.”

Quả nhiên ngồi trên ngôi vị đã quen đối mặt với sóng gió, tâm trạng của Chung Thác cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

“Sống lại chứ gì…”

“A…”

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Thành Ca, ánh mắt khinh bỉ, chậm rãi nâng tay: “Được, ngươi có thể sống lại một lần, ta sẽ giết ngươi một lần, ngươi có thể sống lại trăm lần, ta cũng có thể giết ngươi trăm lần.”

Vừa dứt lời, quần áo trên người Chung Thác đột ngột biên mất.

Từ áo giáp Huyền khí, áo ngoài hay quần lót bên trong, tất cả mọi thứ đều xuất hiện bên cạnh Khương chưởng môn.

Nhìn vào Chung Thác đột nhiên bị lột sạch sẽ từ đầu đến chân, Thành Ca cũng kinh ngạc trợn mắt.

Vừa rồi hắn xác định mục tiêu là Chung Thác xong thì lặng lẽ nhấn cái nút màu đỏ, cho phép hắn tước đoạt vật bên ngoài.

Vừa ấn xong cái nút, chiếc nhẫn Huyền khí mà Chung Thác luôn mang bên mình, cùng với các loại bảo vật trời đất như Huyền Nguyên Quả, Bí Không Thánh Sa,… tất cả đều bị lột xuống.

Thậm chí đến cả những bảo vật mà năm triệu năm qua hắn đã tích cóp được cũng không ngoại lệ, tất cả đều đang lơ lửng ở khoảng không giữa hai người.

Đương nhiên là cả quần áo của hắn cũng đang ở chỗ đó.

“Ngươi, ngươi đã làm cái gì?”

Vốn Chung Thác vẫn còn muốn chi phối ngọn nguồn của thế giới này, sao có thể bị bẽ mặt như vậy được.

Hắn vội vàng dừng lại, phất tay tự thay một bộ quần áo.

Nhưng bộ quần áo kia chỉ vừa kịp mặc vào thì đã…

Bùm!

Hắn lại bị lột sạch sẽ.

Quần áo vừa mới biến ra cũng lần lượt bị lột sạch khiến hắn trở thành bộ dạng trần trụi trơn nhẵn.

“Cái gì vậy?”

“Đm, sao có thể bá đạo như vậy?”

Ngay đển Thành Ca cũng suýt phụt nước.

Hoá ra không chỉ lột một lần mà là định không cho hắn mặc lại nữa sao?

Vốn dĩ ban đầu hắn còn nghĩ cướp đoạt ngoại vật này vô thưởng vô phạt, không có tác dụng gì đáng kể.

Bây giờ nghĩ lại thì…

“Cũng hơi quá đáng, thủ đoạn này bừa bãi quá!”

Sau khi căm phẫn khiển trách hệ thống quá đỗi vô sỉ, hắn lại lấy ra lưu ảnh Huyền khí, bắt đầu ghi lại cảnh của Chung Thác.

Nhìn thấy hắn đang ghi hình lại, Chung Thác đứng dậy, hoảng loạn hơn bao giờ hết.

Cả đời này hắn đã đương đầu không biết bao nhiêu nguy hiểm, tức giận có, căm thù có, chỉ là chưa phải đối mặt với tình cảnh ngượng ngùng như này bao giờ.

Hắn điên cuồng biến ra quần áo để che thân, nhưng mỗi khi vừa mặc vào lại có một thế lực thần bí lột sạch sẽ quần áo của hắn xuống.

Mà rõ ràng hắn có thể nhìn thấy những thứ bị lột xuống nhưng không tài nào chạm vào được.

Giống như những đồ ấy không tồn tại ở thế giới này vậy.

Sau hơn mười lần cố gắng cuối cùng hắn cũng chấp nhận số phận, hắn đành dụng một loại ma thuật đặc biệt để che đi thân thể trần truồng của mình.

“Ngươi dù sao cũng là một trong những cường giả đứng đầu thế giới, dùng loại thủ đoạn như vậy không cảm thấy đánh mất thân phận sao?”

Hắn nghiến răng nghiến lợi lên án, hận không thể ăn tươi nuốt sống Khương hiền giả.

Khương Thành chỉ tủm tỉm cười rồi thu lại lưu ảnh huyền khí.

“Ban nãy nhìn ngươi phát hoả nên ta tốt bụng giúp ngươi hạ hoả thôi mà.”

Kỹ năng này ngang ngược quá rồi.

Nhưng mặt khác thì cũng hữu dụng.

Nhưng thứ bị lột xuống cũng không thuộc về Khương Thành, mà những thứ ấy sẽ được đưa vào trong một không gian biệt lập.

10 phút sau, chúng sẽ quay trở về trên người Chung Thác.

Chẳng qua Chung Thác không hề biết mà thôi.

Gương mặt hắn đã lộ rõ vẻ hoảng loạn.

Thủ đoạn này đã vượt qua những gì hắn có thể lý giải.

Mặc dù không có chút tính sát thương nào nhưng lại khiến hắn cảm nhận được sự đe doạ nguy hiểm.

“Trò bịp bợm của ngươi đã kết thúc.”

Hắn quyết định không đùa cợt, tốc chiến tốc thắng.

Nhưng ngay khi hắn thúc dục sức mạnh của thế giới thì đột nhiên có hai viên đá bay ra từ người hắn.

Một viên màu bạc và một viên màu đen.

Đó chính là Ngân Huyền và Hắc Huyền – hai hạt giống Huyền lực.

Ngoài hai thứ đó, còn có những chuỗi hạt đặc biệt và bảo vật mà đã được Chung Thác tinh luyện và hấp thụ vào thân thể trước đó.

Một số thứ để cải tạo huyết mạch, một số thứ để nâng cao xương cốt, một số thì để tăng thần hồn…

Muốn cái gì thì có cái đó, một đống hỗn độn.

Những bảo vật đã được hấp thụ bỗng nhiên vụt ra ngoài, sắc mặt của Chung Thác trở nên kém đi rất nhiều.

Hắn vẫn là Đế Huyền cửu trọng, vẫn toát ra khí chất vượt xa những kẻ khác.

Nhưng so với thời kì hoàng kim, bây giờ hắn đã yếu đi rất nhiều.

Mà sau khi hạt giống Ngân huyền và Hắc huyền đã bị móc ra ngoài, hắn đã không thể tiếp tục thao túng nguồn cội của thế giới được nữa.

Nhưng sau năm phút nữa khả năng này sẽ quay trở lại.

Tuy nhiên, Chung Thác cũng không hề biết điều này.

Hắn thực sự hoảng loạn.

“Ngươi lại làm gì?”

“Không thể được…”

“Làm gì có chuyện nực cười như vậy!”

Những thứ hắn dày công tìm kiếm, cực khổ tu luyện nhiều năm như vậy, chẳng nhẽ lại bị người khác vung tay cướp mất?

Sao trên đời lại có chuyện nực cười như thế?

Hắn không tin!

Điều này khiến hắn bỗng chốc như phát điên lên.

Nhất định là Thành Ca lại lừa hắn.

“Những thứ mà ngươi có được chỉ giống như bong bóng thôi…”

“Đến bước này rồi mà vẫn không chịu tỉnh mộng.”

“Tất cả đều biến mất rồi, ngươi phải chấp hận điều này đi tiểu đệ à…”

Chung Thác hoàn toàn sụp đổ.

Nói như vậy, những điều mà hắn đạt được trong những năm qua đều chỉ như một giấc mơ hão huyền mà thôi.

Làm sao mà hắn có thể chấp nhận được?

“Ta không tin!”

“Ta không bao giờ tin!”

“Giết!”

Hắn điên cuồng thôi thúc Huyền khí cấp Chí tôn đánh về phía Khương Thành.

Mà lúc này, hai hạt giống Ngân huyền và Hắc huyền đã bị tách ra nên hắn chỉ có thể sử dụng mười đạo Huyền văn còn lại.

Mà điều quang trọng nhất, lúc này đã không còn sức mạnh của thế giới này nữa…

Thành Ca cũng dùng kiếm nghênh đón hắn ta, một trận chiến dữ dội lại tiếp tục nổ ra.

Oanh!

Không còn sự ràng buộc của nguồn cội thế giới, năm mươi Huyền văn và mười lăm môn kiếm tâm đồng thời được phóng ra.

Tất cả đều đánh mạnh lên người Chung Thác.

Chung Thác bị đánh đến ngửa mặt hộc máu, cả người bay ngược ra đằng xa.

Mà lần này thứ hắn phun ra không phải máu vàng.

Trong lòng Thành Ca thầm cảm thấy may mắn.

Nếu như Chung Thác xoay người chạy trốn, cố gắng ẩn nấp, trong năm phút hắn không tài nào xử lý được Chung Thác.

Nếu như làm không được thì năm phút sau, tất cả năng lực của Chung Thác sẽ được khôi phục hoàn toàn.

Cuối cùng sẽ không dễ dàng giết được hắn!

Chương 707.

Lúc này Chung Thác một lần nữa bị thiệt hại nặng nề, không có cơ hội để chạy trốn.

"Không…"

Đối mặt với sự truy sát của Thành Ca, rốt cuộc Vị Diện Chi Tử này lần đầu tiên cảm nhận được mối nguy mất mạng.

Sự bình tĩnh trước đó sớm đã biến mất.

"Không, ngươi không thể giết ta!"

"Giết chết ta, ngươi sẽ hối hận!"

Vẻ mặt Thành Ca tức cười, ngươi đang luyên thuyên cái gì vậy?

Người mà hắn đã muốn giết, chưa bao giờ được sống sót.

Lại một kiếm nữa bổ xuống, Chung Thác vẻ mặt hoảng sợ mệt mỏi chạy trốn, tóc tai bù xù, chật vật không chịu nổi.

"Ta và Căn nguyên Huyền giới là một thể, vinh nhục cùng nhau, vui buồn có nhau!"

"Nếu ngươi giết ta, đó chính là giết chết thế giới căn nguyên của Huyền Giới!"

Những lời này, ngược lại khiến Thành Ca thoáng chậm lại.

"Ý ngươi là gì?"

Thế giới căn nguyên gì hắn căn bản cũng chưa từng thấy qua, nhiều lắmchỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Chưa bao giờ nghĩ tới thứ này còn có thể giết chết.

Chung Thác thở dốc: "Thế giới căn nguyên liên kết với ta, ta mà bị giết chết, vậy Huyền Giới này sẽ hoàn toàn bị hủy diệt, đến lúc đó tất cả sinh linh trong giới này đều sẽ mất mạng!"

"Cái gì? Còn có chuyện này?"

Thành Ca tỏ vẻ điên tiết, khó hiểu.

Hợp với tên này thật là không thể giết?

Một khi giết hắn, dù là Tân Linh, Bạch La Chân, hay là Lê Hàn Ngọc, Chung Ly Xảo, tất cả Huyền tộc nhân đều sẽ phải tuẫn táng.

Huyền Giới căn nguyên có bị ngốc không?

Tự nhiên có ràng buộc cùng với loại người này.

"Đương nhiên, ngươi dám thì thử xem!"

Chung Thác thấy hắn dừng tay, nghĩ là đã thành công thực hiện được ý đồ, đắc ý cười lớn.

"Vì Huyền Giới, ngươi không chỉ không thể giết ta, mà còn phải bảo vệ ta!"

Ánh mắt hắn tràn ngập oán hận: "Nếu không tương lai một ngày nào đó tâm trạng ta không tốt, không chừng sẽ tự sát, đến lúc đó mọi người sẽ tuẫn táng chung với ta!"

"Bây giờ, mau trả lại mọi thứ cho ta!"

"Ta ra lệnh cho ngươi trả lại tất cả cho ta, nếu không ta lập tức tự sát!"

Thành Ca nhìn hắn không khác gì kẻ ngốc, tên này lại dùng toàn bộ Huyền giới để uy hiếp mình?

Đầu hắn có bị làm sao không?

Thực sự nghĩ ta sợ điều đó sao?

Hắn không cần suy nghĩ rất nhanh mở ra bảng điều khiển, nhấn nút tước đoạt thứ ba - tước đi mối quan hệ.

Vì vậy, chỉ tích tắc sau, Chung Thác và tất cả các mục tiêu liên lạc bị cắt đứt tạm thời.

Dù là quan hệ của hắn với "lão gia gia chỉ dẫn", hay là quan hệ với Huyền Giới bản nguyên, tất cả đều biến thành không có quan hệ.

Hiệu quả của việc tước đoạt mối quan hệ chỉ trong ba phút.

Ngay cả toàn bộ Huyền Giới tất cả mọi người, trong vòng ba phút này, sẽ tạm thời quên đi hắn.

Họ sẽ không biết rằng có tên Chung Thác đã từng xuất hiện trên thế giới này.

Sự tồn tại của hắn, sẽ bị tạm thời xóa sổ trong ba phút.

Sau ba phút, mọi thứ sẽ khôi phục lại.

Chung Thác lập tức liền ý thức được sự thay đổi – hắn và căn nguyên Huyền Giới không còn bất kỳ quan hệ gì nữa.

"Ngươi, ngươi đã làm gì?"

"Chuyện này là không thể, không thể được…"

"Ta và căn nguyên Huyền Giới, từ năm trăm triệu năm trước đã kết giao ước định, tuyệt đối không thể bị phá vỡ…"

Những lời này của hắn, ngược lại làm cho Thành Ca có chút bất ngờ.

Vốn còn tưởng rằng Chung Thác là gần đây có được hai hạt giống huyền lực, mới phát sinh quan hệ với căn nguyên Huyền Giới, không ngờ năm trăm triệu năm trước đã có rồi?

Năm trăm triệu năm trước, hắn chỉ mới xuất hiện nhỉ?

Khi đó đã được sư ưu ái của căn nguyên thế giới?

Kệ đi, Thành Ca cũng không có hứng thú với chuyện của hắn.

"Ngươi không phải muốn chết sao, còn không mau tự sát, mau lên!"

Chung Thác sắc mặt vừa sụp đổ vừa lúng túng.

Làm sao hắn có thể muốn chết được?

Phát hiện uy hiếp Khương Thành không được, hắn chỉ có thể từng bước rút lui.

Thành Ca không có ý tốt lắc lắc thanh kiếm trong tay: “Sao vậy? Lại không nỡ chết? Sợ đau phải không?”

“Vậy xem ra, vẫn là muốn ta giúp ngươi nhỉ!”

Chung Thác tức giận, nhưng không thể phản bác.

Hắn bỗng nhiên bứt ra chạy về phía trên cao.

“Trốn làm sao được?”

Thành Ca lạnh lùng cười, nghiêng người liền cản được hắn.

Chung Thác lại chạy trốn, Thành Ca trực tiếp đâm ra một kiếm!

Chung Thác đau đớn gào thét máu văng tung toé: “Là ngươi ép ta!”

Trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên chỉ vào không gian.

Răng rắc!

Mảnh không gian kia đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng, giống như mặt băng bị phá thủng.

Ngay sau đó, những vết nứt ngày càng lan rộng ra.

Ầm ầm ầm…

Một vết nứt khổng lồ mà dữ tợn xuất hiện trong hư không của tầng thứ sáu.

Mà đối diện vết nứt, còn có thể nhìn thấy vô số Ảnh tộc đang gào thét bay về phía này.

“Ha ha ha…”

Chung Thác điên cuồng lớn tiếng cười to.

“Ngươi muốn giết ta, vậy tự mình đi chết đi!”

Vết nứt này đối diện với trung tâm sào huyệt của Ảnh tộc, bên trong là đám tinh nhuệ đứng đầu nhất.

Số lượng quá nhiều, ngay cả hắn cũng không cách nào tiêu diệt.

Trước kia đều là nghĩ biện pháp đuổi bọn họ trở lại tầng thứ bảy.

Mà lần này, hắn chủ động phá vỡ phong ấn của tầng thứ sáu, dẫn toàn bộ chúng trở về.

Đối với Huyền Giới mà nói, đây chính là một trận đại nạn diệt thế đang ùn ùn kéo đến.

“Haizz…”

Vào giờ khắc này tất cả mọi người, đều nghe được một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài đó dường là do chính bọn họ phát ra, nhưng mà bọn họ lại hiểu rõ, mình không hề lên tiếng.

Đó là tiếng thở dài của căn nguyên Huyền Giới.

Từ sau khi Ảnh quấy nhiễu biên giới, toàn bộ Huyền Giới liền phải đối mặt với nguy cơ hủy diệt.

Ảnh tộc lấy quy tắc thiên địa làm thức ăn, từ trên không tạo ra một khoảng trống, làm cho vòng tuần hoàn của thiên đạo dần dần mất khống chế.

Đó là một điều cực kỳ nguy hiểm cho một thế giới.

Nhưng mà căn nguyên Huyền Giới cũng không có thủ đoạn công kích trực tiếp, thậm chí cũng không có thực thể.

Nó chỉ có thể mượn tay người khác.

Năm trăm triệu năm trước, nó đã chọn một thiếu niên.

Thiếu niên không chỉ số kiếp ngập trời, còn từng bộc lộ ra ý nguyện vĩ đại – muốn tiêu diệt triệt để Ảnh tộc.

Từ ngày đó trở đi, căn nguyên Huyền Giới liền cùng hắn hình thành một sợi liên hệ, để cho số kiếp của hắn càng thêm ghê gớm.

Thiếu niên cũng không làm cho nó thất vọng.

Nhiều năm sau, hắn lớn lên.

Dưới sự bảo vệ của thế giới bản nguyên, hắn có được năng lực phòng ngự đặc biệt mà huyền tộc khác không có, ngay cả Ảnh tộc cũng không thể trực tiếp tấn công hắn.

Dựa vào sức chiến đấu siêu cường, hắn thật sự một phát quét sạch Ảnh tộc của tầng năm phía trên.

Cho dù hắn chưa thể triệt để tiêu diệt Ảnh tộc, chỉ là đem chúng xua đuổi trở về, nhưng đã giảm bớt rất nhiều nguy hiểm cho Huyền Giới.

Mà sau khi hắn dung hợp ba hạt giống huyền lực lại, căn nguyên thế giới cuối cùng chính thức chấp nhận hắn, để cho hắn làm hóa thân đi lại bên ngoài.

Hắn và Khương Thành chiến đấu, căn nguyên Huyền Giới không chút do dự tiếp tục ủng hộ hắn.

Cho dù Khương Thành yêu nghiệt hơn, cho dù sức chiến đấu của Khương Thành mạnh hơn, căn nguyên Huyền Giới cũng không thay đổi lập trường.

Bởi vì về cơ bản Khương Thành là "tà ma dị giới".

Đối với thế giới này mà nói, hắn cũng là "kẻ ngoại lai xâm lược".

Sau khi bị hệ thống buộc phải cắt đứt mối quan hệ, nó vẫn đang chờ đợi để liên lạc lại với Chung Thác, sau đó giúp hắn ta đánh bại kẻ xâm nhập.

Tuy nhiên, thời điểm này…

Khi Chung Thác phá vỡ phong ấn phòng tuyến của tầng thứ sáu, chủ động đem đám Ảnh tộc mạnh nhất vào, nó rốt cục cũng cảm nhận được nỗi thất vọng.

Con người kia quay lưng lại với mong muốn vĩ đại của mình.

Để được sống, hắn có thể vứt bỏ bất kỳ ai, kể cả là toàn bộ Huyền Giới.

Cuối cùng nó đã thấy mình chọn sai người.

Chỉ tiếc, tất cả dường như đã muộn.

Đại quân Ảnh tộc đã tiến vào.

Hắc ảnh ùn ùn kéo đến, tốc độ nhanh chóng mà lại quỷ quái, rõ ràng không hề toả ra không khí cường đại gì, nhưng lại làm cho người ta rùng mình.

Chương 708.

Khi Ảnh tộc giết xuống, Chung Thác hung hăng vung ra một cú đánh mạnh nhất từ trước đến nay về phía Thành Ca.

Cũng không mong rằng có thể giết chết Khương Thành, chỉ hy vọng có thể đem sự chú ý của Ảnh tộc tập trung lên người hắn.

Sau đó, hắn thu người lại, nghiêng mình tránh đi.

Định thừa dịp Ảnh tộc tấn công Khương Thành, lén chạy trốn khỏi hiện trường.

Kế hoạch này có vẻ rất hoàn hảo.

Khi sự tấn công của hắn nổ ra bên cạnh Thành Ca, huyền lực và huyền văn bộc phát mãnh liệt, nhanh chóng thu hút sự chú ý của tất cả Ảnh tộc.

Đó là thứ chúng thích chiếm đoạt nhất.

Đối với đám tộc nhân đáng sợ này mà nói, những cú tấn công ẩn chứa quy tắc này đều có thể trở thành thức ăn của bọn chúng.

Bọn chúng giống như bầy sói đói khát nhiều năm, gào thét chém giết, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Chung Thác.

Kế hoạch của Chung Thác, có vẻ như sắp thành công rồi.

Chỉ cần Khương Thành bị kéo lại, hắn có thể thành công chạy trốn khỏi nơi này.

Ảnh tộc cũng phân chia đẳng giai, Ảnh tộc cấp sáu, đủ để chống lại Đế Huyền cửu trọng của Huyền Giới.

Mà bây giờ trong đại quân Ảnh tộc xổ lồng kia, lại có sự tồn tại của vài tên thất giai!

Loại Ảnh tộc thất giai này, ngay cả bản thân Chung Thác, trước kia dưới sự bảo vệ của căn nguyên Huyền Giới cũng phải đặc biệt cẩn thận. Một khi không chú ý cũng có thể bị bọn chúng đeo bám.

Huống chi đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy.

“Từ từ hưởng thụ đi!”

Khương Thành chết, Huyền giới này sẽ không ai có thể địch nổi Chung Thác, đến lúc đó hắn vẫn là chúa tể của giới này.

Suy nghĩ của hắn thật đẹp, chỉ tiếc Thành Ca không phối hợp.

Ngay khi Chung Thác vừa mới vòng qua, định chạy trốn, một bóng người đột nhiên lao tới trước mặt hắn.

“Ngươi trốn đi đâu vậy?”

“Ngươi!”

Chung Thác cực kì hoảng sợ, hắn hoàn toàn không cách nào hiểu được.

Bởi vì đã tận mắt nhìn thấy ít nhất bốn tên Ảnh tộc thất giai nhào tới Khương Thành.

Lúc này bất kỳ người bình thường nào cũng là cùng Ảnh tộc vật lộn tranh đấu, hoặc là giãy giụa chạy trốn.

Nếu không thì cũng là muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Tên điên này còn mặc kệ Ảnh tộc mà xông đến người mình, còn tự rước thêm phiền toái?

“Ngươi có bị điên không?”

Hắn chửi ầm lên, chửi lấy chửi để, muốn tránh đi, nhưng đã không còn kịp nữa.

Lúc này hắn cũng đã bị Ảnh tộc bao vây.

Sau khi bị cắt đứt liên lạc với căn nguyên Huyền Giới, hắn đã không còn được căn nguyên bảo vệ, không còn năng lực phòng ngự đặc biệt trước đây.

Trong chớp mắt, hắn liền bị vô số Ảnh tộc bao vây, không ngừng rơi vào đại dương đen kịt.

Chung Thác ra sức chống cự, điên cuồng vung ra huyền thuật cấp chí tôn của mình.

Thực lực của hắn cực mạnh, mười huyền văn của kim huyền nhất hệ dưới sự chiếu rọi của huyền phách tỏa ra ánh hào quang.

Một số Ảnh tộc cấp thấp, vừa mới tiếp xúc với hắn, liền hóa thành tro bụi.

Nhưng mà, Ảnh tộc vây quanh hắn thật sự quá nhiều.

Mà lần này, hắn không chỉ không có căn nguyên bảo vệ, cũng không có đám đồng bọn chiến hữu trước đây cùng đại quân

phía sau trợ giúp.

Hắn nhanh chóng sụp đổ.

Một tên Ảnh tộc thất giai cuối cùng cũng xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Vị Diện Chi Tử này còn đang ra sức ngăn cản, sắp mất đi thần trí, trong thời khắc bị chiếm lấy, bỗng nhiên một lần nữa hắn nhìn thấy Khương Thành.

“Có dễ chịu không?”

Thành Ca giơ tay lên, còn chào hắn một cái.

Người này vẫn còn sống tốt, không bị Ảnh tộc chiếm lấy?

Làm sao có thể như vậy được?

Chung Thác không thể tin được mà nhìn Khương Thành.

Liền phát hiện tất cả Ảnh tộc chạm vào hắn, không phải hoá thành tro bụi, thì là trên đường hoá thành tro bụi.

Ảnh tộc thất giai có thể chống đỡ thêm mấy chục giây, dưới lục giai chạm vào là chết.

Mà dưới cấp bốn, thậm chí mới tiếp cận phạm vi của hắn một trượng cũng đã hóa thành tro bụi.

Đây là khả năng gì?

Hắn không thể hiểu được…

Càng không dám tin.

Hắn hao tổn tâm sức xé bỏ phong ấn, lại trở thành một trò đùa “rơi vào cái bẫy của chính mình, gậy ông đập lưng ông”?

Giây phút cuối cùng của mình, hắn nhìn thấy vô số Ảnh tộc lại hoảng sợ quay lại vết nứt mà chạy trốn.

Bọn chúng sử dụng tốc độ rất nhanh, chạy về sào huyệt của tầng thứ bảy.

Không dám xông vào tầng thứ sáu, bởi vì Khương Thành đứng bên ngoài vết nứt tầng thứ sáu.

Bọn họ theo bản năng muốn tránh khỏi “thiên địch” này.

Chỉ một lát sau, vô số hắc ảnh vừa rồi còn che lấp bầu trời, cũng đã biến mất.

Bầu trời kia, một lần nữa trong xanh trở lại.

Chẳng qua, vết nứt vừa rồi bị Chung Thác đập vỡ vẫn còn tồn tại.

Các vết nứt dữ tợn tràn ngập sương mù đen, trên bầu trời, tựa như một vết sẹo thật lớn.

Nhìn thấy mà giật mình.

Đứng ở bên ngoài vết nứt, còn có thể nhìn thấy Ảnh tộc run rẩy ở tầng thứ bảy đối diện đang tiếp tục chạy trốn mỗi tên một nhả.

Không ai dám đến một lần nữa.

Bản thân Thành Ca cũng không nhận ra sự uy hiếp này kinh ngạc như thế nào.

Hắn đã bận rộn thu thập chiến lợi phẩm.

Chung Thác đã chết, ngoại vật bị tước đoạt trước đó đều biến thành vật vô chủ.

Qua 10 phút, nó sẽ tự động phơi bày với thế giới này.

Thành Ca mặt mày hớn hở thu thập, tên này là Vi Diện Chi Tử, tài sản cá nhân thật sự quá phong phú.

Huyền Nguyên Quả đủ để bản thân thăng đến Đế Huyền cửu trọng.

Huyền văn cũng có thể tăng thêm mấy trăm cái đến thất trọng.

Ngoài ra, hạt giống Kim huyền vốn hoá thành huyền phách của Chung Thác cũng bị vỡ tung ra.

Ba hạt giống huyền lực Kim Ngân Hắc ở phía trước, Thành Ca không muốn tham ô.

Loại hạt này đối với bất kỳ Huyền tộc nhân nào mà nói, đều là bảo bối vô song.

Nhưng đối với hắn mà nói, lại không có tác dụng gì.

Mỗi hạt giống có thể tăng thêm 10 huyền văn, nhưng vấn đề hắn cũng đã có một ngàn huyền văn.

Mà đạt được sự tán thành loại chuyện này của căn nguyên Huyền Giới, cũng chỉ có sinh linh của Huyền tộc bản địa sinh ra mới có cơ hội.

“Mau tới dung hợp đi.”

Hắn thu lại ba hạt giống, sau đó mới phất phất tay với A Linh.

A Linh vui mừng nhào tới, nhưng không vội dung hợp những hạt giống đó.

Ngược lại giống như gấu túi vắt vẻo trên người hắn, ríu rít ở trên mặt hắn lưu lại một đống nước miếng.

“Ô ô ô, ta quả nhiên không nhìn lầm người.”

“Thành Ca ngươi đối với ta quá tốt…”

Linh Bạch Huyền này kích động đến mức đi vòng vòng tại chỗ.

Ba hạt giống huyền lực nếu đổi thành những người khác, có là mấy tỷ năm cũng e là chưa dung hợp được.

Dù sao ngay cả thiên tài tuyệt thế như Chung Thác cũng hao phí mấy trăm triệu năm.

Nhưng đối với A Linh mà nói, quá trình này đơn giản hơn trăm triệu lần.

Nàng giống như ăn đậu đường mà ăn ba hạt giống.

Thành Ca một bên nhìn thấy âm thầm nhếch khóe miệng, đây thật đúng là quái thai cùng một loại với A Hoàng mà.

Chỉ chục giây sau, nàng liền tản ra khí tức mênh mông so với Chung Thác lúc trước càng thêm hoàn chỉnh.

Hiển nhiên, quá trình dung hợp của nàng cứ như vậy chấm dứt.

“Thành công chưa?”

“Ừm ừm!”

A Linh vui vẻ gật đầu, lại bò lên người Thành Ca, ở hai má hắn tuôn nước miếng.

Sau đó mới cười hì hì nói: “Ca, ta cho ngươi thêm một BUFF nha.”

Cái gì cơ?

Thành Ca suýt chút nữa không kịp phản ứng.

Từ trước đến nay đều là hắn cho người khác thêm BUFF, lần này lại có thể được thêm BUFF?

Chỉ thấy ngón tay A Linh ấn vào ấn đường của hắn.

Ấn ký hoa văn thuộc về đặc điểm của Bạch Huyền tộc lấy được ở Tụ Phách Trì lúc trước dần dần sáng lên.

Chương 709.

Khương Thành cảm thấy bản thân như thể có một rất mộng dài.

Trong giấc mơ, bản thân hắn biến thành một hạt giống.

Trong thời gian nhanh chóng trôi qua đó, chứng kiến sự tiến hóa của một thế giới.

Không biết trải qua bao lâu, hắn tỉnh táo lại.

Ấn ký màu trắng trên trán đã biến mất, nhưng ở vị trí trung tâm của Huyền Phách, lại có thêm một hạt giống huyền lực phiên bản mini.

Cái hạt này trông vô cùng nhỏ bé yếu ớt, nhưng lại tràn trề sức sống.

Thực lực của Khương Thành cũng không có bất kỳ tiến bộ nào.

Nhưng hắn lại biết rõ, một chỉ tay này của A Linh là một món quà không gì sánh được.

Mấy trăm năm qua, vô số Huyền tộc nhân đều dừng lại ở Đế Huyền Cảnh.

Dù là yêu nghiệt như Chung Thác, thực lực đều đã gần Thần, cảnh giới thật sự của hắn cũng là Đế Huyền cửu trọng.

Sức chiến đấu phi thường chỉ đến từ các loại gia công khác, chẳng hạn như hạt giống huyền lực, hay từ sự ưu ái của trung tâm Huyền Giới.

Đế Huyền cửu trọng chính là kết thúc, đây là cực hạn dưới sự trói buộc của Thiên Đạo.

Mà bây giờ, hạt giống kia xuất hiện trong Huyền Phách, lại cho Khương Thành khả năng phá vỡ cực hạn.

Hắn vốn không phải người Huyền tộc.

Nhưng hiện tại, huyền phách của hắn lại vững chắc hơn so với bất kỳ người Huyền tộc nào.

Không còn là vô căn cứ.

"Ngươi…"

Khi mở hai mắt ra, hắn nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của A Linh.

Em gái vốn là phong cách 2D, dường như bị đánh trở về 3D, giống như gặp một cơn trọng bệnh, vô cùng suy yếu.

Điều này làm cho Thành Ca cảm khái không thôi.

Hắn hiểu rõ, trao cho mình hạt giống này đối với A Linh tiêu hao rất lớn, thậm chí có thể tạo thành tổn thương không thể cứu vãn.

Từ trước đến nay việc không có lợi thì hắn sẽ không làm, cũng thở dài một cách hiếm có.

"Tại sao ngươi lại làm điều này…"

A Linh mỉm cười, sau đó nằm vào trong lòng hắn một cách mềm nhũn.

Ở bên cạnh đã sớm quỳ đầy người.

Dù là Bạch Huyền, Ngân Huyền hay là Kim Huyền, Hắc Huyền, cao thủ tứ tộc dường như toàn bộ đều có mặt.

Tất cả họ đều bị thu hút bởi vết nứt đó.

Mà sau khi thật đến nơi này, lại bị A Linh làm lay động.

Sau khi chiếm đoạt ba hạt giống huyền lực khác, khí tức trên người nàng tản ra, làm cho tất cả tứ tộc Kim Ngân Hắc Bạch đều cảm nhận được tiếng gọi của nguồn gốc.

Thiêng liêng trường tồn, bất khả xâm phạm!

Đó là vị thần của bọn họ, không thể nghi ngờ.

Vì thế, tứ tộc đều đến bái thần.

“Lạy Chúa!”

“Không…”

Nhìn thấy A Linh ngã vào trong lòng Khương Thành, sau đó lại biến trở lại một sợi dây chuyền đá, một số Huyền tộc nhân thực lực hơi yếu thậm chí ngất xỉu ngay tại chỗ.

Họ sợ nàng ấy gặp rắc rối.

Lại cảm thấy trên đời này không có ai xứng chạm vào nàng.

Vậy mà còn dám ôm nàng?

Đó là một sự xúc phạm nghiêm trọng!

Nhưng mà thực lực hiện tại của Khương Hiền giả bày ra ở đó, ai cũng không dám nói thêm gì nữa.

Hơn nữa cao thủ của tam tộc Kim Ngân Hắc, có nhiều vấn đề muốn hỏi.

“Khương Hiền giả, cái đó… Chung Thác sao rồi?”

“Đúng vậy đúng vậy, trong hai người ai đã thắng vậy?”

“Lúc trước thật sự là ngươi chiến đấu với hắn sao?”

Thành Ca biến ra một điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi phả ra vòng khói.

Lúc này mới từ từ nhìn về phía phương xa, nói: “Ngoại trừ tuấn soái ta, còn có thể có ai giết chết hắn?”

“Chung Thác chết rồi?”

“Ha ha, thật tốt quá!”

Đại điện chủ Kim Bột của Kim Huyền tộc là người đầu tiên mừng rỡ, thậm chí nhịn không được mà khua tay múa chân.

Rõ ràng Chung Thác đến từ Kim Huyền tộc, nhưng hắn không có chút thiện cảm nào đối với tên đồng tộc này.

Tên này vừa xuất đạo liền chém giết mấy vị đại năng trong tộc, chẳng khác nào giẫm lên thượng vị Kim Huyền tộc.

Sau khi nổi dậy, Kim Huyền tộc cũng không được mấy ưu đãi.

Ngược lại địa vị còn giảm xuống, bị đám huynh đệ thân tín của Chung Thác khống chế, trở thành đầy tớ của Đế Tôn cung.

Huống chi, Chung Thác lại còn muốn diệt thế.

Chỉ dựa vào điểm này, hắn chính là kẻ thù chung của tất cả mọi người ở Huyền Giới.

"Chết thật rồi sao?"

"Hả lòng hả dạ quá! Đã quá!"

"Họa lớn nhất của Huyền Giới rốt cục đã bị diệt trừ!"

"Đúng là rẽ mây nhìn thấy ánh sáng…"

Ba tộc khác cũng hoan hô nhảy nhót, giống như thắng một trận đại chiến bảo vệ Huyền Giới.

"Khương Hiền giả cũng quá mạnh rồi."

"Đúng vậy, giấu tài không bộc lộ!"

"Chung Thác có được sự công nhận của căn nguyên Huyền Giới, mà vẫn bị Khương Hiền giả chém chết, thật không thể tưởng tượng nổi."

"Thực lực như vậy, xưa nay chưa từng có!"

"Ha ha, Khương Hiền giả cũng có sự trợ giúp của thần Hắc Huyền ta nữa." Hắc Nhạc cười lớn nói.

"Có sự trợ giúp của thần, không thắng mới lạ…"

Thần Hắc Huyền mà hắn nói, chính là A Linh vừa rồi.

Đám người Tân Linh và Thân Lương nhất thời nhảy dựng lên.

"Thần Hắc Huyền gì? Rõ ràng là Thần Bạch Huyền của bọn ta?"

"Thần Bạch Huyền? Rõ ràng là Thần Ngân Huyền!"

"Các ngươi có phải điên rồi không, ta từ trên người nàng cảm nhận được khí tức thuần khiết của Kim Huyền nhất tộc, hy vọng tam tộc các ngươi không nhận thân lung tung!"

Tứ tộc này lại cứ tranh giành A Linh thuộc về tộc nào.

Thành Ca lúc đầu nghe mọi người khen mình, còn thấy thật tuyệt đó.

Về sau liền cảm thấy không được đúng cho lắm.

Cái gì, cái gì cơ?

Ta có thể thắng Chung Thác, là bởi vì có nha đầu kia trợ giúp?

Có nhầm ở đâu không vậy?

Ta bán mạng như vậy, cũng chết một lần mới có thể toàn thắng trở về, kết quả các ngươi đem công lao quy cho nha đầu toàn bộ quá trình chỉ chèo thuyền?

A Linh căn bản không có sức chiến đấu gì hiểu không?

Lúc trước chiến đấu, nàng một chút lực cũng không ra!

Đáng ghét!

Nếu không phải A Linh vừa mới ban cho hắn nguyên hình của một hạt giống huyền lực, hắn cũng hận không thể túm em gái cướp công lao này ra nói một trận.

Những cái khác ngươi có thể cướp, nhưng việc làm màu thì không thể cướp!

Cao thủ của tứ tộc tranh giành nửa ngày, cuối cùng lại trở lại hiện thực trước mắt.

Vết nứt lớn như vậy đối diện với trung tâm tầng thứ bảy, nhìn liền làm cho người ta kinh hồn bạt vía, không thể mặc kệ!

“Tên tặc tử Chung Thác này!”

“Vì sự ích kỉ của mình, mà lại phá vỡ phong ấn, thật sự đáng hận!”

“Há chỉ có vậy, hắn làm như vậy, cục diện bây giờ so với trước kia còn tồi tệ hơn vô số lần.”

“Đúng vậy, phong ấn này đối diện với sào huyệt Ảnh tộc của tầng thứ bảy, xong đời rồi…”

“Huyền giới chúng ta rơi vào nguy hiểm rồi, sau này phải làm sao?”

“Hiện tại Huyền Giới bị kết hợp thành một tầng, chúng ta ngay cả một vùng đệm cũng không còn…”

Mọi người trách mắng một lúc, cuối cùng vẫn hướng tầm mắt nhắm vào Thành Ca.

“Khụ, Khương hiền giả, không biết ngươi có biện pháp nào khắc phục vết nứt này không?”

Thành Ca thầm nghĩ lúc này các ngươi lại nhớ tới ta sao?

Vừa rồi xóa bỏ công lao của ta không phải là rất vui sao?

“Ta không có cách nào.”

Hắn khoanh tay trước ngực, tỏ thái độ không liên quan đến mình.

Mọi người nghe ra giọng điệu khó chịu của hắn, nhưng nát óc cũng không đoán được nguyên nhân.

Kim Bột còn tưởng là lúc trước để hắn cúi đầu tạ lỗi với Chung Thác, khiến hắn không vui.

Vội vàng tươi cười xin lỗi, “Khụ, lúc trước nghi ngờ thực lực của ngươi, chúng ta ở đây nhận tội với ngươi.”

Ngân Trí và Hắc Nhạc cũng cười trừ.

“Đúng vậy, lúc trước là chúng ta có mắt không biết kim khảm ngọc, có mắt không tròng.”

“Sớm biết ngươi mạnh như vậy, vậy còn có gì phải lo lắng?”

“Tiểu tặc Chung Thác kia còn dám để ngươi quỳ xuống dập đầu, ta thấy phải là ngược lại, hắn dập đầu trước ngươi mới đúng!”

“Không sai, Khương Hiền giả không hổ là cao thủ đệ nhất thế hệ mới của Huyền Giới.”

Với màn tâng bốc nịnh hót như vậy, tâm trạng của Thành Ca mới tốt lên.

Nhưng mà đối với yêu cầu này của bọn họ, hắn buông tay, tỏ ra mình cũng bất lực.

“Vết nứt này cũng quá lớn, ta cũng không biết làm thế nào để khắc phục.”

Chương 710.

Chung Thác chết thì chết, nhưng mớ hỗn độn mà hắn để lại, quả thật rất khó xử lý.

Tuy nói Ảnh tộc đều sợ Khương Thành, nhưng nếu hắn rời đi thì sao?

Nếu hắn đi, từ vết nứt lớn như vậy sẽ có bao nhiêu Ảnh tộc thừa dịp mà tiến vào, quả thực không dám tưởng tượng.

Có lẽ đến ngày đó, toàn bộ Huyền Giới khắp nơi đều tràn ngập Ảnh tộc đáng sợ kia.

“Ngay cả ngươi cũng không có cách nào sao?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chẳng lẽ Huyền Giới chúng ta sẽ thật sự bị hủy diệt?”

Mọi người cứ như cha mẹ chết, vô cùng đau đớn.

Lúc này, một ý tưởng giống như một giọng nói vang vọng trong trái tim của mọi người.

“Ta có thể đóng vết nứt này.”

“Căn nguyên Thế giới!”

Tất cả người Huyền tộc vui mừng nhảy dựng lên.

“Đây là căn nguyên Huyền Giới lợi dụng Thiên Đạo mà truyền âm đến?”

“Trời ơi, căn nguyên cũng truyền âm được?”

“Đời này của ta đây là lần đầu tiên nghe nói có chuyện này!”

“Nghe nói khi Huyền Giới lần đầu tiên mở cửa, căn nguyên từng lưu lại căn cơ tứ tộc, sau đó cũng không xuất hiện nữa.”

“Căn nguyên xuất hiện, nhất định là không đâu địch nổi nhỉ?

“Được cứu rồi, lần này chắc chắn được cứu…”

Bọn họ nhao nhao nhìn chung quanh, nhưng mà Căn nguyên Huyền giới vô hình vô chất.

Có thể nói toàn bộ Huyền Giới chính là hóa thân của nó, nó ở khắp mọi nơi.

Nhưng không có hình thức và vị trí cụ thể.

Mà mặt khác, Thành Ca lại không nghe thấy gì cả.

Hắn căn bản cũng không phải người Huyền tộc, không có cách nào nghe được thiên đạo truyền âm của căn nguyên thế giới

này.

Nhìn thấy bộ dạng mừng rỡ như điên của tất cả Huyền tộc nhân, không khỏi nhún vai, đang định tìm một nơi thanh tịnh để uống thuốc thăng cấp.

Lúc này, thiên đạo truyền âm lại vang lên trong lòng mỗi người Huyền tộc.

“Nhưng đóng lại vết nứt, cũng không giải quyết được triệt để, Ảnh tộc sớm muộn gì cũng sẽ phá giới mà đến.”

Nghe được những lời này, dù là Kim Bột, Ngân Trí, hay là Hắc Nhạc, Tân Linh Bạch La Chân, tất cả đều hoang mang lo sợ.

“Chẳng lẽ ngươi cũng không có biện pháp giải quyết triệt để Ảnh tộc sao?”

“Vậy nên làm thế nào đây?”

“Chờ đợi vận mệnh của Huyền tộc chúng ta, chẳng lẽ nhất định là diệt vong sao?”

Trong lòng bọn họ, Căn nguyên Huyền giới nắm trong tay thiên đạo tuần hoàn của thế giới, nên không gì là không thể.

Mặc dù hắn không thể trực tiếp tấn công, nhưng Huyền Giới cũng không thể có người mạnh hơn hắn.

Ngay cả hắn cũng không đối phó được Ảnh tộc?

Đây đúng là bước đường cùng rồi.

“Chẳng lẽ thần của Tứ tộc cũng không được sao?

Bọn họ nghĩ đến A Linh.

Đây là vị thần mà họ cho là tối cao nhất.

Vị trí ở trong lòng bọn họ thậm chí còn cao hơn Thiên đạo.

Có lẽ nàng ấy có thể tạp nên kì tích?

Nhưng mà, câu nói tiếp theo của Căn nguyên Huyền giới liền phá vỡ ảo tưởng của họ.

“Nàng cũng không được, nàng nhiều nhất chỉ có thể tự bảo vệ mình, cũng không có cách để tấn công Ảnh tộc.”

Những lời này giống như một gáo nước lạnh hắt lên mọi người.

“Cái gì cơ?”

“Thần của Tứ tộc cũng không thể tiêu diệt Ảnh tộc sao?”

“Trời ơi, chẳng lẽ chúng ta chỉ còn lại một con đường chết sao?”

Lúc này tất cả Huyền tộc nhân trong lòng chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, Căn nguyên Huyền giới lại một lần nữa dùng Thiên đạo truyền âm.

“Kỳ thật có một người có thể tiêu diệt triệt để Ảnh tộc.”

Tiêu diệt hoàn toàn?

Đây chính là chuyện trước kia Chung Thác cũng không làm được!

Mọi người vừa mới tuyệt vọng liền giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời, vui mừng khôn xiết.

“Là ai vậy?”

“Ai lợi hại như vậy?”

“Xin Thiên đạo chỉ thị cho bọn ta…”

“Bọn ta sẽ đi mời hắn!”

“Nếu hắn còn chưa trưởng thành, vậy tứ tộc bọn ta sẽ dốc hết lực bồi dưỡng hắn!”

“Không sai, người này quá quan trọng!”

“Chỉ cần hắn có thể cứu Huyền Giới, như thế nào cũng được!”

Lần đầu tiên các cao thủ của tứ tộc cùng chung quan điểm.

Ngay sau đó, họ một lần nữa nghe thấy tiếng nói của Thiên Đạo.

“Người kia chính là Khương Thành.”

Cái gì, cái gì?

Là hắn?

Mọi người vội vàng nhìn về phía Khương Hiền giả, kết quả liền phát hiện hắn đã đi không còn bóng dáng.

Mẹ kiếp, điều này có thể sao?

Biết được hắn có thể triệt để tiêu diệt Ảnh tộc, tất cả mọi người đều kích động, đó gọi là sự cấp bách.

Rất nhanh, mọi người lại tìm được lão nhân gia tại cung hiền giả của Bạch Huyền tộc thần điện.

“Khương Hiền giả!”

“Khương Hiền giả, sao ngươi lại về rồi?”

Đám người Kim Bột và Hắc Nhạc luống cuống, “Hi hi đúng vậy, sao ngươi không nói một tiếng?”

Thành Ca nhìn sắc mặt của những người này tựa như muốn vay tiền, nhất thời liền cảnh giác.

“Sao vậy?”

“Không có gì không có gì, chỉ là đến chào hỏi ngươi.”

“À, vậy chào hỏi xong rồi, bây giờ có thể đi được rồi.”

Sắc mặt mọi người nghẹn lại, Ngân Trí chỉ có thể hỏi thẳng: “Chuyện là như thế này, bọn ta nghe căn nguyên Thiên đạo nói ngươi có thể tiêu diệt triệt để Ảnh tộc…”

“Đúng vậy, có thể mời ngươi ra tay không, san phẳng Ảnh tộc tầng thứ bảy kia?”

Cao thủ tứ tộc đều nhìn Thành Ca với ánh mắt long lanh, tựa như nhìn trân bảo hiếm có, lại giống như nhìn đấng cứu thế.

Đối với Huyền tộc mà nói, thiên địch Ảnh tộc này chính là sự đau đớn mãi mãi.

Cuộc chiến giữa hai bên kéo dài hàng trăm triệu năm.

Trước kia kì vọng lớn nhất, cũng chính là đem Ảnh tộc trở về tầng thứ bảy, chưa từng hy vọng xa vời tiêu diệt triệt để.

Đột nhiên nghe nói có người có thể tiêu diệt triệt để Ảnh tộc, có thể tưởng tượng sẽ kích động đến thế nào.

“Căn nguyên Thiên đạo nói vậy?”

Thành Ca vốn cũng có ý định từ tầng thứ bảy trở về Tiên Giới, sớm muộn gì cũng sẽ cùng Ảnh tộc giao đấu.

Chẳng qua, kế hoạch ban đầu là thăng đến Đế Huyền cửu trọng rồi đi.

Nhưng nghĩ đến thế giới căn nguyên của Huyền Giới, nhất thời tức lên không phải chỉ vì một chuyện.

Tên này lúc trước giúp Chung Thác đánh mình, hiện tại lại trông cậy mình giúp nó?

Có điều gì tốt đẹp như vậy trên thế giới không?

“Nó nói bừa, Ảnh tộc lợi hại như vậy, ta làm sao tiêu diệt được?”

Hắn cố tình vẫy tay: “Không được, các ngươi tìm nhầm người rồi.”

Hả?

Tìm nhầm người rồi?

Mọi người sống nhiều năm như vậy, làm sao có thể nghe không ra hắn đây là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhất thời dở khóc dở cười?

“Thế giới căn nguyên làm sao có thể nói dối chứ?”

“Đúng vậy, ta vừa rồi thấy lạ, vì sao những Ảnh tộc đó không từ vết nứt đi ra, bây giờ cuối cùng cũng hiểu được.”

“Nhất định là bởi vì có Khương Hiền giả ngươi ở đây, cho nên bọn họ mới không dám tới đây.”

“Căn nguyên nhất định sẽ không nhìn lầm người.”

“Hành động của ngươi có lợi cho toàn bộ Huyền tộc, là chuyện tốt của phúc của vạn thế.”

“Ngươi ra tay đi mà!”

“Khương Hiền giả, cầu xin ngươi…”

Những người khác cũng coi như xong, Thành Ca chỉ giả bộ ngớ ngẩn để lừa cho qua, nhưng cuối cùng ngay cả Bạch La Chân cũng cầu xin.

Đối với người phụ nữ yêu thương hắn như con trai ruột này, Thành Ca vẫn rất kính trọng.

“Muốn ta ra tay cũng được, nhưng ta có vài điều kiện.”

Cao thủ tứ tộc lập tức vỗ ngực biểu thị thành ý.

“Ngươi nói đi, chỉ cần có thể tiêu diệt Ảnh tộc, bất kỳ điều kiện nào cũng có thể đáp ứng!”

Bọn họ đều đã quyết định, cho dù muốn bọn họ dập đầu gọi ông nội cũng không có vấn đề gì.

Có thể triệt để tiêu diệt Ảnh tộc, ý nghĩa bao nhiêu?

Ảnh hưởng đối với Huyền Giới và bọn họ sau này quá lớn.

Thành Ca mắt chuyển động: “Thứ nhất, ta muốn làm tứ tộc đại hiền giả.”

Trong thực tế, vị trí này không có lợi ích gì với hắn, nhưng nó lại rất có thể diện.

Thành Ca này từ trước đến nay thích thể diện.

Mọi người còn tưởng rằng hà khắc đến đâu, vừa nghe điều kiện này, không lo mà còn vui nữa.

Kim Bột là người đầu tiên vỗ ngực kêu lên: “Không thành vấn đề, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là đại hiền giả Kim Huyền tộc ta!”

Chương 711.

Hắn vốn lo Khương Thành này chỉ thuộc về Bạch Huyền tộc, không thuộc về Kim Huyền tộc.

Còn nghĩ nên làm thế nào để kéo gần quan hệ với vị cao thủ này.

Điều kiện này quả thực như hắn mong đợi.

Ngân Trí cũng không thể chờ đợi tuyên bố: "Khương Hiền giả đương nhiên là đại hiền giả của Ngân Huyền tộc chúng ta, hơn nữa còn là Đại Hiền giả vĩnh viễn, tộc ta sẽ dưới tiến lên phía trước sự hướng dẫn của ngươi!"

Kim Bột nghe thấy suýt chút nữa thì tức giận.

Sao, vừa lên đã muốn giành được quan hệ gần gũi hơn, muốn sánh với Kim Huyền tộc bọn ta?

Nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng, đại điện chủ Hắc Nhạc của Hắc Huyền liền lập tức khua môi múa mép.

"Khương Thành làm đại hiền giả Hắc Huyền tộc ta, địa vị cao nhất, ngự trị trên cả đại điện chủ!"

Hắn trực tiếp nhận mình thua kém đại hiền giả.

Sự kiên quyết này, làm cho những người khác ở đây đều sửng sốt.

Nhưng họ không thể không thừa nhận rằng đó là một quyết định hợp lý.

Không nói đến Khương Thành có thể đối phó Ảnh tộc, là đấng cứu thế huyền giới, vốn dĩ đã có tư cách đó rồi.

Chỉ với sức chiến đấu đáng sợ có thể giết chết Chung Thác của hắn, hắn muốn địa vị nào chả được?

Nghĩ đến Chung Thác trước đây là phong cách gì?

So sánh như vậy, bọn họ liền cảm thấy Khương Thành thật sự là quá dễ nói chuyện.

"Không sai, sau này Khương Hiền giả chính là người đứng đầu tứ tộc chúng ta!"

“Chúng ta sẽ noi theo bước chân của Khương Hiền giả!”

Tứ tộc này vẫn có mâu thuẫn, nhưng từ nay về sau, đã có thủ lĩnh chung.

Cũng coi như là một cảnh tượng lạ lùng.

Nhìn thấy bọn họ đều đáp ứng, Thành Ca liền cảm thấy có thể diện.

“Thứ hai, ta muốn Căn nguyên Huyền giới nhận sai xin lỗi ta.”

Những lời này nói ra khiến tất cả mọi người đột nhiên im lặng.

Điều kiện này là muốn làm gì?

Căn nguyên là cốt lõi của một thế giới, có thể nói không có nó sẽ không có thế giới này.

Lại còn muốn hắn xin lỗi ngươi?

Điều này có hơi quá đáng rồi nhỉ?

Làm thế nào một thế giới có thể cúi đầu nhận ra sai với ngươi?

Bất cứ ai cũng không có tư cách này!

“Khương Hiền giả, hay là, hay là đổi điều kiện được không?”

“Đúng vậy, điều kiện này chúng ta cũng không làm được.”

“Các ngươi làm không được, nó có thể làm được là được.”

Thành Ca khoanh tay trước ngực, vắt chéo chân ngồi xuống, đầu hơi ngước lên.

“Nó không đáp ứng, ta sẽ không đi.”

Lúc trước căn nguyên thế giới giúp Chung Thác đối phó mình, nói khó nghe một chút, đó gọi là kẻ đồng lõa của kẻ địch.

Mà bây giờ bản thân mình lại đi giúp nó?

Đùa cái kiểu gì vậy.

Ít nhất cũng phải có một lời giải thích!

“Chuyện này hoàn toàn không có khả năng mà…”

“Đúng vậy, căn nguyên thiên đạo làm sao có thể cúi đầu xin lỗi người khác chứ?”

Cao thủ tứ tộc nhao nhao đến khuyên nhủ.

Nhưng lần này Thành Ca đã hạ quyết tâm, hoàn toàn không có ý định thay đổi.

Phật không chịu để người ta chỉ thắp một nén hương, người phải tranh khẩu khí, khẩu khí này nhất định thuộc về hắn.

Bằng không, nhân vật chính này của hắn chẳng phải quá mất mặt sao?

Cuối cùng, hắn thậm chí còn đuổi tất ra mọi người đi.

Ba ngày sau, rốt cục căn nguyên thiên đạo chịu không nổi nữa.

Lần trước Ảnh tộc bị Khương Thành dọa trở về.

Hiện tại ba ngày rồi hắn không xuất hiện, rìa vết nứt kia, lại có một số Ảnh tộc lảng vảng quanh đó.

Đối với tộc người này mà nói, Huyền Giới chính là một miếng bánh ngọt béo bở.

Bọn họ sẽ không bao giờ có thể kiềm chế mong muốn được nuốt chửng nó.

“Khương Hiền giả, Khương Hiền giả…”

“Căn nguyên thiên đạo lại có truyền âm.”

Cao thủ tứ tộc chạy tới.

“Căn nguyên thiên đạo nói, chỉ cần ngươi thành công tiêu diệt Ảnh tộc, hắn sẽ thừa nhận ngươi là đúng.”

“Đúng đúng, bọn ta đều nghe được!”

“Thật không thể tưởng tượng nổi, căn nguyên thiên đạo lại thật sự sẽ nhận lỗi với ngươi…”

Ánh mắt bọn họ nhìn Khương Hiền giả, đều giống như nhìn một vị thần vậy.

Nhưng mà Thành Ca một chút cũng không hài lòng.

Hắn bĩu môi, cái này là kiểu xin lỗi gì vậy?

Ồ, ta cố gắng thể hiện, và cuối cùng nhận được sự chấp thuận của ngươi?

Ngươi cũng tự kiêu quá đi.

Chỉ tiếc ngươi là thiên đạo của người Huyền tộc, cũng không phải của ta!

“Mời nó phắn đi giùm.”

À, cái này à?

Ba ngày tiếp theo, đã có một số Ảnh tộc bắt đầu xuất hiện từ vết nứt, thậm chí khiến vết nứt càng ngày càng lớn.

Một mảng bóng đen bám lên mép vết nứt, nhìn chằm chằm vào bên này, làm cho người ta rùng mình.

“Khương Hiền giả, Khương Hiền giả, căn nguyên thiên đạo lại có truyền âm!”

“Hắn nói rồi, lần trước hắn làm nhiều điều không phải, hy vọng ngươi độ lượng tha thứ.”

“Thật vậy, bọn ta đều nghe thấy.”

“Lần này ngươi có thể ra tay không?”

Tất cả bọn họ đều được mở rộng tầm mắt.

Căn nguyên thiên đạo lại thật sự xin lỗi, này hãnh diễn biết bao nhiêu?

Nghĩ như vậy, vị trí Đại Hiền giả căn bản không xứng với ca vị của Thành Ca!

Bọn họ càng cảm thấy, bản tộc có thể có một vị đại hiền giả như vậy, đó là vinh hạnh lớn.

Nhưng mà Thành Ca vừa mới thăng lên Đế Huyền thất trọng, đối với cách biểu đạt này không quan tâm, hứng thú.

“Ta lại không nghe thấy thiên đạo truyền âm, còn không phải các ngươi tùy tiện nói sao?”

“Hắn ta thực sự nói điều đó mà!”

“Bọn ta có thể thề, tất cả đều nghe thấy!”

Thành Ca nhún vai: “Ngươi để nó chứng minh chút đi.”

Ngay sau khi hắn vừa dứt lời, vô số cánh hoa xuất hiện trên bầu trời.

Phất pha phất phới, hoa rơi lả tả.

Hiệu ứng ánh sáng rực rỡ, lung linh từ trên trời rủ xuống, hư ảnh của Thần Thú ở trên không uốn lượn, tạo thành đủ loại hoa văn.

Khương Hiền giả còn chưa đi ra, dưới chân liền hiện ra vô số đóa sen.

Tầng tầng lớp lớp, vô cùng tráng lệ, thẳng đến chân trời.

Toàn bộ Huyền Giới khắp nơi tràn ngập không khí ấm áp, giống như đây là một lễ hội lớn.

Tất cả mọi người đều tỏ ra, nếu có thể khiến thiên đạo vì mình làm ra cảnh tượng như vậy, thật sự là chết ngay cũng đáng.

Đây là sự phô trương gì?

Đời này đã sống vượt xa kỳ vọng!

Mọi người tha thiết mong chờ nhìn Khương Hiền giả, nếu ngươi cũng không đáp ứng, vậy thật sự không có cách gì có thể nói nổi?

Thành Ca cũng bị căn nguyên thiên đạo này làm cho kinh ngạc.

Xem ra bóng đen mà Ảnh tộc mang đến cho nó thật sự quá lớn, vì để giải quyết sự uy hiếp chí mạng này, căn nguyên cũng không tiếc tâm tư.

“Được rồi, vậy ta đi thử xem.”

Cao thủ tứ tộc nghe vậy mừng rỡ như điên.

“Yeah, chỉ chờ những lời này của ngươi!”

Sau đó, một đám cao thủ vây quanh Thành Ca, hùng dũng giẫm lên con đường hoa sen mà từng bước từng bước trên đó tạo ra hoa sen kia.

Dưới sự bảo vệ của căn nguyên thiên đạo, đoàn người rất nhanh đã đến gần vết nứt.

Nhìn thấy Ảnh tộc chi chít xung quanh vết nứt, mọi người chỉ cảm thấy sởn da gà, lạnh đến rùng mình.

“Khương Hiền giả, không biết muốn bọn ta làm gì?

“Đúng vậy, bọn ta nên trợ giúp ngươi chiến đấu như thế nào?”

“Muốn phối hợp như thế nào, ngươi ra lệnh một tiếng là được, 500 Đế Huyền cảnh của Kim Huyền tộc ta đã sẵn sàng hành động!”

“Ngân Huyền tộc bọn ta cũng đã chuẩn bị xong, Thiên Huyền cảnh có thể điều động đều đã tập luyện rất lâu.”

Ảnh tộc chính là thiên địch của Huyền tộc, liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn tộc, bọn họ một chút cũng sẽ không cẩu thả.

Thành Ca nhìn sơ vết nứt lớn kia, tính toán sơ qua.

Giết chết Ảnh tộc đối với hắn mà nói dễ như trở bàn tay.

Căn bản không cần ra tay, trực tiếp tới gần là được.

Vấn đề là Ảnh tộc không ngốc, đám phía trước mà chết thì đám phía sau sẽ chạy trốn.

Vì thế hắn hạ lệnh cho đại điện chủ tứ tộc.

“Các ngươi để cho mọi người phân tán ra, ở bên ngoài vết nứt làm thành một vòng vây, chỉ cần đừng để Ảnh tộc chạy trốn là được.”

Chương 712.

Bao vây?

Đám cấp cao của bốn tộc đều ngẩn ra.

“Vậy còn bọn ta thì sao?”

Thiên Huyền cảnh và Địa Huyền cảnh thì đi bao vây bốn phía, còn Đế Huyền cảnh bọn họ nên làm gì?

“Các ngươi?”

Thành ca tự nhủ chẳng lẽ mệnh lệnh của mình còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

“Các ngươi cũng đi ra bên ngoài, chỉ huy bọn họ bao vây xung quanh là được.”

“Hả?”

Đám cấp cao của bốn tộc gần như sững sờ.

“Vậy ai sẽ chiến đấu với Ảnh tộc?”

Thành ca thản nhiên nói: “Đương nhiên là ta, nếu không ta tới đây làm gì?”

Việc này…

Chỉ có một người chiến đấu thôi sao?

Đám cấp cao nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Việc này dường như rất ỷ lại đúng không?

Không không không, điều này thật điên rồ.

Số lượng của Ảnh tộc nhiều như vậy, cho dù lúc trước Chung Thác có căn nguyên hộ thể cũng không dám một mình liều lĩnh đánh địch.

Tuy nói Huyền tộc mỗi người đều có huyền văn, cũng coi như là có được một tâm quy tắc thuộc về chính mình, nhưng uy lực công kích thì lại có lớn có bé.

Đối đầu với một Ảnh tộc Lục giai, Đế Huyền Cửu trọng bọn họ cũng khó bảo đảm nhất định có thể thắng.

Huống chi nơi này không phải chỉ có một tên hai tên, cũng không phải một đám, hai đám, mà là có nhiều đến mức che trời lấp đất.

“Ngươi thật sự quyết định như vậy sao?”

“Việc này có vẻ quá nguy hiểm!”

Bọn họ biết Thành chắc chắn có biện pháp đối phó với Ảnh tộc, thực lực của hắn nhất định cũng rất mạnh.

Nhưng cho dù thực lực của ngươi có mạnh như thế nào thì một người cũng không thể giết hết nhiều Ảnh tộc như vậy.

Huống chi còn có mấy tôn Ảnh tộc thất giai như hổ rình mồi mà nhìn chằm chằm vào vị trí rìa kia.

Ở trong suy nghĩ của mọi người, thực lực dù mạnh đến mấy cũng cần đoàn kết phối hợp với nhau.

Dù sao lúc trước Chung Thác cũng là làm như vậy.

Mỗi lần chiến đấu với Ảnh tộc, người này không chỉ tập hợp đại quân của bốn tộc lại với nhau, thậm chí còn sẽ vì mục tiêu chiến lược mà hy sinh một phần lớn tộc nhân.

Đó đã là chiến tích huy hoàng nhất của Huyền tộc khi đối kháng với Ảnh tộc.

Nhưng mà thật đáng tiếc, bọn họ không biết rằng trong từ điển của Thành ca không có cụm từ "kề vai chiến đấu" này.

"Yên tâm đi, rất nhanh rồi các ngươi sẽ biết thôi."

Mặc dù có căn nguyên nhận định, đám cấp cao của bốn tộc vẫn nửa tin nửa ngờ.

Sau khi lui ra bên ngoài vết nứt, tạo thành một vòng vây khổng lồ, trong lòng tất cả mọi người đều đổ mồ hôi hột.

Nhìn Khương hiền giả đứng ở giữa vòng vây, không ai biết trong hồ lô của hắn chứa thuốc gì.

"Khương hiền giả có xảy ra chuyện không đây?"

"Chỉ có một mình hắn đứng ở đó, thật sự là quá cô liêu."

"Đúng vậy, nếu như hắn xảy ra chuyện gì thật thì xong rồi."

"Hầy, Khương hiền giả thật sự quá khinh địch…"

"Chuẩn bị sẵn sàng, hắn nếu xảy ra chuyện, bằng mọi giá cũng phải mang hắn về."

"Rõ!"

Trong lúc bốn tộc đang âm thầm nghị luận sôi nổi, Thành ca đột nhiên biến mất tại chỗ.

Lần nữa nhìn thấy hắn là lúc hắn bước vào bên trong vết nứt.

Vị đại ca này trực tiếp dùng Truyền tống, đi thẳng đến tầng thứ bảy ở phía đối diện, hơn nữa còn là vị trí trung tâm sào huyệt của Ảnh tộc.

Thật là vô cùng táo bạo!

"Cmn, xong rồi!"

"Hắn muốn làm gì?"

"Điên rồi sao?"

Đám cấp cao của bốn tộc suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

Ngươi chính là Thiên Mệnh người được căn nguyên chỉ định có thể đối phó với Ảnh tộc.

Có thể kiềm chế lại một chút, bảo vệ chính mình thật tốt được không?

Xông vào hang ổ của đối phương một cách ngu ngốc như vậy chính là hành vi đi tìm chết…

Đại Điện chủ của bốn tộc thậm chí đều có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng hiện lên trong mắt của đối phương.

Hiện tại bọn họ muốn đem người mang về đều làm không được.

Nếu đi theo hắn xông vào, khẳng định toàn quân sẽ bị diệt, mọi người cùng nhau bị chôn cùng.

Mà ngay sau đó, bọn họ liền nhìn thấy từng mảng lớn bóng đen nhào về phía Khương Thành, nháy mắt liền bao phủ thân ảnh của hắn.

Trên thực tế, chính Thành ca cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Hắn còn tưởng rằng sau lần cuối mà Ảnh tộc đã trải qua thì hiện tại nhìn thấy mình đều sẽ trốn mất.

Không nghĩ rằng lại cứng đầu như vậy.

Chẳng lẽ không phải cùng một đám à?

Mà những người ở bên ngoài cũng không chờ bao lâu đã lại lần nữa nhìn thấy hắn.

Không chỉ thấy được hắn, còn thấy được vô số bóng đen hóa thành từng luồng khói đen, tiêu tán ở không trung.

Chỉ cần tiếp xúc với Khương Thành, thì ngay lập tức liền không có một Ảnh tộc nào có thể sống sót.

Cho dù là Lục giai hay là Thất giai đáng sợ hơn rất nhiều.

Đều không có ngoại lệ.

Sự tồn tại của hắn giống như là mặt trời soi vào hang động tối đen.

Tất cả bóng đen bị ánh nắng chiếu rọi đều không có chỗ để che giấu, nhanh chóng biến mất.

Toàn bộ quá trình này có thể dùng từ nghiền nát, tan thành mây khói để hình dung.

Mà hắn không cần làm bất cứ cái gì, chỉ cần bay khắp nơi là được.

Cực kỳ nhẹ nhàng.

Còn có thể như vậy?

Cằm của đám cấp cao ở bốn tộc đều suýt chút nữa rớt xuống.

Không cần phải chiến đấu, chỉ cần đứng ở chỗ đó thì Ảnh tộc liền chết?

Đây là năng lực gì?

Nhớ lại tình cảnh trước kia bọn họ chiến đấu với Ảnh tộc, lúc đó phải gọi là vô cùng nguy hiểm, phải gọi là như đang đi trên băng mỏng, không cẩn thận một chút thôi là có thể bị bám vào người ngay, lâm vào vạn kiếp bất phục.

Mà hiện tại thì sao?

Bọn họ nhất thời suýt chút nữa không nói nên lời.

Bọn họ lúc trước còn có điểm không hiểu, Căn nguyên Huyền giới vì cái gì nguyện ý khom lưng nhận sai với Khương Thành.

Cho dù hắn lợi hại đến mấy cũng chỉ là một tu sĩ đỉnh phong mà thôi.

So sánh với căn nguyên Thiên Đạo vốn dĩ là không cùng cấp bậc.

Cho dù hắn có biện pháp đối phó với Ảnh tộc thì cũng không đến mức làm cho căn nguyên cúi đầu thỉnh cầu hắn một cách hèn mọn vậy?

Hiện tại bọn họ đã hiểu…

Vị đại ca này thật đúng là xứng với đãi ngộ đó.

Đây đâu còn là khắc tinh của Ảnh tộc, đây quả thực chính là cha của Ảnh tộc đó chứ?

Trong lúc bọn họ còn đang ngây người thì Ảnh tộc bên trong đều đang kêu gào thảm thiết.

Từ lúc nhào về phía Thành ca, tự nhiên trở thành sợ hãi bỏ chạy.

Việc Thành ca truy đuổi đã làm cho tất cả chúng nó đều hoảng loạn chạy ra khỏi tầng thứ bảy từ vết nứt, tiến vào tầng thứ sáu.

Đám cấp cao của bốn tộc rốt cuộc cũng hiểu ra, vì sao hắn muốn một vòng vây lớn như vậy.

Đây là vì phòng khi đuổi hết tất cả Ảnh tộc đi, phòng ngừa bọn họ đào tẩu!

“Mau, mau ngăn chúng nó lại!”

“Không cho một tên nào chạy thoát!”

So với Tiên Ma ở phía Tiên giới thì người Huyền tộc khi đối mặt với Ảnh tộc có sức chống cự mạnh hơn rất nhiều lần.

Dù sao thứ bọn họ am hiểu vốn dĩ chính là chiến đấu cận chiến, lại không cần hấp thụ lực quy tắc từ ngoại giới.

Ảnh tộc trong khoảng thời gian ngắn không thể ăn mòn được bọn họ.

Đây là một hồi đại chiến xưa nay chưa từng có.

Tứ đại Huyền tộc, hầu hết các cao thủ có cảnh giới trên Địa Huyền cảnh đều dốc toàn bộ lực lượng.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, giống như một con đập mà chặt chẽ thủ vệ vị trí bên cạnh vết nứt.

Trên thực tế, có Thành ca, một đại sát khí như vậy ở đây, bọn họ cũng không cần nghĩ phải chiến thắng Ảnh tộc.

Chỉ cần bảo vệ phòng tuyến, không để Ảnh tộc thoát ra ngoài, chính là đã hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi vô số Ảnh tộc lao ra, Khương hiền giả rất nhanh cũng đã đuổi giết đến.

Trận chiến sau đó hoàn toàn nghiêng về một bên.

Thành ca xông đến chỗ nào, chỗ đấy liền có từng luồng khói nhẹ bay lên, từng mảng lớn Ảnh tộc nhanh chóng tan biến

thành khói bụi.

Quá trình này đối với hắn mà nói là vô cùng đơn giản.

Chỉ có bốn tộc Kim, Ngân, Hắc, Bạch kia là áp lực.

Bọn họ tuy rằng không cần phải giết chết Ảnh tộc, chỉ cần phòng ngự, nhưng nhiệm vụ này đối với bọn họ mà nói cũng vô cùng gian nan.

Ảnh tộc sau khi chó cùng rứt giậu đã hoàn toàn điên cuồng, bộc phát ra sức tấn công vượt xa bình thường.

Sau khi trôi qua vài phút, phòng tuyến của bốn tộc lung lay sắp đổ, cuối cùng xuất hiện một lỗ hổng.

Nhưng cũng may hiệu suất "giết chóc" của Thành ca vô cùng cao.

Cuối cùng, trước khi Ảnh tộc có thể chạy thoát được, tất cả Ảnh tộc bị bao vây đều bị tiêu diệt đến không còn một mảnh.

Chương 713.

Sau khi trận "Đại Chiến" kinh hoàng này vừa kết thúc, hiệu ứng đặc biệt lại lần nữa xuất hiện trên bầu trời sâu thẳm.

Đây là sự chúc mừng của căn nguyên thế giới.

Trận chiến này đã giúp đỡ hắn quá nhiều.

Sau cuộc chiến chết chóc của những Ảnh tộc kia, tất cả quy tắc thiên địa bị chiếm đoạt trong những năm trước đó đều được khôi phục trở lại.

Rất nhiều mảnh đất trống của Huyền Giới một lần nữa lại quay về với hình dáng hừng hực sức sống.

Còn tất cả tộc nhân của bốn tộc cũng vang lên tiếng hoan hô như sấm động.

"Thật tốt quá!"

"Ha ha ha, chuyện này đúng là đại thắng xưa nay chưa từng có!"

"Vừa mới xử lý được bao nhiêu Ảnh tộc, có ai đếm được số lượng không?"

“Mẹ kiếp, sao có thể đếm được, thậm chí ta còn nghi ngờ rằng có phải Ảnh tộc đã bị giết hết rồi không.”

“Dù sao thì chỉ riêng ảnh tộc thất giai, chắc cũng không dưới hai mươi tên!”

“Cuối cùng Huyền Giới chúng ta cũng có thể bình yên…”

“May mà có Khương Hiền Giả!”

“Không sai không sai, hoàn toàn là nhờ vào Khương Hiền Giả, hắn chính là do trời cao phái tới để cứu vớt Huyền Giới!”

“Chung Thác so với hắn thì quả thật là vô cùng thê thảm.”

Đại điện chủ của bốn tộc cùng một đám cao thủ của Đế Huyền Cảnh tất cả đều vây quanh lại đây.

Trước đây bọn họ tôn Thành Ca là Khương Hiền Giả, bởi vì hắn đánh chết Chung Thác, có sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, là khởi nguồn của sự kính trọng.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ đã bắt đầu đối đãi với hắn như một thần linh.

“Khương Hiền Giả, đa tạ ngươi ra tay!”

“Cả ngàn tỷ sinh linh của Huyền Giới đều sẽ cảm kích ngươi…”

“Không hổ là người lọt vào mắt xanh của thần và căn nguyên.”

“Ha ha ha, nhất định Khương Hiền Giả cũng là thần linh!”

Thành Ca yên tâm thoải mái tiếp nhận những lời tâng bốc của bọn họ, dù sao Ca ta cũng thích được nghe như vậy.

Hắn không thể không khâm phục chính mình cũng sáng suốt.

Cuối cùng thì bây giờ cũng không ai còn để ý đến cái tên Lý Tuấn Lãng này nữa.

Điều mà mọi người ghi nhớ, tất cả đều là Khương Thành!

Không còn cách nào cả, bất kể là trong trận chiến với Chung Thác ấy, hay là trận chiến hôm nay, trình độ chấn động cũng đều bỏ xa Lý Tuấn Lãng và những chiến tích của hắn ta.

Hắn nhếch mép đến sắp bay lên, còn chắp tay: “Khiêm tốn một chút, ta chỉ làm một chút việc bé nhỏ không đáng kể công mà thôi.”

Vì thế mọi người lại khen càng ngày càng nhiều hơn.

“Nhìn xem, cái gì gọi là khiêm tốn?”

“Nhìn xem cao nhân chân chính là như thế nào, khí phách này…”

“Đối với Khương Hiền Giả mà nói, là công sức bé nhỏ không đáng kể, nhưng đối với chúng ta mà nói chính là thay đổi vận mệnh!”

Khi mọi người ở đây đang cùng nhau vui vẻ và nịnh bợ hắn, ở xa xa bên ngoài bỗng nhiên xôn xao.

Ngay sau đó, Thương La Ma Đế và Đại Diễn Tiên Đế lâu ngày không gặp lại đưa mấy trăm vị tiên ma xuất hiện ở nơi này.

“Tà ma dị giới!”

“Hừ, các ngươi còn dám xuất hiện?”

Kim Bột và đám người Ngân Trí đối mặt với Ảnh tộc thực sự nhút nhát, nhưng đối mặt với bọn họ, cũng không có gì phải sợ.

Cao thủ của bốn tộc dường như là đồng thời rút ra huyền khí, sử dụng huyền văn.

“Khương Hiền Giả, mời ngài hạ lệnh, bọn ta lúc này đang muốn giết ma!”

“Một lần san bằng tất cả tai họa ngầm của Huyền Giới, ngay tại hôm nay!”

Huyền La Ma Đế và Đại Diễn Tiên Đế vội vàng thu hồi Tiên Khí, tỏ vẻ bản thân mình cũng không có ác ý.

“Chư vị khoan đã!”

“Chẳng lẽ các ngươi không tò mò muốn biết Bạch Vô Khải, Kim Khao, Ninh Chi Lâm, Mục Vi những người này đã đi đâu sao?”

Vốn là cao thủ của bốn tộc còn muốn đánh giết, ngay lập tức sắc mặt đã thay đổi.

Kim Bột đặt câu hỏi không ngừng: “Kim Khao tiền bối? Hắn vậy mà vẫn còn sống sao? Năm đó không phải hắn bị Chung Thác giết chết rồi sao? Sao có thể còn sống? Hắn đang ở đâu?”

Mặt hắn vô cùng vội vàng, vẻ mặt tràn ngập sự vui mừng, thậm chí suýt nữa đã nắm lấy vai của Đại Diễn Tiên Đế để tra hỏi.

Hốc mắt của Ngân Trí Ngân Huyền tộc càng đỏ lên: “Thầy Ninh Chi Lâm của ta đang ở đâu, chỉ cần các ngươi nói ra, Ngân Huyền tộc chúng ta và các ngươi sẽ xóa bỏ toàn bộ ân oán, từ đây nước sông không phạm nước giếng!”

Ở bên Hắc Huyền tộc kia, Hắc Nhạc cũng khẩn trương giống như vậy: “Mục vi đại điện chủ đã mất tích ba trăm triệu năm, chúng ta vẫn luôn không tin hắn đã chết, nhờ trời thương, cuối cùng hôm nay cũng biết được tin tức của hắn.”

Mà Tân Linh Thân Lương Bạch La Chân và người của Ngân Huyền tộc, cũng liên tục hỏi thăm tung tích của Bạch Vô Khải.

Bản thân mấy người này đều có địa vị rất đặc biệt ở trong các tộc.

Tầm quan trọng của Mục Vi, Kim Khao, Ninh Chi Lâm ở trong ba tộc vàng bạc hắc cũng gần giống như Bạch Vô Khải ở Bạch Huyền tộc vậy.

Đều là những người tài năng ngút trời, mỗi người họ đều có vai trò hình thành và phát triển được hệ thống tu luyện, đưa tới những lợi ích vô cùng quan trọng.

Mặc dù đã biến mất nhiều năm như vậy, nhưng tên của bọn họ vẫn còn được ca tụng ở các tộc.

Có thể coi như là, mấy người này từ trước giờ chính là vị diện chi tử khí vận thâm hậu.

Chỉ là cuối cùng khí vận không cao bằng Chung Thác, trong quá trình nổi lên của Chung Thác, đã trở thành bàn đạp.

Chung Thác cũng không phải là đèn cạn dầu.

Vì nghiên cứu hệ thống tu luyện của Tiên giới bên kia, thậm chí hắn còn không tiếc lấy “tà ma dị giới” làm thử nghiệm.

Có thể tưởng tượng được kết cục của tiền bối Huyền tộc khi mất tích.

Còn như mấy người này, chắc là đều may mắn trốn thoát được.

Ngay cả Khương chưởng môn cũng không khỏi vui mừng quá đỗi.

Vội vàng hỏi ngay: "Cô Nguyệt Tâm Cơ ở đâu? Nàng còn sống chứ?"

Hắn lúc trước chủ động tiến vào Khư động, mục đích lớn nhất chính là để tìm được Lam Đề mà.

Mọi người ngạc nhiên nhìn hắn một cái, âm thầm thắc mắc.

Vì sao hắn lại để ý tới một nữ nhân dị giới đến như vậy?

Cô Nguyệt Tâm Cơ thực sự rất lợi hại, nhưng nếu so với hắn, vị trí cấp bậc vẫn là thấp hơn rất nhiều mà?

Dù như thế nào thì hai người này dường như là không giống đã từng gặp nhau.

Thấy hắn cũng có hứng thú như vậy, Đại Diễn Tiên Đế vội vàng gật đầu: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Cô Nguyệt Tâm Cơ và Thương Hư đại đế, chắc là cũng ở cùng nhau."

"Vậy bọn họ đang ở đâu?"

"Đúng vậy, mau nói đi!"

"Chỉ cần nói ra tung tích của bọn họ, chuyện trước kia coi như bỏ qua!"

Mọi người ở dưới thúc giục tới tấp, Thương La Ma Đế mới thở dài nói: "Lúc trước vì chạy trốn khỏi sự truy đuổi của Chung Thác, bọn họ chắc hẳn đã trốn vào trong vết nứt."

"Vết nứt?"

"Đó là cái gì?"

"Tại sao ta chưa từng nghe nói?"

Tất cả mọi người ở đây đều đang cảm thấy nghi ngờ.

"Thật ra các ngươi đều biết nơi đó."

Đại Diễn Tiên Đế giải thích: "Vết nứt là một khoảng trống ở giữa tầng thứ sáu và tầng thứ bảy, ở đó vô cùng nguy hiểm, chỉ

hơi lơ là một chút là mạng sống có thể sẽ bị tiêu tan.”

“Nhưng mà cũng vì nguyên nhân này mà bọn họ đã tránh được khỏi sự truy đuổi của Chung Thác.”

“Khe nở ở giữa tầng sáu và tầng bảy?”

Sắc mặt của đám người Kim Bột và Ngân Trí lại thay đổi lần nữa, bọn họ suy nghĩ.

“Đó không phải là tiền tuyến của chúng ta trong cuộc đại chiến với ảnh tộc vào thời kỳ thượng cổ sao?”

“Nơi đó có vô số khoảng trống, có vài chỗ còn có không khí rất hỗn loạn, tiếp xúc gần là chết, còn nơi đâu có thể hình dung ra hai chữ nguy hiểm nữa?”

Đại Diễn Tiên Đế gật đầu nói: “Không sai, chính là nơi đó.”

“Khoảng trống kia ở sâu bên trong vết nứt, thậm chí có thể coi là tách biệt khỏi thế giới này, đó là khu vực mà Chung Thác cũng rất khó để đi sâu vào, vô cùng nguy hiểm.”

“Hơn nữa các ngươi cũng đừng quá vui mừng, người đi vào khoảng trống đó, đến nay vẫn chưa có ai trở về được.”

Này…

Mới vừa rồi mọi người còn vui mừng khôn xiết vậy mà giờ đã trở nên trầm lặng.

Trong lòng bọn họ cũng thầm muốn xông vào vết nứt kia, nhưng ngay cả mấy vị tiền bối mạnh hơn bọn họ cũng chưa thể quay về, tự mình đi vào chẳng phải cho không sao?

“Hay là để ta đi.”

Cuối cùng, Thành ca đứng dậy

“Bất kể bên kia là cái gì, ta cũng sẽ mang bọn họ quay về.”

Hắn nhìn xa xa về ranh giới với tầng sáu tầng bảy, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hiếm thấy.

Chương 714.

Chuyến đi này, Khương Thành đi một mình.

Dưới cái nhìn chăm chú của cao thủ ở bốn tộc và một đám tiên ma, hắn nhanh chóng tiến vào bên trong vết nứt ở giữa tầng sáu và tầng bảy.

Cái vết nứt này cũng đã tồn tại từ thời đại cổ xưa.

Xem như là một vực trời ở giữa hai giới.

Không gian bên trong vết nứt hỗn loạn đủ để tiêu diệt bất cứ tu sĩ nào dưới Đế Huyền cảnh.

Mà đây cũng mới chỉ là món khai vị đầu tiên.

Thỉnh thoảng bên trong vết nứt sẽ có một trận gió thần bí thổi qua, không gây tổn thương cho tiên thể huyền thể, nhưng sẽ tạo nên sát thương chí mạng đối với thần hồn.

Mà ở sâu bên trong vết nứt, thậm chí vùng nguy hiểm nhất thậm chí sẽ có hỗn độn loạn lưu.

Tiên giới và Huyền giới bên ngoài đều tràn ngập loạn lưu giống vậy, nhưng chưa từng có người nào có thể đặt chân vào trong đó, chứ đừng nói là đi xuyên qua, sau đó tìm kiếm một thế giới mới rộng lớn hơn.

Cho dù là Tiên Đế và Đế Huyền cảnh chạm phải hỗn độn loạn lưu như này, cũng có thể sẽ chết ngay lập tức.

Thứ quái quỷ đó đã không thể dùng quy tắc của hai giới để giải thích nữa.

Hơn nữa luôn phải đối mặt với cái nhìn như hổ rình mồi của Ảnh tộc, cho nên vết nứt này trước đây cũng chưa từng có ai dám đi qua.

Chẳng trách một người mạnh như Chung Thác cũng không dám mạo hiểm đi tới nơi đó.

Nếu không phải bị dồn đến cùng đường, chắc đám người Cô Nguyệt Tâm Cơ cũng sẽ không lựa chọn tiến vào một nơi như thế này.

Mà muốn từ một nơi không có lực quy tắc như tầng thứ bảy mà trở lại Tiên giới, càng là khó như lên trời.

Có điều là tất cả những thứ này, đối với Thành Ca mà nói, dường như không đáng kể chút nào.

Người huynh đệ này thậm chí cũng lười cẩn thận lục lọi dò xét như những người khác, mà nghênh ngang hướng thẳng tới phía đáy của trung tâm vết nứt để chơi trò hạ xuống.

Căn bản là không hề né tránh.

Không gian loạn lưu ở hai bên đường không ngừng xé nát, bắn ra vô số đám lửa nhỏ lên người hắn.

Vết nứt không ôn định cực độ khi thì đảo lộn khi thì náo loạn, nhưng hắn lại không hề bị ảnh hưởng.

Đừng nói là vết thương trên người hắn, ngay cả một dấu vết cũng không có.

Không còn cách nào, nào là hỗn độn ma thể, nào là tiên thể tối cao, lại là huyền thể nguyên sơ, hơn nữa còn có thủy nguyên long cốt…

Thể phách của cả Tiên giới và Huyền giới cộng lại cũng không thể mạnh mẽ được bằng một người như hắn.

Trận gió lạnh thấu xương như quỷ khóc sói gào, nhưng căn bản không làm lay động được tiên hồn bản dị biến của hắn.

Vững vàng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mãi cho đến cuối cùng, rốt cuộc hắn cũng va thẳng vào hỗn độn loạn lưu.

Toàn thân giống như bị điện giật, bỗng nhiên chấn động.

Nhưng không vượt quá dự đoán của Thành Ca, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Hắn vốn dĩ còn tưởng rằng chính mình sẽ chết một lần.

Kết quả chỉ là cả người đã tê dại, sau đó chả có quái gì nữa cả, tiếp tục đi mà không hề bị cản trở.

“Không phải nói hỗn độn loạn lưu nhất định làm chết người, không ai có thể may mắn thoát khỏi sao?”

“Vì sao Ca lại miễn dịch với những thương tổn này chứ?”

Thương Linh đang ẩn mình trong Huyền Văn tốc độ tạm thời cũng không biết phải nói gì cho phải.

“Có thể là ma thể của ngươi có cấp độ quá cao chăng?”

Thiên hoa bản của ma thể bên Tiên giới kia là Tử Kim ma thể, trước giờ chưa bao giờ thấy Hỗn Độn ma thể xuất hiện.

Rốt cuộc mạnh như thế nào, cũng không có ai biết.

“Thật không thể ngờ, thì ra ngươi sớm đã chuẩn bị tư cách vượt xa khỏi Tiên giới.”

Chuyện này rốt cuộc là quái quỷ gì, nàng đã hoàn toàn chết lặng rồi.

Sau khi tốc giảm một hồi, bên cạnh đột nhiên truyền tới một lực hấp dẫn.

Lực lượng này thực sự rất hống hách, hắn vừa lơ đãng một chút đã bị hút vào.

Khi hắn hồi phục lại tinh thần thì phát hiện ra mình đã ở bên trong của một bí cảnh.

Nơi này hoàn cảnh vẫn vô cùng khắc nghiệt như cũ, xung quanh tuy rằng không có hỗn độn loạn lưu và gió mạnh, nhưng lại là một mảnh đất trống không có Thiên Đạo quy tắc và Huyền lực.

Cái nơi mà gọi là trống không, không có sự sống, không có cái chết, không có nước, không có cây cối, thậm chí cũng không tồn tại khái niệm về thời gian.

Ở bên trong này, bất cứ tu sĩ nào cũng sẽ cảm thấy thoải mái.

Bởi vì không có cách nào tu luyện, càng không có cách nào thăng cấp.

Cũng chính vì trong cơ thể Thành Ca mang theo hàng ngàn huyền văn, nên mới có thể ở chỗ này tự do hành động.

Mà lúc này, phía trước hắn đột nhiên xuất hiện một nữ tử.

Nhưng thấy nàng người mặc một chiếc áo màu hoa phù dung, váy dài trắng tinh khôi bằng gấm hoa đang uốn lượn quét trên mặt đất, mái tóc xanh đen láy búi lại trông rất mới lạ.

Làn da trắng trẻo mềm mại, bên trên cổ tay trắng nõn đeo một chiếc vòng màu hổ phách, đôi chân mang một đôi giày màu xanh biếc với đế giày thêu hoa sen.

Nhìn cả người có vẻ cao quý thanh lịch, cực kỳ không hợp với môi trường ở đây.

Còn đôi mắt yêu kiều như nước kia của nàng, lại càng cướp mất tâm hồn con người.

Vừa có vài phần hoạt bát năng động, lại vừa có vài phần cao ngạo xa cách.

Loại khí chất mâu thuẫn này lẫn lộn ở trên cùng một người, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Từ cái nhìn đầu tiên tâm tư của Thành Ca đã bị thu hút bởi sự xuất hiện bất ngờ của mỹ nữ này.

Nhưng mà ngay sau đó, ánh mắt hắn đã lấy lại được sự trấn tĩnh.

Tội lỗi tội lỗi, tuy rằng sự yêu thích của mình đối mỹ nữ có hơi lớn, nhưng hiện tại dù sao cũng là thời khắc trọng đại sắp gặp lại được Lam dề.

Tại thời điểm này, vẫn là nên dành cho Lam muội một sự tôn trọng thỏa đáng, tạm thời không nên dan díu với nữ nhân khác.

“Ngươi là ai? Tại sao ta chưa từng nhìn thấy ngươi? Là vừa rồi ngươi mới rơi vào nơi này sao?”

Giọng của cô gái dịu dàng trong trẻo, giống như dòng suối róc rách, thấm vào tận ruột gan.

Tâm tình của Thành Ca cũng đã tốt hơn rất nhiều.

“Ta là Khương Thành, ngươi cũng có thể gọi ta là Khương Tuấn Soái, ta đúng thật là vừa rơi vào nơi này.”

Cô gái kia cười khúc khích: “Vậy ngươi là người của Tiên giới, hay là người của Huyền giới?”

Dù sao đánh xong trận “phó bản” này cũng phải quay về Tiên giới, đương nhiên Thành Ca cũng chẳng muốn giấu diếm để làm gì.

“Ta đến từ Tiên giới.”

“Tiên giới?”

Đôi mắt như sóng của cô gái kia hơi nhíu lại, khóe miệng vẫn cười tươi nhanh nhẹn như cũ: “Tiên Minh hay là Thánh

Điện?”

“Đều không phải!” Thành Ca lắc ngón tay.

“Hả? Chẳng lẽ ngươi là bạn của Linh giới?” Ánh mắt của cô gái dễ chịu hơn rất nhiều.

Thành Ca nhếch môi, lại lần nữa lắc ngón tay: “Cũng không phải!”

“Thân hình này của ngươi cũng không có thể nào là đám Man tộc cường tráng, cũng không phải là Tử tộc chứ?”

“Ô…”

Nàng cố gắng che đi chóp mũi xinh xắn, lùi về phía sau hai bước, giống như trên người Thành Ca phảng phất mùi thối của xác chết vậy.

Khương chưởng môn nhún vai: “Ta là người của Yêu giới.”

“Hả?”

Cô gái kia ngạc nhiên che môi lại: “Không thể nào, ta không cảm nhận được yêu khí gì đó từ trên người của ngươi.”

“Anh đây mới nhậm chức Thương Long đại đế chả nhẽ lại phải đi tuyên bố khắp nơi sao?”

“Ngươi là Thương Long đại đế?”

Em gái kia phụt cười lên tiếng.

“Ngươi cho là ta không nhớ rõ sao, Thương Long đại đế là nữ, hơn nữa cũng đã mất tích mấy chục tỷ năm.”

“Ngươi không tin thì thôi.”

Thành Ca bày cái mà tự mình thấy là cool ngầu nhất, rồi sau đó mới thần thần bí bí thấp giọng nói: “Nói cho ngươi biết một bí mật, ta ở Tiên giới rất có danh tiếng, tương lai sau khi ngươi trở về thì sẽ như sấm bên tai, đến lúc đó ngươi sẽ hối hận vì hôm nay không tìm ta đòi ký tên.”

Cô gái không nhịn được ném cho một cái nhìn khinh bỉ, nàng đương nhiên không tin.

“Đúng rồi, ngươi tên gì?”

“Ta là Thư Bạch Vi. Nàng nói xong câu đó thì cười tủm tỉm chờ phản ứng của Thành Ca.

Nhưng mà Thành Ca ngoại trừ gật đầu một cái thì hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Ừm, ta muốn hỏi ngươi về một người.”

“Hỏi ai?”

“Xin hỏi Cô Nguyệt Tâm Cơ ở chỗ này sao?”

Thư Bạch Vi lại híp đôi mắt xinh đẹp một cái, âm thanh cũng lặng lẽ trầm xuống.

“Ngươi tìm nàng làm gì? Ngươi cũng là kẻ thù của nàng?”

Thành Ca lắc lắc đầu, vẻ mặt buồn cười: “Sao ta có thể là kẻ thù của nàng?”

“Thật không dám giấu, nàng là bạn gái cùng tu luyện đã thất lạc nhiều năm của ta.”

Chương 715.

Thực ra mà nói, những lời này của Thành Ca xem như là tự khoác lác khoe khoang.

Hắn và Lam Đề cũng chưa bao giờ xác định mối quan hệ.

Chẳng qua là trước mặt một cô em xa lạ, hắn thích nói như thế nào thì nói như vậy.

Mà sau khi Thư Bạch Vi nghe thấy câu nói đó, biểu hiện có thể nói là đặc sắc vô cùng.

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng chính là Cô Nguyệt Tâm Cơ.

Cho tới giờ Thành Ca cũng vẫn rơi vào một sự nhầm lẫn, hắn cho rằng Cô Nguyệt Tâm Cơ chính là Lam Đề.

Suy cho cùng thì một nữ nhân từ Tiên giới rơi xuống, xuất phát điểm là Ma Vương cảnh giới, lại có thiên phú xuất chúng, quan hệ với người của Tiên giới bên kia không được tốt lắm.

Tất cả điều này đều phù hợp với đặc trưng của Lam Đề, ổn thỏa.

Nhưng hắn đã quên, cũng có thể tồn tại những người khác phù hợp với những đặc trưng này.

Ví dụ như Thư Bạch Vi.

Nàng ở phe Ma tộc hi ở Tiên giới, là tử địch của Tiên minh bên kia.

Mà ở gia tộc của Ma giới, lại kết một mối thù đẫm mấu với Thánh Điện của một đại tông môn nào đó.

Nàng bị Thánh Điện chuẩn đế đuổi giết, cùng đường mới nhảy vào Khư động này.

Ở Huyền giới thì đương nhiên sẽ không đi cùng với đám tiên ma kia.

Mà thân phận của tà ma dị giới cũng đã định trước nàng không thể nào được người của Huyền tộc thu nạp được.

Bởi vậy, nàng mới rơi vào cảnh có tiếng ác ở cả hai bên.

Trên thực tế, nàng cũng chỉ là một nữ nhân rất bình thường.

Cũng không phải hình tượng ma nữ tính tình cổ quái kỳ dị như ngoại giới đồn đại.

Mặt khác, thiên phú về huyền lực tu luyện của nàng đã cao vượt mức bình thường, huyền phách cũng là thiên giai.

Hiện tại ở cảnh giới Đế Huyền cửu trọng cũng đã là hiếm thấy.

Nếu không phải chắc chắn Thành Ca không phải là Tiên minh hay là người của Thánh Điện, lúc gặp mặt chỉ e nàng đã trực tiếp hạ sát rồi.

“Cô Nguyệt Tâm Cơ là bạn gái cùng tu luyện với ngươi? Tại sao ta lại không biết?”

Vấn đề này của nàng, hỏi đến Thành Ca còn không thể giải thích được.

“Ngươi dựa vào cái gì mà biết? Lúc ta và nàng quen biết, cũng không có mời ngươi làm nhân chứng.”

“Ngươi…” Thư Bạch Vi vừa bực mình vừa buồn cười.

Cô Nguyệt Tâm Cơ chính chủ đang đứng ở trước mặt ngươi, căn bản ngươi cũng chưa nhận ra được, vậy mà còn không biết xấu hổ nói là bạn gái cùng tu luyện?

“Ngươi và nàng rất thân?”

“Thân đến mức không thể nào thân hơn!”

Dù sao sắp có thể gặp được Lam muội, tâm trạng Thành Ca cũng rất tốt.

Hắn lấy tay che mặt, khẽ nói: “Lại nói cho ngươi một bí mật, thật ra là ta cố ý rơi vào đây, chính là vì muốn đưa nàng trở về.”

“Thật sao?”

Bịa chuyện, ngươi lại bịa!

May mắn lão nương là người đầu tiên gặp được ngươi, nếu không người đi khắp nơi loan tin, chẳng phải thanh danh sẽ bị ngươi làm ô uế sao?

“Đó tất nhiên là sự thật, mau nói cho ta biết nàng ở đâu.” Thành Ca còn không biết rõ sự việc.

Tròng mắt Thư Bạch Vi di chuyển một cái, cười khanh khách nói: “Nói cho ngươi cũng được, nhưng làm thế nào ngươi chứng minh được lời ngươi nói chính là thật sự đây?”

“Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?” Thành Ca bừng tỉnh hiểu ra, sau đó che ngực lùi lại hai bước.

“Cô em xin tự trọng, ta là người đã có bạn gái. Đừng có cố ý tiếp cận ca, càng không nên bị ta mê hoặc.”

Thư Bạch Vi suýt chút nữa bị hắn làm cho phì cười, tự nhiên cảm thấy sao mà lại tốt đẹp như vậy chứ?

Nàng âm thầm nghiến răng: “Cô Nguyệt Tâm Cơ là bạn của ta, nhỡ đâu ngươi có ác ý với nàng, chẳng phải ta lại làm hại chính bạn của mình à?”

“Ngươi là bạn của Cô Nguyệt Tâm Cơ?”

Thành Ca ngẩn ra, không phải nói Cô Nguyệt Tâm Cơ hành động quái gở, từ trước đến giờ lẻ loi một mình sao?

Chẳng lẽ là bởi vì nơi này quá nguy hiểm, không còn cách nào khác ngoài bám vào người khác để sưởi ấm?

Nghĩ đến nàng là bạn của “Lam Đề”, ấn tượng của hắn với cô đã tốt lên vài phần.

“Làm sao ta có thể có ác ý với nàng? Vì nàng, thậm chí ta còn sẵn lòng chết một trăm lần!”

Ca này không chút do dự phát ra lời thề.

Dù sao hắn cũng còn có thể chết chín ngàn chín trăm nhiều vạn lần, loại lời thề chết vì ai vì ai này, đối người khác nặng không thể nói ra được, nhưng với hắn mà nói thì nhẹ như lông hồng, cứ tùy tiện hứa cũng không có sao cả.

Bởi vì Lam Đề là người của mình, hắn còn cố ý tăng giá cả tới một trăm như vậy rồi, xem như đã rất có lòng.

Thư Bạch Vi suýt chút nữa bị hắn làm cho hoảng sợ.

Sẵn lòng vì mình mà chết?

Ngươi thấy cũng chưa từng thấy ta, mà sẵn lòng vì ta mà chết?

Có nhầm hay không?

Nàng còn chưa từng gặp hạng người nói láo đến như vậy.

Nếu không phải nơi này thật sự quá buồn, tâm trạng muốn chơi đùa nổi lên, nàng nhất định sẽ không nhịn được mà vạch trần chân tướng hung hăng đùa cợt của cái người nói năng tùy tiện này.

“Được, vậy ngươi đi theo ta, ta đưa ngươi đi gặp nàng!”

“Tốt tốt!”

Thành Ca vui mừng khôn xiết, lúc sau hai người một trước một sau bay về một hướng nào đó.

Thư Bạch Vi có lẽ cho rằng cái người nói năng tùy tiện này, thực lực nhất định sẽ không mạnh đến như vậy.

Có thể tồn tại đi qua vết nứt kinh khủng để đi vào nơi này, chắc là gặp được may mắn.

Nhưng không ngờ rằng, người này trên đoạn đường này có thể đi theo mình từ đầu đến cuối mà không bị hất ra.

Phải biết rằng, nơi này chính là vùng đất trống rỗng.

Ở nơi này ngay cả khái niệm về phương hướng cũng không tồn tại, Đế Huyền cảnh tầm thường lần đầu tiến vào nơi này, căn bản giống như hòa thượng sờ không thấy trán vậy.

Hơn nữa Thư Bạch Vi còn chính là người đứng đầu đám cường giả ở Huyền giới kia, có thể đuổi kịp bước chân của nàng cũng không phải là một việc dễ dàng.

Điều này làm cho nàng âm thầm cảm thấy nghi ngờ trong lòng.

Người này chắc cũng là một thiên tài tu luyện huyền lực tuyệt thế, loại người như vậy vì gì mà nhàm chán muốn lấy mình ra trêu đùa?

Hai người không ngừng đẩy nhanh tốc độ, bởi vì còn cần nàng dẫn đường, Thành Ca đương nhiên sẽ không vượt qua nàng.

Rất nhanh, phía trước liền xuất hiện một ngôi nhà gỗ nhỏ đơn độc giữa không trung.

Tuy rằng nơi này không có gỗ cũng không có đất, nhưng chỉ cần mang theo vật liệu bên trong chiếc nhẫn, ở chỗ này có thể làm nhà ở cũng không phải chuyện gì vô lý.

Xung quanh nhà gỗ còn có từng vòng linh văn và trận pháp cấm chế để ngăn cách, tránh bị vùng đất trống nuốt mất.

“Nàng ở nơi đó sao?”

Thành Ca gấp gáp chờ không nổi muốn đi vào, Thư Bạch Vi vội vàng ngăn cản hắn.

“Chờ một chút, vẫn là ta đi vào trước mời nàng ra.”

“Cũng được, ngươi đi đi.”

Thành Ca lúc này cũng không vội, sau khi Thư Bạch Vi vào nhà, hắn đứng ở bên ngoài còn tác phong nhẹ nhàng sửa sang lại dung nhan một chút.

Ước chừng khoảng mười lăm phút lúc sau, ngay lúc hắn cảm thấy mất kiên nhẫn khi, cuối cùng cũng có một nữ nhân bước từ bên trong ra.

Người này người mặc màu chiếc váy dài xanh ngọc, chân mang giày có vân màu xanh lá, dáng người thướt tha.

Vấn đề là thấy không thấy rõ được chính xác khuôn mặt.

Một mái tóc đen như thác nước, chiếc kẹp tóc trên đỉnh đầu chắc hẳn là một tiên bảo được cất giấu.

Cứ thế gương mặt nàng phảng phất giấu ở sau một màn sương mù, có vẻ bình thường.

Nói thật, nếu là những người khác, có khả năng Thành Ca sẽ còn nghi ngờ một chút.

Nhưng năm đó khi Lam Đề và hắn gặp mặt lần đầu tiên, đúng là vì muốn che đi khuôn mặt thật sự nên lẫn vào đám cung nữ dung mạo bình thường ẩn hiện bên cạnh Ngưng Đề công chúa.

Đây chắc chắn chính là phong cách của nàng, không thể sai được!

Vì vậy, hắn không chút nghi ngờ nhận định đây là chính là người mình muốn tìm.

"Lam Đề, cuối cùng cũng lại gặp được nàng!"

Hắn kích động đón lấy, dùng một tay ôm nàng vào trong lồng ngực.

Cái gì Lam Đề?

Thư Bạch Vi còn chưa kịp suy nghĩ thì lập tức không kịp đề phòng bị hắn ôm chặt lấy, suýt chút nữa bị siết đến không thở nổi.

"Ngươi làm gì?"

Âm thanh của nàng cũng dùng tiên bảo thay đổi.

"Cô Nguyệt Tâm Cơ" này đương nhiên vẫn chính là nàng.

Ý định chỉ là muốn trêu chọc cái người nói năng tùy tiện này một vố, không nghĩ đến vừa lên tới đã bị hắn lợi dụng, nàng tức giận đến nỗi hàm răng ma sát vào nhau vang lên ken két.

Đi vào Huyền giới nhiều năm như vậy, cũng chưa có người nào có thể tiếp xúc với nàng đâu.

Chương 716.

Thành Ca bị nàng giãy giụa đẩy ra hơi sửng sốt.

"Ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra à?"

Thư Bạch Vi tức giận nói: "Không biết!"

“Không thể nào?”

Đầu tiên Thành Ca mất mát, nhưng sau đó hắn tự cho là đã tìm được “nguyên nhân”.

Cũng đúng, mình đã một trăm triệu năm không xuất hiện, Lam muội có chút oán giận cũng là bình thường.

Nghĩ đến việc nàng vào Huyền Giới là để tìm kiếm Khương chưởng môn hắn thôi đã thấy trong lòng đầy sự ấm áp.

Hắn không nhịn được cười trêu ghẹo nói: “Ta là Khương Thành, năm đó chúng ta đã thề non hẹn biển dưới trăng ngươi quên rồi sao?”

“Ai thề non hẹn biển dưới trăng với ngươi chứ?”

Thư Bạch Vi tức giận đến ngứa răng.

Người này thật sự là càng nói càng không hợp lẽ thường.

Ta đã dùng thân phận Cô Nguyệt Tâm Cơ đứng ở trước mặt ngươi, lời nói dối của ngươi cũng tự sụp đổ, cũng nên hiện nguyên hình đi chứ.

Lại có thể dõng dạc bịa chuyện như vậy?

“Ta đã gặp qua ngươi sao?”

Thành Ca xem nàng là Lam Đề, tâm tình lúc này rất tốt, đương nhiên coi đây là nàng đang cáu kỉnh.

Chút cáu kỉnh nhỏ của “Lam Đề” hắn đương nhiên có thể dễ dàng tha thứ.

“Được được được, chưa gặp qua, vậy chúng ta bây giờ không phải là gặp qua rồi à?”

Hắn nói xong thì lặng lẽ ôm lấy cái eo nhỏ mềm mại của đối phương.

Đời này Thư Bạch Vi chưa từng tiếp xúc thân mật với đàn ông như vậy.

Giống như điện giật vội vàng phủi ra.

“Ngươi, ngươi có biết xấu hổ hay không?”

“Hì hì, hai ta còn ai với ai nữa, đừng ầm ĩ!”

Thành Ca nói xong thì vừa cười vừa kéo tay trái của nàng.

Thư Bạch Vi suýt chút nữa đã sụp đổ.

Thật ra nàng có chút buồn bực, với thực lực của nàng người khác không thể dễ dàng đụng chạm như vậy.

Tại sao mỗi lần muốn tránh đều chậm một bước?

Chẳng lẽ thực lực của hắn còn mạnh hơn mình?

Không thể nào, đây nhất định là ảo giác!

Nàng vất vả giãy ra khỏi cảnh tay trong tay thân mật với Thành Ca, sau đó "bùng nổ".

"Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn làm như vậy như vậy, ta sẽ…"

Bẹp!

Hai má của nàng khẽ truyền đến một luồn xúc cảm mềm mại.

Trước kia Thành Ca và Lam Đề cũng không thân mật như vậy.

Chẳng qua xa cách đã lâu gặp lại khó nén được vui sướng trong lòng, hành vi có chút phóng túng.

Hơn nữa sau khi bị Lê Hàn Ngọc tập luyện qua hơn 800 lần, chuyện hôn hai má một chút này sớm đã tập mãi thành thói quen.

Thậm chí trong tiềm thức hắn còn cảm thấy được chuyện này còn bình thường hơn ăn cơm uống nước.

"A…"

Thư Bạch Vi thét chói tai rồi bay lên trời, suýt chút nữa nàng đã không nhịn được mà làm một trận hạ sát thủ xử lý tên dê xồm này.

Thành Ca ngẩng đầu nhìn cô gái kích động vô cùng trên không, thầm buồn bực.

Lam Đề trước kia không phải rất lão luyện sao?

Khoảng thời gian mới vừa quen biết trước kia, nàng giống như một tay tu hành già đời, mình ở trước mặt nàng chỉ là đồ non nót sao.

Sao bây giờ lại trở nên thẹn thùng như vậy rồi?

Hôn một chút đã bay tít lên trời rồi?

Hắn sờ sờ môi, bỗng nhiên lại âm thầm đắc ý, chẳng lẽ kỹ thuật của mình rất cao siêu à?

Thư Bạch Vi ở trên không trung ra sức phát tiết một trận, qua một hồi lâu mới trở lại xuống trước mặt hắn lần nữa.

Còn không chờ Thành Ca bước tới nàng đã rút kiếm chỉa thẳng đối diện.

"Ta cảnh cáo ngươi, còn dám đụng vào ta lần nữa, ta sẽ không đội trời chung với ngươi ngay! Ta tuyệt đối nói được thì làm được!"

Mặc dù nàng có ác danh "Cô Nguyệt Tâm Cơ" nhưng làm việc kỳ thật rất có nguyên tắc, cũng không phải là hạng người vì chút việc nhỏ mà giết người.

Bất kể là tiên là ma hay là huyền tộc nếu chủ động ra tay với nàng thì nàng mới ra tay giết chóc.

Thành Ca chiếm hời của nàng nhưng lại không có ra tay giết nàng, nàng thật đúng là không nổi lên sát tâm được.

Nhưng xúc động muốn đánh người thì lại tràn đầy.

"Được rồi được rồi, ngươi nói thì được."

Thành Ca cũng hiểu được lực sát thương một cái hôn của mình có thể đã tu luyện đến cấp bậc vũ khí hạt nhân, vẫn là không nên dễ dàng sử dụng.

Dù sao vũ khí hạt nhân chỉ dùng để uy hiếp.

Hôn một cái trên mặt đã như thế, vậy muốn hôn miệng, há chẳng phải không khống chế được nữa sao?

"Hừ!"

Thư Bạch Vi tràn đầy cảnh giác trừng mắt nhìn hắn một cái, lúc này mới hung hăng nói: "Không phải ngươi nói muốn dẫn ta quay về Tiên giới à?"

Ở sâu trong nội tâm nàng vẫn không tin Khương Thành có thể dẫn nàng trở về.

Cao thủ rơi vào chỗ này không ít, nhưng trước mắt không một ai có thể trở về.

Cho dù có thể rời khỏi bí cảnh này tầng thứ bảy cũng không ai có thể lên được.

Kỳ thật nàng đã muốn từ bỏ từ sớm.

Sở dĩ cố ý nói đến việc này là muốn chơi người kia một vố, trả mối thù vừa mới bị cợt nhả!

Thành Ca nào biết suy nghĩ kìm nén này của nàng.

Nếu đã tìm được "Lam Đề" vậy chỗ này cũng không có gì hay để ở lại.

Hắn lập tức gật gật đầu nói: "Tốt, vậy chúng ta trở về đi!"

"Trở về như thế nào?"

Thư Bạch Vi cười giễu: "Ngươi cho là vào nơi này rồi còn có thể trở ra?"

Thành Ca nhướng mày: "Thế nào, chẳng lẽ nơi này là nơi không lối thoát?"

"So với nơi không lối thoát còn cùng cực hơn!"

Thư Bạch Vi nhìn xa xa nói: "Xung quanh bí cảnh này đều là những vùng hư không không có tuy tắc, ai cũng không biết biên giới là ở nơi nào."

"Cho dù tìm được biên giới, bên ngoài cũng là khe nứt nguy hiểm hơn, dòng chảy hỗn độn lộn xộn đủ để treo cổ mỗi người chúng ta!"

Thành Ca còn tưởng rằng khó khăn lắm chứ.

Vùng hư không đối với hắn cũng không có gì trở ngại, mà dòng chảy hỗn độn lộn xộn hắn cũng đã hoàn toàn miễn dịch.

"Yên tâm, có sự bảo vệ của người đàn ông của ngươi, ngươi nhất định có thể sống sót trở về."

Lúc hắn nói những lời này tay hắn lại thần kì khoác lên vai của Thư Bạch Vi, như rất quen thuộc.

Thư Bạch Vi thật sự muốn sụp đổ.

Mình đã cảnh giác như vậy hắn sao còn đụng vào mình được?

Chẳng lẽ là tiên thuật cợt nhả gì đó chuyên cho dê xồm dùng?

"Ngươi mới không phải là người đàn ông của ta!"

Nàng lại hung hăng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay to lớn của Thành Ca, giữ khoảng cách 10 mét với hắn.

Lúc này mới lại cười lạnh lùng nói: “Hơn nữa ngươi thật sự là khoác lác không biết ngượng, rõ ràng là bị ma đầu Chung Thác kia đuổi vào, vậy mà còn trắng trợn nói khoác. Cho dù ngươi ra ngoài được thì phải làm thế nào đây?”

“Chung Thác?”

Vẻ mặt Thành Ca buồn cười nói: “Ngươi không phải đã quên ta rất mạnh rồi chứ, loại tiểu nhân vậy như Chung Thác sao có thể là đối thủ của ta?”

“Thật không dám giấu diếm, hắn đã bị ta giết rồi.”

Xạo!

Ngươi xạo tiếp đi!

Lại còn giết Chung Thác?

Lúc trước Thư Bạch Vi từng đánh với Chung Thác, biết rõ sự lợi hại của người này.

Nếu không liều mạng trả giá trọng thương để tiến vào khe nứt thì nàng đã rơi vào tay hắn rồi.

Nàng thấy năng lực khống chế của người kia rất hiếm có, Huyền Giới không có khả năng có người có thể chống lại được!

Còn tiêu diệt hắn?

Cho dù có người có thể tiêu diệt hắn, người kia cũng không thể là tên dê xồm nói năng tùy tiện này!

“Ngươi thật đúng là gì cũng dám nói.”

Nàng tỏ vẻ đời này chưa từng gặp qua người nói khoác như vậy.

Cũng đúng, bây giờ tất cả mọi người không ra được, cũng không có cách nào vạch trần lời nói dối của hắn, cho nên hắn mới không sợ hãi như vậy à?

“Ôi xem ra từ biệt nhiều năm, độ tin tưởng và sùng bái của ngươi đối với ta đã giảm xuống rất nhiều!”

Thành Ca lấy tay che mặt thở dài một hơi, hắn rất đau lòng.

Xem ra kế tiếp phải cố gắng làm ra vẻ, sớm ngày làm cho "Lam muội" trở về trạng thái tin tưởng vô hạn với mình như trước đây.

Chương 717.

Còn sùng bái?

Còn tin tưởng?

Nếu như không phải là bị kìm hãm ở nơi này nhiều năm như vậy, Thư Bạch Vi thật sự không có kiên nhẫn để tiếp tục dây dưa với người đàn ông vừa kiêu căng vừa "nói năng tùy tiện" này.

Nàng hít một hơi thật sâu rồi cười như không cười nói: "Được, vậy thì coi như toàn bộ lời ngươi khoác lác đều là thật đi…"

Vẻ mặt Thành Ca không nói nên lời: "Không phải là khoác lác đâu, toàn bộ những gì ta nói đều là sự thật."

"Đừng có nói chen vào!"

Thư Bạch Vi phát hiện bản thân từ sau khi gặp người thì càng ngày càng có chút không kiềm chế được cảm xúc nữa rồi.

"Được được được, ngươi tiếp tục đi…"

Thành Ca cười tươi như hoa, hắn vẫn rất rộng lượng với "Lam Đề", vẫn coi đây là tính trẻ con của con gái như cũ.

Thư Bạch Vi vừa dùng một thanh kiếm để bảo vệ bản thân, giữ khoảng cách với hắn.

Vừa cố ý cười trên sự đau khổ của người khác: "Thực ra từ sau khi ngươi vào đây, ngươi cũng đã rơi vào trong phạm vi khống chế của người khác."

"Còn muốn đi, cũng không có cửa!"

"Phạm vi khống chế của ai? Bạch Vô Khải sao? Hay là Thương Hư đại đế?"

"Thì ra ngươi cũng biết bọn họ rơi vào đây rồi à, nhưng mà thật đáng tiếc, cũng không phải là bọn họ mà là người mạnh hơn bọn họ rất nhiều."

“Còn mạnh hơn so với bọn họ?”

Lần này Thành Ca đúng thật là có chút bất ngờ rồi.

Nói về sức mạnh, ở trong Huyền giới thì trừ Chung Thác bị mình giết chết ra, còn lại chính là Bạch Vô Khải, Kim Khao, Ninh Chi Lâm, Mục Vi, những đầu sỏ cấp bậc tổ sư gia của tứ tộc.

Còn mạnh hơn so với bọn họ?

Hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều?

Chẳng lẽ ở đây lại xuất hiện một Vi Diện Chi Tử?

“Người đó là ai?” Hắn tràn đầy hứng thú hỏi.

Thấy hắn không hề có chút sợ hãi nào, Thư Bạch Vi cũng không khỏi không cảm thán đúng thật là điếc không sợ súng.

“Không phải người đó mà là đám người đó, bọn họ không phải chỉ có một người mà là có bảy người.”

“Cái gì, giỏi giống như vậy mà lại có bảy người?”

Thành Ca không nhịn được soi mói: “Bọn họ là anh em Hồ lô à?”

Anh em Hồ lô cái gì chứ, Thư Bạch Vi vừa nghe đã thấy mà đầu óc đã mơ hồ, cảm thấy thằng cha nói xằng nói xiên này càng nói ra không đâu vào đâu.

“Bọn họ không phải là người của Tiên giới, cũng không phải là người của Huyền giới, mà là người của một thế giới khác.”

“Còn có một thế giới khác?” Thành Ca lại kinh ngạc một lần nữa.

“Đúng vậy, nghe nói bọn họ đến từ Chân Viêm thế giới, thế giới kia tu luyện toàn bộ đều là sức mạnh hệ Hỏa.”

Nhìn thấy điệu bộ cau mày nghiêm nghị lúc Thư Bạch Vi nhắc tới mà Thành Ca bật cười thành tiếng.

“Ta còn tưởng là nhân vật trâu bò thế nào, chẳng qua là sức mạnh hệ Hỏa mà thôi, là cái thá gì chứ?”

“Ta xem bảy người hắn đều là Tiên đế hệ Hỏa có được không? Đó không phải chính là bản sao bảy người của Cửu Diễm Tiên đế sao?”

“Chỉ thế này thôi sao?”

“Như này mà có thể ngăn cản được những Đế Huyền Cửu Trọng các ngươi?”

Huyền Văn của Đế Huyền Cửu Trọng cũng đã là thất trọng rồi, đi kèm phiên bản mini của tâm quy tắc, nói về sức chiến đấu thì chắc không thua kém gì Tiên đế.

Nghe được lời nhận xét “dốt nát”, nói khoác mà không biết ngượng này, Thư Bạch Vi bị chọc cười.

“Ngươi cho là sức mạnh hệ Hỏa của bọn họ cùng trình độ với quy tắc hỏa diệm của chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Đợi ngươi mở mang kiến thức rồi sẽ hiểu thôi, ồ không đúng…”

Thư Bạch Vi nói xong câu này lại sửa lại một chút: “Ngươi hoàn toàn không có có cơ hội để hiểu, khi đó rất có khả năng ngươi đã chết rồi.”

“Giỏi như vậy sao?”

Thành Ca thật đúng là nổi chút hứng thú.

“Ngươi đưa ta đi xem chút đi.”

“Hừ, trái lại muốn xem thử ngươi khoác lác được đến lúc nào.”

Thư Bạch Vi cũng biết rằng cho dù mình không đưa Khương Thành qua đó, mấy người kia của Chân Viêm thế giới sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới hắn.

Đến lúc đó thì kết cục cũng giống nhau.

Người này cuối cùng cũng sẽ hiểu cái gì gọi là đụng vào ván sắt.

Hai người lại lần lượt bay tới khu vực trung tâm của bí cảnh này.

Không bao lâu sau thì hai người đã đi tới rìa bên trong của khu vực Trống.

Mà ở đây, Khương Thành nhìn thấy những “người gặp nạn” khác.

“Cô Nguyệt Tâm Cơ, ngươi không phải là không muốn nhập bọn với bọn ta sao, còn chạy đến đây làm gì?”

Trái lại bọn họ liếc mắt một cái thì đã nhận ra Thư Bạch Vi.

Dù sao thì trước kia ở Huyền giới xung quanh nàng chính là kẻ thù, thường xuyên ở trong tình trạng chạy trốn, che giấu vẻ bề ngoài là chuyện thường.

“Còn chưa đến phiên ngày ngươi Chú linh đúng chứ?”

“Người này là ai?”

“Cũng là người gần đây bị Chung Thác đuổi vào phải không?”

Thư Bạch Vi cũng không có ấn tượng gì tốt với những người này.

Nghe thấy vậy, hừ lạnh một tiếng: “Hắn là Khương Thành, hôm nay mới vừa rơi vào đây…”

Nàng còn chưa giới thiệu xong, Thành Ca đã chủ động vẫy tay tựa như quen thân hỏi thăm mọi người.

“Ha ha ha, chào mọi người, ta họ Khương, tên là Thành, tự là Tuấn Soái!”

Sau đó hắn lại vỗ lên bả vai của Thư Bạch Vi một cái: “Hơn nữa, ta cũng là bạn trai của nàng, vinh hạnh vinh hạnh!”

Thư Bạch Vi tức suýt chút nữa bất tỉnh.

Người này có cần thể diện không vậy?

Vậy mà lại nói láo trước mặt nhiều người như vậy?

Với lại hắn lại bỗng dưng đến dán sát bên người mình từ bao giờ thế?

Không biết đã là lần thứ mấy nàng tức giận kéo tay của Thành Ca ra rồi bay đến bên cạnh thanh minh: “Hắn nói xằng nói bậy, ta mới không có bạn trai như vậy!”

Thành Ca không để bụng, trái lại giống như người từng trải nhún vai với mọi người một cái rồi nói: “Nhiều năm không gặp, nàng vẫn còn bướng bỉnh hoạt bát như vậy!”

Đám người đối diện kia hoàn toàn sững sờ.

Biết Cô Nguyệt Tâm Cơ nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên thấy có người có thể tiếp xúc thân mật được với nàng.

Người phụ nữ này vẫn luôn đơn độc một mình, không ai có thể đến gần.

Cho dù là sau khi vào đây, mọi người đều trở thành châu chấu trên một sợi dây, nàng cũng vẫn không xoa dịu quan hệ cùng với mọi người,

Suy cho cùng thì thù hận lúc trước đã tích lũy quá sâu, ở đây cũng chỉ là bị ép tạm thời dừng tay mà thôi, cũng không đến mức trở thành bạn bè.

Mà ở trong mắt bọn họ, Thư Bạch Vi quả thật là hình tượng người đẹp lạnh lùng cô độc.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng loại người như nàng mà còn có bạn trai.

“Ta không nghe nhầm chứ?”

“Ngươi là bạn trai của Cô Nguyệt Tâm Cơ?”

“Thế này thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, người phụ nữ này vậy mà cũng bị người khác chinh phục.”

Cô Nguyệt Tâm Cơ ở bên cạnh nghe được những lời bàn luận này mà sắp tức chết rồi.

Các ngươi cũng chưa từng nghĩ tới việc hắn đang nói khoác lác sao, tại sao lại tin hết rồi?

Thành Ca cười tủm tỉm gật đầu một cái.

“Không thể nói là chinh phục, bọn ta ái mộ lẫn nhau mà.”

Ái mộ cái đầu ngươi, Thư Bạch Vi đang muốn nói cái gì đó, trái lại Thành Ca nhìn về phía mấy tộc người Huyền tộc trước.

“Đúng rồi, xin hỏi ai là Bạch Vô Khải vậy?”

Trong số mấy người Huyền tộc thì có một người nam thanh niên mặc áo trắng, dáng dấp khôi ngô tuấn tú khí phách hơn người đứng ra.

“Chính là ta, sao vậy?”

“Ồ, không có gì, ta ngày nay chính là đại hiền giả của Bạch Huyền tộc.”

Thành Ca vỗ lên bả vai hắn một cái: “Bình thường người của Bạch Huyền tộc thường xuyên nhắc tới ngươi, nói là điện chủ đương nhiệm thứ ba cho nên ta cũng rất tò mò.”

“Bạch Huyền tộc? Đại hiền giả?”

Đầu óc Bạch Vô Khải mù mờ.

Hắn có thể nhìn ra Thành Ca là tà ma dị giới, dù sao thì sau khi đến đây thì Thành Ca đã không che giấu chút nào nữa.

Vả lại, nếu là “bạn trai” của Cô Nguyệt Tâm Cơ vậy thì chắc chắn là đã quen biết khi ở Tiên giới rồi.

Một tà ma dị giới làm sao lại gia nhập vào Bạch Huyền tộc được?

Hơn nữa đại hiền giả là chức vị gì?

“Cái gọi là đại hiền giả chính là chỉ dẫn cho tộc quần bọn ngươi phương hướng tiến về phía trước, còn cao hơn đại điện chủ một bậc.”

“Thực ra không chỉ là của Bạch Huyền tộc mà ta còn là đại hiền giả của ba tộc khác.”

Thành Ca vỗ bả vai hắn một cái, nhìn về phía mấy người Huyền tộc khác: “Yên tâm đi, nể mặt đám người Tân Linh và Bạch La Chân, ta sẽ che chở cho các ngươi.”

Chương 718.

Nếu như Bạch La Chân nhìn thấy cảnh này thì cũng không biết sẽ có cảm giác gì.

Dù sao thì vị tổ sư gia Bạch Vô Khải này vẫn có địa vị cao quý ở trong lòng bọn họ.

“Ngươi đang nói lung tung cái gì vậy hả?”

Sắc mặt Bạch Vô Khải hơi trầm xuống.

Sở dĩ hắn vẫn giữ thái độ lịch sự với Khương Thành chỉ vì hắn là bạn trai của một người mạnh ngang hàng là Cô Nguyệt Tâm Cơ.

Nói trắng ra là nể mặt Cô Nguyệt tâm Cơ.

Còn như bản thân Khương Thành thì bọn họ còn không coi ra gì, ít nhất cũng chưa coi là ngang hàng.

Ngươi lại còn che chở cho bọn ta?

Người nghĩ ngươi là ai?

Đám người Kim Khao, Lâm Chi Ninh, Mục Vi đằng sau hắn đều lộ ra sắc mặt không vui.

“Bọn ta còn cần ngươi che chở sao?”

Mà các Tiên Ma khác thì đều âm thầm lắc đầu.

Với tư cách là Tiên nhân của Tiên giới, lên đây làm thân cùng với người Huyền tộc, cũng thật là bẽ mặt.

Thư Bạch Vi lại càng không nói nên lời.

Người này ở trước mặt mình mở miệng ba hoa nói dóc thì cũng thôi đi.

Lại chạy đến trước mặt tứ đại Huyền tộc miệng tiếp tục nói đầy lời xằng bậy, như thế này là không biết chữ chết viết như thế nào sao?

Kim Khao của Kim Huyền tộc thậm chí còn đứng ra, vẻ mặt đầy lạnh lùng khinh bỉ nói: “Phiền ngươi khi nói thì chú ý một chút, tộc ta không tồn tại đại hiền giả gì đó bao giờ cả!”

“Từ trước đến nay vẫn luôn là Đại điện chủ đứng đầu!”

“Huống chi một tà ma dị giới như ngươi thì làm sao mà lôi kéo được quan hệ với tộc ta? Gián điệp sao?”

Thành Ca cũng lười giải thích với bọn họ.

Trực tiếp cười, xua tay một cái: “Được thôi, đây là do các bản thân các ngươi không cần che chở, sau này đừng có mà trách ta.”

Sau đó hắn nghiêm mặt, nghiêm nghị nói với mọi người: “Các ngươi ở đây chắc là không có thù địch gì với Cô Nguyệt Tâm Cơ đâu nhỉ, nếu như mà có thì tốt nhất thu lại một chút.”

“n oán lúc trước ta cũng không tính toán nữa, còn sau này ai mà làm kẻ thù của nàng nữa thì có lẽ sẽ bị ta không nhịn được mà đánh chết.”

Đối với hắn mà nói, câu nói này là điều đương nhiên.

Cũng không thể để sau này nhìn thấy có người đối phó với "Lam Đề" mà mình vẫn cứ thờ ơ đúng không?

Cảnh cáo những người này trước cũng coi như tránh được rắc rối không đáng có.

Nhưng khi vừa nói ra lời này, không khí hiện trường vốn còn sôi nổi lập tức trở nên im ắng.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều trầm xuống.

Thư Bạch Vi bên cạnh lại lấy tay che mặt, không biết nên nói gì cho phải.

Nàng đã từng gặp người ngông cuồng nhưng chưa gặp người nào điên cuồng như vậy.

Ngươi biết những người trước mặt ngươi là ai không?

Không phải là tổ sư đại lão của các tộc Huyền giới mà chính là Ma đế, Chuẩn đế của Tiên giới.

Nếu như không có Chung Thác vậy người thống trị hiện tại của Huyền giới hiện tại chắc là bọn họ.

Ngươi lại dám nói lời đe dọa uy hiếp như thế này trước mặt bọn họ?

Thù hận của mấy vị cao thủ Huyền tộc bên này với Thư Bạch Vi không sâu, nghe thấy lời nói như vậy chẳng qua là sắc mặt không vui.

Mà biểu cảm của những Tiên Ma đến từ Tiên giới kia lại có hơi nghiền ngẫm.

Đặc biệt là người trước đây lệ thuộc vào Tiên Minh và Thánh Điện đã sớm có nút thắt với Cô Nguyệt Tâm Cơ, lại lộ ra ý định giết người.

"Rơi xuống nơi này, buông xuống ân oán cũng chỉ là tạm thời bị buộc."

Một vị Chuẩn đế hậu kỳ của Ma giới bay đến trước mặt Khương Thành lạnh lùng đánh giá hắn một cái.

"Ngươi là cái thá gì, quản trên đầu bọn ta à?"

"Ngươi tưởng thật sự ra ngoài rồi thì bọn ta sẽ bỏ qua cho người có liên quan với nàng sao?"

“Nếu ngươi đã là bạn trai của nàng thì đến lúc đó ngay cả ngươi cũng đừng hòng trốn thoát!”

Trong lúc hắn đang nói, mấy tên Tiên Ma khác khoanh hai tay ôm ngực nhìn Thành Ca, cũng không ngừng giễu cợt, đầy mỉa mai và ác ý.

Thành Ca cười một tiếng.

“Oan gia nên giải chứ không nên kết, xem ra các ngươi không định buông bỏ thù hận rồi?”

“Buông bỏ thù hận?”

Tên Chuẩn đế hậu kỳ kia cười lạnh một tiếng.

“Ngươi nghĩ người phụ nữ này vì sao lại phải sống một mình mãi?”

“Cũng bởi vì không dám qua lại quá gần với bọn ta.”

“Ngươi lại còn dám cảnh cáo bọn ta?”

Thư Bạch Vi bên cạnh cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, chủ động đứng ra và ngăn Thành Ca ở phía sau lưng.

“Được rồi, thù hận của chúng ta không liên quan gì đến hắn, hắn cũng không phải bạn trai của ta!”

Nàng bị Thành Ca chọc giận khủng khiếp, định đùa hắn một vố, nhưng còn chưa muốn kéo hắn vào vòng xoáy.

Chỉ đáng tiếc, Thành Ca không nhận phần ân tình này.

“Ngươi sao lại có thể nói như vậy được?”

Hắn không vui kéo Cô Nguyệt Tâm Cơ lại về phía sau, chân thành nói: “Lúc trước chúng ta đã cùng nhau đối mặt với kẻ thù biết bao nhiêu lần, cùng chung hoạn nạn sống chết không rời biết bao nhiêu lần? ”

“Đã đến giờ phút quan trọng này rồi, ngươi phải tin tưởng ta giống như trước đây vậy!”

“Ngươi!”

Thư Bạch Vi bị hắn chỉnh cho không biết nên phàn nàn như thế nào nữa.

Hôm nay chúng ta mới gặp nhau lần đầu, nhiều lần đối mặt với kẻ thù ở đâu ra?

Cùng chung hoạn nạn ở đâu ra?

Ngươi thật đúng là bịa nghiện luôn rồi à?

Cũng không biết nhìn thử xem đây là nơi nào?

“Bản thân ngươi muốn tìm cái chết, ta mặc kệ ngươi!” Nàng dậm chân thật mạnh.

Dáng vẻ tên Chuẩn đế đối diện kia càng ra vẻ đùa cợt.

“Ngươi muốn ra mặt cho người phụ nữ của mình, nhưng ngay cả bản thân nàng cũng không tin tưởng vào ngươi.”

“Với chút thực lực này của ngươi thì ngươi có thể làm gì hả?”

Mấy người đằng sau kia bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha ha…”

Thành Ca thở dài: “Ta là vì muốn tốt cho các ngươi đấy.”

Vốn dĩ hắn cảm thấy là ở đây chỉ có hơn hai mươi người, lại giết một nhóm nữa thì cũng vắng vẻ quá rồi.

Chuẩn đế hậu kỳ ở đối diện vừa rút kiếm của mình ra vừa nói bậy: “Xem ra không giết chết ngươi cũng không được rồi, đúng thật là quá xem trọng bản thân mình rồi…”

Lời nói của hắn còn chưa dứt, kiếm cũng chưa rút ra hết mà Thành Ca đã ra tay rồi.

Bộp!

Một bạt tay giáng xuống phía dưới.

Sức mạnh của năm mươi Huyền Văn chợt lóe rồi biến mất.

Ngay sau đó, một bóng người bay ra ngoài.

Nhưng bởi vì ở đây là khu vực Trống, hoàn toàn không có lực quy tắc vì vậy cũng không có hiệu ứng bắn tung tóe từng mảng lớn.

Cũng không gây ra thiệt hại lớn cho nơi này.

Nhìn giống như một cái tát bình thường.

Chẳng qua là, tên Chuẩn đế hậu kỳ bị tát trúng kia đã chết mà thôi.

Trong khoảnh khắc bị tát trúng, tổn thương vật lý không lớn lắm.

Một tên Chuẩn đế hậu kỳ không đến nỗi chết vì một cái bạt tai.

Chủ yếu là sức mạnh năm mươi Huyền Văn kia trực tiếp hủy diệt toàn bộ cơ hội sống sót của hắn, phá hủy hết sạch tất cả mọi thứ bên trong cơ thể của hắn.

Khiến hắn trải nghiệm quá trình bị hủy diệt vô số lần trong một phạm vi nhỏ và thời gian ngắn.

Cho nên chết một cách dứt khoát, không nói được tiếng nào chứ đừng nói tới việc phản kháng.

Bỗng nhiên toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Thật sự là bị một cái tát đánh chết rồi?

Làm thế nào mà có thể chứ?

Vốn mấy vị cao thủ Huyền tộc còn không cho là đúng, toàn bộ đều híp mắt lại nhìn gắt gao về phía Khương chưởng môn.

Còn phía sau đám Tiên Ma kia, Thương Hư Đại đế đến từ Linh giới cũng không khỏi lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Hắn và đám người này không có giao tình gì, vốn chỉ có tâm thái kẻ ngoài đứng xem chứ không để ý mấy.

Nhưng một bạt tay mới vừa nãy của Khương Thành, âm thầm làm hắn cảm giác được sự bất thường cực độ.

Còn như Thư Bạch Vi đằng sau Khương Thành lại hết sức kinh ngạc.

Nàng có thể nhìn ra cảnh giới bên ngoài của Khương Thành, tu vi Tiên lực vẫn là Chuẩn đế, không hề mạnh hơn người đối diện kia.

Tu vi Huyền lực ở Đế Huyền Thất trọng, người đối diện kia cũng là Đế Huyền Thất trọng.

Vốn dĩ nàng cho rằng hai người thực lực tương đương nhau.

Quả thực không ngờ rằng, chỉ một bạt tai của người này mã đã quật chết đối phương.

Chuyện này sao có thể làm được?

Những người khác đến từ Thánh điện cũng không có cách nào giữ nổi bình tĩnh nữa rồi.

Mấy người vội vàng kiểm tra tình trạng của người chết, chợt giận dữ vây lại.

“Giết chết hắn!”

“Giết chết hắn đi!”

Kẻ cầm đầu là một tên Ma đế, cũng xuất thân từ Thánh điện.

“Ngươi thật to gan, lại dám giết chết người của bọn ta ở nơi này…”

Thành Ca cũng lười nói rồi.

Cái nên nói thì lúc trước cũng đã nói rồi, bây giờ những chuyện còn lại đều dùng kiếm để giải quyết.

Hắn trực tiếp rút kiếm bổ tới.

Chương 719.

Hàn quang lóe lên, tên ma đế ia phản ứng cực nhanh, đỡ được một kiếm này ngay chính diện.

Đồng thời cũng thôi động huyền văn thất trọng đánh tới.

Ngay sau đó, huyền văn của hắn đã bị nổ tung ngay trước mặt.

Sinh diệt kiếm tâm bỏ qua sự cách trở của vùng đất trống, trào ra như sóng, đồng thời kéo mấy người khác vào phạm vi công kích.

Lúc này Thư Bạch Vi và mấy người Huyền tộc đều nảy ra cùng một suy nghĩ.

Quá kiêu ngạo, quá khinh người.

Phải biết rằng tên Mông Tật ma đế kia đã đủ đối kháng với họ rồi.

Hơn nữa còn có bốn vị Chuẩn Đế khác, đội hình như vậy đã đủ để bất kì người nào trong số họ đều phải lùi bước.

Nhưng Khương Thành chẳng những không lùi, trái lại còn chủ động nhét tất cả mọi người vào vòng công kích, đúng là lo chết không đủ nhanh mà.

Khương Thành lo chết không đủ nhanh thật.

Nhưng không phải là lo mình, mà là lo địch chết không đủ nhanh.

Mông Tật ma đế chỉ chống được có ba giây.

Không có bất ngờ gì, sức mạnh của 50 đạo huyền văn đã đánh bại hắn.

Tiến quân thần tốc, hủy diệt hết thảy Khi hải huyền phách của hắn.

“Đây là sinh diệt kiếm tâm.”

Khi Thương Hư đại đế rốt cuộc nhịn không được mà la toáng lên, bốn tên Chuẩn Đế khác cũng đã ngã xuống.

Cạch!

Trường kiếm vào vỏ, cuộc chiến kết thúc.

Khương Thành thản nhiên phủi ống tay áo, giống như chẳng có gì đáng kể.

“Ấy, chuyện này cũng không thể trách ta, các ngươi đều thấy cả rồi.”

“Con người ta trước nay chủ trương dĩ hòa vi quý, biết rằng đối mặt với kẻ địch chung thì chấm dứt nội chiến là cách tốt nhất, đã bảo oan gia nên giải không nên kết, mọi người cứ bình tĩnh đã nào.”

“Nhưng bọn chúng cứ ghi thù mãi không chịu buông tha, không nể mặt ta chút nào hết…”

Hắn bất đắc dĩ nhìn về phía Thương Hư đại đế, những tiên nhân khác và dân chúng Huyền tộc.

“Cho nên ta đành phải ra tay thôi, kết thù với họ trước.”

Sau đó hắn nhìn về phía hơn mười vị tiên nhân còn lại.

Hắn lại quay đầu chỉ Thư Bạch Vi, cười híp mắt nói: “Giờ còn ai muốn đối phó với bạn gái của ta không? Có thể đứng ra, chúng ta tiếp tục kết thù.”

Lúc này nội tâm mọi người đều cảm thấy hoang đường vô cùng.

Ngươi chủ trương dĩ hòa vi quý lúc nào cơ?

Còn đành phải ra tay?

Sau khi chúng ta bước vào đây, còn chưa tử đấu bao giờ, chỉ một mình tên này đã giết chết sáu người.

Ở đây cộng lại cũng chỉ có 24 "người bạn", loáng cái đã bị ngươi giết hết một phần tư.

Thế này biết tìm ai nói lý đây?

Nhưng chiến tích của Khương Thành vẫn khiến mọi người khiếp sợ.

Cứ thế giết hết sáu vị cao thủ trên Đế Huyền thất trọng dễ dàng như bổ dưa thái rau.

Đây là thực lực cấp độ nào?

Chẳng phải hắn chỉ có Đế Huyền thất trọng thôi sao?

Sao có thể làm được như vậy?

Trước đó họ còn nghĩ tên này kiêu ngạo muốn chết. Giờ rốt cuộc cũng hiểu ra, người ta không phải kiêu ngạo, mà là có thực lực và tư cách thật sự.

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người đều tràn đầy sự kiêng kị.

Đặc biệt là những tiên nhân còn lại từng có thù với Thư Bạch Vi cũng vội vã chắp tay xin lỗi."

"Cô Nguyệt Tâm Cơ, ngươi được lắm."

"Coi như trước kia chúng ta đã đắc tội rồi."

Nếu biết trước ngươi có bạn trai mạnh như vậy, chúng ta đã đi vòng qua ngươi rồi.

Đâu dám coi ngươi là kẻ thù nữa?

"Cáo từ!"

Kẻ mới tới này không chỉ có thực lực siêu cường, mà còn một lời không hợp là chém ngay.

Bọn họ đã bị dọa sợ, cảm thấy nơi này thật nguy hiểm.

Khương Thành hài lòng gật đầu, cảm thấy hiệu quả rất tốt.

Chắc mình đã giành lại được lòng tin của vị "Lam đề" này rồi nhỉ?

Hắn quay đầu nhìn Thư Bạch Vi, chẳng biết từ lúc nào tay phải đã cầm lấy cánh tay trái của cô em.

Dương dương đắc ý nói: "Thế nào, giờ biết ta vẫn phong tao như trước đây rồi chứ?"

"Bất kể hạ giới, tiên giới hay huyền giới, ta sẽ luôn là người mạnh nhất."

Lần này Thư Bạch Vi đã quên đẩy hắn ra.

Nàng kinh ngạc đến mức đờ cả người.

Tên dề xồm mồm toàn khoác lác này mạnh đến vậy ư?

Có nhầm không?

Loại người này sao có thể mạnh vậy được?

Vô lý quá.

Nàng rơi vào mơ hồ luôn rồi.

"Vừa nãy… thật sự là ngươi à?"

"Sao ngươi làm được vậy?"

Nhìn phản ứng khiếp sợ của nàng, Khương Thành rất là bất mãn.

Người khác sợ hãi thôi không tính, nhưng "Lam Đề" ngươi thấy ta làm màu như này đâu phải lần đầu đâu, ngươi kinh ngạc cái quái gì?

Làm như Thành ca lợi hại như vậy ngươi thấy lạ lắm ấy.

Hắn biến ra một điếu thuốc, rít một hơi, lúc này mới thở dài nói: "Đây không phải chuyện đương nhiên à?"

Đương nhiên cái qq ấy!

Lão nương hoàn toàn không hiểu, được chưa?

Nghĩ đến một mình hắn vừa giết chết sáu người kia, sức chiến đấu mạnh đến mức nào?

Toàn bộ huyền giới chắc chỉ có Chung Thác mới có thể làm được.

Mà không, Chung Thác cũng không giết người trong chớp mắt nhanh vậy được.

Bằng không trước kia mình đã sớm rơi vào tay hắn rồi.

Nàng bỗng nghĩ tới một việc…

Vội vàng hỏi lại: “Cho nên Chung Thác bị ngươi giết chết thật à?”

Trước đó Khương Thành nhắc tới chuyện mình giết chết Chung Thác, nàng chỉ coi đó là ba hoa khoác lác.

Giờ nàng thấy hơi tin rồi.

Khương Thành gật đầu như lẽ tất nhiên: “Còn không phải chắc? Ta đã nói từ lâu rồi, nhân vật nhỏ bé như hắn chỉ tiện tay giết thôi.”

Được rồi, thật ra lúc đó quá trình giết chết Chung Thác vô cùng chật vật.

Nhưng để làm màu trước mặt cô em thì đương nhiên hắn vẫn phải nói quá lên chút.

Thư Bạch Vi đã quá mức kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi luôn.

“Nếu hắn đã chết thì Huyền giới làm gì còn nguy hiểm nữa. Vậy sao ngươi vẫn phải trốn đến đây?”

“Đính chính chút, ta đâu phải trốn đâu, là chủ động đến mà.”

Chẳng biết tay Khương Thành đã ôm lấy mặt nàng từ bao giờ, thâm tình chân thành mà nhìn nàng.

“Mà ta tới đây, đương nhiên là vì nàng rồi.”

Hắn mỉm cười: “Ta đã nói từ trước rồi, không phải sao? Đến Huyền giới chính là để đưa nàng ra ngoài.”

Chuyện này…

Lời tỏ tình có hơi cảm động lại hơi buồn nôn khiến Thư Bạch Vi ngây ra như phỗng.

Nghe như thật ấy.

Nhưng vấn đề là trước đấy hắn có biết mình đâu!

Trước đó hắn nghe được tên Thư Bạch Vi, nhìn thấy dung mạo vốn có của nàng, hắn còn chẳng thèm phản ứng.

Cho nên câu này là giả chắc luôn!

Hắn chỉ đang cố ý trêu chọc mình thôi!

Vì vậy, nàng lại ra sức tránh thoát hai tay Khương Thành, bay sang một bên.

“Hoa ngôn xảo ngữ! Có ma mới tin ngươi!”

Cách đó không xa, Thương Hư đại đế và mấy vị cao thủ huyền tộc khác lại không giống như nàng, họ tin thật đấy.

Dù sao lực chiến đấu của Khương Thành vừa rồi đúng là sự thật.

Mọi người đều vô cùng kinh hãi.

“Chung Thác đã chết?”

“Bị ngươi giết chết ư?”

“Sao có thể vậy được? Ngươi được trời chọn như hắn mà lại chết được ư?”

“Lão phu từng suy diễn, đây chắc chắn là kẻ có số mệnh cao nhất Huyền giới, căn nguyên bảo hộ không thể địch nổi.”

Khương Thành kinh ngạc nhìn Thương Hư đại đế, ông già này cũng biết coi đó chứ.

Hắn cũng lười giải thích thêm, đang định mang theo “Lam Đề” đi tìm người ở Chân Viêm thế giới, mấy người Bạch Vô Khải và Kim Hao đã bu hết lại.

Vẻ mặt họ đều hơi kích động.

“Các hạ thật sự đến đây để giải cứu chúng ta ư?”

Khương Thành bĩu môi, cố ý nói: “Ai cứu các ngươi chứ, nàng mới là người ta phải cứu. Các ngươi thì liên quan gì đến ta?”

Kim Hao vội vàng xoa tay, cười bồi nói: “Chẳng phải tiền bối vừa nói muốn che chở chúng ta ư?”

Chương 720.

Đám người Kim Hao lại không cảm thấy Khương Thành thật sự có thể cứu được họ.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, có thể trở thành bằng hữu với người xử được Chung Thác chắc chắn vẫn tốt hơn là phải làm kẻ thù.

Ở trong này, quan hệ của họ với Tiên tộc Ma tộc cũng không được coi là hòa hợp.

Có Khương Thành che chở, ít ra họ cũng có thể kê cao gối ngủ khi phải đối mặt với những người tiên giới kia.

Nhưng đáng tiếc là giờ Khương Thành chẳng có hứng thú gì với họ cả.

"Che chở các ngươi?"

Hắn nhìn thoáng qua Kim Hao đang đầy kỳ vọng, lại nhìn những người Bạch Vô Khải, Ninh Chi Lâm ở bên cạnh tỏ vẻ thân thiết.

"Các ngươi đùa gì thế?"

"Vừa rồi ai nói không cần ta che chở cơ mà?"

Hả chuyện này?

Mấy đại lão Huyền tộc sao lại không nghe ra được hắn đang xa lánh họ vì thái độ của họ trước đây chứ.

Không khỏi thầm hối hận.

Bằng hữu trâu bò như này vừa gặp là phải chủ động lôi kéo rồi, thế mà người mình lại cố mà đẩy hắn ra?

Tội gì mà phải vậy?

Mấy người hai mặt nhìn nhau, Bạch Vô Khải không khỏi cười bồi cáo lỗi.

"Tiền bối nói đùa rồi, mới nãy bọn ta có mắt không thấy thái sơn, xin tiền bối lượng thứ."

"Quá lời quá lời rồi."

Khương Thành liên tục xua tay cười nói: "Các ngươi đâu có làm gì sai, không cần ta tha thứ."

"Các ngươi lợi hại như vậy, đâu cần ta che chở phải không?"

“Che chở là sự sỉ nhục đối với các ngươi.”

“Thôi đừng bao giờ nhắc đến việc này nữa.”

Dứt lời, hắn kéo tay Thư Bạch Vi.

Ý là ta chỉ che chở nàng thôi, không muốn thân thiết với các ngươi.

Mấy vị cao thủ Huyền tộc đều cực kỳ xấu hổ.

Ninh Chi Lâm tộc Ngân Huyền và Mục Vi tộc Hắc Huyền cũng chỉ đành cười bồi.

“Đúng là trước đây bọn ta sai rồi.”

“Thực lực của bọn ta chẳng hề đáng kể gì nếu so với tiền bối.”

“Được rồi, không phải tiền bối đã nói người là Đại hiền giả của bốn tộc bọn ta sao?”

Kim Hao chợt nhớ tới chuyện này, mừng rỡ nói: “Vậy chúng ta chính là người một nhà rồi.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta và tiền bối là người một nhà.”

“Ở đây người một nhà phải nâng đỡ, trợ giúp nhau đúng không nào!”

Giờ bọn họ thật sự muốn kết thân cùng Khương hiền giả.

Nhưng tiếc là đã muộn rồi.

“Thôi đừng đừng.”

Khương Thành mỉm cười xua tay: “Một tà ma dị giới như ta đây đâu xứng làm người một nhà với các ngươi? Nhỡ bị coi là gián điệp mà bắt lại thì không ổn lắm.”

“Tiền bối cứ đùa. Ngươi mạnh như vậy sao mà là gián điệp được?”

“Đúng vậy đúng vậy, vừa nãy là bọn ta nhất thời hồ đồ…”

Nhất thời ai nấy đều hối hận xanh ruột.

Nhưng giờ bất kể họ có nhận sai xin lỗi thế nào, Khương Thành cũng không thèm phản ứng.

Suy nghĩ của hắn đều đặt trên người Cô Nguyệt Tâm Cơ, những người còn lại đều là mây bay.

“Đúng rồi, người của Chân Viêm thế giới ở bên kia à?”

Hắn chỉ vào nơi đối diện khu vực trống.

Đó chính là vị trí trung tâm của bí cảnh này, một ngọn núi hình lập phương mũi nhọn chồng chất sừng sững đứng đó.

Càng kì diệu hơn là, ngọn núi này không phải được tạo nên từ đất đá, mà là lửa.

Vẻn vẹn bốn tầng, từ trên xuống dưới đủ dạng lửa đỏ, lửa lam, lửa lục, lửa tím cháy rừng rực.

Những ngọn lửa này ngưng mà không tán, tạo thành hình dạng cố định khiến người khác không khỏi tấm tắc làm kỳ.

Mà người có thể sống ở trong đó không có chút tài năng thì không được.

Thư Bạch Vi còn chưa trả lời, Kim Hao đã xúm lại giành đáp.

“Đúng vậy đúng vậy, bảy người kia đang ở bên trong.”

“Tiền bối phải cẩn thận họ đấy, người của Chân Viêm thế giới cao hơn chúng ta một bậc, khó mà chống lại được.”

Hử?

Ý gì vậy?

Sau khi họ giải thích ra, cuối cùng Khương Thành cũng hiểu rõ.

Nhiều năm trước những người này trốn thoát đến đây, đã lập tức gặp được bảy tộc nhân của Chân Viêm thế giới.

Mới đầu hai bên còn rất hòa thuận.

Tộc nhân Viêm tộc còn mời bọn họ đến làm khách trên ngọn núi bốn phía bao quanh bởi lửa kia.

Ở đó mọi người đều được chiêu đãi.

Nhưng rất nhanh, đối phương đã để lộ ra nang vuốt thật sự.

“Họ lấy ra mấy hạt châu đen, nhờ chúng ta rót tiên lực hoặc huyền lực vào đó.” Thương Hư đại đế nói vậy.

“Sau đó thì sao?”

“Chúng ta được họ chiêu đãi nhiệt tình, cũng không tiện từ chối nên đã thử một chút.

Lần thử đó đã xảy ra chuyện.

Khi người đầu tiên tiếp xúc với hạt châu, tiên hồn đã bị khóa lại, sau đó bị cưỡng ép lấy đi phân hồn

Đây chính là chuyện chí mạng với bất cứ tu sĩ nào.

Phân hồn rơi vào tay đối phương, sinh tử sẽ bị người ta nắm trong tay.

Biến cố như vậy khiến mọi người đều sợ hãi.

Ngay sau đó hai bên đánh nhau, bảy người đối diện kia chỉ phái ra hai người đã dễ dàng đánh bại bọn họ.

Sau đó, mỗi người đều bị ép thu lấy phân hồn.

Từ đó tất cả mọi người đều bị trói chân ở đây.

Khương Thành nghe đến đó, vội vàng nhìn về phía Thư Bạch Vi với vẻ quan tâm.

“Ngươi cũng bị người ta đoạt mất phân hồn?”

Thư Bạch Vi gật đầu, vẻ mặt hơi chán nản: “Thực lực của bọn họ quá mạnh, ta không thể chống đỡ nổi.”

“Đáng hận thật.”

Nghe nói “Lam Đề” bị người ta đoạt mất phân hồn, nhất thời Khương Thành không thể nhịn nổi.

“Đáng chết, đám người đó lại dám bắt nạt người của ta.”

“Xem ra chúng ngại sống lâu quá đây mà.”

Vốn dĩ hắn cũng không có sát tâm gì với người của Chân Viêm thế giới, dù sao cũng chẳng quen biết gì.

Nếu không có xung đột gì thì coi như bỏ đi không nhìn thấy.

Nhưng giờ hắn không nghĩ vậy nữa.

“Bọn chúng chết chắc rồi.”

Ánh mắt hắn nhìn ngọn Tứ Phương sơn kia chỉ có sát ý lạnh lẽo, mà lúc ngoái đầu nhìn về phía Cô Nguyệt Tâm Cơ lại dịu dàng mà thương tiếc.

“Phân hồn của ngươi ta nhất định sẽ mang về toàn vẹn.”

Hắn vỗ vai nàng, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, chắc chắn ngươi sẽ không sao đâu.”

Thư Bạch Vi ngơ ngác nhìn hắn, tâm tình hơi phức tạp.

Miệng tên này cứ bảo thích Cô Nguyệt Tâm Cơ các thứ nhưng thực tế còn chẳng biết mình là ai.

Đây rõ ràng là nói dối, cố ý trêu chọc mình rồi?

Nhưng nhìn ánh mắt và dáng vẻ chân thành tha thiết của hắn lại không giống giả vờ.

Hình như hắn thật sự lo lắng cho mình, nổi giận khi mình gặp chuyện.

Nàng nhất thời chẳng biết nên nói gì cho phải.

Lúc đi tới Huyền giới, nàng vẫn còn cô đơn chiếc bóng, bất kể tiên ma hay huyền tộc đều là kẻ địch của nàng.

Nói là không nơi nương tựa cũng không phải quá đáng.

Nếu không có thiên phú tu luyện huyền lực phi phàm thì e đã chết từ lâu rồi.

Mấy năm nay chưa từng có ai giúp nàng.

Có lúc bị thương, bị bắt nạt, nàng cũng không trông cậy vào ai có thể đứng ra giúp đỡ cho mình.

Nhưng lúc này, nàng chợt cảm nhận được sự quan tâm đã biến mất từ lâu.

Cảm giác này khiến nàng hoài niệm quá.

Hơn mười vạn năm trước, lúc Thư gia ở Ma giới còn chưa bị diệt, phụ mẫu huynh trưởng của nàng cũng quan tâm nàng như vậy.

Đáng tiếc…

Đáng tiếc hắn chỉ đang trêu đùa mình thôi.

Nếu là sự thật thì tốt biết bao.

Cuối cùng nàng vẫn âm thầm đẩy tay Khương Thành ra giống như trước.

Vẻ mặt bình tĩnh nói: “Bảy người kia rất khó đối phó, kể cả ngươi cũng không có khả năng thắng được.”

Thương Hư đại đế cũng lo lắng thở dài.

“Đúng vậy, đẳng cấp sức mạnh của chúng cao hơn chúng ta nhiều, khác nhau một trời một vực.”

Chương 721.

“Là ý gì?”

“Cái gì gọi là đẳng cấp sức mạnh cao hơn?”

Khương Thành không hiểu nổi ý họ.

“Chẳng phải chúng chỉ là Quy tắc hỏa thôi à? Có gì kỳ lạ đâu?”

Bạch Vô Khải cũng không nhịn được mà thở dài.

“Ngay từ đầu bọn ta cũng suy nghĩ giống như ngươi.”

“Chỉ là Huyền văn hỏa thôi, rất chi là bình thường ở Huyền giới, chẳng có gì lạ hết.”

“Nhưng khi thật sự giao thủ mới phát hiện ra là sai lầm trầm trọng, đó hoàn toàn là sức mạnh hỏa ở một cấp độ khác rồi.”

Đại đế Thương Hư tiếp lời bổ sung thêm cho hắn: “Thật ra bất kể là võ kỹ, trình độ tinh diệu hay hàm ý ý cảnh, bảy kẻ kia đều kém hơn so với lão phu.”

“Nhưng quy tắc hỏa của chúng lại có thể nghiền ép tất cả các quy tắc khác.”

“Nếu nhất định phải hình dung thì quy tắc hỏa của chúng cho ta cảm giác còn cao cấp hơn cả vua quy tắc.”

“Còn cao cấp hơn vua quy tắc ư?”

Khương Thành không khỏi hứng thú.

Trước kia khi thí luyện trong cửa quy tắc ở tiên giới, hắn từng đẩy quy tắc tốc độ lên ngôi vua quy tắc.

Từ đó về sau, ở tiên giới lấy quy tắc tốc độ làm vua.

Tất cả tiên nhân tu quy tắc tốc độ, tốc độc đều có sự gia tăng nhất định.

Đồng thời khi đối mặt với những quy tắc khác có thể hình thành hiệu quả áp chế nhất định.

Bởi hắn làm vậy mà chỉnh thể thực lực Thương Long Cốc đột ngột tăng mạnh.

Mà chúa tể tốc độ - Liệt Không ma đế ở ma giới bên kia cũng từ một ma đế thực lực hàng trung đến cao, nhảy lên thành top mười đại lão đứng đầu trên bảng thực lực tiên giới.

Hiệu quả này sẽ kéo dài đến cửa quy tắc tiếp theo mở ra lần sau.

Mà như Thương Hư đại đế vừa nói là hiệu quả còn cao cấp hơn cả vua quy tắc.

Có thể thấy được nghịch thiên bao nhiêu.

Thư Bạch Vi cũng gật đầu: "Đúng vậy, chính là cảm giác này. Đụng tới lực sức mạnh của họ, bất kể sức mạnh quy tắc nào của chúng ta cũng đều dễ dàng sụp đổ."

Kim Hao bên kia bổ sung thêm: "Bất kể sự công kích nào của huyền văn của chúng ta, họ đều có thể dùng hỏa giải quyết dễ dàng."

"Mà hỏa của họ bọn ta không thể đỡ nổi."

"Có chuyện như vậy sao?"

Khương Thành thật sự tò mò.

Hiệu quả như này phải mạnh hơn ít nhất ba cấp so với vua quy tắc.

Nếu vua quy tắc mà thần kỳ như vậy thì bây giờ Liệt Không ma đế đã đánh khắp tiên giới không địch thủ từ lâu rồi.

"Hỏa của họ sao lại mạnh như vậy được?"

"Có người nói là vì thế giới của họ có cấp độ cao hơn huyền giới của chúng ta."

Bạch Vô Khải chậm rãi nói: "Có một lần ta nghe được khi họ nhắc tới Chân Viêm thế giới, có một câu là khoảng cách đến thế giới cao cấp không còn xa nữa."

Thế giới cao cấp?

Lẽ nào là thế giới như Tiên giới, Huyền giới không chỉ có một dạng mà còn có phân chia đẳng cấp?

Hắn không khỏi suy đoán: “Thế giới đẳng cấp cao hơn, cường độ của bản thân quy tắc sẽ càng cao? Cho nên cón thể tạo thành sự nghiền ép với những tu sĩ ở thế giới khác?”

Thương Hư đại đế gật đầu: “Khương đạo hữu nói chí phải, lão phu cũng suy đoán như vậy.”

“Vậy phân chia cấp bậc thế giới dựa vào đâu?”

“Chuyện này lão phu cũng không rõ nữa.”

Khương Thành lại hỏi: “Nếu thực lực của chúng mạnh như vậy, vì sao phải cố ý giữ lại phân hồn của các ngươi mà không giết chết các ngươi?”

Nhắc tới chuyện này, mọi người cũng cảm thấy hơi hoang mang.

Ninh Chi Lâm nghi ngờ nói: “Bọn họ khống chế phân hồn của bọn ta chính là muốn ép buộc bọn ta cứ mỗi một khoảng thời gian lại phải rót huyền lực vào hạt châu đen kia một lần.”

“Nhưng rốt cuộc có lợi ích gì thì bọn ta cũng không rõ lắm.”

“Chỉ vì vậy thôi?”

Thư Bạch Vi gật đầu: “Chính là thế đấy, mỗi lần chú linh xong, họ sẽ đưa bọn ta trở về khu vực trống này.”

“Cũng mặc kệ bọn ta bình thường làm gì.”

“Lại không cho bọn ta ở bên trong ngọn Tứ Phương Hỏa Diệm Sơn kia.”

“Chắc chắn là đang cất giấu bí mật gì đó không để người khác biết được.”

“Là vậy à?”

Khương Thành vuốt cằm cân nhắc một lát, sau đó nhìn về Hỏa Diệm Sơn phía xa xa.

“Có đoán nữa cũng chẳng để làm gì, vẫn là ta đi vào trước, lấy phân hồn về cho các ngươi rồi nói tiếp.”

Nghĩ đến phân hồn của "Lam Đề" còn đang bị người ta khống chế, hắn cũng không kiên nhẫn đợi tiếp được.

Thấy hắn sắp xông thẳng vào ngọn Hỏa Diệm Sơn kia, mọi người vội vàng ngăn cản.

"Khương hiền giả từ từ đã!"

"Khương đạo hữu xin chớ kích động."

Ngay cả Thư Bạch Vi cũng sốt sắng nói: "Bây giờ ngươi vẫn còn an toàn, cứ xông vào như vậy chẳng phải chuốc khổ vào thân sao?"

"Đúng vậy Khương đạo hữu, giờ ngươi đang ở khu vực trống. Mặc dù chúng biết ngươi đã đến nhưng muốn bắt ngươi cũng không có nhiều cách."

"Ở khu vực trống không có bất kỳ sự tuần hoàn thiên đạo nào, họ cũng không thể phát huy ra thực lực quá mạnh mẽ."

Bạch Vô Khải cau mày nói: "Ngươi cứ ở chỗ này không ra, bọn họ cũng không thể bắt được ngươi."

"Một khi ngươi chủ động đến Hỏa Diệm Sơn kia chính là tự chui đầu vào lưới."

"Nếu phân hồn bị chúng khống chế, đến lúc đó ngươi sẽ không còn đường phản kháng nữa, tính mạng đều bị chúng bóp chặt trong tay, chỉ có thể nghe chúng chi phối."

Họ hi vọng Khương Thành có thể ở đây mãi.

Như vậy không chừng tương lai sẽ có tác dụng lớn.

Ví như bày kế lừa đối phương vào khu vực trống, rồi để Khương Thành khống chế đối phương, ép đối phương trả lại phân hồn chẳng hạn.

Cỗ máy giết người mới tới này là phải dùng như lưỡi dao.

Ngu ngốc chạy đến đại bản doanh của đối phương tự chui đầu vào lưới thì lãng phí quá.

Đáng tiếc nó hoàn toàn không phù hợp với tác phong của Khương Thành.

Đùa à, ta mà là người ẩn nấp trốn tránh sao?

Dù hắn có cho phép thì sự đẳng cấp của hắn cũng không cho phép!

Hắn lại thâm tình nhìn Thư Bạch Vi, liếc mắt đưa tình nói: "Phân hồn của nàng rơi vào tay dịch, sao ta có thể ngồi yên được."

"Một giây một phút cũng không chờ nổi nữa."

Nói xong, hắn trực tiếp lao khỏi khu vực trống, chui thẳng vào ngọn hỏa diệm sơn kia.

Để lại Thư Bạch Vi vẻ mặt mơ hồ.

Lời tâm tình vừa cảm động vừa buồn nôn, nàng thấy hơi hoang mang.

Chờ nàng kịp phản ứng lại, đã chả thấy bóng người đâu nữa.

"Ầy, đáng tiếc đáng tiếc!"

Thương Hư đại đế nắm cổ tay thở dài: "Một cường giả chưa bị khống chế phân hồn cứ thế mà bị chôn vùi."

Bạch Vô Khải và mọi người cũng thở dài liên tiếp.

"Tên này kích động quá đi mất."

"Nổi giận đùng đùng vì hồng nhan à, tội gì phải vậy?"

"Hắn vẫn chưa hiểu rõ điểm mạnh của tộc nhân Viêm tộc, quá tự cao rồi."

"Đừng nói giúp ngươi lấy lại phân hồn, chỉ sợ chọc giận đến tộc nhân Viêm tộc thì hắn còn chẳng có đường sống mà quay về ấy chứ."

Bọn họ nhịn không được lắc đầu, hoàn toàn không coi trọng Khương Thành.

Thư Bạch Vi cũng hiểu Khương Thành đi như vậy là chịu chết, nhưng lúc này tâm tình của nàng lại rất phức tạp.

Ban đầu cứ nghĩ Khương Thành chỉ chọc ghẹo mình.

Những lời nói ra chỉ là trò cười thôi.

Tỏ ý lấy lòng mình cũng chỉ để trêu đùa.

Dù sao một người còn chẳng biết mình là ai lại luôn miệng nói bạn gái gì đó cũng quá giả tạo.

Nhưng giờ nàng phát hiện ra hắn cũng không phải chỉ nói ngoài miệng không thôi.

Hắn thật sự thay bằng hành động.

Hành động chạy vọt vào hỏa diệm sơn nhìn qua thì như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng tâm ý muốn giúp đỡ nàng cũng không thể thật hơn.

Dù có là người yêu chân chính thì cũng rất ít người có thể làm đến mức này vì đối phương.

Rõ ràng là chẳng quen biết gì, sao hắn lại phải đối tốt với mình như vậy chứ?

Nàng suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn mãi chẳng có đáp án.

Chương 722.

Khương Thành chạy vọt vào hỏa diệm sơn rồi bị đưa thẳng đến giữa đống lửa đỏ ở tầng thứ nhất.

Bao khắp tầm mắt là biển lửa rừng rực.

Tất cả đồ dùng dụng cụ bên trong đều do lửa tạo thành.

Nhưng bất ngờ là những ngọn lửa này cũng không có cảm giác nóng rực mãnh liệt thái quá mà trái lại lại rất ôn hòa.

“Không ngờ ngươi lại tự mình xông vào đây.”

Một bóng người từ từ hiện ra.

Nên nói là từ từ tụ lại mới đúng.

Vì hắn cũng được tạo nên từ lửa, nhưng có mặt mũi rõ ràng, thậm chí còn có đặc trưng như màu da và y phục.

Sức mạnh hỏa diệm có thể luyện đến mức này thật khiến Khương Thành mở rộng tầm mắt.

Mở “Độc Tâm thuật”, hắn hỏi thẳng vào vấn đề: “Phân hồn của Cô Nguyệt Tâm Cơ đang ở đâu?”

Viêm tộc đối diện lắc đầu: “Ngươi cứ lo cho mình trước đi đã.”

Một lần dùng Độc Tâm thuật bay luôn mười lăm tỷ công đức.

Khương Thành suýt nữa thì đau tim chết, gì mà đắt quá vậy?

Nhưng cũng may hắn đã có được đáp án mình mong muốn.

Tuy người được tạo thành từ lửa nhưng chỉ cần người đó có tư tưởng và ý niệm thì cũng không thoát khỏi sự thăm dò của Độc Tâm thuật.

Khi hắn đặt câu hỏi, bên ngoài thì đối phương trả lời như vậy nhưng bên trong lại hiện lên suy nghĩ về phân hồn của Cô Nguyệt Tâm Cơ.

Phân hồn của nàng bị giấu trong một không gian thần bí ở tầng thứ nhất.

Suy nghĩ trong đầu đối phương cũng để lộ vị trí cụ thể.

Vậy thì chuyện sau đấy đơn giản rồi.

Thu lại Độc Tâm thuật, hắn mỉm cười với viêm tộc đối diện: "Những đồng bọn khác của ngươi đâu rồi?"

"Họ tự có chuyện của họ, ngươi hỏi bọn họ làm gì?"

Khương Thành thong thả nói: "Giải quyết hết một lần thì tiện hơn ấy mà."

Bất ngờ là tộc nhân Viêm tộc kia vẫn chưa nổi giận.

Hắn ngồi xuống, hứng thú nói: "Ngươi rất tự tin nhỉ."

"Ta có nhìn thấy trận chiến vừa rồi của ngươi ở ngoài kia, quả thật thực lực của ngươi hơn xa những người khác."

"Cho nên đây là lý do ngươi tự tin à?"

Khương Thành khẽ nhếch môi cười: "Đúng vậy, muốn thử không?"

"Cần gì chứ?"

Tộc nhân Viêm tộc khẽ thở dài: "Giờ ngươi tự tin bao nhiêu thì lát nữa sẽ mất mặt bấy nhiêu."

"Trình độ của bọn ta đã vượt ra khỏi nhận thức của ngươi, trong mắt bọn ta ngươi chỉ là đẳng cấp thấp thôi."

Hắn chậm rãi móc ra một quả cầu màu đen, bên ngoài sương đen dày đặc tràn ra khiến người ta có cảm giác quái dị giống như nhìn vào sẽ bị hút vào trong đó vậy.

“Thật ra chủ động giao phân hồn ra để khỏi phải chịu đau đớn mới là sáng suốt nhất.”

Thái độ thảnh thơi nắm chắc phần thắng như vậy khiến Khương Thành rất vui vẻ.

“Chủ động giao ra thì mất mặt lắm đó.”

Viêm tộc đối diện lắc đầu, giọng nói mang vẻ giễu cợt: “Đôi khi ngu ngốc cũng là một loại hạnh phúc, đẳng cấp thế giới hạn chế tầm nhìn của các ngươi.”

“Ồ, vậy sao?”

Khương Thành cười tươi rói thúc giục: “Vậy ngươi mau để ta mở mang tầm mắt xem sức mạnh cấp cao hơn là thế nào đi.”

“Là ngươi chủ động yêu cầu đấy.”

Viêm tộc phía đối diện vẫn chưa đứng dậy, hắn chỉ ngồi yên tại chỗ, ngón tay búng một cái về phía Khương Thành.

Sau đó, một đốm lửa đỏ tươi loạng choạng vay về phía đối diện.

Ban đầu Khương chưởng môn còn tưởng đây là trò bịp bợm gì.

Nhưng ngay sau đó hắn đã phát hiện ra thứ này thật sự không tầm thường chút nào.

Ngọn lửa tuy chậm nhưng bất kể hắn có ứng đối thế nào đều có một trực giác báo trước rằng nó sẽ bắn trúng giữa trán hắn.

Dù hắn có tốc độ nhanh hơn nữa thì trình độ sức mạnh của ngọn lửa này cũng áp đảo hẳn tốc độ của hắn.

Dù hắn có biến ảo không gian thì sức mạnh của ngọn lửa cũng có thể bỏ qua cách trở không gian.

Không thể né tránh, chỉ có thể đón đỡ.

Khi Khương Thành hiểu ra điều này, cuối cùng hắn cũng biết được tại sao trước kia đám người Bạch Vô Khải và Thương Hư đại đế lại thất bại.

Quả thật là sức mạnh này có trình độ cao hơn rất nhiều, đủ để áp chế tất cả huyền văn và quy tắc mà họ đang nắm giữ.

Nhưng tiếc là không bao gồm người có thể sử dụng đồng thời 50 huyền văn như hắn.

Khi sự tích lũy về lượng đến một trình độ nhất định sẽ dẫn tới sự thay đổi về chất.

Hắn không tránh không né, chủ động tiến lên ngênh đón.

Huyền văn thủy xông lên trước, những huyền văn ngũ hành còn lại giữ thế phòng thủ hợp thành đạo phòng tuyến thứ nhất.

Theo lẽ thường thì thủy có thể khắc được hỏa.

Nhưng đốm lửa đối diện nhìn thì có vẻ nhỏ bé lại ẩn chứa uy năng dồi dào gấp không biết bao nhiêu lần.

Hầu như vừa tiếp xúc, sức mạnh của huyền văn thủy đã bị xua tan.

Ngay sau đó phòng tuyến ngũ hành đều bị phá vỡ.

Trong hư không nổ ra từng đóa hoa văn hư huyễn.

Thoáng qua rồi tàn lụi, tựa như pháo hoa xán lạn.

Mà đốm lửa kia chỉ hơi yếu đi một chút mà thôi.

Sau đó huyền văn băng và huyền văn tử mười đạo huyền văn tạo thành đạo phòng tuyến thứ hai, đón đỡ đốm lửa kia từ chính diện.

Giống như mũi tên mạnh mẽ xuyên qua từng lớp giấy yếu ớt.

Nếu những trang giấy này quá phân tán thì sợ rằng dù có đến mấy trăm trang cũng đều bị bắn thủng hết.

Nhưng khi những trang giấy này chồng lên một chỗ, lực cản mà mũi tên gặp phải sẽ hoàn toàn không giống vậy.

Sau khi ngọn lửa xuyên qua phòng tuyến của mười đạo huyền văn, rõ ràng uy năng đã bị yếu đi gần một nửa.

Mà ngay sau đó, lấy huyền văn phòng ngự đứng đầu, cầm cố, hủ thực, hư nhược… 14 đạo huyền văn tạo thành đạo phòng tuyến thứ ba ngang tàng nghênh đón.

Bước tiến của đốm lửa kia càng trở nên gian nan.

Dưới sự vây quét của mười năm đạo huyền văn hợp lại, ngọn lửa ngày càng yếu ớt.

Toàn bộ quá trình nghe thì hơi phức tạp, nhưng trên thực tế cũng chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Khi 15 đạo huyền văn bị đốt cháy hết thì cuối cùng nó cũng tắt.

Không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào cho Khương Thành.

Viêm tộc ngồi đối diện đã đổi sắc mặt.

Hắn không hề nghĩ tới tu sĩ đến từ thế giới sơ cấp lại có thể ngăn cản được "Hàng duy đả kích" đến từ thế giới trung cấp của hắn.

Một kích tất trúng vậy mà lại thất thủ được sao?

Không thể thế được!

Ngay khi hắn định tổ chức đợt công kích mới, kiếm quang ngập trời đã bao phủ hắn.

Sóng lực lượng thứ tư lấy huyền văn kiếm đứng đầu, 19 đạo huyền văn hủy diệt và phân liệt còn lại làm phụ trợ, trực tiếp hóa thành thế tiến công giết đến trước mặt tộc nhân Viêm tộc.

Vèo!

Không đợi hắn dùng đến vũ kỹ của Chân Viêm thế giới, 15 đạo kiếm tâm đã đánh tan toàn bộ sự chống cự của hắn.

Ngay sau đó, lực lượng huyền văn và kiếm tâm tiến quân thần tốc, tiên lực huyền lực đồng thời phát ra, đánh thẳng vào trong cơ thể hắn.

Chỉ thấy hỏa quang chói mắt nháy mắt bốc lên.

Nhưng dưới tổ hợp công kích ngang ngược thô bạo của Khương Thành, hâu như trong tích tắc đã bị trấn áp lần nữa.

Viêm tộc trực tiếp bị Hồng Tuyệt kiếm áp đảo.

Rắc rắc!

Một mảng lớn lưu hỏa trôi dạt ra tứ phía.

Giống như máu trong cơ thể hắn bắn tung ra.

Ban đầu hắn chỉ ngồi đó vì nghĩ rằng một sinh linh cấp thấp không xứng để hắn đứng dậy.

Mà bây giờ hắn muốn đứng cũng không nổi nữa.

Kiếm của Khương chưởng môn giống như mũi giáo lớn ghim chặt hắn lên mặt đất.

Không chừa cho hắn cơ hội xoay người.

“Hình như ngươi cũng chẳng cao cấp lắm nhỉ.”

Khương Thành hờ hững nhìn xuống hắn: “Không phải định để ta mở rộng tầm mắt sao, trình độ của ngươi còn non lắm.”

Viêm tộc ra sức giãy giụa, còn muốn nói thêm câu gì.

Nhưng Khương Thành không cho hắn cơ hội này.

Đoàng!

Tất cả lực lượng đồng thời bạo phát trong cơ thể hắn, cắt đứt mọi sinh cơ của hắn.

Chương 723.

Khi giết chết tên Viêm tộc này, Khương Thành cũng tiện tay tiếp quản một đống đồ vật trên người hắn.

Trong đó số lượng nhiều nhất là những hạt châu nhỏ màu đỏ.

Nhìn giống như trân châu nhưng mỗi hạt châu đều như có lửa đang nhảy nhót thiêu đốt.

“Hỏa linh châu à?”

“Hay là hỏa nguyên châu?”

Bảo vật hệ hỏa tương tự thì tiên giới cũng có.

Nhưng những hạt châu này hình như hơi khác biệt hơn.

Khương Thành nhìn một lúc lâu cũng chẳng nhìn ra gì cả, cuối cùng ném thẳng một viên vào miệng.

“Ngươi làm gì thế?”

Thương Long nữ đế bên trong huyền văn hét lên, định ngăn cản hắn.

Đúng là tên điên.

Thứ không rõ lai lịch mà cũng dám ăn bừa à?

Hơn nữa đây còn là đồ của thế giới khác, không chừng lại là kịch độc đối với sinh linh của thế giới này.

Chỉ tiếc nàng nhắc nhở đã muộn.

Khương Thành cảm thấy cơ thể mình như có ngọn núi lửa đang bùng lên.

Cả người suýt nữa thì chết cháy vì nhiệt độ cao tản ra từ huyết quản kinh mạch và lỗ chân lông.

Qua một khắc, hắn mới thấy đỡ đi, cả người vẫn bốc khói như cũ.

Cảm nhận sơ qua thì hắn phát hiện ra huyền văn hệ hỏa của mình có một chút tiến bộ.

Huyền văn hệ hỏa của hắn vốn là thất trọng.

Ở Huyền giới, như vậy đã được coi là đỉnh phong, phía trên đã không còn cảnh giới cao hơn nữa.

Nhưng giờ huyền văn này hình như có dấu hiệu muốn tiếp tục tinh tiến.

Mà ngoài ra, hạt giống huyền lực được A Linh ban cho nằm sâu trong huyền phách cũng hẽ động đậy.

“Hóa ra là đan dược dùng để tu luyện.”

Mới nãy suýt nữa lấy luôn cái mạng già của hắn rồi.

Hắn không muốn tiếp tục hành hạ bản thân, thu hết hơn mười hạt châu còn dư lại.

Hắn cũng không biết rằng những hạt châu này đều không phải đan dược.

Hạt châu tên là Liệt nguyên châu, lấy sức mạnh bá đạo mãnh liệt làm tên.

Dù tộc nhân Viêm tộc có hấp thu lực lượng trong đó thì cũng phải từ từ luyện hóa.

Trực tiếp dùng hả?

Thao tác thô bạo không uy tín như này họ không dám tùy tiện nếm thử.

Huống chi Khương Thành còn là người ngoại đạo chưa từng đặt chân vào hệ thống tu luyện của Chân Viêm thế giới.

Vừa nãy hắn không chết vì thân thể có thể xuyên ra hỗn độn của hắn quá mạnh mẽ, hơn nữa hiệu suất chuyển hóa của thiên hoang bất diệt thể rất cao, cưỡng ép hóa giải lực lượng kinh khủng của Liệt nguyên châu vốn đủ để phá hủy thân thể.

Còn một đồ vật khác, bắt mắt nhất chính là một thanh binh khí giống như đao mà không phải là đao.

Hắn mở kĩ năng nhìn rõ ra, kết quả xuất hiện dấu chấm hỏi.

“Chuyện gì vậy?”

“Vật chủ chưa giao tiếp với hệ thống tu luyện mới, hệ thống chưa mở lĩnh vực chưa biết, không thể nhận biết vật phẩm này.”

Ý là bảo vật của Chân Viêm thế giới, hệ thống hiện tại còn chưa nhận ra, lệch tủ cực mạnh.

Trừ phi hắn cũng tu luyện lực lượng của Chân Viêm thế giới giống như tu luyện Huyền lực.

Không cầu tinh tiến, ít nhất cũng phải nhập môn.

"Được thôi."

Khương Thành lắc đầu, đành tự mình nghiên cứu.

Tuy hắn không biết chất liệu của thanh đao này là gì nhưng tỉ mỉ phân biệt một lát thì phẩm chất cũng không phải quá siêu phàm, cùng loại với bát giai tiên khí bên tiên giới.

Nhưng sức mạnh hỏa hệ chứa đựng bên trong lại cực kỳ kinh khủng.

Mạnh gấp mấy lần tiên khí cửu giai có kèm theo quy tắc hệ hỏa bên tiên giới.

Hắn rót huyền lực của huyền văn hỏa vào trong thanh đao, phát hiện ra cũng có thể điều khiển được thanh đao này.

Một đao bổ xuống, uy năng hệ hỏa mạnh phải hơn Hồng Tuyệt kiếm tiên trước kia ít nhất ba lần.

"Đáng tiếc chỉ có thể gia tăng thêm hệ hỏa."

"Càng đáng tiếc hơn đây lại là một thanh đao."

Hắn lắc đầu, thu thanh đao này lại.

Thầm hi vọng một trong sáu kẻ địch còn lại có người dùng kiếm.

Muốn thi triển kiếm tâm thì sử dụng kiếm sẽ thạo hơn.

Đến lúc này, hắn mới nhớ tới vẫn còn những kẻ địch khác cũng rất mạnh.

Đã lâu như vậy sao những tên còn lại chưa bước ra nhỉ?

Hắn bay đi tìm kiếm xung quanh núi một lúc nhưng vẫn chẳng tìm thấy đường thông lên tầng trên.

Cuối cùng dành phải từ bỏ.

Dựa theo vị trí mà trước đó Độc Tâm thuật đã xác định được, hắn thuận lợi tìm thấy nơi cất giữ phân hồn của Cô Nguyệt

Tâm Cơ.

Trong đó cũng có một viên cầu màu đen, mà dưới viên cầu còn có một đám xúc tu gắn chặt với nó đang chuyển động.

Khương Thành lười suy nghĩ nhiều, trực tiếp bổ một kiếm xuống, chặt đứt hết thảy xúc tu.

Theo xúc tu đứt rời ra, hắn thấp thoáng nghe được một tiếng kêu thê lương vang lên từ trên đỉnh ngọn hỏa diệm sơn.

Nhưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết nữa.

Mà ở bên kia, đám người Thư Bạch Vi và Bạch Vô Khải còn đang sốt ruột ngóng trông.

Bọn họ cho rằng kết cục của Khương Thành cũng giống như mình, bị cướp mất phân hồn.

Từ nay về sau trở thành công cụ của Viêm tộc, bị ép nghe lệnh đối phương.

“Ầy, không biết bên trong sao rồi.”

“Đúng vậy, đã lâu thế rồi mà.”

“Lần này thời gian đúng là hơi dài thật, lẽ nào chúng còn muốn tra tấn Khương Thành?”

“Mong là hắn có thể sống sót quay về…”

Nghe họ bàn nhau, Thư Bạch Vi càng thêm lo lắng.

Nàng muốn xông ra chiến đấu cùng Khương Thành nhưng sự chênh lệch vị diện khiến người ta tuyệt vọng không ngừng nhắc nhở nàng rằng có đến đó cũng vô ích thôi.

Vốn chẳng có chút ý nghĩa gì.

Mà đúng lúc này, phía trước có một bóng ngươi từ từ hiện ra.

“Khương Thành!”

“Ngươi đã trở về rồi!”

Đám người Bạch Vô Khải và Thương Hư đại đế vội vàng đứng ra nghênh đón.

Bất kể thế nào thì sức chiến đấu của kẻ này cũng hơn hẳn bọn họ, một đồng đội như vậy dù có bị xử lí cũng vẫn vô cùng quan trọng.

“Ngươi không sao chứ?”

“Nghĩ thoáng lên, chỉ là bị lấy mất phân hồn thôi, không sao hết.”

“Đúng vậy, còn chưa đến lúc tuyệt vọng.”

Khương Thành thầm nghĩ lòng tin của các ngươi với ta cũng thấp quá đi?

“Thần hồn của ta vẫn an toàn, không bị họ cướp mất đâu.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi…”

Kim Hao thuận miệng phụ họa bỗng ngây ra như phỗng.

“Ngươi nói gì cơ?”

Ninh Chi Lâm và Mục Vi bên cạnh hắn cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Thần hồn của ngươi không bị lấy mất à?”

“Sao lại vậy được?”

“Sao chúng lại tha cho ngươi được?”

“Tha?”

Khương chưởng môn nhún vai: “Ta mà cần chúng phải tha à?”

“Vậy ngươi…”

“Giết chết hắn không được à?”

“Giết, giết chết?”

Thương Hư đại đế cũng phải ngơ ngác bật ngửa, sau đó lắc đầu cười, “Khương đạo hữu đúng là thích nói đùa.”

“Chân Viêm thế giới có trình độ cao hơn thế giới của chúng ta, chúng ta không địch nổi họ đâu.”

Mấy người khác cũng có suy nghĩ giống vậy.

“Đúng vậy, đó đã là sinh linh ở một đẳng cấp khác rồi.”

“Trừ phi chúng ta có thể thăng đến đẳng cấp đó, nếu không dù thế nào cũng không chống lại được bọn họ.”

“Đây là hạn chế của thế giới, sức người vốn không thể đột phá được tầng cực hạn đó.”

Họ còn chưa dứt lời, Khương Thành đã móc ra một quả cầu đen chứa phân hồn, đưa thẳng cho Thư Bạch Vi.

"Ta đã thành công lấy được phân hồn của ngươi về rồi."

"Từ nay về sau ngươi sẽ không còn bị Viêm tộc áp chế nữa."

Thư Bạch Vi vốn cho là hắn nói đùa cũng ngây cả người, nàng vô thức đưa tay nhận lấy quả cầu đen, suýt nữa thì đứng đờ ra.

Chương 724.

Trong khoảnh khắc đôi tay chạm đến quả cầu đen đó, nàng lập tức cảm nhận được phân hồn của bản thân.

Hòa quyện vào nhau, hoàn toàn tự nhiên.

Triệu hồi một cách nhẹ nhàng, phân hồn đó đã trở về trong cơ thể của nàng.

Phần thiếu mất được bù đầy đủ, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được bản thân lại một lần nữa trở nên hoàn chỉnh.

Vậy mà nàng lúc đó, lại căn bản không kịp vui mừng và cảm động.

Vẫn là kinh ngạc và mơ màng nhiều hơn.

Quả nhiên là thật…

Hắn thật sự đem phân hồn của mình trở về rồi?

Trước đây Thành Ca nói muốn giúp nàng lấy trở về, nàng chỉ xem việc này như là thiêu thân lao đầu vào lửa, là một việc không biết tự lượng sức.

Nào có ngờ rằng, vậy mà lại thành công.

"Đây… đây thật sự là phân hồn ư!"

Nàng còn chưa nói, những người khác ở bên cạnh đều đã hét lên rồi.

Không ai lại bằng lòng để người khác khống chế một phần phân hồn.

Đặc biệt là những người mạnh hàng đầu một giới như bọn họ.

Phân hồn bị cướp, vẫn luôn là mối họa lớn nhất trong lòng bọn họ.

Bây giờ nhìn thấy tai họa của Thư Bạch Vi giải trừ rồi, không nghĩ cũng biết bọn họ sẽ có phản ứng lớn như nào.

“Chuyện này sao có thể làm được?”

“Kỳ diệu quá!”

“Khương đạo hữu, sao ngươi có thể làm được vậy?”

“Người của Viêm tộc sao có thể giao trả phân hồn?”

“Giao trả? Bọn họ đương nhiên không thể nào giao trả.”

“Vậy ngươi lấy về bằng cách nào?”

Thành Ca buông tay, dĩ nhiên nói: “Ta đã từng nói rồi, ta đã diệt sạch cả Viêm tộc.”

“Giết người rồi, thế chả phải là cướp về được rồi sao?”

Ơ đây?

Nghe ra vẫn đúng là rất có lý.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó bầu không khí náo loạn lên.

Chuyện này càng là khó tin rồi được không?

“Thật sự đã giết rồi sao?”

“Ngươi thật sự đã giết chết Viêm tộc?”

“Trời ơi, sao có thể được chứ?”

“Cấp độ thế giới của bọn họ cao hơn chúng ta mà…”

Thành Ca cũng lười giải thích, trực tiếp bày thanh đao tước đoạt được ra.

Điều này có sức thuyết phục hơn làm bất cứ điều gì.

Mọi người vừa nhìn binh khí tùy thân đã được đưa đến tay này, vậy thì không tin cũng phải tin rồi.

“Trời ơi, quả nhiên đúng là thật!”

“Đánh bại hắn như thế nào?”

“Đây hoàn toàn là kỳ tích không thể nào!”

Cho dù là Thương Hư Đại Đế hay là Bạch Vô Khải, lúc đó cũng đều từng giao thủ với Viêm tộc.

Bọn họ biết quá rõ sức mạnh của đối phương.

Cũng nhớ như in loại cảm giác tuyệt vọng không cam chịu và bất đắc dĩ lúc đó.

Rõ ràng võ kỹ của bản thân mạnh hơn đối phương, nhưng chính vì cấp độ sức mạnh của đối phương cao hơn, bản thân cho dù nỗ lực như thế nào thì cũng đều trở nên phí công.

Đối phương một lần tấn công hời hợt, cũng là tai họa ngập đầu với mình.

Còn bản thân liều chết tấn công, đối phương vẫy vẫy tay, đã giải quyết xong dễ như trở bàn tay rồi.

Cảm giác đem đến cho người khác giống như giảm đi sức mạnh sự tấn công.

Ngươi có mạnh hơn nữa trong cấp độ của mình, cũng không thể làm lay động được sự tồn tại của các cấp độ cao hơn.

Kiểu chiến đấu này thật sự khiến người ta không nghĩ ra cách nào giành chiến thắng, cũng không có được hy vọng gì.

Mà trong tình huống này, Khương Thành vậy mà lại thắng rồi.

Việc này cũng quá là khó tin rồi.

Một sinh linh trong thế giới cấp thấp, vậy mà lại có thể tự mình giết chết một kẻ địch ở thế giới cấp cao hơn, dùng từ kỳ diệu cũng không thể hình dung được.

“Sao ngươi có thể làm được chuyện này?”

Đến cả Thư Bạch Vi cũng không kìm được mà đặt ra câu hỏi.

Đây cũng quá là thần kỳ đi rồi?

“Bởi vì ta mạnh hơn.”

Thành Ca trả lời như đó là điều đương nhiên: “Ta sớm đã nói rồi, phải tin tưởng ta, ngươi cứ không nghe.”

Thư Bạch Vi hiện tại đã thật sự tin tưởng hắn rồi.

Ít nhất là tin tưởng thực lực của hắn.

Nam nhân tự nhiên lại xuất hiện trước mặt mình, luôn miệng nói mình là bạn đời, còn được hời từ mình tận mấy lần này, thật ra là một cường giả siêu cấp.

Nàng rất nhanh đã bị đám người Bạch Vô Khải và Kim Khao dồn sang một bên.

“Khương Hiền giả, Khương Hiền giả giúp bọn ta!”

“Ngươi có thể giúp bọn ta cướp phân hồn về được không?”

“Đúng thế đúng thế, cầu xin Khương Hiền giả…”

“Người không phải là Đại Hiền giả của Ngân Huyền tộc bọn ta sao, chúng ta là người một nhà, không thể thấy chết mà không cứu chứ…”

Nếu như nói trước đây bọn họ vẫn chỉ là ôm cái thái độ lôi kéo một đồng minh lớn mạnh, bây giờ thì thật sự là vì muốn đáp lên thành chiếc thuyền cứu mạng của Thành ca.

Những năm nay, bọn họ đã chấp nhận số phận rồi.

Căn bản không biết còn có hi vọng lấy phân hồn về, thoát khỏi nguy hiểm nữa không.

Càng không cảm thấy có ai có thể cứu rỗi bọn họ.

Mà bây giờ, vị “cứu tinh” đó thật sự đến rồi.

Người này đến Viêm tộc cũng có thể tiêu diệt, còn có thể cướp phân hồn trở về.

Loại người này không nịnh hót, vậy thì còn nịnh hót ai?

Vậy mà Thành ca chỉ bĩu môi, không thấy hào hứng với bọn họ.

“Đã nói rồi, ta không phải Đại Hiền giả của các ngươi, tránh ra một bên đi.”

Hắn lại ôm cái eo nhỏ của Thư Bạch Vi một cách thần kì, nhìn nàng với tình cảm nồng nàn chân thành, những lời ân ái buồn nôn không cần mặt mũi cứ tuôn ra.

“Ta đến đây, chỉ là vì cứu người của mình, không liên quan đến các ngươi…”

Lần này, Thư Bạch Vi không đẩy hắn ra nữa.

Chỉ là ân tình giúp đỡ cướp phân hồn này về, nàng cũng không biết nên báo đáp như thế nào.

Nàng vẫn không hiểu Khương Thành tại sao lại tốt với mình như vậy.

Nhưng nàng lại không thể không thừa nhận, cảm giác có người yêu chiều mình thật tuyệt, cho dù nghĩ không ra nguyên nhân, cũng không ảnh hưởng đến sự vui mừng trong lòng.

Đám người Bạch Vô Khải và Kim Khao Mục Vi ở bên cạnh vẫn đang bám lấy không từ bỏ.

"Khương Hiền giả đừng như vậy mà…"

"Dẫn theo bọn ta với!"

"Trước đây là bọn ta sai rồi, thật sự đã sai rồi, bọn ta có mắt không tròng…"

"Người hãy giúp đỡ bọn ta đi, thật sự cầu xin ngươi đó!"

Nếu như Tân Linh, Kim Bột nhìn thấy cảnh này, không biết sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

Đám người Bạch Vô Khải, Kim Khao tốt xấu gì cũng là tổ sư gia các tộc quần riêng của bọn họ, địa vị rất cao quý.

Chỉ là Thành Ca đang bận rộn lấy lòng trước mặt muội muội, làm gì có thời gian quan tâm bọn họ.

"Giúp đỡ cái gì?"

"Lão tử là nam nhân, không giúp, cút sang một bên!"

Đám người Bạch Vô Khải thật sự hối hận cả ruột gan.

Việc gì phải thế này chứ!

Ban đầu người ta còn chủ động tìm mình, hy vọng che chắn cho mình.

Kết quả bọn họ khinh thường, bây giờ thì hay rồi…

Cuối cùng sau một phen cầu xin khổ sở, Thành Ca mới miễn cưỡng gật đầu.

"Được rồi được rồi, sau này nếu như có cơ hội nhìn thấy phân hồn của các ngươi, ta sẽ đem về cho."

"Nếu như không nhìn thấy thì bỏ qua."

Hắn không muốn lại tiêu hao 150 vạn công đức, dốc sức đi từng nơi tìm kiếm phân hồn của mấy người này.

Có thể thuận tiện lôi một đống cũng xem như là không tệ rồi.

Mấy người vội vàng cảm ơn, vui mừng phấn khởi giống như lấy được vé tàu cứu mạng.

Còn ở một bên khác, Thương Hư Đại Đế cũng không kìm được tụ họp đến đây.

Lão đầu này ưỡn cái mặt già nua cười hì hì xoa tay nịnh bợ: "Khương đạo hữu, làm người tốt thì làm đến cùng, có thể giúp lão phu nữa được không?"

Thành Ca liếc nhìn hắn một cái: "Ngươi và Cô Nguyệt Tâm Cơ không có thâm thù đại hận đấy chứ?"

"Không có không có, tuyệt đối không có!"

Thương Hư Đại Đế lập tức thề thốt: "Lão phu tuyệt đối không có suy nghĩ hãm hại Thư đạo hữu, cũng chưa từng chống đối nàng ấy, ân oán của nàng ấy và hai giới Tiên Ma, không liên quan gì đến Linh Giới của ta…"

"Huống hồ lão phu sớm đã không vừa mắt rồi, nhiều lần muốn đứng ra chủ trì công đạo cho Thư đạo hữu, chỉ đáng tiếc vẫn chưa thể có được cơ hội…"

Những lời lấy lòng như này, cũng chỉ để nghe mà thôi.

Nhưng Thành Ca lại hơi ngây ra một chút.

"Thư đạo hữu?"

"Thư đạo hữu cái gì?"

Cô Nguyệt Tâm Cơ không phải chính là Lam Đề sao, không phải nên là Lam đạo hữu sao?

Chương 725.

Thư Bạch Vi bây giờ đã không còn bài xích Thành ca nữa.

Nghe vậy cười hi hi, cởi bỏ lớp ngụy trang.

"Ngươi xem ta là ai?"

Nhìn thấy hình dáng thật của nàng, Thành ca ngây ra.

“Ơ, sao lại là ngươi?”

Đây không phải là cô em Thư Bạch Vi đụng phải đầu tiên lúc mới vào bí cảnh này sao?

“Đương nhiên là ta rồi, bất ngờ không ngạc nhiên không?”

Thành Ca không hề tỏ ra kinh ngạc.

Bất ngờ thì quả thực là rất nhiều.

“Ngươi giả mạo làm Cô Nguyệt Tâm Cơ làm gì? Chơi ta sao? Cô Nguyệt Tâm Cơ thật đâu?” hắn mông lung hỏi.

“Ai giả mạo chứ?”

Thư Bạch Vi nhìn hắn một cái, lại chủ động kéo tay hắn, cười dịu dàng nói: “Ta chính là Cô Nguyệt Tâm Cơ thật!”

Ngươi chính là Cô Nguyệt Tâm Cơ?

Thành Ca cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Hắn nhìn đám người Thương Hư và Bạch Vô Khải ở bên cạnh.

Mọi người đều gật đầu với Thành Ca tỏ ý xác nhận không hề sai.

Hiển nhiên, bọn họ sớm đã biết hình dáng thật và tên thật của Cô Nguyệt Tâm Cơ rồi.

Thư Bạch Vi vẫn đang chê cười hắn: “Ngươi căn bản không nhận ra ta, còn nói cái gì bạn đời của ta, cũng không biết xấu hổ!”

“Có điều bây giờ… ta cảm thấy ngươi thật ra cũng rất tốt, thật sự có hơi bị ngươi cảm động rồi phải làm sao?”

Phải làm sao?

Làm sao cái gì?

Sao ta biết làm sao?

Thành Ca sắp sụp đổ rồi.

Cảm giác bản thân bộn rộn nửa ngày trời, cuối cùng bận với sai người rồi?

Thư Bạch Vi cũng rất ngượng: “Ngươi nói ngươi muốn tìm Cô Nguyệt Tâm Cơ, kết quả người đầu tiên gặp phải khi đến đây lại thật sự chính là ta.”

“Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đây chính là ý trời rồi?”

Đám người Bạch Vô Khải và Thương Hư Đại Đế ở bên cạnh mặc dù nghe không hiểu lắm, nhưng cũng lập tức tỏ ra đồng tình.

“Đúng thế, đây chính là ý trời!”

“Duyên phận của các ngươi đã được định sẵn!”

“Ha ha, hóa ra bạn đời này của các ngươi là đến với nhau như vậy sao?”

“Đây thật sự là một đoạn thoại hay….”

Những lời chúc phúc tốt đẹp của mọi người không ngừng tuôn ra, Thành Ca khóc không ra nước mắt.

Hắn rất muốn nói thật ra ta tìm nhầm người rồi.

Nhưng như vậy thì lộ ra bản thân có chút đần độn, tổn hại đến hình tượng anh minh thần vũ mà không dễ dàng gì mới dựng lên được.

Hơn nữa, Thư Bạch Vi xinh đẹp theo một cách kì lạ đã bị hắn cảm động rồi.

Bây giờ hắn đối mặt với hai sự lựa chọn.

Nói ra chân tướng, sau đó rời xa nàng?

Che giấu chân tướng, đâm lao theo lao?

Thành Ca lòng ôm cả thế giới, không cần suy nghĩ cũng biết mình nên chọn cái nào.

“Ha ha ha, thật ra ta mới đầu đã biết ngươi là Cô Nguyệt Tâm cơ rồi.”

Hắn nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt, mang tâm trạng phức tập ôm sát cái eo nhỏ của Thư Bạch Vi, buộc phải kéo lại sự tự tôn cho bản thân.

“Chỉ là ta cố ý giả vờ không biết thôi, bị ta lừa rồi đúng không?”

“Cái gì?”

Thư Bạch Vi ngạc nhiên: “Hóa ra ngươi sớm đã biết rồi à?”

“Đương nhiên rồi, nếu như ta đến cả ngươi trông như thế nào cũng không biết, sao có thể nói đùa là bạn đời của ngươi chứ?”

Thư Bạch Vi giời mới “tỉnh ngộ”, hóa ra hắn thật ra sớm đã biết ta rồi.

Sự nghi ngờ cuối cùng của nàng cũng bị đánh bay.

“Cho nên ngươi sớm đã chú ý đến ta rồi sao?” Nàng mừng rỡ hỏi.

Thành Ca hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Đúng thế, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng lại như thân thiết đã lâu.”

“Vậy ngươi có đúng là đặc biệt xuống cứu ta không?”

Thành Ca nghiêm nghị gật đầu: “Đúng thế, chính là vì nàng!”

Trái tim của Thư Bạch Vi sắp tan chảy rồi, sau cùng nàng lại hỏi một câu: “Ta rốt cuộc hấp dẫn ngươi ở điểm nào chứ, trước đây cũng chưa từng tiếp xúc, ngươi đã đối tốt với ta như vậy.”

“Tất cả của nàng.” Thành ca cho nàng một đáp án tiêu chuẩn.

“Oa!”

“Tình cảm cảm động trời đất!”

“Khương Hiền giả thật sự quá yêu Thư cô nương rồi, ngưỡng mộ quá…”

Những người khác ở bên cạnh liên tục vun xới cho hạt giống này.

Thành Ca bận rộn lấy lòng nhưng cũng không hề rơi mất lý trí, hắn đã hỏi một vấn đề quan trọng.

“Các ngươi có từng gặp Lam Đề chưa?”

Hắn sẽ không quên mục đích ban đầu của lần đến Huyền Giới này.

“Lam Đề?”

Đám người Bạch Vô Khải và Thương Hư Đại Đế vẻ mặt mông lung, hoàn toàn không nhớ ra người này.

Thành Ca cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Hắn nhắm đôi mắt lại cố gắng hồi tưởng lại dáng vẻ của Lam Đề, sau đó khởi động Huyền Văn Họa.

Nhưng nhìn không trung đó, rõ ràng không có bút vẻ đang động đậy, lại có một bức ảnh người đã dần dần thành hình.

Sau một lát, một bức bức tranh giống với Lam Đề đến 90% cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy bức chân dung này, Thương Hư Đại Đế và Thư Bạch Vi vẫn rất mông lung.

Nhưng Bạch Vô Khải lại không kìm được mà kinh ngạc reo lên.

“Đây không phải là Lam Vụ Điện chủ sao?”

“Ngươi biết sao?” Thành ca vui ra mặt.

“Biết chứ, đây là một vị tuyệt thế thiên tài của Bạch Huyền tộc mấy chục triệu năm trước phi thăng, Hồn Phách Thiên Giai Thượng phẩm, tốc độ phi thăng cực nhanh, ta ấn tượng rất sâu sắc.”

Bạch Vô Khải nhớ lại một chút: “Thứ mà nàng tu luyện là một loại Huyền Văn Vu cực kỳ hiếm gặp.

“Đúng đúng đúng chính là nàng!”

Khi Thành Ca nghe thấy Huyền Văn vu, hắn lập tức chắc chắn thân phận.

Lần này tuyệt đối sẽ không sai nữa.

Thứ mà Lam muội tu luyện chính là Vu thuật!

Không ngờ rằng, nàng vậy mà lại giống mình, lựa chọn thân phận giả trà trộn vào Huyền tộc.

Không hổ là người một nhà mà!

Hắn đột nhiên lại ngạc nhiên: “Nếu như nàng đang ở Bạch Huyền tộc? Vậy sao ta chưa từng gặp nàng?”

Khương Thành Đại Hiền giả đã rất nổi tiếng ở Huyền Giới rồi.

Đặc biệt là Hiền Giả Cung còn nằm ở ngay bên cạnh Thần Điện của Bạch Huyền tộc, Lam Đề rất dễ dàng có thể nghe

thấy tên của ta.

Bạch Vô Khải mang theo tiếc nuối lắc đầu: “Nàng đã mất tích từ bốn triệu năm trước rồi.”

“Mất tích?”

“Đúng thế, ấn tượng của ta với nàng rất sâu sắc.”

Bạch Vô Khải nói: “Lam Vụ Điện chủ bình thường hình như luôn tìm kiếm gì đó, phần lớn thời gian đều không ở lại tu luyện ở trong Thần Điện, mà đi khắp nơi thăm dò.”

“Tất cả bí cảnh, những nơi nguy hiểm từ tầng hai đến tầng sáu ở Huyền Giới, gần như đều lưu lại vết tích của nàng.”

Khi lần cuối cùng mạo hiểm, nàng cũng không bao giờ quay lại nữa, ai cũng không biết nàng đã đi đâu.”

Thành ca vội hỏi: “Vậy lần cuối cùng nàng mạo hiểm ở đâu?”

Bạch Vô Khải lại nhớ lại: “Tầng thứ năm, hướng Tây Nam, ngoài đó ra ta cũng không rõ nữa. Nàng dù sao cũng là Điện chủ Đế Huyền cảnh, hành động của mình không cần phải báo cáo với ta.”

Nói đến đây, hắn đã kịp phản ứng.

“Lam Vụ Điện chủ này cũng là người Dị Giới?”

Thành ca gật đầu: “Đúng rồi, nàng là bạn tốt của ta trước đây.”

Xem ra sau này lại phải trở về Huyền Giới tiếp tục tìm rồi.

Còn về trước mắt…

Nếu như Lam Đề đã không ở đây nữa, vậy thì đánh sớm kết thúc sớm chút.

“Các ngươi muốn lấy lại phân hồn có đúng không?”

Mấy người vội vàng gật đầu lập tức.

“Đúng rồi đúng rồi.”

“Làm phiền Khương Hiền giả rồi!”

“Khương Hiền giả là người tốt…”

“Khương đạo hữu hồng phúc tề thiên!”

Thành ca khoát tay: “Đừng cảm ơn ta vội, ta cũng không biết phân hồn của các ngươi đang ở đâu, có điều dựa theo quy luật, có lẽ là ở trong một không gian thần bí nào đó ở tầng thứ tư của núi Tứ Phương.”

“Muốn tìm phân hồn về, quan trọng vẫn là dựa vào bản thân các ngươi.”

“Bây giờ ta sẽ đưa các ngươi vào núi Tứ Phương, trực tiếp lục soát núi!”

Lục soát núi?

Vẻ mặt mọi người thay đổi, lộ ra sắc mặt kinh sợ.

Chương 726.

“Chuyện này, chuyện này có phải là nguy hiểm quá rồi không?”

“Đúng thế, còn phải đi vào đại bản doanh của kẻ địch sao?”

“Thăm dò qua một chút còn được, lục tung đại bản doanh của kẻ địch có phải là quá ngu ngốc rồi không?”

“Còn có sáu Viêm tộc như hổ đói rình mồi ở bên đó…”

Có thể tiêu diệt một tên, không có nghĩa là sáu tên còn lại đều có thể tiêu diệt.

Tính mạng của bọn họ sẽ luôn bị đối phương nắm giữ, trước đây không bị giết chết, đã xem như là kỳ tích rồi.

Còn chạy đến bên phía đối phương lục tìm?

Sự thô bạo này ở đâu ra vậy?

Đây hoàn toàn là khí phách dâng trào mà!

“Nếu như các ngươi không muốn vào trong vậy thì thôi đi, dù sao cũng không phải phân hồn của ta.”

“Ta cũng lười phải ra sức lắm.”

Ở đây không có Lam Đề, động lực bây giờ của Thành Ca hoàn toàn không đủ.

Vừa nhìn hắn lại ngồi xuống, mấy người lại hoang mang.

Trong sự bất đắc dĩ, cuối cùng một nhóm hơn mười người thật sự dưới sự lãnh đạo của hắn, chủ động xông vào trong Hỏa Diệm Sơn.

Vừa vào đến bên trong, Thương Hư Đại Đế và Bạch Vô Khải đã tăng mức độ cảnh giác lên đến cao nhất.

Nhìn đông ngó tây, Thần hồn tìm kiếm khắp xung quanh, chỉ lo đột nhiên nhảy ra vài tên to tướng.

“Không có ai, yên tâm đi.”

Lão Thần Thành Ca ngồi xuống đúng cái ghế Hỏa Diệm ở chính giữa trên mặt đất kia, lại hý hoáy nghịch thanh đao tước đoạt về kia.

“Ta chỉ mong sao bọn họ đều ra đây nộp mạng.”

“Các ngươi mau đi tìm đi, có người đến ta sẽ giải quyết, còn để Thư Bạch Vi canh chừng cho các ngươi là được.”

Mọi người nơm nớp lo sợ, nhưng nghĩ đây đã là cách tốt nhất để tìm phân hồn về rồi.

Thế là sau một hồi cảm ơn, chỉ có thể tách nhau ra, tìm kỹ trong các kẽ hở xung quanh ở tầng thứ nhất.

Vừa bắt đầu mọi người còn cẩn thận từng li từng tí, nhưng sau khi lục lọi một hai canh giờ, cũng không thấy Viêm tộc xuất hiện, dần dần yên tâm hơn.

Cùng với sự chuyển dịch của thời gian, bọn họ cuối cùng cũng bắt đầu có phát hiện.

“Ta tìm thấy rồi, ha ha ha!”

Ninh Chi Lâm là người đầu tiên nhìn thấy quả cầu đen.

Giống như Thành Ca, hắn cũng không chút do dự chặt đứt những cái tua xung quanh, cầm quả cầu đen đó ra.

Nhìn kỹ, bên trong không phải là phân hồn của hắn.

“Thật đen đủi, Bạch Vô Khải đến nhận phân hồn của ngươi đi!”

Bạch Vô Khải đang bận rộn ở không xa vừa nghe thấy tên mình liền vui sướng nhảy cẫng lên.

“Ha ha, là của ta ư?”

“Đa tạ đa tạ, đa tạ Ninh huynh!”

“Đa tạ cái đầu ngươi, giờ ngươi cũng phải đi tìm giúp ta!”

“Nhất định rồi, cứ để ta!”

Bạch Vô Khải thần hồn lại một lần nữa trở nên toàn vẹn, tâm trạng rất tốt, vỗ ngực cam đoan.

Những người khác cũng vô cùng hâm mộ, tinh thần hăng hái cũng trở nên tràn trề.

Xem ra tìm kiếm như vậy thật sự có hiệu quả.

Thời gian sau đó, phân hồn của từng người một cũng lần lượt được tìm thấy.

Sau mấy canh giờ, mười mấy người đi vào trong đều thành công lấy lại phân hồn của mình.

Trong điện ai ai cũng vui mừng khôn siết.

“Đa tạ Khương đạo hữu!”

“Cũng may là có ngươi!”

“Đúng thế, may mà người đã tiêu diệt người trông coi ở tầng này.”

“Cứ như vậy bọn ta hoàn toàn không phải lo rồi…”

Đối với bọn họ mà nói, lấy về phân hồn, đồng nghĩa với việc mất đi gông cùm treo trên cổ.

Bọn họ đã quyết định rồi, sau này ẩn náu ở vùng đất trống không ra ngoài nữa.

Ở trong đó, ưu thế quy tắc của Viêm tộc cũng không phát huy được bao nhiêu.

Như vậy Viêm tộc cho dù muốn tìm bọn họ cũng không được.

Vậy mà đúng vào lúc bọn họ chuẩn bị rời khỏi chỗ này, xung quanh đại điện lại truyền đến mấy tiếng cười lạnh.

“Hừ hừ, bộ dạng các ngươi thoát được lên trời cũng thật là thú vị.”

“Nhưng thật không ngờ, những hy vọng này của các ngươi là do bọn ta cố ý cho.”

Tiếng nói vừa dứt, bốn hướng trái phải trước sau tổng cộng xuất hiện sáu tên Viêm tộc.

Bốn nam hai nữ, toàn bộ cơ thể đều do lửa hình thành.

Góc cạnh khuôn mặt rõ ràng, quần áo giống như ngọn lửa thiêu đốt nhẹ nhàng cử động, hiện ra vô cùng thần kỳ.

Bọn họ ngoài khác nhau về dung mạo ra, màu sắc ngọn lửa cũng không giống nhau lắm.

Có người là lửa đỏ, có người là lửa màu xanh lá, có người là lửa mà xanh lam.

Mà người dẫn đầu cười lạnh kia thì lại là lửa tím.

Nhưng nhìn thấy hắn đi ra từ trong đám người kia, chậm rãi đi về hướng mọi người.

Mỗi bước chân đều giống như đế vương đang đi trong cung điện của mình vậy, dùng ánh mắt dò xét nhìn đám người Khương Thành ở trước mặt.

Sắc mặt Bạch Vô Khải và Thương Hư đại đế thay đổi.

Vốn tưởng rằng có thể giấu diếm, không ngờ rằng vẫn bị đối phương phát hiện.

“Các ngươi sớm đã nhìn thấy bọn ta rồi sao?”

Người có ngọn lửa màu tím đong đưa ngón tay, những tia lửa từng đợt từng đợt vẽ lên trong không trung cảnh tượng vô cùng đẹp.

“Không phải sớm đã nhìn thấy, mà là trước khi các ngươi đi vào, bọn ta đã luôn quan sát các ngươi rồi.”

Nghĩ đến vừa nãy thật ra vẫn luôn bị theo dõi, sống lưng mọi người đều toát cả mồi hôi lạnh.

Ninh Chi Lâm lớn tiếng nói: “Vậy tại sao các ngươi lại không ngăn cản bọn ta sớm một chút?”

“Ngăn cản?”

Người có ngọn lửa màu xanh lá ở bên cạnh cười nhạo: “Tại sao phải ngăn cản?”

“Căn bản là không cần phải như thế chứ?”

Mấy tên Viêm tộc khác cũng cười cợt không ngớt.

“Bị phái đến đây, vẫn luôn rất buồn chán, hiếm khi mới được vui vẻ một lần.”

“Đúng thế, cho các ngươi hy vọng thoát ra, lại tự tay nghiền nát khiến cho các ngươi càng trở nên tuyệt vọng hơn…”

“Hi hi, quá trình này càng thú vị, không phải sao?”

“Đặc biệt là trong các ngươi còn xuất hiện một người dị thường, lại có thể giết chết tên kém nhất trong số bọn ta, hiếm thấy hiếm thấy.”

Người có ngọn lửa màu tím dẫn đầu kia tỏ ý khen ngợi nhìn Thành ca một cái.

“Ta biết ngươi đã giết chết Xích Hoằng.”

“Mặc dù lúc đó ta không có mặt, không biết ngươi dùng quỷ kế gì, nhưng ngươi tốt xấu gì cũng thành công rồi.”

“Thành công khiến ta sáng mắt.”

“Cuộc sống nhàm chán cũng xem như là có một chút thay đổi, hy vọng ngươi lúc nữa đừng có thua sớm như vậy….”

Cái điệu bộ mèo vờn chuột này quả thật khiến cho nhóm người Thương Hư đại đế tuyệt vọng.

Người trước đây bị giết kia, lại chỉ là một kẻ yếu nhất trong số bọn họ sao?

Rõ ràng biết Khương Thành giết chết một người trong bọn họ, còn không hề quan tâm.

Cho thấy rằng bọn họ có sự chắc chắn tuyệt đối, nhẹ nhàng giết chết Khương Thành!

Bốp bốp bốp bốp…

Trong điện vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Được!”

Khương chưởng môn dẫn đầu like cho đối phương.

“Lần làm màu này của các ngươi rất mới mẻ thoát tục.”

“Được được, có chút phong độ của ca.”

Từ lúc đối phương hiện thân đến bây giờ, hắn vẫn luôn nhìn bọn họ biểu diễn.

Sáu người từ đầu đến cuối đều tràn đầy nguyên khí, giới làm màu lại có thiên tài trụ cột mới, vua làm màu như hắn rất vui mừng.

Đám người Thương Hư đại đế và Bạch Vô Khải ở phía sau hắn đều đã không còn sức để bóc phốt nữa rồi.

Ca, sự vui mừng này của ngươi gần như là phát ra từ nội tâm.

Nhưng vấn đề là có phải chúng ta đã vui không đúng chỗ rồi không?

Sáu tên Viêm tộc cũng đều bị mơ hồ rồi.

Nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhau lộ ra vẻ khôi hài.

"Ngươi kiêu ngạo như vậy, sẽ chết rất thảm đấy." Tử Viêm thủ lĩnh "thiện chí" nhắc nhở hắn.

"Vậy các ngươi phải cố gắng rồi."

Thành ca rút ra Hồng Tuyệt Kiếm ở trong tay: "Trước khi khai chiến, ta có thể hỏi một câu hỏi không?"

Biểu cảm của Tử Viêm thủ lĩnh rất có hứng thú: "Vấn đề gì?"

"Các ngươi từng nghe qua Lam Đề không?"

Hắn cũng không chắc chắn Lam Đề đã đi đâu, cho nên bây giờ nhìn thấy người ngoại giới đều phải nghe ngóng một chút.

Sáu người ở đối diện ngẩn ra.

Tên thanh niên trẻ Lam Viêm kia lạnh nhạt nói: "Không."

Thành Ca lập tức thu lại nụ cười.

"Vậy giữ lại các ngươi có tác dụng gì?"

Còn chưa kịp nói xong, hắn đã bắt đầu chém giết.

Chương 727.

Thành Ca lựa chọn tấn công là có nguyên nhân cả.

Hắn không muốn giống như lần trước, lãng phí một đống Huyền Văn để ngăn cản sự công kích của đối phương.

Thế thì không thú vị gì cả?

Thân làm một diễn viên chính, sao có thể bị động như thế?

Đương nhiên phải để đối phương tới phòng ngự.

Để thi triển Kiếm Tâm, hắn vẫn dùng Hồng Tuyệt Kiếm.

Một kiếm vung ra, hắn trực tiếp giết về phía thủ lĩnh Tử Viêm ở gần nhất.

Hoàn toàn không quan tâm việc này có thể sẽ phải đối diện với người mạnh nhất.

Trước đây, thật ra mọi người đều không hiểu Khương Thành giết chết tên Viêm tộc trước kia như thế nào.

Bọn họ có nghĩ thế nào cũng không ra.

Nhưng khi nhìn thấy 15 môn Kiếm Tâm cùng lúc lấp lánh khắp nơi, Thương Hư đại đế cuối cùng cũng biết hắn mạnh cỡ nào.

Còn lúc nhìn thấy 50 đạo Huyền Văn thêm vào trên Kiếm Tâm kia, đám người Bạch Vô Khởi và Kim Khao cuối cùng cũng đã biết hắn mạnh ở chỗ nào.

Đây chính là một thánh nhân của thế giới cấp thấp.

Ngoài quy luật không gian của Tiên Đế ra, hắn đã phát huy hệ thống sức chiến đấu của Huyền Giới và Tiên Giới đến mức độ cao nhất.

Mà ở đây, cũng không tồn tại tâm quy tắc.

Cho nên, đây có lẽ chính là tác phẩm kinh điển của sức chiến đấu hai giới Tiên Huyền trước đây.

Hồng Tuyệt kiếm không hề chần chừ giơ đến trước mặt của thủ lĩnh Tử Viêm.

Bùm bùm bùm!

Ngọn lửa màu tím từng tầng từng lớp hình thành từng lớp phòng ngự ở bên ngoài thân thể đối phương.

Còn ở ngoài vòng tròn phòng ngự, 15 đạo Kiếm tâm lấy Sinh Diệt làm đầu, lập tức bắt đầu quá trình đột phá.

Thôi Xán Vẫn Diệt của tiểu thế giới Ngũ hành, trong chớp mắt đã kinh động đến tất cả.

Cũng chiếu sáng khuôn mặt sửng sốt của tên thủ linh Tử Viêm kia.

Hắn không hề tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Khương Thành giết chết tên Xích Viêm kia trước đây.

Nhưng giới hạn tối đa của thế giới cấp thấp, hắn rõ như lòng bàn tay.

Chỉ xem Khương Thành như dùng âm mưu quỷ kế gì đó, ví dụ như lừa Xích Viêm dỡ bỏ phòng bị, sau đó lại đánh lén.

Sức mạnh của hắn mạnh hơn rất nhiều lần so với Xích Viêm kia, cho nên cũng không xem là chuyện gì lớn.

Chỉ cảm thấy thay thành bản thân chắc chắn có thể nhẹ nhàng chống đỡ được.

Nhưng hiện tại, hắn cuối cùng cũng biết lúc đó chuyện Xích Viêm đã gặp phải là gì rồi.

Việc này căn bản không phải là chuyện mà người của thế giới cấp thấp có thể làm được.

Người này đã đột phá cực hạn của tất cả vị diện ở đây?

Làm sao có thể được?

Dưới sự tăng cường 50 đạo Huyền Văn thất trọng, sức sát thương sản sinh ra lúc tiểu thế giới Ngũ hành bị thiêu cháy, đã không hề kém sự tàn phá của tiểu thế giới thật.

Ngay cả khi cấp độ sức mạnh hỏa của hắn có cao hơn nữa, thì cũng chỉ là những gợn sóng bắn tung tóe khắp nơi.

Kiếm Tâm cũng không phải là lực quy tắc, mà là một loại hàm ý, không hề chịu sự áp chế của cấp độ quy tắc.

Chỉ có điều sức mạnh bổ sung thêm cho Kiếm Tâm, chung quy vẫn phải dựa vào lực quy tắc thêm vào.

Thứ mà hắn dựa vào, cũng chính là quy tắc cấp độ cao hơn của thế giới cấp cao hơn.

Sau khi những Kiếm Tâm còn lại đều đã dùng đến, tất cả mọi người không còn nhìn rõ là đã xảy ra chuyện gì nữa rồi.

Chỉ có thể nhìn thấy giữa sân nhanh chóng xuất hiện nhật thăng nguyệt hạ, cảnh tượng đẹp đẽ khi ánh sáng và bóng tối đan xen.

Mùi vị chết chóc tràn ngập khắp nơi, khiến cho người ta không chịu nổi muốn rời khỏi.

Vòng tròn phòng ngự của thủ lĩnh Tử Viêm ở đối diện cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Cả quá trình nhìn tưởng phức tạp, nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi.

Trong khoảnh khắc đó, vòng tròn ngọn lửa màu tím từng lớp từng lớp tan biến giống như bọt khí.

50 đạo Huyền Văn cuối cùng chỉ còn lại 5 đạo cuối cùng, nhưng chung quy vẫn giết đến trên cơ thể của thống lĩnh Tử Viêm.

“Không!”

Đồng tử của Thống lĩnh Tử Viêm lập tức mở to.

Hắn có chết cũng không ngờ được, người của thế giới cấp thấp, vậy mà thật sự có thể dựa vào những lực quy tắc thô thiển kia, mạnh mẽ đục khoét quy tắc phòng ngự của cấp độ cao hơn hắn.

“Chân Viêm thế giới” bọn họ chinh phục những vị diện khác đã không còn là lần đầu nữa.

Gặp phải những sự kháng cự cũng không chỉ một lần.

Trước đây, hắn đã từng biết một số cao thủ đỉnh phong vị diện khác.

Thủ đoạn của những người này đủ các thể loại quỷ kế huyền diệu, nhưng cuối cùng đều đổ gục trước mặt quy tắc của cấp độ cao hơn.

Hỏa lực của bọn họ giống như bức tường than vãn, dưới tường chảy máu tươi của vô số nhân tài tuyệt vọng.

Huyền Giới chỉ là một thế giới chả là gì trong đó, thậm chí còn không bằng một vị diện nào đó từng bị bọn họ chinh phục.

Vậy mà ở đây, lại xuất hiện một cách thần kỳ một người có thể sản sinh ra sự uy hiếp chí mạng đối với hắn.

Đây hoàn toàn chính là chuyện không thể nào!

Đâm rồi!

Hồng Tuyệt kiếm không hề trì hoãn đâm xuyên qua cơ thể của tên thủ lĩnh Tử Viêm này.

Ngoài quy tắc cấp độ cao hơn, những phương diện khác không hề mạnh hơn Chuẩn Đế bao nhiêu.

Sau khi bị đâm xuyên cơ thể, hắn cũng sẽ chết.

Ngọn lửa tím từng đám lửa lớn bắn tung tóe ra ngoài.

Trên không trung thiêu đốt cả một vùng không gian, hình thành từng cái lỗ hổng đáng sợ.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng xám xịt lại.

Trong khoảnh khắc trước khi sắp chết, trong mắt hắn vẫn tràn ngập sự khó tin mãnh liệt.

Giống như không dám tin, bản thân cứ như vậy mà chết đi.

Chết trong tay một tu sĩ của thế giới cấp thấp.

Năm người còn lại kia đã bị tình cảnh bất ngờ xảy ra này làm cho sợ ngây người rồi.

Trước đây Khương Thành đánh bất ngờ thủ lĩnh Tử Viêm, bọn họ không ra tay.

Bởi vì cảm thấy việc này là tự tìm đường chết, thủ lĩnh Tử Viêm sẽ dễ dàng giải quyết người này.

Đây là con mồi của hắn, không nên tùy tiện nhúng tay, sẽ làm cho hắn không vui.

Bọn họ ôm theo tâm thái đến chơi cho vui.

Nhưng đợi đến khi bọn họ phát hiện tình hình không đúng, tất cả đều không còn kịp nữa rồi.

Cứ va chạm nhau như vậy, người mạnh nhất trong số bọn họ đã chết rồi.

Nhanh đến mức chưa kịp phòng bị.

Thành Ca rút lại Trường kiếm, quay người lại nhếch miệng cười một cái.

“Niềm vui này như thế nào? Các ngươi có hài lòng không?”

“Bây giờ có phải là cảm thấy cuộc sống cũng rất kích thích, không nhạt nhẽo như vậy đúng không?”

Tất cả mọi người trong đại điện đều im lặng như gà.

Sắc mặt của năm người đối diện vô cùng ngượng ngùng.

Màn làm mau vừa nãy độc ác biết chừng nào, bây giờ mặt mũi đều bị đánh đến sưng phù ra sao.

Cho dù là những bằng hữu như Thương Hư Đại Đế và Bạch Vô Khải cũng đều bị dọa cho ngốc nghếch rồi.

Trong mắt Thư Bạch Vi càng khó để kìm nén, lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ sùng bái, sức chiến đấu như vậy khiến cho nàng hoa mắt chóng mặt.

Nhóm người Ninh Chi Lâm vô cùng vui mừng, lại cảm thấy sự tồn tại của bản thân có chút dư thừa.

Không kìm được hỏi: “Cao thủ, cần sự giúp đỡ của bọn ta không?”

“Bọn ta nên làm gì?”

Trên thực tế, trong trận chiến này bọn họ căn bản không thể nhúng tay vào được.

Nếu như giới hạn của cấp độ không bị phá vỡ, bọn họ cho dù có ra tay như thế nào cũng là phí công.

Khóe miệng Thành Ca hơi nhếch lên: “Không cần đâu, các ngươi đứng ở bên cạnh trợ uy cho ta là được rồi.”

“Được!”

Kể cả mấy người Thương Hư Đại Đế trong đó, toàn bộ đều rất khôn ngoan đứng ở phía sau, một bộ dạng cổ vũ cố lên cho đại lão.

Tên Lam Viên nghe thấy lời này, mặt giống như là đã bị ai đó hung hãn đánh cho một bạt tai.

Một sinh linh của thế giới cấp thấp, vậy mà lại hoàn toàn xem thường bọn họ.

Thế mà cứ hết lần này tới lần khác bọn họ vẫn không nói được lời nào.

Sắc mặt của hắn thay đổi, độc ác gầm một tiếng.

“Liên thủ!”

Bốn tên Viêm tộc khác lập tức cùng lúc vây đánh Thành ca từ bốn phía.

Bọn họ cũng không dám làm lớn nữa.

Đến mức này rồi, đâu còn cảm giác ưu việt của thế giới cấp cao gì nữa?

Đối mặt với một sinh linh cấp thấp mà bọn họ vốn dĩ coi thường, bọn họ đã phải dùng năm đánh một rồi.

Việc này đối với bọn họ mà nói, là chuyện cực kỳ nhục nhã.

Chương 728.

Cùng lúc gặp phải sự công kích của năm tên Viêm tộc, Thành ca cuối cùng cũng cảm nhận được áp lực.

Cho dù là đối phó với tên Xích Viêm trước đây, hay là Tử Viêm vừa nãy, hắn đều lợi dụng 50 đạo Huyền Văn.

So với số lượng chênh lệch lớn giữa 50 đấu 1, nảy sinh biến chất, cũng đã tạo thành hiệu quả đè nén.

Mà trên bản chất, cấp độ sức mạnh tất cả Huyền Văn của hắn, thật ra vẫn kém xa hỏa lực của đối phương.

Khi số lượng người của đối phương lên đến năm người, ưu thế của hắn với số lượng này không còn nữa.

Bảo hắn đỡ một người thì hắn còn có thể đỡ được.

Bảo hắn đỡ năm người, vậy thì thật không thỏa đáng.

“Xem ra chung quy vẫn cần chết một lần.”

Lúc lộ ra suy nghĩ này, hắn vô cùng bình tĩnh.

Dù sao sớm đã quá quen thuộc rồi.

Dù sao không thể tự sát, trước khi chết nhất định phải chiến đấu hết sức.

Dưới sự liên thủ của năm người, 50 đạo huyền văn của hắn rất nhanh đã bị đánh tan.

Cảnh này làm cho đám người Thương Hư Đại Đế và Bạch Vô Khải xem mà hết hồn, vô cùng lo lắng.

Nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được Khương chưởng môn bị tả xung hữu đột ở giữa năm người tâm trạng lại vô cùng thoải mái, như cầu được chết.

Dù sao Huyền Văn của hắn đã không thể tổ chức lại được.

Cho dù là đánh trúng rồi, cũng không thể làm đối phương bị thương.

Tiếp tục đánh, căn bản không có ý nghĩa gì với hắn, chỉ là phí công vô ích.

Hắn chỉ có thể hy vọng đối phương giết chết mình sớm một chút, sớm mở ra hack hồi sinh.

Vậy mà hỏa lực của năm người đó dã đánh trúng hắn mấy lần rồi, vậy mà chưa thể giết chết hắn, chỉ là gây cho hắn một số vết thương nhẹ.

Không còn cách nào, hắn có hỗn độn cả ma thể, tiên thể, huyền thể, vân vân, tất cả đều quá mạnh.

Thêm vào đó là Long Cốt Thủy Nguyên, tính kháng cự đều tràn ra rồi, được không?

Cho dù đối mặt với sự tấn công của cấp độ quy tắc, hắn đều có thể gắng gượng chống một lúc.

Việc này đã hiến cho Thành Ca rất phiền lòng.

Cùng với sự tăng lên không ngừng của sức mạnh, muốn chết cũng là càng ngày càng khó.

Không ngờ đến bây giờ đến cả người của thế giới khác muốn giết chết mình cũng phải khó khăn như vậy.

Thế còn chơi cái gì nữa?

Trong sự bất lực, hắn chỉ có thể tản khí hướng về phía kẻ địch.

“Các ngươi có thể nhanh hơn được không?”

“Gắng hết sức đi.”

“Làm ăn kiểu gì thế không biết?”

Hắn vừa chiến đấu, vừa châm biếm.

Năm người ở đối diện suýt chút bị hắn làm cho tức nổ phổi.

Cái tên này quá độc ác đi rồi?

Rõ ràng bản thân chiếm thế thượng phong, tại sao hoàn toàn không có một chút cảm giác thành quả.

“Không phải nói là sức mạnh của cấp độ cao hơn sao?”

“Không phải là sinh linh cấp cao hơn sao?”

“Giết ta vất vả vậy sao?”

Thành ca rất không hài lòng với đám “phục vụ” bọn họ.

“Chỉ có thế này? Chỉ có thế này?”

“Các người có phải là giữ sức không?”

“Có thể tôn trọng ta một chút không?”

Năm người tỏ ra bản thân thật ra đến sức để uống sữa cũng đã dùng hết rồi, không hề giữ sức một chút nào.

Vấn đề là cái “sinh linh cấp cao” này mẹ nó khó giết quá.

Trước kia những tu sĩ vị diện cấp thấp kia, chỉ cần dính phải hỏa lực của bọn họ, thì sẽ giảm bớt lực tấn công xuống, chắc chắn có thể dạy dỗ đối phương đến chết đi sống lại!

Muốn điều khiển như thế nào cũng được.

Nhưng bây giờ Thành Ca bị đánh trúng nhiều lần như vậy, vậy mà vẫn sống sờ sờ.

Cho dù đổi lại là bản thân bọn họ, bây giờ cũng tử trận rồi?

Đây quả thật là một kỳ tích, hoàn toàn làm mới sự hiểu biết của bọn họ về vị diện cấp thấp.

Thậm chí khiến bọn họ nảy ra một ý nghĩ cổ quái, lẽ nào hắn mới là sinh linh cấp bậc cao hơn, bản thân ngược lại là cấp thấp rồi.

Đám người Thương Hư Đại Đế và Bạch Vô Khải đứng ở bên cạnh cũng nhìn đến ngẩn ra rồi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao Khương Hiền giả rõ ràng bị thương, nhưng hình như phía mấy người ở đối diện mới là sắp thua cuộc?

Trận chiến này cứ căng thẳng mệt mỏi mà đánh trong một khắc.

Được rồi, thời gian này đối với tiên tu giai cao mà nói, thật ra vô cùng ngắn ngủi.

Một trận chiến đánh trong mấy ngày mấy đêm là rất bình thường.

Chỉ có điều đối với những trận đánh nhanh thắng nhanh từ trước đến giờ, Thành Ca người mà hay dùng một chiêu phân định thắng bại không được bình thường lắm mà thôi.

Sau một khắc, dưới sự cố gắng đồng tâm hiệp lực của năm người, hắn cuối cùng cũng thành công tiêu được rồi.

Đánh xong trận này, năm người Viêm tộc cho dù trên cơ thể hay là trong tâm lý đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Đáng ghét, cuối cùng cũng chết rồi!”

“Ta thà gặp phải những kẻ địch mạnh Vị diện cấp cao khác, cũng không muốn lại gặp phải loại quái thai như này!”

“Quả thật là giày vò!”

Chỉ đáng tiếc, bọn họ không hề biết âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên.

“Tinh! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường sức mạnh của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Tinh! Ký chủ nhận được một thanh súng nước cấp cao!”

Khương Thành: ???

“Tinh! Ký chủ hồi sinh!”

Súng nước? Còn cấp cao?

Cái phương án của hệ thống này có thể bá đạo hơn một chút nữa không?

Thành ca sau khi hồi sinh lại trong lòng điên cuồng bóc phốt.

Trong tay của hắn tự nhiên xuất hiện một thanh Thủy Thương to như cái bạt tai, nhìn từ ngoại hình cũng không có khác biệt

gì với đồ chơi mini.

Cầm theo đồ chơi này thì có thể giết chết kẻ địch mạnh Vị diện cao hơn rồi sao?

Nghĩ kiểu gì cũng thấy có chút không đúng lắm.

Hắn theo bản năng di chuyển cò súng, súng nước phun xuống mặt đất.

Sì!

Dòng nước không mạnh hơn nước tiểu bao nhiêu phun ra ngoài.

Trên mặt đất lưu lại một vệt nước nhỏ.

Sau đó thì không có sau đó nữa.

Không hề có chấn động kinh thiên động địa gì.

Càng không tạo thành lực sát thương khủng bố gì.

Vệt nước kia so với hiệu quả của súng nước bình thường hình như không có gì khác biệt.

Thành Ca có chút không tin đây là sự thật.

Hắn thậm chí còn mở ra kỹ năng nhìn rõ, dùng hệ thống quét súng nước ở trong tay.

Kết quả miêu tả hệ thống cho ra cũng rất đơn giản.

Súng nước, vô giá trị.

Bản thân hệ thống đến 0.000000000001 công đức cũng lười cho.

Ha, đây đúng thật là đồ chơi bình thường?

Thành Ca suýt chút sụp đổ.

Alo alo, hệ thống ngươi có phải là phát nhầm trang bị rồi không?

Ca bây giờ đang đánh một trận chiến vô cùng cấp cao!

Sự đụng độ giữa hai thế giới có biết không?

Ngươi cho ta cái đồ chơi này là có ý gì?

Để ta xưng bá trong trường mầm non sao?

Mà năm tên Viêm tộc ở phía đối diện hắn cũng suýt chút ngất đi.

“Hắn, hắn vậy mà vẫn còn sống?”

“Việc này không thể nào?”

“Rõ ràng đã bị giết rồi!”

Trong lòng Thành Ca mặc dù mắng hệ thống cả trăm lần, nhưng xét thấy uy tín từ trước đến nay của hệ thống, vẫn chỉ có thể tin tưởng vào phương án của nó có thể mạnh mẽ như trước đây.

Huơ huơ súng nước ở trong tay, hắn bất chấp khó khăn tự tăng thêm thể diện cho bản thân.

“Chỉ dựa vào các ngươi cũng có thể giết được ta sao?”

“Ta thấy các ngươi vất vả quá rồi, giả vờ chết một lần, tăng thêm lòng tin của các ngươi.”

“Nếu không thì ngươi đánh mất ý chí chiến đấu thì phải làm sao?”

Hắn không hổ danh là vua làm màu, cho dù trong lòng hoang mang, vẫn có thể giả vờ làm màu rất tự nhiên.

“Vừa nãy khiến ta vô cùng thất vọng đó, các ngươi cũng chỉ như thế thôi…”

Súng nước đong đưa trong tay phát ra âm thanh ào ào.

Cùng phới tuyên bố của hắn, hiện ra vẻ vô cùng thuyết phục.

Đám người Bạch Vô Khải và Thương Hư Đại Đế đã tin vào sự gian tà của hắn.

Nhìn thấy hắn không bị thương chút nào, thật sự tưởng rằng trước đây là giấu diếm thực lực chơi vui một chút thôi.

Nhất thời tinh thần phấn chấn lên, vỗ tay reo hò.

“Được!”

“Không hổ là Khương Hiền giả!”

“Một nửa sức mạnh mà đã mạnh như vậy rồi, toàn sức thì còn gì nữa?”

“Khương đạo hữu muốn dùng toàn bộ sức mạnh không, chờ mong quá!”

Chương 729.

“Mặc kệ!”

“Ta không tin không giết chết hắn!”

“Lên!”

Tên Lam Viêm cầm đầu cắn chặt răng, lại lần nữa xông lên.

Đối mặt với ngọn lửa màu xanh chồng chất, Thành Ca giơ súng nước trong tay lên.

Không có cách nào khác, lực hỏa này hắn dùng huyền văn cũng không ngăn được.

Chỉ có thể lựa chọn tin tưởng phương án của hệ thống, chữa ngựa chết thành ngựa sống.

Biu!

Một cột nước nhỏ bắn ra ngoài.

Trận chiến đấu này có thể nói mỗi một chiêu thức đều nhanh như tia chớp.

Trong nháy mắt có lẽ đã biến hóa không biết bao nhiêu lần.

Đặc biệt là sau khi gia trì thêm quy tắc và huyền văn vào, không gian rất thường xuyên thay đổi.

So với những chiêu thức khác, so sánh tốc độ của cột nước với ốc sên cũng là đánh giá cao cột nước.

Nhưng đối mặt với ngọn lửa màu xanh biến hóa khôn lường kia, cột nước lại chuẩn xác đánh trúng mục tiêu.

Xoẹt!

Trong hư không vang lên âm thanh thứ gì đó bị xé rách.

Ngọn lửa màu xanh đang giương nanh múa vuốt tan thành mây khói, lực hỏa tầng cao hơn kia giống như là đụng phải thiên địch có thể khắc chế nó.

Cột nước cũng không dừng lại.

Sau khi dập tắt ngọn lửa màu xanh, nó tiếp tục tiến về phía trước.

Ngay sau đó đột phá từng tầng lực hỏa che chắn trước tên Lam Viêm kia, đánh tan vòng phòng ngự của hắn dễ như trở bàn tay.

Cuối cùng "không hề trì hoãn" mà đánh vào mặt của hắn.

Phụt!

Khuôn mặt của hắn bị cột nước đánh vào ướt đẫm.

Tuy vậy nhưng cũng không tạo ra bất cứ thương tổn gì đến hắn.

Toàn bộ quá trình nhìn giống như là một cột nước xuyên qua một đống ảo ảnh vô dụng, rồi sau đó phun nước vào mặt của đối phương.

Bốn người khác vốn cũng lao tới định đánh Thành Ca đồng thời ngừng lại.

Thương Hư đại đế và đám người Bạch Vô Khải đang cổ vũ phía sau há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời cũng không rõ đây là chuyện gì.

Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Tên Lam Viêm kia sờ gương mặt mình, ướt dầm dề.

Hắn ngơ ngác nhìn súng bắn nước mini đối diện, vẻ mặt hơi dại ra.

Chuyện này…

Thành Ca cũng có chút trở tay không kịp.

Nhưng ngay sau đó hắn lập tức mừng như điên lên.

Đờ mờ!

Thật sự có tác dụng.

Súng bắn nước này vậy mà có thể xuyên thủng lực hỏa của đối phương.

Tuy rằng không có cách nào trực tiếp tạo thành sát thương cho địch nhân nhưng chỉ cần có thể áp chế lực hỏa của đối phương, hắn còn sợ cái rắm?

Nhóm người này lợi hại còn không phải vì có lực hỏa cấp cao hơn sao?

Mình không thể phòng bị, dính vào là bị thương.

Mà sự công kích của mình lại không đánh tan được hàng rào lửa của bọn họ.

Bây giờ súng bắn nước lại trực tiếp giải quyết được vấn đề mấu chốt này.

Còn việc súng bắn nước không thể trực tiếp làm bị thương bản thể của đối phương?

Đó vốn không phải việc gì khó.

Chỉ riêng võ kỹ, hắn đã có thể nghiền ép cả sư phụ của đối phương luôn được không.

Không có ưu thế về lực hỏa, đối phương ở trong mắt hắn chỉ là một đám cặn bã.

"Đã bảo trước đó chỉ dùng một nửa thực lực các ngươi còn không tin."

"Hôm nay lão tử sẽ biểu diễn cho các ngươi một chút, cái gì gọi là nước có thể nâng thuyền, cũng có thể khắc hỏa!"

Thấy súng bắn nước này mạnh như vậy, Thành Ca rốt cuộc từ làm màu một cách không chắc chắn đã chuyển mình trở thành làm màu có nắm chắc.

Rồi thấy tay trái hắn cầm Hồng Tuyệt kiếm, tay phải cầm… súng bắn nước cao cấp.

Giống như hổ lạc vào giữa bầy sói, bắt đầu hình thức nghiền ép.

Năm người đối diện kia cũng không phải đầu gỗ, thấy hắn sắp giết tới vội vàng thúc giục lực hỏa của mình để ngăn cản.

Lúc này đây kết quả đã khác trước.

Đối mặt với lực hỏa, Thành Ca trực tiếp lấy súng bắn nước ra tấn công.

Phụt phụt phụt!

Một loạt cột nước bắn ra ngoài.

Sản phẩm hệ thống xuất ra khẳng định có hiệu quả.

Cho dù tốc độ của cột nước này có chậm, nhưng vẫn có thể thành công đánh vào lực hỏa của đối phương.

Cho dù dòng nước vừa nhỏ vừa mỏng manh, cũng có thể bỏ qua tất cả sự công kích quanh nó, hoàn toàn không bị đánh gãy.

Chính là "bá đạo" không nói lý như vậy.

Xoẹt xoẹt!

Từng đòn tấn công của lực hỏa bị đánh tan.

Từng lớp hỏa phòng ngự bị đánh xuyên qua.

Năm người rất nhanh đều đã bị dòng nước phun lên mặt.

Sau khi đánh xuyên qua lớp phòng ngự, tay trái Thành Ca vung kiếm, Kiếm Tâm và Huyền Văn lại ra, giết đến trước mặt đối phương dễ như trở bàn tay.

Tay nâng kiếm lên rồi thả xuống, tia lửa vẩy ra.

Tên Lam Viêm đầu tiên ngã xuống, quá trình kia có thể nói nhẹ nhàng.

Tới bước này rồi, Khương chưởng môn thật ra cũng nhìn ra chút manh mối.

Súng bắn nước này đúng thật chỉ là một món đồ chơi.

Nhưng nước bên trong nó lại không tầm thường.

Có lẽ là loại lực thủy nào đó còn cao cấp hơn so với lực hỏa đối diện.

Cho nên mới có thể chấn áp lực hỏa đối diện.

Nếu không thì làm sao có thể có hiệu quả thần kỳ này.

Chẳng qua hệ thống đùa dai, cố ý dùng súng bắn nước, phương thức như trò đùa để biểu hiện ra sức mạnh cao cấp hơn này.

Thành Ca không kén chọn, dùng tốt là được.

Điểm duy nhất hắn không quá vừa lòng là thứ này chiến đấu thoạt nhìn không quá uy mãnh.

Thậm chí hình ảnh cũng không nỡ nhìn thẳng.

Dù sao một tay vung vẩy súng bắn nước, một tay múa may kiếm thật sự rất hiếm thấy.

Kiểu dùng súng bắn nước mở đường, dùng kiếm chém giết này cũng coi như khơi dòng, trong lịch sử chỉ e chưa từng xuất hiện.

Thành Ca đã giết rồi này.

Cả người ở trên chiến trường tung hoành ngang dọc, đại sát tứ phương.

Vốn một tay dùng súng bắn nước còn có chút không quen, nhưng rất nhanh đã quen tay.

Thậm chí không thầy dạy cũng biết dùng các kỹ năng "yêu cầu cao độ" như bắn súng sau lưng, bắn dưới háng, bắn trên không trung liền ba phát.

Thương Hư Đại Đế và bọn người Bạch Vô Khải bên cạnh nhìn đến ngây người.

Hóa ra đại thần thật sự đều chiến đấu như vậy à?

Bọn họ không biết lai lịch của súng bắn nước kia.

Còn tưởng rằng đây vốn dĩ là thực lực của Khương hiền giả, lại càng thêm ngưỡng mộ hắn.

Cao nhân hành động khác người như vậy à?

Rõ ràng thực lực rất mạnh nhưng lúc chiến đấu lại giống như trẻ con chơi đùa, nhìn có vẻ chẳng có quy tắc gì.

Mà những người Viêm tộc đối với bọn họ mà nói mạnh đến quá đáng, lại bị đánh bại bởi kiểu tấn công quỷ dị này.

"Không hổ là Khương đạo hữu!"

Thương Hư Đại Đế nhìn một lúc lâu, tỏ vẻ bội phục.

"Tới cấp bậc như Khương hiền giả, sớm đã không cần phải ngại bất kỳ loại phương thức chiến đấu nào."

"Cho dù mỗi một tiếng nói cử động của hắn nhìn có vẻ như một trò đùa, nhưng lại ẩn chứa thâm ý về đại đạo."

Bạch Vô Khải gật mạnh đầu đồng ý: "Có lẽ chỉ có lĩnh ngộ được bản chất của đại đạo mới có thể thoải mái như vậy?"

Kim Hao nhìn chằm chằm vào Thành Ca đang vung vẩy súng nước bằng "tư thế oai hùng" ở giữa chiến trường, cảm thấy động tác kia nhìn như đơn giản nhưng thực tế lại rất cao thâm.

Bản thân sử dụng hết sức lực nhưng vẫn không có cách nào tìm hiểu được thâm ý về đại đạo trong đó.

"Có lẽ là cảnh giới của ta quá thấp, hoàn toàn không nhìn ra!"

"Cao thâm, quá cao thâm!"

"Mỗi một giọt nước đều đại diện cho tạo nghệ đỉnh cao của hắn trên thủy chi nhất đạo…"

Dưới ánh nhìn chăm chú sùng bái giống như fanboy của bọn họ, Thành Ca thuận lợi giết chết tên Viêm tộc cuối cùng.

Toàn bộ cuộc chiến không hề khó khăn.

Dưới tình huống lực hỏa không thể sử dụng được, năm tên Viêm tộc chỉ là đám yếu ớt ở trước mặt hắn.

Vung vẩy súng bắn nước trong tay, bên trong đã không còn nước nữa rồi.

y, thật đáng tiếc, súng bắn nước này không phải vô hạn về đạn dược.

Hắn tiện tay ném súng bắn nước kia sang một bên, sau đó vội vàng đi thu chiến lợi phẩm.

Trước mắt hắn không dùng được đồ của Viêm tộc, nhưng tương lai chưa chắc đã không dùng được, đúng không?

Nhưng nhìn thấy hắn tiện tay ném súng bắn nước kia xuống mặt đất, đôi mắt của Thương Hư Đại Đế và đám người Bạch Vô Khải, Kim Hao, Ninh Chi Lâm đều sáng lên.

"Khụ, Khương hiền giả, sao ngài lại ném thanh Thần khí hệ thủy này đi?"

Chương 730.

Thần khí hệ thủy?

Thành Ca sửng sốt, các ngươi nói là cái súng bắn nước kia?

Nhìn ánh mắt không thể bình tĩnh nổi của mấy người kia, hắn cảm thấy cạn lời.

Cái này không phải Thần Khí.

“Thứ rách nát này đã không còn tác dụng gì.”

Không có “đạn dược” trước đó hệ thống nhét vào, súng bắn nước chỉ là một món đồ chơi không đáng một đồng mà thôi.

Rách nát?

Mấy tên Viêm tộc cường đại vừa rồi đã chết dưới “Thần khí hệ thủy” này.

Tất cả công kích đều được bắn ra từ lỗ nhỏ kia.

Tất cả những thứ này đều là bọn ta tận mắt nhìn thấy!

Kẻ địch mà Tiên Khí Cửu giai và Huyền khí cấp Chí tôn cũng không thể làm gì được lại bị súng bắn nước kia xử chết.

Đó không phải Thần Khí thì là cái gì?

Đừng tưởng rằng bọn ta không biết nhìn hàng!

Hoặc có lẽ đối với Khương hiền giả mà nói, thứ kia thật sự chỉ có thể coi như là thứ rách nát?

Dù sao thì thực lực của hắn quá mạnh, đã không cần ỷ lại vào Thần Khí thêm nữa rồi!

Nghĩ đến đây, trái tim của mọi người kinh hoàng đập thịch thịch.

Ninh Chi Lâm run rẩy hỏi: “Thế Thần khí hệ thủy này… à không, thứ rách nát này, ngươi còn cần không?”

Thành Ca nhìn thấy ánh mắt như sói đói của mấy người kia, trong lòng cạn lời.

“Thứ đồ chơi này thật sự không có tác dụng gì rồi.”

Đối với ngươi vô dụng nhưng đối bọn ta rất hữu dụng!

Nghĩ lại ở Tiên giới bên kia, một thanh Tiên khí Cửu giai không có chủ cũng đủ gây nên một hồi gió tanh mưa máu.

Thậm chí có vài Tiên Đế mới lên cũng không có được.

Mà so sánh với "Thần khí hệ thủy" có thể chém giết cường giả ở vị diện cao hơn, Tiên khí Cửu giai là quái gì chứ?

Chỉ cần có thể lấy được nó…

Thành Ca tốt bụng nhắc nhở nhưng bọn họ không để trong lòng.

"Cho nên ngươi thật sự không cần đúng không?"

Khương hiền giả cạn lời, chỉ có thể phất tay: "Đúng vậy đúng vậy, không cần."

Thương Hư đại đế cuối cùng còn xác nhận lại một chút: "Sau này Khương đạo hữu sẽ không đổi ý lấy về chứ?"

Thành Ca tức giận nói: "Ta là loại người như vậy à?"

Vậy bọn ta yên tâm rồi.

Trong nháy mắt tiếp theo, mấy bóng dáng gần như cùng biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, súng bắn nước trên mặt đất cũng đã không thấy.

Trong hư không tuy không nhìn thấy người nhưng thỉnh thoảng vẫn truyền ra tiếng động ầm vang khi không khí dữ dội va chạm vào nhau.

Súng bắn nước chỉ có một cái!

Mà người lại không chỉ có một!

Cho nên nhất định sẽ xảy ra tranh đoạt.

Vì để cướp được súng bắn nước kia, mấy Tổ sư gia đến từ Huyền giới và đám người Thương Hư đại đế đến từ Tiên giới có thể nói đã ra hết tuyệt chiêu, sử dụng mọi thủ đoạn.

Trong mắt bọn họ, chỉ cần có thể lấy được "Thần khí hệ thủy" này, sau khi trở về sẽ chính là sự tồn tại vô địch ở Huyền giới.

Dù là Chung Thác sống lại cũng có thể diệt trừ trong nháy mắt.

Thành Ca cũng không rảnh quan tâm bọn họ.

Dù sao chỉ cần Thư Bạch Vi không tham dự vào, không có nguy hiểm tính mạng, những người khác cứ để tùy ý đi.

Bây giờ trong lòng em gái cô đơn trên trăm triệu năm này chỉ toàn là hắn.

Cho dù trước mặt có "Thần Khí" nàng cũng thờ ơ, đôi mắt xinh đẹp từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi hắn.

Thành Ca vẫn luôn bận rộn nhặt chiến lợi phẩm, bị nàng nhìn chằm chằm đến cảm thấy không được tự nhiên.

"Ngươi đang nhìn gì vậy?"

"Nhìn ngươi đó."

"Chẳng lẽ ngươi đã bị rơi vào sâu trong mị lực của ca đến mức không có cách nào tự kiềm chế?"

"Hì hì, đúng vậy!"

Thư Bạch Vi ngồi xổm ở bên cạnh, còn áp sát vào mặt hắn.

Thành Ca thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của nàng.

"Nam nhân nghiêm túc làm việc quả nhiên rất có mị lực."

Thành Ca không còn hứng thú chế nhạo.

Bộ dạng nhặt chiến lợi phẩm của bất kì ai cũng e chẳng có quái gì gọi là đẹp trai cả.

Đúng thật là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Trước đây em gái này ghét bỏ mình như vậy, chạm vào một cái cũng vội vàng đẩy ra.

Bây giờ lại to gan chủ động như vậy…

Hắn chỉ có thể xấu hổ sờ mũi: "Khụ, ngươi rất có mắt nhìn."

Hai tay Thư Bạch Vi ôm đầu gối, ánh mắt như nước.

Nếu những người khác ở Huyền giới nhìn thấy nàng, chỉ e sẽ không có cách nào liên hệ nàng với hình tượng "Cô Nguyệt tâm cơ" lại với nhau nữa.

"Tại sao ngươi không nhìn ta?" Nàng hỏi.

"Sao lại không?"

Thành Ca quay đầu lại, hai đôi môi không đề phòng đột nhiên đụng phải nhau.

"A!"

Thư Bạch Vi kêu sợ hãi một tiếng, ngửa người ra phía sau.

Sau đó nhẹ nhàng đánh hắn một cái, tức giận oán trách nói: "Ngươi lại lợi dụng ta!"

Thành Ca nhìn nàng một cách vô tội.

Em gái rõ ràng là ngươi cố ý!

Nếu không làm sao lại trùng hợp xuất hiện hình ảnh không cẩn thận hôn môi kinh điển như này?

Chẳng qua em gái này đẹp đến không gì sánh được, hoàn toàn không kém Lê Hàn Ngọc, hắn không thiệt thòi chút nào, thậm chí trái tim còn thịch thịch đề nghị hắn lại tiếp tục thêm một lần.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, rồi Thành Ca mới bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm.

Có rất nhiều đồ vật trước mắt hệ thống còn không phân biệt được.

Nhưng những binh khí của Viêm tộc vẫn có thể sử dụng.

Trong đó có hai thanh kiếm.

Đều là thuộc tính hỏa, chất liệu và phẩm chất không khác lắm với Tiên khí Bát giai ở Tiên giới.

Chân Viêm Thế giới là một thế giới còn cao cấp hơn Tiên giới Huyền giới.

Theo đạo lý thì bên kia hẳn phải có vật liệu có phẩm chất cao hơn mới đúng.

Xem ra mấy người này ở Chân Viêm thế giới bên kia cũng không phải thuộc dạng cao thủ đứng đầu.

Nếu không bọn họ hẳn là có thể sử dụng binh khí tốt hơn.

Dù sao mình cũng không phải là người dùng song kiếm, Thành Ca hào phóng tặng một thanh kiếm cho Thư Bạch Vi.

Thư Bạch Vi giống như cầm tín vật đính ước ở trong tay, ánh mắt ngọt ngào đến độ tan chảy.

Sau khi sửa sang lại xong, hắn lại bắt đầu thăm dò.

Bảy tên người Viêm tộc toàn bộ bị giết, bây giờ bên trong núi Hỏa Diệm Sơn đã được đả thông.

Hai người rất nhanh đã đi đến phía trên của ngọn núi.

“Từ sau khi đến đây, ta vẫn chưa từng đi lên trên.”

Thư Bạch Vi nói: “Những tên Viêm tộc vẫn luôn bí ẩn, ta cũng rất tò mò rốt cuộc bọn họ đang bận làm gì…”

Lời nói của nàng đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó không nhịn được mà che miệng mình lại.

Trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra sự ghét bỏ và sợ hãi không thèm che giấu.

Bởi vì cuối cùng nàng cũng biết mấy năm nay mấy người Viêm tộc kia bận làm gì.

Trước mắt nàng là từng xúc tu kết nối với một viên cầu màu đen rất lớn.

So sánh với những viên cầu màu đen trước đó, cái này ít nhất phải to hơn gấp nghìn lần.

Ở bên ngoài của viên cầu kia còn có từng dây xúc tu nối liền với tầng cao hơn.

Hai người ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu, có một lớp màn chắn lực hỏa trong suốt giống như thủy tinh.

Tạo cho người ta cảm giác như bên trên là biển rộng lăn tăn gợn sóng.

Mà bên dưới là vùng không có nước bị ngăn cách ra.

Ở trong biển rộng phía trên, xúc tu đung đưa chầm chậm, giống như rong biển.

Thỉnh thoảng phần đuôi phun ra nuốt vào một đống bọt khí màu đen.

Những bọt khí màu đen đó rất nhanh đã kết hợp với nhau, trở nên lớn hơn.

Cuối cùng nhúc nhích từng đợt, hóa thành từng bóng đen.

“Ảnh tộc!”

Thư Bạch Vi thật sự không thể tin được lại có thể nhìn thấy Ảnh tộc ở chỗ này.

“Sao Ảnh tộc có thể ra đời từ trong hắc cầu của người Viêm tộc được?”

Nàng lẩm bẩm tự nói, tuy rằng đã có phỏng đoán nhưng lại không dám tin tưởng.

Nhưng Thành Ca giúp nàng xác định.

“Nếu không có gì bất ngờ thì tất cả Ảnh tộc là do Viêm tộc cố tình chế tạo ra.”

Hắn cúi đầu lại nhìn qua những xúc tu phía dưới.

“Lúc trước các ngươi bị ép phải chú linh có lẽ là để cung cấp chất dinh dưỡng cho Ảnh tộc ra đời.”

“Bởi vì nguyên nhân này cho nên bọn họ mới không giết các ngươi, ngược lại cố tình giữ lại mạng của các ngươi.”

Chương 731.

“Nhưng mà, mấy người bọn ta có người mấy trăm triệu năm trước trốn tới, có người mấy chục triệu năm trước mới đi nhầm đến nơi này.”

Thư Bạch Vi có hơi khó hiểu: “Mà Ảnh tộc hơn chục tỷ năm trước đã xuất hiện rồi.”

Trong lòng nàng có chút không muốn thừa nhận, chính mình lại là đồng lõa với kẻ chế tạo Ảnh tộc.

Thành Ca suy nghĩ một chút, lúc này mới từ từ nói: “Ảnh tộc là do hắc cầu này chế tạo ra, nhưng nghe nói trước kia mạnh nhất cũng chỉ là Ảnh tộc lục giai.”

“Mà mấy năm gần đây đã xuất hiện thất giai.”

Hắn buông tay: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chú linh của các ngươi có tác dụng mấu chốt với chuyện này.”

Lần nào mấy người Viêm tộc cũng muốn bọn họ rót vào hắc cầu nhỏ này toàn bộ huyền lực.

Cho dù là Bạch Vô Khải, Kim Khao, hay là Thương Hư đại đế và Thư Bạch Vi, tất cả đều là những nhân vật đứng đầu vị diện Huyền giới.

Trong sức mạnh của bọn họ hẳn là ẩn chứa rất nhiều thứ mấu chốt.

Mà mấy thứ này rất có thể sẽ trở thành chất xúc tác giúp Ảnh tộc trở nên mạnh hơn.

“Tại sao những người Viêm tộc muốn chế tạo Ảnh tộc?”

Vấn đề này, Thành Ca tỏ ra chính mình cũng không có cách nào trả lời.

Dù sao chắc chắn cũng không có ý tốt.

Không thấy căn nguyên Huyền giới đã bị bức thành như vậy rồi à.

“May mắn ca đến đây!”

“Nếu không tương lai không biết sẽ có bao nhiêu Ảnh tộc mới tiếp tục ra đời.”

Lần này có thể xem như tìm được ngọn nguồn của Ảnh tộc.

Hắn vừa nói vừa giơ kiếm trong tay lên, mạnh mẽ chém xuống hắc cầu kia.

Sau khi chém một kiếm này ra, hắc cầu lớn lập tức bị chém thành hai nửa.

Ngay sau đó, tiếng gào rú thê lương sắc nhọn từ trong hắc cầu truyền ra.

Mấy luồng khí màu đen không rõ bay về phía giữa không trung, chợt tan biến.

Chỉ một lát, trời đất thay đổi, tiếng gầm rú không ngừng!

Không riêng gì Khương Thành và Thư Bạch Vi bên này, bên ngoài những cao thủ đang tranh đoạt “súng bắn nước” cũng đứng không vững.

Toàn bộ bí cảnh long trời lở đất, nhanh chóng sụp đổ.

Ngay sau đó, tầng vách ngăn lực hỏa bên trên cũng vỡ tan.

Mảng lớn Ảnh tộc rơi xuống giống như từng đám mây đen, lần lượt bị đánh tan.

Cùng với sự tan vỡ và biến mất của bí cảnh, bên ngoài lại xuất hiện khoảng không hỗn độn.

Ảnh tộc trong đó lộ ra, giống như sợi tơ bị bén lửa, hóa thành tro tàn với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, Ảnh tộc vốn ở tầng thứ bảy dường như mất đi chống đỡ, cũng bắt đầu quá trình sụp đổ.

Toàn bộ Ảnh tộc ở tầng thứ bảy đều bị cuốn vào hỗn độn hư không.

Sau đó nhanh chóng bị chôn vùi, không thừa lại chút cặn bã.

Thành Ca hiểu ra, xem ra tầng thứ bảy cũng là do con người chế tạo ra.

Mà tất cả những biến cố này vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy bên trên hắc cầu lớn đã bị bổ ra làm hai nửa có một ngọn lửa lớn tạo thành ảo ảnh hình người che trời lấp đất, giương nanh múa vuốt.

“Ai dám làm hỏng pháp khí của ta!”

“Đáng chết!”

Hắn giống như thần minh thật thụ, uy nghiêm kinh sợ toàn thể mọi người..

Thư Bạch Vi bên cạnh cùng với đám người Thương Hư đại đế nơi xa chưa lấy lại được tinh thần, tất cả đều cảm nhận được sự sợ hãi phát ra từ nội tâm.

So với nó, bảy tên Viêm tộc lúc trước quả thật không đáng nhắc tới.

Tên này chẳng qua chỉ là sự tồn tại giống như một dạng ý niệm, không có bất cứ một chút lực hỏa nào cũng đã khiến người ta không thể chống lại uy áp đáng sợ.

Khương Thành ngẩng đầu, bình tĩnh không sợ, đối diện với ảo ảnh kia.

“Là ta.”

“Chết!”

Cùng với tiếng hét này, ảo ảnh vung một chưởng xuống.

Chỉ trong chớp mắt ngân hà đảo lộn, vô số khe hở không gian bị chặn lại.

Hỗn độn loạn lưu giống như bị gió mạnh thổi qua, dạt về hai bên, lộ ra một con đường!

Nhưng trận gió thổi không dứt kia bị bắt quay đầu, thổi ngược về nơi xuất phát.

Cho dù thời gian hay là không gian, ở giây phút này đều đồng thời tán loạn.

Cho dù sử dụng thần hồn để cảm giác, Khương Thành cũng không nhìn thấy bất kì người nào.

Hắn giống như bị cô lập trống rỗng…

Thực lực như vậy quả thật đã vượt qua sự hiểu biết của hắn.

Đối phương làm được như vậy, thậm chí ngay cả quy tắc cũng không sử dụng.

Chỉ một ý nghĩ mà thôi.

Phù!

Khương Thành bị thổi ngay trước mặt.

Thứ tan biến đầu tiên là Tiên hồn của hắn.

Mà trước đó, toàn bộ huyền văn của hắn đã tan biến từ lâu, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản.

“Tinh! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch, chuẩn bị phương án hồi sinh!”

Nói thật, Khương chưởng môn thật sự rất tò mò, không biết lần này hệ thống sẽ xử lý kẻ địch này như thế nào.

Mức độ cường đại của đối phương đã vượt qua mức bình thường.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy muốn giết chết đối phương có phần không quá thực tế.

“Tinh! Ký chủ sống lại!”

Chuyện gì vậy?

Không có phương án giải quyết?

“Sao lại thế này? Hệ thống lão huynh, chẳng lẽ ngươi không thể làm gì được?”

“Tinh! Mục tiêu đã tiêu vong, không cần phương án giải quyết, ký chủ sống lại lập tức chiến thắng mục tiêu!”

Giọng nói của hệ thống vẫn lạnh băng như trước, không có bất kì tình cảm gì.

Chuyện này…

Thành Ca mờ mịt nhìn chung quanh, thấy xung quang tất cả đều là Hỗn độn loạn lưu.

Đôm đốp đôm đốp đánh vào người hắn, khiến hắn khó khăn trong việc phân biệt rõ ràng phương hướng.

Thư Bạch Vi đâu?

Thương Hư đại đế và đám người Bạch Vô Khải đâu?

Huyền giới đâu?

Tiên giới đâu?

Còn ở bên kia, Thư Bạch Vi thất hồn lạc phách nhìn hỗn độn hư không đang dần hồi phục sự bình tĩnh lại, không nói gì.

Cách đó không xa, Thương Hư đại đế và đám người Bạch Vô Khải nhao nhao đi tới.

“Khương đạo hữu đi đâu rồi?”

“Đúng vậy, Khương hiền giả đâu?”

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Thư Bạch Vi không có cách nào trả lời bọn họ.

Bởi vì ngay cả nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ rất nhanh đã thuận lợi về tới Huyền giới, được bốn tộc nhiệt liệt hoan nghênh.

Sau đó trong vòng một năm ngắn ngủi, Huyền giới đã xảy ra rất nhiều thay đổi.

Những khe hở dần dần biến mất, hơn nữa tầng thứ bảy sụp đổ, Khư động cũng không thấy đâu.

Cuối cùng Huyền giới và Tiên giới hoàn toàn tiếp xúc với nhau.

Những sự thay đổi này đã làm biến đổi tình trạng hai giới.

Thương La Ma Đế, Đại Diễn Tiên Đế và những tiên nhân khác bị mắc kẹt ở Huyền giới lũ lượt trở về Tiên giới.

Sau khi bọn hắn trở về, thứ nhìn thấy là một Tiên giới đã bị Ảnh tộc tàn sát bừa bãi đến khắp nơi hoang tàn.

Còn ở Tiên giới, rất nhiều người cũng phát hiện ra thế giới mới là Huyền giới.

Hai giới bắt đầu liên lạc thường xuyên và chặt chẽ.

Lúc bắt đầu có xảy ra xung đột với nhau, sau đó dần dần hình thành sự hợp tác.

Bởi vì Tiên giới bên này cũng có một kẻ thù chung của cả giới, Ảnh tộc.

Đối phó với tộc quần này, người Huyền tộc có được tâm quy tắc bản mini, đương nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều so với các tiên nhân.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Mười nghìn năm, một trăm nghìn năm, hai trăm nghìn năm…

Sau khi trải qua triệu năm, sự uy hiếp của Ảnh tộc đã không còn nghiêm trọng như lúc trước, rất nhiều Ảnh tộc thậm chí còn không dám ngang nhiên xuất hiện công khai.

Dường như đại kiếp nạn trong truyền thuyết thật sự đã trôi qua.

Kết cấu của Tiên giới trong khoảng thời gian này cũng đã xảy ra sự thay dổi nghiêng trời lệch đất.

Ảnh tộc hủy diệt rất nhiều thế lực.

Còn những người người trở về từ Huyền giới, cùng với sự hợp tác của một số thế lực ở Huyền giới và Tiên giới, rất nhiều kết cấu vốn có đã từ trước cũng từ từ thay đổi.

Nhưng cũng chính trong ngày hôm nay, trên không trung của Linh giới, một khe không gian cái bị một đôi tay từ từ xé mở.

Một bóng người từ trên trời rơi xuống, dừng ở bên dưới dãy núi.

Ở trong hư không hỗn độn tìm kiếm nhiều năm, cuối cùng Thành Ca cũng đã lần nữa trở lại Tiên giới.

Chương 732.

Vừa xuống tới mặt đất, Thành Ca đã định sử dụng Tiên hồn cảm giác xung quanh.

Lúc trước khi ở Huyền giới, Tiên hồn bị hạn chế nghiêm trọng, hắn sắp kiềm đến hỏng rồi.

Bây giờ thực lực của hắn rất mạnh, Tiên hồn mênh mông cuồn cuộn toát ra, trong chớp mắt đã bao trùm nửa Linh giới.

Vô số tiên nhân trong chớp mắt đó đã nhận ra có cường giả thực lực rất mạnh đang nhìn trộm.

Bởi vì hắn không cẩn thận khiêm tốn như những người khác, hắn không có ý định che giấu gì.

Thần hồn của những Tiên Tôn và Tiên Vương đó chấn động, run bần bật.

Bọn họ cảm nhận được sự sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Nhóm Chuẩn Đế nhóm sắc mặt biến đổi, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhóm Tiên Đế nhóm kinh ngạc nghi ngờ nhìn lên không trung, tất cả đều là sắc mặt nghiêm trọng.

“Đây là ai?”

“Thần hồn sao có thể mạnh như thế?”

“Vậy mà khiến Bản đế cảm thấy đủ để uy hiếp đến tính mạng, sao có thể?”

“Chẳng lẽ là dị thế giới xâm lược?”

Cho đến ngày nay, những cường giả đứng đầu Tiên giới và Huyền giới đều đã nghe nói bên ngoài còn có những thế giới khác.

Những thế giới đó thậm chí có những nơi còn lớn mạnh hơn Tiên giới.

Phản ứng của bọn họ bị Thành Ca nhìn thấy hết.

Trong lòng thầm bật cười, ta đây là tiên nhân Tiên giới vừa tạo ra có được không?

Hắn đưa Tiên hồn ra cũng không phải vì khoe khoang, mà là để sớm tụ họp với người của mình.

Ví dụ như những đệ tử Phi Tiên môn kia của mình.

Nhiều năm không gặp, chắc sẽ không lại thê thảm giống như lần trước, chờ mình đến cứu đó chứ?

Nhưng mà không đợi Tiên hồn của hắn hoàn toàn mở rộng hết, đối diện đột nhiên nổi lên gió lốc mãnh liệt hơn.

Ong!

Thành Ca chỉ cảm thấy đầu của mình giống như bị búa đập vào đầu.

Trong đầu vù vù, thức hải nổi lên sóng gió mãnh liệt.

Ý thức của hắn trong khoảnh khắc đó suýt nữa bị dập nát hoàn toàn, Tiên hồn bị tấn công trước nay chưa từng có.

Sự tấn công đến từ bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất không chỗ nào không có.

Một tia lý trí cuối cùng còn lại, nội tâm của hắn hiện lên một dấu chấm hỏi rất lớn, tình huống bây giờ là như thế nào?

Chẳng lẽ chính mình bị một đám Tiên Đế Ma Đế phục kích vây công?

Không đúng!

Mình trở về không báo trước.

Mấy năm nay hắn vẫn luôn ở trong Hỗn độn loạn lưu, cũng coi như là lận đận rồi.

Tuy rằng thời gian trôi qua trong Hỗn độn loạn lưu không giống với Tiên giới, ca này cũng không trải qua hơn triệu năm, nhưng với hắn mà nói, đây xem như một lần ăn đắng hiếm thấy.

Cũng may mắn chỗ lúc trước lưu lạc không xa Tiên giới, nếu không chỉ e sẽ không về được.

Không đợi hắn kịp phản ứng lại, vô số tinh thể uy năng lóng lánh cấp Diệt thế bỗng nhiên xuất hiện ở xung quanh hắn

Ngay sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía hắn.

Tiên hồn của Thành Ca sắp bị xé rách thành từng mảnh, không thể làm nên hành động phản kích gì.

Khi hắn đang chửi mẹ nó, vô số tinh thể quay xung quanh hắn nổ tung bao trùm lấy hắn.

Uy lực của cú nổ mạnh này rất khủng khiếp.

Mỗi một lần đều đủ để hủy diệt vô số tiểu thế giới.

Chỉ dựa vào Ma thể Tiên thể và Thủy Nguyên Long Cốt là không ngăn được.

Nhưng đã ở trong Hỗn độn loạn lưu nhiều năm như vậy, Thành Ca cũng coi như là bị bắt rèn luyện thân thể.

Vậy mà có thể gắng gượng chống đỡ không chết.

Cùng lúc đó, bàn tay trong suốt bên trong Tiên hồn cũng theo đó lướt qua, làm sóng to gió lớn trong thức hải của hắn cũng từ từ dịu xuống.

Nhưng mà chuyện này cũng chưa xong.

Ngay sau đó, vô số Cửu Thải Thiên Tinh ở bên ngoài cơ thể hắn nhanh chóng ngưng kết.

Sau một lát, lấy hắn làm trung tâm, hình thành một tòa núi cao tinh quang rạng rỡ.

Cả người hắn chẳng khác gì bị phong ấn trong núi.

Một lúc lâu sau, ca rốt cuộc cũng kiên trì qua.

Sau đó lập tức triển khai phản kích.

Dự định làm nổ tung núi Cửu Thải Thiên Tinh này thoát ra.

Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện việc này không dễ.

Vừa rồi còn có thể cảm giác được Tâm Quy tắc, vậy mà giờ lại lần nữa bị ngăn cách.

Còn Tiên lực Huyền lực trong cơ thể hắn cũng hao hết trong đợt công kích hủy diệt vừa rồi, bây giờ không điều động huyền văn ra được.

Trừ chuyện này ra, hắn còn phát hiện ra Cửu Thải Thiên Tinh này quá cứng.

Không chỉ có thể ngăn cách Tiên lực và Quy tắc, mà còn có thể ngăn cản hắn đánh vào bên trong.

Bận rộn cả một ngày, ngay cả mảnh vụn bên ngoài hắn cũng chưa đánh rơi được.

"Tạo nghiệt! Mẹ nó ai làm thứ này?"

"Có cần phải tuyệt như vậy không?"

"Có bản lĩnh ngươi trực tiếp giết ta đi!"

Giọng nói của Thương Linh nhanh chóng từ sâu trong huyền văn vang lên: "Không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ là Thiên Đạo Tiên giới làm."

Mấy năm nay cho dù Thành Ca đụng phải cái gì, tỷ này đều làm bạn đồng hành với hắn.

Tư thế oai hùng của Khương chưởng môn ở trong Hỗn độn loạn lưu cùng với những nguy hiểm phát sinh trong quá trình đi, nàng xem như là người duy nhất được chứng kiến.

"Thiên Đạo Tiên giới?"

"Nó có bệnh à, ta cũng không đắc tội nó!"

Thành Ca hoàn toàn không cách nào hiểu được, hắn tỏ vẻ tức giận khó chịu: "Huống chi đây là ở Tiên giới, không phải ở Huyền giới, ta xem như người địa phương, không phải kẻ xâm lấn, nó dựa vào cái gì?"

Còn nữa, nếu là bị Tiên Minh và đám Đế Cảnh ở Thánh Điện kia phục kích, hắn còn có thể hiểu.

Nhưng Thiên Đạo?

Thành Ca tự hỏi, bản thân cũng không phải cái loại thiếu niên mắc hội chứng tuổi teen nhìn bầu trời cũng không vừa mắt.

Chưa từng nghĩ tới muốn nghịch thiên, giết trời gì đó.

“Từ trước đến nay ta tuân thủ kỷ luật, nước sông không phạm nước giếng với Thiên Đạo, vì sao nó phải làm như vậy?”

“Nếu ta đoán không sai, Thiên Đạo đã nhận ra hơi thở Hỗn độn loạn lưu trên người của ngươi.”

Thương Linh thật ra rất bình tĩnh, tuy rằng nàng không có thực lực biến thái như Thành Ca nhưng lại có kiến thức rộng rãi.

“Ngươi nghĩ kĩ lại xem, Hỗn độn loạn lưu vẫn luôn ở bên ngoài Tiên giới. Ngươi có từng bắt gặp nó ở trong Tiên giới chưa?”

Khương Thành suy nghĩ một chút: “Chuyện này… thật sự không có.”

“Nếu thế thì, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hỗn độn loạn lưu làm Thiên Đạo cảm nhận được cảm giác uy hiếp mãnh liệt, cho nên nó mới có thể dốc toàn lực tiêu diệt.”

“Còn ngươi, chỉ là bị liên lụy ngộ thương tới thôi.”

Thành Ca kinh ngạc nói: “Thiên Đạo không phải không có thủ đoạn tấn công trực tiếp à?”

Thương Linh im lặng hồi lâu, lúc này mới buồn bã nói: “Ngươi không phát hiện Tiên giới của chúng ta khác biệt với các thế giới khác ư?”

“Có gì khác biệt?”

“Vị diện cùng loại như Chân Viêm thế giới, tuy rằng trình độ lực hỏa của bọn họ cao hơn nhưng thế giới kia chỉ có người Viêm tộc. Còn như Huyền giới, cũng chỉ có người Huyền tộc.”

Cuối cùng Thương Linh nói: “Ta nghi ngờ Tiên giới của chúng ta là một thế giới đặc biệt.”

Thành Ca không cần suy nghĩ nói: “Đương nhiên rồi, dù sao cũng là nơi có thể sinh ra vai chính như ta.”

Thương Linh phục hắn luôn, đã đến tình cảnh này rồi mà còn không quên dát vàng lên mặt mình.

Nàng không nhịn được nói một cách mỉa mai: “Vậy vai chính như ngươi có thể giúp ta thoát khỏi chỗ này ngay lập tức không?”

Nàng cũng rất nôn nóng.

Sau khi trở về vốn định lập tức đoạt lại vị trí Chúa tể tốc độ, phục hồi chân thân Thương Long.

Không ngờ biến cố xảy ra quá nhanh, ngay cả nàng cũng bị giam ở nơi này. “Khụ, chuyện này chỉ e phải cần một khoảng thời gian.”

Thành Ca cảm thấy khó chịu, vốn định sau khi trở về sẽ đại sát tứ phương, kết quả lại bị phong ấn, có thực lực nhưng lại không thể sử dụng được.

“Qua một thời gian nữa để ta có thể tích cóp đủ lực lượng, đánh xuyên qua thứ tinh thể đang phong ấn này.”

Hai người bọn họ đang ở đây nói chuyện, bên ngoài cũng dần dần có một số tiên nhân bay về phía này.

Chương 733.

“Những cột sáng chọc trời vừa nãy là từ hướng này phát ra đúng không?”

“Đúng vậy, dao động lớn như vậy, ta sống hơn chục triệu năm cũng chưa từng thấy.”

“Vừa nãy suýt còn tưởng rằng đại kiếp nạn tiếp theo đã đến, sắp diệt thế rồi.”

“Thật là đáng sợ!”

“Động tĩnh lớn như thế nhất định là có dị bảo xuất thế, mau tìm kĩ xem!”

“Không cần tìm nữa, ở ngay chỗ này…”

Trước đó còn tốp ba tốp năm thảo luận, bỗng nhiên tất cả đều ngừng lại.

Chỉ còn có tiếng thở dốc.

Lúc lâu sau mới có người phá vỡ sự im lặng.

“Đây… là Cửu Thải Thiên Tinh sao?”

“Hình như… phải, đúng là nó?” Có người nuốt nước miếng, lắp bắp trả lời.

“Một ngọn núi làm từ Cửu Thải Thiên Tinh?”

“Sao vậy được? Có thể nào là nhìn nhầm không?”

Cũng không trách bọn họ phản ứng lớn như vậy.

Thiên Tinh nổi tiếng bởi tính ổn định, cứng cỏi, ngăn cách hiệu quả cao.

Những đặc điểm này gần như được tạo ra vì để ngăn cản sự công kích.

Ngũ Thải Thiên Tinh cũng đã có thể sử dụng để chế tạo Tiên giáp Thất giai, có thể nói là thứ vô giá.

Mà Cửu Thải Thiên Tinh càng là tài liệu không thể thiếu để chế tạo Tiên Giáp Cửu giai, tiến giai đến Tiên bảo cấp Chí Tôn.

Gọi nó là tài liệu quý đứng đầu cũng không quá.

Một kiện Tiên Giáp Cửu giai, thông thường chỉ cần dùng một khối nhỏ như trứng bồ câu.

Nhưng khối Cửu Thải Thiên Tinh nhỏ này lại làm khó vô số Chuẩn Đế.

Nguyên nhân là vì quá hiếm.

Nghe nói thứ đồ chơi này là thiên địa chí bảo còn lưu lại từ khi mới hình thành Tiên giới, dùng một khối sẽ ít đi một khối.

Mỗi khi có Cửu Thải Thiên Tinh mới hiện thế đều sẽ gây nên cuộc tranh đoạt không hồi kết và một hồi gió tanh mưa máu.

Mà bây giờ, xuất hiện ở trước mặt bọn họ là một ngọn núi do Cửu Thải Thiên Tinh tạo thành.

Tuy ngọn núi này không quá to lớn nhưng cũng có phạm vi hơn mười dặm.

Nhiều Cửu Thải Thiên Tinh như vậy, nếu tất cả đều tung ra ngoài, kết cấu Tiên giới có lẽ sẽ phải thay đổi thêm lần nữa.

Cho dù là vì nó mà gây nên đại chiến ngập trời, hay là nó được chế tạo thành số lượng lớn Tiên Giáp Cửu giai rồi gây nên ảnh hưởng đều khiến lòng người hoảng loạn.

Người thứ nhất phát hiện ra nơi này là một tông môn nhỏ ở trên đảo Trường Hàn nằm ở biên giới phía tây Linh giới, Tuyết

Linh tông.

Linh giới gần như là nơi các loài sinh vật kì lạ hiếm hoi tụ tập.

Như Thủy Linh tộc, Cốt tộc, Khí tộc… năm đó hạ giới, bọn họ đều không phải là con người, có mấy loài thậm chí cả hình dạng con người cũng không có.

Nhưng đều tu luyện Tiên lực và Quy tắc Tiên giới.

Người trong Tuyết Linh tông đều là Tuyết Linh thể, nhìn từ xa giống như một đống người tuyết được điêu khắc cẩn thận.

Cho dù bị dập nát cũng không nhìn thấy một chút máu và xương cốt nào.

Tông chủ Tuyết Linh tông, Tiên Vương cửu trọng, Hàn Dung, lúc này đang ngơ ngác nhìn ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh trước mặt.

Bây giờ hắn không cảm thấy mừng như điên, mà là hoài nghi và sợ hãi nhiều hơn.

Một đống Cửu Thải Thiên Tinh lớn như vậy, nghĩ như thế nào cũng không đúng lắm.

“Nhất định là nhìn lầm rồi!”

Hắn bỗng nhiên giơ Tiên nhẫn Thất giai trong tay lên, Tiên lực trên người phóng ra.

Vốn cơ thể tuyết trắng lại nhanh chóng biến thành màu đỏ tươi.

Cùng lúc đó, Tiên nhẫn trong tay hắn đập thật mạnh vào ngọn núi Tiên Tinh.

Ầm!

Mảng lớn bông tuyết hình lục giác lan tràn, dưới sự trợ lực của quy tắc tuyết, lực sát thương của một kích này rất mạnh.

Nhưng không đợi hắn thấy kết quả, cả người đã bị chấn đến bay ngược ra ngoài.

Ở giữa không trung, Tiên nhẫn Thất giai trong tay hắn cũng bị vỡ vụn.

Cùng lúc đó, hai tay hắn cũng mềm oặt mà thả xuống.

Hắn bị chấn thương.

Không chỉ vậy, Tiên Khí của hắn cũng bị phá hủy bởi một đòn kia.

Mọi người xung quanh im lặng.

Tất cả các đệ tử ngơ ngác nhìn chưởng môn lăn trên mặt đất mấy chục vòng, dáng vẻ chật vật không chịu nổi hoàn toàn không phù hợp với hình tượng cường đại uy nghiêm trước đây của hắn.

Nhưng Hàn Dung đã không quan tâm những thứ này.

Thật vất vả mới đứng vững, hắn đã thay đổi gào lên giống như là bị người đánh một roi.

Cảm xúc dồn dập khó có thể khống chế.

“Là thật!”

“Thật sự là Cửu Thải Thiên Tinh!”

Là chủ của một môn phái, hắn dùng bản năng nghiệp vụ còn sót lại của mình ra một loạt mệnh lệnh.

“Nhanh! Nhanh chóng dọn Thiên Tinh về!”

“Chặn tin tức lại!”

“Từ hôm nay, bất kỳ ai trong Tuyết Linh tông cũng không được ra ngoài!”

Hơn mười vị trưỡng lão Tuyết Linh tông ở đây không cần hắn nhắc nhở cũng đã biết nên làm như thế nào.

Chí bảo như vậy, một khi để lộ ra ngoài, Tuyết Linh tông chắc chắn không thể sở hữu.

Vì thế ngay sau đó, bọn họ lập tức hành động.

Núi Cửu Thải Thiên Tinh đương nhiên là rất nặng, nhưng là Tiên Vương, cho dù thay đổi địa hình cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đối bọn họ mà nói, vận chuyển về không khó.

Rất nhanh, tòa bảo sơn phong ấn Khương chưởng môn đã bị bọn họ nâng lên từ bên ngoài.

Rồi sau đó hổn hà hổn hển dọn về trong Tuyết Linh tông.

Ở bên ngoài đại trận tuyết đóng băng trắng xóa, bọn họ lại bố trí hàng loạt mê trận để che giấu tai mắt, cuối cùng thuận lợi giấu ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh ở sau núi Tuyết Linh tông.

Tới bước này, chưởng môn và các chưởng lão vẫn luôn bận rộn mới có thể dần bình tĩnh lại.

Nhìn phương hướng phía xa bị đại trận che giấu, trong lòng mọi người vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Chúng ta… thật sự lấy được một ngọn núi do Cửu Thải Thiên Tinh tạo thành?"

Đại trưởng lão Hàn Trác hít sâu một hơi, lại khó nén ngữ điệu run rẩy kích động: "Đúng vậy, chúng ta lấy được…"

Các trưởng lão vui sướng vô cùng, giống như là trúng giải thưởng lớn, bàn tán sôi nổi.

"Trên đời sao lại có một ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh lớn như vậy?"

"Thật không thể tưởng tượng được."

"Đây là trời cao ban tặng cho Tuyết Linh tông chúng ta?"

"Nếu không phải xuất hiện trên đảo Trường Hàn thì không đến lượt chúng ta ra tay!"

Chưởng môn Hàn Dung gật đầu, hạ giọng nói: "Đúng vậy, nhưng phàm là dừng ở bất kì chỗ nào khác cũng đều không có quan hệ với Tuyết Linh tông của chúng ta."

Hắn tự hiểu rõ mình.

Tiên Vương ở Tiên giới đúng là coi như cường giả một phương.

Nhưng bên trên còn có Chuẩn Đế và Tiên Đế.

So sánh với những thế lực càng mạnh mẽ đó, Tuyết Linh tông vốn chả là gì cả.

"Tiếp tục ngăn chặn tin tức, tuyệt đối lần không được để lộ bất kì tin tức nào tiếng gió ra!"

Hàn Trác và các trưởng lão khác gật đầu thật mạnh.

"Bọn ta biết rồi!"

Nếu như để lộ bất kì thông tin nào ra ngoài, bị những tông môn mạnh hơn biết được, lúc đó chờ đón Tuyết Linh tông không phải lợi ích to lớn mà là, nguy cơ diệt môn.

Có trưởng lão không nhịn được hỏi: "Vậy tiếp theo chúng ta nên xử lý bảo bối vô giá này như thế nào, chế tạo Tiên Giáp Cửu giai à?"

Vừa nghĩ tới mình chỉ là Tiên Tôn, Tiên Vương cũng có thể sở hữu Tiên Giáp Cửu giai, rất nhiều trưởng lão ở phấn khích đến xanh mắt.

"Nếu có được Tiên Giáp Cửu giai, thực lực của chúng ta có thể tăng gấp mấy lần!"

Nhưng mà ngay sau đó, Hàn Dung lập tức cười một cách lạnh lùng.

"Chế tạo Tiên Giáp Cửu giai? Các ngươi đang nằm mơ à?"

"Cửu Thải Thiên Tinh, cho dù Chuẩn Đế hậu kỳ muốn cắt được một khối nhỏ cũng phải mất thời gian năm này tháng nọ, chúng ta lại không thể lay chuyển được nó tí nào."

Là một chưởng môn, hắn vẫn là người làm đến nơi đến chốn.

"Huống gì những người đang ngồi ở đây, có ai đạt tới cấp độ luyện khí tiêu chuẩn kia?"

Chương 734.

Lời này của hắn nói khiến cho các trưởng lão trong điện không thể không thừa nhận là sự thật.

Tuyết Linh tông vốn không có năng lực tiêu hóa tòa bảo sơn này.

"Chúng ta nên làm như thế nào?"

"Chẳng lẽ cứ để ở đó nhìn?"

Đại trưởng lão Hàn Trác hơi mỉm cười: "Đương nhiên không!"

"Khó khăn lắm mới được trời cao ban cho báu vật vô giá, nếu chúng ta không dùng được thì đổi với người khác."

“Chúng ta cần suy nghĩ là đổi nó thế nào để lấy được đủ nhiều tài nguyên tu luyện.”

Ngay lúc Tuyết Linh tông đang thảo luận “bán đi” tòa bảo sơn này như thế nào, trong một tông môn khác tên là Cực Thịnh tông cách đảo Trường Hàn hơn trăm vạn dặm, cũng đang thảo luận về Cửu Thải Thiên Tinh.

“Rốt cuộc là dị bảo gì xuất thế?”

Bọn họ ở ngoài trăm vạn dặm, vừa rồi đồng thời cũng đã nhận ra động tĩnh.

“Cửu Thải Thiên Tinh tạo thành ngọn núi?”

“Chẳng lẽ là nói đùa?”

“Chính xác tuyệt đối!”

“Người của chúng ta còn truyền cả hình ảnh về.”

Mọi người trong điện rất nhanh đã thấy được tòa bảo sơn thần kỳ lung linh rực rỡ truyền ra từ trên Tiên khí truyền ảnh.

Lập tức, cành lá trong điện di chuyển như đám ma nhảy múa lung tung.

Người tu luyện trong Cực Thịnh tông đều là Mộc Linh thể, hình dạng hiện ra bên ngoài là từng gốc đại thụ hình người.

Quá trình tu luyện của bọn họ là từ cây giống nhỏ tu luyện thành đại thụ che trời.

Trong quá trình này, thực lực của bọn họ cũng lần lượt tăng lên.

Rất nhiều tộc nhân Mộc Linh sau khi cắm rễ đầy đất sẽ khiến cành lá quanh người trở nên tốt tươi, thậm chí Mộc khí quá nhiều cho nên người không thể tới gần.

Mà phương thức tu luyện của Cực Thịnh tông lại đi theo một con đường riêng.

Một đệ tử Cực Thịnh tông cấp Chân Tiên cắm rễ xuống dưới, không mấy năm là có thể khiến dãy núi trong phạm vi trăm dặm biến thành đất cằn sỏi đá.

Bởi vì hai đảo này cách nhau không xa lắm, Cực Thịnh tông và Tuyết Linh tông xem như đối thủ cũ.

Hai tông môn tranh đấu nhiều năm như vậy rồi, đương nhiên giữa hai tông môn đều có gián điệp của nhau.

Bởi vậy, Tuyết Linh tông có hành động lớn gì, Cực Thịnh tông thường là người biết được đầu tiên.

Tông chủ Cực Thịnh tông, Phác Phong nỗ lực nén kích động trong lòng mình: "Tuyết Linh tông thật là ý nghĩ hão huyền, loại chí bảo này bọn họ cũng dám độc chiếm?"

Hắn không có cách nào bình tĩnh trở lại.

Một ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh lớn như vậy, giá trị đã không thể đánh giá được.

Đừng nói là mấy loại tông môn chỉ có Tiên Vương tọa trấn như bọn họ.

Cho dù Tiên Đế nhìn thấy một ngọn núi như vậy có lẽ cũng sẽ trở nên điên cuồng nhỉ?

"Cũng không nhìn xem chính mình như thế nào, bọn họ xứng chiếm hữu sao?"

"Ngọn núi này phải thuộc về Cực Thịnh tông chúng ta!"

"Chúng ta nên làm như thế nào?"

"Thực lực của đám người tuyết kia cũng không thua kém chúng ta!"

Phác Phong thản nhiên nói: "Bây giờ bọn họ còn không biết tin tức đã bị lộ, sẽ không đề phòng gì với chúng ta."

"Tối nay lập tức hành động!"

"Lặng lẽ dọn ngọn núi kia về đây!"

Tộc nhân Mộc Linh rất am hiểu việc lẻn vào, chỉ cần nơi có cỏ cây đều không thể tránh thoát bọn họ lẻn vào.

"Không thể nào ngồi nhìn Tuyết Linh tông trở nên lớn mạnh!"

Ngay khi bọn họ bí mật bàn bạc, Tiên hồn của Thành Ca cuối cùng đã khôi phục một phần.

Cửu Thải Thiên Tinh vốn có thể ngăn cách một phần Tiên hồn.

Đặc biệt một ngọn núi lớn như vậy, có thể nói không có Tiên hồn nào có thể xuyên thấu qua.

Nhưng Tiên hồn của Thành Ca đã biến dị, bàn tay trong suốt kia gần như là không kiêng kỵ gì, rất nhanh đã mang theo một tia thần niệm của hắn ra bên ngoài.

Thử dò xét tình huống một chút, hắn không biết nên khóc hay cười.

Bản thân vậy mà bị coi thành bảo vật, bị người vận chuyển trở về tông môn?

Phản ứng đầu tiên của hắn là khó chịu.

Mặt mũi của ca đâu?

Các ngươi dám coi ta như hàng hóa?

Nhưng ngay sau đó hắn đã thay đổi ý tưởng.

Bởi vì thần niệm bên ngoài của hắn cảm giác được Tiên Nguyên Chi Khí nồng đậm.

Phần lớn tông môn đều sẽ tọa lạc ở nơi có Tiên Nguyên Chi Khí nồng đậm, Tuyết Linh tông cũng không ngoại lệ, phía dưới tông môn này còn có một Tiên Minh Khoáng mạch.

Tuy rằng phẩm cấp không cao, nhưng đối với hắn bây giờ mà nói, có thể coi như nắng hạn gặp mưa rào.

Cửu Thải Thiên Tinh có thể ngăn cách cả lực quy tắc, hắn bị phong ấn ở bên trong, ngay cả nhẫn không gian trữ vật cũng không dùng được, uổng phí một đống tiên đan không dùng được.

Nếu đổi thành tiên nhân khác, bây giờ không làm được gì cả, chỉ có một con đường là chờ chết ở bên trong.

Nhưng Tiên hồn của Thành Ca rất đặc biệt, có thể lấy một phần Tiên Nguyên Chi Khí trong phạm vi trăm dặm quanh người để khôi phục trạng thái.

Chỉ cần Tiên hồn khôi phục hơn nửa, hắn có thể dùng Tiên thuật nghịch chuyển cực hạn Hồn Nguyên nuôi ngược lại Tiên lực của bản thân.

Một khi hắn khôi phục một phần Tiên lực, Cửu Thải Thiên Tinh này không thể trói buộc hắn nữa.

Nhưng dãy núi nơi trước đó hắn bị Thiên Đạo tấn công đã sớm bị quét sạch Tiên Nguyên Chi Khí.

Vốn hết đường xoay xở, từ từ tu luyện mất hết mấy chục ngàn năm hắn cũng không khôi phục nguyên khí được.

Bây giờ bị Tuyết Linh tông dọn đến nơi đây, ngược lại lại xem như giúp hắn.

Xem chừng chỉ cần một năm là có thể thoát khỏi trói buộc.

Mà nếu có thể sử dụng Tiên Tinh Mạch Kháng của tông môn, vậy tốc độ khôi phục sẽ trở nên càng nhanh.

Có lẽ không dùng đến một tháng là có thể phá núi mà ra.

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được đưa Tiên hồn thăm dò phía bên ngoài.

Ở bên kia có một đám đệ tử ngồi nghiêm chỉnh, xem như trông coi.

Bọn họ không phải trông coi Thành Ca, dù sao ở trong mắt bọn họ, ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh này là vật chết, phòng bị chủ yếu là sự thăm dò từ bên ngoài.

Một đám người tuyết khuôn mặt tinh xảo, cực kỳ đẹp đẽ, cùng với biểu cảm nghiêm túc, căng chắc thật ra rất đáng yêu.

Trước mắt Tiên hồn của hắn cũng chỉ có thể kéo dài trăm trượng, rất nhanh đã chọn một người đệ tử trong số đó thoạt nhìn như người dẫn đầu đám người tuyết.

Nhìn cảnh giới của nàng đã tới Tiên Tôn Cửu trọng.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là một đệ tử chân truyền quan trọng.

“Này, chào tiểu muội muội!”

Người tuyết kia sợ hãi kinh ngạc vội vàng nhìn xung quanh.

“Ai, ai đang nói chuyện?”

Những người tuyết khác cũng bị quấy rầy, nhanh chóng nhìn lại.

“Hàn Linh, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vừa nãy có người nói chuyện, các ngươi nghe thấy không?”

“Không có!”

Người tuyết tên là Hàn Linh nhíu mày, lại lần nữa dò xét khắp nơi, vẫn không thu hoạch được gì.

Ngay lúc nàng cho rằng vừa nãy là ảo giác, giọng nói của Thành Ca lại lần nữa vang lên ở chỗ sâu trong thức hải của nàng.

“Tiểu muội muội đừng tìm nữa, ta ở chỗ này.”

“Ngươi, ngươi là ai?”

Hàn Linh sợ hãi vô cùng.

Nàng biết đây là xâm chiếm thần niệm, cao cấp hơn truyền âm bình thường rất nhiều.

Có thể dễ dàng đi vào thức hải của nàng như vậy, chứng minh thực lực đối phương ít nhất cao hơn nàng gấp mười lần.

“Ta à?”

Thành Ca suy nghĩ trong đầu, cười tủm tỉm nói: “Ta là Sơn Thần của ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh này!”

“Sơn Thần? Là cái gì vậy?”

Hàn Linh cảm thấy khó hiểu.

Nàng nghi ngờ nhìn tòa bảo sơn to lớn trước mặt, cả người đều bị đổi mới hiểu biết.

“Ngươi, ngươi là ngọn núi này? Ngọn núi này thế mà là vật sống?”

Tuy rằng nàng không hiểu từ Sơn Thần này nhưng so với ý Thành Ca muốn thể hiện ra cũng không khác là bao.

Vì thế hắn lại lần nữa cười nói: “Đúng vậy, ta chính là ngọn núi này.”

Được hắn xác nhận, Hàn Linh suýt nữa đã nhảy lên ngay tại chỗ.

Phản ứng đầu tiên của nàng là nhanh chóng đi báo cáo cho chưởng môn cùng các trưởng lão, có quỷ!

Nhưng Thành Ca đã kịp thời gọi nàng lại. “Tiểu muội muội đừng trốn, nếu ta thậy sự muốn giết ngươi, ngươi cũng không

trốn thoát được…”

Hàn Linh suy nghĩ cảm thấy đúng, không khỏi dần dần bình tĩnh lại.

Chương 735.

“Vậy, ngươi muốn làm gì?”

Đối mặt với Hàn Linh vẫn cảnh giác như cũ, Thành Ca không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Bây giờ không phải ta muốn làm gì, mà là các ngươi chuyển núi Cửu Thải Thiên Tinh về đây là muốn làm gì?”

“Chuyện đó…”

Sắc mặt của Hàn Linh trở nên hơi mất tự nhiên, nàng ngập ngừng ấp úng, nửa muốn nói, nửa lại không đáp: “Ta không thể nói.”

Thành Ca là ai chứ, vừa nhìn vẻ mặt của nàng, cũng đoán được đại khái rồi.

Nhìn cảnh giới của đám người tuyết nhỏ này, cũng có thể biết được trình độ của tông môn này.

Bảo vật quý báu như thế này, trong những người trông coi, đến một Tiên Vương chỉ huy, lãnh đạo nhóm cũng không có.

Bọn họ hiển nhiên không có đủ năng lực để phá vỡ núi Cửu Thải Thiên Tinh.

Cho nên việc duy nhất mà bọn họ có thể làm, là bán đứt ngọn núi này đi.

Theo lý mà nói, bán ngọn núi này cho thế lực có Chuẩn Đế và Tiên Đế, để đối phương “giúp đỡ” cắt nó từ bên ngoài, sẽ giúp hắn thoát khỏi khó khăn.

Nhưng vấn đề là Thiên Tinh San cửu thải quá cứng, cho dù là Tiên Đế ra tay, cũng phải mất thời gian dài, hết năm này qua tháng nọ.

Nếu cứ tiếp tục cân nhắc, đắn đo, mua đi bán lại mãi, thì sẽ rất phiền phức.

Nói không chừng sẽ xử lý trong mấy chục ngàn năm mất.

Mà nếu như có gì đó bất ngờ xảy ra, ngọn núi này bị đem đi giấu ở nơi nào đó vắng vẻ, biệt lập với thế giới, như thế thì

càng tồi tệ hơn.

Thế còn không bằng hắn tự mình làm cho nhanh.

“Được rồi, được rồi, ta biết rồi, các ngươi muốn giết ta.” Hắn cố ý trêu trọc nói.

Hàn Linh ngớ ra, vội vàng phủ nhận: “Ta, bọn ta không có…”

Thành Ca ngắt lời nàng: “Không có sao? Ngọn núi này là hóa thân của ta, các ngươi chuyển ta khỏi chỗ ban đầu, chính là chặt đứt khả năng sống sót của ta!”

Hả, chuyện này?

Sắc mặt Hàn Linh thay đổi rõ rệt, nàng muốn phản bác, nhưng lại chẳng thể phản bác được.

Nghĩ kỹ một chút thì chẳng phải là như thế sao?

Nó giống như việc hung tàn chặt đứt rễ của một cái cây, rồi cưỡng ép chuyển nó đến một nơi khác, như thế cũng sẽ hại chết cái cây đó, có đúng không ?

Vì vậy, trong mắt nàng nổi lên sự áy náy ray rứt và hổ thẹn nặng nề.

“Vậy… ta nên làm thế nào?”

“Ta không muốn hại ngươi, bọn ta cũng không biết ngươi là đồ vật sống!”

“Bây giờ ta sẽ đi tìm Chưởng môn, bảo bọn họ chuyển ngươi về chỗ cũ…”

Đừng, đây không phải là hiệu quả mà anh đây muốn.

Phản ứng này của nàng, thật ra nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tu luyện giới thế mà vẫn còn những người tử thế và tốt bụng như thế này sao?

“Không cần đâu, rễ cũng đứt rồi, có chuyển về thì cũng muộn rồi, huống hồ Chưởng môn của ngươi chắc chắn sẽ không nghe theo ngươi đâu.”

Hàn Linh vô cùng lo lắng, vội vàng đáp: “Vậy, vậy ta cũng không thể cứ nhìn ngươi chết đi như thế này được, ta phải làm gì mới có thể cứu được ngươi?”

Cứu ta?

Chính Thành Ca cũng thấy hơi mơ hồ rồi.

Vốn dĩ hắn còn chuẩn bị rất nhiều lời thoại dùng để thuyết phục cô gái này, kết quả bây giờ chẳng cần dùng đến nữa rồi.

Lòng dạ của cô gái này thật là kỳ lạ.

Vẫn chưa thân quen với hắn, đã bắt đầu suy nghĩ thay cho hắn rồi sao?

Thậm chí Thành Ca còn nghi ngờ, cho dù nàng nhìn thấy kẻ thù gặp nạn và bị thương, chắc cũng sẽ đem về dốc lòng chăm sóc, cứu chữa mất.

"Chuyện này ấy mà, thật ta muốn ta tiếp tục sống cũng đơn giản thôi, bày một cái Tụ Nguyên trận ở gần đây là được, như thế là ta có thể hồi phục được một chút khả năng sống sót rồi."

Thứ mà hắn cần là nhiều Tiên Nguyên Chi Lực hơn, như thế có thể rút ngắn đáng kể thời gian thoát khỏi tình cảnh khó khăn này.

"Nhưng mà, pháp trận cấp cao quá thì ta không biết cách bày bố…"

"Không cần cấp quá cao, nhất giai là được rồi."

Chỉ cần có một Tụ Nguyên trận nhất giai, là Thành Ca có thể tạo được mối liên hệ với khoáng mạch tiên tinh ở đây rồi.

Đến lúc đó, hắn có thể sử dụng khoách mạch đó một cách tùy ý.

"Nhất gia là được sao?" Hàn Linh nào có biết dự định của hắn, nàng còn thấy hơi ngạc nhiên, sửng sốt nữa.

Tụ Nguyên trận nhất giai đơn giản vô cùng, Tiên Nguyên Chi Lực có thể tập hợp được cũng rất ít, đến Chân Tiên cũng rất ít khi dùng.

Một cái Tụ Nguyên trận bé tí như thế, "Sơn Thần" đã có thể hồi phục lại rồi sao?

"Không sai, nhất giai là được rồi, ta sao có thể vì bản thân mà hấp thụ quá nhiều Tiên Nguyên Chi Lực của tông môn các ngươi được chứ?"

Hàn Linh tí nữa thì bị hắn làm cho cảm động.

Nàng dụi dụi hốc mắt đỏ bừng, có chút thương cảm nói: "Ngươi đã ra nông nỗi này rồi, mà vẫn còn suy nghĩ cho bọn ta, xem ra đúng là một người tốt."

Thành Ca toát mồ hôi hột, đây là đang khen ta, hay là chê bai, hạ thấp ta vậy?

Lừa một tiểu cô nương như thế này, hắn cũng có chút áy náy.

Tính toán một chút, hắn quyết định tương lai sau này nhất định phải bù đắp cho cô gái này mới được.

Ít nhất là phải trả cho người ta khoáng mạch tiên tinh bị hắn hút sạch.

Say đó, Hàn Linh thật sự đã bày một cái Tụ Nguyên trận ở gần đó.

Những đệ tử khác của Tuyết Linh tông kinh ngạc nhìn sang.

"Hàn Linh, ngươi làm cái gì đấy?"

"Đúng thế, ngươi bày Tụ Nguyên trận ở đây làm cái gì hả?"

Sắc mặt Hàn Linh khẽ biến, rất lâu sau đó mới nghĩ ra một lý do: "Đã trông coi ở đây thì cũng không thể không làm gì cả, ta định thuận tiện tu luyện một chút ấy mà."

"Hóa ra là như thế!"

Những người tuyết khác bừng tỉnh đại ngộ, lập tức không truy hỏi đến cùng nữa.

Chủ yếu là bởi vì cấp bậc của Tụ Nguyên trận này quá thấp, hơn nữa còn là loại trận pháp tăng thêm thôi.

Cũng chẳng ai nghĩ được nó có thể đem đến sự thay đổi to lớn gì.

Tụ Nguyên trận vừa thành, Thành Ca thâm nhập Tiên hồn vào, trong chớp mắt đã tìm thấy vị trí của khoáng mạch ở tít xa phía dưới.

Mượn trận pháp cấp thấp này làm cầu nối, hắn nhanh chóng có được quyền khống chế khoáng mạch.

Sau đó, bắt đầu quá trình thôn tính.

Tiên hồn của hắn dùng tốc độ nhanh không tưởng mà hồi phục lại.

Thành Ca vô cùng vui mừng, quả nhiên như thế này có hiệu quả!

Hắn vội vàng dùng một Tiên thuật đỉnh chóp đảo ngược nguyên hồn, dùng Tiên hồn nuôi dưỡng Tiên thể của mình.

Quá trình này lại không thuận lợi như thế.

Dưới sự ngăn cách của Cửu Thải Thiên Tinh, phần lớn Tiên Nguyên Chi Lực đều bị bài xích ra ngoài.

Chỉ có một lượng nhỏ thâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Dựa vào sức mạnh của Thành Ca, mất một tháng thì cũng không thể hồi phục được đủ nguyên khí.

"Tiền bối Sơn Thần, ngươi thế nào rồi, đã đỡ hơn tí nào chưa?"

Hàn Linh lén lút truyền âm về phía Cửu Thải Thiên Tinh, nàng vẫn rất lo lắng sợ không thể cứu được vị "Sơn Thần" này.

"Ta đỡ hơn nhiều rồi."

"Thế thì tốt quá!"

Niềm vui của nàng xuất phát từ trái tim, đến mức khiến Thành Ca có chút cảm động.

"Em gái nhỏ, đa tạ sự trợ giúp của ngươi. Như thế này đi, nể tình ngươi đối tốt với ta như thế, sau này ta có thể tặng cho ngươi một cơ duyên."

"Phụt, hả!"

"Ngươi còn tặng cơ duyên cho ta?"

Hàn Linh bật cười thành tiếng, những người tuyết khác cũng ngạc nhiên nhìn sang.

Cơ duyên gì?

Nàng lại vội vàng truyền âm, đáp: "Thôi bỏ đi, ngươi đã lưu lạc, sa sút đến mức độ này rồi, vẫn nên nghĩ cách nào sao để chăm sóc tốt cho chính mình đi, lão Sơn Thần ạ!"

Thành Ca rất bất lực, thế mà hắn lại bị một người tuyết cỏn con coi thường?

Mà hắn thì vừa trẻ trung vừa đẹp trai ngời ngời, Sơn Thần thì Sơn Thần, tại sao lại còn thêm một chứ lão vào làm gì?

Khả năng làm màu ở đâu?

"Tiểu muội muội à, sau này đừng hối hận nhá, đến lúc đó có ôm đùi cầu xin ta thì cũng muộn rồi."

"Ngươi cứ chém gió đi."

Hàn Linh chỉ coi như hắn đang khoác lác, chém gió thôi.

"Ta còn lâu mới tin ngươi, với cả đừng có gọi ta là tiểu muội muội nữa, ta cũng không phải là con gái!"

Ngươi không phải là con gái sao?

Thành Ca vô cùng bất ngờ.

Giọng nói và ngoại hình của ngươi, chẳng khác gì con gái cả.

"Được rồi, tiểu đệ đệ…"

"Ta cũng không phải là tiểu đệ đệ, Tuyết Linh tông bọn ta không phân giới tính như Nhân tộc!"

Cái gì?

"Hóa ra ngươi là người lưỡng tính sao?"

"Ngươi biết là được rồi!" Hàn Linh hếch cằm kiêu ngạo, như thể người lưỡng tính là một chuyện vô cùng quang vinh hiển hách vậy.

Điều này khiến Thành Ca nhất thời không biết phải bóc phốt, cà khịa từ đâu.

Mà cũng đúng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ở bên ngoài có động tĩnh khác thường.

Ở dưới tuyết địa, một chút màu xanh của cây cỏ đang chậm rãi lan tỏa về phía này.

Chương 736.

Lặng lẽ, im ắng, thậm chí không có bất kỳ sự dao động nào của Tiên lực.

Bất luận là mấy Trưởng lão của Tuyết Linh tông, hay là mấy đệ tử trông coi ở trong này, tất cả đều không có phản ứng gì cả, hiển nhiên là vẫn chưa phát hiện ra.

Mặc dù hắn không hề quen biết Mộc Linh tộc nhân của Cực Thịnh tông.

Nhưng Khương Chưởng môn không cần đoán cũng biết, những người này đến để làm gì.

Đang sống ở đây tốt thế này, lại còn kết nối được với mạch khoáng tiên tinh, hắn không hề muốn chuyển nhà đâu.

Mắt nhìn thấy những người này đã tiếp cận đến phạm vi sát thương trong vòng một trăm trượng, vốn dĩ hắn định dùng Tiên hồn quét sạch, trừ khử hết đám người này

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn lại thay đổi quyết định.

Hàn Linh này đã coi thường hắn rồi, năng lực làm màu này nhất định phải lấy lại.

“Ngươi có tin hay không, chẳng mấy nữa, ngươi sẽ phải chủ động gọi ta là soái ca số một Tiên giới.

Đối với chuyện này, Hàn Linh khịt mũi khinh bỉ.

“Lại còn soái ca trẻ trung đẹp trai nữa, lão Sơn Thần à, ngươi đã già cóc rồi, ít mơ mộng đi thôi.”

Mặc dù lòng dạ nàng rất tốt, nhưng ăn nói cũng rất thẳng thắn, bộc trực, thậm chí có chút độc mồm độc miệng.

Hoàn toàn không ý thức được, “lão Sơn Thần” đang đối diện với nàng này là một tên vua làm màu thích nghe người khác nịnh nọt, tâng bốc.

“Hi hi, đây là ngươi nói đấy nhé.”

Nhìn đám cao thủ của Mộc Linh tộc đang từng chút, từng chút thâm nhập vào bên trong này, nhưng Thành Ca cố ý không nhắc nhở nàng.

Lần này, bên phía Cực Thịnh tông, Chưởng môn Phác Phong và bảy vị Tiên Vương cấp Trưởng lão, cùng với hơn ba mươi

bị Tiên Tôn, Trưởng lão cửu phẩm cùng nhau lên đường.

Có thể gọi là đội hình hàng đầu, nhất định phải giành chiến thắng.

Dù sao đây cũng là ngọn núi phía sau Tuyết Linh tông, đối phương ở trong đại bản doanh, bọn họ không định phách lối mà hành động.

Chỉ có ý định lặng lẽ, yên ắng "khoắng ngọn núi này đi" thôi.

Trước mắt, bước lén thâm nhập vào này vẫn hết sức thuận lợi.

Một lát sau, đám người này đã thâm nhập vào trong phạm vi mười trượng.

Lúc này mới thình lình nhô lên!

Từ dưới Tuyết địa, đột nhiên có hơn bốn mươi cao thủ của Mộc Linh tộc nhô lên một cách vô cùng kỳ bí.

Mười mấy đệ tử Tuyết Linh tông làm nhiệm vụ trông coi ở đây vẫn chưa kịp phản ứng lại, thì đã bị khống chế toàn bộ rồi.

"Cực Thịnh tông!"

Vừa nhìn thấy những người này, đám người Hàn Linh đã nhận ra rồi.

Nhất thời vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

"Hỏng rồi, còn có cả Phác Phong nữa!"

"Các ngươi muốn làm gì?"

Đám người Phác Phong quen cửa quen lẻo phong ấn hết Tiên lực và Tiên hồn của bọn họ lại.

Sau đó phá hỏng hết Tiên khí truyền tin của tất cả mọi người.

Tạm thời phong tỏa hết các coi đường truyền tin thông báo cho các nhân vật quan trọng trong tông môn bọn họ.

Lúc này mới cười lạnh lẽo: "Ngươi hỏi bọn ta muốn làm gì sao?"

"Đương nhiên là lấy đi núi Cửu Thải Thiên Tinh không thuộc về Tuyết Linh tông các ngươi rồi."

Hắn vừa dứt lời, các đệ tử đang bị khống chế của Tuyết Linh tông ai nấy đều phẫn nộ vô cùng.

Một tên đệ tử hét lớn: “Núi Cửu Thải Thiên Tinh này là Tuyết Linh tông bọn ta phát hiện trước, dựa theo quy tắc của Tu luyện giới, bảo vật vô chủ sẽ thuộc về người đầu tiên phát hiện ra bảo vật đó!”

Đùng!

Một vị Trưởng lão của Cực Thịnh tông mất kiên nhẫn, tung một đòn về phía hắn.

Tên đệ tử đó bị đánh đến tuyết bay đầy trời, sắc mặt cũng nhợt nhạt, yếu ớt hẳn đi.

“Ai thèm chơi loại quy tắc này với ngươi?”

“Bảo vật đều thuộc về kẻ mạnh, các ngươi không giữ được, đó là do các ngươi vô dụng!”

Các Trưởng lão còn lại của Cực Thịnh tông cũng lũ lượt cười lớn.

“Được rồi được rồi!”

Phác Phong vừa chăm chú nhìn kỹ núi quý trước mặt, vừa phất phất tay: “Đừng giết người nữa.”

Không phải hắn nhân từ.

Mà là, nếu đánh chết những đệ tử này, mệnh bài ở bên Tuyết Linh tông sẽ bị nứt vỡ, bọn họ sẽ ngay lập tức phát hiện ra có chuyện bất thường.

“Vậy đám người này phải giải quyết thế nào?”

Phác Phong sờ cằm một hồi, suy nghĩ một lát rồi cười lạnh: “Đơn giản thôi, bắt hết bọn chúng về Cực Thịnh tông, sau này còn có thể ép Tuyết Linh tông đổ tí máu mà chuộc người.”

Cho dù là Hàn Linh hay là những môn đồ khác, có thể được phái đi trông coi một ngọn núi quý quan trọng như thế này, hiển nhiên đề thuộc lứa đệ tử thiên tài ở trong tông.

Phác Phong đương nhiên không hề định tha cho bọn họ một cách dễ dàng như thế.

“Ha ha, Chưởng môn anh minh!”

“Làm như thế thì cả Tuyết Linh tông đều bị chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay rồi!”

Các đệ tử của Tuyết Linh tông sau khi tuyệt vọng, nháo nhào chửi như tát nước.

“Các ngươi thật đê tiện, bỉ ổi!”

“Vô liêm sỉ!”

“Các ngươi sẽ bị quả báo!”

Đến cả Hàn Linh cũng gia nhập vào trong đám người này.

Hết cách, đây là việc duy nhất nàng có thể làm vào lúc này.

Chỉ đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì cả.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn tông môn kẻ địch tiến vào núi Cửu Thải Thiên Tinh.

Kết cục gần như đã không thể thay đổi được nữa, đột nhiên tiếng cười của Thành Ca lại truyền vào hồn hải của nàng.

“Ha ha, thế nào, có cần ta cứu các ngươi không?”

Câu nói này của hắn, khiến Hàn Linh giật mình, hoảng hốt.

Nàng không hề tin rằng Thành Ca có thể cứu được bọn nàng.

Phải biết rằng, Cực Thịnh tông là cường địch cả trăm triệu năm của Tuyết Linh tông.

Lần hành động này, có tận tám vị Tiên Vương cấp Cao thủ.

Đội hình như thế, trừ khi tất cả các nhân vật có máu mặt trong Tuyết Linh tông bọn họ đều ra trận, mượn lợi thế sân nhà của đảo Trường Hàn, nếu không thì chẳng có cách nào bảo đảm được thắng lợi cả.

Một Sơn thần Cửu Thải Tiên Tinh cỏn con đến “tính mạng mình còn khó giữ”, sao có thể ngăn chặn được bọn chúng chứ?

Nếu như hắn có thể ngăn chặn được, thì ban đầu đã không bị Tuyết Linh tông chuyển đến đây, đúng không?

Thành Ca nhìn thấy nàng không có động tĩnh gì, cũng đoán được ra nàng đang nghĩ điều gì.

“Xem chừng ngươi chẳng có tí lòng tin nào với anh đây cả.”

Trong điệu cười của hắn chứa đựng sự chế giễu sâu sắc: “Có nhìn thấy liễu thụ tinh gần núi Thiên Tinh nhất kia không?”

Hàn Linh đương nhiên là nhìn thấy.

Không những nhìn thấy, nàng còn quen biết đối phương nữa.

Người đó là một vị thiên tài Trưởng lão của Cực Thịnh tông, là người đứng đầu trong lần xếp hạng đệ tử chân truyền lần trước, bây giờ sức mạnh đã đạt tới Tiên Vương nhất trọng rồi.

Cộng thêm hoàn cảnh phi phàm, lực chiến đấu mạnh hơn rất nhiều so với Tiên Vương nhất trọng thông thường.

“Hắn sẽ chết ngay thôi, ngươi có tin không?”

Có quỷ mới tin ngươi.

Một Tiên Vương thiên tài như vậy, cho dù Chưởng môn của Tuyết Linh tông tự mình ra tay, cũng chỉ có thể bảo đảm sẽ đánh bại, chứ chẳng có cách nào bảo đảm là sẽ giết chết được hắn.

Hàn Linh đương nhiên là không tin.

Chỉ đáng tiếc Thần hồn và Tiên lực của nàng bây giờ đang bị phong tỏa, đến bí mật truyền âm cũng không làm được, cũng chẳng thể nói gì được.

Mà cũng chỉ trong chớp mắt sau đó, vị Tiên Vương nhất trọng đang ở trong trạng thái vô cùng hoàn hảo, khỏe mạnh ấy đột nhiên ngã xuống.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, chứ đừng nói đến là chiến đấu, thậm chí một tí dao động của Tiên lực cũng không hề có.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Liễu Hề!”

Đám cao thủ của Cực Thịnh tông vốn dĩ vẫn còn đang đắc chí, thỏa mãn, chuẩn bị chuyển núi liền vội vàng xông lên tra xét.

Sau đó sắc mặt đại biến.

“Hắn chết rồi!”

“Liễu Hề bị người ta giết rồi!”

“Cái gì?”

Phác Phong vội vàng xông lên, cẩn thận tra xét một hồi, kết quả chẳng có tí thay đổi nào cả.

Thiên tài số một của Cực Thịnh tông bọn họ, cứ thế mà bị giết một cách vô cùng kỳ lạ như vậy.

Hơn nữa, hắn lại chẳng nhìn ra được là làm sao mà chết.

Trừ việc Tiên hồn bị tiêu diệt một cách khó hiểu ra, thì trên cơ thể của Liễu Hề không có bất kỳ một vết thương nào.

Biến cố này, khiến bọn họ vừa phẫn nộ vừa sợ hãi.

Lẽ nào, đây là một cái bẫy?

"Hàn Dung! Ra đây đi!"

Bọn họ vẫn cho rằng là do Chưởng môn của Hàn Linh tộc âm thầm bí mật làm chuyện này.

Nháo nhào, vội vàng lôi Tiên khí ra, cảnh giác kết thành một trận pháp, dùng Tiên hồn tìm kiếm tung tích của kẻ địch khắp bốn phía.

"Hàn Trác, bọn ta biết các ngươi đang mai phục ở gần đây, mau cút ra đây!"

"Sao, các ngươi có gan làm nhưng không có gan nhận sao?"

"Bọn ta đã nhìn thấy các ngươi rồi, cứ tiếp tục ẩn náu như thế thì có nghĩa lý gì chứ?"

Bọn họ bận bịu gào thét nửa ngày, xung quanh cũng chẳng hề có động tĩnh gì cả.

Căn bản không hề có ai náu ở gần đây, cũng chẳng có mai phục.

Chương 737.

Thậm chí tông chủ Phác Phong của Cực Tịnh tông còn lặng lẽ dùng Tiên hồn thăm dò, thăm dò khắp bên ngoài.

Cuối cùng kinh ngạc phát hiện, ở bên ngoài, Tuyết Linh tông mọi sự đều bình thường.

Căn bản chẳng hề có bất kỳ mai phục nào cả.

Các Trưởng lão của Tuyết Linh tông không hề xuất hiện ở quanh đây.

Chuyện này quả thực rất xấu hổ, cảm giác như vừa nãy bọn họ đang đấu trí đấu dũng với không khí vậy?

Nhưng vấn đề là… Liễu Hề thực sự đã chết rồi!

“Thế này rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không lẽ…”

“Chắc cũng không là Hàn Dung và Hàn Trác đâu, bọn họ cũng chưa mạnh đến thế!”

Sự nhắc nhở của Trưởng lão ở bên cạnh, đã khiến Phác Phong tỉnh táo lại.

Không sai, sức mạnh của Hàn Dung chỉ tương đương xấp xỉ như hắn mà thôi, không thể nào ở trong tình huống thần không biết, quỷ không hay, có thể giết chết một Tiên Vương nhất trọng một cách nhẹ nhàng như thế.

Đừng nói là bọn họ, cho dù có là Chuẩn Đế ra tay đi chăng nữa, cũng không làm được chuyện thế này.

Tiên Vương mạnh như thế nào chứ?

Nếu không trải qua chiến đấu, thì không thể nào giết chết một Tiên Vương được.

“Lẽ nào là do bản thân Thiên Tinh này quá bất thường chăng?”

“Tất cả cẩn thận một chút!”

Bảo vật quý giá ở trước mặt, cho dù nhân vật quan trọng của tông môn mất mạng một cách kỳ quái, cũng chỉ có thể lùi về phía sau một chút thôi.

Khi bọn họ lại tiếp tục lần mò đến gần Cửu Thải Thiên Tinh, Hàn Linh đang bị khống chế cũng suýt chút nữa đã kêu thành tiếng.

Chết rồi!

“Liễu thụ tinh” kia thật sự đã chết rồi, chết ngay trước mắt nàng.

Nếu như không phải Thành Ca đã thông báo trước, nàng tuyệt đối sẽ không tin chuyện này là do hắn làm.

Nhưng bây giờ, sự thật bày ra trước mắt.

Một vị Tiên Vương, cứ như thế mà mất mạng rồi?

Cũng chính bởi vì bây giờ Tiên hồn bị phong tỏa, không có cách nào truyền âm được, nếu không thì nàng nhất định sẽ có vô số câu hỏi muốn hỏi Thành Ca.

Tại sao hắn có thể mạnh như thế?

Nếu đã mạnh như thế, vậy tại sao lại bị chuyển đến đây cơ chứ?

Hắn giết Liễu Hề bằng cách nào?

Hắn có thể giết những người khác được không?

Chỉ đáng tiếc, việc duy nhất nàng có thể làm lúc này là liều mạng mà chớp mắt.

Biểu thị nàng muốn nói chuyện với "lão Sơn Thần".

Rất nhanh, tiếng cười chứa đầy hàm ý trêu chọc đùa giỡn của Thành Ca lại vang vọng trong hồn hải của nàng.

"Thế nào, bây giờ đã tin ta chưa?"

Hàn Linh vội vàng, điên cuồng chớp mắt.

Nàng tin rồi.

Cho dù không tin đi chăng nữa, thì bây giờ cũng chỉ có thể coi như đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng mà thử xem sao.

"Muốn ta cứu ngươi cũng được thôi, ngươi cầu xin ta đi."

Để cứu vãn năng lực làm màu, Thành Ca cũng coi như không cần thể diện nữa rồi.

Cho dù chỉ là một người tuyết nhỏ, hắn cũng nhất định phải khiến cho đối phương phục sát đất.

"Ngươi hãy hét thật to, soái ca đẹp trai số một Tiên giới, cầu xin ngươi hãy cứu con người nhỏ bé đáng thương này đi!"

Hả, chuyện này…

Đứng trước mặt mọi người lại nói mấy lời thoại buồn nôn này với không khí, hình như hơi mất mặt.

Hàn Linh bắt đầu do dự.

Nhìn thấy nàng do dự như thế, Thành Ca cũng không vội vàng, cứ thế chờ đợi.

Trong lòng Hàn Linh trải qua một hồi mâu thuẫn, do dự, cuối cùng, khát vọng được cứu sống đã lấn át thể diện.

Nàng không hề muốn bị bắt cóc đến Cực Thịnh tông chút nào.

Có thể thấy được, một khi bị bắt đi, khí hải kinh mạch bị hủy là điều chắc chắn, thậm chí có thể sẽ gặp phải sự hành hạ còn đáng sợ hơn.

Như thế quả thật khiến người ta không rét mà run.

Thế là , ngay sau đó, nàng đột nhiên hét lên.

“Soái ca cứu ta với!”

Mặc dù giọng nói đột ngột này không lớn, nhưng tất cả những người có mặt ở đó, cho dù là đệ tử của Tuyết Linh tông hay là cao thủ của Cực Thịnh tông, tất cả đều bị dọa cho một trận.

Sau đó, tất cả đều mang vẻ mặt giật mình hoảng hốt nhìn nàng.

Đệ tử của Tuyết Linh tông khóe miệng co giật.

Hàn Linh, ngươi bị làm sao vậy?

Cái gì mà soái ca cứu ngươi?

Đã thế này rồi ngươi còn mê trai cái gì nữa hả?

Huống chi chỗ này đã bị đối phương ngăn cách rồi, cho dù ngươi có gào rách cổ họng, thì bên ngoài cũng không nghe thấy đâu.

Còn các Trưởng lão của Cực Thịnh tông thì bĩu môi.

“Bị dọa cho ngu luôn rồi à?”

“Cứu ngươi?”

“Ngươi có thể trông cậy vào ai đến cứu ngươi đây?”

Sau khi hô xong câu này, cảnh tượng “lão Sơn Thần” đại sát tứ phương trong tưởng tượng của nàng không hề xuất hiện.

Bởi vì Thành Ca không hài lòng.

“Ngươi không nói theo lời thoại của ta!”

“Không có thành ý gì cả, đúng không? Xem ra khát vọng được sống của ngươi vẫn chưa đủ mãnh liệt, cũng chẳng đủ thành tâm.”

“Lúc hét soái ca, phải tình cảm, phải xuất phát từ nội tâm…”

“Ngoài ra, tiếng của ngươi bé quá, ta không nghe thấy, không có tinh thần gì cả!”

Hàn Linh suýt nữa thì bị hắn làm cho tức chết.

Bây giờ nàng thấy hơi hối hận vì lúc trước đã đối xử tốt với hắn như thế, còn giúp hắn bày trận nữa.

Kết quả, tính khí của hắn lại tồi tệ như thế này!

Nàng nghiến răng, cuối cùng chẳng đếm xỉa gì nữa.

Dùng âm lượng to nhất thuở bình sinh hét lớn: “Soái ca đẹp trai số một Tiên giới, cầu xin ngươi hãy cứu con người nhỏ bé đáng thương này đi!”

Những đệ tử khác của Tuyết Linh tông bị bắt ở bên cạnh không đành lòng nhìn thẳng vào cảnh tượng này.

Loại lời thoại sửu nhi như thế này… xem chừng Hàn Linh thật sự điên rồi.

Nhưng nàng điên thì cũng thôi, lại còn muốn tất cả mọi người cùng xấu mặt hay sao?

Mà những cao thủ đã lần mò được đến Cửu Thải Thiên Tinh thì mặt mang đầy vẻ mất kiên nhẫn, quay đầu lại.

“Ồn chết đi được!”

“Bắt nàng ta câm miệng lại đi!”

Phác Phong vừa nói xong những điều này, thì không có sau đó nữa.

Trong đầu hắn có tiếng vo ve vo ve, sau đó Tiên hồn và ý thức giống như bị một cơn bão quét qua, biến thành giấy vụn bay đầy trời.

Sau đó nhanh chóng lụi tàn, diệt vong.

Cho đến tận lúc chết đi, hắn cũng không biết tại sao mình lại chết.

Hết cách, Tiên hồn biến dị của Thành Ca đến Tiên Đế cũng có thể áp chế được.

Cho dù bây giờ, trạng thái Tiên hồn của hắn vẫn chưa hồi phục, nhưng đối phó với Tiên Vương cũng dư xài, hoàn toàn giống như dùng dao mổ trâu để giết gà vậy.

Mà trước khi hắn ngã xuống, tất cả những Trưởng lão khác của Cực Thịnh tông cũng im hơi lặng tiếng mà ngã xuống.

Quang cảnh vắng vẻ, yên tĩnh.

Cảnh tượng kỳ dị đến mức giống y như đã gặp quỷ vậy.

Đệ tử Tuyết Linh tông vẫn đang bị phong tỏa Thần hồn và Tiên lực, mắt to trừng mắt nhỏ, nhất thời không cách nào tiêu hóa được cảnh tượng đang xảy ra trước mắt.

Trước đó không bao lâu, bọn họ vẫn đang chìm trong tuyệt vọng và phẫn nộ.

Nhưng bây giờ, ai đó có thể nói cho bọn họ biết là đang xảy ra chuyện gì có được không?

Như thế này là được cứu rồi đúng không?

Rất lâu sau đó, mới có một đệ tứ cẩn thận từng li từng tí, dè dặt mở lời.

“Bọn họ… chết rồi sao?”

“Không thể nào?”

Đó là Cực Thịnh tông đấy!

Tám vị Tiên Vương, hơn ba mươi vị Tiên Tôn, đột nhiên im hơi lặng tiếng chết cả lũ, ai dám tin chứ?

“Chắc không phải là đang diễn để lừa chúng ta đấy chứ?”

“Chắc… không phải đâu chứ?”

“Đúng thế, bọn họ cũng không cần thiết phải giả bộ như thế, đúng không?”

Lúc những người khác đang nghị luận bàn tán xôn xao, trong lòng Hàn Linh tựa như có hàng vạn con ngựa đang dày xéo, loạn thành một cục.

Chuyện này sao có thể cơ chứ?

Chuyện này thế mà lại là thật sao?

Vừa nãy, nàng chỉ ôm tâm lý biết việc hết đường thay đổi, coi như là nỗ lực cuối cùng mà thôi, quả thực không hề nghĩ đến "Sơn Thần gặp nạn" này thật sự có thể giết chết toàn bộ cao thủ của Cực Thịnh tông.

Chuyện này thì cũng được thôi.

Mấu chốt là không hề có quá trình chiến đấu.

Trong vòng chưa đầy một giây, tất cả đều bị xóa sổ!

Đây là thủ đoạn như thế nào chứ!

Quả thực là nghe rợn cả người mà!

Nếu như người này ra tay với Tuyết Linh tông, Tuyết Linh tông chắc cũng sẽ bị diệt sạch sành sanh đúng không?

Nàng bị dọa sợ đến mức rất lâu sau đó cũng không dám hé răng.

Mãi đến khi tiếng cười của Thành Ca lại xuất hiện trong hồn hải của nàng.

"Thế nào, có phải bây giờ cảm thấy hai tiếng soái ca này hét rất xứng đáng đúng không?"

Đáng?

Hét một tiếng, không những cứu được mạng, còn trừ khử được một đám nhân vật có máu mặt của tông môn đối địch lớn nhất của Tuyết Linh tông, chuyện này đã không thể dùng từ đáng hay không đáng để hình dung được nữa rồi, đúng không?

Hàn Linh nhất thời không biết phải nói gì.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự bàng hoàng trong lòng, nàng hạ giọng, khẽ hỏi: "Ngươi là Chuẩn Đế sao?"

Hàn Linh chưa từng nhìn thấy Chuẩn Đế cao quý ra tay bao giờ.

Trong mắt nàng, có thể làm được chuyện này, chắc chỉ có Chuẩn Đế mà thôi?

Chương 738.

“Miễn cưỡng coi như thế đi.”

Cho dù với sức mạnh như bây giờ của Thành Ca, làm Tiên Đế hoàn toàn chẳng có vấn đề gì, nhưng bản thân hắn thực sự không phải là một Tiên Đế.

Dẫu sao thì hắn cũng chưa kịp nhận được bất kỳ sự công nhận nào của tâm quy tắc, cũng chưa trở thành chúa tể quy tắc nào.

Miễn cưỡng coi như?

Hàn Linh lại hiểu thành vẫn kém Chuẩn Đế một xíu nữa.

Trong mắt nàng, đây đã là vô cùng, vô cùng lợi hại rồi.

Đủ để khiến tất cả mọi người ở Tuyết Linh tông ngưỡng mộ.

Một lát sau, những cao thủ của Tuyết Linh tông, Hàn Dung, Hàn Trác nháo nhào đuổi đến đây.

Sau khi nhìn thấy tình hình ở đó, vẻ mặt của tất cả mọi người phải gọi là đặc sắc vô cùng.

“Phác Phong!”

“Liễu Hề!”

“Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây?”

“Cực Thịnh tông ồ ạt xâm lược rồi sao?”

“Ai đã để lộ tin tức!”

Trọng địa sau núi của nhà mình, bị người ta thâm nhập thành cái sàng rồi, không cần nghĩ cũng biết bọn họ có tâm trạng gì.

Hàn Dung vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Đây không phải là chuyện nhỏ đâu.

Điều này có nghĩa là, thật ra tông môn đối địch có thể xông vào trong nội bộ Tuyết Linh tông bất cứ lúc nào, chỉ điều này thôi cũng đủ khiến trái tim hắn đập điên cuồng.

Nhất là, bây giờ núi Cửu Thải Thiên Tinh này càng hết sức quan trọng và nhạy cảm hơn.

Tin tức này bị lộ ra ngoài, không thể lường được hậu quả sẽ thế nào.

“Chết rồi!”

“Thế mà tất cả bọn họ đều chết cả rồi!”

Sau khi kiểm tra kỹ càng tỉ mỉ, xác minh rõ thân phận xong, đám người này lại rơi vào sự mù mờ, ngỡ ngàng.

“Là ai làm?”

“Chuyện này là do ai làm?”

“Ai có thể làm được chuyện này chứ?”

Những nhân vật quan trọng của tông môn đối địch chết hết, đối với Tuyết Linh tông đáng ra phải là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Nhưng bây giờ bọn họ vui không nổi.

Bởi vì thủ đoạn này quá đáng sợ, khiến bọn họ đứng ngồi không yên, lòng như lửa đốt, toàn thân vô thức sợ hãi mà giật mình.

“Lẽ nào có cao thủ siêu cấp nào đó đang bí mật nhắm vào ngọn núi quý này?”

“Nhất định là như thế, chúng ta xong đời rồi…”

Các Trưởng lão đều vô cùng sợ hãi, chỉ cảm thấy chỗ đứng dưới chân mình cũng không an toàn nữa rồi.

Nhưng đại Trưởng lão Hàn Trác lại có quan điểm khác.

“Nếu hắn đã mạnh như thế, vậy tại sao lại không dứt khoát chuyển ngọn núi quý này đi?”

Chuyện này…

Mọi người vừa nghĩ đều cảm thấy đúng.

Cho dù là Tiên Đế cũng sẽ phát điên vì ngọn núi này.

Không có lý gì lại giữ nó ở đây cả, đúng không?

Hơn nữa, tất cả những đệ tử của Tuyết Linh tông ở đây không có một ai bị giết.

Một đám đệ tử đang bị khống chế đã được cởi trói buộc, sau đó bị vặn hỏi.

Rất nhanh sau đó các Trưởng lão đã biết những chuyện mới xảy ra vừa nãy.

Quá trình trước đó cũng gần giống như những gì bọn họ đoán, Cực Thịnh tông thành công lẻn vào đây, định đánh cắp ngọn núi này.

Nhưng phần phía sau đó lại có một vài điểm khiến mọi người không tài nào hiểu được.

Liễu Hề ngã xuống một cách vô cùng kỳ lạ.

Sau đó, tất cả những kẻ địch khác cũng vô duyên vô cớ ngã xuống.

"Chỉ đơn giản như thế thôi sao?"

Hàn Dung cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã bị đám đồ đệ này sỉ nhục.

Có phải các ngươi cảm thấy ta rất dễ lừa đúng không?

Đấy là Tiên Vương đó!

Đến chiến đấu cũng không chiến đấu, cứ thế mà chết?

Có thể không?

Cho dù Tiên Đế muốn giết Tiên Vương, tốt xấu gì cũng phải xuất một chiêu, đúng không?

Dưới dự ép hỏi không ngừng của hắn, cuối cùng đám đệ tử hướng ánh mắt về phía Hàn Linh.

Bởi vì lúc đó nàng vô duyên vô cơ hét lên hai câu.

Đây được coi là việc khác thường duy nhất.

Đối mặt với những ánh mắt sắc bén đang nhìn mình của Chưởng môn và tất cả các Trưởng lão, Hàn Linh co đầu rụt cổ, có chút sợ hãi, rụt rè.

Nàng vẫn không quên âm thầm lén lút truyền âm hỏi Thành Ca: "Ta có thể nói ngươi ra không?"

"Tùy ngươi."

Bây giờ Tụ Nguyên trận đã thành, bán kính một trăm trượng xung quanh là lĩnh vực kiểm soát một cách tuyệt đối.

Trong tình huống này, không có ai có thể làm gián đoạn quá trình hồi phục của hắn.

Thành Ca căn bản không quan tâm đến việc bị bại lộ hay không bị bại lộ.

Nhận được sự cho phép của hắn, Hàn Linh mới mạnh dạn, tự tin trả lời: “Đó là do lão Sơn Thần!”

“Sơn Thần?”

“Cái quái gì vậy?”

Đám cao thủ Hàn Dung mơ mơ hồ hồ.

Hàn Linh chỉ có thể kiên nhẫn giải thích. “Trong núi Cửu Thải Thiên Tinh này có một vị Sơn Thần, hắn có thực lực vô cùng mạnh, những kẻ địch vừa nãy đều là do hắn giết chết.”

Nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sợ hãi bay về phía xa.

Cách xa một chút rồi, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Hàn Linh vẫn đang đứng ở chỗ cũ.

“Những gì ngươi nói là thật à?”

“Vâng vâng!”

“Vậy Sơn Thần đang ở đâu?”

“Ta cũng không biết, ta chưa từng gặp qua hắn.”

“Ngươi chưa từng gặp, vậy tại sao ngươi biết là có Sơn Thần?”

“Ta nghe thấy giọng nói của hắn rồi.”

Hàn Linh hít sâu một hơi, cẩn thận từng li từng tí nhìn về ngọn núi đó: “Vậy ngươi có thể mời hắn hiện thân cho bọn ta thấy được không?”

Hàn Linh vội vàng truyền âm: “Lão Sơn Thần, ngươi có thể xuất hiện gặp Chưởng môn của ta một tí được không?”

Bản thể của Thành Ca đang bị phong ấn ở bên trong.

Hơn nữa, hắn cũng chẳng có hứng thú gặp mặt người khác.

Chỉ giao thiệp với người tuyết nhỏ này, như thế tương lai sau khi thoát khỏi tình cảnh khó khăn chỉ cần trả nhân tình cho mình nàng là được rồi.

Giao thiệp với tất cả mọi người, sau này sẽ sinh ra nhiều chuyện, nói không chừng cành mẹ đẻ cành con, có thêm nhiều

phiền toái khác.

Thế là hắn trực tiếp kiêu ngạo bày tỏ từ chối: “Soái ca số một Tiên giới là người ai cũng có thể gặp được sao, không gặp!”

“Đừng mà, ngươi gặp bọn họ một tí đi…”

Thành Ca tắt luôn mic, không thèm nói chuyện nữa, làm một kẻ mắt điếc tai ngơ.

Chuyện này làm cho Hàn Linh lo lắng, sốt ruột muốn chết.

Nếu ngươi không chứng minh, bọn họ sẽ cho rằng ngươi đang nói dối đấy!

Đối diện với ánh mắt nghi ngờ và dò xét của Chưởng môn và các Trưởng lão, nàng không nhịn được mà trực tiếp mở lời.

“Ra đây đi, lão Sơn Thần!”

“Ngươi có biết xấu hổ không vậy, ta đối xử với ngươi không tệ, tại sao ngươi lại làm như vậy?”

“Ta sai rồi, soái ca số một Tiên giới, cầu xin ngươi hãy ra đây chứng minh một tí đi mà!”

“Cho dù không xuất hiện, chỉ cần hé răng một tiếng cũng được…”

Nàng kêu la rất lâu, nhưng Thành Ca căn bản chẳng thèm phản ứng lại.

Đám Trưởng lão Hàn Dung và Hàn Trác đưa mắt nhìn nhau.

Mọi chuyện dường như không phải như vậy!

Nếu như trong Cửu Thải Thiên Tinh có tồn tại một vị Sơn Thần vô cùng mạnh mẽ như thế, vậy tại sao lại để cho Hàn Linh nói chuyện với hắn bằng giọng điệu này?

Hơn nữa, thế gian vốn dĩ không hề có có một sự tồn tài vô cùng hùng mạnh như thế, đúng không?

Nghĩ kỹ thì, nếu như thật sự có một Sơn Thần, thì đám người của hắn có thể thuận lợi chuyển ngọn núi này về như thế sao?

Xem ra, cái chết của một đám người Cực Thịnh tông, nhất định là có ẩn tình.

Ví dụ như bị trúng tà, ví dụ như bị trúng độc mà chết, hoặc là những chuyện huyền bí gì đó khác.

“Được rồi!”

Nhìn thấy Hàn Linh vẫn đang hò hét ở đó, Hàn Dung mất kiên nhẫn mà ngắt lời nàng.

“Ta thấy ngươi bị ảo giác rồi ấy, cái gì mà Sơn Thần, không hiểu ra làm sao cả!”

“Đúng thế, căn bản chưa từng nghe thấy chuyện núi còn có Sơn Thần nữa.”

“Đúng thế, dọa ta hết cả hồn!”

“Lần sau đừng có như thế nữa!”

Một đám Trưởng lão vây quanh Cửu Thải Thiên Tinh này, lại cẩn kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần, cuối cùng cũng chẳng phát hiện được cái gì.

Sau khi bọn họ rời đi, những đệ tử trông coi khác cũng nháo nhào vây đến.

“Hàn Linh, không phải ngươi điên thật rồi đấy chứ?”

“Ha ha ha, lại còn Sơn Thần nữa chứ, ngươi cũng giỏi bịa chuyện quá nha.”

“Chưởng môn cũng bị người làm tức chết rồi…”

Bị bạn bè cười nhạo như vậy, Hàn Linh vừa tức giận vừa xấu hổ.

Đúng vào lúc này, Thành Ca, kẻ đã mất mic từ lâu lại mở mic.

Điệu cười hài hước, dí dỏm của Thành Ca lại vang vọng sâu thẳm trong thức hải của nàng.

“Bọn họ cứ thế mà đi rồi à, sao không ngồi thêm lúc nữa?”

Tên này thế mà còn dám chui ra nữa à?

“Tại sao vừa nãy ngươi không hé răng một lời?” Nàng tức giận chất vấn hắn.

Hoàn toàn quên mất đây là một vị Cường giả siêu cấp.

Đối với người tuyết nhỏ đã giúp đỡ mình này, Thành Ca vô cùng khoan dung, cố ý trêu ghẹo nàng: “Bọn họ không xứng

để người cao quý như ta đích thân ra gặp mặt, đúng không nào?”

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi, ngươi làm ta tức chết rồi!”

Hàn Linh cũng chẳng có cách nào để tóm hắn, cuối cùng việc duy nhất nàng có thể làm là chạy đến bên cạnh núi Thiên Tinh đó, hung ác đạp cho hai phát.

Kết quả lại còn đạp đau cả chân mình.

Những đệ tử khác ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, không kìm được mà lộ ra vẻ mặt đồng tình.

Điên rồi, xem chừng Hàn Linh thực sự đã điên rồi.

Chương 739.

Những Trưởng lão còn lại ở Cực Thịnh tông, vẫn còn đang đợi tin thắng lợi của bọn họ.

Đợi, đợi, lại đợi, cuối cùng lại đợi được tin dữ, hơn 40 cái mệnh bài đều vỡ nát tan tành.

“Chưởng môn chết rồi!”

“Tất cả bọn họ đều chết rồi!”

Mấy vị Trưởng lão ở lại để coi chừng tông suy sụp ngay tại trận.

“Chuyện này sao có thể xảy ra được chứ?”

“Tuyết Linh tông đáng chết, đây là một cái bẫy!”

“Đáng chết, nhất định là bị mai phục rồi!”

“Cho dù là mai phục, thì Tuyết Linh tông cũng không có khả năng giết hết tất cả người của chúng ta!”

Chưởng môn và các Trưởng lão đứng đầu bị giết, những người còn lại vô cùng hoang mang lo sợ.

“Chắc chắn Tuyết Linh tông xảo quyệt đó đã mời Chuẩn Đế giúp đỡ.”

“Chúng ta không thể bó tay chịu chết thế được!”

“Chúng ta cũng phải mời Chuẩn Đế!”

“Dù sao chúng ta cũng không có hy vọng lấy được Cửu Thải Thiên Tinh đó nữa, chi bằng bán tin tức này cho người khác đi!”

“Đúng thế, không thể tha cho Tuyết Linh tông được, thù của Chưởng môn chúng ta nhất định phải báo!”

Tuyết Linh tông ở cách xa tít cả triệu dặm tỏ ra bọn họ cũng vô cùng tức giận.

Các ngươi lén lút chạy đến xâm phạm, quấy nhiễu bọn ta, bây giờ lại trách bọn ra xảo quyệt, lại còn muốn kéo nhiều cao thủ hơn đến để xử bọn ta, đây là đạo lý ở đâu vậy?

Vốn dĩ, Cực Thịnh tông chắc chắn không mời nổi Chuẩn Đế ra tay.

Nhưng lần này thì khác.

“Ngươi nói cái gì?”

“Cửu Thải Thiên Tinh… hợp thành núi rồi?”

“Ha ha ha ha, các ngươi đang đùa cái quái gì vậy?”

Một chuỗi bong bóng từ từ trôi nổi trong Thủy Tinh Điện.

Một đám cao thủ của Hải tộc ở trong đại điện cười rộ lên.

Bọn họ thuộc một nhánh của Thủy tộc, sống ở vùng đại dương xung quanh các đảo của đảo Trường Hàn.

Luận về thực lực, bọn họ mạnh hơn Cực Thịnh tông và Tuyết Linh tông rất nhiều.

Nhánh Hải tộc này, chỉ riêng Chuẩn Đế cũng đã có năm người.

Bình thường, bọn họ sinh sống ở khu vực biển sâu, ít quan tâm đến mấy tiểu tông môn ở trên lục địa, chỉ cần định kỳ cống nạp cho bọn họ là được.

“Cút đi!”

Tộc trưởng của Hải tộc, Quản Ngao bực mình phất ống tay áo choàng màu vàng.

“Lại dám chạy đến đây lừa gạt bọn ta, muốn bọn ta giúp các ngươi đối phó với Tuyết Linh tông?”

“Quả là liều lĩnh đấy!”

Việc Cực Thịnh tông và Tuyết Linh tông có thù với nhau, bọn họ cũng từng nghe nói.

Chỉ có điều việc tranh đấu của hai tông này đối với bọn họ mà nói rất là tầm thường, hơn nữa cũng không liên quan đến bọn họ, cho nên lười chẳng thèm để ý.

Những cao thủ khác của Hải tộc cũng dồn dập quát tháo.

"Cút!"

"Thế mà lại dám coi bọn ta như đao mà sử dụng, cẩn thận coi chừng bọn ta sẽ giết sống Cực Thịnh tông các ngươi!"

"Lại còn Cửu Thải Thiên Tinh nữa chứ, bịa lý do cũng không biết bịa một cái cho hẳn hoi à."

Bọn họ căn bản không hề tin trên thế giới này có Cửu Thải Thiên Tinh.

Loại bảo vật như thế, dù chỉ to bằng một nắm đấm thôi cũng đủ khiến cho Linh giới chấn động rồi, huống hồ là nhiều như núi?

Coi bọn họ là đồ ngu à?

Ba vị Trưởng lão đến báo tin nghiến răng nghiến lợi.

Sau đó lôi Tiên khí Lưu ảnh ra.

Lúc cảnh tượng núi Cửu Thải Thiên Tinh xuất hiện trước mặt các cao thủ của Hải tộc, tất cả mọi người, bao gồm cả Quản Ngao đều suýt chút nữa thì ngạt thở.

Sau một thời gian dài trầm mặc, rất nhanh sau đó trong điện lại sôi sục lên.

"Ôi trời ơi, vậy mà lại là thật ư?"

"Cửu Thải Thiên Tinh chất thành một ngọn núi, chuyện này sao có thể xảy ra được chứ?"

"Vãi chưởng, chẳng có cách nào ước lượng được giá trị của ngọn núi này đâu!"

"Thế này có thể chế tạo được bao nhiêu bộ Tiên giáp cửu giai chứ?"

"Có thể chế tạo được bao nhiêu bộ thì ta không biết, nhưng ta biết bây giờ Hải tộc chúng ta đến một bộ cũng không có…"

“Làm thôi, núi quý như thế này nhất định phải thuộc về chúng ta!”

“Đúng thế, Tuyết Linh tông không xứng có được nó!”

Tuyết Linh tông ở xa tít cũng khóc không ra nước mắt.

Bất kỳ ai sau khi biết được tin tức này, phản ứng đầu tiên cũng là bọn họ không xứng sở hữu nó.

Quản Ngao làm việc vẫn luôn rất mạnh mẽ vang dội, sấm rền gió cuộn.

Tiếp theo đây, bước đầu tiên của hắn, chính là xác nhận số người trong cuộc biết rõ nội tình chuyện này với ba vị trưởng lão của Cực Thịnh tông.

Sau khi biết trước mắt, Cực Thịnh tông vẫn chưa thông báo cho các đại thế lực khác, hắn rất hài lòng.

“Các ngươi rất sáng suốt đấy, yên tâm, chúng ta sẽ báo thù cho các ngươi.”

Sau đó, bước thứ hai của hắn. chính là dọn dẹp luôn ba vị trưởng lão đến báo tin của Cực Thịnh tông này.

“Tin tức về bảo vật như thế này, càng ít người biết càng tốt!”

“Nếu không, cho dù chúng ta đoạt được về, tương lai cũng sẽ bị lộ tin tức.”

Những cao thủ khác của Hải tộc nháo nhào tỏ ra “đã hiểu”, đồng thời kiến nghị hắn phải làm sạch sẽ một chút.

Thế là năm vị Chuẩn Đế và hơn 70 vị Tiên Vương cùng nhau lên đường, bay đến Định Ba đảo ở trên mặt biển, tặng cho Cực Thịnh tông một combo diệt phái.

Sau khi san Cực Thịnh tông thành bình địa xong, Quản Ngao đau buồn phẫn nộ nhìn về đảo Trường Hàn ở phía xa xa.

“Tuyết Linh tông quá đáng quá mức rồi, vậy mà lại vô duyên vô cớ giết chết Phác Phong Chưởng môn!”

“Mối thù này, chúng ta nhất định phải báo cho hắn!”

“Công đạo này, nhất định phải do Hải tộc chúng ta chủ trì!”

Nói xong, một đám cao thủ của Hải tộc sát khí đằng đằng, xông đến Tuyết Linh tông.

Quá trình thao tác này, e rằng đến chính cao thủ diệt phái như Thành Ca cũng trở thành thiểu năng, kém thông minh mà thôi.

Bên phía Tuyết Linh tông, đám người Chưởng môn Hàn Dung và Trưởng lão Hàn Trác, vẫn còn đang bàn bạc, thảo luận chuyện ly kỳ ngày hôm qua.

Đám cao thủ của Cực Thịnh tông rốt cuộc là chết như thế nào?

Ngoài ra còn có việc tiếp sau đây bọn họ phải bán ngọn núi này cho ai?

Tất cả những chuyện này đều là vấn đề.

Mà chính vào lúc này, tiếng báo động kẻ địch tập kích truyền đến.

Không đợi bọn họ xông ra ứng chiến, đại trận hộ tông của Tuyết Linh tông đã bị năm vi Chuẩn Đế của Hải tộc liên thủ ép cho nổ tung rồi.

Nhìn thấy Quản Ngao ở trên bầu trời cao và các cao thủ khác của Hải tộc, Hàn Dung tí nữa thì ngất luôn.

Hắn run cầm cập cất binh khí, hoàn toàn không có bất kỳ dục vọng chiến đấu nào.

Hết cách, không có cách nào đánh lại được, chỉ có thể cầu xin lượng thứ.

“Không biết tiền bối đến đây, nên không thể chuẩn bị nghênh đón trước, rất mong tiền bối thứ tội!”

“Không biết tiền bối đến tiểu phái là có chuyện gì vậy?”

“Đồ thờ phụng năm nay, chúng ta đều đã nộp lên rồi…”

Tiểu môn phái xót xa, bi ai như thế đấy, rõ ràng bị người ta hủy mất đại trận hộ tông, còn phải cười xòa xin lỗi.

Hàn Dung chỉ hy vọng đám Hải tộc này vẫn chưa biết tin tức của Cửu Thải Thiên Tinh.

Chỉ đáng tiếc, câu nói tiếp theo của Quản Ngao đã đập vỡ ảo tưởng của hắn.

“Nghe nói các ngươi đã giết Chưởng môn và hơn 40 vị Trưởng lão của Cực Thịnh tông, có chuyện này hay không?”

Chuyện này…

Tại sao bọn họ lại biết chuyện này?

Trong lòng Hàn Dung căng thẳng, vội vàng cẩn thận từng li từng tí giải thích: "Đó là chuyện ngoài ý muốn, thật ra không phải là do bọn ta làm, hơn nữa là Cực Thịnh tông lén lút xâm phạm Tuyết Linh tông bọn ta, vốn dĩ là…"

Quản Ngao lạnh lùng cắt lời hắn: "Ta không quan tâm mấy chuyện linh tinh bát nháo gì đó, ta chỉ hỏi ngươi, người của Cực Thịnh tông có phải đã chết ở Tuyết Linh tông các ngươi hay không?"

"Đúng…"

"Vậy là được rồi!"

Sắc mặt Quản Ngao trầm xuống, nghiêm túc như một thẩm phán mà đáp: "Các ngươi vô duyên vô cớ sát hại Cực Thịnh tông, thủ đoạn quá mức tàn nhẫn, hành vi như thế thực sự khiến cả người lẫn thần linh đều vô cùng tức giận!"

"Cho dù ông trời có nhắm mắt cho qua, nhưng Hải tộc chúng ta thì không thể nhìn tiếp được nữa, nhất định phải đòi bằng được một lời giải thích cho những người tử nạn của Cực Thịnh tông!"

Thấy hắn và mấy vị Chuẩn Đế khác có ý đồ ra tay ngay tại trận, đám người Hàn Dung và Hàn Trác sợ đến mức hồn vía lên mây.

Mặc dù không biết tại sao tin tức lại bị rò rỉ, nhưng bọn họ cũng đâu có ngu, làm gì mà không nhìn ra đám người này là nhằm vào Cửu Thải Thiên Tinh mà đến.

Chỉ có điều, vừa cướp đoạt, vừa bịa ra một cái lý do đường đường chính chính, quang minh chính đại để làm mà thôi.

Cho dù người của Cực Thịnh tông không chết, đám người y như bọn cướp này cũng sẽ hủy diệt Tuyết Linh tông thôi, dù sao thì Cửu Thải Thiên Tinh đã bị bọn họ nhắm trúng rồi, căn bản là không giữ được.

Thân là Chưởng môn, để bảo toàn tính mạng, não Hàn Dung xoay chuyển một cách nhanh chóng.

Ngay trước khi Quản Ngao sắp ra tay, hắn đột nhiên hô to.

“Bọn ta có một bảo vật, đã định dâng tặng cho Hải tộc từ lâu!”

Chương 740.

Hàn Dung đã nhìn ra, cho dù có chống cự che giấu cũng không giữ được núi Cửu Thải Thiên Tinh.

Mà từ trên xuống dưới Tuyết Linh tông chắc chắn sẽ bị Hải tộc tiêu diệt.

Thay vì vậy, tốt hơn vẫn là chủ động giao nộp.

Như vậy thì ít ra vẫn còn có một tia hy vọng để sống sót…

“Hả? Bảo vật?”

“Đúng vậy, gần đây chúng ta lấy được núi Cửu Thải Thiên Tinh, đang định dâng tặng nó cho ngươi, không ngờ ngươi lại đến, đây không phải là quá trùng hợp sao?”

Hàn Dung vội nói: “Nào ngờ là Cực Thịnh Tông kia cũng nhận được tin tức, vậy mà lại ngăn chặn chúng ta.”

“Vì vậy chúng ta mới rơi vào đường cùng, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giết chúng…”

“Mọi thứ chúng ta làm đều là để dâng tặng bảo vật cho Hải tộc!”

Mọi thứ mà hắn làm khiến Quản Ngao phải cau mày.

Thật ra hắn cũng muốn cho Tuyết Linh tông ăn một combo diệt môn.

Tuyết Linh tông trước mặt hắn cũng chỉ là thịt cá, mà núi Cửu Thải Thiên Tinh kia, hắn muốn lấy bằng cách nào thì lấy bằng cách đó.

Cũng không cần người khác phải tặng.

Đưa ra một lý do để thực hiện công lý cho Cực Thịnh tông chỉ là một thói quen dựng nên một cái cớ.

Nào biết rằng Hàn Dung lại ra tay nhanh như vậy, chặn trước hắn.

Nếu ai đó tặng quà cho ngươi, ngươi còn muốn giết người đó không?

Bây giờ muốn diệt khẩu cũng không thể được rồi.

Hắn chỉ có thể kiên nhẫn và giả vờ như không biết.

“Núi Cửu Thải Thiên Tinh, trên đời còn có bảo vật như vậy sao?”

“Đúng đúng đúng, để ta dẫn các vị tiền bối đi xem!”

Hàn Dung dẫn đường đi trước.

Trong lòng hắn cực kỳ phẫn uất và không tình nguyện, dù sao thì bảo sơn này cũng là do bọn họ phát hiện ra đầu tiên.

Nhưng không có cách nào, để sống sót, chỉ có thể làm vậy.

Vốn dĩ Hải tộc muốn cướp bảo sơn này, cần phải xem xét nó trước, vì vậy bước diệt khẩu trước tiên phải chậm lại.

Một đoàn người đi đến phía sau ngọn núi, Thành Ca đang đang buồn chán truyền âm trò chuyện với Hàn Linh.

“Ngươi quen Giáng Hàn Tiên Đế Kia sao?”

“Chắc chắn là vậy!”

Hàn Linh trở nên phấn khích, hò hét như một em gái fan hâm mộ: “Vậy mà ngươi lại biết nàng sao? Nàng ta là người nắm giữ quy tắc tuyết, những người tu luyện quy tắc tuyết như chúng ta đều lấy nàng ta làm gương…”

Thành Ca run lên: “Ha ha, người như Giáng Hàn thì tính là gì?”

“Ngươi không được phép coi thường Giáng Hàn Tiên Đế!”

“Vậy mà cũng xem là coi thường sao, ta chỉ đang nói sự thật thôi.”

Giáng Hàn Tiên Đế Kia kia không phải là một trong tam đại Tiên Đế của Thiên Xu sao, Thành Ca chắc chắn là biết.

Khi đó, hắn trợ giúp Thiên Khu các luyện một đống đan dược cửu phẩm, Giáng Hàn Tiên Đế giống như một kẻ xu nịnh trước mặt hắn, đúng là rất nhiệt tình.

“Ngươi không được phép nói về nàng như vậy!”

Hàn Linh vẫn rất đề cao thần tượng, bởi vì Thành Ca “Nói xấu thần tượng của nàng”, nên nàng nghi ngờ ngược lại hắn.

“Ngươi đang nói dối để khoe khoang sao?”

“Giáng Hàn Tiên Đế là một Đế cảnh hàng thật giá thật, ngươi cùng lắm cũng chỉ là Chuẩn Đế, căn bản là không có tư cách để gặp nàng ấy!”

“Huống hồ ngươi là một Sơn Thần chả động được tí nào, làm sao có cơ hội gặp nàng?”

“Rõ ràng là ngươi đang dát vàng lên mặt!”

Con mẹ nó.

Số lượng Tiên đế mà anh đây đã xử lý có thể thành lập một tiểu đội, mà Giáng Hàn kia cũng chỉ là một Tiên đế tầm trung hạ đẳng, vậy mà nói là dát vàng lên mặt?

Đây là cái đạo lý gì chứ?

“Ta không chỉ gặp Giáng Hàn, mà còn gặp cả Lung Lâm và Luân Hồi Tiên Đế, ta đây có đắc ý sao?”

“Ha ha, lão Sơn Thần nhà ngươi thật là biết cách nói láo, Luân Hồi Tiên Đế cao thượng đến mức nào, ngươi còn dám nói sao là gặp được sao?”

Thành Ca không khỏi thở dài: “Bây giờ không gọi là soái ca nữa sao? Đúng là suy tàn đạo đức mà…”

Vào lúc này, đám người Hàn Dung, Hàn Trác cũng đưa theo một nhóm cao thủ Hải tộc đến đây.

Hàn Linh vội vàng hành lễ.

Hiện tại Hàn Dung làm gì còn thời gian để quan tâm đến nàng, hắn đang tập trung tinh thần nghĩ cách sống sót.

Cúi đầu khom lưng dẫn mấy người Quản Ngao đến thăm núi Cửu Thải Thiên Tinh.

Mà cũng không cần hắn giới thiệu, sau khi mấy người Quản Ngao bước vào đã choáng váng rồi.

Cái gì mà đã chuẩn bị tinh thần từ trước, khi đứng trước núi bảo có chu vi hơn mười ngàn mét này, cảm giác rung động vẫn đánh thẳng vào lòng.

“Ôi trời ạ!”

“Hóa ra là sự thật…”

“Làm sao mà lại có nhiều Cửu Thải Thiên Tinh như vậy trên đời chứ?”

“Điều này hoàn toàn không hợp lý!”

“Bảo vật, nó thực sự là bảo vật!”

Một nhóm các cao thủ Hải tộc phát điên ngay tại chỗ.

Bọn họ hào hứng chạm vào Cửu Thải Thiên Tinh, biểu cảm đầy sự cuồng nhiệt và si mê.

Sức mạnh đã đạt đến Chuẩn Đế, khao khát có được Tiên giáp cửu giai ngày càng cao hơn và cấp bách hơn, thứ này quá hấp dẫn đối với họ.

“Xem ra lại có người đến cướp núi này.”

Giọng nói của Thành Ca vang lên, Hàn Linh không nói lời nào, nhưng sắc mặt đã rất xấu.

Các đệ tử khác cũng có bày ra vẻ mặt khuất phục mà không cam lòng.

Ngọn núi này là do bọn họ phát hiện, nhưng bây giờ phải tặng không cho Hải tộc, không ai có thể bằng lòng.

Nhưng bọn họ không ngu ngốc, họ biết tại sao tặng nó đi, bởi vì họ sẽ bị giết nếu không tặng nó đi.

“Thật là đáng tiếc, cho dù các ngươi có cho đi không lấy lại gì, thì các ngươi vẫn không thể giữ được mạng sống của mình.”

“Tại sao?” Hàn Linh không thể nào hiểu nổi.

Bảo vật này, bọn ta cho đi mà vẫn không được sao?

Dù sao thì Thành Ca cũng rất hiểu biết, cũng đã quen với những thói đời này.

“Rõ ràng là không ai có thể một mình độc chiếm loại bảo vật này, hậu quả của việc rò rỉ tin tức là rất nghiêm trọng, nên càng ít người biết càng tốt.”

Hàn Linh có chút khó tin: “Tại sao bọn họ có thể tàn nhẫn như vậy…”

Nhưng sau đó, Quản Ngao đã xác nhận suy đoán của Thành Ca.

Chỉ thấy tộc trưởng của Hải tộc đang từ từ quay lại, nở một nụ cười u ám đến phát lạnh.

“Bảo vật này thật sự là giao cho chúng ta sao?”

Hàn Dung thấy vẻ mặt của hắn không đúng, không ngừng lắp bắp: “Đúng, đúng vậy, ngươi có hài lòng không?”

“Hài lòng, rất hài lòng!”

Quản Ngao đột nhiên quay lại, nghiêm nghị hét lớn: “Chẳng qua là, bảo vật tốt như thế mà ngươi không có gửi cho Hải tộc bọn ta sớm nhất có thể, đây là tội gì?”

Hàn Trác vội vàng xin tha: “Bọn ta còn chưa kịp…”

“Chưa kịp? Ta thấy là do ngươi không muốn tặng đi thì có?”

Ngay khi Hàn Quản nói xong, một đám cao thủ của Hải tộc đã chặn đường lui cùa nhóm Hàn Dung.

Nhìn thấy những thanh kiếm kia rời vỏ, đằng đằng sát khí, một cuộc tàn sát là điều không thể tránh khỏi.

Hàn Dung cười khổ: “Không ngờ cuối cùng vẫn không trốn được…”

Những người của Tuyết Linh tộc có mặt đều phẫn nộ và tuyệt vọng.

Hàn Linh giữ chặt vũ khí, cố gắng kháng cự.

Nhưng nhìn Chuẩn Đế Toát ra uy áp choáng ngợp trên bầu trời, nàng thậm chí còn không thể thở được, tiên lực cả người cũng không theo ý muốn của nàng.

“Ngươi muốn giết hết bọn họ không?” Giọng Thành Ca lại vang lên.

Hàn Linh không ngần ngại nói: “Tất nhiên là có!”

“Vậy thì ngươi phải xin lỗi vì lúc nãy đã nghi ngờ ta, sau đó ta sẽ giúp ngươi xử lý đám người kia, được không?” Thành Ca mỉm cười híp mắt đưa ra điều kiện.

Mặc dù ca đây có sức mạnh thông thiên, nhưng vẫn là muốn quan tâm đến thể diện hơn.

Ngay cả khi đối phương chỉ là một người Tuyết tộc nhỏ bé, thì phần mặt mũi này cũng phải đòi lại…

Hàn Linh vô cùng kinh ngạt: “Ngươi có thể tiêu diệt chúng sao? Đó là năm vị Chuẩn Đế, bảy mươi mốt vị Tiên Vương đó?”

Mặc dù chiến tích của Thành Ca lần trước rất đáng kinh ngạc.

Nhưng đó cũng chỉ “miễn cưỡng” là Chuẩn Đế.

Lần này có tới năm vị Chuẩn Đế thực thụ đã đến.

Bất cứ ai cũng có thể tiêu diệt được lão Sơn Thần có được không?

“Đừng có quan tâm tới việc ta có làm được hay không.”

Trong giọng nói của Thành Ca mang theo sự ranh mãnh: “Bây giờ ngươi thử một lần cũng sẽ không bị lỗ, có đúng không?”

Chương 741.

Chỉ cần xin lỗi hắn là có thể tiêu diệt được nhóm kẻ thù đáng sợ trước mặt?

Nếu có thể làm được, vậy thì Hàn Linh sẵn sàng xin lỗi mười ngàn lần.

Nhưng vấn đề là, có thể làm được sao?

Nàng hoàn toàn không tin tưởng chút nào vào sức mạnh của Thành Ca, chỉ có thể ôm tâm trạng còn nước còn tát.

“Được rồi, vậy ta xin lỗi…”

Hàn Linh nhéo mũi nói: “Ta không nên nghi ngờ ngươi, ta tin là ngươi có quen biết với Giáng Hàn Tiên Đế.”

Những người khác quay đầu lại và nhìn nàng với vẻ kinh ngạc.

Ngay cả đám người Hải tộc Quản Ngao cũng không ngoại lệ.

Tiểu Tuyết nhân này bị thần kinh à?

Sao đột nhiên lại nói một câu như vậy?

“Giáng Hàn Tiên Đế?”

Quản Ngao nhanh chóng nhìn xung quanh, nếu Giáng Hàn Tiên Đế đến thì hôm nay hắn chỉ có thể rút lui.

Trước mặt một vị Tiên Đế, mấy tên Chuẩn Đế như bọn hắn cũng chẳng là gì.

Nhưng khi kiểm tra xung quanh thì lại không tìm thấy gì.

Mà phía bên kia, Thành Ca vẫn bình chân như vại phát ra âm thanh không hài lòng.

“Ngươi muốn nói xin lỗi ai, nói rõ một chút đi.”

Hàn Linh nghiến răng, chống lại ý muốn đánh hắn, thay đổi lời thoại.

“Người đẹp trai nhất Tiên giới, ta sai rồi. Ta không nên nghi ngờ ngươi, ta tin là ngươi có quen biết với Giáng Hàn Tiên Đế.”

“Như vậy đã được hay chưa?”

“Ta với Giáng Hàn Tiên Đế, ai là người trâu bò hơn.”

Cái này…

Giáng Hàn Tiên Đế thần tượng của nàng, là một loại thần thánh không ai có thể xúc phạm.

Thực sự muốn nàng thừa nhận rằng người kia thua kém cái tên lão Sơn Thần xấu tính và tự luyến này sao?

Có đánh chết nàng thì nàng cũng không muốn nói!

Nhưng nghĩ đến nguy cơ cả môn phải sẽ bị diệt, nghĩ đến việc vẫn còn rất nhiều đồng môn…

Thần tượng cũng chỉ có thể chịu ấm ức một chút trước vậy!

Trái tim Hàn Linh tim rỉ máu, nhắm mắt lại, hét lên lời trái với lương tâm của mình: “Ngươi lợi hại hơn cả Giáng Hàn Tiên Đế rất nhiều!”

“Như vậy còn tạm được!”

Thành Ca hài lòng.

Không tin rằng là mình không thể xử lý Tiểu Tuyết nhân này.

Nhưng những người của Tuyết Linh tộc khác ở bên cạnh rất bất mãn.

Là người nắm giữ quy tắc tuyết, Giáng Hàn Tiên Đế giữ một địa vị cao trong lòng nhiều người trong Tuyết Linh tộc.

Giống như Hàn Linh, họ thường coi vị Tiên Đế này như thần tượng.

Nếu không phải do kẻ thù mạnh, chỉ sợ là họ sẽ không nhịn được mà chỉ trích Hàn Linh là ăn nói vớ vẩn, thiếu tôn trọng chủ nhân.

Ngược lại Quản Ngao lại không cảm thấy gì cả.

“Sắp chết đến nơi mà vẫn còn ảo tưởng sao?”

“Sao nào, còn mong đợi Giáng Hàn Tiên Đế đột ngột xuất hiện và cứu các ngươi sao?”

“Đúng là điên mà!”

Hắn mất kiên nhẫn xua tay: “Xử lý bọn chúng đi.”

Ngay khi hắn vừa nói xong, tất cả các cao thủ của Hải tốc đều đồng loạt giơ vũ khí lên.

Ở phía bên kia, những người thuộc Tuyết Linh tộc có người đau buồn tức giận, có người không cam lòng muốn phản kháng, cũng có người nhắm mắt đau đớn chờ cái chết.

Một cuộc thảm sát không thể nghi ngờ sắp xảy ra.

Đột nhiên, tất cả các cao thủ của Hải tộc ở cấp Tiên Vương đều từ trên trời rơi xuống.

Không có kháng cự, không có chiến đấu.

Vừa mất mạng một cách khó lý giải, cũng không có một chút âm thanh nào.

Cả chuẩn đế trên trời đều bị sốc!

Trước khi đến đây, nghe nói hơn bốn mươi người của Cực Thịnh tông đã chết ở Tuyết Linh tông, Quản Ngao đã có chút nghi ngờ.

Dù sao thì đó cũng là mấy vị Tiên Vương, tại sao toàn bộ lại bị giết sạch?

Nhưng những nghi ngờ này sớm bị che lấp bởi sự cám dỗ của núi Cửu Thải Thiên Tinh.

Hắn không nghĩ rằng đường đường là một Chuẩn Đế sẽ gặp phải sự phản kháng khi tiến vào một môn phái nhỏ, càng không nói đến việc gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Mà bây giờ, cuối cùng hắn cũng đã nhìn thấy nó.

“Ai?”

Hắn tức giận hét lên, cổ họng dường như đột nhiên bị bóp chặt, không thể phát ra tiếng động nào nữa.

Ong!

Tiên hồn của cánh tay phải trong suốt dễ dàng xuyên thủng hàng rào bảo vệ hồn tiên của hắn, xâm nhập hồn hải của hắn, hầu như không gặp bất kỳ sự kháng cự nào.

Cánh tay đó tùy tiện vẫy một cái, đã khiến cho hồn hải của hắn tan thành từng mảnh.

Sức mạnh Chuẩn Đế của Quản Ngao là căn bản là không kịp phát huy.

Chỉ cảm thấy mắt mình bỗng nhiên tối sầm lại, một cơn đau nhói phát ra từ đầu.

Đồng thời, mối liên hệ giữa hắn và ấn lạc của quy tắc đã bị phá vỡ.

Không có cơ hội nào để trốn thoát nào cả.

Thành Ca thậm chí còn không cho hắn thời gian để hối hận, dùng tốc độ nhanh nhất để phá hủy cả người hắn.

Ý thức cuối cùng của Quản Ngao cũng bị tiêu diệt, chìm vào bóng tối vĩnh viễn.

Khi hắn ngã xuống, bốn Chuẩn Đế khác cũng rơi xuống cùng lúc, không có bất kỳ sự chống cự nào.

Đối với Thành Ca mà nói chiến tích này đơn giản là không đáng kể.

Trước khi hắn đến Huyền giới, hắn chỉ cần dùng chấn động tiên hồn là đã có thể giết Chuẩn Đế.

Cấp độ này là cao cả và mạnh mẽ trước những người khác.

Nhưng trước mặt hắn, không có nhiều khác biệt so với Tiên Vương, Tiên Tôn, đều là pháo hôi có thể xử lý nhanh gọn.

Nhưng những người khác không thể bình tĩnh như hắn.

Khi nhìn thấy tất cả năm vị Chuẩn Đế và bảy mươi vị Tiên Vương của Hải tộc, tất cả đều chết sạch chỉ trong một giây, Hàn Linh không khỏi hét lên ngay tại chỗ.

“Chết rồi!”

“Wow! Thật sự là đã chết hết rồi?”

Mặc dù trước đó còn có một chút mong đợi, nhưng khi nó đã thực sự xảy ra, nàng vẫn không giấu được sự chấn động và ngây ngất.

Đây là quá mạnh rồi đó?

Nàng nhanh nói với Thành Ca để bày tỏ sự phấn khích và khó hiểu trong lòng mình.

“Trời ạ, làm thế nào mà ngươi làm được?”

“Đó là năm vị Chuẩn Đế đó, cứ như vậy mà chết rồi?”

Phản ứng này khiến cho Thành Ca rất hài lòng.

Tiểu tử, không lẽ anh đây không thể chinh phục được Tiểu Tuyết nhân ngươi sao?

“Ừ ừ, thế thì sao nào?”

“Trời ạ, đến cùng thì ngươi mạnh đến mức nào? Không phải nói là có thể miễn cưỡng xem là Chuẩn Đế sao?”

Giọng nói thì thào Hàn Linh phát ra, gần như không mạch lạc.

“Làm sao có thể?”

“Chuyện này làm sao có thể chứ?”

Con sâu thích làm màu trong lòng Thành Ca được thõa mãn, hắn thờ ơ nói: “Chỉ là xửa lý mấy tên Chuẩn Đế nhỏ bé mà thôi, không có gì quan trọng?

“Chỉ là chút chuyện nhỏ, ngươi có cần phải kích động đến thế này không?”

“Đúng là chưa trải sự đời mà.”

Hàn Linh biết là hắn đang ra vẻ làm màu, nhưng lúc này nàng đã không thể phản bác lại.

Toàn bộ Tuyết Linh tông còn không có Chuẩn Đế.

Năm vị Chuẩn Đế chết ngay trước mặt nàng, tạo ra chấn động rất lớn đối với nàng.

Vào lúc này, những người khác cũng giống như vừa tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Toàn bộ cao thủ của Hải tộc đều xử lý?

Chúng ta đã được cứu?

Vẻ mặt của mọi người đều mơ hồ.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, xác nhận rằng nhóm Quản Ngao đã thực sự chết, các cao thủ như Hàn Dung và Hàn Trác đều không hẹn đồng thanh hô vang.

“Chết rồi!”

“Thật sự chết rồi!”

“Ha ha ha, chết hay lắm!”

“Mấy tên cướp khốn nạn đáng chết cả trăm lần!”

Bọn họ đều hiểu rõ vừa rồi Hải tộc muốn làm gì.

Mặc dù không thể chống cự, nhưng sự tức giận và thù hận trong lòng đã lên đến cực độ.

Bây giờ nhóm người xấu này đã gặp quả báo, tất nhiên là vô cùng vui mừng.

Toàn bộ Tuyết Linh tông tràn ngập trong không khí vui vẻ vì có thể sống sót, tiếng hoan hô vang lên khắp nơi.

Nhưng ngay sau đó, mọi người lại chìm sâu vào suy nghĩ - ai là người vừa giết nhiều kẻ thù hùng mạnh của Hải tộc như vậy?

Nếu vấn đề này không được làm rõ, họ sẽ khó mà cảm thấy thoải mái.

“Không có vết thương chí mạng nào.”

“Nhưng tiên hồn của họ đều bị đập nát…”

“Cũng không có bất kỳ trận chiến ác liệt nào.”

“Để có thể làm được chuyện này, ít nhất cũng là Tiên Đế phải không?”

“Không thể nào, nếu có bất cứ vị Tiên Đế tới thì hẳn là sớm xuất hiện rồi!”

Chương 742.

Lần này kẻ thù hoàn toàn bị tiêu diệt, diễn ra ngay dưới mắt của nhóm Hàn Dung.

Nhưng họ vẫn không hiểu gì cả.

Điều này khiến họ dễ dàng liên tưởng đến sự kiện diệt tông của Cực Thịnh tông lần trước.

Cũng không trải qua trận chiến, không có bất kỳ vết thương nào.

Thành thật mà nói, nhóm thủ lĩnh như Hàn Dung, Hàn Trác không quen biết bất cứ Tiên Đế nào, chứ đừng nói đến việc thấy Tiên Đế ra tay.

Bọn họ cũng không biết Tiên Đế có thể giết được nhiều Chuẩn Đế và Tiên Vương như vậy chỉ trong một đòn hay không.

“Rốt cuộc là vị tiền bối nào đã cứu chúng ta?”

Cuối cùng tất cả mọi người lại hướng mắt về phía Hàn Linh.

Khi đó, nàng đã hét lên hai lần và mọi người đều nghe thấy.

“Là một vị Sơn Thần.”

Đối mặt với những lời hỏi thăm từ chưởng môn và các trưởng lão, Hàn Linh cũng rất đau khổ.

Lần trước ta đã nói rồi, vấn đề là các người không những không tin mà còn coi ta như một kẻ mất trí.

“Thật sự có Sơn Thần, các ngươi phải tin ta!”

Lần này, Hàn Dung và Hàn Trác có không muốn tin cũng phải tin.

Họ vội vàng đưa Hàn Linh trở lại đại điện, cẩn thận hỏi han.

Thành ca cũng không quan tâm đến điều này, vì vậy Hàn Linh đã kể rõ ràng quá trình làm quen với "Lão Sơn Thần" sau khi bị các trưởng lão hỏi thăm.

Sau khi biết được tất cả những điều này, nhóm Hàn Dung, Hàn Trác đều rất bối rối.

Nghĩ lại khoảng thời gian này, trong môn phái của mình luôn tồn tại một người mạnh khủng khiếp như vậy sao?

Mà chính ta thậm chí còn không biết điều đó?

"Chuyện này lớn như vậy, tại sao ngươi không nói ra sớm hơn!"

Sau khi biết tình hình, Hàn Dung trở nên đứng ngồi không yên.

Chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Một cường giả khủng bố có thể giết chết Chuẩn Đế chỉ trong vài giây ở ngay bên cạnh, cảm giác như một con thỏ và một con mãnh hổ sống cùng nhau.

Rất sợ hãi có được không?

Đối với lời chỉ trích của hắn, Hàn Linh khóc không ra nước mắt: "Lần trước ta đã nói rồi, nhưng mà các ngươi không tin…"

Các trưởng lão nhìn nhau một lúc.

Nếu điều này không xảy ra trước mắt bọn họ, sẽ không ai thực sự tin được, được không?

"Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ?"

"Đúng vậy, chúng ta đã tùy tiện đưa hắn đến Tuyết Linh tông, liệu điều này có khơi dậy lửa giận của hắn không?"

"Xong rồi xong rồi, chúng ta có nên chạy đi ngay bây giờ không?"

"Đúng đúng đúng trốn khỏi đảo Trường Hàn, cao chạy xa bay…"

Mặc dù tông môn này là cơ nghiệp của tổ tiên, nhưng so với mạng sống, mọi thứ khác đều là hư vô.

Nhìn thấy các trưởng lão hoảng sợ, Hàn Linh cảm thấy khó tin.

Lão Sơn Thần kia đáng sợ như vậy sao?

Nhưng ngược lại chưởng môn Hàn Dung lại bình tĩnh hơn nhiều.

“Trước tiên đừng hoảng sợ, vẫn chưa đến mức đó!”

“Nếu hắn thù địch với chúng ta, thì mọi người ở đây đã chết từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến tương lai?”

Mọi người nghĩ lại cũng thấy đúng.

“Đúng vậy, vị tiền bối Sơn Thần này đã giết tất cả người của Hải tộc, nhưng không thành viên nào của Tuyết Linh tông bị giết!”

“Điều này đủ cho thấy rằng hắn không có ý muốn giết chúng ta!”

Hơi yên lòng một chút, nhưng cũng đồng thời gặp phải một vấn đề mới.

“Vậy thì chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?”

“Tuyệt đối không được xúc phạm hắn!”

“Đó là điều chắc chắn rồi, nhưng vấn đề là chúng ta đã thông báo cho Vạn Linh điện…”

Vạn Linh điện cũng giống như Tiên Minh của Tiên giới và Thánh Điện của ma giới.

Có thể xem là một liên minh được thành lập bởi một số bộ tộc và thế lực hàng đầu trong Linh giới, có một vài Đại Đế trấn thủ.

Tuyết Linh tông liên lạc với bên kia là để bán núi Cửu Thải Thiên Tinh cho Vạn Linh điện.

Ban đầu, mục tiêu thực sự của học là Thiên Khu các.

Thiên Khu các có giá cả hợp lý, cũng chưa bao giờ làm mấy chuyện như ép buộc người khác.

Nhưng Tuyết Linh tông nằm ở Linh giới, nếu bán bảo vật này như vậy, tương lai làm sao có thể sống sót ở Linh giới?

Bán cho Vạn Linh điện, mặc dù giá chắc chắn sẽ bị ép tới mức cực thấp, nhưng ít ra là an toàn.

Có thể vẫn được Vạn Linh che chở trong tương lai.

Mà bây giờ họ biết được ngọn núi này đang sống, họ cảm thấy rằng họ có thể đã làm điều gì đó sai trái.

"Tiền bối Sơn Thần, bọn ta thực sự không biết chuyện!"

"Nếu bọn ta biết rằng ngọn núi này là của ngươi, bọn ta sẽ không bao giờ có bất kỳ suy nghĩ lung tung gì…"

"Hy vọng ngươi sẽ tha thứ cho bọn ta!"

Ở phía sau núi, nhóm Hàn Dung và Hàn Trác quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ với núi Cửu Thải Thiên Tinh.

Sợ Sơn Thần đại nhân sẽ tức giận.

"Vạn Linh điện đã biết tin này, khả năng cao là sẽ sớm có người được cử đến, hiện tại bọn ta cũng không biết là phải làm gì mới được!"

Suýt chút nữa là Thành Ca đã bị đám người dở hơi này chọc cười.

Bọn họ đúng là rất biết cách làm việc.

Nhưng hắn cũng không quan tâm nữa, Vạn Linh điện thì Vạn Linh điện thôi.

Vừa hay khi hắn bị "lừa vào Khư Động", có một vài nhân vật lớn của Linh giới đứng sau, món nợ này cũng phải tính toán giải quyết thôi.

"Được rồi được rồi, chuyện này các ngươi không cần phải quan tâm đâu."

Với thực lực của Tuyết Linh tông, bây giờ cũng không đủ tư cách để đưa ra quyết định.

"Chờ bọn họ tới, ta sẽ tự mình lo liệu."

Nghe đến đây, các vị trưởng lão liên tục cảm ơn như được đại xá.

"Cảm ơn Sơn Thần tiền bối đã tha thứ!"

“Sơn Thần tiền bối thật là rộng lượng.”

“Đúng là một vị tiền bối có tấm lòng bao la…”

Sau đó, Thành Ca ra lệnh thu thập tất cả chiến lợi phẩm của hai trận chiến trước.

Hắn trong tương lai thoát khỏi khó khăn, có thể vẫn cần sử dụng nó.

Tất nhiên là các trưởng lão của Tuyết Linh tông không dám trái lời.

Bởi vì Thành Ca bình thường chỉ giao tiếp với Hàn Linh, họ ngay lập tức đề bạc Hàn Linh lên chức trưởng lão nội môn của môn phái.

Tiều tuyết nhân này có thể xem như là một bước lên trời.

Mà ở một nơi khác, Vạn Linh điên thực sự đã nhận được tin tức từ Tuyết Linh tông.

Tuy nhiên, không ai coi trọng nó.

“Núi Cửu Thải Thiên Tinh?”

“Tuyết Linh tông này có bị điên không vậy?

“Lại dám bịa ra lời nói dối như vậy để trêu đùa với Vạn Linh điện?”

Chuẩn Đế chấp sự nhận được tin tức của Tuyết Linh tông ban đầu muốn dạy cho Tuyết Linh tông một bài học.

Nhưng đối với một môn phái nhỏ như vậy, hắn không rảnh hơi mà đi điều động nhân lực.

Căn bản là không xứng đáng để Vạn Linh điện huy động lực lượng, có được không?

Vì vậy, hắn đã bỏ qua vấn đề chỉ trong nháy mắt.

Nhưng thật không may, phía Vạn Linh điện không quan tâm, mà Hải tộc ở phía bên kia đã bùng nổ.

Giống như Cực Thịnh tông đã bị tiêu diệt trước đó, những người bị bỏ lại của Hải tộc, sau khi phát hiện ra những cao thủ đi trươc đều bị tiêu diệt cũng rơi vào hoảng loạn.

Mặc dù không biết Tuyết Linh tông đã làm điều đó như thế nào, nhưng năm vị Chuẩn Đế thực sự đã chết.

Vì sợ bị trả thù, cuối cùng họ đã chọn một giải pháp tương tự như của Cực Thịnh tông - tìm một người trợ giúp mạnh mẽ hơn.

Hải tộc đã tìm tới Vân Ba cung.

Đây là một môn phái lớn với hơn ba mươi vị Chuẩn Đế.

Điểm mấu chốt là họ còn có một Tiên Đế tọa trấn.

Nếu như đặt trong Tiên giới, môn phái này thực sự không đáng là gì, không bằng Vô Cực Động Thiên, huống chi là cấp bậc cao như Thiên Kiếm Cung và Bích Lạc Tâm Cung.

Nhưng ở Linh giới, đây đã có thể xem là một con quái vật khổng lồ.

Hải tộc có thể xem là một nhánh của Thủy Linh tộc, mà hơn ba mươi phần trăm thủ lĩnh của Vân Ba cung là đến từ Thủy Linh tộc, có thể miễn cưỡng xem như là có quan hệ gần gũi.

Khi Hải tộc tiết lộ tin tức về "Núi Cửu Thải Thiên Tinh", phản ứng của Cung Vân Ba không khác gì bọn Quản Ngao lần trước.

Đều là không tin.

Sau khi nhìn thấy hình ảnh thông qua Tiên khí Lưu ảnh, cũng rơi vào trạng thái điên cuồng như vậy.

Chỉ là bọn họ không tiêu diệt Hải tộc để diệt khẩu.

Dù sao thì Hải tộc cũng có quá nhiều người, có muốn diệt cũng diệt không được.

"Vậy mà Tuyết Linh tộc có thể tìm thấy nhiều Cửu Thải Thiên Tinh như vậy, đúng là thần kỳ thật."

"Làm thế nào mà ngọn núi này lại xuất hiện?"

"Không cần biết là ngọn núi này xuất hiện như thế nào, dù sao thì chắc chắn là sẽ thuộc về Vân Ba cung chúng ta!"

"Dù nó xuất hiện như thế nào thì nó cũng phải thuộc về Vân Ba cung của chúng ta!"

Tất nhiên là bọn họ xem thường cái Tuyết Linh tông kia.

Chương 743.

Khi nhìn thấy ba mươi hai vị Chuẩn Đế xuất hiện ở Tuyết Linh tông, tâm trạng của Hàn Dung sụp đổ.

Tiêu diệt Cực Thịnh tông thì Hải tộc đến.

Tiêu diệt Hải tộc thì Vân Ba cung đến.

Các ngươi đang xếp búp bê sao?

Ngôi miếu nhỏ của bọn ta thực sự không thể chịu được sự hiện diện của nhiều lão đại như vậy đâu!

Hắn nhìn lướt qua đại trận bảo vệ mới vừa được sửa chữa cách đó không xa, mà bây giờ đại trận kia đã bị cưỡng bức phá vỡ.

Đầy vẻ bất lực và tuyệt vọng.

Dường như bất cứ ai đến đây cũng đều trút giận lên nó.

Xin hãy tôn trọng đại trận của bọn ta một chút, dù sao đi nữa thì đây cũng là một cơ sở chiến lược hàng đầu của một môn phái.

"Không biết các vị tiền bối đến cho nên không tiếp đón từ xa được, mong được thứ lỗi…"

Người cầm đầu là chưởng môn - một Chuẩn Đế hậu kỳ có một màn mở màn rất tiêu chuẩn.

Vừa mới lên đã hỏi tội.

"Tuyết Linh tông các ngươi thật thật to gan, dám giết những tinh anh của Hải tộc!"

"Hành động này khiến người thần phẫn nộ, thiên nhân đuổi giết…"

Hàn Dung nghe những lời này, phát hiện vậy mà mình không có chút nào gọi là tức giận.

Dù sao cũng chỉ là một tên cướp muốn lập bàn thờ cho mình, vấn đề chỉ là tìm ra một lý do hợp lý.

Mà chính bản thân hắn cũng không thể chống lại chúng.

Chờ cho đến khi quá trình hỏi tội của Chuẩn Đế kết thúc, hắn đã khéo léo chủ động đến "tặng bảo vật".

“Vâng vâng vâng, là bọn ta có tội!”

“Để chuộc lại tội lỗi của mình, bọn ta muốn dâng một ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh mà bọn ta đã lấy được gần đây tặng cho Vân Ba Cung!”

Trên thực tế, Thành Ca đã yêu cầu hắn nói điều này.

Gần đây hắn dựa vào Khoáng mạch tiên tinh của Tuyết Linh tông cho nên hồi phục khá nhanh.

Nhưng sau khi Tiên hồn hồi phục thì lại cần phải bồi dưỡng tiên thể.

Vì vậy, phạm vi sát thương của của tiên hồn vốn không quá lớn, chỉ nằm trong phạm vi một nghìn trượng.

Chỉ trong phạm vi đó, hắn có thể tiêu diệt mọi kẻ thù xâm phạm.

Câu nói của Hàn Dung, rõ ràng là đã vượt quá sự mong đợi của các trưởng lão của Vân Ba cung.

Sau khi đến đây, bọn họ cũng đã chuẩn bị rất nhiều lời thoại để nói tiếp.

Ví dụ, đứng trên nền tảng đạo đức cao hơn, biến Tuyết Linh tông thành một kẻ ác, biến việc tiêu diệt Tuyết Linh tông thành vấn đề bảo vệ công lý.

Cuối cùng, sau khi chủ trì công lý, nhân tiện tước đi một số “chiến lợi phẩm” là chuyện đương nhiên, đúng không?

Ai mà biết được Hàn Dung lại bỏ qua những quy trình này và đề nghị dâng tặng bảo vật.

Điều này khiến bọn họ gần như bị kẹt lại.

“Khụ, thật hả?”

Chưởng môn của Vân Ba cung ho nhẹ.

“Vậy thì ngươi dẫn đường đi!”

Hàn Dung không có ý kiến gì cả, lần trước là năm vị Chuẩn Đế, lần này là ba mươi hai vị Chuẩn Đế.

Đặc biệt là lần này có một số vị Chuẩn Đế hậu kỳ.

Đội hình này, cho dù là Tiên Đế đi đến thì vẫn là hơi khó đọ được không?

Vị tiền bối Sơn Thần có thể xử lý được không?

Một phút sau, Hàn Dung nhận được câu trả lời – có thể.

Ba mươi hai vị chuẩn đế của Vân Ba cung đến sau núi, bay đến trước mặt núi Cửu Thải Thiên Tinh, thậm chí còn chưa chưa kịp vui mừng cảm thán là đã bị giết sạch trong một đòn.

Cũng không trải qua trận chiến nào.

Trên người cũng không có bất kỳ vết thương nào.

Nhưng tất cả đều ngã xuống, đã vậy còn là ngã xuống cùng một lúc, không sót một người nào.

Toàn bộ quá trình đơn giản đến mức khiến cho người ta phát bực.

Nhìn giống như những người này đã chủ động bước vào vòng thuốc độc vậy.

Nhiều Chuẩn Đế như vậy mà lại chết một cách dễ dàng như vậy?

Hàn Dung và nhóm Hàn Trác sợ đến mức suýt nữa đã tè ra quần.

Bọn họ không còn hình dung được đây là phương pháp gì nữa, chỉ biết rằng nó rất mạnh, mạnh tới mức không hợp lý.

“Tiền bối Sơn Thần, tiếp theo thì…”

Sau khi giúp cất chiến lợi phẩm, Hàn Dung cẩn thận từng ki từng tí hỏi chỉ thị từ Thành Ca: “Vân Ba cung đã bị diệt sạch, bên đó vẫn còn một vị Tinh Hải Đại Đế, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ…”

Thành Ca nói: “Chuyện này ngươi không cần phải lo lắng, dù sao thì nếu có người tới, ngươi cứ việc mang hắn tới đây…”

“Ngoài ra, hãy thông báo cho Thiên Khu các đến giao dịch.

Đa số tài nguyên mà Hải tộc sử dụng để tu luyện là thứ hắn không thể sử dụng, tốt hơn hết vẫn là trao đổi nó với Thiên Khu các để kiếm lời.

“Được, được rồi!”

Hàn Dung cũng không biết vị Sơn Thần này có thể xử lý được Tiên Đế hay không.

Nhưng hắn biết rất rõ là vấn đề này đã nằm ngoài tầm ảnh hưởng của hắn từ lâu.

Kể từ khi vị "Tiền bối Sơn Thần" giết chết tất cả các cao của Cực Thịnh tông, sự việc xảy đi theo một hướng không thể đoán trước.

Những người này giống như đang đi trên một chuyến tàu chạy mất kiểm soát, căn bản là không thể biết mình sẽ gặp phải điều gì tiếp theo.

Hàn Dung nghĩ rằng vị Tinh Hải Đại Đế kia chắc là sẽ sớm đánh giết tới thôi.

Nhưng lần này hắn đã đoán sai.

Ba ngày sau, Tinh Hải Đại Đế đang bế quan không thể không xuất quan, bởi toàn bộ cao thủ của Vân Ba cung của hắn đều bị giết sạch.

Vị Đại Đế của Linh giới này ngay lập tức rơi vào cơn thịnh nộ.

Nhưng hắn không dám trực tiếp chạy đến giết người.

Đùa gì chứ, Hàn Dung không biết phân biệt tốt xấu, chẳng lẽ một Đại Đế như hắn còn không biết phân biệt tốt xấu sao?

Có thể giết sạch ba mươi hai Chuẩn Đế chỉ trong một cú, đó là khái niệm gì?

Ít nhất thì bản thân hắn cũng không thể làm được điều này.

Vội vàng chạy đến giết người, có thể ngươi sẽ chết.

Vì vậy hắn đã chọn để cho Vạn Linh điện ra mặt.

Khi biết rằng tất cả các Chuẩn Đế của Vân Ba cung đều bị xóa sổ hoàn toàn, một số người đứng đầu của Vạn Linh điện như Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế đều cực kỳ sốc.

Số lượng cao thủ của Linh giới không có nhiều như ở hai giới Tiên Ma.

Hàng chục Chuẩn Đế đồng loạt chết cùng một lúc, đó là một vấn đề nghiêm trọng.

Mà khi biết rằng những người này đã bị Tuyết Linh tông giết, nhóm các Đại Đế này lại rơi vào tình trạng nghi ngờ.

“Tuyết Linh tông này có lai lịch như thế nào”

“Tại sao ta chưa bao giờ nghe nói về nó?”

“Hình như ta có một số điều về Tuyết Linh tộc, đó có phải là một bộ tộc nhỏ chuyên tu luyện quy tắc tuyết không?”

“Làm sao mà bọn họ có thể giết được ba mươi hai vị Chuẩn Đế cùng một lúc?”

“Không chỉ có ba mươi hai, nghe nói trước đó còn có năm vị Chuẩn Đế của Hải tộc.”

“Ôi trời ạ!”

Nhóm các Đại Đế cực kỳ ngạc nhiên, không thể giải thích được.

Nhưng bọn họ không quá hứng với việc giúp Vân Ba cung trả thù.

Huyền Cực Đại Đế tò mò hỏi: “Vậy tại sao Hải tộc và Vân Ba cung lại tấn công một nơi nhỏ bé như Tuyết Linh tông?”

Tinh Hải Tiên Đế cũng biết là không thể nói dối được, nên đã nói rõ tất cả mọi tin tức về núi Cửu Thải Thiên Tinh kia.

Lần này, toàn bộ Vạn Linh điện đều bùng nổ.

Tất cả các Đại Đế đều không thể bình tĩnh.

“Còn có loại bảo vật như vậy sao”

“Làm sao có thể?”

Bảo vật to lớn ở trước mặt, thái độ của mọi người đột nhiên trở nên tích cực lên.

“Vấn đề này, bọn ta không thể bỏ qua!”

“Tuyết Linh tông yếu như vậy thì làm sao có thể giết nhiều Chuẩn Đế như vậy? Chắc chắn là do bọn chúng thông đồng với kẻ địch đến từ hai giới Tiên Ma, thậm chí là có thể là đã thông đồng với người đến từ Huyền giới!”

“Đúng vậy, chuyện này sẽ gây nguy hiểm cho Linh giới, chúng ta không thể để yên!”

“Khối u ác tính Tuyết Linh tông này phải bị diệt trừ!”

“Hồn Thiên Đại Đế, ta nghĩ lần này ngươi không nên tham gia, tốt hơn là nên để nó cho bọn ta!”

“Huyền Cực Đại Đế, ngươi đang nói cái gì vậy? Linh giới hỗn loạn, bổn đế làm sao có thể rút lui chứ?”

Nếu bản thân không đi, núi Cửu Thải Thiên Tinh kia sẽ không có phần của mình.

“Tuyết Linh tông vốn không mạnh, hai vị tiền bối có thể ngồi ở phía sau chỉ huy. Tinh Hải Đại Đế và ta sẽ đi tiêu diệt kẻ địch, chắc chắn sẽ tiêu diệt được Tuyết Linh tông kia!”

“Lời này của U Mộng Đại Đế sai rồi, mọi người đều có trách nhiệm bảo vệ Linh giới, nhất định phải cùng tiến cùng lui!”

Trong nhất thời mọi người đều rất nhiệt tình, tất cả đều nhiệt tình đăng ký để báo thù cho Vân Ba cung và Hải Tộc!

Còn về Cực Thịnh tông?

Nó đã bị lãng quên từ rất lâu rồi, căn bản là không ai còn nhắc đến nó nữa.

Chương 744.

Khi tin tức Vạn Linh điện sắp tấn công Tuyết Linh tông bằng quy mô lớn, hầu hết mọi người trong toàn bộ Linh giới đều thất kinh.

Tuyết Linh tông này là từ đâu đến?

Làm thế nào mà lại đột nhiên nhận được sự “ưu ái” của nhiều lão đại như vậy?

Trong nhất thời, vô số người bắt đầu nghe ngóng về Tuyết Linh tông này.

Muốn biết bọn họ là thần thánh nơi nào mà lại cần nhiều Đại Đế như vậy liên minh với nhau để “Chống lại”.

Mà đợi tới khi họ biết rõ mội tình của môn phái này, nội tâm của ai cũng đều cảm thấy hoang mang.

Chỉ có bảy vị Tiên Vương?

Không có Chuẩn Đế?

Càng không nói tới việc có Tiên Đế trấn tọa?

Điều này khác xa so với những gì họ tưởng tượng lúc đầu.

Ban đầu còn nghĩ rằng phải có ít nhất mười hay tám vị Tiên Đế trấn thủ trong môn phái này, nhưng kết quả là gì?

"Cái quái gì thế này?"

"Tuyết Linh tông này đã là yêu nghiệt gì vậy? Về mặt logic thì bọn họ không đáng được đối xử cao như vậy!"

"Tại sao ta lại đột nhiên cảm thấy bọn họ rất vinh dự vậy?"

"Quả thực là rất vinh hạnh, có thể được rất nhiều Đại Đế hợp tác xử lý như vậy, dù có chết cũng có thể nổi danh hàng tỷ năm."

Nếu Hàn Dung nghe thấy cuộc thảo luận này, hắn sẽ tức giận gào thét.

Vinh dự cái đầu nhà ngươi!

Cả gia đình ngươi mới vinh dự!

"Không lẽ bọn họ không cẩn thận giết chết con riêng của vị Đại Đế nào đó sao?"

"Nếu không thì thật sự không thể hiểu nổi!"

"Nhưng chỉ đối phó với vài Tiên Vương, Vạn Linh điện có cần phải dốc hết toàn bộ lực lượng như vậy không? Chỉ cần phải một Chuẩn Đế đến là đã có thể quét sạch!"

"Không cần biết thế nào, đây là một sự kiện tuyệt vô cùng tuyệt vời, bỏ lỡ nó là sẽ hối hận cả đời!"

"Đúng vậy, ta còn chưa tận mắt nhìn thấy bất cứ một Đại Đế nào!"

"Đúng vậy, lần này có thể xem là một cơ hội, có làm gì thì cũng phải chạy đến sớm để chiếm được một vị trí tốt…"

"Đưa ta đi với, ta cũng muốn xem đảo Trường Hàn bị cho nổ tung lên trời thì sẽ như thế nào!"

Mặc dù Vạn Linh điện đã đưa ra một thông điệp, nhưng lại không ra tay ngay lập tức.

Một liên minh khổng lồ như vậy đòi hỏi rất nhiều sự chuẩn bị trước mỗi chuyến đi.

Chẳng hạn như điều tra tình báo.

Thế giới bên ngoài coi thường Tuyết Linh tông, nhưng các Đại Đế đã tung hoành ngang ngược mấy tỷ năm ở Linh giới làm sao có thể coi thường kẻ địch như vậy

Không cần biết có chuyện gì, Tuyết Linh tông dễ dàng giết hàng chục vị Chuẩn Đế, là sự thật.

Mà điều quan trọng nhất, thậm chí còn không có một con cá nào lọt lưới!

Đánh bại hàng chục Chuẩn Đế, hai vị Đế cảnh đỉnh phong là Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế cũng có thể làm được điều đó.

Nhưng chém chết tất cả, không sót bất cứ ai, bọn họ tự hỏi liệu bản thân có thực sự làm được hay không.

Đối mặt với "kẻ thù mạnh" như vậy, bọn họ không thể không thận trọng.

Từng nhóm từng nhóm thám tử Chuẩn Đế cảnh đã nhanh chống xâm nhập vào Tuyết Linh tông, xem xét kỹ tới nổi giống như một cái ray.

Không nói đến số lượng người trong Tuyết Linh tông, thậm chí môn phái này còn có bao nhiêu linh thú và thú cưỡi, ngày sinh tháng đẻ của tổ tiên cũng bị tra tìm ra hết.

Đám thám tử này thậm chí còn nhìn thấy tận mắt núi Cửu Thải Thiên Tinh.

"Bọn họ thực sự chỉ có bảy vị Tiên Vương, hai trăm hai mươi lăm Tiên Tôn và một ngàn ba trăm sáu mươi hai Kim tiên?"

"Đúng vậy, bọn ta đã kiểm tra đối chiếu con số này nhiều lần, tuyệt đối không sai!"

"Không có cao thủ nào ẩn nấp sao?"

"Không có, tổ tiên mạnh nhất trong lịch sử của Tuyết Linh tông chỉ ở giai đoạn Chuẩn Đế sơ kỳ, hơn nữa còn tử trận trong trận chiến với Tiên giới."

“Cái này…”

“Không đúng, chắc còn bỏ sót thứ gì đó”

“Không thể giết hàng chục Chuẩn Đế nếu không có cao thủ đế cảnh trấn tọa, mà có thể có nhiều hơn một!”

“Tiếp tục điều tra, ta nghi ngờ bọn họ thực sự thông đồng với hai giới Tiên Ma hoặc là Huyền giới.”

“Cao thủ ở cảnh giới đó, sợ là các thám tử không thể phát hiện ra được.”

“Vậy thì đi đến hai giới Tiên Ma hoặc Huyền giới để kiểm tra!”

“Hãy điều tra xem những Tiên Đế, Ma Đế, cũng như các cao thủ Đế Huyền bát trọng hoặc cửu trọng nổi tiếng ở Huyền giới!”

Trong lúc Vạn Linh điện bên này khua chuông gõ mỏ chuẩn bị cho cuộc chiến, càng ngày càng có nhiều tiên nhân ở Linh giới đổ xô đến Trường Hàn đảo.

Thật ra nhóm người này không trực tiếp đến đảo.

Chủ yếu là do khi Đại Đế ra tay nói không chừng còn có thể hủy thiên diệt địa, nếu tới gần còn có thể bị thương do ngộ thương.

Nhưng phía trên vùng biển bên ngoài hòn đảo, một dải lớn các cung điện nổi và thuyền bay xếp tầng lên nhau, kín không kẽ hở.

Thậm chí để chiếm được vị trí đẹp, một số người đã bắt đầu đánh nhau để tranh giành.

Nhìn thấy trong đám đông người xem kia có có Chuẩn Đế, chưởng môn của Tuyết Linh tông là Hàn Dung cảm thấy áp lực như bị núi đè.

Ngay cả khi Vạn Linh điện không đánh tới, những người xem này cũng đủ để đè Tuyết Linh tông xuống mặt đất chà qua chà lại cả trăm lần.

Người chưởng môn là hắn chưa bao giờ bất lực như vậy trong đời.

“Tại sao đám người này lại rảnh hơi như vậy?”

“Chúng ta đã bị Vạn Linh điện tấn công, liên quan cái quái gì với bọn họ chứ?”

“Từng người từng người đứng cách không quá trăm triệu dặm để xem trận chiến này, bình thường không cần phải tu luyện sao?”

Các trưởng lão và Hàn Trác ở bên cạnh cũng không biết phải nói gì cho phải.

“Khụ! Dù sao thì Tuyết Linh tông của chúng ta cũng đã hoàn toàn nổi tiếng rồi.”

“Đúng vậy, hiện tại ở Linh giới này, tên tuổi của chúng ta là thứ mà mà không ai không biết…”

Hàn Dung suýt chút nữa đã giận tới mức bật cười vì nhóm trưởng lão đang tìm niềm vui trong lúc khó khăn này.

“Sao nào, các ngươi còn tự hào được sao?”

Hắn tức giận xua tay gầm lên: “Kiểu nổi tiếng này, ai thích thì cứ lấy đi, dù sao thì ta cũng không cần!”

Hắn muốn sống sót.

Mà bây giờ điều duy nhất hắn có thể tin tưởng là “tiền bối Sơn Thần”, người chưa từng gặp mặt, chỉ nghe thấy giọng nói.

Còn về việc cầu xin sự thương xót từ Vạn Linh điện?

Con đường này đã bị chặn từ lâu rồi.

Vạn Linh điện đã nói, bây giờ không thể không ra tay, buông tha cho Tuyết Linh tông.

Huống chi có rất nhiều người của Hải tộc và Vân Ba Cung chết như vậy…

“Tiền bối, ước tính lần này Vạn Linh điện sẽ phái ra bảy tám vị Đại Đế, chuyện này phải làm thế nào mới được đây?”

“Chúng ta nên giải quyết như thế nào?”

Trước mặt Thành Ca, Hàn Dung vẫn luôn cực kì khôn khéo nghe lời như vậy.

“Binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất chặn, bảy tám Đại Đế đến thì có sao?” Thành Ca không hề coi trọng chuyện này.

Dù sao thì hắn cũng khôi phục sức mạnh rồi, mở núi Cửu Thải Thiên Tinh ra.

Bên cạnh đó, ngay cả khi không kịp khôi phục thì vẫn còn hệ thống hack hồi sinh không phải sao.

Nghe giọng điệu như chả là gì của hắn, Hàn Dung và nhóm Hàn Trác nhất thời không biết phải nói gì cho đúng.

Ngươi cũng quá tự tin rồi có đúng không?

Đó là bảy tám vị Đại Đế, không phải là bảy tám Tiên Vương.

Trong đầu Hàn Trác chợt lóe một tia sáng, đột nhiên kinh ngạc hỏi: “Tiền bối còn có người trợ giúp sao?”

Người trợ giúp?

Trong lòng Thành Ca tự nói, từ khi ca đây xuất đạo tới giờ, chưa bao giờ cần đồng đội có được hay không?

Nhưng khi nhìn tất cả những người này hoang mang lo sợ, sợ là bọn họ thậm chí sẽ không thể ngủ ngon. Một người luôn luôn “tốt bụng” như hắn không đành lòng nhìn tiếp, nên đã bịa ra một lời nói dối

“Đúng vậy, ta có rất nhiều trợ thủ đắc lực, các ngươi cứ yên tâm đi.”

“Thật không?”

Nhóm Hàn Dung mừng rỡ, vị tiền đối Sơn Thần này mạnh như vậy, người trợ giúp của hắn chắc chắn cũng có trình độ này.

Nếu có thêm vài vị Sơn Thần, vậy thì chuyện này sẽ ổn thôi.

Nhưng sau đó, bọn họ lại nghi ngờ.

“Nhưng mà, ngươi vẫn luôn ở đây, làm thế nào để thông báo cho bạn bè của ngươi?”

“Ta có phương tiện riêng của mình, vì vậy các ngươi không phải lo lắng về điều đó.”

Thành ca vừa hùa theo họ, đồng thời hận không thể rèn sắt thành thép: “Chỉ là vài tên Tiên Đế mà đã khiến cho các ngươi

sợ đến thế này, cứ như là sắp mất nước tới nơi vậy, còn ra cái thể thống gì không?”

Bên ngoài có rất nhiều người đang xem, hắn cảm thấy việc co rúm lại như thế này thật sự rất mất mặt, vậy nên đã ra lệnh.

“Tiếp theo các ngươi phải gây tiếng vang lớn, nâng cao mặt mũi của chúng ta!”

Chương 745.

Gây tiếng vang lớn?

Tuyết Linh tông bé nhỏ của bọn ta, đối mặt với rất nhiều Đại Đế như vậy, đã run sợ lắm rồi có được không?

Hiện tại, môn phái không trực tiếp đầu hàng và sụp đổ, không phải vì đệ tử nhiệt huyết trung thành như thế nào.

Chủ yếu là vì Vạn Linh tông không chấp nhận đầu hàng.

Ngoài ra, đảo Trường Hàn đã bị phong tỏa, không thể thoát ra được.

Trong tình huống này mà còn bảo bọn ta tạo ra tiếng vang lớn?

Chỉ có bảy Tiên Vương bé nhỏ, có muốn tạo tiếng vang cũng không được.

Tuy nhiên, mệnh lệnh của “tiền bối Sơn Thần” là như vậy, cho dù bọn họ không muốn nghe theo thì cũng phải nghe theo.

Chẳng bao lâu, những tiên nhân ở bên ngoài đã thấy bên trong có một chút động tĩnh.

Chỉ thấy ở trên đảo, từng cỗ phi hành tiên khí được thả ra.

Trên mỗi tiên khí đều có treo các biểu ngữ, các khẩu hiệu trên đó rất đa dạng.

“Đánh sập Vạn Linh điện!”

“Đấm tên chó già Hỗn Thiên, đánh gãy chân tên súc vật Huyền Cực!”

“Tuyết Linh tông là bất khả chiến bại!”

“Không có cửa để chạm vào Tuyết Linh tông bọn ta đâu!”

“Tuyết Linh tông không sợ gì cả, chỉ sợ Vạn Linh điện không tới!”

Những khẩu hiệu này bay lơ lửng trên bầu trời đảo Trường Hàn, ở đâu cũng có thể nhìn thấy.

Ngoài ra, còn có một số tiên khí truyền âm phát ra hàng loạt tuyên ngôn tuyên chiến.

Trong tuyên ngôn đó, ngoài những lời cơ bản như Tuyết Linh tông bọn ta nhất định sẽ thắng, Vạn Linh điện sẽ thua ra còn có toàn bộ tổ tông mười tám đời của các Đại Đế của Vạn Linh điện đều được hỏi thăm, có thể nói là rất bình đẳng không thiếu một ai.

Hàn Dung và nhóm Hàn Trác cũng không thèm quan tâm nữa rồi.

Dù sao thì bây giờ đưa đầu ra cũng gặp đao mà rụt đầu vào cũng sẽ gặp một đao thôi.

Ngay cả khi cầu xin lòng thương xót, Vạn Linh điện cũng sẽ không bỏ qua.

Nếu đã như vậy thì, tốt hơn hết là tận hưởng một khoảng thời gian vui vẻ và thoải mái.

Bọn họ vui vẻ, nhưng mọi người bên ngoài đều bùng nổ.

Trên đời này chưa từng thấy người nào dám công khai mắng nhiếc Tiên Đế, đã vậy còn là nguyên một nhóm người.

Trong Linh giới, Vạn Linh điện đứng ở vị trí cao nhất.

Trước giờ vẫn luôn cao cả và thiêng liêng, không ai dám coi thường nó.

Lần này đã khiến cho mọi người mở mang tầm mắt…

“Mẹ kiếp, đây là đang muốn làm gì vậy?”

“Điên rồi điên rồi, Tuyết Linh tông lấy đâu ra sự tự tin này vậy?”

“Có phải bọn chúng sợ không thể chết nhanh chóng và không đủ đau khổ không vậy?”

“Nhóm Đại Đế mà không nghiền xương của bọn chúng thành tro thì đúng là quá lời cho bọn chúng.”

“Vậy mà bọn chúng dám tuyên chiến với Vạn Linh tông? Ai cho bọn chúng sự tự tin đó vậy?”

“Bọn chúng có sức mạnh quái gì chứ, chỉ là vài tên Tiên Vương, còn không đủ để giết một Chuẩn Đế, ta nghĩ bọn chúng chỉ đang nổi điên trước khi chết thôi.”

“Lần này đến đây là đúng, không ngờ là có thể nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ như vậy, đúng là chuyện cả trăm tỷ năm mới gặp một lần.”

Dưới nhiều lập luận khác nhau, lời tuyên bố trước chiến tranh của Tuyết Linh tông cũng được lan truyền đến Vạn Linh điện.

Sau khi biết được tổ tông cả nhà mình được hỏi thăm hơn chục lần, dù là Đại Đế sống nhiều năm như vậy, không sợ trời sập thì trong lòng vẫn rất tức giận.

“Đáng ghét!”

“Giết! Lập tức đến đó giết chúng!”

“Làm sao có thể như vậy, chỉ là một Tuyết Linh tông tầm thường, nếu không phá hủy triệt để đảo Trường Hàn thì bản đế thề không làm người!”

“Bọn chúng còn có thể xem là tiên nhân sao? Còn có thể dùng lời lẽ bẩn thỉu như vậy?”

“Bọn chúng là tai họa, phải tiêu diệt!”

Tuy nhiên, sau khi bình tĩnh lại, Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế đã lập tức dừng việc ra quân.

“Có bẫy!”

“Chuyện này quá bất thường, chắc chắn có bẫy!”

“Chuyện này giống như đang cố tình chọc tức chúng ta, hy vọng rằng chúng ta có thể tấn công sớm hơn.”

“Chắc chắn là có một âm mưu lớn đang chờ chúng ta trên đảo!”

“Trước tiên phải tìm ra thông tin chi tiết của chúng, không thể tùy tiện ra tay.”

“Kế khích tướng vụng về như vậy thì làm sao có thể qua mặt bản đế?”

“Vậy cứ để cho bọn chúng mắng, chúng ta cứ mặc kệ là được.”

“Lấy bất biến đối phó với vạn biến, đây tôn chỉ của một quân sư, mặc kệ đi, chắc chắn bọn chúng sẽ để lộ sơ hở.”

Sau đó, những Đại Đế tự nghĩ mình là thông minh này bắt đầu đấu trí đấu dũng cùng với kẻ thù tưởng tượng.

Thời gian thì cứ kéo dài từng ngày từng ngày.

Sau khi nhìn thấy sự xúc phạm và khiêu khích trắng trợn của Tuyết Linh tông, ban đầu mọi người đều nghĩ rằng môn phái này sẽ trở thành lịch sử vào ngày hôm sau.

Toàn bộ đảo Trường Hàn sẽ bị nổ đến bay lên trời.

À không, sẽ bị đánh thành cát bụi.

Tuy nhiên, theo thời gian, bọn họ nhận thấy rằng dường như họ đã đoán sai.

Những ngày này, bên phía Vạn Linh điện vẫn không có động tĩnh nào, hình ảnh trong dự kiến cũng không xuất hiện.

“Đây là tình huống gì vậy?”

“Vạn Linh điện bị mắng như vậy mà còn có thể nhịn được sao?”

“Đừng nói đến nhóm Đại đế, ngay cả một Tiên Tôn bình thường cũng sẽ không thể nào nhẫn nhịn được có được không?”

“Điều này cũng quá kỳ lạ.”

“Sợ rồi sợ rồi, nhóm Đại Đế sợ rồi!”

Người nói câu này không bao giờ xuất hiện sau buổi trưa ngày hôm đó.

Có thể thấy rằng nhóm các Đại Đế không hề sợ hãi.

Tuyết Linh tông có át chủ bài mắng người là đủ lắm rồi, mấy người tới xem không có át chủ bài mà lại dám hùa theo rồi chửi mắng Đại Đế sao?

Các trưởng lão của Tuyết Linh tông trên đảo ban đầu nghĩ rằng sau trận khiêu khích kia thì kẻ địch sẽ sớm mở một cuộc tấn công.

Nhưng thực sự không ngờ là kẻ thù không đến.

Bọn họ cũng thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Có khi nào là do tiền bối Sơn Thần cố tình làm điều này?”

“Chắc chắn là vậy, giả cũng như thật, thật cũng như giả, chiêu này là để lừa gạt kẻ thù.”

“Tiền bối Sơn Thần thật xuất sắc!”

“Lợi hại lợi hại…”

Trong nhất thời, sự kính ngưỡng của Hàn Dung và nhóm Hàn Trác đối với Thành Ca dâng trào như một dòng sông vô tận.

Mà làm sao biết rằng ca đây từ trước tới giờ vẫn luôn liều lĩnh trong các trận chiến, chưa bao giờ sử dụng bất kỳ chiến thuật nào.

Trong khi Linh giới đang trào dâng, Thiên Khu các ở bên kia cũng đã nhận được tin tức.

“Tuyết Linh tông nói rằng muốn bán một tiên khí bát giai và bảo vật giúp tu luyện của Linh giới.

Tiên khí bát giai, cho dù là đặt ở đâu thì cũng đều là một đơn hàng lớn.

Nếu không có sự náo động đang lan rộng trong Linh giới, hai vị Tiên Đế đang ở Thiên Khu các là Lung Lâm và Giáng Hàn cũng sẽ không hiểu sao.

Tuyết Linh tông này là thần thánh nơi nào vậy?

Nhưng bây giờ, bọn họ tự nhiên giống như có sấm bên tai.

Không nói đến Linh giới, năm giới khác đều nghe nói đến một môn phái nhỏ như vậy.

“Môn phái này chắc chắn có một bí mật lớn.”

“Chắc chắn là có át chủ bài, nếu không họ sẽ không thể diệt được Vân Ba cung, nhưng mà chuyện này cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

“Đúng vậy, tôn chỉ của chúng ta là trung lập, không liên quan gì đến những thứ ân oán này.”

“Vậy thì chuyện làm ăn này… chúng ta có làm hay không?”

Những người đứng đầu của Thiên Khu các, dù là Tiên Đế hay là Chuẩn Đế, đều rất đau đầu.

Nếu trước đây, thì chắc chắn bọn họ đã đi.

Các ngươi đánh nhau thì cứ đánh nhau, bọn ta mua bán là việc của bọn ta, nước sông không phạm nước giếng.

Ngay cả Vạn Linh điện cũng phải chừa mặt mũi cho Thiên Khu các.

Trừ khi bọn họ không muốn trao đổi với năm giới khác trong tương lai, nếu không thì sẽ không ai cố tình làm khó Thiên Khu các.

Nhưng hôm nay không giống ngày trước.

Cuộc xâm lược của Ảnh tộc trăm triệu năm trước, sau đó lại thêm một nhóm cao thủ trở về từ Huyền giới, đã làm thay đổi hoàn toàn bố cục trước đây của Tiên giới.

Một thương hội lâu đời đã tồn tại hàng chục tỷ năm như Thiên Khu các, cũng đã gặp phải hàng loạt khủng hoảng hệ lụy.

Một số lượng lớn phân hội đã bị phá hủy bởi Ảnh tộc, còn sau khi kết cấu mới hình thành sau chiến tranh, một số đối thủ mạnh cũng nhân cơ hội nổi lên với sự hỗ trợ của các thế lực lớn.

Thiên Khu các không còn là thương hội hàng đầu nữa.

Lại thêm Luân hồi tiên đế Mâu Vũ phải đột phá, đang trong giai đoạn yếu ớt nhất, ngay cả từ bấp bênh không ổn định cũng không đủ để hình dung tình hình hiện tại của các trụ cột.

Chương 746.

Những người cấp cao của Thiên Khu Các băn khoăn.

Lung Lâm Tiên Đế lo lắng nói rằng: “Tuyết Linh tông bị Vạn Linh điện xem là cái gai trong mắt, nếu như trong lúc mấu chốt này chúng ta giao dịch với bọn họ, rất có thể sẽ bị Vạn Linh điện coi là kẻ thù.”

“Chính xác, bây giờ Quần Tiên Hội và Thánh Tinh Các áp sát từng bước, thực sự không thích hợp đắc tội thủ lĩnh Linh giới nữa đâu.”

Quần Tiên Hội và Thánh Tinh Các, là hai thương hội mới nổi lên gần triệu năm nay ở hai giới Tiên Ma.

Sau lưng hai thương hội này, lần lượt chính là Tiên Minh và Thánh điện.

Trước đây, cho dù có hai nơi này chống đỡ, địa vị Thiên Khu Các cũng không có cách nào lay động.

Nguyên nhân rất đơn giản, danh tiếng và mạng lưới kinh doanh của Thiên Khu Các đã được tích lũy từng chút một trong hàng chục tỷ năm.

Giao dịch với bọn họ, từ lục giới cho đến Tiên Đế, xuống tới Chân Tiên đều rất yên tâm.

Khi tiên nhân các giới muốn giao dịch, không cần thiết phải liều lĩnh mạo hiểm trao đổi với hội nhà buôn xa lạ, dù sao tu luyện giới thấy tiền là mờ mắt, tham lam, thất hứa là rất bình thường.

Nhưng sự xâm lược của Ảnh tộc đã gây ra thiệt hại lớn khắp nơi của Tiên giới.

Trong khoảng thời kì đó, các nơi cứ điểm phân hội của Thiên Khu Các bị những cuộc tấn công mang tính hủy diệt, tổn thất rất lớn.

Sau chiến tranh có trăm việc cần làm, giao dịch của Thiên Khu Các bị đình trệ trong một quãng thời gian rất dài.

Thừa dịp khoảng thời gian này, Tiên Minh và Thánh Điện mở rộng ra thương hội của mình, cũng nhanh chóng phát triển lớn mạnh lên.

Bây giờ ba thương hội lớn cướp giật thị trường, cạnh tranh cực kì quyết liệt.

Trên hai giới Tiên Ma, thế lực của Thiên Khu Các đã bị đè xuống rồi.

Mà Huyền giới mới xuất hiện bên kia, hiện tại có rất nhiều khoáng sản Huyền tộc không dùng nhưng lại được coi là báu vật đối với tiên nhân.

Lợi nhuận thu được là rất lớn.

Nhưng đáng tiếc, Thiên Khu Các căn bản không có cơ hội xây dựng quan hệ với Huyền tộc.

Trái lại với hai giới Tiên Ma, bởi vì có không ít cao thủ sống ở Huyền giới nhiều năm, quen cửa quen nẻo, ngược lại đang ở bên trong đàm phán với Tứ Đại Huyền tộc, thuận lợi nắm lấy được những cơ hội làm ăn này.

Trước mắt thì Thiên Khu Các có thể chiếm một chút ưu thế đó cũng nhờ một phần Linh giới, Yêu giới, Tử giới và Man giới.

Nếu không tiếp tục duy trì mối quan hệ tốt đẹp với các thế lực hàng đầu của bốn giới này, sợ rằng Thiên Khu Các đã sụp đổ rồi.

“Nếu chúng ta đắc tội Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế, vậy chuyện làm ăn của Linh giới sau này một bước cũng khó đi!”

“Đúng vậy, những năm này Quần Tiên Hội và Thánh Tinh các đều lén lút lôi kéo bọn họ.”

“Tuyết Linh tông không động vào thì tốt hơn!”

“Xem như không có chuyện này đi…”

Nhưng Giáng Hàn Tiên Đế không đồng ý với cách này.

“Thiên Khu Các chúng ta từ khi thành lập cho đến nay, chưa bao giờ từ chối chuyện làm ăn ở bên ngoài. Không phải chúng ta chọn đối phương, mà là đối phương chọn chúng ta.”

“Đây cũng là một trong những lý do khiến chúng ta nhận được sự tin cậy trong suốt thời gian qua.”

“Lần này chúng ta từ bỏ giao dịch cùng với Tuyết Ling tông, vậy lần sau thì sao?”

“Tiếp tục như vậy, uy tín và danh tiếng của chúng ta sẽ không còn sót lại chút gì, mới thật sự mất đi chỗ đứng ở bốn giới.”

Trong điện rất nhanh chóng liền xuất hiện những tranh luận sôi nổi.

Cuối cùng, hai vị Tiên Đế và mấy vị Chuẩn Đế cùng nhau bước lên Truyền tống trận, đi tới một chỗ bí cảnh.

Nơi này chính là nơi Mâu Vũ bế quan, bí ẩn vô cùng.

Thời gian triệu năm, nữ nhân tái sinh vài lần này lại một lần nữa luyện đến giai Chuẩn Đế hậu kì, cách cảnh giới Tiên Đế chỉ còn một bước.

Đương nhiên, trong này cũng có một phần công lao rất lớn của Thành ca.

Lần đó đã giúp Thiên Khu Các luyện chế hàng loạt tiên đan cửu phẩm, xem như là tăng nhanh tiến trình tu luyện của Mâu Vũ đến cực điểm.

Mà Lung Lâm và Giáng Hàn đối mặt với vấn đề khó khăn này, Mâu tiên nữ cho ra quyết định là tiếp tục làm.

Thế là ngay ngày hôm ấy, Giáng Hàn Tiên Đế đưa theo mấy vị Chuẩn Đế, khởi hành suốt đêm chạy tới đảo Trường Hàn của Linh giới.

Sau khi nàng rời đi, Lung Lâm Tiên Đế thở dài thườn thượt: “Chỉ sợ sau khi đắc tội Linh giới, tình cảnh của Thiên Khu Các chúng ta sẽ càng thêm khó khăn!”

“Quần Tiên Hội và Thánh Tinh Các, áp lực gần đây ngày càng căng hơn.”

Sau lưng hai nhà thương hội kia có Tiên Minh và Thánh Điện, chỗ dựa là cao thủ nhiều như mây.

So sánh với nhau, thực sự Thiên Khu Các quá yếu.

Cho dù Mâu Vũ thành công tu thành Tiên Đế, e là cũng không xoay chuyển được tình hình chung.

Dù sao làm ăn ở tu luyện giới, cần phải có nắm đấm hộ giá hộ tống.

Đang lơ lửng trong khoảng không, Mâu Vũ nghe vậy khẽ mỉm cười: "Ngươi quên rồi sao, thực ra chúng ta có một đồng minh giấu mặt."

"Chỉ cần hắn có thể trở về, tất cả khó khăn cũng có thể giải quyết dễ dàng."

Lung Lâm Tiên Đế biết rõ người nàng nói là ai.

Người đó thực sự vô cùng thần bí.

Bất kể là luyện đan thuật hay sức chiến đấu.

Chiến tích trước khi biến mất trong trận diệt Thiên Kiếm Cung ấy, càng làm cho lục giới cũng vì đó mà rung động!

Nhưng mà, hắn đã biến mất cả triệu năm rồi.

"Hắn thật sự có thể quay về sao?" Lung Lâm lần nữa thở dài.

Và cũng ngay ngày hôm nay, Vạn Linh điện bên kia cũng ra quyết định giống vậy.

"Điều tra rồi, ngoại trừ mười mấy vị quanh năm bế tử quan, những Tiên Đế khác đều có thể tìm được."

"Ma giới bên kia cũng vậy, không có Ma Đế nào đột nhiên mất tích."

"Lãnh đạo cấp cao ba giới Yêu, Ma, Man gần đây vẫn chưa ra ngoài."

"Nhóm Chuẩn Đế trở về từ Huyền giới kia, cũng vẫn ở nguyên tại chỗ."

"Huyền giới bên kia, cao thủ hàng đầu Đế Huyền Bát Trọng trở lên, gần đây không có người nào đột nhiên biến mất."

Vạn Linh điện vẫn rất thần thông quảng đại.

Những mức độ mà người khác không thể chạm vào, bọn họ vẫn có thể tra ra được như cũ.

Tất cả cao thủ có tên tuổi của Tiên giới và Huyền giới cũng không đột nhiên mất tích, như vậy nói cách khác, tức là bọn họ không đi tới Tuyết Linh tông.

“Nếu Tuyết Linh tông không có những người cùng cấp với ta, vậy thì không có gì phải lo lắng nữa rồi!”

“Hai giới Huyền Tiên, có thể uy hiếp được ngươi và ta, cũng chỉ là lác đác mấy chục người thôi.”

“Tuyết Linh tông đang phô trương thanh thế, thật đáng chết!”

“Bọn họ xong rồi!”

Chính hôm đó, Vạn Linh điện chính thức tuyên bố ra trận!

Tin tức này vừa ra, trên dưới Linh giới lại náo nhiệt lần nữa.

“Tuy rằng không biết vì sao Tuyết Linh tông lại bị tấn công, cũng không biết tại sao Vạn Linh điện phải kéo dài mười mấy ngày, nhưng cuối cùng vở kịch lớn thật sự cũng tới rồi!”

“Không sai, đây chính là một trận đại chiến chưa từng có, thế trận đều vượt qua đại chiến hai giới Tiên Ma năm đó rồi!”

“Đại chiến? Ngươi lại cảm thấy đây là đại chiến sao?”

“Đây chẳng qua chỉ là một trận nghiền ép tàn sát nghiêng về một bên mà thôi.”

“Ta hoàn toàn không nhìn ra Tuyết Linh tông có thể có sức chống cự gì cả.”

Đủ loại ý kiến xôn xao.

Ở bên trong đảo Hàn Dung, Hàn Trác và những người khác lần nữa hoảng hốt lo sợ.

“Sơn Thần tiền bối, kế sách phô trương thanh thế của ngươi bị kẻ địch nhìn thấu rồi!”

“Đúng vậy, lần này nên làm gì mới được đây?”

“Người giúp ngươi có đến đây không?”

Trước đây bọn họ tin trò của Thành ca, thật sự nghĩ rằng sẽ có một đống Sơn Thần khác tới đây giúp đỡ.

Những ngày qua vẫn cứ trông ngóng chờ đợi, cổ cũng chờ đến mức mỏi nhừ rồi, cứ thế mà chẳng đợi được người nào.

Sự lo lắng không nghĩ cũng biết đến đâu.

Thành ca đang định nói ra tình hình thực tế, dù sao thì ca là người có thể quyết định được toàn trận.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tin tức: Thiên Khu Các, Giáng Tiên Đế cùng Mạch Phong Chuẩn Đế và những người khác đã tới.

Vừa nghe chúa tể quy tắc tuyết Giáng Hàn Tiên Đế đích thân tới, rất nhiều đệ tử của Tuyết Linh tông còn rất kích động, thần tượng đến rồi.

Nhưng Hàn Dung, Hàn Trác và những người khác lại không hưng phấn nổi, hiện tại cũng đã là giây phút sinh tử, ai còn có tâm trạng để ý thần tượng chứ?

Khương chưởng môn vừa nghe đây đều là người quen, liền cười lớn: "Người giúp đỡ đây không phải là tới rồi sao?"

Chương 747.

Vẻ mặt của mọi người như kiểu cạn lời.

Người của Thiên Khu các này, trở thành người giúp đỡ chúng ta từ khi nào?

Chưa kể là Thiên Khu các luôn duy trì trung lập, chắc chắn sẽ không đứng về bất kỳ phe nào.

Cho dù bọn họ không trung lập, vậy bọn cũng chẳng có chút liên quan gì tới ngọn núi này của ngươi.

Giáng Hàn Tiên Đế tiến vào đảo Trường Hàn, sẽ gây ra một trận ồn ào nhỏ nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tiên nhân đứng xem ở bên ngoài đều bàn tán sôi nổi.

"Thiên Khu các này vì muốn làm ăn mà không cần mạng nữa?"

"Từ trước đến nay, Thiên Khu các luôn trung lập, khi bọn họ giao dịch, nếu hai bên có mâu thuẫn, bình thường cũng sẽ giữ thể diện cho nhau."

"Đó là trước kia, Thiên Khu các bây giờ đã khác xưa rồi, giao dịch bây giờ còn có thể lựa chọn Quần Tiên hội và Thánh Tinh

các…”

“Quả thật, biết rõ Tuyết Linh tông là cái gai trong mắt của Vạn Linh điện, thế mà vẫn dám giao dịch với bọn họ?”

“Đắc tội với các vị Đại Đế, việc làm ăn của bọn họ ở Linh giới trong tương lai, có thể sẽ không dễ làm rồi.”

“Hành động này thật không hề khôn ngoan!”

“Nhưng không thể không nói, tác phong của Thiên Khu các vẫn rất đáng tin.”

“Biết rõ sẽ đắc tội Vạn Linh điện, nhưng vẫn vội vàng chạy đến, sau khi nhận được yêu cầu giao dịch.”

Những lời bàn tán này, đều lọt vào tai của Giáng Hàn Tiên Đế và Mạch Phong Chuẩn Đế.

Hai người không khỏi khẽ thở dài.

Mất lòng các vị cấp cao ở Linh giới, nhưng thắng danh tiếng, đối với Thiên Khu các mà nói, xem như một lần đánh bạc.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Hoan nghênh các vị tiền bối Thiên Khu các!”

Nhìn thấy Tiên Đế và Chuẩn Đế, những người có thể dễ dàng nghiền nát bọn họ, lần này, đám người Hàn Dung, Hàn Trác đã không còn sợ hãi nữa.

Lý do rất đơn giản, Thiên Khu các là người làm ăn chân chính, chưa bao giờ có ghi chép về việc bọn họ giết người cướp của.

Cho dù đối diện chỉ là một tên Huyền Tiên, hơn nữa, dù tới cuối cùng giao dịch không thành, bọn họ cũng sẽ không ra tay.

“Tiên khí tiên bảo và vật liệu của các ngươi đâu?”

Mạch Phong Chuẩn Đế vẫn là hy vọng, có thể thực hiện xong lần giao dịch này càng sớm càng tốt, rồi nhanh chóng rời đi.

Như vậy có thể sẽ giảm thiểu ảnh hưởng tới mức thấp nhất.

Nhưng, Hàn Dung không bày đống chiến lợi phẩm ra ngay.

Mà là có chút mong chờ, nói: “Sơn thần tiền bối của bọn ta cho mời các ngươi, có thể tới gặp trước không?”

Sơn thần?

Mạch Phong Chuẩn Đế hơi sốt ruột.

“Sơn thần gì, chẳng hiểu ra sao cả.”

“Bọn ta tới nơi này là để giao dịch, không phải tới để tiếp khách!”

Hắn cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian ở Tuyết Linh tông, nhỡ kéo dài thời gian, Vạn Linh điện đánh tới đây, vậy phải làm sao bây giờ?

Đến lúc đó song phương gặp mặt, vậy thật khó nói rồi.

Nhìn thấy Thiên Khu các ở đây, Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo.

Hàn Dung còn tưởng rằng hắn không hiểu, nói thêm một chút: “Là Sơn thần của núi Cửu Thải Thiên Tinh.”

“Núi Cửu Thải Thiên Tinh là cái gì?”

Mạch Phong Chuẩn Đế sa sầm mặt, bất mãn nói: “Các ngươi đang nói hưu nói vượn cái gì đấy?”

Thiên Khu các còn chẳng nắm được tình hình của ngọn núi quý đó.

Lời này của hắn, khiến lòng của đám người Hàn Dung và Hàn Trác trực tiếp nguội lạnh phân nửa.

Xong rồi xong rồi!

Người của Thiên Khu các hoàn toàn chưa từng nghe qua “Sơn thần tiền bối”.

Người giúp đỡ gì chứ?

Làm ầm cả nửa ngày, hóa ra lại chỉ là chém gió, lừa người.

Trong nháy mắt, danh dự của Thành Ca trực tiếp rơi xuống đáy.

Ngay cả sự tin tưởng mỏng manh của chúng trưởng lão Tuyết Linh tông cũng không còn nữa.

Sự tin tưởng của bọn họ được hình thành khi biết có Sơn thần là Thành Ca.

Hiện tại phát hiện Sơn thần là một “kẻ lừa đảo”, vậy có thể không ầm ầm sụp đổ sao?

Tuy nhiên, Giáng Hàn Tiên Đế lại nổi lên một chút hứng thú.

“Cửu Thải Thiên Tinh?”

“Nơi này của các ngươi còn có Cửu Thải Thiên Tinh?”

Nàng trực tiếp bỏ đi chữ “núi”.

Thấy nàng có ý đi về phía trước xem xét, đám người Hàn Dung vội vàng gật đầu, ân cần giống như nhân viên bán hàng.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta có Cửu Thải Thiên Tinh!”

Mạch Phong Chuẩn Đế cũng đổi ý.

Nếu thật sự là Cửu Thải Thiên Tinh, vậy thì lần này đến đây, cũng là đáng.

Tiên giáp cửu giai, những vật liệu khác thu thập không quá khó, chỉ có Cửu Thải Thiên Tinh là thu thập cực kỳ khó.

“Các ngươi có bao nhiêu?”

Cho dù chỉ là một khối nhỏ như trứng chim, vậy cũng đã là vật quý hiếm có!

Hàn Dung và Hàn Trác liếc nhìn nhau, trong lúc nhất thời, cũng không biết nên miêu tả như thế nào.

“Rất nhiều…”

“Rất nhiều?”

Mạch Phong Chuẩn Đế nhíu mày, cảm thấy đối phương có thể đang nói quá.

Một lát sau, bọn họ đi ra phía sau núi, khi nhìn thấy núi Cửu Thải Thiên Tinh khổng lồ, cả người đều rơi vào trạng thái đờ đẫn hồi lâu.

Đừng nói là hắn, ngay cả Giáng Hàn Tiên Đế cũng hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi.

“Đây, đây đây đây….”

“Điều này sao có thể?”

“Cửu Thải Thiên Tinh nhiều như thế, điều này không hợp lý!”

Nàng vuốt ve ngọn núi, cảm nhận và kiểm tra nó một cách cẩn thận, trông nàng có vẻ hơi điên cuồng.

Với tư cách là tam đương gia của Thiên Khu các, nàng cũng được xem như là chuyên gia trên phương diện giám bảo.

Đối với việc này mà nói, vốn rất si mê.

Thế cho nên, nàng hoàn toàn không để ý tới ánh mắt hâm mộ rực lửa của Hàn Linh và những đệ tử khác ở bên cạnh.

Trong khoảnh khắc này, nàng và Mạch Phong Chuẩn Đế đã hiểu được rất nhiều chuyện.

“Chẳng trách Vạn Linh điện muốn tấn công các ngươi.”

“Hóa ra là thế, hóa ra là thế!”

Có một ngọn núi quý như vậy, ai có thể chống lại sự cám dỗ này?

Ngay cả đám người bọn họ, vừa rồi cũng suýt nữa nổi lên lòng tham.

“Ngọn núi này, các ngươi muốn bán sao?”

Giọng nàng hơi run run.

Cửu Thải Thiên Tinh là vật liệu quan trọng nhất trong việc chế tạo Tiên Giáp cửu phẩm.

Bởi vì hoàn toàn không tồn tại việc bán Tiên Giáp cửu phẩm.

Tiên giáp cấp bậc này, ngay cả Tiên Đế cũng không phải ai cũng có, hoàn toàn không mua được.

Nếu có thể mua lại ngọn núi này, vậy thì nó sẽ có ý nghĩa rất lớn đối với Thiên Khu các.

Tương lai, Thiên Khu các sẽ trở thành thương hội duy nhất của Tiên giới có thể bán ra Tiên Giáp cửu phẩm một cách ổn định.

Chỉ dựa vào điều này, sẽ chẳng có thế lực nào dám xé rách mặt với Thiên Khu các.

Hàn Dung biết nàng suy nghĩ điều gì, hắn chỉ có thể cười khổ xua tay.

“Chuyện này bọn ta không làm chủ được.”

Mạch Phong Chuẩn Đế cũng không thể bình tĩnh được, vội vàng hỏi: “Không làm chủ được? Tuyết Linh tông là của các ngươi, sao các ngươi không làm chủ được?”

“Ngươi ra giá trước đi!”

“Ngọn núi này ngoại trừ Thiên Khu các bọn ta, cũng không có mấy nơi có thể nuốt trôi.”

Hàn Dung đang muốn nói, thì bỗng nhiên giọng của Thành Ca truyền tới.

“Được rồi, được rồi, núi này là của ta.”

“Giáng Hàn lão muội, ngươi sờ soạng lâu như vậy, sờ đủ chưa?”

Sự truyền âm đột ngột này dọa mọi người của Thiên Khu các nhảy dựng lên.

“Ai?”

“Là ai trốn trong chỗ tối?”

Đám người Giáng Hàn Tiên Đế và Mạch Phong Chuẩn Đế còn tưởng rằng mình bị mai phục, vội vàng lấy ra binh khí, cảnh giác nhìn mọi nơi.

Thành Ca không khỏi chế nhạo: “Chậc chậc chậc, mới triệu năm không gặp, các ngươi đã quên ca sao? Sớm biết như thế, năm đó ta không giúp các ngươi luyện đan nữa.”

Giọng nói quen thuộc này, hơn nữa còn nhắc tới triệu năm và luyện đan, cuối cùng Giáng Hàn Tiên Đế và Mạch Phong Chuẩn Đế cũng kịp phản ứng lại.

“Là ngươi!”

“Khương chưởng môn!”

“Vậy mà ngươi thật sự vẫn còn sống?”

Bọn họ vui mừng reo lên, quả thật giống như là nghe được tin tức của người thân.

Có điều đây cũng là chuyện rất bình thường.

Trong mắt các vị cấp cao của Thiên Khu các, Khương chưởng môn đã “có gian tình” với Mâu Vũ, cũng xem như là một nửa người nhà rồi.

Hơn nữa còn là đồng minh ngầm của bọn họ.

Điều quan trọng nhất chính là, luyện đan thuật của hắn quá xuất sắc, không ai có thể sánh bằng.

Chỉ cần có hắn trợ giúp, dù có thế nào đi nữa thì Thiên Khu các cũng không thể sụp đổ được.

Chương 748.

Tuy rằng, không biết Khương chưởng môn có ý gì, nhưng đám người Hàn Dung vẫn là vui mừng khôn xiết.

Sơn thần tiền bối đáng mến này không nói dối.

Hắn và người của Thiên Khu các đúng là có giao tình.

Hơn nữa, nhìn phản ứng của Giáng Hàn Tiên Đế, có vẻ giao tình này còn rất sâu.

“Khương chưởng môn ngươi đang ở nơi nào?”

“Mau hiện thân ra gặp bọn ta đi!”

“Mấy năm nay, bọn ta đều ngóng trông ngươi trở về.”

Sự phấn khích và nhiệt tình của bọn họ, khiến Thành Ca bối rối.

Bản thân hắn và người của Thiên Khu các có quen biết, nhưng người mà hắn biết rõ hơn cả là Mâu Vũ, còn những người khác không thân tới mức này?

“Được rồi, được rồi, gần đây ta gặp chút rắc rối, chắc phải ngày mai mới có thể đi ra.”

Thành Ca nói một chút về tình hình hiện tại của mình.

Giáng Hàn và Mạch Phong cũng vô cùng kinh ngạc.

Bị mắc kẹt trong núi Cửu Thải Thiên Tinh?

Còn có chuyện thế này?

“Này… thật sự có thể đi ra sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy sau khi ngươi đi ra, ngọn núi này có bị phá hủy hay không?”

Bọn họ vẫn tiếc núi Cửu Thải Thiên Tinh này.

“Đương nhiên là không tới mức phá hủy, nhưng mà núi này là của ta.”

Thành Ca cũng sẽ không chịu thiệt vô ích, Thiên Đạo hại hắn như vậy, dù sao cũng phải trả chút thù lao chứ?

Núi Cửu Thải Thiên Tinh này, từ đầu tới cuối, hắn không định tặng cho người khác.

“Khụ, là của ngươi, ngươi xem trong tương lai có thể chia cho bọn ta một ít được không?” Giáng Hàn Chuẩn Đế đưa ra lời đề nghị không hợp lý cho lắm.

Mạch Phong Chuẩn Đế cũng xoa tay nịnh bợ: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đều là người một nhà cả…”

Thành Ca cũng không biết nên khóc hay nên cười: “Ta trở thành người một nhà với các ngươi từ khi nào?”

Giáng Hàn Tiên Đế không thể nhịn được nữa rồi.

Nàng đột nhiên nhíu mày, nói: “Khương chưởng môn, không phải ngươi đã “có gian tình” với Tổng hội trưởng của bọn ta rồi sao, chẳng lẽ ngươi muốn rũ bỏ trách nhiệm?”

Mạch Phong Chuẩn Đế cũng phụ họa, nói: “Đúng vậy, Khương chưởng môn, chẳng lẽ ngươi muốn làm một tên cặn bã bị người người phỉ nhổ sao?”

Đối với bọn họ, đây là nói chuyện làm ăn.

Phải nói như vậy vì nó liên quan đến việc mua bán Cửu Thải Thiên Tinh, đánh vào tình cảm, cũng là vì muốn mua được Cửu Thải Thiên Tinh với giá thấp nhất.

Thành Ca thầm nghĩ trong lòng, ta và Mâu Vũ còn chưa tới mức ấy.

Cái gọi là “đã có gian tình”, đều là lời chém gió của hắn ngày trước.

Không ngờ bây giờ, ngược lại, lại bị đối phương coi là lợi thế, lý lẽ ở đâu vậy?

Nhưng mà, hắn cũng chỉ có thể ngậm miệng, sau này lại thương lượng tiếp.

Đám người Hàn Dung, Hàn Trác, Hàn Linh ở bên đã nghe tới lú luôn rồi.

Hóa ra, đây không phải là Sơn thần, mà là "Khương chưởng môn" – một vị cao thủ mạnh mẽ, đang bị phong ấn trong ngọn núi này?

Trời ơi, bản thể của người này bị phong ấn, vậy mà lại có thể "xử" nhiều Chuẩn Đế ở bên ngoài như vậy?

Đây, đây, rốt cuộc là loại thực lực gì?

Thêm vào đó, hắn lại còn "có gian tình" với Tổng hội trưởng của Thiên Khu các?

Tổng hội trưởng của Thiên Khu các… hình như là Luân Hồi Tiên Đế?

Nhưng đó là vị Đại Đế đứng đầu top mười toàn Tiên giới.

Con mẹ nó!

Vậy mà có thể biến nàng thành người phụ nữ của hắn?

Điều này cũng quá táo bạo rồi?

Giờ khắc này, sự ngưỡng mộ của bọn họ đối với Thành Ca đã vượt quá tầm kiểm soát rồi.

"Đúng rồi, ở đây, còn có một vị tiểu bằng hữu rất sùng bái ngươi."

Thành Ca không quên sự giúp đỡ của Hàn Linh lúc trước.

Còn cố ý nhờ Giáng Hàn Tiên Đế: "Ngươi ký tên tặng cho nàng đi, thỏa mãn người hâm mộ ngươi một chút."

Ký tên?

Đó là cái gì?

Mặc dù, Giáng Hàn Tiên Đế không hiểu, nhưng chuyện nhỏ nhặt này, nàng cũng không cần phải từ chối.

Nhìn thấy thần tượng từ nhỏ đến lớn của mình xoay người, tiến về phía mình, Hàn Linh suýt nữa ngất đi vì quá phấn khích.

Nàng khóc rồi.

Hẳn là những người khác trong Tuyết Linh tộc đều hâm mộ khi thấy nàng được như thế, bọn họ đều hận không thể thay thế nàng ngay tại chỗ, cho dù phải chết ngay sau đó, bọn họ cũng bằng lòng.

“Ngươi chính là Hàn Linh?”

Vóc người của Tuyết nhân không cao, Giáng Hàn cười khanh khách, rồi ngồi xổm, xoa xoa đầu nàng.

“Lần này, ngươi làm khá lắm, ngươi có nguyện vọng gì, thì nói đi, ta có thể thỏa mãn ngươi.”

Đừng nói là những đệ tử khác của Tuyết Linh, ngay cả Hàn Dung và Hàn Trác cũng ghen tị tới đỏ mắt.

Kia chính là lời hứa của một vị Tiên Đế!

Hơn nữa, còn là Tiên Đế tu luyện quy tắc tuyết của bọn họ, nói không ngoa, chính là thần trong lòng bọn họ.

Hàn Linh được bao trùm trong niềm hạnh phúc vô bờ, gần như nàng không còn nghĩ được gì nữa.

Đến nỗi nàng nói không nên lời.

Trong đầu chỉ còn một ý nghĩ duy nhất, chính là, hóa ra lão Sơn thần kia không lừa mình.

Hắn thật sự quen biết Giáng Hàn Tiên Đế, hơn nữa còn quá quen.

Sau đó, nàng không cam lòng mà ngất đi.

Giáng Hàn vừa giao tiểu muội đang hôn mê này cho Hàn Dung, vừa lặng lẽ truyền âm.

“Ta ra sức phối hợp với ngươi như vậy, vậy ngươi cũng nên tặng một ít Cửu Thải Thiên Tinh cho bọn ta chứ?”

Thành Ca suýt nữa bị nàng chọc tới tức chết.

“Mấy người làm ăn các ngươi, thật đúng là hoàn toàn không nói chuyện tình cảm, ngay cả chuyện này, cũng có thể biến thành lợi thế mặc cả!”

Giáng Hàn nổi lên oán giận, nói: “Là ngươi không xem Thiên Khu các bọn ta là người một nhà.”

“Vậy vẫn là lỗi của ta?”

“Đương nhiên, nếu ngươi tặng thêm chút Cửu Thải Thiên Tinh cho bọn ta, bọn ta có thể nói chuyện tình cảm với ngươi.”

Trong mắt ngươi còn có cái gì khác ngoài bảo bối không?

“Ngươi với tư cách là người đàn ông của Tổng hội trưởng, có thể đối xử tốt với nàng một chút được không, tính toán chi li như vậy sao?”

Hai người tùy tiện tranh cãi vài câu, cuối cùng cũng nhắc tới chính sự trước mắt.

“Vạn Linh điện bên kia, ngươi định làm thế nào?”

“Còn có thể làm thế nào?”

Thành Ca lặng lẽ cười, nói: “Đương nhiên là đánh một trận.”

Giáng Hàn kinh hãi mà thốt lên.

“Ngươi thật sự muốn khai chiến với bọn họ?”

Theo nàng thấy, hoàn toàn không cần phải làm như vậy.

“Cứ xem như là ngươi muốn bảo vệ Tuyết Linh tông, vậy cũng không khó. Bây giờ rút khỏi nơi này vẫn còn kịp, ở Linh giới, bọn ta còn có Truyện Tống Trận bí mật, đủ để đưa người nơi này dời đi.”

“Dời đi?”

Thành Ca cạn lời.

“Người khác khó lắm mới chủ động tới cửa tặng vật quý, sao ta có thể không vui vẻ mà nhận lấy?”

Tặng vật quý?

“Ngươi xem chuyện này là tới cửa tặng vật quý?”

“Đúng vậy.”

“Vậy mà ngươi còn có mặt mũi nói ta, bảo trong mắt ta chỉ có bảo vật, ta thấy ngươi mới là vì bảo vật mà không cần mạng?”

Giáng Hàn cũng không có lòng tin đối với trận chiến này.

Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế, lần lượt nắm giữ quy tắc không gian và quy tắc huyễn, đây đều là các quy tắc mạnh.

Hai vị Đại Đế danh tiếng, thực lực đã có thể lọt top ba mươi toàn Tiên giới.

Nàng không thể không xác nhận lại một chút chiến tích của Thành Ca ngày trước.

“Trận chiến tại Thiên Kiếm cung năm đó, đúng là một mình ngươi giết chết tám vị Đại Đế, bao gồm cả Thái Tiêu Tiên Đế sao?”

Nếu chiến tích kia là thật, vậy lần này cũng không phải là không đánh được.

Mặc dù, thực tế là, đội hình của Thiên Kiếm cung không mạnh bằng Vạn Linh điện đang cường thịnh hiện nay.

“Thiên Kiếm cung?”

Nếu đổi lại là trước đây, Thành Ca cũng sẽ ngầm thừa nhận, thuận tiện dát vàng lên mặt mình.

Hiện tại thì không cần, thực lực của hắn đã không cần chiến tích giả kia.

“Thật ra lần đó, đám người Thái Tiêu Tiên Đế làm sao mà chết, ta cũng không biết, dù sao cũng không phải ta giết.”

“Cái gì?”

Giáng Hàn lại kinh hãi mà thốt lên.

“Vậy mà lại không phải ngươi?”

Vậy mà chiến tích kia vẫn ghi dưới tên Khương Thành, còn lưu truyền tới nay.

Sở dĩ Thành Ca bị Lục giới liên thủ “lừa tiến” vào Khư động triệu năm, lý do lớn nhất cũng là bởi vì trận chiến ấy.

Chiến tích của hắn - dùng sức của một người xử hết tám vị Tiên Đế, thật sự là quá khủng khiếp.

Tất cả các vị cấp cao của Lục giới đều kinh hãi, không dám để Khương Thành sống nữa.

Kết quả hiện tại nàng nghe được cái gì?

Chiến tích kia lại là giả?

Chương 749.

“Sao có thể không phải là ngươi?”

Giáng Hàn Tiên Đế cảm thấy, hẳn là trên đời này không còn chuyện gì hoang đường hơn chuyện này.

“Quả thật không phải ta, ta vô tội.”

Thành Ca cười khổ nói: “Lần đó đi ra từ núi Thiên Kiếm, nghe được tin bọn họ chết, thật ra, ta cũng cảm thấy kì quái.”

Giáng Hàn không cười nổi.

Đây đã không phải là chiến tích thật, hoàn toàn không tồn tại chiến tích như vậy.

Nàng tỏ vẻ khó hiểu nói: “Nhưng mà sau đó, chẳng phải ở Bích Lạc Tâm Cung ngươi đã thừa nhận là ngươi làm sao?”

Thành Ca hời hợt, nói: “Đó chẳng phải là vì bọn họ khiến ta ngứa mắt, nên ta cố ý hù dọa bọn họ một chút?”

Hù dọa?

“Chỉ vì lý do này?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi điên rồi à?”

Vì một lý do vớ vẩn như vậy, ngươi chủ động chịu oan ức lớn như vậy suốt mấy triệu năm?

Giáng Hàn hoàn toàn không thể hiểu nổi bộ não khác người này.

“Vậy ngươi xong đời rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy ta xong đời rồi.”

Thành Ca cười khà khà: “Giao dịch xong, ngươi có thể rời đi rồi.”

Dù sao, từ trước đến nay, hắn đều làm màu một mình, cũng không cần đồng đội gì đó.

Giáng Hàn im lặng.

Sau khi rời khỏi phía sau núi, nàng bấm mở Tiên khí truyền tin, liên lạc với Mâu Vũ và Lung Lâm Tiên Đế, báo lại tất cả tình hình và những lời mà Khương Thành đã nói.

“Núi Cửu Thải Thiên Tinh?”

“Khương Thành?”

Đây hai tin tức quan trọng, khiến hai người bên kia đều trực tiếp sợ hãi mà thốt lên.

“Hắn thật sự đã trở lại?”

Giáng Hàn lập tức xin ý kiến của Mâu Vũ.

“Hiện tại, ta có cần trở về hay không?”

Lung Lâm Tiên Đế bên kia cũng không nhịn được mà bóc phốt.

“Quả thật, người này chính là mạo hiểm làm liều, có lẽ hắn có cách đặc biệt để sống sót trong cuộc vây công của Vạn Linh điện, nhưng sẽ quá nguy hiểm cho người của chúng ta nếu ở lại.”

Nhưng mà ngay sau đó, Mâu Vũ đã bác bỏ quan điểm của hắn.

“Không, Giáng Hàn, các ngươi phải ở lại, ở bên người Khương Thành!”

“Vì sao?” Lung Lâm và Giáng Hàn đều không hiểu.

Rõ ràng là Khương Thành tự tìm đường chết, Thiên Khu các không cần thiết phải làm loạn cùng với hắn?

Mâu Vũ thản nhiên nói: “Bởi vì từ trước tới nay, hắn chưa bao giờ chịu thiệt.”

Nàng đã hợp tác với Khương Thành rất nhiều lần.

Đây cũng không phải lần đầu tiên, nhìn thấy hắn làm những điều mà người ngoài cho là không nắm chắc, nhưng mỗi lần, hắn đều có thể tạo ra kỳ tích.

Một hoặc hai lần có thể mô tả là trùng hợp.

Còn quá nhiều lần, vậy thì không phải là trùng hợp nữa.

Quả thật, đội hình lần này của Vạn Linh điện rất mạnh.

Ngay cả Mâu Vũ cũng không biết mình nên đối phó như thế nào.

Nhưng nàng biết, chỉ cần bản thân Khương Thành cảm thấy nắm chắc, vậy thì chắc chắn hắn sẽ chiến thắng.

Việc mình cần làm, chính là tin tưởng hắn.

"Ngươi ngàn vạn lần không thể rời đi!"

Mâu Vũ trầm giọng nói: "Đây là một cơ hội tuyệt vời để lấy được lòng tin của hắn, kiên quyết đứng ở bên hắn, tương lai Thiên Khu các mới có thể nhận được sự giúp đỡ của hắn."

"Quần Tiên hội có Tiên Minh, Thánh Tinh các có Thánh điện, hai nơi này đều có cao thủ nhiều như mây."

"Thiên Khu các chúng ta muốn cạnh tranh với bọn họ, cũng phải có chỗ dựa vững chắc của chính mình, Khương Thành là ứng cử viên sáng giá nhất!"

"Chỗ dựa vững chắc?"

Chỉ một mình Khương Thành?

Vẫn là chỗ dựa vững chắc?

Lung Lâm và Giáng Hàn cảm thấy, nàng nói hơi quá lời.

"Nếu trận chiến ở Thiên Kiếm cung kia là giả, vậy thì hắn cũng không mạnh như trong trong truyền thuyết."

"Đúng vậy, ta cảm thấy không đáng để cược."

"Đây là mệnh lệnh của ta!" Mâu Vũ bỏ lại sáu chữ này.

Vì thế, Lung Lâm và Giáng Hàn, cuối cùng cũng không nói thêm lời nào nữa.

Sau gần một ngày, cuối cùng, đại quân của Vạn Linh điện cũng đã đánh tới trời của đảo Trường Hàn.

Chỉ thấy tinh kỳ rợp trời, sương mây như biến đâu mất.

Từng vị, từng vị Đại năng tản ra hơi thở mạnh mẽ, đạp mây, ùn ùn kéo đến đây.

Giống như vị thần toàn năng từ trên trời cao giáng xuống.

Mà sau lưng bọn họ, còn có hơn trăm ngàn đại quân của Vạn Linh điện đều đằng đằng sát khí, ngưng tụ thành từng cột khói

màu máu lao thẳng lên trời.

Tiên nhân đứng xem đều kinh hãi, sau đó đều tránh đi.

Chỉ dám núp thật xa sau những đám mây, dùng ánh mắt kinh ngạc, cẩn thận mà nhìn trộm.

Theo bọn họ thấy, lần này là số kiếp đã định của Tuyết Linh tông.

Giáng Hàn Tiên Đế ở bên dưới cũng cho là như vậy.

Nhưng mà hết cách rồi, Mâu Vũ đã ra lệnh, nàng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà làm.

“Thiên Khu các?”

Sau khi Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế, hai vị Đại Đế đứng đầu nhìn thấy nàng, không hẹn mà cùng nở nụ cười giễu cợt.

“Giáng Hàn, các ngươi thật đúng là to gan lớn mật!”

“Biết rõ bọn ta sẽ đối phó Tuyết Linh tông, còn chạy tới làm giao dịch với Tuyết Linh tông.”

“Đây là xem thường Vạn Linh điện bọn ta sao?”

“Xem ra, đối tác giao dịch chính ở Linh giới sau này, có thể đổi thành Quần Tiên hội rồi!”

Quả nhiên, giờ bọn họ đã có sự lựa chọn mới, cho nên cũng không còn xem trọng Thiên Khu các nữa.

Giáng Hàn Tiên Đế thở dài trong lòng.

Sau đó ngẩng đầu, chậm rãi rút ra tiên kiếm bên mình nghênh đón đám người kia.

“Thiên Khu các bọn ta, quyết định cùng tiến cùng lui với Tuyết Linh tông!”

Nàng vừa dứt lời, Mạch Phong và sáu tên Chuẩn Đế cũng đồng loạt rút kiếm, bày ra dáng vẻ nghênh chiến.

“Cái gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

Hồn Thiên Đại Đế suýt nữa thì nghi ngờ rằng mình đã nghe nhầm.

“Ngươi nói lại lần nữa?”

Không riêng gì hắn, đám người Huyền Cực Đại Đế cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Giống như nghe được lời nói khó tin nhất thế gian.

Bọn họ đang nghĩ, ngay sau khi Giáng Hàn bị uy hiếp bởi đám người bọn họ, chắc chắn Giáng Hàn sẽ lập tức cúi đầu chịu thua, sau đó tìm lý do nào đó để thừa nhận sai lầm của mình.

Cuối cùng ủ rủ mà rời khỏi nơi này.

Dù sao Thiên Khu các là bên làm ăn, hòa khí sinh tài không phải sao?

Hơn nữa, còn có áp lực cạnh tranh của Quần Tiên hội và Thánh Tinh các, sao bọn họ có thể vứt bỏ một khối thị trường lớn như Linh giới được?

Ai ngờ thay vì nhận sai, ngược lại Giáng Hàn lại nói ra một câu như vậy.

Huyền Cực Đại Đế cũng có chút nghi ngờ rằng, phải chăng đây là Thời không thác loạn.

Hắn không nhịn được nữa, hỏi: “Thiên Khu các các ngươi không phải trung lập sao?”

Trong lịch sử của Tiên giới, có nhiều trận chiến và tranh chấp như vậy, nhưng Thiên Khu các chưa bao giờ tự mình tới hạ màn.

Lần này là uống lộn thuốc rồi à?

“Tuyết Linh tông đáng để các ngươi phá vỡ nguyên tắc đã duy trì hàng chục tỷ năm qua?”

Ban đầu họ vô cùng khó hiểu, sau đó thì “chợt nhận ra”.

“Bản đế biết rồi, hóa ra là bởi vì núi Cửu Thải Thiên Tinh đó!”

“Ha ha ha, nguyên tắc gì đó, chỉ là giá chưa đủ lớn mà thôi.”

“Vì ngọn núi đó, Thiên Khu các các ngươi cũng không nhịn được sao?”

Giáng Hàn lười cãi cọ, chém ra một kiếm hướng về khoảng không phía trước.

Nhất thời, tuyết bay khắp trời, mỗi bông tuyết đều mang theo sức mạnh chết người.

Nhưng điều này không là gì cả, khi ở trước mặt mấy vị Đại Đế này.

“Chút tài mọn!”

Chỉ thấy Huyền Cực Đại Đế vung tay, tất cả bông tuyết đều đột nhiên dừng lại.

Dưới sự phong tỏa không gian, mọi bông tuyết đều đóng băng tại chỗ, rồi từ từ tan chảy dưới lực cắt của không gian.

Nhưng về phương diện khác, mỗi người ở đây, bất kể đang trên trời cao hay là ở phía trước, hành động của bọn họ hoàn toàn đều không bị cản trở.

Đại quân của Vạn Linh điện cũng không bị ảnh hưởng bởi không gian phong tỏa kia, khiến người ta cảm thấy không gian không có chút thay đổi nào.

Thủ đoạn quỷ dị như thế, đã thần kỳ tới cực điểm rồi.

Ngoại trừ chúa tể không gian, những Chuẩn Đế khác tu luyện quy tắc không gian đều không thể làm được, càng không thể hời hợt, qua loa như vậy.

Tiên nhân đứng xem ở phía xa thì vô cùng kinh ngạc, chỉ có thể quỳ lạy, rồi ngước nhìn.

Mà lúc này, Giáng Hàn, Mạch Phong ở phía trước, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tuyết Linh tông lớn như vậy, đôi mắt lợi hại của Hồn Thiên Đại Đế cũng phải nhìn đi nhìn lại, cuối cùng mới nhìn thấy vị trí của bọn họ.

Đồng thời, cũng thấy núi Cửu Thải Thiên Tinh được chặn bởi Huyễn trận bên cạnh bọn họ.

Chương 750.

“Núi Cửu Thải Thiên Tinh!”

“Quả nhiên là thật!”

Mười vị Đại Đế của Linh giới như Hồn Thiên, Huyền Cực, Tinh Hải, U Mộng… vội vàng lao xuống phía dưới.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, cái gọi là cạm bẫy, mai phục, vân vân… đã chẳng còn ý nghĩa gì từ lâu rồi.

Ngay khi các vị Đại Đế và Chuẩn Đế đứng trước núi Thiên Tinh hùng vĩ bao la, cho dù đã nhận được tin tức từ lâu, nhưng vẫn không giấu được sự kinh ngạc và phấn khích trong lòng.

Giá trị của bảo vật này, đủ để thay đổi vận mệnh của cả Tiên giới, đã không thể đo lường được.

Cửu Thải Thiên Tinh nhiều như vậy, tương lai có thể tạo ra bao nhiêu Tiên giáp thành phẩm?

E là đến lúc đó, rất nhiều Tiên Vương ở Linh giới đều có cơ hội có được.

Nếu một tên Tiên Vương cửu phẩm mặc Tiên giáp cửu giai, vậy thì Chuẩn Đế sơ kì có đánh trong một canh giờ, cũng không thể phá vỡ được.

Sau khi được trang bị hàng loạt, đối với bất cứ thế lực nào, cũng đều là nâng cao sức mạnh giống như được thay da đổi thịt vậy.

Thực lực của Vạn Linh điện sẽ nhanh chóng được nâng cao.

Tuy rằng, vẫn là không chống lại được phần lớn Đế cảnh của hai giới Tiên Ma, nhưng đủ để bỏ xa Yêu giới, Tử giới, Man giới.

“Núi này chính là của bản đế!”

“Của ngươi gì chứ, là của ta!”

“Tránh ra cả đi!”

Núi này khiến Đại Đế hoàn toàn mất đi ý muốn chiến đấu, trực tiếp bắt đầu tranh cướp.

Còn về Giáng Hàn, Mạch Phong, Hàn Trác, Hàn Dung ở phía xa, mấy Đại Đế này sớm đã không chú ý đến nữa.

Còn cần hỏi ý kiến của bọn họ sao?

Hiện tại, bảo vật này chính là chiếc bánh ngọt được chia cho nội bộ Vạn Linh điện bọn họ, ai cũng đừng hòng chấm mút.

Nhìn mấy Đại Đế điên cuồng oanh tạc vào núi Cửu Thải Thiên Tinh kia, vẻ mặt của đám người Giáng Hàn, Mạch Phong lộ vẻ đau xót và bất lực.

Hẳn là trận chiến với mười vị Đại Đế đáng sợ hơn bọn họ dự liệu.

Khương Thành thật sự có thể gánh được?

Bọn họ cũng không biết, tại sao Mâu Vũ lại tin tưởng vào hắn nhiều như vậy.

Nhìn thế nào, núi Thiên Tinh này cũng sẽ bị các Đại Đế phân chia trong hôm nay, không có cơ hội lật ngược.

Khi bọn họ tuyệt vọng, thì cũng là lúc các Đại Đế và Chuẩn Đế bị cuốn vào công việc khai thác quặng bận rộn.

Tuy nhiên, quá trình này không được suôn sẻ cho lắm.

Cửu Thải Thiên Tinh chính là bảo vật cứng rắn và khó nhằn nhất trong Tiên giới.

Đối mặt với một ngọn núi như vậy, các Đại Đế cũng rất khó lay chuyển, chỉ có thể dày công, cố gắng từng chút, từng chút một.

Ngay khi bọn họ còn đang hì hì hục hục bận rộn thì cả ngọn núi Thiên Tinh đột nhiên chấn động dữ dội.

Rầm, âm thanh ầm ầm giống như núi lửa sắp phun trào.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Núi này làm sao vậy?”

Đám người Hồn Thiên, Huyền Cực vội vàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên có tiếng nổ kinh thiên động địa được phát ra từ trong lòng núi Cửu Thải Thiên Tinh!

Trong chốc lát, loạn thạch bay tứ tung, vô số mảnh nhỏ của Cửu Thải Thiên Tinh bắn nhanh ra ngoài.

Rất nhiều Chuẩn Đế không kịp tránh, cho nên đã bị đánh trúng ngay tại chỗ.

Tiên giáp của bọn họ cũng theo đó mà lõm vào, thậm chí xuất hiện hư hỏng, thêm vào đó, có rất nhiều người mặt trắng bệch,

bay ngược ra ngoài.

Còn những Tiên Vương kia còn chịu đả kích mang tính hủy diệt hơn nữa.

Rất nhiều người trên trời hộc máu, vẻ mặt mệt mỏi.

Giáng Hàn Tiên Đế và Mạch Phong Chuẩn Đế ở phía xa, vẻ mặt sững sờ, như này cũng quá thái quá rồi?

Loại công kích vật lý bình thường này, Tiên Vương hẳn là đã miễn nhiễm với nó từ lâu.

Sao có thể bị đánh, hơn nữa lại bị đánh thành trọng thương?

Bọn họ nào có biết, thời điểm đó lại đúng lúc Thành Ca dốc toàn lực phá núi mà ra, 50 đạo huyền văn đồng thời phát lực.

Dù chỉ là những mảnh nhỏ, vô tình được tạo ra khi hắn bắn phá, sau đó văng ra ngoài, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó sớm đã không đơn giản nữa.

Một bóng người tản ra ánh sáng vàng từ chân lên đến đầu, lao thẳng lên trời!

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đều không thể nhìn thấu bóng dáng bên trong.

Ngay cả Hồn Thiên Đại Đế, người nắm giữ quy tắc huyễn, cũng không ngoại lệ.

Hắn chỉ cảm thấy ánh sáng vàng kia ẩn chứa sức mạnh vô cùng đáng sợ, ngay cả hắn cũng cảm nhận được uy hiếp chết người.

Ngay sau đó, tất cả mảnh nhỏ của Cửu Thải Thiên Tinh được bắn ra đều bay ngược trở lại.

Tiếp đến, chỉ thấy một hư ảnh Thương Long to lớn, cuồn cuộn xuất hiện giữa trận!

Từng tiếng rồng ngâm nga, lộ ra ý cảnh mênh mông vô cùng vô tận.

Cắt qua hư không với vô số mảnh nhỏ, nhanh chóng hội tụ về bóng dáng màu vàng kia.

Tại vị trí đó, dường như có một không gian nuốt chửng tất cả mọi thứ, nó hút toàn bộ mảnh nhỏ của Cửu Thải Thiên Tinh,

chẳng sót lại một tí gì!

“Cửu Thải Thiên Tinh!”

“Núi Cửu Thải Thiên Tinh của chúng ta đi đâu rồi?”

“Dừng tay!”

“Ai dám cướp đoạt Cửu Thải Thiên Tinh, đúng là muốn chết!”

Đám người Hồn Thiên Đại Đế và Huyền Cực Đại Đế mặt đều biến sắc, liên tục hét lên.

Nhưng mà, hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Khi những hạt bụi đọng lại tại chỗ, ánh sáng vàng tan biến, trước mặt bọn họ xuất hiện một bóng người “quen thuộc”.

Bọn họ chưa gặp người này bao giờ.

Nhưng mà liếc mắt một cái đã nhận ra.

“Khương Thành!”

“Khương Thành?”

“Sao có thể là ngươi!”

“Sao ngươi lại ở đây?”

Cho dù là Hồn Thiên Đại Đế hay là Huyền Cực Đại Đế, trong nháy mắt mặt đều biến sắc, giọng nói cũng tràn ngập cảm giác kinh hoàng mạnh mẽ.

Thậm chí, bọn họ không thể đứng vững, phải lui lại mấy bước liền.

Đại Đế đã sống hàng chục tỷ năm nhưng đây là lần đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ hoang mang, sợ hãi.

Bởi vì người này là Khương Thành.

Người từng là cơn ác mộng của bọn họ.

Nói thật, cho dù có nhìn thấy Cửu Tuyệt Tiên Đế của Tiên Minh và Vô Hồi Ma Đế của Thánh điện ở đây, bọn họ cũng sẽ không thất lễ như vậy.

Đây chính là thể diện của Khương chưởng môn!

Tuy rằng biến mất hàng triệu năm, nhưng sức mạnh, sự uy hiếp của hắn ở Tiên giới vẫn như trước, không gì có thể sánh

nổi.

Ở nơi xa hơn, rõ ràng mọi người trong Tuyết Linh tông, vẫn chưa thể nhận ra hắn.

Bởi lẽ, không phải Tiên nhân ở tầng thấp nhất nào cũng biết Thành Ca trông như thế nào.

Nhưng nhìn thấy vị tiền bối này vừa ra trận, đã khiến tất cả Đại Đế cao cao tại thượng, chủ động lui về phía sau, trong lòng bọn họ chỉ còn lại chấn động và sùng bái.

Đây là loại uy thế gì?

Rột cuộc, hắn là người nào?

Giáng Hàn Tiên Đế biết vì sao đám người Hồn Thiên và Huyền Kỹ, U Mộng, Tinh Hải lui về phía sau.

Bất kỳ ai có thể một mình giết chết tám Tiên Đế của Thiên Kiếm cung, cũng đều có thể khiến tất cả Đế cảnh kinh sợ.

Nhưng vấn đề là… chiến tích kia là giả!

Lòng nàng trống rỗng, chỉ hy vọng Khương chưởng môn có thể dựa vào "dư uy" mà hù dọa được những người này.

Ngay cả khi nó chỉ khiến bọn họ sợ hãi rồi rời đi, đó cũng là một thành công lớn.

Nhưng mà thật đáng tiếc, câu nói đầu tiên của Thành Ca đã đi ngược lại mong đợi của nàng.

"Các ngươi muốn Cửu Thải Thiên Tinh?"

"Rất đơn giản…"

Hắn nâng thanh trường kiếm trong tay, thứ cướp được từ người của Viêm tộc, có tên là Tử Viêm, khẽ cười.

"Giết ta."

"Chỉ cần giết ta, sẽ có tất cả."

Nghe được những lời này, Giáng Hàn suýt nữa đã không nhịn được, mà muốn nhảy ra, đưa cho hắn một bộ đảo ngược thời gian trong truyền thuyết, để hắn suy nghĩ lại từ ngữ trước khi nói.

Ngươi nên lợi dụng uy danh năm đó, hù dọa đám người kia rời đi có phải tốt không?

Lại còn tiếp tục khiêu khích, sợ người khác không ở lại đánh một trận!

Ngươi đánh không lại bọn họ.

Một khi trận chiến bắt đầu, thực lực thật sự lộ ra.

Đến lúc đó mọi trò đều coi như xong…

Khi nàng còn đang lo lo lắng lắng, thì đám người Hồn Thiên Đại Đế, Huyền Cực Đại Đế ở phía đối diện đều liếc mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà nhíu mày cùng một lúc.

Trong mắt bọn họ ẩn chứa sự kiêng kỵ thật sâu.

Đúng vậy, trái lại, bọn họ bị dọa bởi sức mạnh siêu việt của Thành Ca.

“Không ngờ là ngươi vẫn chưa chết!”

“Rõ là tai họa ngàn năm!”

“Lần này, bọn ta báo thù cho Hải tộc và Vân Ba cung, cũng không phải là nhắm vào ngươi.”

“Chuyện hôm nay coi như là hiểu lầm, sau này mọi người vẫn như trước, nước sông không phạm nước giếng.”

Chương 751.

Cho dù lời của các đại đế nói ra cũng có sức nặng, nhưng ai cũng nghe ra được bọn họ không muốn đánh với Khương Thành.

Chuyện này khiến cho đám người Hàn Dung, Hàn Trác đều không hiểu nỗi.

Một sự hiểu lầm?

Khi thế hung hãn đòi chém đòi giết khi nảy, bây giờ lại quên đi chuyện của Vân Ba cung và Hải tộc bị diệt rồi ư?

Chuyện này thật không hợp lẽ thường?

Đối mặt với một người nhỏ nhoi, mười vị Đại đế cao cao sừng sững trên đỉnh của Linh giới lại sợ hãi ư?

Đây rốt cuộc là người thế nào chứ?

Cho dù hai giới Ma Tiên đánh sang đây, cũng không đáng để mấy vị Đại Đế phải như vậy đúng chứ?

Nếu như Hồn Thiên, Huyền Cực biết trong lòng họ nói gì, chắc chắn sẽ nói, chuyện này có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Hai giới Tiên Ma đánh sang, cho dù địch không lại thì vẫn còn con đường sống.

Nhưng tám Chuẩn đế của Thiên Kiếm cung làm sao mà chết đến bây giờ vẫn chẳng có ai biết.

Thấy tốt thì dẹp!

Thấy tốt thì dẹp đi!

Trong lòng Giáng Hàn ở phía xa thầm gào thét, cầu nguyện.

Dọa cho kẻ địch chạy đi, không chiến đấu cũng thắng, đây chính là cục diện mà nàng mong chờ nhất.

Nhưng Khương Thành hiển nhiên là lĩnh hội được ý của "Hàn quân sư" rồi.

"Hiểu lầm?"

"Không không không, chắc chắn không phải hiểu lầm."

"Mấy người của Hải tộc và Vân Ba cung đó đều là do ta giết."

"Không phải các ngươi muốn báo thù sao? Tìm ta này!"

Chuyện này…

Tất cả mọi người đều không biết nên nói gì cho phải nữa.

Giáng Hàn cũng suýt nữa cáu ngay tại chỗ với Thành ca, ngươi điên rồi sao?

Ngươi tưởng đối phương không biết thật sự là do ngươi làm sao?

Người ta rõ ràng đang rất rõ lại giả hồ đồ, giả vờ không biết, cho ngươi một nấc thang để lui đấy!

Kết quả ngươi lại đá nấc thang đó đi?

Lần này đối phương muốn lui binh cũng khó mà lui rồi.

Quả nhiên, sắc mặt mười vị Đại đế phía đối diện đã trở nên rất khó coi, tỏ ra phẫn nộ dữ dội.

Vừa nảy mới vừa nói báo thù cho Hải tộc và Vân Ba cung, bây giờ hung thủ người ta cũng tự mình thừa nhận rồi, ngươi muốn lui thì đúng là trò cười.

“Ngươi đúng thật không biết sống chết!”

Hồn Thiên đại đế tức giận không gì bằng, tên này sao lại cứng đầu như vậy chứ?

Làm người chừa lại một đường lui cũng không biết sao?

“Thật sự cho rằng bọn ta sợ ngươi à?”

“Cái chết của mấy đế Thiên Kiếm cung năm đó, ai biết được có nội tình bên trong hay không?”

“Càng huống hồ gì, Vạn Linh điện bọn ta cũng không phải thứ mà Thiên Kiếm cung có thể sánh được.”

Trên miệng thì hắn tự cổ vũ cho mình như vậy, nhưng hành động lại không dám hơn.

Tiên kiếm, tiên giáp, tiên bảo gì đó, cái gì có thể phát động thì cứ đem ra trước.

Anh linh huyết mạch buff gì đó, cũng nhen nhúm lên trước, biến bản thân trang bị thành con nhím.

Thành ca vốn định lập tức khai chiến.

Nhưng nghe bọn họ nhắc đến Thiên Kiếm cung, không thể không tạm thời dừng lại.

“Chờ một chút, về chuyện của Thiên Kiếm cung ta có lời muốn nói.”

Hắn cảm thấy bản thân phải nói rõ một chút.

Không phải chiến tích của bản thân, mà vẫn tiếp tục lấy để tăng thêm thể diện cho mình vậy thì thật không có đạo đức.

Mà Khương chưởng môn lại là một người thành thật, có suy nghĩ cao thượng.

“Tám người đó của Thiên Kiếm cung không phải do ta giết.”

“Năm đó ta cũng không rõ tình hình thế nào, chỉ thấy không ai nhận nên mới tốt bụng ôm nó đến cả triệu năm nay.”

“Bây giờ cũng nên tiết lộ chân tướng rồi, hi vọng mọi người truyền lại cho những người khác biết.”

Giáng Hàn tiên đế suýt chút ngất lịm, nàng sụp đổ rồi.

Càng sợ cái gì cái đó lại càng xảy ra.

Tên này có phải đồ ngốc không vậy?

Rõ ràng là cục diện không sao cả, đang cứng cáp lại bị ngươi biến thành chuyện lớn.

Lần này không hay rồi, lại còn tự làm lộ đến cùng.

Không có chiến tích của Thiên Kiếm cung, Hồn Thiên, Huyền Cực bọn họ há còn kiêng kị gì ngươi?

Một chút nghi ngại của đối phương cũng không còn rồi, bây giờ ngươi không muốn khai chiến, đối phương cũng sẽ giành khai chiến với ngươi.

“Tám tiên đế của Thiên Kiếm cung không phải do ngươi giết?”

Đám người Hồn Thiên đại đế ngây ra không biết nói gì, có phần khó bề tưởng tượng.

Khương Thành ưỡn ngực gật đầu: “Ca trước nay dám làm dám nhận, là của ta thì sẽ không để nợ.”

Mấy đại đế ngây ra như phỗng.

Cmn thật hoang đường.

Không phải ngươi làm sao ngươi không nói sớm?

Sớm biết không phải ngươi, bọn ta năm đó đã không phải phát động nhiều người như vậy để đẩy ngươi vào Khư Động rồi.

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng muộn rồi.

Càng huống hồ gì lại có Cửu Thải Thiên Tinh chứ…

“Vậy thì đúng thật là đáng tiếc mà…”

Mấy vị Tiên đế vốn còn kinh sợ hoài nghi, bây giờ dũng khí đã tăng gấp mười lần.

Nghĩ đến sự sợ hãi lúc trước, Huyền Cực đại đế suýt chút xấu hổ đến giận luôn rồi.

“Suýt chút đã bị ngươi bịp rồi.”

“Đúng là tiếc thật.”

U Mộng đại đế đã lặng lẽ bao phủ quy tắc mộng của mình lên rồi.

“Nếu như chiến tích năm đó là thật thì cũng thôi đi.”

“Nếu đã không phải là thật, vậy ta thật sự cũng không biết ngươi lấy đâu ra cái dũng khí mà đứng trước mắt bọn ta nói bừa thế nữa.”

“Đại kiếp triệu năm đã qua rồi, ngươi đã không còn là Kiếp Tâm, lại còn tưởng bọn ta sẽ không dám giết ngươi sao?”

Cả người Thanh Hải đại đế đã biến mất rồi.

Đá xanh trong veo ở hiện trường, như ảo lại không ảo như thật mà không thật, lại hiện ra sát ý vô biên.

“Thù của Vân Ba cung ta nên báo rồi.”

“Phải đó phải đó, thật là tiếc mà.”

Thành ca cười hi hi thúc động Huyền văn.

Sau đó phát động công kích trong lời nói tiếng cười.

Giáng Hàn và Mạc Phong hoàn toàn nghĩ không ra lần này Khương chưởng môn làm sao qua được ải nữa.

Đối mặt với đội hình mười vị đại đế đúng là khiến người ta tuyệt vọng.

Chỉ dựa vào sức của một người, căn bản không thể nào thắng được.

Sau đó mồm bọn họ há thành chữ o.

Khi nhát kiếm đầu tiên của Khương Thành ra, người đã ở trong sự che đậy của Pháp cảnh Huyễn của Hồn Thiên Đại đế rồi.

Bên trong đó, thứ có thể dùng được chỉ còn lại quy tắc Huyễn.

Tranh đấu với quy tắc này, ai có thể thắng được chính chúa tể của quy tắc huyễn là Hồn Thiên đại đế chứ?

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng không thể tưởng tượng nỗi xảy ra.

Thấy được trong pháp tắc không gian đó, lực huyễn vô bên từ trên người Khương Thành che lấp tất cả, chớp mắt đã che cả Hồn Thiên đại đế.

Người ở bên ngoài căn bản nhìn không thấy được bên trong Huyễn cảnh đó đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy được những ánh sáng vô đỗi không ngừng thay phiên nhau, như vô số những tinh tú sáng rồi tắt.

Sau đó pháp tắc không gian vỡ đi, một bóng người từ trên cao rơi xuống.

`m!

Ngã một cách nặng nề trên mặt đất, phát ra tiếng nặng nề.

Nhìn kĩ một chút, chính là Hồn Thiên đại đế.

Người này ngang tàng ở Linh giới cả chục tỷ năm, trải qua vô số đại kiếp, là chúa tể Huyễn mà khi Tiên Ma quật khởi vẫn đứng vững, nhưng lại chết dễ như trở bàn tay vậy ư?

Chết mà khiến người ta cứ ngỡ là ảo tưởng.

Nhưng đây lại là sự thật.

Đối với Khương Thành mà nói, chiến tích này vốn chả là gì cả.

Đại đế của Tiên giới, luận về sức chiến đấu thì cũng tương tương với Đế Huyền cửu trọng của Huyền giới bên kia.

Hồn Thiên Đại đế coi như là đại đế nổi danh từ lâu, mạnh hơn một chút, thực lực có lẽ sẽ ngang tầm với bốn tộc bên Huyền giới.

Vẫn còn kém hơn một chút so với Bạch Vô Khởi, Kim Khao.

Nhưng ở đẳng cấp này đối với Thành ca ngày nay mà nói đã chẳng còn sự uy hiếp gì rồi.

Hắn thậm chí cũng chả dùng tới 50 Huyền văn, mà chỉ dùng Huyền Văn Huyễn, Kiếm, Tử.

Ba cái là đủ rồi.

Huyền Văn thất trọng, tuy sức mạnh có thể điều động được không mạnh bằng tâm quy tắc, nhưng luận về mức độ lĩnh ngộ hiểu biết với quy tắc thì đã cao hơn rất nhiều so với Tiên đế ở tầng lớp này rồi.

Về mặt chất, thật sự đã có thể sánh với Tiên đế.

Pháp tắc không gian của Tiên đế sở dĩ có thể khiến người ta nghe mà hồn xiêu phách lạc là bởi vì trong sự tranh đấu trong pháp tắc không gian, chỉ có môn quy tắc của Tiên đế chúa tể đó.

Luận về trình độ lĩnh ngộ, Tiên giới ai có thể vượt qua được Tiên đế chứ?

Nên đương nhiên làm gì cũng thuận lợi rồi.

Nhưng sự xuất hiện của Huyền văn thất trọng, đã khiến ưu thế đó mất sạch.

Chương 752.

Ở trong pháp tắc không gian của mình, nếu trình độ lĩnh ngộ của đối phương cao hơn mình, thì không cần nói cũng biết sẽ có hậu quả gì.

Một khi bắt đầu giao đấu, bản thân tiên đế sợ cũng sẽ phải chịu thua thiệt.

Nếu như chỉ là như vậy thì thôi đi.

Nếu đổi thành Huyền giới nơi giao phong của Đế Huyền Cửu Trọng với Hồn Thiên Đại Đế, hắn cùng lắm là rút đi pháp cảnh, trực tiếp so đấu tiên lực.

Mượn uy năng quy tắc của số lượng lớn tâm quy tắc của Tiên giới bên này, hắn vẫn sẽ nắm chắc chiến thắng trong tay như cũ.

Nhưng ưu thế này ở trước mặt Thành Ca, không phát huy được chút tác dụng nào!

Nhiều lạc ấn tâm quy tắc cùng huyền văn như vậy…

Nếu chỉ đơn giản là đấu uy năng quy tắc, Tiên giới có không người nào có thể so với hắn.

Pháp tắc không gian của Hồn Thiên Đại Đế, thật ra từ lúc mới bắt đầu đã trở thành chiến trường của Thành ca.

Huyền văn huyễn dùng để nghiền ép pháp cảnh của đối phương.

Kiếm và tử là hai đạo huyền văn dùng để chém giết.

Khi Hồn Thiên Đại Đế ý thức được mọi chuyện có gì đó không ổn thì đã muộn.

Kiếm thất trọng và hai đạo huyền văn tử thúc giục mười lăm môn kiếm tâm, trong chớp mắt liền thúc giục sụp đổ phòng tuyến của hắn.

Ngay sau đó, sạch sẽ gọn gàng hủy diệt toàn bộ đường sống của hắn.

Đường đường là đại đế, cứ như vậy thoải mái nhẹ nhàng mà bị chém chết.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người biến sắc ngay tại chỗ, dù là Giáng Hàn Tiên Đế - người đồng đội này cũng không ngoại lệ.

Nàng hoàn toàn không cách nào hiểu hắn làm sao có thể làm được như vậy.

Mà sự khiếp sợ của nàng mới chỉ vừa bắt đầu.

Sau khi chém chết xong Hồn Thiên Đại Đế, Thành Ca giết vào pháp cảnh Huyền Cực Đại Đế phía bên trong.

Huyền văn không gian được lấy ra, vết nứt không gian gần như là từ hai trên người đồng thời tràn ra.

Ngay sau đó cắt, dời đi, đổi vị trí, chồng lên, rút ra, ngăn cách, chờ vô số thủ đoạn thao túng không gian đẹp đẽ ở trong pháp cảnh đó được phóng thích ra ngoài.

Làm người ta nhìn không kịp, hoa hết cả mắt.

Rất nhiều người lúc này mới phát hiện ra, hóa ra trước kia ở bên ngoài, thủ đoạn cách ly phân hóa không gian của Huyền Cực Đại Đế, chẳng qua chỉ bằng một góc tảng băng của năng lực hắn mà thôi.

Lúc này ở trong pháp cảnh, thủ đoạn không gian hắn khai triển ra, đã xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người với không gian.

Nhưng, tất cả mọi người lúc này lại đã không rảnh mà chấn động.

Bởi vì người đối diện Huyền Cực Đại Đế kia thủ đoạn thao túng không gian càng tinh ranh hơn, càng huyền ảo hơn hắn!

Nếu như nói Huyền Cực Đại Đế thúc giục quy tắc không gian giống như là cánh tay điều khiển ngón tay thao túng một cây đao, Khương Thành kia thúc giục quy tắc không gian lại giống như là đang thao túng bàn tay của mình vậy.

Đó như là một phần của thân thể hắn.

Như cánh tay điều khiển ngón tay, làm sao có thể linh hoạt hơn trực tiếp thao túng thân thể của mình?

Chỉ trong một cái nháy mắt, vô số không gian hình thành sợi tơ giống như lưới lớn bao phủ vị đại đế này.

"Không…"

Hắn vội vàng rút lui vào pháp cảnh.

Sau đó Thành Ca lần nữa sử dụng 15 môn kiếm tâm, thêm vào đó là huyền văn kiếm và huyền văn tử giáng xuống đánh vỡ vòng phòng ngự của Huyền Cực Đại Đế.

Oành!

Lại một vị Tiên giới có thể xếp vào trước ba mươi vị đại đế rơi xuống, hơn nữa cũng không một tiếng động!

Gần như tất cả mọi người tại nơi đó đều không nhịn được mà cả người run rẩy.

Cảnh tượng này cho dù là đối với người của Tuyết Linh Tông Môn, hay là đại quân của Vạn Linh Điện ở phía sau, cũng gần như tạo thành chấn động mang tính hủy diệt.

Đây chính là hai vị đại đế Hồn Thiên và Huyền cực!

Địa vị của bọn họ ở Linh giới, so với địa vị của Thanh Long Băng Phượng Đại Đế ở Yêu giới là ngang nhau.

Đều là cường giả lâu năm.

Mà bây giờ, bọn họ cứ đơn giản như vậy chết đi?

Tung hoành mấy chục tỉ năm, đã trở thành biểu tượng của đại đế, hôm nay đột nhiên liền trở thành lịch sử?

“Không thể nào!”

“Chuyện này không thể nào là thật!”

Cuối cùng vị U Mộng Đại Đế, cũng là một vị đại đế lâu năm kinh hãi mà hô to: “Chư vị chớ hoảng sợ, chuyện này nhất định là Huyễn thuật, sự tranh tài về Huyễn Thuật giữa Hồn Thiên Đại Đế và hắn còn chưa kết thúc!”

“Cho nên tất cả những gì chư vị thấy thật ra thì đều là ảo ảnh!”

Nói thật, hắn cũng không xác định.

Nhưng bây giờ bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Nếu như vào lúc này lòng quân tán loạn, chiến ý mất hết, vậy cục diện của bọn họ sẽ càng hỏng bét hơn.

“Giết!”

“Khương Thành đã là nỏ mạnh hết đà rồi!”

Đi đôi với tiếng la giết rung trời, Thành Ca đã lâm vào trong thế vây công mà nước chảy không lọt.

Người của Tuyết linh tông đã không còn nhìn thấy hắn.

Mạch Phong Chuẩn Đế cũng rất khó thấy rõ bên trong rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Người đứng xem duy nhất còn có thể xem hiểu trận chiến này, chỉ còn có Giáng Hàn Tiên Đế.

Nhưng mà nàng đã sớm không nói được thành lời.

Trong chiến trường kia, xảy ra quá nhiều quá nhiều cahr tượng phá vỡ cực hạn nhận thức của nàng, khiến nàng lâm vào trạng thái gần như mất phương hướng.

Nàng thấy Khương Thành vọt vào trong pháp cảnh của U Mộng Đại Đế.

Rồi sau đó, hai người đồng thời thúc giục quy tắc mộng, ngay sau đó, người được coi như chúa tể mộng là U Mộng đại đế lại có thể tự mình lâm vào trong giấc ngủ say.

Bị một kiếm chém xuống!

Nàng thấy Khương Thành bị pháp cảnh của Tinh Hải Đại Đế bao phủ.

Rồi sau đó pháp cảnh của Tinh Hải Đại Đế trong nháy mắt liền bị tan vỡ mà mở ra.

Bởi vì độ ổn định quy luật không gian của hắn thậm chí còn không bằng ba vị đại đế trước kia, đều không thể trải qua chấn động của huyền văn thất trọng, ngay lập tức bị phá vỡ…

Một tên lại một tên đại đế từ trời cao rơi xuống.

Ngày này, định trước sẽ được toàn bộ Linh giới khắc ghi trong lòng.

Bởi vì đại đế của Linh giới cũng không nhiều.

Cộng lại cũng chỉ được 20 vị.

Mà hôm nay bông chỗ một nửa trong số đó liền bỏ mạng…

Cuộc chiến dần dần không còn bất kỳ thứ gì hồi hộp, trở nên rõ ràng trong sáng hơn.

Sau khi mười vị đại đế đều bị giết chết hết, Chuẩn Đế còn lại ở trước mặt Thành Ca đã không có chút sức chống cự nào.

Tiên Hồn phối hợp kiếm tâm huyền văn, dưới bầu trời nổi lên từng trận mưa xác chết.

Chỉ một lát sau, trận chiến này cuối cùng cũng kết thúc.

Mười vị đại đế của Vạn Linh điện, hơn trăm vị Chuẩn Đế, mấy ngàn vị tiên vương đến xâm phạm tất cả đều mất mạng, không một ai may mắn còn sống sót.

Qua trận đánh này, Vạn Linh Điện coi như đã trở thành lịch sử.

Nhưng mà dư âm mà trận chiến này mang tới, làm sao có thể biến mất nhanh như vậy được.

Cho dù đã kết thúc, mọi người phía dưới Tuyết Linh Tông và Thiên Khu Các cũng vẫn yên lặng như tờ, không dám nhúc nhích.

Thành Ca cũng không rảnh gọi bọn họ, hắn còn đang bận bịu thu thập chiến lợi phẩm.

Cho đến khi hắn thu thập xong, những người khác cũng không còn có động tĩnh.

Chỉ ngơ ngác nhìn đại lão bận rộn.

“Khụ, mấy thứ này chúng ta cùng nhau giao dịch đi, thân phận nhất đẳng quý thấn ngày đó của Thiên Khu các của ta còn tác dụng chứ ?”

Thành Ca đi tới trước mặt bọn người Thiên Khu các, còn nhớ tới việc chiết khấu.

Rất nhiều tài nguyên cao thủ Linh Tộc dùng, hắn cũng không dùng được.

Huống chi chia tay với đệ tử Phi tiên môn nhiều năm như vậy, thân là chưởng môn, dù sao cũng phải mang chút quà trở về.

Giáng Hàn Tiên Đế lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại.

“Kết thúc rồi?”

“Nếu không thì sao ?”

Giáng Hàn hít sâu một hơi, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào để biểu đạt sự rung động từ nội tâm của bản thân.

Trước khi khai chiến, nàng cũng có suy nghĩ qua Khương Thành nên làm như thế nào giải quyết cục diện này.

Ví dụ như các loại mưu kế giương đông kích tây?

Ví dụ như trong phía kẻ địch có nội ứng của hắn sẽ giúp đỡ?

Hoặc là dứt khoát chạy trốn?

Quả thực không nghĩ tới phương thức hắn dùng giải quyết mọi việc sẽ đơn giản trực tiếp thô bạo như vậy.

Chỉ bằng sức chiến đấu, hoàn toàn chém chết toàn bộ địch nhân.

Sau đó tự nhiên phá vỡ thế cục .

Phải có thực lực mạnh bao nhiêu đây chứ?

Tám vị tiên đế Thiên Kiếm Cung kia chết không phải do hắn gây ra.

Nhưng chiến tích hôm nay hắn làm được lại càng kinh người hơn.

Bàn về thực lực, Hồn Thiên Đại Đế và chưởng môn Thiên Kiếm Cung Thái Tiêu Tiên Đế cũng cùng một cấp bậc.

Mà Huyền Cực Đại Đế cùng U Mộng Đại Đế, thực lực lại mạnh hơn Thiên Kiếm Cung Kỳ Dư trưởng lão một bậc.

"Ngươi làm sao có thể làm được?"

Chương 753.

Thành Ca nghĩ thầm, dù ta có nói sao mà làm được, ngươi cũng không hiểu ấy chứ.

Lúc này, cuối cùng thì người của Tuyết Linh tông cũng tỉnh táo lại.

Bọn họ nhìn về phía Thành Ca, vừa khiếp sợ quỳ lạy, lại bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hàn Dung dè dặt tiến tới, trên mặt là sự sợ hãi xen lẫn kích động.

"Tiền bối, người hẳn là Thương Long Đại Đế trong truyền thuyết, chủ nhân Địa Bộ của Yêu Giới, Tiên Đế Thu Cát Giả, Kiếp Tâm Khương Thành?"

Mặc dù vừa rồi hắn đứng ở chỗ khá xa, nhưng những thứ cần nghe đều đã nghe thấy.

Nếu còn không có phản ứng, vậy chả khác nào kẻ ngốc.

Khương Thành trong truyền thuyết?

Ca đây được đưa vào truyền thuyết rồi sao?

Một loạt danh xưng phía trước khiến Thành Ca cực kỳ đắc ý, nó còn vô cùng thỏa mãn cái tính khoa trương của hắn, thậm chí hắn còn mong được dài hơn chút nữa.

"Không sai, ta chính là Khương Thành, Khương Tuấn Soái!"

"Wow!"

Sau khi được hắn xác nhận, Hàn Linh là người đầu tiên kêu lên kinh ngạc.

Chỉ thấy nàng lấy tay che cái miệng nhỏ lại, vẻ mặt đầy sự hoài nghi như kiểu khó lòng mà tin được.

Cái lão "Sơn Thần" mà trước đây thường xuyên cãi nhau với mình, thế mà lại là Khương Thành?

Trời ơi!

Ngay sau đó, trong mắt nàng liền lấp lánh ánh sao.

Ánh mắt này có khi còn hưng phấn, cuồng nhiệt hơn cả khi nhìn thấy Giáng Hàn Tiên Đế.

Đùa chắc, so với Khương Thành danh chấn lục giới, Giáng Hàn Tiên Đế còn quá đỗi bình thường, như kiểu ngọn cỏ ven đường sánh thế nào được với mây…

Giáng Hàn vốn là thần tượng của Tuyết Linh Tộc bỗng chốc bị bơ đẹp, hắn không khỏi có chút tổn thương.

Trưởng lão và các đệ tử khác của Tuyết Linh tông cũng suýt chút nữa thì phát điên.

"Là Khương Thành tiền bối sao!"

"Trời đất ơi, không phải là ta đang nằm mơ đó chứ?"

"Khương Thành tiền bối vậy mà lại ở trong Tuyết Linh tông của chúng ra những một tháng, thế này thì đúng là quá vinh hạnh?"

"Ha ha ha, đời này sống đúng là không uổng mà!"

"Hóa ra là Khương Thành tiền bối, chả trách lại mạnh như vậy!"

"Đó là điều đương nhiên, Tiên Đế Thu Cát Giả há lại là hư danh?"

"Sớm biết có Khương Thành tiền bối tọa trấn thì thời gian qua bọn ta còn phải sợ cái gì chứ?

"Không ngờ hôm nay lại được gặp gỡ người thật, so với lời đồn còn anh tuấn kiệt xuất hơn bội lần…"

Hết thảy người trong Tuyết Linh tông đều đổ đến xem như ong vỡ tổ, có vài đệ tử thậm chí còn kích động đến nỗi ngất xỉu tại chỗ.

Phản ứng thế này khiến cho Thanh Ca cũng phải bối rối.

Sức ảnh hưởng của mình đã lớn thế này rồi sao?

Tùy tiện xuất hiện ở một tiểu tông môn xa lạ đã gây náo động lớn thế này rồi sao?

Hơi thái quá rồi đó nha!

Trên thực tế, ca đây đúng là đã đánh giá quá thấp tiếng tăm và tầm ảnh hưởng của mình rồi.

Bất cứ Đế Cảnh nào xuất hiện trong một tiểu tông môn đều sẽ gây chấn động.

Huống hồ là hắn, kẻ đã giết nhiều Đế Cảnh như vậy rồi.

Tiên giới hàng tỉ năm trở lại đây, nhân vật gây chấn động lớn nhất chính là hắn.

Triệu năm trước, hắn đã là kẻ không ai là không biết, không ai là không hiểu rồi.

Khi được tận mắt trông thấy hắn, mọi người đều cảm thấy hắn cũng không quá khác biệt so với những vị thần trong truyền thuyết. Chỉ cần không phải thế lực của những tông môn có thù oán với hắn, phần lớn mọi người đều có phản ứng như vậy.

Sau khi trải qua cảm giác kinh ngạc ngắn ngủi, Khương chưởng môn liền lập tức vào vai.

“Ha ha ha, mọi người không nên phấn khích quá độ!”

“Ai cũng sẽ được ký tên.”

“Chụp ảnh chung nữa cũng được!”

“Nhất định phải nắm lấy cơ hội nha, gây ra náo động đến nỗi dẫm đạp chèn ép nhau thế này thực sự là lỗi của ta.”

“Này này này, ngươi đừng có cởi quần áo nha, ca đây không phải hạng người đó…”

Trước kia fan của ca đây đều là người của mình, chẳng hạn như đệ tử của Phi Tiên Môn.

Ngoài ra còn có Ngao Dương, Quy Tàng, Thanh Vân dù xem như thần tượng, bọn họ cũng không để mất hình tượng thế này.

Lần này khó lắm mới gặp được fan cuồng của mình, hắn cười đến nỗi không ngậm được mồm.

Hắn vội vàng tập trung giao lưu thân mận với fan của mình, đến nỗi ngay cả giao dịch với Thiên Khu Các cũng bị gác sang

một bên.

Giáng Hàn và Mạch Phong ở bên cạnh nhìn nhau một cái, trong lòng có chút tan vỡ.

Tên này cũng thật là đắc ý quá đấy?

Nếu không phải được tận mắt chứng kiến trận chiến khi nãy, bọn họ quả thực khó lòng tin được, kẻ trước mắt này với vị sát thần thực lực thông thiên kia là cùng một người.

Phong cách của hai người đó cách biệt quá lớn, đúng không?

Trước đó, mười vị đại đế giá lâm, các tiên nhân vây xem phía ngoài đều bị đuổi ra xa.

Sau đó, bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng nổ cực lớn cùng chấn động kịch liệt ở phía xa xa.

Âm thanh đó cũng không kéo dài quá lâu, rất nhanh sau đó đã khội phục lại sự yên tĩnh.

Mọi người chờ đợi hồi lâu, đừng nói là đại đế, ngay cả một vị tiên nhân thực sự cũng không thấy đâu.

Nhất thời cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, sốt ruột đến nỗi ngứa ngáy khó chịu.

“Kết thúc nhanh như vậy sao?”

“Ngươi nghĩ xem, đội hình của Vạn Linh Điện thuộc dạng nào?”

“Đúng đấy, tiêu diệt một Tuyết Linh tông cỏn con, chỉ là chuyện thổi phì một cái.”

“Không phải Tuyết Linh tông có Gián Hàn Tiên Đế của Thiên Khu Các trợ chiến sao?”

“Nhưng đó là thập vị đại đế! Ngươi có hiểu thập vị đại đế là như thế nào không?”

Kẻ vừa nói giơ mười ngón tay lên, quơ mạnh, nước miến văng tứ tung.

“Đối mặt với thập vị đại đế, một mình Giáng Hàn Tiên Đế thì làm được gì? Nàng ngoài nộp mạng thì còn làm gì được chứ?”

“Ta không hiểu Thiên Khu Các đang nghĩ cái gì…?”

“Một trận chiến chắc chắn phải chết, lại còn xông vào với tư thái phản trung lập, đúng là ngốc nghếch hết nói nổi.”

“Tuyết Linh tông mặc dù bị diệt, nhưng cũng xem như nổi danh mà!”

“Nói cũng đúng…”

Trong lúc bọn họn đang tranh nhau bàn luận, cuối cùng thì phía Tuyết Linh Tôn cũng có người bay lên không trung.

Nhất thời hấp dẫn ánh mắt của hết thảy chúng tiên nhân xung quanh.

“Là Hàn Dung!”

“Chưởng môn Tuyết Linh tông, hắn thế mà lại chưa chết?”

“Há chỉ có hắn, trưởng lão cùng môn nhân của Tuyết Linh tông cũng đều bay lên đây rồi.”

“Kì lạ, lẽ nào vừa rồi không hề nổ ra cuộc chiến nào?”

Nghênh đón những tiên nhân vây xem kia, Hàn Dung hơi ưỡn thân hình trắng như tuyết của mình, lần đầu tiên cảm thấy đám chuẩn đế kia đều chẳng là gì.

Trước mặt Khương chưởng môn, đều là một đám cặn bã!

Hắn lúc này đã tự cho mình là tiểu đệ của Thành Ca rồi.

“Khụ!”

Ông lão không có râu hắng giọng ho lên một tiếng, chắp tay hướng về tứ phương.

“Chư vị có thể giải tán rồi!”

Sau đó hắn ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: “Vạn Linh Điện một đám vô danh tiểu tốt, liên tiếp khiêu khích Tuyết Linh tông ta, đúng là không biết tự lượng sức!”

Lời này đương nhiên là do Thành Ca dạy lão, nếu không cho dù Vạn Linh Điện có bị diệt đi chăng nữa, lão cũng không có gan nói ra.

Nhưng từ câu nói đầu tiên kia đã khiến cho đám người này không khỏi mông lung.

Sao cơ?

Vạn Linh Điện là một đám vô danh tiểu tốt?

Còn khiêu khích Tuyết Linh tông các ngươi?

Còn không tự lượng sức?

Lão già, ngươi có biết dùng từ đặt câu không vậy?

Hàn Trác thấy phản ứng của đám người này thì trong lòng sảng khoái tới mức rối tinh rối mù.

Để cho đám các ngươi ngày ngày chê bai bọn ta, giờ cũng đến lúc bọn ta được hãnh diện rồi.

"Dưới sự cảnh cáo nghiêm khắc của Tuyết Linh tông ta, Vạn Linh Điện không những không nhận tội, mà ngược lại còn dám to gan đánh trả, đây hoàn toàn là tự tìm đường chết!"

Phì!

Cuối cùng thì đám tiên nhân vây xem bên ngoài cũng không nhịn nổi nữa rồi.

Có người cười phá lên, nhiều người lại nổi giận tại chỗ.

"Tuyết Linh tông các ngươi là cái thá gì?"

"Mấy tên hèn mọn các ngươi mà đòi cảnh cáo Vạn Linh Điện á, các ngươi nghĩ mình là ai, có tư cách đó sao?"

"Ai cho các ngươi lá gan thối thế không biết?"

"Cầu xin các người đó, đừng đùa lão phu nữa được không?"

"Muốn làm ta cười vỡ bụng mà chết đúng không?"

"Không sợ chém gió to quá bay người à?"

"Kì lạ, sao chư vị Đại Đế còn chưa tới diệt trừ đám người nói khoác không biết ngượng mồm này nhỉ?"

"Đúng đấy, các vị Đại Đế đúng là lòng dạ rộng lượng, thế này mà còn bao dung cho được?"

Bọn họ cuối cùng cũng nhận thấy điểm kì lạ.

Chương 754.

Nhìn thấy trong ngoài ba tầng đều ngập tràn tiếng cười vang của các tiên nhân, Hàn Dung bỗng nhiên cảm thấy có hơi đồng

cảm với họ.

Bọn họ chả biết gì về sức mạnh chân chính cả!

Đó chính là cuộc chiến đấu đủ để chấn động cả đời người.

“Vạn Linh Điện hèn mọn đã bị tiêu diệt một cách nhẹ nhàng rồi!” Hắn khoe nhẹ cái chiến thắng của tông môn mình.

Dù sao thì đúng thật là khá nhẹ nhàng ấy chứ?

Hắn đường đường là chưởng môn của Tuyết Linh tông nhưng lại chưa hề ra tay.

“Cái gì?”

“Vạn Linh Điện bị diệt rồi sao?”

Chúng tiên nhân vây xem đều ồ lên.

Ngay sau đó là một loạt tiếng chế giễu nhưng thêm phần mãnh liệt.

“Ngươi đang nói mớ đấy à?”

“Thập vị đại đế kia mà, bị diệt sao? Ai có thể diệt được họ?”

“Thật là vớ vẩn!”

“Chém gió đến tận trời xanh rồi?”

Chả có ai tin nổi loại chuyện này.

Dù cho Tuyết Linh tông thật sự có con át chủ bài chưa ai biết đến, nhưng khả năng cao là không đánh lại được, Đại Đế sao có thể bị giết dễ dàng được chứ?

Năm đó Tiên Ma đại chiến, sau đó Ảnh tộc xâm lấn cũng không thể giết chết những Đại Đế kia không phải sao?

Thế này hoàn toàn không hợp lẽ thường.

“Các ngươi mới thật là đáng thương đấy.”

Hàn Trác và các vị trưởng lão khác biết là bọn họ sẽ không tin.

Thế là mười vị trưởng lão, mỗi người lấy ra một tín vật của một Đại Đế.

Xếp thành hàng ngang, giơ cao tay hướng lên trời.

“Các ngươi nhìn xem đây là gì?”

Chúng tiên nhân vây xem đều sửng sốt, hết người này đến người khác phát ra tiếng thét chói tai.

“Đây… đây không phải là ngọc hoàn tùy thân của Hồn Thiên Đại Đế sao?”

“Đó là mũ đội đầu của Huyền Cực Đại Đế…”

“Sao lại ở trong tay các ngươi?”

“Không lẽ các Đại Đế thực sự bị các ngươi giết rồi?”

“Không thể nào, không thể như thế được!”

“Chắc chắn là giả rồi…”

Bọn họ không hẳn là có cảm tình với “đám” Đại Đế kia, chỉ là nhất thời không thể tiếp nhận được sự việc vượt qua tầm kiểu biết của bản thân như thế này.

Theo bản năng thì không thể tin đó là sự thật.

Thế nhưng số tín vật kia đã bày ra trước mắt rồi.

Không tin cũng phải tin thôi.

Huống hồ đã lâu như vậy rồi mà còn chưa có vị Đại Đế hay Chuẩn Đế nào bước ra làm sáng tỏ việc này.

Đường đường là Đại Đế, làm sao có thể để mặc người khác tuyên bố bản thân qua đời mà vẫn không lên tiếng được chứ?

Khả năng duy nhất chính là, bọn họ đã không thể lên tiếng được nữa rồi.

“Vạn Linh Điện đã bị tiêu diệt hoàn toàn!”

Đám người Hàn Dung đã sảng khoái đến độ rối tinh rối mù.

Để cho các ngươi cười nhạo, giờ thì cho các ngươi sưng mặt.

Đúng là phải cảm ơn Khương chưởng môn rồi, nếu không có lão nhân gia hắn, lấy đâu ra cảnh tượng náo nhiệt thế này?

Cuối cùng, hắn trừng mắt với mấy tên Chuẩn Đế vây xem kia, sau đó hung hăng cảnh cáo.

“Sau này các ngươi tự lo cho mình đi!”

Mấy tên Chuẩn Đế nhìn theo bóng lưng của hắn - một tiên vương “hèn mọn”, sững sờ đến nỗi cái rắm cũng không dám

thả bừa.

Mãi cho đến khi đám người của Tuyết Linh tông bay về tông môn, tiên nhân vây xem ba tầng trong ngoài mới bắt đầu xôn xao bàn luận, âm thanh phát ra như thể trời rung đất chuyển.

“Vãi chưởng, hình như là thật hả!”

“Hình như cái gì nữa, thật chứ ai rảnh mà đùa!”

“Đúng đấy, nếu không các Đại Đế đã sớm bước ra dương oai rồi…”

“Trời đất ơi, chẳng có nhẽ các Đại Đế chết thật rồi sao?”

“Vạn Linh Điện bị diệt rồi, Linh giới chúng ra chẳng phải là vận đổi sao trời rồi sao?”

“Vừa rồi ta thấy bọn chúng chẳng có tí thương tích nào, không hề giống với kẻ vừa trải qua chiến đâu!”

“Chuyện này quá là vô lý…”

Hết thảy mọi người ở đây đều hoài nghi.

Vai trò của Vạn Linh Điện trong Linh giới cũng không khác gì vai trò của Tiên Minh trong Tiên giới.

Mặc dù đều đi trên cùng một con đường tinh anh, Tiên Tôn cơ bản không trêu, nhưng với khả năng của Tiên Đế đã sớm chiếm được một nửa Linh giới rồi.

Tổ chức như vậy đột nhiên không còn nữa, khác nào trời sập.

Lúc này mọi người nhìn xuống đảo Trường Hàn bên dưới, giống như nhìn xuống một đáy vực sâu tối om, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng người ta vào bên trong.

Mặc dù bọn họ thậm chí còn đứng cách chỗ đó xa hơn lúc trước.

“Xem ra, chỉ có đám người kia mới có thể ổn định được cục diện.”

“Đúng vậy, bây giờ chỉ có đám Quy Lai Tiên mới đủ sức bắt được Tuyết Linh tông.”

“Nhưng mà ai mới có thể mời được bọn họ đây?”

Tiếng nói chuyện của bọn họ trầm xuống, phía chân trời xa xa đột nhiên truyền tới nhiều hồi tiên âm.

Nhưng đám mây lượn lờ, một toán mười mấy người đột nhiên từ trên trời cao đạp lên áng mây bảy màu mà đáp xuống.

Mọi người vừa nhìn liền lập tức reo lên, vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

“Quy Lai Tiên!”

“Vậy mà lại đến đây thật!”

“Lần này Linh giới lại có người chèo lái rồi…”

“Quy Lai Tiên ra tay, Tuyết Linh Tông chắc chắn sẽ bị trấn áp.”

Thật ra trong đám người này, phần lớn cũng không có ác cảm gì với Tuyết Linh tông.

Chỉ là không biết vì sao Tuyết Linh tông lại diệt được Vạn Linh Điện, hơn nữa không biết diệt được bằng cách nào, quá mức kì lạ nên cũng đáng sợ hơn một chút.

Khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm mà không rõ vì sao.

Vì thế mà mong muốn của mọi người lúc này là mau chóng có người đứng lên ổn định đại cục.

“Haiz!”

Quy Lại Tiên có tổng cộng là mười sáu người, vị dẫn đầu nhìn xuống phía dưới rồi không khỏi thầm thở dài một tiếng.

“Chúng ta đến muộn rồi.”

Những Quy Lại Tiên khác, có kẻ nghiêm nghị, có kẻ ảm đạm, kẻ lại lạnh lùng.

“Không ngờ, Tuyết Linh tông lại cấu kết với ngoại địch mạnh như vậy để hủy hoại Linh giới chúng ta.”

“Tông môn này không thể giữ lại.”

“Đúng vậy!”

“Vì bình yên của Linh giới, nhất định phải diệt sạch Tuyết Linh tông, loại bỏ mầm họa!”

Lời nói của bọn họ tràn đầy khí phách, ầm ầm như sóng cuộn không biết truyền đi bao xa, khiến cho chúng tiên đứng bên cạnh sôi nổi reo hò.

Thế nhưng trên đảo Trường Hàn phía dưới, đám người Tuyết Linh tông lại sợ hãi tột độ.

“Thế là xong!”

“Không ngờ Quy Lai Tiên lại nhúng tay vào trận đại chiến này…”

“Giờ phải làm sao mới được đây?”

“Khương chưởng môn, hay là chúng ta mau mau chạy trốn đi?”

Đám người Hàn Dung, Hàn Trác hoảng hốt lo sợ, khiến cho Thành Ca có phần không hài lòng.

Này này các ngươi làm cái quái gì vậy?

Cá đây vừa nãy đã khoa trương như vậy rồi mà còn chưa đủ để các ngươi tin tưởng sao?

Giết một lúc mười vị Đại Đế trước mắt các ngươi rồi mà các ngươi còn muốn ta chạy trốn?

Có nhầm không vậy?

“Các ngươi cho rằng ta cần phải chạy trốn sao?”

“Thực sự rất cần.”

Sắc mặt Giáng Hàn Tiên Đế đờ đẫn không tả nổi.

Nàng biết Thành Ca muốn nói gì, thế nên đã sớm giải thích: “Quy Lai Tiên hoàn toàn không giống với những đối thủ mà ngươi đã gặp trước đây.”

Bạch Phong Chuẩn Đế cũng nóng lòng khuyên nhủ: “Đúng vậy, Khương chưởng môn, vẫn là nên mau chóng rút lui thôi.”

“Quy Lai Tiên không giống Tiên Đế…”

Thành Ca nhướng mày: “Bọn họ cũng có thể lấy một chọi mười?”

Sắc mặt mọi người nhất thời đều cứng lại.

“Có… có lẽ là không thể.”

“Thế thì sợ cái rắm gì?”

Thành Ca còn tưởng đối phương có bản lĩnh gì ghê gớm.

Giáng Hàn cười khổ lắc đầu, “Bọn họ tuy rằng không thể lấy một địch mười như ngươi, nhưng thủ đoạn của bọn họ đã không thuộc về Tiên giới nữa rồi.”

“Ngươi có thể đối phó được Tiên Đế, Ma Đế, không có nghĩa là đối phó được bọn họ.”

“Trong đám Quy Lai Tiên, nhiều người mới chỉ là Chuẩn Đế, thế nhưng đến Tiên Đế cũng từng bị bọn họ đánh bại.”

“Đối thủ như thế này, trước khi ngươi thăm dò rõ tình hình bên trong, tốt nhất vẫn nên cố gắng tránh né thì hơn.”

Lời khuyên nhủ của hắn, đối với Thành Ca mà nói chỉ như gió thoảng qua tai.

Anh đây có hack hồi sinh, chẳng phải sợ kẻ địch nào hết.

“Không lẽ bọn chúng là sinh linh của thế giới khác? Cao cấp hơn chúng ta?”

“Nói vậy thì không đúng, Quy Lai Tiên cũng là sinh linh Tiên giới.”

Thành Ca cũng có chút hứng thú: “Bọn chúng có lại lịch thế nào, sao trước đây ta chưa từng nghe nói tới?”

Giáng Hàn nhanh chóng giải thích: “Trăm triệu năm trước, bọn họ rơi vào Khư động, bước vào một thế giới khác gọi là Huyền Giới.”

“Ở đó, Bọn họ tu luyện một loại sức mạnh có quy tắc đặc biệt gọi là Huyền Văn.”

Chương 755.

Nghe đến đây, khóe miệng Thành Ca giật giật.

Đây không phải là đám tiên nhân gặp nạn mà năm đó người của Huyền Tộc gọi là “tà ma dị giới” sao?

Thế nào, bây giờ bọn chúng nở mày nở mặt rồi sao?

Đám người Giáng Hàn cùng Mạch Phong vẫn đang cố gắp giúp hắn "phổ cập" kiến thức về mức độ đáng sợ của đối phương cơ đấy.

"Bọn họ ở đó đã tu luyện đến tầng cao nhất của Lực Huyền Văn, thần bí vô cùng."

"Chỉ dùng Huyền Văn thôi mà sức mạnh của bọn họ đã có thể sánh ngang hàng với Tiên Đế rồi."

Không ngờ các ngươi lại biết cả Huyền Văn cơ đấy, đúng là hiếm thấy.

Thành Ca cố tình cười mà như không cười nói: "Huyền Văn gì đó lợi hại vậy sao?"

"Hai từ lợi hại còn chưa đủ để hình dung ấy chứ?"

Trên mặt Mạch Phong Chuẩn Đế đầy vẻ kiêng nể nói: "Ta từng tận mắt trông thấy một Quy Lai Tiên Nhân chỉ mới tu tới Chuẩn Đế sơ kì, thế nhưng đã đánh cho một vị Tiên Đế thua tới mức chạy trối chết!"

"Khả năng chiến đấu vượt cấp đến mức độ này, thực là khiến cho người khác sợ hãi!"

Dễ thấy, tên Chuẩn Đế sơ kì kia đã để lại cho một Chuẩn Đế như hắn một ấn tượng không thể xóa nhòa, đến nỗi mà bây giờ nhớ lại vẫn còn nguyên nỗi sợ hãi.

Hàn Dung cũng bổ sung thêm: "Nghe nói Lực Huyền Văn kia có một quy tắc khác biệt."

"Luận về quy luật uy năng thì không sánh được với tâm quy tắc, nhưng luận đến trình độ cao thâm thuần khiết thì lại vượt xa cảnh giới mà các Tiên Đế bình thường có thể lĩnh ngộ."

"Hơn nữa bọn họ vốn có cảnh giới lạc ấn của quy tắc, quả là một sự tồn tại trái với ý trời!"

Cuối cùng Giáng Hàn Tiên Đế còn bổ sung thêm: " Đám Quy Lai Tiên này chẳng khác nào quy tụ được sức mạnh sở trường của lưỡng giới, căn bản không phải thứ mà lẽ thường có thể suy đoán."

"Trong số bọn họ có một Tiên Đế, sức mạnh của hắn lại càng khiến chúng ta không thể tưởng tượng nổi."

“Ngươi tuyệt đối không nên lấy cứng đối cứng với bọn họ, bọn họ quá mức bá đạo rồi.”

Lúc này, Thành Ca đã nhìn rõ dáng vẻ của đám người Quy Lai Tiên.

Vừa thấy đã nhận ra người quen cũ.

Thủ lĩnh dẫn đầu Quy Lai Tiên không phải chính là Thương Hư Đại Đế - kẻ lúc đầu còn làm cổ động viên cho mình đây sao.

Trận chiến Bí Cảnh Viêm Tộc, Thành Ca còn bận giết địch.

Sau trận chiến, lão già này cùng đám người của Bạch Vô Khải cùng tham gia “trận chiến tranh đoạt bằng súng bắn nước”, không biết cuối cùng ai thắng.

Giờ đây quay lại Linh giới, sống cũng nổi tiếng quá đấy chứ!

Mà giờ nhìn thấy hắn, Thương Hư Đại Đế lập tức biến sắc, suýt nữa thì bị dọa cho đái ra quần.

Thành Ca cố tình làm như không quen biết, bản thân thì hứng thú truy hỏi: “Bọn chúng khá quá nhỉ, như vậy há chẳng phải đã thành kẻ thống trị mới của Tiên giới sao?”

Thấy hắn đến nước này rồi mà còn chưa hoảng hốt, lại còn ra vẻ hiếu kỳ hỏi một câu chẳng liên quan, Giáng Hàn cũng sắp muốn phát điên rồi.

Đại ca ơi, ngươi không thể mở to mắt mà nhìn tình hình trước mắt sao?

Sau khi chúng ta rời khỏi đây, ngồi xuống pha trà tán gẫu cũng chưa muộn mà.

Đến lúc đó ngươi hỏi ta đáp, hỏi một đáp ba không được sao?

“Đám tiên nhân trở về từ Huyền giới kia được mọi người gọi là Quy Lai Tiên.” Hàn Dung tiếp tục ngoan ngoãn phổ cập kiến thức cho “đại thần”.

“Quy Lai Tiên của Linh giới bọn ta vẫn còn như tốt, sau khi quay lại cũng không gia nhập Vạn Linh Điện, ngày thường chỉ chuyên tâm tu luyện, hơn nữa trong trận đại chiến với Ảnh tộc khi xưa còn lập được đại công.”

“Quy Lai Tiên của hai giới Tiên Ma thì khác, bọn họ đã thay đổi trật tự hai giới.”

Lúc này, đám Quy Lai Tiên kia đã nhẽ nhàng từ trên trời đáp xuống mặt đất.

Thành Ca vẫn kiên trì hỏi: “Bọn chúng thay đổi kiểu gì?”

Hàn Dung vừa sợ hãi vừa lo âu liếc nhìn đám Quy Lai Tiên đang dần dần tiếng đến gần, trong lòng tràn ngập lo sợ bất an.

Đang muốn mở miệng nói thì lại bị Thương Hư Đại Đế đứng đối diện cắt ngang.

“Ở Tiên giới, Đại Diễn Tiên Đế đã trở thành đại hiền giả của Tiên Minh, vị trí này mới được thêm vào, có thể xem như ngang hàng với minh chủ Tiên Minh.”

“Ở ma giới, sau khi Thương La Ma Đế trở về không dung tha cho Thánh Điện.”

“Sau khi giết chết ba vị Ma Đế của Thánh Điện, hắn sáng lập Thiên Huyền Điện, tự nhận là điện chủ, thanh thế cực thịnh, không thể xem thường.”

“Mặt khác những người từ Tử giới trở về, hiện giờ cũng đã trở thành người nắm quyền.”

Lão già này không đoán được suy nghĩ trong đầu Thành Ca, thấy hắn không chào hỏi gì mình, như thể chưa hề quen biết, trong lòng tràn đầy lo sợ bất an.

Chỉ có thể vội vàng trả lời tỏ rõ ý tốt, thể hiện lòng trung thành.

Nghe thấy cái danh hiệu đại hiền giả kia, khóe miệng Thành Ca giật giật.

Cái quái gì vậy, các ngươi sáng tạo hơn tí thì chết à, cứ thế đạo luôn cái chức vị mà ca đây bịa ra, không biết xấu hổ là gì à?

Còn những người khác thì kinh ngạc, chẳng hiểu gì.

Thủ lĩnh của Quy Lai Tiên sao lại tốt bụng trả lời câu hỏi của Khương chưởng môn nhỉ?

Mới vừa nãy, lúc đang đang lơ lửng trên trời còn muốn trấn áp Tuyết Linh tông cơ mà?

Không lẽ đây chính là sự bình yên trước khi cơn phong ba ập tới chăng?

Trước khi ra tay còn muồn chơi trò mèo vờn chuột với đối thủ?

Đám người Giáng Hàn vẫn cực kỳ cảnh giác, bọn họ cứ thế từ từ lùi dần về phía sau.

Thành Ca lại cười híp mắt hỏi: "Vậy còn Man giới và Yêu giới thì sao, Quy Lai Tiên ở đó thì sao?"

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Giáng Hàn và Mạch Phong cũng không biết nói gì.

Đại ca ơi, chúng ta đứng đắn hơi tí không được sao?

Ngươi còn muốn đối phương hỏi gì đáp nấy với ngươi nữa cơ đấy?

Bọn họ không phải thuộc hạ của ngươi đâu, là địch nhân mà!

Thế nhưng Thương Hư Đại Đế lại không giống như suy đoán.

Thấy Thành Ca cười, lão già này lại tỏ ra mừng vui khôn xiết.

Vội vàng trả lời một cách nghiêm túc: "Hai giới ấy không có Quy Lai Tiên."

"Vì sao?"

"Ngoại hình của Yêu tộc và Man tộc quá mức nổi bật, vì thế mà phần lớn bọn chúng sau khi tiến vào Huyền giới đều bị bại lộ do bị người của Huyên tộc vây đánh. Số người sống sót cực ít lại không thể lĩnh ngộ được Huyền phách."

Thành Ca khẽ gật đầu, lại hỏi tiếp: "Thì ra là vậy, vậy hai giới kia hiện giờ ra sao?"

Khương Hư Đại Đế không dám dừng lại một khắc, lập tức đáp lại: " Yêu giới suy yếu, vì không có Quy Lai Tiên trợ lực, thực lực của họ đã tụt xuống phía sau Linh giới và Tử giới."

Người của Thiên Khu Các và Tuyết Linh Tông hoang mang đến tột độ.

Thế này là sao?

Sao lại cảm thấy thủ lĩnh của Quy Lai Tiên đúng thật là hỏi gì đáp nấy thế nhỉ, không thể phối hợp hơn luôn ấy chứ!

Thế này rốt cuộc là sao?

“Man giới thì sao?”

“Man giới có Mãng Dã trấn giữ, sức mạnh của tên này cực lớn, ngay cả bọn ta cũng không cách nào thắng được.”

“Mãng Dã có thật là lợi hại như vậy không?”

“Thật vậy, Tiên giới từ thuở sơ khai, người này được sinh ra từ quy tắc lực, trời sinh trời nuôi, được thiên nhiên ưu ái!”

Thương Hư dường như thấy như vậy còn chưa đủ, lo lắng câu trả lời của mình làm Thành Ca không hải lòng, lại bổ sung thêm một câu.

“Hắn từng một mình chiến đấu với Tam Đại Long Đế bất bại, phải biết rằng, Tam Đại Long Đế cũng là sinh linh viễn cổ, sinh ra nhờ quy tắc.”

Đám người Giáng Hàn, Mạch Phong và Hàn Dung, Hàn Trác đều hơi hoài nghi.

Bầu không khí trước trận đại chiến sao lại kì lạ thế nhỉ?

Thủ lĩnh hai phe lại có thể tán gẫu thoải mái như thế này, đúng là chuyện lạ.

Ngay cả ba vị Chuẩn Đế chưa gặp bao giờ phía sau Thương Hư Đại Đế cũng chưng ra bộ mặt đầy khó hiểu.

Trên mặt họ còn đằng đàng sát khí, chỉ chờ có mệnh lệnh là khai chiến.

Chỉ với sức mạnh của Huyền Văn, bọn họ không cần lo sợ thứ gì trong lục giới này cả.

Hoàn toàn không hiểu vì sao phải lãng phí thời gian như vậy.

Còn Thành Ca cũng đã hỏi được kha khá, lúc này mới phất tay.

“Được rồi, bây giờ ngươi có thể ra tay được rồi đó.”

Thương Hư Đại Đế xém tí nữa thì khóc nhè.

Lão Đại ơi, biểu hiện của ta khi nãy còn chưa vừa ý ngươi sao?

Ngươi còn muốn giết ta sao?

Hắn vội vàng bày ra vẻ mặt tươi cười, cười tươi đến nỗi khuôn mặt già nua chả khác nào hoa cúc phơi khô: "Ngươi đúng thật là đang nói đùa, ta tới đây không hề có ác ý gì cả, khai chiến cái gì chứ, ta không biết gì hết…"

Chương 756.

Lời vừa thốt ra, dù là Giáng Hàn, Mạch Phong hay là ba tên Chuẩn Đế đối diện kia, tất cả đều kinh ngạc đến không thể khép chân lại được.

Gì?

Ngươi không phải đến khai chiến sao?

Ngươi đang đùa bọn ta đấy à?

Nhưng ngay sau đó những người Thiên Khu các và Tuyết Linh tông đều mừng như điên.

Không khai chiến là chuyện tốt!

Giáng Hàn Tiên Đế vội vàng tiến lên cười dịu dàng nói: "Thương Hư Đại Đế thật sự là hiểu rõ đại nghĩa, biến chiến tranh thành tơ lụa, thật đáng mừng, làm cho bọn ta…"

Lời của nàng còn chưa nói xong Thành Ca đã cắt lời nói.

"Biến cái gì chiến tranh?"

Hắn trừng mắt nhìn Thương Hư Đại Đế vẻ mặt khó chịu: "Vừa rồi ngươi hô đánh hô giết, cho rằng ta không nghe được sao? Tiên khí trong tay ngươi còn đang phát sang, cho ta là người mù à?"

Giáng Hàn tức giận muốn nổ phổi, hận không thể một đạp đá văng hắn sau đó tự mình chấp nhận nghị hòa.

Chỉ tiếc người làm chủ ở đây không phải nàng.

Mà Thương Hư Đại Đế đối diện lại thật sự sợ hãi.

Vẻ mặt hắn cầu xin, nhanh chóng ném Tiên khí tùy thân của mình lên mặt đất, sau đó ngoan ngoãn giơ hai tay lên.

"Khương tiền bối, đây đều là hiểu lầm!"

“Ta thật sự không biết là ngươi đã đến, nếu sớm biết ta nhất định sẽ giúp ngươi dạy dỗ cho tốt Vạn Linh điện kia trước tiên, để bọn họ không làm phiền sự yên tĩnh của ngươi…”

Cả đám đều ồ lên.

Giáng Hàn Tiên Đế và đám người Hàn Dung hoàn toàn nghi ngờ nhân sinh.

Đã xảy ra chuyện gì?

Mới nghe thấy gì vậy?

Vị thủ lĩnh Thương Hư Đại Đế trở về từ Linh giới này cũng không phải là một nhân vật dễ đối phó.

Năm đó sau khi trở về từ Huyền giới đã từng dốc sức chiến đấu với mấy tên Ảnh tộc lục giai, sau đó lại đơn độc khiêu chiến hai vị Tiên Đế Hồn Thiên và Huyền Cực đã nổi danh từ lâu, hơn nữa lại còn chiến thắng.

Để lại uy danh vô tận, được vô số Tiên nhân sáu giới ngưỡng vọng ca ngợi đến nay.

Bởi vì có sự tồn tại của hắn mà mấy năm nay hai giới Tiên Ma đều tôn trọng Linh giới hơn nhiều, cũng không dám khinh thường kiêu căng như trước đây.

Người như vậy bất kể đi đến đâu đều làm cho Thần Ma lui tránh, chư Tiên kính sợ!

Sao hắn lại có thể sẽ ăn nói khép nép như vậy?

Chuyện này cũng quá không hợp lẽ thường rồi?

“Thương Hư Đại Đế, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Ba tên Chuẩn Đế không biết Thành Ca phía sau Thương Hư kia chịu không nổi.

Ba người tế ra Tiên khí, đằng đằng sát khí.

“Người này cho dù có mạnh hơn nữa thì sao chứ, chẳng lẽ còn có thể địch nổi Lực Huyền Văn của chúng ta sao?”

“Đúng vậy, đánh trước một trận, để cho hắn mở mang kiến thức về sự lợi hại của chúng ta…”

Thành Ca ý vị sâu xa cười: “Thương Hư, xem ra thủ hạ của ngươi có thái độ thù địch rất lớn nhỉ!”

Mặt Thương Hư Đại Đế như màu đất.

Hận không thể nghiền xương ba người kia thành tro.

Đm ba người các ngươi muốn tìm chết cũng đừng kéo theo ta!

Còn không để hắn ra tay, hơn mười người Chuẩn Đế khác ở Huyền giới và bí cảnh đã gặp qua Thành Ca liền nhảy dựng lên.

Ba quyền hai cước đánh ba tên Chuẩn Đế kia té trên mặt đất, sau đó làm một trận đánh tơi bời.

Huyền Văn và Tiên lực liên tiếp phóng ra, đánh cho mặt mũi bầm dập.

Miệng còn không ngừng mắng.

"Huyền Văn, cho ngươi Huyền Văn này!"

Bịch bịch bịch!

"Còn để cho Khương tiền bối mở mang kiến thức?"

Ầm ầm ầm!

"Ngươi lợi hại này! Ngươi lợi hại này!"

Bọn họ quả thật là căm tức.

Ba người các ngươi có mắt nhìn chút được không?

Biết vị này là ai không?

Chơi đùa Huyền Văn trước mặt hắn à?

Người ta là tổ tông Huyền Văn đó được không?

Thiên Hoa Bản Đế Tôn Chung Thác của Huyền giới còn bị hắn xử lý, chỉ bằng chút đạo hạnh này của các ngươi còn dám tới chịu chết à?

Huống chi thực lực của người này không chỉ như vậy.

Thậm chí còn sáng tạo thần tích, đánh vỡ hàng rào vị diện, xử lý hết mấy sinh linh cao cấp của Chân Viêm thế giới!

Đánh nhau với hắn à?

Đầu các ngươi cũng cứng lắm!

Tự mình muốn tìm chết cùng đừng liên lụy bọn ta!

Ba người bị đánh đến hấp hối, trút giận hết rồi lúc này mọi người mới bỏ qua.

Sau đó đồng loạt vứt bỏ vũ khí, vẻ mặt cười nịnh đi đến trước mặt Thành Ca.

“Khụ, cái kia…”

“Khương tiền bối, như vậy ngươi có vừa lòng chưa?”

“Bọn họ là ba con sâu làm rầu nồi canh, không đại diện cho tất cả bọn ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, sự kính ngưỡng của bọn ta đối với ngươi vẫn chưa biến mất, mỗi ngày đều phải thầm đọc tên ngươi 100 lần!”

“Một ngàn lần!”

“Một trăm ngàn lần!”

Đám người này lại còn biết vin vào để bắt chuyện.

Môn đồ của Thiên Khu các và Tuyết Linh tông phía đối diện đã không còn sức nói gì.

Xem như bọn họ đã nhìn ra tất cả những người này đã biết Khương chưởng môn từ sớm.

Không chỉ như thế, bọn họ còn giống như rất sợ Khương chưởng môn.

Thương Hư Đại Đế thở dài liên tục: “Mấy năm nay ta vẫn nhớ kỹ lời dạy bảo của ngươi, một ngày cũng không dám quên…”

Lúc này Thành Ca mới tiếc nuối thu lại thanh kiếm trong tay.

“Ôi, ngươi nói sớm chứ, làm ta xém chút nữa đánh nhầm người rồi.”

Khóe miệng Thương Hư Đại Đế co rút, trong lòng oán thầm.

Cái gì gọi là đánh nhầm người?

Nhìn bộ dạng chưa mãn nguyện của ngươi, ngay từ đầu rõ ràng đã kìm lại không xử bọn ta chứ gì?

Chính là như vậy à?

May mắn hắn cầu xin tha thứ nhanh, hơn nữa thái độ thành khẩn, bằng không thật sẽ bị sát thần khủng bố này thuận tay

giết chết, vậy khóc cũng không biết đến nơi nào khóc đây.

Hắn không nhịn được vuốt cái trán đầy mồ hôi, trong lòng dâng lên cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn.

Mà đám người Giáng Hàn và Hàn Dung đối diện cũng giống như sống sót sau tai nạn, may mắn vô cùng.

Thật tốt quá.

Không cần đánh nhau thật sự là quá tốt.

Sau khi vui sướng, thứ bọn họ còn lại chính là sự kính trọng, ngưỡng mộ như núi cao.

Khương chưởng môn này rốt cuộc làm sao quen biết đám người Thương Hư Đại Đế này vậy?

Chẳng lẽ là ở Huyền Giới?

Hay là hắn đã từng ở Huyền giới thu phục qua những người này?

Bọn họ cũng không muốn rõ, chỉ cảm thấy lão nhân gia hắn thật sự rất cao thâm khó lường.

"Ngươi gần đây mới trở về sao?"

Thương Hư Đại Đế "thoát đại nạn", lại không khỏi làm như thân thiết với Thành Ca.

"Năm đó sau trận chiến ấy, bọn ta cũng từng đi tìm ngươi ở Huyền Giới, nhưng không tìm được."

"Không thể ngờ được, thì ra Khương Thành ở Tiên giới kia chính là ngươi!"

Mấy năm nay bọn họ ở Tiên giới, cũng nghe qua đại danh của Kiếp Tâm Khương Thành, chỉ là không nghĩ tới hai người là cùng một người.

Thành Ca thản nhiên nói: "Đương nhiên là ta, người đẹp trai như thế chẳng lẽ còn có người thứ hai sao?"

Sau lại hỏi: "Thư Bạch Vi bây giờ còn tốt chứ?"

"Vẫn tốt, nhưng mà nàng hàng năm hay ở Huyền giới bên kia, hiện giờ nàng cũng không bị người Huyền Tộc bài xích, hẳn là sống cũng không tệ lắm."

Nếu ở Huyền Giới, vậy không có chuyện gì rồi.

“Vậy là tốt rồi.”

“Ngươi còn có gì dặn dò không?”

Thương Hư Đại Đế không quá dám đứng quá lâu bên cạnh hắn, suy nghĩ rời đi sớm một chút.

Chủ yếu là đứng trước mặt sự tồn tại đáng sợ có thể thoải mái nghiền chết chính mình, hắn hoàn toàn không có cảm giác an toàn chút nào.

Thành Ca thoáng suy tư một chút, sau đó quay đầu lại chỉ người của Tuyết Linh tông.

“Những người này có chút ân tình với ta, ngươi chắc biết.”

Hắn sẽ rời khỏi Linh giới, dù sao vẫn không thể cứ mang theo toàn bộ Tuyết Linh tông.

Sau khi hắn rời khỏi nơi này, lỡ bọn họ bị thế lực khác ở Linh giới trả thù cũng không tốt lắm.

“Ta biết ta biết, từ nay về sau Tuyết Linh tông chính là bạn tốt của ta!”

Thương Hư Đại Đế cũng không ngốc, đây chính là cơ hội tốt lấy lòng đại lão. Với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ, ước gì cơ hội thế này đến nhiều thêm vài lần.

Đám Chuẩn Đế phía sau kia lần lượt vỗ ngực cam đoan.

“Từ nay về sau bọn ta sẽ che chở cho Tuyết Linh tông!”

“Ai dám xâm chiếm Tuyết Linh tông, sẽ chính là kẻ địch của bọn ta!”

“Nói rất đúng, ân nhân của Khương chưởng môn chính là ân nhân của bọn ta!”

Lời nói này làm trên dưới Tuyết Linh tông mừng như điên rồi.

Chương 757.

Hiện giờ Vạn Linh điện bị tiêu diệt, chiến lực cuối cùng của toàn bộ Linh giới chỉ còn lại nhóm Quy Lai Tiên.

Sau này sẽ xuất hiện mấy vị đại đế Không gian, Hoan, Mộng mới chủ yếu cũng ở trong bọn họ.

Dù sao bọn họ có được Huyền Văn, trình độ lĩnh ngộ quy tắc đã sớm vượt qua Tiên Đế, độ dung hợp đối với Tâm quy tắc cực cao.

Bọn họ chính là người thống trị của Linh giới .

Có được lời hứa hẹn của bọn họ, Tuyết Linh tông xem như hoàn toàn vô sự rồi.

Đám người Hàn Dung, Hàn Trác kích động đến rơi nước mắt.

Không dễ dàng gì, giống như lo lắng hãi hùng ngồi xe qua núi một tháng, hiện giờ cũng xem như bình an chạm đất.

Nhưng lại không chỉ như thế.

Có sự quan tâm của nhóm Quy Lai Tiên này, tình cảnh của Tuyết Linh tông sau này sẽ không chỉ tốt hơn cả trăm lần so với bây giờ.

“Đa tạ các vị tiền bối!”

“Đa tạ Khương chưởng môn…”

Bọn họ hiển nhiên rất rõ ràng, chuyện này không phải do tự thân Tuyết Linh tông vô tội cỡ nào mà là bởi vì có Khương Thành đứng ở trước bọn họ.

Đám người Thương Hư nói như vậy Thành Ca có phần vừa lòng.

Sau đó lại nhìn thoáng qua Giáng Hàn Tiên Đế và Mạch Phong Chuẩn Đế.

Lần này Thiên Khu các từ bỏ lập trường trung lập, giống như đồng minh rõ ràng dứt khoát đứng về phía hắn bên này.

Mà từ trước tới giờ Thành Ca đều xem đồng minh như bạn chí cốt.

“Các ngươi thì sao? Có cái gì muốn bổ sung không?”

Bọn ta?

Giáng Hàn Tiên Đế và Mạch Phong Chuẩn Đế đều có phần không phản ứng lại kịp.

Lúc trước trong chiến đấu bọn ta còn chưa bỏ ra chút sức nào, bây giờ cũng có thể đưa ra yêu cầu sao?

“Cái kia, về việc buôn bán của Linh giới…”

Giáng Hàn mới vừa tỏ ý, Thương Hư Đại Đế đã ngầm hiểu rồi khoát tay áo.

“Không thành vấn đề, từ nay về sau, Thiên Khu các ở Linh giới sẽ không có trở ngại gì.”

“Các thế lực lớn của Linh giới chỉ giao dịch với Thiên Khu các.”

Đám người Thiên Khu các xém chút bị tin vui lớn này làm hôn mê.

Thu hoạch này các nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Sau này Thiên Khu các ở Linh giới sẽ không có trở ngại gì, thậm chí còn đạt được “quyền kinh doanh độc nhất vô nhị”.

Tuy rằng Thương Hư Đại Đế chưa nói đuổi Quần Tiên hội và Thánh Tinh các đi, nhưng các thế lực lớn của Linh giới chỉ giao dịch với Thiên Khu các, vậy hai chỗ kia muốn phát triển thế lực ở Linh giới cũng không phát triển được.

Chuyện này cũng quá sảng khoái?

Các nàng thật sự là hoàn toàn không hy vọng xa vời sẽ có đãi ngộ tốt đến như vậy.

Giáng Hàn cuối cùng cũng hiểu được, tại sao Mâu Vũ kiên quyết hạ lệnh chính mình phải là lá cờ đầu rõ ràng dứt khoát đứng về phía Khương Thành.

Chỉ cần đứng ở bên phía hắn, nhất định sẽ không lỗ, còn có thể được giúp đỡ.

Không hổ là Tổng hội trưởng nhìn xa trông rộng!

Thì ra nàng đã sớm đoán được sẽ xảy ra chuyện này sao?

Giờ khắc này nàng thật lòng khâm phục.

Đám Tiên nhân vây xem bên ngoài còn đang chờ một cuộc đại chiến mới sẽ xảy ra.

Kết quả đợi cả buổi, chuyện đảo Trường Hàn bị nổ bay lên trời cũng không có xảy ra.

Hơn nữa một chút dao động chiến đấu cũng không hề phát ra.

“Đây là cái tình huống gì vậy?”

“Ta biết, nhất định là Tuyết Linh tông ngay cả phản kháng cũng không làm được nên đã bị Quy Lai Tiên bắt lại!”

“Đúng vậy, nhất định là như vậy!”

“Thương Hư Đại Đế chính là nhân vật mà ngay cả hai giới Tiên Ma đều kinh sợ đấy!”

“Một Tuyết Linh tông bé nhỏ, một Giáng Hàn chả là gì, ở trước mặt Thương Hư Đại Đế không ra tay được cũng là bình thường.”

“Phải, đó là Thương Hư Đại Đế đó!”

Bọn họ còn đang nghị luận ở đây, đám Quy Lai Tiên phía dưới kia cũng rốt cuộc bay trở về.

Các Tiên nhân vây xem lập tức chen chúc đi qua, điên cuồng nịnh bợ.

“Quy Lai Tiên lợi hại!”

“Thương Hư Đại Đế uy vũ!”

“Thương Hư Đại Đế thiên hạ vô địch!”

“Phải vô địch!”

“Quy Lai Tiên lại thắng một trận, thật đáng mừng!”

Nghe mấy lời tâng bốc của mấy người này, Thương Hư Đại Đế xém chút nữa tức đến lệch mũi.

Chết tiệt, đây vẫn còn trong phạm vi đảo Trường Hàn đấy.

Dựa vào thực lực của Khương tiền bối những lời này nhất định dễ dàng nghe được.

Các ngươi là muốn hại chết ta sao?

Quy Lai Tiên Chuẩn Đế cùng hắn trở về cũng hổn hển.

“Lợi hại cái đầu ngươi!”

“Uy vũ ông nội ngươi!”

“Ai vô địch? Hả? Ai vô địch?”

“Lời nói không có căn cứ, ai cho các ngươi nói lung tung hả?”

“Cút!”

“Đều cút hết cho ta!”

Ơ chuyện này?

Các Tiên nhân vây xem trở tay không kịp.

Này thật sự là mặt nóng dán mông lạnh, vốn tính nịnh hót, kết quả ngược lại bị chửi.

Chuyện này thật xấu hổ.

Bọn ta rõ ràng là đang nói tốt khen tặng các ngươi!

Bọn họ đều có chút tủi thân…

“Này, chuyện này là tại sao?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ là lúc tiêu diệt Tuyết Linh tông gặp phải trở ngại gì chăng?”

Bọn họ vừa nhắc tới Tuyết Linh tông Thương Hư Đại Đế liền cắt lời.

“Các ngươi đều nghe rõ đây!”

“Từ nay về sau, ai cũng không được xâm chiếm Tuyết Linh tông, trái lệnh liền giết!”

Những Quy Lai Tiên Chuẩn Đế khác cũng cảnh cáo trước.

“Từ nay về sau Tuyết Linh tông trở thành đồng minh của Quy Lai Tiên bọn ta, các ngươi tốt nhất nên cảnh giác cao độ!”

“Đắc tội Tuyết Linh tông chính là đắc tội bọn ta!”

Xôn xao!

Đám người ồ lên.

Kết quả này thật đúng là bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ đến được.

Bọn họ dự liệu được việc Tuyết Linh tông bị phá hủy, cũng dự liệu được Tuyết Linh tông có thể chịu được một ít tấn công.

Chỉ riêng không nghĩ đến hai bên sẽ hóa thù thành bạn.

Lúc trước không phải đã nói sẽ trấn áp Tuyết Linh tông à?

Tại sao lại biến thành như vậy?

Mọi người nhìn bóng dáng rời đi của đám người Thương Hư Đại Đế, cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng không dám hỏi.

Nhưng là nỗi nghi hoặc trong nội tâm bất kể như thế nào cũng không đè xuống được.

Có thể làm cho thái độ của nhóm Quy Lai Tiên chuyển biến 180 độ như vậy nhất định đã gặp phải chuyện gì đó bên trong.

Bằng không bọn họ tuyệt đối sẽ không như thế.

Giờ khắc này các Tiên nhân vây xem rốt cuộc hoảng sợ đến ra một thân mồ hôi lạnh.

Nghĩ kĩ lại Tuyết Linh tông này cũng quá đáng sợ, không chỉ tiêu diệt mười vị Đại Đế, còn chinh phục cả nhóm Quy Lai Tiên.

Thế nhưng chính mình còn ở bên ngoài nghị luận trào phúng?

Đừng đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào?

Trong nhất thời mọi người đều ngậm chặt miệng, ngay cả Chuẩn Đế cũng không ngoại lệ.

Vẻ mặt mọi người nghiêm trọng, thậm chí còn có chút sợ hãi, không nói lời nào mà rời khỏi nơi này, cũng không dám… xem náo nhiệt gì nữa.

Mà ở đảo Trường Hàn phía dưới, sau khi Thành Ca và Thiên Khu các hoàn thành giao dịch liền đến thẳng Yêu giới.

Lúc này đây Thiên đạo của Tiên giới cũng không tấn công hắn nữa.

Cũng không biết là rốt cuộc đã phân biệt được địch ta hay là nhận ra giết không chết hắn nên từ bỏ.

Tóm lại lần này hắn không gặp phải khó khăn gì.

Không lâu sau đó đã thuận lợi tới được phạm vi của Yêu giới.

Khi vừa đến nơi này Thành Ca đã cảm thấy kinh ngạc.

Lúc ở trên trời cao đi xuống xem, lại có thể thấy được không ít Tiên nhân và Ma tu, thậm chí còn có Tiên thành.

Bản thân hắn là Nhân tộc, đệ tử cũng đều là Nhân tộc, đương nhiên sẽ không đứng về phía Yêu tộc mà coi Nhân tộc là kẻ thù.

Nhưng mà khung cảnh này và tình cảnh trong trí nhớ hắn không giống nhau.

"Ta nhớ rõ Yêu giới không tồn tại Nhân tộc mà?"

Sau khi Tiên giới chia làm 6 giới, các đại tộc quần trên cơ bản phân biệt rõ ràng.

Nhất là sau khi Thượng Tiên giới xuất hiện, ranh giới giữa các địa bàn càng trở nên nghiêm ngặt hơn.

Yêu tộc nếu đi vào Tiên giới Ma giới, trừ phi sa vào tình cảnh làm vật cưỡi, bằng không sẽ dẫn tới việc bị bao vây tấn công.

Mà Thành Ca trải qua một đoạn thời gian ở Yêu giới, ngoại trừ Phi Tiên Môn được đặc biệt cho phép ở tại Long cốc, cũng chưa thấy qua những nhân loại khác lui tới.

Âm thanh của Thương Long nữ đế cũng truyền ra.

"Quả thật rất kỳ lạ, sớm biết hẳn nên hỏi Thương Hư và Giáng Hàn một chút."

Chương 758.

Hai người họ bay đến Thương Long cốc, lại càng kinh ngạc hơn.

Thương Long cốc đã không còn tồn tại nữa.

Trên vị trí cũ đã được xây dựng lên một tòa Tiên Thành, từng nhóm Ma Tu từ trong đó thỉnh thoảng bay ra bay vào.

Nhìn xuống một chút, từng đội Ma Tu chỉnh tề, rất có thanh thế.

Những người không biết còn cho rằng đây chính là Ma giới.

Cả hai cẩn thận xác định vị trí, cuối cùng xác nhận chính xác.

Đây chính là Thương Long cốc!

Tiểu Manh Long - hóa thân của Thương Linh không nhịn được bay ra.

Ngước nhìn bốn phía, trong mắt vị Thủy tổ Long tộc này lần đầu tiên lộ ra vẻ bối rối và bất an.

“Chuyện này… rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Thương Long cốc của ta tại sao lại biến thành thế này?”

Thương Long cốc là nơi nàng ra đời, có ý nghĩa cực kỳ sâu đậm với nàng.

“Thương Tật, Thương Khung, bọn họ đâu hết rồi?”

Thành Ca cũng nhíu mày: “Cả đệ tử Phi Tiên Môn của ta nữa?”

Hắn phóng Tiên hồn ra thăm dò khắp nơi.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra tòa Tiên Thành này không bình thường chút nào.

Ở đây vậy mà còn có mấy vị Chuẩn Đế.

Ở Thượng Tiên giới không tồn tại cuộc chiến phi thăng Tiên Thành trước đây, cho nên nói chung Tiên Thành nhiều nhất cũng chỉ có Tiên Vương, Ma Vương tọa trấn.

Dù sao thì Thượng Tiên giới chủ yếu cũng là Tông môn.

Nơi này có thể xuất hiện mấy vị Chuẩn Đế, thực sự rất kỳ quặc.

Mà ở bên trong tháp cao màu đen ngay trung tâm Tiên Thành, lại mơ hồ truyền ra dao động cường đại hơn.

Không ngoài dự đoán, nơi này còn có Đế cảnh.

“Việc này cũng quá kỳ lạ.”

Thành Ca cũng lười đoán mò.

Hắn trực tiếp đốt Thương Long huyết mạch giữa trời, biến thành chân thân Thương Long che kín bầu trời.

Sau đó, từ trên tầng mây từ từ hạ xuống.

Hắn vừa hiện thân, không trung liền xuất hiện nhiều bóng ma cực lớn, sắc trời cũng dần tối sầm.

Những Ma Tu phía dưới lần lượt ngẩng đầu lên, tiếp đến kinh ngạc vui mừng la lớn

“Thương Long?”

“Vẫn còn Thương Long lọt lưới dám xuất hiện tại đây ư?”

“Ha ha ha, đến phiên chúng ta ra tay!”

“Xem ngoại hình thì Thương Long này ít nhất cũng là cấp Long Vương!”

“Hôm nay đừng hòng có ai đoạt được công lao của bọn ta!”

“Cút qua một bên đi, giết một Thương Long cấp Long Vương, có thể được Chuẩn Đế đích thân chỉ dạy, còn có thể thăng chức lên vị trí thống lĩnh, tại sao lại phải nhường cho ngươi?”

“Giết!”

“Giết!”

Đám Ma Tu phía dưới đông nghìn nghịt, như một đám châu chấu bay lên.

Nhưng lại thấy Ma khí kia vùng vẫy, từng Ma quốc hòa lẫn dưới Quy tắc ánh sáng chiếu rọi.

Nhịp điệu hoàn toàn là quỷ ma múa loạn.

Thành Ca và Thương Long nữ đế xém chút nữa thì bị trận thế này lừa gạt.

Thương Long tộc xuất hiện ở trên không Thương Long cốc của mình, lại chẳng khác nào là chuột chạy qua đường ư?

Có gì đó sai sai?

Các ngươi có phải đã quên nơi này là địa bàn của ai hay không?

“Tiêu diệt bọn chúng!”

Thương Linh đi theo hắn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên chủ động cầu xin hắn tiêu diệt toàn bộ kẻ địch trước mặt.

Có thể thấy được vị Thương Long nữ đế trời sập cũng không sợ hãi này đã tức giận đến mức nào.

Thành Ca đương nhiên sẽ không cự tuyệt một thỉnh cầu "đương nhiên" như vậy.

Hắn hung hăng dùng một cước nghênh đón đám người này.

Chỉ một thoáng đám người đen nghìn nghịt phía dưới lập tức chạm phải đả kích hủy diệt.

Từng tiên quốc kia, nháy mắt tan biến giống như là bọt khí.

Ngay cả một giây cũng không thể chống đỡ.

Thành Ca thậm chí còn không cần biến trở về hình người, cũng không cần sử dụng Kiếm Tâm.

Bốn mươi chín đạo lạc ấn của Quy tắc là đủ rồi.

Một kích này phối hợp với huyết mạch thiên phú của Thương Long tộc, Ma Tu cao nhất còn không qua nổi Ma Vương, làm sao có thể chống đỡ uy năng của nó?

Quy tắc loạn lưu thổi quét qua bầu trời, sau đó nhanh chóng khôi phục lại sự trong sáng vốn có của nó.

Đám Ma Tu bay lên đều đã tan thành tro bụi.

Còn một đám Ma Tu phía dưới vốn dĩ cũng muốn bay lên, thấy cảnh này, tức khắc sợ tới mức hồn vía lên mây.

"Đây không phải Thương Long cấp Tiên Vương!"

"Cấp Chuẩn Đế!"

"Chắc chắn là cấp Chuẩn Đế!"

"Mau, mau đi mời Chuẩn Đế tới nghênh chiến!"

Cũng không cần bọn họ đi mời, bên trong Tiên Thành ở phía dưới, đã có năm Chuẩn Đế nhanh chóng bay lên không trung.

"Thương Long từ đâu đến, dám giở thói ngang ngược ở đây?"

"Dám tàn sát Ma quân trong Thánh Điện của ta, tội không thể tha thứ!"

Năm người đằng đằng sát khí, cùng lúc xé tan lạc ấn của quy tắc.

"Cũng không nhìn kỹ xem đây là nơi nào, muốn chết à!"

“Lột da rút gân hắn, vảy rồng gân rồng có thể chế thành Tiên giáp, máu rồng có thể làm thuốc, xem như đền tội!”

Thành Ca xém nữa bị bọn họ chọc cười.

“Ngươi nói đây là đâu? Đây chẳng lẽ không phải là Thương Long cốc sao?”

“Thương Long cốc?”

Tên Chuẩn Đế cầm đầu kia cười khinh bỉ.

“Đó đã là quá khứ rồi, hiện giờ nơi này là trấn Long Thành của Ma giới chúng ta!”

“Không cần phí lời, giết!”

Lạc ấn quy tắc của Năm tên Chuẩn Đế vừa phóng ra, năm luồng tâm quy tắc khác nhau mênh mông cuồn cuộn đánh tới.

Sau đó, không còn sau đó nữa.

Thành Ca giải quyết bọn họ, vốn dĩ chẳng cần đổi chiêu thức.

Vẫn là một cước chụp được hết như cũ.

Mốn mươi chín lạc ấn của quy tắc vừa phóng ra, lạc ấn quy tắc của năm người bọn họ hầu như đồng thời sụp đổ.

Kế đến là sức mạnh to lớn vô biên thổi quét qua, chỉ trong nháy mắt, sông dài Quy tắc quét đi quét lại không biết bao nhiêu lần lên Ma thể của năm người bọn họ.

Ma thể kia bị phá hủy hầu như không còn, thậm chí Tiên giáp Bát giai cũng đều bị hủy.

Nhìn thấy năm Chuẩn Đế cao quý bị giết trong chớp mắt, Ma quân ở Thánh Điện phía dưới náo động một trận, hoảng sợ vô cùng.

“Không…”

“Chuyện này không thể xảy ra được!”

“Nhìn xem, chín đạo Văn lộ!”

“Trời ơi, đây là Cửu văn Thương Long!”

“Cửu văn Thương Long chính là Long đế đó!”

“Thương Long tộc không phải không còn Đại Đế lâu rồi sao? Sao lại có thể xuất hiện tại đây?”

“Trốn thôi!”

Đám người chạy tứ tán.

Nếu là trước đây, loại người hỗn tạp bỏ chạy này, Thành Ca cũng lười giết.

Nhưng lần này hắn thực sự đã giận dữ.

Hắn vung tay, Huyền Văn không gian sáng lên, nhanh chóng giam cầm ngăn cách bọn họ một cách lưu loát.

Tiếp đến, không gian dập nát, tất cả Ma quân trong Thánh Điện ở đây hóa thành tro bụi tại chỗ.

Trong nháy mắt, nơi này trở nên yên tĩnh trở lại.

Không còn ai dám đòi đánh đòi giết hắn.

Nhìn tòa tháp cao màu đen nơi xa kia, hắn mơ hồ ngửi được một hương vị quen thuộc.

Năm đó ở Hư Tiên giới, Khư Địa Chi Tinh đã từng nhờ hắn giúp đỡ chặt đứt một tòa tháp.

Tòa tháp đó chính là một tế đàn đã phong cấm.

Mà tòa tháp đen trước mắt này, đem đến cho hắn cảm giác không thoải mái giống y như vậy.

“Đây là tế đàn Bát Phương Trấn Nguyên của Ma giới!”

Tiến đến gần, Thương Linh mới nhận ra.

Vì thế giọng nói của nàng càng trở nên phẫn nộ hơn.

“Đám Ma Tu Thánh Điện đáng chết đó!”

“Tế đàn này xây dựng trên nơi trước đây là mộ phần của Thương Long tộc, bọn họ làm như thế này là muốn hoàn toàn trấn áp số mệnh Thương Long tộc của ta!”

“Phá hủy nó đi!”

“Mau đập nát nó đi!”

Không cần nàng nhắc nhở, Thành Ca đã một cước đánh xuống.

Trái ngược với lần chém tháp năm đó, thực lực của hắn hiện giờ đã tăng lên đâu phải chỉ ngàn vạn lần.

Uỳnh!

Toàn bộ tòa tháp đen bị hắn nhấc lên trời, sau đó nổ tung trên cao.

Vô số ma khí đen nhánh từ phía dưới phóng lên cao.

Một bóng người thấp thoáng trong đó bỗng nhiên chém ra!

Trong tháp này quả nhiên còn có một vị Ma đế tọa trấn.

Hơn nữa đối phương rất bình tĩnh, mãi đến tận lúc này mới bất ngờ ra tay.

Mà hắn vừa ra tay, Pháp Tắc không gian liền bao phủ lấy Thành Ca.

Chân thân Thương Long vô cùng to lớn như vậy cũng bị bắt thu nhỏ lại theo.

"Hừ, Long Đế thì sao chứ…"

Bóng người kia cười một tiếng khinh bỉ, ma khí từ bên trong tế đàn dâng lên, tạo thành vô số xiềng xích đen nhánh.

Tiếp đến phóng qua quấn lấy Khương Thành.

Thế nhưng ngay sau đó, giọng nói của Ma đế đột nhiên im bặt.

Bởi vì cổ hắn đã bị móng rồng bóp lấy, nghênh diện với hắn là ánh mắt mang theo sự chế giễu của Thành Ca.

Chương 759.

Pháp Tắc không gian vẫn ở đây như trước, trên thân rồng của Thành Ca vẫn bị từng sợi ma khí như xiềng xích quấn quanh.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Những thứ này căn bản không ngăn cản được hắn.

Ma đế bị bóp chặt cổ vô cùng hoảng sợ.

Thực ra trước đó hắn đã thấy cảnh Thành Ca hạ gục năm tên Chuẩn Đế kia trong nháy mắt.

Bởi vì nhìn ra được sức mạnh đối phương vô cùng lớn, cho nên hắn mới núp ở trong tế đàn chưa ra.

Hắn nương vào tế đàn gom góp sức mạnh từ Chú Oán, đợi Thành Ca tiến đến thì bất thình lình tập kích.

Ngờ đâu ngay cả một cọng lông cũng không thể chạm tới.

Chuyện này không thể nào xảy ra được!

Mình đường đường chính là Ma đế!

Cho dù là đụng phải Ảnh tộc, đụng tới Quy Lai Tiên, cũng không thể nào thua nhanh như vậy, hoàn toàn thất bại như vậy.

Nhìn vào đôi mắt rồng lạnh lẽo kia, hắn đột nhiên nhận thức được điều gì đó.

Cửu văn Thương Long!

Tổng cộng đã từng xuất hiện hai vị, một vị là Thủy tổ Long tộc, một vị đã từng là đệ nhất ma đầu lục giới - Khương Thành!

Người ấy đã trở lại rồi!

Hắn há miệng thở dốc, muốn nói gì đó.

Nhưng Thành Ca không cho hắn cơ hội nói lời trăn trối.

“Rắc” một tiếng, dứt khoát vặn gãy cổ Ma đế.

Lúc này mới đột nhiên nhớ tới, mình đã quên mất dùng Độc tâm thuật để hỏi thăm tình hình.

“Cho nên, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn đi vòng quanh tòa Tiên Thành dò xét một lượt.

Trừ tế đàn trấn áp số mệnh kia ra, cũng không phát hiện ra thứ gì khác.

Đây là một tòa Tiên Thành khổng lồ bình thường.

“Xem ra phải tìm ai đó để hỏi thăm chút tình hình rồi.”

Hắn ra khỏi Thương Long cốc, bay về hướng Kim Long cốc và Thanh Long cốc gần đó.

Phía Kim Long cốc, cũng đã thay đổi dáng vẻ.

Không nhìn thấy được một Kim Long nào, chỉ thấy một tòa Tiên Thành hoàn toàn mới vững chãi mọc lên trên mặt đất.

Mà ngay trung tâm Tiên Thành, cũng có một cái tế đàn trấn áp số mệnh giống như vậy.

“Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì?”

Thương Linh vô cùng suy sụp, giọng nói lộ ra sự lo lắng.

“Chẳng lẽ Long tộc chúng ta đã hoàn toàn bị giết hết rồi sao?”

“Yên tâm đi, chỉ cần hài cốt vẫn còn, cho dù có bị giết hết, ta cũng có thể làm cho bọn họ sống trở lại.”

“Chỉ sợ rằng hài cốt cũng không giữ lại được…”

Bay đến bên ngoài Thanh Long cốc, cuối cùng bọn họ cũng thấy được Long tộc.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, những Thanh Long đang tuần tra ở bên ngoài Long cốc vô cùng mừng rỡ ngạc nhiên.

“Thương Long Đại Đế!”

“Là Khương Thành!”

Nhân tộc không phân biệt được rõ ràng diện mạo của Long tộc, bọn họ lại chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra được.

“Khương Thành đã trở lại!”

“Tốt quá rồi, mau đi thông báo cho Đại Đế…”

Bọn họ lập tức nghênh đón Thành Ca vào trong.

Mà cũng không cần bọn họ phải thông báo, Thanh Long cốc này nơi nào cũng đều là lĩnh vực của Thanh Long Đại Đế. Thành Ca vừa tiến vào bên trong, giây đầu tiên hắn đã biết ngay rồi.

“Khương Thành, ngươi vẫn chưa chết?”

Đi theo phía sau hắn còn có đám người Huyền Vanh, Ngao Dương, Mặc Ương, Long tộc của ba cốc.

Chẳng qua số lượng không nhiều lắm.

Thanh Long cốc còn đỡ, Long tộc cấp cao gần như còn đủ.

Kim Long cốc chỉ còn lại ba vị Chuẩn Đế.

Còn Thương Long cốc, bọn họ chỉ còn nhìn thấy một Chuẩn Đế duy nhất - Mặc Ương

“Đại Đế…”

Mặc Ương và hơn mười Long Vương Thương Long cốc phía sau, cả hơn hai trăm vị Long tôn gần như là nước mắt tuôn rơi.

Tiếng kêu khóc bay đến, giống như tiếng trẻ con tủi thân.

“Đại Đế, ngươi đã trở lại rồi!”

“Chúng ta lại có hy vọng rồi…”

“Đáng tiếc, đám người Thương Tật đều đã ngã xuống…”

“Cái gì!”

Nghe thấy thế, Thương Long nữ đế đau lòng tới mức xém nữa từ trên trời ngã xuống.

Mà nhìn đến dáng vẻ Tiểu Manh Long của nàng, Thanh Long Đại Đế sửng sốt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi, ngươi là Thương Linh?”

Thương Linh không rảnh trả lời hắn.

Nàng vọt tới trước mặt Mặc Ương, bắt đầu truy hỏi đến cùng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thương Long cốc tại sao lại biến thành như vậy?”

“Còn có bao nhiêu người sống sót?”

“Là hai giới Tiên Ma làm ra hay sao? Hay là Ảnh tộc?”

Nhìn thấy Tiểu Manh Long này, đám Long tộc Mặc Ương cũng đầy sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó, từ trong xương cốt, hiệu triệu và uy lực ép trong sâu thẳm huyết mạch của bọn họ bắt đầu sôi sục.

“Đại Đế!”

“Là ngươi…”

“Thủy Tổ, trời ơi, là Thủy Tổ của Thương Long Cốc chúng ta…”

“Thật là quá tốt, không thể ngờ Thủy Tổ cũng đã trở lại!”

Tuy rằng vẻ ngoài như Tiểu Manh Long này của nàng thoạt nhìn không hề có lực sát thương, nhưng bọn họ lại chỉ có kích động, không hề hiện ra một chút thất vọng nào.

Mà ánh mắt Ngao Dương còn không hề chớp lấy một cái, chăm chăm nhìn Khương chưởng môn, ánh mắt chứa tràn đầy vui sướng.

Dường như chỉ cần hắn trở về, thì không cần lo lắng tới bất cứ chuyện gì nữa.

Một lúc sau, rốt cuộc Mặc Ương và Ngao Dương cũng kể cho bọn họ nghe rõ ràng những việc xảy ra trong mấy năm nay.

"Năm đó tuy sự xâm lấn của Ảnh tộc tuy rất nguy hiểm, nhưng bọn họ không thể nào tiến vào tam đại Long cốc của chúng ta."

"Lúc ấy chúng ta đã kịp thời lui về Long cốc, cũng không bị tổn thương gì nhiều."

"Sau khi Ảnh tộc rút quân thì biến cố mới bắt đầu xảy đến, đám Đại Đế Kỳ Lân, Khổng Tước Cửu Vỹ, Thiên Bộ cùng nhau tới, muốn chúng ta mở Long cốc ra, cùng nhau ra tay đánh lại Ảnh tộc."

Thương Linh vừa nghe tới đây đã cảm thấy có gì đó không ổn.

"Sau đó thì sao?"

"Lúc đó chúng ta chỉ nghĩ cùng nhau chống lại kẻ địch ở bên ngoài, không nghĩ đến bọn họ vậy mà lại có ý đồ hãm hại người khác. Sau khi mở Long cốc ra, bọn họ liền tiến vào chém giết, kẻ đứng sau lưng thế mà lại là Tiên Đế Ma Đế của hai giới Tiên Ma…"

Thanh Long Đại Đế bên cạnh từ từ tiếp lời: "Các ngươi quá thật thà, lúc đó ta đã nhận ra có gì đó không đúng, nên kiên quyết không mở Long cốc."

Tam đại Long cốc chính là vùng đất đặc biệt, được thiên nhiên tạo thành từ thời khai sơ của Thiên giới.

Ngay cả Ảnh tộc cũng không đánh vào được, huống chi hai giới Tiên Ma.

Nếu như chỉ cần kiên quyết phòng thủ không mở cửa, hoàn toàn có thể coi là vách sắt thành đồng không thể xâm phạm.

Nếu thế thì Kỳ Lân Đại Đế cùng với những Tiên Ma đó, cũng chỉ có thể bao vây ở bên ngoài, một cọng lông cũng không thể chạm đến.

Nhưng đáng tiếc, lúc ấy hai cốc Long tộc Thương Long cốc và Kim Long cốc đều mắc mưu, bị lừa mở cổng.

Cho nên mới bị tấn công, tử thương thảm hại.

"Hai người Thương Tật và Thương Khung xả thân chém giết, hộ tống chúng ta ra ngoài, nhưng ít không chống nổi nhiều, bọn họ đều lần lượt ngã xuống."

"May mắn lúc sau được Thanh Long Đại Đế tới tiếp ứng, nếu không chắc chắn chúng ta một người cũng không thể sống sót."

Thành Ca kinh ngạc nhìn hắn một cái, thực sự không nghĩ tới hắn thế mà lại có khí phách như vậy.

Còn Thanh Long Đại Đế thì ngạo nghễ nâng đầu rồng lên.

"Ta không tệ đến nỗi trơ mắt nhìn huyết mạch Thương Long cốc và Kim Long cốc bị cắt đứt hoàn toàn."

Thành Ca không khỏi nhếch khóe miệng lên.

Cũng phải, ngươi vẫn luôn cho rằng mình là cha của tam cốc Long tộc còn gì.

"Vậy nên tất cả là do phe Kỳ Lân cấu kết với hai giới Tiên Ma, hợp tác xuống tay với toàn bộ Long tộc?"

Ngao Dương gật gật đầu: "Đúng vậy! Phe Kỳ Lân cấu kết với kẻ địch bên ngoài, đúng là đáng hận mà!"

"Sau đó thì sao, tại sao ta lại nhìn thấy rất nhiều nơi của Yêu giới có sự xuất hiện của con người?"

Nhắc tới chuyện này, tất cả ba tộc Long tộc đều hiện ra vẻ mặt phẫn nộ kèm với sự không thể nào chấp nhận được.

Huyền Vanh hung hăng nói: "Bởi vì những nơi đó đã không còn thuộc về Yêu giới nữa."

"Là sao?"

Mặc Ương hạ giọng xuống, nói: “Phòng tuyến của núi Tiên Yêu năm đó đã bị hủy đi.”

“Hiện giờ một phạm vi rất lớn của Yêu giới đã bị hai giới Tiên Ma xâm lấn, các tộc rồng, phượng, vượn, hổ đều bị cắt đi một phần lớn địa bàn.”

“Nguyên nhân là do năm đó đám người Tam Nhãn Hổ, Lâm Ninh, Nha Tử tham gia đại chiến núi Tiên Yêu.”

“Tất cả đều là kết quả thỏa hiệp của phe Kỳ Lân.”

Chuyện này…

Thành Ca có hơi không thể hiểu nổi.

“Bản thân phe Kỳ Lân cũng là Yêu tộc, tại sao lại muốn cùng bọn họ hợp tác?”

Chương 760.

Nghe được câu hỏi này của hắn, Thanh Long Đại Đế tức giận nói: “Còn không phải đều tại ngươi con sâu làm rầu nồi canh hay sao?”

“Liên quan đếch gì đến ta?”

Thành Ca vô tội nói.

Mấy năm nay hắn chưa đủ tốt hay sao?

Thanh Long Đại Đế bực bội nói: “Năm đó ngươi làm ra bao nhiêu việc khác người, bản thân ngươi còn không nhớ hay sao?”

Không đợi Thành Ca phản bác, Đại Đế tự cho mình là cha của tất cả Long tộc thương tiếc nói: “Những Long tộc chết đi đều xem như bị ngươi liên lụy, bị người ta giận chó đánh mèo.”

“Phe Kỳ Lân vốn dĩ cũng chỉ là người nhà ngang ngược, còn chưa đến mức cấu kết kẻ thù bên ngoài.”

“Ở đại hội Vạn yêu ngươi đã xử lý Kỳ Uyên, Kỳ Thăng, sau đó lại chôn vùi rất nhiều tinh anh của Phe Kỳ Lân ở núi Tiên Yêu, bọn họ không hận ngươi mới là lạ!”

“Hơn nữa Đế cảnh mà ngươi chém giết càng ngày càng nhiều, bọn họ càng ngày càng sợ hãi, tất nhiên sẽ coi ngươi là mục tiêu muốn diệt trừ cho nhẹ đầu!”

“Hai giới Tiên Ma cũng vậy, sau khi ngươi không còn nữa, đương nhiên muốn nhân cơ hội này gạt bỏ luôn vây cánh của ngươi, Long tộc đứng mũi chịu sào…”

Lúc này Thành Ca mới hiểu rõ.

Hắn không khỏi xấu hổ sờ mũi: “Ta cũng không dự đoán được sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Chuyện này đúng thật là do hắn suy xét không chu toàn.

Năm đó trước khi tiến vào Khư Động, đã không sắp xếp mọi thứ chu đáo đàng hoàng.

Nếu biết trước như vậy, nên thu tất cả Long tộc Thương Long Cốc vào bên trong Toàn Cơ Đồ, hoặc là phải dẹp yên hai giới Tiên Ma và Phe Kỳ Lân trước.

Thanh Long Đại Đế không biết hắn đang cân nhắc ý nghĩ đáng sợ này trong lòng, còn đang ra vẻ như người từng trải dạy hắn làm việc.

“Năm đó ngươi xử lý quá mức kích động!”

“Luận thực lực, ngươi rất xuất sắc, khiến ta cũng hơi có chút bất ngờ.”

Đại Đế năm đó kỳ thật cũng bị những chiến tích đó của Thành Ca làm cho khiếp sợ suýt chút nữa tè ra quần, lại ra vẻ ta đây vẫn luôn vô cùng bình tĩnh.

“Nhưng ngươi không nên gây thù chuốc oán khắp nơi, nên từ từ tính toán, chậm rãi phát triển.”

“Chưa gì đã trở thành kẻ thù một mất một còn với toàn bộ Phe Kỳ Lân và hai giới Tiên Ma, người bên cạnh ngươi làm sao thoát được việc bị vây công trả thù?”

“Cây cao đón gió lớn, chân lý này ngươi phải nhớ cho kỹ, đã hiểu rõ chưa?”

“Đừng nói tới hai giới kia, Linh giới, Tử giới, Man giới sau này sẽ như thế nào? Chẳng phải cũng sẽ không dung thứ ngươi hay sao?”

Long tộc Thanh Long cốc sôi nổi gật đầu, ra vẻ Đại Đế nói rất có lý.

Thành Ca chỉ có thể cười gượng.

Thanh Long Đại Đế này vẫn có tấm lòng bảo hộ Thương Long Cốc, không có hắn, Mặc Ương và Ngao Dương đã không sống nổi.

Cho nên Thành Ca cũng cho hắn một chút thể diện, cho phép hắn làm màu một chút trước mặt mình.

"Lần này ngươi trở về, nhất định phải khiêm tốn cúi đầu, tốt nhất không nên để lộ dấu vết."

"Một khi biết được ngươi trở về, hai giới Tiên Ma và Phe Kỳ Lân bên kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, thậm chí có thể sẽ phát động một đợt tấn công lớn hơn nữa."

"Chúng ta ở đây… y da, một chút huyết mạch cuối cùng của Thương Long tộc, sợ rằng trước sau gì cũng sẽ bị hủy mất."

Huyền Minh vốn định nói: "Đến lúc đó chỉ sợ Thanh Long cốc toàn bộ đều bị hủy diệt.

Nhưng mà đường đường là Đại Đế, nói như vậy có phần quá nhát gan sợ phiền phức, cho nên mới tạm thời sửa lại, dùng Thương Long tộc để khuyên Thành Ca an phận một chút.

"Một mình ngươi, cho dù có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng có ích gì?"

"Ngươi có thể chống lại toàn bộ Tiên giới sao? Không thể nào!"

Thành Ca định nói ta đúng là có thể.

Có điều thấy Đại Đế đang cao hứng, nên cũng không tiện ngắt lời.

"Cho nên ngươi nên khiêm tốn một chút, hiểu không?"

"Có sức mạnh của ngươi, lại còn có ta chỉ đạo, Long tộc chúng ta không phải không có cơ hội vùng dậy một lần nữa!"

Thành Ca có thể xem như gió thoảng bên tai vui tươi hớn hở nghe tiếp, nhưng Thương Linh thì đã không nghe nổi nữa.

“Được rồi, được rồi, Huyền Minh cái tật xấu thích lên mặt dạy đời này của ngươi khi nào mới có thể sửa lại?”

“Khương Thành là Đại Đế của Thương Long tộc chúng ta, không đến lượt ngươi dạy hắn làm việc như thế nào.”

Người khác không biết đã đành, nàng lại có thể không biết sao?

Trước kia thì thôi đi, bây giờ sau khi từ Huyền giới trở về, sức chiến đấu của Khương Thành đã đột phá vượt qua mặt hạn chế này.

Ngay cả Thiên Đạo Tiên giới còn không giết được hắn, hai giới Tiên Ma và Phe Kỳ Lân thì làm được gì?

Hắn căn bản không cần khiêm tốn biết chưa hả?

“Thương Linh ngươi cũng thật là hồ đồ!”

Thanh Long Đại Đế đã nghiện dạy bảo rồi, dám đưa cả Thương Long nữ đế vào phạm vi giáo dục luôn.

“Mấy năm nay ngươi vẫn luôn đi theo Khương Thành đúng không?”

“Sao ngươi lại không nhắc nhở hắn một chút?”

“Sao hả? Hắn làm việc lỗ mãng, ngươi cũng lỗ mãng theo sao?”

“Thật là không thể tưởng tượng được, tốt xấu gì ngươi cũng là người già thế hệ trước sống lâu năm như vậy rồi”

“Ai già rồi?”

Hắn nói chuyện khác thì thôi không tính, nhưng hắn lại nhắc đến “già rồi”, đây chính là điều kiêng kị nhất của Thương Linh.

Dù sao thì nàng cũng là nữ nhân.

Tuổi tác vẫn luôn là đề tài nàng vô cùng kiêng kị.

“Ngươi già kệ ngươi đừng kéo theo ta, cả nhà ngươi đều già rồi!”

“Ta không thèm cãi nhau với ngươi, Mặc Ương, ngươi còn giữ lại hài cốt những Long tộc đã tử nạn của Thương Long Cốc chúng ta không?”

Mặc Ương cũng không rõ nữ đế hỏi hài cốt này để làm gì, còn tưởng rằng nàng muốn làm lễ tế cho người chết.

Hắn không nén được tiếng thở dài, nói: “Có thì có, nhưng chỉ còn lại một phần rất nhỏ…”

“Ở đâu?”

Thương Linh vui mừng khôn xiết.

Nghe được những lời này của hắn, giống như nhìn thấy một ánh rạng đông trong cảnh tuyệt vọng.

“Ở gần khu phần mộ Long tộc Thanh Long cốc.”

“Mau, mau đưa ta đi!”

Mọi người nhanh chóng cùng nhau đi đến khu phần mộ.

“Thương Linh, Khương Thành, các ngươi phải nhớ kỹ giáo huấn lần này!”

“Thương Tật, Thương Khung bọn họ đã dùng sinh mệnh để đem lại bài học lần này cho các ngươi, sau này nhớ phải khiêm tốn phát triển…”

Lão Thanh Long lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, tuyên dương bộ xử thế triết học “Biết nhịn mới có thể làm vua” kia của hắn.

Thương Linh không rảnh để ý tới hắn.

Vừa đến nơi liền lập tức đào mộ lên.

Sử dụng sức mạnh Huyền Văn tốc độ của Thành Ca, lật lên hết toàn bộ vảy rồng cốt rồng rơi vụn đã được chôn xuống.

Từng khối bùn đất to lớn rào rào rơi xuống.

Một trận gió nhẹ thổi quá, tất cả bụi bặm biến mất không còn thấy nữa.

Tàn cốt bồng bềnh ở giữa không trung đều rực rỡ hẳn lên, thậm chí tản ra ánh sáng chói rực loá mắt.

Có thể đạt tới thần tiên Long tộc chân chính, cũng đã được xem như là Thần Long tại trần giới, di cốt còn lưu lại của bọn họ đều có thể trải qua trăm triệu năm không mục nát.

Còn đạt tới cấp Chuẩn Đế, lại càng phát ra khí tức huyền ảo của Quy tắc, đủ để coi là thiên tài địa bảo.

Chỉ là, mọi người ở đây hoàn toàn không có lòng dạ nào thưởng thức.

Bọn họ bị hành động này của Thương Linh làm cho sợ ngây người.

Cho dù là Mặc Ương cũng mang vẻ mặt không thể tin nổi.

Quật mộ đào hài cốt ra, việc này cho dù là ở Nhân tộc hay là Long tộc, cũng là việc vô cùng không tôn trọng người đã khuất.

Nếu đây không phải là Thương Long nữ đế, hắn chắc chắn sẽ ra tay xử lý ngay tại chỗ, không chết không ngừng.

Ngay cả như vậy, trong mắt hắn và các Long tộc khác của Thương Long Cốc ở phía sau, đều tràn ngập đau thương cùng với không hiểu nổi.

Huyền Minh kêu lên sợ hãi: "Thương Linh, ngươi điên rồi sao?"

"Ngươi làm gì vậy?"

Hắn không thể tiếp tục đứng nhìn.

"Ngươi thật là quá đáng!"

"Bọn họ tốt xấu gì cũng đều là hậu bối của ngươi, sao ngươi có thể làm nhục bọn họ như vậy, quấy rầy sự thanh tĩnh của người đã chết, ngươi như vậy có xứng đáng là Thủy tổ Long tộc hay không…"

Thương Linh ngắt lời hắn: "Ai nói bọn họ là người chết?"

"Ngươi đang nói mê sảng gì vậy?"

Thương Linh không phản ứng lại Huyền Minh, mà tràn ngập mong đợi nhìn về phía Khương Thành.

"Đã thành ra như vầy, vẫn có thể sống lại sao?"

Thành Ca đối diệt khẽ gật đầu.

"Hoàn toàn không thành vấn đề!"

Chương 761.

Nghe được đối thoại của hai người này, các Long tộc khác vô cùng kinh ngạc.

Cái gì?

Sống lại?

Không nghe lầm chứ?

Mặt đám người Mặc Ương và Long tộc của Thương Long Cốc cũng đều hiện ra vẻ không thể tin được.

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Thương Linh, người duy nhất lộ vẻ vui mừng như điên trên mặt, cũng chỉ có mỗi Ngao Dương.

Hắn chứng kiến quá nhiều kỳ tích của Thành Ca, cho nên vừa nghe những lời này, tức thì trong lòng nổi lên một tia hy vọng mãnh liệt.

Còn về Thanh Long Đại Đế, hắn vô cùng coi thường việc này.

“Hai người các ngươi lại đang mê sảng cái gì vậy?”

“Làm cho bọn họ sống lại?”

“Cho dù là Tử Minh Đại Đế quản lý Quy tắc sinh, cũng không làm được việc này.”

Tử Minh Đại Đế tuy rằng là người chi phối Quy tắc sinh, lại còn là nhân vật cấp Lão tổ của Tử giới.

Nói về sức mạnh, chỉ có thể xếp hạng thứ bốn chục, năm chục ở Tiên giới

Nhưng nếu nói về người khó giết nhất Tiên giới, thì đó chính là hắn.

Năm đó hai giới Tiên Ma nổi dậy, chinh phạt khắp nơi, Tử giới cũng bị xâm chiếm.

Theo thống kê, trong những trận đại chiến không ngớt năm đó, Tử Minh Đại Đế ước chừng đã từng bị giết chết tám lần.

Nhưng cách mỗi triệu năm, hắn lại có thể thần kỳ trở lại chiến trường, có thể nói là giết hoài không chết.

Sau vài kiếp nạn, hắn cũng từng mất mạng mấy lần, nhưng cuối cùng cũng đều bình yên vô sự.

Quy tắc sinh cực kỳ thần kỳ, lần nào cũng có thể làm hắn sống lại.

Mà Quy tắc sinh của Tử Minh Đại Đế, không chỉ có thể hồi sinh chính mình, mà còn có thể làm cho các sinh linh khác sống lại.

Nhưng khi hồi sinh những sinh linh khác, lại có rất nhiều hạn chế.

Tử Minh Đại Đế chỉ có thể làm cho sinh linh cấp Kim Tiên sống lại, hơn nữa điều kiện cũng vô cùng hà khắc.

Đầu tiên, thời gian bỏ mình của mục tiêu không thể quá bảy ngày.

Tiếp theo, thân thể phải được lưu giữ hoàn hảo, không thể có quá nhiều tàn khuyết.

Ví dụ như không đầu, thì khẳng định là không sống được.

Chuyện này đã cực kỳ nghịch thiên rồi!

Suy cho cùng Tiên Đế, Yêu Đế, cũng đều có hậu duệ tài giỏi, khi còn nhỏ yếu đuối biết đâu sẽ gặp phải chuyện gì đó ngoài ý muốn đúng không?

Bởi vì nguyên nhân này, sau khi hai giới Tiên Ma lại mạnh mẽ trở lại, không những không dám làm mích lòng hắn, ngược lại còn muốn quan hệ tốt với hắn.

Cuối cùng, những cấp cao trong Lục giới đều phải chạy theo hắn.

Trong mắt Thanh Long Đại Đế, Tử Minh Đại Đế đã là nóc nhà của Lĩnh vực hồi sinh của Tiên giới rồi

Phần lớn người ở Thương Long cốc chết đi đều là Long tộc trên cấp Long Tôn, cũng đã chết hơn triệu năm, hơn nữa không một ai giữ lại được toàn thây.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với “điều kiện hồi sinh”!

Đặc biệt là Thương Tật và Thương Khung, lúc còn sống đã là trên cấp Chuẩn Đế.

Cho dù có mời Tử Minh Đại Đế đến, cũng là bó tay không biện pháp mà thôi.

Tình trạng thế này rồi, làm sao còn có thể sống lại được?

“Hai người các ngươi thật đúng là suy nghĩ viển vông…”

Giọng nói của hắn còn chưa kịp thốt ra hết, đã thấy Thành Ca phất tay tới một mảnh vảy chứa khí tức Quy tắc nồng đậm nhất trong đó.

Ngay sau đó ánh sáng trắng dữ dội lóe lên, một Bát Văn Thương Long cực lớn rít gào rồi hạ xuống giữa không trung.

Mọi người nhìn chăm chú, không phải Thương Tật đã chết thì còn ai nữa?

Thương Tật đã sống lại còn đang ngơ ngác mờ mịt.

Lại nhìn thấy Thành Ca và Tiểu Manh Long phía dưới, vội vàng thu nhỏ lại thân hình, kích động vọt xuống dưới.

“Đại Đế!”

“Ta không phải đang nằm mơ phải không?”

“Đã chết mà vẫn còn có thể gặp lại các ngươi sao?”

Tất cả Long tộc ở đây đều hết sức kinh hãi.

Thanh Long Đại Đế suýt chút nữa kinh ngạc tới rớt cả cằm ra.

Đệch mợ!

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Thương Tật thật sự sống lại?

Xạo phải không?

Hắn cẩn thận nhận thức lại vô số lần…

Không sai, người kia thật sự là Thương Tật.

Hơn nữa còn là Thương Tật trong trạng thái toàn vẹn, Chuẩn Đế Hậu Kỳ cảnh giới viên mãn, huyết mạch Bát Văn đầy đủ mọi thứ.

“Sao có thể được?”

Hắn nhịn không được sợ hãi kêu lên.

Nghe nói Tử Minh Đại Đế hồi sinh một huyền tiên, sau khi thành công, trạng thái của đối phương là suy yếu vô cùng.

Còn phải từ từ tu luyện, dùng bảo vật tĩnh dưỡng một khoảng thời gian rất dài mới hồi phục lại.

Chuyện này…

Rốt cuộc thì sao lại có thể làm được?

Các Long tộc khác sắp điên lên rồi.

Đặc biệt là đám Long tộc Mặc Ương của Thương Long cốc, lại càng kích động đến rơi nước mắt.

Hắn vọt tới trước mặt Thương Tật, hung hăng đụng hắn một cái thật mạnh, lúc này mới vừa khóc vừa cười rộ lên.

“Thương Tật, ha ha ha, không thể ngờ ngươi còn có thể trở về!”

“Ôi ôi ôi, mấy năm nay ta nhớ ngươi quá luôn…”

Lúc này Thương Tật mới nhận thức được rằng mình đã sống lại.

Tức khắc cũng rơi vào niềm vui sướng tột cùng theo.

“Làm sao mà ta lại có thể sống lại vậy?”

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

“Là do hai vị Đại Đế cứu sống ta sao?”

“Là Khương Thành cứu ngươi.” Tất nhiên Thương Linh sẽ không tranh công, nàng cũng tràn ngập cảm kích đối với Thành Ca.

Thương Tật nước mắt lưng tròng vươn móng rồng ra ôm Thành Ca, mọi người đều không nói nên lời.

Thành Ca thực sự có chút nhói nhói trong tim.

Đừng thấy thời gian Thương Tật bỏ mình mới có triệu năm, ít hơn nhiều so với mấy chục triệu năm của các đệ tử Phi Tiên Môn năm đó.

Nhưng hắn là Chuẩn Đế Hậu Kỳ đó!

Hơn nữa huyết mạch Bát Văn, có lẽ là tư chất quá cao, cái giá phải trả cho việc hồi sinh hắn là một khoản lớn.

Chỉ một mình hắn, đã hao phí một tỷ rưỡi công đức.

May mà Thành Ca còn kiếm được, bằng không thật sự là không thể chơi tiếp nữa.

Các Long tộc xung quanh đã không thể bình tĩnh được nữa.

“Việc này quá thần kỳ?”

“Đều có thể sống lại?”

“Thần kỳ, cực kỳ thần kỳ!”

“Thương Thành Đại Đế uy vũ!”

Đừng nói Thương Long Cốc, ngay cả Long tộc của hai cốc Thanh Long và Kim Long, bây giờ đã nhìn Thành Ca như là nhìn thánh thần.

Trong lòng Thanh Long Đại Đế có vô số dấu chấm hỏi.

Hắn cũng bị đổi mới nhận thức, nhưng lại không biết làm sao đặt câu hỏi.

Không lâu trước đây mới “giáo dục” Thành Ca, bây giờ lại thỉnh giáo hắn, mặt mũi Đại Đế biết để ở đâu?

Chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh.

“Khụ, hành vi nghịch thiên này chắc chỉ có thể xảy ra lần này thôi…”

Theo như hắn thấy, việc hồi sinh này chắc chắn không thể thi triển lại trong khoảng thời gian ngắn.

Đang muốn làm bộ làm tịch phát biểu một chút cái nhìn của bậc tiền bối dành cho vãn bối, Thành Ca lại phất tay tới một cái vảy rồng khác ở phía sau Thương Tật.

Ánh sáng lại chợt lóe lên, một Chuẩn Đế Hậu Kỳ Bát Văn Thương Long khác lại xuất hiện trên không trung.

“Thương Khung!”

“Ha ha ha ha, Thương Khung cũng sống lại rồi!”

“Thật là tốt quá!”

“Ôi, quả nhiên chỉ cần Thương Thành Đại Đế trở về, mọi thứ đều bắt đầu tốt lên…”

“Ngày Thương Long cốc chúng ta vùng dậy một lần nữa chính là ngày hôm nay!”

Thanh Long Đại Đế hoàn toàn sững sờ.

Giọng nói của hắn đã sớm bị tiếng mọi người náo động che lấp mất.

Nhìn Thương Khung đầy kích động lao xuống gặp hai vị Đại Đế, sau đó mừng rỡ ôm lấy mọi người, hắn nhịn không được dụi mắt.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Hắn không kiềm chế nổi nhìn về phía Khương Thành, phát hiện nét mặt hắn hầu như không có gì thay đổi.

Chuyện này không thể xảy ra được!

Hắn có thể chỉ dựa vào một chút hài cốt, đã có thể hồi sinh một sinh linh có sức mạnh cường đại đã chết hơn trăm vạn năm thì thôi đi.

Làm ra loại hành vi nghịch thiên này, chẳng lẽ hắn không cần trả giá bất cứ thứ gì hay sao?

Nghe nói Tử Minh Đại Đế cho dù là hồi sinh một huyền tiên nho nhỏ, cũng sẽ hao phí rất nhiều nguyên khí, cần phải đóng cửa tĩnh dưỡng khôi phục mấy trăm ngàn năm.

Trong lúc hắn còn đang hoài nghi nhân sinh, Thành Ca lại hồi sinh Dực Không.

Đại Đế vừa ấn chặt trái tim bé nhỏ của mình, vừa âm thầm cân nhắc, đột nhiên cảm thấy kèo Tử Minh Đại Đế không thơm.

Một khi so sánh với Khương Thành, Tử Minh Đại Đế quả thực chỉ là đu gót chân!

Vậy mà trước kia mình còn mời hắn tới Thanh Long cốc làm khách mấy lần, còn phải chuẩn bị lễ vật đến tận cửa thăm hỏi, chỉ mong có thể lấy lòng hắn, để phòng hờ tương lai có khi cần đến.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là lỗ nặng.

Có người trước mặt này ở đây, còn cần Tử Minh Tiểu Đế làm quái gì?

Chương 762.

Theo từng Long tộc được sống lại, không khí ở đây đã được niềm vui sướng lấp đầy.

Không riêng gì Thương Long cốc, hai cốc Kim Long và Thanh Long cũng hoan hô nhảy nhót.

Tuy rằng trước kia giữa ba cốc có cạnh tranh và mâu thuẫn với nhau, nhưng chung quy đều là Long tộc.

Ai cũng không hy vọng hai cốc bên kia bị diệt sạch.

Ngay sau khi Dực Long cuối cùng sống lại, Thương Long cốc cơ bản khôi phục lại quy mô như trước.

Những người đã chết được sống lại lệ nóng lưng tròng, nhìn đồng tộc của mình, nhìn thấy hai vị Đại Đế lại xuất hiện trước mặt mình, tất cả đều kích động phát điên.

"Quá tốt rồi!"

"Không ngờ vẫn còn có thể trở lại thế gian…"

"Hai vị Đại Đế đã trở về, tộc của ta bây giờ không cần phải sợ hãi gì nữa!"

"Sau này Đại Đế sẽ báo thù cho chúng ta!"

Đám Chuẩn Đế Thương Tật, Thương Khung, Dực Không vui vẻ ra mặt, ý chí chiến đấu sục sôi, chỉ hận không thể lập tức đi theo Thành Ca xuất chinh lần nữa.

Thanh Long Đại Đế bên cạnh đột nhiên có cảm giác mình không tồn tại.

Làm ơn, nơi này người duy nhất đạt tới Đế cảnh mà trạng thái toàn vẹn chỉ có mình hắn thôi biết không?

Có thể quan tâm Viễn Cổ Đại Đế một chút không?

"Khụ!"

Hắn ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Các ngươi không nên vui mừng quá sớm, sức mạnh tổng thể của hai giới Tiên Ma và Phe Kỳ Lân vẫn cao hơn chúng ta rất nhiều, quá phách lối sẽ hại chết chúng ta lần nữa…"

"Khương chưởng môn!"

Ngao Dương từ trước đến nay luôn luôn tôn kính Đại Đế, trực tiếp lên tiếng ngắt lời hắn.

Không còn cách nào khác, bây giờ có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vẻ mặt hắn đầy chờ mong và khẩn cầu nhìn Thành Ca: "Kim Long cốc chúng ta tử nạn cũng rất đông, hài cốt của bọn họ cũng đều được vùi lấp tại đây, không biết ngươi có thể ra tay giúp…"

Lời hắn vừa nói ra, ánh mắt của đám người Ngao Thiên, Long Vương, Chuẩn Đế của Kim Long cốc cũng sáng lên.

"Đúng vậy, Thương Long Đại Đế, có thể cầu xin ngươi hồi sinh người Kim Long cốc chúng ta không?"

"Kim Long cốc chúng ta đời đời kiếp kiếp chắc chắn không quên ân tình của ngươi!"

"Sau này ngươi ra lệnh một tiếng, Kim Long cốc trên dưới không ai dám từ chối…"

Trong lòng Thành Ca thầm nói các ngươi thế này cũng quá khách sáo rồi.

Thực ra cho dù Ngao Dương không khẩn cầu, hắn cũng sẽ hồi sinh Kim Long cốc.

Dù sao thì trong triệu năm mình không ở đây, ba cốc Long tộc là đồng đội với nhau, hắn sẽ không bên trọng bên khinh.

"Yên tâm đi, để đó cho ta!"

Có những lời này của hắn, tất cả Long tộc Kim Long cốc đều vui mừng phát khóc.

Đám người Ngao Thiên Kim Long tộc, chưa từng trông mong những đồng tộc đã chết còn có thể sống lại.

Triệu năm nay, vẫn luôn sống trong bi thương và tuyệt vọng.

"Thương Thành Đại Đế, ngươi đúng là đại ân nhân của chúng ta!"

"Thật tốt quá, sau này ngươi chỉ đâu chúng ta sẽ đánh đó, tuyệt đối không trái lời!"

"Thương Thành Đại Đế vạn tuế!"

"Cảm tạ Thương Thành Đại Đế!"

Thấy bọn họ ủng hộ Khương Thành như thế, bọn người Thương Tật, Thương Khung, Thương Long cũng vô cùng vui mừng.

Thương Thành Đại Đế làm việc tuy rằng luôn khiến người ta không ngờ, thậm chí có đôi khi còn đúng là không đâu vào đâu, nhưng cuối cùng vẫn thực hiện được những điều mà bọn họ chờ mong!

Nhưng mà, Thanh Long Đại Đế bên cạnh lại có chút hụt hẫng.

Hắn trước giờ vẫn luôn tự cho mình là cha của tất cả Long tộc, nguyện vọng lớn nhất cả đời chính là thu nạp tam Cốc Long tộc về dưới trướng của mình, khiến cho bọn họ chấp nhận để mình lãnh đạo.

Bây giờ ngay trước mắt nhìn thấy trái tim Kim Long cốc dường như đều đã ngả về con sâu làm rầu nồi canh kia, nên có chút đau lòng.

Có điều, bây giờ cũng không có ai chú ý tới cảm nhận của hắn.

Bởi vì rất nhanh sau đó lại có từng Kim Long một lần lượt được hồi sinh.

Tiếng hoan hô chúc mừng vẫn luôn vang lên không ngừng chưa từng dừng lại, đi kèm với tiếng cảm tạ phát ra từ đáy lòng dành cho Thành Ca.

Mãi cho đến khi tất cả Long tộc của Kim Long cốc đều đã được sống lại rồi, Thanh Long cốc bên này cũng đứng ngồi không yên.

Thanh Long Đại Đế biết, trong cuộc xâm lấn trước đây tuy rằng Thanh Long cốc không tổn thất lớn lắm, nhưng trăm vạn năm nay bất trắc dồn dập xảy ra, cũng không phải không có vướng mắc.

Nếu có thể được sống lại, ai lại muốn để đồng tộc của mình ngủ yên dưới đất?

Chỉ là trong Thanh Long cốc, Thanh Long Đại Đế là lớn nhất, hắn không lên tiếng, các Long Vương Chuẩn Đế khác cũng không dám lên tiếng nói thay.

Vì thế ánh mắt mọi người chăm chăm nhìn vào Đại Đế, ông già ngươi cũng cầu xin hắn một tiếng đi chứ!

Trong lòng Đại Đế rối rắm giống như bị táo bón, muốn mình cầu xin hắn, đang giỡn cái gì vậy?

Trước đây không lâu, mình mới dạy cho hắn một bài học.

Nháy mắt đã cúi đầu trước hắn, mất mặt biết bao nhiêu?

Hơn nữa theo như hắn thấy, việc này có nghĩa là hai ngọn núi quyền lực của Long tộc sẽ có đụng chạm.

Bây giờ nếu như mình cúi đầu, danh tiếng sẽ bị hao tổn, tương lai muốn thống trị tam đại Long cốc sẽ vô cùng bất lợi.

Hắn chỉ có thể không ngừng đá lông nheo với Khương Thành, hy vọng hắn có thể thức thời chủ động một chút.

Sau đó Đại Đế sẽ rất vui mừng mà thuận theo: "Nếu như ngươi đã nhiệt tình có lòng muốn giúp, vậy thì ta sẽ cho ngươi cơ hội được cứu vớt Thanh Long cốc."

Nhưng đáng tiếc Thành Ca hình như không cảm nhận được sóng điện não của hắn, lúc này hoàn toàn đắm chìm trong sự ca ngợi của mọi người, đã bỏ quên hắn lại từ lâu rồi.

Trái tim Đại Đế trải qua vô số lần giao chiến, chỉ trong khoảng nửa khắc mà nét mặt dao động không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, hắn mới nhớ tới, con trai của mình Huyền Hải trăm vạn năm trước cũng đã mất mạng.

Không cứu hình như không được đâu.

Lúc này mới vô cùng bất đắc dĩ mà mở cái miệng tôn quý: "Khụ, Thương Thành, nếu tiện thì cũng giúp Thanh Long cốc của ta hồi sinh được không!"

Thành Ca làm sao mà biết được tâm lý phức tạp của Đại Đế ít phút trước?

Càng không biết hắn đã suy nghĩ sâu xa như vậy.

Nghe vậy nhanh chóng dứt khoát gật đầu: "Không thành vấn đề!"

Thanh Long Đại Đế thở phào nhẹ nhõm.

Cũng còn may, hắn không cố ý bắt chẹt mình vào thời điểm này.

Vì thế ánh mắt hắn nhìn Thành Ca cũng thiện cảm hơn rất nhiều.

Rất nhanh, Huyền Hải và hơn mười vị Long tộc tử nạn của Thanh Long cốc cũng sống lại.

Lúc này, ở tam cốc Long tộc tiếng hoan hô vang lên rung trời.

Triệu năm trước, tử thương mà Phe Kỳ Lân liên thủ hai giới Tiên Ma gây ra, cuối cùng cũng bị loại bỏ hoàn toàn.

Nhìn Thành Ca được vây quanh cảm tạ tâng bốc, trong lòng Đại Đế tuy cảm kích, nhưng đồng thời lại có chút ghen tị.

Hắn làm sao không có một cái mộng làm vua làm màu cơ chứ?

Nhưng bây giờ phần làm màu đều bị một mình Thành Ca cướp hết rồi.

Nhìn Hoàng Hải con trai ruột của mình, lại giống như ngựa con trung thành đang đi theo Thành Ca, hắn càng tức giận không biết phát tiết ở đâu.

Nhớ đến những mộ phần bên trong Thanh Long cốc vẫn còn các Long Vương và Chuẩn Đế khác đã tử nạn mấy chục tỷ năm qua, tròng mắt hắn chuyển động, rồi lại nhẹ giọng nói.

“Khụ, Thương Thành, Thanh Long cốc của ta còn có rất nhiều Thanh Long đang đợi được hồi sinh, ngươi cũng tiện tay giúp bọn họ sống lại đi.”

Thành Ca sửng sốt: “Vẫn còn? Lần trước không phải các ngươi chỉ chết có mười mấy người kia thôi sao?”

“Lần trước thì chỉ có mười mấy, nhưng trước kia còn rất nhiều!”

Mấy chục tỷ năm qua, nào là đại chiến Tiên Ma xâm lấn, nào là kiếp nạn lớn, trong lịch sử Thanh Long cốc, Chuẩn Đế tử nạn có bảy tám chục vị.

Nếu như toàn bộ đều sống lại, vậy thì chính là một lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Thành Ca click vào hồi sinh, xem xét một hài cốt trong đó, nhìn thấy một tràng số 0 dài phía sau công đức hồi sinh, lặng lẽ đóng kỹ năng lại.

Bỏ đi, cứ để cho bọn họ tiếp tục chết đi, quấy rầy người chết an giấc ngàn thu nhiều quá không tốt.

“Không làm được.”

Thanh Long Đại Đế nghi ngờ hỏi: “Sao lại không làm được? Ta thấy ngươi không muốn thì có?”

“Ai nói không phải trả giá?”

Thành Ca cũng là một chuyên gia diễn kịch, lập tức diễn màn cơ thể đang trong tình trạng yếu đuối suy nhược.

“Vừa rồi hồi sinh nhiều như vậy, đã phá hoại của ta không ít căn cơ, chỉ là ta chưa nói ra mà thôi!”

Chương 763.

Nói xong, hắn yếu đuối ngã xuống.

Việc này khiến cho các Long tộc khác ở bên cạnh đau lòng chết được.

“Thương Thành Đại Đế!”

“Ngươi đừng xảy ra chuyện gì hết nha!”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, đời này chúng ta sẽ bứt rứt không yên…”

Thành Ca cũng không phải lần đầu tiên giả vờ suy yếu để lấy cảm tình, muốn diễn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Bọn họ nôn nóng vô cùng, thật sự cho rằng hắn đã phải trả giá rất lớn, rất nhiều Long tộc đều áy náy tới mức muốn khóc.

Thanh Long Đại Đế học cao hiểu rộng, tất nhiên sẽ không mắc mưu.

“Ngươi đang giả bộ chứ gì?”

Hắn vừa nói ra, tất cả Long tộc ở đó đều không nhịn được nữa.

Thương Tật giận dỗi: “Thanh Long Đại Đế, ngươi nói vậy là có ý gì?”

“Đại Đế của tộc ta đã phải trả giá như thế, ngươi lại còn nói hắn như vậy?”

Phía Kim Long cốc bên kia, sắc mặt Ngao Dương, Ngao Thiên cũng không vui.

“Thanh Long Đại Đế, ngươi nói như vậy có hơi quá đáng rồi.”

“Đúng vậy, ngươi hoài nghi Thương Thành Đại Đế như vậy, khiến người khác đau lòng.”

Ngay cả những Long tộc của Thanh Long cốc cũng lần lượt quay đầu qua.

Tuy rằng chưa nói gì, nhưng rõ ràng cũng rất không vui.

Thậm chí đến Huyền Hải cũng không nhịn được dùng ánh mắt oán trách nhìn chằm chằm cha hắn một cái, ngươi tại sao lại có thể đối xử với ân nhân Khương chưởng môn thân ái của ta như vậy?

Thanh Long Đại Đế bực bội suýt chút nữa hộc máu.

Mình mới nói có một câu, sao mà xém chút nữa đã đến gần bờ vực “chúng bạn xa lánh” rồi?

Các ngươi có phải đã quên ai mới là Long Đế chính quy duy nhất ở nơi này hay không?

Thôi bỏ đi, lần này hai sơn mạch của Long tộc va chạm, xem như mình đã thua trước một trận.

Sau này nhất định phải lấy lại uy danh!

Thành Ca giả bộ suy yếu, sau lại hỏi thăm đám Thương Tật: “Phi Tiên Môn sao rồi, bọn họ bây giờ đang ở đâu?”

Nghe hắn hỏi, Thương Tật than thở một tiếng.

“Ảnh tộc xâm lấn quá bất ngờ.”

“Lúc ấy bọn ta trở về Thương Long cốc, chỉ biết bọn họ ở Thiên Kiếm sơn, sau đó đã từng muốn chạy qua tiếp cứu, nhưng căn bản là không thể làm được.”

Dực Không cũng gật đầu: “Đúng vậy, lúc ấy bọn ta từng muốn hỏi thăm, nhưng khi Ảnh tộc xâm lấn thì liền mất liên lạc.

Ngao Dương tiếp lời: “Sau khi người của Huyền tộc xuất hiện, Ảnh tộc dần dần bị đánh lui, nhưng sau đó Long tộc chúng ta bên này cũng xảy ra biến cố lớn, ốc còn không mang nổi mình ốc, không cách nào đến tụ hội cùng bọn họ.”

“Nhưng mà triệu năm qua, đúng là không nghe được bất cứ tin tức gì từ bọn họ.”

“Là vậy à?”

Trong lòng Thành Ca dâng lên cảm giác không an tâm.

Chẳng lẽ đệ tử Phi Tiên Môn lần này còn thảm hơn lần trước?

Hắn gạt qua cảm xúc, lấy ra hết từng giọt máu mà các đệ tử lưu giữ lại bên mình.

Sau đó sử dụng Hồi sinh thuật với những máu huyết đó.

Hắn bất chấp, cho dù tất cả các ngươi đều đã bị giết, lần này hồi sinh, cũng đều trở lại bên cạnh mình.

Sau một loạt thao tác dũng mãnh như hổ, một ánh sáng trắng lóe lên trên đống máu trên không.

Một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tập trung nhìn kĩ vào, chính là Ấn Tuyết Nhi.

Sau đó, không còn gì xuất hiện nữa.

Thành Ca dùng toàn bộ máu của đệ tử Phi Tiên Môn, muốn hồi sinh tất cả đệ tử, thế mà cuối cùng có thể sống lại xuất hiện ở trước mặt hắn chỉ có một mình Ấn Tuyết Nhi.

Nói cách khác, triệu năm qua, các đệ tử Phi Tiên Môn khác vẫn chưa chết?

Chỉ chết có mình Ấn Tuyết Nhi?

“Chưởng môn!”

Vừa nhìn thấy Thành Ca, Ấn Tuyết Nhi vui mừng quá đỗi nhào đến, hoàn toàn không để ý mình ngay cả quần áo cũng chưa mặc chỉnh tề.

“Tại sao ngươi lại chết?”

Thành Ca chưa kịp chào hỏi, đã bị trèo lên người, cổ bị một đôi cánh tay chặt chẽ câu lấy, xém chút nữa tắt thở.

“Hì hì, làm sao mà ta biết được, ngoài ý muốn mà!”

Chị em này cũng không phải lần đầu tiên được sống lại, ngựa quen đường cũ trả lời.

Ngoài ý muốn?

Sao ta lại cảm giác không hề có chút ngoài ý muốn nào?

Thành Ca không thể không nghi ngờ hỏi: “Lần này chỉ có một mình ngươi chết thôi sao, những người khác đều không sao cả?”

Ấn Tuyết Nhi nhanh mồm dẻo miệng, hỏi ngược lại hắn.

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn chết thêm mấy người nữa?”

“Tất nhiên là không phải vậy, chỉ là ta thấy rất kỳ lạ, thực lực của ngươi cũng không phải yếu nhất…”

Lần này ngay cả những Tiên tôn hậu bối của Phi Tiên Môn, ví dụ như Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, Lãnh Hóa Hàn, bọn họ đều không chết.

“Hay là chưởng môn nghi ngờ ta cố ý để cho bị giết, sau đó cố ý để ngươi hồi sinh lại hay sao?”

Vẻ mặt Ấn Tuyết Nhi thất vọng đau xót cất lên.

“Trời đất, ngươi lại nghĩ vậy sao?”

“Khiến ta đau lòng quá đi.”

Thành Ca nghĩ ta cũng chưa kịp phỏng đoán như vậy.

Hơn nữa xem biểu cảm khoa trương kia của ngươi đi, đừng nói đúng là như vậy đó chứ?

Hai người dây dưa hồi lâu sau, Thành Ca bị lợi dụng một hồi, lúc này Ấn Tuyết Nhi mới thong thả ung dung mặc quần áo lại.

“Khụ, những người khác bây giờ đang ở đâu?”

Khương chưởng môn sờ sờ gương mặt ướt át, nhận ra mình cũng không có phản ứng miễn dịch với hôn môi.

Cảm giác này không giống với năm đó bị Lê Hàn Ngọc hôn môi.

Nghĩ lại thì đúng là một cái như lửa nóng một cái lại lạnh băng.

“Ta cũng không biết, ta chết rất sớm.”

Ấn Tuyết Nhi vừa mặc quần áo, vừa thuận miệng đáp.

Dường như nàng không hề lo lắng gì đến những người khác đã ngã xuống của Phi Tiên Môn.

Việc này khiến cho Thành Ca lại bắt đầu nghi ngờ.

“Ngươi thật sự không biết sao?”

Hắn click mở Độc tâm thuật.

“Không biết…”

Khi Ấn Tuyết Nhi nói chuyện, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu đã bị lay động.

“Bọn Kỷ sư tỷ lo sẽ bị hai giới Tiên Ma trả thù thanh toán, cho nên đều đã bỏ đến Thiên Kiếm sơn, đi đến mảnh đất của Man giới ẩn nấp, nhưng mà cho dù ta biết cũng không nói cho ngươi, chứ không thì ngươi lại bị bọn họ cướp đi…”

Thành Ca cạn lời nhìn con người trắng trợn chơi trò nữ nhân tranh sủng này, khó trách Kỷ Linh Hàm thường xuyên chửi lén nàng là “bitch”.

Môn hạ của mình rốt cuộc sao lại toàn là kẻ dở hơi thế này?

Có thể quái đản hơn nữa hay không?

Nhưng từ kết quả Độc tâm thuật lần này, các người khác đều đã chủ động ẩn nấp, chắc là không xảy ra chuyện gì.

Dù sao cũng còn có Mạc tiên nhân quỷ quyệt dẫn dắt.

Mà dù có chuyện gì đi nữa, mình vẫn có thể hồi sinh lại, nên hắn hoàn toàn yên tâm.

“Vậy sắp tới ngươi đi theo ta đi.”

Chỉ có một mình Ấn Tuyết Nhi, hắn mang theo cũng rất tiện.

Nghe được câu nói này, trong mắt Ấn Tuyết Nhi tràn ngập niềm vui chiến thắng

“Được!”

Sau đó không hề e dè mà ôm lấy khuỷu tay hắn.

Hai người đi ra bên ngoài, đối diện hóa thân Tiểu Manh Long của Thương Long nữ đế vừa bay tới.

Nhìn thấy tư thế thân mật của hai người này, các Long tộc khác rất kinh ngạc, Thương Linh thì đã thấy riết thành quen.

“Ta định thu hồi bản thể chân thân.”

Thành Ca nhướng mày: “Vậy à? Vậy khi nào chúng ta khởi hành đi tìm Liệt Không Ma Đế?”

Hắn còn nhớ rõ quá trình Thương Linh muốn lấy bản thể về, trước tiên chính là tìm Liệt Không Ma Đế, kéo hắn xuống khỏi vị trí Chúa tể tốc độ.

Sau đó mình lên làm Chúa tể tốc độ, cuối cùng phối hợp với Tâm quy tắc giải cứu bản thể của Thương Linh ra.

Nhưng lần này Thương Linh lại lắc đầu: “Bây giờ không cần phiền phức đi tìm kiếm hắn khắp thế giới nữa.”

“Hả?”

“Sau khi từ Huyền giới trở về, ta cũng đã tìm được chân thân Thương Long bên trong tâm của Quy tắc tốc độ.”

Sau khi trở về đã bị việc của núi Cửu Thải Thiên Tinh làm cho mệt nhọc một tháng, sau đó lại vội vã chạy về Thương Long cốc, nàng cũng không rảnh làm chuyện khác.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội.

“Còn có việc này nữa à, phải làm như thế nào?” Thành Ca rất kinh ngạc.

“Chắc là bởi vì sức mạnh của Huyền Văn tốc độ của ngươi cũng thuộc về Quy tắc tốc độ, nó cùng với Tâm tốc độ hình thành nên một mối liên hệ kỳ diệu.” Chính Thương Linh cũng không chắc chắn lắm.

Chương 764.

Trước đây sau khi có được Huyền Văn tốc độ, Thương Linh đã bị Huyền Văn kia trói buộc lại với nhau.

Cũng bởi vì lần đó, nàng mới có thân hình Tiểu Manh Long.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, nàng là “Chúa tể Tiên Đế” mà Huyền Văn tốc độ của Thành Ca chủ động lựa chọn.

Có điều là thể lượng của Thành Ca so với toàn bộ Tiên giới thì hoàn toàn không thể so sánh được.

Huyền Văn của hắn tất nhiên cũng kém xa sức mạnh cường đại mà Tâm quy tắc của Tiên giới có thể cung cấp.

Cho nên, cái "Chúa tể Tiên Đế" của Huyền Văn tốc độ này, chẳng có gì là quan trọng.s

"Vậy kế tiếp ta có thể làm gì để giúp ngươi?"

"Cho ta thêm một chút Huyền Văn tốc độ để duy trì, như vậy ta chắc chắn có thể dựa vào liên hệ đó để triệu hoán chân thân trở về."

Thương Linh có thể mượn bao nhiêu sức mạnh từ Huyền Văn tốc độ, là do Thành Ca quyết định.

Dù sao thì Huyền Văn kia cũng chính là của hắn.

Sau khi hai người họ thỏa thuận với nhau xong, Thành Ca hoàn toàn thả lỏng trói buộc với Huyền Văn tốc độ.

Thương Linh nháy mắt liền được Huyền Văn trọng thứ bảy toàn lực gia tăng sức mạnh.

Thân hình Tiểu Manh Long tản ra ánh sáng tử kim của Huyền Văn, từng luồng sức mạnh thuộc về Huyền Văn tốc độ huyền ảo lan ra bốn phía.

Cách đó không xa, đám Long tộc Thương Tật, Thương Khung, Dực Không vốn dĩ chỉ đang căng thẳng nhìn chăm chú.

Nhưng rất nhanh đã rơi vào mê muội, từng người trở nên như si như say.

Dường như có thể cảm giác được có thứ gì đó mới lạ từ trên Huyền Văn kia.

Ở một nơi khác xa hơn, Thanh Long Đại Đế bình tĩnh nhìn Huyền Văn kia, sắc mặt cứng lại, đồng thời còn có chấn động khó có thể che giấu.

Một lát sau, một trận gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua.

Cỏ xanh trên vùng đồng bằng ở Thanh Long cốc đồng loạt cong người trước Tiểu Manh Long.

Ngay sau đó, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm rền.

Toàn bộ màn trời mở ra giống như bị xé rách, xuất hiện một vết nứt thật lớn.

Bên cạnh vết nứt đồng thời tản ra ánh sáng chói mắt đến cực điểm.

Ánh sáng kia chiếu lên trên người Thương Linh, một hư ảnh Thương Long thật lớn nhanh chóng thành hình, vờn xung quanh nàng.

Hư ảnh kia che trời lấp đất, kéo dài không biết bao nhiêu dặm.

Nếu như so sánh với nó, chân thân Thương Long của Thành Ca có vẻ như mini hơn nhiều.

Dù sao thì nàng mới là Thủy tổ Long tộc chân chính!

Hư ảnh kia càng ngày càng hiện rõ, càng lúc càng chân thật.

Một lúc lâu sau, chân thân Thương Long khổng lồ hoàn toàn hiện ra trước mặt tất cả Long tộc.

Mà mãi đến lúc này, khe nứt trên bầu trời kia rốt cuộc mới khép lại.

"Đại Đế!"

"Đây là chân thân của Đại Đế!"

"Ha ha ha, Đại Đế của tộc ta rốt cuộc cũng đã hoàn toàn trở về!"

"Thật là tốt quá!"

Tất cả Long tộc của Thương Long cốc hoan hô nhảy nhót, lại lần nữa rơi vào cảm giác mừng rỡ như điên.

Mà Thương Linh trên trời cao không hề dừng lại.

Khí tức của nàng tăng lên không ngừng, trực tiếp đột phá ngay tại chỗ.

Khương chưởng môn không thể nhìn thấy tình trạng bên trong cơ thể của nàng, nhưng cũng có thể đoán được nàng đang đoạt lại vị trí chúa tể của Quy tắc tốc độ.

Nếu đổi lại là những người khác, muốn cướp lấy vị trí Chúa tể quy tắc, bắt buộc phải xử lý Chúa tể trước đó.

Thương Linh căn bản không cần phiền toái như vậy.

Là sinh linh phối hợp với Quy tắc tốc độ, trời sinh nàng đã có sẵn sự thiên vị của Quy tắc tốc độ.

Ngay sau khi nàng hồi phục chân thân, Tâm của Quy tắc tốc độ bên kia đã bắt đầu chấn động kịch liệt.

Tại Ma giới xa xôi, Liệt Không Ma Đế vừa hoảng sợ vừa mờ mịt đứng dậy.

Hắn thậm chí không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết chính mình đang dần dần đánh mất quyền khống chế Tâm của Quy tắc tốc độ.

“Không!”

“Không thể như vậy được…”

Hắn bay vào khoảng không, tay chỉ lên trời phẫn nộ rít gào.

“Ta không phục!”

Nhưng mà hắn không phục cũng chả làm được gì.

Đây là Tâm Quy tắc tốc độ của Tiên giới chủ động lựa chọn, hắn rơi xuống khỏi vị trí Chúa tể một cách nhanh chóng, trở lại thành Chuẩn Đế Hậu Kỳ.

Mà trên vị trí Chúa tể kia, một gương mặt chậm rãi hiện ra.

Ngay vào giây phút xuất hiện, quyền khống chế của Thương Linh đối với Tâm Quy tắc tốc độ đã vượt qua cả Liệt Không Ma Đế trước đó.

“Thương Long tộc!”

Tuy rằng không biết là ai, nhưng tất cả Chuẩn Đế tu luyện Quy tắc tốc độ, giờ khắc này đều đã nhận ra.

Một Thương Long trở thành Chúa tể tốc độ!

Nhất thời, toàn bộ Lục giới đều chấn động vì điều này.

“Thương Long không phải đã sắp bị giết hết rồi sao?”

“Đúng vậy, ta nhớ rõ Thương Tật, Thương Khung triệu năm trước đã ngã xuống rồi mà?”

“Kỳ lạ, vậy mà vẫn còn Thương Long có thể thành Đế?”

“Rốt cuộc là Thương Long nào?”

Tiên Minh và Thánh Cung tầng cao đã nhận được tin tức từ sớm, không hẹn mà cùng lộ ra sát ý.

“Thương Long tộc vậy mà vẫn còn dư nghiệt như vậy?”

“Một Chúa tể tốc độ hèn hạ, không đáng lo, không thay đổi được sự suy vong của Long tộc.”

“Đúng vậy, hắn cũng không gây ra nổi sóng gió gì đâu.”

“Cũng không thể lơ là thiếu cảnh giác!”

“Tộc này chắc chắn sẽ thù hận chúng ta, nhất định phải nghĩ cách xóa bỏ Tốc Độ Đại Đế mới xuất hiện này!”

Thương Linh một lần nữa trở thành Đế, tiếng hoan hô tại Thương Long tộc rung trời.

“Một tộc có hai Đại Đế, ha ha ha ha!”

“Thương Long tộc chúng ta thế nào cũng vùng dậy!”

“Nữ Đế vừa mới đoạt lại vị trí Chúa tể, khí tức đã hoàn toàn không kém gì năm đó, thậm chí còn hơn thế nữa!”

Đám Chuẩn Đế Thương Tật, Thương Khung và Dực Không kích động tới mức rơi nước mắt.

Còn đám người Kim Long cốc và Thanh Long cốc bên cạnh cũng hâm mộ vô cùng.

Cho dù luôn muốn làm cha của tất cả Long tộc, nhưng hiện tại nhìn thấy Thương Linh khôi phục chân thân và thực lực, Thanh Long Đại Đế dù sao cũng vẫn lộ ra sắc mặt vui mừng.

Suy cho cùng, điều này có nghĩa là toàn thể sức mạnh của Long tộc trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng Thành Ca bên kia lại còn hơn cả vui mừng.

Cả người hắn giống như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ.

Bởi vì hắn phát hiện, cảnh giới Huyền Văn tốc độ của chính mình thế mà lại được tăng lên một cách thần kỳ.

Trên thực tế, ngay khi Thương Linh một lần nữa lấy lại được chân thân Thương Long quay trở lại Chuẩn Đế Hậu Kỳ, hắn đã nhận ra Huyền Văn tốc độ được rót vào một luồng sức mạnh thần bí.

Sức mạnh kia hắn vô cùng quen thuộc, chính là Tâm Quy tắc tốc độ của Tiên giới

Chẳng qua lúc đó sức mạnh không được tính là rất mạnh, không tăng sức mạnh Huyền Văn lên được bao nhiêu.

Nhưng sau khi Thương Linh biến trở về thành Đại Đế của Quy tắc tốc độ, hoàn toàn nắm quyền khống chế được Tâm Quy tắc tốc độ, sức mạnh hắn có được từ bên ngoài bắt đầu dâng trào mãnh liệt.

Luồng sức mạnh của Quy tắc tốc độ đến từ bên ngoài kia, nhanh chóng tăng cấp Huyền Văn Tốc Độ của hắn lên.

Cùng lúc đó, hạt giống ở trung tâm huyền phách được A Linh giao cho kia, cũng bắt đầu khỏe mạnh trưởng thành.

Quá trình này vô cùng huyền diệu, hắn có thể cảm giác được từng luồng Pháp Môn huyền ảo thuộc về tốc độ không ngừng xuất hiện ở trong đầu mình, khiến cho sự hiểu biết của hắn đối với quy tắc này cũng được tăng lên sâu sắc hơn nữa.

Vào lúc khí tức của Thương Linh ổn định lại, quá trình tăng lên của hắn cũng kết thúc.

Mà lúc này, hắn thình lình phát hiện, Huyền Văn Tốc Độ của mình đã không còn là trạng thái Huyền Văn, mà đã biến thành một phiến lá màu xanh non.

Phiến lá kia, treo trên chồi non hạt giống Huyền phách mới trổ ra.

Một phiến lá lẻ loi, thoạt nhìn yếu đuối mong manh, lại ẩn chứa sức mạnh vượt xa cả Huyền Văn tử kim trước đây!

Thành Ca cảm nhận một chút, ngay sau đó lộ ra sắc mặt mừng rỡ phát điên.

Tầng cấp của sức mạnh này, thế mà lại tương đương với hỏa lực của mấy người Viêm tộc năm đó!

Nếu như năm đó hắn đã có được sức mạnh cấp Huyền Văn Tốc Độ trong bí cảnh, vậy thì hắn căn bản không cần lấy ra cả bốn mươi chín Huyền Văn, càng không phải chết mất một lần.

Dựa vào Huyền Văn tốc độ gần như đồng cấp bậc này, có lẽ hắn đã đủ để chống lại mấy người của Viêm tộc kia!

Thành Ca không biết thế này có tính là Huyền Văn Bát Trọng không?

Nhưng hắn biết lần này mình đã kiếm được không ít!

Chương 765.

Lần tăng cấp này, hoàn toàn là ngoài dự định của Khương chưởng môn.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, không cần quá trình tu luyện.

Chuyện này rất thú vị.

Đầu óc của hắn lanh lợi hẳn ra, mình không thể chỉ dừng ở một cái Huyền Văn tốc độ thôi chứ.

Nếu Huyền Văn khác cũng có người "làm Chúa tể", vậy thì có phải là cũng có thể tiến hóa đến tình trạng giống như Huyền Văn tốc độ này của hắn?

Tuy nhiên có một điều kiện tiên quyết, một người cần phải đạt đến tầng cấp Tiên Đế, mới có thể đem đến sự lột xác to lớn cho Huyền Văn của hắn.

Tăng cấp mà Chuẩn Đế mang lại chung quy vẫn là quá nhỏ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thành Ca không nhịn được hướng về phía Thanh Long Đại Đế nơi xa.

Khà khà, Đại Đế này cũng là một Viễn Cổ Đại Đế, chắc chắn có thể giúp hắn tăng Huyền Văn Thủy lên tới "Bát Trọng".

Tức khắc, trong mắt hắn, Thanh Long Đại Đế ngay lập tức trở thành "Báu vật hiếm có".

Thanh Long Đại Đế tất nhiên cảm nhận được ánh mắt cực nóng của hắn.

Thân thể người phía sau tức khắc run lên.

Tại sao ánh mắt hắn nhìn mình lại vô lương tâm như vậy, hắn đang có ý nghĩ gì xấu xa đúng không?

Thương Long nữ đế chậm rãi hạ xuống từ trên trời cao, cũng nhanh chóng thu nhỏ lại thân thể.

Một lát sau, nàng biến hóa thành dáng vẻ con người.

Trước đó Thương Linh khẳng định mình đã từng là một trong năm mỹ nữ đẹp nhất Tiên giới, tuy rằng ngoài miệng Thành Ca nói không tin, nhưng trong lòng thực sự vẫn rất chờ mong.

Nói thật, hắn đã có tâm lý chuẩn bị gặp được một tuyệt thế mỹ nữ.

Hơn nữa, hắn cũng đã từng gặp không ít người đẹp.

Nhưng lúc này nhìn thấy được nữ nhân trước mắt, hắn vẫn khó có thể kiềm chế cảm giác tuyệt vời không thể nói nên lời.

Dáng người Thương Linh cao giống như hắn, một bộ váy dài màu lửa đỏ bao bọc đan xen vóc dáng hoàn hảo và duyên dáng của nàng, đặc biệt nửa thân người phía trên càng giống như trong tranh vẽ.

Khiến người khác lo lắng bộ ngực căng tròn no đủ kia lúc nào cũng có thể bị bung ra.

Mái tóc dài màu hạt dẻ xõa xuống như thác nước, tầm mắt Thành Ca lại chỉ tập trung lên khuôn mặt hoàn mỹ quá mức tinh xảo kia.

Đôi mắt nàng màu đỏ thẫm, ánh mắt lộ ra sự sắc sảo có thể nhìn thấu tất cả và hơi mệt mỏi, đồng thời lại tản ra vẻ quyến rũ chết người như ép buộc người ta phải tìm tòi khám phá.

Các Long tộc xung quanh thì không có gì đáng nói, thẩm mỹ của bọn họ là Long tộc, không có cảm giác gì đối với dáng vẻ con người.

Ấn Tuyết Nhi bên cạnh lại phát ngốc tại chỗ.

Cho dù là nữ nhân, nàng cũng khó sinh ra một sự ghen ghét nào đối với một kiệt tác hoàn mỹ trời cao đã thiên vị mà tạo thành như thế này.

Bởi vì… nàng biết đây không phải nhan sắc mà một nhân loại bình thường có thể có được.

Thành Ca còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đã bị Thương Linh chặn ngang ôm lấy.

Bên tai truyền đến nàng nhẹ giọng nỉ non: “Mấy năm nay… Cảm ơn ngươi!”

Nếu không có Thành Ca, có khả năng nàng vĩnh viễn cũng không thể khôi phục lại.

Một tia tàn niệm kia theo thời gian tiếp tục chuyển dời, rồi cũng sẽ hoàn toàn tiêu vong.

“Ta…”

Thành Ca chưa kịp đáp lời, miệng đã bị đôi môi đỏ tươi đẹp mê người kia lấp kín.

Thanh Long Đại Đế ở phía xa suýt chút nữa ngu người.

Tuy rằng trước kia Thương Linh làm việc lúc nào cũng tùy hứng, đôi khi thậm chí còn giống như dạo chơi nhân gian, nhưng trên thực tế chưa từng có một người nào có thể tiếp cận nàng.

Thậm chí ngay cả Yêu tộc, cũng chưa có ai có thể trở thành bạn bè thật sự của nàng.

Mặc dù bên ngoài trông có vẻ như nàng dễ tiếp xúc, nhưng thực sự vẫn luôn duy trì xa cách với người khác.

Vậy mà bây giờ, nàng lại chủ động hôn môi một người khác…

Thương Tật, Thương Khung, Dực Không, Mặc Ương của Thương Long cốc lúc đầu cũng hoảng sợ, nhưng ngay sau đó lần lượt nhếch miệng nở nụ cười.

Nếu như đổi lại là trước đây, bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng Thành Ca đại nghịch bất đạo.

Lão tổ của Thương Long và Thương Long Đại Đế vẫn là có khác biệt.

Nhưng bây giờ thì, bọn họ lại cảm thấy vui mừng không sao hiểu nổi.

Còn về Ấn Tuyết Nhi, nàng bỗng nhiên phát hiện kế hoạch mình và Khương chưởng môn sống chung với nhau gặp địch thủ chí mạng.

Nhất là sau nụ hôn dài dòng kia, Thương Linh còn vươn ngón tay mảnh dài chạm vào đôi môi đỏ, rồi sau đó còn cố ý tặng cho nàng một ánh mắt trêu tức.

Sau khi Long tộc vui vẻ tan đi, Thành Ca, Thương Linh, Thanh Long ba đại đầu sỏ họp lại cùng nhau.

“Ta quyết định, lập tức xử lý Mặc Lân và Ngọc Lân hai con sâu làm rầu nồi canh của Yêu giới!”

Nghẹn mấy chục tỷ năm, hiện giờ rốt cuộc đã khôi phục lại, Thương Linh hận không thể lập tức giết sạch.

Thành Ca bên cạnh lập tức gật đầu tán đồng.

“Không sai, hai tai họa này nên xử lý sớm, trước kia giữ bọn họ lại ăn tết là sai lầm của ta.”

Lão Thanh Long thiếu chút nữa phun ra một hớp nước.

Hai người các ngươi đang nói mê sảng gì vậy?

“Các ngươi điên rồi sao?”

Hắn vội vàng ngăn cản hai kẻ điên muốn lập tức ra cửa giết người này.

Hắn rít gào quát lớn: “Kỳ Lân tộc là Yêu giới có sức mạnh cường đại nhất, xử lý bọn họ, Yêu giới sẽ đại loạn!”

Thương Linh lạnh lùng chế giễu nói: “Giữ bọn họ lại, Yêu giới đúng là không loạn, nhưng Long tộc chúng ta lại suýt chút nữa bị diệt sạch!”

Thanh Long Đại Đế xém chút nghẹn lời.

Hắn chỉ có thể tận tình khuyên nhủ: “Mặc Lân và Ngọc Lân không dễ đối phó như các ngươi nghĩ, đừng quên, bọn họ cũng là viễn cổ sinh linh như chúng ta.”

“Cho dù ba tộc chúng ta liên thủ có thể miễn cưỡng đánh bại bọn họ, cũng không thể giết chết bọn họ!”

“Huống chi, Kỳ Lân tộc còn có nhiều Chuẩn Đế như vậy, còn nhiều hơn ba cốc Long tộc chúng ta cộng lại.”

“Lại còn thêm vài vị minh hữu đáng tin Khổng Tước, Cửu Vỹ, Bạch Hạc, Vạn Phệ kia nữa, đến lúc đó chúng ta sẽ tứ cố vô thân!”

Hắn vừa nói xong, Thành Ca không nhịn được sờ cằm.

“Cũng đúng, xem ra phải trừng trị hết cả đám người đồng lõa kia nữa.”

Đại Đế suýt chút nữa ngã quỵ: “Ngươi có thể đừng ăn nói khùng điên như vậy hay không? Ngươi cho rằng ngươi là ai, vô địch thế gian sao?”

Nữ Đế nghiêng đầu liếc hắn một cái, lạnh lùng cười: “Huyền Minh, ngươi quả nhiên vẫn sợ hãi giống như trước đây.”

Thanh Long Đại Đế giận đến tức ngực, bỗng nhiên hắn cảm thấy, nữ nhân này khôi phục lại cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Ai sợ, nếu không có ta, Long tộc đến một chút huyết mạch cuối cùng cũng không thể tiếp tục giữ lại!”

“Huống chi cho dù các ngươi may mắn xử lý được Mặc Lân và Ngọc Lân, chắc chắn cũng sẽ kinh động hai giới Tiên Ma, đến lúc đó toàn bộ đều sẽ bị xâm lấn!”

“Cứ thử xem.” Thành Ca thầm nói ta còn ước gì màn trình diễn kia xảy ra nữa đây.

Thanh Long Đại Đế kêu lên một tiếng hận sắt không thành thép, ở trong mắt hắn Khương Thành và Thương Linh chính là hai đồ ngốc nóng lên chỉ biết làm bừa.

Mình không thể nhìn bọn họ chôn vùi cục diện tốt đẹp trước mắt.

“Nghe ta khuyên một câu, cứ khiêm tốn mà phát triển trước đã, việc ngươi trở về và Thương Linh khôi phục, trước mắt chưa truyền ra bên ngoài, lúc này các ngươi vẫn là con át chủ bài được giấu trong bóng tối.”

Lời này của hắn làm cho Thương Linh cảm thấy rất nực cười.

“Ta đoạt vị trí Chúa tể tốc độ trở về, ngươi cho rằng hai giới Tiên Ma sẽ không phát hiện được?”

“Huống chi, trước khi bọn ta tới nơi này, Khương Thành đã dẹp yên toàn bộ Ma Tu ở Thương Long Cốc bên kia, muốn khiêm tốn cũng không được nữa.”

“Ngươi ngươi, ngươi nói cái gì?” Tròng mắt Đại Đế suýt chút nữa lọt ra bên ngoài.

Hắn vội vàng truy vấn: “Trấn Long Thành của Thương Long Cốc bên kia, là do Đồ Yểm Ma Đế tọa trấn, ngươi xử lý hắn

luôn rồi?”

Thành Ca xòe tay ra: “Chứ sao nữa?”

Đại Đế không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiểu tử này thật không hổ danh là Đế cảnh Thu Cát Giả!

Mới vừa trở về đã lập tức xử lý một Đế cảnh, có thể cho trái tim hắn một sự ấm áp còn lại không?

Nếu hắn biết Thành Ca trước đó còn xử lý mười vị Đại Đế Linh giới, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Hắn than khóc một tiếng, “Xem ra các ngươi đúng là không cúi đầu che giấu được rồi!”

Chương 766.

“Xem ra Thanh Long cốc sẽ lại đóng cửa lần nữa trong một thời gian dài.”

“Chúng ta phải chuẩn bị cho sự phòng thủ lâu dài.”

Lão Thanh Long không phải là không có máu can đảm.

Là một viễn cổ sinh linh, hắn đã từng tham gia rất nhiều trận chiến.

Chỉ là hắn hiểu rõ cục diện của hai giới Tiên Ma.

Hắn để tâm đến sự duy trì của tam cốc Long tộc, suốt chục tỷ năm nay chỉ có thể làm việc cẩn thận, lo sợ huyết mạch của Long tộc sẽ bị cắt đứt.

Thành ca và Thương Linh bất lực nhìn nhau, Thanh Long này không có lòng tin vào mình.

“Nếu đã như vậy, Huyền Minh ngươi cứ tiếp tục ở lại phòng ngự đi, chúng ta tự mình làm.”

Thương Linh không muốn tiếp tục kiên nhẫn nữa.

Nhất là khi lực chiến đấu của Thành ca đã bày ra trước mắt, nàng cần gì phải khuất phục chịu đựng?

Thanh Long Đại Đế định đáp trả nhưng bị Thành ca ngăn lại: “Ha ha, ta cảm thấy lời của Thanh Long đế cũng có lý đấy

chứ.”

Lời vừa thốt ra, không chỉ bản thân Huyền Minh mà ngay cả Thương Linh cũng giật mình ngạc nhiên.

“Khương Thành, ngươi đang nói cái gì vậy, ngươi vậy mà lại đồng ý với Huyền Minh?”

Làm ơn đi, những năm này đi theo ngươi, ta cũng bị dọa không ít đâu.

Nói về việc liều lĩnh thì hắn đứng đầu, người khác cách ba sào cũng không theo kịp.

Thanh Long đế trái lại được an ủi: “Ha ha trẻ nhỏ dễ dạy, nhịn một lúc trời yên biển lặng, ngươi cuối cùng cũng đã hiểu ra.”

Thành ca ngăn Thương Linh đang muốn nổi giận lại, cười nói: “Nhưng việc làm của chúng ta vừa rồi náo loạn lớn đến vậy, bên ngoài chắc cũng đang không ngừng suy đoán biết đâu ta và Thương Linh đã một thân đẫm máu trở về.”

“Đúng vậy, đây cũng là một vấn đề.”

Nói đến chuyện này, đến Thanh Long đế cũng phải đau đầu.

Thành ca liền dụ dỗ: “Cho nên vẫn cần nhờ ngươi trợ giúp bọn ta một chút.”

Đại Đế sửng sốt: “Trợ giúp thế nào?”

“Ngươi đến Vạn Yêu cung, triệu tập Yêu đế lại mở một cuộc họp, giải thích với bọn họ một chút về sự việc xảy ra ngoài ý muốn ở Thương Long cốc, cũng như việc đột phá Yêu đế tốc độ.”

Là một trong những thành viên của Thiên Bộ, Thanh Long Đại Đế có thể mở một cuộc họp với tất cả Yêu đế bao gồm cả Kỳ Lân, Hỏa Phượng và Côn Bằng tại Vạn Yêu cung.

“Giải thích?”

Thanh Long Đại Đế không hổ là gừng càng già càng cay, lập tức phản ứng lại ngay.

“Ý của ngươi là bịa chuyện lừa bọn họ để phe Kỳ Lân buông lỏng phòng bị đối với chúng ta?”

“Không sai, nói chuyện với Đại Đế quả thực rất tiết kiệm thời gian.” Thành ca không ngại tán thưởng.

Đại Đế lập tức đắc ý: “Ha ha ha, đương nhiên là vậy, ngươi cũng không nhìn thử xem ta là ai chứ?”

Sau đó hắn bắt đầu suy nghĩ, phải lấy cái cớ như thế nào, mới có thể lừa gạt được bọn họ.

Trận chiến ở Thương Long cốc kia, nếu có thể tính lên đầu mình thì tốt rồi.

Như vậy thì ai cũng không ngờ tới Khương Thành đã quay trở về.

Còn như việc Thương Linh đoạt lại vị trí Yêu đế, chỉ cần ngậm miệng, nói chính mình cũng không biết là chuyện gì, chắc là một Thương Long vô danh nào đó lưu lạc bên ngoài.

Bằng cách này bên ngoài sẽ hoàn toàn không biết về sức mạnh đã được tăng vọt của Long tộc.

Tiếp theo thì vẫn có thể từ từ ẩn nấp rồi.

Ẩn mình đến vài năm sau, khi hai tộc Tiên Ma bắt đầu suy yếu, Long tộc sẽ lại có thể tái xuất lần nữa, tuyệt vời biết bao nhiêu?

“Tuyệt, rất tuyệt!”

“Nên làm vậy mới đúng, ta sẽ truyền tin, triệu tập đại hội Thiên Bộ”

Hắn không nhịn được tự thán phục suy tính của chính mình.

Thành ca nhận thấy tâm trạng của hắn không tệ, liền tranh thủ thời cơ đưa ra một đề xuất rất có tính xây dựng khác.

“Đừng nóng vội, ta vẫn còn một chuyện nữa.”

“Có chuyện gì?”

“Là thế này, ta còn một cơ duyên tốt dành cho ngươi.”

“Cơ duyên?”

Đại Đế sửng sốt, ngửa mặt cười lớn, tiếng cười vang khắp bốn phía.

“Ha ha ha ha…”

“Dựa vào ngươi? Còn muốn tặng ta cơ duyên?”

“Khi ta tung hoành Tiên giới, còn không biết lúc đó ngươi đang ở đâu?”

Hắn là một viễn cổ sinh linh đã tồn tại từ thời Tiên giới còn sơ khai, có cơ duyên gì mà hắn chưa từng gặp chứ?

Khương Thành có quái dị cỡ nào, trong mắt hắn cũng chỉ là một hậu bối.

Hậu bối lại muốn đưa đến cho mình một cơ duyên, chuyện này không phải khiến hắn cười đến rụng răng sao?

Thành ca chẳng mảy may quan tâm đến giọng điệu chế giễu của hắn.

Không có cách nào khác, vì để kéo lão Thanh Long cùng nhập hội, gia nhập vào hàng ngũ Chúa tể huyền văn của mình, cho hắn đắc ý một chút vẫn là việc có thể chấp nhận được

Hắn tự phóng ra huyền văn thủy của mình.

Ngay khi nhận thấy khí tức cuồn cuộn của huyền văn kia lộ ra, mắt của Huyền Minh mở lớn.

“Lúc nãy không phải ta thấy ngươi có huyền văn tốc độ sao?”

“Sao lại xuất hiện cả huyền văn thủy nữa?”

Hắn có thể đoán được Thành Ca cũng là Quy Lai Tiên trở về từ huyền giới, nhưng đột nhiên lại xuất hiện hai huyền văn, chuyện này vẫn là nằm ngoài nhận thức của hắn.

Không phải đã nói mỗi người ở Huyền giới chỉ sở hữu một huyền văn sao?

“Hầy, khi ta đang tu luyện huyền văn thì gặp phải một chút chuyện ngoài ý muốn, nên hơi khác so với những Quy Lai Tiên khác, ta có nhiều huyền văn hơn bọn họ một chút.”

Thương Linh đứng ngay bên cạnh nhếch môi, thầm châm biếm.

Ngươi đâu chỉ nhiều hơn một chút, nhiều hơn một đống thì có.

“Còn có chuyện như vậy nữa sao?”

Đại Đế có chút sửng sờ, hắn chưa từng xem qua huyền văn, cho nên hắn thực sự không hiểu.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt hắn bỗng nhiên sáng rỡ, nét mặt hiện ra vẻ vui mừng khôn xiết.

“Lẽ nào huyền văn này của người có thể tặng lại? Cơ duyên mà ngươi nói đến chính là đưa cho ta huyền văn này?”

Thành Ca thầm nhủ ngươi nghĩ cái rắm.

Chưa nói đến việc không thể mang huyền văn cho người khác, cho dù có thể ta cũng không cho ngươi, còn có rất nhiều môn đệ của Phi Tiên môn đang gào khóc đòi ăn kia kìa.

“Huyền văn này của ta không thể tặng cho người khác, nhưng vẫn có thể cho người khác hưởng chút lợi ích.”

Nghe nói không cho được, Đại Đế tỏ ra có chút thất vọng.

“Hưởng lợi? Là lợi ích gì?”

“Chính là buộc ngươi và huyền văn của ta lại một chỗ, như vậy sau này ngươi có thể sử dụng một phần sức mạnh huyền văn của ta.”

“Còn có chuyện tốt như vậy sao?”

Đại Đế rất phấn khích nhưng ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại.

Chuyện tốt như vậy, tiểu tử này sao lại có thể cho mình?

Huyền Minh không phải kẻ được cho vài thứ tốt thì trở thành kẻ ngốc, ai mà chẳng biết hắn là kẻ mưu mô nhất trong Yêu giới.

Sau khi ngẫm nghĩ một chút, hắn bừng tỉnh ra.

“Ta nghe nói huyền văn là phiên bản thu nhỏ của tâm quy tắc, ý của ngươi là muốn ta trở thành Chúa tể huyền văn thủy của ngươi?”

“Đúng vậy, nghe thôi là đã thấy nở mặt nở mày rồi đúng không?”

“Nở mày nở mặt cái đầu ngươi.”

Đại Đế lập tức nổi giận.

“Ngươi thật ảo tưởng, quả nhiên còn muốn leo lên trên đầu ta?”

Thành ca vẫn muốn cố gắng thêm chút nữa: “Có thể thương lượng mà, cũng đâu có thiệt hại gì tới ngươi đâu.”

“Sao lại không thiệt hại chứ?”

Đại Đế lập tức ngắt lời hắn: “Ta là chúa tể thủy của Tiên giới, chỉ dựa vào huyền văn giẻ rách của ngươi mà cũng xứng để ta thống trị?”

“Phải chăng ngươi còn muốn ngang hàng với tiên giới?”

“Đây là sự sỉ nhục đối với ta”

“Chuyện này không cần nhắc đến nữa, nếu không đừng trách ta trở mặt.”

Nói xong hắn liền bay ra khỏi Thanh Long cốc, bắt đầu triệu tập các Yêu đế khác.

Sau khi hắn rời đi, Thương Linh mới khúc khích cười.

“Huyền Minh sẽ hối hận sớm thôi.”

“Vậy à, sao thế?” Bản thân Thành ca cũng cảm thấy không còn hi vọng gì.

“Ngươi không biết sao?”

“Thực ra sau khi buộc lại cùng với huyền văn của ngươi, ta có thể sử dụng sức mạnh huyền văn tốc độ của ngươi, cũng có nghĩa là trở thành Quy Lai Tiên.”

Thương Linh đắc ý làm ra dáng vẻ cáo trộm được gà.

Chương 767.

“Lại còn có chuyện như vậy?”

Thành ca rất đỗi kinh ngạc.

Hắn thực sự không biết huyền văn của mình còn có loại hiệu lực này.

“Đương nhiên rồi”

Thương Linh đắc ý nói: “Mặc dù ta không có huyền phách nhưng những năng lực tương đương với Quy Lai Tiên hiện tại ta đều có thể có được dễ như không.”

Ngược lại, nàng không có huyền lực của Quy Lai Tiên.

Nhưng sức mạnh thực sự của Quy Lai Tiên lại không nằm ở huyền lực.

Mà là dựa vào sức mạnh quy tắc cấp độ cao hơn của huyền văn, để phá Pháp Tắc không gian của kẻ địch.

Bây giờ thứ Thương Linh có được chính là loại năng lực này.

"Ngươi chưa từng nỗ lực luyện lần nào, trên đời làm sao có thể có chuyện tốt đẹp như vậy?"

Trong lòng Thành ca hơi hụt hẫng một chút.

Mẹ nó chứ, người này rõ ràng chưa từng tu luyện huyền lực ngày nào.

Ca đây tại Huyền giới tốt xấu gì cũng phì phò Phụ Linh hơn ngàn lần, còn ăn rất nhiều Huyền Nguyên Quả, cũng luyện hóa vô số Bí Không Thánh Sa đó hiểu không?

Ngươi không hề bỏ ra chút công sức nào, vậy mà vẫn có thể ngồi không hưởng lợi?

Thiên lý ở đâu?

Hắn hoàn toàn quên rằng, huyền văn của mình lúc nãy có thể thăng cấp cũng là nhờ vào lợi ích lấy được từ Thương Linh, cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

"Có lẽ đây gọi là may mắn của ta, ngươi không thể không phục."

"Với lại sức mạnh của ta còn mạnh hơn Quy Lai Tiên một chút."

Thương Linh vừa cười vừa vỗ vai hắn, đắc ý nói: "Bởi vì huyền văn tử kim của ngươi mạnh hơn nhiều so với Quy Lai Tiên."

Đúng vậy, cùng là Huyền văn thất trọng, thế nhưng Huyền văn của Thành ca lại là huyền văn tử kim.

Mà bây giờ đã gần như sắp tiến hóa lên trọng thứ tám, đương nhiên sẽ phải mạnh mẽ hơn Quy Lai Tiên.

Nghĩ kỹ lại, Thương Linh có thể dựa vào sức mạnh huyền văn của hắn không phải nghĩa là nàng cũng sở hữu một huyền văn

hay sao?

Cho nên sở hữu năng lực đặc biệt của Quy Lai Tiên, về cơ bản là chuyện đương nhiên.

“Đệch, sao ngươi không nói sớm?”

Cảm khái mà nói đây thực sự là cơ duyên tuyệt vời đối với Thanh Long đại đế!

Sớm nắm được điều này, khi nãy Khương chưởng môn đã có thể dễ dàng thuyết phục Thanh Long Đại Đế.

Còn cần nghĩ cách thuyết phục hắn làm gì nữa?

Thẳng thắn nêu ra ích lợi của huyền văn, rồi thẳng thừng hỏi một câu ngươi muốn hay không!

“Tại sao ta phải nói?”

Thương Linh lãnh đạm trả lời: “Huyền Minh thăng cấp hay không, liên quan gì tới ta?”

Nàng chính là không ưa Thanh Long Đại Đế.

Nếu không phải việc này có lợi cho Khương Thành, thậm chí nàng còn hi vọng Huyền Minh cả đời đừng bắt kịp.

“Được rồi, chúng ta cũng nên xuất phát đến Vạn Yêu cung thôi.”

Thành Ca kinh ngạc nói: “Ngươi biết ta muốn làm gì sao?”

“Đương nhiên, ngươi đột nhiên đồng ý với Huyền Minh, tất nhiên là muốn lợi dụng hắn làm chút chuyện gì đó.”

Thương Linh cũng cực kì thông minh, nàng đã nhìn thấu được ý đồ của Thành Ca.

“Ngươi muốn dựa vào thời cơ này, lợi dụng hắn tập hợp các quỷ vương của phe Kỳ Lân đến chung một chỗ để quét sạch đúng không?

Quyết định điên rồ này, cũng chỉ có nàng mới có thể hiểu nổi.

Suy cho cùng, nàng cũng đã được chứng kiến những chiến tích khủng khiếp của Thành Ca.

Thành ca nhún vai: “Không sai, đây là cách tốt nhất, hơn nữa cũng không ai có thể trốn thoát, không phải sao?”

Sau khi đưa ra quyết định, hai người để Huyền Hải, Ngao Dương đang bị thương ở lại Long tộc giữ nhà.

Sau đó hắn bay ra khỏi Thanh Long cốc.

Một đường bay thẳng đến khi cách Vạn Yêu cung không còn xa, Thành Ca đột nhiên dừng lại

“Sao thế?” Thương Linh hỏi.

“Nếu ta nhớ không lầm, bên dưới chính là lãnh thổ của Tước tộc?”

“Đúng vậy, Tước tộc, Nhạn tộc, Ưng tộc, Hạc tộc hầu hết các loại phi cầm đều sinh sống tại khu vực này.”

“Vậy để ta đi tìm gặp vài đồng đội cũ trước đã.”

“Đồng đội?”

Thương Linh tự nhủ ngươi từ khi nào mà có đồng đội vậy?

Sau đó liền phản ứng lại ngay.

“Ngươi không phải đang nói đến Tước yêu do Tước Mi dẫn đầu đó chứ?”

Nàng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Bọn Tước yêu này nàng đã từng gặp.

Nói về sức chiến đấu, bọn họ thậm chí còn không thể đánh bại những yêu quái cùng cấp bậc khác, đây là đám yêu thấp nhất Yêu giới.

Xưa kia theo Thành ca từ núi Tiên Yêu ra trận, bọn họ chưa từng sát hại một kẻ địch nào, vì vậy chỉ xem như tham gia cuộc vui làm người cổ vũ.

Vậy mà cũng được tính là đồng đội nữa hả?

Thành ca ngược lại rất trông mong.

“Đúng vậy, dẫn bọn họ theo sẽ thêm phần náo nhiệt.”

Hắn thực sự rất xem trọng đội cổ vũ giỏi nhất Yêu giới này, bằng không thì có làm màu cũng sẽ không có được không khí như vậy.

“Ngươi chắc là có náo nhiệt?”

Chứ không phải là bị ép náo nhiệt.

Thương Linh khinh thường liếc hắn một cái: “Phẩm vị của ngươi tăng lên từ khi nào vậy?”

Thành ca nhún vai, không hề thấy xấu hổ.

“Lần này chúng ta trở về từ Huyền giới, sau này vẫn còn rất nhiều trận chiến, đương nhiên cần phải đem theo người để phô trương thanh thế chứ!”

Năm đó sau khi rời khỏi núi Tiên Yêu, Tước tộc đã quay về lãnh thổ của mình.

Lúc này ở phía dưới, bên cạnh một con suối trong khu rừng rậm ven sông, lão Vân Tước cấp Kim Tiên đang phổ cập kiến thức lịch sử Tước tộc cho đám yêu tước hậu bối sinh sau gần trăm ngàn năm.

“Tuy rằng Tước tộc chúng ta bây giờ sa sút như thế này nhưng thực ra trước đây, chúng ta đã từng có thời gian vô cùng huy hoàng!”

“Vào thời kỳ đỉnh cao, Tước tộc chúng ta đã từng lừng danh Yêu giới, các tộc khác đều ngưỡng mộ…”

Đám yêu tước nhỏ chút chít chưa từng nhìn thấy thế giới nông sâu ra sao, vô cùng kinh ngạc.

“Không phải Tước tộc chúng ta sức chiến đấu yếu nhất sao?”

“Đúng vậy, Ưng tộc và Nhạn tộc sát bên thường xuyên cười nhạo chúng ta là nỗi sỉ nhục của Yêu giới…”

“Với lại lãnh địa của chúng ta càng ngày càng nhỏ, hiện nay chỉ còn lại hơn trăm dặm, dáng dấp vang danh Yêu giới ở đâu ra chứ?”

“Ông nội Vân Cung, ngươi đang lừa chúng ta phải không?”

“Đúng vậy, ông nội Vân Cung thường hay nói lung tung, thỉnh thoảng còn khoe khoang rằng mình từng đến Tiên giới, đúng thật là quá nực cười.”

Lão Vân Tước nghe những lời nghi ngờ của hậu bối, chớp mắt nóng nảy lên hẳn.

Hắn gào lên: “Những gì ta nói đều là sự thật!”

“Hàng triệu năm trước, chúng ta theo chân Thương Thành Đại Đế của Thương Long tộc xuất chinh, chém giết vô số Tiên Vương và Chuẩn Đế của Tiên giới.”

“Những việc này các ngươi ra ngoài hỏi thăm một chút là biết ngay có hay không.”

Trong mắt hắn hiện lên một tia hồi ức: “Sức mạnh của Thương Thành Đại Đế đúng là thiên hạ vô song, giết Tiên đế dễ như trở bàn tay.”

“Sát cánh bên hắn là những người tài giỏi thuộc Long tộc, Hổ tộc, Viên tộc, Phượng tộc, Nhân tộc, nhưng Tước tộc chúng ta mới chính là đồng đội chiến đấu thân cận nhất của hắn.”

Hắn chưa kịp nói xong thì đã bị cắt ngang bởi tiếng cười của các yêu tước nhỏ.

“Thương Long tộc đã bị tiêu diệt, làm gì còn có Thương Long đế?”

“Chưa từng nghe qua cái tên Thương Thành này, xuất chinh núi Tiên Yêu chắc cũng là giả.”

“Đúng vậy, ta đã từng hỏi Ưng tộc và Nhạn tộc, bọn họ đều nói làm gì có chuyện này.”

“Mọi người đều nói năm đó tiến đánh Tiên giới là Ngọc Lân và Mặc Lân Đế, không phải là Thương Thành Đại Đế”

“Cái đó mới là giả.” Hắn tức giận đập cánh.

“Chỉ dựa vào Ngọc Lân và Mặc Lân? Bọn hắn sợ Tiên giới còn không hết, làm gì dám xuất chinh núi Tiên Yêu?”

“Họ đang bóp méo lịch sử.”

“Bây giờ phe Kỳ Lân cai quản Yêu giới, năm đó bọn họ đều là kẻ thù của Thương Thành Đại Đế, cho nên mới không biết xấu hổ chiếm đi chiến tích của hắn.”

Hắn trầm mặc, có chút không chấp nhận: “Hiện tại đám hậu bối này đều bị lịch sử đã được thay đổi kia lừa gạt, sợ rằng trăm triệu năm sau sẽ chẳng còn ai nhớ đến vị hoàng đế bất khả chiến bại một thời…”

Hắn vừa nói xong, có vài tiếng chế nhạo cách đó không xa truyền đến.

“Giỏi lắm, Vân Cung, ngươi dám phỉ báng chư vị Đại Đế Kỳ Lân, Cửu Vĩ, Bạch Hạc”

“Ngươi biết tội của ngươi chưa?”

Tại phía rừng rậm ven sông bay ra vài Kim Tiên Ưng tộc.

Chương 769: Đưa các người đi làm việc lớn

“Là các ngươi!”

Vân Cung kinh ngạc, hắn không ngờ được rằng những lời vừa rồi lại bị người Ưng tộc nghe lén được.

Thế thì coi như xong.

Mấy năm gần đây, Tước tộc sa sút đến cực điểm, cùng lúc đó còn còn chịu sự xâm chiếm của Ảnh tộc.

Nhưng quan trọng hơn chính là mối quan hệ của bọn họ với Khương Thành.

Sau khi Khương Thành biến mất, đám yêu tộc đã từng đi hắn đều bị phe phái của Kì Lân thanh toán hết.

Tam đại Long tộc còn thảm hơn, suýt chút nữa bị diệt tộc.

Mà những kẻ khác như Tam Nhãn Hổ, Chiến Hầu Vương, Lâm Ninh hay các bộ tộc Sơn Canh như Hổ tộc, Viên tộc, Phượng tộc, Dương tộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Tuy rằng những tộc đàn này đều có Đại Đế trấn thủ nhưng Kỳ Lân tộc vì muốn chèn ép bọn họ còn không tiếc dẫn sói vào nhà.

Bọn họ liên thủ với hai giới Tiên Ma để chiếm cứ lấy những vùng lãnh thổ rộng lớn của những tộc đàn này.

Về phần Tước tộc, bọn họ không bị tiêu diệt là vì bọn họ quá mức yếu đuối.

Bọn họ yếu đến nỗi khiến Kỳ Lân tộc còn không dậy nổi hứng thú nhắm làm mục tiêu.

Bọn họ chỉ thuận miệng thông báo cho Bạch Hạc Đại Đế một câu, vận mệnh của Tước tộc trong triệu năm sau đã bị định

đoạt.

Tước Mị – chuẩn đế duy nhất của Tước tộc và một số yêu vương yêu tôn trong tộc đều bị bắt đến Bạch Hạc cung làm nô lệ.

Mà trong mấy năm nay, những tước yêu còn lại cũng chịu nhiều chèn ép áp bức, lãnh địa sống của bọn họ bị thu hẹp lại, vốn là hơn mười ngàn dặm nhưng bây giờ thu lại chỉ còn mấy trăm dặm.

Từ trước Tước tộc luôn yếu ớt, bây giờ mấy yêu tộc gần đó còn dựa hơi Bạch Hạc cung nên chèn ép các nàng đủ đường, còn tỏ vẻ hợp tình hợp lý, danh chính ngôn thuận.

Hiện tại, những tước yêu còn lại cũng đang phải đối mặt với nguy cơ diệt vong.

“Hừ, hừ, Vân Cung ngươi xong rồi.”

Mà mấy tên Ưng tộc vui sướng khi thấy người gặp nạn liền bay qua.

“Những lời ngươi vừa nói bọn ta đã lập tức truyền đến Bạch Hạc cung rồi, xem ra lần này có trò hay để thưởng thức rồi.”

“Ha ha, còn không nhanh khoanh tay chịu trói?”

Vân Cung hồn bay phách lạc, sắc mặt sầu thảm, hắn biết lần này hắn xong thật rồi.

Nhưng hắn cũng biết dù không có cái cớ hôm nay, đám Ưng tộc này muốn đẩy hắn vào đường chết thì cũng dễ như bỡn.

Vân Cung bị vài tên Ưng tộc đến áp giải, hắn không khỏi quay đầu lại nhìn mấy tước yêu còn nhỏ đang vô cùng hoảng sợ ở phía sau.

Trong giây lát, hắn vùng vẫy, trừng mắt nhìn tên Ưng yêu.

“Các ngươi mau nói cho bọn họ, điều ta vừa nói ban nãy có đúng hay không?”

“Mấy việc này vào cả triệu năm trước, chẳng phải các ngươi cũng từng trải qua rồi sao?”

“Nói cho bọn họ biết sự thật đi.”

Sắc mặt mấy tên Ưng yêu hơi mất tự nhiên một lúc nhưng ngay sau đó chúng bật cười.

“Sự thật cái gì?”

“Khương Thành Đại Đế cái chó má gì, bọn ta đều chưa từng nghe qua, chẳng phải đều do ngươi bịa ra à?”

Vân Cung nghe mấy lời đổi trắng thay đen ngang ngược này, tức giận thiêu đốt chút lý trí còn sót lại cũng đem đến dũng khí.

Hắn nghểnh cổ nhổ một bãi nước bọt.

“Không biết xấu hổ! Các ngươi có dám lấy danh nghĩa tộc đàn ra thề không?”

Vài tên Ưng yêu tức giận.

“Đã cho ngươi mặt mũi, còn thề à?”

Tên Ưng yêu cầm đầu đi tới giáng xuống một bạt tai thật mạnh.

Nhưng âm thanh giòn rã nhưng trong tưởng tượng không hề xuất hiện bởi vì cánh tay của tên Ưng yêu cầm đầu đã bị kẻ khác giữ lại.

Kẻ kia ở cách Vân Cung khoảng một thước.

“Xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Thành Ca – người vừa đột ngột xuất hiện không được tốt.

Tước tộc là người cổ động cũng là đồng đội của hắn, thế mà mấy tên Ưng yêu này lại dám động vào người của hắn ư?

Vân Cung vốn đã nhắm hai mắt sẵn sàng chịu đòn, nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc hắn không khỏi mở to hai mắt.

Trong chốc lát, hắn khó tin há hốc mồm, trong lòng vừa vui mừng vừa thấy tủi thân.

“Ngươi, ngươi, ngươi…”

Hắn vừa mới mở miệng thì đã rơm rớm nước mắt, mấy lời đằng sau cũng không thốt ra được nữa.

Bóng dang kia vô cùng quen thuộc, là người cùng hắn sớm chiều ở chung.

“Ngươi là ai?”

“Dám ra mặt thay Tước tộc, muốn chết sao?”

Lúc này Khương chưởng môn đang ở hình thái người thường, mặc dù Vân Cung có thể nhận ra nhưng mấy tên Ưng tộc thì không thể nhận ra được.

Hắn cũng lười phải tiếp chuyện với mấy tên Ưng yêu kia, thần niệm nhanh chóng được mở ra.

Hắn rất nhanh phát hiện ra số lượng Tước yêu ở xung quanh còn không đến nổi trăm mạng.

Mà phạm vi sống của bọn họ cũng chỉ còn mấy trăm dặm mà thôi.

Phạm vi nhỏ như vậy, một yêu vương bình thường muốn khai triển toàn bộ yêu thể cũng không thể để được hết.

Sao lại thảm hại như vậy?

Hắn không nghe được đoạn đối thoại lúc trước của bọn hắn nên đành hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy?”

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng có trỏ mũi vào chuyện của người khác.”

Đám Ưng yêu không biết hắn là ai nhưng có thể cảm nhận được thực lực thâm sâu của hắn nên đều trở thành miệng hùm gan sứa.

Trong khi đó, Thành Ca đã nhờ vào “Độc tâm thuật” hiểu rõ được ngọn nguồn.

Cho nên hắn đến cả suy nghĩ do dự cũng lười, trực tiếp phất tay một cái.

Thế là trong phút chốc, mấy tên Ưng yêu đã tan thành tro bụi, không sót lại một chút dấu vết nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám Tước yêu còn nhỏ phía sau sợ hãi, thét lên chói tai.

Nhưng mà Vân Cung không hề thấy sợ hãi thậm chí còn xúc động mà nước mắt giàn giụa.

“Đại đế, cuối cùng ngươi cũng trở lại… hu hu hu….”

Thấy vậy, đám Tước yêu nhỏ vô cùng ngạc nhiên.

Còn ở đằng xa, mười mấy con Tước yêu cấp Huyền tiên và Thiên tiên đang ở trong rừng rậm cũng dè dặt bước đến.

Sau khi nhìn thấy gương mặt của Khương Thành, các nàng đều đứng ngẩn ra đó.

Chợt các nàng khóc lên như phát điên.

“Đại đế.”

“Thương Thành đại đế.”

“Hu hu hu, bọn ta đều luôn mong ngóng ngươi trở về…”

“Bọn ta biết nhất định ngươi sẽ nhớ đến bọn ta.”

Mà ở bên kia đám Tước yêu nhỏ vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Vị kia là Thương Thành Đại Đế sao?

Hắn có tồn tại thật sao?

Không phải là giả?

Nhưng mà nhìn qua hắn đâu có giống một pho tượng uy nghiêm đáng sợ, tản mát hơi thở của yêu tộc đại đế.

Để đỡ lấy Vân Cung, Khương Thành không e dè dang rộng hai tay mà ôm lấy hắn.

“Xin lỗi, là ta đến muộn, là do ta không cân nhắc chu toàn.”

Mà Thương Linh đang đứng lẳng lặng phía sau, ánh mắt hiện lên vô cùng quỷ dị.

Lấy thực lực của Khương Thành ngay hôm nay, cũng không quá khi gọi hắn là bất khả chiến bại trong Lục giới, hắn chính là kẻ đứng đầu.

Mà ngược lại, đám Tước yêu này không đáng được nhắc đến, bọn chúng chỉ có thể được coi như cát bụi mà thôi.

Nhưng lúc này đây, hắn còn vô cùng nghiêm túc nhận lỗi với bọn họ…

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra, vì sao đệ tử của Phi Tiên Môn, Ngao Dương, Nha Tử và Chiến Hầu Vương đều trung thành với hắn như vậy.

Rõ ràng không phải vì nịnh bợ.

Thực chất, hắn hoàn toàn khác biệt với Chung Thác.

"Mấy năm nay đã khiến các ngươi chịu khổ rồi…"

Thành Ca cũng đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ một câu đơn giản như vậy nhưng lại khiến đám Tước yêu càng khóc càng to.

Một lúc lâu sau, đám Tước yêu mới bình ổn được cảm xúc.

"Đại đế, bọn ta biết ngươi nhất định sẽ trở về."

"Lần này ngươi muốn đại sát tứ phương sao?"

Thành Ca gật đầu, cười nói: "Đương nhiên, lần này ta đến là để tiếp tục đưa các ngươi đi làm việc lớn."

"Không biết các ngươi có bằng lòng hay không?"

Làm việc lớn?

Đám Tước yêu năm đó đi theo hắn run lên vì phấn khích.

Vân Cung xung phong khàn giọng rống to: "Đương nhiên bằng lòng!"

"Bọn ta vẫn luôn đợi ngươi triệu hồi."

Quả nhiên Thương Thành Đại Đế không hề quên bọn họ.

Đám Tước yêu nhỏ vẫn chưa hiểu được, thậm chí còn cảm thấy cảnh này rất nực cười.

Mặc dù bọn họ chưa được ra ngoài thăm thú nhiều nhưng bọn họ cũng biết cảnh giới cao nhất của Yêu giới là Yêu đế, sau đó đến Chuẩn đế, Yêu vương và Yêu tôn.

Những tiền bối khi trước của Tước tộc cao nhất cũng chỉ có ba vị Kim tiên, còn lại là Huyền tiên và Thiên tiên.

Đội hình như vậy mà ra trận? Thì có thể thắng ai đây?

Chương 768.

Đám Tước yêu nhỏ không hiểu được suy nghĩ của các vị tiền bối.

Trong mắt bọn họ, đội hình này trông thật nực cười.

Mà vị "Thương Thành đại đế" kia, bọn họ cũng chưa từng được nghe danh bao giờ.

Mặc dù vừa rồi hắn có thể tuỳ tiện xử lý mấy tên Ưng tộc cấp Kim tiên, nhưng đụng đến Yêu tôn Yêu vương thì đâu còn dễ dàng như vậy?

"Được rồi, những người khác trong tộc đâu?"

Vừa đề cập đến vấn đề này, tinh thần của đám Tước yêu lập tức sa sút.

"Bọn họ đã gặp chuyện chẳng lành…"

"Đại đế, ngươi phải làm chủ cho bọn ta!"

"Hu hu hu, có rất nhiều người trong tộc bị đám Hạc tộc và Ưng tộc bắt đi làm nô lệ, thảm lắm…"

"Ngoại trừ đại đế, chẳng có vị cường giả nào khác quan tâm đến Tước tộc bọn ta."

Vân Cung vung cánh, lớn giọng trách cứ: "Bây giờ Đại Đế đã đến đón chúng ta về, các ngươi phải vui mừng, sao có thể khóc lóc như vậy?"

Đám Tước yêu ngay lập túc lau nước mắt, nín khóc.

"Đại đế, xin ngươi sai bảo, tiếp theo chúng ta nên đi đâu?"

Thành Ca hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình rồi cười nói: "Trước tiên chúng ta phải đi tìm hài cốt của những người trong tộc đã vô tình bị giết hại trong mấy năm vừa qua."

Những Tước yêu này vô cùng có lòng thành với hắn, hắn không thể không bày tỏ.

Đối với mệnh lệnh của hắn, nhóm Tước yêu không mảy may nghi ngờ.

Thậm chí bọn họ còn không hỏi nguyên nhân, trực tiếp dẫn hắn đến ngôi mộ của những Tước yêu tử nạn.

“y, đa số bọn họ đều vì chống cự Hạc tộc và Ưng tộc nên mới bị giết hại…”

Thành Ca gật đầu, nhìn qua đám thi thể chưa thối rữa nhưng cũng không còn vẹn toàn, hắn thi triển năng lực phục sinh.

Trong chốc lát, chỉ thấy ánh sáng loá mắt phát ra không ngừng.

Chỗ hài cốt đã biến mất, thay vào đó là đám Tước yêu vừa sống lại đang bay phấp phới trên không trung.

Nhìn thấy vậy, Vân Cung và đám Tước yêu mừng rỡ như điên.

“Wow!”

“Đại Đế còn có thể khiến người khác sống lại?”

“Trời ơi, đây là năng lực thần thánh gì vậy?”

“Lập tức có thể làm sống lại mấy trăm sinh linh, cho dù Tử Minh Đại Đế có đích thân tới đây cũng chưa chắc đã làm được chuyện thần kì như vậy?”

“Chắc chắn là không làm được, ha ha ha, không hổ là Thương Thành Đại Đế toàn năng.”

Đám Tước yêu nhỏ lập tức hoài nghi nhân sinh.

Vừa mới lúc nãy, bọn họ còn thấy sự xuất hiện đột ngột của “Thương Thành đại đế” rất nực cười.

Mà bây giờ, hắn đã thi triển một loại năng lực huyền diệu khó tin đến vậy.

Chẳng nhẽ hắn có thiên phú là năng lực phục sinh sao?

Trong khi đám Tước yêu nhỏ còn đang miên man suy nghĩ thì đám Tước yêu vừa mới được phục sinh cũng ngẩn người một lúc, sau đó cũng điên cuồng gọi lớn.

“Thương Thành đại đế.”

“Là ta đang nằm mơ đấy ư? Ta còn có thể sống lại để gặp ngươi?”

“Ha ha ha, Đại Đế uy vũ.”

“Tất nhiên rồi, đâu có chuyện gì mà Thương Thành Đại Đế không làm được.”

Trong nháy mắt, khu rừng vốn vô cùng trầm lặng bỗng trở nên náo nhiệt, tràn đầy nhựa sống.

Thành ca bị đám Tước yêu vây lại bên trong, ríu ra ríu rít nói chuyện, ai nấy cũng đều sinh đẹp rực rỡ.

“Được rồi, được rồi.”

“Chư vị, ai muốn cùng ta xuất chiến?”

Lời vừa nói ra, tất cả Tước yêu đều đồng ý.

“Chúng ta thề sẽ đi theo Thương Thành đại đế.”

“Xuất chinh, xuất chinh.”

Chẳng cần biết mục tiêu xuất chinh là gì, chỉ cần nhìn thấy Thành Ca, bọn họ đã mất đi năng lực tự phán đoán rồi.

Chỉ cần đi theo hắn là được, cho dù là đi đến chân trời góc bể, cho dù kẻ địch có mạnh mẽ ra sao.

Nhìn thấy cảnh này, Thương Linh cũng không khỏi xúc động.

Đám Tước tộc này vô cùng yếu ớt nhưng ở họ có những phẩm chất mà những đại yêu tộc mạnh mẽ khác không có được, rất đáng để Khương Thành đối xử tốt với bọn họ.

“Xuất phát, đi thẳng đến lãnh địa Ưng tộc.”

Thành Ca vung tay, đám Tước yêu nhất nhất tuân theo.

Trong chớp mắt, trên bầu trời có đủ loại Tước yêu đầy màu sắc kết bè kết đội, vô cùng náo nhiệt.

Điều này khiến những yêu tộc khác ở xung quanh ngẩn ra.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Giết!”

“Đi theo Đại Đế sát phạt.”

“Tiêu diệt Ưng tộc.”

“Giải cứu đồng tộc chúng ta.”

Nghe thấy mấy khẩu hiệu này, đám oanh oanh yến yến ven đường suýt chút nữa cười ra tiếng.

Ưng tộc là tộc chim lớn thứ hai chỉ đứng sau Hạc tộc.

Làm sao lũ thấp kém Tước tộc có thể công khai lên án như vậy?

Hơn nữa, mấy năm trước, không phải Tước tộc bị đàn áp rất thê thảm sao?

Sao đột nhiên có thể trở nên đông đúc như vậy?

Thành Ca không biến về hình rồng nên dù bọn họ có nhìn thấy thủ lĩnh cũng không biết là ai.

Đám Tước yêu nhỏ mặc dù đi trong đội ngũ như vẫn luôn run rẩy, khuôn mặt sợ hãi.

Các nàng đúng là tự nhảy vào núi đao biển lửa, tự tìm đường chết.

Lại còn xông thẳng đến Ưng tộc.

Bên Ưng tộc còn có đến sáu vị Chuẩn đế đấy.

Với đội hình này của các nàng, chỉ cần hai vị Yêu vương nào đó xuất trận cũng đủ để dẹp yên rồi.

Chỉ là tâm tình của các nàng, các Tước yêu khác không hiểu được.

Bọn họ còn không hề lo lắng chút nào.

Cứ như vậy, bọn họ cứ chậm rãi đi, rất nhanh đã đánh đến trong lãnh địa Ưng tộc.

Còn chưa đặt chân tới sào huyệt chính của Ưng tộc đã có một gã Yêu vương Ưng tộc và hơn mười tên Yêu tôn ra nghênh trận.

Bọn họ đến ngay sau khi nghe tin.

Về phần các cao thủ của Ưng tộc, bọn họ khinh thường nên không nghênh chiến.

“Các ngươi thật to gan.”

“Ta thấy đám Tước tộc các ngươi chắc chắn là các ngươi uống nhầm thuốc nên mới đến đây gây sự.”

“Dám liều lĩnh xông vào lãnh địa của Ưng tộc bọn ta, còn dám hô giết?”

“Là ai cho các ngươi lá gan đấy?”

Tên cầm đầu Yêu vương Ưng tộc kia vừa nói xong mấy câu tiêu chuẩn, Thành Ca đã mất kiên nhẫn liền phẩy phẩy tay vài cái.

Kiếm còn không thèm rút ra.

Một luồng tiên lực mãnh liệt lướt qua, khoảng không phía trước như được gột sạch, nháy mắt trở nên quang đãng.

Tên Yêu vương cầm đầu và hơn mười tên yêu tôn biến thành cho bụi chỉ trong nháy mắt, thậm chí còn không để lại dấu vết từng tồn tại.

“Đại Đế uy vũ.”

Vân Cung lại là người đầu tiên khàn giọng kêu lớn.

Những Tước yêu khác vô cùng kích động, cảnh này khiến các nàng nhớ lại núi Tiên Yêu năm đó.

“Uy phong của Đại Đế so với năm đó chỉ hơn chứ không giảm.”

“Là ai cho bọn hắn lá gan để đứng chắn ngang mặt Đại Đế vậy?”

“Có lẽ là người thân của bọn họ…”

“Còn chẳng đủ để Đại Đế giết!”

Cả đoàn vui vẻ phấn chấn còn những Tước yêu nhỏ trong đoàn cũng sững sờ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trời ơi, trời ơi, đây là loại sức mạnh gì vậy?”

“Hoá ra Thương Thành Đại Đế còn lợi hại hơn Yêu vương rất nhiều…”

Bầy yêu thú ven đường đến xem náo nhiệt sợ tới mức suýt chút nữa ngã rạp xuống.

Vừa mới nhìn thấy cái gì đây?

Một Yêu vương mạnh mẽ như thế mà biến mất trong chớp mắt ư?

Xem ra lần này Tước yêu đã có chuẩn bị kĩ càng, hoá ra không phải nói chơi!

Hoá ra là việc lớn!

Mà ở bên Ưng tộc cũng rất nhanh nhận được tin báo về.

“Tước tộc?”

“Chỉ bằng sức lực của bọn chúng mà có thể giết được một Yêu vương trong tộc ta ư?”

“Bọn họ đã tìm người ở đâu đến giúp đỡ?”

“Chẳng cần biết bọn hắn tìm được người giúp đỡ ở đâu, bọn chúng đều phải chết!”

“Lôi đám Tước yêu kia đến đây.”

“Ưng tộc chúng ta đã rất lâu không làm việc lớn, xem ra chúng yêu tộc đã quên mất sự lợi hại của Ưng tộc chúng ta.”

“Phải dùng chút máu tươi để cảnh cáo những bộ tộc xung quanh mới được.”

Khi Thành Ca và nhóm Tước yêu đang giết dám Ưng tộc trong vùng nội địa thì ngoại trừ Ưng tộc ra nghênh chiến còn có một nhóm Tước yêu bị áp giải theo.

Đó đều là nhóm Tước yêu bị bắt đến Ưng tộc làm nô lệ.

Mỗi yêu nhân đều bị phong bế yêu đan, hai cánh tay bị khoá chặt, vẻ mặt uể oải, thần sắc cực kém.

Hoàn toàn không có chút sức sống nào.

Nhìn thấy bọn họ, Vân Cung và đám Yêu tước đều đỏ mắt.

Đến cả những yêu tộc xung quanh đến xem náo nhiệt cũng âm thầm lắc đầu.

Mấy năm qua, Tước tộc suy bại, cũng không tránh được cảnh khổ cực như vậy.

Chương 770.

Đám Tước Yêu bị xích ở phía trước dần dần ngẩng đầu lên.

Có lẽ là do bị ức hiếp quá lâu nên đôi mắt của bọn họ đều trở nên đờ đẫn, không có sức sống.

Nhưng mà ngay lúc nhìn thấy hình bóng đang đứng ở phía trước thì đôi mắt vô thần của họ đột nhiên liền hiện ra những ánh sáng vô cùng chói mắt!

“Đại đế!”

“Là đại đế!”

“Đại đế, ngươi tới đây để cứu bọn ta sao?”

Một vị thủ lĩnh Chuẩn Đế hậu kỳ của Ưng tộc đứng ở phía sau chế nhạo.

“Tước tộc các ngươi thật không biết sống chết là như thế nào! Đây là người mà các ngươi mời đến để giúp đỡ hay sao?”

Hắn nhìn chằm chằm vào Thành ca, vẻ mặt của hắn chợt hiện lên sự hung ác rồi biến mất.

“Nếu ngươi dám ra tay, ta sẽ lập tức giết chết bọn họ!”

Những Chuẩn đế khác của Ưng tộc cũng thi nhau gào lên.

“Còn không mau khoanh tay chịu trói?”

“Ngươi không phải tới đây để cứu bọn họ sao? Chỉ cần ngươi khoanh tay chịu trói, ta sẽ thả bọn họ, thế nào?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn hại chết bọn họ sao?”

Đê tiện!

Thật vô sỉ!

Bầy yêu đứng xem ở xung quanh cũng đều phát ra những tiếng lòng giống nhau.

Chuyện này hoàn toàn là không còn đạo đức.

Mọi người đều biết rằng nếu từ bỏ chống cự và khoanh tay chịu trói thì kết cục sẽ vô cùng khủng khiếp.

Thậm chí có khả năng là Ưng tộc vẫn sẽ giết chết đám Tước yêu.

Nhưng nếu đánh lại thì đám người ở trước mặt sẽ ngay lập tức bị giết chết. Đến lúc đó sẽ bị nói là bởi vì ngươi phản kháng mà hại chết bọn họ.

Thật là tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Rõ ràng là sáu vị Chuẩn đế của Ưng tộc có đội quân mạnh mẽ, có thể tấn công trực diện. Nhưng bọn họ lại cố tình muốn dùng loại phương thức này để áp chế bọn họ. Thật là vô cùng hạ lưu!

Nhưng mà, loại thủ đoạn hạ lưu này lại thường là phương thức tốt nhất.

"Đại đế, không cần lo cho bọn ta!"

Đám Tước yêu bị xích đột nhiên lại thi nhau hét lớn lên đến mức khàn cả giọng.

"Ra tay đi!"

"Báo thù cho bọn ta là được!"

"Giết bọn ta trước, sau đó giết Ưng tộc, bọn ta sẽ không để ngươi phải bị liên lụy!"

Bầy yêu đứng xem đều bị cảm động.

Trước kia bọn họ vẫn luôn khinh thường Tước yêu, nhưng lúc này bọn họ mới phát hiện ra tộc này lại có ý chí mạnh mẽ như vậy.

Đây là một ý chí như thế nào?

Ngay cả đám Chuẩn đế của Ưng tộc cũng bị sốc.

"Chết tiệt!"

Vị Chuẩn đế hậu kỳ cầm đầu nâng cánh lên rồi thản nhiên hạ lệnh.

"Giết bọn họ để tế cờ!"

Hắn vừa nói xong thì Thành ca ở đối diện cũng ngay lập tức ra tay.

Hắn quả thật là ra tay về phía đám Tước yêu.

Dù sao thì bọn họ cũng đang đứng ở trước mặt hắn.

Với cú đánh này của hắn thì cho dù là bầy yêu xung quanh hay là đám Tước yêu đứng ở phía sau, tất cả đều không thấy rõ được cảnh vật ở trước mắt.

Bọn họ chỉ có thể nghe thấy một trận gào thét khủng khiếp. Bầu trời đột nhiên tối lại.

Rồi ngay sau đó lại sáng lên.

Nhìn về phía trước, đám Tước yêu bị xích đã được cởi bỏ gông xiềng, tất cả đều bình yên vô sự.

Mà đại quân của Ưng tộc ở phía sau bọn họ trong nháy mắt đã biến mất 99%.

Mấy chục ngàn Kim Tiên và mấy ngàn Yêu Tôn đều biến thành làn khói mỏng, ngay cả xương vụn cũng không còn.

Hơn hàng trăm Yêu Vương đều tan thành mây khói. Bọn họ vẫn có thể nhìn thấy tro tàn đang phiêu tán trong không trung.

Còn sáu vị Chuẩn đế thì yêu thể vỡ vụn, máu văng lên trời cao, thần hồn bị diệt, cũng triệt để chết đi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi ấy, Ưng tộc đã trở thành lịch sử.

Mọi thứ đều xảy ra vô cùng đột nhiên và nhanh chóng.

Chưa kể đến bầy yêu vây xem, ngay cả đám Tước yêu ở phía sau, vốn dĩ vô cùng tin tưởng vào Thành ca cũng tỏ vẻ chính mình sợ ngây người.

Quá trình chiến đấu đâu rồi?

Vừa rồi là một trận chiến sao?

Trên thực tế, đối với Thành ca mà nói, vốn dĩ chỉ cần một đạo Tiên hồn xung kích là có thể ngay lập tức giết chết đối phương, không cần phải chiến đấu làm gì.

Chỉ là hắn cảm thấy làm như vậy là quá sạch sẽ.

Tình cảnh bi thảm này của Tước tộc phải dùng máu tươi của địch nhân để bù đắp thì tốt hơn.

Nhưng mà, việc này đã vượt qua giới hạn nhận thức của tất cả Yêu tộc có mặt ở đây.

Sau một hồi im lặng, Vân Cung là người đầu tiên hét lên.

“Đại Đế vẫn bách chiến bách thắng như mọi khi!”

Những Tước yêu còn lại cũng phản ứng lại.

Sau đó nhanh chóng chuyển sang chế độ nịnh hót.

“Ưng tộc là cái thứ chó má gì, còn không đủ để Đại Đế giết nữa!”

“Ta đoán Đại Đế chắc chắn vẫn chưa thỏa lòng.”

“Ưng tộc yếu thật, chúng ta tới đây để xem một hồi đại chiến long trời lở đất. Thế mà lại làm mọi người thất vọng, đúng không?”

“Đại Đế không cẩn thận dùng hơi nhiều sức một chút, lão nhân gia hắn không nghĩ tới đối phương lại yếu như vậy…”

“Ha ha ha ha…”

“Quá làm khó Ưng tộc rồi, vừa mới xuất hiện đã đụng tới cấp bậc đối thủ cao như đại đế. Cấp bậc địa ngục đúng không?”

“Có thể chết ở trong tay Đại Đế cũng là may mắn của bọn họ. Như thế thì người khác sẽ không phát hiện ra bọn họ yếu như thế nào…”

Thành ca vô cùng cảm khái!

Đám Tước yêu này quả nhiên là đội cổ động viên chuyên nghiệp, khen người khác còn đồng thời làm tổn hại địch nhân. Thật là vô cùng chuyên nghiệp.

Nếu Ưng tộc còn lại một hơi cuối cùng, nghe được mấy lời bọn họ nói, không chừng cũng sẽ ngay lập tức bị tức giận đến chết luôn.

Vẻ mặt của đám yêu vây xem đều dại ra.

Mẹ nó, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Ưng tộc cường đại thật sự bị diệt?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đại tộc đứng thứ hai trong nhóm Phi cầm đã biến mất?

Cho dù là tận mắt nhìn thấy, cho dù là hiện tại vẫn có thể nhìn thấy hài cốt của Chuẩn đế rơi xuống ở phía dưới, bọn họ cũng không dám tin đây là thật sự!

Không lâu trước đây, bọn họ còn xem việc Tước tộc xuất chinh là một trò khôi hài.

Hiện tại ai còn có thể cười được?

Mà sau khi các cao thủ của Ưng tộc xuất hiện, tất cả bọn họ đều cho rằng hôm nay sẽ là ngày mà Tước yêu bị diệt tộc.

Dù sao thì Ưng tộc cũng quá mạnh mà Tước tộc lại quá yếu, thực lực của hai bên vô cùng cách biệt.

Nhưng mà hiện tại… kết cục lại ngược lại.

Bầy yêu đứng xem chỉ cảm thấy một luồn khí lạnh đánh thẳng vào não, nhìn hình bóng ở phía trước, cả người không rét mà run.

Đại đế!

Đó là Đại Đế chân chính!

Bên trong đội ngũ có mười mấy con Tước yêu còn nhỏ cũng hét lên trong lòng.

Giờ khắc này, bọn họ rốt đã cuộc tin vào lịch sử của Tước tộc mà lúc trước Vân Cung kể.

Hoá ra Tước tộc thật sự đi theo một vị Đại Đế vô cùng mạnh mẽ.

Đây là kiểu thực lực gì?

Bọn họ đã không thể tưởng tượng được.

Chỉ biết là có hắn, Tước tộc nhất định có thể quật khởi.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, bọn họ đã rơi vào một câu hỏi khác.

Một sự tồn tại cường đại như vậy, vì gì mà nguyện ý giúp đỡ Tước tộc?

Tước tộc có thể làm gì cho hắn?

Bọn họ không thể làm được gì khác ngoài việc làm một vị khán giả!

Nếu Thành ca nghe được tiếng lòng của bọn họ thì nhất định sẽ nói, tiểu bằng hữu các ngươi đoán đúng rồi đó.

Điều ca muốn cũng chỉ là khán giả mà thôi.

Cho dù là Chuẩn đế, Yêu Vương, hay là Kim Tiên, Thiên Tiên, thì đối với ca tất cả đều giống nhau.

Giết chết Ưng tộc, cứu mười mấy tên Yêu tôn và Kim Tiên của Tước tộc, Thành ca giúp bọn họ giải khai phong ấn yêu đan.

Cuối cùng thì đội hình của Tước yêu cũng có thể trông được hơn một chút.

Và ngay sau đó, hắn liền vung tay lên.

"Trong lãnh thổ của Ưng tộc hẳn vẫn còn không ít bảo vật và tài nguyên, các ngươi tự mình đi lấy đi!"

Đối với Thành ca, một người vô cùng xem trọng chiến lợi phẩm, đây là một quyết định cực kỳ hiếm thấy.

Trải qua nhiều trận đại chiến, ở mấy trận như Phi Thăng chiến hay Tiên Yêu sơn, hắn đều cho "đồng đội" cơ hội để đoạt tài nguyên.

Còn những lần khác, tất cả chiến lợi phẩm đều thuộc về hắn.

Dù sao thì hắn cũng cần rất nhiều tài nguyên để thăng cấp, hơn nữa hắn luôn một mình chiến đấu, không dựa vào sự giúp đỡ của bất cứ ai.

Trong trận chiến Tiên Yêu sơn năm đó, đám Tước yêu này không đạt được bất kỳ chiến lợi phẩm nào.

Chiến lực của bọn họ quá yếu, làm sao có thể đoạt được thứ gì từ tay những cường giả của Phi Tiên Môn và Thương Long Cốc?

Hiện giờ Thành ca cảm thấy, mình nên chiếu cố một chút đội cổ động viên của mình, ít nhất cũng phải cho bọn họ có khả năng tự bảo vệ mình.

Chương 771.

Nghe thấy quyết định đấy, tất cả đám Tước Yêu đều sững sờ.

Có chút không dám tin vào tai của mình.

"Thật sự… để bọn ta đi lấy?"

Nguyên tắc của giới tu luyện, bọn họ không phải không hiểu.

Không có đóng góp thì không có tư cách phân chia chiến lợi phẩm, điều này cho dù ở Tiên Ma giới hay là Yêu giới đều sẽ như vậy.

Thành Ca cười hi hi gật đầu.

“Đương nhiên!”

Sau khi đám Tước Yêu sững sờ một lúc, tất cả liền trở nên thích thú như điên.

“Đa tạ Đại Đế!”

“Đại Đế quá chiếu cố bọn ta rồi!”

Ai lại không muốn tài nguyên tu luyện chứ?

Trong nháy mắt, hàng trăm Tước Yêu lao xuống phía dưới, tại lãnh địa của Ưng tộc tràn ngập niềm vui mà bận rộn.

Toàn bộ Ưng tộc sớm đã tiêu vong, cũng không có người có thể ngăn cản bọn họ.

Nhìn thấy cảnh này, đám Yêu đang vây xem đố kị ghen ghét đến cùng cực.

Với tư cách là tộc quần Phi Cầm lớn thứ hai, tài nguyên tu luyện của Ưng tộc bên này phong phú hơn.

Vậy mà tất cả lại cho Tước Yêu như vậy?

Điều này cũng khiến người ta chướng mắt quá đi chứ?

Nếu như vị Đại Đế kia tự mình lấy thì cũng thôi đi, những tên Tước Yêu kia vừa yếu vừa không góp sức, dựa vào cái gì chứ?

Bọn hắn đều cảm thấy không phục.

Hận không thể tự thân thay thế, cũng cùng xuống đó kiếm một chút.

Nhưng đáng tiếc là, Thành Ca đang đứng ở trên nhìn theo, ai dám?

Sau một lúc bận rộn, tất cả Tước yêu đều thu gom đầy đủ, ngập tràn niềm vui hớn hở.

Các quần Yêu khác đố kị đến xanh cả mắt.

Đám Tước Yêu này tìm ở đâu ra một chỗ dựa lớn mạnh như vậy chứ?

Sức lực dũng mãnh thì cũng thôi đi, vậy mà lại còn hào phóng như thế?

Bọn hắn đều muốn đuổi theo Thành Ca, nhưng đáng tiếc là Thành Ca nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

Dù sao, cổ động viên vẫn là Tước Yêu chuyên nghiệp nhất…

"Được rồi, trận chiến tiếp theo là Hạc tộc!"

Đám Tước Yêu ý chí chiến đấu sục sôi, hớn hở nhận lệnh.

"Rõ!"

"Ra trận thôi!"

"Đánh vào Bạch Hạc cung!"

"Cứu đại ca Tước Mị ra!"

"Tiêu diệt Bạch Hạc Yêu Đế, đánh!"

Đám quần Yêu khác vây xem ở một bên xém chút bị dọa cho sợ chết khiếp.

Không phải bị "Sát khí" đáng yêu của Tước tộc dọa sợ, mà là bị những lời nói của bọn hắn hét lên dọa cho sợ.

Bọn hắn nói gì vậy?

Tấn công Hạc tộc?

Còn muốn tiêu diệt Bạch Hạc Yêu Đế?

Cái này con mẹ nó điên rồi hả?

Hạc tộc và Ưng tộc không phải cùng một cấp độ đâu!

Bên đây hơn mười vị Chuẩn Đế không nói, Bạch Hạc Đại Đế là một trong 17 vị Yêu Đế Thiên Bộ, tồn tại ở đỉnh của Yêu giới.

Bất kể vị Yêu Đế nào, địa vị ở Yêu giới cũng đều không kém gì vật tổ.

Không có ai dám tùy tiện mạo phạm, chứ đừng nói đến khai chiến.

Chỉ đáng tiếc Thành Ca không hề nghĩ đến những điều đó, Đế cảnh hắn tiêu diệt cũng không phải một tên hai tên.

Dẫn theo hơn trăm Tước Yêu, rất nhanh hắn liền đánh vào lãnh địa của Hạc tộc bên này.

Yêu tộc ven đường nghe tin mà đến lúc càng nhiều, thậm chí có một số Thú tộc chạy sang xem náo nhiệt.

“Đây là muốn làm gì vậy, đánh nhau sao?”

“Không sai, Tước tộc đánh Hạc tộc!”

“Đệch mợ? Tước tộc điên rồi sao?”

“Tấn công Hạc tộc? Bọn họ là ngại chết không đủ oanh liệt ư?”

“Nhưng đừng xem thường, vừa rồi Ưng tộc là bị bọn họ tiêu diệt đó.”

“Cái gì? Tước tộc tiêu diệt Ưng tộc, ngươi đang đùa ta?”

“Không tin thì ngươi đi sang Ưng tộc bên đó xem đi!”

“Tước tộc tìm được một chỗ dựa vững chắc mạnh mẽ, cũng không biết là từ đâu đến…”

“Người dẫn đầu kia, sao ta cảm thấy càng nhìn càng quen mắt?”

Khi Thành Ca đánh đến bên đây, cao thủ Hạc tộc đều đã nhận được tin tức từ trước.

Giống với Ưng tộc, bọn hắn cũng bắt một đám người đi đến.

Nhìn thấy bộ dạng bị trói thảm thương của Tước Mị - Chuẩn Đế duy nhất của Tước tộc, đám Tước yêu lại rưng rưng nước mắt, một số Yêu tộc khác đứng bên cạnh cũng thút thít không thôi.

Với sức mạnh cấp Chuẩn đế của Tước Mị, vốn ngay cả khi không địch lại, cũng không đến nỗi tàn tạ như thế này.

Muốn chạy cũng có thể dễ dàng chạy thoát.

Chỉ là nếu như hắn chạy, Tước yêu còn lại sẽ thê thảm hơn nữa.

“Tước yêu to gan, lại dám xâm nhập Bạch Hạc cung của ta…”

Tên Chuẩn Đế hậu kỳ dẫn đầu Hạc yêu vừa mở miệng, Thành Ca liền không nhẫn nại tát hắn một cái.

Hắn chẳng thèm cho đối phương cơ hội uy hiếp mình.

Nói nhảm một lúc, đám con tin Tước yêu bị trói trước mặt sẽ chịu khổ thêm một chút, cần gì phải vậy?

49 lạc ấn của quy tắc cuốn theo uy năng có thể hủy diệt thế giới mà di chuyển, trong nháy mắt liền bao phủ tất cả đám cao thủ Hạc Yêu bên trong.

Tiếp sau đó quy tắc loạn lưu cũng bùng lên, trong một khoảng thời gian cực kì ngắn, liền phá hủy vùng hư không đó từng lượt từng lượt một.

Yêu Đế bên dưới, không ai có thể ngăn cản nổi đợt tấn công hào hùng như vậy.

Sau một vài giây ngắn ngủi, lực lượng của Hạc Yêu bước theo gót Ưng tộc, chết không còn một mảnh.

Nhìn thấy cảnh này, rất nhiều đám Yêu đi theo thật sự bị dọa cho tè tại chỗ.

Lúc nãy bọn hắn cũng có nghe nói, người dẫn đầu Tước tộc kia rất có thể là cao thủ Đế cảnh.

Theo đến đây là dự định nhìn xem một trận đại chiến kịch liệt.

Kết quả này thì xem là gì?

Đừng nói đại chiến, cái này đến cả đè bẹp hay giết hàng loạt cũng không đủ để hình dung.

Đây hoàn toàn là giết trong nháy mắt mà.

Đệch mợ đệch mợ?

Đám nhóc con của Tước Yêu trong đội hình tỏ ra trái tim bé nhỏ của bản thân hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được.

Thương Thành Đại Đế này cũng mạnh mẽ quá đi chứ?

Hơn mười tên Chuẩn Đế, hàng trăm Yêu Vương, nói diệt là diệt!

Lão đại của Phi Cầm giới Hạc tộc, cứ như vậy mà bị tiêu diệt rồi?

Tước Yêu chúng ta năm đó làm sao có thể ngồi lên được chiếc thuyền to xa hoa như vậy?

Thực lực mạnh và thủ đoạn tàn nhẫn này, phong cách này và Tước tộc vốn dĩ không cùng một thế giới!

Sớm biết như vậy lúc trước nên hỏi thăm Vân Cung gia gia nhiều một chút.

Chỉ đáng tiếc là lúc đó đều nghĩ hắn đang nói khoác, ai cũng không coi trọng việc đó…

Rất nhiều đám Yêu vây xem sắc mặt đều đã trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Đế cảnh!

Đây chắc chắn là Đế cảnh!

Chắc là cũng chỉ có Đế cảnh mới có thể trong một giây ngắn ngủi giết được nhiều Chuẩn Đế như vậy?

Nếu như một số Tiên Đế, Ma Đế, Yêu đế khác nghe được câu này, đoán chừng nam sẽ im lặng nữ sẽ khóc mất.

Thật ngại quá, một số Đế cảnh như bọn ta cũng không thể làm được chuyện này.

Khác biệt giữa Đế cảnh và Chuẩn Đế cũng chính là Pháp Tắc không gian, và độ chấp nhận của Tâm quy tắc.

Sức chiến đấu thật sự có chênh lệch cấp độ, nhưng vẫn không lớn đến mức có thể một giây giết người.

“Đại Đế!”

Tước Mị được giải trói vui mừng như điên lao đến.

“Ta biết là ngươi nhất định sẽ trở lại mà, biết là Tước tộc chúng ta vẫn có ngày nhìn thấy ánh mặt trời…”

Hàng trăm Tước Yêu khác bị Hạc tộc bắt cóc ở phía sau cũng vui đến phát khóc, ồn ào quay quần nhau.

“Đại Đế, bọn ta đợi ngươi cũng rất cực khổ!”

“Hu hu, những năm này nằm mơ cũng sẽ mơ thấy cảnh tưởng năm đó đuổi theo ngươi…”

“Triệu năm đợi chời, thật là lâu mà!”

Còn Vân Cung và đám Tước Yêu phía sau cũng không ngoài dự đoán lại hoan hô thêm một lần nữa.

“Ha ha ha, Hạc tộc chó má gì chứ, còn không phải là không chịu nổi một chiêu hay sao?”

Hắn nói như kiểu trận chiến vừa rồi là do hắn đánh không bằng.

“Đại Đế chỉ dùng 90% công lực, đã dễ dàng giết được bọn hắn.”

“Cái gì mà 90%, ngươi như vậy là quá xem thường Đại Đế rồi, rõ ràng là chỉ dùng một nữa công lực!”

“Một nửa? 10% được không?”

“Hạc tộc bé nhỏ, cặn bã thôi mà, còn không đủ để Đại Đế làm nóng người!”

“Bạch Hạc tiểu Đế đang ở đâu, còn không mau ra đây chịu chết?”

“Coi như ngươi trốn nhanh, may mắn giữ được cái mạng chó!”

Miệng bọn hắn thì nói như vậy, thực ra trong lòng vẫn có chút may mắn, cũng may Bạch Hạc Đại Đế không hiểu sao lại không có mặt ở đó.

Nếu không thì trận chiến vừa nãy thật sự khó nói.

Năm đó Thương Thành Đại Đế có thể tiêu diệt Thần Hoa Tiên Đế và các Tiên Đế khác, không có nghĩa chắc chắn cũng có thể tiêu diệt Bạch Hạc Đại Đế.

Chương 772.

Khương chưởng môn ngược lại đã đoán được Bạch Hạc Đại Đế đang ở đâu.

Không ngoài dự đoán thì đã được lão Thanh Long triệu hồi đến Vạn Yêu Cung họp rồi.

Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, có lẽ ngoài kia sẽ nghĩ rằng đây là do lão Thanh Long và hắn phối hợp diễn kịch bày ra kế hoạch để điệu hổ ly sơn.

“Được rồi, cao thủ Hạc tộc đã bị diệt hết, tài nguyên bảo vật rất nhiều, các ngươi có thể lấy tùy ý!”

Lời vừa nói ra, Tước Mị suýt chút nữa không phải ứng kịp.

Ngược lại Vân Cung và đám Tước Yêu trước đó ở Ưng tộc lại hô hàos xông xuống dưới.

“Mau cướp đi!”

“Thương Thành Đại Đế thật sự quá tốt với chúng ta rồi…”

“Cảm động thật!”

Bọn hắn vừa rơm rớm nước mắt, vừa mau chóng nhét một số tài nguyên tu luyện của Chuẩn Đế vào trong không gian trữ vật của bản thân.

Vốn dĩ còn muốn hàn huyên với Thương Thành Đại Đế một chút, ôn lại chuyện cũ nhưng Tước Mị không đứng nổi nữa rồi.

Đệch mợ, Thương Thành Đại Đế đánh trận, chiến lợi phẩm lại để cho chúng ta?

Còn có chuyện tốt nào vô lý như vậy?

“Đợi ta với!”

“Đệch mợ, các ngươi cũng quá tàn nhẫn rồi, để lại một chút đồ tốt cho lão đại này có được không hả?”

Tiểu Bạch Linh đang bận rộn đẩy đẩy hắn qua một bên: “Lão đại cái gì chứ, bảo vật trước mặt thì không có lão đại!”

Chuẩn Đế Tước Mị này bình thường ở trong Tước tộc cũng không có uy quyền gì, vì vậy một số Tước Yêu mặc dù yêu quý hắn, nhưng cũng dám ghét bỏ hắn.

“Quao, các ngươi cũng thành thật dữ nhỉ?”

“Đừng cướp đừng cướp…”

Đám yêu vây xem bên cạnh lại tức đỏ mắt.

Nhưng mà dưới sự uy hiếp của Khương chưởng môn, bọn hắn cũng chỉ có thể tiếp tục đố kị ghen ghét đứng nhìn.

Nhìn thấy Tước Yêu vốn nghèo khổ, dưới sự “Lao động vất vả cần cù”, từng người một liền nhanh chóng trở nên giàu có.

Mà ngoài ao ước ra, còn có một vài Yêu tộc lộ ra vẻ suy tư.

Vừa rồi đám Tước yêu thuận miệng nói ra những lời kia, bọn hắn cũng đều nghe được.

Người này là bạn cũ của Tước tộc.

Tước tộc này là bộ tộc yếu kém dưới cùng của Yêu giới, nếu như không phải ngoài ý muốn mà xuất hiện Chuẩn Đế Tước Mị kia, năm đó khi Tiên giới phân chia ba tầng Thượng Trung Hạ, bọn hắn cũng không có tư cách để trú ở Thượng Tiên giới.

Đám quần tộc kia lấy đâu ra cơ hội để kết giao với Đế cảnh?

Nghĩ kĩ lại, bọn hắn cuối cùng nghĩ ra một người.

Ngay sau đó, ánh mắt bọn hắn nhìn Thành Ca đột nhiên trở nên khác đi.

Không phải chứ?

Không thể nào?

Lẽ nào là hắn?

Đệ nhất ma đầu của lục giới trong truyền thuyết trở lại rồi?

Nếu như thật sự là hắn, vậy Yêu giới sẽ đại loạn mất!

Dù sao, những năm này Phe Kỳ Lân cũng không hề làm chuyện tốt đẹp gì cho Long tộc.

Sau khi di dời cả Bạch Hạc Cung, Tước Mị vui mừng rạo rực lần nữa trở lại bên cạnh Thành Ca và đám Tước Yêu.

“Đại Đế, tiếp theo chúng ta đi đâu, là trở về Long Cốc bên đó hay sao?

“Về Long Cốc?”

Thành Ca nhún nhún vai: “Chuyện này chỉ vừa mới bắt đầu thôi, còn trở về à?”

“Đây mới chỉ là bắt đầu hả? Đại Đế thật là có khí thế!”

Tước Mị nịnh hót, mặc dù hơn triệu năm không luyện tập, nhưng khả năng nghiệp vụ này của hắn vẫn rất lưu loát.

“Vậy thì cho hỏi tiếp theo Đại Đế có kế hoạch gì?”

Thành Ca nhìn về Vạn Yêu Cung ở phía xa: “Bạch Hạc Đại Đế chẳng phải là vẫn chưa chết hay sao?”

Nghe thấy câu đó, toàn thân Tước Mị run run, sau đó liền lộ ra ánh mắt thù hận.

“Đại Đế anh minh, tên Bạch Hạc Đại Đế này nhất định không thể sống, nếu không chắc chắn sẽ trở thành hậu họa!”

“Vậy thì xuất phát thôi!”

“Đại Đế biết hắn đang ở đâu?”

“Hắn đang ở Vạn Yêu Cung.”

“Chuyện này…”

Tước Mị bị dọa cho cứng họng, chẳng lẽ ý là muốn xuất binh đến Vạn Yêu Cung?

Hắn muốn tiêu diệt Bạch Hạc Đại Đế, cũng có niềm tin với Thành Ca.

Nhưng nếu như là tấn công Vạn Yêu Cung thì khác!

Đấy là nơi do 17 vị Yêu Đế Thiên Bộ trấn giữ…

Đội hình đó, có phải là quá mạng rồi không?

Nhưng mà mục tiêu ban đầu của Thành Ca chính là bên đó.

“Xuất chiến, Vạn Yêu Cung!”

Nghe thấy câu xuất chiến đó, cho dù cảm thấy chắc chắn sẽ thua, đám Tước Yêu vẫn nhiệt huyết tuôn trào.

“Xuất chiến!”

“Tiếp tục đi theo Đại Đế, đến chết mới thôi!”

“Đi thôi, đi theo Đại Đế xem như là chết trên chiến trường, cũng tốt hơn là bị ức hiếp!”

“Không vừa mắt Vạn Yêu Cung từ lâu rồi, đánh!”

“San bằng Vạn Yêu Cung!”

“Tiêu diệt bọn Yêu Đế đó!”

Từng người bọn họ phấn khích giống như điên, làm cho Thành Ca có chút trở tay không kịp.

Ca đây là dự định tiêu diệt vài tên Yêu Đế, chứ không có dự định san bằng Vạn Yêu Cung nha.

Nhưng mà cũng không sao cả, hô hào như này dường như càng vẻ vang hơn.

Vài tên nhóc Tước Yêu bên trong đội ngũ, lại một lần nữa bị dọa cho sắp ướt rồi.

Các ngươi tỉnh lại đi mà…

Phải biết chừng mực chứ!

Thương Thành Đại Đế rất lợi hại, nhưng đánh vào Bạch Hạc Cung đã là giới hạn rồi?

Lại còn đánh tiếp sẽ đụng đến "Kẻ địch mạnh cùng đẳng cấp", đến lúc đó ai chết dưới tay ai còn chưa biết được.

Lại còn chủ động tiến công Vạn Yêu Cung do 17 vị Yêu Đế trấn giữ, đây quả thật là tự sát…

Không xong rồi, lần này thật sự chết chắc rồi!

Nhưng mà cách nghĩ của bọn họ không có tác dụng, đám tiền bối Tước tộc của bọn họ đã rơi vào trong tình trạng điên cuồng rồi.

Một nghìn Tước yêu hùng hổ đi theo Khương chưởng môn, đánh về hướng Vạn Yêu Cung.

Đám Yêu đang vây xem tại nơi đó, đã hóa đá tại chỗ rồi.

Vừa rồi nghe được cái gì vậy?

Bọn Tước yêu vậy mà lại còn chưa có ý định dừng tay, còn muốn chủ động tiến công?

Hơn nữa còn tiến công vào… Vạn Yêu Cung?

Không nhầm lẫn chứ?

Vạn Yêu Cung do 17 vị Đại Đế trấn giữ?

Điều này không thể dùng từ điên cuồng để miêu tả nữa, đây hoàn hoàn chính là hoang đường mà!

Vạn Yêu Cung được xem là liên minh của các Đại Yêu tộc, địa vị tại Yêu giới là vị trí cao nhất đó!

Nói về ý nghĩa, thậm chí vượt xa Tiên Minh tại Tiên giới, Vạn Linh Điện tại Linh giới .

Sức mạnh của Tiên Minh là mạnh hơn, nhưng Tiên Minh chỉ tập hợp 1/3 Tiên Đế của Tiên giới, vẫn còn rất nhiều Tiên Đế không gia nhập Tiên Minh.

Vạn Linh Điện được xem là thế lực đứng đầu của Linh giới, cũng chỉ có một nửa trong những người tài giỏi đứng đầu Linh giới .

Nhưng Vạn Yêu Cung thì không giống như vậy.

Hầu hết Yêu Đế Chuẩn Đế của các tộc Yêu giới đều là thành viên của Vạn Yêu Cung.

Tổ chức Tiên Minh được xem là mạnh nhất Tiên giới, nhưng vẫn chưa đủ để tự được xưng là kẻ thống trị.

Còn Vạn Yêu Cung là kẻ thống trị thật sự của Yêu giới.

Tất cả các tộc Yêu giới đều dưới sự thống trị của nó, không có ngoại lệ.

Một quần tộc nếu như tuyên bố muốn san bằng Vạn Yêu Cung, không cần nói cũng biết, sẽ gây ra phản ứng như thế nào.

Đặc biệt quần tộc đó còn là Tước tộc ở tầng lớp thấp nhất…

Tin tức xuất chiến ở đây, rất nhanh chóng đã truyền đi nơi khác.

Mà sau khi biết được thông tin đó, phản ứng của các tộc Yêu giới không phải là tức giận phẫn nộ, mà là buồn cười.

“Tước tộc, công đánh Vạn Yêu Cung?” Điều này có cảm giác này giống như con thiêu thân gây chiến với cá voi, có hơi khiến người khác buồn cười.

“Đây thật sự là chuyện cười buồn cười nhất mà ta từng nghe.”

“Trong đầu bọn họ chứa gì vậy?”

“Cmn biết là nơi nào với nơi nào không, hai cái có thể so sánh sao?”

“Đúng vậy, mặc dù những năm gần đây Vạn Yêu Cung không làm nên chuyện tốt gì, nhưng mà Tước tộc có tư cách tuyên bố công đánh Vạn Yêu Tộc sao?”

“Bọn họ căn bản không xứng đáng hô lên cái khẩu hiệu đó đúng không?”

“Sức lực này chênh lệch quá lớn rồi, đúng là một trò cười.”

“Hoang đường hết sức!”

Tin tức của một số Yêu tộc chi tiết hơn.

“Nghe nói Tước tộc tìm thấy một chỗ dựa cực kì mạnh mẽ, Ưng tộc và Hạc tộc đều bị san bằng rồi!”

“Không thể nào, dựa vào Tước tộc làm sao có thể kết giao được với cao thủ gì?”

“Đúng vậy, làm như chúng ta không biết được nội tình của Tước tộc sao?”

“Nghe nói mấy năm này Tước tộc loạn đến khủng khiếp, thảm nhất là Chuẩn Đế Tước Mị phải làm người hầu cho Hạc tộc.”

“Quần tộc đáng thương, đoán chừng là bị ép đến điên rồi, não bị hỏng rồi…”

Chương 774: Anh hùng chống ma lão Thanh Long

Thông tin Tước tộc xuất chiến Vạn Yêu Cung, nhanh chóng truyền khắp các phương Yêu giới.

Các Đại Yêu tộc không hề coi trọng chuyện này.

Chỉ xem như là một câu chuyện vui.

Còn những Yêu Vương và Chuẩn Đế của Vạn Yêu Cung canh gác Địa bộ bên này, đương nhiên là rất nhanh đã nhận được tin tức.

Nhưng mà bọn hắn cũng giống như vậy, chỉ xem chuyện này như chuyện cười.

“Chuyện quái gì vậy?”

“Tước Yêu?”

“Bọn hắn đến để làm trò cười hả, chán sống nên muốn bị diệt tộc?”

“Vậy chúng ta có cần bẩm báo lên các vị Thiên bộ Đại Đế không?

Chuyện Vạn Yêu Cung bị tấn công, trong lịch sự Yêu giới chưa từng xảy ra.

Cho dù hùng mạnh nhất là Kỳ Lân tộc, cũng không dám dùng sức riêng của mình chống chọi với liên minh cao nhất của toàn bộ Yêu giới.

Tính chất của chuyện này đương nhiên là nghiêm trọng vô cùng.

Theo lý là phải báo cáo với Thiên bộ Đại Đế một chút.

Nhưng mà biểu cảm của Khổng Tước Chuẩn Đế đang làm nhiệm vụ canh gác thì nhìn như kẻ ngốc.

“Báo cáo cái đầu ngươi, một Tước tộc nhỏ bé, làm trò hề còn không xong, lại còn muốn kinh động đến cuộc họp của Đại Đế, ngươi cũng điên rồi hả?”

Đám Yêu cũng cảm thấy như vậy, chút chuyện nhỏ như này, tùy tiện phái một Chuẩn Đế sơ kỳ sang đó là được rồi.

Vì vậy Địa bộ rất nhanh liền điều động binh tướng, phái ra hai tên Chuẩn Đế trung kỳ và Yêu Vương cản đường tiêu diệt của “Đại quân” Tước tộc.

Theo như bọn hắn thấy, điều này đã là cách thức xa hoa cho Tước tộc.

Tước tộc cho dù bị tiêu diệt, cũng nên cảm thấy vinh hạnh.

Còn những nhân vật cấp cao nhất của Vạn Yêu tộc vào lúc đó, 17 vị Yêu Đế tập trung tại một nơi để họp.

“Sự tình chính là như vậy.”

Thanh Long Đại Đế còn đang thành thành thực thực thi thành kế hoạch “Lừa dối bên ngoài, che giấu việc Thương Linh, Khương Thành trở về”.

Hoàn toàn không hay biết hai người kia đã chính diện A mà đi đến, sắp oán lên mặt của Vạn Yêu Cung rồi.

“Trấn Long Thành của Thương Long cốc là do ta phá hủy, Đồ Yểm Ma Đế cũng là do ta giết.” Đại Đế rất thành thực mà đổ

nỗi oan uổng lên đầu mình.

Sắc mặt các Yêu Đế khác sững sờ khiếp kinh nhìn hắn, trong lúc nhất thời có chút không chấp nhận được thông tin này.

Giết một tên Ma Đế thực sự là chuyện lớn.

Nhưng hắn càng kinh ngạc hơn đó là… chuyện này vậy mà lại do Thanh Long Đại Đế làm?

Lão ca này từ bao giờ mà trở nên cứng rắn như vậy chứ?

Hắn không phải vẫn luôn làm theo nguyên tắc "ẩn mình đến cuối cùng có đủ tất cả" hay sao?

Trừ khi người khác đánh đến Thanh Long cốc, nếu không hắn rất ít khi chủ động ra tay.

Nói thật thì, nếu đổi thành một Yêu Đế nào đó tiêu diệt Đồ Yểm Ma Đế, bọn hắn đều sẽ không kinh ngạc như thế này. Chỉ riêng Thanh Long Đại Đế, vậy thì thật sự không giải thích nổi.

Ngay cả Mặc Lân Đại Đế và Ngọc Lân Đại Đế nhất thời đều quên phê phán hắn.

Mà sững sờ hỏi: "Tại sao ngươi muốn giết hắn?"

Thanh Long Đại Đế kêu thầm trong lòng ta làm sao biết được?

Đều là cái tên con sâu làm rầu nồi canh kia làm, bây giờ hại tới lão tử phải đến giúp hắn chùi đít!

Nhưng mà bởi vì diễn y như thật, tạo cho đám Yêu Đế dòng suy nghĩ, hắn còn giương cao đầu rồng, rất khí pháp trả lời: "Bởi vì cái tên Trấn Long đó thành khiến ta khó chịu từ lâu rồi!"

Chính là vì nguyên nhân gần như không thể hiểu nổi đó?

Các vị Đại Đế trong Điện đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào cho đúng.

Gương mặt Ngọc Lân Đại Đế khó hiểu: "Nhưng mà, người bọn hắn chèn ép cũng không phải Thanh Long cốc của ngươi, tự nhiên ngươi giết hắn làm gì?"

Thanh Long Đại Đế cứng cổ nói: "Vậy tại sao hắn không đặt tên là Trấn Thương Long cốc? Trấn Long cốc bao gồm cả Thanh Long tộc bọn ta, ta không thể nhịn!"

Mặt Cửu Vĩ Đại Đế cũng phát cáu: “Ngươi đã nhịn hơn triệu năm rồi, sao lần này lại đột nhiên không thể nhịn nữa?”

Đối với chủ Thiên Bộ như hắn mà nói, chuyện này bây giờ rất lớn.

Giết một tên Ma Đế, Ma giới bên đấy tuyệt đối sẽ khởi binh hỏi tội.

Đến lúc đó nên làm gì để ứng phó thương lượng, điều đó là vấn đề khiến hắn đau đầu.

“Nhịn bao nhiêu năm, không thể nhịn nổi nữa mà.” Thanh Long Đại Đế bây giờ cứ như lợn chết không sợ nước sôi.

“Ngươi!”

“Thật là vô lý!”

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế suýt chút nữa bị hắn làm cho tức chết.

Ngược lại thì ánh mắt của hai vị Đại Đế Băng Phượng và Bạch Hạc thay đổi liên tục, giống như lại một lần nữa nhìn thấy tính “Cẩu” nổi tiếng của lão Thanh Long

“Giết thì cũng đã giết rồi!”

Bạch Hổ Đại Đế trầm giọng nói: “Dù sao Ma giới vốn dĩ là kẻ địch bất cứ lúc nào cung mong Yêu giới chúng ta chết đi,bọn hắn chết cũng là đáng đời!”

Khổng Tước Đại Đế không vừa lòng nói: “Cái gì gọi làkẻ địch bất cứ lúc nào cũng mong chúng ta chết đi chứ , thực lực Ma giới vốn mạnh hơn chúng ta, nhưng mà không tiêu diệt Yêu giới, chúng ta lẽ nào không nên mừng thầm sao?”

Côn Bằng Đại Đế thờ ơ nói: “Đó là bởi vì bọn hắn vẫn còn thiên địch là Tiên giới, thỉnh thoảng vẫn cần lôi kéo chúng ta làm đồng minh, nếu không thì ngươi nghĩ bọn hắn sẽ giữ lại Yêu giới chúng ta sao?”

Bạch Hạc Đại Đế mỉa mai: “Vô cớ tiêu diệt Ma Đế của người khác, là chúng ta không có lý, chuyện này dù thế nào ta cũng sẽ không quản, đến lúc đó Long tộc các ngươi tự giải quyết đi!”

“Vô cớ chỗ nào?”

Băng Phượng Đại Đế nhịn không được oán hận đáp lại: "Thương Long cốc là đất tổ của Thương Long tộc, lại là địa bàn Yêu giới thuần túy nhất, bọn hắn ở nơi đó xây dựng Trấn Long thành, đó gọi là xâm lược, làm sao lại là không có lý?"

"Không sai, bọn hắn xâm lược Yêu giới, trảm chết Đồ Yểm vốn là đòn đánh trả lại hợp lý cực kỳ, lão Thanh Long ngươi lần này giết rất tốt!" Cố Viên Đại Đế cũng đứng ra lên tiếng ủng hộ.

Làm cho Thanh Long Đại Đế có chút chết lặng.

Nỗi oan này lại biến mình thành anh hùng chống lại Ma giới?

Trên thực tế dây cũng là điều đương nhiên.

Hổ tộc, Phượng tộc, Viên tộc trong triệu năm nay, đều có địa giới bị hai giới Tiên Ma chiếm giữ.

Còn lý do chính là vì trận đấu Tiên Yêu ở núi lớn năm đó, một vài tộc hậu bối giết hại Tiên nhân của Tiên giới, cần phải bù đấp.

Mà loại yêu cầu không hợp lý đó, dưới sự phối hợp của phe Kỳ Lân, tất cả lại được thông qua.

Lâu nay bọn hắn đều ôm một bụng tức, chỉ là bản thân lo ngại chồng chất, không dám ra tay.

Nhìn thấy Thanh Long Đại Đế làm ra chuyện đó, khỏi phải nói trong lòng thoải mái vô vùng.

Đám Yêu Đế của Phe Kỳ Lân cực kì tức giận.

"Các ngươi có ý gì?"

"Chúng ta khó khăn lắm mới tạo ra cục diện hòa bình trong Yêu giới vậy mà muốn phá hủy chỉ trong một ngày, các ngươi có hiểu hay không vậy?"

"Thật là đáng ghét, hoàn toàn không có chút quan điểm chung!"

Cổ Viên Đại Đế hung hăng đập bàn một cái: "Hòa bình chó má gì, chẳng phải là mượn uy phong của hai giới Tiên Ma chèn ép chúng ta hay sao?"

“Bên mất mát đều là các tộc của bọn ta, các ngươi thì lại sung sướng.”

“Còn vất vả, ta thấy là thỏa thiệp đi?”

“Các ngươi nói cái gì?”

Không thể hiểu được, hai bên vậy mà lại rùm beng hết lên.

Vốn dĩ Thanh Long Đại Đế là mục tiêu công kích, trái lại bỗng nhiên được ăn không ngồi rồi.

Dù sao mục đích làm xáo trộn tầm nhìn đã đạt được, lão Long này lại có thể ngồi một bên ung dung tự tại xem hai phe Yêu Đế cãi nhau.

Trong lòng hắn nghiêng về phong cách phòng ngự, nếu tính ra thì hắn và Băng Phụng, Bạch Hổ, Cổ Viên cùng vài Đại Đế khác theo khuynh hướng tấn công căn bản không cùng một đường.

Mà hắn cũng biết, mấy thằng cha này ồn ào qua lại, thật ra sẽ không đoạn tuyệt thật sự.

Dù sao đời này cũng đều đã sống đa mưu túc trí hơn mấy chục tỉ năm rồi, sẽ không hành động theo cảm tính, cho dù là tức giận trong lúc tranh cãi thì thường cũng là do cố ý làm như vậy.

Cuộc tranh cãi cứ kéo dài như vậy.

Không biết là trải qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên có một tên Chuẩn Đế của Hạc tộc sắc mặt căng thẳng chạy vào.

“Không hay rồi!”

Mặc Lân Đại Đế sửng sốt: “Có chuyện gì vậy? Lẽ nào Ma giới không nói tiếng nào mà tiến đánh vào đây rồi?”

Chương 773.

Oops! No content found.

We looked for content in https://tienvuc.com/bat-dau-ban-thuong-100-trieu-cai-mang-ban-dich/chuong-774 but couldn’t find anything :(.

Try making sure all your tabs have fully loaded before downloding your book.

Feel free to email support@epub.press if you need help.

Lời vừa nói ra, toàn bộ đám Yêu Đế cũng trở nên căng thẳng.

“Đại quân của Ma giới đến đây rồi?”

Bộ dạng Chuẩn Đế Hạc tộc hoảng loạn lắc lắc đầu: “Không, không phải đại quân Ma giới, Ma giới không hề có tin tức…”

“Nếu đã không phải Ma giới xâm lược, vậy ngươi hoảng cái gì chứ?” Sắc mặc Bạch Hạc Đại Đế không vui, hắn còn cảm thấy tên Chuẩn Đế cùng tộc này không có chút khả năng kiểm soát nào, làm mắt mặt hắn.

“Là Tước Yêu, bọn hắn đánh vào Vạn Yêu Cung rồi!”

“Tước Yêu?”

“Đánh vào Vạn Yêu Cung?”

Đám Đại Đế kinh ngạc vô cùng, biểu cảm có thể nói là cực kì đặc sắc.

Sau một hồi im lặng khó xử, Huyền Quy Đại Đế phá bỏ yên tĩnh.

“Ôi, Vạn Yêu Cung này bị tấn công, cũng thật là hiếm thấy.”

“Đối với Hạc tộc mà nói, Tước tộc hóa ra đáng sợ như vậy hả, đường đường là một Chuẩn Đế lại hoảng sợ đến như thế?”

Trạch Lộc Đại Đế lắc đầu đắc ý, cười đùa cợt nhả: “Lời nói của Côn Bằng Đại Đế sai rồi, Tước tộc kia tiếng công hiếm thấy biết bao nhiêu, bổn Đế cũng bị dọa cho rồi ha ha ha ha!”

Các vị Đại Đế khác cũng ồn ào cười theo.

“Đúng vậy đúng vậy. Quá đáng sợ rồi!”

“Nên chống lại đại quân Tước tộc như thế nào đây, dù sao ta cũng không thể.”

“Ta cũng không thể, cuộc khủng hoảng lớn nhất trong lịch sử của Vạn Yêu Cung đến rồi sao, ha ha ha…”

“Ta có nên tìm sẵn một chỗ để trốn không nhỉ?”

Trên miệng đám Đại Đế thì nói sợ hãi, bộ dạng thì thoải mái vô cùng.

Nói thẳng ra, chuyện này còn không tính là một màn kịch, chỉ có thể xem là một trò cười mà thôi.

Có thể chọc cười bọn hắn là được rồi, căn bản không xứng khiến bọn hắn nghiêm túc đối xử.

Nhất thời, trong Điện ngập tràn không khí phấn khởi.

Phụt!

Cuối cùng đến cả Băng Phượng Đại Đế có tính tình nghiêm túc cũng nhịn không được mà bật cười thành tiếng

"Ngươi đang nói ngôn ngữ gì vậy nghe không hiểu?"

Bạch Hạc Đại Đế cảm thấy khá mất mặt, hắn không khỏi trừng mắt với tên Chuẩn Đế cùng tộc kia, phát cáu khiển trách: "Ngươi trúng tà rồi hả? Không thể nói chuyện bình thường chút à?"

"Tước tộc tiến công Vạn Yêu Cung, chuyện nhảm nhí như vậy ngươi cũng nói ra được, là ngươi điên rồi, hay là ta ngu rồi?"

"Là thật mà!" Tên Hạc tộc Chuẩn Đế vừa lo lắng vừa oan ức.

"Bọn hắn tiêu diệt Hạc tộc và Ưng tộc của chúng ta rồi."

"Cái gì? Tiêu diệt Hạc tộc của ta?"

Yêu thể của Bạch Hạc Đại Đế chấn động, sắc mặt thay đổi!

"Điều này là không thể, Tước tộc không thể mạnh như vậy được!"

Hắn nắm lấy tên Hạc Yêu cổ dài kia, bộ dạng nổi điên giống như muốn ăn thịt người: "Ngươi còn ăn nói hồ đồ, ta sẽ giết chết ngươi!"

"Là sự thật mà, bọn hắn tìm được một Đế cảnh đến giúp đỡ…"

Bạch Hạc Đại Đế nghe thấy 4 chữ Đế cảnh giúp đỡ, thì yêu thể đều cũng rung lêng.

"Làm sao có thể, ta không tin!"

"Một đám ong kiến rác rưởi, ta sẽ đi tiêu diệt bọn hắn!"

Hắn buông tên Chuẩn Đế kia ra, nhanh chóng bay đến Vạn Yêu Cung.

Hắn ngoài miệng thì nói không tin, nhưng về hành động thì là tin.

Một số Đại Đế khác cũng đều chấn kinh như bị sét đánh.

Vào lúc đó, bọn hắn cũng cười không nổi nữa.

“Lại có chuyện như vậy?”

“Đế cảnh giúp đỡ ở đâu ra?”

Khổng Tước Đại Đế hung hăng trừng mắt với Khổng Tước Chuẩn Đế canh gác Địa bộ: “Tại sao trễ như vậy mới đến báo cáo, Địa bộ làm ăn kiểu gì vậy?”

Khổng Tước Chuẩn Đế vội vã cúi đầu.

Hết sức lo sợ nói: “Ngay từ đầu bọn ta đã tính sai thực lực của đối phương.”

“Nghe nói Tước yêu muốn tiến đánh Vạn Yêu Cung, bọn ta phái hai vị Chuẩn Đế và bốn vị Tiên Vương đi trước để chặn đánh, kết quả toàn bộ đều bị bọn hắn chém chết rồi.”

“Bây giờ bọn hắn đều sắp đánh đến cổng của Vạn Yêu Cung rồi…”

“Chuyện này…”

“Lẽ nào lại như vậy!”

“To gan!”

“Chán sống rồi!”

Đại Điện trước đó vẫn còn bầu không khí vui vẻ, trong nháy mắt liền bị sự tức giận của đám Đại Đế lấp đầy.

Sau khi biết được đây không phải là một trò đùa mà là một cuộc tấn công thực sự, đám Đại Đế đều phẫn nộ.

Đây không phải là trò cười gì nữa, đây là thật sự đang khiêu khích bọn hắn.

“Vô cớ giết hại Hạc tộc Ưng tộc, còn cả gan sát hại Chuẩn Đế Địa bộ…”

Sắc mặt Ngọc Lân Đại Đế u ám vô vùng, dấu vết của tai họa bắt đầu tràn lan.

“Đây là đang muốn làm kẻ địch của cả Yêu giới mà!”

Trong đôi mắt đỏ thẳm của Chủ Thiên Bộ Cửu Vĩ Đại Đế cũng đầy sát khí, hắn chầm chậm lấy ra tấm lệnh bài vàng lóng lánh.

“Thiên Yêu nghe lệnh!”

“Tước tộc cấu kết ngoại địch gây hại cho Yêu giới, tội lỗi không thể tha thứ!”

“Thiên Bộ có lệnh, các tộc đồng tâm hiệp lực tiêu diệt Tước tộc, không được sai sót!”

“Cả gan giúp đỡ kẻ phản bội, giết không tha!”

“Cả gan dung túng bao che, đồng tội!”

“Cả gan làm kẻ đứng ngoài cuộc, đuổi khỏi Yêu giới!”

Lệnh vừa ban ra, đám Yêu Đế Cổ Viên, Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng và đám yêu đế khác vừa cùng Phe Kỳ Lân cãi nhau, sắc mặt cũng căng thẳng, trầm giọng nhận lệnh.

Tước tộc tiến công Vạn Yêu Cung, mà bọn hắn lại là thành viên của Vạn Yêu Cung nên có nghĩa vụ cùng nhau chống chọi với kẻ địch xâm lược.

“Theo ta nghênh chiến!”

Mặc Lân Đại Đế xung phong đi trước, hiệu lệnh các Đế.

Mặc dù chủ của Thiên Bộ là Cửu Vĩ Đại Đế.

16 vị Yêu Đế bao gồm cả lão Thanh Long vừa ra tới Đại Điện, liền nhìn thấy ở phía xa xa “Đại quân” Tước tộc đang bay đến bên này.

Nhìn thấy đội ngũ đó của Tước tộc, đám Yêu Đế suýt chút nữa là nghi ngờ nhân sinh.

Con mẹ nó đây là Tước tộc hả?

Quét qua cảnh giới kia một cái đã thấy rõ ngay.

Tước Mị Chuẩn Đế 1 tên, Yêu Vương 3 tên, Yêu Tôn 8 tên, Kim Tiên 21 tên, Huyền Tiên 85 tên, hơn trăm tên còn lại đều

là Thiên Tiên, Chân Tiên.

Trong số mấy tên tiểu tử Tước Yêu, thậm chí còn không đạt đến Chân Tiên, đặt cạnh Tiên giới thật là mất mặt vô cùng…

Chỉ vậy thôi?

Ở trước mặt bọn hắn, ngay cả gọi là đội hình ăn xin cũng không xứng!

Tầm mắt của bọn hắn cũng không dừng ở đám Tước yêu được bao lâu, mà tất cả đều nhìn sang vị trí trung tâm.

Rồi nhìn thấy hàng Tước yêu phía trước đồng loạt tản ra, chia sang hai bên.

Một tòa Hành cung tuyệt đẹp hiện ra ở trước mặt mọi người.

Nếu như ven đường không phải ngồi trên Hành cung với tốc độ như tiên bảo đó, chỉ với chút thực lực đó của Tước tộc, e rằng phải mất một tháng nữa mới chạy đến đây.

Đám Tước yêu xếp hàng hai bên gảy đàn thổi kèn, múa hát tưng bừng.

Ở trước mặt các vị Đại Đế Xếp thành hàng biểu diễn nghi thức sôi động tưng bừng.

Cảnh này, đừng nói đến đám Đại Đế, ngay cả Yêu tộc ở các nơi trên đường chạy đến đây xem náo nhiệt cũng trợn mắt há mồm.

Làm ơn đi, mặc dù đội hình kia của các ngươi rất cặn bã, nhưng tốt xấu gì cũng là đến đây để đánh trận mà?

Đây rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Cửa cung mở ra, một nam một nữ đạp trên tường vân từ từ bay đến.

Nhưng khi nhìn thấy người nam khôi ngô đến mức khiến các ngôi sao mất màu, mà vẻ xinh đẹp của người nữ thì cực hạn vượt qua khả năng con người có thể sánh bằng.

Hai người có dung mạo tuyệt thế sánh vai cùng nhau, phong thái thanh nhã, nếu như đặt tại hai giới Tiên Ma e rằng sẽ làm kinh ngạc rất nhiều người.

Nhưng đáng tiếc đây là thẩm mỹ Yêu giới của Yêu tộc.

Hơn nữa biểu cảm của người nữ này cũng quá ngượng ép rồi, dường như có chút không tình nguyện lắm.

Thương Linh Nữ Đế đương nhiên không tình nguyện rồi.

Cách thức biểu diễn sáo trống này, theo như nàng thấy đúng là quê mùa lạc hậu, đủ để trở thành lịch sử đen.

Mà vấn đề là, Thành Ca cứ như thế này, không có cách nào khác!

"Là các ngươi!"

Đợi đến khi nhìn thấy rõ mặt hai người đó, tất cả Đại Đế đều kinh ngạc kêu lên.

Không giống với các Yêu tộc khác, bọn hắn tinh thông thông tin, biết được hình dạng của Thành Ca ra sao.

Hơn nữa, hơi thở Thương Long huyết mạch trên người của hai người bọn họ cũng không hề che giấu.

Thân phận trong mắt bọn hắn vô cùng rõ ràng.

"Khương Thành!"

"Thương Thành!"

"Thương Long Nữ Đế!"

"Thương Linh ngươi vậy mà vẫn còn sống?"

Chương 775.

Khương Thành và Thương Linh Nữ Đế cùng lúc xuất hiện, tất cả Yêu tộc tại đó đều khó mà tin được.

Hai người này một người vào triệu năm trước sau khi tiến vào Khư Động, cũng không thấy trở lại.

Được cho là đã chết.

Còn một người hàng chục ngàn tỷ năm trước sau khi Tiên Ma vùng dậy đã mất tích một cách thần bí, không thấy xuất hiện lại.

Cũng được cho là đã chết.

Không cần nói cũng có thể biết, hiện tại đột nhiên nhìn thấy bọn họ xuất hiện một lần nữa, bọn Yêu đó sẽ có cảm giác như thế nào.

Quần Yêu đang vây xem, đã thành một mớ hỗn độn rồi.

“Hóa ra người giúp đỡ Tước yêu là Thương Thành Đại Đế?”

“Cuối cùng ta cũng nghĩ ra rồi, không sai, năm đó Tước tộc thật sự từng đi theo hắn…”

“Nếu hắn trở về, vậy thì hôm nay sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy rồi!”

“Vị này đúng là Đế cảnh Thu Cát Giả mà!”

“Nếu đã là hắn ra tay, vậy Ưng tộc và Hạc tộc bị tiêu diệt cũng không oan uổng…”

Những năm này Phe Kỳ Lân đã xuyên tạc và che đậy đoạn lịch sử kia, nhưng lại không có cách nào loại bỏ kí ức trong mỗi một Yêu tộc.

Yêu giới vẫn còn rất nhiều Yêu tộc sinh sống từ triệu năm trước đến nay, bọn hắn đối với Thành Ca này là tên tuổi vang dội.

Ngược lại có rất nhiều Yêu tộc chưa từng nghe đến Thương Linh.

“Thương Long tộc vẫn còn một vị Nữ Đế khác?”

“Tại sao lúc trước chưa từng nghe nói đến?”

“Kiến thức của bọn ngươi quá hạn hẹp rồi, Tam Đại Long cốc năm đó mỗi cốc đều có một vị thủy tổ, Thương Long Nữ Đế là sinh linh thời Viễn Cổ nổi tiếng ngang hàng với Thanh Long, Băng Phượng, Kỳ Lân và một số Đại Đế khác.

“Nói về sức chiến đấu, chắc chắn nằm trong top 10 của Tiên giới!”

“Đệch mợ mạnh như vậy sao?”

“Nàng thực sự vẫn còn sống? Vậy Yêu giới chúng ta há chẳng phải là lại nhiều thêm một vị Đại Đế sao?”

Người duy nhất trong toàn bộ nơi đó đã sớm biết hai người bọn hắn trở về, chính là Thanh Long Đại Đế.

Nhưng mà, lúc này tâm trạng của Đại Đế hoàn toàn không tốt lên nổi.

Nhìn thấy Thành Ca và Thương Linh Nữ Đế nổi bật xuất hiện, hắn suýt chút nữa ngất luôn rồi.

Hắn sắp tức chết rồi.

Hai người các ngươi muốn làm cái gì?

Không phải đã nói rõ là khiêm tốn che giấu hay sao?

Ta chân trước vừa ra khỏi cửa, các ngươi chân sau liền làm ra chuyện lớn như vậy, còn mắng lên trên mặt của Vạn Yêu Cung, đây cũng gọi là khiêm tốn hả?

Là cố ý chống đối lại ta sao?

Dù gì ta cũng vừa đổ oan tội giết chết Đồ Yểm Ma Đế lên đầu mình, bây giờ mọi nỗ lực đều vô ích rồi…

Che giấu thì không thể nào che giấu nổi rồi, dạng tin tức bùng nổ này nhất định sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Lục giới.

Cố gắng một chút, có lẽ còn có thể gắng gượng kiểm soát số người không biết rõ tình hình xuống dưới 1%.

Hắn tức điên người trừng mắt với hai tên "Đồng đội heo" ở đối diện, hận không thể dùng ánh mắt giết chết bọn hắn.

Tuy nhiên Thành Ca và Thương Linh phía đối diện dưới ánh nhìn chăm chú nghiêm nghị của Đại Đế, hoàn toàn không có một chút hổ thẹn nào.

Hình dạng con người của Nữ Đế biến mất, khi chân thân oai phong mà hùng dũng của Thương Linh hiện ra trước mắt của tất cả Yêu tộc, uy lực khủng khiếp của Viễn Cổ Đại Đế lan rộng khắp vùng, vô số Yêu tộc chầm chậm rút lui.

Không còn bất kì khoa trương giả bộ nào nữa, đây chính là Thương Long Thủy Tổ chân chính!

"Thương Linh, ngươi thật sự còn sống sao…"

Băng Phượng Đại Đế trở nên kích động hiếm thấy.

Mặc dù trước đó Tiên Ma vùng dậy, nội bộ Yêu tộc Long, Phượng và Kỳ Lân tranh giành với nhau, nhưng nàng và Thương Linh chưa từng đối địch.

“Cơ Dao…”

“Thật sự quá tốt rồi!”

Còn Bạch Hổ, Cổ Viên, Côn Bằng và một số vị Đại Đế khác cũng vui mừng khôn xiết.

Nhiều thêm một vị Viễn Cổ Đại Đế, thực lực Yêu giới có thể lớn mạnh, đây là chuyện tốt vô cùng.

Hơn nữa đây còn không phải là Đại Đế của bên phía Phe Kỳ Lân.

Sau này Thiên Bộ họp lại, tiếng nói của Phe Kỳ Lân sẽ bị suy yếu rất nhiều.

“Tốt gì chứ?”

Mặc Lân và Ngọc Lân toàn toàn không vui mừng nổi.

Bọn hắn không quan tâm Yêu giới có thể mạnh hơn hay không, thứ bọn hắn quan tâm nhiều hơn đó là bản thân có thể tiếp tục được làm Lão Đại hay không.

Thương Linh trở về, đồng nghĩa với việc sức chiến đấu đỉnh cao của Long tộc sắp vượt qua Kỳ Lân tộc.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, ý định giết người trong mắt hai người gần như cùng lúc lóe lên.

“Thương Linh, ngươi thật là to gan!”

“Ưng tộc và Hạc tộc là do ngươi tiêu diệt, ngươi dám làm nên chuyện đến cả thần cũng căm hận, đến trời cũng không tha thứ!”

“Ngươi đã là kẻ thù chung của cả Yêu giới…”

Bọn hắn vừa đi lên, đã muốn biến nàng thành phản tặc, cắt đứt khả năng để nàng có thể gia nhập Thiên Bộ.

Băng Phượng, Cổ Viên và một số Đại Đế khác sốt ruột.

Nếu đổi thành một số Yêu tộc khác thì thôi đi, là Thương Linh nên bọn họ tuyệt đối sẽ không ra tay.

Một người với sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy tất nhiên phải lôi kéo vào Thiên Bộ, làm sao có thể đẩy ra chứ?

Nhưng mà còn chưa đợi bọn họ tranh luận, Thành Ca đã không còn cách nào duy trì sự im lặng.

Nghi lễ biểu diễn của bản thân, làm sao có thể vô duyên vô cớ để cho tất cả đèn đều chiếu lên người của Thương Linh chứ?

"Các ngươi đang nói bừa cái gì vậy, Ưng tộc và Hạc tộc rõ ràng đều là do ta tiêu diệt, không nên phân chia công lao của ta loạn như vậy!"

Công lao?

Đây được tính là loại công lao gì?

"Là ngươi làm?"

"Ngươi quả nhiên là tai họa lớn nhất của Yêu tộc!"

Hai vị Đại Đế Mặc Lân và Ngọc Lân không hề che giấu ý định giết người trên người, ánh mắt hiện lên vẻ oán hận.

Một số kẻ vây xem, hiện tại đều đang thảo luận về Thương Linh nhiều hơn.

Suy cho cùng nàng cũng là Viễn Cổ Đại Đế thật sự, mà Thành Ca cảnh giới bề ngoài vẫn còn đang là Chuẩn Đế Hậu Kỳ.

Nhưng mức độ kiêng nể của hai vị Kỳ Lân Đại Đế đối với Thành Ca thật ra lại cao hơn Thương Linh.

Viễn Cổ Đại Đế thì làm sao chứ, Thanh Long và Băng Phượng chẳng phải đều như vậy sao, còn không phải tại Thiên Bộ Vạn Yêu Cung bị Phe Kỳ Lân bọn hắn ép chế hả?

Thành Ca thì không giống như vậy!

Số Đế cảnh mà hắn từng giết nhiều hơn Viễn Cổ Đại Đế rất nhiều, hành động cũng không theo cái gì gọi là quy luật.

Loại nhân tố không ổn định này là nguy hiểm nhất!

"Đúng vậy đúng vậy, là ta làm đó, thì làm sao?"

Thành Ca trả lời rất nhanh chóng.

"Ngươi thật to gan, lại dám sát hại Yêu giới đồng đạo, tội không thể tha!"

Mặc Lân Đại Đế nghiêm nghị hét lớn: "Bạch Hạc, còn không mau đến báo thù!"

Hắn đương nhiên muốn giết Thành Ca, cũng nhất định sẽ đích thân ra tay.

Nhưng đầu trận đấu này, vẫn nên giao cho Bạch Hạc Đại Đế, trước tiên để hắn giúp mình thăm dò, xem xem tên tiểu tử này rốt cuộc có thực lực như thế nào.

Giọng nói của hắn truyền đi rất xa, nhưng rất lâu sau vẫn không có ai trả lời.

Các vị Đại Đế cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Tình huống gì đây?

Vừa nãy Bạch Hạc Đại Đế không phải gào thét vội vã đánh ra đầu tiên hay sao?

Sao bây giờ lại không ra sân?

Làm ơn đi, lần này tộc bị tiêu diệt là Hạc tộc của các người đó!

Nhất thời, bầu không khí có chút ngượng ngùng.

Mặc Lân Đại Đế nổi giận.

“Bạch Hạc, ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Còn không mau ra đây!” Cửu Vĩ và Ngọc Lân cũng hét lớn tiếng.

Đợi đến khi đối phương ra tay Thành Ca mới vui vẻ.

“Hôm nay các ngươi nếu như có thể kêu được Bạch Hạc Đại Đế ra, ta sẽ viết chữ phục ngay tại chỗ.”

“Ha ha ha!”

Tước Mị cầm đầu đám Tước yêu ở phía sau cũng cười lăn lộn trên nền đất.

“Bọn hắn lại còn muốn tìm Bạch Hạc Đại Đế?”

“Bạch Hạc bị giết rồi cũng không biết, còn Thiên Bộ Đại Đế, tin tức thật sự lạc hậu nha!”

“Lần này Thương Thành Đại Đế sơ ý rồi, lỡ như sau khi bọn hắn xuống địa ngục, thật sự gọi được Bạch Hạc Đại Đế thì sao?”

“Ha ha ha, vậy thì viết một chữ phục đốt xuống cho bọn hắn là được rồi…”

“Có lý!”

Đám Tước yêu không màn đếm xỉa đến, không do dự đi theo Thành Ca bất chấp tất cả, cho dù phía trước là Đại Đế, bọn họ cũng dám xem thường như vậy.

Thành Ca tương đối mãn nguyện với biểu hiện của bọn họ.

Đội cổ động viên dạng tự khen mình và tổn thương kẻ địch này tất cả đều phải dày công tôi luyện, đơn giản mà nói chính là sự bổ trợ hoàn mỹ, là lực lượng cần thiết để ra ngoài làm màu!

Đám Đại Đế đối diện đã không vui nổi nữa.

Bất luận là Phe Kỳ Lân hay là Thanh Long, Băng Phượng, Côn Bằng, tất cả đều bị kinh động đến suýt chút nữa thất thần tại chỗ.

“Các ngươi nói cái gì?”

“Bạch Hạc Đại Đế chết rồi?”

“Giỡn cái gì vậy chứ?”

“Điều này là không thể nào!”

Thời gian Bạch Hạc Đại Đế ra ngoài sớm hơn bọn hắn chưa đầy một phút.

Thời gian ngắn như vậy, hai bên nhiều nhất là nhìn mặt nhau một cái, nói cũng chưa nói đến hai câu.

Làm sao có thể bị giết chết rồi?

Chương 776.

“Lời nói hoang đường như vậy, ngươi nghĩ bọn ta sẽ tin sao?”

Mặc Lân Đại Đế nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thậm chí cười mỉa mai liên tục, thể hiện bản thân rất bình tĩnh xem thường.

“Bạch Hạc đường đường là một Đại Đế, có thể dễ dàng bị giết chết như vậy sao?”

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn nói chớp mắt là đã giết được hắn hay sao?”

“Thật là vô lý vô cùng!”

Một số Đại Đế khác cũng tĩnh táo trở lại.

Sau đó, nhìn Thành Ca bằng ánh mắt hoài nghi.

Thực sự chiến tích năm đó của Khương Thành rất huy hoàng, nếu như nói trải qua một cuộc chiến lớn với thời gian dài, cuối cùng giết được Bạch Hạc Đại Đế, còn sẽ có người tin.

Nhưng nếu muốn nói hắn chớp mắt liền có thể giết chết một vị Đại Đế, vậy sẽ không có ai tin.

“Buồn cười!”

“Vậy mà lại có cả lời nói dối che trời như này!”

Khổng Tước và Cửu Vĩ, Vạn Phệ và các Đại Đế khác cũng mau chóng bình tĩnh trở lại.

Suýt chút nữa là bị tên tiểu tử này hù dọa, thật là đáng hận.

Thành Ca cũng lười chứng minh.

Dù sao ở đây sẽ đánh nhau, cái gì cũng đều sẽ rõ.

Hắn ném ánh mắt sang Thanh Long Đại Đế.

Nhận ra chủ ý của hắn, toàn thân lão Thanh Long khẽ run, sau đó cùng với cơn bực tức quay đầu sang hướng khác

Hắn từ trước đến nay đều thích người khôn giữ mình, không muốn bị dính líu đến.

Cái sọt kia là ngươi và Thương Linh chọc ra, bây giờ các ngươi tự mình nghĩ cách làm sao vá lại đi, chuyện này không liên quan đến ông đây!

Ngươi thích làm loạn thế nào thì làm loạn thế đấy, cứ mặc kệ ta!

Khương chưởng môn có chút thương cảm.

Lão ca à, không lâu trước chúng ta còn ở Thanh Long cốc trò chuyện vui vẻ mà, cái này là giả vờ không quen biết hay sao?

Như thế này thật không đúng đâu.

“Khụ, Huyền Minh lão ca…”

Thanh Long Đại Đế sốt ruột đến nỗi nhảy dựng lên.

“Gì chứ, ngươi gọi ta làm gì, ta với ngươi rất thân thiết lắm sao?”

Thương Linh cũng cười khanh khách.

Nàng cố ý cười nhạo nói: “Huyền Minh, ngươi còn giả vờ cái gì chứ? Hiện tại đã đến lúc ngả bài rồi…”

Đại Đế thở gấp cắt đứt lời bại hoại của nàng: “Giả vờ cái gì, ngả bài cái gì, vô duyên vô cớ, đừng hòng đổ nước bẩn lên người ta!”

“Ngươi quên kế hoạch của chúng ta rồi sao?”

Thành Ca rất thân thiết thay hắn “hồi tưởng” lại một bản “kế hoạch” khác.

“Hai người bọn ta ở bên ngoài tiêu diệt địch, ngươi ở bên trong làm xáo trộn tầm nhìn, ổn định đám Kỳ Lân, Khổng Tước, Bạch Hạc. Ba người chúng ta phối hợp, đùa giỡn xoay vòng bọn hắn, kế hoạch không phải rất hoàn mĩ hay sao?”

Hắn cười híp mắt nhìn Đại Đế ngoắc ngoắc tay: “Đến đây nào đến đây nào, đồng đội thân yeu của ta, chúng ta là một phe mà!”

Kế hoạch này có từ lúc nào vậy?

Nếu như ta biết hai người các ngươi điên cuồng thế này, ta sẽ rời Thanh Long cốc sao?

Thanh Long Đại Đế suýt chút nữa tức đến hộc máu: “Đến cái ông nội nhà ngươi, ai cùng một phe với ngươi chứ…”

“Ngươi hay thật Huyền Minh!”

“Ngươi hay thật Thanh Long Đại Đế à!”

Vẻ mặt Mặc Lân, Ngọc Lân và Khổng Tước, Cửu Vĩ cùng các Đại Đế khác giận dữ nhìn sang lão Thanh Long.

“Ta nói rồi mà, ngươi sao lại đột nhiên triệu tập bọn ta!”

“Hóa ra là điệu hổ ly sơn, trong ngoài phối hợp!”

“Thật là nhìn lầm ngươi rồi, thì ra kẻ địch ở bên cạnh chúng ta!”

“Đê tiện xảo trá, ngươi thật là biết diễn kịch, đáng hận hơn tiểu tử này!”

Lão Thanh Long vì tình hình chung của Yêu giới trong tưởng tượng của mình, còn chưa muốn lật mặt với Phe Kỳ Lân, vội vã thanh minh: “Không phải đâu, không phải như vậy mà…”

“Còn không đúng?”

Ngọc Lân Đại Đế lại ngắt lời của hắn: “Các ngươi đều là Long tộc, trời sinh đã là một phe, đến bước này còn xằng bậy muốn tiếp tục lừa dối bọn ta?”

“Phì!”

Khổng Tước Đại Đế hung hăng nói: “Đúng vậy, nghĩ rằng bọn ta là tên ngốc hả?”

“Cùng một việc, bọn ta sẽ không để bị lừa hai lần!”

Thành Ca vẫn còn ở bên đây gây thêm phiền phức.

“Huyền Minh lão ca, đến đây đi, vai diễn đã kết thúc rồi, Đồ Yểm Ma Đế là do ta giết, cũng không cần ngươi gánh vác đâu.”

“Cái gì?”

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế đều bị kinh ngạc gần như ướt rồi.

“Đồ Yểm cũng không phải do là Thanh Long giết sao?”

Cửu Vĩ, Vạn Phệ và các Yêu tộc khác cảm thấy bản thân bị trêu đùa, cũng tức giận không thôi.

“Ta sớm đã đoán ra được, Huyền Minh căn bản không làm ra được chuyện như vậy!”

“Đúng là lừa được bọn ta khổ thật!”

“Huyền Minh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Lão Thanh Long hận không thể xử Thành Ca và Thương Linh một trận.

Nhưng thời cơ trước mắt rõ ràng không phải lúc để làm chuyện đó.

Nghĩ một lúc, nói cũng đã nói đến nước này, bản thân thanh minh như thế nào cũng không có tác dụng.

Hắn chỉ có thể từ bỏ việc cứu vãn, một đường đi về phía tăm tối.

“Không sai, lừa các ngươi thì làm sao?”

“Mấy năm nay ông đây nhìn các ngươi làm xằng làm bậy, thật sự nhịn rồi lại nhịn, bây giờ đã lười giả bộ rồi!”

“Ông đây nhìn Phe Kỳ Lân các ngươi thấy khó chịu từ lâu, thứ muốn trêu đùa chính là đám quân ngu ngốc bọn ngươi!”

Nói xong, hắn cũng không quan tâm sắc mặt Phe Kỳ Lân bên kia đã đen như đáy nồi, thật sự bay đến bên cạnh Thành Ca.

Nhưng mà tâm trạng khẳng định không thể tốt lên được.

Vừa đến bên này, hắn liền lén lút truyền âm chửi mắng Khương chưởng môn.

“Tên tiểu tử ngươi đợi đó cho ta!”

“Sau khi đi, ta không trục xuất Thương Long tộc khỏi Thanh Long cốc coi như ngươi thắng!”

“Đến ta ngươi cũng dám trêu đùa, hai ngươi đều hung ác, tuyệt tình!”

Thành Ca cũng biết hắn trong thời gian ngắn không thể chấp nhận nổi.

Chỉ có thể tạm thời cắt đứt truyền âm, che đậy lời nói rác rưởi của hắn.

“Chuyện đã đến mức này, phải có một trận chiến!”

Mặc Lân Đại Đế đưa mắt nhìn, Cửu Vĩ Đại Đế lại một lần nữa giơ Thiên Yêu Lệnh lên.

“Từ ngày hôm nay, Long tộc, Tước tộc trở thành kẻ phản bội của Yêu giới!”

“Thanh Long Đại Đế từ đây không còn là thành viên của Thiên Bộ!”

“Thương Thành từ đây không còn là chủ Địa Bộ!”

“Các tộc Yêu tộc cùng thảo phạt!”

Sau khi một loạt mệnh lệnh được ban ra, quần Yêu kinh ngạc.

Khổng Tước, Vạn Phệ và các Đại Đế khác bừng bừng sát khí.

Nhưng Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng, Cổ Viên và các Đại Đế khác thì cau mày không thôi.

Nếu thật sự là Tước tộc cấu kết ngoại địch làm loạn, vậy đương nhiên là phải cùng nhau thảo phạt.

Nhưng vấn đề bây giờ ở trước mặt bọn hắn không phải là ngoại địch!

Thương Linh, Huyền Minh là Viễn Cổ Yêu Đế, luận tư cách thứ bậc vẫn cao hơn tất cả Yêu tộc tại đây.

Trục xuất bọn họ khỏi Yêu giới?

Đùa cái gì vậy chứ?

Cho dù là Khương Thành, cũng là dưới sự chứng kiến của vô số Yêu tộc, từng bước từng bước dùng thực lực đạt được vị trí chủ Đại Bộ.

Hơn nữa sức chiến đấu của ba người này đều ở mức cao nhất, cứ qua loa phân thành kẻ phản nghịch như vậy, biến bọn họ thành kẻ thù?

Bọn họ định nói gì đó, nhưng Mặc Lân Đại Đế là người đầu tiên bay ra ngoài.

Họa khí bao phủ toàn thân, tiếp sau đó Pháp Tắc Không Gian im hơi lặng tiếng mở rộng xuất ra.

“Giết!”

“Ai dám giúp đỡ kẻ phản nghịch, giết không tha!”

Hắn không muốn cho Băng Phượng, Bạch Hổ và các Đại Đế khác cơ hội nói ra suy nghĩ thuyết phục.

Lỡ như cơ hội này cũng đứng về phía đối phương rồi sao?

Nhân cơ hội “chỉ có một lần trong đời” này, nhanh chóng tiêu diệt ba tên tai họa phía trước rồi nói!

Theo như hắn thấy, cùng là Viễn Cổ Đại Đế, bản thân mình và Ngọc Lân có thể vững vàng ngăn được Thương Linh, Huyền Minh.

Còn lại sáu tên Cửu Vĩ, Vạn Phệ, Khổng Tước, Trạch Lộc, Nhĩ Thử, Hùng Bì cùng vây quanh một mình Khương Thành, còn không phải dễ như trở bàn tay hay sao?

Sau khi bắt được Khương Thành, sáu tên đó lại đến trợ giúp hắn và Ngọc Lân.

Đến lúc đó Huyền Minh và Thương Linh cũng chắc chắn sẽ chết!

Trận chiến này, hắn chiếm giữ lợi thế tuyệt đối.

Đây không phải là chiếm ưu thế tuyệt đối sao?

Muốn thua cũng khó!

Chỉ một chữ, ổn!

Thành Ca vừa định ra tay giết hết, Thương Linh lại đột nhiên nhanh hơn một bước tiến lên phía trước.

"Tỷ đây ẩn khuất nhiều năm như vậy, tay đều cứng hết rồi, để ta đánh trận đầu đi."

"Mặc Lân, Ngọc Lân, sớm đã không thích các ngươi rồi, lăn đến đây chịu chết đi!"

Trước khi âm thanh truyền xuống, tốc độ pháp cảnh của nàng cũng cùng lúc mở rộng ra.

Mặc Lân giận dữ: "Thương Linh, ngươi vậy mà lại muốn một đấu hai, thật sự là tự tìm đường chết!"

Ngọc Lân cười mỉa: "Đây là do ngươi tự tìm lấy đó!

Chương 777.

Hai Viễn Cổ Yêu Đế Mặc Lân và Ngọc Lân, đúng thật là không thèm để ý đến thể diện, kết hợp với nhau đánh Thương Linh.

Cùng lúc đó, cũng không quên hạ lệnh cho các Yêu Đế khác.

"Các ngươi ngăn Khương Thành, Huyền Minh lại, không được để cho bọn họ quấy nhiễu trận chiến của bọn ta được!"

Mặc dù cách bày binh bố trận không giống như cách bọn họ đoán trước, nhưng trước tiên tập trung lực lượng để giải quyết

được Thương Linh đã, hiệu quả cũng giống như nhau.

Ba vị Viễn Cổ Đại Đế nhanh chóng giao chiến.

Thành Ca cảm thấy vô cùng đau lòng.

Thương Linh đại tỷ, việc ngươi muốn phân chia sức ép cho ta không phải là không thể thương lượng, nhưng ngươi lựa chọn Khổng Tước hay Cửu Vĩ gì đó cũng được mà.

Lại còn chọn Kỳ Lân tộc mạnh nhất.

Vậy thì thôi đi, còn một vố hai tên.

Thế này còn để ca làm màu gì nữa chứ?

Những vị Đại Đế khác, lại không thể giải thích được tâm tính kiểu này của hắn.

Ba vị Viễn Cổ Đại Đế kịch chiến đủ để làm cho tất cả sinh linh có mặt ở đó phải run sợ.

Mà ba pháp tắc ở bên trong không gian đó, hai quy tắc lớn là phúc họa cũng giống như ánh sáng của âm dương vậy, che khuất cả bầu trời ở trên đầu.

Thậm chí ngay cả những nơi khác ở Yêu giới cũng có thể cảm nhận được dư âm của trận chiến này.

Mà khi hai đại quy tắc đang bị tàn phá ở giữa nơi đó, phần lớn Yêu tộc căn bản không thể nhìn thấy được bóng dáng của Thương Linh.

Người có thể thấy rõ một phần chỉ có thể là Đế Cảnh!

Quá nhanh!

Rõ ràng cơ thể thật sự vô cùng to lớn của Thương Long, lại đã trở thành sương mù, giống như vô hình không hề tồn tại vậy.

Thậm chí ngay cả pháp cảnh của nàng cũng không có ranh giới cụ thể, biến hóa trong từng thời khắc khác nhau.

Cuộc chiến của Tam Đại Viễn Cổ sinh linh đã làm cho cả bầu trời Yêu giới rung chuyển.

Không chỉ còn là một đám yêu vay quanh để xem mà lúc này vô số Yêu tộc ở các nơi trên Yêu giới cũng lập tức ngẩng đầu, ngước nhìn lên bầu không khí phúc họa trên bầu trời như tầng

tầng đám mây, bị dọa cho sợ đến mức không dám thở mạnh nữa.

Nhất là luồng khí tai họa kia, chỉ cần bị dính nhẹ vào một chút thôi là đủ để cho nửa đời sau của bọn họ không cách nào thoát khỏi được rồi.

Nhìn thấy cuộc chiến kia, Cổ Viên, Côn Bằng và Bạch Hổ đều có sắc mắt vô cùng nghiêm trọng.

Bọn họ biết rằng những viễn cổ sinh linh được sinh ra vào lúc Tiên giới mở ra sẽ được trời ban cho ưu đãi, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào thì sự hiểu biết của bọn họ cũng không sâu sắc như vậy.

Nhưng lúc này, cuối cùng bọn họ cũng thấy được.

Đó là mức độ hợp nhất quy tắc cao hơn của bọn họ.

Tâm quy tắc đối với ba vị kia mà nói, càng giống như đã là công cụ thuộc về mình chứ không không phải là mượn của Đế Cảnh mà dùng vậy.

“Đúng là không ngờ bọn họ lại có thể mạnh tới mức này…”

“Những năm nay Kỳ Lân tộc kiên cường như vậy, đúng thật là có lý do.”

“Nhưng Thương Linh cũng là không thể tin nổi mà, lấy một chọi hai, vậy mà nàng lại không hề bị sa sút ngay lập tức.”

Viễn Cổ Đại Đế chăm chú nhìn làn sương mù đang nhanh chóng lướt qua ở giữ mây phúc họa, trong mắt liên tục ánh lên những tia sáng kỳ lạ.

“Chẳng lẽ thực lực của nàng đã tiến bộ nhiều như vậy sao?”

Nhưng mà dù cũng là một viễn cổ sinh linh, Băng Phượng Đại Đế lại lắc đầu một cái.

“Không, đây chẳng qua cũng chỉ là phong cách chiến đấu bình thường của Thương Linh, quy tắc tốc độ cho phép nàng có thể giành được tiên cơ ngay từ lúc đầu…”

“Nhưng loại tiên cơ như thế này cũng không kéo dài được quá lâu.”

Lời của nàng vừa mới nói ra thì, hai quy tắc phúc họa được phân biệt rõ ràng đã hòa vào nhau rất nhanh.

Vốn dĩ sương mù hòa lẫn vào giữa hai người, nên dần dần càng lúc càng khó tìm được một khe hở.

Thanh Long Đại Đế không ngừng rồi lắc đầu liên tục.

“Quá điên cuồng!”

“Kiêu ngạo một cách điên cuồng như vậy sao, Thương Linh nghĩ mình là ai chứ, vậy mà lại dám một chọi hai?”

“Có phải là nàng đã ngủ say mấy chục tỉ năm nên giờ đầu óc của nàng hỏng luôn rồi hay không?”

“Không được, không thể tiếp tục như vậy!”

Mặc dù hắn cảm thấy rất tức giận đối với hành động khác người của Thương Linh hôm nay, nhưng Đại Đế là người phải suy nghĩ cho tình hình chung.

Không thể chỉ ngồi yên nhìn Thương Linh bị giết, mình nhất định phải làm cái gì đó!

Nhưng mà hắn mới vừa mở yêu lực, thì Khổng Tước, Cửu Vĩ, Vạn Phế, và Hùng Bì ở đối diện đã lập tức vây quanh hắn.

“Đừng nghĩ đến việc xen vào!”

“Huyền Minh, tốt nhất ngươi vẫn nên ngoan ngoãn xem cuộc vui, trận chiến này vốn không liên quan đến ngươi!”

Thanh Long đại đế nóng nảy, vội vàng hướng về phía Khương chưởng môn nói.

“Chúng ta kết hợp cùng nhau phá vỡ phòng thủ của bọn họ, cứu Thương Linh ra!”

Đáng tiếc là Thành Ca đã cắt đứt truyền âm, không còn nghe được gì nữa.

Vì vậy Đại Đế không còn cách nào, chỉ có thể nói lại thêm một lần nữa.

“Hả?”

Thành Ca mặt khó hiểu nhìn về phía hắn.

“Tại sao ngươi muốn làm như vậy?”

Đại Đế suýt chút nữa đã bị hắn làm cho nghẹn chết.

“Ngươi thật ngu ngốc, rõ ràng lúc này đối phương ở trong tình thế bị đánh bại, chúng ta không thể tiếp tục xem cuộc chiến nữa, nếu không chiến thuật của kẻ thù sẽ thành công.

Thành Ca nhún vai một cái, đối với sự nóng nảy của hắn thì hoàn toàn thờ ơ.

“Không cần phải đi, Thương Linh đại tỷ sẽ thắng.”

Người đàn bà đó lúc này còn chưa sử dụng Huyền Văn tốc độ của mình đâu.

“Thắng cái đầu ngươi, nàng đã có biểu hiện thua trận rồi, nếu cứ tiếp tục thì sẽ khó mà giữ được mạng sống.”

“Bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất để chúng ta nhúng tay vào.”

Lý do Thành Ca không ra tay vô cùng đơn giản, Thương Linh chắc chắn sẽ thắng, không cần phải phá vỡ màn làm màu của nàng.

Hắn ta hiểu rất rõ, để làm màu được thì cần phải chú ý đến thời cơ.

Lão Thanh Long vô cùng nôn nóng, hắn liên tục thúc giục: “Bây giờ chính là thời cơ quan trọng nhất!”

Thành Ca không thể không lên lớp hắn một cách chuyên nghiệp.

“Đồng đội còn đang làm màu, sao có thể phá hỏng được?”

“Thương Linh đại tỷ bây giờ đang trong lúc hứng làm màu lên cao, chúng ta không nên chen vào khi nàng ấy đang đi được nửa đường, cướp lấy sự đắc ý của người ta, đó gọi là cái gì chứ?”

“Gọi là cái gì?”

Đừng nói lão Thanh Long, ngay cả những Đại Đế như Khổng Tước, Cửu Vĩ, Vạn Phệ cũng vểnh tai lên, tò mò xem hắn chuẩn bị nói cái gì.

“Nói nhỏ thì đúng là không biết điều, nói lớn thì là phá vỡ quy tắc, không có đạo đức nghề nghiệp.”

Thành Ca vẫy vẫy cánh tay, càng lúc nói càng to, khiến cho người khác cảm thấy muốn điếc cái lỗ tai.

“Nếu mọi thứ cứ mãi như trước đây, trật tự của làm màu giới sẽ vô cùng hỗn loạn, hết thế hệ này đến thế hệ khác phẩm chất con người sẽ không già đi được.”

“Với tư cách là vua làm màu, ta không làm chuyện đê tiện này đối với người đồng hành của mình.” Hắn rất nghiêm túc bày tỏ mong muốn được giữ cho bản thân trong sạch.

Tước Mị ở phía sau là người đầu tiên vỗ tay ủng hộ.

“Được!”

“Xứng đáng là Thương Thành Đại Đế có đức độ cao.

“Điều đó đã trở thành một tấm gương hoàn hảo cho chúng ta, chẳng những là xua được mây đi và thấy sương mù, còn chỉ dẫn phương hướng để cho chúng ta học tập theo.”

Đám Tước yêu cứ thổi rồi lại đánh, làm cho bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Vẻ mặt của các vị Đại Đế cứ đờ đẫn cả ra.

Vừa nãy mỗi một chữ hắn nói mình đều biết, nhưng vì sao liên kết lại thì mình lại không hiểu chứ?

Rốt cuộc thì trong đầu người này đang suy nghĩ gì vậy?

Ngay cả kẻ thù của Đại Đế là Khổng Tước và Cửu Vĩ cũng cảm thấy mơ hồ một lúc lâu.

Mà Thanh Long Đại Đế thì đang vô cùng không vui, hắn cảm giác chỉ số thông minh của mình đang bị sỉ nhục.

“Ngươi đang nói lung tung cái gì vậy, Thương Linh đã bị như vậy, mà ngươi lại còn thờ ơ…”

Thành Ca ngắt lời hắn: “Dù sao thì ta cũng sẽ không ra tay, ngươi muốn xen vào thì tự mình đi đi.”

Hắn không hành động, lão Thanh Long cũng không thể một mình đánh bại được mấy vị Yêu Đế gây trở ngại, càng không có cách nào có thể mau chóng hỗ trợ được cho Thương Linh.

“Ngươi làm sao vậy, không phải bình thường rất thích ngang ngược làm liều sao? Không phải ai ngươi cũng dám giết sao,

làm sao bây giờ lại đột nhiên bảo thủ như vậy?”

“Bình tĩnh bình tĩnh, không phải cái này đều là ta học tập theo ngươi sao?”

Thành Ca xua tay một cái, biểu hiện là vấn đề này không hề lớn.

Thanh Long Đại Đế suýt chút nữa bị chọc cho tức đến hộc cả máu.

Những cũng vào lúc này, có một sự thay đổi bất ngờ xảy ra ở trên chiến trường!

Rốt cuộc thì Thương Linh cũng bắt đầu nhờ đến lực Huyền Văn.

Mà Thành Ca ở phía bên này đương nhiên đã nới lỏng sự kiểm soát của Huyền Văn tốc độ và cho nàng tất cả sự hỗ trợ.

Lần này, tình thế trên chiến trường đã lập tức đảo ngược.

Chương 778.

Hai luồng khí tức của quy tắc phúc và họa vốn còn đang che phủ khắp bầu trời thì đột nhiên lại bắt đầu sụp đổ.

Ngay sau đó pháp tắc không gian của quy tắc họa của Mặc Lân Đại Đế cũng nổ tung theo.

“Chuyện này…”

Tất cả Yêu Đế đang ở bên cạnh xem cũng vô cùng kinh ngạc.

Lần đầu tiên dáng vẻ Thương Linh hiện lên một cách rõ ràng.

Mà cái này là bởi vì sau vô số lần né tránh tới lui thì nàng cũng tìm được cơ hội vô cùng tốt để tấn công.

Ầm!

Hư ảnh của Huyền Văn tốc độ sáng lên một cách dữ dội, ngay sau đó thân thể cao lớn của Mặc Lân bay vụt lên cao.

Cái sừng trên đỉnh đầu cũng bị đánh đến mức không biết đã bay bao xa.

Cùng lúc đó, một mảng máu tươi lớn cũng bị phun ra ngoài, văng khắp các nơi của Yêu giới, tạo thành một vòng thay đổi mới!

Trước đó dáng vẻ hung ác của Mặc Lân Đại Đế còn cuồn cuộn ngất trời, nhưng lúc này thì khí thế đã nản đi gấp mấy lần.

Bầy yêu và các Đại Đế đứng xem bên cạnh cũng vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thương Long Nữ Đế một đánh hai mà lại có thể đánh cho một người bị thương!

"Nếu như không phải là Ngọc Lân kịp thời dùng pháp tắc không gian nhiễu loạn, tăng thêm quy tắc phúc cho Mặc Lân thì e rằng cú đánh vừa rồi kia cũng đủ làm cho Mặc Lân lập tức mất đi sức lực chiến đấu.

"Không sai, cú đánh kia đúng là có thể làm chết người luôn đó!"

"Làm sao lại như thế được, pháp cảnh của Mặc Lân lại bị phá vỡ sao?"

"Không phải là do Thương Linh quá mạnh đó chứ?"

"Mau nhìn kìa… Ngọc Lân…"

Ngay trong khoảnh khắc mà bọn họ đang bàn tán thì Thương Linh đã biến mất lại hiện lên một lần nữa, và lại một lần nữa đánh trúng vào điểm yếu của mục tiêu.

Mà lần này người mà nàng làm cho bị thương vô cùng nặng chính là Ngọc Lân Đại Đế!

Pháp cảnh do quy tắc phúc tạo ra cũng đột nhiên vỡ vụn giống như vậy.

Ngọc Lân còn chưa kịp phản ứng thì ánh sáng bỗng nhiên đánh thẳng vào bên cạnh yêu thể của hắn.

Ầm!

Lại là một tiếng vang vô cùng lớn!

Không biết Ngọc Lân Đại Đế đã văng ra xa đến mức nào.

Một lần nữa máu tươi lại tràn lan, suýt chút nữa đã bị đánh cho tan tành!

“CMN!”

“Nếu như không phải là vừa rồi Mặc Lân dùng họa khí để làm ảnh hưởng đến cú đánh này, có thể Ngọc Lân đã bị giết chết rồi!”

“Làm sao Thương Linh có thể mạnh đến như vậy chứ?”

Cho dù là Cổ Viên, Bạch Hổ, hay ngay cả người đã từng hiểu rất rõ Thương Linh như Băng Phượng, vẻ mặt của tất cả bọn họ đều ngập tràn sự khó hiểu không thể tưởng tượng nổi.

“Ta nhớ trước kia Thương Linh không có thực lực như thế này!”

“Nếu như trước đây nàng có sức mạnh như vậy thì năm đó lúc tiên ma xâm phạm Yêu giới, nàng đã có thể thay đổi tình của cuộc chiến tranh đó…”

“Không sai, ít nhất thì vận mệnh của Long tộc cũng sẽ không đến mức như bây giờ!”

“Pháp cảnh của Mặc Lân và Ngọc Lân sao có thể yếu ớt đến như vậy chứ?”

Nhắc tới pháp cảnh thì cuối cùng các Đại Đế cũng suy nghĩ tới một cái gì đó.

“Thủ đoạn của nàng sao ta lại có cảm giác có hơi giống với tin đồn về Quy Lai Tiên vậy?”

“Đúng thật, nghe nói Quy Lai Tiên có thể đối phó rất tốt với pháp tắc không gian.”

Các vị Đại Đế vừa mừng rỡ lại vừa sợ hãi!

“Chẳng lẽ Thương Linh cũng là Quy Lai Tiên của Huyền Giới sao?”

Quy Lai Tiên vừa có Huyền Văn của Huyền giới, lại có lạc ấn quy tắc của Tiên giới, đương nhiên là có sự ưu ái của trời rồi.

Điều này thì ai trong số họ cũng đều biết.

Nhưng vấn đề là, con đường này rất khó để sao chép.

Bây giờ tiên nhân muốn đến Huyền Giới tu luyện Huyền Lực, để “trưởng thành” lên thì sẽ khó hơn rất nhiều lần so với lúc trước.

Một trăm triệu năm trước những tiên nhân đã bị rơi xuống kia, đã rơi xuống tầng thứ nhất.

Trần nhà của những Huyền tộc đó mới chỉ mấy Thiên huyền cảnh, đương nhiên rất khó khăn để cản trở nhịp bước tu luyện Huyền Lực của bọn họ.

Mà bây giờ, bởi vì Chung Thác hợp nhất tất cả sáu tầng chỉ còn thành một tầng, vì vậy mà tình hình lại càng trở nên khác biệt.

Bây giờ nếu lại đến Huyền Giới lần nữa thì trước hết sẽ phải đối mặt với sự vây quét và đàn áp của Đế huyền cảnh.

Ngoài ra, hiện nay có thể thấy Huyền Giới đang rất sát sao đối với cấp độ nhập môn ở Tụ Phách Trì này.

Được đối xử hoàn toàn giống như là với vũ khí nguyên tử, căn bản sẽ không cho Tiên Giới ở bên này có cơ hội để bắt đầu tu luyện Huyền Lực.

Mà ở phương diện khác, chưa tới Huyền Văn thất trọng, cuối cùng thì vẫn là không phá vỡ được pháp cảnh của Tiên Đế, cũng không có ý nghĩa gì lớn lắm đối với Đế Cảnh.

Nếu chưa đến bảy tám chục triệu năm thì sẽ không thể nào tu luyện được đến Huyền Văn thất trọng.

Nhưng tiền đề vẫn là người có tài năng thiên bẩm xuất chúng, suy cho cùng phần lớn Tiên Nhân căn bản cũng không có tư cách để tu luyện Huyền Lực.

Hiện nay Huyền Giới cũng mới chỉ va chạm với Tiên Giới được có một triệu năm.

Cho nên, dù biết rõ Quy Lai Tiên vô cùng mạnh, nhưng bây giờ cũng chỉ có được một ít Quy Lai Tiên như vậy ở Tiên Giới.

Đặc biệt là ở bên Yêu giới này thì càng ảm đạm hơn.

Căn bản là không có một Quy Lai Tiên nào cả.

Làm cho hàng triệu năm qua thực lực của Yêu giới càng ngày càng có sự chênh lệch rất lớn đối với các giới khác.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện “Quy Lai Tiên” Thương Linh này, các đại đế như Cổ Viên, Bạch Hổ và Công Bằng lại càng trở

lên ngạc nhiên và vui mừng hơn nữa.

“Bản thân Thương Linh chính là Viễn Cổ Đại Đế, bây giờ lại trở thành Quy Lai Tiên, thực lực như vậy tuyệt đối không kém bất cứ Quy Lai Tiên nào ở bên phía Tiên Giới và Ma Giới!”

“Không sai, có nàng ở đây, chúng ta lại càng có nhiều sức lực để đối mặt với hai giới Tiên Ma.”

Thậm chí Thanh Long Đại Đế cũng có chút hơi ghen tỵ.

Thương Linh lại là “Quy Lai Tiên” quý giá sao?

Số mệnh của nàng ấy đúng là cũng quá tốt phải không?

Nhưng ngay sau đó hắn lập tức cảm thấy nghi ngờ.

Không đúng rồi!

Trước kia Thương Linh chẳng qua cũng chỉ là một tàn niệm còn sót lại, làm sao có thể tu luyện được cả Huyền Văn?

Nghĩ lại cảnh tượng lúc nàng đang hồi phục ở Thanh Long Cốc, nhớ lại nguồn gốc của Huyền Văn kia thì cuối cùng Đại Đế cũng có phản ứng, vội vàng nhìn về phía bên cạnh Khương Thành.

Đúng là không nhìn thì không sao, chứ nhìn một cái là lập tức phát hiện ra được manh mối!

Lúc này trên người của Khương Thành cũng đang phát ra hơi thở của Huyền Văn tốc độ.

Hơn nữa còn là tương đồng cấp độ với Thương Linh đang ở chiến trường bên kia, hoàn toàn chính xác, chính là cùng một Huyền Văn!

Nói cách khác…

“Thật ra thì nàng không có Huyền Văn, bây giờ lực Huyền Văn tốc độ của nàng là tới từ ngươi?” Hắn hỏi với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Thành Ca cười híp mắt gật đầu một cái.

“Đúng vậy.”

“Điều này làm sao có thể?”

Nhận thức của Đại Đế đã bị thay đổi.

“Còn có thể mượn lực Huyền Văn để sử dụng sao?”

Khóe miệng Thành Ca hơi nhếch lên, hỏi ngược lại hắn một câu: “Lực tâm quy tắc của Tiên Giới rõ ràng cũng có thể mượn được của Tiên Đế để dùng, vậy Huyền Văn của ta tại sao lại không thể quyết định cho người khác mượn để sử dụng?”

“Lại còn có thể như vậy sao?”

Vẻ mặt của Đại Đế vô cùng hoảng hốt, trong phút chốc đã cảm nhận được cảm xúc đang bị lẫn lộn.

Trước đây lúc ở Thanh Long Cốc, Khương Thành cũng muốn để cho hắn trói buộc với Huyền Văn Thủy, nhưng mà đã bị hắn từ chối thẳng thừng.

Đường đường là một Đại Đế, thứ đi đi trói buộc lại là tâm quy tắc của Tiên Giới!

Ngươi coi Huyền Văn của ngươi là cái gì chứ?

Xứng đáng để cho ta trói buộc sao?

Chẳng lẽ ngươi còn muốn sánh vai cùng với Tiên Giới sao?

Nhưng bây giờ, những suy nghĩ này đang đang dần dần bay đi mất…

Thương Linh ở trước mắt đang dồn ép hai vị Kỳ Lân Đại Đế để mà đánh đó!

Đây là sức chiến đấu kiểu gì chứ?

Chuyện này đã cao hơn một Viễn Cổ Long Đế như hắn một khoảng rồi.

Mà cái sức chiến đấu vượt khỏi khả năng bình thường kia của nàng lại xuất phát từ sự giúp sức ở bên này của Khương Thành.

Cũng bởi vì đã trói buộc Huyền Văn của tên tiểu tử kia, cho nên nàng mới càng có thể trở lên mạnh đến như vậy.

Nếu như mình cũng trói buộc Huyền Văn Thủy, vậy có nghĩa là mình cũng có thể trở nên mạnh mẽ như vậy rồi!

Mặc dù làm chúa tể của một trong số những Huyền văn của tên tiểu tử này thì thật mất mặt, nhưng thực sự là sức chiến đã tăng lên!

Suy nghĩ của hắn đã nhanh chóng được khai sáng.

Hắn không nhịn được lại nhìn về hướng tên tiểu tử kia một lần nữa, muốn nói điều gì đó.

Đáng tiếc là lần này Thành Ca đã tập trung toàn bộ tinh thần đang chăm chú nhìn cuộc đại chiến ở trong chiến trường, căn bản là không có một chút phản ứng nào cả.

Điều này khiến cho Thanh Long Đại Đế âm thầm cảm thấy nóng ruột và lo lắng.

Không phải lần trước ngươi muốn ta trói buộc Huyền Văn Thủy của ngươi sao?

Ngươi vẫn nên mở miệng đi chứ!

Lần trước ta không đồng ý, nhưng lần này suy nghĩ của ta đã thay đổi, có thể "Cân nhắc" để đồng ý.

Tại sao ngươi lại không thử thêm mấy lần nữa chứ?"

Một lần thất bại nhưng lần thứ hai cũng có thể sẽ thành công mà!

Chương 779.

Ngược lại bây giờ Thanh Long Đại Đế lại muốn trói buộc với Huyền Văn của Thành Ca, nhưng lại không muốn mình chủ động mở miệng.

Dù sao lần trước từ chối dứt khoát một cách tuyệt vời như vậy.

Bây giờ lại chủ động đổi ngược lại lời nói của chính mình, như vậy thì thật là quá mất mặt rồi?

Cho nên hắn đang mong đợi bên phía Thành Ca sẽ nhắc lại thêm mấy lần, sau đó hắn sẽ lại tiếp tục giả vờ từ chối, làm bộ sĩ diện một chút rồi mới miễn cưỡng đồng ý.

Như vậy hắn sẽ không bị mất hết mặt mũi mà đồng thời lại còn có được sức mạnh.

Hoàn hảo đến như vậy?

Chỉ tiếc là Thành Ca đã sớm nhìn thấu được tâm tư này của hắn.

Bây Giờ Thành Ca đã biết Huyền Văn của mình quý giá biết bao nhiêu, làm sao còn có thể đi cầu xin người khác?

Lão Thanh Long đã cảm thấy sốt ruột!

Nhìn thấy hắn không có phản ứng gì, hắn đành phải chủ động đưa ra một vài gợi ý.

"Khụ khụ! Huyền Văn kia của ngươi… Không ngờ lại thần kỳ như vậy!"

"Hử." Thành Ca cũng không thèm quay đầu lại.

Lão Thanh Long đợi một hồi lâu nhưng cũng không thể đợi được câu nói tiếp theo của hắn.

Cứ như vậy "Hử" một cái là xong sao?

Tại sao lại không nói thêm câu "Thanh Long Đại Đế vĩ đại, ta có thể mời ngươi trói buộc với Huyền Văn của ta hay không"?

Chuyện gì đang xảy ra với tên tiểu tử này?

Ngày thường linh hoạt xảo trá như vậy, sao lần này lại chậm chạp như thế nhỉ?

Nghe thấy hai chữ Huyền Văn, lẽ ra đến lượt ngươi phải lấy gậy mà đánh rắn, vội vàng nói ra chứ!

Đại Đế đã gấp gáp đến mức trong lòng sắp ngứa ngáy không thể chịu nổi.

Nhưng mà giờ cũng không còn cách nào khác nữa, hắn chỉ có thể "gợi ý" cho Thành Ca thêm một lần nữa.

"Cái đó, lần trước ngươi nói ngươi có hai cái Huyền Văn?"

"Hử."

Lại hử?

Đại Đế đã giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ta cũng đã gợi ý rõ ràng đến vậy rồi, ngươi còn không hiểu ý của ta sao?

Ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi nhanh chóng nắm bắt đi chứ!

Hắn cắn răng, quyết định cho Thành Ca thêm một cơ hội "lần cuối cùng".

“Một cái Huyền Văn khác của ngươi, là Huyền Văn Thủy đúng không?”

“Hử…”

Thành Ca vẫn cứ thờ ơ như cũ.

Đại Đế không kìm chế được mà nói.

“Ngoại trừ hử, ngươi không nói được gì khác nữa sao?”

“Nói gì cơ?”

Thành Ca khó hiểu quay mặt lại.

“Những thứ này không phải ngươi cũng đã biết từ sớm rồi sao? Ta cũng không hiểu tại sao ngươi lại cứ lặp lại những điều ngươi đã biết.”

“Hơn nữa còn là ở trong cuộc chiến đấu nguy cấp của đồng đội.”

Hắn không nhịn được nói: “Ngươi là máy lặp lại chuyển thế, hay là bị bệnh suy giảm trí nhớ?”

“Đúng thật là không giải thích được!”

Bị hắn làm cho giận đến vậy, Đại Đế lại càng khó xử và phát cáu.

Mặc dù hắn không biết cái gì là máy lặp lại và suy giảm trí nhớ, nhưng hắn biết cái đó chắc chắn không phải là cái gì tốt đẹp.

Nếu như là trước kia, hắn sẽ phát cáu với Thành Ca.

Nhưng bây giờ hắn muốn trói buộc với Huyền Văn Thủy của Thành Ca, lại hoàn toàn không thể trở mặt.

Chỉ có thể không ngừng tự nhủ, mình phải thật bình tĩnh.

Vì sức mạnh, nhịn một chút cũng đáng.

Nhưng mà nói xem chuyện gì đã xảy ra với tên tiểu tử này?

Lần trước thì vô cùng hy vọng mình sẽ trói buộc với Huyền Văn của hắn như vậy, nhưng sao lần này lại có cái dáng vẻ hoàn toàn không suy nghĩ chút gì như kia?

Chẳng lẽ là lần trước mình đã từ chối quá thẳng thừng, cho nên hắn cảm thấy sẽ không thể nào thành công nên đã dứt

khoát từ bỏ, không muốn tiếp tục thử nữa chăng?

Ôi chao, như vậy thì không thể được đâu!

Thanh Long Đại Đế không kiềm chế được, trong lòng thầm cảm thấy vô cùng tiếc nuối, lẽ ra lần trước không nên từ chối quyết liệt đến vậy.

Nên làm sao để gợi ý cho hắn là bây giờ mình có thể đồng ý chứ?

Lúc mà hắn đang âm thầm tính toán trong đầu, trận chiến đấu đã đến thời điểm gay cấn nhất.

Hai vị Kỳ Lân Đại Đế bị Thương Linh đánh cho liên tiếp chạy trốn, tình trạng thương tích càng ngày càng nặng hơn.

Nếu như đổi lại là đối phó với Đế Cảnh, bọn họ không đánh trả lại được thì chẳng qua là sẽ rút lui.

Nhưng đối mặt với Thương Linh thì đúng là thật sự không thể rút lui được.

Dù sao Thương Linh cũng là Yêu Đế nắm giữ tốc độ, ai có thể nhanh hơn nàng được?

Thậm chí ngay cả bản thân Thành Ca cũng không đạt tới tốc độ hiện tại của nàng.

Nhìn thấy tình hình đang vô cùng nguy cấp, Mặc Lân Đại Đế gấp gáp đến mức vừa chạy trốn vừa hét to.

“Lên!”

“Cùng nhau tiến lên bao vây nàng!”

“Thương Linh là phản nghịch của Yêu giới, tấn công nàng!”

Nghe thấy lời đó thì cho dù là Băng Phượng, Bạch Hổ hay là những Yêu tộc đứng xem kia, tất cả đều lộ ra vẻ khinh bỉ.

Trước đó bọn họ cho rằng hai đánh một thì sẽ có thể thắng được, cho nên nhất định không để cho người khác xen vào.

Bây giờ không đánh trả được, lại phải gọi người khác đến trợ giúp bọn họ vây đánh?

Còn mặt mũi không?

Các Đại Đế của phe Kỳ Lân như Khổng Tước và Cửu Vĩ nhìn nhau một cái, cuối cùng vẫn quyết định nhanh chóng tiếp viện cho hai vị Kỳ Lân Đại Đế.

Nhỡ đâu bọn họ thật sự bị Thương Linh giết chết, phe Kỳ Lân sẽ lập tức sụp đổ ầm ầm.

Sau này những Yêu Đế đã từng đối đầu nhiều năm với Long tộc như bọn họ, nhất định sẽ bị nhằm vào.

"Lên!"

"Giết chết Thương Linh!"

Cửu Vĩ Đại Đế là người đầu tiên tiến lên, Khổng Tước, Vạn Phệ và Hùng Bì theo sát ở phía sau.

Sau khi Trạch Lộc Đại Đế bước tới hai bước thì lại chần chừ, cuối cùng cũng không đi lên để đuổi theo.

Còn Nhĩ Thử Đại Đế thì đơn giản là nhất định giả vờ không nghe thấy cái gì cả, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hành động của hai người đó khiến cho những Yêu Đế khác ở bên cạnh không ngừng kinh ngạc.

Các Yêu Đế như Cửu Vĩ và Khổng Tước lại là vừa sợ hãi vừa tức giận.

"Trạch Lộc! Nhĩ Thử! Các ngươi làm gì thế?"

"Chẳng lẽ các ngươi muốn phản bội lại phe của chúng ta sao?"

Trạch Lộc Đại Đế cũng đang ở trong phe Kỳ Lân lộ ra vẻ khó xử nhưng cũng không hề lên tiếng.

Nhưng mà Nhĩ Thử Đại Đế cười mỉa một cái: "Cái gì mà phản bội, chẳng qua là ta chỉ trung thành với đại cuộc của Yêu giới mà thôi, Kỳ Lân tộc vì bản thân mà làm những điều đi ngược lái với phương hướng, mọi người cũng quá rõ mà!"

Năm đó hắn đã cử Nha Thử Vương đi, cũng đã chú ý đến Thành ca rồi.

Sau đó hai bên Yêu giới và Ma Giới định phối hợp với nhau, lừa gạt Thành Ca vào Khư Động, hắn cũng đã tiết lộ tin tức đó cho Thanh Long Đại Đế.

Bây giờ Thành Ca và Thương Linh đã mạnh mẽ trở về, đương nhiên hắn biết cuối cùng thời điểm dừng lại cũng đã đến.

“Được, được lắm!”

Cửu Vĩ Đại Đế vô cùng tức giận, lại giơ Thiên Yêu lên một lần nữa.

“Nhĩ Thử Yêu Đế không tuân theo mệnh lệnh, trợ giúp phản nghịch, đuổi ra khỏi Thiên Bộ ngay hôm nay.”

Ngay sau đó, hắn và các Yêu Đế Khổng Tước, Hùng Bì và Vạn Phệ cùng nhau xông về hướng chiến trường ở bên kia, định kết giết chết Thương Linh.

Một bóng người đột nhiên lao nhanh tới, chắn trước mặt bọn họ.

“Không phải các ngươi muốn ngồi ở bên cạnh để xem sao, bây giờ lại muốn đi đâu?”

Lần này, Thành Ca không có tiếp tục chỉ mặc kệ ngồi xem nữa.

Hắn biết rất rõ, giới hạn của Thương Linh cũng chỉ có thể áp đảo được hai vị Kỳ Lân Đại Đế.

Trên thực tế thì đây đã là một điều kỳ tích rồi.

Nếu đổi lại thành từ Thương Hư Đại Đế trở xuống, sẽ không thể nào chèn ép được hai vị Viễn Cổ Yêu Đế.

Thương Linh có thể làm được, thứ nhất là bởi vì bản thân nàng cũng là Viễn Cổ Yêu Đế.

Thứ hai là vì nhờ mượn được Huyền Văn tốc độ thất trọng của Thành Ca.

Nhưng nếu như có thêm một Đế Cảnh thông thường nữa, vậy thì rất có thể nàng sẽ không thắng nổi.

Nhiều hơn hai người, chuyện nàng thua trận cũng không còn nghi ngờ gì, chứ đừng nói là tới bốn người.

Vì để cho nàng làm màu cho xong một cách thuận lợi, Thành Ca đành phải phát huy tinh thần giúp người làm niềm vui, giúp nàng ngăn cản bốn vị Yêu Đế.

“Chỉ dựa vào ngươi mà cũng muốn ngăn cản bọn ta!”

“Còn cả bổn Đế nữa?”

Lão Thanh Long mặc dù rất khó chịu đối với Thành Ca, nhưng thời khắc quan trọng thì ngược lại cũng sẽ không để rơi mất giây chuyền, biết lúc nào thì nên ra tay.

Hắn vừa xuất hiện, Nhĩ Thử Đại Đế cũng gấp gáp bay ra.

“Còn có ta!”

Vị Thử Tộc Đại Đế này rất tinh khôn, mới vừa ngã về bên phía Thành Ca thì đã vội vã phải lập một công trước, lót đường cho tương lai của Thử Tộc sau khi tình hình của Yêu giới thay đổi.

Khi thấy hai người bọn họ vừa đi ra thì Khổng Tước và Cửu Vĩ ở phía đối diện cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

So sánh thực lực thì thật sự không thể khác xa được hơn nữa.

Nhưng mà còn chưa chờ cho bọn họ kịp nghĩ ra cách, ngược lại Thành Ca đã suy nghĩ trước cho bọn họ.

Hắn quay đầu lại với vẻ vô cùng không hài lòng, liếc nhìn lão Thanh Long và Nhĩ Thử Đại Đế một cái.

“Hai người các ngươi đừng có gây thêm phiền phức, nơi này giao cho ta là được rồi.”

Chương 780.

Trước khi Thành Ca tới đây lần này thì thực ra đã có ý định muốn có một chút danh tiếng.

Vừa lên tới thì hắn đã lập tức xử lí Bạch Hạc Đại Đế chỉ trong một giây.

Điều đó là một sự kích thích vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ đáng tiếc là nó quá nhanh nên không có người nào kịp nhìn thấy, vì vậy mà hiệu quả của việc làm màu giảm đi khá nhiều.

Khó khăn lắm mới thấy được chủ lực của phe địch, kết quả cuối cùng thì hai Kỳ Lân Đại Đế quan trọng nhất đã bị Thương Linh cướp lấy trước.

Còn lại sáu Yêu Đế của phe Kỳ Lân, cho dù như thế nào hắn cũng không thể nhường lại cho những người khác.

Kết quả là trong sáu Yêu Đế kia thì có hai người phản bội.

Vì vậy nên lúc này chỉ còn bốn người, hiệu quả của việc làm màu lại một lần nữa bị giảm xuống một cách mạnh mẽ.

Đã đến nước này mà Thanh Long và Nhĩ Thử còn muốn phải "Sóng vai chiến đấu" tới cùng với hắn, lúc này rồi mà cũng không để cho người ta sống sao?

Hắn không thể nào chấp nhận nổi!

Lão Thanh Long không ngừng cau mày: "Ngươi đang nói gì đấy, đây không phải là lúc để đùa đâu!"

Nhĩ Thử Đại Đế đang rất nóng lòng muốn được lập công, vì vậy cũng vội vàng khuyên nhủ: "Đúng vậy, Thương Thành Đại Đế, ngươi cũng không thể quá coi thường được đâu, hay là để cho Bổn đế tới trợ giúp ngươi đánh bại kẻ địch đi!"

"Không cần không cần!"

Thành Ca liên tục xua xua tay, nhân tiện nhìn về hướng Yêu Đế như Băng Phượng và Bạch Hổ ở bên kia chép miệng một cái.

“Không thấy bên kia còn có mấy người sao, các ngươi mau chóng qua phòng thủ bọn họ đi, chỗ này có ta là được rồi.”

Khi hắn vừa mới nói ra những lời này thì cho dù là Côn Bằng, Huyền Quy hay là Băng Phượng, Bạch Hổ, Cổ Viên, tất cả đều đen sầm mặt lại.

Ngươi coi bọn ta cũng giống như kẻ thù sao?

Làm ơn đi, bọn ta cũng không phải là người của Phe Kỳ Lân, thậm chí còn chỉ mong ngươi hạ gục được cái phe Kỳ Luân phách lối đó đi thôi.

Căn bản không thể nào giúp bọn họ có được không hả?

Ngươi có cần phải đề phòng bọn ta như vậy không?

Để tỏ ra là trong lòng mình không hề có chút suy nghĩ thù địch nào, thậm chí Côn Bằng và Huyền Quy Đại Đế còn vội vàng lui ra xa.

“Các ngươi cứ yên tâm mà đánh đi!”

“Bổn đế tuyệt đối sẽ không xen vào!”

“Không sai không sai, chỉ cần các ngươi đừng có giết chết quá nhiều, bọn ta nhất định sẽ không xen vào…”

Biểu hiện của hai người bọn họ thể hiện ra khiến cho Khổng Tước, Cửu Vĩ giận đến mức mắng ầm lên.

“Được lắm, thì ra là các ngươi cũng đã phản bội!”

“Đáng ghét! Đáng căm hận!”

Thanh Long và Nhĩ Thử nhìn về phía Thành Ca, lần này còn dám nói cái gì nữa?

Vậy căn bản cũng không phải kẻ địch, vậy nên không cần đề phòng.

Thành Ca cảm thấy vô cùng bực bội, lão tử không muốn có đồng đội, có thể để cho ta một mình lên võ đài làm màu có được hay không?

Hắn chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Ngoài miệng bọn họ chỉ nói vậy thôi, thật ra thì trong bụng chứa một bồ dao găm đấy, không thể không đề phòng được…”

Hắn còn chưa nói ra hết câu thì Côn Bằng Đại Đế lập tức chỉ lên trên trời thề.

“Trận chiến giữa hai bên của các ngươi, Bổn đế tuyệt đối sẽ không ra tay hành động! Nếu ta vi phạm lời thề này, ta sẽ không được chết một cách tử tế.”

“Ta cũng giống như vậy!” Huyền Quy Đại Đế cũng nói như chắc chắn như đinh đóng cột.

Thành Ca suýt chút nữa đã hộc cả máu.

Hắn lại chỉ về hướng bốn vị Băng Phượng, Bạch Hổ, Cổ Viên, Kim Lang kia.

“Còn có bọn họ kìa, bọn họ đang nhìn chằm chằm đó các ngươi không thấy sao…”

“Ta đã sớm thấy Kỳ Lân tộc khó chịu rồi!”

Bạch Hổ Đại Đế bỗng nhiên đằng đằng sát khí nhảy ra ngoài.

Trải qua vô số lần giao chiến giữa trời và người, cuối cùng hắn cũng đưa ra quyết định của mình.

“Ta có ý định sẽ giúp các ngươi một tay, diệt trừ Kỳ Lân tộc!”

Tiếng nói vừa dứt, Cổ Viên Đại Đế lập tức hưởng ứng.

“Tính cả ta nữa!”

Phe Kỳ Lân luôn luôn quá mạnh mẽ, căn bản là bọn họ cũng không thể lay chuyển được chút nào.

Hai vị Viễn Cổ Đại Đế tọa trấn, trong mười bảy Đại Đế thì có chín vị Thiên Bộ.

Hơn nữa Phe Kỳ Lân có một chỉ huy thống nhất, từ trước đến giờ luôn có chung quan điểm với nhau, sẽ cùng tiến cùng lùi.

Còn lại tám vị Yêu Đế kia thì trong đó có hai vị Viễn Cổ Đại Đế, Thnah Long trong suy nghĩ luôn là Yêu giới vốn vô cùng vững chắc không thể phá vỡ được, vẫn luôn hành động theo phong cách bảo thủ và thỏa hiệp.

Băng Phượng đã nản lòng không còn chút ý chí nào nên rất ít khi ra mặt.

Còn lại Côn Bằng và Kim Lang cũng luôn luôn bị để ý, bất cứ khi nào cũng có thể bị lôi đến Phe Kỳ Lân.

Ngược lại Bạch Hổ Yêu Đế lại rất muốn phản kháng, nhưng cũng chỉ có một mình đơn độc không có chỗ để dựa vào.

Còn về Huyền Quy, vẫn là ở "sự kiện ngọc trai" lần trước mới thoát được khỏi Phe Kỳ Lân.

Bọn họ có tám người, về căn bản cũng không được coi là một phe, có thể nói là một bè phái vụn vặt.

So sánh hai bên thì một bên là quân chính quy được huấn luyện nghiêm chỉnh, một bên chính là các quân lính tản mạn mất đi chỉ huy với những suy nghĩ mưu đồ xấu xa.

Căn bản là không thể so sánh được.

Nhưng lần này thì lại khác rồi!

Thương Long Nữ Đế kiên cường mạnh mẽ đã trở về!

Thanh Long bị đẩy lên trước đài, bất đắc dĩ mới phải đứng dậy.

Trạch Lộc đối diện phản bội rời đi, Nhĩ Thử lại là trực tiếp gia nhập vào bên này.

Dưới sự biến mất này thì việc so sánh thực lực thôi cũng đã bị thay đổi.

Một cơ hội tốt trời ban để lật đổ Phe Kỳ Lân xuất hiện một cách vô cùng bất ngờ mà không thể giải thích nổi.

Kim Lang Đại Đế cũng cắn răng bay ra.

"Cũng tính thêm cả ta nữa đi, hôm nay chính là thời điểm để lật đổ Kỳ Lân tộc!"

Còn về Băng Phượng Đại Đế ở bên kia thì đã nhanh chóng mở yêu thể ra và sử dụng lạc ấn của quy tắc.

"Những năm nay Kỳ Lân đúng thật là vô cùng quá đáng, ta cũng không nhìn nổi nữa rồi!"

Trong nháy mắt xuất hiện một ánh sắc lạnh đến thấu xương, uy quyền của lực băng thoắt ẩn thoắt hiện kia khiến cho toàn bộ Yêu giới dường như đều sắp bước vào trời đông giá rét.

Cổ Viên Đại Đế thấy tình hình này thì vô cùng hưng phấn, hắn cao giọng quát lên: "Mọi người liên thủ, trả lại bầu trời rực rỡ cho Yêu giới."

Bầy yêu đang vây xung quanh xem vô cùng hoảng sợ.

Có nằm mơ bọn hắn cũng không thể nghĩ tới, vốn dĩ chỉ cho là chuyện hài náo nhiệt "Tước yêu làm loạn", cuối cùng lại trở thành một biến động quá lớn cho toàn bộ Yêu giới.

Không lẽ Vạn Yêu Cung thật sự sẽ bị lật đổ sao?

Từ sau khi Tiên Ma vùng dậy và Yêu giới bị suy yếu, Phe Kỳ Lân dường như đã liên tục thống trí Yêu giới trong mấy chục tỉ năm!

Chẳng lẽ, chính vào ngày hôm nay thì tất cả mọi thứ sẽ thay đổi sao?

Lão Thanh Long và Nhĩ Thử vô cùng vui mừng.

"Tốt rồi, quá tốt rồi!"

Mấy vị này cũng đều là những nhân vật kiên cường và mạnh mẽ.

Bàn về sức chiến đấu, Băng Phượng không hề thua kém hai vị Kỳ Lân Đại Đế, mà thực lực của Bạch Hổ và Cổ Viên thì có khi còn trên cả Khổng Tước, Cửu Vĩ.

Vốn dĩ còn tưởng là bọn họ sẽ chỉ thờ ơ đứng xem.

Nhưng không thể ngờ rằng bọn họ lại sẵn sàng giúp đỡ.

Có bọn họ gia nhập vào thì cuộc chiến này chắc chắn sẽ vững chắc.

Lão Thanh Long sung sướng cười to: "Không ngờ rằng các ngươi lại có thể hiểu được lẽ phải như vậy, ha ha ha…"

Nhưng mà Thành Ca thì đang không thể vui vẻ nổi.

Đây là cái tình huống gì vậy?

Càng lúc càng có nhiều đồng đội chiến đấu hơn, còn có chuyện như này sao?

Suýt chút nữa lỗ mũi của hắn đã tràn ngập sự tức giận.

Vốn dĩ vở kịch mà hắn tính toán trong đầu là trong tình huống không còn thuận lợi, mọi người đã bị dồn vào đường cùng thì hắn sẽ tự dùng sức lực của chính bản thân mình để giết chết toàn bộ các Yêu Đế của Phe Kỳ Lân.

Đây mới gọi là làm màu chứ!

Ngược lại bây giờ thì tốt rồi, bên kia Thương Linh đè hai tên Kỳ Lân Đại Đế ra mà đánh.

Bên này sáu vị Thanh Long, Băng Phượng, Bạch Hổ, Cổ Viên, Kim Lang và Nhĩ Thử đối phó với bốn người Khổng Tước, Cửu Vĩ, Vạn Phệ và Hùng Bì.

Hoàn toàn đã nghiền nát tình thế!

Căn bản không cần hắn ra tay hành động thì cũng có thể chắc chắn thắng lợi.

Có nghĩa là hắn có cũng được không có cũng không sao hả?

Cái này vẫn còn là chơi được à?

Đã nói là nhân vật chính phải tiêu diệt khắp nơi làm cho tất cả đều sợ hãi chứ?

Suy nghĩ kĩ lại một chút thì hắn cũng đã tiêu diệt được một vị Bạch Hạc Đại Đế trong toàn bộ quá trình, nhưng vẫn là không thể cho mọi người xem được tình huống mà hắn giết chết.

Nhất định là tất cả mọi người nghe thấy thì cũng sẽ có người thương xót người rơi nước mắt!

Nhìn thêm chút nữa thì có thể thấy Trạch Lộc, Côn Bằng, Huyền Quy ở bên cạnh thật sự cũng giống như là đang rất nóng lòng muốn thử, muốn được tham gia vào cái tư thế này.

Cho dù là tình hình sẽ tiếp diễn như thế nào thì có lẽ Khổng Tước, Cửu Vĩ cũng sẽ phải chạy trốn.

Không được, đầu của những người này đều là của ta, các ngươi không thể cướp!

Ngay vào lúc các Đại Đế Thanh Long, Băng Phượng, Bạch Hổ và các người lính khác đang hợp nhất, và khi mà cái khuôn mặt quáng gà của Cửu Vĩ vẫn còn đang ngoài mạnh trong yếu mắng to thì Thành Ca đột nhiên ra tay hành động.

Trong phút chốc tất cả hồn thiêng đều xuất hiện.

Một số Huyền Văn quét lên, mười năm môn kiếm tâm che phủ toàn bộ bốn tên Yêu Đế ở đối diện vào bên trong.

Thậm chí ngay cả hai vị Kỳ Lân Đại Đế ở đằng xa đã đồng ý thuộc về Thương Linh cũng đều bị hắn khoanh vào phạm vi tấn công!

Chương 781.

Cách đây không lâu, chính miệng Thành Ca còn nói phải tuân thủ quy củ, không thể quấy nhiễu việc làm màu của đồng đội.

Nhưng giờ khắc này, hắn đã bỏ giới luật làm màu ra sau đầu rồi!

Ta thành toàn cho đồng đội, rồi ai tới thành toàn cho ta?

Đây là do các ngươi quá đáng!

Ép buộc ta phải như vậy!

Ai bảo các ngươi muốn kìm hãm sức mạnh của ca, cuối cùng còn muốn giành sự nổi bật của ta?

Vậy đừng trách ca không nói đạo nghĩa!

Đầu của tất cả mọi người đều là của ta, một cái cũng đừng mơ cướp được!

Hắn vừa ra tay, đám Đại Đế như Khổng Tước, Cửu Vĩ,… ở phía đối diện, phản ứng cũng không chậm.

Lập tức thúc giục tâm quy tắc và Pháp Tắc không gian, hai cái bổ sung cho nhau.

Đám Đại Đế như Thanh Long, Băng Phượng tỏ vẻ chính mình còn chưa từng thấy ai kích động như vậy, điên rồi sao?

Một chọi nhiều như vậy ư?

Nhưng mà trong khoảnh khắc tiếp theo, miệng của bọn họ không thể khép lại được.

Bởi vì Thương Linh đang dùng huyền văn tốc độ, nên trước mắt Thành Ca không điều động được đạo Huyền văn cấp cao nhất của mình.

Nhưng những huyền văn thất trọng còn lại của hắn cũng đủ rồi.

Pháp Tắc không gian của bốn vị Đại Đế Khổng Tước, Cửu Vĩ, Vạn Phệ, Hùng Bì, chỉ duy trì được hơn mười giây ngắn ngủi, rồi sau đó đều bị đánh vỡ.

Vốn thật ra cũng không nhanh như vậy.

Mặc dù, Thành Ca có huyền văn chúa tể quy tắc của bọn họ, có thể dùng lực quy tắc ở cấp độ cao hơn phá vỡ Pháp Tắc không gian của bọn họ.

Nhưng trong tình huống bình thường, cũng phải làm từng bước một.

Nhưng mà biết làm sao khi bốn vị Yêu Đế phối hợp quá ăn ý, lại có thể dùng bốn Pháp cảnh bao phủ hắn cùng một lúc.

Vì thế Thành Ca chỉ có thể tạo ra bốn đạo huyền văn, để kịp phá vỡ bốn Pháp cảnh trong cùng một lúc.

Kẻ địch liên thủ, ngược lại lại đẩy nhanh quá trình tiêu diệt kẻ địch của hắn.

Pháp Tắc không gian, đòn đánh chí mạng mạnh nhất của Đế cảnh, lúc này trông mỏng manh, yếu ớt như tờ giấy.

Với kinh nghiệm chiến đấu ở Linh giới lần trước, hiện tại Thành Ca đối phó với Đế cảnh càng thêm thuận lợi.

Sự chuyển đổi của huyền văn không dừng lại chút nào, hoàn toàn thu phát do tâm.

Sau khi phá vỡ Pháp Tắc không gian, những huyền văn khác lập tức công sát toàn diện, cả quá trình diễn ra nhanh như chớp.

Rối cả mắt, khiến kẻ khác không kịp nhìn, thậm chí cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Pháp cảnh bị phá, đám Đại Đế như Khổng Tước, Cửu Vĩ,… vốn đã bị phản phệ bởi các quy tắc.

Lại cộng thêm với Tử Viêm kiếm, khiến thế tấn công của Thành Ca càng trở nên mãnh liệt hơn.

Trên trời cao, từng đạo quy tắc hồng lưu giống như từng tiếng Cự Long gầm giữa đại dương bao la.

Phối hợp với vụ nổ mạnh bất tận từ kiếm tâm, xung quanh Cự Long, khiến sáu vị Đại Đế đều bị nhấn chìm trong đó.

Đám Yêu Đế như Khổng Tước, Cửu Vĩ,… làm gì đã gặp qua loại công kích ở cấp độ này?

Không đợi bọn họ kịp phản ứng lại, Tử Viêm kiếm bắt đầu quá trình thu hoạch nhanh chóng.

Khổng Tước Đại Đế ngã xuống!

Cửu Vĩ Đại Đế ngã xuống!

Vạn Phệ Đại Đế ngã xuống!

Hùng Bì Đại Đế ngã xuống!

Khương chưởng môn không dừng lại chút nào, ngay sau đó, tiếp tục liều chết xông lên, xông vào vào trong phạm vi được bao phủ bởi Pháp cảnh của hai vị Kỳ Lân Đại Đế.

Hai đạo huyền văn Phúc Họa cuồn cuộn, hoành hành lan tràn, chẳng mấy chốc đã làm sụp đổ Pháp cảnh mà hai vị Đại Đế thật vất vả mới hội tụ lại được.

Mặc Lân và Ngọc Lân không hổ là Viễn Cổ Đại Đế, tuy đã bị thương nặng trước đó, nhưng vẫn kiên trì tới cuối cùng.

Nhưng mà vô ích.

Dưới sự oanh tạc vượt quá giới hạn của Vị Diện tiên giới, hai vị Yêu Đế cuối cùng cũng nối gót nhau.

Lần lượt bị Khương chưởng môn chém chết tại chỗ!

Khi trận chiến kết thúc, toàn trường hoàn toàn im lặng.

Giống như sau trận chiến kia ở Linh giới, tất cả Yêu tộc đều bị dọa ngây người.

Cho dù là Đại Đế như Thanh Long, Băng Phượng, cũng rơi vào suy nghĩ miên man.

Chính mình đã nhìn thấy gì?

Tất cả mọi chuyện vừa mới xảy ra, là thật sao?

Toàn quân của phe Kỳ lân bị diệt rồi?

Sáu vị Yêu Đế bị mình Khương Thành xử hết?

Tuy rằng hai vị Kỳ Lân Đại Đế cũng đã bị thương nặng trước đó, nhưng chiến tích này vẫn khiến thế gian khiếp sợ!

Thế cho nên, bọn họ hoàn toàn không tiêu hóa nổi.

Thậm chí, bọn họ còn không thể hiểu được trận chiến vừa rồi, chỉ biết là Khương Thành hắn cũng là một vị Quy Lai Tiên.

Chỉ là, hắn còn lợi hại hơn những vị Quy Lai Tiên khác rất rất nhiều…

Lúc này, cuối cùng bọn họ cũng tin Bạch Hạc Đại Đế đã bị giết chết.

Ngẫm lại cũng đúng, chỉ một phút dài đằng đẳng, cũng đủ để người này giết chết Bạch Hạc vài lần rồi?

Chuyện này thật sự hợp tình hợp lý như vậy?

Hoàn toàn không nên có bất cứ nghi ngờ gì!

Vừa rồi bọn họ còn bị chấn động bởi sức chiến đấu xuất chúng của Thương Linh, nhưng bây giờ đối mặt với Thành Ca, bọn họ đã không chấn động được nữa rồi.

Đầu óc quay cuồng, chỉ cảm thấy rất nhiều nhận thức lâu nay của mình đều bị đập nát.

Đối mặt với chiến tích không thể hiểu ở trước mắt, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Ngay cả các Đại Đế cũng như vậy, chứ đừng nói tới những Yêu tộc khác đang vây xem?

Bọn họ đều bị dọa tới tè cả ra rồi.

Rốt cuộc đây là loại thực lực gì?

Nhưng mà, đó đều là Yêu Đế, lại có thể chết dễ dàng như vậy?

Ngoại trừ Thương Linh đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, người đầu tiên tỉnh táo lại vẫn là đội cổ vũ trung thành của Thành Ca.

“Thương Thành Đại Đế vô địch!”

Giọng nói cao vút của Tước Mị phá vỡ sự yên lặng.

Ngay sau đó, những Tước Yêu khác giống như điên rồi, đánh trống reo hò.

“Vô địch Lục giới, thỏa đáng!”

“Kỳ Lân tiểu đế gì đó, Khổng Tước, Hồ Ly gì đó, tất cả đều không chịu nổi một đòn!”

“Từ lâu ta đã biết, Thương Thành Đại Đế mà ra tay, thì kẻ địch sẽ tè ra quần…”

“Vạn Yêu Cung cũng chỉ như vậy thôi!”

Thật ra thì một khắc trước, trong lòng bọn họ hoàn toàn không nghĩ như vậy.

Đặc biệt là khi Thành Ca tuyên bố sẽ tấn công Vạn Yêu Cung, bọn họ còn cảm thấy như này là tự sát.

Chẳng qua Tước tộc đã suy bại đến nông nỗi đó, ngoại trừ Khương Thành, bọn họ cũng không ôm được đùi của người khác, cho nên bọn họ chỉ có thể đi theo hắn.

Không ngờ rằng, Thành Ca lại thật sự có thể dẫn bọn họ tới thắng lợi cuối cùng.

Nghĩ thôi cũng biết, hiện tại bọn họ kích động biết bao nhiêu.

Tiếng trống nhạc và tiếng hò reo, đã sắp biến nơi này thành nơi ngập tràn niềm vui rồi.

Những Tước Yêu còn nhỏ đi theo đội ngũ đó, đã hoàn toàn ngạc nhiên tới trợn mắt há mồm.

Phải chăng vị Thương Thành Đại Đế mà Tước tộc chúng ta đi theo đã quá mạnh rồi?

Lại có thể thay luôn cả trời của Yêu giới…

Tồn tại một vị đứng ở đỉnh cao như vậy, Tước tộc chúng ta và hắn thật sự là bạn sao?

Ngay cả khi bọn họ ở trong đó, bọn họ vẫn cảm thấy vô cùng không chân thật.

Về phần các Yêu tộc bên ngoài kia, cũng dần sôi sục.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Sáu vị Đại Đế phe Kỳ lân đều bị giết rồi?”

“Vạn Yêu Cung… Thật sự bị lật đổ rồi?”

“Ôi trời ơi…”

Ngay từ đầu, tất cả Yêu tộc đều tới đây để xem trò cười.

Ai có thể ngờ, cuộc tấn công bình thường, giống như trò trẻ con của Tước tộc lần này, lại thật sự thành công.

Vận mệnh của Yêu giới, từ nay về sau được viết lại rồi!

Hơn nữa, bọn họ không dựa vào sự giúp đỡ của những Yêu Đế khác trong suốt quá trình.

"Rốt cuộc thực lực của Thương Thành Đại Đế là loại gì?"

"Từ lâu ta đã biết, Thương Thành Đại Đế không phải kẻ tầm thường, nếu không sao có thể trở thành Kiếp Tâm năm đó?"

"Đúng vậy, chiến tích năm đó của hắn cũng cực kỳ khó tin, chỉ là phe Kỳ Lân vẫn đàn áp, che giấu nó!"

Hiện tại, những Tước Yêu này được thả lỏng hoàn toàn, nên chẳng kiêng dè gì nữa mà nịnh Thành Ca lên tận trời.

"Thương Thành Đại Đế bất khả chiến bại, hoàn toàn xứng đáng là Chủ Địa Bộ!"

"Chủ Địa Bộ gì chứ, với thực lực của Đại Đế, làm Chủ Thiên Bộ cũng còn oan ức ấy, phải không?"

"Đúng vậy, Chủ Thiên Bộ cũng không xứng với Đại Đế!"

"Theo ta thấy, Đại Đế chính là chủ Vạn Yêu độc nhất vô nhị thống trị toàn bộ Yêu giới!"

Chương 782.

Chủ Vạn Yêu?

Đó không phải là vua của cả Yêu giới sao?

Nghe thấy cái danh hiệu này, phản ứng đầu tiên của Thanh Long, Băng Phượng, Côn Bằng và những Đại Đế khác đều là nhíu mày.

Tiên giới từ thuở sơ khai đến nay, chưa từng tồn tại vị trí nào là chủ Vạn Yêu, thống trị Yêu giới.

Lúc trước khi Tiên Ma quật khởi, Long, Phượng, Kỳ Lân và những tộc khác, không ai phục ai, cũng không ai áp chế được ai.

Sao có thể đồng lòng tôn ai làm chủ?

Mà sau khi Tiên Ma quật khởi, Vạn Yêu Cung xuất hiện, Kỳ Lân tộc phát triển lớn mạnh, cũng chỉ thao túng tình hình Yêu giới ở phía sau.

Chuyện làm chủ Yêu giới, hãy còn xa lắm.

Tóm lại, những Yêu Đế như Thanh Long, Băng Phượng Bạch Hổ, từ trước tới nay, chưa bao giờ phục bọn họ.

Ngay cả những Yêu Đế của phe Kỳ Lân, cũng chỉ vì dung hợp quyền lợi, nhiều nhất cũng chỉ tôn Kỳ Lân tộc làm phe Minh Chủ.

Đây vẫn là Yêu giới khá tập trung quyền lực.

Còn về hai giới Tiên Ma, càng không thể có được vị trí "chủ một giới".

Song, sau khi hầu hết đám Tước Yêu nhao nhao hô vang danh hiệu "chủ Vạn Yêu" này, vô số Yêu tộc phụ cận đứng ngoài quan sát, cũng dần hưởng ứng mà reo hò ầm ỷ.

"Chủ Vạn Yêu!"

"Thực xứng với danh!"

"Thương Thành Đại Đế - Chủ Vạn Yêu!"

"Vua của Yêu giới chúng ta!"

"Tham kiến chủ Vạn Yêu!"

Trong số bọn họ, có một vài người là hùa theo, còn lại đều thật lòng hy vọng Thành Ca có thể trở thành chủ Yêu giới.

Lý do rất đơn giản, Yêu giới hiện giờ rất cần một thủ lĩnh đầy quyền năng!

Trong hàng chục tỷ năm qua, thật ra Yêu giới tồn tại được là nhờ vào kẽ hở giữa hai giới Tiên Ma.

Nếu không phải hai giới Tiên Ma đối địch, thêm vào đó, những giới như Linh giới, Tử giới, Man giới đều là "người cùng hội cùng thuyền", thì Yêu giới sớm đã không còn.

Khi đó, Yêu tộc hoặc là bị giết, hoặc bị biến thành thú cưỡi.

Hơn nữa, trong gần một triệu năm qua, bởi vì không có Quy Lai Tiên, địa vị của của Yêu giới đã giảm xuống một bậc.

Phe Kỳ Lân thao túng Yêu giới, không những không đưa được Yêu tộc trở nên mạnh hơn, mà ngược lại còn cống nạp nhiều địa bàn, càng thêm chèn ép không gian sống của Yêu tộc.

Đối với hiện trạng này, ngoại trừ một vài tộc đứng sau phe Kỳ Lân, còn lại đa số Yêu tộc đều là căm phẫn, đau buồn.

Yêu giới cần một vị thủ lĩnh mạnh mẽ dẫn dắt!

Không cầu khôi phục vinh quang ngày xưa, nhưng ít nhất có thể đứng vững và đấu lại được hai giới Tiên Ma, để không phải quỳ gối sinh tồn.

Ứng cử viên cho vị trí này, ngoài Thành Ca còn có thể là ai?

"Vị Vua chân chính của Yêu giới!"

"Chủ Vạn Yêu!"

Từng đợt hô vang, cuối cùng cũng trở nên nhịp nhàng, đều đặn, tất cả đều hướng tới một mục đích chung!

Ngay cả bản thân Thành Ca cũng bối rối.

Hắn tiêu diệt phe Kỳ Lân, là vì bọn họ mặc kệ phải trái.

Cũng chưa từng nghĩ tới muốn kế thừa gì đó.

Nhưng mà nghe thấy danh hiệu "chủ Yêu giới", bất giác hắn lại cảm thấy rất có mặt mũi.

Có vẻ như là có thể cân nhắc chuyện này một chút.

Mà những Yêu Đế còn lại, mặt đều có chút biến sắc.

Chủ Vạn Yêu cũng không phải là chuyện đùa, nếu thật sự phải tôn Khương Thành làm "Yêu chủ", vậy đồng nghĩa với việc, từ nay về sau những Yêu Đế như bọn họ đều thấp hơn hắn một bậc.

Đại Đế vốn là cao nhất ở tiên giới, chưa từng có ai có thể giỏi hơn đứng trên bọn họ.

Trong sâu thẳm, các vị Yêu Đế đều có chút kháng cự.

Đối mặt với tiếng la hét của đám yêu ở bên ngoài, chúng Đại Đế không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.

"Thiên bộ chúng ta cần bàn bạc!"

Nói xong, các vị Đại Đế đi vào trong điện.

Nhìn những vị trí còn trống, các vị Đại Đế không khỏi có chút thổn thức.

Cách đây không lâu, vẫn còn rất nhiều người ở đây.

Hiện tại đã thiếu mất bảy người.

“Ta tán thành.”

Nhĩ Thử Đại Đế là người đầu tiên đứng dậy nêu ý kiến.

“Ta không ngại việc Khương Thành trở thành Yêu chủ, thực lực mà hắn thi triển hôm nay, hẳn là cao hơn chúng ta một cấp độ.”

Sở dĩ hắn dễ dàng tán thành như vậy, lý do chủ yếu, là bởi vì Nha Thử Vương có quan hệ tốt với Thành Ca.

Cổ Viên Đại Đế, cũng đưa ra quyết định giống như vậy.

Bởi vì năm đó, Chiến Hầu Vương đã từng đi theo Thành Ca, cho nên vị Đại Đế này của Viên tộc cũng không phản đối, mà gật đầu đồng ý.

“Yêu giới vốn là nơi nói chuyện bằng thực lực, thực lực của hắn, ta thật lòng tin phục!”

Bạch Hổ Đại Đế mặt không biến sắc, gật đầu bỏ phiếu tán thành.

“Ta vô cùng trông mong, sau khi hắn trở thành Yêu chủ, có thể phá vỡ sự thống trị của hai giới Tiên Ma hay không.”

Sau khi ba người bọn họ tỏ quan điểm, những Yêu Đế còn lại do dự một chút.

“Nhưng mà, nói cho cùng, hắn ít từng trải…”

Băng Phượng Đại Đế có hơi chống lại, nói: “Quan trọng nhất là thời gian xuất hiện của hắn ở Yêu giới quá ngắn, chúng ta hoàn toàn chưa hiểu nhiều về hắn.”

Nàng chính là viễn cổ sinh linh.

Vậy mà phải khuất phục trước người khác?

Điều này thực sự khó có thể chấp nhận được.

Kim Lang Đại Đế cũng nói: “Đúng vậy, chúng ta còn chưa từng giao đấu với hắn, cứ như vậy đề cử hắn làm chủ, có phần

qua loa đại khái quá đấy.”

“Huyền Minh, ngươi thấy thế nào?”

Côn Bằng Đại Đế nhìn lão Thanh Long.

“Ta không có ý kiến, các ngươi bàn bạc là được rồi.”

Với tư cách là một vị viễn cổ sinh linh khác, cách nhìn sự vật, sự việc của Thanh Long Đại Đế rất tinh tế.

Từ trước đến nay, hắn cũng rất có mặt mũi, đương nhiên, cũng không muốn thấy “con cá thối” kia, ngồi lên đầu mình.

Nhưng mặt khác, Thành Ca xuất thân là Long tộc.

Nếu hắn trở thành Yêu chủ, vậy đối với chuyện quật khởi của Long tộc, lại là một chuyện tốt…

Côn Bằng Đại Đế nhíu mày suy nghĩ, nói: “Nói thật, ta vẫn nghi ngờ Khương Thành là nhân tộc, không phải Yêu tộc chúng ta.”

Bạch Hổ Đại Đế thản nhiên nói: “Không quan trọng hắn là tộc gì, chỉ cần hắn tự coi mình là Thương Long tộc, vậy thì không thành vấn đề rồi. Hơn nữa, Thương Linh cũng có thể chấp nhận hắn, vậy chúng ta còn lo lắng cái gì?”

Nhĩ Thử Đại Đế cười, nói: “Chính vậy, các ngươi đừng quên, Tiên Ma mà hắn từng chém giết qua, hẳn là nhiều hơn những người đang ngồi ở đây. Tính ra, hắn chính là anh hùng của Yêu giới.”

Nói trắng ra là, Thử tộc bọn họ, Hổ tộc, và những Long tộc khác, Phượng tộc cũng hoàn toàn không phải là cùng một tộc.

Chẳng qua được gọi chung là Yêu tộc mà thôi.

“Nhưng mà, Khương Thành làm việc từ trước đến nay quá mức điên cuồng, không có quy tắc.”

Huyền Quy Đại Đế ho nhẹ, nhắc nhở các vị Yêu Đế đừng quên năm đó.

“Lần đầu tiên hắn xuất hiện, đã chém giết Kỳ Uyên và Kim Tuyến Trùng trong Đại hội Vạn yêu, nơi không cho phép gây tổn hại tới tính mạng.”

“Sau đó, lại liên tục chém giết mấy vị Đế cảnh của hai giới Tiên Ma, biến hai giới đó thành kẻ thù truyền kiếp của chính mình.”

“Một khi tin tức hắn trở về được lan truyền, hai giới Tiên Ma chắc chắn sẽ báo thù.”

Lời vừa nói ra, Trạch Lộc Đại Đế cũng vô cùng lo lắng.

“Đúng vậy, giữa hai giới Tiên Ma có thù hận, nhưng có một người có thể khiến bọn họ từ bỏ thù hận, lựa chọn liên thủ, đó là Khương Thành.”

“Khương Thành là kẻ thù chung của bọn họ, là kẻ mà bọn họ mong diệt trừ càng sớm càng tốt!”

“Nếu hắn trở thành Yêu chủ, vậy thì đến lúc đó, cả Yêu giới chúng ta cũng vì hắn, mà phải đối mặt với sự liên thủ tấn công của hai giới Tiên Ma.”

“Đến lúc đó… Sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.”

Trong lúc nhất thời, tất cả các vị Đại Đế đều im lặng.

Hai giới Tiên Ma liên thủ, trận chiến này khiến bọn họ không hẹn mà cùng cảm thấy áp lực.

Không có cách nào chống lại!

Vào thời khắc mấu chốt, chính lão Thanh Long là người phá vỡ sự im lặng.

“Ta thấy, các ngươi vẫn chưa nghĩ về lâu về dài.”

“Thật ra, lần này hoàn toàn không có lựa chọn nào cả, nếu hiện tại Khương Thành rời khỏi Yêu giới, có chắc chúng ta sẽ không bị tấn công?”

“Phải biết rằng, trong vòng một ngày, Yêu giới đã thiếu mất bảy vị Đại Đế, thực lực giảm mạnh, hiện chỉ còn một nửa, một điểm yếu trước nay chưa từng có!”

“Sau khi biết được tin tức này, các ngươi đoán, hai giới Tiên Ma có nhân lúc chúng ta suy yếu mà tấn công hay không?”

Vị “tiên tri già” này nói tới đây, lộ ra chút căm tức.

“Thật ra, tiểu tử đó sớm đã chặt đứt đường lui của chúng ta, bây giờ, nếu chúng ta không đứng chung với hắn, ngược lại,

Yêu giới sẽ rơi vào tay giặc nhanh hơn."

Chương 783.

Lời nói của lão Thanh Long, quả thật chính là tiếng chuông cảnh tỉnh cho mọi người ở đây.

Mấy vị Đại Đế muốn phản bác, nhưng không phản bác được.

Hắn nói đúng.

Yêu tộc thoáng cái đã thiếu bảy vị Đại Đế, thực lực giảm mạnh, hiện chỉ còn một nửa, hoàn toàn không còn thực lực để tiếp tục chiếm cứ một khu vực lớn như vậy của Yêu giới.

Tu luyện giới chính là như vậy.

Ngươi yếu rồi, kẻ địch sẽ nhân lúc ngươi yếu mà tấn công, cũng sẽ không nói đạo nghĩa gì đó.

Dưới tình huống này, hai giới Tiên Ma chắc chắn sẽ ra tay, xâm chiếm Yêu giới.

Thậm chí, Linh giới, Tử giới, Man giới cũng có thể sẽ hành động ngay khi nghe được tin này, chạy tới đây để chia một bát canh.

"Hơn nữa, quan hệ giữa Thương Linh và tiểu tử kia rất không bình thường!"

Thanh Long Đại Đế thầm tung ra tin tức mới.

"Một khi tiểu tử kia đi, rất có thể Thương Linh cũng sẽ dẫn theo Thương Long tộc đi theo hắn."

"Đến lúc đó đối mặt với sự bao vây tấn công của ngũ giới, có lẽ chỉ còn lại chúng ta."

Chuyện này…

Các vị Đại Đế càng bị công kích nặng nề hơn.

Chỉ dựa vào bọn họ - 11 vị Yêu Đế còn lại, việc ngăn chặn kẻ thù bên ngoài là điều không thể.

Vốn còn đang do dự, Côn Bằng Đại Đế lập tức tỏ thái độ.

"Ta tán thành Khương Thành làm chủ Vạn Yêu!"

Kim Lang Đại Đế lập tức nói theo: “Ta cũng tán thành.”

Tất cả các Đại Đế khác cũng thay đổi thái độ.

“Tán thành!”

“Tiểu tử đó đã “xử” bảy vị Yêu Đế, cho nên bây giờ, bản thân hắn phải lấp vào chỗ trống này!”

Bọn họ không chỉ ủng hộ mà thậm chí còn rất kiên quyết.

“Hắn phải ở lại Yêu giới, đối mặt với kẻ thù bên ngoài cùng với chúng ta!”

“Chủ Yêu giới, hắn không làm cũng không được!”

Cuối cùng toàn trường chỉ còn lại Băng Phượng Đại Đế.

Sau khi phát hiện tất cả Yêu Đế đều đang nhìn mình, Cơ Dao đành thở dài, nói.

“Vậy thì ủng hộ hắn vậy, thật hy vọng hắn có thể dẫn dắt Yêu giới, ít nhất duy trì hiện trạng, đừng bị hai giới Tiên Ma cắt đất nữa.”

Một lát sau, 11 vị Yêu Đế lần lượt đi ra, xuất hiện ở bên ngoài.

Lúc này, đám yêu vây xem không những không giảm, mà ngược lại, càng ngày càng tụ tập đông hơn.

Cuộc chiến đấu giữa Thương Linh và hai vị Kỳ Lân Đại Đế, tất cả các tộc trong Yêu giới đều cảm nhận được.

Ai cũng biết, đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Một vài tộc cách đó không xa, lúc này cũng vội vã chạy tới đây.

“Thông qua sự bàn bạc của Thiên Bộ…”

Lão Thanh Long và Băng Phượng Đại Đế bay tới phía trước.

“Chúng ta quyết định đề cử Khương Thành làm chủ Vạn Yêu!”

“Từ nay về sau, Yêu giới do Khương Thành nắm giữ, các tộc sẽ tuân theo mệnh lệnh, hỗ trợ hết mình…”

Khi quyết định này được nói ra từ chính miệng của hai vị Viễn Cổ Đại Đế, và chín vị Đại Đế ở phía sau cũng vuốt cằm gật đầu, toàn trường lại sục sôi.

Chuyện này thật sự được các Đại Đế nhất trí tán thành?

“Chủ Vạn Yêu!”

“Chủ Yêu giới!”

“Tham kiến Yêu chủ!”

Vô số Yêu tộc hò reo nhảy nhót, chào mừng sự xuất hiện của vị vua đầu tiên, vua của vạn tộc trong Yêu giới.

Dưới sự bảo vệ của Thương Linh và 11 vị Yêu Đế khác, Thành Ca đạp hư không, từng bước đi tới bên ngoài đại điện Thiên Bộ Vạn Yêu Cung.

Xoay người, đối mặt với “biển” Yêu tộc phía dưới, Thành Ca cũng không khỏi có chút kích động.

Tính ra thì, Đại hiền giả của tứ tộc Huyền Giới cũng được coi là người đứng đầu Huyền Giới năm đó, so sánh thì địa vị còn cao hơn chủ Yêu giới.

Nhưng nếu xét về thanh thế, hẳn là lần này vẫn chấn động hơn.

Nhìn vô số Yêu tộc, hắn nói trong lễ đăng cơ của mình, rằng:

“Yên tâm đi, có ta ở đây, Yêu giới sẽ mạnh nhất trong Lục giới!”

Phụt!

Lão Thanh Long và Băng Phượng Đại Đế suýt nữa thì sặc nước.

Làm ơn, có thể nói lời bình thường một chút được không?

Mạnh nhất Lục giới…

Thật sự là quá thái quá rồi.

Đúng là, Thành Ca đã trảm bảy vị Yêu Đế trong ngày hôm nay, chiến tích dũng mãnh tới cực điểm rồi.

Trong sâu thẳm, thậm chí bọn họ cũng bắt đầu nghi ngờ, phải chăng tiểu tử này thật sự có thể trở thành đệ nhất cao thủ của Lục giới.

Nhưng mà, mấy giới như Tiên, Ma, Linh, Tử cũng có Quy Lai Tiên.

Mà Man giới còn có Mãng Dã, từng là người mạnh nhất.

Theo bọn họ thấy, dù Thành Ca có là một Quy Lai Tiên mạnh hơn.

Nếu gặp phải những Quy Lai Tiên khác, có lẽ, cũng sẽ không chiếm được ưu thế gì, ít nhất thì cũng không thể tiếp tục đại sát tứ phương.

Chưa kể, còn có sự chênh lệch về cấp độ, giữa Yêu Đế của Yêu giới và Đế cảnh của hai giới Tiên Ma là khoảng mấy chục lần!

Hoàn toàn không phải là một cấp bậc, được chứ?

Mạnh nhất Lục giới, thật sự là nói quá rồi.

Nhưng mà, bầy yêu phía dưới cũng mặc kệ những điều này.

Nghe tuyên bố "đơn giản mà kiêu ngạo" này, bọn họ lại càng ủng hộ Thành Ca hơn!

"Được! Nên có khí phách như vậy!"

"Như này mới xứng đáng là chủ Vạn Yêu!"

"Không hổ là Thương Thành Đại Đế!"

"Hu hu hu… Cuối cùng, cũng có một vị thủ lĩnh mạnh mẽ đội trời đạp đất, Kỳ Lân tộc trước kia là cái thá gì?"

"Đúng vậy, đúng vậy, Yêu giới chúng ta hẳn là mạnh nhất!"

"Năm đó, khi Thương Thành Đại Đế còn là Chủ Địa Bộ, ta đã muốn tới tiền tuyến ở núi Tiên Yêu để đi theo hắn."

"Tương lai Yêu chủ định tấn công nơi nào, chỉ cần nói một tiếng, Sư tộc bọn ta nguyện xung phong đi đầu!"

"Xà tộc bọn ta cũng nguyện liều mạng vì Yêu chủ!"

"Tê tộc đã sẵn sàng theo chủ Vạn Yêu xuất chinh!"

Vốn các vị Yêu Đế còn cho rằng, Khương Thành ở vị trí mới, căn cơ tư cách chưa vững, không đủ để phục chúng.

Dù sao hắn xuất hiện ở Yêu giới mới triệu năm, hơn nữa, một nửa thời gian là ở Huyền Giới bên kia.

Trừ Long tộc, các tộc khác đều chưa từng qua lại với hắn, chứ đừng nói là hiểu rõ.

Một người như vậy, đột nhiên được đề cử thành vương giả của Yêu tộc, điều này khó tránh khỏi khiến người bất mãn.

Thậm chí, bọn họ còn nghĩ đến việc, giúp Khương Thành thu được sự tin phục của các tộc.

Nhưng mà, lúc này bọn họ mới chợt nhận ra, uy tín và danh vọng của tiểu tử này, ngược lại còn cao hơn cả mình.

Những trận đại chiến liên tiếp của Khương Thành ở núi Tiên Yêu năm đó, đã để lại ảnh hưởng sâu sắc.

Những tin thắng trận đó, đã khiến những Yêu tộc tầng thấp nhất phấn khởi trong lòng.

Kể từ khi Tiên Ma quật khởi, Yêu giới suy tàn, đây là lần đầu tiên, có người đứng ra thể hiện uy phong của Yêu giới.

Cũng từ đó, vị Chủ Địa Bộ này đã trở thành anh hùng trong cảm nhận của vô số Yêu tộc.

Trong triệu năm hắn biến mất, há chỉ có mình Tước tộc tưởng nhớ hắn?

Chỉ là bị đàn áp bởi phe Kỳ Lân, nên đành giấu sự sùng bái ngưỡng mộ vào sâu trong tim, không bộc lộ ra bên ngoài mà thôi.

Hôm nay, bất kể là Thanh Long, Băng Phượng hay là Thương Linh trở thành chủ Vạn Yêu, cũng sẽ có rất nhiều Yêu tộc thầm không phục.

Đổi lại là Khương Thành, chỉ hắn mới có thể đạt được sự ủng hộ một chiều như vậy.

Tất nhiên, trừ mấy tộc bên phe Kỳ Lân…

Tin tức về sự thay đổi chính trị ở Yêu giới, chẳng mấy chốc đã truyền tới các giới khác.

Hai giới Tiên Ma đều vô cùng khiếp sợ, khi biết Khương Thành và Thương Linh đã trở về.

Mà ngũ giới còn lại, cũng bùng nổ, sau khi biết toàn quân của phe Kỳ Lân đã bị diệt.

Một loạt tin tức này, thật sự là quá kích thích rồi.

“Khương Thành - Kiếp Tâm năm đó, vậy mà còn sống?”

“Hai vị Đại Đế Mặc Lân và Ngọc Lân, vậy mà đã chết?”

“Bọn họ chính là viễn cổ sinh linh, đã tồn tại từ khi Tiên giới còn sơ khai, trải qua mấy đại kiếp, vẫn sừng sững không ngã.”

“Không sai được đâu, Khương Thành đã trực tiếp được đề cử thành chủ Yêu giới!”

“Quá khó tin, rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?”

“Con mẹ nó, thoáng cái chém giết bảy vị Yêu Đế, đây là sức chiến đấu gì?”

“Ta không tin là một mình hắn làm, nghe nói Thương Linh cũng ra tay, ta đoán, những Yêu Đế khác cũng tham gia bao vây, tấn công.”

“Chắc chắn là như vậy, không thể có người mạnh như vậy được.”

Chương 784.

“Cấp cao của Yêu giới, rốt cuộc muốn làm gì?”

“Giết một lúc bảy vị Yêu Đế, không phải là thực lực của bọn họ sẽ giảm mạnh sao?”

“Đúng vậy, đây chính là tổn hại căn cơ của chính mình!”

“Quá điên cuồng, quá cấp tiến, không nên giết nhiều Yêu Đế như vậy, đây là bọn họ đang hại chính mình…”

Đủ loại ý kiến được đưa ra.

Hầu hết mọi người đều cảm thấy, lần này Khương Thành và các vị Yêu Đế quá kích động rồi.

Cho dù phe Kỳ Lân không tốt, cũng có thể giữ lại mà.

Cùng lắm thì nghĩ cách cân bằng, dù sao đó cũng là những người có sức chiến đấu mạnh mẽ, phải không?

Yêu giới vốn không mạnh, cứ như vậy giết sạch, đáng tiếc biết bao nhiêu?

“Có Khương Thành dù có xảy ra chuyện gì cũng chẳng có gì lạ.”

“Đúng vậy, đệ nhất ma đầu Lục giới, từ trước đến nay, toàn làm chuyện quái đản, hắn đã từng làm loạn Tiên giới năm đó.”

Trái ngược với “tình hình Yêu giới” được các giới bàn luận, Tiên Minh và những vị cấp cao của thánh điện, lại để ý tới Thành Ca hơn.

“Vậy mà hắn chưa chết?”

“Sao có thể như thế, sao hắn lại còn sống?”

“Thật đúng là tai họa ngàn năm, đáng hận…”

“Triệu năm đại kiếp đã qua, giờ đây hắn đã không phải là Kiếp Tâm nữa, chúng ta cũng không cần phải nấp nữa!”

“Đúng vậy, phải giết chết hắn!”

Thành Ca trở về, các vị Tiên Đế và Ma Đế chẳng những không lo, mà ngược lại, còn phấn khích xoa tay.

“Năm đó còn vướng thân phận Kiếp Tâm của hắn nên không ra tay, còn lần này thì không phải kiêng dè bất cứ điều gì nữa rồi.”

“Bản đế chỉ mong hắn sớm ngày trở về chịu chết, thật sự cho là chúng ta năm đó không đánh nổi hắn sao?”

“Mối thù triệu năm trước, hiện tại cũng nên báo rồi!”

Ngày thứ ba, sau khi Thành Ca đăng cơ, Tiên giới đã hạ chiến thư với Yêu giới.

“Hoặc là giao ra Khương Thành, hoặc là Yêu giới chờ bị diệt vong.”

Sau khi biết được tin tức này, toàn bộ Yêu giới đều sục sôi tinh thần, ý chiến đấu sáng tỏ.

Đương nhiên, bọn họ sẽ không suy nghĩ tới việc giao ra Khương Thành gì đó.

Trước mắt, chỉ có một con đường duy nhất, chính là khai chiến.

Vô số Yêu tộc ở khắp nơi, lũ lượt xuất phát, tự tới Vạn Yêu Cung, chờ nghe lệnh của Yêu chủ.

Các vị Yêu Đế cũng hoàn toàn không dám chậm trễ.

“Kỳ Lân, Khổng Tước, Hồ tộc, Hùng tộc, Trùng tộc đều có một số lượng lớn các Yêu Tôn, Yêu Vương, Chuẩn Đế đã rời khỏi Yêu giới.”

“Không chỉ vậy, bọn họ còn tiến vào hai giới Tiên Ma, nương nhờ bên đó.”

Nghe được “tin dữ” này, Thành Ca tỏ vẻ, đây cũng không phải vấn đề lớn.

“Không sao, bọn họ chỉ là những nhân vật nhỏ, cũng không thể gây sóng gió.”

Hắn khoát tay: “Về sau, chút tin tức nhỏ nhặt, không quan trọng này, không cần báo ta, tốt xấu gì ta cũng là chủ Vạn Yêu, trời sinh là để giải quyết việc lớn.”

Thanh Long Đại Đế suýt nữa không nhịn được mà chửi hắn.

Không quan trọng?

Những tộc đó đều là những tộc lớn của Yêu giới, Chuẩn Đế và Yêu Vương đã không thể xem là nhân vật nhỏ rồi, một đống cấp cao chạy trốn, phản bội, đây là chuyện động trời.

Ngươi muốn tin tức lớn cỡ nào nữa?

“Chuyện này không thể xem là chuyện nhỏ, những tộc này hiểu rõ thực lực của Yêu giới chúng ta.”

Băng Phượng Đại Đế cũng nói: “Sau khi bọn họ nương nhờ vào hai giới Tiên Ma, chắc chắn sẽ không e dè mà tiết lộ tin tức của chúng ta bên này.”

Thành Ca nhún vai.

“Vậy để bọn họ tiết lộ đi…”

Cho dù, đến cái quần lót của Yêu giới bên này cũng bị lộ ra ngoài, cho dù, hai giới Tiên Ma, biết rõ mọi chuyện của tất cả Yêu tộc ở Yêu giới bên này, cũng không thay đổi được kết cục cuối cùng, bị hắn đại sát tứ phương.

“Có việc lớn nào xứng với thân phận Yêu chủ, để ta giải quyết hay không?”

“Đúng rồi, Tiên Minh cũng đã bắt đầu hành động, Thánh Điện bên kia của Ma giới đâu, sao không có động tĩnh gì, chẳng lẽ

là khinh thường ta sao?”

Vẻ mặt của chúng Yêu Đế như kiểu cạn lời, tại sao ngươi lại cho rằng, đây là người ta khinh thường ngươi?

Kiểu được nể mặt này, ai thích, ai muốn.

Bọn họ chỉ mong Ma giới mãi mãi khinh thường Yêu giới.

Kim Lang Đại Đế đáp: “Ma giới bên kia tạm thời chưa xuất binh, nhưng mà cũng đã ra tối hậu thư cho chúng ta.”

Thù hận giữa Ma giới và Thành Ca, chủ yếu là do cái chết của hai vị Ma Đế ở Thiên Tiêu các năm đó.

Tính ra thì, thù hận còn lâu mới sâu bằng Tiên giới bên kia.

Dù sao Vô Cực Động Thiên và Thiên Kiếm cung của Tiên giới đều bị Thành Ca “hốt”, mà đó đều là trụ cột của Tiên Minh.

Cho nên, lần này, Tiên giới là bên tích cực nhất.

“Xem như Tiên Minh lần này, xuất toàn bộ chủ lực!”

“Cao thủ của các Tiên Môn đứng đầu như Trường Minh điện, Bích Lạc Tâm cung của Tiên Minh cũng ra hết, ước đoán kĩ càng, cũng không dưới trăm vị Đế cảnh.”

“Cửu Tuyệt, Lưu Ly, Ngự Tâm, Ngự Thuật và những kẻ địch mạnh khác cũng được xuất ra!”

“Quy Lai Tiên của Tiên giới đâu, Đại Diễn Tiên Đế đã bắt đầu hành động chưa?”

“Nghe nói đang bế quan, nhưng mà không thể không phòng…”

Tin tức của các vị Yêu Đế vẫn vô cùng nhanh nhạy, dù sao, tất cả Yêu tộc trong Yêu giới, bất kể lớn hay nhỏ, mạnh hay yếu, đều xem như là trinh sát dưới trướng của bọn họ.

“Hiện giờ, đại quân của Tiên giới đã tập kết, dự tính, ít thì năm ngày, nhiều thì bảy ngày, sẽ đến được núi Tiên Yêu năm đó.”

“Tiếp đến, sẽ đánh thẳng một đường, tiến vào địa bàn của Yêu giới ta.”

Thành Ca vuốt cằm, hơi thất vọng.

“Vậy mà còn phải mất năm ngày, lâu như vậy sao?”

Ngươi còn chê kẻ địch đến chậm?

Trong lúc nhất thời, chúng Yêu Đế suýt nữa bị nghẹn, phải chăng ngươi đang tự tin thái quá?

“Chẳng hay Yêu chủ đã có diệu kế phá địch hay chưa?”

“Tiếp theo, chúng ta nên đối phó với sự tiến công của Tiên Minh như thế nào?”

Suy cho cùng, Thành Ca cũng là người đã đánh giặc ở tiền tuyến trên núi Tiên Yêu, theo bọn họ thấy, hẳn là hắn rất am hiểu mấy thứ như sắp xếp chiến lược và phối hợp chiến thuật.

Bày binh bố trận gì đó, hẳn là dễ như ăn bánh?

Bọn họ vô cùng mong chờ sự chỉ huy của Thành Ca.

Nhưng mà thật đáng tiếc, bọn họ đã trông đợi một cách vô ích.

Ca luôn diệt giặc một mình, đâu cần mấy thứ phiền phức đó.

“Các ngươi không cần lo lắng, dù sao chờ bọn họ đến đây, ta sẽ thu thập một thể.”

“Các ngươi yên tâm, đứng ở sau lưng ta là được rồi.” Hắn vẫn rất rộng lượng, không muốn để những người khác bên mình phải chết.

Các vị Đại Đế sao có thể yên tâm được.

Chuyện này, nghe có vẻ không đáng tin!

“Yêu chủ, ngàn vạn lần không thể xem thường Tiên Minh.”

“Đúng vậy, những nhân tộc đó, thủ đoạn nhiều vô kể, không thể khinh thường!”

“Trận chiến này, chúng ta cần sắp xếp cẩn thận.”

Thành Ca phất tay: “Vậy các ngươi sắp xếp đi, các ngươi quyết định là được…”

Cho dù những Yêu Đế này, cuối cùng có sắp xếp thành trận địa, đội hình gì, thì tới lúc đó, cũng chỉ có tác dụng cổ vũ mà thôi.

Sắp xếp, điều động đội cổ vũ như thế nào, đương nhiên không cần đích thân Yêu chủ như hắn làm.

Nói xong, hắn đi thẳng về nơi nghỉ ngơi.

Chuyện này?

Những Yêu Đế ở lại trong điện, hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, không biết nên nói gì.

“Như này, quá không đáng tin rồi, phải không?”

“Đúng vậy, hoàn toàn không có kế hoạch gì cả.”

“Ta cảm thấy rất không ổn.”

“Làm Yêu chủ thế này thì không được rồi!”

Có mấy vị Yêu Đế, bỗng nhiên hơi hối hận khi đề cử Thành Ca làm Yêu chủ.

Thực lực của tiểu tử này đúng là mạnh, nhưng hoàn toàn là kẻ chỉ tay năm ngón mà thôi.

Để hắn làm Yêu chủ đúng là có mà như không.

Cuối cùng lại còn yêu cầu bọn họ - Thành viên của Thiên Bộ, bàn bạc xem bước tiếp theo nên làm như thế nào.

“Khụ, bất kể như thế nào, chúng ta cũng không thể ngồi yên chờ chết!”

Bạch Hổ Đại Đế đứng dậy.

“Tiếp theo, tất cả các tộc cần đồng tâm hợp lực, cùng chống kẻ thù bên ngoài…”

Hắn, kẻ nắm giữ quy tắc giết chóc, xem như là người am hiểu bày binh bố trận nhất trong số các vị Yêu Đế.

Sau đó, các vị Yêu Đế khác cũng lần lượt bày mưu tính kế, thi triển sở trường của mình, bầu không khí vừa ấm áp lại vừa hòa hợp.

Khiến Côn Bằng, Kim Lang và những Yêu Đế khác, xúc động tự đáy lòng mãi.

Mặc dù, vị Yêu chủ mới này, xem ra không đáng tin lắm, nhưng không thể không nói, hẳn là Yêu giới hiện giờ đoàn kết hơn trước kia.

Mà ngay khi bọn họ thương lượng xong, Thanh Long Đại Đế cũng lặng lẽ tới tìm Thành Ca.

Chương 785.

Sau khi tiến vào hậu điện của Vạn Yêu Cung nhìn thấy Thành ca, Thanh Long Đại Đế suýt chút nữa không nhịn được tính khí nóng nảy của mình.

Giữa đại điện hoa lệ rộng lớn, một đám nữ yêu biến hoá thành hình người đang nhảy múa.

Tư thế này vừa thướt tha mà lại mạnh dạn.

Dàn nhạc Tước tộc bên cạnh đang diễn tấu vô cùng cao hứng, làm cho bầu không khí sôi nổi.

Thành ca nằm ở giữa vương toạ, rượu ngon quý giá hiếm thấy bày đầy trước mặt.

Bên cạnh hắn có một Tước, một Thố, một Oanh, một Yến, là bốn nữ yêu tuyệt sắc cũng hoá thành hình người, đang hầu hạ hắn.

Vô lý!

Hiện giờ kẻ thù bên ngoài lớn mạnh đang sắp đánh tới.

Mà hắn là Chủ Yêu Giới lại có thể bận hưởng lạc?

Đây quả thực là khuôn mẫu đúng chuẩn hôn quân!

Yêu chủ thật sự chọn sai rồi!

Sai hoàn toàn!

Nếu như không phải thỉnh cầu Thành ca, Đại Đế nhất định sẽ tức giận ngay tại chỗ.

Sau đó sẽ gọi các vị Yêu Đế tới, mọi người cùng nhau liên danh phế truất Yêu chủ mới nhậm chức.

Mẹ nó, tiểu tử này còn không bằng Kỳ Lân tộc!

Năm đó mặc dù Kỳ Lân tộc không có nhân sự gì, nhưng bất kể Mặc Lân hay là Ngọc Lân, khi đảm đương Chủ Thiên Bộ, công vụ đều bận rộn hàng ngày.

Mức độ chăm chỉ đó, đủ để cho người cầm lái của bất cứ thế lực nào đều lâm vào cảnh xấu hổ.

Nhìn lại tiểu tử này…

Đại Đế kìm chế bất mãn, chậm rãi đi vào trong điện.

Nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh đi vào của hắn, các em gái ca múa vội vàng lùi ra, khiến cho Thành ca rất khó chịu.

“Lại có chuyện gì?”

“Tiên Minh đánh tới đây trước, hay là Thánh điện cũng xuất binh?”

Thanh Long Đại Đế đang nghĩ xem nên diễn đạt như thế nào.

Đến nay hắn nhìn Thành ca cũng không phải rất thuận mắt, cho nên một mình cất công chạy đến tìm hắn, ngoài huyền văn thuỷ ra, cũng không có chuyện khác.

Nhưng trực tiếp nhắc đến, sẽ tổn hại đến tư thái của Đại Đế.

Trước tiên chỉ có thể quanh co một chút.

“Cũng không phải, lần này ta tới nói chuyện với ngươi việc chống lại sự bố trí của Tiên Minh…”

Thành ca lập tức mất đi hứng thú với đề tài này.

“Việc này có cái gì mà nói, các ngươi tự xử lý là được.”

Đại Đế cau mày, tiểu tử này đúng là nằm rất yên ổn, chuyện gì cũng mặc kệ sao?

“Ngươi như vậy là không được!”

“Làm sao?”

“Ngươi uỷ quyền như vậy, sẽ bị lấn quyền đấy.” Đại Đế có chút hy vọng hắn thay đổi tốt hơn.

Hắn cảm thấy thân là tiền bối Long tộc, bản thân vẫn cần phải nhắc nhở hậu bối một chút.

Nghĩ lại trước kia Kỳ Lân tộc nắm chặt quyền lực biết bao.

Chỉ sợ Yêu Đế khác tranh giành quyền hành với bọn họ, bằng mọi thủ đoạn đấm đá chèn ép nhau.

Lại nhìn Thành ca như thế.

Cho dù người khác không có tâm tư tranh quyền, cũng không ngăn nổi ngươi chủ động đưa cơ hội cho người khác như vậy.

“Vậy thì mất quyền lực thôi….”

Thành ca bình tĩnh xua tay: “Ta không sao cả, nếu bọn họ có năng lực, vậy thì để người có năng lực làm nhiều là được rồi, chúng ta phải văn minh lên!”

Chủ Vạn Yêu cũng chính là danh hiệu mà hắn muốn.

Có thể diện là được rồi, cái khác căn bản không quan trọng.

Thật muốn hắn quản việc, hắn còn không làm, bận rộn biết bao.

Lúc trước ở Phi Tiên Môn, không phải cũng là ông chủ hất tay sao?

Công việc của tông môn hoàn toàn không quản lý, hằng ngày chỉ lo làm màu.

“Ngươi nghiêm túc ư?”

Lão Thanh Long suýt chút nữa nghi ngờ hắn có phải đang nói ngược với lòng mình hay không.

“Hết sức nghiêm túc.”

“Ngươi điên rồi sao, việc này cũng có thể nghĩ theo kiểu gì mà người có năng lực thì làm nhiều à? Ngươi có hiểu cái gì gọi là thủ đoạn của người cấp trên không, có hiểu cái gì gọi là cai quản cấp dưới cho cân bằng không?”

“Trung thần” lão Thanh Long cũng xem như là tận tình khuyên bảo.

Thế nhưng “hôn quân” Thành ca căn bản nghe không lọt.

“Không còn việc gì khác thì giải tán đi, ta còn đang bận.”

Ngươi bận cái rắm, chả có ai thích nằm ườn hơn ngươi cả.

Thanh Long Đại Đế suýt chút nữa sụp đổ, lần đầu tiên hắn cảm thấy bức tranh phong cảnh của Kỳ Lân Đại Đế lúc trước trở nên thanh tú.

Nghĩ rằng quanh quẩn cũng được tàm tạm, cần phải tiến vào chủ đề chính.

“Lần này đối đầu với Tiên Minh, chúng ta cần phải thăng cấp sức mạnh một chút.”

“Há, vậy thì thăng cấp thôi.”

Về thực lực của nhóm cổ vũ, Thành ca cũng không quá để ý.

Lão Thanh Long thấy hắn vẫn đang không thông suốt, chỉ có thể nói toạc ra.

“Ban đầu ta không muốn tự hạ thấp địa vị, hạ thấp thân phận ràng buộc với huyền văn thuỷ của ngươi.”

“Nhưng, càng nhiều sức mạnh thì càng bảo đảm đối đầu được với Tiên Minh, vì sự an nguy của Yêu giới, thân phận và thể diện của chính mình cũng có thể tạm thời bỏ lại.”

“Ta quyết định rồi, tạm thời gắng gượng ràng buộc một chút…”

Lời của hắn còn chưa nói xong, Thành ca liền ngắt lời.

“Nếu ngươi đã khó xử như vậy, hay là thôi đi.”

Hắn cười tủm tỉm xua xua tay: “Điều ta không thích nhất là miễn cưỡng đồng đội, dù sao dưa bẻ mạnh cũng không ngọt.”

Thôi đi?

Thanh Long Đại Đế sốt ruột.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn nghĩ đến chuyện này.

Nghĩ đến cảnh Thương Linh chèn ép đánh được hai Kỳ Lân Đại Đế, quả thực là nằm mơ cũng muốn cho mình một bộ.

Chuyện này sao có thể thôi được?

“Lần trước không phải ngươi nói rồi sao?”

Lần trước ngươi muốn ràng buộc ta một cách cấp bách như thế, sao bỗng nhiên lại lật lọng vậy?

“Lần trước là lần trước, lần này là lần này!”

Thành ca ngồi dậy, vẻ mặt tiếc nuối thở dài.

“Lần trước ngươi cự tuyệt ta kiên quyết như vậy, sau đó ta cũng suy nghĩ một chút về bản thân.”

“Quả thật, ta không nên làm khó người khác.”

“Ràng buộc với Huyền văn của ta, đối với một người đường đường là đại đế như ngươi sẽ chịu sỉ nhục biết bao, ta làm sao có thể làm ra mấy chuyện không thức thời được?”

“Huống chi ngươi còn là viễn cổ Đại Đế, huyền văn của ta sao có thể xứng với ngươi, đúng không?”

“Cho nên ta quyết định rồi, huyền văn thuỷ vẫn là để cho người khác đi, có lẽ có người không để tâm đến việc bị sỉ nhục.”

“Sao có thể để cho người khác?”

Lần này Thanh Long Đại Đế hoàn toàn luống cuống.

Huyền văn thuỷ hoàn toàn xứng với mình!

Nếu như người khác ràng buộc, vậy thì thật sự không có chuyện gì cần đến mình nữa.

Hắn hiện tại muốn bị “sỉ nhục”.

Nhưng vấn đề là hắn rất sĩ diện, lời nói ra trước kia, bây giờ chữa lại rồi thu hồi về cũng không ổn.

“Thực ra… ta cũng không phải là không thể tiếp nhận như vậy…”

Thành ca vội vàng từ chối: “Đừng, ngươi ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng bản thân!”

“Nhưng vấn đề là chúa tể quy tắc thuỷ chính là ta!”

Đại Đế cũng có chút kích động, hắn không thể không bắt đầu đề cử chính mình.

“Tại quy tắc này, ta nói thứ hai, ai dám nói thứ nhất, điểm này ngươi có thể phản bác sao?”

“Không thể không thể.”

“Huyền văn thuỷ của ngươi ràng buộc với người khác, hoàn toàn là phung phí của trời, ngươi không cảm thấy thế sao?”

“Không cảm thấy, cho ai ràng buộc chả phải cho chứ?

Thành ca ngoài miệng nói như vậy, thực tế cuối cùng vẫn muốn lựa chọn Thanh Long Đại Đế.

Nếu thật muốn tuỳ tiện chọn một Chuẩn Đế để ràng buộc quy tắc thuỷ, huyền văn thuỷ chắc chắn thăng cấp không đến “bát trọng.”

Chỉ có điều lần trước cái lão này cuồng ngạo như thế, bây giờ sẽ không để hắn dễ dàng có được như vậy.

“Ngươi sao có thể tuỳ ý như vậy?”

Đại Đế có chút phẫn nộ: “Ngươi đây là không chịu trách nhiệm với huyền văn thuỷ!”

Hắn làm vậy giống như huyền văn thuỷ thuộc về hắn vậy.

“Đó là chuyện của ta, ta không sao cả.” Thành ca cố ý nói.

“Ngươi!”

Đại Đế thở gấp, cuối cùng hung hăng gào thét: “Huyền văn của ngươi nhất định phải cho ta ràng buộc, đây là vì đại cuộc!”

“Sức mạnh của ta thăng cấp, chúng ta mới có lực lượng mạnh hơn đi chống lại Tiên Minh!”

“Ngươi là Chủ Vạn Yêu, vốn là có trách nhiệm bảo vệ Yêu giới, đây là việc ngươi nên làm!”

Chương 786.

Thành ca vốn định nói, ta còn không cần ngươi đi chiến đấu.

Ngươi có thăng cấp sức mạnh hay không, cũng không có chút liên quan nào với ta.

Huống chi thái độ của ngươi là vừa muốn sĩ diện vừa muốn sức mạnh, ca ít nhất cũng phải khiến ngươi “ba lần đến mời”, mới có thể dạy cho ngươi cái gì gọi là có việc cầu người.

Nhưng lúc nghĩ lại, hắn lại gật đầu.

“Quả thật, ngươi nói rất có đạo lý.”

“Làm Chủ Vạn Yêu, ta cần phải cho thủ hạ nhân thăng cấp sức mạnh.”

Mặc dù bị gọi là “thủ hạ nhân”, khiến Thanh Long Đại Đế rất mất mặt, cảm thấy đẳng cấp mất đi hơn nửa.

Nhưng nghe được câu này, hắn vẫn là vui sướng ngây ngất.

“Đúng, ngươi cuối cùng cũng thông suốt!”

“Vậy thì mau tới đi!”

Sự hưng phấn không lời nào miêu tả được của Đại Đế thể hiện ra cả trên lời nói, kích động đến nỗi chà xát tay.

Thành ca thật sự không tiếp tục làm khó hắn nữa.

Trực tiếp tế ra huyền văn thuỷ của mình.

Cường độ sức mạnh chứa bên trong huyền văn thất trọng, thực ra còn thua xa tâm quy tắc của Tiên giới.

Dù sao một cái chỉ là do mình tu luyện ra, một cái được nuôi dưỡng bởi Tiên giới, hai cái chênh lệch rất lớn.

Nhưng bên trong huyền văn, cấp độ thuỷ lực lại vượt qua trình độ lĩnh ngộ quy tắc của Thanh Long Đại Đế.

Lần đầu tiên nhìn thấy, ánh mắt hắn cũng không rời.

"Ta dường như cảm nhận được lời hô hoán của nó…"

"Nó và ta nhất định là có một đoạn duyên phận!"

Lão lẩm bẩm thần bí như nhà tiên tri nói ra.

Thành ca suýt chút nữa nhịn không được mà bóc phốt tại chỗ.

Mẹ nó, ngươi thật đúng là đang đạp cái mũi trên mặt mà.

Huyền văn ta tu luyện ra, sao lại có duyên với ngươi chứ?

"Ta nên làm thế nào?" Đại Đế nôn nóng đến độ vò đầu bứt tai, chỉ là không có cách, thì không thể nào bắt tay vào làm.

Mặc dù trước đây Thương Linh đã ràng buộc một lần với huyền văn tốc độ, nhưng lần đó tương đối đặc biệt.

Lần đó huyền văn tốc độ vừa mới phụ linh thăng cấp tới cấp độ tử kim, đồng thời Thương Linh vẫn còn là một tàn niệm bên cạnh hắn, bản thân liền ràng buộc với hắn.

Cho nên toàn bộ quá trình, chính Thành ca cũng không hiểu ra sao.

Lần này làm cho Thanh Long Đại Đế ràng buộc với huyền văn thuỷ, hắn cũng không biết thao tác thế nào.

Chỉ có thể dần dần buông bỏ ràng buộc của mình với huyền văn.

Sau khi làm đến bước này, phần sau đã không cần hắn thao tác nữa.

Thanh Long Đại Đế lập tức cảm nhận được lực hấp dẫn mãnh liệt.

Cảm giác đó giống như là lần đầu tiên Chuẩn Đế khai thông tâm quy tắc, căn bản là không cần dạy, tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào.

Tiên hồn của hắn lộ ra, nhanh chóng thiết lập một tia lên hệ với huyền văn thuỷ.

Cảm ngộ được quy tắc hoàn toàn mới tràn vào trong tim hắn, tia liên hệ kia phối hợp với Thành ca, với tốc độ tăng cường cực nhanh.

Mới chỉ trong nháy mắt, Thanh Long Đại Đế đã thành công ràng buộc huyền văn.

Cùng lúc đó, huyền văn tử kim cũng giống như được bơm vào một ngoại lực lớn mạnh, nhanh chóng bắt đầu lột xác.

Mặc dù có hơi khác với Thương Linh lần đó, nhưng kết quả cuối cùng lại giống nhau.

Dưới sự liên hệ với "người trung gian" là Thanh Long Đại Đế, huyền văn thuỷ và tâm của quy tắc thuỷ hệ đã hình thành mối liên hệ thần bí.

Huyền văn sáng lên, xuất hiện biến hoá huyền diệu vô cùng.

Sau khi hào quang dập tắt, hạt giống ở giữa huyền phách lại phát triển.

Một chiếc lá mới cùng với huyền văn tốc độ, treo trên cành cây non.

Chiếc lá nhỏ xem ra cũng yếu ớt vô cùng, nhưng sức mạnh chứa đựng lại hơn hẳn huyền văn thất trọng trước kia.

Sức mạnh của hắn lại thăng cấp.

Còn Thanh Long Đại Đế đối diện, sức mạnh được thăng cấp cũng lớn như vậy.

Hắn nhận được sự hỗ trợ toàn lực từ huyền văn thuỷ của Thành ca, cuối cùng cũng hiểu lần trước Thương Linh áp chết hai Tôn Kỳ Lân Đại Đế thế nào.

Đây đúng là tăng thêm thần lực như trong truyền thuyết.

Bản thân sức mạnh của huyền văn không hề mạnh, nhưng cấp độ quá cao, phá vỡ quy luật không gian đến một chút khó khăn cũng không có.

Hai người nhìn nhau, không ai bảo ai lộ ra nụ cười thoả mãn.

Dù sao, bọn họ đều cảm thấy mình được lợi lớn.

“Không tồi.”

“Hiệu quả của huyền văn thuỷ vẫn ổn, không khiến ta quá thất vọng.”

Đại Đế vừa cảm nhận được sức mạnh đặc biệt của huyền văn, vừa bày tỏ một cách kín đáo ý tán thành.

Nhưng trên thực tế, hắn cũng sắp không khống chế được sự hưng phấn và kích động ở trong lòng.

Hắn suýt chút nữa không nhịn được thử nghiệm tuyệt chiêu về phía Thành ca ngay tại chỗ.

“Khụ, ngươi thích là tốt.”

Mạch máu ở thái dương Thành ca nhảy nhảy, thoáng tránh né Đại Đế cảm xúc không quá ổn định sau khi giống như nhận được món đồ chơi mới lạ.

Mượn lực huyền văn để dùng, là có thể đánh được hắn.

Thứ đồ chơi này không hề tự động phân biệt địch ta, càng sẽ không tránh né người mình.

Sau khi lão Thanh Long rời đi hết sức phấn khởi, Thương Linh ở sâu trong hậu điện tu luyện mới bay ra ngoài.

“Ngươi vậy mà còn sảng khoái giao huyền văn cho Huyền Minh, thật đúng là khiến ta bất ngờ.”

Lần trước Khương Thành chủ động thỉnh cầu, kết quả lão Thanh Long hung hăng làm tổn thương.

Mà lần này lão Thanh Long đến thỉnh cầu ràng buộc, tư thế dáng vẻ cũng không bỏ xuống, vẫn mang theo thái độ kiêu ngạo như cũ.

Với hiểu biết của Nữ Đế về Thành ca, hắn không nên dễ nói chuyện như vậy, ít nhất phải gây khó dễ cho lão Thanh Long nhiều lần.

Thành ca vẻ mặt vô tội.

“Có gì mà bất ngờ, ta là người như vậy sao? Thanh Long Đại Đế là đồng đội của chúng ta, ta đương nhiên phải chiếu cố một chút!”

“Ngươi không phải người như vậy mới là lạ!”

Thương Linh sẽ không tin lời nói bậy của hắn.

Đại chiến ngày một tới gần, bầu không khí của Yêu giới cũng trở nên căng thẳng chưa từng có.

“Đại quân Tiên giới đã hoàn toàn tập kết xong.”

Các vị Yêu Đế đứng sừng sững ở trên núi Tiên Yêu, nhìn từ đằng xa bóng dáng trinh sát bên kia Tiên giới thỉnh thoảng lập loè giống như đàn ong, tâm trạng phát ra càng trầm trọng.

“Sự chuẩn bị của chúng ta có phần không chu đáo!”

“Đường phòng tuyến này hiện tại không có sức chống cự nào.”

Năm đó Tiên Yêu Sơn là đường ranh giới của Tiên Yêu hai giới, cũng là tiền tuyến của hai bên.

Ở nơi này, Yêu tộc từng có vô số cấm chế và tế đàn cùng các pháo đài kiên cố.

Nhưng vào triệu năm trước, sau khi phe Kỳ Lân từng bước thoả hiệp nhượng bộ, đã bị huỷ đi một lần.

Mấy ngày nay các vị Yêu Đế gấp rút tu bổ, nhưng uy lực vẫn không bằng một phần mười so với thời hưng thịnh.

Bạch Hổ Đại Đế trầm giọng nói: “Không sao, Tiên Yêu Sơn chỉ là tuyến đầu tiên đón địch.”

“Chiến đấu mãnh liệt thực sự sẽ bùng nổ ở vùng nội địa của Yêu giới.”

“Những tinh anh mà Phượng tộc ta có thể điều động, toàn bộ đã đến rồi.”

“Hổ tộc ta cũng như vậy, ngoài hổ nhỏ tuổi dưới Chân Tiên ra, có thể đến đều đã đến.”

Huyền Quy Đại Đế thở dài: “Sau khi kết thúc một trận, không biết còn có thể sống tiếp được bao nhiêu…”

Kim Lang Đại Đế thản nhiên nói: “Bây giờ không cần phải nghĩ xa như vậy, nếu như thất bại, Yêu giới chúng ta sẽ không có nơi để sống, sẽ càng thảm hại hơn mấy chục tỷ năm trước khi mà Tiên Ma xâm lược.”

Côn Bằng Đại Đế nhìn đại quân các tộc trong Yêu giới tập hợp thành từng vùng ở lân cận, xúc động nói: “Trận chiến này với chúng ta mà nói, chính là một trận đại nạn sống còn, hy vọng có thể vượt qua!”

So sánh về thực lực, Yêu giới hoàn toàn không có phần thắng.

Trước mắt bọn họ còn có thể duy trì ý chí chiến đấu nhất định, hoàn toàn đến từ Thành ca và Thương Linh.

“Lần này chúng ta chỉ có thể đem hết toàn lực đánh một trận, nhưng thật sự muốn tạo ra kỳ tích, chỉ có thể xem bọn họ.”

“Ừ, hy vọng Yêu chủ thần kỳ giống ngày trước.”

“Đúng rồi, mấy ngày nay sao không nhìn thấy Huyền Minh, hắn đang bận gì sao?”

Tiếng nói của Băng Phượng Đại Đế vừa dứt, từ đằng xa lão Thanh Long lập tức bay tới.

“Ha ha ha, để các vị đợi lâu rồi!”

Chương 787.

“Lão Thanh Long, sao bây giờ mới tới?”

Chư vị Yêu Đế lũ lượt oán trách.

“Nếu không có Thương Tật và Ngao Dương dẫn đội, trận hình lần này của Long tộc các ngươi đều loạn rồi.”

“Đúng vậy, thật chẳng ra gì.”

Nhắc tới Long tộc phải kể đến ba vị siêu cấp cao thủ Khương Thành, Thương Linh, Huyền Minh.

Kết quả cuối cùng lại còn muốn mấy chuẩn đế phải đi tổ chức điều động, không khỏi có phần quá đáng.

Ngay cả Băng Phượng Đại Đế cũng không vui nói: “Đây chính là thời cơ quyết định sự tồn vong của Yêu giới, đại chiến

sắp bắt đầu, chẳng lẽ ngươi còn giống như trước, ôm tâm lý may mắn bảo thủ.”

Nghe được lời chỉ trích của bọn họ, Thanh Long Đại Đế cười ha ha một tiếng.

“Bảo thủ?”

“Lần này Bổn đế sẽ để cho các ngươi thấy cái gì gọi là hung hăng hiếu chiến!”

Những ngày qua hắn đã quen hơn với Huyền Văn thủy, thực lực ổn định, hiện tại tràn đầy tự tin.

“Một Tiên Minh tầm thường, không đáng nhắc tới, giao cho Bổn đế là được!”

Hả?

Chư vị Yêu Đế mặt đầy kinh ngạc quay đầu lại, có hơi không tưởng tượng nổi.

Lời cuồng ngạo như vậy, lại có thể được nói ra bởi Thanh Long Đại Đế từ trước đến giờ luôn thích tùy tiện sao?

Cho dù ủng hộ khai chiến, hắn cũng không thể nào ôm hết như vậy chứ?

Cái lão âm Binh này, bình thường, hắn không phải nên núp phía sau, để cho đồng đội lên trước sao?

Bạch Hổ Đại Đế cũng kinh ngạc.

“Huyền Minh, ngươi không phải là đang nói đùa đó chớ?”

“Chiến tranh làm gì có chuyện đùa?” Lão Thanh Long ngẩng đầu rồng lên một 45 góc độ nhìn bầu trời.

“Ngươi chơi thật?”

Côn Bằng Đại Đế tựa như mới quen biết hắn lần đầu.

“Cao thủ Tiên Minh giao cho ngươi?”

Đại Đế lạnh lùng nói: “Không sai, bổn đế sớm muốn gặp bọn họ rồi!”

Lũ Yêu Đế cố nén để không ói tại chỗ.

Ngươi thật muốn gặp Tiên Đế của Tiên Minh, vậy mấy chục tỉ năm qua, ngươi đã làm gì?

Tại sao không thấy ngươi đi khều một cái?

“Thanh Long Đại Đế thật hào khí.”

“Hắn hào khí quái gì chứ.”

Băng Phượng Đại Đế không nhịn được khạc một cái: “Cũng là khoát loát trước trận chiến thôi, trước đây ta và hắn chưa sóng vai tác chiến qua sao?”

“Cơ Dao ngươi cứ nhìn đi!”

Thanh Long Đại Đế chịu đựng rất vất vả, hắn cũng biết làm màu.

Bây giờ cầm huyền văn - lá bài tẩy siêu cấp này không nói.

Như vậy đợi đến khi đại chiến nổ ra, mới có thể bỗng nhiên nổi tiếng.

Băng Phượng Đại Đế nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của hắn, quả thực không nghĩ ra sự tự tin của hắn từ đâu mà có.

“Cửu Tuyệt Tiên Đế đã phụ trách quy tắc sáng sáu mươi tỷ năm, cả người tiên khí tiên giáp cửu trọng và tiên bảo cấp chí tôn, chỉ mình hắn là đã có thể ngăn cản ngươi rồi.”

Thanh Long Đại Đế khinh thường cười một tiếng.

“Cửu Tuyệt nhỏ bé, trong mắt ta cũng là một kẻ tầm thường mà thôi.”

Điên cuồng như vậy?

Bạch Hổ Đại Đế không khỏi nói: “Ngự Tâm Tiên Đế, nắm trong tay quy tắc tâm, có năng lực thao túng tâm linh thần kỳ, trong chiến đấu cũng khó lòng phòng bị.”

Thanh Long Đại Đế bỉu môi: “Ngự Tâm tiểu bối, Bổn đế chém dễ như trở bàn tay.”

“Lưu Ly Tiên Đế…”

“Chẳng là gì cả!”

“Ngự Thuật Tiên Đế…”

“Đó cũng chỉ là lừa đời lấy tiếng mà thôi.”

“Vạn Nhẫn Tiên Đế…”

“Đánh đồng hắn và Bổn đế?”

Trong mấy phút ngắn ngủi, Đại Đế đã bỡn cợt mấy Tiên Đế mạnh nhất của Tiên Minh bên kia không đáng một đồng.

Giọng điệu đó, như thể hắn đã vô địch thiên hạ vậy.

Thấy hắn có tự tin như vậy, chư vị Yêu Đế cũng không khỏi vui mừng.

“Lão Thanh Long, đây là ngươi nói đó, vậy sau khi khai chiến rồi người đừng có mà kinh sợ.”

“Thằng nào sợ thằng đó làm cháu!” Thanh Long Đại Đế nhổ một bãi nước miếng.

“Được!”

Cổ Viên Đại Đế cố ý lăng mạ hắn: “Đã không coi năm thủ lĩnh đối địch vừa nói ra gì thì đợi đến khi khai chiến ngươi một chọi hai cũng không quá chứ?”

Nói thật, nếu như không có trang bị tiên bảo tiên trận cùng với những thủ đoạn gia trì thì cho dù là Viễn Cổ Tiên Đế cũng không phải là đối thủ của Thanh Long Đại Đế.

Đây là chênh lệch bẩm sinh.

Đại Đế dù sao cũng là sinh linh được tâm quy tắc hệ thủy chủ động lựa chọn khi Tiên giới sơ khai.

Nhưng tiên nhân có số lớn ngoại vật thêm được mà thành, thực lực bình thường của Thanh Long Đại Đế, cũng ngang bằng với Cửu Tuyệt Tiên Đế.

Đây đã quá tuyệt vời rồi.

Phải biết rằng Cửu Tuyệt là Minh Chủ của Tiên Minh ở một Tiên giới, nơi mà cao thủ nhiều như mây mà hắn có thể xếp top hai về sức mạnh.

Thanh Long Đại Đế có thể đánh được hắn, đủ để chứng minh thực lực mạnh mẽ của hắn rồi.

Mà Ngự Tâm Tiên Đế, Lưu Ly Tiên Đế, Ngự Thuật Tiên Đế, Vạn Nhẫn Tiên Đế, đều là những người nắm giữ những quy tắc cường lực, bối cảnh vững chắc, họ đều ngang hàng với Cửu Tuyệt về sức mạnh.

Đối đầu với bất kỳ hai người nào trong số họ, Thanh Long Đại Đế cũng không thể thắng được, có thể cầm cự được một khoảng thời gian đã là rất giỏi rồi.

“Đúng vậy, ngươi nói bọn họ yếu như vậy, xử lí hắn dễ như trở bàn tay chứ?”

Những Yêu Đế khác cũng rối rít huyên náo ồn ào lên.

Hiếm thấy Lão Thanh Long phách lối như vậy, bọn họ cho rằng đây là cơ hội sỉ vả hiếm có.

“Chớ có nói miệng không, có bản lãnh đến lúc đó ra sân.”

“Huyền Minh, ngươi sao lại trở nên cuồng vọng như vậy, chẳng lẽ là trúng tà?”

“Ha ha ha…”

Đối mặt với sự chế giễu của lũ Yêu Đế, Lão Thanh Long không hề lo lắng, khó chịu.

Đợi đến khi khai chiến, các ngươi phải ngửa mặt lên nhìn Bổn đế.

“Hai à?”

Hắn âm thầm tính toán một chút, dù là Cửu Tuyệt hay Ngự Tâm, bàn về sức chiến đấu thật ra thì yếu hơn so với Mặc Lân Ngọc Lân.

Thương Linh có thể đánh bại Mặc Lân Ngọc Lân, vậy bản thân đánh ba khẳng định không thành vấn đề.

“Các ngươi xem thường Bổn đế sao?”

“Muốn đánh thì cứ đánh ba người!”

“Cái gì?”

Chư vị Yêu Đế suýt chút nữa té lộn mèo xuống đất.

Đây thật không giống phong cách của Lão Thanh Long, cuồng vọng quá mức.

“Ba người?”

“Ngươi điên rồi sao?” Băng Phượng cũng không nhịn được nhắc nhở hắn đừng gây chuyện nữa.

“Điên?”

Đại Đế chậm rãi nhắm mắt, khoan thai nói: “Bổn đế mấy năm này khiêm tốn che giấu thực lực, chẳng lẽ cũng phải nói cho các ngươi sao?”

“Cái gì?”

“Ngươi những năm này lại che giấu thực lực?”

Chư vị Yêu Đế kinh ngạc vô cùng.

Lão Thanh Long đã quá mạnh, thực lực của hắn có thể vững vàng đứng vào top mười lục giới.

Nếu hắn che giấu thực lực, vậy hắn vốn phải mạnh bao nhiêu?

“Không thể nào?”

“Ngươi thật che giấu thực lực, sao ta nhìn không ra?”

Lão Thanh Long đắc ý vô cùng, hắn cũng hận sao trận đấu không bắt đầu luôn đi, sau đó khiến cho đám Yêu Đế này choáng váng một chút.

“Bị ngươi nhìn ra, vậy còn gọi là che giấu sao?”

Hắn cố ý thở dài đầy cô đơn.

Dùng giọng tang thương chậm rãi nói: “Nếu không phải lần này Yêu giới đối mặt với cục diện dầu sôi lửa bỏng, ta vốn định tiếp tục che giấu.”

“Nhưng mà không có cách nào khác, vì Yêu giới, ta chỉ có thể bộc lộ thực lực của mình.”

“Sau khi khai chiến, kẻ mạnh nhất của đối phương… do ta giải quyết!”

“Các ngươi bảo vệ tốt mình là được…”

Hắn hít một hơi sâu, lưu lại một bóng dáng uy nghiêm.

Dù sao, chỉ cần kẻ đối diện không điều động Quy lai tiên, thì hắn không phải sợ.

Cho dù không địch lại, cũng có thể dựa vào huyền văn phá vỡ pháp cảnh, ung dung thoát khỏi vòng chiến.

Mà nếu thắng, vậy thì còn gì bằng.

Đến lúc đó thanh danh của hắn được đẩy tới đỉnh cao của lục giới, sánh vai với Mãng Dã.

Chư vị Yêu Đế bị kinh hãi.

Giờ khắc này, bọn họ chỉ cảm thấy Thanh Long Đại Đế mà giao thiệp vô số lần, cả người trên dưới bao phủ một đám sương mù dày đặc, gọi là cao thâm khó lường!

Xa xa, Thành Ca yên lặng nhìn cảnh này, suýt chút nữa bị Lão Thanh Long này làm tức cười.

Thì ra ngươi cũng là chúa làm màu!

Chương 788.

Khi đại quân Tiên Minh rốt cuộc cũng giết tới tiền tuyến Tiên Yêu Sơn, áp lực đập vào mặt kia, đủ để Yêu tộc dưới Chuẩn đế tại hiện trường không thở nổi.

Trên trời cao, tối om không thể nhìn thấy.

Ánh sáng của Tiên trận tiên bảo như trăm hoa đua nở.

Vô số Tiên quốc hòa lẫn vào nhau, tản ra từng đạo khí tức hủy thiên diệt địa.

Trên trăm đạo uy áp đế cảnh quét qua toàn trường, đủ để khiến vô số sinh linh run rẩy.

Đội hình chiến đấu của Yêu giới đã đủ lớn.

Nhưng so sánh với Tiên giới, thì hoàn toàn không lớn chút nào.

Tiên cung tầng tầng lớp lớp xếp thành một hàng, giống như một bức tường thành lộng lẫy hoa lệ.

Thấy cảnh này Thành Ca có chút khó chịu, mình bên này thanh thế không đủ.

“Bố cục của chúng ta có chút không hợp lý.”

Nghe hắn vừa nói như vậy, Bạch Hổ, Côn Bằng, Cổ Viên cùng những Đại Đế khác còn tưởng rằng là trận hình có cái gì sơ suất, vội vàng bu lại.

“Xin Yêu chủ chỉ điểm!”

Đối mặt với thái độ thành khẩn mấy vị Yêu Đế, Thành Ca chỉ chỉ phía đối diện, lại chỉ chỉ bên mình.

“Nhìn xem có gì khác biệt không?”

Bạch Hổ Đại Đế rất thành thật đáp: “Chúng ta cho dù là số lượng Đế Cảnh hay Kim Tiên, Yêu Tôn tầng dưới, cũng không đủ.”

“Ta không phải nói cái này, ta nói là… thanh thế của chúng ta!”

“Thanh thế?”

Cổ Viên Đại Đế vẫn chưa phản ứng kịp: “Yêu tộc của chúng ta không đông bằng bọn hắn, thanh thế chưa đủ cũng rất bình thường.”

Thành Ca chỉ có thể nói rõ: “Các ngươi không biết sắp xếp mấy tay cổ nhạc và đội nhảy sao?”

À cái này…

Mấy vị Yêu Đế mặt như bị táo bón, sau đó yên lặng bay sang một bên.

Nếu không phải Thành Ca chiến lực mạnh mẽ, hơn nữa còn là Yêu chủ cao quý, bọn họ vừa rồi đều đã tức giận rồi.

Còn tưởng rằng ngươi muốn nói ra cao kiến gì chứ.

Những thứ lòe loẹt kia, có giúp ích gì cho cuộc chiến không?

“Này này, đừng đi, đây cũng là để nâng cao tinh thần của chúng ta mà…”

Thành Ca còn muốn cố gắng một chút nữa, lúc này, cửa cung đối diện mở ra, một Tôn Tiên Đế với tiên âm lượn lờ lóe sáng ra sân.

Vị ở giữa kia, dĩ nhiên là Minh chủ Tiên Minh kiêm Điện chủ Trường Minh điện, Cửu Tuyệt Tiên Đế.

Khi nhìn thấy hắn, đại quân Yêu tộc một mảnh xôn xao.

Không phải là bởi vì Cửu Tuyệt quá mạnh mẽ, mà là bởi vì hắn vật cưỡi hắn ngồi lên kia - lại là chuẩn đế hậu kỳ của kỳ lân tộc Kỳ Vật.

Thực lực của Kỳ Vật, cùng Kỳ Uyên, Kỳ Vọng năm đó không chênh lệch biệt lắm.

Trong lịch sử hắn cũng đã làm chủ Địa Bộ chủ.

Địa vị ở Kỳ lân tộc, cũng tương tự như Thương Tật.

Sau khi Mặc Lân, Ngọc Lân bị giết, coi như hắn cầm đầu Kỳ lân tộc.

Mà bây giờ, hắn lại bị người cưỡi!

Đối với Yêu tộc mà nói, làm vật để cưỡi là một chuyện vô cùng nhục nhã.

Trừ phi cùng đối phương hết sức thân thiết, quan hệ tốt đến mức tình nguyện chủ động cõng trên lưng. Nếu không nhiều Yêu tộc thậm chí thà bị giết, cũng không làm vật cưỡi cho kẻ khác.

Kỳ Vật và Cửu Tuyệt Tiên Đế trước kia cũng không quen biết, đương nhiên quan hệ sẽ không tốt đến mức đó.

Huống chi là chuẩn đế hậu kỳ, Yêu tộc cấp bậc này làm vật cưỡi, hắn vẫn là đầu tiên.

Mà trên thực tế há chỉ có hắn?

Rồi thấy cách đó không xa, Lưu Ly Tiên Đế cũng cưỡi Kỳ Trù, chuẩn đế hậu kỳ khác của Kỳ Lân tộc.

Mà trong trận Trường Minh Điện bên cạnh, Ngự Tâm Tiên Đế và Ngự Thuật Tiên Đế lại cưỡi chuẩn đế của Khổng Tước tộc ra sân.

Lại nhìn những Tiên Đế khác, không cưỡi Hồ tộc thì cũng là Hùng tộc.

Những vật cưỡi kia thấp nhất cũng là Cửu Phẩm Yêu Vương, có thể nói cực kỳ xa xỉ.

Cảnh tượng này khiến Yêu giới bên này vô cùng khó chịu, cảm giác nhục nhã nồng nặc kéo dài.

Bạch Hổ Đại Đế tức giận vô cùng, cả người huyết sắc sát khí bốc lên tận trời.

“Kỳ vật, các ngươi thật làm mất hết mặt mũi của Kỳ Lân tộc!”

“Các ngươi phản bội rời Yêu giới thì thôi, lại đắm mình trong trụy lạc, nhận giặc làm cha!”

Bọn hắn không cần nhìn cũng biết, Kỳ Vật, Kỳ Trù, bọn họ đều là chủ động làm vật cưỡi.

Bằng không dựa vào thực lực của Chuẩn đế hậu kỳ, cho dù không địch lại cũng có thể chạy thoát.

“Nếu ta là các ngươi, cho dù chết, cũng sẽ không thiếu tự trọng đi làm vật cưỡi cho người!”

“Phì!”

Kỳ Vật ở đối diện không hề cho là nhục nhà, ngược lại cười giễu nói: “Chim khôn chọn cành mà đậu, các ngươi thua tới nơi rồi, thật đáng buồn cười!”

“Ta cho bọn họ cưỡi không vì mục đích gì khác ngoài việc đích thân tiêu diệt những kẻ thù đã bức hại Kỳ Lân tộc ta!”

“Bức hại?”

Côn Bằng Đại Đế lạnh lùng nói: “E rằng không ai có thể so được với Kỳ Lân tộc các ngươi về việc bức hại năm đó.”

“Các ngươi giết hại Đại Đế tộc ta, người và thần đều tức giận…”

“Được rồi, được rồi!”

Thành Ca cũng không muốn nghe bọn họ đánh võ mồm nữa, nó sẽ không có hồi kết.

Chẳng lẽ phải tranh luận một chút xem ai hợp lý hơn, ai chính nghĩa hơn?

Nếu như Yêu giới bên này chiếm lý, Tiên giới sẽ rút đi sao?

“Các ngươi hẳn đều tới đông đủ rồi chứ?”

Hắn tính toán làm như thế nào mới có thể loại bỏ nhiều hơn chút.

“Hừ, Khương Thành, thật đúng là ngươi!”

“Ngươi xuất hiện thì tốt!”

“Năm đó để cho ngươi may mắn chạy mất, lần này nhất định phải bằm thây người ra vạn đoạn!”

Theo một nghĩa nào đó, Thành Ca vẫn rất có thể diện.

Hắn vừa ra sân, đám Tiên Đế đối diện bên kia đồng thời mất bình tĩnh, tất cả đều trở nên hỗn hà hỗn hển kêu la như sấm, hoàn toàn mất hết phong độ cao nhân trước đây.

Không có cách nào khác, cảnh tượng sức đầu mẻ trán năm đó bọn họ đến nay vẫn khó mà quên.

“Năm đó ngươi ỷ vào thân phận Kiếp Tâm muốn làm gì thì làm, độc hại lục giới, cả người và thần đều phẫn nộ!”

“Hôm nay đại kiếp đã qua, ngươi đã không còn Tru Tà Sách hộ thể, ngược lại ta muốn xem thử ngươi sẽ bị tiêu diệt như thế nào!”

“Lục giới rất lớn, nhưng ngươi chỉ có thể làm đồng bọn cùng đám Yêu vật này…”

“Kẻ thù của thế giới, trừ Yêu giới ra lại không có chỗ đứng, thật đáng buồn thật đáng tiếc…”

Thành Ca nghe mà cả người cũng sắp héo úa.

Đám Tiên Đế này trước khi đánh giặc, còn phải đọc một đoạn hịch văn hay gì đó hay sao?

Mình bây giờ trực tiếp xuất thủ, có phạm quy củ đã ước định trước hay không?

Coi như đường đường là Yêu chủ, hắn cũng không muốn bị người chỉ trích quá không chuyên nghiệp.

Mà đang lúc này, trên cao của hai quân, bỗng nhiên truyền tới một tiếng hú dài.

“Kẻ nào nói Khương chưởng môn là kẻ thù của thế giới?”

Thanh âm này vang dội, ẩn chứa uy năng quy tắc vô biên, làm cho cấp cao hai bên đồng thời chấn động.

Mọi người rối rít nhìn lại, chỉ thấy một đạo quân đông đảo đột nhiên xông ra đâm chém.

Có chừng trăm ngàn người!

Thanh thế này đương nhiên kém xa Tiên giới, thậm chí so với Yêu giới cũng không bằng.

Nhưng mà song phương giao chiến đồng loạt biến sắc, hoàn toàn không dám coi thường.

Nhưng nhìn đại quân này, phần lớn cũng không phải là Yêu tộc, cũng không phải là loài người, mà là các loại linh thể hình thù kỳ lạ.

Người cầm đầu kia, không phải Thương Hư Đại Đế thì là người nào nữa chứ?

Ở sau lưng hắn, chín vị Đại Đế của Linh giới cùng hơn hai mươi vị Quy lai tiên xếp thành một hàng, đằng đằng sát khí!

Linh giới phía sau Chuẩn đế, Tiên Vương, Tiên Tôn, nhiều không đếm xuể.

Những người khác thì thôi đi, thấy Thương Hư Đại Đế, Cửu Tuyệt, Ngự Tâm, Ngự Thuật cùng những đầu não Tiên giới ánh mắt nghiêm trọng, vô cùng kiêng kỵ.

Vị này chính là cường giả đứng đầu trong Quy lai tiên, bọn họ có đấu cũng không có phần thắng chút nào.

"Thương Hư đạo hữu, ngươi vì sao lại tới đây?"

"Trận chiến này không liên quan gì với Linh giới ngươi, cần gì phải nhúng tay?"

"Chẳng lẽ ngươi muốn cùng bọn ta diệt trừ ma đầu Khương Thành kia sao?"

"Cùng nhau diệt trừ Khương chưởng môn?"

Thương Hư Đại Đế và những vị Quy lai tiên bên cạnh nhìn nhau, đồng thời ha ha cười to.

"Các ngươi nói mớ cái gì vậy?"

"Hôm nay bọn ta tới, chính là vì Khương chưởng môn trợ chiến!"

Chương 789.

Đám người Thương Hư Đại Đế đến, thật ra là chuyện đương nhiên.

Hắn biết chính xác thực lực của Thành Ca là gì.

Linh giới căn bản là không mạo hiểm gì, nhưng hung hăng trước mặt đại lão kiếm chút thiện cảm.

Tại sao lại không làm?

Chỉ là những người khác không hiểu được thôi.

Nghe được hắn muốn giúp Yêu giới, phản ứng đầu tiên của Cửu Tuyệt và Ngự Tâm, Ngự Thuật cùng đám Tiền đế lại không phải tức giận, mà là kinh ngạc.

“Ngươi tại sao làm như vậy?”

“Quan hệ giữa Linh giới các ngươi và Yêu giới thân thiết bao nhiêu chứ?”

“Làm như vậy đối với ngươi có ích lợi gì?”

“Thương Hư, ngươi dám to gan đối địch với Tiên giới ta, là muốn kéo toàn bộ Linh giới cùng chôn theo sao?”

Quả thật Quy Lai Tiên rất lợi hại, nhưng dựa vào Thương Hư và hơn hai mươi Quy Lai Tiên cấp chuẩn đế phía sau còn chưa đủ để rung chuyển đại thế.

Thương Hư nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh bại mấy vị Tiên Đế đỉnh cấp thôi, hai người liên thủ cũng quá sức với hắn.

Cuối cùng, cũng chính là tạo ra một chút phiền toái cho Tiên giới bên này, khiến bọn họ thương vong nhiền hơn chút.

Chỉ như vậy mà thôi, cũng không đảo ngược khi so sánh sức mạnh tổng thể của hai bên.

Bọn họ nghĩ không ra, Linh giới tại sao lại đưa ra một quyết định ngu ngốc như vậy, tự tìm đường chết.

Thương Hư dĩ nhiên sẽ không nói cho hắn, Khương chưởng môn thắng chắc, ta chẳng qua là tới cà cà một cái, kiếm chút thiện cảm.

Ngoài mặt, vẫn phải nói chút lời xã giao hào phóng.

“Tiên giới các ngươi làm điều ngang ngược, hoành hành bá đạo, những năm gần đây, ức hiếp Linh giới chúng ta, chẳng lẽ còn ít sao?”

“Chẳng qua trước kia chúng ta ẩn đi nhẫn nhịn không phát mà thôi!”

“Hôm nay các ngươi ngang nhiên xâm phạm Yêu giới, hoàn toàn phá nát ranh giới cuối cùng!”

“Chúng ta biết rõ đạo lý môi hở răng lạnh, há có thể cho phép ngươi tiếp tục tàn phá?”

“Trận chiến này, Linh giới chúng ta và Yêu giới sóng vai tác chiến, sẽ không rời đi!”

Lời vừa nói ra, toàn trường sôi sục.

Tiên giới bên kia dĩ nhiên là tiếng mắng chửi không ngớt.

“Diệt Yêu giới, thuận tiện cũng diệt lun Linh giới các ngươi!”

“Không biết tự lượng sức mình!”

“Đây chính là Linh giới các ngươi tự chuốc lấy!”

“Sớm đã nhìn Linh giới ngươi khó chịu rồi!”

Còn Yêu giới bên này, chính là tiếng hoan hô như sấm động, toàn trường hoan hô và cảm kích.

“Linh giới đạo hữu lại thú vị như vậy?”

“Fu**, sớm biết thì trước kia khách khí với bọn họ chút.”

“Hoan nghênh anh em Linh giới!”

“Cám ơn Linh giới tiếp viện!”

Mặc dù cộng thêm Linh giới nhưng thực lực tổng thể của Yêu giới vẫn kém xa so với Tiên Minh bên kia, nhưng điều này đã lập tức tăng sĩ khí của Yêu giới bên này lên hơn mười lần.

Lần này Tiên Minh xâm phạm, Ma giới cũng ở một bên nhìn chằm chằm.

Man giới, Tử giới không có động tĩnh gì, thậm chí còn phải ngăn ngừa bọn họ cũng tới chia nhau miếng bánh.

Yêu tộc vốn tưởng rằng sẽ chiến đấu một mình, không trông cậy sẽ có viện quân.

Đột nhiên lại xuất hiện một cỗ viện quân mạnh mẽ, trong lòng chúng Yêu quá đỗi ấm áp.

Ngay cả Bạch Hổ Đại Đế từ trước đến giờ ăn nói thận trọng, cũng không khỏi cười to, nhanh chóng nghênh đón.

“Thương Hư Đại Đế, hoan nghênh ngươi đến!”

Những Yêu Đế khác cũng hết sức phấn khởi, đột nhiên cảm giác được cục diện không tuyệt vọng như vậy.

“Không ngờ Linh giới đồng đạo lại thú vị như vậy.”

“Sự tiếp viện của các ngươi hôm nay, Yêu giới ta sẽ ghi nhớ!”

“Từ nay về sau, hai giới chúng ta sẽ là đồng minh vững chắc không thể nào phá được!”

Thành thật mà nói, trong lòng bọn hắn vẫn còn đang băn khoăn.

Trước kia quan hệ giữa Yêu giới chúng ta và Linh giới cũng chẳng thể nói là thân thiết như vậy.

Những Yêu Đế và Linh giới Đại Đế cũng chẳng có gì gọi là giao tình tâm đầu ý hợp.

Thật sự là vì nguyên nhân môi hở răng lạnh, cao thủ dốc hết sức vượt giới tới tiếp viện?

Đây cũng là không thể tin được?

Thương Hư bị các vị Yêu Đế vây quanh, nhưng một chút cũng không dám đắc ý.

Hắn vừa dè đặt nhìn Thành Ca, vừa thuận miệng hàn huyên.

“Được rồi được rồi, đây là việc chúng ta nên làm!”

Lũ Yêu Đế rối rít nói: “Thương Hư Đại Đế quá khách khí…”

“Không khách khí không khách khí, đây cũng là bởi vì Khương Thành tiền bối, chúng ta cũng vì lão nhân gia hắn mà tới!

Hả?

Khương Thành tiền bối?

Các vị Yêu Đế suýt chút nữa không phản ứng kịp với tiếng xưng hô này.

Tiểu tử này mặc dù thực lực mạnh, gọi quý Yêu chủ, nhưng xuất đạo rất muộn, ở trước mặt Thương Hư ngươi hắn chỉ là một hậu bối chứ?

“Chư vị đồng đạo Linh giới, lại có thể được chủ Vạn Yêu mời tới trợ chiến?”

Lũ Yêu Đế lại nhìn vào mắt Thành Ca, có chút áy náy và kính ngưỡng.

Còn tưởng rằng sau khi Yêu chủ lên nắm quyền thì chuyện gì cũng không làm, hoàn toàn không đáng tin cậy.

Nào biết là trách lầm rồi!

Người ta bí mật kéo tới một siêu cấp viện binh mạnh như vậy, đây là thủ đoạn bực nào?

Vĩ đại!

Lợi hại!

Những người này đều có thể mời tới, Yêu chủ mặt mũi quá lớn!

Nhất thời, đám Yêu phía sau bao gồm cả Tước tộc cuộn lên muôn vàn lời tâng bốc.

“Chủ Vạn yêu uy vũ!”

“Chủ Vạn yêu anh dũng!”

“Yêu chủ ở Linh giới có thể được đánh giá cao như vậy, thật quá lợi hại.”

“Nếu không sao gọi là Chủ Yêu giới chứ, còn lợi hại hơn nhiều so với Kỳ Lân tộc trước kia!”

“Đúng vậy, Yêu chủ của chúng ta không chỉ thực lực mạnh, giao du cũng rộng, thủ đoạn thông thiên sâu không lường được!”

Thành Ca mặt đầy khó hiểu nhìn đám Yêu Đế với ánh mắt ngưỡng mô chung quanh, nghe hết lời xu nịnh, có chút không phản ứng kịp.

Mình lại vô tình làm màu sao?

Có phần trở tay không kịp, hoàn toàn không có trong kế hoạch.

Hắn căn bản không thông báo cho Linh giới có được hay không.

Ngược lại là Thương Hư Đại Đế vội vàng khoát tay: “Không dám không dám, Chủ Vạn Yêu nào cần mời chúng ta, chỉ cần một câu nói của lão nhân gia, chúng ta mưa to gió lớn, dầu sôi lửa bỏng cũng không từ!”

Lũ Yêu Đế cũng không biết lời này của hắn là phát ra từ nội tâm.

Còn coi đây là lời xã giao.

Có điều lời xã giao nói đến nước này, cũng đủ để chứng minh Yêu chủ ở bên ngoài rất được lòng.

Vừa mới nhìn thấy Thương Hư tới, làm gián đoạn tiết tấu làm màu của mình, Thành Ca còn khá bất mãn.

Vốn là còn định đuổi hắn đi.

Bây giờ cảm thấy, tiểu lão đầu này cũng thật đáng yêu mà.

Phụ trợ mình làm màu, ngược lại không phải là đồng đội ngốc.

“Cho dù có Linh giới gia nhập thì thế nào?”

Sau giây phút khiếp sợ ngắn ngủi qua đi, Cửu Tuyệt Tiên Đế ở đối diện bình tĩnh lại.

“Đồ súc sinh vô ơn!”

“Thương Hư, đây là chính ngươi muốn hủy đi Linh giới, đừng trách bọn ta vô tình!”

Ngự Tâm, Ngự Thuật và đại lão Tiên giới trấn định lại.

Không có gì phải sợ, cho dù đối diện có Quy Lai Tiên, cộng thêm Đế cảnh cũng chỉ có hai mươi người.

Tiên giới có trên trăm, lợi thế gấp năm lần, hoàn toàn chiếm lợi thế.

“Khương Thành!”

“Năm đó ngươi đại náo Bích Lạc Tâm Cung, hôm nay chính là ngày ngươi phải đền nợ!”

Ngự Thuật Tiên Đế là người đầu tiên nhảy ra.

Năm đó Thành Ca mượn danh nghĩa của hắn, lừa lấy một lượng lớn Linh dược của Bích Lạc Tâm Cung, sau khi chuyện này truyền ra, đến nay vẫn còn là một trò cười.

Hắn hận không thể bằm thây Thành ca thành vạn đoạn.

Tiên kiếm mở ra, vô số quy tắc xiềng xích giăng khắp nơi, lấp đầy chiến trường hai bên.

“Cút ra đây chịu chết đi!”

Cảm nhận được sức mạnh đáng sợ phát ra từ sợi xích đó, vô số Yêu tộc sợ hết hồn hết vía.

Nhưng Thương Hư Đại Đế một bên chỉ muốn cười.

Ngươi lại dám một mình đấu với Khương chưởng môn?

Ai cho ngươi dũng khí?

“Được!”

Thành Ca cũng sử dụng Tử Viêm kiếm, đang muốn lên tiếp Tiên Đế này.

Bên cạnh đột nhiên liền có một bóng dáng đánh ra trước.

“Ngự Thuật tầm thường, cũng dám càn rỡ?”

Chương 790.

Mọi người đều chăm chú nhìn qua đó, nếu không phải là Thanh Long Đại Đế thì là ai?

Thành Ca đứng bên cạnh nhếch môi, biết ngay lão già này luôn kìm sức mạnh lại để cướp sportlight của mình mà.

Đúng như dự đoán!

Vào thời khắc mấu chốt nhất hắn đúng thật sẽ nhảy ra “làm hỏng chuyện của mình”.

Những Yêu Vương, Yêu Tôn ở phía sau thì không sao, nhưng các Chuẩn Đế tương đối hiểu Lão Thanh Long nên họ thật sự vô cùng ngạc nhiên.

Hắn vậy mà sẽ là người đầu tiên chủ động giết người?

Điều này thật sự rất hiếm thấy.

Đến cả con trai ruột của hắn là Huyền Hải cũng hoảng sợ suýt nữa là rớt mất hàm.

“Mẹ nó, cha của ta lại có thể dũng cảm như vậy?”

“Có khi nào là bị Ảnh Tộc nhập rồi không?”

Những Long Tộc ở Thanh Long Cốc nhao nhao tỏ ý điều này là có thể.

“Quá bất thường, không thể tưởng tượng nổi…”

“Điều gì đã kích động Đại Đế?”

Sau phút kinh ngạc ngắn ngủi, Tam Đại Long Cốc cùng nhau vỡ òa trong tiếng hoan hô.

“Thanh Long Đại Đế là ngươi gan dạ!”

“Xứng đáng là Đại Đế của Long Tộc của ta!”

“Đại Đế xung phong đầu tiên, uy phong!”

Nghe thấy những tiếng hoan hô đó, làm cho Thanh Long Đại Đế cảm thấy thoải mái tuyệt vời.

Sau rất nhiều năm nhẫn nhịn như vậy, cuối cùng cũng có thể một lần tạo ra tiếng vang lớn.

Còn Khương Thành?

Tên tiểu tử này cứ đứng sang một bên đi, vũ đài ngày hôm nay là của Thanh Long Đại Đế ta.

Dù sao đã đạt được Thủy Huyền Văn, tên tiểu đó đã không còn giá trị đối với Thanh Long Đại Đế ta nữa rồi.

Hắn có thể vì mình mà dùng một chút Huyền Văn để giúp đỡ, góp một phần nhỏ công sức vào sức mạnh của chính hắn, cống hiến một phần nhỏ không đáng kể, đó chính là vinh quang cực to của hắn rồi.

“Thật sự hắn là người đầu tiên ra tay giết người?”

Các Yêu Đế cũng có chút ngạc nhiên.

“Lại có thể chơi thật sao?”

“Hắn chắc không chọi ba người đâu chứ, đúng không?”

“Chắc chắn là chỉ nói mà thôi.”

Mà lúc này, Tiên Đế Ngự Thuật đối diện nhìn thấy đối thủ biến thành Lão Thanh Long, trong lòng buộc phải tăng lên mười phần đề phòng.

Theo như hắn thấy, năm đó Khương Thành chỉ nhờ dựa vào thân phận của Kiếp Tâm nên mọi người không dám ra tay với hắn.

Nếu thật sự dùng kiếm đánh nhau, cũng không có gì khó giải quyết.

Trái lại, Thanh Long Đại Đế cũng là một kẻ địch siêu mạnh.

Đối với loại viễn cổ sinh linh này, hắn không mảy may có cơ hội chiến thắng, thật khó đảm bảo là hắn sẽ không bị thương.

Nhưng đều đã lên vũ đài rồi, cũng không thể nhát gan.

“Hừ, Huyền Minh, ngươi cũng không thức thời như vậy!”.

Nhớ lại năm đó, lúc chung ta tiến đánh vào Yêu giới, không phải ngươi co đầu rút cổ ở trong Thanh Long Cốc không dám ra ứng chiến hay sao?”

“Co đầu rút cổ?”

Thanh Long Đại Đế to giọng cười lớn, ngắt lời hắn.

“Ông trời sinh ra đức hạnh, lúc đó ta không muốn tàn sát trắng trợn, cho các ngươi một cơ hội để sống mà thôi.”

“Thế mà các ngươi lại không biết trân trọng.”

“Cứ phải ép ta dùng toàn bộ thực lực?”

Vẻ mặt hắn sắt lạnh, sát khí bừng bừng nhìn chằm chăm những tiên nhân trước mặt.

“Nếu các ngươi đã muốn chết, thế thì đến đi.”

“Ngự Tâm! Ngự Tình! Hai tiểu bối của các ngươi cũng cút ra đây cùng nhau chịu chết đi!”

Sao khi đưa ra thông báo này, đừng nói đến phe Yêu giới, ngay cả Tiên Minh đối diện cũng dâng lên làn sóng náo động.

“Mẹ nó?”

“Một chọi ba?”

“Thanh Long Đại Đế này có phần quá ngông cuồng rồi thì phải?”

“Ba vị này không phải là nhân vật đơn giản!”

Nếu như là thách đấu giữa ba Tiến Đế bình thường thì cũng thế mà thôi.

Ngự Tâm, Ngự Tình, Ngự Thuật là những người sáng lập Bích Lạc Tâm Cung, cũng là mấy Tiên Đế nổi tiếng từng trải qua giai đoạn Tiên Ma nổi dậy.

Đánh giá về sức chiến đấu, ba vị này có thể được xếp vào top ba mươi trong toàn Lục Giới.

Không ngoài dự tính thì Thanh Long Đại Đế thách đấu ai trong số họ đều có thể giành được thắng lợi, nhưng mà thách đấu cùng lúc ba người, vậy thì thật sự là không tự lượng sức mình rồi.

Thanh Long Cốc bỗng trở nên in lặng.

"Vãi, cha ta bị sao vậy?"

Huyền Hải vẻ mặt nghi hoặc nhân sinh.

"Thật nghi ngờ hắn đã bị ma nhập rồi, đây hoàn toàn không phải là phong cách của hắn.

Những Chuẩn Đế, Long Vương khác trong Thanh Long Cốc cũng gần như nhao nhao gật đầu.

"Đại Đế lại cấp tiến như vậy?"

"Mới nghe lần đầu, thường ngày không phải đều dạy chúng ta không được hành sự kích động sao?"

Băng Phượng, Côn Bằng, Huyền Quy Yêu Đế cùng một vẻ mặt đờ đẫn.

"Hắn, hắn thật sự ra ngoài rồi sao?"

"Vậy một chọi ba không phải chỉ nói thế thôi sao?"

"Trời ơi, Lão Thanh Long điên rồi thì phải?"

"Quá kiên cường rồi, trước kia là ta hiểu lầm hắn rồi…"

"Quả thực, tinh thần chiến đấu và lòng dũng cảm này cũng đủ khiến ta hổ thẹn rồi." Bạch Hổ Đại Đế chấp chưởng quy tắc tàn sát cũng phục rồi.

Cho dù họ nghĩ như thế nào, với tình thế này trận chiến thật sự phải diễn ra.

Một bên là Thanh Long Đại Đế, bên còn lại là ba Vị Tiên Đế danh tiếng Nhất của Bích Lạc Tâm Cung.

Bởi vì cả hai bên đều cảm thấy mình sẽ chắc thắng, nên họ đều có dáng vẻ tràn đầy tự tin.

“Thanh Long Đại Đế, hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

“Ba tên hậu bối bò sát, hôm nay sẽ cho các ngươi hiểu rõ lớn mạnh thật sự là thế nào!”

Giọng nói vừa dừng lại, hai bên liền bắt đầu đánh nhau.

Từ lúc bắt đầu trận đấu đã diễn ra hết sức gây cấn.

Ba vị Tiên Đế căn bản không có ý định giấu giếm.

Vừa lên đài liền sử dụng tiên bảo, bày ra tiên trận, các loại BUFF xếp chồng lên nhau.

Ba người họ từng người một điều khiển tâm quy tắc, để vào lúc này trao cho họ sức mạnh to lớn vô biên.

Dường như trong nháy mắt đã nhấn chìm yêu thể to lớn đó của Thanh Long Đại Đế vào bên trong.

Có điều đối với Đại Đế mà nói đây vẫn chưa phải là lúc nguy cấp.

Long Phượng, Kỳ Lân và Mãng Dã các vị này là những sinh linh ra đời lúc sơ khai Tiên giới, ưu thế lớn nhất là lúc họ thành Đế chính họ không cần đến gần tâm quy tắc cũng nhận được sự công nhận của các quy tắc.

Mà quy tắc tâm đã chủ động chọn họ.

Cũng vì vậy, độ dung hợp của họ và quy tắc nếu so với tất cả Đế Cảnh khác đều cao hơn.

Trong trận chiến này chính là uy năng càng mạnh mẽ hơn mà họ có thể thúc động được.

Đây là ưu thế bẩm sinh.

Những Đế Cảnh khác cho dù yêu nghiệt đến đâu, cũng rất khó bù đắp sự chênh lệch này.

Trong tâm của chiến trường lớn như vậy, vô số lốc xoáy như những cự long, không ngừng quanh quẩn một chỗ oach kích giữa các xiềng xích của quy tắc.

Vậy mà lại có thể chịu được sự công kích của Ba Đại Tiên Đế.

Duy trì một cục diện thế lực ngang nhau.

Cảnh tượng này, đã làm cho vô số tiên nhân ở bên phe Tiên giới này chấn động.

Ba vị Tiên Đế Ngự Tâm, Ngự Tình, Ngự Thuật này thực là nhân vật có cấp độ Thiên Hoa Bản trong Tiên giới.

Mà Thanh Long đằng kia đối mặt với họ, thậm chí ngay cả tiên khí, tiên giáp cũng không trang bị.

Trong tình hình này, một chọi ba nhưng rõ ràng là đánh đến nổi bên tám lạng người nửa cân, chuyện này quả thực đã đổi mới nhận thức của các tiên nhân.

Dẫu sau ấn tượng của họ về Yêu giới là rất nhỏ yếu, chỉ có thể nương nhờ Tiên giới để sinh sống.

“Ưu thế quy tắc của viễn cổ sinh linh, thật sự quá lớn rồi!”

“Không chỉ là quy tắc, còn có ưu thế huyết mạch và yêu thể nữa.”

Bọn người Cửu Tuyệt và Lưu Ly, Vạn Nhẫn Tiên Đế ở phía sau, cũng không kìm được từng hồi kinh hãi.

Nếu như những Yêu Đế của Yêu giới đều thuộc cấp bậc Thanh Long thì cho dù chỉ có mười mấy Yêu Đế, nhưng cũng đủ để đảo ngược tình thế rồi.

“Thực sự mà nói, may mà Mặc Lâm và Ngọc Lân đều đã chết rồi.”

Lưu Ly Tiên Đế đã truyền âm đến tai của Cửu Tuyệt Tiên Đế.

Cửu Tuyệt Tiên Đế ngấm ngầm gật đầu, vô cùng đồng ý.

Quả thực, Kỳ Lân Tộc luôn luôn thỏa hiệp với Tiên giới, còn giúp Tiên giới đàn áp các Yêu giới đối lập.

Nhưng mà hai người dù sao cũng là viễn cỗ Yêu Đế, chết so với sống càng khiến mọi người yên tâm hơn.

Nếu như họ không phải cũng đã chết rồi, lần này Tiên Minh cũng không thật sự quả quyết ra quân như vậy.

Mà cũng ngay tại lúc này, cục diện chiến cuộc phong vân đột ngột thay đổi.

Ngự Tâm Tiên Đế là người đầu tiên sử dụng Pháp Tắc không gian của chính mình.

Cùng lúc đó, Pháp cảnh của Ngự Tình và Ngự Thuật cũng hòa lẫn vào nhau, đồng thời bao phủ lên Thanh Long Đại Đế.

Chương 791.

Lúc Pháp Cảnh xuất hiện, phía sau đám Yêu Đế như Băng Phượng, Côn Bằng, Bạch Hổ trong lòng vang lên những tiếng thình thịch.

Họ biết nguy hiểm thật sự đến rồi.

Biểu hiện lúc này của Thanh Long Đại Đế, cũng đều nằm trong dự liệu của họ.

Đôi bên đều không có Pháp Cảnh, vậy Băng Phượng Đại Đế cũng có thể một chọi ba, ngăn cản ba tên Tiên Đế lâu năm này.

Còn nếu như đối diện là Tiên Đế bình thường, vậy nàng thậm chí có thể một chọi sáu Tiên Đế.

Đây là ưu thế quy tắc tự nhiên và huyết mạch cùng với yêu thể của viễn cổ sinh linh bọn họ.

Năm đó sở dĩ Yêu tộc bị hai giới Yêu Ma lật đổ, nguyên nhân lớn nhất là Nhân Tộc Tiên Đế mở ra sát thủ giản loại Pháp Tắc không gian này.

Trong Pháp Tắc không gian, chỉ có thể tỉ thí quy tắc của đối phương.

Tuy sau này Yêu Đế cũng có Pháp Cảnh, nhưng vẫn không thể chiếm được ưu thế gì như vậy, nhiều nhất cũng có thể áp chế được địch nhân đơn độc.

Từ đó Viễn Cổ Yêu Đế rất khó một người chọi một nhóm.

Khi chạm trán nhiều lão Tiên Đế, nói cách khác sẽ bị nhiều Pháp Cảnh của đối phương hợp lại áp chế, cuối cùng bị đánh bại.

Bây giờ đối mặt với ba Tiến Đế dùng Pháp Tắc Không Gian, lập tức sẽ phá được thế cân bằng.

Thanh Long Đại Đế gặp nguy hiểm vô cùng nguy cấp.

Mặc dù Thanh Long Đại Đế cũng có Pháp Cảnh Hệ Thủy, những Pháp Cảnh đó cũng không ngăn được ba Pháp Cảnh hợp lực tiến công.

“Được!”

“Ha ha, nên như vậy!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế bên mặt trận này yên tâm trở lại.

Vừa xuất Pháp Cảnh, tình hình chung đã định.

Thanh Long Đại Đế thất bại chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Điều duy nhất để hồi hộp theo dõi chính là có thể thừa cơ chém giết Viễn Cổ Sinh Linh này không.

“Ồ, quả nhiên vẫn là như vậy.”

“Chuẩn bị cho tốt để ứng cứu hắn bất cứ lúc nào đi chứ.”

“Ắt bại, không còn gì nghi ngờ rồi…”

Cùng với giọng nói của bọn họ, cục diện trong chiến trường lại một lần nữa bỗng nhiên thay đổi!

Dường như chỉ nghe một âm thanh trong trẻo mà kích động thiên địa, đột nhiên truyền đến tai tất cả mọi người ở hai bên chiến trường.

Rắc rắc!

Pháp Cảnh của Ngự Tình Tiên Đế vậy mà bị tan vỡ rồi.

Viền Pháp Cảnh bị tan vỡ đó, vẫn có thể nhìn thấy từng tia từng tia ánh quang rực rỡ của hệ thủy.

Tỏa ra hơi thở vừa lạ vừa quen.

Không quen là vì phần lớn Đế Cảnh ở hiện trường đều không tu luyện loại sức mạnh đó.

Quen thuộc là vì trong nháy mắt họ liền nhìn ra được, đó là sức mạnh thuộc về Huyền Giới.

“Huyền Văn!”

“Huyền Văn Thủy!”

“Thất Trọng Huyền Văn Thủy đúng không?”

Vô số âm thanh cảm thán đồng thời vang lên, làm biến loạn một vùng.

Cùng lúc đó Ngự Tình Tiên Đế với Pháp cảnh bị đánh tan vỡ liền bị phản hệ quy tắc, trạng thái của Tiên Đế tức khắc liền yếu đi rất nhiều.

Mà Thanh Long Đại Để cũng không phải là đèn hết dầu, liền thừa cơ phát động tấn công.

Nhất thời đánh đến nổi tiên giáp của Ngự Tình Tiến Đế chớp tắt không ngừng, tiên thể cũng xém chút nữa là nứt ra rồi.

Ngự Tâm và Ngự Thuật Tiên Đế ở bên cạnh vội vàng đến giải cứu, vậy mới có thể cứu được Ngự Tình, một lần nữa tập hợp lại.

Thế mà cục diện vừa mới hơi chuyển biến tốt một chút, ngay sau đó pháp cảnh của Ngự Tâm Tiên Đế cũng bị Thanh Long Đại Đế áp đảo.

Lại một nữa, ba vị Tiên Đế tình cảnh hỗn loạn, nhếch nhách không thể tả.

Nếu như ba người họ không phối hợp ăn ý, mỗi phần Pháp Cảnh bị tan vỡ, hai người khác cũng có thể kịp thời cứu viện, thì sớm có người rơi xuống rồi.

Cảnh này, khiến cho bọn người cấp cao Cửu Tuyệt Tiên Đế bên Tiên Minh vô cùng kinh ngạc.

“Không thể nào!”

“Sao Thanh Long đó cũng có Huyền Văn vậy?”

“Không phải nói Yêu giới không có Quy Lai Tiên sao?”

“Cấp Huyền Văn của hắn cực kỳ cao, hoàn toàn không thua kém Đại Diễn Tiên Đế, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém!”

“Rốt cuộc chuyện này là chuyện gì vậy?”

“Cẩn thận, Ngự Thuật đạo hữu!”

Nếu không phải để ý đến thể diện, cùng với các vị Đại Đế của Linh giới và Yêu giới đối diện, họ đều đã không nhịn được mà tự mình xuất chiến tiếp viện ba vị Tiên Đế rồi.

Nhưng khi nhìn thấy Lão Thanh Long đại sát tứ phương, Linh giới và Yêu giới bên này cũng đồng thời lộ ra vẻ mặt sửng sốt.

Thương Hư Đại Đế vẻ mặt khó hiểu.

“Thanh Long Đại Đế… lúc đầu hắn cũng đi vào Huyền Giới sao?”

“Huyền Văn Cảnh Giới của hắn cực kỳ cao, hình như đã vượt qua lão phu rồi!”

“Lúc đó tại sao chúng ta chưa từng nghe nói đến?”

Vấn đề này, các Yêu Đế rất muốn hỏi.

Thương Linh là “Quy Lai Tiên”, họ có thể hiểu được.

Dù sao Thương Linh đã biến mất nhiều năm như vậy, chưa biết chừng đang lang thang trong Huyên Giới mà thôi.

Nhưng mà Lão Thanh Long thì khác, không phải hắn đều ở lại trong Thanh Long Cốc của Yêu giới sao?

Xưa nay chưa từng đi Huyền Giới!

Nhưng mà lúc này họ đang chiến đấu, họ cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy.

Lão Thanh Long triển khai uy áp tiến đánh kẻ thù, điều này đối với Yêu giới là chuyện tốt của thiên địa.

Bạch Hổ Đại Đế vừa chấn động vừa khâm phục: “Không thể ngờ, Thanh Long Đại Đế vậy mà che giấu thực lực thật sự, quá mạnh mẽ rồi!”

Trong mắt của Băng Phượng Đại Đế đó cũng là thành tựu xuất sắc: “Hắn vậy mà lại còn át chủ bài, khó mà tin được!”

“Huyền Minh, giết sạch bọn họ!”

“Thanh Long Đại Đế uy vũ!”

“Đây là Đại Đế cố gắng xoay chuyển tình thế, dũng mãnh!”

Phía sau Quần Yêu hoan hô chấn động thiên địa.

Lúc này, Huyền Minh chính là ngôi sáng nhất trong lòng khán giả, là anh hùng cứu vớt Yêu giới, là người được ủy thác hy vọng của toàn bộ Yêu tộc.

Mặc dù… ngay cả khi hắn có thắng được trận đấu này, kỳ thực cũng không thay đổi được đại cục.

Thanh Long Cốc bên này, Huyền Hải mặt mày hớn hở.

“Thật sự không ngờ, Cha ta lại mạnh như vậy.”

“Thì ra Cha ta vẫn luôn khiêm tốn?”

“Nở mày biết bao, mọi người cũng nhìn ta nè, ta là con trai của Lão Thanh Long! Hổ phụ sinh hổ tử, thực ra ta cũng che giấu thực lực…”

Các Long Vương Chuẩn Đế ở Thanh Long Cốc cũng hớn hở ra mặt, hết sức tự hào.

“Đại Đế của tộc ta lẽ nào thực sự là cao thủ số một của Yêu giới!”

Quần Yêu ở phía sau sôi nổi ca tụng.

“Há chỉ có vậy, đây rõ ràng là đệ nhất cao thủ của Lục Giới!”

“Đúng vậy, có năng lực áp chế ba Lão Bài Tiên Đế, hắn xứng đáng là người mạnh nhất Lục Giới!”

“Hóa ra người mạnh nhất luôn luôn ở bên cạnh chúng ta.”

“Thanh Long Đại Đế đích thực quá khiêm tốn rồi, nếu như hắn xuống núi sớm một chút, e rằng vị trí Yêu Chủ đã sớm là của hắn rồi, đúng không?”

“Nhất định, nếu như hắn xuống núi sớm thì sẽ không có chuyện xảy ra với Thương Thành Đại Đế rồi!”

“Chưa biết chừng Thương Thành Đại Đế là do hắn chỉ bảo..”

Nghe những lời bàn luận này, Thành Ca tức giận không còn vì một chuyện nữa.

Hắn mượn Huyền Văn để làm màu thì thôi đi.

Cuối cùng bản thân mình cũng bị chà đạp, trở thành bàn đạp cho hắn thành danh?

Từ khi nào hắn trở thành anh hùng cứu Yêu giới vậy?

Ta là được ngươi dạy bảo sao?

Vị trí Yêu chủ lẽ ra phải thuộc về hắn?

Nhìn Lão Thanh Long như một chiến thần ở trên chiến trường, hắn chịu không nổi rồi.

Vào một thời khắc nào đó, hắn dường đột nhiên giành lại 90% quyền khống chế Huyền Văn Thủy.

Thanh Long Đại Đế chỉ như một người đại diện cho Huyền Văn Thủy dưới trướng của hắn mà thôi.

Trong tình huống bình thường, Tiên Đế có thể nhận được bao nhiêu buff chống đỡ của quy tắc Tiên giới, phụ thuộc vào độ hòa hợp giữa hắn với các tâm quy tắc.

Tất cả phụ thuộc vào tu luyện và cơ duyên.

Thông thường độ hòa hợp giữ Chuẩn Đế và tâm quy tắc còn chưa đến 1%, trong khi đó Tiên Đế lại xấp xỉ 5%, còn viễn cổ sinh linh giống như Thanh Long Đại Đế thì 10% trở lên.

Mà ở đây Thành Ca, Huyền Thủy Văn bị Thanh Long Đại Đế buộc chặt, độ hòa hợp đã đạt được 100%.

Đây là bởi vì Thành Ca chủ động giúp đỡ hắn.

Bây giờ hắn đã thu hồi 90%, hậu quả là gây nên hiệu quả Huyền Văn của Thanh Long Đại Đế cũng bị giảm mạnh 90% trong nháy mắt.

Chương 792.

Sức mạnh của Huyền Văn hệ Thủy bị thu lại 90%, Thanh Long Đại Đế liền phờ phạc ngay tại chỗ.

Hắn ngay lập tức cảm thấy trống rỗng.

Rõ ràng vẫn còn sức mạnh Huyền Văn, nhưng uy năng yếu đi không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, sự khác biệt liền xuất hiện.

Chỉ thấy Đại Đế lần nữa vọt vào Pháp cảnh của Ngự Thuật Tiên Đế, thúc giục huyền văn.

Ngự Thuật Tiên đế sợ hãi đến mức nhanh chóng chạy trốn, giống như gà bay chó nhảy.

Dẫu sao trước đây pháp tắc không gian bị phá nhiều lần, lần nào hắn cũng đều bị quy tắc phản dame, cảm giác đau đớn kia hắn không muốn nếm thử nữa.

Tuy nhiên ngoài dự liệu của hắn là, pháp cảnh của hắn lần này chỉ bị chấn động một chút.

Không trực tiếp phá vỡ như lúc trước.

Hết cách, huyền văn thể lượng của Thành Ca thua xa quy tắc tâm của Tiên giới.

Mặc dù ở cấp cao, nhưng uy năng giảm đi 90% đã không còn có thể dễ dàng phá vỡ cảnh giới của đối kẻ địch.

Với thực lực của Thanh Long Đại Đế, nếu như tiếp tục đánh như vậy thì vẫn còn cơ hội.

Dẫu sao hắn cũng mạnh hơn Ngự Thuật.

Nhưng vấn đề là Ngự thuật còn hai đồng đội nữa, sao có thể cho hắn cơ hội này được.

Hai vị Tiên Đế Ngự Tình, Ngự Tâm tới phối hợp giúp đỡ Ngự Thuật như trước đây, bọn họ đã trải qua chuyện này nhiều lần, đều có kinh nghiệm rồi.

Lần này pháp cảnh của Ngự thuật lại không bị phá vỡ, hai người cũng kinh ngạc không thôi.

Đây là tình huống gì?

Lão Thanh Long có chút luống cuống.

Mới vừa rồi Huyền Văn Thủy còn đang thuận lợi, sao lại không được rồi?

Cũng may loạt biểu hiện mạnh mẽ thế lúc trước hù dọa ở ba vị tiên đế, cho nên trước mắt ba người kia cũng không dám phản công.

Thanh Long Đại Đế vừa đánh, vừa để ra chút sức lực lặng lẽ truyền âm cho Thành Ca.

"Tiểu tử, có chuyện gì vậy?"

"Huyền văn sao lại yếu như vậy, ngươi đã làm thế nào?"

Thành Ca nói trong lòng, ngươi kêu ai tiểu tử chứ?

Đừng quên ngươi chẳng qua chỉ là chủ tế dưới trướng ta mà thôi, có thể cho ta chút tôn trọng hay không?

"Làm sao ta biết, có thể là huyền văn hết pin đó." Hắn thuận miệng qua loa lấy lệ nói.

"Hết pin, là ý gì?"

"Chính là cần sạc một chút."

Thanh Long Đại Đế sốt ruột thúc giục: "Vậy ngươi còn không mau sạc đi, lúc này rồi mà còn làm hỏng việc?"

Chà, ngươi chảnh thiệt!

Quả nhiên là không thể quá tốt với ngươi!

Thành Ca nhìn hắn có chút luống cuống, lạnh lùng nói: "Muốn sạc, ít nhất cũng phải một tháng."

"Cái gì? Vậy mà phải một tháng?"

Đại Đế tỏ vẻ vô cùng không hài lòng với sự phục vụ của hắn, thậm chí còn cho đánh giá kém.

"Ngươi làm ăn kiểu gì không biết, ngươi được hay không vậy?"

Đừng nói một tháng, một ngày cũng không kịp.

Bây giờ hắn đang đang chiến đấu, làm màu tới cảm hứng dâng trào rồi.

Tất cả Yêu tộc cũng đang chờ hắn lật đổ ba Tiên Đế kia, vạn chúng đang vô cùng mong đợi, sao có thể lui lại được?

“Mau nghĩ cách đi!”

Hắn chỉ có thể vừa ứng phó, vừa âm thầm truyền âm tiếp tục thúc giục Thành Ca.

“Có cách sạc nhanh nào đốt cháy tiềm lực tiêu hao sinh mạng, mau dùng đi!”

ĐM, ngươi thật ác, lời như vậy ngươi cũng nói được.

Thật sự lấy ta ra làm công cụ rồi đúng không?

Chút do dự cuối cùng của Thành Ca cũng đã biến mất.

Lão Thanh Long này mặc dù là phe cánh của Long tộc, nhưng so với Thương Long nữ đế, hắn chính là một con rồng cặn bã vô sỉ.

Đúng là không thuần phục nổi!

“Không có, ngươi tự nghĩ biện pháp đi.”

Hắn hai tay khoanh trước ngực, xem kịch hay.

“Ngươi nói gì…”

Đại Đế thở gấp, còn chưa kịp đáp lại, liền bị áp đảo bởi sự công kích của ba Tiên Đế phía đối diện.

Hết cách, pháp cảnh không chịu bị phá vỡ, thế công của Lão Thanh Long yếu đi rất nhiều so với lúc trước, ba người cũng không phải là gỗ, dù sao cũng phải thăm dò một chút.

Lần này thử, liền thử ra hư thật.

“Hắn không nổi rồi!”

“Pháp cảnh của ta sẽ không bị phá vỡ!”

Ngự Thuật Tiên Đế đánh nửa ngày, phát hiện không hề có nguy hiểm gì, vui mừng khôn xiết.

“Xem ra Huyền văn của hắn mất lực rồi…”

“Giết!”

“Giết chết hắn!”

Mới vừa rồi ba người bị đánh chật vật không chịu nổi, mặt mũi đờ đẫn, giờ phút này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên là thừa dịp ngươi bệnh lấy mạng ngươi.

Chiến cuộc lần nữa nghịch chuyển, lần này đến phiên Thanh Long Đại Đế bị đánh.

May mắn thay Yêu thể của hắn đủ mạnh, cộng thêm Huyền Văn Thủy dẫu sao thì cũng còn 10% uy năng.

Mặc dù bị thương nhẹ, nhưng trong thời gian ngắn cũng không đến nổi bị giết.

Hai bên lần nữa sôi trào trở lại.

Mới vừa rồi Tiên Minh bên này còn đang kinh hãi, lập tức ổn định lại, thậm chí còn giễu cợt phía đối diện.

“Ha ha ha, nhanh như vậy đã chịu không nổi rồi?”

“Mới nảy làm ta giật cả mình, thì ra không thể kéo dài được lâu!”

“Đúng vậy, suýt chút nữa bị hắn hù chết.”

Mấy Tiên Minh đại lão như Cửu Tuyệt Tiên Đế và Lưu Ly Tiên Đế vừa rồi còn định ra tay giúp đỡ.

Dù sao đây cũng là một cuộc chiến, không phải võ đài.

Chỉ có điều bọn họ cũng không biết rõ sức mạnh của Thanh Long Đại Đế, lỡ như pháp cảnh của bản thân cũng bị đánh vỡ, gặp phải quy tắc phản dame, trạng thái sa sút, vậy phía sau coi như càng khó đánh hơn.

Cho nên vẫn luôn do dự.

Mà bây giờ tự nhiên yên tâm.

“Cũng biết ngay huyền văn không thể nào nghịch thiên đến cái mức kia mà.”

“Giết chết con rồng xanh đó!”

“Cho Yêu giới thấy lợi hại!”

Còn Yêu tộc đối diện bên này, chính là hoảng sợ.

“Thanh Long Đại Đế sao rồi?”

“Sao không thể đánh không thủng pháp tắc không gian?”

Thanh long cốc bên này, Huyền Hải khóc vô cùng đau đớn.

“Cha, ngươi không thể chết!”

“Nếu ngươi chết, ta coi như sẽ trở thành Thanh Long Đại Đế tiếp theo… à há, chuyện này hình như cũng không tệ, ha ha…”

Tất cả lũ yêu đều quay đầu nhìn tên dở hơi này.

Ngươi có thể kìm lại lời thật sự trong lòng được không hả?

“Lần này làm như thế nào cho phải?”

“Tiếp tục như vậy nữa, Huyền Minh sẽ xảy ra chuyện…”

Băng Phượng, Bạch Hổ và đám Yêu Đế tất cả đều lo lắng.

“Một khi chúng ta tham gia, đối diện cũng sẽ có Tiên Đế mới tham gia!”

Theo thời gian, tình trạng của Thanh Long Đại Đế càng ngày càng kém, dưới sự bao vây công kích của ba người đó càng trở nên nguy hiểm.

Tại thời khắc mấu chốt này, Thành Ca đứng dậy.

Hắn vứt bỏ điếu thuốc trong tay, quay đầu chậm rãi phả ra vòng khói cuối cùng về phía đám Yêu phía sau.

Làn khói che đi vẻ mặt hắn, nhưng che giấu không được giọng nói kiên định của hắn.

“Vẫn là để ta đi.”

“Ta sẽ cứu hắn trở về!”

Giọng nói trầm thấp không lớn, nhưng lộ ra một quyết tâm rõ ràng.

Giờ khắc này, vô số Yêu tộc lộ vẻ xúc động.

Đó chính là ba vị Tiên Đế danh tiếng đó!

Hơn nữa ngươi một khi xuất thủ, đối diện khẳng định cũng sẽ phái thêm Tiên đế, hoàn toàn là đường chết.

“Yêu chủ, không bằng chúng ta cùng nhau chiến đấu!”

“Đúng, toàn quân tấn công!”

Thành Ca nói trong lòng, Ca còn chưa có biểu diễn đâu, toàn quân xuất kích, vậy còn chơi gì nữa?

Hắn vội vàng khoát tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không thể!”

“Các ngươi ở phía sau ổn định trận cước, không có lệnh của ta, ai cũng không được phép tự tiện xuất chiến!”

Nói xong, hắn xách Tử Viêm kiếm, một thân một mình giết lên.

Ngay cả Thương Long nữ đế cũng đều bị giữ lại ở hậu phương.

“Thanh Long đế chớ hoảng sợ, bổn Yêu chủ tới cứu ngươi!”

Đối diện vốn vẫn đang chú ý động tĩnh của Thành Ca.

Vừa thấy hắn giết ra, ánh mắt Cửu Tuyệt Tiên Đế nhất thời tóe ra vẻ căm hận.

Hắn ra lệnh một tiếng, Tiên Minh trong trận lại bay ra bao gồm Lưu Ly Tiên Đế trong ba vị đế cảnh.

Chương 793.

Nghe được Khương chưởng môn kia la lên một tiếng, Thanh Long Đại Đế còn rất kích động.

Tên tiểu tử này lại đạt đến trình độ như vậy sao?

Sau đó Thành Ca quả nhiên đã tiến vào bên trong trận địa của địch.

Vung tay ra kiếm thứ nhất đã bức lui ba gã Tiên Đế đang vây đánh lão Thanh Long.

“Đi mau!”

Lúc này lão Thanh Long cũng không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều.

Vừa rồi suýt chút nữa hắn đã mất mạng, đúng là kinh hồn chưa bình tĩnh lại được.

Hắn nhìn thấy chiến trường xuất hiện một khe hở liền vội vàng bay qua đó, trốn trở về trận doanh của Yêu tộc.

Đến lúc này Thành Ca rốt cuộc có thể thoải mái tự mình làm màu rồi.

Mà cùng lúc đó ba gã Tiên Đế phía sau cũng đã giết tới đây.

Tổng cộng sáu vị Tiên Đế, đều dùng tuyệt chiêu, Pháp cảnh lóng lánh, vây xung quanh hắn chật như nêm cối.

"Yêu chủ!"

"Chủ vạn yêu!"

Phía sau trận doanh Yêu giới bên này, ngoại trừ ít ỏi mấy người Thương Linh và Thương Hư biết chi tiết về Thành Ca, người khác đều bị kinh sợ.

Sợ vị Chủ vạn yêu này sẽ bị chết dưới sự vây công.

Còn mấy Tiên Đế phía đối diện như Cửu Tuyệt, Vạn Nhẫn thì trong mắt lộ sát ý, cười to không ngừng.

"Ha ha ha, cuối cùng cũng có thể ép ma đầu này đến đường cùng!"

"Đại kiếp nạn đã qua, giờ ngươi đã mất Tru Tà Sách, thật muốn xem ngươi còn có thể còn lại bao nhiêu may mắn."

"Hôm nay sẽ là ngày diệt ma!"

So với Thanh Long Đại Đế mãnh mẽ, người bọn họ muốn nôn nóng muốn giết chết vẫn là Khương Thành.

Dù sao thì hắn cũng là một biến số hoàn toàn không tuân theo nguyên tắc, làm việc không thể đoán trước được.

Sự tồn tại của hắn làm cho người ta bất an.

Mà cũng ngay lúc bọn họ đang cười thoải mái, Thành Ca cũng đã gọi ra Huyền Văn của mình.

Tử Viêm kiếm vừa lấy ra, Pháp Tắc không gian của Ngự Thuật Tiên Đế cũng theo đó vỡ tan!

Lại vỡ rồi?

Chẳng lẽ hắn cũng là "Quy Lai Tiên"?

Mấy Tiên Đế như Cửu Tuyệt, Vạn Nhẫn phía sau còn chưa kịp hoảng sợ la lên thì Thành Ca đã tế ra 50 Huyền Văn thẳng hướng vụt qua!

Trong nháy mắt 50 long ảnh cùng lúc bay tới.

Từ đầu đến cuối không cho Ngự Thuật Tiên Đế cơ hội thoát đi nào, trong chớp mắt đã nuốt hết vị Tiên Đế nổi tiếng từ xưa này.

15 đạo kiếm tâm bộc phát còn chưa chấm dứt, Ngự Thuật Tiên Đế đã chết tại chỗ!

Xác chết không còn chút xíu sự sống nào từ giữa không trung rơi xuống dưới, đập thành một cái hố trên núi Tiên Yêu phía dưới.

Mà Khương chưởng môn từ bên trong những tiếng nổ mạnh liên tiếp giết ra đã nhân cơ hội phá vỡ Pháp cảnh của Ngự Tình Tiên Đế!

Pháp cảnh vừa vỡ, hắn liền rơi vào tình trạng quy tắc phản phệ tạm thời.

“Không hay rồi!”

Mấy Tiên Đế Ngự Tâm và Lưu Ly bên cạnh đến tận lúc này mới tới cứu kịp!

Nhưng mà đã chậm.

50 đạo Huyền Văn mang theo lực Quy tắc mãnh liệt thổi qua khắp nơi, giống như từng đường rãnh trời, ngăn trở hai bên không thể nối liền lại nữa.

Còn Ngự Tình Tiên Đế đứng ở trung tâm công kích, căn bản không còn chút sức chống cự gì.

Một tầng lực Quy tắc càng cao hơn trong nháy mắt ập lên tấm chắn tiên lực của hắn, đánh tan lạc ấn quy tắc của hắn!

Sau đó đánh thẳng một mạch vào trong tiên thể của hắn.

Phụt!

Phun ra một ngụm máu tươi, vị Tiên Đế nổi danh từ xưa này cũng nối gót Ngự Thuật Tiên Đế ngã từ trên cao xuống.

“Chuyện này là không thể!”

Sắc mặt Cửu Tuyệt Tiên Đế phía sau biến sắc!

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Giờ phút này phe Tiên giới hoàn toàn luống cuống.

Một khoảng yên lặng, bọn họ lại nhớ tới một chiến tích từng làm khiếp sợ sáu giới năm đó – cái chết của tám vị Tiên Đế Thiên Kiếm cung.

Trận chiến tích đó, dù là triệu năm sau bọn họ có suy luận thế nào vẫn luôn cảm thấy không đúng.

Hơn nữa Ngự Thuật, Ngự Tình Tiên Đế, năm đó đã từng giao thủ một khoảng ngắn ngủi với Khương chưởng môn.

Khi đó do bận tâm đến thân phận Kiếp Tâm nên bọn họ không dám ra tay với Khương Thành.

Nhưng Khương Thành cũng không có biện pháp gì với bọn họ, dùng hết toàn lực cũng không gây thương tổn cho bọn họ.

Chuyện này cũng đủ chứng minh thực lực của tiểu tử kia cũng không có gì hơn thế.

Cái chết của tám vị Tiên Đế Thiên Kiếm cung hẳn là còn có ẩn tình khác.

Cũng bởi vậy lần này bọn họ mới yên tâm to gan giết sang đây.

Nhưng mà bây giờ bọn họ nhìn thấy cái gì?

Chỉ trong vòng vài giây như vậy mà hai vị Tiên Đế Ngự Thuật và Ngự Tình nổi tiếng từ xưa đã chết?

Chuyện này thật vô lí!

Chẳng lẽ năm đó tám vị Tiên Đế Thiên Kiếm cung chính là chết như vậy?

Cảm giác sợ hãi to lớn đánh úp vào lòng rất nhiều Tiên nhân.

Mà bên kia đại quân của Yêu giới cũng là vẻ mặt khó có thể tin được.

“Thế là xử xong hai người?”

“Quá mạnh rồi?”

“Vừa rồi Thanh Long Đại Đế đánh cả buổi cũng không thể giết một người đấy.”

“Đây là loại thực lực thế nào vậy?”

“Không hổ là Chủ vạn yêu!”

“Ba người đó!”

“Lưu Ly Tiên Đế cũng bị giết rồi!”

“Mẹ nó, chiến thần!”

Rất nhiều Yêu tộc hưng phấn gào khóc kêu lên.

Băng Phượng, Bạch Hổ Yêu Đế cũng thở phào một hơi, lộ ra vẻ mặt chịu phục.

Thực lực này làm cho bọn họ không còn lời nào để nói, chỉ có thể ngước nhìn.

Trong lúc nhất thời bên phía Yêu giới tiếng hoan hô như sấm dậy.

Nhưng mà Thanh Long Đại Đế lại là ngoại lệ.

Huyền Văn khác hắn không biết, Huyền Văn Thủy hắn còn có thể không nhận ra sao?

Bên trong 50 long ảnh Khương Thành vừa mới đánh ra kia có một cái rõ ràng là Huyền Văn Thủy “của hắn”!

Sau khi thấy rõ, Đại Đế vừa rồi còn rất cảm động bây giờ suýt chút nữa đã chửi ầm lên.

Ngươi không phải nói cái gì mà “Huyền Văn không có lực nữa phải sạc pin” sao, bây giờ này là cái gì?

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra.

Tiểu tử này là muốn mình trở thành bàn đạp để hắn làm màu đây mà!

Trước tiên để một người đồng đội như mình đánh trước, đợi đến lúc không đánh lại được nữa hắn lại đi cứu, sự đối lập này càng tôn lên hắn to lớn mạnh mẽ.

Nhưng điều làm cho Đại Đế căm tức chính là mình lúc đó có thể thắng, là Khương Thành âm thành rút Huyền Văn về mới làm cho hắn không thắng được.

Chết tiệt!

Trình độ vô sỉ của tiểu tử đó cuộc đời này hắn chưa từng thấy!

Săn chim nhạn cả đời thế nhưng lại bị nhạn mổ mắt!

Vốn tưởng rằng hôm nay là ngày tốt để hắn ra vẻ, kết quả lại làm lợi cho người khác?

Nhưng cứ vào ngay lúc này, đám Tước Yêu ở gần Thanh Long Đại Đế lại đang đánh trống reo hò.

“Thương Thành Đại Đế quả nhiên không giống người khác!”

“Đúng vậy, Yêu chủ chính là Yêu chủ, cũng không phải là Đại Đế tầm thường có thể so sánh được!”

Lời vừa nói ra chúng long ở Thanh Long cốc một bên có chút khó chịu, rồi lại không thể phản bác.

Dù sao chiến tích đã xảy ra trước mắt.

Huống chi Khương chưởng môn ở trận trước đã hồi sinh người chết, cũng có ân với Thanh Long cốc, chỉ có thể bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ mà nghe.

Nhìn thấy Thanh Long bĩu môi không nói, nhóm Tước yêu càng thêm dũng cảm.

“Vừa ra tay đã phân được cao thấp!”

“Cái gì gọi là không biết tự lượng sức mình, cái gì gọi là thực lực nghiền áp, quả thật đây chính là tấm gương sinh động!”

“Chủ Vạn yêu mới là người mạnh nhất vô địch sáu giới, các ngươi đều lau mắt cho rõ đi, sau này không cần lấy con chó con mèo gì ra so sánh với hắn!”

“Đúng vậy, hai người cách biệt một trời một vực, có thể so sánh sao?”

Con chó con mèo?

Cách biệt một trời một vực?

Ai cho đám cặn bã yếu ớt các ngươi lá gan nói mấy lời này?

Đại Đế suýt chút nữa đã bị đàn Tước yêu này làm tức đến hộc máu.

Quả nhiên vật họp theo loài, thủ lĩnh là dạng gì thì sẽ có tùy tùng dạng đó.

Lúc Ngự Tâm Tiên Đế cũng bị giết là lúc giữa sân cũng chỉ còn một vị Tiên Đế cuối cùng, mà Bích Lạc Tâm Cung cũng không còn chưởng giáo.

Cảnh này làm rung động vô số Tiên nhân bên phía Tiên Minh.

Thậm chí ngay cả Yêu giới bên này cũng bị chiến tích đó dọa tới rồi.

“Cùng tiến lên!”

“Ma này tuyệt đối không thể lưu lại!”

Mặt Cửu Tuyệt Tiên Đế vì khiếp sợ mà vặn vẹo cả lên.

Chuyện như vậy nếu không phải xảy ra ngay trước mắt mình hắn thậm chí cũng không dám tin.

Trong đầu hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ, Tiên Minh đã tới thời khắc sinh tử tồn vong rồi!

Chương 794.

Nếu lúc trước có người nói cho Cửu Tuyệt Tiên Đế biết các ngươi sắp chết thì hắn nhất định sẽ cho đối phương một cái bạt tai.

Nói mớ à?

Tiên Minh rất mạnh đó!

Nó được đặt ngang hàng với Thánh Điện của Ma giới, cả hai đều là tổ chức mạnh nhất trong lục giới.

Chỉ một Tiên Minh thôi mà đã mạnh hơn thực lực của bốn giới cộng lại.

Một tổ chức như vậy, trừ phi là do nội bộ sinh biến, nếu không thì không có khả năng bị sụp đổ.

Nhưng mà, vào giờ khắc này, rõ ràng đại quân của Tiên Minh vẫn còn, vẫn có hơn chín mươi vị Đế cảnh còn khoẻ mạnh. Vậy mà hắn lại cảm thấy ớn lạnh.

Người trước mặt này thực sự giống như một con ác ma nuốt chửng tất cả mọi thứ, mang đến cho hắn vô số áp lực.

“Giết!”

“Cùng nhau lên!”

“Giết hắn!”

Hắn ra lệnh một tiếng, tất cả Tiên Đế thuộc Tiên Minh đều ngay lập tức hành động.

Đúng vậy, bọn họ không dám để Thành ca sống sót.

Nhìn thấy bọn họ muốn cùng nhau tấn công, đám Yêu Đế Thương Linh, Băng Phượng, Bạch Hổ ở Yêu giới cũng không thể ngồi yên được nữa.

"Vậy mà lại dám vây công Yêu chủ?"

"Cùng nhau lên!"

"Trợ chiến cho Yêu chủ!"

Thương Hư Đại Đế và các cao thủ ở Linh giới cũng không thể ngồi xem được.

Chúng yêu đang muốn ra tay thì ở giữa sân lại truyền đến tiếng hét lớn của Thành ca.

"Không có mệnh lệnh của ta, tất cả đều không được hành động bừa bãi!"

Khi hắn nói ra những lời này, hắn đã giết chết vị Tiến Đế cuối cùng trong sáu vị Tiên Đế lúc đầu.

"Chỉ có vài tên Tiên Đế như vậy, còn không đủ cho ta giết…"

Cái gì?

Hai bên giao chiến suýt chút nữa ngã quỵ ngay tại chỗ.

Ngươi điên rồi à?

Đây chính là hơn 90 Tiên Đế, còn có hơn một ngàn Chuẩn Đế đó!

"Tốt, tốt!"

Cửu Tuyệt Tiên Đế cảm thấy mình bị khinh thường một cách nặng nề.

Hắn giận quá cười lên: "Nếu ngươi muốn tìm chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

"Giết!"

Ngay sau đó, tất cả Tiên Đế và Chuẩn đế cùng nhau tấn công về phía Thành ca.

Vô số quy tắc loạn lưu và quy tắc không gian chấn động, tất cả đều cùng nhau bộc phát ra.

Trên bầu trời giống như là có hơn 90 mặt trời cùng nhau xuất hiện.

Cùng lúc đó, đại quân của hai bên cũng mạnh mẽ bị ép ra.

Liên thủ công kích như vậy đã vượt qua phạm vi thừa nhận của Tiên giới…

Chỉ trong một chốc mà Tiên Yêu sơn, ranh giới ngăn cách hai giới Tiên - Yêu ầm ầm sụp đổ!

Âm thanh kịch liệt vang lên liên miên không dứt, không biết vang xa được bao nhiêu dặm, làm cho vô số sinh linh vì âm thanh này mà run sợ.

Giờ khắc này, ngay cả những đại năng đang trốn trong chỗ tối của Ma giới, Tử giới và Man giới đều vội vàng lui lại.

Còn đám Yêu Đế ở ngoài bỗng nhiên phát hiện trận chiến này cho dù chính mình muốn nhúng tay vào thì cũng không thể tham gia được nữa.

Hơn 90 pháp cảnh chồng lên, đã tạo thành sự ảnh hưởng gần như bằng với một nửa việc đích thân Thiên Đạo gây ra, đã đủ để sinh ra biến chất và thay đổi rất nhiều thứ.

Khương Thành vốn tưởng rằng thêm mấy chục Tiên Đế cũng chỉ là tốn nhiều thời gian hơn mà thôi.

Nhưng lúc này hắn mới phát hiện, chính mình hoá ra vẫn đánh giá sai đám Tiên Đế này.

Bọn họ và Huyền giới Đế cảnh không giống nhau.

Có lẽ là bởi vì Đế Huyền cảnh của Huyền giới không liên thông thiên địa bên ngoài, mỗi người đều là một cá thể độc lập.

Cho nên dù có 90 Đế Huyền cảnh liên thủ thì uy năng phát huy ra cũng chỉ là 90.

Nhưng khi đám Tiên Đế ở Tiên giới, những người khống chế tâm quy tắc cùng nhau ra tay thì đã không còn đơn giản như việc một cộng một bằng hai nữa.

Nghĩ lại năm đó Tiên giới tại sao lại có thể bị chia ra làm ba, còn không phải là kết quả do bọn họ liên thủ mà thành sao?

Khi hắn lại một lần nữa thi triển 50 Đạo Huyền văn và 15 môn kiếm tâm giết về phía trước, cả người dường như rơi vào một đống bùn lầy.

Rõ ràng còn ở giữa không trung nhưng lại đang dần dần chìm xuống.

Huyền văn đã giúp hắn phá hủy mấy cái pháp cảnh liên tiếp, nhưng lại không thể giết bớt một ai.

Bởi vì hơn 90 vị Tiên Đế ở đối diện, dường như đã trở thành một thể, căn bản là không thể nào lay động được.

Bọn họ liên thủ công kích, đã không còn chỉ là uy năng của quy tắc mà là thiên uy chân chính!

Hắn cảm giác chính mình không phải đang chiến đấu với một đám người mà là đang chiến đấu với cả Tiên giới.

Đó là sự tồn tại mà hắn không thể phá vỡ và cũng rất khó để chống lại.

Dù sao hiện tại hắn vẫn chỉ là một con người, không phải thần.

“Tinh! Ký chủ bị giết, đang tiến hành kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Lúc này hắn mới phát hiện, chính mình không biết từ khi nào đã chết trong lúc bị vây công.

Trên thực tế, đó đã là một kỳ tích.

Nếu đổi thành một vị Tiên Đế bất kỳ nào khác, cho dù là Thanh Long, Băng Phượng, những Viễn cổ Yêu Đế, dưới sự công kích của hơn 90 vị Tiên Đế liên thủ, cũng chống đỡ không được vài giây.

Mà vừa rồi, Khương Thành kỳ thật đã kiên trì được ba phút “dài đằng đẳng”.

“Tinh! Ký chủ đạt được một cơ hội tiến vào Lí thế giới, kéo dài trong 2 phút.”

Nghe thấy ba chữ Lí thế giới, Thành ca suýt chút nữa bật khóc.

Cuối cùng cũng chờ được ngày ngươi xuất hiện!

Năm đó lần đầu tiên tiến vào Thượng Tiên giới là lúc chiến đấu với Chẩn đế của Vô Cực Động Thiên, hắn đã bị giết một lần.

Lần đó, hệ thống bật hack chính là làm cho hắn tiến vào Lí thế giới trong 1 phút.

1 phút kia không chỉ giúp hắn xử lý được mấy tên Chuẩn đế ở phía đối diện, còn làm cho Tiên quốc của hắn tiến bộ vượt bậc.

Đó là phương thức tăng thực lực vĩnh cửu vô cùng khó có được.

“Tinh! Ký chủ sống lại!”

Hắn lại lần nữa xuất hiện ở cái thế giới thần bí kia.

Kỳ quái, nó giống như những đường cong được phác họa ra trong một thế giới hư ảo.

Không có tiên nguyên chi lực, cũng không có quy tắc, chỉ có một cánh rừng đen nghìn nghịt.

Không giống những cây nhỏ năm đó, lần này xuất hiện ở chung quanh hắn dường như hồ tất cả đều là những cây đại thụ che trời, mấy người cũng khó mà ôm hết.

Nguyên nhân rất đơn giản, thế giới này rất có thể chính là ảnh ngược của thế giới hiện thực.

So với Tiên Tôn, Tiên Vương và vài vị Chuẩn đế ít ỏi của Vô Cực Động Thiên năm đó, giờ phút này, xung quanh hắn đều từ Chuẩn đế hậu kỳ trở lên.

Vừa mới tiến vào bên trong, Tiên quốc của hắn đã nhanh chóng phát triển.

Từ cấp độ Đăng Tiên không ngừng tăng lên, xông đến cấp độ Huyền Diệu.

Tiên quốc của Khương Thành bởi vì lấy Ngộ Đạo Tiên Thụ làm trung tâm, cho nên tốc độ tăng lên vẫn vô cùng chậm. Nhưng nếu đạt được cảnh giới Huyền Diệu thì hắn sẽ vượt qua Tiên quốc của rất nhiều Tiên Đế.

Chỉ là trong lúc này, hắn đã không rảnh để bận tâm những thứ này.

Chỉ có hai phút, hắn phải phá hủy những cây đại thụ che trời, đại biểu cho đám Tiên Đế kia càng sớm càng tốt.

Một cái cây bị đốn thì ở thế giới chân thật bên ngoài sẽ có một người bị chết.

Ở trong đây không thể dùng Tiên lực và quy tắc, ngay cả huyền văn cũng không có hiệu quả, thứ duy nhất hắn có thể dùng chính là cơ thể của mình.

Phanh!

Hắn đánh một quyền rất mạnh vào một cây đại thụ ở gần nhất.

Tiếng động lúc va chạm như tàn bại, nặng nề mà có lực!

Cây đại thụ che trời kia vẫn chưa đổ nhưng lại xuất hiện một cái lỗ thủng lớn.

Vốn dĩ đám Tiên Đế ở ngoại giới còn đang hoan hô, chúc mừng rốt cuộc đã giết chết được ma đầu đệ nhất ở Lục giới.

“Khương Thành cũng chỉ có vậy mà thôi!”

“Chỉ cần Tiên minh chúng ta đồng lòng hợp lực, không có gì là chúng ta không thể tiêu diệt được!”

“Cho dù là Ma giới, cho dù là Ảnh tộc hay cho dù là cái thứ tai họa kia!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế kinh hoàng vẫn chưa ôn lại đang đang phát biểu thắng lợi diễn thuyết.

“Tiếp theo, chúng ta càng không được lơi lỏng, phải diệt cỏ tận gốc!”

“Chúng ta hãy huỷ diệt Yêu giới và Linh giới luôn một thể, không để lại hậu hoạn nào!”

“Giết!”

Hắn vừa mới giơ Tiên kiếm trong tay lên, Vạn Nhẫn Tiên Đế ở bên cạnh đột nhiên liền phun ra máu tươi rồi ngã xuống.

Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn Vạn Nhận Tiên Đế, khuôn mặt của hắn như tờ giấy vàng, nhanh chóng suy yếu, đám người nháy mắt trở nên ồn ào!

Hắn chính là cường giả lâu đời chỉ đứng sau Cửu Tuyệt Tiên Đế!

Loại cao thủ này làm sao có thể nôn ra máu một cách bất thường như vậy?

Chương 795.

Trong Lí thế giới, Khương Thành không hề dừng lại, không muốn lãng phí chút thời gian nào.

Điên cuồng đánh gục vào cây đại thụ cao chọc trời trước mặt.

Nhưng thật sự cây này quá vững chắc.

Ba giây sau, sau không biết bao nhiêu cú đấm ầm ầm, cuối cùng cái cây mới ngã xuống.

Mà hiện ra ở ngoại giới, Vạn Nhẫn Tiên Đế liên tục hộc máu, sau cùng nuốt một hơi thở cuối, chết được không thể chết nữa.

“Vạn Nhẫn Tiên Đế!”

“Vạn Nhẫn đạo hữu!”

Lần đầu tiên Cửu Tuyệt Tiên Đế nảy sinh cảm giác hoảng hốt lo sợ.

Dù trước đó Khương Thành xử sáu vị Tiên Đế, tuy hắn hoảng sợ nhưng cũng không hoảng loạn đến nỗi này.

Vì trận chiến lần đó xảy ra dưới tầm mắt hắn, nên ít nhiều hắn biết những gì đã xảy ra.

Nhưng bây giờ chuyện gì xảy ra hắn cũng không biết.

Đến cả kẻ địch cũng không thấy, một cường giả cấp cao đã ngã xuống.

Đừng nói bọn họ, đến cả phe Yêu giới đối diện cũng mù mịt.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ Yêu chủ còn sống?”

Trận công kích hủy thiên diệt địa vừa này, bọn họ vẫn nghĩ Khương Thành đã chết rồi.

“Yêu chủ đang ở đâu?”

“Sao không thấy hắn?”

Thậm chí Thương Linh cũng không rõ được tình huống.

Mà lúc này, mấy Tiên Đế đang kinh hồn bạt vía lại hét to kinh hãi lần nữa.

“Tiếu Trạch Tiên Đế!”

“Ngươi sao vậy…”

Nhưng rồi thấy vị Tiếu Trạch Tiên Đến kia cũng nôn máu như điên, thoáng cái sắc mặt tái nhợt hẳn đi.

Mấy vị Tiên Đế điên cuồng lao qua, nắm lấy tay hắn.

“Cuối cùng xảy ra chuyện gì?”

“Ai tấn công ngươi à?”

Bọn họ chỉ hy vọng thu được chút tin tức của kẻ địch từ miệng người bị hại.

Kẻ địch ẩn trong tối là thứ đáng sợ nhất.

Tất cả Tiên Đế liên tục dò Tiên Hồn ra xung quanh, pháp tắc không gian và quy tắc buff một lần rồi lại một lần bắn quét bức tán xung quanh.

Dưới tình huống như vầy, ngay cả kẻ địch ẩn thân cũng sẽ bị đánh ra ngoài.

Cùng lúc này, bọn họ còn rót tiên hồn tiên lực thăm dò trong người Tiếu Trạch Tiên Đế.

Không biết là trong hay ngoài, trên trời hay dưới đất, bọn họ ắt phải tóm kẻ địch ra ngoài.

Nhưng mà không có tác dụng.

Bọn họ không phát hiện gì cả.

Mà Tiếu Trạch Tiên Đế thì đang bị Thành Ca liên tục công kích vốn không nói được lời nào.

Trên thực tế, hắn cũng không biết kẻ địch đang ở đâu.

Rồi cứ dưới tầm mắt của Cửu Tuyệt Tiên Đế mà yếu dần đi, mãi đến khi ngã xuống.

“Không…”

Cửu Tuyệt Tiên Đế khàn giọng hét to, cực kỳ bi thương.

Không phải vì hắn có cảm tình sâu đậm gì với Tiếu Trạch Tiên Đế, mà là lại một cao thủ nữa chết, mà vẫn chưa tìm được kẻ địch.

Cùng lúc này, bên cạnh bọn họ lại có một vị tiên đế im hơi lặng tiếng ngã xuống.

Giống như một trận dịch bệnh, hết Tiên Đế này đến Tiên Đế khác ngã xuống.

Mỗi người ngã xuống đều chẳng có chút sức chống cự nào chỉ có thể từng chút từng chút nghênh đón cái chết.

“Ra đây!”

“Là ai, cút ra đây!”

“Lén lút ẩn trong tối, ngươi có phải anh hùng gì không?”

“Chiến đấu trực diện xem nào!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế muốn điên đến nơi, quanh quẩn xung quanh chửi bới gào thét.

Nhưng thực tế, hành động hoảng loạn trong vô ý của hắn còn cứu hắn.

Hắn không ngừng đổi vị trí ở cây đại thụ cao chọc trời kia, vừa may Thành Ca không ngờ thấy.

Đại thụ nhiều như thế, Khương chưởng môn cũng chẳng rảnh đuổi theo Cửu Tuyệt đang chạy, đương nhiên là đánh gãy cây cách mình gần nhất.

Vả lại hắn ở trong đó, thật ra cũng không biết cây nào đại diện cho ai.

Theo mỗi cây đại thụ cao chọc trời ngã xuống, Tiên Quốc của hắn cũng nhanh chóng tiến hóa.

Từ cấp độ Đăng tiên lên cấp độ Huyền diệu với tốc độ cực nhanh.

Quá trình này vốn dĩ lên đến mười tỷ năm, nhưng lúc này tất cả chỉ xảy ra trong vòng mấy mươi giây.

Thật ra thăng cấp Tiên Quốc còn có rất nhiều ý nghĩa.

Nó có nghĩa là mỗi lần tấn công của hắn trong tương lai, có thể có tiên lực tấn công càng mạnh hơn.

Lúc này hắn lại phát hiện ra một hiện tượng khác.

Mỗi cây đại thụ ngã xuống đều tỏa ra một trận khói xanh, sau đó lượn lờ rồi biến mất không thấy đâu.

Cũng không biết là thứ gì bị đánh mất rồi.

Lí Thế Giới quá huyền ảo, bây giờ kiến thức nửa vời hắn cũng không làm được.

Sau khi tấn công năm mươi lăm cây đại thụ cao chọc trời, cuối cùng chuyến lữ hành Lí Thế Giới kết thúc.

Mà lúc này, cuối cùng Tiên Quốc của hắn cũng đến cấp độ Huyền diệu, còn một bước nữa là đến Thông thần cuối cùng.

Khi Khương Thành xuất hiện lần nữa trong chiến trận, trước mặt đã bị đánh sụp đổ từ lâu.

Chuẩn Đế không ai chết, nhưng đã chết năm mươi lăm Tiên Đế.

Tổn thất lớn như vậy đến cả Ảnh tộc xâm lược mấy năm đó cũng không thể làm được.

“Là ngươi!”

“Ngươi làm!”

Thấy hắn xuất hiện mà không tổn hại một cọng lông, Cửu Tuyệt Tiên Đế tim gan như muốn nổ từ lâu giận dữ hét lên.

Hắn biết, Tiên Minh toang rồi.

Đừng nói tiếp tục đánh thì thương vong càng thảm hơn.

Dù duy trì được trạng thái hiện tại, thiếu đi 55 Tiên Đế của Tiên Minh cũng là áp lực trước nay chưa từng có.

Nếu lại chạm mặt Thánh Điện, lại chẳng còn sức chống chọi.

Càng huống hồ gì thêm sáu người chết lúc đầu.

Trong sáu người đó còn có ba người cầm lái Bích Lạc Tâm Cung, chuyện này sẽ mang đến hỗn loạn lớn hơn cho Tiên giới.

Tiên Minh trong nội bộ Tiên giới cũng không phải không có đối thủ.

“Không sai, là ta.”

Chiến công của mình, đương nhiên Thành Ca sẽ nhận rồi.

“Làn sóng này hài lòng không?”

Hài lòng?

Đơn giản là sợ hãi phải không?

“Cái tên ma đầu nhà ngươi!”

“Sát hại thế này, ngươi sẽ bị trời phạt, ngươi…”

“Được rồi được rồi, đây chính là lời trăng trối cuối cùng?”

Khương Thành không rảnh cãi nhau với hắn, nói gì mà ngươi chủ động xâm lược Yêu giới…

Có thể giết đối phương khiến bọn họ im miệng mãi mãi tốt biết bao nhiêu?

Đến nay đối mặt với hơn bốn mươi Tiên Đế còn lại cũng chả có uy hiếp quá lớn với hắn.

Nhìn thấy Tử Viêm Kiếm trong tay hắn lại nâng lên, Cửu Tuyệt Tiên Đế sợ đến nỗi muốn hồn phi phách tán.

Đám Tiên Đế ngã xuống phủ một vùng một cách quỷ dị vừa nãy, sớm đã đánh mất đi ý chí chiến đấu của họ từ lâu, thậm chí không dám tiếp tục chiến đấu.

Ở đâu còn dám trách móc hắn?

“Chạy!”

Vốn không cần hắn ta ra lệnh, Tiên Đế và Chuẩn Đế khác tán loạn quay người rút về phía Tiên giới bên kia.

Thành Ca sầu muộn.

Toàn quân chưa bị tiêu diệt hết, mấy người chạy gì mà chạy?

Sức chiến đấu của hắn mạnh, nhưng Huyền Văn càng mạnh hơn lúc nhằm vào pháp tắc không gian.

Hôm nay mấy Tiên Đế, Chuẩn Đế bận tháo chạy, hắn thật sự không có cách nào khua tay tiêu diệt một đám lớn.

Chỉ có thể dặn dò phía sau một câu.

"Đuổi theo!"

Lệnh này vừa hạ xuống, đại quân Yêu giới phía sau và mấy cao thủ Linh giới như nước lũ vỡ đê, lập tức gào lên giết.

Vừa nãy bọn họ còn nghĩ Khương chưởng môn bị giết chết rồi.

Bây giờ thấy hắn giết nhiều Tiên Đế như vậy hết sức thần kỳ, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ: Đây chính là thần trong truyền thuyết.

Có hắn dẫn đội còn sợ gì nữa?

Tiên giới mới cần sợ chứ?

"Giết!"

Chuẩn Đế các tộc Yêu giới đi trước, Yêu Vương Yêu Tôn đi sau khí thế như cầu vồng sau mưa.

Còn đại đội Tiên Minh, thực lực toàn thể lúc này thật sự vẫn cao hơn Yêu giới nhưng bị Khương Thành dọa vỡ mật, vốn dĩ quân lính đã tan rã.

Liên quân Linh giới và Yêu giới nhanh chóng vượt qua núi Tiên Yêu đổ vỡ, nhanh chóng xông đến vây Tiên Giới.

Từng cao thủ Tiên Minh vì chiến mà tan rã, vốn không tổ chức lại phản công.

Chương 796.

Đầu đại quân, Thành Ca thần chặn giết thần.

Huyền văn xuất ra một cái, Tiên Đế bị hắn đuổi kịp có thể ngã xuống trước khi tuyên bố.

Cùng lúc này, Huyền Văn tốc độ và hệ thủy được hắn phân tán ra cũng lan đến người Thương Linh và Huyền Minh.

Hai vị Nguyên Cổ Long Đế người trái người phải, theo hắn xông thẳng đến chỗ Tiên Đế tập trung đông đúc, từng Pháp cảnh bị vỡ.

Còn ở cạnh bên, Băng Phượng, Bạch Hổ và Thương Hư Đại Đế cũng đè mấy Tiên Đế đánh.

Sáu người bọn họ lại có thể đuổi hơn bốn mươi vị Tiên Đế kêu khóc om sòm.

Còn Cổ Viên, Cổn Bằng, Huyền Quy Đại đế, giết mấy Chuẩn Đế trong Tiên Minh, mở ra một trận đại chiến đàn áp khác.

“Ha ha ha, sảng khoái!”

Trên chiến trường máu thịt tung tóe, tiếng cười của Cổn Bằng Đại đế vang động núi sông.

“Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng Yêu giới chúng ta lại đánh trở về lần nữa rồi!”

Cổ Viên Đại đế quét một gậy, mưa máu rơi đầy trời.

“Cuối cùng Yêu tộc ta cũng vùng dậy lần nữa dưới sự dẫn đầu của Yêu chủ!”

“Tiên giới cũng không đàn áp chúng ta được nữa!”

Kim Lang Đại đế điên cuồng gào lên, liên tục vung móng tay sắc bén, vô số Tiên Quốc ào ào rạn nứt đổ vỡ.

“Giành lại những gì đã mất!”

“Hai giới Tiên Ma đã hết cứu vãng!”

“Giết!”

Ngay khi hô tiếng “giết” trời long đất lở, mặt trời mặt trăng không còn ánh sáng, làm Tiên Ma khắp trời rung động trong bóng tối.

Vô số Tiên Nhân hoảng loạn chạy thục mạng.

Trên đường bỏ lại vô số xác chết!

Màu máu chảy dài không biết bao nhiêu dặm, nhuộm đỏ cả khoảng trời đất và tầm mắt mọi người.

Mãi đến khi đuổi vào Tiên giới mười tỷ dặm, cuối cùng trước mắt cũng xuất hiện một đạo đại quân.

Nhìn kỹ thì chính là cao thủ của Thánh điện Ma giới bên kia!

“Khoan đã!”

“Ngừng tay!”

Thánh chủ tân nhiệm của Thánh điện Ám Cơ Ma Đế dẫn đầu hơn trăm vị Ma Đế đánh qua.

“Khương Thành còn chưa ngừng tay!”

“Đại kiếp nạn đã qua…”

“Nếu ngươi giết chóc quá độ, làm sụp đổ Tiên giới, chính là phá đi quy tắc của Thiên đạo!”

Ma giới và Tiên giới đối địch, nhưng đạo lý môi hở răng lạnh bọn họ hiểu.

Nhớ không lâu trước đây, Thánh điện bọn họ cũng hạ một thông điệp cuối cùng cho Yêu giới.

Nếu Tiên giới bị diệt, không cần đoán cũng biết kế tiếp sẽ đến lượt Ma giới gặp tai ương.

“Đạo hữu cứu ta…”

Lúc này Tiên Minh bên này chỉ còn lại ba mươi vị Tiên Đến, Cửu Tuyệt Tiên Đế toàn thân đầy máu, thê thảm vô cùng.

Bây giờ hắn bít đường lên trời, xuống đất không có cửa, có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Thấy đối thủ Ma giới cũng cảm thấy vô cùng thân thiết như người thân vậy.

“Đại kiếp nạn đã qua?”

“Ha ha ha…”

Khương Thành giơ tay lau nhẫn, Tru Tà Sách xuất hiện lóng lánh.

“Ai nói các người đại kiếp đã kết thúc?”

Khi Tru Tà Sách xuất hiện trước mặt mọi người lần nữa, tất cả các cao thủ dù là Tiên giới hay Ma giới cũng kinh hãi hô lên.

“Cái gì?”

“Đại kiếp vẫn chưa kết thúc?”

“Không thể nào!”

“Triệu năm trước Ảnh tộc xâm lược, rõ ràng bọn ta đã chịu đại kiếp một lần!”

Thanh Long Đại Đế đối diện cũng sững người, nhưng sau đó vị “tiên tri già” lại cười to.

“Vì sao các người lại cảm thấy Ảnh tộc xâm lược là ứng kiếp?”

“Theo quan niệm của bổn đế, rõ ràng đại kiếp nạn lần đó chính là bản thân Khương Thành!”

“Hai giới Tiên Ma cường thế đủ sáu mươi tỷ năm, bây giờ hưng thịnh đến cực điểm mà suy, vốn phù hợp với Thiên đạo, mà hắn là người đưa tang hai giới Tiên Ma các người…”

Lời của hắn cứ như tia sấm rền vang, đánh vỡ nội tâm sâu thẳm của mỗi người.

Lại không xem lần đó của Ảnh tộc là đại kiếp nạn?

Đại kiếp chân chính, thật sự chính là bản thân Kiếp tâm Khương Thành?

Dù là Cửu Tuyệt hay Ám Cơ đều trưng ra bộ mặt khó tin gầm lên.

“Ta không tin!”

“Không thể nào!”

“Thiên đạo không thể tàn nhẫn với hai giới Tiên Ma như vậy…”

Bọn họ không tin thời đại của mình cứ thế mà qua đi.

Mà Khương Thành lại ngắt ngang bọn họ.

“Hai giới Tiên Ma cái gì?”

“Ta chỉ nhằm vào Tiên Minh và Thánh Điện các người, không bao gồm cả Tiên giới và Ma giới!”

Hai giới Tiên Ma rộng biết bao!

Còn có vô số Tiên Nhân và Ma Tu không thuộc Tiên Minh và Thánh Điện, mấy người này không thù không oán với hắn.

Hắn cũng chẳng phải người theo chủ nghĩa đuổi cùng diệt tận, đương nhiên sẽ không nhặt nhạnh mấy Tiên Nhân không liên quan.

Nhưng tuyệt đối không thể giữ lại kẻ đầu sỏ là Tiên Minh và Thánh Điện!

Dù là hãm hại Tiên Nhân Hạ Giới, truy sát Phi Tiên Môn, hay từng bước xâm chiếm Yêu giới năm đó đều bọn họ làm ra.

"Có ta ở đây, Linh giới và Yêu giới sẽ không khuất phục dưới bất kỳ ai!"

Nghe câu này, vô số Yêu tộc và Linh tộc đều máu huyết sục sôi, giận dữ hét vang trời.

"Giết!"

"Hủy diệt Thánh Điện!"

"Theo Yêu chủ, san bằng bọn họ!"

Ám Cơ Ma Đế luống cuống, mấy Ma Đế phía sau hắn cũng hoảng sợ.

Hơn năm mươi Tiên Đế chết vừa nãy bọn họ cũng thấy, nhưng bọn họ cũng không biết sao lại chết.

Bọn họ hoàn toàn không có cách nào lý giải được thủ đoạn.

Làm bọn họ kinh hãi tột độ.

Dù đội ngũ bây giờ của bọn họ vô cùng mạnh, nhưng lại không có chút tự tin chiến thắng nào.

Vốn nghĩ hùng dũng chạy lại đây, mạnh miệng dọa dẫm một phen sẽ khiến Khương Thành sợ mà lui.

Nào biết hắn cường thế vô cùng, vốn không bị dọa sợ.

"Khương Thành ngươi dám!"

"Chẳng lẽ ngươi nghĩ bọn ta sợ ngươi thật sao?"

"Ngươi lại dám khai chiến với Thánh Điện bọn ta…"

"Khai chiến thì khai chiến!"

Thành Ca lắc lắc Tử Viêm kiếm trong tay, vừa định ra tay đã thấy từ xa xa có hai đám người bay đến.

“Dừng tay!”

“Mau dừng tay!”

Hai đám người cũng không nhiều, chỉ tầm một trăm người.

Nhưng sau khi thấy bọn họ, Cửu Tuyệt và đám người Ám Cơ đều lộ ra vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

“Đại hiền giả, cuối cùng người cũng xuất quan rồi!”

“Huyền La đạo hữu, cứu bọn ta!”

Hai đám người xuất hiện trước mặt bọn họ, chính là Quy Lai Tiên của hai giới Tiên Ma.

Đứng đầu Tiên giới bên kia là Đại Diễn Tiên Đến, bây giờ cũng là thành viên của Tiên Minh, trước đây là đại hiền giả của Tiên Minh.

Đứng đầu Ma giới bên nọ là Thương La Ma Đế, tuy tách khỏi Thánh Điện nhưng cũng là một thành viên của Ma giới.

“Tốt quá rồi, các người đến thì tốt rồi!”

“Có Quy Lai Tiên giúp đỡ, trận chiến này thắng chắc rồi!”

Hôm nay chính là ngày chết của Khương Thành!”

“Cùng lắm hắn cũng là Quy Lai Tiên, chạm mặt nhiều Quy Lai Tiên như vậy, xem hắn còn tiếp tục hung hăng kiểu gì!”

Quy Lai Tiên ra trận khiến cầm đầu hai giới Tiên Ma vui sướng không siết, cứ như đã được cứu rồi.

Mà Yêu giới bên đây lại dấy lên cảnh giác và lo lắng.

Không có cách nào, bọn họ không biết nhiều về lĩnh vực Huyền Lực này.

Càng không thể biết được cuối cùng Thành Ca đã hack bao nhiêu.

Nhưng theo bọn họ thấy, chiến tích của Chủ Vạn Yêu thật sự khiến người khác kinh hãi tột cùng, nhưng đó là vì hắn là cường giả trong Quy Lai Tiên.

Nếu đụng đến Quy Lai Tiên khác, có thể cũng không có lợi thế gì.

“Ai dám diệt Tinh Anh Tiên giới của ta?”

“Giết chóc quá đáng sẽ khiến trời trách phạt!”

Đại Diễn Tiên Đế và Thương La Ma Đế đã được triệu hồi.

Nghe nói có người của Tiên Minh thương vong nặng nề, bọn họ cũng không ngồi yên được.

Một khi Tiên Minh thật sự bị diệt, vậy Thánh Điện cũng khó chỉ lo thân mình.

Sau khi hai tổ chức đổ vỡ, địa vị bá chủ của giới Tiên Ma sẽ đi tong.

Đương nhiên bọn họ không thể ngồi nhìn chuyện như vậy diễn ra.

“Xem thử ai dám điên cuồng như vậy!”

Chương 797.

Đám người Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Ma Đế đứng hai bên nghênh đón.

Những Quy Lai Tiên như Đại Diễn Tiên Đế và Thương La Ma Đế ngẩng đầu sải bước, ngạo nghễ đi tới giữa sân.

Sau đó, cuối cùng họ cũng nhìn thấy Thành ca.

Trước sửng sốt.

Sau quay ra nhìn nhau cùng một lúc.

Dường như hơi khó tin, quay đầu nhìn đối phương mong chờ một câu trả lời chắc chắn.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt bàng hoàng của nhau, hai người họ đồng loạt hô lên.

“Khương Thành!”

“Người là Khương Thành.”

Một bên khác Tiên Đế, Ma Đế rồi Yêu Đế cũng không nói lên lời.

Hỏi thừa à?

Không lẽ đến bây giờ hai người họ mới biết đấy là Khương Thành sao?

Khoảng thời gian trước Thương La Ma Đế đã nghe qua cái tên Khương Thành, nhưng không ngờ rằng Khương Thành và Huyền giới có mối liên hệ với nhau.

Hắn luôn nghĩ rằng Khương Thành ở Huyền Giới là người của Huyền tộc.

Mà dạo gần đây Đại Diễn Tiên Đế luôn bế quan, căn bản chưa từng nghe qua.

Để rồi khi cả hai đều thấy trước mặt là "người quen", kinh ngạc đến nỗi không thốt lên lời.

Hắn không phải là người của Huyền Giới sao, sao lại chạy qua đây?

"Ngươi, ngươi không phải là người của bên này sao? Hóa ra người là Quy Lai tiên?"

Thương La Ma Đế sốc đến nỗi hỏi cũng lắp ba lắp bắp.

Đại Diễn Tiên Đế thậm chí còn hoài nghi nhân sinh.

Sau vài năm bọn họ quay lại, luôn giữ kín như bưng về trải nghiệm ở trong Huyền giới.

Suy cho là bị Đế Tôn Chung Thác hành cho đến nỗi chật vật chạy trốn, quanh năm ẩn náu, nói ra cũng chẳng đẹp đẽ gì.

Mà sau 100 triệu năm trải nghiệm ở Huyền giới, người để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho bọn họ chính là người đã giết chết Chung Thác, tiêu diệt Ảnh tộc, thậm chí còn uy hiếp Tứ tộc của Huyền giới phải chủ động nhận mình là Đại hiền giả - Khương Thành.

Đến ngày hôm nay, khi nghĩ lại, cả hai vẫn sẽ dành cho nhau sự khâm phục vô bờ bến.

Không có hắn, nhóm "tà ma dị giới" của họ có lẽ không quay về được.

Trong vài năm nay, vị trí của họ ở trong hai giới Tiên – Ma đều vô cùng cao siêu, thậm chí họ còn được coi là những kẻ đứng đầu mạnh nhất.

Tuy nhiên trong lòng họ biết rất rõ, trước mặt người đó, họ chỉ là hạt cát.

“Các ngươi phối hợp cũng không tệ.”

Thành ca nhìn thấy người quen cũ, lập tức trở nên vui vẻ.

Lúc ở Huyền Giới, ta đã lười động đến các người, về đến nơi này, các người lại còn không biết sống chết mà chạy đến đối đầu với ta?

Xem ra trong “sổ thành tích” của ca đây, sắp sửa có vài cái tên mới.

“Một Tiên Minh, một Thánh Điện, đúng là giỏi thật.”

Cảm nhận được sát khí của hắn, Thương La Ma Đế kinh sợ.

Liên tục vừa lùi vừa xua tay thôi khỏi cảm ơn.

“Ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta căn bản không phải là Thánh Điện, thật ra ta và Thánh Điện là kẻ thù, ta còn giết chết Vô Hồi Ma Đế nữa mà!”

Đại Diễn Ma Đế suýt chút nữa bay mất hồn, liên tục biện hộ: “Ta gia nhập Tiên Minh là hồ đồ nhất thời, vốn dĩ mấy năm nay ta chưa từng nhắm vào Yêu giới và Linh giới, quanh năm bế quan…”

“Trước giờ ta chưa từng qua lại với lũ ác ôn Cửu Tuyệt.”

Ngay khi lời được cất lên, toàn thể mọi người đều náo loạn một tràng.

Đây là tình huống gì vậy?

Vốn cho rằng sau khi hai vị qQy lai tiên xuất hiện, sẽ đấu với Khương Thành một trận ra trò.

Nào là sẽ đuổi ma đầu đứng đầu lục giới, nào là đánh cho be bét, nào là đánh đến trời đất âm u.

Kết quả bây giờ thành cái gì?

Lời chưa kịp nói đã bị quăng đi rồi.

Thậm chí còn vạch rõ ranh giới với hai giới Tiên – Ma?

Đến mức thế?

Cửu Diễn Tiên để vừa sốc vừa bực: “Đại Diễm, ý của người là, năm đó lẽ nào ngươi không muốn trở thành Đại Hiền giả hay sao?”

“Ngươi im đi.”

“Đừng có ngậm máu phun người.”

Đại Diễn Tiên Đế vội vàng ngắt lời bọn họ.

Nếu đổi thành bất cứ kẻ thù nào cũng đều được, nhưng đối mặt với Thành ca, ý chí chiến đấu của hắn một chút cũng không có.

Bây giờ rõ ràng Tiên Minh là kẻ thù của Khương Thành, vào lúc này mà đứng về phía bọn họ thì kết cục ra sao?

Trong lòng Đại Diễn là hiểu rõ nhất.

Hắn không thể dính líu đến Tiên Minh nữa.

Ám Cơ Ma Đế cũng sợ hãi phẫn nộ lẫn lộn như vậy.

“Thương La, lẽ nào ngươi không quan tâm đến đại cục hai giới hay sao,người này đi ngược lại với đạo lí…”

“Đại cục chết tiệt cái gì chứ, không liên quan đến ta, đừng có mà kéo ta xuống.”

Thương La Ma Đế và Đại Diễn Tiên Đế sớm đã vứt bỏ đi cái danh bá chủ của hai giới qua một bên rồi.

Với người này, sự suy vong của hai giới Tiên – Ma đã được định trước.

Bọn họ chỉ hy vọng có thể sống sót là được rồi, những thứ khác mặc kệ.

“Các ngươi phải đối đầu với tiền bối Khương Thành, thì đó là chuyện của mấy người.”

“Không liên qua gì tới bọn ta.”

Đại Diễn Tiên Đế vì để lấy lòng Khương Thành, thậm chí còn chủ động bày bỏ thành ý của mình.

“Tiền bối có cần bọn ta giúp gì không?”

Thương La Ma Đế cũng không chịu thua kém, vội vàng lớn giọng : “Chỉ cần người lệnh một tiếng, bọn ta sẽ cải tà quy chính, giúp người trừ gian diệt ác.”

Cao thủ hai giới Tiên – Ma tức sùi bọt mép, suýt chút nữa nôn ra máu.

Còn những cao thủ của Linh giới và Yêu giới cũng chết lặng.

Đặc biệt là nhưng vị đại đế như Thanh Long, Băng Phượnng lại càng choáng váng.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao lại biến thành thế này?

Thành thật mà nói, trước khi Tiên Minh khai chiến, điều họ lo lắng nhất chính là Quy Lai Tiên của đối thủ tham gia.

Nhưng sau khi nghe được là Đại Diễn Tiên Đế bế quan, các vị Yêu Đế của Thiên bộ đều thở dài nhẹ nhõm.

Cũng may, bọn họ không đến, áp lực cũng giảm đi rất nhiều.

Nếu bọn họ mà ra trận, thì đến cả Yêu vương cũng gặp nguy hiểm.

Mà bây giờ, không chỉ có Quy Lai Tiên của Tiên giới mà cả Quy Lai Tiên của Ma giới cũng ra trận.

Chỉ là những người này vừa ra trận đã đầu hàng phản bội, hận không thể cúi đầu bái lạy.

Lẽ nào đây chính là khí thế của bá vương trong truyền thuyết ư?

Rốt cuộc là làm thế nào mà được vậy?

Thành ca vẫn khá chán nản, từ khi về cho đến nay, rất nhiều người nói bên tai hắn là Quy Lai Tiên lợi hại như nào.

Hắn còn nghĩ, tiêu diệt mấy vị Quy Lai Tiên để khiến cho mọi người thấy bản thân mình so với Quy Lai Tiên còn cao cấp hơn nhiều.

Cho đến bây giờ, cho dù là Thương Hư hay là Đại Diễn, Thương La, không có ai trong đám Quy Lai Tiên đó muốn chiến đấu với hắn.

Tất cả những thứ trên đều vứt hết đi rồi.

Điều này khiến cho mong muốn làm màu của hắn không được thỏa mãn.

“Các ngươi thật sự không đánh nhau với ta sao?”

“Các ngươi cũng chưa giao đấu với ta bao giờ, sợ cái chứ?”

Nhìn thấy hắn vẫn háo hức muốn thử, hai vị Quy Lai tiên đứng đầu là Đại Diễn và Thương La suýt nữa bật khóc.

Ngươi coi bọn ta là đồ ngốc à?

Mặc dù chưa giao đấu với ngươi bao giờ, nhưng ở Huyền giới bị ngươi dọa cho sợ chết khiếp mấy lần rồi được chưa ?

"Bọn ta đã ngưỡng mộ ngươi lâu lắm rồi."

"Đúng đúng, bọn ta làm sao có thể giao đấu với ngươi?"

"Chỉ cần người lệnh một tiếng…"

"Được rồi được rồi."

Thành ca chỉ đành bất lực cất kiếm đi.

Dù sao, hắn ta và bọn họ không có thù oán gì, hơn nữa chỉ trong tư thế nằm chơi, hắn không thể ra tay, chỉ đành bỏ qua.

Hắn không cần hai người họ giúp đỡ, không thì chiến công của mình lại còn phải chia ra một phần hay sao?

"Từ nay đừng xuất hiện trước mặt ta."

Lời vừa buông, Đại Diễn Tiên Đế và Thương La Ma Đế như được ân xá.

"Đa tạ tiền bố khoan hồng độ lượng."

Sau đó, hay người đó xoay người, đưa theo đám Quy Lai Tiên vắt chân lên cổ mà chạy.

Đại Diễn Tiên Đế cũng không muốn quay lại Tiên Minh.

Thương La Ma Đế cũng chẳng muốn làm chuyện gì to tát.

Thành ca chỉ tùy tiện nói một câu đừng xuất hiện trước mặt ta, đơn giản là muốn nhắc nhở bọn họ đừng cướp ánh đèn sân khấu của hắn.

Ai ngờ, bọn họ lại hiểu thành ta sẽ giết chết cách ngươi nếu các ngươi dám xuất hiện trước mặt ta.

Dọa hai người đó sợ đến mức quyết định, ẩn thân trong rừng sâu núi thẳm bế quan, không quan tâm thế giới bên ngoài, ít nhất là để tránh ánh đèn sân khấu trong vài trăm triệu năm.

Chương 798.

Đi mất rồi?

Các ngươi đến đây chỉ để lóe lên một phát vậy thôi sao?

Còn lại các cao thủ của 4 giới Tiên, Ma, Linh, Yêu 4 mặt nhìn nhau chết lặng.

Đặc biệt là đám người Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Ma Đế, càng hỗn loạn, trong lòng suy sụp vô cùng.

Vừa nãy bọn họ còn vui mừng chào đón các Quy Lai Tiên, chỉ mong bọn họ có thể đai khai sát giới, đè bẹp Khương Thành.

Thật sự kỳ vọng rất nhiều!

Thậm chí đã tưởng tượng đến cảnh Khương Thành bị đánh tan xác.

Một vài Tiên Ma siêu ý thức đã nghĩ ra cách phân chia chiến lợi phẩm với Quy Lai Tiên.

Kết quả bây giờ thì tốt rồi.

Kích động vô ích một lần rồi.

Khung cảnh yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng cười của Tước Yêu.

“Ha ha ha, Quy Lai Tiên cũng chỉ có thế này thôi!”

Là người cổ vũ Thành ca, trên suốt quãng đường bọn họ đều không động vào bất cứ kẻ thù nào, hì hục hì hục cùng quân đội, suýt nữa bị tụt lại phía sau.

Dù là thế nhưng vẫn không thể thay đổi sự nhiệt huyệt của họ.

“Quy Lai Tiên cái gì, kinh thiên động địa cái gì, thật ra ở trước mặt Yêu chủ chẳng là cái thá gì.”

“Ta đã sớm biết rồi, một khi Yêu chủ xuất hiện, Quy Lai Tiên cũng sẽ sợ chết khiếp thôi, căn bản là không cùng một trình độ.”

Đồ Mi vỗ ngực nói: “Đáng thương, tiếc ghê…”

Mấy Tước Yêu khác còn cố tình hỏi: “Tiếc cái gì?”

“Tiếc bọn họ chạy nhanh quá, chúng ta không xem được cảnh mà Yêu Vương giết chết bọn họ.”

“Đúng thế đúng thế, thật sự rất tiếc!”

Ai ai cũng cạn lời.

Nếu bọn Tước Yêu đó không được Khương Thành che chở cho thì thật sự nếu có chết cũng không biết tại sao mà chết.

Nhưng mà, ngược lại tâm tình Khương Thành tốt lên rất nhiều.

Đám Yêu Tước dẻo miệng này thật sự đã chạm đúng chỗ ngứa của hắn.

“Ban đầu ta dự định sẽ tiêu diệt Tiên Minh trước sau đó đi đến Thánh Điện.”

Hắn một lần nữa lại rút Tử Viên Kiếm ra, không giấu nổi sát khí hừng hực.

“Không ngờ các ngươi lại phục vụ chu đáo như thế, lại còn dâng đến tận cửa.”

“Ta còn phải đa tạ các ngươi nữa.”

Không đợi đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ kịp phản ứng, hắn đã lần nữa giết chết họ.

Trận đại chiến mới, một lần nữa nổ ra.

Ban đầu Ám Cơ Ma Đế còn định chống lại.

Tuy nhiên sau đó, hắn tận mắt chứng kiến một vị Ma Đế khác bị xé toạc ra trước mắt hắn.

Ngay sau đó, sức mạnh của Huyền Văn và Kiếm Tâm đã nhấn chìm vị Ma Đế đó.

Nhìn thấy là biết sống không nổi nữa.

Sức chiến đấu phi phàm này đã hoàn toàn phá bỏ sự tự tin của hắn.

“Chạy!”

“Chạy nhanh lên!”

Giây tiếp theo, tất cả Tiên Đế và Ma Đế còn có cả đại đội quân Tiên Ma, lại chọn chạy trốn trong hỗn loạn.

Không dám ở nguyên chịu trận.

Những cao thủ đi theo Khương Thành như Thương Linh, Huyền Minh, Băng Phượng, Bạch Hổ, Thương Hư, đuổi giết cả chặng đường.

Phía sau đại quân của Yêu Tộc và cao thủ của Linh giới gào thét giết hết.

Trên thực tế, nếu mà hàng trăm vị Tiên Đế của Thánh Điện liên kết lại với nhau thì có thể băm Thành ca ra làm trăm mảnh.

Xét về thực lực tổng thể, bọn họ còn có thêm cả Tiên Minh, thì vẫn có thể đè bẹp liên quân giữa Yêu giới và Linh giới ra mấy lần.

Chỉ là, bọn họ bị dọa cho đầu óc quay cuồng rồi.

Mặt khác, chọn cách bỏ chạy cũng không sai.

Giết chết Thành ca, hệ thống lại hồi sinh, kiểu gì bọn chả chết.

Mất đi Tiên Ma chủ lực, đại quân rơi vào thế hỗn loại không thôi, không có ai chỉ huy và phối hợp, bị Yêu giới và Linh giới đánh cho bay cả giáp, xác rơi không biết bao nhiêu dặm.

Dưới mệnh lệnh của Khương chưởng môn, sự đuổi giết đại quân của Yêu giới và Linh giới không ảnh hưởng đến những tiên nhân không liên quan.

Toàn bộ chỉ tập trung vào Tiên Minh và Thánh Điện.

Liên tục đuổi giết suốt ba ngày ba đêm, Tiên Minh chỉ còn xót lại hơn 20 vị Tiên Đế, còn cả trăm vị Tiên Đế của Ma giới cũng bị giết cho còn một nửa.

Chuẩn Đế, Tiên Vương thương vong nhiều vô kể.

Đám người đứng đầu như Cửu Tuyệt và Ám Cơ đều bị thương nặng, một khi bọn họ bị Khương Thành nhắm vào thì không có đường mà chạy thoát.

Toàn bộ Tiên nhân của cả 6 giới đều vô cùng khiếp sợ, thi thoảng ngẩng mặt nhìn lên khoảng không vô tận, mưa máu rơi xuống rất tự nhiên, chỉ có thể cảm khái các đại ca quả thật rất đáng sợ.

Lúc Tiên Minh và Thánh Điện bị dồn đến đường cùng, trời đất phía trước lập tức biến đổi.

Tất cả cuộc tấn công của Yêu tộc và Linh giới rõ ràng đánh ở trước mặt, lại giống như một đi không trở lại, không có bất kì gợn sóng nào.

Còn ở một bên khác, các cao thủ của Tiên Minh và Thánh Điện rõ ràng đã bị trúng đòn nhưng lại không hề hấn gì.

“Kết thúc tại đây!”

Thanh âm trong trẻo của một nữ tử vang lên động lòng người.

Ngay khi giọng nói cất lên, một bóng người mờ mờ ảo ảo dưới sự bao phủ của vô số ánh sắc từ từ hiện ra trước mắt hắn, giống như ở một nơi thần thánh không thể chạm tới trong truyền thuyết.

“Tiên Mẫu!”

Sau khi nhìn thấy hình bóng của người này, đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ giống như vớ được phải cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

“Tiên Mẫu cứu ta.”

“Cứu bọn ta với!”

Vị này chính là Tiên Mẫu, người lúc đó giao Tru Tà Sách cho Thành ca để hắn thống trị đại kiếp tiếp theo.

Sau khi nhìn thấy nàng ấy xuất hiện, đến cả Thành ca còn phải dừng tay.

Còn các cao thủ đứng đầu khác như Thương Linh, Huyền Minh, Cơ Dao lộ ra sự kiêng dè, ấm ức.

Cần phải biết rằng, đại trận Tiên Yêu năm đó, chính Tiên Mẫu cũng góp phần ở trong đó, tuyên bố vận mệnh Yêu tộc đã kiệt, ban cho Tiên giới Vạn Cổ Hồn Tổ Tru Tà Sách, chính là nhân danh đại nạn.

Từ đó về sau, Yêu tộc luôn luôn ở trong tình trạng suy thoái.

Mặc dù Tiên Mẫu không bao giờ ra tay, nhưng cứ cách hàng chục tỷ năm đều sẽ thống trị một trận đại họa.

Không có ai biết nguồn gốc của nàng, cũng không ai biết sức mạnh của nàng mạnh như thế nào.

Thậm chí có người còn nghi ngờ nàng ấy chính là Tiên Vương, hoặc là hóa thân của Thiên Đạo Tiên Giới, duy trì trật tự của thế giới này.

Tiên Mẫu một mình chia cắt hai đội quân dường như bị bao phủ bởi một tầng sương mù, căn bản không thể nhìn rõ mặt.

Chỉ có thể nghe thấy những thanh âm không cảm xúc.

“Những kẻ Tiên Ma làm loạn, khiến cho Tiên giới bị phá vỡ, mất đi trật tự, gây hại cho dân, vận mệnh đã kiệt!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Đại Đế quỳ gục xuống đất, khóc lóc thảm thiết.

“Bọn ta đã biết sai rồi!”

“Xin người hãy tha thứ cho bọn ta.”

“Bọn ta đã thương vong mất một nữa, không còn giống như trước kia nữa…”

“Bọn ta đã bị trừng phạt đủ rồi.”

Không còn cách nào khác, vì để cứu lấy mạng mình, bọn họ bất chấp cầu xin dù cho có mất đi thể diện đi chăng nữa.

“Đại họa đã kết thúc!”

Tiên Mẫu phớt lờ bọn họ, mà đối mặt với Khương chưởng môn, tuyên bố ý định của nàng.

Khương Thành lắc lắc đầu.

“Đại họa vẫn chưa kết thúc!”

Hắn thăm giò Tru Tà Sách, nói: “Tinh anh của Tiên Minh và Thánh Điện đều ở đây, cái này còn lâu mới đủ.”

Thành thật mà nói, Khương chưởng môn không quan tâm đến cái gọi là đại họa.

Hắn không muốn đàn áp cái khát vọng mãnh liệt của vận mệnh hai giới Tiên Ma.

Bản thân hắn là Nhân tộc, cũng không hề ghét bỏ toàn bộ Nhân tộc.

Hắn chỉ chống lại kẻ thù của hắn đó là Tiên Minh và Thánh Điện.

Cho dù điều đó không nhân danh đại họa, hắn vẫn sẽ làm.

Nghe thấy hắn dám phản bác lời của Tiên Mẫu, tất cả Tiên Ma thậm chí là cả Yêu tộc đều rất kinh ngạc.

Nếu mà Tiên Mẫu thực sự là Tiên Vương, thì không ai ở đây có thể chống lại nàng.

Nhìn vào những đại họa mà nàng thống trị, tất cả Đế cảnh đều nằm trong tay nàng.

Sao trên đời lại tồn tại một người dám phản kháng lại nàng.

Tiên Mẫu không tức giận, mà giơ tay lên.

Biến hóa Tru Tà Sách thành bột vàng kim lấp lánh, trôi đi trong gió, không để lại dấu vết.

"Đại họa đã qua." Nàng mặt lạnh lùng tuyên bố một lần nữa.

Chương 799.

Thấy tình cảnh này, mỗi người bên phía Yêu giới vừa tức vừa giận.

Bọn họ đang chiếm ưu thế, sắp đẩy được thủy tinh của đối phương, cho kẻ địch một làn sóng hủy diệt.

Kết quả Tiên Mẫu đột nhiên rút điện, nói rằng trò chơi đã kết thúc.

Chuyện này sao có thể không tức giận chứ?

Nhưng đối mặt với "chủ nhân" Tiên giới ở phía sau này, ai dám lỗ mãng trước mặt?

Tuy rằng Tiên Mẫu chưa từng ra tay, nhưng không ai dám làm ngơ trước những hiện tượng kỳ bí khi mỗi lần xảy ra đại nạn.

Ví dụ Tru Tà Sách có thể coi nhẹ Pháp cảnh.

Ví dụ nếu ra tay với Kiếp Tâm sẽ vướng vào nghiệp chướng một cách khó hiểu.

Đó đã là đã siêu thoát tiên lực, hồn lực, quy tắc, ý cảnh…rất nhiều phạm trù sức mạnh.

Nghĩ lại cùng Tiên Mẫu chiến thì sẽ là kết cục gì, ngày mai có thể chết bất đắc kì tử tại chỗ.

Đối diện là Cửu Tuyệt Tiên Đế và nhóm người Ám Cơ Ma Đế như được đại ân xá, mừng rỡ như điên!

“Đa tạ Tiên Mẫu khoan dung!”

“Bọn ta nhất định sẽ thay đổi triệt để, làm người một lần nữa!”

“Về sau cũng không dám lỗ mãng nữa…”

“Ha ha ha, nạn lớn kết thúc rồi, không sao nữa rồi…”

“Yêu tộc và Linh tộc, các ngươi còn không rút quân, lẽ nào muốn đối đầu với Tiên Mẫu?”

“Tiếp tục làm bậy, vận mệnh hai tộc của các ngươi sẽ bị phản phệ!”

Phản ứng này của bọn họ, khiến Thành ca bật cười.

Hắn lắc đầu không nói lên lời.

“Xem như là ta hiểu rồi đi, ngươi với ta chơi Tây Du trừ yêu đúng không?”

Đánh tan yêu quái, khi muốn đánh chết, đột nhiên nhảy ra một người giúp đỡ

Cho rằng mình cũng dễ nói chuyện như vậy sao?

“Ta muốn giết bọn họ, ngươi có thể bắt ta làm thế nào?”

Thương Linh ở bên cạnh vội vã bịt lại miệng của hắn.

Lão đệ, đừng khiêu khích Tiên Mẫu!

Tỷ biết ngươi vô cùng lợi hại, Tiên giới cũng không phải là đối thủ, nhưng Tiên Mẫu và tất cả mọi người không giống nhau đâu.

Thanh Long Đại Đế ở bên cạnh cũng vội vàng kéo hắn lại.

Nhưng vẫn chậm.

“Là kẻ địch với chủ Tiên giới, tự nhiên người phải gánh chịu nghiệp chướng.”

Theo lời tuyên án của Tiên Mẫu, trên người Thành ca nổi lên từng đường từng đường khói xám.

Sương khói lộ ra dày đặc không rõ khí tức.

Rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng sâu trong lòng tất cả mọi người đều có suy nghĩ giống nhau, vật này không thể chạm vào.

Cho dù là chỉ nhiễm một chút, thì muôn đời muôn kiếp sẽ không thể trở lại được.

“Không!”

“Yêu chủ!”

Vô số Yêu tộc bi thương hét thành tiếng.

Huyền Minh vội vã nhảy ra, nhưng Thương Linh lại không muốn buông Thành ca ra.

Chỉ là, nàng rõ ràng vẫn cầm tay Khương Thành như cũ, rồi lại giống như không bắt được gì cả.

Phân biệt ngăn cách rõ ràng, khiến nàng không can dự được vào cái gì cả, cũng không thay đổi được.

Khương Thành dường như không còn ở cùng thế giới với mọi người hiện tại.

Đây cũng không phải thủ đoạn về không gian, mà càng là năng lực đặc biệt huyền diệu.

Cửu Tuyệt và nhóm người Ám Cơ phía đối diện mang theo vẻ mặt mừng rỡ như điên.

Nếu như không phải chú ý đến Tiên Mẫu ở đây, bọn họ thậm chí đều không nhịn được mà hoan hô lên.

Bị nghiệp lực này quấn quanh người, không người nào may mắn có thể thoát khỏi.

Đầu tiên chính là Thiên Nhân Ngũ Suy, tiên thể suy yếu già nua, tất cả kinh mạch khí hải bên trong đều đi đến bước đường cùng.

Tiếp theo là số mệnh hạ xuống cực điểm, đó là ra ngoài đều có thể bị sét đánh, hít một hơi đều có thể dẫn đến tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Sau đó là tuổi thọ giảm nhanh chóng, đại nạn sắp tới.

Loại nghiệp lực này chỗ nào cũng lọt vào, hung ác nguy hiểm nhất, căn bản không phải quy tắc, ý cảnh, thực lực gì đó có thể đỡ được.

Họ dường như đã nhìn thấy thời khắc suy sụp của Khương Thành.

Thế nhưng, tài năng xuất chúng như Khương chưởng môn căn bản sẽ không xuất hiện dấu hiệu suy yếu, mức độ đẹp trai của hắn vẫn giống như trước.

Xung quanh nghiệp lực ngưng tụ thành chất, hắn vẫn nhảy nhót tưng bừng, trạng thái rất khỏe mạnh.

Đùa thôi, ngay từ đầu hắn đã có thiên hoang bất diệt thể rồi.

Thể phách này tuổi thọ vô hạn, đã siêu thoát Thiên Nhân Ngũ Suy.

Lúc đó hắn không coi là chuyện gì to tát, thậm chí còn ghét bỏ hơn.

Tất cả đều bị một nguồn sức mạnh vô hình khác ngăn cản ở bên ngoài, và không thể mang lại cho hắn bất kỳ tổn hại thực sự nào.

“Ta quan tâm đến đại kiếp nạn của ngươi làm gì?”

Hắn nhấc kiếm trong tay lên lần nữa, nhắm thẳng vào Tiên Mẫu phía đối diện.

“Ngươi là ai, bọn ta tru tiên, trừ ma có liên quan gì tới ngươi, ngươi trút ra một nửa phần lực sao?”

“Bây giờ ca đang làm màu đến cao hứng, đến lượt ngươi đi ra để đánh dấu sự hiện diện của ngươi ư?”

Nói xong, còn không chờ người khác phải kinh ngạc thốt lên, hắn đánh xuống một chiêu kiếm về phía Tiên Mẫu!

Tiên lực cuồn cuộn và quy tắc loạn lưu giống như vô số Cự Long bao phủ mà vượt.

Bất kể là hai phe địch ta, tất cả mọi người đều suýt chút nữa bị nhát kiếm này dọa cho điên.

Đây là muốn làm gì?

Cùng với hóa thân của Tiên giới đối địch sao?

Chiêu kiếm đó cuối cùng đánh vào người Tiên Mẫu, nhưng không tạo nên bất kì thương tổn nào.

Nhưng nhìn thấy một luồng quy tắc loạn lưu và thoát ra bên trong,còn lực huyền văn thì bị đẩy lùi từ bên ngoài và không thể tiến thêm.

Sức mạnh của những Quy tắc không giống nhau, vào đúng lúc này trở nên vô cùng rõ ràng.

Thoát khỏi hình thức bên ngoài, tất cả đều được bộc lộ một cách bản chất nhất.

Một chiêu kiếm chưa thành, Thành ca vẫn chưa thất vọng.

Điều này nằm trong dự liệu của hắn.

Chiêu kiếm này, chỉ là bộc lộ thái độ của hắn.

Mà đối diện với Tiên Mẫu cũng bình tĩnh đến đáng sợ, từ trên người nàng căn bản không cảm giác được bất kì cảm xúc nào.

“Ngươi không nên tu luyện sức mạnh cấm kỵ.”

Cấm kỵ?

“Thứ ngươi nói là Huyền lực?”

Tiên Mẫu lắc lắc đầu, nhưng không nói rõ.

Chỉ nói một câu: “Ngươi đang là kẻ địch của Tiên giới.”

Thành ca cả mặt không hiểu gì.

Hắn còn nghĩ Huyền lực không thuộc về Tiên giới, vì thế bị Tiên Mẫu đây không ưa.

Kết quả nàng nói không phải vì Huyền lực.

Vậy mình có sức mạnh đặc biệt gì mà gọi là cấm kỵ?

“Hẳn là vì ta và Huyền Minh đã buộc chặt hai đường huyền văn này…”

Truyền âm của Thương Linh đi vào trong tai của hắn.

Thành ca vẫn không hiểu: “Chuyện này có liên quan gì đến nàng ấy?”

“Ta và Huyền Minh là quy tắc chúa tể của Tiên giới, lại bị ngươi biến thành hai đường huyền văn trong đó của chính mình.”

“Vậy thì sao?”

“Nếu như coi Tiên giới là một quốc gia, vậy thì quy tắc chúa tể của mỗi một phái, đều là chư hầu của Tiên giới.”

Thương Linh chung quy hiểu biết sâu rộng, nàng nhạy bén nhìn thấu vấn đề ở chỗ đó.

“Tuy rằng huyền văn uy năng của ngươi còn kém xa quy tắc tâm của Tiên giới, nhưng ngươi đang cùng với Tiên giới làm một việc giống nhau.”

“Ai có thể cho phép một người nào đó thành lập một quốc gia trên lãnh thổ của riêng họ, mà sau đó cũng chia phong chư hầu?”

Nàng nói như vậy, cuối cùng Thành ca cũng hiểu ra.

Ngày xưa mỗi lần xuất hiện nạn lớn, Tiên Mẫu cũng sẽ không xuất hiện giữa đường.

Có mấy lần thoát được nạn lớn, không thể đạt được mục tiêu đã đặt ra, nàng cũng không nhúng tay vào, chỉ làm thất bại.

Thực sự, nàng ấy vẫn xem như công bằng, sẽ không vừa làm trọng tài vừa làm tuyển thủ.

Nhưng nếu hôm nay nàng đột nhiên xông ra, ép buộc cắt đứt nạn lớn lần này.

Nếu như mình đoán không sai, nạn lớn lần này thật sự vẫn chưa kết thúc.

Dựa theo kịch bản nạn lớn ban đầu, Tiên Minh và Thánh Điện ban đầu lẽ ra đã bị tiêu diệt hoàn toàn bởi chính mình.

Chỉ là, không hiểu tại sao bản thân đã đạt được một “sức mạnh cấm kỵ” vượt quá khả năng chấp nhận của nàng, khiến nàng cảm thấy có một mối đe dọa chưa từng có.

Lúc này, trái lại với Tiên Minh Thánh Điện, bản thân còn là kẻ địch lớn hơn.

Bao trùm lên tất cả mọi chuyện.

Cho nên nàng mới có thể gấp gáp bảo dừng nạn lớn lần này.

“Chủ động từ bỏ sức mạnh cấm kỵ này, lạc đường biết quay lại, ngươi còn có thể được tha thứ.”

Chương 800.

Lời Tiên Mẫu vừa nói ra khiến mọi người đều cảm thấy khó tin.

Đây chính là chủ nhân Tiên giới đấy.

Như một lẽ tất nhiên, nàng chính là hóa thân của căn nguyên Thiên đạo.

Trước nay chỉ cần nàng không vừa mắt ai là giáng đại kiếp xuống trực tiếp áp chế vạn kiếp bất phục cơ mà?

Huống chi Khương Thành còn trực tiếp công kích nàng.

Đã vậy nàng còn cho một "cơ hội sửa đổi", thật là khó tin.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, nội tâm mọi người lại nảy ra một suy đoán hoang đường - vị chủ nhân Tiên giới này không làm gì nổi Khương Thành à?

Không thể nào?

Chắc không phải đâu, đường đường là người đứng đầu Tiên giới lại không làm gì nổi một sinh linh trong chính thế giới của mình ư?

Nhưng Khương Thành chẳng cảm kích chút nào.

"Ta mà cần ngươi tha thứ chắc?"

"Nói thẳng cho ngươi biết, ta muốn hủy diệt Tiên Minh và Thánh Điện, không ai cản được đâu."

"Chuyện này chẳng liên quan gì đến đại kiếp mà ngươi nói hết."

"Ngươi muốn mở cũng được, muốn ngừng cũng được, đều không ảnh hưởng đến quyết định của ta."

Tiên Mẫu bình tĩnh nói: "Ngươi đang chấp mê bất ngộ đấy."

"Thì sao, ngươi làm gì được nào?"

"Từ nay tâm quy tắc sẽ không tán thành ngươi nữa, dù ngươi có tu luyện thế nào cũng không thể nắm giữ bất cứ một tâm quy tắc nào."

Theo lời Tiên Mẫu vừa nói ra trên bầu trời Tiên giới xuất hiện tường vân vấn vít, tiên âm vang vọng.

Tất cả tâm quy tắc vào giờ khắc này đều đồng loạt hưởng ứng.

Trong lòng mỗi người đều hiểu ra, Khương Thành thật sự không còn khả năng trở thành Tiên Đế nữa.

Thánh Điện, Tiên Minh mừng rỡ như điên, còn bên Yêu giới bên kia lại hoảng sợ vô cùng.

Đây là một tin tức vô cùng xấu đối với tất cả Yêu tộc.

Một vị tiên nhân bất kể thiên phú ra sao, trên lý thuyết đều tồn tại khả năng thành đế.

Duy chỉ có Khương Thành đã bị căn nguyên Thiên đạo phong kín mọi đường đi.

Đây là một đả kích vô cùng to lớn đối với bất cứ Chuẩn đế nào.

Nhưng Khương Thành lại giống như chẳng chịu chút đả kích nào hết.

“Thủ đoạn của ngươi còn non lắm.”

Hắn tỏ vẻ thất vọng lắc lắc ngón tay.

“Chả xi nhê gì hết.”

Thương Linh và Huyền Minh bên cạnh lại muốn bịt luôn miệng hắn lại.

Lão huynh bớt tranh cãi giùm đi, tiếp tục như vậy sợ là ở Tiên giới chẳng còn nơi yên thân nữa đâu.

Nhưng Khương Thành đã quyết là không kéo lại được.

“Bây giờ tuy ta không phải Tiên Đế nhưng ta có thể chém đế cảnh như cỏ rác.”

Ánh mắt của hắn rơi xuống những Tiên Ma đang hả hê.

“Ngươi có thể che chở chúng bao lâu?”

“Người ta muốn giết, ngươi có thể che chở cả đời ư?”

Lời nói bình tĩnh nhưng ý tứ bên trong lại khiến người ta giật mình.

Đại quân Yêu giới phía sau còn đang phẫn uất bỗng cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên não.

Tất cả đều kích động hưng phấn hô to.

“Giết!”

“Giết!”

“Kiệt ngạo bất thuần là bản tính Yêu tộc.”

“Địa vị ngang với Tiên giới, đây mới thực sự là kẻ đứng đầu Vạn yêu.”

Giờ khắc này, Khương Thành chính là thần trong con mắt vô số Yêu tộc.

“Dù là thiên đạo cũng không ngăn được Yêu chủ tộc ta.”

“Yêu tộc ta thề chết xin theo, vĩnh viễn không khuất phục trước đại thế.”

Đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ sắc mặt đại biến, nếu ngay cả thiên đạo cũng không ngăn được bọn họ, vậy còn ai có thể ngăn được bọn họ nữa?

“Nghe xem, các ngươi nghe xem…”

“Hắn muốn đối nghịch với thiên đạo đại thế…”

“Đây là đệ nhất ma đầu chân chính của lục giới.”

“Tiên Mẫu xin hãy giáng thần uy giết chết tai họa này đi.”

Đám người sợ hãi, gào thét kịch liệt.

Thậm chí còn mong Tiên Mẫu có thể ban cho họ lực lượng thần bí nào đó, trợ giúp họ chém chết Khương Thành.

Mà đối mặt với lời tuyên chiến của Khương Thành, Tiên Mẫu chỉ giơ tay lên.

Ranh giới chín màu như ẩn như hiện lộ ra từ trong hư không.

Một đường cong cong, trải dài vô hạn, kéo đến tận hai đầu cùng của Tiên giới.

Nó chỉ xuất hiện mấy giây rồi lại biến mất vô hình.

“Từ nay về sau, những người có sức mạnh không thuộc về Tiên giới thì không thể vượt qua giới tuyến này.”

Vị trí hiện tại của nàng là một nơi từ Tiên Yêu sơn đi thẳng vào sâu trong Tiên giới một ngàn vạn dặm.

Đối diện với giới tuyến là Yêu giới cộng thêm phạm vi một ngàn vạn dặm, đối với Tiên giới cũng chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.

Mà phía sau giới tuyến, còn có hai giới Tiên Ma hùng hậu và các khu vực lớn khác như Tử giới Man giới Linh giới v.v

Nàng vừa dứt lời, Đại Diễn Tiên Đế và Thương La Ma Đế đang chạy trốn ở sâu trong hai giới Tiên Ma đều bị gạt ra ngoài một cách đột ngột.

Nguyên nhân rất đơn giản, họ tu luyện lực lượng huyền văn.

Đây là lực lượng không thuộc về Tiên giới.

Khương Thành còn cố ý xem thử.

Hắn phát hiện mình vẫn có thể vượt qua ranh giới kia, nhưng lúc đi qua thì hắn chẳng thấy ai cả, cũng không sờ tới được.

Giống như xuất hiện ở một không gian khác vậy.

Hắn lùi về, thở dài thườn thượt.

“Có vậy thôi à?”

Nói thật hắn còn đang mong Tiên Mẫu giết mình đây.

Hệ thống như vậy mở hack, sẽ là một cỗ máy giết người siêu cấp.

Kết quả nữ nhân này hình như chẳng có lực sát thương gì, vốn không giết nổi hắn.

Mà cái giới tuyến này vừa vạch ra lại khiến cho một thân thực lực của hắn chẳng biết dùng vào đâu.

Sau này chỉ cần Tiên Minh và Thánh Điện trốn trong hai giới Tiên Ma thì hắn đúng là không diệt được thật.

Còn Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Ma Đế phía đối diện cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ha ha ha, đa tạ Tiên Mẫu cứu giúp.”

“Bọn ta xin khắc ghi ân tình này, vĩnh viễn không dám quên.”

“Khương Thành kia ngươi còn làm gì được nữa?”

“Bọn ta ở đây này, ngươi đến giết thử xem.”

“Ngươi mạnh nữa thì cũng có tác dụng gì?”

“Hóa ra là tu luyện sức mạnh cấm kỵ, sớm muộn gì ngươi cũng bị trời phạt thôi.”

Giờ họ không phải sợ nữa.

Không có Khương Thành, chỉ dựa vào mấy đại đế Thương Linh, Huyền Minh, Thương Hư vốn không đấu lại được Tiên Minh và Thánh Điện.

Mà Khương Thành suýt thì bị chúng chọc cười.

“Các ngươi tự tin ghê nhỉ?”

Hắn cố tình chế nhạo nói: “Ngộ nhỡ tương lai có một ngày nào đó ta bỗng trở lại thì sao nào?”

“Ngươi…”

Cửu Tuyệt và Ám Cơ sửng sốt, rồi lại nổi trận lôi đình.

“Ngươi dám!”

“Dám uy hiếp bọn ta trước mặt Tiên Mẫu?”

“Xin Tiên Mẫu hãy làm chủ cho bọn ta.”

“Tên này ngông cuồng quá đáng!”

“Xin Tiên Mẫu hãy trục xuất hắn khỏi Tiên giới, vĩnh viễn không được hiện thân.”

Họ cũng đã nhìn ra, Tiên Mẫu không thể giết chết được Khương Thành.

Có lẽ nàng vốn không có mấy thủ đoạn công kích thông thường.

Dù sao thiên đạo chắc là không trực tiếp công kích người bao giờ, cho nên chỉ có thể trục xuất thôi.

Nhưng Tiên Mẫu cũng không để ý tới họ.

“Tương lai nếu ngươi có thể vượt qua ranh giới này, chính là đã chiến thắng thiên đạo, tự nhiên không còn kiêng kị gì nữa.”

Dứt lời, bóng dáng nàng dần dần biến mất.

Đại quân hai bên mắt to trừng mắt nhỏ, cái này là đang đánh cược à?

Còn có kiểu này nữa hả?

Tiên Mẫu này rốt cuộc đang đứng về bên nào vậy?

Nhất thời bọn họ cũng không biết nên hành động thế nào.

Khương Thành ở đây, hai giới Tiên Ma cũng không dám bước qua ranh giới kia để phản công.

Mà Khương Thành không qua được ranh giới, cao thủ Linh giới và Yêu giới đánh không lại Tiên Minh và Thánh Điện nên cũng không dám truy sát nữa.

Cuối cùng, song phương đành ăn ý với nhau lựa chọn rút lui.

Khương Thành mang theo đại quân Yêu tộc trở về Yêu giới, còn các cao thủ Tiên Minh và Thánh Điện cũng đều quay về tông môn của mình.

Một trận đại chiến tứ giới cứ vậy mà dừng lại.

Nhưng dư âm của nó nào có dễ dàng biến mất như vậy.

Chương 801.

Trước đó mấy ngày, tin tức Khương Thành trở về đã truyền khắp lục giới, dẫn đến vô số người thảo luận.

Lần này Tiên Minh tiến công quy mô lớn, nhiều người còn tưởng rằng nhân vật gió mấy này sẽ gặp tai ương.

Dù sao đội hình của Tiên Minh quá mạnh mẽ, chỉ cần ra trận là có thể càn quét bất cứ một thế giới nào trừ Ma giới.

Khương Thành đứng mũi chịu sào làm sao mà sống được?

Kết quả song phương đại chiến, Tiên Minh lại là bên thảm bại.

Hơn trăm vị Tiên Đế bị giết chỉ còn lại hơn hai mươi vị.

Ngay cả Thánh Điện cũng bỏ qua lập trường khác biệt, phá lệ chạy tới trợ trận cũng bị giết chết một nửa số cao thủ tinh anh.

Đại quân Yêu giới và Linh giới san bằng tất thảy, vào sâu trong Tiên giới cả chục tỷ dặm.

Nếu đến cuối cùng không có Tiên Mẫu đến, thì Tiên Minh và Thánh Điện hùng mạnh mấy chục tỷ năm nay không ai bì kịp

chắc đã toàn quân bị diệt.

Mà dù Tiên Mẫu có xuất hiện cũng không thể giết chết Khương Thành.

Kết quả này khiến cho đám tiên nhân hóng hớt sợ đờ cả người.

“Đây là thực lực gì vậy?”

“Mới lần đầu thấy luôn!”

“Chém giết trăm vị Tiên Đế Ma đế, khiến Tiên quân sợ hãi rút lui, Tiên Mẫu cũng phải bất lực, đây còn là con người à?”

“Đây là thần trong truyền thuyết mới đúng.”

“Mạnh thật đấy, đúng là đệ nhất ma đầu lục giới danh bất hư truyền.”

“Cứ nghĩ năm đó hắn dựa vào thân phận Kiếp tâm mới làm mưa làm gió như vậy, không ngờ là có thực lực thật sự.”

“Chắc chắn là đệ nhất cao thủ lục giới rồi.”

“Cũng không chắc đâu, không phải Man giới còn có một chủ tể sức mạnh Mãng Dã à?”

“Mãng Dã có ép được Tiên Mẫu phải vạch ra ranh giới không?”

Thế là Khương chưởng môn được công nhận là cao thủ đệ nhất lục giới.

Nhất thời danh vọng vô lượng, không ai sánh bằng.

Mà ranh giới kia cũng được vô số người thảo luận.

“Tuy khu ngăn cách có phạm vi rất nhỏ nhưng cũng coi như là phân chia Tiên giới thành hai phần.”

“Đúng vậy, đó hoàn toàn biến thành hai trận doanh khác nhau rồi.”

“Sau này chúng ta nên sống thế nào đây?”

Khương Thành đang đối nghịch với Tiên giới thiên đạo, nghe giống như tự chịu diệt vong.

Chắc chắn Yêu giới sẽ không do dự mà tiếp tục đi theo Khương Thành.

Nhưng những người khác thì không điên cuồng như vậy.

“Nghịch thiên mà đi, ngông cuồng quá mức.”

“Chúng ta vốn là sinh linh do Tiên giới tạo ra, sao có thể phản lại Tiên giới thiên đạo?”

“Nhưng Tiên Minh và Thánh Điện hoành hành ngang ngược bao năm như vậy, hiếm lắm mới có một người chịu đứng ra tiêu diệt bọn họ, đó là một cơ hội diệt cỏ tận gốc ngàn năm có một.”

“Ta cũng rất mong Yêu giới thành công đấy…”

“Nhưng có thiên đạo che chở, Tiên Minh và Thánh Điện sẽ không bị tiêu diệt.”

“Mà đối nghịch với trời chính là đối nghịch với chính bản thân mình, đây là chuyện tự đoạn căn cơ đó.”

“Thiên đạo thật sự muốn hủy diệt thì ta với ngươi đã không còn tồn tại.”

“Đúng vậy, không cần nghĩ cũng biết nên chọn ủng hộ thiên đạo.”

“Chọn?”

Có người cười ra tiếng.

“Còn cần các ngươi chọn chắc?”

“Tranh đấu ở đẳng cấp đó thì ta với ngươi chỉ là con kiến hôi thôi, lựa chọn của chúng ta chẳng có bất kỳ tác dụng nào hết.”

“Vả lại ranh giới kia không có bất kỳ trói buộc gì với chúng ta, không khác gì không tồn tại cả.”

“Đúng vậy, ranh giới kia không hạn chế chúng ta.”

“Chỉ là không biết thế cân bằng giằng co của đôi bên có thể duy trì bao lâu.”

Các loại bàn tán xôn xao, hai giới Tiên Ma bắt đầu khua chiêng gõ trống bàn bạc đối sách tiếp theo.

Khương Thành chưa chết thì dù có ranh giới bảo hộ của Tiên Mẫu, họ cũng không dám lơ là.

“Không thể tiếp tục như vậy được.”

“Ngày nào Khương Thành chưa bị diệt trừ thì ngày đó Tiên giới còn chưa được yên bình.”

“Đúng vậy, phải nghĩ cách giết chết hắn mới có thể diệt từ hậu hoạn.”

Tuy hai giới Tiên Ma bất đồng bởi lý niệm tạo thành đạo thống, nhưng thật ra bình thường Tiên nhân và Ma tu cũng không có thù hận gì lắm.

Chỉ có hai tổ chức đứng đầu Tiên Minh và Thánh Điện là vẫn luôn như nước với lửa.

Mà bây giờ hai tổ chức này cùng ngồi họp lại, bỏ qua hiềm khích trước kia, thậm chí Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Ma Đế còn bắt tay nhau lần đầu tiên.

Ở một phương diện nào đó thì Khương Thành coi như đã có cống hiến, hắn giúp hai giới Tiên Ma siết chặt tình đoàn kết chưa từng có.

“Chẳng biết tên này tu luyện sức mạnh cấm kỵ gì, ta và ngươi vốn không thể chống lại hắn được.”

“Phải nghĩ cách tìm được thủ đoạn có thể đối phó với hắn.”

“Không chỉ vậy, còn phải trừng trị Yêu giới và Linh giới.”

“Còn có tổn thất của Tiên Minh và Thánh Điện quá lớn, cần phải bổ sung…”

Khi hai giới Tiên Ma còn đang chờ thời để làm gỏi Yêu giới, bên Khương Thành lại vô công rồi nghề.

Bên ngoài đều cho là hắn đang thủ đại chiêu, Yêu giới chắc chắn cũng đang rùm beng lập kế hoạch tiếp theo.

Nhưng thực tế thì sau khi đại chiến kết thúc, vị đứng đầu Vạn yêu này lại bắt đầu tháng ngày ăn chơi hưởng lạc.

Vốn chẳng có kế hoạch gì hết.

Tình huống này kéo dài liên tục mấy ngày, một lượng lớn dị tượng bắt đầu xuất hiện như nấm mọc sau mưa.

Lần này Tiên Đế Ma Đế chết trong đại chiến có hơn trăm người.

Chết hơn trăm rồi thì tự nhiên cũng có đế cảnh mới xuất hiện.

Những người mới lên này có cả của hai giới Tiên Ma, cũng có của bốn giới khác, ngay cả Yêu giới cũng xuất hiện ba đại đế mới.

Mỗi một đế cảnh mới thượng vị đều có đại đạo tương hòa.

Mặc dù phần lớn dị tượng đều là màu mè không có tác dụng, nhưng cũng có một số rất có ích với Khương Thành.

Sau một lần đại đạo tiên âm nữa, tiên hồn của hắn cũng thuận lợi biến thành trong suốt.

Tiên hồn tiến thêm một bước biến dị.

Mà hôm ấy, dị tượng ý cảnh màn mưa cũng kéo đến.

Ý cảnh màn mưa gia tăng cảm ngộ ý cảnh, mà sau này ý cảnh có thể hình thành pháp tắc thuộc về mình.

Nhưng nâng cao ý cảnh chủ yếu phải xem tu vi tâm cảnh của bản thân tiên nhân.

Đối với kẻ nhiều lần mở hack như Khương Thành, tâm cảnh là sở đoản lớn nhất của hắn, cả đời cũng không thể tự mình tham ngộ ra được ý cảnh gì.

Nhưng lần trước bị trói buộc cùng Thương Linh, hắn tình cờ nhận được một hạt giống ý cảnh.

Mà ý cảnh màn mưa là cơ duyên nhanh nhất để nâng cao hạt giống ý cảnh.

Tuy lần này bị thiên đạo chặn đứng con đường thành đế, rất có khả năng cả đời cũng không thể trở thành Tiên Đế, cũng không thể nhận được pháp tắc không gian.

Nhưng Khương Thành vẫn rất coi trọng “cơ duyên” này.

Bởi vì không có nó, hạt giống ý cảnh của hắn đều là cảm ngộ làm màu mà thôi.

Hắn rất chờ mong tương lai hạt giống này của mình lớn mạnh rồi sẽ biến thành dáng vẻ gì.

Thuận lợi bước vào không gian ý cảnh của mình, hắn bồi dưỡng hạt giống một cach quen thuộc.

Lúc này hạt giống trắng nõn kia chỉ mới có một ít chồi non, còn xa mới đến lúc đâm chồi nảy lộc ra hoa kết trái.

Hạt giống ý cảnh có sự phân biệt phẩm chất. Ngay từ lúc bắt đầu, phẩm chất này được quyết định dưới sự bồi dưỡng của quy tắc chủ.

922 đạo quy tắc chủ trước đó của Khương Thành đều tăng hết phẩm chất lên "Thôi xán hoàn mỹ", một khi hạt giống này lớn lên, uy năng pháp tắc sẽ là mạnh nhất.

Hắn cứ tưởng rằng quá trình lần này sẽ bình tĩnh thuận lợi như trước.

Nhưng bất ngờ là khi hạt giống được màn mưa tư nhuận, trong ý niệm của hắn bỗng nhiên xuất hiện hình tượng huyền phách.

"Chuyện gì thế này?"

Hắn đến cảnh giới này, tạp niệm rất khó mà sinh ra, có thì thường là để biểu thị gì đó.

Nhưng hắn suy nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra cái gì, cuối cùng ném thẳng ra sau đầu.

Chương 802.

Ý cảnh màn mưa lần này khiến cho hạt giống ý cảnh của Khương Thành lớn thêm rất nhiều.

Từ hình thái chồi non biết thành nảy mầm.

Quá trình phát triển còn nhanh hơn nhiều so với hạt giống huyền phách.

"Thêm vài lần ý cảnh màn mưa nữa thì sớm muộn gì ý cảnh của ta cũng có thể khai hoa kết trái."

Hắn cũng không trông cậy vào việc mình sẽ tham ngộ ra, toàn là dựa vào cơ duyên và mở hack.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Đến khi hắn lại gặp được ý cảnh màn mưa lần nữa, hạt giống làm màu cũng dần đơm chồi, bắt đầu lớn lên khỏe mạnh.

Hôm nay, Giáng Hàn Tiên Đế của Thiên Khu Các bỗng đến cửa Yêu giới cầu kiến.

“Ha ha ha, Giáng Hàn đạo hữu đến đây đúng là vinh hạnh của Yêu giới ta.”

Thanh Long đại đế ra vẻ như mình là chủ quản tiếp đãi khách ngoại lai vậy.

“Hoan nghênh hoan nghênh.”

“Cuối cùng ngươi cũng nhớ phải đến thăm ta rồi.”

Khương chưởng môn cũng rất nhiệt tình, nhiệt tình đến mức Giáng Hàn Tiên Đế thấy sợ hãi.

Đành chịu, gần đây hai giới Tiên Ma ngăn cách với Yêu giới, cắt đứt hoàn toàn liên hệ của Yêu giới với bên ngoài.

Trong thời gian này Khương Thành chẳng có chỗ nào để đi ngoài phạm vi Yêu giới và Linh giới, đương nhiên là rất khó chịu.

Những Yêu Đế khác của Vạn yêu cũng vội vàng hàn huyên cùng Giáng Hàn Tiên Đế.

Đây là Tiên Đế nhân tộc duy nhất chủ động bước vào phạm vi Yêu giới từ sau đại chiến lần trước.

Người tứ cố vô thân như họ vẫn mong có vài minh hữu để cảm thấy an toàn hơn.

Nhưng Giáng Hàn hình như rất sốt ruột.

“Nàng xảy ra chuyện rồi.”

“Ai cơ?” Khương Thành chẳng hiểu gì.

“Còn ai vào đây nữa, đạo lữ của ngươi đó.”

Vừa dứt lời, tất cả Yêu Đế đều tỏ vẻ kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía kẻ đứng đầu Vạn yêu đang ngồi ở chính giữa.

Sau đó, ánh mắt mọi người đều trở nên vi diệu.

“Hóa ra Yêu chủ còn có đạo lữ à?”

“Sao chưa từng nghe ngươi nhắc đến vậy?”

“Đúng vậy, ngày nào ngươi cũng ở hậu điện phóng túng với đám oanh oanh yến yến kia.” Băng Phượng đại đế còn châm chọc.

“Hóa ra ngươi còn có một đạo lữ, chẳng biết kiểm điểm gì hết.”

Sức chiến đấu của Khương Thành thì nàng phục sát đất rồi.

Nhưng nàng từng sống ở thế giới loài người rất nhiều năm, không hợp với tác phong sinh hoạt của Khương Thành.

Tự nhiên bị chụp mũ tra nam, Khương Thành ngớ người ra.

“Ta có đạo lữ bao giờ?”

“Mà có đạo lữ thì sao chứ, ta cũng có lòng đam mê tìm tòi nghiên cứu với cái đẹp, có gì sai đâu?”

Cũng chỉ có hắn mới nói trêu hoa ghẹo nguyệt mới mẻ thoát tục như vậy.

Rất nhiều Yêu Đế trong điện còn gật đầu tán thành.

“Nói hay lắm.”

“Không hổ là Yêu Chủ.”

Dù sao đối với rất nhiều gia tộc trong Yêu tộc thì chuyện này cũng chẳng có gì hết.

Nhưng giờ Giáng Hàn Tiên Đế không để ý tới chuyện trách móc hắn nữa.

“Là tổng hội trưởng của bọn ta!”

“Mâu Vũ à? Nàng ấy làm sao?” Khương Thành nhướng mày, không phải nữ nhân kia đã luân hồi đến lần thứ năm, sắp đột phá Tiên Đế rồi sao?

Lẽ nào lúc đột phá xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

“Nàng…”

Giáng Hàn cất lời, vành mắt đã đỏ hoe, chỉ đành cắn chặt răng, giọng nói giống như rút ra từ kẽ răng.

“Nàng đã chết rồi.”

“Ồ?”

Khương Thành tỏ ra không bất ngờ lắm.

Làm tổng hội trưởng Thiên Khu Các, Mâu Vũ luôn bị rất nhiều thế lực âm thầm ngắm đến.

Năm ấy chính nàng lo lắng lúc suy yếu bị người ta tập kích, còn muốn Khương Thành làm cận vệ ba triệu năm.

“Bị ai tập kích? Tiên Minh hay Thánh Điện?” Khương Thành bình tĩnh hỏi.

Không phải lần đầu hắn trải qua “Chuyện nhỏ” như việc người một nhà bị giết, đã tập mãi thành quen từ lâu rồi.

Mà dù sao hắn cũng hồi sinh được, chỉ cần Mâu Vũ còn lưu lại một sợi tóc cũng có thể khiến nàng sống lại.

Nhưng dáng vẻ thong dong của hắn lọt vào mắt các Yêu Đế lại có cảm nhận hoàn toàn khác.

Đạo lữ của ngươi bị giết đó đại ca ơi.

Ngươi có thể phản ứng bình thường xíu được không?

Kiểu như phẫn nộ hay đau thương gì đó.

Trông Giáng Hàn tức giận đau xót thế kia cơ mà.

“Là hai bên liên thủ, bí cảnh bế quan của tổng hội trưởng bị tiết lộ, có ít nhất mười vị đế cảnh xuất thủ. Khi đó ta đi vắng, không thì cũng đã bỏ mình rồi.”

Mỗi từ mỗi chữ của nàng đều như nhỏ máu, cả người đắm chìm trong đau thương cực hạn.

“Không chỉ có tổng hội trưởng ngã xuống, còn có phó hội trưởng Lung Lâm cũng bị thương nặng, còn có bốn vị Chuẩn đế bị giết hại.”

“Tất cả phân bộ của Thiên Khu Các ta ở hai giới Tiên Ma cũng bị chúng phá hủy…”

“Đáng hận thật! Đúng là hành vi của lũ giặc cướp.”

Băng Phượng đại đế đập bàn.

“Sao chúng dám làm thế được?”

Bạch Hổ đại đế nhíu mày nói: “Sao chúng lại chĩa mũi nhọn vào Thiên Khu Các?”

Khương Thành thấy Giáng Hàn đã khổ sở đến mức giọng nói cũng run run, chỉ đành nhún vai giải thích thay nàng.

“Đơn giản lắm, Thiên Khu Các là đối thủ cạnh tranh với Quần Tiên hội và Thánh Tinh các.”

“Huống chi, Thiên Khu Các còn là đồng minh của ta, chúng không trả thù mới lạ.”

Thật sự thì khoảng thời gian này hắn từng nghĩ tới Thiên Khu Các.

Nhưng người đang ở Yêu giới không thể liên lạc được nên đành thôi.

“Sao ngươi có thể bình tĩnh như vậy?” Băng Phượng không nhìn nổi nữa.

“Đạo lữ của ngươi cũng đã vậy rồi, chẳng lẽ ngươi không định làm gì sao? Sao cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy chứ?”

Khương Thành thầm nghĩ không ngờ ngươi là kiểu người tình cảm như vậy, đường đường là Yêu Đế lại quan tâm mấy thứ nữ nhi tình trường này à.

Hắn mỉm cười nói: “Giờ ta không sang được hai giới Tiên Ma, cũng chẳng giúp các nàng giành lại địa vị được, còn làm được gì nữa đâu?”

Sau đó nhìn về phía Giáng Hàn.

“Được rồi, ngươi tới đây muốn ta giúp ngươi thế nào, Mâu Vũ có lưu lại máu, tóc hay một phần thân thể không?”

Giáng Hàn không biết hắn có năng lực hồi sinh.

Nghe vậy khẽ nói: “Giờ tiên thể của tổng hội trưởng đang ở bên Linh giới, ta tới đây chỉ mong ngươi có thể giúp ta một việc.”

“Không thành vấn đề.”

Khương Thành ngắt lời nàng.

“Chuyện này ta nhận.”

Nếu tiên thể vẫn còn thì hồi sinh không thành vấn đề.

“Ngươi thật sự đồng ý sao?” Giáng Hàn vừa mừng vừa sợ.

Khương Thành trả lời chắc chắn: “Có gì mà không đồng ý được, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Giáng Hàn cực kỳ cảm động: “Tốt quá rồi, ngươi đúng là tình thâm nghĩa trọng với tổng hội trưởng, đến chí bảo như núi Cửu Thải Thiên Tinh cũng đồng ý…”

“Ê từ từ ngươi nói cái gì?”

Khương Thành lại phải ngắt lời nàng.

“Núi Cửu Thải Thiên Tinh? Chuyện đấy thì liên quan gì đến núi Cửu Thải Thiên Tinh? Không phải muốn sống lại sao?”

“Đúng là muốn sống lại, cho nên bọn ta đến Tử giới tìm Tử Minh đại đế.”

Giáng Hàn chau mày ủ rũ nói: “Tin tức ngươi năm đó ngươi có được núi Cửu Thải Thiên Tinh, không biết tại sao hắn lại biết được, định giá là cả một ngọn núi, không cho phép mặc cả.”

“Chỉ có như vậy, hắn mới bằng lòng cứ sống tổng hội trưởng.”

Thấy vẻ mặt Khương Thành khựng lại, nàng đành giải thích tiếp: “Lúc tổng hội trưởng mất đã là cảnh giới Chuẩn đế, hồi sinh có độ khó cực lớn.”

“Có người nói phải hao tổn đạo hạnh cả chục tỷ năm của Tử Minh đại đế, cho nên hắn định giá cũng cực cao.”

“Nhưng lại không nắm chắc thành công tuyệt đối.”

Nàng nhìn Khương Thành bằng ánh mắt cầu xin, lời nói ra vô cùng khẩn thiết.

“Ta đã cùng đường rồi, chỉ cần còn một tia hi vọng cứu sống tổng hội trưởng, cho dù Thiên Khu Các có tiêu tan thành mây khói ta cũng phải thử một lần.”

Chương 803.

Nghe nói Khương Thành có một ngọn núi Cửu Thải Thiên Tinh, đám Yêu Đế đang ngồi cũng rất kinh ngạc.

“Chí bảo như vậy mà cũng có hẳn một núi luôn à?”

“Đúng là không thể tưởng tượng nổi.”

“Phải trị giá bao nhiêu nhỉ?”

Tuy Yêu tộc không dùng được tiên giáp, không có nhu cầu gì với Cửu Thải Thiên Tinh.

Nhưng loại chí bảo như vậy dù không dùng được cũng có thể đổi được một đống tài nguyên khác.

Những thứ đó đều có lực hấp dẫn chí mạng với đế cảnh.

Thậm chí rất nhiều Yêu Đế còn bắt đầu nghĩ cho Khương Thành, khuyên hắn từ bỏ ý định đi.

Côn Bằng đại đế suy nghĩ một lát, sau đó chậm rãi nói: "Ta nghi ngờ trong này có bẫy."

"Mâu Vũ bị giết hại nhưng tiên thể không bị cướp đi. Chuyện này không hợp lý chút nào, rất có thể là do hai giới Tiên Ma cố ý."

"Đúng vậy."

Trạch Lộc đại đế gật đầu: "Tuy Tử giới cũng có thù oán với hai giới Tiên Ma nhưng Tử Minh đại đế là một ngoại lệ."

"Bởi vì tên này có thuật hồi sinh nên bình thường vẫn là khách quý của Tiên Minh và Thánh Điện."

"Khó mà đảm bảo hắn sẽ không thông đồng với hai giới Tiên Ma, liên thủ bày kế."

"Còn có một điểm đáng nghi nữa, sao Tử Minh lại biết Yêu chủ có một ngọn núi thiên tinh, còn biết Thiên Khu Các sẽ đến cầu xin hắn?"

Ánh sáng lạnh lướt qua trong đôi mắt của Kim Lang đại đế, hắn trầm giọng nói: "Chuyện này đã rất rõ ràng, đây chính là cố ý để lại tiên thể của Mâu Vũ, để cho bên Thiên Khu Các có cơ hội cầu cứu."

"Lợi dụng thuật hồi sinh để mưu đoạt thất thải thiên tinh sơn cực kỳ quý giá."

Trừ Thương Linh và lão Thanh Long đã biết trước là Khương Thành có thể phục sinh thì những Yêu Đế khác đều khuyên can: "Việc này không thể đồng ý được đâu Yêu Chủ, đồng ý là trúng kế đó."

Lúc này, đến cả Băng Phượng cũng im lặng.

Tuy nhìn nàng có vẻ giàu lòng trắc ẩn nhưng vẫn nhận rõ ý nghĩa của Núi Cửu Thải Thiên Tinh, đó là bảo vật đủ để thay đổi cách cục của Tiên giới.

Một khi bị hai giới Tiên Ma chiến được, trận đại chiến lần sau Yêu giới rất có thể sẽ phải đối mặt với hàng ngàn hàng vạn Chuẩn đế mặc tiên giáp cửu giai.

Giáng Hàn rất muốn phản bác lại, nhưng cuối cùng nàng chỉ từ từ cúi đầu quay lưng đi.

“Xin lỗi, có lẽ ta chưa suy nghĩ thấu đáo…”

Nàng không phản bác lại được.

Bởi vì chuyện này rất có khả năng là cố ý sắp đặt.

Nhưng để cứu sống Mâu Vũ thì dù là sắp đặt nàng cũng chỉ đành coi đó là cọng rơm cứu mạng cuối cùng mà thôi.

Nhưng nàng chưa kịp ra khỏi Vạn yêu cung đã nghe thấy giọng nói kiên định của Khương Thành vang lên từ phía sau.

“Ta sẽ giúp ngươi.”

Giáng Hàn tỏ vẻ ngỡ ngàng quay đầu lại, chỉ thấy trên gương mặt Khương chưởng môn là nụ cười khiến người ta yên lòng.

Biết rõ đây là sắp xếp vẫn bằng lòng giao ra Núi Cửu Thải Thiên Tinh sao?

Các Yêu Đế ở đó vội vàng can ngăn.

“Xin Yêu chủ hãy suy nghĩ lại.”

“Liên quan đến Núi Cửu Thải Thiên Tinh là chuyện trọng đại, không thể để trúng kế được.”

“Đúng vậy, đây không phải chuyện sức chiến đấu mạnh mẽ là có thể giải quyết.”

“Một khi đối phương thành công đoạt được sẽ có ảnh hưởng rất lớn.”

“Ý ta đã quyết.”

Khương Thành ngắt lời họ, thái độ như đinh đóng cột.

“Vì Mâu Vũ, ta dốc hết tất cả nên núi đao xuống biển lửa nào có là gì?”

Hắn đâu cần bỏ ra Núi Cửu Thải Thiên Tinh, chẳng phải qua đó phục sinh là xong rồi à?

Nhân tiện xem xem Tử Minh đại đế kia là cái thứ gì.

Nhưng những người khác lại không nghĩ vậy.

Băng Phượng đại đế nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ, không thể tin nổi hắn lại nói ra được những lời này.

Tên Yêu chủ lỗ mãng háo sắc này theo lý phải là loại người lạnh nhạt bạc tình chứ.

Kết quả hắn lại móc cả tâm can vì "đạo lữ" như vậy?

Nàng tự hỏi đổi lại là bản thân mình chỉ sợ cũng sẽ không làm được như vậy.

Rốt cuộc đây là một người đàn ông như thế nào?

Nàng không nhìn thấu, chỉ cảm thấy hắn đúng là một người kỳ lạ.

Khi Khương Thành và Giáng Hàn đứng dậy bay về phía Linh giới, nàng vẫn không thể suy nghĩ thấu đáo được.

Còn Thương Linh và lão Thanh Long thì không hẹn mà cùng nhìn nhau, đều có thể thấy rõ sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Cái tên này thật sự là một ngày không làm màu thì cả người khó chịu.

Rời khỏi Yêu giới, chẳng mất bao lâu cả hai đã chạy tới Linh giới bên kia.

Từ đằng xa đã thấy Thương Hư đại đế và đám Quy Lai tiên đang đứng ở đó nghênh tiếp.

"Khương chưởng môn, ngươi đã tới rồi."

Linh giới hiện tại có hơn một nửa khu vực bị cắt vào ranh giới bên kia, mà Thương Hư tu luyện huyền văn cũng không thể vượt qua được ranh giới đó, chỉ đành ở lại ranh giới bên này.

Tự bảo vệ mình cũng không có gì khó, dù sao Quy Lai tiên vốn rất lợi hại.

Vả lại còn có Khương Thành tọa trấn bên này, hai giới Tiên Ma có đánh chết cũng không dám bước qua.

Mà lúc Mâu Vũ bị giết, thi thể cũng được Giáng Hàn chuyển đến bên này.

“Tử Minh đại đế đã đến chưa?”

“Đến thì đến rồi…”

Nghe được lời này, Giáng Hàn Tiên Đế mừng rỡ ra mặt, cũng không kịp suy nghĩ gì khác, vội bay thẳng vào trong điện.

Khương Thành nhìn vẻ mặt và giọng điệu của Thương Hư có phần quái gở, không khỏi hiếu kì mà hỏi thăm: “Sao thế?”

“Ầy, một lời khó nói hết.”

Thương Hư vừa dẫn đường, vừa dùng truyền âm giải thích.

Tên Tử Minh đại đế này cũng vừa tới hôm nay.

Trước khi bước vào Linh giới, hắn bắt tiên nhân Linh giới phải xếp hàng chào đón, nếu không sẽ từ chối không vào.

Mà đi tới được đây, hắn không chỉ yêu cầu một đống thứ, còn bắt đám Quy Lai tiên như Thương Hư hành lễ vấn an, pha trà rót nước, nếu không sẽ lập tức quay về.

Khương Thành nhếch môi, còn lớn lối hơn mình luôn?

“Hắn có thù gì với ngươi à, sao lại bắt bẻ ngươi như vậy?”

“Lão phu có quen biết gì hắn đâu, chắc là ỷ vào thuật hồi sinh độc môn nên cố ý gây khó dễ đó.”

“Vậy ngươi làm theo thật à?”

Thương Hư cắn răng tức giận nói: “Nếu không phải biết Mâu Vũ và Khương tiền bối ngươi tâm đầu ý hợp, lại là chuyện có quan hệ trọng đại, lão phu đã chẳng nhún nhường như vậy.”

Hắn vốn là đại ca Linh giới, bàn về thực lực và địa vị đều trên cơ Tử Minh, nghĩ thôi là biết uất ức bao nhiêu.

Khương Thành vỗ vai hắn nói: “Ta biết rồi, chuyện này ta sẽ ghi nhớ.”

Sự giận dữ trong mắt Thương Hư thoáng cái đã biến mất tăm, thay vào đó là sự vui mừng, hắn nghe được Khương Thành có ý nâng đỡ hắn.

“Ha ha ha, Khương tiền bối khách khí quá.”

Đoàn người rất nhanh đã đi tới trước một hành cung vô cùng hoa lệ đẹp đẽ.

Chỉ thấy Giáng Hàn Tiên Đế đã đến đây từ lâu, nỗi lo lắng bất an hiện rõ trên gương mặt nhưng lại không bước vào.

“Sao vậy?”

“Hắn nghỉ ngơi bên trong, muốn bọn ta đợi ở bên ngoài một lát.”

Khương Thành suýt thì phì cười.

“Phải chờ bao lâu?”

“Không biết nữa, mong là càng nhanh càng tốt.”

Khuôn mặt Giáng Hàn đượm vẻ ưu tư.

“Thuật hồi sinh của Tử Minh Tiên Đế không thể để quá bảy ngày, tổng hội trưởng đã nằm xuống sáu ngày ngay rồi. Nếu cứ kéo dài nữa chỉ sợ không cách nào cứu vãn…”

Nhưng nàng lại không dám xông vào trong, chỉ sợ chọc giận vị Tử Minh đại đế kia.

Khương Thành lắc đầu, cái thuật hồi sinh rác rưởi gì vậy, còn không biết xấu hổ mà khoe ra chứ?

Hắn đang định đi hồi sinh Mâu Vũ, trực tiếp bỏ qua tên Tử Minh Tiên Đế kia, lại chợt thấy một nam một nữ Chuẩn đế bay ra từ trong hành cung.

Hai người đến từ Tử giới, lại không nhiễm tử khí như Thi tộc Quỷ tộc.

Mà có vẻ sinh khí dồi dào, sinh cơ quẩn quanh hơn hẳn tiên nhân bình thường.

Trông có vẻ… rất có tinh thần.

Hai người vừa ra, Giáng Hàn đã bước vội lên, khẩn thiết hỏi: “Hai vị đại sư, sư tôn của hai vị đã nghỉ ngơi xong chưa?”

Một tên Chuẩn đế trong đó lạnh lùng nhìn nàng, không trả lời ngay mà trái lại còn trách cứ: “Đã bảo ngươi chờ đó đừng có ý kiến cơ mà?”

Mà tên còn lại hất hàm hỏi.

“Ai là ma đầu Khương Thành?”

Chương 804.

Nghe thấy hai chữ ma đầu, mọi người bên ngoài không hẹn mà cùng nhau nhíu mày.

Tuy triệu năm trước cũng có người gọi Khương Thành là đệ nhất ma đầu lục giới nhưng cũng chỉ lén gọi mà thôi.

Ma đầu là từ hàm nghĩa xấu.

Gọi ngay trước mặt như vậy cũng chỉ có kẻ địch của hắn.

Nhưng bản thân Khương Thành lại chẳng bận tâm, vẻ mặt của hắn vẫn ôn hòa như trước.

"Đúng vậy, chính là ta đây."

Hắn còn rất hài lòng.

"Đến Tử giới cũng truyền tụng sự tích của ta ư?"

"Ầy đây là cái giá của việc nổi tiếng, thật ra ta cũng không muốn nổi tiếng vậy đâu…"

Thấy hào quang sáng chói của sự làm màu, Thương Hư và các đại lão Linh giới đều bất lực mỉa mai.

Sao nhìn ngươi lại có vẻ vinh dự thế nhỉ?

Hai đệ tử của Tử Minh đại đế cũng sững người, rõ ràng là đang bất ngờ trước phản ứng của hắn.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt của hai người đều trầm xuống.

"Sư tôn ta chấp chưởng quy tắc sinh, trước nay đều yêu quý sinh linh, chán ghét giết chóc."

Nói xong, hai người ngừng lại một lát.

Khương Thành cũng chẳng biết họ muốn bày tỏ điều gì.

Chỉ có thể vỗ tay mấy cái, tránh cho họ khỏi lúng túng.

"Đúng đúng, là một người có niềm tin có lý tưởng, thoát khỏi những ham muốn thấp kém."

Thương Hư cạn lời, thật ra hắn đoán được đối phương muốn nói gì.

Tiếp đó chắc chẳng phải lời hay ho gì.

Quả nhiên, hai tên kia đã quay ngoắt thái độ, lớn tiếng trách mắng: “Ma đầu Khương Thành, ngươi giết người không chớp mắt, tàn sát vô số sinh linh Tiên Ma, tội lỗi chồng chất, đi ngược lại với lý niệm của sư tôn ta.”

Nụ cười Khương chưởng môn tắt đi.

“Cho nên?” Hắn lạnh nhạt hỏi.

“Sư tôn ta yêu cầu ngươi phải sám hối trước mặt mọi người, đi vào nhận sai.”

“Thứ hai, giao Núi Cửu Thải Thiên Tinh ra.”

“Thứ ba, công khai xin lỗi hai giới Tiên Ma, lập tế đàn vãng sinh, túc trực bên linh cữu của các vị Tiên Ma chết trận mười tỷ năm.”

“Thứ tư, bồi thường tổn thất cho hai giới Tiên Ma…”

Bọn họ còn chưa dứt lời đã bị Khương Thành cắt ngang.

“Mặt mũi sư tôn ngươi đúng là lớn thật đó, điều nào ra điều nấy, nghe chuyên nghiệp ghê.”

“Ai cho hắn tự tin mà dám yêu cầu ta như vậy, chẳng lẽ hắn đẹp trai hơn ta à?”

Tử Minh đại đế giữ lý niệm không sát sinh gì đó, hắn cũng tôn trọng.

Tuy hắn không biết, năm đó khi đại chiến Tiên Ma nổ ra, Tử Minh đại đế cũng từng chém giết vô số Tiên Ma vương.

Nhưng bắt dùng cách đó của hắn để yêu cầu người khác thì thật sự chả tốt lành gì.

Hiện nay, uy danh ma đầu của Khương chưởng môn bị rất nhiều tiên môn sử dụng để dọa đệ tử mới.

Nhưng hai tên Chuẩn đế này lại không sợ gì cả.

“Nếu ngươi không theo, sư tôn ta từ chối hồi sinh Mâu Vũ.”

Giáng Hàn Tiên Đế bên cạnh biến sắc, muốn nói gì nhưng lại không mợ miệng được.

Họ không hề sợ hãi mà lấy tính mạng của Mâu Vũ ra uy hiếp, vốn không nghĩ tới Khương Thành có thể làm gì được họ.

Nhưng chỉ một giây sau, Khương Thành đã phất tay.

“Vậy các ngươi cút luôn đi.”

“Ngươi nói gì?”

Hai tên Chuẩn đế biến sắc.

“Nghe nói Thiên Khu Các là đồng minh của ngươi, Mâu Vũ còn là đạo lữ của ngươi, chẳng lẽ ngươi lại vì mình mà chặn mất đường sinh cơ của nàng sao?”

“Nói các ngươi cút rồi sao còn lắm lời thế nhỉ?”

Khương Thành bắt đầu bực mình.

Còn không chờ Giáng Hàn Tiên Đế khuyên nhủ, hắn đã xông thẳng vào hành cung.

Sau đó chỉ nghe thấy bên trong vọng ra tiếng kêu thét hoảng sợ rồi tắt lịm.

Mọi người bên ngoài đều kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng đã thấy một lão giả áo trắng thân hình cằn cỗi bị ném ra ngoài.

Đây chẳng phải Tử Minh đại đế sao?

Nhưng lúc này vị đường đường là đế cảnh này lại bầm dập hết cả mặt mũi, đến tiên giáp cũng bị đập vỡ.

Đành chịu thôi, trước mặt Khương chưởng môn thì thực lực của hắn chẳng là cái gì hết.

Pháp cảnh mới triển khai đã bị phá vỡ, hắn chịu phản phệ mà trọng thương.

“Khương Thành, đừng…”

Giáng Hàn lo lắng vô cùng.

Mà Tử Minh đại đế thì nổi giận đùng đùng.

“Được, được lắm.”

“Các ngươi thật to gan, dám đối xử với ta như vậy!”

Hắn thở hổn hển bò dậy, chỉ vào mọi người mà lớn tiếng chửi bới.

“Mâu Vũ chết chắc rồi, nàng ta chết chắc rồi, vĩnh viễn không thể sống lại được đâu!”

Giáng Hàn Tiên Đế vội vàng xin lỗi.

“Đừng, Tử Minh đại đế, đây chỉ là xúc động nhất thời, chúng ta…”

“Cút ngay!”

Tử Minh đại đế hung hăng phất tay áo, hất nàng sang một bên.

Từ sau khi thuật hồi sinh của hắn vang danh xa gần, lục giới không có ai dám đắc tội với hắn.

Đi đến đâu cũng được coi là khách quý, Tiên Đế Ma Đế ai cũng phải nhẫn nhịn lấy lòng, hắn cũng đã quen rồi.

Bỗng nhiên bị đánh thì sao có thể nén giận được.

“Hành vi đại nghịch bất đạo, tội đáng chết vạn lần.”

Nếu không phải hiện tại Tiên giới không ai có thể giết chết Khương Thành, e rằng hắn cũng đã hô bè gọi bạn, triệu tập một hội Tiên Ma đến thảo phạt rồi.

“Bây giờ dù các ngươi có ba quỳ chín lạy ta cũng không ra tay cứu nàng đâu.”

“Không chỉ có nàng mà sau này ta cũng sẽ không cứu bất cứ một sinh linh nào có dính dáng đến các ngươi hết.”

“Cả đời này các ngươi sẽ phải sống trong hối hận.”

Dứt lời, hắn định bỏ đi.

Mà lúc này, Khương Thành lại đột nhiên vọt đến trước mặt hắn.

“Đừng đi vội thế chứ.” Hắn cười cợt nói.

“Làm sao nào?”

Tử Minh đại đế nhếch miệng cười nhạt vẻ hả hê.

“Giờ biết hối hận rồi à?”

Hắn liếc xéo một cái: “Nhưng tiếc là đã muộn rồi, trừ phi ngươi quỳ trên đất tự trừng phạt mình, ta có thể suy nghĩ lại.”

Đúng là hắn đã thông đồng với Tiên Minh và Thánh Điện.

Kế hoạch lần này là lợi dụng chuyện Mâu Vũ chết để đối phó với Khương Thành.

Cho nên hắn không thể bỏ đi nhanh như vậy được.

Dù sao Núi Cửu Thải Thiên Tinh còn chưa lừa được tới tay mà.

Khương Thành lắc đầu: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta đang nhắc ngươi thanh toán phí tiếp đãi của Linh giới đi nào."

Hắn nhìn đám người Thương Hư đại đế bên cạnh.

"Ngươi đã không cứu, cho nên ngươi chẳng có tác dụng gì hết."

"Mà không có tác dụng gì lại được tiếp đãi long trọng hưởng thụ hạng sang thế này, dù là ở đâu cũng không thể chấp nhận được."

Nói xong, hắn còn nháy mắt với Thương Hư.

Thương Hư và Mâu Vũ chẳng có giao tình gì, nên cũng chẳng quan tâm lắm đến việc nàng ta có được cứu sống hay không.

Cho nên để ý như vậy đều là vì lấy lòng Khương Thành.

Thấy Khương Thành đập tên Tử Minh kia, hắn thấy thoải mái hết cả người.

Vội vàng hiểu ý mà hưởng ứng.

"Đúng vậy, trên đời nào có đạo lý như vậy, phải bổ sung cho Linh giới chúng ta… à không, là bồi thường tổn thất."

Các Quy Lai tiên và đại đế Linh giới cũng đều hô to.

"Đúng, chúng ta muốn bồi thường!"

"Không bồi thường thì đừng hòng rời khỏi đây."

"Cái gì, dám bắt chẹt bọn ta à?"

Tử Minh đại đế vừa giận vừa sốt ruột, kịch bản hoàn toàn khác so với hắn dự đoán.

Những kẻ này sao dám đối xử với mình như vậy?

Họ không sợ mình sẽ đi thật à?

Nhìn khắp xung quanh chỉ còn lại một người duy nhất "phản ứng bình thường" là Giáng Hàn Tiên Đế.

Đáng tiếc có Khương Thành ở đây nàng cũng không có quyền quyết định.

"Nào bồi thường nhanh đi, đừng có lề mề nữa, nếu không thì đừng hòng rời khỏi Linh giới."

Thương Hư đại đế vốn chẳng phải thứ hiền lành gì, giờ lại càng toàn tâm toàn ý đóng vai chủ nợ.

"Dám nhục nhã bản đế như vậy, các ngươi sẽ phải hối hận."

Tử Minh đại đế giận không chịu nổi, mò từ trong nhẫn không gian ném ra một đống tiên tinh.

"Cáo từ!"

"Khoan đã!" Khương Thành lại chặn đường hắn lần nữa.

Chương 805.

"Ngươi định bồi thường thế này sao?"

Thành Ca chỉ tay về phía Thương Hư Đại Đế, lắc đầu lia lịa, tỏ ra vô cùng đau đớn.

"Thương Hư là Đại Đế Linh giới, là cao thủ số một của Linh giới đó!"

"Đường đường là đại ca Linh giới ra nghênh đón lại còn bị gọi tới gọi lui, nhục nhã đến thế nào cơ chứ?"

"Còn bọn họ nữa, không phải Quy Lai Tiên thì cũng là Đại Đế một phương!"

"Ngươi hỏi họ xem, chút tiên tinh này xứng đáng để họ phải ra sao?"

"Đương nhiên là không xứng!"

Thương Hư Đại Đế bị nói hắn nói như vậy, bản thân cũng cảm thấy uất ức.

"Không sai, có chút đồ này thôi thì đừng mong rời khỏi!"

Những Quy Lai Tiên và Chuẩn đế khác cũng cổ vũ sôi nổi.

“Các ngươi!”

Đối mặt với một đám cao thủ bao vây xung quanh, Tử Minh Đại Đế liên tục lùi lại mấy bước, có hơi chút luống cuống.

Cả đời hắn chưa từng gặp phải chuyện gì mà không theo kịch bản như vậy.

Vậy mà giờ chuyện ấy lại bổ lên đầu hắn.

“Các ngươi muốn sao?”

“Thế nào?”

Thương Hư Đại Đế ngoài cười nhưng trong không cười: “Vậy thì phải xem thành ý của ngươi thế nào, bằng không hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

“Yên tâm, bọn ta biết ngươi có thể hồi sinh, vậy nên sẽ không cho ngươi cơ hội đó đâu.”

“Đúng! Không giao ra tất cả bảo vật mà ngươi có thì hôm nay đừng mong rời khỏi đây!”

Tử Minh Đại Đế vội vàng che chiếc nhẫn của mình lại, tức giận tới nỗi toàn thân phát run.

“Lũ người… lũ người trộm cắp các ngươi! Đáng xấu hổ, đáng hận!”

“Trộm cắp?”

Thương Hư lạnh lùng cười nói: “Ngươi đòi một ngọn núi Thiên Tinh thì không phải là trộm cắp sao? Ngươi ép bọn ta khom lưng cúi đầu, lại còn dám đưa ra biết bao yêu cầu quá đáng với Khương tiền bối thì không đáng hận?”

“Ngươi nghĩ mình là ai?”

“Giết chết là xong thôi, dù sao giết hết bọn chúng cũng có thể lấy được tất cả bảo vật.”

Một đám đại lão Linh giới nổi giận đùng đùng, cũng không thèm cân nhắc tương lai có thể hồi sinh hậu bối hay không nữa, trước tiên quyết định cứ xả hết cơn giận này rồi tính sau.

Nghe nói như thế, Tử Minh Tiên Đế cùng hai đệ tử kia sợ hãi đến nỗi phát run cả người, suýt chút nữa thì bậy ra quần.

Nói thật, hắn cũng chẳng sợ gì Thương Hư Đại Đế và các cao thủ Linh giới khác.

Không đánh lại được thì vẫn có thể chạy trốn.

Nhưng Khương Thành thì khác…

Bị tên đệ nhất ma đầu của lục giới nhắm tới, ai mà sống tiếp được?

Một từ không tốt thôi, hôm nay đúng là phải nộp mạng ở đây.

"Ta…"

Dưới tình thế cấp bách, hắn đột nhiên hét lớn: "Ai bảo ta không cứu nữa? Ta vốn là đến đây để cứu Mâu Vũ, còn không mau đưa ta đi!"

Lúc này, hắn không còn dám nhắc tới núi Tiên Tinh gì đó, càng không dám bàn đến việc xin lỗi thỉnh tội nữa.

Phì!

Thành Ca suýt chút nữa thì phụt cả nước miếng.

Hắn căn bản không muốn dùng cách thức bức ép này để chỉnh đốn Tử Minh, dù sao ngay tử đầu hắn đã định tự mình mở hồi sinh.

Kết quả tên này xương cốt yếu, cứ thế bị dọa cho mất mật.

Cái quái gì vậy, nếu thực sự để hắn hồi sinh thì có khác nào cướp mất cơ hội làm màu của mình?

Hắn đang định nói gì đó thì Giáng Hàn Tiên Đế lại mừng rỡ nói trước một bước.

"Tử Minh Đại Đế, xin mời xin mời!"

Một đám người đi tới một tiểu sơn cốc tĩnh mịch ở gần Hành Cung, Giáng Hàn không ngừng thi triển pháp quyết, mở ra từng đạo cấm chế tiên trận.

Cuối cùng một chiếc giường ngọc do minh ly lệ thạch đúc thành chậm rãi nổi lên giữa đám sương khói lượn lờ.

Bốn phía xung quanh chiếc giường ngọc đều được bố trí rất nhiều cấm chế tiên trận, ngoài ra còn có vô số tinh thạch và linh thực hoa mỹ, quý giá tô điểm thêm, cách bài trí cực kỳ xa hoa mỹ lệ.

Còn ở trung tâm chiếc giường ngọc là thi thể của Mâu Vũ đang nằm đó.

Khuôn mặt xinh đẹp mặc dù không được hồng hào, thiếu sức sống nhưng vẫn lộ ra vẻ đẹp kinh động lòng người.

“Mâu sư…”

Vừa nhìn thấy thi thể của nàng, Giáng Hàn Tiên Đế liền không kìm được nước mắt.

Năm đó Mâu Vũ sáng lập Thiên Khu Các, nàng lúc đó mới chỉ là một tiểu huyền tiên, được Mâu Vũ dìu dắt dạy dỗ, tình cảm vô cùng thắm thiết.

“Đại sư, có thể bắt đầu được chưa?”

Vẻ mặt nàng đày vẻ kỳ vọng cùng khẩn thiết nhìn về phía Tử Minh Đại Đế.

Đối mặt với cái nhìn chằm chằm của Khương chưởng môn, Tử Minh Đại Đế đành gật đầu.

“Các ngươi lùi hết về sau đi.”

“Lão phu phải thi thuật rồi, những người không liên quan không được đến gần!”

“Nếu không xảy ra sai sót, đừng có trách bản đế!”

Hắn chỉnh lại áo mũ và dáng vẻ, lấy lại vẻ cao ngạo.

Thành Ca im lặng, cướp mất cơ hội làm màu của ca, lại còn làm bộ?

Nhưng Giáng Hàn Tiên Đế vừa nghe thấy mệnh lệnh này liền ngay lập tức bay về phía xa, căn bản không dám làm trái.

Thành Ca thấy ánh mắt cầu khẩn của nàng chỉ đành nhún vai một cái, dằn lòng phối hợp với nàng.

Sau khi mọi người lùi hết về sau, Tử Minh Đại Đế mới thật sự bắt đầu thi triển quy tắc sinh.

Pháp Tắc không gian mở ra, bao phủ lên thi thể đang nằm đó của Mâu Vũ.

Sau đó từng tia sáng trắng lấp lánh đại biểu cho quy tắc sinh không ngưng lưu chuyển. Trong đại điện liền nhanh chóng xuất hiện hơi thở của sự sống.

Ngay sau đó, kỳ cảnh liên tiếp sinh ra.

Chỉ thấy trên chiếc giường ngọc làm bằng minh ly lệ thạch tỏa ra vô số đốm sao trắng tinh.

Xung quanh giường ngọc, những linh thực vốn đã không còn sức sống giờ đấy lại bỗng dưng sống lại.

Mà cỏ cây bên trong sơn cốc cũng bắt đầu sinh trưởng với tốc độ kỳ lạ.

Thậm chí ngay cả khe nước ở gần dòng suối nhỏ cũng bắt đầu thay đổi, từ trong suốt biến thành một thứ mĩ tửu thần kỳ.

Nếu người phàm uống được có thể dễ dàng kéo dài tuổi thọ đến ngàn năm.

Quy tắc sinh này quả thực vô cùng huyền diệu, ban đầu Thương Hư Đại Đế còn không cho là thật, khoanh tay đứng nhìn, giờ cũng buông tay xuống, nheo mắt theo dõi.

Những cao thủ khác của Linh giới thì cẩn thận cảm nhận hơi thở của sự sống, nhanh chóng thấy hơi ngây ngất.

Hầu hết mọi người đều thấy ác cảm với mùi tử khí gây khó chịu, ngược lại, giống như bản năng ai ai cũng yêu thích và hướng về loại hơi thở của sự sống này.

Theo sự chảy trôi của thời gian, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Mâu Vũ dần dần trở nên hồng hào.

Cảnh này lập tức khiến cho Giáng Hàn Tiên Đế mừng vui khôn xiết.

Nàng ôm chặt miệng, chỉ sợ nếu thở mạnh chút thôi sẽ làm kinh động đến Tử Minh Đại Đế, làm gián đoạn quá trình hồi sinh, nếu không nàng hẳn là đã hét lên sung sướng rồi.

Thành Ca bên cạnh thầm bĩu môi, trong lòng càng lúc càng khó chịu.

Ca đây ấn một cái vào nút skill hồi sinh là coi như xong chuyện rồi, kết quả lại làm chuyện phức tạp như vậy.

Thế này coi như xong, cơ hội làm màu hiếm có coi như mất rồi.

Không những thế, cơ hội tuyệt vời để tạo ấn tượng tốt với Mâu tiên nữ cũng mất luôn.

Đúng là thiệt thòi lớn mà!

Hắn bắt đầu kiểm điểm sâu sắc sai lầm lần này của bản thân, tổng kết rút ra kinh nghiệm, về sau tuyệt đối không được hành động như vậy nữa.

Nhưng cũng chính lúc đó, Tử Minh Đại Đế đột nhiên dừng lại.

Pháp Tắc không gian kia thì vẫn còn ở đó, nhưng quá trình hồi sinh thì lại bị gián đoạn.

Giáng Hàn sững sờ, không dám hé răng nói nửa lời, chỉ có thể dò hỏi bằng ánh mắt.

Chỉ thấy Tử Minh Đại Đế xoay người, sau khi nhìn quét qua mọi người một lượt bằng ánh nhìn xa xăm, hắn đắc ý hếch cằm lên.

"Giờ các ngươi nhìn rõ rồi chứ, phép hồi sinh của bản đế đã có hiệu quả."

Giáng Hàn vội vàng gật đầu, hy vọng hắn tiếp tục.

Kết quả Tử Minh Đại Đế lại lạnh lùng cười: "Thế nhưng vừa rồi bản đế bị các ngươi đe dọa làm nhục, hiện giờ tình trạng cực kém, cứ tiếp tục như vậy có thể sẽ không cách nào thành công được."

Lời này vừa thốt ra, đám người Thương Hư đều đồng loạt cau mày.

Đây chỉ là màn dạo đầu lừa đảo thôi sao?

"Vậy ngươi muốn sao?" Thành Ca lạnh nhạt hỏi.

Ánh mắt Tử Minh Đại Đế thoáng qua vẻ oán độc, lạnh lùng quát lên: "Bản đế muốn các ngươi nhận lỗi chịu phạt, núi Cửu Thải Thiên Tinh kia bây giờ ta muốn có nó!"

"Đồng thời bản đế còn muốn có tất cả bảo vật của các ngươi, bao gồm tiên khí, tiên bảo, không được thiếu thứ gì!"

"Nếu các ngươi không đồng ý, phép hồi sinh sẽ dừng lại ở đây, bản đế sẽ không làm tiếp nữa, Mâu Vũ chắc chắn phải chết!"

Chương 806.

Ơ chuyện này?

Khương chưởng môn sững sờ, đây là thao tác quái gì vậy?

Bác sĩ phẫu thuật xong một nửa thì đột nhiên dừng lại đòi thêm phong bì sao?

Tên Tử Minh Đại Đế này cũng biết đùa quá cơ.

Cố ý biểu diễn khả năng trước để mọi người thấy có hy vọng.

Sau khi ai nấy đều phó thác kỳ vọng vào hắn, muốn ngưng cũng không được thì hắn lại quay lại lừa gạt vơ vét?

"Mâu Vũ đã được bản đế hồi sinh được một nửa rồi!"

"Chỉ cần ta tiếp tục ra tay thì chắc chắn sẽ sống lại, nếu các ngươi không đồng ý thì có khác nào công tình đổ sông đổ biển!"

Thành Ca suýt nữa thì bị câu nói này của hắn chọc cười.

Thế này mà là hồi sinh được một nửa rồi cơ đấy?

Nếu coi tiến độ hồi sinh của Mâu Vũ là 100 phần trăm thì hiện tại nàng thực ra còn chưa sống lại được 1 phần trăm nữa kìa.

Tử Minh mới chỉ truyền vào trong cơ thể nàng một chút sức mạnh của quy tắc sinh mà thôi.

Dọa được người khác chứ còn lâu mới dọa được kẻ tu luyện huyền văn sinh như hắn.

"Đồ đáng chết!"

Thương Hư Đại Đế tức giận cười: "Ngươi chán sống rồi sao, lại dám lừa gạt bọn ta?"

Lần này Tử Minh tỏ ra bình tĩnh không hề sợ hãi.

"Các ngươi muốn giết, vậy thì giết đi!"

Giáng Hàn đã sớm sốt ruột.

Đã hồi sinh được "một nửa", lúc này mà lại từ bỏ thì đúng là quá đáng tiếc.

Tử Minh cũng đã nắm bắt đúng tâm lý này, không sợ kẻ khác không khuất phục.

“Haiz!”

Thành Ca thở dài một cái, đây đúng là buồn ngủ lại có người đưa gối cho nằm.

Lúc đầu còn tưởng hắn thực muốn hồi sinh Mâu Vũ sống lại liền một mạch, giống như đánh bi-a, một phát dọn bàn, nào có sân khấu cho mình biểu diễn.

Kết quả, thằng cha này lại muốn tự mình tìm đường chết.

Thế này chẳng phải là dâng cho ta cơ hội làm màu sao!

Hắn chậm rãi phi thân đến bên chiếc giường ngọc nơi mà Mâu Vũ đang nằm.

Tử Minh Đại Đế còn tưởng là hắn đã bị khuất phục rồi.

“Sau khi giao ra núi Cửu Thải Thiên Tinh, ngươi phải lập lời thề bảo đảo sẽ không ra tay làm hại bản đế cùng để tử của ta, đồng thời dùng tiên khí truyền ảnh để chiếu cáo với thiên hạ!”

“Bằng không ta vẫn sẽ không đáp ứng!”

Hắn vẫn tương đối dè dặt.

Chỉ sợ lấy được bảo vật rồi cũng không cách nào sống sót mà rời đi, trước tiên phải cho mình thêm chút bảo đảm.

Thành ca vẻ mặt đồng tình liếc hắn một cái.

Làm màu cũng không biết, suy nghĩ viển vông, còn nghĩ về chuyện được mất, đúng là ngốc hết chỗ nói.

“Ngươi không cần đáp ứng nữa, vốn dĩ cũng không cần đến ngươi.”

“Ngươi có ý gì, ngươi không muốn Mâu Vũ hồi sinh nữa?”

“Đương nhiên là ta muốn.” Thành Ca lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Tử Minh Đại Đế thả lỏng: “Vậy ngươi còn không…”

“Được rồi được rồi, cũng không phải chỉ mình ngươi có thể hồi sinh nàng, có mỗi cái món hồi sinh thuật cũ rích lại “gà” mà cũng đem ra khoe khoanh khắp nơi.”

“Ngươi nói gì cơ?”

Tử Minh Đại Đế sững sờ, liên tục cười khổ.

“Không lẽ ngươi từng luyện quy tắc sinh?”

“Đúng vậy.”

Trong 992 đạo quy tắc chủ của Thành Ca, quả thực bao gồm cả quy tắc sinh.

“Ha ha ha ha, chỉ dựa vào ngươi mà muốn hồi sinh nàng ta?”

Tử Minh Đại Đế cảm thấy đây đúng là quá nực cười.

Hai đệ tử của hắn cũng không nhịn được mà cười nhạo.

“Chúa tể của quy tắc sinh chính là sư tôn ta, trên đời này luận về hồi sinh, không ai có thể sánh được với người.”

“Trước khi chết, Mâu Vũ đang ở trạng thái Chuẩn Đế, dựa vào trình độ lĩnh ngộ quy tắc sinh của ngươi, ngay cả lạc ấn của quy tắc có khi còn không có, lấy gì mà hồi sinh nàng ta?”

“Đúng là ăn nói vớ vẩn, nực cười!”

Đừng nói bọn họ, ngay cả Giáng Hàn và Thương Hư cũng thầm lắc đầu.

Môn “kỹ thuật” hồi sinh này quá mức cao cấp, cũng quá mức nghịch thiên, mặc dù Khương chưởng môn từng tạo nên vô số kỳ tích, nhưng hắn thực sự không thể tin rằng Thành Ca có khả năng làm được chuyện này.

“Nếu ta có thể làm được thật thì sao?”

Khóe miệng Thành Ca nhếch lên, cười tủm tỉm nói hỏi: “Ta làm được thật thì các ngươi đối đãi ta thế nào?”

Luận về chiến đấu, Tử Minh Đại Đế không đủ tự tin, nhưng nói đến lĩnh vực hồi sinh này, hắn trước nay vẫn tự xưng là người uy tín nhất.

Không cho phép kẻ khác khiêu khích.

Nghe vậy hắn không nghĩ ngợi gì nói ngay: “Nếu ngươi làm được, bản đế để mặc cho ngươi xử trí!”

Trên thực tế, việc hồi sinh Mâu Vũ hắn cũng không chắc chắn làm được, vì vậy căn bản không tin người khác có thể làm được.

Tuy nhiên hắn vẫn không quên giữ lại một điều kiện.

“Nếu ngươi không làm được thì sao?”

Thành Ca thuận miệng nói: “Vậy ta cũng mặc cho ngươi xử trí.”

“Ha ha, đây là ngươi nói đấy nhé!”

Tử Minh cùng hai đệ tử kia mừng như nhà có đám.

Thương Hàn Đại Đế sốt ruột, vội vàng tiến lên khuyên ngăn Khương Thành.

“Khương tiền bối, đừng kích động, cho dù ngươi muốn hồi sinh thì cũng không liên quan tới chúng, cần gì…”

Thành Ca khoát tay, cười nói: “Không sao, thế này là muốn bọn chúng chết mà không oán hận, trước nay ta phục vụ vẫn luôn chu đáo.”

“Hừ! Nói khoác mà không biết ngượng!”

Cá cược hoàn tất, lưng của Tử Minh Đại Đế cũng cứng hơn trước.

“Bản đế ngược lại muốn xem ngươi định làm xằng làm bậy thế nào!”

Nói xong, hắn thu hồi Pháp Tắc không gian.

Sức sống có được lúc trước cũng nhanh chóng tan biến.

“Xin mời!”

Hắn bĩu môi, đang định lùi về sau.

Kết quả Thành Ca lại lắc đầu: “Không cần đâu, chuyện đơn giản như hồi sinh này, đối với ta mà nói dễ như ăn cháo.”

“Tội gì phải phiền phức rắc rối như ngươi.”

“Nực cười hết sức!”

Tử Minh Đại Đế càng thêm xem thường.

Nhưng lời hắn vừa dứt, Thành Ca liền phất phất tay trên trán Mâu Vũ.

Một vệt sáng chạy khắp toàn thân Mâu tiên nữ, ngay sau đó nàng liền mở mắt ra.

“Khương Thành!”

Nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ngồi dậy trên chiếc giường đá.

Có lẽ là do sau khi chết lại được hồi sinh mà quá mức kích động, nàng chẳng thèm để ý đến những người khác còn đang có mặt ở đó, trực tiếp ôm chầm lấy Thành Ca.

“Không ngờ, ta còn có thể sống lại để gặp ngươi!”

Thành Ca vui vẻ, yên tâm vuốt ve sau lưng nàng, làn sóng tình cảm tốt đẹp này xem ra đã dâng lên đủ cao.

Hai người họ còn đang vuốt ve an ủi nhau, những người bên cạnh toàn bộ đều hóa đá.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Mâu Vũ cứ thế mà sống lại rồi?

Đùa nhau đấy à?

Ý nghĩ này không chỉ vụt nên trong đầu Tử Minh Đại Đế mà còn có Thương Hư Đại Đế cùng các cao thủ khác của Linh giới.

Nếu không phải xác nhận từ đầu Mâu Vũ đã chết tới mức không thể chết thêm, hồn phách cũng không còn lại một mảnh, thì lúc này bọn họ đều sẽ nghi ngờ Mâu Vũ giả chết để dựng lên màn kịch này.

“Tổng Hội Trưởng…”

Nếu không phải Giáng Hàn Tiên Đế mừng rỡ vọt đến trước mặt Mâu Vũ, e là mọi người vẫn phải hóa đá thêm một lúc lâu nữa.

Sau khi Giáng Hàn và Mâu Vũ mừng mừng tủi tủi ôm lấy nhau, Thành Ca liền xoay người.

Vẻ mặt lấy làm tiếc nhìn sang Tử Minh Đại Đế, xòe tay nhún vai.

Thật là đáng tiếc, cuối cùng thì kẻ làm màu ở đây vẫn là ta.

Lúc đầu nhường cơ hội cho ngươi, ngươi lại không tận dụng!

“Bây giờ nên đến bước nhận thua thì mới đúng quy trình đúng không?”

Thương Hư Đại Đế tươi cười bay tới ngăn chặn đường lui của Tử Minh.

“Không sai, giờ là lúc thực hiện cá cược rồi!”

Những cao thủ khác của Linh giới mừng đến nỗi không ngậm được miệng.

“Khương tiền bối đúng là lợi hại, không ngờ đến hồi sinh mà ngươi cũng làm được, tài năng như thần!”

“Đúng đúng, sớm biết ngươi lợi hại như vậy, cần gì mời tên kia tới nữa, đúng là toàn làm việc dư thừa mà!”

“So với hồi sinh thuật của Khương tiền bối, hồi sinh thuật của Tử Minh đúng là “gà” …”

Sự thực thì bọn họ cũng không hiểu khi nãy đã xảy ra chuyện gì.

Thậm chí còn không chắc là Khương Thành có đúng là đã dùng hồi sinh thuật hay không, dù sao thì toàn bộ quá trình cũng diễn ra đơn giản mà thuận lợi quá sức tưởng tượng.

Căn bản là không giống!

“Không thể như vậy được!

Tử Minh Đại Đế tỉnh táo lại.

“Chắc chắn là có lừa đảo gì ở đây rồi!”

Hiện tại vấn đề đã không còn là nhận thua hay không nữa, mà là lĩnh vực mà hắn có quyền uy mạnh nhất đã bị trúng một đòn thiệt hại nặng nề.

“Ta biết rồi, ta biết chuyện là như thế nào rồi!” Một đệ tử của hắn đột nhiên chỉ vào Thành Ca kêu to.

Chương 807.

“Thực ra, vừa rồi sư tôn ta đã hoàn thành xong bước khó nhất trong quá trình hồi sinh rồi!”

“Khi đó việc hồi sinh Mâu Vũ chỉ còn thiếu bước cuối cùng.”

Tên Chuẩn đế kia lớn tiếng nói: “Cho dù đổi lại là ta cũng có thể dễ dàng hồi sinh Mâu Vũ sống lại.”

“Mà Khương Thành cũng bắt đầu từ thời điểm đó, chỉ tùy ý truyền chút khí tức sinh mệnh là coi như đại công cáo thành.”

Hắn chỉ vảo Khương Thành, mặt đầy khinh thường nói: “Đây mà gọi là hồi sinh thuật sao, đây chẳng qua là giành mất công lao của sư tôn ta mà thôi!”

Tên Chuẩn đế kia cũng phụ họa thêm: “Không sai, đây rõ ràng không phải do Khương Thành hồi sinh, thực ra là do sư tôn ta làm.”

Thấy bọn chúng nói như vậy, bản thân Tử Minh Đại Đế cũng sửng sốt.

Hắn đương nhiên hiểu rõ, tiến độ hồi sinh của hắn còn chưa đâu vào đâu cả.

Huống hồ dưới tình huống bình thường, cho dù hắn có thể hồi sinh Mâu Vũ sống lại đi chăng nữa thì tình trạng của nàng cũng sẽ cực kỳ suy yếu, tiên hồn bất ổn, tiên lực cũng sẽ mất đi.

Còn cần một khoảng thời gian dài để hồi phục.

Nhưng Mâu Vũ vừa được Khương Thành hồi sinh thì lại khác, tình trạng tốt đến nỗi không thể tốt hơn, tiên lực và tiên hồn đều toàn vẹn.

Đây hoàn toàn là thần tích, đến hắn cũng không nghĩ ra Thành Ca làm được bằng cách nào.

Nếu được, hắn chỉ hận không thể cậy ra bí mật môn hồi sinh thuật này của Thành Ca, sau đó chiếm làm của riêng.

Chỉ là hiện tại…

Hắn lại thuận nước đẩy thuyền, mặt đầy nghiêm túc gật đầu.

“Không sai, thực ra vừa rồi ta đã hồi sinh Mâu Vũ gần sống lại rồi.”

“Ngươi cũng thật gian xảo, chả trách còn muốn chơi cá cược gì đó.”

Hắn run rẩy chỉ tay vào Thành Ca, giọng nói mang nặng sự phẫn nộ cùng không cam lòng.

“Ngươi tốt xấu gì cũng là đệ nhất ma đầu lục giới, là một nhân vật có máu mặt, làm ra chuyện như vậy không sợ người trong thiên hạ chê cười sao?”

Thành Ca bị bọn họ chọc cho tức cười.

Mặt phải dày cỡ nào mới có thể trợn mắt nói ra những lời nhảm nhí như vậy.

“Ngươi có chắc là mình hồi sinh không?”

“Đương nhiên!”

Tử Minh Đại Đế hếch cằm, ngạo nghễ nói: “Bản đế cực kì tự tin với hồi sinh thuật của mình, ngươi dám cướp công của ta, lại vẫn còn mặt mũi đứng đây, đúng là đáng thương!”

Thành Ca không nhịn được nữa, thầm phỉ nhổ.

Cái quái gì vậy, khả năng diễn xuất của ngươi cũng tốt thật đấy.

Nếu không phải ngày trước ca đây từng hồi sinh cho ít nhất cũng vài người đồng đội, kinh nghiệm phong phú, thì suýt chút nữa đã bị ngươi thuyết phục rồi.

“Ý của ngươi là, muốn chơi xấu?” Hắn cười mà như không cười nói.

Tử Minh lạnh lùng hừ một tiếng.

“Kiểu cá cược đê tiện vô liêm sỉ như vậy, từ đầu tới cuối chỉ là thủ đoạn lừa gạt, cho dù là ai thì cũng không thể chấp nhận, lã phu đương nhiên cũng thế!”

Mâu Vũ mới vừa được hồi sinh sống lại còn chưa hiểu rõ tình hình.

Nghe thấy những lời này, mặt nàng cũng đầy vẻ hoang mang.

Trước đó nàng còn trong tình trạng tử vong, cũng không biết là người nào đã hồi sinh mình.

Mà đám người Giáng Hàn và Thương Hư đã thầm tin vào lý do thoái thác của Tử Minh Đại Đế và đệ tử của hắn.

Hết cách rồi, Tử Minh Đại Đế thuộc trường phái diễn xuất.

Mà đám người Thương Hư đều chưa từng tu luyện qua quy tắc sinh, có thể xem là người ngoại đạo, căn bản không thể nhìn ra

điều gì.

Hai người đều dốc sức, ai mà biết được người nào dốc nhiều sức hơn?

Trước kia Thành Ca chưa từng thi triển hồi sinh thuật trước mặt bọn họ, còn hồi sinh thuật của Tử Minh Đại Đế thì sớm đã nổi danh xa gần.

Trong hai người, nên tin ai, bọn họ khó lòng không nghiêng về Tử Minh Đại Đế sau…

Chỉ là Thương Hư đã quyết tâm sẽ đi theo Khương chưởng môn.

Dù cho trong lòng cho là hắn đuối lý thì cũng phải ủng hộ hắn đến cùng.

Hắn hùng hùng hổ hổ đứng phắt dậy.

“Các ngươi nói lung tung gì vậy, có chứng cứ không, tất cả đều là lời nói một phía, dứt khoát là không thể tin được…”

Thành Ca vội vàng ngăn hắn lại.

“Lão huynh đừng như vậy mà, chúng ta là người biết nói đạo lý, phải lấy lý lẽ thuyết phục người!”

Thương Hư mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nhếch khóe môi.

Đại lão, ta đang muốn giúp ngươi quấy đục mặt nước, để tránh cho ngươi vướng vào cái danh cướp công của kẻ khác đấy.

Việc này ngươi lại đang “đuối lý”, còn đòi nói đạo lý gì chứ?

Tuy nhiên Khương chưởng môn lại không thấy thế.

Hắn cười híp mắt nhìn sang Tử Minh Đại Đế và hai đệ tử của hắn.

“Ý của các ngươi là, hồi sinh thuật của ta không ra gì?

“Đương nhiên!”

Hai đệ tử của Tử Minh Đại Đế lạnh lùng cười.

“Đó mà cũng gọi là hồi sinh thuật sao?”

“Đúng là làm trò cười cho thiên hạ!”

“Ngươi chủ yếu tu luyện quy tắc tốc độ nhỉ, còn về quy tắc sinh đến lạc ấn còn chẳng có, ngay cả bọn ta còn không bằng.”

“Ngươi làm sao mà có khả năng hồi sinh được một Chuẩn Đế?”

“Còn không biết xấu hổ cướp công của sư tôn ta, làm người sao có thể vô liêm sỉ như vậy!”

“Ừ.”

Khương chưởng môn lại gật đầu, sau đó hắn nhìn sang Thương Hư Đại Đế.

“Thủ tiêu hai người này.”

Hả?

Cái gì?

Đừng nói hai đệ tử của Tử Minh Đại Đế, ngay cả Thương Hư Đại Đế và Mâu Vũ cũng đều sững sờ.

Vừa rồi thấy hắn còn bảo muốn nói đạo lý, còn cho là muốn nhẫn nại tranh luận với đối phương.

Kết quả, trong lúc cười nói vui vẻ lại ra lệnh giết người?

Thương Hư còn đang nghi hoặc không biết có phải mình đã nghe nhầm, thậm chí còn xác nhận lại bằng ánh mắt, sau khi được Thành Ca xác nhận, lập tức không chút do dự liền bắt đầu tấn công.

“Ngươi dám!”

Tử Minh Đại Đế tức giận tiến lên đón đích, nhưng những cao thủ khác của Linh giới cũng không ngồi không, lập tức ngăn hắn lại.

Hai tên Chuẩn đế sắc mặt lập tức thay đổi, muốn chạy trốn khỏi đó.

Thế nhưng sức mạnh của bọn họ còn cách xa Thương Hư.

Hai người mới kiên trì được mười mấy giây đã nhanh chóng bị giết chết.

Tận mắt chứng kiến hai đệ tử ngã trên vũng máu, Tử Minh Đại Đế tức giận đến nỗi phun ra một ngụm máu tươi.

“Ma đầu! Đều là ma đầu!”

“Các ngươi nhất định sẽ bị báo ứng, các ngươi hành động khiến cho người thần đều căm phẫn như vậy, đạo trời sẽ không bỏ qua cho các ngươi…”

Hai đệ tử này chính là hai phụ tá đắc lực của hắn.

Vừa thấy vụ cá cược khi nãy đã thua, hai người này dù thế nào vẫn cứ giúp hắn đổi trắng thay đen, chỉ như vậy thôi đã hiểu bọn họ trung thành thế nào vơi Tử Minh Đại Đế.

Kết quả bây giờ không hiểu vì sao cứ vậy mà bị giết chết.

“Có cần thủ tiêu luôn tên tạp nham này không?”

Thủ tiêu xong hai tên Chuẩn Đế, Thương Hư còn chưa thấy thỏa mãn.

Tiếp tục tiến tới xin chỉ thị của Thành Ca, có lẽ chỉ cần giết chết Tử Minh Đại Đế là coi như xong, hắn tình nguyện xông ra tiền tuyến.

Thành Ca khinh Thường liếc hắn một cái.

“Đã bảo là chúng ta phải lấy lý lẽ thuyết phục người, sao trong đầu ngươi toàn là giết chóc thế?”

“Như vậy là không được, biết chưa?”

“Ờ ơ ờ…”

Thương Hư gật đầu nhưng bên cạnh đó vẫn điên cuồng oán thầm.

Vừa rồi là chính miệng ngươi ra lệnh cho ta giết người, là ngươi ra lệnh đó?

Bây giờ còn muốn nói đạo lý?

“Lấy lý lẽ thu phục người” của ngươi là ngay cả đồng đội cũng không thèm tin sao?

Mà ngay sau đó, tròng mắt của hắn liền trợn to.

Chỉ thấy Thành Ca vẫy vẫy tay trước thi thể của hai đệ tử vừa mới bị giết chết kia, hai luồng ánh sáng lại một lần nữa lướt trên thân thể hai người.

Hắn thi triển hồi sinh thuật trên hai người này.

Chỉ thấy hai tên Chuẩn đế vốn đã chết đến nỗi không thể chết thêm đột nhiên mở mắt ra, không mất một cọng tóc nào, nhảy lên.

Hai kẻ vừa được hồi sinh không hiểu vừa xảy ra chuyện gì.

Nhưng những người khác ở đó lại ngạc nhiên đến nỗi suýt nữa không ngậm được miệng

Thành Ca dương dương tự đắc ngẩng cao đầu.

“Không phải các ngươi không tin vào thuật hồi sinh của ta sao?”

“Bây giờ thì sao?”

Hắn để Thương Hư giết hai người kia là vì nếu tự mình ra tay thì không thể hồi sinh được nữa.

Còn hết thảy mọi người ở đây đều đã xem đủ.

Thương Hư cuối cùng cũng hiểu được dụng ý vừa rồi của hắn.

“Đúng là tài năng như thần!”

“Trời đất ơi, hồi sinh thuật này vậy mà lại là thật!”

“Thế này thì thật là thần kì quá rồi?

“Vẫy tay một cái đã hồi sinh xong rồi?”

Chương 808.

Mặc dù các cao thủ Linh giới đều kiên quyết đứng về phía Thành Ca, nhưng vừa rồi Mâu Vũ hồi sinh, bọn họ thực ra cũng không quá tin là hắn có thể làm được.

Nhưng hiện tại, sự thật đã bày ra trước mắt.

Hai tên Chuẩn đế kia rõ ràng đã bị giết chết.

Còn Thành Ca lại hồi sinh cho hai người kia ngay trước mắt bọn họ.

Lần này thì nào có công lao gì của Tử Minh Đại Đế, lúc đó hắn còn đang bận khiển trách quát mắng mọi người nữa kìa.

Huống hồ việc hồi sinh trước đó vốn đã rất kỳ lạ.

Theo ghi chép về việc hồi sinh của Tử Minh Đại Đế lúc trước, hắn hồi sinh một người cần một khoảng thời gian rất lâu, người được hồi sinh cũng rất suy yếu, căn bản không thể có hiệu quả mạnh mẽ như thế này.

Có thể làm được việc này, chỉ có Khương Thành!

Thương Hư Đại Đế xoa xoa tay, cười nịnh nọt.

"Khà khà, Khương tiền bối, Linh giới chúng ta sau này mong được ngươi chiếu cố nhiều hơn…"

Những cao thủ Linh giới khác cũng đã phản ứng lại.

Tất cả đều chen nhau vây quanh.

"Đúng đúng, bọn ta thề sẽ trung thành tuyệt đối với ngươi, coi ngươi như người thân trong nhà!"

"Sau này ngươi đừng có quên bọn ta đó!"

Trước đây bọn họ giúp đỡ Thành Ca, là vì hắn quá mạnh.

Một người mạnh như thế lại không có thù oán gì với mình đương nhiên phải kết giao, cố gắng không được đắc tội với hắn.

Mà bây giờ thì đều là vì hồi sinh thuật kia rồi.

Thời đại này, Tiên Đế cũng không thể đảm bảo mình không bị bỏ mạng.

Mà kết giao với một người biết thuật hồi sinh có ý nghĩa thế nào?

Đừng nói bọn họ, ngay cả mắt của Giáng Hàn và Mâu Vũ cũng phát sáng.

Ánh mắt nhìn về phía Thành Ca thậm chí còn tỏa ra tia hắc ám, như thể muốn ăn tươi nuốt sống hắn ngay lập tức.

Khiến cho trong lòng Thành Ca cũng thầm sợ hãi.

Tuy nhiên bọn họ chung quy vẫn chưa quên mất việc chính.

"Thế nào, Tử Minh Đại Đế, thuật hồi sinh của ta như vậy, ngươi đã vừa mắt chưa?"

Vẻ mặt của Tử Minh Đại Đế cực kỳ phức tạp.

Vừa có chút không cam lòng, vừa có sự hoài nghi đối với cuộc đời, còn thêm cả đố kị.

“Làm sao có thể như thế được?”

“Làm sao mà làm được chứ? Vừa rồi ta còn không cảm nhận được cả khí tức của quy tắc sinh kia mà!”

“Đây chắc chắn là lừa đảo, dứt khoát là lừa đảo!”

Miệng hắn nói là lừa đảo, nhưng trong mắt lại ẩn chứa một chút tham lam thỉnh thoảng lại lộ ra bên ngoài.

Hồi sinh thuật này, nếu bản thân cũng có thể nắm được thì tốt biết bao?

Nếu “chỉ có” mình mình nắm được thì tốt biết bao?

“Trừ khi ngươi nói cho ta biết vừa rồi ngươi làm được bằng cách nào, bằng không ta sẽ không thừa nhận đó là hồi sinh thuật!”

Hai đệ tử của hắn cũng phụ họa thêm.

“Không sai, hồi sinh thuật này chắc chắn có vấn đề!”

“Trên đời không thể nào tồn tại chuyện như vậy, trừ phi ngươi công khai để bọn ta xem xét kỹ lưỡng…”

Thành Ca suýt nữa cũng cạn lời với cái thứ hiếm có này.

Các ngươi nghĩ ta là trẻ lên ba sao?

“Ta mà cần các ngươi thừa nhận sao, đúng là hết hiểu nổi.”

“Vừa rồi chỉ là muốn cho các ngươi chết một cách rõ ràng.” Dẫu sao đồng đội của mình tin là được rồi.

“Trò các cược kia, ca đây vẫn nhớ đấy nhé!”

Sự thật là lúc đầu hắn không định giết Tử Minh.

Người khác không cứu thì không cứu, cùng lắm thì dạy dỗ lại rồi đuổi đi. Kết quả, ba sư đồ này cứ liên tục tìm đường chết.

Thế này cũng coi như thôi đi, cuối cùng còn muốn cướp công của hắn.

Thành Ca coi làm màu còn quan trọng hơn mạng sống, hành vi như vậy thực sự đã chạm đến ranh giới của hắn.

Còn không đợi Tử Minh Đại Đế phản ứng lại, hắn liền tự mình ra tay.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi sau đó, Tử Minh Đại Đế cùng hai đệ tử của hắn lập tức bị giết chết.

Lần này đã không thể hồi sinh được nữa rồi.

Giải quyết xong ba người này, sau đó lại thành thục tịch thu tài nguyên của bọn chúng xong xuôi, Thành Ca lúc này mới phủi tay vài cái.

"Được rồi, đại công cáo thành!"

"Giết rất hay!"

Thương Hư là người đầu tiên tâng bốc hắn: "Khương chưởng môn thay trời hành đạo, coi như đã thêm một phần công đức!"

Các cao thủ khác của Linh giới tranh nhau chen lấn.

"Tiêu giệt tên nghịch tặc Tử Minh, đây là Khương chưởng môn đang vì Tiên giới mà trừ hại!"

"Ra tay trượng nghĩa, hành sự nhiệt tình, đúng là tấm gương của chúng ta!"

Quét sạch tà khí cho Tiên giới, đáng để chúng ta học tập…

Chỉ vì hồi sinh thuật, đám người này hiện giờ đang liều mạng tán dương, sắc mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ nịnh nọt.

Thành Ca dính chiêu ầm ầm, nghe xong mà miệng cười sắp ngoác đến mang tai tới nơi.

Mà lúc này, Mâu Vũ lại một lần nữa hờ hững nhào tới ngực hắn.

"Thành, lần này may mà có ngươi!"

Không đợi Thành Ca nói ra câu "Đây là điều mà ta nên làm, vì nàng ta sẵn lòng…", nàng liền chủ động tặng hắn một nụ hôn nồng nàn.

Còn phía sau lại ngụ ý khiêu khích và cảnh cáo đám người Thương Hư Đại Đế, công khai tuyên bố quyền chiếm hữu của mình đối với "nước suối hồi sinh".

Mấy ngày sau, hai người triền miên liên tục trong Linh giới, còn thành thục bật chế độ hẹn hò.

Mà cái chết của Tử Minh Đại Đế cũng lan truyền đi rất nhanh.

Một bên là Tử giới đã đã nhận ra, dẫu sao cũng là một đế cảnh bỏ mạng.

Mặt khác, Thành Ca bên này cũng không có ý định giấu diếm.

Trong lúc bên ngoài đều đang xôn xao, theo đó ném ánh mắt hoài nghi về phía Thiên Khu Các, hắn lại trực tiếp đứng ra chủ động tuyên bố chuyện này là do mình làm.

Lúc đầu Tử giới còn kêu gào muốn báo thù, đòi san bằng Thiên Khu Các, nháy mắt đã thực sự biến thành im hơi lặng tiếng, tử khí dày đặc.

Hóa ra là do Khương Thành giết?

Được rồi, vậy thì không sao.

Tên này đánh cho hai giới Tiên Ma cũng phải đóng cửa tự kỉ rồi, mấy tên đại lão của Tử giới cũng đâu có ngốc.

Có điều cũng không thiếu lời khiển trách.

Đặc biệt là bên phía hai giới Tiên Ma, không biết tuyên truyền thế nào mà giờ Khương Thành đã thành mối họa.

“Tử Minh Đại Đế đến để hồi sinh Mâu Vũ, vốn là có ý tốt, thế nhưng lại bị Thành Ca sát hại.”

“Thế này quả thật là táng tận lương tâm!”

“Hiện tại lục giới đã không còn hồi sinh thuật nữa rồi!”

“Tất cả đều là do tên tai hại kia ban tặng…”

Thành Ca cũng chẳng nghe được những lời nói ấy.

Dù sao đi nữa, ở bên kia chiến tuyến cũng không có ai dám nói vậy trước mặt hắn.

Mấy ngày sau, hắn dẫn theo Mâu Vũ quay về Yêu giới.

Thấy Luân Hồi Tiên Đế và Thành Ca thật sự gắn bó thân mật, ra có cặp vào có đôi, chúng yêu ai ai cũng lấy làm kì lạ.

Dáng vẻ kia thật giống “bạn đời”.

Đạo lữ của Yêu chủ vậy phải có thân phận thế nào?

Trong lúc nhất thời, chư vị Yêu Đế đều trở nên khách sáo.

“Ha ha ha!”

“Luân Hồi Tiên Đế ghé thăm Yêu giới chúng ta, chẳng khác nào rồng đến nhà tôm!”

“Ôi chao! Côn Bằng Đại Đế quá lời rồi…”

“Không quá lời chút nào, sau này cứ xem Yêu giới chúng ta như nhà mình là được, có yêu cầu gì cứ việc nói với bản đế!”

“Đa tạ Bạch Hổ Đại Đế!”

“Không sai không sai, có gì không hài lòng cứ nói…”

“Kim Lang Đại Đế nói đùa rồi, ta nào dám như vậy…”

Mâu Vũ đối mặt với sự nhiệt tình quá độ của bọn họ, trong lòng tự dưng có cảm giác được sủng ải mà đâm ra lo sợ.

Vai vế của đám Yêu Đế này thậm chí còn cao đến đáng kinh ngạc, gần như tất cả bọn họ đều thành danh sớm hơn mình, sức mạnh cũng lớn.

Lúc trước gặp phải, ai nấy cũng đều kiêu ngạo lạnh lùng.

Huống hồ bản thân hiện giờ còn chưa hồi phục lại sức mạnh Tiên Đế, chỉ là một Chuẩn đế mà thôi.

“Tiếp theo Luân Hồi Tiên Đế có dự định gì không?”

Thanh Long Đại Đế hắng giọng một cái như thể để chứng minh lại sự tồn tại của mình.

“Hiện giờ Thiên Khu Các muốn mở rộng ra hai giới Tiên Ma, sợ là không có nhiều hy vọng lắm.”

“Đúng vậy, tiếc là Yêu chủ của tộc ta không tới được, bằng không đã trực tiếp san bằng Tiên Minh Thánh Điện rồi.

Nghe bọn họ bàn luận chính sự, Mâu Vũ cũng không nén được mà thở dài.

“Đúng vậy, trước mắt chỉ có thể gắc lại chuyện làm ăn bên đó.”

Chương 809.

Hiên giờ phân bộ của Thiên Khu Các ở hai giới Tiên Ma đã sớm bị Tiên Minh Thánh Điện tiêu diệt.

Không từ bỏ cũng không được nữa rồi.

Thành Ca lại tận dụng triệt để cơ hội để tăng tình cảm tốt đẹp: "Yên tâm đi, đợi sau này ta qua bên đó, sẽ cho Quần Tiên hội và Thánh Tinh các tận hưởng dịch vụ diệt môn giống như vậy."

Mâu Vũ nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Trước đây điều nàng vẫn luôn theo đuổi chính là yên phận làm ăn, rất bài xích kiểu thủ đoạn đập phá vật lý này.

Nhưng bây giờ kẻ địch đã làm như vậy rồi.

Nếu mình còn tiếp tục kiên trì với cái gọi là nguyên tắc đó, cuối cùng chỉ càng chịu thiệt mà thôi.

"Hiện giờ việc bên này đã có ta tọa trấn, cũng không cần lo lắng nữa, chủ yếu vẫn là việc làm ăn bên Huyền Giới không không dễ xử lý."

Nghe thấy hắn nhắc tới chuyện này, Giáng Hàn và các Chuẩn Đế khác của Thiên Khu Các cũng không kiềm được mà gật đầu.

"Nếu có thể làm ăn với Tứ Đại Huyền tộc, như vậy ngược lại có thể cứu vãn tổn thất."

"Chính xác, Huyền Giới rộng lớn cũng không kém gì Tiên giới."

"Ngọc Huyễn Minh Ti của Huyền Giới có thể thay thế một cách hoàn hảo Thái Vi Linh Tinh của chúng ta, là loại vật liệu quan trọng nhất để chế tạo ra tiên khí cửu giai."

"Nếu chúng ta có thể mở rộng thị trường sang Huyền Giới, như vậy phía bên hai giới Tiên Ma mất rồi cũng không sao."

"Nhưng làm ăn ở Huyền Giới… nào có dễ dàng!"

Mạch Phong Chuẩn đế thở dài một hơi.

"Thiên Khu Các của chúng ta không có chút giao tình nào với Huyền Giới, trái lại Tiên Minh và Thánh Điện lại dựa vào quan hệ với Quy Lại Tiên mà hợp tác nhiều lần với họ."

Nói đến đây, Giáng Hàn Tiên Đế cũng không nhịn được mà ủ rũ mặt mày.

“Hết cách rồi, người của Huyền tộc luôn cực kỳ cảnh giác với Tiên giới bên đây, người ngoài muốn tiếp xúc với bọn họ còn khó, chứ đừng nói là lấy được lòng tin của họ.”

“Nếu chúng ta cũng được Quy Lai Tiên đứng ra làm cầu nối trung gian thì tốt.”

Mâu Vũ đột nhiên lại nhớ ra gì đó, đôi mắt sáng lên, nhìn Thành Ca mỉm cười nói: “Không phải bên phía chúng ta cũng có sẵn Quy Lai Tiên sao?”

Mọi người đều sững sờ, chợt bừng tỉnh.

“Đúng đó, Khương chưởng môn cũng là Quy Lai Tiên đúng chứ?”

“Hắn chắc chắn là Quy Lai Tiên!”

“Đúng, Khương Chưởng Môn cũng có Huyền Văn, rõ ràng chính là Quy Lai Tiên.”

“Không biết ngươi và Tứ Đại Huyền Tộc có giao tình gì không?”

Khương chưởng môn nghĩ thầm, các ngươi cuối cùng cũng nghĩ tới ta rồi sao.

Đáp lại ánh mắt chờ đợi của mọi người, hắn mỉm cười gật đầu: “Thế này thì nhất định phải có giao tình rồi.”

Mâu Vũ vội vàng truy hỏi: “Giao tình sâu đậm thế nào?”

“Cao hơn cả núi, sâu hơn cả biển.” Thành Ca cười híp mắt đáp.

Người trong Thiên Khu Các vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên.

Nếu có thể tận dụng tốt mối giao tình này của Thành Ca, không chừng Thiên Khu Các chúng ta có thể hợp tác với Tứ Đại Huyền Tộc, sau đó chúng ra có thể sẽ được họ chia cho chút đất làm ăn ở Huyền Giới.

“Thật sao?”

Giáng Hàn Tiên Đế mặt đầy mong đợi, kể tên một vài người có tiếng tăm ở Huyền Giới.

“Ngươi có quen biết Bạch Vô Khải?

“Vậy còn Kim Khao, Ninh Chi Lâm thì sao?”

Còn không đợi Thành Ca trả lời, Mâu Vũ liền chỉnh đốn Giáng Hàn.

“Mấy vị đó đều là bậc chí tôn của Huyền Tộc, năm đó mất tích trở về, sau khi trở về thì bế quan quanh năm không màng thế sự, hắn làm sao mà quen biết họ được?”

“Ha ha, cũng đúng…”

Đám người Mạch Phong và Giáng Hàn bật cười.

Thành Ca không nói gì, ca đây có quen biết mấy người kia đấy, đó không phải đám người lúc đầu ôm chân mình sao?

Hắn ưỡn ngực, lạnh nhạt nói: “Thực ra trong đám cao thủ Huyền Giới, không có kẻ nào mà ta không quen cả…”

Còn chưa đợi hắn nói hết, Giáng Hàn liền kể ra một cái tên mới.

“Vậy ngươi có quen Kim Tự không?”

Thành Ca đang muốn nói có quen, thế nhưng suy nghĩ cả nửa ngày… quả đúng là không nhớ ra được.

Tên Kim Tự kia là cái quái gì chứ?

Thật ra Kim Tự năm đó cũng là một vị Đế Huyền Cửu Trọng, khi ấy còn là một vị điện chủ của Kim Huyền tộc.

Chỉ có điều lúc đó Thành Ca cũng không thích quản lý sự vụ, Tứ Đại Huyền Tộc mỗi lần tiếp xúc với hắn đều là đại điện chủ có cấp bậc cao hơn Kim Tự, người hắn nhớ được cũng chỉ có mấy đại điện chủ đó.

Còn những người khác, cho dù hắn từng gặp qua cũng không biết tên.

“Khụ, hắn có lai lịch thế nào?”

Thế này đúng là khó xử thật.

Đám người Giáng Hàn và Mạch Phong không biết nên nói gì.

“Hắn là đại điện chủ của Kim Huyền tộc, ngươi đến cái này cũng không biết sao?”

Hắn là đại điện chủ của Kim Huyền tộc?

Trước đây đại điện chủ của Kim Huyền tộc không phải là Kim Bột sao?

Hắn làm sao mà biết được, trong triệu năm này, Tứ Đại Huyền Tộc đã thay đổi mấy đời đại điện chủ.

Đại điện chủ ban đầu đa số đều giao lại sự vụ, bắt đầu quy ẩn tu luyện.

Mâu Vũ thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của hắn thì vội vàng ra mặt giảng giải, giúp hắn đỡ xấu hổ: "Được rồi được rồi, có lẽ vì năm đó Khương Thành không hoạt động ở địa giới Kim Huyền Tộc."

Mọi người thấy cũng đúng, thế là lại lựa thêm mấy tên đại điện chủ khác để hỏi.

"Vậy ngươi có quen Bạch Thường Ngôn không?"

Thành Ca lắc đầu: "Không có tí ấn tượng nào."

"Đại điện chủ của Bạch Huyền tộc ngươi cũng không biết? Vậy còn Hắc Thần thì sao?"

"Chưa từng nghe qua." Cổ Thành Ca sắp lắc đến mức đứt ra rồi.

Đại điện chủ của ba tộc Kim, Bạch, Hắc ngươi đều chưa nghe qua?

Cái ngươi biết còn ít hơn bọn ta nữa kìa!

Có thật là ngươi từng đến Huyền tộc rồi không?

Còn dám nói giao tình cao hơn cả núi, sâu hơn cả biển?

Mọi người chỉ có thể ôm chút hy vọng còn sót lại hỏi tiếp.

"Vậy còn đại điện chủ của Ngân Huyền tộc Ngân Trí thì sao?"

Thành ca vội vàng mừng rỡ reo lên: "Người này ta biết!"

Hắn như thể sắp lệ tràn bờ mi tới nơi.

Cuối cùng cũng có một người mà mình quen lúc trước.

Nhìn quanh thì thấy ánh mắt của mọi người và chúng Yêu Đế trong điện đều lộ ra vẻ đồng cảm mà hoài nghi.

Nếu như lại nói không biết, các nàng hẳn sẽ cho rằng mình là tên lừa gạt.

“Wow, ngươi biết đại điện chủ của Ngân Huyền Tộc?”

Đám người Mâu Vũ cùng Giáng Hàn vốn đã sắp muốn từ bỏ, giờ thấy vậy liền kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ đứng phắt dậy.

Kim Huyền tộc cũng là một trong Tứ Đại Huyền Tộc, có thể hợp tác với họ, xin được một phần địa bàn làm ăn ở Huyền Giới, thế này có thể coi như sự thay đổi long trời lở đất của Thiên Khu Các.

“Đương nhiên là biết.”

“Các ngươi có giao tình gì không?”

Mâu Vũ tiếp tục thăm dò: “Nếu ngươi mời Ngân Huyền tộc của hắn hợp tác với Thiên Khu Các bọn ta, liệu hắn có đồng ý không?”

“Mời hắn?”

Thành Ca nghĩ thầm, em gái ơi, ngươi cũng xem thường ta quá rồi đó.

“Ta nói chuyện với Ngân Trí mà còn cần mời? Chỉ cần ta dặn dò một tiếng, đừng nói Ngân Huyền tộc, đến cả Tứ Đại Huyền Tộc cũng phải nghiêm chỉnh nghe theo!”

Mâu Vũ không nhịn được lườm hắn một cái: “Được rồi được rồi, ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi đó!”

Ngay cả đại điện chủ của Tam Đại Huyền Tộc ngươi còn chưa nghe qua, còn nói cái gì mà dặn dò một tiếng, ngươi dặn dò ai?

Nàng rõ ràng là không tin lời Thành Ca nói, cho là hắn chỉ đang khoác lác.

Thương Long nữ đế bên cạnh thầm che miệng cười.

Mâu Vũ ơi Mâu Vũ, lần này ngươi đúng là ngồi trên núi vàng mà còn không biết!

Tên nhóc này và Tứ Đại Huyền Tộc đâu chỉ đơn giản là có giao tình, cái này phải gọi là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới mới đúng.

Đại Hiền Giả của bốn tộc, há lạ là hư danh?

Có điều nàng biết, giờ nói gì cũng là vô nghĩa.

Trừ khi là chính mắt trông thấy, nếu không chả ai dám tin Khương Thành lại có địa vị cao như vậy ở Huyền tộc.

Mặc dù giao tình giữa Khương Thành và Ngân Trí còn có nhiều hoài nghi, nhưng con đường duy nhất để Thiên Khu Các thiết lập quan hệ với Huyền Giới cũng chỉ có cách này.

Chỉ đành nhắm mắt mà thử.

Thế là mọi người liền chuyển sang thương lượng việc về Huyền tộc.

Thảo luận đang đến hồi sôi nổi thì Băng Phượng Đại Đế đột nhiên nói ra một câu.

"Lối vào bên phía Huyền Giới, Yêu chủ hiện giờ cũng không qua được."

Sau khi Khư động biến mất, Huyền Giới chính thức giáp giới với Tiên giới.

Nhưng chu vi giáp giới lại không lớn, chỉ bằng 1 phần trăm Khư động năm đó.

Mà lối vào lại không tiếp giáp với Yêu giới, vừa hay ở phía đối diện với đường ranh giới ấy, Khương chưởng môn bị thiên đạo ngăn cách chắc chắn không qua được.

Hả?

Ha?

Người của Thiên Khu Các vừa rồi còn vui mừng, giờ lập tức phát hỏa tập thể.

Chương 810.

"Vậy phải làm sao mới được đây?"

Mâu Vũ và Giáng Hàn, Mạch Phong đều trợn tròn mắt.

"Bản thân hắn không thể đi, vậy thì chúng ta phải làm gì thì mới có thể thuyết phục Ngân Huyền tộc hợp tác đây?"

"Không thể thuyết phục được rồi."

Vất vả lắm mới tìm được vị "Quy Lai Tiên" Thành Ca này, ban đầu còn tưởng rằng có thể mở ra một phần thị trường ở Huyền giới, nhưng cuối cùng, đó chỉ là vui vô ích một lần.

Kết quả này khiến mọi người ở Thiên Khu các vô cùng bức xúc.

"Cái này thì có gì khó đâu?"

Thành Ca còn tưởng là có gì đó khó khăn.

Thì ra là cái này?

"Bản thân ta không có mặt chẳng sao, các ngươi đi qua bên kia, chỉ cần báo tên ta ra và nói là người của ta."

Phụt!

Mâu Vũ cảm thấy buồn cười trước những lời "nói khoác không biết ngượng" của hắn.

Chỉ cần ááo cáo tên của hắn là được?

Ngươi nghĩ mấy vị Đế Huyền thất trọng cửu trọng của Huyền tộc kia là gì, đó đều là những sự tồn tại có thể sánh ngang với Tiên Đế đó.

"Báo tên của ngươi, sau đó thì sao?" Nàng hỏi với vẻ thích thú.

Hắn vẫy vẫy tay, làm động tác hắc nước.

"Sau đó thì các ngươi không phải lo lắng về bất cứ điều gì nữa, chỉ cần tận hưởng chế độ đãi ngộ dành cho khách quý thôi."

"Nể tình ta, không chỉ Ngân Huyền tộc, mà cả Tam đại Huyền tộc khác cũng sẽ hợp tác với các ngươi."

"Ha ha ha ha…"

Mâu Vũ bị hắn chọc cười đến mức run người.

"Ngươi mau tỉnh lại đi, cái gì mà mặt mũi của ngươi, thật sự nghĩ là chỉ cần cho ngươi một cái thang thì ngươi có thể leo lên trời sao?"

Những người khác cũng cười ha ha, Yêu chủ cái gì cũng tốt, chí là quá thích đùa, lúc nào cũng không nói chuyện một cách đứng đắn.

“Thật đấy!”

Thành Ca không cho phép bất kỳ ai nghi ngờ về mặt mũi của chính mình.

“Ca đây lúc đó lên như diều gặp gió ở Huyền giới, cả Tứ đại Huyền tộc đều phải cúi đầu nghe lệnh…”

“Vâng, vâng, vâng!”

Mâu Vũ cười trêu chọc: “Cúi đầu nghe lệnh, ngay cả đại điện chủ của Tam đại Huyền tộc khác ngươi cũng không biết, đúng thật là như diều gặp gió mà.”

“Ha ha ha!”

Lão Thanh Long và Bạch Hổ, Côn Bằng, Đại Đế đều không thể kìm được mà bật cười.

Đối với khả băng chiến đấu của Khương chưởng môn, bọn họ chắc chắn chịu thua một trăm hai mươi lần.

Nhưng về phần mặt mũi của hắn là bao nhiêu, đây lại là một chuyện còn rất nhiều nghi vấn.

Nếu như ở hai giới Tiên Ma, nếu ngươi báo tên hắn ra thì sẽ không có đãi ngộ dành cho khách quý, mà sẽ được thưởng thức một cuộc bao vây của Tiên Ma.

Mâu Vũ cũng nghĩ đến đoạn này, nhanh chóng dập tắt nụ cười, có chút lo lắng hỏi: “Ngươi không xúc phạm nhiều người trong Huyền giới đúng không?”

Nếu chạy đến Huyền giới báo tên hắn rồi sau đó bị một đám người của Huyền giới truy đuổi đến tận cùng thế giới thì thật là xấu hổ.

Đến lúc đó, Thiên Khu các không chỉ không ký được hợp đồng hợp tác, mà lại tăng thêm một đám kẻ thù.

Thành Ca dở khóc dở cười, chuyện này là gì vậy?

“Thật sự không phải, ta có lừa ai thì cũng sẽ không lừa ngươi!”

Hắn bất lực, chuyện này thật sự không thể chứng minh.

Nếu sớm biết trước thì ta đã mang một tín vật của cao thủ Huyền giới theo rồi.

Ví dụ như đồ lưu niệm của Thần Điện, ấn tín của đại điện chủ gì đó…

Thương Linh vẫn đứng bên cạnh cười trên nổi đau của người khác liên tục, cũng không làm chứng cho hắn.

“Như vầy đi, ngươi cầm tín vật của ta đi đến Huyền giới, bọn họ nhìn là sẽ nhận ra liền.”

Sau khi nói điều này, Thành Ca đột nhiên nhận ra mình cũng không có bất kỳ tín vật nào đại diện cho bản thân.

Cũng không thể mang Hồng Tuyệt Kiếm ra, phải không?

Hơn nữa, thanh kiếm đó luôn được sử dụng bởi thân phận “Lý Tuấn Lãng”.

Hắn suy nghĩ một lúc, cuối cùng tiêu hao một chút công đức, cuối cũng làm ra một khẩu súng nước nhỏ tinh xảo.

“Khụ, ngươi cầm cái này đi, nếu như Ngân Trí không biết, vậy thì ngươi kêu hắn tìm Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm, bọn họ chắc chắn sẽ nhận ra.”

Mâu Vũ cầm lấy khẩu súng nước, cũng không biết đây là “bảo vật” gì.

Các cao thủ khác trong điện cảm nhận được điều đó, trong nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

“Cái này, cái này là đồ chơi gì vậy?”

“Nó nhìn như không có bất kỳ sức mạnh nào.”

“Đây không phải là bảo vật, có vẻ như chỉ là một đồ vật bình thường.”

“Thật không hợp lý, thứ này không có giá trị gì sao?”

“Huyền tộc có thể nhận ra cái này không?”

“Đúng vậy, Huyền tộc đất rộng người đông, bảo vật cũng rất nhiều, cái thứ nhỏ bé này thật sự không bắt mắt, chỉ có thứ này mà muốn đánh động đến bọn họ, thật sự không có khả năng…”

Mọi người ở Thiên Khu các không còn hy vọng nữa.

“Được rồi được rồi, đừng đùa nữa.”

Mâu Tiên nữ có chút đau đầu trả cây súng nước lại cho hắn.

“Chúng ta sẽ tự tìm cách cho việc kinh doanh ở bên Huyền giới.”

Thương Long nữ đế ở bên cạnh rốt cuộc không thể không mở miệng.

“Ta khuyên ngươi nên giữ nó lại, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận.”

Đôi mắt xinh đẹp của Mâu Vũ khẽ nheo lại, lời nói của Thương Linh dường như có ý gì đó.

“Ý ngươi là gì?”

“Không có ý gì.”

Thương Linh cười ha ha nói, sau đó thản nhiên rời khỏi đây.

Mâu Vũ không khỏi nghi ngờ.

Không lẽ khẩu súng bắn nước này có thực sự có chức năng đặc biệt nào đó?

Suy nghĩ một chút, nàng quyết định vẫn mang nó theo thử một chút.

Thành Ca cảm thấy mặt mũi của mình đã bị tổn thương nghiêm trọng, thật sự không lấy lại thì không được.

Nghĩ một chút, súng nước có thể vẫn chưa đủ để đảm bảo.

Lỡ đâu nhóm Bạch Vô Khải đang bế quan không thể đi ra ngoài được, không ai khác biết súng nước.

“Ngươi chờ ta một chút!”

Sau khi nói, hắn bước vào điện, lấy ra một cái lưu cảnh Tiên Khí, chỉ nó vào mình và quay một đoạn hình ảnh.

Sau đó giao nó cho Mâu Vũ.

“Được rồi, sau khi báo báo tên ta, nếu họ vẫn không tin thân phận của ngươi thì ngươi có thể lấy ra cái Tiên Khí lưu ảnh này ra.”

Bây giờ chắc là không thể có sai sót gì rồi phải không?

Hắn cảm thấy mình hơi giống Tể tướng Gia Cát giao cẩm na diệu kế cho người của mình, đúng là đau lòng.

Mâu Vũ cầm Tiên khí Lưu ảnh muốn mở ngay tại chỗ, nhưng nghĩ đến lời nhắc nhở của Khương Thành, vẫn là nên tôn trọng một chút vậy

Ngày hôm sau, một đoàn người của Thiên Khu lên đường.

Lung Lâm Tiên Đế bị thương vẫn ở lại Yêu giới để tĩnh dưỡng.

Còn Mâu Vũ, Giáng Hàn cùng với những Chuẩn đế lãnh đạo thì cùng nhau xuất phát, hành trang gọn gàng.

Phải mất thêm một ngày nữa, cuối cùng cũng đi tới bên trong Huyền giới.

Ngay khi vào bên trong, bọn họ đã bị chặn lại.

"Người đến dừng lại, có lệnh bài cho vào cửa không?"

Năm đấy, chỉ với một chút "Tà ma dị giới" cũng đã mang lại rất nhiều náo động cho Huyền giới, tuy là bây giờ Huyền giới có rất nhiều Đế Huyền cảnh tọa trấn, nhưng Huyền giới vẫn cực kỳ cảnh giác đối với người của Tiên giới.

Bây giờ lối vào này rất nhỏ, Tứ đại Huyền tộc đều thiết lập rất nhiều cửa khẩu.

Chỉ một số lượng rất nhỏ Tiên nhân được phép vào mới có thể thuận lợi đi vào.

Mặc dù những người cản đường chỉ là Địa Huyền cảnh, nhưng tất cả mọi người đều không dám thất lễ.

Dù sao thì nếu giết đi một tên, sẽ ngay lập tức thu hút một đám Đế Huyền có thể sánh được với Chuẩn đế và Tiên Đế đến truy sát.

"Có có!"

Mạch Phong Chuẩn đế nhanh chóng lấy một cái lệnh bài ra.

Với tư cách là một thương hội trung lập, Thiên Khu các những năm nay vẫn không ngừng cố gắng, vậy nên được Huyền giới cho phép đi vào.

Cho dù là vậy, lệnh bài này cũng giới hạn số lượng người có thể đi vào mỗi lần không quá mười người.

Người có Địa Huyền cảnh đứng đầu kiểm tra, xác nhận là chính xác, sau đó gật đầu cho qua.

Nhưng điều này không có nghĩa là họ có thể đi qua Huyền giới mà không bị cản trở.

“Các ngươi muốn đi đâu? Làm việc gì?”

Mạch Phong Chuẩn đế cười nói: “Chúng ta muốn đến Ngân Huyền Tộc, gặp đại điện chủ Ngân Trí, thảo luận việc kinh doanh với hắn.”

Chương 811.

“Kinh doanh?”

Địa Huyền cảnh đứng đầu kia nhìn bọn họ một cái đánh giá sơ bộ, không khỏi lắc đầu.

“Ta khuyên các ngươi tốt nhất là từ bỏ đi, bây giờ bốn Huyền tộc lớn bọn ta chỉ hợp tác với Quần Tiên hội và Thánh Tinh các.”

“Bọn ta không quen với Thiên Khu các các ngươi, không có nền tảng quen biết nên không thể tin được.”

“E là đại điện chủ Ngân Trí sẽ không thể dành thời để gặp các ngươi trong khi đang bận trăm công ngàn việc.”

Trong lịch sử, nào là Ảnh tộc nào là tà ma dị giới, người của Huyền tộc có thể nói là đã trở nên sợ bóng sợ gió rồi.

Bọn họ khó có thể tin tưởng lại người ngoài.

Quần Tiên hội và Thánh Tinh các, đều được những Quy Lai Tiên như Đại Diễn Tiên Đế đi đầu ra mặt trong việc bảo vệ, lại thêm hàng triệu năm kiểm tra, mới dần dần có được một chút tin tưởng từ họ.

Trên thực tế, những “Tà ma dị giới” như Đại Diễn Tiên Đế có thể có mặt mũi như vậy cũng là do trước kia có gặp Khương hiền giả hai lần mà không bị giết.

Những người đứng đầu của bốn Huyền tộc lớn cũng vì vậy mà hiểu lầm, cho rằng Khương hiền giả có ấn tượng tốt với những người này.

Cho nên đây chỉ là yêu ai yêu cả đường đi thôi.

Cho dù là vậy, bọn họ vẫn rất ít giao tiếp với hai giới Tiên Ma, chỉ giới hạn trong một số ít lĩnh vực.

Còn về Thiên Khu các dù không có người ra mặt bảo vệ nhưng vẫn có được quyền ra vào Huyền giới, nhưng vẫn không thể đạt được bất cứ giao dịch nào với người của Huyền tộc.

"Ha ha, trước đây không được, không có nghĩa là bây giờ cũng không được, phải thử một lần mới biết được." Mạch Phong cười khổ, giang hai tay.

Mấy người Địa Huyền cảnh kia thấy bọn họ quyết tâm chạy vào chỗ khó khăn cho nên lười tiếp tục khuyên bảo.

Sau đó, hai Địa Huyền dẫn đường.

Cả nhóm bay một lúc rồi bước vào truyền tống trận.

Trong toàn bộ quãng đường này, nhóm người của Thiên Khu các đều bị giám sát trong suốt hành trình, đi theo một tuyến đường cố định.

Căn bản là không có chuyện cho bọn họ cơ hội đi lang thang.

Cứ như vậy, năm ngày sau, mọi người cuối cùng đã đến biệt viện phía bên ngoài thần điện.

Tiên nhân được đưa vào từ Huyền giới, sau khi bước vào Huyền giới, trừ khi được đặc biệt cho phép, còn không thì chỉ có thể hoạt động trong biệt viện này.

Điều này là để ngăn họ theo dõi thông tin tình báo của Huyền giới.

Trong hàng triệu năm này, không phải là không có tiên nhân tự tiện đột nhập, muốn sử dụng Tụ Phách trì để biến mình thành "Quy Lai Tiên", nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều bị Huyền tộc tiêu diệt.

Tuy biệt viện này rất rộng, giống như một thành trì.

Nhưng vẫn có cảm giác như bị giam cầm vậy.

Nhưng không có cách nào khác, bọn họ đến đây để kinh doanh, vì vậy họ chỉ có thể nhập gia tùy tục.

“Khi nào thì đại điện chủ Ngân Trí mới có thời gian rảnh gặp chúng ta?”

Người phụ trách tiếp đãi của Huyền tộc nghe thấy vậy thì liền nhếch môi.

“Đại điện chủ không phải là người mà các ngươi muốn gặp là có thể gặp, cho nên cứ từ từ chờ đi!”

Nói xong thì không ngần ngại mà rời đi.

Mâu Vũ và Giáng Hàn nhìn nhau, bọn họ có thể nhìn thấy sự bất lực trong mắt nhau.

Không còn cách nào khác, đây là cách đối xử thông thường của Huyền tộc đối với họ mỗi khi họ đến để bàn chuyện hợp tác.

“Nhập gia tùy tục, có vẻ như chỉ có thể chờ đợi từ từ.”

Ngược lại Mâu Vũ lại có vẻ rất bình thường.

Giáng Hàn và nàng bước vào ngôi nhà trong biệt viện kia, tò mò hỏi: “Sao vừa rồi cô không nhắc đến tên Khương chưởng môn?”

Mạch Phong cũng gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, lỡ đâu sau khi nhắc đến tên hắn, thái độ của người bên kia có thể nhiệt tình hơn một chút?”

Mâu Vũ quay đầu lại với vẻ mặt buồn cười.

“Ngay cả khi hắn biết Ngân Trí, thì đó cũng chỉ là Ngân Trí, không có nghĩa là những người còn lại của Ngân Huyền tộc cũng có thể biết hắn, có phải không?”

“Ngay cả khi muốn đề cập đến hắn, cũng phải là đề cập với Ngân Trí, có đề cập với những người khác thì cũng sẽ không hiệu quả.”

“Hóa ra là như vậy!”

Giáng Hàn Tiên Đế chợt bừng tỉnh: “Vẫn là tổng hội trưởng anh minh.”

Cứ như vậy, lại kiên nhẫn đợi thêm ba ngày liên tục.

Bọn nàng vẫn chưa được gặp nhóm lãnh đạo của Ngân Huyền tộc.

Hôm nay, khi bọn họ đang buồn chán ngắm cảnh ở biệt viện kia, đột nhiên có tiếng cười khúc khích ở gần đó.

“Ồ, đây không phải là Thiên Khu các sao?”

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy một vài bóng dáng quen thuộc ở một khu khác ở phía xa của biệt viện.

“Huyết Dương Ma Đế!”

“Hóa ra là ngươi?”

Mâu Vũ và nhóm Giáng Hàn không hẹn mà đồng loạt cau mày.

Huyết Dương Ma Đế đến từ Sâm La Huyết Điện của Ma giới, một thành viên nòng cốt chân chính của Huyết điện

Triệu năm trước, Ma giới đã thành lập thương hội Thánh Tinh các, một nhóm các Ma Đế bị chuyển đến Thương hội.

Huyết Dương Ma Đế trở thành phó hội trưởng của Thánh Tinh các.

Khác với Thiên Khu các chỉ là lâm thời đến đây, bọn họ đã được cho phép cư trú trong lâu dài trong Huyền giới, chịu trách nhiệm về hoạt động kinh doanh của lâu dài ở đây của Thánh Tinh các.

Hai bên là đối thủ cạnh tranh không đội trời chung, đặc biệt là khoảng thời gian trước Thiên Khu các đã bị hai giới Tiên Ma tấn công nặng nề một phen, có mối thù truyền kiếp.

“Ồ, Mâu Hội trưởng đã sống lại, thật đáng mừng!”

Huyết Dương Ma Đế nói lời chúc mừng, nhưng giọng điệu của hắn lại rất quái gở.

“Vừa mới sống lại cho nên vội vàng chạy đến Huyền giới để kiếm chuyện làm ăn, với xương cốt của ngươi, vẫn là không nên làm việc quá sức, nếu không lỡ đâu sau khi bị cự tuyệt thì vết thương cũ tái phát thì phải làm sao đây?”

Lời nói kèm theo rất nhiều sự mỉa mai này khiến cho mấy Chuẩn đế khác bên đó cũng cười.

Mặc Phong Chuẩn đế lạnh lùng nói: “Huyết Dương, ngươi còn mặt mũi nhắc tới chuyện này sao? Đây không phải đều là nợ

máu do Thánh Điện của ngươi vô liêm sỉ sao?”

Vẻ mặt Huyết Dương Ma Đế lạnh lẽo: “Đế cảnh nói chuyện, làm gì có chỗ cho ngươi chen ngang? Ngươi là cái thá gì? Đừng nói là ngươi, ngay cả Mâu Vũ hiện tại cũng không đủ tư cách để nói chuyện ngang hàng với ta.”

“Ngươi nói cái gì!”

Mạch Phong và nhóm Giáng Hàn đều tức giận, muốn bay qua nhưng lại bị Mâu Vũ ngăn cản.

Đồng thời lặng lẽ truyền âm nhắc nhở.

“Hắn đang cố tình chọc tức chúng ra, để chúng ta hành động bốc đồng, đừng có quên chỗ này là nơi gần thần điện của Huyền giới.”

Vẻ mặt của Giáng Hàn và Mạch Phong đều kinh hãi.

Đúng vậy, nếu đánh nhau ở gần thần điện của Huyền tộc, sẽ khiến đối phương không vui.

Hiện tại Thiên Khu các không được đối phương tin tưởng, nếu ra tay vào lúc này, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng rất xấu cho Huyền tộc.

Khả năng có thể hợp tác trong tương lai gần như bị cắt đứt.

“Được rồi Huyết Dương, Thiên Khu các của bọn ta đi trên con đường của bọn ta, các ngươi đi qua cây cầu của các ngươi, không cần phải quan tâm đến việc của bọn ta!”

Thấy Mâu Vũ không tức giận không quấy phá mà bình tĩnh, không bị chọc tức, Huyết Dương không khỏi cảm thấy nuối tiếc.

Người Huyền tộc không biết Thiên Khu các thú vị như thế nào, nhưng hắn thì lại hiểu rất rõ.

Trước cuộc đột kích của Tiên Minh Thánh Điện vào Thiên Khu các, thương hội bọn họ vẫn luôn chèn ép Thánh Tinh các và Quần Tiên hội, ngay cả khi Thánh Tinh các và Quần Tiên Hội có một loạt các Tiên Đế Ma Đế làm chỗ dựa thì cũng không giúp ích gì.

Bọn họ cũng không muốn người của Thiên Khu các và Huyền tộc đứng cùng một phía.

Nếu có thể phá hủy thì phá hủy.

Phải nắm bắt cơ hội này để đánh bại hoàn toàn Thiên Khu các.

“Ta khuyên các ngươi nên bỏ cuộc đi.”

“Huyền tộc đã sớm xác định hai giới Tiên Ma, không có chỗ cho nơi thứ ba chen vào!”

Mâu Vũ thản nhiên nói: “Cho phép hay không cho phép, không phải là chuyện mà ngươi có thể quyết định.”

“Hừ, vậy thì cứ chờ xem!”

Trở lại phòng, Huyết Dương Ma Đế ngay lập tức triệu tập tất cả thuộc hạ của mình đến.

“Thiên Khu các lần này đến đây, rõ ràng là muốn chia miếng bánh, mấy lần trước đều là Giáng Hàn, Lung Lâm đến nói chuyện, nhưng lần này Mâu Vũ đã đích thân tới, nên không thể không đề phòng!”

Một Chuẩn đế khác của Thánh Tinh các xem thường nói: “Mâu Vũ thì sao nào, nàng ta bây giờ chỉ là một Chuẩn Đế.”

“Hồ đồ!”

Huyết Dương Ma Đế mới vừa rồi còn hạ thấp mặt mũi của Mâu Vũ, vẻ mặt lúc này lại tràn đầy kiêng kị.

“Năm đó người phụ nữ này có thể một tay xây dựng Thiên Khu các, ngươi nghĩ nặng lực của nàng là thứ mà Lung Lâm, Giáng Hàn có thể so sánh sao?”

Chương 812.

Những Chuẩn đế trong phòng cảm thấy không thể tin nổi.

“Nàng ta lợi hại đến vậy sao?”

“Người của Huyền tộc bài ngoại như vậy, nàng ta căn bản là không thể làm gì được đâu?”

“Đúng vậy, Thiên Khu các của họ cũng không Quy Lai Tiên đúng ra giới thiệu.

“Đừng đánh giá thấp nàng ta!”

“Thiên Khu các năm đó đi lên từ con số không, không phải trước đây chưa từng xuất hiện đối thủ cạnh tranh, nhưng bây giờ ngươi có còn có thể nhớ không?”

Huyết Dương Ma Đế hơi tự ti nói: “Nếu như kinh doanh mà cũng được chia thành các cảnh giới, thì nàng ta chính là Tiên Đế, những người như chúng ta cùng lắm cũng chỉ có thể được coi là Tiên Tôn thôi.”

“Việc Huyền Tộc bị nàng làm lay động chỉ là vấn đề thời gian, nếu lần này thất bại, nàng sẽ có lần khác.”

“Một khi nàng liên kết được việc kinh doanh ở đây, vậy thì sau này sẽ không có phần của chúng ta.”

Mọi người đều ngạc nhiên: “Nàng giỏi như vậy sao?”

“Nếu không thì sao, các ngươi nghĩ xem tại sao lần trước Tiên Minh và Thánh Điện lại bất chấp thể diện mà nhân cơ hội tấn công Thiên Khu các chứ?”

“Ngoại trừ mối quan hệ giữa Thiên Khu các và Khương Thành, lý do lớn hơn vẫn là bình thường thủ đoạn kinh doanh của chúng ta không thể thắng được nàng, cho nên chỉ có thể trấn áp bằng vũ lực.”

Lời này vừa nói xong thì mọi người không thể không nghiêm túc lại.

“Có vẻ như thực sự phải nghĩ cách phá hỏng hoàn toàn chuyện của bọn họ.”

“Đúng vậy, tốt hơn là để cho Huyền tộc không bao giờ nhìn thấy họ.”

“Nếu người của Huyền tộc có thể coi Thiên Khu các là kẻ thù thì tốt hơn rồi, vậy thì chúng ta có thể đỡ tốn sức hơn nhiều rồi.”

“Để đạt được mục đích này, cách đơn giản nhất chính là… vu oan giá họa!”

Mọi người nhanh chóng nhất trí.

Bọn họ đã dành hàng trăm đến cả tỷ năm qua để tu luyện và đấu tranh, bảo bọn họ làm việc kinh doanh thực sự là rất khó.

Nhưng để họ tham gia vào những âm mưu và thủ đoạn thì đúng là cực kỳ chuyên nghiệp.

Chỉ sang ngày hôm sau, thần điện của Ngân Huyền tốc đã rơi vào tình trạng gà bay chó chạy

Mười hai cây Ngân Huyền Thần Thụ xung quanh Thần điện không hiểu vì sao lại thiếu mất một cây.

Bản thân Ngân Huyền Thần Thụ được coi là báu vật quý hiếm, nhưng nó mang tính biểu tượng nhiều hơn.

Nghe nói rằng tổ tiên của Ngân Huyền tộc được sinh ra dưới mười hai cây này, dựa vào quả của cây mới ngộ được đạo. Đồng thời, nó cũng đại diện cho mười hai nhánh của Ngân Huyền tộc, được tôn sùng như một thánh vật mang lại may mắn cho cả tộc trong nhiều năm.

Thứ này vốn không có tác dụng gì, nhưng người Huyền tộc tin vào thần thánh, bọn họ rất coi trọng thứ này.

Đột nhiên thiếu một cây thì làm sao có thể chịu nổi chứ?

Chuyện đến tiếp theo chính là không ngừng điều tra tìm kiếm, gần như là đào sâu ba thước.

Cuối cùng, đã tìm đến biệt viện bên kia.

Mà "không có gì ngoài ý muốn", mọi người cuối cùng đã dừng lại ở sân sau biệt viện của nhóm người Thiên Khu các, đào lên cây Ngân Huyền Thần Thụ đã bị phá nát.

"Những con quỷ độc ác!"

"Đúng là không nên cho những người không rõ nguồn gốc vào!"

"Giết chúng đi!"

"Dám phá hủy Thần Thụ của tộc bọn ta, đáng tội chết trăm ngàn lần!"

Khi nhóm Mâu Vũ và Giáng Hàn tiếp nhận việc mình bị oan uổng một cách kỳ lạ này, xung quanh họ đã bị hàng chục cao thủ Đế Huyền cảnh bao vây.

"Không phải bọn ta!"

"Bọn ta căn bản là không biết chuyện gì!"

“Bọn ta rất tôn trọng phong tục của các ngươi, sao lại có thể phá hủy Thần Thụ của các ngươi được.”

Mạch Phong Chuẩn đế liên tục giải thích: “Mà mấy ngày nay bọn ta cũng chưa bao giờ rời khỏi viện này, làm sao bọn ta có thể làm điều này?”

“Bằng chứng rõ ràng như vậy, còn dám ngụy biện hả!”

Sắc mặt Đế Huyền bát trọng cầm đầu kia tái nhạt.

“Với sức thực lực Tiên Đế của các ngươi, nếu thực sự muốn lẻn ra ngoài, rất khó để những người trong tộc đó phát hiện ra, đúng không?”

“Chết tiệt, là do chúng ta mất cảnh giác!”

“Bắt bọn chúng lại!”

Thấy bọn chúng sắp hạ thủ bắt người, Giáng Hàn và Mạch Phong tất nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết mà nhanh chóng rút kiếm ra.

Ở phía xa, sau khi nhìn thấy cảnh này, trong mắt Huyết Dương Ma Đế hiện lên một tia đắc ý và châm chọc.

Gốc cây kia hiển nhiên là họ bí mật phá hủy.

Cũng là do bọn họ bí mật chôn trong viện của Thiên Khu các.

Đây là một cách giá họa cho người khác rất đơn giản, nhưng càng ngắn gọn thì khả năng xuất hiện chỗ sơ xuất càng ít.

Bây giờ có muốn tra tìm hung thủ thì cũng không tìm được.

Mà một khi hai bên giao chiến, Thiên Khu các kia cũng hoàn toàn xong đời.

Đừng nói gì mà kinh doanh, các nàng thậm chí sẽ khó có thể sống sót rời khỏi Huyền giới.

Vào thời khắc quan trọng, Mâu Vũ tỉnh táo và bình tĩnh đã ngăn Giáng Hàn và Mạch Phong lại.

“Các ngươi có từng nghĩ chúng ta làm gì có thù oán, cũng không có động cơ gì để làm việc này không?”

Một số người của Huyền tộc ở phía sau tức giận lớn tiếng nói: “Cái này còn cần có động cơ gì nữa? Đúng hơn là trong lòng mong Huyền giới bọn ta chết đi thì có.”

“Đúng vậy, tà ma dị giới khi đó cũng làm không ít việc xấu!”

“Chắc chắn là đang cố gắng phá hỏng vận may của Huyền tộc ta, tâm địa bất chính, quá độc ác!”

Trước vẻ mặt đằng đằng sát khí của người đứng đầu bên phía Huyền tộc, Mâu Vũ khẽ lắc đầu: “Nếu như các ngươi tìm hiểu về Tiên giới một chút, ngươi sẽ hiểu bọn ta ở bên kia không tin nhiều vào thần thánh, bọn ta chỉ tin vào sức mạnh.”

“Ngay cả khi ta thực sự muốn đối phó với Huyền tộc, cũng không cần phải làm ra việc gì vô nghĩa đối với bọn ta như vậy, thà ám sát vài tên Thiên Huyền Cảnh còn có ý nghĩa hơn.”

“Hơn nữa, nếu ta có thể phá hủy một cây, tại sao ta không phá hủy nhiều hơn?”

“Nếu ta đã phá hủy, tại sao ta lại chôn trong viện mà ta ở, nước đi này ngoài việc bị phát hiện thì còn có ý nghĩa gì không?”

Cao thủ Đế Huyền bát trọng đứng đầu bên phía Huyền tộc kia vốn dĩ còn đang tức giận, nghe xong những lời như vậy, không khỏi lộ ra thần sắc suy tư.

“Ý ngươi là kẻ gây án là người khác, đây là đang giá họa cho các ngươi?”

“Không sai!”

“Vậy kẻ gây án là ai?”

Mâu Vũ quay đầu liếc nhìn vị Huyết Dương Ma Đế ở đằng xa.

“Ta không biết kẻ gây án là ai, nhưng chúng là kẻ thù của chúng ta.”

Đám Chuẩn đế đúng phía sau Huyết Dương Ma Đế gần như ngã ngay tại chỗ.

Người phụ nữ này cũng quá đáng sợ, loại tử cục này, vậy mà lại có thể bật ngược lại được?

Hắn vừa bay đến đây vừa hét lớn.

“Đây là ngậm máu phun người, bắn nước bẩn vào bọn ta!”

“Bọn ta căn bản là không biết gì cả, chỉ vì bọn ta có thù hận với họ nên nói là do bọn ta, chuyện này đúng là quá hoang đường rồi!”

“Ngân Phong điện chủ, Thánh Tinh các bọn ta đã làm việc với ngươi rất nhiều lần trong những năm qua, đã bao giờ làm bất cứ điều gì bất lợi cho Huyền tộc chưa?”

Ngân Phong điện chủ không thể không cau mày lần nữa.

Thật vậy, hình ảnh của Thánh Tinh các trong mắt bọn họ vẫn luôn là hình ảnh một chính phái.

Huống chi là Thần Thụ được tìm thấy ở chỗ này của Thiên Khu các, ít nhất cũng có vật chứng ở đây

Cũng không thể quay qua nghi nhờ Thánh Tinh các “vô tội” chỉ vì một vài câu nói suông được.

“Ngươi có chứng cứ gì để chứng minh là do bọn họ làm không?” Hắn hỏi Mâu Vũ.

Sự việc xảy ra đột ngột, Mâu Vũ hiện không có bằng chứng.

“Nếu như các ngươi cho ta ba ngày, ta nhất định sẽ tìm ra manh mối…”

Huyết Dương Ma Đế nhanh chóng ngắt lời nàng: “Cái gì mà ba ngày, nàng ta chỉ là muốn trì hoãn, nhân cơ hội trốn khỏi Huyền giới mà thôi! Ta đã quen biết với nàng từ khi còn ở Tiên giới, nữ nhân này rất xảo quyệt!”

Nếu là người khác thì không sao, bởi hắn chắc chắn đã yêu cầu bản thân phải giải quyết thật sạch sẽ.

Nhưng nếu đổi thành Mâu Vũ, hắn thực sự không thể đảm bảo rằng nàng sẽ không tìm ra bất kỳ bằng chứng nào cho sự việc này.

Mà những lời khiêu khích của hắn cũng rất hiệu quả.

Người của Huyền tộc vốn đã rất tức giận, ngay lập tức gầm lên.

“Giết nàng ta!”

“Xử lý Thiên Khu các!”

“Cái gì mà ba ngày chứ, không thể mềm lòng với kẻ gay án!”

Nhìn thấy bọn họ càng lúc càng dồn dập, Giáng Hàn và Mạch Phong chỉ có thể lùi về phía sau.

Trong tuyệt vọng, Mâu Vũ chỉ có thể hy sinh cọng "rơm" cuối cùng.

"Ta rất thân thuộc với Khương Thành!"

Chương 813.

Khi cái tên Khương Thành xuất hiện, các cao thủ của Huyền tộc đang hò hét giết chóc liền như thể đã bị yểm Thuật Định Thân.

Đột nhiên, tất cả đóng băng tại chỗ.

Mọi người đều không kiểm soát được mà trợn tròn mắt.

Ngân Phong điện chủ đứng đầu cũng há miệng ngạc nhiên.

Hắn tự hỏi liệu mình có nghe nhầm không.

"Ngươi vừa nói ai vậy?"

"Khương Thành."

Nhìn phản ứng của họ, trong lòng Mâu Vũ âm thầm buồn bực, chẳng lẽ tất cả bọn họ đều biết Khương Thành?

Hắn ta nổi tiếng ở Huyền tộc đến vậy sao?

"Các ngươi đang nói đến Khương Thành nào vậy?"

Nội tâm Ngân Phong vô cùng kích động, nhưng không nóng nảy nhận nhau.

Lỡ đâu là một Quy Lai Tiên nào đó tiết lộ tên của Khương hiền giả cho Thiên Khu các thì sao?

Huống chi có rất nhiều người trùng tên trên thế giới này.

Những người khác của Ngân Huyền tộc cũng nóng lòng hỏi.

"Đúng vậy, là Khương Thành nào, mau nói đi!"

"Nếu ngươi dám nói dối giả mạo, bọn ta sẽ không tha thứ!"

Khương Thành nào?

Mâu Vũ, cùng với nhóm Giáng Hàn đưa mắt nhìn nhau, còn có thể là ai?

Chỉ có thể ngập ngừng thăm dò: “Khương Thành, chưởng môn của Phi Tiên Môn.”

“Phi Tiên Môn gì?”

Nhóm Ngân Phong đang cực kỳ kích động không hẹn mà cùng cau mày.

Lúc Thành Ca đã ở Huyền giới cũng chưa bao giờ tiết lộ thân phận cũng như môn phái của mình ở Tiên giới, cho nên hiển nhiên là bọn họ không biết Phi Tiên Môn.

“Chưa bao giờ nghe nói về nó.”

“Xem ra đó không phải là người mà bọn ta biết.”

Nhìn thấy bọn họ lại tỏa ra sát khí, Giáng Hàn vội vàng hét lên: “Hắn còn là Đại Đế của Thương Long tộc.”

“Cũng chưa bao giờ nghe nói.”

“Cái gì mà Thương Long tộc, chưa bao giờ nghe thấy.”

Người Huyền tộc rất bài ngoại, hiểu biết rất ít về Tiên giới.

Bọn họ cùng lắm cũng chỉ biết ở Tiên giới bên kia có Yêu giới, nhưng trong nội bộ Yêu giới có những tộc nào, đa số người ở Huyền giới đều lười tìm hiểu.

“Có vẻ như người mà bọn họ nói đến không phải là cùng một người.”

“Phí công kích động một hồi, bọn họ phá hủy Thần Thụ, vẫn là nên giết hết!”

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả các cao thủ của Huyền tốc lại một lần nữa tế xuất Huyền Văn.

Mạch Phong cũng vội nói: “Khương Thành đó, còn là đệ nhất ma đầu của Lục giới, kiếp tâm Khương Thành đó, các ngươi đều chưa nghe nói đến hắn sao?”

Hắn không thể không nhắc đến “cách gọi khinh miệt” mà kẻ thù đặt cho Thành Ca.

Nhưng nó vẫn không có tác dụng.

“Lộn xộn cái gì vậy?”

“Chưa từng nghe thấy thì thế nào chứ?”

“Ta nghĩ chuyện này là đang chơi bọn ta thì có, chết tiệt!”

Huyết Dương Đại Đế ở gần đó suýt nữa đã cười đến chết.

“Ha ha ha, Thiên Khu các các ngươi bị điên rồi đúng không?”

“Vậy mà lại sử dụng Khương Thành để trấn áp người Huyền tộc? Ai đã truyền cảm hứng cho bọn họ vậy?”

Các vị Chuẩn đế khác của Thánh Tinh các cũng cực kỳ vui mừng, giống như dùng thanh kiếm của triều đại trước để giết quan của triều đại này vậy, thật sự quá buồn cười.

“Ha ha ha, tên đó hoành hành ngang ngược ở Tiên giới, nhưng đây là Huyền giới, người ta căn bản là chưa bao giờ nghe nói về hắn ta có được không?”

“Thiên Khu các các ngươi đúng là mơ cao thật mà, thực sự nghĩ rằng tên tuổi của hắn ở đâu cũng tốt hay sao?”

“Đúng là lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng dám thử mà, có thể hiểu được, ha ha ha…”

Nhìn thấy đám người Ngân Huyền tộc càng thêm tức giận, Mâu Vũ và Giáng Hàn, Mạch Phong khóc không ra nước mắt, chuyện này là sao vậy.

Những người này rõ ràng là biết Khương Thành.

Chỉ là do bản thân không thể nói danh tính và sự tích của hắn ở Huyền giới, không thể chứng minh điều đó, vì vậy không thể nào khớp được với người mà đối phương biết biết.

Nếu sớm biết vậy thì trước khi khởi hành, nên nói chuyện với hắn nhiều hơn, hỏi nhiều thứ hơn!

Chỉ tiếc là khi đó mọi người đều cho rằng hắn đang nói dối, không coi trọng nó.

Bây giờ thì hay rồi, hối hận tới phát điên.

Trong tình thế cấp bách, Mâu Vũ chỉ có thể hy sinh đòn sát thủ của mình - súng nước.

Rồi thấy nàng giơ cao khẩu súng bắn nước, vội vàng nói: “Đây là tín vật mà hắn đưa cho bọn ta, hắn nói rằng hắn có quen với đại điện chủ Ngân Trí.”

Nhìn thấy cây súng nước, Huyết Dương Ma Đế ở bên cạnh cười to hơn.

“Mâu Vũ ngươi đang định làm gì?”

“Lấy ra một thứ đồ rác rưởi như vậy để làm nhục Ngân Huyền tộc cao quý à?”

“Có bảo vật gì mà người ta chưa thấy à?”

“Ngân Phong điện chủ, ta thấy họ đang làm nhục ngươi đó, tuyệt đối không thể tha thứ…”

Còn những người thuộc Ngân Huyền tộc bên kia cũng bùng lên sự tức giận như vậy.

“Giết!”

“Đừng nói những điều vô nghĩa với bọn họ nữa!”

“Nàng ta chỉ là đang trì hoãn thời gian, nghĩ cách để trốn thoát thôi.”

Tuy nhiên, lần này, biểu cảm của Ngân Phong điện chủ đã thay đổi.

Hắn đột nhiên hét lên: “Tất cả đều im hết cho ta!”

“Tất tả dừng tay!”

Hắn run rẩy giơ cao tay phải, nhưng tầm nhìn của hắn luôn hướng về cây súng nước kia, không hề chệch hướng.

Ánh mắt khiếp sợ tới không gì sánh bằng, đồng thời tràn ngập sự nghi ngờ sâu sắc.

Những người khác của Huyền tộc chưa nhìn thấy khẩu súng nước này, nhưng hắn đã nhìn thấy nó.

Đó là trăm triệu năm trước, mấy vị lão tổ tiên của bốn tộc đột nhiên tập hợp lại.

Trong đó có Bạch Vô Khải - đại điện chủ đời thứ ba của Bạch Huyền tộc, Mục Vi - đại điện chủ đời thứ hai của Hắc Huyền tộc, Kim Khao - đại điện chủ đời thứ đời thứ tư của Kim Huyền tộc và Ninh Chi Lâm - đại điện chủ đời thứ đời thứ bảy của Ngân Huyền tộc.

Những người này đều là kì tài mà ông trời ban tặng, đã đóng một vai trò cực kỳ quan trọng trong việc hình thành và phát

triển hệ thống tu luyện của bốn Huyền tộc lớn.

Sự trở lại của họ đã gây ra một sự chấn động trong toàn bộ Huyền giới, vô số người vội vàng kể cho nhau nghe.

Sau khi xuất hiện trước công chúng, Ngân Phong trở thành một nhân vật quan trọng của Ngân Huyền tộc, đã được mấy vị lão tổ triệu tập cùng với nhóm Kim Bột, Ngân Trí, Hắc Nhạc, Tân Linh.

Lúc nhận được sự tiến cử cũng được thông báo tin buồn về sự mất tích của Khương hiền giả.

Ngoài ra, có một chi tiết khác khiến hắn ấn tượng.

Đó là khi lão tổ Bạch Vô Khải của Bạch Huyền tộc đang nói chuyện thì vẫn luôn nghịch với một món đồ chơi nhỏ.

Mà những vị lão tổ khác, vào thời điểm đó, cũng thỉnh thoảng làm như không có mà nhìn vào món đồ chơi kia, trông vô cùng sốt ruột.

Chi tiết này không chỉ hắn mà cả nhóm Ngân Trí có mặt tại thời điểm đó cũng nhận ra.

Mà Lê Hàn Ngọc của Bạch Huyền tộc cũng được phá lệ triệu tập vào thời điểm đó, không thể nhịn được mà trực tiếp đặt câu hỏi.

Tuy nhiên Bạch Vô Khải và các lão tổ khác không nói rõ ràng, chỉ nói đó là một bảo vật có liên quan mật thiết đến số phận của Huyền giới trong tương lai.

Sau đó Ngân Phong, Ngân trí còn tự mình đoán thử, nhưng thực sự không thể nhìn ra nó có cái gì đặc biệt.

Mà bây giờ, hắn lại nhìn thấy món đồ chơi nhỏ đó.

Giống hệt như cái trong tay Bạch Vô Khải cầm lúc đó!

“Thứ này để làm gì?”

Hắn nhìn chằm chằm Mâu Vũ, lần này nếu không kiểm tra rõ ràng thì hắn nhất định sẽ không tùy tiện ra tay.

“Ta không biết.”

“Ngươi cũng không biết? Vậy làm thế nào mà ngươi có được nó?”

“Khương Thành đã đưa nó cho ta.”

Mâu Vũ có thể thấy từ đôi mắt vội vàng của hắn rằng khẩu súng nước có ý nghĩa như thế nào.

Có vẻ như tên kia không có nói dối!

Khương Thành, lại là Khương Thành?

Nhịp tim của Ngân Phong điện chủ tăng nhanh trở lại.

Không lẽ Khương Thành mà nàng nói thực sự là Khương hiền giả mà mình biết kia?

“Thiên Khu các đi theo ta, ta sẽ đưa các ngươi đến gặp đại điện chủ!”

Nghe những lời này, Mâuu Vũ và nhóm Giáng Hàn, Mạch Phong đều mừng như điên.

Cái gì?

Còn có thể như vầy sao?

Huyết Dương Ma Đế ở bên cạnh mặt đầy kinh ngạc.

“Chuyện này, Ngân Phong điện chủ, chuyện này có chút không hợp lẽ thường rồi đúng không?”

“Bọn họ đã phá hủy Thần Thụ của các ngươi, loại người như vậy còn có thể giữ lại sao?”

“Chỉ dựa vào một thứ đồ không ra gì như vậy, có phải giống như một trò đùa không?”

Hắn không muốn Thiên Khu các có bất kỳ cơ hội chuyển mình nào, chỉ hy vọng rằng Mâu Vũ sẽ sớm bị bắt giết ở đây.

Mà các cao thủ khác của Huyền tộc đang có mặt ở đây cũng không thể hiểu được.

“Ngân Phong, chính xác thì có chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đúng vậy, chỉ là một món đồ chơi mà lại đi làm phiền đại điện chủ sao?”

Chương 814.

Trong lòng Ngân Phong tự nhủ đây không phải là đồ chơi nhỏ gì đó.

Đây là một "bảo vật" mà mấy vị lão tổ rất quý trọng, mặc dù bản thân mình cũng không biết nó dùng để làm gì.

"Vật này rất quan trọng, không thể sơ suất!"

Nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc của hắn, sắc mặt những người khác của Ngân Huyền tộc cũng khiếp sợ, ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

"Các ngươi ở đây để trông coi những người của Thánh Tinh các!".

"Cho đến khi sự thật về việc Thần Thụ bị phá hủy được tìm ra, bất cứ kẻ tình nghi nào cũng không được rời đi!"

Ngân Phong vừa ra lệnh, Huyết Dương liền trở nên lo lắng.

"Ngân Phong điện chủ, ngươi như vậy là không hợp cho lắm."

"Chuyện này không liên quan gì đến bọn ta, rõ ràng là do bọn họ làm, làm thế nào mà ngươi có thể bao che cho kẻ gây án, thay vào đó lại giam bọn ta?"

Ngân Phong lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn: "Ngươi không cần phải dạy ta cách tìm ra kẻ gây án thực sự."

Nếu như người giới thiệu của Thiên Khu các thực sự là Khương hiền giả.

Vậy thì ý nghĩa của sự việc này đã hoàn toàn thay đổi!

Theo sau Ngân Phong điện chủ, nhóm Mâu Vũ, Giáng Hàn, Mạch Phong rất nhanh đã tiến vào bên trong Thần Điện của Huyền Ngân tộc.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đến đây.

Trên đường đi bọn họ đã nhìn thấy nhiều Đế Huyền cảnh, chỉ cần cảm giác sơ qua thì cũng đã phát hiện hơn trăm Đế Huyền từ bát trọng trở lên!

Còn không tính đến vô số Thiên Huyền cảnh và Địa Huyền cảnh, những người có thể ở lại Thần Điện đều là những thiên tài hàng đầu.

Khi tiếp tục đi sâu vào, Mâu Vũ cũng thầm ngạc nhiên.

Nếu coi Thần điện như một môn phái, thì dù là sức mạnh tổng thể hay số lượng cao thủ hàng đầu, bất kỳ một Tiên môn Ma môn nào ở Tiên giới cũng đều không thể sánh bằng.

Nếu so sánh riêng thì chỉ cần một mình Thần Điện của Ngân Huyền tộc cũng đã có thể sánh ngang với Tiên Minh ở thời kỳ hoàng kim của nó.

Thảo nào mặc dù Tiên Minh và Thánh Điện đều biết rằng Huyền giới có Tụ Phách trì, có vô số kỳ trân dị bảo, nhưng họ lại không dám tấn công.

Khi đại điện chủ Ngân Trí xuất hiện trước mặt, Giáng Hàn và nhóm Mặc Phong khác đều cảm thấy áp lực đập lên mặt.

Cho dù không chiến đấu, bọn họ cũng có thể dễ dàng đánh giá được - người này không thua kém gì những vị Tiên Đế đỉnh phong như Ngự Tâm, Ngự Thuật ở Tiên giới.

Thực sự quá đáng sợ!

Khi nhìn thấy nhóm Mâu Vũ, Ngân Trí cảm thấy khó hiểu.

“Đã bắt được những kẻ trộm Thần Thụ rồi sao, bọn chúng là ai?”

Ngân Phong vội vàng bước tới: “Chuyện thần thụ tạm thời bỏ qua một bên, bọn họ là Thiên Khu các.”

Chuyện Thần Thụ quan trọng như vậy mà lại tạm thời bỏ qua một bên?

Ngân Trí không khỏi cau mày: “Thiên Khu các? Không phải chỉ là một thương hội ở Tiên giới thôi sao, tại sao lại đến đây?”

“Cũng đã nói là chúng ta chỉ hợp tác với Quần Tiên hội và Thánh Tinh các rồi, không cần phải rắc rối.”

Nhìn thấy dáng vẻ thiếu kiên nhẫn của hắn, lòng Giáng Hàn và Mạch Phong đều lạnh lẽo.

Quả nhiên là vậy, rất khó để Thiên Khu các mở thị trường ở Huyền giới, những người khác thậm chí còn không cho cơ hội để nói chuyện.

Ngân Phong điện chủ nhanh chóng truyền âm giải thích những gì vừa xảy ra.

“Ngươi nói nói gì?”

Sắc mặt của Ngân Trí đột nhiên thay đổi, khi nghe thấy tên Khương Thành, hắn bật dậy khỏi chỗ ngồi.

“Bọn họ có quen biết với Khương hiền giả sao?”

“Hơn nữa còn có bảo vật đó?”

Ngân Phong nghiêm nghị lắc đầu: “Khương Thành mà bọn họ đang nói đến có phải là Khương hiền giả hay không thì còn khó nói, nhưng bọn họ thực sự mang theo bảo vật đó đến.”

Nói xong, hắn đưa mắt nhìn về phía Mâu Vũ ra hiệu, Mâu Vũ lại lấy khẩu súng nước kia ra.

Đôi mắt của Ngân Trí nhìn thẳng, phải mất một lúc lâu mới có thể nhìn ra chỗ khác.

Cảnh tượng khiến nhóm Mâu Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Rốt cuộc thì món đồ chơi này là cái quái gì vậy?

Rõ ràng là không có giá trị gì, tại sao một Đế Huyền Cửu trọng lại coi trọng nó như vậy?

“Các ngươi cũng không biết tác dụng của bảo vật này sao?”

Mâu Vũ lắc đầu: “Thực sự không biết.”

“Ngươi nói ngươi cũng biết một người có tên là Khương Thành sao?”

“Đúng vậy.”

“Hắn ta là tu sĩ ở Tiên giới sao?”

“Đúng vậy”

Ngân Trí và Ngân Phong liếc nhìn nhau, có vẻ như đó không phải là Khương Hiền giả.

Khi đó, Khương Hiền giả chưa bao giờ nói rằng hắn là Quy Lai Tiên, không phải hắn là người của Bạch Huyền tộc sao?

“Hắn còn nói là hắn quen bọn ta sao?”

“Đúng vậy, nếu không thì bọn ta cũng sẽ không nói rằng muốn gặp trực tiếp ngươi.”

Chuyện này…

Cả đời này hắn chỉ biết một người duy nhất tên là Khương Thành.

Trong nhất thời, bọn họ không biết phải định đoạt thế nào.

Nếu như không phải là Khương Hiền giả, Thiên Khu các kia cũng chỉ là những kẻ râu ria không cần thiết, nên xử lí thế nào thì xử lý thế đấy.

Nếu là sự thật, vậy thì không thể sơ suất!

Ngân Trí vẫn rất thận trọng.

Giọng điệu của hắn cũng trở nên dịu hơn.

“Vấn đề này rất quan trọng, các ngươi có thể đợi ba ngày hay không, để ta mời lão tổ của ba tộc còn lại đến thương nghị cùng nhau được không?”

Hả?

Một khẩu súng nước nhỏ như thế này, vậy mà còn phải kinh động đến ba tộc khác sao?

Nhóm Mâu Vũ cảm thấy vô cùng khó tin.

Thấy bọn họ do dự, Ngân Trí mỉm cười trấn an: “Đừng lo lắng, trước khi tìm được manh mối, các ngươi sẽ không gặp phải bất cứ chuyện gì.”

“Ta sẽ không tiếp đón các ngươi một cách lạnh nhạt trong những ngày này!”

Không sợ nhiều chỉ sợ lỡ như thôi!

Trong ba ngày tiếp theo, cả nhóm Mâu Vũ ở trong Thần Điện làm khách.

So với biệt viện khác trước đây, hoàn toàn khác xa một trời một vực.

Không chỉ có những món ngon hàng đầu của Huyền tộc mà còn có một nhóm lớn những thị nữ đến phục vụ bọn họ.

Còn Ngân Trí đại điện chủ và Ngân Phong điện chủ cũng đến thăm mỗi ngày.

Lời nói và hành động vô cùng khách khí.

Điều này khiến Giáng Hàn và nhóm Mạch Phong cảm thấy có chút không chân thực.

Rất nhiều lần Thiên Khu các bị Huyền giới đóng cửa không đón tiếp, trước đây, ngay cả Đế Huyền nhất trọng cũng chưa từng nhìn thấy.

Mà bây giờ…

"Thật không ngờ, chúng ta thực sự được hưởng chế độ đãi ngộ dành cho khách quý." Mạch Phong Chuẩn đế dở khóc dở cười.

Giáng Hàn cũng gật đầu: "Đúng vậy, xem ra Khương Thành cũng không nói dối."

Mâu Vũ vẫn bình tĩnh: "Đừng xem nhẹ, người của Huyền tộc dường như còn phải xác nhận điều gì đó."

"Haizz, hy vọng Khương Thành thực sự là Khương hiền giả mà bọn họ đã nói."

"Nếu sớm biết thì ta đã hỏi rõ ràng trước khi đi."

"Bây giờ làm cho lòng người rối loạn, cảm thấy rất bất an!"

Bọn họ cảm thấy bất an, mà Huyết Dương Ma Đế ở phía bên kia cũng đang rất bất an.

Viện mà bọn họ sống đã bị hàng chục Đế Huyền cảnh và hàng trăm Thiên Huyền cảnh bao quanh trong ba ngày qua.

Người của Huyền tộc cũng không nói chuyện lịch sự với Tiên nhân, công khai giám thị giam cầm bọn họ.

Không sợ người ta khó chịu trong lòng, chứ đừng nói đến việc sợ đắc tội với người khác.

"Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?"

"Tại sao thái độ của người Ngân Huyền tộc lại đột ngột thay đổi?"

"Không lẽ tên Khương Thành đến từ Tiên giới kia, thật sự có thể khống chế người Huyền tộc?"

"Không thể nào?"

"Đã ba ngày rồi, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra ở đó?"

Một đám Chuẩn đế của Thánh Tinh các cảm thấy có điều gì đó không ổn

Vậy mà bây giờ một chút tin tức từ bên ngoài cũng không có, chỉ có thể chờ đợi trong bất an.

Ba ngày sau, nhóm Mâu Vũ lại được triệu kiến.

Khi họ bước vào đại điện của Thần Điện Ngân Huyền tộc một lần nữa, đã có một một nhóm thủ lĩnh của bốn tộc đang đứng đợi ở bên trong.

Ngay khi nhìn thấy họ, Ngân Trí đã đi qua đón, giới thiệu cho bọn họ những cao thủ bên trong.

"Đây là tiền bối Bạch Vô Khải của Bạch Huyền tộc!"

"Đây là tiền bối Kim Khao của Kim Huyền tộc!"

"Đây là tiền bối Mục Vi của Hắc Huyền tộc!"

"Còn có người này, tiền bối Ninh Chi Lâm của Ngân Huyền tộc bọn ta!"

Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ không kém Long Đế thời viễn cổ toát ra từ người những vị này, Giáng Hàn và Mạch Phong này suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Chương 815.

Mấy vị này không phải là lão tổ Tứ đại Huyền tộc sao?

Không phải là đã sớm bế quan không quan tâm đến chuyện thế gian từ lâu sao?

Nghe nói năm đó khi tầng lớp cao cấp của hai giới Tiên Ma cùng nhau đến thì cũng không thể gặp được bọn bọ.

Chuyện hôm nay, ngay cả bọn họ cũng bị kinh động?

Không phải chứ?

Cũng chỉ vì một khẩu súng nước kia?

Hay là vì cái tên Khương Thành này?

Mâu Vũ cũng hồ đồ luôn rồi.

Mà Ngân Trí tiếp đến cũng giới thiệu cho bọn họ một hàng rất nhiều cao thủ khác trong điện.

Trong số những người này, Mâu Vũ không chỉ nghe thấy những cái tên của các điện chủ quen thuộc như Bạch Thường Ngôn, Kim Tự,…

Còn nghe thấy rất tên của các nhiều đại điện chủ tiền nhiệm.

Đây chính xác là nhóm những người đứng đầu của bốn tộc đang tụ tập lại!

Nếu không phải là Đế Huyền cửu trọng thì chỉ đơn giản là không đủ tư cách để xuất hiện ở đây.

Trong số những người này, duy nhất có hai vị không phải là Đế Huyền cửu trọng là Bạch La Chân và Lê Hàn Ngọc.

Nghe được tin tức của Khương Thành, Bạch La Chân không thể nào bình tĩnh được.

“Các ngươi đã gặp được Khương đại hiền giả sao?”

“Hắn ở đâu?”

“Tại sao lần này lại không đến đây?”

“Hắn đã ở đâu trong suốt những năm qua?”

Đại tỷ này từng coi Thành Ca như con trai mà đối đãi, vẫn rất tình cảm.

Mâu Vũ chỉ có thể tiếc nuối khi nói với nàng: “Hắn tạm thời không thể tới đây được, ta cũng không biết hắn có phải là đại hiền giả của các ngươi hay không.”

Khương Thành chỉ nói là có quen biết Ngân Trí, không nói là quen biết đại điện chủ Bạch Thường Ngôn của Nhân Huyền tộc.

Điều này khiến nàng không chắc chắn.

Bạch Vô Khải từ tốn nói: “La Chân lui đi, vẫn không chắc đó có phải là Khương hiền giả hay không, đợi tới khi chắc chắn rồi hãy hỏi.”

“Món bảo vật kia ở đâu?”

Mâu Vũ lấy khẩu súng nước kia ra lần thứ ba.

“Là thật!”

Một số lão tổ từng nhìn thấy người Viêm tộc thốt lên.

“Ôi trời ơi, thực sự có một cái khác?”

“Không lẽ thật sự là Khương hiền giả?”

“Rất có khả năng đó, bảo vật đó năm đấy là của hắn…”

“Ngoại trừ hắn, lão phu chưa từng thấy ai khác sử dụng loại linh khí đó.”

“Nhưng cũng không phải là không bị bắt chước!”

Người chiến thắng trong trận chiến giành khẩu súng nước năm đó là Bạch Vô Khải, không thể nhịn được mà lấy khẩu súng nước của mình ra một cách tràn đầy trân trọng.

Khi nhìn thấy hai khẩu súng nước cùng nhau xuất hiện, Mâu Vũ và nhóm Giáng Hàn cũng sững sờ.

“Khương Thành mà các ngươi nhắc tới kia, trông như thế nào?”

“Hắn là người như thế nào?”

“Hắn đã từng đến Huyền giới sao? Đã làm những việc quan trọng gì?”

Nhóm Bạch Vô Khải vẫn rất thận trọng.

Mặc dù Khương hiền giả là người mà bất cứ ai ở Huyền giới cũng đều biết, nhưng bọn họ chưa bao giờ tiết lộ bất cứ bất cứ gì cho Tiên giới.

Người kia chính là thần thánh bất khả xâm phạm của Huyền tộc, giống như một vị thần.

Không thể chỉ vì người đó cũng có tên là Khương Thành mà vội vàng nhận thân được.

“Cái này…”

Nhóm Mâu Vũ cẩn thận nhớ lại những đặc điểm của Thành Ca.

Giáng Hàn là người đầu tiên nói: “Hắn rất đẹp trai, là người đàn ông hoàn hảo nhất mà ta từng thấy.”

À chuyện này?

Các trưởng lão của Huyền tộc nhìn nhau, Khương hiền giả quả thực rất đẹp trai, nhưng chỉ riêng chuyện này thì không thể kết luận được.

Nhưng Mâu Vũ lại không không nhịn được mà nghiêng đầu sang nhìn Giáng Hàn.

Sao nào, ngươi rung động vì hắn sao?

"Hắn khá là yêu thể diện, rất thích nghe người ta khen ngợi." Dù sao bản thân Thành Ca cũng không có mặt, Mâu tiên nữ tất nhiên là sẽ không chừa mặt mũi cho hắn, trực tiếp nói ra đặc điểm lớn nhất của hắn.

Ngay khi câu này được nói ra, các cao thủ của Huyền tộc lúc trước thường xuyên tiếp xúc với Thành Ca như Kim Bột, Hắc Nhạc, Bạch La Chân đều vui mừng như điên.

"Đúng!"

"Điều này giống hệt Khương hiền giả!"

"Chắc chắn là chính là hắn!"

Tuy nhiên, những lão đại như Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm vẫn không chịu buông tha.

"Các ngươi có chân dung hay hình ảnh của hắn không?"

Không chỉ người người của Huyền tộc biết cái tên Khương Thành này, mà cái đám tà ma dị giới kia cũng biết nó, không phải sao?

Lỡ đâu là do bọn chúng cố tình cử ai đó đến để lừa gạt bọn họ dưới danh nghĩa Khương hiền giả thì sao?

Nếu không phải là có khẩu súng nước, bọn họ căn bản là sẽ chẳng coi trọng như vậy.

Nhắc đến hình ảnh, Mâu Vũ cuối cùng cũng nhớ ra "vũ khí" cuối cùng - một cái Tiên khí lưu cảnh.

"Có có, hắn đã đưa cho bọn ta cái này trước khi đi."

Lúc đầu Thành Ca nói: "Nếu như đến cuối cùng không có ai tin, thì chỉ cần lấy cái này ra"

Thật sự không ngờ, vậy mà lại cần sử dụng nó.

Tiên khí Lưu ảnh quay vòng vòng, sau đó trôi lơ lửng trong không trung.

Ngay sau đó, hình ảnh Khương Thành xuất hiện trên không của đại điện, đồng thời còn có giọng nói của hắn.

“Con mịa nó, thực sự còn phải dùng tới cái này sao?”

“Đã báo tên ông đây ra rồi, cũng lấy khẩu súng nước khẩu súng nước ra rồi, các ngươi còn nghi ngờ bọn họ sao?”

“Thiên Khu các là người của ta, có hiểu không?”

“Toàn lực phối hợp với bọn họ, dừng có mà lề mề!”

“Còn chuyện hợp tác gì đó cũng nhanh chóng làm cho ta!”

Mâu Vũ gần như ngất xỉu sau khi nghe câu đầu tiên.

Sau khi nghe câu cuối cùng thì gần như suy sụp ngay tại chỗ.

Cái tên kia có bị điên không vậy?

Thực sự coi các vị các lãnh đạo của Tứ đại Huyền tộc như cháu nội mà giáo huấn sao?

Đây không phải là đang cố gắng đắc tội với tất cả mọi người sao?

Đây mà là người giới thiệu mình sao, là tới để hại mình thì có, có phải không?

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều nhìn chằm chằm vào hình ảnh đã tắt kia, thậm chí còn nghe thấy tiếng hít thở của bọn họ.

Trong lòng Mâu Vũ và Giáng Hàn chùng xuống, xong rồi xong rồi, đừng có hòng mà nghĩ đến việc hợp tác nữa.

Sẽ có một trận chiến lớn vào ngay tiếp theo, có phải không?

“Ôi trời ạ, thật sự là Khương hiền giả!” Ngân Trí hét lên đầu tiên.

Tiếng hét này phá tan bầu không khí im lặng ngay lập tức.

Tất cả các cao thủ của Huyền tộc đều mất bình tĩnh ngay tại chỗ.

“Trời ạ, đó là thật!”

“Đó thực sự là hắn!”

“Chết tiệt, hắn ta vẫn còn sống, quá tốt rồi!”

“Vậy ra là hắn đã đi đến Tiên giới, ta đã nói mà, sao lại không có tin tức được.”

“Ông trời có mắt, cây cột chống trời của Huyền tộc chúng ta thì ra là vẫn còn!”

“Đại hiền giả, bọn ta nhớ ngươi lắm!”

Có một số cao thủ của tộc Huyền tộc thậm chí còn bắt đầu khóc vì phấn khích ngay tại chỗ, những năm này bọn họ vẫn luôn không ngừng nhắc đến hắn.

Bạch Vô Khải và nhóm Ninh Chi Lâm không thể nào ngồi yên.

Bạch Lạc Chân không thể bình tĩnh được.

“Hắn đang ở đâu?”

“Tại sao hắn không thể đến được?”

“Tại sao Khương hiền giả lại đi đến Tiên giờ?”

“Các ngươi là gì của hắn? Tại sao hắn lại có quan hệ với Thiên Khu các?”

Hàng loạt câu hỏi ùn ùn kéo đến, khiến cho Mâu Vũ gần như không thở được.

Cuối cùng nàng cũng phát hiện ra rằng Khương Thành không hề khoe khoang.

Hắn thực sự vô cùng nổi tiếng ở Huyền giới, nổi tiếng gấp trăm lần so với tưởng tượng của nàng.

Tất cả những cao thủ hàng đầu ở đây đều quen thuộc với hắn, điều này thật không thể tin được.

Đối mặt với những câu hỏi liên tục này, nàng và Giáng Hàn chỉ có thể nói những gì mà mình biết.

Chẳng bao lâu, mọi người trong Huyền tộc đều biết nhiều điều mà mình chưa từng nghe thấy.

“Thì ra vốn dĩ Khương hiền giả cũng là một tà ma dị giới ư?”

“Ha ha ha ha, vậy thì có làm sao đâu, lão nhân gia hắn đã được thần của Huyền tộc công nhận.”

“Đúng vậy, đúng vậy, lão nhân gia hắn đã cứu toàn bộ Huyền giới, không giống với những người khác.”

“Thì ra hắn còn là Yêu chủ của Yêu giới?”

“Bị Thiên đạo ở bên kia ngăn chặn sao?”

“Không hổ là Khương hiền giả, người bình thường không thể được hưởng được kiểu đối xử này.”

“Đúng vậy, đại hiền giả của tộc chúng ta cho dù đi đến đâu thì cũng là người mạnh nhất!”

“Cái gì mà đại hiền giả của tộc các ngươi, rõ ràng là của tộc bọn ta mà!”

Mãi cho đến khi tiếng hò reo vui mừng và bàn luận sôi nổi trong đại điện dần lắng xuống, Mâu Vũ mới tò mò hỏi.

“Tất cả các ngươi đều có giao tình với hắn sao?”

“Giao tình?”

Nhóm Kim Bột Hắc Nhạc đều không nhịn được mà cười.

“Chúng ta không dám không dám kết giao tình với hắn.”

Chương 816.

Không dám bàn chuyện cảm tình với bọn hắn?

Đây là ý gì?

Mấy người Mâu Vũ và Giáng Hàn không hiểu ra sao.

Nhưng mà ít ra các nàng hiểu, ở nơi này Khương Thành rất có mặt mũi.

Hình như còn có mặt mũi lớn hơn cả Quy Lai Tiên ở bên kia nữa.

Nếu vậy… chuyện hợp tác giữa Thiên Khu các và Ngân Huyền tộc hẳn là có thể thành công đúng không?

Mâu Vũ còn đang nghĩ chuyện tìm từ thế nào, lão tổ Ninh Chi Lâm của Ngân Huyền tộc đã mở miệng hỏi trước.

"Đúng rồi, chuyện hợp tác ngươi mới nói vừa nãy là sao thế?"

Mấy năm nay hắn không màng thế sự, Tiên Minh, Thánh Điện thì có nghe nói, nhưng Thiên Khu các thì chưa bao giờ nghe qua.

Lúc nãy "Khương hiền giả" chính miệng nói, Thiên Khu các là người của hắn, phải toàn lực phối hợp.

Mâu Vũ vội vàng giải thích: "Là thế này, Thiên Khu các của bọn ta là một nhà thương hội ở bên Tiên giới, đã thành lập được 50 tỉ năm rồi, từ uy tín đến danh tiếng đều rất tốt…"

Vì thúc đẩy việc hợp tác, nàng còn kể ra một ít ưu thế của Thiên Khu các nữa.

Nói cả một đoạn dài.

"Lần này chúng ta muốn hợp tác với Ngân Huyền tộc của các ngươi, mua một ít đồ ở bên này…"

Còn chưa nói hết, Ninh Chi Lâm đã cắt lời.

"Được rồi được rồi, ngươi không cần nói nữa."

Ngươi là người của Khương hiền giả, có cần phải phiền toái như vậy không?

Huồng hồ hắn không có hứng với việc buôn bán, cũng không muốn nghe.

Mâu Vũ, Giáng Hàn còn tưởng đối phương không có hứng muốn hợp tác với mình, đang định nói thêm cái gì.

Ánh mắt của Ninh Chi Lâm đã rơi vào gương mặt của đại điện chủ Ngân Trí.

“Ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Ngân Trí vội vàng cúi người gật đầu: “Dạ tất nhiên là biết rồi.”

Sau đó hắn thẳng người, vỗ ngực cam đoan với đoàn người của Thiên Khu các.

“Yên tâm đi, tất cả yêu cầu hợp tác của các ngươi, Ngân Huyền tộc bọn ta đồng ý hết.”

A, hả?

Đám người Mâu Vũ và Giáng Hàn, Mạch Phong hai mặt nhìn nhau, có chút nghi ngờ không biết mình có nghe lầm hay không.

Tất cả hợp tác đều đồng ý?

Ngay cả bọn ta muốn hợp tác cái gì ngươi cũng không biết mà?

Hơn nữa ở tình huống bình thường, không phải các ngươi cần khảo sát tình hình của Thiên Khu các rồi mới từ từ ra quyết định sao?

Qua loa đồng ý toàn bộ như vậy?

Nhìn vẻ mặt dại ra của các nàng, các Huyền Tộc đại lão khác trong điện thầm buồn cười.

Các ngươi đúng là không biết uy lực của hai chữ “Khương Thành” thật đấy hả.

Bạch Vô Khải cũng nháy mắt với cao thủ trong tộc - người Khương hiền giả giới thiệu tới, không nên bỏ qua cơ hội tốt này!

Vì vậy đại điện chủ Bạch Thường Ngôn của Bạch Huyền tộc cũng hiểu ý đứng dậy.

“Nếu các ngươi đã muốn hợp tác làm ăn với Huyền Giới, nghĩa là không ngại có nhiều đối tác đúng không?”

Mâu Vũ nghe ra ý của hắn, lập tức mừng rỡ.

“Đương nhiên không ngại rồi, bọn ta cầu còn không được đây!”

Giống như bị một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống và đập trúng, mấy người Giáng Hàn và Mạch Phong cười vui vẻ không khép miệng được.

Vốn là có thể hợp tác với Ngân Huyền tộc là đã đủ vui rồi.

Kết quả là còn “bất ngờ” có được sự ưu ái của Bạch Huyền tộc, điều này khiến trái tim nhỏ của họ có chút chịu không nổi.

Bạch Thường Ngôn và chư vị cao thủ phía sau Bạch Huyền tộc cười ha ha.

“Vậy được rồi, sau này Bạch Huyền tộc bọn ta cũng là đối tác làm ăn của Thiên Khu các các ngươi. Các ngươi muốn làm ăn gì, cứ mở miệng.”

A, chuyện này?

Muốn bán bất cứ thứ gì cũng được?

Hào phóng như vậy?

Đây là Huyền tộc có tính cảnh giác và bài ngoại trứ danh đấy sao?

Mâu Vũ bình tĩnh lại, vội vàng nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Đa ta sự ưu ái của Bạch Huyền tộc, bọn ta rất lấy làm vinh hạnh. Từ trước đến nay Thiên Khu các không lừa già dối trẻ, chắc chắn sẽ không làm các ngươi thất vọng…”

Nhưng khi nàng vừa dứt lời, càng nhiều niềm vui khác ùn ùn kéo tới.

Hai đại điện chủ của Hắc Huyền tộc và Kim Huyền tộc gần như là đồng thời đứng dậy.

“Hắc Huyền tộc bọn ta cũng muốn làm ăn với Thiên Khu các các ngươi, có thể cho bọn ta chút thể diện không?” Hắc Thần cười tủm tỉm nói.

Lời này quá êm tai, Mâu Vũ cũng không biết nên nói gì cho phải phép.

Đây không phải là ta cho các ngươi thể diện, rõ ràng là các ngươi chiếu cố Thiên Khu các bọn ta ấy chứ.

“Ấy ấy ấy, bọn ta làm sao dám chứ. Có thể hợp tác với Hắc Huyền tộc là vinh hạnh của bọn ta!”

Kim Tự cũng cười híp mắt nói: “Vậy Kim Huyền tộc bọn ta cũng tham gia chung vui. Sau này Thiên Khu các có thể tùy ý ra vào Kim Huyền tộc của ta, muốn hợp tác cái gì, cứ mở miệng.”

Mấy người Giáng Hàn và Mạch Phong gần như bất tỉnh vì phấn khích.

Đây có phải là đang nằm mơ không?

Lúc trước Thiên Khu các còn chưa hợp tác lần nào với Huyền giới nữa.

Mà ở mấy ngày trước, họ còn suýt bị đổ oan thành địch nhân phá hư Thần Thụ, suýt nữa thì bị diệt hết.

Kết quả là bây giờ mới qua chớp mắt, họ đã trực tiếp mở ra thị trường của tứ đại tộc Huyền giới, thành phía đối tác của toàn bộ Huyền giới?

Điều này đúng là khó tin thật.

Các nàng không nghĩ ra được!

Mặt mũi của Khương Thành có phải hơi lớn quá mức không?

Nghe nói năm đó để giới thiệu Quy Lai Tiên với Thánh Tinh các và Quần Tiên hội, người đại diện phải mài rách cả da miệng, giơ tay thề thốt đủ kiểu mới được.

Hơn nữa sau đó còn phải trải qua một loạt các khảo hạch và khảo nghiệm nữa.

Tuy vậy, hai nơi đó vẫn không thể đạt được sự tin tưởng hoàn toàn từ bốn tộc, các lĩnh vực liên quan tới buôn bán cũng không nhiều lắm.

Tựa như Huyết Dương Ma Đế, tuy có thể thường trú tại Huyền giới nhưng bình thường chỉ có thể hoạt động trong phạm vi

của biệt viện.

Mà hồi nãy Kim Tự vừa nói gì đó?

Thiên Khu các có thể tùy ý ra vào lãnh địa của Kim Huyền tộc?

Sự khác biệt về đãi ngộ này cũng quá lớn rồi đi!

“Bạch Huyền tộc của ta cũng giống vậy. Sau này chỉ cần xác định là người của Thiên Khu các các ngươi, thì có thể tùy ý đi lại bên trong Bạch Huyền tộc, không bị hạn chế.”

“Ngân Huyền tộc cũng thế, Thiên Khu các sẽ có được sự hợp tác toàn diện.”

“Hắc Huyền tộc hoan nghênh các ngươi tới cửa, đến lúc đó cũng không nên nặng bên này nhẹ bên kia đấy!”

Mâu Vũ sắp ngạt thở luôn rồi.

Đây căn bản là không cần nàng tốn nhiều nước miếng, đối phương cũng chủ động mở rộng vòng tay đối với Thiên Khu các.

Thế này đâu phải là đối tác làm ăn gì đâu, nhất định là đã coi Thiên Khu các trở thành khách quý rồi?

Nàng rốt cuộc đã phát hiện Khương Thành không hề nói quá một chút nào.

“Cảm ơn, cảm ơn các ngươi!”

Nàng chỉ có thể không ngừng cảm ơn.

“Không cần không cần, ha ha ha…”

Các vị đại lão của Huyền tộc sôi nổi cười to.

“Này có là gì đâu.”

“Đúng vậy, đây là thứ Thiên Khu các các ngươi nên được.”

“Không sai, nếu các ngươi đã là người do Khương hiền giả giới thiệu tới, vậy còn có vấn đề gì để nói đâu chứ?”

“Chỉ cần một lời của lão nhân gia là được.”

“Phải rồi, Thiên Khu các các ngươi có quan hệ gì với hắn thế? Sao có thể may mắn có được lời giới thiệu của lão nhân gia hắn?”

Mâu Vũ cũng không tiện nói mình và Khương Thành từng hẹn hò N lần, chỉ có thể trả lời: “Trước đây ta từng hợp tác với hắn. Số lần hợp tác càng nhiều, bọn ta càng quen thuộc hơn, rồi thiết lập được mối quan hệ tốt đẹp này.”

“Thì ra là vậy!”

Các vị đại lão của Huyền giới khẽ vuốt cằm.

“Các ngươi có thể được Khương hiền giả tán thành, vậy đương nhiên là đáng tin rồi.”

Nhưng Giáng Hàn một bên thì lại ngồi không yên.

Sao Tổng hội trưởng lại bảo thủ như vậy cơ chứ. Giờ mà làm rõ quan hệ giữa nàng và Khương Thành càng thân mật hơn, đối phương càng chiếu cố các nàng hơn chứ sao.

Nàng không khỏi bổ sung thêm một câu.

“Thật ra, Mâu hội trưởng của bọn ta và Khương Thành là đạo lữ!”

Chương 817.

Vừa nói xong, các vị đại lão của Huyền giới liền run lên.

Mấy lão tổ như Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm đều không ngồi yên được, trực tiếp đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Ngươi, ngươi vừa nói cái gì?”

“Đạo lữ?”

Đạo lữ có nghĩa thế nào, bọn họ vẫn hiểu rất rõ.

Nghĩa là người đứng trước mặt mình là phu nhân của Khương hiền giả đó!

Thân phận này thật sự khó lường được!

Bản thân thế mà lại để đạo lữ của hắn đứng nói chuyện suốt như vậy?

“Đạo lữ thật à?”

Mấy người Bạch Vô Khải có chút bối rối.

Không phải năm đó người bên cạnh Khương hiền giả là Thư Bạch Vi sao, sao giờ lại biến thành Mâu Vũ rồi?

Nhưng nghĩ lại, một người tài giỏi và hấp dẫn như Khương hiền giả có nhiều nữ nhân bên người cũng không có gì kì lạ.

"Đúng thế!"

Giáng Hàn giống như một cái kèn nhỏ nhiều chuyện, lập tức bắt đầu điên cuồng kể chuyện.

"Lúc hội trưởng của bọn ta gặp hắn, cả hai người vẫn còn là Tiên Vương cơ. Khi đó họ từng vào sinh ra tử với nhau trong bí cảnh."

Vào sinh ra tử?

Mọi người nắm bắt được cụm từ then chốt này một cách rất nhạy bén.

"Sau đó, hắn còn dốc hết tâm huyết giúp Thiên Khu các bọn ta luyện chế Tiên đan cửu phẩm với số lượng lớn, thậm chí vì thế mà hắn không tiếc phải trả giá bằng việc căn cơ bị tổn hại nữa."

Lúc trước để tăng thiện cảm, Thành Ca từng giả vờ bị suy nhược, cho đến nay Giáng Hàn vẫn tin là thật.

Dốc hết tâm huyết?

Căn cơ bị tổn hại?

Khương hiền giả đối tốt với Thiên Khu các tới mức đấy luôn sao?

Tất cả mọi người của Huyền tộc có hơi hâm mộ và ghen tị.

Có thể khiến lão nhân gia hắn làm như vậy, quan hệ phải thân mật đến mức nào chứ?

Trừ đạo lữ ra, đúng là không còn khả năng khác thật!

Không không không, đây cũng không phải là đạo lữ bình thường nữa…

Ánh mắt mọi người nhìn Mâu Vũ triệt để thay đổi.

Giáng Hàn vẫn đang còn đứng đấy khoe khoang.

“Lúc đó á, Mâu hội trưởng của bọn ta ngày ngày đi chung với hắn, mọi người không biết hai người đó quấn quýt tới mức nào đâu. Còn hai người từng làm gì, mọi người đều hiểu rồi đó…”

Thấy vẻ mặt suy nghĩ dài dòng của mấy người Huyền tộc, chính Mâu Vũ cũng không nghe nổi nữa.

“Nào có nhiều chuyện như vậy chứ?”

“Ta với hắn chưa tới mức để gọi nhau là đạo lữ đâu. Lần đó là vì cảm ơn sự trả giá của hắn mà thôi, bọn ta vẫn rất thuần khiết mà…”

“Thuần khiết gì chứ?”

Giáng Hàn che miệng cười: “Không phải chính miệng hắn cũng từng nói là có gian tình với ngươi sao? Thiên Khu các chúng ta đã sớm coi hắn là rể rồi.”

Mạch Phong cũng cười nói: “Không sai không sai!”

Giáng Hàn bĩu môi, nói một cách chua chát: “Lần trước hội trưởng ngươi bị giết, hắn vừa nghe liền vội vàng chạy tới, dù phải trả giá cái gì cũng phải làm ngươi sống lại. Lại còn đưa bọn ta đến Yêu giới để bảo vệ bọn ta nữa, đến vậy rồi mà vẫn nói là không có gì, ngươi tin chứ bọn ta không tin!”

“Đúng rồi, nếu là bạn bè bình thường thôi thì cũng chẳng tốt đến mức ấy đâu.”

Còn chuyện sống lại này nữa?

Mọi người ghen tị vô cùng, Mâu hội trưởng này thực sự được Khương hiền giả sủng ái hết mức luôn đó!

Tuy nghe từ giọng nói thì có vẻ hai người còn chưa xác định quan hệ đạo lữ, nhưng họ đã coi Mâu Vũ là Khương phu nhân tương lai rồi.

Kim Khao và Mục Vi vội vàng cùng tiến lên, mời nàng ngồi bên cạnh mình.

“Mời mời mời, vừa nãy là bọn ta sơ suất quá.”

“Mong ngươi đừng để bụng…”

Mâu Vũ dở khóc dở cười: “Bọn họ chỉ đang nói quá lên thôi, ta và hắn còn chưa phải là đạo lữ đâu!”

Nàng càng nói vậy, ấn tượng của chư vị đại lão của Huyền tộc về nàng lại càng tốt hơn.

Những người này đều là những con người hiểu rõ thế sự sống cả mấy chục tỉ năm rồi, ngay từ lúc đầu họ vẫn luôn âm thầm khảo sát nhân phẩm của Mâu Vũ đấy thôi.

Tuy được Khương hiền giả giới thiệu thì dù đối phương có ngang ngược khắt khe, bọn họ cũng vẫn sẽ phối hợp.

Nhưng chắc chắn trong lòng sẽ không thoải mái.

Mà Mâu Vũ không phải người như vậy.

Trong suốt cuộc nói chuyện nàng vẫn luôn có biểu hiện quá khéo léo, cho tới giờ cũng không hề vì được chiều quá mà sinh hư, điều này cũng đã giành được thiện cảm của các đại lão Huyền tộc.

“Có nói quá hay không, bọn ta tự có đánh giá.”

“Ha ha ha, đúng đúng đúng, ngươi cứ yên tâm ngồi lên ghế trên đi.”

“Khương hiền giả đã nguyện ý trả giả vì ngươi như vậy, tự nhiên là có dụng ý riêng của hắn, bọn ta đương nhiên sẽ phối hợp với lão nhân gia hắn.”

Hai vị lão tổ kiên quyết đỡ nàng, mời nàng lên ngồi ghế trên.

Còn các thành viên khác của Thiên Khu các cũng được các cao thủ Huyền tộc xung quanh nhường chỗ.

Dù Mâu Vũ từ chối thế nào cũng vô dụng.

So với lúc nãy, thái độ bây giờ của họ còn thân thiết hơn gấp mấy lần.

“Lần này Mâu hội trưởng đã đến thì không cần phải về vội, nhất định phải ở đây làm khách của Ngân Huyền tộc ta lâu một chút, để bọn ta có thể thiết đãi chu đáo mới được.”

“Nhưng còn chuyện buôn bán…”

Mấy người Ngân Trí xua tay: “Đều là người mình cả, chuyện làm ăn cứ để thủ hạ của ngươi đi bàn bạc là được rồi, đó cũng là chuyện nhỏ!”

Hay lắm, giờ không chỉ là đối tác làm ăn, bay thẳng lên thành người một nhà luôn rồi.

Mâu Vũ còn chưa kịp vui, các cao thủ Huyền tộc khác đã nhịn không được.

“Đừng chứ, nên đến Bạch Huyền tộc của bọn ta trước chứ!”

Bạch Thường Ngôn nhảy ra: “Khương hiền giả từ Bạch Huyền tộc ta mà ra, nơi đó mới là nhà của hắn, Mâu hội trưởng qua chỗ của bọn ta cũng giống như về thăm nhà vậy…”

“Cái gì mà Bạch Huyền tộc các ngươi chứ, rõ ràng Khương hiền giả là khách từ Tiên giới, không phải của Bạch Huyền tộc các ngươi.

“Đúng rồi, hắn chính là đại hiền giả của cả bốn tộc, không phải chỉ của riêng mình nhà ngươi.”

“Hội trưởng Mâu, nếu ngươi không qua Kim Huyền tộc của bọn ta làm khách thì là đang coi thường bọn ta đó…”

Mâu Vũ còn có thể nói gì được?

Cũng không thể coi thường họ thật nhỉ?

Sự nhiệt tình như vậy khiến mấy người Giáng Hàn và Mạch Phong như lạc trong sương mù.

Đây đâu chỉ là khách quý.

Đây là hoàn toàn coi Mâu hội trưởng là người thân rồi.

Hiệu quả cũng khoa trương quá đi?

Rốt cuộc năm đó ở Huyền giới Khương Thành đã làm chuyện gì thế?

Chính hắn còn chưa ra mặt đâu.

Náo nhiệt xong, bầu không khí trong điện lại hài hòa và vui vẻ.

Lúc này Ngân Phong điện chủ mới nghĩ tới việc Thần Thụ bị hủy hồi nãy.

Hắn bèn vội vàng tiến lên xin ý kiến của các tiền bối Ngân Trí và Ninh Chi Lâm.

Ninh Chi Lâm biết Thần Thụ bị hủy, cũng không khỏi cảm thấy căm tức.

Nhưng hắn không phát hỏa với Thiên Khu các mà là nặn ra một nụ cười, hỏi Mâu Vũ: “Không phải các ngươi làm thật chứ?”

Mâu Vũ vội vàng giải thích: “Không phải thật mà. Chỉ cần cho ta ba ngày, ta nhất định sẽ nghĩ ra cách để tra ra…”

“Không cần phiền phức như vậy.”

Ninh Chi Lâm mỉm cười khoát tay: “Ngươi đã nói không phải, vậy chắc chắn là không phải. Người do Khương hiền giả chọn, ta tin tưởng.”

“Trước đó các ngươi có nói, Tiên Minh và Thánh Điện là kẻ thù của Khương hiền giả đúng không”

“Đúng.”

“Vậy là được rồi.”

Ninh Chi Lâm trực tiếp ra lệnh: “Mang tất cả người của Thánh Tinh các tới đây cho ta.”

Mà bên kia, Hắc Thần, đại điện chủ của Hắc Huyền, cũng ra lệnh cho gọi tiên nhân được phái tới đây ở của Quần Tiên hội tới.

Một lát sau, Huyết Dương Ma Đế và mấy vị Chuẩn đế của Thánh Tinh các đã nóng ruột nhiều ngày đều tới đông đủ.

Khi nhìn thấy đội hình cường đại ở hiện trường, mọi người sợ tới giật nảy mình.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Chuyện Thần Thụ của Ngân Huyền tộc bị hủy lại có thể khiến ba tộc khác sang hỗ trợ điều tra sao?

Mâu Vũ thì ngồi ở một bên chứ không phải bị áp giải chờ xét xử như hắn mong muốn, điều này khiến hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Đang định mở miệng tạt nước bẩn, Ninh Chi Lâm ngồi đối diện đã sầm ngay mặt lại.

“Chuyện gì thế này, các ngươi thế mà để hắn ta nghênh ngang đi tới như vậy sao? Còn không mau bắt lại?”

Vừa nói xong, Ngân Trí, Ngân Phong và các cường giả đỉnh cấp khác của Ngân Huyền tộc cũng không cầng suy nghĩ phải ra lệnh, liền tự phóng huyền khí của mình ra, đằng đằng sát khí đánh tới.

Chương 818.

Huyết Dương bị đánh cho choáng váng.

Hắn cũng không thể ngồi chờ chết, vội vàng rút Tiên khí ra chống lại.

Đồng thời liên tục la to.

“Chư vị…”

“Các ngươi muốn làm gì vậy?”

“Đừng đánh nhầm người tốt chứ…”

Nói đến đây hắn hơi ngừng lại.

Luận đánh một mình, hắn còn không đánh thắng nổi đại điện chủ là Ngân Trí nữa.

Huống hồ nơi này còn là Huyền giới, nơi không có tâm quy tắc.

Hắn nhanh chóng bị phong tỏa toàn bộ khí hải kinh mạch, ngay cả Tiên Hồn cũng bị giam lại.

Cuối cùng, Ngân Trí còn lấy ra một cái dây thừng đặc biệt, trói Huyết Dương và tất cả mấy vị Chuẩn đế dưới trướng của hắn lại.

“Các, các ngươi đây là định làm gì vậy?”

Huyết Dương Ma Đế ra sức giãy giụa, thế nhưng bây giờ hắn đã bị trói lại, có sức cũng không làm được gì.

“Ngươi to gan thật đấy!” Ninh Chi Lâm cười gằn, không hề che giấu sát ý trong mắt.

Huyết Dương Ma Đế vội vàng dẫn lửa sang bên Mâu Vũ.

“Oan quá đi!”

“Thần Thụ của các ngươi rõ ràng là bị Thiên Khu các hủy diệt. Ở Tiên giới, thanh danh của Mâu Vũ và Giáng Hàn cũng chẳng hề tốt chút nào…”

Lời này của hắn khiến mấy người Giáng Hàn, Mạch Phong vô cùng tức giận.

“Ngươi ngậm máu phun người. Thiên Khu các bọn ta trước nay đều là cây ngay không sợ chết đứng, ngược lại là Thánh Điện các ngươi tự dưng tập kích bọn ta trước ấy chứ…”

“Có hay không, trong lòng các ngươi tự biết rõ.”

Huyết Dương Ma Đế còn nói móc lại, như có ý riêng.

Hắn nhận định rằng Huyền tộc không biết tình huống ở trên Tiên giới, nên hắn thích thêu dệt thế nào mà chẳng được?

“Chuyện xấu của Thiên Khu các các ngươi thì nhiều lắm…”

“Được rồi!”

Bạch Vô Khải nhịn không được cắt lời hắn.

“Ngươi đúng là đáng chết!”

Thiên Khu các là do Khương hiền giả giới thiệu, Mâu Vũ càng là đạo lữ của hắn, ngươi đây là đang chế giễu lão nhân gia hắn nhìn người không rõ sao?

Đúng là lố bịch mà.

Kim Khao hờ hững nói: “Còn giữ hắn lại để hắn nói nhảm làm gì, giết quách cho xong.”

“Đúng vậy, giết quách đi.”

Những người khác trong Huyền tộc cũng reo hò ầm ĩ.

Huyết Dương hoàn toàn luống cuống, hắn liên tục rống to: “Ta không phục!”

“Dựa vào đâu cơ chứ?”

“Căn bản là Thần Thụ không phải do bọn ta hủy diệt. Các ngươi ngay cả chứng cứ cũng không có mà đã ra tay với bọn ta, như vậy là không hợp quy củ!”

Bạch Thường Ngôn cười nhạo: “Ai thèm nói với ngươi cái gì mà chứng cứ hay không, riêng chuyện các ngươi là kẻ thù của đại hiền giả Khương Thành cũng đã đủ khiến các ngươi chết một trăm lần rồi!”

“Khương Thành?”

Huyết Dương gào thét đến khàn giọng lập tức ngây người ra.

Sao chuyện này có liên quan tới hắn ta thế?

Chẳng lẽ kiếm của Tiên giới có thể trảm quan của Huyền giới thật, đang đùa đấy à?

“Nhất định là các ngươi bị hoa ngôn xảo ngữ của Mâu Vũ che mắt rồi, tên Khương Thành kia là đệ nhất Ma đầu ở Tiên giới, tội ác chồng chất!”

“Huyền tộc các ngươi đúng là không hiểu hắn ta, không biết hắn ta là một tên yêu ma hèn hạ vô sỉ, mất hết nhân tính đến mức nào đâu!”

“Hơn nữa hắn ta đã bị thiên đạo ngăn cách, cũng không tới Huyền giới của các ngươi được. Các ngươi hoàn toàn có thể coi hắn ta không tồn tại…”

“Ngươi câm miệng!”

Ngân Trí hung hăng cho hắn một bạt tai.

Các cao thủ Huyền tộc khác cũng đều lửa giận ngập trời.

“Đại hiền giả Khương Thành là người để ngươi chửi bới sao?”

“Lại còn bảo bọn ta không biết hắn?”

“Để cho ngươi chết được rõ ràng, hắn là đại hiền giả của cả bốn tộc bọn ta, ngự trị trên tất cả đại điện chủ!”

“Huyền giới của ta được hắn cứu vớt mấy lần, không có hắn thì Huyền giới sẽ không có khung cảnh thái bình như ngày hôm nay!”

“Ở Huyền giới bọn ta, hắn chính là thần, ngươi hiểu chưa?”

“Nếu sớm biết các ngươi là kẻ thù của hắn, bọn ta sẽ cho ngươi cơ hội chắc?”

“Thật là đáng chết!”

Đừng nói mấy người Thánh Tinh các, ngay cả Mâu Vũ và Giáng Hàn cũng bị những lời này làm cho ong cả tai.

Đại hiền giả của bốn tộc?

Ngự trị trên tất cả đại điện chủ?

Thần của Huyền giới?

Vậy cũng khoa trương quá đi?

Vốn cho rằng hắn giống như Quy Lai Tiên khác, thậm chí có thể còn không có "quan hệ" như Quy Lai Tiên kia.

Nào biết, địa vị của hắn ở Huyền giới thế mà còn cao đến mức tột cùng như vậy.

Huyết Dương Ma Đế trợn tròn mắt.

Hắn còn muốn nói thêm điều gì đó, thế nhưng đám người Ngân Trí không cho hắn cơ hội nữa.

Nhanh nhẹn dứt khoát giết hắn ngay tại chỗ, không chút do dự.

Một ngày sau, chỗ dựa của Tiên Minh là phó hội trưởng Quần Tiên hội Tuyền Hoa Tiên Đế cũng mang người vội vàng chạy tới.

Hắn còn chưa biết có chuyện gì xảy ra.

Vừa thấy người ngồi đây không chỉ có đại điện chủ của Hắc Huyền tộc Hắc Thần mà còn có các cao thủ hàng đầu của bốn tộc, hắn không khỏi vô cùng kinh ngạc.

"Trời ạ, đây là xảy ra chuyện gì thế?"

Ngay sau đó, mặt hắn lộ vẻ vui mừng.

Lẽ nào tứ đại Huyền tộc muốn triển khai việc hợp tác toàn diện với Quần Tiên hội, cho nên mới gọi mình qua để trao đổi?

Nghĩ tới đây, hắn tươi cười đầy mặt.

"Ha ha, bái kiến Hắc Thần đại điện chủ."

"Bái kiến Bạch Thường Ngôn đại điện chủ."

Không chờ mọi người mở miệng, hắn đã ân cần thăm hỏi mọi người xung quanh, giống như là rất quen thuộc vậy.

"Đa tạ sự ưu ái của chư vị đồng đạo trong Huyền tộc…"

Hắn chắp tay lia lịa, bỗng thấy được mấy người Mâu Vũ và Giáng Hàn.

Nhất thời, mặt Tuyền Hoa Tiên Đế đen sầm lại.

Sao Thiên Khu các lại ở đây?

Hơn nữa lại còn được ban chỗ ngồi nữa?

Lẽ này trong lần "đại hợp tác" này của tứ đại Huyền tộc, các nàng cũng được chia chút nước canh?

Quả là nực cười mà!

Các nàng ta cũng xứng chắc?

"Mâu Vũ, sao ngươi lại chạy tới đây?"

"Lần trước ngươi nhặt được cái mạng về, thế nào, lại không biết sống chết chạy tới Huyền giới rồi?"

Vì để hạ thấp Thiên Khu các trước mặt mấy người Huyền tộc, hắn còn cố ý chế giễu.

"Ngươi mau tỉnh ngủ đi, Thiên Khu các cùng đường bí lối của các ngươi sao có thể sánh bằng Quần Tiên hội như mặt trời ban trưa của bọn ta cơ chứ?"

"Chư vị Huyền tộc mắt sáng như đuốc, đương nhiên sẽ biết hợp tác với ai mới là lựa chọn sáng suốt."

Mâu Vũ cũng lười nói chuyện với hắn luôn rồi.

Các cao thủ Huyền tộc khác cũng cạn lời, cứ nhìn người này tự diễn trò.

"Nói cho các đạo hữu Huyền tộc biết, cái Thiên Khu các này ở bên Tiên giới bọn ta rất nghèo túng lụn bại…"

"Ngươi vẫn nên tự suy nghĩ lại bản thân đi!"

Hắc Thần nhịn không được phất tay.

"Thu dọn đồ đạc đi, bây giờ ngươi có thể mang người của các ngươi cút ra khỏi Huyền giới được rồi."

Hả?

Tuyền Hoa Tiên Đế nghi rằng mình đã nghe nhầm.

“Ha ha, Hắc Thần đại điện chủ đúng là thích đùa, bọn ta chính là…”

“Ai đùa với ngươi chứ?”

Bạch Thường Ngôn ở một bên xụ mặt nói: “Kêu các ngươi cút ra khỏi Huyền giới, nghe không hiểu à?”

Ngân Trí lạnh lùng bổ sung: “Từ giờ trở đi, Huyền giới không cho phép người của Quần Tiên hội bước vào, kẻ trái lệnh giết không tha!”

“Chuyện này…”

Sắc mặt Tuyền Hoa Tiên Đế lập tức thay đổi.

“Chuyện này là vì sao chứ?”

“Hắc Thần đại điện chủ, Quần Tiên hội bọn ta đã làm sai điều gì sao, không phải chúng ta vẫn luôn hợp tác vui vẻ đấy sao?”

Chuyện này tới quá đột nhiên, hắn hoàn toàn không thể hiểu được, càng không thể chấp nhận được.

“Bạch điện chủ, năm đó người trực tiếp đứng ra đại diện cho Quần Tiên hội bọn ta là Đại Diễn Tiên Đế đó, lẽ nào ngươi đã quên lão nhân gia hắn rồi sao?”

“Sao đang hợp tác mà lại nói hủy bỏ là hủy bỏ, lại còn muốn trục xuất bọn ta nữa?”

“Chẳng lẽ là do Thiên Khu các này nhảy ra gây khó dễ đúng không. Ta biết ngay bọn họ không phải thứ tốt gì mà, ngấm ngầm gây tổn thất cho bọn ta, chư vị không nên để bị trúng kế, để bọn họ xúi giục chứ…”

“Đại Diễn Tiên Đế là người đại diện?”

Kim Tự cười nhạo: “Đó là thứ gì? Ngươi sẽ không thật sự cho rằng giữa chúng ta và hắn có quan hệ gì đó chứ?”

“Nói thật cho ngươi biết, Đại Diễn năm đó là tà ma dị giới làm loạn, là kẻ thù của bọn ta!”

“Nếu không phải Khương hiền giả không hề ra tay trong mấy lần gặp mặt, khiến bọn ta sẽ không hiểu lầm rằng lão nhân gia hắn có thiện cảm với bọn họ, sau này bọn ta lại cho các ngươi vào đây chắc?”

“Cũng không biết tự ngắm mình trong gương đi!”

Chương 819.

Những lời này khiến Tuyền Hoa Tiên Đế đầu óc choáng váng.

“Khương hiền giả là ai?”

Hắn còn có vẻ mặt vô tội nữa chứ.

“Bọn ta đâu có đắc tội hắn đâu chứ.”

Ngân Trí quát lớn: “Là Khương Thành đại hiền giả!”

“Có hiểu chưa?”

Tuyền Hoa Tiên Đế ngây ra.

“Khương Thành nào? Chẳng lẽ là người bên Tiên giới bọn ta…”

“Ngươi biết là tốt rồi!”

“Hiểu lầm rồi! Khương Thành là ma đầu của mầm mống tai họa, các ngươi bị hắn che mắt rồi…”

“Lại nói nhảm cái gì vậy?”

Bạch Vô Khải chậm rãi đứng dậy, uy áp đầy người không kém hơn cường giả sinh linh ở viễn cổ đi thẳng tới.

“Hôm nay ta không giết ngươi, chỉ là để ngươi trở về báo tin.”

“Từ nay về sau, việc buôn bán của Huyền giới sẽ được toàn quyền giao cho Thiên Khu các phụ trách, không liên quan tới hai nơi Tiên Minh, Thánh Điện của các ngươi nữa!”

Vừa mắng Khương hiền giả của chúng ta, lại còn vừa muốn hợp tác làm ăn với chúng ta?

Làm gì có chuyện tốt như thế?

Các cường giả Huyền tộc khác cũng đều lộ ra địch ý mãnh liệt.

“Cút ra khỏi Huyền giới!”

“Cút đi!”

“Cút!”

Máu trên mặt Tuyền Hoa Tiên Đế rút hết.

Đang yên đang lành hợp tác, tự dưng bị trục xuất ra khỏi Huyền giới, lại còn cắt hết thảy các khả năng tiếp tục hợp tác nữa.

Chuyện này đối với Quần Tiên hội bọn họ có thể nói là đả kích cực kì chí mạng.

Những năm gần đây, cũng vì từ Huyền giới lấy được một ít kỳ trân dị bảo mà Tiên giới không có nên Quần Tiên hội mới có thể phát triển nhanh được như vậy.

Mà bây giờ đột nhiên nói không là không.

Hắn không hiểu được, Khương Thành làm gì mà lại biến thành như vậy chứ?

Đuổi người của Quần Tiên hội đi xong, Thiên Khu các trở thành đối tác duy nhất của tứ đại Huyền tộc.

Một khoảng thời gian dài sau đó, mấy người Giáng Hàn, Mạch Phong bàn bạc với tứ đại Huyền tộc về các hạng mục hợp tác.

Điều kiện hậu đãi hơn các nàng nghĩ nhiều.

Giá cả Thiên Khu các phải trả cho Huyền giới để mua hàng thấp hơn mấy lần so với Quần Tinh hội, Thánh Tinh các trước đây.

Điều này khiến mấy người Giáng Hàn Mạch Phong vẫn luôn nghi ngờ không biết có phải đang nằm mơ không.

Mà bên kia, Mâu Vũ cũng đang bận rộn không ngừng.

Vội vàng thay phiên làm khách ở tứ đại Huyền tộc.

Mỗi ngày không phải tham gia yến tiệc thì là được đưa đi du lịch ở khắp nơi trong Huyền giới. Toàn bộ hành trình đều do một đám cao thủ Đế Huyền cửu trọng đích thân đi cùng.

Đãi ngộ như vậy đẩu chỉ hai chữ khách quý là có thể hình dung.

Đây hoàn toàn là coi như người nhà của mình để tiếp đãi ấy chứ.

Mỗi người ở đây đều vô cùng nhiệt tình với nàng, không toàn không bài ngoại lạnh lùng như trong truyền thuyết.

Khiến cho Mâu tiên nữ cũng sinh ra ảo giác, ở Huyền giới thế mà càng có cảm giác như là về nhà hơn so với ở Tiên giới.

Khoảng một tháng sau, đoàn người các nàng mới rốt cuộc thắng lợi trở về, trở lại bên Yêu giới.

“Ha ha ha, Mâu hội trưởng đã về rồi?”

Các vị Yêu Đế sôi nổi ra đón, ai nấy đều cười rộ lên.

“Chuyến đi lần này có kết quả thế nào?”

“Huyền tộc có gây khó dễ cho các ngươi không?”

“Mặt mũi của Yêu chủ của bọn ta dùng được không?”

“Dùng được mới là lạ. Người còn không thấy, sao người ta có thể chấp nhận cho nợ?”

“Ha ha cũng đúng, cứ thử thêm vài lần, tương lai khi cái tuyến kia mất rồi, lại bảo hắn tự mình đi một chuyến đi.”

Bọn họ cũng không coi trọng chuyến đi của Thiên Khu các tới Huyền giới lần này.

Trước đây để mở ra thị trường bên đó, Tiên Ma hai giới phải mất bao nhiêu công sức, mọi người đều có nghe qua.

Lần này chỉ bằng một cái tên của Khương Thành, ngoài ra còn có một cái “tín vật” không có giá trị gì mà cũng muốn giải quyết được chuyện này, vậy không khỏi quá mơ mộng đi.

Nghe bọn họ bàn luận, Mâu Vũ dở khóc dở cười.

Nếu không phải tự thể nghiệm đãi ngộ cấp “người nhà”, bây giờ nàng cũng sẽ nghĩ như vậy.

“Đã về rồi à?”

Thành Ca ngồi trong đại điện của Vạn yêu Cung nhìn nàng cười híp mắt, trên mặt mang vẻ chế nhạo.

“Thế nào, tên của ca dùng tốt không?”

“Rất tốt!”

Giáng Hàn Tiên Đế đã không cách nào giữ được bình tĩnh.

“Dùng quá tốt luôn!”

“Trời ạ, khi đó ở Huyền giới rốt cuộc là ngươi đã làm gì thế?” Nàng vội vàng tiến lên nghênh đón, đường đường là Tiên Đế mà cũng không nhịn được vui vẻ khua chân múa tay.

“Bọn họ thế mà nể mặt ngươi như vậy…”

Trong mắt Mâu Vũ cũng tràn đầy tò mò, chỉ cảm thấy toàn thân của nam nhân trước mắt như được bao phủ trong sương mù dày đặc, quá thần bí và khó tin.

Chúng Yêu Đế nghe vậy, tất cả đều ngây ra.

“Nghe như vậy, nghĩa là Ngân Huyền tộc đồng ý hợp tác với các ngươi rồi đó hả?”

“Đâu chỉ có Ngân Huyền tộc?”

“Toàn bộ tứ đại Huyền tộc đều đồng ý hợp tác với bọn ta.”

Mạch Phong Chuẩn đế thắng lợi trở về, mặt đầy hớn hở, chỉ hận không thể đi tuyên dương khắp nơi một phen.

“Hơn nữa điều kiện hợp tác cũng rất là hậu đãi, chỉ riêng giá cả của chí bảo ngọc Huyễn Minh Ti thôi mà đã thấp hơn giá cũ cả năm lần rồi!”

“Đây quả là cho không mà!”

Tất cả chư vị Yêu Đế đều chấn động.

“Còn có chuyện tốt như vậy?”

“Tên Yêu chủ dùng được thật sao?”

“Dùng được, quá hữu dụng!”

Giáng Hàn Tiên Đế vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không cách nào bình tĩnh lại được.

Nàng đắc ý khoe khoang: “Sau khi xác định Thiên Khu các bọn ta là do hắn giới thiệu, Huyền tộc đâu chỉ nể mặt, bọn họ hoàn toàn coi bọn ta là khách quý, giành hợp tác với bọn ta đấy.”

“Thần như vậy sao?”

“Chứ sao, hơn nữa từ nay về sau, bọn họ chỉ làm ăn với một mình Thiên Khu các bọn ta mà thôi.”

“Quần Tiên hội và Thánh Tinh các đều bị bọn họ đuổi đi cả rồi.”

Chư vị Yêu Đế cảm thấy thật khó tin. Nếu không phải sự vui vẻ của mọi người Thiên Khu các đều đến từ nội tâm, bọn họ đều phải hoài nghi đây có phải là diễn kịch không.”

“Móa, tên của Yêu chủ cũng hữu dụng quá rồi nhỉ?”

“Người còn chưa đi, đối phương đã phối hợp như vậy, nếu qua đó thật thì còn đến mức nào nữa?”

“Cũng không phải sao?”

Giáng Hàn vẫn còn có chút tiếc nuối.

“Sớm biết tên hắn hữu dụng như vậy, từ triệu năm trước khi bọn ta mới tiếp xúc với Huyền tộc, bọn ta báo tên hắn luôn thì tốt biết bao!”

Mạch Phong cũng vô cùng cảm khái.

“Đúng vậy đúng vậy, nếu sớm biết địa vị của Khương chưởng môn ở Huyền giới cao như vậy, triệu năm trước bọn ta đâu đến nỗi phải chịu nhiều ánh mắt lạnh lùng như vậy?”

Giáng Hàn vẫn còn đang mơ màng.

“Ngươi nói xem, nếu bọn ta gạt họ nói Thiên Khu các là do Khương chưởng môn mở, bọn họ có miễn phí tặng không cho bọn ta không nhỉ?”

“Rất có thể lắm, hắn là đại hiền giả của cả bốn tộc luôn, thân phận vô cùng cao quý, vượt xa mấy Quy Lai Tiên khác mười mấy con phố lận!”

“Đại hiền giả của bốn tộc?”

“Không phải chứ, địa vị cao như vậy sao?”

“Khụ!”

Mâu Vũ không khỏi trừng các nàng một cái: “Đừng có nói lung tung mấy lời như thế, danh dự của Thành Ca không thể bị chúng ta làm hỏng!”

“Ấy, giờ không gọi Khương Thành nữa mà gọi Thành Ca rồi à?” Mấy người Giáng Hàn Tiên Đế cố ý đá lông nheo.

Khiến Mâu Vũ xém nữa thì đỏ cả mặt.

Thấy mặt mũi mình hữu dụng như vậy, tâm trạng của Khương chưởng môn cũng rất tốt.

Xem ra năm đó ở Huyền giới không làm không, triệu năm sau vẫn có thể dùng nó để mình làm màu.

Còn về việc buôn bán của Thiên Khu các, thật ra căn bản là hắn không thèm để ý, quan trọng là tư cách làm màu của hắn đã được thăng hoa.

"Yêu Chủ, lúc ở Huyền giới năm đó ngươi rốt cuộc đã làm gì thế?"

"Đúng vậy, sao lại có địa vị cao như vậy?"

"Là đại hiền giả của bốn tộc thật sao?"

"Không phải Huyền tộc rất bài ngoại sao, tại sao ngươi lại có được địa vị cao như thế?"

Thành Ca vốn định kể lại tường tận một phen, nhưng nghĩ lại, mình mà tự đi thổi phồng mình thì thật không phong cách cho lắm.

Tương lai để bọn họ gặp Huyền tộc rồi tự mình cảm nhận, vậy chẳng phải càng xúc động hơn sao.

Vì vậy hắn giả vờ cao thâm đứng dậy, bay tới sau cửa điện.

Chắp hai tay lại, hắn ngửa đầu 45 độ nhìn trời, thản nhiên nói: "Ta cũng không phải Yêu tộc, mà còn làm được Vạn yêu chủ, chút chuyện nhỏ này với ta chỉ là chuyện bình thường thôi, có gì đáng để kinh ngạc sao?"

Chương 820.

Ở Yê giới bên này thì Thiên Khu các đang vui vẻ náo nhiệt, còn bên hai giới Tiên Ma, Tiên Minh và Thánh Điện thì đang vô cùng tức giận.

"Làm gì có cái lý lẽ ấy!"

"Đúng là lố bịch thật mà!"

"Huyện tộc ức hiếp người quá đáng!"

Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Ma Đế nổi giận, tức đến mức suýt chút nữa hủy diệt vô số tiểu thế giới.

Người chống lưng cho hai thương hội Quần Tiên hội và Thánh Tiên các chính là bọn họ.

Vốn tưởng lần trước không màng giữ thể diện, phá hủy một đống phân bộ của Thiên Khu các một cách bá đạo như vậy thì sẽ trực tiếp đánh gục Mâu Vũ.

Sau đó chuyện làm ăn ở Lục giới sẽ chỉ còn là của hai nơi là Quần Tiên hội và Thánh Tinh các mà thôi.

Còn Thiên Khu các thì sẽ dần dần sụp đổ cho đến khi biến mất.

Nào biết được, bên Huyền giới vậy mà lại xảy ra biến cố lớn như thế.

“Thật đáng hận, sao bọn họ dám làm vậy?”

“Dám trục xuất Quần Tiên hội của ta?”

“Còn dám giết Huyết Dương Ma Đế và các thành viên Thánh Điện của ta nữa, quả là mất trí rồi!”

“Hoàn toàn không quan tâm tới quy củ và thể diện…”

Bây giờ bọn họ chỉ cảm thấy thật là bất công, nhưng họ hoàn toàn quên mất rằng không lâu trước họ còn làm ra chuyện càng vô liêm sỉ hơn.

“Nhất định phải khiến bọn Huyền tộc chết tiệt phải trả giá đắt!”

“Không sai, bọn hèn hạ vô sỉ giả dối, không thể để bọn nó sống!”

Vừa nói xong, trên mặt một đống Tiên Đế Ma Đế trong điện đều lộ vẻ khó xử.

Không bàn tới việc căn bản là tứ đại Huyền tộc không hề yếu hơn bọn họ.

Coi như thực lực hai bên tương đương nhau đi, hai giới Tiên Ma dám vượt giới qua Huyền giới chiến đấu sao?

Bên đó ngay cả tâm quy tắc cũng không có đấy.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể chọn quả hồng mềm để bóp, lại lần nữa chĩa mũi nhọn vào Thiên Khu các.

“Đều do Thiên Khu các giở trò quỷ!”

“Ta biết ngay mà, thương hội này đúng là mối họa!”

“Sớm biết thế thì lần trước nên nghiền nát xương Mâu Vũ thành tro, không cho nàng ta bất cứ cơ hội sống lại nào!”

“Đáng hận! Đáng hận mà!”

“Người Huyền tộc bị mù cả rồi à, thế mà chọn hợp tác với bọn họ?”

“Bọn họ nghĩ gì thế?”

“Nghe nói là bởi vì Khương Thành.”

Tuyền Hoa Tiên Đế bị đuổi về vẫn thấy vô cùng căm hận.

“Ta cũng nghĩ không ra, tại sao Huyền tộc lại nể mặt bọn họ đến thế!”

“Khương Thành?”

Các đại lão Tiên Đế và Ma Đế vừa nghe thấy cái tên này là đau đầu, đã sắp có phản ứng dị ứng luôn rồi.

“Tại sao lại là hắn?”

“Cái quái gì vậy, hắn lại đối nghịch với chúng ta à?”

“Sao con sâu hại đó sao còn chưa chết chứ?”

“Người của Huyền tộc đâu cần phải sợ hắn đâu?”

“Ai biết được, ta nghe người của Huyền tộc gọi hắn là Khương hiền giả, có lẽ lúc đầu ở Huyền tộc hắn làm quan không nhỏ.”

Nhắc tới chuyện này, Tuyền Hoa Tiên Đế cũng vô cùng buồn bực.

“Dựa vào gì chứ?”

“Cái nhìn của mấy người Huyền tộc bị sao thế, sao lại để cái tai họa kia leo lên?”

“Đúng vậy, đây đúng thật là nhìn người không rõ mà!”

“Thật đáng giận!”

“Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Giờ hình như ngoài việc mắng ngầm ra, bọn họ không còn cách nào hay ho cả.

Dù là Huyền giới hay Khương Thành, bọn họ đều không chọc nổi.

“Vậy khai đao với Thiên Khu các!”

“Khai đao kiểu gì? Được Huyền tộc chống đỡ, thế phát triển của bọn họ đã không thể cản được.”

Cửu Tuyệt Tiên Đế cười khặc khặc: “Các ngươi quên rồi à, cửa vào Huyền giới ở bên ranh giới bên này đó.”

Các vị đại lão hai giới Tiên Ma hai mặt nhìn nhau, sau đó đều cười thành tiếng.

“Ha ha ha, hay lắm!”

“Thật là khéo mà!”

Vẻn vẹn một ngày sau, Thiên Khu các gặp được một vấn đề rất lớn - mất liên lạc với Huyền giới.

“Lối vào Huyền giới bị bọn họ chặn rồi.”

“Người của chúng ta căn bản là không vào Huyền giới được.”

“Người ở bên trong cũng không ra được.”

Giáng Hàn và Mạch Phong mới vui vẻ được mấy ngày, giờ lại ỉu xìu lại.

Dù Huyền tộc có phối hợp, hàng không qua được thì nói gì đến chuyện hợp tác?

Mà bởi vì sở hữu huyền lực, bây giờ tứ đại Huyền tộc cũng bị thiên đạo của Tiên giới bài xích bên ngoài phạm vi nơi này, không được đến Tiên giới, không giúp được gì.

“Phải làm gì mới được đây?”

“Lũ Tiên Minh và Thánh Điện chết tiệt, thực sự là cả thể diện cũng không cần!”

Hiện tại các Yêu Đế coi Thiên Khu các là minh hữu của mình, nên cũng rất căm tức.

“Hay để bọn ta qua hỗ trợ mở đường cho!”

“Không sai, giết qua đó!”

Nhìn thấy mấy Yêu Đế Bạch Hổ, Cổ Viên, Kim Lang mài đao xoèn xoẹt, lão Thanh Long vội vã ngăn cản bọn họ.

“Vô dụng, không có Yêu chủ chỉ huy, các ngươi đánh không lại Tiên Minh và Thánh Điện.”

“Dù lần này có may mắn qua được, nhưng sau này thì sao?”

“Trừ khi con đường buôn bán này vẫn luôn thẳng tắp, nếu không thỉnh thoảng có phá đường một lần hai lần cũng vô nghĩa.”

Bởi vì hắn và Thương Linh bị buộc với Huyền văn của Thành Ca nên cũng không thuộc về sức mạnh của Tiên giới.

Giờ hắn cũng không thể đi qua cái ranh giới kia, chỉ có thể mở to mắt nhìn.

Đây cũng là lí do vì sao Thành Ca không trói buộc thêm với các Yêu Đế khác.

Nếu buộc huyền văn cho toàn bộ mấy người Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng thật, nhỡ có chuyện gấp gì cần bọn họ đi sang hai giới Tiên Ma, tới lúc đó cũng chỉ có thể giương mắt nhìn nhau.

“Phải nghĩ cách lướt tuyến, qua bên Tiên giới làm màu mới được.”

Ca này vuốt cằm suy tư.

Một lát sau, đúng là hắn nghĩ ra một chủ ý “tuyệt diệu” thật.

Thấy trong điện các vị Yêu Đế và mấy người của Thiên Khu các vẫn còn thảo luận với nhau, đang hết đường xoay sở, Thành Ca bỗng đứng dậy.

Chúng yêu nhìn vậy, oán thầm trong lòng.

Gì thế, lại định nửa đường chuồn ra khỏi hội nghị đấy hả.

Người Yêu chủ này cái gì cũng tốt, chỉ là không thích quản lý công việc.

Mỗi lần họp đều làm màu xong rồi chạy đi, cũng chưa bao giờ tham gia nghị sự gì hết.

Thậm chí nếu không làm màu được, hắn còn không thèm ra mặt.

Song lần này chung quy vẫn có điểm khác biệt.

“Về chuyện cửa vào Huyền giới bị phong tỏa, ta đã có cách rồi.”

“Hả?”

Chúng yêu kinh ngạc không hiểu, mấy người Thiên Khu các lại vui mừng không thôi.

“Móa, như vậy mà vẫn nghĩ ra cách được?”

“Không hổ là Yêu Chủ, lợi hại lợi hại!”

“Khương chưởng môn lại định sáng tạo kỳ tích nữa hả?”

“Lẽ nào Yêu chủ có thể đi qua ranh giới kia rồi?”

Thanh Long Đại Đế ngồi một bên âm thầm bày tỏ lòng nghi ngờ: “Không phải đang nói phét đấy chứ, hắn có thể chống lại thiên đạo sao?”

“Dựa theo kinh nghiệm của bản đế, lần này chúng ta cần ngủ đông một khoảng thời gian khá dài…”

“Quả thật là ta còn chưa qua được ranh giới kia.”

“Ngươi xem ta đã nói gì nào, hắn không đối kháng lại thiên đạo được.” Thanh Long Đại Đế rất bình tĩnh, giống như đã biết trước rồi vậy.

Thành Ca tức giận trừng hắn, lão già này đã bị mình buộc định với huyền văn rồi mà vẫn còn cứ thích làm trái với mình.

“Nhưng lần này cũng không cần ta ra tay.

“Chỉ là hai giới Tiên Ma nhỏ nhoi phong tỏa lối đi thôi mà, chuyện nhỏ cả, giết gà mà cần dao mổ trâu chắc?”

“Ta phái một dũng sĩ qua đó là được rồi.”

Cái gì?

Phái một dũng sĩ qua thôi?

Đối mặt với sự liên thủ của hai giới Tiên Ma, đừng nói chỉ phái một người, dù là Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng đều xuất hiện thì cũng không làm được chuyện gì hết.

Ở Yêu giới ai có bản lĩnh lớn như vậy chứ?

“Lẽ nào Yêu chủ còn ẩn giấu lá bài tẩy nào đó?”

“Ha ha, chẳng lẽ người đứng đầu Vạn yêu còn có sư đệ cường đại hay là đệ tử thân truyền gì đó?”

“Lẽ nào Yêu giới của chúng ta vẫn có người ngọa hổ tàng long sao?”

Các vị Yêu Đế vô cùng kinh ngạc, các Chuẩn đế cũng sôi nổi suy đoán.

Ngay cả người luôn bình tĩnh như Thương Long nữ đế cũng không khỏi mở to đôi mắt đẹp, xen lẫn trong Yêu tộc đánh giá xung quanh.

Nàng cũng thấy buồn bực.

Nàng theo Khương Thành lâu như vẫn, cũng không nghe thấy hắn nói việc còn có đồng bạn mạnh mẽ nào.

Chương 821.

Trong Vạn yêu Cung, tất cả Yêu tộc đều đầu óc mù mờ, mê muội không thôi.

Thành Ca lại hạ lệnh một tiếng.

“Bảo Tước Mị mang Tước tộc đến đây tập kết!”

Tước tộc?

Đám Yêu Đế ngán ngẫm nhìn khinh thường.

Lần trước trong trận đại chiến ngất trời đó, Tước tộc cũng thu được không ít lợi ích.

Nhưng mà không phải bởi vì bọn họ chiến đấu dũng mãnh, mà bởi vì bọn họ là “sủng thần” bên cạnh Yêu Chủ, có được sự yêu thích của Ca.

Dù sao thì số lượng của Tộc quần này rất ít, hơn nữa thực lực thấp kém, cho dù có nhảy nhót như thế nào đi nữa thì cũng không ảnh hưởng gì, cho nên tất cả mọi người đều mở một mắt nhắm một mắt, coi như bọn họ không tồn tại.

Dựa vào phân lượng tài nguyên to lớn được phân chia trong trận này, cảnh giới thấp kém kia của bọn họ, cũng hự hự đột phá lên được một chút.

Suy cho cùng thì thiên phú của đa số Tước yêu đều rất kém.

Đa phần vẫn quanh quẩn một chỗ từ Thiên Tiên đến Huyền Tiên y như cũ, Kim Tiên, Yêu Tôn cũng không nhiều.

Sau một lát, gần ngàn con Tước yêu trang điểm lộng lẫy gãy đàn thổi sênh, lồng lộng dưới sự dẫn dắt của Tước Mị chạy đến đây.

"Tham kiến Chủ Vạn yêu!"

"Chủ Vạn yêu lại đẹp trai hơn rồi…"

"Một ngày không được gặp Yêu Chủ, thời gian trôi qua cũng trở nên ảm đạm nhạt nhẽo…"

Sau một phen tâng bốc như thường lệ, Tước Mị từ Chuẩn đế trung kỳ yếu nhất đột phá đến Chuẩn đế hậu kì yếu nhất, lúc này mới tung tăng chạy đến.

"Lần này triệu hoán bọn ta đến đây, là lại muốn khai chiến sao?"

"Chỉ cần Yêu chủ hạ lệnh một tiếng, Tước tộc bọn ta nguyện ý xông pha khói lửa lao lên tuyến đầu, vào sinh ra tử vì Yêu giới!"

Khóe miệng của tất cả đại lão Yêu giới ở đây đều run rẩy.

Hạ thần nịnh bợ lộng quyền, khó mà xử lí được!

Mẹ nó, những lời hay đều bị các ngươi nói rồi.

Chỉ dựa vào chút sức chiến đấu của Tước tộc các ngươi, dù cho thật sự có đội cảm tử tiên phong gì đó, cũng không tới lượt các ngươi!

Các ngươi xứng sao?

Phái một đám Thiên Tiên, Huyền Tiên xung phong ở phía trước, sau đó bị đối phương tùy tiện phất tay diệt sạch, Yêu giới không cần mặt mũi sao?

Món hàng này cũng biết rõ Khương Thành không cần hắn chiến đấu, cho nên mới dám ra vẻ như vậy mà thôi.

“Lần này triệu tập các ngươi đến, là có một nhiệm vụ gian khổ muốn giao cho các ngươi!”

Thành Ca vừa dứt lời, phía dưới đã trở thành một biển thỉnh cầu tham gia chiến đấu.

“Khỏi phải nói!”

“Yêu chủ cứ việc hạ lệnh, Tước tộc bọn ta luôn chuẩn bị xung phong!”

“Nhiệm vụ càng gian khổ càng tốt!”

“Không gian khổ thì chính là xem thường Tước tộc bọn ta!”

“Đừng nói một nhiệm vụ, cho dù là một trăm nhiệm vụ thì có sao?”

Tước Mị Chuẩn đế ngẩng cao đầu, hùng hồn tuyên bố.

“Tước tộc ta từ xưa đến nay không phải hạng nhát gan, tất cả đều là dũng sĩ bách chiến, có tiếng là Tộc quần chiến đấu!”

Vẻ mặt của các Yêu Đế như bị táo bón, hiện trường làm màu cỡ lớn của những kẻ nịnh hót này khiến bọn họ cảm thấy chỉ số thông minh của chính mình đang ở bị sỉ nhục.

Thành Ca trái lại lại rất vui vẻ.

“Không tệ không tệ, không hổ là Tộc quần được ta xem trọng.”

“Nhiệm vụ lần này cũng không phức tạp.”

“Cũng không có bao nhiêu nguy hiểm đáng sợ.”

“Chỉ là nơi phải đến có thể hơi xa một chút…”

Tước Mị biết ngay Yêu chủ sẽ không để Tước tộc bọn họ đi chiến đấu, vì thế càng thêm yên tâm lớn mật, bèn vẫy cánh hoa phát ra tiếng sột soạt.

“Chuyện này thì tính là gì, cái khác thì Tước tộc bọn ta không dám nói, đi đường vốn là sở trường chính của bọn ta!”

“Đúng vậy, ưu thế của loài chim bay không phải là như vậy sao?”

“Yêu chủ mau phân phó đi!”

“Bọn ta đã không thể chờ được nữa, muốn tham gia vào trận chiến mới rồi.”

“Không sai, một ngày không đánh trận cả người đều cảm thấy khó chịu!”

Thành Ca lại đưa tay lên lần nữa, ý bảo nhiệt huyết của mọi người không cần tăng lên quá mức, yên lặng một chút trước.

“Ta cần phái một Tước yêu đi đến hai giới Tiên Ma của tuyến đối diện.”

Tước Mị sửng sốt, chuyện này dường như không phải xa một chút, mà là xa đến cả trăm triệu dặm nhỉ?

“Chuyện này, phái đến đó làm gì chứ, dò la tình báo sao?”

Chuyện này dường như quá mức nguy hiểm rồi!

“Nhiệm vụ dò la tình báo chả đáng để mắt đến như vậy, sao ta có thể phái các ngươi đi?”

Thành Ca lắc đầu cười nói: “Là như vầy, gần đây hai giới Tiên Ma phong tỏa lối vào Huyền Giới, phá hỏng con đường buôn bán của chúng ta.”

“Ta cần phái một Tước yêu đi đến đó, giết chết hoặc đuổi đám Tiên Ma đã phong tỏa lối vào này đi, đả thông lối vào kia một lần nữa.”

Những lời này của hắn vừa thốt ra, tất cả Yêu tộc trong toàn trường suýt nữa đã phụt ra cùng lúc.

Có lầm hay không, nhiệm vụ này vậy mà còn không nguy hiểm?

Là thập tử vô sinh nhỉ?

Dũng sĩ mà ngươi nói chính là Tước yêu?

Phái một Tước yêu đi giải quyết phong tỏa của hai giới Tiên Ma?

Đừng nói là Tước yêu, chuyện này cho dù là phái Băng Phượng Đại Đế đi, cũng là cửu tử nhất sinh, căn bản không có khả năng thành công!

“Chuyện này… chỉ phái một Tước yêu đi sao?” Tước Mị có chút run lẩy bẩy.

“Không sai!”

Thành Ca xúc động nói: “Nhiệm vụ lần này liên quan đến tương lai của cả Yêu giới, mặc dù gian khổ, nhưng cũng là vinh dự!”

“Kẻ nhận nhiệm vụ này, tuyệt đối là đại anh hùng của cả Yêu giới, đủ để được ca tụng mấy chục tỷ năm!”

Thành Ca vỗ vỗ vào Tước Mị vẻ mặt đã ngây ra.

“Một cơ hội để nở mày nở mặt lớn như vậy, sao ta có thể để cho người khác, đương nhiên phải giao cho tâm phúc thân tín nhất!”

Tất cả Tước yêu đều chết lặng.

Chuyện này là cơ hội để nở mày nở mặt gì chứ, đây là cơ hội để chịu chết thì có!

Hơn nữa chắc chắn phải chết, không có bất kì may mắn nào!

Đừng nói cái gì mà đả thông lối vào, sau khi một con Tước yêu bay qua ranh giới tiến vào hai giới Tiên Ma, nàng cũng không thể sống sót mà đến được lối vào.

Dọc đường tùy tiện nhảy ra một Tiên nhân hoặc Ma tu, không chừng đã có thể tiêu diệt nàng rồi.

Các nàng rất trung thành với Thành Ca, nhưng chuyện này rõ ràng là ngốc nghếch đi chịu chết, chung quy vẫn sẽ kháng cự lại.

“Sao vậy, không phải vừa rồi còn rất hăng say mà quát to sao?”

“Sao bây giờ lại không hé răng rồi?”

Thành Ca nhịn không được nhăn mày.

“Một cơ hội để ra vẻ tốt như vậy, các ngươi vậy mà còn khiêm nhường?”

“Ta là không đi được, nếu ta có thể đi, sao có thể đến lượt các ngươi?”

“Ta cũng hâm mộ các ngươi gần chết!”

Vẻ mặt của đám Tước yêu giống như đưa đám, vẻ mặt của Tước Mị lại càng đau khổ hơn.

Hắn chỉ có thể thương lượng: “Nhiệm vụ này quả thật không phứt tạp, nhưng mà tỷ lệ mất mạng có phải quá lớn rồi hay không?”

“Bọn ta căn bản không đảm nhiệm nổi…”

“Yêu Chủ, nếu ngươi muốn giết kẻ nào trong số bọn ta thì cứ việc nói thẳng…”

“Đúng vậy, cùng lắm thì bọn ta tự sát ở trước mặt mọi người, còn tốt hơn là bị Tiên Ma giết chết.”

Lão Thanh Long và Băng Phượng Đại Đế đều không xem tiếp được nữa.

“Được rồi được rồi, ngươi đường đường là Yêu Chủ, cần gì phải làm khó các nàng?”

“Chơi đủ rồi thì giải tán đi, bàn bạc chính sự quan trọng hơn.”

Thành Ca dở khóc dở cười, đây là đâu với đâu cơ chứ.

“Chơi cái gì, hiện tại việc ta làm chính là chính sự! Ta hại các nàng làm gì?”

“Lần này không cưỡng ép, đều dựa vào sự tự nguyện.”

“Cơ hội để lưu danh sử sách tốt như vậy, thật sự không có ai hăng hái đăng ký sao?”

Đám Tước yêu ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng có một con Tước bảy màu dè dặt giơ cánh lên.

“Ta bằng lòng đi, ta nguyện chết vì Yêu Chủ!”

Thành Ca vừa thấy thì mừng rỡ, vội vàng đón Tước bảy màu này đi lên.

Quan sát từ trên xuống dưới một chút, là tu vi Thiên Tiên lục phẩm, nhưng mà Ca cũng không để ý chuyện này.

“Yên tâm, sao ta có thể để ngươi đi chết chứ?”

Hắn sờ sờ đầu của Tước bảy màu này, cười mỉm hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Bẩm Yêu Chủ, ta tên là Thải Anh!” Trong mắt của Tước bảy màu là sự bi tráng coi thường cái chết.

Thành Ca gật gật đầu, sau đó nghiêm túc mà nhìn quanh một vòng bầy yêu ở đây.

“Nhớ kỹ thời khắc mang tính lịch sử này, bắt đầu từ giờ phút này cái tên Thải Anh sẽ được lưu truyền!”

Chương 822.

Toàn bộ đám yêu sắp hóa đá cả rồi.

Mãi cho đến khi Thành Ca dẫn Thải Anh đến sau điện, lũ yêu bên ngoài rốt cuộc mới nhốn nháo lên.

Thanh Long Đại Đế là người đầu tiên phát biểu cách nhìn thành thục của chính mình.

“Tiểu tử này tiêu rồi.”

“Thực lực quá mạnh khiến hắn choáng váng đầu óc, chiếm giữ chỉ số thông minh quá cao, làm cho đầu óc của hắn trở nên không tỉnh táo.”

“Nghe nói hôn quân ở trong mấy tiểu thế giới kia có đôi khi cũng sẽ làm ra một số quyết định vô cùng hoang đường, ta thấy hắn cũng có dấu hiệu sắp biến thành hôn quân rồi.”

“Thật đáng buồn, đây là hậu quả của việc thiếu nền tảng và tích lũy, không giống một viễn cổ sinh linh như ta mỗi bước đi đều để lại dấu chân…”

Các Yêu Đế khác không có đanh đá giống như hắn.

Nhiều nhất cũng chỉ là tỏ ra khó hiểu một chút.

Bạch Hổ Đại Đế suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể thẫn thờ nói: “Ta hoàn toàn nghĩ không ra hắn đang muốn làm gì.”

Băng Phượng Đại Đế chậm rãi nói: “Ta cũng không hiểu, động thái này này ngoại trừ khiến tiểu Tước yêu kia đi chịu chết, còn có ý nghĩa gì nữa?”

Côn Bằng Đại Đế lắc lắc đầu: “Có lẽ Yêu chủ chỉ là quá nhàm chán, tìm chút thú vui.”

Đám Tước yêu lại giống như chết cha chết mẹ.

“Tiêu rồi tiêu rồi, chẳng lẽ Yêu chủ thật sự biến thành hôn quân?”

“Thải Anh chết chắc rồi…”

“y, vừa rồi là lần cuối cùng chúng ta nhìn thấy Thải Anh rồi.”

Tước Mị lau nước mắt nơi khóe mắt: “Mọi người nhất định phải nhớ kỹ nàng, chỉ cần chúng ta còn nhớ, nàng vĩnh viễn sống mãi trong lòng chúng ta.”

Khi đám Tước yêu bên ngoài bắt đầu mặc niệm, Thành Ca đã dẫn Thải Anh đến sau điện.

Đi cùng bọn họ tới, còn có Thương Linh và Mâu Vũ.

“Lần này rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Trên mặt Mâu tiên nữ mang theo sự khó hiểu vô cùng: “Mặc dù ta rất muốn mở ra lối vào kia, nhưng vẫn chưa đến mức phải để tiểu Tước yêu chết vô ích.”

“Đã nói không cần nàng chết, sao các ngươi lại không tin nhỉ?”

Thành Ca không nhịn được lắc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Thải Anh.

“Ngươi có thể biến thành hình người chứ?”

“Đến hai giới Tiên Ma, hình dáng hiện tại của ngươi không được.”

Dù cho Thành Ca và Thương Linh không phóng thích uy áp của cường giả gì đó, nhưng đứng trước mặt hai vị Đại Đế, Tước bảy màu nhỏ nhoi vẫn vô cùng căng thẳng.

Nghe thấy thì vội vàng gật đầu.

Biến thành hình người đối với Yêu tộc mà nói cũng không phải việc khó gì.

Sau đó một luồng ánh sáng màu nhiều chấm nhỏ li ti hiện lên, một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu ước chừng mười sáu mười bảy tuổi xuất hiện ở trước mặt Khương chưởng môn.

Thành Ca nhìn thấy giá trị nhan sắc cao cấp này, càng thêm hài lòng.

“Không tệ không tệ!”

Thương Linh ở bên cạnh nhịn không được mà dội nước lã.

“Cho dù có biến hình thì có tác dụng gì, chỉ cần là Tiên nhân có cảnh giới cao hơn nàng, liếc mắt một cái thì đã có thể nhìn thấu nàng là Tước yêu.”

Mâu Vũ cũng gật gật đầu: “Đúng vậy, muốn dùng phương pháp này để lẻn vào Tiên giới, cũng có phần quá tự tin rồi.”

Nàng chỉ cần tùy tiện liếc mắt một cái, thì đã có thể nhìn thấy hư ảnh Tước bảy màu vô cùng rõ ràng ở trên người thiếu nữ.

Nếu nghiêm túc hơn một chút, thậm chí có thể trực tiếp nhìn thấu yêu đan trong cơ thể nàng.

“Chuyện này thì có gì khó?”

Hắn đã tiêu diệt không biết bao nhiêu Tiên Đế Ma Đế, có tiên bảo nào để che giấu dấu vết hoạt động mà hắn không có?

Lục qua lục lại trong nhẫn, rất nhanh đã tìm ra một kiện tiên bảo cấp Chí Tôn dùng để che giấu hơi thở - Thiên Cơ Tàng Vân Trụy.

Mặc dù khuyên tai này không che giấu được cảnh giới vốn có, nhưng lại có thể hoàn toàn thích hợp với hình dáng trước mặt.

Sau khi đeo vào tai trái của Thải Anh, đừng nói Mâu Vũ và Thương Linh tùy tiện nhìn, cho dù là cẩn thận dùng Tiên Hồn để quan sát, cũng không nhìn ra bất kì sơ hở nào.

Thiên Cơ Tàng Vân Trụy không hổ danh là tiên bảo cấp Chí Tôn, vậy mà lại dựa theo hình người và cảnh giới của Thải Anh trước mắt, mô phỏng ra Đạo Tâm Tiên Hồn và sự dao động của Tiên lực mà Thiên Tiên Nhân tộc nên có.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ là giả mà thôi.

“Ngươi thật đúng là không tiếc, đây chính là tiên bảo cấp Chí Tôn đấy!”

Tiên bảo cấp Chí Tôn, cho dù là Tiên Đế cũng không phải ai cũng có.

Theo như Mâu Vũ thấy, cho dù tiểu Tước yêu này có thể thuận lợi trà trộn vào hai giới Tiên Ma, cũng không sống được bao lâu.

Phải biết rằng đây chính là Thượng Tiên giới.

Ở địa vực trung bình tu vi đều trên Huyền Tiên.

Thượng Tiên giới cũng không phải không có Chân Tiên Thiên Tiên, nhưng đều là những người mới dưới sự che chở của tông môn gia tộc vẫn chưa trưởng thành.

Tiểu Tước yêu này có cái gì, một mình nàng đi đến hai giới Tiên Ma, đó chính là thỏ nhỏ đi vào hang sói.

Không chỉ người chết, đến lúc đó tiên bảo cấp Chí Tôn này nhất định cũng sẽ thuộc về bên kia.

Cần gì chứ?

Sau khi ngụy trang xong, Thành Ca lại lấy ra một thanh Tiên kiếm cửu giai.

Đang muốn đưa cho Thải Anh, Mâu Vũ đã vội vàng ngăn cản.

“Ngươi muốn hại nàng chết sớm sao?”

“Sao vậy?”

Mâu Vũ dở khóc dở cười, tên này không có kinh nghiệm rèn luyện sao?

Năm đó khi hắn còn yếu kém, làm sao có thể sống sót được vậy?

“Một Thiên Tiên Mang theo Tiên kiếm cửu giai lăn lộn ở đó, rất nhanh sẽ bị người khác cắn xé không còn lại gì.”

“Vậy thì bát giai là được rồi.”

“Bát giai cũng không được!”

“Thất giai! Không thể thấp hơn, anh hùng do ta lựa chọn há có thể không có thể diện như vậy?”

Thành Ca không thể không phân bua, tìm ra một thanh Tiên kiếm thất giai, giao vào tay Thải Anh.

Thải Anh còn rất cảm động.

Hai tay nâng kiếm, gương mặt đáng yêu vô cùng nghiêm túc.

“Đa tạ Yêu chủ đã ban thưởng bảo vật!”

“Xin hỏi khi nào thì ta xuất phát?”

Thành Ca cười lắc lắc đầu: “Ngươi thật sự dự định cứ như vậy mà đi sao, đó không phải nộp mạng vô ích sao? Ta đương nhiên là có thủ đoạn để bảo vệ ngươi.”

Nghe thấy lời này, ba người chợt hiểu ra.

“Làm cả nửa ngày ngươi còn có thủ đoạn dự phòng sao?”

“Không nói sớm, hại bọn ta lo lắng vô ích.” Các nàng còn chưa nói xong, Thành Ca đã ngồi xếp bằng xuống.

Sau đó Tiên Hồn của hắn trực tiếp rời khỏi thân thể xuất ra, chui vào trong vỏ kiếm của thanh Tiên kiếm thất giai.

“Được rồi, việc đã làm xong.”

Tiên Hồn của hắn truyền thanh từ trong vỏ kiếm ra.

“Có lão gia gia ta theo bên người, bảo đảm ngươi ở hai giới Tiên Ma không cần kiêng kỵ bất kì chuyện gì.”

Thải Anh trái lại vừa mừng vừa sợ, hóa ra lần đi này có Yêu chủ đích thân hộ giá hộ tống, vậy còn có gì đáng sợ chứ?

Nhưng Thương Linh và Mâu Vũ lại hưng phấn không nổi.

Hai người không hẹn mà cùng bày ra vẻ mặt ủ rũ.

“Tiên Hồn thoát xác chính là diệu kế của ngươi?”

“Ngươi điên rồi sao?”

“Không điên, sức mạnh không thuộc về Tiên giới không thể vượt qua ranh giới đó, Huyền phách của ta ở trong thân thể, hiện tại Tiên Hồn rời khỏi thân thể, ta đã không thể huy động sức mạnh huyền văn.”

Thành Ca dương dương đắc ý giải thích nói: “Tiên Hồn của ta không chứa sức mạnh không thuộc về Tiên giới, cho nên ta đã có thể đi theo nàng vượt qua tuyến đó.”

Lúc này thân thể hắn để lại tại chỗ đã giống như người đần độn, bởi vì không còn Tiên Hồn.

Đây cũng không phải là thuật phân thân gì đó, chỉ là linh hồn và thân thể tách ra bình thường mà thôi.

Thương Linh mang theo vẻ mặt buồn cười lắc đầu: “Nhưng hiện tại ngươi cũng yếu đến mức không thể tưởng tượng nổi,

cho dù đi đến đó, ngươi lại có thể làm được gì? Chịu chết sao?”

Mâu Vũ cũng không thể hiểu được: “Tiên Hồn rời khỏi cơ thể sẽ không còn nơi để dựa vào, hoàn toàn chính là một cái cây không có rễ, không chỉ buff sẽ giảm xuống mấy chục lần, hơn nữa theo thời gian trôi qua sẽ trở nên càng suy yếu thêm.”

“Một Tiên Đế bất kì nào cũng có thể thoải mái giết chết ngươi.”

“Động thái này ngoại trừ chịu chết vô ích, ta không thấy còn có ý nghĩa gì khác nữa.”

Trong lòng Thành Ca thầm nói các ngươi đã đoán đúng rồi.

Ta chính là đi chịu chết.

Mặc dù không còn huyền văn, buff của Tiên Hồn cũng hạ xuống một khoảng lớn, nhưng hệ thống vẫn có thể sử dụng được!

Có hack hồi sinh và hệ thống kỹ năng, có chuyện gì mà làm không được?

Đây là thủ đoạn mà Thiên Đạo cũng không thể chặn được!

“Nghề chính đã lâu không sử dụng đến, đã sắp không quen tay rồi, cũng nên luyện lại một chút!”

Chương 823.

Với sự tăng lên của sức mạnh, gần đây Khương chưởng môn hơn phân nửa đều dựa vào sức chiến đấu thật sự để đè bẹp kẻ thù.

Nhưng trên thực tế, căn bản của hắn vẫn là hệ thống.

Ca chỉ mong sao được chết nhiều thêm mấy lần.

Chỉ là càng ngày càng khó chết mà thôi.

Lần này Thiên Đạo phong tỏa, ngược lại đã cho hắn cơ hội.

Nếu ngươi đã không cho phép sử dụng sức mạnh của huyền văn, vậy ta không dùng là được.

Đến cả Tiên lực Ca cũng không dùng, vẫn có thể đại sát khắp nơi ở hai giới Tiên Ma y như trước, Thiên Đạo ngươi có tức hay không?

"Vậy thân thể của ngươi để ở đây không quản đến sao?"

"Quản cái gì?"

Câu hỏi ngược lại này của hắn khiến Thương Linh và Mâu Vũ trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Rốt cuộc tên này có biết Tiên Hồn triệt để thoát xác là một chuyện nguy hiểm cỡ nào hay không?

Mặc dù trước mắt thân thể này của hắn vẫn còn sống, nhưng không có bất kì ý thức linh hồn nào, không khác gì một vật đã chết.

Dù cho bản gốc có mạnh hơn nữa, thì bây giờ bất cứ một tên Yêu Tôn hay Tiên Vương nào đến cũng có thể tiêu diệt hắn.

Một khi sự sống của thân thể bị hủy đi, vậy Tiên Hồn ở nơi chân trời xa xôi cũng sẽ không còn chỗ để dựa vào nữa, sớm hay muộn cũng sẽ biến mất.

Ngoài ra, còn có số lượng lớn các cấm thuật Pháp Môn ác độc để ngăn cản Tiên Hồn trở về.

Dù là Tiên nhân có mạnh hơn nữa, trước khi làm chuyện này cũng sẽ vô cùng cẩn thận.

Ít nhất, cũng phải giấu thân thể của mình thật kín đáo, tuyệt đối không thể bị bất kì kẻ nào biết được!

"Không cần thiết đâu, nhiều thêm chuyện."

"Để ở đây là được rồi."

Nói xong, Thành Ca thúc giục Thải Anh mau chóng lên đường, hắn bị mắc kẹt ở tuyến bên này, đã nghẹn một khoảng thời gian rất dài rồi.

Thương Linh và Mâu Vũ nói hết lời cũng vô dụng, cuối cùng chỉ có thể tự mình dẫn Thải Anh đến vùng đất giáp ranh với tuyến kia.

"Ngươi thật sự quyết định rồi?"

"Hiện tại hối hận vẫn còn kịp."

Đối mặt với lần khuyên nhủ cuối cùng của hai người, Thành Ca đang xoa tay trong vỏ kiếm rất bất lực.

“Được rồi được rồi, hai ngươi chờ tin tốt bọn ta chiến thắng là được rồi.”

Nói xong, dưới sự thúc giục của hắn, Thải Anh vượt qua ranh giới kia, tiến vào phạm vi của Ma giới.

Thiên Đạo không có phản ứng gì.

Kế hoạch của hắn thật sự có hiệu quả.

Tiên Hồn chọc thủng phong tỏa, tâm trạng của Thành Ca vô cùng tốt, hận không thể cất giọng ca vàng.

“Ha ha ha, tiểu Thải Anh ngươi có sợ không?”

Tước bảy màu cũng tràn đầy hăng hái.

Vừa ra sức bay về phía xa, vừa dùng giọng điệu giòn tan trả lời: “Không sợ, có Yêu chủ ở bên cạnh, ta không sợ chút nào!”

Trong lòng Thành Ca cảm thấy yên tâm: “Không hổ là người do ta lựa chọn, yên tâm, Ca sẽ dẫn dắt ngươi.”

“Được thôi, được thôi…”

Thải Anh vốn vô cùng sùng bái hắn, hoàn toàn mù quáng nghe theo mỗi câu của hắn, căn bản không nghĩ tới những kẻ địch phải đối mặt tiếp theo sẽ khủng bố đến cỡ nào.

“Đúng rồi, hiện tại chúng ta nên bay về hướng nào?”

“Trực tiếp bay thẳng đến lối vào Huyền giới là được rồi.”

“Được!”

Tiểu Tước Yêu chỉ có cảnh giới là Thiên Tiên lục phẩm này, rất cứng đầu lựa chọn bay thẳng, dọc đường cũng không hề đi vòng.

Ở Thượng Tiên giới, ngoại trừ Chuẩn đế Ma Đế, thật đúng là không có mấy người dám huênh hoang như vậy.

Nhưng mà có lẽ bởi vì địa vực mà bọn họ chọn quá hoang vắng, dọc đường cũng không đụng trúng bất kì người nào.

“y, tốc độ này vẫn có chút chậm.”

“Sớm biết như vậy thì trước khi xuất phát nên chuẩn bị cho ngươi vài kiện tiên bảo làm tăng tốc độ.”

Hiện tại Thành Ca là trạng thái Tiên Hồn, không có bất kì Tiên lực gì chống đỡ, cũng không thể sử dụng nhẫn trữ vật bên kia.

Bị thần tượng của mình nói như vậy, Thải Anh cảm thấy rất xấu hổ.

“Hu hu Yêu Chủ, ta sẽ cố gắng!”

Nàng càng ra sức bay.

Chẳng qua là… vẫn là rất chậm.

Thành Ca ngồi trúng chuyến xe chậm này, lúc bắt đầu còn hào hứng bừng bừng mà quan sát phong cảnh ven đường.

Nhìn mãi nhìn mãi, dần dần cảm thấy chán gần chết.

Không lâu sau, Tiên Hồn của hắn vậy mà lại rơi vào trong trạng thái ngủ say.

Một giấc này cũng không biết ngủ bao lâu, đợi đến khi hắn tỉnh lại, phát hiện thanh kiếm đã không còn ở bên trong vỏ kiếm.

Mà Thải Anh mang theo hắn cũng không phải đang bay.

Chuyện gì vậy, nha đầu này dừng lại nghỉ ngơi rồi sao?

Tiên Hồn của Thành Ca bay ra khỏi vỏ kiếm, vừa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, quả thật là người nghe thì đau lòng người thấy thì rơi lệ.

Tiểu Tước yêu này, vậy mà lại bị giết rồi.

Cả người hơn mười vết thương, vết máu ở bên cạnh đều đã đông đặc khô cạn.

Mà binh khí và nhẫn trữ vậy nàng mang theo bên mình cũng đã không thấy đâu.

Khuyên tai cấp Chí Tôn kia cũng bị cướp đi, yêu thể đã sớm lộ rõ, xung quanh còn có một đống lông chim bảy màu rơi xuống.

“y, đều nói tu luyện giới hiểm ác, cũng quá thật rồi nhỉ?”

Thành ca thở dài, có chút tự trách vì sự sơ ý của chính mình.

Hắn mở ra kỹ năng hồi sinh của hệ thống, nhắm ngay tiểu Tước yêu, hồi sinh nàng lại.

Đây cũng là lí do hắn không để ý đến cảnh giới của Thải Anh.

Bản thân mình có thể sử dụng hack hồi sinh, đồng thời còn có thể hồi sinh vô hạn cho đồng đội, bản thân lại chính là tổ hợp đánh không chết.

Tiểu Tước yêu cuối cùng cũng mở hai mắt ra một lần nữa, sinh khí dồi dào bay lên.

“A a, ta chết rồi…”

“Không có, ngươi vẫn còn sống.”

“A Yêu Chủ, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, hu hu hu hu…”

Thải Anh vừa mừng vừa sợ, vậy mà lại quên mất chính mình vừa được hồi sinh kỳ diệu ra sao.

“y, lần này là sơ xuất của Ca, xin lỗi.”

Là lỗi của chính mình, Thành Ca vẫn sẽ thừa nhận.

“Không có không có, Yêu chủ ngươi còn ở đây là được rồi.” Thải Anh chùi nước mắt, cố gắng nặn ra một nụ cười.

Nhìn thấy như vậy Thành Ca âm thầm hạ quyết tâm, sau này sẽ chiếu cố nàng một chút.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta cứ bay cứ bay, đang bay ngon lành, đột nhiên có một đám Ma tu đuổi theo.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó bọn họ chặn ta lại, nói ta bay qua vùng trời của tông môn bọn họ là sự khiêu khích và sỉ nhục nghiêm trọng.”

Thải Anh vẫy cánh khua tay, tiến vào chế độ nói liên miên lải nhải.

“Ta vừa nghe thì biết đây quả thật là lỗi của ta, vì thế ta liền vội vàng xin lỗi.”

“Sau đó không biết vì cái gì, bọn họ vẫn không hài lòng.”

“Có một người muốn ta bồi thường bằng nhẫn trữ vật và Tiên kiếm, thanh kiếm này là Yêu chủ ngươi ban cho ta, ta đương

nhiên sẽ giữ gìn thật tốt, ta nói liệu có thể bồi thường bằng vật khác hay không, sau đó bọn họ nói không được…”

Nghe đến đây Thành Ca căn bản đã hiểu được tình huống.

Quả thật có rất nhiều tông môn không cho phép người khác bay qua vùng trời của họ, coi chuyện này thành sự khiêu khích.

Thải Anh là lần đầu tiên tiến vào thế giới loài người, căn bản không biết quy củ.

Cứng đầu bay thẳng một đường, cũng không biết đi đường vòng.

Còn chuyện sau khi xin lỗi, đối phương hẳn là thấy thực lực của nàng yếu kém, xuất hiện suy nghĩ muốn giết người cướp bảo.

“Sau đó bọn họ liền ra tay với ta.”

“Ta căn bản đánh không lại, trước mắt tối sầm sau đó không biết chuyện gì nữa.”

Nàng lau nước mắt tủi thân nói: “Ta cũng không biết tại vì sao, rõ ràng ta đã xin lỗi rất nhiều lần…”

Thành ca gật gật đầu.

“Được rồi ta đã biết.”

Hắn phóng Tiên Hồn ra, không ngừng cảm nhận ra xung quanh.

Rất nhanh, trên một hồ nước hơn bốn mươi nghìn dặm, phát hiện ra một tòa cung điện nổi lơ lửng.

Thoạt nhìn chính là một tông môn.

Trên bảng hiệu của tông môn viết ba chữ “Hắc Hồ tông”.

Sở dĩ hắn có thể tìm được chính xác, là bởi vì cảm nhận được tăm tích của tiên bảo Chí Tôn Thiên Cơ Tàng Vân Trụy kia ở tại nơi này.

Mà rất nhanh, hắn lại nhìn thấy một đám Ma tu đang hưng phấn cầm thanh Tiên kiếm thất giai này ở trong đại điện.

Sau khi xác định được mục tiêu, việc còn lại cũng trở nên đơn giản.

“Đi thôi, bây giờ đi báo thù.”

Chương 824.

“Hả? Báo thù sao?”

Thải Anh rụt đầu, trên gương mặt rụt rè lộ rõ vẻ sợ hãi.

Chuyện này cũng không có cách nào khác.

Ngoại trừ Thành Ca loại chuyên gia tử vong tập mãi thành quen này, những người khác đều sẽ ít nhiều có chút ám ảnh với việc bị giết.

Hơn nữa trời sinh lá gan của tiểu Tước yêu này còn vô cùng nhỏ.

Nếu không phải vì là fan cuồng của Yêu Chủ, lần trước nàng cũng sẽ không chủ động xin đi giết giặc nhận nhiệm vụ thập tử vô sinh này.

“Ngươi sợ cái gì, có ta ở đây, yên tâm đi.”

Trong lòng tiểu Tước yêu thầm nói lúc trước ta cũng đã nghĩ như vậy, kết quả không phải vẫn bị giết sao?

Sao nàng còn có thể yên tâm được chứ?

“Đi thôi đi thôi, lần này bảo đảm ngươi không chết.”

“Thật sự sao?”

“Thật sự thật sự, lần này ta sẽ không ngủ nữa.”

“Nhưng mà hiện tại ngươi cũng chỉ là trạng thái Tiên Hồn, cũng phát huy ra không được bao nhiêu sức mạnh nhỉ?”

Đối với sức mạnh của Thành Ca, nàng vô cùng sùng bái và tin tưởng.

Nhưng đó là đối với Chủ Vạn yêu hoàn chỉnh.

Hiện tại chỉ là trạng thái Tiên Hồn, lúc trước Thương Long nữ đế cũng có nói, dưới tình huống này, hắn không thể sử dụng bất kì thủ đoạn mạnh mẽ nào.

Nhìn thấy fan trung thành của mình vậy mà cũng không tin tưởng năng lực của chính mình, Thành Ca cảm nhận sâu sắc

sự thất bại của việc làm người.

Chỉ có thể khó chịu nói: “Bên kia có hai tên Tiên Tôn, những kẻ còn lại cũng chỉ là Kim Tiên Huyền Tiên mà thôi, ta không suy yếu đến mức đến cả bọn họ cũng không xử lý nổi.”

“Ồ ồ!”

Lúc này Thải Anh mới lên đường một lần nữa, bay về hướng của Hắc Hồ tông.

Sau đó không lâu, nàng đã bay đến bờ hồ kia.

Mà lúc này, nàng đã kinh động đến cấm chế của Hắc Hồ tông.

Rất nhanh đã có mấy tên đệ tử từ trong cung điện đó bay ra.

“Yêu tộc?”

Hiện giờ đến cả tiên bảo để ẩn giấu Thải Anh cũng mất rồi, hình dáng Yêu tộc lộ rõ ra ngoài.

Đám đệ tử ở phía đối diện cũng không biết chuyện Thải Anh vừa mới bị cao thủ của tông môn giết một lần, nhao nhao cảnh giác lên.

“Một con Tước yêu!”

“Yêu tộc vậy mà lại dám xông vào nơi này?”

“Hóa ra chỉ là cảnh giới Thiên Tiên, làm ta sợ hết hồn!”

“Bắt nàng lại!”

Tên đệ tử dẫn đầu hạ lệnh một tiếng, Thải Anh lại bị bao vây một lần nữa.

“Yêu vật ngươi thật đúng là đã ăn gan báo mật gấu, lại dám tự ý xông vào Ma giới bọn ta, không biết sống chết!”

“Giết nàng là được rồi, yếu như vậy cũng không đáng để báo giá.”

“Chờ một chút…”

Một nữ Ma tu cảnh giới Huyền Tiên đánh giá Thải Anh trên dưới một vòng, đột nhiên nhếch miệng.

“Ta muốn có một con linh sủng, nàng cũng khá thích hợp.”

Mấy nam đệ tử khác vừa nghe, đều phá lên cười.

“Nếu Đồng sư muội đã có nhã hứng này, vậy các sư huynh đương nhiên phải cống hiến sức lực!”

“Ha ha ha, linh sủng cảnh giới Thiên Tiên vẫn khá có thể diện.”

“Dáng vẻ của Tước yêu này cũng không tệ, xứng với khí chất của sư muội…”

Mấy tên nịnh nọt này vậy mà còn chen nhau để nịnh.

Nghe thấy sắp bị biến thành linh sủng, Thải Anh lại sợ, vội vàng cẩn thận lui về sau mấy bước.

Linh sủng là phải ký khế ước chủ nô, trên căn bản sẽ mất đi quyền tự chủ, sự sống chết sẽ phụ thuộc vào một suy nghĩ của người khác.

Huống chi Yêu tộc vốn là rất bài xích loài người.

“Các ngươi… Đừng!”

“Đừng cái gì?”

Tên nam đệ tử dẫn đầu kia cười gằn rút kiếm ra.

“Ngươi tự mình ngoan ngoãn phối hợp, hay là sau khi bị hành hạ bị ép phối hợp?”

“Ta tin ngươi hẳn là biết nên lựa chọn như thế nào, đúng không?”

Hắn sợ Thải Anh sẽ chủ động tự tìm cái chết, như vậy thì vật cưỡi của Đồng sư muội sẽ đi toi, còn mở miệng uy hiếp.

“Đừng nghĩ tự tìm cái chết, nếu không ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!”

Thải Anh càng thêm sợ hãi, sợ tới mức nói cũng nói không được, cả người run cầm cập.

Thành Ca thật sự không xem tiếp được nữa.

Em gái ngươi thật đúng là không hề có tí thiên phú để làm màu.

Tiên Hồn của hắn trực tiếp xung kích, bao trùm mấy tên nam đệ tử kia một vòng.

Tiên Hồn biến dị của hắn lớn mạnh ra sao, đã từng có thể áp chế Tiên Đế!

Mặc dù đã tách ra khỏi cơ thể, thì cũng vẫn vượt qua khỏi cấp độ Vạn Cổ.

Mấy tên Ma tu chẳng qua chỉ là Huyền tiên, ở trước mặt hắn cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Thậm chí bọn họ còn chưa cảm nhận được sự công kích, chỉ cảm thấy đột nhiên trước mắt tối sầm, sau đó thì đã vào trong bóng tối vĩnh hằng.

Toàn bộ thần hồn đều bị diệt, chết sạch đến mức không thể chết hơn được nữa.

Đồng sư muội kia vốn dĩ còn mang theo vẻ mặt tham lam tàn nhẫn mà quan sát "linh sủng tương lai" của mình, chờ mấy tên nịnh nọt đánh phục thuần hóa xếp thành hàng dài dâng lên cho chính mình.

Kết quả trong nháy mắt, tât cả những người ở bên cạnh đều ngã xuống.

"A!"

"Sư huynh!"

Nhìn thấy mọi người đều đã chết, nữ nhân này lập tức trở nên hoảng sợ, sợ chết khiếp.

"Liễu sư huynh, Trương sư huynh…"

"Các ngươi làm sao vậy?"

Thành Ca đã diệt nhiều phái như vậy, từ trước đến nay luôn đối xử bình đẳng.

Lần này cố ý giữ lại nàng không giết, đương nhiên không phải vì thương hại.

Mà dự tính để cho Thải Anh xử trí, để nàng làm màu một cái, thuận tiện luyện thêm lá gan.

"Được rồi, đến lượt ngươi biểu diễn."

Hắn lặng lẽ truyền âm cho tiểu Tước yêu.

"A hả?"

Vừa rồi còn chắc chắn phải chết, hiện tại kẻ địch đột nhiên ngã đầy đất, tiểu Tước yêu còn đang đắm chìm trong sự chuyển đổi từ sợ hãi sang kinh ngạc.

“Cầm lấy binh khí, tấn công nàng!”

“Nhưng mà kiếm của ta bị cướp rồi…”

“Vỏ kiếm! Vỏ kiếm mới là binh khí của ngươi!”

“Vỏ kiếm không có công dụng…”

“Ta bám vào vỏ kiếm, nó chính là tuyệt thế thần binh!”

Thành Ca vì để bồi dưỡng tư cách làm màu của nàng, thật sự là đã lo nghĩ nát ruột.

“Ồ ồ!”

Lúc này tiểu Tước yêu mới vẫy cánh, luống cuống tế vỏ kiếm kia ra.

Nhưng khi nàng đang chuẩn bị ra tay, Đồng sư muội kia đã sớm bởi vì biến cố xảy ra bất ngờ này, sợ tới mức trốn vào trong tông môn.

“y, nhanh đuổi vào.”

Thực ra Thành ca có thể thoải mái đánh hạ nữ nhân kia từ xa.

Nhưng hiện tại hắn cũng đã trên cơ, phải để tiểu Tước yêu này tự mình ra tay tiêu diệt một tên, đắp nặn một chút lòng tin về làm màu của nàng mới thôi.

“Thật sự phải đuổi vào sao, bên kia chính là trụ sở tông môn của người khác, ta nghe nói đều có cấm chế và đại trận!”

“Đương nhiên, nếu không chúng ta đến đây làm gì, du lịch sao?”

Mệnh lệnh của hắn, tiểu Tước yêu cũng không dám không nghe.

Cố lấy dũng khí, nàng giơ vỏ kiếm lên đuổi theo, rất nhanh cũng xông vào phạm vi cung điện của Hắc Hồ tông.

Bên trong tiếng kêu thê lương giống như giết heo của Đồng sư muội kia quanh quẩn không dừng.

“Giết người rồi!”

“Kẻ địch tập kích!”

“Người đâu, mau cứu mạng!”

“Yêu tộc xâm nhập…”

Tiếng kêu gào ngân vang rất nhanh khiến cả Hắc Hồ tông đều phải chấn động.

Rất nhanh, hàng loạt đệ tử và trưởng lão Kim tiên đều lao ra.

Ngay sau đó, chưởng môn của tông môn và Thái Thượng trưởng lão cũng vô cùng lo lắng chạy đến đây.

“Kẻ địch tập kích đâu?”

“Sao Yêu tộc có thể đột nhiên đánh đến đây?”

Đối mặt với những trưởng bối tông môn mặt đầy uy nghiêm, Đồng sư muội giống như là tìm được người thân có thể làm chỗ dựa ra mặt cho mình, khóc òa lên một tiếng.

“Thật sự có, Trương sư huynh và Liễu sư huynh bọn họ đều bị giết rồi…”

Ngay sau đó cũng không cần nàng dẫn người đi tìm, dưới sự thúc giục của Thành Ca, Thải Anh đã đuổi đến đây.

Vừa nhìn thấy nàng, Đồng sư muội lập tức nhảy lên chỉ vào nàng thét chói tai.

“Chính là nàng!”

“Chính là nàng làm!”

Ban đầu tất cả môn đồ của Hắc Hồ tông còn giống như là gặp đại địch, quét qua cảnh giới của Thải Anh, không khỏi cùng nhau cạn lời.

Kẻ này cũng chỉ là một tiểu Tước yêu cấp Thiên Tiên mà thôi.

Bị dọa thành như vậy, cũng quá không hợp lẽ thường nhỉ?

Chương 825.

Chưởng môn và đại trưởng lão của Hắc Hồ tông ở phía đối diện, lại không hẹn mà cùng nheo mắt lại.

Tước yêu này nhìn thật quen mắt.

Sao lại giống với bộ dạng của con Tước yêu đã hiện ra nguyên hình sau khi bị bọn họ truy đuổi và giết chết cách đây không lâu?

Chẳng lẽ là đồng tộc của Tước yêu đó?

Chạy tới báo thù?

“Một Tước yêu nhỏ nhoi, thật đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Chưởng môn của Hắc Hồ tông hoàn toàn không coi nàng ra gì.

“Không ngờ rằng còn có cá lọt lưới chui vào Ma giới ta, ngươi chê chết không đủ nhanh sao?”

“Thật sự nghĩ rằng chó mèo nào cũng có thể tự ý xông vào Hắc Hồ tông ta?”

Cẩn thận đánh giá một phen, trên người của con Tước yêu này cũng không có nhiều bảo vật giống như “con Tước yêu lần trước”, không có giá trị gì.

“Nghiền xương của nàng thành tro!”

Hắn phất ống tay áo xoay người đi, thậm chí cũng lười tự mình ra tay.

Trước sự bao vây của mấy tên trưởng lão Kim Tiên của Hắc Hồ tông, Thành Ca lại truyền âm cho Thải Anh một lần nữa.

“Được rồi, đối phương đã beep beep xong những lời độc địa rồi, dựa theo quy trình thông thường, hiện tại nên tới lượt ngươi nói vài câu.”

“A? Nói, nói cái gì chứ?”

Bị nhiều Huyền Tiên Kim Tiên vây quanh như vậy, Thải Anh lại rơi vào trong sự sợ hãi một lần nữa.

Trẻ con thật sự là không thể dạy, Thành Ca chỉ có thể kiên nhẫn mà chỉ điểm nàng.

“Không phải hắn đã cướp đoạt đồ của ngươi sao?”

“Ồ ồ đúng, vậy ta nên nói như thế nào?”

Thành Ca tức giận nói: “Ngươi bị cướp đồ, ngươi nói sao?”

Lúc này Thải Anh mới chợt hiểu ra.

Sau đó giơ vỏ kiếm lên dè dặt nói với đám người Hắc Hồ tông: "Các ngươi vừa mới cướp kiếm và khuyên tai của ta, có thể trả lại cho ta hay không?"

Phì…

Thành Ca suýt nữa đã hộc máu ngay tại chỗ, nếu như Tiên Hồn cũng có máu.

Con mẹ nó đây là lời thoại của vai diễn yếu đuối gì vậy?

Quả nhiên, môn đồ của Hắc Hồ tông ở phía đối diện ngơ ngác nhìn nhau.

Sau đó không hẹn mà cùng phá lên cười khặc khặc.

"Ha ha ha ha…"

"Tước yêu này đang nói nhảm gì vậy?

"Là đang cầu xin chúng ta sao?"

"Vậy thì quỳ xuống đến cầu xin, không chừng tâm trạng của bọn ta tốt, sẽ chỉ đánh ngươi trọng thương!"

Đồng sư muội vừa rồi còn sợ chết khiếp lại nhảy lên thét chói tai.

"Giết nàng, giết con chim thối này!"

Thành Ca rất bất lực.

Hắn đang âm thầm truyền âm với tiểu Tước yêu nhịn không được gào lên: "Ngươi đến đây là để tìm lại mặt mũi, không phải đến để thương lượng với đối phương, càng không phải đến để tỏ vẻ dễ thương!"

"Cái gì mà vịt với thiên nga!"

"Ngươi như vậy thì tư cách làm màu ở đâu ra, là muốn kẻ địch cười chết, sau đó lại đi nhặt xác sao?"

"Ta, ta không biết…"

Tiểu Tước yêu chưa từng thấy qua việc đời uất ức.

"Được rồi được rồi, nể tình đây là lần đầu tiên, ta sẽ tận tâm dạy ngươi một chút."

"Ô ô được!" Thải Anh lúc này đang ở trong sự sợ hãi mất bình tĩnh, chỉ có thể nghe theo thần tượng.

“Đầu tiên, đem vỏ kiếm của ngươi nhắm ngay nữ nhân kia.”

“Đúng đúng đúng, chính là nữ nhân vừa rồi muốn biến ngươi thành linh sủng.”

Thải Anh nghe theo nhắm vỏ kiếm vào ngay Đồng sư muội kia.

Đám người lại phá lên cười một lần nữa.

“Ha ha ha, nàng muốn làm gì?”

“Dùng vỏ kiếm giống như binh khí?”

“Phục rồi, Yêu giới đều là những vật ngu xuẩn gì vậy?”

“Không biết lượng sức mà chủ động tự tìm đường chết cũng thôi đi, đến cả binh khí cũng có sáng tạo như vậy.”

“Không phải Yêu tộc vẫn không khai hóa, căn bản là không biết dùng binh khí sao, hãy hiểu cho nàng một chút…”

Thành ca cũng lười phản ứng lại đám người sắp chết này.

Tiếp tục truyền âm: “Tiếp theo ta nói một câu, ngươi cứ học theo một câu.”

Thải Anh vội vàng gật đầu.

“Ngươi chạy thật đúng là nhanh, nước tiểu cũng làm động lực thúc đẩy phun ra, thiên phú chạy trốn không tệ!”

“A? Cái này…”

Thải Anh tỏ vẻ loại từ ngữ thô bỉ này thật sự rất khó để nói ra khỏi miệng.

“Ngươi nói theo là được rồi, đừng nghĩ đến những thứ có hay không, nhanh lên.” Thành Ca thúc giục nói.

Vì thế, tiểu Tước yêu chỉ có thể vừa dùng vỏ kiếm chỉ vào Đồng sư muội kia, vừa nơm nớp lo sợ nói: “Ngươi, ngươi ngươi… Chạy cũng thật nhanh, nước tiểu… Nước tiểu cũng làm động lực thúc đẩy phun ra, thiên phú chạy trốn… Thiên phú… Không tệ.”

Thành ca lấy tay che mặt, nghẹn ngào nói không nên lời.

Ngươi là đang chửi bới, hay là vào vai nhân vật yếu đuối cáo trạng kể khổ?

“Tiểu muội muội biểu cảm phải nham hiểm ác độc một chút, tầm mắt có thể dừng ở dưới háng của nàng một chút, để mô tả chi tiết, sau đó thì đừng rời khỏi ánh mắt của nàng, nhớ mang theo chút châm biếm!”

Vẻ mặt của Thải Anh mờ mịt, chuyện này đối với nàng mà nói thì quá khó rồi.

Căn bản không đạt đến đẳng cấp đó.

Cuối cùng, chỉ có thể ngây ra mà nhìn vào Đồng sư muội kia.

Nhưng mà khiến Thành Ca bất ngờ chính là, hiệu quả cũng khá tốt.

Nghe thấy những lời này của tiểu Tước yêu, đám môn đồ ở phía đối diện kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó không hẹn mà cùng quay đầu lại, nhìn về phía váy của Đồng sư muội.

Quả nhiên, thật sự có ẩm ướt.

Huyết sắc trên mặt của Đồng sư muội kia cạn kiệt trong nháy mắt, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo vô cùng.

Đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt tế nhị của mọi người, và nụ cười trộm vui sướng khi người khác gặp họa của một số nữ đệ tử, suýt nữa đã ngất xỉu ngay tại chỗ.

Cái gì gọi là Social death, chính là đây rồi.

“Giết nàng, lột da rút gân nàng!”

Nàng chỉ vào Thải Anh, gương mặt xinh đẹp hoàn toàn vặn vẹo, tiếng gào thét giống như giết heo vang lên.

Hại nàng mất mặt trước mặt mọi người, nàng hận không thể hành hạ tiểu Tước yêu này một triệu năm.

Nhưng mà nàng không dám ra tay.

Vừa nãy mấy sư huynh đã chết ở trước mặt nàng, quá kỳ dị.

Thành Ca đương nhiên đã nhìn thấu điểm này, liền truyền âm: “Tiếp tục học theo ta, sao nào? Ta đứng ở trước mặt ngươi, sao ngươi lại không dám ra tay?”

“Sao, sao nào, ta, ta đứng ở… ngươi, trước mặt của ngươi, sao ngươi ngươi ngươi không dám ra tay?”

“Nhìn chằm chằm vào nàng, tiến lên phía trước hai bước.”

“Nhìn, nhìn chằm chằm vào nàng, tiến lên phía trước… hai bước.”

“Ta bảo ngươi tiến lên!”

“Ồ, ồ.”

Tiểu Tước yêu bị bao vây cũng không có chủ kiến gì, mặc dù sợ hãi, nhưng thần tượng ở cùng với mình.

Thế là giống như một con rối, tế vỏ kiếm ra, run rẩy đi về phía trước hai bước.

Ánh mắt tan rã vô thần, cũng miễn cưỡng duy trì.

Những môn đồ xung quanh còn đang muốn ra tay, nhưng lại thấy Đồng sư muội kia vậy mà lại sợ hãi lùi về phía sau bốn năm bước, trốn phía sau đám người.

Chuyện này khiến mọi người đều cảm thấy khó chịu, Tước yêu này yếu đến mức không thể tưởng tượng nổi, Đồng sư muội sợ cái gì?

“Được rồi được rồi, giả thần giả quỷ, cố làm ra vẻ huyền bí!”

Hai tên đệ tử và một tên trưởng lão Kim Tiên ở phía đối diện không kiên nhẫn mà nâng binh khí trong tay lên.

“Tiêu diệt con chim thối này.”

Nói xong, ba người đồng loạt ra tay.

Nhưng mà binh khí của bọn họ chỉ vừa mới sáng lên, ba người đã cùng nhau ngã xuống.

Thành Ca sao có thể cho bọn họ cơ hội để tấn công Thải Anh, Tiên Hồn tùy ý lên một chút, ba người đã chết không còn một mống.

Nhìn thấy ba người đột nhiên ngã xuống, vốn dĩ đám người còn cư xử như đây là một trò hề chợt xôn xao lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì vậy?”

“Sư thúc!”

“Sư thúc chết rồi!”

“Là ai làm, ai đang núp trong bóng tối?”

Thoáng cái, Hắc Hồ tông loạn thành một nồi cháo.

Chưởng môn của Hắc Hồ tông vốn đã xoay người trên mặt lộ ra vẻ khó tin, hắn miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, thần hồn tản ra xung quanh tìm "kẻ địch trong bóng tối".

"Chính là như vậy!"

"Vừa rồi chính là như vậy…"

Đồng sư muội kia vừa thét chói tai, vừa lăn bò về hướng tông môn để chạy trốn.

Bùm!

Nàng chỉ vừa mới bay ra hai trượng, thì đã từ giữa không trung ngã xuống.

"Chạy thoát được sao… Ngươi, ngươi tưởng rằng trốn tránh… thì, thì sẽ không chết?" Thải Anh đang giơ vỏ kiếm rụt cổ, nói nhỏ nhẹ.

Chương 826.

Những lời này, đương nhiên lại là Thành Ca dạy nàng.

Mà sau khi nói xong câu đó, toàn trường im như thóc.

Mọi người ngơ ngác nhìn vào con Tước yêu đang giơ vỏ kiếm, thực lực thấp kém nhỏ yếu này.

Hoàn toàn không dám tin…

Nói thật, chưởng môn Hắc Hồ tông và các trưởng lão, vốn nghi ngờ trong bóng tối có Yêu tộc khác đang ẩn núp.

Kẻ ra tay, nhất định là cao thủ ở trong bóng tối.

Nhưng mà hiện tại xem ra, dường như bọn họ đã đoán sai.

Vừa rồi mấy người kia, đều là do Tước yêu này dùng "vỏ kiếm" giết chết?

Không thể nào đâu nhỉ?

Chuyện này cũng quá không hợp lý, chưởng môn Hắc Hồ tông không có cách nào để tin được.

Hắn quyết định thăm dò một chút.

Bèn ra vẻ bình tĩnh nói: “Kêu người của ngươi xuất hiện đi, hành động của bọn tiểu nhân giấu đầu lòi đuôi, Yêu tộc chỉ có chút đạo hạnh này thôi sao?”

Thải Anh không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể nhìn nhìn sang trái theo ánh mắt của hắn.

Thành Ca hận rèn sắt không thành thép, chỉ có thể tiếp tục dạy nàng.

“Xuy… Ngươi cho rằng Hắc Hồ tông này của ngươi là cái thá gì chứ, còn cần người giúp đỡ? Thật đúng là tự cho mình tốt đẹp!”

Giọng điệu ban đầu của hắn là vô cùng châm biếm.

Nhưng Thải Anh học được, lại là một loại phong cách khác.

Đối mặt với uy áp của cao thủ cấp Tiên Tôn, nàng sợ hãi.

Sợ tới mức giọng nói cũng thay đổi.

“Xuy xuy xuy xèo xèo xèo… Ngươi cho rằng… Ngươi, Hắc Hồ tông của của ngươi, là là là thá gì chứ… Còn cần người giúp đỡ sao… Thật thật thật đúng là tự cho mình tốt đẹp.”

Vừa nói ra câu này, sự tức giận của tất cả mọi người ở đây đều lên đến đỉnh điểm.

Rõ ràng giọng điệu của Tước yêu này đang run lẩy bẩy, nhưng với những gì nàng nói ra, cảm giác nhục nhã vậy mà lại càng thêm mãnh liệt.

Giống như một con thỏ trắng nhỏ tội nghiệp đột nhiên tát mình.

Bị cường giả cưỡi lên mặt thì cũng thôi, bị kẻ yếu cưỡi lên mặt thì xem là gì?

“Là ngươi làm?”

Chưởng môn của Hắc Hồ tông trong cơn giận dữ lại có thể kiềm chế được, sắc mặt âm trầm như nước như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Trong lòng Thải Anh sợ hãi, kìm không được lại rụt cổ.

“A?”

Nàng lại không biết nên trả lời như thế nào.

Thành ca đã sắp tuyệt vọng rồi, em gái ngươi cũng đã làm màu, còn không biết nên tiếp tục làm như thế nào sao?

“Ngươi không có mắt sao?”

“Ngươi, ngươi… Ngươi không có mắt sao?” Thải Anh kiên trì nói.

“Không cần thêm một cái sao, khí thế cũng yếu đi nhiều lắm.” Thành Ca cho một đánh giá kém.

“Ồ ồ.”

“Tốt, tốt lắm!”

Chưởng môn của Hắc Hồ tông tức giận đến mức cười to.

“Ha ha ha ha, không ngờ Hắc Hồ tông ta vậy mà lại bị người khác xem thường.”

“Giết!”

“Giết!”

Tinh thần quần chúng của Hắc Hồ tông đang phẫn nộ, tiếng giết làm chấn động bầu trời.

Luồng sát khí đẫm máu ngưng tụ lại thành thực chất rồi phát ra, dưới sự gia trì của Ma tu bí thuật, đủ loại hơi thở tiêu cực như nóng nảy, thô bạo, khát máu, sợ hãi tràn ngập ở trong đây.

Cho dù có Tiên Hồn của Khương chưởng môn bảo vệ, những hơi thở tiêu cực này cũng không có đụng được đến Thải Anh, nhưng nàng vẫn bị dọa đến phát run lẩy bẩy.

Nhưng câu tiếp theo của Thành Ca lại đến nữa.

“Di ngôn của các ngươi nói xong chưa?”

Thải Anh chỉ có thể vừa sợ hãi, vừa tiếp tục châm biếm.

“Di ngôn của các ngươi… Nói xong chưa?”

“Di ngôn?”

Chưởng môn của Hắc Hồ tông chậm rãi tế ra Tiên Nhẫn của chính mình, khóa chặt Thải Anh ở phía đối diện.

“Ta mặc kệ ngươi có con át chủ bài gì, có thể giết chết bạn của ngươi, thì có thể giết chết cả ngươi!”

Dưới sự chỉ dạy của Thành Ca, Thải Anh không tốn chút sức nào để đáp lại.

“Ngu xuẩn, thật sự cho rằng lúc nãy ngươi đã giết chết ta?”

Mặc dù giọng điệu của Thải Anh vẫn yếu đuối y như trước, tiếng nói cũng nhỏ, nhưng sau khi đã học được nhiều câu như vậy, tốt xấu cũng không hề lắp bắp giống như lúc trước.

“Cái gì, ngươi chính là con Tước yêu lúc trước?” Chưởng môn của Hắc Hồ tông vô cùng khiếp sợ.

Chuyện này không có khả năng, lúc trước rõ ràng bọn họ đã giết chết con Tước yêu đó.

Trước khi đi, thậm chí còn chém thêm một đao.

“Sao ngươi có thể vẫn chưa chết?”

“Lúc trước tỷ chỉ là buồn chán cố ý đùa giỡn đám người ngu xuẩn các ngươi, để các ngươi tự cho rằng mình rất lợi hại mà thôi, không ngờ rằng các ngươi còn xem là thật.” Thải Anh nói như thế.

“Đáng chết!”

Chưởng môn của Hắc Hồ tông và đám môn đồ không thể chịu đựng được sự chế giễu này nữa.

Cho dù không có lý do là sự đối địch của hai giới Ma Yêu, cho dù vốn dĩ không hề có nút thắt, hiện tại bọn họ cũng hận không thể lập tức bầm thây vạn đoạn con Tước yêu bên ngoài thì tỏ vẻ yếu đuối, nhưng trên thực tế lời nói lại vô cùng ác độc đáng hận.

Mà Thành Ca cũng không để bọn họ có cơ hội biểu diễn.

Trước khi bọn họ ra tay, Tiên Hồn đã xung kích bao phủ qua.

Sau đó toàn trường trở nên yên lặng.

Tất cả môn đồ của Hắc Hồ tông đồng loạt ngã từ trên cao xuống, không còn bất kì âm thanh gì nữa.

Thải Anh giơ vỏ kiếm ngơ ngác đứng im tại chỗ, thật lâu cũng không thể phát ra tiếng.

Nàng không hề bị dọa tè ra quần.

Dù sao cũng đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vĩ đại Yêu chủ chém giết đại quân của hai giới Tiên Ma.

Nhưng vào lúc đó bên cạnh còn có một đống Tước yêu, xung quanh còn có các đồng đội Yêu giới đằng đằng sát khí khác.

Mà lần này bên cạnh nàng lại không có người nào khác, cảm giác là không giống nhau.

"Bọn họ… Đều đã chết?"

Nàng có hơi không phản ứng lại được.

Vốn dĩ còn tưởng rằng sau khi đã nói ra nhiều lời độc địa như vậy, sắp phải nghênh đón sự tàn phá như phong ba bão táp.

Kết quả lại không có, thậm chí còn không nhìn thấy quá trình chiến đấu.

Vậy là kết thúc rồi?

"Đương nhiên, được rồi được rồi, nên làm chính sự rồi." Chuyên gia diệt phái - Thành Ca thúc giục.

"Chính sự gì?"

"Chiến lợi phẩm, còn có những thứ ngươi bị cướp đi không thể không tìm lại!"

"Vậy những người này cũng không quản sao?"

"Quản cái gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn chôn cất cho bọn cướp? Nhanh lên!"

"Ồ ồ…"

Tước yêu rất nhanh lại bắt đầu bận rộn.

Nhặt chiến lợi phẩm cũng là một môn học.

Lúc bắt đầu nàng không hề có chút đầu mối, nhất là một tông môn lớn như vậy, không biết bắt tay vào làm từ đâu.

Nhưng dưới sự chỉ điểm của của một chuyên gia như Thành Ca, rất nhanh đã có đường có lối.

Theo việc quét rỗng của từng phòng trong cung điện, Hắc Hồ tông dần dần chỉ còn lại có một cái vỏ không.

Mà Thải Anh cũng tìm lại được nhẫn trữ vật và Tiên Kiếm lúc trước đã bị cướp, sau khi biến trở lại hình người, lại đeo vào

Thiên Cơ Tàng Vân Trụy một lần nữa.

Niềm vui của việc thu hoạch, đã làm giảm bớt nỗi ám ảnh khi nàng bị giết lúc trước.

Sau khi bận rộn khoảng một ngày một đêm, nàng cuối cùng mới thu thập xong.

“Bây giờ chúng ta đi đâu, là tiếp tục bay về hướng lối vào Huyền Giới sao?”

Vốn dĩ Thành Ca cũng không có ý định lãng phí thời gian, nhưng ngay sau đó Tiên Hồn của hắn lại nhận ra cái gì.

“Có người đi về hướng bên này.”

“A? Ở đâu?”

Thải Anh lại hoảng sợ.

Ai biết người tới có thực lực ra sao, lỡ như Tiên Hồn của Yêu chủ cũng không xử lý được thì sao?

Hơn nữa hiện trường còn có nhiều xác chết như vậy.

Bất kì kẻ nào đi qua đây, cũng có thể nhìn ra vấn đề lớn nhỉ?

“Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây nhỉ?”

Nàng đã không thể chờ được muốn chạy khỏi nơi rắc rối này.

“Ngươi bảo một kẻ đường đường là Yêu chủ như ta chạy trốn?”

Thải Anh nghĩ thử thì cũng đúng, thật sự rất có tổn hại tới thân phận của Yêu Chủ, vì thế chỉ có thể lo lắng bất an mà đứng tại chỗ chờ đợi.

Sau khoảng một phút, một phi thuyền hoa lệ dài khoảng trăm dặm bay đến vùng trời của Hắc Hồ tông.

Giống như một đám mây đen, ánh sáng ở phía dưới đều tối sầm trong nháy mắt.

Phi thuyền dừng lại, sau đó cửa khoang mở ra, vài tên Ma tu chậm rãi bay xuống.

Thành Ca khẽ cảm giác cảnh giới một chút.

“Hai tên Ma Vương bốn tên Ma Tôn, tàm tạm.”

Trong mắt hắn thì những kẻ này căn bản không đáng kể.

Nhưng thật ra vẫn rất tò mò, bởi vì những kẻ này rõ ràng không cùng cấp bậc với Hắc Hồ tông.

Chương 827.

Trong mấy người xuống khỏi phi thuyền, tên Ma Vương cầm đầu bay đến trên không đại điện phía dưới.

“Chưởng môn Hắc Hồ tông, nhanh chóng đi ra nghênh đón!”

Giọng nói oai nghiêm truyền khắp cả Hắc Hồ tông.

Nhưng đáng tiếc là chưởng môn kia của Hắc Hồ tông sớm đã chết từ lâu rồi, không có cách nào trả lời hắn.

“Mau lăn ra đây nghênh đón!”

“Lăn ra nghênh đón!”

Từng đợt tiếng vang vọng dội trong cung điện, tên Ma Vương kia rõ ràng đã tức giận.

“Nếu còn không ra thì Hắc Hồ tông cũng không cần tồn tại nữa!”

“Đi lên xem một chút.”

Tiểu tước yêu muốn trốn nhưng Thành Ca ra lệnh một tiếng, nàng chỉ có thể nhắm mắt mà bay lên.

Nhìn thấy phía dưới không có ai nghênh đón, hai tên Ma Vương bên trên đang muốn nổi trận lôi đình.

Đối với bọn họ, việc san bằng Hắc Hồ tông không có gì khó.

Kết quả là chỉ nhìn thấy một tiểu Ma tu cảnh giới Thiên Tiên bay lên, không khỏi sửng sốt.

“Chưởng môn các ngươi đâu?”

Dưới sự dạy bảo của Thành Ca, Thải Anh trả lời rất thẳng thắn: “Chết rồi.”

“Cái gì?”

Sau đó hắn lại nổi giận.

“To gan!”

“Ngươi đang trêu đùa chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ Hắc Hồ tông cự tuyệt mệnh lệnh của Thánh Điện, cả phái bỏ trốn rồi?”

“Lẽ nào lại như vậy!”

“Hắc Hồ tông thực sự không cần tồn tại nữa rồi!”

Mấy tên cao thủ ngoại lai phun trào Ma khí toàn thân, Thần Hồn quét bốn phía, đằng đằng sát khí vọt xuống.

Nhưng mà ngay sau đó bọn họ ngừng lại, lộ ra vẻ mặt trở tay không kịp.

Thi thể trên khắp mặt đất vẫn rất dễ nhận ra, dù sao chuyện xảy ra chưa lâu, vẫn còn rất mới.

“Thực sự chết rồi?”

“Làm sao có thể chứ?”

Hai tên Ma Vương ngơ ngác nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

“Chết thế nào vậy?”

“Ma thể của bọn họ không bị tổn thương, nhưng toàn bộ thần hồn đều biến mất rồi.”

“Thần hồn này mạnh đến mức nào, ít nhất đối phương cũng là cường giả cấp Chuẩn Đế!”

Sau khi hai tên Ma Vương có được kết luận này, uy thế lúc trước cũng không còn nữa, bọn họ vội vàng dẫn mấy tên Ma Tôn nhanh chóng trốn về phi thuyền phục lệnh.

Chỉ chốc lát sau, cửa khoang phi thuyền lại mở ra.

Chỉ thấy một tên Chuẩn đế ngồi trên tiên bảo có hình ngai vàng, hạ xuống. Hàng trăm tên ma tu vây quanh hắn.

Sau khi kiểm tra cẩn thận hiện trường một vòng, tên Chuẩn Đế này tỏ ra hoài nghi.

“Những người này chết trong nháy mắt, hơn nữa còn bị giết cùng một lúc.”

Mười mấy tên Ma Tôn bên cạnh hắn nghe xong càng thêm khiếp sợ.

“Hả? Vậy thực lực phải mạnh tới mức nào chứ?”

“Rất có thể mạnh hơn cả bổn tọa.”

“Cái gì?”

Các Ma Vương dồn dập thốt lên kinh ngạc.

“Liệt Vũ Chuẩn Đế, ngươi chính là cường giả hàng đầu trong Chuẩn Đế trung kỳ!”

“Người này còn mạnh hơn ngươi, vậy không phải là Chuẩn Đế hậu kỳ sao?”

“Tại sao cao thủ mạnh như vậy lại để mắt tới một tông môn nhỏ chẳng ra gì như Hắc Hồ tông chứ?”

“Đúng vậy, cho dù Hắc Hồ tông muốn đắc tội cường giả ở tầng thứ này cũng không có tư cách.”

Liệt Vũ Chuẩn Đế nhíu chặt mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc lâu sau, hắn mới trầm giọng nói: “Không ngoài dự đoán thì đây có lẽ là mấy chiến khu gần đây lén lút ra tay.

“Hả, không phải chứ?”

“Sao họ có thể làm như thế được?”

“Đúng vậy, mọi người đều ở dưới trướng Thánh Điện…”

Liệt Vũ Chuẩn Đế lạnh lùng chế giễu: “Chính là bọn họ cố ý ngáng chân bổn tọa thôi, vì khiến cho bổn tọa không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ lần này.”

“Vậy bây giờ nên làm thế nào?”

“Hắc Hồ tông đã bị diệt môn, không thể hoàn thành nhiệm vụ nữa!”

Cuộc trò chuyện của bọn họ làm cho Thành Ca ở trong vỏ kiếm phía xa hơi tò mò.

Còn có nhiệm vụ gì?

Hắn dùng Độc Tâm Thuật với một tên Ma Vương trong đó, lập tức biết hết toàn bộ đầu đuôi mọi chuyện.

Đại hội Giảng Đạo của Ma giới đến rồi.

Xưa nay đại hội này vẫn luôn do Thánh Điện chủ trì, nhưng những người tham gia lại không phải là đông đảo Ma tu của Thánh Điện.

Giảng đạo có nghĩa là trải rộng ân đạo, mục đích là để khai thác càng nhiều cao thủ và thiên tài.

Chuyện này vốn không có gì, chỉ đơn giản là một cuộc so đấu giống như đại hội Vạn Yêu của Yêu giới.

Tuy nhiên, Ma giới lớn mạnh hơn nhiều, ngoài Thánh Điện luôn có nhiều cao thủ như mây, vì vậy quy mô của đại hội càng lớn, càng có nhiều loại so đấu hơn.

Đối với rất nhiều thiên tài ma tu, đây chính là cơ duyên mà bọn họ chờ đợi đã lâu.

Một khi có thành tựu xuất sắc trong đại hội Giảng Đạo, không chỉ một lần thành danh mà còn có phần thưởng như Tiên khí, Tiên bảo, Tiên đan cấp cao, thậm chí còn có cơ hội được Ma Đế trong truyền thuyết khen ngợi, được đặc cách chỉ bảo.

Điều này đủ để thay đổi số phận của rất nhiều Ma tu.

Nhưng tình hình lần này hơi khác với các lần trước.

Trong cuộc đại chiến có một không hai lần trước, Tiên Minh và Thánh Điện đều bị Thành Ca giết cho thương vong nặng nề.

Bây giờ cao thủ của Thánh Điện đã thiếu gần một nửa.

Mặc dù Thiên Đạo vạch một đường để chặn Khương chưởng môn ở một bên khác, nhưng Thánh Điện không thể không làm gì.

Điều quan trọng nhất đối với bọn họ chính là khôi phục thực lực lớn mạnh của bản thân.

Trước đây, các Ma tu muốn gia nhập Thánh Điện không dễ dàng, không có ai tiến cử, hoặc thế lực sau lưng không mạnh, không có thiên phú đặc biệt, dù cho có là Chuẩn Đế thì cũng chưa chắc được gia nhập.

Mà bây giờ Thánh Điện cần bổ sung máu mới gấp, có thể thể hiện một cách xuất sắc ở đại hội Giảng Đạo thì sẽ được trực tiếp tiếp nhận.

Đại hội Giảng Đạo vốn được tổ chức ba trăm triệu năm một lần, nay tổ chức sớm.

Thánh Điện muốn thông qua đại hội lần này thu nhận toàn bộ cao thủ tinh anh và thiên tài tuyệt thế của Ma giới để Thánh Điện sử dụng.

Nhưng các ma tu cũng không ngốc.

Đổi lại những năm trước, bọn họ đều đổ xô vào tham gia đại hội Giảng Đạo.

Được Thánh Điện nhìn trúng thì càng vinh hạnh gấp bội lần.

Nhưng rõ ràng là trong tương lai Thánh Điện còn muốn tuyên chiến với Khương Thành bên phía Yêu giới.

Đó chính là người đàn ông mà ngay cả Thiên đạo cũng không xử được.

Bây giờ gia nhập Thánh Điện thì không khác nào tương lai phải ra chiến trường, hơn nữa khả năng cao sẽ bị coi là bia đỡ đạn, bị giết chết thành từng mảnh.

Mặc dù phần lớn Ma tu không sợ chiến đấu nhưng mà bọn họ không muốn chết một cách vô ích.

Mặt khác…

Trong cuộc đại chiến lần trước, Khương Thành đã mở rộng phạm vi Tiên giới đến mười tỷ dặm, cho tới nay những tiên nhân trong khu vực đó vẫn không bị giết, càng không bị bắt làm nô lệ, thậm chí cũng không ai quản bọn họ.

Mặc dù bọn họ ở bên kia biên giới nhưng vẫn sống tốt như lúc trước.

Điều này cho thấy rõ Khương Thành chỉ nhằm vào Tiên Minh và Thánh Điện.

Hắn không có lòng thù địch với vô số tiên nhân và ma tu ngoài hai tổ chức này.

Cho nên, chỉ cần không gia nhập Thánh Điện và Tiên Minh thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Cùng lắm thì cứ xem các thần tiên đại lão đánh nhau, chỉ cần cách xa một chút thì sẽ không bị máu văng tung tóe lên cả

người.

Trừ phi cực kỳ hiếu chiến hoặc không vừa mắt Thành Ca và Yêu giới, nếu không ai sẽ gia nhập Thánh Điện vào giờ phút quan trọng này?

Nếu coi đây là một trận kiếp nạn lớn, thì bây giờ gia nhập vào Thánh Điện thì chẳng khác nào chủ động xông vào kiếp, tự tìm đường chết.

Vì vậy, sau khi tin tức về đại hội Giảng Đạo lần này được truyền ra thì người ghi danh đã giảm hơn một nửa so với đợt trước.

Mà sau khi các Ma môn đứng đầu như Cửu Tinh Ma Điện, Sâm La Huyết Điện, Thiên Tiêu Các tuyên bố, những người biểu hiện xuất sắc được đặc cách gia nhập Thánh Điện thì người báo danh lại càng gần như không còn tăm hơi.

Điều này làm cho các đại lão của Thánh Điện vô cùng tức giận.

Thế nào, năm đó các ngươi chen chúc sứt đầu mẻ trán muốn vào, bây giờ cho các ngươi cơ hội tuyệt với như vậy mà các ngươi lại coi thường?

Thánh Điện ta không cần thể diện sao?

Sau đó các đại lão Ma giới lại bắt đầu một loạt các hành động kì dị.

Chương 828.

Thánh Điện phân chia tứ đại Thiên vực của Ma giới thành mười sáu chiến khu cao cấp.

Chiến khu cao cấp lại được phân nhỏ thành một trăm hai mươi tám chiến khu cấp trung.

Bên dưới còn có hai nghìn không trăm bốn mươi tám chiến khu cấp thấp.

Thánh Điện trực tiếp quy định mỗi một chiến khu nhất định phải có bao nhiêu ma tu ghi danh, nếu không đạt số lượng thì người phụ trách chiến khu đó phải chịu trừng phạt nghiêm khắc.

Vì vậy, các Ma Đế phụ trách mỗi chiến khu cấp cao phân bổ số người đến chiến khu cấp trung của thuộc hạ.

Mà các Ma Đế hoặc Chuẩn Đế hậu kỳ lại phân bổ số người đến chiến khu cấp thấp của thuộc hạ.

Liệt Vũ Chuẩn Đế phụ trách một chiến khu cấp thấp trong số đó.

Dựa theo chỉ tiêu bên trên phân xuống thì chiến khu Lâm Minh hắn đang ở nhất định phải nghĩ cách tập hợp được chín mươi lăm nghìn ma tu đăng ký.

Để đảm bảo chất lượng, tránh làm thật giả lẫn lộn, trong đó ít nhất phải có ba vị Chuẩn Đế, hai trăm vị Ma Vương, năm mươi nghìn vị Ma Tôn.

Để tập hợp đủ số người, Liệt Vũ Chuẩn Đế cũng sứt đầu mẻ trán, khoảng thời gian này bận rộn liên tục không ngừng nghỉ.

Trong chiến khu Lâm Minh tất cả có hơn bảy nghìn ma môn lớn nhỏ.

Trong những ma môn này, mạnh mẽ thì có Chuẩn Đế trấn giữ.

Yếu ớt, nhỏ bé như Hắc Hồ tông thì chỉ có hai, ba tên Ma Tôn.

Liệt Vũ Chuẩn Đế tiếp tục phân chia số người theo chỉ tiêu cho tất cả những Ma môn.

Ví dụ, Đoạn Ngục Cốc là ma môn cảnh giới lớn nhất trong chiến khu Lâm Minh, có hai vị Chuẩn Đế trấn giữ trong tông, có thể nói là nhiều cao thủ như mây.

Lần này bọn họ nhất định phải phái ra một vị Chuẩn Đế, mười lăm vị Ma Vương, hai trăm tám mươi vị Ma Tôn.

Mà một tông môn nhỏ yếu như Hắc Hồ tông, lần này chỉ cần đưa ra hai người, trong đó một người nhất định phải là Ma Tôn, người kia có cảnh giới gì cũng được, nhưng thiên phú không được quá thấp.

Đương nhiên, nếu muốn báo thêm một số nữa thì Thánh Điện cũng rất hoan nghênh.

Sau khi phát số người chỉ tiêu thì các đại ma môn đều kêu rên.

Bọn họ thực sự không muốn tham gia đại hội truyền giảng lần này.

Những không còn cách nào, lấy trứng chọi đá, chống lại lệnh không tuân theo chính là đối kháng với toàn bộ Thánh Điện, ngay sau đó sẽ phải chịu tai họa ngập đầu.

Trong khoảng thời gian gần đây, để chọn người thì các trưởng lão và các đệ tử trong các đại Ma môn đều lục đục với nhau, thực hiện rất nhiều thủ đoạn.

Những người được chọn như bị dán lên ký hiệu tử vong, hoang mang, khiếp sợ, không chịu nổi dù chỉ một ngày.

Có kẻ vì muốn không bị chọn mà lén tặng quà rồi nói tốt với người chủ sự của tông môn.

Còn có kẻ nhẫn tâm hơn vì tránh bị chọn, thậm chí cố tình tự hại bản thân, làm cho mình phải nằm trên giường bệnh.

Mà ngoài những tông môn và tổ chức thế gia, còn có một số cao thủ nhàn hạ nổi tiếng cũng bị Liệt Vũ Chuẩn Đế phái người tìm đến.

Một tấm thư mời đại hội Giảng Đạo được gửi xuống, ngươi dám không nể mặt?

Không nể mặt thì chờ cả thế giới truy sát.

Ma tôn bị chọn trúng của Hắc Hồ tông là thái thượng trưởng lão, mà người còn lại chính là một Kim Tiên cửu phẩm, xếp

hạng thứ ba trong đệ tử chân truyền.

Nhưng mà bây giờ hai người này đều đã chết hoàn toàn rồi.

Trong mắt Liệt Dương Chuẩn Đế, Hắc Hồ tông bị diệt chỉ là tranh chấp của kiến thôi, còn chưa đủ khiến hắn để tâm tới.

Bây giờ điều hắn để ý là thiếu mất hai người.

Bổ sung thêm hai người thiếu thì lại phải nghĩ cách lấy ra hai người ở chỗ khác.

Không phải rất phiền phức sao?

Chuyện này làm cho hắn vô cùng tức giận.

“Nhất định là do mấy chiến khu bên cạnh làm!”

“Bọn họ ghen tị bổn tọa gom góp được người nhanh chóng!”

“Chết tiệt!”

Mấy chục tên Ma Vương bên cạnh dè dặt xin ý kiến: “Vậy tiếp theo nên làm thế nào?”

“Còn làm như thế nào nữa, đi tông môn tiếp theo!”

Tên Chuẩn Đế này cũng bỏ qua Thải Anh ở xa xa, thậm chí cũng lười hỏi một câu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Mau tiến lên cản hắn lại, nói với hắn ngươi muốn tham gia đại hội Giảng Đạo!” Thành Ca vội vàng truyền âm cho tiểu tước yêu.

“Hả? Đại hội Giảng Đạo gì? Không phải chúng ta phải đi cửa vào Huyền giới sao?”

Nhiều cao thủ Ma giới như vậy, Thải Anh rất sợ.

Nàng muốn làm người vô hình mãi mãi, chỉ mong đối phương không nhìn đến mình, bỏ qua mình như bỏ qua một hạt bụi

Nàng nào dám chủ động tiến lên phía trước, cũng rất kháng cự.

“Chuyện đến cửa vào Huyền giới có thể hoãn lại, bây giờ có chuyện càng thú vị hơn… À không, chuyện càng quan trọng hơn.”

Thành Ca vốn định đi thẳng đến cửa vào.

Nhưng sau khi biết tin tức về đại hội Giảng Đạo thì tâm hồn làm màu của hắn rục rịch, đổi ý.

Đó là một sân khấu lớn mức nào chứ!

Vạn người chú ý có được hay không?

Khoảng thời gian này Yêu giới trời yên biển lặng, hắn đã rảnh rỗi không có việc gì làm.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được trường hợp lớn như thế thì làm sao mà có thể bỏ lỡ được?

Ngoài nguyên nhân muốn làm màu ra thì hắn còn có một lý do nhất định phải tham gia khác.

Năm đó, sau khi đệ tử Phi Tiên môn phi thăng từ Trung Tiên giới đến Thượng Tiên giới không lâu, để giành được phần thưởng như Tiên khí và Tiên bảo, họ cũng tham gia một lần đại hội Giảng Đạo của Ma giới.

Trong đại hội Giảng Đạo lần đó, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cảnh giới Ma Vương đã đạt được thành tựu xuất sắc, còn có được một đám Ma Đế của Thánh Điện coi trọng.

Nhưng cũng vì chuyện này mà đã mang đến tai họa ngập đầu cho Phi Tiên môn.

Bởi vì không muốn gia nhập Thánh Điện cho đối phương sử dụng, có hơn nghìn Ma Vương của Phi Tiên môn bị kiêng kỵ, bị đuổi giết mấy chục triệu năm, cuối cùng thoi thóp trốn vào Yêu giới một cách thê thảm.

Với tư cách là một chưởng môn, Khương Thành vẫn luôn nhớ kỹ chuyện này.

Lần này hắn không quấy cho đại hội Giảng Đạo long trời lở đất thì làm sao xứng đáng với các đệ tử hy sinh năm đó?

Nghĩ lại, chỉ có một kẻ Thiên Tiên lục phẩm yếu ớt có thể thần cản giết thần, thế như chẻ tre mà đánh hạ một đống Ma Vương Chuẩn Đế, cuối cùng thuận lợi trèo lên đỉnh cao, trở thành người đứng thứ nhất của đại hội Giảng Đạo…

Đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Sân khấu mà các Ma Đế của Thánh Điện đã vất vả dựng lên để làm một sự kiện vô cùng long trọng, cuối cùng lại thành toàn

cho một tiểu yêu đến từ Yêu giới.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì những Ma Đế kia phải tức đến xanh mặt rồi?

À không, đây là chuyện đạp mạnh mặt mũi bọn họ xuống cống thoát nước, còn bị một tiểu tước yêu đạp.

Hắn không thể chờ đợi được nữa rồi.

“Đợi lát nữa sẽ giải thích với ngươi, bây giờ lên xe trước, mau mau! ”

Dưới sự thúc giục không ngừng của hắn, Thải Anh chỉ có thể lấy hết can đảm bay về phía bên kia.

Không đợi nàng bay đến trước mặt Liệt Vũ Chuẩn Đế thì đã bị hai tên Ma Vương cản lại trước.

“Ngươi làm gì vậy?”

“Thiên Tiên nhỏ bé, ngoan ngoãn ở lại!”

Liệt Vũ Chuẩn Đế còn không thèm quay đầu lại một cái.

Đường đường là Chuẩn Đế mà nói chuyện trực tiếp với Thiên Tiên thì không phải tổn hại thân phận sao?

“Ta, ta muốn tham gia đại hội Giảng Đạo!”

Hai tên Ma Vương ngẩn ra, sau đó suýt nữa thì bị chọc cười.

Chỉ là một Thiên Tiên lục phẩm vậy mà có tư cách tham gia cuộc thi đó sao?

“Ngươi chán sống rồi à?”

“Cái quái gì vậy? Có chuyện gì của ngươi chứ, cút đi!”

Tên Ma Vương Thánh Điện kia không nhin được phất tay giống như đuổi ruồi, muốn đuổi Thải Anh sang một bên.

Thải Anh không dám lên tiếng, chỉ có thể ngoan ngoãn tránh qua một bên, nhìn đoàn người Liệt Vũ Chuẩn Đế sắp bước lên phi thuyền để lên đường.

Thành Ca chỉ có thể dạy nàng.

Sau khi Thải Anh được hắn chỉ bảo thì lấy hết can đảm cuối cùng, mở miệng nói sau lưng mấy người họ.

“Ta là người sống sót duy nhất của Hắc Hồ tông!”

“Ta muốn thay mặt Hắc Hồ tông chinh chiến đại hội Giảng Đạo, giành lấy vinh quang cho chiến khu Lâm Minh!”

Tuy rằng câu nói này không quá lớn nhưng các Ma Vương và Chuẩn Đế có mặt tại đó đương nhiên nghe rất rõ ràng.

Chương 829.

Hai tên Ma Vương lúc trước không nhịn được quay người lại.

“Mẹ nó chứ, đúng thật là phiền chết đi được!”

“Cái quái gì vậy, diệt đi là được rồi!”

Một tên Ma Vương trong đó giơ tay lên muốn giết chết Thải Anh, bỗng nhiên Liệt Vũ Chuẩn Đế kia lại trầm giọng quát một tiếng.

“Chờ đã!”

Chỉ thấy tên Chuẩn Đế này chậm rãi quay người lại, tỉ mỉ quan sát Thải Anh một lần từ trên xuống dưới.

Nhìn thấy cảnh giới Thiên Tiên lục phẩm này của nàng, hắn chỉ hơi nhíu mày, sau đó lại hơi cong khóe môi, lộ ra ý cười.

Lão Ma sống mấy tỷ năm này vẫy tay với Thải Anh.

“Cô gái nhỏ, ngươi tới đây.”

Vì vậy tất cả Ma Vương chỉ có thể nhường đường.

Thải Anh sợ hãi đầy mặt bay qua giữa mười mấy tên Ma Vương, dưới ánh nhìn soi mói của bọn họ, toàn thân nàng đều không được tự nhiên.

Nhìn nàng run rẩy như chiếc lá nhỏ bị gió thổi, Ma Vương có mặt ở đó đều rất coi thường.

Thứ này mà cũng xứng để Chuẩn Đế quay lại tiếp kiến sao?

Nhưng dường như Liệt Vũ Chuẩn Đế còn có dự định khác.

Nét mặt già nua khô héo như vỏ cây của hắn giãn ra, hắn cười híp mắt rồi sờ đầu Thải Anh.

“Ngươi vừa mới nói ngươi là người sống sót duy nhất của Hắc Hồ tông à?”

Vừa rồi, Chuẩn Đế còn rất uy nghiêm mà bây giờ giọng điệu lại trở nên dịu dàng chưa từng có.

Thải Anh gạt đi nỗi sợ hãi, nàng gắng sức gật đầu nhẹ.

Liệt Vũ Chuẩn Đế lại hỏi: “Ngươi muốn xuất chiến thay mặt Hắc Hồ tông, thay mặt cho chiến khu Lâm Minh chúng ta sao?”

“Ừ ừ!”

“Ngươi chỉ có cảnh giới Thiên Tiên lục trọng, chẳng lẽ ngươi không sợ bị giết chết trong khi so đấu sao?”

Từ xưa đến nay, những cuộc so đấu của Ma giới đều tàn khốc nhất, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả Yêu giới.

Đại hội Giảng Đạo cho phép giết người.

Thải Anh đương nhiên sợ, nàng vô cùng sợ hãi.

Nhưng nhớ tới lời căn dặn của Yêu Chủ, nàng vẫn cậy mạnh nói: “Ta không sợ!”

“Ồ? Tại sao?” Liệt Dương Chuẩn Đế đầy hứng thú hỏi đến cùng.

Chuyện, chuyện này còn có thể có tại sao nữa à?

Bởi vì mệnh lệnh của Yêu Chủ chứ sao.

May mà Thành Ca lại kịp thời truyền âm dạy cho nàng nên trả lời thế nào.

“Tham gia đại hội Giảng Đạo là mục tiêu mà ta đã đặt ra từ rất lâu rồi.”

“Vì ngày đó, ta vẫn luôn cố gắng.”

Nụ cười của Liệt Vũ Chuẩn Đế càng ngày càng tươi hơn.

Hắn cố ý nói: “Nhưng tu vi của ngươi rất thấp, thoạt nhìn thiên phú cũng không cao, mà đại hội Giảng Đạo rất nguy hiểm, nếu như ta là ngươi thì ta chắc chắn sẽ suy nghĩ lại.”

“Đại hội Giảng Đạo là vinh dự chí cao của Yêu giới, tu sĩ chúng ta vốn nên vượt mọi chông gai, không sợ muôn vàn khó

khăn, để có được vinh quang thì nguy hiểm có là gì?”

Tiểu tước yêu bị Thành Ca điều khiển từ xa trả lời rất khí phách.

“Ha ha ha…”

Liệt Vũ Chuẩn Đế ngửa đầu cười to, tiếng cười như tiếng kim loại đụng nhau.

“Vô số Ma Vương, Chuẩn Đế lại không gan dạ bằng một Thiên Tiên nho nhỏ.”

“Hàng tỷ ma tu đều run sợ, càng không có một người là người có tài có chí!”

“Thật đáng buồn, thật đáng tiếc!”

Ánh mắt hắn nhìn Thải Anh càng dịu dàng hơn.

“Ngươi tên là gì?”

“Thải Anh.”

“Rất tốt, bổn tọa đặc biệt phê chuẩn cho phép ngươi tham gia đại hội Giảng Đạo!”

Nói xong, hắn đích thân kéo tay Thải Anh, đón nàng vào phi thuyền trong một đám Ma Vương chen chúc.

Sau khi vào trong phi thuyền thì Liệt Vũ Chuẩn Đế khôi phục lại vẻ uy nghiêm.

Thải Anh được đưa vào một phòng trong phi thuyền.

Mà Liệt Vũ Chuẩn Đế trở lại hành cung của mình.

Mấy tên Ma Vương tâm phúc kia đi theo hắn vô cùng không hiểu, đến lúc này mới không nhịn được mà hỏi.

“Thực lực Thiên Tiên có hơi yếu quá rồi, hoàn toàn không có tư cách tham gia đại hội Giảng Đạo, vì sao ngươi lại coi trọng nàng như vậy?”

Liệt Vũ Chuẩn Đế nhàn nhạt nói: “Không phải đại hội Giảng Đạo có cuộc so đấu của tổ Huyền Tiên sao. Hơn nữa, chúng ta vốn có hơn bốn mươi nghìn chỉ tiêu không giới hạn cảnh giới.”

Đại hội Giảng Đạo không hoàn toàn giống với đại hội Vạn Yêu chỉ có một loại so đấu.

Cuộc so đấu này chia ra rất nhiều tổ.

Thấp nhất là tổ Huyền Tiên, chỉ có Huyền Tiên đấu với nhau để chọn ra thiên tài tuyệt thế trong Huyền Tiên.

Việc chọn lựa thiên tài của Ma giới cũng không chỉ nhìn vào tư chất căn cốt đã được kiểm tra, mà còn đánh giá cao thực lực ngươi có thể phát huy trong chiến đấu mạnh thế nào.

Đối với ma tu, tu luyện không phải để sống lâu ung dung tự tại gì đó. mà để đánh bại người khác.

Bên trên tổ Huyền Tiên còn có tổ Kim Tiên, tổ Ma Tôn và tổ Ma Vương.

Năm đó, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã tham gia vào tổ Ma Vương, giới hạn trong Ma Vương tham chiến.

Mà ngoài bốn tổ này thì còn có một tổ khác là tổ hỗn độn.

Tổ này không giới hạn tu vi, phần thưởng còn phong phú gấp trăm lần mấy tổ khác cộng lại.

Tổ này chủ yếu là chiến trường của các Chuẩn Đế, trong lịch sử có hai lần đại hội Giảng Đạo thậm chí có Ma Đế tán tu tham gia tổ này.

“Nhưng nàng mới là Thiên Tiên lục phẩm, cho dù có xếp vào tổ Huyền Tiên cũng quá thấp”!

Cuộc so đấu của tổ Huyền Tiên không phải tất cả đều là Huyền Tiên, mà đều là Huyền Tiên cửu phẩm.

Một lần so đấu, thiên tài nhiều vô kể, bình thường ngươi khiêu chiến vượt cấp được thì người khác cũng có thể.

Đến trình độ này thì so đấu đã đều là chi tiết.

Ví dụ, Tiên khí tốt hơn của người khác một chút, công pháp tốt hơn một chút, cảnh giới kiếm thuật cao hơn một chút hoặc là có kỳ ngộ đặc biệt gì đó.

Còn loại phối trí cơ bản như cảnh giới, tu vi thì chắc chắn là phải đạt đến cấp cao nhất của Huyền Tiên.

Lần trước có rất nhiều ma tu có thể đột phá đến Kim Tiên, để được bỗng nhiên nổi tiếng ở đại hội Giảng Đạo mà lựa chọn cố ý áp chế cảnh giới, nghĩ hết cách đẻ không đột phá.

Để một Thiên Tiên lục phẩm vào thì quả thật là một trò cười.

"Vậy thì có làm sao chứ? Chỉ nói tổ Huyền Tiên không được vượt quá Huyền Tiên cửu trọng, cũng không nói là không thể thấp hơn Huyền Tiên nhất trọng."

"Đó không phải là đi chịu chết sao?"

"Người chết trong đại hội Giảng Đạo vốn rất nhiều." Liệt Vũ Chuẩn Đế không quá để ý.

Dường như hắn cũng không quan tâm đến biểu hiện và sự sống chết của tiểu Thiên Tiên đó.

Điều này khiến cho các Ma Vương có mặt ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi nhìn thấy Liệt Vũ Chuẩn Đế thân thiết sờ đầu Thải Anh, bọn họ còn cho rằng hắn nhìn nàng bằng con mắt khác, thậm chí định thu nàng làm dệ tử.

Kết quả là thế này?

"Vậy vừa rồi ngươi…"

"Đó là làm cho bên ngoài xem."

Liệt Vũ Chuẩn Đế tiện tay lấy ra tiên khí lưu ảnh, từng cảnh hắn gặp mặt, nói chuyện với Thải Anh lúc trước đều đã được chụp lại.

"Một Thiên Tiên tích cực hăng hái đăng ký tham gia đại hội Giảng Đạo, các ngươi không cảm thấy đây là một tấm gương rất tốt sao?"

Ánh mắt các vị Ma Vương dần dần sáng lên, lúc này bọn họ mới bừng tỉnh hiểu ra

"Quả thật là vậy!"

"Bây giờ nơi nào cũng đang kháng cự tham gia đại hội Giảng Đạo, thậm chí có không ít người lựa chọn chạy trốn, lúc này cần chúng ta tuyên truyền một chút rồi!"

“Một Thiên Tiên nho nhỏ còn vũ dũng như vậy, điều này làm cho những người càng mạnh hơn nàng làm sao chịu nổi chứ?”

“Có tấm gương là nàng thì có lẽ sẽ có người chủ động đăng ký rồi.”

“Ha ha ha, hay lắm!”

“Nhất định phải dốc sức tuyên truyền nàng, đắp nặn nàng thành điển hình!”

Liệt Vũ Chuẩn Đế đưa tiên khí lưu ảnh đó tới.

“Sao chép lại các hình ảnh bên trong thành vài triệu bản, sau đó lan truyền khắp chiến khu Lâm Minh, cần phải làm cho nàng nổi tiếng.”

“Vâng!”

“Không có vấn đề gì!”

Sau khi hai tên Ma Vương đi ra ngoài, mấy tên Ma Vương còn lại xin chỉ thị.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên sắp xếp nàng như thế nào?”

Liệt Vũ Chuẩn Đế vốn định nói tiểu Thiên Tiên đó cũng không có giá trị gì thì sắp xếp cái gì chứ?

Nhưng suy nghĩ một chút, hắn vẫn nói: “Trước khi đại hội Giảng Đạo bắt đầu nhất định phải bảo đảm nàng sống sót, không được để bất kỳ ai làm hại.”

Mấy tên Ma Vương chậm rãi gật đầu.

Đúng vậy, nếu tiểu Thiên Tiên kia chết trước khi đại hội Giảng Đạo bắt đầu thì hiệu quả tuyên truyền chính là tiêu cực.

Chương 830.

Thải Anh không hề hay biết mình sắp trở thành “vệ tinh nhân tạo” đang dần dần bay lên với tư thế đầy trời kín đất.

Nàng sống trong rừng sâu núi thẳm ở Yêu giới quanh năm, thậm chí còn không biết đại hội Giảng Đạo là gì.

Cho nên Khương chưởng môn hiếm khi chủ động phổ cập khoa học cho người khác.

Sau khi biết mình sắp phải chiến đấu với vô số cao thủ thiên tài của Ma giới, tiểu tước yêu này lại trở nên sợ hãi lo lắng.

“Trời ơi, ta, ta làm sao mà có thể đánh lại được bọn họ?”

“Ngươi sợ cái khỉ gì, có ta ở đây nằm cũng thắng được, không phải sao?”

“Thật à?”

“Tất nhiên rồi, chẳng lẽ ngươi không còn tin tưởng Yêu Chủ nữa à?”

“Tất nhiên là ta tin tưởng!”

Thải Anh buột miệng nói nhưng ngay sau đó lại rụt cổ lại, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Chỉ sợ ngươi lại ngủ quên vào thời khắc mấu chốt…”

Lần trước Khương Yêu Chủ ngủ quên làm hại nàng bị giết chết một cách tàn nhẫn, nàng vẫn còn có chút oán giận.

Từ trước đến nay Thành Ca chưa từng đùn đẩy trách nhiệm bày tỏ rất xấu hổ, nên chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

Mấy ngày sau, phi thuyền thỉnh thoảng tạm dừng lại trên bầu trời một số tông môn.

Những Ma môn được phân chia số người đều đã chọn được người đợi tới đón.

Toàn bộ quá trình đều rất thuận lợi, mỗi tông môn cũng chỉ dừng lại vài chục giây.

Dù sao có rất ít người dám chống lại Thánh Điện.

Cùng lúc đó, tuyên truyền về Thải Anh cũng bắt đầu triển khai rầm rộ ở các nơi trong chiến khu Lâm Minh.

Liệt Vũ Chuẩn Đế kêu gọi mọi người học tập tinh thần không sợ chết vì quang vinh của tiểu Thiên Tiên này.

Rất nhiều Ma tu đều biết đến nàng.

Có rất nhiều ý kiến xôn xao khác nhau đối với việc này.

Có người cảm thấy tiểu Thiên Tiên này rất gan dạ.

“Quả là hiếm thấy, Thiên Tiên mà to gan như vậy sao?”

“Nàng thực sự không sợ chết à?”

“Quả thật là bị nàng hạ thấp…”

Nhưng phần lớn ma tu thực sự rất tỉnh táo.

“Vừa nhìn là đã biết là đóng kịch, là diễn.”

“Cho dù không phải là diễn thì đây cũng là một Thiên tiên đầu óc có vấn đề.”

Ma tu có thể sống mấy chục triệu năm thì đã sớm thành tinh rồi, kịch bản nào mà chưa từng thấy.

“Tích cực tìm cái chết như vậy, đúng thật là người ta bán còn đếm tiền thay người ta.”

“Đầu óc không tỉnh táo, vẫn là trẻ người non dạ!”

“Ta lại muốn xem thử đến lúc đó tiểu Thiên Tiên này chết như thế nào.”

“Vòng đầu tiên sẽ chết không còn một chút cặn.”

Nhưng mà cho dù thế nào đi nữa thì bây giờ Thải Anh quả thật là người nổi tiếng, ít nhất tên nàng được nhắc đến nhiều nhất ở chiến khu Lâm Minh.

Khoảng sau một tháng, phi thuyền dừng lại ở một Tiên thành rất to lớn.

Lần này phi thuyền đã đón hơn bảy mươi nghìn tên Ma tu.

Còn những người còn lại thì sẽ thông qua con đường khác để đến bên này tụ họp.

Sau khi bảy mươi nghìn người xuống khỏi phi thuyền thì được đưa tới quảng trường trong thành để tập hợp.

Liệt Vũ Chuẩn Đế đưa đám Ma Vương bay lên trên không rồi nói lời khích lệ tinh thần binh sĩ rất đường hoàng một hồi

Chẳng qua là dặn dò sau đó các ngươi phải biểu hiện cho tốt, không được làm mất thể diện của chiến khu Lâm Minh, cũng không được làm mất thể diện tông môn của mình.

Sau đó, người phụ trách của Thánh Điện này trở về hành cung của mình.

Ngay sau đó, mười mấy tế đàn từ từ nâng lên trên quảng trường.

Trên mỗi tế đàn đều có Ma Vương trấn giữ.

“Bây giờ bắt đầu đăng ký!”

“Tất cả mọi người chọn tổ cho mình, không được đăng ký lộn xộn!”

Mười cái tế đàn đại diện cho mười tổ thi đấu khác nhau.

Ngoài tổ hỗn độn, tổ Ma Vương, tổ Ma tôn, còn có một loạt các tổ so đấu khác như luyện đan, luyện khí, luyện trận, vân vân…

Nội dung so đấu các tổ đứng sau này đương nhiên không phải là chiến đấu.

Đại hội Giảng Đạo được mở ra để khai thác nhân tài.

Trong đó tất nhiên cũng bao gồm những nhân tài trong các lĩnh vực quan trọng như đan dược khí.

Thánh Điện cũng rất coi trọng những thiên tài và đại sư trong các lĩnh vực này.

Hơn bảy mươi nghìn Ma tu có mặt ở quảng trường nhanh chóng bắt đầu tràn đến các tế đàn khác nhau, bắt đầu đăng ký.

Sau khi đăng ký ở đây thì mỗi Ma tu đều sẽ có một ký hiệu trên người.

Sau này sẽ dựa vào ký hiệu này để xác nhận thân phận vào sân so đấu của đại hội Giảng Đạo.

Thải Anh xen lẫn trong đám người mà không biết phải làm sao.

“Được rồi, nên đi đăng ký rồi.”

Thành Ca lại vô cùng hứng thú, nóng lòng muốn bắt đầu so đấu ngay hôm nay.

“Ồ ồ.”

Thải Anh tìm tế đàn của tổ Huyền Tiên rồi bay qua đó.

Mới vừa đến bên này, nàng đã thu hút được sự chú ý của những người khác.

“Ơ? Lại có một Thiên Tiên sao?”

“CMN, không nhìn nhầm chứ, quả thật là Thiên Tiên, mà mới có lục phẩm!”

Mặc dù hơi thở Yêu tộc của nàng được ngụy trang hoàn hảo thành con người nhưng mà cảnh giới thực sự lại bị thấy hết.

Vừa tới nơi này, nàng đã bị các ma tu xung quanh phát hiện.

Không có gì đáng ngạc nhiên, tất cả mọi người đăng ký vào tổ Huyền Tiên đều là Huyền Tiên cửu phẩm cả.

Những người này đều là thiên tài hàng đầu trong tông môn của mình, những đến đây lại giống như bị ném vào biển cả, trở nên rất bình thường.

Cả đám người vốn đều lo lắng, áp lực lớn như núi.

Bây giờ nhìn thấy một người yếu ớt như vậy, bỗng chốc tất cả mọi người đều có cảm giác ưu việt.

“Tiểu Thiên Tiên à, không phải là ngươi thật sự tới đây để so đấu đấy chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chào tiền bối!” Thải Anh vẫn rất lễ phép.

Sau khi được nàng xác nhận, rất nhiều Huyền Tiên bên cạnh lại càng sục sôi.

“Ha ha ha, đúng là như vậy à?”

“Không phải chứ?”

“Tình huống gì vậy? Thiên Tiên cũng có thể tham gia đại hội Giảng Đạo sao?”

Có người sờ cằm bắt đầu đoán: “Chẳng lẽ là một thiên tài tuyệt thế có thể khiêu chiến vượt cấp?”

Những người bên cạnh bỗng phì cười.

“Có thể sao?”

“Ở đây ai trong chúng ta mà không thể vượt cấp thách đấu?”

“Nàng còn có thể vượt một đại cảnh giới hay sao?”

“Thật không biết loại mặt hàng này được tuyển chọn bằng cách nào.”

“Tiểu muội muôin, tốt nhất là ngươi nên cầu nguyện đến lúc đó đừng có gặp ta, nếu không sẽ chết rất thảm đấy.”

“Thật không may, ta giết nữ tu càng tàn nhẫn hơn…”

Thậm chí còn có người xoa xoa tay, liếm môi, ánh mắt sáng rỡ nhìn chìm chằm vào Thải Anh.

“Có chút mong chờ, không thể chờ đợi được nữa…”

Thành Ca âm thầm xỉa xói trong vỏ kiếm, CMN chứ, đây đều là đám biến thái hiếm thấy nào vậy?

“Nói với bọn họ, các ngươi hoàn toàn không có cơ hội đánh với ta. Nhớ kỹ, ánh mắt phải lạnh lùng khinh miệt một chút, giống như nhìn đám sâu bọ vậy.”

Tiểu tước yêu nghe thấy truyền âm, nhìn vẻ mặt coi thường, hung ác hoặc âm u của từng ma tu xung quanh, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

“Hả? Thật sự phải nói như vậy sao?”

“Tất nhiên rồi, ngươi là người được ta chọn, làm sao mà có thể bị người khác sỉ nhục thế này được?” Thành Ca cũng xem như thật sự vào vai lão gia gia theo bên người rồi.

Vật chủ bị sỉ nhục, hắn đồng cảm như mình chịu được không?

“Nhưng ta cảm thấy không sao cả, để bọn họ nói một chút cũng được…”

Tiểu Yêu Tước vẫn muốn nhân nhượng cho khỏi phiền hà.

“Không nhìn ra ngươi còn là một tiểu thánh mẫu đấy, ngươi muốn làm ta tức chết à, nhanh lên, đây là mệnh lệnh đến từ Vạn Yêu Cung!”

Bị cái tên này nệ xuống, cho dù Thải Anh tiếp tục chống lại cũng chỉ có thể tuân lệnh oán giận người ta rồi.

“Các, các ngươi… hoàn toàn không có cơ hội đánh với ta!”

Nàng không thể làm ra ánh mắt lạnh lùng khinh miệt được, giọng nói vẫn còn rất yếu đuối.

Sau khi nói xong câu này, nàng vội vàng đưa hai tay ôm kiếm chặn phía trước người mình, rất sợ giây tiếp theo sẽ bị vây đánh.

Được rồi, chủ yếu là ôm vỏ kiếm có thể tăng lên gấp bội cảm giác an toàn cho nàng.

Còn thanh Tiên kiếm Thất giai kia, thực ra nàng cũng không phát huy ra được sức mạnh gì, gần một tháng nay ở trên phi thuyền cũng chưa luyện hóa xong.

"Cái gì?"

Nụ cười của đám ma xung quanh bỗng nhiên đọng lại.

Chương 831.

"Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi vừa nói cái gì?"

Tiểu Thiên Tiên gia tăng cảm giác ưu việt cho bọn họ lại còn dám gây sự?

"Chúng ta không có cơ hội đánh với ngươi?"

"Ngươi thử nói lại một lần nữa xem!"

Đối mặt với đám ma khí thế hung hăng này, Thải Anh suýt nữa bị dọa khóc.

"Ta, ta…"

Nàng muốn lùi về phía sau nhưng không có chỗ để lùi.

"Ngươi cái gì?"

"Ngươi đang tìm tự tìm cái chết à?"

Đám Huyền Tiên xung quanh lộ ra vẻ mặt thật hung ác.

"Làm sao đây, làm sao đây?"

Thải Anh chỉ có thể cầu cứu Yêu Chủ trong vỏ kiếm.

Thành Ca không để nàng thất vọng, tốt xấu gì thì lần này cũng tồn tại cùng nàng.

"Ngươi cứ nói, à xin lỗi, lúc nãy ta nói nhầm rồi…"

Hắn còn chưa dứt lời, Thải Anh đã lập tức nói theo.

Lời thoại xin lỗi để dàn xếp ổn thỏa kiểu này, nàng lại học rất nhanh, không hề bị vấp.

“À, xin lỗi nha, lúc nãy ta nói nhầm…”

Thành Ca tiếp tục nói: “Chỉ bằng bọn cá thối tôm nát các ngươi mà cũng xứng đánh đồng với bổn tọa sao?”

Thải Anh không kịp nghĩ nhiều, tiếp tục nói theo: “Chỉ bằng bọn cá thối tôm nát các ngươi mà cũng xứng để đánh đồng với bổn tọa sao hu hu…. hu!”

Sau khi buông những lời tàn nhẫn nhất bằng giọng điệu hèn nhát nhất, tiểu tước yêu lập tức khóc òa lên.

Không cần như thế chứ!

Yêu Chủ, ngươi đang gài bẫy ta!

“Cái gì?”

Đám ma tu xung quanh lập tức bị chọc giận.

Làm thiên tài của các tông môn, gia tộc, đời này bọn họ chưa từng bị người nào coi thường sỉ nhục như vậy.

Bỗng chốc, tất cả đều giận tím mặt.

“Buồn cười!”

“Ngươi có gan thật đấy nhỉ?”

“Giết chết tên rác rưởi này!”

“Không thể giết người, nhưng đánh một trận thì cũng không sao, đúng không?”

“Đánh nát Thiên Tiên không biết sống chết này!”

Nhìn thấy đám Ma tu xung quanh rút kiếm, Thành Ca đang định ra tay, bỗng nhiên một tiếng quát chói tai vang lên từ trên cao.

“Dừng tay!”

Ngay sau đó, hai tên Ma Vương từ trên trời hạ xuống.

“Tất cả lùi về phía sau!”

Đám người đều kêu lên kinh ngạc.

“Hả, là Khuyết Lãnh Ma Vương, Lưu Cốt Ma Vương!”

“Tham kiến Ma Vương!”

“Bái kiến Ma Vương tiền bối!”

Không chỉ đám người vây quanh Thải Anh mà ngay cả những ma tu ở phía xa xa cũng vội vàng cúi đầu hành lễ.

Với Thành Ca, Ma Vương cũng không là gì cả.

Nhưng trong mắt phần lớn tu sĩ, Ma Vương đã là nhân vật đại lão mấy chục nghìn năm cũng khó gặp, hoàn toàn không leo lên nổi.

Mấy nghìn Huyền Tiên có mặt ở đây đều là thiên tài hàng đầu đến từ các tông môn, nhưng cuối cùng có thể có được hai, ba Ma Vương thì đã rất tốt rồi.

Nhưng hai tên Ma Vương này không chịu nể mặt.

Hai người không hẹn mà cùng phất tay áo.

Những Huyền Tiên lúc nãy vây quanh Thải Anh kia đều đồng loạt bị đánh đòn nghiêm trọng.

Mỗi người đều phun máu tươi, lăn vài vòng trên mặt đất, suýt nữa không bò dậy nổi.

“Ma Vương, tha mạng!”

“Tiền bối, tha mạng!”

Mặc dù không biết tại sao lại bị trừng phạt nghiêm khắc như vậy, nhưng những Huyền Tiên này làm sao dám chất vấn Ma Vương cao cao tại thượng, chỉ có thể liên tục dập đầu cầu xin tha thứ.

Người ta giết chết bọn họ còn dễ hơn bóp chết con kiến, hoàn toàn không cần lý do.

“Còn có ai muốn ra tay với nàng?”

Vẻ mặt Khuyết Lãnh Ma Vương lạnh như băng, quét mắt nhìn khắp quảng trường, dọa cho mọi người không dám thở mạnh.

“Bổn tọa cảnh cáo các ngươi, trước khi đại hội Giảng Đạo diễn ra, ai dám động vào Thải Anh, băm thành ngàn mảnh, quyết không tha thứ!”

Đùa à, đây chính là nhân vật điển hình mà Liệt Vũ Chuẩn Đế đã dựng nên.

Trước khi đại hội Giảng Đạo diễn ra tuyệt đối không được để cho nàng có bất kỳ mất mát nào.

“Cho dù chỉ làm hại nàng rơi một sợi tóc thì cũng chờ chết đi!”

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều không dám hé môi nhưng sâu trong lòng lại hết sức kinh ngạc.

Mặc dù bên ngoài, cái tên Thải Anh đã được truyền đi xôn xao, nhưng trong khoảng thời gian này, bọn họ ở trong phi thuyền, quả thật không biết tình hình bên ngoài.

Vì vậy, bây giờ trong lòng bọn họ tràn đầy sự khó hiểu mãnh liệt.

Thế này cũng quá khoa trương rồi?

Họ vốn còn cho rằng hai vị Ma Vương chỉ đến duy trì trật tự đăng ký một chút.

Bây giờ xem ra bọn họ chỉ đơn thuần chống lưng cho tiểu Thiên Tiên thôi.

Không nghe thấy bọn họ gọi ra tên nàng được sao?

Thiên Tiên này có lai lịch thế nào?

Nói thật, ngay cả Thành Ca cũng âm thầm buồn bực.

Hắn không thể không ấn mở Độc Tâm Thuật, lúc này mới hiểu lý do.

Làm nửa ngày trời, còn chưa bắt đầu thi đấu mà tiểu tước yêu này đã trở thành người nổi tiếng.

Ha ha, không hổ là người ca chọn trúng.

Hắn lại bắt đầu đắc ý.

Mà sau khi Khuyết Lãnh Ma Vương và Lưu Cốt Ma Vương dọa mọi người xung quanh sợ hãi, bọn họ lại làm dịu nét mặt rồi nhìn về phía Thải Anh.

“Ngươi yên tâm đăng ký đi.”

“Đừng lo, trước khi đại hội Giảng Đạo bắt đầu, ngươi tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Sau khi đại hội diễn ra, ngươi chết thế nào cũng không liên quan đến chúng ta nữa.

Dù sao nhiệm vụ của chúng ta chính là cố gắng kéo càng nhiều người đăng ký.

“Ừ ừ, cảm ơn tiền bối!”

Thải Anh còn được yêu thương mà lo sợ, vội vàng bày tỏ biết ơn.

Khuyết Lãnh Ma Vương thầm lắc đầu, rõ thật là một đứa ngốc ngây thơ!

Đang bước đến chỗ chết mà lại không có cảm giác gì.

Sau khi hắn và Lưu Cốt Ma Vương rời khỏi, những Huyền Tiên xung quanh cũng không dám tiếp tục trêu chọc Thải Anh.

Thậm chí không có ai dám đến gần nàng trong phạm vi một trượng.

Nhưng không ai dám động tới nàng không có nghĩa là không lén lút bàn tán.

Ngay sau đó, một số lời xì xào bàn tán đã truyền ra.

“Đi cửa sau!”

“Chắc chắn là đi cửa sau, nếu không làm sao một Thiên Tiên lại có tư cách đăng ký chứ?”

“Không phải nàng là con gái riêng của một vị Ma Vương nào đó chứ?”

“Rất có thể!”

“Đi cửa sau” ở đâu cũng không được chào đón, mặc dù rất nhiều người không dám xúc phạm ngay trước mặt, nhưng không ai ngăn cản được khinh thường ở sau lưng.

“Nhưng vấn đề là vào giờ phút quan trọng lại đưa nàng vào đại hội Giảng Đạo, không phải là đẩy nàng vào hố lửa sao?”

“Đúng vậy, nếu như là con gái riêng thì cũng không có lý do gì để cho nàng tự tìm cái chết chứ?”

“Nhưng nàng quả thật được hưởng đặc quyền, có ai lại được Ma Vương bảo vệ chứ?”

“Đến đại hội Giảng Đạo thì nàng không có đặc quyền nữa.”

“Đến lúc đó đụng phải Huyền Tiên của chiến khu khác thì người ta có ai quan tâm ngươi là con gái riêng của Ma Vương nào?”

“Đúng vậy, xem nàng chết như thế nào!”

Thải Anh không để ý tới những lời bàn tán này nhưng Thành Ca nghe rất rõ ràng.

“Nói một câu với toàn trường, hừ! Một đám cặn bã rác rưởi!”

“Hả? Như vậy không không tốt lắm đâu?”

Tiểu tước yêu vô cùng nhức đầu.

Thần tượng chỗ nào cũng tốt, nhưng lần nào cũng muốn mình học theo thì thực sự quá khiêu khích rồi.

Sau khi đến Ma giới, những người xung quanh mà nàng đụng phải, không có một ai nàng có thể đánh thắng hay chọc vào được.

Lúc mà mỗi lần nàng nói lời hung ác thì đều không có bất kỳ sức mạnh nào, trái tim nhỏ bé của nàng hoàn toàn không thể chịu nổi!

Chúng ta yên tâm làm một người vâng vâng dạ dạ, làm một người vô hình không khiến người khác chú ý không tốt sao?

“Ngươi đã bị người ta mắng rồi, còn tốt cái gì nữa? Nhanh lên đi, đây cũng là mệnh lệnh đến từ Vạn Yêu Cung!”

Danh nghĩa mệnh lệnh Vạn Yêu Cung này dùng rất tốt, dù tiểu tước yêu không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể làm theo.

Vì vậy, nàng hắng giọng một cái, sau khi thu hút được sự chú ý của mọi người xung quanh thì nàng mới bất đắc dĩ thì thầm một câu.

“Hừ, một đám rác rưởi cặn bã.”

Mặc dù giọng nói và ánh mắt hoàn toàn không đến nơi đến chốn, chưa thể đạt được tiêu chuẩn yêu cầu của Thành Ca nhưng hiệu quả vẫn rất rõ rệt.

Tất cả Ma tu ở gần đấy nghe được câu nói nói này bỗng nổi giận lôi đình.

Rất nhiều người muốn xé xác tiểu Thiên Tiên này ngay tại chỗ.

Còn có rất nhiều người nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt nắm đấm, vang lên răng rắc.

Chương 832.

Đương nhiên Thải Anh cũng có thể cảm nhận được sự tức giận của bọn họ.

Chỉ có thể truyền âm xin lão gia gia theo bên người giúp đỡ.

"Không xong rồi không xong rồi, vẻ mặt của bọn họ thật đáng sợ…"

Thành Ca nghĩ, mình cũng không thể luôn lấy danh nghĩa của Vạn Yêu Cung ra dọa nàng.

Như vậy thực sự bắt nạt nàng quá.

Mình là người ngang ngược như vậy sao?

Vì vậy cười "an ủi" nàng: "Đừng lo lắng, đây là cách mà Ma giới thể hiện tình hữu nghị, bề ngoài càng tỏ ra căm ghét, thực ra là càng thích ngươi."

Tiểu tước yêu đương nhiên không tin, trên đời này làm gì có chuyện như vậy chứ?

"Nhưng bọn họ giống như muốn ăn thịt ta vậy."

"Bề ngoài càng tức giận, trên thực tế là càng có thiện cảm với ngươi hơn."

"Nhưng mà ta thấy không giống chút nào cả!"

"Nếu như bị ngươi nhìn ra là giả vờ tức giận thì bọn họ làm ăn gì được nữa?"

Khương chưởng môn không biết mệt mỏi để tái tạo nhận thức của tiểu tước yêu: "Một người có thái độ thù địch thật hay không thì phải nhìn hành động, chứ không phải nhìn biểu cảm và ánh mắt. Ngươi không thấy không có ai trong số bọn họ tấn công ngươi sao?

Tiểu tước yêu nhìn một cái đúng là vậy sao?

Biểu cảm những ma tu kia rất giận dữ, nhưng không có một ai đến đánh mình cả.

Thậm chí cũng không tiến lên thêm một bước.

“Hình, hình như đúng là vậy.”

“Cũng không có ai dám mắng trước mặt ngươi đúng không?”

“Chuyện này… đúng là thật, tại sao lại như vậy, vừa rồi ta rõ ràng mắng bọn họ mà?”

Thành Ca nói thầm trong lòng, ngươi đúng thật là hồn nhiên dễ lừa gạt.

Tất nhiên là những người này đã bị hai tên Ma Vương lúc trước làm dọa sợ.

Nếu không thì bây giờ ngươi đã sớm bị vây đánh rồi.

“Ở Ma giới, rác rưởi cặn bã là từ để bày tỏ tình hữu nghị, tính tình ma tu chính trực, cách để bày tỏ tình hữu nghị thường rất sôi nổi.” Khương chưởng môn dạy không biết mệt mỏi.

Hắn rất có nhẫn nại trong việc dạy bảo tiểu tước yêu.

Dù sao thì giáo dục cũng là nền tảng của một giới, đóa hoa của Yêu giới cần phải cần cù bồi dưỡng.

“Hả? Còn có chuyện này nữa sao?”

Thải Anh cảm giác tam quan của mình đều được đổi mới.

Nàng có hơi nghi ngờ có phải Yêu Chủ đang lừa mình hay không.

Nhưng nghĩ tới hắn là một người “cao quý vĩ đại” như vậy thì làm sao mà có thể nói dối được?

Thành Ca tiếp tục miệng lưỡi dẻo quẹo: “Đây là phong tục tập quán của Ma giới, đến cả chuyện này mà người cũng không biết sao?”

Hắn nói như thể đây là kiến thức thông thường mà mọi người đều biết, nếu ngươi không biết thì ngươi là kẻ dốt nát vậy.

Tiểu tước yêu ở Yêu giới quanh năm, cũng chưa từng thấy cảnh đời gì, đúng thật bắt đầu hơi nửa tin nửa ngờ.

“Thật sao?”

“Thật mà, không tin thì ngươi thử xem. Ngươi cứ nói là bổn tọa muốn đi qua bên kia đăng ký, hẳn các ngươi cũng không dám đi theo, một đám hèn nhát không có gan, căn bản không xứng so đấu cùng võ đài với bổn tọa.”

“Hả, thế này, … thế này có phải hơi thô tục quá không?”

“Không sao, huynh đệ Ma giới đều chân chất, chỉ thích phong cách ăn nói thô tục thế này, nếu ngươi ra vẻ nho nhã thì người ta còn cảm thấy ngươi giả dối yếu đuối, lại còn coi thường ngươi nữa.”

“Nhưng đây không phải là lời khiêu khích sao?”

“Đây là lời mời gọi nhiệt tình, mời bọn họ chơi cùng với ngươi.”

“Thì ra là như thế à.” Tiểu tước yêu bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Đúng vậy đúng vậy, nhanh học đi.”

Cho nên, trước mặt một đám ma tu có ánh mắt như muốn ăn thịt người, tiểu tước yêu bắt đầu màn chào hỏi thân thiện của mình.

“Bổn tọa muốn sang bên kia đăng ký, hẳn các ngươi cũng không dám đi theo, một đám hèn nhát không có gan, căn bản không xứng so đấu cùng võ đài với bổn tọa.”

Cái gì?

Không có gan?

Hèn nhát?

Đám Huyền Tiên xung quanh vốn đã nổi giận lôi đình trực tiếp bùng nổ.

Ngươi thực sự cho rằng chúng ta sợ ngươi chắc?

Nếu không phải có hai vị Ma Vương kia chống lưng cho thì ngươi không sống được thêm một giây nào nữa!

Cuối cùng có người không nhịn được tức giận trả lời một câu: “Ai nói bọn ta không dám hả?”

“Vậy thì tới đi!”

Nói xong, dưới sự dẫn dắt của Thành Ca, Thải Anh vượt qua đám người rồi bay về phía tế đàn của tổ hỗn độn.

Nàng còn không biết quy tắc phân tổ này, không rõ điều mờ ám bên trong.

Nhìn thấy ở đây ít người, còn buồn bực một chút.

“Tại sao mọi người đều không đến đài tế đàn này?”

Thành Ca cũng biết nếu nói thật, nàng chắc chắn lại lo lắng sợ hãi, vì vậy mới thuận miệng qua loa: “Ở đây ít người, chứng tỏ là đối thủ cạnh tranh cũng ít, không phải tốt lắm sao?”

Hắn đương nhiên muốn đăng ký tổ hỗn độn.

Các tổ khác nói trắng ra là để tuyển chọn thiên tài của các cấp độ, chỉ có tổ hỗn độn thật sự là cuộc thi đấu lớn của chiến lực hàng đầu không giới hạn tu vi và quy tắc.

Đừng nhìn ít người, nhưng cuối cùng phần lớn tiêu điểm của đại hội Giảng Đạo đều ở tổ này.

“Được đấy, được đấy, vậy ta muốn đăng ký tổ này!”

Sau khi nghe lời giải thích này, Thải Anh cũng cảm thấy chỗ này rất tốt, ít nhất không cần phải đối mặt với nhiều ma tu bề ngoài hung ác như vậy, áp lực giảm đi vô số lần.

Vì vậy, nàng không kịp chờ đợi mà bay lên trên tế đàn của tổ hỗn độn.

Những Huyền Tiên đi theo phía sau nàng cũng há hốc mồm.

“CMN, nàng muốn làm gì vậy?”

“Tổ hỗn độn? Không phải là nàng muốn đăng ký tổ hỗn độn chứ?”

“Đầu óc nàng bị cửa kẹp rồi à?”

Mọi người tỏ ra cạn lời.

“Tổ hỗn độn thấp nhất cũng là Ma Vương cấp yêu nghiệt, mà từ trước đến giờ chỉ có Chuẩn Đế, thậm chí là Ma Đế mới thực sự có thể đạt được thành tựu xuất sắc!”

“Nàng là một Thiên Tiên nho nhỏ thì dựa vào cái gì mà vào tổ hỗn độn?”

“Nàng không phải đang đùa sao?”

“Đúng vậy, ngay cả tổ Huyền Tiên nàng cũng không xứng, mà còn vào tổ hỗn độn?”

Ma Vương và một số ma tu phụ trách đăng ký tổ hỗn độn cũng vô cùng kinh ngạc.

Sau khi bắt đầu đăng ký, cảnh vắng vẻ của tổ bọn họ khác hẳn với vẻ nhộn nhịp của các tổ khác.

Dù sao có nhiều Chuẩn Đế nhưng thu hẹp đến chiến khu cấp thấp thì cũng chẳng có mấy người.

Mà đường đường là Chuẩn Dế đăng ký, thì bình thường cũng sẽ không đi cùng một đường với những người khác.

“Sao ngươi lại chạy đến bên này?”

Những tuyển thủ kia không quen biết Thải Anh, bọn họ làm người phụ trách chiến khu Lâm Minh lại quen biết.

Không những biết mà thậm chí tên tuổi còn vang dội nữa.

Tiểu Thiên Tiên này chính là nhân vật điển hình được đặc cách tuyên truyền dưới sự bày mưu tính kế của Liệt Vũ Chuẩn Đế.

“Ta tới để đăng ký.” Thải Anh rất hồn nhiên đi đến trước đài.

Ma Vương làm chủ quản nhếch mép một cái rồi chỉ ánh sáng phía trên tế đàn.

Hắn tốt bụng nhắc nhở một câu: “Đây là tổ hỗn độn!”

“Hả? Ta không có tư cách đăng ký tổ này sao?”

“Có tư cách, nhưng mà ngươi… không thích hợp với tổ này.”

Nghe nói có tư cách, Thải Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Có tư cách là được rồi, vậy thì đăng ký tổ này đi.”

“Ngươi chắc chứ?”

“Chắc chắn!”

Ít người thì ít cạnh tranh, phải nắm bắt cơ hội.

Ma Vương kia lắc đầu, thật là không biết sống chết mà.

Mà thôi, dù sao nàng có đăng ký tổ nào đi nữa thì kết quả cũng đều như nhau.

Cho dù đăng ký tổ Huyền Tiên thì cũng ra sân du lịch một vòng, không phải sao?

Nghĩ tới đây, hắn cũng không khuyên can nữa.

“Đưa tay ngươi lên quả cầu đá ở trung tâm tế đàn.”

“Ồ!”

Thải Anh đang muốn làm theo lời Ma Vương kia nói, nhưng Thành Ca lại vội vàng truyền âm ngăn cản nàng.

“Chờ đã.”

“Sao vậy?”

“Đây là ghi chép ký hiệu Tiên hồn, ngươi đụng một cái thì sẽ lộ tẩy.”

Thiên Cơ Tàng Vân Trụy có thể mô phỏng hoàn hảo dao động của Nhân tộc, nhưng rõ ràng là tế đàn này do chính Thánh Điện đặc biệt làm để kiểm tra dao động nơi sâu thẳm Tiên hồn.

Dự tính ban đầu chính là đề phòng tiên nhân của Tiên giới bên kia trà trộn vào quấy rối.

Người không tu luyện công pháp ma tu thì sẽ không thể che giấu được.

Một khi nhấn lên thì thân phận Yêu tộc của Thải Anh chắc chắn sẽ lộ ra.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi cầm vỏ kiếm rồi cho vỏ kiếm tiếp xúc với quả cầu đá kia.” Khương chưởng môn đã sớm có cách.

Tiên hồn của hắn là nhân tộc, hơn nữa cũng có đặc trưng của ma tu, thậm chí cũng đã từng tu luyện công pháp của vài môn phái ma tu.

Thứ này cũng chỉ có thể ghi chép thông tin đăng ký, mà không thể phân biệt được thân phận cụ thể.

Cho dù ghi vào rồi thì quả cầu đá của tế đàn cũng không biết đây là Tiên hồn của Khương Thành.

Chương 833.

Mặc dù cầm vỏ kiếm chạm vào quả cầu đá trông có hơi kỳ lạ.

Nhưng Ma Vương kia và mấy Ma Tôn bên cạnh cũng không nói gì.

Chỉ một Thiên Tiên, một vòng du lịch mà thôi, chỉ cần nàng có thể sống trước khi bắt đầu thi đấu là được.

Cứ như vậy, trong giây phút vỏ kiếm và quả cầu đá tiếp xúc thì quả cầu đá bỗng sáng lên.

Ngay sau đó nó tắt đi.

Không gây ra bất kỳ rối loạn nào.

Sau đó, một chút ánh sáng màu xanh bắn ra từ bên trong quả cầu đá kia.

Cuối cùng đánh vào trên… vỏ kiếm trong tay Thải Anh.

Ma Vương kia cũng không chú ý tới, nhìn thấy ký hiệu xuất hiện, chỉ cho rằng nàng đã thuận lợi đạt được chứng nhận đăng ký.

Sau này muốn so đấu ở đại hội Giảng Đạo thì phải dựa vào ký hiệu mới được vào sân, rất dễ xác nhận thân phận.

Tên Ma Vương kia lại đưa cho nàng một tấm thẻ ngọc.

Trên tấm thẻ ngọc xinh xắn có ba dãy số nhô lên.

Hàng thứ nhất là năm ba bảy.

Hàng thứ hai là một số một.

Hàng số ba vẫn là một số một.

“Đây là số thứ tự so đấu của ngươi.”

“Năm ba bảy biểu tượng cho chiến khu Lâm Ninh của chúng ta, một biểu tượng cho tổ hỗn độn, số một cuối cùng biểu tượng ngươi là người đầu tiên đăng ký tổ này.”

“Không tồi, người đầu tiên trong tổ số một cao nhất.”

Thành Ca rất hài lòng, hắn cảm thấy đây mới là con số mà Vương làm màu nên có.

Thải Anh mù mà mù mờ, đến bây giờ tiểu Thiên Tiên này còn không biết kế tiếp người mình phải so đấu không phải là Huyền Tiên hay Kim Tiên, mà là Chuẩn Đế và Ma Đế.

Nhìn thấy nàng thật sự đăng ký thành công, những tên Huyền Tiên đi theo tới kia trợn tròn mắt.

“CMN, không phải chỉ là nói thôi sao.”

“Nàng thực sự đăng ký rồi?”

“Đăng ký rồi thì không thể đổi ý, cũng không thể thay đổi nữa, đến lúc đó nhất định phải ra sân.”

“Sau khi có ký hiệu này rồi thì không trốn thoát được, cho dù ngươi trốn ở chân trời góc bể thì cũng sẽ bị bắt về tham gia đại hội…”

“Không hợp thói thường!”

“Nàng điên rồi sao?”

“Ta rốt cuộc hiểu rồi, dù nàng đăng ký tổ nào thì cũng chết, không bằng chết ở tổ hỗn độn còn oanh liệt hơn một chút.”

“Trừ lý do này ra thì không còn giải thích nào khác nữa.”

Thành Ca lại nhiệt tình chỉ điểm Thải Anh hết lần này đến lần khác.

“Nhìn thấy đám Huyền Tiên dưới kia không?”

“Ừ ừ.”

“Bọn họ đều đi theo ngươi tới đây, đều vô cùng yêu quý ngươi.”

“À, là như vậy sao?”

Thải Anh nghe xong, lại có chút được sủng ái mà lo sợ.

“Vậy ta có cần chào hỏi với bọn họ tiếp không?”

“Không cần nữa, nhưng ngươi có thể nhìn chằm chằm bọn họ thêm một lúc.” Thành Ca ác ý giật giây.

Thế là sau đó đám người Huyền Tiên vây quanh tế đàn hỗn độn kia phát hiện ra tiểu Thiên Tiên kia đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt làm cho người ta có cảm giác rất kỳ lạ.

Dường như còn có chút ý cười…

Chẳng lẽ nàng cười nhạo mình?

Đúng rồi, chắc chắn là chế giễu!

Nữ nhân này đang chế giễu mình là đồ hèn nhát không can đảm!

Đây là nguyên nhân mà lúc trước nàng nói không xứng so đấu với nàng sao?

Nàng ở tổ hỗn độn, mình ở tổ Huyền Tiên, quả thật là không đụng phải nàng.

Chẳng lẽ nàng kiêu ngạo như vậy!

Chết tiệt!

“Ông đây không nhịn được nữa rồi!”

“Ta cũng đăng ký tổ hỗn độn!”

“Lần này phải dùng hết sức đối phó nàng rồi!”

“Ta nhất định phải giết chết nữ nhân này, nếu không ta sẽ nuốt không trôi cục tức này!”

“Sư đệ, đừng xúc động, tổ hỗn độn cửu tử nhất sinh…”

“Người phải có chí, hơn nữa, ta sẽ cẩn thận, đụng phải Chuẩn Đế cùng lắm thì nhận thua.”

“Đúng vậy, người phải có chí, bị Thiên Tiên đáng chết kia đạp lên đầu, ông đây sẽ có tâm ma!”

Vù vù vù, mấy trăm tên Huyền Tiên lại cũng chen chúc lên tế đàn của tổ hỗn độn.

Vị Ma Vương phụ trách đăng ký bên trên kia đã sớm nghe thấy cuộc thảo luận bên dưới.

Nghe vậy không khỏi lắc đầu lần nữa.

Những kẻ ngu xuẩn này.

Đụng phải Chuẩn Đế thì nhận thua sao?

Đến lúc đó, ngay cả cơ hội mở miệng, các ngươi cũng không có.

Nhưng nếu những người này muốn đâm đầu vào chỗ chết thì hắn cũng không ngăn cản.

Dù sao điều bên trên muốn là số người đăng ký đạt chỉ tiêu.

Chỉ cần đăng ký là được, cũng không hạn chế tổ nào cả.

“Ngươi xem, bây giờ bọn họ cũng phát hiện tổ này có ít người đăng ký, rất có ưu thế, vì vậy nên bây giờ đều chạy tới bên này đăng ký.”

Thành Ca còn đang dương dương đắc ý.

Thải Anh thán phục đồng thời lại có hơi lo được lo mất.

“Vậy bây giờ bọn họ đều đăng ký tổ này thì không phải cũng nhiều người hơn sao?”

Thành Ca thuận miệng nói: “Yên tâm đi, đến lúc đó ngươi không đụng phải bọn họ đâu.”

Sau đó hắn nhìn xuống nơi xa, rồi lại thúc giục Thải Anh đi đến một đài tế đàn khác.

“Không phải chúng ta đã đăng ký rồi sao?”

“Có thể đăng ký thêm một tổ mà, người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm!”

Tiểu tước yêu không hiểu những chuyện này, chỉ có một điều nàng chắc chắn là Yêu Chủ sẽ không hại mình.

Mặc dù có đôi khi hắn trông hình như cũng không đáng tin lắm, nhưng chỉ cần hắn không ngủ quên thì hình như mình cũng chưa từng bị thua thiệt.

Nàng nhanh chóng bay đến một tế đàn khác không có quá nhiều người.

Tế đàn này là tổ luyện khí, tới lúc đó không phải so chiến đấu mà là so thuật luyện khí.

Thành Ca cũng đến thì cũng đã đến rồi nên đương nhiên phải làm màu nhiều một chút.

Nghĩ lại, nếu một tiểu Thiên Tiên đến từ Yêu giới không chỉ đoạt được vị trí thứ nhất của tổ hỗn độn đại hội Giảng Đạo, còn luyện được Tiên khí cửu giai, thì cảnh tượng đó… phải chấn động đến mức nào?

Đến lúc đó những Ma Đế của Ma giới kia sẽ có vẻ mặt gì, hắn rất mong chờ.

Xung quanh tổ luyện khí chỉ có hơn hai trăm ma tu.

Tổ này cũng không giới hạn tu vi, nhưng những người sẽ tham đại hội Giảng Đạo đương nhiên đều có sự tự tin nhất định đối với thuật luyện khí của mình.

Ít nhất cũng có thể luyện được Tiên khí lục giai.

Mà người có thể đạt đến trình độ luyện khí này thì thực lực phổ biến cũng sẽ không thấp hơn Ma tôn.

Nhìn thấy một Thiên Tiên lục phẩm bay tới, các vị luyện khí sư đều rất kinh ngạc.

“Thiên Tiên nhỏ bé, ngươi chạy đến bên này làm gì?”

“Đi sang một bên, đây không phải là nơi ngươi nên đến!”

“Chúng ta đang nghiên cứu thảo luận những vấn đề cao thâm ở đây, người rãnh rỗi miễn lại gần!”

“Cô nương, còn không mau đi về!”

Luyện khí sư có giới của mình.

Khi bọn họ thảo luận những vấn đề cao thâm về luyện khí, thường sẽ không muốn bị người ngoài làm phiền.

Mặc dù giọng điệu của bọn họ rất hung dữ, nhưng so với đám Huyền Tiên hung thần ác sát trước kia thì lại tốt hơn nhiều.

Thải Anh thậm chí còn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng mỉm cười ngọt ngào nói với mọi người: “Ta đến để đăng ký đấy, đám cặn bã các ngươi.”

Phì!

Thành Ca suýt nữa cười phá lên.

Em gái, ngươi học nhanh thật đấy, thực sự coi cặn bã là lời chào hỏi thân thiện rồi sao?

Nhưng hắn cũng lười nhắc nhở nàng sửa lại.

Dù sao em gái này đắc tội với bao nhiêu người ở Ma giới, gây họa lớn như thế nào, thì “lão gia gia theo bên người” yêu quý cũng có thể giải quyết, chỉ sợ nàng không gặp rắc rối.

Nhưng tâm trạng đám luyện khí sư kia lại không tốt đẹp lắm.

“Cái gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

“Tiểu bối ngu dốt nhà ngươi…”

Một tên Tiên khí sư thất phẩm có cảnh giới Ma Vương giận quá hóa cười.

“Ha ha ha, bổn tọa tung hoành Ma giới nhiều năm, đây là lần đầu tiên bị người ta gọi là đồ cặn bã!”

“Tốt, rất tốt! Tiểu bối, lá gan của ngươi lớn thật đấy!”

“Bổn tọa nhớ kỹ ngươi rồi!”

Mặc dù người này là Tiên khí sư, nhưng từ trước đến nay vẫn luôn làm việc rất tàn nhẫn, ngay cả luyện khí cũng đi theo hướng huyết tế.

Trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lùng dữ tợn, rõ ràng đã để mắt tới Thiên Tiên trước mặt.

Luyện khí sư khác xung quanh cũng dồn dập ném tới ánh mắt cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Bị Kỳ Ngỗi đại sư để mắt đến, tương lai Thiên tiên này sẽ hối hận mình còn sống, không chừng sẽ bị hắn phong ấn vào trong Tiên khí rồi biến thành một oan hồn ngày ngày bị tế luyện.

Tiểu tước yêu cũng bị dọa bởi ánh mắt kia rồi.

Nhưng ngay sau đó lời nói của Thành Ca đã an ủi được nàng.

“Ngươi xem, gọi hắn một tiếng đám cặn bã, hắn vui biết bao nhiêu, cũng cười ra tiếng luôn rồi.”

Chương 834.

Thải Anh nhìn qua, phải không?

Kỳ Ngỗi đại sư cười rất lớn tiếng.

“Thì ra là như vậy!”

“Đúng vậy, đúng vậy, người ta đều nhớ ngươi rồi, hiển nhiên là coi ngươi như bạn bè.”

“Vậy ta an tâm rồi.”

Nàng vỗ vỗ ngực, lại ngọt ngào nói thêm một câu: “Phế vật, ta phải đi đăng ký, ngươi đăng ký chưa?”

“Bổn tọa vẫn chưa… phi, phế vật gì?”

“Ngươi không phải là phế vật sao, chúng ta cùng nhau đăng ký chứ?”

Kỳ Ngỗi đại sư lần đầu tiên nghe được loại phát ngôn thần tiên như lẽ đương nhiên này.

Hắn tức giận đến nỗi cười lạnh hơn.

“Ngươi, ngươi… được, bổn tọa là phế vật, ngươi thật là lợi hại, khẩu khí lớn như vậy?”

“Bổn tọa đi đăng ký, tốt nhất ngươi hãy cầu nguyện là không so đấu cùng đài với bổn tọa đi!”

Một luyện khí sư khác bên cạnh cũng không nhịn được cười ra tiếng.

“Thiên Tiên này cũng quá cứng đầu rồi.”

“Đã bị nhắm vào rồi, lại còn không biết sống chết tiếp tục khiêu khích Kỳ Ngỗi đại sư. “

“Chê chết không đủ nhanh chứ gì?”

“Bỗng nhiên ta có chút mong đợi nàng gia nhập tổ thi đấu này.”

“Nhưng với chút đạo hạnh này, nàng chắc gì đã qua được bài khảo sát trước khi đăng ký?”

Không phải ai cũng có thể đăng ký vào tổ luyện khí.

Cho dù thế nào, ít nhất phải là một Tiên khí sư.

Mà hạng mục khảo sát cũng rất đơn giản, chính là dùng những nguyên liệu trên tế đàn luyện ra một Tiên khí nhất giai là đủ rồi.

Hai người đồng thời bay lên tế đàn, một đám Tiên khí sư cũng không khỏi hiếu kỳ.

“Ha ha ha, tiểu Thiên Tiên này thật sự đi lên rồi?”

“Bài khảo sát này của nàng sẽ không kéo dài mấy chục ngày chứ?”

Luyện chế Tiên khí cần thời gian.

Tương tự Tiên khí cấp sáu bảy, có lúc thậm chí cần mấy chục ngàn năm mới có thể thành hình.

Mà Tiên khí nhất giai đơn giản hơn vô số lần, bình thường mười mấy ngày là có thể làm ra được rồi.

Đối với những Tiên khí sư cấp sáu bảy như bọn họ, luyện chế những Tiên khí cấp thấp như chế tạo một món đồ chơi vậy, đương nhiên sẽ càng thêm ung dung.

Bọn họ thường chỉ cần hơn nửa ngày là có thể làm được.

“Cũng không nhất định, người ngoài nghề không biết chừng sẽ thất bại ngay từ đầu.”

“Không sai, người ngoài nghề căn bản không biết bắt đầu từ đâu.”

“Các ngươi đoán xem Kỳ Ngỗi đại sư cần bao lâu?”

“Không quá mười giờ.”

“Vậy thì ngươi quá khinh thường hắn rồi, từ trước đến giờ Kỳ Ngỗi đại sư nổi tiếng với luyện khí tốc độ nhanh, mặc dù phương pháp huyết luyện rất khốc liệt, nhưng thành hình cực nhanh, ta đoán nhiều nhất là hai giờ.”

“Nhanh như vậy?”

“Không tưởng tượng nổi!”

“Đương nhiên rồi, năm đó, khi hắn luyện chế Thiên Nha Trường Lân Nỗ thất giai, chỉ cần tám ngàn năm!”

“CMN, vậy thì quá nhanh rồi?”

“Ngươi cho rằng thế nào?”

“Vậy thật sự phải học hỏi một phen.”

Mặc dù khảo sát chỉ luyện chế nhất giai, nhưng cũng có thể nhìn ra một ít điểm đặc biệt trong thủ pháp.

Mắt thấy rất nhiều luyện khí sư lũ lượt bay lên tế đàn, muốn chiêm ngưỡng học trộm mình, Kỳ Ngỗi đại sư vừa rồi suýt nữa bị chọc tức muốn nổ tung, khóe miệng tràn ra vẻ giễu cợt.

Đây là thứ các ngươi muốn học thì có thể học được sao?

Hắn bước lên tế đàn, vị Ma Vương của Thánh Điện phụ trách đăng ký trên đài cũng không kiềm nổi mà đứng dậy, mặt đầy tươi cười chắp tay với hắn.

“Ha ha ha, Kỳ Ngỗi đạo hữu tới rồi.”

Cho dù ở đâu Tiên khí sư cũng rất được hoan nghênh.

Thậm chí vị Ma Vương của Thánh Điện kia còn chủ động xin lỗi hắn.

“Xin đạo hữu thứ lỗi, mặc dù đã biết ngươi là Tông sư trong giới luyện khí, nhưng quy trình khảo sát vẫn phải làm, đây là quy tắc cuộc thi, ta cũng không có quyền làm chủ đặc cách cho ngươi được.”

Mặc dù đều là Ma Vương, nhưng Thất phẩm Tiên khí sư thường xuyên có thể làm khách quý của Chuẩn Đế.

Nếu như không có đại hội này, bình thường hắn muốn nói mấy câu với Kỳ Ngỗi đại sư cũng không dễ dàng đâu.

“Ừ!”

Kỳ Ngỗi đại sư thản nhiên hừ lạnh một tiếng.

Mà lúc này, Ma Vương kia rốt cuộc cũng chú ý tới Thải Anh phía sau hắn.

“Này, Thải Anh, ngươi chạy tới đây làm gì?”

Hắn cũng biết tiểu minh tinh mới nổi gần đây.

“Ta tới đăng ký nha!”

“Càn quấy! Ngươi mới có cảnh giới Thiên Tiên, đăng ký vào tổ luyện khí làm gì, ngươi biết luyện khí sao?”

Tiểu tước yêu dĩ nhiên không biết.

Đến lúc này, nàng mới biết thì ra tổ này phải thi luyện khí.

Trong lòng nàng cảm thấy không chắc chắn, vội vàng truyền âm về phía vỏ kiếm của mình: “Ta hoàn toàn không biết luyện khí, hay là chúng ta đổi tổ khác đi?”

“Ngươi không biết, ta biết.”

Thành Ca căn bản không lo lắng.

“Nhưng, đây rõ ràng là gian lận, có phải không thích hợp lắm hay không…”

Tiểu tước yêu vẫn hơi kháng cự.

Thành Ca không nói nên lời.

CMN, ngươi vẫn còn bệnh sạch sẽ trên tinh thần sao?

Ma giới là kẻ thù của chúng ta, nói trắng ra, đại hội Giảng Đạo được tổ chức vì trưng binh đối phó Yêu giới.

Ngươi lại còn quan tâm gian lận cái gì?

Dân phong Yêu giới ta dũng mãnh, Tước tộc các ngươi cũng nổi danh lắm mồm âm dương quái khí, sao hết lần đến lần khác sinh ra loại ‘kì dị’ ôn nhu, hiền lành, đức hạnh đoan chính như ngươi.

Hắn đã quên, nếu không phải có những phẩm chất này, lúc ấy Thải Anh cũng sẽ không phải là Tước yêu đầu tiên sẵn sàng chủ động chịu chết, tiếp nhận nhiệm vụ.

“Có gì không thích hợp, luyện khí tốt biết bao, lại không cần ngươi đánh nhau.”

Hắn vừa nói như vậy, tiểu tước yêu đã bị thuyết phục.

Cũng đúng, luyện khí an toàn biết bao, không cần chết người.

Vì vậy, biểu cảm trên gương mặt xinh đẹp của nàng cũng trở nên kiên quyết.

“Ta biết luyện khí!”

“Thật càn quấy!”

Tên Ma Vương kia không vui lắm, nhưng nghĩ tới đây là nhân vật điển hình mà Liệt Vũ Chuẩn Đế chọn trúng, mình không thể gây cản trở lúc nàng đăng ký.

Cuối cùng hắn chỉ có thể phất tay, hậm hực nói: “Không thông qua khảo sát, thì thành thật đăng ký tổ Huyền Tiên cho ta!”

Hắn vẫn chưa biết tiểu tước yêu này đã đăng ký vào tổ Hỗn độn rồi.

Mà Kỳ Ngỗi đại sư đã không thể chờ được nữa.

“Nhanh bắt đầu đi, ta muốn cho tên tiểu tử ngu dốt này biết thế nào là phế vật thực sự!”

Trên tế đàn, hai tòa tiên trận luyện khí từ từ dâng lên.

Ngay sau đó một loạt nguyên liệu bày rực rỡ muôn màu bay lơ lửng trước mặt hai người.

Kỳ Ngỗi đại sư khoanh tay trước ngực, không bắt đầu ngay lập tức.

Mà cười lạnh, nhìn Thải Anh chăm chú.

“Ngươi bắt đầu đi!”

“Nếu như ngay cả Tiên khí nhất giai ngươi cũng không luyện được, thì ta có lý do nhận định ngươi cố ý quấy rối!”

“Quấy rối ở nơi thần thánh như đại hội Giảng Đạo, ngươi đoán xem kết cục sẽ ra sao, khặc khặc khặc…”

Lời hắn đều là lời đe dọa, khiến cho Thải Anh hơi lo sợ.

“Làm sao đây Yêu Chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Thả lỏng hồn hải của ngươi, ta muốn nhập vào người”

Khảo sát này phải luyện khí tại chỗ, hắn cũng không có cách nào dùng thuật luyện khí của hệ thống.

Loại chuyện luyện khí ngay tại chỗ này, trông cậy vào việc âm thầm chỉ điểm Thải Anh, một tay mơ hoàn toàn ngoài nghề này, thì chính là ý nghĩ hảo huyền.

Cách duy nhất chính là dùng Tiên hồn nhập vào người, làm việc thay nàng.

“Á? Nhập vào người?” Tiểu tước yêu kinh ngạc đầy mặt.

“Không thì sao, ngươi biết luyện khí sao?”

“Không biết…”

“Vậy thì được rồi, tiếp theo đến phiên ca biểu diễn.”

Trên thực tế, lấy Tiên hồn mạnh mẽ của Thành Ca, hắn có thể ép buộc chiếm cứ hồn hải của Thải Anh mà không cần nói trước một tiếng, trực tiếp khống chế thân thể của nàng.

Trước mặt hắn, yêu hồn cấp Thiên Tiên của Thải Anh căn bản không có sức phản kháng.

Nhưng làm như vậy sẽ tổn thương yêu hồn và yêu thể của tiểu tước yêu này, Thành Ca không phải không biết chú trọng như vậy.

Chương 836 Vậy thì đấu một lần là được

Bị tiên hồn của người khác nhập vào người là một loại chuyện rất nguy hiểm.

Nếu đối phương có ý đồ khó lường trước, thì rất có thể sẽ vĩnh viễn mất đi quyền sở hữu thân thể.

Nhưng đối với đề nghị này của thần tượng, tiểu tước yêu lại không có bất cứ nghi ngờ nào.

Nàng lập tức chủ động phối hợp, yêu hồn lui ra khỏi hồn hải, nhường lại vị trí.

Ngay sau đó, Khương chưởng môn tách ra một sợi tiên hồn.

Hết cách rồi, tiên hồn của hắn quá mạnh mẽ.

Nếu như tất cả đều vào chiếm giữ, yêu thể của Thải Anh căn bản không chịu nổi, sẽ tan vỡ trong nháy mắt.

Sau khi chính thức vào hồn hải của Thải Anh, hắn nhanh chóng tiếp quản thân thể yếu ớt này.

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi, tu vi hai tên Ma Vương đối diện kém Khương chưởng môn quá xa, căn bản không phát hiện được hành động của tiên hồn hắn.

Chỉ cảm thấy có một cảm giác không thể giải thích là hơi thở của tiểu Thiên Tiên này thay đổi.

Rất giống như… đột nhiên trở nên rất xa lạ, rất nguy hiểm.

Nhưng ngay sau đó hai người đều âm thầm lắc đầu, coi đây là ảo giác.

Đùa gì thế, chỉ là một Thiên Tiên mà thôi.

Sau khi tiếp quản thân thể, Thành Ca giang tay, duỗi duỗi chân, làm quen một chút.

Lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, nhớ lại kiến thức luyện khí khổng lồ có được từ hệ thống.

“Sao còn chưa bắt đầu, không dám nữa rồi?”

Kỳ Ngỗi đại sư đối diện quát một tiếng nghiêm nghị: “Bổn tọa đoán ngươi căn bản không làm ra được Tiên khí nhất giai, ngươi đang quấy rối!”

“Đối với loại người như vậy, nhất định phải nghiêm trị, bảo vệ quy tắc của đại hội Giảng Đạo!”

Sở dĩ hắn hùng hổ dọa người như vậy, là cố ý gây áp lực tâm lý cho Thải Anh.

Đối với Tiên khí sư tam phẩm trở xuống, luyện chế Tiên khí nhất giai đều có tỷ lệ thất bại.

Áp lực tâm lý thường thường sẽ dẫn đến các loại sai lầm.

Mà lúc luyện khí, một sai sót nhỏ cũng có thể phí công nhọc sức.

Nếu là Thải Anh thật, bây giờ chắc chắn sẽ buồn bực không lên tiếng, mặc cho người khác làm nhục.

Nhưng bây giờ người làm chủ thân thể là Thành Ca, thì dĩ nhiên sẽ không nhịn rồi.

Hắn nghiêng cái đầu nhỏ như cười như không, quan sát Tiên khí sư thất phẩm này từ trên xuống dưới một lần.

Trong mắt thoáng hiện lên một chút đồng tình.

“Dốt nát thật khiến người ta hạnh phúc, kẻ nửa vời luôn hoạt bát, tràn đầy tinh thần như vậy.”

Ánh mắt này, giọng điệu này, đừng nói Kỳ Ngỗi đại sư, ngay cả Ma Vương và những Ma Tôn ở bên cạnh cũng không còn gì để nói.

CMN, làm ra vẻ như vậy, người không biết còn tưởng rằng ngươi là Tiên khí sư bát phẩm đang phê bình hậu bối đâu.

“Ngươi nói gì?”

Kỳ Ngỗi đại sư nổi cơn giận, nếu không phải nơi này không tiện ra tay đánh người khác bị thương thì hắn đã trực tiếp ra tay với tiểu Thiên Tiên này rồi.

Sau đó huyết tế nàng vào trong Tiên khí, khiến nàng chịu tra tấn cả ngày lẫn đêm.

“Ngươi tự tìm cái chết…”

“Được rồi được rồi, ta đến để luyện khí, không phải đấu võ mồm.”

Thành Ca khoát tay: “ như vậy đi, ta thấy ngươi rất xem thường luyện khí thuật của bổn tọa, vậy thì đấu một lần là được rồi.”

Lần này, cho dù là Ma Vương, Ma Tôn trên tế đàn, ngay cả những Tiên khí sư đang lơ lửng ở bên ngoài vây xem cũng không còn gì để nói.

Tiểu Thiên Tiên này lại muốn so đấu với Kỳ Ngỗi đại sư?

Ở chiến khu Lâm Minh, thuật luyện khí của Kỳ Ngỗi đại sư có thể vững vàng xếp vào ba vị trí đầu được chứ?

Hơn hai trăm Tiên khí sư có mặt ở đó, không một ai dám nói mình có thể hơn được hắn.

“Ngươi… muốn đấu với ta?”

Kỳ Ngỗi suýt nữa nghi ngờ liệu mình có nghe lầm hay không.

“Đúng vậy.”

Thành Ca nhún vai một cái: “Ta đấu với ngươi, so xem ai luyện ra Tiên khí nhất giai cần cho bài khảo sát nhanh hơn…”

Hắn còn chưa dứt lời, Kỳ Ngỗi đại sư đã ngửa mặt cười lớn.

“Ha ha ha ha ha ha…”

Cùng lúc đó, Ma Vương trên tế đàn và những Tiên khí sư bên ngoài đều cười phá lên.

Bởi vì chuyện này quả thực quá nực cười.

“Ngươi muốn so đấu những thứ khác thì cũng thôi đi.”

“Vậy mà muốn so tốc độ luyện khí với ta?”

“Thật là kẻ ngu dốt không biết sợ là gì!”

Tên Ma Vương phụ trách đăng ký không nhịn được đứng ra giảng hòa.

“Được rồi, được rồi, đừng quấy rối nữa, đây là bài khảo sát để đăng ký, không phải tranh tài.”

Trước khi đại hội bắt đầu, nhất định phải bảo đảm tiểu Thiên Tiên này an toàn, hắn cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Vậy mà lúc này, Kỳ Ngỗi đại sư lại không vui.

“Không, bổn tọa muốn đấu với nàng!”

Hắn chắn trước mặt tên Ma Vương, nhìn chằm chằm Thải Anh.

“Nhưng chính nàng đã nói ra, nếu bổn tọa không tiếp, chẳng phải sẽ khiến người trong thiên hạ cười nhạo hay sao?”

“Chuyện này …”

Tên Ma Vương kia cũng không tiện bỏ qua mặt mũi của Tiên khí sư thất phẩm. Trong chốc lát, hắn quả thật không thể ngăn cản.

“Nếu nàng thua, bổn tọa tất sẽ chém nàng thành muôn mảnh!”

“Không thể!”

Tên Ma Vương kia ngừng cười, cản hắn lại.

“Kỳ Ngỗi đại sư, ngươi có thể so đấu với nàng, nhưng không thể gây tổn thương đến tánh mạng nàng!”

Mặt Kỳ Ngỗi sa sầm: “Ngươi nói gì?”

Tên Ma Vương kia không nhường một bước: “Đây là ranh giới cuối cùng!”

Kỳ Ngỗi suýt nữa bị chọc tức đến bốc khói.

Lão tử đường đường là Ma Vương, muốn giết một Thiên Tiên phải phí sức như vậy sao?

Vì bảo vệ một Thiên Tiên, các ngươi lại không nghe theo đại sư ta sao?

Ta không cần mặt mũi sao?

Hắn có thể nhịn, nhưng không thể chịu nhục!

“Khinh người quá đáng, lão phu không tham gia đại hội nữa!”

Ma Vương kia cũng sốt ruột,“Kỳ Ngỗi đại sư… chuyện này, chuyện này, chuyện này, nghĩ lại…”

Những người khác không tham gia, Thánh Điện có rất nhiều cách lo liệu.

Nhưng Tiên khí sư thất phẩm quý báu giống như Kỳ Ngỗi, thật sự không dễ đắc tội.

Nếu hắn không muốn tham gia, Liệt Vũ Chuẩn Đế cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi.

Thời khắc mấu chốt, Thành Ca vẫn 'tốt bụng' đứng ra giải vây thay hắn.

"Vậy thì đánh cuộc với số phận là được, ai chậm thì người đó thua, người thua phải tự sát, còn phải lập khế ước đánh bạc dưới sự chứng kiến của thiên đạo." Hắn cười tủm tỉm nói.

"Ha ha ha ha, các ngươi cũng nghe thấy rồi, đây chính là chính nàng yêu cầu!"

Kỳ Ngỗi đại sư cười rất ngạo mạn, ngay cả những ma tu ở tổ khác phía xa cũng bị hấp dẫn tới.

"Nào, mau lập khế ước đi!"

Hắn không thể chờ đợi hơn nữa.

Tên Ma Vương phụ trách đăng ký gấp đến không nhịn được, nhưng lại không ngăn cản được.

Hai người này, một người là tấm gương điển hình để tuyên truyền do Chuẩn Đế bày mưu đặt kế, một người là Tiên khí sư thất phẩm có thanh danh lan xa.

Hắn cũng hết cách, chỉ có thể phái người nhanh chóng đi thông báo cho Liệt Vũ Chuẩn Đế.

Nhưng hiển nhiên là không kịp rồi.

Thành Ca không chút do dự mà nhân danh thiên đạo lập lời thề với Kỳ Ngỗi đại sư, lập thành khế ước đánh cược.

Hai người thề, nếu ai làm trái, ắt sẽ chết đột ngột.

Trên thực tế, việc đánh cược này không có tính ràng buộc cao, không khác gì thề thốt.

Thiên đạo mới không rảnh đi quan tâm những chuyện nhỏ như vậy, nếu thật sự vi phạm, thì cũng sẽ không trừng phạt ai.

Nhiều lắm là có thể sẽ có chút tâm ma vào lúc đột phá trong tương lai.

Nhưng đối với Thành Ca, như vậy đã đủ rồi.

Mà bên ngoài, những ma tu vây xem ngày một nhiều nhìn thấy một cảnh này, tiếng bàn luận ồn ào khắp mảnh đất.

Cho dù bọn họ chưa từng gặp Kỳ Ngỗi đại sư, nhưng sớm nghe như sấm đánh bên tai rồi!

Một vị đại sư như vậy, lại đi so đấu với một tiểu Thiên Tiên?

Chuyện này cũng quá hoang đường rồi?

“Đại sư muốn làm gì?”

“Hắn bị thứ gì kích thích sao?”

“Ai mà biết được, Thiên Tiên kia thật là gan to bằng trời!”

“Tự tìm đường chết thôi.”

“Đại hội Giảng Đạo sao có thể xuất hiện cảnh giới thấp như vậy?”

“Thiên Tiên này không phải người vừa rồi ở tổ Huyền Tiên bên kia sao?”

Rất nhiều ma tu nhận ra nàng.

Nhất là những Huyền Tiên bị chọc tức đến nghiến răng trước đó, bây giờ cười càng hả hê

“Lần này nàng đá vào tấm sắt rồi, Kỳ Ngỗi đại sư không phải là người dễ trêu, nàng chết chắc rồi!”

Chương 837 Đây là tốc độ mức nào

Liệt Vũ Chuẩn Đế ở bên kia, cũng nhanh chóng nhận được tin tức.

Nghe được Thải Anh muốn so đấu luyện khí với Kỳ Ngỗi đại sư, thậm chí hai người còn đánh cược mạng sống, vị Chuẩn Đế này vẫn có chút bối rối.

Nhân vật lớn như hắn, quý nhân hay quên nhiều chuyện.

Một tháng trôi qua, hắn suýt nữa đều quên cái tên Thải Anh này.

Sau khi khó khăn lắm mới nhớ ra, hắn có hơi không vui.

Tiểu Thiên Tiên đó muốn làm gì?

Nàng xứng khiêu chiến Kỳ Ngỗi đại sư sao?

Thật là không biết sống chết!

Quấy rối như vậy, tiêu hao hết chút xíu hảo cảm của hắn đối với nàng.

“Làm sao bây giờ?”

Ma tôn đưa tin cẩn thận xin chỉ thị: “Nếu như nàng thua, Kỳ Ngỗi đại sư nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định muốn lấy tính mạng nàng!”

“Vậy thì chết là xong.”

Liệt Vũ Chuẩn Đế nhàn nhạt nói: “Chính nàng không biết quý trọng cơ hội, tự tìm đường chết.”

“Nhưng tuyên truyền của chúng ta…”

“Bản thân chết vì khế ước đánh cuộc tính mạng, không oán Thánh Điện chúng ta được, truyền đi cũng sẽ không có tác động tiêu cực nào.”

Dù sao tuyên truyền đã kéo dài một tháng, đã có hiệu quả.

“Lui xuống đi.”

Hắn khoát tay.

Ma tôn kia khom người lui ra ngoài.

Hắn ngầm thở dài sâu trong lòng.

Vốn tưởng rằng Liệt Vũ Chuẩn Đế có chút quan tâm tới Tiểu Thiên Tiên, vất vả nửa ngày, cũng chỉ là con rơi tiện tay có thể vứt bỏ.

Lúc này vòng ngoài tế đàn tổ luyện khí đã đông nghịt người chen lấn nhau.

Nhiều ma tu tổ khác, cũng ào ào chạy tới xem náo nhiệt.

Kỳ Ngỗi đại sư rất nổi danh, hầu như những người này đều vì ngưỡng mộ tên tuổi của hắn mà tới.

Mà sau khi hỏi thăm được tiểu Thiên Tiên còn báo tổ hỗn độn, mọi người lại dở khóc dở cười.

“Nàng rõ ràng tới quấy rối mà.”

“Không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào!”

“Làm khó Kỳ Ngỗi đại sư rồi, lại còn phải hạ thấp bản thân đi so đấu với một kẻ ngoài nghề như vây.”

“Sau khi thua, tiểu Thiên Tiên đó sẽ nhận thua cuộc sao?”

“Nàng dám không nhận?”

“Nghe nói tiểu Thiên Tiên này có người sau lưng…”

“Vậy thì thế nào? Ánh mắt của mọi người sáng như tuyết, chúng ta đều đang chứng kiến ở đây!”

“Đúng vậy, mọi người làm chứng giúp Kỳ Kgỗi đại sư!”

Nghe thấy bọn họ nghị luận, Thành Ca suýt nữa cười ra tiếng.

Đa tạ các ngươi hỗ trợ làm chứng!

Khi hai Tiên trận sáng lên, cuộc khảo sát có đánh cược cũng chính thức bắt đầu.

Tuy nhiên, sau khi bát đầu, không ai trong số hai người bọn họ ra tay trước.

Kỳ Ngỗi đại sư cố ý khoanh tay trước ngực, mặt đầy giễu cợt nhìn Thải Anh ở đối diện.

“Bổn tọa có thể nhường ngươi bắt đầu trước.”

“Nhường ngươi mười lăm phút đồng hồ.”

Những luyện khí sư và ma tu bên ngoài rối rít hoan hô tán thưởng.

“Thấy cái gì gọi là phong độ của một đại sư chân chính rồi chứ?”

“Đây chính là sự tự tin của đại sư sao, học được rồi!”

“Ha ha ha, đừng nói nhường mười lăm phút đồng hồ, cho dù nhường một giờ, nhường một ngày, cuối cùng Kỳ Ngỗi đại sư

vẫn chiến thắng!”

“Đúng vậy, hai người không thể so sánh được.”

“Đại sư đang nhường tiểu bối một chút, có phong độ…”

Thành Ca cũng vui vẻ.

Hắn vốn định nhường đối phương bắt đầu trước đâu.

Nhưng nếu Kỳ Ngỗi đại sư này có tự tin như vậy, hắn đương nhiên muốn cho đối phương cơ hội nhận thức rõ hiện thực.

“Vậy được, ngươi chiêm ngưỡng thật tốt ở một bên đi, chăm chỉ học hỏi.”

Học ông nội ngươi!

Giờ khắc này, tất cả mọi người cũng hiện ra bốn chữ này trong lòng.

Thực lực của Thiên Tiên này quá yếu, nhưng giọng điệu thì không ai có thể so được.

Quan trọng là hắn còn nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

Chỉ bằng ngươi mà để cho Kỳ Ngỗi đại sư chăm chỉ học tập?

Sau đó, ánh mắt đám luyện khí sư đứng phía trước kia trở nên kinh ngạc.

Bởi vì Thành Ca đã điều khiển thân thể của Thải Anh, bắt đầu quy trình luyện khí.

“Đây…”

“Thủ pháp huy động nguyên liệu khai trận của nữ nhân này liền mạch, dường như cũng không phải là người ngoài nghề!”

Có người không đồng ý: “Chuyện này không có gì kỳ quái mà?”

“Chỉ cần nhập môn đều biết làm như vậy.”

Bọn họ vừa mới bắt đầu bàn luận, miệng đã há hốc.

Đối với một Tiên khí sư cửu phẩm, luyện chế Tiên khí cấp một, thậm chí còn dễ hơn chế tạo một món đồ chơi.

Huống chi, Thành Ca còn chọn phương thức luyện khí nhanh nhất trong những kiến thức luyện khí mà hắn biết.

Mọi người nhanh chóng phát hiện mắt mình có thể nhìn rõ từng động tác, nhưng lại không theo kịp tiết tấu, càng không thể nhớ được.

Mười ngón tay ấy giống như biến thành mười sinh linh khác nhau.

Điều khiển tiên trận và những nguyên liệu làm người ta hoa cả mắt, lại không ngừng nghỉ một phút, cũng không lặp lại chút nào.

Nước chảy mây trôi, hoàn toàn tự nhiên!

Từng đạo pháp quyết đặc biệt và thủ ấn huyền ảo lóng lánh không ngừng giống như những vì sao trên bầu trời vậy.

“Đây, chuyện này sao có thể xảy ra?”

Nhiều Tiên khí sư lâm vào trạng thái hoài nghi nhân sinh.

“Đây là luyện khí thuật gì?”

“Vì sao lão phu lại không nhìn ra?”

“Luyện khí rất dễ bị lỗi, cần phải vô cùng thận trọng và tỉ mỉ, nàng lại có thể làm nhanh như vậy?”

“Nhanh như vậy làm sao có thể không xảy ra sai lầm?”

“Nhưng tới hiện tại nàng vẫn chưa thất bại, thậm chí có thể nói là hoàn mỹ!”

Tất cả mọi người đều kinh hãi, bất kể đám ma bên ngoài vây xem, hay Kỳ Ngỗi đại sư đang đứng bên cạnh.

Hắn vốn còn ung dung chờ xem Thiên Tiên này thất bại, bị bêu xấu.

Nhưng hắn càng xem lại càng kinh ngạc!

Tiên khí nhất giai rất đơn giản đối với hắn, nhưng tốc độ hình thành phôi thai của Tiên khí trước mắt lại vượt xa nhận thức của hắn.

Phôi thai thành hình, cho dù là hắn cũng cần ít nhất nửa giờ.

Mà bây giờ, chỉ mới qua hai phút.

Tiên khí kia thật giống như một đóa hoa óng ánh được tăng tốc vô số lần, nhanh chóng lớn lên và nở rộ trước mặt mọi người.

Thế gian làm sao có thể có loại chuyện này?

Hắn đứng không vững.

Tiếp tục như vậy mình còn chưa bắt đầu, người ta cũng đã kết thúc.

Như vậy còn đấu cái rắm?

Nhưng trước đó hắn đã thốt ra những lời huênh hoang, hắn còn phải đợi hơn mười lăm phút đồng hồ mới bắt đầu.

Nếu bây giờ đổi ý, há chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ?

Vì vậy hắn chỉ có thể cầu nguyện, cầu nguyện Thành Ca phạm sai lầm.

Nhưng hắn chắc chắn phải thất vọng.

Đối với một Tiên khí sư cửu phẩm, nhắm mắt lại cũng có thể luyện chế Tiên khí nhất giai, làm sao có thể thất bại?

Sau năm phút ngắn ngủi, một thanh tiên kiếm nhất giai đã hoàn toàn xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

“Việc đã làm xong.”

Thành Ca thu hồi thần thông.

Mà lúc này, toàn trường đã yên lặng như tờ.

Tiên khí nhất giai chẳng có gì lạ, nhưng kết hợp với quá trình luyện chế không thể tưởng tượng nổi vừa rồi, cũng quá đủ để người khác nhìn mà than thở.

Hơn hai trăm vị luyện khí sư có mặt ở đó, thậm chí không biết nên đánh giá thế nào.

Mà vị Ma Vương phụ trách đăng ký kia cũng không biết nên làm như thế nào để kết thúc.

Mặc dù hắn không phải là luyện khí sư, nhưng cũng đã từng xem luyện khí.

Loại tốc độ này hắn chưa bao giờ nghe, đừng nói luyện khí, ngay cả luyện tiên đan nhất phẩm cũng không thể nhanh như vậy.

Sau khi thông qua khảo sát, Thành Ca rõ ràng lấy được ký hiệu đăng ký tổ luyện khí.

Bởi vì lần này thân thể Thải Anh do tiên hồn của hắn làm chủ, cho nên quả cầu đá trên tế đàn vẫn không phát hiện ra thân phận Yêu tộc.

Nhưng lần này, ký hiệu là ấn trên người Thải Anh, mà không phải trên vỏ kiếm.

Sau khi tận hưởng sự chú ý của mọi người, lúc này Thành Ca mới hài lòng xoay người, nhìn Kỳ Ngỗi đại sư.

"Bây giờ đến phiên ngươi."

"Bổn tọa cũng lười bắt nạt cặn bã, cho ngươi cơ hội tính thời gian lần nữa."

"Xin mời!"

Mặt Kỳ Ngỗi đại sư đã biến thành màu gan heo.

Chương 835.

Tính thời gian một lần nữa?

Cho dù có thể được tính thời gian thêm một lần thì Kỳ Ngỗi cũng không chắc mình có thể vượt qua tốc độ vừa rồi của Khương chưởng môn.

Chỉ trong vòng năm phút đã luyện ra được một Tiên khí nhất giai?

Nếu chuyện này không xảy ra ngay trước mắt hắn thì một Tiên khí sư thất phẩm đã nghiên cứu lĩnh vực luyện khí nhiều năm như hắn nhất định sẽ không tin.

Nhưng sự thật lại bày ra ở trước mắt hắn.

Hắn biết rõ, cho dù chính mình có dùng hết mọi thủ đoạn thì nhanh nhất cũng phải cần một giờ.

Tốc độ này đã rất nhanh rồi.

Ít nhất đều nhanh hơn đa sô các Tiên khí sư thất phẩm khác.

Nhưng so sánh với năm phút kia thì sự đối lập lại quá khủng khiếp.

Hoàn toàn chính là tự rước lấy nhục!

Tất cả mọi người đều đang nhìn hắn, chờ vị đại sư này bắt đầu luyện khí.

Hơn hai trăm vị Tiên khí sư đều âm thầm lắc đầu, lần này Kỳ Ngỗi thật sự bị nghiệp quật.

Mà ở bên ngoài, rất nhiều ma tu không hiểu rõ tình huống, cũng không biết nhiều về lĩnh vực luyện khí, càng không biết ý nghĩa của năm phút này là gì nên bọn họ cho rằng Kỳ Ngỗi có thể nhẹ nhàng vượt qua thành tích vừa rồi.

"Chỉ cần đại sư ra tay là có thể dễ dàng nghiền áp tiểu Thiên Tiên này!"

"Đúng vậy, đại sư nhất định càng nhanh hơn."

"Ít nhất nhanh gấp đôi so với nàng!"

"Gấp đôi? Ngươi quá coi thường Kỳ Ngỗi đại sư rồi?"

"Hai người có sự chênh lệch lớn như vậy, theo ta thấy thì so với nàng, Kỳ Ngỗi đại sư ít nhất phải nhanh hơn gấp ba lần!"

"Gấp năm lần!"

"Đối với Kỳ Ngỗi đại sư, Tiên khí nhất giai cũng chỉ cần một cái chớp mắt là xong, đúng không? "

Nghe thấy mấy người ngoài nghề này nghị luận, đám Tiên khí sư ở giữa sân dở khóc dở cười.

Còn bản thân Kỳ Ngỗi đại sư, hắn hận không thể oanh tạc toàn trường để nổ chết mấy người nịnh hót bừa này.

Chỉ là việc mà chớp mắt là xong?

Các ngươi làm ra Tiên khí trong một nháy mắt cho ta xem!

Nét mặt hắn không ngừng thay đổi, hắn đang suy nghĩ biện pháp giải quyết trong lòng.

Nếu tiếp theo đây mình thật sự bắt đầu luyện khí thì tuyệt đối sẽ náo động toàn trường.

Đám ma tu ngoài nghề kia sẽ rất thất vọng, cảm thấy tốc độ xem như rất nhanh của mình chậm như ốc sên.

Việc này, đối với hắn, một vị Tiên khí sư thất phẩm, là một đòn đả kích không thể chấp nhận được.

Huống chi, còn có cuộc cá cược kia.

Ánh mắt của Kỳ Ngỗi đại sư dần dần trở nên hung ác, hắn bỗng hung hăng phẩy tay áo một cái, quét tất cả tài liệu luyện khí bên trong Tiên trận xuống đất.

Cùng lúc đó, tiên trận biến mất, biểu hiện ra việc thí nghiệm của hắn đã thất bại.

“Hừm!”

“Loại cá cược này thật vô nghĩa!”

“Bổn tọa rõ ràng là Tiên khí sư thất phẩm, nếu so đấu với tiểu bối như ngươi không phải tự làm bản thân mất thể diện hay sao?”

“Bổn tọa khinh thường làm kiểm tra này, cáo từ!”

Nói xong, hắn lại muốn rời sân ngay lập tức, ngay cả đại hội Giảng Đạo cũng không tham gia.

Suy nghĩ của hắn rất tốt

Chỉ cần hắn không ra tay, thì không có ai có thể nói hắn thua.

Hắn có thể khoe khoang rằng kỳ thật chính mình có thể làm nhanh hơn, chỉ là không lười so đấu.

Như vậy sẽ không mất mặt, cũng sẽ không tổn hại đến uy danh đại sư của hắn.

Nhưng tất cả ma tu ở đây đều không phải là đồ ngốc.

Đám Tiên khí sư nhìn đến phản ứng này của hắn, tất cả đều đồng thời hiện lên ba chữ —— thật vô sỉ trong lòng!

Đường đường là một Tiên khí sư thất phẩm, đối đầu với một tiểu bối lại còn chơi xỏ lá…… Thật là không biết xấu hổ!

Còn những ma tu bình thường, tuy không hiểu biết lĩnh vực luyện khí, nhưng lại rất rõ ràng việc đối nhân xử thế.

Hắn rõ ràng không phải khinh thường so đấu, mà chính là chột dạ!

Không thể nào?

Kỳ Ngỗi đại sư thật sự không sánh bằng vị tiểu Thiên Tiên kia?

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người đều thay đổi.

Ma Vương của Thánh Điện, người phụ trách đăng ký cũng lo lắng, vội vàng tiến lên trước, giữ hắn lại.

“Kỳ Ngỗi đại sư, việc này, ngươi rời đi như vậy thì không ổn đâu.”

Vị này chính là một Tiên khí sư thất phẩm, Thánh Điện rất coi trọng hắn.

Hắn là một trong những người có giá trị nhất trong đám ma tu đăng ký vào chiến khu Lâm Minh lần này.

Cấp trên đã dặn dò riêng, nhất định phải kéo hắn vào Thánh Điện.

Nếu như hắn rời khỏi đại hội Giảng Đạo, Liệt Vũ Chuẩn Đế nhất định sẽ nổi giận lôi đình.

“Nếu không chúng ta lại chuẩn bị một phần tài liệu, ngài thử lại lần nữa?”

“Thử cái gì mà thử?”

Hiện tại Kỳ Ngỗi đại sư nào dám kiểm tra tại chỗ, một khi kiểm tra thì bộ mặt thật của hắn sẽ bị lộ tẩy.

Hắn giả vờ không kiên nhẫn, đẩy tên Ma Vương kia ra.

“Khiến bổn tọa phải so đấu cùng một đài với một Thiên Tiên, đây là sự nhục nhã rất lớn!”

“Bổn tọa rõ ràng là Tiên khí sư thất phẩm, làm sao có thể chịu được nỗi nhục này. Đại hội Giảng Đạo này, ta nhất định sẽ không tham gia!”

Tên Ma Vương phụ trách đăng ký kia suýt nữa tức giận đến mức chửi ầm lên.

CMN, nhục nhã ông nội ngươi!

Lúc trước người mãnh liệt yêu cầu so đấu mà không buông tha chẳng lẽ không phải là ngươi sao?

Chúng ta ép ngươi so đấu à?

Ngươi còn cần mặt mũi hay không?

Nhưng suy xét đối phương là Tiên khí sư thất phẩm, hắn không tiện giải thích rõ ràng, chỉ có thể âm thầm bực bội.

Mà lúc này, Thành ca cười tủm tỉm đi tới.

“Thế nào, ngươi muốn từ bỏ vụ cá cược này?”

Kỳ Ngỗi sinh ra một loại trực giác, ánh mắt của tiểu Thiên Tiên này lại mang đến áp lực khủng khiếp cho hắn.

Hắn lắc đầu mạnh, đây tuyệt đối là ảo giác.

Thiên Tiên đáng chết này!

“Cái gì mà từ bỏ cá cược, bổn tọa chỉ lười đả kích tiểu bối……”

“Đừng, tuyệt đối đừng làm như vậy, ngươi cứ ra tay mà đả kích ta đi.”

“Ta cảnh cáo ngươi đừng cho thể diện lại không muốn!”

Kỳ Ngỗi thẹn quá thành giận, lại bắt đầu đổi trắng thay đen: “Tốc độ luyện chế Tiên khí nhất giai vừa rồi của ngươi cũng chỉ có vậy mà thôi, bổn tọa còn không để vào mắt!”

“Hơn nữa, luyện cái Tiên khí nhất giai có gì đáng khen?”

“Vừa thấy bộ dáng này của ngươi, chắc chắn mỗi ngày ngươi đều luyện tập luyện Tiên khí nhất giai, vì muốn ngày hôm nay bỗng nhiên nổi tiếng phải không?”

“Ngươi quả là hao tổn tâm huyết, thật đáng buồn!”

Hắn vừa nói như vậy, rất nhiều ma tu ở dưới đài dần dần nửa tin nửa ngờ.

Chẳng lẽ Thiên Tiên này thật sự chỉ có thể luyện ra Tiên khí nhất giai, cũng chỉ am hiểu Tiên khí nhất giai.

Thành ca lười tranh luận với hắn, cũng lười luyện ra Tiên khí thất giai, bát giai để chứng minh cho mọi người ở đây.

Chủ yếu là loại Tiên khí này thành hình cần thời gian quá dài.

Cho dù là hắn, cũng phải cần một hai năm.

Hắn không đủ nhẫn nại để làm màu lâu như vậy.

Huống chi khi đó, đại hội Giảng Đạo đã mở ra rồi.

Nhìn thấy Kỳ Ngỗi đang bay ra tế đàn, rút lui khỏi hiện trường như vậy mà không thực hiện cá cược.

Ca đứng ở phía sau hắn, thản nhiên nói: “Có nhiều người chứng kiến như vậy, ngươi thật sự không muốn thực hiện cá cược?”

“Cá cược là cái thứ chết tiệt gì, bổn tọa vốn dĩ không để vào mắt!”

“Không thực hiện cá cược sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt. ”

“Thiên Đạo?”

“Ha ha ha ha……”

Kỳ Ngỗi đã hoàn toàn không biết xấu hổ, hắn xoay người lại mà lạnh lùng cười, vẻ mặt trào phúng nói: “Bổn tọa không thực hiện đó, một Thiên Tiên hèn mọn như ngươi lại có thể làm gì?”

“Vậy thì không chắc.”

Khóe miệng Thành ca nhếch lên, tiên hồn ngay lập tức đánh sâu vào vào hồn hải của Kỳ Ngỗi.

Thiên Đạo quả thật không buồn quản loại việc nhỏ này, nhưng ‘tiểu thiên tiên’ trước mặt ngươi thật sự có năng lực trừng phạt và cưỡng ép ngươi thực hiện cá cược.

Ngay sau khi tiên hồn khủng bố kia vọt vào hồn hải của Kỳ Ngỗi, sự hoảng sợ nhanh chóng lấp đôi mắt bỗng trợn tròn của hắn.

Cả người hắn như bị điện giật, toàn thân đột nhiên co giật.

Bên trong hồn hải, một hồi ‘thiên tai’ nhanh chóng quét qua.

Trước mặt ‘thiên tai’ này, hắn nhỏ bé như phù du, hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng nào.

Sao có thể?

Người này rốt cuộc là ai?

Hắn muốn hét to lên để cầu cứu, nhưng hắn làm gì có cơ hội này?

Miệng còn chưa kịp mở ra, tiên hồn của hắn đã bị diệt đi một cách nhẹ nhàng, sau đó ma thể vô lực rơi xuống từ trên trời.

Cuối cùng không còn chút sức sống nào.

Chương 838.

Sau khi "xử" Kỳ Ngỗi, Tiên hồn của Thành Ca trở lại vỏ kiếm.

Một lần nữa, Thải Anh giành được quyền kiểm soát thân thể của mình.

Mà quá trình giết chóc rung động lòng người vừa xảy ra trong bóng tối kia, không ai có thể phát hiện ra.

Hết cách, cảnh giới của những người ở đây quá thấp.

Nếu có Ma Đế ở đây, có lẽ, còn có thể nhìn ra một chút manh mối.

Hiện tại, tất cả bọn họ đều bị thu hút bởi xác chết trên mặt đất kia.

"Kỳ Ngỗi!"

"Kỳ Ngỗi đại sư bị làm sao vậy?"

Tất cả ma tu trong toàn trường đều kêu lên sợ hãi.

Vị Ma Vương phụ trách việc đăng ký và mấy vị Tiên khí sư vội vàng bay lại, sau khi kiểm tra cẩn thận, không hẹn mà cùng lắc đầu.

"Chết rồi."

"Hắn chết rồi!"

Toàn trường sục sôi, một lần nữa dấy lên những lời bàn tán cuồn cuộn như sóng thần.

"Chuyện này sao có thể xảy ra?"

"Kỳ Ngỗi đại sư là Ma Vương tứ trọng, sao có thể chết một cách lặng lẽ như vậy?"

"Ai làm?"

"Đến quá trình chiến đấu cũng không có!"

Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người là nhìn về phía Thải Anh đang ngỡ ngàng.

Nhưng ngay sau đó, tất cả bọn họ đều loại nàng ra khỏi diện tình nghi trong lòng.

Chỉ là một tiểu Thiên Tiên mà thôi, Kỳ Ngỗi giết chết nàng thì còn hợp lý, sao nàng có thể làm chuyện này được?

"Chẳng lẽ…"

Có Ma tu đột nhiên 'phản ứng' lại, liên tục kêu lên kinh ngạc.

"Chẳng lẽ, thật sự do hắn không tuân thủ quy tắc, vi phạm đánh cược, cho nên bị Thiên Đạo gạt bỏ?"

"Thiên Đạo giết hắn?"

Tất cả mọi người không nhịn được mà nhìn lên trời.

Đáng tiếc, đến cái lông cũng không nhìn thấy.

"Trời ơi, hóa ra đánh cược cũng có lúc thật sự ứng nghiệm sao?"

"Quá đáng sợ rồi, phải không?"

"Thiên Đạo cũng nhúng tay vào chuyện như thế này?"

Thành Ca ở trong vỏ kiếm, vui vẻ lắng nghe những ý kiến bàn luận ngày càng thái quá của mọi người, hắn vui vẻ cười tươi như hoa.

Thiên Đạo à Thiên Đạo, lần trước ngươi giúp Tiên Minh, Thánh Điện, bất chấp thân phận, chỉ nhằm vào ca.

Vậy giờ ca giết người, ngươi cũng gánh chịu nỗi oan này vì ca đi!

Xem như trả lại ngươi một lần!

"Một vị Tiên khí sư thất giai lại chết như vậy sao?"

"Thiên Đạo ra tay, ngươi nghĩ xem?"

"Dưới Thiên Đạo, ngươi và ta đều là con sâu, con kiến, Tiên khí sư thất giai thì tính là gì?"

Lời bàn luận tràn lan khắp đất trời vẫn tiếp diễn.

"Vậy ý này là… Thiên Đạo nhận định Kỳ Ngỗi đại sư đã thua!"

"Hắn đã thua rồi, vừa rồi còn muốn chơi xỏ lá."

Hiện tại, Kỳ Ngỗi đã chết, nên không ai kiêng dè nữa.

“Đúng vậy, tuy cấp bậc luyện khí của hắn cao hơn, có thể luyện Tiên khí thất giai, nhưng quả thật hắn kém hơn Thiên Tiên kia về tốc độ luyện Tiên khí nhất giai.”

“Điều này thật quá khó tin, Thiên Tiên kia có lai lịch gì?”

“Chỉ có thể luyện Tiên khí nhất giai, cũng chẳng có gì đáng để khen cả, phải không?”

“Điều này cũng đủ kinh ngạc rồi, dù sao trong một lĩnh vực, đường đường là Tiên khí sư thất phẩm vậy mà kém hơn.”

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người nhìn Thải Anh lại mang theo chút rung động.

Khiến tiểu tước yêu này lúng túng.

Thật ra, nàng biết quá trình luyện khí vừa rồi.

Nàng chỉ không rõ, Kỳ Ngỗi đại sư chết thế nào.

Hiện tại, vị Ma Vương phụ trách việc đăng ký kia đang đau đầu.

“Nhanh, nhanh đi mời Liệt Vũ Chuẩn Đế!”

“Kỳ Ngỗi đại sư chết, đây không phải là chuyện nhỏ!”

Thân phận của Kỳ Ngỗi đại sư khá cao, chuyện này không dễ thu dọn rồi.

Ở sâu trong lòng, hắn cũng mắng Kỳ Ngỗi cả trăm lần.

Đáng đời!

Thật sự là đáng đời!

Ngươi nói xem, ngươi đường đường là Tiên khí sư thất phẩm, Ma Vương tứ trọng, ngươi lại đi đọ sức với một tiểu Thiên Tiên làm gì chứ?

Còn muốn đẩy người ta vào chỗ chết mới thôi, sao phải thế?

Chẳng mấy chốc, Liệt Vũ Chuẩn Đế đã chạy tới hiện trường.

Khi biết tin Kỳ Ngỗi đại sư đã đột ngột qua đời, vị Chuẩn Đế này - người phụ trách chiến khu Lâm Minh cũng sững sờ.

Chẳng phải vừa nãy còn nói là hắn so đấu với Thiên Tiên kia sao?

Sao giờ lại chết một cách khó hiểu như vậy?

Hắn vô cùng lo lắng, nên đã lập tức chạy tới đây.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Uy thế của Chuẩn Đế quét ngang toàn trường, mọi ma tu không hẹn mà cùng hạ xuống, không dám ở trên không trung, cũng không dám tiếp tục bàn luận.

Tên Ma Vương phụ trách việc đăng ký kia vội vàng kể lại tất cả mọi chuyện vừa mới xảy ra từ đầu tới cuối.

“Còn có chuyện này?”

“Kỳ Ngỗi thua Thiên Tiên kia trong cuộc so đấu?”

“Sau đó còn bị Thiên Đạo giết chết?”

“Chuyện này sao có thể xảy ra?”

Liệt Vũ Chuẩn Đế không chứng kiến tận mắt quá trình khi ấy. Cho nên, cảm giác đầu tiên của hắn chính là chỉ số thông minh của mình đang bị sỉ nhục.

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều chứng kiến sự việc vừa xảy ra.

Cho dù Ma Vương này bịa đặt thì những người khác cũng không thể cùng phối hợp với hắn.

Sau khi xác định chuyện hoang đường này là thật một cách gian nan, Liệt Vũ Chuẩn Đế vô cùng tức giận.

“Ngươi làm cái gì không biết!”

“Loại so đấu, đánh cược hoang đường như này, sao ngươi không ngăn lại?”

Một Tiên khí sư thất phẩm chết đi khiến chiến khu Lâm Minh mất đi một tuyến thủ quan trọng, công trạng của người phụ trách như hắn cũng giảm đi nhiều.

Sao hắn có thể không nổi giận vì chuyện này?

Tên Ma Vương vô tội kia bị hắn mắng chửi rất điên cuồng.

Ma Vương kia thầm oán thán trong lòng, không phải ta đã phái người đi thông báo cho ngươi sao, là chính ngươi không coi việc đó là to tát, đúng chứ?

Khi đó, Liệt Vũ Chuẩn Đế cho rằng Kỳ Ngỗi chắc chắn thắng, còn Thải Anh có chết hay không, hắn không không quan tâm.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại, kết quả lại ngược lại.

Mà ngay sau đó, Ma Vương của tổ hỗn độn, cũng tới bẩm báo chuyện Thải Anh đăng ký.

Điều này khiến Liệt Vũ Chuẩn Đế càng nổi nóng hơn.

Tiểu Thiên Tiên này muốn làm gì, điên rồi sao?

Nàng lấy đâu ra lá gan đăng ký vào tổ hỗn độn, nàng không phải đang biến đại hội thành trò đùa sao?

Đúng là lỗ vốn mà, mình còn biến nàng thành ngôi sao, không ngờ chỉ là một kẻ ngốc!

Đúng là đáng chết, nếu không phải đang ở trước mặt mọi người thì hắn đã bóp chết tiểu tước yêu này rồi.

Nhưng hiện tại, còn có chuyện cấp bách hơn ở trước mắt hắn, đó là giải quyết hậu quả như thế nào.

Kỳ Ngỗi quả thật tự tìm đường chết, nhưng dù sao cũng chết khi đang đánh cược với Thải Anh, mà Thải Anh lại là người vừa được hắn 'lựa chọn', đã công bố với cả chiến khu Lâm Minh rồi.

Trong tình huống này, người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Chắc chắn sẽ có thuyết âm mưu.

Thải Anh là người của ngươi, ngươi lợi dụng quân cờ này ngầm hại chết Kỳ Ngỗi!

Đến lúc đó, có giải thích thế nào cũng không giải thích rõ được.

Vị đại lão Chuẩn Đế trung kỳ này nhanh chóng vắt óc suy nghĩ, cuối cùng quyết định, đã đâm lao thì phải theo lao.

"Kỳ Ngỗi, kỹ (thuật) không bằng người, lại không tuân thủ khế ước đánh cược, cuối cùng bị Thiên Đạo trừng phạt, dẫn tới cái chết, đây là hắn tự làm tự chịu!"

“Cái chết của hắn, không trách người khác được!”

Những lời này của hắn chính là nói cho người bên ngoài nghe. Các ngươi thấy đó, dù sao cái chết của Kỳ Ngỗi không liên quan tới Thánh Điện chúng ta, chúng ta không hãm hại hắn, tất cả đều do hắn tự tìm đường chết.

“Thải Anh quả là thâm tàng bất lộ, là thiên tài tuyệt thế thế hệ mới của giới luyện khí, thiên phú này trăm triệu năm cũng khó gặp!”

Vì tránh người khác nhìn nhận là âm mưu, tránh bị hắt nước bẩn lên người, hắn chỉ có thể lại tạo ra một ‘thiên tài luyện khí’.

Kỳ Ngỗi thua trong tay một vị thiên tài luyện khí tuyệt thế, vốn chẳng có gì lạ!

Đây là chuyện ‘tre già măng mọc’ trong nội bộ giới luyện khí, không liên quan đến những người ngoài như chúng ta.

Vì thế, vị Chuẩn Đế này còn cố tươi cười, xoa đầu nhỏ của Thải Anh.

“Ngươi khá lắm, không hổ là người được đích thân bổn tọa lựa chọn.”

“Hy vọng ngươi không ngừng cố gắng, có thêm thành tích khiến mọi người kinh ngạc trong đại hội Giảng Đạo!”

Sau khi khích lệ vài câu, vị Chuẩn Đế này cũng vội vàng rời đi.

Mà tất cả ma tu có mặt ở đó lại bị kinh ngạc đến ngây người.

Cái gì?

Đích thân Chuẩn Đế nói, Thiên Tiên này là thiên tài luyện khí trăm triệu năm khó gặp?

Chẳng lẽ, nàng luyện khí thật sự rất lợi hại?

Chương 839.

Trong chốc, mọi người đều mơ màng về chuyện đó.

Khi việc đăng ký của các tổ dần kết thúc, chẳng mấy chốc, những chuyện xảy ra ở đây đã được lan truyền ra bên ngoài.

Người bên ngoài tỏ vẻ khiếp sợ trước cái chết của Kỳ Ngỗi đại sư.

Mà tiểu tước yêu không hiểu ra sao lại có danh tiếng lớn hơn.

“Thải Anh kia lại thắng được Kỳ Ngỗi đại sư?”

Cái tên Thải Anh, vốn đã được tuyên truyền ở chiến khu Lâm Minh một tháng rồi.

Nàng đã sớm là người nổi tiếng.

Ban đầu mọi người đều cho rằng, lần tiếp theo khi bọn họ nghe được tin tức của nàng, sẽ là tin tức nàng bị người khác tiện tay giết chết trong đại hội Giảng Đạo.

Ai ngờ, đại hội còn chưa bắt đầu, nàng lại gây xôn xao một lần nữa.

“Thật sự không phải là chuyện đùa sao?”

“Không phải, khi đó còn có mấy vạn người ở đây chứng kiến cơ mà.”

“Như vậy cũng quá khó tin rồi? Thì ra tiểu Thiên Tiên kia quả là có chút tài năng?”

“Vậy cũng không coi là thắng, chỉ so đấu Tiên khí nhất giai mà thôi.”

“Vậy cũng ghê gớm rồi.”

“Chứ còn gì nữa, chính miệng Liệt Vũ Chuẩn Đế nói, nàng là thiên tài luyện khí trăm triệu năm khó gặp.”

“Chuẩn Đế nói còn có thể nói dối sao? Có thể nhìn nhầm người sao?”

“Bảo sao lại dốc sức tuyên truyền về nàng như vậy…”

“Nhưng ta nghe nói, nàng đăng ký trong tranh đấu ở tổ hỗn độn rồi.”

“Cái gì?”

Khi bên ngoài đều đang bàn tán xôn xao, mấy vị Ma Vương tâm phúc bên cạnh Liệt Vũ Chuẩn Đế cũng tỏ ra khó hiểu.

“Trước kia ngươi quen biết Thải Anh kai sao?”

“Nàng thật sự là thiên tài luyện khí trăm triệu năm khó gặp sao?”

“Cái gì mà trăm triệu năm khó gặp, thiên tài tuyệt thế dễ xuất hiện như vậy sao?”

Liệt Vũ Chuẩn Đế thản nhiên nói: “Ta tùy tiện nói mấy câu, các ngươi còn cho là thật?”

Đám tâm phúc đều tỏ vẻ khó hiểu.

“Vậy vì sao ngươi còn nâng nàng lên như thế, hoàn toàn không đáng!”

“Đó chỉ là kiếm cớ để đối phó với người bên ngoài, nâng nàng lên để nàng thu hút sự chú ý. Nếu không, kẻ khác sẽ lợi dụng cái chết của Kỳ Ngỗi, đổ thừa cho ta.”

“Nhưng dù sao thì nàng cũng không phải là thiên tài luyện khí thật sự. Sau khi đại hội Giảng Đạo bắt đầu, nàng không vượt qua được vòng luyện khí đầu tiên. Đến lúc đó, sẽ trở thành trò cười trước mắt bao người, dẫn đến ngươi cũng sẽ bị chê cười…”

“Không sao!”

Liệt Vũ Chuẩn Đế khẽ cong khóe miệng, lộ ra một chút giễu cợt.

“Nàng hoàn toàn không có cơ hội lên đài luyện khí trong đại hội Giảng Đạo.”

“Hả? Vì lý do gì?”

“Chẳng phải nàng là kẻ ngốc, đi đăng ký hai tổ sao?”

Liệt Vũ Chuẩn Đế chậm rãi nhìn ra bên ngoài, thản nhiên nói: “Cuộc so tài đầu tiên của tổ hỗn độn, sẽ được tiến hành trước tổ luyện khí.”

“Ý của ngươi là…”

Có mấy vị tâm phúc của hắn kịp phản ứng lại.

“Nàng sẽ chết sớm trong cuộc so tài của tổ hỗn độn.”

“Hóa ra là như vậy, chết trong tổ hỗn độn, vốn là chuyện đương nhiên, không ai nói được gì.”

“Bảo sao ngươi mạnh dạn nói khoác về thiên phú luyện khí của nàng, bởi vì, hoàn toàn không thể bị phát hiện ra.”

“Tuyệt, quá tuyệt!”

Mấy ngày sau, những cuộc thảo luận về Thải Anh, có thể được nghe thấy ở khắp mọi nơi, trong chiến khu Lâm Minh.

Mọi người đều say sưa nói về chuyện vị tiểu Thiên Tiên này cược chết Kỳ Ngỗi đại sư, cách đây không lâu.

Còn về lời Liệt Vũ Chuẩn Đế nói, bọn họ hoàn toàn tin tưởng, không nghi ngờ gì.

Nếu nàng là thiên tài luyện khí tuyệt thế, trăm triệu năm khó gặp, vậy sau đó ở đại hội Giảng Đạo thật sự sẽ có thể có thành tích vô cùng xuất sắc.

Chuyện lan truyền ngày càng rộng, ngay cả mấy chiến khu ở gần cũng có thể nghe thấy tên của nàng.

Nhưng thời gian trôi qua, khi vòng đầu tiên của đại hội Giảng Đạo tới gần, nhiều người dần dần nhận ra một vấn đề.

“Vòng đấu đầu tiên của tổ hỗn độn sắp bắt đầu rồi!”

“Tiểu Thiên Tiên này có thể sống tới ngày tổ luyện khí bắt đầu chứ?”

“Nàng sẽ không chết sớm chứ?”

Hôm nay, tất cả các tổ ma tu đã đăng ký chiến đấu ở chiến khu Lâm Minh đều được tập hợp lại.

Tổ hỗn độn, tổ Ma Vương, tổ Ma Tôn, tổ Kim Tiên, tổ Huyền Tiên, tế đàn của năm tổ này lại được mở ra.

Tuyển thủ của các tổ đều dồn dập bước tới tế đàn của tổ mình.

Vòng đấu đầu tiên, xem như vòng loại, các ma tu ở chiến khu sẽ được tế đàn đưa đến các chiến trường khác nhau để tiến hành chém giết.

Xét về số lượng người, thì tổ Ma Tôn có số lượng người nhiều nhất, khoảng hơn bốn vạn người.

Kế đến là tổ Kim Tiên cũng có hơn một vạn người.

Tổ Huyền Tiên có ba nghìn người, còn tổ Ma Vương chỉ có hơn hai trăm người.

Cuối cùng, tổ hỗn độn, tổ được chú ý nhiều nhất, có hơn năm trăm người.

Mà trong số hơn năm trăm người chỉ có ba Chuẩn Đế.

Hơn năm trăm người còn lại đều là đám Huyền Tiên lần trước nhất thời xúc động mà đăng ký ở tổ này.

Bây giờ, có nhiều người đã hối hận, nhưng giờ hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Vì thế, bọn họ chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm vào Thải Anh - kẻ yếu nhất tổ.

Nếu hôm đó, không phải Thiên Tiên này khiêu khích, sao mình có thể lên chiếc thuyền giặc này?

Nhận thấy nhiều người nhìn chằm chằm vào mình như vậy, tiểu tước yêu có hơi lo sợ vì quá được chú ý.

“Vì sao bọn họ đều nhìn ta như vậy?”

Nàng luôn nghi ngờ, phải chăng thân phận Yêu giới của mình bị lộ rồi hay không. Dường như mỗi lần, dù đi tới bất kỳ đâu, nàng cũng sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Hơn nữa, ánh mắt những người này nhìn nàng luôn kích động như vậy.

Thành Ca trong vỏ kiếm thuận miệng nói: “Bởi vì ngươi đẹp, cho nên người ta sẽ nhìn ngươi nhiều hơn.”

“Hì hì, nào có, Yêu Chủ, ngươi nói như vậy, ta sẽ ngại đấy.”

Tiểu tước yêu đơn thuần lại tin lời này là thật.

Thành Ca cười cười: “Không sao, ngươi tha hồ mà kiêu ngạo đi!”

Ba vị Chuẩn Đế trên tế đàn nhìn thấy đám Huyền Tiên và Thiên Tiên này, đều cau mày, rất khó chịu.

“Cái quái gì thế?”

“Sao lần này có nhiều người muốn chết như vậy?”

“Mấy người này còn dám đứng đây? Thật đúng là một trò hề, thật nực cười!”

Trước đây, trên tế đàn của tổ hỗn độn, nhiều nhất thì cũng có ba đến năm người, đại biểu cho sức chiến đấu cao nhất, được muôn người tôn thờ.

Mà hiện tại, tự nhiên có hơn mấy trăm tên cặn bã đứng xung quanh, bọn họ cảm thấy đẳng cấp của chính mình bị vấy bẩn rồi.

Bị đại lão cấp cao răn dạy, đám Huyền Tiên kia run sợ.

Chúng ta không dám đứng ở đây, nhưng đã đăng ký rồi, không đứng ở đây cũng không được!

Đương nhiên, Thành Ca sẽ không chiều theo ba Chuẩn Đế kia.

Hắn lại bắt đầu ngầm xúi giục Thải Anh.

"Đối mặt với ba lão đại của tổ các ngươi, ngươi không chào hỏi ân cần một chút sao, đây chính là phép lịch sự cơ bản!"

"Hả? Nhỡ bọn họ không để ý, vậy ta phải làm sao?" Nàng còn sợ xấu hổ.

Thành Ca vội vàng cam đoan: "Yên tâm đi, chắc chắn bọn họ sẽ đáp lại ngươi rất nhiệt tình."

Vì thế, tiểu tước yêu đi đến trước mặt ba vị Chuẩn Đế, nở nụ cười ngọt ngào trước mặt mọi người.

"Chào ba vị tiền bối phế vật, cặn bã!"

Những lời này vừa được nói ra, mọi người trên tế đàn suýt nữa hóa đá ngay tại chỗ.

Đám Huyền Tiên xung quanh sợ tới mức suýt nữa thì hồn phi phách tán.

Bà cô nhỏ của ta, ngươi giỏi! Ngươi lợi hại!

Sớm biết, ngay cả Chuẩn Đế ngươi cũng dám mắng, vậy khi trước chúng ta còn tức giận cái gì, còn so đo gì chứ?

Ba vị Chuẩn Đế kia cũng sững sờ.

Mình vừa mới bị một tiểu Thiên Tiên mắng?

Nàng đang mắng người sao?

Mặc dù giọng điệu rất thân thiện, trên mặt lộ ra tươi cười…

"Thật to gan!"

“Muốn chết!”

Sau khi ba người phản ứng lại, bọn họ cùng lúc phóng ra uy thế của Chuẩn Đế.

Những Huyền Tiên bên ngoài, tức khắc sợ tè ra quần, tất cả đều nằm úp xuống đất.

Chỉ một người duy nhất còn đứng, đó chính là Thải Anh.

Hết cách rồi, nàng chình là người được bảo vệ bởi Tiên hồn của Thành Ca, hoàn toàn không cảm thấy được áp lực gì.

“Bọn họ đang làm gì?”

“Sao đột nhiên lại quỳ xuống trước ba người này?”

Mà lúc này, Liệt Vũ Chuẩn Đế cũng chạy tới.

Chương 840.

“Ba vị khoan đã!”

Chưa bắt đầu vòng đấu đầu tiên, Liệt Vũ Chuẩn Đế không thể trơ mắt nhìn tuyển thủ chết sớm được.

“Các ngươi tội gì phải tính toán với đám tiểu bối tầm thường này.”

Tuy nhiên, ba vị Chuẩn Đế kia không chịu nể mặt.

Nghe vậy, bọn họ cười lạnh lùng.

“Liệt Vũ, chúng ta nể mặt ngươi nên mới đến tham gia đại hội.”

“Nhưng chuyện này không có nghĩa là chúng ta có thể để một đám tiểu bối ngồi ngang hàng với mình!”

“Lại càng không có nghĩa, chúng ta có thể ngồi xem đám tiểu bối nói xằng nói bậy!”

Liệt Vũ nghiến răng, chỉ có thuyết phục thông qua truyền âm.

“Nếu giết bọn họ trước khi so tài, đó là phá vỡ quy tắc của đại hội Giảng Đạo.”

“Đến lúc đó, Thánh Điện truy cứu, các ngươi cũng phải chịu trách nhiệm, cần gì phải thế?”

Trước khi đi vào mà nhiều tuyển thủ đã bị giết, việc này có ảnh hưởng vô cùng xấu.

Sau khi truyền ra ngoài, rất nhiều ma tu của Ngoại giới sẽ mất lòng tin vào đại hội Giảng Đạo. Đây cũng là một đòn mạnh đánh vào uy danh của Thánh Điện.

Đến lúc đó, các vị cấp cao chắc chắn sẽ truy cứu, Liệt Vũ Chuẩn Đế cũng không gánh nổi.

“Với thân phận và lực thực của các ngươi, bọn họ chỉ là con sâu, con kiến mà thôi, con sâu, con kiến đáng để các ngươi phải tức giận sao?”

Đối mặt Chuẩn Đế, thái độ của hắn khác hẳn.

Nói chuyện đều nói theo kiểu thương lượng.

Dù rằng có Thánh Điện, quái vật khổng lồ này đứng sau lưng, nhưng dù sao, ba vị Chuẩn Đế cũng cùng cấp với hắn.

Nhưng ba vị Chuẩn Đế kia cũng không dễ thu xếp như vậy.

“Đám Huyền Tiên này cũng thôi đi, nhưng, chúng ta phải giết Thiên Tiên kia trước!”

“Đúng vậy, nàng dám sỉ nhục chúng ta, quả là không biết sống chết!”

“Nếu không giết nàng, đạo tâm của bổn tọa cũng không thể viên mãn!”

Liệt Vũ Chuẩn Đế thật sự rất đau đầu.

Ta vừa ‘đề cử’ nàng cách đây không lâu, còn khoác lác, biến nàng thành thiên tài luyện khí nổi tiếng gần xa, sao có thể để các ngươi giết nàng ở đây?

Kẻ không thể bị giết sớm ở đây nhất chính là Thiên Tiên này!

Hắn chỉ có thể tiếp tục truyền âm.

“Hiện giờ, Thiên Tiên này rất nổi tiếng, nếu các ngươi giết nàng ở đây, việc này chắc chắn sẽ có ảnh hưởng sẽ cực kỳ sâu rộng.”

“Dù sao, sau khi đi vào sân, các ngươi chắc chắn có rất nhiều cơ hội, sao phải làm ở đây?”

“Với thực lực của nàng, sau khi đi vào, nàng còn không phải tùy ý cho các ngươi nhào nặn sao? Có cần phải nóng vội trong chốc lát không?”

Hắn thật sự đang đợi Thải Anh chết trong cuộc so đấu của tổ hỗn độn, không hề quan tâm tới tính mạng của nàng.

Dù sao, chỉ cần không liên quan đến hắn là được.

Nếu những lời này của hắn truyền ra, không biết những ma tu khác ở đây sẽ nghĩ thế nào.

Ba vị Chuẩn Đế nhìn nhau.

Suy nghĩ kỹ lại thì cũng đúng, sau khi đi vào, có rất nhiều ‘cơ hội thích hợp’ để xả giận. Bọn họ không đáng đắc tội với Thánh Điện vì chuyện này.

“Được, vậy chúng ta nể mặt ngươi.”

“Cảm ơn ba vị!”

Ba Chuẩn Đế thu hồi uy thế, Liệt Vũ Chuẩn Đế chắp tay, sau đó mới yên tâm lui đi.

Lúc này, đám Huyền Tiên kia mới dám đứng dậy.

Ai cũng chưa tỉnh hồn mà lau mồ hôi, có nhiều người còn không ngừng run rẩy.

Ba vị Chuẩn Đế lạnh lùng nhìn đám ‘kiến’ này, thầm mỉa mai trong lòng, một người trong số đó, lại cố ý nói: “Các ngươi không cần căng thẳng, dù sao, chúng ta cũng cùng một chiến khu.”

Hai tên Chuẩn Đế còn lại hơi sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại.

Dù sao cũng đang nhàm chán, trêu trọc đám kiến này cũng chẳng sao.

Vì thế hai người kia cũng nhếch môi, nói: “Yên tâm đi, đi theo chúng ta, biết đâu các ngươi còn có thể sống sót.”

Bọn họ vừa dứt lời, đám Huyền Tiên kia vui mừng khôn xiết!

Đám người đều quỳ xuống, dập đầu côm cốp.

“Cảm ơn tiền bối!”

“Cảm ơn sự dẫn dắt của tiền bối!”

Nhìn cảnh này, Thải Anh cũng sửng sốt.

Nàng không hiểu quy tắc của trận đấu, chỉ có thể âm thầm hỏi Thành Ca.

“Yêu Chủ, hóa ra trận đấu này còn có thể thi đấu theo đội sao?”

“Đội cái khỉ, đại hội Giảng Đạo không thi đấu theo đội.”

Bởi vì chuyện các đệ tử gặp phải năm đó, nên Khương chưởng môn đã biết quy tắc tranh đấu của đại hội Giảng Đạo từ lâu rồi.

Vòng đầu tiên xem như vòng đấu loại, loại bỏ một nhóm người có thực lực không đủ tư cách.

Ma giới có 2048 chiến khu cấp thấp, mỗi chiến khu có một tổ hỗn độn.

Hai nghìn không trăm bốn mươi tám tổ hỗn độn này, sẽ được dịch chuyển ngẫu nhiên đến sáu mươi tư chiến trường khác nhau.

Trước mắt hoàn toàn không đoán được, tổ hỗn độn của Chiến khu Lâm Minh sẽ được dịch chuyển đến chiến trường nào, sắp đối mặt với chiến khu nào.

Sau khi đi vào, phải tranh đoạt danh ngạch thăng cấp của vòng tiếp theo.

Đối với hầu hết Chuẩn Đế, kỳ thật vòng này khá đơn giản.

Một chiến trường sẽ được chia thành ba mươi hai chiến khu khác nhau, thường có khoảng một trăm Chuẩn Đế.

Mà một chiến trường, có khoảng tám mươi mốt người được thăng cấp.

Tỉ lệ đào thải chỉ hai mươi, ba mươi phần trăm, cạnh tranh không gay gắt.

Sau khi đi vào, một số Chuẩn Đế sơ kì có thể sẽ lựa chọn kết hợp thành đội.

Còn những Chuẩn Đế trung kỳ, thậm chí Chuẩn Đế hậu kỳ, sau khi đi vào hoàn toàn không thích kết hợp thành đội, hành động một mình cũng đủ rồi.

Còn về chuyện dẫn dắt người mới?

Hoàn toàn không tồn tại.

Cạnh tranh thật sự khốc liệt diễn ra ở tổ Ma Tôn, tổ Kim Tiên và tổ Huyền Tiên.

Nhiều người trong các tổ cấp thấp này có thực lực yếu. Trong khi đó, Thánh Điện lại đang chọn lựa thiên tài tuyệt thế, nên đương nhiên, chỉ có người vô cùng ưu tú mới vượt qua được.

Qua vòng đấu loại, sẽ có hơn chín mươi phần trăm Ma tu bị loại.

Tất nhiên, hầu hết những người bị loại sẽ không chết, chỉ không vào vòng tiếp theo được thôi.

“Yên lặng!”

Liệt Vũ Chuẩn Đế lên tiếng trong sân, thêm vào uy thế của Chuẩn Đế, toàn trường nhanh chóng yên tĩnh lại.

Ngay cả vô số Ma tu ở ngoài sân tới xem náo nhiệt, cũng không nhịn được nín thở tập trung.

“Trong vòng đầu tiên của đại hội Giảng Đạo lần này, Thánh Điện có sửa đôi điều…”

Nghe thấy câu này, các tuyển thủ với các tâm trạng khác nhau, lúc này đều căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ thay đổi quy tắc?

“Đó chính là sẽ có phần thưởng trong vòng đầu tiên!”

Cái gì, còn có phần thưởng trong vòng đấu loại?

Mọi người trở nên phấn khích.

Một vị Chuẩn Đế của tổ hỗn độn bên này hỏi thẳng.

“Liệt Vũ Chuẩn Đế, xin hỏi, phần thưởng là gì? Vòng đấu loại không xếp hạng, vậy làm sao có thể nhận được phần thưởng?”

“Ha ha ha, Cô Ma Chuẩn Đế hỏi rất hay!”

Liệt Vũ Chuẩn Đế khoát tay, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh.

Rồi sau đó, hắn chậm rãi nói: “Tổ Huyền Tiên, trong mỗi chiến trường đều có một thanh Tiên kiếm Lục giai và một bộ Tiên giáp Lục giai, ai có duyên sẽ lấy được.”

Vừa dứt lời, ba nghìn Huyền Tiên trong tổ Huyền Tiên sôi sục.

Không riêng gì bọn họ, tất cả các ma tu vây xem ở bên ngoài, cũng bùng nổ.

“Con mẹ nó!”

“Tặng trực tiếp Tiên kiếm và Tiên giáp Lục giai cho Huyền Tiên?”

“Như vậy cũng quá khoa trương rồi, phải không?”

“Hối hận, sớm biết như vậy thì ta cũng đăng ký!”

“Đáng tiếc muộn mất rồi…”

Huyền Tiên bình thường có thể dùng Tiên khí trên tứ giai, đã coi như không tệ rồi.

Trong ba nghìn Huyền Tiên ở đây, chỉ có năm người, do có thiên phú hơn người, được môn phái của mình ban cho Tiên khí ngũ giai.

Mà một khi có được Tiên khí Lục giai, thực lực sẽ được nâng lên một tầm cao mới.

Thậm chí ngay cả một số ma tu ở tổ Kim Tiên cũng đỏ mắt ghen tị tiên khí Lục giai này.

Bởi vì, hơn một nửa trong số bọn họ cũng chỉ dùng Tiên khí ngũ giai.

Bọn họ nóng lòng hỏi: "Liệt Vũ tiền bối, vậy còn tổ Kim Tiên chúng ta thì sao?"

"Tổ Kim Tiên, trong mỗi chiến trường, cất giấu mười thanh Tiên kiếm Lục giai và mười bộ Tiên giáp Lục giai!"

Xôn xao!

Toàn trường lại sục sôi.

"Nhiều như vậy sao? Vậy cơ hội sẽ rất lớn!"

"Điên rồi, điên rồi, lần này, thật sự phải liều mạng rồi!"

"Vòng đấu loại còn có thể có được phần thưởng như vậy?"

"Đây quả thật là cơ duyên nghịch thiên!"

Chương 841.

"Vậy tổ Ma Tôn thì sao?"

"Tổ Ma Tôn có mấy món Tiên khí Lục giai?"

"Lục giai?"

Liệt Vũ Chuẩn Đế cong môi.

"Trong mỗi chiến trường của tổ Ma Tôn, đều có ba thanh Tiên kiếm Thất giai và ba bộ Tiên giáp Thất giai, phải xem các ngươi có bản lĩnh đoạt được hay không."

Trong số mấy chục nghìn người trong tổ Ma Tôn của chiến khu Lâm Minh, trước mắt chỉ có một tên Ma Tôn có được cơ duyên nghịch thiên mà sở hữu Tiên khí Thất giai.

Tiên khí ở cấp độ này, đã có bước nhảy vọt về chất, giá trị cao hơn gấp trăm lần lục giai, hoàn toàn cách nhau một trời một vực.

Hầu hết chỉ có Ma Vương mới đủ tư cách có được.

Biết được mỗi chiến trường đều có ba Tiên kiếm Thất giai, ba Tiên giáp Thất giai, ánh mắt của tất cả Ma Tôn đều xanh lét.

"Nghịch thiên sửa mệnh!"

"Đây chắc chắn là cơ hội tuyệt vời để nghịch thiên sửa mệnh!"

Chỉ cần có được Tiên khí Thất giai, cho dù sau này bọn họ không thăng tới Ma Vương, cũng có thể xưng vương xưng bá ở cấp độ Ma Tôn.

Ý chí chiến đấu của mọi người đã đạt đến đỉnh điểm vào lúc này.

Mà những Ma tu bên ngoài kia đều than thở.

"Trời ạ, sao không nói sớm?"

"Sớm biết có thể có được Tiên khí Thất giai, có nói gì đi nữa, ta cũng muốn đăng ký!"

"Thánh Điện không tiếc sao?"

"Lần này thật sự là lỗ vốn rồi!"

Tiên khí Thất giai cũng đã xuất hiện ở tổ Ma Tôn, vậy tổ Ma Vương thì sao?

"Lẽ nào sẽ có Tiên khí Bát giai?"

Nghĩ đến Tiên khí Bát giai, tất cả mọi người suýt nữa ngạt thở.

Nhưng mà, đó là bảo vật ngay cả Chuẩn Đế cũng chưa chắc có được.

Trước mắt, trong ba vị Chuẩn Đế trong tổ hỗn độn, vẫn còn hai vị chưa từng có được Tiên giáp Bát giai.

Nếu cấp độ Ma Vương này có thể có được chắc chắn sẽ khiến người ta phát điên.

Liệt Vũ Chuẩn Đế khoát tay, nói: "Cái đó thật sự không có."

Hắn thầm khinh thường trong lòng, sao có thể dễ dàng tặng Tiên khí Bát giai như vậy, đám người này thật đúng là khéo

mơ tưởng.

“Trong mỗi chiến trường của tổ Ma Vương, đều có một phần ngọc phù cảm ngộ võ đạo.”

Nghe thấy câu này, các vị Ma Vương không khỏi hơi thất vọng.

Bản thân bọn họ cũng có thể chế tạo ra ngọc phù cảm ngộ võ đạo,, chẳng có gì hiếm lạ.

Trái ngược với giáo đạo hoặc giảng đạo trực tiếp, điểm khác biệt của ngọc phù cảm ngộ chính là có thể luyện hóa.

Sau khi luyện hóa, có thể có được một phần ý vận võ đạo.

Nói một cách dễ hiểu, tương đương với việc bỗng dung đạt được một phần sức mạnh của người truyền đạo.

Trong tương lai, sau khi học được môn võ kỹ kia, uy lực hẳn sẽ lớn hơn ma tu cùng cấp.

Nhưng để làm được vật này, cần hao phí nhiều tâm trí và sức lực, thậm chí còn phải gửi vào trong đó một sợi Tiên hồn và một giọt máu tinh thuần.

Đối với bất kỳ ma tu nào, đó là chuyện làm tổn hại đến căn cơ, rất vô ích.

Cho nên, trừ khi quan hệ sư đồ tâm đầu ý hợp, hoặc quan hệ huyết thống, hầu hết tu sĩ cao giai sẽ không làm như vậy.

Nhưng câu tiếp theo của Liệt Vũ Chuẩn Đế, lại khiến mọi người phát điên.

“Những ngọc phù cảm ngộ này đều là Đế cảnh. Có thể tìm được hay không, phải xem vận may của các ngươi.”

Xôn xao!

Toàn trường lại sục sôi một lần nữa.

Mà tổ Ma Vương, vừa rồi còn hơi thất vọng, lúc này đều gào rú, hận không thể lập tức đi vào chém giết.

“Vậy mà là Đế cảnh?”

“Trời ơi, nếu có được nó, có thể đi ngang ở cảnh giới Ma Vương rồi!”

“Đúng vậy, tương đương là một môn võ kỹ mang thêm chút sức mạnh của Đế cảnh…”

“Dù chỉ có mười phần trăm, cũng đủ nghịch thiên rồi!”

“Trái ngược với những ngoại vật như Tiên khí, đây là thực lực thật của bản thân tăng lên!”

“Nhất định phải giành được!”

“Ngọc phù cảm ngộ võ đạo chắc chắn thuộc về ta!”

Trước đó hơn hai trăm vị Ma Vương, còn hẹn nhau, đợi sau khi đi vào sẽ lập đội liên thủ với nhau.

Giờ phút này, bọn họ sớm đã quên ước định liên thủ, ánh mắt nhìn người bên cạnh đều lộ ra vẻ khát máu và dữ tợn.

Chỉ có một phần cảm ngộ võ đạo!

Cho nên, tất cả những người còn lại đều là kẻ địch!

Phản ứng này khiến Liệt Vũ Chuẩn Đế rất hài lòng.

Thứ đại hội Giảng Đạo cần là cạnh tranh, là chiến đấu, chứ không phải là hợp tác đoàn đội vui vẻ.

Năm nay, tất cả mọi người đều biết bị Thánh Điện nhìn trúng, tương lai có thể sẽ bị ép chiến đấu với Yêu giới, vì vậy, ý chí chiến đấu vốn đã không cao.

Chuyện này, các vị cấp cao của Thánh Điện đều hiểu rõ trong lòng.

Chờ đến khi cuộc so đấu bắt đầu, chưa biết chừng rất nhiều cao thủ còn có thể lựa chọn tranh đấu tiêu cực, cố ý bị loại.

Bởi vì lý do đó, phần thưởng lần này mới cao như vậy.

Đồng thời cũng ám chỉ đám tuyển thủ dự thi – phần thưởng của vòng tiếp còn cao hơn nữa!

Hắn khoát tay áo, tiếp tục cao giọng nói: “Trong mỗi chiến trường của tổ Chuẩn Đế, đều cất giấu một giọt ngọc chi Minh Trì!”

Sau khi bốn chữ này được nói ra, vẻ mặt của rất nhiều Huyền Tiên, Kim Tiên còn mờ mịt, chưa hiểu gì.

Nhưng ba vị Chuẩn Đế kia đã nhảy dựng lên tại chỗ.

Không có lý do nào khác, ngọc chi Minh Trì có ý nghĩa quá lớn đối với bọn họ.

Minh Trì vốn là động tiên thiên nhiên của Ma giới, huyền diệu vô cùng, hiện tại Thánh Điện đang nằm ở đó.

Mỗi mười triệu năm, Minh Trì mới có thể ngưng tụ được một giọt ngọc chi.

Bởi vì thứ ấy đặc biệt được tạo ra bởi đại đạo, nên ẩn chứa rất nhiều quy tắc huyền bí, sau khi ma tu dùng, luyện hóa, có thể tăng độ dung hợp với quy tắc chi tâm.

Thứ này là cám dỗ chết người đối với Chuẩn Đế!

Bình cảnh quấy nhiễu đa số Chuẩn Đế, không phải là cảnh giới tiên lực, mà là không đạt được độ dung hợp với quy tắc.

Chuyện này không thể ép buộc, chỉ có thể dựa vào năng lực lĩnh ngộ của bản thân và năm tháng lâu dài.

Rất nhiều Chuẩn Đế sơ kì đã ngừng đột phá trong hàng tỷ năm.

Nếu như có được một giọt, biết đâu có thể đột phá từ Chuẩn Đế sơ kì lên Chuẩn Đế trung kỳ.

Mà nếu Chuẩn Đế Hậu Kỳ có thể có được, tương lai, càng thêm chắc chắn cướp đoạt được vị trí Ma Đế.

Tuy nhiên, vật quý này, từng được chia cho mấy ma môn đứng đầu Thánh Điện, dùng để bồi dưỡng Chuẩn Đế của chính bọn họ.

Người ngoài không thể có được.

Không ngờ, lần này nó lại được tung ra bên ngoài.

Ban đầu, Thành Ca cũng nổi lên hứng thú, nhưng mà sau khi dùng Độc Tâm Thuật chiếu một lần, mới phát hiện mình không dùng được thứ này.

Nếu hắn biết được có ngọc chi Minh Trì trước khi tới Huyền Giới, hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách để lấy được. Khi đó, độ dung hợp với quy tắc chi tâm cũng quấy nhiễu hắn.

Nhưng hiện tại, hắn đã là người có được Huyền Văn thất trọng.

Xét về cảm ngộ quy tắc, hắn đã vượt qua cấp độ Đế cảnh.

Hắn chỉ đang tính toán, nếu cho tiểu tước yêu thứ này, nàng có thể tiêu hóa được không?

Mà ba vị Chuẩn Đế kia đã không thể chờ được nữa.

“Liệt Vũ, không cần nói lời thừa thãi nữa, chúng ta đều hiểu rõ quy tắc so đấu của vòng đầu tiên.”

“Chúng ta đã chuẩn bị xong rồi!”

“Chuyến này nhất định phải có được thứ đó!”

Thật ra, Liệt Vũ Chuẩn Đế cũng rất ghen tị, vì hắn cũng chưa từng có được ngọc chi Minh Trì.

Chỉ tiếc hắn không tham gia được.

Trong chốc lát, mấy tế đàn cùng sáng lên.

Dưới ánh mắt chăm chú của vô số ma tu vây quanh, những hình bóng trên tế đàn đã biến mất tại chỗ.

Vòng đầu tiên của đại hội Giảng Đạo, bắt đầu rồi!

Sau một hồi trời đất ngả nghiêng, khi Thải Anh mở hai mắt còn chưa tỉnh hồn.

Những gì hiện ra ở trước mặt nàng chính là bức tường đổ nát vô tận.

Vô số cây tử đằng quấn quanh trên những tảng đá vỡ nát, thoạt nhìn cũng không phải một vùng đất hoang vắng, nhưng trong không khí, tràn ngập hơi thở ngột ngạt khiến người khác khó chịu.

Tiên lực cũng tồn tại ở nơi này, nhưng nồng độ Tiên lực rất thấp, còn kém hơn cả Hạ Tiên Giới.

Ngoài điều đó, lực lượng quy tắc ở nơi này cũng không mạnh.

Thành Ca tản ra thần niệm của mình, chỉ có thể nhìn thấy tình hình trong phạm vi ngàn vạn dặm.

Trong ‘tầm nhìn’ của hắn, hắn đã phát hiện ra vài đội ngũ của các chiến khu khác.

Mà lúc này, mấy trăm người trong tổ hỗn độn của chiến khu Lâm Minh, không hề hay biết, tất cả bọn họ đều đã bị dịch

chuyển tới bên cạnh Thải Anh.

Chương 842.

“Đây hẳn là một tiểu thế giới bỏ hoang nào đó.”

Mấy vị Huyền Tiên thì thầm tai nhau.

“Đây là chiến trường tiếp theo của chúng ta.”

“Sao thế giới này còn giới hạn thần niệm, chẳng lẽ còn cao hơn cả Thượng Tiên Giới của chúng ta?”

“Sao có thể, chỉ vì tiểu thế giới này bị lưu đày bỏ hoang, cách dòng lưu chuyển hỗn độn khá gần, nên sức mạnh thiên đạo yếu mà thôi.

“Được rồi, chúng ta phải xuất phát rồi!”

Ba vị Chuẩn đế bay lên không trung, nhìn xuống mọi người.

Mấy trăm Huyền Tiên vội sáp đến gần, xoa xoa tay, vẻ mặt nịnh nọt.

“Ba vị tiền bối, có thể dẫn bọn ta theo cùng không?”

“Vâng, bọn ta không mong qua cửa ải, chỉ mong có thể sống sót.”

“Mong tiền bối dẫn dắt, nhất định bọn ta sẽ khắc sâu ân tình này trong lòng…”

Nội bộ chiến trường này có tám mươi mốt tín vật thăng cấp, mỗi một vòng tất cả mọi người sẽ quay quanh tranh giành tín vật.

Tổng thời gian là ba ngày.

Sau ba ngày, tất cả những người còn sống sẽ được chuyển về tế đàn chiến khu của mình.

Lúc đó không có tín vật thăng cấp thì sẽ đồng nghĩa với việc bị loại, hành trình của Đại hội Giảng Đạo cũng dừng tại đây.

Mà trước khi thời hạn ba ngày đến, muốn về cũng không được.

Mấy Huyền Tiên này chẳng hy vọng vào vòng kế tiếp.

Suy nghĩ duy nhất lúc này là sống sót, sống đến lúc được chuyển về để bị loại.

Còn Minh Trì Ngọc Chi kia, nếu nói không mong muốn chút nào thì là nói dối.

Nhưng bọn họ không ngốc, biết đó là điều viển vông.

Đây là chiến trường của Chuẩn đế, độ khó của việc muốn sống sót đối với mấy Huyền Tiên bọn họ cũng cao lắm rồi.

Ẩn nấp giả chết cũng vô dụng.

Vị trí của tín vật thăng cấp và Minh Trì Ngọc Chi đều ngẫu nhiên chứ không biết được.

Cho nên sau khi vào trận, tất cả Chuẩn đế đều tìm kiếm khắp nơi.

Tình huống thế này, sao Huyền Tiên có thể nấp sao cho tránh khỏi sự tìm kiếm của các Chuẩn đế.

Cơ hội sống sót duy nhất chính là ôm đùi xin đại lão bảo vệ mình.

“Muốn bảo vệ à, vậy phải xem biểu hiện các ngươi đã.”

Ba vị Chuẩn đế nói bóng gió, chẳng rõ ý gì.

Đối với bọn họ mà nói, vận mệnh của mấy Huyền Tiên đã nằm hoàn toàn trong một suy nghĩ.

Biểu hiện?

Trước mặt Chuẩn đế, mình có thể biểu hiện gì?

Chúng Huyền Tiên ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Cuối cùng có người phản ứng lại.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ giúp ba vị tiền bối tìm tín vật thăng cấp kia!”

“Không sai, ta cũng đi!”

“Với lại, chỉ cần chúng ta tìm được Minh Trì Ngọc Chi kia, sẽ lập tức dâng lên cho ba vị tiền bối!”

Chưa đợi ba vị Chuẩn đế gật đầu, mấy trăm Huyền Tiên đã đổ xô chạy tán loạn ra.

“Ha ha ha ha…”

Ba vị Chuẩn đế ngửa mặt cười, vô cùng đắc ý.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng bọn họ cố ý đề xuất ý muốn che chở giúp mấy Huyền Tiên này.

Ngọc phù thăng cấp không dễ tìm.

Nhất là ở đây, thần niệm của ba Chuẩn đế sơ kỳ bọn họ chỉ có thể tìm kiếm trong phạm vi mười nghìn dặm xung quanh.

Mà bản thân ngọc phù thăng cấp cũng không có biến động đặc biệt gì, phải cần tiến lên từng chút một, từ từ phân biệt, vô cùng phiền phức.

Bây giờ có sự trợ giúp của mấy trăm Huyền Tiên này, chẳng khác nào bọn họ có thêm mấy trăm cu-li miễn phí.

Giảm bớt bao nhiêu là chuyện.

Thấy mấy người khác đều bận bịu, tiểu Tước yêu cũng rất “tự giác” lên cùng.

Thành Ca hơi cạn lời.

“Ngươi làm gì vậy?”

“Tìm ngọc phù thăng cấp, Yêu chủ ngươi không hy vọng ta thăng cấp sao?”

“Ơ…”

Thành Ca bị nàng làm cho nghẹn họng.

Cuối cùng chỉ đành nói: “Được rồi, vậy ngươi cố gắng tìm đi.”

Ca này cũng không phải đèn kiệm dầu cũng không phải người an phận.

Vốn hắn không định từ từ loạt xoạt tìm.

Đợi đến khi người khác tìm được, mình cướp lấy không phải xong chuyện rồi sao, đơn giản hơn nhiều?

Vả lại vốn Đại hội Giảng Đạo là để khuyến khích đấu tranh, sau này lại biến thành tranh đấu giết lẫn nhau, cướp của nhau là hiện tượng bình thường.

Nhưng tiểu Tước yêu muốn tìm, thì cứ để nàng tìm, dù sao cũng không cần mình ra sức.

Thấy Tiểu Thiên Tiên kia cũng đi tìm, nụ cười của ba vị Chuẩn đế càng nghiền ngẫm.

Đương nhiên bọn họ không định bỏ qua Thải Anh,

Nhưng bây giờ tính toán phải làm sao đùa chết nàng mới thú vị hơn nữa.

Vì vậy, đội ngũ nhiều người nhất bắt đầu từ từ tiến lên phía trước.

Tầm một giờ sau, có một vị Huyền Tiên trong đội vui mừng kêu lên.

“Tìm được rồi, ta tìm được rồi!”

Hắn ta mừng như điên, cứ như tìm được châu báu hiếm thấy trên đời.

Sau đó cầm một tấm ngọc phù bề mặt sạm màu trông không bắt mắt chạy nhanh đến chỗ ba vị Chuẩn đế.

Nâng ngọc phù cao trên đỉnh đầu như dâng vật quý.

“Ba vị tiền bối, ta tìm được rồi!”

Đối với hắn mà nói, đây giống như lập được một công lớn.

Thậm chí nhiều Huyền Tiên thấy cảnh này còn lộ vẻ ghen tị.

Bà mẹ nó, dựa vào công lao này, sau này chắc chắn nhóc con này có thể được ba vị tiền bối bảo vệ ra sức bảo vệ.

Nói không chừng sau khi ra, còn có thể được ba vị Chuẩn đế dìu dắt.

“Ha ha, khá quá nhỉ!”

Nét cười ba vị Chuẩn đế càng nồng nhiệt hơn.

Một trong ba vị Chuẩn đến gật đầu với Huyền Tiên kia, tỏ ý tán thưởng.

“Ngươi làm tốt lắm, sau ngươi không cần tìm nữa, cứ đi bên cạnh bọn ta.”

“Cảm ơn tiền bối!”

Vị Huyền Tiên kia cứ như nhận được bùa hộ mệnh, kích động không thôi, lại quỳ xuống dập đầu mấy cái.

“Cảm ơn ba vị tiền bối ưu ái!”

Mấy Huyền Tiên khác thấy cảnh này càng thèm muốn, lòng hăng hái càng dào dạt.

Cứ như thế, một tiếng nữa trôi qua, đội ngũ lại tìm được hai tấm ngọc phù.

Lúc này cuối cùng ba vị Chuẩn đế đã nhận được tín vật qua ải trước thời hạn, cơ bản vào vòng hai một cách ổn định.

Ba người lại nhìn mấy Huyền Tiên trước mắt, ánh mắt trở nên thâm sâu.

Nếu không phải còn có Minh Trì Ngọc Chi có khí thế kiên định không dời, mấy người này bây giờ đã không còn giá trị gì rồi.

Nhưng dù có nguyên nhân là Minh Trì Ngọc Chi này, ba người cũng định bắt đầu tìm chút niềm vui rồi.

“Được rồi, các người quay về trước đi.”

Chuẩn đế có lệnh, mọi người ai dám không tuân?

Một đám Huyền Tiên vội vàng đổ xô gom lại, giống như đám chó săn bị người điều khiển.

Giương mắt nhìn ba vị Chuẩn đế.

Thật ra bọn họ cũng biết, sau khi tìm được ba tấm ngọc phù, giá trị tồn tại của bản thân đã giảm xuống.

Trong lòng vô cùng thấp thỏm.

“Biểu hiện vừa nãy của các ngươi cũng xem như đạt tiêu chuẩn.”

“Nhưng cũng có một bộ phận người chỉ làm cho có.”

“Vẫn có mấy người không cố gắng, bọn ta không hài lòng việc này lắm.”

Ánh mắt ba người quét qua từng người trên sân như chim ưng.

Trừ ba người tìm được ngọc phù lập công, những Huyền Tiên khác vô cùng thấp thỏm.

“Tiếp sau đây, ta hy vọng các ngươi tự mình tố giác.”

“Chọn ra năm người vừa nãy không cố gắng, bọn ta sẽ thẳng tay xử tử, răn đe!”

Nghe đến câu này, tất cả Huyền Tiên trên sân đều mắng thầm trong lòng.

Mẹ nó, cái này là tâm lý vặn vẹo, ở không kiếm chuyện à?

Nhiều thêm năm người trở ngại ngươi sao?

Nhưng mà không còn cách nào, vốn dĩ bây giờ tính mạng bọn họ không nằm trong tay mình.

Đừng nói là trong chiến trận này, dù là thế giới bên ngoài, đối mặt với Chuẩn đế thì bọn họ chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh mà thôi.

Tình hình buồn nôn của việc đâm dao vào người xung quanh khiến không khí ở hiện trường trở nên trì trệ trong thoáng chốc.

Phải đem ai ra hiến tế đây?

Mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía sau, ở đó Tiểu Tước yêu vẫn đang cần mẫn tìm ngọc phù thăng cấp.

Chương 843.

Chọn ra năm người rất khó.

Phải chọn ai, bản thân mình có bị đẩy ra không đều là chuyện khiến người ta lo lắng.

Nhưng chọn một người đầu tiên, vốn không cần suy nghĩ.

Vì đó là “mục đích chung”.

“Chính là nàng ta!”

“Thải Anh này không cố gắng.”

Giống như tất cả mọi người thấy được kẻ thù giết cha, chạy đến chỉ tiểu Tước yêu hét to.

“Nàng ta phải chết!”

“Mong ba vị tiền bối phân thây nàng ta thành vạn đoạn!”

Nghĩ xem vì sao bọn họ lại vô duyên vô cớ vào nhóm Hỗn Độn này như vậy.

Chẳng phải bị Tiểu Thiên Tiên này kích thích, nhất thời kích động sao?

“Nếu ba vị tiền bối không muốn bẩn tay mình, vãn bối tình nguyện làm thay!”

“Ta cũng tình nguyện!”

“Mong tiền bối hạ lệnh!”

Thấy cảnh này, ba vị Chuẩn đế ngửa mặt cười lớn.

Trong tiếng cười mang theo sựu đắc ý và châm biếm nồng đậm.

Bọn họ muốn giết Tiểu Thiên Tiên quá dễ dàng, thổi một hơi là xong.

Nhưng vậy thì không thú vị lắm nhỉ?

Chẳng phải tạo bầu không khí căng thẳng khủng khiếp mọi người đâm sau lưng nhau sẽ càng thú vị hơn sao?

“Ngươi phải làm sao đây?”

Ba người mang vẻ mặt thích thú nhìn Thải Anh, cố ý lắc đầu lấy làm tiếc.

“Vốn dĩ bọn ta cũng không muốn giết ngươi, nhưng ý của mọi người, xem ra người ngươi đắc tội cũng không ít.”

“Ngươi nói thử xem ngươi làm người thất bại biết bao…”

Huyền Tiên khác ồn ào nịnh nọt phối hợp.

“Không sai, đây chính là ý của mọi người!”

“Còn không nhanh đến chịu chết?”

“Không ưa ngươi từ lâu rồi!”

Tiểu Tước yêu bị mọi người nhìn chăm chăm, vẻ mặt đầy vẻ vô tội.

Nàng vẫn ngây thơ muốn dùng lý để tranh đấu.

“Thật sự ta rất cố gắng rồi, vẫn chưa ngừng lại mà…”

Chưa kịp dứt lời đã bị người khác ngắt ngang.

“Ngươi câm miệng đi!”

“Bọn ta nói ngươi lười biếng thì là lười biếng!”

“Còn dám lấp liếm à?”

“Ba vị tiền bối, xin để ta nhanh chóng xử tử Thiên Tiên bỉ ổi vô liêm sỉ này!”

Bọn họ nóng lòng muốn diệt Thải Anh như vậy, ngoài lý do rất hận nàng ra thì còn vì có tận năm người chết.

Chết đi một “người khác”, thì hy vọng sống sót của bản thân có thể tăng cao.

Nhưng ba vị Chuẩn đến chưa hạ lệnh, mọi người cũng không dám tự ý ra tay mà thôi.

“Ngươi còn có di ngôn gì muốn nói?”

Bây giờ ba vị Chuẩn đế là mèo vờn chuột, cố ý đùa giỡn.

Làm các Tiểu Thiên Tiên càng lâm vào sợ hãi nhiều hơn trước khi chết.

Cuối cùng tiểu thánh mẫu Thải Anh cũng thấy được lòng người hiểm ác trong tu luyện giới.

Thế là, nàng chỉ có thể cầu cứu Thành Ca.

“Làm sao đây Yêu Chủ, bọn họ… bọn họ ngang ngược quá đi thôi.”

Thành Ca trong vỏ kiếm cười như không cười nói: “Muốn ta chống lưng cho ngươi?”

“Ừm ừm!”

“Bây giờ biết bọn họ không phải thứ tốt lành gì rồi?”

“Vâng, vâng.”

Tiểu Tước yêu này tuy hơi khờ nhưng không ngốc.

“Sau này ta dạy ngươi học nói chuyện, chịu hay không?”

“Đồng ý đồng ý, rất đồng ý, Yêu chủ muôn năm!”

“Xem ra ngươi còn có thể tạo thành tài.”

Thành Ca hài lòng.

Nhóc con, còn không trị được ngươi?

“Tiếp theo học theo ta, ba tên cặn bã các ngươi, không phải vừa nãy lười biếng ghê gớm nhất sao, không phải các người đáng chết nhất à?”

Lần này, Thải Anh không chút do dự học theo.

“Ba tên cặn bã các ngươi, lúc nãy có làm gì đâu, chẳng phải lười biết khủng khiếp nhất sao, vậy các người mới đáng chết nhất nhỉ?”

Tuy giọng điệu không có sức chế giễu tầm cỡ Thành Ca, nhưng ít nhất không cà lăm.

Nghe câu này, sắc mặt ba vị Chuẩn đế nghẽn lại.

Ý gì đây, bọn họ gậy ông đập lưng ông à?

Thật sự vừa nãy ba người bọn họ không làm gì cả, chỉ ở sau lưng chê cười.

Sắc mặt đám Huyền Tiên kia thì sợ hãi.

Điên rồi hay sao mà dám nói chuyện như vậy với Chuẩn đế như vậy?

Sao chứ, ngươi còn dám nói công bằng với Chuẩn đế?

“To gan!”

“Lại dám đụng chạm ba vị tiền bối.”

“Tội đáng muôn chết…”

Tiếng nói của bọn họ còn chưa dứt, đột nhiên từ xa truyền đến giọng cười âm u.

“Chà chà chà! Không ngờ ở đây có nhiều cá tạp như vậy?”

“Đây là chiến khu Lâm Minh nhỉ?”

“Lại để nhiều loài giun dế vào sân như vậy, thật là một chiến khu kỳ lạ.”

Sắc mặt ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh thay đổi.

Chưa đợi bọn họ phản ứng lại, trước sau trái phải mỗi bên đều xuất hiện một vị Chuẩn đế.

Mà sau khi thấy hình dáng bốn vị Chuẩn đế, lòng ba người càng trầm xuống.

Tuy Ma giới mênh mông vô số cao thủ, nhưng vòng tròn các Chuẩn đế cũng có bao lớn đâu.

Tuy bọn họ không có giao tình với bốn vị Chuẩn đế này, nhưng cũng nhận ra bọn họ.

Bốn vị Chuẩn đế này đến từ chiến khu Thiển Di phía bắc Thiên Vực, vị Bích Cốt Chuẩn đế trước mặt chính là Chuẩn đế trung kỳ.

Chỉ một mình hắn đã có thể đánh bại ba người phe mình rồi.

Huống chi trước mặt còn có ba vị Chuẩn đế sơ kỳ.

Khoảng cách thực lực quá lớn, lớn đến nỗi ba vị Chuẩn đến sơ kỳ của chiến khu Lâm Minh không nảy sinh chút tâm lý chiến đấu nào.

“Gặp qua Bích Cốt Chuẩn đế!”

“Không ngờ có thể gặp ngươi ở đây, quả thật là phúc ba đời.”

Ba người vội tiến lên, cười cười chào hỏi.

Bọn họ dám tỏ thái độ trước Liệt Vũ Chuẩn đế là vì ở ngoài Thánh Điện sẽ không tùy tiện xuất hiện.

Nhưng ở đây, có thể giết người tùy tiện.

Chết đều là chết vô ích.

“Ta tưởng là ai, thì ra là Cô Ma tên rác rưởi ngươi?”

Bích Cốt Chuẩn đế ngước lên, liếc mắt qua mấy Huyền Tiên trên sân, nói nước đôi: “Chiến khu Lâm Minh các ngươi biết đùa quá nhỉ, dẫn nhiều thứ thấp kém vào đây làm gì?”

“Ơ cái này…”

Dưới ánh mắt giễu cợt của ba vị Chuẩn đến khác của chiến khu Thiển Di, Cô Ma Chuẩn đế chỉ có thể hạ thấp phong thái, tiếp tục cười.

“Đám ngu này không biết sống chết, bọn ta cũng không còn cách nào.”

“Đúng vậy, bọn ta cũng không ngờ nhiều người như vậy, làm bẩn mắt các vị, thật sự xin lỗi.”

“Bọn ta đi ngay đây, còn việc xử trí bọn họ thế nào, dựa vào tâm trạng các vị.”

Nói xong, bọn họ lại muốn chuồn.

Câu này làm lòng mấy Huyền Tiên ở sân đều lạnh đi.

Mẹ nó, này cũng gọi là đùi à?

Gặp được kẻ mạnh hơn lập tức sợ hãi biến thành chó.

“Ai cho các người đi?”

Một Chuẩn đế sơ kỳ của chiến khu Thiển Di chặn đường đi của bọn họ.

“Ta thấy, dường như loài giun dế này dùng để tìm ngọc phù cũng khá tốt.”

Bích Cốt Chuẩn đế đối diện nhìn về ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh xoa xoa ngón tay.

“Giao ra đây.”

Ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh run trong lòng.

“Giao… giao cái gì?”

Bọn họ biết là phải giao ngọc phù.

Nhưng trong lòng không cam tâm chút nào!”

Đừng thấy ban nãy tìm được ngọc phù nhanh, thật ra đó là vì có sự giúp đỡ của Huyền Tiên, cộng thêm vận may tốt.

Quả thật nếu để bọn họ tự tìm, vận may mà kém, có khi ba ngày cũng tìm không ra.

Ngọc phù tìm được có dễ dàng gì đâu, bây giờ giao không ra, trong lòng bọn họ chống cự rất mạnh mẽ.

Sắc mặt Bích Cốt Chuẩn đế không biểu cảm: “Các ngươi muốn chết?”

Nói xong, áp lực Chuẩn đế trung kỳ trên người hắn chầm chậm tỏa ra.

“Không không không, bọn ta hiểu rồi!”

Lòng ba người sợ hãi, vì mạng sống nên vội lấy ngọc phù chưa kịp ấp nóng ra.

“Ba tấm ngọc phù này là của các ngươi!”

“Vẫn mong các ngươi không ghét bỏ…”

Chương 844.

Đám Huyền tiên ở một bên âm thầm mím môi, trong lòng khinh thường vô cùng.

Diện mạo này của đám Chuẩn đế các ngươi và bọn ta lúc trước cũng không khác gì nhau đâu.

“Xem như các ngươi thức thời.”

Bích Cốt Chuẩn đế nhận lấy ba miếng ngọc phù, trên mặt thoáng qua sự vui mừng.

Ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh lúc này mới dè dặt hỏi một câu.

“Vậy… bây giờ bọn ta có thể đi rồi chứ?”

Bích Cốt Chuẩn đế âm thầm suy xét một chút.

Muốn tiêu diệt ba người này, đương nhiên là có thể tiêu diệt được.

Nhưng sẽ xảy ra một trận chiến lớn.

Chuẩn đế không dễ dàng giết chết như vậy, đến lúc đó bốn người bọn hắn đều sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng.

Trong vòng ba ngày chắc chắn không có cách nào hoàn toàn hồi phục.

Vậy lỡ sau đó lại gặp được các cao thủ của chiến khu khác, có thể sẽ khó để tiêu diệt.

Thế nên dự định vung tay cho qua.

Nhưng hai vị Chuẩn đế khác ở bên cạnh đột nhiên ngăn lại.

“Đợi đã!”

“Còn có Minh Trì Ngọc Chi nữa!”

Bích Cốt Chuẩn đế cũng phản ứng lại.

Không sai, ngọc phù sớm muộn gì bọn hắn cũng lấy được, còn Minh Trì Ngọc Chi kia mới thật sự là vật quý!

“Cái này…”

Ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh vội vã lắc đầu.

“Bọn ta không có!”

“Không có?”

Lần này Bích Cốt Chuẩn đế không những giải phóng toàn bộ uy lực, mà còn lập tức rút kiếm ra.

“Các ngươi có thể lừa người khác, nhưng không thể lừa được ta!”

“Nhất định là đang giấu làm của riêng!”

“Giao ra đây!”

Nghe thấy giọng điệu chắc chắn của bọn hắn, ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh đều đang mắng mẹ rồi.

Bản thân bọn ta còn chưa từng thấy qua vật quý đó, làm sao có thể giao cho các ngươi?

“Bọn ta thật sự không có.”

“Vậy để bọn ta lục soát thử xem!”

“Không sai, nếu các ngươi đã tự nhận không có, vậy có dám giao nhẫn trữ vật ra đây để bọn ta lục soát thử không?”

Loại vật quý như Minh Trì Ngọc Chi, sẽ không có cách nào cất giữ ở dị không gian.

Mà đồ vật này muốn luyện hóa cũng phải cần đến thời gian một ngày, sau đó còn phải trải qua một khoảng thời gian từ từ thích ứng, vì vậy cũng không thể thật sự dùng hết trước được.

Soát cả nhà của ngươi!

Tốt xấu gì bọn ta cũng đường đường là một Chuẩn đế, bị người khác lục soát nhẫn trữ vật, há chẳng phải là nỗi nhục cả đời hay sao?

Ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh đều sắp nổi giận rồi.

“Cái này, làm như vậy không tốt lắm nhỉ?”

“Có gì không tốt chứ, chỉ cần các ngươi không chột dạ, lục soát trên đó một chút thì có sao đâu?” Bốn vị Chuẩn đế của chiến khu Thiển Di hùng hổ hăm dọa.

Cô Ma Chuẩn đế nghiến răng: “Bích Cốt Chuẩn đế, lẽ nào ngươi nhất định phải ép bọn ta đến mất cả chì lẫn chài hay sao?”

“Có thể chết, không thể chịu nhục!”

Ba người cùng lúc lấy kiếm ra, làm ra tư thế thề sống chết phải đánh một trận.

Trên thực tế, bọn hắn vẫn không dám hoàn toàn trở mặt như vậy.

Chỉ là bày ra dáng vẻ như vậy, nói cho đối phương biết đây là giới hạn của bọn hắn, các ngươi nếu như muốn giết bọn ta, vậy tiếp sau này các ngươi cũng sẽ không được yên.

Bọn hắn càng làm như vậy, ngược lại Bích Cốt Chuẩn đế càng nghi ngờ bọn hắn đã lấy được Minh Trì Ngọc Chi rồi.

Thứ đồ đó, hắn liều chết cũng phải lấy được.

“Các ngươi điều động hơn ba trăm người kia, nếu nói về tìm đồ, ai còn có thể nhanh hơn các ngươi?”

“Minh Trì Ngọc Chi kia, rất có khả năng rơi vào tay của các ngươi!”

“Đem ra đây!”

“Nhanh một chút!”

Tất cả bốn vị Chuẩn đế của chiến khu Thiển Di đều lấy kiếm ra.

Cục diện tại đó càng thêm căng thẳng, trận chiến đến hồi bùng phát.

Đương nhiên Cô Ma Chuẩn đế không muốn khai chiến, khai chiến nhất định sẽ chết.

Hắn đã có hơi nghiêng về việc sẽ giao ra nhẫn trữ vật cho đối phương kiểm tra, có thể chứng minh trong sạch, bảo vệ tính mạng.

Nhưng lúc này đang có nhiều người, sẽ thu hút sự chú ý.

Ở trước mặt nhiều Huyền tiên như vậy giao ra nhẫn trữ vật, quá là mất mặt rồi.

Tình cảnh mất mặt, đương nhiên là người đến xem sẽ càng lúc càng đông.

Hắn muốn diệt khẩu.

Vậy nên sắc mặt hắn đột nhiên nghiêm túc, trừng mắt với đám Huyền tiên có mặt ở đó.

“Đám ong kiến tại đây quá vướng bận!”

“Theo chân bọn ta suốt đường đi, ta nhìn bọn hắn thấy không thoải mái từ lâu!”

“Chiến trường của nhóm Hỗn Độn là nơi các ngươi xứng đáng bước vào hay sao?”

Vừa dứt lời, hai vị Chuẩn đế khác cũng có phản ứng, thế là toàn bộ đều lộ ra ý định giết người.

Đến nỗi Bích Cốt Chuẩn đế kia, cũng nhìn thấu tâm ý của bọn hắn.

Hắn cũng lười vạch trần, ngược lại đám ong kiến đó có chết hay không, với hắn không có liên quan.

Chỉ là, đám Huyền tiên kia thì sốt ruột rồi.

“Ba vị tiền bối, các ngươi, các ngươi như vậy là muốn làm gì?”

“Bọn ta vẫn luôn hết sức trung thành, chịu nhục chịu khó, chưa từng trốn tránh khó nhọc, các ngươi làm sao có thể giết bọn ta?”

“Đúng vậy, không phải các ngươi đã nói sẽ bảo vệ bọn ta hay sao?”

Ánh mắt của Cô Ma Chuẩn đế không hề thay đổi.

Bị chỉ trích như vậy, hắn ngay cả một chút xấu hổ cũng không cảm nhận được.

“Giết các ngươi cũng cần phải có lý do sao?”

“Lẽ nào các ngươi là ngày đầu tiên bước vào Ma giới? Thật là ngây thơ!”

Nhìn thấy ba vị Chuẩn đế từ từ nâng vũ khí, sức mạnh lạc ấn của quy tắc thuộc về Chuẩn đế cũng như ẩn như hiện, đám Huyền tiên rơi vào tuyệt vọng.

Mà tuyệt vọng cùng cực cũng thúc đẩy sự điên cuồng.

Tiếp sau đó, rất nhiều Chuẩn đế sôi nổi lớn tiếng mắng.

“Tiền bối chó má gì chứ! Cũng đều bỉ ổi nhát như thỏ đế như nhau!”

“Giết đi! Ta có làm quỷ cũng không bỏ qua cho các ngươi đâu!”

“Không phải là cũng rụt rè nịnh bợ trước kẻ địch mạnh hay sao?”

“Chỉ có như vậy mà cũng xứng gọi là Chuẩn đế?”

Mà biểu cảm của ba tên Chuẩn đế kia, cuối cùng cũng có chút mất tự nhiên.

“Giết!”

Bọn hắn thẹn quá hóa giận vừa định ra tay, một tên Huyền tiên trong đám người dưới tình thế cấp bách, đột nhiên lớn tiếng hét lên.

“Ta biết Minh Trì Ngọc Chi ở đâu!”

“Cái gì?”

Bích Cốt Chuẩn đế vội vàng bay đến trước mặt tên Huyền tiên đó, một hay nhắc hắn lên.

“Ngươi nói cái gì?”

“Minh Trì Ngọc Chi ở đâu?”

“Còn không mau nói?”

Tên Huyền tiên bị nhắc lên giữa không trung, chỉ cảm thấy vô cùng ngột ngạt, nhất là vì uy lực của vị Chuẩn đế trung kì trước mặt, càng khiến hắn hít thở có chút khó khăn.

“Ta, nếu như ta nói ra, các ngươi nhất định phải bảo vệ ta, không được tổn hại đến ta!”

Mặc dù trước mặt của Chuẩn đế, hắn chỉ là một con dế con kiến.

Nhưng với tư cách là một Huyền tiên, hắn chẳng phải là mầm non, biết phải làm thế nào để giành lấy lợi ích cho mình.

“Được!”

Bích Cốt Chuẩn đế không chút suy nghĩ, trực tiếp đồng ý.

Ba tên Chuẩn đế khác cũng không cần nghĩ ngợi.

“Được thôi!”

“Nói đi!”

“Nói ra rồi, bọn ta sẽ bảo vệ ngươi thật toàn vẹn.”

Bạch Cốt Chuẩn đế chầm chậm thả tên Huyền tiên đó xuống, thậm chí còn giúp hắn phủi phủi quần áo, lúc này mới hỏi: “Ngươi làm sao phát hiện được Minh Trì Ngọc Chi vậy, món vật quý đó đang ở đâu?”

Tên Huyền tiên cửu phẩm kia còn chưa hết hoảng hồn vuốt vuốt ngực, nhanh chóng hít sâu hai hơi, lúc này mới chậm rãi nói: “Lúc nãy khi ta giúp ba tên lão tặc kia tìm ngọc phù thăng cấp, trong lúc vô ý phát hiện ra.”

Minh Trì Ngọc Chi cũng chẳng có chút biến động nào.

Nếu không để ý cẩn thận, thật sự sẽ có khả năng bị bỏ qua.

Hắn nói như vậy, khiến ba vị Chuẩn đế của Lâm Minh chiến khu hầm hầm giận dữ.

“Ngươi hay lắm, tên rác rưởi ngươi thật đáng chết!”

“Lại dám giấu giếm bọn ta, muốn chiếm đoạt riêng vật quý?”

Ba người tức đến mức nổi trận lôi đình, không ngờ rằng Minh Trì Ngọc Chi vậy mà lại bị bọn Huyền tiên này tìm được.

Nhưng mà tên này lại che giấu không lên tiếng.

Nếu như không phải là sắp bị giết, đi đến đường cùng, vậy cuối cùng tên Huyền tiên này nhất định sẽ lại lặng lẽ trở về đó, sau đó lấy Minh Trì Ngọc Chi kia ra ngoài.

Vậy cuối cùng thật sự sẽ là một trò đùa rồi.

Một đám Chuẩn đế đánh nhau đến chết, vật quý quan trọng nhất trái lại bị một tên Huyền tiên lấy được.

“Chỉ với một tên nhỏ như kiến là ngươi, cũng dám chiếm giữ Minh Trì Ngọc Chi?”

Bích Cốt Chuẩn đế không có kiên nhẫn cắt ngang câu nói của Ma Cô Chuẩn đế: “Được rồi, ba người các ngươi cút sang một bên!”

Tung tích của Minh Trì Ngọc Chi, trong mắt bọn hắn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Chương 845.

“Minh Trì Ngọc Chi ở đâu?”

Bích Cốt Chuẩn đế nhìn chằm chằm vào mắt tên Huyền tiên kia.

“Ngươi có thể nói rồi đó.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của đám người kia, tên Huyền tiên bình tĩnh trở lại.

“Muốn ta nói ra không khó, ta cũng tình nguyện dâng cho bốn vị tiền bối đây.”

“Nhưng các ngươi nhất định phải lấy danh nghĩa của Thiên đạo ra thề, không được làm hại đến ta, nhất định phải bảo vệ ta toàn vẹn cho đến khi vòng thứ nhất của cuộc so tài kết thúc, hơn nữa trong tương lai không được báo thù!”

Bích Cốt Chuẩn Đế cau mày.

Cái tên dế mèn này cũng thật là phiền phức.

Cái gì mà lấy danh nghĩa của Thiên đạo ra thề?

Vô duyên vô cớ!

Có điều, để lấy được vật quý kia, ngươi vẫn nên nhẫn nại, cùng với ba vị Thiên Đế khác lập lời thề.

“Được rồi, ngươi nói đi.”

Tên Huyền tiên kia lúc này mới nhẹ nhõm trong lòng.

Sau đó cười tít mắt lấy nhẫn trữ vật ở trong ngực ra.

Nhẫn không gian vừa mở ra, một món bảo vật màu đỏ chỉ nhỏ bằng hạt đậu xuất hiện trước mặt mọi người.

Hạt đậu này nhìn cũng không có gì thu hút.

Nhưng mấy tên Chuẩn đế tại đó chỉ dùng một ít tiên hồn cảm nhận một chút, liền lộ ra vẻ kích động vui mừng khôn xiết.

Bởi vì, bọn hắn cảm nhận được quy tắc huyền bí cuồn cuộn từ trong đó.

Đây tuyệt đối là Minh Trì Ngọc Chi không thể sai.

Tên Huyền tiên kia vẫn còn đang nói nhảm.

"Thật ra Minh Trì Ngọc Chi này chính là ở trên người của ta, lúc nãy ta vì mạng sống mới cố ý nói biết tung tích…"

Hắn còn chưa nói xong, đầu liền bị chặt xuống.

Bích Cốt Chuẩn đế cướp lấy Minh Trì Ngọc Chi, tiếp theo một tay bóp chết tên Huyền tiên kia.

Lời thề chó má gì chứ, hắn căn bản không quan tâm.

Hơn nữa, hắn cũng không phải không có lý do chính đáng.

"Ngươi lừa gạt bọn ta, đáng chết vạn lần!"

"Đúng vậy, đúng là cho hắn lá gan, lại dám gây khó dễ cho chúng ta?"

Một tên Chuẩn đế sơ kỳ của chiến khu Thiển Di cũng nói kháy bay sang.

"Thật không biết sống chết…"

Hắn vừa nói, vừa bỗng nhiên ra tay với Bích Cốt Chuẩn đế.

Ầm!

Trong sân vang lên một tiếng nổ kịch liệt.

Chính vào lúc này, các Huyền tiên tại đó trong nháy mắt đã chết hơn phân nữa.

Bích Cốt Chuẩn đế chưa kịp phòng bị cũng bị thương nặng, Minh Trì Ngọc Chi cũng rơi khỏi tay.

"Ngươi?"

Bích Cốt Chuẩn đế giận dữ!

“Chết đi!”

Tiên kiếm dưới sự gia trì lạc ấn quy tắc của Chuẩn đế trung kỳ, cuồn cuộn đánh ra.

Trong nháy mắt, đám Huyền tiên bên dưới cũng phải chịu tai họa ngập đầu.

Đồng thời cùng lúc đó, hai tên Chuẩn đế khác của chiến khu Thiển Di, cùng hai tên Chuẩn đế sơ kỳ của chiến khu Lâm Minh cũng cùng lúc ra tay.

Minh Trì Ngọc Chi đại diện cho sự đột phá của cảnh giới.

Đối với bọn hắn mà nói, một cảnh giới nhỏ cũng đủ để thay đổi vận mệnh.

Một vật quý như vậy ở trước mặt, bất luận là đồng minh, hay là sự sợ hãi đối với Chuẩn đế trung kỳ, tất cả đều không còn sót lại chút gì.

Thứ còn lại, chỉ là giết người đoạt vật bảo ban sơ nhất.

Vừa bắt đầu, sáu người còn lại đã ngầm hiểu ý nhau, cùng tập kích về phía Chuẩn đế trung kỳ duy nhất là Bích Cốt Chuẩn đế.

Bích Cốt mặc dù mạnh, nhưng một người khó đấu lại nhiều người, rất nhanh đã bị đánh đến tàn phế.

Tiếp sau đó, bảy vị Chuẩn đế lại triển khai một trận giao chiến lớn.

Bảy người lúc này là hoàn toàn tự mình chiến đấu, căn bản không tồn tại đồng đội nào, cùng một chiến khu lại càng thêm buồn cười.

Không có cách nào khác, Minh Trì Ngọc Chi chỉ có một, không đủ chia cho bảy người.

Sau khi khai chiến ba giây, một vài Huyền tiên ở bên dưới đều đã bị ảnh hưởng của trận chiến bao phủ, chết không còn một ai.

Trước khi chết, bọn hắn đã từng nghĩ sẽ chạy trốn, nhưng căn bản là chạy không thoát.

Mà trận đại chiến này của bảy vị Chuẩn đế, tạo nên thanh thế rất lớn, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của xung quanh.

Dần dần, lại có một vài Chuẩn đế khác đuổi đến.

Sau một thời gian, vậy mà lại có đến mười bảy vị.

Sau một trận đại chiến kịch liệt, Minh Trì Ngọc Chi cuối cùng cũng có nơi thuộc về.

Nhưng nhìn trong sân cho dù là Bích Cốt Chuẩn đế, hay là Cô Ma Chuẩn đế, cùng các Chuẩn đế khác chạy đến sau, tất cả đều thở hổn hển, không cam lòng nhìn lên không trung.

Trong lúc đó, có một vị Chuẩn đế râu đen đội mũ cao, mặc áo choàng tím một tay cầm Minh Trì Ngọc Chi, một tay cầm tiên kiếm, oai phong liếc nhìn mười sáu vị Chuẩn đế khác tại đó.

“Chỉ Phong Chuẩn đế!”

“Đáng chết, lần này không có hy vọng rồi.”

“Không ngờ rằng, hắn vậy mà cũng bị phân đến chiến trường này, thật đáng ghét!”

Vị Chỉ Phong Chuẩn đế này là một vị Chuẩn đế hậu kỳ, không chỉ như vậy, hắn còn là kẻ mạnh hàng đầu trong số các Chuẩn đế hậu kỳ.

Bàn về sức chiến đấu, hắn gần như có cùng cấp bậc với Kỳ Uyên, Kim Tuyến Trùng và một số Chuẩn đế có sức lực mạnh mẽ khác của Yêu giới.

Từ trước đến nay, hắn luôn là đối tượng được coi trọng để lôi kéo của Thánh Điện.

Danh tiếng tại Yêu giới cũng rất lớn.

Với thực lực như vậy, nào có nơi nào đám Chuẩn đế sơ kỳ và trung kỳ có thể lay động chứ.

Minh Trì Ngọc Chi rơi vào trong tay của hắn, cơ bản xem như mọi thứ đã kết thúc rồi, những người khác cũng không nảy ra ý nghĩ tranh đoạt nào nữa.

Cho đến bước này, cuối cùng các vị Chuẩn đế mới ngừng công kích lẫn nhau.

“Được rồi, chúng ta nên ra sân rồi.”

Thành Ca bên trong bao kiếm, không có chút hứng thú nào với trận "Chiến đấu cấp thấp" vừa rồi trên không trung.

Hắn chỉ giữ cho Thải Anh không chết là được.

"Hả? Nhiều cao thủ như vậy, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút chứ?"

Tiểu Tước yêu lại có một chút rụt rè.

Mỗi người ở đây chỉ cần vung tay một cái đều có thể giết nàng cả ngàn lần.

Thật sự là không có chút sức mạnh nào mà.

"Cẩn thận cái gì, lẽ nào ngươi còn không tin ca đây hay sao?"

"Không có không có, ngươi hiểu lầm rồi."

Tiểu Tước yêu sao có thể không nghe ra là Yêu chủ giận rồi.

Các Chuẩn đế vừa dự định đường ai nấy đi, ở bên dưới gần xác của đám Huyền tiên một có bóng dáng từ từ đứng dậy.

Lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Vừa nhìn thấy bóng dáng kia, tất cả các Chuẩn đế đến sau đều hết sức ngạc nhiên.

"Thiên Tiên?"

"Một tên Thiên Tiên tại sao lại xuất hiện ở đây?"

"Trận chiến lúc nãy tại sao không giết chết nàng?"

Ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh cũng bị dọa sợ.

Tình hình gì đây?

"Ngươi lại có thể còn sống?"

Ba người dần dần nhíu cứng mày, trước đó Thiên Tiên kia đối diện với bọn hắn, với sức mạnh không sao nói được đó, khiến ba người cuối cùng nhận thấy vài điều không may.

"Ngươi tại sao vẫn chưa chết?"

Đối diện với sự bao vây của một đám Chuẩn đế, lần này Thải Anh rất thông minh, chủ động truyền âm hỏi Khương Thành: "Ta nên nói gì đây?"

Thành Ca rất hài lòng.

Thế là hắn rất hớn hở đưa ra trợ giúp: “Ngươi nói là, đám phế vật các ngươi đánh nhau cũng thật náo nhiệt, ta đây xem đến sắp ngủ quên mất.”

“Được thôi.”

Thải Anh lập tức ngẩng đầu lên, nói lại y nguyên câu nói kia một lần.

Mặc dù ngữ khí của nàng vẫn không hề chế giễu y như vậy, nhưng dựa vào câu nói này đã đủ để lấp đầy lửa giận của tất cả Chuẩn đế tại đó.

“Ngươi nói cái gì?”

“Đồ ngu này ở đâu ra vậy?”

“Tiêu diệt là xong.”

Hai tên Chuẩn đế không kiên nhẫn vung tay về phía Thải Anh.

Trông giống như một con côn trùng đang bay, căn bản không hề nghiêm túc.

Đến nỗi Chỉ Phong Chuẩn đế ở trên cao, ngay cả nhúc nhích cũng không có.

Sau đó, hai tên Chuẩn đế liền chết đi.

Tiên hồn của Thành Ca vụt qua, mặc dù Tiên hồn rời cơ thể đã lâu, uy năng giảm đi không ít. Nhưng đó là đối với cảnh giới Đế cảnh.

Hai người này chỉ là Chuẩn đế, làm sao có thể chặn được việc xé nát của hai tay tiên hồn biến dị của hắn.

Căn bản không có sự kháng cự lại nào, trực tiếp từ trên không rơi xuống.

`m!

`m!

Hai tiếng vang nặng nề vang lên, giống như đập vào tim của tất cả người ở tại đó.

Ánh mắt của vị Chỉ Phong Chuẩn đế kia trong nháy mắt cứng lại, sắc mặt thay đổi hoàn toàn.

Chương 846.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Hai tên vừa rồi đều là Chuẩn đế đó.

Cho dù là Tiên Đế hay Ma Đế muốn giết chết bọn hắn cũng không thể đơn giản như vậy chứ?

Làm sao có thể chết một cách âm thầm lặng lẽ như vậy được?

Chuyện vượt qua đạo lý thông thường này khiến cho tất cả Chuẩn đế tại đó đều trở nên kinh ngạc.

"Có chuyện gì xảy ra?"

"Có cao thủ phục kích sao?"

"Lẽ nào trong chiến trường này có điều bất thường?"

"Không thể nào, ngươi và ta đường đường đều là Chuẩn đế, ai có thể bỗng nhiên giết chết như vậy được?"

"Lẽ nào là Ảnh tộc lại xuất hiện?"

Nghĩ đến cuộc tàn sát bừa bãi toàn bộ sáu giới vào năm đó, Ảnh tộc đáng sợ đe dọa làm cho tất cả Tiên Yêu đều phải rút lui, sắc mặt của tất cả mọi người đều thêm phần nghiêm trọng.

Thậm chí mang theo một nỗi kinh hoàng.

Ảnh tộc thực sự mạnh mẽ, đến cả Đế cảnh cũng có thể giết chết.

Chính vào lúc tất cả Chuẩn đế đang bán tính bán nghi, Thành Ca cũng truyền âm nhắc nhở Thải Anh.

"Tốt xấu gì ngươi cũng phải giơ kiếm lên chứ!"

Tiểu Tước yêu còn chưa hiểu rõ.

"Nhưng mà, ta giơ kiếm lên cũng không có tác dụng gì mà."

"Ngươi không giơ kiếm lên, người khác sẽ không biết là do ngươi giết."

Lời nói sâu xa của Thành Ca dạy dỗ người mới của Yêu giới: "Chiến công của ngươi như thế, có khả năng sẽ được đội trên đầu của người khác, như vậy không tốt biết bao nhiêu?"

Thải Anh cũng không biết như vậy có gì là không tốt, nhưng mà nàng rất biết nghe lời.

“À à như này sao?”

Nàng vội vã làm ra vẻ rút Tiên kiếm, chỉ thẳng lên trời.

“Thật là một đám cặn bã không chịu nổi một đòn đánh.” Nàng nói như vậy.

Câu nói này, đương nhiên là do Thành Ca dạy rồi.

Đám Chuẩn đế bên trên đều rất ngạc nhiên.

Sau đó tất cả đều trầm mặt.

“Do nàng ấy làm sao?”

“Không thể nào chứ?”

“Chỉ dựa vào Thiên Tiên nhỏ bé này?”

“Thật sự không thể nói rõ.”

Lại có thêm ba tên Chuẩn đế không nhẫn nại lộ ra ý định giết người.

“Con dế đáng chết này, thật là chán sống…”

Dưới sự chỉ huy âm thầm của Thành Ca, Thải Anh giơ kiếm về phía một người trong đó, dứt khoát nói: “Người chết tiếp theo chính là ngươi.”

“Ha ha ha ha, nói điên nói khùng, chỉ dựa vào ngươi?”

Giọng nói của tên Chuẩn đế kia còn chưa dứt thì hắn đã ngã xuống.

Dưới sự tấn công Tiên hồn của Thành Ca, hắn còn chưa kịp hét lên tiếng nào thì đã không còn hơi thở nữa.

“Sau đó sẽ là ngươi.”

Nàng chỉ kiếm vào tên đứng phía bên phải trong số ba tên đó.

Thế là tên đó cũng không ngoài dự đoán mà ngã xuống.

Thoáng cái, tất cả các Chuẩn đế tại đó suýt chút nữa phát điên.

“Không đúng!”

“Chuyện này không đúng!”

“Làm sao có thể như vậy?”

“Thật sự là nàng ấy?”

Mà lúc đó, Thải Anh đã chỉ kiếm về phía tên Chuẩn đế trung kỳ đứng ở giữa.

“Bây giờ đến lượt ngươi.”

“Đáng chết, còn cố làm ra vẻ bí ẩn!”

Tên Chuẩn đế đó mở Tiên hồn, trực tiếp công sát ra ngoài.

Có điều, không có một chút tác dụng nào.

Hai cơn bão vô hình ở trong sân chạm vào nhau giữa không trung, sau đó tên Chuẩn đế giống như búa bao vây đánh trúng vào chính diện, ánh mắt bỗng nhiên mất đi sự rực rỡ, trở nên xám xịt.

Sau đó, hắn cũng rơi xuống, chết triệt để.

Một trận cuồng phong do Tiên hồn “Giao chiến” đem đến biến mất trong vô hình, đám đông chỉ cảm thấy rợn khắp cơ thể.

Lúc nãy vẫn còn 17 tên Chuẩn đế, trong nháy mắt chỉ còn lại 12 tên.

Chuyện này thật đáng sợ.

“Nàng ấy có vấn đề!”

“Thiên Tiên này có vấn đề!”

Cho dù là Bích Cốt Chuẩn đế, hay là Cô Ma Chuẩn đế, sắc mặt đều lộ vẻ kinh sợ.

“Thanh kiếm của nàng ấy là thất giai, một Thiên Tiên không thể nào có được tiên khí cấp độ này.”

“Lẽ nào nàng ấy là Đế cảnh giả dạng?”

“Làm sao có thể như vậy?”

“Cảnh giới của nàng ấy ta nhìn một cái liền có thể nhìn ra, vốn dĩ không tồn tại khả năng che giấu…”

Tất cả Chuẩn đế đều không dám tin đây là sự thật.

Một Thiên Tiên giống như vậy, bọn hắn thà tin rằng đây là do Ảnh tộc trốn trong bóng tối làm nên, như vậy thì ít nhiều còn

có thể giải thích được một chút.

Nhất là ba vị Chuẩn đế của chiến khu Lâm Minh, vẻ nghi vấn nhân sinh đầy trên khuôn mặt.

“Nữ nhân này đến từ chiến khu Lâm Minh, thật sự chỉ là một Thiên Tiên thôi!”

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Chỉ Phong Chuẩn đế có thực lực mạnh nhất trong sân từ từ hạ xuống.

Cùng lúc, hắn còn lấy ra tiên kiếm của mình.

“Mau hiện chân thân của ngươi ra, che che giấu giấu, là thứ gì chứ?”

Là một Chuẩn đế hậu kỳ, hắn dù sao cũng có một chút sức mạnh.

Cô gái này có thể giết chết Chuẩn đế sơ kỳ, không có nghĩa có thể giết chết hắn.

Chuẩn đế hậu kỳ chỉ cách Yêu Đế một bước, so với Chuẩn đế sơ kỳ và trung kỳ hoàn toàn không phải là một khái niệm.

Tuy nhiên, Thải Anh chỉ đáp lại hắn một câu.

“Hoặc là giao bảo vật ra, sau đó cút đi, hoặc là chết.”

Câu nói này do Thành Ca nói, mang đầy sát khí.

Sau khi bị nàng nói lại thì ý vị đã trở nên kì lạ rồi.

Hoàn toàn là dùng giọng điệu kinh sợ nhất, nói cách hung ác nhất.

Tâm trạng của toàn bộ Chuẩn đế trong sân đều rất hoang đường.

Rõ ràng tình huống này rất buồn cười, nhưng không có ai lại có thể cười nổi.

Cơn tức giận của chỉ Phong Chuẩn đế ngay lập tức bị châm ngòi.

Bất kỳ một tên Chuẩn đế hậu kỳ nào khi đối diện với kiểu “lựa chọn” này, đều không thể nào chọn cút đi.

“Khẩu khí thật lớn, cứ xem như ngươi thật sự là một Đế cảnh, cũng không có tư cách đối đãi như vậy với ta!”

“Vậy thì ngươi đi chết đi!”

Kiếm của Thải Anh chỉ thẳng vào hắn.

Chỉ Phong Chuẩn đế cũng mất kiên nhẫn.

Hắn trực tiếp lao xuống bên dưới, lạc ấn của quy tắc và Tiên hồn đồng thời xuất hiện.

Trong nháy mắt mây gió đổi màu, mảnh trời đất này biến thành biển gió.

Mỗi một luồng gió đều mang theo hơi thở có thể giết người, đủ để thổi các tu sĩ bên dưới Chuẩn đế thành vẻ trơ trọi, tiêu diệt tất cả thân thể và tinh thần.

Cùng lúc đó, Tiên kiếm của hắn cũng khua ra uy năng hủy trời diệt đất.

Chấn động dữ dội này, lại một lần nữa làm thay đổi hình dạng mặt đất của khu vực lớn ở thế giới nhỏ dưới chân.

Khi tất cả bụi đất lắng xuống, Thải Anh đã không thấy đâu nữa.

Không còn cách nào khác, Thành Ca chỉ có thể dùng sức mạnh Tiên hồn.

Hắn có thể tiêu diệt Tiên hồn của kẻ địch, cũng có thể ngăn chặn một chút các đòn tấn công pháp thuật vật lý yếu, nhưng hắn không ngăn nổi các đòn tấn công quy tắc quá mạnh.

Lạc ấn quy tắc lạc ấn của Chuẩn đế hậu kỳ nếu đổi thành hắn tự mình đến, vậy cũng chính là việc vung tay, nhưng hiện tại chỉ sử dụng mỗi Tiên hồn nên đúng là không được.

Vì vậy, Thải Anh vừa tiếp xúc với lần tấn công đầu tiên trong nháy mắt đã chết rồi.

Có điều Khương chưởng môn mong đợi mình bị giết, nhưng không thành hiện thực.

Tiên hồn của hắn vẫn rất hoàn hảo.

“Ha ha ha ha!”

Chỉ Phong Chuẩn đế ngửa mặt cười lớn, đắc ý khác thường.

“Thứ đồ gì, cũng chỉ có như vậy thôi!”

“Còn nghĩ rằng ngươi rất lợi hại!”

Thật ra vừa rồi hắn cũng lo lắng đến đổ mồ hôi, bây giờ cuối cùng cũng đặt được tảng đá lớn trong lòng xuống.

Một số Chuẩn đế khác cũng nhao nhao thở ra một hơi.

“Ha ha ha, dọa ta sợ muốn chết.”

“Vẫn là Chỉ Phong Chuẩn đế lợi hại mà!”

“Không hổ danh là kẻ mạnh nổi tiếng của Ma giới!”

Chính vào lúc bọn hắn đang nịnh hót, Thành Ca đã thúc giục Tiên hồn đánh ra ngoài.

Lần này hắn trực tiếp xâm nhập vào hồn hải của Chỉ Phong Chuẩn đế.

Khi Chỉ Phong Chuẩn đế nhận ra, hắn lập tức thúc giục Tiên hồn của bản thân triển khai chặn đường và ra sức giết chết như thiên la địa võng.

Nhưng thật đáng tiếc, không có tác dụng.

Ở phương diện cấp độ Tiên hồn, Ma Đế có lẽ còn có thể đọ sức với Thành Ca một chút.

Hắn chỉ là Chuẩn đế hậu kỳ, còn thua rất xa.

Biến dị Tiên hồn không ngoài dự đoán xé tan phòng tuyến của hắn, không thể ngăn cản mà xông vào trung tâm hồn hải, vung một cái tát về phía Tiên hồn của hắn.

“Không, ngươi, ngươi là…”

Trước khi chết, cuối cùng Chỉ Phong Chuẩn đế cũng nhìn rõ hình dáng Tiên hồn bên dưới lớp sương mù bao phủ ở phía đối diện kia.

Vậy mà lại là người đó!

Chương 847.

Khi Chỉ Phong Chuẩn đế nhận ra phía đối diện hắn chính là Khương Thành, sự kinh sợ của hắn liền đạt đến đỉnh điểm.

Cuối cùng hắn cũng biết được tại sao tên Thiên Tiên trước mặt lại dám nói với hắn như vậy.

Nếu như cho hắn một cơ hội khác, hắn nhất định sẽ ném Minh Trì Ngọc Chi lại sau đó chạy được bao xa thì chạy.

Nhưng mà lúc này, tất cả đều đã muộn rồi.

Thời khắc nhận ra Thành Ca, cũng chính là lúc hắn chết.

Dưới sự tấn công hai tay biến dị của Tiên hồn, Tiên hồn của hắn mềm yếu giống như bọt nước bình thường, rất nhanh đã đổ sụp.

Đám Chuẩn đế bên ngoài vẫn còn đang nịnh hót.

Căn bản đều không để ý đến thần quang trong đôi mắt của Chỉ Phong Chuẩn đế đang nhanh chóng xám lại.

“Thiên Tiên bé nhỏ, cũng dám lỗ mãng ở trước mặt bọn ta…”

Ầm!

Thân hình cao lớn của Chỉ Phong Chuẩn đế ngã xuống đất.

Âm thanh không lớn nhưng đủ để bóp nghẹt cổ họng của mỗi một người tại đó.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Chỉ Phong Chuẩn đế… tại sao hắn ngã xuống rồi?

“Chuyện này, chuyện này là chuyện gì vậy?”

“Hắn chết rồi?”

“Chuyện này làm sao có thể!”

Đây chính là Chuẩn đế hậu kỳ đó!

Làm sao có thể vô duyên vô cớ chết như vậy được?

Tuy nhiên bọn hắn không hề rời khỏi hiện trường.

Dù sao cũng là Chuẩn đế, cho dù ở dưới hoàn cảnh vô cùng kinh khủng như thế này, phản ứng của đám người này vẫn là hạng nhất.

Chỉ Phong Chuẩn đế chết rồi, vậy… Minh Trì Ngọc Chi sẽ không có chủ!

Lập tức có bảy tên Chuẩn đế nhào về phía trước.

Lạc ấn của quy tắc của bọn hắn hòa lẫn vào nhau, người còn chưa đến, xác của Chỉ Phong Chuẩn đế ở trên đất đã bị nổ thành cặn bã.

Mà ở phía sau bốn tên Chuẩn đế khác bao gồm cả Cô Ma Chuẩn đế ở bên trong cũng không ngừng hối hận.

Bản thân chậm mất một nhịp, không đuổi theo kịp nữa!

Chỉ nhìn thấy Minh Trì Ngọc Chi kia bị chấn động đến mức bay lên không trung.

Tiếp sau đó, liền nhìn thấy bảy người lao về phía bảo vật lần lượt từng người từ trên cao rơi xuống đất.

So với cái chết của vài tên Chuẩn đế trước đó không khác nhau một chút nào.

Không có một trường hợp ngoại lệ nào.

Cô Ma Chuẩn đế và bốn người bị chậm một nhịp kia liền dừng lại theo bản năng.

Giống như vừa có một xô nước đá từ trên đầu đổ xuống, vào lúc này nỗi sợ hãi lan tỏa khắp cơ thể, khiến thân thể của mỗi người bọn hắn đều lạnh căm.

Thậm chí không thể tự chủ mà run lên.

Đây là bảy vị Chuẩn đế đó, cứ như vậy… mà chết đi?

“Không, đây không phải là sự thật!”

Cô Ma Chuẩn đế vừa lùi về phía sau, vừa lẩm bẩm một mình.

“Đây nhất định là ảo giác!”

“Ảo giác…”

Minh Trì Ngọc Chi ở giữa không trung rơi xuống dưới.

Lúc này, nó thật sự hoàn toàn không có chủ.

Tuy nhiên không có ai dám đến cướp nó nữa, thậm chí còn không dám nhặt lên.

Bọn hắn ngơ ngác nhìn vật quý, lòng tham lam vẫn không có cách nào xóa đi, nhưng bản năng sinh tồn cuối cùng vẫn vượt qua tất cả.

Bốn người từ từ ngẩng đầu và nhìn nhau.

Ánh mắt của mỗi người bọn hắn đều bất lực như nhau.

Đột nhiên, có người hét lớn.

“Nàng ấy chưa chết!”

“Nàng ấy vẫn còn sống kìa!”

Ở phía xa, bên trong một cái hố to bị Chỉ Phong Chuẩn đế làm nổ tung trước đó, một tên Thiên Tiên từ từ bay lên.

Thành Ca lại một lần nữa giúp tiểu Tước yêu sống lại.

Nhìn thấy nàng ấy lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa lại giơ tiên kiếm lên, bốn tên Chuẩn đế còn lại chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đều đang nhanh chóng mất đi.

Cảm giác này giống như một người bình thường nhìn thấy quỷ.

Bây giờ cuối cùng bọn hắn cũng tin rồi.

Tin rằng mấy tên Chuẩn đế vừa rồi đều là do tên Thiên Tiên này tiêu diệt.

Leng keng!

Tiên kiếm trong tay một tên Chuẩn đế rơi xuống đất.

Phù phù!

Cô Ma Chuẩn đế quỳ xuống dưới.

Bây giờ hắn thật sự rất muốn chạy trốn, nhưng căn bản không có sức lực đó.

Với lại, vốn dĩ hắn không nghĩ rằng bản thân có thể chạy thoát được.

Cùng với việc hắn quỳ xuống, ba tên Chuẩn đế khác cũng quỳ xuống theo.

“Bọn ta sai rồi…”

“Cầu xin ngươi tha cho bọn ta!”

“Minh Trì Ngọc Chi là của ngươi rồi, còn có ngọc phù kia, cũng là của ngươi luôn…”

Chết tử tế không bằng sống vô ích, huống chi là Chuẩn đế.

Bọn hắn không muốn mình bị giết chết một cách khó hiểu như Chỉ Phong Chuẩn đế.

Thành Ca vừa nhìn trái lại lại vui vẻ, còn lại bốn người, vừa may chiến khu Lâm Minh và chiến khu Thiển Di mỗi bên còn hai người.

Cũng không biết là do thực lực của bọn hắn quá yếu, hay do khai chiến sớm nhất nên bị thương nặng hơn, vì vậy lúc nãy khi đoạt bảo vật mới chậm mất một bước.

Thải Anh vừa được sống lại còn chưa thở ra hơi.

"Ta lại chết nữa hả?"

Thành Ca cười cười nói: "Chết nhiều một chút giúp cho tinh thần và thể xác khỏe mạnh, ta đã giúp ngươi báo thù rồi, ngươi giữ sự cảm kích ở trong lòng là được."

"Ô, vậy bây giờ bọn hắn…"

"Ngươi nói với bọn hắn, tâm trạng của ngươi đang rất không vui."

"Ờ ờ!"

Tâm trạng của tiểu Tước yêu thật ra đang rất tốt, mỗi ngày đều ở cùng với thần tượng, vừa có chiến lợi phẩm vừa được làm màu, khỏi phải nói vui vẻ biết bao nhiêu.

Nhưng mà nếu như Yêu chủ đã phân phó như vậy, vậy cho dù tâm trạng có đang tốt cũng phải biến thành không tốt.

"Tâm trạng của ta đang rất không tốt."

Nàng vừa nói ra câu này, bốn tên Chuẩn đế bị dọa cho toàn thân run rẩy, liên tục dập đầu.

"Xin tha mạng!"

"Xin tiền bối hãy tha mạng cho ta!"

"Lúc trước đều là lỗi của bọn ta…"

Hiện tại bốn người này đều nghĩ rằng Thiên Tiên kia là do Đế cảnh giả dạng, thật sự xem nàng ấy như tiền bối cao nhân.

Dưới sự chỉ dẫn của Thành Ca, tiểu Tước yêu tiếp tục làm theo.

“Ơ, đừng nói như vậy mà, trước đó không phải các ngươi vẫn luôn muốn giết ta hay sao?”

“Trái lại mau đến giết con kiến như ta đi, ta sắp không đợi được nữa rồi.”

Nhìn thấy kiếm của nàng vẫn đang lắc qua lắc lại, Cô Ma Chuẩn đế và đám người kia run lên cầm cập, gan cũng sắp bị dọa cho vỡ rồi.

Làm gì còn dám ra tay với nàng ấy?

“Không có không có, bọn ta chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy!”

“Trước đó đều là do bọn ta có mắt như mù, là bọn ta có lỗi!”

“Ngươi đâu phải là kiến đâu, bọn ta chưa bao giờ gặp qua người nào cao quý hơn ngươi…”

“Ngươi giơ cao đánh khẽ, đừng tính toán với đám côn trùng bọn ta, tha cho bọn ta một mạng đi…”

Sâu thẳm trong lòng, bọn hắn cũng đã vô cùng sụp đổ.

Ngươi nói ngươi lợi hại đến như vậy, sao ngươi không nói sớm một chút?

Nếu nói sớm một chút, bọn ta nhất định sẽ xem ngươi như là bà nội mà cúng bái, nào dám làm càn trước mặt ngươi?

Nhưng bọn hắn quên rồi, cho dù tiểu Tước yêu có nói ra, bọn hắn cũng sẽ không tin.

Nhìn thấy bọn hắn khom lưng khuỵu gối như vậy, nhớ lại bộ dạng vênh mặt hất cằm sai khiến của bọn hắn trước đó, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Một chút oan ức và phẫn nộ trước đó cuối cùng cũng tiêu tan hết.

“Đừng nha, không phải các ngươi vẫn muốn chọn ra 5 người để xử tử hay sao?”

“Ta thấy cách làm này của các ngươi rất có sáng tạo đó, hay là tiếp tục đi?”

“Không không không…”

“Đó là do bọn ta nhất thời hồ đồ thôi!”

Thậm chí Cô Ma Chuẩn đế còn bị dọa đến nỗi tự tát mình.

“Ta có tội, là ta sai!”

“Bọn ta là bị mỡ lợn che tim rồi…”

Mấy người điên cuồng dập đầu.

Thành Ca tiếp tục truyền âm cho tiểu Tước Yêu: “Nói với bọn hắn, như thế này thật không tốt, trước đó là tự các ngươi muốn chơi đùa, bây giờ muốn dừng cũng đã muộn rồi.”

“Chúng có năm người, hỏi bọn hắn vừa rồi ai lười biếng nhất, chọn ra ba người xử tử.”

“Hả?”

Thải Anh có chút không nỡ.

“Ta thấy hay là bỏ đi, nhìn bọn hắn có vẻ rất đáng thương…”

Phụt!

Thành Ca suýt chút nữa là hộc máu.

“Ngươi là muốn khiến ta tức chết hay sao, tiểu thánh mẫu nhà ngươi, quên là trước đó bọn hắn đối xử với ngươi như thế nào rồi hả?”

Thải Anh vẫn không thể nhẫn tâm, nhỏ giọng thì thầm: “Bây giờ ta đã không sao rồi…”

“Đó là bởi vì có ta, nếu không thì ngươi đã sớm chết đến cả cặn bã cũng không còn rồi!”

Thành Ca tức hổn hển ngắt lời nàng: “Yêu giới của ta tại sao lại xuất hiện một con sâu làm rầu nồi canh có suy nghĩ lạc hậu như ngươi vậy chứ?”

Chương 848.

“Nếu như mỗi một tên Yêu đều giống như ngươi, vậy Yêu giới đã sớm không còn rồi!”

“Ngươi như vậy, bảo ta làm sao có thể yên tâm đào tạo ngươi thành ngôi sao ngày mai sáng nhất Yêu giới chứu?”

Đã từng là con sâu làm rầu nồi canh trong miệng của Thanh Long Đại Đế, cuối cùng bây giờ cũng bắt đầu đi nói người khác rồi.

Thành Ca quyết định, chuyến đi đến Ma giới lần này vẫn còn có một nhiệm vụ quan trọng khác, chính là dẫn tiểu Tước yêu đi lên "Con đường đúng đắn".

Không cần ngươi biến thành kẻ giết người dứt khoát, ít nhiều kẻ địch đã từng làm hại ngươi thì ngươi không thể bỏ qua.

Yêu chủ rất tức giận, tiểu Tước yêu bị dọa cho rụt cổ sợ hãi, chỉ có thể làm vẻ dễ thương yếu ớt để qua ải.

Sau đó thuật lại câu nói của hắn từ đầu đến cuối một lần.

Nghe nói đến năm người trong đó sẽ có ba người phải bị giết chết, bốn tên Chuẩn đế đều hoảng hồn.

Sau một lúc cầu xin tha thứ, tiểu Tước yêu vẫn kiên trì.

Chủ yếu là do Thành Ca không chịu đáp ứng.

Hắn không hề thông cảm cho đám Chuẩn đế này.

Thật buồn cười, lúc trước Cô Ma Chuẩn đế và đám người kia muốn chọn ra năm người để giết chết, kiêu ngạo và ngang ngược biết bao nhiêu, hăng hái biết bao nhiêu?

Mạng của những người khác trong mắt bọn hắn, chính là cọng cỏ muốn lấy là lấy.

Không những muốn giết chết, còn muốn giết có phong cách, giết có trình độ, giết có niềm vui.

Nếu đã như vậy, thì khiến bản thân bọn hắn cũng nếm thử loại cảm giác đó.

Không phải là rất công bằng hay sao?

Tiếp sau đó, bốn tên Chuẩn đế thấy cầu xin thật vô vọng, ngay tại hiện trường bắt đầu màn diễn xuất tuyệt vời.

Tại nơi này cộng thêm Thải Anh cũng chỉ có năm người

Đương nhiên là bọn hắn không dám chọn Thải Anh.

Thế là bốn người vừa đấu đá lẫn nhau, vừa tung tin đồn nhảm hãm hại nhau, vừa lôi kéo bỏ phiếu…

Bận rộn một hồi lâu, ba người nhất trí chọn ra một tên Chuẩn đế sơ kỳ của chiến khu Thiển Di.

Sau khi tên Chuẩn đế đấy được chọn, còn chưa kịp xin tha thì đã bị Tiên hồn của Thành Ca xông đến giết chết.

Hắn chính là nói được làm được.

Sau đó còn lại ba tên Chuẩn đế phải tiếp tục tìm ra mục tiêu chết tiếp theo dưới bầu không khí sợ hãi bất an và méo mó.

Sau khi chọn ra người thứ hai, tên Chuẩn đế đó vẫn muốn chạy trốn.

Nhưng còn chưa đợi hắn bay đi thì đã bị Thành Ca giết chết gọn gàng sạch sẽ.

"Vẫn còn lại hai người, tiếp theo hai người các ngươi đánh nhau đi."

"Người thua sẽ là mục tiêu lười biếng thứ ba bị giết chết."

Thật sự tiểu Tước yêu rất không đành lòng, thanh kiếm giơ lên đều buông rũ xuống.

Nhưng mà đáng tiếc là, từ trước đến nay Thành Ca nói giết là giết.

Thế là, còn lại Cô Ma Chuẩn đế và một tên Chuẩn đế sơ kỳ của chiến khu Thiển Di bắt đầu đánh nhau.

Đánh đến nỗi phải gọi là kịch liệt, gọi là nguy hiểm đáng sợ.

Sau khi đủ một canh giờ, cuối cùng "thiên mệnh chi tử" là Cô Ma Chuẩn đế vẫn khá hơn một chút, đánh cho Chuẩn đế sơ kỳ của chiến khu Thiển Di tháo chạy liên tục.

Thành Ca thấy cũng đã tàm tạm rồi.

Đám người này cũng không phải là mình, động một tí liền giết hết trong chớp mắt.

Cùng một cảnh giới, bọn hắn nếu muốn phân thắng thua thường phải thở hổn hển đánh nhau đến mấy ngày.

Còn nếu muốn phân sống chết, càng không biết phải mất bao lâu.

Thế là hắn đã tiêu diệt Chuẩn đế sơ kỳ của chiến khu Thiển Di trước.

Cuối cùng, trong sân chỉ còn lại một mình Cô Ma Chuẩn đế còn sống sót.

“Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng ngươi sống đến cuối cùng.”

Nghe thấy câu nói đó của Thải Anh, Cô Ma Chuẩn đế kích động đến rơi nước mắt.

Không dễ dàng, thật là không sễ dàng mà.

“Vậy, vậy bây giờ ta có thể đi rồi chứ?”

“Ai nói sẽ để ngươi đi vậy?”

“Hả?”

Trong trận đại chiến vừa rồi bị thương nghiêm trọng, hiện tại Cô Ma Chuẩn đế yếu ớt lạ thường ngã trên mặt đất, sắc mặt tuyệt vọng và không cam lòng.

“Tại sao chứ…”

Lúc Thải Anh nói ra câu đó, cũng âm thầm hỏi vấn đề giống như vậy.

“Tại sao vậy chứ?”

Trong mắt của nàng, bây giờ Cô Ma Chuẩn đế chỉ là một ông lão đáng thương đang quỳ trước mặt mình xin tha mạng mà thôi.

Trái tim thánh mẫu của nàng lại trỗi dậy rồi.

Chỉ mong có thể bảo vệ được người nào thì hay người đó.

“Không vì gì cả, vốn dĩ ta cũng không có ý định bỏ qua cho hắn.” Thành Ca cũng không có ý định thả hổ về rừng.

Cho dù bản thân hắn mặc kệ, nhưng tiểu Tước yêu này làm sao có thể đề phòng thủ đoạn ngầm sau lưng nàng trong tương lai.

“Nhưng mà, đây không phải là không giữ lời hay sao?”

“Không giữ lời thì làm sao?”

“Nhưng mà ngươi là Yêu chủ đó, lời nói rất có giá trị, nói không giữ lời sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến hình tượng của ngươi…”

“Rốt cuộc ngươi đứng về phe nào vậy?”

Thành Ca suýt nữa bị nàng làm nghẹn chết.

Bây giờ hắn cảm nhận sâu sắc về tầm quan trọng của việc giáo dục thế hệ tiếp theo trong Yêu giới.

“Ngươi nói cũng rất đúng, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.”

“Tốt quá!”

Nghe nói không cần phải giết chết, tiểu Tước yêu hoan hô một tiếng, làm như một việc công đức vậy.

Sau đó dưới sự chỉ bảo của hắn, lại đọc lại một lần.

“Muốn tha cho mạng chó của ngươi cũng được, nhưng ngươi nhất định phải giao ra chủ hồn, ký khế ước chủ nô cùng ta. Hoặc là, ngươi hãy đi chết đi!”

“Cái gì?”

Cô Ma Chuẩn đế ngơ ngác ngẩng đầu, trong mắt đều là sự kháng cự.

Một khi đã ký khế ước chủ nô thì cả đời này của hắn cũng xem như kết thúc.

Đến lúc đó đối phương chỉ suy nghĩ một cái cũng có thể khiến hắn sống cũng không được chết cũng không xong, muốn nặn như thế nào thì nặn như thế ấy.

Hắn không thể có bất kỳ một suy nghĩ phản kháng nào, nếu không sẽ bị phản phệ bởi khế ước, bản thân phải chịu đựng nỗi đau khổ đến vô tận.

Mà một khi đối phương bị giết chết thì hắn cũng sẽ lập tức phải chết theo.

Nói rõ thì từ đây sẽ không còn bất cứ quyền tự chủ nào, bản thân cũng sẽ không còn là chính mình nữa.

Đường đường là một Chuẩn đế, làm sao có thể chịu đựng được cách đối xử áp bức và nhục nhã như vậy?

Nhưng mà, sau khi trải qua vô số trận chiến giữa người với trời ở trong lòng, cuối cùng hắn vẫn cuối thấp đầu.

“Làm theo cách mà ngươi nói.”

Có lẽ là câu nói này, chết tử tế không bằng sống tồi tệ, hắn còn chưa muốn chết.

Hơn nữa đối phương còn là một Đế cảnh vô cùng mạnh mẽ, làm nô tài cho một Đế cảnh cũng không phải là hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Nghĩ đến đây, trái lại hắn còn cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hắn quỳ ở dưới đất, cung kính chia chủ hồn của mình ra, cảm thấy trên người thiếu đi một bộ phận lớn.

Mà sau khi chủ hồn kia bay ra, Thành Ca chỉ thị Thải Anh tạo ra một trận khế ước pháp trận.

Pháp trận sáng lên, chủ hồn kia nhanh chóng bị trói buộc.

Sau đó Thành Ca tự mình thêm lên một tầng phong ấn, lúc này mới để Thải Anh tiếp tục dựa theo trình tự.

Nếu không thì một Thiên Tiên như nàng, dù cho đối phương có phối hợp cũng sẽ rất khó để kết thành khế ước.

Dù sao thực lực của hai bên cũng có chênh lệch rất lớn.

Vào lúc khế ước thành công, cuối cùng Thải Anh cũng nắm được tính mạng của Cô Ma Chuẩn đế.

Lúc này, chỉ cần nàng suy nghĩ một chút, bất luận đối phương đang ở đâu đều có thể dễ dàng giết chết.

Mà Cô Ma Chuẩn đế ở phía đối diện, cùng lúc hắn cũng sinh ra cảm giác bị người khác nắm giữ vận mệnh, cuối cùng cũng biết rõ thực hư.

“Tiên hồn của ngươi tại sao lại yếu như vậy?”

Hắn nhanh chóng đứng bật dậy: “Ngươi, ngươi là Thiên Tiên?”

“Vốn dĩ ta là Thiên Tiên lục phẩm mà.” Thải Anh coi đó là điều hiển nhiên.

“Chuyện này, chuyện này làm sao có thể ?”

Cô Ma Chuẩn đế giống như bị sét đánh trúng, vẻ mặt khó có thể tin được.

Bản thân vậy mà lại trở thành nô tài của Thiên Tiên?

Mà không phải là thuộc hạ của Đế cảnh?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào chấp nhận được!

“Không, điều này không thể được, ta không tin…”

Hắn ôm đầu liên tục lắc qua lắc lại, cả người đều sụp đổ.

“Đây nhất định là giả!”

“Ta không tin, không thể tin!”

“Thiên Tiên làm sao có thể giết được nhiều Chuẩn đế như vậy?”

“Ta bị lừa rồi?”

Đầu của hắn kêu lên ù ù, đã bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chẳng lẽ người ra tay thật ra là Ảnh tộc đang núp trong bóng tối chẳng hạn, chẳng qua bản thân là bị Thiên Tiên kia lừa rồi?

Vì vậy thật ra nàng chỉ là cáo mượn oai hùm, phô trương thanh thế?

Vốn dĩ bản thân chỉ cần vung tay là đã có thể giết được nàng?

Căn bản không cần phải quỳ xuống làm nô tài cho nàng?

Khi hắn nghĩ đến đây, cả người toàn toàn rơi vào điên cuồng.

Chương 849.

“Không, không thể!”

“Còn không mau phá giải khế ước này!”

Hai mắt của Cô Ma Chuẩn đế đỏ như máu, nghiến răng nghiến lợi xông đến trước mặt tiểu Tước Yêu, biểu cảm méo mó giống như muốn ăn thịt nàng.

Dọa Thải Anh rùng mình sợ hãi.

Nhưng mà vào lúc này, khế ước cũng bắt đầu hoạt động.

Phát sinh ý định giết chết chủ nhân, khế ước cũng nhanh chóng ra tay với chủ hồn của hắn.

Ngay sau đó, Cô Ma Chuẩn đế văng lên ba ngàn trượng.

“A!”

“Không…”

Hắn ôm lấy đầu đau khổ gào thét, giống như là bị niệm chú khẩn cô nhi, phải gọi là đau khổ.

Thành Ca bên trong bao kiếm nhìn thấy cảnh này, không khỏi tặc lưỡi ra tiếng.

“Haiz, như vậy cũng không tệ lắm nhỉ.”

Hắn đột nhiên phát hiện, thực ra như vậy còn tốt hơn việc giết chết một chút.

Bây giờ Cô Ma Chuẩn đế chắc chắn là sống không bằng chết.

“Thật đáng tiếc lòng dạ của tiểu Tước yêu ngươi không đủ nhẫn tâm, nếu không thì sau này có hắn chịu rồi.”

Hắn đoán không sai chút nào.

Tiểu thánh mẫu Thải Anh này đã bắt đầu đau lòng cho Cô Ma Chuẩn đế rồi.

“Hắn thật thê thảm mà.”

“Làm sao đây, ta phải làm sao mới có thể giảm bớt đau khổ cho hắn đây?”

Nàng lau lau mắt, có nước mắt để lau hay không vậy?

Thành Ca cũng không biết phải nói gì.

Chỉ có thể chúc nàng trong tương lai sẽ lớn lên khỏe mạnh mập mạp.

Sau khi đủ hai canh giờ, lúc Cô Ma Chuẩn đế trải qua hơn mười lần phản phệ của khế ước, cuối cùng cũng thu lại tính hung dữ, khống chế được thái độ thù địch phẫn nộ với Thải Anh.

Cuối cùng, hắn cực kì yếu ớt, rốt cuộc cũng trở nên an phận.

Ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt một Thiên Tiên là sự lựa chọn cam chịu số phận từ tận đáy lòng

Đến lúc này, bản mẫu nhân vật chính của tiểu Tước yêu xem như lại hoàn thiện thêm một bước.

Không những có một ông cụ đi theo bên cạnh, mà còn có thêm nô bộc sức lực mạnh mẽ.

“Xin thượng tôn ra lệnh, tiếp sau đây muốn ta làm việc gì.”

Cách xưng hô này khiến Thải Anh trong lúc nhất thời có chút không thích ứng được.

Mà nàng làm gì có chuyện sẽ ra lệnh cho người khác, căn bản là không quen, thậm chí ánh mắt cũng bất giác trốn tránh “Nô bộc” này của mình.

Rõ ràng là nàng có một sự hổ thẹn không sao nói rõ được với kẻ thù này…

Nàng chỉ có thể truyền âm hỏi Thành Ca: “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu vậy?”

Thành Ca thất vọng thở dài một hơi.

“Ta dạy ngươi cái gì ngươi đều quên hết rồi hả, đánh xong một trận, việc đầu tiên cần làm đương nhiên là thu thập chiến lợi phẩm rồi.”

Trước đó có nhiều Chuẩn đế chết như vậy, một đống Tiên khí Tiên giáp và nhẫn trữ vật nằm trên mặt đất.

Sau khi Thải Anh thu thập xong, Thành Ca để nàng thu thập Minh Trì Ngọc Chi.

Nhìn thấy vật quý đó, Cô Ma Chuẩn đế một lần nữa lộ ra vẻ ngưỡng mộ kịch liệt và lòng tham lam.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn phải bình tĩnh đứng sang một bên, không dám có một chút hành động thiếu suy nghĩ nào.

“Được rồi, bây giờ ngươi luyện hóa hết đống đồ chơi này đi.”

Cảnh giới quy tắc của Thành Ca cao hơn Chuẩn đế rất nhiều nên cũng không cần dùng đến đống bảo vật này.

Tiểu Tước yêu không nghi ngờ hắn, cũng đang dự định luyện hóa.

Cô Ma Chuẩn đế đứng ở bên cạnh vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Đừng, thượng tôn tuyệt đối không được luyện hóa!”

“Hả, làm sao vậy?” Thải Anh ngạc nhiên hỏi.

Biểu cảm của Cô Ma Chuẩn đế có chút sốt ruột, hắn nhanh chóng giải thích: “Minh Trì Ngọc Chi được sản sinh từ Minh

Trì, mà nơi đó là nguồn gốc xuất hiện của luồng Ma khí đầu tiên.”

“Vật này không chỉ chứa đựng sức mạnh quy tắc, mà còn có một số hơi thở khác.”

“Nếu như đổi thành Kim Tiên, Ma Tôn tất nhiên sẽ không có lo ngại gì, Ma Vương, Chuẩn đế càng có thể không có gì đáng lo, nhưng bây giờ ngươi chỉ là một Thiên Tiên, sợ rằng sẽ chịu không nổi…”

Đương nhiên hắn không phải lo nghĩ cho chủ nhân vì lòng trung thành tuyệt đối, hắn chỉ là lo lắng cho Thải Anh trong quá trình luyện hóa lỡ như không cẩn thận bị giết chết.

Như vậy hắn cũng phải bị chôn theo rồi.

“Nguy hiểm như vậy sao?”

“Không sai, hơn nữa muốn luyện hóa vật này ít nhiều cũng phải cần đến mấy canh giờ, mà ở đây lúc nào cũng đều có thể có ngoại địch từ các chiến khu khác đến.”

Cô Ma Chuẩn đế chân thành đề nghị: “Ngươi hoàn toàn có thể đợi trong tương lai khi cảnh giới đã tăng lên, lại luyện hóa cũng không muộn.”

Hắn vừa nói như vậy, Thải Anh cũng nửa đường bỏ cuộc.

Chỉ có thể xin ý kiến của Khương chưởng môn: “Yêu chủ à, hắn nói có thật không vậy?”

Thành Ca làm sao biết được có phải thật hay không chứ, hắn vẫn chưa từng luyện hóa qua.

Chỉ nghe thấy hắn ném lại một câu nói.

“Có ta ở đây, ngươi sợ cái khỉ gì.”

Cho dù như ngươi chết rồi, ta cũng có thể khiến ngươi sống lại mà.

Còn về nguy hiểm ở đây?

Có ca ở đây, chỉ có người khác nguy hiểm thôi?

Một câu nói của Yêu chủ, Thải Anh lập tức quăng hết tất cả sự khuyên nhủ của Cô Ma Chuẩn đế ra sau đầu, ngay sau đó bắt đầu luyện hóa.

Dọa cho sắc mặt Cô Ma Chuẩn Đế thay đổi rõ rệt, suýt nữa đã sụp đổ ngay tại chỗ.

Bà cô nhỏ này quả thật điên rồi.

Khi bất cứ người nào luyện hóa Minh Trì Ngọc Chi, chắc chắn đều sẽ che giấu kĩ càng kín đáo, ngay cả người thân hay bạn bè cũng không hề, tiết lộ.

Kết quả nàng thì hay rồi, vậy mà lại ở ngay trên chiến trường để luyện hóa.

Có thể phóng khoáng hơn chút không?

Chỉ đáng tiếc là, hắn cũng ngăn cản không nổi, chỉ có thể lo lắng bất an đứng ở một bên quan sát.

Khi quá trình luyện hóa vừa bắt đầu, xung quanh Thải Anh xuất hiện vô số hình dạng kì dị.

Lúc thì muôn vàn hình ảnh ma quái, lúc thì sương mù dày đặc trùng trùng điệp điệp.

Mà biểu cảm của nàng cũng đang không ngừng thay đổi.

Lúc thì hung ác, lúc thì thờ ơ.

Cũng không biết đang trải qua những gì.

Hơi thở quy tắc huyền ảo rất nhanh đã dập dờn mở ra.

Với cảnh giới của Thải Anh, đương nhiên sẽ không có khả năng lĩnh hội hết sức mạnh quy tắc đủ để thăng cấp Chuẩn đế kia.

Nhưng mà vật quý này vô cùng huyền diệu, trước mắt không lĩnh hội nổi, tương lại vẫn có thể từ từ hấp thụ.

Nhìn thấy những hình dạng kì dị kia, Cô Ma Chuẩn đế càng lo lắng hơn.

Động tĩnh lớn như vậy, rất có khả năng sẽ thu hút người của các chiến khu khác đến đây!

Đến lúc đó hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

Có đôi lúc, càng lo lắng chuyện gì thì càng có chuyện đó.

Không bao lâu sao, phía xa xa có vài bóng người nhanh chóng tiến gần.

“Không xong rồi không xong rồi!”

Tâm tư của Cô Ma Chuẩn đế hoàn toàn nặng nề.

Hắn chỉ muốn được sống.

Nhưng bây giờ cho dù hắn có chạy xa nơi này, hay là tiến lên nghênh đón kẻ địch cũng đều là con đường chết.

Điều này rất tuyệt vọng.

Vài người vừa bay đến rất nhanh đã kinh hãi kêu lên.

“Minh Trì Ngọc Chi!”

“Vậy mà đã bắt đầu bị người khác luyện hóa rồi?”

“Thật đáng chết, chậm mất một bước!”

“Chỉ là một Thiên Tiên?”

“Giết nàng ấy đi!”

Cô Ma Chuẩn đế vội vã tiến lên cố gắng khuyên ngăn: “Mấy vị đạo hữu xin dừng bước, hay là thôi đi, đã bị người khác luyện hóa rồi, cho dù các ngươi giết được nàng ấy cũng không giải quyết được gì.”

Bây giờ giết chết Thải Anh, bọn hắn cũng không có cách nào lấy được Minh Trì Ngọc Chi đã bị sử dụng.

“Hay là bỏ qua đi.”

“Bỏ qua?”

Mấy tên kia nhìn thấy vật quý không cách nào lấy được, đã không kìm được giận từ lâu.

“Ngươi đang nói chuyện hoang đường gì vậy?”

“Ai là đạo hữu với ngươi? Ngươi là cái thá gì chứ?”

“Cút ra!”

“Giết hắn luôn là được!”

“Không…”

Cô Ma Chuẩn đế gào thét trước khi chết.

Tiếp sau đó, xung quanh hắn yên tĩnh trở lại.

Mấy tên Chuẩn đế đó từ trên không trung rơi xuống từng người một, chết không còn một ai.

Đương nhiên Thành Ca sẽ không để bọn hắn làm cắt ngang quá trình luyện hóa của Thải Anh rồi.

Nhìn thấy mấy tên Chuẩn đế đó bị giết chết, Cô Ma Chuẩn đế giống như sống sót sau tai nạn, kích động và mừng rỡ cùng lúc ập vào trong lòng.

“Ha ha ha ha, quá tốt rồi!”

Hắn cũng không biết đây là tình huống gì.

Hay là do Ảnh tộc trốn trong bóng tối làm?

Vậy tại sao Ảnh tộc không giết luôn hắn và tên tiểu Thiên Tiên kia?

Hắn không đoán ra được lý do.

Theo thời gian trôi qua, Chuẩn đế bị thu hút đến đây càng lúc càng nhiều.

Mỗi một lần đến đây, căn bản Thành Ca đều không cho đối phương cơ hội lên tiếng.

Trực tiếp dùng tiên hồn tấn công giết chết, tiêu hủy trong một lần hành động.

Dần dần, Cô Ma Chuẩn đế tê hết cả người.

Đám Chuẩn đế này chết hết một người lại đến một người, chỉ cần xuất hiện trong tầm mắt đều sẽ trực tiếp rơi xuống.

Cho dù là Chuẩn đế sơ kỳ hay là Chuẩn đế hậu kỳ, thật giống như tự chui đầu vào lưới.

Chuyện này thật sự quá đáng sợ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, khi chiến trường này đóng cửa, còn có thể còn lại bao nhiêu kẻ sống sót?

Chương 850.

Chừng hai ngày sau, Thải Anh mới luyện hóa hoàn toàn xong Minh Trì Ngọc Chi.

Khương chưởng môn cũng không ngờ rằng nàng lại không bị bảo vật này hại chết.

Lực quy tắc mênh mông mang đến cho nàng vô số cảm ngộ.

Cảnh giới quy tắc của tiểu Thiên Tiên này cũng được thăng lên nhanh như bắn tên lửa vậy.

Từ lúc mới bắt đầu nhập môn, đi một đường vượt qua Tiểu Thành, Tinh Thông, Đại Thành rồi đến Viên Mãn.

Đây đã là cấp bậc mà rất nhiều Ma tôn không thể sánh bằng, bình thường Ma vương mới có thể đạt được.

Mà đến Đại Viên Mãn thì tương lai sẽ có cơ hội tiến lên Chuẩn đế.

Nhưng cảnh giới tiên lực của Tước yêu này vẫn dừng lại ở Thiên Tiên, không có bất kỳ biến hóa nào.

“Không ngờ ta lại vô tình tạo ra một thứ quái dị như ngươi.”

Đây đúng là một trạng thái vô cùng kì lạ.

Trước đây Minh Trì Ngọc Chi của Thánh Điện đều được dùng cho Chuẩn đế.

Nếu dưới Chuẩn đế thì cho dù là thiên tài xuất chúng cũng không có tư cách được hưởng chí bảo như vậy.

Cho nên tình huống mà tu vi và cảnh giới quy tắc cách biệt nghiêm trọng thế này cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Ngay cả Khương Thành cũng không biết sau này nàng ta sẽ ra sao.

Nhưng ngay sau đó nàng đã có biến hóa rõ ràng.

Dựa theo sự hiểu biết của Khương Thành đối với nàng, sau khi luyện hóa kết thúc, tiểu Tước yêu hoạt bát này nhất định sẽ ríu rít chia sẻ cảm nhận của nàng với mình, sau đó tuôn ra đủ loại câu hỏi thường thức.

Song lần này, sau khi chấm dứt, nàng chỉ dùng truyền âm trầm giọng nói: “Đa tạ Yêu chủ bồi dưỡng.”

Sau đó rơi vào im lặng.

Nàng vẫn là gương mặt đó, vẫn là cặp mắt đó.

Nhưng sự ngọt ngào ngây thơ trước đó đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn nhìn thấy sự lạnh lùng hờ hững, tựa như biến thành người khác vậy.

Nàng chậm rãi quan sát mọi thứ xung quanh.

Cô Ma Chuẩn đế lại rất mừng rỡ, nàng không chết, có nghĩa là mình cũng sẽ không chết.

“Ha ha ha, tốt quá rồi.”

“Ta còn tưởng ngươi chắc chắn phải chết rồi cơ, ai ngờ ngươi mạng lớn như vậy, cứ thế mà chống đỡ được…”

Hắn còn chưa dứt lời đã ôm đầu bay lên trời.

Bởi vì một ý niệm của Thải Anh, hắn bị gia hạn bởi khế ước cực kỳ đau đớn, không ngừng gào thét.

Một lát sau, hắn rơi xuống mặt đất, mặt xám mày tro, khí sắc cũng nhợt nhạt đi nhiều.

“Tại… tại sao lại…”

Thải Anh mặt không biểu cảm ngắt lời hắn: “Ta không bảo ngươi nói thì ngươi đừng có mở miệng.”

Cô Ma Chuẩn đế tỏ vẻ khó tin nhìn nàng, không dám nghĩ nàng lại nói ra được những lời này.

Trước đây tiểu Tiên Thiên này thế nào sao hắn lại không biết.

Nói trắng ra là ném kẻ địch xuống dưới chân nàng, nàng cũng không nhẫn tâm đạp một cái, ngược lại còn đỡ đối phương dậy.

Mà bây giờ…

Khương Thành nằm trong vỏ kiếm cũng rất bất ngờ.

Chuyện gì vậy?

Tâm tính của tiểu Tước yêu này thay đổi rồi ư?

Lẽ nào là chịu ảnh hưởng của Minh Trì Ngọc Chi.

Lần này hắn không hề đoán sai.

Minh Trì là nơi khởi nguyên của ma khí xuất hiện sớm nhất ở Ma giới, chí bảo sinh ra ở đó đương nhiên sẽ mang đến một số ảnh hưởng đặc biệt.

Nói đơn giản là khiến cho người ta càng giống với Ma tu theo định nghĩa tiêu chuẩn.

Phản ứng đầu tiên của hắn là tức giận, thứ phế vật nhỏ nhoi như ngươi cũng xứng chơi trò hắc hóa à?

Hắn hận không thể tát nàng dính lên tường luôn.

Nhưng nghĩ lại, sau khi bị cải tạo, thuộc tính thánh mẫu của tiểu Tước yêu này chẳng còn sót lại chút gì nữa, đây không phải kết quả mình mong muốn hay sao?

“Yêu chủ, đây đều là do ngươi làm sao?”

Nàng nhìn về phía những thi thể Chuẩn đế ngổn ngang ở đằng xa, ánh mắt không có chút thay đổi nào, giống như đó chỉ là một đám cỏ rác.

Khương Thành mừng thầm, ít ra nàng vẫn còn duy trì sự tôn kính với mình.

“Còn ai vào đây nữa?”

“Không hổ là yêu chủ, đối với những kẻ này phải dùng thủ đoạn tàn khốc mới được.”

Nàng khen ngợi một câu, sau đó không cần Khương Thành nhắc nhở, chạy đến thu hồi chiến lợi phẩm.

Động tác kia muốn bao nhiêu thô bạo có bấy nhiêu, sau khi lột sạch đám Chuẩn đế còn bổ thêm cho mỗi tên một đao.

Giống như sợ người ta còn chưa chết hẳn.

Sau khi nhặt xong, nàng sắp xếp một chút, sau đó lệnh cho Cô Ma Chuẩn đế nằm xuống.

Cũng không thèm để ý phản ứng của hắn, cứ đứng trên lưng hắn như vậy.

“Được rồi, tiếp tục bay về phía trước.”

Cô Ma Chuẩn đế suýt thì sụp đổ, sao lại bị nàng coi là vật cưỡi rồi?

Khương Thành trong vỏ kiếm cũng nhếch môi.

Thay đổi này hình như cực đoan quá mức, triệt để quá mức thì phải?

“Ngọc phù tăng cấp và bảo vật đáng giá nhất trong trận chiến này đều đã đến tay, ngươi còn muốn làm gì?”

Cô Ma Chuẩn đế bay bằng tư thế nằm sấp, Thải Anh đang đứng trên lưng hắn nghe được truyền âm của Khương Thành, không khỏi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Yêu chủ định cứ thể mà dừng tay sao?”

“Không thì sao?”

“Ta tính ra thì trong chiến trường này chắc còn đến ít nhất năm mươi Chuẩn đế ở chiến khu khác nữa.” Ánh mắt Thải Anh hiện lên vẻ khát máu.

“Rồi sao?” Khương Thành từ chối cho ý kiến.

“Chẳng lẽ ngươi không định giết chết toàn bộ bọn chúng sao?”

“Không định.”

Trước nay Khương Thành vẫn luôn lười nhác, nếu đã hoàn thành nhiệm vụ định trước, hắn cũng lười làm phức tạp thêm.

Chủ yếu là dựa vào thực lực và đẳng cấp của hắn hiện tại không cần thiết phải đuổi giết Chuẩn đế khắp nơi.

Vẻ sát khí đằng đằng của Thải Anh cũng biến thành thất vọng.

“Ngươi trở nên nhân từ rồi sao?”

Phụt!

Nếu có thân thể, Khương Thành suýt thì đã phun ra một ngụm nước.

“Ngươi vừa nói gì cơ?”

“Ta sai rồi, không nên ăn nói bừa bãi.”

“Ta nhân từ?”

“Không dám.”

“Hử? Từ bao giờ đến phiên tiểu thánh mẫu như ngươi nói ta nhân từ?”

“Xin Yêu chủ tha tội…”

Thấy thái độ nhận sai thành khẩn của nàng, Khương Thành mới bỏ qua cho.

Thải Anh cưỡi thảm bay hình người đã nhanh chóng gặp được các Chuẩn đế ở chiến khu khác.

Thấy tổ hợp kỳ lạ một Thiên Tiên và một Chuẩn đế, lại thấy tư thế trên dưới thần kỳ kia, đám Chuẩn đế này đều hết sức kinh ngạc.

Mà khi thấy Cô Ma Chuẩn đế chỉ là Chuẩn đế sơ kỳ, còn đang ở trạng thái bị thương suy yếu, bọn họ cũng lập tức giết tới.

Nơi này là Ma giới "dân phong thuần túy", thấy Ma tu lạc đàn yếu hơn mình, lựa chọn của đám người này đều là cháy nhà hôi của.

Tuy Khương Thành không muốn chủ động ra tay giết chóc khắp nơi, nhưng đối phương đã giết tới rồi đương nhiên hắn cũng sẽ không do sự.

Tiên hồn chỉ tùy tiện công kích đã có mấy thi thể rơi từ trên trời xuống.

"Yêu chủ vô địch thiên hạ, thiên thu vạn đại, thống nhất lục giới." Giọng điệu Thải Anh mang theo sự cuồng nhiệt.

Có lẽ trong mắt nàng, Khương Thành chính là đại biểu của tất cả ma tu, dù sao cũng là đệ nhất ma đầu lục giới.

Được lắm, kỹ năng nịnh hót vẫn còn giữ lại.

Khương Thành tỏ ra rất hài lòng, không uổng công ca thương ngươi như vậy.

Sau khi giết chết hai nhóm Chuẩn đế nữa, thời gian mở chiến trường cũng kéo dài đến ngày thứ ba, vòng đầu tiên đã kết thúc.

Ký hiệu báo danh của những người từng tham chiến sáng lên, sau đó một lực hút ùa đến.

Mọi người biến mất tại chỗ, đến khi xuất hiện lần nữa đã quay trở về tế đàn báo danh trước đó.

Đối với Ma tu mà nói, ba ngày cũng chỉ như một cái búng tay. Ở đây vẫn đông người tập nập như trước, Liệt Vũ Chuẩn đế và các ma vương khác của Thánh Điện đều đang chờ đợi.

Thấy trên tế đàn của nhóm Huyền Tiên và nhóm Hỗn Độn dần xuất hiện bóng người, hiện trường lập tức sôi trào cả lên.

Chương 851.

“Vòng thứ nhất kết thúc!”

“Có bao nhiêu người đã thăng cấp?”

“Không nhiều, nhóm Ma Tôn vài chục ngàn người, có thể có một trăm người thăng cấp đã là không tệ rồi.”

“Nhóm Kim Tiên cũng vậy, ước chừng sẽ có mấy chục người thăng cấp.”

Các cuộc thảo luận ùn ùn kéo đến, gây chú ý nhất tất nhiên vẫn là nhóm Hỗn Độn.

Nhóm Hỗn Độn là cấp cao nhất của Đại hội Giảng Đạo.

Ngay cả Liệt Vũ Chuẩn đế cũng bay đến đây ngay đầu tiên.

Vậy mà sau khi ánh sáng tan đi nhìn thấy rõ dáng người, trên mặt vị cao thủ Chuẩn đế trung kỳ này lại hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Tất cả mọi người cũng bắt đầu ồn ào náo loạn lên như núi kêu biển gào.

“Mấy trăm người đi, vậy mà chỉ có hai người trở về?”

“Không phải chứ, sao có thể như vậy được?”

Nếu không được dịch chuyển trở về, có nghĩa đã chết trong chiến trận rồi.

Mặc dù sự so tài trong Ma giới luôn rất tàn khốc, giết người cướp của là chuyện thường tình nhưng tỷ lệ thương vong này cũng khiến cho người ta quá sợ hãi.

Nhìn sang nhóm Ma Vương bên cạnh, và nhóm Ma Tôn ở cách xa hơn.

Mặc dù tỷ lệ thăng cấp rất thấp nhưng hầu hết mọi người đều có thể sống sót trở về.

“Những Huyền Tiên đó căn bản là đang tìm chết, không thể sống sót trở về cũng không có gì là kì lạ.”

“Nhưng ba vị Chuẩn đế, vậy mà chỉ có một người trở lại?”

“Hai người kia đều đã chết rồi sao?”

“Đệch mợ, Chuẩn đế cứ như vậy mà chết?”

“Tại sao Thiên Tiên đó không chết?”

“Hơn nữa nàng còn lấy được ngọc phù thăng cấp, sao nàng lại làm được?”

“Nàng cũng quá may mắn rồi?”

Xem ra trong mắt những Ma tu này ngoài nhờ vào vận may ra thì không còn cách giải thích nào khác.

Liệt Vũ Chuẩn đế cũng vô cùng kinh ngạc.

Điều hắn chú ý đến đầu tiên, chính là cái chết của hai vị Chuẩn đế.

“Bọn họ thật sự đã chết rồi?”

“Ừ!”

Cô Ma Chuẩn đế liếc nhìn sang Thải Anh ở bên cạnh, gật đầu với một biểu cảm phức tạp.

Sau khi nghe hắn xác nhận, đám đông càng xôn xao hơn.

Liệt Vũ Chuẩn đế lập tức cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

“Chuyện này làm sao có thể xảy ra được?”

Theo lý mà nói Chuẩn đế sẽ không dễ chết như vậy, cho dù là Đại hội Giảng Đạo cạnh tranh gay gắt, nhưng cũng sẽ không tàn khốc đến mức này!

“Chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại như thế này?”

Thánh Điện hi vọng mọi người thi đấu hăng hái một chút, nhưng tuyệt đối không mong muốn xuất hiện thương vong lớn như vậy.

Cô Ma Chuẩn đế tự nói với chính mình, chuyện này còn hỏi tại sao gì nữa, tất nhiên là bởi vì cái vị Thiên Tiên bên cạnh ta rồi.

Chẳng qua hiện tại hắn đang là người hầu nên mới không dám tiết lộ lai lịch của Thải Anh.

Chỉ có thể nghẹn ngào nói: “Chính là vì Minh Trì Ngọc Chi đó, tranh giành quá kịch liệt.”

Liệt Vũ Chuẩn đế khẽ nhếch khóe miệng, cuộc chiến này có phần quá ác liệt rồi.

Ngoài mặt thì thảo luận sôi nổi nhưng ánh mắt hắn lại nhìn sang Thải Anh.

“Vậy làm thế nào nàng lại sống sót?”

Hiện tại báo danh sớm đã kết thúc, Thải Anh trong mắt Liệt Vũ Chuẩn đế đã không còn bất kỳ giá trị nào.

Hắn không muốn nhìn thấy Thiên Tiên này còn sống trở về.

Vốn dĩ tưởng rằng ở vòng thứ nhất, nàng sẽ chết không còn một mảnh.

Kết quả bây giờ thì hay rồi…

Nếu nàng sống sót, phần so tài Luyện khí sau này có khả năng sẽ phải bại lộ thôi!

Đến lúc đó, ai cũng sẽ biết nàng không phải là một cao thủ Luyện khí chứ đừng nói đến chuyện trăm triệu năm mới gặp một lần.

Trước sự tra hỏi của hắn, Cô Ma Chuẩn đế vẫn cố giữ kín như bưng.

Không được cho phép, hắn không dám tùy tiện nói gì về chuyện của Thải Anh.

Về phần mình, Thải Anh liếc nhìn Liệt Vũ Chuẩn đế một cái rồi lạnh lùng nói: “Liên quan gì tới ngươi?”

Cái gì?

Hắn vừa nghe thấy cái gì vậy?

Liệt Vũ Chuẩn đế lầm tưởng thứ hắn vừa nghe chỉ là ảo giác.

Thiên Tiên này dám nói chuyện với hắn như vậy?

Trước đó không phải còn rất ngoan, rất nghe lời sao?

Làm phản rồi!

Liệt Vũ Chuẩn đế chưa cần mở lời thì Ma Tôn và Ma Vương phía sau đã ra mặt.

“To gan!”

“Một Thiên Tiên cỏn con lại dám vô lễ với Chuẩn đế?”

“Ai cho ngươi cái gan đó hả?”

“Còn không mau quỳ xuống cúi đầu nhận tội với Liệt Vũ đại nhân!”

Đáp lại, tiểu Tước yêu chỉ lạnh lùng ném ra một từ.

“Cút!”

Đám đông bị sốc lớn.

Đầu óc Thiên Tiên này có vẫn đề rồi à, điên rồi sao?

“Giết nàng!”

“Tiêu diệt nàng!”

Đám đông Ma Vương và Ma Tôn đều rất tức giận.

Thậm chí có nhiều Kim Tiên và Huyền Tiên cũng theo đó xem náo nhiệt.

“Một Thiên Tiên nhỏ nhoi không biết tự lượng sức mình.”

“Không có chút quy củ nào, cần phải dạy một bài học!”

Ban đầu mọi người vốn lo lắng Liệt Vũ Chuẩn đế sẽ bảo vệ Thiên Tiên này, dù gì cũng là do chính tay hắn lựa chọn.

Nhưng rốt cuộc thấy hắn bây giờ chỉ thờ ơ nhìn cảnh trước mắt, không ngăn cản.

Mọi người lập tức hăng hái hơn.

Bọn họ đang chuẩn bị hành động thì Cô Ma Chuẩn đế đứng lên bước ra.

Sức mạnh Chuẩn đế quét qua, đánh bọn Ma tu vây quanh Thải Anh văng ra xa.

“Ai dám động đến nàng?”

Không còn cách nào khác, hắn buộc phải bảo hộ Thải Anh.

Lỡ như nàng bị giết thì hắn cũng phải chết theo, muốn khóc cũng không biết đi đâu mà khóc.

“Ai động đến nàng, ta sẽ giết kẻ đó!”

Nhìn thấy hắn lộ ra sát khí, toàn thân đám Ma Vương và Ma Tôn đều run rẩy.

Từng người vừa lăn vừa bò lui về phía sau.

Trong lòng Liệt Vũ Chuẩn đế đã sớm phán án tử cho Thải Anh thấy vậy liền trầm mặt, không hề che giấu vẻ bất mãn.

“Cô Ma Chuẩn đế, ngươi làm vậy là có ý gì?”

Hắn nhớ rất rõ, ba ngày trước cũng chính tại chỗ này, Cô Ma Chuẩn đế còn kêu gào đòi giết chết Thải Anh.

Thái độ vô cùng kiên định.

Hầu như không thèm nể mặt mình.

Bây giờ thì hay rồi, ngược lại còn muốn bảo vệ nàng?

Chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi?

Cô Ma Chuẩn đế cũng có nỗi khổ, nếu kể hết mọi chuyện ra thì thanh danh một đời của hắn cũng tiêu tan.

Chỉ có thể tiếp tục căng mặt lạnh lùng, nói: “Liệt Vũ Chuẩn đế, hình như ngươi quên mất Thải Anh đã thông qua vòng so tài đầu tiên.”

“Bây giờ nàng vẫn còn là tuyển thủ của Đại hội Giảng Đạo.”

“Thánh Điện đã ra lệnh từ sớm, ai cũng không thể làm hại đến tuyển thủ đã thăng cấp!”

“Ngươi là Chấp sự của Thánh Điện mà lại làm ngơ không để ý, ngươi như vậy là có ý gì?”

Chuyện này?

Liệt Vũ Chuẩn đế không nói được lời nào.

Hắn hoàn toàn không tin những lời ngụy biện của Cô Ma Chuẩn đế.

Người này, trượng nghĩa như vậy sao?

Chuyện vớ vẩn.

Nhất định là phải có nguyên nhân nào khác, chỉ là hắn nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra. Chuẩn đế tại sao lại trở thành nô bộc của Thiên Tiên kia.

Cuối cùng chỉ có thể tức giận phất tay áo bỏ đi.

Mà sau khi Cô Ma Chuẩn đế và Thải Anh rời khỏi đó, đám đông còn lại cuối cùng cũng bùng nổ.

“Đệch, đây là tình huống gì vậy chứ?”

“Tiểu Thiên Tiên kia có lai lịch gì mà khiến Cô Ma Chuẩn đế lại bảo vệ nàng như thế?”

“Ai mà biết?”

“Nàng có thể thông qua trận so tài đầu tiên đã đủ làm người ở đây sợ hãi rồi, chuyện này hoàn toàn là kỳ tích.”

“Ta nghi ngờ không biết có phải Cô Ma Chuẩn đế giúp nàng vượt qua hay không.”

“Nhất định là vậy!”

“Nhưng mà, dù gì thì bây giờ cũng không đụng tới Thiên Tiên này được.”

“Đúng vậy, chỗ dựa này quá lớn rồi.”

“Hừ, vòng kế tiếp là đến lượt Thánh Điện so tài, đến lúc đó nàng không thể chỉ dựa vào chỗ chống lưng được nữa.”

Kết quả của vòng đầu tiên nhanh chóng được truyền đi.

Trước đây Thải Anh đã có tiếng tăm ở chiến khu Lâm Minh, còn hiện tại danh tiếng của nàng đã lan rộng đến vài vùng chiến khu xung quanh.

Việc một Thiên Tiên vượt qua được vòng đầu tiên quả thực rất đáng kinh ngạc.

Vô số Ma Tôn bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Cũng trong lúc thảo luận, vòng so tài thực sự cuối cùng cũng đang đến gần.

Chương 852.

Hôm nay, Liệt Vũ Chuẩn đế triệu tập tất cả các Ma tu đã thăng cấp đến chiến khu Lâm Minh lần nữa.

Ngoài nhóm người luyện khí, luyện đan, tập trận ra, mấy nhóm chiến đấu có số lượng người đông nhất trước đây, cộng lại cũng hơn ba trăm người.

"Được rồi, bây giờ là lúc khởi hành đến Minh Trì Thánh Điện."

Tại đó, sẽ tiếp tục thi đấu hết các hạng mục còn lại.

Phi thuyền vừa đi vừa nghỉ, sau thời gian nửa tháng, rốt cuộc cũng đến Minh Trì Thánh Điện.

Ở đây, cũng đã có rất nhiều phi thuyền của các chiến khu khác neo đậu.

Từng đội Ma tu nối tiếp nhau đi ra, lần lượt tiến vào đấu trường.

"Hà hà, Liệt Vũ, chiến khu Lâm Minh của ngươi cũng không nhiều người!"

Người chưa thấy đã nghe tiếng trước.

Trước mặt là một Chuẩn đế trung kỳ mang theo một đội Ma tu đang đáp phi thuyền.

"Phong Phách Chuẩn đế!"

Chiến khu Lâm Minh nhận ra người mới đến lập tức thay nhau hành lễ.

Nhưng không bao gồm Cô Ma Chuẩn đế và Thải Anh.

Cô Ma Chuẩn Đế cũng là Chuẩn đế ngang hàng, Thải Anh lạnh lùng ngạo mạn.

"Thật xui xẻo, không ngờ lại gặp ngươi ở đây." Liệt Vũ Chuẩn đế lộ vẻ mặt chán ghét.

Phong Phách và hắn đều là Chấp sự của Thánh Điện, lần này cũng phụ trách một chiến khu nhỏ.

Bản thân hai người họ đến từ hai môn phái khác nhau nên mối quan hệ chưa bao giờ tốt đẹp, đã nhiều lần chơi xấu sau lưng nhau.

Lần trước Hắc Hồ tông bị tiêu diệt, đối tượng hắn nghi ngờ đầu tiên chính là người này.

Phong Phách Chuẩn đế nhìn lướt qua thế trận của chiến khu Lâm Minh, sau đó cố ý bật ra một tiếng cười nhạo báng.

“Trận thế này cũng quá tầm thường rồi?”

“Nhóm Hỗn Độn chỉ có một Chuẩn đế thăng cấp thôi sao?”

“Ha ha ha, Liệt Vũ, ngươi làm việc không cố gắng gì hết!”

Chiến khu Huyền Ba của hắn hiện nay có bốn tên Chuẩn đế ghi danh, cả bốn người đều đã qua được vòng loại đầu tiên.

So sánh như vậy quả thực có chút bi thảm.

Về phần các nhóm Ma Vương, Ma Tôn, Kim Tiên, căn bản không lọt vào tầm mắt của hai vị Chuẩn đế, còn không đáng để bọn họ nói đến.

Trừ khi trong đó xuất hiện những kẻ có tư chất quái dị bậc nhất như Kỷ Linh Hàm hay Lâm Ninh, nếu không sẽ không thể thu hút được sự chú ý của bọn họ.

Nghe thấy tiếng cười ầm ĩ ở phía đối diện, sắc mặt Liệt Vũ Chuẩn đế nhanh chóng thay đổi.

Hắn rất muốn nói, thực ra bọn hắn có hai nhóm Hỗn Độn.

Nhưng sau khi nghĩ lại, nếu đẩy Thải Anh ra, chỉ càng thu hút thêm sự cười nhạo.

Vì thế chỉ có thể hừ một tiếng.

“Hẹn gặp lại lần sau, bốn người các ngươi chưa chắc có thể đi được bao xa!”

“Ha ha ha ha…”

Phong Phách Chuẩn đế không những không khó chịu, ngược lại còn cười chế giễu: “Liệt Vũ, ngươi tự đánh sưng mặt rồi làm bộ như mình mập đấy à?”

“Cô Ma có thực lực thế nào, ta có thể không rõ hay sao?”

“Ta cá rằng sau vòng tiếp theo, sẽ không còn nhóm Hỗn Độn nào của chiến khu Lâm Minh các ngươi…”

Hắn đang nói thì đột ngột dừng lại.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy Thải Anh đằng sau Liệt Vũ.

Vẻ mặt hắn ngay tức khắc có chút ngạc nhiên, ngay sau đó liền dở khóc dở cười.

“Ha ha ha, nhìn xem ta thấy gì nào?”

“Thiên Tiên! Thế mà lại có một Thiên Tiên!”

“Liệt Vũ, ngươi có nhầm không?”

“Ha ha ha ha, Thiên Tiên mà lại được chọn, lại còn vượt qua vòng đầu tiên. Chuyện này là làm sao?”

Các Ma tu của chiến khu Huyền Ba ở phía sau hắn cũng cười rống lên.

“Đệch, là thật đó.”

“Thật sự là một Thiên Tiên, chuyện lạ đấy, mọi người mau đến xem đi!”

“Có một Thiên Tiên vượt qua vòng thứ nhất của Đại hội Giảng Đạo, thật là đáng kinh ngạc!”

Ngay cả những bậc cao thủ từ các chiến khu khác gần đó cũng bị thu hút qua.

Sau khi phát hiện ra Thải Anh, tất cả đều cười lăn cười bò.

“Điều này quá vô lý rồi.”

“Thiên Tiên này lượm đâu ra may mắn mà qua được vòng loại vậy?”

“Chiến khu Lâm Minh hết người rồi hay sao?”

Những Ma tu khác trong chiến khu Lâm Minh đều lúng túng, xấu hổ; cảm thấy mất hết thể diện.

Nhưng Thải Anh được Cô Ma Chuẩn đế che chở, bọn họ cũng không dám nói gì.

Đối mặt với ánh nhìn của bọn họ, tiểu Tước yêu vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng.

Từ trong xương tủy nàng đã không còn là tiểu Tước yêu rụt rè trước đây, có Yêu chủ bảo vệ là cảm giác gì nàng đã biết rất rõ.

Nếu nhìn kỹ vào ánh mắt nàng, sẽ càng thấy rõ sự khinh thường.

Dường như đang nói với tất cả mọi người, các ngươi là một lũ sâu bọ!

Vẻ mặt này càng khiến mọi người không nhịn nổi bật cười.

“Một Thiên Tiên nhỏ nhoi mà còn kiêu ngạo như vậy?”

“Làm thế nào mà nàng qua được nhóm Huyền Tiên?”

Không chỉ Phong Phách Chuẩn đế, mà nhóm Chuẩn đế ở các chiến khu lân cận khác cũng không khỏi tò mò.

“Đúng đó, Liệt Vũ, lẽ nào Thiên Tiên này may mắn đến thế?”

“Như vậy còn chưa đủ đâu, nhóm Huyền Tiên đều là Huyền Tiên cửu trọng, dựa vào nàng?”

Nghe lời dò hỏi của họ, Liệt Vũ Chuẩn đế chỉ hận không thể bóp chết Thải Anh.

Mang theo ngươi, mặt mũi của ta đều mất sạch.

Nhưng tiếp theo sắp được thấy sự thật rồi, lên trường đấu cũng sẽ bị nhìn thấy.

Hắn chỉ có thể sờ sờ mũi mình, lên tiếng: “Nàng không phải người của nhóm Huyền Tiên, mà là người của nhóm Hỗn Độn.”

“Ồ, à? Hả?”

“Ngươi nói cái gì?”

Ngoại trừ chiến khu Lâm Minh, tất cả Ma tu xung quanh đều nhốn nháo.

“Ha ha ha, nhóm Hỗn Độn, ngươi đang đùa ta sao?”

“Có nhầm không, chính nàng lại tham gia vào nhóm Hỗn Độn sao?”

“Liệt Vũ, ngươi đang nói nhảm à?”

“Cho rằng bọn ta là đồ ngốc sao?”

Cơn điên của Liệt Vũ Chuẩn đế cũng nổi lên: “Tin hay không thì tùy!”

Nói xong, hắn lập tức dẫn người vào đấu trường.

Để những Ma Tôn ở chiến khu khác lại phía sau mà nhìn nhau, chuyện này xem ra có vẻ đúng là sự thật.

Một Thiên Tiên xông thẳng qua vòng so tài đầu tiên của nhóm Hỗn Độn?

Tin tức rất nhanh được truyền đi.

Chẳng bao lâu sau, tất cả các chiến khu lớn đều biết về sự tồn tại của vị Thiên Tiên này.

Đối với việc này, hầu hết các Ma tu đều không muốn tin.

Bọn họ cảm thấy Liệt Vũ Chuẩn đế chỉ là tùy tiện nói vậy thôi.

Mà dù có tin thì cũng không tránh khỏi đứng ở góc độ của người xem xiếc khỉ, coi vị Thiên Tiên này như một trò đùa.

Khi hàng loạt các cao thủ bước vào đấu trường, Thánh Điện uy nghiêm tráng lệ bắt đầu trở nên ồn ào.

Khi quy tắc không gian được ban ra, một hạt cải nhỏ bé cũng có thể biến thành một thế giới nhỏ.

Ngược lại nó đủ để chống đỡ cuộc cạnh tranh giữa rất nhiều Ma Vương và Chuẩn đế.

Bên lề đã không còn chỗ trống, tiếng người huyên náo.

Ngay sau đó, Thái Ách ma đế của Cửu Tinh Ma Điện, U Huyết Ma đế của Sâm La Huyết Điện, và Kim Tinh Ma đế của Thiên Tiêu Các đều có mặt.

Thực lực của ba người này không thua gì những vị Tiên Đế hàng đầu như Cửu Tuyệt, Ngự Tâm của Tiên giới.

Có thể cho thấy Thánh Điện rất coi trọng đại hội lần này.

Sau khi Ma tu toàn đấu trường ào ào hành lễ, ba vị đại đế thản nhiên nói vài câu, việc phân chia nhóm của Đại hội Giảng Đạo đã sắp xếp xong.

Quy tắc so tài của Đại hội Giảng Đạo không khác mấy so với đại hội Vạn Yêu tại Yêu giới.

Cũng là chia mọi người thành nhiều nhóm và so tài cùng lúc, sau khi xác định được người chiến thắng của mỗi nhóm, họ sẽ tập hợp lại để thi đấu trận cuối cùng.

Điểm khác biệt chính là Ma giới bên này có nhiều cao thủ hơn, mỗi cảnh giới đều đồng thời phân thành tám nhóm, cũng có tuyển thủ hạt giống.

Các tuyển thủ hạt giống không phải thi đấu mấy trận đầu, được trực tiếp tiến thẳng.

Có điều việc này không có nghĩa là các tuyển thủ hạt giống chắc chắn sẽ mạnh hơn.

Số tuyển thủ hạt giống trước đây được Thánh Điện lựa chọn hoàn toàn dựa trên danh tiếng và uy tín.

Trong đó, không gian có thể hoạt động quá lớn.

Lần này, Thánh Điện tất nhiên muốn tạo ra sự thay đổi, hiện tại vẫn chưa công bố danh sách.

Chương 853.

Lần trước Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng không được chọn làm tuyển thủ hạt giống.

Nhưng trong cuộc so tài tiếp theo, cả hai người họ đều trở thành những cái tên nhất nhì của nhóm Ma Vương.

Cũng bởi vì vậy mới chấn động Ma giới.

Dù sao thiên tài trong Ma giới cũng nhiều như thế, có thể trở thành những Ma Vương mạnh nhất, cũng coi như là số ít những người có cảnh giới cao nhất, tương lai về sau có thể trở thành Chuẩn đế gần như là chắc chắn.

Hơn nữa, hai người này xuất thân từ cùng một môn phái, trước đây đều là vô danh, nghĩ thôi là biết gây ra được bao nhiêu sự chú ý.

“Các tuyển thủ hạt giống lần này, lấy biểu hiện của vòng đầu tiên làm chuẩn!”

“Trong số sáu mươi bốn trận chiến ở vòng đầu tiên của nhóm Huyền Tiên, những người có được Tiên kiếm lục giai và Tiên

giáp, sẽ có tư cách trở thành tuyển thủ hạt giống!”

Nghe thấy lời này, toàn trường đấu dâng trào những lời thảo luận xôn xao như sóng thần.

“Đệch, không phải được lựa chọn dựa theo tiếng tăm và uy tín sao?”

“Có cảm giác là có liên quan với biểu hiện của vòng đầu tiên?”

“Chuyện này, nếu biết trước đã liều mạng hơn ở vòng đầu tiên rồi!”

“Đúng vậy, lợi thế của các tuyển thủ hạt giống quá lớn, có thể được nghỉ ngơi mấy hiệp…”

“Chẳng qua phương pháp tuyển chọn này công bằng hơn nhiều so với trước đây.”

“Không sai, người có thể nhận được phần thưởng cao nhất tại trường đấu là một trong những người giỏi nhất, và hắn xứng đáng là một tuyển thủ hạt giống!”

Giữa lúc mọi người còn đang bàn luận, số thứ tự của tuyển thủ trong nhóm Huyền Tiên đầu tiên đã được gọi ra.

“357, 5, 2246!”

Điều này có nghĩa là số 2246 Ma tu trong nhóm Huyền Tiên của chiến khu 357 đã được báo danh.

Giọng nói trên cao không ngừng vang lên, sau đó một Huyền Tiên cầm biển số trên tay chậm rãi đứng dậy.

Nhóm Huyền Tiên được đưa lên ngọc đài màu đen cao hơn đấu trường nhận sự quan tâm của toàn đấu trường.

“Đó là Nhuế Bắc!”

“Ta quen hắn, hắn cùng một nhóm với bọn ta!”

“Người này thực lực rất mạnh, ta từng giao thủ với hắn lúc ở chiến trường!”

“Người của chiến khu Ngũ Chân!”

“Tuyệt thế Thiên tài của Phần Linh tông!”

Lúc này, Huyền Tiên tên Nhuế Bắc không chỉ được toàn thể Ma tu chú ý, mà còn nhanh chóng trở nên nổi tiếng khắp Ma giới.

Bởi vì Đại hội Giảng Đạo này, Ma giới các nơi đều có tiên khí truyền ảnh phát sóng ra bên ngoài.

Vô số thế gia, Ma môn và tán tu đã tụ tập trước tiên khí truyền ảnh để xem sự kiện lớn nhất này!

"Ha ha ha, đó là chiến khu Ngũ Chân của chúng ta!"

"Thật tự hào!"

Trong một chiến khu Ma giới nào đó, cả ngàn tỷ Ma tu vai thế mà tự hào, đều đồng thanh cổ vũ.

Mà tại chiến khu này, có một ma môn thậm chí gào hét lên càng lớn, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Ngay cả tông chủ của Ma môn này cũng nóng hết cả mắt, suýt chút nữa bóp nát tay vịn của ghế ngồi.

Nội bộ bên trong, vô số Ma tu kích động đến mức thậm chí bật khóc ngay tại chỗ.

"Ha ha ha ha, Nhuế Bắc, là Nhuế Bắc của Phần Linh tông chúng ta!"

"Thật không ngờ, hắn vậy mà lại là tuyển thủ hạt giống đầu tiên!"

"Đáng giá đáng giá lắm, Phần Linh tông đã một trận thành danh!"

"Sư điệt của ta thật là đẹp trai!"

"Xứng đáng là đệ tử chân truyền đầu tiên trong số các Huyền Tiên của Phần Linh Tông. Ngay tại vòng đầu tiên đã đem về uy danh cho tông môn chúng ta!"

Đây là uy danh của Đại hội Giảng Đạo.

Thật sự khiến cho thiên hạ đều biết đến uy danh.

Vị Huyền Tiên tên Nhuế Bắc kia cũng không giấu nổi sự phấn khích, bản thân hắn cũng không ngờ mình sẽ trở thành một tuyển thủ hạt giống.

Hắn đứng trên ngọc đài màu đen, nhìn xung quanh đầy tự hào, đón nhận sự ghen tị của vô số người.

“177, 5, 954!”

Kèm theo tiếng vọng từ trên cao, một Huyền Tiên khác với tư cách là tuyển thủ hạt giống đã được đưa lên.

Thế là tại vài nơi trong Ma giới, lại có môn phái như lại lần nữa được đón không khí của năm mới.

Sau khi một trăm hai mươi tám thiên tài Huyền Tiên được đưa lên ngọc đài màu đen, các tuyển thủ hạt giống của nhóm Huyền Tiên đã được chọn xong.

Tiếp theo sau, đến lượt các tuyển thủ hạt giống của cấp độ Kim Tiên.

Mỗi vị đều thu hút sự chú ý của hàng trăm triệu người, từng tràng hò reo vang lên.

Nhưng ở dưới đài, Thành Ca trong vỏ kiếm lại chua xót bĩu môi.

Có gì mà hay ho đâu, năm đó hắn cũng là cái tên đứng đầu của đại hội Vạn Yêu, Đại hội Giảng Đạo này của các ngươi cũng chỉ là mấy tuyển thủ hạt giống nhỏ nhoi còn không biết xấu hổ.

Nhớ lại Kim Long Vương, Kim Tuyến Trùng, Kỳ Uyên, Chiến Hầu Vương, Băng Phượng, Cơ Lâm năm đó, so với đám Huyền Tiên này chẳng phải còn mạnh hơn cả trăm triệu lần hay sao?

Nhưng trước khi mọi người ra sân, không có buổi lễ ra mắt nào cả, càng không có truyền hình trực tiếp về các tộc khác trong Ma giới…

Những đại lão của Yêu tộc kia không biết tạo thanh thế, đây là điều khác biệt lớn nhất so với Ma giới.

Người ta chỉ làm một buổi lễ khai mạc thôi, mà đã bung lụa như vậy rồi.

So sánh mới thấy thật là thảm hại.

Hắn đang suy nghĩ liệu tương lai mình có phải cũng cần mở rộng phát triển tại Yêu giới một chút không.

Chẳng qua với tư cách là Yêu chủ như hiện tại, không thể đích thân xuống sân tỉ thí, dường như cũng chẳng làm màu gì được.

Điều này khiến cho một người luôn kiêu ngạo như hắn càng thêm tiếc nuối lại càng thêm khổ sở.

Có một số cơ hội một khi bỏ lỡ chính là mãi mãi bỏ lỡ.

Trong khi hắn còn đang thở dài thì các tuyển thủ hạt giống hết người này đến người kia ra sân.

Dần dần, đến lượt nhóm Hỗn Độn được chú ý nhất cũng là tài giỏi nhất.

Không ngoài ý muốn, tuyển thủ hạt giống của nhóm này chính là người đã nhận Minh Trì ngọc chi ở vòng đầu tiên.

Cho nên sáu mươi bốn trận chiến của nhóm Hỗn Độn cũng chính là có tổng cộng sáu mươi bốn tuyển thủ hạt giống.

Trong những trận đấu trước, đám Chuẩn đế bên cạnh Thánh Điện cũng không mấy quan tâm.

Huyền Tiên Kim Tiên cho dù thiên phú có giỏi đến đâu thì trong mắt bọn họ cũng chẳng là gì cả.

Đến nhóm Ma Vương, họ cuối cùng cũng nghiêm túc lại.

Mà bây giờ nhóm Hỗn Độn, cả Liệt Vũ Chuẩn đế hay là Phong Phách Chuẩn đế đều bắt đầu chú ý đến.

“Thật đáng tiếc khi bốn vị Chuẩn đế tại chiến khu của ta không thể lấy được Minh Trì Ngọc Chi.”

Các vị chấp sự của Thánh Điện cạnh bên cũng không khỏi lắc đầu.

“Quá khó rồi.”

“Chính xác, bảo vật như vậy, ta hay ngươi đều không tránh khỏi bị cám dỗ.”

“Sự tranh đoạt thuộc về Chuẩn đế hậu kì, mặc dù chiến khu của ta có Chuẩn đế hậu kỳ nhưng cũng không lấy được.”

Phong Phách Chuẩn đế đột nhiên cười ha ha, trêu chọc Liệt Vũ Chuẩn đế: “Bất kể là như thế nào, tiếp theo chúng ta đều có thể xem chút trò vui.”

Các Chuẩn đế khác cười phá lên khi nghe những lời đó.

“Đúng đúng đúng, Thiên Tiên gia nhập vào nhóm Hỗn Độn thật là một việc trọng đại.”

Trước khi bước vào đấu trường, tiểu Thiên Tiên Thải Anh đã nổi danh rồi, tất cả bọn họ đều nghe nói đến.

“Phía trên kia vẫn còn chưa biết được, ha ha ha ha ha.”

“Ngươi nói nếu các vị đại đế bên trên biết có một Thiên Tiên chui vào nhóm Hỗn Độn, bọn họ sẽ có cảm nghĩ gì?”

“Chắc là Liệt Vũ sẽ tức chết đi?”

Nghe thấy cuộc thảo luận của họ, Liệt Vũ Chuẩn đế giận sôi gan.

Hiện giờ hắn vô cùng hối hận khi nãy đã chọn Thải Anh.

Ai mà ngờ được rằng nàng lại ghi danh vào nhóm Hỗn Độn, hơn nữa còn vượt qua vòng đấu một cách kỳ tích.

Tới mức bây giờ bản thân vẫn bị các đồng liêu khác chế giễu.

Biết đâu sau lưng còn bị bọn đại đế mắng mỏ, nói rằng những người mình chọn ra quá yếu và làm bẩn đại hội này.

“537, 1, 1!”

Cùng với giọng nói hùng hồn từ trên cao, một tuyển thủ hạt giống trong nhóm Hỗn Độn từ từ tiến lên dưới ánh nhìn của vô số người.

Sau khi nhìn thấy dáng người mảnh mai, toàn đấu trường đồng loạt ồ lên.

Liệt Vũ Chuẩn đế và Phong Phách Chuẩn đế cùng với những người khác đứng dậy, dụi mắt không tin.

Nhìn kỹ lại, đúng là cùng một người.

“Chuyện này, đây là chuyện gì?”

Phong Phách Chuẩn đế nhìn sang các Chuẩn đế khác lắp ba lắp bắp, cố gắng tìm lời giải thích.

“Đó là tiểu Thiên Tiên?”

“Mẹ kiếp, nàng thực sự có được Minh Trì Ngọc Chi? Trở thành người chiến thắng cuối cùng trên chiến trường?”

Chương 854.

Một Thiên Tiên thuộc nhóm Hỗn Độn trở thành người chiến thắng cuối cùng, đây thực sự là một chấn động.

Chuyện này đã không thể dùng từ ngoài ý muốn để hình dung nữa.

Là một kỳ tích khiến mọi người hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Toàn bộ Ma tu trong trận đã rơi vào trạng hoài nghi nhân sinh.

Cách đây không lâu, bọn họ vẫn còn thảo luận về vị Thiên Tiên ở chiến khu Lâm Minh này.

Lời nói đều chẳng có gì tốt đẹp, nếu không phải cười nhạo thì là chế giễu.

Chẳng hạn như việc nàng sẽ bị thua cuộc trong vòng tiếp theo.

Nhưng bây giờ, không ai có thể cười nổi nữa.

Các tuyển thủ hạt giống đã bỏ qua các vòng đấu trước.

Không nói đến những Ma tu khác, ngay cả ba vị ma đế của Đại hội Giảng Đạo cũng đều sững sờ.

Tại Thánh Điện trước đó cũng chỉ biết số báo danh chứ không hề biết về sức mạnh của người đứng sau con số báo danh này.

Thế này là đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ chỉ có thể tập trung chú ý vào các vị Chuẩn đế phụ trách chiến khu cấp thấp.

Mà những Chuẩn đế đó đều cùng nhau nhìn về phía Liệt Vũ Chuẩn đế, hắn là người phụ trách chiến khu Lâm Minh.

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của các đại đế cùng Chuẩn đế, Liệt Vũ Chuẩn đế rất suy sụp.

Hắn cũng có biết đâu!

Nếu hắn biết thì hắn đã sớm phát điên mất rồi.

“Chuyện này… rốt cuộc làm sao có thể làm được?”

“Bọn ta đang hỏi ngươi đó!”

“Lẽ nào ngươi là người phụ trách, mà lại không biết chút gì về việc này hả?”

“Người trong chiến khu của chính ngươi đạt được thành tích gì, ngươi đều không hỏi tới sao?”

Liệt Vũ Chuẩn đế thực sự không bận tâm.

Trong mắt hắn, Thải Anh có thể thông qua vòng đầu tiên đã là một việc ngoài ý muốn rất lớn rồi.

Cô Ma Chuẩn đế cũng chỉ là một Chuẩn đế sơ kỳ.

Hai người này trong vòng đầu tiên đều chỉ là lót nền, còn có thể đạt được thành tựu gì?

Kết quả nào ai ngờ được, hai người bọn họ lại thông qua, vậy mà có một người lại đoạt được “thứ hạng đầu” trên đấu trường.

Sau một khoảng thời gian lúng túng, hắn mới vỡ lẽ.

Hắn quay sang cười nhạo Phong Phách Chuẩn đế: “Tại sao không thể?”

“Ai quy định Thiên Tiên không được đứng đầu bảng?”

“Chiến khu của ngươi có bốn Chuẩn đế thì sao chứ?”

“Binh tốt không phải ở số lượng nhiều. Đại hội Giảng Đạo không phải là thi đấu tập thể, người của ngươi dù nhiều nhưng nếu đều tầm thường thì có ích lợi gì?”

“Ngươi!”

Phong Phách Chuẩn đế tức giận đến mức tay cũng run lên, suýt chút nữa thì bất tỉnh ngay tại chỗ.

Trước kia tàn nhẫn bao nhiêu thì bây giờ bị tát cho sưng mặt bấy nhiêu.

Thực ra, không phải chỉ có hắn, những người chế nhạo Thải Anh trước đây, bây giờ bọn họ đều đang tự vả.

Ngươi cảm thấy nàng là nỗi sỉ nhục của nhóm Hỗn Độn, nhưng nàng bây giờ đã là một tuyển thủ hạt giống hàng đầu được cả ngàn tỷ Ma tu ngưỡng mộ.

Trên thực tế toàn bộ Ma giới lúc này đều đã bùng nổ.

Sau khi biết nàng là Thiên Tiên, vô số người lộ ra vẻ sống lâu mà bây giờ mới gặp.

“Làm thế quái nào mà điều này lại xảy ra?”

“Ai mà biết?”

Tình hình trên chiến trường ở vòng đầu tiên cũng không có truyền hình trực tiếp.

Đối với những người đã nhìn thấy Thải Anh bên trong, ngoại trừ Cô Ma Chuẩn đế thì tất cả đều đã chết.

Bây giờ cả Thánh Điện cũng không thể tìm hiểu những gì đã xảy ra vào thời điểm đó.

“Chỉ có thể nói đây là quá may mắn nhỉ? Chẳng hạn như sau khi nàng vào chiến trường vừa đúng lúc đụng phải Minh Trì Ngọc Chi, rồi lại tình cờ có được lá ngọc phù thăng cấp. Cuối cùng là các vị Chuẩn đế đều không xuất hiện ở gần nàng cho nên đã bỏ qua nàng.”

“Nhiều việc trùng hợp như vậy, liệu có thể hay không?”

“Chuyện này cần vận may đến đâu chứ?”

“Đấy là quá may mắn, quá vô lý!”

Mặc dù mọi người đều không tin rằng Thải Anh chiến đấu bằng sức của bản thân nhưng phải nói là nàng hiện giờ đã hoàn toàn nổi danh.

Nếu đẳng cấp của những tuyển thủ hạt giống trước đó là một, thì của nàng hiện tại ít nhất là một trăm.

Kỳ tích như vậy đủ sức lan tỏa mấy chục lần chục tỷ năm.

Thành Ca rất hài lòng với phản ứng của mọi người.

Mới chỉ là vòng đầu tiên đã thế này vậy những vòng sau có phải đều sẽ toàn thắng hết luôn không?

Sau đó, sáu mươi ba tuyển thủ hạt giống còn lại của nhóm Hỗn Độn cũng bước lên sân khấu.

Không có gì ngạc nhiên khi sáu mươi ba người này khởi điểm đã là Chuẩn đế hậu kỳ, người nào người nấy cũng đều lợi hại.

Cuối cùng là cả năm vị Ma đế đều xuất hiện khiến đám đông một lần nữa dậy sóng.

Chỉ tiếc là so với cảm giác mà Thải Anh tạo ra trước đây, vẫn còn kém hơn một chút.

Sau khi các tuyển thủ hạt giống được chọn, việc phân nhóm lại lần nữa được công bố.

Khu Hỗn Độn được chia thành tám nhóm để chiến đấu cùng một lúc, Thải Anh cùng bảy vị cao thủ khác được phân vào nhóm thứ sáu.

Tám người bọn họ sẽ không tham gia trận chiến cho đến khi khoảng sáu trăm vị Chuẩn đế khác chỉ còn lại tám người thì mới bắt đầu chiến đấu.

Đến lúc đó đã có rất nhiều trận chiến trôi qua.

Trong khi đó, họ có thể ngồi xem, tu bổ năng lượng và quan sát đặc điểm của đối thủ tiềm ẩn bên dưới.

Đây là lợi thế lớn nhất của những tuyển thủ hạt giống.

Nhưng Thải Anh cũng không thể nhàn rỗi như vậy.

Bởi vì các nhóm chiến đấu cùng lúc, thì cuộc thi của nhóm Luyện khí cũng sẽ được mở ra.

So tài của nhóm Luyện Khí thực ra không giống như những gì Thành Ca đã nghĩ lúc đầu, là phải luyện ra Tiên khí thất giai, bát giai ngay tại chỗ.

Hình thành được Tiên khí ở cấp độ này, rất nhiều Tiên Khí Sư phải mất hàng chục triệu năm mới có thể làm được.

Lúc đó hoa cúc của Đại hội Giảng Đạo đều lạnh hết.

Chưa kể tỷ lệ thất bại nặng nề vẫn đang chờ.

Không thể có chuyện Tiên Khí Sư bát giai thất bại trong việc luyện Tiên khí bát giai được, còn Tiên Khí Sư lục giai lại thành công trong việc tinh luyện Tiên khí lục giai. Nếu vậy chẳng phải là Tiên Khí Sư lục giai lợi hại hơn hay sao?

Một kết quả so tài như thế thì có ý nghĩa gì.

Cái mà nhóm Luyện Khí đấu là trình tự phân giải trong quá trình luyện khí.

Vòng đầu tiên là phân biệt vật liệu, vòng thứ hai kết ấn, vòng thứ ba là khống nguyên, và vòng thứ tư là dung trận.

Phân biệt vật liệu chủ yếu là nhận biết đặc tính của nguyên tố cùng tốc độ phản ứng.

Kết ấn là so sánh kỹ thuật thành thạo và trình độ ấn pháp.

Khống nguyên so tài về năng lực điều khiển các sức mạnh khác như nước, lửa, gió, sấm sét và gỗ trong quá trình luyện khí.

Còn dung hợp là thi đấu năng lực điều động pháp trận tương thích với Tiên khí trong lúc luyện khí.

Bốn mục này là kỹ năng cơ bản của luyện khí.

Bốn cuộc so tài sẽ được cho điểm theo thứ tự, người có tổng điểm cao nhất cuối cùng sẽ đứng đầu nhóm Luyện Khí.

Trong các cuộc tranh tài trước đây của nhóm Luyện Khí, đều là các cao thủ Tiên Khí Sư bát giai hoặc thậm chí cửu giai giành được vị trí đầu bảng.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tiên Khí Sư cấp bậc càng cao, thành tựu đạt được càng thâm sâu, tay nghề điêu luyện.

Nhiều Tiên Khí Sư từ thất giai trở xuống thậm chí còn không thể thuận lợi hoàn thành so tài.

Bởi vì độ khó bốn vòng này của Đại hội Giảng Đạo đặc biệt cao.

Khi các nhóm đang ra sân, một số Luyện Khí sư cũng lần lượt gia nhập và tham gia vào trận khảo hạch.

Cho dù là Ma tu đang có mặt, hay đám đông xem truyền hình trực tiếp từ khắp nơi đều vô cùng quan tâm chú ý.

Tiên khí đối với đa số Ma tu chính là mạng sống thứ hai.

Mà khi những Tiên Khí Sư đó vào sân, cũng thu hút những tiếng hô hào vang lên không ngừng.

“Bồ Tân đại sư! Tiên Khí Sư bát giai danh tiếng hàng đầu của Nam Phương Thiên vực!”

“Không ngờ lần này thế mà lại mời được hắn đến?”

“Mau nhìn xem, Lạc Nguyên đại sư!”

“Trời ơi, người này đã nổi tiếng từ rất sớm. Hàng chục tỷ năm nay chưa từng xuất hiện. Ta thậm chí còn cho rằng hắn đã gặp

phải chuyện gì ngoài ý muốn rồi chứ.”

“Tử Nguyên đại sư!”

“Dư Mộ đại sư!”

Các Tiên Khí Sư bát giai khác cũng lần lượt được nhận ra.

Chuẩn đế chấp sự của Thánh Điện và các trưởng lão đều đứng dậy thể hiện sự tôn kính.

Nghĩ đến Kỳ Ngỗi đại sư trước đây chỉ là một Tiên Khí Sư thất giai, Liệt Vũ Chuẩn đế không biết phải làm sao.

Địa vị của Tiên Khí Sư bát giai so với Chuẩn đế hậu kỳ bình thường cao hơn rất nhiều, không ai dám thất lễ với bọn họ.

Mà tiếp sau đó, một người xuất hiện khiến đám đông hoàn toàn nổ tung.

Chương 860: Ăn gian chứ gì

Biểu hiện của Thải Anh ở trong trận đầu thực sự là quá kinh điển.

Mặc dù điều này không thể chứng minh nàng cũng là Tiên Khí Sư cửu phẩm, thậm chí ngay cả việc nàng có phải là Tiên Khí Sư ngũ phẩm hay không cũng không chắc chắn được.

Nhưng biểu cấp lịch sử trong trận đấu này của nàng cũng đã đủ để làm cho Thái Ách Ma Đế rung động rồi.

Ít nhất thì ở phương diện hiểu rõ về nguyên liệu, vị Thiên Tiên này cũng đứng đầu Ma giới, điều này không còn phải nghi ngờ gì cả.

Cho dù nàng không phải là Tiên Khí Sư, dựa vào năng lực này của nàng cũng xứng đáng được Cửu Tinh Ma Điện chào đón mời về.

Thế nên sau khi kết thúc, Thái Ách Ma Đế lập tức vội vàng qua đó, còn động viên vài câu.

Chẳng qua biểu hiện của ngươi không hề tệ, sau này cố gắng hơn là được, ta rất coi trọng những thứ đó của ngươi.

Thành Ca đã trở lại vỏ kiếm, bây giờ cơ thể chủ đạo là Tiểu Tước yêu.

Đối mặt với vị Ma Đế đứng đầu này, nàng cũng không có cơ sở gì cả, cũng không chắc là tiên hồn của Yêu Chủ xử lí được hay không, nhưng rồi lại thu hoạch được nhiều.

Biết được Thải Anh chính là một Tiểu Thiên Tiên, toàn bộ mấy nhóm Tiên Khí Sư vừa rồi mới so tài lại bùng nổ một lần nữa.

“Vậy mà lại là nàng sao?”

“Không thể nào!”

“Tuyệt đối không thể nào, chuyện này chắc chắn là nhầm lẫn!”

“Kẻ Thiên Tiên hèn mọn này, nàng có tài đức gì chứ…”

“Dựa vào cảnh giới và kiến thức của nàng, làm sao có thể nhận ra được nhiều thiên tài địa bảo như vậy chứ?”

“Trước đây ta chưa từng nghe về nàng, vốn dĩ còn không phải danh môn đại phái đấy!”

“Ta không tin!”

Lúc trước bị Đồ Khâm đại sư đánh bại, bọn họ cảm thấy cũng là điều đương nhiên.

Bây giờ phát hiện đã bị một Thiên Tiên đánh bại, vậy thì hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Hơn nữa Thiên Tiên này trước đây còn từng bị bọn họ giễu cợt khinh thường.

Nhưng bất kể bọn họ có nghi ngờ chất vấn như thế nào thì cũng là vô ích.

Cuộc so tài vừa rồi của Thải Anh diễn ra đã được hàng ngàn tỷ Ma Tu tận mắt chứng kiến.

Còn có chỗ nào khoa trương giả dối chứ?

Đừng để ý đến việc làm sao người ta có thể làm được đến mức này, dù sao thì người ta cũng đã thể hiện thực lực ra một cách rõ ràng.

“Nhất định là có nội tình rồi!”

“Lão phu không tin!”

“Bổn tọa cũng không tin!”

“Ta cực kỳ nghi ngờ, Thiên Tiên này là người của Thánh Điện sắp xếp vào.”

“Đúng, chắc chắn là nàng đã biết được đề thi trước đó.”

Một trăm tám mười ngàn loại nguyên liệu, nếu như trước khi so tài đã biết là những gì, có chuẩn bị từ sớm, quả thật trận so tài kia sẽ đơn giản hơn rất nhiều lần.

Hoàn toàn có khả năng thực hiện 9000 loại tổ hợp oia hùng như vậy.

Bọn họ vừa nói như thế thì rất nhiều người xem ở bên sân cũng bị làm cho dao động.

Suy nghĩ lại một cách cẩn thận, một Thiên Tiên tạo ra cái thành tích mang cấp độ lịch sử không thể nào hiểu được như này, vượt qua cả Tiên Khí Sư cửu phẩm, đúng là không hợp lý một chút nào.

Chẳng lẽ, thật sự là hành động mờ ám, ăn gian rồi sao?

“Phải điều tra cho rõ, chuyện này rõ ràng là đang coi chúng ta như những kẻ ngu đần để đùa cợt rồi!”

“Đúng, phải điều tra rõ!”

“Thánh Điện các ngươi phải cho chúng ta một lời giải thích hợp lý!”

Nét mặt Đồ Khâm đại sư vô cùng u ám, hắn lạnh lùng nói: “Các ngươi làm như vậy, là đang làm cho tất cả Tiên Khí Sư ở lục giới phải nhục nhã!”

Cái này là chụp mũ kết tội tới đỉnh chóp rồi, ba vị Ma Đế của Thánh Điện đều đã có phần hơi sứt đầu mẻ trán.

“Đồ Khâm nói vậy là sai rồi!”

Ba vị Tiên Khí Sư cửu phẩm chịu sự quản lý của Thánh Điện ở sau điện cũng không thể ngồi yên.

Bọn họ chính là người đã ra đề thi này, điều này ám chỉ bọn họ trợ giúp cho Thiên Tiên kia ăn gian sao?

Ba người đồng thời bay ra bên ngoài, trong thoáng chốc tất cả lại nhốn nháo một lần nữa.

Ma giới có khoảng bốn vị Tiên Khí Sư cửu phẩm đến cùng một lúc, đây là chuyện vô cùng rầm rộ từ trước đến nay chưa từng có.

“Một trăm tám mươi ngàn nguyên liệu này là do chính ba người bọn ta chia nhau ra lựa chọn, mỗi người sáu ngàn loại.”

“Ba người bọn ta cũng không hề tiết lộ trước cho bất cứ ai!”

“Mà khi cuộc so tài bắt đầu, cho dù là bất kỳ ai trong ba bọn ta cũng không biết được toàn bộ những loại nguyên liệu!”

“Thiên Tiên muốn ăn gian thì trừ khi là đã sớm nhìn lén trong lúc ba người bọn ta lựa chọn nội dung.”

“Chuyện này vốn dĩ là không thể nào.”

Ba người bọn họ đích thân đứng ra phủ nhận chuyện ăn gian, các vị Ma Tu và nhóm Tiên Khí Sử tại đó có không muốn tin cũng phải tin.

Cẩn thận thử nghĩ lại thì đúng là chuyện ăn gian như thế cũng vô cùng khó khăn, vốn không thể nào thực hiện được.

Hơn nữa Thánh Điện cũng chẳng có động cơ để làm như vậy.

Cho dù thật sự muốn làm như vậy, cũng nên chọn một vị Chuẩn đế chứ không phải là một Thiên Tiên hèn mọn.

Vậy nên, quả thật đúng là Thiên Tiên này đã làm được bằng chính thực lực của mình.

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người nhìn Thải Anh cũng đã thay đổi.

Không tiếp tục nghi ngờ nữa mà chỉ than thở.

Là một Thiên Tiên hèn mọn làm sao có thể lợi hại như vậy chứ?

Đừng nói là bọn họ, ngay cả vẻ mặt của Liệt Vũ Chuẩn đế ở phía trên cũng đang bị chấn động.

Bây giờ hắn hoàn toàn không biết phải làm sao.

Cảm thấy Thiên Tiên thật sự là một Tuyệt thế thiên tài của Luyện Khí Giới?

Cái kiểu một trăm triệu năm khó khăn mới gặp được sao…?

Một câu nói vu vơ lúc đầu của mình, nói trúng rồi sao?

Nhưng mẹ nó chuyện này cũng vượt quá chuẩn mực rồi đúng không?

Chẳng qua chỉ tình cờ gặp phải Thiên Tiên này ở Hắc Hồ tông, thế là tùy tiện có thể gặp ngay được thiên tài luyện khí một trăm triệu năm khó khăn mới gặp được đó sao?

Vị Chuẩn đế trung kỳ này đã bắt đầu nghi ngờ về cuộc đời rồi.

“Lão phu không tin!”

Đồ Khâm đại sư không thể chấp nhận được kết quả như thế này.

Đối mặt với ba vị Tiên Khí Sư cửu phẩm kia, hắn cười một tiếng lạnh lẽo.

“Hừ, các ngươi cảm thấy nàng có thể biết được nhiều tài liệu như vậy sao?”

“Chẳng qua nàng cũng chỉ là một Thiên Tiên hèn mọn!”

“Cũng không phải là xuất thân từ một danh môn đại phái với nền tảng vững chắc, nàng lấy tư cách ở đâu ra để hiểu được nhiều nguyên liệu thiên môn như vậy chứ?”

“Nói chuyện này không có vấn đề gì, các ngươi tin sao?”

Ba vị Tiên Khí Sư cửu phẩm không hẹn mà cùng nhíu lông mày lại.

Bọn họ cũng cảm thấy điều này không thể tin nổi được.

Nhưng vấn đề là người ta làm được.

Ngươi lại không có căn cứ chính xác là người ta ăn gian, lời tuyên bố phỏng đoán dựa vào cái gọi là kinh nghiệm cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Đại hội Giảng Đạo hèn hạ này không trong sạch, không so nữa cũng được!”

Nói xong, Đồ Khâm đại sư hung hăng phẩy tay áo một cái, lập tức muốn rời khỏi trận.

Ba vị Ma Đế và một đám Chuẩn đế của Thánh Điện vội vàng tiến lên phía trước khuyên nhủ.

“Đồ Khâm đại sư, cần gì ngươi phải so đo với những người như nàng ta chứ?”

“Đúng vậy, dựa vào thực lực của ngươi, sau ba vòng không phải vẫn vững vàng đứng đầu sao?

“Chẳng qua nàng chỉ tình cờ nhận được cái Điển Tịch Thượng Cổ gì đó, biết đến nhiều nguyên liệu thôi…”

Một vị Tiên Khí Sư cửu phẩm chân chính khó khăn lắm mới tới đây, làm sao Thánh Điện có thể cam lòng để cho hắn bỏ đi được.

Không riêng gì ba vị Ma Đế, ngay cả ba vị đại sư kia cũng chủ động tới thuyết phục Đồ Khâm ở lại.

Nhưng dường như Đồ Khâm đại sư đã quyết tâm.

“Tham gia loại trận so tài bất công như này, cùng thi đấu thể thao chung sân khấu với loại ăn gian mưu lợi vô liêm sỉ thế này, đúng thật là sỉ nhục lão phu!”

Những lời này xem như đã cho rằng Thải Anh ăn gian.

Cái này thì Tiểu Tước yêu không thể nhịn được.

Nàng ở bên này lạnh lùng ném thẳng ra một câu: “Già đầu rồi, còn thua mà không nhận thì cũng chỉ là phế vật mà thôi!”

Ở chỗ này, bây giờ ngoại trừ Yêu Chủ, e rằng mỗi người cũng đều là phế vật trong mắt của Tiểu Tước yêu.

Một câu nói kia của nàng dường như đã đổ thêm dầu vào lửa, trong nháy mắt lại làm nổ tung tất cả.

Mặc dù ngươi thắng một trận, nhưng nói một vị Tiên Khí Sư cửu phẩm là phế vật, không phải thật sự có phần hơi quá đáng sao?

Đồ Khâm đại sư giận không kiềm chế được quay đầu lại: “Các ngươi cũng nhìn thấy, đồ bỉ ổi này không những không biết hối hận, ngược lại còn nói năng lỗ mãng, nói xằng nói bậy, Đại hội Giảng Đạo này nhất định lão phu sẽ không tham gia!”

Mấy vị Ma Đế cũng vô cùng sốt ruột.

Vừa rồi mới khuyên bảo được tốt một chút, có lẽ đại sư đã sắp bị thuyết phục quay đầu lại rồi.

Mấy người đồng thời xụ mặt xuống về phía Thải Anh, ở trong lòng bọn họ thì cuối cùng Đồ Khâm vẫn quan trọng hơn.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

“Đồ Khâm đại sư là một Tiên Khí Sư cửu phẩm chân chính, làm sao ngươi có thể nói với hắn như vậy chứ?”

“Đúng thật là không biết trời cao đất dày, còn không mau xin lỗi hắn về những lời nói vô lễ của mình đi?”

Cùng lúc đó, giọng nói của Thành Ca cũng truyền vào hồn hải của Tiểu Tước yêu.

“Đẳng cấp giễu cợt của ngươi còn chưa đủ đâu, tiếp theo học hỏi theo ta.”

Chương 861: Các ngươi giấu Yêu chủ ở đâu?

Đối mặt với Đồ Khâm đại sư, tiểu Tước yêu đang bị Thành Ca âm thầm chỉ đạo bỗng bật cười.

Ngay sau đó, nàng ta vỗ tay.

“Lợi hại, lợi hại.”

“Không hổ danh là một Tiên Khí Sư cửu phẩm, có thể đoán ra mình không thắng được nên nhanh chóng nghĩ biện pháp thoát thân.”

“Nếu như bây giờ rời đi, sau này tất cả mọi người sẽ nghĩ rằng ngươi nhất định có thể thắng ba trận, chỉ là ngươi không tham gia mà thôi.”

“Nếu truyền ra như vậy thì danh tiếng của ngươi cũng không bị huỷ hoại.”

Nàng giơ ngón tay cái lên, mặt mày hớn hở tươi cười “khen ngợi”: “Tiền bối quả nhiên vẫn là tiền bối, kinh nghiệm phong phú, xin dạy bảo, hoá ra còn có biện pháp xoay chuyển tình thế như vậy, bội phục, bội phục.”

Mọi người nhìn nhau nghĩ sao lời nói này nghe lạ quá.

Rõ ràng mấy câu này đều có ý khen ngợi nhưng thực tế chúng đều có ý muốn sỉ nhục Đồ Khâm đại sư phải không?

Rõ ràng ai cũng nhìn thấy đại sư đang cực kì tức giận.

“Ngươi nói cái gì!”

Phải đối mặt với một âm dương đại sư như vậy, Đồ Khâm giận đến phát run nhưng không biết nên đánh trả thế nào.

“Chỉ bằng người, chỉ bằng loại giun dế như ngươi…”

Thải Anh cười khanh khách cắt đứt lời hắn.

“Ơ kìa, đại sư đừng nói vậy, ngươi vẫn nên chạy nhanh đi thì hơn.”

“Chỉ cần không tham gia ba trận lúc sau, ngươi vẫn có thể bảo toàn vị trí bất bại, cũng vẫn giữ được mặt mũi, như vậy không tốt sao?”

“Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không đi rêu rao khắp nơi rằng tiền bối không bằng ta đâu.”

“Đi thôi đi thôi, ta cũng sẽ giống như những người khác, giở vờ rằng sau ba trận đấu ngươi vẫn giành thứ nhất, dù sao thì từ trước đến nay ta vẫn luôn tôn trọng người già…”

Mọi người xung quanh đều bất lực.

Ngươi chắc chắn ngươi sẽ không đi rêu rao khắp nơi là Đồ Khâm không bằng chứ? Chẳng phải mấy lời vừa rồi từ trong ra ngoài đều có ý đấy sao?

Măng sau núi đều bị ngươi đoạt cả rồi.

Đồ Khâm tức giận đến nỗi không biết nên đối phó thế nào.

Mấy lời nói này đều dồn người khác vào chỗ chết, ứng phó thế nào đây?

Nếu bây giờ hắn rời khỏi, vậy khác nào khẳng định lời nói của Thải Anh là thật? Là hắn sợ đấu thua sẽ mất mặt nên không dám đấu.

Sau này mọi người sẽ đều nghĩ như vậy.

Hắn sẽ trở thành trò cười cho cả Ma giới.

Đường đường là Tiên Khí Sư cửu phẩm, sao hắn có thể cam chịu loại kết cục như vậy.

“Ai bảo lão phu không dám đấu?”

“Hoá ra ngươi muốn tự rước nhục vào thân, lão phu sẽ đấu với ngươi đến cùng, để xem ngươi sẽ biểu hiện như nào!”

Thải Anh lắc đầu đầy tiếc nuối.

“Chậc chậc chậc, quyết định này của ngươi không phải là một quyết định sáng suốt đâu đấy.”

“Ta khuyên ngươi vẫn nên rút nhanh thì hơn, một chốc nữa đấu thua từ trận này sang trận khác, đến lúc đó lửa giận công tâm mà đi đời nhà ma. Lúc đó lại oán trách lỗi do ta…”

Mau thu tay đi!

Khoé miệng mọi người nhếch lên, đời này bọn họ chưa bao giờ thấy người nào bị tổn thương như vậy.

Đây không biết là đang suy nghĩ cho đối phương, hay vẫn là mắng chửi đây?

“Được rồi, được rồi.”

Ba vị Ma Đế nhanh chóng ngắt lời tiểu Tước yêu đồng thời chặn nàng lại.

Bọn họ không muốn sự tình hôm nay tiếp tục diễn biến nữa.

Nếu như vẫn còn tiếp tục e rằng Đồ Khâm thực sự sẽ tức giận đến chết mất.

Dù sao đi nữa, kết quả như bây giờ không phải khá tốt rồi sao?

Ít nhất Đồ Khâm không thể rời đi, bây giờ còn kiên quyết ở lại, đây chính là điều Thánh Điện mong muốn.

Sau đó chỉ cần Đồ Khâm thuận lợi thắng ba trận, sau đấy lão già Đồ Khâm lại đắc ý, mọi người lại tung hô hắn, quả nhiên vẫn là Đồ Khâm đại sư lợi hại hơn…

Điều kiện tiên quyết chính là ba trận đấu sau, Thiên Tiên phải biểu hiện bình thường.

Ở trong mắt mọi người, điều này sẽ là hiển nhiên.

Dựa vào kiến thức trong tài liệu, nói trắng ra, dù không phải Tiên Khí Sư cũng có thể làm được.

Rồi ba trận sau đó chính là phương thức luyện khí thực thụ, đến lúc đó, nàng chỉ việc biểu hiện năng lực thực sự mà thôi.

Cứ như vậy, tranh chấp cũng dần dần lắng xuống.

Cùng lúc đó, mấy vị Yêu Đế ở Yêu Giới cũng đã mất hết kiên nhẫn.

"Sao gần đây Yêu chủ không xuất hiện?"

"Đúng rồi, lâu rồi không thấy hắn."

Yêu Giới có thể tồn tại vững vàng an ổn chính là nhờ vào sự xuất hiện của Thành Ca, cho nên bọn hắn không thể không quan tâm được.

"Mấy lần Vạn Yêu Cung mở hội gần đây cũng không thấy hắn xuất hiện."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đối mặt với lời chất vấn của đủ loại Đại Đế như Thanh Long, Băng Phượng, Bạch Hổ, Thương Long nữ đế vô cùng đau đầu.

Khương Thành hồn lìa khỏi xác, để lại Vạn Yêu cung lúc này chỉ là một cái xac không hồn.

Việc này vô cùng nguy hiểm nên nàng cũng không thể đi rêu rao khắp nơi được.

Nàng chỉ có thể lảng tránh nói: "Không phải ta đã nói rồi sao, hắn đang bế quan, bây giờ còn chưa qua nổi hai tháng, các ngươi nháo lên làm cái gì?"

"Hừ hừ, Thương Linh, ngươi có thể lừa được kẻ khác nhưng không lừa được ta đâu."

Vẻ mặt lão Thanh Long như nhìn thấu tất cả.

"Tiểu tử kia đang bế quan ư?"

"Ngươi tin chứ bọn ta không tin!"

Những Yêu vương khác cũng nhớ lại bộ dạng lười nhác của Thành Ca, bọn hắn cũng thầm đồng ý.

"Đúng vậy, hắn chắc chắn không bế quan."

“Cho dù có muốn bế quan thật thì cũng không có chuyện không nói với ai tiếng nào.”

“Thương Linh, chắc chắn ngươi đang lừa bọn ta.”

“Theo ta thấy, Yêu chủ chắc chắn đang đắm chìm trong ôn nhu mị hoặc của hai đại Yêu nữ Thương Linh và Mâu Vũ rồi, không thoát ra được!”

“Đúng là hồng nhan hoạ thuỷ!”

“Yêu nữ mê hoặc hôn quân, không màng quản giới nữa! Đây định sẵn là thế cục mất nước của thế tục, Yêu giới ta rồi cũng suy vong thôi! Ôi chao ôi chao…”

Thương Linh hận không thể đạo cho lão Long vạn đạp.

Mà đặc biệt, mỗi khi có chuyện hắn lại phải mang cái “Đại Dự Ngôn Thuật” kia ra khoe mẽ.

Làm gì cũng không được, chỉ thêm cái phá hoại!

“Tránh ra!”

Bị lão Thanh Long đổ thêm dầu vào lửa, mấy Yêu Đế khác cũng mất hết kiên nhẫn.

“Thương Linh, ngươi còn không mau khai thật?”

“Cả Yêu nữ Mâu Vũ kia nữa, mau đưa nàng ra nói chuyện rõ ràng!”

“Nói mau, các ngươi giấu Yêu chủ đi đâu rồi?”

Nhĩ Thử Đại Đế và Côn Bằng Đại Đế còn suy nghĩ đế mấy thứ viển vông hơn.

“Đối với tính khí của Yêu chủ mà nói, dù có trầm mê sắc dục cũng không thể không có tung tích, hắn đâu phải người chịu ngồi yên một chỗ.”

“Trừ phi… Hắn gặp nạn rồi!”

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ…Hắn bị hai ả yêu nữ các ngươi hút cạn rồi?”

Thương Linh là kẻ mặt dày mày dạn nhưng vẫn bị mấy lời nói của bọn hắn làm cho đỏ mặt.

Cái suy nghĩ gì thế này?

Nếu cứ tiếp tục như này thì thanh danh của lão nương sẽ bị huỷ hoại mất.

Nếu như bị truyền ra ngoài, sau này vạn tộc Yêu giới sẽ nhìn nàng với ánh mắt gì?

Trong lúc tức giận nàng chỉ có thể nói ra sự thật.

Sau khi biết được việc Thành Ca bị hồn lìa khỏi xác, còn đi theo Thải Anh đến Ma giới, chư vị Yêu đế suýt chút thì ngất đi.

Thanh Long Đại Đế là người đầu tiên gầm lên.

"Tiểu tử này điên rồi à?"

"Hồn lìa khỏi xác, hắn muốn chết đấy à!"

Nước miếng của hắn cũng theo câu nói văng ra ngoài.

"Đúng là muốn chết mà!"

"Chỉ là một cái Tiên Hồn, chạy đến Tiên Ma hai giới, hắn có thể làm cái gì? Ngoại trừ chịu chết thì hắn còn có thể làm cái gì?"

Những Yêu Đế khác cũng mất bình tĩnh như vậy.

Ngoại trừ Thành Ca, không ai trong số đó biết hắn có hệ thống để tự phục sinh, nên cũng không ai hiểu được hành động này.

"Việc này quá nguy hiểm!"

"Đây chính là làm càn mà!"

"Xong rồi, xong rồi, lần này xong thật rồi!"

"Nếu hắn chết rồi, sau này chúng ta đối phó với Tiên Ma hai giới thế nào đây?"

"Điên rồi, bây giờ phải làm thế nào mới phải đây?"

Thanh Long Đại Đế lại tức giận chửi mắng Thương Linh và Mâu Vũ: "Hai người các ngươi làm ăn kiểu gì vậy, vì sao không khuyên can hắn?"

"Chuyện lớn như thế, vì sao không xin chỉ thị của ta?" Hắn nói như thế hắn đứng đầu Yêu giới vậy.

Chương 862: Cơ hội tốt như vậy

Thương Linh không khỏi liếc mắt nhìn lão Thanh Long một cái, ngươi nghĩ ngươi là chứ?

Ta còn phải xin chỉ thị của ngươi ư? Ngươi và ta chẳng phải đều là bộ hạ à?

Nàng không khách khí nói: "Ta cũng không còn cách nào khác, hắn cứ khăng khăng muốn làm chuyện đó, ai cũng không ngăn lại được."

"Với lại, theo hiểu biết của ta về hắn, hắn sẽ không gặp bất lợi nào đâu."

"Lần này cũng vậy, hắn nhất định sẽ trở về mà không thương tổn gì."

Dù sao nàng cũng đã làm bạn bên cạnh Thành Ca nhiều năm như vậy, nàng tin tưởng hắn.

Nhưng những Yêu đế khác lại không nghĩ như vậy.

Đến ngay cả Mâu Vũ bây giờ cũng cảm thấy hối hận.

Sao lúc ấy nàng không cố gắng níu kéo một chút, bây giờ nghĩ lại, quyết định kia quá hoang đường.

"Bây giờ nên làm gì đây?"

Ngay cả đế Băng Phượng Đại Đế và Bạch Hổ Đại Đế cũng mất bình tĩnh.

"Nếu như Yêu chủ gặp phải chuyện chẳng lành thì toàn Yêu Giới chúng ta đây coi như xong rồi."

"Còn có thể làm gì bây giờ nữa, nhanh chóng tìm được hắn, đón hắn về đây."

Nhưng Thanh Long Đại Đế đang đứng một bên bỗng tạt gáo nước lạnh.

"Nhưng việc này đã qua hơn một tháng, bây giờ một chút manh mối cũng không có."

"Lối vào Huyền Giới bên kia cũng sóng yên biển lặng, không có động tĩnh gì."

"Theo ta thấy, tiểu tử kia nhất định đã gặp chuyện chẳng lành rồi."

"Ngươi bớt nói điều xui xẻo đi!"

Thương Linh tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Kế hoạch hôm nay vẫn là nên phái yêu đi thăm dò hai giới Tiên Ma kia trước đã.”

“Thăm dò như thế nào? Nếu bên kia biết được chúng ta đi thăm dò tung tích của Yêu chủ, nhất định sẽ đoán được bên ta xảy ra chuyện.”

Mâu Vũ đang đứng một bên bình tĩnh nói: “Có thể thăm dò tin tức của Thải Anh.”

Chư vị Yêu Đế nghĩ nghĩ một hồi, cũng chỉ còn biện pháp này thôi.

Cho nên ngay sau đó, rất nhiều Yêu Tôn, Yêu Vương từ các tộc trong Yêu Giới nhận được nhiệm vụ quái đản.

Chính là đến hai giới Tiên Ma thăm dò tin tức của Thiên Tiên Tước tộc Thải Anh.

Đến cả Tước tộc cũng nhận được mệnh lệnh từ Vạn Yêu Cung.

Rất nhanh các đại Yêu tộc đều biến hình rồi lẻn vào hai giới Tiên Ma.

Vốn tưởng rằng lần này mò kim đáy biển, dẫu sao thì hai giới Tiên Ma quá rộng lớn biết đi đâu tìm một Thiên Tiên đã hoá hình đây?

Có khi nàng ta chạy đến một nơi thật xa rồi chết bặt vô âm tín, như vậy không có tin tức cũng là điều bình thường.

Nhưng mà lần này, Yêu tộc biến hình lẻ vào Ma giới rất nhanh nhận ra đây là nhiệm vụ đơn giản đến kì lạ.

Bọn họ còn không cần phải hỏi thăm…

“Khắp Ma giới đều đang bàn luận sôi nổi về Thải Anh.”

“Thanh danh của nàng còn nổi trội hơn cả Ám Cơ Ma Đế!”

“Không thể tin được!”

Đám Yêu tộc nhận mệnh trở về vẫn đang trong trạng thái bàng hoàng, mãi vẫn chưa trở lại bình thường.

“Tình hình thế nào?”

Mâu Vũ và mấy vị Yêu Đế đều vô cùng kinh ngạc.

“Còn có chuyện như vậy sao?”

“Nàng ta đã làm những gì?”

“Nói rõ ràng xem nào!”

“Chỉ cần còn sống là được!”

Chỉ có mỗi Thanh Long Đại Đế bình tĩnh nói: “Một chút chuyện nhỏ như vậy cũng phải hô to gọi nhỏ, đúng là thiếu kiên nhẫn, còn ra thể thống gì nữa?”

Mặc dù luôn sử dụng dự ngôn chú với Thành Ca, nhưng hắn cũng hi vọng tiểu tử kia còn sống.

Đám Yêu tôn Yêu vương vừa đi thăm dò về mỗi kẻ một câu, lải nhải bày tỏ nỗi hoang đường trong lòng.

“Nàng ta đi đến Ma giới tham gia vào Đại hội Giảng Đạo.”

“Cái gì cơ?”

Chỉ một câu như vậy liền khiến mấy vị Yêu Đế nhảy dựng lên.

“Đây là không muốn sống nữa à?”

“Nơi đó là Thánh Điện đấy, có rất nhiều Ma Đế trấn giữ ở đó…”

“Sau đó thì sao, đã xảy ra chuyện gì?”

Thương Linh cũng cực kì tò mò.

Không phải nàng tò mò Thải Anh làm cái gì, mà nàng biết Thải Anh thực chất chỉ là con rối, mọi chỉ thị đều là của Khương Thành.

“Sau đó nàng ta làm náo loạn cả trường đấu, cuối cùng giành được vị trí đầu bảng ở chiến trường đầu tiên.”

“Nghe nói còn cướp được cái gì mà Minh Trì Ngọc Chi…”

Sau khi nghe nói nàng ta náo loạn trường đấu xong, mấy vị Yêu Đế suýt chút nữa kinh sợ thành ra tiếng.

Đến khi nghe được bốn chữ Minh Trì Ngọc Chi ở phía sau, rốt cuộc đến Thanh Long Đại Đế cũng không giữ được bình tĩnh.

“Các ngươi mới nói cái gì?”

“Minh Trì Ngọc Chi?”

“Lần này Thánh Điện đầu tư như vậy, còn lấy cả bảo vật như vậy bày ra?”

Đối với Đại Đế bọn họ mà nói thì vật này không có ý nghĩa lắm, nhưng đối với mấy Chuẩn đế kia thì đây đúng là bảo vật.

“Thế mà lại bị tiểu Tước yêu kia chiếm được?”

“Đây đây đây…”

“Mệnh của nàng ta cũng tốt quá đi!”

Đám Yêu đế đang ngồi đây cũng không biết nên nói gì.

Bọn họ cũng không ngạc nhiên lắm khi Thải Anh dành được đầu bảng.

Dù sao cũng được Tiên Hồn của Yêu chủ đi theo chỉ dẫn, mấy Chuẩn đế kia sao có thể đấu lại nàng.

Nhưng một Thiên Tiên có thể đạt được bảo vật như vậy cũng thật vô lý.

Mấy Yêu tôn, Yêu vương và Chuẩn đế khác còn chưa hiểu rõ ràng nên vội vàng hỏi Minh Trì Ngọc Chi là bảo vật gì?

Đợi mấy Đại Đế giải thích kĩ càng xong, tất cả Yêu tộc đang có mặt đều không ngậm được mồm.

“Trời ơi, đây đúng là nghịch thiên cải mệnh!”

“Một Thiên Tiên lại có được bảo vật cấp Chuẩn đế, đây là chuyện gì vậy?”

“Thật đáng ganh tị mà, sao lại không phải là ta chứ?”

“Nếu như ta có được Minh Trì Ngọc Chi thì cũng có thể dễ dàng tiến đến Chuẩn đế rồi!”

“Nếu như ta, ta còn có thể tiến đến Chuẩn đế Hậu Kì!”

“Nhưng vì sao một Thiên Tiên lại có thể làm được như vậy?”

Hơn nữa còn là Tước tộc, đến cả Chuẩn đế như Tước Mị cũng xanh mắt.

Hắn chợt nhận ra hắn đã bỏ lỡ điều gì đó.

“Thải Anh không thể có thực lực mạnh như vậy.”

Theo lý thuyết mà nói, Thải Anh sau khi tiến vào Ma giới mười phần là chết, làm sao còn có thể có được cơ hội như vậy?

Đương nhiên đám Yêu Đế cũng không thể tiết lộ việc Thành Ca hồn lìa khỏi xác, dùng Tiên Hồn đi bảo vệ tiểu Thiên Tiên kia.

Bọn họ chỉ có thể hàm hồ trả lời: "Đó là vì Yêu chủ đã sắp xếp bố trí cẩn thận từ trước, đương nhiên nàng ta sẽ không chết."

"Yêu chủ?"

"Hoá ra là Yêu chủ đã an bài từ trước!"

Chúng yêu đều trở nên mờ mịt.

Sau khi kịp phản ứng lại, một đám Tước yêu đứng ở phía sau cũng đấm ngực dậm chân kêu gào.

"Sao không nói sớm!"

"Một cơ hội tốt như vậy, sao lại không cho ta đi?"

"Nếu biết trước như vậy thì ngày đó ta sẽ là người đầu tiên lên cướp…"

Ngày đó, khi Thành Ca tuyển người đi Ma giới, trong khi tất cả các nàng đều đang do dự thì Thải Anh đã xông lên trước.

Lúc đấy bọn họ còn thấy Thải Anh thật ngu ngốc, cảm thấy nàng đang tự tìm đường chết.

Ai mà biết được…

Cảm thấy đây rõ ràng là một chuyến du lịch an toàn?

Đi đường thì cải trang, còn thu về bảo bối, thuận tiện cải mệnh?

Chuyện tốt như vậy, nếu từ đầu đoán được thì các nàng còn do dự cái gì?

Có đánh vỡ đầu cũng phải giành được cơ hội ấy chứ!

"Sau đó thì sao, sau đó thì sao?"

"Bởi vì đứng đầu bảng chiến trường nên nàng ta trở thành hạt giống tuyển thủ nhóm Hỗn Độn duy nhất không nào đạt cảnh giới Chuẩn đế."

“Sau đó nàng ta ở chiến trường của nhóm Luyện Khí đánh bại Đồ Khâm đại sư gì đó mà nổi danh Ma giới…”

“Cái gì? Cái gì?”

Đám người Mâu Vũ và Giáng Hàn cũng sửng sốt nhảy dựng lên.

“Các ngươi vừa nói cái gì?”

“Nhóm Luyện Khí?”

“Còn chiến thắng Đồ Khâm đại sư? Đồ Khâm đại sư nào?”

Đối với hiểu biết của bọn họ về Ma giới mà nói, Đồ Khâm đại sư kia cũng không phải nhân vật tầm thường!

“Nghe nói là Tiên Khí Sư cửu phẩm.”

Cho dù là nhóm Yêu đế hay Chuẩn đế của Vạn Yêu Cung, nghe xong như vậy đều trở nên im lặng.

Bọn hắn ngây ra như phỗng, không tiêu hoá được loại tin tức như vậy.

Mãi lâu sau, Thanh Long Đại Đế mới nhếch khoé miệng.

Hắn có phần không chắc chắn nói: “Tiểu tử kia… hoá ra còn là một Tiên Khí Sư nữa sao?”

Chương 863: Trận so tài thứ hai

Rất nhiều Yêu tộc cấp thấp vốn cũng không hiểu được tầm quan trọng của Tiên Khí Sư cửu phẩm.

Nhưng các Yêu Đế lại rõ rành rành.

Nói không khoa trương chút nào, nếu như trên đời này không có Tiên Khí Sư, vậy thì bây giờ toàn bộ Tiên giới Yêu tộc sẽ là nhất.

Đúng là với sự giúp đỡ của hàng loạt ngoại vật như các Tiên Khí, mới xoá bỏ được khoảng cách giữa Nhân tộc và Yêu tộc cùng giai.

Mâu Vũ lại càng hiểu rõ tầm quan trọng của Tiên Khí Sư cửu phẩm hơn.

Bởi vì Thiên Khu các đến bây giờ ngay cả một Tiên Khí Sư bát giai cũng không có.

Đây cũng là điểm yếu lớn nhất cho tới nay của Thiên Khu các.

“Hắn thực sự là Tiên Khí Sư cửu phẩm sao?”

Đối mặt với vấn đề này của nàng, Thương Linh cũng chỉ có thể buông tay.

“Hắn chưa từng nói qua, có điều hẳn là đúng, dù sao ta càng ngày càng cảm thấy cái gì hắn cũng có thể làm được.”

Bọn họ là những đại lão, đương nhiên sẽ không chú ý gì đến Thải Anh.

Dù sao bọn họ biết được, phía sau tất cả đều là Khương Thành tận sức, Thải Anh chỉ là một phương tiện truyền đạt mang theo tiên hồn chạy khắp nơi mà thôi.

Có điều, các Yêu tộc khác không biết!

Bây giờ bọn họ thèm muốn đến nỗi con ngươi cũng đỏ cả lên.

Trên dưới Tước tộc, ruột cũng tái xanh vì hối hận.

“Ôi, Thải Anh đã nổi tiếng khi ở bên kia Ma giới kia rồi.”

“Nhưng điều này làm thế nào cho phải?”

Tước Mị than khóc mấy ngày liền, hắn cảm thấy vị trí lão đại Tước tộc này của mình không còn quá vững chắc.

Bởi vì tên tuổi của hắn đã thua xa tiểu Tước yêu.

Điều này khiến tâm trạng hắn làm sao chịu nổi?

“Ôi, khi nào Thải Anh trở về?”

Các Tước yêu líu ríu thì thầm, nói với ý chí chiến đấu sục sôi.

“Đúng vậy, nàng làm màu cũng đủ rồi chứ, nên quay về đổi cho chúng ta rồi.”

“Đúng thế, bây giờ nên đến phiên chúng ta nhận ca…”

“Chúng ta nhất định không sợ gian nan không sợ chết, dũng cảm hoàn thành mỗi một nhiệm vụ của Yêu chủ!”

Nhóm Yêu Đế bên cạnh không thể tiếp tục nghe được nữa, trực tiếp đuổi bọn họ ra khỏi Vạn Yêu Cung.

Mà ở Ma giới bên kia, Đại hội Giảng Đạo trong đó vẫn đang tiến hành bừng bừng khí thế như trước.

Cuộc so tài giữa nhóm Hỗn Độn và nhóm chiến đấu khác vẫn luôn không dừng lại.

Không có gì bất ngờ xảy ra khi Cô Ma Chuẩn đế đã bị đánh bại và loại ngay từ vòng đầu tiên, chỉ là không bị chết mà thôi.

Biết được tiểu chủ nhân của mình lại có thể đánh bại được Đồ Khâm Đại Sư ở nhóm Luyện Khí, trong lòng hắn phức tạp vô cùng.

Trong lúc nhất thời, cũng không biết nên tự hào hay nên buồn.

Về phần Liệt Vũ Chuẩn đế bên kia, sớm đã không có ở trên khán đài.

Thánh Điện cao cấp đã gọi hắn qua, không ngừng vặn hỏi về tin tức của Thải Anh.

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy tiểu Thiên Tiên ở Hắc Hồ tông, mọi thứ xảy ra sau đó đã được hỏi không biết bao nhiêu lần.

Toàn bộ quá trình giống như là thẩm tra vụ án, khiến cho vị Chuẩn đế trung kỳ này chịu công kích nặng nề.

Nhưng hai ngày sau, trận so tài thứ hai của nhóm Luyện Khí cũng bắt đầu.

Lần này, sự thi đấu của Thải Anh rõ ràng càng làm người khác chú ý hơn trận trước.

Bất kể là Thánh Điện ở khán đài hay là Ma giới ở khắp nơi, ánh mắt của tất cả đều tập trung lên người nàng.

Thậm chí ngay cả bên kia Yêu giới cũng đang quan tâm mật thiết đến trận so tài này, chờ nghe tin tức mới.

Các Tiên Khí Sư ở trong không gian cuộc so tài, vẻ mặt của từng người đều không tốt, mang theo ác cảm.

Trái ngược với một Thiên Tiên liều lĩnh không sao nói rõ được, bọn họ vẫn là tín phục Đồ Khâm Đại Sư hơn.

Huống chi trước trận đầu tiên, bọn họ đã chế giễu Thải Anh rồi.

Mà Thải Anh cũng gọi bọn họ là đồ sâu bọ.

Quan hệ hai bên hoàn toàn chưa nói tới hoà hợp, đương nhiên là phải tiếp tục châm biếm.

“Vòng so tài thứ hai là kết ấn, đây không phải là việc một người ngoài nghề may mắn đọc thuộc lòng một số đặc tính trong tài liệu là có thể lừa bịp để qua cửa ải.”

“Đúng vậy, vòng này sẽ nhìn thấy sự thật.”

“Thời điểm một số người lộ tẩy sắp đến rồi.”

“Vòng trước đứng đầu, vòng này hạng chót, vậy thì thật sự là trò cười!”

“Ha ha ha ha…”

Về phần Đồ Khâm Đại Sư, hắn đã khôi phục “phong độ cao nhân” kiêu ngạo.

Đứng ở đó không nói một lời nào, thậm chí nhìn cũng không nhìn Thải Anh một cái.

Bày tỏ thái độ khinh thường của mình.

Trên thực tế, thật sự bọn họ nói không phải không có khả năng.

Nếu đúng là một Thiên Tiên bình thường, vậy thì vòng thứ hai khẳng định là thua kém Tiên Khí Sư ngũ lục phẩm thấp nhất.

Mọi người bên ngoài cũng thảo luận sôi nổi.

Tỏ ra không xem trọng Thải Anh ở vòng này.

“Trận so tài thứ hai của nhóm Luyện Khí là kết ấn!”

Khi luyện khí, Tiên Trận và Khí đỉnh luyện khí sẽ xuất hiện vô số tình huống.

Dưới tình huống như vậy, luyện khí sư lợi dụng pháp quyết và ấn quyết đặc biệt để hoá giải.

Đồng thời, những pháp quyết và ấn quyết này, cũng có thể vào thời khắc mấu chốt đẩy mạnh luyện khí tiến vào bước tiếp theo.

Có thể nói đó là phần linh hồn của luyện khí.

“Trông hình thức là biết, vòng này chủ yếu là thử thách trình độ nắm giữ pháp quyết và ấn quyết của mọi người, cùng với

năng lực ứng biến.”

“Thời gian kiểm tra đánh giá là mười lăm phút.”

“Trong mười lăm phút, Tiên Trận và Khí Đỉnh trước mặt các ngươi sẽ xảy ra vấn đề gián đoạn, và các ngươi cần phải nghĩ cách giải quyết.”

“Một khi khí đỉnh nổ tung hoặc là tiên trận tán loạn, kiểm tra đánh giá được tính là kết thúc.”

“Ai có thể kiên trì lâu hơn, thành tích của người đó tốt hơn.”

“Và mười ngàn người thất bại trước tiên, sẽ mất đi tư cách ở vòng so tài tiếp theo.”

Quy tắc so tài vòng thứ hai rất rõ ràng.

Chính là nghĩ cách làm cho tiên trận và khí đỉnh luyện khí ở trước mặt mình không xảy ra chuyện.

Muốn làm được đến bước này, sẽ phải sử dụng pháp quyết và ấn quyết khác nhau, tuỳ bệnh mà hốt thuốc.

Ai nắm giữ càng nhiều pháp quyết và ấn quyết, kinh nghiệm ứng đối với tình trạng luyện khí của ai càng phong phú, thì thành tích của người đó sẽ càng tốt.

“Vòng này nhất định là Đồ Khâm Đại Sư thắng lợi.”

“Điều đó là chắc chắn.”

“Vòng này ưu thế của lão nhân gia hắn quá lớn, nội tình tiềm tàng của Tiên Khí Sư cửu phẩm nằm ở đó.”

“Thiên Tiên ở vòng này rất có khả năng sẽ hạng chót và bị đào thải.”

“Không biết nàng còn có thể tạo ra kỳ tích hay không.”

“Không có khả năng…”

Dưới những cuộc thảo luận rối rắm, trận so tài luyện khí thứ hai cũng chính thức bắt đầu.

Tất cả trước mặt Luyện Khí Sư đều xuất hiện một tiên trận và một khí đỉnh luyện khí, ngoại trừ việc đó ra, còn có vô số những cấm chế và tiểu pháp trận mơ hồ ở trong và ngoài tiên trận này.

Mà nhìn thấy cảnh tượng này, vô số Ma Tu bên ngoài liền bắt đầu bóc phốt.

“Mẹ nó, ta giờ mới biết được luyện khí phức tạp vậy đấy?”

“Xem cũng không hiểu!”

“Những cấm chế và tiểu pháp trận đó, cũng quá rối loạn rồi?”

“Không được, ta choáng váng quá, hoàn toàn không phân biệt rõ…”

Thứ đồ phức tạp này làm người ta nhìn một cái cũng thấy đau đầu.

Đừng nói người ngoài nghề, ngay cả một số Tiên Khí sư ngũ phẩm có cảnh giới không cao, cũng bắt đầu bàng hoàng.

Với bọn họ mà nói, độ khó của cuộc so tài này ngay từ lúc bắt đầu đã nằm ngoài phạm vi.

Sau khi bắt đầu, tiên trận trước mặt mọi người đều sáng lên.

Ngay sau đó khí đỉnh chuyển động, cùng với vô số cấm chế và tiểu pháp trận mơ hồ lần lượt sáng lên.

Sau khi thời gian khởi động chỉ mấy giây ngắn ngủi như vậy, tiên trận luyện khí trước mặt mọi người phát ra tiếng vù vù chói tai, một luồng khói đen bắt đầu bốc lên.

Sau đó, tiếng rạn nứt ngay trong trận vang lên liên tục không ngừng.

Rất nhiều Tiên Khí Sư cảnh giới không cao còn chưa kịp kết ấn, tiên trận luyện khí trước mặt đã sụp đổ.

Tất cả đều bất ngờ không kịp đề phòng như thế.

Chương 864: Kỹ năng siêu việt

Mới vừa mở đầu, đã có hơn một ngàn Tiên Khí Sư bị đào thải rất thê thảm.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Sau đó, Ma Tu vây xem bên ngoài giống như đang xem một màn trình diễn pháo hoa vậy.

Từng cái từng cái liên tiếp nổ không ngừng.

Không phải tiên trận sụp đổ, mà chính là khí đỉnh trực tiếp nổ tung.

Lần lượt từng tên Tiên Khí Sư mặt xám mày tro, bị đào thải ngay sau đó.

“Điều này cũng quá tàn khốc rồi đấy?”

“Độ khó quá cao rồi…”

“Không phải là so tài về sai lầm của bản thân đấy chứ?”

“Ngươi cho rằng Đại hội Giảng Đạo là cái gì? Đây chính là sự kiện tối cao nhất, độ khó đương nhiên là đứng đầu.”

“Không sai, ngươi xem mấy vị Tiên Khí Sư bát phẩm kia đi, Khí Đỉnh của bọn họ cũng đã ổn định lại rồi.”

Mọi người nhìn theo, quả nhiên, khí đỉnh của mấy vị trước mặt vô cùng thuận theo.

Dưới sự gia trì của từng ấn quyết, những tia sáng huyền diệu không ngừng quay tròn xung quanh, rải rác tản ra.

Còn ở bên kia, Đồ Khâm Đại Sư lại thu hút được vô số sự khen ngợi.

“Đại sư ngay từ lúc bắt đầu đã trấn áp được khí đỉnh!”

“Hơn nữa tiên trận hắn cũng ổn định khôi phục.”

“Tay nghề điêu luyện, sử dụng rất thành thạo!”

“Không hổ là đại sư…”

Bọn họ vừa nói chuyện, vừa không nhịn được mà ngoảnh lại để tìm bóng dáng của Thải Anh.

Với ý nghĩ ban đầu, trận này tiểu Thiên Tiên sẽ lộ ra nguyên hình, nhất định khi bắt đầu sẽ bị đào thải.

Thế nhưng điều khiến cho bọn họ bất ngờ chính là, lúc này Thiên Tiên vẫn đang trong trận như cũ.

Mà tiên trận và khí đỉnh trước mặt nàng sớm đã được ổn định.

“Điều này sao có thể được?”

“Thiên Tiên tầm thường vậy mà lại có thể làm được chuyện này, thật khó tin…”

“Chẳng lẽ nàng cũng là Tiên Khí Sư cao giai?”

“Xem ra nàng thật sự có tài năng!”

Trên tay nàng đánh ra từng đạo ấn quyết, giống như bút pháp thần kỳ nở ra hoa.

Nhìn xem, rất nhiều người vậy mà lại chìm vào say đắm.

“Sao ta lại cảm thấy, nàng hình như còn ung dung hơn cả Đồ Khâm Đại Sư?” Có người bỗng nhiên nói.

“Không thể nào đâu?”

“Nhiều nhất cũng là ngang hàng mà thôi.”

“Không sai, mở đầu cũng không chứng minh được điều gì, vòng thứ hai chủ yếu là xem trung hậu kỳ có thể tiếp tục duy trì hay không.”

“Phần sau sẽ gặp phải vô số tình huống, đến lúc đó kinh nghiệm của Đồ Khâm Đại Sư chính là thứ quyết định hiệu quả…”

Sau một phút ngắn ngủi, Tiên Khí Sư trong trận đã chỉ còn lại hơn hai mươi ngàn người.

Hơn nữa thời gian vẫn đang giảm dần đi.

Bình thường luyện khí, thực ra không có sự biến đổi như vậy.

Cho dù ngay từ đầu thật sự xảy ra vấn đề gì, sau khi khí đỉnh và tiên trận được xoa dịu, phần lớn cũng sẽ được ổn định trong thời gian dài.

Nhưng mà đây là kiểm tra đánh giá.

Tất cả khí đỉnh và tiên trận đều được thiết lập đặc biệt.

Quả thật giống như thùng thuốc nổ không an phận, một khoảnh khắc trôi qua đều có vấn đề mới xuất hiện liên tục.

Các Tiên Khí Sư đó vội đến nỗi mồ hôi đầm đìa, thời gian một giây thả lỏng cũng không có.

Mà một khi gặp phải vấn đề giải quyết không được, thì sẽ bùng nổ ngay tại chỗ, sau đó thất bại.

Thời gian trôi qua, Tiên Khí Sư trong không gian so tài còn lại càng ngày càng ít.

Sau năm phút đồng hồ, chỉ còn mấy vị Tiên Khí Sư bát phẩm và Đồ Khâm Đại Sư… cùng với Thải Anh.

Biểu cảm của tất cả đều thay đổi.

Đến bước này, suy đoán của một số người trước kia có vẻ là hết sức nực cười.

“Đây cũng gọi là không có tài năng thực sự sao?”

“Thiên Tiên ở trận thứ hai vẫn tiếp tục duy trì trình độ đứng đầu như cũ!”

“Trận này không có việc biết đề thi trước thời hạn chứ?”

“Cho dù biết cũng không dùng được, những pháp quyết ấn quyết đó trình độ luyện khí không đủ thì căn bản không thể làm được.”

“Hơn nữa cũng phản ứng không kịp.”

Những Tiên Khí Sư đã bị đào thải ra, nghe được lời bàn luận này, sắc mặt xấu hổ vô cùng.

Không lâu trước đó bọn họ còn đang châm biếm Thải Anh ở vòng này sẽ lộ ra nguyên hình nữa chứ.

Bây giờ chính bọn họ đã bị lọc ra khỏi trận, mà người ta thì vẫn đang ở trong cuộc so tài.

Các Ma Tu từ khắp nơi ở Ma giới, tâm thái nhìn nhận với Thải Anh cũng trở nên thay đổi.

Trước kia bọn họ tin vào mấy lời tà địa của đám người Đồ Khâm, còn thật sự cho rằng Thiên Tiên làm càn, hoặc là may mắn xem qua thượng cổ gì đó, tài liệu đọc thuộc vô số.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, rất nhiều người không khỏi cảm khái.

“Nếu như là may mắn, vậy thì trên đời sẽ không có chuyện xui xẻo nữa.”

“Nàng là thiên tài luyện khí 100 triệu năm khó gặp, là sự thật.”

“100 triệu năm? Ta thấy đó là thiên tài giỏi nhất Lục giới từ trước tới nay, có Thiên Tiên nào lại yêu nghiệt như nàng được

cơ chứ?”

“Quá lợi hại!”

“Thải Anh Thải Anh!”

Bất tri bất giác, rất nhiều người vậy mà đã bắt đầu hâm mộ Thiên Tiên, cổ vũ nàng.

Thời gian tiếp tục trôi qua, sau tám phút, mấy vị Tiên Khí Sư bát phẩm bên trong cũng lần lượt thất bại, bị lọc ra khỏi trận.

Lúc này bên trong chỉ còn lại có Đồ Khâm và Thải Anh.

Hai người này bây giờ giữ hai vị trí trong top rồi.

Nhưng thấy tiên trận, đỉnh khí cùng với cấm chế và tiểu pháp trận trước mặt hai người đang xảy ra vấn đề liên tiếp, rồi sau đó hai người dùng ấn quyết khác nhau để dập tắt.

Quả thật là kỹ năng siêu việt.

“Bọn họ đã lần nữa phá tan kỷ lục.”

“Đúng thế, khoá trước không ai có thể kiên trì đến bây giờ.”

“Quá mạnh mẽ!”

Khi ấy thời gian đạt tới mười hai phút, bên trong tiên trận trước mặt Đồ Khâm, một tai họa ngầm của tiểu pháp trận cuối cùng cũng dẫn tới phản ứng dây chuyền, gây ra sự sụp đổ của tiên trận.

Vị Tiên Khí Sư cửu phẩm này cũng bị lọc ra khỏi trận.

Thành tích này còn dài hơn thành tích tốt nhất trước đó hai phút, vốn dĩ nên được khen ngợi vô tận.

Nhưng mà vào lúc này, toàn trận lại chỉ có thể nghe được một hồi thở dài.

Rời khỏi trận, đầu tiên Đồ Khâm tìm kiếm bóng dáng Thải Anh.

Hắn muốn nhìn xem biểu cảm sau khi thua trận của Thiên Tiên kia.

Nhưng mà thật đáng tiếc, hắn không tìm thấy.

Toàn bộ ánh mắt của những người xung quanh vẫn đang hướng về phía không gian so tài, trong lòng Đồ Khâm vang

lên tiếng thình thịch, sau đó quay đầu lại thì khó mà tin được.

Bên trong đó… còn có một người!

Không phải Thiên Tiên thì là ai?

“Không thể nào!”

“Điều này không thể nào…”

Nét mặt già nua của Đồ Khâm giống như chịu một quyền đấm hung hăng của người ta, hắn hoàn toàn không muốn chấp nhận thực tại này.

Nhưng sau khi cứ nhìn thêm một lúc, sắc mặt hắn thay đổi càng lớn.

Tại vì trong những ấn pháp mà Thải Anh thi triển, lại có hai cái khiến hắn xem không hiểu được.

Nói cách khác, hắn cũng chưa thể nắm giữ được!

Điều này sao có thể?

Điều này sao có thể là sự thật được?

Nàng là một Thiên Tiên tầm thường, sao có thể nắm giữ được ấn pháp uyên thâm như thế?

Không ai có thể trả lời hắn.

Thời gian từ từ tiếp tục trôi qua, toàn trận dần trở nên im lặng như gà.

Trong lòng mỗi một người đều lặng lẽ đếm ngược thời gian.

Mãi đến cuối cùng, thời gian mới kết thúc.

Cuối cùng tiên trận và khí đỉnh vẫn không sụp đổ như trước, nhưng bởi vì cuộc so tài kết thúc, nên mới tự động từ từ biến mất.

So tài kết ấn của nhóm Luyện Khí, đã xuất hiện một tuyển thủ dùng hết thời gian trong lịch sử.

Trước khi không gian so tài tản đi, Thành ca trả lại cơ thể cho Thải Anh.

Ca đây làm màu xong rồi, lại nhớ tới vỏ kiếm, ẩn giấu tên tuổi.

Thải Anh chậm rãi bay ra, đứng trước toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Không có hoan hô, không có reo hò, có cũng chỉ là nán lại như cúng bái gà gỗ!

Trên đài cao, ba vị Ma Đế lại bay xuống lần nữa.

Lần này, bọn họ không đi về phía Đồ Khâm Đại Sư, mà là cùng lúc đi tới trước mặt Thải Anh.

Chương 865: Không xứng

Lần nữa giành chiến thắng ở vòng đấu thứ hai, đã đủ chứng minh Thải Anh có thiên phú hơn người ở phương diện luyện khí.

Nàng ta là Tiên Khí sư phẩm cấp gì, trước mắt rất khó nói.

Dù gì thì Đại hội Giảng Đạo này cũng không phải là so tài luyện khí ngay tại hiện trường, không cách nào chắc chắn được.

Nhưng chỉ cần không phải là kẻ ngốc hay kẻ mù, hiện giờ ai cũng đều nhìn ra được nàng ta là một thiên tài luyện khí độc nhất vô nhị.

Đương nhiên ba vị Ma Đế không phải ngốc, cũng không mù.

Bọn họ đã nhìn ra được giá trị của Thiên Tiên này.

“Thải Anh, người đồng ý gia nhập Cửu Tinh Ma Điện ta không?”

Thái Ách Ma Đế vẻ mặt ôn hòa, là người đầu tiên bắt đầu mời chào.

“Chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập, bổn đế có thể thu nhận ngươi làm đệ tử thân truyền!”

Chỉ một câu đó thôi, Ma tu ở xung quanh đó và các nơi khác của Ma giới suýt chút nữa phát cuồng ngay tại chỗ.

Một vị Ma Đế muốn thu nhận đệ tử rồi, chuyện tốt như này bọn họ đến mơ cũng chả dám.

Trong trường hợp bình thường, cho dù là thuận lợi gia nhập vào một Ma môn hàng đầu như Cửu Tinh Ma Điện, có thể bái một vị Ma vương làm sư phụ, thì đó cũng là đãi ngộ dành cho tuyệt thế thiên tài rồi.

Mà Thái Ách Ma Đế còn là cao thủ Đế cảnh thuộc đẳng cấp hàng đầu, là đại lão có thực quyền ở Thánh Điện.

Trở thành đệ tử của hắn là có thể đi ngông ngênh ở cái Ma giới này rồi

Vậy mà còn chưa xong.

U Huyết Ma Đế và Kim Tinh Ma Đế ở bên cạnh không được vui lắm.

“Thái Ách người đây là có ý gì hả?”

“Thải Anh rõ ràng là muốn gia nhập Sâm La Huyết Điện bọn ta, ta chuẩn bị để nàng ta kế thừa sự nghiệp của ta nữa kìa!”

“Ai nói, bổn đế cảm thấy nàng ta có duyên với Thiên Tiêu các của ta…”

Được đó, này là còn bắt đầu giành giật rồi.

Cái cảnh tượng giành giật thu nhận đồ đệ này, thông thường chỉ xảy ra ở những tông môn nhỏ.

Ba vị Ma Đế hàng đầu tự mình ra mặt giành giật, thì đúng là lần đầu tiên.

Tất cả mọi người đều không biết nói gì hơn nữa.

Bây giờ trong thâm tâm của bọn họ chỉ còn lại vẻ cực kỳ hâm mộ, ghen ghét.

“Ta nên xử lý như nào đây?”

Đối diện với lời chào mời của ba vị Ma Đế, Thải Anh cũng không biết phải trả lời như nào nữa.

Cảnh tượng này có hơi lớn, nàng ta không nắm chắc.

“Còn có thể xử lý thế nào được, lẽ nào ngươi được yêu thích mà lo sợ sao?”

Thời khắc mấu chốt, Thành ca kịp thời truyền âm: “Ngươi nói là, các ngươi không xứng.”

“Thật sự phải nói vậy sao?”

Cho dù tính cách của Thải Anh đã thay đổi, thì cũng cảm thấy câu này có phải là có phần quá đáng rồi.

Dù gì đây là Ma Đế đó!

Cho dù là từ chối, tốt xấu gì cũng phải uyển chuyển chút chứ.

Ví dụ cảm ơn sự hậu ái của các vị, nhưng mà ta còn muốn lịch luyện ở bên ngoài thêm mấy chục ngàn năm, sẽ suy nghĩ lại gì gì đó.

Nhưng mà Thành ca hoàn toàn không để ý đến cái này.

“Ngươi là người đại diện phát ngôn của ta đó, ra khỏi cửa ở bên ngoài là đại biểu cho ta.”

“Ngươi cảm thấy ta nói chuyện với Ma Đế nhỏ bé, còn cần chú ý sao?”

Với chào mời của ba Ma Đế, hắn ta chỉ xem như rắm thối.

Năm đó Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng chẳng phải là vì có biểu hiện nổi trội, sau đó bị chào mời sao?

Cái gọi là nhiệt tình chào mời, bên ngoài là tấm lòng yêu tài của tiền bối, thật ra bên trong là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Nếu như ngươi đồng ý thì tất cả đều tốt, nếu mà không đồng ý, thì tiếp đó chính là tấn công, báo thù.

Thải Anh chỉ có thể căng da đầu, dưới sự cái nhìn của vô số người, vứt ra bốn chữ đó.

“Các ngươi không xứng!”

Câu nói này giống như là đạn hạt nhân vứt vào trong mặt hồ yên tĩnh.

Trong phút chốc quấy lên làm cho toàn trường nghiêng trời lệch đất.

Nhóm người mà vốn dĩ còn hâm mộ ghen ghét suýt chút là bị dọa cho ngất luôn.

“Nàng ta vừa nói gì?”

“Ba vị Đại Đế đều không xứng?”

“Cửu Tinh Ma Điện mà còn không xứng với nàng ta?”

“Trời ạ, nàng ta điên rồi à?”

“Vậy mà dám kinh nhờn ba vị Đại Đế, nàng ta đây là đang tìm chết rồi?”

Dù là Ma tu trong hiện trường, hay là hàng ngàn tỷ Ma tu của Ma giới ở các nơi đang xem qua truyền ảnh trận, toàn bộ đều không nín nhịn được mà la hét chửi rủa.

Dù là không lâu trước đó có ấn tượng tốt với Thải Anh, thì lúc này cũng cảm thấy nàng ta là cuồng vọng tự đại, không biết sống chết.

“Nàng ta nghĩ mình là ai?”

“Điên rồi, điên rồi, quá là điên rồi…”

“Dù thế nào đi nữa, thì cũng không thể nói Đại Đế như thế chứ!”

Nụ cười của ba vị Ma Đế cũng đều bị đông cứng lại.

Sắc mặt đó nhanh chóng trầm xuống, bằng mắt thường có thể nhìn thấy rõ được, trở nên âm trầm đáng sợ.

“Hở, người vừa nói gì?”

Trong mắt của Thái Ách Ma Đế lóe lên một tia sát ý.

Đường đường là Ma Đế mà lại bị người ta từ chối, vốn dĩ là một việc không thể tha thứ được.

Hơn nữa, còn là trước mặt vô số Ma tu, bị một Thiên Tiên từ chối.

Thế này thì muốn hắn xuống đài như thế nào đây?

Nếu không phải nghĩ tới bản thân Thải Anh là tuyển thủ của Đại hội Giảng Đạo, giết nàng ta sẽ có ảnh hưởng không tốt, thì hắn ta đã không do dự gì mà giáng một chưởng xuống.

Uy nghiêm của Đế cảnh, không được phép mạo phạm.

U Huyết Ma Đế tặc tặc cười lạnh: “Lá gan của ngươi đúng là lớn, ngươi xem ngươi là cái gì?”

“Từ chối bọn ta thì cũng thôi đi, còn dám nói bọn ta không xứng?”

Ba vị Ma Đế càng nói, sát ý cũng không còn che giấu nữa.

Dù gì Thải Anh này cũng chỉ có một, ba nơi cũng không đủ phân.

So với việc tương lai bị hai nơi còn lại, thậm chí là Tiên giới thu nhận được, không bằng trực tiếp diệt trừ luôn là được.

Huống hồ, bây giờ nàng có thiên phú tốt hơn đi nữa, cũng không có nghĩa tương lai chắc chắn có thể trở thành Tiên Khí sư cửu phẩm.

Nhìn thấy cảnh này, Thải Anh cũng xem như là hiểu được tại sao Yêu chủ coi thường nhóm Ma Đế này như vậy.

Lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

"Ta là Tiên Khí sư cửu phẩm, các ngươi ai có tư cách làm sư phụ của Tiên Khí sư cửu phẩm?"

Đối diện với sự la hét chửi rủa của toàn trường, nàng ta nói sang sảng: "Ta nói các ngươi không xứng, sai sao?"

"Phiền các người về nhà lấy gương soi lại đi, xem các ngươi có thể dạy cho Tiên Khí sư cửu phẩm được cái gì?"

Giọng nói của nàng ta không lớn, nhưng toàn trường lại yên tĩnh trở lại.

Tiếp đó, tiếng cười vang lên rầm rộ truyền ra.

"Ha ha ha, nàng ta vừa nói cái gì?"

"Nàng ta đã là Tiên Khí sư cửu phẩm rồi?"

"Chuyện này không phải là cười chết ta sao?"

"Một Thiên Tiên, vậy mà đã là Tiên Khí sư cửu phẩm?"

"Ta thừa nhận thành tích khảo hạch hai hạng mục trước của nàng ta vang dội nhất từ trước tới nay, nhưng chuyện đó với Tiên Khí sư cửu phẩm là hai chuyện khác nhau mà?"

"Đời này chưa từng nhìn thấy ai chém gió như vậy!"

Không phải là bọn họ có cái nhìn phiến diện, mà là Thiên Tiên trở thành Tiên Khí sư cửu phẩm, vốn dĩ là không thể nào.

Mặc dù luyện khí sư không chú trọng về sức chiến đấu, nhưng mà tu sĩ có thể đạt tới Tiên khi sư thất phẩm, thì tu vi thấp nhất

cũng là Ma tôn rồi.

Mà có thể đạt tới nhân vật cấp tông sư Tiên Khí sư cửu phẩm, tu vi của bản thân thấp nhất cũng là Chuẩn đế sơ kỳ.

Này không phải là trùng hợp, mà là yêu cầu không thể thay đổi.

Luyện chế tiên khí cao giai, cần huy động tiên khí có thuộc tính khác nhau, mà tất cả việc này đều cần có tiên hồn và đầy đủ quy tắc cảnh giới để thao túng.

Tu vi quá thấp, căn bản là không thể làm được.

"Thiên Tiên cảnh giới như ngươi đây, có thể trở thành Tiên Khí sư tam phẩm đã là cực hạn rồi."

Đồ Khâm đại sư - người mà trước đó vẫn bị chịu sự đả kích đột nhiên nhảy ra, đưa ra một kết luận ngay tại chỗ.

"Lão phu vốn dĩ cho là tương lai ngươi sẽ trở thành một thế hệ nhân kiệt"

"Không ngờ chỉ là một tên thần kinh."

"Đúng là làm người ta thất vọng, vậy mà dám chém gió bản thân là Tiên Khí sư cửu phẩm?"

"Hai trận so tài sau, người chắc chắn sẽ lộ ra bản chất thật sự!"

Thải Anh liếc ánh mắt khinh thường sang, bình tĩnh nói: "Nếu hai trận sau ta vẫn đứng nhất thì sao?"

"Ha ha, đúng thật là buồn cười!"

Đồ Khâm đại sư không chút do dự nói to: "Nếu hai vòng sau ngươi vẫn là người đứng đầu, vậy thì lão phu sẽ dập đầu tạ lỗi với ngươi ngay trước mặt tất cả mọi người ở đây!"

"Nhưng nếu người không làm được thì…"

Ba vị Ma Đế vẻ mặt thờ ơ cắt ngang hắn ta.

"Nếu nàng ta không làm được, vậy thì đương nhiên là giao cho cho Đồ Khâm đại sư xử lý, theo ý của ngươi!"

Bọn họ nói như thể Thải Anh là món hàng của bọn họ vậy.

Chương 866: Thu một tay về

Đại hội Giảng Đạo vẫn đang diễn ra bừng bừng khí thế.

Giờ đây cuối cùng cái tên Thải Anh cũng trở nên nổi tiếng.

Khắp Ma giới không ai là không biết tới.

Thậm chí ngay cả bên Tiên giới cũng bắt đầu bàn luận về vị Thiên Tiên này.

Nhưng phần lớn đều đang thổn thức.

Có được một thiên tài tuyệt thế như vậy đúng là khó muốn chết, cũng không biết nàng nghĩ thế nào.

Ngươi nói xem ngươi cứ đàng hoàng gia nhập vào Cửu Tinh Ma điện hoặc Sâm La Huyết điện có phải tốt không?

Đường lớn không đi cứ thích đâm đầu vào ngõ cụt là thế nào?

Lại qua một ngày, trận tỷ thí thứ ba của nhóm Luyện Khí đã bắt đầu.

Thứ mà trận này thi đấu là khống nguyên.

Luyện khí cần điều khiển các loại tiên lực thủy hỏa lôi phong khác nhau, dựa vào đó mà tinh luyện tiên khí, mỗi phần lực lượng dùng để tinh luyện đều phải chú trọng.

Tuy Đại hội Giảng Đạo này không yêu cầu tổng lượng tiên lực như thế nào, nhưng yêu cầu đối với độ chính xác phải gọi là biến thái.

Trong quá trình, bất kể là dùng sai, dùng thừa hay dùng thiếu thuộc tính đều được coi là tỷ thí thất bại.

Hai trận trước Thải Anh đều đạt điểm tối đa, có thể nói là từ trước đến nay chưa hề có.

Nhưng trận thứ ba này lại không ai coi trọng nàng.

Cũng đành chịu, đối với việc thao túng tiên lực thì Chuẩn đế thuận buồm xuôi gió hơn Ma vương nhiều.

Còn về Thiên Tiên thì thao túng tiên lực còn đang ở giai đoạn non nớt, không đáng để nhắc tới.

Trận này, mấy vị Tiên Khí sư bát phẩm đều nhao nhao muốn thử, vì họ đều là Chuẩn đế sơ kỳ.

Chênh lệch cũng không quá rõ ràng so với Chuẩn đế trung kỳ là Đồ Khâm đại sư.

Không chừng trên phương diện thao túng tiên lực còn có thể vượt qua lão nhân gia hắn để trở thành người thắng cuộc trong trận này.

Đồ Khâm cũng nhận ra được ý định của họ, cho nên hắn vô cùng khinh thường mà hừ lạnh.

Đúng là mơ tưởng hão huyền.

Nghĩ Tiên Khí sư cửu phẩm là dựa vào đâu?

Luận về chiến đấu hắn không rành, nhưng trong phương diện cần sự thao túng tinh tế này thì đến Ma Đế Tiên đế cũng chưa chắc đã hơn được hắn.

Trước khi tỷ thí bắt đầu, hắn nhìn lướt qua Thiên Tiên kia.

Lại chợt phát hiện ra Thiên Tiên này lại tạo cho người ta ấn tượng hoàn toàn khác, dường như chẳng hề để tâm tới việc tỷ thí trước mắt.

“Đúng là giả tạo, xem trận này ngươi hiện nguyên hình thế nào.”

Đến trận này tâm tính của vị Tiên Khí sư cửu phẩm này đã vặn vẹo từ lâu.

Thải Anh đã trở thành tâm ma của hắn.

Chưa diệt trừ được Thiên Tiên này, hắn sẽ cảm thấy đời này không thể viên mãn nổi.

“Trận tỷ thí này mỗi vị Tiên Khí sư dựa theo tiên trận biến hóa trước mặt mà lần lượt rót vào những luồng tiên lực khác biệt.”

“Sai một lần coi như tỷ thí thất bại.”

“Mười ngàn người bị loại bỏ đầu tiên sẽ không được tham gia vào trận tỷ thí tiếp theo.”

“Thời gian tỷ thí là mười lăm phút, người kiên trì lâu nhất sẽ giành được thắng lợi.”

Lúc này đây, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Thải Anh.

Hai trận trước họ đều chủ động quan sát Đồ Khâm đại sư trước, không thấy được mở đầu Thiên Tiên này thao tác thế

nào.

“Thao túng tiên lực hầu như đều được quyết định bởi cảnh giới tu vi.”

“Trận này chắc hẳn là sở đoản lớn nhất của nàng ta.”

“Đúng vậy, luyện khí sư cũng cần tu vi, đây là hào rộng không thể vượt qua được.”

“E là mới mở đầu đã bị loại rồi cũng nên.”

“Ta không tin trận này nàng ta còn có thể tạo nên kỳ tích.”

“Đáng tiếc, nếu cho nàng ấy thời gian đủ để trưởng thành thì…”

“Tự tìm đường chết còn nói gì được nữa?”

“Nếu trách thì chỉ có thể trách nàng ta quá cuồng vọng kiêu ngạo thôi.”

“Đã là người sinh sau đẻ muộn thì nên có lòng tôn kính với những vị tiền bối như Đồ Khâm, dù sao cũng là anh tài trong lĩnh vực luyện khí.”

Trận tỷ thí thứ ba đã chính thức bắt đầu dưới những lời bàn luận liên miên không dứt.

Tiên trận trước mặt mỗi người đại diện cho 15 loại hào quang tiên lực khác nhau liên tiếp sáng lên.

Mỗi lần sáng lên đều phải rót một lượng tiên lực có thuộc tính và tỷ lệ không giống nhau vào.

Nếu chậm một chút thì hầu như tất cả Ma tu đều có thể làm được.

Nhưng chủ yếu là tia sáng này biến hóa quá nhanh, nhanh đến mức người ta nhìn không kịp.

Vừa bắt đầu đã có rất nhiều ma tôn lần lượt thất bại, sau đó bị loại bỏ.

Những người này vừa đi ra đã không nhịn được mà lắc đầu.

“Nhanh quá đi mất.”

“Lúc luyện khí thật sự không thể có nhiều lần biến hóa tiên lực như vậy.”

“Ầy, không ngờ lại phải dừng bước ở trận thứ ba.”

Đại hội Giảng Đạo đại diện cho sự quyết đấu đỉnh cao của giới luyện khí, trận tỷ thí này theo đuổi thao tác cực hạn.

Dưới độ khó như vậy, rất nhiều Tiên Khí sư còn không kịp phản ứng chứ đừng nói đến thao tác.

Một lát sau, những Tiên Khí sư dưới Ma vương đều đã bị loại khỏi thi đấu.

Mà ngoại lệ duy nhất đó chính là Thải Anh.

Lúc này cả hiện trường cũng không có nhiều lời tranh luận, vì đa số người đều đã chú ý đến nàng từ lúc bắt đầu.

Mà những người này hầu như đều há hốc miệng trong vô thức, quên cả khép lại.

Trong lòng họ chỉ còn sự kinh ngạc và sợ hãi.

Tiên trận biến hóa nhanh như vậy nhưng mỗi lần Thiên Tiên mà họ cho rằng yếu nhất đều dễ dàng làm được.

Bất kể là độ sáng thế nào, thuộc tính ngẫu nhiên ra sao, nàng đều có thể thay đổi một cách tự nhiên, thao túng thuận buồm xuôi gió.

Không, đó đã không thể dùng thuận buồm xuôi gió để hình dung nữa.

Phải là dễ như trở bàn tay.

Tiên trận biến hóa càng lúc càng nhanh. Đối mặt với độ khó dần dần tăng lên, các Ma vương và Chuẩn đế trong trận đều khẩn trương hẳn lên, trên trán dần toát ra từng giọt mồ hôi.

Họ đều cảm nhận được áp lực mà biến hóa mang đến, phải dốc hết sức mình ra.

Dưới tình huống độ khó đang tăng lên gấp bội, Thiên Tiên được cả ngàn tỷ người để mắt đến lại thu tay trái về, chỉ dùng một tay phải thao túng.

Khi nhìn thấy nàng thu một tay lại, mọi người suýt nữa đã kêu lên thành tiếng.

Ngươi muốn làm gì?

Ngươi điên rồi sao?

Đây là định chủ động rút lui à?

Nhưng động tác nhìn như kiêu ngạo tự đại đế cực điểm kia lại không hề mang đến thất bại.

Tiên trận trước mặt nàng vẫn không ngừng sáng lên như trước, tiên lực bay ra từ bàn tay kia đã hóa thành một màn mưa đan xen.

Mỗi giọt mưa đều chuẩn xác đến vậy, không có chút tỳ vết và sai lệch nào.

Đây hoàn toàn là kỹ xảo như thần.

Khiến người ta chỉ biết xem rồi khen thế là đủ.

Ba vị Ma Đế đều biến sắc.

Chẳng lẽ nàng thật sự là Tiên Khí sư cửu phẩm?

Nếu biết trước họ đã chẳng nói chuyện tuyệt tình đến thế.

Rất nhiều Ma tu đều bất giác đi tới vị trí gần nhất với không gian thi đấu, nhìn chằm chằm bàn tay phải kia.

Giống như bàn tay kia được ban cho thần tính.

Hồi lâu sau, Ma vương trên sân đều bị loại hết, chỉ còn lại Thải Anh và mấy vị Chuẩn đế, hiện trường mới nổ ra tiếng thảo luận sôi nổi như dời núi lấp biển.

“Đúng là khó tin.”

“Sao có thể làm được như vậy?”

“Vị Thiên Tiên này còn vượt qua cả một Ma vương như ta về tài thao túng tiên lực sao?”

“Há chỉ là Ma vương, đến Chuẩn đế cũng còn kém nàng nữa.”

Trên khán đài, một vài Chuẩn đế của Thánh Điện và mấy Chuẩn đế của nhóm Hỗn Độn bị loại ra đều để lộ vẻ khó tin.

“Trình độ thao túng tiên lực của bốn tọa quả thực còn kém nàng.”

“Nếu cho ta lên tỷ thí chắc giờ đã thất bại rồi…”

“Nàng thật sự là Thiên Tiên ư?”

“Hơn nữa nàng chỉ dùng có một tay!”

“Cô nương này đúng là bất phàm!”

“Có phải nàng giấu giếm thực lực không?”

“Không thế nào, ba vị Đại Đế đều nhận định nàng là Thiên Tiên…”

“Thiên Tiên thật sự có thể làm được thế này ư?”

Bọn họ không thể hiểu nổi.

Đành chịu thôi, ai mà ngờ được cơ thể Thiên Tiên này lại do “Ma đầu đệ nhất lục giới” khống chế cơ thể chứ?

Chương 867: Tông sư cảnh giới thiên tiên

Lúc biết được vòng thứ ba chính là thao túng các loại tiên lực khác nhau, suýt nữa thì Khương Thành đã bật cười.

Gì mà đơn giản thế.

Thao túng tiên lực được quyết định bởi hai phương diện.

Thứ nhất là trình độ lý giải với sức mạnh thuộc tính khác nhau, thứ hai là mức độ mạnh mẽ của tiên hồn.

Hai thứ này nếu hắn đứng thứ hai thì chẳng ai dám đứng nhất cả.

Hắn chính là người nắm giữ hơn một ngàn Huyền văn khác nhau, sự lý giải với một ngàn loại thuộc tính khác nhau, đã thuộc hàng cao nhất của Tiên giới.

Tuy bây giờ hồn thể tách rời không thể dùng được Huyền văn nhưng kiến thức quy tắc đã lĩnh ngộ được sẽ không biến mất.

Những sức mạnh này đứng trước mặt hắn đều ngoan ngoãn giống như một bộ phận trong thân thể.

Về phần tiên hồn, hắn là tiên hồn biến dị đã thoát khỏi vạn cổ.

Dù chỉ có một chút tiến vào cơ thể Thải Anh thì cũng bỏ xa những tên Chuẩn đế này mấy con phố.

Người bên ngoài đều cho rằng trận này là sở đoản lớn nhất của Thải Anh.

Mà đâu biết rằng Khương Thành còn thấy thoải mái hơn nhiều.

Đây hoàn toàn là đang bắt nạt các Chuẩn đế khác.

Nếu có thể hắn thậm chí chỉ cần dùng một ngón tay là đối phó được rồi.

Thời gian dần trôi qua, những Tiên Khí sư bát phẩm cảnh giới Chuẩn đế sơ kỳ đều lần lượt bị loại khỏi cuộc chơi.

Độ khó sau đó vẫn tăng lên không ngừng, họ cũng không thể tiếp tục được nữa.

Mà Đồ Khâm cũng không hổ danh là Tiên Khí sư cửu phẩm, vẫn là một trong hai người trụ lại trên sân lâu nhất.

Thành tích của lão nhân gia hắn đã một lần nữa vượt qua quán quân kỳ trước.

Nhưng đáng tiếc chỉ có thể là một trong hai người mà thôi.

Lúc mọi người thấy cảnh này đều lắc đầu thở dài tiếc nuối.

Một người một tay, một người hai tay.

Một người thoải mái dế dàng, một người đầu đầy mồ hôi.

Sự so sánh này thật thảm hại.

Dù là người ngoài nghề thì cũng đều có thể nhìn ra được ai sẽ là người thắng lợi cuối cùng trong trận này.

Trời đã sinh Đồ Khâm sao còn sinh Thải Anh!

Dù dự thi ở giới nào thì lão đầu này đều có thể chiếm được hạng nhất.

Nếu như thi sớm hơn một kỳ, thì chắc chắn sẽ phá vỡ một loạt kỉ lục, khiến cho hiện trường đều chấn động, muôn người thay nhau cúng bái.

Nhưng sao cứ hết lần này đến lần khác hắn lại đâm đầu vào kỳ thi này.

Đụng phải tên vua làm màu là Khương Thành.

Trước mặt vua làm màu thì hắn làm gì cửa?

Mỗi một trận đều bị áp chế hoàn mỹ, danh tiếng bị đoạt mất chẳng còn tí nào.

Đại sư đã rất cố gắng rồi.

Để kéo lại hai ván thua trước, bù đắp lại hình tượng, chấn hưng vị thế của mình, hắn hầu như đã liều mạng vì trận này.

Cuối cùng chống đỡ được đến phút thứ mười ba mới phạm lỗi, sau đó bị loại.

Thành tích này đã hơn mấy vị Chuẩn đế sơ kỳ trước đó hẳn ba phút.

Nhưng đáng tiếc là Thải Anh vẫn còn trụ lại bên trong.

Lúc xuống sân, hắn quay đầu nhìn vào bên trong trước. Khi nhìn thấy bóng dáng của Thiên Tiên đang dùng một tay thao tác, suýt nữa thì thổ huyết tại chỗ.

“Không thể nào, không thể có chuyện như vậy được…”

Hắn run run chỉ về hướng đó, nỗi ghen tỵ và không cam lòng hầu như xuyên thủng lý trí của hắn, hận không thể xông lên sân cắt ngang.

Nhưng dù hắn có làm vậy thì Thải Anh cũng đã là người đứng đầu trong trận này rồi.

“Sao nàng ta có thể làm được?”

“Một Thiên Tiên sao có thể làm được chuyện này chứ?”

“Chắc chắn là đã giở trò gì rồi!”

Giọng hắn vang vọng khắp hiện trường, lại không có bất kỳ ai đáp lại.

Ngay cả đám Tiên Khí sư không phục xung quanh cũng không thể nói gì hơn.

Trận đầu còn kêu là mang tài liệu được.

Chứ trận thứ hai thứ ba đều là thao tác luyện khí cả, muốn gian lận cũng chẳng làm được, có cái gì để mà giở trò đâu?

Đây là thể hiện thực lực đường đường chính chính.

Cuối cùng trận thứ ba này, Khương Thành lại một lần nữa thành công trụ lại đến khi kết thúc thời gian.

Lại lưu lại một kỷ lục chưa từng có trong lịch sử, cũng không thể nào phá vỡ được.

Khi Thải Anh rời khỏi không gian tỉ thí, trở lại trong sân, cả hiện trường vang lên tiếng hoan hô khó mà kìm nén nổi.

Nghĩ đến lời nói trước kia của nàng, thậm chí đã có rất nhiều người thật sự tin rằng nàng là Tiên Khí sư cửu phẩm.

“Chắc chắn nàng đang giấu giếm thực lực.”

“Chắc chắn là Tiên Khí sư cửu phẩm lánh đời ở ẩn.”

“Đúng vậy, nếu ai còn nghĩ nàng mới có nhị tam phẩm thì không phải ngu xuẩn nữa, mà là ác ý rồi.”

“Không ngờ Ma giới còn có vị Tiên Khí sư cửu phẩm thứ năm.”

Ba vị Ma Đế chủ động tiến lên nghênh đón, song lần này dưới chỉ thị của Khương Thành, Thải Anh còn không thèm liếc mắt nhìn họ của cái.

Cứ thế bỏ qua đi thẳng.

Khiến cho ba vị Đại Đế xấu hổ vô cùng.

Họ hối hận rồi.

Nếu biết trước cô nương này có thể giành được hạng nhất ở vòng kiểm tra thứ ba là Khống nguyên này thì họ đã chẳng dám uy hiếp nàng rồi.

Có thể làm được như vậy chắc chắn là Tiên Khí sư cửu phẩm rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Tuy cảnh giới Thiên Tiên của nàng thật sự khó hiểu nhưng kết quả tỷ thí vẫn còn đó.

Nghĩ lại mình trở mặt với một vị Tiên Khí sư cửu phẩm, tổn thất này đúng là không thể đánh giá được.

Mà những người khác đều âm thầm hả hê khi thấy cảnh này.

Ba vị Ma Đế này đúng là không xứng nhận nàng làm đồ đệ.

Các ngươi có thể dạy được cái gì cho một Tiên Khí sư cửu phẩm?

Tới ba ngày sau, lúc bắt đầu trận thứ tư của nhóm Luyện Khí, người đứng trên đài cao xem trận đã không chỉ có ba vị Ma Đế nữa.

Thành điện có ít nhất hai mươi vị Ma Đế đến hiện trường.

Đại hội Giảng Đạo khóa trước cũng chưa từng sôi nổi như vậy bao giờ.

Ma Đế tôn quý thế nào, trước kia cho dù là ngày cuối của đại hội, thì đến đây cũng không quá mười vị.

Song lần này, thành tích của Thải Anh đã ngoài sức tưởng tượng, chấn động khắp nơi.

Những Ma Đế này đều không thể ngồi yên được nữa.

Sau khi nhìn thấy Thải Anh đứng trên sân, họ chỉ cảm thấy không thể lý giải nổi.

“Chính là nàng ư?”

“Nhìn thế nào cũng chỉ là một Thiên Tiên rất bình thường thôi mà?”

“Thật sự ba trận trước đều đứng nhất hả?”

“Đồ Khâm cũng bị áp đảo ư?”

“Nàng ta giống Tiên Khí sư cửu phẩm à?”

“Tông sư cảnh giới Thiên Tiên? Cũng hoang đường quá đi.”

Trong tiếng nghị luận đầy hoài nghi của họ, cuộc tỷ thí cuối cùng của nhóm Luyện Khí đã chính thức bắt đầu.

Sau đó, họ đều rơi vào nỗi khiếp sợ giống như những người khác.

Trận thứ tư là đầu dung trận.

Trên một thanh tiên khí thường sẽ có khắc vài loại pháp trận, dùng để tăng uy năng của tiên khí.

Luyện khí sư không cần tự khắc pháp trận, chỉ cần dung luyện chữ đã khắc sẵn trên đồ vật là được.

Nhưng mà bước này cũng là một cửa ải vô cùng khó khăn cản bước vô số tiên khí sư.

Vấn đề phối hợp và dung hòa giữa những loại trận pháp khác nhau rất dễ xảy ra phản ứng dây chuyền, cuối cùng sẽ làm cho tiên khí vỡ nát.

Đối mặt với hư ảnh của nhiều minh văn khác nhau vô cùng vô tận trong không gian tỉ thí, hai mươi ngàn Tiên Khí sư cuối cùng trên sân đều dốc hết tất cả bản lĩnh ra.

Nhưng cũng giống như trước, đối mặt với độ khó biến thái nên đều có người nọ nối người kia thất bại từ lúc mở màn.

Lần lượt từng Tiên Khí sư đều bị loại trừ.

Cuối cùng chỉ còn lại mấy vị Tiên Khí sư bát phẩm, Đồ Khâm cùng với… Thải Anh.

Có lẽ vì quá chú ý đến thành bại của trận này nên tâm trạng Đồ Khâm bất an cực độ.

Lại không nhịn được mà phân tâm nhìn về phía Thải Anh bên kia, kết quả là vì phân tâm mà tỷ thí phạm lỗi, bị loại khỏi sân sớm.

Ngay cả vị trí thứ hai ván đã đóng thuyền cũng không thể giữ được.

Chuyện này khiến hắn sụp đổ hoàn toàn, suýt thì phát điên tại chỗ.

Mà bên kia, biểu hiện của Khương Thành vẫn ổn định trước sau như một.

Đành chịu thôi, hắn không chỉ là Tiên Khí sư cửu phẩm level max của hệ thống, còn là một tiên trận sư và minh văn sư cửu phẩm.

Ở phương diện dung trận, hắn còn có ưu thế hơn hẳn bất cứ một Tiên Khí sư nào trên thế gian này.

Với hắn thì trận này cũng chỉ là trò trẻ con thôi.

Chương 868: Thánh Điện cúi đầu

Nhìn thấy Thiên Tiên kia thành thạo mà dung hợp minh văn pháp trận thất bát giai thậm chí cửu giai, mọi người ở đây đều ngây ra như phỗng.

Mặc dù minh văn pháp trận không phải là thật, chỉ là hư ảnh nhưng đều giữ lại đặc tính của minh văn thật.

Một Thiên Tiên như nàng làm sao mà nhận ra được những minh văn pháp trận cao cấp này?

Sao nàng biết dung hợp và phối hợp hoàn mỹ chúng được?

Đáp án đã ở ngay trước mắt rồi - đây chính là một vị Tiên Khí sư cửu phẩm chân chính.

Có thế nàng mới có thể có kiến thức như vậy được.

Lúc đưa ra kết luận này, những Ma Đế xuất hiện sau đâu còn giữ nổi bình tĩnh nữa.

“Chắc chắn cô nương này là Tiên Khí sư cửu phẩm.”

“Dù nàng chỉ là một Thiên Tiên, nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng đây là sự thật.”

“Phải chiêu mộ, bằng bất cứ giá nào cũng phải chiêu mộ nàng vào Thánh Điện.”

“Không, phải chiêu mộ nàng vào phái ta mới đúng!”

Theo thời gian dần trôi qua, những Tiên Khí sư bát phẩm khác đều bị loại khỏi sàn đấu.

Chỉ còn lại Thải Anh bên trong không gian thi đấu.

Trước nay Khương Thành làm màu luôn làm tới bến mới thôi, cho nên lại trụ tới khi thời gian kết thúc, tiếp tục ghi lại kỷ lục không thể nào phá vỡ.

Mà sau khi chấm dứt trận đấu này, hắn cũng chính thức trở thành người đứng đầu nhóm Luyện Khí trong Đại hội Giảng Đạo lần này.

Dựa theo quy tắc đại hội, mỗi thứ tự khác nhau trong một trận đều có cách tính điểm khác nhau, cuối cùng còn phải tính tổng lại.

Nhưng thành tích của hắn bây giờ đầu cần phải tính nữa.

Bốn trận tỷ thí đều giành hạng nhất, chẳng có chút hồi hộp nào.

Toàn bộ Ma giới đều xôn xao.

“Một Thiên Tiên lại thật sự trở thành đại sư luyện khí đệ nhất của Đại hội Giảng Đạo.”

Vô số người tận mắt nhìn thấy cảnh Thải Anh trở ra bên ngoài, tận mắt chứng kiến hạng nhất chưa từng có trong lịch sử của nhóm Luyện Khí được sinh ra.

Mà lúc này Tiên giới kế bên cũng có biết bao người mắt thấy tất cả chuyện này.

Đành chịu thôi, danh tiếng của Thải Anh bây giờ lớn quá mà.

Khi nàng về đến bên ngoài, tất cả mọi người đều xúm lại vây quanh.

Đứng đầu là một đám Ma Đế.

“Thải Anh đại sư, chúc mừng ngươi đạt được hạng nhất của nhóm Luyện Khí.”

“Thải Anh đại sư có cân nhắc đến chỗ Cửu Tinh Ma điện ta không?”

“Sâm La Huyết điện ta đã dọn dẹp sạch sẽ đợi Thải Anh đại sư đại giá quang lâm rồi.”

Nghe được danh hiệu “đại sư” này, Khương Thành bên trong vỏ kiếm suýt thì cười ra tiếng.

Nếu các ngươi biết nữ nhân trước mặt chỉ là một tiểu Thiên Tiên Tước tộc, không biết chút gì về luyện khí thì sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

“Bây giờ đang là thời gian đại chiến giữa chúng ta và ma đầu Yêu giới kia, sự xuất hiện của Thải Anh đại sư chính là thiên ý.”

“Đúng vậy, trời muốn diệt Yêu giới nên mới phái Thải Anh đại sư xuống đây.”

“Trợ Ma giới ta hưng thịnh, tương lai san bằng Yêu giới.”

Chư vị Chuẩn đế của Thánh Điện vung cao tay hô to.

“San bằng Yêu giới!”

Nhất thời quần chúng đều sục sôi, đều hết sức nhiệt tình.

Nhưng đương sự Thải Anh lại chẳng thèm phản ứng chút nào.

Nàng vẫn mặt lạnh, chẳng thèm cho những kẻ này một cái liếc mắt.

Kết thúc tỷ thí của nhóm Luyện Khí, chuyện đầu tiên nàng làm là nhận phần thưởng.

Hạng nhất của nhóm Luyện Khí được thưởng hết sức phong phú.

Khương Thành xem qua thì đống thiên tài địa bảo cũng phải làm được ít nhất mười món tiên khi cửu giai.

Nếu trao đổi trong hệ thống chắc phải tốn bao nhiêu công đức đây.

Đi chuyến này đúng là kiếm bộn luôn.

Lĩnh thưởng xong, đám Ma Đế kia lại xông tới.

Đám sau tiếp đám trước lấy lòng, hi vọng có thể chiêu mộ được nàng.

Dưới sự chỉ điểm của Khương Thành, Thải Anh lại thốt ra câu nói cũ.

“Tâm trạng của ta đang không được tốt.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt của nàng lướt qua ba vị Ma Đế Thái Ách, U Huyết, Kim Tinh.

Vì vậy tất cả mọi người đều hiểu được, nàng đang khó chịu với chuyện đối xử trước đó.

Ngẫm lại cũng đúng, trước đó ba vị Ma Đế này trở mặt uy hiếp, còn đứng về phía Đồ Khâm.

Đây cũng giống như kẻ thù vậy.

Hơn mười vị Ma Đế khác đều vội vã truyền âm, oán trách đám người Thái Ách Ma Đế.

Làm sao bây giờ?

Các người đắc tội với người ta rồi kia kìa, vị Tiên Khí sư cửu phẩm này đang rất bài xích Thánh Điện chúng ta đó.

Các ngươi còn không mau nghĩ cách cứu vớt đi?

Ba vị Ma Đế sầu không chịu được.

Đường đường là Đế cảnh lại phải xin lỗi một Thiên Tiên à?

Nàng có tài đức gì, nàng xứng sao?

Nhưng ngẫm lại thì thân phận Tiên Khí sư cửu phẩm của nàng hình như cũng xứng lắm.

Cho nên cuối cùng ba vị Ma Đế này đều đứng dậy.

Cung kính cúi đầu với Thải Anh.

“Thải Anh đại sư, lúc trước đều là do bọn ta sai, xin được nhận lỗi với ngươi.”

“Trước kia là bọn ta không có mắt nhìn, mạo phạm đến ngươi, thật sự có lỗi.”

“Mong ngươi tha thứ cho bọn ta, đừng so đo với bọn ta nữa…”

Thải Anh liếc mắt nhìn ba người.

Lúc này mới lấp lửng nói: “Ta vốn chẳng định tha thứ đâu, phải xem biểu hiện của các ngươi sau này nữa.”

Ba người thầm giận trong lòng.

Đế cảnh đã cúi đầu trước một Thiên Tiên như ngươi, ngươi còn kiêu ngạo như thế, muốn chết à?

Những nghĩ đến tầm quan trọng của Tiên Khí sư cửu phẩm, ba người chỉ đành nén cơn giận mà cười bồi.

Tất cả Ma tu vây xem đều chấn động vô cùng.

Đường đường là Đế cảnh lại phải cúi đầu phục tùng, đây là nở mày nở mặt cỡ nào chứ?

Một Thiên Tiên có thể làm đến mức này, đúng là đạt tới trình độ hoàn toàn mới.

Nói thật, bản thân Khương Thành còn chưa có mặt mũi đến vậy đâu.

Dù thực lực hắn mạnh hơn nữa thì khi đụng phải hắn, những Ma Đế này nhất định sẽ chiến, sẽ chạy chứ tuyệt đối không cúi đầu nhận sai xin lỗi.

Hắn cũng không khỏi cảm khái: “Thân phận của ngươi dùng tốt thật đấy.”

“Được rồi, tiếp theo là Đồ Khâm đại sư kia.”

Nghe được truyền âm của hắn, Thải Anh không chút do dự nhìn về phía Đồ Khâm cách đó không xa.

“Hai trận sau ta đều đứng hạng nhất, có phải ngươi nên làm gì đó không?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều mang vẻ mặt khác nhau.

Rất nhiều Ma tu lộ ra ánh nhìn đầy hả hê.

Dựa theo giao ước trước đó, nếu hai trận sau Thải Anh vẫn đứng đầu thì Đồ Khâm đại sư sẽ phải dập đầu xin lỗi.

Đây là câu gốc của hắn luôn.

Giờ đến lúc thực hiện rồi.

“Ngươi nằm mơ chắc, chỉ dựa vào một tiểu bối như ngươi…”

Biểu cảm của Đồ Khâm cực kỳ dữ tợn, danh tiếng hiện tại của hắn đều bị Thải Anh đoạt mất.

Giờ hắn hận nhất chính là Thiên Tiên này, mong nàng bị nghiền xương thành tro, sao có thể cúi đầu xin lỗi nàng được?

Huống chi hắn còn là một Tiên Khí sư cửu phẩm chân chính.

Đi đến đâu cũng có người kính trọng hắn, đã kiêu ngạo quen thói rồi.

“Ngươi định nói không giữ lời à?” Thải Anh như cười như không nói.

“Cái gì mà giữ lời hay không, lão phu chẳng biết ngươi đang nói gì hết, cút ngay!”

Nói xong hắn tính đẩy đám người bước ra khỏi hiện trường.

Thải Anh nhìn về phía đám Ma Đế, không hề che giấu sự mỉa mai trong mắt.

“Lúc trước ta với hắn đánh cược, các ngươi tới cướp lời, rằng nếu ta không làm được thì sẽ giao cho Đồ Khâm xử lý, chịu bất cứ hình phạt nào.”

“Giờ hắn lại không chịu nhận kìa, vậy làm thế nào bây giờ?”

Ba vị Ma Đế Thái Ách, U Huyết và Kim Tinh đều hận không thể tát mình hai phát.

Lúc đó cho rằng Thải Anh này chỉ là một hậu bối thiên tài thôi, nghĩ tên đại sư cửu phẩm Đồ Khâm quan trọng hơn.

Đương nhiên sẽ giành lấy lòng đại sư, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Thải Anh.

Giờ thì…

Nếu để mặc Đồ Khâm bỏ đi như vậy không chỉ đắc tội Thải Anh, còn có thể khiến cho uy danh của Thánh Điện tan thành mây khói.

Dù sao Ma giới cũng có vô số người đứng ngoài quan sát trận đánh cược này, cũng làm chứng cho việc ba vị Ma Đế của Thánh Điện xuất hiện lúc đó.

Nếu giờ Thánh Điện mặc kệ thì hình tượng sẽ tụt dốc không phanh mất.

Để bảo vệ danh vọng của Thánh Điện, ba người chỉ đành cắn răng, cùng tiến lên ngăn cản Đồ Khâm.

“Đại sư khoan đã.”

“Trận cá cược của ngươi và nàng bọn ta đã chứng kiến, vẫn nên thực hiện đi thôi.”

Chương 869: Đùa với các ngươi thôi

“Các ngươi nói gì?”

Đồ Khâm suýt nữa đã nghi ngờ có phải mình nghe nhầm không.

“Lại bắt một Tiên Khí sư cửu phẩm như ta phải cúi đầu sao?”

Trước đó đám người này vẫn còn rất mực kính cẩn lễ độ.

Phải gọi là kính trọng vô cùng.

Mà giờ lại dám ngăn cản mình sao?

“Đại sư nói sai rồi.”

Đối mặt với Đồ Khâm, Thái Ách Ma Đế vẫn giữ lại chút lễ nghĩa.

“Đây là giao ước mà ngươi tự mình định ra, không phải do bọn ta ép buộc.”

“Sao lại nói là bắt ép được?”

“Đúng vậy, có vô số người của Ma giới đều tận mắt chứng kiến trận cá cược này.”

U Huyết Ma Đế cũng khuyên nhủ: “Nếu ngươi đổi ý chẳng phải sẽ khiến người trong thiên hạ chê cười sao?”

Người chứng kiến cá cược quá nhiều.

Giờ họ chỉ đành đắc tội Đồ Khâm thôi.

Sâu trong lòng họ lại đang oán trách, ngươi nói xem đang yên đang lành lại đi cá cược làm cái gì?

Thì coi như là cá đi, lại còn cá trước mặt nhiều người như vậy.

Bọn ta muốn làm như không thấy cũng không được.

Đồ Khâm muốn đi lại đi không được, nổi giận: “Ta đường đường là Tiên Khí sư cửu phẩm, há lại cúi đầu trước một Thiên Tiên, nàng ta có xứng nhận không?”

Phía sau có vài Ma tu không nhịn được chen lời.

“Không phải nàng ấy cũng là Tiên Khí sư cửu phẩm à?”

“Đúng vậy, người ta cũng là Tiên Khí sư cửu phẩm, có gì mà không xứng.”

“Hơn nữa bốn mục tỷ thí người ta đều mạnh hơn ngươi.”

“Ngươi có bằng người ta đâu mà xứng với chẳng không?”

Nghe được mấy câu này, Đồ Khâm tức thấu tim, thổ huyết tại chỗ.

Nhưng cũng vô ích.

Thấy hắn từ chối thực hiện lời hứa, ba vị Ma Đế thẳng tay túm hắn đến trước mặt Thải Anh.

Sau đó dùng uy áp mạnh mẽ của Đế cảnh buộc hắn phải quỳ xuống dập đầu.

Sau khi dập đầu đủ ba lần mới ném hắn sang một bên.

Mà Đồ Khâm không chịu được nhục nhã, cuối cùng cũng ngất lịm đi.

Khương Thành rất hài lòng với kết quả này.

Ta không giết ngươi nhưng chắc sau này ngươi sống cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa.

Sau đó các vị Ma Đế lại xúm đến.

“Thải Anh đại sư, ngươi tính vào tông môn nào?”

“Gia nhập Cửu Tinh Ma điện ta đi…”

“Không không không, hãy gia nhập Sâm La Huyết điện bọn ta!”

Đối mặt với sự chiêu mộ của họ, Thải Anh mỉm cười.

“Không, ta không định gia nhập Thánh Điện đâu.”

Cái, cái gì?

“Thải Anh đại sư ngươi vừa nói gì cơ?”

Mọi người còn tưởng mình nghe nhầm.

“Không nghe rõ hả, ta chỉ tới giành hạng nhất thôi, không có ý định gia nhập ai đâu.” Thải Anh nói rất thản nhiên.

“Ngươi có ý gì đây?”

Chư vị Ma Đế còn đang cười cười nói nói đã lập tức lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Ý gì hả?

Ngươi định lừa bọn ta sao?

Á à ngươi không định gia nhập ai à?

Vậy vừa nãy ngươi bắt ba vị Ma Đế Thái Ách, U Huyết và Kim Tinh xin lỗi, lại còn muốn bọn ta giúp ngươi ép Đồ Khâm xin lỗi là trò gì vậy?

Bọn ta nhiệt tình thế là công cốc à?

Thái Ách Ma Đế trực tiếp phất tay, ngăn cách âm thanh với những Ma tu ngoại giới khác.

Sau đó mới sầm mặt lạnh giọng chất vấn.

"Ngươi đang đùa giỡn bọn ta đấy à?"

Dù là Tiên Khí sư cửu phẩm, nếu không thể sử dụng cho mình thì cũng chẳng có giá trị gì hết.

Nếu biết trước như vậy thì vừa nãy sao phải đắc tội Đồ Khâm?

Các vị Ma Đế cảm thấy mình như vừa bị "tra nữ" lừa gạt tình cảm, có thể tưởng tượng họ phẫn nộ thế nào.

"Không gia nhập Thánh Điện thì ngươi tới tham gia Đại hội Giảng Đạo làm gì?"

Đối mặt với sự chất vấn của họ, Thải Anh tỏ vẻ mình rất vô tội.

"Đại hội Giảng Đạo là Đại hội Giảng Đạo chứ sao, với việc gia nhập Thánh Điện là hai chuyện khác nhau mà?"

"Ai quy định tham gia đại hội thì nhất định phải gia nhập Thánh Điện đâu?"

Một thân uy áp Đế cảnh của U Huyết Ma Đế phóng ra, sát khí đều ngưng luyện thành thực chất.

"Ta đề nghị ngươi suy nghĩ lại."

"Quyết định của ngươi rất không sáng suốt, có thể sẽ dẫn tới tai họa cho ngươi đấy."

Hắn uy hiếp trắng trợn không thèm giấu giếm nữa.

Trước nay Thánh Điện đều là thuận ta thì sống chống ta thì chết.

Nếu không phải thiên tài thì họ còn chả xem là gì.

Còn nếu là thiên tài thì nhất định phải về dưới trướng ta.

Bằng không sẽ hủy diệt, tránh cho thế lực khác lôi kéo, làm mạnh cho đối thủ.

Đối mặt với sự uy hiếp, Thải Anh chỉ cười khanh khách.

“Ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi đó.”

“Thật ra… ta chỉ đến đùa giỡn với các ngươi đấy, các ngươi làm gì được nào?”

Mấy câu này là Khương Thành dạy cho.

Nói hết ra hắn thoải mái chết đi được.

Má nó, năm đó đám đệ tử của lão tử đây chính là bị các ngươi hại vậy đó.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng biểu hiện rất vượt trội, cũng là chiêu mộ nhưng không đồng ý, sau đó Phi Tiên môn bị truy sát bức hại đến diệt môn.

Hôm nay lão tử muốn đùa giỡn các ngươi đấy, nhưng kết quả lần này sẽ không còn như trước nữa đâu.

“Ngươi đáng chết…”

“To gan!”

“Muốn chết à!”

Đám Ma Đế giận không chịu nổi.

Bị Thải Anh đùa giỡn thì thôi, lại còn trở mặt với Đồ Khâm đại sư, cuối cùng trận tỷ thí này của nhóm Luyện Khí coi như mất trắng.

Họ giận đến mức hận không thể nghiền Thải Anh thành tro tại chỗ.

Nhưng Đại hội Giảng Đạo còn đang tiến hành.

Nếu những Ma Đế như họ không chú ý thân phận, tự mình ra tay sát hại quán quân nhóm Luyện Khí, ngàn tỷ Ma tu nhìn vào sẽ nghĩ thế nào?

Như vậy sẽ gây tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng Thánh Điện, sau này Đại hội Giảng Đạo cũng khỏi làm luôn.

“Nàng còn báo danh nhóm Hỗn Độn nữa.” Thái Ách Ma Đế chợt nói.

“Thật sao?”

U Huyết Ma Đế cười lạnh: “Vậy cũng vừa hay.”

Hắn nghĩ ra cách mượn đao giết người giống như Liệt Vũ Chuẩn đế trước đó.

Để Chuẩn đế nhóm Hỗn Độn giết chết nàng chẳng phải quá hay rồi sao?

“Ngươi đừng hòng chạy trốn, còn chưa thi xong đâu.”

Trước khi bị loại khỏi Đại hội Giảng Đạo thì không cho phép tự ý bỏ đi giữa chừng.

Bằng không giết chết không tha.

Nếu Thải Anh quy thuận họ, Thánh Điện sẽ ngầm chiếu cố, nhưng giờ tất nhiên là chỉ mong hủy diệt được nàng thôi.

“Bọn ta sẽ nhìn xem ngươi thi cho xong.”

“Vậy các ngươi nhớ mở to mắt chó ra mà nhìn cho kỹ nhé.” Thải Anh có Yêu chủ làm chỗ dựa nên cũng bất chấp.

“Chết tiệt.”

“Thật là đáng chết!”

Ma Đế tức trào máu họng nhưng lúc thu hồi lại bức chắn âm lại biến về hình tượng cao nhân.

“Thải Anh còn có tỷ thí ở nhóm Hỗn Độn cần tham gia.”

“Tiếp theo đây mong rằng nàng sẽ tiếp tục cố gắng không ngừng, tạo ra thêm kỳ tích…”

Dứt lời, cả đám Ma Đế lại bay lên đài cao.

Lời vừa nói ra, tất cả Ma tu ở đây đều ngẩn người ra.

Nói thật, vì thành tích của Thải Anh ở nhóm Luyện Khí nghịch thiên quá mức, họ đều quên mất nàng còn là tuyển thủ hạt giống trong nhóm Hỗn Độn nữa.

“Nàng còn muốn tỷ thí ở nhóm Hỗn Độn nữa hả?”

“Luyện khí sư đâu có am hiểu chiến đấu đâu?”

“Nàng chỉ là Thiên Tiên thôi, làm sao mà so được?”

“Đấu loại của nhóm Hỗn Độn là do nàng ăn may thôi, giờ tất cả đều là chính diện quyết đấu một với một, muốn trốn cũng không trốn được, sẽ chẳng có cơ hội may mắn nào nữa đâu.”

“Đây là muốn chết à?”

“Thải Anh đại sư sao phải làm vậy, nàng đang nghĩ quẩn đấy à?”

“Đúng vậy, dựa vào trình độ luyện khí thế này thì việc gì phải tham gia vào nhóm Hỗn Độn?”

Chẳng ai hiểu nổi quyết định của Thải Anh.

Ma giới khắp nơi cũng đều đang tranh luận ầm ĩ.

Mà ở bên kia, tỷ thí của nhóm Hỗn Độn đã sắp đến hồi kết.

Mỗi nhóm đều còn lại tám người sau cùng.

Vừa lúc đến phiên tuyển thủ hạt giống ra sân.

Dưới sự theo dõi của vạn người, Thải Anh được truyền tống vào một chiến trường trong số những không gian tỷ thí của nhóm Hỗn Độn.

Khi thấy đối thủ đối diện nàng, rất nhiều người đều ngạc nhiên thốt lên.

“Bách Sát Chuẩn đế!”

“Ôi trời ơi sao lại là tên điên này?”

“Ta xem hết mấy vòng tỷ thí trước của hắn, đều đánh đến chết mới thôi, không để lại một người sống, đến toàn thây còn chẳng có ấy chứ.”

Chương 870: Bách Sát Chuẩn đế rất tàn ác

Ở một toà thành nhỏ xa xôi nào đó đang lơ lửng trên không trung cách Thánh Điện không xa, đám Yêu đế Thanh Long,

Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng sau khi hoá thành hình người thì đang âm thầm nhìn hình ảnh từ xa được truyền về từ Tiên khí.

Sau khi hồn thể của Thành ca bị tách rời, hai vị Đại Đế Thanh Long và Thương Long tạm thời mất đi sự gia trì của lực Huyền văn.

Tất cả mọi người đều đến chỗ này một cách thuận lợi.

Sau khi nhìn thấy Thải Anh muốn tham gia tỷ thí của nhóm Hỗn Độn, đám yêu đều rộn lên trong lòng.

Mà sau khi nhìn thấy đối thủ của nàng, Côn Bằng Đại Đế là người đầu tiên kêu lên.

“Vị Bách Sát này ta đã từng nghe nói qua.”

“Ma này thành danh đã lâu, chục tỷ năm trước chính là Chuẩn đế hậu kỳ.”

“Hắn tu luyện sát khí, dẫn tới tâm tính méo mó và tàn bạo. Mặc dù có ở Ma giới thì cũng là nhân vật bị nhiều người ghét.”

“Trận đầu mà đã đánh với hắn, e là sẽ gặp phiền toái.”

Băng Phượng Đại Đế hóa thành một vị tuyệt thế mỹ nữ theo phong cách lạnh như tảng băng, lông mày nàng nhíu chặt, khẽ liếc mắt nhìn, trong đôi mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

“Yêu chủ rốt cuộc muốn làm gì?”

“Cho dù tâm tính chơi bời của hắn rất lớn, nhưng hắn đã đứng đầu bảng của nhóm Luyện Khí thì cũng nên chơi đủ rồi chứ.”

Bạch Hổ Đại Đế, lấy tàn sát làm chủ, hóa thành một vị nam tử trung niên mặt lạnh, mặc áo đen, sau khi nghe thấy thế cũng không nhịn được mà gật đầu.

“Tiếp tục chơi ở nhóm Hỗn Độn thật sự là một quyết định không sáng suốt.”

“Hắn chỉ có tiên hồn, không có yêu thể làm căn cơ, đối mặt với lạc ấn quy tắc của Chuẩn đế thì chắc chắn không thể nào chống đỡ.”

“y, không thể hiểu được ý định của hắn.”

Bọn họ thấy đây là hành động đi tìm chết.

Rõ ràng là một Yêu chủ, nếu cuối cùng lại chết trong tay của một Chuẩn đế, vậy thì thật buồn cười và hoang đường.

“Có gì mà không hiểu được?”

Thanh Long Đại Đế vuốt bộ râu trắng, bày ra hình tượng của một vị cao nhân tiên phong đạo cốt xem thấu vạn sự.

“Tiểu tử đó toi rồi!”

“Hắn cho rằng không ai có thể giết được hắn.”

“Đây là tác hại của việc thực lực tăng lên quá nhanh, hắn cứ như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ lật thuyền trong mương, các ngươi hãy chờ mà xem!”

Khóe miệng đám yêu run rẩy, ngươi rốt cuộc đứng ở phe nào?

Lão Thanh Long này lần nào cũng thích nói châm chọc như vậy.

Nhưng lần này, người bảo mọi người đến mai phục ở bên ngoài Thánh Điện, tùy cơ chuẩn bị dẫn tiên hồn của Thành ca trở về cũng là hắn.

“Rất tiếc là chúng ta không thể đi vào.”

“Chuẩn bị sẵn sàng đi, một khi xảy ra chuyện thì phải xông vào để đoạt lại cái vỏ kiếm kia!”

Một khi Thành ca xảy ra chuyện thì Yêu giới cũng sẽ sụp đổ.

Tương lai sẽ không có khả năng chống đỡ được sự phản công đến từ hai giới Tiên - Ma.

Dưới ánh mắt khẩn trương và chăm chú của bọn họ, trận tỷ thí trong nhóm Hỗn Độn cũng chính thức bắt đầu.

Ở trong mắt mọi người, một kẻ vô cùng tàn ác như Bách Sát Chuẩn đế nhất định sẽ lập tức phát động công kích điên cuồng.

Nhất định phải xé Thải Anh ra thành mảnh nhỏ mới xong.

Mọi người cảm thấy vô cùng đáng tiếc khi nghĩ đến cảnh một vị Tiên Khí sư cửu phẩm vừa mới xuất hiện đã chết một cách không thể hiểu được tại chỗ này.

Nhưng Bách Sát Chuẩn đế lại không lập tức phát động tiến công, thật là ngoài dự đoán của mọi người.

Mà hắn lại nhíu mày nhìn Thải Anh ở phía đối diện, chậm chạp không ra tay.

“Ngươi thật sự là Tiên Khí sư cửu phẩm?”

Thành ca đang định dùng tiên hồn để ngay lập tức giết chết đối phương.

Nghe thấy câu nói kia cũng sửng sốt.

Tình huống gì đây?

“Vậy thì sao?” Thải Anh thản nhiên nói.

Đối mặt với biểu tình lạnh nhạt này của nàng, Bách Sát Chuẩn đế, người nổi tiếng từ xưa với việc giết người lại hoàn toàn không có một chút tức giận nào.

Mà ngược lại, hắn lại chà xát hai tay rồi cười gượng một tiếng.

“Chỉ cần ngươi đáp ứng giúp ta luyện một thanh Tiên Nhẫn cửu giai, ta sẽ chủ động nhận thua ngay, làm ngươi thăng cấp, ý ngươi thế nào?”

Lời này vừa xuất ra đã làm cho toàn trường dậy sóng.

Cmn, còn có cách làm này?

Không biết xấu hổ à?

Ngươi chính là Bách Sát Chuẩn đế, hung danh làm kinh sợ vô số Ma tu!

Chuyện mất mặt như việc nhận thua trước mặt mọi người này, chuyện đáng bị người phỉ nhổ này, sao ngươi có thể làm được hả?

Đặc biệt là còn nhận thua với một Thiên Tiên.

Truyền ra ngoài thì đời này còn dám ngẩng đầu nữa không?

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại thì hình như… không thiệt lắm?

Bách Sát Chuẩn đế hiện tại đang dùng Tiên Nhẫn bát giai, hắn luôn luôn độc lai độc vãng, xuất thân lại không phải từ những Ma môn đứng đầu của Thánh Điện.

Một đại sư như Đồ Khâm, hắn chắc chắn không thể với được.

Dưới tình huống bình thường, đời này hắn chắc chắn không có cơ hội sở hữu Tiên Nhẫn cửu giai.

Hiện tại chẳng phải là cơ hội ngàn năm có một hay sao?

Một khi súng bắn chim đổi thành pháo, sức chiến đấu về chất của hắn sẽ được cải thiện rất nhiều.

So với mất mặt, tăng thực lực thực sự mới là thực tế nhất!

Trên đài cao, đám Ma Đế rất tức giận.

“Bách Sát, ngươi muốn làm gì?”

Vì Thải Anh không muốn làm việc cho Thánh Điện nên bọn họ hiện tại chỉ nghĩ muốn giết chết nàng.

Thật không hay nếu tự mình ra tay nên đành phải trông cậy vào tỷ thí của nhóm Hỗn Độn để có thể quang minh chính đại giết nàng.

Nói thật, loại người tàn ác như Bách Sát Chuẩn đế chính là do bọn họ cố tình sắp đặt.

Nghiền chết một Thiên Tiên có gì khó?

Bọn họ có rất nhiều biện pháp.

Kết quả, lại ngoài ý muốn của bọn họ.

“Dưới ánh mắt ngàn tỉ người, ngươi lại chủ động nhận thua, vậy mà cũng tự xưng mình là Chuẩn đế?”

“Ngươi đang vũ nhục Đại hội Giảng Đạo!”

Lời này là sự thật.

Dưới con mắt của ngàn tỉ Ma tu, ngươi lại ở trên đài công khai chơi trò giao dịch ăn gian dơ bẩn này, tính công bằng và thần thánh của Đại hội Giảng Đạo đều mất hết.

“Đồ chết tiệt, ngươi không xứng là Ma tu!”

“Còn không mau ra tay!”

“Người đứng đầu của nhóm Hỗn Độn cũng có phần thưởng là Tiên Khí cửu giai, dùng thực lực của chính mình đạt được mới là lựa chọn vinh quang mà một Ma tu nên làm!”

Phía trên kia, Bách Sát Chuẩn đế nghe vậy thì bĩu môi.

“Các ngươi nghĩ ta ngốc à?”

“Mấy nhóm khác cũng có Ma Đế tham dự nên ta chắc chắn không có khả năng đứng đầu. Thậm chí có thể ngay cả tám người đứng đầu cũng không vào được.”

Tuy rằng tâm tính hắn vặn vẹo, nhưng đầu óc của hắn lại không ngốc một chút nào.

Phần thưởng cuối cùng kia, bản thân chắc chắn không thể lấy được.

Mà vị Tiên Khí sư cửu phẩm ở đối diện này chính là hi vọng của mình.

Còn việc nhận thua mà bị mất mặt?

Hơn phân nửa Ma tu đều là người rất thực tế, so với những lợi ích thực sự mà mình có thể lấy được thì chút hư danh này chẳng nhằm nhò gì.

Sau khi cãi lại một đám Ma Đế, trên mặt hắn lại nở nụ cười.

“Thải Anh đại sư, ngươi xem, ngươi có muốn suy xét một chút không?”

Thành ca vốn dĩ định từ chối hắn.

Không cần thiết, việc mà một tiên hồn đánh một phát là có thể giải quyết được thì cần gì phải luyện Tiên Khí cửu giai gì cho người ta chứ?

Nhưng nhìn thấy phản ứng tức đến mức nhảy chân sáo của đám Ma Đế, hắn đột nhiên thay đổi quyết định.

So với việc thăng cấp bằng giết chóc thì không bằng cố ý dùng loại “giao dịch nhường dơ bẩn” này để thăng cấp.

Trước sự chứng kiến của ngàn tỉ Ma tu, ta cứ ngang nhiên phá hỏng sự công bằng của trận tỷ thí đấy, ngươi có thể làm được gì?

Ngươi chỉ có thể tức hộc máu, nhìn ta hết lần này đến lần khác vũ nhục Đại hội Giảng Đạo của ngươi mà thôi!

Cuối cùng, trận tỷ thí này sẽ biến thành một trò cười lố bịch!

Hơn nữa sẽ được lưu truyền trong vô số năm…

Sự nhục nhã ấy sẽ đánh vào uy danh của Thánh Điện thậm chí còn nghiêm trọng hơn ít nhất mười lần.

Nếu lựa chọn thăng cấp bằng giết chóc thì sẽ không có sự hiệu quả này.

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng truyền âm cho Thải Anh.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của hàng tỉ người, khóe miệng Thải Anh nhếch lên .

“Giúp ngươi luyện chế Tiên Khí cửu phẩm cũng được, nhưng ngươi phải cung cấp năm phần tài liệu, ngươi biết đó, xác suất thất bại khi luyện chế Tiên Khí cửu phẩm là rất cao.”

Thành ca sẽ không chịu thiệt.

Thuật luyện khí của hệ thống có tỷ lệ thành công trăm phần trăm, có thể kiếm được bốn phần tài liệu mà không mất gì thật tuyệt vời đúng không?

Nghe những lời nói đầu tiên của nàng, Bách Sát Chuẩn đế ngay lập tức nhảy cao ba thước.

Trong nhiều năm ay, hắn vẫn luôn tha thiết mơ ước chính mình có thể sở hữu Tiên Khí cửu phẩm.

Nghe thấy có cơ hội, hắn hưng phấn đến mức suýt nữa xỉu tại chỗ.

“Có thể, có thể, năm phần tài liệu không thành vấn đề!”

Việc này mà tìm những Tiên Khí sư khác hỗ trợ, mười phần tài liệu cũng không nhất định có thể làm được.

“Tài liệu ta đã sớm chuẩn bị từ nhiều năm trước, nhưng không ai giúp ta luyện chế!”

“Ha ha ha, đa tạ Thải Anh đại sư, vậy ta sẽ nhận thua…”

“Đừng!”

Thải Anh vội vàng ngăn cản hắn.

“Ngươi cứ nhận thua như vậy thì thật giả tạo không phải sao?”

“Dù gì cũng phải để ta đánh hai cái đã!”

Bách Sát Chuẩn đế hiện tại hận không thể hôn nàng hai cái, đối với yêu cầu bé nhỏ, không đáng kể này, hắn đương nhiên

sẽ đáp ứng.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, ngươi mau tới đánh ta đi!”

Chương 871: Thế này cũng quá giả rồi

Mọi người ở dưới đài và hàng ngàn tỷ Ma tu ở khắp các nơi trong Ma giới đang nhìn Truyền ảnh trận đã không còn sức bóc phốt nữa rồi.

Mẹ nó, các ngươi như vậy cũng quá trắng trợn rồi?

Cứ như vậy mà ăn gian trước ngay trước mặt bọn ta?

Ngươi còn biết là quá giả ư?

Có thể đừng sỉ nhục chỉ số IQ của bọn ta không?

Nhưng mà không có cách nào khác, quy tắc nguyên bản của Đại hội Giảng Đạo chính là có thể nhận thua.

Dưới ánh mắt của biết bao người, Bách Sát Chuẩn đế chủ động tiến đến trước mặt Thải Anh.

Tiểu Tước Yêu cũng không khách sáo, vung xuống một cái bạt tai.

Còn chưa đánh trúng, Bách Sát Ma Đế đã kêu lên thảm thiết.

“A…”

Ngay sau đó, hắn rất phối hợp quay người trên không trung xoay tròn 3600° giống như con quay, tiếp sau đó lại là một cú tiếp đất có độ khó cao.

Bùm!

Rơi dưới chân Thải Anh giống như một con cá chết vậy.

Mọi người dưới đài đều đều không thể tiếp tục nhìn nữa.

Còn có thể giả hơn chút nữa không?

Còn có thể qua loa hơn chút nữa không?

Thiên Tiên nhỏ bé cho dù là dùng binh khí đánh một ngày cũng không thể phá vỡ sự phòng ngự của Chuẩn đế Hậu Kỳ, hơn nữa căn bản còn chưa đánh trúng.

Sau khi ngã xuống, Thải Anh lại còn đá hắn một cái.

Cú đá này thì lại đá trúng rồi.

Nhưng mà đối với Bách Sát Chuẩn đế cũng chỉ như là gãi ngứa, hắn vừa mặt mày hớn hở, vừa kêu thảm thiết lộn vòng lăn xuống dưới đài.

“Lợi hại lợi hại!”

“Không hổ là Thải Anh đại sư, kỹ năng của ta không bằng người, phục rồi phục rồi!”

Những người vây xem Ma tu khoé miệng co giật.

Cái người mà sau khi bị đánh vẫn cười đùa cợt nhả đó, đúng thật là Bách Sát Chuẩn đế sao?

Tại sao lại mang lại cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống?

Bách Sát đã rời khỏi hiện trường, Thải Anh đương nhiên cũng sẽ liền thăng cấp.

Ma Đế trên đài cao nhìn thấy hai người này biểu diễn vụng về như vậy, tức đến nỗi sắc mặt đều chuyển tím, hận không thể nghiền xương cốt hai kẻ dở hơi này thành bụi ngay tại chỗ.

Sự thiêng liêng công chính uy nghiêm của Đại hội Giảng Đạo, xem như là bị trận trò hề này làm hỏng rồi!

Mà đám Ma tu dưới đài thì cười phá lên.

Đại hội Giảng Đạo đã tổ chức nhiều lần như vậy, có trận nào là không là liều mạng chém giết lẫn nhau kịch liệt?

Ngươi đến chém giết ta, bọn chúng sớm đã không còn hứng thú nữa rồi.

Bây giờ việc giao dịch gian lận trắng trợn như vậy, trái lại còn khiến bọn chúng khơi dậy hứng thú.

Đám Yêu Đế ở bên ngoài kia cũng là không biết phải làm gì.

Trong một thời gian ngắn không thể tiêu hoá được loại thao tác thăng cấp này.

Vốn dĩ bọn họ còn dự định xông vào giành vỏ kiếm trở về bất cứ lúc nào.

Kết quả không cần đến nữa rồi, quá đỗi ngạc nhiên.

Còn có cách phá vỡ tình hình như thế nữa ư?

Sau một lúc lâu, Thương Linh cười lên kha kha kha.

“Lão Thanh Long, ngươi không phải tiên đoán là hắn nhất định sẽ chết không cần nghi ngờ sao, thế bây giờ là cái gì đây?”

Thanh Long Đại Đế cũng rất ngạc nhiên.

Tiên đoán về tên tiểu tử đó, chưa từng thành công lần nào cả.

“Tên tiểu tử kia quá không biết xấu hổ rồi, vậy mà lại dùng việc luyện chế Tiên khí ra để mua chuộc đối thủ, đê tiện, quá đê tiện rồi!”

Bạch Hổ và Băng Phượng cùng lúc trừng mắt liếc hắn một cái.

“Đó là Yêu chủ đấy, ngươi chú ý lựa lời một chút!”

“Đúng vậy, đừng có mà bất kính với Yêu chủ!”

Bọn họ đã không còn tin tưởng đại thuật tiên tri của Lão Thanh Long nữa rồi.

“Cho dù là như thế nào, Yêu chủ đã qua cửa này.”

“Đúng vậy, không hổ là Yêu chủ.”

Lão Thanh Long đảo con ngươi, bỗng nhiên làm ồn lên.

“Ta nhớ ra rồi, tiểu tử này khi đó tham gia đại hội Vạn Yêu, không phải là trận nào cũng giao dịch gian lận sao?”

Chúng Yêu nghĩ tới đúng thật là như vậy.

Lúc đó Ngao Dương, Chiến Hầu Vương, Nha Thử Vương, Tam Nhãn Hổ tất cả đều là chủ động gian lận.

Chỉ có điều là lần đó, bởi vì những người này vốn dĩ đã là người của hắn.

Mà lần này, Bách Sát Ma Đế vốn dĩ không hề quen biết.

“Tiểu tử này đúng thật là đi đến đâu cũng đều ăn bơ làm biếng, thi đấu cũng không cần đánh, trực tiếp nằm lên đó.”

Những Yêu Đế khác cũng lắc đầu bật cười.

“Yêu chủ chính là Yêu chủ, không bao giờ đi con đường bình thường.”

Thải Anh vừa mới xuống đài, Bách Sát Chuẩn đế đã lại một lần nữa xoa tay và nở ra nụ cười lấy lòng.

“Thải Anh đại sư, ngươi vẫn hài lòng chứ?”

“Cũng được.”

“Vậy, Tiên Nhẫn cửu giai của ta…”

“Ta từ trước đến nay đều nói lời giữ lời, yên tâm giao việc này cho ta là được.”

Đối với Thành ca mà nói, luyện khí cũng chỉ như là bấm vào hệ thống lướt một lát.

“Được rồi, đa tạ đại sư!”

Bách Sát Chuẩn đế vô cùng vui mừng, liền trực tiếp hoá thân thành hộ vệ trung thành của Thải Anh đại sư.

Trong vòng ba bước không rời khỏi nàng, bừng bừng sát khí liếc nhìn Ma tu đang vây xem ở xung quanh, mở đường hộ tống nàng, không cho phép có người tiếp cận đến gần nàng.

Đừng đùa, nếu như đại sư xảy ra chút chuyện gì, Tiên Khí đó cũng sẽ bị hỏng bét rồi.

Bên cạnh có rất nhiều Chuẩn đế ngoài mặt thì khinh thường, trong lòng lại vô cùng ngưỡng mộ.

Đó là Tiên Khí cửu giai đấy.

Đổi lại là bọn họ, cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như vậy, dù gì có thể đạt được lợi đến tay mới là thực tế.

Chỉ là bọn họ không có cơ hội này nữa rồi.

“Hừ, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Đồ Khâm đại sư trước kia hôn mê giờ đã tỉnh lại, sau khi được biết những chuyện xảy ra sau đó, đại sư này tức đến đau gan.

Hắn giờ đây hận Thải Anh đến thấu xương rồi.

Chỉ mong nàng chết càng thảm càng tốt.

Vốn tưởng rằng sau khi nàng tiến vào nhóm Hỗn Độn nhất định sẽ chết, nào biết rằng vậy mà còn có cách sống sót như

thế này.

Như vậy bảo hắn tiếp nhận làm sao được?

“Các ngươi ai đã chính mắt nhìn thấy nàng chế luyện Tiên Khí cửu giai?”

“Ai đã từng thấy?”

“Thật sự cho rằng bốn hạng mục so tài được hạng nhất, thì nhất định là đại sư Tiên Khí cửu giai à?”

Vị đại sư cửu phẩm này bay đến chỗ cao của đám người, lớn tiếng hét lên: “Chế luyện Tiên Khí, với so tài hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, cần phải có thời gian từ năm này qua tháng nọ, thường đến hàng triệu năm.”

“Một Thiên Tiên nhỏ bé, nàng so tài thành tích có tốt hơn đi chăng nữa, luyện Khí thực tế có thể kiên trì lâu như vậy không?”

“Có thể bảo đảm là sẽ không phạm lỗi trong mấy triệu năm không?”

Hắn vừa nói như vậy, rất nhiều người thực sự đã bị thuyết phục rồi.

Quả thật, bốn hạng mục so tài đó của Thải Anh thời gian không dài, cũng chỉ mười lăm phút.

Cho dù nàng có đủ tất cả các kỹ năng chế luyện Tiên Khí cửu giai, nàng cũng không có năng lực luyện Khí liên tục trong mấy triệu năm.

Luyện Khí là một việc cần có sức nhẫn nại cực lớn.

Nói thẳng ra thì, vẫn là thực lực của Thiên Tiên kia quá thấp.

Đến ngay cả Bách Sát Chuẩn đế cũng có chút lung lay rồi, chỉ là bây giờ hắn đã lên con thuyền này của Thải Anh.

Nhận thua cũng đã nhận rồi, chỉ có thể lựa chọn tiếp tục tin tưởng nàng.

Nhưng sự vui mừng ban đầu, lại không còn sót lại chút gì.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Đồ Khâm đại sư lại một lần nữa tăng giá cả, tung ra một quyết định chấn động.

“Tiếp sau đây, ai có thể giết chết Thải Anh trong cuộc so tài của nhóm Hỗn Độn, lão phu hứa sẽ chế luyện cho người đó một Tiên Khí cửu giai!”

Lời này vừa được nói ra, toàn hiện trường đều ồ lên!

Đám Ma Đế kia trên cao đài càng vui mừng quá đỗi.

Tốt quá rồi!

Đồ Khâm gây rối như vậy, lại một lần nữa đẩy Thải Anh vào trong đường cùng.

Rất nhiều Chuẩn đế hận không thể cũng được lên đài, sau đó gặp phải Thải Anh ở vòng tiếp theo.

Chỉ cần giết chết nàng, thì sẽ thu được một Tiên Khí cửu giai.

Cám dỗ này đã phá vỡ Thiên, đã vượt qua áp đảo đa số cơ duyên cao nhất rồi.

Thành ca đương nhiên không lo lắng đối thủ tiếp theo mạnh đến mức nào, cùng lắm là Tiên Hồn xung kích tiêu diệt, hoặc là sau khi hệ thống hồi sinh mở hack sẽ quét sạch.

Đó đều không là gì cả.

Bây giờ điều hắn để ý đó là làm sao “phá hủy” Đại hội Giảng Đạo lần này, biến đại hội này trở thành một trò hề.

Cho nên, “trò giao dịch bẩn thỉu” còn muốn tiếp tục.

Nghĩ tới đây, hắn truyền âm thanh đến dạy Thải Anh một chút.

Thế là dưới ánh mắt nhìn chăm chú của tất cả mọi người tại hiện trường, Thải Anh trực tiếp giang tay về phía Bách Sát Chuẩn đế.

“Lấy hết tất cả vật liệu mà ngươi chuẩn bị đều đem ra đi.”

“Bây giờ ta có thể luyện ra cho ngươi một Tiên Nhẫn cửu phẩm ngay tại đây.”

Lời này vừa dứt, cả hiện trường lập tức trở nên yên lặng.

Chương 872: Ngươi muốn luyện như thế nào?

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt hoảng hốt.

Cái gì?

Luyện một Tiên khí cửu giai ngay tại chỗ?

Đùa sao?

Thân là Ma tu, đối với việc luyện ra tiên khí bát giai và cửu giai khó nhường nào, bọn họ đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Tiên khí ở cấp độ này, không cái nào không trên một triệu năm mới luyện ra.

Giữa chừng còn phải đối mặt với nguy cơ thất bại.

Bởi vì nguyên nhân này mà tiên khí cửu giai kia vô cùng hiếm thấy ở hai giới Tiên Ma.

Thậm chí có một số Đế Cảnh không nương nhờ vào Tiên Minh, Thánh Minh đều chưa từng có được.

Nếu không phải Thải Anh đã thể hiện ra những kỹ năng cơ bản cực kỳ lớn mạnh trong bốn trận so tài trước đây, trở thành chuyên gia trong mắt mọi người, bọn họ đều sẽ chế giễu ngay tại chỗ.

Có điều bọn họ không dám, nhưng Đồ Khâm đại sư và những Tiên Khí sư phía sau lại dám.

“Luyện chế ngay tại chỗ?”

“Ha ha ha ha, ngươi đang đùa gì vậy?”

Đại sư vẻ mặt khinh thường: “Tiếc cho ngươi đã tham gia so tài nhóm Luyện Khí, ngươi có một chút kiến thức nào về luyện khí không?”

Những Tiên Khí sư khác cũng sôi nổi phụ họa.

“Chưa nói đến cảnh giới này của ngươi quá thấp, căn bản không duy trì được quá trình luyện chế dài như vậy được, cho dù ngươi có thể làm được thì đã làm sao?”

“Ngươi muốn ở đây luyện một triệu năm sao?”

“Đến lúc đó Đại hội Giảng Đạo cũng kết thúc rồi…”

“Ngươi bịa chuyện thì cũng phải có mức độ chứ?”

Những Ma Đế phía trên kia cũng không ngừng cười khẩy trong lòng.

Thiên Tiên này quả là mất trí rồi, vậy mà lại không ngượng mồm mà nói ra được câu kiểu này.

“Nàng xong rồi.”

“Vì mạng sống, Thiên Tiên đáng chết này phát điên luôn rồi.”

Có lời này của đám đại sư, đám Ma tu vây xem tự nhiên toàn bộ đều không tin Thải Anh có thể làm được.

Chỉ xem như nàng đang khoác lác, để sau này có thể tiếp tục được lót đường gian lận.

Đối với những lời bàn tán của người ngoài, Thải Anh không hề để tâm, dù sao có thần tượng làm chỗ dựa cho mình không có gì để sợ hết.

Nàng chỉ dõi theo Bách Sát Chuẩn đế kia, sắc mặt không hề thay đổi.

“Tin hay không tin, bản thân ngươi quyết định.”

Bách Sát Chuẩn đế có thể nói không tin sao?

Hắn trước đây đã nhận thua rồi, đồng nghĩa với việc đã đưa ra quyết định trước rồi.

Bây giờ cho dù không muốn đánh cược cũng muộn rồi.

“Ngươi thật là… định luyện khí ngay tại chỗ sao?”

Kẻ hung ác này của Ma giới bĩu môi, hắn bây giờ căn bản không tin tưởng gì vào Thải Anh.

“Đúng thế.”

“Vậy được, ta sẽ ở đây đợi ngươi một triệu năm!”

Bất luận ra sao, một lần làm ngựa chết trở thành ngựa sống vậy.

“Vậy ngươi đem vật liệu đến đi.”

Đồ Khâm đại sư ở bên cạnh lại một lần nữa chen vào.

“Ha ha ha, Bách Sát Chuẩn đế, ngươi thật là không biết quý trọng vật liệu mà.”

“Thiên tài địa bảo không dễ dàng gì mới có được, vậy mà lại lãng phí vô ích cho Thiên Tiên này.”

“Đợi sau khi nàng ta thất bại, vật liệu của ngươi đã không còn nữa rồi.”

Bách Sát Chuẩn đế bị hắn nói như vậy, cũng bắt đầu suy tính thiệt hơn.

“Cho ngươi một phần trước có được không?”

Thải Anh trực tiếp lắc đầu: “Mới bắt đầu đã nói rõ là năm phần rồi, nếu ngươi không bằng lòng, vậy ngươi có thể từ bỏ.”

Sắc mặt của Bách Sát Chuẩn đế không ngừng thay đổi.

Cuối cùng hung hăng cắn răng một cái.

“Được, ta cho ngươi năm phần!”

“Nhưng nếu như ngươi thất bại nhanh quá, thì đừng có tiếp tục nữa!”

Hắn đã hạ chủ ý, dù sao bản thân cũng ở bên cạnh trông chừng.

Thiên Tiên này cũng không có cách nào cuỗm đống vật liệu trốn đi, nếu như nàng lần đầu không được bao lâu đã thất bại, vậy cho thấy thực sự không hề đáng tin.

Thế thì bản thân vẫn có thể kịp thời ngăn cản tổn thất.

Một phần vật liệu, bản thân vẫn có thể mất đi.

“Tùy ngươi.”

Thải Anh căn bản không biết luyện khí như thế nào, dù sao tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Thành Ca.

Sau đó, ngay dưới dự theo dõi của mọi người, Bách Sát Chuẩn đế trực tiếp lấy tay vạch ra một khe hở không gian.

Lục lọi một hồi trong không gian đó, tìm thấy dị không gian mà bản thân để các vật liệu.

Sau đó mới cẩn thận giao dung khí chứa đựng một đống vật liệu quý giá đến tay Thải Anh.

“Đây chính là những vật liệu mà bổn tọa vất vả lấy được trong 10 tỷ năm nay.”

“Hy vọng ngươi sẽ không thật sự lãng phí chúng!”

Những lời châm chọc của Đồ Khâm đại sư và những Tiên Khí sư ở phía sau, hắn trực tiếp che lại.

Dù sao những người này cũng sẽ không giúp mình luyện khí, người có thể trông mong được cũng chỉ có Thiên Tiên trước mặt này.

Thải Anh gật đầu.

“Ngươi muốn một tiên khí cửu giai như thế nào?”

Những vật liệu mà hắn thu thập được trong nhiều năm nay có đủ kiểu, có thể luyện chế ra tận mấy loại tiên khí cửu giai khác nhau.

Lần đầu tiên ra tay, Thành Ca tự nhiên sẽ phục vụ chất lượng tốt nhất cho khách hàng.

Bách Sát Chuẩn đế nghe thấy lời này, bất giác vô cùng bất ngờ.

Còn có thể do bản thân chọn sao?

Tiên Khí sư ở xung quanh lại đang nói ra những lời chế giễu.

“Đây chính là lừa lấy vật liệu!”

“Lừa gạt chính là lừa gạt, còn cố ý làm giống như thật!”

“Còn để người ta lựa chọn, ngươi có làm được không đấy?”

“Mọi người đều phải cảnh giác cao độ, sau này tìm người luyện khí nhất định đừng để bị lừa!”

Đám Ma tu vây xem thì như đang xem chuyện cười, căn bản không cảm thấy việc này có thể thành công, thậm chí có chút đồng cảm với Bách Sát Chuẩn đế.

Vị đại ca này mặc dù là người hung hãn, nhưng hình như đầu óc có chút trục trặc.

Bách Sát Chuẩn đế cũng không để ý bọn họ đang nói cái gì, hắn suy nghĩ một chút.

Sau đó lên tiếng: “Tốt nhất là tăng thêm quy tắc hệ huyết và quy tắc giết chóc, sau đó có thể sinh ra hiệu quả biên độ tăng trưởng đối với sát khí…”

Những yêu cầu thuộc tính này, thật ra hắn đã từng tưởng tượng rất nhiều lần trong lòng trong suốt 10 tỷ năm qua.

Chỉ là bản thân hắn cũng hiểu, muốn thực hiện toàn bộ căn bản là không thể nào.

Tiên khí hình thành mang tính ngẫu nhiên nhất định, có lúc tiên khí luyện ra chưa chắc đều là những thuộc tính mà ngươi mong muốn.

Nhưng chỉ cần tiên khí cửu giai, cho dù thuộc tính cũng không hề phù hợp với yêu cầu cầu bản thân, vậy thì cũng mạnh hơn rất nhiều so với Tiên khí bát giai.

Nghe xong yêu cầu của hắn, trong lòng Thành Ca đã có sẵn mẫu.

Thế là bảo Thải Anh gật đầu.

“Ta luyện khí không muốn bị người khác nhìn thấy, ngươi giúp ta ngăn cách hết tầm mắt và sự nhận biết của những người khác ở bên ngoài.”

“Muốn trốn muốn trốn rồi!”

Đồ Khâm đại sư lập tức nhảy cẫng hét lên, dường như phát hiện chân tướng cuối cùng.

“Nàng ta chính là muốn trốn khỏi đây, ngăn cách cảm nhận cái gì?”

Những Tiên Khí sư khác cũng sôi nổi giễu cợt.

“Đúng thế, chính là muốn bỏ trốn!”

“Vậy mà ngươi lại tin tưởng nàng ta, ngươi đúng thật là ngu xuẩn!”

Những Tiên Khí sư bọn họ địa vị cao cả, cái gì cũng dám nói, cũng không sợ đắc tội với người khác.

Da mặt của Bách Sát Chuẩn đế run lên, vẫn không hề để ý đến.

Một thân tà khí màu xám của hắn lan ra dày đặc, nhanh chóng bọc Thải Anh ở giữa không trung.

Rất nhanh, những người bên ngoài cũng không nhìn thấy bóng dáng của Thải Anh nữa, cũng không cảm nhận được hành tung

của nàng.

Đồng thời, mấy vị Ma Đế trên không cũng cùng lúc ngăn cách với không gian bên ngoài.

Bọn họ đương nhiên không phải vì phối hợp với Thành Ca, mà là lo lắng Thải Anh sẽ nhân cơ hội bỏ trốn, chặn kín đường chạy trốn của nàng mà thôi.

Còn về luyện khí, bọn họ căn bản không tin có thể thành công.

Một đám Yêu đế ở bên ngoài không hẹn mà cùng nhíu mày, tà khí và cả cảm nhận của bọn họ cũng ngăn cách rồi.

“Tên tiểu tử này cũng thật là biết dọa người, cái gì luyện khí ngay tại chỗ? Các ngươi xem đi, tên Bách Sát Chuẩn đế đó sắp bị lỗ nặng rồi.”

Lời nói của Thương Long đại đế - người mà đã từng bị lừa một đống tiên khí, lại một lần nữa bắt đầu thuật tiên tri kém cỏi của hắn.

Có điều không có ai để ý đến hắn.

Chuyện mà mọi người quan tâm hơn vẫn là sự an nguy của Thành Ca.

“Việc này phải làm sao?”

“Không cảm nhận được sự tồn tại của Thải Anh và Yêu chủ nữa.”

“Việc này nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì phiền phức to rồi.”

Chương 873: Không phụ sự kì vọng, đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ

“Hay là bây giờ chúng ta xông vào trong?”

Bạch Hổ và Cổ Viên có phần không kiềm chế được.

Còn về luyện khí?

Bọn họ cũng đều không tin Khương Thành có thể thành công, chỉ xem như hắn đang lừa dối những người khác.

“Không, hay là cứ đợi trước đã.”

Thương Linh đã ngăn được bọn họ.

Liên tiếp những động tác khiến người khác nhìn không hiểu này của Thành Ca, khiến nàng ngửi thấy khí tức quen thuộc.

Đó là khí tức thuộc về việc làm màu.

Dưới sự bao vây của tà khí, Thải Anh vừa truyền âm vừa dịch chuyển vị trí.

“Yêu chủ, ngươi mau phụ thân đi.”

Tước yêu này đã bị Thành Ca phụ thân đến quen rồi, sớm đã luyện thành thói quen vô cùng thuần thục.

“Không cần đâu.”

Lần này Thành Ca muốn dùng hệ thống luyện khí thuật, trực tiếp lướt một chút là được.

Nếu không thì làm sao có thể khiến Bách Sát Chuẩn đế ngăn cách cảm nhận của thế giới bên ngoài.

Mục đích chính là vì che giấu tai mắt của mọi người.

Ở đây dù sao cũng có một đám Ma Đế Chuẩn đế có mặt, để tránh bị người khác nhìn thấy lại trực tiếp móc tiên khí ra.

“Ơ?”

Thải Anh ngẩn ra, chợt dè dặt nhìn tà khí ở xung quanh: “Ngươi định bỏ trốn khỏi đây sao, vậy tiếp theo ta nên làm thế nào?”

“Ngươi còn ở đây nghĩ được mất gì, bày những vật liệu kia ra đây.”

“Ừ ừ!”

Thải Anh vô cùng buồn bực.

Lẽ nào Yêu chủ thật sự muốn luyện chế tiên khí cửu giai sao?

Trước đây bốn hạng mục so tài đó hắn đều cần phụ thân, bây giờ luyện chế Tiên khí cửu giai chắc là phiền phức hơn rất nhiều lần nhỉ?

Vậy mà lại không dùng phụ thân nữa?

Thành Ca không rảnh quan tâm tâm trạng của nàng.

Hắn trực tiếp lấy những vật liệu nổi lơ lửng trong không trung kia, thu tất cả vào trong khu chuẩn bị của hệ thống luyện khí.

Sau đó, mở ra giao diện luyện khí thuật, lướt đến phân loại của Tiên khí cửu giai, lựa chọn Tiên Nhẫn.

Trên đó trực tiếp có một đống những mục lựa chọn thuộc tính chuyển động.

Những thuộc tính cơ bản như sự kiên cố, sắc nhọn, xuyên thấu của Tiên khí thường lệ cũng tự động sáng lên.

Thành Ca liếc nhìn một lượt, sau đó liền giống như là gọi món, tay di chuyển chọn sáng những hạng mục lựa chọn của quy tắc hệ huyết và quy tắc giết chóc.

Sau đó lại chọn tăng cường biên độ của tà khí vào trong.

Mỗi lần chọn một mục, vật liệu ở khu chuẩn bị sẽ biến mất đi một chút.

Nghĩ một chút tên Bách sát Chuẩn đế này cũng xem như là rất biết phối hợp với tiết tấu diễn xuất của bản thân, toàn bộ quá trình đều xem như là sòng phẳng, hắn lại làm người tốt một lần nữa.

Chọn sáng hạng mục lựa chọn là tăng cường biên độ của hai quy tắc lớn là tốc độ và ăn mòn.

Sau khi chọn xong những thuộc tính này, những vật liệu kia cũng đã ít đi một phần tư.

“Tạm ổn rồi.”

“Hai chúng ta trong cuộc làm ăn này, cũng phải kiếm chác chút có phải không?”

Thành Ca kiếm ba phần vật liệu rồi giờ mới ấn vào nút bắt đầu luyện chế.

Xoạt một tiếng, ánh sáng hiện lên.

Một thanh Tiên Nhẫn cửu giai mới toanh nằm trong kho của hệ thống.

Tiên khí này cũng xem như là luyện xong rồi.

Thành ca trực tiếp lấy thanh Tiên Nhẫn này ra, sau khi nhìn ngắm kiệt tác sau những nỗ lự của bản thân, khá là hài lòng.

Thải Anh đột nhiên nhìn thấy hiện ra một thanh Tiên khí, suýt chút bị dọa sợ rồi.

“Đây là cái gì?”

“Tiên khí cửu giai luyện chế cho hắn đó!”

“Đây, đây đã luyện xong rồi?”

Cho dù trong mắt nàng, thần tượng không gì là không thể làm, nhưng những chuyện này đã đột phá ra khỏi phạm vi tiếp nhận của nàng.

Vừa nãy những Tiên Khí sư bên ngoài không phải nói muốn luyện chế tiên khí cửu giai cần phải trên triệu năm sao?

Nàng đã chuẩn bị xong việc làm nhà sinh sống ở đây luôn rồi.

Kết quả chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, tiên khí đã ra lò rồi?

“Đúng thế, ngươi cầm lấy trước đi.”

“Chúng ta diễn nhiều như vậy, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi.”

“Đợi sau nửa canh giờ nữa hãy ra ngoài.”

Quan trọng là vừa đi vào đã đi ra, quá là kinh hãi rồi, đến lúc đó thật sự không dễ giải thích.

Tốt xấu gì cũng cần phải có thời gian quá trình mà.

“Được…”

Thải Anh ngây ngốc nhận thanh tiên khí cửu giai kia.

Vuốt ve cảm giác tiếp xúc trực tiếp với thanh Tiên Nhẫn thật kia, nàng không nhận biết được hàng nên có chút hoài nghi Yêu chủ có phải là trước khi sự việc xảy ra đã chuẩn bị trước một thanh tiên khí cửu giai hay không?

Có điều đối diện với Thành Ca, nàng cũng không dám hỏi cho rõ ràng.

Nếu không thì tư cách làm màu của Yêu chủ mà bị nghi ngờ, nhất định lại muốn mắng nàng.

Đám ma chờ đợi ở bên ngoài có nằm mơ cũng không thể nghĩ đến người ở bên trong lại nhàn rỗi như vậy.

Còn tưởng rằng Thải Anh ở bên trong đang bận tối mặt tối mũi cơ.

“Nhiều nhất là ba ngày!”

Đồ Khâm đại sư cũng khởi động thuật tiên tri của bản thân.

“Lão phu đánh cược, nhiều nhất là ba ngày nàng ta sẽ thất bại một lần.”

“Bách Sát Chuẩn đế, vật liệu không dễ gì mới có được, vừa dùng vừa quý trọng chứ ha ha ha!”

Những Tiên Khí sư khác cũng sôi nổi phụ họa.

“Một cuộc lừa gạt đã diễn ra ngay trước mắt chúng ta.”

“Đúng là một tên lãng phí tiền của.”

“Hết cách, Bách Sát Chuẩn đế là một người thành thật, không vấp ngã thì không biết quay đầu!”

“Sau ba ngày chúng ta có thể chứng kiến trò lừa bịp bị vạch trần rồi.”

Nghe thấy những bàn tán của bọn họ, tâm trạng của Bách Sát Chuẩn đế cực kỳ bất an.

Hắn nhiều lần muốn bỏ thần niệm, đi kiểm tra một chút tình hình bên trong.

Lại lo lắng làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của “Thải Anh đại sư” ở bên trong, nhất thời trong lòng vô cùng dằn vặt, tiến thoái lưỡng nan.

“Ít nhất chờ ba ngày!”

“Nếu như sau ba ngày vẫn không có động tĩnh gì, lúc đó hãy kiểm tra cũng chưa muộn!”

Nghĩ đến đây, hắn khoanh chân ngồi lại một lần nữa, nhắm đôi mắt lại, duy trì tà khí ngăn cách xung quanh.

Thời gian chầm chậm trôi.

Nhóm Hỗn Độn ở rất nhiều cuộc so tài đã lần lượt kết thúc rồi.

Sau khi những Chuẩn đế và Ma Đế xuống sàn đấu, được biết chuyện xảy ra bên nhóm thứ sáu, cũng không khỏi cười ra nước mắt.

Có vài người thực lực không kém Bách Sát Chuẩn đế, không nhịn được đều lại xem.

“Bách Sát, ngươi thật sự dám cược ư!”

“Vì Tiên khí cửu giai, bỏ qua cơ hội thăng cấp, việc này bọn ta có thể hiểu được, nhưng ngươi tốt xấu gì cũng nên tìm một cơ hội đáng tin hơn một chút rồi hãy quyết định chứ!”

“Thải Anh này chỉ là đã từng tham gia so tài, trước giờ chưa từng có ghi chép luyện khí chính thức.”

“Càng không cần nhắc đến Tiên khí cửu giai nữa…”

“Cứ như vậy, ngươi vậy mà lại dám giao những vật liệu cất giấu kỹ nhiều năm qua cho nàng ta, đúng là điên rồi.”

“Ta thấy ngươi chính là suy nghĩ viển vông!”

Nghe những lời này của bọn họ, Bách Sát Chuẩn đế thật sự có chút hối hận rồi.

Lẽ nào bản thân thật sự đã cược sai rồi?

Cũng chính vào lúc này, tà khí khẽ chuyển động, một hình bóng chậm rãi bay ra.

Bách Sát Chuẩn đế nhìn qua trước tiên, không phải Thải Anh thì là ai?

Hắn vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay nghênh đón lên, vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?”

“Còn có thể như thế nào?”

Đồ Khâm đại sư cao giọng cắt ngang hắn.

“Xem ra lão phu đã đánh giá cao nàng ta, mới nửa canh giờ đã thất bại rồi!”

“Ha ha ha ha, nữ nhân này xem ra chỉ biết mấy hạng mục so tài kia, căn bản không biết luyện khí thực tế.”

Những Tiên Khí sư có mặt ở hiện trường cười trên nỗi đau của người khác.

“Bị lừa rồi!”

“Bách Sát Chuẩn đế bị lừa thê thảm quá!”

Nghe thấy những lời này, Bách Sát Chuẩn đế suýt chút ngất đi.

“Thải Anh… đại sư, lẽ nào thật sự đúng như lời bọn họ nói…”

Lời còn chưa dứt, Thải Anh trực tiếp kéo nhẫn không gian một cái, một thanh Tiên Nhẫn đen nhánh, ánh sáng chói lòa thu hút người khác bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong giây phút nhìn thấy tiên khí này, đôi mắt của Bách Sát Chuẩn đế đã bị thu hút rồi.

Mà những Tiên Khí sư khác có mặt ở hiện trường liền giống như bị thi triển phép định thân vậy, đột nhiên toàn bộ đều dừng lại.

Cùng lúc đó, đám Ma Đế trên đài cao kia nhất tề trừng lớn mắt, vẻ mặt khó tin nhìn thanh tiên khí kia.

“Không phụ sự kì vọng, đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!”

Thải Anh đưa thanh tiên khí đó cho Bách Sát Chuẩn đế.

“Tiên khí mà ngươi muốn đã luyện chế xong rồi.”

Chương 874: Vậy mà lại là sự thật

Bách Sát Chuẩn đế nhận lấy Tiên khí, vẻ mặt đờ đẫn ra.

Hắn có chút không kiềm được lòng.

Đây chính là luyện chế thành công rồi sao?

Tiên khí cửu giai cứ như vậy thành công về tay rồi?

Không chân thật chút nào?

Rất nhiều Ma tu ở bên ngoài đã lấy lại được ý thức, sau đó ùn ùn kéo đến bóc phốt.

“Không thể nào!”

“Giả quá đi!”

“Mới bao lâu chứ? Nửa canh giờ luyện ra tiên khí cửu giai, lừa quỷ sao?”

“Xem chúng ta như những tên ngốc để chơi đùa sao?”

“Thật là buồn cười quá đi, đây không phải là tiên khí cửu giai giả đó chứ?”

“Ha ha ha, Bách Sát Chuẩn đế sắp bị làm cho tức điên rồi!”

Chỉ là, những Ma tu này không hề chú ý đến đám Chuẩn đế ở gần nhất kia, và đám Tiên Khí sư lúc này vẫn chưa lên tiếng.

Bọn họ ngây ngốc nhìn thanh tiên khí đó, trong mắt ngập tràn vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì bọn họ đều là những người biết nhìn hàng.

Cho dù chỉ từ những uy năng lờ mờ phát ra từ thanh tiên khí kia, cũng có thể dễ dàng đoán ra đây là tiên khí phẩm cấp gì.

Đây chính là Tiên khí cửu giai, không có bất kì sự giả dối nào!

Đắc biệt là bản thân Bách Sát Chuẩn đế.

Hắn chậm rãi vuốt ve từng tấc Tiên Nhẫn, tinh tế cảm nhận được những thuộc tính và biên độ tăng trưởng của nó, đôi mắt càng ngày càng sáng.

Từ sự mê hoặc lúc mới bắt đầu, đến sự vui sướng sau này, lại đến sự khó tin phút cuối.

“Đây, đây…”

“Những thuộc tính này sao có thể…”

Vẻ mặt hắn rất khó tin nhìn về hướng Thải Anh, ánh mắt thậm chí đã có chút bàng hoàng.

“Đại sư, đây, đây thật sự là cho ta sao?”

Thuộc tính và biên độ tăng trưởng của Tiên Nhẫn này nhiều hơn cả những điều hắn mong muốn, hơn nữa từng chút một đều là hắn đặc biệt muốn.

Chỉ là, hắn hoàn toàn không dám nghĩ.

Trên đời sao có thể có tiên khí cửu giai hoàn mĩ như vậy?

Thải Anh gật đầu: “Ngươi đã ra vật liệu, đó đương nhiên là của ngươi.”

Bách Sát Chuẩn đế giống như đứa trẻ nhận được món đồ chơi tốt nhất trên đời, sự hưng phấn và vui sướng trong phút chốc

đã bao trùm ý thức của hắn.

Hắn bay thẳng lên trên trời, chém ra một đao hướng về khoảng không phía trên!

Trong nháy mắt, quy tắc máu, quy tắc giết chóc, quy tắc ăn mòn và quy tắc tốc độ, dưới sự gia trì của tà khí không giới hạn hóa thành biển cả cuộn trào mãnh liệt!

Khoảng không dường như biến thành một biển máu, trùng trùng điệp điệp, rất lâu không tiêu tan.

Mà một đao này, không hề thi triển bao nhiêu tiên lực của bản thân hắn, cũng không thi triển uy năng lạc ấn của quy tắc.

Phần lớn đều là bản thân Tiên khí có sẵn!

"Ha ha ha ha ha…"

Hắn cầm Tiên Nhẫn ở trong tay, tà khí khắp người dường như đã tăng lên một cấp.

"Có được Tiên Nhẫn này, ta còn cầu mong gì!"

Khi một đao này chém ra, những Ma Đế trên không trung kia cũng đứng ngồi không yên nữa.

Bọn họ nhất tề bay về hướng Bách Sát Chuẩn đế.

"Bách Sát đạo hữu, thanh Tiên Nhẫn này có định bán không?"

"Bách Sát Chuẩn đế, ngươi có đồng ý gia nhập vào Thần Điện không?"

"Bách Sát, bổn đế nguyện ý dùng Tiên Nhẫn của bản thân để trao đổi với ngươi, điều kiện tùy ý ngươi đưa ra!"

Bọn họ vừa nhìn liền nhìn ra rồi, thanh Tiên Nhẫn này quá nghịch thiên.

Những quy tắc máu, giết chóc, ăn mòn và tốc độ đều là những quy tắc tu luyện hàng đầu của Ma giới, phần lớn những Ma Đế có mặt ở đây đều từng tu luyện.

Chỉ là, Tiên khí cửu giai mà bản thân bọn họ từng dùng, phổ biến cũng chỉ có một hai loại.

Toàn bộ bốn loại quy tắc đều tăng trưởng biên độ, đồng thời còn có sự tăng thêm của tà khí, đây hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Đây còn tính là Tiên khí cửu giai sao?

Bọn họ cũng không có cách nào để bình tĩnh nữa.

Bách Sát Chuẩn đế ôm lấy Tiên Nhẫn, vẻ mặt cảnh giác lùi về sau mấy bước.

“Các ngươi đừng có mơ!”

“Xem ta là tên ngốc sao?”

“Tiên khí này ai đồng ý đổi người đấy là tên ngốc, còn đổi?”

“Có quỷ mới đổi với các ngươi!”

Hắn nhấc Tiên khí trực tiếp bay xuống, khom mình sâu xuống về phía Thải Anh.

“Thải Anh đại sư, ân tình ngươi luyện khí ngày hôm nay, bổn tọa khắc ghi trong lòng!”

Cho dù vật liệu là bản thân hắn cung cấp, hơn nữa còn ra thêm mấy phần.

Nhưng hắn làm sao mà không biết, nếu như đổi thành những Tiên Khí sư khác, tất cả vật liệu cũng chưa chắc đã thành công.

Cho dù là thành công rồi, cũng phải đợi hơn một triệu năm mới có thể làm được.

Hơn nữa thuộc tính chắc chắn sẽ không cực phẩm đến mức này.

Sau cùng, những Tiên Khí sư kia sẽ giúp ta luyện sao?

Không cần nghĩ cũng biết, sự cảm kích bây giờ của hắn đối với Thải Anh chân thành đến mức nào.

“Sau này ngươi có bất kì sai bảo nào, chỉ cần nói một câu, bổn tọa tuyệt đối không từ chối!”

Nói xong, hắn trực tiếp cầm thanh Tiên Nhẫn kia, đứng ở bên cạnh Thải Anh, dáng vẻ của một hộ vệ thân cận.

Toàn bộ hiện trường sớm đã nhốn nháo rồi.

Những người trước đây nghi ngờ kia, lúc này chỉ cảm thấy tự tát vào mặt.

Vừa nãy bọn họ còn nói đây là giả, là Tiên khí nhất giai cơ.

Kết quả đây không chỉ là Tiên khí cửu giai, còn là một kiệt tác hoàn mỹ trong những Tiên khí cửu giai.

Không nhìn thấy phản ứng của những Ma Đế kia sao?

Đây thật sự là chí bảo khiến cho bọn họ vô cùng ham muốn!

Thậm chí cho đến bây giờ, bọn họ vẫn vây quanh Bách Sát Chuẩn đế, cố gắng thương lượng một lần cơ.

Đây hoàn toàn là thần tích mà!

Mà nhiều người thì lại nhìn về hướng Thải Anh - nữ nhân "sáng lập" ra thần tích này!

Ánh mắt của bọn họ vô cùng nồng nhiệt, quả thật sắp đốt cháy tất cả.

Vừa xảy ra chuyện gì?

Trong nửa canh giờ ngắn ngủi, vị Tiên Khí sư cửu phẩm xuất thế này đã luyện chế ra một thanh Tiên khí cửu giai hoàn hảo một cách thần kì.

Tất cả những Chuẩn đế có mặt ở hiện trường đều đứng ngồi không yên rồi.

"Thải Anh đại sư!"

"Thải Anh đại sư người có thể giúp ta không, ta cũng ra vật liệu!"

"Đi đi đi, ra vật liệu tính là gì, làm như ai cũng không ra vật liệu vậy."

"Thải Anh đại sư người có yêu cầu gì cứ việc đưa ra…"

"Đại sư giúp đỡ ta với!"

Đến cả những Chuẩn đế lệ thuộc vào Thần Điện cũng không kìm được mà đứng lên.

Đặc biệt là Liệt Vũ Chuẩn đế, ruột gan đúng là đều sôi hết cả lên.

Sớm biết vị Thiên tiên này lợi hại như vậy, lúc đầu xem nàng ta như Bồ Tát cung kính quỳ bái cũng được nữa, chỉ cần nàng ta giúp mình luyện Tiên khí cửu giai là được!

Nghĩ lại bản thân mới là người đầu tiên tìm thấy nàng ta.

Kết quả bây giờ, ngược lại lại trở mặt với nàng ta, là kẻ có cơ hội mong manh nhất trong tất cả những Chuẩn đế có mặt ở hiện trường.

Đối diện với sự cầu xin của một đám đông Chuẩn đế, sắc mặt Thải Anh lạnh lùng.

“Ta mệt rồi, sau này xem tâm trạng của ta sao đã.”

Lập tức có tận mấy tên Chuẩn đế hèn mọn quỳ xuống.

“Đại sư mệt rồi sao, ta đấm chân cho đại sư!”

“Ta quạt cho đại sư!”

“Đại sư, đây là đặc sản của phái ta, ngươi nếm thử xem…”

Còn có hai vị Chuẩn đế dứt khoát hóa thân thành ghế dựa hình người trước mặt nàng, mời đại sư ngồi.

Ma tu vẫn luôn thật thà như vậy, thứ mà bọn họ quan tâm là lợi ích thực tế, mặt mũi hư danh thế tục cách nhìn gì đó căn bản không quan trọng.

Những Chuẩn đế khác bị đẩy ở bên ngoài, không giành được cơ hội tốt, nóng ruột đến vò đầu bứt tai, mồ hôi chảy đầy mặt.

Còn về Đồ Khâm đại sư và những Tiên Khí sư khác.

Sớm đã không còn ai quan tâm đến nữa.

Toàn cảnh này đã kích động sâu sắc đến bọn họ.

“Đây là chuyện không thể nào!”

Trong chốc đột nhiên, Đồ Khâm lại một lần nữa đứng ra thể hiện cảm giác tồn tại một chút.

“Đây rõ ràng chính là chuyện không thể nào!”

“Nửa canh giờ luyện ra một thanh tiên khí cửu giai, hoàn toàn không hợp lý với quy luật luyện khí, chuyện vô lý như vậy, vậy mà các ngươi đều tin sao?”

Những Tiên Khí sư khác cũng giống như nhận được sự nhắc nhở sôi nổi réo lên.

“Đúng thế, đây là chuyện không thể nào!”

“Trong này nhất định có sự gian dối!”

Bách Sát Chuẩn đế không thể nhịn được nữa, sát khí trực tiếp tích tụ lại.

“Các ngươi có ý gì, lẽ nào muốn dùng tính mạng để thử thanh tiên khí này của ta là thật hay là giả sao?”

Đồ Khâm đại sư ung dung nói: “Thanh tiên khí này của ngươi dĩ nhiên là thật, nhưng chưa chắc là do nàng ta luyện chế ngay tại chỗ.”

Chương 875: Dạ Vụ Chuẩn đế

Đây là ý gì đây?

Lẽ nào…

Bị bọn họ nhắc nhở như vậy, mọi người kịp phản ứng rồi.

“Ý của đại sư là… cái Tiên khí này là nàng chuẩn bị từ trước?”

Không sai, nửa canh giờ luyện ra một cái Tiên khí cửu giai căn bản là quá vô lý.

Cách giải thích này mới hợp tình hợp lý hơn.

Đồ Khâm đại sư vuốt bộ râu, lạnh nhạt nói: “Ngoài ra thì thể không có khả năng nào khác!”

“Không ngờ để ngụy trang thành Tiên Khí sư cửu phẩm, ngươi lại không tiếc trả giá bằng một thanh Tiên khí cửu giai.”

“Quả thật là vô cùng ngu xuẩn mà.”

“Hơn nữa thủ đoạn này cũng quá là vụng về đi, thời gian nửa canh giờ quá ngắn, quá không chân thực rồi.”

“Trên đời không tồn tại chuyện như vậy.”

Đám Tiên Khí sư giống như nắm được chân tướng, nhốn nháo vội vàng đưa ra kết luận.

Việc này đã chọc cho Thành Ca cười rồi.

Mẹ nó, cái tên Đồ Khâm này sao lại nhảy cẳng lên như vậy.

Hắn vốn dĩ không có ý giết hại Tiên Khí sư, cũng lười phải quan tâm bọn họ, bây giờ thật sự cảm thất đám người này rất

phiền.

Đám Ma Đế đó không biết đây có phải là chân tướng hay không, thế nhưng vì dồn Thải Anh đến chỗ chết, sau khi nghe thấy cách nói như vậy cũng lập tức phụ hoa theo ngay.

“Đúng thế, nhất định là như thế!”

“Nữ nhân này chính là mang tội lừa gạt lấy danh tiếng với đời!”

“Tiên khí là nàng ta chuẩn bị từ trước, chắc chắn không sai.”

Nghe thấy những tên có “uy quyền” đều nói như vậy, những Chuẩn đế ham muốn có được Tiên khí cửu giai có mặt tại hiện trường kia cũng có chút hồ đồ rồi.

Lẽ nào, thật sự là như vậy?

Chuẩn bị trước một cái Tiên khí, để chứng minh bản thân?

Việc này cũng quá là vô lý đi rồi?

“Ta tin tưởng Thải Anh đại sư!”

Bách Sát Chuẩn đế nắm chắc thanh Tiên Nhẫn, cười lạnh nhìn một vòng những Tiên Khí sư đang vây xung quanh.

“Đừng có quên, trước khi Thải Anh đại sư luyện khí, đã từng hỏi yêu cầu của ta!”

“Mà Tiên khí nàng ấy luyện chế ra, hoàn toàn đúng với những thuộc tính đó.”

“Nếu như đây là chuẩn bị từ trước, sao lại có thể trùng hợp như vậy?”

Dù sao bản thân đã có được một thanh Tiên khí cửu phẩm hoàn hảo.

Như vậy là đủ rồi.

Đủ để hắn xem Thải Anh như người thân để bảo vệ.

Đồ Khâm lạnh lùng nói: “Chuyện trên đời, có lúc chính là trùng hợp như vậy.”

“Những kinh nghiệm của lão phu đều bày ở đây, người ngoài ngành như ngươi không hiểu được…”

Bách Sát nhanh chóng cắt ngang hắn: “Bốn hạng mục so tài trước đây, Thải Anh đại sư đều sáng tạo ra kỳ tích, đó cũng đều bị nhận định là chuyện không thể nào.”

Hắn không hề che giấu chế giễu: “Những kẻ thất bại như các ngươi, có tư cách gì để phán xét nàng? Kinh nghiệm của các ngươi có ích với nàng không?”

Hắn nói như vậy, sắc mặt của đám Tiên Khí sư đó xám xịt lại, nhất thời lại nhảy lên phản bác lại.

Nhưng rất nhiều người có mặt ở hiện trường lại dần dần lộ ra vẻ suy tư.

Khoảnh khắc này, phía trước những truyền ảnh trận ở khắp nơi trong Ma giới, rất nhiều Ma tu cũng bắt đầu bàn tán.

Dần dần dẫn đến một cuộc tranh luận lớn cuốn theo cả một Ma giới.

Thanh Tiên khí kia rốt cuộc là Thải Anh chuẩn bị trước, hay là luyện chế ra, hai bên đều cố chấp với quan điểm của mình, cãi đến nỗi không thể hòa giải, không ai có thể thuyết phục được ai.

Theo một ý nghĩa nào đó trong lời nói, câu nói ban đầu của Thành Ca kia hoàn toàn thành thật rồi.

Tên của Thải Anh đã định sẵn là sẽ ảnh hưởng cả lục giới, lưu truyền rất nhiều năm.

Lúc này thậm chí đến cả đám quần tiên phía Tiên giới quan tâm đến Đại hội Giảng Đạo, cũng không nhịn được mà tham gia bàn tán.

“Đồ Khâm nói rất có đạo lý, một nửa canh giờ luyện một thanh Tiên khí, đã hoàn toàn phá vỡ quy luật thiên đạo.”

Nội bộ Tiên Minh, Cửu Tuyệt Tiên Đế nhìn hình ảnh trên truyền ảnh trận kia, lắc đầu chậm rãi.

“Trời có lẽ thường, chí bảo bởi vì có được độ khó rất cao cho nên mới là chí bảo.”

“Nếu như Tiên khí cửu phẩm luyện ra dễ như vậy, vậy thì lục giới đã loạn lạc rồi.”

Trong tầng mây bên ngoài Thần Điện, một đám Yêu Đế rơi vào trong mê muội.

Mâu Vũ hừng hực hứng thú hỏi: “Các ngươi cảm thấy chân tướng là gì?”

Bạch Hổ đại đế suy tư một hồi lâu mới không chắc chắn nói: “Có lẽ là chuẩn bị từ trước rồi, nếu như nửa canh giờ đã có thể luyện ra một thanh Tiên khí cửu giai, vậy Yêu giới chúng ta sớm đã bị Nhân tộc tiêu diệt rồi.”

Băng Phượng đại đế cũng gật gù: “Chuyện thế này, quả thực đã vượt qua quy luật thiên đạo, có lẽ không thể là sự thật.”

“Dựa vào sự hiểu biết của ta với Yêu chủ, hắn nhất định là đang lừa người.”

“Ha ha ha, rất có thể!”

Các vị Yêu đế sôi nổi cười phá lên, thế nhưng lão Thanh Long mà trước nay thích nhất là dội nước lạnh cho Thành Ca, lần này lại không hề phụ họa theo.

Việc này khiến cho Thương Linh trước nay tin tưởng Khương chưởng môn cũng bắt đầu thấy bất ngờ.

“Huyền Minh, ngươi nghĩ thế nào?”

Lão Thanh Long lạnh nhạt nói: “Ta tin tên tiểu tử đó thật sự luyện ra.”

“Tại sao?”

Đám yêu vô cùng tò mò.

Ngươi không phải thích nhất là làm ngược lại với Yêu chủ sao?

Lần này sao lại vững tin vào hắn như vậy?

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc kia của đám yêu, Lão Thanh Long bĩu mỗi.

“Các ngươi vẫn chưa đủ hiểu hắn.”

“Tên tiểu tử đó trước nay không có lợi ích không dậy sớm, chỉ có thể là được hời, sao có thể chịu thiệt thòi chứ?”

Hắn lại nhớ đến đống Tiên khí của mình hồi đó bị lừa đi, trong lòng âm ỉ đau đớn, khẩu khí đã trở nên xấu xa.

“Bảo tên bỉ ổi vô liêm sỉ đó chuẩn bị trước một thanh Tiên khí cửu giai, sau đó tặng không cho người khác, có đánh chết ta cũng không tin.”

“Hắn nhất định đã chiếm được lợi ích lớn, nếu không thì hắn sẽ không làm chuyện này.”

Đám Yêu đế sau khi nghe xong, nhất thời phì cười, đây xem như là lí do gì chứ?

Nhưng Thương Linh lại lộ ra vẻ mặt suy tư.

Không ngờ Lão Thanh Long đúng thật là rất hiểu hắn.

Nàng hoàn toàn có thể chắc chắn thanh Tiên Nhẫn đó được luyện chế tại chỗ ngay lúc nãy.

Bởi vì nàng từng tận mắt nhìn thấy thần tích hồi đó hắn luyện đan với tốc độ ánh sáng kia.

Mà trong Thần Điện, cuộc so tài của Nhóm Hỗn Độn vẫn đang dầu sôi lửa bỏng.

Thải Anh lại một lần nữa bị dịch chuyển vào trong không gian so tài.

Lần này đối diện với nàng là Dạ Vụ Chuẩn đế.

Có thể vượt qua tám người cuối cùng của một nhóm, thực lực đương nhiên là không cần nói nữa, đảm bảo không thể thấp hơn mức Chuẩn đế hậu kỳ.

Thành Ca và Thải Anh không quen nàng, nhưng ở Ma giới, uy danh của vị Chuẩn đế này không thua kém Bách Sát Chuẩn đế.

Đừng thấy bề ngoài yểu điệu quyến rũ, nhưng bên trong đều là những ác nhân danh tiếng bay xa.

Nếu như nói Bách Sát Chuẩn đế là hổ lang đường hoàng, vậy thì nữ nhân này chính là rắn độc ẩn náu ở trong bóng râm.

Thánh Điện sắp xếp nàng cho Thải Anh, là hy vọng giữa nữ nhân với nhau có thể phát huy sự bài xích lẫn nhau.

Ngộ nhỡ Dạ Vụ Chuẩn đế chướng mắt với Thải Anh cùng là nữ nhân chơi trội, xảy ra lòng đố kỵ thì sao?

Chỉ đáng tiếc, trong sự đoán của bọn họ, cảnh Thải Anh vừa lên liền bị đánh cho sống không bằng chết không hề lập tức

xuất hiện.

Ma nữ này đối diện Thải Anh, đầu tiên lộ ra nụ cười rực rỡ ôn hòa.

“Ha ha ha, không ngờ ta trúng thưởng rồi.”

Sáu vị Chuẩn đế ở nhóm thứ sáu ba đài thi đấu bên cạnh vô cùng ngưỡng mộ, thế cho nên dù cuộc so tài đã bắt đầu rồi, bọn họ vẫn chưa vội khai chiến.

Mà vẫn liên tục nhìn về phía bên này.

“Mẹ nó, bị con đàn bà này cướp trước rồi.”

“Nàng ta sao lại may mắn như vậy?”

“Đáng chết, tại sao không phải là bổn tọa gặp được Thải Anh đại sư chứ?”

“Con đàn bà này có tài đức gì?”

Nhìn thấy dáng vẻ bọn họ cuống cuồng tá hỏa lại ngưỡng mộ đố kỵ, Dạ Vụ Chuẩn đế cười run cả người.

Chương 876: Mặt mũi là gì chứ

Hết cách, gặp được Thải Anh đúng thật là trúng thưởng rồi.

Cho dù là định thăng cấp, cũng hy vọng gặp được một người yếu nhất mà.

Nhưng Dạ Vụ Chuẩn đế hiển nhiên không định làm chuyện tổn hại đến cảnh đẹp như vậy.

Nàng khẩn khoản khom người, hành lễ với Thải Anh.

“Bái kiến Thải Anh đại sư, là Thánh Điện sắp xếp chúng ta đánh một trận, ta không hề có chút ác ý nào với ngươi!”

“Ừ hử.” Thải Anh mặt không biểu cảm, vẫn kiêu ngạo như cũ.

Dường như nàng mới là Chuẩn đế, mà đối diện giống như chỉ là một tên Thiên tiên nhỏ bé.

Đối diện với thái độ này của nàng, Dạ Vụ Chuẩn đế chẳng những không buồn bực, ngược lại càng tôn kính hơn.

“Đại sư, trước đây giao tình của người và Bách Sát, ta cũng nhìn thấy rồi.”

Nàng vẻ mặt tươi cười, cẩn thận dè dặt đưa ra yêu cầu của mình: “Không biết người có thể xem xét cũng luyện cho ta một tiên khí cửu giai có được không?”

“Người yên tâm, ta biết quy tắc, nhất định nhận thua!”

“Năm phần vật liệu, ta sớm đã chuẩn bị xong rồi.”

“À, ngươi muốn đánh mấy trận cũng được, ta nhất định phối hợp còn tốt hơn Bách Sát, người muốn tư thế gì, ta liền dùng tư thế đó…”

Nghe được lời này, đám ma bên dưới hết sức bóc phốt.

Ngươi tốt xấu gì cũng là một nữ nhân.

Nói chuyện có thể chú ý hình tượng một chút không?

Đây có còn là Dạ Vụ Chuẩn đế luôn luôn ẩn náu dưới bóng tối, chuẩn bị lộ ra răng nanh tra tấn khiến người khác sống không bằng chết không?

Một đám Ma Đế của Thánh Điện trên đài cao tức cái lồng ngực.

Sôi nổi phát ra tiếng chửi rủa.

“Dạ Vụ, ngươi làm cái gì?”

“Ngươi như thế cũng xứng gọi là Chuẩn đế sao?”

“Uy danh tổ tiên các đời Dạ Ma Điện đều sắp bị ngươi làm cho mất hết rồi!”

Nghe thấy những lời chỉ trích của bọn họ, Dạ Vụ Chuẩn đế cũng chẳng thèm quan tâm.

“Bản thân lão nương chính là tổ sư sáng tạo phái của Dạ Ma Điện, có cái gì mà bại với chả không bại?”

“Ngươi thật sự cho rằng nàng ta có thể luyện ra Tiên khí cửu giai sao?”

Thái Ách Ma Đế cười lạnh chế giễu: “Không nghe thấy những gì Đồ Khâm đại sư nói sao, nàng ta chỉ là chuẩn bị trước một thanh Tiên khí cửu giai tặng cho Bách Sát mà thôi.”

“Thật sự cho rằng còn có thể lấy ra thanh thứ hai sao?”

“Đúng là mơ mộng hão huyền!”

Dạ Vụ Chuẩn đế không phải người của Thần Điện, hơn nữa nàng chỉ là vì bị người khác chiếm mất tâm quy tắc cho nên mới không tiến vào được Đế cảnh mà thôi.

Nếu không thì, thực lực của nàng sẽ không yếu hơn những Đế cảnh kia.

Cho nên cũng không tôn trọng gì mấy người của Thần Điện.

Nghe vậy liền oán giận: “Đồ Khâm chỉ là bại tướng dưới tay của Thải Anh đại sư mà thôi, ta tại sao phải tin hắn, ngược lại không tin Thải Anh đại sư chứ? Tên ngốc sao?”

Một câu nói liền khiến cho Đồ Khâm đại sư ở dưới đài trúng một tên.

Tức đến đen cái bản mặt già nua.

Thành Ca ở trong vỏ kiếm nghe mà mở cờ trong bụng.

Nữ nhân này nói chuyện thật dễ nghe.

Thế là hắn truyền âm cho Thải Anh, bảo nàng đồng ý.

“Ta có thể luyện cho ngươi một thanh Tiên khí cửu giai, ngươi phối hợp nhận thua đi.”

Nghe thấy Thải Anh đại sư cuối cùng cũng đồng ý, Dạ Vụ Chuẩn đế vui ra mặt.

Nàng kích động gật đầu, thoắt một cái đến trước mặt Thải Anh, ôm nàng rối rít hôn mấy cái.

Sau đó vội vàng nói: “Mau đánh ta đi, dùng lực đánh!”

Những Ma tu ở hiện trường tỏ ra bản thân đã sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe yêu cầu vô lý như vậy.

Thải Anh cũng không khách sáo.

Độc ác cho nàng ta hai cú đấm đáng nhớ.

Ma nữ này rất biết phối hợp nằm bẹp dí trên mặt đất.

Thải Anh lại nhảy lên trên hung hăng đạp cho một cái.

Lúc này mới thì thầm nói: “Được rồi.”

Những tiếng kêu thảm thiết của Dạ Vụ Chuẩn đế quả thực chuyên nghiệp hơn Bách Sát Chuẩn đế rất nhiều.

Nghe thấy lời này, còn cố ý nôn ra hai ngụm máu.

“A, ta đã bị thương nghiêm trọng…”

“Thải Anh, không ngờ thực lực ngươi lại mạnh như vậy, ta chịu thua!”

Sau đó, nàng cũng lộn vòng lăn xuống đài.

Những Chuẩn đế ở bên dưới kia chửi lấy chửi để.

“Mẹ nó, đúng là đến mặt mũi cũng không cần nữa!”

“Dạ Vụ! Ta khinh bỉ ngươi!”

Dạ Vụ Chuẩn đế lăn xuống dưới lau máu tươi trên khóe miệng, đắc ý vươn eo, đá chân mày với đám ma.

“Mặc sức khinh bỉ đi, lão nưỡng rất nhanh thôi sẽ có Tiên khí cửu giai rồi, các ngươi sẽ phải khóc!”

Lúc này, Thải Anh sau khi được hành hạ, thuận lợi thăng cấp cũng xuống đài.

Bách Sát và Dạ Vụ nhanh chóng một tả một hữu, giống như hộ vệ hai bên hợp lại.

Sau đó cười tủm tỉm xoa xoa tay.

“Đại sư, người xem lúc nào có thể luyện chế cho ta thế?”

Còn chưa đợi Thải Anh mở lời, Bách Sát Chuẩn đế đã tức giận lườm Dạ Vụ một cái.

“Đại sư vừa nãy lúc luyện chế cho ta, đã tiêu hao rất nhiều, ngươi giục cái gì mà giục?”

Dạ Vụ Chuẩn đế mặc dù trong lòng nóng lòng giống như mèo cào, nhưng vẫn nhanh chóng nhận lỗi: “Đúng đúng đúng, đại sư nghỉ ngươi trước đã, đợi sau này tình trạng lúc nào tốt lên hãy luyện cho ta cũng không muộn.”

“Quả nhiên, nàng ta sắp lộ tẩy rồi!”

Đồ Khâm và một đám Tiên Khí sư lập tức nhảy ra nói lời châm chọc thể hiện cảm giác tồn tại.

“Đây chính là muốn trì hoãn thời gian.”

“Trước đây là chuẩn bị trước một thanh Tiên khí, bây giờ không có Tiên khí cửu giai, cho nên nàng ta chỉ có thể trì hoãn.”

“Dạ Vụ Chuẩn đế, ngươi mắc lừa rồi, ha ha ha!”

Dạ Vụ Chuẩn đế lại nhận định đúng Thải Anh, nghe thấy trực tiếp vẫy tay.

“Đừng ồn ào nữa, lão nương không tin các ngươi!”

“Đại sư người đừng để đám người thất bại này làm ảnh hưởng tâm trạng, cần nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, ta đợi được…”

Thải Anh lại lắc đầu.

“Không cần đâu, bây giờ có thể bắt đầu luôn.”

“Cái gì?”

“Bây giờ liền có thể bắt đầu?”

Dạ Vụ Chuẩn đế vừa nghe, vui mừng suýt nữa không nói nên lời.

“Đa tạ đại sư!”

“Đại sư ngươi vất vả rồi, cần ta bóp vai bấm chân cho ngươi trước không, ngươi xem ta đây cũng không thể giúp gì được cho ngươi…”

Thành ca ở trong vỏ kiếm cũng dở khóc dở cười.

Những ma đầu này có lúc cũng rất thành thật đáng yêu mà.

Nàng lần này lại muốn luyện chế tại chỗ, nhất thời chưa nói tất cả các Ma tu Đại đế có mặt ở đây, đến cả hai giới Tiên Ma bên ngoài vẫn luôn bí mật quan sát tất cả những người bên này, toàn bộ đều mở to hai mắt nhìn.

Lẽ nào lần này nàng vẫn có thể trong thời gian ngắn ngủi luyện ra Tiên khí cửu giai?

Nói thật lòng, Nhóm Hỗn Độn so tài đến bây giờ đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa ban đầu rồi.

Những thứ mà mọi người quan tâm đều là ai chiến đấu mạnh nhất, ai là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Mà hiện tại, không có ai bàn tán về việc chiến đấu trong không gian so tài nữa.

Tất cả spotlight đều đổ hết trên người Thải Anh.

Hai giới Tiên Ma, trên đến Đế Cảnh, dưới đến Thiên Tiên, hầu như mỗi người đều theo nhất cử nhất động của nàng mà cảm xúc dâng trào.

Thậm chí đến cả những Chuẩn đế và Ma Đế đang ẩu đả lẫn nhau trên đài kia đều khó để ổn định tâm trạng.

Bọn họ bây giờ chiến đấu kịch liệt, chỉ vì có thể thăng cấp đến vòng tiếp theo, những vòng sau sau đó nữa.

Sau đó… gặp được Thải Anh đại sư.

Nhận lấy thùng đựng đầy những vật liệu, Thải Anh dựa theo sự chỉ đạo của Thành Ca tiếp tục hỏi: "Ngươi có yêu cầu gì về ngoại hình và thuộc tính của Tiên khí, có thể nói trước với ta."

Lại có thể đặt đơn?

Đây quả thực là sự phục vụ cấp chí tôn mà!

Đám ma ở bên cạnh đều không biết nên nói gì cho phải.

Ôm lấy tâm trạng vô cùng kích động, Dạ Vụ Chuẩn đế run giọng nói: "Ta, ta muốn một chiếc Tiên khí cửu giai hình roi, dùng quy tắc hệ sương làm chủ, phụ trợ bởi quy tắc ám…"

Nghe xong yêu cầu của nàng, Thải Anh gật đầu.

"Ngăn cách sự dò xét của tất cả mọi người, ta phải bắt đầu rồi."

"Được!"

Lệnh của nàng vừa hạ xuống, Bách Sát Chuẩn đế lại một lần nữa thả ra tà khí bao vây quấn lấy xung quanh.

Còn Dạ Vụ Chuẩn đế thì dựa vào quy tắc ám và quy tắc sương mù phong tỏa toàn bộ, bao bọc Thải Anh đến gió cũng không lọt qua được.

Chương 877: Ai dám động vào chúng ta?

“Nếu như lần này vẫn có thể thành công, vậy thì không tin cũng phải tin rồi.”

Bên phía Tiên Minh, Cửu Tuyệt Tiên Đế chăm chú nhìn hình ảnh truyền ảnh kia.

Mặc dù đã không còn nhìn thấy Thải Anh nữa, chỉ có thể nhìn thấy một đám sương mù đen bao phủ.

Nhưng đám đại lão bọn họ lại không nỡ bỏ qua từng khoảnh khắc nào.

Bởi vì việc này rất có khả năng sẽ là thời khắc mang tính lịch sử thay đổi lục giới.

“Nếu như nàng lại có thể luyện ra Tiên khí có thuộc tính phù hợp, vậy thì chắc chắn không phải là trùng hợp.”

“Tiên khí hình roi vốn dĩ là cực kỳ hiếm gặp, hiện tại Tiên giới vẫn chưa từng xuất hiện Tiên khí cửu giai tương tự như vậy.”

“Đúng là như thế, cho dù muốn chuẩn bị trước cũng không thể chuẩn bị được.”

Nhất thời, không biết bao nhiêu người đều chăm chú quan sát đám khí tức và sương khói trên màn ảnh, giống như bên trong đó đang xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì đó.

Thế nhưng trên thực tế, sau khi vào trong chưa đến mười mấy giây, Thành Ca đã luyện chế xong Tiên khí rồi.

Sau khi Thải Anh thu Tiên khí vào Nhẫn không gian, liền xem như không có chuyện gì.

Theo chỉ thị của Khương chưởng môn, sau khi kéo dài nửa canh giờ nàng mới trở về thế giới bên ngoài.

Đối diện với đủ kiểu ánh mắt dõi theo của mọi người, nàng vuốt lên Nhẫn không gian một cái, một Tiên khí cửu giai hình roi dài có ánh sáng lấp lánh bồng bềnh ở trong không trung.

“Không phụ sự kì vọng, đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!”

Ôi!

Tất cả trong phút chốc bùng nổ.

Đừng nói là Dạ Vụ lấy được cây roi dài, trong khoảnh khắc này đã không một ai có thể bình tĩnh được nữa.

Ba vị Tiên Khí sư cửu phẩm của Thần Điện vẻ mặt hoài nghi đời người.

Việc này đã hoàn toàn phá vỡ đi những hiểu biết của bọn họ về luyện khí, đã làm lung lay nền móng luyện khí của bọn họ.

Đồ Khâm lớn tiếng la hét trong đám người: "Nàng ta nhất định là chuẩn bị từ trước…"

Còn chưa kịp nói xong đã bị một đám Chuẩn đế đá bay ra.

"Ngươi cút sang một bên đi!"

"Còn chuẩn bị từ trước?"

"Đã bị tát thẳng vào mặt rồi vẫn còn ở đây sống chết chống đỡ, Thải Anh đại sư là người mà ngươi xứng bôi nhọ sao?"

"Trước mặt Thải Anh đại sư, đám người cặn bã các ngươi căn bản không xứng gọi là Tiên Khí sư."

"Căn bản không phải là cùng một đẳng cấp, đúng là nực cười."

Đến mức này, cũng không còn ai nghi ngờ năng lực của Thải Anh nữa.

"Thải Anh đại sư chính là Tiên Khí sư đứng đầu lục giới, các ngươi cũng không tự nhìn lại bản thân, xứng đáng nghi ngờ nàng ấy không?"

Một người chỉ dùng nửa canh giờ luyện chế Tiên khí cửu giai, một người cần dùng tới hơn triệu năm.

Hai bên căn bản không thể so sánh với nhau được.

Lúc này cũng không còn ai xem Đồ Khâm đại sư ra gì nữa.

"Ha ha ha ha!"

Dạ Vụ Chuẩn đế cầm cây roi dài thử một chút lực hỏa, phát ra tiếng cười vô cùng vui sướng giữa không trung.

"Không những chỉ có quy tắc ám và quy tắc sương, còn được thêm vào quy tắc hỗn loạn và quy tắc độc…"

"Đây, chẳng lẽ là Thần khí trong truyền thuyết sao?"

"Ta rất thích!"

Còn chưa đợi nàng bay xuống dưới, lại có một đám Ma Đế nhanh chóng bay lên vây xung quanh.

“Dạ Vụ Chuẩn đế, cây roi này có thể bán không?”

“Chỉ cần ngươi đưa ra điều kiện, cho dù là đổi hay là bán đều có thể thương lượng!”

“Ngươi có sẵn lòng gia nhập Thiên Tiêu Các bọn ta không?”

Hết cách, những thuộc tính của Tiên khí này quá tốt.

Cho dù là cây roi ít được chú ý, bọn họ cũng không kiềm chế nổi.

“Các ngươi đúng thật là đang nằm mơ!”

“Nghĩ lão nương ngốc sao?”

Dạ Vụ Chuẩn đế đương nhiên là sẽ không bán, sau khi vui mừng thử uy năng của Tiên khí mới, nàng lúc này mới bay xuống bên dưới.

“Thải Anh đại sư, đa tạ ngươi!”

Nàng cảm động khóc ra nước mắt.

“Không ngờ còn có một ngày, ta lại có thể thật sự có được Tiên khí cửu giai của riêng mình!”

“Sau này đại sư người có bất kỳ sai bảo gì, cho dù là dầu sôi lửa bỏng ta cũng không từ chối!”

Thành Ca ở trong vỏ kiếm truyền âm cho tiểu Tước yêu: “Được rồi, ngươi có thể ho khan hai tiếng, giả vờ ốm yếu rồi.”

“Ơ? Giả vờ ốm yếu làm gì?” Thải Anh vẫn chưa kịp phản ứng.

“Giữ thiện cảm, đây chính là thời cơ tốt để tạo thiện cảm, cứ nói ngươi vì luyện ra cái Tiên khí này đã tiêu hao đi tuổi thọ nguyên khí các kiểu…”

“Ừ…”

Thải Anh nửa hiểu nửa không gật đầu, sau đó lại nghi ngờ nói: “Nhưng mà, tại sao chúng ta lại phải tạo thiện cảm?”

Nàng cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Dựa vào sức mạnh của Yêu chủ, còn cần đến thiện cảm của người khác sao?

Ơ chuyện này?

Thành Ca vẫn là lần đầu suy nghĩ đến vấn đề này.

Đúng thế, bản thân đến cả Đế cảnh cũng có thể tùy ý giết, cần gì giữ thiện cảm với mấy Chuẩn đế bé nhỏ?

Mỗi lần hắn tạo thiện cảm đều có thói quen lấy lòng, cũng chưa từng nghĩ tại sao phải làm như vậy.

Nghĩ một lát cũng nghĩ không ra.

Cuối cùng chỉ có thể tức giận nói: "Ngươi quản nhiều như thế làm gì, tiện tay tạo một chút cũng không mất gì!"

"Ừ ừ…"

Yêu chủ có lệnh, Thải Anh cũng không dám không nghe theo.

Chỉ đành thay đổi sắc mặt của bản thân trăng bệch, ho khan dữ dội mấy tiếng liền, đám Chuẩn đế xung quanh kia tất cả đều sốt ruột rồi.

"Thải Anh đại sư, ngươi sao rồi?"

"Đại sư người nhất định đừng xảy ra chuyện gì!"

"Đại sư, bọn ta có Bổ nguyên đan cửu phẩm cất giữ nhiều năm ở đây…"

"Đại sư nhất định đừng chết nhé hu hu hu…"

"Câm cái mõm chó của ngươi vào, còn dám nói lời không may cho đại sư như vậy, ta giết ngươi!"

Đùa sao, bây giờ Thải Anh trong mắt bọn họ, quả thật còn quan trọng hơn cả mẹ ruột mình.

Chỉ cần nàng còn sống, sau này nói không chừng còn có cơ hội nhận được Tiên khí cửu phẩm từ chỗ nàng.

Nếu như nàng chết rồi, vậy thì không còn gì cả.

"Hụ hụ hụ!"

Thải Anh bị một đám Chuẩn đế vây quanh nói một cách đứt quãng: "Ta vì nhanh chóng luyện ra Tiên khí, đã tổn hao nguyên khí của bản thân…"

Dạ Vụ Chuẩn đế lập tức cảm động rơi lệ.

"Đại sư, ngươi nên đối tốt với bản thân một chút, đừng liều mạng như vậy nữa."

“Đúng thế đại sư, ngươi nhất định đừng có chuyện gì đó!”

“Nhất định phải giữ gìn sức khỏe…”

Một đám Chuẩn đế tranh nhau lên trước an ủi, hận không thể đội Thải Anh lên.

Có điều đám người Đồ Khâm sau khi nhìn thấy nàng phải trả cái giá cực lớn, đều lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp nạn.

Nếu không phải kiêng dè đám Chuẩn đế có mặt ở đây, e rằng đã đắc ý tới nơi rồi.

Bọn họ bây giờ chỉ mong sao Thải Anh chết sớm một chút, tên yêu nghiệt của giới luyện khí này đã hoàn toàn phá vỡ đi lệ thường, khiến cho đám đại sư ban đầu bọn họ đều không có ý nghĩa tồn tại nữa.

Biểu cảm ác độc đó của bọn họ, Thải Anh làm sao không nhìn thấy chứ?

“Khụ khụ, thật ra ta vẫn còn một điều tiếc nuối.”

Đám Chuẩn đế vội vàng tranh nhau nói: “Đại sư người mau nói đi!”

“Đừng nói là một điều, trăm điều, nghìn điều bọn ta cũng sẽ bù đắp cho người!”

Thải Anh ngón tay run run chỉ về phía Đồ Khâm đại sư.

“Hắn, bọn chúng…”

“Ta không muốn nhìn thấy nữa.”

Lời này vừa nói ra, Thành Ca cũng dở khóc dở cười.

Câu này không phải là do hắn dạy, là ý của bản thân tiểu Tước yêu.

Xem ra nàng vẫn không muốn bỏ qua cho đám Tiên Khí sư đó.

Thôi vậy, dù sao đám người này cũng đáng chết.

Bị nàng ta chỉ như vậy, Đồ Khâm và đám Tiên Khí sư phía sau kia cười lạnh không ngừng.

“Sao thế, ngươi không muốn nhìn thấy thì đã làm sao?”

“Lẽ nào ngươi còn muốn nhờ người giết chết bọn ta sao?”

“Ngươi nghĩ ngươi là cái gì? Công chúa Ma giới sao?”

Bọn họ căn bản không lo lắng.

Tiên Khí sư là quần thể được yêu thích và tôn trọng nhất ở hai giới Tiên Ma, ngay cả Ma Đế của Thần Điện nhìn thấy bọn họ cũng phải nhún nhường ba phần.

Cho dù Ma tu có kiêu ngạo bá đạo độc ác như thế nào, sau khi gặp phải Tiên Khí sư cấp cao đều sẽ trở nên nho nhã lễ phép.

Bọn họ chính là báu vật của Ma giới.

Ai dám động vào bọn họ?

Ai nỡ động vào bọn họ?

Chỉ là bọn họ không hề chú ý đến, sau khi nghe thấy câu nói đó của Thải Anh, trong mắt của rất nhiều Chuẩn đế xung quanh đều lóe qua một tia hung ác.

Chương 878: Yêu chủ cao minh

Nếu như là trước đây, đám người Đồ Khâm kia nghĩ không sai.

Những Tiên Khí sư cấp cao bọn họ quá quý giá.

Hầu như ai ai cũng cầu xin bọn họ.

Mặc dù là Ma Đế đã có được Tiên khí cửu giai, cũng muốn suy nghĩ cho Ma môn và hậu bối sau này sau mình.

Sẽ không có ai để xảy ra những sai lầm, trong thiên hạ rộng lớn lựa chọn ra tay với những Tiên Khí sư quý giá này.

Nhưng sự xuất hiện ngang tàng của Thải Anh, đã âm thầm thay đổi một số thứ.

Nửa canh giờ liền có thể sản xuất ra một chiếc Tiên khí cửu giai, đó là khái niệm gì?

Ở trước mặt nàng, giá trị của những Tiên Khí sư khác trong phút chốc hạ đột ngột, hạ rất nhiều lần…

Đã không còn không thể thay thế như trước nữa.

Không biết bao nhiêu Chuẩn đế trong khoảnh khắc này đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, bọn họ hầu như đều chen lấn giết qua đó!

“Không!”

Mấy vị Ma Đế của Thần Điện thấy tình hình không hay, vội vàng lên trước ngăn cản.

Bọn họ không muốn nhìn thấy nhiều Tiên Khí sư như vậy bị tiêu diệt trong chốc lát.

“Khoan…”

Chỉ đáng tiếc, đã muộn rồi.

Những Chuẩn đế tham gia Đại hội Giảng Đạo có đến nghìn người, hơn nữa đều là những người sức mạnh xuất chúng kia.

Cho dù chỉ có một phần giết qua đó trước, nhưng vẫn quá nhiều, chỉ dựa vào mười mấy vị Ma Đế kia căn bản không cản được.

“Không!”

“Các ngươi dám!”

Nhìn thấy ít nhất năm vị Chuẩn đế đang hướng về phía mình giết, Đồ Khâm cũng không còn niềm tin trước đây nữa.

Sự hoảng loạn hiện lên trên mặt tên đại sư cửu phẩm này.

Thân là Chuẩn đế trung kỳ, hắn không có một chút ý chí chiến đấu nào, mới bắt đầu đã điên cuồng lùi về sau.

Ở phía sau, hơn trăm vị Tiên Khí sư không cẩn thận cản trở đường lui nên bị hắn trực tiếp giết thành cặn bã.

Thế nhưng cũng không ích gì.

Chút sức mạnh này của hắn, đối lập với những tên hung ác trong đám Ma tu tham gia vào Nhóm Hỗn Độn kia, căn bản chả là gì.

Hắn còn chưa thể bay lên, đã bị một đám Chuẩn đế tập hợp lửa bao vây, đánh cho thân thể và linh hồn đều tiêu tan.

Không chỉ là hắn, những Tiên Khí sư ngay gần hắn cũng đều gặp phải tai họa.

Quả thật giống như một đám sói lớn xông vào một đám cừu, hoàn toàn không có sức chống cự.

Sau vài giây ngắn ngủi, hiện trường trống không.

Cảnh này khiến cho đám Ma Đế Thánh Điện có mặt vô cùng giận dữ, suýt chút ngất tại chỗ.

“Các ngươi…”

“Các ngươi thật to gan!”

Trong lịch sử của Đại hội Giảng Đạo, vẫn chưa từng xuất hiện chuyện tàn bạo như vậy.

Ngoài trong đại hội so tài ra, không thể ra tay với những người khác.

Những Ma tu từ trước cũng đều nghiêm khắc tuân thủ quy tắc này, không một ai dám chống lại.

Thế mà lần này, quy tắc này đã bị phá vỡ sạch sành sanh.

Đặc biệt là những Tiên Khí sư đã chết đều là những Tiên Khí sư quý giá.

Vì đối đầu với Yêu giới, lần này Thánh Điện định mua chuộc đám Tiên Khí sư này, thu nhận bọn họ trở thành người của mình.

Bây giờ cái kế hoạch này đã hoàn toàn lỡ dở.

Đám người Thái Ách Ma Đế và U Huyết Ma Đế phát tiết, hận không thể giáng xuống trận lôi đình ngay tại chỗ, giết hết những người phá hoại quy tắc này, để bảo vệ sự uy nghiêm của Thần Điện.

Chỉ đáng tiếc, bọn họ không thể nào làm như vậy.

Người ra tay quá nhiều, hơn nữa đều là Chuẩn đế.

Bọn họ muốn trấn áp cũng không trấn áp nổi.

Trừ phi Thần Điện tuyên chiến với cả Ma giới…

Thái Ách Đại đế đương nhiên không dám làm như vậy.

Thế là cuối cùng, bọn họ chỉ có thể chăm chú dõi theo Thải Anh đang bị một đám Chuẩn đế vây quanh.

Chính là nữ nhân này!

Tất cả đều vì nữ nhân này mà ra!

Nàng đã tham gia hai nhóm so tài, bây giờ nhóm Luyện Khí thương vong nặng nề, bên phía Nhóm Hỗn Độn đã sắp trở thành một trò hề.

Đây vẫn chưa phải là việc chính nhất.

Việc chính là đám cấp cao của Thánh Điện phát hiện một dấu hiệu đáng sợ - Lời nói của Thải Anh còn hữu dụng với bọn họ hơn.

Một câu nói nhẹ nhàng của nàng, đã có thể khiến cho đám Chuẩn đế kia không quan tâm sự uy nghiêm và quy tắc của Thần Điện, làm ra chuyện ngoài khuôn phép như vậy.

Nữ nhân chỉ có tu vi Thiên Tiên này, gần như đã áp đảo cả một Thần Điện.

Đây là chuyện mà bọn họ không thể nhẫn nhịn được nhất.

Ma giới nhất định phải là do Thần Điện đứng đầu, bất kỳ ai cũng không thể áp đảo lên Thần Điện!

Vậy mà ngay lúc này, bọn họ muốn giết Thải Anh cũng không có cơ hội.

Nàng được một đám Chuẩn đế vây quanh, giống như nữ hoàng sắp đăng cơ.

“Thải Anh này, e rằng lai lịch không hề đơn giản!”

Bên phía Tiên Minh, sắc mặt của Cửu Tuyệt Tiên Đế rất chăm chú.

“Nữ nhân này đã bắt đầu làm lung lay nền móng của Thần Điện.”

“Thuật luyện khí của ta rất chân thực, đây quả thật là khó bề tưởng tượng được.”

“Ở đâu có thể xuất hiện một người như vậy?”

“Thần Điện muốn phá vỡ cục diện, chỉ có hai cách, cách thứ nhất là cũng có thể luyện chế ra số lượng lớn Tiên khí cửu giai.”

“Đó là chuyện không thể nào, Tiên khí cửu giai tỉ lệ thất bại quá cao, Thần Điện một trăm triệu năm cũng chưa chắc có thể

thành công luyện ra một chiếc.”

“Vậy thì chỉ có con đường thứ hai rồi - giết Thải Anh đó”

“Chỉ cần nàng ta chết rồi, đám Chuẩn đế làm loạn vây xung quanh nàng ta cũng sẽ giải tán.”

Lúc đại lão của Tiên Minh đang sôi nổi bàn tán, những Yêu đế ẩn náu ở cạnh Thần Điện lại rơi vào trong niềm vui sướng.

“Ha ha, Yêu chủ cao minh!”

“Lần này đám Thần Điện đó sắp bị tức chết rồi.”

“Không ngờ, hắn vậy mà lại có thể dùng thuật luyện khí để chia rẽ Ma giới.”

“Nếu như lợi dụng thích đáng, Ma giới sẽ trực tiếp rơi vào nội loạn.”

“Bây giờ điều lo lắng nhất chính là bản thân hắn có thể toàn mạng rút lui hay không.”

“Yêu chủ nhìn xa trông rộng, sắp xếp thâm sâu, ta khâm phục!”

“Không hổ danh là Yêu chủ, rõ ràng bị Thiên đạo cách trở, vẫn có thể làm tan rã kẻ địch…”

Lần này đến cả lão Thanh Long cũng không còn lời gì để nói.

Theo hắn thấy, đây nhất định là một chuyện vô cùng độc ác, nhưng lại là kế hoạch chia rẽ nội bộ rất có hiệu quả.

Nếu như Thành Ca nghe được những lời bàn tán này của bọn họ, nhất định sẽ không nói gì.

Hắn căn bản không nghĩ cái gì tốt xấu thế nào?

Dự tính lúc vừa bắt đầu chính là cố ý dùng Thiên Tiên tham gia Đại hội Giảng Đạo, đến hãm hại Thần Điện một chút.

Tiện thể trút giận cho đệ tử của mình năm xưa bị đám người đó hãm hại đuổi giết.

Đâu biết còn có thể mang lại phản ứng dây chuyền như vậy?

Hắn có thể cảm nhận được sát tâm mãnh liệt của đám Ma Đế Thần Điện kia, có điều căn bản không có gì đáng ngại.

Thậm chí chỉ mong sao bọn họ giết sớm chút, ca đợi mở hack hồi sinh nữa.

Không lâu sau, vòng so tài tiếp theo của Nhóm Hỗn Độn bắt đầu, Thải Anh lại một lần nữa bị dịch chuyển vào trận.

Lần này, vẫn giống như trước đây.

Huyết Võng Chuẩn đế – một trong bốn tuyển thủ mạnh của nhóm thứ sáu mà đám Ma Đế Thánh Điện gửi gắm hết hy vọng, lúc đối mặt với Thải Anh đại sư, trực tiếp quỳ xuống.

Cuộc so tài còn chưa bắt đầu, tên này đã vội vàng khấu đầu ba cái.

"Đại sư, trẻ con cũng muốn Tiên khí, nhưng ta chỉ có ba phần vật liệu, ngươi xem có thể châm trước một chút không…"

Thải Anh nhất thời cũng không biết nên giải quyết như thế nào.

Chỉ có thể âm thầm xin chỉ thị của Thành Ca.

"Việc này hơi lỗ một chút."

Nghe thấy lời này của Yêu chủ, Thải Anh không nhịn được oán thầm trong lòng.

Đừng cho rằng ta không nhìn thấy, ngươi luyện khí căn bản không cần nhiều vật liệu như vậy.

"Yêu chủ, hay là chúng ta thấy tốt cứ nhận đi, dù sao ba phần cũng kiếm được rất nhiều rồi."

"Ngươi đây là ăn nói kiểu gì?"

Thành ca không vừa lòng nói: "Năm phần đó là quy tắc, không thể phá vỡ!"

"Bảo hắn làm cái giấy nợ, rồi thế chấp chút bảo vật, sau này rồi trả."

"Ơ? Còn có như vậy nữa?"

"Đương nhiên rồi, chúng ta không thể hạ giá, nếu không thì sau này ai ai cũng chỉ ra ba phần thì làm thế nào?"

Thải Anh cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói ra những yêu cầu của Thành Ca.

Huyết Võng Chuẩn đế ở đối diện hoàn toàn không có cảm giác bị hãm hại, lập tức bắt đầu gom góp bảo vật làm thế chấp ngay trên đài.

Còn chủ động bảo những Chuẩn đế có mặt làm chứng.

Đó gọi là cấp thiết, chỉ lo mất cơ hội này sẽ không còn cơ hội khác nữa.

Chương 879: Mau xuống đây

Sau khi giao giấy nợ và một đống bảo vật thế chấp, Huyết Võng Chuẩn đế chính thức trở nên nghèo rớt mùng tơi.

Suýt chút nữa đến cả Tiên giáp tùy thân cũng cởi ra rồi.

Sau đó, lại là một trận đấu giả không thể giả hơn được, rất hoành tráng bị "Thải Anh đại sư" đánh bại rơi xuống đài.

Sau khi thuận lợi thăng cấp đến hai hạng đầu tiên của nhóm thứ sáu, Thành Ca cũng không trì trệ, rất nhanh cũng luyện cho hắn một thanh Tiên kiếm cửu giai.

Huyết Võng Chuẩn đế vô cùng cảm kích, cảm động đến rơi nước mắt.

Mà bầu không khí ở hiện trường càng thêm sôi nổi.

"Chiếc Tiên khí cửu giai thứ ba!"

"Một ngày ngắn ngủi, đã ra đời được ba chiếc tiên khí cửu giai, ta đang nằm mơ sao?"

"Trời đất ơi, đây hoàn toàn đã phá vỡ đi lẽ thường!"

"Thải Anh đại sư lẽ nào là thần minh giáng thế?"

Đừng nói là những Chuẩn đế tham gia Đại hội Giảng Đạo kia, đến cả những Chuẩn đế chưa đăng ký ở khắp mọi nơi trong Ma giới cũng đã đứng ngồi không yên.

Thậm chí có một số Ma Đế sau khi được hậu bối nhắc nhở đã lựa chọn phá quan mà ra, bay về hướng Thần Điện.

Mặc dù thân phận là Đế cảnh tôn quý, nhưng bọn họ chưa gia nhập vào Thần Điện, trước kia căn bản chưa hề có Tiên Khí sư cửu phẩm giúp đỡ.

Vì một thanh Tiên khí, bọn họ đã tất bật hơn nửa đời người.

Kết quả chỉ là một đống thiên tài địa bảo, lại không có cách nào chuyển thành thực lực.

Có thể nói là vô cùng thèm khát.

Lúc này, đột nhiên nghe nói có một người có thể luyện ra Tiên khí cửu phẩm trong thời gian ngắn, chỉ cần đưa ra năm phần vật liệu là được.

Bọn họ còn có thể có phản ứng gì chứ?

Đương nhiên là dùng hết sức lực uống sữa nhanh chóng chạy về phía Thần Điện rồi!

Đến bước này, ý nghĩa ban đầu của Đại hội Giảng Đạo sớm đã không còn nữa.

Ngoài những Ma tu cấp thấp kia ra, những người khác đã không còn quan tâm thành tích so tài của những nhóm khác nữa.

Trước mặt của Tiên khí cửu giai, tất cả đều là gió thoảng mây bay.

Bách Sát, Dạ Vụ và Huyết Võng Chuẩn đế đã có được Tiên khí đối diện với những ánh mắt ngưỡng mộ và đố kỵ của những Chuẩn đế khác ở bên cạnh, cười đến nỗi không cả khép được miệng.

Bọn ta nhận thua rồi, sao nào?

Thua trước một Thải Anh đại sư khai sáng một hướng mới cho giới luyện khí, vinh hạnh! Không mất mặt!

Đám Ma Đế của Thần Điện tức muốn nôn ra máu, lại không thể làm gì được, chỉ có thể đứng nhìn.

Bây giờ bọn họ cho dù là muốn không quan tâm thân phận giết chết Thải Anh, cũng rất khó làm được.

Nhìn từng vòng từng vòng Chuẩn đế vây xung quanh nàng, đó hoàn toàn là kiểu những ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Ngoài bản thân Thành Ca ra, thật sự không còn ai có thể chắc chắn đánh thủng được “vòng hộ vệ” trùng trùng điệp điệp này.

Cho dù là đám Ma Đế dúng quy tắc không gian, cũng chẳng thấm vào đâu.

Mỗi một quy tắc đều có hơn mười, thậm chí là hơn một trăm người luyện ra lạc ấn quy tắc, pháp cảnh tương ứng cũng không chống nổi những cú đấm.

Thời gian trôi đi từng chút một, rất nhanh đã lại đến một vòng so tài mới.

“Đại sư lại phải lên sàn thi đấu rồi sao?”

“Chúc cho đại sư cứ đánh là thắng!”

“Đại sư vào trận, nhất định nhẹ nhàng đánh tan tác đối thủ!”

“Thần công của đại sư vừa ra, đối thủ liền sợ tè cả ra quần…”

Một đám Chuẩn đế hóa thân thành đội cổ vũ, điên cuồng la hét hát hò vỗ tay cho Thải Anh.

Thấy được khoe miệng của đán ma tôn ở khắp nơi đều không ngừng co giật.

Bọn họ cũng không biết xấu hổ gọi cái giao dịch lừa gạt kia là đánh tan?

Thuật luyện khí của đại sư bọn ta xem thế là đủ rồi, thần công của nàng thì thôi đi.

“Đúng rồi, đối thủ vòng này của đại sư là ai vậy?”

So tài đến vòng này, nhóm thứ sáu cũng chỉ còn thừa lại hai người cuối cùng.

“Là Ác Vọng Ma Đế!”

“Vậy mà lại là hắn!”

“Đáng chết, tên này vận may sao lại tốt như vậy?”

“Hết cách, thực lực của hắn vốn dĩ là mạnh nhất trong nhóm thứ sáu, cho dù như thế nào cũng sẽ gặp được Thải Anh đại sư!”

Ác Vọng Ma Đế là đế cảnh mới lên cấp ở trận trước.

Lần trước Thành Ca dẫn đầu đại quân Yêu giới khai chiến với Tiên Minh Thần Điện, giết chết hơn trăm vị cảnh đế, để trống rất nhiều vị trí thống trị.

Ác Vọng Ma Đế chính là nhân cơ hội lần đó, thành công đoạt được vị trí Ma Đế của quy tắc ác.

Nhìn tên của quy tắc cũng biết, người này không phải là nhân vật dễ nói chuyện.

Vài trận trước đây, cũng đều giết đến nỗi ngập mùi máu tanh.

Lúc này đứng trên đài cao, hắn và vài tên đối thủ trước cũng có chút không giống nhau.

Không hề nhận thua ngay lập tức.

Mà híp híp mắt, lại nắm chặt thanh Tiên kiếm bát giai ở trong tay.

Hắn rất xoắn xuýt!

Lần này hắn đến tham gia Đại hội Giảng Đạo là vì để tranh được hạng đầu của Nhóm Hỗn Độn, lấy được giải thưởng cuối cùng.

Mặc dù những nhóm khác vẫn còn vài vị Đế cảnh, nhưng quy tắc ác xem như là quy tắc mạnh nhất trong số đó, hắn vẫn hy vọng rất lớn.

Nghĩ như vậy, hắn liền không có gì cần phải nhận thua nữa.

Trực tiếp giết chết tên Thiên Tiên ngay trước mặt, cuối cùng cũng có cơ hội lớn lấy được giải thưởng cao nhất là tiên khí cửu giai.

Nhìn thấy hắn lộ ra vẻ hung dữ, những Ma Đế của Thần Điện trên đài cao vui như hoa nở.

“Ác Vọng, nhất định đừng quên sự vinh quanh khi là một đế cảnh!”

“Đúng thế, ngươi là một đế cảnh thật sự, sao có thể nhận thua trước một tên Thiên Tiên?”

“Truyền ra ngoài, uy danh của ngươi đều sẽ mất hết!”

“Ngươi vốn dĩ là có thể dựa vào thực lực giành được giải thưởng, không cần phải khuất phục trước nàng ta!”

Bây giờ đối diện với tiểu Tước yêu, bọn họ đều dùng từ khuất phục này rồi.

Mà lời của bọn họ cũng khiến cho Ác Vọng Ma Đế dần dần đưa ra quyết tâm.

Hắn cảm thấy bản thân có thể làm được.

Có thể đọ sức một chút, không nhất thiết phải chơi trò giao dịch giơ bẩn gì.

“Hắn không phải là định ra tay chứ?”

Trong lòng Thải Anh không nghĩ gì.

Nàng rất rõ, người đối diện thổi một cái cũng có thể giết mình trong chớp mắt.

Thành Ca ở trong vỏ kiếm nghe thấy liền cười: “Vậy thì hãy để hắn ra tay đi, không sao cả.”

Đã thả ba trận, hiệu quả cũng đã rất tốt rồi.

Hắn cũng không quan tâm việc giết chết một tên Ma Đế, thuận tiện thể hiện ra một chút sức chiến đấu.

Thậm chí chủ động bảo Thải Anh lên tiếng khiêu khích một chút.

“Nếu ngươi đã muốn chiến, vậy thì chiến thôi!”

Nói xong, Thải Anh cũng kiên trì rút ra thanh Tiên kiếm thất giai của mình.

Nhìn thấy cảnh này, những Ma Đế ở phía trên cười lớn không ngừng.

“Ha ha ha ha, sao ngươi không tự luyện cho mình một thanh Tiên khí cửu giai chứ?”

“Nàng ta đúng thật là to gan, vậy mà lại dám rút kiếm ra với Ma Đế?”

“Quả là nực cười!”

Ác Vọng Ma Đế đang định ra tay, những Chuẩn đế dưới đài kia đều sốt ruột rồi.

Chuyện gì thế này?

Đã bảo phải nhường mà?

Ác Vọng ngươi vậy mà lại định giết chết Thải Anh đại sư?

Nếu như Thải Anh đại sư chết rồi, sau này Tiên khí cửu giai của bọn ta phải làm sao?

Ai đến giúp bọn ta luyện?

Ngươi đây là muốn cắt đứt con đường của tất cả mọi người sao!

Nhất thời, tất cả Chuẩn đế đều chỉ về phía đài cao chửi rủa.

"Ác Vọng, ngươi dám động tay thử xem!"

"Ngươi vậy mà lại dám đối địch với Thải Anh đại sư?"

"Ngươi có phải là cảm thấy ngươi kề vai sát cánh với trời rồi không? Ơ? Ngươi muốn chết như vậy và?"

"Ta thấy ngươi không định sống trở về nữa rồi?"

"Cút xuống đây, mau cút xuống đây!"

Một đám Chuẩn đế vây ở không gian bên ngoài cuộc so tài, giẫm chân lớn tiếng chửi mắng.

Không ít người trực tiếp rút ra Tiên khí, lạc ấn trên quy tắc không ngừng phát sáng, thủ sẵn tư thế đợi đến khi cuộc so tài vừa kết thúc, liền chém chết Ác Vọng Ma Đế.

Việc này đã khiến cho Ác Vọng Ma Đế bị dọa cho một trận.

Tình huống gì đây?

Đại hội Giảng Đạo không phải là sống chết có số, có thể tùy ý giết chết đối thủ sao?

Hắn chỉ có thể thu kiếm, yếu ớt kháng nghị với những người dưới đài: "Ta đây chính là so tài bình thường mà…"

Hết cách, hắn mặc dù thân là Ma Đế cao quý, những cũng không chống lại được sự vây đánh của nhiều Chuẩn đế như vậy.

Đám Chuẩn đế ở dưới đài căn bản nghe không lọt tai.

"Cái gì mà so tài bình thường?"

"Dám giết Thải Anh đại sư thử xem, sau khi rời trận, ngươi đừng mong sống xót rời khỏi đây, bọn ta nhất định phải khiến ngươi nằm đi ra!"

Chương 880: Chuyện này cũng quá trắng trợn rồi

“Nằm?”

Có người cười chế giễu liên tục: “Các ngươi nhân từ như vậy?”

“Giết Thải Anh đại sư, tên Ác Vọng tạp nham này còn cơ hội để được toàn thây sao?”

“Nhất định là không có!”

“Chặt đứt con đường có được tiên khí của bọn ta, đó chính là giết cha mẹ của bọn ta!”

“Mối thù này không đội trời chung!”

“Muốn khiến hắn sống không bằng chết!”

“Xé hồn phách của hắn thành nghìn phần, chia ra tôi luyện, ngày ngày hành hạ!”

“Gần đây bản tọa có nghiên cứu ra một loại thuật thực cốt mới, vừa lúc có thể thử xem…”

Sự uy hiếp trắng trợn của đám người này, Ác Vọng Ma Đế nghe thấy cũng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Nơi này là Ma giới.

Hắn biết rất rõ, đám người này thật sự có thể nói được làm được.

Là Ma Đế, hắn vốn không sợ bất kì tên Chuẩn đế nào.

Nhưng không ngăn nổi nhiều người lại còn đồng lòng như vậy!

Đối mặt với sự uy hiếp này, hắn chỉ có thể đưa ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ lên nhóm Ma Đế Thánh Điện ở trên Cao Đài.

Ý đó các ngươi xem đi, ta cũng không còn cách nào.

Đám người Thái Ách Ma Đế suýt nữa đã tức giận đến mức hôn mê.

Con mẹ nó, đây còn gọi là so tài sao?

Các ngươi đặt uy nghiêm của Thánh Điện ở đâu?

Các nơi trong khắp Ma giới đã thành một khung cảnh náo động, rốt cuộc đây còn được xem là một cuộc so tài hay không.

“Ai dám nhúng tay vào cuộc so tài?”

Hai mươi vị Ma Đế đồng loạt bay đến bên ngoài không gian cuộc so tài của nhóm thứ sáu, đuổi tất cả các Chuẩn đế trở về.

“Nơi này là Thánh Điện, không phải là nơi để các ngươi giương oai!”

U Huyết Ma Đế tế ra Pháp cảnh, huyết hải cuộn trào mãnh liệt, dưới sự thêm vào của tiên khí cửu giai, tản ra buff có thể hủy thiên diệt địa.

“Sau chuyện này kẻ nào dám trả thù, trên dưới Thánh Điện sẽ cùng nhau tấn công kẻ đó!”

Bọn họ vừa ra mặt, các Chuẩn đế cũng chỉ có thể tạm thời lui về sau.

Nhưng mà chuyện này không có nghĩa bọn họ đã hết cách.

“Không có không có, bọn ta tính nhúng tay vào khi nào?”

“Đúng vậy, các ngươi hiểu lầm rồi, vừa rồi bọn ta chỉ là thân cận với Ác Vọng Ma Đế một chút thôi!”

“Bọn ta không có tính trả thù!”

“Chư vị Thánh Điện, các ngươi thật sự đã hiểu lầm một phen ý tốt của bọn ta…”

Rất nhiều Chuẩn đế cười đùa cợt nhả, một dáng vẻ cả người lẫn vật đều vô hại.

Giống như sự uy hiếp vừa rồi không hề xảy ra.

Ác Vọng Chuẩn đế vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy nội dung càng đáng sợ hơn.

“Bọn ta chỉ dự định sau này sẽ chiếu cố một chút cho đám đồ tử đồ tôn của Ác Vọng Ma Đế.”

“Đúng đúng đúng, hắn là tổ sư sáng lập ra Tiêu Lôi Cốc, bọn ta đều biết rất rõ.”

“Đúng vậy đúng vậy, tất cả mọi người đều biết, Tiêu Lôi Cốc nằm trên Hắc Dương đạo của Nam Phương Thiên vực, đến lúc đó mọi người tuyệt đối đừng đi sai đường…”

“Hóa ra là ở đó, sau khi cuộc so tài kết thúc mọi người cùng đi!”

“Nhất định nhất định, sau này phải dùng sự quan tâm và yêu thương của tiền bối để đối xử với những môn đồ của Ác Vọng Ma Đế!”

“Nhất định!”

“Ác Vọng, ngươi yên tâm so tài đi, phần sau tiếp tục cố gắng!”

“Đoạt được danh hiệu đầu bảng, bọn ta xem trọng ngươi.”

“Phần sau của cuộc so tài bị giết cũng sao, đám môn đồ của ngươi có bọn ta chiếu cố, ngươi có thể yên tâm!”

Ác Vọng Ma Đế suýt nữa đã hộc máu.

Con mẹ nó, các ngươi cũng đã uy hiếp cả nhà ta rồi, còn bảo ta yên tâm?

Chỉ có ngày ngày làm giặc, làm gì có ngày ngày phòng giặc?

Đừng nói là Tiêu Lôi Cốc kia của hắn, cho dù Cửu Tinh Ma Điện và Sâm La Huyết Điện, cũng không chịu nổi sự ám sát và tập kích cả ngày lẫn đêm của mấy ngàn vị Chuẩn đế này nhỉ?

Hắn còn chưa biết vì Thải Anh đại sư, lúc này còn có rất nhiều Chuẩn đế và Ma Đế đang liều mạng đuổi đến đây. Đến lúc đó, sẽ không chỉ có mấy ngàn Chuẩn đế như ở trước mắt.

“Chư vị, chư vị ổn định một chút đừng nóng!”

Là chúa tể của quy tắc ác, tính tình của hắn từ trước đến nay đều không tốt.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể mang theo vẻ mặt khổ sở, vái chào các Chuẩn đế ở xung quanh.

“Như vầy được không, ta đánh bại nàng, nhưng ta không giết nàng được không?”

Hắn vẫn muốn thắng.

Bởi vì hắn cảm thấy chính mình vẫn có năng lực.

Nhưng mà đám Chuẩn đế ở phía dưới này sao có thể đồng ý?

Thải Anh đại sư tuyệt đối không thể bị một chút tổn thương nào, cho dù là xước một chút da cũng không được, lỡ như ảnh hưởng đến trạng thái luyện khí sau này của nàng thì sao?

“Ác Vọng ngươi đừng thương lượng với bọn ta nữa!”

“Đúng vậy, cuộc so tài này là của ngươi, bọn ta cũng không thể nhúng tay vào.”

“Ngươi thử xem, ngươi có thể to gan thử xem.”

“Dù sao thì hậu quả ra sao, bọn ta cũng không dám bảo đảm.”

Sau lưng của Ác Vọng đều toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn không sợ Thải Anh, nhưng hắn sợ bị mấy ngàn Chuẩn đế nhớ nhung.

Vì thế, hắn chỉ có thể sửa sang lại biểu cảm một chút, lộ ra một nụ cười khổ về phía Thải Anh.

“Đại sư, ta hiểu rồi.”

Hắn thật sự hiểu rồi.

Đi đến bước này, cuối cùng hắn cũng đã nhìn ra.

Không thể động vào Thải Anh.

Đây đã không còn là cuộc so tài gì, mà là đại nghiệp luyện khí liên quan đến vận mệnh của tất cả Chuẩn đế.

Chỉ cần động nàng, đó chính là động vào cơn tức giận của rất nhiều người.

“Ngươi xem xem, liệu có thể cũng luyện cho ta một kiện tiên khí cửu giai hay không?”

“Ngươi yên tâm, ta biết quy củ, năm phần tư liệu ta đã sớm chuẩn bị sẵn, còn có phương thức nhận thua khiến ngươi hài lòng.”

Sau khi nói ra những lời này, hắn cảm giác cả người đều được giải thoát.

Ánh mắt uy hiếp và sát ý của mọi người ở dưới đài, đều biến thành hâm mộ, ghen tị trong nháy mắt.

“Hừ, Ác Vọng ngươi cũng khá hiểu chuyện!”

“Đáng chết, lần này bị ngươi đuổi kịp.”

“Không phải ngươi không thèm nhận thua sao, vậy ngươi còn muốn tiên khí gì?”

“Thải Anh đại sư không thể làm hời cho hắn, vừa rồi kẻ này còn muốn giết ngươi!”

Ác Vọng nhìn thấy bọn họ đố kỵ như vậy, trái lại bắt đầu đắc ý, nhất là nghĩ đến sự uy hiếp vừa rồi của đám người này, lại vô cùng tức giận.

“Lão tử chính là muốn có tiên khí, thế nào?”

“Lão tử lập tức có thể có được, các ngươi chỉ có thể nhìn !”

“Cho các ngươi tức chết!”

“Van cầu đại sư…”

Nhìn thấy Ác Vọng Ma Đế được đặt kỳ vọng cao cũng chịu thua, tầng lớp cấp cao của Thánh Điện tức giận đến mức sắp hộc máu.

Nhưng lại không biết phải làm sao.

Chỉ có thể mắng vài câu, sau đó trở lại Cao Đài.

Mà Thành Ca ở phía đối diện, cũng dở khóc dở cười.

Hắn còn định trận này phải thể hiện một chút sức chiến đấu, kết quả đối thủ vậy mà lại bị uy hiếp đến mức không dám ra tay.

Trời thương xót, Thành Ca không định làm như vậy đâu.

Hắn thật sự không muốn dùng loại thủ đoạn như uy hiếp đối thủ, dù sao thì đường đường chính chính quyết đấu, hắn cũng có thể thắng.

Chỉ là không có cách nào khác, đám Chuẩn đế kia cũng không phải là chuyện mà hắn có thể khống chế.

“Đừng, ngươi ra tay đi, không sao đâu.”

Ác Vọng Ma Đế vội vàng lắc đầu: “Không không không, dĩ hòa vi quý…”

“Ta bảo bọn họ đừng trả thù.”

Trong lòng Ác Vọng Ma Đế thầm nói hứa hẹn này của ngươi cũng vô dụng, sau khi xong chuyện đám Chuẩn đế này thật sự muốn ra tay, ta có thể đi tìm ai.

“Không không, ta chỉ có mến phục đối với đại sư, không có một chút lòng thù địch nào, há có thể ra tay với ngươi?”

Hắn cũng đã nằm dài ra rồi, Thành Ca chỉ có thể từ bỏ ý định chiến đấu.

“Được thôi, nhưng mà thái độ nhận thua của ngươi không đủ kiên quyết, phải có sáu phần tư liệu.

Nghe thấy câu này, Ác Vọng Ma Đế suy sụp, hối hận xanh ruột.

Làm ầm ĩ một buổi như vậy, lại nhiều thêm một phần tư liệu, chuyện này làm gì có nói lý lẽ?

Đám Chuẩn đế ở dưới đài đều vui sướng khi người gặp họa, kẻ nào cũng vỗ tay tỏ ý vui mừng.

“Ha ha ha, đáng đời!”

“Nên trị hắn như vậy, ai mượn hắn vừa rồi hại chúng ta phải lo lắng?”

“Đúng vậy, phần tư liệu này hắn nên bồi thường!”

“Đại sư quá nhân từ rồi, nên khiến cho tên này táng gia bại sản!”

Tiếp theo, sau khi Ác Vọng Ma Đế chiến đấu một trận “kịch liệt”, rất dĩ nhiên mà bại trận.

Thành Ca cũng không làm khó dễ hắn, sau khi kết thúc không lâu, cũng luyện cho hắn một thanh Tiên Kiếm cửu giai cực phẩm.

Không lâu sau đó, mấy tổ khác cũng lần lượt định đoạt ra người thắng.

Chương 881: Các ngươi phải thêm tiền

Khu Hỗn Độn tổng cộng chia làm tám nhóm, trước mắt mỗi nhóm chỉ còn lại một người cuối cùng.

So tài tiếp theo, chính là trận đấu giữa tám người này.

Lại đánh ba trận, thì có thể định đoạt ra người thắng cuối cùng.

Lúc này danh sách của tám người vừa được đưa ra, mọi người cũng đã không còn sức bốc phốt.

Tiêu chuẩn của Đại hội Giảng Đạo này là vô cùng cao.

Trong số tám người cuối cùng có bảy người đều là Ma Đế.

Có thể nói, nếu đặt bảy người này ở những cuộc so tài trước, bất kì một người nào cũng đủ để lấy vị trí đầu bảng.

Nhưng hiện tại, người mà mọi người xem trọng nhất lại là một Thiên Tiên nho nhỏ như Thải Anh.

Mặc dù thực lực của người ta yếu kém, cũng không có năng lực sao chép gì, nhưng có "năng lực khí cụ".

Luyện khí mở đường, còn có một đám Chuẩn đế làm đội cổ động viên, không phục cũng không được.

Mà dự đoán của bọn họ dường như cũng không sai.

Hai trận tám vào bốn và bốn vào hai sau đó, những đối thủ mà Thải Anh đụng phải đều đi lên sau đó trực tiếp nhận thua.

Không còn cách nào, bọn họ cũng trêu chọc không nổi nhiều Chuẩn đế như vậy.

Hơn nữa sức hấp dẫn của tiên khí cửu giai đối với những kẻ vừa mới tiến tới cảnh giới Ma Đế như bọn họ là quá lớn, cũng không khó để làm ra lựa chọn này.

Mấy tên Ma Đế không đụng phải Thải Anh kia, còn đang vô cùng tiếc nuối.

Bỏ lỡ cơ hội tuyệt đẹp để có được tiên khí ngay lập tức, thật khiến người khác tức giận.

Cuối cùng, Thải Anh và Vô Thương Ma Đế đụng phải nhau.

"Ván này, thật đúng là khó nói."

"Đúng vậy, Vô Thương Ma Đế đã có Tiên Kiếm cửu giai, đối với hắn mà nói, tiên khí đã không còn sức hấp dẫn gì nữa."

“Nếu thật sự không có sức hấp dẫn, hắn sẽ không đến mức chạy tới tham gia Đại hội Giảng Đạo này.”

“Đúng vậy, ai sẽ chê tiên khí nhiều?”

“Nhưng vấn đề là khoảng cách cuối cùng để hắn đạt được vị trí đầu danh chỉ còn thiếu một trận này.”

“Chỉ cần thoải mái thắng được trận này, hắn còn có thể lấy được phần thưởng cuối cùng, nếu các ngươi là hắn, các ngươi sẽ chọn như thế nào?”

“Hắn dám!”

“Dám giết Thải Anh đại sư, hắn cứ chờ chết đi!”

Khi các Ma tu đều đang sôi nổi thảo luận ở khắp nơi, các Ma Đế Thánh Điện cũng lo lắng nói chuyện với Vô Thương Ma Đế.

Mặc dù trận đấu của Nhóm Hỗn Độn, đã bị một cuộc giao dịch nhường nhịn ăn gian phá hủy đến mức không còn chút thể diện.

Nhưng Thánh Điện tốt xấu gì vẫn còn một lớp quần lót cuối cùng chưa phá, tức là ngôi vị quán quân thuộc về ai vẫn là chuyện khó nói.

Ý nghĩa của vị trí thứ nhất và vị trí thứ hai, đó là khác nhau một trời một vực.

Nếu thật sự bị một Thiên Tiên dựa vào việc nhường mà lên vị trí cao nhất đài lĩnh thưởng, vậy thật sự là nhục nhã tơi bời.

Đến lúc đó Thánh Điện sẽ trở thành trò cười của cả Lục giới.

Sau này Đại hội Giảng Đạo cũng không cần làm đợt tiếp theo, chỉ chuyện cười thôi cũng đủ lớn rồi.

“Chỉ cần có thể giết chết nàng ở trận cuối cùng này, thì vẫn có thể cứu vãn hơn phân nửa!”

“Không sai, trận cuối cùng này nhất định phải giết chết nàng, lấy đó mà cảnh cáo tất cả mọi người!”

Nếu Thải Anh bị giết ở trận cuối cùng, vậy Thánh Điện có thể đứng ra nói cho tất cả mọi người, nhìn xem, đây là kết cục của kẻ không có thực lực, chỉ biết là đầu cơ trục lợi!

Cho nên thái độ của Vô Thương Ma Đế rất quan trọng.

“Chỉ cần ngươi có thể giết chết nàng, vị trí đầu bảng chính là của ngươi, ngươi tội gì phải do dự!”

“Phần thưởng của vị trí đầu bảng cũng không chỉ có một thanh tiên khí cửu giai, còn có tiên bảo cực phẩm, võ đạo cảm ngộ, tiên đan cửu phẩm!”

“Hắn là ngươi biết nên chọn như thế nào.”

Nghe thấy những lời truyền âm trong âm thầm của chư vị tầng lớp cấp cao của Thánh Điện, Vô Thương Ma Đế mang một bộ đồ trắng giống như một công tử hào hoa phong nhã khóe miệng nhếch lên, biểu cảm khó hiểu.

“Đắc tội nhiều Chuẩn đế như vậy, sự mạo hiểm mà ta phải trả là rất lớn.”

Hắn không trực tiếp từ chối, có nghĩa là vẫn còn có cách.

Tầng lớp cấp cao của Thánh Điện đều là những người khôn ngoan, đương nhiên là hiểu được lời ngầm của hắn.

Mạo hiểm quá lớn, các ngươi phải thêm tiền!

Nhưng chuyện này lại khiến đám Ma Đế Thánh Điện rất tức giận.

“Đáng chết, hắn vậy mà lại tăng giá ngay tại chỗ, thừa nước đục thả câu!”

“Đối mặt với Thánh Điện chúng ta, hắn lại dám to gan như vậy?”

“Đáp ứng hắn trước, chờ sau này lại đi tìm hắn đòi về món nợ này!”

“Sau này khi mọi chuyện đều đã ổn định, liệt Vô Thương vào mục tiêu tru sát của Thánh Điện, tất cả những thứ hắn có được đều phải nhả ra gấp đôi.”

Một đám Ma Đế lén lút bàn bạc một chút, lúc này mới đưa ra “báo giá” một lần nữa.

“Chúng ta có thể thêm một kiện tiên giáp cửu giai nữa, đây là giới hạn!.

Vô Thương Ma Đế nghe vậy thì vẫn đứng im không nhúc nhích như trước.

“Thêm một kiện tiên bảo cấp Chí Tôn loại tốc độ, lá gan của ta rất nhỏ, sợ sau khi xong chuyện sẽ bị đuổi giết.”

“Ngươi!”

Các Đại Đế cắn chặt răng, nghĩ đến sau này sớm hay muộn cũng có thể cướp về, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Được, nhưng ngươi phải cam đoan giết chết nàng ở trong cuộc so tài!”

Có được sự ưng thuận của Thánh Điện, lúc này Vô Thương Ma Đế mới lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Đó là đương nhiên, yên tâm đi, ta nhất định sẽ giết chết nàng.”

“Nhưng ta còn có một điều kiện.”

Thái Ách Ma Đế đã sớm không còn kiên nhẫn không thể nhịn được nữa.

“Ta cảnh cáo ngươi đừng có được voi đòi tiên!”

Vô Thương Ma Đế lắc lắc đầu: “Nếu không đồng ý, vậy tất cả đều không còn giá trị.”

U huyết Ma Đế bình tĩnh nói: “Nói điều kiện của ngươi trước đi.”

“Ta muốn hiện tại các ngươi phải công bố toàn bộ nội dung phần thưởng dành cho vị trí đầu bảng.”

Vô Thương Ma Đế cũng không ngốc.

Giao dịch của mình và Thánh Điện xảy ra trong khi lén lút truyền âm, không có bất kì chứng cứ gì.

Lỡ như sau khi mình giết Thải Anh, Thánh Điện trở mặt không nhận thì sao?

Để Thánh Điện ở trước mặt mọi người, công bố những bảo vật vừa rồi mới được thêm vào.

Như vậy thì đến lúc chính mình đoạt được vị trí đầu bảng, có thể chắc chắn lấy được những bảo vật này.

Các Đại Đế suýt nữa đã bị hắn làm tức giận đến mức lệch mũi, thế nào, ngươi còn lo lắng bọn ta quỵt nợ?

“Ngươi xem Thánh Điện bọn ta là cái gì?”

“Cẩn thận thì giữ thuyền được nghìn năm!” Vô Thương Ma Đế từ trước đến nay làm việc đều rất cẩn thận.

Thực ra hắn có thể đoán được tương lai Thánh Điện nhất định sẽ trả thù mình, nhưng hắn tự có cách hóa giải.

Ví dụ như, chuyển qua Tiên Minh.

Dù sao thì đối với những Ma tu nhàn tản như bọn họ mà nói, sự tranh chấp giữa Tiên Ma căn bản không quan trọng như vậy.

Sau một phen lục đục với nhau, cuối cùng Thánh Điện vẫn ở trước trận so tài cuối cùng, tuyên bố sự thay đổi của phần thưởng.

“Đại hội Giảng Đạo lần này, anh hùng tập hợp đông, Thánh Điện ta quyết định tăng thêm phần thưởng cho vị trí đầu bảng của Nhóm Hỗn Độn.”

Phần thưởng đột nhiên tăng lên rồi?

Còn kèm theo như vậy?

Tất cả Ma tu đều có chút hoang mang, nhao nhao dựng lỗ tai lên.

“Người giành được vị trí đầu bảng cuối cùng, có được một thanh Tiên Kiếm cửu giai, một kiện tiên giáp cửu giai, một kiện tiên bảo tốc độ cấp Chí Tôn, ba phần võ đạo cảm ngộ, ngọc phù cấp Đế cảnh, mười bình tiên đan cửu phẩm, một phần bàn trận tiên trận cửu giai, ba mươi phần tiên phù cửu giai…”

Phần thưởng này vừa được công bố, tất cả mọi người đều không thể giữ được bình tĩnh.

Nói thật, phần thưởng dành cho vị trí đầu bảng của Nhóm Hỗn Độn khóa trước, cũng chỉ là một thanh Tiên Kiếm bát giai và một ít tiên đan tiên phù cửu phẩm mà thôi.

Năm nay sở dĩ có nhiều Chuẩn đế và Ma Đế báo danh như vậy, là bởi vì phần thưởng phong phú nhiều hơn so với trước

kia, xuất hiện Tiên Kiếm cửu giai.

Ai mà ngờ được, phần thưởng đã hậu hĩnh như vậy, vậy mà lại còn tăng thêm.

“Vãi, Thánh Điện thật sự là không tiếc xuất huyết!”

“Tiên giáp cửu giai và tiên bảo cấp Chí Tôn, đây, đây đều là vật quý đủ để gây nên gió tanh mưa máu!”

“Điên rồi sao?”

“Đã đến giờ phút mấu chốt, sao đột nhiên lại tăng thêm phần thưởng?”

Đừng nói chư vị Ma tu đang ở đây, ngay cả các Yêu Đế đang ẩn núp bên ngoài, cùng với Tiên Minh phía bên kia, tất cả đều bị choáng váng trước sự mạnh tay này của Thánh Điện.

Sau một hồi lâu, người lãnh đạo của Tiên Minh – Cửu Tuyệt Tiên Đế mới chậm rãi lắc đầu.

“Vì để giết chết Thải Anh kia, Thánh Điện xem như đã không từ bất cứ giá nào.”

Chương 882: To gan bất chính

“Đây là đang ép chết tiểu Tước yêu kia.”

Bên ngoài Thánh Điện, Thanh Long Đại Đế cũng liếc mắt một cái là đã nhìn ra điểm mấu chốt.

Các Yêu Đế khác nhao nhao phản ứng lại.

“Chính xác.”

“Bảo vật quý như vậy, là vì muốn làm cho Vô Thương Ma Đế hạ quyết tâm.”

“Vô Thương Ma Đế sẽ làm như thế nào?”

“Kẻ này thật sự sẽ bất chấp mạo hiểm để chọc vào sự tức giận của nhiều người như vậy sao?”

“Hắn sẽ làm.”

Mâu Vũ nhìn chằm chằm vào hình ảnh truyền ảnh xung quanh Thánh Điện phía xa, khuôn mặt tinh xảo đầy vẻ u sầu.

“Trước kia ta cũng có qua lại với kẻ này, dùng bốn chữ để hình dung thì chính là to gan bất chính.”

“Xem ra lần này thật sự nguy hiểm.”

Bên trong Thánh Điện, tất cả chiến trường của khu Hỗn Độn đều hợp lại, cuối cùng trở thành một đài diễn võ trên không cực lớn.

Lúc này nhóm Ma Vương, nhóm Ma Tôn và các nhóm thi đấu đều đã kết thúc.

Cũng chỉ còn lại một màn kịch hay cuối cùng này.

Hai người chia ra một trái một phải đứng sừng sững trên đài, sự chênh lệch của thực lực, quả thực làm cho người khác phải cạn lời.

Đối mặt với Thải Anh, Vô Thương Ma Đế chậm rãi rút ra Tiên Kiếm cửu giai của chính mình.

Không nhìn ra bất kì sự điên cuồng và dữ tợn nào trên mặt hắn, cũng không thấy sự nham hiểm độc ác gì.

Giống như vĩnh viễn cũng chỉ có sự lạnh nhạt phong lưu tiêu sái như vậy.

“Ta cũng không muốn giết chết một Tiên Khí sư cửu phẩm đủ để thay đổi lịch sử Ma giới như ngươi.”

“Nhưng mà thật không may, ta đã có Tiên Kiếm cửu giai rồi.”

Hắn mang vẻ mặt tiếc nuối lắc lắc đầu.

“Mà phần thưởng cuối cùng lại có tiên giáp cửu giai, còn có tiên bảo cấp Chí Tôn và tiên đan, thiết nghĩ ngươi cũng không thể cho ta được.”

“Cho nên, ngươi cũng không hề có giá trị gì đối với ta.”

Nghe thấy lời này của hắn, Thành Ca quả thực là vô cùng vui mừng.

Một đường toàn được nhường, quả thật là đã đả kích nặng nề tới danh vọng của Thánh Điện.

Biến Đại hội Giảng Đạo thành đền thờ, coi như là đã xả giận cho những gì mà đệ tử Phi Tiên Môn gặp phải năm đó.

Nhưng mà, ham muốn làm màu của chính hắn hoàn toàn vẫn chưa được thỏa mãn chút nào.

Một trận vua làm màu này không chiến, sau này khi người khác nhắc tới Đại hội Giảng Đạo lần này, cùng lúc chế nhạo cả Thánh Điện, cũng sẽ nói quán quân lần này cũng là hữu danh vô thực.

Hắn chỉ mong sao có người dùng sức mạnh thật sự để lên đánh một trận.

Hiện tại thực sự là vô cùng buồn ngủ.

“Mau mau mau, rút kiếm! Chuẩn bị khai chiến!”

Hắn truyền âm thúc giục Thải Anh.

Nhưng mà đám Chuẩn đế dưới đài kia lại kích động một lần nữa.

Cái gì?

Vậy mà lại có người muốn giết Thải Anh đại sư?

Đừng nói là Chuẩn đế, đến ngay cả mấy vị Ma Đế dự thi cũng không thể nhịn.

Bọn họ còn chưa có tiên khí cửu giai, gào thóc đòi ăn.

“Vô Thương, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi muốn làm gì, muốn chết sao?”

“Còn không mau cút xuống!”

Đối với bọn họ, Vô Thương Ma Đế chẳng hề để ý.

“Các ngươi tha hồ uy hiếp, ta khác với bọn hắn, chục tỷ năm qua vẫn luôn lẻ loi, không có người thân, không có bạn bè cũng không có đồ tử đồ tôn.”

“Có thể dựa vào thực lực để lấy được càng nhiều bảo vật hơn nữa, ta tội gì phải nhận thua.”

Hắn nói như vậy, mọi người thật đúng là không còn cách nào khác.

Kẻ này uy hiếp không được.

Mọi người chỉ có thể dịu giọng nói.

“Vậy ít nhất ngươi phải giữ lại một mạng cho Thải Anh đại sư.”

“Đúng vậy, ngươi cũng đừng chặt đứt đường của bọn ta.”

Thải Anh có thể lấy được vị trí đầu bảng hay không chẳng hề quan trọng.

Quan trọng là vẫn còn sống không được bị thương.

“E là không được, kiếm của ta không có mắt.” Vô Thương Ma Đế quơ quơ Tiên Kiếm cửu giai trong tay.

Hắn lúc này, giống như là đang kèm hai bên hai con tin quý giá.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của mọi người dưới đài, càng thêm vô cùng đắc ý.

Lúc trước Thánh Điện cầu mình, hiện tại lại có thể lợi dụng Thải Anh để uy hiếp đám Chuẩn đế này, sảng khoái biết bao nhiêu?

“Vô Thương, ngươi rốt cuộc muốn làm gì, Thải Anh đại sư cũng không có thù gì với ngươi?”

“Ngươi đây là cố ý đối đầu với bọn ta?”

Khóe miệng của Vô Thương Ma Đế khẽ nhếch lên.

“Không dám không dám?”

“Chỉ là, thanh kiếm này của ta thật không dễ khống chế, trừ phi có trọng lượng đủ để áp chế thanh kiếm này, mới có thể khiến nó ổn định lại, các ngươi nói có đúng không?”

Kiểu nói khéo này, đặt ở Yêu giới e là không có mấy người có thể nghe hiểu.

Nhưng đám người ở Ma giới này chỉ nghe một chút là đã thông suốt.

Lập tức nghe hiểu ý của hắn - muốn ta tha cho Thải Anh một mạng cũng có thể, các ngươi phải thêm tiền.

“Đáng hận!”

“Ngươi muốn gì?”

“Các ngươi ở đây nhiều người như vậy, mỗi người xuất ra một kiện bảo vật đủ nặng, không phải là đã có thể đánh chết ta rồi sao?”

Dáng vẻ tươi cười của Vô Thương Ma Đế càng thêm đậm.

“Trọng lượng nặng như vậy, nhất định có thể áp chế được kiếm của ta, khiến nó ngoan ngoãn lại, không đến mức làm Thải Anh đại sư bị thương.”

Dưới đài ít nhất có năm ngàn vị Chuẩn đế, còn có bảy tám vị Ma Đế, những người này đều không muốn Thải Anh chết.

Mặc dù bọn họ không thể lấy ra tiên khí cửu giai.

Nhưng nếu mỗi người đều dâng ra một kiện bảo vật, cộng lại, khẳng định giá trị sẽ vượt qua phần thưởng dành cho vị trí đầu bảng của Thánh Điện.

Đến lúc đó, hắn tiện tay đuổi Thải Anh xuống đài, lại có thể thuận lợi giành được vị trí đầu bảng.

Sau đó lại có thể lấy được phần thưởng dành cho vị trí đầu bảng của Thánh Điện.

Lừa gạt hai phía, kiếm lợi từ hai phía, há không tuyệt ư?

Vô Thương Ma Đế này quả thật là xứng với bốn chữ to gan bất chính.

Hạn cuối của hắn, đến cả các Ma Đế Thánh Điện đều phải khinh thường.

“Thứ đáng chết, tại sao trước đây không giết chết hắn?”

“Đáng hận, sớm biết như vậy thì năm đó đã giết hắn!”

“Tai họa này!”

Chỉ là, hiện tại bọn họ cũng không tiện để can thiệp.

Chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, âm thầm tính toán sau khi cuộc so tài kết thúc, tuyệt đối không thể bỏ qua cho thứ tạp nham này.

Mà các Chuẩn đế ở dưới đài kẻ nào cũng nhíu mày không thôi, đều tức giận đến mức sắp bùng nổ.

“Cân nhắc xong chưa?”

“Sự kiên nhẫn của ta là có hạn, e là không cho các ngươi được bao nhiêu thời gian để do dự…”

Vô Thương Ma Đế còn đang dọa nạt, Thành Ca đã không còn kiên nhẫn.

Con mẹ nó, diễn viên chính của hôm nay là Thải Anh.

Khi nào thì đến lượt loại mặt hàng như ngươi nhảy nhót lung tung?

“Nhắm kiếm ngay hắn!”

Thải Anh nghe thấy truyền âm cũng không do dự, giơ kiếm lên, Tiên Hồn của Thành Ca trực tiếp thoát khỏi vỏ kiếm, hết thảy giết ra.

“Các ngươi chờ được, nhưng Thải Anh đại sư chờ không được đâu…”

Vô Thương Ma Đế còn đang chém gió, đột nhiên trong đầu phát ra tiếng ong ong.

Thành Ca đột nhiên đánh tới, hắn không hề có chút chuẩn bị nào.

Nếu bình thường bày ra thế trận, hắn khẳng định sẽ bố trí phòng ngự Tiên Hồn trước tiên, đồng thời huy động Pháp cảnh và lạc ấn của quy tắc.

Đến lúc đó, nhất định Thải Anh sẽ chết một lần.

Không chừng Khương Thành cũng sẽ bị hao chết.

Nhưng bởi vì đối mặt chỉ là một Thiên Tiên, hơn nữa còn bất ngờ không kịp đề phòng, Vô Thương Ma Đế căn bản chưa kịp làm chuẩn bị.

Sự xâm lược của Thành Ca, thuận lợi hơn vô số lần so với tình huống bình thường.

Đầu tiên là giết vào sâu trong hồn hải của hắn.

Mãi đến lúc này, Vô Thương Ma Đế mới phản ứng lại.

Đang muốn thi triển Pháp cảnh và lạc ấn của quy tắc thì đã không còn kịp.

Bất kể là tiên lực hay là quy tắc công kích, đều cần Tiên Hồn điều động.

Hiện tại hồn hải phải chịu sự tấn công mãnh liệt, hắn căn bản không có thời gian để ra tay.

Nhưng theo người ngoài thấy, hai người chỉ là đột nhiên không động.

Không có mệnh lệnh của Yêu chủ, Thải Anh còn đang thành thật duy trì tư thế dùng kiếm chỉ vào đối phương.

Mà Vô Thương Ma Đế lại rơi vào một trận đại chiến nội bộ cực kỳ hung hiểm!

Trong khi hồn hải bị dâng lên sóng lớn, hắn cực kỳ hoảng sợ cũng điều động lực Tiên Hồn của chính mình, đánh về hướng của kẻ địch.

Ngay sau đó, hai luồng Tiên Hồn trực tiếp va vào nhau, hung hăng oanh vào nhau!

Chương 883: Vậy mà chỉ là một con Tước yêu?

Nhìn bề ngoài, thanh thế Tiên Hồn của Vô Thương Ma Đế cũng không thua gì Khương Thành.

Dù sao thì Tiên Hồn của Thành Ca cũng đã rời khỏi cơ thể một thời gian rất dài, không có chỗ để dựa vào, uy lực kém hơn nhiều so với thời kì toàn thịnh.

Mà Vô Thương Ma Đế dù sao cũng là Đế cảnh.

Còn là chiến đấu ở sân nhà hồn hải của chính mình.

Nhưng kết quả lại không phải như vậy.

Tay Tiên Hồn của Thành ca đã biến dị, tiếp xúc với nhau, Tiên Hồn của Vô Thương Ma Đế gần như đã bị tan vỡ.

Trở nên suy yếu trong khoảng thời gian ngắn.

“Không!”

“Là ngươi, hóa ra là ngươi…”

“Sao Thiên Đạo lại không ngăn lại ngươi!”

Cuối cùng hắn cũng nhận ra người đối diện.

Giờ phút này hắn đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Khó trách chỉ là một Thiên Tiên nhỏ nhoi lại có thể làm ra nhiều thần tích như vậy.

Nếu như có người đó đứng sau lưng làm chỗ dựa, vậy hết thảy đều có thể giải thích được.

Chỉ tiếc, hắn biết quá muộn.

Nếu hắn cũng nhận thua theo chiều gió, vậy Thành Ca sẽ không giết hắn, còn có thể chiếu theo "lệ thường" cũng luyện cho hắn một kiện tiên khí.

Nhưng hắn lại cứ khăng khăng muốn đánh, vậy Khương chưởng môn tự nhiên cũng sẽ thỏa mãn mong muốn giao chiến của hắn.

Mà kết quả của cuộc giao chiến, chính là chết.

Một trận cuồng phong thổi qua, Tiên Hồn của Vô Thương Ma Đế giống như đèn tàn trong gió, cuối cùng cũng bị dập tắt.

Bùm!

Thân hình cao lớn của hắn ngã xuống thẳng tắp.

Mà Khương chưởng môn cũng về lại bên trong vỏ kiếm.

"Thu chiến lợi phẩm của hắn!"

Thải Anh nghe thấy truyền âm vội vàng thu kiếm, vô cùng phấn khởi chạy tới để thu một thân trang bị và nhẫn không gian của Vô Thương Ma Đế.

Vẻ mặt của những người ở dưới đài đều dại ra, căn bản xem không hiểu.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Sao Vô Thương Ma Đế lại ngã xuống?

Chẳng lẽ là cố ý chơi một trò ảo thuật nào đó?

Mãi cho đến khi Thải Anh thu xong chiến lợi phẩm, và không gian so tài cũng biến mất, mọi người mới giống như vừa tỉnh lại sau cơn mơ.

"Vô Thương Ma Đế chết rồi!"

"Đm, chuyện này sao có thể?"

“Sao hắn lại đột nhiên chết rồi?”

Bất luận là Ma Đế trên Cao Đài, hay là tất cả Ma tu ở tại đây, thậm chí là tất cả những người ở các nơi trên hai giới Tiên Ma đang chú ý tới trận chiến này, tất cả đều đầu óc mù mờ.

“Ai giết hắn?”

“Đứng đối diện hắn chính là Thải Anh, còn có thể là ai? Không nhìn thấy vừa nãy nàng dùng kiếm chỉ vào Vô Thương Ma Đế sao?”

“Không chừng lúc đó hai người còn đang chiến đấu kịch liệt trong âm thầm!”

“Thải Anh? Vậy mà là Thải Anh?”

“Nàng chỉ là một Thiên Tiên, sao có thể làm được chuyện này?”

Giờ khắc này, đã không có ai đi chúc mừng sự ra đời của quán quân cuối cùng.

Tất cả mọi người đều rơi vào trong sự chấn động và mê muội cực độ.

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được vừa rồi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Sao Thải Anh lại có thể mạnh như vậy?”

“Nàng tuyệt đối chỉ là một Thiên Tiên, ta có thể khẳng định!”

“Trời ạ, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Vô số người nhìn chằm chằm vào bóng dáng kia, chỉ cảm thấy cả người nàng đều bao phủ loại sắc thái thần bí nhất.

Hoàn toàn nhìn không thấu.

“Là thanh kiếm kia!”

“Thanh kiếm kia của nàng nhất định có điều kỳ dị!”

Thái Ách Ma Đế đột nhiên “phản ứng” lại!

Chỉ vào thanh Tiên Kiếm thất giai trong tay Thải Anh, lớn tiếng gào lên.

“Ta đã cảm thấy kỳ lạ, nếu nàng đã có thể thoải mái luyện ra tiên khí cửu giai, sao bản thân có thể vẫn chỉ sử dụng tiên khí

thất giai!”

“Thanh kiếm này nhất định không phải thất giai!”

“Rất có khả năng, là Thần khí Chí Tôn trong truyền thuyết!”

“Cái gì?”

“Thần khí?”

Khi mọi người đang nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay Thải Anh, nàng đã bị dịch chuyển lên phía trên Cao Đài, chuẩn bị nhận “trao giải”.

Kể ra thì nàng còn phải cảm tạ việc Vô Thương Ma Đế lén lút lừa đảo trước đó, hiện tại những phần thưởng được thêm vào dành cho vị trị đầu bảng tất cả đều thuộc về nàng.

Đám Ma Đế nhìn vào bóng dáng của nàng, ánh sáng trong đôi mắt không ngừng chớp tắt, không hề che giấu sát ý.

Thật ra Thành ca biết, đám người này lập tức sẽ giết Thải Anh.

Nhìn xem đám Chuẩn đế toàn tâm toàn ý với nàng kia… Luyện khí thuật này của nàng đã đủ để thay đổi bố cục của cả Ma giới.

Nhưng nàng vẫn cứ không chịu làm việc cho Thánh Điện, còn đứng ở phía đối diện Thánh Điện.

Dựa vào phong cách làm việc thuận ta thì sống nghịch ta thì chết của Thánh Điện, không có khả năng ngồi nhìn một mối đe dọa như vậy tiếp tục sống sót.

Vừa rồi trong cuộc so tài không thể đường đường chính chính giết chết nàng.

Tiết mục tiếp theo, hẳn là Ma Đế không thèm đếm xỉa đến quy củ, trực tiếp ra tay đánh lén.

Dù sao thì Đại hội Giảng Đạo đã bị mình phá hư thành một trò hề, hiện tại cũng nên đổ thêm lửa vào trò hề này, khiến Thánh Điện triệt để biến thành trò cười.

“Được rồi, giải trừ hóa hình đi.”

Nghe thấy truyền âm của hắn, Thải Anh vô cùng ngạc nhiên.

“Bây giờ giải trừ hóa hình, há chẳng phải bọn họ…”

“Ngươi không giải trừ hóa hình, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Yên tâm đi, sau đó ta sẽ hồi sinh ngươi.”

Nếu là tiểu Tước yêu của trước kia, có thể đã bị dọa cho phát khóc.

Cho dù sau đó có thể sống lại, khoảnh khắc bị giết chết kia cũng vẫn rất đáng sợ.

Nhưng nàng của hiện tại, lông mày cũng không hề nhăn chút nào.

“Được!”

Khi có một luồng hào quang hiện lên trên người nàng, hình người biến mất, thân thể Tước yêu ngũ sắc rực rỡ xuất hiện ở trước mặt mọi người, tất cả mọi người quả thực là giống như bị sét đánh.

“Nàng…”

“Tước yêu?”

Con ngươi của rất nhiều người trừng to đến mức suýt nữa đã rơi ra.

“Thải Anh đại sư, vậy mà là một con Tước yêu?”

“Yêu tộc?”

Sắc mặt của các Ma Đế Thánh Điện đều trực tiếp tái đi.

Đại hội Giảng Đạo bị một Thiên Tiên đoạt được quán quân, đã là một nỗi sỉ nhục.

Thiên Tiên này còn là Yêu tộc, vậy mức độ nhục nhã càng trực tiếp tăng lên vô số lần!

“Trời ạ, vậy mà lại là một Tước yêu?”

Rất nhiều người tỏ vẻ nghi ngờ cuộc đời.

“Một con Tước yêu đoạt được vị trí đầu bảng của Đại hội Giảng Đạo Ma giới?”

“Chuyện này, chuyện này tính là gì?”

Tất cả mọi người ở Thánh Điện đều giống như bị đánh vô số bạt tai, thậm chí rất nhiều Ma tu đều mất hết mặt mũi.

Ngay cả Tiên Minh ở phía bên kia, Cửu Tuyệt Tiên Đế cũng cứng họng, một lúc lâu sau cũng nói không ra lời.

Bọn họ đã từng đoán vô số lần về lai lịch thân phận của "Thải Anh đại sư".

Nhưng nằm mơ cũng không đoán được, nàng chỉ là một con Tước yêu nho nhỏ.

Thậm chí ở bên phía Yêu giới, cũng chỉ là lớp lót.

Nhưng chính là một con Tước Yêu lớp lót như vậy, lại trở thành đầu danh hai nhóm được hàng triệu triệu người của Ma giới chú ý.

"Từ đây Thánh Điện đã phải trở thành trò cười."

"Đại hội Giảng Đạo… Sẽ không… Sẽ không bao giờ tổ chức lại nữa."

Thánh Điện là kẻ thù không đội trời chung nhiều năm qua của Tiên Minh, nhưng khi nói ra những lời này, Cửu Tuyệt Đại Đế phát hiện chính mình cũng không có cái gì gọi là vui sướng khi người gặp họa.

Hắn chỉ cảm thấy sau lưng chảy đầy mồ hôi lạnh.

May mà không phải Tiên Minh.

Nếu Tiên Minh cũng bị như vậy, e rằng chính mình hiện tại cũng đã tức điên lên.

Mà ở bên ngoài, đám Yêu Đế Thanh Long, Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng lại ngưỡng mặt cười to.

"Ha ha ha ha!"

"Hóa ra tất cả đều là vì giờ phút này…"

"Đáng đời Thánh Điện, ha ha ha!"

"Yêu chủ anh minh!"

"Nhưng mà… Hiện tại làm sao Yêu chủ có thể sống sót?"

Ngay khi lão Thanh Long đột nhiên nghĩ tới điểm này, tầng lớp cấp cao bên trong Thánh Điện đã sớm không thể kiềm chế được sự tức giận.

"Chết đi!"

Thái Ách và U Huyết Kim Tinh ba vị Đại Đế đứng đầu, đột nhiên ra tay cùng lúc!

“Không…”

“Dừng tay!”

Những Chuẩn đế ở dưới đài nhìn thấy một màn như vậy, suýt nữa đã phát điên.

Dù cho biết rõ nàng là Tước tộc, nhưng bọn hắn vẫn không muốn nhìn thấy nàng chết đi như vậy.

Bọn họ còn đang trông chờ vào tương lai Thải Anh đại sư có thể luyện chế tiên khí cửu giai cho chính mình.

Cho dù nàng là Yêu tộc, cũng không ảnh hưởng đến luyện khí thuật của nàng.

Nếu nàng chết, vậy thì hy vọng cũng bị cắt đứt.

Nhưng mà đã không còn kịp rồi.

Ba vị Đại Đế đứng đầu ra tay cùng lúc, mà những Ma Đế còn thừa lại giống như đã được diễn tập qua, chắn ở trước mặt những Chuẩn đế ở bên ngoài này trước tiên.

Chương 884: Uy của Khương Thành

Oanh!

Trong sân phát ra một tiếng nổ lớn!

Thải Anh bị đánh trúng trực tiếp!

Nàng quả thật chỉ là một Thiên Tiên, sao có thể chống đỡ được công kích như vậy.

Ngay lập tức đã bị đánh thành tro, hình thần hủy diệt, không còn sót lại chút gì.

Thanh Tiên Kiếm thất giai trong tay, cũng bị Thái Ách Ma Đế nhanh tay lẹ mắt cướp đi.

“Nàng là Yêu tộc!”

“Là kẻ địch của chúng ta!”

“Động thái này của Thánh Điện, là để tiêu diệt kẻ địch!”

Đối mặt với các Chuẩn đế đang cảm thấy cực kỳ bi thương này, đám Ma Đế Thánh Điện vẫn chưa thu lại Pháp cảnh.

Uy áp của Ma Đế quét qua toàn trường.

“Yêu tộc lại dám quấy rối Đại hội Giảng Đạo của chúng ta, tội đáng muôn chết!”

“Kẻ nào dám thay nàng nói chuyện, đó chính là thông đồng với địch!”

“Trên dưới Ma giới sẽ cùng nhau tiêu diệt!”

Giấc mộng có được tiên khí cứu giai của đám Chuẩn đế ở dưới đài tan vỡ, tim cũng đang nhỏ máu, nhưng lại không tiện nói gì.

Chung quy cũng không thể đứng ra nói ta đứng về phía Yêu tộc.

Nhìn thấy đám Chuẩn đế này đều á khẩu, Thái Ách Ma Đế liên tục cười nhạo.

Dùng danh phận đại nghĩa của Ma giới, không tin còn không thể khiến các ngươi khuất phục.

Đang muốn nói thêm vài câu, trong cái hố khổng lồ bên cạnh, Tiên Hồn của Thành Ca nhẹ nhàng bay ra từ trong vỏ kiếm.

“Được rồi được rồi, Thải Anh đã rời sân rồi, hiện tại nên tới lượt chính chủ như ca ra sân.”

Nghe thấy có kẻ cắt ngang mình, Thái Ách Ma Đế còn đang rất tức giận.

Quay đầu nhìn lại, suýt nữa đã sợ tới mức hồn vía lên mây ngay tại chỗ.

“Khương Thành!”

“Là Khương Thành!”

“Không phải Ma đầu này đã bị Thiên Đạo ngăn trở sao…”

Vẻ mặt của các Ma Đế Thánh Điện vừa rồi còn diễu võ dương oai trở nên hoảng sợ, sợ tới mức thét to, theo bản năng lùi về phía sau chạy trốn.

Mà những Ma tu đang ở xung quanh, bất luận là Huyền Tiên hay là Chuẩn đế, cũng đâm quàng đâm xiên y như vậy, hiện

trường trở nên vô cùng hỗn loạn.

Không có cách nào khác, uy danh của Thành Ca quá nổi tiếng.

Đó chính là kẻ cướp tuyệt thế đánh đến mức Tiên Minh Thánh Điện cũng phải kêu cha gọi mẹ.

Ở trước mặt hắn, cái gì mà Bách Sát Chuẩn đế Vô Thương Ma Đế cũng chỉ có thể xem như oắt con mà thôi.

Nhưng mà, đám Yêu Đế bên ngoài kia suýt nữa đã sốt ruột đến phát điên.

Thanh Long Đại Đế là người đầu tiên nhảy lên mắng chửi.

"Tiểu tử này muốn làm gì? Hắn muốn làm gì?"

"Tiếp tục ẩn núp bên trong vỏ kiếm không được sao? Hắn chạy ra làm gì?"

"Đây là tìm chết!"

Những Yêu Đế khác cũng vô cùng sốt ruột.

"Thật không sáng suốt."

"Yêu chủ điên rồi sao?"

"Hắn đang ẩn núp tốt, rất có thể cũng đã bị bỏ qua, còn có thể thoát được."

"Lần này xong rồi…"

"Yêu chủ sắp bị giết rồi…"

Thanh Long Đại Đế đau lòng nói: "y, người trẻ tuổi chính là thích làm nổi, không có chuyện của hắn, càng muốn đi ra làm nổi quản một chút…"

Mà những Ma Đế ở bên trong, rốt cuộc cũng phản ứng lại.

"Chỉ là Tiên Hồn?"

"Hóa ra linh hồn và thể xác của ngươi đã tách ra?"

Đám người Thái Ách Ma Đế và U Huyết Ma Đế nhất thời thở phào.

Nếu chỉ là Tiên Hồn, vậy thì không có gì đáng sợ cả.

Vì thế, các Ma Đế không biết đã chạy ra bao nhiêu nghìn dặm trong nháy mắt vừa rồi, lách mình một cái đã về tới hiện

trường.

“Ha ha ha, Khương Thành, ta nói sao ngươi có thể phá vỡ phong tỏa của Thiên Đạo được chứ.”

“Hóa ra là cơ thể và linh hồn đã tách ra!”

“Ngươi thật đúng là tự cho mình thông minh!”

“Không ngờ rằng, Đại hội Giảng Đạo lần này, vậy mà lại có thể câu được một con cá lớn như ngươi, đáng giá!”

“Ha ha ha ha, thật đáng giá!”

Mà những Ma tu khác ở đây, cuối cùng cũng hoàn hồn.

“Khương Thành!”

“Thật sự là hắn!”

“Hắn chính là Khương Thành?”

“Khó trách khó trách, ta đã nói một Thiên Tiên nho nhỏ sao có thể thần kỳ như vậy, nếu có hắn ở sau lưng, mọi chuyện đã có thể giải thích được!”

“Không phải Khương Thành có sức chiến đấu mạnh sao, hắn vậy mà còn là một Tiên Khí sư?”

“Ma đầu này có thực lực phi thường, nhiều thêm năng lực luyện khí dường như cũng không kỳ lạ!”

Đám Chuẩn đế Bách Sát, Dạ Vụ lúc trước lấy được tiên khí cửu giai, lúc này vẻ mặt mờ mịt.

Tiên khí trong tay chính mình, vậy mà lại do Khương Thành tự tay luyện chế?

Sau vài giây hoảng sợ ngắn ngủi, bọn họ vậy mà lại cảm thấy vinh dự.

Con mẹ nó đây chính là xuất ra từ tay của “Đệ nhất Ma đầu Lục giới”, ở Ma giới ai có được vinh dự này?

Tiên khí này dường như trở nên càng thêm quý giá!

Những Ma tu khác cũng cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi…

“Nếu là Khương Thành, sức mạnh thì có thể hiểu được.”

“Nhưng hắn không giết đám Chuẩn đế Bách Sát Dạ Vụ, ngược lại còn luyện khí cho bọn hắn theo hứa hẹn, thật sự không thể hiểu được.”

“Không phải đều nói Ma đầu này tàn nhẫn, gian xảo, đê tiện, vô sỉ sao, hắn vậy mà lại có danh dự như vậy?”

“Xem ra không thể tin tưởng hoàn toàn vào lời đồn…”

Nghe thấy những nghị luận này, bản thân Thành Ca cũng có chút dở khóc dở cười.

Các ngươi xem ta thành loại người gì?

Nói được làm được không phải là chuyện đương nhiên sao?

Nhưng mà những Ma Đế Thánh Điện này lại không nghe nổi nữa.

Tình huống gì vậy?

Sau khi Ma đầu này biểu diễn, còn thu hoạch được một đống fan, có được thiện cảm của rất nhiều Ma tu?

Há có lí đó?

“Khương Thành, lần này ngươi tự cho mình thông minh chạy đến đây làm loạn, thật sự là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại đến!”

Một đám Ma Đế tản ra, bao vây Thành Ca ở bên trong.

“Ta xem hôm nay ngươi làm sao trốn!”

“Chỉ cần giết ngươi, mối nguy của hai giới Tiên Ma tự nhiên sẽ được giải trừ, tương lai Yêu giới ngươi cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!”

U Huyết Ma Đế không ngừng cười nhạo: “Bổn Đế cam đoan, tương lai một sinh linh sống của Yêu giới cũng sẽ không chừa lại!”

Kim Tinh Ma Đế cũng quát lớn: “Nghìn năm sau, Yêu tộc sẽ hoàn toàn biến mất!”

Cùng lúc đó, Tiên Minh ở bên kia, lại rơi vào trong sự đón mừng.

“Quá tốt rồi!”

Cửu Tuyệt Ma Đế ngửa mặt lên trời cười dài.

“Ha ha ha ha, quá tốt rồi, thật sự là có được mà không cần tốn chút sức nào!”

“Không ngờ tới cuối cùng ma đầu này vậy mà lại rơi vào kết cục như vậy!”

“Mây đen trên đầu, cuối cùng cũng sắp tản đi, niềm vui bất ngờ!”

Trong khoảng thời gian này, Tiên Minh và Thánh Điện sợ nhất chính là Khương Thành.

Đó là nhân vật mà Thiên Đạo cũng phải bất lực, thật sự bọn họ không biết nên ứng phó như thế nào.

Không ngờ tới, hắn vậy mà lại ngu ngốc đến mức tách thân thể và linh hồn ra.

Chỉ còn lại Tiên Hồn, bất luận là Thái Ách hay là U Huyết, đều có thể dễ dàng giết chết hắn.

Chưa kể xung quanh còn có nhiều cao thủ Thánh Điện như vậy vây đánh.

“Dừng tay!”

“Kẻ nào dám đụng đến Yêu chủ của tộc ta?”

Đám Yêu Đế Thanh Long, Băng Phượng ở bên ngoài không chờ nổi nữa.

Bọn họ há có thể giương mắt nhìn Thành Ca bị giết?

Hơn mười vị Yêu Đế xông vào Thánh Điện cùng lúc.

Thấy cảnh tượng như vậy, Thành Ca suýt nữa đã tức lệch cả mũi.

“Không phải bảo các ngươi ở Yêu giới chờ tin tức sao?”

Con mẹ nó, sắp phải đến quá trình làm màu Ca bị giết, sau đó mở ra hack hồi sinh.

Các ngươi chạy đến giành spotlight làm cái gì?

Ca nổi giận rồi.

“Giết!”

Hắn cũng không muốn diễn tiết mục gì mà Yêu chủ được cứu viện, vậy chính mình sẽ thành cái gì?

Mà đám người Thái Ách Ma Đế ở bên trong cũng không định cho đám Yêu Đế Thanh Long, Băng Phượng cơ hội để cứu viện.

"Giết hắn!"

Tất cả Ma Đế đều ra tay cùng lúc!

Tiên hồn của Thành Ca quả thật rất mạnh, cho dù sau khi linh hồn và thân thể tách ra đã yếu đi rất nhiều, nhưng mà hai tay biến dị kia vẫn chặn được xung kích Tiên Hồn đầu tiên.

Ngay sau đó tất cả pháp cảnh và lạc ấn của quy tắc của Ma Đế đều đồng loạt xuất ra!

Tiên Hồn lại tấn công một lần nữa!

Lần này, cuối cùng cũng đại công cáo thành, thuận lợi phá hủy gần như hoàn toàn Tiên Hồn của Thành Ca.

Các Yêu Đế chung quy vẫn chậm một bước.

Khi bọn hắn ra tay, Thành Ca đã tiêu tùng.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn bên phía Vạn Yêu Cung cũng vì sự biến mất của Tiên Hồn mà mất đi sự sống.

Kịch bản làm màu nhìn chung cũng không lệch khỏi quỹ đạo của lão nhân gia hắn.

Chương 885: Ngọc hồn

"Không…"

Phát ra tiếng hét đau khổ đầu tiên, ngoại trừ Mâu Vũ và Thương Linh, còn có cả lão Thanh Long.

Không còn cách nào khác, từ trước đến nay lão nhân gia hắn luôn nhìn mọi chuyện rất rõ ràng.

Cho dù vẫn luôn thích ngấm ngầm giội nước lạnh hay nói lời châm chọc, nhưng hắn cũng rất rõ ý nghĩa của Khương Thành đối với Yêu giới.

Không hề khoa trương mà nói, bầu trời của Yêu giới đã sụp đổ vào một khắc này.

“Ha ha ha ha!”

“Thành công rồi!”

Đám Ma Đế Thái Ách, U Huyết, Kim Tinh điên cuồng cười to!

“Khương Thành đã chết!”

“Yêu giới xong rồi!”

Đối mặt với hơn mười vị Đại Đế này của Yêu tộc, bọn họ đương nhiên không sợ.

“Các ngươi đến cũng thật đúng lúc!”

“Ở đây chính là Minh Trì Thánh Điện, đến rồi thì đừng hòng chạy!”

Trong nháy mắt, cả Thánh Điện đều bị Ma khí dày đặc bao phủ.

Tất cả các Yêu Đế ở trong đó, nhất thời đều cảm thấy Yêu lực của bản thân trở nên ngưng trệ.

Giống như có một cỗ sương mù vô hình xâm nhập và tấn công vào Pháp cảnh của bọn họ.

Minh Trì vốn là một động tiên được tự nhiên tạo ra bởi một đại đạo khác của Ma giới, có uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Ngoại trừ Ma tu, người ngoài bước vào đều phải chịu sự hạn chế.

“Tất cả đều ở lại đi!”

Các Ma Đế Thánh Điện đồng loạt lấy ra đao kiếm, Pháp cảnh hoà lẫn, cùng đại chiến với hơn mười vị Yêu Đế kia.

Cùng lúc đó, Thành Ca cũng nghe thấy tiếng reo lên êm tai của hệ thống.

“Tinh! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Nghe thấy âm thanh này, Thành Ca quả là nước mắt lưng tròng.

Bao lâu rồi, theo sự ngày một tăng lên của sức mạnh, đã thật lâu hắn không bị giết chết.

Thật sự rất nhớ mùi vị này.

“Tinh! Bởi vì trước khi chết linh hồn và thân thể của kí chủ đang tách ra, lần này hồi sinh vẫn giữ lại trạng thái tách rời.”

Lần này hệ thống nói nhiều hơn một câu.

Nhưng mà đối với Thành Ca mà nói, đây vừa vặn là chuyện là hắn muốn nhìn thấy.

Nếu sau khi hồi sinh, đến cả thân thể cũng cùng nhau hồi sinh ở bên này, vậy hắn sẽ lập tức bị Thiên Đạo bài xích đến Ngoại giới.

Đến lúc đó có hack cũng mở không được.

“Tinh! Kí chủ đạt được cơ hội để trải nghiệm Ngọc hồn trong một phút.”

“Tinh! Kí chủ hồi sinh!”

Ngọc hồn là gì?

Thành Ca tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu.

Nhưng sau khi hồi sinh, hắn lập tức hiểu ra.

Vốn dĩ Tiên Hồn của hắn, chỉ có hai tay là biến dị.

Mà hiện tại sau khi có được trạng thái Ngọc hồn, Tiên Hồn của hắn từ đầu đến chân toàn bộ đều trở thành trạng thái biến dị trong suốt.

Dựa theo những gì Thương Linh nói, đó là nhiễm phải đại đạo Khí Tức.

Loại trạng thái này rốt cuộc là cái gì, kỳ thật Thành Ca cũng không rõ.

Hắn chỉ biết đôi tay Tiên Hồn đã được biến dị kia, làm cho mình thuận lợi hơn khi tiến hành giao chiến thần hồn với những Đế cảnh khác.

Mà nếu toàn thân cũng biến thành loại trạng thái này, sẽ như thế nào?

Lúc này ở trong sân đang bùng phát đại chiến của hai giới Yêu Ma, hơn mười vị Yêu Đế và một đám Ma Đế Thánh Điện đang đánh nhau túi bụi.

Bởi vì các Yêu Đế chiến đấu ở sân khách Minh Trì, dù cho có ba vị viễn cổ sinh linh là Thanh Long, Thương Long, Băng Phượng dẫn đội, nhưng vẫn bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Cũng may vào trận đại chiến lần trước, Thánh Điện thương vong nặng nề.

Cộng thêm Đại hội Giảng Đạo lần này, có không ít Ma Đế vẫn đang bế tử quan chưa ra.

Nếu không các Yêu Đế e là đã có người ngã xuống.

Sự hồi sinh của Thành Ca dường như cũng không có ai nhận ra.

Toàn bộ Tiên Hồn của hắn đều trở nên trong suốt, ngoại giới đến cả một chút hơi thở của Tiên Hồn cũng không cảm giác được, huống chi là dùng ánh mắt nhìn thấy.

Loại trạng thái này, có chút giống như Tiên Hồn ẩn thân.

Ca cũng không tạo nét, Tiên Hồn lập tức xông về phía Kim Tinh Ma Đế cách mình gần nhất.

Trong khoảnh khắc khi ra tay, tất cả các Đại Đế ở trong sân, cho dù là những Ma tu đã chạy ra phía xa đều đột nhiên cảm giác được sự sợ hãi và rung động phát ra từ sâu thẳm trong lòng.

Giống như ở sâu trong Tiên Hồn của chính mình, xuất hiện một thiên địch chí mạng.

Giống như một trận gió lốc vô hình.

Tiên Hồn của hắn vút qua từ trên người của Kim Tinh Ma Đế.

Cũng không giống như mọi khi, đánh vào bên trong hồn hải của kẻ địch.

Bởi vì trước khi tiếp xúc, hồn hải của đối phương đã tan vỡ rồi.

Nếu muốn hình dung, đó giống như một kiếm vung qua, còn chưa chạm đến mục tiêu, chỉ phát ra kiếm quang và sát khí, cũng gần như đã tiêu diệt hoàn toàn mục tiêu.

Bản thân Khương Thành cũng hết hồn.

Đm, cái này cũng quá mạnh rồi nhỉ?

Đó tốt xấu gì cũng là Tiên Hồn của Ma Đế!

Lúc trước khi hắn có được đôi tay Tiên Hồn biến dị, mặc dù một đối một có thể áp chế Tiên Hồn Đế cảnh, nhưng vẫn phải trải qua một trận đại chiến.

Không giống như bây giờ, hoàn toàn giống như cuồng phong quét lá rụng.

Tiên Hồn biến dị hoàn toàn, vậy mà lại mạnh như vậy sao?

Thành ca tỏ vẻ chính mình cũng bất ngờ.

Đáng tiếc chính mình chỉ có cơ hội một phút để thể nghiệm.

Nếu có thể duy trì loại trạng thái này, vậy khi chiến đấu còn cần tới những thủ đoạn khác sao?

Hắn không hề dừng lại, lại đánh về phía U Huyết Ma Đế cách đó không xa và một tên Ma Đế khác.

Hai người kia thậm chí căn bản không thể nhận ra.

Mà khi bọn hắn nhận ra, chuyện có thể làm được cũng chỉ là lộ ra một ánh mắt hoảng sợ.

Sau đó ánh mắt ảm đạm, hồn hải tan vỡ, Tiên Hồn biến mất!

Hai giây ngắn ngủn, ba vị Ma Đế đứng đầu cứ như vậy mà chết đi.

Đây là hàng duy đả kích chân chính, Thần chặn thì giết Thần, Ma chặn thì giết Ma!

Mà mãi đến lúc này, mọi người rốt cuộc mới phát hiện ra điều dị thường.

“Kim Tinh Ma Đế!”

“U Huyết đạo hữu!”

“Không…”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tất cả các Ma Đế bao gồm cả Thái Ách đều hét lên.

Thực lực của ba người kia không hề yếu hơn so với bọn hắn, nhưng lại chết một cách im hơi lặng tiếng như vậy, chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Thậm chí ngay cả các Yêu Đế ở phía đối diện cũng bất giác dừng tay, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà Tiên Minh ở bên kia, đám người Cửu Tuyệt Tiên Đế vốn dĩ còn đang đắc ý, cũng rơi vào trong sự khiếp sợ cực độ.

“Chuyện gì vậy?”

“Bọn họ sao có thể đột nhiên chết đi?”

“Là ai ra tay?”

“Làm sao làm được vậy?”

“Khương Thành không phải đã chết rồi sao?”

Ngay khi bọn họ toát ra suy nghĩ này trong đầu, tiếng cười dài của Thành Ca rốt cuộc cũng truyền ra khắp toàn trường.

“Có phải đều cho rằng ta đã chết hay không?”

Ca phải lấy lại tôn nghiêm cho chính mình một chút.

Mặc dù đã chết thật một lần, nhưng truyền ra ngoài thì cũng không tốt.

“Vừa rồi Ca chỉ là chơi đùa với các ngươi mà thôi, thật sự cho rằng các ngươi có thể giết chết ta?”

“Hiện tại Ca phải nghiêm túc rồi!”

“Khương Thành!”

Thái Ách Ma Đế gào lên thảm thiết: “Ngươi vậy mà vẫn còn sống?”

Hắn điên cuồng tấn công về phía Thành Ca phát ra âm thanh, Tiên Hồn cũng không ngừng bắn phá.

Mà những Ma Đế khác cũng nhao nhao làm theo, trong lúc nhất thời khiến khu vực đó nổ tung thành một vùng trống đen kịt.

Nhưng mà vô ích.

Tiên Hồn biến dị hoàn toàn, nên không hề chịu phải ảnh hưởng của những công kích này.

Ngược lại bởi vì Tiên Hồn của bọn họ phóng ra tiến vào phạm vi ảnh hưởng của Ngọc hồn, mà bị thương cực kì nặng.

"Chuyện này không có khả năng…"

Thái Ách Ma Đế vừa gào thét, vừa bay về phía xa chạy trốn.

Nhưng mà Thành Ca há có thể cho kẻ địch cơ hội này?

Ngọc hồn trong suốt kia lao xuống, vút qua người Thái Ách Ma Đế, vị Đại Đế đứng đầu này trực tiếp rơi từ trên cao xuống, hoàn toàn chết đi.

Ngay sau đó lại là một trận càn quét, những Ma Đế khác ở đây đều lần lượt bị tiêu diệt.

Sau hơn mười giây ngắn ngủi, hai mươi vị Ma Đế Thánh Điện không còn một kẻ nào còn sống.

Thậm chí, đến cả Chuẩn đế cũng chết hơn phân nửa.

Mà lúc này, Khương chưởng môn rốt cuộc mới từ trong trạng thái Ngọc hồn thoát ra.

Chương 886: Thăng cấp kĩ năng

Cho đến lúc này, tất cả mọi người mới nhìn rõ Tiên Hồn của Khương chưởng môn lần nữa.

"Yêu chủ!"

"Yêu chủ ngươi còn sống không?"

Đám Yêu Đế Bạch Hổ, Côn Bằng, Cổ Viên mừng rỡ, tiến lên nghênh đón dồn dập.

"Ha ha ha, tốt quá rồi!"

"Dọa bọn ta sợ hãi, còn nghĩ Yêu chủ ngươi vừa nãy chết rồi cơ."

"Ai ngờ sau khi hồn thể Yêu chủ phân ly, vậy mà lại có sức mạnh khủng bố như vậy, quả thực khó mà tin nổi!"

“Đúng vậy đúng vậy, cái này cũng quá mạnh rồi…”

“Sớm biết ngươi mạnh như thế, bọn ta còn lo lắng gì nữa?”

Nghe bọn họ tâng bốc, Thành ca hài lòng thỏa dạ.

Sau đó nhấp vào để phục hồi vị trí mà Thải Anh đã bị giết trước đó, hồi sinh tiểu Tước yêu.

Trải qua trận chiến này, mặc dù vẫn còn một số Ma Đế trốn vào nơi bí mật và thoát chết, nhưng coi như là đã mất rồi.

Những người kia cho dù sống lại, cũng không thay đổi được gì.

Thành ca dẫn theo nhóm các Yêu Đế quét sạch tài nguyên của Thánh Điện, lúc này mới để cho bọn họ dọn dẹp một chút, chuẩn bị Yêu giới.

Mâu Vũ không kìm được mà hỏi: “Lối vào của Huyền giới làm sao bây giờ?”

“Đơn giản.”

Thành ca cười thần bí, sau đó Tiên Hồn bay lên đài cao lần nữa.

Mấy nghìn vị Chuẩn đế, cùng với Ma tu khác lúc trước chạy đi rất xa, dè dặt và hoảng sợ nhìn xung quanh bên này.

Nhìn thấy Tiên Hồn của hắn, chỉ cảm thấy phí công chạy trốn.

Trận chiến đấu vừa nãy đáng sợ quá rồi, vượt xa khỏi phạm vi hiểu biết của bọn họ.

“Năm đó Thánh Điện và Tiên Minh đối phó với Phi Tiên Môn của ta, chắc hẳn các ngươi đều biết.”

“Chỉ cần không gia nhập vào Thánh Điện, không đối nghịch với Yêu giới, ta cũng sẽ không có thái độ thù địch với các ngươi.”

Lời vừa nói ra, rất nhiều Chuẩn đế lúc này mới chậm rãi bay ra lần nữa.

Chủ yếu bọn họ cũng biết rõ, Khương Thành thật sự muốn giết bọn họ, căn bản không cần dùng tới lời nói dối gì cả, trực tiếp có thể xử lý được.

“Chắc các ngươi cũng biết, những tiên khí trước kia đều do ta luyện.”

“Nếu các ngươi còn muốn ta giúp luyện chế tiên khí cửu giai cũng có thể…”

Lời còn chưa dứt, mấy nghìn vị Chuẩn đế ở phía dưới ào ào vui mừng kêu lên.

“Cái gì?”

“Khương chưởng môn ngươi vậy mà lại đồng ý giúp bọn ta luyện chế tiên khí ư?”

“Khương chưởng môn vạn tuế!”

“Không hổ là chúa tể một giới, tấm lòng này thật khiến người khác thẹn thùng…”

Lời nói này của bọn họ đúng là phát ra từ đáy lòng.

Nếu đổi lại là họ, nếu như bọn họ có được sức mạnh này của Khương Thành, cũng chưa hẳn có thể làm được chuyện không ra tay với những người không liên quan như vậy.

Hơn nữa bây giờ Khương Thành không những không giết bọn họ, trái lại còn tiếp tục trao cho bọn họ cơ hội hợp tác, điều này làm cho bọn họ sao có thể không cảm khái được cơ chứ.

“Khương chưởng môn, ngươi nói đi, bọn ta cần làm gì?”

“Đúng vậy, bọn ta cần làm gì, ngươi mới có thể giúp bọn ta luyện chế tiên khí cửu giai?”

Thành ca cười ha ha: “Đơn giản, giúp ta bảo vệ lối vào của Huyền giới.”

“Thánh Điện và Tiên Minh phong tỏa lối vào, không cho Thiên Khu Các giao dịch với Huyền giới.”

“Thiên Khu Các là người của ta, các ngươi hiểu mà.”

“Ai đóng góp nhiều, hoặc là chém giết nhiều thành viên của Tiên Minh và Thánh Điện, đến lúc đó ta sẽ giúp người đó luyện khí.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đây là muốn bọn họ tuyên chiến với Tiên Minh và Thánh Điện đấy.

Nhưng nghĩ lại, Thánh Điện cũng đã bị đánh tan tành rồi, có vẻ không có gì đáng sợ.

Huống hồ bên trong đám người này của bọn họ có Ma Đế cũng có cả Chuẩn đế, tổ hợp lại với nhau, sức mạnh hoàn toàn không thua kém gì hai nơi đó.

Thế là mọi người vội vàng vỗ ngực.

“Không thành vấn đề!”

“Vậy thì bọn ta đi bảo vệ lối vào Huyền giới!”

“Đi với đi với!”

Còn có Chuẩn đế bắt đầu thương lượng trực tiếp với những Chuẩn đế khác, dự định giết các thành viên của Tiên Minh và Thánh Điện.

Mà cuối cùng, Thành ca còn bỏ lại một câu.

“Lời hứa hẹn này, đối với Chuẩn đế bên Tiên giới kia có hiệu quả như nhau!”

Nghe được câu này, mặt Cửu Tuyệt Tiên Đế xanh lét lại.

“Đáng chết!”

“Khẩn trương rút lui tất cả người ở lối vào Huyền giới!”

Bởi vì một câu nói của Khương Thành, tương lai Tiên Minh sẽ gặp phải vô số công kích bất ngờ.

Đâu có cơ hội công kích người khác?

Có thể tự vệ là tốt rồi.

Sau khi những Chuẩn đế kia rời đi, Mâu Vũ vui vẻ ra mặt.

Nàng biết, con đường thương mại của Thiên Khu Các đã được mở lại.

Ngay cả lão Thanh Long cũng bất ngờ không thôi: “Không ngờ rằng ngươi lại có thể nghĩ ra cách này, lợi dụng Chuẩn đế của hai giới Tiên Ma để tới đối phó với Tiên Minh, Thánh Điện, thủ đoạn mượn dao giết người này thực sự là không thấy máu!”

Thành ca âm thầm bĩu môi.

Mượn đao giết người gì chứ, hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Sở dĩ để Chuẩn đế hỗ trợ bảo vệ lối vào Huyền giới, là bởi vì hắn không muốn hao tốn thời gian ở bên kia.

Nghĩ lại cũng phải, xem như hắn có thể mở hack, cũng chỉ có một người.

Hôm nay đánh chạy một người, ngày mai hắn vừa đi, người khác sẽ lại đến.

Khi đó bao giờ mới xong?

Chẳng lẽ muốn dựng trại gần lối vào Huyền giới và ở lại đấy à?

Đương nhiên là dùng tiên khí làm điều kiện, để những Chuẩn đế kia làm việc giúp mình càng thoải mái, ngược lại chuyện luyện tiên khí, còn có thể kiếm lời vật liệu.

Sau khi bận bị xong với Thánh Điện bên kia, lúc này Khương Thành mới cùng một đám Yêu Đế dẹp đường hồi phủ.

Yêu Đế bên này sớm đã nhận được tin tức, vô số Yêu tộc chào đón phía trước.

Ngoại trừ đón tiếp Yêu chủ ở ngoài, Thải Anh thật sự trở thành đại anh hùng của Yêu giới.

Nàng vừa xuất hiện, liền có vô số Yêu tộc áp sát tới.

Tình cảnh này, quả thực giống như là thấy được minh tinh vậy.

Lần này Thải Anh đi theo Yêu chủ, không chỉ kiếm được rất nhiều món hời, hơn nữa còn hoàn toàn nổi danh, chiieesm vô số spotlight, khiến Yêu tộc khác ghen tị chết đi được.

Đặc biệt là những Tước Yêu kia, ai cũng ganh tị, hối hận không thôi.

Còn Thành ca trở lại Vạn Yêu Cung, Tiên Hồn trở về vị trí cũ, nói chung là khôi phục lại trạng thái viên mãn.

Hàn trình đến Ma giới lần này, hắn thu hoạch được rất lớn.

Các tài nguyên kiếm được bằng cách giúp mọi người luyện khí và cướp được trong chiến trường, cũng như cướp tài nguyên của Thánh Điện, đúng là số lượng nhiều như biển nước.

Đối với “anh hùng” Thải Anh chết ba lần này, hắn cũng không bạc đãi.

Ba phần ngọc phù cảm ngộ Đế cảnh trong Đại hội Giảng Đạo trực tiếp đưa cho nàng, đồng thời còn thưởng cho nàng lượng lớn Yêu Nguyên Tinh, cuối cùng còn tăng thêm một chút tư chất cho nàng.

Xem như hoàn toàn là nghịch thiên cải mệnh cho Tiểu Tước yêu.

Còn tương lai có thể trưởng thành đến mức độ nào, vậy sẽ phải xem vận mệnh của chính nàng rồi.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Thành ca kiểm tra lại công đức của mình một chút, nói chung là nhớ ra đã rất lâu rồi chưa thăng cấp hệ thống.

10 tỷ công đức cần thiết để nâng cấp không là gì đối với hắn ngày hôm nay.

Liền ấn xuống không do dự.

Bảng hệ thống biến đổi, xuất hiện trị số hoàn toàn mới.

Đẳng cấp: 15

Công đức: 0/1000000000000

Công đức có thể dùng: 1563134267984

Kỹ năng trước mắt: kí chủ có thể tiêu hao công đức với tùy mục tiêu trao đổi, không cooldown.

Chú thích: sức mạnh mục tiêu càng mạnh, thời gian trao đổi càng kéo dài, tiêu hao công đức càng cao, hệ thống không trao đổi ở bên trong phạm vi.

Kỹ năng cấp tiếp theo: kí chủ có thể tiêu hao công đức, ép buộc nâng cấp kỹ năng đã thành thạo một lần mà không bị cooldown.

Chú thích: giá trị kỹ năng càng cao, công đức cần thiết càng nhiều.

Ép buộc nâng cấp kỹ năng của chính mình?

Điều này có nghĩa là gì?

Lẽ nào…

Hắn đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, ánh mắt liền trở nên hết sức lạ lùng.

Lẽ nào kỹ năng này, chỉ dùng để phá bỏ vị diện mức tối đa?

Ví dụ như luyện khí thuật cửu giai, có thể thăng cấp lên tới thập giai?

Ví dụ như huyền văn bát trọng, có thể tăng lên tới cửu trọng?

Nếu là như vậy, vậy thì quá biến thái rồi!

Chương 887: Đột phá giới hạn vị diện

“Không phải chứ hệ thống lão huynh, đột phá giới hạn vị diện đơn giản như vậy sao?”

“Ngồi ở nhà bấm bấm chút kỹ năng là có thể đột phá?”

“Ca còn muốn cố gắng tu luyện, đây chẳng phải là ngươi đang khinh thường ca sao?”

Hiện tại Khương chưởng môn có vài năng lực đã được coi như đột phá giới hạn vị diện rồi.

Ví dụ như Huyền văn Bát Trọng của hắn, ngay cả Tiên giới và Huyền giới cũng chưa từng xuất hiện.

Nhưng để có được mấy thứ này, còn phải trải qua rất nhiều trắc trở.

Nếu một ngày chỉ nhấn nút một cái liền đột phá thẳng, vậy quả thật quá lớn mạnh rồi.

Cho dù ngoài miệng oán trách “hệ thống khinh thường mình”, nhưng tay vẫn rất thành thật.

Ca trực tiếp nhấn nút thăng cấp hệ thống một lần nữa.

Trừ một nghìn tỷ công đức, thăng cấp hệ thống lần nữa.

Vì vậy bảng điều khiển hệ thống lại thay đổi!

Cấp bậc: 16

Công đức: 0/100000000000000

Công đức có sẵn: 563134267984

Kỹ năng hiện tại: Kí chủ có thể tiêu hao công đức, bắt buộc nâng cấp các kỹ năng mình đã nắm vững, không cần cooldown.

Lưu ý: Giá trị kỹ năng càng cao, càng cần nhiều công đức.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Kí chủ có thể tiêu hao công đức, bắt buộc nâng cấp căn cốt huyết mạch của mình, không cần cooldown.

Điều này có nghĩa là huyết mạch Cửu Văn Thương Long và Thủy Nguyên Long Cốt cũng có thể thăng cấp?

Chuyện quá xa vời, Thành Ca cũng lười nghĩ nhiều.

Hắn bây giờ, đã hoàn toàn chú tâm vào nghiên cứu kỹ năng vừa mới đạt được.

Khi hắn nhấp vào bảng điều khiển nâng cấp, quả nhiên phía dưới xuất hiện một loạt kỹ năng.

Tất cả những kỹ năng này đều là những thứ hắn đã đạt được.

Đúng như hắn dự đoán, các kỹ năng như luyện đan, luyện khí, luyện trận đều được đưa vào.

Kỹ năng truyền tống, ẩn thân nhận được từ hệ thống trước đây cũng không phải ngoại lệ.

Còn những công pháp, kiếm pháp, tiên thuật, hồn kỹ đều không ngoại lệ, đều ở trong phạm vi có thể thăng cấp.

Ngoài ra, tất cả tiên hồn đẳng cấp, huyết mạch uy năng, ý cảnh trang bức đều được tính vào các kỹ năng mà hắn nắm giữ.

Điều này có nghĩa là, những thứ này đều có thể bắt buộc thăng cấp thông qua hệ thống.

Huyền văn mà hắn đã suy đoán trước đó, cũng không ngoại lệ, tất cả 1000 Huyền văn đều có thể thăng cấp.

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!”

“Phát tài, lần này thật sự phát tài rồi!”

“Điều này chẳng phải quá mạnh mẽ sao?”

“Trực tiếp phá vỡ giới hạn của vị diện…”

Ngay cả Thành Ca vốn là một người "kiến thức rộng rãi" như vậy, cũng bị kỹ năng này làm cho kinh sợ sâu sắc.

Trong lòng hắn kích động, nhấp mở tiên hồn đẳng cấp.

Lần trước ở Thánh Điện, ngọc hồn kia mạnh mẽ thế nào, trong trí nhớ của hắn vẫn còn mới mẻ, nóng lòng muốn có ngay cho mình một phiên bản vĩnh viễn.

Nhưng sau khi hắn nhấp mở, hắn cũng ngây ngốc ngay tại chỗ.

Xuất hiện ở trước mặt hắn chính là thanh tiến độ.

Thần hồn đẳng cấp trước mặt hắn là tiên hồn, cuối thanh tiến độ chính là ngọc hồn.

Mà trị số trên thanh tiến độ là 7%.

7% này hẳn là hai cái tay biến dị của hắn, hai bộ phận kia đã được coi là trạng thái ngọc hồn.

Nhưng bộ phận khác vẫn chưa phải.

Muốn biến thành phiên bản ngọc hồn hoàn toàn như khi ở Thánh Điện được hack lần trước, thanh tiến độ phải đạt tròn 100%.

Sau đó hắn lại nhìn tiến độ công đức cần thiết.

Tăng lên 1%, sẽ cần 50 tỷ công đức.

Hiện tại Thành Ca tổng cộng cũng còn lại hơn 500 tỷ công đức, đương nhiên hiện tại hắn vẫn còn rất nhiều tài nguyên và vật liệu chưa đổi, nhưng những thứ này còn có công dụng khác.

"Xin lỗi vì đã làm phiền."

Hắn chỉ có thể tắt bảng điều khiển tiên hồn đi.

Cẩn thận suy ngẫm, thăng cấp nhờ đại đạo Tiên âm vẫn rất tốt!

Sau đó hắn lại nhấp mở thăng cấp Huyền văn trên bảng điều khiển.

Vừa mới mở ra, khá lắm, khoảng chừng 1000 tiến độ đều xuất hiện trước mặt hắn.

Hai Huyền văn cao nhất là tốc độ và hệ thủy, hai Huyền văn này bởi vì có hai viễn cổ sinh linh là Thương Linh và Huyền

Minh làm vật kết giới, cho nên hiện nay đang biểu thị ở cấp bậc bát trọng.

Quả nhiên cấp tiếp theo còn có cửu trọng.

Tiến độ trước mắt, tốc độ là 25%, hệ thủy là 17%, đều đã qua bát trọng một đoạn ngắn.

Quan sát so sánh hai tiến độ này, sự thăng cấp mà Thương Long nữ đế mang lại, rõ ràng nhiều hơn Thanh Long Đại Đế.

Theo như hiểu biết của Thành Ca về bọn họ, thực lực của Thương Linh quả thật kém hơn Huyền Minh một ít.

Dù sao nàng đã bỏ bê mấy trăm triệu năm.

"Chẳng lẽ hiệu quả thăng cấp này, còn liên quan đến mức độ thân thiết sao?"

Trước đây khi Thương Linh trói buộc với Huyền văn tốc độ, là một ý niệm đi liền bên cạnh hắn.

Thành Ca suy nghĩ một hồi vẫn không hiểu được, nhìn vào công đức cần thiết để thăng cấp Huyền văn.

Mỗi 1% cần 10 tỷ công đức.

Những Huyền văn thất trọng ở dưới muốn lên bát trọng, mỗi 1% chỉ cần 1 trăm triệu công đức.

Thành Ca suy nghĩ, thất trọng này vẫn nên giữ lại để sau này tìm người thên thiết trói định.

Như vậy cũng có thể thăng cấp thực lực cho người bên cạnh một chút.

Còn Huyền văn tốc độ và Huyền văn hệ thủy đã đạt bát trọng, hiện tại hắn cũng không có cách khác để thăng cấp, tiếp theo chủ yếu là thăng cấp cho chúng lên cửu trọng.

Huyền văn tốc độ cần 750 tỷ, tạm thời còn chưa đủ.

"Xem ra còn cần rất nhiều công đức nữa!"

Tắt bảng điều khiển Huyền văn đi, hắn lại nhìn những thứ khác.

Nếu muốn thăng cấp luyện khí thuật cửu giai tới thập giai, công đức cần có khoảng chừng hơn mấy ngàn tỷ.

Nhưng mà nghĩ lại cũng bình thường.

Thứ luyện ra chính là vật quý hơn hẳn tiên khí cửu giai.

Tùy tiện lấy ra một vật quý báu này, cũng đủ để thay đổi vận mệnh Tiên giới đó?

Cuối cùng, hắn phát hiện thứ rẻ nhất vẫn là võ kỹ.

Một môn kiếm pháp cấp bậc Huyền giới hay thiên hoa bản Tiên giới, khi thanh tiến độ đạt đến nhất giai, cũng chỉ cần 75 tỷ công đức.

Vì vậy Ca thăng cấp "Bất Diệt Ngàn Hoa Kiếm Kinh" học được ở Huyền giới lúc trước.

Sau đó lại thăng một môn "Phạm Thiên Càn Ly Kiếm Quyết" lên tới thập giai.

Sau khi bận bịu xong, nhìn thấy thứ tiếp đó còn có thể thăng cấp, chính là ý cảnh làm màu kia của hắn.

Sau khi tiêu 5 trăm triệu để thăng cấp tới cảnh giới trừu chi, hắn lại tiêu 8 tỷ, thăng cấp ý cảnh kia lên cảnh giới tán diệp.

Cuối cùng dùng 86 tỷ thăng một mạch lên cảnh giới nở hoa.

"Có thêm 900 tỷ công đức, ý cảnh này có thể kết quả, thuận lợi biến thành một quy luật chân chính!"

Thành Ca xoa trán, cảm giác mình giống như một người làm vườn siêng năng đổ mồ hôi.

Hắn còn rất mong chờ không biết đến lúc đó quy luật ý cảnh trang bức này sẽ có hiệu quả gì.

Mà ngay khi Thành Ca đang bận rộn thăng cấp, những Ma Đế cao cấp còn lại của Tiên Minh và Thánh Điện cũng tập hợp lại.

"Các vị, thời khắc sinh tử tồn vong đã tới!"

"Vậy mà Thiên Đạo lại không ngăn được thần hồn xâm lấn của ma đầu kia, đúng là khác thường!"

"Đáng giận, Thiên Đạo lại để cho hắn một lỗ hổng, đây là có ý gì?"

"Chẳng lẽ Thiên Đạo cũng không muốn giết hắn sao?"

Oán trách Thiên Đạo một hồi, bọn họ vẫn phải đối mặt với cửa ải khó khăn vô cùng cấp bách kia.

“Không thể trông cậy vào Thiên Đạo!”

Ám Cơ Ma Đế dữ tợn nói: “Nếu năng lực của Tiên giới không tiêu diệt được hắn, vậy chỉ có thể dựa vào năng lực của ngoại giới!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế thay đổi sắc mặt: “Ngươi đang nói tới… Ảnh tộc?”

Năm đó Ảnh tộc xâm lược, cuối cùng dưới sự liên thủ ngăn cản của cao thủ các tộc cùng với Huyền tộc và Quy Lai Tiên, sau cùng liên tiếp tháo chạy.

Lùi thẳng về khu vực sâu nhất ven Man Giới.

Ở đó, Ảnh tộc trốn vào một tuyệt địa giống như khe Hỗn Độn năm đó.

Cao thủ các tộc cũng không thể đuổi sâu vào, cuối cùng đã phong tỏa cái khe đó lại.

Từ đó, tai họa Ảnh tộc mới trôi qua.

Nhưng hiện đại, ý của Ám Cơ Ma Đế rất đơn giản.

Hủy diệt phong ấn, thả đám Ảnh tộc kia ra, để bọn họ đi đối phó với Khương Thành.

Chương 888: Người Man Tộc cứng đầu

“Ảnh tộc, có thể giết chết hắn sao?”

Ánh mắt Cửu Tuyện Tiên Đế mang hàm ý ngờ vực, nhưng vẫn chưa từ chối đề nghị này, chỉ chậm rãi nhìn về phía từng vị Đế cảnh có mặt.

Quan sát vẻ mặt của bọn họ.

“Chắc chắn Ảnh tộc có thể!”

“Nhóm tộc này vốn không bị kìm hãm bởi tiên hồn và lạc ấn của quy tắc, thủ đoạn kỳ quái.”

“Khương Thành dù có lớn mạnh hơn nữa, cũng không phòng ngự được sự công kích của bọn họ!”

“Hơn nữa, một mình hắn đối mặt với nhiều Ảnh tộc như vậy, chắc chắn không thể may mắn thoát khỏi!”

Có vài vị Tiên Đế hơi lo lắng nói: “Cho dù Ảnh tộc có thể tiêu diệt hắn, nhưng lúc sau thì sao?”

“Đến lúc đó, Ảnh tộc sẽ lại trở về nội địa của lục giới, sinh linh lại rơi vào cảnh khốn khổ lầm than….”

Ám Cơ Ma Đế dửng dưng nói: “Sợ gì chứ, năm đó chúng ta có thể đuổi bọn họ về một lần, cùng lắm thì lần sau lại xin giúp đỡ từ Huyền giới.”

“Dù sao, Ảnh tộc cũng là kẻ địch lớn của Huyền giới, bọn họ cũng không thể ngồi xem.”

Mấy tên Tiên Đế mấp máy môi, rất muốn nói rằng cho dù sau này có thể đuổi về, lục giới cũng sẽ có rất nhiều thương vong.

Nhưng nghĩ tới sự uy hiếp mà Khương Thành mang đến, làm bọn họ kìm lại lời nói.

Dường như Cửu Tuyệt Tiên Đế đã nhìn ra nỗi băn khoăn của bọn họ.

Vì vậy chậm rãi bay đến giữa sân, cao giọng hét: “Hiện tại không phải lúc để do dự!”

“Cho dù lục giới rơi vào cảnh lầm than, cũng phải tiêu diệt ma đầu kia trước!”

“Nếu không tiêu diệt hắn, sau này người phải chết chính là ngươi và ta ở đây.”

“Các ngươi muốn mình chết, hay là hy vọng người khác chết?”

Vì thế, tất cả cấp cao của Tiên Minh và Thánh Điện đều không có ý kiến.

Vài ngày sau, bọn họ xuất hiện tại Man Giới.

Đối mặt với sự xuất hiện của những Đại Đế này, Kỳ Đồng chấp trưởng quy tắc ngự của Man Giới, và Lục Cấn chấp trưởng quy tắc thổ vội vàng dẫn một vài vị Đại Đế của Man Giới đến chặn lại.

“Cửu Tuyệt, Ám Cơ, các ngươi muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ muốn xâm lược Man Giới của ta?”

Đối với Tiên Minh Thánh Điện, thực ra bọn họ cũng không có thiện cảm gì.

Dù sao Man Giới năm đó, đã ở trong phạm vi bị chèn ép bởi hai giới Tiên Ma.

“Mau đi mời Mãng Dã đại ca đến!”

Cửu Tuyệt và Ám Cơ vội vàng ngăn cản bọn họ.

“Các vị hiểu lầm rồi, bọn ta lần này đến, không phải có ý gì khác, chỉ vì muốn diệt trừ ma đầu Khương Thành kia!”

“Đối với Man Giới, chúng ta không hề có chút suy nghĩ nào.”

Nghe thấy cái tên Khương Thành, các vị Đại Đế của Man Giới cũng để lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Nhưng bọn hắn cũng không dễ lừa như vậy.

Kỳ Đồng cười chế nhạo: “Ngươi muốn giết Khương Thành, hắn phải đến Yêu giới tìm hắn, đến Man Giới của ta làm gì?”

“Hơn nữa, dựa vào thực lực của các ngươi, muốn giết chết Khương Thành, chỉ sợ là hy vọng hão huyền!”

Cửu Tuyệt nặng nề nói: “Cho nên bọn ta cần các vị trợ giúp!”

Lông mày rậm của Lục Cấn nhíu lại, cũng không thích thú với đề nghị này.

“Khương Thành cũng không có thái độ thù địch với với Man Giới ta, nước sông không phạm nước giếng, bọn ta tội gì mà lại trở thành kẻ địch của hắn, vì sao phải trợ giúp các ngươi?”

Những Đại Đế khác của Man Giới cũng đều gật đầu.

“Đúng, đối tượng mà Khương Thành nhắm vào chỉ là Tiên Minh và Thánh Điện các ngươi.”

“Không liên quan gì đến Man Giới bọn ta.”

“Mau mau cút khỏi Man Giới của bọn ta, nếu không đừng trách bọn ta ra tay!”

Nói xong, tất cả những người có thân hình cường tráng như dãy núi đều tế ra lạc ấn của quy tắc, không hề che giấu ý thù địch.

So với Khương chưởng môn không liên quan, bọn họ đương nhiên chán ghét Tiên Minh Thánh Điện hơn.

Dù sao Tiên Minh, Thánh Điện đã từng liên tiếp khai chiến với Man Giới, đã kết thành lòng thù hận.

Cửu Tuyệt và Ám Cơ liếc nhau, hai bên đều có thể nhìn thấy sát khí trong mắt đối phương.

Chết tiệt, đám người Man Giới có đầu óc chỉ nhồi đầy cơ bắp sao lại "không thức thời" như vậy, lại dám không phối hợp với hai giới Tiên Ma?

Nếu là trước kia, đúng là bọn họ sẽ khai chiến.

Nhưng hiện tại đã bị Khương Thành chèn ép không thở nổi, bọn họ cũng không dám gây thù khắp nơi nữa.

Nếu muốn dẫn Khương Thành vào sâu trong Man Giới, cũng không thể tránh khỏi những Đại Đế của Man Tộc, vì vậy chỉ có thể nghĩ cách thuyết phục.

Ám Cơ Ma Đế nặng nề nói: "Đừng quên, năm đó khi lừa hắn vào Khư Động, cũng có một phần do các ngươi tác động vào!"

"Các ngươi dám khẳng định, hắn sẽ không ghi thù sao?"

Nhưng những vị Đại Đế của Man Giới vốn không nghe lọt tai.

Ngược lại đám bọn họ bộc lộ sự tức giận: "Các ngươi còn không biết xấu hổ mà nhắc tới lần mở Khư Động năm đó?"

"Nếu không phải bị các ngươi xúi giục, gây ra sai lầm lớn, thì sau này nào có Ảnh tộc xâm lược?"

Chuyện phối hợp với hai giới Tiên Ma mở ra Khư Động năm đó, sau này bọn họ đều bị Mãng Dã giận dữ đánh cho thê thảm.

Đến nay ký ức vẫn còn mới, trong lòng còn sợ hãi.

"Số dân của Man Tộc ta vốn rất thưa thớt, trận chiến ấy lại làm chết rất nhiều người của tộc, bọn ta còn chưa tìm các ngươi tính sổ đâu!"

"Về sau nghĩ lại, đó chính là sai lầm lớn nhất mà bọn ta đã gây ra."

"Hiện tại các ngươi còn muốn lừa gạt bọn ta lần nữa?"

“Cút!”

“Cút khỏi Man Giới!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế cắn chặt răng, mạnh mẽ nói: “Các ngươi tưởng rằng sau khi Khương Thành tiêu diệt Tiên Minh Thánh Điện ta, sẽ không khai đao với Man Giới sao?”

“Hiện tại người này là vì bị Thiên Đạo ngăn trở, không đến được Man Giới mà thôi, cho nên mới tỏ ra không tranh chấp với thế gian.”

“Nếu trong tương lai Thiên Đạo giải trừ giới hạn, đến lúc đó chính là ngày chết của Man Giới các ngươi, các ngươi không hiểu đạo lý môi hở răng lạnh sao?”

“Không hiểu, bọn ta cũng không muốn hiểu.”

Đôi mắt to tròn thật thà của Kỳ Đồng lóe lên sựu lanh lợi.

“Ta chỉ biết, mỗi lần các ngươi đến, chưa từng có lòng tốt, dù sao không phối hợp với các ngươi thì sẽ không bị lừa.”

“Đúng vậy, các ngươi nói nhiều nữa cũng vô dụng.”

“Còn không mau cút đi?”

Đáng ghét!

Cửu Tuyệt và Ám Cơ đúng là không ngờ tới, kế hoạch hoàn hảo của mình sẽ bị phá vỡ ở đây.

Đám người Man Tộc này có vẻ suy nghĩ đơn giản, nhưng chuyện đã được xác định, cũng rất khó thay đổi.

Hiện tại bọn họ xác định Tiên Minh Thánh Điện gian trá xảo quyệt không có ý tốt, cho nên nói gì cũng đều như nước đổ lá khoai.

Nhưng nếu bọn họ không phối hợp, cái khe ở sâu trong Man Giới thật sự không mở được.

Cũng không thả được Ảnh tộc.

Vậy thì tiêu diệt Khương Thành thế nào?

Thấy vô vọng, đôi mắt Cửu Tuyệt Tiên Đế chuyển động, bỗng nhiên nghĩ ra một kế độc.

“Hừ hừ, các ngươi tưởng rằng bọn ta chỉ vì bản thân mình, thực ra bọn ta tiêu diệt Khương Thành, cũng vì Man Giới các ngươi.”

Kỳ Đồng khinh thường nói: “Cửu Tuyệt, ngươi thôi đi, nói nhiều nữa cũng vô dụng!”

“Ha ha, bọn ta chỉ như nước đổ đầu vịt!” Mấy vị Đại Đế của Man Giới dương dương tự đắc, giống như chiếm được điểm IQ cao. 仿佛占 领了智商的高地 .

“Thật không?”

Cửu Tuyệt Tiên Đế nhìn bọn họ đầy thương hại.

“Vậy các ngươi đã biết Khương Thành đã tuyên bố muốn chém chết Mãng Dã Đại Đế từ lâu chưa?”

“Ngươi nói gì?”

Kỳ Đồng Đại Đế suýt nữa nhảy dựng lên.

Những chuyện khác hắn có thể coi như nước đổ đầu vịt, nhưng chuyện về lão đại Mãng Dã của Man Giới, hắn tất nhiên phải để ý.

“Ngươi đang gây xích mích cho bọn ta sao?” Lục Cấn Đại Đế cũng tỏ vẻ không tin tưởng.

“Mãng Dã đại ca và Khương Thành kia không thù không oán, sao hắn có thể làm như vậy?”

Nhìn thấy bọn họ có phản ứng, trong lòng Cửu Tuyệt Tiên Đế mừng thầm, vì thế tiếp tục bịa chuyện.

“Sao lại không thể?”

“Khương Thành kia từ trước đến nay tự cho mình là cao thủ đứng đầu lục giới, mà Mãng Dã Đại Đế mới chính là vô địch lục giới, hắn không phục cũng là lẽ đương nhiên!”

Đám người bên cạnh Ám Cơ Ma Đế cũng phản ứng lại, vội vàng hùa theo phụ họa nói dối.

“Đúng vậy, chỉ có giết Mãng Dã Đại Đế, hắn mới có thể được gọi là đệ nhất lục giới một cách chân chính.”

“Ngươi nghĩ hắn có thể làm vậy hay không?”

“Hắn đã tuyên bố một trận chiến với Mãng Dã từ lâu, thậm chí còn nói Đại Đế Lực nhát gan, chỉ dám trốn ở đây không ra.”

Chương 889: Cuộc tranh đấu đứng đầu lục giới

Hiệu quả của lời xúi giục này vô cùng rõ rệt.

Từ trước tới nay Đại Đế Lực luôn là niềm kiêu hãnh lớn nhất của Man Giới.

Là người địch lại ba Long Đế thời viễn cổ, sau này lại một mình quyết đấu với sự tồn tại dũng mãnh của hơn mười vị Đại Đế của Tiên Ma, hắn được công nhận là cao thủ đứng đầu lục giới.

Nhưng mà, đó là quá khứ.

Từ sau cuộc chiến với Tiên Minh Thánh Điện, cái danh này dần dần chuyển lên đầu Thành Ca.

Man Giới vốn không chịu phục.

Hiện tại nghe nói “Khương Thành buông lời”, liền tức giận ngút trời.

Không đợi bọn họ chửi rủa, trong không trung, một người đàn ông trung niên toàn thân lóe ra kim khí rực rỡ cắt một vết nứt trong không gian, ngang nhiên bước ra.

“Giọng điệu của hắn thật lớn!”

“Thật sự cho rằng ta sợ hắn?”

Mặc dù người này cũng tràn ngập cảm giác sức mạnh bùng nổ, nhưng bàn về thân hình, thật ra còn không cao lớn vạm vỡ bằng những Đại Đế khác của Man Giới.

Nhìn bên ngoài, hắn giống như ngoại hình của người bình thường hơn.

Nhưng sau khi nhìn thấy hắn, Cửu Tuyệt và Ám Cơ cũng vội vàng lùi về sau mấy bước.

“Mãng Dã!”

“Đại Đế Lực!”

Không thể tin được, vậy mà vị lão đại này của Man Giới vẫn luôn nghe bọn họ đối thoại từ một nơi bí mật gần đó.

May mắn vừa rồi không quá đắc tội Man Giới.

Nếu không, đúng là chưa chắc có thể sống tiếp để quay về.

“Đại ca!”

Những Đại Đế còn lại của Man Giới đều chen chúc tới, trong ánh mắt tràn đầy tin phục.

“Mãng Dã đại ca, Khương Thành kia có hơi ngạo mạn quá rồi!”

“Thật là đáng ghét…”

Mãng Dã vung tay lên.

Hắn gắt gao trừng mắt nhìn những Đại Đế của hai giới Tiên Ma ở đối diện, đôi mắt đen nhánh trong veo giống như đứa trẻ, để lộ vẻ ngây thơ.

Nhưng thực ra, hắn là sinh linh viễn cổ cùng thời với lão Thanh Long.

“Khương Thành thật sự nói như vậy sao?”

“Nếu các ngươi dám lừa ta, phải biết hậu quả!”

Đương nhiên Thành Ca chưa từng nói như vậy.

Hắn vẫn bận rộn làm màu, căn bản chưa từng chú ý tới vị trí cao thủ đứng đầu lục giới này.

Nhưng đám người Cửu Tuyệt Tiên Đế cứ mở miệng ra là bịa đặt.

“Chính tai ta nghe thấy, sao có thể là giả?”

“Hắn nói rằng ngươi vẫn rụt lại ở trong Man Giới không dám đi ra ngoài, hại hắn muốn giết cũng không được, chỉ có thể tạm thời tha cho ngươi một đường sống!”

“Đợi sau này không còn sự ngăn trở của Thiên Đạo, sẽ…”

“Sẽ thế nào?” Mãng Dã trầm giọng ép hỏi.

“Sẽ lấy cái mạng chó của ngươi!” Ám Cơ Ma Đế tiếp tục.

Dù sao quan hệ giữa Man Giới và Yêu giới vốn dĩ không tốt lắm, hai giới gần như không qua lại.

Mà đám Man Tộc này từ trước đến nay vẫn luôn là điển hình cho việc tin tức lạc hậu.

Đại chiến Tiên Yêu năm đó, Yêu tộc bên kia đã đánh đến hừng hực khí thế, Man Tộc bên này lại tới mấy triệu năm sau, mới biết được đã xảy ra chuyện gì.

Mấy năm nay với việc tiên khí truyền ảnh dần dần được truyền vào, rốt cuộc bọn họ mới coi như được hòa nhập quốc tế.

Nhưng cũng không đi đến đâu.

Lời nói dối được bịa ra tùy tiện, bọn họ không gặp thẳng mặt Khương Thành cũng không thể vạch trần, mà đợi đến lúc đó cũng đã đánh nhau rồi.

“Đáng ghét!”

“Hắn thật ngông cuồng!”

Mãng Dã giận tím mặt, ý muốn chiến tranh hướng thẳng trời cao.

Uy áp lớn mạnh quét ngang bốn phía, ngay cả những Đại Đế cũng phải lùi lại lần nữa.

“Ta chưa tìm hắn, ngược lại hắn dám khiêu khích ta?”

“Được, tốt lắm!”

“Ta vốn dự định chiến với hắn một trận, bây giờ đến Yêu giới tìm hắn!”

“Đợi đã!”

Đám người Cửu Tuyện Tiên Đế sốt ruột, đây cũng không phải kết quả mà bọn họ muốn nhìn thấy.

Thực ra bọn họ cũng không coi trọng Mãng Dã.

Nguyên nhân rất đơn giản, hai người này bọn họ đều đã từng đấu qua.

Mà sự nguy hiểm và sợ hãi mà Khương Thành mang đến, phải vượt xa Mãng Dã năm đó.

Nếu hắn chạy tới Yêu giới tìm Khương Thành quyết chiến như vậy, thì Khương Thành sẽ không đến Man Giới, cũng sẽ không bị đưa đến rìa của cái khe phong ấn.

Điều bọn họ muốn nhìn thấy, là Mãng Dã và Khương Thành quyết chiến ở gần khe.

Lợi dụng khi quyết chiến, lén mở phong ấn, thả Ảnh Tộc ra.

Đến lúc đó Mãng Dã và Ảnh Tộc công kích Khương Thành cùng nhau, Tiên Minh Thánh Điện sẽ cắm đao ở sau lưng, Khương Thành mới chắc chắn chết!

Còn kết cục sau khi xong việc như thế nào, thì chờ sau đó sẽ giải quyết.

"Sao nào, các ngươi muốn cản ta?"

Ánh mắt Mãng Dã toát ra hung tính hoang dã nguyên thủy nhất, khiến trong lòng các vị Đại Đế không kìm được khẽ run.

Người này cũng không dễ đụng tới!

Đợi sau khi Khương Thành chết, vẫn nên gài bẫy cho hắn chết cùng.

"Không phải, Mãng Dã Đại Đế ngươi hiểu lầm rồi."

"Cuộc chiến giữa ngươi và Khương Thành, là chuyện liên quan tới quyền sở hữu cao thủ đứng đầu lục giới!"

Ám Cơ Ma Đế cao giọng nói: "Một trận quyết chiến long trọng như vậy, chắc chắn phải được ghi vào sử sách lục giới, được lưu truyền vĩnh viễn."

"Nếu hiện tại ngươi tùy tiện đi giết, thậm chí bên ngoài còn không biết tới trận chiến này, chẳng phải thật quá đáng tiếc?"

"Đây không phải tổn thất của riêng ngươi, còn là tổn thất của vô số tiên nhân lục giới."

Bọn họ nói như vậy, Mãng Dã thật sự bị thuyết phục.

Không còn cách nào, hắn cũng là một người rất sĩ diện, rất thích phô trương.

Nghĩ lại một trận chiến trọng đại như vậy, nếu lặng yên không tiếng động đã đánh xong, bên ngoài cũng chẳng có mấy ai biết tới, vậy thì thật tiếc.

“Vậy các ngươi có đề nghị gì?”

“Chi bằng ngươi gửi chiến thư tới Yêu giới trước!”

“Chiến thư?”

Mãng Dã tỏ vẻ đây là lần đầu tiên tiếp xúc với cách thức này.

Năm đó hắn làm việc, đều là muốn làm gì được đó, muốn đánh ai thì đánh.

Làm gì có chuyện gửi chiến thư trước?

“Đúng vậy!”

Cửu Tuyệt Tiên Đế tiếp tục nói: “Trước tiên gửi chiến thư, để cả lục giới đều biết tới trận chiến này.”

“Sau đó, đặt địa điểm của trận chiến này, bố trị tại một khu vực không thiên vị bên nào, như vậy mới tính là chiến đấu công bằng nhất!”

“Đại chiến như vậy, quyết định ra người thắng, mới hoàn toàn xứng đáng đứng đầu lục giới!”

“Khu vực không thiên vị bên nào?”

Trong chốc lát Mãng Dã đúng là chưa nghĩ ra.

Vì vậy Ám Cơ Ma Đế dẫn từng bước nói: “Hiện tại Khương Thành bị Thiên Đạo ngăn trở, cũng không đến được nơi này.”

“Nhưng khe Hỗn Độn ở sâu trong Man Giới các ngươi, Thiên Đạo không thể ảnh hưởng đến, có thể cho cả hai bên các ngươi đều thoải mái phát huy.”

“Đánh ở đó, cực kỳ công bằng!”

Mãng Dã suy nghĩ qua, tuy rằng ở đó nguy hiểm, nhưng quả thật không thiên vị bên nào.

“Được!”

“Vậy gửi chiến thư cho hắn!”

Hắn ra lệnh một tiếng, những Đại Đế khác của Man Giới lập tức gào thét hưởng ứng.

Bọn họ tin tưởng Mãng Dã gấp trăm lần.

Chỉ xem như hắn chắc chắn có thể thắng.

“Trận chiến này, sẽ khiến cho Khương Thành kia hiểu ra ai mới là lão đại!”

“Đúng vậy!”

“Thời gian định vào mười ngày sau!”

“Nếu Khương Thành không dám đến, vậy chứng tỏ hắn sợ hãi!”

Nhìn thấy bộ dạng những Đại Đế Man Tộc này bừng bừng phấn khởi, Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Ma Đế liếc nhau.

Hai bên đều có thể nhìn thấy một sự mừng thầm trong mắt đối phương.

Người Man Tộc thật dễ lừa!

Cũng làm cho bọn họ hơi không nhịn được mà nở nụ cười, hận không thể tăng thêm chút lực.

Thành Ca đang ở Yêu giới phía xa, rất nhanh đã nhận được bức chiến thư kia.

“Mãng Dã? Muốn khiêu chiến ta?”

“Chẳng lẽ ta quá đẹp trai tài giỏi, hắn ghen tị?”

Nghe thấy Ca huênh hoang phỏng đoán, Thanh Long Đại Đế bên cạnh không nhịn được làm cụt hứng.

“Ngươi vẫn nên nghĩ lại, có phải đã từng đắc tội hắn không!”

“Nếu không có gì, người ta khiêu chiến ngươi làm gì?”

Thành Ca sờ cằm, cẩn thận nhớ lại.

Đúng là không có ấn tượng gì.

“Không có, mặc kệ, tiếp nhận trận chiến này rồi nói sau.”

Chương 890: Hai kẻ huênh hoang

“Đừng!”

Những Yêu Đế như Băng Phượng, Côn Bằng vội vàng khuyên ngăn.

“Trận chiến này khá quái lạ, nếu không thù không oán thì tại sao hắn lại muốn khiêu chiến ngươi?”

“Hơn nữa dựa vào hiểu biết của ta với Mãng Dã, trước kia hắn chiến đấu vốn không gửi chiến thư.”

“Còn muốn địa điểm giao chiến ở khe Hỗn Độn kia, dường như tất cả đều cất giấu ý nghĩ sâu xa.”

“Chắc chắn trong đó có âm mưu!”

Mấy Yêu Đế như Cổ Viên và Nhĩ Thử cũng suy nghĩ vậy.

“Với chút trí tuệ của Mãng Dã, không giống như kẻ có thể nghĩ ra kế hoạch phức tạp.”

“Không cần đoán, chắc chắn chuyện này là do Tiên Minh Thánh Điện sau lưng tác động.”

Vẻ mặt Bạch Hổ Đại Đế không thay đổi đưa ra kết luận.

Thành Ca hơi tò mò.

“Sao ngươi biết?”

Bên ngoài Bạch Hổ Đại Đế lạnh nhạt nhưng thật ra hãnh diện nói: “Ta phái gián điệp, thấy Cửu Tuyệt và Ám Cơ ra vào từ Man Giới.”

“Ngươi đúng là lưới thưa khó lọt, rất có phong cách của ta!”

Thành Ca giơ ngón tay cái, biểu đạt sự khen ngợi từ Yêu chủ.

Dưới tay mình luôn có một vài đại lão vô cùng giỏi giang như vậy, may mắn có hệ thống, nếu không đúng là không áp được sự nổi trội của bọn họ.

Lão Thanh Long nghe đến đó, liền nói thẳng: “Nếu Tiên Minh và Thánh Điện xúi giục ở sau lưng, vậy chúng ta phải nói thật rõ ràng với Mãng Dã.”

“Đúng vậy, không thể để kế gian của hai gia tộc đó đạt được.”

“Hủy trận quyết chiến, tiện thể hóa thù thành bạn với Man Giới…”

“Đừng!”

Nhìn thấy bọn họ nói vài ba câu, đã khiến cho trận quyết chiến bị hụt, Thành Ca tức giận.

Tình huống gì đây?

Hiếm có sự kiện lớn thế này, các ngươi liền quấy nhiễu cho ta thất bại?

Thành thật mà nói, sau khi Thành Ca nhận được chiến thư, trong lòng thấy mừng thầm.

Lại là một cơ hội để khoe khoang được đưa đến cửa!

Hãy nhìn xem trên chiến thư kia nói ngang ngược thế nào – mười ngày sau, khe Hỗn Độn, trận quyết đấu đỉnh cao, vô địch lục giới, cao thủ đứng đầu!

Đỉnh, đứng đầu, những chữ này đánh thẳng vào điểm G của Thành Ca.

Đây chính là dịp ra mặt cao hơn đại hội giảng đạo không biết bao nhiêu lần.

Sao hắn có thể bỏ qua?

"Các ngươi làm gì vậy?"

"Chiến thư của người ta đã đưa đến cửa, nếu ta không ứng chiến, vậy chẳng phải trở thành kẻ nhát chết sao?"

"Hơn nữa tin tức đều đã truyền ra, lục giới nhiều người như vậy đang mong chờ xem trận quyết đấu đỉnh cao, sao ta có thể khiến mọi người thất vọng?"

Ở một khía cạnh nào đó, mạch suy nghĩ của Ca và những gã cường tráng của Man Giới kia gần giống nhau.

"Ta đường đường là Yêu chủ, sao có thể tránh chiến đấu được?"

"Nếu truyền ra ngoài, ta còn làm người như thế nào?"

Thanh Long Đại Đế chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Đây rõ ràng là âm mưu, ngươi còn cố gắng chui vào trong làm gì?"

Thương Linh cũng ngạc nhiên nói: "Đúng vậy, ngươi thế này chẳng phải tự tìm cái khó cho mình sao?"

Trong lòng Thành Ca nói nếu không được đánh, ta đây mới thật sự không thoải mái.

Âm mưu hay không phải âm mưu, hắn không quan tâm chút nào.

“Yên tâm đi, ta đã nhìn rõ âm mưu của bọn họ từ lâu, cho nên ta đã có đề phòng.”

Hả?

Lũ Yêu đều nhìn với ánh mắt nghi ngờ.

Ngươi thật sự đã sớm nhìn rõ sao?

Vì sao cảm giác không giống chút nào?

Thương Linh cười như không cười: “Vậy ngươi nói xem, rốt cuộc âm mưu của Tiên Minh và Thánh Điện là gì?”

Thành Ca ra vẻ cao thâm: “Bây giờ chưa tới lúc để nói ra.”

Để đề phòng lũ Yêu truy hỏi, hắn vội vàng chuyển đề tài.

“Lần khiêu chiến này chỗ nào cũng tốt, chỉ có một điểm khiến ta rất không hài lòng.”

Quả nhiên Lũ Yêu Đế bị hắn đánh lạc hướng thành công, đều tò mò.

“Là cái gì?”

Thành Ca mạnh mẽ thở dài: “Chính là không có dịch vụ phát sóng trực tiếp, à không, chính là không để cho tiên khí truyền ảnh công bố, điểm này rất không hoàn hảo…”

Lũ Yêu nhíu mày, suy tư một hồi, cũng không nghĩ ra việc này có gì quan trọng.

Cuối cùng vẫn là Nhĩ Thử Đại Đế tự cho mình thông minh nghĩ ra nguyên nhân.

“Ta hiểu rồi, đây là Yêu chủ hy vọng đưa âm mưu của hai giới Tiên Ma ra trước công chúng đúng không?”

“Yêu chủ anh minh, chiêu này có thể khiến hai giới Tiên Ma bó tay bó chân!”

Thành Ca muốn phát sóng trực tiếp, chỉ là muốn huênh hoang mà thôi.

Đại hội giảng đạo cũng phát sóng trực tiếp, khắp nơi của Ma Giới đều có thể xem được, trận chiến cao thủ đứng đầu của mình và Mãng Dã vì sao lại không có?

Tư thế anh hùng lớn mạnh của mình không thể để cho nhiều người nhìn thấy, hắn không thể chấp nhận được.

Còn âm mưu hay không âm mưu, hắn lười nghĩ nhiều.

Thế nhưng Nhĩ Thử Đại Đế tìm được một nguyên nhân quang minh chính đại, đương nhiên hắn biết thời biết thế, dành cho hắn một lời khen ngợi.

“Đúng vậy, Nhĩ Thử ái khanh nói trúng suy nghĩ của ta rồi, không hổ là người thông minh của Yêu giới.”

Một lời khen ngợi này, khiến Nhĩ Thử Đại Đế ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng kiêu ngạo.

Tiện thể nịnh nọt Thành Ca một chút.

“Yêu chủ làm việc khó dò, ta cũng chỉ là muộn màng nhận ra, không bằng một phần của ngươi!”

“Ha ha ha, quá khen quá khen…”

Thương Linh không nhìn nổi.

“Được rồi được rồi, hai ngươi cũng đừng khoác lác với nhau.”

“Hai giới Tiên Ma sao có thể phối hợp với chúng ta, mở ra tiên khí truyền ảnh ở đó?”

Thành Ca trừng mắt: “Bọn họ dám không đồng ý? Nếu không đồng ý, ta sẽ không ứng chiến!”

Sâu trong lòng, hắn chắc chắn sẽ ứng chiến.

Nhưng mà người ngoài thì không biết.

Khi đám người Cửu Tuyệt Tiên Đế và Ám Cơ Ma Đế nhận được tin này, cũng trở nên ngây ngốc.

“Muốn chúng ta mở tiên khí truyền ảnh ra, truyền hình ảnh trận chiến của hắn và Mãng Dã ở toàn bộ lục giới?”

“Đây là hắn muốn gì?”

Yêu cầu này rất kỳ dị, bọn họ có hơi không hình dung ra.

“Chẳng lẽ hắn biết rõ kế hoạch của chúng ta?”

“Không thể đồng ý!”

“Một khi đáp ứng, vậy lúc chúng ta mở khe phong ấn để thả Ảnh Tộc ra, cũng sẽ bị rất nhiều người nhìn thấy.”

“Đến lúc đó…”

Đến lúc đó, Tiên Minh và Thánh Điện sẽ thật sự bị người người hô đánh.

“Nhưng mà, hắn nói nếu không đồng ý, hắn sẽ không ứng chiến.”

“Vậy không thể tùy theo hắn, Mãng Dã sẽ không ngừng khiêu khích hắn, ta không tin hắn có thể chịu được!”

Mưu đồ của đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ thế nào cũng tính sai.

Sau khi biết được đề nghị của Khương Thành là phải phát sóng trực tiếp đại chiến ở cả lục giới, Mãng Dã cũng rất huênh hoang giơ cả hai tay hai chân, mạnh mẽ ủng hộ.

“Đề nghị này của Khương Thành rất có đạo lý!”

“Chúng ta không thể để trận chiến này bị chôn vùi, phải cho tất cả mọi người nhìn thấy.”

Hắn cũng muốn để rất nhiều người nhìn thấy tư thế anh hùng của mình, vì vậy, còn phái người tới giục Tiên Minh Thánh Điện mau chóng phối hợp.

Sau khi biết được tin này, tâm trạng của Cửu Tuyệt và Ám Cơ sụp đổ.

Vì sao hai người kia, đều cố chấp với việc tiên khí truyền ảnh râu ria này?

“Mãng Dã đại ca nói, nếu không có tiên khí truyền ảnh, vậy hắn cũng không đánh.”

Đáng chết, hắn cũng dùng hủy thi đấu để uy hiếp?

Những đại lão của Tiên Minh và Thánh Điện tức giận đến đau ngực, hai “tuyển thủ” này sao lại khó chiều như vậy?

“Chỉ có thể đồng ý với bọn họ.”

“Mặc kệ, chỉ cần có thể giết chết Khương Thành, không sợ âm mưu bị công khai!”

“Đúng vậy, giết chết hắn mới là quan trọng nhất!”

“Còn cả Mãng Dã, lần này cần cũng cùng bị diệt sạch!”

Rất nhanh, Tiên Minh Thánh Điện, cùng với Linh Giới Tử Giới đều đồng ý phối hợp.

Trận đại chiến cao thủ đứng đầu lục giới này, sẽ dùng tiên khí truyền ảnh để phát sóng trực tiếp ở khắp nơi.

Tin tức hai người sắp quyết đấu đỉnh cao nhanh chóng truyền ra, cũng làm chấn động tất cả người trong lục giới.

Chương 891: Sức mạnh của Mãng Dã

Với trận chiến này của Khương Thành và Mãng Dã, tiên nhân khắp nơi lục giới ai cũng coi trọng.

Mấy năm nay Khương Thành biểu hiện rất nghịch thiên, thu phục không biết bao nhiêu người.

Còn Mãng Dã lại là ngai vàng cao thủ hạng nhất liên tiếp mấy chục tỷ năm, thực lực đã đi sâu vào lòng người từ lâu.

Trong hai người này ai có thể thắng, những người chưa từng đấu với bọn họ thật sự không thể biết được.

Mười ngày sai, quả nhiên Khương Thành xuất hiện tại biên cảnh Yêu giới.

Một đám Yêu Đế đi cùng, nhưng cách bên ngoài khe Hỗn Độn chục tỷ dặm, bọn họ không thể không dừng lại.

Theo quy tắc của trận quyết đấu này, trận đấu của hai người phải hết sức công bằng.

Để tránh có kẻ thứ ba nhúng tay, hiện trường không được có người xem nào, vậy đương nhiên gồm cả những người thân của hai bên.

“Dù sao ta vẫn cảm giác sau lưng chuyện này có âm mưu động trời!”

Lão Thanh Long lại khai triển Đại Dự Ngôn Thuật của mình một lần.

“Hơn nữa rất có thể là sự kiện đáng sợ có thể thay đổi cả Tiên giới!”

“Hiện tại ngươi lui về, còn kịp.”

Trong lòng Thành Ca nói ngươi thật hài hước, Ca làm màu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc này ngươi bảo ta dừng lại?

Sao có thể?

Để tránh Lão Thanh Long tiếp tục nói dông dài, hắn chỉ có thể thuận miệng nâng hắn lên.

“Cho dù trời sập, chẳng phải vẫn còn ngươi chống sao?”

Thanh Long Đại Đế sửng sốt, sau đó khóe miệng bất giác nhếch lên.

Hắn đắc chí ngửa cổ: “Ngươi nói… cũng đúng.”

Hắn không còn khuyên Thành Ca lên đường về phủ nữa.

Vẻ mặt các Yêu Đế khác không nói nên lời.

Khi bọn họ đến trước Man Giới, Thành Ca bay thẳng về hướng cái khe.

Rất nhanh đã tới địa điểm quyết chiến.

Mà ở gần đó, đã thiếp lập một đám Lưu Cảnh tiên khí, cùng với Lưu Cảnh tiên trận.

Chính là để phát sóng trực tiếp hiện trường.

Khương chưởng môn vừa xuất hiện ở trong hình ảnh, đã gây ra vô số tiếng la hét khắp nơi trong lục giới.

Nói một cách công bằng, người sùng bái hắn vẫn rất nhiều.

Dù sao sức chiến đấu nằm ở đó.

Mà mục tiêu hắn nhắm vào vẫn luôn là Tiên Minh Thánh Điện, cũng chưa từng quấy rối nhưng tiên nhân bình thường khác, cho nên thật ra phần lớn mọi người cũng không hận hắn.

Sau khi đi vào nơi này, Thành Ca nhìn Đông nhìn Tây, vẫn chưa thấy bóng ai.

Đợi hơn mười phút, hắn hơi nghi ngờ, có phải mình đến nhầm chỗ hay không.

“Không có ai thì ta đi!”

Đang định rời đi, cái khe không gian gần đó bị xé toạc, rốt cuộc Mãng Dã cũng hiện thân.

“Ha ha ha, Khương Thành, ta còn tưởng ngươi đã phát hiện ra ta từ lâu, thì ra cũng chỉ như vậy!”

Khóe miệng Thành Ca nhếch lên, không nhịn được chế nhạo.

Đại ca, ngươi trốn ở trong khe không gian, thiên tài mới tìm ra trước.

Nhưng trước mặt rất nhiều “khán giả” trong lục giới, hắn cũng không thể yếu khí thế, vì vậy cố ý nói: “Ta đã phát hiện từ lâu, chỉ là lười vạch trần mà thôi.”

Đương nhiên Mãng Dã không tin: “Ngươi đang khoác lác à, nếu ngươi phát hiện, sao vừa nãy còn muốn rời đi?”

“Ta cố tình trêu đùa ngươi thôi, không ngờ ngươi lại thiếu kiên nhẫn như vậy, thật làm cho ta thất vọng.” Thành Ca khinh thường bĩu môi.

Trước đó Mãng Dã cố tình náu trong khe không gian, chính là muốn làm màu.

Vậy mà hiện tại ngược lại bị Thành Ca khinh thường.

Lập tức liền cảm thấy rất mất sĩ diện.

Hơn nữa nghĩ đến hiện tại rất nhiều người trong lục giới đang nhìn, liền càng mất sĩ diện hơn.

“Bớt nói nhảm, khai chiến đi!”

Thành Ca nhìn thấy hắn cởi trần, trong tay không kể đến tiên khí tiên bảo, mà ngay cả vũ khí còn không có, không kìm được cảm thấy kinh ngạc.

“Ngươi không có vũ khí sao?”

Mãng Dã vỗ ngực nói: “Thân thể người Man Tộc chúng ta chính là vũ khí tốt nhất!”

Trong lòng Thành Ca nói ngươi đúng là khoe khoang.

Man Tộc khác với Yêu tộc, thật ra bọn họ có thể dùng vũ khí, ví dụ như Đại Đế Phủ cũng là Man Giới.

Mãng Dã không dùng vũ khí gì, chỉ là bởi hắn đã đủ mạnh, lười dùng mà thôi.

Nếu đối thủ không cần, vậy Thành Ca tỏ vẻ mình cũng không thể bị so kém hơn.

“Vậy ta cũng không dùng vũ khí, để tránh đến lúc đó người khác lại nói ta thắng không anh hùng.”

“Đáng ghét!”

Mãng Dã cảm thấy mình bị xem thường.

Hắn không nổ bằng mồm nữa, bắt đầu giết thẳng.

Hai người đấm nhau, đại chiến đột nhiên bùng nổ.

Trước đó nghe mấy câu tán gẫu của hai người, rất nhiều người co giật khóe miệng, cảm thấy trận quyết đấu đỉnh cao này quả thật giống như trò đùa.

Hiện tại sau khi hai người đánh nhau, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn lên.

Dù là những cao thủ hàng đầu như Cửu Tuyệt Tiên Đế và Kỳ Đồng Đại Đế, trong mắt cũng đầy khiếp sợ.

Chỉ là lần va chạm đầu tiên giữa các quy tắc, vùng đất khổng lồ ở sâu trong Man Giới tiếp giáp với khe Hỗn Độn, liền trực tiếp bị đánh nứt ra.

Hai kẻ huênh hoang này, thật ra ngay từ đầu đã rất ăn ý mà đánh ở nơi cao, để tránh những Lưu Cảnh tiên khí và pháp trận, không muốn phá hỏng chúng.

Nhưng không có cách nào.

Bọn họ có thể khống chế được sức mạnh của bản thân, nhưng không tránh khỏi ảnh hưởng của cuộc giao chiến.

Sau khoảnh khắc đầu tiên, hàng ngàn Lưu Cảnh tiên khí ở gần nhất hóa thành bột mịn trong nháy mắt, tiên trận cũng đổ ngay tại chỗ.

Chỉ còn lại một ít tiên khí cách rất xa vẫn đang cố gắng quay lại hình ảnh mơ hồ.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy từng đợt Huyền văn và lạc ấn của quy tắc va chạm rồi nổ tung trên trời cao.

Mỗi lần, đầu dấy lên uy năng hủy diệt thiên địa.

Mỗi đòn đánh, đều đủ khiến cho một gã Đế cảnh hiện giờ bị thương nặng, thậm chí chết ngay tại chỗ!

Ngoài cuộc đối đầu giữa các quy tắc, phần tiên thể và thần hồn của hai người, cũng đồng thời bắt đầu cuộc va chạm kịch liệt.

Trước khi tới đây, thật ra Khương Thành không coi trọng Mãng Dã.

Không phải chỉ là Đế cảnh sao?

Đế cảnh mạnh mẽ hơn nữa, hắn vẫn là Đế cảnh.

Nhưng sau khi thật sự đấu võ, rốt cuộc hắn mới hiểu được, vì sao trước đây người này đã được tôn thành đứng đầu lục giới.

Huyền văn hỏa của hắn kết hợp với lạc ấn hỏa gần như thiêu rụi cả nền trời.

Mãng Dã chỉ vung một chưởng xuống, ngay sau đó ánh lửa thấu trời lan tán bốn phía, sinh ra một con đường rộng lớn.

Hắn phối hợp Huyền văn tử với lạc ấn tử, tử khí vô hạn khiến xung quanh hóa thành miền đất chết trong nháy mắt.

Mãng Dã chợt gầm lên dữ dội, tử khí kia lại bị quát lùi lại, cuối cùng không thể đến gần quanh hắn dù chỉ nửa phân.

Huyết mạch Thương Long của Khương Thành bùng cháy, thêm tất cả BUFF anh linh, hàng tá Huyền văn và lạc ấn đánh giết hối thúc sự tiêu diệt ăn mòn xé rách của không gian.

Trên bầu trời, Huyền văn và lạc ấn hóa thành một con Cự Long đen kịt.

Cự Long này lượn vòng đan xen, ven rìa chỉ là sương dày đặc và dư âm, khiến vùng không gian vỡ tung, vô số hỗn độn loạn lưu bên ngoài Tiên giới lui tán, bị phá hủy vô số!

Nhìn thấy chiêu này, Cửu Tuyệt và Ám Cơ Đại Đế sợ tới mức suýt nữa hồn phi phách tán, còn các Đế cảnh khác ở khắp nơi lục giới đều bị chấn động rất lâu không nói nên lời.

Đây vẫn là Đế cảnh sao?

Việc này đã sớm thoát khỏi giới hạn của Tiên giới rồi, không phải là sinh linh cùng tầng với bọn họ chứ?

Mãng Dã bị Cự Long kia quấn quanh ở giữa, nước da màu đồng thiếc bỗng nhiên tỏa ra ánh hào quang dữ dội.

Vô cùng chói mắt, khiến kẻ khác không thể nhìn kỹ!

Thân hình của hắn đột nhiên bành trướng, đọ sức cùng với Cự Long kia.

Thân thể to lớn nhanh chóng đã đầy vết thương, bị Cự Long xé nát, máu tuôn ra rất nhiều, vẩy từng mảng máu lớn màu vàng.

Mà mỗi giọt máu vàng kia, đều khiến cho hơi thở của Cực Long bị suy sụp một ít.

Cho đến một khắc nào đó, hắn bỗng nhiên bắt được từ đầu đến cuối Cự Long bằng tay, đột nhiên xé rách ra hai bên.

Chương 892: Hẳn là không liên quan tới chuyện của chúng ta

Xoẹt!

Cự Long đứt ngay tại chỗ, lạc ấn của quy tắc và Huyền văn tiêu tan rất nhanh, cuối cùng không thể gây ra chút tổn thương nào cho hắn.

Khương Thành không dừng lại chút nào, lại hối thúc nhiều Huyền văn hơn, dù là tốc độ bát trọng hay Huyền văn thủy, cũng không hề giấu giếm.

Tuy Mãng Dã đã bị thương nhiều, nhưng vẫn chưa tổn thương tới gân cốt.

Hắn vẫn chiến đấu hiên ngang từ đầu đến cuối, không hề có dấu hiệu tan vỡ.

Khương Thành nhanh chóng phát hiện, bất kể mình thi triển Huyền văn hay lạc ấn của quy tắc nào, Mãng Dã đều có thể dùng quy tắc lực phá vỡ thẳng.

Còn trong cuộc đối đầu giữa thần hồn, hai tay tiên hồn biến dị của hắn, vậy mà lại không phá được hồn hải của Mãng Dã.

Tiên hồn của người này cũng đã biến dị, nhưng bộ phận biến dị là trái tim.

Khi hắn thi triển Hỗn Độn Ma Thể, dưới sự gia tăng Thủy Nguyên Long Cốt, khi chọn đến gần cứng đối cứng với đối phương, lại cảm nhận được sự đau đớn đã lâu không gặp.

Người Man Tộc vốn nổi danh với khí lực, Mãng Dã lại đạt tới đỉnh cao của người Man Tộc!

Thành Ca đã nhìn ra hoàn toàn, quy tắc lực của Mãng Dã hoàn toàn khác biệt với những Đế cảnh khác.

Nói trắng ra, độ dung hợp giữa hắn và tâm quy tắc rất cao!

Sức mạnh mà những Đế cảnh khác có thể điều động tâm quy tắc, e là chỉ được từ 5% đến 15%, còn sức mạnh mà người này điều động từ tâm quy tắc, ít nhất cũng vượt qua 30%!

Đây chính là tâm quy tắc của Tiên giới!

Có thể điều động 30%, đó là sức mạnh to lớn như thế nào chứ?

Vì lý do này, cho dù Mãng Dã đối mặt với lực Huyền văn bậc cao hơn, vẫn có thể dùng lực đột phá như trước, mạnh mẽ phá vỡ!

Chẳng trách những Đế cảnh khác vốn không phải đối thủ của hắn.

Người này, quả thật chính là vị diện chi tử nhận được toàn bộ sự ưu ái của Tiên giới.

Trước mặt hắn, Đế Tôn Chung Thác từng là Vị Diện chi tử của Huyền giới, quả thật không đáng nhắc tới.

Nếu Khương Thành cũng là Đế cảnh, thì Huyền văn của hắn càng lớn mạnh hơn thêm vào cả lạc ấn của quy tắc, vẫn có thể chèn ép được Mãng Dã.

Nhưng đáng tiếc, sau lần phong tỏa Thiên Đạo trước, hắn không nhận được sự cho phép của tâm quy tắc, không trở thành Đế cảnh được.

Huyền văn chỉ là bậc cao, còn lạc ấn quy tắc của hắn mới chỉ là cấp Chuẩn đế.

Tuy có nhiều loại sức mạnh, nhưng cường độ hoàn toàn không đủ.

Hắn chỉ có thể tích lũy số lượng.

Một, năm, mười, ba mươi…

Sau khi dùng tới khoảng 50 Huyền văn, cuối cùng hắn mới tạm thời chiếm ưu thế một chút.

Khắp lục giới, lặng im như tờ.

Cuộc chiến của hai người này, đã sớm vượt qua phạm vi nhận thức của bọn họ.

Nhìn thấy lạc ấn quy tắc của bọn họ, tất cả Chuẩn đế chỉ có một cảm giác, đó chính là mình quá yếu ớt.

Chút sức mạnh của mình, thật sự cũng được coi là lạc ấn của quy tắc sao?

Nhìn thấy lực phá khủng bố sinh ra từ mỗi đợt va chạm, tất cả Cảnh Đế đều lặng lẽ suy xét.

Pháp cảnh của mình, có thể chống đỡ được trong đó lần nào không?

Nhất là các cao thủ của Tiên Minh và Thánh Điện, toàn thân đều run rẩy.

Mấy chục tỷ năm không đấu với Mãng Dã, lúc này mới phát hiện, hắn mạnh hơn trước kia ít nhất mấy lần.

Những Đế cảnh khác ở trước mặt hắn, đã kém hơn một cấp.

Nhưng đồng thời, cũng có một nghi ngờ lặng lẽ nổi lên trong lòng họ.

Nếu Mãng Dã mạnh như vậy, tại sao mấy năm nay hắn không dẫn quân Man Tộc đến lục giới, đánh cho các giới còn lại cúi đầu phục tùng?

Đương nhiên bọn họ không biết, việc thăng cấp của Mãng Dã, thật ra chỉ là chuyện một gần triệu năm vừa qua.

Mà một triệu năm này, còn có việc khác ngăn hắn.

“Không chỉ Khương Thành, mà Mãng Dã cũng chắc chắn không thể giữ lại!”

“Đúng vậy, không thể để ai trong hai người này sống sót.”

“Bắt đầu kế hoạch trước!”

Ở ven Tiên giới xa xôi, trận chiến đấu giữa hai vị đại lão đã tới hồi gay cấn.

Hai người này, một người cực kỳ phức tạp, vô số quy tắc và Huyền văn quả thực không ngừng nở rộ giống như kính vạn hoa.

Một người cực kỳ đơn giản, từ đầu đến cuối đều chỉ dùng một loại sức mạnh là quy tắc lực.

Giống như hai thái cực.

Mà hiện tại, hai thái cực này lại đánh đến khó phân chia.

Thành Ca có hơi hối hận vì đã không dùng kiếm.

Quyết đấu bằng tay không, hắn không dùng được uy năng của kiếm tâm.

Kiếm pháp tăng lên tới thập giai lần trước cũng không thi triển được.

Nếu không hẳn là đã có thể thoải mái hơn rất nhiều.

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười ầm ầm của Mãng Dã quanh quẩn trên không trung.

“Khương Thành! Quả thật ngươi đủ mạnh!”

Cho dù ở dưới công kích của hàng loạt Huyền văn và lạc ấn của quy tắc, hắn đã dần dần lộ ra sự thất bại, nhưng ý chí chiến đấu lại dâng trào trước sau như một.

Cả người hắn đẫm máu, thậm chí càng đánh càng hăng.

“Nhưng muốn giết chết ta, như vậy còn chưa đủ!”

Khương chưởng môn cũng không nói gì.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp một đối thủ như vậy.

Ca đang tính toán có nên rút kiếm chơi xấu hay không, cho hắn một chút tàn nhẫn, thỏa mãn nguyện vọng muốn chết của hắn một chút.

Nhưng ngay lúc này, sự thay đổi đột nhiên xảy ra!

Mặc dù hai người đang chiến đấu kịch liệt ở ven Tiên giới, nhưng vẫn cách xa cái khe Hỗn Độn một chút.

Hơn nữa hai người này đều không có ý muốn phá hỏng phong ấn này.

Nhưng mà, phong ấn bên lề cái khe đột nhiên tỏa sáng!

“Không!”

Vẻ mặt Lão Thanh Long vẫn đang chú ý tới tình hình chiến đấu biến đổi lớn, người đầu tiên sợ hãi kêu lên.

Phong ấn của khe Hỗn Độn, tương tự phong ấn Khư Động năm đó, cũng là cao thủ của lục giới cùng nhau bố trí.

Muốn mở ra, chỉ khi lục giới hợp lực.

Ngoài ra còn có một cách khác, đó chính là một nhóm Đế cảnh cùng nhau phá hủy thô bạo.

Cách thứ hai mang đến, chính là hoàn toàn hủy hoại phong ấn đại trận, cuối cùng không thể khôi phục như cũ.

Mà khi phong ấn được mở ra, đám Ảnh Tộc năm đó bị đuổi vào sẽ xuất hiện lại.

Nghĩ đến hậu quả đó, không chỉ các vị Yêu Đế của Yêu giới, mà nhóm Đại Đế của Man Giới cũng cuống cuồng.

"Thôi xong!"

Bọn họ ở gần nhất lập tức bay về bên đó, muốn làm điều gì đó để ngăn chặn hậu quả xấu đáng sợ này phát sinh.

Nhưng đáng tiếc, đã chậm!

Phong ấn giống như một con đê, trong nháy mắt sáng lên, đột nhiên nổ tung ra.

Vô số quy tắc loạn lưu sụp đổ, giống như một màn pháo hoa rực rỡ, nở rộ trong mắt mọi người.

Đồng thời, còn mang theo mảnh vỡ của phong ấn đại trận.

Những mảnh vỡ này chỉ mới hiện ra trong khoảnh khắc đầu tiên, đã bị loạn lưu hỗn độn thổi quét không nhìn thấy nữa.

Khắp lục giới, vô số người nhìn lên tiên trận truyền ảnh, ngơ ngác nhìn hình ảnh hoa mỹ kia, thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Còn những Chuẩn đế và Đế cảnh này, một đám lại giống như tận thế đã đến.

Bọn họ bay lên trời cao, nhưng không biết tiếp theo nên làm gì.

Chỉ có thể lo sợ nghi chờ nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy tất cả đều tiêu tùng.

"Điên rồi!"

"Ảnh Tộc lại muốn xâm lược!"

"Trời ạ, lại một trận đại kiếp nạn buông xuống, đây rốt cuộc là thế đạo gì?"

“Trận đại chiến này, không nên chọn ở nơi đó!”

“Lực phá hoại của hai người kia quá mạnh mẽ…”

Rất nhiều người vẫn tưởng rằng phong ấn này bị Khương Thành và Mãng Dã đánh nát.

Thực ra, ngay cả bản thân hai người này cũng không xác định được có phải do mình làm hay không.

Vừa rồi đánh kịch liệt như vậy, bọn họ cũng không thể quá chú ý đến phía sau.

Hai người không hẹn mà cùng dừng tay, ngẩn ngơ liếc nhau.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Có phải chúng ta đánh hỏng thứ gì đó quan trọng hay không?”

“Hẳn là… không liên quan đến chuyện của chúng ta chứ?”

Khi giọng nói của hai người vừa dứt, vô số bóng đen gào thét mà ra từ bên trong cái khe.

“Ảnh Tộc!”

Giờ khắc này, vô số người ở lục giới đều hoảng sợ phát ra tiếng thét chói tai!

Chương 893. Đây là âm mưu của các ngươi?

Lần cuối cùng Ảnh tộc xâm chiếm, là một triệu năm trước.

Đối với Tiên nhân mà nói, chút thời gian ấy cũng không tính là quá xa.

Mà đoạn ký ức trong thời gian đó, lại vô cùng u ám và tuyệt vọng.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử của Tiên giới, vô số người bị ép phải trốn tới “thiên đường” Thương Long Cốc và Thiên Kiếm Sơn để lánh nạn.

Cũng đã để lại một bóng ma, khó mà phai mờ trong lòng mỗi người.

Hiện tại, lại nhìn thấy bọn nó xuất hiện, nghĩ thôi cũng biết, chính là cảm thấy vô cùng sợ hãi .

“Trời ạ, sao lại thả bọn nó ra?”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Xong rồi, xong rồi…”

“Đáng chết!”

Khoảnh khắc nhìn thấy sự xuất hiện của Ảnh tộc, Mãng Dã như con thiêu thân lao vào lửa, đánh về phía những bóng đen kia.

Chẳng mấy chốc, hắn đã bị bao vây tấn công.

Ánh sáng vàng dữ dội lập lòe trong bóng đen kia, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài bóng đen bị xé toạc.

Nhưng hơi thở của hắn yếu dần.

Trong những Ảnh tộc này, đa phần đều là thất trọng.

Đó là sự tồn tại đã vượt qua Đế cảnh.

Cho dù, thực lực của Mãng Dã mạnh, hắn cũng không thể ứng phó nhiều như vậy trong cùng một lúc.

Ngay khi hắn bị nhấn chìm trong “hắc hải” của Ảnh tộc, Khương chưởng môn cũng bị vô số bóng đen bao vây tấn công.

“Mãng Dã đại ca!”

“Yêu chủ!”

Vô số sinh linh của Man tộc và Yêu tộc kêu gào thảm thiết.

Hai vị này là trụ cột của bọn họ, mà hiện tại, hai người này đều rơi vào tuyệt cảnh.

Một khi hai người này chết, tất cả mọi chuyện coi như xong.

“Ha ha ha ha…”

“Đại công cáo thành!”

Ở cái khe bên cạnh, hai nhóm người bay ra, xuất hiện trong màn ảnh của truyền ảnh trận.

“Cửu Tuyệt Tiến Đế!”

“Ám Cơ Ma Đế!”

“Hóa ra là bọn họ?”

“Đáng hận!”

Dù có là kẻ ngốc, thì lúc này cũng hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiên Minh và Thánh Điện, hoàn toàn có động cơ làm như vậy, dù sao bọn họ cũng là kẻ thù không đội trời chung với Khương Thành.

“Để giết Khương Thành, bọn họ không ngại kéo toàn bộ Lục giới xuống vực sâu!”

“Mở Khư Động năm đó, chẳng phải cũng là bọn họ làm sao?”

“Đáng hận, đám thối tha này!”

“Đáng nhẽ nên thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ từ lâu…”

Cửu Tuyệt Tiến Đế và Ám Cơ Ma Đế, vốn cũng không muốn bị lộ.

Nhưng mà hết cách.

Sau khi phá bỏ phong ấn, thả Ảnh tộc, bản thân bọn họ cũng trở thành mục tiêu.

Ảnh tộc có khứu giác vô cùng nhạy bén đối với hơi thở và lực quy tắc của sinh linh, quả thật, giống như là đàn sói đánh hơi được mùi máu.

“Cũng may, hai kẻ điên kia đã thu hút hầu hết Ảnh tộc!”

Cửu Tuyệt và Ám Cơ và hơn mười vị Đế cảnh, vừa vung kiếm đánh lui Ảnh tộc ở gần, vừa chạy trốn ra bên ngoài.

Cho dù, tất cả Ảnh tộc mạnh nhất đều bị Khương Thành và Mãng Dã thu hút, bọn họ chỉ chạm trán với Ảnh tộc dưới lục giai, nhưng cũng đã khiến bọn họ kiệt sức rồi.

“Ảnh tộc này, sau khi bị phong ấn triệu năm, sao còn đáng sợ hơn trước nhỉ?”

“Như thế mới là tốt nhất!”

“Đúng vậy, Ảnh tộc càng lợi hại, hai kẻ điên kia chết càng nhanh!”

“Hừ… Đây là âm mưu của các ngươi?”

Đột nhiên, có tiếng cười khe khẽ của Khương chưởng môn, vang lên bên tai bọn họ.

“Các ngươi bận nhiều ngày như vậy, là vì chuyện này?”

Đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ còn cho rằng đó là do nghe nhầm.

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện Khương Thành đang cười tít mắt với bọn họ, hơn nữa, còn ở rất gần bọn họ.

Mà bên người hắn, không có một Ảnh tộc nào cả.

Thậm chí, sau khi hắn tới, Ảnh tộc xung quanh, đều điên cuồng chạy trốn, một lần nữa, lại chui vào khe Hỗn Độn kia.

Chuyện này sao có thể?

“Ngươi, sao ngươi không bị làm sao?”

Cửu Tuyệt Tiến Đế hoàn toàn không thể tin được, đây là sự thật, cũng không muốn chấp nhận sự thật này.

“Đây là điều không thể!”

Ảnh tộc xuất quỷ nhập thần, hoàn toàn không để ý đến lạc ấn của quy tắc và thần hồn.

Theo bọn họ thấy, tộc khủng bố như này, hẳn phải là khắc tinh của Khương Thành mới đúng.

Kết quả hiện tại, Khương Thành chẳng bị làm sao, ngược lại, bản thân bọn họ lại bị Ảnh tộc giữ chân.

Đây gọi là chuyện gì?

“Các ngươi, sẽ không trông cậy vào chút đồ bỏ đi này, có thể giết chết ta đấy chứ?”

Thành Ca cũng cạn lời.

Khi trước, tất cả mọi người đều nói Tiên Minh Thánh Điện có âm mưu.

Hắn cũng rất tò mò, còn cho rằng, đó sẽ là trận chiến tuyệt vời và rực rỡ biết bao.

Kết quả, chính là muốn dựa vào Ảnh tộc để giết mình?

Ngươi trông cậy vào người khác cũng được, lại cứ trông cậy vào Ảnh tộc…

Tộc này, bị hắn khắc chế, được chứ?

Bởi vì, sở hữu 990 đạo quy tắc chủ của Khư Địa Chi Tinh năm đó, Thành Ca có được hơi thở của khư địa.

Mà hơi thở kia hoàn toàn chính là khắc tinh của Ảnh tộc, giống như dính vào sẽ chết, không có cơ hội sống sót.

"Không thể nào!"

"Ta không tin!"

Cửu Tuyệt Tiến Đế vừa vung kiếm ra sức đánh lui Ảnh tộc bên người, vừa điên cuồng hét lên.

"Các ngươi tin hay không thì tùy."

"Lão tử quyết chiến, các ngươi còn muốn chạy tới giành spotlight."

Thành Ca cũng chẳng muốn giữ những người này thêm nữa.

"Ta vẫn phải cảm ơn các ngươi, đã giúp ta chọn chiến trường."

Ban đầu, hắn muốn giết đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ, cũng còn nhiều phiền phức.

Trừ khi, hồn thể lại chia lìa giống như lần trước, lẻn vào hai giới Tiên Ma, nghĩ cách bị giết một lần, sau đó mở hack.

Nếu không, hắn cũng không tới được tuyến bên kia.

Mà hiện tại, tự đám người này chạy tới đây, còn bị Ảnh tộc giữ chân, đây chính là đang yên đang lành, lại tự tìm đến cái chết!

Hắn không do dự rút ra tiên kiếm, xông lên như sói nhập đàn cừu.

Lạc ấn của quy tắc và Huyền văn, không dễ dùng như vậy khi đối mặt với Mãng Dã, nhưng vẫn dùng được khi đối mặt với đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ.

"Thiên Đạo, cứu bọn ta!"

"Tiên Mẫu còn không hiện thân, diệt trừ ma đầu này!"

"Cứu, cứu bọn ta…"

Đám người Cửu Tuyệt và Ám Cơ, dưới sự tuyệt vọng, chỉ có thể lại cầu xin Thiên Đạo giúp đỡ.

Mà lần này, Tiên Mẫu không xuất hiện nữa.

Có lẽ, nàng cũng hoàn toàn thất vọng về Tiên Ma khi liên tiếp thả Ảnh tộc ra.

Sự im lặng của nàng, trái lại, đã khơi dậy lòng căm thù của đám người Cửu Tuyệt Tiến Đế.

"Tiên Mẫu đáng chết, chắc chắn, đây vẫn là đại kiếp nạn của ngươi!"

"Cứ nhắm vào hai giới Tiên Ma chúng ta…"

"Bọn ta và ngươi, không đội trời chung!"

Rõ ràng là bọn họ tự chuốc lấy, vậy mà bọn họ lại có thể chụp mũ lên đầu Thiên Đạo.

Nhìn thấy Tiên Đế và Ma Đế xung quanh, chết càng ngày càng nhiều, đường quay về Tiên giới lại bị Khương Thành bịt kín, Cửu Tuyệt Tiến Đế và Ám Cơ Ma Đế lại bất chấp, đi theo Ảnh tộc, trốn vào trong khe Hỗn Độn kia.

Dù phải đối mặt với sự nguy hiểm tột cùng trong đó, bọn họ cũng không có năng lực xuyên qua loạn lưu, đi vào chính là chín phần chết một phần sống, nhưng vẫn tốt hơn là bị giết ngay lập tức.

"Còn muốn trốn?"

Khương chưởng môn không dừng lại, tiếp tục đánh về phía cái khe bên kia.

Bất kể Ảnh tộc hay là Cửu Tuyệt, Ám Cơ, hắn sẽ không bỏ qua một ai!

Mà các nơi ở Lục giới lúc này, mọi người vốn còn đang tuyệt vọng, giờ đây đều ngây ra như phỗng.

Vừa nãy đã nhìn thấy những gì?"

Khương Thành đuổi đánh Ảnh tộc?

Chẳng những Ảnh tộc dính vào là chết, hơn nữa, dưới tình huống này, còn "xử" hơn phân nửa chúng Đế cảnh của Tiên Minh Thánh Điện?

Đây là loại chiến lực gì?

Thậm chí, bọn họ còn không nhịn được mà dụi mắt, có chút không chắc chắn về những gì bọn họ đã nhìn thấy.

Vừa nãy, Ảnh tộc còn giương nanh múa vuốt, giống như hầu hết nạn châu chấu làm long trời lở đất. Lúc này, tất cả Ảnh tộc đều lui về với tốc độ còn nhanh hơn khi xông ra.

Cũng không dám tiến vào Tiên giới nữa.

Cảnh tượng kia, giống như là thuỷ triều rút…

Mà ở trước mặt thủy triều kia, dáng người của Khương Thành càng cao lớn hiên ngang.

Bởi vì sự truy đuổi của hắn, tất cả Ảnh tộc cũng chỉ có thể lui về.

Chương 894. Ba nghìn thế giới

“Điều này, điều này cũng quá khó tin rồi!”

“Khương Thành lại có thể đuổi đánh Ảnh tộc?”

“Sao hắn làm được?”

Cho dù năm đó, Huyền tộc, Quy Lai Tiên và các đại lão của Lục giới liên thủ, cũng không làm được chuyện này.

Khi ấy, cao thủ của các tộc kết hợp với nhau, cũng phải giằng co, đẩy lui từng chút một.

Đâu có cảnh dễ như trở bàn tay này?

Trong lòng của vô số người tràn ngập niềm vui sướng vì thoát khỏi đại nạn, thậm chí có người vui quá mà khóc.

“Tốt quá rồi, chúng ta đã không sao rồi!”

“May mà có Khương chưởng môn!”

“Đúng vậy, hắn cứu vớt Lục giới…”

“Hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cao thủ!”

Giờ khắc này, mọi người đều ngầm thừa nhận Thành Ca là kẻ mạnh nhất Lục giới, e là những tráng hán kia của Man giới cũng không thể phản bác.

Bởi vì, Mãng Dã lúc này, đã bị Ảnh tộc đánh tới mức hấp hối rồi.

Nếu Khương Thành không ỷ mạnh đánh tới, đuổi đám Ảnh tộc mạnh như "nước lũ" đang nhấn chìm hắn, có lẽ hắn sẽ ngã xuống.

Sau khi xông vào khe Hỗn Độn, Thành Ca vẫn như trước thần chắn giết thần.

Trên thực tế, nếu Ảnh tộc xông vào trong Tiên giới, vậy thì hắn cũng thật sự bó tay.

Dù sao Tiên giới lớn như vậy, một khi đã phân tán, cũng không dễ gì mà tìm được Ảnh tộc.

Nhưng những Ảnh tộc này, có lẽ cho rằng, hắn không thể tiến sâu vào loạn lưu hỗn độn, nên đều trốn vào khu vực hẹp của cái khe này…

Kết quả, sau khi bước vào nơi này, bản thân Ảnh tộc lại luôn phải tránh né loạn lưu, ngược lại Khương Thành không cần như thế.

Dù sao, cũng là người đã phiêu dạt trong loạn lưu hỗn độn hơn triệu năm, hắn sớm đã quen rồi.

Dưới sự đuổi giết mạnh mẽ của hắn, những Ảnh tộc còn lại đều bị tiêu diệt.

Cửu Tuyệt, Ám Cơ và hơn mười vị Đại Đế, sau khi trốn vào trong khe, lại có vài vị nữa bị Thành Ca giết.

Mấy người còn lại, chật vật tránh né loạn lưu hỗn độn, hầu như ai cũng bị thương, thê thảm vô cùng.

Sao còn có thể nhìn thấy chút phong thái của Đế cảnh.

"Khương Thành!"

"Ta hận…"

Nhìn thấy Thành Ca lại đánh tới, ba người cuối cùng bị dồn vào đường cùng, lộ ra vẻ mặt dữ tợn, lớn tiếng mắng chửi.

Khương chưởng môn cũng không đáp lại.

Tuy nhiên, vào lúc này, một số lực hút bí ẩn khó lường, đột nhiên xuất hiện ở chỗ sâu của khe.

Lực hấp dẫn kia tới vô cùng đột ngột, nhưng lại rất chân thật.

Giống như tiếng gọi từ sâu thẳm linh hồn, lại giống như tìm được căn nguyên của bản thân.

Tuy sức hấp dẫn rất lớn, nhưng với thực của Đế cảnh, vẫn có thể ngăn cản một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, Cửu Tuyệt và Ám Cơ lúc này, đang hoảng loạn vì rơi vào đường cùng, sao có thể chống lại, thậm chí, bọn họ còn vội vã lao về hướng đã thu hút mình.

Ở sâu trong khe, có thể lờ mờ nhìn thấy một đám sáng với màu sắc khác nhau.

Cửu Tuyệt, Ám Cơ và một vị Cực Minh Tiên Đế khác lần lượt bị ba đám sáng khác nhau hút vào, không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

“Chuyện này?”

Thành Ca một mạch đuổi tới nơi này, cũng hơi không kịp trở tay.

Đây là thứ đồ chơi gì?

Hắn liếc nhìn, trước mắt rõ ràng có khoảng ba nghìn đám sáng.

Mỗi đám sáng đều tản ra hơi thở quy tắc khác nhau.

Có sáng có tối, có nước có lửa, có đao có kiếm, bao trùm tất cả…

Sự mạnh yếu của những quy tắc trong đám sáng này rất rõ ràng, có cái khiến hắn cảm thấy, đây là biển rộng mênh mông, còn bản thân hắn chỉ là một con thuyền nhỏ bé trong đó.

Còn có cái, lại như sao trời vô tận, mà hắn chỉ là một hạt bụi nhỏ bé trong đó.

Hẳn là, tâm quy tắc của Tiên giới hoàn toàn không tính là gì cả.

Càng miễn bàn tới huyền phách của người trong Huyền tộc.

Đối mặt với hơi thở mà những đám sáng này tản ra, ngay cả ánh sáng đom đóm trước mặt trăng sáng cũng không thể so được.

“Đây…”

“Là thứ đồ chơi gì vậy?”

Thành Ca chẳng hiểu gì cả, nhìn những đám sáng này, hắn không nhìn ra được chút manh mối nào.

“Cửa quy tắc sao?”

Cái này thoạt nhìn cũng không giống.

Hơn nữa, cửa quy tắc cũng không có hơi thở mạnh mẽ, khủng bố như vậy.

“Cuối cùng, bọn họ cũng phát hiện ra nơi này.”

Từ phía sau, Mãng Dã cũng lao tới đây với thân thể đang bị thương nặng.

“Ô, ngươi đến rồi à?” Thành Ca cười tủm tỉm, quay đầu lại.

Trái lại, hắn không có sát ý với Mãng Dã.

Việc quyết chiến của hai người, không hề có ân oán hay thù hận gì.

Hơn nữa, sau khi Ảnh tộc đột nhiên từ trong khe đánh ra, người này chẳng những không trốn, ngược lại, xoay người nghênh đón chúng, dùng sức mạnh của bản thân ngăn cản đại quân Ảnh tộc đang dâng lên như thủy triều kia.

Chỉ dựa vào điều này, hắn cũng đã hơn hầu hết Tiên nhân rồi.

Vị từng là đệ nhất cao thủ Lục giới này, đáng để hắn giơ tay tán thưởng.

Thành Ca cố ý chế nhạo nói: “Vừa rồi là ai thắng? Ai trong hai ta, hiện là đệ nhất cao thủ của Lục giới?”

“Chuyện đó đã không còn quan trọng nữa rồi, được chứ?”

“Hửm?”

“Ngươi không thấy chuyện lớn hơn đang ở trước mắt sao?” Mãng Dã chỉ vào những đám sáng này, với vẻ mặt nghiêm túc.

Thật ra, lão huynh này biết, hắn đã thua rồi.

Khi hai người đại chiến trước đó, hắn đã dần dần rơi vào thế yếu.

Sau đó lại đối mặt với Ảnh tộc, Khương Thành thì Penta Kill, còn hắn thì bị vây chặt, tí nữa thì mất mạng.

Ở sâu trong lòng, hắn cũng biết, bản thân mình không bằng Khương Thành.

Hơn nữa, coi như là Khương Thành đã cứu hắn một mạng, như này cũng quá xấu hổ rồi.

Chỉ là với sự kiêu ngạo của mình, tất nhiên, hắn không thể nào tự nhận thua được, vì thế, cố ý không nhắc tới trận quyết chiến kia, giống như nó chưa từng xảy ra.

Thành Ca sao không nhìn ra suy nghĩ này của hắn.

Trong lòng thầm mắng, ngươi, cái người này, hóa ra cũng là một vua làm màug cần thể diện.

“Ngươi biết mấy thứ này sao?”

Mãng Dã nghe thấy hắn không nhắc đến kết quả của trận quyết chiến kia, vẻ mặt cũng bớt xấu hổ một chút.

Hắn vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ vào đám sáng, sau đó phổ cập kiến thức cho Thành Ca.

“Đằng sau mỗi đám sáng, đều là một thế giới!”

“Thế giới?”

“Đúng vậy, thế giới đó hẳn là mạnh hơn Tiên giới chúng ta nhiều.” Mãng Dã nói như kiểu ta biết rất nhiều.

Thành Ca nhìn hắn từ trên xuống dưới, nhưng mà, nhìn như thế nào thì người này, cũng không giống loại người hiểu biết sâu rộng.

“Sao ngươi biết?”

“Ta từng đi vào rồi.” Mãng Dã nói một cách đắc thắng.

“Hả? Ngươi thật sự đi vào rồi?”

“Đúng vậy, ta tiến vào một thế giới trong số đó, nơi đó chỉ tu luyện quy tắc lực.”

Khi Mãng Dã nói tới đây, bản thân hắn cũng cảm thấy rất khó tin.

“Trong thế giới Lực đó, có vô số cao thủ Đại năng, nguy hiểm đáng sợ vô cùng!”

Với thực lực và sự kiêu ngạo của hắn, từ đáy lòng có thể nói ra “nguy hiểm đáng sợ vô cùng”, vậy có thể nghĩ cũng biết, tình huống trước mắt là gì.

“Nếu nguy hiểm như vậy, sao ngươi còn có thể sống sót trở về?”

Mãng Dã vỗ ngực một cái, ngạo nghễ nói: “Ngươi nghĩ ta là ai? Nơi nguy hiểm cũng không ngăn được ta! Ta chẳng những đi vào, mà còn đi vào không dưới một lần!”

“Để ta xem nào, tổng cộng mấy năm nay ta đã đi vào khoảng tám lần, mỗi lần đều có thể toàn mạng trở ra!”

Nói xong, hắn liếc Thành Ca một cách đắc thắng, ánh mắt như kiểu mình hơn hẳn người khác.

Giống như đang nói, ta rất lợi hại, đúng không?

Tóm lại, ngươi không bằng ta về mặt này?

Thành Ca suýt nữa bị lão huynh này làm cho tức cười.

Thật đúng là tìm mọi cách để đè đầu Ca!

Hắn bĩu môi: “Nếu đã nguy hiểm như vậy, ngươi còn đi vào nhiều lần để làm gì? Chẳng lẽ ngươi thích bị hành hạ sao? Lại còn đi vào khoảng tám lần, chậc chậc chậc!”

Mãng Dã há miệng, định nói, quy tắc lực ở nơi đó hẳn là mạnh hơn Tiên giới nhiều.

Bản thân hắn, vừa học trộm vừa đánh nhau ở bên đó, qua gần triệu năm, thực lực đã đột nhiên tăng lên vài lần.

Nhưng lời đến bên miệng, hắn lại nuốt xuống.

Chương 895. Ngươi có thể có thể lọt vào top mười không

Tuy Mãng Dã có chút khờ dại ngây thơ của trẻ nhỏ, nhưng không có nghĩa là hắn không có ý đồ.

Hắn lúc này, đã nghĩ tới một vấn đề vô cùng “quan trọng”.

Thực lực của bản thân hắn đã tăng lên mấy lần, nhưng trong lúc quyết chiến vẫn bị Khương Thành đè đầu.

Vốn hắn còn mong đợi lần sau sẽ đến ngao du ở "thế giới Lực" kia, để tiếp tục nâng cao thực lực, sau đó lại tìm Khương Thành, khiêu chiến với hắn.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ đánh bại hắn trên tất cả các mặt của tiên khí truyền ảnh, để gỡ lại trận này.

Nếu Khương Thành cũng biết về sự "ảo diệu" của những thế giới kia, vậy thì, hắn cũng có thể đi vào và nâng cao thực lực.

Đến lúc đó, chẳng phải là mình vĩnh viễn bị đè đầu sao?

Như vậy không thể được!

"Ta giống người sợ nguy hiểm sao?"

Để bịa ra lý do, hắn vỗ ngực, khoe khoang.

"Càng nguy hiểm, càng có khiêu chiến, với tư cách là đệ nhất cao thủ của Lục giới, ta cần khiêu chiến, cho nên mới đi vào bên kia nhiều lần."

Thành Ca nhìn vẻ mặt "nghĩ một đằng nói một nẻo" kia của hắn bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Sao ta cảm thấy, ánh mắt của ngươi rất không chân thành?"

Lời này, nếu như bị những người khác nghe thấy, có lẽ bọn họ cũng cạn lời.

Cách đây không lâu, hai người còn đánh nhau ầm ầm, dựa vào đâu mà người khác phải chân thành với ngươi?

Mãng Dã vẫn còn xấu hổ, nên nhìn sang chỗ khác.

"Nếu ngươi không tin, vậy thì quên đi!" Hắn hậm hực nói.

Thành Ca vốn định dùng Độc Tâm Thuật, kết quả cảnh giới của Mãng Dã quá cao, dùng Độc Tâm Thuật sẽ tốn hàng chục tỷ công đức.

Hắn gần đây đang cần gấp công đức, thật sự là không thể lãng phí được.

Ngẫm lại, mạng của mình hoàn toàn free, hay là dùng một mạng, thử đi vào xem sao.

Cho dù nguy hiểm đi nữa, cùng lắm thì chết thôi.

“Ta vẫn không tin.”

Nói xong, hắn cũng muốn chui vào bên trong.

Mãng Dã vội vàng kéo hắn lại.

“Ta đã nói rồi, bên trong rất nguy hiểm, ngươi còn chui vào bên trong làm gì chứ, muốn chết sao?”

Hắn không muốn, Khương Thành sẽ phát hiện ra “bảo địa” bên trong.

“Ta không sợ chết.”

“Bên trong rất nguy hiểm, đừng làm chuyện ngu ngốc!” Mãng Dã nóng nảy, nói.

Thành Ca cố ý nói: “Ngươi mới vừa nói, càng nguy hiểm, càng có khiêu chiến, thật trùng hợp, ta cũng là người thích khiêu chiến.”

Mãng Dã càng không cho hắn vào, hắn lại càng nghi ngờ.

Chẳng lẽ, trong đó có rất nhiều kỳ trân dị bảo, ba nghìn thế giới là ba nghìn chỗ cất giấu báu vật sao?

Người này lại muốn lừa mình ăn mảnh?

“Ngươi!”

Mãng Dã vừa tức vừa vội, lôi lôi kéo kéo không được.

Đành nói ra sự thật.

“Được rồi, được rồi, nói thật cho ngươi biết, trong thế giới của đám sáng trước mặt, hẳn là sự ảo diệu của quy tắc còn cao hơn Tiên giới.”

“Sự ảo diệu của quy tắc còn cao hơn?”

Thành Ca vừa nghe, đã phản ứng lại ngay.

Lúc trước, chẳng phải mấy người trong Viêm tộc, đều tự xưng là đến từ Chân Viêm thế giới gì đó – một thế giới cấp cao hơn sao?

Ban đầu, hắn còn cho rằng muốn tới những thế giới này, phải xuyên qua rất nhiều loạn lưu hỗn độn, phiêu bạt rất nhiều năm.

Nào biết, Tiên giới bên này, lại có sẵn "Truyền tống trận".

Nhìn như này, Tiên giới, nơi bọn họ đang ở, quả thật rất thần kỳ.

"Cao hơn Tiên giới bao nhiêu?"

"Cao hơn rất nhiều."

Mãng Dã nhắc tới nơi này, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Ngược lại, Thành Ca lại nổi lên hứng thú: "Bên kia, có bao nhiêu người lợi hại hơn ngươi? Thực lực của ngươi có thể lọt vào top mười không?"

"Top mười?"

Mãng Dã thầm nghĩ trong lòng, bên kia, còn có cảnh giới cao hơn Tiên Đế, ngay cả top mười ngàn, ta cũng không lọt vào được.

Nhưng mà hắn và Khương Thành đang phân cao thấp, hắn cũng không muốn bị bẽ mặt.

Vì thế nhỏ giọng lẩm bẩm nói: "Còn cách top mười, một… một chút."

Khương chưởng môn đã rất thất vọng, khi nghe vậy.

"Vậy cũng không mạnh lắm."

Hắn còn đang mong, sau khi đi vào Vị Diện cao hơn, sẽ có nhiều nhân vật mạnh hơn hắn nhiều, sau đó hắn có thể thoải mái chết thêm vài lần nữa.

"Đúng vậy, đúng vậy, cũng chẳng có gì thú vị, chúng ta quay về đi."

Mãng Dã thấy hắn không có hứng thú gì, nhanh chóng thuyết phục hắn quay về Tiên giới bên kia.

"Không, không, không!"

Thành Ca lắc đầu nguầy nguậy: "Ta còn muốn xử lý ba con cá đang lọt lưới kia."

Mãng Dã không muốn hắn đi vào lại được thăng cấp, vì thế, cố ý khinh thường nói: "Ba mống kia thì tính là gì, cho dù còn sống, cũng chẳng làm được trò trống gì đâu, không cần phải chết theo bọn họ."

Hắn càng nói như vậy, Thành Ca càng muốn đi vào một lần.

Nhất là lần này, đột nhiên hắn nghĩ đến một chuyện còn quan trọng hơn.

Nhóm đệ tử Phi Tiên Môn của mình, cũng như Quy Tàng, Thanh Vân và những kiếm tu khác, lúc trước, không phải nói là trốn vào trong chỗ sâu của Man giới sao, không phải là từ nơi này đi vào các thế giới khác chứ?

Còn có Lam Đề mất tích năm đó, chẳng lẽ cũng là theo một lối vào nào đó của Huyền giới, đi tới một thế giới cấp cao hơn?

Nếu đúng như vậy, vậy mình cũng phải đi một chuyến.

"Ngươi nói thật đi, có phải còn có những người khác, cũng đã từng đến nơi này hay không?"

Mãng Dã nhận thấy không thể lừa được nữa, chỉ có thể gật đầu.

"Đúng vậy, khoảng triệu năm trước, có rất nhiều người đã trốn vào nơi này, để tránh né sự đuổi giết của Ảnh tộc."

Cũng là khi đó, hắn mới phát hiện sự ảo diệu ở chỗ sâu trong khe này.

Lần đầu, khi hắn đi vào thế giới Lực, có thể nói bản thân hắn đã trải qua muôn vàn khó khăn.

Nhưng thực lực cũng được nâng lên rất nhiều.

Sau khi mối nguy Ảnh tộc dần dần lắng xuống, nơi này bị phong ấn.

Thỉnh thoảng, hắn lại lặng lẽ cạy mở một phong ấn, nhiều lần lẻn vào bên trong thế giới Lực.

Trực tiếp biến thế giới cấp cao thành Phó bản dùng để rèn luyện bản thân.

"Ngươi chỉ có thể vào thế giới Lực sao?"

"Không, những thế giới khác cũng có thể đi vào, nhưng những thế giới kia, không có căn nguyên của quy tắc lực, ta không phát huy được sức mạnh lạc ấn của quy tắc."

"Căn nguyên? Ta mới chỉ nghe qua căn nguyên của thế giới, không ngờ lại còn có cả căn nguyên của quy tắc?"

Người của Tiên giới đi vào Huyền giới, đã không thể phát huy được sức mạnh lạc ấn của quy tắc.

Ban đầu Khương Thành còn cho rằng, đi vào một thế giới bất kỳ trong số ba nghìn thế giới trước mặt, cũng sẽ giống như vậy.

Không ngờ rằng, những thế giới này lại còn có căn nguyên quy tắc tương ứng.

"Đúng vậy, căn nguyên lực ở bên kia, hẳn là mạnh hơn tâm quy tắc nhiều lắm, hơn nữa không tồn tại chúa tể quy tắc gì đó."

Mãng Dã vừa phổ cập kiến thức, vừa cố gắng xỏa bỏ suy nghĩ muốn đi vào của Thành Ca.

"Ngươi đừng đi vào thì hơn, những người kia đi vào, không một ai có thể sống sót trở về, ta thấy, ngươi cũng sẽ không ngoại lệ."

"Vì mạng nhỏ của mình, cần gì phải cố chấp?"

Mãng Dã không nói, Thành Ca cũng không ý thức được điều này.

Quả thật, trong số những người khác đi vào, không một ai có thể trở về.

Nhưng mà, người trước mắt này là ngoại lệ.

Hơn nữa, hắn còn đi vào trong đó khoảng tám lần, mỗi lần đều sống sót trở về.

"Vậy ngươi trở về như thế nào?"

Điều này rất kỳ quái.

"Ta khác bọn họ!" Mãng Dã nâng cằm, dát vàng lên mặt mình.

Thành Ca thầm nghĩ trong lòng, ngươi, ngoại trừ là viễn cổ sinh linh, còn lại cũng chẳng có gì khác với người thường.

Nhưng mà, nghĩ kỹ lại, mấy vị viễn cổ sinh linh kia, bao gồm cả Thương Linh Huyền Minh đang ở bên trong, quả thật rất đặc biệt.

Tồn tại từ thời sơ khai của Tiên giới, hơn nữa còn phối hợp được các quy tắc, đây là đãi ngộ mà không một ai khác có

được.

Chẳng lẽ, mấy vị viễn cổ sinh linh này có nhiều căn nguyên?

Ban đầu, hắn nóng lòng muốn đi vào tìm đệ tử, hiện tại cảm thấy, có một việc cần làm trước tiên.

Đó chính là, khiến Mãng Dã kết nối với huyền văn lực của mình.

Mặc kệ viễn cổ sinh linh có gì đặc biệt, cứ kết nối trước, rồi tính tiếp, biết đâu lại có lợi về sau?

Hơn nữa, người này, với tư cách là viễn cổ sinh linh, mà còn là người mạnh nhất, chắc chắn có thể khiến huyền văn lực của mình dễ dàng đột phá lên bát trọng.

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được mà xoa tay, cười gượng hai tiếng.

Chương 896. Huyền văn cửu trọng

Tiếng cười này khiến Mãng Dã có chút sợ hãi trong lòng.

“Sao ngươi cười gian trá như vậy?”

“Đâu có, đâu có, ngươi hiểu lầm rồi.”

Thành Ca suy nghĩ, nếu bảo Mãng Dã trực tiếp kết nối, chắc chắn hắn sẽ từ chối.

Giống như lão Thanh Long vậy, thổi râu trừng mắt.

Cho dù, nói cho hắn biết, hắn có thể nâng cao thực lực, với sự kiêu ngạo của hắn, chưa biết chừng vẫn sẽ lớn tiếng nói ngươi không xứng gì đó!

Vì thế, hắn sửa lại cách nói một chút.

“Là như vậy, trước kia, chẳng phải ngươi là đệ nhất cao thủ của Lục giới sao, hẳn là người có kiến thức rộng rãi nhất toàn bộ Tiên giới?”

Một lời khen như vậy, quả nhiên Mãng Dã được nước lấn tới, vênh mặt.

“Đó là đương nhiên!”

Cho dù, sự thật là hắn quanh năm ở Man giới, nơi không nhạy về tin tức nhất, nhưng vẫn vỗ ngực khoe khoang, không xấu hổ chút nào, nói: "Cả Tiên giới, người hiểu biết nhất, chính là ta, không có chuyện gì mà ta không biết!"

"Lợi hại, lợi hại."

Thành Ca nịnh như thế, để hắn cảm thấy thoải mái, sau đó mới chuyển đề tài.

"Nhưng mà, ta không tin, ngươi biết tất cả mọi thứ, ví dụ, bảo bối ta đang có ở đây, chắc chắn ngươi không biết."

Nói xong, hắn tản ra huyền văn lực.

"Sao ta có thể không biết?"

Ngoài miệng Mãng Dã nói như vậy, nhưng thật ra, trong lòng vẫn rất lo lắng.

Dù lão đại như hắn – người từng là đệ nhất cao thủ của Lục giới, quả thật vẫn là người có kiến thức nông cạn.

Nhưng sau khi nhìn thấy huyền văn lực, cảm nhận được hơi thở vô cùng thuần khiết của quy tắc lực, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không biết những kỳ trân dị bảo khác, nhưng thứ đồ chơi này, sao hắn có thể không biết?

"Hừ!"

"Đây chẳng phải là hơi thở của căn nguyên lực sao, chẳng qua đã yếu hơn vô số lần mà thôi."

Hắn thuận miệng nói, rồi đột nhiên hắn sửng sốt.

"Khoan đã!"

"Căn nguyên lực?"

"Sao ngươi có được thứ này?"

Cho dù yếu hơn căn nguyên lực chân chính vô số lần, nhưng như vậy, cũng vẫn là rất thái quá rồi!

Hắn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó tin, bắt đầu cảm nhận một cách cẩn thận.

Càng cảm nhận, vẻ mặt của hắn lại càng lộ ra vẻ nghi ngờ.

“Có chút giống, mà lại không giống, không có căn nguyên lực chân chính thuần khiết như vậy, đến tột cùng nó là gì?”

Thành Ca cũng hơi đồng cảm với hắn, ngươi đúng là kẻ không có trình độ gì hết.

Nếu đổi lại là những Đế cảnh như Cửu Tuyệt, Thương Hư kia, liếc mắt một cái, sẽ nhận ra, đây là Huyền văn, dù sao bọn họ đã từng qua lại với người của Huyền tộc.

Mãng Dã không giống như vậy.

Hàng triệu năm qua, hắn thường xuyên ra vào thế giới Lực, thật sự rất bận, hoàn toàn không có thời gian để gặp gỡ người của Huyền tộc gì đó.

Hắn thật sự không biết tới Huyền văn.

“Đây là vật quý mà ta vô tình có được, có hiệu quả vô cùng rõ rệt, đối với việc tu luyện quy tắc lực.”

“Quả thật!”

Mãng Dã vừa gật đầu, vừa nhìn chằm chằm vào huyền văn lực kia, mắt hơi đỏ lên.

Hắn chính là Đại Đế của quy tắc lực, thứ này trời sinh có sức hấp dẫn đối với hắn.

Hắn có một loại dự cảm, chỉ cần mình có được bảo vật này, vậy thực lực có thể được nâng cao hơn nữa!

Thậm chí, hắn còn có thể cảm nhận được, bảo vật đang gọi mình, như thể nó đã được định sẵn để thuộc về hắn.

Thành Ca vừa nhìn thấy phản ứng này của hắn, biết là ổn rồi!

Vì thế hắn cố ý thở dài: “Nhưng mà đáng tiếc!”

“Đáng tiếc cái gì?” Mãng Dã không nỡ nhìn sang chỗ khác, hỏi cho có lệ.

“Đáng tiếc, ta tu luyện quy tắc lực không được tốt cho lắm, nếu để mình ta dùng vật quý này, cũng hơi phí.”

Mãng Dã liên tục gật đầu đồng ý: “Ngươi nói rất đúng, vật quý này nên được người thích hợp hơn sử dụng, vậy chắc chắn sẽ có thể phát huy được hiệu quả lớn hơn nữa.”

Hắn chỉ thiếu nước nói rõ, người kia là chính mình.

Nói thật, tuy hắn ngây thơ, nhưng không có quan niệm về thiện ác, làm việc rất tùy hứng.

Nếu Khương Thành không có thực lực mạnh, vậy e là, hiện tại hắn đã ra tay cướp đoạt rồi.

Dù sao, hắn đã đi vào thế giới Lực tám lần rồi, đều là làm cùng một việc.

Thành Ca lại thở dài.

"Còn không phải sao, nhưng mà ta lại không biết vị Đại năng nào tu luyện quy tắc lực."

"Đây…"

Mãng Dã muốn, vô cùng muốn.

Nhưng sự kiêu ngạo của hắn, không cho phép hắn xin xỏ.

Chỉ có thể thầm oán thán, mắt ngươi mù sao, không phải có một người đang đứng ở trước mắt sao?

Chúa tể lực ở Tiên giới, ngoài ta thì còn ai?

Thành Ca không nhìn hắn, còn cố ý nhìn đám sáng lực ở phía xa.

"Ta ngẫm thấy, loại bảo bối này, không thể lãng phí, hay là, ta cứ đi vào thế giới Lực, dâng bảo vật này cho Đại năng bên kia cho rồi."

Mãng Dã cuống cuồng.

"Đừng!"

Hắn vội vàng chắn trước mặt Khương chưởng môn, vẻ mặt nghiêm túc, trách mắng: "Bọn chúng đều là người của dị tộc, sao ngươi có thể giúp địch?"

Thành Ca cười nói: "Cũng không thể nói như vậy, không phải toàn bộ Tiên giới đều là bạn, cũng không phải toàn bộ thế giới khác đều là kẻ địch."

Mãng Dã chỉ có thể ám chỉ hắn: "Ngươi có thể giao cho người đáng tin hơn."

"Ta đi đâu để tìm người đáng tin hơn?" Thành Ca hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Ta! Ta!

Nhìn đây này!

Mãng Dã nhìn thấy "phản ứng chậm chạp" của hắn, cuối cùng, chỉ có thể nói rõ.

"Thật ra, ta có thể."

"Ngươi?"

Thành Ca liếc nhìn hắn, sau đó lắc đầu: "Cách đây không lâu, ngươi còn đánh với ta một trận, sao có thể xem là người đáng tin?"

Mãng Dã vội vàng ngắt lời hắn.

"Lời này của ngươi là sao?"

Hắn cố ý phụng phịu nói: "Trận quyết chiến vừa rồi của hai ta, chỉ xem như là giao lưu hữu nghị, cũng không phải là kẻ thù chém giết nhau.

Thành Ca thầm nghĩ trong lòng, khi trước ngươi ra tay, ta cũng không thấy ngươi nương tay.

"Thật vậy chăng, sao ta vẫn thấy có chút khó tin?"

"Thật mà, thật mà, thật ra, ta đã nghe đến tên của ngươi từ lâu rồi, vừa gặp mà như đã quen, quả thật, giống như gặp được huynh đệ thất lạc nhiều năm!"

"Huynh đệ?" Bản thân Thành Ca cũng dở khóc dở cười.

Người này vì "bảo vật", thật đúng là không cần cả "liêm sỉ".

"Đúng vậy, huynh đệ tốt! Suốt đời!"

Mãng Dã nói xong thì lôi kéo hắn, muốn kết bái huynh đệ ngay tại chỗ.

Thành Ca bị hắn đánh bại rồi.

"Được rồi, được rồi, nếu ngươi đã nói đến mức này, vậy bảo vật này, ta giao cho ngươi."

Nghe được lời này của hắn, Mãng Dã mừng như điên.

Hắn vỗ mạnh vào bả vai của Thành Ca, kích động mà kêu lên.

"Huynh đệ thật là thú vị!"

Rốt cuộc, lời này có mấy phần chân thành, Khương chưởng môn cũng không biết.

Tóm lại, kế hoạch của hắn xem như thành công rồi.

Nhìn Mãng Dã vô cùng thích thú chạm vào huyền văn lực, hắn nở nụ cười tươi rói.

Đứa ngốc này, thật dễ lừa!

Quá trình kết nối giữa Mãng Dã và huyền văn lực diễn ra vô cùng thuận lợi.

Mà sau khi hắn kết nối, Thành Ca lập tức có được sự thăng cấp mà trước nay chưa từng có.

Trên huyền văn lực xuất hiện chồi non của Huyền phách, hơn nữa, khác với hai Huyền văn tốc độ và hệ thủy biến thành lá khi trước.

Lá trên chồi non của huyền văn lực, lại chia tách một lần nữa.

Còn có thể như vậy?

Thành Ca bấm mở bảng kỹ năng nhìn một chút.

Vậy mà, tiến độ của huyền văn lực này, đã trực tiếp tăng lên 5%, từ thất trọng lên cửu trọng rồi.

Sự thăng cấp mà Mãng Dã mang lại cho hắn, hẳn là lớn hơn Thương Linh và Huyền Minh nhiều lắm.

Quả nhiên không hổ từng là đệ nhất cao thủ của Lục giới!

Không, không, không, đây là do hắn thăng cấp ở thế giới Lực, nếu không, chắc chắn không đạt được trình độ này.

Chương 897: Chân giới Băng

Cứ như vậy một cách nhẹ nhàng, Huyền văn lực đã trở thành loại mạnh nhất của Khương Thành bây giờ.

Nếu như lúc đầu đại chiến với hai giới Tiên Ma, Huyền văn lực đạt đến bước này, vậy hắn căn bản không cần sử dụng 50 đạo Huyền văn chiến đấu cùng lúc.

Chỉ dùng Huyền văn lực cửu trọng, cũng có thể trực tiếp càng quét rồi.

Hắn hài lòng, bên kia Mãng Dã cũng vui mừng khôn xiết.

Bởi vì hắn cũng được thăng cấp.

Đột nhiên nhiều thêm một lực lượng Huyền văn, điều này khiến hắn trực tiếp lĩnh ngộ được các quy tắc lực, đột nhiên tiến bộ nhảy vọt.

Thực lực đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Điều này khiến ánh mắt hắn nhìn Khương Thành háo hức muốn thử lại.

"Thật giống như đại chiến một trận!"

Hoặc là cho rằng Khương Thành đã tặng không cho mình một món "Chí bảo", Mãng Dã cuối cùng cũng xua tan ý định thử khiêu chiến lần nữa.

Hắn lại vỗ vai Thành Ca.

"Ngươi không hổ là người đủ tư cách đánh một trận với ta!"

Bây giờ tên này đã phát run rồi.

Lại một lần nữa đặt mình trên Khương Thành.

Thành Ca liếc nhìn hàm răng trắng lộ ra sau nụ cười toe toét của hắn kia, tự nhủ trong lòng, nếu ngươi biết rằng bản thân đã trở thành Chuẩn đế dưới quyền ta, Huyền văn kia có thể cho ngươi mượn bao nhiêu sức mạnh đều nằm dưới quyền kiểm soát của ta, không biết còn có thể cười được nữa hay không.

"Bảo kiếm tặng anh hùng, chí bảo dĩ nhiên trao cho người thích hợp nhất, đây là điều ta nên làm."

Lời nói này khiến Mãng Dã vui như mở cờ trong bụng.

"Người anh em, nhân tình này của ngươi ta sẽ ghi nhớ!"

Hắn còn cảm kích.

Vì vậy Thành Ca cũng không khách khí nữa.

"Ta định đi thế giới Băng một chuyến."

Hắn lựa chọn thế giới Băng rất đơn giản, Kỷ Linh Hàm chủ yếu tu luyện quy tắc băng.

Đệ tử của Phi Tiên Môn tu luyện các loại quy tắc đều có, rất có thể cũng phân tán ở các thế giới khác nhau, muốn tìm tự

nhiên là tìm Kỷ Linh Hàm trước.

“Ngươi thật sự muốn đi vào?”

Nghe hắn muốn vào thế giới Băng, mà không phải là thế giới Lực, Mãng Dã thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, lần này cũng không biết lúc nào có thể trở về, ngươi không có việc gì thì giúp ta bảo bọc Yêu giới chút.”

Nói xong, hắn cũng vỗ vai Mãng Dã.

“Làm anh em tốt cả đời, chút việc nhỏ này ngươi hẳn sẽ không từ chối chứ?”

Mãng Dã nhếch mép một cái, quan hệ của hắn và Yêu tộc thật ra rất tồi tệ.

Là một trong những sinh linh cổ đại sớm nhất, đối thủ chủ yếu của hắn năm đó là Tam Đại Long Đế và Phượng tộc Kỳ Lân.

Có điều vừa rồi Khương Thành tặng mình một chí bảo như vậy, nếu hắn từ chối thì thật không sảng khoái.

Chỉ có thể ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Đương nhiên không thành vấn đề, cứ để cho ta!”

“Nếu như bọn họ hỏi tới, cứ nói ta đi tìm đệ tử Phi Tiên Môn rồi.”

Nói xong, cũng không chờ Mãng Dã đáp lại, Khương Thành liền theo khí tức quy tắc băng, chọn một luồng sáng lao vào.

Thấy bóng dáng Khương Thành biến mất, Mãng Dã lắc đầu một cái, rất nhanh liền bay ra khỏi khe nứt, trở lại Tiên giới.

Lúc này, bên ngoài khe nứt đã tới không ít người.

Một đám Đại Đế Man tộc sau khí thấy hắn, kinh ngạc vui mừng tiến lên đón.

“Đại ca!”

“Mãng Dã đại ca, ngươi không sao là tốt!”

“Đúng rồi Khương Thành đâu?”

“Ta biết rồi, nhất định là đại ca ở kẽ hở Hỗn Độn lại đại chiến một trận với hắn, tiêu diệt hắn rồi!”

“Ha ha, đại ca lợi hại nhất!”

Nghe được một đám tộc nhân tâng bốc, Thương Linh khinh thường phỉ nhổ.

“Phì!”

“Bọn ta đều có mắt, trước đó ai thắng ai thua đã định từ lâu.”

Cổ Viên và Nhĩ Thử và các Yêu Đế cũng đứng dậy.

“Đúng vậy, nếu không có Yêu chủ của bọn ta, đại ca các ngươi đã chết trong tay Ảnh tộc rồi.”

“Yêu chủ của bọn ta mới là người mạnh nhất lục giới!”

“Ai nói vậy?” Kỳ Đồng và những Đại Đế Man Giới khác không phục.

“Yêu chủ các ngươi không thể trở về.”

“Nhất định là chết ở bên trong rồi.”

“Người sống sau cùng mới là người chiến thắng…”

Quan hệ hai bên vốn không tốt, thấy sắp đánh nhau, Mãng Dã bỗng nhiên quát to một tiếng.

“Đều im miệng cả cho ta!”

“Khương Thành chưa chết.”

Thanh Long, Băng Phượng vốn còn đang lo lắng trong lòng, nghe được bốn chữ này, không kiềm được thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy Yêu chủ của bọn ta đi đâu rồi?”

“Tại sao hắn không lên?”

Mãng Dã trầm giọng nói: “Hắn nói muốn đi tìm đệ tử Phi Tiên môn, bảo các ngươi cứ ở lại đây.”

“Đệ tử Phi Tiên môn?”

Thương Linh ngẩn ra.

“Các nàng ở ngay dưới khe nứt sao, vậy ta cũng đi xem một chút!”

Mãng Dã không hy vọng Thành Ca vượt qua mình, tự nhiên cũng không hy vọng sinh linh cổ xưa như Thương Linh phát hiện thế giới khác.

“Loạn lưu hỗn độn rất nguy hiểm, các ngươi không có mục tiêu, đi đâu tìm?”

“Được rồi, tất cả trở về đi thôi!”

“Ngươi không lừa gạt bọn ta?” Lão Thanh Long nghi ngờ nhìn hắn một cái, cảm giác hắn che giấu chút gì đó.

Mãng Dã tức giận hét lên: “Chỉ một quyền là ta có thể đánh chết các ngươi, có cần thiết không?”

“Được rồi, được rồi, hắn nhất thời không về được, sau này Yêu giới các ngươi nếu có chuyện gì lớn có thể tới tìm ta.”

“Đương nhiên, tốt nhất chớ có chuyện lớn gì, ta rất bận!”

Nói xong, hắn xé vách nứt không gian, lắc người một cái biến mất trước mắt mọi người.

Để lại chư vị Đại Đế, cho dù Man tộc hay là Yêu tộc, tất cả đều trợn mắt há mồm.

Vừa nãy Mãng Dã nói cái gì?

Bảo Yêu tộc nếu có chuyện thì tìm hắn?

“Ta không nghe lầm chứ ?”

“Mãng Dã vậy mà sẽ giúp chúng ta?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ quả thực không nghĩ ra.

Mà ở bên kia, Khương chưởng môn cũng thuận lợi tiến vào thế giới Băng.

Vừa tiến vào nơi này, hắn đã cảm nhận hơi ớn lạnh.

Với thực lực của hắn, đây là cảm giác cực kỳ hiếm thấy, đủ để giải thích đây là thế giới như thế nào.

Quan sát xung quanh, bốn phía tất cả đều là băng trắng tinh, không thấy được một chút cỏ cây.

Ngoài ra, chính là khí tức của quy tắc bằng vô cùng dày đặc.

Mãng Dã nói đúng, những thế giới này có thể có nguồn gốc quy tắc.

Cơ hồ là một lúc sau khi tới đây, Huyền văn băng của hắn có dấu hiệu dãn ra.

Phải biết rằng, Huyền văn băng của hắn vốn là thất trọng, đó đã là giới hạn cao nhất của Huyền giới bên kia rồi.

Sau khi thay đổi thế giới, lập tức có cơ hội đột phá giới hạn cao nhất.

Chẳng trách sau khi Mãng Dã bước vào thế giới Lực, thực lực của hắn đã tăng lên nhiều như vậy.

Hắn đang định tìm người hỏi thăm tình hình.

Trong đầu đột nhiên liền truyền đến một chuỗi âm thanh hệ thống nhắc nhở.

"Tinh! Phát hiện vị trí thay đổi, hệ thống cần thăng cấp!"

"Xin hỏi có lập tức thăng cấp hay không, quá trình thăng cấp cần khởi động lại!"

Lại phải khởi động lại?

Nghe được ba chữ này, Thành Ca không khỏi nhức đầu!

Lần trước khởi động lại xài hơn trăm triệu năm, mặc dù bản thân hắn chẳng qua là ngủ một giấc liền xong, nhưng vẫn là quá vô lý.

"Lần trước tới Huyền giới, không phải cũng không cần khởi động lại sao?"

"Huyền giới thuộc về vị trí song song, lần này Chân giới Băng thuộc một tầng vị khác." Hệ thống trả lời không mang theo chút cảm tình nào.

"Chân giới Băng…"

Thành Ca vẫn là lần đầu tiên nghe được cách gọi Chân giới này, hắn còn tưởng rằng cao hơn Tiên giới là Thần Giới đó.

Có điều bây giờ hắn có chuyện quan trọng hơn muốn xác định.

"Sau khi hệ thống thăng cấp, kỹ năng giá trị kinh sợ sẽ không bị hủy bỏ chứ?"

Chương 898: Hệ thống vất vả dụng tâm

Giá trị kinh sợ là tiền vốn để hắn an thân lập mệnh.

Mỗi lần làm màu xong, thu hoạch một đợt kinh sợ, cũng có thể thuận tiện lấy được một khoản công đức quá mức.

Đây là chức năng hệ thống phù hợp nhất với khí chất của hắn.

Chỉ là khi thực lực hắn tăng lên, công đức cần dùng cũng càng ngày càng nhiều.

Mỗi lần cố gắng làm màu, những người xung quanh cho cũng chỉ có mấy chục tỷ công đức, dần dần cũng như muối bỏ biển.

Bây giờ thăng "Vị Diện", có thể thấy trước được sẽ có một đám cường nhân lợi hại hơn hắn.

Đến lúc đó lại có thể dựa vào giá trị kinh sợ thu hoạch một lượng lớn công đức.

Suy nghĩ một chút cũng rất hấp dẫn!

Nhưng mà câu tiếp theo của hệ thống giống như sấm sét giữa trời quang.

"Kỹ năng giá trị kinh sợ sẽ hủy bỏ."

"Cái gì?"

Thành Ca trực tiếp nổ tung rồi.

"Ngươi nói cái gì?"

"Giá trị kinh sợ phù hợp với chức năng làm màu như vậy, ngươi lại muốn hủy bỏ? Ngươi an cmn lòng cái gì?"

"Đầu ngươi có phải rỗng không?"

"Ngươi có biết làm một hệ thống không vậy, chẳng lẽ không phải biết là kí chủ cần gì sao?"

"Phục vụ này ta cho ngươi 0 điểm!"

"Không thăng cấp, lão tử kiên quyết không thăng cấp!"

Trong mắt Ca, hệ thống chỉ là một công cụ mà thôi.

Hắn hoàn toàn không có giác ngộ như cha hệ thống, trực tiếp mắng hệ thống giống như cháu trai vậy.

Không ngờ hệ thống vẫn chưa nổ tung.

Càng không có những lời uy hiếp như "Kí chủ không phối hợp sẽ đổi người", "Kí chủ không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ chết tại chỗ".

Hình như giữ hắn cũng không có cách gì, chỉ có thể nghe theo.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, hệ thống mới tiếp tục không chút cảm tình nói: "Kỹ năng giá trị kinh sợ thăng cấp thành kỹ năng giá trị thanh danh."

"Giá trị thanh danh là cái gì?"

"Sau khi thăng cấp xong, sau này Kí chủ sẽ tự biết được."

Hệ thống cũng không biết làm sao.

Nghĩ lại nhiệm vụ đầu tiên mà lúc đầu nó giao cho Thành Ca - nhất thống tam giới.

Kết quả Ca này hoàn toàn không coi ra gì.

Luôn chỉ chú ý đến làm màu khắp nơi.

Lúc không làm cmn màu, hắn đại khái sẽ nằm xuống, lười vận động.

Hoàn toàn không định thống nhất một giới nào.

Làm mấy chuyện đó mệt mỏi bao nhiêu, hơn nữa có thể nhận được cái gì chứ?

Trong mắt hắn thì nhiệm vụ của hệ thống chính là cái rắm, thích thì làm, không thích thì không đếm xỉa tới.

Giai đoạn duy nhất mà hắn hoàn thành, chính là năm đó thống nhất Thiên Linh Vực ở Hạ giới, đó vẫn là trong lúc vô tình đạt thành.

Sau mặc dù cũng thống nhất Yêu giới trá hình, nhưng chỉ hoàn thành chưa tới một phần mười tiến độ thống nhất Tiên giới, cũng không đạt được thành tựu gì.

Ban đầu hệ thống long trọng đưa ra hệ thống giá trị kinh sợ, vì kích thích động lực của hắn, hy vọng hắn có thể đánh đông dẹp tây, có thể chinh phục hết thảy.

Kết quả hắn vẫn là chỉ quen làm màu, không có chút dáng vẻ của dã tâm chinh phục.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, việc nhất thống tam giới sẽ không thể nào hoàn thành, cả đời này cũng không thể.

Cho dù Thành Ca thật sự trở thành vô địch thiên hạ, cũng vẫn là công toi.

Cho nên lần này, hệ thống chỉ có thể đổi một hệ thống giá trị thanh danh, kích thích động lực của hắn lần nữa.

Thành Ca nào biết hệ thống "Vất vả dụng tâm".

Hắn đã nghĩ đến điều gì đó khác rồi.

"Lần này thăng cấp có phải hay không lại phải rất lâu?"

"Không lâu." Hệ thống trả lời vô cùng ngắn gọn.

Thành Ca không tin nó, ở trong mắt hệ thống, có thể mười tỷ năm cũng rất ngắn.

"Đưa một con số chính xác, rốt cuộc phải mất bao lâu? Đừng nói với ta lại phải mất một trăm triệu năm nữa!"

Nói thật, một trăm triệu năm đối với Chuẩn đế mà nói, cũng không coi là quá dài.

Huống chi Ca bây giờ cũng không có chuyện gì cấp bách trước mắt cần phải xử lý.

Hắn chỉ là lo lắng rằng điều này sẽ làm trễ nãi mình làm màu mà thôi.

"Mười triệu năm."

Phốc!

"Đây cũng tính là không lâu?"

Thành Ca gào rống tại chỗ.

"Cũng may ta hỏi trước, bằng không tỉnh lại cũng không biết lại qua mười triệu năm, ngươi là đồ lừa đảo!"

"Ngày nào cũng biết đào hố để bẫy ta!"

"Thăng cấp tại sao phải lâu như vậy? Ting một tiếng không được sao? Ta nghiêm túc nghi ngờ ngươi cũng nhân cơ hội lười biếng nghỉ ngơi!"

Hệ thống yên lặng, lười phản ứng với những lời rác rưới này.

Cuối cùng, Khương chưởng môn vẫn lựa chọn thăng cấp.

Hết cách, không thăng cấp hệ thống, đến lúc đó hắn ở Chân giới Băng này không làm màu trót lọt.

Thế là hệ thống tối ngay lập tức, bắt đầu khởi động lại.

Cùng lúc đó, bản thân Khương chưởng môn cũng chìm vào giấc ngủ say.

Đối với hắn mà nói, đây cũng không tính là một giấc mơ.

Sau khi tỉnh lại, hệ thống thăng cấp xong rồi.

Hắn nóng lòng muốn mở bảng điều khiển hệ thống ra, tất cả những kỹ năng trước đây hắn thu được vẫn còn, không có gì thay đổi.

Chỉ có điều sau khi điểm tích lũy sớm nhất biến thành giá trị công đức, lần này tự động đổi thành điểm tiên nguyên, dù sao cũng chỉ là bình mới rượu cũ.

1 tỷ công đức tương đương với 1 điểm tiên nguyên.

Hắn hơn năm trăm sáu ba tỷ công đức, biến thành 563 điểm tiên nguyên.

Bên trong hệ thống thương thành, xuất hiện nhiều bảo vật mới.

Tiên khí cấp mười và Tiên đan thập nhất phẩm bất ngờ ở trong, có điều bây giờ nó cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều với Thành Ca.

Bởi vì quá đắt.

Ngoài ra, còn có một loạt thiên tài địa bảo mới và các loại nguyên liệu.

Hắn phát hiện, lần này cập nhật hệ thống cũng không chỉ là nhằm vào Chân giới Băng.

Hẳn là ba ngàn thế giới bất đồng, tất cả đều ở bên trong.

Chỉ nhìn các loại nguyên liệu mới và Công pháp Vũ Kỹ thấy được, bên trong hầu như đều có đủ các loại thuộc tính, thuộc tính băng chỉ là một loại nhỏ trong đó mà thôi.

Nhìn kỹ một vòng, Thành Ca cuối cùng vẫn đặt sự chú ý trên "kỹ năng giá trị thanh danh" quan trọng nhất.

Nhấp vào bảng điều khiển của kỹ năng, có thể thấy được một loạt hướng dẫn.

Thanh danh là một khái niệm rất chung chung, có điều hệ thống vẫn rất cẩn thận tính toán điểm của các loại tình hình bên ngoài.

Sự công nhận, bội phục, kinh sợ, sùng bái và quy thuận của những người xung quanh đối với Kí chủ có thể mang lại những giá trị thanh danh ở mức độ khác nhau.

Trong đó, quy thuận mang tới giá trị thanh danh cao nhất.

Thấy khiếp sợ cũng có thể mang đến giá trị thanh danh, Thành Ca an tâm.

Nghề làm màu cũ của hắn vẫn có thể dùng.

Mà những cái bội phục, sùng bái, cũng có thể lấy được từ làm màu.

Nhìn theo hướng này, thật ra nó còn thuận tiện hơn so với trước đây.

“Hệ thống ngươi nói sớm đi, làm hại trái tim bé nhỏ của ta cứ nhảy dựng lên, suýt chút nữa cho rằng tuyệt kỹ của mình không có đất dụng võ rồi.”

Hiểu sơ qua về hệ thống mới, lòng tin của ca bay lên tận trời.

Trước mắt hắn cũng không có phương hướng hay manh mối gì, vì vậy cảm giác rất thoải mái, không khác gì với việc tìm kiếm toàn diện.

Chuyện này, thật ra là rất cấm kỵ.

Bởi vì một số cường giả mạnh mẽ có thể cảm giác được có người đang theo dõi mình, điều này sẽ khơi dậy địch ý mãnh liệt của họ.

Người bình thường đều không dám làm như vậy, cho dù là điều tra tình huống chung quanh, cũng là cẩn thận thò thần niệm phúc tán ra, tránh cường giả mò từng chút mò ra.

Có điều, lúc Thành Ca đi học hiển nhiên không phải lớp một.

Thanh thế của hắn tạo ra rất lớn, giống như sợ người khác không biết mình đã tới.

Mặc dù cấp bậc của Chân giới Băng này khá cao, khiến cho thần hồn của hắn bị áp chế nhất định, chỉ có thể kéo dài phạm vi hơn trăm triệu dặm.

Nhưng trong phạm vi hơn trăm triệu này, đã có vô số tu sĩ bị kinh động.

Vô số người ngẩng đầu nhìn trời, một vài cường giả lại là lũ lượt bay lên không trung, đằng đằng sát khí xông về phía hắn.

Mà bên kia, Khương chưởng môn cuối cùng cũng thu được thần thông.

Vẻ mặt của hắn có chút cổ quái.

"Thế giới này, lại là một ngọn núi?"

Chương 899: Băng tộc hùng mạnh

Vốn là hắn còn chưa cảm giác được, nhưng sau khi thần niệm phúc tán hơn trăm triệu dặm, cuối cùng cũng nhìn ra mặt đất nghiêng.

Mặc dù còn rất nhiều chỗ vẫn có chỗ cao thấp không đều, nhưng tổng thể hơi nghiêng về một phía.

Nói cách khác, toàn bộ Chân giới Băng, chính là một tảng núi băng.

"Đcm, ngọn núi này lớn bao nhiêu?"

Không ra ngoài dự liệu, Chân giới Băng sẽ không nhỏ hơn so vơi Tiên giới.

Nếu toàn bộ Tiên giới là một ngọn núi, vậy phải hung vĩ bao nhiêu.

Hắn vừa định tìm một hướng bay tới, thì trước mặt có một người đằng đằng sát khí vọt tới.

Nói đó là người, thật ra thì có chút không chính xác.

Bởi vì toàn thân đều là tạo hình băng điêu khắc, chỉ có điều không phải loại long lanh trong suốt như pha lê, mà là một màu xanh nhạt mờ đục.

"Băng Linh tộc?"

Mặc dù Thành Ca chưa từng tiếp xúc, nhưng cũng nghe nói Linh giới có một tộc quần tu luyện băng lực như vậy.

Ở Linh giới bên kia, địa vị của bọn họ tương tự như Tuyết Linh tộc, cũng coi như là dưới cùng, bên trong tộc ngay cả một Chuẩn đế cũng không có.

Có điều người Băng tộc trước mắt này hiển nhiên là một ngoại lệ rồi.

Hắn không những rất mạnh, hơn nữa còn mạnh lạ thường.

“Nhân tộc?”

“Vừa nãy là ngươi khiêu khích ta?”

“Thật là không biết sống chết!”

Rõ ràng miệng không động, nhưng giọng nói của hắn vẫn là ong ong truyền tới.

Mà bởi vì âm thanh này được truyền thần hồn và quy tắc lực, nó thậm chí còn khiến khoảng không xung quanh hơi rung động.

Khuôn mặt tinh xảo như băng điêu khắc kia, cũng chậm rãi bập bềnh, lộ ra sát ý.

“Đúng vậy, là bổn đại gia ta.”

Thành Ca cười híp mắt nói: “Ta mới vừa tới nơi này, ngươi là đặc biệt tới nghênh tiếp ta sao?”

“Băng tộc các ngươi thật đúng là nhiệt tình hiếu khách, khiến ta cũng có chút ngượng ngùng.”

Ca hoàn toàn không giác ngộ là đã đắc tội người.

Cao thủ Băng tộc xa lạ đối diện chưa từng gặp qua loại người như hắn.

Suy nghĩ một chút, còn thật không biết nên trả lời thế nào.

Vì vậy duỗi tay phải ra, nhanh chóng xuất hiện một thanh băng kiếm.

Khương Thành cũng không khỏi híp mắt lại.

Thanh kiếm này bề ngoài nhìn giống như là tạm thời dùng băng ngưng tụ thành, thế nhưng khí tức nhàn nhạt lộ ra, lại

vượt qua tiên kiếm cấp chín.

Nói cách khác, cái này rất có thể là tiên kiếm cấp mười mà Tiên giới căn bản không tồn tại rồi!

Hắn không hề biết, nó thực sự đã là tiên kiếm cấp mười một rồi.

“Chết đi!”

Cao thủ Băng tộc đối diện trực tiếp phát động công kích.

Băng lực mãnh liệt giống như một trận gió bão, đánh thẳng vào chính diện của Khương Thành.

Thành Ca dĩ nhiên sẽ không chịu trận.

Hắn vội vàng sử dụng tiên kiếm cấp chín của mình, đồng thời thúc giục Huyền văn và lạc ấn của mình, cũng giết lên.

Lần xuất thủ này, hắn mới phát hiện, tất cả lạc ấn trước mắt có thể dùng đến chỉ có lạc ấn băng.

Bởi vì nơi này chỉ có căn nguyên băng, căn bản không ủng hộ việc thi triển những lạc ấn của quy tắc khác.

Mà Huyền văn ngược lại là có thể tiếp tục dùng được năm mươi đạo một lần.

Ầm!

Đòn đầu tiên của hai bên chính thức va vào nhau.

Năm mươi đạo Huyền văn đã bị băng lực kia phá hủy ít nhất ba mươi đạo.

Ngay sau đó những Huyền văn khác cũng lần lượt tan vỡ.

Trong nháy mắt, cũng chỉ còn lại có tốc độ, thủy hệ và Huyền văn lực.

Người Băng tộc đối diện kia hiển nhiên cũng rất bất ngờ.

Hắn có thể là người đầu tiên giết tới nơi này là bởi vì hắn là kẻ mạnh nhất trong phạm vi một trăm triệu dặm.

Khi thấy Khương Thành có cảnh giới bề ngoài không quá cao, hắn căn bản không coi ra gì.

Nào biết đối phương lại có thể chống đỡ được đòn đầu tiên của hắn.

Hô!

Băng kiếm trong tay hắn xoay chuyển, trước đó đã lực kiệt băng lực, lại lần nữa lan tràn sinh trưởng, giống như có sinh mạng vậy.

Trong hư không, đột nhiên xuất hiện một mảnh rừng băng điêu khắc.

Thậm chí, có thể thấy cây cối và hoa cỏ không ngừng sinh trưởng…

Mà dưới sự bành trướng của khu rừng, Huyền văn tốc độ và Huyền văn thủy của Khương chưởng môn cũng nhanh chóng tan vỡ.

Cuối cùng còn lại, chỉ có Huyền văn lực cửu trọng.

“Mở!”

Hắn huy động tiên kiếm, thi triển ra Bất Diệt Thiên Hoa kiếm kinh cấp mười.

Khu rừng băng kia ầm ầm sụp đổ, một lượng lớn bột phát tán trong không khí, che gần hết ánh sáng của bầu trời.

Mà xa xa, những cao thủ Chân giới Băng chưa đến, vội vàng ngừng lại.

Trong bọn họ có Băng tộc, cũng có nhân tộc.

Cảm nhận được chấn động đáng sợ kia, nhìn băng sương đầy trời, mọi người đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

“Không ngờ rằng lãnh chúa lại tự mình xuất thủ!”

“Ha ha ha, cũng không biết kẻ nào không có mắt, lại dám do thám.”

“Do thám người khác cũng được đi, ngay cả lãnh chúa đại nhân cũng có trong đó, đây là chê sống lâu.”

“Chúng ta không cần lên rồi.”

“Kẻ không có mắt kia nhất định phải chết!”

Khi bọn họ đang nghị luận, bên này vị lãnh chúa Băng tộc lại kinh ngạc vô cùng.

“Ngươi làm sao có thể chống đỡ được một đòn này?”

Người đối diện rõ ràng chỉ là Đế cảnh nhất trọng, mà hắn cũng đã là Đế cảnh tứ trọng rồi!

Trong Đế cảnh mỗi sự khác biệt của nhất trọng, cũng coi như là một cảnh giới lớn.

Ở Chân giới Băng này, đột phá đến Tiên Đế cũng không phải là cao nhất.

Bọn họ còn có thể dựa vào sự tham ngộ căn nguyên, tiếp tục nâng cao quy tắc cảnh giới và tu vi tiên lực.

Ngoài ra, tiên hồn và tiên thể cũng có thể tiếp tục cải thiện mọi mặt.

Vì vậy, thực lực khác biệt trời vực.

Tiên giới bên kia phần lớn Đế cảnh, thật ra thì chỉ có thể coi như là Đế cảnh nhất trọng ở nơi này.

Mà những Yêu Đế cổ đại như Thanh Long Băng Phượng, bàn về sức chiến đấu có thể coi như là Đế cảnh nhị trọng.

Đây thật ra đã quá hiếm rồi.

Suy cho cùng mấy vị Thanh Long, Băng Phượng, Thương Long, mặc dù độ dung hợp quy tắc tâm cao hơn một chút, nhưng thực còn bị hạn chế vị diện.

Tổng lượng tiên lực của các nàng, yêu hồn cảnh giới, cường độ yêu thể và những phương diện khác cũng bị hạn chế vị diện.

Dưới tình huống này, còn có thể có đột phá sức chiến đấu Đế cảnh nhị trọng của Tiên giới cấp cao nhất, quả thật rất nghịch thiên rồi.

Tiên giới bên kia chỉ có một người đạt tới Đế cảnh tam trọng.

Người đó chính là Mãng Dã.

Bây giờ người mà Khương Thành gặp phải này là Đế cảnh tứ trọng, đồng thời vũ khí còn cao hơn vũ khí của hắn cao hai cấp.

Mà bởi vì ở Chân giới Băng này, hắn không thể mượn sức mạnh của quy tắc tâm khác, cho nên suy yếu không ít.

Đây đã hoàn toàn siêu việt rồi.

Nếu không phải Huyền văn lực đạt tới cửu trọng, và cấp độ quy tắc thậm chí vượt qua cảnh giới của người Băng tộc kia, hắn đã sớm chết rồi.

Nhưng dưới tình huống này, chiến đấu chung quy vẫn vô cùng khó khăn.

Hai bên rất nhanh liền dùng hết toàn bộ lực chiến đấu.

Khi Thành Ca sử dụng tiên hồn, bất ngờ phát hiện tiên hồn đối phương cũng tiến hóa về phía ngọc hồn, hơn nữa tiến độ ít nhất cũng phải hai mươi phần trăm.

Cái này còn mạnh hơn bảy phần trăm của hắn.

Nếu không phải phẩm chất tiên hồn của hắn vượt qua mọi thời đại, căn nguyên dày hơn so với gã Băng tộc đối diện thì hắn đã sớm thua rồi.

May là như vậy, dưới sự tấn công của từng đợt băng lực, hắn cũng dần dần yếu đi.

Cấp bậc của Huyền văn lực tuy cao, nhưng có thể phát huy uy năng mạnh bao nhiêu, còn tùy thuộc vào cảnh giới tích lũy huyền hồn của chính bản thân.

Huyền phách cảnh giới của Thành Ca là Đế huyền cửu trọng, đặt ở Chân giới Băng này, cũng chính là trình độ Đế cảnh nhất trọng.

Cho nên đối phương không coi hắn là Chuẩn đế hậu kỳ, mà coi là Đế cảnh nhất trọng.

Dưới tình huống này, cho dù hắn có thể dùng được năm mươi đạo Huyền văn, cũng vẫn bị giới hạn bởi cảnh giới quá thấp của bản thân, lộ ra uy năng không đủ.

Cuối cùng, sau một hồi liều chết vật lộn sau, hắn được chết như ý nguyện rồi.

Chương 900: Suýt chút nữa diệt thế đến rồi

Thi thể Thành Ca dần mất đi sinh khí, hoàn toàn bị đóng băng, vị lãnh chúa Băng tộc đối diện kia cũng thở hổn hển.

Trên người hắn vết thương chồng chất.

Mặc dù không máu, nhưng nhìn thấy vẫn giật mình.

Trận chiến này, thật sự không dễ dàng đối với hắn.

Cảnh giới cao lên tam trọng, vũ khí cao hơn hai cấp, lại vẫn bị đánh thành như vậy, hắn cảm thấy cực kỳ không tin nổi.

"Đế cảnh nhất trọng, làm sao có thể mạnh như vậy?"

Hắn cau mày, lộ ra suy tư vẻ.

"Những gì người này vừa rồi thi triển, tựa hồ cũng không chỉ băng lực, chẳng lẽ hắn thuộc về một thế giới khác?"

Bọn họ cũng không bị nghẽn tin tức giống như Tiên giới và Huyền giới.

Chân giới Băng đều có liên hệ với những thế giới vị diện song song khác, ví dụ như Chân giới Thủy, Chân giới Tuyết, Chân giới Vũ.

Những Chân giới bất đồng này, lui tới với nhau, có tranh đấu với nhau.

Hắn có chút nghi ngờ Khương Thành là gián điệp do thế giới thù địch phái tới.

Mà lúc này, Thành Ca đã không ra ngoài dự liệu nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án sống lại!"

"Ting! Kí chủ có được cơ hội một lần sử dụng căn nguyên hỏa!"

"Ting! Kí chủ sống lại!"

Hắn cũng không biết cơ hội sử dụng căn nguyên hỏa này là gì.

Trên thực tế, sau khi tới thế giới này, hắn đã coi như là mượn sức mạnh của căn nguyên băng dùng rồi, nếu không hắn cũng không thi triển đước lạc ấn của quy tắc băng.

Lãnh chúa Băng tộc đối diện kia vốn định rời đi, nhưng đột nhiên phát hiện thi thể bị đóng băng kia biến mất vô căn cứ, mà sau đó lại vui vẻ xuất hiện trước mặt mình.

Nhất thời sợ hết hồn.

“Sao ngươi không chết?”

“Câu hỏi này thức sự không có gì mới.”

Thành Ca vuốt tóc mình, vẻ làm màu nói: “Ngươi nên nghĩ bản thân chết như thế nào đi.”

“Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí, vậy thì lại giết ngươi lần nữa!”

Lãnh chúa Băng tộc kia lần nữa đánh tới.

Hiện tại có hack, Khương chưởng môn cũng lười khẩu chiến kịch kiệt với hắn.

Hắn thậm chí cũng lười rút kiếm ra.

Trực tiếp nhấn căn nguyên hỏa.

Ngay sau đó, giống như căn nguyên đổ năm đó, thế giới hoàn toàn yên tĩnh, mọi thứ bỗng nhiên ngừng lại.

Bất kể là kẻ thù ở phía đối diện, hay là khí tức xung quanh, đều giống như bị thi triển thuật định thân vậy.

Một hàng tùy chọn xuất hiện trước mặt hắn - chém chết, phá hủy, luyện hóa, phong ấn…

“Những hiệu quả này là gì?”

“Cho cái hướng dẫn sử dụng đi, ta cũng không có kinh nghiệm!”

Lý do ổn thỏa, Ca kích chọn gói chém chết.

Sau đó khóa mục tiêu tiêu diệt trước mắt.

Một khắc tiếp theo, tất cả mọi người ở Chân giới Băng đều đột nhiên chấn động.

Những cường giả đỉnh cao đó càng là dựng ngược tóc gáy lên, mặt đầy vẻ không tưởng tượng nổi.

Bọn họ nhất thời, cảm nhận được khí tức cực kỳ khủng bố vừa rộng lớn.

“Là căn nguyên hỏa!”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chân giới Hỏa tập kích sao?”

“Kẻ địch tấn công!”

“Trận chiến ở Chân giới đã nổ ra!”

Chân giới Hỏa, thật ra thì năm đó xâm nhập Chân Viêm thế giới của Huyền giới, Thành Ca đã từng giao thiệp qua.

Băng và Hỏa không tương thích với nhau, trước kia thế giới đó đã từng xảy ra chiến tranh với Chân giới Băng.

Cho nên ngay khi cảm nhận được căn nguyên hỏa, bọn họ liền cho là Chân giới đã nổ ra đại chiến.

“Đáng chết, làm sao có thể có uy năng kinh khủng như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã kích phát toàn bộ căn nguyên hỏa?”

“Không thể nào, điều này là không thể nào!”

Trước kia lúc bọn họ bùng nổ đại chiến với Chân giới Hỏa, hai bên ngang sức ngang tài.

Mà lần này, bọn họ hoàn toàn không có chút lòng tin có thể đối phó được.

Bởi vì bọn họ cảm nhận uy năng mạnh mẽ đủ để diệt thế.

Những cường giả đỉnh cao trong bọn họ, người có thể điều động sức mạnh căn nguyên băng vẫn chưa tới 0. 1%, hầu hết trong số họ chỉ có thể huy động một chút sức mạnh của căn nguyên mà thôi.

Mà bây giờ đánh tới, vậy mà là căn nguyên hỏa bản hoàn chỉnh…

Chênh lệch quá lớn!

Chỉ cần một kích, có thể khiến bọn họ vạn kiếp bất phục!

Bên trong Chân giới Băng, vô số cường giả mặt mày khó tin, giống như thấy quỷ vậy.

Bọn họ kinh hoảng thất thố, la hét gầm rú.

“Chân giới Hỏa không mạnh như vậy!”

“Tuyệt đối không!”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Một số người bay lên trời, chuẩn bị liều chết đánh một trận.

Có một số người thậm chí sợ hãi đến mức gần như gục ngay tại chỗ, cả người xụi lơ.

Có thể tưởng tượng được, vị lãnh chúa băng kia đối diện Thành Ca cảm thấy như thế nào.

Hắn chỉ kịp lộ ra một ánh mắt hoảng sợ.

Lập tức bốc hơi tại chỗ.

Bàn về sức mạnh, cơ thể băng của hắn hoàn toàn không thua kém gì những Yêu Đế của Yêu giới, vậy mà lúc này ngay cả mây mù cũng không thể bốc lên.

Liền trực tiếp bị tác động bởi căn nguyên hỏa làm tiêu tan trong vòng một giây.

Tựa như chưa từng tồn tại trên thế giới này.

“A đây?”

Thành Ca có chút trở tay không kịp.

“Đây là xong rồi sao?”

Hiệu quả này cũng quá ngắn ngủi đi chứ?

Hắn còn chê không đã ghiền đó.

Trên thực tế, toàn bộ Chân giới Băng đều vui mừng.

Vui mừng là Ca này vừa rồi nhấn tùy chọn chém chết, mà không phải là tùy chọn phá hủy.

Chém chết là khóa mục tiêu, thực hiện những đòn tấn công chính xác, sẽ không ảnh hưởng đến bất kỳ mục tiêu xung quanh nào khác.

Lúc này, ngay cả lớp băng dưới chân của lãnh chúa Băng tộc kia đều không hề thay đổi.

Mà nếu như lựa chọn phá hủy, vậy nó chẳng khác gì là tấn công toàn bộ.

Vậy nếu nhấn xuống, bây giờ Chân giới Băng bị hủy diệt rồi.

Nhiều nhất thì vẫn còn căn nguyên băng vẫn lẻ loi tồn tại, không còn một sinh linh nào tồn tại.

“Chiến lợi phẩm đâu?”

Căn nguyên lửa một phát chém chết, ngay cả không gian lữa trữ bên người cũng hóa thành không khí rồi.

Ngay cả băng kiếm cấp mười một cũng không còn.

Ở trước mặt căn nguyên, mọi thứ đều tan thành mây khói.

Khương chưởng môn cẩn thận tìm kiếm một phen, nhưng một cộng lông cũng không tìm được.

Nhất thời khóc không ra nước mắt, căn nguyên này quả thực quá bá đạo.

Sớm biết thế mình không chọn "Chém chết", mà chọn một tùy chọn khác rồi.

Ca này đến bây giờ còn chưa ý thức được những tùy chọn kia có ý vị như thế nào.

Hắn căn bản không biết, bây giờ tất cả cường giả và đại năng của Chân giới băn đang mừng ra nước mắt, tất cả cường giả và đại năng của Chân giới Băng đang lệ nóng doanh tròng đất thỏa thích hoan hô, chúc mừng vượt qua nguy cơ diệt thế một cách kỳ diệu.

Có điều trận chiến này, Thành Ca cũng không phải không có thu hoạch.

Sau khi vừa giết người nọ, hắn cảm giác trong cơ thể mình có thứ gì đó, dường như là dấu hiệu nào đó có liên quan đến băng lực.

Hắn cẩn thận cảm nhận một chút, phát hiện một đầu khác rất xa, dường như có cái gì đó đang gọi mình.

Hô ứng với "dấu hiệu băng" trong cơ thể bản thân.

"Đây là cái gì?"

Ca lần nữa bay lên trời.

Đám cao thủ trước hùng hổ chạy tới, sau khi phát hiện đại chiến kết thúc, cũng rối rít bay tới.

Vốn tưởng rằng người cuối cùng còn lại sẽ là vị lãnh chúa Băng tộc kia.

Kết quả nhìn một cái, không chút dấu vết của lãnh chúa băng, còn dư lại chính là một người xa lạ.

“Cận Sùng lãnh chúa đâu?”

“Người này tại sao lại còn sống?”

Mọi người ai nấy đều ngẩng ra.

Thành Ca cười híp mắt nghênh đón.

“Hắn vừa mới bị ta tiêu diệt rồi.”

“Các ngươi cũng tới giết ta sao?”

Trong những người này, phần lớn là Băng tộc, nhưng cũng có một ít những tộc khác, ví dụ như Nhân tộc và Yêu tộc.

Điểm chung duy nhất của họ chính là toàn tu luyện băng lực.

Chương 901: Người Băng tộc nhiệt tình

Bàn về thực lực, đám cao thủ đến sau không bằng vị Cận Sùng lãnh chúa vừa rồi, nhưng đều trên Đế cảnh.

Có thể so với Đế cảnh tam trọng Mãng Dã cũng có mười mấy người .

Nếu thật sự đánh nhau, Khương chưởng môn có thể sẽ chết lần nữa.

Có điều Ca đây rõ ràng là không quan tâm cái này.

Hắn có chút háo hứt muốn thử, hy vọng sử dụng căn nguyên hỏa lần nữa, lần này hắn muốn thử một chút hiệu quả của những tùy chọn khác.

Vừa rồi quá nhanh, còn chưa nhìn rõ cái gì, hắn còn chưa đã ngứa.

Cận sùng lãnh chúa bị giết?

Đường đường lãnh chúa cứ tiêu như vậy?

Bị người trước mắt này giết?

Những người lúc đầu còn hùng hổ, trong nháy mắt trở nên an tĩnh như gà.

Cận sùng là lãnh chúa của Thiên Hồng Lĩnh bọn họ.

Trong phạm vi mấy trăm triệu dặm, hắn chính là đệ nhất cao thủ.

Hắn đã chết rồi, những người khác đi lên há chẳng phải là chịu chết sao?

Mặc dù nhìn bề ngoài cảnh giới Khương Thành không cao, nhưng trận chiến vừa rồi ấy là thật.

Bởi vì hắn đã lấy được dấu hiệu của Cận Sùng lãnh chúa.

Dấu hiệu này, chỉ có tự tay giết chết lãnh chúa mới có thể tự động đạt được.

Cho nên bọn họ không hề nghi ngờ gì đối với chiến tích của Khương chưởng môn.

Huống chi hắn bây giờ cả người không bị thương chút nào, thoạt nhìn chính là chiến thắng một cách dễ dàng.

Đây là mạnh bao nhiêu?

Đế cảnh ngũ trọng sao?

Trong lúc nhất thời, đám cao thủ Chân giới này run lẩy bẩy.

Ting ting ting, hệ thống vang lên không ngừng.

Thành Ca mở ra nhìn một cái, hóa ra là lấy được một chuỗi giá trị thanh danh.

Có điều cũng không cao lắm.

Một số chỉ có vài con số, có số có mấy chục điểm, còn có mấy người đạt được mấy trăm điểm.

Có lẽ lại phụ thuộc vào cảnh giới.

Cộng lại cũng chỉ hơn năm ngàn giá trị thanh danh, cũng có thể đổi được 5 điểm giá trị tiên nguyên rồi.

Những người này thật sự bị khiếp sợ, mà không phải là sùng bái và thần phục.

Khương Thành tắt âm thanh thông báo giá trị thanh danh, sau đó lại nhìn đám người đối diện.

“Các ngươi không lên, nhưng ta lại muốn lên.”

Đám người đối diện thấy hắn rút kiếm suýt khóc tại chỗ.

Mấy tên Đế cảnh tam trọng cầm đầu bên kia vừa khoát tay, vừa liên tiếp lui về phía sau.

“Ca, ca có chuyện gì thì nói!”

“Đại lão, bọn ta sai rồi, bọn ta thực sự không có ác ý!”

“Hiểu lầm rồi cao thủ, chớ động thủ!”

Những cao thủ Băng giới khác sợ đến lăn bò càng, liên tục kêu tha mạng.

Thấy bọn họ như vậy, Thành Ca suýt chút nữa bị chọc cười.

Các ngươi cũng quá chân thực đi?

Nhìn như vậy, các giới tu sĩ thật ra thì cũng không có gì khác biệt.

“Các ngươi không có ác ý? Vậy các ngươi tới đây làm gì?”

“Từng người từng người một xách theo kiếm.”

Hắn bỉu môi: “Chẳng lẽ tới đón tiếp ta sao?”

“Đúng đúng đúng, bọn ta chính là tới đón tiếp ngươi!”

Đám cao thủ Băng giới đối diện giống như vớ được một cái cớ.

Vội vàng phụ theo.

“Đại lão tới Thiên Hồng Lĩnh bọn ta, làm cho nơi này của bọn ta tỏa sáng!”

“Đúng vậy đúng vậy, sau khi bọn ta cảm nhận được khí tức của ngươi, liền bon bon chạy tới nghênh đón.”

“Bây giờ tận mắt nhìn thấy đại lão, quả nhiên tuấn dật tuyệt luân, nhân trung chi kiệt…”

“Nghe danh không bằng gặp mặt, tận mắt gặp được ngươi, thật là phúc ba đời!”

Thành thật mà nói, nhiều cao thủ ở đây đều là Băng tộc, tướng mạo của nhân tộc thật ra không thực sự phù hợp với thẩm mỹ của bọn họ.

Đây cũng chỉ là lời tâng bốc bên ngoài thôi.

Có điều, cho dù nói láo vậy cũng êm tai, hơn nữa Thành Ca thích.

Vừa nghe người khác khen hắn đẹp trai, Ca này vui sướng ngây ngất, liền thu kiếm về.

“Ha ha ha, quá khen quá khen.”

“Những người ở đây cũng quá nhiệt tình rồi.”

Đám cao thủ đối diện nhìn thấy hắn cười vui vẻ, cũng yên tâm.

Sau đó không thể chờ thêm liền nói cáo từ.

“Cái đó, đại lão, nhà ta còn có chút việc gấp, ta đi trước một bước…”

“Ta cũng nhớ tới trong tộc còn có đại sự phải xử lý…”

“Đừng nha!”

“Chớ vội đi mà!”

Thành Ca lại không ngốc.

Lời nói êm tai là đúng.

Hắn quả thật cũng bỏ đi ý định giết người.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể bị lừa một cách tùy tiện

“A, tiền bối!”

“Cao nhân, ngươi đây là…”

Mọi người lại thót tim, chỉ có thể dè đặt kháng nghị.

“Bọn ta mang theo một hồi nhiệt tình tới, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm xuất thủ với bọn ta sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta ôm một đống thiện ý, nếu ngươi giết bọn ta, truyền ra cũng không dễ nghe…”

Thành Ca tự nhủ trong lòng, các ngươi thật sự xem ta là kẻ ngốc sao?

Trước đây đám người này rõ ràng có ý định vây công mình, chỉ có điều bị dọa cho mà thôi.

Cho nên, hắn cũng không cần phải khách khí.

Vì vậy, hắn theo thói quen xoa xoa ngón tay.

“Các ngươi đã nhiệt tình tới đón tiếp ta như vậy thì lễ vật ra mắt đâu?”

“Chẳng lẽ Chân giới Băng các ngươi, lưu hành chính là lời nói suông sao, một chút nội dung thực tế cũng không có sao?”

Ca đây cũng không phải lần đầu làm chuyện loại này rồi, cho nên quen việc dễ làm.

Đám người đối diện cuối cùng đã hiểu.

Lễ vật ra mắt cái gì, đây là đánh cướp!

Nhất thời, mặt ai cũng đều lộ ra vẻ cay đắng.

Thành Ca cũng không biết bảo vật của Chân giới Băng, để ngăn ngừa đám người này mang những thứ rách nát tới lừa mình, vẫn nên cảnh cáo chút.

“Ai không cầm bảo vật có chất lượng, vậy rõ ràng là không thành tâm tới đón tiếp ta.”

“Đối với loại miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo này, lừa dối, ta sẽ lấy đao kiếm đối đãi!”

Nói xong, hắn lại móc ra kiếm của mình.

Đám cao thủ Băng giới đối diện kia khóc không ra nước mắt.

Chỉ có thể ngoan ngoãn giao ra bảo vật quý giá mà mình cất giấu nhiều năm.

Có người giao ra thiên tài địa bảo của tiên khí cấp mười một, có người giao ra tiên kiếm tùy thân cấp mười, tiên đan thập phẩm mà bản thân cất giấu nhiều năm.

Còn có người giao ra Ngạnh Thông Hóa Ngân Nguyệt Băng Phách của Chân giới Băng.

Ý nghĩa của những thứ này với tiên tinh của Tiên giới bên kia không sai biệt lắm, chẳng qua là dùng để cho Đế cảnh tăng cảnh giới, quý báu dị thường.

Sau một trận vơ vét, Thành Ca thành công khi ngày đầu tiên ở Băng giới đã thoát nghèo.

Chỉ riêng ngân nguyệt băng phách đã thu 7000 tấm.

Hệ thống thương thành bây giờ thật ra thì cũng có vật này, định giá là một tiên nguyên một tấm.

Điều đó tương đương với một tỉ công đức!

Chỉ riêng 7000 tấm ngân nguyệt băng phách này, cũng đã vượt qua số tài sản mà hắn nhiều năm góp nhặt.

Huống chi còn có một đống thiên tài địa bảo khác và mấy chục bình tiên đan thập phẩm.

Sau khi đuổi đi đám người kia đi, Ca nảy ra cảm xúc hài lòng.

“y, lại là một ngày tràn đầy thu hoạch.”

“Băng giới thật là một nơi tốt!”

Sau khi bay ra hơn trăm triệu dặm, hắn chợt nhớ tới mình không hiểu về các quy củ phong tục của Băng giới này.

Vừa nãy cũng quên tìm ai đó phổ cập một chút.

Cũng vào lúc này, hắn bỗng nhiên chú ý tới phía trước đang nổ ra một cuộc chiến đấu.

Định thần nhìn lại, là một đám người đang truy đuổi một người.

Loại chuyện này ở giới tu luyện cũng thật bình thường.

Nhưng hết lần này tới lần khác người Băng tộc đối diện kia lại hoảng không thấy đường, chạy tới hắn bên này.

Còn không chờ hắn nói chuyện, mười mấy tên truy binh phía sau kia cũng đuổi tới.

Thành Ca vốn là lười xen vào chuyện của người khác.

Bây giờ xem ra đã vọt tới trước mặt mình rồi, vậy mình “Cao nhân tiền bối” này, cũng cần phải ra mặt chủ trì công đạo một lần.

Vì vậy… Hắn sử dụng tiên kiếm, chặn nữ nhân Băng tộc đang trốn về phía mình lại.

Chương 902: Chủ trì công đạo

“Dừng dừng dừng!”

“Các ngươi đánh nhau gì vậy?”

“Suýt chút nữa ảnh hưởng tới người vô tội như ta, như vậy không tốt cho lắm?”

“Giới tu luyện thì nên dĩ hòa vi quý, mọi người có chuyện gì, không thể ngồi xuống từ từ thương lượng sao?”

Ca này cũng thật nhiệt tình, mang một dáng vẻ của người theo chủ nghĩa hòa bình.

Có điều nữ nhân Băng tộc bị hắn chặn lại vừa tức giận vừa lo lắng.

“Mau tránh ra!”

Nàng vung hai kiếm vào Khương chưởng môn, muốn lao ra.

Nhưng với thực lực Đế cảnh nhị trọng của nàng, thật sự là không đủ.

Hai kiếm đều bị Khương chưởng môn ung dung chặn lại, mà lúc này, mười mấy người phía sau kia cũng đuổi tới.

Đám truy binh phía sau này, thật ra cũng bối rối.

Vốn dĩ bọn họ cho dù có thể đuổi kịp, cũng phải mất nhiều thời gian.

Nào biết Thành Ca ngăn một cái, giúp bọn họ chặn Băng nữ kia lại.

“Cung Tình, ta xem lần này ngươi còn trốn đi đâu!”

Một tên thanh niên mặt trắng Đế cảnh nhất trọng cầm đầu bước ra.

Băng kiếm trong tay hàn quang lẫm liệt, giống như sự thù hận và sự hung bạo trên mặt hắn làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Ngươi yên tâm, lần này ta sẽ không để cho ngươi chết tử tế!”

“Trước đây ngươi không phải rất kiêu ngạo sao, ta muốn cho tất cả mọi người thấy dáng vẻ thảm hại của ngươi khi bị giẫm xuống bùn!”

Cung Tình Băng nữ bị đuổi theo đó thở hổn hển.

Cơ thể cấu tạo bởi lớp băng màu xanh nhạt, còn có thể thấy hàng loạt vết thương kinh hoàng.

Mặc dù không có máu tươi, nhưng đủ để nhìn ra thương thế nặng bao nhiêu rồi.

Có điều khi đối mặt với truy binh đang từng bước dồn ép, nàng vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không những không hoảng sợ la hét, ngược lại còn cười khinh miệt.

“Triều Quang, dựa vào phế vật như ngươi?”

“Nếu không phải là ngoài ý muốn, hôm nay vốn nên là ngày giỗ của ngươi!” Giọng nói của nàng mang đầy sự tiếc nuối.

“Ha, chết đến nơi rồi vẫn còn cứng miệng.”

Tên thanh niên tên Triều Quang giương băng kiếm lên.

“Bắt lại cho ta!”

Bản thân hắn Đế cảnh nhất trọng kia là không đủ, nhưng mười mấy người đi theo phía sau hắn, có hai người là Đế cảnh nhị trọng.

Lấy nhiều đánh ít, trận chiến này căn bản sẽ không có bất kỳ hồi hộp nào cả.

Nhưng mà điều khiến Thành Ca bất ngờ là, loại cục diện mười mươi này, mười mấy người đối diện kia lại giống như bưng ly trà sợ sẽ tràn ra bất cứ lúc nào vậy, cực kỳ cẩn thận.

Mà bản thân thanh niên kia, trước khi hạ lệnh cũng nhịn không nổi lùi về sau, ẩn mình thật chắc sau lưng hai tên Đế cảnh nhị trọng.

Hắn dường như rất lo lắng Cung Tình sẽ dùng thủ đoạn kỳ quái gì đó giết mình.

Mười mấy tên Đế cảnh bao vây lại cũng không ồ ạt giết tới, mà từng chút thu hẹp vòng vây.

Tầm mắt bọn họ không hề rời khỏi băng nữ Cung Tình kia một xíu nào, ngay cả việc ngón tay nàng hơi nhúc nhích, cũng sẽ thu hút sự chú ý.

Dường như, nữ nhân chỉ là Đế cảnh nhị trọng này vô cùng nguy hiểm.

Một trận đại chiến, như sắp nổ ra.

“Là các ngươi mù rồi, hay là ta bật tính năng tàng hình?”

Thành Ca rốt cuộc không nhịn được mở miệng.

Đcm, các ngươi xem như ta không tồn tại đúng không?

“Người sống sờ sờ như vậy, các ngươi không nhìn thấy sao?”

Hắn không nói thì không sao, vừa nói ra, lửa giận của Cung Tình dâng trào.

Nếu không phải bị người này ngăn lại, ít nhất nàng còn có thể trốn được một hồi nữa.

Cho dù cuối cùng không trốn thoát, ít nhất cũng sẽ không bị bao vây trước ở đây không phải sao?

Đồng tử nàng phun lửa, giận đến nỗi không biết nên nói gì cho phải. Chỉ có thể trợn mắt nhìn bóng lưng Khương chưởng môn, hận không thể cho hắn một kiếm.

Mà đám người Triều Quang đối diện kia sững sờ một hồi, chợt rối rít cười ra tiếng.

“Ha ha ha!”

“Bọn ta thật may nhờ các hạ chặn lại…”

Bọn họ cũng không biết Thành Ca nhô ra từ nơi nào, trước đó còn tưởng rằng hắn tới tiếp ứng cho Cung Tình nữa.

Bây giờ xem ra, thật giống như chỉ là một người đi đường.

Đế cảnh nhất trọng tầm thường, cũng không có gì đáng nói.

Đang phân vân không biết là nên đuổi hắn đi hay giết luôn đây, Thành Ca ngắt lời bọn họ trước.

“Nếu ta giúp các ngươi, vậy các ngươi có phải nên cho một chút tôn trọng với nhân vật chính ta không?”

Triều Quang có chút phản ứng không kịp.

“Ngươi nói gì?”

Khương chưởng môn cười tủm tỉm nói: “Các ngươi song phương có thù oán gì, nói cho ta nghe một chút, ta có thể bớt chút thời gian bận rộn của mình để phân xử cho các ngươi.”

Hắn nghĩ mình xuất đạo nhiều năm như vậy, còn chưa có giúp ai chủ trì công đạo.

Lần này coi như là bổ sung khoảng trống trong nghiệp vụ.

Thấy vẻ mặt của mọi người đều trợn mắt hốc mồm, hắn còn tưởng rằng không tín nhiệm mình, vì vậy vỗ ngực bảo đảm.

“Các ngươi yên tâm đi, con người ta nói chuyện đạo lý, tuyệt không thiên vị ai.”

Mặc dù Triều Quang đối diện kia nhìn rất giống nhân vật phản diện tiêu chuẩn.

Nhưng Thành Ca làm việc rất chú trọng, không hỏi rõ trước tuyệt không đưa ra kết luận, dẫu sao nhân vật phản diện không thể dựa hết vào nói chuyện và biểu tình để phán đoán không phải sao?

Tại trận đầu tiên là một sự an tĩnh quỷ dị, ngay sau đó Triều Quang và mười mấy người bên cạnh tất cả đều phá lên cười.

“Ha ha ha ha , ngươi vừa nói cái gì?”

“Phân xử cho chúng ta?”

“Người này chẳng lẽ là một tên ngốc mới chui ra khỏi nơi rừng sâu núi thẳm, lại còn phân xử?”

Triều quang mặt đầy giễu cợt trách mắng: “Ngươi biết chúng ta đang làm gì sao, còn ngu ngốc nhào vào?”

“Ngươi là quái gì chứ? Ngươi xứng sao?”

“Đến phiên ngươi ra mặt sao?”

Những người khác lại ồn ào hơn.

“Ta nghĩ giết hắn luôn đi!”

“Để cho hắn mở mang một chút sự hiểm ác của giới tu luyện…”

Ngay cả Băng nữ sau lưng Thành Ca cũng cau mày, lộ ra vẻ xem thường.

Nàng xuất đạo như vậy nhiều năm, trải qua vô số trận chiến và nguy hiểm, còn từ chưa thấy ai xem vào chuyện người khác như vậy.

Huống chi thực lực người này yếu như vậy, hoàn toàn chính là “Không biết tự lượng sức mình”.

Thành Ca khẽ lắc đầu một cái, các tiểu tử, các ngươi tự thu hẹp đường mình rồi!

“Không thể nói như vậy!”

“Loại chuyện phân xử này không có liên hệ gì với cảnh giới, ta sẽ xử lý mọi việc công bằng.”

“Nào nào nào, các ngươi nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…”

Lời còn chưa nói hết, một tên Đế cảnh nhị trọng gần nhất mặt đầy căm tức chém tới.

“Ngươi nghĩ ngươi là ai?”

“Giết hắn!”

Năm tên Đế cảnh nhất trọng khác cũng đồng thời ra tay với Thành Ca.

Đế cảnh khác một trọng chính là kém một cảnh giới lớn.

Thành Ca có thể đấu lại Đế cảnh tứ trọng, đối mặt với Đế cảnh nhị trọng, vậy thì thật sự đè bẹp.

Kiếm quang chợt lóe, người chung quanh còn chưa kịp phản ứng, tên Đế cảnh nhị trọng kia liền bị tiên hồn và Huyền văn quấn chặt.

Thậm chí không thể chống trả.

Nhanh như chớp, năm tên Đế cảnh nhất trọng xuất thủ kia cũng té xuống.

Một trận gió rét thổi qua, rõ ràng đều tu luyện băng lực, nhưng những người có mặt còn lại đều cảm thấy lạnh cả người.

Chuyện gì xảy ra?

Chuyện gì vừa xảy ra?

Làm sao mà sáu người ngã xuống một cách không hiểu được?

Trong đó còn có một Đế cảnh nhị trọng?

Đừng nói là Triều Quang đối diện, ngay cả Cung Tình sau lưng kia cũng run lên sợ hãi, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Đây là Đế cảnh nhị trọng!

Cho dù nàng có nắm chắc giết chết một hai người, nhưng cũng tuyệt đối không làm hời hợt như vậy.

Người này là một siêu cấp cao thủ!

Thực lực của hắn, căn bản không phải Đế cảnh nhất trọng!

Phùs!

Thành Ca thổi thổi mũi kiếm, lúc này mới thản nhiên nhìn phía đối diện.

“Bây giờ ta có tư cách chủ trì công đạo rồi chứ?”

Chương 903: Lấy lý phục người

Triều Quang cả giận nói: “Ngươi thật to gan, lại dám giết người của Triều gia bọn ta!”

“Chẳng lẽ ngươi không biết bọn ta và Đồ Hưng cảnh chủ là người một nhà sao, ngươi lại dám…”

Bốp!

Một cái tát bất ngờ giáng xuống mặt hắn khiến hắn choáng váng.

Nửa gò má trắng nõn của hắn ửng đỏ lên, vừa nhìn liền thấy đã sưng lên.

Thành Ca chậm rãi thu tay trái lại.

“Ta cho ngươi nói những lời nhảm nhí này sao?”

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của hắn, Triều Quang kìm lại tất cả những lời vốn dĩ dùng để uy hiếp lại.

Hắn đã nhìn ra, người này căn bản không quan tâm thân phận bối cảnh gì cả.

Ngoài mặt là một người hòa giải, nhưng thực tế còn tàn nhẫn hơn bọn họ.

Hiệu quả của cái tát này rất tốt, trong nháy mắt đánh bay sự oai phong của hắn rồi.

Hắn thậm chí còn cảm thấy sợ hãi.

Chỉ cảm thấy tiên lực toàn thân suýt nữa đông cứng.

Anh mắt Thành Ca rõ ràng không có sát khí, nhưng Triều Quang giống như là bị một con thú cổ hoang dã bao vây vậy, không tự chủ được mà tỏ ra sợ hãi.

“Tiền, tiền bối… Ngươi, ngươi đại nhân đại lượng, tha cho bọn ta một lần…”

Hắn thận trọng lùi về phía sau.

Mà những người khác cũng đang lặng lẽ xoay người, muốn chuồn.

Khương chưởng môn không vui cau mày.

“Chạy cái gì mà chạy, ta bảo rồi mà ta là người biết giảng đạo lí, chủ trương của ta không phải đánh đánh giết giết, mà là lấy đức phục người.”

Vẻ mặt mọi người như đưa đám, ngươi đã giết sáu người rồi.

Nói lấy đức phục người, hoàn toàn không thuyết phục.

Có điều bọn họ cũng không dám di chuyển.

Ngược lại là Cung Tình kia thấy không có chuyện gì, liền vội vàng tiến lên chắp tay.

“Đa tạ tiền bối cứu giúp!”

“Vốn còn tưởng rằng tiền bối ngươi là kẻ địch, suýt chút nữa xúc phạm ngươi, mong ngươi thông cảm!”

“n mà tiền bối hôm nay cứu viện, ngày sau báo đáp!”

Nói xong nàng liền xoay người, định rời đi.

Thành Ca nói trong lòng, chẳng lẽ ngữ pháp của Băng giới các ngươi với Tiên giới không giống nhau sao, lời ta nói rất khó hiểu sao?

“Ngươi cũng đừng đi.”

Hắn giơ kiếm lên, ngăn băng nữ Cung Tình kia lại.

“Ta nói rồi, ta tới là để phân xử giúp các ngươi, ngươi chuồn cái gì mà chuồn, chẳng lẽ có tật giật mình sao?”

Mặt Cung tình cứng lại, lúc này mới phát hiện hình như mình hiểu lầm cái gì đó.

Còn đám người Triều Quang đối diện vốn đầy tuyệt vọng, lại lần nữa dấy lên hy vọng.

Bọn họ vốn cũng cho là Khương Thành tới giúp Cung Tình.

Ví dụ như anh hùng cữu mỹ nhân hay đại loại vậy.

Chỉ có điều cố ý mượn danh nghĩa phân xử.

Bây giờ xem ra, dường như người này thật đúng là hai bên không giúp bên nào, đơn thuần tới chủ trì công đạo?

Một tên Đế cảnh nhất trọng lập tức nhảy ra cáo trạng.

"Tiền bối nói quá đúng, nàng chính là có tật giật mình!"

"Tiền bối chớ nhìn bề ngoài nàng điềm đạm đáng yêu, trên thực tế là một kẻ xấu xa độc ác!"

Triều Quang nhìn một cái, còn có loại thao tác này?

Cũng vội vã lớn tiếng phụ họa.

"Đúng đúng đúng, nữ nhân này gian tà xảo trá. Những năm này nàng lặng lẽ lẻn vào Triều gia ta, âm thầm khích bác lật đổ, làm hại nhiều vị tộc lão bỏ mình, mấy trăm tộc nhân bỏ mạng, thật là tội tày trời!"

"Nữ nhân này gian tà bất chính, tâm địa ác độc, chính là cả đời ta mới thấy!"

"Xin tiền bối trừ khử kẻ mặt người dạ thú tội ác chất chồng này…"

Bọn họ nói làm Thành Ca cũng sắp chết lặng rồi.

Nữ nhân này đáng sợ như vậy sao?

Một người làm sụp đổ một gia tộc?

Chẳng trách trong cuộc bao vây trước đó, những người khác đều cẩn thận giống như bao vây rắn độc vậy.

"Fuck, thật sự nhìn không ra…"

"Tiền bối đừng nghe lời một chiều của bọn hắn!"

Sâu trong nội tâm Cung Tình cảm thấy loại chuyện chủ trì công đạo này chính là một trò hề hoang đường.

Nếu bình thường, nàng căn bản sẽ không phản ứng.

Nhưng hết cách, thực lực Thành Ca này quá mạnh.

Nàng chỉ có thể tự mình bào chữa giống như thẩm án vậy, cố gắng để được sự đồng tình của Khương Pháp quan.

“Năm đó Triều gia bọn họ tàn sát vô số người tộc Cung thị ta, tội lỗi chồng chất, thật khiến người và thần đều phẫn nộ…”

“Năm đó?”

“Một trăm năm mươi lăm triệu năm trước, lúc ấy Cung gia bọn ta là một trong mười chín vị cảnh chủ của Thiên Hồng Lĩnh, canh giữ an ninh một phương. Triều gia vốn là thuộc hạ của tộc ta, nào ngờ bọn hắn cấu kết với kẻ địch bên ngoài…”

Triều Quang lập tức nhảy dựng lên phản bác: “Kẻ địch bên ngoài cái gì? Ngươi lại dám vu oan cho lãnh chúa hiện tại, Cận Sùng đại nhân?”

“Cận sùng đại nhân lấy được dấu hiệu lãnh chúa, lãnh chúa đường đường chính chính!”

“Đối với ngươi mà nói hắn là lĩnh chúa, đối với bọn ta mà nói lại là ác ma giết người!”

Cung Tình hung hăng nói: “Những năm này, ta thay đổi thân phận ẩn giấu thực lực, lẻn vào Triều gia các ngươi làm tỳ nữ, chính là muốn hủy diệt các ngươi, rửa sạch mối thù năm đó, chỉ đáng tiếc vẫn chưa thể hại chết cả nhà các ngươi…”

Triều Quang bên cạnh cũng hét lớn: “Tiền bối, tiền bối ngươi đều nghe được, nữ nhân này ác độc vô cùng, chính miệng nàng thừa nhận giết hại mấy vị tộc lão và nhiều tộc nhân của Triều gia bọn ta!”

“Cho nên bọn ta đuổi giết nàng - tên hung thủ này, hoàn toàn hợp tình hợp lý!”

Thành Ca mơ mơ màng màng gật đầu một cái, hình như là lý này.

Nhưng Cung Tình bên kia lại không đồng ý.

“Tiền bối, ta cũng là vì báo thù, nếu năm đó không có hành động diệt môn của bọn họ, ta làm sao sẽ lẻn vào Triều gia?”

“Ta cũng vô tội!”

“Ô, chính xác…”

Khương pháp quan nghe mà nhức đầu.

Đây lại còn liên quan tới ân oán của quá khứ.

Cảm thấy đây còn là một màn trả thù rung động đến tâm can?

“Tiền bối ngươi vừa nãy không phải còn đứng bên bọn ta sao?”

Đám người Triều Quang đối diện kia nhao nhao bày tỏ điều này quá không công bằng.

Thành Ca sờ sờ cằm: “Có không?”

Cung Tình trực tiếp truy hỏi: “Tiền bối ngươi nói cuối cùng là ai có lý?”

“A cái này…”

Khương pháp quan có chút hối hận khi xen vào việc của người khác, quá phức tạp, hắn cũng không rõ.

“Khụ, trước kia Triều gia các ngươi diệt cả nhà Cung thị nàng, cho nên nàng báo thù là chuyện đương nhiên.”

Hắn cuối cùng cũng chỉ có thể ba phải.

“Các ngươi diệt người khác một lần, bây giờ người khác trả lại cho các ngươi một lần, coi như là huề nhau đi.”

“Chuyện này đến đây chấm dứt, giải tán giải tán, ai về nhà nấy!

Còn có thể như vậy?

Loại chuyện này còn có thể làm hòa?

Hai bên đều bị kết luận của vị thần tiên này làm cho ngây người.

“Tiền bối, nữ nhân này xảo trá ác độc như vậy, tuyệt không thể để nàng sống, tương lai nàng nhất định sẽ còn tiếp tục trả thù bọn ta…”

“Tiền bối, năm đó tộc Cung thị bọn ta chết ước chừng hơn năm chục ngàn người, lần này Triều gia bọn họ chỉ mới chết hơn ba trăm người mà thôi, làm sao có thể coi là huề nhau chứ ?”

Bọn họ cũng đã nhìn ra, chỉ cần người nào lấy được sự ủng hộ của vị tiền bối này, thì giết bên kia là không thành vấn đề.

Vì vậy hai bên lại cãi nhau.

Đầu Thành Ca bị làm cho ong ong cả lên, suýt nữa vỡ ra.

“Các ngươi là pháp quan hay ta?”

Hắn lớn tiếng quát lên:“Ta nói huề nhau là huề nhau!”

“Lui đường! Kết án rồi! Tất cả cút!”

Triều Quang và Cung Tình cuối cùng cũng im miệng.

Hai bên chuẩn bị tản đi, phía xa bỗng nhiên có một đám người bay tới.

“Triều Quang!”

“Bắt được yêu nữ kia rồi?”

“À, là thân vệ cảnh chủ!”

Vừa nhìn thấy vị dẫn đầu kia, Đế cảnh tam trọng sơ kỳ, Triều Quang vui mừng khôn xiết, giống như tìm được người chống lưng.

“Loan Long tiền bối, ha ha ha, ngươi tới rồi, quá tốt rồi!”

Mà sắc mặt Cung Tình biến đổi, đang định trốn đi, nhưng không còn kịp rồi.

Dù sao nàng cũng chỉ là Đế cảnh nhị trọng hậu kỳ, còn kém xa Loan Long một cảnh giới lớn.

Lại bị bao vây trong nháy mắt.

Chương 904: Dám gây bất lợi với Cảnh Chủ

Mười mấy tên Đế cảnh nhị trọng thân vệ của Cảnh Chủ tất cả đều cùng một vẻ, hoàn toàn phong kín đường lui của nàng.

Ngay sau đó, phía sau lại có mấy trăm người đi theo đuổi tới.

Triều Quang vừa nhìn, càng mừng rỡ.

Những truy binh khác của Triều gia bọn hắn cũng đuổi tới.

Thành Ca ở một bên thảnh thơi xem kịch, Triều Quang cũng không biết nghĩ gì, đột nhiên ngón tay chỉ phương hướng của hắn.

“Đó là đồng bọn của yêu nữ kia!”

“Người này rất có thực lực, không nên để hắn chạy mất!”

“Loan tiền bối, xin hãy bắt tên tặc đó lại!”

Loan Long cũng không phải cấp dưới của Triều Quang, nhưng Triều gia và Đồ Hưng Cảnh Chủ là thông gia, hắn xem như là cấp dưới, đương nhiên không thể không giúp một tay.

Nghe vậy vội vàng lắc người một cái, ngăn ở phía trước.

“Ha ha, ta xem ngươi lần này làm sao!”

Triều Quang đằng sau mừng rỡ.

Thậm chí hắn cũng bỏ qua kẻ thù số một là Cung Tình.

Đặc biệt mang theo một đám người nhà họ Triều, lần nữa bao vây Thành Ca.

“Ngươi vừa rồi không phải rất ngông cuồng sao?”

Lần này, hắn không còn mảy may sợ hãi và kiêng kỵ.

Có Loan Long đứng ở bên cạnh, cảm giác an toàn mười phần.

“Ngược lại ngông cuồng một lần nữa cho ta xem xem?”

Trong mắt tiểu tử này lần nữa hiện lên vẻ hung ác.

“Còn phân xử cho bọn ta, còn chủ trì công đạo?”

“Ta khinh!”

Lúc trước mấy tên Đế cảnh đi theo hắn cũng giống vậy cười nhạo không thôi.

“Hiện tại ngươi kêu ai chủ trì công đạo cho ngươi?”

Thành Ca thở dài.

Sau đó hướng bọn hắn cười cười, bên trong sự tươi cười mang theo chút tiếc nuối: “Vừa rồi không phải ta nói hòa nhau, bảo các ngươi cút sao?”

“Tại sao các ngươi không nghe?”

Ánh mắt cười cợt và chế giễu của hắn khiến lòng Triều Quang run lên.

Sinh ra một trực giác bản thân có khả năng làm sai chút gì đó.

Nhưng ngay sau đó, hắn xem như ảo giác.

Có thống lĩnh Loan Long ở đây, còn có những thân vệ và cao thủ hộ vệ của Triều gia, người này cho dù là Đế cảnh tam trọng, cũng sẽ chết không có chỗ chôn như vậy thôi.

“Rất nhanh thôi ngươi sẽ cười không nổi!”

Hắn cười lạnh, sau đó lập tức tố cáo với Loan Long.

“Người này che giấu thực lực, chính là người đằng sau sai khiến yêu nữ Cung Tình kia.”

“Bọn hắn không chỉ muốn hủy diệt Triều gia chúng ta, còn dự định làm tan rã nơi này từ bên trong, gây bất lợi cho Đồ Hưng Cảnh Chủ!”

Hắn bịa đặt tội danh cũng vô cùng thông thạo, há mồm liền ra.

Ngay cả Thành Ca cũng gọi là người trong nghề.

“Cái gì?”

Loan Long giả vờ kinh ngạc.

Thực ra hắn biết Triều Quang là mặt hàng gì, cũng biết đây nhất định là tội danh bịa đặt.

Nhưng mà vẫn cố ý nghiêm nghị quát: “Ngươi cũng dám gây bất lợi cho Cảnh Chủ?”

Đối mặt ánh mắt tra hỏi trực tiếp muốn nuốt người của hắn, Thành Ca không cảm nhận được bất kỳ áp lực gì.

Hắn hoàn toàn không tính giải thích, thậm chí nhếch miệng lên: “Phải phải, ta chính là muốn gây bất lợi với Cảnh Chủ các ngươi, cho nên ngươi định làm như thế nào?”

Phì!

Cung Tình bên kia bị vây quanh suýt chút nữa sặc nước tại chỗ.

Người này là kẻ ngu sao?

Người khác vu oan ngươi, ngươi cũng không biế giải thích một chút?

Tội danh Triều Quang bịa đặt, nếu đổi lại là nàng thì có một đống biện pháp tìm được sơ hở sau đó đánh đổ.

Cho dù ngươi không giỏi biện giải cho mình, tốt xấu gì cũng phải phủ nhận một chút chứ?

Cứ ngu ngốc thừa nhận như vậy?

Vậy người khác cho dù vốn không có ý định động tới ngươi, hiện tại cũng không thể không xuống tay với ngươi.

Đừng nói là nàng, ngay cả bản thân Triều Quang cũng không ngờ rằng Thành Ca sẽ phối hợp như vậy.

“Ha ha, ngươi xem, hắn thừa nhận kìa!”

“Loại người này tuyệt đối không thể giữ lại!”

Cũng không cần hắn châm dầu vào lửa, ánh mắt Loan Long mãnh liệt, như là cái định đóng chặt trên người Thành Ca vậy.

“Bắt lại!”

Hắn ra lệnh một tiếng, thân vệ Cảnh Chủ xung quanh lập tức ra tay với Khương chưởng môn.

Mà câu trở lời của Khương chưởng môn, chính là BUFF toàn bộ mở ra.

Tất cả Anh Linh chồng lên, 50 đạo Huyền Văn gia trì quy tắc Băng, trong tay cầm Tiên kiếm thập giai lúc trước tước đoạt được, thi triển ra “Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh”thập giai!

15 môn kiếm tâm gào thét mà đến, Tiên Hồn biến dị như ma ảnh phủ xuống, dấy lên một trận gió bão ngập trời ở trong sân!

Lúc trước thời điểm hắn và Cận Sùng lãnh chúa kia đánh nhau, vẫn là dùng Tiên kiếm cửu giai.

Hiện tại súng hơi đổi thành pháo, lực công kích trực tiếp tăng lên một bậc.

Đám hộ vệ Đế cảnh nhị trọng kia còn chưa kịp thi triển, thì bị tiểu thế giới Ngũ Hành Kiếm Tâm của hắn liên tiếp nổ mạnh đánh cho hoang mang.

Trên trời giống như sủi cảo bồng bồng rơi xuống một mảnh lớn.

Không riêng gì những hộ vệ kia, ngay cả một số người Triều gia cũng bị giết tới người ngã ngựa đổ như vậy.

“To gan!”

Loan Long vốn còn tưởng rằng Khương Thành tối đa cũng là Đế cảnh nhị trọng, căn bản không cần tự mình ra tay.

Đợi đến lúc hắn kịp phản ứng, mười sáu tên hộ vệ cùng đi với hắn đã không còn một ai sống sót.

Chỉ một giây đồng hồ, đám hộ vệ này đã bị diệt sạch!

Đây là thực lực cỡ nào?

Đế cảnh tam trọng?

Không, cho dù hắn Đế cảnh tam trọng sơ kỳ cũng không làm được chuyện này!

Hắn có thể đánh bại mười tên Đế cảnh nhị trọng, nhưng cần thời gian dài, hơn nữa không thể cam đoan giết chết.

Mà người này lại làm được.

Có nghĩa là…

Thành Ca không cho hắn cơ hội tự hỏi, sau khi đánh ngã đám thân vệ kia, hắn chủ động giết tới trước mặt Loan Long.

Chỉ năm giây sau, Loan Long bị hắn đánh cho liên tục tháo chạy.

Đối đầu Đế cảnh tứ trọng, Thành Ca vì kỹ năng Huyền Văn không đầy đủ, rất khó phá phòng ngự đối diện, cho nên đánh rất vất vả.

Hiện tại đối đầu Đế cảnh tam trọng sơ kỳ, hắn chẳng gặp phải vấn đề như vậy.

Sức mạnh 50 đạo Huyền Văn hoàn toàn tỏa ra, Loan Long căn bản là không ngăn được.

“Không…”

Mà Triều Quang bên cạnh đã mơ hồ tại chỗ.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới sẽ như thế này.

Vốn tưởng rằng Loan Long mang theo thân vệ tới, cộng thêm mấy trăm tên tộc nhân Triều gia, đối phó Khương chưởng môn đó là chuyện dễ dàng, muốn thua cũng khó.

Tất nhiên có thể tìm lại được thể diện vừa rồi, chém người này thành muôn mảnh.

Nào biết được…

Đối phương còn mạnh hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Nhóm người Loan Long thế mà cũng không đủ để giết.

Tùy tiện đụng phải một người qua đường vậy mà là siêu cấp cao thủ?

Cái này sao có thể?

Ngươi thực lực mạnh như vậy, tại sao không nói sớm?

Mà Cung Tình bên kia, cũng tương tự như vậy mà ở trong trạng thái nghi ngờ nhân sinh.

“Trời ạ…”

Giây phút trước, nàng còn tưởng rằng Khương Thành là kẻ ngốc.

Bây giờ người này giết tới mức Loan Long liên tục tháo chạy.

Đó là cao thủ Đế cảnh tam trọng nàng cũng nàng cũng không có sức chống cự.

Rốt cuộc là mạnh cỡ nào?

Bên người nàng đã không còn người bao vây, bởi vì những người khác tất cả đều vội vàng đi trợ trận cho Loan Long.

Thậm chí những người trợ trận này cũng chưa đụng tới Khương Thành, đã bị kiếm tâm bao trùm, ngã xuống liên miên.

"Các hạ xin dừng tay…"

Ba giây trước khi khai chiến Loan Long đối công mấy lần với Khương Thành.

Về sau vẫn luôn dưới thế tấn công của mưa rền gió dữ, bây giờ đã là người bị thương nặng, sa vào bước đường cùng.

Ngay cả chạy trốn, cũng không làm được.

"Hiểu lầm hiểu lầm!"

Hắn một bên khổ sở chống đỡ, một bên xin tha.

"Đều là Triều Quang xúi giục…"

"Đừng, ta đúng thật là phản tặc gây bất lợi với Cảnh Chủ của các ngươi, ngươi làm sao có thể bỏ qua cho ta?"

Thành Ca một bên cười to, một bên gia tăng tấn công.

Loan Long hối hận tới phát điên.

Chỉ tiếc, hối hận cũng đã muộn.

Sau một phút ngắn ngủi, chiến đầu im bặt rồi dừng.

Loan Long ầm ầm ngã xuống, đường đường là Đế cảnh tam trọng lại chết vô cùng thê thảm, toàn thân trên dưới đã bị kiếm quang cắt nát.

Mà những thân vệ và mấy trăm người Triều gia khác, cũng bị giết không còn một mống.

Dư lại, cũng chỉ có một Triều Quang đờ người ra run lẩy bẩy tại chỗ.

Chương 905: Đó đều là chiến lợi phẩm

Thành Ca xách theo kiếm, lần nữa đi tới trước mặt hắn.

"Ta vừa mới ngông cuồng lần nữa ở trước mặt ngươi."

“Sau đó thì sao?”

Triều Quang đã sợ tới mức nói không ra lời, hàm răng cũng đang run lên không ngừng.

Trong mắt hắn Đế cảnh tam trọng mạnh mẽ cao quý dễ dàng bị giết như vậy, chuyện này phá bỏ nhận thức của hắn.

Ngã xuống mấy trăm cao thủ, càng đánh tan phòng tuyến tâm lý của hắn.

“Đã bảo ngươi cút, ngươi nói ngươi đây là tội gì?”

Bịch một tiếng, Triều Quang quỳ xuống dập đầu như giã tỏi.

“Tiền, tiền bối, xin tha tội chết!”

“Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, là ta có mắt không tròng…”

Đợi hắn nhận sai xong, Thành Ca lúc này mới ung dung thở dài.

“Được rồi được rồi.”

“Ngươi nhất định đang hận ta, xem ra không thể giữ lại.”

“Không không không!”

Triều Quang điên cuồng dập đầu lần nữa: “Ta không dám, tiền bối ta thực sự biết sai…”

“Thật sao?”

“Thật thật!”

Thành Ca vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói lời thấm thía: “Lúc trước ta nói hòa nhau, cũng đã kết thúc, nhưng ngươi vẫn không phục?”

“Không có không có, tuyệt đối không có bất kỳ không phục gì cả!”

Triều Quang nào còn dám không phục, hắn cũng sắp bị dọa sợ.

Chỉ xem như người này bất cứ lúc nào cũng sẽ xử tử mình.

Nào ngờ được, một câu tiếp theo của Khương chưởng môn làm cho hắn rất bất ngờ.

“Bỏ đi, ngươi cút đi!”

Triều Quang tỏ vẻ đời này chưa từng cảm thấy chữ cút dễ nghe tươi đẹp như vậy.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được, người này giết nhiều người như vậy, vậy mà vẫn sẽ buông tha cho một mình hắn.

“Tiền bối!”

Cung Tình một bên không nhìn nổi.

“Không thể bỏ qua cho hắn!”

Thành Ca liếc mắt trừng nàng: “Lúc nào đến phiên ngươi dạy ta làm việc?”

Một bên khác, Triều Quang đạt được cho phép đã vắt chân lên cổ chạy trốn, hận không thể mọc thêm hai chân.

Nhìn thấy hắn trốn không thấy tăm hơi, sự lo lắng và không cam lòng lộ ra trên mặt Cung Tình.

Suýt chút nữa muốn đuổi theo, tiêu diệt triệt để tai họa ngầm này, chỉ là trước mặt Thành Ca lại không dám.

Vì vậy chỉ có thể liên tục thở dài.

“Tiền bối hành động này rất không sáng suốt!”

Nàng suýt chút nói là lòng dạ đàn bà.

“Thế nào?”Thực ra Thành Ca biết rõ còn cố hỏi.

Hắn làm sao mà không biết, là hắn cố ý mà thôi.

“Đám tinh nhuệ Triều gia mặc dù đã bị tiền bối thi triển thủ đoạn lôi đình diệt đi, nhưng người này sau khi trở về, nhất định sẽ báo cho Đồ Hưng Cảnh Chủ, hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Mà chỉ cần xử lý Triều Quang, vậy chuyện vừa mới phát sinh trong thời gian ngắn cũng không tra được.

“Đến lúc đó người mà tiền bối phải đối mặt chính là Đồ Hưng Đế cảnh tam trọng hậu kỳ, hơn nữa Đế cảnh tam trọng dưới trướng hắn cũng không chỉ có một người!”

Thấy dáng vẻ nàng nghiêm túc phân tích, Thành Ca suýt chút nữa cười ra tiếng.

Những chuyện đánh nhỏ xong tới già đến, đánh già xong tới chỗ dựa phía sau, cái này Ca rất quen thuộc.

Sở dĩ cố ý thả Triều Quang đi, chính là cố ý để hắn đi kêu cứu viện.

Chỉ có như vậy, mới có thể kiếm được càng nhiều điểm Tiên Nguyên.

Nếu như diệt khẩu Triều Quang, vậy Đồ Hưng Cảnh Chủ tìm không được mình, chẳng phải là phục vụ rất không chu đáo?

“Woa, Đồ Hưng kia lợi hại như vậy sao?”

“Không sai, Đồ Hưng là một trong mười chín Cảnh Chủ, thực lực ít nhất có thể xếp vào mười vị trí đầu!”

“Dưới trướng hắn có bao nhiêu Đế cảnh tam trọng?”

“Tám vị, nhưng mà Loan Long vừa rồi đã bị tiền bối ngươi chém, còn lại bảy vị.”

Còn có bảy người nhiều như vậy, điểm Tiên Nguyên cũng là một đống, trong bụng Thành Ca nở hoa.

“Bọn hắn nhất định có rất nhiều tài nguyên… À không, nhất định cũng có thần biinh lợi khí đúng không?”

“Đúng vậy, bọn hắn đều dùng Tiên Khí thập giai, bản thân Đồ Hưng dùng càng là Chân Khí nhất giai!”

Chân Khí nhất giai cũng chính là Tiên Khí thập nhất giai trong truyền thuyết.

Thành Ca liếc mắt nhìn Tiên Khí thập giai trong tay mình cướp được trước đây không lâu, đột nhiên cảm giác không thơm.

Dù sao bản thân sắp là người sắp có được Chân Khí.

Tốc độ lên cấp trang bị này quả thực rất cảm động.

Lần này nhất định phải cẩn thận một chút, không thể giống lúc trước chém giết lãnh chúa kia, cái gì cũng phá hủy.

Cung Tình nào có biết hắn đang tính toán những chuyện này.

“Hiện tại tiền bối đuổi theo giết chết Triều Quang còn kịp, tốc độ phi hành của hắn không nhanh, chỉ cần chưa đưa tin, có lẽ là còn có thể che giấu một khoảng thời gian rất dài.”

“Thừa dịp khoảng thời gian này, tiền bối có thể thoát khỏi Thiên Hồng Lĩnh, có lẽ còn có thể may mắn tránh khỏi!”

Đầu Thành Ca lắc giống như trống bỏi.

“Không không không, ta cũng đã bỏ qua cho hắn, làm sao có thể lật lọng?”

“Vậy không phù hợp nguyên tắc làm người của ta!”

Cung Tình sốt ruột đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Trong lòng nàng lập tức lại đang dán lên một tầng nhãn mác cổ hủ cho Khương Thành.

“Xin tiền bối nghĩ lại, hành động lần này thực tế không sáng suốt!”

“Hơn nữa lưu lại nơi này vô cùng nguy hiểm, cho dù không giết Triều Quang, chúng ta cũng có thể đổi chỗ…”

Thành Ca không khỏi liếc nhìn nàng, nữ nhân này sao lại thích phân tích tình hình như vậy?

Giống như phong cách “Quân sư”, phối hợp với ngoại hình của nàng nữ băng này, luôn có cảm giác có chút không hài hòa.

“Ngươi nói rất đúng, vậy ta đổi vị trií một chút.”

Thấy hắn cuối cùng thông suốt, Cung Tình thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một giây sau, nàng suýt chút nữa sụp đổ.

“Tiền bối, ngươi đang bay về phía Đồ Hưng đó, đây là tự chui đầu vào lưới!”

Thành Ca chính là theo phương hướng lúc trước Triều Quang chạy trốn bay đi.

Hắn cảm thấy bản thân chờ đợi như vậy quá lãng phí thời gian, không bằng chủ động đi đến nghênh đón Chân Khí.

Chẳng qua là mặt ngoài hắn vẫn vui cười hớn hở nói: “Không phải nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất sao?”

Cung quân sư suýt chút nữa bị Ca này làm tức cười.

Nhưng Thành Ca thực lực quá mạnh, nàng cũng không dám xúc phạm.

Chỉ có thể khổ tâm khuyên can: "Đồ Hưng sẽ không để lọt khu vực xung quanh, ta từng nghiên cứu người này, tâm tư hắn tỉ mỉ, làm việc chu đáo…"

Ngươi ngay cả hắn cũng từng nghiên cứu?

Ngươi có thể đừng tài giỏi như vậy có được hay không?

Thành Ca cảm thấy người tài giỏi như thế, bản thân vẫn phải cách xa một chút thì tốt hơn, để tránh nàng đoạt danh tiếng của mình.

Thế là vẫy vẫy tay nói: "Nếu phía trước nguy hiểm như vậy, ngươi có thể rời đi, ta không ngại."

Sắc mặt Cung Tình cứng lại.

Nàng quả thực không muốn cùng đi "Chịu chết", nếu như chỉ có một người, nàng đã sớm có bao xa trốn bao xa.

Sở dĩ đi theo bên người Thành Ca phân tích một đống lớn như thế, là bởi vì cao nhân tiền bối duy nhất trước mắt nàng có thể miễn cưỡng nói chuyện.

Cung Thị tộc xem như thuộc hạ tâm phúc lãnh chúa tiền nhiệm, sau khi lãnh chúa tiền nhiệm bị giết, thì thành mục tiêu đả kích.

Toàn bộ Phi Hồng Lĩnh, nàng cũng không có nơi nào sống yên ổn, căn bản không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Dưới tình huống này, nàng vẫn có thể che giấu thực lực bản thân lẫn vào Triều gia.

Sau khi một loạt tung hoành chia rẽ đâm sau lưng, hãm hại chết mấy kẻ thù mạnh hơn bản thân, thậm chí suýt chút còn toàn thân trở ra, đã xem như đầu óc dũng cảm mưu trí đứng đầu.

Nhưng sức người có hạn, tu luyện giới dù sao cũng là dựa vào thực lực nói chuyện.

Nàng dù thông minh đi nữa, cũng vẫn bị giới hạn bởi nhược điểm thực lực bản thân không đủ, kẻ địch Đế cảnh tam trọng nàng sẽ rất khó rung chuyển.

Mà xuất hiện Khương Thành, để nàng nhìn thấy được bình minh.

Nếu như có thể đi chung đường với vị tiền bối này, vậy ý nghĩa đối với nàng xem như rất to lớn.

Chương 906: Đây đâu chỉ là hung hăng càn quấy

"Tiền bối nếu như ngươi tính trở thành kẻ thù với Đồ Hưng, vậy không ngại bàn bạc kỹ hơn, không cần nóng lòng nhất thời."

Thực ra Cung Tình cũng muốn đưa Đồ Hưng vào chỗ chết, dù sao năm đó thứ mà Đồ Hưng giành giật chính là vị trí Cung Thị tộc.

"Mười chín vị Cảnh Chủ Thiên Hồng Lĩnh, hai bên cũng không phải bền chắc như thép, thật ra có mấy vị không hòa thuận với Đồ Hưng, chúng ta đại khái có thể lôi kéo châm ngòi từ đó."

"Ngoài ra, cũng không phải là không có người muốn khiêu chiến vị trí Cảnh Chủ này của Đồ Hưng, chúng ta có thể tung tin, tạo cục diện gây bất lợi cho hắn…"

"Được rồi được rồi!"Thành Ca cũng sắp bị nàng nói cho khóc luôn.

Em gái ngươi thu được thần thông phải không?

Ca chỉ muốn làm đơn giản màu cho vui tí, sau đó thu chút chiến lợi phẩm.

Ngươi đây là vừa ngang vừa dọc, vừa châm ngòi vừa tung tin, thao tác quá hoành tráng, không thích hợp với ta!

"Ngươi đi đi."

Hiện tại Thành Ca chỉ muốn cách nàng càng xa càng tốt.

Cho dù nguyên một đám Băng tộc khuôn mặt tinh xảo, Cung Tình kia càng là hàng đầu.

Nhưng cũng không quá phù hợp với thẩm mỹ nhân tộc của Ca đây.

Huống chi hắn càng không muốn bị nàng quấy rầy tiết tấu làm màu.

“Tiền bối nghĩ lại…”

Hiếm khi gặp phải một cái đùi “Bình dị gần gũi”, Cung Tình cũng không muốn cứ buông tay như vậy.

Nàng không mong Thành Ca cứ tự tìm đường chết như vậy.

“Được rồi ngươi không cần phải nói nữa, ta chính là đi tìm chết, ngươi không cần thiết phải chôn cùng theo ta đúng không?”

Đã nói đến mức này, Cung Tình cũng chỉ có thể dừng chân lại.

Nàng là người thông minh, quả thực không cần thiết cùng đi chịu chết.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại nghi ngờ.

Cái này không đúng!

Người này biết rõ có nguy hiểm, vì sao vẫn chẳng hề để ý như vậy?

Người mạnh có thể tu luyện tới thực lực như thế, sao lại đơn giản được chứ?

Chẳng lẽ, thật ra hắn đã sớm có xếp đặt đối phó Đồ Hưng?

Hay có lẽ, hắn chỉ là đang khảo nghiệm sự dũng cảm của mình, xem mình có xứng đi theo hắn hay không?

Không được, mình không thể bỏ lỡ cơ hội này!

“Tại sao ngươi lại theo tới nữa?”

Thành Ca dở khóc dở cười, hắn đã cố tình tăng tốc bỏ rơi em gái này.

“Tiền bối đi đâu, ta liền đi đó, ta tự nguyện cùng tiến cùng lui với tiền bối!”Cung Tình nghiêm mặt, đôi mắt như bảo thạch tràn đầy kiên quyết.

Thành Ca sụp đổ hẳn.

Hắn buồn rười rượi, móc một hồi trong nhẫn không gian, lấy ra Tiên kiếm thập giai lúc trước Loan Long giao nộp.

Vẻ mặt thịt đau đưa tới.

“Xem như ta sợ ngươi, ngươi muốn theo ta kiếm một chén canh đúng chứ. Thanh kiếm này của ngươi, đi đi, đi đi!”

Lúc nói ra lời này, hắn đã cố ý quay mặt.

Có thể khiến Thành Ca phân ra một chút chiến lợi phẩm, vậy thật sự là quá hiếm thấy.

Cung Tình trợn mắt há mồm.

Nàng nằm mờ cũng không ngờ đến Khương Thành sẽ làm như vậy.

Người này thực lực mạnh như vậy, thật sự không muốn mình đi theo, hắn hoàn toàn có thể đe dọa hoặc là trực tiếp ra tay.

Tính tình đổi thành không tốt, thậm chí sẽ trực tiếp giết mình.

Nhưng mà người này lạo dùng loại phương thức “Lấy lòng khuyên giải”.

Làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

Mặc dù nàng trèo không lên được cao nhân tiền bối, nhưng vẫn là từng gặp một số, làm gì có người nào giống như người này đối đãi kẻ yếu bình đẳng như vậy?

Nàng cảm thấy nhất định vẫn là đang khảo nghiệm mình.

Thế là nàng cố nén hấp dẫn, nghiêm mặt nói: “Tiền bối ngươi xem ta là loại người gì, trận đấu vừa rồi ta không ra sức, không công sao lại có thể nhận lộc?”

“Ta chỉ muốn đi theo bên cạnh tiền bối…”

Nghe được câu này, Thành Ca thật sự khóc luôn.

“Ta là đi chịu chết, ngươi cần gì phải vậy chứ?”

“Tiền bối đã cứu ta một mạng, ta không thể trộm sống một mình!”

“Không phải ngươi nói rất sáng suốt sao?”

“Đồ Hưng cũng là kẻ thù của ta, ta nguyện cùng chịu chết với tiền bối!”Lúc Cung Tình nói ra câu này, đó nên gọi là xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

“Ngươi…”

Thành Ca nhếch khóe miệng, em gái này hình như quyết định theo hắn rồi.

“Ngươi rốt cuộc có mưu đồ gì? Nói rõ đi? Chẳng lẽ là bị sự đẹp trai tuấn tú của ta chinh phục rồi sao?”

Mặt mũi nhân tộc cũng không phù hợp với khiếu thẩm mỹ của Băng tộc, nhưng mà Cung Tình lại đương nhiên mà nói: “Đúng thế, tiền bối phong thần tuấn lãng tuấn dật hơn người, phong độ càng siêu phàm thoát tục, nhân vật bậc này, ta sao lại có thể bỏ lỡ cơ hội?”

Lời cũng nói êm tai như vậy, Thành Ca còn có thể nói cái gì đây?

Xem như mang theo một kẻ nịnh hót thôi.

“Hầy, thật đúng là không có cách nào với ngươi.”

Cung Tình nghe hắn đồng ý, lập tức mừng rỡ.

Thế là, tổ hợp kỳ lạ hai người cứ như vậy hướng phía trước nghênh ngang đi tới.

Rất nhanh trong tầm mắt, hiện ra từng tòa thành trì to lớn do hầm băng tạo thành.

Cho dù vẫn không nhìn thấy một chút xíu cây cối hoa cỏ, nhưng bao phủ trong làn áo bạc, vẫn vô cùng óng ánh.

Đi tới gần đó, Cung Tình lập tức cẩn thận thu lại khí cơ khắp người.

Đồng thời còn không quên nhắc nhở đồng đội mạnh mẽ không bớt lo của mình.

“Tiền bối cẩn thận, Đồ Hưng Cảnh Chủ quanh năm đóng quân ở đây, khí tức của ngươi rất có thể bị bọn hắn phát giác được…”

Tiếng nói của nàng vẫn chưa nói xong, Thành Ca liền nhún vai một cái.

“Ta đã biết hắn ở đó, hơn nữa dáng vẻ còn biết không ít.”

“A? Tiền bối ngươi làm sao phát hiện?”

Chẳng lẽ vị tiền bối này thật sự có xếp đặt ở đây?

Chẳng hạn như có trợ thủ? Có nội ứng?

Quả nhiên, hắn không phải đơn giản như mặt ngoài.

Xem thì rất thô lỗ không có quy củ, thật ra lên kế hoạch xong hết rồi.

“Có cái gì mà khó, bao phủ bằng Tiên Hồn chẳng phải cái gì cũng nhìn thấy sao?”Thành Ca nói rất đương nhiên.

Còn tiện thể ném tới một ánh mắt đồng tình cho Cung Tình, hóa ra ngươi ngay cả cái này cũng không hiểu sao?

A chuyện này?

Cung Tình bị hắn làm cho bại trận.

Nàng suýt chút nữa muốn phẫn nộ phỉ nhổ đồng đội ngay tại chỗ.

Ngươi điên rồi sao?

Dùng Tiên Hồn bao phủ có thể kiểm tra tình huống ở xa, ta đương nhiên biết.

Nhưng ngươi khác cũng có thể cảm giác được Tiên Hồn của ngươi dao động, thậm chí còn có thể phát hiện được vị trí của ngươi, đây là điều tra hay là tự tìm chết?

“Như vậy có phải có chút không ổn hay không?”

“Chúng ta vẫn là mau rút lui đi!”

Làm nửa ngày, hắn một chút chuẩn bị cũng không có?

“Ngươi muốn rút thì rút đi, ta thì quên đi, hiếm khi tới đây một chuyến.”

Lúc Khương chưởng môn nói chuyện, ngay cả thần niệm cảm nhận cũng không thu hồi lại.

Đồ Hưng bên kia, lúc này Triều Quang đang bận tố cáo khóc trời đập đất.

“Dượng à, tên khốn kia độc ác vô cùng, hắn không chỉ giết hại một nhóm lớn tộc lão và tộc nhân của Triều gia chúng ta, còn giết hại thống lĩnh Loan Long!”

Tên nhóc này đương nhiên không cam lòng, sau khi được thả đi, lập tức chạy đi xin viện binh.

“Hắn còn nói ngươi chẳng là cái thá gì, hắn cũng muốn đoạt vị trí Cảnh Chủ, người này quá kiêu ngạo…”

Đồ Hưng mặt trầm như nước, sát ý cả người cũng muốn ngưng tụ thành thực chất.

“Quả thực rất kiêu ngạo!”

Hắn có thể cảm thấy được rõ ràng có người dùng Tiên Hồn không ngừng quét tới trên người mình, một kẻ trắng trợn không chút kiêng dè.

Cái này đâu chỉ đạp ngựa kiêu ngạo, quả thực là gảy phân ở trên đầu mình!

Trên trán hắn hiện ra ba sợi hắc tuyến.

“Giết chết hắn!”

Sau đó hắn ra lệnh một tiếng, ra lệnh cho thân vệ bảy vị Đế cảnh tam trọng và mấy ngàn Đế cảnh nhị trọng khác dưới trướng, trùng trùng điệp điệp giết ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn thành cũng vì đó mà nhìn chăm chú, rất nhiều tu sĩ Nhân tộc và Băng tộc bay ra.

Triều Quang cũng không kịp phản ứng, Đồ Hưng đã xuất phát.

Hắn liền vội vàng đuổi theo, ân cần nói: “Dượng có thể ngươi không biết hắn, ta đi trước dẫn đường cho ngươi.”

“Cút sang một bên, tên kia hóa thành tro ta cũng nhận ra!”

Trong lòng Đồ Hưng tự nhủ ta nếu lại tiếp tục trì hoãn, quần lót không chừng cũng phải bị hắn nhìn hết.

Chương 907: Đồng đội này không lay chuyển được

Khi thấy Đồ Hưng mang theo mấy ngàn thân vệ, cùng với bảy Đế cảnh tam trọng giết tới, Cung Tình bày tỏ bản thân rất tuyệt vọng.

Cảnh tượng nàng lo lắng nhất đã xuất hiện.

Mà hết lần này tới lần khác cái bắp đùi nàng ôm, đến lúc này rồi vẫn không có chút phản ứng nào, hoàn toàn mặc cho kẻ

địch bao vây bản thân.

Mãi đến khi vòng vây biến thành ba tầng trong ba tầng ngoài, Triều Quang cuối cùng mới yên tâm to gan, đi theo sau lưng Đồ Hưng xông ra.

“Ha ha, chúng ta thật có duyên, lại gặp mặt!”

Vừa nhìn thấy Thành Ca, tên tiểu tử này trở nên mặt mày hớn hở.

“Hiện tại cảm giác như thế nào?”

“Ngược lại ngươi thử ngông cuồng ở trước mặt ta một chút xem nào?”

Nhìn hắn xoay người vẻ mặt kiêu ngạo làm màu, Thành Ca cũng có chút đồng tình.

Thật là một công cụ dùng tốt, không chỉ dẫn đường, còn dẫn tới một đống kẻ địch tập trung lại thuận tiện cho mình giết.

Không ban thưởng cho hắn, cũng có chút ủy khuất hắn.

“Cảm giác rất tốt.”Hắn nhếch khóe miệng cười một tiếng.

Triều Quang cười không nổi, hắn có chút căm tức.

Đây cũng không phải là phản ứng hắn muốn nhìn thấy.

Chẳng lẽ không phải là bị dọa sợ mất vía liên tục nói xin lỗi sao, để mình trút giận, nhưng cuối cùng vẫn bị giết chết?

“Xem ra ngươi vẫn không biết bản thân rơi vào tình huống như thế nào!”

Hắn chỉ chỉ Đồ Hưng bên cạnh.

Ngạo nghễ nói: “Dượng của ta đường đường là Cảnh Chủ Đế cảnh tam trọng hậu kỳ, còn bảy vị kia, cũng là cao thủ Đế cảnh tam trọng sơ kỳ!”

“Ngươi ở trước mặt bọn họ, lặp lại lời lúc trước một lần cho ta xem?”

Thành Ca biến ra điếu thuốc, sau khi hút một hơi, ung dung nhả ra một vòng khói.

“Xem ra ngươi không phục.”

Nghĩ tới cảnh mất mặt và thú nhận trước đây, Triều Quang chửi ầm lên: “Ta CMN, đợi lát nữa…”

Đồ Hưng không kiên nhẫn đuổi hắn ra phía sau.

“Được rồi được rồi, có chuyện gì của ngươi chứ?”

Mắt hắn híp lại, quan sát toàn thể Khương chưởng môn một vòng, ánh mắt vẫn rất nghiêm nghị.

“Là ngươi giết Loan Long?”

Mặc dù cảnh giới bên ngoài của đối phương là Đế cảnh nhất trọng, nhưng có thể giết chết Loan Long, đủ để chứng minh sức chiến đấu của đối phương ít nhất là Đế cảnh tam trọng trung kỳ.

Huống chi lúc đó nhiều người có mặt như vậy, một người sống cũng không lưu lại.

À không đúng, vẫn có một người sống.

Loại người này, hắn không thận trọng không được.

“Phải phải!”

Thành Ca thừa nhận rất thành thật.

“Vì sao ngươi phải giết hắn?”

Thực ra Đồ Hưng không quá tin tưởng Khương Thành vừa hay đi ngang qua, hắn có chút nghi ngờ đây là một âm mưu.

“Nhìn thấy hắn là khó chịu, muốn giết thì giết!”

Cung Tình sau lưng Thành Ca câm nín tại chỗ.

Đây là điên rồi ư?

Hay là chê lửa giận của kẻ địch không đủ?

Nếu đổi thành nàng, nhất định sẽ lợi dụng tài ăn nói của bản thân giải thích một phen, có thể biến chiến tranh thành tơ lụa là tốt nhất.

Cho dù hóa giải không được, ít nhất cũng phải chiếm một cái lập trường chính nghĩa!

Nào có như thế này?

Trong mắt Đồ Hưng phun trào sát khí, mang theo lực áp bách nặng nề.

“Loan Long là cấp dưới đắc lực của ta, ngươi là muốn đối đầu với ta?”

Thành Ca cười cười: “Ngươi thật đúng là biết dát vàng lên mặt của mình, ngươi là cái quái gì chứ? Còn đáng giá cho ta đặc biệt đối đầu?”

Cung Tình cũng muốn chửi hắn luôn rồi.

Ngươi không thể nói dễ nghe chút sao?

Nhất định phải nói lời đối phương không thích, như vậy có ích lợi gì?

Tìm đường chết sao!

Đám thống lĩnh và thân vệ sau lưng Đồ Hưng giận dữ, sôi nổi lấy ra Tiên Khí muốn khai chiến.

“To gan!”

“Đáng chết, ngươi thì tính là cái gì?”

Nhưng bản thân Đồ Hưng lại có chút do dự không chắc.

Đối phương quá tự tin, tự tin đến mức khác thường.

Chuyện khác thường tất nhiên có vấn đề!

Chẳng lẽ, hắn có mai phục?

Hoặc có lẽ thực lực của hắn còn mạnh hơn so với tưởng tượng của mình?

“Các hạ là do ai phái tới? Lẽ nào là để mắt tới vị trí Cảnh Chủ này của ta sao?”

Nghe được những lời này của hắn, Cung Tình mừng rỡ.

Vội vàng cướp lời nói: “Vị tiền bối này thật là có lai lịch lớn, hắn và mấy vị lãnh chúa đều là bạn thâm giao…”

Dù sao cũng không có người quen biết Khương Thành.

Nàng hy vọng có thể phô trương thanh thế, dọa lùi Đồ Hưng.

Như vậy không phải đánh nhau, tiêu trừ một trận tai họa trong vô hình, chẳng phải quá hay ư?

Nhưng mà Thành Ca lại rất nghiêm túc cắt ngang nàng.

“Ngươi đang ăn nói bậy bạ cái gì, ai có đủ tư cách sai sử ta?”

Đồ Hưng sững sờ, nhíu nhíu mày: “Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, đã tới lúc này, ngươi có thể bày ra át chủ bài.”

“Át chủ bài cái gì?”

“Kêu trợ thủ đồng đảng của ngươi đều đi ra đi.”

“Ta không có, chỉ có hai người bọn ta.”

Thành Ca đã có chút không kiên nhẫn, trực tiếp rút kiếm ra.

“Cái gì lãnh chúa Cảnh Chủ, ta không biết ai hết, ngươi yên tâm đi.”

Ánh mắt của hắn vẫn thỉnh thoảng tới lui ở trên thân kiếm của Đồ Hưng.

Đó chính là Chân Khí sắp thuộc về mình!

Cung Tình nghẹn họng câm nín, nàng đã từ bỏ điều trị rồi.

Đồng đội này không lay chuyển được, thật không lay chuyển được.

Vốn là người ta vẫn có chỗ kiêng dè, hiện tại sự kiêng dè này đã bị chính ngươi bỏ đi.

Ở đâu cũng đều là đường chết, đi đâu cũng được, sợ đối phương không theo tiết tấu khai chiến phải không?

Đồ Hưng rốt cuộc đã yên tâm.

“Vậy cũng thật là quá đáng tiếc.”

“m ĩ nửa ngày, ngươi chỉ là một cô hồn dã quỷ.”

“Vậy ngươi đi chết đi!”

Vừa mới nói xong, hắn dẫn đầu bảy thống lĩnh, cùng nhau giết tới.

Khương chưởng môn vừa vung Tiên Kiếm, tất cả BUFF chống lại, kiếm thuật và mười lăm môn kiếm tâm thập giai đại viên mãn ầm ầm giết ra.

Phía trên tòa tiên thành này bộc phát ra một trận đại chiến.

Thành Ca căn bản không quan tâm sự tấn công của Đồ Hưng, cũng không quan tâm chịu hay không chịu tổn thương, trực tiếp giết vào bên trong đám người.

Những Đế cảnh nhị trọng đời này chỉ biết chơi với băng, đâu có thấy qua loại công kích Huyền Văn đủ loại thế này.

Chỉ chốc lát sau, có số lượng lớn thân vệ từ trên cao ngã xuống.

Trong thành trì phía dưới, vô số tu sĩ xôn xao kêu lên.

“Ôi mẹ ơi, đây là ai?”

“Điên rồi sao, lại dám khai chiến với Cảnh Chủ?”

“Đây là kẻ nguy hiểm cỡ nào?”

Đồ Hưng muốn rách cả mí mắt, Khương Thành giết vào trong đám người, nếu như hắn phát huy hết sức, ngược lại sẽ tổn thương người một nhà.

“Đáng chết!”

“Giết!”

“Giết hắn!”

Sự gào thét của hắn chỉ là vô ích.

Chỉ sau mười mấy giây, cũng chỉ còn bảy tên thống lĩnh Đế cảnh tam trọng bên cạnh hắn.

Những thân vệ khác đều bị Thành Ca giết không còn một mống.

“Giúp ngươi diệt bớt một chút tạp binh, không cần cảm ơn ta, đây là điều ta nên làm.”Ca này cũng là chỉ sợ tức không chết người.

“Đi chết đi!”

Tiếng gào thét của Đồ Hưng không biết truyền xa bao nhiêu dặm.

Mãi đến lúc này, trận quyết chiến chân chính mới xem như vừa mới bắt đầu.

`m ầm, nhật nguyện cùng chiếu sáng lần nữa trên bầu trời, bạo tạc của ngũ hành tiểu thế giới liên liên không dứt.

Khương Thành phát hiện lực chiến đấu của mình đã ù ù cạc cạc nâng cao không ít.

Đây không phải là nâng cao cảnh giới của hắn, mà là thập giai Tiên Kiếm mạnh hơn nhiều so với cửu giai, sức mạnh có thể phát huy ra gấp nhiều lần so với trước đây.

Nếu như hiện tại hắn đụng phải vị lãnh chúa Đế cảnh tứ trọng lúc trước, không chừng còn không chết được ấy chứ.

Mà đối thủ lúc này của hắn chỉ là một đám Đế cảnh tam trọng.

Bảy tên thống lĩnh đối mặt với sự oanh kích của kiếm tâm và lực lượng Huyền Văn, căn bản không cản nổi.

Nếu không phải Đồ Hưng Cảnh Chủ vị Đế cảnh tam trọng hậu kỳ này ngăn chặn ở chính diện, chỉ sợ bên trong bọn họ rất nhanh cũng phải có người ngã xuống.

Theo thời gian xoay chuyển, trận chiến này hoàn toàn tiến vào hồi gay cấn.

Chương 908: Không gọi được ai nữa

Khi thấy hơn ngàn thân vệ chỉ trong nửa khắc cứ như vậy bị giết không còn một mống, tất cả mọi người bị rung động đến ngốc luôn.

Bọn hắn không biết Khương Thành, nhưng biết Cung Tình.

Cung Thị tộc hơn triệu năm trước sớm bị tru diệt hầu như không còn, cá lọt lưới còn dư lại chỉ có nàng.

Bản thân nàng cũng mới Đế cảnh nhị trọng, nàng có thể quen biết được cao thủ gì chứ?

Thấy nàng mang theo người giết trở lại, mọi người chỉ xem như không biết tự lượng sức mình, tự chui đầu vào lưới.

Nào biết được…

Người “trợ thủ”này của Cung Tình mạnh không hợp thói thường.

Một thân một mình vậy mà có thể chống lại đại quân thân vệ và Cảnh Chủ, đây là sức chiến đấu cỡ nào?

Mà bản thân Cung Tình, cũng sắp kinh ngạc đến ngây người y như vậy.

Cuối cùng nàng cũng hiểu Khương chưởng môn tại sao dám giết một mạch đến tận cửa.

Đây là thực lực cỡ nào?

Chẳng lẽ là Đế cảnh tứ trọng?

Đế cảnh tứ trọng, đây chính là thực lực cấp lãnh chúa!

Vậy mà bản thân trong lúc vô tình kết bạn với một vị lãnh chúa?

Nàng cảm thấy chuyện này thực sự rất không chân thực.

Vậy mà lúc này bản thân Thành Ca đang chiến đấu, lại không có chút vui vẻ nào.

Hắn còn hi vọng bị giết một lần, sau đó bật hack.

Tiện lợi nhiều như vậy, chỉ cần chết một lần, cũng không cần hắn ra sức mấy liền giải quyết đấu tranh.

Kết quả nửa ngày cũng không chết được.

Vậy cũng thôi đi, mấu chốt trận chiến này chính là ác chiến không hơn không kém.

Bởi vì, thực lực hai bên không chênh lệch nhiều.

Hắn có được thập giai Tiên kiếm, quả thực có sức chiến đấu của Đế cảnh tứ trọng sơ kỳ.

Nhưng Đồ Hưng đối diện với tư cách Đế cảnh tam trọng hậu kỳ, tay cầm nhất giai Chân Khí, cũng có tư cách cùng Đế cảnh tứ trọng đánh một trận.

Huống chi hắn còn có bảy tên Đế cảnh tam trọng khác giúp đỡ.

Bởi vậy, bọn hắn và Thành Ca giết tới khó mà hòa giải.

Trận chiến này đánh cho trời đất tối tăm, nhật nguyệt ảm đạm.

Toàn thân Thành Ca đẫm máu, trong lòng càng khóc không ra nước mắt.

Lấy căn cơ bên trong của Ca, tiếp tục đánh như thế này, cho dù dùng năm tháng làm đơn vị cũng không khiến hắn mệt mỏi

được.

Chỉ là, hắn không muốn ra sức kiểu này!

Nhưng mà chiến đấu không ra sức, trực tiếp nhường rồi bị giết, lại sẽ bị hệ thống cho rằng là tự sát.

Thế là hắn chỉ có thể tiếp tục đánh.

Đối với một người động một cái là giết người chớp nhoáng như hắn mà nói, xem như đây là một trận chiến phiền phức nhất.

Đánh từ lúc mặt trời lắn tới trời sáng, rốt cuộc mới xuất hiện thống lĩnh thứ nhất ngã xuống.

Cán cân của trận chiến này cuối cùng cũng dần dần bắt đầu nghiêng.

Nhưng dù vậy, vẫn là đánh đủ ba ngày, rốt cuộc hắn mới được như nguyện, gian nan chém giết Đồ Hưng, thu hoạch được chuôi Chân Khí này của hắn - Thanh Mang Toái Ly kiếm.

Sự tăng cường của thanh kiếm này đối với quy tắc băng và võ kỹ, đã đạt nhiều gấp đôi Tiên kiếm cửu giai.

Có thể tưởng tượng, tăng thêm bao nhiêu đối với sức chiến đấu.

Sau khi cầm tới tay, Thành Ca lập tức luyện hóa nó.

Hắn cũng không muốn lần sau đụng phải những Đế cảnh tam trọng khác, đánh mấy ngày còn thở hổn hển.

Vừa rồi trong trận đấu nếu có thanh kiếm này, vậy hắn đã sớm thắng.

Nhanh chóng thu dọn chiến lợi phẩm, lấy những Tiên Khí không dùng được đổi một chút, hắn cũng đã có được hơn mười ngàn điểm Tiên Nguyên.

“Hầy, cuối cùng cũng có một chút tài sản, có thể làm chút chuyện lớn.”

Ca này cứ như vậy trôi lơ lửng ở giữa không trung, mở ra bảng kỹ năng thăng cấp.

Hoàn toàn không nhìn phía dưới còn có một đôi mắt đang nhìn mình.

Kỹ năng thứ nhất hắn mở, là Huyền Văn Băng.

Nơi này là Chân Giới Băng, là căn nguyên băng vốn có của thế giới này, cho nên thăng cấp cửa quy tắc này, trợ giúp rất lớn đối với chiến đấu.

Tiến độ trước mắt của Huyền Văn Băng, vẫn là thất trọng 10%.

Từ tiến độ hiện tại tăng lên tới tầng thứ tám vẫn khá đơn giản, chỉ cần 9 tỷ công đức, cũng chính là 9 điểm Tiên Nguyên.

Sau khi nhấp thăng cấp, Huyền Văn Băng thuận lợi đạt tới bát trọng.

Lập tức hắn cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh đều không giống nhau nữa.

Lực băng ở bốn phía vô cùng sinh động, hắn có thể cảm giác được rõ ràng bản thân rút ngắn khoảng cách vốn có với thế giới này.

Trên thực tế, trình độ lĩnh hội của Đế cảnh tứ trọng đối với lực băng của thế giới này, cũng tương đương với cấp độ Huyền Văn bát trọng.

Từ ý nghĩa này mà nói, trước mắt Khương Thành đã xem như là bước một chân vào Đế cảnh tứ trọng.

Chẳng qua cảnh giới Tiên Lực và thần hồn của hắn vẫn không đạt tới mà thôi, còn phải giống như trước đây uống thuốc thăng cấp số lượng lớn.

Thăng lên bát trọng, rõ ràng không khiến Ca này hài lòng.

Bát trọng đến cửu trọng, mỗi 1% đều cần 10 tỷ công đức, tổng cộng một ngàn tỷ, cũng chính là 1000 điểm Tiên Nguyên.

Nhấn vào nút thăng cấp, Huyền Văn Băng của hắn lại thành công đạt tới cửu trọng, lần nữa tăng cường trên diện rộng trình độ lĩnh hội của bản thân đối với quy tắc băng.

“Quá trình thăng cấp, chính là giản dị tự nhiên như vậy.”

Cảnh giới này, đã bỏ xa Đế Huyền tứ trọng ở đằng sau.

Mà sau cửu trọng, còn có thập trọng.

Chỉ có điều, một trọng này rất khó tăng.

Mỗi 1% thăng cấp, đều cần 1000 điểm Tiên Nguyên.

Hắn đóng lại cái bảng này, lại tiêu 80 điểm Tiên Nguyên, kiếm pháp thập giai tăng lên tới thập nhất giai, sau lại tiêu 7000 điểm, tăng Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh lên tới thập nhị giai!

Phải biết rằng, vị lãnh chúa Đế cảnh tứ trọng trước đó, thực ra cũng dùng kiếm pháp thập nhất giai.

"Cuối cùng cũng có một chút cảm giác an toàn!"

Thành Ca đối với năng lực thăng cấp của hệ thống này bày tỏ khen ngợi.

Căn bản không cần hắn tìm công pháp bí tịch tu luyện gì khắp thế giới, cũng không cần hắn tìm hiểu cảm ngộ, càng không cần bảo vật tiến giai mấu chốt gì.

Điều hắn cần làm, chính là cố gắng kiếm điểm Tiên Nguyên.

Đơn giản lại thô bạo.

Hắn hiện tại, nếu đụng phải bản thân vài phút trước đó, hắn có thể đánh mấy cái.

Lúc này, hắn mới phát hiện Cung Tình đã áp giải Triều Quang đi tới trước mặt mình.

Thành Ca cố ý lưu lại hắn, cũng là có ác ý.

Trước đó Triều Quang thấy tình thế không ổn, cũng đã trốn rồi, kết quả vẫn bị Cung Tình bắt lại.

Nhìn thấy hắn lần nữa, Thành Ca không khỏi lộ ra nụ cười.

"Ta lại ở trước mặt ngươi ngông cuồng lần nữa, quả thực rất có duyên!"

Hắn hỏi vặn lại lời Triều Quang trước đó.

"Hiện tại cảm giác thế nào?"

Triều Quang còn có thể có cảm giác gì, ngọn núi dựa lớn nhất của hắn đã bị xử lý, hiện tại chỉ còn lại sợ hãi tuyệt vọng.

Hắn cũng không dám nói "Cảm giác tốt"giống như Thành Ca.

Nếu như sớm biết Đồ Hưng cũng không giải quyết được, vậy tuyệt đối hắn sẽ có bao xa trốn bao xa.

Làm gì chạy về kêu viện binh?

Đối diện cục diện người ta là dao thớt, hắn quỳ xuống bịch một tiếng lần nữa , thức thời, khóc ròng ròng, phát huy truyền thống kỹ năng dập đầu.

“Có sai không?”

“Sai sai!”

“Phục không?”

“Phục phục, lần này ta thực sự phục rồi!”

Nhìn thấy Thành Ca giống như lại có ý thả hắn đi, Cung Tình có chút hối hận.

Sớm biết lúc vừa rồi bắt lại, nhân cơ hội nhổ cỏ tận gốc.

Giữ lại người này, tuyệt đối là một cái tai họa!

Cung quân sư đau khổ khuyên can: “Tiền bối, người này thật sự không thể giữ lại, hắn nhất định sẽ còn tiếp tục gây sóng gió…”

Khương chủ công xem thường: “Dựa vào thực lực của ta, còn phải sợ hắn?”

Triều Quang vì mạng sống, luôn miệng nói: “Đúng vậy đúng vậy, lần này ta nhất định sửa chữa, đàng hoàng làm người, cũng không tiếp tục đối đầu với tiền bối.”

Hắn vừa nói như thế, Thành Ca ngược lại trầm mặt xuống.

“Ý của ngươi là, ngươi sẽ không tìm thêm người tới giết ta?”

Triều Quang vẻ mặt đưa đám nói: “Ta nào dám? Hơn nữa ta cũng không gọi được ai nữa, ta biết sai…”

“Thật là không gọi được ai?”Giọng điệu Thành Ca thay đổi.

Chương 909: Chủ Nhất cảnh

“Vâng vâng, thật sự không gọi được!”

Triều Quang chỉ nói như vậy, có thể cố gắng hết sức bỏ đi sát tâm của cao thủ siêu cấp này.

Nói không chừng hắn không xem bản thân là chuyện to tát, lại thả đi.

Nào biết được, điều này vừa lúc kích thích sát tâm của Thành Ca.

Giữ lại ngươi chính là trông cậy vào ngươi tiếp tục kêu gọi nhiều người tới giết ta.

Ngươi ngược lại lay động!

Rốt cuộc ngươi cũng không được?

“Đã không gọi được người, vậy ta giữ ngươi có lợi ích gì?”

A?

Cái gì?

Triều Quang vẻ mặt mông lung, Cung Tình cũng có chút ngạc nhiên.

Tu sĩ ở xa vây xem càng không hiểu ra sao.

Ý gì đây?

Còn không đợi đám người kịp phản ứng, băng kiếm trong tay Thành Ca lóe lên.

Triều Quang ngã xuống, trước khi chết không nhắm được mắt.

Hắn rất muốn lên án, ta cũng nói rồi sẽ không tiếp tục gọi người đến giết ngươi, chẳng lẽ đây cũng là phạm sai rồi sao?

Chỉ tiếc, không có cơ hội nói ra.

“Tiền bối giết rất tốt!”

Cho dù không hiểu rõ mạch não của Thành Ca, nhưng Cung Tình vẫn lớn tiếng tán thành hành động này.

Lúc này, những tu sĩ phía dưới cũng nhanh chóng lao qua.

Khương chưởng môn còn cho rằng bọn họ phải báo thù vì Đồ Hưng, nào biết những người này cúi đầu liền bái.

“Bái kiến Cảnh Chủ!”

“Bái kiến Cảnh Chủ tân nhiệm!”

“Chúc mừng tiền bối trở thành Chủ Nhất cảnh tân nhiệm!”

“Cảnh Chủ tân nhiệm vạn tuế!”

Núi kêu biển gầm, khiến Thành Ca vẻ mặt ngu người.

Hắn cũng không hiểu rõ phong tục Băng giới, vì để tránh cho xấu mặt trước công chúng, chỉ có thể truyền âm hỏi “Quân sư”Cung Tình của mình.

“Tình huống gì đây? Tại sao ta thành Cảnh Chủ tân nhiệm rồi?”

Cung Tình sửng sốt, hiển nhiên không ngờ tới hắn ngay cả cái thường thức cơ bản nhất cũng không hiểu.

Lẽ nào hắn thật sự mới từ núi sâu hoang dã ra đây?

“Sau khi tự tay giết Cảnh Chủ tiền nhiệm, ngươi có được ký hiệu Cảnh Chủ của hắn, tự động trở thành Cảnh Chủ tân nhiệm.”

Thành Ca lúc này mới nhớ tới, sau khi giết chết Đồ Hưng, trên người quả thực nhiều thêm chút gì đó.

Khá giống hiệu quả sau khi giết chết tên Băng tộc đứng đầu lúc trước.

Cũng giống vậy có đồ vật gì đó mơ hồ kêu gọi bản thân, hơn nữa là ở bên trong thành trì phía dưới này.

Thì ra vật kia gọi là ký hiệu Cảnh Chủ sao?

“Cho nên làm Cảnh Chủ có ích lợi gì chứ?”

“Mỗi Nhất cảnh đều có một chỗ băng nhãn nồng nặc hơi thở căn nguyên nhất, chỉ có Cảnh Chủ chiếm được ký hiệu Cảnh Chủ mới có thể tọa trấn.”

Cung Tình kiên nhẫn phổ cập khoa học nói: “Tu luyện ở bên trong Băng Nhãn, có thể cảm ngộ căn nguyên khoảng cách gần, tốc độ cảm ngộ quy tắc tăng lên đều nhanh hơn so với những nơi khác.”

“Bởi vì nguyên nhân này, tranh đoạt vị trí Cảnh Chủ từ trước đến nay vô cùng dữ dội.”

Cung thị tộc nơi nàng ở, Cảnh Chủ đời trước chính là ở đây.

Chỉ là về sau bị Đồ Hưng thay thế mà thôi.

“Còn có chuyện tốt như thế? Vậy ta làm Cảnh Chủ, tại sao bọn hắn xem ra dáng vẻ rất cao hứng, hoàn toàn không có ý định tới đoạt?”

“Là bởi vì thực lực của ngươi mạnh, bọn hắn biết đoạt không qua ngươi.”

Cung Tình tiếp tục giải thích: “Trừ cái đó ra, Nhất cảnh cũng nhất định phải có một Cảnh Chủ, chuyện này đối với bọn hắn cũng có chỗ tốt.”

“Hả? Vì sao?”

“Chỉ có lúc Cảnh Chủ trấn thủ Băng Nhãn, mới có thể khiến hơi thở căn nguyên bên trong Băng Nhãn sinh động, tạo phúc cho toàn bộ sinh linh Nhất cảnh.”

“Hơn nữa, thực lực Cảnh Chủ càng mạnh, hơi thở căn nguyên của Băng Nhãn càng sống động!”

Chỉ cần ngồi liền có thể tăng lên cảnh giới cảm ngộ quy tắc?

Đây đối với Thành Ca vẫn khá có sức hấp dẫn.

Như vậy lúc mình thăng cấp Huyền Văn Băng, có thể tiết kiệm rất nhiều điểm Tiên Nguyên.

Nghĩ tới đây, hắn đã có chút không chờ kịp.

Thế là vung tay lên, cao giọng nói: “Những chuyện tạo phúc cho tất cả mọi người, ta thích nhất, Băng Nhãn ở đâu?”

Đám tu sĩ phía dưới mừng rỡ không thôi, nguyên một đám vội vàng tranh đoạt dẫn đường cho hắn.

“Cảnh Chủ mời tới bên này!”

“Cảnh Chủ nhìn ta này, ta là gia chủ Cúc gia trong thành…”

“Cảnh Chủ đừng nhìn hắn, ta quen mắt!”

Đám người này lại có thể nịnh hót.

Cung Tình vội vàng ngăn ở phía trước Thành Ca, vẻ mặt lo lắng nói: “Ngươi không thể tiếp nhận vị trí Cảnh Chủ này, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này!”

Thành Ca sững sờ, em gái ngươi lại có ý gì?

“Chẳng lẽ ta không xứng làm Cảnh Chủ sao?”

“Không phải, mà là chúng ta tiếp tục ở lại nơi này sẽ dẫn tới họa sát thân!”

“Ngươi giết chủ Nhất cảnh, không có được sự đồng ý ngầm của Cận Sùng lãnh chúa Thiên Hồng Lĩnh, thuộc về gây hấn làm loạn.”

Nàng nhanh chóng nói: “Hơn nữa Đồ Hưng vẫn là cánh tay đắc lực của hắn, tâm phúc dòng chính. Ngươi giết hắn, nhất định sẽ khiến Cận Sùng vô cùng tức giận!”

“Hắn tất nhiên sẽ tụ tập những Cảnh Chủ khác tới đây báo thù, đến lúc đó muốn đi cũng muộn!”

Năm đó Cung gia các nàng là dòng chính lãnh chúa tiền nhiệm, bởi vì lãnh chúa tiền nhiệm bị Cận Sùng giết chết, cho nên mới gặp tai vạ cùng một chỗ.

Quy luật không thành văn phía sau?

Cận Sùng?

Thành Ca cảm thấy hình như từng nghe cái tên này ở đâu, nhưng lại không có ấn tượng gì.

“Hắn rất trâu bò sao?”

“Hắn là Đế cảnh tứ trọng trung kỳ! Hơn nữa hắn có quyền lực điều động phó lãnh chúa và mười tám Cảnh Chủ khác, đi mau!”

Cung Tình cũng không coi trọng hắn.

Cho dù một mình Khương Thành xử lý một đám vây cánh của Đồ Hưng và hắn, sức chiến đấu mạnh hơn tưởng tượng của nàng.

Nhưng Đồ Hưng dù sao chỉ là một lãnh chúa trong đó mà thôi.

Khương Thành xử lý một Cảnh Chủ đã phí sức lớn như vậy, đối mắt liên thủ của mười tám Cảnh Chủ khác, cộng thêm lãnh chúa càng mạnh hơn, có thể tưởng tượng được sẽ là kết quả gì.

Nhưng mà, mạch não Thành Ca nhất định không giống.

Nghe nói vẫn sẽ có người tới trả thù mình, hắn vui vẻ cũng không kịp.

Điểm Tiên Nguyên của bản thân chỉ vào những kẻ địch sắp đến.

“Ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Ta đường đường chính chính dựa vào thực lực lấy được vị trí Cảnh Chủ, há có thể bởi vì sợ bị trả thù mà vứt bỏ?”

“Kiểu này ta còn có mặt mũi nào lăn lộn ở bên ngoài? Truyền đi chẳng phải bị người khinh bỉ chê cười?”

“Nếu như ta đi rồi, những cụ già đồng hương xung quanh không có Cảnh Chủ, sẽ thất vọng biết bao nhiêu?”

Hắn vừa nói như vậy, những người khác cũng sôi nổi ồn ào lên.

“Cảnh Chủ nói hay lắm!”

“Cảnh Chủ thật khí phách!”

“Không hổ là Cảnh chủ tân nhiệm!”

Ngoài miệng nói như vậy, trên thực tế bọn hắn cũng cảm thấy Cảnh Chủ mới khá ngốc.

Biết rõ có kẻ địch mạnh sắp đến, thế mà còn ở tại chỗ chờ chết.

Nhưng mà mắc mớ gì đến bọn họ?

Dù sao chính là Cảnh Chủ bọn hắn cần, hơn nữa càng mạnh mẽ càng tốt.

Cho dù Cận Sùng dẫn người đến báo thù, cuối cùng cũng chỉ giết Khương Thành, không có quan hệ với dân bản xứ bọn họ.

Đến lúc đó bọn hắn chẳng qua chính là lại đổi một Cảnh Chủ mới.

Thành Ca không có nghĩ xa như vậy, lúc này đầy trong đầu hắn đều là kiếm chút lợi ích từ bên trong Băng Nhãn, những cái khác cũng không quan trọng.

Cung Tình nhìn bóng lưng của hắn bị đám người vây quanh, trong lòng vừa tức vừa sốt ruột.

Nhiều lần nàng muốn quay người chạy khỏi nơi này, nhưng cuối cùng cũng không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, vẫn là đi theo.

Đoàn người rất nhanh đi tới trước mặt Băng Nhãn.

Nói là trung tâm Nhất cảnh, kỳ thật cũng chính là một hang băng nhỏ rất tầm thường mà thôi.

Hầm băng sâu cũng 10 thước, liếc mắt là có thể nhìn tới đáy.

Bên ngoài cũng không có dao động hơi thở căn nguyên gì, có vẻ bình thường không có gì lạ.

"Cái thứ đồ chơi như vậy thôi à?"

Thành Ca cảm thấy có chút mất mặt, suy nghĩ sau này có cần làm một chiếc giường rồng ở bên trong trang trí bề ngoài một chút hay không, rồi lại trang trí xung quanh hầm băng thật tốt một chút.

Ít nhất phải hơi hơi bắt kịp địa vị của bản thân phải không?

Nhưng mà, những người khác lại là hướng mặt về nó.

Ngay cả bên trong đôi mắt đẹp của Cung Tình cũng lộ ra vẻ kích động và hưng phấn, nơi này dù sao cũng là chỗ Cung thị tộc các nàng đã từng trấn thủ.

Chương 910: Ta không phải đến để ngủ đông

Cách động băng vài trượng, mọi người không còn cách nào để tiếp tục bay về phía trước.

Dường như có một lực đẩy vô hình ngăn cản bọn họ.

Người duy nhất vẫn có thể tiếp tục đi tiếp, chính là Khương chưởng môn – người có được kí hiệu Cảnh chủ.

Hắn vào băng nhãn trong hang động đó rất thuận lợi.

Nhưng lúc hắn bước vào, băng nhãn lập tức sáng lên.

Cũng không đợi hắn tu luyện, động băng vốn tinh khiết liền được bao phủ bởi ba tia sáng đỏ cam vàng.

Rất nhanh sau đó, hơi thở căn nguyên gợn sóng ở phía xa từ vòng tròn này đến vòng tròn khác, dài không biết bao nhiêu dặm.

Cuối cùng đã bao phủ toàn bộ vùng đất Nhất cảnh này.

Nhất cảnh này dường như sống lại, đột nhiên tràn đầy sức sống mạnh mẽ.

Mọi người có mặt không kìm lòng nổi đã reo lên.

Trong tiếng reo hò đó, mang theo sự bất ngờ và sửng sốt.

“Wou!”.

“Hóa ra là tam sắc căn nguyên!”.

“Ta nhớ trước đây Đồ Hưng chỉ có hai màu đỏ cam!”.

“Ôi trời ơi, vị Cảnh chủ này còn mạnh hơn cả Đồ Hưng…”

“Tốt quá rồi, có hắn ở đây, chúng ta có phước rồi!”

Hơi thở căn nguyên của Băng Nhãn có thể kích hoạt mạnh cỡ nào, ngoài nhìn bản thân băng nhãn, còn phải nhìn cảnh giới của bản thân Cảnh chủ.

Cảnh giới càng cao, thì có thể khiến Băng Nhãn tạo ra phản ứng càng lớn.

Cảnh giới của Thành Ca không cao, nhưng Huyền Văn Băng của hắn đã đạt đến cửu trọng!

Phải biết rằng, Lãnh Chúa Đế cảnh tứ trọng ở trình độ lĩnh ngộ quy tắc băng, đều không đạt tới cấp độ này của hắn.

Mà ở đây chủ yếu kết nối căn nguyên, xem ra chính là mức độ thân cận với quy tắc băng.

Hắn trấn giữ nơi đây, hiệu quả thật sự đáng kể hơn bất kỳ một Lãnh chúa tứ trọng nào khác trấn giữ.

Trong số những người có mặt, người kinh ngạc nhất chính là Cung Tình.

Lúc này mắt nàng đầy vẻ khó tin, nhìn Thành ca như đang nhìn một con quái vật

So với người khác, “công chúa Tiền Triều”hiểu rõ nhiều hơn cả.

Nàng biết, thượng hạn của băng nhãn này chính là ba màu đỏ cam vàng.

Nói cách khác, ngay khi người này đến đây, đã trực tiếp kích thích thượng hạn nơi đây.

Phải biết, bây giờ hắn chưa tu luyện, chỉ là đứng vào mà thôi!

Đây là việc không thể tưởng tượng nổi?

Chuyện này làm sao có thể?

Chẳng lẽ, hắn đã che giấu thực lực?

Không, không thể nào.

Trận chiến trước đây giữa hắn và Đồ Hưng đủ để giải thích tất cả, hắn không có thực lực cấp Lãnh chúa!

Trong một lúc, nàng rơi vào việc suy nghĩ, nhưng nghĩ như thế nào cũng ko hiểu.

Nhìn thấy biểu cảm khinh ngạc của mọi người bên ngoài, Thành vốn không hiểu tình hình tỏ ra đây chỉ là thao tác cơ bản.

Không ngờ ca chỉ là bay vào, cũng khiến các ngươi phản ứng lớn đến vậy.

Chẳng lẽ là tư thế bay vào quá đẹp mắt? Hay là hắn đã đẹp trai lại rồi?

Hắn say sưa một chút, sau đó mới nghĩ ra nên tu luyện rồi.

Đứng ở trong động băng này, thực sự cảm thấy khoảng cách với căn nguyên băng đã trở nên gần hơn rất nhiều.

Vận chuyển công pháp, nhắm mắt và suy nghĩ, hắn thậm chí có thể nhìn thấy bóng khổng lồ đó của căn nguyên băng.

Nó giống như một mặt trời được phóng đại vô số lần, chậm rãi tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô tận.

Và băng nhãn này ở chỗ hắn, chỉ là sự kết thúc của một trong những tia sáng.

Hắn kích hoạt Huyền văn băng, bắt đầu cảm ngộ tỉ mỉ.

Nhưng chỉ sau qua năm phút, thì hắn đã bỏ cuộc rồi.

Hiệu quả này không được!

Quả thật băng nhãn này nhanh hơn quy tắc cảm ngộ bình thường ít nhất trăm lần, nhưng Huyền văn băng đó của cửu

trọng ngay cả 0,000000001% cũng không thăng tiến.

Muốn dựa vào phương thức này để thăng cấp một trọng cảnh giới quy tắc, cần đến bao nhiêu cái trăm triệu năm?

Thực tế mà nói, tốc độ thăng cấp này của hắn đã nhanh hơn Cảnh chủ khác, dù sao Huyền văn băng của hắn cũng là cửu trọng.

Nếu đổi thành Cảnh chủ khác, chỉ có thể tạo ra hai màu đỏ cam, sự thăng cấp đó nhiều nhất cũng nhanh hơn 30 đến 40 lần ngoại giới.

Và đối với những người đó mà nói, đây đã là bảo địa không thể bỏ qua.

Có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện lên chín mươi lần, còn cần xe đạp gì nữa?

Nhưng đối với Khương chưởng môn mà nói, thì không phải vậy.

Luyện cấp ngồi hố này, làm sao có thể so sánh được với tranh chiến lợi phẩm khắp nơi đổi điểm tiên nguyên, sau đó trực tiếp chọn kỹ năng thăng cấp nhanh hơn?

Hắn lập tức mất đi hứng thú với nơi này.

“Chuồn thôi chuồn thôi”.

Nhìn thấy hắn mới đi vào một lúc thì lại ra, những người khác không hiểu được.

“Cảnh chủ!”

“Cảnh chủ sao ngươi lại ra rồi?”

“Đúng vậy đúng vậy, việc tu luyện tiếp theo của ngươi thì sao!”

Cảnh chủ một khi rời khỏi băng nhãn, khí tức căn nguyên băng của toàn cảnh đó sẽ dần dần chìm vào trầm tịch, không hoạt động trở lại.

Điều tự nhiên này họ cũng không muốn nhìn thấy.

“Các ngươi xem ta là cái gì? Gấu ngủ đông hả?”

“Cút cút cút!”

Thành ca nóng nảy đẩy mọi người ra, bay ra khỏi băng nhãn.

Nhìn thấy hơi thở của căn nguyên băng nhanh chóng giảm xuống, mọi người vội vàng ra sức khuyên can.

“Đừng, Cảnh chủ, ở bên trong ngươi cũng có thể được thăng cấp!”

“Đúng vậy đúng vậy, băng nhãn này người khác cầu cũng cầu không được.”

Trong lòng Thành ca nói các ngươi coi ta là đồ ngốc sao?

“Lão tử đã thắng trận, sau đó còn chạy đến đây ngồi tù?”

“Chuyện này người nào thích thì người đó làm đi, lão tử không thèm!”

Nếu không vì chờ Lãnh chúa nào đó với Cảnh chủ khác đến trả thù hắn, hắn sớm cũng trực tiếp bay đi rồi.

Bất luận người khác khuyên thế nào, hắn đều coi như không nghe thấy.

Chỉ là Cung Tình – người chuyên môn về chăm sóc truyền âm hỏi dò: “Dấu hiệu Cảnh chủ này xóa như thế nào, ta không cần nữa!”

Hả?

Không cần nữa?

Nghe thấy câu này, Cung Tình lần đầu sinh ra ý muốn đánh hắn.

Vì vị trí Cảnh chủ này, năm đó Cung thị tộc bọn ta không biết bao nhiêu người đổ máu hi sinh?

Kết quả ngươi vừa trải nghiệm một chút như vậy, thì đã vứt đi như chiếc giày rách rồi?

Chân giới Băng cơ hồ mỗi ngày đều vì tranh giành Cảnh chủ mà nổ ra các trận chiến và âm mưu, ngươi bảo người ta sao có thể chịu được?

“Ký hiệu Cảnh chủ muốn bỏ đi, có ba cách.”

“Ba cách nào?”

“Cách thứ nhất là tương tự như Đồ Hưng, bị ngươi giết, ký hiệu sẽ tự động chuyển đến người ngươi.”

“Còn cách thứ hai, nếu rời khỏi phạm vi của Nhất cảnh này, liên tục ba ngàn năm không trở lại, ký hiệu sẽ rơi xuống, trở lại chỗ băng nhãn.”

Nàng chậm rãi hỏi: “Lúc đó, ở đấy sẽ biến thành tanh gió máu tuyết, sẽ có vô số người tới cướp giật.”

Thành ca giật mình, rời khỏi phạm vi của cảnh này ba ngàn năm, ký hiệu sẽ rơi xuống?

Điều đó chẳng phải khiến cho người ta khó khăn khi rời khỏi lãnh địa của mình hay sao?

“Vậy cách thứ ba thì sao?”

“Cách thứ ba là chủ động phó thác, ngươi có thể phó thác kí hiệu đó cho người khác, có điều ít người làm điều này.”

Vị trí Cảnh thật không dễ để nắm được, có mấy người chắp tay nhượng bộ?

Thành ca nghe nàng nói như vậy, thì lập tức yên tâm.

Có thể đưa thì tốt.

Để tránh sau khi hắn rời đi, Nhất cảnh này thực sự rơi vào trong cảnh không còn cách nào đạt được hơi thở căn nguyên trong băng nhãn.

“Đã vậy, ta giao vị trí Cảnh chủ cho ngươi là được rồi.”Hắn cười nói.

Cung Tình suýt nữa tưởng nàng nghe nhầm.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Không chỉ nàng, những người khác cũng náo loạn.

Đây đường đường là ký hiệu Cảnh chủ, có được vật quý sẽ có thể thăng cấp tốc độ tu luyện, thứ mà vô số người ghen tỵ.

Vậy mà tùy tiện đưa cho người khác như vậy?

Đặc biệt là bản thân Cung Tình, nàng hoàn toàn choáng váng.

Thành thật mà nói, nguyện vọng cả đời nàng trong những năm này, là sau này khi trở nên mạnh mẽ, giành lại Vị trí Cảnh chủ

thuộc về tộc Cung Thị.

Vốn dĩ nàng nghĩ, dù trải qua hàng trăm triệu năm, nguyện vọng này vẫn rất mong manh.

Nhưng giờ đây, nguyện vọng cả đời bỗng chốc trở thành hiện thực?

Chương 911: Tưởng ta hiếm khi làm Cảnh chủ sao

“Ngươi nói thật hả?”

Nàng không dám tin, nguyện vọng cả đời nàng sẽ được thực hiện một cách dễ dàng như vậy.

Điều này là quá phi lý.

Khương chưởng môn không biết nàng đang nghĩ gì.

Hắn chỉ thúc động ký hiệu Cảnh chủ đó ra một cái.

“Đây còn có thể là giả ”

“Bây giờ ngươi chính là Cảnh chủ rồi.”

Cung Tình nhìn vào ký hiệu đó, gần như bật khóc ngay tại chỗ.

Hai tay nàng run rẩy, ký hiệu đã gần trong gang tấc, bất cứ lúc nào đều có thể chạm tới.

Một khi chạm tới, thì nó sẽ dung nhập vào cơ thể nàng, nàng sẽ biến thành Cảnh chủ nơi đây.

Không những khôi phục được vị trí Cung Thị tộc, còn có thể được gia tăng hiệu quả tu luyện của Băng nhãn.

Chỉ là cuối cùng, nàng khó khăn rút tay lại, hướng về phía Khương Chưởng môn lắc đầu.

“Không, bây giờ ta không cần.”

“Hả? Vì sao?”

Thành ca có thể thấy được nàng khích động đến bao nhiêu, trong tình hình này còn nhịn gì nữa?

Cung Tình bình tĩnh lại.

“Bây giờ ta không có căn cơ nhân mạch, thực lực cũng chỉ có Đế cảnh nhị trọng, cho dù nhận ký hiệu này, ta cũng giữ không nổi.”

“Có thể cũng không dùng không nổi một ngày, thì ta đã chết ở trong trận chiến tranh giành ký hiệu.”

“Huống hồ Cận Sùng lãnh chúa cũng không xem ta là Cảnh chủ, hắn chắc chắn sẽ xử lí ta - tàn dư Lãnh chúa tiền nhiệm.”

Nữ nhân này quả thật là người khá sáng suốt.

Đối mặt với cám dỗ lớn, có thể bình tĩnh phân tích tình hình, đưa ra nhận định hợp lý nhất.

Thành Ca tỏ vẻ não của ngươi thật sự rất tốt, Ca trước giờ chưa bao giờ nghĩ nhiều như vậy, đến đâu đều như làn sóng thô bạo.

“Nếu nàng đã không cần, vậy các ngươi thì sao?”

“Các ngươi cần không?”

Hắn nhìn những người khác xung quanh.

Củ khoai nóng này, hắn đã muốn sớm ném nó đi.

Nếu không có sự phân tích của Cung Tình, sợ rằng những người khác đã sớm vội vàng muốn rồi.

Nhưng bây giờ họ đang nghĩ, sau khi họ lấy được ký hiệu thì có thể giữ được nổi không?

Thứ này nếu không có thực lực vượt qua Đế cảnh tam trọng trung kỳ, lấy được trong tay thì cũng như lấy được giấy báo tử!

Thế là mọi người lắc đầu xua tay liên tục.

“Không cần không cần!”

“Bọn ta cũng không cần.”

“Đúng vậy đúng vậy, cao thủ ngươi tự cầm lấy đi chứ.”

“Đúng rồi, ngươi ở lại đây là được rồi, việc gì phải cho người khác?”

Điều này cũng kiến cho Thành ca không còn gì để nói.

Không phải nói đây là bảo vật sao, sao cho cũng không ai lấy vậy?

Hắn đang định ném ký hiệu đó quay về băng nhãn, thì truyền đến một tiếng hú dài từ đằng xa.

“Ai đã giết đạo hữu Đồ Hưng của ta?”

“Kẻ xấu ban ngày ban mặt lại đến, dám tự ý làm hại Chủ Nhất cảnh!”

Nghe được hai tiếng hú dài này, mọi người đột nhiên giật mình.

Sắc mặt của Cung Tình biến đổi đáng kể.

“Hỏng rồi!”

“Sao vậy?”

“Là Cảnh chủ Vũ Thường và Cảnh chủ Phí Ngạo, bọn họ là bạn tốt của Đồ Hưng, đều là trong mười chín vị Cảnh chủ, là tâm phúc của Cận Sùng lãnh chúa!”

Cung Tình rất rõ mối quan hệ giữa những người này, có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

“Ngươi đã giết chết Đồ Hưng, bọn họ là người đầu tiên sẽ không buông tha cho ngươi.”

Nàng trông có vẻ lo lắng, chỉ là lúc muốn rời đi thì đã quá muộn rồi.

Nhìn thấy ở trên cao, mười mấy vị cao thủ Đế cảnh tam trọng từ trên trời giáng xuống.

Hai cao thủ Băng tộc dẫn đầu, chính là Vũ Thường và Phí Ngạo.

Cảnh giới của hai người này tương đương với Đồ Hưng, đều là Đế cảnh tam trọng hậu kì, thực lực cũng không thể coi thường.

Lòng Cung Tình trĩu nặng xuống.

Khương Thành tốn bao nhiêu công sức đối phó với Đồ Hưng, bây giờ xuất hiện hai vị Cảnh chủ, hắn nhất định sẽ bị đánh bại.

Mà khi hắn thua, hắn cũng nhất định sẽ bị giết.

Lúc này, những tu sĩ bản địa trước đó đã úng hộ Khương chương môn cũng tản hết đi.

“Tham kiến hai vị Cảnh chủ!”

“Hai vị Cảnh chủ, cái chết của Cảnh chủ Đồ Hưng, không liên quan đến bọn ta!”

“Đúng đúng đúng, bọn ta cũng không biết gì về chuyện này.”

Cho dù ai làm Cảnh chủ, đối với họ mà nói ý nghĩa đều như nhau.

Chỉ là thực lực càng hơn, hiệu quả càng tốt mà thôi.

Thay đổi Cảnh chủ, họ vẫn sống như vậy.

Đương nhiên bọn họ sẽ không lội trong vũng nước đục này.

“Hừm!”

Vũ Thường Cảnh chủ khinh thường lạnh lùng hừm một tiếng, thậm chí còn không nhìn những người này.

“Các ngươi có thể thoát khỏi liên quan hay không, vậy phải đợi sau này rồi nói!”

Khương Chưởng môn liếc mắt nhìn người bên cạnh, Cung Tình thậm chí không vạch rõ ranh giới với hắn, thoát khỏi hiện trường, trái lại khiến hắn có chút bất ngờ.

Vị Phí Ngạo Cảnh chủ đó đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, ý định giết người không giấu giếm.

“Chính hai người các ngươi đã giết chết Đồ Đại ca của ta?”

Thành ca cười híp mắt gật đầu: “Vâng vâng, ta làm việc tốt vốn không định lưu danh của mình, nhưng nếu các ngươi đã tìm đến rồi, ta cũng ngại khi không thừa nhận.”

“Tên Đồ Hưng đó là do ta giết, ta giết mà vẫn không thoải mái, có chuyện gì không?”

Nữa rồi nữa rồi, lại nữa rồi!

Thứ ngươi đang nói là tiếng người sao?

Cung Tình nghẹn ngào không nói nên lời.

Vị tiền bối này vì sao mỗi lần đều hướng tới cái chết?

Không thể nói đúng lời thoại một lần.

Điều này khiến vị Quân sư này như nàng rất mệt mỏi.

Sau khi nghe thấy kiểu phản ứng "không thể diễn tả được" này, toàn trường lại một lần nữa náo loạn.

Hai tên Cảnh chủ ở phía đối diện trở nên vô cùng giận dữ một cách bất ngờ.

"Gan của ngươi thật lớn!"

"Nói, ai phái ngươi đến cướp Vị trí Cảnh chủ?"

"Là gian tế nơi nào?"

Thành ca nghe thấy liền cau mày.

"Cái gì cướp Vị trí Cảnh chủ?"

"Ngươi nói ta dường như rất hiếm khi trở thành Cảnh chủ."

Không đợi hai người đó phản ứng lại, hắn đã tùy tay cầm ký hiệu Cảnh chủ ném vào trong băng nhãn.

Sau đó vỗ tay.

"Bây giờ có thể bắt đầu chưa?"

Hai vị Cảnh chủ và một đám thống lĩnh Đế cảnh tam trọng xung quanh há miệng, sững sờ.

Đây là thao tác gì?

Đó là Vị trí Cảnh chủ đấy!

Năm đó họ vì để làm được Cảnh chủ, không biết đã bỏ ra bao nhiêu công sức.

Kết quả người này vậy mà tùy tay cầm ký hiệu Cảnh chủ ném đi?

Điều này khiến mọi người nhất thời không kịp phản ứng.

Hậu phương một số thống lĩnh thậm chí còn lộ ra vẻ mặt tham lam, bọn họ nhìn thấy cơ hội làm Cảnh chủ của họ.

"Ngươi có ý gì?"

Vũ Thường và Phí Ngạo ngạc nhiên nghi ngờ chưa chắc, bắt đầu nghi ngờ hành vi bất thường này có âm mưu gì đó.

“Không có ý gì, các ngươi không phải đến giết ta sao, vậy thì mau bắt đầu đi.”

Thành ca nói xong, trước mặt bọn họ tế ra Chân khí của Đồ Hưng từng có.

Đây…

Tại sao sức mạnh của người này lại nhiều như vậy?

Hai người cũng chưa nhìn thấy cảnh trận chiến trước đó giữa Thành ca và Đồ Hưng, thực sự không biết hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Dù sao người này có thể giết chết Đồ Hưng, thực lực nhất định sẽ không yếu hơn bọn họ.

Trong một thời gian, bọn họ trái lại nhát như thỏ đế.

“Ngươi tàn sát Cảnh chủ, người thần đều phẫn nộ.”

“Cận Sùng lãnh chúa sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Ngày chết của ngươi sắp đến rồi!”

Thấy bọn họ chùn bước, Cung Tình ngượi lại “hiểu” ra.

Tuyệt vời!

Hóa ra vị tiền bối này đang phô trương thanh thế hả?

Cố ý bày ra thái độ kiêu căng ngạo mạn như vậy, ngượi lại có thể hù dọa kẻ địch.

Thật là cao minh!

Bản thân mình ngay từ đầu đã không thể nhìn thấu ý định của hắn.

Nàng đã có một chút bội phục Khương Chưởng Môn.

Mãi đến khi nàng nghe thấy câu tiếp theo của Thành ca.

“Các ngươi đang sợ cái gì vậy, tự mình chạy đến đây rồi mà còn không dám động thủ, chẳng lẽ còn muốn ta lại đó nữa sao?”

Thật là phiền phức!

Nói xong, tế lên Toái Ly kiếm của hắn rồi chửi rủa, giết thẳng đến.

Chương 912: Ôm cây đợi thỏ

Cung Tình thực sự rất muốn mắng Khương chưởng môn một trận.

Ngươi điên à?

Không dễ gì doạ được kẻ địch, nên thấy được rồi thì dừng tay lại, làm việc có chừng mực!

Đây lại còn chủ động giết sang.

Một khi giết sang, chẳng phải là bại lộ hết sức chiến đấu của ngươi sao?

Đến lúc đó, hai Cảnh chủ đối diện kia cũng sẽ không chút lưu tình.

Đó là những gì mà nàng đang suy nghĩ.

Sau đó liền nhìn thấy giữa hiện trường một thân ảnh tạo bởi băng chợt nổ tung.

Tiếp đó có vô số mảnh băng vỡ bắn ra.

Sau đó có không ít tu sĩ bị đánh trúng liền lập tức bị trọng thường.

Mà những phiến băng rơi trúng thành, cho dù chỉ là một tia rất nhỏ, đều bộc phát ra uy năng rất lớn.

Làm thành trì nổ tung thành trăm mảnh!

Mà đây mới chỉ là khúc mở màn của trận chiến mà thôi.

Ở khúc dạo đầu này, Phí Ngạo Cảnh chủ Đế Cảnh tam trọng hậu kỳ đã ngã xuống.

Hắn không kịp phòng bị, trực tiếp bị đánh trúng, thể Chân Băng nổ tung ngay tại chỗ, không có bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Ngay sau đó một thân ảnh xuyên qua vị trí hắn đứng trước đó, cũng bị xuyên thành vô số mảnh vụn.

Băng kiếm lạnh thấu xương hoá thành một dải cầu vồng, xông vào trong đám thống lĩnh phía sau.

Chỉ mới là cú va chạm đầu tiên, liền có hai tên thống lĩnh theo gót nhau, thân thể đều bị đánh tan, chết ngay tại chỗ.

Mà lúc này, Khương Thành đã chìm vào trong đám đông đại chiến với một tên Cảnh chủ và mười mấy tên thống lĩnh.

Cung Tình ngây ngơ đực người ra, hoàn toàn không thể tin vào mắt mình, những gì mà bản thân vừa chứng kiến.

Cách đây không lâu nàng còn tưởng Khương Thành chỉ lợi hại hơn Đồ Hưng một chút, đối diện với hai Đại Cảnh chủ và mười tên thống lĩnh này, nhất định là không thể ngăn cản được.

Nào ngờ Thành Ca này vừa đánh ra đã giải quyết xong một Cảnh chủ trong nháy mắt!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vậy trước kia khi đối đầu với Đồ Hưng tại sao hắn lại khó khăn như vậy?

Cảnh tượng này, hoàn toàn thay đổi cách nhìn nhận của nàng.

Không chỉ nàng, những người khác cũng phải kinh ngạc, chết đứng người.

Nhìn từng thống lĩnh từ giữa không trung rơi xuống, bọn họ suýt chút nữa bị doạ ngốc rồi.

Vừa rồi bọn họ đều cho rằng lần này Thành Ca chết chắc, hoàn toàn không hề coi trọng hắn.

Kết quả bây giờ thì…

Cái tên "Cảnh chủ Tân Nhiệm" này mạnh quá đi nhỉ?

Bọn họ có chút hối hận mới vừa rồi còn cùng Khương Thành vạch rõ ranh giới, đây là tiết tấu sắp thắng mà!

Nhưng vấn đề là, hắn làm sao có thể mạnh như vậy được?

Bọn họ cũng nghĩ đến trận chiến trước kia của Khương Thành với Đồ Hưng.

So với trận chiến đó, Khương Thành của hiện tại hoàn toàn giống như một người khác.

Thế nhưng, cho dù thực lực tăng vọt, cũng không có khả năng tiến bộ nhanh như vậy chứ?

Lần này sức chiến đấu tăng lên gấp mấy lần đó!

Cung Tình thông minh nhanh chóng loại trừ khả năng Thành Ca đột nhiên tiến bộ.

Bởi điều đó là "không hợp lý".

Cho dù đột nhiên có được cơ hội may mắn nào, cũng phải có thời gian để tiêu hoá mới được chứ.

Trận chiến với Đồ Hưng từ khi kết thúc đến bây giờ cũng chỉ là một khoảng thời gian ngắn…

Cho nên, kỳ thật là hắn che giấu thực lực?

Các nàng nào biết, thực lực của Thành Ca thật sự là chỉ mới vừa tăng lên.

Ở bảng điều khiển hệ thống chọn huyền văn Băng, lại chọn Bất Diệt Thiên Hoa kiếm kinh, đem hai thứ này tăng lên nhị giai.

Đơn giản chỉ là như vậy.

Hơn nữa băng kiếm thập giai trở thành chân khí nhất giai, vì thế hắn mới lột xác, thay da đổi thịt như vậy.

Huyền văn của bản thân cũng không thể trực tiếp giao tiếp với căn nguyên của ngoại giới.

Mà lạc ấn của quy tắc được huyền văn gia trì, lại có thể mượn được sức mạnh của căn nguyên.

Khi huyền văn băng của hắn tăng đến cửu trọng, lạc ấn của quy tắc băng có thể mượn được sức mạnh căn nguyên băng của thế giới này, cũng từ đó mà tăng gấp mấy lần!

Hiệu quả mang lại chính là lực tấn công được nhân lên.

Cách đây không lâu Đế Cảnh tam trọng được coi như là kình địch của hắn.

Mà bây giờ đối với hắn mà nói, chỉ là bọn cặn bã mà thôi.

Chỉ mười mấy giây sau, trong trận chiến này chỉ còn lại mình Vũ Thường Cảnh chủ.

Hắn có thể sống đến bây giờ không phải hắn có thể chặn đòn của Khương chưởng môn, mà là bởi vì vừa rồi những kẻ khác đứng trước chết trước hắn mà thôi.

Mà bây giờ chỉ còn lại một mình hắn đối mặt với Khương Thành, lấy cái gì mà ngăn cản chứ?

“Không, đừng mà…”

“Các hạ dừng tay, chỉ là hiểu nhầm!”

Hắn vừa đánh vừa lớn tiếng hét to.

“Ta tán thành ngươi là Cảnh chủ của nơi này!”

“Bọn ta sẽ không đối phó với ngươi nữa, dừng tay lại, ngươi không thể giết ta…”

Thành Ca suýt chút nữa bị hắn chọc cười.

Cmm, ta cần sự tán thành của ngươi?

“Vì sao không thể giết ngươi chứ?”

Xoẹt!

Toái Ly kiếm xuyên qua ấn đường của hắn.

Vũ Thường chợt khựng lại, lớp băng ở mi tâm nhanh chóng nứt ra, cả người giống như xuất hiện vô số vết nứt giống như nền đất nứt vì khô hạn.

Sau đó ầm ầm sụp đổ, biến thành mẩu vụn băng phủ đầy mặt đất.

Trận chiến dừng lại, cũng chỉ một phút mà thôi.

Lúc trước hai Đại Cảnh chủ cùng mười mấy tên thống lĩnh còn hùng hùng hổ hổ mà bây giờ đều chết hết rồi.

Mà Thiên Hồng Lĩnh, cũng trong vòng một phút này, xuất hiện ra hai chỗ trống Cảnh chủ.

Thành Ca nhanh chóng thu chiến lợi phẩm, lại lấy được một thanh chân khí, nhưng mà hắn không cần dùng đến.

Còn những thiên tài địa bảo khác và Ngân Nguyệt Băng Phách tuy rằng nói không nhiều, nhưng đối với hắn hiện tại mà nói, có cũng không sao.

Sau một hồi bận rộn, hắn mới xuất hiện trước mặt Cung Tình đang mang bộ dạng khó hiểu.

“Tại sao sau khi hai Cảnh chủ chết, ta không có được ký hiệu Cảnh chủ vậy?”

“Bởi vì bọn họ xuyên cảnh đến, không ở trong lãnh thổ của mình, này coi như là bọn họ bị ngươi đánh chết ở bên ngoài.”

Nàng cố nén sự khiếp sợ, nghiêm túc nói: “Cảnh chủ chết ở ngoại cảnh, ký hiệu sẽ tự động trở về Băng nhãn cảnh của bọn họ.”

Sâu thẳm trong lòng, nàng chỉ cảm thấy vô cùng lố bịch, kỳ lạ.

Một người mạnh như vậy, vì sao ngay cả những kiến thức cơ bản này cũng không biết?

“Thì ra là như vậy.”

“Đúng vậy, hơn nữa một người cũng không thể có được hai ký hiệu cùng một lúc.”

“Hả? Không thể sao?”

Thành Ca thầm nghĩ trên người ta còn có ký hiệu gì khác thì có làm sao?

Lúc trước hắn đánh chết Cận Sùng cũng được ký hiệu.

“Được rồi, tiếp theo cứ đợi ở đây đi.”

Nói xong hắn liền biến ra một cái ghế dài, nằm xuống tại chỗ, định ôm cây đợi thỏ.

“Ơ? Ngươi không định đi sao?” Cung Tình có chút lúng túng.

“Không phải ngươi nói còn có Cảnh chủ và lãnh chúa muốn tới đây sao, nếu ta rời đi, bọn họ không tìm được thì phải làm sao?”

Thành Ca nhàn nhã thư thả nói: “Để cho người ta trắng tay, chẳng phải làm cho người ta thất vọng sao?”

Cung Tình im lặng, ngươi thật biết suy nghĩ cho kẻ địch.

Cứ như vậy, hai người đợi đủ ba ngày.

Ba ngày này, chuyện tam cảnh Cảnh chủ bị giết, cũng nhanh chóng được truyền ra.

Khiến cho vô số tu sĩ xung quanh vô cùng sợ hãi.

Khương Thành cũng không giấu danh tính, vì thế rất nhanh liền có người bắt đầu bàn tán về nhân vật đột nhiên nổi lên này.

Giống như Cung Tình, tất cả mọi người đều cho rằng lãnh chúa sẽ nhanh chóng tới trả thù.

Hắn ta chắc chắn sẽ chết thảm.

Nhưng mà ngoài dự liệu của mọi người chính là, ba ngày này không có cao thủ nào tìm tới.

Lãnh chúa của Phi Hồng Lĩnh và các Cảnh chủ khác dường như đều không biết gì, hoàn toàn như không biết một chút tin tức nào.

Điều này làm cho Cung Tình cũng mù mờ, khó hiểu.

"Cung quân sư, xem ra dự liệu của ngươi sai rồi?"

Thành Ca cười tủm tỉm từ trên ghế dài đứng dậy, còn trêu ghẹo nàng một chút.

Nếu như là thực lực bị coi thường, Cung Tình còn có thể bình tĩnh.

Nhưng chỉ số IQ bị đem ra cười nhạo, nàng có chút không chấp nhận được.

"Cái này là không thể, quá vô lý rồi."

"Cận Sùng không có khả năng không nhận được tin, cho dù hắn đang bế quan, thuộc hạ của Cảnh chủ khác trước tiên sẽ thông báo cho hắn mới đúng. Mà theo sự nghiên cứu của ta về hắn, hắn không phải là người có thể nhịn được sự khiêu khích…"

Chương 913: Lãnh địa không thể vô chủ

Thấy nàng lại muốn phân tích dài dòng, Thành Ca vội vàng xua tay.

"Được rồi được rồi, ngươi mau rút lại thần thông đi."

Hắn thở dài một hơi.

"Ta cũng nên xuất phát rồi."

Cung Tình nhìn hắn chậm rãi bay lên, trong lòng khẽ động, cũng tự giác đi theo.

"Kế tiếp ngươi định đi đâu vậy?"

Hiện tại nàng muốn đi theo vị cao nhân tiền bối này.

Vị tiền bối này thực lực hùng mạnh, lại không hề kiêu căng tự cao tự đại, đối với nàng vẫn luôn là thái độ bình đẳng.

Hơn nữa hắn tiêu diệt Đồ Hưng và Triều gia, coi như là vì Cung Thị tộc năm đó báo thù.

Mặc dù, ý định của hắn dường như chỉ để cướp một cái gì đó.

Nhưng Cung Tình cảm thấy bản thân nên báo đáp hắn.

Hơn nữa vị tiền bối này, đầu óc dường như không được thông minh linh hoạt cho lắm, cần một người như mình ở bên cạnh để phụ tá, trợ giúp.

Mạch suy nghĩ của nàng đột ngột dừng lại vào giây phút tiếp theo.

“Ta định đi tìm lãnh chúa gì gì kia, hỏi hắn là chuyện gì đang xảy ra, ta đã đợi nhiều ngày như vậy, hắn có phải không coi trọng ta hay không?” Thành Ca nói.

Hắn cũng không muốn từ bỏ những chiến lợi phẩm kia.

Nếu đối phương không đến, vậy bản thân chủ động đi là được rồi.

Cung Tình cảm thấy mình cần đánh giá lại vị Khương tiền bối này một chút.

Hắn đây đã không phải là đầu óc không được thông minh, mà hắn là hết thuốc chữa, không thể cứu được nữa rồi.

“Tuyệt đối không được kích động, Cận Sùng không dễ đụng đâu, thực lực của hắn là Đế Cảnh tứ trọng trung kỳ, so với ba vị Cảnh chủ tuyệt đối không cùng một cấp độ…”

Thành Ca vô cùng nhức đầu.

Tại sao em gái này từ sáng đến đêm cứ cản trở mình vậy hả?

“Đúng vậy, ta chính là đi tìm chỗ chết đó, ngươi tuyệt đối đừng đi theo ta.”

Hắn lại ở trong Nhẫn Không Gian mò một hồi, lấy ra một ít bảo vật.

Có Ngân Nguyệt Băng Phách, đan dược và tiên khí.

“Ngươi đi theo ta mấy ngày liền, ta cũng không thể không quan tâm, này cầm đi, chúng ta dễ hợp dễ tan.”

So với phong cách trước kia của Thành Ca, đãi ngộ này cho Cung Tình cũng coi như là bằng đệ tử Phi Tiên Môn.

Nói xong, hắn lại hướng Băng nhãn bên kia mà bĩu môi.

“Nếu muốn làm Cảnh chủ cũng có thể, cái kí hiệu kia hẳn vẫn còn ở đó.”

Điều này…

Cung Tình thật sự không nói lên lời, cạn lời.

Người này thế mà lại điên cuồng muốn khiêu chiến với lãnh chúa.

Chưa nói đến bản thân lãnh chúa mạnh đến nhường nào, chỉ riêng bên cạnh hắn cao thủ như mây, Đế Cảnh tứ trọng cũng không chỉ có một người.

Đây hoàn toàn là xông vào chỗ chết.

Cuối cùng, nàng vẫn là lắc lắc đầu.

“Ngươi giúp ta báo thù, ta thề với các tiền bối dù có chết cũng phải báo đáp, đền ơn ngươi!”

Thành Ca nóng nảy, đây là ý muốn đi bên mình mà.

“Ta không cần ngươi báo đáp, ta từ trước đến nay ban ơn đều không mong đợi gì!”

Cung Tình nghiêm mặt nói thẳng: “Ngươi không cần, nhưng ta không thể không tuân theo nguyên tắc, về sau tiền bối nhất định sẽ phát hiện ra giá trị của ta!”

Thành Ca nghẹn ngào không nói lên lời.

Em gái ơi, ta sớm phát hiện ra giá trị của ngươi rồi.

Thật đấy.

Ngươi dù đi theo kẻ nào khác, đều có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Bất luận là những lão đại trình độ cao, hay là Vị Diện Chi Tử nào có được ngươi, đều như hổ mọc thêm cánh.

Có người như ngươi phụ tá, bọn họ có thể ít đi đường vòng, sớm tránh được nguy hiểm, đối với thế cục xung quanh nắm trong lòng bàn tay, còn có thể có được phương án ứng phó hoàn mỹ nhất.

Bọn họ nên chủ động đến mời ngươi, giống như Lưu Bị ba lần bảy lượt đích thân đến nhờ Gia Cát Lượng giúp đỡ.

Nhưng vấn đề là… phong cách của ta không giống như bọn họ!

“Ngươi thật sự muốn làm quân sư của ta à? Sao có thể nghĩ không thông vậy, ta thật sự có thể chết bất cứ lúc nào đó!”

Cung Tình nhìn hắn phản ứng như vậy, ngược lại còn cười phá lên.

“Chủ công nếu chết, vậy ta chôn cùng, chết theo thì cũng có sao?”

Em gái trực tiếp gọi tiếng chủ công, Thành Ca còn có thể nói cái gì?

“Hầy, vậy ngươi cứ đi theo đi.”

Sau khi hai người xuất phát, những tu sĩ địa phương xung quanh mới dám bước ra.

Nhìn theo bóng lưng hai người biến mất, mọi người đều cảm thấy khó tin.

Vừa rồi hai người này nói chuyện không chút giấu giếm.

“Bọn họ dám đi tìm Cận Sùng lãnh chúa?”

“Bị điên rồi hả?”

“Không những không chủ động chạy trốn, đằng này còn chủ động tìm tới cửa, đây là lo cái chết đến không đủ nhanh sao?”

“Hầy, không biết tự lượng sức mình…”

Bọn họ cũng không biết, trung tâm Thiên Hồng Lĩnh lúc này đang đắm chìm trong không khí gươm súng sẵn sàng, trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Cao thủ của Thiên Hồng Lĩnh, ngoại trừ mười chín vị Đế Cảnh tam trọng hậu kỳ Cảnh chủ ra, còn có bốn vị phó lãnh chúa Đế Cảnh tứ trọng.

Nếu như coi Thiên Hồng Lĩnh là một đế quốc, Cảnh chủ kia xem như là tướng soái hay quan lớn, mà phó lãnh chúa và các trưởng lão trung tâm cũng được xem như là đại quan trong triều.

Họ là những lực lượng trung kiên bên cạnh lãnh chúa.

Mà bây giờ, vẻ mặt của bốn vị phó lãnh chúa này đều là bi thảm.

Cận Sùng lãnh chúa đã chết.

Tin tức này quả thực là sét đánh giữa trời quang, nổ tung khiến đầu óc mọi người ong ong, choáng váng.

"Cận Sùng lãnh chúa hắn làm sao có thể chết? Với thực lực của hắn, làm sao có thể bị giết?"

"Bây giờ việc cấp bách không phải là chuyện này, mà là rốt cuộc ai đã làm chuyện này."

"Đúng vậy, thân phận của kẻ này thần thần bí bí, hơn nữa sau khi giết lãnh chúa lại không có chút động tĩnh gì."

"Ấn ký lãnh chúa không còn rồi, phải làm sao đây?"

"Các lãnh chúa xung quanh nhất định sẽ cướp đoạt Băng nhãn căn nguyên của chúng ta…"

Bốn vị phó lãnh chúa bọn họ cũng không phải vì Cận Sùng mà báo thù.

Mà là, hiện tại Băng nhãn của Thiên Hồng Lĩnh đang ở trạng thái vô chủ.

Đó là một tình cảnh không tốt.

Không ai tọa trấn Băng nhãn, không chỉ bên trong căn nguyên không cách nào kích hoạt, đồng thời còn bị các lãnh chúa khác thèm khát.

Băng nhãn vô chủ, căn nguyên này không có người dẫn đường, cũng chẳng khác nào mất đi người canh giữ.

Những lãnh chúa xung quanh một khi phát hiện, có thể lợi dụng Băng nhãn bên kia, từ xa "mượn" khí tức căn nguyên của Băng nhãn bên này.

Giống như cửa nhà không khoá, bất cứ ai cũng có thể đến kiếm chát được.

Điều này sẽ dẫn đến khí tức của Thiên Hồng Lĩnh bị giảm xuống.

Nếu như càng nhiều người ham muốn, thời gian dài, thậm chí có thể khiến Thiên Hồng Lĩnh biến thành căn nguyên hoang tàn.

Đối mặt với tình huống này, bọn họ không thể làm được gì.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể giữ tin tức Cận Sùng bị giết tránh truyền đến các khu vực khác.

Nhưng dù sao đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài, sớm muộn gì cũng sẽ bị truyền ra.

“Việc cấp bách lúc này là phải tìm được người!”

“Không sai, nhất định phải tìm lại được ký hiệu, Băng nhãn của chúng ta hiện tại đang ở trong trạng thái không phòng bị, chuyện này quá nguy hiểm.”

“Còn chuyện ba vị Cảnh chủ Đồ Hưng, Phí Ngạo, Vũ Thường bị giết.”

“Hiện tại nào có thời gian đi quản chuyện sống chết của mấy tên Cảnh chủ kia?”

Trong mắt bốn người bọn họ, những Cảnh chủ này hoàn toàn không đáng giá.

Để Cảnh tam trọng hậu kỳ, so với Đế Cảnh tứ trọng sơ kỳ của bọn họ, hoàn toàn là người ở hai cấp độ khác nhau.

Việc cấp bách bây giờ là vị trí lãnh chúa không thể một ngày không có người.

“Thật sự là thời buổi loạn lạc rối ren mà.”

Cũng vào ngày này, Khương Thành và Cùng Tinh cũng đến tiên thành trung tâm của Phi Hồng Lĩnh.

So với thành trì được tạo bởi vô số khối băng, nơi này hiển nhiên là cao cấp hơn rất nhiều.

Từng toà thành cao được điêu khắc chạm trổ đầy màu sắc lung linh, tản ra ánh sáng kì ảo, làm cho người ta cảm giác giống

như là đi vào khung cảnh của chuyện cổ tích.

Không giống như Tiên Giới bên kia, tiên thành của nơi này không hề có người canh gác cửa thành.

Hai người rất thuận lợi tiến vào bên trong Tiên thành.

Chương 914: Còn không mau đi thông báo

“Dưới trướng Cận Sùng, có bốn bị phó lãnh chúa Đế Cảnh tứ trọng sơ kỳ.”

“Trong đó, Nghiêm Tôn là thân cận của hắn, năm đó khi hắn giết lãnh chúa tiền nhiệm, kẻ này cũng có công lớn.”

“Cho nên lần này, ngươi chủ yếu phải chiến đấu với Cận Sùng và hắn.”

Dọc đường đi, Cung Tình giống như nắm trong lòng bàn tay, phổ cập cho Khương chủ công cách bày binh bố trận.

Điều này ngược lại càng khiến cho Thành Ca có chút hứng thú.

“Thì ra bọn họ còn có bốn Đế Cảnh tứ trọng khác sao?”

Vẻ mặt Cung Tình đơ ra.

Tình báo cơ bản như này mà giờ ngươi mới biết?

Nàng tiếp tục nói: “Ngoài ra còn có hai vị phó lãnh chúa là Canh Hà và Mạc Niên, bọn họ thuộc dạng lão đại đã ăn sâu bén rễ từ lâu, cây cao bóng cả.”

“Bọn họ đã phục vụ cho mười mấy lãnh chúa, gia phả khổng lồ, cũng không quan tâm ai làm lãnh chúa.”

“Nhưng bây giờ bọn họ đang do Cận Sùng chỉ huy, cho nên chỉ cần Cận Sùng hạ lệnh, bọn họ cũng sẽ ra tay với ngươi.”

“Theo tính toán của ta, bọn họ sẽ không liều mạng như Nghiêm Tôn, đây là một điểm mà ta có thể lợi dụng được.”

“Cận Sùng mấy năm gần đây ít nhiều thiên vị Nghiêm Tôn, hẳn là bọn họ cũng âm ỉ, âm thầm bất mãn.”

“Nếu như ngươi có thể áp chế Cận Sùng trước, ở trước mặt bọn họ bộc lộ ra thực lực mạnh mẽ, bọn họ hẳn là sẽ dừng tay mà lựa chọn đứng để quan sát.”

Lúc trước rõ ràng nữ nhân này vẫn âm thầm ở Triều gia làm tỳ nữ, nhưng động tĩnh của toàn bộ cao thủ Thiên Hồng Lĩnh, dường như tất cả đều không thoát khỏi sự phân tích của nàng.

Thành Ca nhìn Cung quân sư thao thao bất tuyệt nửa ngày, nếu mình không đáp lại, khó tránh không lịch sự.

Vì thế chỉ có thể giả vờ hứng thú, phụ hoạ hỏi thêm câu.

“Vậy còn tên cuối cùng thì sao?”

“Cuối cùng là Lãng Trí, hắn cũng là người duy nhất mà chúng ta có thể hy vọng lôi kéo được.”

“Hả? Lôi kéo?”

Cung Tình chậm rãi nói: “Lãng Trí là tâm phúc của lãnh chúa tiền nhiệm, sau khi Cận Sùng tại vị, hắn đã thanh tẩy tàn khốc, diệt trừ các trợ thủ của lãnh chúa tiền nhiệm, Lãng Trí may mắn còn sống, chỉ bởi vì bản thân hắn là Đế Cảnh tứ trọng, có sức mạnh.”

“Cận Sùng muốn đối phó hắn, cũng rất khó, cho nên chỉ có thể mặc cho hắn tiếp tục tồn tại.”

“Ngươi đối phó với Cận Sùng, hắn nhất định vui mừng khôn xiết.”

“Nhưng chúng ta cũng phải thuyết phục hắn ta trước, có được sự tin tưởng của hắn, hắn mới cùng chúng ta hợp tác. Nếu không hắn sẽ không giúp, không cùng chúng ta đối phó với Cận Sùng.”

“Ngoài ra tên này có thể sống sót, còn có một nguyên nhân quan trọng khác chính là sự khôn khéo linh hoạt…”

“Được rồi được rồi.”

Khương chủ công cảm thấy nhức đầu nhức óc, hắn tự hỏi nếu bản thân không cắt lời thì nữ nhân này sẽ phân tích liền ba ngày ba đêm mất.

Nhìn thành trì băng khổng lồ trước mặt, hắn có thể cảm nhận được một sức hấp dẫn vô cùng rõ ràng.

Sức hấp dẫn này với ký hiệu trên cơ thể hắn tương tác, phối hợp với nhau từ xa.

Khiến hắn có chút bồi hồi.

Vì vậy, hắn hỏi bừa một người bên đường.

“Tiểu lão đệ, Cận Sùng ở chỗ nào?”

Nghe thấy câu hỏi này, người qua đường liền biến sắc.

“Ngươi là ai, sao dám gọi thẳng đại danh của lãnh chúa?”

“Ta là Khương Thành, ngươi hài lòng chưa?”

Cái tên này vừa được phát ra, không chỉ người được gọi lại hỏi mà những người qua đường khác cũng nháo nhào ngừng lại.

Bỗng chốc quay đầu lại nhìn Khương Thành với biểu cảm kinh ngạc.

Chuyện Thành Ca giết chết ba vị Cảnh chủ, đều đã truyền khắp Thiên Hồng Lĩnh, mấy ngày nay tên của hắn được vô số người nhắc tới.

Đã sớm trở thành người nổi tiếng rồi.

Người qua đường kia vốn đã không kiên nhẫn lập tức lắp ba lắp bắp.

“Cái gì, Khương Thành nào cơ?”

Cung Tình vội cướp lời: “Chủ công nhà ta chỉ là cùng tên với một người khác mà thôi, không phải người mà các ngươi nghĩ…”

Nàng thật sự muốn bịt miệng Thành Ca lại.

Thật sự không một giây phút nào không để nàng lo lắng.

Lần này chúng ta tiến sâu vào khu vực của địch, chỉ số nguy hiểm cực cao.

Trước khi hành động cần phải bí mật ẩn nấp chứ!

Nếu như bị Cận Sùng và mấy tên phó lãnh chúa biết trước là ngươi tới rồi, vậy há chẳng là tự chui đầu vào rọ sao?

Kết quả, vừa mới hỏi thăm với một người qua đường, ngươi liền tự phơi bày thân phận, lạy ông tôi ở bụi này, này là quá bừa bãi, phóng đãng rồi.

“Dọa chết ta, hoá ra là không phải!”

Người qua đường kia xoa xoa ngực, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ chưa từng thấy qua mặt mũi, dáng vẻ của Khương Thành, nên cũng tin lời Cung Tình.

Ngẫm kĩ lại, kẻ giết chết ba vị Cảnh chủ, sao có thể dám nghênh ngang ở chốn này?

“Chẳng lẽ còn có một Khương Thành khác sao?”

Thành Ca có chút không vừa ý.

Có vấn đề gì à, bản thân làm ra chuyện tày trời như vậy, lại không thể nói?

Đâu có thể như được!

Hắn gạt Cung Tình ra phía sau, cao giọng nói: “Ta chính là Khương Thành kẻ đã giết chết ba tên Cảnh chủ kia, có vấn đề gì không?”

Cung Tình suýt chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ.

Những người khác cũng mơ hồ.

Có nhầm lẫn gì không vậy?

Lại còn có người chủ động thừa nhận việc đó?

Ngược lại bọn họ không thèm tin.

“Xời, là giả chứ gì?”

“Đúng là loại người nào cũng có, lại còn đi giả mạo kẻ giết người?”

“Thật sự không biết chữ “giết” viết thế nào mà.”

“Vô vị…”

Nói xong, đám ngươi nhốn nhào bỏ đi.

Điều này khiến cho Cung Tình lần nữa được nhìn ánh ban mai.

Tốt quá rồi, may mà những người qua đường đó nghĩ đây là nói khoác, không thèm tin.

Nếu không thì toi đời rồi.

Nàng vội vàng dùng sức kéo Thành Ca sang một bên.

“Ngươi có thể khiêm tốn chút được không hả?”

“Không thể, lòng tự tôn của ta không cho phép ta làm vậy.”

Thành Ca nhìn những người xung quanh tản đi, làm bộ thất bại khiến hắn bị khó chịu.

Cung Tình suýt nữa thì mặc kệ rồi.

Chưa bao giờ thấy vị chủ công nào không phối hợp như này.

Mà càng không chịu phối hợp lại còn ở phần sau nữa cơ.

Rất nhanh nàng liền phát hiện ra Khương chủ công đang ở đường lớn chạy thẳng về phía phủ lãnh chúa.

Nàng lần nữa bị doạ đến kinh hồn bạt vía, sắc mặt trắng bệch, vội vàng đuổi theo.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Đi tìm Cận Sùng.”

“Đừng mà, Đế Cảnh tứ trọng và Đế Cảnh tạm trọng khác nhau một trời một vực…”

Nàng nói như thế nào cũng vô dụng.

Phủ lãnh chúa cách không xa, Thành Ca nghiêng mình một cái đã tới trước cửa lớn.

Nhìn băng cung nguy nga lộng lẫy trước mặt, Thành Ca gật gù.

“Rất có khí thế.”

Sau đó còn chưa đợi Cung Tình đuổi kịp, hắn liền trực tiếp đến cửa.

“Đứng lại!”

Mấy tên hộ vệ ở cửa lập tức rút kiếm chắn ngang phía trước.

“Đạo chích phương nào, lại dám tự tiện xông vào phủ lãnh chúa!”

“Cút!”

“Ta là Khương Thành.” Thành Ca cũng cười nhẹ mà rút kiếm.

Để tránh kẻ khác lại không tin, hắn dứt khoát giữa không trung trực tiếp xuất ra một kiếm bổ vào trước cửa phủ của phủ lãnh chúa.

Đùng đoàng!

Cửa cung hùng vĩ tráng lệ nổ tung thành trăm mảnh băng vụn, bắn tung toé.

Cùng lúc đó, còn có một trận pháp cấm chế bị ép phá vỡ ngay sau đó, phát ra một dây chuyền phản ứng nổ tung.

Nhìn từ xa, thậm chí có thể nhìn thấy một cột khói băng nhanh chóng bốc lên, đây chính là màn khởi đầu của trận đại chiến.

Mấy tên hộ vệ Đế Cảnh nhị trọng vừa rồi còn đang quát mắng.

Lúc này tất cả đều hoá đá ngay tại chỗ.

Đứng trong đống đổ nát khói bụi, vẻ mặt mờ mịt.

Phủ lãnh chúa bị tấn công?

Đường đường là phủ lãnh chúa lại bị tấn công?

Mặc dù đảm nhiệm chức hộ vệ, nhưng kỳ thật cũng chỉ là một cái bình hoa trang trí, bọn họ chưa từng gặp qua bất kỳ sự tấn công nào.

Trong nhất thời, bọn họ đương nhiên không phản ứng kịp.

Thành Ca thấy thế có chút thiếu kiên nhẫn, để cho mấy người các ngươi gác cổng, các người có khác gì đám đầu gỗ không.

“Một đám ngu xuẩn, còn không mau đi thông báo?”

“Ờ ờ ờ…”

Mấy tên hộ vệ vội vàng chạy vào bên trong, mà lúc này, Cung Tình đuổi theo phía sau nhìn thấy cảnh tượng này, đã trực tiếp suy sụp.

Chương 915: Hoá ra là hắn

Khi bốn vị phó lãnh chúa nhận được thông báo, tất cả đều không thể tưởng tượng nổi.

“Các ngươi nói cái gì?”

“Phủ lãnh chúa tự nhiên bị tấn công?”

Chuyện thế này, bọn họ cũng lần đầu gặp.

Mặc dù năm đó khi Cận Sùng cướp đoạt vị trí lãnh chúa cũng nổ ra một trận long trời lở đất, nhưng trận chiến đó chỉ cũng diễn ra ở những nơi khác.

Phủ lãnh chúa là khu vực nòng cốt, từ trước đến nay chưa ai dám mạo phạm.

Sau một thời gian ngắn kinh ngạc, mấy tên phó lãnh chúa đều lộ ra vẻ mặt phẫn nộ.

Đây là dám đến xúc phạm kẻ có quyền thế mà, kẻ nào lại to gan như vậy?

“Kẻ nào dám?”

“Hắn nói hắn tên là Khương Thành.”

“Khương Thành nào?”

“Không phải là tên Khương Thành đã giết ba vị Cảnh chủ chứ?”

“Cái gì? Là hắn?”

“Chúng ta không đi tìm hắn tính sổ, hắn nên cảm thấy may mắn khi giữ được một mạng, giờ lại còn dám chủ động đến trước cửa khiêu khích?”

“Tiêu diệt hắn!”

Bốn phó lãnh chúa chuẩn bị xuất trận, hừng hực khí thế nghênh chiến.

Mà lúc này, bên ngoài phủ lãnh chúa đã rất náo nhiệt.

Đường đường phủ lãnh chúa lại bị tấn công, chuyện này là lần đầu tiên xảy ra trong lịch sử của Thiên Hồng Lĩnh, tất cả tu sĩ

nơi này dường như đều có mặt, chen nhau tới xem, hóng chuyện.

Khi nghe nói đây là Khương Thành, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

“Nghe nói người này đã giết ba vị Cảnh chủ đấy, vậy mà còn dám đến đây làm càn?”

“Hắn không biết đường trốn đi mà còn dám xuất hiện?”

“Thật là không muốn sống, chủ động khiêu khích lãnh chúa, không cần nghi ngờ gì nữa kẻ này chắc chắn sẽ chết!”

“Cũng không cần lãnh chúa ra tay, một phó lãnh chúa cũng dễ dàng xử đẹp hắn!”

Nghe những lời bán tán của đám người này, Cung Tình vô cùng sốt ruột.

“Chủ công, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.”

“Ngươi nói cái quái gì vậy? Không dễ dàng đến được đây, làm sao có thể tay trắng trở về?”

Thành Ca còn chờ giết đám Đế Cảnh tứ trọng, để điểm Tiên Nguyên của bản thân được tăng thêm mấy lần nữa.

Đối mặt với đám tu sĩ vây xung quanh, hắn không những không khẩn trương, ngược lại còn đắc ý chắp chắp tay.

“Ha ha ha, chào mọi người nhá!”

“Các bằng hữu phía sau các ngươi có ổn không, nếu không nhìn thấy có thể bay lên!”

“Không sai, ta chính là Khương Thành người mà các ngươi “nhớ nhung”!”

“Lúc trước mới chỉ giết ba tên Cảnh chủ, chỉ là một trận chiến nhỏ mà thôi, các ngươi cứ bình tĩnh.”

Nhìn thấy Thành Ca như minh tinh toả sáng, khóe miệng mọi người giật giật.

Ngươi sắp chết rồi, lại còn mạnh miệng, huênh hoang khoác lác như vậy sao?

“Khương Thành ở đâu?”

“Tất cả tránh ra! Để tên Khương Thành được chết nhanh gọn!”

“Đáng ghét, dám hung hăng làm càn như vậy?”

Bốn vị phó lãnh chúa khí thế hùng hổ xông tới, trong đám người hỗn loạn, có rất nhiều tu sĩ vì để nhường đường, thậm chí còn bị xô lấn rơi từ trên cao xuống.

Tim của Cung Tình cũng thót lên cổ họng.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Đi đứt, đi đời rồi.

Bản thân còn chưa kịp thuyết phục Lãng Trí tâm phúc của lãnh chúa tiền nhiệm, cũng chưa kịp tiếp xúc với hai vị phó lãnh chúa Canh Hà và Mạc Niên.

Hơn nữa bây giờ Khương Thành còn ngang nhiên tới “gõ cửa”, vô hình chung này đã khiến cho đối phương có ấn tượng không tốt.

Khả năng muốn lôi kéo được bọn họ cũng giảm đi rất nhiều lần.

Trong đầu nàng quân sư “ngổn ngang” vô số suy nghĩ, còn Khương chủ công thì đã sẵn sàng nghênh chiến.

“Các ngươi chính là lão đại của nơi này sao?”

Một người trong số đó hắn còn không biết, còn tưởng Cận Sùng chính là một trong bốn người này.

“Ngươi chính là Khương Thành?”

Bốn người nhìn thấy bề ngoài cảnh giới của Đế Cảnh nhất trọng này, đều có chút mơ hồ.

Cảnh giới như này làm sao có thể giết ba tên Cảnh chủ được?

Lẽ nào hắn che giấu thực lực?

Phó lãnh chúa Nghiêm Tôn nhoáng chân khí trong tay một cái, áp chế của tứ trọng trực tiếp xông tới.

“Thật sự là không biết sống chết, lại tự chui đầu vào rọ.”

Hắn đang muốn trực tiếp ra tay rồi, bỗng nhiên từ phía sau một lão già Đế Cảnh tam trọng hậu kỳ tự nhiên hô to chen ngang.

“Dừng lại!”

“Nghiêm phó lãnh chúa xin dừng lại!”

Nghiêm Tôn nhíu mày: “Làm sao vậy?”

Lão già này là một trong những trưởng lão dưới trướng lãnh chúa.

Luận địa vị kỳ thật còn cao hơn những Cảnh chủ bên ngoài kia.

Chỉ thấy lão già kia liều lĩnh xông vào trận, vẻ mặt khó tin chỉ vào Khương Thành, nói to: “Hắn, hắn…”

“Hắn làm sao?”

Nghiêm Tôn cùng ba vị phó lãnh chúa đều có chút thiếu kiên nhẫn.

Mà lúc này, bên ngoài lại có hai cao thủ Đế Cảnh tam trọng lên tiếng.

“Là hắn!”

“Thì ra là hắn!”

“Cận Sùng lãnh chúa chính là bị kẻ này giết chết!”

“Ký hiệu lãnh chúa, ngay trên người hắn!”

Những lời này, tựa như sét đánh giữa trời quang, oang oang trong đầu mọi người, tạo thành một chuỗi nổ liên hoàn.

Tận đến lúc này có rất nhiều người mới được hay tin Cận Sùng lãnh chúa đã chết.

“Cái gì? Lãnh chúa đã sớm bị tên này giết?”

“Chuyện này làm sao có thể?”

“Đương đường là lãnh chúa, cứ như vậy mà chết rồi?”

“Thảo nào mấy hôm nay đều không thấy khí tức của căn nguyên, hoá ra lãnh chúa đã xảy ra chuyện rồi?”

“Mẹ kiếp, khó tránh hắn dám kiêu ngạo như vậy, thì ra thực lực lại mạnh như vậy?”

“Vậy chẳng phải hắn đã trở thành lãnh chúa mới sao?”

Người khiếp sợ nhất ở hiện trường chính là Cung Tình.

Nàng há hốc mồm, trợn tròn mắt.

Suốt quãng đường tới bây giờ, nàng đã nhiều lần giả định sau khi đụng phải Cận Sùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Bây giờ tất cả những giả định đó đã bị đảo ngược.

Bởi vì Cận Sùng sẽ không xuất hiện nữa.

Hắn đã sớm bị Khương Thành giết chết.

Làm thế nào chuyện này có thể?

Bản thân suốt quãng đường đều đi theo hắn, không hề thấy hắn rời đi.

Chẳng lẽ chuyện này xảy ra trước khi mình gặp hắn?

Hắn giết Cận Sùng như thế nào?

Ngay cả lãnh chúa cường đại hắn cũng có thể giết?

Cái này, chuyện này cũng quá vô lý mà?

Vẻ mặt nàng khó tin nhìn Khương Thành, trong ánh mắt lộ ra dấu chấm hỏi lớn.

Đã xảy ra chuyện gì vậy, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Cung quân sư cho dù có thông minh thế nào thì đầu óc cũng tối sầm.

Cảm nhận được ánh mắt rung động của nàng, lại nghe những người người xung quanh bàn ra tán vào, Thành Ca đạt được thỏa mãn cực lớn.

Hắn mở hệ thống nhìn thoáng qua cũng không tệ lắm.

Lần này ước chừng giá trị thanh danh đạt được hơn ba trăm ngàn, lại có thể đổi thêm hơn ba trăm điểm tiên nguyên.

Lời nhất chính là sự sảng khoái.

Vẫn đợi mọi người xung quanh đều khiếp sợ rồi, Thành Ca mới thả lỏng hai tay.

“Được rồi được rồi, bình tình đi!”

“Đây chỉ là thao tác cơ bản thôi, không có gì phải kinh ngạc.”

“Tiếp theo nên làm việc chính rồi.”

Nói xong, hắn giương Toái Ly kiếm, nhắm vào bốn phó lãnh chúa đối hiện.

“Đến đi, chúng ta vào việc chính.”

Hắn cũng không nghĩ tới muốn lôi kéo ai, thuyết phục ai.

Tất cả cùng chết không phải cũng tốt sao?

Đánh không lại liền mở hệ thống hack tiếp tục đánh lại, quả là một chuyện dễ dàng, cần gì phải phức tạp như vậy?

Nghiêm Tôn đối diện hít một hơi thật sâu, ngược lại hắn sớm biết Cận Sùng đã chết, nhưng không ngờ tới lại chính là Khương Thành ra tay.

Sau khi bớt kinh ngạc, hắn một lần nữa bình tĩnh lại.

“Liên thủ giết hắn, đoạt lại ký hiệu!”

Mặc dù bề ngoài cảnh giới của Khương Thành nhìn thế nào cũng không giống như người có thể giết chết Cận Sùng, nhưng hắn cũng không dám một mình xông lên.

Bốn phó lãnh chúa liên thủ, hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng mà còn chưa đợi hắn lên tiếng xong lên, thì Lãng Trí bên cạnh liền xong ra hô to một tiếng.

“Cung đón tân nhiệm lãnh chúa!”

Sau đó, người này thu hồi băng kiếm, khom người về phía Khương chưởng môn, biểu đạt ý thần phục của mình.

Nghiêm Tôn giận dữ: “Lãnh Trí, người làm cái quái gì vậy? Hắn chính là kẻ địch giết Cận Sùng lãnh chúa!”

“Canh Hà, Mạc Niên, hai ngươi cùng ta liên thủ giết hắn!”

Chương 916: Còn muốn thử thách ta?

Tiếng gào thét của hắn dường như chả có tác dụng gì.

Sau khi Canh Hà và Mạc Niên nghe được, không những không có cùng xông lên, ngược lại còn đồng loạt thu hồi binh khi trong tay.

Cùng lúc đó, cũng thu lại uy áp của Đế Cảnh tứ trọng.

Thể hiện sự ngây thơ vô hại, không hề khiến người ta phải đề phòng.

Hai người bọn họ cũng không lập tức biểu hiện sự thần phục với Thành Ca, nhưng thái độ trung lập này đã đủ để khiến Nghiêm Tôn chịu đả kích lớn.

Hiện ta nếu hắn lại ra tay, vậy chỉ còn một mình hắn.

“Thật là đáng chết, các ngươi điên hết rồi à?”

Miệng thì nói vậy nhưng tay vẫn thành thật buông binh khí xuống.

Hắn cũng không ngốc, nếu lúc này cố ý khai chiến, vậy xác suất lớn sẽ phải bỏ mạng, cần gì phải vậy?

Chứng kiến cảnh tượng này, đám người vây quanh hoàn toàn náo loạn.

“Tân lãnh chúa?”

“Trời đất ơi, Thiên Hồng Lĩnh chúng ta đổi lãnh chúa mới rồi!”

“Khương Thành chính là tân lãnh chúa của chúng ta sao?”

“Bái kiến tân lãnh chúa!”

“Khương lãnh chúa uy vũ!”

Thể diện của lãnh chúa và Cảnh chủ cũng không giống nhau, khác biệt một trời một vực.

Cả Băng Tiên thành đều trở nên nhốn nháo, chấn động.

Nhiều người sau khi biết hắn là tân lãnh chúa, lập tức thể hiện ý thần phục trong lòng mình.

Mặc dù là chỉ một nhóm người, nhưng giá trị thanh danh của Khương chưởng môn nhanh chóng tăng vọt, cuối cùng đạt hơn tám triệu.

Cái này có thể đổi thành hơn tám ngàn điểm tiên nguyên rồi.

Khiến Thành Ca cũng có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Hoá ra giá trị thanh danh được sử dụng như vậy?

Này cảm thấy so với giá trị kinh sợ còn có lợi hơn nhiều.

Nhưng ngay sau đó, Nghiêm Tôn liền giơ tay phải lên.

“Hắn có thể làm lãnh chúa hay không, vậy phải xem hắn có đủ tư cách không!”

“Ta không cho rằng hắn thật sự xứng đáng với vị trí lãnh chúa của Thiên Hồng Lĩnh.”

Lãng Trí lập tức phản bác: “Hắn có thể giết chết Cận Sùng, sao lại không đủ tư cách, thực lực của hắn chỉ có thể là mạnh hơn Cận Sùng!”

Lãnh Trí rất vui khi thấy Khương Thành trở thành lãnh chúa.

Dù sao quan hệ giữa hắn với Cận Sùng, Nghiêm Tôn vốn dĩ đã không tốt.

“Ngươi tận mắt nhìn thấy sao?”

Nghiêm Tôn lạnh lùng nói: “Đừng quên, lúc trận chiến xảy ra không ai tận mắt nhìn thấy, chỉ là cuối cùng nhìn thấy Cận Sùng ở hiện trường mà thôi.”

Lãng Trí hạ giọng nói: “Ta đã cảm nhận được ký hiệu trên người Khương lãnh chúa, có thể có được ký hiệu của lãnh chúa, tất nhiên là tự tay giết chết Cận Sùng mới có thể làm được.”

“Có lẽ những tên khác đánh trọng thương lãnh chúa, còn hắn thì đánh một đao liền may mắn chiếm được thì sao?” Nghiêm Tôn tiếp tục chất vấn.

Hắn không phản đối, bài xích việc đổi lãnh chúa, nhưng hắn không muốn Khương Thành thượng vị, tốt nhất là đổi người khác.

Nguyên nhân rất đơn giản, Khương Thành là hung thủ giết chết Cận Sùng, mà hắn lại là tâm phúc của Cận Sùng.

Sau này chẳng phải bản thân hắn sẽ bị chèn ép hay sao?

Về phần hai vị phó lãnh chúa kia, chỉ là cúi đầu thờ ơ mặc cho hai người bọn ho cãi nhau.

Thành Ca phát hiện lúc trước Cung Tình phân tích bốn người này vô cùng chính xác, hoàn toàn trùng khớp.

Nhưng mà hắn đối với bốn người này không có hứng thú.

Đang muốn nói nếu không phục thì đánh một trận, kết quả hai vị phó lãnh chúa Canh Hà và Mạc Niên cuối cùng cũng chịu mở miệng.

“Hắn có xứng đáng hay không, chúng ta ở đây cãi qua cãi lại cũng không được kết quả gì.”

“Không bằng để cho hắn tiến thử vào Băng nhãn.”

“Chỉ cần có thể kích phát ra tam sắc, vậy coi như là có tư cách rồi.”

Hiệu quả của Băng nhãn cấp lãnh chúa so với băng nhãn cấp Cảnh chủ mạnh hơn rất nhiều, bên trong căn nguyên khí tức cũng đậm đặc, dày đặc hơn.

Băng nhãn này của Thiên Hồng Lĩnh nhiều nhất chỉ có thể kích phát ra ngũ sắc.

Chẳng qua bị giới hạn trình độ của quy tắc lĩnh ngộ, các đời thủ lĩnh nhiều nhất chỉ có thể kích hoạt đến tứ sắc.

“Không được, hắn nhất định phải kích hoạt đến tứ sắc mới tính!”

Nghiêm Tôn nhìn mọi người, cao giọng nói: “Các người cũng đừng quên, lãnh chúa tiền nhiệm Cận Sùng cũng có thể làm được tứ sắc!”

“Tứ sắc, điều này nghe chừng có khắt khe quá không?” Lãng Trí nhíu mày.

Bốn phó lãnh chúa bọn họ, kỳ thật đều không thể làm được tứ sắc, nhiều nhất cũng chỉ có thể tam sắc.

Trong mắt hắn, Khương Thành chỉ cần có thể đạt được tam sắc, giống như bọn họ là được, quan trọng là ký hiệu quy vị là được.

Tuy nhiên Nghiêm Tôn lại nhất quyết không đồng ý.

“Tam sắc? Tam sắc ta cũng làm được, còn cần đến hắn làm gì?”

Hắn cười nhạo nói: “Nếu không thì để ta làm lãnh chúa có phải tốt hơn không?”

Hai phó lãnh chúa Mạc Niên và Canh Hà thấy bọn họ lại tranh cãi, chỉ có thể xua tay với Khương Thành.

“Vậy thử đi rồi nói sau, Khương đạo hữu nếu không làm được, thì xin giao ra ký hiệu của lãnh chúa, bọn ta chọn lại người phù hợp.”

“Các người lại còn muốn thử thách ta?”

Thành Ca bị bọn họ chọc cười.

Cho rằng ta thích vị trí lãnh chúa sao?

Hắn đang muốn từ chối thẳng, liền nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ đầy sự cầu xin của Cung Tình.

Đại thần cầu xin đó, ngươi có thể hợp tác một lần không!

Đừng có lần nào cũng đi ngược lại phương án tốt nhất nữa…

Hiếm khi có phương án hoàn mỹ hoá giải nguy cơ, vừa không bị bao vây, thậm chí còn có thể làm lãnh chúa.

Một cơ hội tuyệt vời như vậy, người khác mong còn không được, ngươi không thể nắm bắt cơ hội hiếm có này sao?

Nghĩ kỹ lại bản thân mình chưa từng một lần nghe theo đề nghị của Cung quân sư, hình như có chút không nể mặt nàng.

Thành Ca mềm lòng, quyết định thỏa ý nàng một lần vậy.

“Thôi được rồi, vậy các ngươi mau dẫn đường đi!”

Hắn vừa nói xong, Lãng Trí sớm xem hắn như lãnh chúa vội vàng đứng ra dẫn đường.

Ba vị phó lãnh chúa khác cũng thành “hộ vệ” tuỳ tùng đi theo.

Bọn họ đương nhiên không phải vì sự an nguy của Thành Ca, chỉ là lo lắng ký hiệu của lãnh chúa vất vả trở về lại chạy mất mà thôi.

Cho dù cuối cùng lãnh chúa là ai, chí ít nguy cơ của Thiên Hồng Lĩnh cũng tạm thời được giải quyết.

Đoàn người rất nhanh liền đi tới vị trí Băng nhãn ở trung tâm thành.

Băng nhãn này so với mấy cái trước kia quả thực lớn hơn rất nhiều.

Nhưng mà… vẫn là một hang Băng.

Nhìn cái hố lớn rộng tới ba trượng trước mặt, nội tâm Thành Ca lại một lần nữa điên cuồng dữ dội.

Ccmn cũng quá sơ sài rồi.

Hoàn toàn không phù hợp với thể diện mà lãnh chúa nên có?

Tại sao các lãnh chúa trước đây có thể chịu đựng được vậy?

Hắn cũng không nghĩ thử, người ta tiến vào là vì tu luyện, ai như hắn thèm quan tâm bề ngoài có đẹp hay không.

"Đến nơi rồi, Khương lãnh chúa xin mời!"

Lãng Trí vừa dứt lời, Nghiêm Tôn bên cạnh lại phản bác.

"Lãnh chúa này của ngươi e là gọi sớm rồi, hắn mà không đạt tới tứ sắc, ta tuyệt đối không đồng ý cho hắn làm lãnh chúa!"

"Canh Hà, Mạc Niên, hai người các ngươi ý thế nào?"

Hai vị phó lãnh chía khác vẫn là thái độ thờ ơ trung lập, nghe vậy chỉ cười trừ.

"Để xem thử, để xem thử xem…"

Dù sao bọn họ không đến cuối cùng cũng sẽ không tỏ thái độ, tuyệt đối không dễ dàng đứng về phía ai.

Mà dưới bầu không khí như này, Thành Ca trực tiếp bay lên vùng trời của Băng nhãn.

Nhìn thấy hắn thực sự có thể tiến vào khu vực Băng nhãn, phía ngoài có rất nhiều người đã nhịn không được hô lên.

"Hắn thực đúng là có ký hiệu lãnh chúa đó!"

"Xem ra không phải là giả…"

"Chỉ là không biết hắn có thể kích phát ra mấy sắc?"

Ánh mắt Cung Tình cũng gắt gao nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Khương Thành.

Tâm trạng của nàng có chút lo lắng lạ thường.

Nếu Khương Thành không thể tạo ra tứ sắc, vậy hai người còn lại rất có thể sẽ không ủng hộ hắn, như vậy hắn không thể trở thành lãnh chúa.

Nói như vậy, rất có thể xảy ra tranh đấu.

Nên là… có thể chứ?

Với biểu hiện lần trước của hắn tại Băng nhãn Cảnh chủ mà nói, tam sắc hẳn không phải là cực hạn của hắn.

Ngay khi nàng đang bận suy nghĩ, Băng nhãn phía trước liền phát sáng lên.

Đỏ cam vàng lục lam, ánh sáng của ngũ sắc tỏa ra khắp chân trời!

Chương 917: Khương lãnh chúa đừng đi mà

Ngũ sắc?

Vậy mà lại là ngũ sắc!

Vào giây phút này trong lòng Cung Tình vui mừng khôn xiết, nàng cảm thấy cả đời này chưa từng thấy qua cảnh tượng tuyệt vời như vậy.

Trong đôi mắt của nàng, ngoại trừ niềm vui sướng, còn chan chứa đầy sự kỳ lạ.

Người kia lại có thể tạo ra ngũ sắc!

Điều này mạnh hơn nhiều so với dự liệu của nàng!

Chẳng lẽ quy tắc lĩnh ngộ của hắn còn cao hơn nhiều so với Cận Sùng lãnh chúa?

“Ngũ sắc!”

“Vậy mà là ngũ sắc!”

Người đầu tiên kêu lên lại là hai vị phó lãnh chúa trung lập Canh Hà và Mạc Niên.

Cảm xúc đó giống như nhặt được vật quý vậy.

“Vậy mà có thể khiến Băng nhãn này kích phát đến ngũ sắc cực hạn, trời đất ơi!”

“Quá tốt rồi, ha ha ha, đây chính là lãnh chúa trời ban cho Thiên Hồng Lĩnh chúng ta!”

Cũng không cần thương lượng nữa, bọn họ trực tiếp tán thành vị trí lãnh chúa của Thành Ca.

Không có một chút do dự nào.

Không còn cách nào khác, bọn họ là những bô lão lâu đời ở Thiên Hồng Lĩnh, là cây cao bóng cả của Thiên Hồng Lĩnh.

Một đời con cháu tôn hệ với đệ tử môn nhân, có lẽ chính bản thân cũng không đếm được.

Những người này ở khắp nơi trên Thiên Hồng Lĩnh.

Khương chưởng môn khiến Băng nhãn căn nguyên của Thiên Hồng Lĩnh đạt đến ngũ sắc, điều này đồng nghĩa với việc những thế hệ tương lai của bọn họ về sau có thể hưởng thụ, đắm chìm vào càng nhiều khí tức của căn nguyên.

Điều này có ý nghĩa rất lớn với bọn họ.

Huống chi, bọn họ có ký hiệu của phó lãnh chúa, bản thân cũng có thể đạt được nhiều lợi ích hơn.

Mà những người khác ở đây cũng đều vui vẻ hết mình.

“Ngũ sắc, căn nguyên ngũ sắc của Thiên Hồng Lĩnh chúng ta!”

“Trời ơi, thật không thể tin nổi!”

“Ha ha ha, nếu như Thiên Hồng Lĩnh cứ tiếp tục là ngũ sắc căn nguyên, vậy bước đột phá của ta có hy vọng rồi!”

“Khương Thành lãnh chúa!”

Rất nhanh cả thành đều đồng thanh vang lên cùng một thanh âm.

“Khương Thành lãnh chúa!”

Vô sô tiếng thét rát cổ họng khản cả tiếng của mọi người.

Căn bản cũng không cần mấy vị phó lãnh chúa tuyên bố kết quả.

Giờ khắc này, tất cả mọi người từ trong lòng mình đã chọn ra vị lãnh chúa hoàn mỹ nhất.

“Sự xuất hiện của Khương lãnh chúa, khiến cho Thiên Hồng Lĩnh chúng ta nhà tranh thêm sáng, như rồng đến nhà tôm…”

“Lãnh chúa như vậy, lại còn có kẻ muốn đuổi đi?”

“Quả thực nực cười!”

Khi mọi người nói ra những lời này, mọi ánh mắt đều đổ về phía Nghiêm Tôn.

“Ha ha ha, ngươi còn lời nào để nói?”

Lãnh Trí cười không ngậm được mồm.

Hắn đắc ý nháy mắt với Nghiêm Tôn: “Ngươi ngược lại còn gì để phản đối hả!”

Nghiêm Tôn cứng họng.

Phản đối?

Lúc này nếu hắn tiếp tục phản đối Khương Thành làm lãnh chúa, vậy hắn sẽ lập tức trở thành kẻ địch của tất cả mọi người ở đây.

Huống chi, hắn cũng chẳng cần phản đối.

Băng nhãn ngũ sắc, hắn cũng có thể đạt được lợi ích.

Hắn thu hồi binh khí, cắn răng, bỗng nhiên giơ cao cánh tay phải.

“Khương lãnh chúa vạn tuế!”

“Ta kiên quyết ủng hộ Khương lãnh chúa trở thành lãnh chúa!”

“Ai dám phản đối, hắn chính là kẻ địch của ta!”

Ánh mắt hắn đỏ lên, lớn tiếng hô vang.

Bộ dạng đó của hắn giống như kiểu fan não tàn số một, hâm mộ Thành Ca thái quá vậy.

“Khương lãnh chúa thiên thu vạn đại, lãnh chúa mãi mãi của Thiên Hồng Lĩnh!”

Mọi người suýt chút nữa sặc nước bọt.

Ông anh, ngươi cũng quá thực tế đi?

Cái thái độ này trở nên cực đoan quá rồi.

Mà lúc này Khương chưởng môn mà mọi người nhìn vào, thì đang bắt đầu tu luyện ở trong Băng nhãn kia.

Băng nhãn cấp lãnh chúa, quả thực vượt xa cấp Cảnh chủ lúc trước.

Lúc này hắn đã kết nối không chỉ là một xung ánh sáng, mà là một cọng xúc tu của căn nguyên.

So với lúc trước, lần này xem như là hắn trực tiếp đối mặt với căn nguyên.

Trong tình huống này, tốc độ của quy tắc cảm ngộ của hắn, chí ít đã hơn 5 lần so với ngoại giới.

Cũng khó trách khắp chân giới băng này đều là Đế cảnh.

Ngẫm lại Tiên Giới bên kia hổn hà hổn hển tu luyện tới Chuẩn Đế mới có thể liên kết với tâm quy tắc.

Mà quy tắc khí tức của bên trong tâm quy tắc so với căn nguyên, như là ánh đom đóm so với ánh trăng, chênh lệch quá lớn.

Người của Băng giới ngày qua này đều trực tiếp tu luyện dưới bồn tắm của căn nguyên, suốt ngày suốt đêm, muốn không trở nên mạnh cũng khó!

Nhưng cũng thật đáng tiếc, tốc độ này vẫn không thể làm Thành Ca hài lòng.

Chả có tác dụng gì cả!

Làm gì có điểm tiên nguyên nào tăng lên?

Đường đường là lãnh chúa lại đối đãi như này?

Hắn cũng không nghĩ thử tới tốc độ cảm ngộ gấp 500 lần đang sợ như nào.

Với tốc độ này, nếu là tu luyện mấy chục tỷ năm, cảnh giới đó thật khó có thể tưởng tượng được.

Thành Ca hiển nhiên không phải là một người có thể kiên nhẫn tu luyện mấy chục tỷ năm.

Đừng nói đến mấy chục tỷ năm, bế quan mấy trăm năm hắn cũng không chịu nổi.

Vì vậy vài phút sau, hắn lại một lần nữa bỏ gánh mặc kệ, từ trong hố bay ra.

Cảnh tượng này khiến khoé miệng của Cung Tình giật giật.

Đại lão à, không phải chứ?

Ngươi lại muốn làm cái gì vậy?

Đừng mà…

Đây là bảo địa mà kẻ khác muốn cũng không tiến vào được đó!

Còn những người khác chưa kịp phản ứng lại.

Nhìn thấy hắn bay ra khỏi Băng nhãn, căn nguyên khí tức vừa rồi còn tăng lên lại trở về như ban đầu, nhất thời liền sốt ruột, nháo nhào.

“Lãnh chúa!”

“Khương lãnh chúa, ngươi tại sao lại bay ra vậy?”

Hai phó lãnh chúa Canh Hà và Mạc Niên vội vàng chạy ra nghênh đón.

Lãnh Trí và Nghiêm Tôn cũng vội vã chạy tới khua môi múa mép.

“Khương lãnh chúa, ngươi cứ yên chí ở trong đó đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi mau vào tu luyện đi!”

Bọn họ đều trực tiếp gọi Khương Thành là lãnh chúa của Thiên hồng Lĩnh, không có bất kỳ nghi vấn nào.

“Ngán chết đi được”

Ngán ngẩm?

Lại còn có chuyện thế này?

Điều này là không thể!

Bốn vị phó lãnh chúa cùng với một đám trưởng lão đều cuống cuồng.

“Khương lãnh chúa không thể như vậy được!”

“Ngươi có được ký hiệu lãnh chúa, có thiên chức kích hoạt Băng nhãn mà!”

“Đúng vậy, đúng vậy, ngươi cứ an tâm ở bên trong thôi, một thắng cảnh tuyệt vời như vậy, người khác cướp cũng không cướp được, chúng ta chỉ có thể ngưỡng mộ…”

Nếu đổi thành kẻ khác, bọn họ sớm đã chửi ầm lên rồi.

Để ngươi làm lãnh chúa, ngươi nên đội ơn đội nghĩa, cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Vậy mà còn dám kén cá chọn canh?

Nhưng mà Khương chưởng môn vừa rồi trực tiếp tạo ra ngũ sắc căn nguyên, vấn đề hiện tại là Băng nhãn này có xứng đáng với hắn không.

Bọn họ chỉ có thể khuyên nhủ động viên.

Nhưng Thành Ca đâu phải là đứa trẻ ba tuổi, làm gì có chuyện dễ lùa gạt như vậy.

"Thiên chức?"

"Ngưỡng mộ?"

Thành Ca rất thuần thục khiến ký hiệu lãnh chúa thoát ra khỏi cơ thể, sau đó ném trở lại Băng nhãn.

"Ta tới đây cũng không phải là muốn làm lãnh chúa."

"Các ngươi ngưỡng mộ như vậy, vậy tự mình làm đi, dù sao ta cũng không thích."

Nói xong, hắn rời đi.

Lần này mọi người hoàn toàn hoảng hốt.

Đây là sự thật!

"Đừng mà Khương lãnh chúa!"

"Tuyệt đối đừng đi mà!"

"Lãnh chúa thật tốt, tại sao ngươi không làm chứ?"

"Vị trí lãnh chúa của ngươi bọn ta đều đã tán thành rồi, ngươi đã thông qua khảo nghiệm rồi mà!"

"Đúng vậy, ngươi làm lãnh chúa là mục đích mà mọi người cùng hướng tới…"

Thành Ca nghe những lời này cười rớt nước mắt.

Còn được tán thành?

Ta cần sự tán thành của các ngươi à?

“Mục đích chung? Vừa rồi không phải còn phản đối kịch liệt sao?”

“Hiện ta ta không làm lãnh chúa, không phải đúng ý các ngươi sao?”

“Về phần thử thách của các ngươi, ta chỉ là chơi đùa thôi, hiện tại thử qua rồi, cũng nên rời đi thôi…”

Chương 918: Các ngươi quá khách khí rồi

“Đừng đi đừng đi mà!”

“Bọn ta không phản đối gì hết!”

“Đúng vậy đúng vậy, ít nhất vừa rồi ta không phản đối gì cả!”

Lãng Trí vừa kéo ống tay áp của Thành Ca, vừa lớn tiếng với mọi người.

“Vừa rồi ai phản đối, còn không mau cút đi?”

“Kẻ nào không tán thành Khương lãnh chúa, còn không mau ra xin lỗi!”

Không chỉ mình hắn, tất cả tu sĩ xung quanh khác đều reo hò ầm ĩ.

“Ra xin lỗi mau!”

“Uy danh của Khương lãnh chúa, há các ngươi có thể nghi ngờ?”

Không có cách nào, đây chính là một vị lãnh chúa có thể tạo ra ngũ sắc căn nguyên.

Lãnh chúa như vậy, thắp đèn lồng cùng không tìm được, như mò kim đáy bể.

Nếu hắn đi rồi, đó chính là sự tổn thất với tất cả người của Thiên Hồng Lĩnh.

Cho dù hắn không muốn làm, mọi người cũng phải cần xin hắn làm.

Đừng nói Nghiêm Tôn, đến cả hai vị phó lãnh chúa Canh Hà và Mạc Niên với thái độ không rõ ràng trước đó cũng bị mọi người đẩy ra.

Mà người đẩy bọn họ ra, lại chính là môn nhân gia tộc của bọn họ.

Những tu sĩ bản địa này, cũng không muốn nhìn thấy một lãnh chúa quý giá như vậy mà đi mất.

Vì thế hai người này chỉ có thể khổ sở liên tục chắp tay hành lễ với Thành Ca.

"Khương lãnh chúa, bọn ta đúng là có mắt như mù mà!"

"Ngươi ở lại đi, chỉ cần ngươi ở lại, cái gì bọn ta cũng đồng ý đáp ứng."

"Bọn ta toàn tâm toàn ý ủng hộ ngươi, kẻ nào dám bất kính, bọn ta sẽ tiêu diệt hắn đầu tiên!"

"Đúng đúng đúng, Thiên Hồng Lĩnh từ nay trở đi lấy ngươi làm tôn, bọn ta toàn lực phối hợp!"

Lúc trước Nghiêm Tôn phản đối kịch liệt nhất, càng trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

"Lúc trước ngươi nói như thế nào?"

"Đúng, lúc trước ngươi không phải nói Khương lãnh chúa đạt được tứ sắc thì như thế nào sao?"

"Còn không mau nhận lỗi!"

Nghiêm Tôn khóe miệng giật giật, cuối cùng hết ngang ngược, mếu máo nói: "Gia gia ta sai rồi, chỉ cần ngươi ở lại, làm cái gì cũng được…"

Hắn còn ký hiệu của phó lãnh chúa, hiệu quả của ký hiệu này có mối liên hệ với ký hiệu lãnh chúa.

Lãnh chúa có thể kích phát căn nguyên ra hiệu quả bao nhiêu, hắn có thể đạt được bấy nhiêu lợi ích.

Điều này đối với hắn mà nói cũng là một cơ hội trời ban.

Trước cơ hội tăng tốc độ tu luyện, mặt mũi đã không còn cần nữa.

Huống chi chuyện này hắn dám "hót" ngược lại sao?

Cứ tiếp tục như vậy, sẽ có người muốn chém đầu hắn, để Khương lãnh chúa nguôi giận.

Thành Ca cũng bị bọn họ đánh bại.

Hắn thực sự không muốn ở lại.

“Kiểu cuộc sống cầm tù này, chả có ý nghĩa gì cả.”

Hắn xua xua tay: “Không phải ta không muốn mang lại lợi ích cho các ngươi, mà là đối với bản thân ta không có tác dụng gì, ngày qua ngày ngồi chồm hổm không được đi đâu, quá nhàm chán…”

Mọi người cạn lời.

Cũng chỉ có ngươi.

Đổi thành các vị lãnh chúa khác nói như vậy, tuyệt đối sẽ bị mắng té tát.

Nghiêm Tôn phản ứng rất nhanh, nhanh trí nói: “Nếu ngươi chê đơn điệu tẻ nhạt, bọn ta có thể chọn một đám người tuyệt sắc giai nhân đến, ngày ngày ở bên ngoài Băng nhãn ca múa biểu diễn được không?”

Mọi người đang cạn lời, ngươi có ý tưởng ngốc nghếch gì vậy.

Khương lãnh chúa đến cảnh giới này rồi, ai còn quan tâm đến mỹ nữ gì nữa?

Nhưng ánh mắt Thành Ca lại sáng lên.

Hắn xoa xoa cằm, giả vờ bình tĩnh nói: “Đề nghị này rất mang tính xây dựng.”

Tõm!!!

Rất nhiều người xỉu ngang, xỉu ngay tại chỗ.

Tình cảm này thực sự là tốt rồi sao?

Vì thế những người khác cũng nháo nhào trí tượng tưởng phong phú.

“Ta đề nghị xung quanh Băng nhãn này, xây dựng một toà tẩm cung sang trọng!” Canh Hà nói.

Thành Ca cho hắn một like: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Lãng Trí cũng không chịu tụt lại phía sau: “Ta đề nghị thiết lập truyền ảnh bốn mặt xung quanh, như vậy Khương lãnh chúa mỗi ngày tu luyện trong Băng nhãn cũng có thể nhìn ra bên người giải tỏa căng thẳng…”

Đây không phải là xem tivi sao?

“Tiểu tử ngươi đúng là cho ta thưởng thức hoa lạ!”

Lãng Trí thân là cao thủ Đế Cảnh tứ trọng mấy chục tỷ năm, bị Khương lãnh chúa gọi là tiểu tử không chút tức giận, ngươi lại còn dương dương đắc ý.

Cái thái độ đó như đang thể hiện xem ta thông minh chưa này?

Thế là những người khác cũng thi nhau lên tiếng.

Có ý kiến mỗi ngày đều dâng lên cao lương mỹ vị.

Có ý kiến mỗi ngày phái người đến kể chuyện cho lãnh chúa.

Còn có đề nghị mọi người quyên góp tài nguyên, để lãnh chúa có thể sử dụng cho việc tu luyện hằng ngày.

Đó thật sự là tiết tấu của một tổ tông.

Đề nghị cuối cùng là quyên góp tài nguyên, cuối cùng cũng hoàn toàn đả động Thành Ca.

Mỗi ngày ngồi tu luyện trong động này, còn có thể được cung phụng, cũng đáng để suy nghĩ một chút.

Thế là cuối cùng hắn cũng gật đầu.

“Nếu các ngươi đã quả quyết giữ lại như vậy, vậy ta sẽ ở lại, vì các người mà cống hiến chút!”

“Kỳ thật các ngươi quá khách khí, ta vì các ngươi mà cống hiến cũng đâu cần nhiều điều kiện như vậy?”

Hắn ở trong Băng nhãn biến ra long sàng, nằm trên đó.

“Đương nhiên, nếu các ngươi nhiệt tình như vậy, ta đành miễn cưỡng nhận vậy.”

Mọi người méo mặt, ngươi thật đúng là được tiện nghi mà còn ra vẻ.

Vì thế mấy ngày tiếp theo, Băng nhãn này lúc nào cũng náo nhiệt.

Tẩm cung sang trọng nhất trong thành dựng lên bốn phía quanh Băng nhãn, mỹ nữ ca múa cũng có mặt, xung quanh còn có mấy chục lưu ảnh trận mỗi ngày đều phát sóng "chương trình" giúp Thành Ca giải sầu.

Thành Ca nằm trên long sàng, ăn của ngon vật lạ được dâng tới từ khắp mọi nơi.

Chỉ tiếc là, mỹ vị của Băng tộc này đều là băng, khiến Thành Ca dở khóc dở cười.

Trong những ngày ca múa mừng cảnh thái bình, mỗi ngày hắn còn nhận được sự phụng dưỡng ổn định.

Sau khi tiết kiệm được một ít tài nguyên, Khương lãnh chúa cũng bắt đầu uống thuốc tăng cấp.

Ngân Nguyệt Băng Phách là thứ Băng tộc dùng để tăng cảnh giới tiên lực, ý nghĩa tương tự tiên tinh.

Đổi thành tiên nhân khác chỉ sợ không dùng được mấy thứ này, nhưng hắn có huyền văn băng.

Sau khi luyện hóa Ngân Nguyệt Băng Phách, cũng có thể tự động chuyển hoá thành tiên lực tu vi của mình.

Khoảng một ngày sau, gần ba mươi ngàn Ngân Nguyệt Băng Phách hắn thu được đều được chuyển hoá không sót một cái, cảnh giới huyền phách cuối cùng cũng đã tăng lên Đế Cảnh nhị trọng hậu kỳ.

Huyền phách tăng lên, có nghĩa là tất cả năng lực huyền văn của hắn đều được tăng lên toàn bộ.

Điều này có ý nghĩa rất lớn đối với Khương Thành.

Cung Tình ở một bên cũng đã thở dài.

Đời này nàng chưa từng thấy qua người nào có thể luyện hóa Ngân Nguyệt Băng Phách nhanh như vậy.

Nên biết rằng, món đồ này vô cùng cao cấp và có giá trị.

Một Đế Cảnh nhị trọng như nàng trước nay tu luyện, dùng cũng chỉ có mấy chục viên mà thôi, phần lớn thời gian vẫn là dựa vào bảo vật thấp hơn khác.

Ngân Nguyệt Băng Phách mỗi một viên đều ẩn chứa băng lực cực kỳ vô tận, nàng luyện hóa một viên cũng cần ít nhất hai ba năm.

Thành Ca một ngày liền luyện hóa hết ba mươi ngàn viên, điều này khiến nàng không biết nói gì.

Mà nàng còn phát hiện ra một chuyện kinh ngạc hơn.

Cảnh giới của Khương Thành còn chưa tới Đế Cảnh tam trọng.

Làm sao có thể như vậy được?

Chẳng lẽ ngay từ đầu hắn thật sự chỉ là một Đế Cảnh nhất trọng?

Vậy làm sao hắn có thể giết chết ba vị Cảnh chủ? Mà tại sao lại có thể giết chết Cận Sùng lãnh chúa được?

Trong lúc nàng trầm tư suy nghĩ, Khương chưởng môn ngược lại bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện kỳ quái.

"Ta lại làm sao cảm giác được, căn nguyên bên trong Băng nhãn này của chúng ta còn có một người khác đang hấp thụ?"

Mấy ngày nay hắn luôn cùng xúc tu căn nguyên liên kết, cảm giác so với trước kia rõ ràng hơn rất nhiều, dễ dàng phát hiện ra một ít dấu vết.

Hắn liền phát hiện ra sau mỗi lần bản thân kích hoạt căn nguyên khí tức, đều có một phần bị rò rỉ ra ngoài.

Và một phần rò rỉ đó không biết rò đi đâu.

Bằng không, tốc độ cảm ngộ của hắn hẳn là có thể nhanh hơn.

Chương 919: Chống trộm

"Lại còn có kẻ khác cũng hấp thụ căn nguyên của Băng nhãn này?"

Cung Tình chỉ suy nghĩ một chút liền có phản ứng.

"À, đó là chuyện rất bình thường, hẳn là bộ phận cung phụng."

"Cung phụng?"

Thành Ca nhíu mày, cảm giác được sự tình không hề đơn giản.

“Ý ngươi là sao, khí chất của ta, kẻ nào dám đòi sự cung phụng của ta?”

Cung Tình không biết nói gì.

Khí chất của ngươi có tốt hơn nữa, thực lực cũng đặt ở đó mà.

“Thiên Hồng Lĩnh của chúng ta dưới quyền quản lý của Phi Tuyết Vực, ta như là cấp dưới của họ.”

“Cấp dưới? Lại còn chuyện này?”

Thành Ca không thể nhịn được nữa.

Đời này hắn chưa từng là cấp dưới của ai, đến đâu cũng phải là lão đại mới đúng!

“Đúng vậy.”

Cung Tình nét mặt thể hiện sự bình thường.

“Thiên Hồng Lĩnh chúng ta cùng mười sáu khu vực khác, đều thuộc phạm vi của Phi Tuyết Vực. Tựa như Thiên Hồng Lĩnh phía dưới còn có mười chín cảnh.

Thành Ca híp mắt lại: “Cho nên Vực chủ của Phi Tuyết Vực kia, có thể cướp đoạt lực căn nguyên của Băng nhãn phía dưới?”

Cung Tình nghe hắn hình dung, cũng cảm nhận được ý hắn là có chút thiên vị.

“Cũng không tính là cướp đoạt…”

“Căn nguyên của Băng nhãn bên trong Thiên Hồng Lĩnh này, kỳ thật chính là một trong những chi nhánh của căn nguyên Phi Tuyết Vực, bọn họ có thể trực tiếp kết nối với Băng nhãn của chúng ta.”

“Cho nên, bọn họ đương nhiên yêu cầu chúng ta “nộp thuế”, để bọn họ rút một phần căn nguyên coi như là cung phụng.”

Đối với nàng mà nói, việc cấp trên muốn cấp dưới cung phụng là hợp lý.

Dù sao tất cả vực, lãnh, cảnh đều như vậy.

Mọi người đã sớm quen với nó.

Huống chi Vực chủ thực lực thông thiên, cường giả đạt được càng nhiều, không phải đương nhiên sao?

Nhưng mà, Thành Ca không hề nghĩ như vậy.

“Chủ động nộp thuế cho bọn họ, tuỳ ý bọn họ hấp thu?”

“Điều này lại còn đương nhiên?”

Hắn ta cảm thấy không thể tin được, này là ăn cướp giữa ban ngày còn gì!

Dựa vào cái gì?

Căn nguyên kia của Phi Tuyết Vực, chẳng lẽ là Vực chủ của Phi Tuyết Vực tự tạo ra sao?

Không phải chứ?

Vực chủ kia cũng chỉ là tìm một cái Băng nhãn để chiếm mà thôi.

Thiên Hồng Lĩnh cũng không nhận được ân huệ gì từ hắn.

Cho nên hắn dựa vào cái thá gì để cướp lực căn nguyên của mình?

Hắn mặt dày đến nhường nào?

Khương lãnh chúa đương nhiên sẽ không quen với chuyện này.

Vốn dĩ hắn với việc tu luyện ở Băng nhãn là làm cho có lệ, căn bản không để ý nhiều.

Hiện tại có kẻ dám trắng trợn cướp đồ của mình, nhất thời nóng giận.

Sau khi tiến vào trạng thái của quy tắc cảm ngộ, hắn cảm nhận được khí tức của căn nguyên xúc tu, không lâu sau đó liền tìm được vị trí.

Vì thế, Thành Ca không chút do dự xông lên, chặn luôn lỗ hổng đó.

Chặn được lỗ hổng này, hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Lực căn nguyên của Thiên Hồng Lĩnh bên này càng thêm nồng đậm dày đặc, ánh sáng ngũ sắc của căn nguyên càng thêm rực rỡ, thậm chí còn xuất hiện hư ảnh của sắc thứ sáu.

Vô số tu sĩ trong tiên thành lập tức cảm nhận được sự thay đổi này, nhất thời mừng rỡ như điên.

Bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết tốc độ tu luyện của mình lại có thể trở nên nhanh hơn.

Đây là một chuyện tốt!

Mà tốc độ của quy tắc cảm ngộ của Thành Ca cũng từ hơn năm trăm lần tăng tới bảy trăm lần!

"Đây mới chính là giới hạn căn nguyên của Thiên Hồng Lĩnh!"

Thành Ca hài lòng thỏa dạ, vô cùng vừa ý.

Nhưng hành động này của hắn lại chọc giận Vực chủ của Phi Tuyết Vực.

Một khắc sau, một cỗ lực hút to lớn từ lỗ hổng bị chặn truyền đến.

Đối phương muốn cưỡng đoạt, muốn cướp bóc trắng trợn.

Nhưng mà Thành Ca há có thể để cho đối phương cơ hội này?

Ở xúc tu của mình bên này, bởi vì có ký hiệu lãnh chúa, nên có thể chặn đứng lỗ hổng kia, đối phương căn bản không thể vào được.

Mà Thành Ca lại còn chưa hài lòng.

Nếu Băng nhãn của Thiên Hồng Lĩnh này như một xúc tu của Phi Tuyết Vực, kết nối với nhau, vậy chứng tỏ mình cũng có thể sang bên kia của đối phương!

Hắn bèn dứt khoát thoát khỏi xúc tu của mình, xông ra ngoài cùng đối phương ở đầu bên kia, sẵn sàng cho một trận tranh đoạt căn nguyên mới.

Đây cũng coi như là hắn đang đi cướp đối phương.

Xung quanh hai đầu căn nguyên của Phi Tuyết Vực ngươi tới một đòn ta tiếp một đòn, công thủ vô cùng kịch liệt.

Cuộc chiến tranh mà người ngoài không nhìn thấy, chủ yếu là xem trình độ quy tắc lĩnh ngộ của ai mạnh hơn.

Huyền văn băng của Khương lãnh chúa đạt tới cửu trọng, trong trận chiến này hoàn toàn không ở thế hạ phong.

Hai bên trải qua vô số lần tranh đoạt, đối diện với cục diện liên tiếp thua cuộc, chỉ có thể xuất ra ký hiệu Vực chủ ngăn cản hắn.

Đến lúc này, Thành Ca hùng mạnh mới miễn cưỡng lui về.

“Chỉ dựa vào loại cặn bã như ngươi mà muốn cướp đồ từ ta?”

“Cũng không nhìn xem Thành Ca ta là ai?”

Cũng chính vì đối phương không nghe thấy lời vừa rồi của hắn, không thì vị Vực chủ của Phi Tuyết Vực kia sẽ tức chết mất.

Sự thay đổi lớn như vậy của căn nguyên khí tức, đương nhiên Cung Tình cũng phát hiện ra.

Mà nàng ngay từ lúc đầu tiên đã nghĩ ra được đã xảy ra chuyện gì.

“Ngươi không phải đuổi Vực chủ đi rồi chứ?”

Nghĩ đến chuyện đáng sợ đó, nàng nhất thời liền hoảng hốt.

Thành Ca nhìn thấy ánh mắt kích động này của nàng, còn tưởng là vì kỳ tích của mình mà rung động.

Thế là dương dương tự đắc nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà thôi, không cần phải quá sùng bái ta, bảo vệ Thiên Hồng Lĩnh là những gì ta nên làm.”

Phụt!

Cung Tình suýt chút nữa ho ra máu ngay.

Chuyện bản thân nàng lo lắng nhất, thật sự đã xảy ra.

Trời ơi, cái tên này ngay cả Vực chủ cũng dám động vào…

Khoan đã, làm thế nào hắn ta có thể làm được?

“Ngươi lại đuổi Vực chủ đi? Lẽ nào hắn ta không chống lại sao?”

“Có chống, chỉ là hắn thua mà thôi, ở trước mặt ta, làm gì có phần để hắn thể hiện?”

Thành Ca vô tư nói, Cung Tình hoàn toàn bị chấn động.

“Trời ơi, thực lực của Vực chủ còn là Đế Cảnh ngũ trọng hậu kỳ đó!”

“Hắn đối với trình độ của quy tắc cảm ngộ căn nguyên, càng vượt xa Đế Cảnh tứ trọng gấp mấy lần, ngươi làm sao có thể, làm sao có thể làm ra loại chuyện này?”

Nàng bỗng nhiên nghĩ ra cái gì đó, trong lòng đột nhiên nhen nhóm một chút hi vọng.

“Chẳng lẽ ngươi che giấu thực lực? Ngươi cũng là cao thủ Đế Cảnh ngũ trọng?”

Nếu Khương lãnh chúa cũng là Đế Cảnh ngũ trọng, vậy ngược lại không có gì phải sợ nữa rồi.

Đối diện với quân sư tâm phúc của mình, Thành Ca lắc đầu, thành thật đáp: “Ta cách Đế Cảnh tam trọng còn kém một chút, không phải lần trước ngươi cũng tận mắt chứng kiến ta tăng cấp sao?”

“Vậy ngươi làm sao mà lại giành được chiến thắng?” Cung Tình mắt chữ o mồm chữ a.

Đế Cảnh nhị trọng lại có thể thắng Đế Cảnh ngũ trọng?

Chuyện thế này mà truyền ra ngoài, không một ai thèm tin.

Liên quan đến thứ huyền văn có thể tăng cấp, Thành Ca sẽ không tiết lộ.

Thế là hắn híp mặt cười: “Có lẽ là khí chất của ta may mắn.”

Cung Tình suýt chút nữa xỉu ngang.

“Toang rồi, lần lần to chuyện rồi…”

“Sao vậy?”

“Hắn nhất định sẽ trả thù, nhất định sẽ báo thù!”

Cung Tình tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không giống vẻ trầm ổn bình tĩnh trước kia của nàng.

Cũng thật kỳ lạ.

Trước kia nàng tiếp xúc qua người mạnh nhất cũng chỉ là Cảnh chủ, mà mới qua mấy ngày, đột nhiên đụng phải kẻ thù của cấp Vực chủ, vô cùng hùng mạnh.

“Ngươi mau giải trừ phong tỏa đi, trả lại lực căn nguyên kia cho hắn đi!”

“Sau đó phái người tới Phi Tuyết Vực nhận lỗi…”

“Không!”

Nàng ra sức lắc đầu, nhanh chóng thay đổi ý kiến của mình.

“Không, ngươi phải tự mình tới Phi Tuyết Vực nhận tội, chỉ có như vậy, mới có thể nhận được sự tha thứ của bọn họ.”

Thành Ca nghe vậy cũng im bặt.

Quân sự này thông minh thì cũng thông minh đấy, chỉ là phong cách cực kỳ bảo thủ cẩn thận này hoàn toàn không thích hợp với mình.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ngươi bảo ta yên tâm thế nào chứ…”

Cung Tình cũng sắp phát điên rồi.

Chương 920: Một Cung Tình khác thường

Trận chiến giữa Thành Ca và Phi Tuyết Vực, không có ai chứng kiến.

Nhưng hiệu quả lại vô cùng rõ ràng và nhanh chóng.

Chỉ một ngày sau, bốn phó lãnh chúa đã nhận được “sự yêu mến đặc biệt” từ phía trên.

Thiên Hồng Lĩnh bị gạch tên, khai trừ rồi!

Từ nay về sau, Phi Tuyết Vực không bao giờ bảo vệ Thiên Hồng Lĩnh nữa.

Tin dữ này thông qua tiên phù truyền tin truyền tới.

Bốn vị phó lãnh chúa và một đám trưởng lão còn muốn giải thích một chút, nhưng cấp trên căn bản không cho bọn họ cơ hội.

Vì vậy, tất cả mọi người đều tan vỡ.

“Phải làm sao đây?”

“Trời ơi, tại sao Vực chủ lại đột nhiên ra mệnh lệnh này?”

“Làm sao xử lý tốt đây?”

“Toang rồi toang rồi…”

Bốn vị phó lãnh chúa gấp gáp đến mức như trời sập vậy.

Không có Phi Tuyết Vực che chở bảo hộ, thoạt nhìn tựa như không có gì to tát, Thiên Hồng Lĩnh cũng không có sự tổn thất gì.

Nhưng trên thực tế, có một khủng hoảng chết người ẩn sâu trong đó.

Lãnh địa như Thiên Hồng Lĩnh, sở dĩ không bị các lãnh địa khác và các Đế Cảnh ngũ trọng bên ngoài kia dòm ngó vào, một nguyên nhân chủ yếu chính là nơi này được Phi Tuyết Vực “che chở”.

Lần trước Khương Thành giết chết Cận Sùng, thay thế vị trí lãnh chúa của Cận Sùng.

Nếu lần đó bốn vị phó lãnh chúa khác cùng với một đám trưởng lão toàn bộ đều phản đối, cùng với đó xin cứu viện từ Phi Tuyết Vực, vậy thì Phi Tuyết Vực sẽ phái cao thủ tới “bình loạn”.

Chẳng qua lúc ấy tất cả mọi người đều ủng hộ mạnh mẽ, cho nên cấp trên mới lười quản.

Lãnh chúa “che chở” Cảnh chủ, Vực chủ “che chở” lãnh chúa, mà cấp dưới thì phải phục tùng cung phụng cấp trên, đây chính là quy luật sinh tồn của Chân Giới Băng.

Thành Ca cự tuyệt giao ra một phần của căn nguyên khí tức, khiến Vực chủ tức giận, liền không che chở Thiên Hồng Lĩnh nữa.

Hậu quả đem lại chính là các lãnh chúa cùng các cao thủ sau này không kiêng nể gì, sẽ tuỳ ý tấn công Thiên Hồng Lĩnh.

Mà tin tức này sau khi truyền ra, nhanh chóng ở các lĩnh khác nổi lên một làn sóng lớn.

“Thiên Hồng Lĩnh lần này làm cái gì vậy?”

“Vực chủ lại giáng trận lôi đình xuống, chuyện này chẳng lẽ do Thiên Hồng Lĩnh có người giết chết thân nhân của hắn sao?”

“Ta nghe nói mấy ngày trước Thiên Hồng Lĩnh đã đổi lãnh chúa, tên là Khương Thành gì đó.”

“Vực chủ có vẻ không ưa mắt tên Khương Thành này!”

“Mặc kệ đi, dù sao lần này cũng là cơ hội tuyệt vời cho chúng ta!”

“Đúng vậy, cơ hội của chúng ta đã tới.”

“Thiên Hồng Lĩnh là một nơi tốt, tộc đệ của ta vừa hay còn chưa có ký hiệu!”

“Ta đã là Đế Cảnh tứ trọng hậu kỳ rồi, chỉ là vì vị trí lãnh chúa đã đủ rồi, không có chỗ trống mà thôi, lần này coi như cơ hội trời ban!”

“Cướp lấy ký hiệu của Thiên Hồng Lĩnh, để cho bọn họ tạm thời biến thành lãnh địa vô chủ, chẳng phải là có thể tuỳ ý cướp đoạt căn nguyên khí tức của bọn họ sao?”

“Vực chủ bề ngoài thì nói mặc kệ, kỳ thật là khuyến khích chúng ta đi tấn công Thiên Hồng Lĩnh!”

“Nếu chúng ta làm tốt, không chừng có thể nhận được sự khen thưởng từ Vực chủ.”

Trong nháy mắt, có vô số thế lực và cao thủ đang hăm he, nhìn chằm chằm như hổ đói phía ngoài Thiên Hồng Lĩnh.

Đủ loại người, đủ loại tâm cơ.

Chỉ ba ngày sau, bên trong Thiên Hồng Lĩnh đã chào đón một lượng lớn cao thủ ngoại lai.

Trong đám người này, có kẻ đến từ các lãnh địa khác của Phi Tuyết Vực, có người thậm chí còn từ các vực khác cách xa vạn dặm.

Không còn cách nào, không nhận được sự bảo hộ, lãnh địa có thể quang minh chính đại tấn công thực sự quá ít.

Đây chính là một miếng mồi ngon, ai ai cũng muốn bổ nhào tới xâu xé.

Đối mặt với tình huống này, bốn phó lãnh chúa cuống cuồng, lo lắng trước tình thế cấp bách, nước sôi lửa bỏng.

“Phi Tuyết Vực bên kia đối với sự xin cứu viện của chúng ta không những bỏ qua, lại còn âm thầm kích động đám người kia tấn công.”

“Nói là chỉ cần bọn họ có thể đánh hạ Thiên Hồng Lĩnh, vậy tương lai có thể nhận được sự bảo hộ của Phi Tuyết Vực.”

“Trời đất quỷ thần ơi, đây là có ý mượn gió bẻ măng mà!”

“Rốt cuộc chúng ta đắc tội như thế nào với Vực chủ vậy, Vực chủ vì sao cứ nhất định phải nhắm vào chúng ta chứ?”

Đến nước này, bốn vị phó lãnh chúa và các trưởng lão còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hiện giờ cao thủ trong thành càng ngày càng nhiều, tính riêng Đế Cảnh tứ trọng sơ kỳ đã có ít nhất bốn mươi vị! Bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra chiến tranh!”

“Viên Hề của Xích Tinh Lĩnh, Cam Kình của Vụ Thiền Lĩnh, Chúc Tùng của Lưu Thịnh Lĩnh, Cố Phiến của Đông Tuyền Lĩnh đều tới rồi.”

“Trời ơi, những kẻ này đều là Đế Cảnh tứ trọng trung kỳ đó!”

Thực lực của bọn họ so với mấy vị phó lãnh chúa ở đây đều mạnh hơn rất nhiều.

Bàn về thực lực, bọn họ so với Cận Sùng lãnh chúa không phân cao thấp.

Hai người trong số bọn họ ra tay đều đã có thể bình ổn được Thiên Hồng Lĩnh.

“Há chỉ vậy thôi, nghe nói Ngụy Sưởng của Cuồng Chiêu Lĩnh hôm nay cũng có mặt.”

“Cái gì cơ?”

“Hắn ta cũng tới rồi?”

“Hắn chính là Đế Cảnh tứ trọng hậu kỳ đó!”

“Kẻ này lòng lang dạ sói, vẫn luôn muốn cướp ký hiệu lãnh chúa, chỉ là chưa có cơ hội, lần này hắn làm sao có thể đứng yên?”

Lúc này, bên ngoài lại có trưởng lão đến báo tin.

“Không xong rồi, Địch Ung cũng tới rồi!”

Mấy vị phó lãnh chúa trong điện đều đứng phắt dậy.

“Cái gì, Địch Ung nào?”

“Chẳng lẽ nào là Địch Ung của Tước Lăng Vực?”

“Đúng vậy, chính là hắn!”

“Xong rồi! Lại có thêm một cao thủ Đế Cảnh tứ trọng hậu kỳ…”

Các vị phó lãnh chúa hoàn toàn suy sụp.

Lần này bọn họ không còn chút ý chí chiến đấu nào nữa.

“Phải làm sao đây?”

“Bây giờ phải làm gì?”

“Hay là, chúng ta bán đứng đi?”

“Nhưng mà, cách đây không lâu chúng ta còn mới thề trung thành với Khương lãnh chúa mà, hơn nữa Khương lãnh chúa chính là người có thể kích phát ra căn nguyên ngũ sắc.”

“Đổi thành một người khác, chưa chắc Địch Ung và Nguỵ Lệ có thể làm được chuyện này.”

Đám người bọn họ vẫn hy vọng Khương Thành tiếp tục làm lãnh chúa.

“Ví trí Khương lãnh chúa nếu có thể giữ vững là tốt rồi…”

“Khó giữ được, lần này bọn họ nếu như không đoạt được ký hiệu lãnh chúa, tuyệt đối sẽ không dừng tay.”

“Thậm chí… ngay cả ký hiệu phó lãnh chúa của chúng ta cũng khó lòng giữ được, lần này Thiên Hồng Lĩnh sẽ bị triệt để xáo trộn.”

“Vậy chúng ta có nên chạy trốn không?”

Bọn họ ở bên này không nhưng lo lắng, Cung Tình phía bên kia cũng vậy, cũng đang tìm cách thay đổi tình thế.

“Bên ngoài có hai vị Đế Cảnh tứ trọng hậu kỳ, còn có hơn mười vị Đế Cảnh tứ trọng trung kỳ…”

Thành Ca trong lòng nghĩ ngươi lại muốn khuyên ta chạy trốn sao?

Ta còn lâu mới làm như vậy, càng nhiều người đến ta lại càng có nhiều chiến lợi phẩm, ta vui mừng còn không kịp nữa là.

Thế là Thành Ca trực tiếp ngắt lời nàng: "Được rồi được rồi, không cần ngươi phải phân tích, không có chuyện ta chạy trốn đâu."

Gương mặt sắc xảo của Cung Tình khẽ nghẹn ngào, lộ ra nét cười khổ.

Quả nhiên, chủ công lại muốn làm loạn.

Mình không thể nhìn hắn lao vào chỗ chết, nhất định phải nghĩ ra biện pháp phân ưu cho hắn.

Nàng nhíu mày trầm ngâm suy tư, bỗng nhiên nói: "Ngươi không phải không muốn làm lãnh chúa sao, không phải rất muốn đi vi vu khắp nơi sao?"

Đi theo Thành Ca nhiều ngày như vậy, nàng cũng hiểu chút tính cách của Thành Ca.

Vị chủ công này căn bản không phải người chịu ở yên một chỗ khổ tu.

Cho dù có điều kiện thuận lợi đến mất, chỉ sợ hắn cũng không thể ở lại lâu.

Có thể một ngày nào đó hắn vẫn sẽ bỏ đi.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

Cung Tình cười nói: "Là quân sư của ngươi, ta muốn giúp ngươi bớt ưu phiền."

Thành Ca sững sờ: "Ngươi định phân ưu như thế nào?"

"Ngươi có thể giao ký hiệu lãnh chúa cho ta trước, ta sẽ thay ngươi toạ trấn mấy ngày, chờ lúc ngươi muốn trở về, ta sẽ trả lại cho ngươi."

"Chuyện này…"

Lần này Thành Ca vô cùng kinh ngạc.

Không phải bình thường nữ nhân này đều thúc giục mình tu luyện sao?

Lần này lại bất thường vậy, cho mình được nghỉ ngơi?

Chương 921: Lấy lui làm tiến

Khương Thành suýt chút nữa nghi ngờ nàng mưu đoạt Kí hiệu Lãnh chúa của mình.

Nhưng nghĩ lại, nàng có chút thực lực này, nếu không có mình che, cho dù có được Kí hiệu cũng không giữ được mấy ngày.

Huống chi nếu nàng thật sự muốn, mình vui mừng còn không kịp nữa là.

Thế nên hắn mỉm cười: "Sao ngươi sao đột nhiên lại tốt bụng như vậy, trước đây cho ngươi làm Cảnh chủ, ngươi không phải là không muốn làm sao?"

"Lãnh chúa và Cảnh chủ không giống nhau mà, ta cũng muốn tu luyện tốt căn nguyên mấy ngày."

"Vậy được."

Thành Ca vốn định đi dạo khắp nơi, không muốn bị vây ở chỗ này, vì thế rất dứt khoát ép kí hiệu Lãnh chúa ra, giao cho nàng.

Trong mắt Cung Tình khi có được kí hiệu Lãnh chúa chợt lóe lên.

Sau đó, nàng chủ động thúc giục Thành Ca: "Ngươi cứ rời đi đi, ở bên ngoài chơi thêm vài ngày, nơi này ta ở đây sẽ ổn thôi."

"Tốt như vậy?"

Thành Ca có chút hoài nghi, hiện tại bên ngoài có nhiều kẻ thù như vậy, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ là muốn chết thay ta sao?

Không phải chứ?

Trung thành như vậy, Ca sắp bị ngươi làm xúc động đến nước mắt lưng tròng rồi đây.

Sau khi hắn bay ra ngoài, Cung Tình cho đám ca múa lui ra, một mình ở trong Băng nhãn một hồi, lẳng lặng chờ những người khác tìm tới.

Lúc này, bốn vị phó Lãnh chúa và các trưởng lão khác còn đang cảm thấy hết cách.

Đột nhiên liền phát hiện căn nguyên khí tức giảm xuống không ít.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Mọi người vội vàng chạy tới trong điện Băng nhãn bên này.

“Khương lãnh chúa đâu?”

“Tại sao chỉ còn lại ngươi?”

“Kí hiệu sao lại đến trên người ngươi, chẳng lẽ hắn một mình chạy trốn?”

“Không phải chứ?”

Cung Tình từ trong Băng nhãn chậm rãi đứng dậy, lắc đầu với mọi người.

“Chư vị an tâm đừng nóng nảy, Khương Lãnh chúa vẫn còn.”

Mặc dù nàng mới là Đế cảnh Nhị trọng, nhưng bởi vì thân phận tâm phúc đi bên Khương Lãnh chúa nên vẫn rất có địa vị.

Nghe nàng nói như vậy, mọi người cũng tin.

“Vậy hắn đi đâu?”

“Hắn đi làm một chuyện trọng đại.”

Cung Tình lại nói: “Ta có một chút chuyện muốn nói, bốn vị có thể để tùy tùng lui ra không?”

Bốn vị phó Lãnh chúa đưa mắt nhìn nhau.

Bọn ta hiện tại rất bận rộn, nào có thời gian nghe ngươi một Đế cảnh Nhị trọng nhỏ nhoi như ngươi nói chuyện?

Nhưng mà nghĩ đến thân phận của nàng, mọi người ngược lại nổi lên suy đoán.

“Chẳng lẽ, là Khương Lãnh chúa sai ngươi chuyển lời?”

Cung Tình nghe được lời này, trong lòng thầm cười khổ.

Nàng đương nhiên là tự mình làm chủ, bởi vì Thành Ca hoàn toàn không xem kẻ địch bên ngoài là gì, càng không thèm nghe lời đề nghị của nàng.

Nàng chỉ có thể làm điều đó một mình.

Nhưng mà nghĩ đến mình địa vị thấp kém, không mượn danh nghĩa Lãnh chúa, sợ là nói cũng không ai nghe.

Vì thế gật đầu: “Đúng vậy, đây đều là sự sắp đặt của Khương Lãnh chúa.”

Bốn người nghe thấy là ý của Khương Thành, vội vàng phất phất tay, để hai bên trước lui xuống.

Sau đó, tất cả đều hỏi với sự quan tâm: “Khương Lãnh chúa có lời muốn nói? Có phải muốn rời khỏi Thiên Hồng Lĩnh hay không? Hay là định tự mình đi Phi Tuyết vực bên kia cầu cứu?”

Cung Tình lắc đầu: “Khương Lãnh chúa không có ý định cầu cứu.”

Khương Lãnh chúa cho dù cầu cứu cũng vô dụng, Vực chủ hiện tại chỉ muốn hắn chết, sang đó e là tự đâm đầu vào lưới.

Mọi người nhất thời thất vọng vô cùng, nhưng ngay sau đó, Cung quân sư liền nhếch khóe miệng lên.

“Nhưng mà, hắn đã có kế phá địch!”

Trong nụ cười của nàng mang theo sự tự tin mạnh mẽ.

Kế phá địch?

Bốn vị phó Lãnh chúa đều không nghĩ như vậy.

Hiện tại quân ta thực lực thua kém mấy chục lần, đúng là đường cùng.

Ngoại trừ chạy trốn, làm sao còn có kế phá địch gì nữa?

Nhưng nghĩ đến đây là kế của Khương Lãnh chúa, vì thế đều nhẫn nại nghe xong.

“Kế hoạch sắp xếp như thế nào?”

“Đơn giản, chúng ta có thể chủ động liên lạc với Địch Ung, mang Kí hiệu Lãnh chúa này dâng cho hắn.”

“Cái gì?”

Câu nói đầu tiên của Cung Tình vừa nói ra, liền khiến cho chư vị phó Lãnh chúa phản đối kịch liệt.

“Dâng cho hắn?”

“Dựa vào cái gì? Chúng ta vẫn chưa thua!”

“Nhất định, cho dù cuối cùng giữ không được, chúng ta cũng không cần phải chủ động dâng ra chứ?”

“Kí hiệu lãnh chúa vô cùng quý giá, chủ động dâng ra là hành động cúi đầu, chúng ta sẽ trở thành trò cười, ta thà bị cướp cũng sẽ không làm như vậy…”

Đối mặt với sự phản bác kịch liệt của các phó Lãnh chúa, Cung Tình tỏ ra đã có dự tính sẵn trong lòng, điềm tĩnh tự nhiên.

“Chư vị an tâm đừng nóng nảy, đây là lấy lui làm tiến.”

“Thế nào là lấy lui làm tiến?” Nghiêm Tôn trầm mặt nói.

Cung Tình không trả lời câu hỏi: “Nếu chúng ta chủ động đề nghị đưa Kí hiệu cho Địch Ung, hắn sẽ nhận chứ?”

“Tất nhiên là sẽ nhận.”

“Nhiều cao thủ như vậy đến tranh đoạt, hắn muốn thắng cũng không nhiều, có thể nhặt suông, tại sao không cần?”

Cung Tình mỉm cười nhẹ: “Vậy là được rồi, chỉ cần hắn bằng lòng tiếp nhận, vậy hắn liền xong rồi.”

Lần này, còn không đợi các phó Lãnh chúa khác bày tỏ ý kiến, nàng liền nhanh chóng nói: “Hiện giờ, tòa thành này đã ở trên bờ vực bùng nổ, các đại thế lực cao thủ sở dĩ không nhúc nhích, không phải kiên dè chúng ta.”

“Mà là kiên dè các đối thủ cạnh tranh khác.”

Mọi người tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể thừa nhận điểm này.

Trong mắt bầy sói bên ngoài, bên mình chỉ là một đàn cừu đang chờ làm thịt, quan trọng là bị ai làm thịt.

Cung Tình nói tiếp: “Điều chúng ta phải làm đầu tiên, chính là kích nổ chúng.”

“Mà ngòi nổ này, chính là Kí hiệu lãnh chúa.”

“Kí hiệu trong tay cừu, ai cũng không lo lắng, nhưng nếu bị một con sói trong đó lấy được, những con sói khác sẽ không

nhìn nổi nữa.”

“Trước khi nhìn thấy Địch Ung, chúng ta có thể âm thầm truyền tin tức, nói Kí hiệu sắp bị Địch Ung cướp đi. Đến lúc đó, những người khác sẽ làm gì?”

Những lời này của nàng xuất hiện, đôi mắt bốn phó Lãnh chúa ngay lập tức sáng lên.

Bọn họ cũng là người từng trải, lập tức nghe ra chỗ hiểm ác đằng sau thao tác này.

Đây chính là lợi dụng Kí hiệu, kích động một đám quân địch cắn xé lẫn nhau.

Lãng Trí trầm giọng nói: “Đến lúc đó, những người khác chắc chắn ngồi không yên, bọn họ sẽ tới ngăn chặn Địch Ung, hai bên sẽ nổ ra đại chiến!”

Mạc Niên vỗ tay mạnh mẽ: “Vậy thì ổn rồi!”

“Địch Ung là người ngoại vực, Ngụy Sưởng và những người khác vốn rất bài xích hắn, tuyệt đối sẽ không nhìn hắn trở thành Lãnh chúa, đại chiến căn bản không cách nào tránh được!”

“Địch Ung là Đế cảnh Tứ trọng hậu kỳ, thực lực mạnh nhất, trận đại chiến này nhất định sẽ chết mấy cao thủ.”

“Hơn nữa bản thân hắn vì bảo vệ Kí hiệu, chỉ có thể liều mạng dốc sức chiến đấu.”

Mọi người càng nói càng hưng phấn, quân địch cả hai đều thiệt, bên mình sẽ có đường sống.

“Thế nhưng, sau khi Địch Ung bị giết, những người đó vẫn sẽ nhìn chằm chằm vào chúng ta.”

“Đúng vậy, những người còn lại chúng ta vẫn không ngăn cản được.”

Cung Tình đối với việc này, cũng sớm đã có chuẩn bị.

“Lúc bọn họ đại chiến, chúng ta có thể ở trong bóng tối mai phục.”

“Mai phục?”

Nghiêm Tôn nhíu mày không ngớt: “Chỉ dựa vào thực lực của chúng ta, cho dù mai phục đột nhiên tập kích, cũng không lay động được bọn họ nhỉ?”

Cung Tình mỉm cười nhẹ: “Vậy thì chưa chắc.”

“Sau khi Địch Ung bị giết, Kí hiệu lãnh chúa sẽ rơi xuống.”

“Mà Kí hiệu này, tỉ lệ cao là sẽ bị Ngụy Sưởng mạnh nhất lấy được.”

“Bốn vị tiền bối có thể đột nhiên lộ diện, tuyên bố chỉ không muốn ủng hộ Ngụy Sưởng trở thành Lãnh chúa, những người khác đều có thể!”

“Chuyện này…”

Bốn vị phó Lãnh chúa suýt chút nữa cũng sắp không theo kịp suy nghĩ của nàng.

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ một chút, đây lại là một “kế cô lập” vô cùng độc ác!

Chương 922: Sự thay đổi của Thành ca

Hai bên đều đã đánh ra lửa, những người khác đều bận rộn nửa ngày, làm sao họ có thể chịu được khi nhìn thấy Ngụy Sưởng sắp lấy được?

Thêm vào đó là việc người địa phương đột nhiên cô lập Ngụy Sưởng, đứng về phía đối diện hắn, cán cân ngay lập tức nghiêng lệch.

Lúc này, bọn họ sẽ xem Ngụy Sưởng như mục tiêu mới cần công kích, và đại chiến lại một lần nữa nổ ra!

“Ngụy Sưởng sẽ bị thương nặng, hoặc thậm chí bị giết!”

“Sau hai cuộc đại chiến, số cao thủ còn lại sẽ rất ít…”

“Lỡ như sau khi Địch Ung chết, Ngụy Sưởng không lấy được kí hiệu, mà lại bị những người khác lấy được thì sao?”

Cung Tình không cần nghĩ ngợi nói: “Thế lại càng đơn giản, Ngụy Sưởng sao có thể tha cho người đó?”

Mọi người ngẫm nghĩ, thật vậy, Ngụy Sưởng là người có thực lực mạnh nhất, nhất định sẽ tiếp tục đánh.

Nếu như vậy thì cục diện ngược lại càng có lợi cho chúng ta.

Bọn họ thậm chí đều đã nhanh chóng học được chiêu đánh một chết ba.

“Chúng ta kỳ thật còn có thể âm thầm nói cho vài vị Đế cảnh trung kỳ như Viên Hề, Cam Kình, Chúc Tùng, Cố Phiến rằng chúng ta luôn hy vọng bọn họ làm lãnh chúa.”

“Đúng vậy, nếu mỗi người bọn họ đều cho rằng chúng ta toàn lực giúp đỡ bọn họ thì nhất định sẽ không từ bỏ!”

“Bọn họ sẽ chiến đấu đến mức tử thương thảm trọng.”

“Chúng ta chỉ cần tiếp tục châm ngòi thổi gió!”

“Tuyệt vời, thật là tuyệt vời! Đầu tiên là lấy lùi làm tiến, sau đó lại châm ngòi ly gián, cô lập Ngụy Sưởng. Toàn bộ quá trình đều là vì chuyển mục tiêu sang người khác, lấy kí hiệu làm mồi nhử để bắt bọn họ tự mình chiến đấu…”

“Đợi bọn họ tử thương thảm trọng, chúng ta sẽ đi ra thu thập tàn cục, kí hiệu vẫn sẽ là của chúng ta!”

“Ha ha ha, thật tuyệt vời!”

“Khương lãnh chúa thật cao minh!”

Bọn họ bái phục.

Thành ca đứng ở ngoài cũng bái phục.

Ngay khi ca vừa mới bay đi không lâu, ca càng nghĩ lại càng cảm thấy không ổn.

Sao Cung Tình có thể cho mình “nghỉ” được?

Nhất định có bí mật mà không thể cho ai biết ẩn giấu trong thái độ khác thường này của nàng.

Với sự tò mò, hắn lặng lẽ bay trở về để xem xét.

Kết quả, nghe được một kế hoạch vừa ác độc lại phức tạp như vậy.

Cmn, nữ nhân này thật tài giỏi!

Rõ ràng chỉ là một cái Đế cảnh nhị trọng bé nhỏ, lại dám đem một đám Đế cảnh tứ trọng đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Đây hoàn toàn chính là lật tay thành mây trở tay thành mưa!

Địch Ung, Ngụy Sưởng và các Đế cảnh tứ trọng khác, thậm chí bao gồm bốn vị phó lãnh chúa có mặt ở đây, tất cả đều trở thành quân cờ của nàng.

Hoặc cố ý, hoặc vô tình bị nàng thao túng.

Không không không, ngay cả bản thân mình cũng bị nàng thao túng.

Cái gì mà giúp ngươi bảo quản kí hiệu mấy ngày, ngươi yên tâm mà đi ra ngoài chơi?

Nói trắng ra là muốn lừa miếng mồi để châm ngòi cho bầy sói cắn xé nhau mà thôi.

Bản thân vẫn là đánh giá thấp Cung quân sư.

Thiên phú tu luyện của nàng như thế nào còn khó nói, nhưng chỉ bằng tài hoa này của nàng đã có thể xem nàng như là một trong những người quý giá nhất trong Chân giới Băng này rồi.

Không thể để nàng tiếp tục làm như vậy.

Vốn dĩ Khương Thành còn rất hưng phấn khi nghe thấy lần này có rất nhiều cao thủ muốn giết mình.

Lại là một đám chiến lợi phẩm biết đi, tự mình đưa tới cửa!

Hắn chờ không được, đợi mọi người tới đông đủ sẽ khai tiệc.

Kết quả lại tốt rồi, nữ nhân này lại gạt mình, muốn tự mình thu phục toàn bộ đám cao thủ.

Thế thì còn chơi cái rắm gì?

Biết ngay mà, mang theo một người tài giỏi như vậy ở bên cạnh, cơ hội làm màu không biết thế nào lại bị nàng đoạt luôn rồi!

Nhìn thấy bốn vị phó lãnh chúa ở bên trong sắp hành động như trong kế hoạch đã đề ra, hắn vội vàng xông vào.

“Chờ một chút!”

Hắn vừa xuất hiện, Cung Tình trong nháy mắt lộ ra sự hoảng loạn.

Nàng hiển nhiên không ngờ rằng Thành ca sẽ đột nhiên trở về.

Mà lãnh chúa vừa tới, bốn vị phó lãnh chúa vội vàng khen tới tấp.

“Khương lãnh chúa thật cao minh!”

“Bái phục! Bái phục!”

“Kế của Khương lãnh chúa thật là tinh vi, ta bái phục…”

Bọn họ cho rằng kế hoạch vừa nãy là do Khương Thành nghĩ ra, nên họ rất bội phục hắn.

Điều này làm cho những lời sắp nói ra của Thành ca lại phải nhanh chóng nghẹn về.

Hắn vốn định nói, kế hoạch này ta không đồng ý, không được làm.

Nhưng hiện tại… mọi người lại đang khen ngợi hắn.

Với mức độ đê tiện của hắn, hắn không bao giờ từ chối lời khen ngợi của bất cứ ai dành cho mình.

Ngẫm lại năm đó, hắn vì làm màu, thậm chí cố ý quay ngược thời gian để cướp lấy trí tuệ của Mậu Vũ…

Huống chi, lần này Cung Tình chủ động mượn danh nghĩa của hắn, không thể trách hắn được.

Thế là hắn đương nhiên sẽ mặt không đỏ, hơi không loạn mà vui lòng nhận lời tán dương này.

Vì thế hắn nở nụ cười.

“Ha ha ha, quá khen quá khen!”

“Chỉ là một ý tưởng nho nhỏ, còn non nớt mà thôi, không ngờ phản ứng của các ngươi lại lớn như vậy, kỳ thật Cung Tình cũng ra chút lực.”

Hắn cũng coi như còn có một chút lương tâm, không quên nhắc tới Cung Tình.

Không có bất ngờ gì khi bốn vị phó lãnh chúa lại lần lượt nói ra những lời tâng bốc mới mẻ.

“Lãnh chúa quá khiêm tốn!”

“Kế này tinh vi vô cùng, còn non nớt ở chỗ nào?”

“Đối mặt với tình thế nguy hiểm như thế mà còn có thể nghĩ ra đường phá dở, không hổ là lãnh chúa!”

“Khương lãnh chúa thật tuyệt vời!”

“Ha ha ha ha…”

Thành ca khoe khoang một hồi, mới nhớ ra chính sự phải làm.

Đã làm màu rồi, nhưng cái kế hoạch kia hắn chắc chắn sẽ không đồng ý.

Kẻ địch nhất định phải do mình giải quyết, sao có thể dựa vào “âm mưu quỷ kế”?

Điều này vô cùng không phù hợp với mặt mũi nhân vật chính như mình.

“Kế hoạch này còn chưa hoàn thiện, còn một vài chỗ cần sửa đổi một chút.” Hắn nói.

Bốn vị phó lãnh chúa làm sao dám có ý kiến gì.

Một đám vội vàng làm ra bộ dạng lắng nghe chăm chú.

Nhưng mà Cung Tình lại biến sắc, cảm thấy không ổn.

Nàng lờ mờ cảm thấy diệu kế mà chính mình nghĩ ra sắp bị phá hư tan tác.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Thành ca là lập tức hạ lệnh.

“Các ngươi lấy thiệp mời của phủ lãnh chúa, mời những con gà… à không, những vị cao thủ ngoại lai đến đây, nói rằng ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

“Hả?”

Mọi người không hiểu.

Bản chất kế hoạch vừa rồi của Cung Tình chính là chuyển hướng hỏa lực, để tất cả mọi người đi tập kích Địch Ung và Ngụy Sưởng.

Sự tinh tuý của kế hoạch này chính là ra sức làm cảm giác tồn tại của phủ lãnh chúa mờ nhạt đi.

Ra sức làm phủ lãnh chúa bị ngoại giới xem nhẹ, như vậy thì địch nhân mới có thể cắn xé lẫn nhau.

Mà đề nghị mời khách này của Thành ca lại ngay lập tức đẩy phủ lãnh chúa thành tâm điểm chú ý, người ngoài muốn không chú ý nơi này cũng không được.

Mấy vị phó lãnh chúa thi nhau nhíu mày.

"Thế này có phải là có chút không ổn?"

"Đúng vậy, đây hình như không hợp lý."

Cung Tình thậm chí còn bày tỏ phản đối một cách trực tiếp: "Làm như vậy thật không sáng suốt, đối phương sẽ suy đoán ra dụng ý thực sự của chúng ta, sẽ chú ý tới nơi này…"

"Được rồi được rồi, nơi này do ta định đoạt."

Thành ca cắt ngang lời nói của nàng.

"Chỉ cần làm theo những gì ta nói là được rồi."

"Nhưng…"

Mấy vị phó lãnh chúa có chút kháng cự.

"Yên tâm đi, hành động này của ta có ý nghĩa sâu xa, đằng sau còn có rất nhiều chiêu nữa."

"Ý nghĩa? Còn có chiêu sau?"

Thành ca chả có tý ý nghĩ gì, chỉ là cố ý nói như vậy, để cho bọn họ phối hợp mà thôi.

"Nói trước thì không linh, các ngươi mau đi làm đi!"

Mấy vị phó lãnh chúa cũng chưa thấy qua phong cách hành sự của hắn, chỉ nghĩ hành động này của hắn chắc chắn cất giấu vô số diệu chiêu, vì thế nhanh chóng lĩnh mệnh đi làm.

Sau khi bọn họ rời đi, Thành ca mới xoay người lại, nhìn về phía Cung Tình đang bày ra vẻ mặt không thể tiếp thu được.

"Ngươi đúng là rất lợi hại!"

Chương 923: Rõ biết là hồng môn yến vẫn dám đến

Vốn dĩ Cung Tình đang rất không phục thì liền đột nhiên thay đổi sắc mặt, giờ mới nhớ ra, lần này tính ra thì mình đã lừa dối chủ công.

Nàng vội vàng đáp: “Ta không có ý muốn lừa dối ngươi, chỉ là bởi vì để giải vây thôi.”

“Nhưng mà, ta vẫn không tán thành quyết định của ngươi!”

Gương mặt nàng mang theo vẻ quật cường, kiên định chưa từng có.

“Thứ lỗi cho ta nói thẳng, như thế này rất không lý trí, thậm chí sẽ làm cho chúng ta đi đến thất bại và diệt vong càng nhanh hơn.”

“Thất bại và diệt vong?”

Khóe miệng Thành ca khẽ nhếch lên.

“Nếu như lần này ta giải quyết thành công mấy kẻ địch kia thì sao?”

Cung Tình ngẩn người ra, nàng cẩn thận phân tích kỹ lưỡng sự chênh lệch về thực lực giữa hai người ở trong lòng lần nữa.

Sau đó liền lắc đầu thật mạnh.

“Đó là điều không thể!”

“Vậy sao?”

Thành ca cười một cách quỷ dị: “Vậy chúng ta đánh cược một phen là được mà.”

“Đánh cược?” Cung Tình tỏ vẻ không hiểu.

“Không sai.”

Thành ca bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Nếu như lần này ta không dùng kế hoạch của ngươi, mà dùng phương pháp của ta tiêu diệt được những kẻ địch kia, thì kể từ giờ ngươi không được lừa dối ta nữa, trước khi đưa ra quyết định quan trọng gì cũng đều phải qua sự dồng ý của ta!”.

Thực ra hắn không quá để tâm đối với sự lừa dối của người bên cạnh.

Cho dù như thật sự có phản bội, cũng chẳng qua là chết đi một lần, rồi lại mở thêm một lần hack thôi.

Huống hồ lần này Cung Tình nghĩ ra kế sách kia, còn không phải là muốn giúp hắn sao?

Chuyện hắn quan tâm chủ yếu vẫn là trong lúc bất giác cơ hội làm màu của mình đã bị người phụ nữ siêu tài giỏi này cướp đi rồi.

Cho nên đặt trước một cái bảo hiểm thôi.

Cung Tình hơi kinh ngạc.

Nàng không nghĩ là yêu cầu của Khương Thành đối với nàng lại thấp như này.

Trên thực tế, nếu đổi lại thành chủ công khác, trực tiếp cảnh cáo và ra lệnh là được rồi.

Nàng không khỏi tò mò hỏi: “Vậy nếu như người không làm được thì sao?”

Khương lãnh chúa cười ha ha nói: “Nếu như lần này ta không làm được, vậy thì từ giờ trở đi ngươi nói gì ta đều hoàn toàn nghe theo ý kiến từ ngươi!”

“Cái gì?”

Lần này Cung Tình thật sự bị kinh ngạc rồi.

Bởi vì chấp thuận này thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Đây còn không phải là từ nay trở đi tất cả mọi hành động đều sẽ nghe theo lời nàng mà làm hay sao?

Tu luyện giới lấy thực lực làm tôn, Thực lực của Khương Thành cao hơn nàng không chỉ trăm lần, địa vị của hai người tự nhiên có sự chênh lệch.

Chỉ cần lần này nàng thắng, tuy rằng Khương Thành không trở thành thuộc hạ của nàng, nhưng cơ bản sẽ nghe theo sự điều phối của nàng.

Trên đời này sao lại có chủ công dễ nói chuyện như thế này?

“Ngươi nói, là thật sao?”

Hô hấp của nàng trở nên run rẩy, có phần không tin vào sự thật này.

“Tất nhiên, lời hứa của ta trước nay đều luôn giữ lời.”

Nhìn biểu cảm nghiêm túc tột độ của nàng, Thành ca dở khóc dở cười.

“Ngươi còn thật sự mơ tưởng rồi sao, cũng phải đợi ta thua rồi mới tính nhé!”

Tin tức Khương Thành muốn mời khách rất nhanh liền truyền đi khắp thành.

Các cao thủ từ ngoài thành đến trong thời gian gần đây đều nhận được thiệp mời của lãnh chúa phủ.

Tất cả đều cảm thấy đầu đầy mù mịt.

“Trong hồ lô này của hắn bán thuốc gì?”

“Nhất định có âm mưu!”

“Không sai, hành động khác thường này nhất định có quỷ kế!”

“Có khi nào là hắn đã bố trí đại trận mai phục gì đó giữa đại tiệc, dự định một lưới hốt gọn chúng ta không?”

“Chỉ dựa vào hắn?”

“Một chút thực lực kia của hắn có thể làm được gì chứ?”

“Đúng vậy, đứng trước thực lực tuyệt đối, âm mưu gì cũng đều là mây trôi…”

Nếu như Cung Tình nghe được lời này, chắc sẽ lắc lắc đầu, lời này của các ngươi vẫn là không nên nói quá sớm như vậy.

“Có khi nào hắn chống không lại áp lực từ phía của chúng ta, cho nên dự định đầu hàng?”

“Đúng, nên như thế này, hắn chống không nổi rồi.”

“Tốt nhất là hắn nên biết điều một chút, chủ động giao ra ký hiệu lãnh chúa, có khi còn có thể giữ được một mạng chó!”

Ôm theo suy nghĩ này, các cao thủ từ các lãnh khác và từ ngoài đến đều ào ào đi đến lãnh chúa phủ.

“Viên Hề đại nhân của Xích Tinh Lĩnh đến!

Ngay sau tiếng hét lớn của hộ vệ trông cửa thì một lão giả Đế cảnh tứ trọng trung kỳ mặt không biểu tình cũng bay vào.

Bên cạnh ông ta còn có mấy cao thủ Đế cảnh tam trọng hậu kỳ đi cùng.

Đây là đồng bọn của Viên Hề, cũng coi như là mấy tên giúp tranh giành ký hiệu lãnh chúa lần này.

“Cam Kình đại nhân của Vụ Thiền Lĩnh đến!”

“Chúc Tùng đại nhân của Lưu Thịnh Lĩnh đến!”

Các cao thủ đều từng người lần lượt tiến vào.

Sau khi nhận được thiệp mời, bất luận là ai có suy nghĩ gì, đều lựa chọn đi tiệc.

Lỡ như trong tiệc hội lần này, ký hiệu lãnh chúa sẽ được quyết định thuộc về ai thì sao?

Vậy thì bản thân không bắt kịp chẳng phải lỗ lớn rồi ư?

“Địch Ung đại nhân của Tước Lăng Vực đến!”

Sự có mặt của cao thủ Đế cảnh tứ trọng hậu kỳ khiến cho âm thanh của của hộ vệ trông cửa cao lên mấy độ.

Mà bên cạnh vị cao thủ đến từ vực ngoài này còn đi theo hai tuỳ tùng Đế cảnh tứ trọng sơ kỳ.

Luận về thế trận, coi như là đội hình mạnh nhất trong tất cả các thế lực ở đây.

Cũng khó trách lúc trước Cung Tình lựa chọn mục tiêu mưu tính đầu tiên là hắn.

Nghe được từng cái tên do nghe nhiều nên quen kia, trong lòng của bốn vị phó lãnh chúa và các trưởng lão khác đều đang run rẩy.

Bọn hắn ngồi giữa tiệc, hoàn toàn giống như đang ngồi trên đống kim, toàn thân đều trở nên không được tự tại.

Trong số những người này, có quá nhiều người có năng lực giết chết bọn họ.

Không có một chút cảm giác an toàn!

Bọn họ bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên Khương lãnh chúa, hy vọng hắn thực sự có diệu kế ở phía sau.

Có điều bây giờ nhìn Khương Thành, cái gì cũng nhìn không ra.

Vị lãnh chúa mới nhận chức này cứ như vị thần già ngồi ở trên cao, luôn treo nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt.

Cũng không thấy hắn đứng dậy hàn huyên cùng ai, càng không có ý chào hỏi "khách mời" một chút nào.

Điệu bộ này, đừng nói những cao thủ đến đây, ngay cả bốn vị phó lãnh chúa đều có chút nhìn không được nữa.

Bọn hắn không ngừng dùng ánh mắt ám hiệu Khương lãnh chúa, ngươi nói hai ba câu với bọn họ đi chứ.

Ít nhất để cho quen cái mặt, quan hệ hoà hữu một chút cũng được mà.

Ngay lúc bọn hắn nhịn không được nữa đang muốn tự mình đứng ra nói hai câu thì Thành ca cuối cùng cũng lên tiếng.

"Xem ra đều đã đến đông đủ rồi."

"Không thiếu sót ai chứ? Nếu như có thì mau mau phái người đi giục đi!"

Như thế này khiến cho mọi người đều không biết rốt cuộc là hắn niềm nở hay là lạnh nhạt nữa.

Ầm!

Tiếng đập bàn to lớn vang lên giữa bàn tiệc, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Hừm, trò gì thế?"

Nhưng nhìn thấy là Chúc Tùng đến từ Lưu Thịnh Lĩnh với vẻ mặt cáu giận, nên không ai dám lên tiếng.

"Ngươi đã mở yến hội, tiệc rượu đâu?"

Trên cái bàn trước mặt hắn trơ trụi, đừng nói là cao lương mỹ vị, ngay cả một chén nước lạnh cũng đều không chuẩn bị.

Mà không chỉ là hắn, trên bàn trước mặt những người khác cũng sạch bóng y như vậy cả.

"Khương Thành, ngươi có ý gì?"

"Đây là đang khiêu khích bọn ta?"

"Thiên Hồng Lĩnh các ngươi muốn tìm chết ư?"

"Muốn bị diệt hết sao?"

Nhiều cao thủ Đế cảnh tứ trọng của các lĩnh khác cũng ầm ầm vỗ bàn đứng dậy, cảm thấy mình bị xem thường.

Bốn vị phó lãnh chúa ngoài vẻ bất lực thì chỉ có uất ức.

Vốn dĩ bọn hắn đã chuẩn bị rồi, tất cả đều bị Khương Thành ra lệnh dọn xuống hết rồi.

Dùng lý do là có diệu kế, đây cũng là đặc biệt sắp xếp.

Bốn người tin vào trò của hắn.

Lại đâu biết rằng, chủ ý của ca này chỉ là không lãng phí lương thực mà thôi.

Dù sao đám "Khách mời" này rất nhanh thôi sẽ biến thành người chết rồi, có cần thiết chiêu đãi ư?

"Các vị xin đừng nóng vội."

Khương lãnh chúa cười tươi như hoa xua xua hai tay về hai phía trái phải nơi các cao thủ từ ngoài thành đến.

"Thật ra ta rất khâm phục các ngươi."

"Các ngươi biết rõ đây là hồng môn yến, vẫn còn dám chạy đến tham gia, tinh thần rất tốt nhỉ!"

Chương 924: Tặng một cái chết

Hồng môn yến?

Đó là cái gì?

Chân giới Băng chưa ai từng nghe qua cái từ này, thực sự không biết nghĩa là gì.

Có điều mọi người đều nghe ra ý tứ châm biếm trong lời nói của Khương chưởng môn.

Thế thì còn gì nữa?

Dê béo còn dám cười người khác ư?

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng đập bàn không ngừng vang lên.

"To gan!"

“Ngươi vừa nói gì?”

“Nói cho rõ ràng!”

“Ngươi tìm chết ư?”

Rầm! Rầm!

Từng chiếc bàn được chế từ băng vỡ vụn thành bụi phấn.

Làm cho Thành ca đau lòng không ngớt, sớm biết thế này thì ngay cả bàn cũng không chuẩn bị rồi, lãng phí quá đi.

“Mọi người đều không cần kích động như này đâu mà…”

Hắn cảm thấy nên đổi địa điểm khai chiến thành chỗ khác thôi.

Nếu không, đợi lát nữa đánh lên thì ngay cả lãnh chúa phủ này cũng sẽ bị huỷ đi?

“Thật ra ta gọi mọi người đến có một chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Đám người phía dưới đã sớm không đợi được nữa rồi.

Hắn vẫn còn chưa dứt lời đã bị nhóm cao thủ từ ngoài thành tới cắt lời.

“Có việc gì?”

“Ngươi muốn giao ra ký hiệu lãnh chúa sao?”

“Nói, ngươi dự định giao cho ai?”

“Nhanh lên, biết điều chút thì giao cho bổn toạ, nếu không đợi bị báo thù đi!”

“Ngươi dám giao cho hắn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nhìn cảnh tượng này khiến cho bốn vị phó lãnh chúa lắc đầu than vãn.

Ôi, khó quá đi.

Đám người này khoa trương quá rồi, hoàn toàn là hành vi cường đạo.

Thế nhưng thực lực lại mạnh, căn bản đạo lý nói không thông.

Sớm biết thì có khi dùng kế hoạch trước kia rồi.

Bây giờ đều đã gọi người ta đến đây rồi, nếu không "nói rõ" với bọn hắn cái gì thì khó mà ngừng lại được.

"Là như thế này, ngoài việc ký hiệu lãnh chúa thì ta còn có một kiện bảo vật khác muốn tặng cho mọi người."

"Còn có một kiện bảo vật?"

"Bảo vật gì?"

"Mau mang ra đây!"

"Bảo vật đó không tiện mang ra đây, mời mọi người theo ta."

Nói xong, Khương chưởng môn xung trận lên trước, bay lên trên không của lãnh chúa phủ.

Ngay sau đó, bay thẳng một mạch ra ngoài thành.

"Hắn đây là muốn trốn sao?"

"Mau đuổi theo!"

"Xem xem hắn muốn dở trò gì!"

Mọi người một đám đều ào ào theo sau.

Bọn hắn cũng không sợ có âm mưu mai phục gì cả.

Dù sao trong mắt bọn hắn, Khương Thành cũng không bố trí ra dạng mai phục gì, căn bản cũng lay động không nổi bọn hắn.

Cho dù cả Chân giới Băng là một hòn núi băng lớn đến không tưởng đi nữa nhưng địa hình các nơi không phải là bằng phẳng hết.

Mọi người bay một mạch, cuối cùng bay ra khỏi thành, đến giữa một phiến núi băng.

Dưới cái chiếu rọi của ánh mặt trời, núi băng toả ra ánh sáng lấp lánh, toát ra sự tráng lệ và lộng lẫy.

Có điều lúc này ai cũng không có tâm tình thưởng thức phong cảnh gì.

Khương Thành vừa dừng lại, bọn hắn liền sử dụng thần hồn tản ra bốn phía khám xét.

Mặc dù bọn họ không lo lắng có mai phục gì, nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Có điều vượt ngoài dự liệu của bọn họ, ở đây thực sự chỉ là một mảng núi băng rất bình thường mà thôi.

“Bảo vật mà ngươi nói đâu?”

“Nếu như ngươi dám lừa bọn ta, thì đừng hòng sống sót ra khỏi nơi này nữa!”

“Mau giao ra ký hiệu và bảo vật ngay!”

“Các ngươi thật là vội vàng quá đi!”

Khương chưởng môn lại than vãn thở dài, nếu như không phải vì để tránh làm tổn hại đến lãnh chúa phủ thì hắn cũng không cần cố ý chạy đến nơi này rồi.

Còn không đợi mọi người tiếp tục ép hỏi nữa, hắn liền rút ra tiên kiếm vung lên về phía một toà núi băng.

Nhưng chỉ nhìn thấy vô số vụn băng tuyết bay lả tả, bị gió lớn trên không trung thổi tán ra.

Mọi người ngoảnh qua nhìn kỹ, liền nhìn thấy trên núi băng đó được khắc lên một chữ “CHẾT” thật to.

Thoáng chốc, đều có chút ngẩn người.

“Đây chính là bảo vật ta tặng các ngươi, tặng các ngươi một cái chết!”

“Ha ha ha, có hài lòng không?”

Mọi người tức giận, Chúc Tùng là người đầu tiên hét lên chửi bới: “Ngươi cmn…”

Nghênh tiếp hắn là vô số quang kiếm.

Đã đến bước này rồi, Khương chưởng môn còn cùng bọn hắn nói lời vô ích làm gì nữa, liền trực tiếp giết đi lên.

Lạc ấn băng và năm mươi đạo huyền văn cộng thêm Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh thập nhị giai, phát huy ra mười lăm môn Kiếm tâm!

Một thân ảnh trực tiếp bị bắn rơi từ trên không trung xuống.

Va đập xuống dưới tạo thành một cái hố sâu to.

Ầm!

Vào lúc này các dãy núi nổ lên, vô số núi băng đều đổ sụp, hệt như thiên tai giáng xuống vậy.

Lớp băng hình thành trên mặt đất vì một cái va đập này mà trực tiếp bị nứt ra thành vô số kẽ hở.

Mà dưới cái hố sâu to kia, một thể chân băng chia năm xẻ bảy vỡ tan tành, không còn phát ra âm thanh gì nữa.

Chúc Tùng - Chết!

Nghĩ xa xăm về trận chiến đầu tiên khi đến Chân giới Băng, đối mặt với Cận Sùng, Khương chưởng môn dùng hết khả năng của mình, cuối cùng bị đối phương giết ngược lại.

Mà hiện tại mới qua chưa được một tháng, đối mặt với Chúc Tùng cùng là Đế cảnh tứ trọng trung kỳ, hắn chỉ dùng một chiêu!

So với lúc đó, thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều.

Kiếm pháp thập nhị trọng, huyền văn băng cửu trọng, cùng với huyền phách đã thăng từ Đế cảnh nhất trọng sơ kỳ lên Đế cảnh nhị trọng hậu kỳ.

Việc này đã làm cho lực chiến đấu của hắn trở nên không kém gì Đế cảnh tứ trọng hậu kỳ.

Mà Chúc Tùng lại không hề có chút phòng bị nào.

Khi Khương Thành đột nhiên giết đến trước mặt, hắn thậm chí còn không kịp lôi ra chân khí.

Loại người này cho dù sống thì trong mắt Thành ca cũng chỉ là một cỗ thi thể.

Khi thi thể của Chúc Tùng rơi xuống, rất nhiều người thậm chí còn chưa rõ đã phát sinh chuyện gì.

Bọn hắn còn cho rằng là Khương Thành bị Chúc Tùng giết.

Đợi đến lúc nhìn rõ mục tiêu, tất cả mọi người đều bị rơi vào trong trạng thái kinh ngạc tột độ.

Sao có thể như này được?

Chúc Tùng chết rồi?

Thế nhưng thực lực của hắn là Đế cảnh tứ trọng trung kỳ đấy!

Đã xảy ra chuyện gì thế?

Hắn bị Khương Thành giết rồi?

Tất cả mọi người đều bị sững lại…

Thế nhưng Khương Thành không hề hoang mang.

Trong chiến đấu, hắn đều luôn là toàn lực chiến đến cùng.

Sau khi một kích giết chết Chúc Tùng, hắn loé nhanh một cái đến trước mặt Cam Kình, lại là một chiêu!

Ầm!

Cam Kình vẫn còn đang trong trạng thái sững sờ thì bị đánh cho một đòn huỷ diệt!

Băng thể của hắn bị nổ tung ngay giữa không trung.

Hoá thành vô số mảnh vụn, bay bắn khắp nơi.

Lại một vị cao thủ tứ trọng trung kỳ bị giết ngay tại chỗ chỉ trong tích tắc.

Ngụy Sưởng và Địch Ung ở chỗ không xa phát ra tiếng gầm thét giận dữ.

“Giết!”

“Giết hắn đi!”

Bọn hắn phẫn nộ không phải vì Cam Kình mà phẫn nộ bởi vì bị đùa giỡn.

Những người khác cuối cùng phản ứng lại.

Lũ lượt rút ra chân khí, nhất thời làm cho rung trời đất chuyển.

Vô số quy tắc băng hóa thành từng dải ngân hà vắt ngang ở phía trên, còn phía dưới là núi băng và mặt đất vẫn đang phát ra tiếng nổ đùng đoàng.

Bông tuyết vỡ vụn lóng lánh khắp bầu trời, còn sau khi giết Cam Kình, thân ảnh của Khương Thành liền biến mất ngay tại chỗ.

Hắn trực tiếp mở ra thuật ẩn thân.

Nhất thời, tất cả mọi người mất đi mục tiêu.

Vô số công kích đánh vào trong không khí, dấy lên dao động huỷ thiên diệt địa.

Còn ở trong chỗ tối, Khương Thành trực tiếp nhấn một lần vào thuật truyền tống ở trên hệ thống.

Vị trí truyền tống là phía trên đầu của Viên Hề.

Điểm bất đồng lớn nhất giữa hệ thống truyền tống và không gian chuyển đổi chính là dao động quy tắc không gian.

Khi Khương Thành xuất hiện phía trên Viên Hề, hắn hoàn toàn không phát giác ra.

Đến khi hắn phát giác ra thì Toái Linh Kiếm đã đâm thủng đỉnh đầu của hắn!

Rắc rắc!

Âm thanh rạn nứt truyền ra một cách trong trẻo thanh thuý.

Ngay sau đó, đầu lâu băng thể của hắn trực tiếp vỡ thành vô số hoa băng.

Cao thủ tứ trọng trung kỳ thứ ba ngã xuống!

Mà lúc này, rất nhiều người thậm chí vừa mới chấp nhận được sự thật là đã khai chiến rồi.

Chương 925: Đồng quy vu tận

Đừng nói những cao thủ từ ngoài thành đến, ngay cả bốn vị phó lãnh chúa của Thiên Hồng lĩnh cũng bị chấn kinh đến sững sờ tại chỗ.

Bọn họ mới thở hổn hển đuổi đến, vừa đến đây liền nhìn thấy ba tên cao thủ Đế cảnh tứ trọng trung kỳ bị giết ngay tức khắc.

Đây quả là đánh một cách điên cuồng vào sức chịu đựng cực hạn của bọn họ.

Đế cảnh tứ trọng trung kỳ, đó đều là thực lực của cấp bậc lãnh chúa.

Lãnh chúa tiền nhiệm Cận Sùng chính là cảnh giới này.

Bốn người bọn họ liên thủ chưa chắc đã đánh thắng Cận Sùng.

Thế mà hiện tại, ba người với cảnh giới của cao thủ cấp bậc lãnh chúa này như vậy mà không còn sống nữa.

Bốn người toàn thân run lên cầm cập, sợ hãi lên đến tận đầu.

Nhất là Nghiêm Tôn, lúc này cảm thấy vô cùng may mắn bởi hôm đó không khai chiến, may mà thái độ của hắn thay đổi vừa nhanh vừa kiên quyết.

Nếu không, thi thể của hắn giờ đã lạnh thấu rồi.

"Thực lực của Khương lãnh chúa… thế mà lại mạnh như thế này…"

"Đó, người đó thật sự là hắn sao?"

Mạc Niên và Canh Hà xưa nay vẫn luôn giữ lập trường thờ ơ chứng kiến từng đời lãnh chúa trên trên dưới dưới, lúc này ngay cả nói cũng không thể nói lưu loát được.

Trước đó, bọn họ đối với Khương Thành thật ra vẫn còn một chỗ không hài lòng lắm.

Đó chính là cảnh giới của hắn quá thấp.

Mới chỉ là Đế cảnh nhị trọng.

Cho dù hắn có thể kích phát ra ngũ sắc căn nguyên, nhưng nếu như không có sự bảo hộ của bốn vị phó lãnh chúa và sự ủng hộ của những người khác, e là ngồi cũng không được bao lâu.

Mà hiện tại, bọn hắn chỉ cảm thấy ý niệm này vô cùng buồn cười.

Cái người này mà còn cần bọn hắn bảo hộ ư?

Giết xong ba tên tứ trọng hậu kỳ, Khương Thành không vội vàng mà giết những tứ trọng trung kỳ khác.

Không phải không muốn, mà là không cần thiết.

Đối với cao thủ ở cảnh giới này, tập kích thực ra không có ý nghĩa lớn lao gì cả.

Mà hiện tại, những kẻ địch khác đã ổn định thế trận cả rồi.

Thế là, hắn liền trực tiếp giết về phía Địch Ung, người mạnh nhất nơi này!

Hắn biết tên đối thủ này rất khó giết, nhưng mục tiêu của hắn cũng rất chuẩn xác, sớm một chút chết đi sớm một chút mở hack hồi sinh thôi.

Để đạt được mục tiêu này, hắn hoàn toàn không đếm xỉa những người khác.

Ầm!

Địch Ung chỉ cảm thấy kẻ địch trước mắt giống như một viên thiên thạch rơi xuống đập lên người mình.

Cho dù thực sự là thiên thạch thì đối với hắn cũng chỉ là đồ chơi nhỏ mà thôi, có thể diệt ngay trong nháy mắt, một cọng lông của hắn cũng không thể nào tổn thương được.

Thế nhưng Khương Thành lại không giống vậy, hắn dùng huyền văn lực mở đường, huyền văn băng chống đỡ, trong chốc lát liền phá vỡ lớp bảo hộ lực băng trùng trùng điệp điệp của Địch Ung.

Rắc rắc rắc!

Trừ tiếng nổ liên miên không ngớt, còn có thể nghe thấy tiếng rạn nứt trong trẻo của băng phòng ngự.

Ngay sau đó, “thiên thạch” bắn phá vào bên trong lớp phòng ngự.

Vô số lớp băng bị nổ thành những mảnh vụn.

Trong lúc đó, thân ảnh của Khương Thành lúc ẩn lúc hiện, toát lên vẻ kiêu ngạo chưa từng có.

“Cút!”

Địch Ung giận dữ phản kích, trên mũi kiếm của hắn mang theo sức mạnh huỷ thiên diệt địa, biến hơi thở của cả vùng không gian này cô đọng lại thành băng tuyết.

Dưới cấp Đế cảnh ngũ trọng đối mặt với một kích này tuyệt đối không có biện pháp chính diện tiếp chiêu được.

Hắn muốn bức lui Khương Thành.

Thế nhưng Khương lãnh chúa căn bản không hề lùi lại, càng không hề né tránh.

Hắn không để ý lực phản kích lớn mạnh của Địch Ung.

Cũng không để ý đến Ngụy Sưởng ở một bên đã lên kế hoạch đột kích từ lâu.

Càng không để ý đến công kích tập thể của gần trăm tên cao thủ phía sau.

Mục tiêu của hắn chỉ có một, đó chính là Địch Ung!

“Không…”

Địch Ung không thể hiểu nổi.

Biện pháp đồng quy vu tận này có ý nghĩa gì?

Hắn không hiểu, người này và hắn có thâm thù đại hận gì để đến nỗi hắn phải liều mạng như thế này.

Dưới tình hình này, đối phương cho dù giết mình, thì hắn bên kia cũng chết không thể nghi ngờ.

Đây là một tên điên?

Nếu như cho hắn một cơ hội lần nữa, hắn tuyệt dối sẽ nấp ở sau cùng nhất.

Chỉ là hiện tại tất cả đều đã muộn rồi.

Hai thanh kiếm dường như là cùng một lúc đâm thủng thân thể của đối phương.

Từ trên không trung phát ra tiếng nổ càng kịch liệt đến đinh tai nhức óc.

Máu tươi và tầng tầng lớp lớp băng bắn ra tung toé.

Ngay sau đó, sự công kích của Ngụy Sưởng và những người khác cũng đúng lúc mà đến, lại lần nữa dấy lên một trận triều dâng huỷ diệt.

Núi băng đã sớm bị sụp đổ phía dưới thế mà bỗng chốc bị chặn lại bởi chấn động khủng bố đó.

Kéo theo đó là sự sụp đổ càng điên cuồng hơn.

Chân giới Băng có căn nguyên toạ trấn, mức độ ổn định là cực kỳ cao.

Đế cảnh bình thường liều hết sức cũng rất khó làm thay đổi hình dạng vùng này.

Thế mà ngay lúc này, ngay cả chân núi phía đằng xa cũng đang chấn động kịch liệt, vô số tu sĩ đều run lẩy bẩy, hệt như đại nạn sắp giáng đến.

Lực băng bị va chạm chấn động kịch liệt, thậm chí làm cho rất nhiều cao thủ tại đây không thể không lùi về phía sau.

Thậm chí một số người do khoảng cách ở gần nên đã gặp phải dư âm thiệt hại nặng nề.

Mãi cho đến khi dần dần lắng lại, tất cả mọi người cuối cùng mới thanh tỉnh.

"Chết rồi?"

Thậm chí bọn hắn đều không xác định chắc kết quả trận chiến.

"Có lẽ là… chết rồi."

Hồi tưởng lại trận chiến ngắn ngủi mà lại kịch liệt vừa nãy, cho dù là tứ trọng hậu kỳ như Ngụy Sưởng nghĩ lại còn rùng mình.

Nếu như ở thời khắc cuối cùng, Khương Thành lựa chọn mục tiêu không phải Địch Ung, mà là mình.

Vậy thì kết quả sẽ như thế nào…

Hắn không thể không thừa nhận, nếu là như vậy thì hiện tại mình đến cái bã cũng không còn rồi.

Cái tên lãnh chúa mới của Thiên Hồng lĩnh đó, lại có thực lực cùng đẳng cấp với hắn.

Với lại, còn có tâm địa tàn ác hơn hắn.

Đây quả thực quá là đáng sợ.

Những người khác cũng mãi không nói nên lời.

Thời khắc này, sự xem thường lúc trước của bọn hắn đối với Khương Thành biến mất không còn tồn tại.

Bọn hắn có thể sống sót, không phải vì bọn hắn mạnh.

Chỉ vì bọn hắn yếu, không đáng để Khương Thành xem bọn hắn là mục tiêu cần diệt trừ đầu tiên, chỉ như vậy thôi.

"Ký hiệu lãnh chúa!"

Bỗng có người đột nhiên ra tay về phía một tên cao thủ tứ trọng sơ kỳ đang lặng lẽ lùi lại ở cách đó không xa.

Bởi vì ở trên người này, hắn cảm nhận được khí tức của ký hiệu lãnh chúa.

Vừa rồi gần như tất cả mọi người đều cùng lúc kích sát Khương Thành.

Nếu thật sự muốn tính toán ra thì người đầu tiên giết chết Khương Thành là Địch Ung.

Nhưng bản thân Địch Ung cũng chết rồi, cho nên ký hiệu đó thuộc về ai liền trở nên khó bề phân biệt.

Tên cao thủ tứ trọng sơ kỳ kia, có được ký hiệu lãnh chúa một cách ngoài ý muốn.

“Giao ra ký hiệu!”

“Giết!”

Ngụy Sưởng nghĩ đến mình suýt chút nữa đã chết một lần, làm sao có thể nhẫn nhịn để ký hiệu rơi vào trong tay kẻ khác.

Hắn thậm chí còn không để cho tên tứ trọng sơ kỳ kia có một chút cơ hội cầu xin nào, liền trực tiếp một kiếm chém xuống.

“Không…”

Tên tứ trọng sơ kỳ đó hối hận, thế nhưng muốn giao ra ký hiệu bảo toàn tính mạng đã không còn kịp nữa.

Những người khác đã sớm đỏ mắt rồi.

Một vòng tranh đoạt và giết chóc lại nổi lên.

Quan sát trận hỗn loạn phía xa kia, tâm tình của bốn vị phó lãnh chúa vô cùng phức tạp.

“Qua trận chiến này, từ giờ người ngoài từ nơi khác đến cũng không dám lại xem thường Thiên Hồng lĩnh nữa.”

“Cho dù có đổi một lãnh chúa khác thì Thiên Hồng lĩnh cũng sẽ không bị thay đổi quá nhiều.”

“Chỉ tiếc… Khương lãnh chúa ra đi quá là oanh liệt.”

“Đúng vậy, hắn dùng sự hy sinh bản thân mình để vãn hồi sự tôn nghiêm của Thiên Hồng lĩnh, khiến những kẻ địch từ bên

ngoài đến khiếp sợ, cũng cứu được tất cả chúng ta.”

Bọn hắn còn cho rằng Thành ca là một mình hy sinh, rọi sáng ngàn tỷ người cơ.

Lại làm sao biết được, hiện tại Thành ca đã nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang tiến hành kiểm tra thực lực của địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Lần nữa nghe được âm thanh này, thực ra khương Thành thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì lúc trước hắn vẫn không thể khẳng định phương pháp đồng quy vu tận có được tính là tự sát hay không.

“Ting! Ký chủ được quyền một lần sử dụng cân tiểu ly làm màu.”

“Ting! Ký chủ hồi sinh!”

Chương 926: Thành ca không cần thầy dạy cũng có thể tự biết

Cân tiểu ly làm màu?

Thành ca cũng không biết đây là cái quái gì nữa?

Nhưng hắn sinh ra một loại trực giác bản năng, đây nhất định là lần hồi sinh phù hợp nhất với khí chất của bản thân nhất trong số rất nhiều các phương án hồi sinh!

Hệ thống ngươi cũng đang trên đường rồi, cuối cùng cũng biết làm thế nào với ca cho tốt.

Thành ca vui vẻ an tâm mở giao diện trước mắt ra.

Tất cả mọi thứ vào khoảnh khắc này đều trở nên bất động, giống như dấu hiệu trước khi căn nguyên ra tay.

Tất cả những người đang ở trong cuộc đại chiến phía trước đều hoàn toàn bất động ở khoảnh khắc này.

Thứ xuất hiện trước mặt Khương Thành là một cán cân xinh xắn.

Hai đầu của cán cân có hai cái khay lớn.

Mà hắn đã đứng trên một cái khay trong đó, còn chiếc khay còn lại thì trống không.

“Xin mời chọn mục tiêu tỷ thí!”

Phía trước có hệ thống nhắc nhở thao tác, thậm chí còn có cả thuyết minh quy tắc tỷ thí.

Nhưng mà Khương Thành xưa nay không cần phải nhìn những thứ này.

Hắn không cần xem.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với loại thần vật “Cân tiểu ly làm màu” này, nhưng hắn lại như đã dùng qua vô số lần rồi vậy.

Hắn trực tiếp vẽ một vòng tròn, kiểm tra tất cả quân địch ở phía trước tiến vào.

“Cảnh cáo! Ký chủ đã chọn quá nhiều mục tiêu, giá trị chênh lệch của cân tiểu ly làm màu quá lớn!”

“Cảnh cáo! Ký chủ đã chọn quá nhiều mục tiêu…”

“Cảnh cáo…”

Hệ thống cảnh cáo ba lần liên tiếp.

“Ngươi có phiền hay không hả?”

“Còn cần ngươi đến dạy ta thao tác cân tiểu ly làm màu này như thế nào hay sao hả?”

Thành ca trực tiếp không thèm đến xỉa đến “lời nhắc nhở ấm áp” của hệ thống.

Hắn thao tác rất thành thạo, trực tiếp khoanh tròn tất cả quân địch sang chiếc khay còn lại ở phía đối diện.

Sự gia nhập này khiến cán cân lập tức nghiêng ngả.

Đối diện ước chừng gần 100 người, mà ở bên này chỉ có một mình hắn.

Hắn chỉ còn cách đường biên giới đỏ phía trên một chút.

Khương Thành không nhìn quy tắc, nhưng hắn biết chỉ cần chạm đến đỉnh của vạch đỏ là xong rồi.

Đó cũng là lý do vì sao vừa rồi hệ thống không ngừng cảnh cáo.

Mặc dù hắn là vua làm màu, nhưng một lần gia nhập quá nhiều người như vậy, vẫn là quá nguy hiểm rồi.

Chỉ là hắn không lo lắng chút nào cả, mà hắn lại bắt đầu một cách vô cùng bình tĩnh.

Vì vậy thế giới vốn dĩ bất động lại một lần nữa khôi phục sinh động.

Mọi người phía đối diện như tỉnh khỏi cơn mê, ngay sau đó lại một lần nữa vung sức mạnh băng vào những người xung quanh, bắt đầu chém giết!

Một giây trước bọn họ vẫn còn đang chiến đấu.

Nhưng mà lần này bọn họ lại phát hiện một cách khó hiểu, bản thân lại không thể sử dụng bất kể uy năng nào của mình. Chứ đừng nói đến sử dụng pháp thuật công kích.

Ngay cả thanh kiếm băng trong tay trực tiếp chém người khác bằng một đòn tấn công vật lý cũng không hề gây thương tổn.

“Chuyện này là như thế nào đây?”

“Thực lực của ta tại sao lại biến mất?”

“Không đúng, cảnh giới của ta vẫn còn mà!”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đây là đâu? Tại sao ta lại không thể thoát ra ngoài được?”

Một đám người đang hoang mang hô to gọi nhỏ.

Thành ca ở phía đối diện nhìn cảnh này không nén nổi bĩu môi.

“Một đám vô tri ngu dốt!”

“Cuộc tỷ thí đã bắt đầu rồi mà cũng không biết, thật là ngốc đến đáng yêu.”

Cùng với lời nói này của hắn, cán cân lại rung động lạch cạch.

Cái khay hắn đang đứng ở trên bị rơi xuống một đoạn, nhìn chung hắn đã cách xa vạch đỏ trên cùng một chút.

Còn đám người ở phía đối diện lại tăng thêm một chút.

Mặc dù độ cao của hắn vẫn như cũ càng cao sẽ càng nguy hiểm, nhưng thoạt nhìn cũng không giống nguy hiểm thái quá như lúc trước.

Đây chính là phương pháp tỷ thí của Cân tiểu ly làm màu.

Vừa rồi thực ra chính là hiệp đầu tiên.

Ở hiệp này, đám người ở phía đối diện kia hoảng hốt lo sợ, mà Khương Thành ở bên này lại dửng dưng chế giễu.

Sự so sánh này, cao thấp quả thực phân biệt rõ ràng.

Cân tiểu ly làm màu đương nhiên là để phán định rằng hiệp này hắn làm màu chiến thắng.

Cũng tương ứng như vậy, tỉ trọng của hắn ở trên cán cân sẽ tăng lên, còn phía đối diện sẽ nhẹ đi.

Cuộc tỷ thí này không có cách nào bỏ dở giữa chừng, hai bên có thể cạnh tranh trong vô số trận tỷ thí, giằng co lặp đi lặp lại, cho đến khi nào một trong hai bên bị chạm vào vạch ranh giới đỏ, bị xoá bỏ tính mạng thì mới có thể kết thúc.

Và cho đến khi đó, đám người ở phía đối diện kia cuối cùng cũng phát hiện ra lãnh chúa Khương ở trong khay.

Ngay lập tức liền hết sức kinh hãi.

“Khương Thành? Không phải ngươi đã chết rồi sao?”

“Ngươi sao có thể vẫn còn sống được chứ?”

“Đây là cái gì?”

“Giết! Giết chết hắn!”

Lại có người hướng tới bên này ra tay làm càn.

Chỉ có điều ở trên Cân tiểu ly làm màu, bọn họ không thể rời khỏi cái khay của mình, thật sự là chẳng tạo ra chút hiệu quả nào, chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Đám người ở phía đối diện đang kêu gào ầm ĩ, Thành Ca chỉ cười nhẹ như gió thoảng mây bay.

Sau đó nói ra lời thoại đã vô cùng thuần thục.

“Vừa rồi các ngươi đều bị doạ cho sợ mất mật, ta không giả bộ chết một lần, các ngươi nào có tin tưởng.”

“Khiến cho đối thủ giữ gìn tâm thế khoẻ mạnh tốt đẹp, tránh để cho tinh thần không kiểm soát được mà lớn nhỏ rối loạn, đây mới là điểm sáng của chủ nghĩa nhân đạo mà chúng ta nên theo đuổi.”

Dù những lời này, đối phương nghe không hiểu, nhưng ý nghĩa đại khái thì vẫn có thể hiểu được.

Lời này không giống lời mà con người có thể nói ra, đương nhiên là khiến cơn thịnh nộ của đám người phía đối diện càng thêm mãnh liệt.

Lại một lần nữa chửi ầm lên, đủ loại ngôn ngữ xấu xa đều được phát ra.

Mà Thành ca chỉ thở dài đáp lại một tiếng.

“ỳ! Xem ra loại cảnh giới với kết cấu này các ngươi dường như sẽ không bao giờ có thể lĩnh hội được…”

Cán cân lại một lần nữa lắc lư lạch cạch, phán định rằng hiệp thứ hai hắn lại làm màu giành chiến thắng.

Không có cách nào khác, một bên chỉ biết chửi rủa không hề có ý nghĩa, mà bên còn lại thì tiến hành làm màu chính quy có tổ chức có mục đích.

Đây đơn giản chính là quân lính tản mạn đụng phải bộ đội đặc chủng tinh nhuệ võ trang đầy đủ, chênh lệch thực sự quá lớn.

Tỷ trọng chiếc khay Khương Thành đứng trên lại tăng thêm một lần nữa, phía đối diện cũng một lần nữa nâng cao.

Đến bước này, hai khay ở hai bên cũng gần như cân bằng lại.

Phía đối diện đương nhiên cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn thấy cái khay đang cao lên, bọn họ chỉ biết hô to gọi nhỏ lần nữa, đồng thời lại chửi bới Khương Thành ở bên này.

Mà Khương lãnh chúa chỉ đáp lại bằng một tràng pháo tay thân thiết và nhiệt tình.

“Cái loại tinh thần ngu ngốc rõ ràng không có hiệu quả mà vẫn còn kiên trì bền bỉ của các ngươi thật đáng khen ngợi!”

“Cố lên! Cố lên…”

Vì vậy ở hiệp thứ ba, hệ thống lại xác định hắn làm màu giành được thắng lợi.

Chẳng còn cách nào khác, làm màu với chửi bới là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lúc này, khay đối diện đã bị hắn đè đi lên, so với hắn ở bên này cao hơn một đoạn.

Mà khi đó, có một vài người ở phía đối diện cuối cùng cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Mặc dù bọn họ vẫn chưa có người nào chết, cũng không có ai bị thương bởi bất kỳ cuộc tấn công nào, nhưng tình hình này nhìn có vẻ có gì đó không thích hợp.

“Dừng lại!”

“Tất cả mọi người đều dừng lại.”

“Rốt cuộc là tại sao lại như thế này, tại sao chúng ta ở bên này lại đang không ngừng nâng cao lên.”

“Chẳng nhẽ tăng lên sẽ bị hậu quả đáng sợ nào sao?”

“Chắc chắn là như vậy, đây chắc chắn là một báu vật đặc biệt nào đó, một báu vật đặc biệt coi thường căn nguyên của quy tắc.”

Nguỵ Sưởng thậm chí còn cố tình lạnh giọng châm biếm: “Khương Thành, ngươi đang giở âm mưu thủ đoạn gì ở đây vậy?”

“Ngươi tưởng rằng chỉ bằng chút tiểu xảo tinh vi cố làm ra vẻ huyền bí là có thể giết chết bọn ta sao?”

“Quả thực là suy nghĩ viển vông!”

Hắn trông cậy vào việc có thể dựa vào phép khích tướng, kích Khương chưởng môn một lần nữa dùng kiếm đấu kiếm quyết đấu chính diện.

Những người khác thấy vậy cũng lớn tiếng chế nhạo.

Thành ca vừa thấy cảnh này, ây da, đám người này đánh bậy đánh bạ, ngược lại lại có chút gần sát với chủ đề của tỷ thí làm màu lần này.

Chỉ là chung quy lại thì nó quá mức trúc trắc.

Đối mặt với khiêu khích khích tướng của bọn họ, Thành ca từ từ xoay người lại, chĩa lưng về phía kẻ thù.-Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 927: Phát hiện cấp doanh nghiệp

Hành động này đã vượt xa dự đoán của quân địch.

“Khương Thành! Ngươi làm cái gì vậy hả?”

“Ngươi sợ rồi sao? Không dám đối mặt với bọn ta nữa à?”

“Nhu nhược hèn nhát, có bản lĩnh thì đến giết bọn ta đi!”

Nhưng trên thực tế, trong lòng bọn họ hoàn toàn trống rỗng.

Đến bây giờ bọn họ vẫn không biết cán cân này rốt cuộc là cái quái gì?

Mà cho dù không có cán cân này, khi đối diện với Khương Thành vẫn ở trong trạng thái vẹn toàn, ai dám đảm bảo rằng bản thân có thể sống sót chứ?

Trước đó ngay cả Địch Ung cũng đã chết.

Vậy mà Thành Ca không cả thèm quay đầu lại.

Hắn chỉ lạnh lùng nói một câu: “Một lũ sâu bọ tội nghiệp sắp chết, vốn không đáng để ta phải để mắt đến.”

Đối diện sút chút nữa thì tức đến nổ tung.

“Ngươi nói cái gì?”

“Nói khoác mà không biết ngượng…”

Cùng với lúc bọn họ thay phiên nhau chửi rủa, cán cân lại một lần nữa lay động lạch cạch.

Ở vòng này kỹ thuật làm màu của Thành ca lại cao hơn một chút.

Cái khay ở bên hắn lại hạ xuống, đã gần như chạm vào vạch màu xanh ở dưới cuối cùng.

Còn ở bên kia cuối cùng cũng có người thương vong.

Trong quá trình nâng khay lần này, có hơn ba mươi người trực tiếp bị quăng lên.

Khoảnh khắc mà tóc của bọn họ chạm vào vạch đỏ trên cùng, dị biến đột nhiên xảy ra!

Ầm ầm ầm!

Từng khối từng khối băng thể và tiên thể đồng thời nổ tung cùng một lúc, cùng lúc đó, tiên hồn của bọn họ cũng biến mất.

Một trận mưa băng và mưa máu từ trên trời rơi xuống cùng một lúc, khiến cho khay bên kia nhìn thấy mà giật mình.

Mà hơn 30 người kia, rõ ràng đều đã chết hết.

Cho dù là Đế cảnh tứ trọng, hay là Đế cảnh tam trọng đều không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Trước khi chết, bọn họ còn không kịp thốt ra một tiếng nào, đã trực tiếp bị cưỡng ép giết chết.

Cảnh tượng này, hoàn toàn doạ đến hơn 80 người sống sót còn lại.

“Không!”

“Sao lại thế này?”

“Bọn họ chết như thế nào vậy?”

“Không thể nào, chuyện này không có khả năng, chắc chắn là ảo giác rồi!”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao đột nhiên lại chết hết như vậy, là ai đã giết chết bọn họ?”

Bọn họ thậm chí còn không biết mình chết như thế nào, loại khủng hoảng không rõ nguyên nhân này ngay lập tức cuốn lấy tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

Khoảnh khắc trước, bọn họ chỉ nghi ngờ rằng cán cân này có chút nguy hiểm.

Vậy bây giờ sự nguy hiểm ấy đã hoàn toàn được chứng thực.

Đối mặt với kiểu chết như này, thậm chí làm cách nào để phản kích chống lại bọn họ cũng không biết làm như thế nào.

Tất cả mọi người lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía Khương Thành ở phía đối diện.

“Là ngươi!”

“Là ngươi làm, rốt cuộc là ngươi đã làm cái gì?”

“Mọi người yên lặng!”

Nguỵ Sưởng - người có thực lực mạnh nhất ở trong này buộc phải bình tĩnh lại.

Bởi vì ở đây không có cách nào có thể dùng Thần hồn để truyền âm thanh, hắn lựa chọn viết chữ ở trong hư không.

“Ta phát hiện ra rồi, đồ vật quỷ này nếu bên nào nói nhiều thì bên đó sẽ càng nâng cao hơn!”

Sự “phát hiện ra cấp doanh nghiệp” này khiến tất cả mọi người đều sợ hãi chấn động.

Bọn họ ngay lập tức liền phản ứng lại.

Quả thật, mỗi lần bọn họ ở bên này chửi bới không ngừng, còn Khương Thành ở đối diện chỉ lác đác nói một hai câu.

Sau đó bọn họ ở bên này sẽ bị nâng lên cao, còn khay của Khương Thành sẽ hạ thấp xuống.

Điều này quả thực rất rõ ràng hiển nhiên.

Rất nhiều người đập trán hối hận không ngừng.

Sớm biết như vậy vừa rồi bọn họ đã không hé răng nói nửa lời.

Nhìn thấy có người tâm trạng kích động, mấp máy môi muốn nói gì đó, Nguỵ Sưởng vội vàng cảnh cáo bằng ánh mắt đầy sát khí.

“Kế tiếp ai còn dám nói một chữ, xong việc ta sẽ giết cả nhà đó!” Hắn tiếp tục viết ra.

Vốn dĩ chẳng có ai muốn tự tìm cái chết, sau khi nhìn thấy sự uy hiếp này, nhiều người lại càng giật mình run lên, nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Vậy chúng ta phải làm gì tiếp theo đây?” Có người viết chữ ra hỏi.

“Phải dụ dỗ hắn nói, để hắn nói nhiều hơn!”

Mọi người đều nhao nhao gật đầu.

Đúng, đúng là nên làm như vậy!

Vì thế bọn họ vừa ngậm miệng lại vừa bắt đầu tự giác biểu diễn một màn không tiếng động xuất sắc ở trên khay.

Có người còn làm ra đủ loại biểu cảm khoa trương và cử chỉ nhục nhã.

Có người lại làm nhiều hành động kết hợp giữa một người với nhiều người có độ khó cao.

Còn có người lại cố làm ra vẻ huyền bí viết viết vẽ vẽ trên mặt đất, làm những tư thế không thể hiểu được, hy vọng khơi dậy trí tò mò muốn hỏi của Khương Thành.

Những hành động này, so sánh với vị trí cao thủ của bọn mà nói, thực sự là vừa ấu trĩ vừa làm mất hình tượng.

Nếu bình thường có người làm như vậy trước mặt bọn họ, bọn họ có thể sẽ cảm thấy đối phương đang xúc phạm chỉ số thông minh của mình, sau đó liền giáng cho họ một bạt tai.

Nhưng bây giờ vì giữ lại mạng sống, tất cả những thứ khác đều không quan trọng nữa.

Cái chết của 30 người vừa rồi là thật.

Nếu khay được nâng lên một lần nữa, thì sau đó bọn họ sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Ra sức biểu diễn mới kéo dài được một thời gian, bọn họ liền cảm thấy buồn bực.

Bởi vì lúc này Khương Thành đang đưa lưng về phía bọn họ.

Ở bên trong này cũng không có cách nào có thể sử dụng cảm giác Thần hồn, hắn không thể nhìn thấy cái gì cả.

Bọn họ bận rộn một hồi, sau khi phát hiện đang biểu diễn với không khí, chỉ có thể tự mình nhàm chán mà dừng lại.

Muốn nhắc nhở Khương Thành lên tiếng một lần nữa, là việc rất cấp bách.

May mắn thay Khương Thành ở bên kia cuối cùng cũng cảm thấy kỳ quái.

Sau lưng tại sao đột nhiên không có âm thanh gì nữa?

Xảy ra chuyện gì rồi?

Hắn quả thật tò mò quay người lại.

Vừa thấy hắn quay người lại, các cao thủ ở đây lập tức liền trở nên phấn khích.

Ngay sau đó, bọn họ lập tức triển khai hành động.

Các loại biểu cảm hài hước, đủ loại dáng vẻ khoa trương, các loại cử chỉ châm biếm hoặc nhục nhã.

Còn có… các loại động tác có độ khó cao.

Thậm chí ngay cả Nguỵ Sướng đường đường là một cường giả hậu kì của Đế cảnh tứ trọng, cũng trừng lớn đôi mắt, bĩu môi cố nặn ra bộ mặt quỷ khó coi.

Sau khi Thành Ca đột nhiên nhìn thấy một màn biểu diễn của hơn 80 người này, suýt chút nữa thì hắn phun ra ngay ở đây.

Các huynh đệ, các ngươi đang làm gì đây?

Tại sao một người thông thái như Thành Ca ta cũng không thể hiểu được?

“Cho hỏi… Các ngươi đây là đang làm hành động nghệ thuật nào sao?”

Chẳng lẽ đây là phép thuật đặc biệt nào trong Băng giới sao?

Hay là, là một loại phương thức làm màu mới nào sao?

Trong đầu của Thành Ca là hàng ngàn câu hỏi.

Có điều đám người phía đối diện như được một sự khích lệ lớn.

Hắn phát ra âm thanh rồi!

Cuối cùng hắn cũng không nhịn được mở miệng nói chuyện rồi!

Nhanh nhanh, mau nói nhiều hơn đi nào!

Thành Ca cũng không thể nào nghe được tiếng lòng của bọn họ, hắn chỉ có thể tiếp tục dựa theo quy trình làm màu đã định.

“ầy, ta thật sự rất đau lòng khi mà nhìn thấy bộ dạng như thế này của các ngươi, có bệnh thì phải trị liệu càng sớm càng tốt chứ!”

Mặc dù là bị châm biếm, nhưng đám người phía đối diện lại cảm thấy vui mừng hơn bao giờ hết.

Có vài người suýt chút nữa không nhìn được cười thành tiếng.

Ha ha ha, bị lừa rồi, tiếp tục nói thì ngươi chết chắc rồi.

“Còn có những cái chết trước đây.”

Khương Chưởng môn điều chỉnh biểu hiện của mình thành buồn bã và bất đắc dĩ.

“Ta mới vừa chỉ sử dụng một phần nhỏ kĩ năng của mình, vốn nghĩ rằng bọn họ có thể kiên trì được một lúc, thật không ngờ bọn họ lại chết nhanh như vậy…”

“Ta cảm thấy ta phải mặc niệm cho bọn họ một chút.”

Nói xong hắn từ từ nhắm mắt lại, một mặt biểu cảm trang nghiêm.

Mọi người ở phía đối diện không thể phát ra âm thanh, nếu không khẳng định là không nhịn được mà phẫn nộ hét lên hắn khoe khoang quá mức.

Chỉ mới sử dụng một phần nhỏ kĩ năng của mình?

Còn mặc niệm cho bọn họ?

Ngươi còn có thể làm màu hơn nữa không?

Thế mà vừa hay đây là lần làm màu cuối cùng, trở thành cọng rơm cuối cùng áp cán cân xuống.

Dựa theo phán định, những hành động khó hiểu của phía đối diện lại chẳng có tác dụng làm màu nào, trái lại còn tổn hại cách làm màu, Khương Chưởng môn lại làm màu giành chiến thắng ở hiệp thứ năm.

Ngay sau đó, cán cân lại một lần nữa rung động.

Cái khay của bọn họ lại một lần nữa nâng cao lên.

Chương 928: Phong thái của Khương lãnh chúa

“Không…”

Sự hoảng sợ lan ra khắp khuôn mặt của Ngụy Sưởng.

Vị cao thủ Đế cảnh tứ trọng hậu kì là người đầu tiên hét lên.

Hắn không thể nào chấp nhận được kết cục này.

Cho dù chết trận thì ít nhất cũng phải chết một cách rõ ràng.

Mà bây giờ thì được tính là gì?

“Ta không phục!”

Những người khác cũng đồng thời, chỉ lên trời thét gào.

“Dựa vào cái gì?”

“Rõ ràng là hắn đã nói nhiều như vậy, không thể nào…”

“Ta không cam lòng…”

Khoảnh khắc sau đó âm thanh lời nói của bọn họ bỗng nhiên im bặt.

Tất cả mọi người đều lần lượt chạm vào đỉnh của vạch đỏ trên cùng, ngay sau đó bị mạt sát trong nháy mắt.

Bao gồm cả Ngụy Sưởng ở trong đó, hơn 80 người cuối cùng tất cả đều chết cùng một lúc.

Không có bất kỳ sự ngoại lệ nào, cũng không thể gây ra bất kỳ sự chống cự nào.

Mặt ngoài của cân tiểu ly làm màu này nghe có vẻ rất tầm thường, nhưng lúc giết người thì lại không mơ hồ chút nào, quả thực giống như lưỡi kiếm trừng phạt trong truyền thuyết.

Sau khi tất cả bọn họ đều chết hết rồi, cái khay đối diện liền không còn người nào nữa.

Lúc này cuộc đại chiến làm màu đến đây là kết thúc.

Cân tiểu ly biến mất, Thành Ca trở về thế giới bên ngoài.

Nhìn thấy trước mặt đầy chiến lợi phẩm trên mặt đất, hắn mang một vẻ mặt thở dài cô đơn.

“y, đối với đám người đến lúc chết còn không hiểu rõ được cách chơi của cuộc tỷ thí này, thì đã xem là thắng rồi, cũng không có gì đáng để tự hào cả!”

Khoảnh khắc này, ngay cả hệ thống còn suýt chút nữa không nhịn được muốn chửi hắn.

Đủ rồi! Đủ rồi!

Cũng đã kết thúc rồi, ngươi còn chưa làm màu xong sao?

Sao nào? Còn chưa đã đúng không?

Thành Ca thật sự đúng là chưa thỏa mãn lắm.

So với hùng hục chiến đấu giết người, phương thức thắng lợi vừa rồi mới là phương thức mà hắn thích.

“Chỉ tiếc là, cân tiểu ly làm màu này chỉ xuất hiện có một lần, lần sau sợ rằng không biết phải đợi đến bao giờ.”

Với phong cách của hệ thống, phương án sau khi sống lại là rất hiếm khi trùng lặp.

Ngoại trừ loại hình sống lại được xem như thành công, thì cũng chỉ có Lí thế giới là lặp lại.

“Thôi vậy, làm người thì không thể quá tham lam, ta cũng nên cảm thấy thỏa mãn.”

“Thu thập được chiến lợi phẩm cũng miễn cưỡng có thể an ủi bản thân một chút…”

Hắn ở đây bận rộn, bốn vị phó lãnh chúa ở phía xa đều đã hóa đá.

Trên thực tế, bọn họ cũng không nhìn thấy quá trình của cuộc tỷ thí cân tiểu ly làm màu.

Lúc ấy hình ảnh hiện ra trước mắt những người ngoài cuộc như bọn họ chính là hai bên đang giao chiến thì đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Mà khi xuất hiện một lần nữa, chỉ còn có một mình Khương Thành còn sống.

Còn lại những người khác, đều vỡ thành băng thể và xác chết rơi đầy xuống dưới, máu tươi của Nhân tộc tu sĩ cũng phá hỏng nhuộm đỏ dòng sông băng bên dưới.

Mặc dù không biết Khương Thành làm thế nào mà ra được, nhưng ít nhất bọn họ còn có mắt.

Điều này không cần đoán cũng biết, trước mắt thì Khương lãnh chúa không chết.

Sau đó hắn dùng thủ đoạn thần kì nào đó mà giết chết hết toàn bộ những người còn lại.

Sau khi rút ra được kết luận này, bọn họ đều trợn mắt há mồm, suýt chút nữa thì cả người đều thất thần.

Đây rốt cuộc là loại thủ đoạn gì chứ?

Rốt cuộc thì Khương lãnh chúa mạnh như thế nào vậy?

Chẳng nhẽ hắn thực sự là Đế cảnh ngũ trọng?

Cẩn thận nghĩ lại, vừa rồi đối mặt với thế trận hùng hậu hơn trăm người như vậy, cũng chỉ có Đế cảnh ngũ trọng mới có thể sống sót trở về phải không?

Mà Đế cảnh ngũ trọng có thật sự có thể giết chết hết hơn một trăm người kia không, bọn họ cũng không biết rõ.

Lúc này, Cung Tình khoan thai tới muộn cuối cùng cũng phá vỡ sự yên lặng.

"Khương lãnh chúa!"

Cảnh giới của nàng quá thấp, đi đường cũng quá chậm.

Lúc đến được đây, Thành Ca đang ở trong cuộc đại chiến cân tiểu ly làm màu, lúc ấy không nhìn thấy cái gì cả.

"Thật tốt quá, ngươi vẫn còn sống!"

Khương Thành không chết, tảng đá lớn trong lòng nàng cuối cùng cũng được hạ xuống.

Dù sao thì bây giờ nàng và Khương Thành cũng xem như là có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

Nếu như Khương Thành chết rồi, vậy thì nàng vượt qua Đế cảnh nhị trọng cũng chỉ coi như là may mắn sống sót, cũng lại một lần nữa trở nên không có tiếng tăm gì.

Trừ khi ở trong giới tu luyện lấy thực lực làm trọng này có thể gặp được người thật sự coi trọng tài năng của nàng.

"Ồ, ngươi đã đến rồi à?"

Thành Ca đang bận rộn nhặt chiến lợi phẩm cũng chỉ ngẩng đầu lên một chút, rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc.

Cung Tình cũng không biết, đối với Khương chưởng môn mà nói đây đã là sự coi trọng hiếm có vứi nàng rồi.

Trước đây mỗi lần Thành Ca nhặt chiến lợi phẩm, thì đều không thèm để ý đến những người khác.

"Những cao thủ ở bên ngoài đâu rồi?"

Nhìn thấy những cơ thể tan nát trước mặt, trong lòng nàng cũng đã có đáp án, nhưng nàng lại không dám tin.

Không nhìn thấy cảnh tượng Địch Ung cùng với ba vị cao thủ khác bị giết, nàng không có lòng tin đối với sức chiến đấu của Thành Ca, thực sự không thể tin được vào suy đoán ấy.

Giọng nói của Lãng Trí run rẩy biến điệu đến độ the thé:

"Khương lãnh chúa sức mạnh toàn năng, đã tự mình giết hết tất cả những kẻ xâm lược bao gồm cả Ngụy Sưởng, Địch Ung và cả Chúc Tùng nữa."

Cả bốn vị phó lãnh chúa cũng đã bay đến đây.

Nhìn thấy Khương chưởng môn không để ý gì đến bọn họ, chỉ mải cúi đầu nhặt chiến lợi phẩm, trong lòng bọn họ tràn đầy sùng bái và ngưỡng mộ.

Hãy nhìn phong thái của người ta kìa!

Rõ ràng là đã đánh thắng một cuộc đại chiến mang cấp sử thi, giành được chiến thắng đủ để vang dội toàn bộ Phi Tuyết Vực này, nhưng lại chỉ ở đây tiếp tục cúi đầu bận rộn, hoàn toàn không nhìn thấy một chút đắc ý nào.

Giống như hắn chỉ đang làm một chuyện hết sức bình thường vậy.

Cái gì gọi là cao nhân chứ?

Đây mới là cao nhân chân chính này!

Nghiêm Tôn là người đầu tiên bước lên nịnh nọt: "Khương lãnh chúa không chỉ có thực lực mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, phần phong thái khí chất này cũng đủ khiến cho người khác đau lòng rồi!"

Những vị phó lãnh chúa khác cũng không chịu bị bỏ lại phía sau.

"Bất kể là thực lực hay là phong thái của Khương lãnh chúa, cũng đều là tấm gương cho thế hệ ta học tập."

"Đây chắc chắn là Đế cảnh ngũ trọng rồi không thể sai được."

Cung Tình nghe xong thì cả người choáng váng.

Cái gì? Cái gì cơ?

Hắn thực sự là dùng thực lực của chính mình giết chết toàn bộ quân địch ư?

Không phải chứ?

Làm sao có thể như thế được?

Hắn rõ ràng là ở tầm mắt của nàng đột phá đến hậu kì của Đế cảnh nhị trọng.

Ngay cả khi hắn rất đặc biệt, có thể vượt cấp thử thách, vậy thì cũng phải có giới hạn chứ?

Thực tế thì nàng cũng không đoán sai, giới hạn hiện tại của Thành Ca chính là có thể đánh bại riêng một hậu kì Đế cảnh tứ trọng một cách khó khăn.

“Sao lại có thể làm được như vậy, chẳng lẽ ngươi bố trí mai phục ở chỗ này trước sao?”

Nàng cảm thấy nhất định là hắn đã dùng thủ đoạn nào khác rồi.

“Cao giai trận pháp.”

“Hay là siêu cấp cấm chế sao?”

“Tiên bảo cường đại sao?”

“Ngươi đang nói vớ vẩn gì vậy?” Nghiêm Tôn nhảy ra ngắt lời nàng.

“Đám người Chúc Tùng với Địch Ung là do Khương lãnh chúa dùng một chiêu giết chết, bọn ta đều tận mắt nhìn thấy, làm gì có trận pháp với mai phục nào?”

Canh Hà hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói: “Khi đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, những kế hoạch phức tạp đó chỉ là dư thừa.”

“Đúng vậy, cuối cùng ta cũng hiểu tại sao lão nhân gia phải thay đổi kế hoạch rồi.”

“Có được loại thực lực này, cản bản không cần phải châm ngòi khiến quân địch đối đầu lẫn nhau…”

“Trực tiếp giết chết hết tất cả chỉ trong một chiêu, ngắn gọn hiệu suất cao lại còn ngăn được các nhánh ngoài.”

Không cần bất cứ sự giúp đỡ nào, chỉ dùng thực lực của bản thân mạnh mẽ chém giết sao?

Cung Tình hoàn toàn chết lặng.

Hiện tại nàng cảm thấy tất cả đều không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy người mà mình vô tình đụng phải ngày hôm đó thực ra chính là một cao thủ của Đế cảnh ngũ trọng sao?

Lúc này cuối cùng thì Thành Ca cũng thu thập xong các chiến lợi phẩm.

Chỉ là đơn giản kiểm tra một chút, liền mừng rỡ đến mức suýt nữa thì không khép miệng được.

Lần này làm được bốn kiện chân khí nhị giai, lần lượt của những cao thủ đứng đầu như Ngụy Sưởng, Địch Ung.

Hắn lại có thể đổi trang phục.

Đối với Tiên giáp thập nhị giai, với phong cách của hắn thì hắn chắc chắn sẽ không mặc.

Nếu không áo giáp sẽ quá dày, nếu sau này gặp phải kẻ địch có thực lực ngang nhau, lại là cả nửa ngày cũng chết không xong.

Chương 929: Tiến bộ vượt bậc

Nhìn về thanh Toái Ly kiếm đã gắn bó cùng mình mười mấy ngày, Khương chưởng môn thâm tình phát biểu cảm nghĩ của mình.

“Haizz!”

“Ngươi cũng coi như là đã vì ta mà lập nên công lao hiển hách rồi.”

“Tiếp tục đổi thành điểm Tiên Nguyên phát sáng và tỏa nhiệt.”

Sau khi để lại một thanh Chân Khí nhị giai, hắn đổi hết toàn bộ tất cả những binh khí trang bị khác mà lần này tước được.

Còn có một vài Tiên trận Tiên phù cao giai, cũng không giữ lại cái nào cả.

Dù gì, lúc hắn chiến đấu cũng không dùng đến.

Sau khi đổi xong, điểm Tiên Nguyên của hắn đã đạt đến hai trăm năm mươi ngàn.

Ngoài cái này ra, còn có hai mươi chín ngàn Ngân Nguyệt Băng Phách.

Những thiên tài địa bảo khác thì hắn giữ lại, biết đâu sau này lại có thể luyện Khí luyện đan.

Bấm mở bảng điều khiển hệ thống, hắn lại một lần nữa bắt đầu quá trình di chuyển ngón tay thăng cấp.

Lần này thứ hắn tăng lên trước nhất đó là Thần hồn.

Thần hồn của hắn trước mắt còn chưa đạt tới Ngọc hồn của bản đầy đủ, tiến độ chỉ có 7%.

Tăng lên 1% cũng cần đến 50 tỷ công đức, nếu đổi lại là trước đây, hắn căn bản là không làm nổi.

Mà bây giờ căn bản đã không là gì cả.

50 tỷ công đức, cũng chỉ là 50 điểm Tiên Nguyên mà thôi.

Dùng 4650 điểm, hắn trực tiếp tăng từ Thần hồn lên đến cấp độ Ngọc hồn chỉnh thể.

Thời khắc này, cả người hắn dường như đều được một lần thăng hoa.

Thần niệm cuồn cuộn, thậm chí còn kéo dài đến tận Phi Tuyết vực xa xôi bên kia, chấn động đến vô số Tu Sĩ.

Nhưng mà bọn họ ngơ ngác nhìn xung quanh, lại căn bản không biết được Ngọc hồn đó đến từ nơi nào.

Ngọc hồn và Tiên hồn đã không còn ở cùng một cấp độ nữa rồi.

Đó là lĩnh vực mà bọn họ căn bản không có cách nào tìm tòi nghiên cứu tới.

Giống như trạng thái mở hack tạm thời ở đại hội giảng đạo năm đó, chẳng qua là lần này biến thành bản vĩnh cửu.

Hắn bây giờ nếu như trở về Tiên giới gặp phải những Tiên Đế Ma Đế đó, thậm chí còn không cần động ngón tay, chỉ cần Ngọc hồn quét ngang một cái thì đã có thể dọn hết tất cả trong chốc lát.

Nếu như trận chiến đấu trước kia, hắn đã là Ngọc hồn bản đầy đủ, vậy thì hắn có lẽ không cần chết một lần rồi lại mở hack.

Bởi vì Địch Ung và Ngụy Sưởng hai người này là mạnh nhất, tiến độ Ngọc hồn cũng chỉ hơn 20%.

Giao chiến cấp độ Thần hồn như thế, Thành ca sẽ ở thế đè bẹp.

Đám người Cung Tình và Nghiêm Tôn trước mặt há mồm trợn mắt.

Bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm thấy khí chất của Khương lãnh chúa bỗng nhiên trở nên càng mơ hồ hơn trước rồi.

Loại mơ hồ đó cách bọn họ rất xa, nhưng lại làm cho bọn họ sinh ra lòng kính sợ theo bản năng.

Giống như đối mặt với sinh vật cao giai hơn vậy.

Mà ở sau Ngọc hồn, quả nhiên lại có thêm thần hồn cảnh giới mới - Tinh hồn.

Chỉ là, nhìn điểm Tiên Nguyên khủng bố cần thiết để thăng cấp, Thành ca chỉ có thể một lần nữa niệm thầm một tiếng làm phiền rồi, sau này hẵng nói.

Sau đó hắn bấm mở huyền văn băng.

Không hề do dự dùng một trăm ngàn điểm Tiên Nguyên, đưa huyền văn này tăng lên đến thập trọng!

Huyền Văn thập trọng, đem đến quy tắc băng cảm ngộ cấp độ sâu hơn.

Tiến tới làm cho mối liên hệ của lạc ấn của quy tắc băng, cùng với căn nguyên băng của thế giới này nhanh chóng sâu sắc hơn.

Hắn bây giờ thi triển vũ kỹ hệ băng, uy năng sẽ mạnh hơn trước kia gấp mấy lần!

Đám người Nghiêm Tôn, Lăng Trí trước mặt đã kinh ngạc lại kinh ngạc thêm.

Bọn họ vẫn như cũ không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm thấy hơi thở băng khắp người Khương lãnh chúa bỗng nhiên tăng lên nhiều lần so với trước kia.

Điều này cũng quá không tưởng tượng nổi rồi?

Bỗng nhiên giác ngộ sao?

Cho dù là bỗng nhiên giác ngộ cũng không thể tăng lên nhiều như vậy được!

Đúng vậy, nhất định là thực lực mà trước kia hắn che giấu, bây giờ chỉ là thả sự trói buộc cảnh giới ra mà thôi.

Nhìn một trăm mấy ngàn điểm Tiên Nguyên còn lại, lại nhìn 999 Huyền Văn gào khóc đòi ăn còn lại của mình, Thành ca cũng khá bất lực.

Nếu mà thăng cấp thì không biết đến khi nào đây?

Nghĩ một hồi, hắn quyết định vẫn là thăng cấp "Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh" lên đến thập tam giai trước.

Thế là lại giảm một trăm hai mươi ngàn điểm Tiên Nguyên.

Chỉ một phút ngắn ngủi như vậy, hắn đã lại một lần nữa vượt qua đại cảnh giới, có được sức chiến đấu của Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ.

Sự vượt cấp khiêu chiến này đã rất khác thường rồi.

Không còn cách nào, kỹ năng thăng cấp này của hệ thống quá bug.

Rất nhiều Thần hồn và cấp độ quy tắc trước mắt tu vi cảnh giới không thể đạt được, ở đây có điểm Tiên Nguyên thì có thể tăng lên.

Sau khi bận rộn xong, hắn mới cười híp mắt nhìn về hướng quân sư của mình.

"Thật lấy làm tiếc, ta dùng cách của mình thắng rồi, nguyện vọng chi phối ta của ngươi hụt mất rồi."

Cung Tình Tâm nói ta vốn dĩ cũng không có nguyện vọng này, cá cược còn không phải là ngươi tự đề ra sao?

Nói thật thì, lần này Thành ca dùng cách của mình để giải quyết kẻ địch, suýt chút nữa khiến cho nàng nảy sinh nghi ngờ với năng lực của bản thân.

"Ngươi thắng rồi!"

Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt quật cường lại lần nữa trở nên kiên định.

“Nhưng ta vẫn kiên trì cho rằng, kế hoạch ban đầu càng hoàn hảo hơn!”

“Nếu như lần này dựa theo kế hoạch ban đầu để hành động, lại cộng với thực lực quá mức bình thường này của ngươi, vậy lần này sẽ càng thêm nhẹ nhàng.”

Nàng nói cũng đúng.

Nếu như dựa theo kế hoạch ban đầu gây xích mích khiến cho kẻ địch cắn xé lẫn nhau, cuối cùng Thành ca mới ra tay, vậy đoán chừng cũng không cần mở hack hồi sinh nữa.

Hắn chỉ cần giải quyết mấy con sói cuối cùng còn sống mà thôi.

Chỉ là, như thế không phù hợp với tính cách của Thành ca.

Phải gây xích mích, rồi còn phải đem ký hiệu của lãnh chúa tặng cho Địch Ung trước đã, thể diện của bản thân ở đâu?

“Được rồi được rồi, ngươi đánh cược thua tự chịu là được, sau này trung thực hơn cho ta là được.”

Nữ nhân này quá thông minh rồi, Thành ca nhất định phải trấn áp được nàng.

Nếu không thì sau này nàng lại tự ý, biết đâu sẽ thực sự làm hỏng cơ hội làm màu của mình.

Mấy vị phó lãnh chúa nghe đến mặt sững sờ.

Cái gì mà chi phối?

Cái gì mà đánh cược thua thì tự chịu?

Băng nữ này chẳng qua chỉ là một Đế cảnh nhị trọng bình thường mà thôi, địa vị lại có thể cao như vậy?

Trong một lúc, bọn họ đều bắt đầu suy đoán mối quan hệ thực tế giữa Khương lãnh chúa và Cung Tình.

Kết quả của trận chiến Thiên Hồng Lĩnh, rất nhanh đã truyền ra ngoài.

Toàn bộ Phi Tuyết vực đều rộ lên một vùng, thậm chí đến ngay cả các vực xung quanh cũng đều bộc phát ra liên tục

không ngừng âm thanh kinh sợ.

Trước đó, không có ai xem trọng Thiên Hồng Lĩnh.

Bốn vị phó lãnh chúa cũng chỉ là Đế cảnh tứ trọng sơ kỳ mà thôi, bất kỳ một hai Đế cảnh tứ trọng trung kỳ nào cũng đều có thể giải quyết bọn chúng rồi.

Mà vị lãnh chúa Khương Thành mới nhậm kia cũng chưa được ngoại giới coi ra gì.

Rất nhiều người thậm chí cho rằng hắn có thể trở thành lãnh chúa chỉ là do may mắn.

Trước trận chiến này, tất cả mọi người đều cho rằng đây là một trận chiến xâu xé.

Trận chiến mà bầy sói xâu xé đàn cừu.

Sự hồi hộp duy nhất, chính là cuối cùng con sói nào có thể đoạt được ký hiệu của lãnh chúa.

Còn sức chống cự của bản thân đàn cừu?

Có cần thiết phải đi theo dõi và thảo luận không?

Mà hiện giờ, kết quả chiến đấu giống như là một cái tát trời giáng đánh trên mặt tất cả mọi người.

“Thiên Hồng Lĩnh vậy mà đã chiến đấu với những cao thủ đó rồi?”

Trước đó, bọn họ thậm chí còn không cảm thấy Thiên Hồng Lĩnh dám khai chiến với những kẻ xâm lược từ bên ngoài đến.

“Lại còn thắng nữa?”

“Điều này không thể nào?”

“Bịa ra tin tức giả à?”

“Là thật đó, Địch Ung và Ngụy Sưởng đều đã chết rồi, bên kia bọn họ truyền tin tức ra rồi.”

“Cái gì? Hai vị này đều chết rồi?”

“Ôi vãi, hai vị này là Đế cảnh tứ trọng hậu kỳ đấy, còn dũng mãnh hơn so với đa số lãnh chúa, sao lại có thể chết được?”

“Lẽ còn nào có Đế cảnh ngũ trọng đã nhúng tay vào chiến đấu?”

“Không có, nghe nói tất cả đều là do Thiên Hồng Lĩnh vị lãnh chúa mới nhậm Khương Thành kia giết chết.”

“Khương Thành…”

Từ hôm nay trở đi, đại danh của Thành ca cuối cùng cũng hoàn toàn truyền ra, được vô số người của Băng giới biết đến.

Chương 930: Băng Cực Thiên Tôn

Khương Thành trở lại phủ lãnh chúa, nhận được sự hoan hô chào đón như một anh hùng.

Mặc dù việc đổi một lãnh chúa là chuyện rất bình thường ở Băng giới, những tu sĩ ở Thiên Hồng Lĩnh từ lâu đã quen với việc này.

Nhưng bị nhiều cao thủ từ bên ngoài nhìn chằm chằm như vậy, vẫn rất là khó chịu.

Cảm giác này giống như không thể chống lại, chỉ có thể chấp nhận nó một cách thụ động.

Bây giờ Thành Ca đã chiến đấu một trận mà thắng như vậy, đã giúp cho vô số tu sĩ ở Thiên Hồng Lĩnh xả được cục tức trong người, tất nhiên rất có lòng cổ vũ.

Trong nhất thời, danh tiếng của Thành Ca tăng vọt.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, đã mang lại cho hắn gần một trăm ngàn điểm tiên nguyên.

Sau khi sử dụng hết Ngân Nguyệt Băng Phách, cảnh giới của hắn trực tiếp lao từ Đế cảnh nhị trọng tới tam trọng hậu kỳ.

Đến thời điểm này, sức chiến đấu của hắn chỉ sợ là đã vượt qua Đế Cảnh ngũ trọng rồi.

Mà Cung Tình cũng không còn thấy kinh ngạc nữa.

Từ trước đến nay nàng luôn lý trí, giờ đã bắt đầu nghi ngờ liệu lẽ thường tình có còn áp dụng được cho người này hay không.

Sau khi uống thuốc “Tu luyện”, tinh thần Thành Ca rất sảng khoái.

Hắn giả vờ bận rộn liên tục nhiều ngày, cuối cùng cũng nhớ ra một việc rất quan trọng.

Bản thân đã bỏ quên bạn Tiểu Kỷ mất tiêu.

Hắn vỗ trán một cái, không hiểu vì sao mà lại có chút xấu hổ.

Lý do lúc trước chọn Chân giới Băng không phải là để tìm Kỹ Linh Hàm cũng tu luyện lạc ấn của quy tắc của băng sao?

“Đúng rồi, truyền một mệnh lệnh cho ta.”

“Mệnh lệnh gì?”

Vẻ mặt Cung Tình đề phòng, vẫn là sợ hắn đưa ra quyết định cực kỳ hoang đường nào đó.

“Bảo bọn họ giúp ta nghe ngóng về một người phụ nữ tên là Kỷ Linh Hàm, một khi có tin tức về nàng thì ngay lập tức báo cho ta.”

“Bất kể ai có thể cung cấp tin tức về nàng thì ta đều sẽ trọng thưởng!”

Hiện tại, điều duy nhất hắn có thể chắc chắn là Kỷ Linh Hàm chưa chết.

Bởi vì giọt máu hồi sinh mà nàng ta để lại không có bất cứ phản ứng gì.

“Được rồi, ngươi đi đi!”

Nói xong hắn phất phất tay, định tiếp tục đi nghỉ giải một lúc nữa.

Kết quả là thấy Cung Tình không cử động, mà nhìn hắn với một biểu cảm kỳ lạ.

“Kỷ Linh Hàm?”

“Ừ, có chuyện gì?”

“Kỷ Linh Hàm mà ngươi nói, có phải là nàng hay không?”

Sau khi nói xong, nàng lấy một cái tiên khí Lưu Cảnh ra, lật ra hình ảnh của một người.

Khi Thành Ca nhìn thấy hình ảnh hư ảo của người phụ nữ quen thuộc trong điện kia, gần như bật dậy ngay tại chỗ.

Bởi vì đó là Hàm muội mà hắn đang nhớ nhung.

“Đờ mờ?”

Hắn nắm lấy vai Cung Tình, lo lắng hỏi: “Vậy mà ngươi còn biết nàng? Nàng ta ở đâu? Làm sao lại biết nàng ta? Vậy mà còn giữ hình ảnh của nàng? Không lẽ nàng ở ngay Thiên Hồng Lĩnh sao?”

Cung Tình bị hắn giữ vai suýt chút nữa đã không biết làm thế nào để trả lời hàng loạt câu hỏi này.

Nàng nhìn biểu hiện của Khương chưởng môn, có chút bất đắc dĩ.

Như thể hắn lại hỏi một chuyện ai ai cũng biết.

“Cái tên Kỷ Linh Hàm này, ít nhất tám mươi phần trăm người tu luyện trong toàn bộ Chân giới Băng biết đến.”

“Hai mươi phần trăm còn lại chính là người mới xuất hiện trong vài triệu năm gần đây,”

Thành Ca có thể thấy sự bất đắc dĩ trong đôi mắt của nàng - ngươi thậm chí không biết nàng ta?

Điều này càng khiến hắn ngạc nhiên hơn.

“Nàng ta là người nổi tiếng sao?”

“Tất nhiên rồi, cả cái Chân giới Băng này có rất ít người nổi tiếng hơn nàng.”

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Thành Ca vừa tò mò vừa dở khóc dở cười.

Hắn vốn cho rằng lần này người hắn đang tìm kiếm là một mục tiêu không rõ ràng, không ngờ rằng hắn chỉ cần tùy tiện hỏi một chút là đã tìm được rồi.

“Bốn triệu năm trước, Băng Nguyên các đã tổ chức một cuộc tuyển chọn nhân tài Thiên Đạo…”

Chỉ trong một câu nói đơn giản như vậy, vô số dấu chấm hỏi đã hiện lên trên đầu hắn.

Bốn triệu năm trước?

Lúc đó mình đã đến Băng giới, chỉ là đó là lúc hệ thống khởi động lại và chìm vào giấc ngủ say.

Vào thời điểm đó, Kỷ Linh Hàm đã ở đây được bảy triệu năm.

“Băng Nguyên cốc gì?”

“Ngươi thậm chí còn không biết Băng Nguyên cốc?”

Thành Ca nhếch môi: “Ta nên biết đến sao?”

Vẻ mặt Cung Tình trông ngán ngẫm.

Ngay cả những người bước ra từ rừng sâu núi thẳm, cũng không thể chưa từng nghe nói về Băng Nguyên cốc.

Chẳng lẽ từ lúc sinh ra tới giờ ngươi vẫn luôn đoạn tuyệt với thế giới này sao?

Mãi đến trận trước đó mới chịu ra ngoài?

“Băng Nguyên cốc là thánh địa của toàn bộ Băng giới, ngươi có thể hiểu nó là Băng Nhãn lớn nhất trong Băng giới.”

“Đó là nơi gần ở gần Căn nguyên nhất, đối diện với hạch tâm của Căn nguyên. Nếu như tu luyện ở nơi đó, e rằng ngay cả người có tư chất kém cũng có thể trở thành cao thủ Đế cảnh từ ngũ trọng trở lên.”

Nhắc đến động thiên phúc địa siêu phàm ấy, Cung Tình không thể giấu giếm sự hâm mộ và khao khát của nàng.

Hiển nhiên, đó là nơi thánh địa mà nàng từng mơ ước.

“Là nơi gần với hạch tâm của Căn nguyên nhất? Băng nhãn lớn nhất? Còn có nơi tốt như vậy sao? Vậy ai là người lấy được có kí hiệu của Cốc chủ?”

Cốc chủ? Kí hiệu?

Cung Tình suýt chút nữa đã trợn tròn mắt vì cái tên quê mùa này.

“Băng Nguyên cốc lúc đầu vốn là không ai có thể vào, bởi vì lực đẩy của Căn nguyên cực kỳ mạnh, giống như bọn ta thì đều không thể đến gần Băng Nguyên cốc mà không có ấn ký.”

“Tình trạng này tiếp tục kéo dài cho đến khi Băng Cực Thiên Tôn xuất hiện cách đây hàng ngàn tỷ năm trước.”

Ngàn tỷ năm trước?

Thành Ca cau mày, cảm thấy như thể mình đã bắt được thứ gì đó.

Suy nghĩ kỹ càng lại thì, chẳng phải Tiên giới cũng đã được mở ra từ ngàn tỷ năm trước sao?

Không lẽ lúc đó đã xảy ra chuyện lớn gì đó?

Cung Tình tiếp tục nói: "Băng Cực Thiên Tôn đã trở thành tồn tại đầu tiên tu luyện tới Đế cảnh cửu trọng trong toàn bộ Băng giới."

"Đế cảnh cửu trọng?"

Thành Ca tính toán đến cảnh giới Đế cảnh tam trọng của mình hiện tại, không khỏi biểu lộ một chút ngạc nhiên.

Bản thân mình phải có thêm bao nhiêu chiến lợi phẩm và điểm tiêm nguyên mới có thể đạt được cấp độ đó?

Xem ra thì còn có chút xa xôi.

"Đúng vậy!"

Nói đến vị tiền bối này, người cực kỳ tự luyến như Cung Tình cũng giữ vững mấy phần tôn trọng một cách hiếm thấy.

"Với thực lực mạnh mẽ của Đế cảnh cửu trọng, Băng Cực Thiên Tôn là người đầu tiên xông vào Băng Nguyên cốc, cũng từ đó mở ra một kỷ nguyên tu luyện mới cho Băng giới."

"Tất cả các ký hiệu của các Vực chủ, lãnh chúa và cảnh chủ của chúng ta hiện tại đều là do Băng Cực Thiên Tôn tạo ra và phân phát."

"Trước đó, băng nhãn của Thiên Hồng Lĩnh như vầy nếu không đến Đế cảnh lục trọng thì không thể vào."

"Mà ngay cả khi vào, cũng chỉ có thể tu luyện tập một mình, không thể kích hoạt khí tức căn nguyên bên trong."

"Kể từ khi sở hữu ký hiệu, ngay cả Đế cảnh nhất trọng cũng có thể bước vào và kích hoạt căn nguyên, có lợi cho mỗi lãnh mỗi cảnh."

"Có thể nói, nếu không có hắn thì sẽ không có Băng giới mạnh mẽ ngày nay."

Nghe những gì nàng ta nói, Thành Ca cũng không thể không thừa nhận rằng người này quả thực quá đỉnh.

Một người đã thay đổi một thế giới.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, Băng Cực Thiên Tôn liên tiếp tạo ra ra năm trăm cái Thông Thiên Phù, phân phát cho năm trăm tuyệt thế thiên tài, đón bọn họ đến tu luyện ở Băng Nguyên cốc.”

“Mà những thiên tài vô song này sau này về sau đều trở thành những cường giả đứng đầu Băng giới, bọn họ cùng nhau thành lập thánh địa của Băng giới là Băng Nguyên cốc này.”

Khương chưởng môn cũng coi như là rất quen thuộc, nghe xong thì đã biết đó là thế lực mạnh nhất thế giới này. Một tổ chức hàng đầu tương tự như Tiên Minh của Tiên giới và Thánh Điện của Ma Giới.

“Vậy thì bọn họ chỉ dựa vào một vài người như vậy để thống trị thế giới rộng lớn này sao?”

“Không.” Cung Tình lắc đầu.

“Băng Nguyên cốc không cai trị Băng giới, bọn họ vẫn luôn trải qua một cuộc sống khổ tu khổ tách biệt với thế giới bên ngoài, không bao giờ can thiệp vào những chuyện ân oán của thế giới bên ngoài, cũng như không cần sự thờ phụng của bên ngoài.”

“Chỉ khi chiến đấu chống lại các Chân giới khác, bọn họ mới xuất hiện trong chốc lát để bảo vệ sự an toàn của toàn bộ Băng giới.”

“Có một số tiền bối trong số bọn họ đã vẫn lạc trong trận đại chiến Chân giới xảy ra mấy chục tỷ năm trước.”

Chương 931: Kỳ tuyển chọn kỳ lạ

“Vĩ đại như vậy sao?” Thành Ca ngạc nhiên.

Hắn rất muốn nói chuyện trực tiếp với Đế Tôn Chung Thác đã lạnh thấu ở Huyền giới.

Băng Cực Thiên Tôn cũng giống như ngươi, cũng là ngôi sao lớn sáng nhất trên thế giới, nhìn người ta có tư tưởng giác ngộ cao thượng chưa kìa.

Nhìn lại tác phong cách như vua núi của ngươi, tại sao khoảng cách giữa người với người lại lớn như vậy chứ?

“Vậy thì số người ở Băng Nguyên cốc càng đánh nhau thì càng ít sao?”

Khương Thành suy nghĩ, bản thân hắn còn cách Đế cảnh bát trọng rất xa.

Nếu không có Thông Thiên Phù đó thì chính mình cũng không thể vào được.

“Sau này bọn họ có phát thêm Thông Thiên Phù không?”

Cung Tình lắc đầu: “Bọn họ tuyển thêm bổ sung vào, chỉ có chỗ của những vị tiền bối đã ra đi mới dư ra Thông Thiên Phù, lúc này mới có thể tuyển chọn bổ sung thêm người từ bên ngoài vào.”

“Số người ở Băng Nguyên cốc vẫn không thay đổi ở mức năm trăm lẻ một người.”

“Cho đến bốn triệu năm trước, thời điểm đó, cuối cùng đã có một ngoại lệ…”

Thời gian vút qua, trong chốc lát đã tới bốn triệu năm trước, Thành Ca cũng có hơi chóng mặt.

“Lần đó của Kỷ Linh Hàm?”

“Đúng vậy, vào thời điểm đó, bảy người mới đến từ toàn bộ Băng giới đã được chọn để vào Băng Nguyên cốc, mà Kỷ Linh Hàm là một trong số họ.”

“Bắt đầu từ ngày hôm đó, số lượng người của Băng Nguyên cốc đã trở thành năm trăm lẻ tám.”

Cuối cùng Thành Ca cũng hiểu tại sao Tiểu Kỷ lại nổi tiếng như vậy.

Chỉ có bảy người được chọn trong toàn bộ Băng giới, chưa kể đến sự thay đổi lịch sử của việc mở rộng hạn ngạch của Băng Nguyên cốc.

Không thể không được chú ý.

Không có gì lạ khi Cung Tình đã lưu lại hình ảnh của nàng.

“Vậy bây giờ nàng đang ở Băng Nguyên cốc sao? Bốn trăm triệu năm rồi vẫn không hề ra ngoài?”

Cung Tình khẽ gật đầu, cực kỳ ghen tị: “Đúng vậy, cơ hội như vậy, ngay cả ta cũng không nỡ lòng mà đi ra ngoài.”

“Tuyển chọn nhân tài của Thiên Đạo kia là chiến đấu như thế nào vậy?”

Thực lực của Kỷ Linh Hàm bốn triệu năm trước chắc không tính là quá mạnh đâu nhỉ?

Xem chừng thì, cùng lắm cũng chỉ là Đế cảnh tam tứ trọng.

Kiểu thực lực như thế này không thể nào lột tả được trong cả cái Băng giới này.

“Tuyển chọn nhân tài của Thiên Đạo không yêu cầu chiến đấu, mà chỉ là một lần chọn người của Băng Nguyên cốc.”

“Hả? Vậy bọn họ chọn như thế nào, tiêu chí là gì?”

Vốn dĩ ban đầu Thành Ca nghĩ rằng trận đấu này không khác Đại hội Giảng Đạo là bao.

“Ta cũng không biết…”

Cung Tình lắc đầu: “Mãi cho đến sa khi bảy người được chọn kia ra ngoài, tuyên bố với thiên hạ, bọn ta mới biết được chuyện tuyển chọn nhân tài của Thiên Đạo, nghe nói lúc đó Băng Nguyên cốc đã bí mật đánh giá tất cả các tu sĩ trong toàn bộ Băng giới.”

“Nhưng mà tuyển chọn như thế nào thì bọn ta cũng không rõ lắm.”

“Băng Nguyên cốc làm việc cao sâu khó đoán, chắc chắn là bọn họ do có lý do riêng, không thể đoán trước và phải có lý do của họ, vượt xa những gì những người như bọn ta có thể đoán được.”

“Vậy sao?”

Thành Ca sờ cằm, lại hỏi tiếp: “Bảy người ngoại trừ Kỷ Linh Hàm, những người còn lại là ai?”

Cung Tình không chút do dự trả lời: “Ngoài nàng ra, còn có Chung Ly Khuyết, Khương Gia Di, Lục Thanh, Ngụy Sơn, Khưu Nhiễm, Tông Tịch.”

“Cái gì?”

Khóe miệng Thành Ca giật giật.

“Chung Ly Khuyết? Khưu Nhiễm? Khương Gia Di?”

Ba người này cũng là đệ tử của Phi Tiên Môn hắn!

Chung Ly Khuyết giống như Kỷ Linh Hàm, là một trong những người sớm nhất, có thể nó là những người nổi bật nhất trong số các đệ tử đời thứ hai.

Năm đó Phi Tiên Môn ở Thượng Tiên giới bị đuổi giết, hắn là một trong số hơn một trăm người sống sót và là số ít người đầu tiên bước vào Chuẩn Đế.

Còn Khương Gia Di và Khưu Nhiễm là hai người thuộc nhóm đệ tử đời thứ tư.

Thành Ca cũng không biết nhiều về các đệ tử của mình.

Nhưng khi hắn cân nhắc lại thì, bốn người này hẳn là là bốn người duy nhất trong số các đệ tử của Phi Tiên môn học chủ yếu tu luyện quy tắc Băng?

Sau tất cả thì, tổng cộng có hơn một nghìn đệ tử, mà số quy tắc có thể chọn thì lại rất nhiều.

Nói cách khác, bốn người bước vào Chân giới Băng của Phi Tiên Môn đều được Băng Nguyên cốc đó chọn để đi vào?

Chuyện này chắc chắn không phải là chuyện trùng hợp.

Băng Nguyên cốc dựa trên tiêu chí nào để chọn người?

Chắc chắn không phải là thiên phú.

Bởi vì hai đệ tử đời thứ tư là Khương Gia Di và Khưu Nhiễm này, Thành Ca không nâng bọn họ lên tư chất nhất đẳng, mà chỉ là nhị đẳng.

“Rốt cuộc thì chọn thế nào?”

“Có phải là vì bọn họ đến từ bên ngoài? Bọn họ là người thuộc về dị giới?” Hắn sờ cằm suy nghĩ.

“Dị giới, chắc là không phải đâu?”

Nghe thấy từ “dị giới” này, Cung Tình không có bất kỳ biểu biểu cảm đặc biệt ngạc nhiên nào.

Ba nghìn Chân giới của bọn họ không hề cô lập ngăn cách, thỉnh thoảng vẫn có người thuộc các Chân giới khác vào Băng giới.

Trong mắt của nàng, như vậy đã được coi là người dị giới.

Làm sao có thể biết được rằng dị giới mà Thành Ca đang nói chính là Tiên giới.

Nàng lắc đầu: "Nguồn gốc của nhiều người rất khó tìm, Băng Nguyên cốc cũng không hề công khai, nhưng ít nhất ta có thể chắc chắn Ngụy Sơn là người của Băng giới."

"Ngươi biết hắn?"

"Ta biết hắn, nhưng hắn không biết ta, hắn cũng là một tuyệt thế thiên tài nổi tiếng gần xa hai trăm triệu năm trước, có thể nói là ta nghe tên của hắn mà lớn lên.

Cung Tình nhớ lại: "Người này là con trai thứ ba của Vực chủ Ngụy Bách của Huyền Quang vực, từ lúc mười mấy tuổi cái danh thiên tài của hắn đã lưu truyền khắp nơi…"

Nàng giới thiệu một chút về cuộc đời của Ngụy Sơn.

Cũng không khác gì khuôn mẫu của Vị Diện Chi Tử - Chung Thác, lúc đọt phá phá bỏ rất nhiều kỉ lục về người trẻ tuổi nhất.

Bốn triệu năm trước, người này đã vượt qua người cha là Vực chủ của mình, đạt đến Đế cảnh lục trọng.

Vậy thì Ngụy Sơn này chắc chắn không phải là người dị giới, mà điều này đã trực tiếp lật ngược suy đoán vừa rồi của Thành Ca.

"Thôi kệ đi, lười chẳng muốn đoán nữa, đợi sau này tìm được người rồi hỏi sau vậy."

Hắn nhìn về phía Cung Tình: "Cung quân sư, đã đến lúc ngươi phải vận dụng đầu óc thông minh của mình rồi, giao cho ngươi một nhiệm vụ nhỏ."

Nghe những lời này của hắn, Cung Tình xúc động đến mức nước mắt lưng tròng.

Cuối cùng thì ngươi cũng biết giá trị của ta rồi sao?

Cuối cùng thì cũng chịu sử dụng năng lực của mình?

Nàng ngay lập tức ngạo nghễ nói: “Ngươi nói đi, gặp phải vấn đề khó khăn gì?”

Thành Ca nở nụ cười chân thành, xoa xoa tay nói: “Ngươi có thể nghĩ ra cách để chúng ta có thể trực tiếp đi vào Băng Nguyên cốc mà không cần dùng đến Thông Thiên Phù hay không?”

Dù sao thì ca đây cũng cho rằng bản thân mình là nhân vật chính, chắc chắc là người đặc biệt nhất.

Nhưng xem ra trong khoản thời gian ngắn này thì, Băng Nguyên cốc sẽ không phát thêm Thông Thiên Phù để tuyển người mới.

Huống chi hắn cũng không thể đợi được nữa.

Phụt!

Cung Tình suýt chút nữa đã phun máu.

Việc như vậy, trong lịch sử của Băng giới không ai có thể làm được.

Nếu có cách này, thì nàng đã tự mình đi vào từ lâu rồi, làm gì có chuyện nàng còn đứng ở đây chứ.

Nàng thành thật nói: “Ta không thể làm được.”

“Hiếm lắm ta mới nhờ ngươi làm việc gì đó một lần, mà ngươi không thể làm được sao?”

Vẻ mặt Thành Ca còn đầy sự thất vọng, như thể Cung Tình đã phụ lòng mong đợi của hắn vậy”

“Haizzz, uổng công ta còn nghĩ là năng lực của ngươi rất xuất sắc.”

Cung Tình bị mấy lời nói này của hắn chọc tức đến mức nheo hết mắt lại.

Việc mà ngươi nhờ ta làm này, có phải là khó tới mức không hợp với lẽ thường rồi không?

Việc này có phải là việc có thể làm được với năng lực xuất sắc sao?

Hả?

Ngoài Băng Cực Thiên Tôn, có ai trên đời này còn có người nào thể hoàn thành nhiệm vụ này sao?

Làm sao ngươi có thể vô liêm sỉ đến mức dùng cách nói hời hợt này để coi nhiệm vụ khó khăn cấp địa ngục này như một vấn đề tầm thường để giao cho cấp dưới làm?

Nàng nghiến răng, cực kỳ khó chịu mà oán trách nói: "Có rất nhiều người cũng cố gắng tìm cách vào Băng Nguyên cốc, rất nhiều, mỗi ngày đều có vô số người không biết lượng sức mình mà đến thử, nhưng trong lịch sử chưa có ai thành công."

Suýt chút nữa là nàng đã nói rằng ngươi sẽ không ngoại lệ.

Chương 932: Dũng khí đáng khen

Thành Ca thấy Cung quân sư đã bị chính mình chọc tức, đang định động viên một chút.

Đột nhiên nghe thấy tiếng quát to truyền từ bên ngoài đến.

"Khương Thành đang ở đâu?"

"Mau đi lăn ra đây nghênh đón sứ thần Vực chủ giá đáo?"

"Nguy rồi, Vực chủ Hoắc Thuần của Phi Tuyết vực cử người đến đây."

Cung Tình không cần phải gặp vị khách không mời bên ngoài thì cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Cuộc chiến tranh giành lấy Băng Nhãn căn nguyên kia đã khiến Hoắc Thuần hoàn toàn căm hận Khương Thành.

Lần trước hắn tuyên bố sẽ không bảo vệ Thiên Hồng lĩnh nữa, có ý định là hại giết chết Khương Thành.

Vốn nghĩ rằng chỉ một câu nói thôi cũng có thể dễ dàng chỉnh đốn một lãnh chúa nhỏ bé, giống như bóp chết một con kiến.

Không cần phải tự mình ra tay.

Kết quả là, Thành Ca không chỉ sống sót, mà còn giết chết tất cả những kẻ thù xâm phạm, đồng thời tạo ra một làn sóng thanh danh.

Chuyện này có khác gì cho cho Hoắc Thuần một cái tát không?

Bọn ta có cần ngươi bảo vệ không?

Làm như bọn ta hiếm lạ với việc này lắm vậy.

Cho nên hiện tại, Vực chủ một lần nữa xuất chiêu

"Lần này Hoắc Thuần chỉ cử một sứ thần thân chinh, không đích thân đến đây."

Cung Tình chỉ nghĩ một chút thôi là đã có được suy đoán.

"Có thể là hắn dự định cô lập ngươi trước tiên, lợi dụng tối hậu thư của vị sứ thần này để đưa ngươi vào tội bất nghĩa, đẩy ngươi đến bước bị mọi người xa lánh."

"Cuối cùng sẽ thuận tiện hơn để giết ngươi."

Lúc này bên ngoài phủ lãnh chúa, bốn phó lãnh chúa bao gồm Nghiêm Tôn khác đã vội vàng lo lắng tiếp đón.

Vị sứ thần của Vực chủ Phi Tuyết vực này mặc dù chỉ là sứ thần truyền tin nhưng cảnh giới của cũng đã đạt đến Đế cảnh tứ trọng trung kỳ.

Huống chi người này đại diện cho Vực chủ , sao bọn họ dám lơ là được.

"Cung nghênh sứ thần!"

"Không biết sứ thần giá đáo, không thể tiếp đón từ xa, mong được thứ tội…"

"Thứ tội?"

Sứ thần lơ lửng trên không, khí thế tứ trọng trung kỳ truyền ra .

"Hồng Thiên Lĩnh các ngươi đúng là rất tài giỏi nhỉ?"

Hắn ngoài cười nhưng bên trong không cười, nói: "Dám chống lại Vực chủ , chỉ có đường chết, còn muốn muốn tha thứ Tội lỗi?"

Ngay khi lời này vừa thốt ra, bốn vị phó thành chủ đã sợ chết khiếp.

Vội vàng quỳ xuống.

“Xin tha mạng!”

“Chúng ta vẫn luôn kính trọng Vực chủ, không dám xúc phạm một chút nào!”

“Đúng vậy, đừng nói đến việc đối nghịch với lão nhân gia hắn!”

“Chuyện này chắc chắc là một sự hiểu lầm…”

“Hiểu lầm?”

Vị sứ thần kia đứng ở phía trên nhìn xuống mấy vị phó lãnh chúa và một đám trưởng lão.

“Lãnh chúa của các ngươi đã làm gì, trong lòng hắn đều biết.”

“Hả? Khương lãnh chúa?”

Mọi người nhìn nhau.

“Chuyện này, hắn đã làm gì?”

Chắc chắn không phải vì cuộc chiến vừa rồi, vì trước khi cuộc chiến xảy ra, Vực chủ đã tuyên bố rằng sẽ không bảo vệ Thiên Hồng Lĩnh nữa.

Vậy thì rốt cuộc là gì sao chứ?

Đương nhiên là sứ thần sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy, nói Vực chủ vốn định cướp căn nguyên của Thiên Hồng lĩnh, kết quả là suýt chút nữa đã bị Khương Thành cướp ngược lại.

Như vậy thì quá mất mặt Vực chủ.

Vì vậy, hắn chỉ có thể nghiêm khắc mắng mỏ một cách mơ hồ.

“Hắn đã lấy trộm đồ của Vực chủ, dám đưa tay về phía không nên dụng tới, tội đáng phải chết vạn lần!”

“Các ngươi còn cũng một giuộc với hắn, đều đáng tội chết!”

“Hả?”

Dù mọi người đều không hiểu rốt cuộc thì Thành Ca đã làm gì, nhưng khi đối mặt với sát ý đến từ Vực chủ thì làm gì dám phản kháng.

“Bọn ta không biết chuyện gì cả!”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta hoàn toàn không biết bất cứ chuyện gì cả.”

Thành Ca đang ở trong điện nghe nói đến đây, cũng phải không thể không công nhận Cung Tình có khả năng dự đoán rất tốt.

Vị sứ thần của Vực chủ này đến, thực sự là để cô lập mình.

Ý của những lời này là tất cả mọi người trong Thiên Hồng Lĩnh đều bị lãnh chúa làm liên luỵ.

Bốn vị phó lánh chúa và các trưởng lão khác khi phải đối mặt với tình huống này, bọn họ có thể làm gì, chắc chắn là sẽ phân rõ giới hạn với mình rồi.

Cuối cùng, đạt được cái gọi là “bị tất cả mọi người xa lánh”.

“Không hổ là ngươi, vậy mà lại thực sự đoán đúng.”

Hắn đặc biệt dành cho Cung Tình vừa nãy bị chọc thức một lời khen.

Cung quân sự lại không thể nào vui nổi.

“Chúng ta phải tìm cách giải quyết cục diện này, tạo lại niềm tin của các phó lãnh chúa đối với ngươi, để họ tiếp tục đoàn kết chặt chẽ xung quanh ngươi.”

Nàng không phải hy vọng rằng chủ công của mình sẽ bị mọi người xa lánh, đã bắt đầu nghĩ ra cách để phá vỡ tình hình này.

Thành Ca vọi vàng xua tay: “Không cần thiết đâu.”

Ca đây trước giờ luôn một mình làm màu, căn bản là không cần đồng đội, việc bị mọi người xa lánh cũng sẽ không ảnh hưởng tới bất kì cọng lông nào của hắn.

“Nhưng mà…”

“Ta có cách của ta.”

Nói xong, Khương lãnh chúa trực tiếp bay ra ngoài.

Cung Tình vội vàng đi theo, trong lòng nàng có linh cảm không tốt, chủ công lại muốn quậy cái gì nữa vậy.

Chỉ là lần trước nàng đã thua cá cược, bây giờ không tiện để ngăn hắn lại.

“Khương lãnh chúa!”

“Khương lãnh chúa đến rồi!”

Khi Thành Ca xuất trận, ngoài bốn vị phó lãnh chúa và một đám trưởng lão đang quỳ trên mặt đất, còn có rất nhiều tu sĩ trong thành thận trọng quan sát ở phía xa.

Nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, vẻ mặt của nhiều người trở nên phức tạp.

Vị Khương lãnh chúa này là anh hùng của Thiên Hồng lĩnh cách đây không lâu.

Theo lời của vị sứ thần vừa rồi, chỉ vì hắn ta đắc tội với Vực chủ, cho nên Thiên Hồng lĩnh mới bị nhắm đến.

Vậy thì hắn chính là tội nhân rồi không phải sao?”

Điều này khiến cho bọn họ tự trong nhất thời không biết phải dùng tâm trạng gì khi nhìn hắn.

“Khương Thành, cuối cùng thì ngươi cũng chịu lăn ra đây để đối mặt với thảm họa mà ngươi đã gây ra rồi sao?”

“Bây giờ Phi Tuyết vực bọn ta từ Vực chủ trở xuống, tất cả phó Vực chủ và trưởng lão đã đưa ra quyết định rằng Thiên Hồng lĩnh đáng để trở thành một bãi hoang tàn hơn.”

Vị sứ thần kia liếc mắt, nhìn xuống các phó lãnh chúa bên dưới, chế giễu nói: “Chỉ vì một mình ngươi, toàn bộ Thiên Hồng lĩnh lâm vào tình cảnh tuyệt vọng, ngươi thực sự là một vị lãnh chúa tốt!”

Đầu tiên là đẩy Khương Thành vào tội bất nghĩa, hoàn toàn cô lập hắn, như vậy thì sau này Vực chủ sẽ càng dễ dàng giết chết hắn.

Dưới con mắt của vị sứ thần này, Khương Thành chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận, sau đó không ngừng biện hộ cho bản thân.

Mà hắn cũng đã chuẩn bị rất nhiều lí do từ chối phản bác.

Tuy nhiên, ngoài dự kiến của hắn, Thành Ca không những không tức giận, ngược lại còn chậc chậc hai tiếng rồi đánh giá hắn.

Ánh mắt kia, sứ thần nhìn vừa nhìn thấy thì trong lòng liền cảm thấy có chút sợ hãi.

Không có cách nào khác, hắn chỉ có thể bắt buộc bản thân thực hiện theo quy trình đã xác định trước.

“Hừ, Khương Thành, ngươi cũng biết là bản thân nghiệp chướng nặng nề, cuối cũng không thể nói bất cứ lời nào sao?”

“Nghiệp chướng hay không nghiệp chướng, ta thật ra cũng không quan tâm.”

Thành Ca nhìn người này một cách khó hiểu, với ánh mắt kỳ lạ.

“Ta chỉ hơi tò mò, tại sao ngươi lại có thể to gan đến đây một mình như vậy?”

Lời này vừa thốt ra, không chỉ có sứ thần kia, sắc mặt tất cả những người có mặt ở đây đều nhanh chóng thay đổi?

Đây là ý gì vậy?

Thành Ca nhìn hắn như là đang nhìn một tên ngốc.

“Ngươi biết rõ là ta và Vực chủ của ngươi có thù với nhau.”

“Cũng biết là ta đã xửa lý cả đống Đế cảnh tứ trọng.”

“Vậy mà ngươi còn không biết sống chết mà chạy đến đây tiếp tục khiêu khích ta…”

“Ta nên khen ngươi là không có não hay là khen ngươi quá can đảm đây?”

Cô lập là cái quái gì, bạn bè bỏ rơi cái gì, trong mắt hắn cũng chỉ là bèo dạt mây trôi không có gì đáng nói, thậm chí không thèm bàn tới những chuyện này.

Tất cả những gì hắn quan tâm là đối diện không phải là kẻ thù, không đến mức cần phải giết.

Chỉ có vậy thôi.

“Ngươi nói cái gì?”

Trong lòng vị sứ thần kia run lên, đã không để lại chút sơ hở mà đề phòng, nhưng vẫn ngoài mạnh trong yếu mà quát lớn: “Bản sứ thần đại diện cho Vực chủ, ngươi dám uy hiếp ta, ngươi đúng là to gan mà!”

Đã đến bước này, hắn không thể không lấy danh nghĩ của Vực chủ ra, hy vọng có thể chấn áp Khương Thành.

Chương 933: Tạng hắn một khu phế tích

“Khương Thành!”

“Khương lãnh chúa!”

“Tuyệt đối không được bốc đồng!”

Phó lãnh chúa và các trưởng lão đang quỳ trên mặt đất cực kì gấp gáp.

“Ngươi mau mau nhận lỗi đi, tranh thủ để nhận được sự tha thứ của Vực chủ…”

“Không nên chống lại Vực chủ !”

Xa xa, các tu sĩ trong thành đang vây xem cũng vô cùng lo lắng.

Bọn họ vẫn hy vọng rằng Khương Thành sẽ tiếp tục làm lãnh chúa.

Cung Tình vừa mới đuổi theo kịp cũng lo lắng kêu lên.

“Đừng như vậy…”

Nhưng đã quá muộn rồi.

Một ánh kiếm lóe lên cũng chính là câu trả lời của Khương Thành cho bọn họ.

Khi thanh kiếm đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì tên sứ thần của Vực chủ kia cuối cùng cũng hiểu được lần trước bọn Địch Ung đã bị giết như thế nào.

Đó là sức mạnh mà hắn căn bản là không thể chống lại.

Ý thức của hắn đã dừng ở đây.

Ngọc Hồn phiên bản đầy đủ đã sức trực tiếp đập vỡ hồn hải của hắn, khiến cho tiên hồn của hắn hoàn toàn bị bóp chết.

Cũng ngay trong lúc đó, Huyền văn băng thập trọng, dưới sự thúc giục của Khương Thành - người đã đạt đến Đế cảnh tam trọng, cũng ngay lập tức nhấn chìm hắn.

Bất Diệt Thiên Hoa Kinh Kiếm thập tam giai, đã chém hắn vô số lần.

Chỉ trong chớp mắt, những người xông ra trước mặt Khương Thành đột nhiên đã không bất cứ người nào.

Vị sứ thần của Vực chủ kia đã bị hắn tiêu diệt hoàn toàn, ngay cả tảng băng vỡ cũng thành bột phấn, không còn lại dấu vết nào trên thế giới

Mọi thứ quá nhanh chóng.

Tất cả mọi người đều không có thời gian để phản ứng.

Bọn họ thậm chí còn không nhìn thấy diễn biến của trận chiến, mà trận chiến đã kết thúc rồi.

Nhìn bóng dáng cao lớn của Khương Thành trên bầu trời, trong lòng tất cả mọi người đều không khỏi chấn động.

Đường đường là một Đế cảnh tứ trọng trung kỳ, mà chỉ có một chút như vậy?

Đã biến mất?

Khắp nơi im lặng như tờ.

Thành Ca đẩy kí hiệu của lãnh chúa ra, tiện tay ném nó trở lại phủ lãnh chúa.

“Ta ngồi ở vị trí lãnh chúa này cũng coi như là đủ rồi, các ngươi mời cao nhân khác đi.”

Sau khi nói xong, hắn vẫy tay với Cung Tình.

“Cung quân sư, chúng ta nên lên đường đến điểm đến tiếp theo thôi.”

Cung Tình giơ tay lên với vẻ mặt đờ đẫn, ngay sau đó đã bị hắn đưa theo truyền tống, biết mất ngay tại chỗ.

Tất cả những người ở lại hiện trường đều giống như một tác phẩm điêu khắc băng, thật lâu không nói nên lời.

Không ai biết Khương Thành sẽ đi đâu.

Mặc dù trong lòng nhiều người đã có một suy đoán đáng sợ, nhưng theo bản năng bọn họ vẫn không dám tin tưởng.

Còn Cung Tình đã đến Phi Tuyết vực, đã giúp bọn họ xác định suy đoán đó.

Đúng vậy, mục tiêu tiếp theo của Khương Thành chính là Vực chủ Hoắc Thuần của Phi Tuyết vực.

Ban đầu hắn định đi thẳng đến Băng Nguyên cốc, nhưng để đến được đó, vốn sẽ phải đi ngang qua Phi Tuyết vực.

“Ngươi thực sự muốn làm vậy sao?”

Nội tâm của Cung quân sư muốn sụp đổ.

Tại sao ai ngươi cũng dám chọc đến vậy?

“Hoắc Thuần là Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ, xung quanh hắn còn có sáu vị phó Vực chủ Đế cảnh ngũ trọng trung kỳ, còn có hơn ba mươi vị trưởng lão ở cảnh giới Đế cảnh tứ trọng hậu kỳ.”

Điều này hoàn toàn không cùng một khái niệm với đám người Địch Ung, Ngụy Sưởng trước đó.

Thành Ca cũng không quan tâm đến những điều này, hắn chỉ quan tâm đến những gì hắn có thể nhận được sau khi chiến thắng.

“Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ, có phải là có Chân khí tam giai hay không?”

“Đúng vậy, sức mạnh của chân khí tam giai cực kỳ khủng khiếp, cho nên ngươi vẫn là nên bỏ qua suy nghĩ đó đi, bây giờ chúng ta rời khỏi Phi Tuyết vực, thì vẫn có thể làm gì đó…”

“Haizzz, vậy thì thật là đáng tiếc.”

Thành Ca nhìn Chân khí nhị giai mới tước được cách đây không lâu trong tay mình.

“Ta còn định sử dụng thanh băng kiếm này trong một khoảng thời gian nữa, nhưng mà không ngờ…”

Hắn không đợi Cung Tình tiếp tục thuyết phục, mà trực tiếp ngăn cản nàng lại.

“Cái vị Vực chủ gì gì đó kia nhiều lần liên tục ra tay, nếu ta không bày tỏ thái độ gì thì chẳng phải là quá thất lễ sao?”

“Với lại, không phải người ở bên kia đều thống nhất cho rằng Thiên Hồng lĩnh thích hợp để trở thành một phế tích sao?”

“Vậy thì hãy để bọn họ xem xem tàn tích là gì trước.”

Hắn nhìn về tòa tiên thành khổng lồ được làm bằng băng kéo dài vô tận ở trước mắt.

“Ngươi ở đây chờ đi, mất công chút nữa tòa thành kia bị hất bay sau đó lại làm ngươi bị ngã thì lại khổ…”

Trong lòng Cung Tình nghĩ, ta bị ngã thì cũng chỉ là chuyện nhỏ, ngươi chết mới là chuyện lớn.

Tuy nhiên, Khương Thành lúc này đã biến thành sao băng, trực tiếp đánh vào trung tâm của tiên thành khổng lồ kia!

Mà trung tâm kia cũng chính là vị trí của băng nhãn Phi Tuyết vực.

Hoặc Thuần đang ngồi xếp bằng tu luyện ở trung tâm của Băng Nhãn, hắn rất trân trọng cơ hội tu luyện với Băng Nhãn, hận không thể ở lại đó trong suốt phần đời còn lại của mình, không giống như Khương lãnh chúa không có chút hứng thú nào.

Lý do tại sao lần trước hắn không trực tiếp đi mà lại đưa ra mệnh lệnh một cách tùy tiện, cũng là vì không muốn lãng phí thời gian tu luyện.

Nhưng vào lúc này, hắn có không muốn rời đi thì cũng không được.

Giống như một thiên thạch rơi xuống, Khương chưởng môn mang theo một thanh kiếm đánh đến phủ của Vực chủ!

Chỉ trong một khoảng khắc, thanh thế to lớn, trời sập băng nứt!

Ngay từ khi cả người hắn còn chưa chạm đất thì đã mang đến chấn động như muốn hủy diệt.

Rầm!

Phủ lãnh chúa được làm bằng băng giá sụp đổ ngay lập tức, biến thành vô số bông tuyết vỡ vụn!

Mà những tinh thể băng này thậm chí đều không thể bay lên được.

Bởi vì trong khoảng khắc tiếp theo, Khương Thành chính thức đến.

Lúc này, tất cả các tinh thể băng vỡ đều giống như vô số tia sét, bắn ra xung quanh!

Mỗi mảnh đều có sức công phá đáng sợ.

Biến khu vực rộng lớn xung quanh phủ lãnh chúa bị phá nát thành phế tích.

Vô số tu sĩ bay lên trời với tiếng la hét, nhiều người trong số họ vừa mới bay được nửa đường thì đã đã bị bông tuyết bắn trúng rồi bị thương nặng.

Thế nhưng Băng Nhãn kia lại không bị tổn hại gì.

Tất cả các bông băng đều bị chặn bởi một lực đẩy vô hình ở khoảng cách một trượng so với băng nhãn, không thể nào tiến gần hơn!

Đây là sức mạnh đến từ căn nguyên Băng, Khương Thành không thể nào lung chuyển vào lúc này.

Tuy nhiên, Thành Ca không quan tâm đến điều này chút nào.

Hắn rơi thẳng xuống dưới cùng lòng đất!

Cũng vì Băng giới có căn nguyên tọa trấn, cho nên vững chắc gấp trăm so với Tiên giới.

Nhưng lấy Vực chủ là trung tâm, lớp băng phạm vi mấy trăm dặm ở xung quanh đều bị chấn động đến mức bay lên không trung.

Tiếp đó đập trở lại mặt đất với tốc độ nhanh hơn!

Vô số tu sĩ ở phía xa đã tận mắt chứng kiến cảnh tráng lệ và tràn đầy ấn tượng này!

Điều đó đủ để lại ấn tượng vĩnh viễn không thể nào phai mờ trong tâm trí họ.

Ầm ầm!

Cả tòa thành đều rung chuyển, vô số vết nứt lan rộng.

Vị trí ban đầu của Vực chủ, những gì còn lại chỉ là một cái hố khổng lồ.

Tòa thành này đã bị phá hủy hoàn toàn.

Trong hầm, Băng Nhãn quý giá kia vẫn cô đơn phát ra ánh sáng lục sắc.

Trông thật hài hước mà cũng rất nực cười!

“Là ai đang tìm đến cái chết!”

Ngay cả người có thể chịu đựng được cũng không thể chịu đựng được vào lúc này.

Huống chi bản thân Hoắc Thuần cũng không phải là người tốt đẹp gì.

Hắn cũng không thể thể nào tiếp tục núp trong Băng Nhãn nữa, mà trực tiếp cầm băng kiếm tam giai xông ra ngoài đánh giết.

Vào lúc này vị Vực chủ luôn cao cao tại thượng cực kỳ tức giận.

Mặc dù hiện tại hắn chưa chịu một chút thiệt hại nào.

Mặc dù khu vực này bị phá hủy như vậy, nhưng đối với những cao thủ như bọn họ mà nói thì không mất quá nhiều thời gian để phục hồi.

Nhưng đường đường là phủ Vực chủ mà lại đã bị nổ tung lên trời, cũng đủ để kiến hắn trở thành trò cười của cả Băng giới.

Điều này hoàn toàn giống như tát vào hắn một cái khiến hắn nổi điên.

“Kẻ thù tấn công!”

“Giết!”

Trong chiến trường hỗn loạn, vô số tu sĩ gầm thét xông đến giết.

Là thành viên của Phi Tuyết vực, bọn họ không thể tha thứ cho sự khiêu khích và sỉ nhục như vậy.

Ở nơi sâu thẳm trong lòng đất, Khương Thành giống như một ác quỷ viễn cổ từ mới nơi sâu thẳm đuổi giết tới.

Một bóng người với luồng khí giết chóc đen tối quẩn quanh, huyền văn băng thập trọng, mang theo đó là bốn mươi chín huyền văn khác, với khí thế không ai địch được, tiến thẳng đến mục tiêu đầu tiên trong mắt hắn - Hoắc Thuần!

Chương 934: Quy tắc của Khương Thành

“Là ngươi!”

“Khương Thành!”

Hắc Thuần người đang chìm trong sự tức giận, vừa nhìn liền nhận ra kẻ địch trước mặt

Hắn ta vẫn là lần đầu gặp Khương Thành, nhưng bản thân vị Vực chủ này cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Phi Tuyết vực có 17 Lĩnh, hắn ta đều cài cắm số lượng lớn nhân thủ vào để giám thị.

Sau khi tin tức Khương Thành giết hết nhóm người Địch Ung, Ngụy Sưởng truyền về, thông tin chi tiết về hắn đã ở trước mặt của Hắc Thuần rồi.

Có thể nói, diện mạo Khương Thành ra sao, thực lực thật sự như nào, phong cách hành sự ra sao, bình thường có thói quen gì, hắn ta còn hiểu rõ hơn cả bốn vị Phó lãnh chúa của Thiên Hồng lĩnh.

Vậy mà lúc này, những thông tin mà hắn ta thu thập được dường như trở thành một trò cười.

Trong tình báo Khương Thành là một kẻ lười nhác, vậy mà bây giờ hắn ta đột nhiên đánh giết đến Phi Tuyết vực rồi.

Đây là việc mà một kẻ lười nhác có thể làm được sao?

Trong tình báo, thực lực của Khương Thành khoảng tầm Đế cảnh ngũ trọng sơ kỳ, đây xem như đã là đánh giá cáo hắn rồi.

Vậy mà lúc này Hoắc Thuần lại cảm nhận được mối nguy hiểm chí mạng.

Hắn ta là Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ đó!

Hắn ta không có thời gian phát biểu diễn thuyết trước khi chiến đấu, cũng không có cơ hội nói ra câu nói tàn nhẫn theo

như trình tự thông thường nữa.

Giây sau, Khương chưởng môn mang theo khí tức một đi không trở lại, trực tiếp đánh giết tới trước mặt hắn.

Không cho hắn ta bất kỳ cơ hội nghỉ ngơi nào.

Đúng là tìm chết!

Hoắc Thuần đầu tiên ngay lập tức điểu động Tiên hồn, thúc giục huy động lực lượng băng để tiếp đón.

Sau đó, hắn ta phát hiện là Tiên hồn của mình bị áp chế lại rồi.

Đúng vậy, đường đường là Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ như hắn, khi so ở mặt Tiên hồn lại hoàn toàn bị đè áp.

Tiên hồn cảnh giới của hắn, đã tương đương với Ngọc hồn tiến độ đạt 93%.

Nhưng mà cuối cùng thì cũng không phải là Ngọc hồn chân chính

Cho dù hắn ta đạt tới 99%, thì ở cấp độ Tiên hồn cũng vẫn là cách một khoảng đại cảnh giới, nghĩ là biết đó sẽ là hậu quả như thế nào.

Sự choáng váng và đau nhói mãnh liệt từ nơi xa xôi trong Hồn hải truyền tới, khiến hắn ta căn bản là không có sức để ngăn cản hay phản kích lại.

Mà lúc này, Khương Thành đã sử dụng toàn bộ lực lượng hỏa, ầm ầm ngay bên cạnh hắn.

Tu vi cảnh giới của Khương Thành bây giờ là Đế cảnh tam trọng hậu kỳ.

Theo như bình thường, tu sĩ mà đối diện phải cảnh giới này, cho dù là Hoắc Thuần không phản kích, thì người đối diện cũng không phá vỡ được phòng vệ của hắn,

Dù gì Tiên lực băng tích lũy của hắn ta cực kỳ là nồng hậu.

Cảnh giới không phải là để đó cho đẹp.

Nhưng mà thật sự rất tiếc, mặc dù tu vi tiên lực của Khương Thành không đủ, nhưng mà Huyền Văn băng thập trọng đã bù đắp lại thiếu sót này.

Trình độ cảm ngộ quy tắc băng của Hoắc Thuần, cũng tương đương với Huyền Văn cửu trọng.

Ở phương diện này, hắn ta thấp hơn Khương Thành một trọng

Huyền Văn băng thập trọng, gia tăng thêm lạc ấn quy tắc băng, điều động uy lực mà vốn dĩ không thuộc về căn nguyên của cảnh giới này nên có.

Cộng thêm sự tàn phá và hủy hoại của 49 đạo Huyền Văn khác, cuối cùng dùng hình thể Kiếm tâm oanh tạc phòng ngự của Hoắc Thuần.

Lần trước Khương Thành tùy tiện nhấn cái chức năng Thăng cấp, nhìn có vẻ rất đơn giản.

Nhưng mà sau khi nhấn chức năng, uống xong thuốc, sức chiến đầu thật sự của hắn đã vượt qua Đế cảnh ngũ trọng rồi, có đủ tư cách đánh 1 trận với Đế cảnh lục trọng sơ kì.

Những điều này, tất cả đều chỉ xảy là trong một khoảnh khắc.

Bùng!

Khi thể băng của Hoắc Thuần bị vỡ ra, Tiên hồn của hắn ta cuối cùng cũng mất đi trụ cột, trở nên đơn độc không viện trợ, không thể nào ngăn cản sự tấn công của Ngọc hồn được nữa.

Vị này đường đường là Vực chủ vô cùng đáng sợ.

Sự mạnh mẽ của Khương Thành, vượt xa dự liệu của hắn.

Điều này hoàn toàn không hợp với lẽ thường!

Rõ ràng thật sự Tiên lực chỉ là Đế cảnh tam trọng, làm sao có thể phát huy ra được sức tấn công mạnh đến vậy?

Làm sao có thể có Ngọc hồn?

Cảm giác hối hận mãnh liệt, tràn đầy ở giây phút cuối sinh mệnh của hắn.

Nếu biết trước Khương Thành mạnh như vậy, vậy thì hắn ta căn bản sẽ không đắc tội.

Mà sẽ dùng thái độ thân thiết nhất để lôi kéo, đi kết giao.

Cho dù là thật sự muốn đối phó với Khương Thành, thì cũng sẽ trông chờ vào bản thân, càng sẽ không trông chờ vào những “con kiến” Địch Ung, Ngụy Sưởng đó.

Mà là báo lên Băng cung ở trên, hoặc là liên hợp với Vực chủ khác.

Bởi vì con người này, vỗn dĩ là hắn ta không đủ tư cách để đắc tội

Chỉ tiếc là, tất cả đều đã muộn rồi.

Lúc Thành ca giết tới đây, thì kết cục đã được định sẵn.

Trước khi khai chiến, Hoắc Thuần không có cơ hội để thích ứng.

Sau khi khai chiến, Hoắc Thuần cũng không có cơ hội để xin tha.

Ngọc hồn vừa quét qua, Vực chủ Phi Tuyết vực này đã chết một cách cực kỳ sạch sẽ.

Mà nhẫn tùy thân của hắn và thanh tam giai Chân Khí băng kiếm Đoạn Lăng cũng bị Khương Thành trực tiếp thu lấy.

Lúc này, những người khác cuối cùng cũng giết tới đây.

Sáu vị Phó Vực chủ của Phi Tuyết vực, hai người là Đế cảnh ngũ trọng trung kỳ, 4 người là sơ kỳ.

Bất kỳ ai trong số bọn họ nếu tùy tiện đặt ở một Lĩnh nào đó, đều là giống như dùng dao mổ bò để giết heo.

Biết được Khương Thành tới đây, phản ứng đầu tiên của bọn họ là không thể tin được.

Người này có phải là điên rồi không?

Bọn họ đang tính đối phó hắn, hắn ta không sợ run lẩy bẩy trốn đông trốn tây đi, con dám chủ động giết tới đây?

Mà phản ứng thứ hai của bọn họ, chính là tức giận.

Tức giận bởi vì “con kiến” vậy mà dám phản kháng.

Bây giờ bọn họ có phản ứng thứ ba, đó chình là khiếp sợ.

Chỉ là sau một khoảnh khắc vậy mà - Vực chủ không còn nữa.

Không ai có thể bình tâm mà chấp nhận được sự thật này, sau đó tiếp tục dùng trạng thái như bình thường đi chiến đấu.

Sau khi khai chiến có ba vị Phó Vực chủ tích cực nhất, xông tới nhanh nhất, lúc này đã tới bên cạnh Thành ca.

Muốn dừng cũng không kịp nữa.

Thế là tiếp theo đó bọn họ liền gặp phải sự tấn công của Thành ca

Ở hiện trường Ngọc hồn tàn sát bừa bãi, lực lượng căn nguyên của băng nhanh chóng phá hoại.

Ba người căn bản chưa kịp tạo ra được phòng ngự có hiệu quả, liền bị tấn công với tốc độ choáng ngợp.

“Không…”

“Tha mạng…”

“Dừng tay…”

Trước khi chết, bọn cũng hối hận rồi.

Sớm biết thế thì đã không xông tới.

Vốn dĩ cho là có thể góp vào một chân, lập được công, ai biết đụng phải một vị ác ma đáng sợ.

Bọn họ hy vọng bắt tay làm hòa, nhưng Khương Thành cũng vậy không cho bọn họ cơ hội đó.

Thi thể của ba vị Phó Vực chủ rơi từ trên không trung rơi xuống.

Hắn ta nhìn bốn phía, xung quanh đã không còn ai.

Cúi đầu nhìn xuống, bên trong hố lớn đó đã quỳ trên đất.

Lấy ba vị Phó Vực chủ Đế cảnh tam trọng làm đầu, ý chí chiến đấu của tất cả mọi người sớm đã bị cuồng phong quét qua đập tan hết, vứt vũ khí xuống cúi đầu xin hàng.

“Tham kiến Vực chủ!”

“Tham kiến Vực chủ!”

Âm thanh vang lên cả một vùng.

Bọn họ không lâu trước đó còn rất nhiều lần đàm luận về Khương Thành, đồng thời kinh miệt cười nhạo, lúc này đã bị dọa cho vỡ mật, không thể nâng lên chút ý chí chiến đấu nào nữa.

Nếu có thì chỉ là cầu xin được sống.

Chính tay Khương Thành giết chết Hoắc Thuần, đã tự động giành được ký hiệu Vực chủ rồi.

Theo quy tắc của Băng giới, bây giờ hắn ta xác thực là Vực chủ rồi.

Đương nhiên, sau đó vẫn còn cần phải có được sự công nhận của thượng cấp Giới chủ.

Nếu như là trước đây, có thể Thành ca sẽ ở lại.

Vực chủ có mặt mũi hơn Lãnh chúa, hiệu quả Băng nhãn của cấp bậc Vực chủ càng tốt hơn.

Nhưng bây giờ, hắn ta một lòng chỉ muốn đi Băng Nguyên cốc tìm kiếm đệ tử của mình, sao có thể ở lại đây được.

Huống hồ, hắn ta cũng không muốn ngồi ì ở cái gì mà Băng Nhãn này nữa.

“Lão tử không thích làm cái gì mà Vực chủ quèn của các ngươi.”

“Tất cả mọi người, giao hết bảo vật tùy thân và binh khí hộ giáp ra đây, nếu không thì chết!”

Trước đó còn đối địch với ta, còn muốn bao vây tấn công ta.

Bây giờ quay lại bái làm Vực chủ, thái độ hòa hoãn vậy là xong chuyện á?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt thế?

Hoặc là dưới quy tắc của Băng giới, thật sự sẽ có chuyện như này.

Nhưng Khương Thành đến từ Tiên giới, hắn ta tự có quy tắc của mình.

Chương 935: Rốt cuộc thực lực của ngươi là gì?

“Hả?”

Nghe thấy mệnh lệnh này, tất cả mọi người ở đây đều chống lại.

Tài nguyên tu luyện quý giá như thế nào?

Binh khí và hộ giáp, càng là vốn liếng dùng để ổn định cuộc sống của bọn họ.

Đòi những thứ này, chính là đòi mạng của bọn họ.

Ai cam tâm tình nguyện mà giao ra?

“Khương Thành, như này là ngươi quá khinh người rồi?”

“Đúng vậy, bọn ta đều đã tôn ngươi làm Vực chủ, sao ngươi có thể đoạt bảo vật của bọn ta?”

“Băng giới bọn ta không có chuyện này, hành vi này của ngươi là trái với quy củ!”

“Thật là quá đáng, các vị Đại năng trong Băng cung cũng sẽ không đồng ý đâu!”

Băng Nguyên cốc không quan tâm tới thế sự của ngoại giới, kể cả khi Chân giới Băng đối mặt với cuộc chiến tranh chống lại các Chân giới khác, vẫn phải có tổ chức cao nhất ra lời kêu gọi.

Mà tổ chức này, chính là Băng cung.

Để giữ tài nguyên, đám người này đã ngầm nhắc tới Băng cung, để ép Thành Ca.

Nhưng mà, tất nhiên là điều này không có hiệu quả.

Kiếm của Thành Ca vẫn chưa được tra vào vỏ đâu.

“Nếu các ngươi đã không tình nguyện như vậy, vậy thì ta cũng không làm khó các ngươi nữa.”

Khi hắn nói ra câu đầu tiên, trên mặt ai cũng lộ vẻ vui mừng.

Vẫn còn may, ma đầu này bị dọa rồi.

Chỉ biết, hắn cũng không dám phạm phải sai lầm lớn nhất thiên hạ.

Nhưng ngay sau đó, Thành Ca lại chuyển đề tài.

“Ta trực tiếp giết các ngươi, sau đó tự mình đoạt lấy, như vậy có phải là rất hợp quy củ hay không?”

Nói xong, hắn lại giơ thanh kiến trong tay lên.

Hơi thở của căn nguyên băng lại được ngưng tụ, khuấy động phong vân tứ phía, tản ra sát ý.

“Không…”

Ba tên phó Vực chủ cầm đầu đều sợ tới mức mặt biến sắc, bọn họ hoàn toàn không nghi ngờ sát ý của Khương Thành.

Hắn đã giết chết một Vực chủ và ba phó Vực chủ, sao có thể không nỡ giết những người khác?

Giờ khắc này, bọn họ mới hiểu, sự uy hiếp vừa nãy nực cười biết bao.

Cho dù, sau này Giới chủ có nổi giận, đó cũng là chuyện về sau, mà khi đó, bọn họ đều đã chết rồi.

“Ta giao, ta giao!”

Bọn họ vội vội vàng vàng giao binh khí, cởi hộ giáp, dâng Nhẫn Không Gian, vội giống như đi ăn cướp vậy.

Hết cách, tuy mấy thứ này là vốn liếng để ổn định cuộc sống, nhưng nếu như không giao ra, bọn họ chắc chắn sẽ mất mạng.

Nhìn tài nguyên nhanh chóng được chất thành đống, nhiều như núi ở trước mặt, Thành Ca vui mừng vô cùng.

Lần thu hoạch này, hẳn là hơn lần trước rất nhiều lần!

Hắn cũng lười kiểm kê, trực tiếp vét sạch toàn bộ tài nguyên, lúc này mới phất tay.

“Cút đi!”

Mọi người như được đại xá, điên cuồng chạy trốn khỏi hiện trường.

Mà Khương chưởng môn, người vừa có thu hoạch mỹ mãn, cũng không nán lại, hắn quay về nơi xa, nơi mà Cung Tình đang chờ ở đó.

Thời gian chờ đợi của Cung quân sư cũng không lâu.

Nhưng chút thời gian đó, đối với nàng mà nói, cũng là một ngày dài tựa một năm.

Người càng thông minh, càng hay nghĩ nhiều, lại càng dễ lo được lo mất.

Cung Tình chính là người như vậy.

Nàng tận mắt chứng kiến tòa Tiên thành khổng lồ ở phía trước bị nổ tung, cũng hoàn toàn cảm nhận được những biến động khốc liệt của trận chiến.

Nhưng trận chiến này đối với nàng mà nói, level quá cao, thần niệm kia của nàng cũng không thể đi vào, hoàn toàn không cảm nhận được tình hình kết quả.

Vì thế nàng chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Toàn bộ trận chiến chỉ kéo dài hai giây, sau đó, từ vô cùng hỗn loạn, biến thành vô cùng yên tĩnh.

Kết thúc nhanh như vậy?

Khương Thành bị giết, chính là điều nàng nghĩ tới đầu tiên.

Dù sao, kẻ địch nhiều như vậy, mạnh như vậy, đây cũng là kết quả hợp tình hợp lý nhất.

Nếu hắn chết rồi, vậy mình nên làm gì bây giờ?

Khoảnh khắc khó tin này, chỉ là một giấc mộng hư ảo thôi, phải không?

Những suy nghĩ rối rắm này, khiến lòng nàng bị dày vò, đau đớn vô cùng.

Mãi cho đến khi, bóng dáng quen thuộc của Khương Thành, lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

Cung Tình, người luôn sống bằng lý trí, lần đầu tiên đã đánh mất mình, để cảm xúc lấn át, vui mừng lao tới, ôm cổ hắn.

“Tốt quá rồi, ngươi còn sống!”

Có thể, chôn vùi giấc mộng kia được rồi.

Nàng kích động tới mức sắp quên hết tất cả.

Thành Ca nâng cánh tay phải, trong giây lát, cũng không biết nên làm gì.

Khi hắn muốn làm chút chuyện gì đó, em gái này đã buông hắn ra, nhanh chóng trở về hình mẫu quân sự lý trí.

“Bên kia sao rồi?”

Nàng cần hiểu tình hình hiện tại, để giúp chủ công, suy nghĩ sách lược tiếp theo.

Thành Ca cười tủm tỉm, ra hiệu "OK" với nàng, "Tất cả đều đã xong rồi."

"Hả?"

"Hoắc Thuần bị giết, những tên đáng chết khác cũng bị giết, mà đám còn sống, cũng xem như bị phế một nửa."

Đám cao thủ sống sót kia, hiện tại, ngay cả chân khí và hộ giáp cũng không còn nữa, quả thật xem như là bị phế một nửa rồi.

"Cái gì?"

Mặc dù đã nhiều lần chứng kiến, chiến tích khó tin của Thành Ca, song Cung Tình vẫn bị hoảng sợ, suýt nữa mất đi năng lực suy nghĩ.

"Ngươi vừa mới nói cái gì?"

Nàng liên tục hỏi để xác nhận lại.

"Hoắc Thuần đã bị ngươi giết?"

"Đúng vậy."

Vẻ mặt kinh hãi kia của nàng, khiến mong muốn làm màu của Thành Ca được thỏa mãn.

"Nhưng mà, trận chiến vừa rồi chỉ diễn ra trong chốc lát!"

Cung Tình hoàn toàn không đoán ra được, làm sao làm được điều đó.

"Trong chốc lát, sao có thể giết được một vị Đế Cảnh ngũ trọng hậu kỳ…"

Thành Ca trực tiếp lấy ra Đoạn Lăng kiếm của Hoắc Thuần.

Vì vậy mà Cung Tình lập tức ngậm miệng.

Nàng không tin cũng phải tin.

Sau đó, Thành Ca còn lấy ra chân khí bên người của sáu vị cao thủ Đế Cảnh ngũ trọng khác.

Thế là, Cung Tình rơi vào tình trạng hoang mang kéo dài.

“Trời ạ!”

“Chuyện này sao có thể?”

Khương chủ công rất ân cần, cho nàng thời gian để nàng từ từ kinh hãi, mà hắn cũng bận kiểm kê thu hoạch.

Ngoài vật liệu luyện đan, luyện khí, Ngân Nguyệt Băng Phách như trước, hắn chỉ để lại một vũ khí cấp cao nhất, tất cả những thứ khác đều đổi hết.

Vì thế hắn lại có 3,44 triệu điểm tiên nguyên.

Bấm mở kỹ năng, muốn thăng cấp Huyền văn băng thập trọng tới thập nhất trọng, vậy phải dùng tới 10 triệu điểm tiên nguyên.

Hiện tại, chút điểm tiên nguyên này của hắn còn lâu mới đủ.

Mà Tiên hồn muốn thăng cấp tới Tinh hồn, càng khủng bố hơn, phải dùng tới 30 triệu.

Đành tạm gác lại hai mục này.

Hắn quyết định thăng cấp Huyền Văn của bản thân lên một chút.

Đầu tiên, hắn thăng cấp huyền văn lực tới thập trọng.

Sau đó, lại dùng não thăng cấp tốc độ, không gian, kiếm, hủy diệt, cắn nuốt, sáng, tối, kim mộc thủy hỏa thổ, vv… Tổng cộng tất cả ba mươi Huyền Văn tới thập trọng.

Chân giới Băng cũng không có những căn nguyên quy tắc này.

Dù những Huyền Văn này được thăng cấp, cũng không thể mượn thêm căn nguyên mạnh mẽ bên ngoài.

Nhưng đối với việc nâng cao sức chiến đấu, vẫn có một chút hiệu quả.

Hơn nữa, hắn cũng không ở Băng giới cả đời.

Chỉ là, bởi vì những Huyền Văn này, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân Huyền phách, cho nên hiệu quả ở Băng giới không lớn bằng Huyền văn băng mà thôi.

Hắn cũng không biết một điều, đó là, khi hắn thăng cấp tốc độ và Huyền Văn hệ thủy tới thập trọng, ở một thế giới xa xôi

khác, Thương Linh và Huyền Minh cũng chẳng hiểu ra sao, tự nhiên lại có được cảm ngộ quy tắc vô tận.

Ngay sau đó, rõ ràng hai vị viễn cổ Long tộc này đã đột phá một cách vô cùng thần kỳ.

Mà Băng giới bên này, thoáng cái Thành Ca đã thu thập xong các kỹ năng, chuẩn bị rời đi.

"Rốt cuộc, thực lực của ngươi là gì?"

Cung Tình nhìn hắn rất nghiêm túc.

Câu hỏi này, nàng đã muốn hỏi từ lâu.

Lúc đầu còn tưởng người này là Đế cảnh tam trọng sơ kỳ, kết quả, hắn giết chết Đồ Hưng.

Tưởng hắn là Đế cảnh tam trọng hậu kỳ, kết quả, hắn giết chết Cận Sùng.

Tưởng hắn là Đế cảnh tứ trọng trung kỳ, kết quả, hắn giết chết Địch Ung, Ngụy Sưởng.

Tưởng hắn là Đế Cảnh ngũ trọng sơ kỳ, hiện tại, hắn lại dễ dàng giết chết Hoắc Thuần - Đế Cảnh ngũ trọng hậu kỳ.

Mỗi lần, khi nàng cho rằng mình đã nhìn thấu sự nông sâu của hắn, Thành Ca lại làm nàng kinh hãi.

Giống như hắn là kẻ làm được mọi việc.

"Chẳng lẽ, ngươi thật sự là cao thủ Đế Cảnh lục trọng trong truyền thuyết sao?"

Chương 936: Băng giới chấn động

Đế Cảnh lục trọng có bản chất khác với ngũ trọng trước.

Giống như Tiên Vương của Tiên giới bên kia, chỉ khi đạt tới cấp độ này, mới có tư cách tiêu dao tung hoành một giới.

Dưới lục trọng, chỉ có thể cố thủ, chiếm lĩnh một vực.

Mà trên lục trọng, đã có thể đứng trong số cường giả đứng đầu Băng giới.

Ngay khi có suy đoán này ở trong lòng, Cung Tình cảm thấy nó quá hão huyền.

Đó là giống với Đế Cảnh lục trọng - Tuyệt thế thiên tài - Ngụy Sơn!

“Chỉ là Đế Cảnh lục trọng?”

Thành Ca cảm thấy, cần phải nói rõ ngọn ngành cho quân sư bên người mình.

“Ngươi cũng quá coi thường ta rồi.”

“Nói cho ngươi một bí mật, thật ra, Ca đã vô địch thế giới từ lâu rồi.”

“Sau này, ngươi phải hoàn toàn tin tưởng ta.”

Đừng cố khuyên can khi ta đang chuẩn bị làm màu, mà là nên phối hợp với nhịp làm màu của Ca.

“Vô địch thế giới?”

Lời nói này, bất kỳ ai có chỉ số thông minh đều sẽ không tin.

Đương nhiên, Cung Tình cũng không ngoại lệ.

Vốn nàng còn xem Thành Ca như núi cao phải ngửa mặt mà trông, lúc này, đột nhiên cảm thấy, hình tượng của hắn đã bị sụp đổ.

Sao ngươi có thể khoác lác như vậy?

“Lẽ nào ngươi muốn nói là ngươi lợi hại hơn Băng Cực Thiên Tôn sao?”

Thành Ca cười tủm tỉm, nói: “Băng Cực Thiên Tôn tép riu á? Đúng là thời không anh hùng, nhãi ranh lại nổi!”

Trước kia, ta không lên sân khấu, cho nên, hắn mới có thể nổi danh như vậy.

Hắn dám giết ta sao?

Dám giết ta một lần, hắn sẽ chết.

“Phải không?”

Cung quân sư có lòng tốt, giúp hắn nhớ lại một số chi tiết trước đây: “Vậy ngươi muốn đi vào Băng Nguyên cốc, sao còn lao lực như vậy, còn muốn ta nghĩ cách?”

À chuyện này…

Thành Ca thầm nghĩ trong lòng, ta dẫn theo ngươi là trông ngóng ngươi làm kẻ xu nịnh bên người, không phải để ngươi tới phá đám.

“Sao ta có thể không vào được, chỉ là ta cố ý, cho ngươi một cơ hội, để ngươi thể hiện mà thôi.”

Hắn chỉ có thể, tiếp tục mạnh mẽ làm màu: “Không ngờ rằng, ngươi phụ lòng trông mong của ta, haizzz.”

Chuyện này, Cung Tình chỉ có thể đáp lại bằng sự im lặng.

Đương nhiên nàng sẽ không tin những lời mạnh miệng như này.

Sau khi hai người rời khỏi Phi Tuyết vực, thì tiếp tục đi về phía Băng Nguyên cốc.

Bọn họ rời đi không lâu, ba vị phó Vực chủ còn lại của Phi Tuyết vực lo lắng không yên, vội chạy tới Băng cung bên kia tố cáo.

Băng Nguyên cốc hoàn toàn không quan tâm đến thế sự, do đó, Băng cung thật sự được xem là thế lực thống trị Băng giới.

Đây là tổ chức đứng đầu, tập hợp tất cả Đế Cảnh thất trọng và hầu hết Đế Cảnh lục trọng của Băng giới, bàn về năng lực thống trị và năng lực hiệu triệu, cũng sánh ngang với Vạn Yêu Cung của Yêu giới.

Đây cũng là điều đương nhiên.

Ngoài Băng giới, còn có 2999 Chân giới, chiến tranh và liên minh, đều là chuyện xảy ra như cơm bữa.

Băng Nguyên cốc không quản thế sự, nếu không có thế lực tối cao như Băng cung, vậy cả Băng giới sẽ bị chia năm sẻ bảy, không có cách nào để hợp nhất lực lượng, chống lại các Chân giới khác.

Tại Chân giới Băng, có thể tùy ý cướp đoạt Cảnh Chủ và Lãnh Chúa.

Nhưng Vực chủ thì khác, tất cả bọn họ đều được Băng cung bổ nhiệm, thậm chí còn có nhiệm kỳ.

Vực chủ không thể bị khiêu chiến, chỉ có thể thay thế, sau khi được Băng cung cho phép.

Khương Thành ngang nhiên giết chết Hoắc Thuần, xem như đã chọc vào tổ ong lớn.

Điều này, có ý nghĩa hoàn toàn khác với việc thay thế Cảnh chủ, Lãnh chúa trước đây.

“Khương Thành này, đúng là điên rồi!”

“Quá càn rỡ, hắn không chỉ giết Hoắc Thuần Vực chủ, mà còn hủy diệt Tiên thành – Trung tâm của Phi Tuyết vực!”

“Cuối cùng còn đoạt tất cả bảo vật và chân khí của chúng ta!”

“Hành vi như thế, thật sự khiến kẻ khác căm phẫn, người và thần đều căm phẫn!”

Ba vị phó Vực chủ lớn tiếng khóc lóc kể lể, quả thật, cũng đã khiến người nghe xúc động.

Trên thực tế, bọn họ cũng không đủ tư cách để gặp thủ lĩnh Đế Cảnh bát trọng của Băng cung.

Chỉ gặp được mấy vị trưởng lão Đế Cảnh thất trọng của Băng cung.

“Ngoài lực băng, người này còn thi triển những lực khác, do đó chúng ta nghi ngờ hắn không phải là người của Băng giới, mà là người của dị giới!”

“Đây là một cuộc xâm chiếm của ngoại giới, tất nhiên người này là gián điệp của những Chân giới khác, đặc biệt tới Băng giới chúng ta để gây ra rối loạn!”

Băng giới chỉ có căn nguyên băng, bởi vậy, hầu hết mọi người đều chỉ tu luyện một loại lực lượng, đó chính là quy tắc băng.

Nhưng mà, cũng không phải không tồn tại ngoại lệ.

Có một vài cường giả Băng giới vượt qua loạn lưu hỗn độn, sau khi phiêu bạt ở những Chân giới khác, cũng có thể tu luyện được các quy tắc khác.

Chỉ là, sau khi trở về Băng giới, sức mạnh của những quy tắc này sẽ mất đi sự trợ giúp của căn nguyên, yếu tới mức hoàn toàn không dùng được.

Mà đối với sinh linh dị tộc của những Chân giới khác, thật ra trước kia, Băng cung cũng không để ý lắm.

Dù sao bản thân bọn họ thỉnh thoảng cũng tới những Chân giới khác.

Chỉ cần không gây ra tổn hại quá lớn cho Băng giới, bình thường, bọn họ cũng mặc kệ.

Mà lần này, Khương Thành đã giết một vị Vực chủ, còn hủy diệt một khu vực lớn, đã gây ra tổn hại vô cùng lớn.

"Truyền mệnh lệnh của Băng cung, Khương Thành của dị giới, là kẻ thù chung của Băng giới, ai cũng có thể chém giết!"

Một câu ngắn như vậy, nháy mắt đã được truyền khắp các vực của Băng giới, sau đó, lại nhanh chóng được truyền tới các lãnh các cảnh bên dưới.

Sau một đêm, tên của Thành Ca bắt đầu được lưu truyền khắp Chân giới Băng.

Mà những chuyện hắn làm, cũng tạo nên những chấn động rất lớn.

"Người của dị giới?"

"Giết Vực chủ của Phi Tuyết vực?"

"Con mẹ nó, người này của dị giới cũng có chút lợi hại!"

"Sao chỉ có chút lợi hại, thực lực này của hắn có phần thái quá rồi."

Giết Hoắc Thuần và ba vị phó Vực chủ khác, hắn đã chứng minh Khương Thành có sức chiến đấu của Đế Cảnh lục trọng.

Cũng xem là cường giả của Băng giới, nhưng vẫn chưa được xem là kẻ đứng đầu.

Giống như Tiên Vương ở Tiên giới, trên còn có Chuẩn Đế và Tiên Đế, không đủ để thu hút sự chú ý của toàn bộ Tiên giới.

Mấu chốt chính là thân phận của hắn – người của dị giới.

Cao thủ của dị giới đi vào Băng giới, bởi vì không có sự trợ giúp của căn nguyên thế giới ban đầu, quy tắc am hiểu nhất cũng suy yếu vô số lần, do đó, bọn họ cũng chẳng phát huy được thực lực của mình là mấy.

Bởi vậy, ngay cả cao thủ mạnh mẽ nhất, sau khi tới những Chân giới khác, hầu hết đều sẽ khiêm tốn.

Ai dám giống Khương chưởng môn, phách lối như vậy?

Còn về đại chiến của Chân giới, cũng không tác chiến trong đủ các Chân giới tương ứng, mà chiến đấu theo một phương thức khác.

“Nghe nói, cấp độ băng lực của người này cũng cực cao!”

“Đúng, ta đã xem hình ảnh của trận chiến kia, lực lượng hắn dùng rất hỗn tạp, hẳn là đã đi qua rất nhiều Chân giới, nhưng vẫn lấy lực băng làm chủ!”

“Vậy thì quá đáng sợ rồi, hắn đi vào Băng giới chúng ta, tu luyện băng lực từ đầu, vậy mà có thể đạt được cấp độ Đế Cảnh lục trọng…”

“Vậy chứng tỏ, thực lực ban đầu của hắn mạnh hơn!”

“Rốt cuộc, người này có lai lịch gì?”

“Hắn vốn là người của Chân giới nào?”

Trong lúc nhất thời, vô số người nổi lên hứng thú đối với Thành Ca, khắp nơi đều bàn luận về hắn.

Mà Thiên Hồng Lĩnh bên này.

Nghiêm Tôn Lãng Trí và mấy vị phó Lĩnh Chủ, rốt cuộc cũng nghe được tin tức của Khương Thành một lần nữa.

“Hắn, hắn vậy mà giết Vực chủ?”

“Còn cướp sạch Phi Tuyết vực?”

“Ôi trời ơi, mấy ngày nay, chúng ta ở chung với một vị cao nhân mạnh mẽ?”

“Thật là đáng sợ!”

Tất cả mọi người ở Thiên Hồng Lĩnh đều cảm thấy chuyện này thật sự quá khó tin.

Cảm thấy cách đây không lâu, Lãnh chúa của bọn họ, thật ra là một vị Đại năng của dị giới?

Bọn họ cũng không biết, nên cảm thấy sợ, hay nên cảm thấy tự hào.

Mà ngay hôm nay, mấy vị cao thủ đến từ Băng cung, cũng đã đáp xuống Thiên Hồng Lĩnh.

Bốn vị phó Lãnh chúa và các trưởng lão khác, tất cả đều bị triệu tới đây, để dò la tin tức của Khương Thành.

Có thể nhìn ra được lần này Băng cung vô cùng nghiêm túc.

Chương 937: Thang băng của Thiên Đạo

Thân Khương chưởng môn đã nằm trong tâm lốc xoáy, nhưng lúc này, hắn vẫn không hề hay biết về danh tiếng ở Băng giới.

Cuối cùng, hắn cũng tới được khu vực trung tâm của Băng giới.

Nơi này chính là một núi băng.

Chính giữa trung tâm coi như là đỉnh núi.

Mà Băng Nguyên cốc chính là vùng lõm xuống của đỉnh núi kia.

Theo quy luật bình thường, càng đến gần khu vực trung tâm, chắc chắn hơi thở của căn nguyên băng càng dày.

Nhưng mà, nằm ngoài dự đoán của hắn, hơi thở của căn nguyên ở nơi này vô cùng mỏng.

Đặc biệt khi tới khu vực cách Băng Nguyên cốc hơn ngàn dặm còn không cảm nhận được căn nguyên băng.

Còn sau khi tới khu vực cách Băng Nguyên cốc mấy trăm dặm, tất cả các lớp băng đều biến mất.

Chỉ là chúng không tan thành nước mà là trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Đây là chuyện cực kỳ khó tin ở Băng giới.

Thành Ca rất ngạc nhiên.

“Đây là chuyện gì?”

“Sao còn có chuyện lạ như vậy?”

Ngược lại, Cung Tình sớm đã lường trước được điều này.

“Đây là đạo lý thịnh quá sẽ suy, căn nguyên băng nằm chính giữa trung tâm, khiến hơi thở căn nguyên mạnh mẽ quá mức.”

“Do đó, mọi thứ xung quanh đều bị gạt ra ngoài, cuối cùng hình thành một khu vực trống đặc biệt.”

“Cũng vì nguyên nhân này mới hình thành vùng trũng như Băng Nguyên cốc.”

Thành Ca gật đầu: “Hóa ra là như vậy.”

Hắn nhìn bóng người đông nườm nượp ở phía trước, lại hơi tò mò, hỏi.

“Nếu nơi này không có hơi thở của căn nguyên, tại sao còn có nhiều người đổ xô tới đây?”

Đối với chuyện này, Cung Tình cũng không rõ lắm.

Tuy nàng thông minh, nhưng dù sao, trước kia cũng chỉ là một tiểu tu sĩ Đế cảnh nhị trọng ở một khu vực xa xôi của Thiên Hồng Lĩnh.

Tầm nhìn xa cũng chỉ có vậy, có rất nhiều chuyện mà từ trước đến nay, nàng chưa từng gặp phải.

“Có thể… Bọn họ cũng giống ngươi, cũng có suy nghĩ viển vông là đi vào Băng Nguyên cốc?”

Nàng vừa nói ra suy đoán này, lại tự phủ định ngay lập tức.

“Không đúng.”

“Ta nhớ rõ, không thể tới gần Băng Nguyên cốc, trừ khi đạt tới Đế Cảnh cửu trọng, nếu không, sẽ bị hơi thở mạnh mẽ quá mức của căn nguyên kia cắn nuốt, cuối cùng, trăm phần trăm là chết!”

Trong lịch sử, có duy nhất một người xông vào thành công, chính là Băng Cực Thiên Tôn, năm đó đã đạt tới Đế Cảnh cửu trọng.

Ngoài ra, còn có 500 người tới được Băng Nguyên Cốc thông qua Thông Thiên Phù do hắn tạo ra.

Còn những người khác muốn xông vào một cách bất chấp?

Không phải không ai thử, mà là sau khi thử, thì đều chết hết, không có ngoại lệ.

Theo lý, người có ý nghĩ viển vông, cũng nên suy nghĩ một chút tới cái mạng nhỏ của mình.

Vậy tại sao vẫn còn nhiều người vây quanh nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này như vậy?

Cung Tình lo người bên cạnh mình lại làm chuyện điên rồ, nên vội vàng phổ cập kiến thức cho hắn trước.

“Sáu mươi tỷ năm trước, từng có một vị Đế Cảnh bát trọng, không cam lòng với việc không vào được Băng Nguyên cốc, đã lựa chọn xông vào một cách bất chấp.”

“Cuối cùng, dưới sự chứng kiến của rất nhiều người, vị tiền bối kia bị căn nguyên băng cắn nuốt, chẳng còn sót lại gì.”

“Sự thất bại của Đế Cảnh bát trọng, khiến tất cả tu sĩ của Băng giới đều mất đi ý nghĩ tiến vào Băng Nguyên cốc.”

Giờ ngươi đã biết nguy hiểm bao nhiêu rồi chứ?

Chẳng lẽ, ngươi tự nhận mạng của ngươi còn tốt hơn Đế Cảnh bát trọng sao?

“Ồ? Vậy sao?”

Chẳng những Thành Ca không bị dọa, ngược lại còn cười thành tiếng.

Haizzz, còn tưởng là khó đi vào lắm. Ai dè…

Nhưng mà thôi, có thể chết là được.

Xem ra, mình đã đặt được một chân vào Băng Nguyên cốc rồi.

“Ngươi vẫn không định dẹp ý nghĩ đó sao?”

Cung Tình hận không thể ngắn hắn lại.

“Cho dù, ngươi thật sự là Đế Cảnh lục trọng, thậm chí Thất trọng, cũng vô dụng thôi!”

Vẻ mặt của Thành Ca hiện rõ sự không đồng tình.

“Ta đến cũng đã đến rồi, hơn nữa, ở đây nhiều người như vậy, chắc cũng phải có lý do gì đó, cứ xem trước rồi tính!”

Hai người bay một mạch tới phía trước.

Ở vị trí cách Băng Nguyên cốc mấy trăm trượng, bọn họ nhìn thấy một cầu thang được tạo thành từ các tầng băng tuyết

trong hư không.

Trong khoảng không gần Băng Nguyên cốc nhất, thang băng lơ lửng trong hư không, tỏa ra ánh sáng trắng lấp lánh, trông thiêng liêng vô cùng.

Tổng cộng thang băng có 128 bậc, dẫn đến khoảng không vô định phía trước.

Mỗi bậc thang cách nhau không xa, người bình thường đều có thể bước qua.

Đối với tu sĩ mà nói, cầu thang như vậy, chưa đến một giây đã lên tới đỉnh rồi.

Nhưng mà lúc này, ngàn vạn tu sĩ đến từ các nơi, lại chỉ vây quanh thang băng mà không bước lên.

“Náo nhiệt như vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Trái lại, Thành Ca lại vô cùng hào hứng.

“Đang đấu sao? Thang lên trời à?”

Hắn hỏi quân sư bên người mình, nhưng mà Cung quân sư cũng lộ ra vẻ mặt sững sờ.

Vẫn là câu nói kia, xuất phát điểm của nàng quá thấp, có rất nhiều chuyện, cho dù nàng có thông minh đi chăng nữa, cũng không thể đoán trước được.

Ví dụ như thang băng này.

Thành Ca rất tự nhiên, kéo một vị tu sĩ trong đám người kia.

“Huynh đệ, đây là đang làm gì? Thang trời này dùng để làm gì?”

Người của Băng tộc quay đầu nhìn hắn.

“Ngươi cũng đã tới đây rồi, lại còn không biết đây là thang băng của Thiên Đạo sao?”

“Đây là khảo nghiệm được đích thân Băng Cực Thiên Tôn bố trí, từ ba triệu năm trước.

“Chỉ cần đi hết thang băng, là có thể trực tiếp tiến vào Băng Nguyên cốc!”

Thành Ca còn chưa nói gì, ngược lại, Cung Tình đã kinh hãi mà thốt lên.

“Cái gì, còn có chuyện này?”

Thật sự là nàng chưa từng nghe qua chuyện này.

“Vậy ba triệu năm qua, hẳn là đã có rất nhiều người, tiến vào Băng Nguyên cốc?”

“Chuyện lớn như vậy, sao lại không truyền ra ngoài nhỉ?”

Một tu sĩ khác của nhân tộc, quay đầu lại, nhún vai: “Ai nói với ngươi là đã có rất nhiều người tiến vào? Ba triệu năm qua, không có ai thành công cả, được chứ?”

“Vậy mà không có ai thành công?”

Lần này, không chỉ Cung Tình, mà ngay cả Thành Ca cũng kinh ngạc.

Thang băng kia, thoạt nhìn cũng không cao.

Tùy tiện nhảy, thoáng cái là lên tới đỉnh chứ nhỉ?

Nhưng đúng lúc này, đám người phía trước lại reo hò ầm ĩ, chỉ thấy một tên đàn ông trung niên, toàn thân màu huyền băng, chậm rãi bước về phía thang băng.

“Úc Bạch!”

“Là Úc Bạch!”

Nghe thấy cái tên này, Cung Tình cũng không nhịn được mà có chút kích động.

Nàng cũng biết, Thành Ca quá “dốt”, vội vàng quay đầu để phổ cập kiến thức cho hắn.

“Vị Úc Bạch này, bàn về thiên phú cũng không kém hơn Ngụy Sơn là mấy, cũng là một trong số những tuyệt thế thiên tài nổi lên trong hai trăm triệu năm qua.”

“Hiện giờ, đã là Đế Cảnh lục trọng trung kỳ!”

Thành thật mà nói, vị này thật sự là một tuyệt thế thiên tài.

Phải biết rằng, ở Tiên giới bên kia, muốn đột phá tới Tiên Đế, Ma Đế, dù đủ thiên phú, cơ duyên, cũng cần một hai trăm triệu năm.

Nhưng mà, cũng chỉ là Đế Cảnh nhất trọng mà thôi.

Hai trăm triệu năm đã đạt được Đế Cảnh lục trọng, cũng chỉ có Chân giới - thế giới có căn nguyên này mới có thể thực hiện được.

Nhìn thấy ánh mắt sùng bái của nàng, Thành Ca ghen tị, bĩu môi.

Ngươi là quân sư riêng của ta, lẽ nào không nên sùng bái mình ta, trong mắt chỉ có ta sao?

“Vẻ ngoài đen như vậy, còn gọi Úc Bạch gì đó, vừa nhìn đã biết, không phải là kẻ đứng đắn, có tiền đồ.”

Những người khác đều đang mải nhìn vào giữa sân, nếu không chắc chắn sẽ có người quay lại chế giễu hắn.

Đám người vây xem vẫn rất hào hứng.

“Đây là lần thứ ba Úc Bạch bước lên thang băng sao?”

“Ha ha, lần này hắn có thể đi tới đâu?”

“Lần trước, Úc Bạch đã đi tới bậc thứ 48, lần này, ít nhất cũng có thể vượt qua bậc 50!”

“Bậc 50, đó là thành tích cực kỳ khó lường.”

“Đúng vậy, có thể lọt top hai mươi trong toàn bộ Băng giới!”

“Nhanh nhìn đi, hắn bước lên rồi kìa!”

Đám người lại bùng nổ với những tiếng reo hò nhiệt tình.

Như thể, đây là một dịp trọng đại gì đó.

Chương 938: Hóa ra khảo nghiệm chính là như vậy

Chỉ là bước lên một bậc, vậy mà mọi người làm như là nổ phát súng đầu tiên trong chiến tranh không bằng.

Nhưng mà xem ra, có vẻ Úc Bạch thật sự là đang đánh trận.

Cho dù hắn không rút kiếm, nhưng lực băng thuộc về Đế Cảnh lục trọng, trong nháy mắt cũng đã bộc phát ra.

Một hư ảnh lớn dập dờn ở phía trên bầu trời của thang băng, lượn vòng một lúc thật lâu.

Mà bản thân hắn vẫn hơi lắc lư, suýt nữa đứng không vững!

"Hà!"

Hắn thở ra thành tiếng, như kim thiết, vang vọng toàn trường!

Dường như, có một gánh nặng vô tận đang ở trên lưng hắn.

Đè lên thân hình cao lớn của hắn, khiến hắn hơi cúi xuống.

Thành Ca cũng sửng sốt.

"Tốn sức như vậy sao?"

Thật ra, hắn có thể đánh giá được, Đế Cảnh lục trọng trung kỳ mạnh như thế nào.

Ngay cả cao thủ ở cảnh giới đó còn thành cái dạng này, không nghĩ cũng biết thang băng đó thế nào.

Mà đây còn là bậc đầu tiên.

Sau khi đứng vững ở bậc đầu tiên, Úc Bạch bắt đầu bước lên bậc thứ hai.

Hẳn là, bước lên bậc này dễ hơn bậc đầu tiên nhiều.

Hắn cũng dần dần đứng thẳng.

Chẳng mấy chốc, hắn đã thuận lợi vượt qua mười sáu bậc đầu.

Đám người vây xem thì bàn luận sôi nổi.

"Lần trước, ta mới đi qua bậc mười, sao hắn vượt qua ta dễ vậy."

“Đó là đương nhiên, vì hắn là Úc Bạch!”

“Sau khi tái thích ứng được bậc đầu tiên, thì mười sáu bậc đầu này, hoàn toàn không là gì đối với thiên tài ở cấp độ của hắn.”

“Đúng là thế.”

“Mấu chốt còn ở phía sau.”

“Mỗi lần bước trên thang băng này, trải nghiệm đều khác nhau, quá khó rồi.”

Quả nhiên, khi tiến vào bậc thứ mười bảy, Úc Bạch đột nhiên lại cúi xuống, suýt nữa thì ngã xuống dưới.

Dường như tại tầng này, hắn gặp phải khảo nghiệm hoàn toàn mới.

Người bên ngoài không nhìn ra được, chỉ có thể thông qua phản ứng của hắn để phán đoán độ khó.

Sau khoảng năm phút, cuối cùng, hắn cũng đứng vững ở tầng này.

Rồi sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Hắn đi từ bậc 17 đến bậc 32, cũng coi như là suôn sẻ.

Thời gian dừng ở mỗi bậc cũng không quá 3 phút.

Ở bậc 33, hắn lại gặp phải một thách thức mới.

Lần này, hắn đứng trên bậc thang không vững, loạng choạng mất mấy lần.

Mà lưng của hắn cũng gập một góc 90°, giống như đang gánh thêm gánh nặng.

Ở bậc này, hắn dừng lại khoảng một canh giờ, sau đó mới cất bước.

Sau khi hắn vượt qua bậc 33, đám người lại bùng nổ với tiếng reo hò dữ dội.

Giống như đã đánh hạ được hầu hết thành trì đáng sợ.

Ngay sau đó, mọi người lại chăm chú nhìn thân hình màu đen, đang khom lưng kia, di chuyển từng chút một lên tầng tiếp theo.

Đúng vậy, là di chuyển.

Dường như ở mỗi bậc, hắn đều phải dừng lại, ít nhất là nửa canh giờ.

Cũng vì người của Băng tộc không có mồ hôi, nếu không, e là đã đầy mồ hôi trên thang băng kia rồi.

Ban đầu, Thành Ca còn cảm thấy rất mới mẻ, nhưng thời gian trôi qua, càng ngày càng cảm thấy nhàm chán.

Rốt cuộc, khảo nghiệm này có gì đặc biệt?

Sao giống như đang ra sức liều mạng vậy, chẳng có tí phóng khoáng tự nhiên nào cả.

Nhưng những người khác không nghĩ giống hắn.

Từ sau khi Úc Bạch bước qua bậc thứ 48, bọn họ lại bùng nổ với những tiếng reo hò cổ vũ rung trời.

“Tiếp tục!”

“Tiếp tục!”

“Thêm hai bậc nữa!”

Tuy Cung Tình không reo hò theo bọn họ, nhưng nhìn vẻ mặt căng thẳng hồi hộp kia, rõ ràng, tâm trạng cũng hòa vào trong đó.

Cuối cùng, Úc Bạch cũng tới được bậc thứ 50 một cách khó khăn.

Ở khoảnh khắc khi hắn bước lên được bậc thứ 50, hắn đã hoàn toàn kiệt sức.

Trực tiếp ngã quỵ trên thang băng.

Ngay sau đó, bị quét rơi xuống dưới.

“Bậc năm mươi!”

“Đúng là bậc năm mươi!”

“Thiên tài đứng thứ 20 của Băng giới đã đột phá bậc năm mươi!”

“Quá lợi hại!”

“Chúng ta lại được chứng kiến lịch sử một lần nữa.”

Mọi người đều rất hào hứng, tự hào.

Thậm chí, rất nhiều người còn lấy ra Tiên khí truyền tin, gửi tin tức mới nhất tới bạn bè ở những nơi khác.

Điệu bộ đó như kiểu đây là một tin tức lớn.

Đáng tiếc, bản thân Úc Bạch lúc này lại không nghe thấy.

Vì đi lên bậc 50, hắn đã vắt kiệt sức mình, còn bị thương nặng.

Khoảnh khắc hắn bị quét xuống, hắn đã rơi vào hôn mê.

Một số bạn đồng hành của hắn đã vội vã chạy đến ngay lập tức, để điều trị thương thế, khôi phục trạng thái cho hắn.

Xông vào thang băng của Thiên Đạo, đây có thể coi là một tình huống phổ biến.

Bình thường, sau một lần xông vào, đều phải tĩnh dưỡng một thời gian dài.

"Như này quá phí sức."

Ban đầu, Thành Ca cũng có chút háo hức muốn thử.

Lúc này, cũng gạt bỏ suy nghĩ của mình.

Loại khảo nghiệm này của thang băng không làm chết người, cũng không dùng được vào việc hack hồi sinh của hắn.

Nhỡ chính mình cũng bị quét xuống dưới, vậy sẽ tạo thành đả kích nặng nề sâu sắc đối với hình tượng "hoàn mỹ" của hắn.

Tư cách làm màu của hắn không cho phép trường hợp mất mặt này xuất hiện.

Đó là lí do mà, hắn thà trực tiếp xông vào căn nguyên, chết một lần để mở hack.

Cung Tình nào biết, hắn đang suy nghĩ những điều đó?

Nàng chỉ cảm khái nói: "Đúng vậy, ngay cả Úc Bạch cũng không đi được một nửa."

Ý ở ngoài lời, nếu ngươi muốn bước lên thang băng, vậy thành tích cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng mà ngay sau đó, băng nữ thông minh này đã phát hiện ra chỗ không đúng.

"Kỳ lạ, trong Băng cung còn có cường giả đứng đầu Đế Cảnh thất trọng và bát trọng, tuy Úc Bạch mạnh, nhưng xét về thực

lực đừng nói là lọt top 20, ngay cả top 100 cũng không lọt nổi.”

“Chẳng lẽ, những người khác không tham gia khảo nghiệm thang băng của Thiên Đạo?”

“Hay là, hôm nay thang băng không khảo nghiệm về thực lực?”

Hai người của Băng tộc ở bên cạnh nghe vậy bèn nói: “Đương nhiên không phải là thực lực rồi.”

“Không phải cứ Đế Cảnh thất trọng là sẽ có biểu hiện tốt hơn Đế Cảnh ngũ trọng.”

“Khảo nghiệm chính ở nơi này, là sự hiểu đạo, nghe nói cần Đạo Tâm gì đó.”

Vẻ mặt của Cung Tình sững sờ: “Đạo Tâm? Đó là cái gì?”

“Nếu chúng ta biết thì tốt rồi.”

“Đúng vậy, trước kia, cũng chưa từng nghe nói tới thứ đồ chơi này.”

Hai người của Băng tộc bất đắc dĩ, nhún vai.

“Có quỷ mới biết đó là cái gì.”

Cung Tình lại dùng cái đầu thông minh của mình, bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng mà, thật sự rất khó để tưởng tượng ra thứ mà nàng mới chỉ nghe nói lần đầu tiên.

Trái lại, Thành Ca ở bên cạnh, khóe miệng lại giật giật.

Đạo Tâm?

Các ngươi chắc chắn không nói sai thuật ngữ?

Nếu hắn nhớ không lầm, sau khi Thánh Cảnh phi thăng thành tiên, khí hải trong cơ thể biến thành một hạt giống.

Mà loại hạt giống này được gọi là Đạo Tâm, hay còn gọi là đạo.

Cái thứ đồ chơi này… Mỗi Chân Tiên đều có!

Sau này, từ Chân Tiên đến Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Tiên Tôn, quá trình tu luyện chính là xoay quanh việc phát

triển Đạo Tâm.

Đạo Tâm càng ngày càng mạnh, cảnh giới cũng càng ngày càng cao.

Thẳng đến khi đột phá tới Tiên Vương, Đạo Tâm sẽ lại biến đổi, trở thành Tiên quốc.

Thứ cơ bản nhất này, vậy mà người của Băng giới đều không có?

Chẳng những không có, mà thậm chí, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua?

Vậy bọn họ tu luyện đến Đế cảnh như thế nào?

Thành Ca cảm thấy nhận thức của mình lại được làm mới.

Hết cách, tuy gần đây, hắn xử lý rất nhiều kẻ địch ở Băng giới, nhưng hắn vẫn chưa từng nghiên cứu qua hệ thống tu luyện của Băng giới.

Bây giờ, hắn chuyển qua hệ thống mới, tự mình "mò" – kỹ năng.

Hắn cũng không quan tâm nhiều đến các hệ thống tu luyện khác.

Hắn lúc này, đột nhiên hiểu được một chút, tại sao bốn đệ tử Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết, đều được tuyển vào Băng Nguyên cốc bốn triệu năm trước.

Bởi vì tất cả bọn họ đều có Đạo Tâm.

Chương 939: Sao cảnh giới của hắn lại thấp như vậy?

Sau khi biết được khảo nghiệm Thiên Đạo thang băng chủ yếu là xem đạo tâm, Thành ca lập tức có lòng tin hơn gấp trăm lần.

Khảo nghiệm này, hắn cảm thấy mình cần phải tham gia một chút.

Xông thẳng vào căn nguyên băng, còn phải hack một lần, mất mặt biết bao nhiêu chứ?

Leo lên thang băng này, đi qua mà không tổn hại gì, vậy mới phù hợp với thân phận vai chính của mình!

Giờ khắc này, hắn đã quên mất giây phút trước mình quyết định như thế nào.

Nhìn thấy hắn chen lên phía trước, Cung Tình cũng chỉ có thể đi theo sau.

“Ngươi muốn leo lên thang băng này một lần sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Thành ca vỗ ngực: “Thang băng này vì ta mà xây dựng, chỉ đợi ta đến chinh phục, sao ta có thể khiến cho nó thất vọng được.”

Khoé miệng Cung Tình giật giật, ngươi cũng quá tự tin rồi đấy?

Sức chiến đấu của chủ công nàng rất phục, nhưng thứ thang băng này khảo ngiệm lại không phải là sức chiến đấu.

Những kẻ khác ở bên cạnh lại càng cười ồ lên.

“Ha ha, người này thật sự không biết trời cao đất dày là gì!”

“Bình thường, mỗi lần đều có thể nhìn thấy mấy kiểu tự tin này.”

“Không tự mình trải qua một lần, bọn họ sẽ không biết hiện thực chân thật bao nhiêu.”

Nghe được lời của mấy người này, Cung Tình vô cùng lo sợ.

Các ngươi vừa phải chút đi chứ, người này cũng không phải là người dễ đối phó, đi tới đâu giết tới đó.

Ngộ nhỡ chọc tức đến hắn, nơi này sẽ biến thành chiến trường thật sự.

Nhưng hiển nhiên là nàng đã đánh giá sai về tính khí của Thành ca.

Với mục tiêu không đánh giá là kẻ địch, thì độ khoan dung của Thành ca kỳ thực rất cao.

Những lời này truyền đến tai, hắn đều coi như gió thoảng bên tai.

Chẳng những không tức giận, ngược lại nét mặt còn tươi cười.

“Để mọi người đợi lâu rồi!”

Hắn đến phía trước thang băng, quay đầu lại chắp tay vui tươi hớn hở.

Giống như tất cả mọi người đang thực sự chờ hắn vậy.

Hoàn toàn không đếm xỉa gì đến nhân vật trung tâm là Úc Bạch lúc trước, chỉ lo làm việc để thu hút sự chú ý.

“Bốn triệu năm rồi, không một ai có thể leo lên đến đỉnh, đây là chuyện khiến người ta tiếc nuối bao nhiêu!”

“Bây giờ tốt rồi, ta tới đây!”

“Nguyện vọng của mọi người cuối cùng có thể được rồi.”

“Các ngươi rất may mắn, được chứng kiến một khung cảnh lịch sử khi có người đầu tiên leo lên đỉnh, có tiên khí lưu ảnh được thì mau chụp đi!”

“Tương lai sau khi trở về còn có thể hồi tưởng lại tư thế oai hùng của ca đây nhiều lần…”

Cung Tình bên cạnh hắn lấy tay che mặt, hận không thể tìm một khe hở mà chui vào.

Lát nữa nếu như không làm được, mất thể diện biết bao nhiêu?

Những cao thủ vây xem miệng méo mắt xếch, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như nào với lời nói này.

Bọn họ đã gặp qua không ít người tràn đầy tự tin trước khi ra trận.

Nhưng tràn đầy tự tin đến mức độ này, thì vẫn là lần đầu tiên.

Thế cho nên, hiện trường lại trở nên lạnh lẽo.

Mãi cho đến một lúc sau, mới có người nhịn không được mà phá tan sự yên lặng.

“Ngươi thật biết nói khoác không ngượng mồm rồi đấy?”

“Mẹ nó, cuộc đời ta đây cũng chưa gặp qua ai kiêu căng hơn ngươi!”

Trong đám người, người nổi cáu có, người khinh thường cũng có.

“Ngươi có thể đạt trên bậc mười thì ta sẽ theo họ của ngươi!”

“Cấp mười? Có thể đặt chân đến cấp đầu tiên cũng khó nói rồi.”

“Ngươi là ai?”

“Ai chờ ngươi chứ?”

Lúc này, đột nhiên có người chỉ vào Khương Thành rồi kêu lên.

“Ta nhận ra rồi, hắn là Khương Thành!”

“Khương Thành là người đã giết Hoắc Thuần, đại náo Phi Tuyết vực!”

Băng Cung đều đã truyền lệnh đi khắp nơi, tuyên bố Thành ca là kẻ thù chung, đương nhiên cũng truyền đi chân dung của hắn.

Nơi này tự nhiên có người từng gặp qua.

Vì thế đám người đã ồ lên.

“Cái gì? Hắn chính là Khương Thành?”

“Là kẻ dị giới xâm lược?”

“Mẹ nó, người của dị giới không bị cản trở sao, lại dám tới trung tâm của Băng giới?”

“Thật là quái gở, ta lớn như vậy, lần đầu tiên gặp phải người của Dị giới to gan lớn mật đến thế.”

“Còn muốn tham gia khảo nghiệm của bọn ta, đây là hành động gì vậy?”

Phản ứng của bọn họ, cũng ngoài dự liệu của Thành ca.

“Hoá ra các ngươi đã sớm biết ta?”

Từ khi nào mà bản thân trở nên nổi tiếng như vậy?

Hắn vội vàng mở ra bản ghi chép của hệ thống nhìn một chút.

Hay thật đấy, mấy ngày nay, giá trị thanh danh của hắn lại tăng lên mấy tỷ.

Quy đổi thành điểm tiên nguyên, cũng có mấy trăm ngàn.

Đây hoàn toàn là tin vui bất ngờ!

Trên thực tế, đây cũng là điều đương nhiên.

Băng Cung tuyên bố hắn là kẻ thù chung của Băng giới, toàn bộ Băng giới gần như không ai có thiện cảm với hắn.

Cái gì mà quy thuận sùng bái, đương nhiên là không có khả năng.

Nhưng một người có thể lẫn vào một giới và khiến họ nhắc đến tên mình thì hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút thanh danh.

Mới có mấy tỷ đã xem như rất thấp.

Chủ yếu vẫn là do hình tượng hiện nay của hắn quá tiêu cực, kỳ thực phần lớn mọi người đều có lòng căm thù địch.

"Ha ha ha, hân hạnh hân hạnh!"

Mấy ngày nay mải vội vàng đi đường, hắn còn không biết mình nổi tiếng thế nào.

Dù sao có sĩ diện là đủ rồi.

Nói xong hắn cũng mặc kệ những người khác có tâm tình gì, quay người rồi bước lên cấp đầu tiên của thang băng.

Kết quả là bàn chân vừa đưa lên giữa không trung đã sững lại không thể bước tiếp.

Một lực đẩy vô hình, ngăn cố định hắn lại.

Thành ca sốt ruột.

Màn dạo đầu cho việc làm màu cũng đã kết thúc, bây giờ là thời điểm sẵn sàng bắt đầu biểu diễn, kết quả là đây sao?

Như vậy sao được?

Hắn không ngừng thúc giục tất cả sức mạnh như huyền văn, tiên lực và ngọc hồn của mình, kết quả chỉ xê dịch được mấy xăng ti mét về phía trước.

Khoảng cách đến thang băng còn xa…

Đừng nói là hắn, những người khác cũng mông lung.

Đây là tình huống gì vậy?

Là người bản địa của Băng giới, quả thật bọn họ chỉ âm thầm chờ đến khi người của Dị giới biểu hiện không tốt.

Ví dụ hắn nhiều nhất chỉ đi được một hai cấp gì đó.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, hắn lại mắc kẹt ở bên ngoài không vào được.

Quá vô lý đi?

Rốt cuộc ngay sau đó cũng có người phản ứng, vẻ mặt khó tin chỉ vào bóng dáng của hắn.

“Không phải hắn còn chưa đạt tới Đế Cảnh ngũ trọng chứ?”

Điều này…

Tất cả mọi người đều phản ứng.

Không sai, bước lên thang băng thực ra là có ngưỡng cửa.

Mặc dù khảo nghiệm thang băng và tu vi tiên lực không có liên quan gì, khảo nghiệm chính là đạo tâm, nhưng để phòng ngừa hàng loạt tu sĩ đế giai vọt tới, khi bên kia Băng Nguyên cốc thiết lập thang băng này, cũng bố trí một tầng chướng ngại.

Không đạt tới Đế Cảnh ngũ trọng, thì không có tư cách tham gia khảo nghiệm thang băng.

Những tu sĩ ở hiện trường, kỳ thực đều cao hơn Đế Cảnh ngũ trọng.

Bọn họ từng theo dõi vô số lần hiện trường khảo nghiệm thang băng, cũng gặp qua trường hợp có người vì tu vi không đủ mà không thể tham gia được.

Nhưng quả là không ngờ Khương Thành cũng không vào được.

Không phải ngay cả Vực chủ của Đế Cảnh ngũ trọng hậu kỳ hắn cũng từng giết chết sao?

Khi nhìn thấy cảnh giới bề ngoài của hắn là Đế Cảnh tam trọng hậu kỳ, mọi người còn tưởng rằng đang che giấu tu vi.

Kết quả không phải?

Cảm thấy người này thật sự chỉ có Đế Cảnh tam trọng sao?

“Mẹ nó, quá vô lý rồi đấy?”

“Sao hắn có thể đạt được những chiến tích trước kia chứ?”

Mọi người thận trọng suy nghĩ, chỉ cảm thấy quá khó tin.

“Nếu không phải Băng cung đích thân hạ lệnh, ta còn nghi ngờ chiến tích là giả.”

“Hắn khiêu chiến vượt cấp cũng quá nhiều cấp rồi đúng không?”

“Sao ta cảm thấy có nội tình bên trong?”

“Giờ không phải lúc nói chuyện chiến tích, mà là… cảnh giới của hắn thấp như vậy, căn bản không có tư cách tham gia khảo hạch.”

Thành ca chỉ có thể bất đắc dĩ lùi về.

Xem ra màn trình diễn làm màu phải trì hoãn một lúc, cần phải uống thuốc thăng cấp trước đã.

May mà trận chiến ở Phi Tuyết vực hắn chiếm được lượng lớn Ngân Nguyệt Băng Phách, lên tới Đế cảnh ngũ trọng thật ra không phải không có khả năng.

Chỉ có điều, luyện hoá Băng Phách cần thời gian ba bốn ngày.

Chương 940: Còn có thịt gà khác không

“Mọi người an tâm chớ có nóng nảy.”

Ca đây đã quen với mọi hoàn cảnh, nên rất nhanh đã thích ứng.

Nhìn về phía mọi người, còn xua tay tỏ ý vấn đề không lớn.

“Chờ ta thăng cấp trước đã, mấy ngày nữa ta lại lên.”

Mọi người suýt chửi bậy hắn trong vô lực.

“Ngươi mới là Đế Cảnh tam trọng hậu kỳ, mấy ngày nữa là có thể lên sao?”

“Trong thời gian vài ngày mà đột phá hai đại cảnh giới, ngươi còn dám khoác lác.”

“Vốn tưởng rằng ngươi tốt xấu gì cũng có thể lên được một cấp, kết quả ngươi ngay cả vào còn không vào được.”

“Ngươi đừng cố chống đỡ nữa, không được chính là không được.”

“Đúng thế, ngươi là người của Dị giới còn muốn chạy đến Băng giới bọn ta làm màu, ý nghĩ hão huyền.”

Đối với lời nói của những người này, Thành ca tự động ngăn cách.

Hắn định dẫn theo Cung Tình xuyên qua đám người, tìm một nơi yên tĩnh để “uống thuốc” trước đã.

Kết quả là còn chưa đợi hắn đi ra ngoài, đã có người ngăn cản lại.

“Sao? Ngươi còn muốn đi?”

Nhưng đã thấy mười mấy tên tu sĩ Đế Cảnh lục trọng chặn trước mặt hắn, người dẫn đầu đã đạt tới Đế Cảnh thất trọng.

“Ngươi đại náo Phi Tuyết vực, đây là đang chống lại Băng Cung bọn ta!”

Cung Tình bên cạnh vội vàng truyền âm: “Hắn là Nhuế Vũ của Băng Cung, là Đế Cảnh thất trọng sơ kỳ, sức mạnh Thông Thiên, tuyệt đối không được đắc tội!”

“Cúi đầu trước đã, vượt qua được lần này, cúi đầu với Đế Cảnh thất trọng, sẽ không mất mặt chút nào.”

Nàng rất lo Thành ca sẽ giống với mấy lần trước, hung hăng động thủ.

Nhanh chóng dồn hết tâm trí khuyên hắn trước tiên nhịn một chút.

“Không phải ngươi muốn vào Băng Nguyên Cốc sao, gây thêm rắc rối sẽ ảnh hưởng đến việc chính.”

“Cho dù ngươi thật sự tạo ra kỳ tích mà giết được hắn, sau đó Băng Cung cũng sẽ đuổi giết không ngừng, không cần thiết.”

Sâu trong lòng, nàng căn bản không cho rằng lần này Khương Thành còn có thể tạo ra kỳ tích.

Thực lực của đối phương quá mạnh.

Vô cùng nghiêm trọng!

Trong khoảng thời gian này đi theo Thành ca, nàng luôn bình tĩnh và trầm lặng, cũng có chút không chịu nổi cấp độ của kẻ địch đang không ngừng thăng cấp.

Từ lúc bắt đầu chỉ là Đế Cảnh nhị trọng tam trọng, chỉ mới qua một tháng, đã phải đối mặt với Đế Cảnh thất trọng.

Với lời khuyên bảo của nàng, Thành ca không tỏ rõ ý kiến.

Hắn thực sự vội đi thăng cấp, sau đó lại quay về leo lên thang băng làm màu, không muốn lãng phí thời gian làm việc khác.

Nhưng bao kinh nghiệm giao tới cửa không lấy, thì sẽ gặp phải thiên lôi đánh xuống.

Còn không đợi hắn mở miệng nói, bên cạnh bỗng nhiên lại có mấy người bay tới.

“Nhuế Vũ, tính cả bọn ta nữa chứ!”

“Ha ha, thật là cơ hội hiếm có!”

Sắc mặt Cung Tình lại biến đổi, trực tiếp hô không ổn: “Nguy rồi, đây là Vưu Toàn, cũng là một vị cao thủ Đế Cảnh thất trọng của Băng Cung!”

Nhuế Vũ ngược lại có chút khó chịu: “Vưu Toàn, ngươi nhúng tay vào làm quái gì?”

Vưu Toàn cười ha ha: “Cùng nhau lập công đi, ngươi cũng không thể ăn một mình chứ!”

Khương Thành là người Băng Cung hạ lệnh phải bắt.

Hiện tại khắp giới đều đang tìm kiếm.

Bắt được hắn, giống như lập được một đại công.

Cơ hội này, bọn họ sao có thể để vụt mất được?

Đương nhiên là cướp ra mặt.

“Người của Dị giới đến Băng giới bọn ta, vậy mà còn dám kiêu ngạo như vậy?”

“Lẽ nào ngươi không biết nên ngó trước ngó sau thế nào ư?”

Thành ca mơ hồ hỏi một câu: “Không biết, không thì các ngươi làm mẫu cho ta một chút?”

“Ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt Nhuế Vũ và Vưu Toàn nặng trĩu, mười mấy tên Đế Cảnh lục trọng chịu sự quản lý của Băng Cung cũng đánh trống reo hò ầm ĩ ở phía sau.

“Muốn chết sao?”

“Đã bị bao vây rồi, còn dám ngông cuồng như vậy?”

“Giết hắn!”

“Tiêu diệt hắn!”

Ngay cả mấy tu sĩ khác ở bên cạnh, cũng nhíu mày lại.

Tên này có phải ngốc hay không?

Là một người của Dị giới, sau khi thân phận bại lộ không né không ẩn trốn, chuồn khỏi nơi nhiều người này cũng coi như thôi đi.

Bây giờ bị chặn lại, còn dám mở miệng nói lời ngông cuồng.

Đúng là chê chết không đủ nhanh mà!

“Thật là đang chết!”

Nhuế Vũ và Vưu Toàn sát ý khắp người, hoàn toàn không che giấu.

Mười mấy tên cao thủ Đế Cảnh lục trọng còn lại đều tản ra, cùng nhau bao vây Thành ca và Cung Tình.

“Không riêng gì Khương Thành, Băng nữ bên cạnh hắn cũng phải bắt!”

“Đúng vậy, Băng nữ này lại dám đi cùng với kẻ địch Dị giới, đây là phản bối toàn bộ Băng giới!”

Tiêu rồi.

Trái tim Cung Tình hoàn toàn nặng trĩu.

Mấy lần nguy cơ trước kia còn nói được, Khương Thành thật sự muốn chết, cùng lắm thì nàng đổi một nơi tiếp tục sống.

Lần này không giống vậy nữa.

Người của Băng Cung đã buộc cho nàng tội danh thông đồng với địch, cho dù nàng có thể sống tiếp, tương lai ở Băng giới cũng nhìn thấy toàn là địch, sẽ không có chỗ dung thân.

Thành ca vốn dĩ không coi trọng nhóm người trước mắt này.

Nghe thấy Cung Tình bị cuốn vào, không khỏi thở dài.

“Những người ở Phi Tuyết vực đều là ta giết, nàng chỉ là một vật trang sức bên cạnh ta mà thôi, cũng chưa từng đánh ai.”

“Các ngươi cần gì phải làm khó một vật trang sức chứ?”

Mặc dù biết rõ hắn đang suy nghĩ cho mình, Cung Tình vẫn là dở khóc dở cười.

Bị miêu tả thành một vật trang sức, dường như bất kể thế nào cũng không vui mừng nổi!

“Làm khó hay không, ngươi nói không tính!”

Nhuế Vũ lạnh lùng cười: “Nàng đi cùng với ngươi, chính là tội ác tày trời, đời này cũng xem như kết thúc rồi!”

“Vậy sao?”

Khương chưởng môn mỉm cười, sau đó hướng ra xa gào to một tiếng.

“Ở đây còn có thành viên Băng Cung nào khác muốn lập công hay không, tất cả đến đây đi.”

“Cơ hội tốt như vậy, đi ngang qua chớ có bỏ lỡ!”

Không ai hiểu lời này của hắn là có ý gì.

Thế nào, ngươi còn chê đối thủ không đủ nhiều?

“Là ta, thế nào?” Trong đám người lập tức có một tên tu sĩ Đế Cảnh lục trong bay tới.

“Lão tử cũng thế!”

“Vốn dĩ bổn toạ lười ra tay, nhưng đây là ngươi tự tìm đến!”

“Hừ, đúng là giết gà dùng dao mổ trâu, vậy thì ta cũng tiễn ngươi một đoạn đường.”

“Ôi, cần gì chứ, hà tất phải khiến bản thân đau đớn?”

Một thành viên khác của Băng Cung bay tới.

Sau chốc lát, người trước mặt Thành ca từ mười mấy tên, đã biến thành hơn hai trăm tên.

Băng Cung quả nhiên là lớn mạnh, trong hơn hai trăm người này, người yếu nhất cũng là Đế Cảnh ngũ trọng sơ kỳ rồi.

Có hơn trăm người đạt tới Đế Cảnh lục trọng, Đế Cảnh thất trọng cũng tăng thêm tới ba người.

Mà hiện tại, hơn hai trăm người này tất cả đều bao vây hắn nhìn chằm chằm như hổ đói.

"Hết rồi sao?"

Dường như Thành ca còn không thoả mãn lắm.

"Không phải Băng Cung cũng được, chỉ cần muốn giết bọn ta, đều có thể đứng đây."

"Ta còn muốn xem xem rốt cuộc có bao nhiêu."

Đám người lại một trận xôn xao.

Nhuế Vũ cầm đầu ở đối diện vẫn chưa ngăn cản, mà giống như đang xem truyện cười.

Hắn kỳ thật cũng muốn xem xem có bao nhiêu người của Băng Cung hưởng ứng.

Mà trong đám người gây rối, rất nhanh lại có những người khác bay đến.

"Tính cả ta đi!"

"Ta thấy người của Dị giới đã khó chịu rồi!"

"Băng Cung có lệnh, sao dám không theo?"

"Nếu ngươi đã muốn chết, vậy thì ta tác thành cho ngươi."

Sau một lát, những người của Băng Cung bay đến bên cạnh, lại nhiều thêm năm trăm người.

Còn những cao thủ còn lại, hoặc là lười giao du với kẻ xấu, hoặc là không có hứng thú, có thể là cảm thấy giết hai người như vậy, căn bản không cần mình phải ra trận.

Vì thế tất cả lùi ra xa.

Đến lúc này, cục diện cũng xem như là rõ ràng.

Một bên hai người, một bên 742 người.

Một bên có ba tên Đế Cảnh thất trọng, một bên chỉ có một Đế Cảnh tam trọng thêm một Đế Cảnh nhị trọng.

Sự khác nhau đến nỗi nam mặc nữ lệ.

Dù cho trước kia Thành ca có chiến tích chém chết Vực chủ, ngoài mặt mọi người vẫn là cảm thấy quá hoang đường, hoang đường giống như một màn hài kịch.

"Không có thịt gà nào khác… muốn lập công khác sao? Khương chưởng môn nhìn xung quanh hàng ngàn vạn người xem náo nhiệt, vẫn có chút không thoả mãn lắm.

Có điều đáng tiếc là, lần cuối cùng này không có rồi.

Chương 941: Chiến trường công bằng

Cung Tình bị bao vây ở trung tâm nhìn vào những kẻ thù ngày càng nhiều, thực sự không thể chịu được.

Nàng ngấm ngầm truyền âm: "Người muốn làm gì? Như vậy sẽ chỉ làm cho cục diện càng ngày càng hiểm ác, đến lúc đó ngươi cho dù muốn chạy trốn cũng không thoát được…"

Thành Ca cười híp mắt nhìn nàng một cái.

"Ta không có ý định chạy trốn."

"Chỉ là từ giờ trở đi, ngươi phải chuẩn bị tốt để đối đầu với một thế lực khổng lồ với ta."

Nói xong câu này, hắn lấy ra Băng kiếm giết về trước.

Theo quan điểm của bất kỳ ai, đây đều là một sự lựa chọn lấy trứng chọi đá không biết tự lượng sức mình.

Mà trên thực tế, lấy chiến lực so sánh mà nói, cũng đúng là vô cùng chênh lệch.

Khương Thành hiện nay nhiều nhất cũng chỉ có thể đấu một một với Đế Cảnh Lục trọng Sơ kỳ, còn có thể thắng hay không cũng không dễ nói.

Hiện tại kẻ thù mà hắn đối mặt, chỉ riêng Đế Cảnh Thất trọng đã có ba người.

Không chết một lần rồi hack hồi sinh thì không có khả năng nghịch chuyển.

Nhưng mà sau khi bắt đầu, cục diện lại đảo ngược.

Chỉ mới một kiếm đầu tiên đi xuống, Nhuế Vũ xông pha đi đầu đã bị kiếm đánh bay ngược trở về.

Sau đó, mạnh mẽ đập vào những cao thủ Băng Cung đang định xông lên phía sau.

Ầm!

Tiếng nổ dữ dội đinh tai nhức óc.

Vô số vụn băng, bụi băng, núi băng xuất hiện trên không trung, sau đó lại bị thân ảnh ở giữa không ngừng phá hủy dễ dàng.

Răng rắc!

Sau khi vị Đế Cảnh Lục trọng đầu tiên bị một kiếm đập vỡ thành băng, trận chiến đấu này cũng mở màn cho sự giết chóc.

Không ai có thể một mình ngăn cản Khương Thành.

Lúc này hắn giống như hổ vào đàn cừu, trước mặt là một đám người ngã ngựa đổ.

Hắn cũng không phải không bị đả kích, nhưng tất cả đả kích đánh vào người hắn, cũng chỉ là gây ra một ít vết thương ngoài da mà thôi.

Mà mỗi một kích của hắn đối với kẻ thù mà nói, lại cực kỳ chí mạng.

Cảnh tượng này, hoàn toàn chấn động tất cả mọi người bên ngoài.

Trước khi khai chiến, rất nhiều người tưởng tượng cục diện cực đoan nhất, cũng chính là Khương Thành ngoan cố chống cự, trước khi chết giết chết một hai Đế Cảnh Ngũ trọng của Băng Cung.

Hắn nhất định không cản được Đế Cảnh Thất trọng.

Nhưng bây giờ…

Đế Cảnh Ngũ trọng ngã xuống thành từng mảnh.

Đế Cảnh Lục trọng không được xem là địch.

Còn Đế Cảnh Thất trọng, chỉ có thể dưới sự yểm hộ của đồng đội miễn cưỡng chống đỡ, liên tiếp bại lui!

Đây là loại chiến lực nào?

Chẳng lẽ người này là Đế Cảnh Bát trọng?

Không thể nào!

Hắn nếu mạnh như vậy, làm sao ngay cả thang băng cũng không lên được?

Cảnh giới Đế Cảnh Tam trọng Hậu kỳ, cho dù cơ duyên nhiều hơn nữa, cũng không có khả năng vượt cấp khiêu chiến đến tình trạng này chứ?

Sao lại như vậy?

Đừng nói bọn họ, ngay cả Cung Tình cũng rơi vào ngây dại.

Nàng dù thế nào đi chăng nữa cũng nghĩ không ra, chuyện này sao có thể làm được?

Nàng không giải thích được nghĩ đến "lời nói đùa" của Thành Ca - hắn đã vô địch trên thế gian rồi.

Mặc dù rất vô lý, nhưng bây giờ sự thật dường như càng ngày càng gần hơn với câu đó.

Chẳng lẽ, hắn thật sự…

Trên thực tế nàng tất nhiên đã đoán sai.

Thành Ca cũng không có đột phá vượt bậc lần nào trước trận chiến này, biến thành Đế Cảnh Bát trọng gì đó.

Hắn có thể làm tất cả điều này, chỉ vì ở đây môi trường đặc biệt.

Xung quanh đây mấy ngàn dặm không có sức mạnh Căn nguyên Băng tồn tại, thuộc về không gian trống.

Ở chỗ này, ai cũng không giao tiếp được với Căn nguyên Băng, cũng không mượn được sức mạnh Căn nguyên.

Ngoại trừ người Huyền tộc chỉ tu luyện ở thân mình, các tu sĩ khi chiến đấu ở chân giới khác, những uy năng hủy thiên diệt

địa đều là thông qua liên kết với ngoại lực sau đó mới thi triển ra.

Hoặc là tâm quy tắc, hoặc căn nguyên quy tắc.

Sức mạnh của bọn họ đều dựa trên đó.

Bọn họ bình thường ra tay, kỳ thật chẳng khác nào lực Thiên Địa bị bọn họ dùng phương thức đặc biệt dẫn động.

Đó tự nhiên sẽ mạnh mẽ chưa từng có.

Một khi thoát khỏi Căn nguyên quy tắc, bọn họ sẽ bị "đánh về nguyên hình".

Lúc này, bọn họ chỉ có thể mượn Tiên lực của bản thân.

Lại lợi dụng Quy tắc Cảm ngộ của mình, thúc giục một phần Tiên lực đó, chỉ thế thôi.

Dưới tình huống này, sức chiến đấu ít nhất sẽ giảm mạnh hơn chín phần.

Cho nên kẻ địch mà trước mắt Thành Ca phải đối mặt, kỳ thật là một đám kẻ thù đã bị co rút lại đáng kể.

Trên thực tế, Căn nguyên Băng nơi này hắn cũng không mượn được.

Nhưng hắn có ưu thế lớn nhất, đó chính là hắn còn có Huyền Văn khác.

Đế Cảnh Thất trọng trình độ Quy tắc Cảm ngộ, gần giống tương đương với cảnh giới quy tắc Huyền văn thập trọng.

Trong tình huống bình thường, Khương Thành vẫn không đánh được đối thủ ở cấp độ này.

Khoảng cách cảnh giới tiên lực rất lớn đặt ở đó.

Mà ở Băng Giới, những Huyền Văn khác mà hắn nắm giữ, bởi vì không mượn được lực Căn nguyên của mình, hiệu quả có thể phát huy ra cũng rất yếu ớt.

Nói trắng ra, ở Băng Giới chỉ có Quy tắc Băng là mạnh, cao hơn tất cả quy tắc khác.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã khác.

Ở trong khoảng trống này, căn nguyên gì đó đều không kết nối được, tất cả quy tắc có thể phát huy ra hiệu quả đều giống nhau.

Nơi này không còn là nhà của người Băng tộc nữa.

Quy tắc Băng cũng không còn là cao nhân nhất đẳng!

Như vậy, hắn nắm giữ Huyền Văn khác, đối mặt với những người chỉ biết Quy tắc Băng này, cũng rất có ưu thế.

Cách đây không lâu, hắn đã thăng mấy Huyền văn Lực, Huyền văn Tử, Huyền văn Kiếm v.v, ba mươi Huyền Văn khác lên Thập trọng.

Đối mặt với nhiều Huyền Văn đả kích phức tạp của hắn, đối phương cũng không cách nào chỉ dựa vào Băng lực mà ngăn cản.

Mà sự tấn công của đối phương bởi vì không có Căn nguyên gia trì, uy lực nhỏ hơn rất nhiều lần, hắn có thể ngăn cản rất dễ dàng.

Ở chỗ này, đừng nói đối mặt với Đế Cảnh Thất trọng Sơ kỳ, dù có đối mặt với Đế Cảnh Thất trọng Hậu kỳ, hắn cũng chưa chắc sẽ thua!

Không gian trống, lần đầu tiên làm cho tất cả các quy tắc công bằng.

Lợi thế nhiều huyền văn của Thành Ca, cuối cùng cũng nở hoa!

Đối với những tu sĩ Băng giới đứng xem mà nói, đây là một trận chiến đấu làm mới giới hạn nhận thức của bọn họ.

Họ có thể sử dụng Băng để đạt được vô số hiệu ứng đặc biệt.

Băng của họ có thể đốt cháy, nhưng cuối cùng nó không phải là Quy tắc Hoả.

Băng của họ vững chắc như sắt vàng, nhưng cuối cùng nó không phải là Quy tắc Kim thực sự.

Băng của họ có thể mang lại ánh sáng và bóng tối, nhưng cuối cùng không phải là Quy tắc Quang Ám thực sự.

Băng của họ có thể mang lại sự sống và cái chết, nhưng cuối cùng không phải là Quy tắc Sinh Tử chân chính.

Đó chỉ là dùng Quy tắc Băng chuyển hóa ra hiệu quả bề ngoài mà thôi.

Không có căn nguyên hùng mạnh làm hậu thuẫn chống đỡ, đối mặt với những Quy tắc Huyền Văn chân chính của Thành Ca, hoàn toàn chính là một chạm tan rã.

Khai chiến chỉ một phút, mấy trăm Đế Cảnh Ngũ trọng đã bị quét sạch không còn một mống.

Ba phút sau, tất cả Đế Cảnh Lục trọng ngã xuống.

Còn lại đã là ba tên Đế Cảnh Thất trọng.

Thứ bọn họ lúc này có thể dựa vào cũng chỉ có cảnh giới tu vi cao thâm.

Nhưng mà đối mặt với 50 Huyền Văn cùng 15 Kiếm Tâm không ngừng đả kích, điề ba người có thể làm cũng chỉ có liên tục bại lui.

Lúc này bọn họ đã bị thương nặng, chỉ có thể kéo dài thở dốc.

Cảnh tượng này, làm chấn động sâu sắc tất cả tu sĩ Băng giới ở đây.

Đó chính là ba tên Đế Cảnh Thất trọng!

Mục tiêu mà tất cả họ đều cần phải nhìn lên.

Hiện tại bị đánh đến chật vật như vậy.

Còn từ Huyền Văn như một mớ hỗn tạp màu mè như kính vạn hoa kia, bọn họ dường như nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới.

Tuy nhiên, nó chỉ có thể được nhìn thấy.

Đó là một lĩnh vực mà họ vốn dĩ không thể hiểu và làm chủ.

Còn lúc này, ba tên Đế Cảnh Thất trọng dường như cuối cùng ý thức được vấn đề.

Không thể đánh nhau ở đây!

Chương 942: Băng cung tuyên chiến

Họ cũng không ngốc.

Sự yếu ớt của bản thân lực băng khiến họ hiểu được ở đây không thích hợp để phát huy thực lực của họ.

Vì vậy ba người liều mạng đột phá vòng vây từ phía sau.

Muốn dời chiến trường đến phạm vi phía sau Băng giới.

Ở đó họ có thể lại liên lạc được với căn nguyên băng, thi triển ra thực lực vốn có của Đế Cảnh thất trọng.

Nơi đó cách họ chỉ có một ngàn dặm.

Đối với bất kỳ một Đế Cảnh nào đều chỉ cần chớp mắt là tới ngay.

Nhưng lúc này họ lại không thể qua nổi, vì Khương Thành không cho họ cơ hội đó.

Huyền văn không gian cắt đứt con đường ngàn dặm thành vô số phần.

Sau đó sắp xếp lại một lần nữa, khiến cho không gian bên trong rối loạn hoàn toàn.

Ảo cảnh mà huyền văn huyễn tạo ra càng khiến họ không thể tìm được phương hướng chính xác.

Bất kể có bay thế nào cũng vẫn xoay quanh tại chỗ.

Hơn nữa ảnh hưởng tiêu cực từ một loạt các huyền văn trì hoãn giam cầm làm cho ba người khồng ngừng hãm sâu vào, không thể thoát ra được.

Nếu ở Băng giới họ có thể dựa vào uy năng mạnh mẽ mà căn nguyên băng đem lại, dễ dàng đánh tan những huyền văn này.

Nhưng lúc này họ không làm được.

Họ chỉ có thể để mình bị mài mòn từng chút một, dần đi đến đường cùng.

Đến cuối cùng, vì bảo toàn mạng sống ba người đành xin tha.

“Ngươi không thể giết bọn ta được.”

“Băng cung sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Dừng tay…”

Họ hối hận rồi.

Có công lao gì đâu, đây là đang tự tìm đường chết.

“Nói cứ như không giết các ngươi thì Băng cung sẽ bỏ qua cho ta ấy.”

Khương Thành chẳng những không lay động tí nào mà còn tăng cường thế công.

Cho nên cuối cùng, hắn lần lượt chém hết ba tên Đế Cảnh thất trọng trước ánh mắt của mọi người.

Chiến đấu vừa kết thúc, hắn lại thành thạo đi thu hồi chiến lợi phẩm.

Chân khí tam giai Đoạn Lăng mới dùng được một lần từ lúc vào tay hắn đã vinh quang rớt hạng.

Lần này hắn nhặt được chân khí tứ giai Hàn Sát.

Hắn còn lấy được hơn ba mươi triệu Ngân nguyệt băng phách từ trên người ba kẻ này.

Phải biết lần trước sau khi trải qua trận chiến Phi Tuyết vực, hắn cũng chỉ thu được có hơn một triệu thôi.

Vốn còn đang lo thiếu tài nguyên thăng cấp, giờ thì ổn quá rồi, những tên này đã chủ động xua tan nỗi lo về sau giúp hắn.

Về phần tài nguyên khác, hiện tại hắn chưa có thời gian xem hết, chỉ đành cất đi trước sau đó hoán đổi từ từ.

Bận rộn xong, hắn mới đứng dậy nhìn khắp nơi.

Vừa nhìn hắn đã sững người ra.

Chỉ thấy những người khác đứng cách hắn thật xa, ai nấy đều mang đầy sự đề phòng và hoảng sợ.

Chỉ một ánh mắt của hắn quét qua, rất nhiều người đã cuống quýt lùi về phía sau.

“Khương, Khương Thành, ngươi đừng có làm càn.”

“Nãy bọn ta không hề chọc đến ngươi.”

“Đúng đúng! Bọn ta không phải người của Băng cung, không có thù gì với ngươi hết, không phải kẻ địch của ngươi đâu.”

Rất nhiều người vừa lùi về sau vừa dự định chuẩn bị lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi khu vực trống này bất cứ lúc nào.

Họ cũng đã nhìn ra.

Ở khu vực này, Khương Thành chính là vương giả.

Nơi không có căn nguyên băng thì người dị giới như hắn sẽ không chịu thiệt.

Sợ rằng không phải Đế Cảnh bát trọng thì chẳng thể trừng trị nổi hắn.

Đối mặt với tình huống này, tất nhiên là họ sợ rồi.

Một khi thấy tình hình không ổn, không chừng tất cả sẽ rời khỏi khu vực trống này.

Khương Thành tất nhiên sẽ không giết họ, cũng không đuổi họ đi.

Kẻ đáng chết vừa nãy đã giết hết rồi, còn lại cũng chỉ là người qua đường thôi.

Vả lại nếu không còn ai ở đây thì sau đó hắn lên thang băng còn ai trông thấy nữa.

Làm màu mà không có khán giả cũng như áo gấm đi đêm vậy, chẳng có gì thú vị hết.

Vì vậy hắn nhướng mày, tỏ vẻ không vui nói: “Các ngươi nói gì thế, coi Khương mỗ là dạng người gì?”

“Ta cũng đâu phải người xấu đâu, thân thiện như ta sao có thể độc chiếm thang băng không cho mọi người vào được?”

“Ta không làm chuyện như vậy được.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Ủa chẳng lẽ ngươi là người tốt chắc?

Nãy ngươi giết người còn không thèm chớp mắt, chẳng biết thân thiện ở đâu ra nữa.

Nhưng lời Khương Thành nói đúng là thay đổi hoàn toàn hình tượng của hắn trong lòng mọi người.

Rất nhiều người cảm thấy kỳ lạ, tên dị giới này cũng lịch sự ghê.

Cung Tình bên cạnh cũng mang cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Khương chủ công cuối cùng cũng làm được một chuyện hợp với tâm ý của nàng.

Nếu cứ thế này đã chẳng hút lắm kẻ thù như vậy.

“Được rồi, mọi người cứ làm việc mình đi, ta đi thăng cấp trước đây.”

“Mấy ngày nữa lại lên thang băng.”

Dứt lời, Khương Thành mang Cung Tình theo tìm một nơi yên tĩnh, móc ngân nguyệt băng phách ra, lại bắt đầu quá trình luyện hóa nhanh chóng.

Lần này không ai dám giễu cợt hắn nữa.

Thậm chí họ còn khách sáo nịnh bợ vài câu.

“Ha ha, vậy chúc Khương tiền bối mã đáo thành công.”

“Chúc ngươi tu luyện thuận lợi.”

“Bọn ta mỏi mắt mong chờ.”

Dù sâu trong nội tâm, họ vẫn cảm thấy Khương Thành chỉ đang nói xằng bậy.

Thực lực ngươi có mạnh nữa thì cũng chỉ là Đế Cảnh tam trọng hậu kỳ mà thôi.

Sao có thể đột phá hai đại cảnh giới chỉ trong vài ngày được.

Tu luyện không có bình cảnh chắc.

Những suy nghĩ này đã hóa thành kinh ngạc chỉ trong thời gian rất ngắn.

Tốc độ luyện hóa của Khương Thành quá nhanh.

Bởi thần hồn và trình tự quy tắc đã vượt ra khỏi cực hạn mà cảnh giới này nên có từ lâu, hắn đột phá đúng là không hề có bình cảnh, thiếu sót cũng chỉ là tích lũy tiên lực mà thôi.

Giờ đã có ngân nguyệt băng phách, hết thảy đều trở nên dễ dàng và đơn giản.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy một đống ngân nguyệt băng phách biến mất ngay trước mắt mình, mà cảnh giới của

Khương Thành thì cứ liên tục thăng lên.

Chỉ một khắc ngắn ngủi, hắn đã đột phá đến Đế Cảnh tứ trọng rồi.

Lại qua mười canh giờ, hắn đạt tới Đế Cảnh tứ trọng trung kì.

Đến ngày thứ ba, Khương Thành đã xông ra khỏi bình cảnh ngũ trọng.

Mà lúc này ngân nguyệt băng phách của hắn cũng mới chỉ dùng hết ba triệu.

Nói thật hắn còn thấy may mắn rằng trước đó có đám người Nhuế Vũ đưa đến tận cửa, nếu không chắc còn thiếu mất.

Mấy ngày nay, toàn bộ Băng giới rung động hoàn toàn.

Lúc trước Khương Thành giết chết Hoắc Thuần khiến Băng cung phải hạ lệnh truy sát, cũng chỉ làm cho người Băng giới biết đến hắn một lần thôi.

Biết được còn có người như vậy.

Nhưng giờ đây hắn đã khiêu chiến giới hạn chịu đựng của tất cả mọi người trong Băng giới.

Giết chết ba tên Đế Cảnh thất trọng cho dù ở thời kì nào thì cũng là một việc rất nghiêm trọng.

Hơn nữa ba người Nhuế Vũ còn là thành viên của Băng cung.

Chuyện này còn đến mức độ nào?

Lúc nghe được tin, Băng cung vô cùng tức giận.

Sau đó hạ lệnh chiến tranh Chân giới, tuyên bố đây là một cuộc chiến, chính thức tuyên chiến với Khương Thành.

Sau khi nhận được tổng động viên chiến đấu, rất nhiều người mới biết Khương Thành đã làm gì.

Mà không bất ngờ gì, chuyện này cũng làm sôi trào cả Băng giới.

“Uầy cái đệt tên này là ai vậy trời?”

“Để đối phó hắn, Băng cung phải phát động chiến tranh luôn hả?”

“Quá bất thường, quá kỳ lạ.”

Lần trước Băng cung vẫn dùng từ tróc nã hung thủ.

Lúc này đã biến thành chiến tranh rồi.

Phải biết rằng nếu bỏ qua Cung quân sư thì đối phương cũng chỉ có một người thôi đấy.

Nhưng nghĩ kỹ thì cũng thấy hợp tình hợp lý.

Giết chết ba tên Đế Cảnh thất trọng, trên trăm tên Đế Cảnh lục trọng, đây là chuyện lớn thế nào cơ chứ?

Có thể được coi là dị giới xâm lược rồi.

Thậm chí đại chiến Chân giới quy mô nhỏ hơn chút cũng kém xa so với lần này, bởi dù chiến tranh thì cũng không thể chết nhiều cao thủ như vậy được.

Chương 943: Chẳng lẽ là trùng tu

Mấy ngày trước, mọi người còn nghĩ dưới sự truy sát của Băng cung, Khương Thành chắc chắn phải chết.

Tên dị giới này chẳng sống được bao lâu nữa.

Dù là người có lòng tin với hắn đi chăng nữa cũng chỉ nghĩ hắn có thể trốn thêm một thời gian nữa thôi.

Nếu không trực tiếp thoát khỏi Băng giới thì cũng cúp đuôi chạy vào loạn lưu hỗn độn thôi.

Rất nhiều người cho rằng chuyện đánh chết Hoắc Thuần cũng chỉ là một trận hỗn loạn nho nhỏ.

Mà chiến tích mới đã khiến mọi người hiểu được "phân lượng" của hắn.

"Rốt cuộc hắn mạnh tới mức nào chứ?"

"Trước cũng chỉ là một lãnh chúa nhỏ thôi mà?"

"Sao lại giết chết nhiều người như vậy được."

"Theo Băng cung cho biết thì là do hắn lợi dụng địa hình, khu vực quanh Băng Nguyên cốc không có khí tức căn nguyên."

"Trận này là hắn ăn may thôi."

“Đấy thì gọi gì là ăn mayi? Bản thân hắn chẳng phải cũng không nối thông được căn nguyên sao?”

Vấn đề này cũng đước các cao thủ Băng cung nhắc tới.

“Trong khi vực trống đó, chúng ta hao tổn thực lực rất lớn nhưng hắn lại không làm sao cả.”

“Đây là ý gì? Chẳng lẽ hắn còn có thể mượn lực căn nguyên khi ở trong khu vực đó sao?”

“Không thể, nhưng hình như tên này từng đi qua rất nhiều chân giới, lĩnh ngộ được một lượng lớn quy tắc.”

“Sức mạnh của hắn phong phú hỗn tạp, thật khiến người ta khó mà tin được.”

“Hơn nữa, có vẻ cảnh giới lĩnh ngộ của những quy tắc khác đều cực cao.”

Chư vị cao thủ Băng cung đã hiểu ngay tức khắc.

Khi ở trong một khu vực không có bất kỳ căn nguyên nào, người nắm giữ một lượng lớn các quy tắc khác nhau sẽ cực kỳ chiếm ưu thế.

Trên thực tế, Băng cung có không ít cao thủ cũng thường lui tới những chân giới khác, lĩnh ngộ những quy tắc khác nhau.

Nhưng họ cũng chỉ lướt qua rồi thôi, sao có thể đủ các loại huyền văn thập trọng như Khương Thành được.

“Chúng ta nên làm gì đây? Đến giết hắn sao?”

“Không, như vậy không sáng suốt chút nào.”

Băng cung có Đế Cảnh bát trọng.

Tấn công mạnh mẽ thật ra khá hữu hiệu nhưng như vậy có thể tạo ra thương vong không cần thiết.

Là một cách dùng được nhưng không nhất thiết phải làm vậy.

“Nếu đối phương có ưu thế ở khu vực trống đó thì chúng ta chỉ cần chờ hắn đi ra là được.”

“Đúng vậy, hắn không thể ngồi im trong đó cả đời được.”

Cứ như vậy, trong mấy ngày ngắn ngủi, bên ngoài khu vực trống đã xuất hiện rất nhiều cao thủ Băng cung.

Trừ họ ra còn có rất nhiều tu sĩ bình thường tới hóng hớt.

“Hắn làm gì trong đấy vậy?”

Đứng từ xa nhìn về bên đó, tam cung chủ Băng cung hơi ngờ vực.

Một cao thủ Băng cung khác nghe đại lão Đế Cảnh bát trọng hỏi vậy, vội cung kính đáp: “Hắn đang luyện hóa ngân nguyệt băng phách để đột phá cảnh giới.”

“Đột phá ở chỗ này?”

“Đúng vậy, có người nói hắn muốn lên khảo nghiệm thang băng nhưng cảnh giới chưa đến Đế Cảnh ngũ trọng nên không lên đó được.”

“Có chuyện như vậy sao?” Quý Thương cảm thấy hết sức hoang đường.

Hắn là cao thủ Đế Cảnh bát trọng mà còn chưa thấy chuyện ly kì thế này bao giờ.

Nếu không phải chiến tích của Khương Thành còn rành rành trước mắt thì hắn còn nghĩ mình tìm nhầm người cũng nên.

Không riêng gì hắn, những tu sĩ chạy tới quanh đây đều cảm thấy cực kỳ khó tin.

“Hắn còn chưa tới Đế Cảnh ngũ trọng thì làm sao chém chết được ba vị Đế Cảnh thất trọng?”

“Khiêu chiến vượt cấp có thể vượt nhiều vậy luôn hả?”

“Thế cũng hơi bị quá đáng.”

“Có mấy ngày ngắn ngủi mà đòi đột phá được đến Đế Cảnh ngũ trọng chắc?”

“Đó là hi vọng hão huyền, có là thiên tài cũng phải mất mấy chục triệu năm.”

“Đúng vậy, có kiến thức chút đi, ta nghi đầu óc hắn có vấn đề…”

“Nói nhỏ tiếng thôi, tên này không phải loại hiền lành gì đâu.”

“Sợ cái gì, chúng ta còn chưa đến khu vực trống. Vả lại vẫn còn có tiền bối Băng cung đang ở đây cơ mà?”

“Không biết Băng cung định bao giờ ra tay đây, chẳng lẽ phải đợi hắn đi ra thật à?”

Trong lúc bọn họ còn đang bàn tán rôm rả thì khu vực trống đằng xa chợt vang lên một tràng tiếng reo hò.

“Đột phá!”

“Thật sự đột phá rồi!”

“Đế Cảnh ngũ trọng!”

Sau khi đám tu sĩ bên trong thay đổi ấn tượng về Khương Thành thì họ cũng chẳng có gì để bài xích nữa.

Chung sống vài ngày, bọn họ càng nhận ra rằng tên này rất đặc biệt.

Trong lúc luyện hóa ngân huyệt băng phách còn có thể thỉnh thoảng trò chuyện với họ mấy câu.

Cả đám tỏ vẻ chưa từng thấy cao nhân nào thân thiện dễ gần như vậy.

Đâu có đáng sợ như bên ngoài miêu tả đâu nhỉ?

Giờ cuối cùng cũng thấy được hắn đột phá đến Đế Cảnh ngũ trọng, thậm chí trong vô thức mọi người còn có cảm giác vui sướng vì đại công cáo thành nữa cơ.

“Ha ha tốt quá rồi!”

“Lợi hại thật đấy.”

“Trời má chỉ có bốn ngày mà liên tiếp đột phá hai đại cảnh giới.”

“Chuyện lạ có thật luôn…”

“Đúng là không thể tin nổi.”

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, tự mình cảm nhận thì chắc họ cũng tưởng là giả tạo.

Ví như hắn chính là Đế Cảnh ngũ trọng, trước đó chỉ đang ép cảnh giới mà thôi.

Nhưng sự việc thang băng chặn người trước đó là có thật, tu vi của Khương Thành được nâng lên cũng xảy ra ngay trước mắt, không thể sai được.

“Đây là vị thần nhân nào chứ?”

“Kỳ tích, thật sự là kỳ tích.”

Rất nhiều người còn tiếc nuối chép miệng.

“Người dị giới mạnh đến vậy sao?”

“Nếu hắn là người Băng giới ta thì tốt rồi…”

Mà đám tu sĩ bên ngoài còn gièm pha giễu cợt Khương Thành vừa nãy đã tự vả bằng tốc độ ánh sáng.

Cả đám nghẹn họng nhìn trân trối, khó mà giải thích nổi chuyện này.

Nhưng bên phía Băng cung, Quý Thương và hơn mười vị cao thủ Đế Cảnh thất trọng bên cạnh tỏ ra rất bình tĩnh.

“Cấp bậc quy tắc và cấp bậc thần hồn của hắn vẫn ở đó.”

“Đúng vậy, hắn vốn không nên có cảnh giới thấp như vậy.”

“Ta đang nghi ngờ hắn có phải trải qua chuyện gì ngoài ý muốn nên tu vi bị giảm xuống, giờ phải trùng tu hay không.”

Sau khi tu vi giảm xuống có thể trùng tu, quả thật đột phá nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Dù sao cũng là đường xưa lối cũ từng đi, thuộc lòng như cháo chảy rồi.

Quý Thương chậm rãi nói: “Chắc là vậy rồi.”

“Kẻ này có thể là một đại năng đứng đầu, nội tình không hề kém chúng ta, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Những người khác gật đầu đồng tình, vẻ mặt nghiêm túc và kiêng dè.

Họ cứ thế coi Khương Thành là một lão tiền bối xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu không cảnh giới quy tắc và cảnh giới thần hồn không sao giải thích nổi.

Khương Thành ở bên trong cũng không biết họ bàn tán ra sao.

Vừa lên tới Đế Cảnh ngũ trọng, hắn đã vội đứng dậy, không thể chờ nổi muốn leo thang băng ngay làm màu tiếp.

“Tiền bối muốn lên thang băng à?”

Các chúng tu ùa tới hóng hớt.

“Đại lão có thể đi được bao nhiêu bậc vậy?”

“Ta đoán ít nhất cũng phải 40 bậc.”

“40 bậc đã là gì, nhìn đại lão là biết thiên tài tuyệt thế rồi, ta cá phải 60 bậc.”

“60 thì hơi khoa trương quá rồi, giờ toàn bộ Băng giới cũng chỉ có ba người vượt qua 60 bậc thôi, một người trong số đó chính là đại cung chủ Băng cung đấy.”

“Đại lão đâu phải người thường chứ.”

“Đúng vậy, ta đoán lần này đại lão thế nào cũng phá kỷ lục cho xem.”

Khương Thành thầm nói các ngươi nịnh hót thì cũng mạnh dạn tí xem nào.

40, 60 bậc gì gì cũng dè dặt quá đi mất.

Thần niệm của hắn mở ra, phát hiện bên ngoài khu vực trống đã có vô số người vây quanh.

Hắn không biết trong đó có một phần Băng cung, chuẩn bị đến khai chiến với mình, còn tưởng đều đến hóng hớt cả.

Vì vậy lấy quán chú thần hồn hô lên với bên kia.

“Đám tiểu lão đệ đối diện đều qua đây hết đi.”

“Các người yên tâm, ta sẽ không ra tay với mọi người đâu.”

Chương 944: Không hề áp lực

Đám người bên cạnh hắn thì tin đấy nhưng bên ngoài chưa tiếp xúc với hắn bao giờ, đương nhiên sẽ không tin.

Ngươi đã giết nhiều người như vậy.

Băng giới chẳng có ai khát máu tàn bạo như ngươi được.

Chúng ta cứ đứng ở nơi có căn nguyên băng quan sát từ xa thì an toàn hơn nhiều.

Còn một đám cao thủ Băng cung lại hai mặt nhìn nhau.

“Hắn có ý gì?”

“Đang khiêu khích chúng ta sao?”

“Chắc là phép khích tướng đấy, định dụ chúng ta vào rồi giết chết.”

Quý Thương gật gù nói.

“Đừng để trúng kế, lấy bất biến ứng vạn biến.”

“Phải bình tĩnh, xem hắn định giở trò gì.”

Khương Thành còn đang mong có nhiều người vào xem mình làm màu nhưng thấy họ chẳng thèm động đậy, hắn chỉ đành thất vọng tiếp thu hiện thực.

Sau đó, hắn không hề do dự bước lên thang băng tầm đạo.

Chỉ vỏn vẹn một bước cũng có không biết bao nhiêu người đang chăm chú theo dõi hắn.

Đừng thấy những người bên ngoài không tiến vào, thật ra tất cả thần niệm đều đang kéo vào bên trong.

Bởi họ cũng rất tò mò Khương Thành có thể đi được bao xa.

Nhất là đám người Băng cung đang chất chứa “sự chờ đợi tốt đẹp” trong lòng.

Leo thang băng phải tiêu hao cực lớn giống như lần trước Úc Bạch vừa đi xuống đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Trong mắt bọn họ, việc Khương Thành leo thang băng là một hành động rất ngu xuẩn.

Một khi hắn cũng chịu hao tổn trầm trọng như Úc Bạch thì sau đó muốn giết hắn cũng rất dễ dàng.

Lúc đặt chân lên bậc thứ nhất, hắn chẳng có cảm giác gì hết.

Không có áp lực, không có bất kỳ ảo giác gì, cũng không cảm nhận được có khảo nghiệm gì đặc biệt.

“Ủa không phải là một bậc thang rất bình thường à?”

“Chẳng lẽ thấp quá?”

Cho nên hắn lại bước nhanh lên trên thêm mười bậc nữa.

Kết quả vẫn chẳng có cái gì hết.

“15!”

“16!”

“17!”

Có rất nhiều người bên dưới đang đếm số giúp hắn.

Thấy cảnh này đều không nhịn được hô lên thành tiếng.

“Hai cửa ải khó khăn trước đó đều nhẹ nhàng bước qua vậy hả?”

“Ôi đạ mấu? Hơi bị nhanh quá rồi đấy?”

“Cứ bước bước bước không thèm dừng luôn?”

“Thì phía trước có là gì đâu, sắp gặp thử thách chân chính rồi đây này.”

Vài người còn ôm niềm tự hào Băng giới.

“Thử thách này là của Băng giới chúng ta, một kẻ dị giới như hắn chẳng đi được xa đâu mà, yên tâm đi.”

“Đúng vậy, ta cá hắn có lợi hại cũng không lên được đến 20 đâu.”

“Ba người qua 60 bậc cũng lướt qua mười mấy bậc dưới nhanh lắm… Ôi đệt, gì mà nhanh quá vậy?”

Trong lúc họ còn mải nói chuyện thì Khương Thành đã bước qua 32 bậc, chính thức bước lên bậc thứ 33.

Lần trước hắn từng quan sát Úc Bạch leo thang băng, hắn cũng biết cách mỗi 16 bậc sẽ là một cửa ải khó khăn.

Mà đến chỗ này hắn vẫn chẳng có xíu xiu áp lực nào.

Bậc thang này hình như cũng chỉ là một bậc thang bình thường với hắn mà thôi.

“34, 35…”

“40 rồi!”

“48 luôn!”

“Lần này chắc chắn không… Cái đệt 51 rồi?”

Úc Bạch mới hồi phục được chút nguyên khí từ hôm qua, đang đứng đằng xa lặng im quan sát, sâu trong nước mắt là biển

rộng.

Hôm đó hắn vất vả lắm mới lên được 50 bậc, lọt vào top 20 Băng giới.

Kết quả mới có vài ngày đã bị đánh bật ra.

Mà thế thì thôi cũng đành, chủ yếu là Khương Thành còn chẳng cần đến một phút đồng hồ, mà lần trước hắn thở dốc thôi đã mất nguyên một ngày rồi.

So sánh thảm khốc quá đi mất.

Ngay cả Quý Thương đứng trong đám lão thần xa xa cũng phải trợn tròn mắt, biểu cảm khó mà tin nổi.

Ủa thế này cũng phi thường quá rồi?

Thang băng leo dễ vậy luôn ấy hả?

Không hợp lý tí nào hết.

Lúc Khương Thành bước qua 57 bậc, hạng sáu mà hắn - tam cung chủ Băng cung đang giữ kỷ lục cũng bị phá vỡ.

Nhưng hắn cũng chẳng thấy mất mát được bao lâu thì Khương Thành đã vượt qua 60 bậc, trở thành người thứ tư của Băng giới đặt chân đến khu vực này.

Đoàn người bất kể bên dưới hay đứng đằng xa đều xôn xao.

Tất cả mọi người đều biết thành tích này có ý nghĩa gì.

Nhất là mấy tu sĩ hôm trước ở đó đều sắp hóa đá hết cả.

Họ còn nhớ khi Khương Thành nói lấy tiên khí lưu ảnh gì đó ra để chứng kiến thời khắc lịch sử, cũng chỉ coi lời hắn là nói nhảm tự biên tự diễn thôi.

Thế mà thành thật luôn?

Hắn thật sự tạo nên lịch sử rồi?

“Vào top 4, cùng hạng với vị trí thứ ba rồi kìa.”

“Tên dị giới này sao mà mạnh quá vậy?”

“Thứ hai rồi!”

“64!”

“65!”

“Hắn vượt qua đại cung chủ Băng cung, đứng thứ nhất rồi!”

Giờ khắc này chưa nói tới hiện trường, vô số nơi trên Băng giới đều chấn động.

Chiến tích leo thang băng đứng đầu này còn rúng động hơn nhiều so với chiến tích chém chết ba vị Đế Cảnh thất trọng lần trước.

Bởi vì lần này hắn đã phá vỡ kỉ lục của cao thủ Đế Cảnh bát trọng.

Điều này mang lại danh vọng to lớn cho Khương Thành.

Dù rất nhiều người đều coi hắn kẻ địch ngoại lai nhưng vẫn khó mà tránh khỏi chút khâm phục và chấn động trong lòng.

Chỉ một lát thôi hắn đã chiếm được hơn chục triệu điểm tiên nguyên.

“Sao lại thế được?”

Quý Thương Đế Cảnh bát trọng tỏ vẻ hoài nghi nhân sinh.

Hắn bước qua 56 bậc thang, biết độ khó ở đó cao đến mức nào.

Không hề khoa trương khi nói đó là thử thách lớn nhất hắn từng đối mặt trên đời.

Mà bây giờ Khương Thành đứng trên 65 bậc lại hết sức nhẹ nhàng, chẳng nhìn ra chút áp lực nào cả.

“Chẳng lẽ hắn có đạo tâm trong truyền thuyết?”

“Chắc chắn là hắn có đạo tâm rồi.”

Quý Thương không biết rằng, suy đoán của hắn sai bét nhè.

Trên thực tế cho dù tiên đế bên phía Tiên giới có qua đây thì dù đi được đến đây cũng chắc chắn không thể nhẹ nhàng như Khương Thành được.

Họ cũng sẽ gặp phải thử thách.

Khương Thành không vấp phải bất kỳ thử thách nào vì bản thân hắn đã mang một ít đặc thù.

“Đại lão mạnh quá đi!”

“Bái phục!”

“Không ngờ ta có thể được trò chuyện với đại lão đứng đầu thang băng.”

Đám tu sĩ bên dưới đều giống như đang ngước nhìn núi cao.

“Ha ha, không ngờ ta đoán chuẩn vậy.”

“Ta đã nói đại lão có thể phá kỷ lục mà.”

“Ngươi điêu nó vừa thôi, lúc đó ngươi cũng chỉ thuận miệng nói bừa chứ có gì…”

“Đại lão còn tiếp tục được không?”

“Cũng sắp đến cực hạn rồi nhỉ?”

Bước đến 65 bậc, Khương Thành dừng lại một lát.

Hắn cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Sao mình chẳng gặp tí áp lực gì hết vậy?

Thử thách đâu rồi?

Haiz thôi kệ, tiếp tục nào!

Mắt thấy hắn lại bước tiếp, hơn nữa vẫn giữ nguyên tốc độ ban đầu, bước liên tục qua 70 bậc, mọi người thật sự cạn lời.

“79, 80, 81 rồi.”

“Trời địu còn chưa dừng hả?”

“Rốt cuộc hắn định đi đến đâu?”

“Lẽ nào hắn muốn lên đỉnh?”

“Người đầu tiên lên tới đỉnh sắp xuất hiện rồi sao?”

Lúc mọi người nhận ra điều này, họ chẳng biết nên nói gì cho phải.

Đúng vậy, lúc thang băng mới ra, tất cả mọi người đều lấy mục tiêu là lên được đến đỉnh.

Nhưng thời gian trôi qua, mục tiêu này cũng dần bị người ta quên lãng.

Không ai có thể lên đến đỉnh dần trở thành một loại nhận thức chung.

Cho nên mọi người tham gia khảo nghiệm thang băng chỉ để khiêu chiến cực hạn, theo đuổi thứ hạng, tiện thể thử lĩnh ngộ đạo tâm mờ ảo.

Mà giờ nhìn bóng lưng Khương Thành ngày càng đến gần với cự ly cực hạn, cuối cùng họ cũng nghĩ đến một chuyện khác.

Nếu thật sự có thể lên đến đỉnh thang băng thì có thể tiến vào Băng Nguyên cốc trong truyền thuyết rồi.

Chương 945: Băng Nguyên cốc mở ra

Nghĩ đến Khương Thành có thể sẽ lên đến đỉnh, chư vị cao thủ Băng cung đều sốt ruột.

Như vậy sao được?

Nếu hắn bước vào Băng Nguyên cốc thì chẳng ai bắt nổi hắn nữa rồi.

Ba vị Đế Cảnh thất trọng trước đó chẳng phải chết vô ích sao?

Thật là bực mình.

“Không được, chúng ta phải ngăn hắn lại.”

“Đúng, không thể để chuyện này xảy ra được.”

“Tam cung chủ, chúng ta không thể chờ được nữa, phải ra tay thôi.”

Quý Thương phát cáu vì bị một đám cao tầng của Băng cung xin chỉ thị hành động.

“Ai ngăn được hắn?”

“Ngươi có thể leo đến được đó kéo hắn xuống chắc?”

“Hay là ngươi có thể hủy hoại thang băng?”

Hắn cũng muốn ngăn cản lắm chứ, nhưng ngăn thế đíu nào được bây giờ?

Bởi vì bản thân thang băng vô cùng đặc thù, đứng trên đó không thể thi triển bất kỳ quy tắc tiên lực và công kích thần hồn nào hết.

Họ leo được tối đa cũng chỉ hơn 50 bậc, người ta leo được hơn 90 bậc luôn rồi, đến vạt áo còn không với tới được.

Còn ngăn cái đíu gì!

Họ chỉ đành mở mắt trừng trừng nhìn Khương Thành tiếp tục leo lên.

Đồng thời nghe được vô số người bên cạnh cất lên tiếng hoan hô trùng trùng.

Lúc này Khương Thành đã bước qua 100 bậc.

Chỉ còn lại hơn hai mươi bậc cuối cùng.

Hắn vẫn chẳng thấy có áp lực gì hết, cũng không phát hiện ra cửa ải khó khăn gì.

Trong mắt hắn, đây là việc leo cầu thang rất bình thường.

Có thế thôi hả?

Đây là khảo nghiệm vạn người dõi theo của Băng giới đấy à?

Hắn còn nghi ngờ có phải cái thang băng này có vấn đề gì không.

“Cho chút thử thách xem nào, chẳng có chuyện gì xảy ra thế này làm ta cứ thấy đang làm trò ấy, không có tí cảm giác tham dự nào hết.”

Hắn còn không hài lòng đây.

Biết trước mình đã giả vờ chật vật yếu đuối chút.

Giờ cũng đã muộn mất rồi.

Nghĩ đến việc cứ leo từng bậc từng bậc như này thật là khô khan chán chường quá.

Vì vậy cuối cùng hắn nhảy thẳng lên một bước.

Từ bậc thứ 101 nhảy qua hơn 20 bậc đến bậc thứ 128, chính thức lên tới đỉnh.

Ủa clgt?

Mọi người hóa đá tại chỗ, ngay cả Quý Thương cũng không ngoại lệ.

Ai leo thang băng mà bước chân không nặng trĩu chứ?

Lại còn có thể nhảy bật lên từ dưới đất luôn ấy hả?

Không phải mình nhìn nhầm đấy chứ?

Ủa các cửa ải khó khăn đâu?

Càng đi tiếp càng khủng khiếp đâu?

Trông hắn nhẹ nhàng vậy mà?

Chỉ chớp mắt đã khiến cho tất cả những người từng leo thang băng biến thành trò cười, thật tàn nhẫn quá đi mất.

Cả hiện trường lặng ngắt như tờ, đều bị hắn dọa cho ngu người luôn.

Nhất thời mọi người không thể tiêu hóa nổi cảnh này.

Mà lúc này, đỉnh thang băng trước mặt đột nhiên sáng lên.

Một cánh cửa tỏa ra ánh hào quang lấp lánh thần kì chợt xuất hiện từ trong hư không.

Sau đó một nam tử trung niên râu đen mặc áo vải thô, tiên phong đạo cốt mỉm cười, chậm rải đi từ bên trong ra, bước tới trước mặt Khương Thành.

“Vân Soa tôn giả!”

“Là Vân Soa tôn giả kìa!”

“Năm đó hắn là một trong 500 người được Băng Cực thiên tôn lựa chọn trong nhóm đầu tiên.”

Thực lực của vị này thâm sâu khó lường, không phải Đế Cảnh cửu trọng cũng là Đế Cảnh bát trọng hậu kỳ.

Trăm tỷ năm qua hắn chỉ rời khỏi Băng Nguyên cốc đúng ba lần.

Mà ba lần này cũng vì tham gia đại chiến chân giới.

Đối với rất nhiều người, vị này giống như thần thánh trong truyền thuyết vậy.

“Trời địu, vậy mà có thể thấy được lão nhân gia hắn rồi.”

Trong đám người òa lên những tiếng kêu sợ hãi giống như núi thét biển gầm.

“Băng Nguyên cốc có người đến rồi.”

“Đúng là Băng Nguyên cốc.”

“Trời ạ, hóa ra lên được đỉnh thang băng thật sự có thể khiến người bên trong chú ý đến.”

Băng Nguyên cốc có địa vị quá cao ở Băng giới.

Giống như địa vị của thần điện ở Huyền tộc vậy, hiển nhiên giống như một một thứ vật tổ.

Giờ khắc này, ánh mắt vô số người nhìn về phía Khương Thành đều mang theo vẻ hâm mộ và đố kị mãnh liệt.

Bọn họ đã cảm nhận được sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Chúc mừng Khương đạo hữu lên tới đỉnh.”

Vân Soa tôn giả dường như đã biết trước tên Khương Thành.

Phất trần trong tay hắn thoáng lay động, vuốt vuốt chòm râu đen dài, chính thức đưa ra lời mời.

“Ta đợi bên trong cốc đã lâu rồi, xin mời đạo hữu.”

Dứt lời, hắn bèn giơ tay chỉ dẫn.

Tiếp đó Khương Thành chỉ cần bước về phía trước hai bước là có thể đi vào Băng Nguyên cốc, chạm đến giấc mơ cả đời của vô số tộc nhân Băng tộc.

Quý Thương và những cao thủ Băng cung khác cũng không nhìn nổi nữa.

Không thể để chuyện này xảy ra được.

Họ vội vã bay vào trong, đến phía dưới thang băng la hét ầm ĩ với bên trên.

“Vân Soa tiền bối chờ đã.”

“Ta có lời này xin ngươi hãy lắng nghe.”

Vân Soa đứng trên đỉnh thang băng cúi đầu nhìn xuống phía dưới, nét cười dần thu lại.

“Quý Thương, ngươi có gì muốn nói?”

Quý Thương ngẩng đầu lên, cao giọng nói: “Khương Thành chính là người dị giới, hắn không phải tu sĩ của Băng giới ta.”

Phiếm chỉ sao các ngươi có thể để một tên dị giới bước vào Băng Nguyên cốc.

Đám người vốn đang huyên náo dần yên tĩnh lại.

Đúng vậy, đó là một kẻ dị giới, sao có tư cách bước vào đó được?

Thậm chí Băng Nguyên cốc nên ra tay chém chết hắn mới phải.

Nhưng Vân Soa tôn giả nghe được cũng chỉ khẽ lắc đầu.

“Chúng ta đã biết từ trước rồi, không sao không sao.”

Vậy mà không sao à?

Quý Thương không thể hiểu nổi, cũng không thể chấp nhận được.

“Nhưng hắn đã giết chết rất nhiều tinh anh của Băng cung ta.”

“Kẻ này chắc chắn muốn đối đầu với Băng giới, há có thể nuôi ong tay áo được?”

“Không phải trước nay Băng Nguyên cốc đều có trách nhiệm bảo vệ Băng giới sao, giử kẻ này lại thì sẽ đưa tới tai họa về sau…”

Vân Soa lạnh nhạt ngắt lời hắn: “Băng Nguyên cốc hành sự thế nào không phải ngươi có thể xen vào được.”

Ngươi dám dạy Băng Nguyên cốc bọn ta phải hành sự thế nào ư?

“Người này có thể lên tới đỉnh, bất kể hắn là sinh linh của giới nào thì đều có tư cách bước vào bên trong.”

Quý Thương vừa vội vừa tức.

Nhưng Vân Soa tôn giả cũng chẳng thèm để tâm đến vị cao thủ Đế Cảnh bát trọng này.

Dứt lời, hắn mặc kệ vẻ mặt khó coi của Cố Thương, lại mời chào Khương Thành.

“Xin mời đạo hữu.”

Khương Thành cũng rất bất ngờ.

Ban đầu hắn còn tưởng thân phận vạch trần rồi thì Băng Nguyên cốc sẽ ngăn cản mình.

Vậy muốn tìm bạn học Tiểu Kỷ đành phải giết đi vào thôi.

Không ngờ đối phương lại không để ý đến thân phận.

Đúng là thú vị thật.

Hắn nhìn thoáng qua bên dưới, đang định cất bước, chợt thấy Cung Tình đang chăm chú nhìn mình.

Lúc này, trong mắt Cung quân sư ẩn chứa biết bao cảm xúc phức tạp.

Có khiếp sợ, có ngưỡng mộ, cũng có mất mác.

Khiếp sợ vì Khương Thành thật sự có thể lên tới đỉnh, ngưỡng mộ vì hắn được bước vào nơi mà mình tha thiết ước ao, mất mác vì sau này không thể đi theo hắn được nữa.

Sau khi hắn đi vào, bản thân lại bị đánh về nguyên hình Đế Cảnh nhị trọng.

Không, sau khi hắn vào đó, chắc mình sẽ bị Băng cung bắt lại nhỉ?

Khương Thành vừa định cất bước bỗng dừng lại.

Suy nghĩ của Cung Tình hắn có thể cảm nhận được đại khái.

Hắn nhớ tới ánh mắt và giọng nói hào hứng ước ao của muội tử này khi nhắc tới Băng Nguyên cốc.

Cũng nhớ tới cảnh nàng nhiều lần dốc sức bày mưu tính kế vì mình.

Mặc dù mỗi lần mình đều bật hack qua cửa một cách lỗ mãng, kế hoạch của nàng cũng xem như đều dư thừa cả, nhưng tấm lòng lo nghĩ vì mình sao có thể không nhận được?

Từ trước đến nay Khương Thành chưa bao giờ bạc đãi người của mình.

Vì vậy hắn mỉm cười trấn an Cung Tình.

Sau đó nhìn về phía Vân Soa tôn giả.

“Nàng là bằng hữu của ta, có thể đưa nàng đi cùng được không?”

Chương 946: Rõ ràng là đang làm càn

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Cung Tình.

Những ánh mắt đó có khó tin, cũng có hâm mộ mãnh liệt.

Có thể dễ dàng điều tra ra được thân phận của Cung Tình, nàng là người có gốc rễ rõ ràng.

Năm đó nàng là hậu nhân của một tiểu cảnh chủ trong Thiên Hồng Lĩnh của Phi Tuyết vực, sau này tộc Cung thị bị lật đổ, nàng trở thành con cá lọt lưới duy nhất.

Người từng trải qua lang bạt kỳ hồ trong giới tu chân cũng không hiếm lạ gì.

Nàng là người địa phương của Băng tộc, không có gì để nghi ngờ hết.

Mà chuyện nàng quen biết Khương Thành một tháng nay cũng đã bị tra ra hết.

Tuy Băng cung tuyên bố nàng tư thông với địch nhưng thực tế cũng chẳng coi nàng ra gì.

Khương Thành là cường giả có thể giết chết Đế Cảnh thất trọng mà Cung Tình chỉ là một Đế Cảnh nhị trọng nhỏ nhoi.

Vừa nhìn đã thấy hai người không cùng một thế giới, đôi bên hơn kém nhau không biết bao nhiêu thứ bậc.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng cũng chỉ là kẻ đáng thương bị một tên dị giới lừa gạt mà thôi.

Chẳng qua chỉ là một hướng đạo, một quân cờ, lợi dụng xong rồi bị ném đi.

Ai mà ngờ được, một giây trước khi bước chân vào Băng Nguyên cốc, Khương Thành lại không hề quên mất nàng.

Thậm chí còn gọi nàng là bằng hữu.

Là tộc nhân Băng tộc, Cung quân sư không có nước mắt.

Nhưng giờ khắc này, người vẫn luôn lý trí như nàng lại run lên vì cảm động.

Đương nhiên là nàng muốn vào Băng Nguyên cốc rồi, ngay cả nằm mơ cũng muốn.

Nhưng chưa bao giờ dám mơ mộng hão huyền.

Đáng tiếc, Vân Soa tôn giả phía trên lại lắc đầu.

“Chỉ có tự mình lên đỉnh mới có thể bước vào Băng Nguyên cốc, dù là ai cũng không có ngoại lệ.”

Mắt thấy Khương Thành nhíu mày, hắn cũng hiếm có mà bổ sung thêm một câu.

“Nếu tự nàng ta có thể lên được thì sẽ được tiến vào.”

Khương Thành suýt nữa thì bị hắn chọc cười.

“Không đến Đế Cảnh ngũ trọng thì vốn không có tư cách tham gia thang băng này của các ngươi, nàng phải lên đây thế nào được?”

Dù mình có kéo tay nàng, thậm chí cõng nàng thì cũng không thể làm gì được.

Nàng không vào được phạm vi thang băng.

“Có thể hạ thấp tiêu chuẩn chút được không?”

Vân Soa tôn giả lắc đầu.

“Không thể.”

Chuyện này…

Tiếng thở dài thất vọng dậy lên từ trong đoàn người.

Rất nhiều nữ tu sĩ nhân tộc đều đỏ hoe vành mắt.

Mặc dù không liên quan gì đến các nàng nhưng các nàng đã tưởng tượng ra một tình yêu đau thương mà đẹp đẽ, rung động tâm can, vượt qua dân tộc, vượt qua cảnh giới.

Hai người họ từ nay về sau sẽ phải chia cắt vĩnh viễn sao?

Cung Tình đã thỏa mãn rồi.

Cho dù không vào được, cũng đã thỏa mãn rồi.

Nàng ngước nhìn thân ảnh quen thuộc phía trên kia, vẫy vẫy tay, giọng nói run run: “Chủ công à, người mau vào đi… Ta không sao đâu, tấm lòng của người ta sẽ khắc ghi mãi mãi…”

Cao thủ Băng cung bên cạnh không ngừng cười nhạt.

Sợ rằng ngươi chẳng có cơ hội đó đâu.

Cứ tưởng ngươi chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng gì.

Không ngờ ngươi lại quan trọng với hắn như vậy, vậy thì bọn ta càng không thể bỏ qua cho ngươi được.

Giữ ngươi lại không chừng tương lai sẽ có tác dụng lớn.

Chờ Khương Thành đi vào rồi, ngươi sẽ không bao giờ thấy được mặt trời nữa đâu.

Khương chưởng môn mỉm cười.

Chuyện hắn muốn làm không có gì là không làm được hết.

"Không thể châm chước chút nào hả?"

Vân Soa tôn giả gật đầu: "Việc này không thể châm chước được."

"Vậy được, để tự ta làm."

Nói xong hắn trực tiếp nhảy xuống khỏi thang băng.

Không riêng gì tất cả tu sĩ đang vây xem bên dưới, ngay cả Vân Soa tôn giả cũng hết sức kinh ngạc với hành động này.

Hắn không thể nào hiểu nổi.

Những người khác cũng không thể giải thích được.

Cơ hội bước vào Băng Nguyên cốc đã gần trong gang tấc mà lại còn chủ động nhảy xuống?

Chỉ vì mang một bằng hữu theo?

Tất cả mọi người đều xôn xao.

Đám cao thủ Băng cung sợ đến mức vội vã lùi lại.

Đùa chứ nơi này chính là khu vực trống, họ cũng không chắc mình có thể đánh thắng được Khương Thành hay không, lại không dám bảo đảm tên này sẽ không nổi điên.

Nhưng trong mắt Quý Thương lại ánh lên vẻ mừng rỡ chợt lóe lên rồi biến mất.

Đã xuống rồi còn lên lại thì chắc gì đã lên được.

Cho dù lên được chắc cũng lưu lại ấn tượng xấu với Băng Nguyên cốc rồi.

Một cơ hội đặt ngay trước mắt như vậy mà không biết quý trọng, lại đi quan tâm chuyện nữ nhi tình trường vô nghĩa, tên này vốn không phải người nên làm đại sự.

Thật là ngu xuẩn.

Ngay cả Cung quân sư mới nãy còn đắm chìm trong sự cảm động cũng bị chọc điên lên.

Khương Thành vừa xuống đến nơi nàng đã vội xông lên.

“Ngươi làm gì vậy hả? Vất vả lắm mới lên tới nơi lại xuống đây làm gì không biết?”

“Chỉ biết vọng động làm càn, cơ hội tốt như vậy, ngươi thật chẳng khôn ngoan chút nào.”

Nàng rất vui mừng khi Khương chủ công có thể vào đó, cũng không hề mong muốn hắn bỏ qua cơ hội này.

“Gì mà vất vả đâu, ta rất nhẹ nhàng mà.”

Khương Thành cười híp mắt nhún vai: “Xuống đây chẳng phải để mang ngươi lên cùng hay sao?”

“Không được đâu, cảnh giới của ta quá thấp…”

“Cũng không chắc đâu.”

Khương chưởng môn nhớ lại toàn cơ đồ lâu rồi chưa dùng đến.

Cùng lắm thì giấu Cung Tình vào đó đem lên là được rồi.

Năm đó bảo đồ này chứa đựng hơn mười vạn người của Phi Tiên môn cùng nhau bay lên tiên giới.

Là một thần khí gian lận.

“Ta có một đạo trường không gian, ngươi cứ vào đó trước đã.”

Dứt lời hắn đã đưa Cung Tình vào trong toàn cơ đồ.

Sau đó hắn lại xoay người, thuận lợi leo lên thang băng.

Mà Cung Tình được hắn mang theo thật sự không bị bài xích khỏi đó, cứ như vậy gian lận qua được sự nhận biết của thang băng.

Tất cả mọi người đều nghệt ra trước hành động của hắn.

Ôi cái đệt, lão huynh à sao mà ngươi làm được vậy?

Còn có thể mang người theo như vậy hả?

“Như này không hợp lí tẹo nào.”

“Rõ ràng là làm càn ngay trước mặt Băng Nguyên cốc luôn?”

“Nhưng cũng phải có bản lĩnh đã, đầu tiên bản thân ngươi có thể lên được đến đỉnh này, thứ hai là ngươi phải có một cái đạo trường thần kỳ gì gì đó.”

Quý Thương sắp ngạc nhiên rớt cả hàm luôn rồi.

Hắn tỏ vẻ khó tin mà mở to hai mắt, cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

Vậy cũng được hả?

Đừng nói là hắn, ngay cả Vân Soa tôn giả cũng suýt nữa hóa đá.

Hắn tự hỏi rằng đời này có chuyện lạ nào mà hắn chưa gặp đâu, nhưng thật sự chưa từng thấy kiểu này bao giờ.

Tên này rốt cuộc làm thế nào vậy nhỉ?

Khương Thành cũng chẳng thèm cho hắn thời gian khiếp sợ.

Lần này hắn lười leo, nhảy thẳng từ bậc thứ nhất lên bậc 128 luôn.

Mọi người bên dưới trào máu họng.

Đại lão, ngươi có thể khiêm tốn chút được không?

Dùng một cách giản dị hơn đi lên cũng không được hả?

Ngươi làm vậy chúng ta sao mà chịu nổi?

Hôm nay bị ngươi lòe cho hai phát liên tục như này, sợ sau này mọi người chẳng ai muốn leo thang băng nữa.

“Được rồi, ta lại đến rồi này.”

Khương Thành cười tủm tỉm vẫy tay với Vân Soa tôn giả.

“Giờ mình vào được chưa nhỉ?”

Khóe miệng Vân Soa tôn giả giần giật.

Rất muốn chửi thành tiếng.

Ngươi coi Băng Nguyên cốc bọn ta là cái gì?

Dám mang người trốn vé trước mặt ta có phải quá kiêu ngạo rồi không hả?

Dù ngươi không không thèm nể mặt ta thì cũng phải tôn trọng ta một chút chứ?

Hắn lắc đầu cật lực: "Không được."

"Ủa vì sao?" Khương Thành rất chi là khó hiểu.

Vân Soa tôn giả giận dữ nói: "Ngươi cho ta là kẻ ngu à? Dùng cách này tuyệt đối không được."

"Vị trí trong Thông Thiên phù cũng có hạn thôi, không thể để người trà trộn vào được."

"Bây giờ ngươi có hai lựa chọn, một là mình ngươi đi vào, hai là cả hai ngươi đừng hòng đi vào."

Hắn thậm chí còn hoài nghi đạo trường của kẻ này có phải còn chứa những người khác bên trong không.

Đừng để đến lúc đó trong Băng Nguyên cốc tự nhiên nhiều lên tận mấy chục triệu người, vậy thì thật sự sẽ rất hỗn loạn.

Chương 947: Dù sao ngươi cũng không thể quay lại

Bị chặn ở ngoài cửa, Thành Ca suy nghĩ có nên bật hack giết chết Vân Soa tôn giả này hay không.

Sau đó mạnh mẽ xông vào.

Nhưng nghĩ đến mấy đệ tử Kỷ Linh Hàm kia vẫn còn ở bên trong.

Ngộ nhỡ Băng Nguyên cốc đối xử với các nàng rất tốt, vậy mình giết người thì hơi không tử tế.

Vì vậy chỉ có thể tạm thời bỏ quyết định này xuống.

"Cả hai con đường ta đều không chọn, nhưng ta vẫn muốn vào."

"Không có con đường đó."

Vân Soa tôn giả còn không biết vừa nãy mình suýt nữa đã chết.

“Vậy sao? Vậy ngươi quay về đi!”

Thành Ca mau chóng vẫy tay tạm biệt hắn, làm như rất vội vàng.

Vân Soa tôn giả tỏ vẻ đời này chưa từng gặp ai có phong cách này.

Sao, ngươi còn chê ta đứng ở đây rất thừa thải phải không?

Lại còn đuổi ta?

Ta chính là người của Băng Nguyên cốc!

Băng Nguyên cốc!

Ngươi có biết ngươi bỏ lỡ điều gì không?

Thật đúng là không biết điều!

“Đây chính là tự ngươi lựa chọn!”

Hắn nghiến răng, cũng mất đi một chút kiên nhẫn cuối cùng.

Quay người, trở về bên trong cánh cửa.

Sau đó cánh cửa kia chậm rãi biến mất trong hư không.

Nhìn thấy cảnh này, không biết bao nhiêu người phía dưới thở dài và kêu khóc.

Mặc dù bọn họ không thể vào được, nhưng nhìn thấy Khương Thành cũng không vào được, vẫn cảm thấy thật đáng tiếc.

Một cơ hội tốt như vậy!

Lại vứt bỏ không không?

Rốt cuộc người này nghĩ thế nào?

Một đám cao thủ Băng Cung do Quý Thương dẫn đầu ngược lại bật cười thành tiếng.

“Đây đúng là tự tạo nghiệp, không thể sống mà!”

“Đúng vậy, còn lo rằng hắn sẽ tiến vào Băng Nguyên cốc, kết quả tự hắn đẩy cơ hội đi.”

“Nếu thật sự vào bên trong, chúng ta đúng là không có cách nào bắt hắn.”

Hiện tại Khương Thành chưa tiến vào, trừ khi cả đời này hắn đứng ở Khu vực Trống này, nếu không thì hắn sớm muộn gì cũng bị Băng Cung bao vây.

Nhìn cánh cửa biến mất, Thành Ca lắc đầu, quay trở lại bên dưới một lần nữa.

Gặp phải ánh mắt khó hiểu của mọi người, gương mặt Thành Ca không hề có chút chán nản hay mất mát nào.

Ngược lại đầy mừng thầm.

Bởi vì, hắn sắp sẽ làm bậy.

Lý do để Vân Soa tôn giả đi, chính là không muốn bị “giám thị” nhìn thấy mà thôi.

Còn những người bên ngoài này, thì không có gì đáng kể, dù sao bọn họ cũng không có cách nào chuyển lời vào bên trong.

“Ha ha, rất cảm ơn sự cổ vũ của các vị Băng giới!”

Hắn còn tươi cười chắp tay với mọi người.

“Ca sẽ lập tức đi Băng Nguyên cốc, lần gặp mặt sau cũng không biết là khi nào.”

“Nếu các ngươi nhớ nhung, thì hãy chụp thêm ảnh đi, có lẽ tương lai sẽ không có cơ hội gặp lại ca nữa!”

Trong lòng mọi người nói ngươi vừa mới bỏ qua mất một cơ hội trời ban, đây là vui mừng vì cái gì?

Chẳng lẽ mạch não của ngươi không giống với bọn ta sao?

Quý Thương thật sự không nhìn nổi hắn huênh hoang như vậy, không nhịn được làm cụt hứng.

“Hừ hừ, thật là nói khoác mà không biết ngượng!”

“Ngươi tưởng rằng Băng Nguyên cốc là nơi có thể tùy tiện bị trêu chọc sao?”

“Sau một đợt náo động như vậy, cho dù sau này ngươi có leo lên đỉnh một lần nữa, đại môn nơi đó cũng sẽ không rộng mở cho ngươi.”

Cao thủ khác của Băng Cung cũng phụ họa theo.

“Đúng vậy, ngươi vĩnh viễn cũng không có cơ hội!”

“Tuy rằng bọn ta tạm thời không thể leo lên đỉnh, nhưng dù sao vẫn còn một cơ hội, ngươi hoàn toàn không có!”

“Ha ha ha, có lẽ ngươi vẫn chưa biết được mình đã bỏ lỡ điều gì.”

“Nói thật cho ngươi biết, Băng Nguyên Cốc chính là cơ duyên lớn nhất của Băng giới, không gì có thể sánh bằng!”

Bọn họ vẫn muốn nhìn thấy biểu cảm hối hận không thôi của Thành Ca.

Nhưng mà đương nhiên phải thất vọng rồi.

Chẳng những Ca không phản bác, ngược lại còn gật đầu liên tục tỏ vẻ đồng ý.

“Các ngươi nói rất đúng, xem ra ta thật sự phải đi vào một lần.”

Trong lòng Quý Thương nói ngươi đi vào bằng đầu chắc.

Ngay sau đó liền nhìn thấy Thành Ca chậm rãi bay lên.

“Ngươi muốn làm gì?”

Thành Ca ngoảnh lại nhìn hắn với vẻ mặt giống như đang nhìn tên ngốc.

“Ngươi nói xem?”

“Nếu thang băng không mở cửa, vậy thì trực tiếp xông vào thôi!”

“Ngươi chỉ có chút hiểu biết ấy thôi sao? Ngay cả con đường này cũng không nghĩ ra?”

Quý Thương bị hắn xem thường suýt nữa thì chửi ầm lên.

Ngươi còn châm biếm ta không có hiểu biết?

Đương nhiên ta biết có con đường này, nhưng quan trọng con đường này là đường chết đấy được không?

Muốn vào Băng Nguyên cốc tổng cộng có ba con đường, hoặc là lấy được Thông Thiên Phù của Băng Cực Thiên Tôn, hoặc

là trèo thang băng để vào cửa, hoặc là mạnh mẽ xông thẳng vào.

Mà con đường cuối cùng, đã sớm bị chứng minh là đường chết.

Trong lịch sử đã từng có vô số người thử qua, ngoại trừ Băng Cực Thiên Tôn đầu tiên, không một ai có thể thành công.

Là Băng nhãn ở vùng cốt lõi của Băng giới, hơi thở căn nguyên ở nơi này quá mạnh mẽ.

Người bình thường hoàn toàn không chịu nổi, đi vào sẽ bị căn nguyên nuốt chửng, Đế Cảnh bát trọng cũng không ngoại lệ.

Hắn đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng ngay sau đó lại vội vàng nuốt lại lời nói.

Tự người này muốn tìm chết, không phải rất tốt sao?

Mình cần gì phải lôi kéo hắn?

Vì vậy chẳng những hắn không ngăn cản, ngược lại bí mật truyền âm cảnh cáo mọi người ở đây, không được hé răng, không được ngăn cản.

Nếu không sau này Băng Cung sẽ luận tội thông đồng với địch!

Bản thân hắn lại nặn ra vẻ tươi cười, cố tình khuyến khích.

“Ồ vậy sao? Vậy bổn tọa phải mỏi mắt mong chờ!”

Những cao thủ khác của Băng Cung cũng đều bắt chước.

Giả bộ dáng vẻ rất khâm phục Thành Ca.

“Ồ! Ngươi lại có thể xông thẳng qua?”

“Quá lợi hại nhỉ?”

“Không ngờ được vậy mà còn một đường như vậy, ngươi thật sự có một phát hiện to lớn!”

Bọn họ vẫn cảm thấy, có lẽ là bởi tên này đến từ dị giới, không biết sự nguy hiểm trong đó.

Cho nên mới đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy.

“Thất lễ thất lễ, lợi hại lợi hại!”

“Vậy ngươi có thể tạo nên lịch sử rồi, há chẳng phải là muốn bỏ xa bọn ta ở phía sau sao?”

“Nếu ngươi làm được kỳ tích này, toàn thể Băng Cung bọn ta hoàn toàn chịu thua!”

“Từ nay về sau chỉ cần nhìn thấy ngươi, chắc chắn bọns ta sẽ cung kính khom lưng hành lễ, hô chào tiền bối!”

Vẻ mặt của vô số tên tu sĩ khác ở đây sụp đổ.

Các ngươi cũng xấu xa quá rồi đấy?

Đây rõ ràng là đường chết, còn nói chịu thua cái gì, người cũng đã chết, còn phục cái quá gì?

Đây là xúi giục người ta vào chỗ chết!

Trong lòng Thành Ca nói các ngươi đúng là lừa ta giống như lừa trẻ con ba tuổi, Ca biết đi vào sẽ chết.

Nhưng mà có hack trên người, hắn không hề sợ hãi.

“Vậy các ngươi hãy trừng to mắt chó nhìn ca biểu diễn thật tốt!”

Quý Thương suýt nữa bị hắn chọc tức hộc máu.

Biểu diễn cái đầu ngươi!

Ngươi mắng ai?

Thế nhưng để xúi giục tên này đi tìm chết, hắn cũng không phản bác được.

Chỉ có thể tiếp tục giữ nguyên vẻ tươi cười vặn vẹo, liên tục vẫy tay từ biệt.

Đi đi, đi đi…

Nhìn thấy Thành Ca sắp bước vào, sự vui sướng của đám người này sắp lao ra khỏi cổ họng, kết quả Thành Ca lại dừng lại và quay đầu lại.

“Đúng rồi, những gì các ngươi vừa nói chính là sự thật?”

Khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười tinh quái: “Chỉ cần ta có thể xông vào như vậy, sau này các ngươi gặp ta sẽ khom người hành lễ, hô chào tiền bối?”

Vẻ mặt Quý Thương cứng lại, hô cái lông, bọn ta chỉ ước băm ngươi thành trăm mảnh.

Nhưng mà nghĩ rằng ngươi cũng không có cách nào để sống sót quay về, không sao cả!

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta nói lời giữ lời!”

“Nhiều người làm chứng như vậy, Băng Cung bọn ta sao có thể lật lọng?”

Quý Thương lại xúc động thề: “Nếu bọn ta đổi ý, vậy toàn thể Băng Cung không chết tử tế được!”

Mọi người vỗ ngực bảo đảm.

Chương 948: Động tiên siêu cấp

Thành Ca vẫn không hài lòng lắm.

“Hay là thêm cả quân sư Cung Tình của ta vào đi? Dù sao nàng cũng đi vào cùng ta.”

Băng nữ chỉ mới Đế Cảnh nhị trọng kia ư?

Nàng chỉ là một con kiến hôi mà cũng xứng để bọn ta gọi chào tiền bối?

Thế nhưng nghĩ tới Khương Thành sắp chết, Cung Tình cũng sẽ bị chôn theo, bọn họ cũng không sao cả.

Quý Thương không kiên nhẫn nói: “Được được được, không thành vấn đề…”

Lúc này Thành Ca mới hài lòng thỏa dạ mà gật đầu.

“Người Băng giới các ngươi làm việc rất ra gì và này nọ, ta rất vui mừng.”

Sau đó, hắn không hề do dự, làm việc nghĩa không hề chùn bước mà vọt vào bên trong hơi thở căn nguyên mờ mịt phía trước.

Khi liên tục đến gần, Khương Thành sinh ra một cảm giác kỳ lạ.

Đó chính là bản thân đang không ngừng hòa tan.

Loại cảm giác này không hề đau đớn, chỉ là mềm mại, cứ chìm xuống không ngừng.

Mãi cho đến cuối cùng rơi vào bóng tối vô tận mới thôi.

Bất kể tiên thể, hay là thần hồn, tất cả đều đang hòa tan…

Cho đến sau cùng, rốt cuộc hắn cũng mất đi một tia sức sống cuối cùng.

Hệ thống nhắc nhở vang lên.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường sức mạnh của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

"Ting! Kí chủ đạt được sự chấp thuận của căn nguyên băng!"

Sự chấp thuận của căn nguyên băng?

Dù sao Thành Ca vẫn cảm giác dường như những lời này có hơi quen tai.

Dường như đã nghe qua ở đâu đó, nhưng trong phút chốc lại không nghĩ ra.

Mặc kệ, dù sao hệ thống bật hack, có bảo đảm chất lượng.

Có thể thuận lợi tiến vào Băng Nguyên cốc là được.

"Ting! Kí chủ sống lại!"

Ở bên ngoài lúc này, tất cả mọi người nhìn chằm chằm hướng đi vào của hắn.

Sau khi bóng dáng hắn hoàn toàn chìm vào đại dương đáng sợ kia, nơi này vang lên tiếng thở dài vô tận.

Nhưng mà, tất cả người Băng Cung cũng đồng thời reo hò.

"Ha ha! Xong rồi!"

"Đã chết đã chết, cuối cùng cũng chết!"

Quý Thương mừng rỡ, cũng đưa ra lời bình của cao nhân tiền bối.

"Tự tạo nghiệp, không thể sống!"

"Hắn đúng là đáng đời, ỷ vào thiên phú mà làm xằng làm bậy, cho dù căn nguyên không trừng trị hắn, tương lai cũng sẽ bị người khác trừng trị!"

Sự vui sướng của đám người này, cũng kéo dài như vậy một lúc.

Ngay sau đó, Thành Ca đã sống lại, cố tình chui ra lần nữa.

“Mọi người đừng lo lắng, ta vẫn rất tốt!”

Giọng nói của mọi ngươi đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc đến nỗi cằm suýt nữa thì rơi xuống, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn điều kì diệu này.

Vậy mà hắn còn sống?

Sao hắn có thể sống sót?

Chẳng phải hắn đã bị hào quang căn nguyên chôn vùi hoàn toàn rồi sao?

Rõ ràng đã nhìn thấy quá trình hắn bị hòa tan rồi!

Tại sao bây giờ nhìn qua đến cái rắm cũng không có?

Rốt cuộc người này là yêu quái từ đâu tới?

Thang băng Thiên Đạo có thể dễ dàng lên xuống, hiện tại xông thẳng vào, không ngờ đến cái rắm cũng không có.

Băng Cực Thiên Tôn năm đó có thần kỳ như hắn không?

Mọi người thực sự không biết.

Dù sao tất cả mọi người đều sinh ra một cảm giác bất lực không giải thích được.

“Đúng rồi, đừng quên lời hứa của các ngươi!”

Thành Ca nhắc nhở các vị cao thủ của Băng Cung phải tuân thủ lời cá cược, sau đó mới quay lại bên trong lần nữa.

Lần này, bóng dáng hắn lại tan biến.

Toàn trận im như thóc.

Vô số tu sĩ yên lặng quay đầu, nhìn về phía các vị cao thủ của Băng Cung, nhất là tam cung chủ Quý Thương, trong ánh mắt tràn đầy thông cảm.

Xem ra sau này các ngươi nhìn thấy hắn, sẽ phải hành lễ và cung kính gọi một tiếng tiền bối!

Nếu nhớ không lầm, hắn là kẻ thù của Băng Cung nhỉ?

Đây gọi là gì?

Ồ, còn có Cung Tình.

Đến lúc đó Quý Thương Đế Cảnh bát trọng, nhìn thấy Cung Tình Đế Cảnh nhị trong còn phải hành lễ?

Bọn họ bỗng nhiên có hơi mong chờ cảnh tượng này.

Quý Thương đã sống mấy chục tỷ năm, tỏ vẻ đời này chưa bao giờ xấu hổ như bây giờ.

Ngược lại hắn muốn đổi ý, muốn nói chỉ là một trò đùa, không phải thật.

Nhưng mà, bản thân hắn đã khoác lác vỗ ngực trước mặt nhiều người như vậy.

Thậm chí còn đem tính mạng của tất cả người trong Băng Cung ra đảm bảo, bây giờ sao có thể rút lời?

"Quay về!"

Hắn không muốn ngẩn ngơ ở đây dù chỉ một khắc nào nữa.

Các vị Băng Cung khác cũng giống như cà tím thấm sương, cảm giác còn ủ rũ hơn cả nếm mùi thất bại.

Còn Thành Ca ở bên trong, đang dừng lại bên trong căn nguyên, cảm nhận nó một cách tỉ mỉ.

Vừa rồi hack sống lại, khiến hắn nhận được chấp thuận của căn nguyên băng.

Hắn cũng không biết cái này có hiệu quả gì.

Chỉ là cảm giác khoảng cách giữa bản thân mình và căn nguyên này đã kéo gần lại vô số lần.

Với một suy nghĩ trong đầu, thậm chí có thể trực tiếp nhìn thấu khu vực cốt lõi của căn nguyên.

Hắn mơ hồ sinh ra một ảo giác, bản thân mình đã có thể khống chế căn nguyên này.

Vì thế hắn có một suy nghĩ hão huyền, muốn thử điều động căn nguyên băng lớn như vậy.

Nhưng điều khiến hắn đành chịu chính là, đó dường như thật sự chỉ là ảo giác.

Hắn không thúc giục được sức mạnh căn nguyên to lớn kia.

Cảm giác giống như hắn chỉ là một con kiến, còn căn nguyên băng trước mặt là núi cao ngàn dặm.

“Quên đi quên đi, đi vào trước rồi tính sau.”

Lần này, quá trình hắn đi qua rất thuận lợi.

Hai giây ngắn ngủi, đã hướng đến khu vực có hơi thở căn nguyên dày đặc nhất, tiến vào bên trong một thung lũng lớn như vậy.

Nơi này, chính là Băng Nguyên cốc trong truyền thuyết.

Mới đến đây, Thành Ca cũng bị kinh ngạc.

Thứ nhất, nơi này rất lớn.

Băng Nguyên cốc là băng nhãn lớn nhất của Băng giới.

Dựa vào nhận thức của Thành Ca đối với những băng nhãn khác trước đây, hắn suy đoán băng nhãn này nhiều nhất cũng chỉ rộng ba đến năm dặm.

Nhiều nhất là mười dặm, không thể nhiều hơn.

Sau đó hơn năm trăm người chen chúc tại khu vực này, ngày ngày cũng cứ xoay qua xoay lại là gặp nhau.

Lúc này hắn bay trên không mới biết được, nơi này không thể nhìn thấy giới hạn.

Thứ hai, tuy rằng nơi này cũng là sông băng mênh mông vô bờ, nhưng đồng thời hắn cũng mơ hồ cảm nhận được hơi thở quy tắc khác.

Đi vào Băng giới lâu như vậy, Thành Ca vẫn chưa nhìn thấy hoa cỏ, cây cối, ao hồ và đại dương.

Điều này khiến hắn cũng không nhịn được kinh ngạc.

Chẳng lẽ trong này còn có động tiên khác?

Hắn khẽ lắc đầu, thu những suy nghĩ này lại.

Băng Nguyên cốc là một băng nhãn cốt lõi, hơi thở của căn nguyên băng ở bên trong quả thật đậm đặc đến đáng sợ.

Hắn đứng ở đây, thậm chí không cần tu luyện, cũng có thể cảm nhận được quy tắc băng đang tăng lên không ngừng.

Chỉ là huyền văn của hắn đã tới thập trọng, nền tảng quá cao.

Nếu bây giờ còn là thất bát trọng, vậy hẳn là có thể nhìn thấy thanh tiến độ chậm rãi tăng lên.

“Đúng là động tiên siêu cấp!”

“Chẳng trách ai cũng muốn đâm đầu chui vào bên trong.”

Sau khi cảm thán một lúc, hắn nhớ tới Cung Tình được bản thân mình mang vào.

Vội vàng thả nàng ra từ bên trong Toàn Cơ Đồ ra.

Cung Tình vừa ra ngoài đã vội vã bày tỏ nỗi khiếp sợ.

“Vừa rồi ở đó là ở đâu, vì sao lại có nhiều phong cảnh đặc biệt như vậy?”

Thứ nàng hỏi chính là Toàn Cơ Đồ, trong không gian Bảo Đồ có núi có nước, người bản địa Băng giới này đã được đổi mới nhận thức.

Thành ca cũng lười giải thích.

“Ngươi cũng nên chú ý chỗ mới một chút.”

“Hả?”

Cung quân sư lập tức phát hiện nơi này có hơi thở căn nguyên băng kinh khủng.

Vì thế nàng kinh ngạc hô lên thất thanh.

“Băng Nguyên cốc? Chẳng lẽ chúng ta vào Băng Nguyên cốc thành công sao?”

Thành Ca nhún vai: “Nếu không thì sao?”

Vẻ mặt Cung Tình khó mà tin được.

“Chúng ta thật sự vào được?”

Ý nguyện của bản thân mình, thật sự đã được thực hiện thần kỳ như vậy?

Điều này cũng quá là không chân thật, phải không?

Nhưng mà căn nguyên băng phi thường kia cũng là có thật.—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full

list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 949: Ngươi vào bằng cách nào?

“Trời ạ, sao ngươi lại làm được?”

“Vân Soa tôn giả kia lại có thể đồng ý để ta cùng tiến vào sao?”

Nàng vẫn chưa biết là Thành Ca xông thẳng vào căn nguyên.

“Ngươi còn hy vọng vào hắn?”

Khương Thành bĩu môi.

“Ca tự có cách.”

Nếu người khác nói như vậy, Cung Tình có thể sẽ cho rằng khoác lác, nhưng Khương Thành nói như vậy, hiện tại nàng chắc chắn tin tưởng.

“Khu vực trung tâm của căn nguyên băng, sao lại có cảnh sắc thế này?”

Theo nguyên tắc, nơi này chẳng phải nên là băng cứng ở khắp nơi sao?

Câu hỏi của nàng, Thành Ca cũng không trả lời được.

“Có lẽ là căn nguyên băng rảnh rỗi buồn chán thôi?”

“Được rồi, chúng ta nên làm việc chính.”

Hắn còn phải tìm kiếm đám người Kỷ Linh Hàm.

Ban đầu dự định mở Thần Hồn Phúc Tán, trực tiếp tìm kiếm.

Nhưng có lẽ sức mạnh căn nguyên nơi này quá lớn mạnh, thần hồn chỉ có thể soi vài trăm dặm.

Hai người còn chưa đi được bao xa, đã gặp người ở bên trong.

Nhưng lại là người quen.

“Ngươi, sao các ngươi lại vào được?”

Khi nhìn thấy Thành Ca và Cung Tình lần nữa, con mắt của Vân Soa tôn giả suýt nữa thì kinh hãi rơi xuống.

Sau khi đóng cửa con đường thang băng, hắn vốn tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không gặp lại hai người này nữa.

Nào biết, nhanh như vậy đã gặp lại.

Hơn nữa hai người này còn xuất hiện một cách thần kỳ bên trong Băng Nguyên cốc.

“Ôi! Chúng ta thật là có duyên!”

Thành Ca cười tủm tỉm vẫy tay với hắn.

Có duyên cái đầu ngươi!

Vân Soa tôn giả không thể bình tĩnh.

“Ngươi vào bằng cách nào?”

Nghe câu hỏi này, Cung Tình cũng ngây ngốc.

Lúc này nàng mới phát hiện, thì ra vậy mà Khương Thành lại vào bằng cách “nhập cư trái phép”.

Mẹ kiếp, sao hắn lại làm được?

“Đi vào bằng chân, cứ đi bộ liên tục như vậy là vào được.”

Thành Ca nói như điều đương nhiên.

Giống như câu hỏi này của đối phương rất nghiệp dư vậy.

“Đi vào?”

Vân Soa suýt nữa bị hắn chọc giận đến bật cười.

Ngươi cho rằng Băng Nguyên cốc này của bọn ta là vườn rau sao, có thể tùy tiện đi vào?

“Rốt cuộc đi vào thế nào, rõ ràng ta đã đóng cửa thang băng, ngươi không thể đi vào!”

Hắn chủ động đón người vào là một chuyện.

Người khác đột nhiên xuất hiện bên trong mà không một lời chào hỏi, đó là một chuyện khác.

Chuyện này hắn cần phải biết rõ ràng.

Bởi vì điều này có thể có nghĩa là Băng Nguyên cốc xuất hiện lỗ hổng, đặc biệt nghiêm trọng.

“Băng Nguyên cốc này của các ngươi, cũng không phải được tường thành vây quanh.”

Thành Ca không hiểu gì nhìn hắn, giống như nhìn tên ngốc.

“Không có thang và cửa, ta không thể vào được từ nơi khác sao, chuyện đơn giản như vậy mà ngươi cũng không hiểu được?”

Đây là lần đầu tiên trong đời Vân Soa tôn giả bị xem như kẻ ngu si.

Hắn giận dữ bật cười: “Hả, nơi khác?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn nói ngươi vọt thẳng vào từ bên ngoài căn nguyên hay sao?”

“Đúng vậy!”

“Ngươi lừa quỷ chắc!”

Vân Soa hoàn toàn không tin tưởng hắn, coi như hắn đang nói dối.

“Nói thật cho ngươi biết, không nhờ vào Thông Thiên Phù, vậy chỉ có một mình Băng Cực Thiên Tôn mới có thể đi mà không gặp trở ngại gì!”

“Những người khác, cho dù là Đế Cảnh cửu trọng cũng không thể sống sót!”

“Ngươi tưởng ngươi là ai, còn xông thẳng đến đây, ngươi cứ nói ngươi còn mạnh hơn Đế Cảnh cửu trọng là được ư!”

Ô này?

Đế cảnh cửu trọng cũng không qua được sao?

Thành Ca không ngờ, việc làm vĩ đại trước đây mình hoàn thành, vậy mà còn khó tin hơn cả tưởng tượng.

“Lực sát thương của căn nguyên này lại lợi hại như vậy sao?”

Vân Soa cười chế giễu: “Hừ hừ, ngươi nghĩ sao? Đây chính là nơi ở gần căn nguyên nhất, há lại là vị trí mà sức người có thể với tới?”

Thành Ca bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Thì ra ca lợi hại như vậy, thất lễ thất lễ!”

Vậy mà hắn lại chắp tay với bản thân mình, biểu lộ lòng tôn kính.

Hành động này được coi như là xưa nay chưa từng có.

Quả thật Vân Soa không thể hiểu mạch não của hắn.

Vấn đề hiện tại là ngươi nói dối!

Lại còn có mặt mũi để huênh hoang?

“Ngươi lợi hại cái rắm, chỉ với Đế Cảnh ngũ trọng này của ngươi…”

Hắn quan sát Thành Ca một lượt từ trên xuống dưới: “Thành thật khai báo, rốt cuộc ngươi gian lận vào thế nào.”

Thành Ca cũng không kiên nhẫn: “Lão tử không gian lận, ngươi có tin hay không!”

“Không khai báo, vậy ngươi cũng đừng nghĩ tới việc rời đi!”

“Ngươi có ý gì?”

Thành Ca híp mắt lại, sát khí chợt lóe rồi biến mất.

Tuy rằng tính tình của ca bình thường rất tốt, nhưng lão đầu ngươi đừng ép ta!

Thế nhưng vào lúc này, cuối cùng những người khác từ phía xa bị kinh động, chạy tới.

Sống ở nơi này, ngoại trừ bảy người may mắn mới vào từ bốn triệu năm trước, các cấp độ tối thiểu khác đều là Đế Cảnh bát trọng.

Nhìn thấy những người này, Cung Tình hoảng sợ.

Vội vàng khom mình hành lễ, rồi kêu lên một tiếng đầy kích động và hưng phấn.

“Trời ơi! Trọng Bi tôn giả!”

“Có cả Phong Lẫm tôn giả!”

“Tả Mạch tôn giả…”

Ai nấy đều là những nhân vật được lưu truyền trong truyền thuyết Băng giới!

Ba vị Trọng Bi, Phong Lẫm, Tả Mạch này, đều đã đến siêu cấp cao thủ của Đế Cảnh cửu trọng.

Trong nhiều trận đại chiến với chân giới khác, đều lập nên chiến công hiển hách.

Chiến tích của bọn họ, Cung Tình có thể thuộc như lòng bàn tay mà kể cả buổi.

Trước đây những người này cách nàng rất xa xôi, hiện tại nhìn thấy tận mắt, nàng cảm thấy rất không chân thật.

Còn những tiền bối cao nhân này, sau khi nhìn thấy nàng và Khương chưởng môn, cũng hơi giật mình.

Sau đó Tả Mạch tôn giả cười ha ha: “Sao, lại có người mới vào được à?”

Phong Lẫm tôn giả nhướng mày, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ thông qua thử thách thang băng?”

“Vậy thật đáng kinh ngạc!”

Vẻ mặt Trọng Bi tôn giả không thay đổi chút nào nói: “Việc vui, đáng chúc mừng!”

Mấy chục cao thủ của Băng Nguyên cốc phía sau bọn họ cũng đều lộ ra vẻ tươi cười nhiệt tình.

“Chào mừng chào mừng!”

“Chào mừng hậu bối mới gia nhập!”

Dường như bọn họ hoàn toàn không quan tâm tới cảnh giới tu vi cực thấp kia của Thành Ca và Cung Tình, bộ dạng chỉ cần vào được thì chính là người một nhà.

“Ha ha ha, mọi người khách sáo.”

Từ trước đến nay Thành Ca đã quen, nhìn thấy người khác thân mật nhiệt tình như vậy, hắn đương nhiên cũng sẽ nể mặt người ta.

Cũng hiếm khi được “khiêm tốn” một lần

“Người bạn mới đến, mong được chiếu cố nhiều hơn…”

“Chiếu cố cái đầu ngươi!”

Vân Soa tôn giả hiểu rõ vẻ huênh hoang này của hắn, tức giận đến suýt nữa thì chửi ầm lên.

Ngươi đúng là thuận cọc mà leo.

Nếu ta là một người không chú ý, chẳng lẽ ngươi cũng xưng huynh gọi đệ với bọn họ, trở thành bạn chí cốt?

“Các ngươi chào mừng hắn làm gì?

“Tên này lén chuồn vào, vốn dĩ không phải qua thử thách thang băng!”

“Ta không bắt hắn thẩm vấn đã tính là không tệ, còn chào mừng?”

“Cái gì?”

Những người còn lại bị lời này làm cho kinh ngạc.

“Chuồn vào?”

“Lời này của Vân Soa đạo hữu có ý gì?”

Vân Soa lập tức nói ra đầu đuôi ngọn ngành những gì mình biết.

Cuối cùng còn tổng kết một chút.

“Hắn làm gì ở bên ngoài không quan trọng.”

“Dựa vào lời dạy bảo của Thiên Tôn, thân phận người dị giới cũng có thể tạm thời không để ý.”

“Nhưng mà! Chuyện hắn chuồn vào Băng Nguyên cốc, tuyệt đối không thể cứ buông tha như vậy, phải nghiêm khắc điều tra!”

“Tra tra tra, tra cái đầu ngươi!”

Thành Ca không kiên nhẫn cắt ngang lời hắn: “Nơi này của ngươi cũng không phải trọng địa bí mật, ta vào thì có gì ngạc nhiên?”

“Nói thật cho ngươi biết, đại gia đi vào là để tìm người.”

“Tìm được rồi sẽ đi, đến lúc đó ngươi xin ta ở lại, ta còn lười ở lại nơi tồi tàn này đấy.”

Chương 950: Bây giờ tin rồi chứ

“Ngươi nói gì?”

Vân Soa tôn giả nghe vậy suýt nữa tức giận đến nhồi máu cơ tim.

“Băng Nguyên cốc còn chưa phải là trọng địa bí mật, tiểu tử này, ngươi…”

“Vân Soa đạo hữu đừng tức giận!”

Tả Mạch tôn giả cười gượng khoát tay áo, đỡ hắn.

Sau đó vài vị tôn giả khác liếc nhau, bên nào cũng có thể nhìn thấy vẻ khó tin tràn đầy trong mắt đối phương.

Vừa rồi nghe thấy gì?

Người này dễ dàng thông qua thử thách thang băng?

Sau đó không tiến vào từ môn đạo kia?

Mà xông vào thông qua cách khác?

Không chỉ vậy, hắn còn dẫn theo bạn cùng tiến vào?

Đây chính là việc bọn họ đều không làm được!

Cho dù bọn họ có Thông Thiên Phù, cũng chỉ có thể đảm bảo bản thân mình tiến vào, căn bản không thể đưa theo sinh linh khác.

Người này đã làm như thế nào?

“Khương tiểu hữu, việc này rất quan trọng, ngươi có thể nói ra sự thật được không?”

Bất kể Trọng Bi, Phong Lẫm hay Tả Mạch tôn giả, tất cả đều vô cùng tò mò với chuyện này.

Khương Thành vào Băng Nguyên cốc như thế nào?

Nếu chuyện hiếm lạ này không làm rõ ràng, có lẽ sau này bọn họ đều không ngủ được.

“Chẳng phải ta nói rồi sao, ta xông qua phong tỏa của căn nguyên, vọt thẳng vào.”

“Sao các ngươi lại không tin chứ?”

Mấy vị tôn giả lắc đầu liên tục, bật cười.

“Khương tiểu hữu nói đùa!”

“Việc này chắc chắn không thể…”

“Không phải bọn ta không tin tưởng tiểu hữu, mà là tu vi của ngươi thật sự hơi quá thấp.”

“Thật là phục các ngươi!”

Thành Ca cũng đành chịu, những gì mình nói chính là sự thật.

“Vậy các ngươi đợi một chút!”

Nói xong, hắn bay lên không trung, lập tức bay ra bên ngoài.

“Khoan đã Khương tiểu hữu, bên ngoài kia chính là căn nguyên, nguy hiểm…”

Không đợi bọn họ ngăn cản, Thành Ca đã bay thẳng vào, bóng dáng biến mất trước mặt mọi người.

Trong lúc nhất thời, mọi người có lo lắng cũng không làm gì được.

“Này này này, người này rất mạnh mẽ!”

“Thà chết, cũng không muốn nói ra chân tướng, sao phải vậy chứ?”

Trọng Bi tôn giả có phần không vui trừng mắt liếc Vân Soa tôn giả: “Vân Soa đạo hữu, ngươi bức ép quá mức rồi!”

Tả Mạch tôn giả cũng nắm cổ tay thở dài.

“Bất kể người này vào như thế nào, cũng không nên ép chết hắn!”

Nét mặt già nua của Vân Soa tôn giả run rẩy, vậy mà lại thật sự hiện lên một tia xấu hổ.

“Thằng nhóc kia nói chuyện làm việc quá bừa bãi, ta nhất thời giận dữ…”

Nhưng giọng nói của hắn chưa dứt, âm thanh của Thành Ca lại truyền tới từ phía xa.

“Bây giờ các ngươi thấy rồi đấy?”

“Đã nói lão tử xông thẳng vào từ căn nguyên, nhưng lại không tin!”

Để chứng minh, hắn còn cố tình thăm dò một vòng ở hai đầu rìa căn nguyên.

Chuyện này…

Mọi người ở đây, kể cả Cung Tình, tất cả đều trợn mắt há mồm.

Lại có thể là thật?

Hắn thật sự có thể đi lại dưới căn nguyên phong tỏa đáng sợ kia mà không gặp trở ngại?

Làm sao hắn chịu được lực cắn nuốt kia?

Một đám tôn giả vội vàng vây lại.

“Khương tiểu hữu, à không, Khương đạo hữu, ngươi đã làm việc này như thế nào?”

“Đúng vậy, đây vốn là chuyện không thể nào!”

“Vậy mà ngươi lại có thể coi thường sự cắn nuốt của căn nguyên, việc này rất khó tin!”

Ánh mắt một đám lão tiền bối nhìn hắn, đều có hơi tỏa sáng.

Dáng vẻ kia, quả thực giống như muốn giải phẫu nghiên cứu hắn một chút.

Thành Ca vẫn rất hưởng thụ ánh mắt khiếp sợ của bọn họ.

Nghe vậy hả hê giương cằm lên: “Đây đương nhiên là bởi vì khí chất, trời sinh ca có khí chất siêu phàm.”

Dù sao hắn cũng không thể nói mình đã chết một lần rồi bật hack.

Lời nói đùa này, đương nhiên mọi người sẽ không tin tưởng.

“Khương đạo hữu rất thích nói đùa.”

“Ha ha ha, Khương đạo hữu nói cho bọn ta đi, lão hủ thật sự rất tò mò!”

“Giờ thì tin chưa?”

Thành Ca cười tủm tỉm nhìn bọn họ một vòng, cuối cùng huênh hoang nhìn Vân Soa tôn giả.

Vân Soa tôn giả véo mũi gật đầu: “Tin tin!”

“Tin là được rồi.”

“Vậy ta có thể ở lại Băng Nguyên cốc không?”

“Việc này…”

Vân Soa tôn giả nhìn thoáng qua những tôn giả khác xung quanh.

Cũng không có ai biểu lộ ý phản đối.

Nghĩ lại cũng đúng.

Người ta chính là xông thẳng vào căn nguyên, theo một nghĩa nào đó, đây đã là hành động vĩ đại sóng vai với Băng Cực Thiên Tôn năm đó.

So với bọn hắn vào bằng Thông Thiên Phù, còn cao cấp hơn một ít.

Nếu người như thế không có tư cách vào, ai còn có tư cách?

“Có thể, đương nhiên có thể!”

“Cảm ơn.”

Bỏ lại hai từ này, Thành Ca đi tìm Kỷ Linh Hàm luôn.

Để lại một đám tiền bối cao nhân còn hỗn loạn.

Bọn ta đều tò mò, xin ngươi giải thích cho bọn ta một chút, làm sao để sống sót được trong căn nguyên!

Sao lại đi rồi?

“Khương đạo hữu đừng đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi mới tới nơi này, chắc chắn còn có rất nhiều chỗ chưa quen nhỉ?”

“Lão hủ nhớ rằng hình như ngươi nói là tới tìm người nhỉ?”

Thành Ca cũng nghĩ vậy.

“Ta đến đây, là để tìm kiếm bốn vị đệ tử Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết, Khưu Nhiễm, Khương Gia Di này, các ngươi đã từng gặp chưa?”

Tả Mạch tôn giả cười ha ha: “Ngươi nói tới mấy người mới gia nhập mấy triệu năm trước à, đương nhiên bọn ta đã gặp!”

Khi nhóm bảy người Kỷ Linh Hàm tiến vào, bọn họ còn mở một bữa tiệc chào mừng.

Hơn nữa nơi này chỉ có năm trăm người, cũng coi như là cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy.

“Bọn họ còn ở trong này?”

“Vậy thật tốt!” Thành Ca mừng rỡ.

Lần đó tìm kiếm Lam Đề ở Huyền Giới làm cho hắn sợ hãi, mỗi lần cho rằng sắp tìm được, cuối cùng vẫn là vồ hụt.

“Các nàng ở đâu, mau dẫn ta đi gặp các nàng!”

“Khương đạo hữu đừng vội, gần đây các nàng đang ngộ đạo ở thiên đạo Di Hải, qua một thời gian là có thể xuất quan.”

“Thật sao?” Thành Ca hơi nghi ngờ liệu bọn họ có lừa mình hay không.

Dù sao hắn đã gặp qua nhiều rủi ro rồi.

“Nếu Khương đạo hữu không tin, bọn ta có thể dẫn ngươi đi!”

Nói xong, một đám cao thủ Đế Cảnh bát trọng cửu trọng ủng hộ rầm rộ, vây quanh Thành Ca đến thiên đạo Di Hải.

Cung Tình bay qua theo bọn họ, trong lòng quả thật như có vạn con ngựa lao nhanh.

Thật sự vào Băng Nguyên cốc.

Thế cũng thôi đi, ca này còn có một đám đại lão bậc truyền thuyết cùng đi tham quan.

Cách đối đãi này chưa từng ai có.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng các nàng còn có thể gặp các thành viên khác của Băng Nguyên cốc.

Trong những người này cũng có một số người nhiệt tình nghênh đón.

Còn lại một số ít, là thờ ơ lạnh nhạt, đem theo sự cảnh giác và dò xét.

Xem ra ở đây, cũng không phải tất cả mọi người đều khách sáo như vậy.

Cung Tình nhận thấy rất sâu sắc, những người đó và những tiền bối bên cạnh này, cũng không giống như người cùng đường.

Chẳng lẽ trong Băng Nguyên cốc này chỉ có hơn năm trăm người, còn chia thành hai phe?

Cung quân sư cũng không dám tự ý đặt câu hỏi, chỉ có thể phát huy trí thông minh của mình, bắt đầu phân tích suy luận vô căn cứ.

Không bao lâu, mọi người đã đến trước một vùng biển.

Nói là một vùng biển, thật ra cũng không chính xác.

Bởi vì xuất hiện trước mặt các nàng, là cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Tất cả bãi cát ven biển cả ầm ầm sóng dậy đều được hình thành từ băng.

Mà trong biển cũng không phải toàn là nước, mà đủ ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, mọi thứ như đất, lửa, nước, gió không thiếu, núi sông, mặt trời, mặt trăng và các vì sao, cái gì cần cũng có.

Chúng trôi nổi theo sóng lớn cuồn cuộn, cùng tạo thành… một vùng biển đặc biệt!

Chương 951: Thế giới không có Thiên Đạo

Thì ra hơi thở quy tắc khác trước đây bản thân mình cảm nhận được là đến từ nơi này!

Không ngờ, khu vực cốt lõi của Băng giới này, lại còn có một nơi đặc biệt như vậy.

“Trời ơi!”

“Đây, đây rốt cuộc là cảnh sắc rực rỡ huyền diệu biết bao?”

“Hay là ta đang nằm mơ?”

Cung Tình cũng đã sắp quên sự tồn tại của mình, nàng ngây ngốc đi về phía trước, chìa tay, dường như muốn chạm vào cái gì đó.

Các vị tiền bối cười tủm tỉm nhìn nàng, cũng không ngăn cản.

Năm đó khi bọn họ lần đầu đi vào nơi này, còn có phản ứng khoa trương hơn nàng.

Dù sao hầu hết người Băng tộc, đời này cũng chỉ tiếp xúc với tất cả quy tắc băng, không tiếp xúc với thứ khác.

Nhận thức của rất nhiều người bọn họ đối với quy tắc khác, thường chỉ đến từ câu chữ và lời đồn.

Trọng Bi tôn giả nhìn về phía Khương Thành, kinh ngạc nói: "Dường như Khương đạo hữu vẫn chưa bị xúc động?"

"Cũng được."

Thành Ca âm thầm bĩu môi.

Các ngươi coi ta là người nhà quê sao?

Loại phong cảnh này, ở Tiên giới ta ra ngoài là có thể nhìn thấy.

Điểm duy nhất thần kỳ ở đây, đó là gần như tất cả cảnh vật trên trời dưới đất đều chồng lên nhau, mà còn trôi nổi di chuyển xung quanh.

Những thứ khác cũng chỉ như vậy thôi.

Điều hắn chú ý chính là những đệ tử kia của mình.

Vùng biển này cũng không lớn.

Sau khi bay đến chỗ cao, hắn rất nhanh nhìn thấy bên trong biển cả trôi nổi kia, bóng dáng hàng trăm người đang ngồi xếp bằng thiền định.

Sự phân bố của những người này được sắp đặt rất thú vị.

Trong khu vực cốt lõi có bảy người.

Dường như bảy người này chiếu theo trận hình huyền ảo nào đó, phương hướng và vị trí được cố tình sắp xếp.

Ở trong này, chẳng những Thành Ca gặp được Kỷ Linh Hàm, còn gặp được Chung Ly Khuyết và ba gã đệ tử khác.

Chỉ là lúc này, tất cả bảy người này đều nhắm chặt hai mắt, đắm chìm bên trong trạng thái tu luyện tầng sâu.

Trên người các nàng, thỉnh thoảng tỏa ra vẻ quyến rũ làm cho hắn hơi quen thuộc.

Hơi giống như Thiên Đạo bên Tiên giới.

Chẳng qua, so với Thiên Đạo thật sự vẫn còn kém rất nhiều.

“Các nàng đang làm gì?”

Trọng Bi tôn giả bay qua cùng hắn chậm rãi nói: “Ngộ đạo!”

“Ngộ đạo gì?”

“Thiên Đạo.”

Thiên Đạo còn có thể cảm ngộ được?

Thành Ca đã nghe qua cảm ngộ quy tắc, cảm ngộ ý cảnh, nhưng đây vẫn là lần đầu nghe tới cảm ngộ Thiên Đạo.

Vân Soa tôn giả xúc động nói: “Đây chính là nơi duy nhất trong toàn bộ Băng giới còn sót lại dư vị Thiên Đạo!”

Phong Lẫm tôn giả gật đầu: “Đúng vậy, vùng Thiên Đạo Di Hải này bị băng lực ăn mòn hàng năm, càng ngày càng nhỏ, e là qua mấy chục tỷ năm nữa, sẽ hoàn toàn biến mất.”

“Đến lúc đó, Băng giới sẽ không còn một chút dư vị Thiên Đạo nào nữa.”

Gì?

Các ngươi đang nói gì?

Thành Ca hơi ngây ngốc.

“Vậy mà Băng giới ngay cả Thiên Đạo cũng không có?”

Thiên Đạo chẳng phải hư vô mờ mịt, nhưng lại ở khắp mọi nơi sao?

Tả Mạch tôn giả cười khanh khách.

“Ha ha, Khương đạo hữu thật là thích nói đùa.”

“Không chỉ Băng giới, ba nghìn chân giới đều không có Thiên Đạo, cũng bởi vậy mà không trọn vẹn, vĩnh viễn không thể hoàn hảo, đây là lẽ thường mà ai cũng biết.”

“Chẳng lẽ ngươi lại không biết?”

Thành Ca giật giật khóe miệng, ta đúng là không biết.

Trước đây hắn đi qua Tiên giới và Huyền Giới, cũng đều có Thiên Đạo duy trì tuần hoàn vạn vật.

Hơn nữa Thiên Đạo hai giới, hắn đều đã liên hệ qua.

Vốn tưởng rằng đây là thứ tồn tại phổ biến.

Hiện tại nghe bọn hắn nói, Thiên Đạo còn rất quý giá?

Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân người Băng giới không có Đạo Tâm?

Những Đế Cảnh này của Băng giới, thực lực so với Tiên Đế Ma Đế bên Tiên giới, lại mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, thực ra bọn họ vẫn thiếu thứ gì đó.

Đó chính là Pháp Tắc không gian.

Bọn họ không có pháp tắc thuộc về bản thân mình.

Cho nên, rõ ràng thực lực của bọn họ mạnh hớn, nhưng dường như còn không bằng đám Tiên Đế kia, mà giống tiên nhân toàn năng trong truyền thuyết hơn.

Thì ra điểm sinh ra quan trọng như vậy sao?

Quên đi quên đi, việc này có liên quan gì đến bản thân mình?

Dù sao bản thân mình cũng có Đạo Tâm.

“Các nàng phải ngộ trong bao lâu?”

Tả Mạch tôn giả cười nói: “Bọn ta cũng không nắm được, chậm thì mấy ngày, lâu thì triệu năm.”

Phụt, khoảng cách thời gian này cũng quá lớn.

Nếu không phải lo lắng cắt ngang tu luyện, sẽ ảnh hưởng đến việc nhập cảnh của đám người Kỷ Linh Hàm, Thành Ca đã muốn trực tiếp xuống dẫn người đi rồi.

Thế nhưng nghĩ lại bản thân mình hiện tại cũng không có việc gì gấp, từ từ cũng sao.

“Đúng rồi, vị Băng Cực Thiên Tôn kia đâu?”

“Lão nhân gia hắn bế quan quanh năm, hiếm khi xuất hiện.”

“Vậy được rồi, gần đây ta ở lại đây là được rồi.”

Các vị tôn giả nhìn hắn bay ra Thiên Đạo Di Hải, không kìm được kinh ngạc nói: “Khương đạo hữu không định đi vào cảm ngộ Thiên Đạo một phen sao?”

“Không không.”

Nhắc tới cảm ngộ hắn lại đau đầu.

Đâu có kỹ năng nào đến thẳng được?

Ngược lại dường như Cung Tình bị vùng biển đặc biệt này mê hoặc.

Vì thế Thành Ca để nàng ở lại đây, để nàng cũng đi vào từ từ cảm ngộ.

Còn bản thân hắn, thì tùy tiện tìm một tòa núi băng ở “bờ biển”, một cung điện được biến ra ở đỉnh núi.

Rồi sau đó, chỉ ở lại như vậy.

Nhìn thấy tác phong hắn làm như thế, một đám tôn giả đưa mắt nhìn nhau, có hơi không nói nên lời.

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có người không động lòng chút nào khi đối mặt với Thiên Đạo Di Hải.”

“Đâu chỉ như thế, dường như hắn cũng không có hứng thú gì với Băng Nguyên cốc.”

Hễ là người tiến vào nơi này, ai mà không mừng rỡ như điên, sau đó tràn ngập tò mò với tất cả?

Hơi thở căn nguyên băng quá phi thường.

Cảm ngộ Thiên Đạo Di Hải.

Điển tịch uyên thâm do Băng Cực Thiên Tôn để lại.

Còn có sự chỉ bảo nhiệt tình của các vị tiền bối Đế Cảnh bát trọng cửu trọng.

Bất cứ thứ gì trong số này thả ra bên ngoài, cũng đều là sức hấp dẫn đủ để khiến kẻ khác nghẹt thở.

Mà Thành Ca hết lần này tới lần khác hoàn toàn không thích thú với những thứ này.

“Sao ta cảm giác hắn tiến vào cũng chỉ vì để tìm người?”

“Khương đạo hữu này đúng là một người hiếm thấy.”

Thành Ca ở lại, bắt đầu kiểm soát những thu hoạch mấy ngày nay.

Sau khi trao đổi những thứ có thể đổi, hắn có hơn ba mươi triệu điểm tiên nguyên.

Còn lần trước leo lên thang băng và một loạt thao tác xông vào Băng Nguyên cốc kia, lại mang đến nhiều giá trị thanh danh.

Mặc dù vẫn không tồn tại sự khuất phục nào, nhưng sự khiếp sợ và bội phục, là điều không tránh khỏi.

Cuối cùng lại mang đến cho hắn khoảng hơn bốn mươi triệu điểm tiên nguyên.

“Hơn 70 triệu, cuối cùng lần này cũng có thể thăng lên thập nhất trọng.”

Huyền văn băng lên tới thập nhất trọng, cần 10 triệu điểm tiên nguyên.

“Hiện tại ca đây có rất nhiều điểm tiên nguyên, thăng!”

Sau khi thăng cấp bằng một cú nhấp chuột, huyền văn băng tăng lên đến thập nhất trọng, đây đã là trình độ cảm ngộ quy tắc mà Đế Cảnh cửu trọng mới có.

Sau đó hắn lại mở bảng điều khiển thần hồn.

Thăng cấp ngọc hồn đến tinh hồn cần 30 triệu điểm tiên nguyên.

“Thần hồn có thể làm cho chiến đấu bớt đi không ít phiền phức, phải thăng!”

Sau khi thăng cấp bằng một cú nhấp chuột khác, thần hồn của hắn lại sinh ra biến dị, trở thành tinh hồn mà bản thân hắn cũng không hiểu rõ lợi hại như thế nào.

Dù sao trong khoảnh khắc hắn lên tới tinh hồn, trên bầu trời khắp Băng Nguyên cốc đều xuất hiện đạo tường vân.

“Tinh hồn!”

Phong Lẫm, Vân Soa, Tả Mạch và tất cả các vị tôn giả Đế Cảnh cửu trọng đều bay ra, vừa kinh ngạc vừa vui sướng điều tra xung quanh.

“Là vị đạo hữu nào đột phá?”

“Đây là việc mừng, không biết đạo hữu phương nào đột phá?”

“Ha ha ha, Băng Nguyên cốc của ta lại xuất hiện một vị tôn giả!”

“Chuyện may mắn của Băng giới!”

Chương 952: Ngươi cũng muốn làm sư phụ của ta

Tinh hồn là thứ không có dấu vết nào để có thể tìm ra, trừ khi cảnh giới thần hồn cao hơn thế này.

Hoặc là Thành Ca chủ động bộc lộ.

Vì thế, thần niệm của các vị tôn giả nhìn lướt qua xung quanh.

Bọn họ nôn nóng muốn tìm được vị tôn giả mới kia.

Ngược lại nhìn thấy Thành Ca đang ngồi xếp bằng tu luyện ở giữa, nhưng hoàn toàn không đoán được hắn.

Dù sao, tu vi của Thành Ca mới là Đế Cảnh ngũ trọng…

Mà tinh hồn phải tới Đế Cảnh cửu trọng mới có thể đạt được.

Bọn họ vẫn tưởng rằng Băng Nguyên cốc lại xuất hiện một vị Đế Cảnh cửu trọng nữa.

Sức chú ý của tất cả đều đặt trên những Đế Cảnh bát trọng.

Mà ở bên kia, bản thân Khương Thành dường như đạt được một lần thăng hoa cấp độ sinh mệnh.

Trong Băng Nguyên cốc này, căn bản bởi vì ở dưới chính là căn nguyên, cho nên thần hồn hoàn toàn không thể dò xét quá xa.

Mà hắn vừa mới biến hóa đến tinh hồn, thần niệm mở rộng, vậy mà trực tiếp phá vỡ cả Băng Nguyên cốc, thẩm thấu thẳng tới bên ngoài.

Cả Băng giới, giờ khắc này trong mắt hắn nhìn không sót cái gì!

Tất cả người trong Băng giới, gồm cả Quý Thương Đế Cảnh bát trọng, tất cả mọi người đều dưới cái nhìn chăm chú của Khương Thành.

Nhưng mà, người có thể phát hiện ra, lại chỉ có vài vị Đế Cảnh bát trọng ít ỏi.

Bọn họ kinh ngạc ngẩng đầu, muốn tìm được nguồn gốc của sự dò xét bí mật đó.

Nhưng mà vốn dĩ không có dấu vết để tìm được.

Thật nếu chiến đấu, bởi vì cảnh giới tiên lực kém quá nhiều, phá vỡ cũng không làm được, thật ra Khương Thành vẫn không thể làm một Đế Cảnh bát trọng của Băng cung.

Nhưng ưu thế về mặt thần hồn, ít nhất có thể khiến hắn không đến mức sụp đổ dễ dàng.

Hơn nữa ảo giác mà có thể nắm được tất ca trong tầm kiểm soát này, thật sự rất kỳ diệu.

Hắn hài lòng thỏa dạ thu hồi tinh hồn, mang lại căn nguyên phong tỏa, dự định trở lại trong cốc.

Mà lần này, tinh hồn của hắn khi xuyên qua căn nguyên, bỗng nhiên bên tai vang lên một âm thanh vô cùng kinh ngạc.

“Thần hồn của ngươi lại có thể qua lại ở căn nguyên mà không bị ngăn trở?”

Thành Ca nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy ở sâu trong căn nguyên, có một lão già mặc áo gai râu tóc bạc trắng đang ngồi xếp bằng.

Người này nước chảy bèo trôi ở bên trong biển căn nguyên, cẩn thận từng li từng tí.

Quanh người hắn dập dờn một vòng hào quang màu lam nhàn nhạt, khiến cho thân hình khom còng kia thoạt nhìn như rực rỡ như nơi trú ngụ của thần thánh.

Hầu như mọi thời khắc, đều có căn nguyên ăn mòn hào quang kia.

Nhưng vì sự hối thúc liên tục của người này, hào quang bị ăn mòn lại nhanh chóng được bổ sung lên, luôn luôn chắn lực cắn nuốt của căn nguyên kia bên ngoài.

Tuy rằng trông như rất cật lực, nhưng sự cân bằng kỳ diệu này, lại khiến cho lão già mặc áo gai này luôn không bị căn nguyên cắn nuốt.

Sống một cáchvô cùng kỳ diệu ở sâu trong căn nguyên.

Mà từ bên trong vòng hào quang kia, Thành Ca ngửi được hơi thở quen thuộc – Pháp Tắc không gian!

Vậy mà người này cũng có Pháp Tắc không gian?

Vậy chứng tỏ hắn cũng có Đạo Tâm!

Chẳng lẽ hắn cũng đến từ Tiên giới?

“Thật kỳ lạ, dường như tu vi của ngươi cũng không cao, vậy mà có tinh hồn?”

Cũng không biết hắn làm thế nào mà từ cảnh giới thần hồn, nhìn rõ tu vi bên ngoài của Thành Ca.

“Hơn nữa tinh hồn của ngươi lại có thể sống sót bên trong căn nguyên nguy hiểm?”

Vẻ mặt lão già kia nghi ngờ.

Phải biết rằng, mặc dù những Đế Cảnh cửu trọng trong Băng Nguyên cốc như Vân Soa, Tả Mạch tôn giả đều có tinh hồn, nhưng nếu tinh hồn của bọn hắn đi sâu vào căn nguyên, nó sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Lực cắn nuốt của căn nguyên sẽ cắn nuốt tất cả, kể cả thần hồn.

Đừng nói tới cấp bậc tinh hồn, cho dù cấp bậc thần hồn cao hơn nữa, cũng không làm được chuyện này của Thành Ca.

“Khí chất ở đây, có điểm đặc biệt cũng rất bình thường thôi, chỉ là kỹ năng không có gì đáng nói.”

Ca vẫn huênh hoang như mọi khi.

Khóe miệng lão già đối diện khẽ nhếch lên, hiển nhiên là chưa gặp qua người kỳ lạ như hắn.

Chợt, hắn bật cười khanh khách.

“Thôi, thôi!”

“Ngươi biết ta là ai chứ?”

Thật ra Thành Ca có suy đoán mơ hồ.

Chẳng lẽ người này chính là Băng Cực Thiên Tôn trong truyền thuyết?

Thực lực đi sâu vào trong căn nguyên, hẳn là Băng Nguyên cốc chỉ có hắn mới có thể làm nhỉ?

Để tránh đoán sai rồi bẽ mặt, hắn cố tình lắc đầu: “Thật sự không biết.”

Lão già kia cười ha ha.

“Ta chính là Băng Cực Thiên Tôn!”

Thành Ca nể mặt hắn, kinh ngạc hô lên rất phối hợp: “Ồ, vậy mà lại là ngươi, may mắn được gặp!”

Băng Cực Thiên Tôn sầm mặt.

Hắn cũng không phải tên ngốc, mà không nhìn ra phản ứng này quá khoa trương.

“Dường như ngươi cũng không kinh ngạc?”

“Không có không có, rất kinh ngạc!”

Ngươi kinh ngạc cái lông.

Thực ra Băng Cực Thiên Tôn rất không ngờ.

Có thể nói hắn chính là nhân vật lão tổ tông số một của Băng giới, tự mình thay đổi Băng giới.

Theo lý lẽ, bất kể kẻ nào sau khi nhìn thấy hắn, cũng không thể bình tĩnh như Khương Thành.

Điều này khiến cho hứng thú của hắn đối với Thành Ca càng mạnh mẽ hơn.

“Ngươi là người dị giới sao?”

“Đúng vậy.”

“Vừa mới tiến vào Băng Nguyên cốc?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Không tồi không tồi, ngươi có thể đi vào nơi này, vậy coi như là vận may của ngơi, xem ra cơ duyên của ngươi thuộc về lão hủ!”

Hắn cân nhắc một lát, nói một vài lời quái lạ với Thành Ca.

“Thời thượng cổ, có một con suối nổi lên giữa mây, mỗi chín năm hiện ra một lần, một khi xuất hiện sẽ trong ba ngày sau đó lại biến mất.”

Có ý gì?

Thành Ca nghe xong, vẻ mặt ngây ngốc.

Suối nước bên trong mây, đó không phải là trời mưa sao?

Chín năm một lần, mỗi lần chỉ ba ngày?

“Đi đi, đi đi…”

Băng Cực Thiên Tôn phất tay, sau đó biến mất trước mặt hắn.

Thành Ca hơi buồn bực.

“Lão nhân nói rõ ràng, Ca không thích giải đố!”

Đáng tiếc, Băng Cực Thiên Tôn đã sớm không thấy đâu nữa.

Mãi đến khi thần hồn trở về vị trí cũ, trở lại cung điện, Ca cẩn thận suy nghĩ một hồi, lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra.

Không phải hắn định âm thầm dạy bản thân mình chứ?

Cách mỗi chín năm lại tìm hắn một lần sao?

Một lần dạy bản thân mình ba ngày?

Cảm giác ngươi và ta chơi Bồ Đề lão tổ dạy hầu tử, gõ ba lần chính là truyền thụ đạo pháp nửa đêm canh ba?

Sau khi nghĩ thông suốt, Ca dở khóc dở cười.

“Ngươi cũng muốn làm sư phụ của ta?”

Chẳng trách hắn nói đây là vận may của bản thân mình.

Ha cũng đúng, đổi lại là một người khác, gặp được một tiền bối cao nhân ẩn giấu, nhận được sự giảng dạy của hắn, vậy chẳng phải chính là cơ duyên tuyệt vời sao?

“Lão nhân ngươi tìm nhầm người rồi.”

Hắn lắc đầu, tiếp tục chơi trò thăng cấp bằng một cú nhấp của mình.

Lúc sau lại tiêu 15 triệu, Thành Ca cũng thăng "Bất Diệt Ngàn Hoa Kiếm Kinh" kia lên tới thập tứ trọng.

Đây cũng là cảnh giới kiếm thuật mà Đế Cảnh cửu trọng mới có thể đạt tới.

Nếu hiện tại hắn gặp được Đế Cảnh thất trọng như Nhuế Vũ, cho dù không ở khu vực trống, vậy cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Nhìn bề ngoài, việc khiêu chiến vượt cấp này cũng không biết vượt qua bao nhiêu đại cảnh giới.

Nhưng thực tế, Khương Thành nắm giữ những quy tắc, kiếm thuật, thần hồn này, cũng không phải là thứ cảnh giới này nên có.

Về cơ bản, thực ra hắn ủng hộ tình trạng hiểu lầm kia của Băng Cung hơn, càng giống như một cao thủ đứng đầu mất đi tu vi tiên lực vốn có.

Chỉ cần xếp chồng tu vi lên, hắn có thể trở thành Đế Cảnh bát trọng chân chính, thậm chí cửu trọng.

Tuy rằng còn thừa hai mươi triệu điểm tiên nguyên, Thành Ca vẫn quyết định tiết kiệm chi tiêu một chút.

Băng Nguyên Cốc này chỉ có mấy người như vậy, hơn nữa thái độ đều rất thân thiện, hắn cũng không thể đối xử với họ như một nguồn chiến lợi phẩm mới.

Nghĩ tới điểm yếu lớn nhất của mình hiện tại là tu vi tiên lực, quả thực không có gì để phô trương, Ca quyết định lại thăng cấp thật tốt.

Lần trước lấy được Ngân Nguyệt Băng Phách từ đám người Nhuế Võ, vẫn còn hơn 20 triệu.

"Ôi, lại phải bắt đầu một thời kỳ khổ tu dài."

Chương 953: Gỗ mục không thể khắc

Nói là lâu dài, thực ra cũng chỉ mười mấy ngày.

Sau khi dùng hết Ngân Nguyệt Băng Phách, cảnh giới của Khương Thành ổn định tại Đế Cảnh lục trọng.

Vào ngày hắn xuất quan, một gã Đế Cảnh bát trọng và một gã Đế Cảnh cửu trọng tìm đến.

Sau khi nhìn thấy Thành Ca, hai người đánh giá từ trên xuống dưới vài vòng.

Sau đó người đàn ông trung niên mặt trắng không râu bên trái mới thản nhiên đánh giá một câu.

“Cũng tạm được.”

Được cái gì?

Vẻ mặt Thành Ca không có gì để nói, các ngươi đang chọn đồ ăn sao?

Sau đó chỉ thấy gã đàn ông mặc áo bào trắng Đế Cảnh bát trọng bên phải quát: “Khương Thành, nghe nói ngươi có thể vượt qua phong tỏa của căn nguyên băng?”

“Đúng vậy, thì sao?”

“Ngươi rất may mắn, thiên đại cơ duyên ngàn năm có một đã đến!”

Cơ duyên lại đến?

Chẳng lẽ hai người này được Băng Cực Thiên Tôn phái tới?

Khóe miệng Khương Thành run rẩy: “Cơ duyên gì?”

“Ngươi có biết, vị này trước mặt ngươi là ai?”

“Không biết.”

Người đàn ông mặc áo bào trắng chỉ vào người đàn ông trung niên mặt trắng không râu kia, cao giọng giới thiệu: “Vị này, chính là Anh Diễm tôn giả, tuyệt đỉnh cao thủ Đế Cảnh cửu trọng!”

“Ồ, thất kính thất kính!”

Trong miệng Thành Ca nói thất kính, biểu cảm lại bình tĩnh không hề gợn sóng.

Không có cách nào, loại nhân vật bậc truyền thuyết đủ để vô địch ở bên ngoài này, trong Băng Nguyên cốc cũng không phải chỉ có một người.

Mấy vị tôn giả trước đó đều là Đế Cảnh cửu trọng, hắn đã bị mệt mỏi thẩm mỹ, quen rồi.

Thấy dường như hắn không có phản ứng đặc biệt gì, hai người đều lộ ra vẻ không vui.

“Không phải là ngươi tưởng rằng vào Băng Nguyên cốc, sau này chắc chắn có thể tu đến Đế Cảnh cửu trọng đấy chứ?”

Thành Ca buông tay: “Không hề.”

Ta không đi vào, sau này vẫn có thể tu đến cảnh giới này như thường đấy được không?

“Hừ, xem ra ngươi vẫn giữ lại thói hoang tưởng tự đại ở bên ngoài, rất kiêu căng!”

Người đàn ông mặc áo bào trắng lạnh lùng nói: “Ở trong này, việc tu luyện cũng cần được chỉ bảo.”

“Anh Diễm tôn giả vừa ý với ngươi, định nhận ngươi làm đệ tử ký danh, còn không mau quỳ tạ ơn?”

“Cái gì?”

Thành Ca suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

Lúc này hắn mới biết bản thân mình hiểu lầm, hai người này không phải do Băng Cực Thiên Tôn phái tới.

Con mẹ nó, sao ai cũng muốn làm sư phụ của mình?

Anh Diễm tôn giả kia không kiên nhẫn híp mắt lại: “Ngươi điếc à? Còn không mau quỳ lạy? Thật sự cho rằng ta muốn nhận ngươi sao?”

“Nếu ngươi không muốn, vậy thì thôi…”

Thành Ca suýt nữa bị hắn chọc cười.

Ngươi là cái quái gì?

Cho dù Băng Cực Thiên Tôn muốn nhận ca, ca cũng chướng mắt.

Hơn nữa ngươi còn có dáng vẻ bố thí, chán ghét ai chứ?

Ca cũng không phải người chưa trải sự đời.

“Ngươi nói cái gì?”

Lông mày của Anh Diễm tôn giả và người đàn ông mặc áo bào trắng đồng thời dựng đứng, lửa giận dâng lên.

“Ngươi nói lại lần nữa!”

Thành Ca cũng không kiên nhẫn.

“Các ngươi điếc sao? Còn không mau cút ra ngoài? Thật sự tưởng ngươi cũng xứng?”

“Được, được, ngươi đúng là không biết điều!”

Anh Diễm tôn giả tức giận đến nỗi mặt mũi gần như đen lại.

Uy áp Đế Cảnh cửu trọng toàn thân hắn tỏa ra bốn phía, sát ý đối mặt với Khương Thành không che giấu chút nào.

“Dừng tay!”

Vài bóng dáng đột nhiên từ không trung hạ xuống.

Chính là đám người Vân Soa tôn giả và Trọng Bi tôn giả.

“Anh Diễm! Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi dám đả thương người ở trong này hay sao?”

“Đừng quên lời dạy bảo của tôn giả!”

Mấy người đồng thời chắn trước Thành Ca.

Bọn họ vừa tới, lúc này Anh Diễm tôn giả mới tiêu tán sát ý.

Cũng không nói lời nào, mà mạnh mẽ quay người lại, phẩy tay áo bỏ đi cùng người đàn ông mặc áo bào trắng kia.

“Khương Thành, ngươi không gia nhập cùng bọn họ là đúng.”

“Ngươi cứ yên tâm tu luyện là được, không cần tham gia vào, bọn họ không dám đụng tới ngươi.”

“Có Thiên Tôn ở đây, Băng Nguyên cốc sẽ mãi mãi không xảy ra hỗn loạn, hơn nữa bọn ta cũng sẽ không bỏ mặc cho bọn họ làm càn!”

Mấy vị tôn giả này rất giống bạn chí cốt, điệu bộ bọn ta sẽ che chở ngươi.

Nào ngờ, lúc này Thành Ca vô cùng đau đớn.

Lúc trước hắn còn tiếc nuối, trong Băng Nguyên cốc hòa hợp êm thấm, bản thân mình còn chưa có cơ hội nhận một vài

chiến lợi phẩm.

Hiếm khi có người nhảy tới trước mặt hắn, đang định bắt đầu lại sở trường của mình.

Kết quả bị mấy lão nhân này cắt ngang.

Lý lẽ ở đâu chứ?

“Bọn họ đến từ đâu?”

Ca sờ cằm, muốn âm thầm hỏi thăm một chút tình hình gói kinh nghiệm sau này.

Kết quả là sau khi những tôn giả liếc nhìn nhau, lại giấu kín như bưng.

“Chuyện của bọn họ, ngươi không cần hỏi thăm quá nhiều.”

“Yên tâm tu luyện là được.”

Nói xong, mấy người cũng vội vàng rời đi.

Nhìn theo hướng mấy người biến mất, Thành Ca rơi vào suy tư.

So với những người khiêm tốn như Vân Soa, Trọng Bi tôn giả thì Anh Diễm tôn giả lúc trước, hoàn toàn là một kiểu phong cách khác.

Băng Nguyên cốc này, xem ra cũng không phải bền chắc như thép.

Chẳng lẽ bên trong còn có sự cạnh tranh các phe phái?

Sau một thời gian dài, hắn rơi vào trong tình trạng ăn không ngồi rồi.

Mặc dù nơi này có căn nguyên băng đậm đà, có Thiên Đạo Di Hải để có thể ngộ đạo, có một đám tiền bối bát trọng cửu trọng có thể chỉ bảo tu luyện, nhưng ca hoàn toàn bất di bất dịch.

Khổ tu thì không thể khổ tu, cả đời này cũng không thể.

Bởi vì gần đây Cung Tình đang đắm chìm ở Thiên Đạo Di Hải, không ai trò chuyện cùng, cho nên trong những ngày chờ đợi đám người Kỷ Linh Hàm, căn bản Thành Ca đều ngủ.

Trong Băng Nguyên cốc này cũng chỉ có mấy trăm người như vậy, đương nhiên tác phong của hắn đã truyền ra rất nhanh.

Mọi người tỏ vẻ, thật là mở to mắt.

Đời này cũng chưa từng gặp người lười nhác như vậy.

Vào Băng Nguyên cốc, gần như ai cũng giành giật từng giây để tu luyện và cảm ngộ, chỉ hận không thể dùng một giây thành hai giây.

Chỉ một mình Thành Ca chê thời gian quá dài.

"Hắn tu đến cảnh giới này kiểu gì?"

"Quỷ mới biết, có thể là trước kia đã gặp được thiên đại cơ duyên gì đó?"

"Thật là ông trời không có mắt!"

Vân Soa tôn giả miễn cưỡng cười, nói: "Nói thật, vốn dĩ ta còn lo lắng sau này hắn sẽ là tai họa của Băng Nguyên cốc chúng ta."

"Quả thật."

Phong Lẫm tôn giả gật đầu: "Ta cũng đã lo lắng."

Hữu giáo vô loại là ý của Thiên Tôn, nên bọn họ mới không chú ý đến thân phận người dị giới của Thành Ca.

Sâu trong lòng, thật ra bọn họ vẫn hơi lo lắng.

Thậm chí người này có thể xuyên qua cả căn nguyên, hơn nữa phong cách làm việc cũng hơi khó đoán.

Đặt ở Băng Nguyên cốc, đúng là một nhân tố bất ổn.

Nhưng hiện tại, tất cả những lo lắng này đều biến thành dư thừa.

"Có lẽ, đây coi như là một chuyện tốt."

"Vậy mặc kệ nó đi!"

Sau khi đưa ra quyết định, mấy vị tôn giả cũng không kiểm soát Khương Thành nữa.

Còn Anh Diễm tôn giả trước đây từng mời chào hắn, sau khi biết được điệu bộ của hắn, cũng vô cùng kinh ngạc.

"Làm cả nửa ngày, hắn chỉ là một cây gỗ mục mà thôi."

“Bùn nhão không thể trát tường, còn tưởng là thiên tài đặc biệt gì chứ.”

Mấy tên tôn giả khác trong điện liên tục cười chế nhạo.

“Hừ, may mắn không thu nhận hắn, chỉ dựa vào hắn mà cũng xứng làm đệ tử ký danh của Anh Diễm đạo hữu sao?”

“Người như thế, căn bản không xứng để chúng ta coi trọng, cũng không xứng tham gia vào trong kế hoạch của chúng ta.”

Cứ như vậy, bọn họ cũng buông tha Khương Thành.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng ngày.

Rất nhanh, thời gian chín năm thoáng một cái đã qua.

Trong chín năm này, Băng Cực Thiên Tôn trong căn nguyên buồn bực nhiều lần.

Tiểu tử kia vẫn chưa đến xin mình chỉ dạy?

Chẳng lẽ hắn không hiểu lời ám chỉ của mình?

Chương 954: Căn nguyên trở về vị trí cũ

Không thể nào, ngộ tính của hắn kém như vậy sao?

Băng Cực Thiên Tôn cũng coi như là nổi lên lòng yêu mến tài năng, thậm chí muốn từ trong căn nguyên đi ra, tự mình đi điểm hóa khối đá bướng bỉnh này.

Nhưng cuối cùng, sau khi trôi qua chín năm đầu tiên, hắn cũng thất vọng mà buông tha.

“Thôi, không đủ ngộ tính, có lẽ cũng là ý trời…”

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Khoảng chừng sau hai mươi năm, cuối cùng bên Thiên Đạo Di Hải cũng có tin tức.

Kỷ Linh Hàm và bảy người vẫn đang đắm chìm bên trong trạng thái ngộ đạo đột nhiên chấn động, chợt ra khỏi từ trong trạng thái tu luyện.

Mấy người nhao nhao nhìn nhau.

“Kỷ sư tỷ, ngươi đã đến Đế Cảnh lục trọng trung kỳ?”

Vẻ mặt lạnh lùng của Chung Ly Khuyết tan ra, khẽ mỉm cười.

Còn vẻ mặt hai gã tứ đại đệ tử Khâu Nhiễm và Khương Gia Di biểu lộ sự vui mừng.

“Chúc mừng Kỷ chưởng môn!”

“Ôi, Chung Ly sư thúc tổ cũng Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ!”

Kỷ Linh Hàm vui mừng cười: “Hai người các ngươi cũng không chậm.”

Tuy thiên phú của hai gã đệ tử này không phải hàng đầu, nhưng hiện tại cũng đạt đến Đế Cảnh ngũ trọng.

Bốn triệu năm trước, các nàng mới ở Đế Cảnh nhị trọng.

Bốn triệu năm ngắn ngủi, đã phá liền ba đại cảnh giới, chuyện này cũng chỉ có động tiên siêu cấp như Băng Nguyên cốc mới có thể làm được.

Lúc này, một thanh niên mặt trắng đẹp như ngọc đối diện bốn người đột nhiên lên tiếng, cắt ngang cuộc đối thoại.

“Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết, các ngươi đã nghĩ rõ chưa?”

“Thiên Hồng tôn giả và Lũy Nguyên tôn giả, đều là siêu cấp cao thủ Đế Cảnh cửu trọng.”

“Nếu không phải vào Băng Nguyên cốc, thì tư cách đến gần bọn họ của các ngươi cũng không có, hiện tại bọn họ chủ động nhận đồ đệ, các ngươi còn không đội ơn?”

Tu vi của thanh niên này đã là Đế Cảnh thất trọng trung kỳ.

Cao hơn Kỷ Linh Hàm.

Mà sau khi hắn mở miệng, hai người khác cũng đều khuyên bảo.

“Kỷ Linh Hàm, đừng không biết điều.”

“Đúng vậy, Đế Cảnh cửu trọng nhận đồ đệ, đây là vinh hạnh lớn nhất trong đời này của các ngươi.”

Nghe thấy những lời bọn họ nói, Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết không hẹn mà cùng nhíu mày.

“Ngụy Sơn, lần trước bọn ta đã nói rất rõ ràng.”

“Sự ưu ái của các vị tôn giả, bọn ta khắc sâu trong lòng, cũng cảm thấy vinh dự bội phần.”

“Nhưng môn đồ của Phi Tiên Môn ta, không thể bái bất cứ ai khác làm sư phụ.”

Nói xong, mấy người chuẩn bị rời đi.

Ngụy Sơn lại chắn phía trước.

“Kỷ Linh Hàm, ta tin ngươi không phải kẻ ngu dốt.”

“Biến đổi lớn xưa nay chưa từng có sắp xảy ra, đến lúc đó căn nguyên trở về vị trí cũ, Băng Nguyên cốc sớm muộn gì cũng sẽ tan!”

“Sau này đối mặt với sự cạnh tranh tàn khốc của ba nghìn chân giới, không có tôn giả làm chỗ dựa vững chắc, các ngươi cũng chỉ là bèo không rễ mà thôi.”

“Đến lúc đó, e rằng các ngươi sẽ chết không tiếng động!”

“Băng Cực Thiên Tôn đã lâu không xuất thế, chỉ có sớm gia nhập Băng Tiên Giáo của Minh Quyết Thiên Tôn, mới có thể tìm được chỗ đứng trong loạn thế tương lai!”

Lời nói của hắn, khiến cho Kỷ Linh Hàm cũng không kìm được lộ ra vẻ lo lắng.

Các nàng đi vào Băng Nguyên cốc này bốn triệu năm, nhưng vẫn biết rõ tình huống nơi này.

Bản thân Băng Nguyên cốc chẳng phải một tông môn, cũng không phải tổ chức nghiêm ngặt gì.

Tuy Băng Cực Thiên Tôn sáng lập Băng Nguyên cốc tiếp đón năm trăm người vào, nhưng vẫn chưa nhận bất kỳ ai làm đồ đệ, chỉ để lại công pháp điển tịch, để bọn họ tự mình tu luyện.

Năm trăm người này bình thường đều gọi nhau là đạo hữu, đều tự tìm hiểu trong động phủ.

Khi gặp đại chiến chân giới, ra ngoài chiến đấu ở ngay dưới sự dẫn dắt của Băng Cực Thiên Tôn.

Tình trạng này vẫn tiếp tục đến hàng triệu năm trước khi họ bước vào.

Lúc ấy, ngoại giới đại thế đã xảy ra biến đổi gấp.

Nghe nói toàn bộ ba nghìn chân giới sẽ hội tụ lại cùng nhau rất nhanh, Băng giới sẽ giáp với các chân giới khác.

Tới một ngày nào đó, căn nguyên băng sẽ trở về Thiên Đạo, thế giới của họ không còn chỉ có một Chân giới Băng.

Mà khi đó, Băng Nguyên cốc cũng không có giá trị gì nữa.

Đối với đại thế này, dường như Băng Cực Thiên tôn cũng không có ý tưởng gì.

Chỉ để mọi người tu luyện thật tốt.

Vì thế, Minh Quyết Thiên Tôn có thực lực đứng sau hắn vung tay hô lớn, kêu gọi mấy tên Đế Cảnh cửu trọng và hơn ba trăm cao thủ Đế Cảnh bát trọng trong cốc.

Cùng hợp thành một tông môn có tên là Băng Tiên Giáo.

Anh Diễm tôn giả chính là một trong những trưởng lão của tông môn mới này.

Mục đích của bọn họ, chính là để liên kết, nổi lên lớn mạnh trong tình thế hỗn loạn tương lai.

Đám người Trọng Bi tôn giả, Vân Soa tôn giả còn lại, đều là tính tình nhàn vân dã hạc, cũng không có nhiều hứng thú đối với việc tranh giành gì đó.

Cũng bởi vậy, Băng Nguyên cốc này đã hình thành hai phe phái.

Dã tâm của cả phái Băng Tiên Giáo này bừng bừng, không ngừng mượn sức những người khác, tự mình lớn mạnh, mơ hồ có dấu hiệu thuận ta thì sống, khiến cho không khí của Băng Nguyên cốc này trở nên ngột ngạt.

Mà Băng Cực Thiên Tôn vẫn mặc kệ như trước, cũng không ngăn cản.

Có lẽ hắn cũng hiểu được, Băng Nguyên cốc sắp tàn, hành động đoàn kết trước để chuẩn bị của những người này có thể hiểu được.

Kỷ Linh Hàm và Ngụy Sơn, một đám bảy người này, là tự Băng Cực Thiên Tôn lựa chọn.

Theo như hắn nói, đây là bảy thiên tài duy nhất có tư chất tuyệt vời ở phương diện cảm ngộ Thiên Đạo của cả Băng giới.

Minh Quyết Thiên Tôn không có Đạo Tâm, hắn cũng không biết tư chất ở phương diện này như thế nào, nhưng hắn hiểu được cả Băng giới chỉ có bảy nghĩa là gì, chắc chắn vô cùng quý giá.

Cho nên hắn nhận Ngụy Sơn có tu vi cao nhất trong bảy người, cũng là nhân vật chính, làm đệ tử thân truyền.

Còn sáu người khác, cũng phải nhận tất cả vào Băng Tiên Giáo.

Dù sao, sau này Băng Tiên Giáo phải kiêu căng và mạnh mẽ hơn, đệ tử đời thứ hai rất quan trọng.

Ngày thứ hai vào cốc, Lục Thanh và Tông Tịch đã mừng rỡ như điên mà bái hai vị tôn giả Đế Cảnh cửu trọng khác làm sư phụ.

Nhưng bốn người Phi Tiên Môn này, tất cả lại đều từ chối mời chào.

Các nàng vẫn nghĩ mình là người Phi Tiên Môn, bái những người khác làm sư phụ, chẳng phải là phản bội môn?

Cũng bởi vậy, mấy năm nay vẫn không được yên ổn.

Những lời mời chào, khuyên bảo và uy hiếp, dụ dỗ dù ngầm hiểu hay rõ ràng của Băng Tiên Giáo vẫn chưa từng dừng lại.

Lần trước Thành Ca bị Anh Diễm tôn giả tìm tới cửa, cũng là nguyên nhân tương tự.

Hắn xông thẳng qua căn nguyên phong tỏa, chắc chắn rất đặc biệt, cho nên cũng muốn nhận vào môn hạ Băng Tiên Giáo.

Chỉ là sau đó Ca quá lười, biểu hiện quá kém, bộ dạng bùn nhão không thể trát tường.

Dần dần, Băng Tiên Giáo thất vọng ngược lại chán ghét hắn.

“Bọn ta vẫn nói câu kia, đa tạ sự ưu ái của quý phái, nhưng mỗi người một chí hướng…”

“Hừ!”

Ngụy Sơn bị cự tuyệt cảm thấy rất mất thể diện.

Mời chào Kỷ Linh Hàm, là nhiệm vụ sư tôn giao cho bản thân mình, kết quả đập vài lần vào vách tường, thể diện đâu rồi?

“Kỷ Linh Hàm, ngươi đừng có không biết điều!”

Hắn lại lóe lên, chắn trước mặt Kỷ Linh Hàm.

“Đừng tưởng rằng không ai trong Băng Nguyên cốc có thể đụng đến ngươi thì sẽ không sao, tương lai sau khi rời khỏi đây, mọi thứ đều không chắc chắn đâu…”

Kỷ Linh Hàm cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, không thể không nghe ra sự uy hiếp của hắn.

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp sa sầm, lạnh lùng nói: “Ngụy Sơn, ngươi có ý gì?”

“Không có ý gì, ha, bản thân ngươi hiểu là được…”

Ngụy Sơn còn muốn nói thêm gì đó, một bóng người đột nhiên lướt qua, chắn hắn ở đằng sau.

“Ha ha ha, các đệ tử đáng yêu của ta, nhớ ta không?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc vẫn luôn nhớ thương, Kỷ Linh Hàm suýt nữa tưởng mình đang nằm mơ.

Chương 955: Cách biệt lâu ngày gặp lại

“Khương chưởng môn!”

Chung Ly Khuyết vừa mừng vừa sợ, người đầu tiên nghênh đón.

Hắn luôn luôn lạnh lùng lại xúc động giang hai tay ra, muốn có một cái ôm nồng nhiệt với Thành Ca.

Thành Ca vội vàng nghiêng mình, ôm lấy Hàm muội tử trước.

Đùa à, ca cũng không muốn làm gay.

Chung Ly Khuyết nhào vào khoảng không, chỉ có thể nhìn chằm chằm hai người ôm nhau bằng ánh mắt u oán tổn thương.

Cuối cùng ôm nhau, mọi thứ đều là sự thật.

Kỷ chưởng môn phục hồi lại tinh thần, cảm xúc sụp đổ ngay tại chỗ, nước mắt vỡ òa.

“Hu, ta còn tưởng ngươi đã quên bọn ta…”

“Sao có thể, ta vẫn nhớ các ngươi!”

Khi Thành Ca nói ra lời này, đã hoàn toàn quên phần lớn thời gian của mình chỉ nghĩ làm màu.

“Mấy năm nay ngươi đã đi đâu?”

“Bọn ta đợi ngươi đã lâu…”

“Việc này, kể ra là một câu chuyện dài.” Thành Ca cũng vô cùng xúc động.

Lần cuối cùng gặp nàng, đó vẫn là trước khi tiến vào Huyền Giới, khi ở Thiên Kiếm Sơn.

Nhớ lại, tưởng như đã qua mấy đời.

Nhưng mà, cuối cùng tất cả đều bình an.

Nàng vẫn ở đây, hơn nữa còn phát triển mạnh hơn cả mình tưởng tượng.

“Không có việc gì, sau này chúng ta có thời gian rất dài để từ từ nói.”

Kỷ Linh Hàm lau nước mắt, Khâu Nhiễm và Khương Gia Di ở một bên cũng vô cùng xúc động.

“Khương chưởng môn, hu hu hu, bọn ta còn tưởng rằng không gặp được ngươi nữa.”

“Sao ngươi lại biết đến Băng giới để tìm bọn ta?”

“Đúng rồi, ngươi cũng tìm được những môn đồ khác rồi sao?”

Thành Ca xoa đầu hai người, lắc đầu.

“Ta còn chưa kịp nữa này, lựa chọn đầu tiên chính là Băng giới.”

“Ô! Người đầu tiên chính là chúng ta?”

Khâu Nhiễm và Khương Gia Di cảm thấy may mắn không giải thích được.

Hiện tại bản thân mình đã trở về bên cạnh Khương chưởng môn, còn những môn đồ đi vào chân giới khác, còn cần phải chờ thật lâu.

Chung Ly Khuyết thì thoải mái cười to: “Ha ha ha, xem ra người chưởng môn nhớ mong nhất vẫn là Kỷ sư tỷ, chúng ta coi như là hưởng ké ánh sáng của nàng.”

Lựa chọn Chân giới Băng đầu tiên, chắc chắn là vì liên quan đến Kỷ sư tỷ thôi!

Trong lòng Kỷ Linh Hàm mừng thầm một hồi, hai má ửng đỏ, bên ngoài lại cố tình phản bác.

“Chung Ly sư đệ, ngươi đang nói bậy bạ gì đó?”

“Chưởng môn đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, chắc chắn là được chọn ngẫu nhiên.”

Thành Ca ngẩn ra, chợt nghiêm túc lắc đầu.

“Sao có thể, đương nhiên ta cố tình tìm ngươi, nếu không sao có thể đúng lúc như vậy?”

Lời của hắn vừa nói ra, Chung Ly Khuyết và Khâu Nhiễm, Khương Gia Di nháy mắt ra hiệu với Kỷ Linh Hàm, vui mừng khôn xiết.

Niềm vui sướng của Kỷ Linh Hàm cũng suýt bay ra khỏi lồng ngực.

Lúc này hắn đang thổ lộ với mình sao?

Nhiều năm như vậy, người chiến thắng cuối cùng vẫn là mình!

Ấn Tuyết Nhi, Lâm Ninh, Lam Đề, cuối cùng các ngươi vẫn thua!

Hiện tại mình nên nói gì?

Làm sao để hắn biết mình chấp nhận, nhưng lại không mất sự đôn hậu?

Vấn đề khó khăn của nàng đã tự tan biến trong một giây tiếp theo.

“Ngươi là chưởng môn mà, ta không tìm ngươi trước thì tìm ai, ha ha ha!”

Nhìn biểu cảm đương nhiên kia của Thành Ca, Kỷ Linh Hàm cảm giác mình bị trúng một mũi tên.

Chỉ bởi vì thân phận chưởng môn này, không phải vì tình cảm khác sao?

Khóe miệng đám người Chung Ly Khuyết ở một bên co giật, rốt cuộc Khương chưởng môn thật sự không rõ, hay là giả bộ không rõ?

“Đúng rồi, chỉ có bốn người các ngươi đi vào Băng giới?”

“Đúng vậy!”

“Vậy thì được.”

Tảng đá lớn trong lòng Thành Ca coi như đã hoàn toàn rơi xuống đất.

Ít nhất nhiệm vụ đến Băng giới của mình đã hoàn thành trọn vẹn.

“Ngươi là ai, sao ta chưa từng gặp ngươi?”

Vẻ mặt Ngụy Sơn phía sau không vui.

Tên này là ai?

Sao lại ôm nhau với Kỷ Linh Hàm?

Hơn nữa hoàn toàn coi mình là thiên tài tuyệt thế, đệ tử duy nhất của Minh Quyết Thiên Tôn chẳng là gì.

Hắn ta dựa vào đâu?

Lúc này Thành Ca mới chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Bây giờ hắn có tâm trạng không tồi, nghe vậy quay đầu lại cười: “Ta là Khương Thành, chưởng môn sáng lập phái của bọn họ, mới vào gần đây.”

“Gần đây?”

Ngụy Sơn nhướng mày, sao Băng Nguyên cốc lại nhận người?

Hắn hơi khó chịu một cách không giải thích được.

Giống như lại thêm một ít người có thể ngang hàng với mình, làm phân tán quầng sáng của hắn, cũng rất khó chịu.

Còn về thân phận chưởng môn sáng lập này của Thành Ca, hoàn toàn không được hắn coi trọng.

“Ngươi vào bằng cách nào?” Hắn chất vấn.

Thành Ca nhìn hắn bằng vẻ khó hiểu: “Ngươi là Băng Cực Thiên Tôn?”

“Đương nhiên không phải.”

Sắc mặt Ngụy Sơn nặng nề: “Ngươi có ý gì?”

“Nếu không phải, vậy ngươi quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

Không thấy mình và các đệ tử vui sướng gặp lại sau lâu ngày cách biệt, cần không gian riêng tư sao?

Sao người này lại không thức thời như vậy?

Lửa giận của Ngụy Sơn đã bị châm lên.

Ngươi chỉ là một Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ, lại còn là “hậu bối” mới vào gần đây, dám nói chuyện như vậy với ta?

Hắn lạnh lùng tra hỏi: “Ngươi có gia nhập Băng Tiên Giáo không?”

Thành Ca cũng không quay đầu lại, không kiên nhẫn nói: “Băng Tiên Giáo cái gì, chưa từng nghe qua.”

Ngươi là ai, sao vẫn còn ở đây, không biết trước biết sau à?

“Ngươi nói gì?”

Trước tiên Ngụy Sơn sửng sốt, chợt lớn tiếng quát: “Ngươi dám bất kính với Băng Tiên Giáo?”

Lục Thanh và Tông Tịch ở một bên cũng hùa theo.

“Người mới tới đều phải gia nhập Băng Tiên Giáo, ngươi dám làm ra vẻ không biết?”

“Xem ra ngươi xem Băng Tiên Giáo ra gì?”

Thành Ca đúng là không biết Băng Tiên Giáo, nhưng ít nhất hắn nghe được địch ý của đối phương.

Đang muốn nói, một bóng dáng bay nhanh tới từ xa.

Chính là Cung Tình đang lĩnh hội Thiên Đạo gần đó.

Cung quân sư đã thu hoạch rất nhiều trong hai mươi năm, hiện tại đã đột phá đến Đế Cảnh tam trọng trung kỳ.

Thế nhưng lòng trung thành của nàng với Thành Ca vẫn không thay đổi như cũ.

Nhìn thấy Khương chủ công rất có thể lại muốn đắc tội với người ta, vội vàng ngăn hắn lại.

"Dù sao ngươi cũng đừng kích động, Băng Tiên Giáo là do Minh Quyết Thiên Tôn thành lập…"

Bởi vì nàng vào ké Thành Ca, Băng Tiên Giáo vốn chướng mắt, cho nên mấy năm nay lại rất yên lặng.

Nhưng bản năng nghiệp vụ của Cung quân sư vẫn còn.

Tháng đầu tiên tới nơi này, tình hình trong cốc cũng đã được nàng hỏi thăm sạch sành sanh.

Sau khi được nàng phổ cập khoa học đầu đuôi gốc ngọn, cuối cùng Thành Ca cũng đã hiểu Băng Tiên Giáo là như thế nào.

"Đứng sau Băng Cực Thiên Tôn? Còn có 5 Đế Cảnh cửu trọng khác và 312 Đế Cảnh bát trọng?"

"Đúng vậy." Vẻ mặt Cung Tình cẩn thận, khẽ gật đầu.

Độ phô trương của đội hình này, quả thật ngoài mức tưởng tượng.

Nếu thả ra ngoài, có thể dễ dàng san phẳng Băng Cung ở bên ngoài cả trăm lần tới lui.

Vực chủ Lãnh chúa gì đó, ở trước mặt Băng Tiên Giáo, ngay cả bia đỡ đạn cũng không được tính.

Nàng cũng không hy vọng Khương Thành đắc tội tôn môn kinh khủng này.

Còn đám người Ngụy Sơn và Tông Tịch lại ngạo nghễ giương cằm, vẻ mặt giễu cợt.

"Hừ, thì ra tên nhà quê ngươi thật sự không biết Băng Tiên Giáo sao?"

"Xem ra tư chất của ngươi quá tệ, tiền bối Băng Tiên Giáo ta hoàn toàn chán ghét các ngươi."

“Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết, ta nói Phi Tiên Môn mà các ngươi kiên trì là cái gì, thì ra chưởng môn sáng lập cũng vô dụng như vậy, thật là vô cùng nực cười!”

“Ngươi câm miệng!”

Thành Ca còn chưa lên tiếng, ngược lại Kỷ Linh Hàm phẫn nộ hiếm thấy.

Sỉ nhục người khác thì thôi, dám sỉ nhục Khương chưởng môn?

“Ngươi là cái thá gì? Khương chưởng môn cũng là người mà ngươi xứng chỉ trích?”

Chung Ly Khuyết lại chỉ lạnh lùng một chữ.

“Cút!”

Keng!

Ngụy Sơn rút Băng kiếm ra.

Chương 956: Yêu cầu kỳ quái

Ngụy Sơn lớn đến như vậy rồi, cũng không có ai dám bảo hắn cút.

Kỷ Linh Hàm và nhóm người Chung Ly Khuyết, khi đối mặt với sự mời chào, cũng chỉ khéo léo từ chối.

Chưa từng trở mặt với hắn, từ đầu tới cuối duy trì sự tôn trọng.

Chỉ có lần này…

Điều này khiến hắn cảm thấy bản thân mình chịu nhục nhã rất lớn.

“Xem ta là thứ gì chứ?”

Băng Kiếm của hắn chậm rãi vung lên, nhắm ngay vào Kỷ Linh Hàm.

“Ha, các ngươi tốt nhất là từng người một quỳ xuống đất tạ tội đi, nếu không thì các ngươi hối hận không kịp đâu!”

Một thanh kiếm này của hắn, Lục Khánh và Hòa Tông cũng ngay lập tức hưởng ứng.

“Đúng là nể mặt mà không cần!”

“Phi Tiên Môn chó má gì đấy, sớm đã thấy khó chịu mấy người các ngươi rồi!”

Cung Tình có chút lo lắng, sự việc sao có thể phát triển đến mức này?

Trái lại Kỷ Linh Hàm nhẹ như mây gió, thần thái không thay đổi chút nào.

“Làm sao nào, các ngươi muốn động thủ ở đây à?”

Ở đây là Băng Nguyên Cốc, trong lịch sử chưa từng xảy ra nội chiến.

Bởi vì Băng Cực Thiên Tôn không cho phép.

“Đánh nhau?”

Ngụy Sơn cười hê hê, chợt lắc đầu.

“Không không không, ta chỉ là nhắc nhở cho các ngươi biết hậu quả của việc đắc tội ta mà thôi.”

“Yên tâm, sau này rời khỏi đây, chúng ta có nhiều thời gian mà từ từ vui đùa.”

Hắn cũng không dám ngang nhiên phá bỏ quy củ của Băng Cực Thiên Tôn định ra.

“May mà các ngươi không gia nhập Băng Tiên Giáo.”

Khóe miệng hắn hơi kéo lên, lộ ra ý cười uy nghiêm đáng sợ.

“Đến lúc đấy, hoàn toàn có thể xem là diệt trừ dị kỷ.”

Sau khi đe dọa xong, hắn thu Băng Kiếm lại, liền định nghênh ngang rời đi.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người chắn trước mặt bọn họ.

Không phải Thành ca thì là ai?

Hắn vốn dĩ không có hứng thú gì với ba người này.

Chỉ coi ba người là người qua đường mà thôi.

Xem ra bây giờ, bọn họ lại hướng về đường chật mà đi, không ngăn lại được nữa!

“Định đi bây giờ sao?”

Cung Tình vừa nghe là biết ý của hắn, nhất thời nôn nóng.

Chủ công của tôi ơi, cho dù chỉ là một lần ngươi có thể an phận một chút không?

Người ta đều đi cả rồi, ít nhất thì tạm thời không có chuyện gì, còn gọi người ta lại làm gì?

Nàng đang muốn nói gì đó để xoay chuyển tình hình một chút, nhưng Kỷ Linh Hàm ở bênh cạnh lại ngăn nàng lại, mỉm cười lắc lắc đầu với nàng.

Mà Chung Ly Khuyết và nhóm người Khưu Nhiễm cũng mang theo vẻ mặt thoải mái.

Sự tin tưởng của những đệ tử Phi Tiên Môn bọn họ đối với Khương Chưởng Môn, sớm đã tới mức tín nhiệm mù quáng, tin chắc rằng hắn không có gì là không làm được.

Đối diện với Đế Cảnh thất trọng, Khương chưởng môn mới Đế Cảnh lục trọng?

Cái này có gì liên quan chứ, dù sao Khương chưởng môn của hắn chắc chắn thắng.

Băng Nguyên Cốc không cho phép động thủ với nhau, người làm trái lại sẽ bị một đống Đế Cảnh bát trọng cửu trọng thậm chí là Thiên Tôn trừng phạt nghiêm khắc?

Khương chưởng môn cũng biết tình hình này, còn dám ra mặt, tức là hắn đã nắm chắc.

Nếu hắn đã nắm chắc, vậy còn lo lắng sức mạnh làm gì nữa?

Việc chúng ta cần làm là làm nhóm cổ vũ là được.

Mắt thấy Khương Thành chặn đường, Ngụy Sơn sửng sốt.

Hắn với Lục Thanh, Tông Tịch bên cạnh, liếc mắt với nhau, chợt cười khẩy lên.

“Dù thế nào, thì ngươi cũng dám ra mặt?”

“Cũng không tự cân nhắc mình!”

“Buồn cười thật đấy!”

“Không có không có…”

Thành ca lắc đầu cười, hướng dẫn từng bước nói rằng: “Ta đây có lòng tốt nhắc nhở các ngươi, buông ra lời nói tàn nhẫn, không phải còn có bước tiếp theo sao?”

Bước tiếp theo?

Ngụy Sơn nghe lời này, sao lại cảm thấy có mùi vị cổ quái như vậy nhỉ?

“Ngươi đang khiêu khích ta?”

Gương mặt hắn nhanh chóng trầm xuống.

“Khiêu khích?”

Thành ca liên tục xua tay: “Không không không…”

Thấy hắn phủ nhận, Ngụy Sơn còn tưởng hắn sợ cơ chứ.

Đang định tiếp tục chế nhạo, kết quả chợt nghe thấy Khương Thành nói một câu nữa.

“Mấy vị trí minh tinh này của các ngươi, cũng không đủ tư cách để khiêu khích ta đâu.”

Một câu nói nhẹ nhàng, khiến cho Ngụy Sơn, Lục Thanh, Tông Tịch cùng nhau nổi giận.

“Ngươi muốn chết?”

“Chết tiệt!”

Ba người cùng nhau rút ra Băng Kiếm.

Nhưng ngay sau đó, Ngụy Sơn lại cười lạnh lần nữa.

“Ta hiểu rồi, ngươi đây là đang cố ý chọc giận bọn ta, muốn bọn ta ra tay phạm lỗi ở đây? Sau đó bị đuổi ra ngoài?”

“Ngươi nghĩ bọn ta sẽ mắc mưu sao?”

“Nói cho ngươi biết, sau này khi xuất cốc, ngươi sẽ biết sao là tốt…”

Thành ca mất đi chút kiên nhẫn cuối cùng.

Hắn còn nghĩ rằng ba người này tàn nhẫn biết bao, làm tới làm lui cuối cùng là như kiểu mấy em cấp bậc tiểu học “chờ sau tan học”.

“Lãng phí tình cảm của ta thật!”

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp sử dụng chân khí Hàn Sát tứ giai.

“Ngươi muốn làm gì?”

Ngụy Sơn cười.

“Chẳng lẽ còn muốn ra tay với bọn ta?”

Hắn lại chỉ vào cổ mình, cố ý duỗi sang.

“Đến đây, quay qua bên này!”

Hắn là Đế Cảnh thất trọng, mà Khương Thành là Đế Cảnh lục trọng, kém hẳn một đại cảnh giới.

Cho dù Khương Thành nhất thời bị kích động mà ra tay, hắn cũng chắc chắn có thể chuyển bại thành thắng.

Huống chi Khương Thành một khi đã ra tay, thì hoàn toàn không quan tâm nữa, đến lúc đó hắn có thể danh chính ngôn thuận phản kích lại.

“Có gan thì qua đây!”

Hắn còn ước Khương Thành ra tay đấy.

Thế là giây tiếp theo, thanh kiếm Hàn Sát xoẹt qua.

Hắn bị cuốn vào trong biển 50 đường huyền văn, trong đó Huyền văn băng thập nhất trọng đã vượt qua xa khả năng lĩnh hội của hắn.

Đã mang đến cho hắn sự uy hiếp chí mạng.

Ngụy Sơn cảm thấy không ổn, cái này không đúng, Đế Cảnh lục trọng làm sao mà mạnh như thế được?

Hắn đang muốn đánh trả, nhưng ý thức của hắn nhanh chóng biến mất.

Hồn hải bị thổi bay mạnh mẽ, Tinh Hồn của Khương Thành lao thẳng vào.

Là một diễn viên chính cùng với tài năng xuất chúng tuyệt thế, Ngụy Sơn vượt trội hơn nhiều so với các đồng bối của mình về Thần Hồn, tiến độ Ngọc Hồn của hắn đã là 55% rồi.

Bình thường Đế Cảnh bát trọng mới có Thần Hồn mạnh như thế.

Nhưng tiếc rằng, thứ mà hắn gặp phải lúc này lại là một Tinh Hồn sánh ngang với Đế Cảnh cửu trọng.

Dưới sự nghiền ép đó của Tinh Hồn, hắn giống như bị một quả núi lớn trấn áp ở dưới, Ngọc Hồn căn bản không thể chuyển động.

Và sau đó nhanh chóng tan vỡ và tiêu tan.

Trước khi chết, hắn vô cùng không cam lòng.

Hắn không nên chết ở đây, trong một trận chiến không thể giải thích được.

Số mệnh của hắn, mệnh cách không nên xuất hiện tình huống này.

Chỉ tiếc, người hắn đụng tới chính là "diễn viên chính sát thủ" Thành ca.

Xoẹt!

Hàn Sát chợt lóe lên rồi biến mất, đầu lâu bay cao lên, cuối cùng nổ ở trên không.

Ngay sau đó chấn động của huyền văn biến mất, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Cả quá trình sạch sẽ gọn gàng, đơn giản đến mức khiến người khác nổi giận.

Vẻ mặt mấy người ở đây đờ ra.

Dù cho là Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết cũng ngơ theo.

Mà miệng của Cung Tình cũng không thể khép lại.

Không lâu trước đó, nàng còn phổ cập khoa học cho Thành ca về thiên tài tuyệt thế Ngụy Sơn, nói mình nhờ nghe tên của hắn mà lớn lên.

Kết quả người này hiện tại, người này ra đi không thể giải thích được?

"Vừa nãy mọi người đều thấy rồi, là hắn chủ động muốn ta giết."

Thành ca buông tay, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Với loại yêu cầu kỳ quái này, cả đời này ta chưa từng thấy qua, không làm hắn vừa lòng, ta cảm thấy có lỗi với sự chờ mong của mọi người.”

Lời nói này của hắn, mọi người không còn sức mà chế nhạo.

Ngụy Sơn sống tốt vậy, sao có thể tự mình tìm đến cái chết?

Nhưng mà, cảnh tượng vừa rồi giống như Ngụy Sơn không hề kháng cự, vươn cổ để cho Khương Thành một kiếm giết chết hắn.

Không phải chứ?

Không thể nào đâu?

Sao Ngụy Sơn lại ngốc như vậy?

Ngay cả Lục Thanh và Tông Tịch cũng thầm than trong lòng.

Chương 957: Dù gì cũng nên che giấu nó một chút chứ

“Đến lượt hai ngươi.”

“Các ngươi có muốn làm điều đó cho mình không?”

Thành ca cầm kiếm, cười vô cùng nhiệt tình, giống như một người phục vụ đang cố gắng thu hút khách hàng.

“Yên tâm đi, bảo đảm sẽ không cảm thấy được bất cứ sự đau đớn nào.”

“Trong một cái chớp mắt thôi là có thể được giải thoát, có thể gọi là sự hưởng thụ độc quyền!”

Cung Tình cũng muốn chửi rủa.

Ngươi đang nói ngôn ngữ gì vậy? Là tiếng người sao?

Lục Thanh và Tông Tịch cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

“Ngươi, ngươi thật sự đã giết Ngụy Sơn!”

“Hắn chính là đệ tử thân truyền của Minh Quyết Thiên Tôn, là đại đệ tử đời thứ hai đầu tiên của Băng Tiên Giáo!”

“Ngươi dám giết hắn, ngươi chết chắc rồi, ngươi chết chắc rồi…”

“Không chỉ có Băng Tiên Giáo không tha cho ngươi mà cả Băng Cực Thiên Tôn cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Hai người vừa lui về phía sau, vừa ngoài mạnh trong yếu mà gào thét.

“Vậy các ngươi thì sao, các ngươi sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Đối mặt với sự thẩm vấn từ linh hồn này của Thành ca, hai người đều không nói nên lời.

Vấn đề này phải trả lời như thế nào?

Hai người bọn họ cũng không ngốc.

Người này ngay cả Ngụy Sơn cũng có thể giết, bản thân mình mới Đế Cảnh lục trọng, nếu đánh nhau thì chẳng phải là đang tìm đường chết hay sao?

Thế này rất không hay…

Cái này không tha cho ngươi, cái kia không tha cho ngươi, kết quả chính mình lại không dám không tha.

Trong lúc nhất thời, hai người đều ấp úng, mồ hôi đầy đầu.

Kỷ Linh Hàm và Cung Tình bên cạnh, nhìn thấy thế đều cảm thấy xấu hổ thay cho bọn họ.

Nhưng chính vào lúc này, rốt cuộc cũng có người sau khi nghe tin đã chạy tới, giải vây cho bọn họ.

Băng Nguyên Cốc cũng chỉ lớn như vậy, Đế Cảnh cửu trọng có thể cảm nhận được bất cứ chuyện gì xảy ra chỉ với một ý niệm, huống chi là một trận chiến.

“Chuyện gì thế?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Vù vù, cho dù là Anh Diễm Tôn Giả, Thiên Hồng Tôn Giả hay Trọng Bi Tôn Giả, Vân Thoa Tôn Giả, tất cả đều nhanh chóng chạy tới hiện trường.

Khi thấy những vị tiền bối này chạy đến, Lục Thanh và Tông Tịch như nhìn thấy được vị cứu tinh.

Hai người vội vàng tiến lên cáo trạng.

“Anh Diễm sư thúc, Thiên Hồng sư thúc… làm chủ cho bọn ta với!”

Bọn họ đã gia nhập Băng Tiên Giáo, cũng xem như là một thành viên của môn phái, nên gọi bọn họ là sư thúc cũng không sai.

“Ngụy Sơn sư huynh bị người này giết!”

“Thủ đoạn của hắn quá tàn nhẫn!”

“Quả thật chính là khiến người thần đều phẫn nộ!”

“Cái gì?”

Đừng nói đến mấy vị Tôn Giả của Băng Tiên Giáo, ngay cả những người như Vân Thoa và Trọng Bi đều thay đổi nét mặt.

“Ngụy Sơn đã chết rồi sao?”

“Tại sao lại như vậy…”

“Khương Thành, chuyện này thật sự là do ngươi làm?”

Khi Vân Thoa Tôn Giả hỏi câu này, bản thân cũng cảm thấy mình đã hỏi một câu dư thừa.

Bởi vì lúc này, trong tay của tiểu tử kia chẳng phải là bội kiếm của Ngụy Sơn sao?

Ngươi tốt xấu gì cũng nên che giấu nó một chút chứ!

Trong chốc lát, các cao thủ còn lại ở trong cốc đều nhanh chóng đuổi tới, cuối cùng ngay cả vị chưởng giáo Minh Quyết Thiên Tôn của Băng Tiên Giáo cũng tới.

Ngụy Sơn tuy rằng chỉ là Đế Cảnh thất trọng, nhưng dù sao cũng là thành viên của Băng Nguyên Cốc.

Chuyện này quá sức kinh khủng.

Trên mặt Minh Quyết Thiên Tôn không thể hiện ra một chút lửa giận nào, nhưng khuôn mặt lạnh lùng kia lại khiến người ta nhìn thôi đã thấy sợ.

“Thật to gan!”

“Khương Thành, ngươi thật to gan, dám giết đệ tử của Băng Tiên Giáo ta! ”

“Giết hắn đền mạng!”

“Nhất định phải giết hắn!”

“Người này dám giết người trong Băng Nguyên Cốc, nhất định không thể tha cho hắn!”

Băng Tiên Giáo từ trên xuống dưới đều nhất trí yêu cầu xử tử Khương Thành.

Dù sao Thành ca lần trước cũng cự tuyệt lời mời chào của Băng Tiên Giáo nên hắn không được coi là một thành viên trong giáo của bọn họ.

Trên thực tế, lúc này, tất cả Tôn Giả đều rất tức giận.

Tiểu tử này làm sao làm được việc này chứ?

Hắn mới Đế Cảnh lục trọng đúng không?

Sao có thể giết một người đã là Đế Cảnh thất trọng được?

Chẳng lẽ là vây đánh?

Nhưng cho dù có thêm vài người thì Ngụy Sơn cũng không đến mức bị giết, hắn có thời gian để chạy trốn và kêu cứu mà.

Chuyện này quá kỳ quái.

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy chuyện này không thể tin được.

Nhìn thấy Anh Diễm Tôn Giả và Thiên Hồng Tôn Giả đang chuẩn bị bày ra tư thế để giết chết Khương Thành, đám người Vân Thoa, Trọng Bi, Phong Lẫm vội vàng ngăn lại.

“Việc này rất kỳ lạ.”

“Không nên vội vã động thủ…”

“Còn có cái gì kỳ lạ?”

Minh Quyết Thiên Tôn hờ hững liếc nhìn bọn họ: “Hắn giết đệ tử của ta, chứng cứ vô cùng xác thực, tội này không thể tha thứ!”

Tiếng nói vừa dứt, cả người hắn dâng lên một uy áp cực kỳ mênh mông, giống như thiên uy, bức mấy vị Tôn Giả như Vân Thoa lui về sau mấy bước.

Tình cảnh này, đừng nói là Kỷ Linh Hàm hay Cung Tình mà ngay cả Thành ca cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Vị Minh Quyết Thiên Tôn này mạnh như vậy sao?

Mấy người kia chính là Đế Cảnh cửu trọng.

Tuy rằng thế này cũng không có nghĩa là đã đánh bại mấy người kia, nhưng ít ra có thể nhìn thấy sự phân chia mạnh yếu vô cùng rõ ràng ở trong đó.

Nhìn thấy đối phương chuẩn bị ra tay, Thành ca cũng đã sẵn sàng chuẩn bị bật hack.

Bỗng từ phía trên truyền tới một tiếng kêu già nua.

“Minh Quyết xin khoan động thủ!”

Mọi người ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một vị lão giả râu tóc bạc trắng, cơ thể khô gầy bỗng dưng xuất hiện.

“Là Băng Cực Thiên Tôn!”

“Bái kiến Băng Cực Thiên Tôn!”

Giờ khắc này, tất cả Tôn Giả Đế Cảnh bát trọng và cửu trọng đều đồng thời khom lưng hành lễ.

Ngay cả người kiêu ngạo không ai bì nổi như Minh Quyết Thiên Tôn cũng không nhịn được mà khẽ cúi đầu chào hỏi.

Băng Cực Thiên Tôn không phải là chưởng môn của bất kỳ tông môn nào, cũng không thu bọn họ làm đệ tử, nhưng thân phận của hắn quá đặc biệt.

Không có hắn thì sẽ không có băng Nguyên Cốc của ngày hôm nay.

Minh Quyết Thiên Tôn tuy rằng bị ngăn cản, nhưng vẫn dẫn đầu làm khó dễ.

“Băng Cực Thiên Tôn, ngươi tới vừa đúng lúc, người này đã chém giết Ngụy Sơn, đã vi phạm quy củ ngươi định ra.”

“Ta đề nghị nên giết chết hắn để răn đe cảnh cáo!”

Các Tôn Giả khác như Anh Diễm và Thiên Hồng cũng thi nhau phụ họa.

“Đúng vậy, người này không thể tha.”

“Quá ác độc, hắn chính là con sâu làm rầu nồi canh!”

Đám người Vân Thoa và Trọng Bi đều có chút lo lắng, bọn họ không muốn Khương Thành cứ như vậy bị xử tử.

Người này đã trực tiếp xông qua phong toả của căn nguyên để tiến vào.

Một người đặc biệt như vậy mà bị giết thì sẽ rất đáng tiếc.

Chỉ là hiện tại người làm chủ chính là Băng Cực Thiên Tôn mà quy củ không được giết hại lẫn nhau cũng là do lão nhân hắn đặt ra.

Chuyện này sợ là không có cơ hội để cứu vãn .

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Băng Cực Thiên Tôn nở nụ cười với Thành ca.

“Khương tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt.”

“Lần trước ta muốn truyền thụ cho ngươi đạo pháp của ta, nhưng đáng tiếc ngươi lại không muốn lĩnh hội.”

Lời vừa nói ra đã kinh động toàn trường.

Vẻ mặt của mọi người đều trở nên cực kỳ khó tin, cho dù là Minh Quyết Thiên Tôn cũng không ngoại lệ.

Băng Cực Thiên Tôn vừa mới nói gì?

Hắn không chỉ đã sớm gặp Khương Thành mà thậm chí còn muốn dạy hắn tu luyện?

Đây chẳng phải là ý muốn hắn trở thành đệ tử sao?

Sao có thể thế được?

Tất cả Tôn Giả trong Băng Nguyên Cốc, cho dù thiên phú có thế nào, tất cả đều chỉ chiếu theo công pháp, điển tịch mà hắn lưu lại để tự hành tu luyện.

Không có ai được hắn chỉ điểm lời nào.

Nói trắng ra là, tính tình Băng Cực Thiên Tôn lạnh lùng, chú trọng vào việc làm sao để thực lực của chính mình tăng lên chứ không quan tâm đến bất kỳ ai.

Loại người này ở tu luyện giới cũng không ít, bọn họ phần lớn luôn độc lai độc vãng, không có sở thích thu đồ đệ hay khai tông lập phái.

Mọi người đều cho rằng Băng Cực Thiên Tôn là loại người này.

Lúc này mới phát hiện, hắn vậy mà cũng có thời điểm sinh ra lòng yêu mến nhân tài.

Hơn nữa người kia vẫn là Khương Thành?

Tên vô cùng lười nhác này?

Bị Băng Tiên Giáo đánh giá là gỗ mục, không có giá trị mời chào, vậy mà lại được Băng Cực Thiên Tôn nhìn trúng?

Việc này thật vô lý!

Dựa vào cái gì?

Hắn có tài năng gì?

Giờ khắc này, đừng nói những vị Tôn Giả ở đây mà ngay cả Minh Quyết Thiên Tôn cũng sinh ra cảm xúc ghen tị, không công bằng.

Cho dù thực lực hiện giờ của hắn đã sớm không cần bái Băng Cực Thiên Tôn làm sư.

Chương 958: Thật đúng là tự tìm cái chết

Bản thân Thành Ca lại không cảm thấy vinh dự chút nào.

“Đúng vậy đúng vậy, thật là quá đáng tiếc rồi.”

Miệng thì nói là đáng tiếc còn biểu cảm của hắn nhìn cũng không thấy một chút đáng tiếc nào.

Minh Quyết Thiên Tôn lạnh nhạt nói: “Để vụt mất chính là bỏ lỡ, nói trắng ra thì phần cơ duyên đó không thuộc về ngươi. Ngươi và Băng Cực Thiên Tôn đã được định trước không có duyên phận!”

Hắn không hề muốn Khương Thành vớ được một chỗ dựa như Băng Cực Thiên Tôn.

Thành Ca liên tục gật đầu, bày tỏ ý tán thành.

“Không sai không sai, cơ duyên này đã được định trước là không thuộc về ta.”

Hắn cũng không muốn làm đệ tử của người khác.

Trên thế giới này không ai xứng đáng được phép chỉ bảo hắn.

Vốn dĩ Băng Cực Thiên Tôn còn muốn xoay chuyển một chút, nhìn thấy hắn nói như vậy cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu.

Tên tiểu tử này, đúng là không biết nắm bắt cơ hội dù chỉ một chút.

Thế nên hắn chỉ có thể chuyển trọng tâm sang câu chuyện trước mắt.

"Lần này ngươi là có chuyện gì sao? Tại sao lại giết chết Ngụy Sơn?"

Mặc dù là một câu hỏi tội, nhưng giọng điệu của hắn so với lúc nói chuyện phiếm cũng không có gì khác biệt.

Thành Ca giang tay ra.

"Tự hắn muốn bị ta giết, ta chỉ có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn thôi. Vì muốn nguyện vọng của hắn được thực hiện, ta đã bỏ ra bao nhiêu công sức, vậy mà một tiếng cảm ơn cũng không có, thật sự xã hội ngày một đi xuống mà."

Hắn vẫn không hài lòng.

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra, các cao thủ của Băng Tiên Giáo suýt chút nữa bị tức nổ luôn phổi.

Tên tiểu tử tốt này, ngươi giết người của bọn ta, còn nói ra những lời châm chọc đó?

"Ngươi to gan!"

"Không chỉ giết người mà còn dám bôi nhọ người đã khuất, tội nặng thêm một bậc!"

"Tên nhóc này quá đáng lắm rồi, loại lý do hoang đường như vậy cũng có thể bịa ra được."

"Hắn như vậy là nói dối trước mặt mọi người, tội lại nặng thêm một bậc!"

Bọn hắn không tin rằng sẽ có chuyện như vậy.

Sự thật là ngay cả một vài tôn giả như Vân Soa và Trọng Bi muốn bảo vệ Khương Thành cũng phải cau mày.

Ngươi bịa chuyện không có thật cũng phải có chừng mực chứ.

Bản thân Ngụy Sơn chủ động muốn ngươi giết hắn?

Có thể sao?

Anh Diễm tôn giả nghiêm nghị hét lớn: "Hắn còn đang sống rất khỏe mạnh, làm sao có thể đưa ra loại yêu cầu như vậy? Ngươi còn không mau nói ra sự thật!"

Thành Ca nhún nhún vai: "Vậy thì ngươi phải đi hỏi hắn rồi."

"Thật là nói năng bậy bạ!"

Thiên Hồng tôn giả liên tục cười mỉa mai: "Ngay cả khi Ngụy Sơn mắc phải bệnh tâm thần, kiếm đã chém đến cũng nên biết làm theo bản năng tránh đi chứ, làm sao có thể tùy ý để cho ngươi giết chết được?"

Thành Ca có chút bất lực: "Ta không cẩn thận giết chết hắn trong chớp mắt, làm sao mà tránh được?"

"Giết trong chớp mắt? Cảnh giới như ngươi có thể giết chết Đế cảnh thất trọng trong chớp mắt sao? Ở trước mặt Ngụy Sơn thì ngươi là cái thá gì chứ?"

"Nói, rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn gian ác nào!"

Thành Ca sắp bị bọn hắn làm cho không vui rồi.

"À đúng rồi."

Hắn nhìn hai người Lục Thanh và Tông Tịch đang trốn tránh ở phía sau.

"Lúc đó hai người bọn hắn cũng có mặt, ngươi hỏi bọn hắn không phải là được rồi sao?"

Thế là, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người của hai tên đệ tử kia.

Đối diện với ánh nhìn chăm chú của hai vị Thiên Tôn, hơn mười tên Đế cảnh cửu trọng và hơn bốn trăm tên Đế cảnh nhị trọng, Lục Thanh và Tông Tịch không thể nào bình tĩnh được như Thành Ca.

Hai người chỉ cảm thấy như bị hàng trăm con thú dữ hoang dã cùng lúc nhắm đến, toàn thân không rét mà run.

Khó khăn bình phục lại một chút tâm tình đang nơm nớp lo sợ.

Hai người một lời đồng thanh chỉ Thành Ca.

“Hắn nói bậy!”

“Vốn dĩ không có chuyện như vậy!”

“Ngụy Sơn sư huynh bị mấy người bọn họ cùng nhau hại chết.”

“Ngụy Sơn sư huynh đáng thương hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, nhưng bọn họ vẫn hùng hổ dọa người, không chết không chịu ngừng, cuối cùng là sử dụng kế độc…”

Hai người bọn hắn dựa vào việc có mặt của chỗ dựa vững chắc tại đó mà đổi trắng thay đen.

Điều này khiến cho Khưu Nhiễm, Khương Gia Di và Cung Tình cùng những người khác rất tức giận.

“Các ngươi ngậm máu phun người!”

“Tình hình lúc đó rõ ràng không phải như vậy, là các ngươi đe dọa bọn ta!”

“Câm miệng!”

Anh Diễm tôn giả và Thiên Hồng tôn giả cùng lúc hét lớn, ngắt lời bọn nàng.

“Nhân chứng vật chứng đều đang ở đây, Băng Cực Thiên Tôn, ta thấy chuyện này đã rõ chân tướng rồi.”

“Thật không ngờ, không chỉ có Khương Thành mà một số người khác cũng tiếp tay làm bậy!”

“Ta đề nghị xử tất cả bọn họ…”

Băng Cực Thiên Tôn xua xua tay.

“Chuyện này muốn điều tra rõ cũng không khó.”

Nói xong, hắn vung tay vào hư không.

Tiếp sau đó, trên không trung phía trước xuất hiện một đoạn hình ảnh.

Bên trong hư ảnh, thình lình là tình cảnh tranh chấp trước đó của Ngụy Sơn và đám người Kỷ Linh Hàm, Khương Thành.

Không chỉ có cảnh tượng mà còn có cả âm thanh.

Thủ đoạn này khiến cho đám người Khương Thành và Kỷ Linh Hàm đều trở nên kinh ngạc.

Lão đầu này không hề dùng bất kỳ Tiên khí truyền ảnh nào, Băng Nguyên cốc cũng không có "Camera" nào.

Thủ đoạn này của hắn cũng không có khí tức như là quy tắc thời gian luân hồi và huyễn thuật, hoàn toàn là lực băng vô cùng thuần túy.

Nhưng mà, lại làm được chuyện mà chỉ có những quy tắc đó mới có thể tái hiện lại cảnh này được.

Điều này rất thần bí…

Thực lực của lão đầu này, không thể biết chắc được!

Theo những hình ảnh đang được phát ra, sắc mặt của tất cả mọi người tại nơi đó đều lặng lẽ thay đổi.

Đây đâu phải là Khương Thành và Kỷ Linh Hàm đang hùng hổ dọa người đâu, rõ ràng là ba người Ngụy Sơn, Lục Thanh và Tông Tịch đang không ngừng uy hiếp hăm dọa mà!

Vân Soa và Trọng Bi cùng các tôn giả khác nghe đến tức giận đầy mặt.

Đây còn được xem là người của Băng Nguyên cốc sao?

"Người của Băng Tiên giáo các ngươi cũng thật là điên cuồng ngang ngược!"

"Bây giờ còn có gì để nói nữa không?"

Sắc mặt của bọn người Anh Diễm và Thiên Hồng khác lộ ra vẻ tức giận, nhưng lại không có lời nào có thể nói.

Bọn hắn sớm đã có loại tác phong ngang ngược nghịch ta thì chết này rồi.

Nhưng chuyện như thế này lén lút làm còn được, ở ngay trước mặt Băng Cực Thiên Tôn bị vạch trần thì thật là khó coi.

Mà ở hình ảnh cuối cùng, khi Ngụy Sơn đưa cổ cho Khương Thành giết, tất cả mọi người đều không nói nên lời.

Cảm tình này là sự thật sao?

Đúng thật là Ngụy Sơn để cho người khác giết mình?

Không!

Bọn hắn không phải là đồ ngu, làm sao nhìn không ra Ngụy Sơn chỉ là đang làm ra vẻ, cố ý khiêu khích mà thôi.

Dưới tình hình đó, Ngụy Sơn không cần phải thật sự chết đi.

Sau đó, bọn hắn nhìn thấy một ánh kiếm rực rỡ bên trong hình ảnh.

Các vị cao thủ của Băng Nguyên cốc, trong đó bao gồm cả Minh Quyết Thiên Tôn, sắc mặt của tất cả mọi người đều đồng loạt thay đổi.

Lực quy tắc nhiều như vậy?

Tên tiểu tử này làm sao lại làm được?

Bọn hắn không khỏi đồng loạt nhìn Thành Ca.

Đột nhiên có chút hiểu ra vì sao Băng Cực Thiên Tôn lại xem trọng Thành Ca như vậy.

Người này thật sự vô cùng đặc biệt!

Đột nhiên Anh Diễm tôn giả có chút hối hận, sớm biết như vậy thì lần trước lúc chiêu nạp hắn đã hạ thấp thái độ một chút rồi.

Người này xứng đáng được xem trọng với bất cứ mức độ nào!

Nhưng mà bây giờ có nói gì cũng đã muộn rồi.

“Hai người các ngươi đổi trắng thay đen, đâm chọt gây nên bất hòa, không thể tiếp tục giữ lại!”

Lục Thanh và Tông Tịch hoảng sợ, hai người vội vã muốn dập đầu xin tha thứ, tuy nhiên Băng Cực Thiên Tôn căn bản không hề cho bọn hắn cơ hội này.

Một đường thần hồn xông đến, hai người chết thật dứt khoát.

“Minh Quyết, ngươi nên quản lý tốt người của ngươi.”

Câu nói này của Băng Cực Thiên Tôn mang theo một chút ý cảnh cáo.

Hắn căn bản không cần minh oan cho Khương Thành, trái lại còn trực tiếp hỏi tội Băng Tiên giáo.

Tông môn này ngang ngược quá đáng đã ảnh hưởng đến những người khác của Băng Nguyên cốc.

Đối diện với sự chỉ bảo của hắn, phong thái của Minh Quyết Thiên Tôn vẫn thờ ơ.

"Chúng ta đi!"

Xoẹt xoẹt, hơn ba trăm tên cao thủ của Băng Tiên giáo rút lui như thủy triều, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mức độ tổ chức như vậy khiến cho Cung Tình ở phía sau nhìn thấy cũng phải âm thầm kinh sợ.

Ở phe mình, người duy nhất có thể trông chờ vào cũng chỉ có cái cây đại thụ là Băng Cực Thiên Tôn đây.

Trừ khi hắn luôn luôn che chở, bằng không tương lai vẫn sẽ bị Băng Tiên giáo tìm đến.

Đợi đến lúc đó, nên làm thế nào?

Nhìn Khương chưởng môn nét mặt vẫn luôn không để ý, Cung quân sư vô cùng sốt ruột.

Chương 959: Lão già lỗi thời

Sau khi trận phong ba tạm thời lắng xuống, Khương Thành xem như là cũng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tất cả mọi người tại Băng Nguyên cốc.

Cũng không còn ai tiếp tục xem hắn như một Đế cảnh lục trọng bình thường mà đối xử nữa.

"Tên tiểu tử này chắc chắn có rất nhiều vấn đề."

"Nếu hắn đã chạy đến mặt đối mặt với chúng ta, vậy không thể giữ được nữa."

"Nhất định phải đưa hắn vào chỗ chết!"

Về phía Băng Tiên giáo, các vị tôn giả và các vị Đế cảnh bát trọng, thật ra từ lâu đã không còn xem mình là một nhóm của Băng Nguyên cốc kia nữa

Bọn hắn tự xưng mình là tông phái môn đồ.

Người không thuộc về Băng Tiên giáo thì đều là người ngoài.

“Nhưng mà tấm lòng che chở cho hắn của Băng Cực Thiên Tôn rất rõ ràng.”

“Đúng vậy, nếu chúng ta muốn ra tay với Khương Thành, chỉ có thể đợi đến tương lai khi tất cả chân giới hòa hợp, ngày mà Băng Nguyên cốc tan rã.

Chủ tọa ngồi trên cao là Minh Quyết Thiên Tôn sắc mặt vẫn luôn bất định cười mỉa một tiếng.

“Cần gì phải đợi đến lúc đấy?”

“Hả? Thiên Tôn, ý của ngươi là…”

“Lão già Băng Cực đã lỗi thời lạc hậu rồi, hắn cũng nên từ chức thôi!”

Minh Quyết vừa nói câu này, ngay cả một vài nguyên lão của Băng Tiên giáo như Anh Diễm, Thiên Hồng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn hắn cho dù có to gan hơn nữa cũng thật sự không dám có tâm địa hiểm độc với Băng Cực Thiên Tôn.

Ở phía khác, Cung Tình chỉ biết dồn hết tâm sức để khuyên nhủ Khương chưởng môn làm đồ đệ của Băng Cực Thiên Tôn.

“Băng Tiên giáo chắc chắn sẽ không chịu để yên đâu, bọn hắn đã xem chúng ta như kẻ thù rồi.”

“Bây giờ chỉ có Băng Cực Thiên Tôn mới có thể bảo vệ được chúng ta.”

“Nhưng nếu như ngươi và hắn không có mối quan hệ thầy trò này, vậy hắn bảo vệ được nhất thời cũng không thể bảo vệ được cả đời.”

Đối với lời khuyên của nàng ấy, Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết cùng những người khác chỉ có thể cười mỉm.

Vốn dĩ không xem trọng chuyện này.

Mà Thành Ca chỉ biết vỗ vỗ lên vai của Cung quân sư.

“Không phải ta đã nói với ngươi từ lâu, phải có lòng tin với ta một chút đi!”

“Một Băng Tiên giáo bé nhỏ, không đáng để lo ngại.”

Nói xong, hắn trực tiếp gạt chủ đề này sang một bên, bắt đầu hỏi thăm kinh nghiệm những năm qua của Kỷ Linh Hàm và vài người khác.

Điều này khiến cho Cung Tình không biết nên khóc hay cười, không biết phải làm sao cho được.

“Đúng rồi, lúc trước ta có nghe tên Ngụy Sơn đó nói, tình hình chân giới sắp có sự thay đổi, không sớm thì muộn phải rời khỏi Băng Nguyên cốc là tình huống gì?”

“Cái này ta cũng không rõ lắm.”

Kỷ Linh Hàm cẩn thận nhớ kỹ một chút mới không chắc chắn nói: “Nghe nói là bởi vì những người của chân giới khác đã phát hiện ra Thiên đạo chân chính.”

“Thiên đạo chân chính?”

Thành Ca sững sờ, trong lòng nổi lên suy đoán vô lý.

Bọn hắn nói Thiên đạo chân chính kia, chắc không phải chính là Tiên giới kia chứ?

Nhưng mà, Thiên đạo Tiên giới kia có phải là quá yếu ớt quá thấp kém rồi không?

Chỉ với một mình Băng giới cũng mạnh hơn Tiên giới rất nhiều rồi.

Huống chi ba ngàn chân giới?

Thiên đạo của Tiên giới có thể diện cao như vậy hả?

Chung Ly Khuyết ở một bên bổ sung: “Khoảng thời gian chúng ta ngộ đạo tại Thiên đạo Di Hải, mục đính chính chính là không ngừng cảm nhận tìm kiếm, tìm ra Thiên đạo trong truyền thuyết.”

Chẳng trách một triệu năm gần đây ở Băng Nguyên cốc đều đang tìm kiếm thiên tài có mang Đạo Tâm.

Có thể mục đích chính là do đây.

“Sau khi tìm được Thiên đạo chân chính kia, sẽ có tác dụng gì chứ?”

Kỷ Linh Hàm giải thích: “Thiên đạo đối với bất cứ một căn nguyên nào cũng đều có lực hấp dẫn tự nhiên, một khi căn nguyên băng phát hiện ra Thiên đạo chân chính, nó sẽ tự động xích lại gần.”

“Một khi Băng giới có được Thiên đạo, vậy thế giới này sẽ trở nên hoàn thiện, cấp độ sẽ tăng thêm một bước.”

“Điều bọn ta làm chính là có tác dụng tìm tòi và là cầu nối giúp cho căn nguyên băng tìm thấy Thiên đạo, sau đó nối liền cả hai lại với nhau.”

“Thì ra là như vậy…”

Phổ cập khoa học này của các nàng ấy khiến Thành Ca cũng rơi vào dòng suy nghĩ hiếm thấy.

Nếu như Thiên đạo ở một nơi khác thật sự là Tiên giới đó, vậy hậu quả sẽ có chút nghiêm trọng!

Một khi căn nguyên Băng giới mang toàn bộ Băng giới xích lại gần, vậy đối với Tiên giới cao nhất chỉ có Đế cảnh nhị trọng mà nói, hoàn toàn chính là cuộc tấn công một chiều.

Đến lúc đó khi đối diện với một nhóm lớn cường giả Đế cảnh tứ ngũ lục thất trọng, Tiên giới bên kia phải làm sao?

Thời gian trôi qua từng ngày, hắn không thể biết được vào lúc này trong căn nguyên bên dưới Băng Nguyên cốc, một biến đổi nhanh chóng đang âm thầm diễn ra.

Sâu trong căn nguyên, Băng Cực Thiên Tôn vốn đang cẩn thận duy trì thân hình, giống như một chiếc thuyền đơn độc giữa biển lớn.

Nhưng hiện tại, vùng biển lớn mà hắn đang trú đã trở nên sóng to gió lớn.

Bởi vì có một tia căn nguyên gần bên cạnh hắn đang điên cuồng khuấy động, quấy nhiễu làm cho xung quanh hắn trở thành căn nguyên gió bão đáng sợ.

Đây là tình huống cực kỳ nguy hiểm.

“Minh Quyết, ngươi muốn làm gì?”

Trong mắt Băng Cực Thiên Tôn đầy vẻ thất vọng.

Mà bên ngoài phạm vi căn nguyên, Minh Quyết Thiên Tôn không ngừng cười mỉa.

Hắn điều khiển tia căn nguyên đó, tiếp tục tàn sát bừa bãi xung quanh Băng Cực Thiên Tôn, gây ra căn nguyên gió bão lớn hơn.

Chuyện này, cũng chỉ có hắn mới có thể làm được.

Thiên Tôn là sự tồn tại mạnh mẽ hơn cả Đế cảnh cửu trọng.

Tiêu chuẩn đặc trưng của cảnh giới này chính là thu được một sợi căn nguyên.

Đối với căn nguyên biển cả to lớn kia, một tia căn nguyên này cũng chỉ là một giọt nước bên trong biển lớn mà thôi, nhưng đủ để khiến cho Thiên Tôn trong lúc chiến đấu mọi việc đều thuận lợi.

Dù sao, đó cũng là căn nguyên thật sự.

Một tia, cũng là khác nhau về chất.

Băng Nguyên cốc chỉ có hai người đạt được cấp độ kia, chính là Băng Cực và Minh Quyết.

Nói về thực lực, Minh Quyết Thiên Tôn đương nhiên không bằng Băng Cực Thiên Tôn - người có đạo tâm và pháp tắc của riêng mình.

Mặc dù hắn may mắn có được một tia căn nguyên thuộc về mình, nhưng vẫn không có cách nào giống với Băng Cực Thiên Tôn, sống sót bên trong căn nguyên biển cả.

Có điều, nhân dịp thời khắc quan trọng trong lúc tu luyện của Băng Cực Thiên Tôn, âm thầm phá hoại là có thể đạt được.

Mà điều này cũng gây nên tai họa thảm khốc cho Băng Cực Thiên Tôn.

“Ngày này, ta đã đợi từ rất lâu rồi!”

Nhìn pháp tắc không gian của Băng Cực Thiên Tôn dần dần sụp đổ, trong mắt Minh Quyết Thiên Tôn lộ ra vẻ phấn khích gần như méo mó vì cố chấp.

“Băng Cực, ngươi đã lỗi thời rồi!”

“Năm đó khi được ngươi dẫn vào Băng Nguyên cốc, ta đã từng sai lầm mà xem ngươi như vị cứu tinh của Băng giới, thậm chí còn tình nguyện đi theo sau lưng ngươi!”

“Sau này ta mới phát hiện, ngươi không phải là anh hùng, cũng không phải là anh tài kiệt xuất, ngươi chỉ là một kẻ nhàn rỗi không vướng bận đến chuyện nhân gian.”

“Tham gia chân giới đại chiến, cũng chỉ vì giữ cho địa giới tu luyện của bản thân ngươi được vững chắc mà thôi.”

“Nếu như Băng giới nằm trong tay loại người có tầm nhìn nông cạn như ngươi, vậy sẽ không thể đoàn kết!”

“Minh Quyết ta mới là người mang mệnh trời thật sự của Băng giới!”

“Nếu như ngươi đã không được, vậy thì nên nhường đường!”

“Ngươi có thể yên tâm mà chết rồi…”

“Sau khi ba ngàn chân giới hợp nhất, Băng giới dưới sự dẫn dắt của ta sẽ trở nên mạnh hơn!”

Pháp tắc không gian của Băng Cực Thiên Tôn cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ, thân thể bị căn nguyên kia chạm vào.

Hắn không phải Khương Thành, không có được sự cho phép của căn nguyên chân chính, thế là hắn bắt đầu bị hòa tan nuốt chửng.

Nhìn Minh Quyết Thiên Tôn ở trước mặt, vị cao thủ đứng đầu Băng giới không hề phẫn nộ, cũng không hề sợ hãi khi đứng trước cái chết, chỉ có nỗi xót xa dày đặc.

“Minh Quyết…”

“Ngươi chưa từng trải qua thời đại đó.”

“Ta cũng đã từng giống như ngươi đầy tràn dã tâm, đến tận khi ngày đó đến.”

“Nhiều năm sau đó, ngươi sẽ phát hiện tất cả những việc mình đã làm… thật ra chỉ là những việc nhỏ nhặt, thậm chí là tự chịu diệt vong, vốn dĩ không hề có ý nghĩa gì cả.”

Đối với lời nhận xét cuối cùng kia của hắn, căn bản Minh Quyết Thiên Tôn không hề xem trọng, chỉ xem như hắn đang

cố ý ra vẻ.

Chương 960: Một tia căn nguyên

Lúc này trong Băng Nguyên cốc, toàn thể Băng Tiên giáo bắt đầu hành động, rất nhanh đã tập hợp tất cả mọi người lại.

Cho dù là những người nhàn rỗi không vướng bận gì đến thế sự như Trọng Bi tôn giả,Vân Soa tôn giả, hay là đám người Thành Ca, Kỷ Linh Hàm, tất cả đều bị triệu tập lại với nhau.

“Anh Diễm, các ngươi lại muốn làm gì vậy?”

Tả Mạch tôn giả cau chặt mày, Phong Lẫm tôn giả trực tiếp trách mắng: “Băng Tiên giáo các ngươi có thể an phận một chút được không?”

“Đúng vậy, các ngươi đi đường có tiền đồ thênh thang của các ngươi, bọn ta đi đường gian nan của bọn ta, nước sông không phạm nước giếng.”

“Đừng làm chậm trễ việc tu luyện của bọn ta.”

Nhóm người phân tán như bọn hắn, không có hứng thú với việc kéo bè kéo cánh.

Nếu đổi thành thường ngày, mấy người tôn giả của Băng Tiên giáo cũng xem như không có liên quan gì đến nhau, hai bên xem như đối phương không hề tồn tại.

Dù sao thì thực lực của nhóm người phân tán này cũng cự kỳ mạnh mẽ.

Nhưng lần này thì khác.

“Vân Soa, Phong Lẫm, Trọng Bi, Tả Mạch… Các ngươi nên đưa ra lựa chọn đi.”

“Hôm nay chính là thời gian của tối hậu thư!”

“Các ngươi sẽ ảnh hưởng đến việc bọn ta thống nhất toàn bộ Băng giới sau này, không thể bỏ mặc được.”

Sau này Băng Tiên giáo muốn thống nhất toàn bộ Băng giới, mang Băng cung và các vực chủ, lãnh chúa thuộc hạ đi chinh phục mọi nơi, giành lãnh thổ giành tài nguyên với các chân giới khác.

Lúc này, trong lãnh thổ vẫn còn một nhóm thế lực nhàn hạ không quan tâm thế sự có thể chống đối lại Băng Tiên giáo.

Đấy gọi là chuyện gì?

Sự tồn tại của nhóm người này sẽ khiến cho danh tiếng của Băng Tiên giáo giảm mạnh, cũng khiến cho bọn hắn như hóc xương cá, đứng ngồi không yên.

Cho dù các ngươi không tranh chiến với thế giới cũng không được!

Vì vậy, Băng Tiên giáo dự định thừa cơ hội hiện tại để sớm giải quyết nhóm người mà bọn hắn cho là "Tai họa ngầm" này.

"Băng giới chỉ có thể có một tiếng nói!"

Anh Diễm tôn giả lạnh mặt hét lớn: "Hoặc là các ngươi gia nhập Băng Tiên giáo bọn ta, hoặc là chết!"

Lời nói của hắn vừa dứt, hơn ba trăm tên cao thủ của Băng Tiên giới trong đó bao gồm Thiên Hồng tôn giả, Lũy Nguyên tôn giả bắt đầu phân chia ra.

Giống như đã từng tự diễn tập vô số lần mà bao vây toàn bộ hơn một người ở giữa lại.

Cảnh này, đừng nói đến bọn người Vân Soa, đến cả Thành Ca cũng phải vô cùng kinh ngạc.

Băng Tiên giáo muốn giết hết nhóm người này, tự mình cũng sẽ thương vong nghiêm trọng, căn bản không hề đáng mà?

Hơn nữa, trong Băng Nguyên cốc này còn có sự tồn tại của Băng Cực Thiên Tôn.

Bọn hắn như vậy là bị điên rồi hả?

Quả nhiên, bọn người Văn Soa kia thấy được cảnh này đã cùng nhau sử dụng chân khí ngũ giai!

Lực Băng cuồn cuộn toàn thân, dưới sự che chở của căn nguyên giống như sức mạnh hủy diệt thế giới.

Trong chớp mắt, tất cả đều đã sẵn sàng chiến đấu.

Cũng chính ở bên trong Băng Nguyên cốc, nếu như ở bên ngoài mà đám người này lại bắt đầu đánh nhau, sợ rằng sẽ hủy diệt tất cả Băng giới trừ căn nguyên ra.

“Băng Tiên giáo các ngươi có thể thử!”

“Muốn bọn ta gia nhập, không có cửa đâu!”

“Vốn dĩ lão phu không có một chút cảm giác nào đối với Băng Tiên giáo các ngươi, nhưng điệu bộ của các ngươi bây giờ, thật là tăng thêm phần chán ghét!”

“Anh Diễm, ngươi có thể thử xem!”

“Cho dù người của các ngươi nhiều thì làm sao, còn có Băng Cực Thiên Tôn làm chủ cho bọn ta!”

Bọn người Vân Soa và Phong Lẫm không hề sợ hãi.

Mặc dù bọn hắn không có chút dã tâm nào, nhưng có thể luyện đến cảnh giới này, đâu có đơn giản như vậy?

Làm sao có thể tùy tiện khuất phục trước người khác?

“Băng Cực Thiên Tôn?”

Bọn người Anh Diễm và Thiên Hồng nhìn nhau một cái sau đó ngước mặt cười lớn.

“Ha ha ha ha…”

“Các ngươi lại còn trông chờ vào lão già đó?”

“Câm miệng!”

Phong Lẫm và Tả Mạch đồng thời tức giận hét lớn.

“Các ngươi dám bất kính với lão nhân gia như hắn?”

Với tư cách là một trong năm trăm người đầu tiên được chọn vào năm đó, mặc dù bọn hắn chưa từng nhận được sự chỉ bảo của Băng Cực Thiên Tôn, nhưng trong lòng đã xem hắn như sư tôn của mình.

Bọn người Anh Diễm tôn giả kia gọi Băng Cực Thiên Tôn là lão già, điều đó xem như đã chạm vào điều cấm kỵ của bọn hắn.

“Bất kính?”

Lũy Nguyên tôn giả chế nhạo: “Hắn đã không còn lối thoát rồi, sắp chết không thấy xác rồi, còn bất kính với không bất kính cái gì?”

“Các ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt đám người Vân Soa thay đổi, có chút linh cảm không được tốt lắm.

Và lúc đó, Minh Quyết Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện ở giữa sân.

“Băng Cực Thiên Tôn đã chết rồi.” Mặt hắn không có biểu cảm nói.

“Bây giờ Băng Nguyên cốc, đã là do ta quyết định.”

Lời này vừa nói ra, đừng nói đến đám người Vân Soa và Phong Lẫm, đến cả hơn ba trăm tên thuộc hạ của Băng Tiên giáo bên trong, đa số các Đế cảnh bát trọng cũng trở nên kinh ngạc.

Bởi vì bọn hắn cũng vừa mới nhận được tin tức.

Mà tin tức này thật sự quá lớn.

“Cái gì?”

Các tôn giả như Vân Soa và Tả Mạch, Phong Lẫm suýt chút nữa phát điên tại chỗ.

“Băng Cực Thiên Tôn chết rồi?”

“Không thể nào!”

“Chuyện này tuyệt đối không thể nào!”

“Không thể nào?”

Minh Quyết cười mỉa mai: “Vậy các ngươi bảo hắn xuất hiện đi, xem xem hắn còn có thể đến đây để ngăn cản ta?”

Tâm trạng của Vân Soa sắp sụp đổ rồi, hắn lạnh lùng thét lớn: “Minh Quyết, rốt cuộc tên nghịch tặc ngươi đã làm gì rồi?”

“Chỉ dựa vào ngươi cũng có thể địch lại lão nhân gia như hắn?”

“Ta không tin!”

Bị hơn một trăm người bao vây, khi trước mặt có hơn ba trăm người nhưng hắn vẫn có thể bình tĩnh như thường.

Mà bây giờ, nghe về cái chết của Băng Cực Thiên Tôn, giống như bầu trời đang sập xuống, ngay lập tức hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Bởi vì đó là Băng Cực Thiên Tôn.

Dùng sức của riêng mình để thay đổi Băng giới, Băng Cực Thiên Tôn được vô số người xem như thần linh.

Lão nhân gia như hắn… làm sao có thể chết được?

Miệng thì nói là không tin, nhưng trong lòng thì không thể không tin.

Đã xảy ra chuyện lớn như vậy rồi, lão nhân gia như hắn vẫn chưa hề ra sân, kết cục kia có thể tưởng tượng ra được.

Trên mặt của Minh Quyết không có chút biểu cảm nào.

Nhìn hơn một trăm người gục đổ tại chỗ kia, sâu trong đôi mắt của hắn cũng hiện lên một sự cô đơn.

“Nếu như có thể, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy…”

“Nhưng rất đáng tiếc, đối diện với tình hình rối loạn của ba ngàn chân giới trong thời gian sắp tới, ta không còn lựa chọn nào khác.”

“Sức mạnh của Băng giới… Không thể phân tán dù chỉ một chút!”

“Ta rất tôn trọng lão nhân gia như hắn, nhưng quan niệm của hắn, không thích hợp với tình hình rối loạn trong thời gian sắp đến,”

Uy danh của Băng Cực Thiên Tôn quá cao.

Nếu như hắn còn sống.

Vậy sau này hắn chỉ cần đứng đó nói một tiếng “Rút khỏi Băng Tiên giáo”, sợ rằng trên dưới Băng giới sẽ có vô số người xem Băng Tiên giáo như tà môn ma đạo.

Thậm chí hắn không cần làm gì cũng sẽ có vô số người đi hành hương tự phát.

Đây là cảnh mà Minh Quyết Thiên Tôn không có cách nào chịu đựng được.

“Tên điên!”

Bọn người Vân Soa sớm đã đỏ mắt.

“Tên điên nhà ngươi!”

“Quên nguồn quên gốc, dối gạt sư phụ tiêu diệt tổ tiên, kẻ phản bội ngươi!”

“Ta giết chết ngươi tên tặc tử!”

Giây tiếp theo, ôm theo sự phẫn nộ và oán hận tột cùng, các vị tôn giả không màng tất cả đánh về phía Minh Quyết Thiên Tôn.

Tuy nhiên, đó chỉ là uổng công mà thôi.

Bọn hắn là tôn giả còn Minh Quyết là Thiên Tôn.

Thiên Tôn có một tia căn nguyên thuộc về riêng mình.

Đối diện với sự vây đánh của bọn hắn, Minh Quyết sử dụng một tia căn nguyên kia.

Trong không trung, có thể nhìn thấy một vài hoa băng đang chầm chậm tung bay ở phía trước.

Những hoa băng đó nhìn rất bình thường không có gì kỳ lạ, rất yếu ớt, rất nhỏ bé.

Còn ở phía đối diện của nó, các vị tôn giả cứ vung ra từng đợt công kích hủy thiên diệt địa.

Mỗi một đợt đều ẩn chứa uy năng bất tận, biến hóa vô tận!

Sự tương phản của hai người đã chênh lệch đến cực điểm.

Trước bầu trời sao mênh mông do quy tắc băng kia tạo nên, một chút hoa băng thật sự quá tầm thường.

Chương 961: Vậy mà lại là Tinh hồn

Cuối cùng hoa băng cũng chạm đến bầu trời sao rực rỡ mênh mông.

Sau đó, vô số ánh sáng nhanh chóng mờ đi.

Giống như biển lớn mau chóng khô cạn.

Các màn khai triển tấn công cùng lúc của bốn vị Đế cảnh cửu trọng là Vân Soa, Phong Lẫm, Tả Mạch, Trọng Bi tan thành mây khói với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Trong chốc lát, vũ trụ trong vắt, đất trời yên tĩnh!

Cuộc tấn công hủy thiên diệt địa trước đó, giống như vốn dĩ chưa từng xảy ra.

Duy chỉ có một chút hoa băng kia vẫn như cũ mà chầm chậm tung bay trước mặt.

Cái này…

Mắt của Thành Ca cũng không khỏi trợn tròn.

Con mẹ nó đây là thủ đoạn gì vậy?

Cuộc tấn công của bốn vị Đế cảnh cửu trọng vừa rồi, cho dù hắn đang đứng trước mặt, cũng sẽ bị phá hủy trong chớp mắt.

Suy cho cùng lực băng kia cũng quá dồi dào mênh mông.

Với lại, trình độ cảm ngộ quy tắc của bốn người đó không hề kém hơn huyền văn thập nhất trọng.

Mà hiện tại, cuộc tấn công đáng sợ như thế, vậy mà lại bị một chút hoa băng đó tiêu diệt?

Đây rốt cuộc là làm sao làm được vậy?

"Một tia căn nguyên băng…"

"Đủ để nghiền nát tất cả!"

Bốn vị tôn giả không hề mất đi sức chiến đấu.

Giao chiến trên phương diện quy tắc, bọn hắn thật sự là bị tia căn nguyên đó đè bẹp.

Nhưng khi chiến đấu không chỉ dừng lại ở phương diện quy tắc.

Bọn hắn còn có thể tiếp tục chiến đấu nếu dùng tiên hồn, tiên pháp, võ kỹ cùng một số phương diện khác.

Nhưng mà vào lúc này, bọn hắn đã cùng nhau buông binh khí.

Bởi vì không có ý nghĩa gì nữa.

Chỉ mới một mình Minh Quyết Thiên Tôn đã có thể áp chế bốn người bọn hắn.

Bên cạnh vẫn còn Anh Diễm, Lũy Nguyên, Thiên Hồng cùng sáu vị tôn giả, cục diện thất bại đã được định sẵn từ sớm.

Minh Quyết cũng không truy sát, hắn thi triển pháp quyết, thu hồi số hoa băng kia lại.

“Các ngươi nên đưa ra lựa chọn đi.”

“Vân Soa, Tả Mạch, Trọng Bi, Phong Lẫm…”

Vào lúc này hắn không giống như một người có dã tâm, trái lại giống với một thi sĩ đa sầu đa cảm hơn.

“Ta vẫn có thể nhớ rõ vào ngàn tỷ năm trước, cảnh tượng vào ngày đầu tiên chúng ta cùng nhau được nhận vào trong thung lũng này.”

“Ta cũng nhớ những lần đại chiến chân giới kia, cảnh tượng mọi người kề vai chiến đấu.”

“Thật sự là thời khắc khiến người khác nhớ nhung mà!”

“Ta thật sự không muốn giết các ngươi…”

“Một lần nữa cùng ta kề vai chiến đấu, trong tình thế hỗn loạn đánh đến cùng trời cuối đất, dẫn dắt Băng giới đi đến đỉnh cao, lẽ nào không tốt hay sao?”

“Minh Quyết, ngươi không cần nhiều lời đâu.”

Trọng Bi tôn giả thở dài một hơi: “Mọi người đều có ý chí riêng, cần gì phải ép buộc?”

“Bọn ta ý chí kiên định, sẽ không dao động nữa đâu.”

“Hơn nữa, ngươi không nên hại chết Băng Cực Thiên Tôn…”

Bọn người Vân Soa và Phong Lẫm lại một lần nữa nắm chặt binh khí trong tay, bọn hắn đã sẵn sàng chiến đấu đến chết.

Còn Minh Quyết Thiên Tôn thì khó giấu được nổi thất vọng trong đôi mắt.

“Mười lăm phút cuối cùng.”

“Mười lăm phút sau, nếu như các ngươi vẫn không chịu quy phục, vậy chính là không chết không được.”

Nói xong, ánh mắt của hắn rơi lên người Khương Thành.

“Ngươi có hai con đường.”

Khi đối diện với mấy vị tôn giả kia, dáng vẻ của hắn vẫn là tôn trọng bình đẳng.

Nhưng khi đối diện với Thành Ca, ánh mắt của hắn là từ trên cao nhìn xuống.

“Hoặc là bái ta làm thầy.”

“Hoặc là chết.”

Lời vừa nói ra, Anh Diễm tôn giả và Lũy Nguyên tôn giả cùng đám người ở bên cạnh cau chặt mày.

Bọn người Vân Soa và Phong Lẫm thì cũng thôi đi, dù sao đều là Đế cảnh cửu trọng, rất có giá trị để lôi kéo.

Còn Thành Ca chẳng qua chỉ Đế cảnh lục trọng chống lại được Đế cảnh thất trọng mà thôi.

Bất cứ một Đế cảnh bát trọng nào tại đây cũng có thể tiêu diệt được hắn.

Hơn nữa hắn còn giết chết đồ đệ của Ngụy Sơn của ngươi, đây chính là thâm thù đại hận!

Vậy mà ngươi lại cho hắn một con đường sống? Hơn nữa còn định tự mình nhận hắn làm đệ tử?

Trên thực tế, Minh Quyết Thiên Tôn không hề hiểu rõ về Thành Ca.

Nhưng ít nhiều hắn cũng biết được, Băng Cực Thiên Tôn từ trước đến nay không thu nhận đồ đệ, đối diện với tên tiểu tử này lại động lòng yêu quý người tài.

Hắn tin tưởng vào đôi mắt tinh tường của Băng Cực Thiên Tôn.

Chỉ đáng tiếc là Thành Ca không nghĩ như vậy.

“Hừ, các ngươi tự tin cái gì vậy chứ?”

Từng người một muốn làm sư phụ của ta, chiếm hời từ ta.

Lẽ nào nhìn không thấy thật ra ca đây mạnh hơn các ngươi sao?

“Trên thế giới này không ai có thể làm sư phụ của ta đâu, các ngươi có thể nghỉ ngơi rồi.”

Cung quân sư ở phía sau hắn lấy tay che mặt, sụp đổ một lần nữa.

Quả nhiên, lại trong tình huống có một sự lựa chọn tốt hơn lại chủ động đi tìm cái chết.

Nếu như làm đồ đệ của Minh Quyết Thiên Tôn, vậy tương lai sau này sẽ vô cùng tươi sáng!

Minh Quyết Thiên Tôn còn chưa lên tiếng, bọn người Anh Diễm tôn giả và Thiên Hồng tôn giả đã tức giận.

“Tiểu tử, ngươi có ý gì?”

Thành Ca thoải mái nói: “Ý là ta có thể giết chết các ngươi, cho dù ta muốn bái các ngươi làm thầy, các ngươi cũng sẽ không nhận nổi.”

Câu nói này, ngay cả sắc mặt đám người Vân Soa và Phong Lẫm vốn dĩ đang trang nghiêm cũng trở nên co giật ở khóe mắt.

Ngươi nói khoác mà không biết ngượng hả?

Trước khi nói chuyện có thể xem lại cảnh giới thấp kém của mình một chút được không?

“Thật không biết điều!”

Anh Diễm tôn giả rút băng kiếm ra chỉ thẳng vào Thành Ca.

“Thiên Tôn, tên tiểu tử này bản tính rất khó thu phục, cho dù khuất phục cũng nhất định là giả vờ, tiêu diệt hắn là được rồi!’

“Không sai, giết chết hắn!”

“Hắn lại dám bất kính với ngươi như vậy, nếu lại bỏ qua cho hắn, há chẳng phải làm trò cười cho người khác?”

Minh Quyết Thiên Tôn cũng không còn nhẫn nại.

Thái độ này của Thành Ca khiến hắn có một chút thất vọng.

Người Băng Cực xem trọng cũng chính là tên ngu xuẩn không biết điều này hay sao?

Thật lãng phí thời gian của hắn.

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp đuổi ra một đường thần niệm.

Dự định nghiền chết Thành Ca.

Thần niệm của hắn vừa xuất đã bị Vân Soa và những người khác nhận ra.

“Minh Quyết!”

“Ngươi lại muốn tự mình ra với tiểu bối!”

“Thật quá đáng!”

Thần hồn của Minh Quyết là Tinh hồn đó, đợt tấn công này của hắn, đừng nói là Khương Thành, cho dù là Đế cảnh bát trọng sợ rằng cũng sẽ bị thương nghiêm trọng.

Vài người khẩn trương cũng vội vã thúc giục thần hồn đến ngăn cản.

Tuy nhiên phía sau còn có các tôn giả của Băng Tiên giáo như Anh Diễm, Thiên Hồng và Lũy Nguyên.

Bọn hắn chỉ có thể giương mắt nhìn Khương Thành bị thần niệm kia đánh trúng.

Theo như tất cả mọi người thấy, kết cục Thành Ca bị giết chết đã được định trước rồi.

Hơn nữa có người còn cảm thấy có thể chết trong tay của Thiên Tôn cũng xem như chết có ý nghĩa, không có thiệt thòi.

Nhưng mà sau khi một luồng thần niệm bóp nghẹt lướt qua, trong tưởng tượng, cảnh tuouwjng ánh mắt của Khương Thành ảm đạm, thần hồn bị hủy diệt, rồi ngã xuống tại đó lại không hề xuất hiện.

Ca này vẫn đứng tại chỗ rất khỏe mạnh.

Thậm chí còn hỏi ngược lại Minh Quyết Thiên Tôn một câu.

“Ngươi muốn làm gì?”

Điều này làm cho tất cả các vị cao thủ của Đế cảnh bát trọng và cửu trọng đều có chút không rõ tình hình.

Lẽ nào vừa nãy Minh Quyết Thiên Tôn thật sự không có ra tay?

Bản thân nhận ra mình đã sai rồi?

Tuy nhiên, bản thân Minh Quyết Thiên Tôn sẽ không nghĩ như vậy.

Vừa rồi hắn và Khương Thành đã đánh nhau một trận.

Trên phương diện thần hồn kia!

Sau khi thần niệm của hắn tiến đánh hồn hải của Khương Thành, chẳng những không thể dẹp yên đối phương dễ như bẻ cọng cỏ khô, trái lại còn bị Thành Ca đang ở sân nhà đó phản kích lại, tiêu diệt một luồng thần niệm ly thể kia.

Làm hại Minh Quyết Thiên Tôn phải chịu một chút tổn thương nhỏ.

“Thần hồn của ngươi, vậy mà lại là cấp độ Tinh hồn?”

Vẻ mặt của hắn không thể tin được!

Mà đám người ở phía sau sau khi nghe thấy câu nói đó, cũng trở nên bùng nổ.

“Cái gì?”

“Tên tiểu tử này thực sự đạt được cấp độ Tinh hồn mà Đế cảnh cửu trọng mới có thể có?”

“Hắn chỉ là Đế cảnh lục trọng, cái này không hợp lý lắm?”

“Cuối cùng ta cũng hiểu được lần trước Ngụy Sơn chết như thế nào rồi!”

“Chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi đúng không?”

“Chẳng lẽ hắn cũng là cao thủ Đế cảnh cửu trọng?”

“Không thể nào, cảnh giới tiên lực của hắn nhìn một phát là biết ngay, chỉ là Đế cảnh lục trọng mà thôi…”

Chương 962: Có thể tôn trọng ca đây một chút được không

Đế cảnh lục trọng, mang tinh hồn phải đến cửu trọng mới có khả năng đạt được.

Điều này đã đột phá nhận thức của tất cả mọi người tại đó.

Nhất là một vài Đế cảnh bát trọng kia, tâm trạng càng thêm phức tạp.

Một giây trước, bọn hắn vẫn dùng góc nhìn của tiền bối, cao cao nhìn xuống tên "Tiểu bối" như Khương chưởng môn.

Kết quả là người ta ở phương diện thần hồn còn cao hơn cả bọn hắn.

Cái này còn trông xuống cái lông gì nữa?

"Ngươi giấu cũng thật kỹ đấy!"

Minh Quyết Thiên Tôn có chút bối rối, vốn nghĩ rằng cao thủ đè bẹp, chắp tay sau lưng, ở tại chỗ dùng một luồng thần hồn xung kích là có thể hoàn thành, kết quả lại thất thủ.

Nhưng mà dù sao hắn cũng là người làm chuyện lớn, cho dù đối diện với tình huống khác thường như vậy, hắn vẫn nhanh chóng bình tĩnh trở lại như thường.

"Chẳng trách Băng Cực Thiên Tôn lại đánh giá cao ngươi như vậy!"

"Ở trước mặt ngươi, Ngụy Sơn thật sự không là gì…"

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Chỉ đáng tiếc, ngươi nhất định không quy phục ta."

"Vậy ta chỉ có thể hủy diệt ngươi thôi!"

Nói xong, hắn trực tiếp thúc giục một tia căn nguyên thuộc về mình.

Lúc này, hắn hoàn toàn xem Khương Thành như đối thủ ngang hàng để đối mặt, dùng kỹ năng mạnh nhất để ra tay.

Bọn người Vân Soa và Phong Lẫm bị chặn ở bên ngoài lớn tiếng mắng.

“Minh Quyết, ngươi có cần mặt mũi nữa hay không!”

“Đối diện với một Đế cảnh lục trọng, ngươi không quan tâm đến thân phận tự mình ra tay thì cũng thôi đi!”

“Vậy mà còn điều động căn nguyên…”

“Ngươi thật là đã vứt sạch bộ mặt Thiên Tôn!”

Đối với sự chỉ trích của bọn hắn, Minh Quyết không để ý chút nào.

Hắn không có loại thói quen phái một tên lên trước cho đối phương tăng thêm kinh nghiệm, nếu như đã muốn giết, vậy đương nhiên tự mình ra tay là đáng tin cậy nhất.

Hơn nữa ra tay không chừa đường thoát.

Đối diện với một chút hoa băng trực tiếp đánh đến kia, Thành Ca sẽ không lơ là.

Vừa nãy bốn vị tôn giả kia bị đánh lui như thế nào, hắn đã nhìn rất rõ.

Căn nguyên quá mạnh, trực tiếp nghiền nát tất cả!

Vì vậy hắn thúc giục huyền văn băng thập nhị trọng cùng 49 huyền văn khác, nghênh đón toàn bộ.

Không một chút hồi hộp, những đòn tấn công ngay lập tức chạm đến căn nguyên băng liền tan thành mây khói.

Tiếp theo đó, mọi thứ đều sụp đổ.

Ở trước mặt căn nguyên thật sự, cấp độ của các huyền văn kia vẫn còn kém rất nhiều.

“Không…”

Cung Tình ở phía sau nghẹn ngào hét lên.

Nhưng mà cuộc chiến này làm gì có chỗ cho nàng nhúng tay vào?

Nàng và Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết cũng những người khác vào lúc này đến cả thần lực cũng không thúc giục nổi.

Băng Tiên giáo có nhiều Đế cảnh bát trọng cửu trọng như vậy, chỉ cần thần hồn và sự áp bức cũng đè bẹp, các nàng chết là cái chắc.

Bọn nàng chỉ có thể nhìn Khương Thành bị một tia căn nguyên đó đánh trúng!

Sau đó, chuyện gì cũng không có xảy ra.

Đúng vậy, trong suy nghĩ của tất cả mọi người, căn nguyên đánh đâu thắng đó, cảnh tượng ai cản thì sẽ giết luôn người đó cũng không hề xảy ra.

Khương Thành không bị nổ chết tại chỗ, cũng không bị tiêu diệt thân thể tin thần.

Hắn vẫn đang đứng đó rất khỏe mạnh.

Không những không chết, cũng không lùi về phía sau một bước nào, thậm chí ngay cả thân thể cũng không nhúc nhích một xíu.

Cho người khác cảm giác giống như hắn chỉ bị một chút hoa băng bình thường chạm trúng, không hề có phản ứng nào.

Nói thật thì bản thân Khương Thành cũng rất bất ngờ.

Hắn cũng nghĩ mình chắc chắc sẽ chết.

Sau đó tranh thủ thời gian chết bật hack hồi sinh là được rồi.

Kết quả lại như thế này?

Giả dối?

Nhưng sau đó, ngược lại hắn đã nghĩ ra được chút gì đấy.

Lần trước khi xuyên qua căn nguyên phong tỏa, hắn có hack một lần, kế hoạch lần đó đạt được là sự công nhận của căn nguyên băng.

Lúc đó hắn không hề biết được cái gọi là công nhận đó rốt cuộc có ý nghĩ gì.

Nhưng bây giờ thì hắn biết rồi.

Một tia căn nguyên kia là do Minh Quyết Thiên Tôn vô cùng cố gắng, trải qua ngàn tỷ năm mới đoạt được từ căn nguyên băng.

Bản chất của nó vẫn là một bộ phận của căn nguyên băng.

Căn nguyên băng công nhận Thành Ca, vậy một tia căn nguyên tự nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Nó làm sao có thể sẽ tổn hại Khương Thành chứ?

Lúc nãy khi chạm vào người, thậm chí Thành Ca còn cảm nhận được cảm giác vô cùng gần gũi của nó.

Sau khi nghĩ thông suốt, bản thân Thành Ca cũng có chút chết lặng.

Điều này có nghĩa là… Sau này bất cứ người nào dùng căn nguyên băng cũng sẽ không thể làm hắn bị thương được?

Miễn dịch rồi?

Cái hack lần trước có phải là mở quá lố rồi không?

Hệ thống có chút thao tác đi!

Cho dù tính cách có điềm tĩnh hơn, lòng dạ có thâm sâu hơn, chạm phải loại tình huống vô lý này, Minh Quyết Thiên Tôn cũng phải chết lặng.

Đôi mắt của hắn suýt chút nữa rơi luôn xuống đất.

“Chuyện này là không thể nào!”

Tia căn nguyên kia là kỹ năng mạnh nhất của hắn!

Bởi vì có được một tia căn nguyên đó, hắn mới trở thành Thiên Tôn cao hơn bọn người Vân Soa, Anh Diễm một bậc.

Kết quả bây giờ sự tấn công của căn nguyên này lại không có hiệu quả?

Thậm chí điều này còn làm ý chí tu luyện của hắn dao động một chút.

Mà những người khác cũng có biểu cảm giống như nhìn thấy quỷ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Căn nguyên lại không thể làm hắn bị thương?”

“Lẽ nào đó không phải là căn nguyên băng?”

“Không thể nào!”

Sự tấn công huyền văn do Khương Thành thúc giục vừa nãy thật sự bị một tia căn nguyên kia san bằng.

Đủ để nói rõ căn nguyên bá đạo biết bao nhiêu.

Cuối cùng sau đó đánh lên người Khương Thành, vô duyên vô cớ lại không còn tác dụng.

“Lẽ nào hắn còn mạnh hơn Thiên Tôn?”

“Điều này làm sao có thể, cho dù là người mạnh hơn nữa, đối diện với căn nguyên cũng không thể một chút cũng không bị thương?”

Nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc không thể tin được của đám người kia, Thành Ca thong thả mở bảng điều khiển hệ thống kiểm tra một chút.

Không sai không sai, hai lần không bị giết chết đã đem đến giá trị thanh danh rất lớn.

Thanh toán thành điểm tiên nguyên, lại sắp có mười triệu.

Đây cũng là bởi vì một vài người tại đó có cảnh giới quá cao, sự kinh ngạc của bọn hắn rất quý giá!

Trong lòng ca đây rất thoải mái, miệng vẫn muốn làm màu.

“Chặc chặc chặc, lão huynh ngươi như vậy không được đâu!”

Sắc mặt hắn thất vọng và tiếc nuối xuôi tay về phía Minh Quyết Thiên Tôn.

“Uổng công ta đặt kỳ vọng cao vào ngươi, nghĩ rằng có thể sẽ giống như thử thách một chút.”

“Kết quả ngươi lại như vậy?”

“Ngươi chơi đùa với ta hay sao? Gãi ngứa hả?

“Có thể tôn trọng ca đây một chút được không?”

Cả đời này đây là lần thứ hai Minh Quyết Thiên Tôn cảm thấy xấu hổ, cảm giác bị sỉ nhục này quá mạnh mẽ.

Mạnh đến mức khiến hắn sinh ra phẫn nộ mãnh liệt!

“Cùng nhau lên, giết chết hắn!”

Hắn không nhẫn nại nữa, xung phong đi đầu trực tiếp đánh lên phía trước.

Căn nguyên với không căn nguyên cái gì chứ, hắn đã không còn quan tâm đến nữa.

Vân Soa hay Phong Lẫm cái gì nữa, bây giờ đều không còn quan trọng.

Chuyện quan trọng nhất trước mắt bọn hắn chính là trước tiên giết chết tên yêu quái này!

Nếu không thì trên dưới Băng Tiên giáo đều không thể yên tâm!

Cùng với mệnh lệnh này của hắn, Anh Diễm, Thiên Hồng, Lũy Nguyên và hơn ba trăm cao thủ của Băng Tiên giáo ở xung quanh đồng thời thi triển chiêu thức mạnh nhất, tấn công về phía Khương chưởng môn.

Lần này, xem như là bọn hắn dùng đúng phương pháp.

Ca đây có thể miễn nhiễm với căn nguyên băng, cũng có thể ngăn chặn công kích của Tinh hồn, nhưng không thể chặn nổi oanh kích của lực băng thông thường.

Dù sao hắn vẫn chỉ là một Đế cảnh lục trọng.

Thậm chí là đòn công kích của bản thân Minh Quyết Thiên còn chưa chạm đến thì hắn đã mất mạng ngay tại chỗ.

Mà khi những công kích đó đánh kên người hắn, hắn trực tiếp trở thành tro khói, hoàn toàn chết đi.

Cùng với chấn động của tiếng nổ lớn và tàn phá từ từ lắng xuống, bụi bặm giữa sân cũng dần dần ổn định.

“Chết rồi?”

Sau khi trận oanh kích đó kết thúc, đến cả bản thân Minh Quyết Thiên Tôn cũng có chút không chắc chắn về kết quả trận chiến.

Cái này là giết chết rồi sao?

Thật sự là thành công giết chết tên yêu quái đó?

Thành Ca đã liên tục ngăn chặn hai lần kỹ năng mạnh nhất của hắn, hắn vốn nghĩ rằng đợt vây đánh tiếp theo có khả năng sẽ rất khó khăn.

Kết quả lại đơn giản như vậy?

“Có lẽ là chết rồi?” Bọn người Anh Diễm tôn giả cũng có chút không chắc chắn.

“Ôi, dù sao hắn chỉ là Đế cảnh lục trọng…”

“Mất mạng dưới loại oanh kích như thế này cũng rất bình thường.”

“Hắn thật sự là Đế cảnh lục trọng sao?”

Chương 963: Vòng lặp thời gian

Vào lúc bọn hắn đang bàn luận sôi nổi, Thành Ca cũng nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở như mong muốn.

“Ting! Kí chủ bị giết, hiện đang kiểm tra thực lực kẻ thù, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Ting! Kí chủ có một lần cơ hội sử dụng vòng lặp thời gian!”

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Vòng lặp thời gian là gì vậy?

Bảo bối của quy tắc thời gian hả?

Vừa sống lại hắn đã vội vã mở tàng hình, trước tiên nghiên cứu kỹ năng kia một chút.

Xem xét kỹ lưỡng sách hướng dẫn sử dụng của “Vũ khí làm màu mới”.

Xuất hiện trước mặt hắn là một vòng tròn trắng tinh.

Chỉ có điều, vòng tròn kia có chút to quá mức, tưởng chừng giống như một cái mặt trăng rỗng ruột.

“Hóa ra thật sự là quay ngược thời gian?”

“Cái này thì có cái gì nghiêm trọng đâu?”

“Vốn dĩ anh cũng có kỹ năng này rồi mà.”

Đối với phương án hồi sinh lần này của hệ thống, hắn rất không hài lòng.

Hắn vốn biết đảo ngược thời gian.

Chỉ có điều cảnh giới của những người xung quanh càng cao, cái giá phải trả của việc đảo ngược cũng càng nhiều.

Hắn luôn luôn tiết kiệm công đức và điểm tiên nguyên, trừ khi vì muốn làm màu, nếu không sẽ rất ít khi mở ra kỹ năng này.

Nhưng mà nỗi thất vọng của hắn cũng chỉ kéo dài một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Bởi vì tiếp theo hắn đã có thể nhìn rõ các giai đoạn dày đặc trên bề mặt của vòng tròn.

Nhìn kỹ hơn, mỗi một giai đoạn đại diện cho một trăm nghìn năm.

Trong nháy mắt nhìn đến phần cuối, vòng tròn này lại có thể quay ngược đến một nghìn tỷ năm trước…

"Đệch mợ, một nghìn tỷ năm trước có lẽ những chân giới này còn chưa tồn tại đâu nhỉ?"

Ca đây cũng bị kinh ngạc rồi.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ được chỗ lợi hại của vòng lặp thời gian này là ở đâu rồi.

Đổi thành kỹ năng đảo ngược thời gian kia của bản thân hắn, cho dù chỉ là đảo ngược về một trăm năm trước, số lượng tiên nguyên điểm bị tiêu hao nhiều như biển cũng đủ khiến hắn phải phá sản.

Mà chỉ đảo ngược về một trăm năm trước, người hắn đánh không lại vẫn sẽ đánh không lại.

Một chút ý nghĩa cũng không có.

Nhưng vòng lặp thời gian này thì khác như vậy…

Sau khi hiểu được cách sử dụng hắn mới giải trừ tàng hình.

Ca đây hoàn toàn không có nghĩ cách thừa cơ hội tàng hình để đánh lén người khác.

"Ngươi lại còn chưa chết?"

Nhìn thấy hắn lại vui vẻ thoải mái xuất hiện trong sân, tất cả mọi người đều có chút hoài nghi cuộc đời.

Dưới loại công kích tập trung vừa rồi, cho dù là Băng Cực Thiên Tôn cũng sẽ chết không sót lại chút gì rồi chứ?

Kết quả Thành Ca này không những không chết mà còn không phát hiện chút thương tích nào.

“Cái gì?”

Hàm dưới của đám người Anh Diễm tôn giả và Lũy Nguyên tôn giả ở đối diện suýt chút nữa bị kinh ngạc mà rơi ra ngoài.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Vậy mà giết không chết?”

Vào lúc này, đến cả Minh Quyết Thiên Tôn cũng có chút như bị đánh bại.

Lần đầu tiên hắn nghi ngờ bản thân không biết có phải bị trúng tà rồi hay không.

Tại sao lại chạm phải một thứ kỳ dị như vậy.

Thần hồn giết không chết, căn nguyên giết không chết, vây đánh vẫn không thể giết chết được.

Đổi thành bất cứ một người nào khác cứ năm lần bảy lượt gặp phải loại tình trạng như thế này chắc chắn đều sẽ nảy sinh cảm giác nghi ngờ bản thân.

Con mẹ nó đây là tình huống gì vậy?

“Chuyện làm sao làm được vậy?”

“Cũng quá là thần kỳ rồi đúng không?”

Bọn người Phong Lẫm tôn giả và Vân Soa tôn giả vô cùng khó hiểu như nhau.

Cung quân sư đã hoàn toàn rơi vào trong thế đờ đẫn.

Nàng lại một lần nhớ lại câu nói kia của Thành Ca – hắn đã vô địch trên thế giới này.

Cho dù câu nói đó nghe có vẻ hoang đường, nhưng bây giờ Cung Tình đã không thể không tin.

Bởi vì thật sự chỉ có lời giải thích đó.

Trên sân chỉ có vài khuôn mặt bình tĩnh chính là Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết bốn đệ tử của Phi Tiên môn.

Bọn nàng sớm đã quen rồi.

Cho dù không biết cụ thể là làm sao lại làm được như vậy.

Nhưng khi Khương chưởng môn đột nhiên tan biến một lúc ở bước đường cùng, sau đó tình cảnh lại một lần vào sân đại sát tứ phương, bọn nàng đã thấy qua rất nhiều lần rồi.

Đấy không phải là hoạt động thường thấy của lão nhân gia hắn hay sao?

Bọn nàng một chút cũng không lo lắng.

Loại tiết tấu này, loại mùi vị này, bọn nàng đã vài triệu năm rồi không thể hiểu được, thậm chí cũng có chút nhớ nhung.

“Các ngươi như vậy là không được đâu.”

Thành Ca thất vọng lắc lắc đầu, hắn vừa được sống lại, rất thông thạo nhập vào khuôn mẫu làm màu.

“Ta đã cho các ngươi ba cơ hội rồi.”

Hắn nói giống như nhường các ngươi đánh trước ba chiêu vậy.

“Còn nghĩ rằng các ngươi có thể cho ta một chút bất ngờ, cho dù một chút xíu thôi cũng được, cho ta nếm thử mùi vị tổn thương đã lâu lắm rồi không gặp.”

“Kết quả là các ngươi bận đến nửa ngày trời, đến cả một sợi tóc của ta cũng không tổn thương nổi?”

“Chỉ với chút đạo hạnh đó của các ngươi, còn thành lập môn phái cái gì nữa, về nhà gánh phân là được rồi!”

Lời này nói đến mức đám cao thủ của Băng Tiên giáo suýt chút nữa nổ tung tại chỗ, đến cả bọn người Vân Soa cũng có chút muốn oán giận luôn hắn.

Ngươi cũng thật biết khinh người nhỉ?

Hắn nói cứ giống như là sự thật, vốn dĩ không thể hận được.

Điều này thật đáng giận.

“Ta không tin là thật sự không thể giết chết ngươi!”

Minh Quyết Thiên Tôn buộc tâm trạng của mình phải một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Cho dù chuyện này quá mức kỳ lạ nhưng tâm thế của hắn vẫn không hề sụp đổ.

Trước mắt hắn vẫn chưa thua.

Hắn chưa tổn hại đến một cọng lông của Thành Ca, Thành Ca cũng chưa tổn hại đến hắn, không phải sao?

Băng kiếm của hắn chậm rãi giương cao lên.

Tiên lực toàn thân nhanh chóng dâng trào giống như sao nổ, từng đường quy tắc băng đan xen ngang dọc với nhau, gần như muốn phá vỡ ngăn trở tại Băng Nguyên cốc.

Thậm chí cùng với hơi thở căn nguyên ở bên ngoài phạm vi phát sinh đụng chạm dữ dội.

Khiến cho toàn bộ Băng Nguyên cốc đều trở nên bất ổn.

Sắc mặt Vân Soa và Phong Lẫm đều nghiêm trọng.

Trận công kích này nếu như đổi lại là bọn hắn, sợ rằng cũng rất khó để tiếp nhận.

Đối diện với loại công kích như vậy, Thành Ca quyết định sử dụng vòng lặp thời gian.

Khi hắn chạm xuống khởi động, tất cả mọi thứ tại đó đều trở nên ngưng đọng.

Cho dù là Minh Quyết hay là Vân Soa, thậm chí là tất cả mọi người đến cả ý niệm cũng đều ngừng lại.

Và trước mặt Thành Ca xuất hiện một loạt mục tiêu để lựa chọn.

“Thì ra vòng lặp thời gian này còn có thể lựa chọn mục tiêu?”

Bởi vì chỉ có cơ hội sử dụng một lần nên hắn cũng không dám lơ là, trực tiếp khoanh vùng tất cả mọi người trừ Phi Tiên môn và Cung Tình ra vào trong phạm vi quay ngược.

Sau khi chọn xong thì xuất hiện thêm một bước tiếp theo – lựa chọn giai đoạn.

Thành Ca có hơi suy tư một chút, cuối cùng quyết định giai đoạn ở một trăm tỷ năm trước.

Vòng lặp thời gian xoay vòng, sau đó dần dần biến mất trong vô hình.

Đạo cụ hệ thống này đã hoàn thành sứ mạng, sau này chỉ có thể xem biểu hiện của Khương chưởng môn.

Tất cả mọi thứ bất động ở bên ngoài lại trở nên chuyển động một lần nữa.

Biến động hủy thiên diệt địa dần dần tan biến, một nhát kiếm nhanh chóng chém đến trước mặt.

Chỉ với một kiếm này, đối với Khương Thành vào lúc này mà nói chậm không thể tin được.

Hắn nâng tay vung áo, đảo ngược nhát kiếm kia trở về.

Một bóng người cao cao bay đến, giống như có muôn vàn đạn pháo rơi lên tòa Băng sơn ở nơi xa phía sau sơn cốc.

Ầm!

Băng sơn chấn động, bị phá vỡ ra một lỗ hổng lớn.

Ở sâu trong lỗ hổng đó, sắc mặt Minh Quyết Thiên Tôn không còn chút máu, miệng ho ra máu tươi, vô cùng yếu ớt.

Sự tồn tại của vị này mạnh hơn Đế cảnh cửu trọng rất nhiều, vậy mà lại dễ dàng bị trọng thương như vậy, giống như con ruồi bị đánh bay.

“Không thể nào!”

“Chuyện này không thể nào!”

Những học trò còn lại của Băng Tiên giáo do Anh Diễm đứng đầu, tâm trạng của tất cả đều sụp đổ ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này, bọn hắn nhất quyết không dám tin.

Nhưng mà thứ càng khiến bọn hắn sụp đổ hơn nữa vẫn còn đang ở phía sau.

“Tại sao ta lại yếu như vậy?”

“Tiên lực của ta đâu rồi?”

“Thần hồn của ta, quy tắc băng của ta tại sao lại hạ xuống đến mức này…”

Sắc mặt từng người bọn hắn đều kinh sợ, hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh.

Mà đâu phải chỉ có bọn hắn?

Những người cũng trở nên vô cùng yếu kém còn có đám người Vân Soa và Phong Lẫm.

Chương 964: Giúp ngươi được toại nguyện

Hiệu quả của vòng lặp thời gian thật ra chỉ có 5 phút.

Sau 5 phút, tất cả sẽ trở lại như trạng thái ban đầu.

Nhưng đáng tiếc là có một vài người không biết điều đó!

Bọn hắn vào lúc này, tất cả trạng thái đều đã trở về một trăm tỷ năm trước.

Vào lúc đó, bọn hắn chỉ vừa mới được Băng Cực Thiên Tôn lựa chọn, lần đầu tiên bước vào Băng Nguyên cốc.

Lúc đó, Vân Soa tôn giả là khởi điểm cao nhất trong số bọn hắn cũng chỉ là Đế cảnh tam trọng.

Còn bọn người Anh Diễm và Thiên Hồng đều chỉ là Đế cảnh nhị trọng.

Còn về Minh Quyết Thiên Tôn sau này phát triển nhất?

Rất không may, lúc đó hắn chỉ là Đế cảnh nhất trọng.

Không chỉ có tu vi trở về trăm tỷ năm trước, đến cả pháp bảo chân khí mà bọn hắn nắm giữ tất cả cũng đều trở về trạng thái của hàng nghìn năm trước.

Thứ mà bọn hắn cầm trong tay lúc này chỉ là một tiên khí cửu giai và thập giai mà thôi.

Từ đầu đến cuối, ngay cả so với Cung Tình còn không so nổi.

Có thể nói, bây giờ Cung Tình còn có thể lật đổ tất cả chứ đừng nói đến Khương chưởng môn đã đạt đến Đế cảnh lục trọng.

Nhóm cường giả đang đứng sừng sững trên đỉnh Băng giới, tu luyện đã hàng trăm tỷ năm, trong một ngày đột nhiên mất hết tất cả, ai có thể chịu nổi loại đả kích này?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong cốc đều giống như bị điên.

“Tu vi của ta đâu rồi?”

“Tinh hồn của ta! Quy tắc của ta!”

“Không đúng, không phải là như vậy!”

“Xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào kinh nghiệm trăm tỷ năm qua của ta chỉ là một giấc mộng?”

“Không! Không! Ta không thể chấp nhận chuyện này!”

“Băng Cực Thiên Tôn, Thiên Tôn ngươi đâu rồi?”

Thành Ca phát hiện, vòng lặp thời gian này và đảo ngược thời gian của lúc bình thường có sự khác biệt rất lớn.

Ngoài việc có thể lựa chọn đối tượng cụ thể để đảo ngược ra, đối tượng được chọn còn có thể giữ lại ký ức.

Nếu như đảo ngược thời gian như lúc bình thường trở về một trăm tỷ năm trước, vậy những người kia bây giờ căn bản sẽ không thể nhớ được tất cả chuyện đã xảy ra trong một trăm tỷ năm qua.

Bọn hắn hoàn toàn không thể biết được bản thân sau này sẽ trở thành tôn giả và Thiên Tôn.

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải là như vậy.

Bọn hắn bây giờ chỉ có thực lực và tài sản trở về trạng thái của một trăm tỷ năm trước.

Một số thứ khác không hề có thay đổi.

Thậm chí đến cả cảm ngộ tu luyện và tìm hiểu của bọn hắn cũng đều còn đó.

Vì vậy, thật ra cái này không thể xem là đảo ngược thời gian?

Hắn lắc lắc đầu, không quản nữa.

Dù sao quan trọng nhất bây giờ là làm màu.

“Ôi, vừa nãy cho các ngươi ra tay ba lần, kết quả cái gì các ngươi cũng không làm được.”

“Vậy bây giờ đến lượt của ta.”

Hắn cười híp mắt thu kiếm.

“Lòng dạ của ca đây rộng lượng hơn các ngươi nhiều, để tránh các ngươi nói ta ức hiếp người khác, ta sẽ không dùng binh khí tốt.”

Lời này hệ thống nghe cũng muốn chửi bậy.

Hắn còn có thể cần một chút mặt mũi nữa hay không?

Đế cảnh lục trọng đánh một nhóm Đế cảnh nhị trọng tam trọng chẳng khác gì đánh nhau với bạn nhỏ ở nhà trẻ.

Dùng kiếm hay không, có gì khác nhau sao?

Vào lúc này, đám người ở phía đối diện kia đang trong trạng thái suy sụp, cũng không chú ý đến cảnh giới của hắn.

Nhìn thấy hắn xông đến, một vài người chủ động tiến lên nghênh đón.

Sau đó là cảnh tượng bất hạnh.

Cảnh giới kia của bọn hắn hiện tại, đặt trước mắt Thành Ca căn bản sẽ chả là gì cả.

Vung tay áo một cái, tất cả tiên kiếm đều bay ra rời khỏi tay.

Chút lực quy tắc của Đế cảnh nhất trọng kia, ở trước huyền văn băng không chịu nổi một đòn đánh, còn chưa kịp chạm đến đã trực tiếp tán loạn.

Tiếp sau đó, tất cả mọi người giống như va phải một bức tường thành với tốc độ cao.

Bùm bùm bùm!

Hơn mười tên "cao thủ" của Băng Tiên giáo bị vung trúng tại đó hóa thành hoa băng ở trên đất.

Căn bản một chút sức chống cực cũng không có

Thành Ca sảng khoái đến mức rối tinh rối mù.

Đời này của hắn không phải là đang thử thách vượt bậc thì sẽ là đang trên đường đến thử thách vượt bậc.

Mà lần này, cho dù là tiên lực hay là thần hồn, tất cả quy tắc phương vị của hắn đều cao hơn đối phương.

Cao hơn không biết bao nhiêu cấp độ.

"Ôi, ta còn chưa dùng đến binh khí, kết quả là các ngươi vẫn không thể chịu nổi một đòn."

Hắn còn cố ý lắc lắc đầu.

"Xem ra ta chỉ có thể không dùng hai tay thôi, nếu không thì đối với các ngươi mà nói là còn quá cao cấp."

Lúc này đã không còn ai so đo những lời khinh bỉ kia của hắn nữa.

“Ngươi, tại sao thực lực của ngươi vẫn còn?”

Nhận thấy thần lực rõ ràng vẫn thuộc về Đế cảnh lục trọng của hắn, sắc mặt của tất cả mọi người thuộc Băng Tiên giáo lại thay đổi lần nữa.

Nếu như tất cả mọi người đều trở nên yếu đi, vậy trái lại vẫn có thể dễ hiểu.

Nhưng hiện tại chỉ có bọn hắn trở nên yếu đi, Khương Thành vẫn không thay đổi, vậy sẽ rất thê thảm rồi.

“Câu hỏi này của các ngươi thật kỳ quái, thực lực mà ta khó khăn cực khổ tu luyện tại sao lại không còn được chứ?”

Hắn nói giống như những người kia chưa từng khó khăn cực khổ tu luyện lần nào hết.

Hay ta của ca đây chắp phía sau, sắc mặt mong đợi nói: “Tiếp sau đây ai lên? Ta bảo đảm sẽ không dùng tay.”

Đáng chết!

Đám cao thủ của Băng Tiên giáo suýt chút nữa bị hắn chọc tức đến nổ phổi.

“Ta còn chưa tin đâu!”

“Tên thế gian này không thể nào có chuyện kỳ quái như vậy!”

“Đây nhất định là Huyễn thuật!”

“Đúng, chắc chắn là Huyền thuật cổ quái nào đó!”

Bao gồm cả Lũy Nguyên tôn giả trong đó, cả hơn trăm người xông về phía Thành Ca.

Bọn hắn cảm thấy tất cả những thứ ở trước mắt đều là giả tạo.

Sau đó, đã không còn sau đó nữa.

Thành Ca thật sự chắp hai tay ở phía sau, vấn đề nằm ở trình độ kia của bọn hắn, lúc chiến đấu cho dù không cần dùng tay, lực quy tắc cũng như cũ có thể nhẹ nhàng phát huy sức mạnh.

Hắn chỉ dùng huyền văn băng.

Quét qua đám người kia một lúc.

Hơn trăm tên cao thủ của Băng Tiên giáo, trước đó cho dù có là Đế cảnh bát trọng hay là cửu trọng thì tất cả đều giống như lính mới bị tiêu diệt rất nhẹ nhàng.

Huyền văn kia của Thành Ca đối với bọn hắn mà nói giống như là uy quyền của trời.

Hoàn toàn không thể ngăn cản nổi.

Bị giết dễ như lòng bàn tay khiến người khác khó mà tin được.

“Ôi, ta đã làm như vậy với các ngươi, còn chưa được nữa sao?”

Hắn cũng không nghĩ bản thân chiến thắng là vì chơi xấu.

Vừa nãy khi Cảnh giới của bản thân thấp hơn bọn hắn cũng đâu thấy bọn hắn nể tình đâu.

Nếu như bọn hắn có thể dựa vào cảnh giới để chèn ép hắn, vậy bây giờ hắn trả những chèn ép kia lại, không phải rất công bằng sao?

“Không!”

“Không thể nào!”

Nhìn thấy sự tồn tại trên đỉnh cao Băng giới như bọn người Lũy Nguyên tôn giả và Thiên Hồng tôn giả vô duyên vô cớ chết đi như vậy, tất cả những học trò còn lại của Băng Tiên giáo đều phát điên.

Bọn hắn không có cách nào tiếp nhận tất cả.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đột nhiên xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lũy Nguyên, Thiên Hồng… Cứ như vậy mà chết?”

Anh Diễm thiên tôn trước đó vẫn vô cùng kiêu ngạo giờ đã hồn bay phách lạc.

Không chỉ có bọn hắn, vẻ mặt của bọn người Vân Soa và Trọng Bi cách đó không xa cũng ngỡ ngàng.

Bọn hắn không hiểu tại sao lại biến thành như vậy.

Đây là thủ đoạn gì?

Quy tắc thời gian sao?

Nhưng cái này nhìn cũng không giống lắm!

Răng rắc!

Minh Quyết Thiên Tôn bị đánh gục đầu tiên, kéo thân thể đang bị thương nặng từ trong núi băng chầm chậm bay ra ngoài.

Chỉ trong một khoảng khắc mà Băng Tiên giáo chết nhiều cao thủ như vậy, kế hoạch thống trị của hắn đã biến thành bong bóng.

"Ngươi…"

Hắn thở hổn hển, hung hăng trừng mắt nhìn Khương Thành giống như một con thú dữ đang bị thương nặng.

"Cuối cùng đã làm gì?"

Thành Ca nhếch khóe miệng, cười híp mắt nói: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì, không phải ta làm theo mong muốn của ngươi hay sao?"

Làm theo mong muốn của ta?

Minh Quyết Thiên Tôn phun máu ra ngoài.

"Kiềm chế một chút, đừng quá kích động."

Thành Ca còn tốt bụng nhắc nhở hắn một chút.

"Không phải trước đó ngươi nói, ngươi rất nhớ khoảng thời gian vào một trăm tỷ năm trước khi vừa mới gia nhập Băng Nguyên cốc hay sao?"

"Lời đó nói đến mức thật sự quá động lòng người."

"Ca đây bị ngươi cảm động rồi!"

Thành Ca giương cao tay áo, chậm rãi nhìn tất cả mỗi một người tại đó.

"Cho nên là, ta đặc biệt hao phí tinh lực cả đời, khiến toàn bộ các ngươi đều trở về trạng thái của trăm tỷ năm trước, thỏa mãn ước nguyện vọng của ngươi."

"Cảm giác được toại nguyện rốt cuộc là có sướng hay không?"

Chương 965: Đám cao thủ nghèo khó

Toại nguyện?

Ngươi lại gọi những thứ này là toại nguyện?

Hóa ra ý của ngươi là bọn ta còn phải biết ơn ngươi?

Không chỉ Minh Quyết Thiên Tôn mà tất cả mọi người tại đó đều điên cuồng muốn chửi bậy.

Câu nói khi đó của Minh Quyết, cái gì mà "Ta vẫn còn nhớ rõ vào trăm tỷ năm trước, cảnh tượng của ngày đầu tiên khi chúng ta vừa được thu nhận vào trong cốc cùng nhau", cũng chỉ là làm bộ làm tịch mà thôi.

Có lẽ hắn thật sự có một chút hoài niệm.

Nhưng cho dù thế nào, sẽ không ai có thể thật sự sẵn lòng từ mạnh mẽ trở về yếu ớt như năm đó.

Ngươi còn thật sự xem lời nói đó là thật hả?

Nhưng mà khiến bọn hắn càng kinh ngạc hơn vẫn là chuyện như thế này lại có thể làm được?

Rốt cuộc tên tiểu tử này có kỳ lạ đến bao nhiêu vậy?

Anh Diễm tôn giả nghiến nghiến răng, hổn hển hỏi: "Vậy bây giờ bọn ta toại nguyện đủ rồi, có thể biến trở lại được chưa?"

"Không được!"

Thành Ca nặng nề lắc đầu: "Ta tốn nhiều công sức như vậy, các ngươi vừa trải nghiệm một chút đã xong rồi sao?"

"Vậy há chẳng phải là rất không tôn trọng thành quả lao động của ta hay sao?"

"Cho ta cảm nhận thử, hồi tưởng lại sự tốt đẹp của thời gian năm đó!"

Hồi tưởng cái đầu ngươi!

Ông đây không muốn làm một con gà yếu ớt!

Cho dù Anh Diễm tôn giả hay là bọn cao thủ Vân Soa, Phong Lẫm không liên quan đến chuyện này cũng đều đang mắng mẹ rồi.

Minh Quyết Thiên Tôn đối diện với loại đả kích này vậy mà vẫn không mất đi lý trí.

“Tình trạng này chắc chắn sẽ không thể kéo dài lâu!”

“Chỉ cần chống đỡ đến khi kết thúc thì tất cả sẽ hồi phục như ban đầu!”

Hắn lau vết máu ở khóe miệng, chậm rãi quay đầu nhìn Anh Diễm tôn giả cùng những người khác một lượt.

“Sau này… phát triển thật tốt Băng Tiên giáo của chúng ta!”

Tiếp sau đó, hắn thúc giục thần lực và quy tắc của cảnh giới nhất trọng kia, hung hãn đánh về phía Khương chưởng môn!

Cùng lúc đó, hắn hét lớn một tiếng.

“Chạy!”

Thành thật mà nói, nhìn thấy cảnh này, Thành Ca cũng có chút khâm phục người kia.

Khi gia nhập cốc vào trăm triệu năm trước ở thứ hạng thấp nhất, cuối cùng trở thành nhân vật thứ hai chỉ đứng sau Băng Cực Thiên Tôn, một tay thành lập tông môn lớn mạnh như Băng Tiên giáo.

Hắn quan tâm đến tình hình trong tương lai, vạch ra kế hoạch trước, có thể nói là lo trước tính sau.

Nếu so với Băng Cực Thiên Tôn, thật ra hắn càng thích hợp làm người đứng đầu Băng giới hơn.

Có hắn ở đó, có lẽ tương lai của Băng giới sẽ thật sự trở nên mạnh hơn.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn không thể dung nổi bản thân, cũng không thể dung nổi đám người Kỷ Linh Hàm.

Vậy đã định trước là kẻ thù.

Khương Thành không còn chắp hai tay sau lưng mà đã đặc biệt rút Hàn Sát kiếm ra.

Nghênh tiếp người có dã tâm của Băng giới kia, thi triển đòn mạnh nhất của bản thân, cho hắn đầy đủ sĩ diện.

Keng!

Hoa băng khắp trời nổ tung thành bột phấn, tung bay tán loạn!

Minh Quyết Thiên Tôn đã trở thành lịch sử.

Các học trò còn lại của Băng Tiên giáo bỏ chạy khắp nơi, chỉ là làm sao có thể chạy thoát được chứ?

Khương Thành dùng một luồng thần hồn tấn công, tất cả Băng Tiên giáo bao gồm cả Anh Diễm tôn giả trong đó đều ngã xuống, không một tiếng động.

Trận chiến này đã kết thúc như vậy.

Đến lúc này, trên thế giới đã không còn Băng Tiên giáo nữa.

Vào lúc này tất cả mọi thứ đều yên tĩnh, bọn người Vân Soa và Trọng Bi trước đó còn vì thực lực trở nên yếu kém mà lúng túng hoang mang, tất cả đều trầm mặc im lặng.

Chỉ lặng lẽ nhìn những xác chết và mảnh vỡ đầy trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Rất lâu sau đó, Tả Mạch tôn giả mới thở dài một hơi.

"Có lẽ đây chính là số phận của hắn rồi…"

"Chết tại Băng Nguyên cốc cũng xem như là chết có ý nghĩa."

"Trăm tỷ năm như một giấc mộng, đến cuối cùng trở thành hư không."

Bọn hắn không phải là cha Thánh.

Mặc dù có muôn vàn cảm xúc nhưng cũng không thể trách Khương Thành giết hại quá nhiều.

Nếu như không giết chết đám người kia, vậy cuối cùng người phải chết sẽ là bản thân mình.

Hiệu quả của vòng lặp thời gian biến mất, tất cả mọi người đều phục hồi lại trạng thái trước kia.

"Khương Thành…"

Khi nhìn Thành Ca, ánh mắt của bọn hắn đều rất phức tạp.

Rốt cuộc bây giờ nên dùng thái độ như thế nào để đối xử với con người kỳ lạ này đây?

Với sức của một mình hắn đã tiêu diệt toàn bộ Băng Tiên giáo, đây là chuyện mà Băng Cực Thiên Tôn không thể nào làm được.

Nhưng mà, cảnh giới của hắn thì thật sự chỉ là Đế cảnh lục trọng thôi.

Mà bản thân Thành Ca vào lúc này căn bản không có lòng dạ nào để vui mừng.

Bởi vì hắn phát hiện, trận chiến này không có chiến lợi phẩm như các trận chiến ngày trước.

Những người bị giết này, trạng thái sau khi chết là của trăm tỷ năm trước, vật phẩm tự nhiên trên người cũng như vậy.

Người chết như một ngọn đèn đã tắt, bây giờ cho dù hiệu quả của vòng lặp thời gian không còn, tất cả những thứ mà bọn hắn có được khi còn làm Thiên Tôn và tôn giả cũng sẽ không thể khôi phục.

Nhìn đống tiên khí cửu phẩm rơi đầy trên đất, ca đây khóc không ra nước mắt.

Như này không được, đánh thắng một trận chiến nhưng không thu được gì, vậy há chẳng phải phí công hay sao?

Hắn chỉ có thể xoa xoa ngón tay, cười hì hì với Vân Soa và Phong Lẫm cùng những tôn giả khác.

“Cái này, vừa rồi xem như là ta đã cứu các ngươi đúng không?”

“Khụ, chính xác.”

Các vị cao thủ tiền bối sờ sờ mũi, thật sự không thể không thừa nhận điều này.

Nếu như không có hắn, vậy chắc chắn cuối cùng bản thân cũng sẽ bị Băng Tiên giáo vây giết.

Đối diện với Minh Quyết Thiên Tôn, chỉ một người trong bọn hắn cũng không thể sống sót.

“Đa tạ ơn cứ mạng của Khương đạo hữu!”

“Khương đạo hữu biểu hiện thần kì, bọn ta khâm phục!”

Thành Ca nôn nóng trong lòng, các ngươi đừng chỉ cảm ơn bằng lời nói, nên thực tế một chút đi.

Trong từ điển của ca đây không có chuyện ban ơn không cần báo đáp loại tinh thần quý giá cao thượng như vậy đâu.

Để nhanh chóng thăng cấp thì hắn sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

Nhìn những tiền bối đều chưa hiểu rõ kia, hắn chỉ có thể chủ động nhắc nhở.

“Trong trăm tỷ năm này của các ngươi, có lẽ… khụ, cái đấy, có không ít bảo vật không dùng được nhỉ?”

“Nếu như các ngươi vẫn cứ muốn cho, vậy ta cũng không nỡ không nhận.”

Cái này…

Bọn người Vân Soa và Phong Lẫm, cuối cùng cũng hiểu được ý muốn của hắn.

Trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Bọn ta kiên quyết muốn cho vào lúc nào vậy?

“Cái đó, thật sự không có.”

Phong Lẫm tôn giả có chút xấu hổ.

“Bọn ta bình thường đều tu luyện trong cốc, trăm tỷ năm này cũng chỉ ra ngoài vài lần, căn bản không có đường nào có được bảo vật.”

Nghèo như vậy sao?

Thành Ca có chút khó mà tin được.

Hắn cũng chẳng thèm đào sâu, bây giờ ngược lại càng hiếu kỳ.

“Vậy chân khí ngũ giai và tài nguyên mà hiện tại các ngươi sử dụng là từ đâu mà có?”

Vân Soa Tôn Giả cười khổ lắc đầu.

“Những thứ đấy đều là Băng Cực Thiên Tôn vào năm đó ban cho bọn ta.”

“Toàn bộ do hắn ban cho?” Thành Ca càng không thể tin nổi.

Băng Cực Thiên Tôn lấy đâu ra nhiều chân khí cao cấp như vậy?

“Đúng vậy.”

“Binh khí hộ giáp mà đám người Băng Tiên giáo sử dụng cũng đều là hắn ban?”

“Không sai.”

“Chặc, vậy tên Minh Quyết Thiên Tôn kia thật sự chả ra sao cả!”

Trong nháy mắt Thành Ca xóa sạch sự ngưỡng mộ đã dành cho hắn trước đây.

Hắn ăn của người khác, dùng đồ của người khác, đến cuối cùng còn giết chết luôn họ.

Cái này đối nhân xử thế cũng quá là không có điểm giới hạn rồi đúng không?

“Ôi, đúng vậy, thật đáng tiếc cho Băng Cực Thiên Tôn!”

Nhắc đến hắn, tâm trạng của vài vị tôn giả trở nên cô dơn buồn bã.

“Với thực lực của hắn, làm sao lại bị Minh Quyết giết chết chứ?”

Khương chưởng môn hơi khó hiểu.

“Có lẽ là do lúc tu luyện sâu trong căn nguyên đã bị Minh Quyết đánh lén.”

“Đúng không, vậy để ta đi xem thử.”

Thành Ca vừa nói xong liền bay vào bên trong căn nguyên kia.

Xuyên qua một lúc, hắn lại phát hiện ra Băng Cực Thiên Tôn.

Vị chủ nhân của Băng Nguyên cốc vào lúc này thật sự vô cùng thê thảm.

Sau khi quy tắc không gian bị phá vỡ, băng thể của hắn phải chịu sự gặm nhấm trực tiếp của căn nguyên.

Vào lúc này đã bị tiêu hao không còn gì.

Thứ còn lại đến cuối cùng chỉ là một thần hồn yếu ớt mà thôi.

Mà thần hồn này cũng giống như vậy sẽ không thể kiên trì được lâu, bởi vì căn nguyên kia đến cả thần hồn cũng nuốt chửng.

Nhưng mà nhìn chung thì hắn vẫn chưa chết.

Chương 966: Nguồn gốc của Băng giới

Nhìn thấy Thành Ca xông đến trước mặt mình, thần hồn thoi thóp kia của Băng Cực Thiên Tôn vô cùng kinh ngạc.

Vài năm trước đây, hắn vẫn luôn đợi Khương Thành vào tìm mình.

Lúc đó hắn định dựa vào thân phận tiền bối, điểm hóa tên kỳ tài được hắn xem trọng này.

Kết quả Thành Ca mãi chưa đến, khiến hắn rất thất vọng.

Bây giờ hắn bước đến đường cùng, Khương Thành cuối cùng lại xuất hiện.

"Lão đầu ngươi không có hack, lại còn khinh suất như vậy."

Thành Ca một mặt bóc phốt, một mặt kéo hắn từ sâu trong căn nguyên kia ra.

"Không phải người nào cũng đều có thể không bị cản trở giống như ca đây."

Băng Cực Thiên Tôn được hắn đưa ra vô cùng kinh hãi.

Đây chính là chỗ sâu trong căn nguyên đó!

Tên tiểu tử này không cần dùng pháp tắc không gian, có thể sống trong đó thì cũng thôi đi.

Bây giờ nội bộ căn nguyên bị phá rối, mức độ nguy hiểm đã không chỉ cao hơn một trăm lần, vậy mà hắn vẫn có thể bình yên vô sự.

Thậm chí còn nhẹ nhàng đem mình ra ngoài, đây rốt cuộc làm sao mà làm được vậy?

Sau một lát, hai người đã trở về thế giới bên ngoài.

Chỉ có điều Thành ca thì chơi vui, nhưng Băng Cực Thiên Tôn đã chỉ còn lại thần hồn bị thương nặng.

Băng thể của hắn đã không còn nữa, bây giờ chỉ là trạng thái hồn thể.

Loại trạng thái này, đổi lại là Tiên nhân cấp thấp thì sẽ không còn sống được bao lâu.

Cũng may thần hồn của hắn đã đạt đến cấp độ Tinh hồn, cho dù bị Đế cảnh tứ ngũ trọng bình thường ra sức tấn công cũng không thể tổn thương đến một cọng lông của hắn.

“Thiên Tôn!”

“Băng Cực tiền bối!”

Nhìn thấy Băng Cực vẫn còn sống, đám người Vân Soa và Phong Lẫm vui mừng ra mặt.

Đều mừng rỡ nồng nhiệt nghênh đón lên trên.

“Tốt quá rồi, lão nhân gia ngươi vẫn chưa chết!”

“Ha ha, ta biết là Băng Cực Thiên Tôn sẽ không ngã xuống dễ dàng như vậy mà!”

Thần hồn của Băng Cực bồng bềnh giữa không trung, trạng thái có chút uể oải.

Hắn bị mọi người vây quanh, đầu tiên là bày tỏ lòng cảm ơn với Khương chưởng môn.

“Lần này nếu như không có Khương Thành đạo hữu, thì ta chắc chắn không thể sống xót trở về.”

Bây giờ hắn cũng đã thay đổi cách xưng hô, không gọi là tiểu hữu nữa, mà gọi là đạo hữu rồi.

Hiển nhiên, hắn cũng không thể không đối đãi với Khương Thành giống như người ngang hàng.

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều quay người, cúi người tạ ơn với Thành Ca.

“Đa tạ Khương đạo hữu!”

“n tình của Khương đạo hữu, bọn ta mãi mãi không quên!”

“Sau này chỉ cần một câu nói của Khương đạo hữu, ta có chết cũng không chối từ!”

So với lần trước đây, lần này sự cảm kích của bọn họ càng tỏ rõ là phát ra từ tâm can.

Băng Cực Thiên Tôn không phải là sư phụ của bọn họ, nhưng trong lòng bọn họ, tình cảm lại không chỉ như thầy trò.

Đối với bọn họ mà nói, bản thân được cứu cũng không quan trọng bằng Băng Cực Thiên Tôn được cứu.

Sau bảy ngày.

Băng Cực Thiên Tôn đã hồi phục một chút nguyên khí lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Băng thể của hắn bị căn nguyên nuốt chửng, trong thời gian ngắn không thể tu luyện trở lại nữa.

Lúc này đã dùng một khối băng chế hình nộm làm thành vật dẫn tạm thời, trạng thái vẫn yếu ớt như cũ, e rằng cần phục hồi rất lâu.

“Không ngờ, Minh Quyết bọn họ vậy mà đều chết trong tay ngươi.”

Bảy ngày này, hắn cũng biết đã xảy ra những gì.

Lúc biết được tin tức này, boss của Băng giới này cũng bị kinh động không hề nhẹ.

“Xem ra Khương đạo hữu còn thần kỳ hơn những gì ta tưởng tượng!”

“Đến cả chuyện này cũng có thể làm được.”

Hắn xúc động thở dài một cái: “Trước đây ta muốn thu nhận ngươi làm đồ đệ, bây giờ xem ra, là ta không biết tự lượng sức mình rồi.”

Thành Ca vội vàng chắp tay tỏ ra khiêm tốn.

“Ha ha ha, chỉ là chuyện nhỏ chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để nhắc đến!”

Dù sao với việc khen ngợi, hắn từ trước tới nay đều nhận hết.

Nhìn thấy hắn vẫn là cái phong cách này, đám người Băng Cực Thiên Tôn cũng không nhịn được mà mỉm cười.

“Thay đổi lớn của Băng giới sắp tới, không biết Khương đạo hữu tiếp theo định làm như thế nào?”

Nghe hắn nói đến vấn đề này, Thành Ca lập tức nói: “Ta đang muốn hỏi ngươi đó, Thiên đạo với ba nghìn Chân giới gì đó, rốt cuộc là sao?”

Hắn hỏi như vậy, đến cả Vân Soa tôn giả và Phong Lẫm tôn giả cũng lộ ra vẻ mặt tò mò.

Trên thực tế, những cao thủ như bọn họ cũng chưa hiểu rõ hết về chuyện này.

“Chuyện này…”

Băng Cực Thiên Tôn lại một lần nữa im lặng.

Rất lâu sau, hắn mới thở dài một tiếng.

“Thôi được rồi, tiếp tục giấu giếm cũng không có ý nghĩa gì.”

Nhận lấy ánh mắt tràn ngập tò mò của tất cả mọi người có mặt ở hiện trường, hắn từ tốn nói: “Ba nghìn Chân giới, thật ra vốn dĩ chính là một thể, lúc đó cũng không phân biệt từng Chân giới, có một cách gọi chung, tên là Nguyên Tiên giới!”

Thông tin này giống như một quả bom khổng lồ, bùng nổ khiến cho tất cả những Tôn giả và Đế cảnh bát trọng có mặt ở hiện trường liên tục kinh ngạc.

“Cái gì?”

“Băng giới của chúng ta và những Chân giới khác trước đây chính là một thể?”

“Nguyên Tiên giới, đó là cái gì?”

“Vậy mà còn có cả chuyện này? Ta vẫn luôn tưởng rằng trời đất sơ khai cũng chỉ một nghìn tỷ năm, lẽ nào còn có thời đại cổ xưa hơn nữa?”

Mà Khương chưởng môn sau khi nghe thấy từ Nguyên Tiên giới này, cũng không khỏi nhìn đám người Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết một cái.

Từ này sao lại gần gũi với Tiên giới như vậy?

Chỉ nghe Băng Cực Thiên Tôn lại tiếp tục nói: “Cấp độ của Nguyên Tiên giới, cao hơn Băng giới và bất kỳ một Chân giới nào, đó là một thế giới hoàn chỉnh.”

“Ở trong thế giới đó, Đế cảnh cửu trọng không đủ để làm nên điều khác biệt.”

“Ba nghìn căn nguyên, dưới sự chải chuốt của Thiên đạo tuần hoàn lặp đi lặp lại gọn gàng ngăn nắp.”

“Mà Thiên đạo cũng đang nằm trong sự bảo bọc của ba nghìn căn nguyên, chúa tể vạn vật tuần hoàn của cả một Nguyên Tiên giới!”

“Cũng vì vậy, Thiên đạo liền trở nên vô cùng quan trọng.”

“Ai nắm giữ Thiên đạo, thì có thể ảnh hưởng đến ba nghìn căn nguyên, tiến tới ảnh hưởng đến cả một Nguyên Tiên giới!”

“Trở thành chủ Nguyên Tiên giới của Vạn cổ vô thượng!”

“Vì đó, tu sĩ các tộc thường xuyên tranh đấu, khói lửa chiến tranh không ngớt, có chiều hướng đánh cho Nguyên Tiên giới chia năm xẻ bảy.”

Giải thích của hắn rất bình thường.

Nhưng mọi người đã có thể từ trong đôi ba câu này, tưởng tượng đến cảnh tượng lúc ấy hùng vĩ và thảm thiết ra sao.

Dù sao, đó chính là xoay quanh cuộc đại chiến giữa căn nguyên và Thiên đạo.

“Nguyên Tiên giới khi ấy, các tộc san sát nhau, đại năng vô số…”

“Ta thân làm Đế cảnh cửu trọng, có một số chuyện không thể động chạm đến.”

“Chỉ biết, cuối cùng có một vị đại năng thần bí đã âm thầm lấy trộm Thiên đạo.”

“Lấy trộm?”

Đám tôn giả Phong Lẫm và Tả Mạch vẻ mặt khó tin.

“Thiên đạo còn có thể bị lấy trộm sao?”

“Đúng thế, đây là sự thật đã được công nhận.”

Trong mắt của Băng Cực Thiên Tôn cũng đã lộ ra một chút mơ màng, hiển nhiên kiểu hành động này quá cao cấp, hắn cũng không hiểu làm thế nào để làm được.

“Hắn lấy trộm Thiên đạo, từ đó biến mất, chưa từng xuất hiện lại.”

“Sau khi không còn Thiên đạo nữa, ba nghìn căn nguyên mất đi sự ràng buộc khống chế, cuối cùng cũng làm cho Nguyên Tiên giới sụp đổ!”

“Đó là một tai họa xưa nay chưa từng có, rất nhiều cường giả đã ngã xuống.”

“Sau rất nhiều năm căn nguyên tại đây phân tán, dần dần đã hình thành rất nhiều Chân giới, Chân giới Băng cũng từ đó mà ra.”

“Mà ta chính là người sống sót từ trong trận đại kiếp đó…”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Bọn họ lúc này mới biết, hóa ra trước đây Băng giới còn có một đoạn lịch sử như vậy.

Không không không.

Thời kỳ Nguyên Tiên giới, có lẽ căn bản là không tồn tại Băng giới gì hết.

Lúc đó toàn bộ quy tắc ba nghìn căn nguyên của Nguyên Tiên giới đều có thế giới hoàn chỉnh tồn tại, không phải là một đống những Chân giới cực đoan như hiện tại.

“Ba nghìn Chân giới mất đi Thiên đạo đều không còn trọn vẹn.”

“Thiên đạo Di Hải của Băng Nguyên Cốc, chính là một chút dư vị cuối cùng của Thiên đạo mà năm đó căn nguyên tiêm nhiễm phải.”

“Vĩnh viễn không bằng Thiên đạo thật sự.”

Chương 967: Địa vị của Tiên giới

“Thiên đạo quan trọng như vậy sao?”

Đám người Vân Soa và Phong Lẫm đều là những người sau khi Băng giới được hình thành mới sinh ra.

Bọn họ cũng đều không có đạo tâm và pháp tắc.

Băng Cực Thiên Tôn gật gù.

“Cấp độ của bản thân thế giới sẽ quyết định cực hạn có thể đạt đến được của tất cả những sinh linh tồn tại trong thế giới này.”

“Không có Thiên đạo tồn tại ba nghìn Chân giới, cực hạn chính là Thiên tôn, tất cả mọi người đều không thể tiến thêm

mức nữa.”

“Mà trong Nguyên Tiên giới năm đó, còn có cấp độ cao hơn Thiên tôn.”

“Thiên đạo vậy mà còn có loại hiệu quả này?”

Ngay cả Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết đều trở nên tò mò.

Bọn họ là người từ bên Tiên giới qua đây, bên đó ngày ngày đều đắm chìm trong Thiên đạo, cũng thật sự không có ai cảm thấy việc này có gì đặc biệt.

“Thế giới không có Thiên đạo, tu sĩ không có cách nào lấy được đạo tâm, chỉ là không ngừng lĩnh hội quy tắc căn nguyên, đồng nghĩa với việc không có cơ sở để nhanh chóng trở Tiên nhân.”

Băng Cực Thiên Tôn nhìn đám người Vân Soa và Phong lẫm một cái, lắc đầu.

“Thực lực hiện tại của các ngươi đã đạt đến Đế cảnh cửu trọng, nhưng nếu như ở trong Nguyên Tiên giới thời Thượng cổ, một Đế cảnh cửu trọng có đạo tâm liền có thể nhẹ nhàng đánh bại các ngươi.”

Thành Ca đột nghiên nhớ đến Viêm tộc và Ảnh tộc, nhất thời trong lòng khẽ động.

“Cho nên, có phải là có một số Chân giới đang tranh đoạt Thiên đạo ở khắp nơi không?”

Băng Cực Thiên Tôn gật đầu: “Để tu luyện đến cấp độ cao hơn, quả thật có làm như vậy.”

“Có điều Thiên đạo mà bọn họ tranh lấy thông thường cũng chỉ là dư vị Thiên đạo, không có ý nghĩa quá lớn.”

“Chân giới đại chiến, thường là vì tranh đoạt dư vị Thiên đạo của đối phương, tăng cấp độ Chân giới, nhằm đột phá cực hạn tu vi của bản thân.”

Trong lòng Thành Ca nói thầm, hai cái Thiên đạo của Huyền giới và Tiên giới năm đó, không phải là dư vị còn sót lại gì cả!

Thiên đạo của hai giới kia thậm chí còn có ý thức tự chủ.

Nếu như lúc đó bản thân không tiêu diệt Ảnh tộc, không giết hết mấy người Viêm tộc kia, sẽ ra sao?

Cuối cùng Huyền giới và Tiên giới thất thủ, nếu như Thiên đạo thật sư bị cướp mất, Chân giới hỏa có phải trở thành Chân giới mạnh nhất rồi không?

“Thiên đạo của Nguyên Tiên giới, một khi đã mất đi chính là cả trăm tỷ năm.”

“Nó vẫn luôn ẩn náu ở một nơi lạ, không một ai biết được vị trí.”

“Mãi cho đến mười triệu năm trước, mới vô tình bị lộ tung tích.”

Mười triệu năm trước?

Thành ca nhíu ấn đường, đó không phải chính là lúc bản thân vừa rời khỏi Tiên giới, đi vào Băng giới sao?

Lẽ nào cái Thiên đạo đó, thật sự chính là cái Thiên đạo của Tiên giới mà bản thân từng ở kia sao?

Làm cho Tiên giới bị lộ?

Không phải chứ, vậy bản thân há chẳng phải đã trở thành tội nhân của Tiên giới sao?

“Lúc đó trong Chân giới Dương và Chân giới m, có tu sĩ từ ngoài đến xông vào, sau khi bọn họ gia nhập tông môn bên đó, đã chủ động báo cáo tin tức này.”

Thành Ca hỏi: “Tin tức gì?”

“Bọn họ nói thế giới của mình có Thiên đạo.”

“Cũng vì vậy, hai đại Chân giới âm Dương bắt đầu thăm dò, cuối cùng cảm nhận được Thiên đạo đã từng có.”

“Hóa ra, Thiên đạo năm đó bị lấy trộm của Nguyên Tiên giới, cuối cùng cũng hình thành một tiểu thế giới, được gọi là Tiên giới, giấu ở chỗ sâu trong sự hỗn độn loạn lạc.”

Nghe đến đây, Thành ca không nhịn được mắng thành tiếng: “Con mẹ nó, hai con chó Cửu Tuyệt và Ám Cơ này!”

Mất một hồi lâu không phải là bản thân hại, mà là hai tên đó.

Hắn đã có thể chắc chắn rồi.

Thiên đạo của Nguyên Tiên giới chính là cái Thiên đạo hiện tại của Tiên giới kia.

Có lẽ là bởi vì rời xa căn nguyên, cái Thiên đạo đó đã trở nên suy yếu hơn rất nhiều lần.

Người bán đứng Thiên đạo của Tiên giới chính là Cửu Tuyệt Tiên đế và Ám Cơ Ma đế.

Hai người này, một người tu luyện quy tắc dương, một người tu luyện quy tắc âm.

Năm đó sau khi bị truy sát, hai người đã lần lượt đi vào trong Chân giới có quy tắc của riêng mình.

Thời gian cũng là mười triệu năm trước, vừa hay trùng khớp.

Hắn thật sự không còn gì để nói.

Người Tiên giới đi vào Chân giới thật ra không ít, ví dụ như đệ tử Phi Tiên môn, ví dụ như những kiếm tiên Quy Tàng Thanh Vân, ví dụ như Mãng Dã…

Tính kỹ lại có lẽ cũng không dưới trăm ngàn người.

Những người này đã sống ở những Chân giới khác hơn chục triệu năm, toàn bộ đều giữ kín như bưng, chưa từng nhắc đến sự tồn tại của Tiên giới.

Duy nhất có hai tên cẩu tặc Cửu Tuyệt và Ám Cơ này, sau khi đi vào không lâu đã vội vàng hiến cái bí mật quý giá này lên trên.

Bọn họ muốn làm gì?

Chỉ vì trả thù mình sao?

Lẽ nào bọn họ không biết, Tiên giới còn có ngàn tỷ tu sĩ, căn bản không chống đỡ được sự phá hủy của những Chân giới ở bên ngoài kia sao?

“Ngươi biết bọn họ?”

Băng Cực Thiên Tôn cũng rất bất ngờ.

Thành Ca gật đầu.

Đến mức này, hắn cũng không có gì để giấu giếm nữa.

Dù sao sự tồn tại của Tiên Giới sớm đã bị lộ hơn chục triệu năm rồi, bây giờ e rằng đã có rất nhiều Chân giới đang đuổi qua đó rồi.

“Đúng thế, ta cũng đến từ Tiên giới đó.”

“Không chỉ là ta, bọn họ cũng đến từ Tiên giới.” Hắn vung tay chỉ bốn người Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết.

Lời này vừa nói ra, đám người Vân Soa và Phong Lẫm toàn bộ đều kinh sợ.

“Hóa ra các ngươi cũng đến từ nơi đó?”

“Chẳng trách năm đó lúc lựa chọn bảy người đó, bọn họ toàn bộ đều chọn trúng…”

“Xem ra, bọn họ đều là những người có đạo tâm!”

“Đây so với ba thiên tài Ngụy Sơn, Lục Thanh, Tông Tịch chỉ có một chút dư vị đó mạnh hơn nhiều.”

Đám người Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết khẽ gật đầu.

Mà Cung Tình ở bên cạnh cũng xem như là được làm mới hiểu biết.

Nàng lúc này mới biết, Dị giới mà Thành Ca từng nói là có ý gì.

Cảm thấy đó không phải là bất kì một Chân giới nào, mà là thế giới có tồn tại Thiên đạo.

Sau khi nghe xong Băng Cực Thiên Tôn giải thích như vậy, Thành Ca cũng xem như đã hiểu ra Tiên giới đặc biệt ra sao.

Không hề ngoa khi nói, ở đó chính là trung tâm của cả một Nguyên Tiên giới!

So sánh với nhau, vị trí của ba nghìn Chân giới ngược lại vẫn không sánh được với Tiên Giới yếu hơn.

Thiên đạo chỉ là đem về một chút khí tức còn xót lại của căn nguyên, cũng chính là cái được gọi là tâm quy tắc.

Cho nên tiên nhân lĩnh ngộ tâm quy tắc, sức mạnh lớn nhất cũng chính là Đế cảnh nhất trọng.

Còn về những sinh linh nguyên cổ như Thương Linh, Huyền Minh, Mãng Dã, Cơ Dao là sao, Khư Địa Chi Tinh có được

990 đạo quy tắc chủ đến từ đâu, Tiên Mẫu lại là ai?

Những điều này e rằng phải đợi đến sau này mở ra được nhiều bí mật của Nguyên Tiên giới hơn mới có thể biết được.

Còn có người mà năm đó cướp Thiên đạo đi, sau đó cất giấu thiên đạo lại kia bây giờ đang ở đâu?

Dựa theo cách nói của Băng Cực Thiên Tôn, sức mạnh của người này ít nhất cũng là trên Thiên tôn!

Tiên giới có người mạnh như vậy sao?

"Ta đã từng giao chiến với Thiên đạo của Tiên giới, xem ra cũng không mạnh lắm mà."

Băng Cực Thiên Tôn khẽ cười: "Việc này rất bình thường, Thiên đạo không có sự bảo vệ của ba nghìn căn nguyên, trở thành nước không có nguồn, chắc chắn không mạnh được bao nhiêu."

"Một khi ba nghìn căn nguyên trở về, sức mạnh của Thiên đạo đó cũng sẽ liên tiếp tăng lên, cấp độ của cả Tiên giới cũng sẽ tăng lên nhanh chóng!"

"Hóa ra là như vậy!"

Cùng lúc Thành Ca gật đầu, một sự lựa chọn lớn nhất bày ra ở trước mặt hắn.

Quá trình hợp nhất của ba nghìn căn nguyên và Tiên giới, bản thân cần phải ngăn cản phá hoại, hay là tích cực thúc đẩy đây?

Lựa chọn này nếu như nói ra ngoài, e rằng sẽ khiến cho người ta cười rụng răng.

Trước mặt vô số đại năng của ba nghìn Chân giới, ngươi tính là gì chứ?

Chiều hướng này ngươi có thể ảnh hưởng được sao?

Thế nhưng kết hợp với hệ thống hack sau lưng ca đây, nếu như ngươi thật sự muốn cố gắng về một hướng nào đó, đúng thật là vẫn có khả năng thay đổi được chiều hướng chung.

Chương 968: Ngươi mới chính là người nguy hiểm nhất

Khương Thành cẩn thận suy nghĩ một lượt, nếu như bây giờ bản thân ngăn cản cũng đã muộn rồi.

Hai giới âm dương và những Chân giới khác đều đã động chạm đến Tiên giới, bên đó sớm đã bị ảnh hưởng rồi.

Mà nếu như không ngăn cản, Băng giới và Tiên giới đều có thể trở nên hoàn chỉnh lại.

Nguyên Tiên giới sẽ phục hồi lại, cấp độ thế giới sẽ được tăng lên trước giờ chưa từng có, tất cả những Tiên nhân sẽ có cơ hội tiếp tục đột phá giới hạn.

Xem ra cũng không cần phải ngăn cản nữa.

Cuối cùng, hắn đứng dậy hỏi một câu.

“Ta nên làm thế nào mới có thể khiến cho căn nguyên băng tìm thấy Thiên đạo nhanh nhất?”

Nếu đã không ngăn cản, vậy thì khiến cho Băng giới dung hợp với Thiên đạo sớm hơn một chút.

Bản thân cũng có thể trở về sớm hơn, dẫn đám thuộc hạ Phi Tiên môn và Yêu giới kia lại một lần nữa bay lên.

Chỉ là, sau khi đến được Băng giới, đã mất liên lạc với Tiên giới, căn bản không trở về được.

Cũng không biết năm đó Mãng Dã làm sao ra ra vào vào được.

Nhắc đến cái này, Băng Cực Thiên Tôn cũng lộ ra biểu cảm đau đầu hiếm thấy.

“Ta ở trong Thiên đạo Di Hải, đã bày ra Thất Tinh Vân Văn trận.”

“Bốn triệu năm trước chiêu mộ bảy người bọn họ, chính là để bọn họ trong rất nhiều ngộ đạo có thể nhanh chóng nhất cảm nhận được vị trí của Thiên đạo.”

“Bây giờ Ngụy Sơn, Lục Thanh, Tông Tịch đã chết, chỉ có thể nghĩ cách khác thôi.”

Bảy người này hoặc là có đạo tâm, hoặc là có đạo vận, những người khác cũng không thể thay thế được.

“Hoặc là bố trí đại trận khác, hoặc là chờ đợi Băng giới xuất hiện ba thiên tài có đạo vận mới, tập hợp bảy người.”

“Lão đầu, bản thân ngươi sao lại không vào?”

Thành ca rất ngạc nhiên nói: “Không phải ngươi cũng có đạo tâm sao?”

Nghe hắn gọi Băng Cực Thiên Tôn là lão đầu, đám người Vân Soa tôn giả ở bên cạnh cũng không dám nói gì.

Cũng chỉ có ngươi có thể gọi như thế thôi.

Đổi lại là người khác, sợ rằng Thiên Tôn sẽ nổi giận.

Băng Cực Thiên Tôn không cho rằng đây là ngang ngược, ngược lại cười khổ: “Thất Tinh Vân Văn trận có tác dụng tập hợp đạo vận, tu vi đế cảnh của ta hơi cao một chút, một khi bước vào, Thiên đạo Di Hải sẽ nhanh chóng co cụm lại.”

“Hóa ra là như vậy.”

Thành ca gật đầu: “Vậy thì hãy để ta làm.”

“Ngươi?”

Mọi người ngây ra.

“Cảnh giới của ngươi sẽ không vượt quá sao?”

Ngươi đến cả Băng Cực Thiên Tôn cũng đều xử lý được.

Thành Ca lắc đầu.

“Không đâu, hiện tại ta chính là Đế cảnh lục trọng sơ kỳ, rất thích hợp.”

Mọi người im lặng.

Ngươi có thật là không che giấu Cảnh giới không?

Chiến tích trước đó rốt cuộc là làm sao mà có được?

Một đoàn người rất nhanh đã đuổi đến Thiên đạo Di Hải.

Nhìn Thất Tinh Vân Văn trận kia, các vị Tôn giả đều lắc đầu.

“Cái này cho dù có thêm ngươi vào, cũng vẫn thiếu hai người!”

Tiếng nói còn chưa dứt, Thành Ca đã tự mình bay vào trong vị trí trận nhãn của trận.

“Đợi đã…”

Băng Cực Thiên Tôn nói thầm ngươi đây cũng quá là liều lĩnh rồi.

Thế nhưng sau đó, một vệt sáng từ trong đại trận đó đâm thẳng lên trời.

Khương Thành căn bản không dùng cảm nhận, khi mới bước vào trong đại trận, hắn đã tìm thấy tung tích Thiên đạo của Tiên giới rồi.

Đây là chuyện mà bảy người kia đã dùng bốn triệu năm cũng không làm được.

Không còn cách nào khác, muốn nói về mức độ quen thuộc với Thiên đạo, trên đời này ngoài Tiên mẫu ra, người còn lại chính là Khương Thành.

Không phải bị xem là Kiếp tâm, thì là bị Thiên đạo trừng phạt.

Trên người hắn thật ra vẫn còn dấu tích vết thương do Thiên đạo để lại, đến giờ vẫn chưa mất đi.

Đổi lại là người khác, chỉ có thể dựa vài một chút đạo vận hoặc là đạo tâm từ từ đi cảm nhận khí tức.

Mà hắn sau khi vừa đi vào trong cái đại trận đặc biệt này, căn bản không cần tìm kiếm, Thiên đạo đã tự tìm đến tận nơi rồi.

“Là ngươi?”

Tiên mẫu lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.

Thành Ca giơ tay lên, nhiệt tình chào hỏi: “Hi, lâu rồi không gặp!”

“Ngươi lại đang muốn làm gì?”

Tiên mẫu vẻ mặt đề phòng, sau đó trở nên kinh ngạc.

“Ngươi vậy mà lại nhận được sự thừa nhận của căn nguyên Băng?”

Không biết là tại sao, Thành ra cảm thấy rõ ràng Tiên mẫu lần này không còn giống trước đây lắm.

Nàng đã trở nên nhân tính hóa rất nhiều.

Không giống như trước đây, giống như trí tuệ nhân tạo.

“Ngươi đúng là biết nhìn hàng đó, gần đây Tiên giới sao rồi, còn thái bình không?”

Tiên Mẫu lạnh nhạt nói: “Ngươi là đang cười trên nỗi đau của người khác sao?”

Xem ra gần đây Tiên giới thật sự không bình yên lắm.

“Không có!”

Thành Ca khoát tay: “Ta đây không phải là định đến giúp ngươi đó sao?”

“Ngươi mới chính là tên nguy hiểm nhất đó…”

Tiên Mẫu nói xong lời này, một cỗ lực Thiên đạo mạnh hơn rất nhiều lần so với trước đây đột nhiên nổ hướng về phía hắn.

“Má ơi, ngươi làm gì vậy?”

Thành ca vẫn chưa kịp phản ứng, đã bị nàng quét từ trong cái không gian thần bí đó ra ngoài.

Cả một Thất Tinh Vân Văn trận, lập tức đã mãnh liệt vỡ vụn!

“Ngươi đây là có ý gì?”

“Có cần phòng bị ta như vậy không?”

Thành Ca có chút buồn bực.

Nghĩ kỹ lại, hắn cũng chưa từng làm ra chuyện làm tổn hại Thiên đạo mà.

Hắn cũng chưa từng nói mình sẽ nghịch thiên sao đó, chỉ an phận làm màu mà thôi.

Cái gì gọi là “ngươi mới chính là người nguy hiểm nhất?”

Ba nghìn Chân giới nhiều Tôn giả Thiên tôn như vậy, ngươi lại cứ nói ta nguy hiểm nhất?

Chỉ vì Huyền văn của ta có thể trói buộc những Tiên đế khác sao?

Đám người Băng Cực Thiên Tôn ở bên ngoài cũng bị dọa cho một trận.

“Sao đại trận đã bị phá vỡ rồi?”

“Chuyện gì thế này?”

Cái này là khơi thông Thiên đạo không phải là đánh nhau, sao lại trở nên dữ dội như vậy?

Lẽ nào đã xảy ra biến cố gì rồi?

Còn chưa đợi bọn họ đi qua kiểm tra, Thành Ca đã bắt đầu bước tiếp theo.

“Mẹ nó, đây là đang ép ta rồi!”

Nếu tác dụng của bản thân là cây cầu nối liền căn nguyên Băng và Thiên đạo, vậy bây giờ mình đã tìm thấy Thiên đạo, tiếp theo chính là đem căn nguyên qua đó.

Thế là ngay sau đó, hắn bắt đầu khơi thông căn nguyên Băng.

Quá trình này vốn dĩ rất khó khăn.

Không đạt đến cảnh giới nhất định, căn bản không thể chạm đến căn nguyên.

Mà cho dù là có chạm đến căn nguyên rồi, cũng rất khó khiến nó sinh ra phản ứng.

Cho dù sinh ra phản ứng rồi, cũng sẽ là một quá trình dài đằng đẵng.

Trước mắt đã tìm thấy một số Chân giới của Thiên đạo, đến bước này đã phải dùng cả triệu năm.

Nhưng tất cả những trình tự này đối với Thành ca mà nói, toàn bộ đều là dư thừa.

Hắn nhận được sự thừa nhận của căn nguyên, chỉ trong phút chốc sinh ra cái ý nghĩ này, căn nguyên Băng đã bắt đầu hưởng ứng.

Hơn nữa, cả căn nguyên hết sức hưởng ứng.

Trong nháy mắt, cả Băng Nguyên cốc trời đất rung chuyển.

Âm thanh ình ình phía dưới xé tan mặt đất, từng vệt ánh sáng giống như nham thạch nóng chảy phun ra hướng thẳng lên không trung.

Thế nhưng trên thực tế, đó là lực băng cực lạnh.

Tiếp theo, Di Hải Thiên đạo thu lại dữ dội, giống như bị một sự tồn tại vô hình nào đó rút ra.

Mà sự tồn tại vô hình đó, đương nhiên chính là căn nguyên Băng ở bên dưới.

Chớp mắt một cái, trong Băng Nguyên cốc đã không còn tồn tại một chút dư vị thiên đạo nào.

“Căn nguyên!”

“Tại sao căn nguyên lại chuyển động rồi?”

Cả Băng giới này chính vì căn nguyên Băng nên cuối cùng mới hình thành.

Nó khẽ chuyển động một chút, đó đối với cả Băng giới mà nói, sẽ là một tai họa.

Băng Nguyên cốc sẽ hoàn toàn không còn tồn tại.

Không chỉ là ở đây, lúc này tất cả băng nhãn của Băng giới đều tắt cùng một lúc.

Rất nhiều tu sĩ bay lên trên không trung, hồn nhiên không biết sắp phải đối mặt với cái gì.

Khoảnh khắc này, dường như cả Băng giới đã đi vào bóng tối vĩnh hằng.

Không còn tồn tại một chút sức mạnh của căn nguyên Băng nào.

Sự rung lắc dữ dội của rất nhiều sông băng và sự tĩnh mịch của lực quy tắc, đã hình thành sự cân bằng quỷ dị.

“Đây… rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngày tận thế của Băng giới đến rồi sao?”

Cho dù là Băng cung hay là các khu vực ở bên dưới, cho dù là đế cảnh bát trọng hay là nhất trọng, lúc này đều yếu đuối bất lực.

Tiên nhân có mạnh hơn nữa, trước mặt lực thiên địa cuồn cuộn không thể địch nổi này, đều lộ ra sự nhỏ bé như vậy.

Chương 969: Trở thành điều kiện của Băng Thần

Đám người Băng Cực Thiên Tôn nhanh chóng rời khỏi vị trí ban đầu.

Mà ở một nơi xa, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy căn nguyên Băng thật sự.

Giống như một mặt trời khổng lồ, chỉ là lúc này sự chói chang của nó thu lại hết sức, có vẻ giản dị tự nhiên.

Mà ở vị trí trung tâm của căn nguyên đó, bóng dáng của Khương Thành càng phát ra rõ ràng.

Cùng với sự tăng lên của hắn, căn nguyên Băng cũng đang chậm rãi bay hướng về không trung.

Cùng lúc đó, cả Băng giới phía dưới cũng cùng chuyển động, nhanh chóng đi qua một hướng nào đó.

"Hắn, hắn vậy mà lại có thể dẫn động cả một căn nguyên Băng!"

Biểu cảm của Băng Cực Thiên Tôn giống như nhìn thấy ma quỷ.

Dựa theo trình tự ban đầu, có lẽ là bọn họ dùng mấy triệu năm bày trận tìm thấy Thiên đạo, sau đó thông báo căn nguyên.

Sau khi trải qua nỗ lực rất nhiều lần, căn nguyên sẽ từng chút một giơ râu ra để thăm dò.

Khoảng triệu năm, căn nguyên Băng sẽ chính thức liên hệ với Thiên đạo.

Sau đó bắt đầu ổn định tiếp cận.

Cái quá trình đó lại cần mấy triệu năm.

Hai quá trình sau đó, đã không còn là chuyện mà những Tiên nhân như bọn họ có thể tham gia nữa.

Quá là cao cấp, bọn họ cũng không thể tham dự được.

Đó là bản thân căn nguyên đang hành động.

Mà hiện tại cái quá trình này bị người khác tăng nhanh lên rất nhiều lần, nguyên nhân chính là sự tồn tại của Khương Thành.

Hắn gần như… đang chỉ huy cả căn nguyên bay nhanh về phía Thiên đạo đó.

Nhìn từ góc độ của bọn họ, Khương Thành dường như đã trở thành hóa thân của căn nguyên băng.

Cả căn nguyên băng đều đang vì hắn mà hành động.

Phản ứng của đám người Vân Soa và Phong Lẫm cũng không biết tốt đến đâu.

“Việc này… quá là khó tin rồi.”

“Lẽ nào hắn đã khống chế cả căn nguyên băng?”

“Nếu là như vậy, vậy hắn rốt cuộc là cảnh giới gì?”

“Băng Thần trong truyền thuyết sao?”

“Nguyên Tiên giới năm đó… gần như đã không còn ai có thể nắm giữ cả một căn nguyên nữa!” Băng Cực Thiên Tôn vẻ mặt thừ ra, tự lẩm bẩm.

Cũng không thể trách bọn họ lại kinh ngạc như vậy, quả thật cái dự đoán này quá là đáng sợ.

Ngẫm lại Băng Cực Thiên Tôn và Minh Quyết Thiên Tôn, hai người này bởi vì bọn họ nhận được một chút căn nguyên băng thuộc về bản thân, cho nên mới có thể trở thành Thiên Tôn.

Mượn một chút căn nguyên, bọn họ quả thật đã đè ép đế cảnh cửu trọng.

Mà một chút căn nguyên đó, so với cả một căn nguyên vô cùng to lớn trên bầu trời của Băng giới lúc này, đến cả giọt nước trong biển cả cũng không sánh được.

Nếu một người thật sự muốn khống chế cái mặt trời khổng lồ này, vậy hắn phải mạnh nhường nào chứ?

Thôi động cả một căn nguyên đi đánh nhau, đừng nói Thiên Tôn gì đó nữa, cả ba ngàn chân giới cũng có thể hủy diệt.

“Không, không phải!”

Băng Cực Thiên Tôn kịch liệt lắc đầu.

“Hắn vẫn chưa trở thành thần chúa tể của cả một căn nguyên Băng!”

“Vậy hắn…”

Đám người Vân Soa và Phong Lẫm tất cả đều ném đi ánh mắt tràn ngập tò mò.

“Chuyện hiện tại hắn làm…”

Mấy người bọn họ ngay cả va chạm với căn nguyên cũng không làm được, sẽ lập tức bị nuốt chửng.

Mà Khương Thành không chỉ cơ thể ở trong đó, thậm chí còn kéo theo căn nguyên, đây không phải là Băng Thần thì là gì?

Băng Cực Thiên Tôn lại một lần nữa lắc đầu.

“Khương Thành đạo hữu có lẽ là nhận được sự thừa nhận của cả một căn nguyên băng.”

Trong mắt hắn đem theo sự ngưỡng mộ vô cùng.

Loại chuyện này, boss của Băng giới như hắn cũng không thể làm được.

“Hắn có đủ những điều kiện khó nhất để trở thành Băng Thần.”

“Chỉ cần cảnh giới và lĩnh ngộ quy tắc sau này của hắn đạt đến mức đó, hắn liền có thể thuận lợi năm giữ cả căn nguyên Băng.”

“Khi đó, hắn sẽ có thể trở thành Băng Thần thật sự!”

“Mà hiện tại, hắn vẫn không không chế được nhiều căn nguyên như vậy.”

Chuyện này thật ra rất dễ hiểu.

Khương Thành nhận được sự thừa nhận của căn nguyên băng, giống như một con kiến nhận trước được tất cả quyền lực trên một ngọn núi cao vạn trượng.

Ngọn núi này trên danh nghĩa thuộc về nó rồi.

Nhưng nó bây giờ vẫn hoàn toàn không di chuyển được.

Trừ phi sau này nó tiến hóa đến một mức nhất định, có được sức mạnh đủ lớn đi rung chuyển ngọn núi đó, lúc đó mới xem như là nắm giữ thật sự.

Đây cũng chính là nguyên nhân thật sự tại sao Minh Quyết Thiên Tôn dùng một chút căn nguyên đó không thể tổn thương đến Khương chưởng môn.

Chút căn nguyên mà Thiên Tôn đang có đó, chỉ là mượn về mà thôi.

Không hề luyện hóa, không giống như Tiên lực của bản thân kia toàn bộ đều thuộc về mình.

Cách giải thích của Băng Cực Thiên Tôn, không thể khiến cho những cao thủ khác hiểu hết được.

"Bây giờ hắn không phải đã khống chế cả căn nguyên băng sao?"

Cả Băng giới hiện tại đều đang dịch chuyển nhanh chóng về phía Thiên đạo.

Xuyên qua rất nhiều hỗn độn loạn lạc, vượt qua không gian và thời gian.

Nhanh đến mức không thể tin nổi!

"Đây không phải là hắn đang không chế căn nguyên."

Băng Cực Thiên Tôn thở nhẹ một hơi.

"Thiên đạo vốn dĩ là có sức hấp dẫn cực mạnh với căn nguyên, đây là căn nguyên băng đang chủ động phối hợp với sự chỉ đạo của hắn."

Mặc dù nói là như vậy, nhưng sự ngưỡng mộ của hắn dành cho Khương chưởng môn khó có thể che giấu.

Đó là sự thừa nhận của căn nguyên đấy!

Chuyện kiểu này, Nguyên Tiên giới năm đó có từng xảy ra chưa?

Tên tiểu tử này chỉ có Đế cảnh lục trọng, sao có thể làm được chuyện này?

Thời gian trong khoảnh khắc này, giống như đã mất đi ý nghĩa.

Bọn họ giống như đã trải qua rất nhiều năm, lại giống như chỉ mới vài phút.

Bùm!

Một âm thanh truyền đến.

Cả Băng giới dường như đâm phải cái gì.

Sau đó, giống như ngọn núi băng Chân giới Băng này bắt đầu sụp đổ.

Cũng may tất cả mọi người ở Băng giới đều là tiên nhân, phần lớn còn đều đạt đến cấp độ đế cảnh, loại thay đổi bề mặt tự nhiên này khổng thể làm chết người được.

Sau chấn động dữ dội, Băng giới trống rỗng thấp đi hơn trăm lần.

Có điều phạm vi cũng mở rộng ra không ít.

Căn nguyên băng biến mất trong hư không, xem ra là đi tìm Thiên đạo rồi.

Lực băng của Băng giới vẫn còn, chỉ là cảm giác đem đến cho người ta lại trở nên xa cách hơn rất nhiều.

Mà cùng lúc đó, một cỗ khí tức hoàn toàn mới nhanh chóng cuộn cả một Băng giới.

Ở trong đó, rất nhiều người Băng tộc lần đầu tiên cảm nhận được khí tức thuộc về bản thân mình.

Thế giời này trở nên hoàn chỉnh.

Một số tu sĩ thiên tài, gần như đang ngay lập tức cảm nhận được khí tức Thiên đạo, đã nhận được hạt giống đạo.

Còn có một số cao thủ thì lại đột nhiên đi vào trong trạng thái ngộ đạo và đột phá.

Băng giới lấy được Thiên đạo, cấp độ vị diện cũng tăng lên rồi.

Ngoài sự dũng mãnh của khí tức Thiên đạo ra, rất nhiều người còn cảm nhận được ba cỗ khí tức căn nguyên khác không kém gì lực băng.

Một là dương, một là âm, một là hỏa.

Ba đại Chân giới này, xem ra là trước khi Băng giới đến, đã đến Tiên giới rồi, và cùng dung hợp rồi.

Mà 2996 cái Chân giới khác, hiện nay vẫn chưa đến, nếu có e rằng cũng vẫn chưa biết tin tức phát hiện Thiên đạo.

Di chỉ của Băng Nguyên cốc trên không, Thành Ca chậm rãi bay xuống dưới.

Trên mặt hắn đem theo vẻ mệt mỏi hiếm thấy.

Lần này dung hợp căn nguyên và Thiên đạo, hắn là người chủ đạo duy nhất, không cần nghĩ cũng biết đã phải mất bao nhiêu tinh lực.

Sau khi hắn bay xuống dưới, Băng Cực Thiên Tôn dẫn đầu nghênh đón.

"Ngươi vẫn ổn chứ?"

Trong âm thầm, hắn đã đổi cách xưng hô.

Thành ca nhún vai: "Vẫn ổn."

Chút tổn hại này của hắn không lâu sau liền có thể phục hồi lại.

Băng Cực Thiên Tôn thở phào một cái như trút được gánh nặng.

Sau đó, hắn điều khiển cơ thể của hình nộm, đột nhiên cúi đầu khom lưng cúi xuống sát đất.

"Tham kiến chủ Băng giới!"

Chương 970: Chủ Băng giới

Chủ Băng giới?

Một tiếng gọi này, đừng nói là đám người Vân Soa, Phong Lẫm và Kỷ Linh Hàm, ngay cả bản thân Thành ca cũng bị làm cho ngớ ra rồi.

Hắn trước đây đúng là có tên gọi chủ Yêu giới.

Nhưng so với Băng giới, vị trí của Yêu giới thấp hơn rất nhiều bậc.

Yêu giới mạnh nhất cũng chỉ có vài tên đế cảnh nhị trọng như Thanh Long, Băng Phượng,…

Mà ở Băng giới, Đế cảnh nhị trọng chỉ là bia đỡ đạn mà thôi.

Hiện tại những đế cảnh cửu trọng còn có bốn vị.

Đế cảnh bát trọng thì có hơn trăm vị.

Trong hoàn cảnh không mở hack, những người này, Thành Ca không đánh lại được một ai.

Mặc dù hắn thích sĩ diện, nhưng chủ của Băng giới này từ đâu nói lên chứ?

“Thiên Tôn ngươi đây là?”

Đám người Phong Lẫm Tả Mạch không thể hiểu được.

“Sao người lại như vậy!”

Băng Cực Thiên Tôn trong mắt bọn họ chính là cao quý nhất.

Hơn nữa, ngươi không phải là không dính dáng đến chính sự, không gia nhập bất kỳ thế lực nào, cũng không thuần phục bất kỳ ai sao?

Một người như vậy, vậy mà lại chủ động bái người khác?

Việc này làm cho trong lòng bọn họ có chút khó chấp nhận nổi, thậm chí có một loại cảm giác vỡ vụn.

Mà đón nhận vẻ mặt ngập tràn kinh sợ và khó hiểu của mọi người, sắc mặt của Băng Cực Thiên Tôn vẫn thản nhiên cười cười.

“Khương Thành đã nhận được sự thừa nhận của căn nguyên Băng.”

“Hắn chính là thần băng tương lai.”

“Sau này, tất cả những sinh linh tu luyện quy tắc băng, đều sẽ do hắn quản lý, ngươi và ta đều không ngoại lệ.”

“Ta chỉ là bái Băng Thần trước mà thôi!”

Trên thực tế, trong lòng hắn thậm chí còn rất vinh hạnh nữa.

Đổi thành thời đại thượng cổ, bản thân làm gì có tư cách tiếp xúc với một đấng đại năng nhận được sự thừa nhận của căn nguyên?

Loại nhân vật đó, ở Nguyên Tiên giới chắc chắn là đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất!

Bản thân kém tận mấy tầng, căn bản không xứng nói chuyện cùng.

Chỉ là bây giờ Khương Thành vẫn chưa trưởng thành, nhưng hắn đã có đủ cái tư cách khác biệt đó, cái tư cách này mới là khó có được nhất.

Qua lại thân thiết từ trước với hắn, nhất định sẽ có lợi.

Hơn nữa, sau này hắn thật sự trở thành Băng Thần rồi, nắm giữ căn nguyên băng, vậy thì mình có thể đi theo hắn lấy được những cái có ích.

Ví dụ như… nhiều lực căn nguyên hơn nữa.

Loại lợi ích này, hắn không thể từ chối được.

Cái gì mà không màng chính sự, giờ phút này hắn sớm đã vứt đi rồi, có lợi cho tương lai của bản thân mới là đúng đắn nhất.

Mà hắn nói như vậy, mọi người cũng đều hiểu rồi.

Cho dù vẫn cảm thấy việc này quá là khó tin.

Đặc biệt là đám người Vân Soa tôn giả, oán thầm trong lòng.

Băng Thần?

Cái tên tiểu tử vừa lười biếng vừa cứng đầu này, có một chút cơ sở để sau này trở thành thần sao?

Nhưng nếu như Băng Cực Thiên Tôn đã chứng thực rồi, vậy thì còn gì để nói nữa?

Thế là, bốn vị tôn giả cửu phẩm và 157 vị đế cảnh bát trọng còn lại của Băng Nguyên cốc, cùng nhau khom người cúi đầu.

“Tham kiến chủ Băng giới!”

“Tham kiến chủ Băng giới!”

Sau khi bọn họ bái lễ xong, trong bảng điều khiển hệ thống của Khương Thành, giá trị thanh danh tăng lên nhanh chóng.

Lần này, không phải là thừa nhận với bái phục gì đó, cũng không phải là sự kinh hãi ngắn ngủi.

Mà là sự thần phục phát ra từ trong nội tâm!

Thần phục ở trong kỹ năng giá trị thanh danh, là một loại trạng thái đáng tiền nhất.

Mà hiện tại người thần phục hắn là một đám đế cảnh bát trọng cửu trọng, cảnh giới của bản thân bọn họ đã rất cao.

Giá trị thanh danh mang lại, đương nhiên là cũng rất nhiều.

Một cái bái lạy như vậy, hắn trực tiếp làm điểm tiên nguyên lên đến một trăm năm mười triệu, nhiều hơn rất nhiều so với nhiều lần bận rộn trước đây của hắn cộng lại.

Đối với cảnh tượng này, đám người Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết lại rất bình tĩnh.

Dù sao trong mắt bọn họ, cho dù Thành Ca có làm ra chuyện gì cũng không đáng phải ngạc nhiên.

Nhưng trong mắt Cung Tình, đó lại là một câu chuyện khác.

Thành ca lúc nào cũng làm càn… vậy mà lại trở thành chủ Băng giới?

Băng Cực Thiên Tôn trong truyền thuyết cũng chủ động khuất phục trước hắn rồi?

Việc này cũng quá là li kỳ đi rồi?

Lúc vừa mới bắt đầu đi theo Thành Ca, nàng thật sự có nằm mơ cũng không ngờ đến, người này vậy mà lại có thể trèo lên được đỉnh của Băng giới.

Thành ca vốn dĩ không có ý nghĩ gì với Băng giới.

Hắn cũng không muốn quản nhiều người như thế.

Nhưng nhìn giá trị thanh danh tăng lên ào ào, hắn cũng không kiềm chế được nữa!

Thế là, hắn nhanh chóng thích ứng với thân phận mới của bản thân.

“Khụ, yên tâm đi! Đi theo ca đây, chắc chắn sẽ không bạc đãi các ngươi!”

Lời này nghe ra thì không hề có gì cách điệu, vẫn không bằng hồi đó lúc Băng Tiên giáo lôi kéo người ưng thuận với đủ các loại viễn cảnh hào hùng.

Nhưng không chịu nổi lời này là do Băng Thần tương lai nói.

Đám cao thủ trước mặt không bằng lòng gia nhập bất kỳ tông môn nào, nhưng bọn họ còn có thể từ bỏ tu luyện quy tắc băng hay sao?

Thế là tất cả mọi người đều hô hào hưởng ứng.

Phải gọi là cuồng nhiệt.

Rất lâu sau đó, mọi người cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Không biết ngươi định xây dựng một tông môn hoặc là một tổ chức như thế nào?” Băng Cực Thiên Tôn thăm dò hỏi.

“Tông môn?”

“Tổ chức?”

Thành Ca nói trong lòng ta đến cả Phi Tiên môn còn vứt cho Kỷ Linh Hàm quản lý, giống với một người bằng lòng gánh vác một thế lực còn lớn hơn sao?

Vị trí chưởng môn của Phi Tiên môn, hắn vẫn luôn từ chối nhận lại.

Thế cho nên bây giờ vẫn duy trì tình trạng một phái hai chưởng môn.

Nếu như lại xây dựng một tông môn gì đó ở Băng giới, vậy cả ngày không phải sẽ phiền chết sao?

“Không cần đâu, các ngươi chỉ cần giữ gìn sự kính trọng ở trong lòng, biết ta là chủ Băng giới là được rồi.”

“Trước đây mọi người như thế nào, sau này vẫn cứ như vậy.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, việc này không giống với những gì bọn họ tưởng tượng.

Bọn họ còn cho rằng Khương Thành sẽ giống như Minh Quyết Thiên Tôn, định thống nhất kết hợp sức mạnh của cả Băng giới, sau đó bừng bừng dã tâm muốn làm chút chuyện lớn cơ.

Phải biết rằng, điều kiện của hắn dễ dàng hơn Minh Quyết rất nhiều lần.

Ngay cả Băng Cực Thiên Tôn cũng ra mặt ủng hộ hắn, có được mọi người ủng hộ không?

Kết quả hắn chẳng muốn làm gì cả?

Có điều, sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, mọi người đều trở nên vui mừng.

Đám người bọn họ đều là tâm thái tán tu, trong lòng chung quy vẫn là chống đối gia nhập tông môn.

“Ha ha ha, tấm lòng của chủ Băng giới quả nhiên người bình thường không thể làm được!”

“Không cần môn quy ép buộc, mà là dùng sức hấp dẫn cảm hóa, không hổ là Băng Thần tương lai!”

“Minh Quyết so với người, trở nên vô cùng tầm thường!”

“Tầm nhìn này đúng là khác biệt quá lớn rồi!”

“Bái phục bái phục!”

Sự bái phục này của bọn họ là thật lòng.

Lại tăng thêm một chút giá trị thanh danh cho Thành Ca.

Tự nhiên được khen ngợi Thành ca cũng thấy bất ngờ, hắn chỉ là lười để quản mà thôi, nào có nghĩ nhiều như vậy.

“Ha ha ha, quá khen quá khen!”

Băng Cực Thiên Tôn cũng có chút yên tâm.

“Thật ra sau này sau khi xác nhập ba nghìn Chân giới, Nguyên Tiên giới hoàn toàn thành hình, cũng sẽ không còn có phân chia Chân giới gì nữa.”

“Lúc đó, khắp nơi đều là ba nghìn căn nguyên và Thiên đạo nắm trong tay giới hạn, ở đâu cũng như nhau, chúng ta cũng sẽ không bị hạn chế ở bất kỳ một giới nào.”

Mọi người đều gật đầu.

Mà lúc này, bên ngoài cuối cùng cũng có người từ từ lần mò qua.

Đám người Băng Cực và Vân Soa khẽ cau mày, chợt thoải mái giãn ra.

“Còn tưởng rằng ba giới âm, dương, hỏa nhanh như vậy đã qua đến rồi chứ, hóa ra là người của Băng cung.”

“Chuyện lớn như vậy, cũng thật sự cần giải thích với bọn họ một chút.”

“Ừ, ít nhất cũng phải để tất cả những sinh linh của Băng giới hiểu là vừa xảy ra những gì.”

Băng Cực Thiên Tôn đang định đích thân đi ra, Thành Ca lại trở nên vui vẻ.

Hắn vẫn nhớ đến vụ lần trước Băng cung cá cược với mình.

Sau khi bọn họ thua, gặp mặt thì phải gọi là Tiền bối.

“Thôi để ta đi!”

Nói xong hắn dẫn theo Cung Tình bay ra ngoài.

Chương 971: Mặt mũi xanh hết cả rồi

Lần này Băng giới đã xảy ra động tĩnh lớn như thế, trên dưới Băng cung đều ngơ ra rồi.

Bọn họ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cảm nhận được sự thay đổi của ngoại giới, trong lòng bọn họ không yên tâm chút nào.

Đây rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Thế là chỉ có thể đến tìm Băng Nguyên cốc thỉnh giáo.

Kết quả vừa đến mới phát hiện, Băng Nguyên cốc cũng không còn nữa.

“Trời ơi, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Lẽ nào là trời sập?”

Một đám cấp cao của Băng cung bàn tán sôi nổi, đang do dự có nên tiếp tục đi về trước hay không.

Đây là, Thành ca bay qua.

Vừa ra đến bên ngoài, người đầu tiên mà hắn gặp chính là Quý Thương - tam cung chủ của Băng cung năm đó.

“y dô, người quen cũ!”

“Gặp tiền bối còn không mau hành lễ?”

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó của Khương Thành, nghe thấy câu nói này, khuôn mặt của Quý Thương xanh hết cả rồi.

Mẹ nó, sao hắn vẫn chưa chết?

Lần trước sau khi Thành Ca xông vào thang băng xông vào căn nguyên, hắn dẫn theo một đám người của Băng cung chán chường trở về.

Sau đó càng nghĩ càng tức.

Vẫn luôn âm thầm mong mỏi cuối cùng Thành Ca chết trong căn nguyên, hoặc là sau khi đi vào Băng Nguyên cốc sẽ bị những tiền bối ở trong giết chết.

Kết quả tên tiểu tử này lại xuất hiện trước mặt hắn.

Quý Thương liếc một lượt từ trên xuống dưới, tên tiểu tử này mới đi vào trong cốc hơn 20 năm, vậy mà lại biến thành Đế cảnh lục trọng?

Bên trong đó thần kỳ như vậy sao?

Hắn không muốn hành lễ với Thành Ca, thế là rầu rĩ nói: "Tiền bối cái gì, ta không biết ngươi đang nói linh tinh cái gì."

"Mau tránh ra, bọn ta cần gặp tiền bối Băng Nguyên cốc!"

"Ngươi đây là muốn nuốt lời sao?"

Thành Ca cười ha ha.

"Băng Nguyên cốc bây giờ do ta cầm đầu, nếu như ngươi nuốt lời, vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy."

Quý Thương vốn dĩ còn có chút xấu hổ, nghe hắn nói như vậy, suýt chút phát cười.

"Do ngươi cầm đầu? Chỉ dựa vào ngươi?"

"Ngươi đúng thật là nói khoác không biết ngượng mồm, vậy mà lại dám bôi nhọ sỉ nhục những tiền bối ở bên trong?"

Hắn giống như nắm được thóp vậy.

"Lần này ngươi xong rồi!"

"Ngươi thật sự tiêu đời rồi!" Hắn chỉ vào Thành Ca, đó phải gọi là mở cờ trong bụng.

Lúc này, đại cung chủ Doãn Tông và nhị cung chủ Lâu Đằng của Băng Nguyên cốc, cùng với một đám đế cảnh thất trọng ở phía sau cũng đều đuổi đến rồi.

"Ngươi chính là Khương Thành người Dị giới kia sao?"

Trên vẻ mặt uy nghiêm của Doãn Tông mang theo một chút khinh thường.

“Lần trước bổn tọa chưa xuất quan, lại để ngươi may mắn sống sót.”

“Còn để ngươi chơi một trận náo kịch.”

“Giết người của Băng cung ta, đã đến lúc nên nợ máu phải trả bằng máu rồi!”

“Bổn tọa đây chính muốn thay các vị tiền bối Băng Nguyên cốc xử lý môn hộ…”

Lời của hắn còn chưa kịp dứt, một đám cao thủ Băng cung đã hừng hực bao vây lấy.

Mà lúc này, đám người Vân Soa tôn giả và Phong Lẫm tôn giả cũng đã nhanh chóng bay đến.

“Ai dám làm tổn thương hắn?”

“Hỗn xược!”

“Khoan đã!”

Vừa nhìn thấy bốn vị đế cảnh cửu trọng cùng lúc xuất hiện, các cấp cao của Băng cung bị dọa một trận.

Từ đại cung chủ trở xuống, tất cả mọi người vội vàng thu lại binh khí cung kính hành lễ.

“Tham kiến chư vị tiền bối của Băng Nguyên cốc!”

“Tham kiến Vân Soa tôn giả…”

“Tham kiến Phong Lẫm tôn giả…”

Doãn Tông lão đại của Băng cung đó bên ngoài nói một là một hai là hai, nhưng ở trước mặt Băng Nguyên Cốc, hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé không cùng đẳng cấp.

Dù sao trong cốc này thấp nhất cũng là Đế cảnh bát trọng giống bọn họ.

Hắn vội vàng cẩn thận dè dặt giải thích: “Ta tới đây, là bởi vì Băng giới phát sinh biến cố, muốn thỉnh giáo các vị tiền bối, tuyệt đối không có ý làm phiền!”

“Được rồi được rồi!”

Vân Soa tôn giả mất kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

“Vừa nãy các ngươi muốn giết Khương Thành?”

Hắn nhắc đến chuyện này, Quý Thương lập tức lấy lại tinh thần.

Còn chưa đợi Thành ca lên tiếng, hắn đã cáo trạng trước rồi.

“Là như vậy, tên tặc tử của Dị giới này, lần trước dám lén lút vào Băng Nguyên cốc, quả thật là cả gan làm loạn.”

“Hơn nữa tên tiểu tử này còn bất kính với chư vị tiền bối, nói cái gì mà Băng Nguyên cốc do ta cầm đầu.”

“Lời đại nghịch bất đạo này, cho dù các vị tiền bối có thể mỉm cười cho qua, chứ ta tuyệt đối không thể ngồi nhìn không quan tâm!”

“Cho nên bọn ta mới muốn thay các tiền bối xử lý môn hộ…”

“Bất kính với bọn ta?”

Đám người Vân Soa, Tả Mạch vẻ mặt buồn cười.

“Còn thay bọn ta xử lý môn hộ?”

Việc này nếu như là trước đây, quả thật là Khương Thành không biết phép tắc, nhưng bây giờ thì.

Hắn đã là chủ Băng giới rồi đó.

Nói một tiếng Băng Nguyên cốc do ta cầm đầu không hề sai, thậm chí còn là khiêm tốn nữa.

Quý Thương nhìn thấy biểu cảm của các vị tiền bối có chút tế nhị, còn tưởng rằng bọn họ không tin cơ.

Thế là, hắn long trọng rút ra một cái Tiên khí truyền ảnh tinh xảo.

“Ta chính là phòng ngươi một tay đó!”

Hắn vô cùng đắc ý liếc nhìn Khương Thành một cái: “Ta không thể chối cãi được!”

Nói xong, cái tiên khí đó xoay tròn bay đến không trung, mấy câu mà trước đây Thành Ca nói đúng thật là bị hắn ghi lại hết rồi.

“Lần này chứng cứ xác thực, ngươi còn gì để nói không?”

Doãn Tông và Lâu Đằng ở bên cạnh vô cùng mừng rỡ, không hẹn mà cùng đưa một ánh mắt tán thưởng cho Quý Thương.

Làm rất tốt!

Lần này Khương Thành cho dù có miệng lưỡi sắc sảo cũng không thoát tội được.

“Không những tự ý xông vào Băng Nguyên cốc, còn dám khoe khoang Băng Nguyên Cốc do hắn cầm đầu, hắn đặt các vị tiền bối ở đâu chứ? Đặt Băng Cực Thiên Tôn và Minh Quyết Thiên tôn ở đâu chứ?”

Giọng nói của ba vị cung chủ vô cùng dõng dạc.

Khiến cho đám người Vân Soa và Phong Lẫm tôn giả có chút đồng cảm với bọn họ.

“Khụ!”

Bốn vị Tôn giả vẫn luôn đợi bọn họ nói xong, lúc này mới ho nhẹ một tiếng.

“Cái đó, Khương Thành thật sự là chủ của Băng Nguyên cốc ta.”

Nói xong, bốn người cùng nhau cúi người với Thành Ca để thể hiện sự tôn kính.

Mà Thành ca thì lại cười tủm tỉm gật đầu.

Sau đó lại một lần nữa nhìn về phía Quý Thương, ngươi còn có chiêu gì?

Con ngươi của Quý Thương suýt chút bị dọa cho rơi ra ngoài rồi.

Doãn Tông và Lâu Đằng cùng với tất cả các cao thủ của Băng cung ở bên cạnh, tất cả đều hóa đá ngay tại chỗ.

Cái gì?

Vừa nghe thấy cái gì?

Khương Thành là chủ Băng Nguyên cốc?

Hắn mới là Đế cảnh lục trọng mà!

Đây là nghe nhầm sao? Hay là nhìn nhầm rồi?

Doãn Tông cứng họng, lắp bắp nói: “Đây đây đây… các vị tiền bối đúng thật là thích nói đùa…”

“Ai nói đùa với ngươi?”

Trọng Bi tôn giả hừ lạnh một tiếng: “Khương Thành không chỉ là chủ Băng Nguyên cốc, cũng là chủ cả Băng giới, trên dưới Băng Nguyên cốc đều thừa nhận rồi!”

“Các ngươi vậy mà lại dám bất kính với hắn, muốn chết sao?”

“Cái, cái gì?”

Nghe đến đây, miệng của tất cả mọi người trên dưới Băng cung đều không khép lại được.

Bọn họ giống như đã nghe thấy chuyện cười hoang đường nhất trên đời.

“Chủ Băng giới?”

“Băng Nguyên Cốc tất cả đều thừa nhận?”

Một tên Đế cảnh lục trọng, trở thành chủ Băng giới?

Hơn nữa hắn còn là một người Dị giới.

Đây rốt cuộc là tập thể trên dưới của Băng Nguyên cốc điên rồi sao, hay là bản thân không theo kịp trào lưu thời đại?

“Việc này việc này việc này sao có thể được chứ?”

“Hắn… có tài đức gì chứ?”

“Quá là hoang đường đi rồi?”

Bọn họ mặc dù nói nhỏ không lớn tiếng, nhưng tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy.

Thế nhưng sau đó, lại một bóng dáng hạ xuống giữa sân.

Vừa nhìn thấy người này, trên dưới Băng cung đều đem vẻ mặt cuồng nhiệt kèm theo sùng bái quỳ xuống.

“Băng Cực Thiên Tôn!”

“Trời ơi, cuộc đời ta vậy mà lại có thể tận mắt gặp được Băng Cực Thiên tôn!”

“Tham kiến Băng Cực Thiên tôn!”

Chương 972: Thực hiện đánh cược

Sự kiêng kị lúc trước của Minh Quyết Thiên Tôn, cũng rất có đạo lý.

Địa vị của Băng Cực Thiên Tôn ở Băng giới quá tách biệt, hoàn toàn chính là địa vị tối cao.

Băng Nguyên Cốc là do hắn sáng lập.

Sau khi Nguyên Tiên Giới tan rã, đạo chính thống của Băng giới là do hắn truyền lại.

Băng nhãn của các Vực các Lĩnh đều do hắn mở ra.

Mấy lần đại chiến của Băng giới và những chân giới khác, cũng là hắn mang theo Băng Nguyên Cốc ra mặt đi đánh.

Có thể tưởng tượng được, hắn có ý nghĩa như thế nào đối với Băng giới.

Những người này của Băng cung, đều xem hắn trở thành thần từ lúc khai thiên lập địa để đối đãi.

Hắn vừa xuất hiện, ba vị Cung chủ của Băng cung giống như những fan boy cuồng nhiệt, kích động đến mức cả người đều đang run rẩy.

“Cung nghe Thiên Tôn chỉ bảo!”

Đối với bọn họ mà nói, bất cứ chữ nào của Băng Cực Thiên Tôn cũng đều là thần dụ.

Sau đó, bọn họ đã thật sự nghe thấy lời chỉ bảo của lão nhân gia hắn.

“Bọn họ nói không sai.”

“Khương Thành chính là chủ của Băng giới, bổn Thiên Tôn cũng phải chịu sự khống chế của hắn, sau này các ngươi cần phải nghe theo mệnh lệnh của các ngươi, không được chống lại!”

Vừa nói ra câu này, đầu óc của mọi người trong Băng cung suýt nữa đã nổ tung, phát ra tiếng ong ong, ý thức cũng trở nên hỗn loạn.

Băng Cực Thiên Tôn vừa mới nói gì?

Khương Thành thật sự là chủ Băng giới?

Thậm chí đến cả Thiên Tôn lão nhân gia hắn cũng chịu sự khống chế của Khương Thành?

Chuyện này cũng quá vô lý rồi nhỉ?

Bọn họ há hốc miệng, vẻ mặt hoang mang bất lực ngẩng đầu lên.

Sau đó đúng lúc nhìn thấy Thiên Tôn chắp tay hành lễ về phía tiểu tử kia, vẻ mặt… mang theo một sự tôn kính.

Ba vị Cung chủ của Băng cung hoàn toàn hoang mang.

Những cao thủ khác của Băng cung tất cả đều hóa ngốc rồi.

Đó chính là Băng Cực Thiên Tôn!

Hắn đường đường là Thiên Tôn tại sao lại tôn kính với một kẻ Đế Cảnh lục trọng như vậy?

“Bây giờ tin chưa?”

Thành Ca cười mỉm nhìn về phía bọn họ.

Vẻ mặt của Doãn Tông dại ra gật gật đầu: “Tin rồi…”

Mặc dù vẫn hoàn toàn không thể hiểu được y như trước, nhưng sự thật nằm ngay trước mặt.

“Ta có phải là thủ lĩnh của Băng Nguyên Cốc hay không?”

Vẻ mặt của Lâu Đằng cay đắng: “Phải, phải…”

“Vậy được rồi.”

Sắc mặt của Thành Ca lạnh xuống, nhưng còn không đợi hắn làm thêm chuyện gì, tam Cung chủ Quý Thương bùm một tiếng thì đã quỳ xuống.

Bùm bùm bùm lạy sát đất.

“Tiểu nhân tham kiến tiền bối!”

Cảnh tường này, làm cho những cao thủ Băng cung ở phía sau vô cùng xem thường.

Ngươi chính là Đế cảnh bát trọng, hơn nữa Khương Thành còn có thù với chúng ta, sao ngươi có thể tự xưng tiểu nhân còn dập đầu với hắn, thật mất mặt!

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại, tiền bối của Băng Nguyên Cốc cũng hành lễ với hắn.

Băng cung bọn họ, dường như thật sự chỉ có thể xem như mấy nhân vật nhỏ nhoi.

Vốn dĩ Thành Ca còn muốn phạt cảnh cáo bọn họ một chút.

Hoàn toàn không ngờ tới tên này lại quỳ nhanh như vậy, dứt khoát như vậy.

“Vừa rồi không phải ngươi định nuốt lời sao?”

Quý Thương lập tức lớn tiếng nói: “Không có không có, lần trước sau khi đánh cược thua, ta vẫn luôn xem ngươi như tiền bối để đối đãi, thậm chí khi ngươi không có ở đây, ta mỗi ngày đều nhớ nhung tiền bối…”

Con mẹ nó, ngươi cũng thật biết cách lấy lòng.

Thành ca cắn chặt răng: “Thật sao? Nhưng vừa rồi ngươi giống như đang muốn đối nghịch với ta!”

Quý Thương nịnh nọt nói: “Ta chỉ muốn đùa với ngươi một chút thôi, dựa vào thân phận tiền bối ngươi, mấy câu nói đùa của loài giun dế như ta ngươi khẳng định sẽ không để ý nhỉ…”

Phì!

Ngay cả Cung Tình cũng bị tên này đánh bại.

Kẻ này cũng quá không biết xấu hổ rồi nhỉ?

Không đợi nàng mở miệng, đại Cung chủ Doãn Tông và nhị Cung chủ Lâu Đằng ở đối diện cũng quỳ xuống bùm bùm bùm lạy sát đất.

“Tham kiến tiền bối!”

“Vừa rồi bọn ta chỉ là đùa một chút, không ngờ tới đã mạo phạm ngươi…”

“Mong tiền bối tha thứ!”

Bọn họ cũng nghĩ thông rồi.

Đến cả Băng Cực Thiên Tôn cũng đã thần phục, cho dù chính mình có quỳ thì cũng không mất mặt nhỉ?

Cứ coi như hắn là nhân vật còn cao quý hơn so với Băng Cực Thiên Tôn.

Bọn họ vừa quỳ xuống, những Đế cảnh thất trọng khác của Băng cung ở phía sau tất cả cũng quỳ theo.

“Tham kiến Khương tiền bối!”

“Tham kiến chủ Băng giới!”

“Sự tôn kính của bọn ta đối với tiền bối giống như đỉnh băng nghìn dặm mãi mãi cũng không nghiêng đổ…”

Trong lòng Thành ca oán thầm, đỉnh cao nhất của Băng giới vừa mới sụp đổ cách đây không lâu nhỉ?

Các ngươi xác định thật sự là đang nịnh nọt sao?

Hắn mở hệ thống ra nhìn thử, giá trị thanh danh lại tăng cao.

Đừng thấy cảnh giới sức mạnh của đám người Băng cung này kém xa Băng Nguyên Cốc, nhưng bọn hắn mới là kẻ điều khiển Băng giới thực sự.

Băng Nguyên Cốc các Vực, các Lãnh, các Cảnh, tất cả đều là do bọn họ quản.

Khi tập thể tầng lớp cấp cao của Băng cung thần phục, Thành Ca xem như đã hàng phục được cả Băng giới.

Giờ phút này, giá trị thanh danh to lớn đang điên cuồng tăng lên.

Lại mang đến cho hắn hai trăm triệu điểm tiên nguyên.

Đến bước này, điểm tiên nguyên mà hắn có được đã đạt tới ba trăm chín mươi triệu.

Nể mặt điểm tiên nguyên, tâm trạng vốn dĩ đang khó chịu của Thành Ca cũng trở lại bình thường.

Ngẫm lại nếu giết chết những người này, còn không thể có được nhiều như vậy.

Quý Thương thấy hắn cũng không có ý tức giận, còn tưởng rằng không sao, đang muốn đứng dậy.

Thành Ca cố ý bày ra gương mặt không cảm xúc nói: “Ngươi có phải vẫn còn quên chuyện gì hay không?”

“Hả?”

Trong lòng Quý Thương hoảng hốt: “Vẫn mong tiền bối nói rõ hơn?”

“Đánh cược lần trước, cũng bao gồm cả Cung Tình, ngươi nói xem?”

A cái này…

Gương mặt của Quý Thương lập tức sụp xuống.

Muốn hắn lạy Khương Thành, hắn còn có thể thuyết phục chính mình.

Dù sao thì tiểu tử này vốn đặc biệt thần kỳ, hơn nữa Thiên Tôn và một đám tôn giả đều thần phục hắn, bản thân mình thần phục cũng không mất mặt.

Cung Tình… Nàng tính là cái gì?

Nàng chỉ là một Băng nữ bình thường.

Trước mắt cũng chỉ là Đế cảnh tam trọng mà thôi, vô cùng bình thường.

Cũng không có Thiên Tôn nhận chứng!

Một Băng nữ như vậy, dưới tình huống bình thường, đến cả tư cách để gặp một Đế cảnh bát trọng như hắn cũng không có!

Nàng cũng xứng để mình hành lễ?

Nhưng mà đối mặt với ánh mắt không mấy thiện cảm của Thành Ca, hắn chỉ có thể mang theo vẻ mặt giống như đưa đám dập đầu về phía Cung Tình.

“Tham kiến Cung tiền bối, ngươi khỏe chứ ạ…”

Bản thân Cung Tình cũng bị dọa hết hồn.

Lúc đầu khi Khương Thành và Quý Thương đánh cược, nàng đang ở bên trong Toàn Cơ Đồ, cũng không biết chuyện này.

Đột nhiên nhìn thấy một kẻ Đế cảnh bát trọng dập đầu với chính mình, suýt nữa sợ tới mức ngất xỉu tại chỗ.

Lâu Đằng và Doãn Tông bất đắc dĩ nhìn nhau một cái, trong lòng biết nếu không tuân theo thỏa thuận đặt cược lần trước, hôm nay sợ là không qua được ải này.

Thôi bỏ đi, coi như là dám đặt cược thì phải nhận thua là được rồi.

Vì thế cũng dập đầu hành lễ về phía Cung Tình.

Sau khi tất cả người của Băng cung đều quỳ xuống trước mặt chính mình, trong lòng của Cung Tình trăm cảm xúc lẫn lộn.

Từng là một Băng nữ ở tầng lớp thấp nhất giống như chó nhà có tang trốn đông núp tây, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày Băng cung cao cao tại thượng cũng sẽ phủ phục ở dưới chân chính mình?

Mà tất cả những chuyện này, đều bắt đầu từ ngày nàng hạ quyết tâm đi theo Khương Thành.

Nàng lặng lẽ truyền âm: "Cám ơn ngươi…"

Thành Ca mỉm cười: "Không có gì, đây là những gì ngươi xứng đáng có được."

Mặc dù Cung quân sư cũng không giúp được chuyện gì, còn luôn muốn cản trở mình làm màu, nhưng nàng quả thật rất trung thành với mình.

Mỗi lần nàng rõ ràng đã phán định đó là đường cùng, nhưng cũng không vứt bỏ mình chạy đi.

Dựa vào điểm này, Thành Ca sẽ không bạc đãi nàng.

Cung Tình hỏi: "Ngươi tính xử trí bọn hắn ra sao?"

Khương Thành hỏi lại: "Ngươi thấy sao?"

Cung quân sư lập tức nói: "Chỉ cần có tiền bối của Băng Nguyên Cốc ở đây, bọn họ sẽ không làm phản. Giết chết bọn họ dĩ nhiên là hả giận, nhưng Băng giới sẽ bởi vì như vậy mà đại loạn."

Thành Ca nhún vai: "Vậy được thôi, cứ làm theo ý ngươi."

Cung Tình ngạc nhiên.

Đây dường như là lần đầu tiên Khương Thành tiếp nhận ý kiến của nàng.

Vì vậy nàng nhịn không được nói: "Ngươi không định hỏi nguyên nhân sao?"

Thành Ca lắc đầu bật cười: "Ngươi thật sự cho rằng ta không hiểu gì cả sao?"

Chương 973: Điều khiển Băng cung

Mặc dù uy danh của Băng Nguyên Cốc rất cao, thực lực rất mạnh, nhưng từ trước tới nay đều không quan tâm đến thế sự.

Chân chính quản lý Băng giới, vẫn luôn là Băng cung.

Khương Thành muốn giết sạch những người này không khó.

Nhưng sau khi giết sạch tầng lớp cấp cao của Băng cung, cả Băng giới đều sẽ trở nên vô cùng hỗn loạn.

Hơn nữa bây giờ còn là thời điểm mấu chốt vừa mới dung hợp với Tiên giới.

Lòng người lo sợ khắp nơi, chính là thời điểm cần Băng cung ra mặt để trấn an.

Dù cho Minh Quyết Thiên Tôn vẫn còn, cũng sẽ lựa chọn giữ lại Băng cung.

Nếu Khương Thành là một khách qua đường, vậy hắn có thể tùy ý khiến Băng giới hồng thủy ngập trời, quan trọng hắn đã trở thành chủ Băng giới.

“Ngươi đến tuyên bố đi.”

“Ta?”

Cung Tình sửng sốt, biểu cảm trở nên có chút không thể tưởng tượng nổi.

Khương chưởng môn mỉm cười: “Không sai, sau này ta còn cần tới sự thông minh tài trí của ngươi, giúp ta quản lý Băng giới.”

“Yên tâm đi, ta sẽ bảo Băng Nguyên Cốc làm chỗ dựa cho ngươi.”

Ca là người muốn làm màu ở khắp nơi, nào có lòng dạ để đi quản những chuyện vặt vãnh trên dưới của Băng giới?

Những “chuyện khổ sai” này đành giao cho ngươi.

Ứng cử viên này không phải quá hoàn hảo rồi sao?

Tài hoa của Cung quân sư tuyệt đối có thể đảm nhiệm, vả lại còn trung thành, tận tâm với chính mình.

Nàng chỉ thiếu sức mạnh cá nhân, chỉ cần có Băng Nguyên Cốc đứng ở sau lưng, vậy thì không còn vấn đề gì.

"Giúp ngươi quản lý Băng giới?"

Cung Tình hoàn toàn không thể giữ được bình tĩnh.

Đây là sự tin tưởng cỡ nào?

Dựa vào nhận thức của nàng, không có bất kì một chủ công nào sẽ uỷ quyền như vậy nhỉ?

Ai lại không đề phòng chặt chẽ người bên cạnh mình?

"Ngươi không cần…"

Thành Ca vỗ vỗ bả vai của nàng, trầm giọng nói: "Có ngươi giúp ta nắm giữ Băng giới, ta cũng có thể vững bụng hơn!"

Nghe thấy câu nói này, Cung Tình kích động đến mức cả người đều run rẩy, trong lòng sinh ra một loại xúc động kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ.

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi.

Khi mở mắt ra nhìn về phía đám người Quý Thương một lần nữa, đã trở nên bình tĩnh tự nhiên.

"Đứng lên đi."

"Sau này nếu như các ngươi muốn làm phản, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"

Nàng rất nhanh đã thích ứng được với thân phận mới, hoàn toàn không có gì gọi là luống cuống, đám cao thủ Băng Nguyên Cốc ở phía sau cũng đều phải kinh ngạc và thán phục.

Thành Ca dặn dò một chút, Băng Cực Thiên Tôn bèn sắp xếp hai vị tôn giả Vân Soa và Tả Mạch, cùng với hơn mười vị Đế cảnh bát trọng theo bên người cùng đi với Cung Tình, đến Băng cung bàn bạc.

Tầng lớp cấp cao của Băng cung rất nhanh đã biết được tất cả những chuyện xảy ra gần đây.

Băng giới căn nguyên và Thiên Đạo kết hợp lại với nhau, tương lai Băng giới sẽ đối mặt với hai nghìn chín trăm chín

mươi chín chân giới khác.

Khương Thành giết chết đám người Minh Quyết Thiên Tôn.

Đồng thời, hắn còn là Băng thần do Băng Cực Thiên Tôn nhận định.

Sau khi biết được những chuyện này, cơn sóng dữ cuồn cuộn trong lòng bọn họ làm sao cũng không thể lắng xuống.

Những tin tức này quá lớn, không có một khoảng thời gian căn bản không tiêu hóa được.

Nhưng mà, bọn họ trái lại đã thực sự phục Khương Thành.

Kẻ này vậy mà lại giết chết Minh Quyết Thiên Tôn?

Bản thân mình không bị giết, thật đúng là quá may mắn.

Thần phục hắn, hoàn toàn không có gì sai cả.

Sau khi đám người Vân Tình và Vân Soa nói ra Băng thần trong tương lai, bọn họ còn liên tục nhìn về phía Thành Ca, ý tứ đó giống như phải lại đây nịnh nọt thêm mấy lần, làm ra vẻ thật thân thiết mới được.

Về phần tạo phản không phục, hoàn toàn không hề có suy nghĩ đó.

Nghĩ lại thì cũng đúng, Băng giới sắp đối mặt sự tấn công của các chân giới khác.

Nếu không có cây đại thụ Băng Nguyên Cốc này chống đỡ, Băng cung còn là quái gì, chỉ bị người khác coi thành bia đỡ đạn mà tiêu diệt.

“Tiếp theo, chuyện đầu tiên chúng ta phải làm, chính là trấn an tu sĩ ở khắp nơi Băng giới.”

“Khiến cục diện bên này hoàn toàn ổn định lại.”

Cung quân sư cầm quyền cuối cùng việc đáng thì phải làm, từng điều trong kế hoạch nhanh chóng được sắp xếp.

“Trước chúng ta, âm giới, Dương giới, Hỏa giới đã đến trước, bọn họ nhất định sẽ tới tiếp xúc với chúng ta trước.”

“Chuyện đầu tiên chúng ta phải làm, chính là không được yếu thế.”

“Cái chết của Minh Quyết Thiên Tôn, tạm thời vẫn phải giữ bí mật.”

“Tiếp theo, chỉ cần chúng ta tỏ ra thái độ không có hứng thú với Thiên Đạo, hẳn là có thể vượt qua giai đoạn hỗn loạn này một cách suôn sẻ.”

“Tại sao?” Đến cả Vân Soa tôn giả cũng trở nên tò mò.

Cung Tình nhìn quanh mọi người một vòng, nghiêm nghị nói: “Cuộc chém giết tiếp theo giữa các đại chân giới, chính là xoay quanh sự tranh đoạt do Thiên Đạo triển khai, đó mới là cái đích của trăm mũi tên.”

“Lời này hiểu như thế nào?”

“Trước mắt các đại chân giới vẫn chưa đến giai đoạn để tu luyện toàn bộ các quy tắc, âm giới tu luyện vẫn là quy tắc âm, Hỏa giới tu luyện vẫn là quy tắc hỏa.”

Mặc dù Cung Tình chỉ là Đế cảnh tam trọng, nhưng lại giống như đã đoán trước được hướng đi của cả đại cục.

Nàng dõng dạc nói: “Cho nên thời kỳ này, thiên tài địa bảo của Băng giới chúng ta đối với bọn họ thật ra cũng không có tác dụng gì, bọn họ cũng không dùng được.”

“Vào giai đoạn này, bọn họ kỳ thật vẫn không có nhiều suy nghĩ đối với tài nguyên tu luyện của Băng giới, không đến mức bùng lên chiến tranh để cướp đoạt tài nguyên và địa bàn.”

“Thì ra là thế!”

Mọi người giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời, chợt hiểu ra.

Chỉ cảm thấy thế cuộc vốn dĩ còn đang hỗn loạn, lập tức trở nên rõ ràng hẳn.

Đại cung chủ Doãn Tông sâu sắc nói: “Cho nên việc hiện tại chúng ta phải làm, chính là không được tỏ ra yếu kém, không để người khác cho rằng chúng ta yếu đuối dễ bắt nạt. Lại không thể bộc lộ ra dã tâm đối với Thiên Đạo, khiến bọn họ cảm thấy chúng ta không hề có uy hiếp đối với họ.”

“Chỉ có như vậy, Băng giới chúng ta mới có thể vững vàng vượt qua giai đoạn hỗn loạn này.”

Một đám tầng lớp cấp cao của Băng cung đều có chút chịu phục.

Vốn dĩ bọn họ không chấp nhận Cung Tình.

Chỉ là một Băng nữ Đế cảnh tam trọng, chẳng qua là một bình hoa được đi gần Khương Thành mà thôi.

Hiện tại mới nhận ra, hóa ra nàng lại nhìn xa trông rộng như vậy.

Ngoại trừ việc trấn an khắp nơi ở Băng giới, những sách lược khác mà nàng đưa ra, trước đây cũng không có người nào có thể nghĩ ra.

Cung Tình gật gật đầu, ngay lập tức lại nói: "Vào giai đoạn này, chúng ta lại có cơ hội tuyệt vời để phát triển."

"Cơ hội gì?"

"Nghĩ cách thu mua và đổi lấy tài nguyên tu luyện của tam giới và các đại chân giới đến sau."

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo sự tự tin mãnh liệt.

"Tương lai ba nghìn căn nguyên tập hợp về một giới, Thiên Đạo ảnh hưởng đến từng góc."

"Tới lúc đó, chúng ta tu luyện sẽ không chỉ có mỗi quy tắc băng."

"Tương lai tất cả tài nguyên, chúng ta đều có thể sử dụng!"

"Đợi đến lúc đó, đại chiến tranh đoạt tài nguyên tu luyện sẽ mở màn."

"Mà trước đó chúng ta, cần chiếm trước tiên cơ, làm cho Băng giới trở nên mạnh hơn!"

Toàn trường trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều cạn lời, chỉ còn lại sự thán phục.

Một lúc lâu sau, Vân Soa tôn giả mới cảm khái một câu: "Người mà lúc trước Minh Quyết nên lôi kéo nhất, kỳ thật nên là ngươi!"

Nhìn thấy Cung quân sư có năng lực như vậy, Thành Ca cũng cảm thấy yên lòng.

“Được rồi, chúng ta cũng nên quay về Tiên giới xem thử.”

Mười triệu năm trôi qua, hắn rất tò mò bên phía Tiên giới đã ra sao rồi.

Nghe nói hắn phải đi, Băng Cực Thiên Tôn còn tưởng hắn muốn tranh đoạt Thiên Đạo.

“Năm đó sở dĩ Nguyên Tiên giới sụp đổ, chính là bởi vì sự tranh đoạt của Thiên Đạo quá kịch liệt.”

“Gần như tất cả Đại năng, đều mơ tưởng đến một ngày có thể kiểm soát Thiên Đạo, trở thành chúa tể của cả Nguyên Tiên giới.”

“Hiện giờ còn có hai nghìn chín trăm chín mươi sáu chân giới chưa đến, quả thật là một cơ hội khó có được.”

Nếu không phải bởi vì âm mưu của Minh Quyết khiến hắn bị thương nặng, hắn đã muốn tự mình đuổi đến.

“Bọn ta ở đây chúc ngươi thành công!”

Chương 974: Ám Cơ áo gấm về làng

Đối với lời chúc này của hắn, Thành Ca cũng dở khóc dở cười.

Hắn không hề có ý nghĩ muốn cướp đoạt Thiên Đạo.

Thứ nhất Thiên Đạo nhìn hắn rất chướng mắt, cũng sẽ không chấp nhận hắn giống như căn nguyên.

Hẳn là cũng không cơ hội.

Thứ hai hắn có hệ thống, tội gì phải đi theo con đường kiểm soát Thiên Đạo.

Nhưng mà đối mặt với ý tốt của Băng Cực Thiên Tôn, hắn cũng không nói gì, còn từ chối sự đồng hành của hai vị tôn giả Phong Lẫm và Trọng Bi.

“Hiện giờ Băng giới cần đủ nhân lực để răn đe các giới xung quanh!”

“Sao có thể đi theo ta cả chứ?”

“Một mình ta xảy ra chuyện thì cũng không sao, nhưng Băng giới thì không thể để xảy ra chuyện.”

Nghe thấy những lời có phẩm chất cao thượng như vậy, trên dưới Băng Nguyên Cốc và Băng cung đều lộ ra dáng vẻ cảm động.

Đây là một người vĩ đại đến cỡ nào.

Nhưng trên thực tế, Thành Ca chính là không muốn mang theo những người quá mạnh đi cùng, để khỏi phải cướp mất phần nổi bật của chính mình, ảnh hưởng đến tiết tấu làm màu của mình.

Dưới sự thỉnh cầu mãnh liệt của toàn thể Băng Nguyên Cốc, hắn cuối cùng mới chịu dẫn theo hai tên Đế cảnh bát trọng.

Ngày hôm sau, hắn liền mang theo đám người Kỷ Linh Hàm, cùng nhau đi về phía Tiên giới.

Là nơi ở của Thiên Đạo, Tiên giới nhất định sẽ là nơi trung tâm nhất.

Là chân giới thứ tư tìm thấy Thiên Đạo, Băng giới rất may mắn tiếp giáp trực tiếp với Tiên giới, tương lai cũng nhất định là khu trung tâm của Nguyên Tiên giới.

Còn đối với hai nghìn chín trăm chín mươi sáu chân giới khác trong tương lai, một số vị trí sẽ trở nên vô cùng xa xôi.

Sau bảy ngày, đoàn người cuối cùng cũng ra khỏi phạm vi Băng giới, bước trên vùng đất của Tiên giới một lần nữa.

Lúc này mới phát hiện, Tiên giới đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Trước đây Tiên giới được con người chia thành ba Tiên giới là Thượng, Trung và Hạ, mà hiện tại Trung Tiên giới và Hạ Tiên giới lại bị Thiên Đạo chuyển về, trở lại thành một chỉnh thể.

Chỉ là Khư động ở vị trí trung tâm kia, bởi vì sự biến mất của Khư Địa, chung quy vẫn là trống không.

“y, phong tỏa của Thiên Đạo đã kết thúc rồi, không tệ không tệ!”

Lúc này đối diện hắn chính là phương hướng của Tiên giới trước đây.

Trước đây bởi vì đường tuyến của Thiên Đạo, hắn không thể qua bên này.

Trên đường đi, bọn họ thỉnh thoảng có thể cảm nhận được những chấn động kịch liệt của trận chiến.

Hai cao thủ Đế cảnh bát trọng Hàn Văn và Đoạn Duyệt của Băng Nguyên Cốc không hẹn mà cùng lộ ra vẻ lo lắng.

“Hai bên đang giao chiến này, thực lực cũng không thấp hơn Đế cảnh cửu trọng.”

“Thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở căn nguyên từ trong trận chiến.”

“Xem ra là ba giới m, Dương, Hỏa kia vì Thiên Đạo mà đánh nhau.”

Đối với chuyện này, Thành Ca từ chối cho ý kiến.

Hiện tại hắn không có tâm trạng đi tham gia vào sự tranh đấu giữa ba giới, chỉ muốn trở lại Yêu giới sớm một chút, nhìn thấy những thuộc hạ trước đây của mình.

Trên đường đi, hiếm khi nhìn thấy tiên nhân, trái lại thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những cảnh tượng đổ nát hoang tàn.

Xem ra sau khi tam giới đóng quân ở đây, đã tạo ra thiệt hại không nhỏ cho nơi này.

Lướt qua núi Tiên Yêu trước đây, hắn cũng bị kinh ngạc.

Bởi vì… Tam đại Long cốc đã biến mất.

Vị trí trước đây của tam đại Long cốc, xuất hiện ba hố sâu thật lớn.

“Đây là tình huống gì vậy?”

Đừng nói Khương Thành, Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết cũng mơ hồ không hiểu là chuyện gì.

Chuyện này cũng quá lạ lùng rồi nhỉ?

Cho dù thật sự xuất hiện cục diện tồi tệ nhất, cho dù nơi này bị kẻ thù bên ngoài đánh chiếm, tam đại Long cốc cũng không đến mức vô cớ biến mất.

Đánh giặc thì đánh giặc, không đến mức phải chuyển dời Long cốc có phạm vi mấy trăm triệu dặm đi nhỉ?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thần hồn của Thành Ca kéo dài một cái, rất nhanh lại phát hiện ra một cảnh càng thêm nghẹn họng.

Cả Yêu giới trước mắt đã không còn một con Yêu nào tồn tại.

Không chỉ như vậy, hang ổ của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, cũng vô cớ biến mất.

"Đúng là gặp quỷ."

"Vẫn nên đi tìm người hỏi một chút."

Thần hồn của hắn kéo dài không phát hiện Yêu tộc, trái lại phát hiện ra Nhân tộc.

Hơn nữa, còn là "người quen cũ" Ám Cơ Ma Đế.

Tên này hiện tại đã là Đế cảnh tứ trọng.

Mười triệu năm từ Đế cảnh nhất trọng đột phá lên tứ trọng, chuyện này đặt ở bất kì chân giới nào đều có thể xem như tuyệt thế thiên tài.

Mà hắn sống dường như cũng không tệ lắm, phía sau ngoại trừ những tên Ma Đế, Chuẩn Đế còn sót lại của Thánh Điện năm đó, vậy mà lại có đến mấy trăm tên Đế cảnh của Chân giới âm ủng hộ rầm rộ.

Vì thế, Thành Ca trực tiếp lắc mình một cái đến đó.

Vừa gặp nhau, còn không chờ Ám Cơ Ma Đế kịp phản ứng, hắn đã đi lên hỏi: "Những Yêu tộc của Yêu giới ta đâu, đều đi đâu cả rồi?"

Trong lòng Ám Cơ Ma Đế thầm nói đây là kẻ nào?

Nhìn kỹ vào, vậy mà lại là Khương Thành.

Hắn lập tức vui mừng khôn xiết.

"Ha ha ha, Khương Thành, vậy mà lại là ngươi?"

"Tốt lắm tên này, ngươi cuối cùng cũng chịu xuất hiện!"

Biểu cảm kia của hắn, giống như là phát hiện ra kho báu, vô cùng hưng phấn kích động.

"Mau mau mau, bao vây hắn lại, lần này không thể để hắn chạy nữa."

Mà Thành Ca ở phía đối diện, lúc này đã thông qua Đọc Tâm Thuật, có được tung tích của Yêu tộc.

Hiện giờ Yêu tộc đều đang ở Man giới.

Bởi vì có sự tồn tại của Mãng Dã, vẫn có thể chống đỡ được một đoạn thời gian.

Nhưng mà bên kia có Cửu Tuyệt Tiên Đế mang theo người của Chân giới Dương vây đánh, cuộc sống cũng không tính là dễ chịu.

Đã biết được tung tích, Thành Ca cũng yên tâm.

Mà lúc này, Ám Cơ Ma Đế ở đối diện hắn cũng lấy ra một thanh Chân Khí tam giai.

Mấy năm nay hắn quả thật sống không tệ.

Hắn chạy trốn vào Chân giới m, sau khi được đổi mới nhận thức hiểu rõ được tình huống, lập tức tham gia vào một tông môn nhỏ ở bản địa.

Là nhân vật cấp đại lão của Ma giới, tư chất thiên phú của hắn đương nhiên là nhất đẳng.

Rất nhanh đã được xem là tuyệt thế thiên tài để bồi dưỡng.

Chẳng qua, hắn không có kiên nhẫn để trải qua "cuộc sống khó khăn" trong một cái tông môn nhỏ.

Sau khi có được Pháp Môn tu luyện, hắn đã đánh cắp một lượng lớn tài nguyên tu luyện từ nhà kho trong tông môn, biến mất trong biển người mênh mông.

Sau khi tu đến Đế cảnh nhị trọng, hắn thông qua khảo hạch nhập môn, nhanh chóng thay đổi phe cánh, tiến vào Xích âm Cung - một trong những tông môn lớn nhất của âm giới.

Mặc dù tư chất tự nhiên của hắn xuất chúng, nhưng suy cho cùng thì tu vi quá thấp, chỉ trở thành một gã đệ tử ngoại môn của Xích âm Cung.

Theo lẽ thường, tiếp theo hẳn là từng bước từng bước khổ tu, leo đến vị trí nội môn thậm chí là đệ tử chân truyền.

Nhưng mà Ám Cơ Ma Đế đương nhiên sẽ không đi theo một con đường bình thường như vậy.

Nhân cơ hội đại lão cấp cao của tông môn đi xuống, hắn quả quyết đi lên tiếp lời, bán đứng Thiên Đạo Tiên giới.

Bởi vì công lao to lớn này, hắn vượt qua nội môn và đệ tử chân truyền, đặc cách được đề bạt thành tiểu trưởng lão.

Khi còn là Đế cảnh nhị trọng, thuộc hạ của hắn đã có Đế cảnh ngũ trọng có thể sai khiến.

Sau khi Chân giới âm và Tiên giới tiếp giáp nhau, các đại lão căn bản đều đi tranh đoạt Thiên Đạo, đối với tu sĩ bản địa của Tiên giới kỳ thật cũng không quan tâm mấy.

Ám Cơ Ma Đế không giống như vậy.

Hắn được coi như là "áo gấm về làng".

Khi rời đi bị truy đổi đến mức giống như chó nhà có tang, hiện giờ trở về đã là Đế cảnh tứ trọng, Tiên giới vô địch có không?

Hơn nữa còn mang theo một đám thuộc hạ Đế cảnh tứ trọng ngũ trọng.

Thật sự là muốn có bao nhiêu uy phong thì có bấy nhiêu uy phong.

Hắn cũng khá tự mình biết mình, biết rằng tranh giành Thiên Đạo không phải chuyện của mình, mấy năm nay chủ yếu bận đi chèn ép trả thù những đối thủ năm đó.

Ví dụ như Yêu giới, ví dụ như Man giới vân vân.

Mục tiêu hàng đầu đương nhiên chính là Khương Thành.

Kết quả Khương Thành không còn ở đây nữa, chuyện này khiến hắn tức giận nhưng lại không có chỗ để phát tán.

Chỉ có thể chuyển sang Yêu giới, để bù đắp lại tâm hồn bị thương của chính mình.

Cũng may Man giới vẫn còn có Mãng Dã.

Người anh em này thường xuyên qua lại ở Chân giới Lực, xem bên đó trở thành phó bản luyện cấp để đánh, thực lực được tăng lên rất nhanh.

Cộng thêm việc Thành Ca bảo hắn trói chặt huyền văn lực, vô cớ khiến hắn được tăng lên một lần nữa.

Hiện giờ hắn đã là Đế cảnh lục trọng, vừa hay có thể ngăn cản Ám Cơ và Cửu Tuyệt Tiên Đế đến từ Chân giới Dương sau đó.

Chương 975: Là chơi

Hai đại Chân giới âm Dương, không hứng thú lắm với việc treo cổ những người bản địa của Tiên giới.

Trong thế giới mà Thiên Đạo tồn tại, vô cớ giết hại số lượng lớn sinh linh, thì sẽ có nghiệp lực quấn thân.

Cũng chỉ có loại người đến Thiên Đạo cũng không thể tiêu diệt được giống như Thành Ca, mới không quan tâm đến nghiệp lực.

Những người khác không dám táo bạo như vậy.

Dưới tiền đề không có lợi ích gì thiết thực, các đại lão của các chân giới cũng không đáng để làm như vậy.

Cho nên, mới không phái cao thủ trên Đế cảnh lục trọng đến để trợ giúp Ám Cơ và Cửu Tuyệt.

Chuyện này cũng làm cho hai bên ở Man giới hiện giờ hình thành thế giằng co.

Mà giữa Ám Cơ Ma Đế và Cửu Tuyệt Tiên Đế, cũng không phải là quan hệ hòa hợp gì.

Trước mắt Cửu Tuyệt còn đang vây đánh ở Man giới, còn Ám Cơ lại ở bên Yêu giới phát triển.

Còn địa bàn trước đây của Tiên giới và Ma giới?

Bên đó đã là chiến trường của các đại lão đứng đầu tam đại chân giới, không phải là nơi bọn hắn có thể đặt chân vào.

“Khương Thành à Khương Thành! Ngươi có biết ta đã chờ ngươi bao lâu rồi không?”

Ám Cơ Ma Đế hưng phấn đến mức có chút đắc ý vênh váo.

“Mấy năm nay ta ngày ngóng đêm mong, ngóng trông sự xuất hiện của ngươi!”

Những lời này khiến Thành Ca nghe thấy cũng cảm thấy vui vẻ.

“Ha ha ngươi cũng quá nhiệt tình rồi, năm đó đuổi giết ngươi, đó là việc mà Ca nên làm.”

“Cảm kích đặt ở trong lòng lặng lẽ hồi tưởng là được rồi, không cần hoan nghênh ta nhiệt liệt như vậy.”

Những lời này nói ra, các cao thủ Chân giới âm ở phía sau không biết rõ chân tướng đều muốn chửi bậy.

Một tên Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ cầm đầu trầm mặt hỏi: “Tên này là ai?”

Mặc dù có thể chỉ huy nhóm người này, nhưng dẫu sao thì cảnh giới không bằng, Ám Cơ vẫn phải tôn trọng đối phương.

Nghe thấy vậy thì vội vàng giải thích một chút.

“Tên này là kẻ thù của ta ở Tiên giới năm đó.”

“Không có chuyện ác nào mà hắn không làm, là Ma đầu bậc nhất mà Tiên giới công nhận, cực kì kiêu ngạo!”

“Vậy sao?”

Tên cầm đầu đánh giá Thành Ca từ trên xuống dưới một cái, ánh mắt đột nhiên trở nên có chút kinh ngạc.

Hắn phát hiện, chính mình vậy mà không nhìn thấu cảnh giới của Khương Thành.

Chuyện này khiến trong lòng hắn có hơi hoảng sợ.

Trừ khi hắn còn mạnh hơn chính mình?

Không có khả năng nhỉ?

Không phải nói kẻ mạnh nhất Tiên giới này cũng chỉ là Đế cảnh nhị trọng sao?

Không phải nói Chân giới âm đến đây, chính là như nghiền áp một chiheeuf một thôn mới sao?

Xuất hiện một tên Mãng Dã, đã được coi là một dị số cực lớn rồi.

Chẳng lẽ lại thêm một tên?

“Kẻ này là thực lực gì? Hắn cũng tu luyện ở chân giới khác quanh năm?”

Ám Cơ nghe vậy thì khinh thường liếc Thành Ca một cái: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, hắn chỉ là một thổ dân của Tiên giới mà thôi, chỉ là trước đây có vận khí tốt cơ duyên nhiều thôi."

"Trước mặt Chân giới âm chúng ta, hắn không tính là gì cả!"

"Phải không?"

Tên Đế cảnh ngũ trọng cầm đầu thoáng yên tâm.

Có lẽ là đeo bảo vật để ẩn giấu tu vi.

Đối thoại của bọn hắn, cũng không tránh né Khương chưởng môn.

Nhìn dáng vẻ tự tin của bọn hắn, Thành Ca cũng có chút đồng cảm.

"Ngươi hy vọng dựa vào bọn hắn để lấy lại mặt mũi sao?"

Hắn có chút tiếc nuối thở dài một hơi: "Lần này ngươi có muốn trốn, e rằng cũng không thể nữa rồi."

"Trốn?"

Ám Cơ không tức giận nhưng lại bật cười.

"Ha ha ha ha, Khương Thành, dáng vẻ vô tri của ngươi thật buồn cười!"

"Ngươi tưởng rằng bây giờ còn là thời đại như năm đó sao?"

"Ếch ngồi đáy giếng như ngươi, căn bản không biết chân giới là cái gì nhỉ?"

"Cũng không biết trên Đế cảnh còn có gì nhỉ?"

Hắn chậm rãi bày ra Chân Khí tam giai trong tay mình, đắc ý quơ quơ trước mặt Khương Thành.

"Nhận ra đây là cái gì bảo vật cấp độ gì không?"

"Ngươi chẳng hiểu cái quái gì!"

"Ngươi đã lạc hậu rồi biết không?"

"Cho rằng mình biết làm tiên khí cửu giai thì đã giỏi lắm sao?"

"Nói thật cho ngươi biết, bây giờ tiên khí cửu giai ở trước mặt ta chỉ là đống sắt vụn mà thôi!"

Hắn cũng đã kìm nén quá nhiều năm.

Đã tưởng tượng vô số lần sau khi gặp lại Khương Thành, sẽ là cảnh tượng nghiền áp kích động lòng người cỡ nào.

Những lời này ở trong lòng hắn, cũng đã luyện tập qua vô số lần.

“Wow ồ!”

Thành Ca nhìn thấy dáng vẻ kích động này của hắn, cũng không ngại không phối hợp một chút.

Vì thế làm ra vẻ ca ngợi: “Xem ra ngươi đã thấy qua không ít việc đời, hiếm thấy hiếm thấy.”

Ám Cơ có chút tức giận, đây không phải là phản ứng mà hắn muốn thấy.

Hắn thậm chí còn cảm thấy bản thân làm màu có hơi giống như người tài giỏi không được trọng dụng.

Đối phương quá “vô tri”, căn bản không phân biệt được hàng tốt xấu, cũng không biết mọi thứ mình đang có được rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Vì thế, hắn làm một ánh mắt ra hiệu về hướng cao thủ Đế cảnh ngũ trọng kia, và những cao thủ của chân giới khác.

“Các ngươi bên ngoài canh chừng, đề phòng hắn chạy trốn!”

“Ta muốn tự mình dạy dỗ dạy dỗ hắn!”

Tâm ma đương nhiên phải đích thân giải trừ.

Nói xong, hắn quơ quơ binh khí trong tay, cười khặc khặc với Thành Ca.

“Khương Thành, ta cũng không bắt nạt ngươi, để tránh cho ngươi nói ta thắng cũng không vẻ vang gì.”

“Chỉ cần ngươi có thể ở ta trong tay kiên trì nửa khắc, vậy ta liền dừng tay.”

Lời này thật ra để lại một chỗ trống.

Ta dừng tay, không có nghĩa là những người khác cũng dừng tay.

Nhưng mà Thành Ca trái lại cũng không so đo chút trò chơi chữ này.

Vì để phối hợp với tiết tấu làm màu của đối phương, hắn thật sự không rút ra Hàn Sát Băng Kiếm của chính mình, mà lấy ra Băng Kỳ Tiên Kiếm lúc trước đã sử dụng ở Tiên giới.

"Ta cũng có thể cho ngươi thời gian nửa khắc để chạy trốn, nếu ngươi có thể chạy thoát, ta cũng có thể bỏ qua cho ngươi."

"Ha ha ha ha…"

Lần này không riêng Ám Cơ, tất cả những người khác đều cười vang lên.

Nhìn thấy binh khí của Khương Thành, bọn họ liền hoàn toàn yên tâm.

Cấp độ này, cũng quá thấp rồi nhỉ?

Thời đại Chân Khí, vậy mà còn dùng tiên khí?

Nhất là Ám Cơ Ma Đế, suýt nữa đã cười ra nước mắt.

"Khương Thành à Khương Thành, sự khoác lác của ngươi thật đúng là không hề thay đổi chút nào."

"Cầm loại phế phẩm này, ai cho ngươi sự tự tin đó vậy?"

"Còn cho ta nửa khắc để chạy trốn?"

Hắn cũng cảm thấy có chút bất lực.

Cấp độ hiện tại của chính mình quá cao, cho nên Khương Thành không thể hiểu được mình mạnh ở chỗ nào, cũng không cảm thấy sợ hãi.

"Thật đúng là nghé con không biếp sợ cọp, ây!"

Ám Cơ thở dài, hắn đột nhiên cảm thấy có chút hiu quạnh.

Kẻ thù lớn nhất mà chính mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, hiện giờ chỉ là một trò cười mà thôi.

"Khương Thành, nào nào nào, ta để ngươi ra tay trước ba chiêu."

"Để ngươi lĩnh hội một chút cái gì gọi là sự chênh lệch khiến người khác phải tuyệt vọng."

Theo hắn thấy, Khương Thành nhiều nhất cũng chỉ có thực lực Đế cảnh nhị hoặc tam trọng, mà hiện tại chính mình đã là Đế cảnh tứ trọng.

Sự chênh lệch của đại cảnh giới, hắn muốn phá bỏ phòng ngự của chính mình cũng khó.

Từng là đại địch, thở hổn hển thở hổn hển đánh cả nửa ngày cũng không lay động nổi mình, đây là sự nhục nhã cỡ nào?

Phì!

Thành Ca suýt nữa đã phun ra một ngụm nước bọt.

“Ngươi khẳng định muốn chơi như vậy?”

“Ta rất khẳng định.” Ám Cơ Ma Đế tràn đầy tự tin.

Hắn hiện tại bá đạo như vậy, chính là chơi!

Muốn chơi như thế nào thì sẽ chơi như thế đấy.

“Vậy được thôi.”

Thành Ca cũng thở dài một hơi.

“Ngươi khách khí như vậy, ta không làm thỏa mãn ngươi một chút, cũng có chút không hợp lẽ phải.”

Ám Cơ Ma Đế sớm đã không thể chờ thêm được nữa.

“Bớt nói nhảm, đến đi!”

“Đến thật sao?”

“Đến!”

Soạt!

Thành Ca vung ra Băng Kỳ Tiên Kiếm.

Vô số băng linh gào thét lao ra, ngay lập tức rút sạch các hơi thở quy tắc khác ở xung quanh.

Ám Cơ Ma Đế cảm thấy chính mình giống như đột nhiên bị người khác lột sạch quần áo, ném vào một nơi băng tuyết ngập trời.

Rõ ràng xung quanh còn có nhiều đồng đội như vậy, nhưng lại có một sự bất lực không thể giải thích được.

Hắn cảm thấy có điểm không đúng.

Vừa định nâng kiếm lên để chặn một chút, cả người đã sớm bay ngược ra ngoài.

Chương 976: Chân giới các ngươi thật chẳng ra làm sao

Bùm!

Ám Cơ Ma Đế ngã mạnh ra phía xa.

Tiên thể mà hắn đã tiến hóa và thăng cấp ở Chân giới m, đã bị một kích vừa rồi phá hủy hoàn toàn.

Vừa mới rơi xuống, thì đã oa oa điên cuồng nôn ra máu tươi.

Một thân Tiên lực biến mất sạch sẽ trong nháy mắt.

Muốn ngọ nguậy bò lên, cũng khó có thể làm được.

Dựa vào sức mạnh của Thành Ca, một đạo Tinh hồn đánh ra thì đã có thể thoải mái giết chết hắn.

Chỉ là, không phải Ám Cơ Ma Đế muốn chơi sao?

Vậy thì chơi nhiều một chút.

"Ngươi, ngươi…"

Ám Cơ Ma Đế run rẩy chỉ tay vào Khương Thành, trong mắt ngoại trừ sự oán hận thì chỉ có sự khó tin.

Hắn cuối cùng cũng lĩnh hội được cái gì gọi là từ trên mây ngã xuống vũng bùn.

Tiên thể bị hủy, trừ khi có Đại năng ra tay, phối hợp với bảo vật quý hiếm mới có cơ hội khôi phục, nếu không cả đời này của hắn coi như là đã phế bỏ.

Thành Ca tỏ vẻ vô tội dang hai tay về phía hắn.

"Là ngươi muốn ta ra tay trước."

"Ta cũng không ngờ tới ngay cả một kích ngươi cũng cản không được."

Vừa nói ra câu này, Ám Cơ Ma Đế vừa giận vừa hận chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường và xấu hổ, lại phun ra một ngụm máu.

Thành Ca còn khá quan tâm hắn.

“Ngươi kiềm chế chút, còn phun nữa thì sẽ khiến ngươi mất máu quá nhiều.”

“Ngươi… Sao ngươi có thể…”

Ám Cơ hoàn toàn không hiểu được loại kết quả này.

Bản thân đã đi đến một thế giới có cấp độ cao hơn để bổ túc hơn mười triệu năm.

Thực lực hiện giờ là Đế cảnh tứ trọng, trình độ cảm ngộ quy tắc cao hơn gấp mấy lần so với trước đây, Tiên Hồn đã tiến hóa lên hướng Ngọc hồn, đang cầm trong tay còn là Chân Khí tam giai cao cấp hơn nhiều so với Tiên giới.

Đánh một tiểu thổ dân của Tiên giới đã bị lạc hậu, làm sao có thể thất thủ?

Những người khác ở bên cạnh cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Kẻ này cũng là một dị số!”

“Hắn không phải là Đế cảnh nhị trọng!”

“Kẻ này ít nhất cũng là Đế cảnh ngũ trọng!”

“Đáng chết! Nơi rách nát như vầy, làm sao lại có loại người này?”

“Buộc phải nghiêm túc rồi!”

Tất cả các cao thủ đến từ Chân giới âm đều bày ra chân khí, một thân tiên lực cuồn cuộn.

Quy tắc âm đã biến khu vực này trở thành một thế giới khác.

Làm kẻ khác vừa nhìn thấy thì đã sợ hãi.

Nhưng mà, Khương chưởng môn ở trong đó lại không hề cảm thấy áp lực.

Hắn chưa từng tiếp xúc với Chân giới m, nhưng sự phân chia sức mạnh cảnh giới của các chân giới gần như giống nhau.

Đế cảnh ngũ trọng của Chân giới m, cũng sẽ không mạnh hơn so với Đế cảnh ngũ trọng của Chân giới Băng.

Mà Đế cảnh ngũ trọng ở trước mặt hắn… chỉ có thể coi là bia đỡ đạn.

“Giết, giết hắn!”

Phía sau truyền đến tiếng gào thét của Ám Cơ Ma Đế mang theo sự oán hận mãnh liệt.

“Bầm thây nghìn đoạn!”

Hắn cực kì hối hận.

Sớm biết như vậy thì nên để người khác lên trước, trực tiếp vây công là được.

Cứ muốn chơi cái gì mà đích thân ra tay.

Thành Ca cười mỉm nhìn vào tên cầm đầu Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ ở phía đối diện kia.

“Các ngươi cũng có thời gian nửa khắc, ta có thể cho các ngươi trốn trước nửa khắc.”

Dù sao thì dựa vào thực lực của hắn, cho dù những kẻ này trốn trước một canh giờ, cũng không trốn thoát lòng bàn tay của hắn.

Không phải muốn chơi sao, vậy thì tiếp tục chơi thôi.

Sau khi tên cầm đầu nghe thấy câu này, trong mắt hiện lên một sự khinh thường.

“Ta không biết ngươi có được cơ duyên đặc biệt từ đâu, đến mức đột phá Vị Diện cao nhất.”

“Nhưng thế giới ở bên ngoài, nằm ngoài sức tưởng tượng của ngươi.”

“Loại người bước ra từ thế giới cấp thấp như ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được…”

Hắn vẫn không cho rằng Khương Thành đã đến các chân giới khác, dù sao thì binh khí mà hắn dùng không phải là chân khí.

“Ồ vậy sao?”

Khương chưởng môn quơ quơ Băng Kỳ Kiếm ở trong tay, vẻ mặt mong đợi nói: “Vậy các ngươi nhanh chóng để ta mở mang kiến thức một chút.”

“Lên!”

Tên cầm đầu hạ lệnh một tiếng, ngay lập tức một đao oanh đến.

Một đao này oanh ra, lực âm cuồn cuộn hóa thành một con rồng dài xám xịt, gào thét lao đến.

Ven đường bất kể là cỏ cây trong sạch hay là núi đá bùn đất, tất cả đều giống như bị một tầng sương mù che phủ, trở nên vô cùng kì dị.

Kết cấu bên trong chúng đã bị thay đổi.

Đây là chỗ bá đạo của lực âm, ngoài mặt thì không có gì, nhưng trên thực tế sớm đã chịu sự tấn công của tính hủy diệt.

Đối mặt với công kích này, Thành Ca chỉ phất phất ống tay áo.

Sau đó gió lạnh đầy trời đột nhiên ngừng lại, tầng sương mù lúc trước cũng biến mất.

Giống như chưa hề xảy ra bất kì chuyện gì.

Thậm chí ngay cả kết cấu bên trong của những vật chết đó, cũng bởi vì một cái vung tay nhẹ này mà trở về như cũ.

Loại thủ đoạn này, có thể nói là thần kỳ khó lường.

Hết cách rồi, huyền văn mà Thành Ca có được không chỉ có một loại quy tắc băng, trái với quy tắc âm là quy tắc dương cũng đã được hắn "tu luyện" đến thập trọng như vậy.

Cấp độ này, còn cao hơn cả Đế cảnh ngũ trọng ở đối diện kia.

Nếu ở Chân giới m, huyền văn dương của Khương chưởng môn không có căn nguyên dương hỗ trợ, áp chế không nổi phía đối diện.

Nhưng ở đây là Tiên giới.

Trước mắt thì tứ đại Chân giới m, Dương, Hỏa, Băng đều tiếp giáp với Tiên giới, bốn căn nguyên cũng đều đến đây.

Ở đây, huyền văn của hắn có thể mượn sức mạnh của tứ đại căn nguyên này để dùng.

Nếu sau này có thêm một cái chân giới, huyền văn của hắn cũng có thể có thêm một căn nguyên hỗ trợ.

Có thể nói, Tiên giới chính là sân nhà vĩnh viễn của hắn!

"Quy tắc dương?"

"Ngươi đã đến Chân giới Dương?"

Sắc mặt của tên thủ lĩnh Đế cảnh ngũ trọng kia trầm xuống, đó chính là kẻ thù không đội trời chung của Chân giới âm bọn hắn!

“Xem ra, lần này không diệt trừ ngươi là không được!”

“Chân giới Dương, vậy mà lại dám thâm nhập vào đây, chuyện này đã làm trái với ước định!”

Thành Ca lười quan tâm giữa các chân giới bọn hắn có hiệp nghị gì, hắn chỉ lạnh nhạt nói: “Ngươi nghĩ hơi nhiều rồi, vẫn nên suy nghĩ trước mắt đi.”

“Trước mắt gì…”

Tên cầm đầu đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Những người ở bên cạnh và phía sau hắn đâu?

Sao lại không còn chút tiếng động nào, thậm chí đến cả hơi thở cũng không cảm nhận được.

Hắn chợt quay đầu lại, ngay lập tức bị sốc.

Chỉ thấy mấy trăm tên đồng đội của hắn, bất kể là Đế cảnh ngũ trọng bốn trọng hay là những Ma Đế, Chuẩn Đế lúc trước của Thánh Điện, lúc này tất cả đều ngã trên mặt đất.

Không còn chút tiếng động nào.

Biểu cảm của bọn họ còn giữ nguyên trạng thái trước khi chết, không có hoang mang không có sợ hãi, thậm chí có người vẫn còn nở nụ cười nhạo.

Nói cách khác, đám người này là chết trong vòng một cái chớp mắt.

Trước khi chết đừng nói là phản kích, ngay cả phản ứng cũng không có thời gian.

Không chỉ vậy, giết chết những người này, đến cả những chấn động khi chiến đấu cũng không có, thậm chí một người ở tại trận như hắn cũng không nhận ra được.

Chuyện này…

Chuyện này sao có thể?

Một trận ớn lạnh từ lòng bàn chân của hắn chạy thẳng lên đỉnh đầu, làm cả người hắn phải rùng mình.

“Đây, đây là thủ đoạn ra sao… Ngươi ngươi ngươi rốt cuộc là người nào?”

Giờ khắc này, sự cao ngạo khinh thường đến từ chân giới đã sớm không còn sót lại chút gì.

Thứ hắn còn lại cũng chỉ có sự sợ hãi cực độ.

“Xem ra thế giới bên ngoài này của các ngươi, cũng chẳng ra làm sao.”

Vừa rồi Thành Ca chỉ dùng Tinh hồn tấn công một chút.

Những Đế cảnh tứ trọng tam trọng này, còn chưa đạt tới Ngọc hồn, đương nhiên không hề có sức chống cự.

“Không phải ngươi nói hoàn toàn vượt khỏi sức tưởng tượng của ta sao?”

“Kết quả chân giới các ngươi, chỉ có thế này?”

Ám Cơ Ma Đế ở phía sau đã triệt để há hốc mồm.

Hiện tại đến cả thù hận hắn cũng không nảy sinh được, có cũng chỉ là sự tuyệt vọng và bất lực sâu sắc.

Trước kia kẻ này xưng bá ở Tiên giới cũng thôi đi, hiện tại Tiên giới đều bị hàng duy đả kích, sao hắn vẫn có thể mạnh như vậy?

Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Chương 977: Xích âm Cung chuyên nghiệp

Nhìn thấy Khương chưởng môn từng bước áp sát, tên Đế cảnh ngũ trọng của Chân giới âm kia đã triệt để hoảng sợ.

Hiện tại không còn là vấn đề bọn họ phải làm sao để giết chết Thành Ca.

Mà là vấn đề làm sao để hắn có thể sống sót.

“Ngươi không thể giết ta!”

“Ta đến từ Xích âm Cung, ngươi biết Thiên Tôn không, Xích âm Cung bọn ta có Thiên Tôn tọa trấn, giết ngươi thì chỉ cần

thổi một hơi…”

“Trên người ta bị hạ Hồn Ấn, nếu kẻ nào giết chết ta, kẻ đó sẽ bị dính ký hiệu Hồn Ấn, không mất mấy tháng thì không luyện hóa xong.”

“Đến lúc đó không có chỗ nào để lánh thân, nhất định sẽ dẫn tới sự trả thù của Xích âm Cung!”

Hắn không nói như vậy, Thành Ca còn không có cảm giác gì.

Thậm chí hắn còn định thả một tên, để đối phương trở về xin viện binh, tiếp tục đến tặng gói kinh nghiệm.

Kết quả ý của đối phương, là giết hắn cũng có thể có được hiệu quả y như vậy?

Vậy… dường như không cần thiết phải giữ hắn lại!

Chuyện này khiến hắn cười đến miệng cũng suýt nữa không thể khép lại.

“Ha ha ha, sự phục vụ của Xích âm Cung các ngươi cũng thật chu đáo.”

Nhìn thấy hắn không có ý muốn dừng tay, tên Đế cảnh ngũ trọng kia càng thêm tuyệt vọng.

“Một mình ngươi tuyệt đối không ngăn được Đại năng của Xích âm Cung…”

Lời còn chưa nói xong, đám người Kỷ Linh hàm cuối cùng cũng tìm đến đây.

“Chưởng môn, có chuyện gì vậy?”

“Giới chủ, bọn hắn là ai?”

Tên Đế cảnh ngũ trọng kia há hốc mồm.

Vừa rồi mới nói một mình ngươi, kết quả đồng đội của đối phương cũng đã tới?

Dựa vào cảnh giới quan sát của hắn, Đế cảnh lục trọng của Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết giống nhau đều ở trên hắn, căn bản nhìn không thấu.

Mà khiến hắn sợ hãi nhất chính là hai gã Đế cảnh bát trọng của Băng Nguyên Cốc kia.

Cũng là nhìn không thấu cảnh giới, nhưng sự uy áp của cường giả là vô cùng chân thực.

Loại cảm giác này, giống như khi đối mặt với những trưởng lão nồng cốt của nội tông, vô cùng đáng sợ.

“Ngươi, các ngươi…”

“Làm sao có thể?”

“Các ngươi là người của Băng giới!”

Hắn cuối cùng cũng phản ứng lại.

Còn Ám Cơ Ma Đế ở phía sau đã sớm sụp đổ hoàn toàn.

Hóa ra Khương Thành cũng có cao thủ của chân giới khác làm thuộc hạ?

Hơn nữa còn mạnh hơn so với mình?

So sánh như vậy, một chút mặt mũi cuối cùng của hắn cũng không còn nữa.

Thành Ca cũng lười chơi tiếp, sau khi một đạo Tinh hồn đánh ra tiêu diệt hoàn toàn hai tên này, lúc này mới nhún vai: “Không có gì, vài con cá nhỏ mà thôi.”

Có đám người Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh, hắn cũng không cần tự mình thu chiến lợi phẩm.

Bốn tên đệ tử Phi Tiên Môn rất thuần thục thu nhặt lên.

Nhưng hai tên Đế cảnh bát trọng Hàn Văn và Đoạn Duyệt lại có chút lo lắng.

“Kẻ này dường như là môn đồ trong tông phái của Chân giới m, giết chết bọn hắn, liệu có dẫn đến sự tranh chấp không cần thiết hay không?”

Dựa theo sự sắp xếp của Cung quân sư, tiếp theo trên dưới Băng giới phải yên lặng là vàng.

Tận lực tránh xung đột với các chân giới khác.

Thành Ca trừng mắt: “Kẻ khác cũng đã xông tới trên mặt ta rồi, ta là Băng thần chẳng lẽ còn phải chịu lép vế sợ hãi sao?”

“Không phải không phải.”

Trong lòng hai người oán thầm, dựa vào thực lực của ngươi, muốn tránh né cũng không khó.

Thật sự không được, thể hiện ra một chút Tinh hồn, đối phương cũng sẽ biết điều mà lui đi.

Hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy!

Nhưng lại không biết, Thành Ca đang quan sát ký hiệu Hồn Ấn mà kẻ kia vừa nói.

Sau khi xử lý tên Đế cảnh ngũ trọng kia, trên người hắn quả thật có thêm một cái ký hiệu khó thấy, tỏ rõ vị trí của hắn về phía một nơi nào đó.

Nhưng mà… Dường như ký hiệu này cũng chẳng ra làm sao.

Hắn cảm thấy mình tùy tiện một chút thì đã có thể lau đi, làm gì cần đến mấy tháng để luyện hóa?

Nghĩ đến nếu mình lau mất ký hiệu, Xích âm Cung gì đó tìm không thấy "hung phạm", vậy chẳng phải trên đời sẽ nhiều thêm một vụ án không có đầu mối sao?

Liên lụy tới tỉ suất phá án của Tiên giới cũng giảm sút theo, không tốt biết bao nhiêu?

Thế là, hắn cẩn thận từng li từng tí giữ gìn ký hiệu này, tránh cho nó biến mất.

Đợi một hồi, đám người Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết rốt cuộc cũng thu xong chiến lợi phẩm, sau đó chủ động giao cho người quản lý kho hàng của Phi Tiên Môn - Khương chưởng môn.

Thành Ca hài lòng thỏa dạ, vung tay lên.

"Xuất phát, đi Man giới!"

Lúc này bên phía Man giới, đã sớm trở nên đất chật người đông khó sống.

Tiên, Ma, Yêu, Tử, Linh mấy giới này, đều có một số lượng lớn người chạy trốn đến đây.

Mặc dù tầng lớp cấp cao của tam đại Chân giới m, Dương,Hhỏa, không có ý nghĩ gì với thổ dân của Tiên giới,

cũng không có hứng thú chinh phục thống trị một đám trong mắt bọn hắn là loài giun dế cặn bã.

Nhưng bọn hắn thường xuyên khai chiến ở hai giới Tiên Ma, nếu ở gần thì sẽ bị một thân tóe máu.

Vả lại, tầng lớp cấp cao của tam đại chân giới không có hứng thú với thổ dân của Tiên giới, nhưng Cửu Tuyệt và Ám Cơ "áo gấm về làng" lại rất có hứng thú.

Sau khi hai kẻ này trở về thì vô cùng kiêu ngạo, hận không thể đem tất cả những uất ức đã chịu ở chỗ Thành Ca trước kia, đều trút lên đầu tiên nhân của lục giới.

Trước mắt ngoại trừ một số tiên nhân tu luyện ba quy tắc hệ âm, dương, hỏa lặng lẽ tiến vào tam đại chân giới, lựa chọn gia nhập vào các tông môn ở bên đó, những người khác căn bản đều ẩn nấp.

Hiện giờ Mãng Dã Đế cảnh lục trọng, đã là cứu thế chủ của lục giới, là ánh sáng của cả Tiên giới.

Chẳng qua là ở trong mắt của đồng đội xung quanh, luồng ánh sáng này thường xuyên biến mất một cách khó hiểu.

"Đại ca của ngươi lại bế quan sao?"

"Sao hắn cứ bế quan suốt vậy?"

Chư vị Tiên Đế, Ma Đế, Yêu Đế, lúc này đều có chút lo lắng.

"Gần đây Cửu Tuyệt lại muốn đánh đến đây."

"Mãng Dã Đại Đế đang bế quan ở đâu, bọn ta đi gọi hắn."

"Đừng thong dong đến muộn nữa…"

Mấy vị Man giới Đại Đế bị bọn họ truy hỏi đến mức mất kiên nhẫn.

"Các ngươi hoảng cái gì?"

"Mãng Dã đại ca của bọn ta là chiến lực mạnh nhất, khẳng định sẽ xuất hiện vào thời khắc mấu chốt nhất, yên tâm đi!"

"Còn về phần hắn bế quan ở đâu, đó đương nhiên là nơi bí mật nhất, tuyệt đối không thể tiết lộ!"

Trên thực tế, bọn họ cũng không biết Mãng Dã đanh bế quan ở đâu.

Chỉ biết hơn mười triệu năm gần đây, hắn đã mất tích một cách khó hiểu mấy chục lần.

Mỗi lần đều là nói bế quan.

Bọn họ đương nhiên cũng sẽ tin.

Ai ngờ thật ra người anh em này mỗi lần đều đến Chân giới Lực phó bản để cố gắng luyện cấp.

Có một lần Cửu Tuyệt Tiên Đế mang theo cao thủ của Chân giới Dương tiến hành tổng tấn công, hắn không kịp trở về.

Cuối cùng các tiên trận, cấm chế của liên quân lục giới bị phía đối diện phá bỏ sạch sẽ, thương vong nặng nề, không thể không trốn đông núp tây chạy trốn tới vực giới khác.

Kéo dài cho tới khi Mãng Dã trở về, mới có thể ổn định lại trận tuyến.

Mọi người rất lo lắng, liệu lần này có xuất hiện lại cục diện tuyệt vọng chủ tướng không có mặt hay không.

Thanh Long Đại Đế đảo mắt, lén lút truyền âm nói: “Lần này đại ca của các ngươi bế quan đã ba triệu năm, không phải là đã xảy ra chuyện nhỉ?”

“Nói hưu nói vượn!” Chư vị Đại Đế của Man giới nổi giận.

“Nói bậy, đại ca của ta không thể xảy ra chuyện.”

“Hắn xuất hiện một lần nữa, nhất định có thể càn quét phía đối diện.”

“Lão Long ngươi nói lời châm chọc, thật là phiền lòng!”

Lão Thanh Long thở dài: “Nếu hắn không trở lại, vậy chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta.”

Ngoài mặt, thì hắn rất lo lắng về trận chiến tiếp theo, cũng tràn đầy truyệt vọng y như những người khác.

Trên thực tế, trong lòng hắn là đang nóng lòng muốn thử.

Chỉ mong có thể khai chiến ngay lập tức.

Bởi vì vào mấy chục năm trước, thực lực của hắn không hiểu tại sao mà lại tăng lên một lần.

Lần đó là do Thành Ca thăng cấp huyền văn tốc độ và huyền văn thủy lên tới thập trọng, kéo theo hắn cũng có thể thăng cấp nhanh chóng, có đủ sức mạnh để vượt qua Đế cảnh tam trọng, thậm chí có thể giao thủ một chút với Đế cảnh tứ trọng.

Chương 978: Tâm tư nhỏ của Mãng Dã

Mấy chục năm gần đây vẫn luôn không có chiến sự, Thanh Long Đại Đế cũng không có chỗ để khoe khoang.

Hơn nữa bình thường hắn còn cố ý che giấu.

Chờ lần sau khai chiến đột nhiên trở nên kinh người, làm màu một chút.

Dù cho đánh không lại Đế cảnh ngũ trọng của phía đối diện, nhưng nếu vận dụng chiến thuật thỏa đáng, không chừng còn có thể chém giết Cửu Tuyệt Tiên Đế.

Đến lúc đó đối diện tản đi, nguy cơ không phải tự nhiên mà được giải trừ sao?

Còn chính mình, không phải sẽ trở thành anh hùng của lục giới nổi bật hơn cả Mãng Dã sao?

Nghĩ đến cảnh tượng kia, lão Long này cũng sắp ướt luôn rồi.

Ngoại trừ hắn và Thương Linh, vẫn còn có một người có thể phá vỡ giới hạn của Vị Diện chính là Mâu Vũ.

Nàng trở lại Đế cảnh, bởi vì đã luân hồi năm lần, nên nền móng vượt qua tất cả các Tiên Đế.

Cũng có đủ sức để chiến đấu với Đế cảnh tam trọng.

Nhưng mà lúc này, vị Tổng hội trưởng này của Thiên Khu Các lại phấn chấn không nổi.

“Như vậy không phải là cách, chúng ta không thể cứ tiếp tục chờ đợi.”

“Chúng ta nên nghĩ cách tự cứu mình!”

Triệu năm gần đây, những ngày Mãng Dã không ở đây, kỳ thật phần lớn thời gian của các cao thủ lục giới đều do một Tiên Đế luân hồi như nàng tổ chức.

Giữa lục giới ít hay nhiều thì cũng có ngày lễ, huống chi ngay cả tộc quần cũng không giống.

Duy nhất một cái có thể khiến tất cả các thế lực đều chấp nhận, chính là Thiên Khu Các từng trung lập.

Khi nàng nói, những người khác cũng không có ý kiến, đến cả mấy vị Đại Đế của Man giới cũng bằng lòng nghe chỉ huy.

Chuyện này khiến Thanh Long Đại Đế có chút không cam lòng.

Sự nổi bật đều bị nữ nhân Mâu Vũ này đoạt mất.

Nhưng mà cũng không sao, khai chiến tiếp theo sẽ đến lượt mình biểu diễn.

Lão Long này vì để tạo ra hiệu quả đột nhiên trở nên nổi tiếng cho trận chiến tiếp theo, vừa chuẩn bị, vừa cố ý thở dài.

“Trận chiến này phiền toái rồi.”

“Thực lực chênh lệch quá xa…”

“Chúng ta cần có một người anh hùng!”

Hắn vừa nói, vừa vuốt vuốt râu rồng của mình.

“Nếu người anh hùng đó có thể giết chết Cửu Tuyệt Tiên Đế, vòng vây này chắc chắn cũng sẽ được giải!”

“Chỉ là không biết ai có thể đứng ra…”

Những gì ngươi nói không phải lời thừa sao?

Quan trọng là làm không được!

Đám Yêu Đế Côn Bằng, Bạch Hổ ở bên cạnh cũng lười đáp lại hắn.

Băng Phượng Đại Đế lại không kiên nhẫn nói: “Huyền Minh, ngươi có thể đừng tụng kinh đả kích sĩ khí của chúng ta không, có phiền hay không?”

Thanh Long Đại Đế bị mất mặt, có chút buồn bực.

Chỉ có thể lén lút bĩu môi, đợi một hồi các ngươi sẽ phải bội phục sát đất sức chiến đấu của bốn đại gia.

Mà trong lúc bọn họ đang khua chuông gõ mỏ bận rộn chuẩn bị chiến đấu, bên trong một cái khe không gian ở nơi xa, Mãng

Dã cũng đang vui vẻ hớn hở nhìn bọn họ.

Thật ra lão huynh này đã trở lại từ một tháng trước.

Chỉ là cố ý ẩn nấp không xuất hiện mà thôi.

Tính đâu ra đấy, đã mười một triệu trăm kể từ khi hắn phát hiện ra Chân giới Lực.

Mấy năm nay, phần lớn thời gian của hắn đều ở bên đó luyện cấp.

Hắn đương nhiên không làm được loại thao tác phức tạp giống như gia nhập tông môn đấm đá lẫn nhau của Ám Cơ Ma Đế, cũng không thể hành động lỗ mãng không sợ chết giống như Thành Ca.

Hắn đem Chân giới Lực trở thành phó bản để luyện cấp, đi trên con đường của trò chơi đơn cơ.

Người của Chân giới Lực đã bị hắn chia làm hai loại, một loại là NPC vô hại, một loại là dã quái có thể cung cấp tài nguyên.

Mỗi khi rơi vào bước đường cùng lớp lớp vòng vây, hắn lập tức chạy về Man giới hồi máu, giống như là rút cap mạng để buộc ngắt kết nối.

Khôi phục gần xong, tài nguyên cũng được tiêu hóa, lại xông vào phó bản luyện cấp.

Vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại, chơi vui vô cùng.

Thành thật mà nói, loại thao tác này Thành Ca còn chơi không nổi.

Dù sao thì người tiến vào các chân giới nhiều như vậy, cũng chỉ có Mãng Dã có thể ra vào thoải mái.

Triệu năm về trước, tam đại Chân giới m, Dương, Hỏa lần lượt xuất hiện, phá vỡ sự yên bình của Tiên giới, Man giới đương nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Khi đó hắn là Đế cảnh ngũ trọng hậu kỳ, cản được Cửu Tuyệt Tiên Đế, và một số cao thủ của Chân giới Dương do hắn mang đến.

Không ngờ lại trở thành đại anh hùng trong cảm nhận của rất nhiều tiên nhân lục giới.

Nhưng áp lực của hắn cũng là rất lớn.

Cửu Tuyệt Tiên Đế chỉ là Đế cảnh tứ trọng, trong mắt Mãng Dã không tính là cái gì.

Nhưng hắn giống với Ám Cơ, dẫn theo hơn mười tên cao thủ của Chân giới Dương, trong số những người đó có ba tên Đế cảnh ngũ trọng.

Nếu không phải lúc sắp khai chiến đột phá đến Đế cảnh lục trọng, Mãng Dã sẽ không ngăn được những người này.

Theo lý thuyết, Đế cảnh lục trọng giết chết ba tên Đế cảnh ngũ trọng là rất dễ dàng.

Nhưng Mãng Dã phải chịu thiệt bởi ở Tiên giới không có căn nguyên lực.

Hai bên đánh nhau mấy trận cũng không thể phân được sống chết, cứ như vậy mà tạm thời giằng co.

Cái gì?

Tại sao Mãng Dã không nói cho các Tiên Ma Yêu Đế khác lối vào của ba nghìn chân giới?

Như vậy tất cả mọi người đều được thăng cấp, không phải có thể giảm bớt áp lực của hắn sao?

Cho dù mọi người không thể trở lại, cũng có thể chạy trốn đến chân giới khác, ít nhất là an toàn!

Thật đáng tiếc, giải pháp tối ưu này ngay từ đầu đã bị Mãng Dã xem nhẹ.

Một mình mình làm cứu thế chủ, mỗi ngày một đống người vây quanh bản thân, khen ngợi mình lên tận trời sảng khoái biết bao nhiêu?

Nếu tất cả mọi người đều có thể đi vào các đại chân giới, vậy bản thân mình sẽ không còn đặc biệt như vậy nữa.

Với hắn mà nói, khiến người khác chú ý mới là quan trọng nhất.

Lần này luyện cấp trở về, hắn đột phá đến Đế cảnh lục trọng trung kỳ.

Hắn làm được dưới điều kiện không có tông môn bồi dưỡng, không có tiền bối dìu dắt, không tiến vào bảo địa giống như Băng Nguyên Cốc, hơn nữa xung quanh còn toàn là kẻ thù.

Loại tốc độ đột phá này, đủ để đè ép tuyệt thế thiên tài Ngụy Sơn đột phá đến Đế cảnh lục trọng trong một triệu năm đến mức cặn cũng không còn.

Hiện tại lão ca này tràn đầy tự tin, chắc chắc sẽ lật đổ hoàn toàn đám người Cửu Tuyệt trong lần này.

Nhưng hắn cố tình muốn che giấu.

Về phần lí do, cũng rất đơn giản, bởi vì làm màu thôi.

Ba vua làm màu của Tiên giới, ngoại trừ Khương chưởng môn và lão Thanh Long, người còn lại chính là hắn.

Cố ý không xuất hiện, để đồng đội lo lắng, cuối cùng trở nên tuyệt vọng, sau đó lão tử lại từ trên trời giáng xuống, xoay chuyển tình thế!

Loại thao tác này e rằng Thành Ca cũng không làm ra, nhưng Mãng Dã có thể làm ra.

Mâu Vũ chỉ huy mọi người ở phía dưới bố trí phòng tuyến, mệt đến mức tâm lực tiều tụy căn bản không biết, lúc này trận doanh bên mình đã có hai lão làm màu thủ thế để chờ phát ra.

Đột nhiên lúc này, xung quanh báo động mãnh liệt.

Mười mấy tên Tiên Đế ở phụ cận biến sắc.

“Không tốt, tiên trận báo động ở ngoài cùng đã bị đột phá!”

“Kẻ thù đến sớm hơn so với dự đoán của chúng ta!”

“Đạo thứ hai cũng sáng lên rồi!”

“Gay rồi, sao lần này lại nhanh như vậy?”

“Đạo thứ ba, nhanh nhanh nhanh, nhanh đi chặn đánh!”

“Mau vào mắt trận!”

Trong lòng Mâu Vũ vô cùng nặng nề, biểu cảm lại không thay đổi chút nào, vẫn bình tĩnh như thường chỉ huy các Tiên Đế, Yêu Đế ở phụ cận bố trí tiên trận.

Lão Thanh Long kích động ló đầu ra ngoài.

Mãng Dã ở trong khe cũng xoa tay chờ cơ hội tốt nhất để ra trận.

Lúc này, phía trước đột nhiên bay đến một bóng dáng.

Không đợi đại trận của bọn họ sáng lên, thì đã trực tiếp xông đến trước mặt Mâu Vũ, ôm chặt lấy nàng.

Trong lòng Mâu Vũ hoảng hốt, đang muốn ra tay, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc.

"Đã lâu không gặp, ta trở về rồi!"

Thành Ca lại ném đám người Kỷ Linh Hàm ra phía sau một lần nữa.

Không còn cách nào khác, hắn muốn nhìn thấy người một nhà sớm một chút.

"Khương Thành?"

"Trời ạ, thật sự là Khương Thành!"

Bên trong đại trận, tất cả các cao thủ đều lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

Nhất là các cao thủ của Yêu giới, lại càng kích động muôn phần.

"Yêu chủ!"

"Yêu chủ trở về rồi!"

"Ha ha ha, cuối cùng cũng đã trở về!"

"Lần này được cứu rồi!"

Chương 979: Vờ vịt uổng công rồi

"Mấy năm nay ngươi chết ở đâu vậy?"

Thương Linh là người đầu tiên xông đến đây, vừa gặp nhau thì đã bắt đầu quở trách.

"Không từ mà biệt, hơn nữa còn không có chút thư từ nào!"

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Địa vị của nàng trong cảm nhận của Thành Ca là vô cùng đặc biệt.

Nhìn thấy nàng bình yên vô sự, Khương chưởng môn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Đúng đúng đúng, là lỗi của ta, không phải ta đã trở lại rồi sao!”

Các Yêu Đế và Tiên Đế khác cũng nhao nhao vây lại.

“Mấy năm nay rốt cuộc Yêu chủ đã đi đâu?”

“Hiện tại không phải là lúc để thảo luận chuyện này, Cửu Tuyệt lập tức sẽ giết đến đây.”

“Đúng đúng đúng, nên suy nghĩ làm sao để phá địch.”

“Đúng rồi Khương chưởng môn, hiện giờ ngươi đang là cảnh giới gì?”

“Liệu có cách để phá địch?”

Dù cho Cửu Tuyệt bên kia là kẻ thù mạnh “Vị Diện rất cao”, nhưng bọn hắn vẫn ôm kỳ vọng nhất định với Khương Thành.

Dù sao thì mười triệu năm trước, hắn đã tạo ra quá nhiều kỳ tích.

Không chừng lần này lại có thể tạo ra kỳ tích thì sao?

Không đợi Thành Ca mở miệng, Mâu Vũ đã vội vàng báo cáo tình hình của kẻ thù.

“Cửu Tuyệt Tiên Đế đi đến một nơi tên là Chân giới Dương, ở đó cao thủ nhiều như mây.”

“Lần này những người Cửu Tuyệt mang đến gồm có ba tên Đế cảnh ngũ trọng, trong đó có một tên còn là hậu kỳ.”

“Đúng rồi ngươi có biết cái gì là Đế cảnh ngũ trọng không?”

Thành ca cười khổ gật gật đầu.

“Xem như là biết đi.”

“Vậy thì tốt, xem ra ngươi cũng biết ý nghĩa của cảnh giới này, ngoại trừ ba tên Đế cảnh ngũ trọng, bên đó còn có hai mươi lăm tên Đế cảnh tứ trọng.”

“Ồ, còn có một số cao thủ của Tiên Minh năm đó còn sót lại, cũng đến nhờ cậy Cửu Tuyệt một lần nữa.”

“Hiện giờ tình thế của chúng ta rất tệ…”

Đối mặt với biểu cảm tràn đầy kỳ vọng của mọi người, Thành Ca xua xua tay.

“Yên tâm đi, gặp được ta, các ngươi không cần lo lắng tiểu cặn bã Cửu Tuyệt Tiên Đế kia.”

Trên đường hắn đến đây, đã thuận tay tiêu diệt hết đám người Cửu Tuyệt.

Cả quá trình cũng gần giống với Ám Cơ Ma Đế bên kia.

Cửu Tuyệt cũng vô cùng kích động khi kẻ thù gặp nhau giống như vậy, sau đó tự cho là hơn người không thua được, cuối cùng bị hắn trực tiếp càn quét nghiền ép.

Chỉ là bởi vì lo lắng bên này gặp phải kẻ thù khác, hắn mới giữ đám người Kỷ Linh Hàm ở lại chậm rãi thu nhặt chiến lợi phẩm, một mình mở truyền tống chạy đến đây trước.

“Hủy hết đại trận đi, không cần thiết…”

Hắn vừa nói ra câu này, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Ngươi không khỏi quá xem nhẹ đối phương rồi nhỉ?

Lão Thanh Long đang kìm nén chờ được làm màu trong trận chiến rốt cuộc cũng nhịn không được nữa.

Hôm nay vốn nên là ngày mà bản thân mình làm diễn viên chính, sao tên tiểu tử này lại nhảy ra đoạt mất sự nổi bật của mình?

“Tiểu tử, có phải ngươi chưa tỉnh ngủ hay không?”

“Ngươi thật sự biết Đế cảnh ngũ trọng có ý nghĩa gì không?”

Thành Ca cười mỉm nhún vai: “Biết.”

Không phải là bia đỡ đạn bị mình trực tiếp tiêu diệt sao?

“Ngươi biết cái rắm, đó là cảnh giới đột phá vượt xa cực hạn của Tiên giới năm xưa.”

Lão Thanh Long chỉ coi hắn như đang khoe khoang khoác lác: “Năm đó Tiên giới chúng ta đến cả một Đế cảnh tam trọng cũng không có, ngươi có hiểu hay không?”

Cuối cùng hắn vỗ vỗ bả vai của Thành Ca, tình ý sâu xa nói: “Ngươi biến mất đã mười triệu năm, thời đại đều đã thay đổi.

Lát nữa cố gắng quan sát, cố gắng học tập, không cần ra mặt lung tung, để tránh làm bia đỡ đạn.”

Trọng trách làm nổi bật giao cho ta là được rồi.

Thành Ca bị hắn chỉnh đến mức dở khóc dở cười.

Con mẹ nó, lời kịch của ngươi sao lại giống với Ám Cơ Ma Đế như vậy?

Ngươi rốt cuộc đứng về bên nào?

“Được rồi được rồi, Cửu Tuyệt đã chết rồi, không còn chuyện của ngươi nữa.”

Hắn vừa nói ra câu này, toàn trường đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Thương Linh là người đầu tiên ngạc nhiên vui mừng bắt đầu truy hỏi.

“Cửu Tuyệt thật sự đã chết?”

“Bị ngươi giết? Vậy những người bên cạnh hắn đâu?”

Thành Ca dang tay: “Đương nhiên cũng đều bị ta giết rồi.”

“Trời ạ!”

“Chuyện này ngươi cũng làm được sao?”

“Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Thương Linh và Mâu Vũ không hề nghi ngờ chiến tích của hắn, chỉ cần chính miệng hắn nói ra, đó nhất định là sự thật.

Thế là hai người vui mừng khôn xiết, vô cùng kích động, còn một trái một phải hôn Thành Ca một cái.

Khiến Ca cảm thấy trận này đánh cũng không uổng công.

Chỉ là, những người khác thì không tin tưởng giống như hai nàng.

“Cửu Tuyệt chết rồi?”

“Không thể nào? Làm sao có thể đơn giản như vậy?”

Bọn họ đúng làm ôm kỳ vọng nhất định đối với Khương Thành.

Nhưng mà một mình hắn giết sạch toàn bộ phía đối diện, chuyện này vẫn là có chút không chân thật.

“Đế cảnh ngũ trọng thần uy cái thế, sao có thể giết chết được?”

“Chuyện này có hơi khiến người khác khó có thể tin…”

Thanh Long Đại Đế lắc đầu bật cười.

“Tiểu tử ngươi tỉnh táo một chút đi!”

“Vừa mới trở về thì đã báo sai chiến công, nếu ngươi không phải là Yêu chủ, thì sẽ phải bị nghiêm trị.”

Thậm chí đến cả Mãng Dã cũng nhịn không được chui ra từ trong khe không gian.

Thật ra khi nhìn thấy Thành Ca xuất hiện, hắn đã muốn đi ra.

Năm đó quyết chiến thua, hiện tại cũng phải lấy lại mặt mũi.

Nhưng vì cái gọi là xuất hiện vào thời khắc mấu chốt xoay chuyển tình thế, hắn cố gắng nhịn xuống.

Mãi cho đến khi nghe thấy kẻ thù đã bị diệt, lão huynh này rốt cuộc cũng núp không được nữa.

“Cái gì cái gì? Ngươi nói cái gì?”

“Cửu Tuyệt và tất cả những kẻ khác đều bị ngươi giết rồi?”

Giây phút mà thực lực của mình có tiến bộ lớn, thủ thế chờ phát động.

Nếu tất cả kẻ thù đều đã bị diệt, vậy bản thân mình còn biểu diễn cái gì, biểu diễn vẻ hiu quạnh sao?

Nhìn thấy hắn đột nhiên nhảy ra, chư vị Tiên Đế cũng vô cùng vui mừng, nhất là những Đại Đế của Man tộc.

“Đại ca trở lại rồi!”

“Ha ha quá tốt rồi, lần này được cứu rồi.”

“Mãng Dã Đại Đế ra trận, ổn rồi ổn rồi.”

“Đúng vậy, lần này chúng ta không chỉ có Mãng Dã, còn có Khương Thành, tuyệt đối không có vấn đề!”

Thanh Long Đại Đế đáng thương, ngay từ đầu đã không được mọi người tính vào trong, xem như làm màu uổng công.

Được mọi người thổi phồng như vậy, tâm trạng của Mãng Dã cũng tốt lên đôi chút.

Nhưng vấn đề mấu chốt vẫn phải làm rõ ràng.

“Ngươi nói ngươi tiêu diệt đám người Cửu Tuyệt?”

Thành Ca cười mỉm gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Thật ra hắn cũng đoán được tâm tư ban đầu của Mãng Dã.

Nhưng mà thật xin lỗi, một núi không thể có hai hổ, một giới chỉ có thể có một vua làm màu!

Ca trở lại rồi, vị trí trung tâm sân khấu của ngươi cũng nên giao ra đây.

“Diệt toàn bộ?” Đôi lông mày rậm của Mãng Dã nhíu lại.

Thành Ca lại gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ta không tin!”

Mãng Dã lớn tiếng nói: “Ngươi cũng chỉ là Đế cảnh lục trọng sơ kỳ, sao có thể dễ dàng tiêu diệt tất cả bọn hắn như vậy?”

Hắn là Đế cảnh lục trọng trung kỳ, là người duy nhất trong toàn trường có thể nhìn thấu tu vi của Thành Ca.

Khi hắn còn là Đế cảnh lục trọng sơ kỳ, thì cũng không tiêu diệt được bên kia, thậm chí một người cũng giết không chết.

Nhưng mà, hắn hiển nhiên đã xem nhẹ sức sát thương của những lời này.

“Đế cảnh lục trọng?”

Lão Thanh Long vốn dĩ còn không hài lòng với Thành Ca, sắc mặt cũng đã tái đi.

Con mẹ nó, tiểu tử này vậy mà lại mạnh như vậy?

Những người khác suýt nữa cũng bị hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Trời ạ, hóa ra Khương chưởng môn đã đạt đến Đế cảnh lục trọng?”

“Yêu chủ vạn tuế, Yêu chủ vô địch!”

Vốn dĩ có một số người không quá tin tưởng chiến tích của Thành Ca, hiện tại bởi vì câu nói này của Mãng Dã, ngược lại

tin tưởng rồi.

“Khó trách hắn có thể tiêu diệt Cửu Tuyệt!”

“Lục trọng đánh ngũ trọng, hợp lý!”

“Lấy đầu kẻ địch dễ dàng, cười nhẹ cũng phá được địch, không hổ là Khương chưởng môn!”

“Nếu không thì sao có thể là cao thủ hàng đầu của Lục giới chứ?”

Chương 980: Cảnh giới của ta hữu dụng hơn so với của ngươi

Mãng Dã trợn tròn mắt.

Hắn nói Khương Thành là Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ, ý muốn chứng minh Khương Thành không làm được.

Nhưng vì vậy mà kết quả là những người này lại tin Khương Thành.

Lão huynh này thật sự cũng không thể chấp nhận nổi chuyện như thế này.

“Các ngươi bị ngu ngốc sao, Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ căn bản cũng không thể có được cái thành tích chiến đấu như vậy.”

Từ trước đến giờ hắn luôn lười phản ứng với những thứ vụn vặt khác, nhưng hắn nhất định phải phổ cập thực lực mạnh mẽ của kẻ địch giúp cho bọn người này.

“Đối phương là ba Đế Cảnh ngũ trọng, các ngươi cho là lục trọng sơ kỳ cũng có thể tiêu diệt hết được sao?”

“Cái này không phù hợp với căn nguyên có biết không?”

“Không có căn nguyên chống đỡ thì cho dù cảnh giới có ở thập trọng thì cũng không phát huy ra được sức mạnh quá lớn.”

“Thật sự cũng không dám giấu giếm, trước đây ta cũng là Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ!”

Vừa nghe hắn nói như vậy, mọi người lại cảm thấy kinh ngạc một lần nữa.

Mấy lần trước đối mặt với các cuộc chiến đấu ác liệt, Mãng Dã cũng chưa bao giờ nói thực lực cảnh giới của mình là gì.

Dù sao thì lục trọng không đánh thắng được ngũ trọng, nói ra thật sự cũng rất mất mặt.

Thật ra thì cho tới tận hôm nay bọn họ mới biết Mãng Dã lại có cảnh giới cao hơn đến như vậy.

“Mãng Dã Đại Đế lại cũng là Đế Cảnh lục trọng sao?”

“Trời ơi, thì ra ngươi mạnh như vậy sao?”

“Cái này chính là bứt phá vượt xa cực hạn của Tiên Giới mà…”

“Ta còn luôn tưởng rằng Mãng Dã Đại Đế mới là Đế Cảnh ngũ trọng.”

Ánh đèn lại chiếu về bên mình một lần nữa, tâm trạng của Mãng Dã cũng cảm thấy được an ủi đôi chút.

Hắn vỗ ngực nói: “Trước kia cho dù đối mặt với một Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ ta cũng không thể giết chết được, liệu hắn có thể tiêu diệt được không?”

“Suy nghĩ một chút thì đúng là cũng không có khả năng mà!”

“Muốn tiêu diệt hết được đối phương, nhất định phải có năng lực mạnh hơn mới được.”

Chẳng hạn như bây giờ ta ở lục trọng trung kỳ, hơn nữa sức mạnh của quy tắc “Bảo vật” còn được tăng lên một cách khó hiểu thì nhất định có thể xoay chuyển được tình hình của cuộc chiến.

Lát nữa mắt chó của các ngươi trợn thật to lên mà nhìn ta biểu diễn đi.

Hắn còn đắc ý liếc Thành Ca một cái.

Nhóc con, mặc dù ngươi cũng học hỏi bồi dưỡng ở Chân giới Băng, nhưng bây giờ ngươi đã bị ta bỏ lại ở vị trí khoảng cách chênh lệch quá xa rồi.

Hắn vừa nói như vậy thì mọi người lại bắt đầu nổi lên sự nghi ngờ với thành tích chiến đấu của Thành Ca.

“Mãng Dã Đại Đế nói có lý đó!”

“Xem ra lần này vẫn không thể coi thường được…”

Nhưng ngay vào lúc này, mấy bóng dáng cũng cùng lúc bay từ xa tới.

Còn không chờ cho mọi người kịp phản ứng, mấy người đó đã hạ xuống trước mặt Thành Ca.

“Kỷ Linh Hàm?”

“Chung Ly Khuyết?”

“Các ngươi cũng tới đây sao?”

Có rất nhiều người ở Ma Giới và Yêu Giới biết bọn họ.

Sau khi bốn đệ tử của Phi Tiên Môn đến, cũng không kịp chào hỏi gì, chuyện quan trọng nhất chính là giao chiến lợi phẩm đã thu thập được từ trước đó cho Khương chưởng môn.

Vừa giao ra một cái, cằm mọi người lại không thể khép lại được.

“Đây không phải là chân khí gì đó mà Cửu Tuyệt đã sử dụng sao?”

Trước đó bọn họ đã đối đầu cùng với Cửu Tuyệt đó quá nhiều lần, đương nhiên là vô cùng quen thuộc.

“Làm sao lại rơi vào trong tay của các ngươi chứ?”

“Còn có cái này, đây không phải là cái binh khí mà Đế Cảnh ngũ trọng đó đã sử dụng sao?”

“Còn có hộ giáp nữa!”

“Trời ơi, tất cả những thứ ở đây, toàn bộ đều là chân khí!”

“Chẳng lẽ…”

Cuối cùng mọi người nhớ lại một lần nữa về thành tích chiến đấu mà Khương Thành nói lúc nãy.

Ngay cả bội kiếm luôn mang theo bên người và hộ giáp cũng phải giao ra, kết cục của chủ nhân những bảo vật này là gì cũng không cần phải đoán thêm nữa.

Thấy ánh mắt kinh ngạc và sợ hãi của bọn họ, Thành Ca cũng chỉ vung hai tay lên không trung.

“Những thứ chiến lợi phẩm không đáng kể này chính là do sau khi ta tiêu diệt được đối thủ vừa nãy thì lấy được.”

Hắn cố ý liếc Mãng Dã một cái, cười híp mắt nói: “Xin lỗi, Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ như ta hình như hữu dụng hơn một chút so với ngươi.”

Vẻ mặt của Mãng Dã xanh lè, mà những người khác lại hoàn toàn nổ tung như một cái nồi.

“Ôi, vậy mà lại là sự thật!”

“Tên phản bội Cửu Tuyệt bị tiêu diệt rồi, thật sự quá tốt!”

“Ha ha ha ha, Khương chưởng môn đúng là rất mạnh mẽ!”

“Xứng đáng là Khương chưởng môn, ra tay một cái là biến thành một cuộc tàn phá hủy diệt ngay!”

“Yêu chủ là vô địch nhất ở lục giới, dù là những chân giới khác đến thì cũng uổng công vô ích thôi!”

“Chắc chắn rồi!”

“Thời khắc quan trọng vẫn có thể dựa dẫm được vào Khương chưởng môn, hắn ra tay một cái là có thể ung dung dẹp yên được kẻ địch…”

“Có thể phá vỡ được tình thế nguy cấp gió thoảng mây bay, ngoại trừ Khương chưởng môn còn có thể là ai được chứ?”

Cao thủ từng giới cứ thế tâng bốc khen ngợi, lời tâng bốc cũng không không cần tiền mà.

Cũng là do những năm nay bọn họ đã bị chèn ép vô cùng độc ác.

Đối mặt với những trận hàng duy đả kích ở bên ngoài chân giới, làm gì có người nào là không ngừng mong đợi chứ?

Bây giờ địch nhân bị tiêu diệt, kích động vui mừng cũng là điều khó tránh khỏi.

Nhưng mà Mãng Dã ở bên cạnh thì không thể vui vẻ nổi.

Cái gì cái gì, thật sự là tiểu tử này đã tiêu diệt toàn bộ kẻ địch sao?

CMN, như vậy làm sao mà được?

Thực lực trong trận này của mình đã tiến bộ rất nhiều, cố tình núp trong bóng tối, chờ thời cơ quan trọng nhất sẽ cố gắng hết sức để xoay chuyển tình thế.

Kết quả cơn sóng mãnh liệt đó lại bị tiểu tử này dập tắt, kẻ địch cũng đã biến mất?

Vậy thực lực của mình tăng lên cho ai xem?

Không có chỗ mà biểu diễn luôn.

Bây giờ mọi người đều đang vây quanh Khương chưởng môn, ngay cả mấy vị Đại Đế trong Man Giới của hắn cũng không ngoại lệ, sự đẹp đẽ và tráng lệ của hắn đã bị coi thường.

Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ như ngươi không thể giết hết được kẻ thù, đó là chuyện của ngươi.

Còn người ta chính là đã thật sự tiêu diệt được.

Thời khắc quan trọng nhất có thể dựa vào Khương chưởng môn, còn một số người thì chính là không nhờ cậy được, ngươi có tức giận hay không?

Mãng Dã rất bực bội, bực bội đến mức muốn hộc cả máu.

Ngoại trừ hắn, Thanh Long Đại Đế cũng đang rất ảm đạm và lặng lẽ.

Hắn có chút hối hận vì trận đấu trước đó đã che giấu thực lực của mình không nói ra, bây giờ nói ra cũng coi như là chẳng thay đổi được cái gì.

Hừ, ngươi có thể đánh một trận cùng với Đế Cảnh tứ trọng sao?

Tạm được, vẫn còn chấp nhận được… Chắc hẳn là cũng miễn cưỡng đủ phong độ để làm tay sai đắc lực của Khương Yêu Chủ rồi chứ?

“Chúng ta đã thắng!”

“Cuối cùng cũng thắng rồi!”

“Khương Thành trở về giết chết kẻ địch, tiêu diệt toàn bộ kẻ địch!”

Tất cả đều đã rơi vào đại dương của tiếng hoan hô, những Tiên Vương, Tiên Tôn, Kim Tiên ở bên ngoài lục giới cũng nhanh

chóng tham gia vào màn ăn mừng chè chén say sưa đó.

Nhìn thấy mọi người vui vẻ đến mức như vậy, Thành Ca lại có một thứ cảm giác mình giống như Chúa cứu thế.

Sau màn ăn mừng chè chén say sưa long trọng, mọi người cũng chú ý tới hai người của Băng tộc ở sau lưng hắn.

"Đúng rồi, mà hai vị là ai thế?"

"Nhìn không giống người ở trong Tiên Giới của chúng ta!"

"Chẳng lẽ là bạn của Khương chưởng môn sao?"

Thật ra thì Linh Giới cũng có Băng tộc, nhưng không có một vị Đế Cảnh nào cả.

Đương nhiên hai người này cũng không phải người của Linh Giới.

Hơn nữa mọi người cũng không thể nhìn ra được cảnh giới của hai người này, trong giây lát bất chợt cảm thấy có chút ngạc nhiên và nghi ngờ ở trong lòng.

"Bọn họ ở Chân giới Băng, những năm nay ta đến Băng giới, bọn họ cũng được coi như là thuộc hạ của ta."

"Thuộc hạ?"

"Thì ra Khương chưởng môn đến Băng giới, lại cũng có cả thuộc hạ sao?"

Lần này mọi người lại càng bị chấn động hơn.

Ánh mắt nhìn vào Thành Ca cũng mang theo vẻ say đắm như tôn thờ.

Cái đó giống như là một lần ra khỏi đất nước mà mang về được hai tên quản gia nước ngoài vậy.

Chỉ tiếc là cảnh giới của bọn họ so với hệ thống mới thì quá thấp, cung cấp giá trị của danh vọng chẳng qua cũng chỉ như muối bỏ biển.

"Xem ra Khương chưởng môn ở bên ngoài giống như gió và nước hòa lẫn vào nhau!"

"Ha ha, Cửu Tuyệt hắn luôn có người lén lút giúp đỡ ở bên ngoài, bây giờ chúng ta cũng có rồi!"

“Vẫn là thể diện của Khương chưởng môn lớn!”

Có người giúp đỡ ở bên ngoài khiến cho trong lòng mọi người có cảm giác an toàn hơn nhiều.

Nhưng mà Mãng Dã lại càng khó chịu.

Sự nổi bật đúng thật là đã bị tiểu tử này hút cạn sạch sẽ.

Mình ở Chân giới Lực phì phò tu luyện nhiều năm đến cấp độ như vậy, không thể nào có thuộc hạ mà ngược lại kẻ địch thì vô cùng nhiều.

Nhìn hai cao thủ của Băng Tộc ngồi bên cạnh Khương Thành giống như hộ vệ, hắn cũng gọi là có chút hâm mộ và ghen tị.

Hắn âm thầm suy nghĩ lần sau đến Chân giới Lực, có phải cũng nên bắt mấy tên Đế Cảnh tam trọng tứ trọng để mang về làm nở mày nở mặt hay không.

Cảnh giới thấp cũng không sao, dù gì cũng coi như có cái gọi là “bạn bè quốc tế” phải không?

Không cần biết có tác dụng hay không, có thể hù dọa người khác là được.

Chương 981: Thần binh lợi khí?

Khương Thành cũng không ngờ là đưa hai tay sai đắc lực từ chân giới khác đến cũng có thể gây ra sự náo động như vậy.

Vì vậy, hắn phất phất tay về hướng Hàn Văn và Đoạn Duyệt, ra hiệu cho bọn họ chào hỏi.

Đối với hai vị cao thủ Đế Cảnh bát trọng mà nói, những người trước mắt này cùng lắm chỉ là Đế Cảnh nhất trọng nhị trọng, có vài người thậm chí còn chưa tới cấp Đế Cảnh, chỉ có thể coi như là loài giun dế.

Nhưng mà đây là ý của người đứng đầu Băng giới, đương nhiên bọn họ cũng phải phối hợp cùng.

Hai người vội vàng đứng dậy chắp tay về phía mọi người.

“Hân hạnh được gặp, hân hạnh được gặp!”

Mọi người đều không thể nhìn rõ được cảnh giới của bọn họ, chỉ coi bọn họ cũng giống như mấy trợ thủ ở bên cạnh Cửu Tuyệt Tiên Đế vậy.

Tất cả cũng vội vàng rối rít đứng dậy.

“Hân hạnh được gặp, hân hạnh được gặp!”

“Hoan nghênh Băng giới đồng đạo đến Tiên Giới của bọn ta!”

“Ha ha ha, sự có mặt của Băng giới đồng đạo khiến cho cho tất cả chúng ta cùng trở nên rực rỡ…”

Bọn họ xem hai người này như trợ thủ của Băng giới, lời khen đó cũng chiir là để móc nối với bên ngoài.

Thậm chí có một vài Tiên Đế Ma Đế cũng nảy sinh ý định kết giao với Băng giới và tìm đồng minh.

Chỉ là không biết Băng giới có xem Tiên Giới bên này ra gì không.

Cuối cùng sau khi nghỉ ngơi xong, Thành Ca cũng lập tức hỏi những nghi ngờ ở trong lòng mình.

“Thương Long Cốc của chúng ta ở đâu, tại sao lại không thấy?”

“Chẳng lẽ là bị các ngươi rời đi rồi hay sao?

Nghe được câu hỏi của hắn, Thương Linh cũng lộ ra vẻ mặt không biết làm sao hiếm thấy của mình.

“Thương Long Cốc là động thiên phúc địa, ta có muốn rời đi cũng không thể rời được.”

Băng Phượng Đại Đế thở dài.

“Phượng Sào của bọn ta là bị Tiên Mẫu lấy đi.”

“Tiên Mẫu?”

Thành Ca ngẩn ra: “Nàng lại làm cái gì rồi?”

“Một triệu rưỡi năm trước, chân giới đầu tiên xâm phạm vào đây là Chân giới Hỏa.”

“Bọn họ chẳng có bất kỳ hứng thú gì với bọn ta, nhưng bọn họ lại luôn nhìn chăm chăm vào Thiên Đạo.”

“Vào khoảng thời gian đó, Thiên Đạo chênh vênh đến cực điểm, thường xuyên xuất hiện những chu kỳ đảo lộn và quy tắc hỗn loạn.”

“Sau đó thì sao?”

“Có lẽ là Thiên Đạo không chống đỡ nổi, vậy nên Tiên Mẫu buộc phải ra tay.”

Lão Thanh Long cũng chen tới: “Lúc đầu tam đại Long Cốc chúng ta, Phượng Sào của Phượng Tộc, tổ địa của Man Giới, Minh Hà Thánh Địa, Thiên Kiếm Sơn, Trường Sinh Động của Tử Giới, Trường Minh Điện Tiên Quang Nha,… mười ba bảo địa thiên nhiên ở chỗ này, tất cả đều có điểm đặc biệt.”

“Điểm đặc biệt gì?”

“Ngươi đoán xem?”

Lão Long còn cố ý ra đề.

Thành Ca tự nhủ trong lòng ta đã đoán được hết rồi, nhưng mà vẫn phối hợp với lão già này một chút.

“Ta đoán bên trong những nơi này có Thượng Cổ đại trận?”

“Sai rồi!”

Thanh Long Đại Đế lắc đầu một cái, vẻ mặt đầy đắc ý nói: “Đoán lại đi!”

Hắn còn muốn tiếp tục nhử cái mồm đang thèm ăn, nhưng Côn Bằng Đại Đế bên cạnh đã trực tiếp cướp lấy lời thoại của hắn.

“Những nơi bảo địa đặc biệt này, mỗi nơi đều là một Thần Binh Lợi Khí!”

“Thần Binh Lợi Khí?”

Đúng thật là Thành Ca đã bị làm cho hoảng hốt: “Còn có chuyện như thế nào sao? Những thứ Thần Binh Lợi Khí này là phẩm cấp gì, Chân Khí lục phẩm sao?”

Dường như là hắn đã đoán đến mức cao nhất rồi.

Mâu Vũ lắc đầu một cái, trầm giọng nói: “Chắc so với Chân Khí lục phẩm thì còn cao hơn!”

“Bởi vì sau khi thu hồi được mười ba món Thần Binh Lợi Khí kia, Tiên Mẫu đã nhờ vào lực Thiên Đạo để chặn lại một nhóm

Tôn Giả và Thiên Tôn từ Chân giới Hỏa xâm nhập vào.”

“Sau này khi các đại năng của Chân giới âm và Chân giới Dương tràn tới, cũng không thể phá vỡ được.”

“Bọn họ cũng đều đã có Chân Khí lục giai rồi, vì vậy có thể tưởng tượng được mười ba món Thần Binh Lợi Khí kia mạnh đến mức nào!”

Mọi người nói chuyện huyên thuyên, nhưng lại làm Thanh Long Đại Đế bị chọc đến tức điên lên, còn muốn khoe khoang ở trước mặt tiểu tử này một chút.

Kết quả là các ngươi lại nói ra câu trả lời quá sớm như vậy.

Hơn nữa bây giờ mọi người lại một lần dồn hắn về sau, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của hắn nữa.

“CMN, cái này cũng là quá mạnh rồi chứ hả?”

Thành Ca tỏ vẻ mình cũng vừa mới được biết thêm một cái mới.

“Tìm kiếm bao lâu như vậy, vốn dĩ Tiên Giới lại có bảo vật cao cấp như vậy sao?”

“Còn không phải sao?”

Nói tới chỗ này, Thương Linh cũng không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Thương Long Cốc chúng ta và hai Long Cốc kia đã hóa thành ba viên ngọc dính liền vào nhau, nghe nói ba viên ngọc kia vừa xuất hiện thì linh hồn và thể xác của Đế Cảnh cửu trọng sẽ tự động bị tách rời, được ba ánh sáng chiếu rọi, thật là có một không hai vô cùng kỳ diệu!”

“Đáng tiếc thật, trước đây chúng ta không biết tam đại Long Cốc là bảo vật.”

“Nếu không năm đó sử dụng ở trong đại chiến của Tiên Yêu thì hai tộc Tiên Ma nào có chuyện gì nữa?”

“Cái đó cũng chưa chắc chắn!”

Mấy tên Tiên Đế đến từ Tiên Giới đưa ra phản bác.

“Yêu Giới các ngươi có cái loại thần binh đó, Tiên Giới bọn ta cũng có, không nói đến cái khác, chỉ nói Thiên Kiếm Sơn và

Địa Kiếm Sơn đã tạo thành thanh kiếm kia, là có thể giết giặc vô song rồi được chứ?”

“Không sai, ta nghe nói Tôn Giả đầu tiên ngã xuống chính là bị thanh kiếm kia giết chết!”

“Kiếm vừa xuất hiện, thiên địa liền biến sắc!”

“Cắt một cái rãnh thấu trời giữa Chân giới âm và Chân giới Dương, lực hủy diệt suốt từ hàng triệu năm trôi qua đến bây giờ cũng chưa hề ngừng lại, từ Đế Cảnh bát trọng trở xuống thì không có cách nào có thể sống sót vượt qua cả.”

“Lợi hại như vậy sao?”

Mấy tên Tiên nhân kiêu ngạo ngẩng đầu: “Thanh kiếm kia tuyệt đối là một thanh kiếm có uy lực lớn nhất trong thiên địa, vượt qua tất cả Tiên Bảo và Chân Khí!”

Bọn họ nói thật sự giống như là thanh kiếm kia xuất phát từ Tiên Giới, cho nên Tiên Giới chính là mạnh nhất, mà bản thân mình dường như cũng rất tự hào.

Nhưng mà những lời này, đương nhiên các giới khác sẽ không đồng ý.

Mấy vị Đại Đế Man Giới khinh thường nói: “Tổ địa của Man Tộc ta đã hóa thành áo giáp chiến đấu đó, thanh kiếm kia coi như có xuyên vào một trăm triệu năm cũng không xuyên qua nổi!”

“Còn có Tử Giới của ta…”

“Linh Giới chúng ta…”

Trong phút chốc cao thủ của các giới lại bắt đầu quây vào ganh đua so sánh.

Vẻ mặt Thành Ca không nói nên lời.

Nhưng mà thông tin những người này nói ra quả thật khiến cho hắn được mở rộng được tầm mắt.

Hắn lặng lẽ cất giọng hỏi Hàn Văn và Đoạn Duyệt.

“Hai ngươi biết mười ba món thần binh trong truyền thuyết kia không?”

Hai người này nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẻ mặt vô cùng mù mờ lắc đầu một cái.

“Bọn ta cũng chưa từng nghe nói qua, e là bảo vật đầu tiên của Tiên Giới năm đó, chỉ có hỏi lão nhân gia Băng Cực Thiên Tôn thì có lẽ mới biết được.”

“Nhưng mà nghe bọn họ miêu tả về sức mạnh của nó, quả thật là đã vượt qua hiểu biết của bọn ta.”

Trong lòng Thành Ca tự nhủ cách xa như vậy, cũng không có cách nào mời đến để hỏi được.

Thôi, một thời gian ngắn nữa sẽ tự mình đi hỏi trực tiếp Tiên Mẫu một chút thì tốt hơn.

Khi mà hắn đang suy nghĩ thì bên ngoài bỗng nhiên có người nhanh chóng xông vào.

“Không ổn rồi, kẻ địch tấn công!”

“Lại có cao thủ của ngoại giới đánh vào!”

Lời nói vừa mới rơi xuống, không khí vui mừng lúc đầu của mọi người lập tức biến sắc.

“Cái gì?”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Chẳng lẽ Cửu Tuyệt chưa chết?”

“Không thể nào…”

Mọi người đang thành một đám lộn xộn, lúc Thành Ca định lóe sáng ra sân thì một dáng người cao lớn khôi ngô bỗng nhiên xuất hiện.

“Ha ha, các ngươi yên tâm đi, lần này giao cho ta là được!”

Nhìn kỹ lại thì thấy, không phải Mãng Dã thì là ai chứ?

Lúc này mọi người không phải hoảng sợ thì cũng là lo lắng, duy nhất chỉ có lão huynh là không không giấu được sự vui mừng ngập tràn trong ánh mắt.

Cuối cùng cũng lại có kẻ địch đến rồi!

Kẻ địch lúc trước đã bị Khương Thành nhanh tay sớm giết mất, chói sáng làm lu mờ đi năng lực bị ẩn giấu của hắn.

Toàn bộ hiệu quả chấn động vẫn chưa thể đạt tới được.

Vốn dĩ còn tưởng rằng tiếp theo sẽ phải khiêm tốn trong một khoảng thời gian dài nữa, không ngờ rằng nhanh như vậy mà cơ hội đã đưa đến tận cửa.

Đây thật là quá… tốt rồi!

Ngủ gật lại được đưa gối cho?

Cũng không chờ Mâu Vũ bố trí đội hình và chiến thuật, cũng không đợi thăm dò kẻ địch thật giả như nào, hắn không kịp chờ đợi đã vội vã xông thẳng ra ngoài.

Chương 982: Mãng Dã mừng rỡ như điên

Mọi người chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

Chỉ thấy ở phía chân trời xa kia những đám mây đen dày đặc kia đang dùng tốc độ nhanh nhất để bao trùm về hướng này.

Cũng không phải là Chân giới Dương.

“Chân giới m!”

“Làm sao lại là bọn họ chứ?”

“Chẳng lẽ là cái tên tạp nham Ám Cơ Ma Đế lại đến?”

Nhiều Tiên Đế đang bàn luận sôi nổi.

Còn Hàn Văn và Đoạn Duyệt ở sau lưng Thành Ca, chính là không hẹn mà cùng nhìn hắn một cái.

Quả nhiên, giết chết người của đối phương thì bọn họ không thể nào không trả thù.

“Làm thế nào đây?”

Hai người này không hề ngu ngốc, kẻ địch trước mắt này không đáng sợ mà đáng sợ nằm ở phía sau đó.

Giết một nhóm lại sẽ lại có một nhóm tới, sớm muộn cũng sẽ xuất hiện một kẻ địch mạnh đến mức Băng giới cũng không thể chống đỡ được.

“Hày là, chúng ta rút ra khỏi đây?”

Nước đục này không thể lội được.

Thành Ca vốn cũng không quan tâm đến thái độ của hai người bọn họ.

Thậm chí hắn chỉ mong hai người này vĩnh viễn đừng có ra tay, tránh cướp mất danh tiếng của mình.

Đang lo không biết phải lấy cớ gì để cho bọn họ trốn ở phía sau không ra mặt đây.

“Được, được, hai người các ngươi cứ ở yên tại đây là được.”

“Ta đi một lát sẽ quay lại.”

Vừa rồi trận chiến tiêu diệt Cửu Tuyệt ấy không xảy ra ở nơi này, những người “Phụ lão hương thân” của Tiên Giới này cũng không thấy được cảnh mình thể hiện sức mạnh tuyệt vời ra.

Lần này có lẽ phải biểu diễn cho thật tốt, tăng thêm một chút thể diện cho mình.

Nói xong, vẻ mặt hắn vô cùng mừng rỡ bay thẳng về chiến trường phía trước.

Để lại Hàn Văn và Đoạn Duyệt còn tưởng rằng hắn bực mình vì hai người không chịu ra chiến đấu, cho nên mới cười khẩy.

Sắc mặt hai người bất chợt thay đổi, trở nên luống cuống.

Khương Thành là người đứng đầu của Băng giới do chính bản thân Băng Cực Thiên Tôn chứng nhận.

Đối mặt với kẻ địch mà lại để cho người đứng đầu của Băng giới tự mình đối phó, còn bản thân mình là thuộc hạ lại tránh né phía sau?

Chuyện này còn ra thể thống gì nữa?

Nếu như chọc cho hắn không vui thì hậu quả sẽ như thế nào?

Một khi trong tương lai hắn trở thành Băng thần, sau đó không bảo vệ cho Băng giới nữa thì hai người bọn họ chính là tội nhân thiên cổ của Băng giới!

Hai người đồng loạt nhìn về phía đối phương, cũng có thể thấy trong mắt người kia sự hốt hoảng và lo lắng.

Không thể ở phía sau đực mặt ra nữa!

Mà lúc này, Mãng Dã xông ra bên ngoài trước tiên đã chính thức đối mặt với kẻ địch bên kia.

“Bên kia, ai dẫn đầu thì mau ra đây nhận cái chết!”

Lão huynh siết chặt quả đấm trong tay một cái, không thèm để ý đến việc cho dù kẻ địch bên kia không phải là Cửu Tuyệt ở Chân giới Dương.

Dù sao bây giờ hắn chính là đang muốn có một cuộc chiến xứng danh, cho dù kẻ địch là ai cũng được.

Bên phía Chân giới âm lần này cũng đã có hơn một trăm người đến, nhưng mà thực lực thì không phải bọn người Cửu Tuyệt, Ám Cơ trước đây có thể so sánh được.

Đế Cảnh ngũ trọng lên đến hơn sáu mươi người, Đế Cảnh lục trọng cũng có khoảng tám người.

Sau khi đám người Ám Cơ bị giết, một ký hiệu đã xuất hiện trên người Thành Ca.

Đương nhiên Xích âm Cung cũng không thể nào bỏ qua được, những tôn giả trong tông trực tiếp dùng Truyền tống thuật đưa những môn đồ đến với tốc độ “nhảy dù” nhanh nhất để bắt đầu trả thù.

Trước khi lên đường, bọn họ còn cho rằng kẻ địch là Chân giới Dương.

Đuổi tới nơi này mới phát hiện ra, thì ra lại là thổ dân của Tiên Giới.

Thổ dân của Tiên Giới làm sao có thể giết chết được nhóm môn đồ kia chứ?

Bọn họ đang cảm thấy ngạc nhiên thì đúng lúc đó Mãng Dã xuất hiện.

“Đế Cảnh lục trọng?”

Nói thật là một số người của Xích âm Cung bị dọa cho sợ hết hồn.

Thổ dân có khả năng tu luyện đến mức này sao?

May lần này vị trưởng lão dẫn đầu là Đế Cảnh thất trọng sơ kỳ, nếu không thật sự sẽ uổng phí công sức ra tay lần này rồi.

Nhìn những "người xem" ở phía sau bay ra từ Tiên Giới, Mãng Dã ngó nghiêng xung quanh tự hào.

Ý chí chiến đấu của hắn lại càng dâng trào lên.

Hắn chỉ về phía đối diện lớn tiếng khiêu khích.

"Ai là người dẫn đầu, còn không mau cút ra đây?"

"So với ta thấp hơn một trọng mà còn dám hung hăng càn quấy như vậy sao?"

Vị trưởng lão Đế Cảnh thất trọng dẫn đầu kia cũng có phần khó hiểu.

Chẳng lẽ đối phương có con át chủ bài đặc biệt nào đó?

Hắn chậm rãi bay ra.

Tỉ mỉ quét một vòng về hướng Mãng Dã.

Đúng là Đế Cảnh lục trọng trung kỳ không sai, cuối cùng thì sự tự tin này ở đâu ra chứ?

"Các ngươi quả thật là quá ngạo mạn!" Hắn lạnh lùng nói.

Mãng Dã cũng quét một chút cảnh giới của hắn, phát hiện mình không thể nào nhìn ra được.

Hắn không kiềm chế được sự sửng sốt.

Chẳng lẽ cảnh giới của người này cao hơn mình sao?

Không thể chứ?

Không phải nói là tam đại chân giới không có nhiều hứng thú với Tiên Giới, sẽ không phái cao thủ quá mạnh đến can thiệp vào bên này sao?

Hay là dùng tiên bảo che giấu tu vi chứ?

Nghĩ đến sau lưng có nhiều "Phụ lão hương thân" đang nhìn như vậy, tuyệt đối thanh thế không thể yếu đi, hắn ổn định tâm trạng lại một chút.

Hai tay hắn chống nạnh ngạo nghễ nói: "Ngạo mạn thì sao chứ, không ngông cuồng thì làm sao còn coi là tiên nhân được? Lão tửs sẽ đánh chết những thứ cặn bã như các ngươi."

"Ha ha!"

Trưởng lão ở phía đối diện kia bị hắn làm cho cảm thấy vô cùng tức cười.

Má nó, sống nhiều năm như vậy, đã từng thấy những thứ hung hăng càn quấy, nhưng chưa từng thấy có sự kiêu ngạo đến mức này.

Ngươi giết môn đồ của Xích âm Cung bọn ta, sao còn có thể tự tin chắc chắn như vậy?

“Giết môn đồ của môn phái bọn ta, xem ra các hạ không định cho phái ta một lý do hợp lý đúng không?”

Giết môn đồ của các ngươi?

Lúc nào chứ?

Mãng Dã cũng chỉ hơi khó hiểu một chút, ngay sau đó lại tiếp tục vỗ ngực ngang ngược nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta giết người của các ngươi rất vui vẻ, sao nào sao nào?”

“Ngươi còn muốn tìm ta để được giải thích cái gì? Muốn chết sao?”

Mọi người của Tiên Giới ở phía sau trố mắt nhìn nhau, Mãng Dã Đại Đế hôm nay thật đúng là có khí phách một cách khác thường nha!

Có khí phách cũng có chút ngang ngược.

“Tốt lắm!”

“Mãng Dã Đại Đế mạnh mẽ!”

“Đại ca đánh cho bọn họ tan nát!”

“Dương cao uy quyền của Tiên Giới ta!”

Tiếng reo hò cổ vũ của bọn họ làm cho Thành Ca cũng có phần hơi sửng sốt.

Các ngươi không nhìn thấy thực lực khác biệt sao?

Phía đối diện ước chừng có khoảng tám Đế Cảnh lục trọng, người dẫn đầu lại còn mạnh hơn, bất cứ người nào cũng có thể vượt qua được Mãng Dã thì phải?

Chẳng lẽ hắn che giấu năng lực sao?

Đám cao thủ của Xích âm Cung ở đối diện suýt chút nữa bị làm cho tức đến vỡ phổi.

Chân giới Dương và Chân giới Hỏa thì thôi không nói, thậm chí ngay cả thổ dân của Tiên Giới cũng không coi mình ra gì sao?

Đúng thật là lố lăng!

"Được, rất tốt!"

Đế Cảnh thất trọng dẫn đầu kia cũng không nhịn được nữa, loảng xoảng lấy Chân Khí của mình ra sử dụng.

"Ngược lại ta muốn xem một chút, cuối cùng thì ngươi có con át chủ bài nào!"

Có lẽ là ở Chân giới Lực bị thua thiệt, cuối cùng Mãng Dã cũng thay đổi phong cách không cần binh khí trước kia của mình, cũng sử dụng một chuôi trường côn tam giai.

"Tới đi, ông nội đây đã sớm không thể chờ đợi…"

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã xông lên tấn công.

Chỉ một thoáng, hai người đánh cho trời đất u ám nhật nguyệt không còn ánh sáng!

Tiên nhân vây quanh xem ở phía sau là một tập đoàn khen ngợi, những Đại Đế khác ở Man Giới cũng gào khóc hú hét.

Nhưng mà Khương chưởng môn lại âm thầm lắc đầu.

Năng lực chiến đấu này của Mãng Dã, đang không có tiền đề là căn nguyên lực mà có thể phát huy đến mức này quả thật là rất kinh ngạc.

Nhưng vấn đề là, khoảng cách để chiến thắng tên Đế Cảnh thất trọng ở đối diện là vô cùng xa vời.

Đối phương đến từ Chân giới m, mà bây giờ căn nguyên âm đã đến Tiên Giới bên này, đối phương còn có thể tiếp tục mượn để dùng.

So sánh một chút như vậy cũng khó tránh khỏi có chênh lệch quá lớn rồi.

Tên trưởng lão Đế Cảnh thất trọng kia ban đầu thấy Mãng Dã tự tin như vậy, vừa mới bắt đầu dâng trào tấn công, hắn còn

lau mồ hôi một cái.

Cứ đánh như vậy, dần dần cũng nếm trải qua được mùi vị.

Cái này cũng chẳng có gì đáng chú ý.

“Hừ!”

“Uổng công ta bị sợ đến giật mình, thật là đáng căm hận!”

Dò xét qua đối phương xong, hắn lập tức yên tâm liều mạng tấn công.

Mà hắn chỉ vừa tiến lên một cái, Mãng Dã quả nhiên đã không chịu nổi.

Lão huynh cũng cảm giác được có cái gì đó không đúng.

Không phải là kẻ địch chỉ mạnh hơn một chút thôi sao?

Đồng ý là Đế Cảnh ngũ trọng, chờ mình ra sân rồi một chùy nổ tung chứ?

Chương 983: Sớm biết vậy đã đưa Băng Cực tới

Kẻ địch này ít nhất cũng phải là Đế Cảnh lục trọng hậu kỳ chứ?

Mãng Dã vẫn còn không biết đối diện chính là Đế Cảnh thất trọng!

Rất nhanh đã bị đánh cho liên tục chạy trốn, trên người chồng chất đầy những vết thương.

Thứ duy nhất còn có thể cố gắng chống đỡ cũng chỉ là thần hồn, mức độ phát triển thần hồn của hắn không hề kém so với Đế Cảnh thất trọng sơ kỳ ở đối diện.

Thấy Mãng Dã bị đánh thành như vậy, những cao thủ của lục giới vốn dĩ còn hô hào cổ vũ đã trở nên vô cùng tức giận.

Đây là tình huống gì?

Lão huynh ngươi hình như đang bị người ta hành hung!

Vậy vừa rồi ngươi còn lớn tiếng như vậy làm gì chứ?

Làm hại bọn ta cũng cho là ngươi chắc chắn sẽ thắng, còn tiếp tục cổ vũ ngươi cố gắng lên, nhưng mà kết quả đúng là lãng phí tình cảm của bọn ta.

Còn đám người của Xích âm Cung ở phía đối diện kia thì phá lên cười.

“Ha ha ha, ta coi hắn là nhân vật thế nào!”

“Thì ra là như thế này?”

“Một chút năng lực này mà còn dám hung hăng khiêu khích bọn ta như vậy sao?”

“Đúng thật là không biết tự lượng sức mình mà!”

Lúc này Thành Ca không thể nhìn nổi nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Mãng Dã sẽ bị giết chết.

Dù sao cũng là đồng đội của nhau.

Hơn nữa mấy năm nay nếu như không có hắn thì ở lục giới sẽ có nhiều người phải chết hơn, chỉ dựa vào một điểm này thì bản thân mình cũng nhất định phải cứu hắn.

Vì vậy, hắn xông thẳng lên, vung một kiếm về phía tên Đế Cảnh thất trọng kia.

Một cú này của hắn căn bản là mang theo sức mạnh của Huyền văn thập nhất trọng, ý nghĩa của nó hoàn toàn khác với Mãng Dã và Đế Cảnh lục trọng.

Tên Đế Cảnh thất trọng kia vốn dĩ còn đang đuổi theo tấn công Mãng Dã, đột nhiên bị một phát kiếm quét ngược trở về một cách bất ngờ không kịp có chút đề phòng nào.

Hắn cảm thấy ở trên không trung xương cốt toàn thân như muốn rời hẳn ra, Tiên Lực thì bị một trận hỗn loạn.

Ngay cả quy tắc âm cũng bị một phát hành động mà quét sạch.

Sau đó, Khương chưởng môn một mình tiếp đón, trả lại tất cả những vết thương rất nặng trên người Mãng Dã cho hắn.

Tất cả lại một lần nữa vang lên tiếng hoan hô như sấm động.

“Khương chưởng môn uy vũ!”

“Xứng đáng là Yêu Chủ!”

“Ra tay một cái đã đẩy lùi được đối phương và cứu Mãng Dã, thực lực này đúng thật là không giống nhau!”

Vốn dĩ còn tưởng rằng lần này sẽ phải thua, bây giờ Khương Thành vừa mới bước ra đã khiến cho mọi người bỗng nhiên lại có lòng tin.

Còn đám người của Xích âm Cung ở đối diện kia cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và nghi ngờ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tiên Giới lại còn có người có thể đánh bại được Đế Cảnh thất trọng?

Không phải là giả chứ?

Nhìn kỹ lại một chút thì cảnh giới của Khương Thành cũng chỉ là Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ.

Tên trưởng lão Đế Cảnh thất trọng dẫn đầu kia cũng có cảm giác vô cùng khó hiểu, vừa rồi làm sao mình lại bị quét cho quay ngược trở lại chứ?

Ngoài ra, tại sao Tiên Giới lại xuất hiện một Đế Cảnh lục trọng?

Hắn chấn chỉnh lại thành một nhóm, sau đó mang tám tên Đế Cảnh lục trọng ở sau lưng đồng loạt bay ra.

“Không ngờ rằng ở chỗ này của các ngươi, lại còn có thể xuất hiện một vị Đế Cảnh lục trọng.”

“Nhưng mà, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một con kiến hôi giãy giụa.”

Đế Cảnh thất trọng phóng toàn bộ uy áp trên người hắn ra.

“Chỉ dựa hai người các ngươi, còn không có tư cách để khiêu khích Xích âm Cung bọn ta.”

“Vốn dĩ là còn không thèm để ý đến đám sinh linh ở Tiên Giới của các ngươi, bây giờ nhìn lại, dù là phải liều mạng nghiệp lực quấn thân, cũng nhất định phải tiêu diệt các ngươi tận gốc!”

“Hôm nay chính là ngày tận thế của các ngươi!”

Lời nói của hắn vừa mới phát ra, tám tên Đế Cảnh lục trọng ở phía sau cùng với sáu mươi tên Đế Cảnh ngũ trọng cũng đồng loạt phóng ra khí tức của cường giả.

Chỉ một thoáng, rất nhiều Đế Cảnh ở Tiên Giới bên này ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Chỉ cảm thấy cả người đều bị một tầng mây đen vừa dày vừa nặng bao phủ lên, căn bản là không thể nào mà thở nổi.

Cấp độ thần hồn bị chênh lệch làm cho bất cứ lúc nào cũng có thể bị đe dọa đến tính mạng.

Mãng Dã bị thương nặng không kịp điều chỉnh hơi thở, gắt gao nhìn về phía đám kẻ địch ở đối diện.

“Không ổn rồi, thực lực của đám này mạnh quá.”

“Bọn họ và đám người của Cửu Tuyệt hoàn toàn không giống nhau, rất có thể là Đế Cảnh thất trọng!”

Nghe được lời này của hắn, những cao thủ của lục giới càng trở nên tuyệt vọng.

Đế Cảnh thất trọng, má nó đây là thứ mà chúng ta có thể đánh bại được sao?

Quá nghiêm trọng để có thể vượt qua được chứ?

Tiếp theo có thể làm như thế nào?

Sợ là ngay cả chạy trốn cũng không trốn thoát được.

Thành Ca suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Hắn chỉ cảm thấy kẻ địch thật đáng yêu, đã khiến cho bên này cảm thấy sợ hãi và áp lực.

Như vậy tiếp theo đó mình đánh đuổi được kẻ địch thì hiệu quả của việc làm màu sẽ càng trở nên rõ rệt hơn.

Hắn đang định bay về phía trước, dùng một người chống lại một trăm người.

Sau lưng truyền tới hai tiếng quát lên lạnh lùng.

“To gan!”

“Lại dám bất kính với chủ nhân của ta sao?”

Ngay sau đó, hai Đế Cảnh bát trọng Hàn Văn và Đoạn Duyệt cùng bay đến.

Hai người một trái một phải, đứng chắn vững vàng ở trước mặt Khương chưởng môn, trực tiếp đối mặt với đám người Xích âm Cung kia.

Hai người này cũng là không còn cách nào nữa.

Bọn họ tưởng rằng Thành Ca tức giận, cho nên vội vàng chạy đến chủ động thể hiện một chút.

Ý là ngươi không cần phải ra tay, để thuộc hạ bọn ta làm giúp là được.

Nào ngờ, đây chính là điều mà Thành Ca không muốn nhìn thấy nhất.

Thành Ca lập tức cảm thấy chết lặng.

Má nó, hai người các ngươi tại sao đột nhiên lại chạy ra đây?

Không phải ta đã nói là trốn ở phía sau sao?

Bây giờ hắn muốn bảo hai người này quay lại cũng vô ích.

Bởi vì người của Xích âm Cung ở đối diện vừa nhìn thấy hai vị đã đã hoảng sợ kêu lên.

“Cấp cao của Băng Tộc sao?”

“Các ngươi là Chân giới Băng?”

Sau khi cảm nhận được cảnh giới xong, tên trưởng lão dẫn đầu kia bị dọa cho sợ hãi đến mức cả người run lên dữ dội.

Chuyện này căn bản là không thể nào tin được, không điều tra ra được là cảnh giới gì!

Cảm giác đối mặt với hai người này không có gì khác so với những vị cao thủ Đế Cảnh bát trọng bên trong tông môn.

“Đế Cảnh bát trọng!”

“Chẳng lẽ các ngươi là Đế Cảnh bát trọng sao?”

Lời này vừa được nói ra thì trận doanh phía sau của lục giới lúc này lập tức nổ tung nồi.

“Cái gì?”

“Khương chưởng môn mang về hai vị trợ thủ của Băng giới, lại là Đế Cảnh bát trọng sao?”

“Không thể nào, không thể nào đúng không?”

“Đây là do chính miệng phái bên kia nói, không sai được đâu!”

Sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, bên này lại rơi vào trong một trận hoan hô.

“Quá tốt, ha ha ha, đúng là không ngờ tới mà!”

“Vốn thấy Khương chưởng môn mới có hai trợ thủ, ta còn tưởng rằng không so sánh được với Cửu Tuyệt Ám Cơ đâu, thì ra hai trợ thủ của hắn lại mạnh đến như vậy sao?”

“Cmn cmn , Đế Cảnh bát trọng, đây quả thực là điều không thể tưởng tượng được mà!”

“So với tưởng tượng của ta thì Khương chưởng môn lăn lộn ở Chân giới Băng bên kia tốt hơn rất nhiều, thậm chí ngay cả Đế Cảnh bát trọng cũng có thể kết bạn được!”

“Cái gì mà chỉ là tốt? Ta còn nghi ngờ rằng Yêu Chủ đã là nhân vật quan trọng trong vòng trung tâm của Băng giới rồi!”

“Xứng đáng là Khương chưởng môn!”

“Xứng đáng là Yêu Chủ!”

Ở trong mắt của đám người Tiên Giới này, Đế Cảnh tam trọng tứ trọng cũng đã đủ để làm cho cho người ta tồn tại trong tuyệt vọng rồi.

Đế Cảnh bát trọng, bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Dù sao thì một trọng cũng là một đại cảnh giới.

Cảm giác kia giống như là chân tiên ngửa mặt trông lên Tiên Đế vậy, chỉ có thể yên lặng ở phía xa nghe đối phương nói, tư cách tới gần cũng không có.

Bây giờ trận doanh phe mình đột nhiên lại xuất hiện thêm hai Đế Cảnh bát trọng, có thể tưởng tượng được cái tâm trạng đó của bọn họ như thế nào.

Trong nháy mắt thắt lưng cũng căng cứng lên gấp mười lần.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thương Linh và Mâu Vũ cũng hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

“Thật là không thể nghĩ tới, thì ra người này còn tới hai con át chủ bài!”

“Lần này ổn rồi, nếu như hai vị Đế Cảnh bát trọng tiền bối bằng lòng cho chúng ta một chỗ để dựa vào mọi lúc, vậy ít nhất chúng ta cũng có thể vững vàng đặt chân ở Tiên Giới.”

Nghe thấy lời bàn tán của các nàng, Thành Ca vốn là suýt chút nữa trái tim sắp nổ tung đã hồi phục lại.

Thì ra như vậy cũng có thể tăng tiếng tăm của mình lên sao?

Nói sớm chứ, nói sớm thì ta đã đưa cả lão đầu Băng Cực Thiên Tôn kia tới rồi.

Cái gì, hắn bị Minh Quyết giở trò sau khi bị thương?

Vậy thì có liên quan gì, từng căn nguyên của hắn vẫn còn ở đây, hơn nữa, lúc nào cũng có thể đứng ra tỏa sáng cơ mà?

Wow thậm chí ngay cả Thiên Tôn cũng có thể gọi tới được, thể diện của Khương chưởng môn lớn quá, đến lúc đó mọi người chẳng phải là sẽ bị dọa cho sợ đến mức tè ra quần cúi đầu mà lạy sao?

Tính sai tính sai rồi!

Chương 984: Cố ý giữ lại

Gương mặt Hàn Văn và Đoạn Duyệt mặt không cảm xúc, ánh mắt nhìn vào đám người của Xích âm Cung ở đối diện.

“Đã biết bọn ta là Đế Cảnh bát trọng, còn dám láo xược sao?”

“Còn muốn tiêu diệt người trong Tiên Giới à?”

“Ai cho các ngươi lá gan đó?”

Những lời này nói ra đã làm cho Tiên Giới ở bên này lại vang lên tiếng hoan hô như sấm động.

Không dễ dàng đâu!

Đế Cảnh bát trọng chống lưng cho mình, thật sự là cần phải rơi nước mắt vui mừng.

Còn trưởng lão Đế Cảnh thất trọng kia sau một lúc ngắn ngủi sợ hãi và kinh ngạc thì đã từ từ trấn tĩnh lại.

“Bọn ta cũng không biết bọn họ là tiền bối.”

“Có chỗ nào đắc tội thì xin rộng lượng bỏ qua cho!”

“Bọn ta tuyệt đối không có ý thù địch với hai vị tiền bối.”

“Nhưng mà, bọn họ là người đã giết người của Xích âm Cung Môn bọn ta, là kẻ địch của Chân giới m, cũng không thể nào yên định trở lại được.”

“Bọn ta không có đòi hỏi gì khác, chỉ cần bắt được hung thủ mang về Xích âm Cung trừng trị, mong hai vị tiền bối sẽ tạo điều kiện cho!”

Hàn Văn và Đoạn Duyệt trố mắt nhìn nhau, hung thủ chính là Băng Chủ Khương Thành đó.

Làm sao có thể để cho các ngươi mang về được?

Hai người đồng loạt xụ mặt xuống.

“Bây giờ các ngươi rút lui đi vẫn còn kịp.”

“Trước kia cũng là người của Xích âm Cung các ngươi chủ động trêu chọc, có chết cũng không đền được hết tội, chuyện này đến đây là chấm dứt, không cần phải nhắc lại nữa!”

Cuối cùng thì bọn họ cũng không muốn xé rách mặt của mình với Chân giới m.

Còn vị trưởng lão Đế Cảnh thất trọng ở đối diện kia thì nhíu mày một cái.

“Xem ra, môn đồ của phái ta bị giết, lúc ấy hai vị tiền bối cũng ở nơi đó?”

Hắn bắt đầu nghi ngờ cái chết của những môn đồ trước đó có phải là hai người này cũng có nhúng tay vào hay không.

Nếu không chỉ dựa vào người của Tiên Giới, làm sao có thể giết chết được mấy người Đế Cảnh ngũ trọng kia?

Vì vậy, hắn lạnh lùng hỏi: “Chẳng lẽ Chân giới Băng các ngươi muốn trở thành kẻ thù với Chân giới âm bọn ta sao?”

Một sự chụp mũ như vậy, Hàn Văn và Đoạn Duyệt đúng thật là không thể nào chịu nổi.

Sau khi Băng Tiên Giáo ở Băng giới bên kia bị tiêu diệt hoàn toàn, thực lực đã bị giảm xuống hơn một nửa, thật sự là không còn sức lực để trở thành kẻ thù trực tiếp của những chân giới khác.

Hai người vội vàng phủ nhận.

“Băng giới bọn ta cũng không có ý thù địch với giới của ngươi!”

“Chẳng qua là chuyện này hoàn toàn có thể chuyện lớn hóa nhỏ, không cần phải tiếp tục gây rắc rối như vậy…”

Đế Cảnh thất trọng ở dối diện kia lập tức nghe được khí thế của bọn họ vẫn chưa đủ.

Ngay lập tức trong lòng cảm thấy rất có dũng khí.

Thì ra Băng giới các ngươi không dám đắc tội với Chân giới âm bọn ta sao?

Vậy là được rồi!

Vậy thì việc ta yếu hơn so với ngươi cũng không sao cả, ngươi cũng không dám động đến ta.

Vì vậy, thái độ của hắn cũng trở lên cứng rắn hơn.

“Chuyện này liên quan đến việc chiến đấu hay là hòa giải của hai giới, hai người các ngươi thật sự có thể tự quyết định sao?”

“Nếu như không giao ra hung thủ, vậy thì chờ đại quân của Chân giới âm tiến vào Băng giới đi!”

“Bây giờ thiên đạo sắp có, khắp nơi đều có căn nguyên âm, bọn ta cũng không sợ đi sâu vào Băng giới để chiến đấu!”

Những Đế Cảnh lục trọng ở phía sau cũng nhảy ra.

“Không sai, cùng lắm là hai giới khai chiến mà thôi!”

“Bọn ta chết thì chết, nhưng dù sao cũng còn phải lôi toàn bộ người của Băng giới các ngươi chôn theo!”

“Muốn chiến thì chiến luôn, không có gì đáng để nói cả!”

“Giao hung thủ ra, nếu không thì khai chiến!”

Cái này…

Sắc mặt của Hàn Văn và Đoạn Duyệt vô cùng xoắn xuýt, bây giờ tiến cũng không được, mà lùi thì cũng chẳng xong.

Thành Ca ở phía sau suýt chút nữa bị hai anh em này làm cho phì cười.

Dưới tình huống thực lực đang bị chèn ép như thế này, ngược lại lại bị đối phương giẫm lên cả mặt mũi, hai ngươi có thể chơi hay không?

Cái này nếu đổi thành Cung quân sư tới thì cho dù là Đế Cảnh tam trọng cũng có thể làm cho đối phương bị chấn động đi, vậy mà ngược lại hai người Đế Cảnh bát trọng các ngươi lại bị đối phương dọa cho sợ hãi như vậy.

Cái này khiến cho người ta làm sao mà chịu nổi?

Không còn cách nào, cao thủ của Băng Nguyên cốc quanh năm bị ngăn cách với thế giới.

Loại đàm phán gây ra áp lực như thế này sẽ rơi vào tình cảnh ngươi lui một bước đối phương cũng tiến một bước, bọn họ thường xa lạ với những điều rắc rối, đúng là không chuyên nghiệp.

“Tốt lắm tốt lắm, coi như là nhiệm vụ thể hiện quan điểm của hai ngươi cũng đã hoàn thành xong.”

Khương chưởng môn lại bay ra một lần nữa.

Còn chưa kịp chờ Hàn Văn và Đoạn Duyệt nói thêm chút gì nữa, Thành Ca đã đến trước mặt mọi người của Xích âm Cung.

“Đám người Ám Cơ chính là do ta giết.” Hắn to tiếng thừa nhận.

“Cảm nhận được cái ký hiệu hồn ấn kia không, ở ngay trên người ta đây!”

Trưởng lão Đế Cảnh thất trọng ở đối diện cười gằn một tiếng.

“Thì ra là ngươi, cuối cùng ngươi cũng chịu thò đầu ra rồi!”

Những Đế Cảnh lục trọng ở phía sau kia cũng kêu gào ầm ĩ loạn xạ cả lên.

“Thế nào, bây giờ đã biết một người làm ra việc đó rồi?”

“Biết điều thì lập tức đưa tay ra chịu trói, không một người nào động đến người của Xích âm Cung ta mà còn có thể bình yên vô sự được cả!”

“Không không không…”

Thành Ca cười đồng ý rồi đong đưa một ngón tay.

“Nhưng mà ta cũng phải nói cho các ngươi, thật ra thì… Cái ký hiệu hồn ấn kia bất cứ lúc nào ta cũng có thể hoàn toàn loại bỏ nó.”

Nói xong, tinh hồn của hắn xông lên vụt qua, ký hiệu đã tan thành mây khói.

Không còn bất kỳ một dấu vết nào nữa.

Đế Cảnh thất trọng ở đối diện kia đúng thật là đã không còn cảm nhận được ký hiệu của hồn ấn nữa, đột nhiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và nghi ngờ.

Cái ký hiệu đó thật ra chính là một cái bùa đòi mạng, nhắc nhở vị trí ở bất cứ lúc nào chờ người ta đuổi đến giết chết.

Cho dù đổi lại là hắn thì dù một tháng cũng không luyện hóa hết được.

Làm sao trong nháy mắt người này có thể loại bỏ hết chứ?

“Có biết tại sao ta vẫn luôn luôn cố ý giữ lại không?”

Còn không chờ cho đối phương kịp mở miệng, Khương chưởng môn nhếch mép cười một cái.

“Chính là vì muốn chờ các ngươi tìm đến cái chết!”

Nghe được lời này của hắn, Hàn Văn và Đoạn Duyệt suýt chút nữa sụp đổ ngay tại chỗ.

Bảo sao mà kẻ thù lại có thể nhanh đến như vậy, chính xác tìm tới tận đây như thế chứ.

Là ngươi cố ý dẫn dắt cảm nhận đó tới đây?

Ngươi bị điên rồi sao?

Sắc mặt của tên Đế Cảnh thất trọng kia trầm xuống.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ngươi to gan…”

Những Đế Cảnh lục trọng ở phía sau cũng quát mắng tới tấp.

Nhưng mà đã muộn.

Từ khi vừa mới bắt đầu thì Khương chưởng môn đã không có ý định sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Tinh hồn lao vụt qua đó, hồn hải của tám tên Đế Cảnh lục trọng tan vỡ ngay tại chỗ, ngọc hồn cũng bị biến mất, chết đến mức không thể chết lại thêm được nữa!

“Không…”

Sắc mặt của tên trưởng lão Đế Cảnh thất trọng kia lập tức có sự thay đổi lớn, ý thức của hắn lúc này đang hỗn loạn không thể chịu nổi, bởi vì hồn hải lay động, đã sớm bị tinh hồn của Khương Thành kia chèn ép nghiền nát.

Cấp độ thần hồn của hai người có sự chênh lệch quá lớn.

Khương Thành cũng lười để lại dấu tích, hắn rút Hàn Sát Băng Kiếm ra xoẹt qua đó một cái, đầu người đã bay ở trên cao.

Cùng lúc đó, toàn bộ hơn một trăm người của Xích âm Cung ở phía sau cũng đồng loạt ngã xuống.

Chỉ còn lại có một tên Đế Cảnh tứ trọng có thực lực yếu nhất đang đứng trơ trọi tại chỗ.

Sau khi giết chết hơn một trăm người kia, ký hiệu hồn ấn trên người Thanh Ca dường như đã nhanh chóng được lấp đầy.

Lần này hắn không giữ lại những ký hiệu hồn ấn này, mà lập tức dùng tinh hồn để tấn công vào, tất cả những ký hiệu này đều bị phá hủy không còn một cái nào!

Sau đó, hắn bay đến trước mặt tên Đế Cảnh tứ trọng đang tràn ngập sự sợ hãi trên gương mặt kia.

"Người bạn nhỏ, ngươi biết tại sao mình có thể may mắn sống sót không?"

Hắn vỗ một cái lên mặt tên môn đồ của Xích âm Cung này.

Đối phương không dám nói bất cứ cái gì cả, cũng không dám hỏi một thứ gì hết, nhưng mà cả người đang run cầm cập.

"Quay về nói cho chưởng môn của các ngươi biết, nói là bổn đại gia Khương Thành nổi tiếng đẹp trai, ta ở đây chờ hắn mang thêm người tới để nhận lấy cái chết."

"Cút đi!"

"Báo tin cho thật tốt, đừng có phụ lòng mong đợi của ta!"

Nói xong, hắn dùng một cước đạp người này bay ra ngoài.

Lúc này hắn mới vỗ tay một cái, hai tay đưa lên không trung hướng về phía các cao thủ của lục giới đã sớm hóa đá ở phía sau.

"Được rồi được rồi, đã loại bỏ được mối nguy rồi."

Rào rào!

Toàn trường trở lên nhốn nháo!

"Khương chưởng môn mạnh đến như vậy sao?"

"Cái này đã được loại bỏ hoàn toàn? Dễ như trở bàn tay vậy hả?"

"Cmn, bên kia không phải là Đế Cảnh thất trọng sao?"

"Chỉ trực tiếp tính bằng giây như vậy thôi sao?"

"Thực lực của Yêu Chủ đây là như thế nào chứ!"

"Không phải Mãng Dã nói Khương chưởng môn là Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ sao, làm sao có thể tạo ra kết quả như thế này

được chứ?”

“Quá mạnh mẽ…”

Chương 985: Toàn thể tăng lên

Giờ phút này cuối cùng mọi người cũng đã hiểu ra một chút, vì sao Khương Thành có thể đưa hai Đế Cảnh bát trọng đến đây.

Năng lực chiến đấu này của hắn chắn hẳn cũng không kém hơn so với hai người kia đúng không?

Cái này đúng thật là không thể nghĩ ra nổi!

Con ngươi của Mãng Dã trợn trừng lên cũng suýt chút nữa thì rơi xuống.

Lần này sau khi làm màu thất bại xong, hắn còn âm thầm suy nghĩ, chờ tình trạng vết thương hồi phục tốt hơn thì sẽ lại công khai khiêu chiến với Khương Thành một lần nữa.

Hai người sẽ lại quyết đấu thêm một lần.

Chỉ cần mình có thể chiến thắng Khương Thành, không phải là sẽ lấy lại được thể diện sao?

Nhưng mà bây giờ, hắn cảm thấy hay là nên để cái kế hoạch kia xuống trước cái đã, sau này rồi nói đi.

Tiểu tử này đi Băng giới tính đi tính lại cũng chỉ được có mười triệu năm, làm sao có thể tiến bộ nhiều đến vậy chứ?

Hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Mà đám người Thương Linh và Mâu Vũ ở đối diện, đã vui mừng đến mức cũng không biết phải nói cái gì nữa.

“Làm sao ngươi có thể trở lên mạnh đến như vậy?”

“Lợi hại như vậy mà không nói sớm, làm hại tỷ tỷ ta cứ lo lắng vô ích!”

“Đúng vậy, tốt xấu gì thì ngươi cũng phải nói ra ngọn nguồn cho bọn ta chứ?”

Khương chưởng môn vui tươi hớn hở nói: “Vậy được, bây giờ ta sẽ nói rõ ngọn nguồn cho các ngươi, các ngươi hãy nhớ

ngàn vạn lần không được để lộ ra.”

Tất cả nọi người đều yên tĩnh trở lại.

“Khụ khụ, thật ra thì ta đã là bất khả chiến bại ở trên thế giới này rồi, ba ngàn chân giới bất cứ là ai ở trước mặt ta cũng đều là bọn hư danh chớ không có thực lực gì.”

“Các ngươi cứ yên tâm một trăm hai mươi lần đi, có ta ở đây thì sẽ không có chuyện gì với kẻ thù cả.”

Đôi mắt mọi người lập tức điên cuồng trắng dã.

Đại ca, thực lực chiến đấu này của ngươi thực sự là vượt quá tưởng tượng của bọn ta.

Nhưng nếu nói là vô địch ở trên thế giới này, là quá khoa trương phải không?

Nhiều nhất thì cảnh giới của ngươi cũng chỉ là Đế Cảnh lục trọng, năng lực chiến đấu làm sao có thể vượt qua cấp độ bát trọng chứ?

“Hừ!”

Thương Linh tức giận đánh hắn một cái.

“Ngươi vẫn là không nghiêm túc như vậy!”

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng nàng vẫn không kìm được sự vui mừng.

Hai tên Đế Cảnh bát trọng kia dù sao cũng là của Băng giới, là người ngoài, nhất định là không thể trông cậy hoàn toàn vào bọn họ được.

Nhưng Khương Thành chính xác một trăm phần trăm là người của mình.

Hắn lợi hại thì mới thật sự là sự bảo đảm của Tiên Giới.

Chỉ là Mâu Vũ lại có chút lo lắng.

“Vừa nãy ngươi không nên để cho người đó quay về, chuyện này không phải là tự nhiên lại tìm đến phiền phức sao?”

Những lời này của nàng làm cho Hàn Văn và Đoạn Duyệt giống như là đã tìm được người thấu hiểu mình vậy.

Có thể coi là có người cũng đã nói đến chuyện này.

Đổi lại là hai người bọn họ, đánh thắng trận vừa rồi kia cũng không mất quá nhiều sức lực.

Vấn đề là sau đó thì làm như thế nào?

Dù cho là một người ngu ngốc đi chăng nữa thì cũng có thể đoán được tiếp theo sẽ phải đối mặt với cái gì.

“Nhất định Xích âm Cung sẽ phái ra các cao thủ càng hùng mạnh hơn để tấn công chúng ta bằng một đòn sấm sét dữ dội.”

“Chuyện này phải làm sao mới được đây?”

Thấy dáng vẻ lo lắng của từng người, Thành Ca lại cảm thấy vui mừng.

Cái mà Thành Ca ta đây muốn chính là một đội hình hùng mạnh hơn.

Như vậy mới có thể mang đến càng nhiều chiến lợi phẩm hơn chứ.

Ngoài mặt, hắn vẫn còn đang giả vờ.

“Ồ hả, thật sẽ hắn sẽ phái cao thủ mạnh hơn đến sao?”

“Chắc chắn rồi, bất cứ một môn phái nào cũng không thể dễ dàng tha thứ cho những chuyện như thế này, nếu không báo thù thì uy tín của tông môn họ sẽ bị bay mất!”

“Hả hả, thì ra là như vậy…”

Thấy dáng vẻ trên gương mặt hắn tràn ngập sự “Bừng tỉnh hiểu ra”, Thương Linh tức giận đến mức hận không thể nện cho hắn một cái để hắn dừng lại được một lát.

Mấy ngày kế tiếp, Khương chưởng môn lại bắt đầu lần lượt đột phá.

Hai lần phục tùng của Băng Nguyên cốc và Băng cung đã mang tới cho hắn hơn ba trăm triệu điểm tiên nguyên, đây là thu hoạch mà trước đó chưa bao giờ có được.

Mà Ám Cơ, Cửu Tuyệt cùng với trận chiến gần đây, cả ba trận cộng lại cũng mới chỉ chưa tới mười triệu.

Chuyện này làm cho hắn hoàn toàn ý thức được tầm quan trọng của giá trị thanh danh.

Bây giờ Tiên Giới có tứ đại căn nguyên là âm, dương, hỏa, băng, có bốn môn Huyền Văn hắn có thể mượn lực căn nguyên để sử dụng được.

Vì vậy, hắn hao phí hơn ba mươi triệu để nâng tất cả ba Huyền Văn âm, dương, hỏa lên tới thập nhất trọng.

Huyền văn có cảnh giới thập nhất trọng, thật ra thì chính là mức độ cảm ngộ quy tắc của Đế Cảnh cửu trọng.

Thành Ca cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn có chút gì đó chưa đủ.

Dù sao thì mình cũng nên kề vai sát cánh cùng với Thiên Tôn, nếu không cũng không theo trào kịp lưu của thời đại phát triển.

Hắn mở Huyền Văn băng ra nhìn một cái, từ thập nhất trọng lên tới mức thập nhị trọng, mỗi 1% cần phải có năm triệu điểm tiên nguyên.

Muốn vượt qua được tất cả các cấp thì cũng phải hơn năm trăm triệu.

“Thật xin lỗi vì đã làm phiền.”

Suy nghĩ đến việc những chân giới khác cũng sẽ rối rít tiếp giáp cùng với Tiên Giới, đến lúc đó căn nguyên kiếm, căn nguyên hủy diệt, căn nguyên tốc độ cũng sẽ xuất hiện ở Tiên Giới.

Đến lúc đó khi mình chiến đấu, một lần đập mấy chục Huyền Văn ra, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, cuối cùng hắn nâng tất cả ba mươi loại căn nguyên tốc độ, hủy diệt, sinh tử cùng lên tới thập nhất trọng.

Trong đó bởi vì Mãng Dã đã là Đế Cảnh lục trọng, ngược lại tiến độ phát triển của Huyền Văn lực đã cao lên một chút, tiết kiệm được ít điểm tiên nguyên của hắn.

Sau khi xong hết việc, hắn lại bắt đầu “Uống thuốc thăng cấp”.

Nhưng cũng không biết rằng Huyền Văn của hắn thăng cấp một đợt, thì cũng làm cho mức độ biến đổi cảm ngộ quy tắc của Thương Linh, Huyền Minh và Mãng Dã cũng tăng lên thêm một lần nữa.

Hàng loạt cảm ngộ không ngừng thoát ra, làm cho bọn họ cùng nhau tỉnh ngộ, vì vậy ba người cũng rối rít bắt đầu đột phá.

Mấy ngày sau, Thương Linh Huyền Minh chính thức tăng lên tới Đế Cảnh tam trọng hậu kỳ.

Còn Mãng Dã chính là tăng lên tới Đế Cảnh lục trọng hậu kỳ.

Thương Linh và Huyền Minh cảm thấy cũng khá tốt, hai người biết cái này là do Huyền Văn của Khương Thành tăng lên.

Nhưng có lẽ Mãng Dã lại không giống vậy, đến bây giờ hắn cũng không biết có sự tồn tại của Huyền Văn.

Chỉ coi nó như "Bảo vật lực" định sẵn có duyên với mình đã giải khai được phong ấn, gọi là đắc ý vô cùng."

Hắn cũng không che giấu, lên giọng tuyên bố về phía mọi người là mình lại đột phá.

"Đế Cảnh lục trọng hậu kỳ chỉ còn cách Đế Cảnh thất trọng có một bước thôi!"

"Hơn nữa cảm ngộ quy tắc của ta đang cuồn cuộn không ngừng, nếu không phải cảnh giới của Tiên lực bị hạn chế, bây giờ ta sẽ có thể đột phá đến thất trọng!"

"Ha ha ha, cái gì gọi là thiên phú, cái này chính là thiên phú!"

Mọi người cũng không ngừng hâm mộ hắn.

"Chúc mừng chúc mừng!"

"Mãng Dã Đại Đế thật là niềm kiêu hãnh của thiên hạ!"

"Xứng đáng là viễn cổ sinh linh được thiên đạo ưu ái…"

Trong lòng mọi người cũng đang cảm thấy rất khó hiểu, làm sao người này lại có thể đột phá được như vậy chứ?

Người khác đều vẫn là Đế Cảnh nhất trọng nhị trọng, tu vi của hắn lại giống như đang phóng một mũi tên hỏa tiễn, bỏ lại tất cả những người khác ở phía sau lưng.

Thương Linh và Huyền Minh cũng đều có phần nghi ngờ.

Làm sao lại đúng lúc như vậy?

Mình đột phá, hắn cũng đột phá?

Chẳng lẽ…

Thanh Long Đại Đế sáp đến gần, lặng lẽ hỏi: “Khụ khụ, có phải ngươi lấy được cái đó của Khương Thành hay không… Cái đó?”

Hắn cũng không nói thẳng vào Huyền Văn.

Dù sao đường đường là Long Đế trói buộc Huyền Văn của tiểu tử kia, cũng quá đủ để mất hết mặt mũi.

Mãng Dã sửng sốt một chút.

“Làm sao ngươi biết?”

Câu hỏi ngược lại này chính là đáp án mà Thanh Long Đại Đế đã lấy được.

Hắn không tránh khỏi nhìn Mãng Dã bằng ánh mắt coi thường.

Ra vẻ cứ như là chính ngươi tỉnh ngộ ra vậy, thì ra cũng chỉ là Khương Thành giúp ngươi đột phá.

Mà ở bên kia, Xích âm Cung cũng đã nhận được tin về cuộc chiến ở nơi này.

Thật ra thì hiện nay Chưởng Giáo Diệt Dương Thiên Tôn của Xích âm Cung cũng không ở bên trong môn phái, một triệu năm qua hắn vẫn còn đang bận đi tranh cướp thiên đạo.

Cái này mới là điểm quan trọng nhất.

Một khi đã đoạt được quyền lợi của thiên đạo ở trong tay, vậy thì có thể điều khiển được toàn bộ người của “Nguyên Tiên Giới”.

Tương lai kể cả có xuất hiện bao nhiêu chân giới thì cũng đều bị mình khống chế.

Cũng vì vậy, tất cả sáu vị tôn giả cấp hộ pháp của Xích âm Cung đều bận rộn vì chuyện này.

Từ đầu đến cuối bọn họ cũng không thèm để ý đến thổ dân của Tiên Giới.

Hiện nay người đang quản lý các công việc hằng ngày của Xích âm Cung chính là vị hộ pháp thứ bảy, Đế Cảnh cửu trọng Khi Nham tôn giả, cùng với một đám cao thủ Đế Cảnh bát trọng.

Chương 986: Lựa chọn của Cơ Dao

Sau khi biết được việc gần như toàn bộ đội quân được phái đi ra ngoài đã bị tiêu diệt hết, trên dưới của Xích âm Cung đều vô cùng giận dữ.

Lần trước Ám Cơ chết thật ra cũng không tạo nên sự chấn động quá lớn.

Nhưng lần này Đế Cảnh thất trọng chết thì ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

“Khương Thành?”

“Thổ dân của Tiên Giới?”

“Người này cấu kết với Băng giới sao?”

“Thật là vô cùng to gan, tội đáng phải chết hàng vạn lần!”

“Là một tên thổ dân của Tiên Giới mà lại có thể liều lĩnh như vậy, nhất định phải tiêu diệt hết toàn bộ bọn họ!”

Trước khi bọn họ chiêng trống rùm beng chuẩn bị khai chiến thì còn gửi đi chất vấn và khiển trách đối với Băng giới ở bên kia.

Khiến cho trên dưới của Băng cung cũng trở nên náo loạn.

“Chuyện này… Làm sao Khương Thành lại có thể đối đầu với Chân giới âm được chứ?”

“Lần này phiền phức rồi đây!”

Ở Băng giới này chỉ có một vị Băng Cực Thiên Tôn lại bị thương vô cùng nặng, Chân giới âm lại có đến hai vị Thiên Tôn, nhưng mà có một vị thì không thuộc về Xích âm Cung.

Cái này rõ ràng là đã chọc giận đối phương, làm nổ ra một cuộc chiến có quy mô vô cùng lớn, căn bản là Băng giới không có cách nào để ngăn cản nổi!

“Lúc này phải làm như nào mới được đây?”

“Bọn họ yêu cầu chúng ta đưa ra một lời giải thích hợp lý, chuyện này có thể giải thích như thế nào chứ?”

Sâu trong đáy lòng của các vị cấp cao ở Băng cung đều có phần đang oán trách Thành Ca.

Trước đây không lâu chúng ta vừa mới quyết định sẽ khiêm tốn mà phát triển, chiến lược không đắc tội với bất cứ một giới nào không phải ngươi không biết.

Chuyện thành ra thế này, bảo chúng ta phải đối phó như thế nào đây?

Mặc dù là có sự thông minh và tài trí của Cung Tình thì lần này cũng sẽ sứt đầu mẻ trán.

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nàng cũng đưa ra "Phương án giải quyết".

"Với tình hình như hiện nay thì chúng ta chỉ có thể lựa chọn trì hoãn."

"Trì hoãn sao?"

Vân Soa tôn giả và đám người Doãn Tông Quý Thương đều hết sức phản đối.

"Trì hoãn thì có thể có tác dụng gì chứ?"

"Nhất định đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ đó đâu."

"Dù như thế nào đi nữa thì trì hoãn cũng không chống đỡ được đâu, nếu cứ chậm chạp không chịu tỏ thái độ thì sớm muộn gì Chân giới âm cũng sẽ tấn công chúng ta."

Cung Tình lắc đầu một cái.

"Chuyện đó cũng chưa chắc chắn."

"Chuyện này có lẽ sẽ có khả năng là một bước ngoặc."

"Bước ngoặc sao?"

Đầu óc mọi người đều trở nên mơ hồ, hoàn toàn không thể hiểu được cái gọi là bước ngoặc đó từ đâu mà tới.

Trên thực tế, Cung Tình nói bước ngoặc đó chính là Khương chưởng môn của mình.

Nàng đã đi theo Thành Ca lâu như vậy, cũng coi như là Cung quân sư đã gặp không ít lần Khương chủ công có những hành động rối loạn xằng bậy.

Nhưng mỗi một lần đó hắn lại vẫn có thể chiến thắng được đối phương một cách thần kỳ.

Cung Tình vốn là người sống lý trí và thực tế nhất, sau khi bị lật đổ hết lần này đến lần khác thì cũng không tránh khỏi bắt đầu lựa chọn tin tưởng vào kỳ tích.

Có lẽ, lần này hắn lại có thể chiến thắng chứ?

Nếu như hắn có thể chiến thắng…

Những chất vấn cộng với cái gọi là uy hiếp kia cũng chỉ như một câu chuyện cười mà thôi.

Trước khi cuộc chiến này bắt đầu thì cũng không nổi lên động tĩnh quá lớn.

Các biện pháp giữ bí mật của cấp cao Xích âm Cung cũng không tệ lắm, căn bản là phần lớn mọi người cũng không biết sắp tới sẽ xảy ra một cuộc chiến tranh như vậy.

Chú ý cặn kẽ đến việc này cũng chỉ có cấp cao của Băng cung.

Còn cấp cao của Chân giới Dương và Chân giới Hỏa cũng đã biết về những hành động của Xích âm Cung thông các kênh đặc biệt.

Trong một chốc lát, ngược lại bọn họ lại đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đến mức cực độ.

“Khi Nham tôn giả dẫn mười hai tên Đế Cảnh bát trọng đến tấn công thổ dân của Tiên Giới sao?”

“Cái này có phải là đang nhầm lẫn gì hay không?”

“Hai bên căn bản không thuộc cùng một mức độ mà.”

Thậm chí bọn họ lại tiếp tục nghi ngờ đây chỉ là một tin tức giả.

“Có phải là Xích âm Cung cố ý tung hỏa mù vì muốn làm xáo trộn tầm mắt của chúng ta, ý đồ muốn chiếm được tiên cơ trong lúc đang tranh cướp Thiên Đạo hay không?”

“Ai mà tin được Xích âm Cung sẽ gióng trống khua chiêng tấn công thổ dân của Tiên Giới chứ, người đó chắc chắn là hoàn toàn bị ngu ngốc rồi!”

“Chắc chắn trong chuyện này có ẩn chứa một âm mưu vô cùng to lớn, tính toán của Xích âm Cung là cực kỳ sâu sắc.”

“Chẳng lẽ Tiên Giới có chỗ nào có thể tham thú sao?”

“Cho dù là như vậy thì cũng không cần Khi Nham tôn giả tự mình điều động, tùy tiện phái một Đế Cảnh lục trọng đi không phải đã có thể san bằng lãnh thổ của Tiên Giới rồi sao?”

“Đúng vậy, đám kiến hôi kia có thể tạo ra sóng gió gì được chứ?”

Các nhân vật tai to mặt lớn biết được tin tức này thì hoàn toàn không đặt Tiên Giới lên chung một mâm, lại càng không thèm nhìn thẳng vào.

Tất cả ánh mắt của bọn họ đều ở trên người của Xích âm Cung.

Căn bản là cảm thấy hai bên không có bất cứ khía cạnh gì có thể so sánh được.

Ở bên này Man Giới, Thành Ca đã uống thuốc “Tu luyện” mấy ngày, cảnh giới cũng đã miễn cưỡng lên đến Đế Cảnh lục trọng trung kỳ.

Tu vi Tiên lực cũng được coi như là điểm yếu lớn nhất của hắn hiện nay.

Bản thân Thành Ca cũng cảm thấy bất lực.

Nhưng mà trước mắt còn có một vấn đề khó khăn khác đang bày ngay ở trước mắt hắn.

Đó chính là: Huyền Văn băng cho ai trói buộc?

Hiện tại trước mặt hắn có hai người để lựa chọn, một người là Băng Phượng Đại Đế Cơ Dao, một người là Kỷ Linh Hàm.

Cơ Dao là một viễn cổ sinh linh, đến nay hắn cũng chưa thể nào tìm ra được, rốt cuộc những viễn cổ sinh linh này có nguồn gốc như thế nào.

Mà Kỷ Linh Hàm, đó chính là bảo vật ở trong lòng Thành Ca.

Kết quả phải chọn ai thì hắn đang cảm thấy rất xoắn não.

Cuối cùng hắn quyết định sẽ đi hỏi ý kiến của Cơ Dao một chút.

“Trói buộc Huyền Văn băng của ngươi?”

Thật ra thì gần đây Cơ Dao đang rất bận rộn.

Khoảng thời gian này, nàng tu luyện quy tắc hệ băng, gần đây cảm thấy được căn nguyên băng, giới hạn trên cũng sắp đột phá rồi.

Lần này sau khi tới Chân giới Băng thì người được lợi lớn nhất chính là nàng.

Mới chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà nàng đã có chiều hướng đột phá được đến Đế Cảnh tam trọng.

“Đúng vậy, đến lúc đó khi người đang chiến đấu có thể dùng đến Huyền Văn của ta và nhất định sẽ có được sự giúp đỡ của quy tắc.”

Cũng coi như là Khương Thành quá rộng rãi đối với Băng Phượng Cơ Dao, không lừa gạt người đàng hoàng như khi đối mặt với Mãng Dã.

Mà Cơ Dao lập tức lập tức đã phản ứng lại.

“Cái này chẳng phải là giống như trở thành một vị Tiên Đế dưới quyền của ngươi sao?”

Thành Ca gật đầu một cái: “Trên lý thuyết thì nói như vậy là chính xác.”

“Theo như ta biết, Thương Linh và Huyền Minh cũng trói buộc Huyền Văn của ngươi đúng không?”

“Đúng vậy.”

Cơ Dao bừng tỉnh hiểu ra: “Chẳng trách lúc đầu thực lực của hai người bọn họ lại đột nhiên mạnh hơn so với ta, thì ra là vì chuyện này.”

“Vậy ngươi quyết định như nào?”

Cơ Dao lại chìm vào trạng thái suy tư.

Nếu như căn nguyên băng chưa đến, chắc chắn nàng sẽ không chút do dự lập tức đồng ý trói buộc.

Vị trí thực lực của mình bị mắc kẹt ở giới hạn tối đa, không có bất kỳ không gian nào để tăng lên thì Huyền Văn kia có thể giúp mình đột phá được một chút.

Mà bây giờ sau khi đã có căn nguyên băng, nàng đang tăng lên một cách nhanh chóng.

Một con đường bằng phẳng với ánh hào quang sâu thẳm đang đặt ở trước mặt nàng

Nàng suy xét một hồi lâu.

Căn bản là dường như mình không cần thiết phải hạ mình làm một Tiên Đế dưới quyền của người ta, với nguồn gốc là một viễn cổ sinh linh như mình, tương lai cơ bản nhất cũng phải là Đế Cảnh cửu trọng.

Sau này khi so với Khương Thành có thể sẽ còn mạnh hơn!

Cần gì phải khuất phục trước mặt hắn chứ?

Vì vậy cuối cùng nàng đã lắc đầu một cái.

"Có lẽ là thôi đi, ta vẫn nghĩ nên tự dựa vào bản thân mình để tu luyện."

"Ngươi thật sự nghĩ kỹ rồi sao?"

"Ừ!"

"Vậy được rồi."

Nếu như không có sự lựa chọn Hàm muội này, chắc chắn Thành Ca còn phải tiếp tục ra sức thực hiện nó.

Bây giờ ngược lại hắn lại có chút vui mừng khó hiểu.

Có lẽ, Huyền Văn băng của mình đã được định trước là sẽ thuộc về Kỷ Linh Hàm, sự từ chối của Cơ Dao chính là do số mệnh đã an bài.

"Ngươi có muốn đến Băng giới tu luyện hay không?"

Dù sao cũng là Yêu Chủ, hắn vẫn có ý định muốn dìu dắt Băng Phượng một chút.

"Chân giới Băng sao?"

Trong mắt Cơ Dao mắt hiện lên sự khao khát không mảy may che giấu chút nào.

"Đương nhiên là muốn."

Mặc dù bây giờ ở Tiên Giới cũng có thể liên kết đến căn nguyên băng, nhưng Băng giới được coi như là một thánh địa của tất cả tu sĩ hệ băng.

Bên đó có rất nhiều tu sĩ hệ băng cao cấp cảm ngộ quy tắc sâu sắc hơn so với nàng.

Có Ngân Nguyệt Băng Phách và một loạt bảo vật hệ băng.

Nếu như có thể nhận được sự dẫn dắt này, vậy thì còn có thể tiến bộ nhanh hơn nữa.

“Chẳng qua là ta không có một chút hiểu biết nào đối với Chân giới Băng, hơn nữa ta cũng không thể bỏ mặc Phượng tộc của ta…”

Chương 987: Đương nhiên là giữ lại cho ngươi

Hiện nay Cơ Dao còn chưa đạt đến Đế Cảnh tam trọng.

Bỗng nhiên đưa một nhóm lớn Phượng tộc chạy đến Băng giới, sợ là sẽ bị nuốt đến nỗi không còn dư lại một mảnh vụn nào cả.

“Vậy được, ta sẽ đã thông cho ngươi một con đường đến Băng giới là được rồi.”

“Có thật không, vậy thì tốt quá!”

Một người từ trước đến giờ luôn nói năng thận trọng như Cơ Dao lại đang nhảy nhót vui sướng, xem ra lần này nàng thật sự rất mừng rỡ.

Khương Thành có hai người bạn là Đế Cảnh bát trọng, chắc hẳn hắn sẽ được hoan nghênh ở Băng giới bên kia chứ?

Có bọn họ giúp đỡ, Phượng tộc sẽ có một con đường dễ đi hơn rất nhiều sau khi đến Băng giới trong tương lai.

Sau đó Thành Ca cho gọi Hàn Văn và Đoạn Duyệt đi vào.

“Vị này là Cơ Dao, tộc trưởng của Băng Phượng tộc, nàng là người tu luyện quy tắc hệ băng.”

Người này được Băng Chủ đặc biệt giới thiệu, hai người vội vàng chắp tay chào.

“Sau này khi các ngươi trở về Băng giới thì hãy đưa nàng và Phượng tộc cùng đi theo, đến Băng giới thì hãy thu xếp ổn

thỏa, nhân tiện giúp ta che chở cho Phượng tộc, đừng để bọn họ bị người khác ức hiếp.”

Hàn Văn và Đoạn Duyệt còn tưởng là chuyện gì quan trọng, cái này đối với Băng Nguyên cốc mà nói thì dễ như trở bàn tay.

Bọn họ vội vàng vỗ ngực nói: “Không thành vấn đề!”

“Chỉ là một chuyện nhỏ!”

“Nếu là do ngươi dặn dò, bọn ta nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình!”

Những lời nói này của bọn họ khiến cho Cơ Dao không ngừng kích động, tình huống mà nàng lo lắng nhất cứ như vậy đã được giải quyết.

“Cảm ơn hai vị, cảm ơn Yêu Chủ!”

Thấy sự cảm ơn chân thành của nàng thì Hàn Văn và Đoạn Duyệt vội vàng đáp lại.

“Phải vậy, phải vậy chứ!”

Thành Ca lại nói: “Đúng rồi, chắc là Cơ Dao sẽ có chút đặc biệt, đến lúc đó các ngươi đưa nàng đi gặp Băng Cực Thiên Tôn một lần đi, để cho lão nhân gia hắn ta chỉ bảo cho nàng một chút.”

Nghe được câu này, Cơ Dao lộ ra vẻ mình bị sợ đến ngây cả người.

Vừa rồi hắn mới nói gì?

Thiên Tôn?

Để Thiên Tôn chỉ bảo cho mình một chút sao?

Nếu như mình nhớ không nhầm, chắc hẳn Thiên Tôn là người mạnh nhất tồn tại ở trong chân giới có phải không?

Hắn lại còn có thể biết Thiên Tôn?

Hơn nữa còn có thể kính nhờ Thiên Tôn giúp đỡ sao?

Chẳng lẽ hắn ở trong Băng giới còn tốt hơn nhiều so với mình tưởng tượng sao?

Nàng vẫn còn có phần nghi ngờ Thành Ca có phải chỉ đang khoác lác hay không, nhưng mà Hàn Văn và Đoạn Duyệt nghe thấy vậy lại vẫn gật đầu như cũ.

Mãi đến lúc sau khi Cơ Dao rời đi với vẻ mặt thất thần, hai người này mới cười khổ nói: "Thu xếp ổn thỏa cho Phượng tộc thì rất dễ dàng, nhưng mà để cho Thiên Tôn chỉ bảo nàng thì sợ là không được dễ dàng đâu!"

"Bọn ta chỉ có thể gửi lời đến cho hắn, còn có đồng ý hay không thì phải xem ý kiến riêng của Thiên Tôn rồi."

Thật ra thì bọn họ có chút không hiểu nổi.

Thủ lĩnh của Phượng tộc này cùng lắm mới chỉ là Đế Cảnh nhị trọng mà thôi.

Để cho Thiên Tôn đích thân chỉ bảo sao?

Cho dù là nàng có thiên phú cực kỳ cao đi, vậy thì cũng không xứng đáng đúng không?

Hơn nữa Thiên Tôn lão nhân gia hắn ta từ trước đến giờ không thích chỉ bảo cho người khác, ngoại lệ duy nhất cũng chỉ có ngươi mà thôi.

"Yên tâm đi, Thiên Tôn sẽ giống như nhặt được một vật quý."

Đây chính là viễn cổ sinh linh được thiên đạo ưu ái, vô cùng đặc biệt.

Làm sao có thể so sánh với những tu sĩ thiên tài bình thường được chứ?

Nhìn xem tốc độ đột phá không thể tưởng tượng nổi của Mãng Dã kia là biết, mấy viễn cổ sinh linh này tuyệt đối có nguồn gốc lớn hơn rất nhiều!

Nhìn ánh mắt không hiểu gì của hai người kia, hắn thờ ơ nói: "Có lẽ bây giờ các ngươi cảm thấy, điều này có nghĩa là ta đang dìu dắt Phượng tộc."

"Nhưng ta có thể nói trước với các ngươi, tương lai của Băng giới sẽ vô cùng may mắn nếu có sự gia nhập của nàng."

Lời của hắn vừa nói ra khiến cho Hàn Văn Đoạn Duyệt càng thêm không nghĩ vậy.

Sau khi bọn họ rời đi, Kỷ Linh Hàm được cho gọi vào.

Đối mặt với nàng, Thành Ca trở lên tự nhiên hơn nhiều.

“Tiểu Hàm, tới đây tới đây, ta cho ngươi thêm một chúc phúc.”

Thêm một chúc phúc?

Lời thoại đã lâu không còn này khiến cho Kỷ Linh Hàm không ngừng cảm động, giống như vừa mới được quay trở về Phi Tiên Môn của Hạ Giới năm đó vậy, mọi người chen lấn để được Khương chưởng môn thăng cấp cho mình.

Làm chưởng môn hơn một trăm triệu năm như nàng cũng giống như lại quay trở về cô gái của năm đó vậy.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Thành Ca rồi cười ngọt ngào một cái: “Lần này là chúc phúc cái gì vậy?”

“Là Huyền Văn băng, người có thể trói buộc Huyền Văn của ta, sau đó lúc chiến đấu ngươi có thể sẽ được một phần Huyền Văn của ta giúp đỡ…”

Bộ não của Kỷ Linh Hàm hoàn toàn khác với của Thanh Long Băng Phượng, căn bản nàng không hề quan tâm có trở thành một Tiên Đế dưới quyền của người khác hay không.

Câu hỏi thứ nhất của nàng là: “Ta là người đầu tiên sao?”

Thành Ca rất thành thật trả lời: “Thương Linh là người đầu tiên, sau đó là Huyền Minh và Mãng Dã, bọn họ trói buộc Huyền Văn tốc độ, Huyền Văn thủy và Huyền Văn lực, ngươi là người thứ tư.”

Kỷ Linh Hàm khẽ lướt lên một cái, thản nhiên hỏi: “Tại sao Thương Linh lại là người thứ nhất, trong chuyện này còn có nguyên nhân gì sao?”

Trong lòng Thành Ca đang tự nhủ chẳng lẽ thứ tự lại quan trọng đến vậy hả, tại sao sự chú ý của ngươi đối với đám người Huyền Minh, Mãng Dã lại hoàn toàn không giống nhau như vậy?

“Lúc ấy nàng ấy đang ở trạng thái tàn niệm, một cách nào đó đã trói buộc với Huyền Văn tốc độ, nếu không phải lần đó của nàng ta thì ta còn không phát hiện ra được đâu.”

“Bọn họ trói buộc vào lúc nào thế?”

“Từ cách đây rất lâu.”

Thành Ca suy nghĩ một chút: “Trói buộc trước khi ta đến Chân giới Băng.”

Kỷ Linh Hàm đột nhiên trở nên vui mừng phấn khởi.

“Thì ra là trước khi tìm thấy ta, vậy Huyền Văn băng này là ngươi cố ý để lại cho ta sao?”

Nhìn ánh mắt đang tràn ngập vui sướng của nàng, Thành Ca có chút xấu hổ không hiểu nổi.

Thật ra trước ngươi ta còn đã cân nhắc đến Băng Phượng Cơ Dao.

“Đúng vậy, ta đặc biệt giữ lại vì ngươi, ngoài ngươi ra thì Huyền Văn băng này cho ai được cơ chứ?” Hắn trầm giọng nói.

Giờ phút này hắn đã lặng lẽ đưa ra quyết định.

Những thứ Huyền Văn khác cũng phải cân nhắc đến đệ tử của Phi Tiên Môn mình đầu tiên chứ không phải là những người khác.

Cái viễn cổ sinh linh gì đó cũng không quan trọng.

Quan trọng nhất chính là người của mình.

Bọn họ mới là người cùng một nhà sẵn sàng móc tim móc phổi của mình ra.

Không cần biết bọn họ mạnh mẽ như thế nào, mà là mình có thể làm cho bọn họ trở nên mạnh mẽ.

Hắn tế ra Huyền Văn băng thập nhất trọng, Kỷ Linh Hàm lập tức cảm nhận được sự kêu gào mãnh liệt.

Không cần Khương Thành phải dạy nàng làm gì, nàng đã biết nên liên kết cùng với Huyền Văn kia như thế nào.

Loại cảm giác đó, giống như là gặp được một căn nguyên băng khác.

Mặc dù nó không có thuần túy giống như căn nguyên băng chân chính, cũng không có sức mạnh to lớn hào hùng như vậy.

Nhưng nó là đúng là hoàn toàn rộng mở với mình, không giống như căn nguyên băng không thể chạm vào mà chỉ có thể cảm giác từ xa.

Bởi vì sự tồn tại của Khương Thành tồn tại mà từ khi vừa mới bắt đầu nàng đã đạt được 100% độ thân thiện với Huyền Văn.

Rất nhiều cảm ngộ quy tắc băng dâng lên ở trong lòng nàng, lúc này trong nháy mắt cảnh giới của nàng đã vượt qua Đế Cảnh lục trọng.

Số lượng kiến thức quy tắc vô cùng nhiều, nếu như phụ thuộc vào tu luyện cảm ngộ thì chắc còn phải mất thêm ít nhất là hơn một trăm triệu năm mới được.

Bây giờ đã xuất hiện ở trong đầu nàng sớm như vậy.

Không cần nàng hao mòn gắng sức, cũng không cần nàng hiểu một cách chậm rãi.

Giống như là trước thời hạn vốn dĩ đã tháo gỡ một phần trí nhớ của nàng vậy.

Loại trạng thái này thật ra là có phần hơi giống với mấy viễn cổ sinh linh kia.

Ban đầu bọn họ cũng không cần giống như những Tiên Đế Ma Đế khác phải tu luyện một chút mới có thể hiểu được, ngay từ lúc mới bắt đầu bọn họ cũng tự nhiên đã có số lượng cảm ngộ quy tắc cao phù hợp rồi.

Bây giờ Kỷ Linh Hàm chẳng qua cũng chỉ thiếu sót thần hồn và Tu vi Tiên lực, nếu không thậm chí nàng còn có thể dựa vào những cảm ngộ kia lập tức vọt tới Đế Cảnh cửu trọng!

Mà trừ chuyện này ra thì lúc đang chiến đấu nàng còn có thể mượn một số uy năng của Huyền Văn băng để dùng, điều kiện tiên quyết là có được sự cho phép của Khương Thành.

Cảnh giới của nàng đã đột phá từ Đế Cảnh lục trọng sơ kỳ đến hậu kỳ ngay tại chỗ.

Mà thật ra thì Thành Ca cũng nhận được lợi ích.

Bởi vì Huyền Văn băng được Kỷ Linh Hàm trói buộc cũng sẽ nhận được sự phản hồi nhất định.

Giá cả của Huyền Văn thập nhất trọng đắt đến mức không thể tưởng tượng nổi, lại tăng thêm 10% khi tiến về trước, tiết kiệm được cho hắn rất nhiều điểm tiên nguyên.

Chương 988: Xích âm Cung đến tập kích

Kỷ Linh Hàm có nằm mơ cũng không nghĩ đến, lần "chúc phúc" này thế mà lại giúp nàng thăng được nhiều cấp như thế.

Cảm ngộ quy tắc vô hình lúc ẩn lúc hiện cũng có thể ban thưởng, đây là chuyện huyền diệu đến mức nào chứ?

Trong mắt nàng, Khương Chưởng môn đã là thần linh hàng thật giá thật rồi.

Sau khi nàng rời đi, nghĩ đến chuyện trong những đệ tử dưới trướng của hắn, cũng chẳng có ai tu luyện quy tắc luân hồi, thế là sau đó Thành Ca lại gọi Mâu Vũ tới.

Cũng công bằng, chân thành, nói rõ hiệu quả của Huyền Văn Luân Hồi.

Thành Ca vốn tưởng rằng có thể Mâu Vũ cũng sẽ vì lòng tự tôn của bản thân, mà đưa ra lựa chọn giống như Cơ Dao.

Nếu như thế, hắn chỉ đành đợi sau này chọn lấy một người ở Chân giới Luân Hồi mà thôi.

Không ngờ, sau khi trải qua mười mười mấy giây suy nghĩ ngắn ngủi, Mâu Tiên nữ cũng ù ù cạc cạc hỏi một câu vô cùng quái lạ.

"Có phải Thương Linh đã ràng buộc Huyền Văn Tốc độ của ngươi rồi không?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì được, ta cũng ràng buộc!"

Trong mắt của Mâu Vũ không hề có một tia do dự mà chỉ có sự kiên định.

Trong lòng Thành Ca thầm nói rốt cục là nguyên nhân gì đã thúc đẩy ngươi vậy?

Có thể nói cho ta được không?

Tại sao ta chẳng tài nào hiểu nổi vậy?

Nhưng, nếu Mâu Vũ đã đồng ý, hắn đương nhiên là hy vọng chuyện này sẽ đạt được kết quả.

Một lát sau. hai người cũng đã hoàn thành một giao dịch ràng buộc vô cùng khỏ tả.

Huyền Văn Luân Hồi của Thành Ca cũng có thể so sánh với thập nhất trọng của cấp Tôn Giả.

Mà trước mắt, cảnh giới của Mâu Vũ chỉ là Đế Cảnh nhị trọng, có lực chiến đấu của Đế Cảnh tam trọng mà thôi.

Nghĩ thôi cũng biết, Huyền Văn này đã khiến nàng chấn động mạnh đến mức nào.

Cảm Ngộ Quy Tắc nhiều như biển này suýt chút nữa đã làm cho Luân Hồi Tiên Đế choáng váng luôn.

Mà cảnh giới của nàng đã bắt đầu đột phá luôn rồi.

Từ Đế Cảnh nhị trọng hậu kỳ đến Đế Cảnh tam trong sơ kỳ, trung kỳ, mãi đến tận hậu kỳ, cuối cùng mới ngừng lại.

Đấy còn là bởi vì Tiên lực tích lũy của nàng không đủ ấy.

Chỉ cần cho nàng đủ đan dược, thậm chí nàng còn có thể đột phá luôn lên Đế Cảnh tứ trọng ngay tại trận cơ.

“Trời ơi!”

Mâu Tiên nữ bày tỏ, nàng bị choáng váng đến ngơ luôn rồi.

“Thăng cấp thế này cũng cao quá rồi đi?”

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng tràn ngập sự kinh ngạc.

“Trên đời lại có chuyện phi lý như thế này, thật không thể nào tin được!”

Việc không cần tự mình tu luyện cảm ngộ, đã có được Quy Tắc Tri Thức nhiều tựa biển lớn như thế này, là chuyện lần đầu tiên nàng được thấy.

“Thậm chí ta còn cảm thấy phía trước chẳng có bình cảnh gì nữa, có thể đột phá mãi…”

Thành Ca nhún nhún vai: “Huyền Văn Luân Hồi này của ta có thể so sánh với Đế Cảnh cửu trọng, trước khi đột phá đến cảnh

giới đó, ngươi không cần lo lắng bình cảnh gì cả.”

Mặc dù câu nói này có hơi khoa trương, nhưng cũng không cách xa sự thật là mấy.

Bình thường, đột phá cảnh giới có ba bình cảnh là Thần hồn, Tiên lực và Quy tắc, bây giờ nàng đã không còn bình cảnh của quy tắc nữa, coi như đã giải quyết trước được cửa ải khó nhất rồi.

“Đế cảnh cửu trọng…”

Mâu Vũ suýt nữa thì nghẹt thở.

Loại cảm giác đó, tựa như một Chân Tiên đột nhiên có được Quy Tắc Tri Thức của cấp Tiên Đế vậy.

Khiến nàng không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả cảm giác kỳ lạ của sự đan xen giữa hoang đường, vô lý với vui mừng khôn xiết.

Nàng nhìn chằm chằm vào Thành Ca, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Rất lâu sau đó, nàng mới cảm khái nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Thiên Đạo lại nhằm vào ngươi rồi.”

“Chuyện phi lý như thế này, là chuyện mà Thiên đạo tuyệt đối không cho phép xảy ra!”

Thành Ca cười nhẹ: “Nhưng bây giờ ngươi đã bước chân lên thuyền của ta rồi, đã không còn đường hối hận nữa rồi.”

Mâu Tiên nữ nhẹ nhàng thở dài.

“Đúng thế, sau này chỉ có thể cùng ngươi bất chấp tất cả, không do không dự mà kiên trì đến cùng thôi.”

Mức độ hiểu biết của nàng đối với vấn đề này, so với Kỷ Linh Hàm và ba viễn cổ sinh linh hiển nhiên là sâu sắc hơn nhiều.

Mà sau khi nàng rời đi chưa được bao lâu, Băng Phượng Cơ Dao ở cách đó không xa cũng hết sức kinh ngạc giống như nàng.

Mặc dù đã từ chối lời đề nghị ràng buộc Huyền Văn, nhưng đối với chuyện Huyền Văn rốt cuộc có hiệu quá lớn đến mức nào, nàng vẫn vô cùng tò mò.

Cho nên vẫn luôn bí mật âm thầm quan sát trong bóng tối.

Thành Ca cũng không phong bế không gian, thực ra ở bên ngoài nàng cũng nghe được hết mọi chuyện.

Thế nên bây giờ, nàng bắt đầu hối hận rồi.

Cảnh giới của Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ thăng cấp thì nàng có thể hiểu được, nhưng mấu chốt là Quy Tắc Cảm Ngộ ấy thế mà lại đạt đến cấp Đế Cảnh cửu trọng rồi?

Chuyện này đã hoàn toàn đập nát sự kiêu ngạo vốn có của nàng.

Chỉ đáng tiếc, bây giờ có hối hận cũng muộn rồi, Huyền Văn Băng đã bị Kỷ Linh Hàm lấy mất rồi.

Sau khi yên ổn được hai ngày, Xích âm Cung sau khi mất nhiều ngày chuẩn bị cho trận chiến, cuối cùng cũng đến rồi.

Nhìn thấy trận pháp chỉ có hơn năm mươi người ở phía đối diện, mới bắt đầu, các cao thủ lục giới chẳng hề lo lắng.

Mãi đến khi hai vị Đế Cảnh bát trọng là Hàn Văn và Đoạn Duyệt, phát hiện ra bọn họ đều không nhìn rõ được cảnh giới của Khi Nham Tôn giả.

“Đế Cảnh cửu trọng?”

Tâm trạng của hai người chùng xuống, kinh ngạc hét lên.

“Còn có cả mười hai vị Đế Cảnh bát trọng!”

“Bốn mươi tư vị Đế Cảnh thất trọng!”

“Ôi trời ơi…”

Đội hình này, đã vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ rồi.

Vốn dĩ còn tưởng rằng, chém giết một vị Đế Cảnh thất trọng và mấy vị Đế Cảnh lục trọng trước mặt, lần sau cùng lắm thì đối phương phái một, hai vị Đế Cảnh bát trọng, đem theo một đám Đế Cảnh lục trọng, thất trọng đến mà thôi.

Nào biết, Xích âm Cung lại trực tiếp phái luôn chiến lực đỉnh chóp đến.

Ngoài Thiên Tôn tham gia tranh đoạt Thiên Đạo và mấy vị Hộ pháp, Tôn giả khác, cùng với mấy vị Đế Cảnh bát trọng đóng

giữ, trông coi, bế quan ra, những cao thủ có thể phái đi được đều đã phái đi rồi.

Khung cảnh xôn xao, náo động.

Sắc mặt của các cao thủ lục giai đại biến, trong đầu chỉ còn lại sự hoang mang, và lo sợ.

“Vãi chưởng, Tôn giả Đế Cảnh cửu trọng?”

“Còn có cả 12 vị Đế Cảnh bát trọng nữa?”

“Chuyện này là thật sao? Đây chẳng lẽ là muốn đuổi cùng giết tận Tiên giới ta sao?”

“Chắc là thật rồi, hai vị tiền bối của Băng giới sẽ không nhìn nhầm đâu.”

“Điên rồi, điên thật rồi, chuyện này phải làm thế nào mới được đây?”

“Sao bọn họ lại phái một đội hình mạnh như thế đến chứ…?”

“Hoàn toàn không có cách nào để chống lại được!”

Vốn dĩ mọi người còn định hợp mưu hợp sức, phát huy trí tuệ và sức mạnh của tập thể, ví dụ như lợi dụng trận pháp và cấm chế đánh chặn phối hợp với Khương Chưởng môn.

Bây giờ, vừa nhìn thấy thế kia, tâm tư, ý định này cũng dứt khoát tắt ngúm luôn.

Trước mặt Đế Cảnh bát trọng, cửu trọng, trận pháp và cấm chế của Tiên giới đã trở thành trò cười rồi.

Có nhiều người hơn nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Hơi thở của sự tuyệt vọng nhanh chóng lan tỏa, nhưng Thành Ca lại rất hài lòng.

“Không tồi, không tồi, các ngươi cũng coi như khá tôn trọng người làm đối thủ như ta đây đấy!”

“Cũng biết đường phái những người đủ mạnh đến đây.”

Hắn vừa rút Hàn Sát Kiếm ra, vừa chầm chậm bay đến phía trước trận pháp.

Hàn Văn và Đoạn Duyệt cùng Kỷ Linh Hàm cũng vội vàng bay theo hắn.

Mãng Dã nghiến chặt răng, cũng không chịu yếu thế, đứng ở phía sau hắn.

Còn những người khác…

Đều rất biết điều mà chuyển qua chế độ quần chúng vây xem.

Trận chiến sắp nổ ra đã không còn liên quan gì đến bọn họ nữa rồi, bất luận là thắng hay bại, đều không phải là chuyện mà bọn họ có thể ảnh hưởng đến được.

“Ngươi chính là Khương Thành?”

Khi Nham Tôn giả dùng ánh mắt đánh giá từ đầu đến chân Khương Chưởng môn một lượt, thế mà thật sự chỉ là một Đế Cảnh lục trọng, không hề che giấu cảnh giới?

Vậy tại sao Khương Thành lại giết chết được nhiều người của phe hắn như thế?

Sau đó, sự chú ý của hắn đã chuyển sang Hàn Văn và Đoạn Duyệt ở phía sau.

“Người của Băng giới!”

“Quả nhiên là Đế Cảnh bát trọng!”

Kẻ sống sót được tha về trước đây, cũng đã báo cáo cho bọn họ biết về sự tồn tại của hai vị cao thủ Băng giới này.

“Ta còn bảo, tên tặc tử này lấy đâu ra bản lĩnh lớn như thế, hóa ra là các ngươi ở phía sau nối giáo cho giặc, vẽ đường cho hươu chạy.

Trong mắt hắn, trận chiến lần trước, chắc chắn là Hàn Văn và Đoạn Duyệt âm thầm bí mật dùng Thần Hồn chi viện, giúp đỡ cho Khương Thành.

Cho nên mới tạo lên được nhiều chiến tích không thể tưởng tượng nổi như thế.

Chương 989: Phải bắt sống

Hàn Văn và Đoạn Duyệt là Đế cảnh bát trọng.

Điều này dù ở bất kỳ một Chân giới nào, cũng đều có thể coi là đẳng cấp của cao thủ đỉnh chóp rồi.

Do đó, Khi Nham Tôn giả đối mặt với bọn họ, trên cơ bản là dùng quy cách giao thiệp của hai giới để đối đãi - sự giao thiệp giữa Băng giới và Chân giới m.

Còn về Tiên giới, thật ra đến bây giờ hắn cũng chẳng coi ra gì.

Trong mắt hắn, không có Băng giới chống lưng, Tiên giới chẳng là gì cả.

Đám Đế Cảnh nhất trọng, nhị trọng ở trước mặt kia, đều không đủ tư cách để hắn nhìn một cái.

“Xích âm Cung bọn ta với Chân giới Băng các ngươi nước sông không phạm nước giếng!”

“Băng giới các ngươi, giúp Tiên giới là muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ là muốn khai chiến với Xích âm Cung bọn ta hay sao? Các ngươi thật sự cho rằng Xích âm Cung bọn ta sợ sao?”

Hàn Văn và Đoạn Duyệt khổ tâm vô cùng.

Hai người vội vàng phủ nhận.

“Khi Nham Tôn giả hiểu nhầm rồi!”

“Băng giới bọn ta không hề có ý định đối địch với Xích âm Cung…”

Thành Ca vừa nghe thấy hai vị huynh đài này muốn vứt thể diện nhận thua, vội vàng ngắt lời bọn họ.

“Thật ra bọn ta muốn tiêu diệt các ngươi.”

Hả, chuyện này?

Hàn Văn và Đoạn Duyệt vẻ mặt sụp đổ.

Lão nhân gia ngươi có thể kiềm chế một tí được không hả!

Từ sau khi Băng Tiên Giáo bị diệt sạch, thực lực của Băng giới chúng ta đã bị tổn thất nặng nề, đã không còn khả năng và sức lực để đấu với các Chân giới khác nữa rồi.

Sắc mặt của Khi Nham Tôn giả ở phía đối diện lập tức đen xì xì.

Thực ta hắn cũng không hề muốn khai chiến một cách toàn diện với Băng giới.

Hắn vẫn chưa biết rằng, Băng Tiên Giáo do Minh Quyết Thiên Tôn đứng đầu đã bị tiêu diệt rồi.

Trong mắt của hắn, Xích âm Cũng đánh không lại Băng giới.

Hơn nữa, bây giờ đang là thời cơ để tranh đoạt Thiên Đạo, Xích âm Cung vốn không nên gây thù chuốc oán với những thế lực mạnh thêm nữa.

Đợi sau này giành được Thiên Đạo rồi, thì lúc đó chẳng phải là muốn hành Băng giới thế nào thì hành thế đó sao?

Hắn hy vọng có thể thông qua đàm phán, đe dọa, để bức ép Hàn Văn và Đoạn Duyệt rút lui khỏi trận chiến này.

Nào biết rằng, Thành Ca lại đột nhiên chen vào, nói ra một câu như thế.

Chuyện này khiến hắn vô cùng tức giận.

“Ở đây có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?”

Hắn tiếp tục không thèm đếm xỉa gì đến Thành Ca, lại nhìn chằm chằm về phía hai vị Đế Cảnh bát trọng.

“Ý của hắn, có thể đại diện cho Băng giới các ngươi không?”

Hàn Văn và Đoạn Duyệt cười khổ.

Sau đó, cùng nhau gật đầu.

“Hắn thực sự có thể đại diện…”

“Cái gì?”

Đừng nói đến Khi Nham Tôn giả và các cao thủ của Xích âm Cung ở phía sau, đến cả mấy vị Tiên nhân lục giới khác của Băng giới cũng vô cùng kinh ngạc.

“Hắn?”

“Chỉ dựa vào một Đế Cảnh lục trọng như hắn, lại có thể đại diện cho thái độ của cả Chân giới Băng các ngươi?”

Khi Nham Tôn giả tựa như vừa nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian vậy.

“Các ngươi đang giỡn mặt với ta đấy à?”

“Chỉ dựa vào một người như thế…”

“Câm miệng!”

Nghe thấy hắn sỉ nhục Thành Ca như thế, Hàn Văn và Đoạt Duyệt cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Khương Thành chính là chủ Băng giới của bọn ta!”

“Độc nhất vô nhị, có một không hai, toàn Băng giới đều tôn sùng và tuân theo mệnh lệnh của hắn!”

“Ngươi bất kính với hắn, chính là đang tuyên chiến với toàn bộ Băng giới!”

“Vậy thì chiến đi!”

Lời vừa dứt, cả hai người đồng thời rút Băng kiếm, không hề che giấu ý chí chiến đấu, xông thẳng lên trời cao!

Tất cả mọi người tí nữa thì bị làm cho choáng váng, không phải bởi vì áp lực từ uy phong của hai vị Đế Cảnh bát trọng, mà là vì những lời mà bọn họ nói ra.

“Chủ Băng giới?”

“Khương Thành?”

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều sôi sục.

Chẳng có ai tin chuyện này là sự thật, thậm chí bọn họ còn nghi ngờ đây chỉ là trò đùa của hai vị cao thủ Băng tộc mà thôi.

Tuy nhiên, trước mặt hai đội quân như thế, đường đường là một Đế Cảnh bát trọng, sao có thể lấy chuyện này ra để đùa cợt được chứ?

“Đế Cảnh lục trọng… lại trở thành Chủ Băng giới các ngươi, các ngươi đang đùa ta đấy à?”

Khi Nham Tôn giả cảm thấy hai người này đang giỡn mặt hắn.

Bởi vì điều này quá sức hoang đường và vô lý rồi.

Nói thật, rất nhiều Chân giới đều không có chủ nhân cho cả giới gì cả.

Ngay như Xích âm Cung bọn họ cũng không thể nào thống trị được toàn Chân giới m, chỉ có thể được coi như tông môn mạnh nhất ở đó mà thôi.

Cho dù Thiên Tôn trở thành chủ nhân của một giới cũng là chuyện không tưởng tượng nổi rồi.

Huống hồ một Đế Cảnh lục trọng cỏn con?

Hàn Văn và Đoạn Duyệt sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Đây là người được chính miệng Băng Cực Thiên Tôn tôn kính sùng bái, được toàn thể Băng Nguyên Cốc bọn ta hưởng ứng, người tin hay không tin, đó là chuyện của ngươi!"

"Băng Cực Thiên Tôn?"

Khi Nham Tôn giả từng nghe nói, đó chính là một vị Cường giả có vô cùng nổi tiếng và được tín nhiệm, trong mấy lần đại chiến Chân giới đều có uy danh vô cùng lừng lẫy.

Khương Thành thế mà lại được hắn tôn kính sùng bái?

Chuyện này là dựa vào đâu cơ chứ?

Hắn vừa mở miệng, nhưng nhất thời lại ngẩn người, mắt chữ a mồm chữ o, đờ đẫn không biết nên nói cái gì?

Đám cao thủ của Xích âm Cung ở phía sau hắn, cũng hóa đá ngay tại chỗ rồi.

Vốn còn tưởng rằng lần xuất chinh này là dùng sao mổ trâu để giết gà, bây giờ lại đột nhiên cảm thấy kích cỡ của con dao này có phải là hơi bé rồi không?

Người duy nhất của Xích âm Cung có đủ thân phận, địa vị để đối đầu với chủ của một giới, chắc chỉ có Chưởng Giáo Diệt Dương Thiên Tôn mà thôi?

Đến phản ứng của bọn họ còn như thế, huống hồ là bên Tiên giới.

Tất cả mọi người đều sắp bị tin tức này làm cho chấn động đến đần luôn rồi.

"Vãi chưởng, má nó chứ!"

"Khương Chưởng môn thế mà lại là Chủ Băng giới à?"

"Ta không nghe nhầm đấy chứ? Chủ Băng giới!"

"Có nghĩa là… hắn thống trị cả Chân giới Băng?"

"Khương Chưởng môn của Tiên giới chúng ta, lại trở thành chủ nhân của một Chân giới to lớn như thế?"

“Chắc không phải chứ, thế này cũng khoa trương quá rồi đấy, đúng không?”

“Chuyện này, chuyện này, chuyện này… hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng!”

“Vốn dĩ ta đoán rằng có khả năng hắn đã trở thành nhân vật quan trọng ở một tông môn lớn nào đó, đây đã được coi là suy đoán theo hướng đánh giá cao rồi, ai mà biết được rằng…”

“Đây hoàn toàn là một kỳ tích.”

Trong đáy lòng của rất nhiều cao thủ Tiên giới, ngoài cảm giác bàng hoàng, ngẩn ngơ ra, còn có cả một chút tự hào vô cùng sâu sắc.

Đối mặt với sự chèn ép, thu hẹp phạm vi tấn công để tiêu diệt của các Chân giới khác, Tiên giới lại có một người trở thành thủ lĩnh của một vị diện cao hơn, đây là chuyện vui vẻ, sảng khoái đến mức nào chứ?

Đế cả người cao ngạo như Mãng Dã, bây giờ cũng không cáu kỉnh nữa rồi.

Hắn lăn lộn bao nhiêu năm ở Chân giới Lực như thế, cũng có lăn lộn ra được trò trống gì đâu, mà Khương Thành thì đã nắm giữ, khống chế được cả một Chân giới rồi.

Chênh lệch khoảng cách hoàn toàn không có cách nào so được.

Nhìn thấy giá trị thanh danh không ngừng tăng lên, Thành Ca nhìn có vẻ thờ ơ, hờ hững, nhưng trong lòng lại vui như mở cờ trong bụng rồi.

Ài, làm màu chính là đơn giản, mộc mạc như thế đấy.

Vừa bất cẩn thận một tí, là lại tôi luyện, rèn giũa năng lực làm màu một lần rồi.

“Đám người của Xích âm Cung các ngươi lúc trước, tất cả đều là do một mình ta giết, không liên quan gì đến hai người bọn họ cả.”

“Chiến công” của bản thân, đương nhiên không thể để người khác cắt xén được, hắn nhất định phải nhấn mạnh một chút.

Sau đó, hắn lắc lư Hàn Sát Kiếm trong tay.

“Bây giờ chuyện gì cũng rõ ràng cả rồi, các ngươi đã hài lòng chưa?”

Khi Nham Tôn giả cố gắng hết sức để làm dịu tâm trạng ngẩn ngơ của mình, nghiêm nghị hỏi: “Ngươi thực sự là Chủ Băng giới?”

“Đúng thế, lẽ nào ngươi sợ rồi à?”

Thành Ca không hề muốn lô chiến lợi phẩm này chạy mất đâu.

Mà Khi Nham Tôn giả cũng dần dần trấn tĩnh lại.

“Sợ?”

“Ha ha ha ha!”

Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ngươi đang nói cái quái gì vậy?

Sau khi bình tĩnh lại, hắn chợt nhận ra một cơ hội vô cùng to lớn.

Nếu như có thể tóm được Khương Thành, thế há chẳng phải là một thu hoạch siêu to khổng lồ sao?”

Đây là Chủ Băng giới đó, đến lúc đó dùng danh nghĩa của Thành Ca để lãnh đạo Băng giới, ra lệnh cho Băng giới, thế chẳng phải là quá đẹp hay sao?

Đây là một cơ hội hiếm có khó tìm, ngàn năm có một đó!

Khương Thành chỉ là một Đế Cảnh lục trọng, tóm dễ như trở bàn tay mà thôi.

Nghĩ đến đây, hắn lặng lẽ hạ lệnh.

“Phân ra bốn người, ngăn chặn hai vị Băng tộc nhân kia.”

“Những người khác thì cùng vây bắt Khương Thành với ta, nhất định phải bắt sống!”

Những trưởng lão dưới trướng của Xích âm Cung cũng đâu có ngu?

Nghe thấy ba chữ phải bắt sống, lập tức hiểu ra ý đồ của hắn.

Ngay sau đó, không đợi Hàn Văn và Đoạn Duyệt kịp phản ứng lại, đã có bốn người xông đến, quấn chặt lấy hai người bọn họ.

Còn Khi Nham Tôn giả và tám vị Đế Cảnh bát trọng còn lại, cùng mấy chục vị Đế Cảnh thất trọng thì cùng nhau đuổi giết về phía Khương Chưởng môn.

Chương 990: Tuyệt đối không được giết chết hắn

"Ha ha ha, xem ra các ngươi đã biết ai là vai chính rồi!" Thành Ca cười lớn.

Nhiều người đuổi giết hắn như vậy, lại chỉ có bốn người xông đến chỗ Hàn Văn và Đoạn Duyệt, như thế đã đủ để chứng minh mặt mũi, thể diện của hắn rồi.

Hắn rất hài lòng.

Lập tức vung kiếm lao đến chém giết Khi Nham Tôn giả.

Hắn cũng biết rõ, bây giờ hắn vẫn chưa đánh lại được Đế Cảnh cửu trọng, càng chưa nói đến đối phương lại còn đem theo nhiều trợ thủ như thế.

Cho nên trận này cũng chỉ ứng phó gọi là cho có thôi, sau đó sẽ theo quy trình thông thường, giữa trận bị giết sau đó bật hack, để tránh hệ thống cho rằng hắn chiến đấu tiêu cực muốn tự sát.

Vừa mới lên, hắn đã phát huy toàn bộ sức mạnh.

Tứ đại Huyền Văn Băng, m, Dương, Hỏa dẫn đầu, mấy chục Huyền Văn còn lại cũng lần lượt xuất ra.

Nghênh đón Khi Nham Tôn giả là một trận tấn công điên cuồng.

Còn về sự tấn công của Khi Nham Tôn giả và sự vây đánh của những người khác thì sao?

Hắn trực tiếp bỏ qua, không thèm đếm xỉa đến luôn.

Ta lấy công làm thủ, hệ thống ngươi có bới cũng chẳng ra được tí vấn đề nào đâu.

Còn về chuyện bởi vì ta chỉ tấn công chứ không chịu phòng thủ nên chết trận, đó chỉ là "ngoài ý muốn" mà thôi, không thể trách cái chết của ta được.

Lúc ở Băng giới, Huyền Văn mà Thành Ca thật sự có thể dùng được cũng chỉ có Huyền Văn Băng thôi, còn những Huyền Văn khác cũng chỉ gọi là bổ trợ, điểm xuyết, thêm vào cho đủ số mà thôi, không có ý nghĩa lớn lắm.

Nhưng bây giờ tứ đại căn nguyên của Tiên giới là m, Dương, Hỏa, Băng đều có cả, đồng nghĩa với việc hắn đã có thêm ba tuyệt chiêu.

Lực sát thương tăng vù vù.

Hắn của lúc này, thực sự đã tiếp cận gần với lực chiến đấu của Đế Cảnh bát trọng rồi.

Về mặt logic, Khi Nham Tôn giả đường đường là một Đế Cảnh cửu trọng, vẫn có thể nghiền nát hắn.

Vấn đề là Khi Nham Tôn giả lại muốn tóm sống hắn, chỉ sợ không cẩn thận nhỡ giết chết hắn, nên không dùng toàn lực, mà cẩn thà cẩn thận, lo trước lo sau.

Vừa mới lên đã phải đối diện với sự tấn công của thập ngũ môn kiếm tâm và bốn đạo căn nguyên, cùng mấy chục đạo Huyền Văn, một Đế Cảnh cửu trọng như hắn thế mà lại bị đánh cho đầu váng mắt hoa luôn.

Đây là tấn công kiểu gì vậy?

Người này thế mà lại có thể khai thông nhiều căn nguyên như thế sao?

Hơn nữa uy lực của mỗi đạo dường như đều không có vẻ gì là yếu ớt cả!

Sao lại có chuyện thế này được chứ?

Hắn vừa bất cẩn một chút đã bị Khương Thành chiếm mất thời cơ, chỉ có thể lùi về phía sau.

Còn về những Đế cảnh bát trọng khác, sau khi sự tấn công sắp đổ xuống Khương Thành, bọn họ lại phát hiện hắn không né cũng chẳng tránh, nên cũng bị dọa cho một trận.

Nếu chẳng may không cẩn thận giết chết hắn, vậy há chẳng phải là lãng phí một cơ hội tuyệt vời được trời ban để khống chế Băng giới hay sao?

Thế là, một đám cao thủ đang vây đánh hắn chỉ đành lóng nga lóng ngóng, luống cuống thu chiêu thu thế lại.

Đám Tiên ở hậu phương nhìn thấy Thành Ca bị vây đánh, còn tuyệt vọng hét lên.

Bây giờ, vừa mới bắt đầu, đã khiến cho bọn họ nhìn đến ngơ ngẩn, không nói nên lời rồi.

"Ta không có nhìn nhầm đấy chứ, Khương Chưởng môn thế mà lại đang đuổi đánh Đế Cảnh cửu trọng đấy à?"

"Không nhầm, là thật đó!"

"Vãi chưởng, tại sao lại làm được chuyện này vậy trời?"

"Chẳng nhẽ Yêu chủ còn mạnh hơn cả Đế Cảnh cửu trọng hay sao?"

Bọn họ không tài nào tưởng tượng nổi.

"Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Khương Chưởng môn có thể trở thành Chủ Băng giới hay sao?"

"Trận khiêu chiến vượt cấp này của hắn, có phải là vượt hơi nhiều quá rồi không?"

"Đúng thế, hai vị tiền bối Hàn Văn và Đoạn Duyệt, bây giờ đều đang rơi vào tình thế nguy hiểm, hàn cân treo sợi tóc rồi, thế mà Khương Chưởng môn còn có thể chủ động đuổi đánh kẻ địch, thực sự đã phân rõ cao thấp, ai hơn ai kém đều rõ cả!"

"Quan tâm làm gì, Khương Chưởng môn tất thắng!"

Ngay sau đó, đám Tiên ở hậu phương đánh trống reo hò, xôn xao ầm ĩ, tiếng gieo hò, kêu gào cổ vũ vang dội.

Khi Nham Tôn giả sau khi liên tiếp bị Thành Ca đánh bại, phải rút lui, thẫn thờ, hoảng hốt mất một lúc, cuối cùng cũng hồi phục lại.

Hắn vừa cố gắng thúc giục lực quy tắc chống lại mấy Huyền Văn của Khương Chưởng môn, dần dần cũng khống chế được sự hợp lực tấn công của mấy Huyền Văn đó.

Đồng thời lúc này, hắn thúc giục Tinh Hồn của mình phát động sự tiến đánh thảo phạt ở cấp độ Thần Hồn.

Loại chuyện như bắt sống là một công việc yêu cầu kỹ thuật.

Vừa không được giết chết mất đối phương, lại còn phải khiến đối phương mất đi lực chiến đấu rồi bị bắt.

Biện pháp đơn giản nhất đương nhiên chính là dùng Thần Hồn tập kích, khiến ý thức của đối phương rã rời, Thần Hồn bị thương, đến lúc đó đối phương tự nhiên sẽ nản lòng nhụt chí.

Thế nhưng sự xâm nhập Tinh hồn này của hắn, lại gặp phải một cục diện vô cùng xấu hổ, y như Minh Quyết Thiên Tôn lúc trước.

Không những không đạt được ý đồ, ngược lại còn bị Thành Ca trấn thủ hồn hải của chính mình, bị Thành Ca trừ khử luôn một sợi Thần niệm.

Khi Nham Tôn giả bị thương, suýt chút nữa thì hoài nghi nhân sinh.

Tên tiểu tử này đồng thời thúc giục được lực của tứ đại căn nguyên thì cũng thôi, thế mà đến Thần hồn cũng là cấp bậc Tinh Hồn sao?

Mẹ nó, đây là yêu quái phương nào vậy?

Mà lúc này, Thành Ca ở phía đối diện cũng đột nhiên bừng tỉnh.

Đối phương thế này là vừa muốn chiến đấu, lại vừa muốn bó tay bó chân kiềm chế hắn, hình như là muốn bắn sống hắn!

Chuyện này làm sao mà được cơ chứ?

Đây là tình cảnh mà hắn không muốn gặp phải nhất.

Nếu như bị bắt sống, bởi vì kí chủ không chết, hệ thống hack hồi sinh không thể nào có hiệu lực được.

Đến lúc đó đừng có làm đến mức kêu trời trời không nghe, gọi đất đất không thấu.

“Ngươi làm cái quái gì đấy?”

“Ngươi không phải Đế Cảnh cửu trọng sao?”

“Chỉ có thế này, chỉ có thế này thôi hả?”

“Còn cả mấy Đế Cảnh bát trọng các ngươi nữa…”

Hắn vừa điên cuồng tấn công, vừa không ngừng khiêu khích, gây hấn, hy vọng đối phương tức giận giết chết hắn luôn.

“Các ngươi ra ngoài mà không ăn à, hay là vừa sinh ra đã mất mẹ, không được uống sữa nên bị suy dinh dưỡng?”

“Sao ai nấy cũng yếu yếu ớt ớt, chẳng hề có tí mạnh mẽ nào vậy nhở!”

“Chân giới âm chỉ có tí sức lực này thôi à?”

Nghe thấy những lời chế giễu, khiêu khích của hắn, đám Tiên ở hậu phương cũng chẳng biết là đang có chuyện gì.

Còn tưởng rằng Khương Chưởng môn thật sự đã chiếm ưu thế tuyệt đối rồi cơ.

Nhất thời càng hết sức phấn khởi.

Còn đám cao thủ của Xích âm Cung ở bên này, tí nữa thì tức đến nổ phổi.

Một Đế Cảnh cỏn con, đã cho ngươi thể diện rồi, ngươi không biết đủ, còn được nước lấn tới đúng không?

“Khi Nham Hộ pháp! Dứt khoát giết luôn hắn đi cho rồi!”

“Làm lão phu tức muốn chết, quá đáng giận rồi, hắn tưởng rằng hắn mạnh thực sự à?”

“Nếu không phải vì muốn bắt sống, một mình bốn Trưởng lão đây cũng có thể chặt được cái đầu của hắn!”

“Không thể tiếp tục như thế được nữa, tên tiểu tử này hoàn toàn coi thường sự tấn công của chúng ta, căn bản không để ý đến chuyện bị giết.”

Hắn đây là có chỗ dựa nên không sợ, biết chúng ta sẽ không giết hắn, cho nên không kiêng nể gì cả!”

Nói thật lòng, bọn họ đã hiểu nhầm Khương Thành rồi.

Thành Ca chỉ muốn chết mà thôi…

“Bình tĩnh đi!”

“Hãy nghĩ đến lợi ích vô to lớn trong việc khống chế, kiểm soát được Chân giới Băng đi!”

Khi Nham Tôn giả cũng bị hắn làm cho tức chết như thế, nhưng vì đại cục, chỉ đành vừa chiến đấu, vừa bí mật động viên, vỗ về đám các Trưởng lão.

“So với lợi ích to lớn thu hoạch được sau này, tí tẹo tức giận phải chịu lúc này tính là gì!”

“Tuyệt đối không được giết hắn.”

“Có điều, hắn cũng biết, cứ tiếp tục như thế này thì không ổn.

Cấp độ Thần Hồn không thể áp chế được hắn, lại không thể giết chết Khương Thành, dẫn đến kết quả bây giờ là Khương Thành đang đấu đá lung tung, đánh đấm bừa bãi trong đám người đó.

Ỷ vào bốn đạo căn nguyên mà hống hách ngang ngược, không kiêng kỵ ai, căn bản không có ai có thể chế trụ được hắn.

Trong lúc nhất thời, cả hai bên đầu bắt đầu phiền muộn.

Thành Ca buồn bực, phiền não vì bọn họ vây chặt đến gió cũng chẳng lọt được, hắn cũng không giết chết được bọn họ, cũng chẳng thể đột phá vòng vây mà thoát ra được.

Còn đối phương thì sầu muộn, buồn phiền vì mất nửa ngày rồi cũng không chế trụ được tên này, còn phải chịu đựng sự thử thách bằng những lời chế giễu, rác rưởi của Thành Ca.

Khi Nham Tôn giả đánh một lúc lâu, cuối cùng cắn răng, hạ quyết tâm.

“Kết âm Sát Khốn trận!”

Nghe thấy mệnh lệnh này, các vị Trưởng lão đều vô cùng ngạc nhiên.

“Cái gì? Kết âm Sát Khốn trận?”

Âm Sát Trận có rất nhiều loại, âm Sát Khốn trận là một loại trong số đó.

Bản thân trận hình này cũng không tính là quá phức tạp, cũng tuân theo quy luật thông thường là tu vi càng cao thì uy lực càng mạnh.

Chỉ là, một khi đại trận đã mở, tất cả bọn họ đều phải cố thủ trong những trận nhãn khác nhau.

Đồng thời còn phải không ngừng thúc giục âm Sát lực cho đại trận, bản thân cũng sẽ phải chịu hao tổn vô cùng lớn.

Bình thường, chỉ lúc gặp phải cường địch khó chống lại, mới suy xét đến loại biện pháp hợp lực như thế này.

“Đối phó với một Đế Cảnh lục trọng như hắn, có cần đến mức ấy không?”

“Đúng thế, hắn có xứng với trận pháp này không?”

Khi Nham Tôn giả vừa chiến đấu với Khương Thành, vừa bức bối khó chịu gào ầm lên truyền âm.

“Người đã từng thấy Đế Cảnh lục trọng nào đến Đế Cảnh cửu trọng cũng không tóm được chưa?”

“Nhanh chóng kết trận đi!”

Chương 991: âm Sát Khốn trận

Sau khi mệnh lệnh được đưa, ngoài Khi Nham Tôn Giả tiếp tục trực tiếp giao chiến với Thành Ca, còn hơn năm mươi người khác thì ào ào tản ra và rút lui.

Ngay sau khi lệnh kỳ rung chuyển, mây đen ngay lập tức tràn ngập trên chiến trường.

Trời đất bỗng trở nên u ám.

Mặc dù âm Sát Khốn trận chỉ khóa một mình Khương Thành, nhưng những Tiên Ma lục giới đứng từ xa quan sát trận đấu, lúc này chỉ cảm thấy một trận áp lực vô hình tập kích.

Loại áp lực này không giống như dãy núi nặng trĩu, mà giống như những hạt cát mịn tầng tầng lớp lớp rơi xuống, khiến người ta dần dần trở nên khó thở.

Thậm chí ngay cả thần thể cũng dần trở nên mỏi nhừ, tiên lực nội thể cũng từ từ ngưng trệ, chuyển động không thoải mái.

“Lực âm sát…”

“Uy lực này có phần quá mạnh rồi thì phải, người ở ngoài trận, mà lại có thể trực tiếp tập kích các nội thể của ta?”

“Dù sao cũng là trận pháp chân giới, mọi người cẩn thận!”

Rất nhiều tiên nhân dồn dập rút lui, còn có nhiều người ngồi xuống (ngồi bắt chéo chân) ngay tại trận.

Thúc giục tiên lực nội thể, kiên quyết tiến một bước tập kích để ngăn chặn lực âm sát.

Mà lúc này, Khương Chưởng Môn xem như là mục tiêu duy nhất của trận pháp này, đương nhiên nhận được chiếu cố trọng điểm.

Thân thể tiên lực của hắn, rất nhanh cũng bị khí âm sát tập kích.

Tiên lực hùng dũng giống như dòng sông chảy xiết, mà trên mặt dòng sông đó tầng tầng lớp lớp sương mù ở trên nặng trĩu rơi xuống, cuối cùng rơi xuống mặt sông.

Dòng sông đổi màu, dòng nước chảy rất nhanh trở thành bị ngăn trở không trôi chảy.

Ngoài trừ tiên lực, lực ám sát đó dường như chỗ nào cũng muốn nhúng tay vào, nhanh chóng xâm nhập vào trong kinh mạch, máu và xương cốt.

Bản thân hắn tự nhiên mà trở nên yếu đuối với tốc độ cực nhanh.

Nhìn tình hình này, các cao thủ của Xích âm Cung bày binh bố trận vô cùng vui mừng!

Như vậy mà ngươi vẫn chưa bị bắt?

Nhưng ngay sau đó, xảy ra một cảnh tượng khiến cho bọn họ vô cùng kinh ngạc.

Liền nhìn thấy trên người Khương Thành, kim quang phát ra kịch liệt, một lượng lớn lực âm sát lại bị cưỡng ép loại trừ ra khỏi nội thể của hắn.

Tiên lực của hắn thực sự không ngăn được sự xâm nhập và tiến công của lực âm sát.

Nhưng thân thể này của hắn đang khởi động thiên hoang bất diệt thể.

Cho dù cảnh giới cao bao nhiêu, thì cấp độ bày ra như vậy.

Khi lực âm sát xâm nhập vào trong xương cốt và máu, cuối cùng gây ra phản kích của thiên hoang bất diệt thể.

Thể phách tối cao cũng không lay động được thiên đạo nghiệp lực và thiên nhân ngũ suy, huống chi là lực âm sát nhỏ nhoi?

“Không thể nào!”

Chính Khi Nham Tôn Giả là người đầu tiên hét lên.

Những ánh mắt khác trong trận và các trưởng lão của Xích âm Cung cũng cùng một biểu cảm như nhìn thấy quỷ.

“Ta liên kết các bố trận lại với nhau, cho dù là đế cảnh cửu trọng cũng sẽ bị ràng buộc, huống chi hắn là đế cảnh lục trọng nhỏ nhoi?”

“Lực âm sát mà lại không tập kích được hắn? Cái này cũng quá khác thường rồi thì phải?”

“Kim quang đó rốt cuộc là cái gì?”

“Ta không tin, tiếp tục!”

“Đúng rồi, tiếp tục thêm lực trấn áp!”

Bọn họ đang ở trong mắt của trận chiến, đã đã không đếm xỉa đến gì nữa rồi.

Để trấn áp Khương Thành, phải truyền tiên lực vào trận chiến bằng bất cứ giá nào, liên tục không ngừng!

Hành động này thực ra có chút nguy hiểm, dù sao bây giờ bọn họ cũng đang trong mắt của trận chiến, không có cách nào chú ý đến bên ngoài.

Nếu như bây giờ có người phá trận từ bên ngoài, vậy bọn họ sẽ bị bao vây tứ phía và không có khả năng phản ứng lại.

Nhưng bây giờ bọn họ không thể lo nhiều chuyện như vậy.

Dù sao tiên ma lục giới ở bên ngoài là thực lực thấp, căn bản không làm ảnh hưởng gì.

Hơn nữa hai người Hàn Văn và Đoạn Duyệt ai cũng bị hai Đế Cảnh bát trọng giáp công, bản thân cũng khó giữ nổi, bên này cũng không can dự được.

Xích âm Cung dốc toàn lực được ăn cả ngã về không cuối cùng đã làm nên chuyện.

Mặc dù thiên hoang bất diệt thể của Khương Thành có thể được gọi là không gì kiêng kỵ, nhưng tiên lực của hắn cuối

cùng cũng bị triệt để ngưng trệ từ những làn sóng lực âm sát.

Không còn tiên lực, sức mạnh của thân thể ca liền trở thành vô nguyên chi thủy.

Ngày cả huyền văn cũng vì không có sự dẫn động của tiên lực, mà phẳng lặng, lại cũng không có cách nào sử dụng được.

Theo tình huống này, bại vong của hắn đã không còn là vấn đề thời gian nữa rồi.

Ca này có chút sốt ruột rồi.

Chết tiệt, cứ tiếp tục như thế này, bản thân thật sự sẽ bị bắt mất!

Tầng âm sát trong đại trận này quá cao, hệ thống đạo cụ loạn trận năm đó cũng không biết làm thế nào.

Hắn bị bao vây ở bên trong, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn lực âm sát càng ngày càng nhiều tấn công trực tiếp vào hắn.

Hơn năm mươi vị cao thủ cùng nhau nỗ lực.

Từng dòng âm sát xiềng xích màu xám nặng trĩu được sử dụng lượn vòng vây quanh xung quanh thân thể của Khương Thành.

Có một số bị thiên hoang bất diệt thể phá hủy, nhưng những xiềng xích khác rất nhanh đã được thêm vào.

Những xiềng xích này nối tiếp nhau, vòng tròn bao vây đã bị thu hẹp một chút.

Cuối cùng, Khương Chưởng Môn đã bị trói chặt.

Thân thực lực của Thành Ca lúc này chẳng khác gì bị phong ấn trá hình.

Nhưng đã đến bước này mà các vị cao thủ của Xích âm Cung vẫn còn chê là chưa đủ.

Chủ yếu trong trận chiến đấu này Khương Thành thể hiện chỗ thần kỳ quá nhiều, bọn họ lo lắng hắn sẽ trốn thoát như vậy.

Mặc dù thúc giục trận chiến này đối với bọn họ đã tiêu hao cực lớn, nhưng vẫn tiếp tục thúc giục lực âm sát bằng mọi giá.

Cuối cùng, Khương Thành vẫn bị âm sát xiềng xích trói chặt thành một cái bánh ú.

Mọi âm sát phát sinh trong đại trận, mặc dù mọi người bên ngoài không có sức can dự, nhưng họ vẫn có thể nhìn thấy được.

Khi nhìn thấy Khương Chưởng Môn dũng mãnh như thường bị đối phương trói hoàn toàn, tiên ma lục giới liền gào thét bi thương.

"Tiêu rồi…"

"Hoàn toàn tiêu rồi!"

"Khương Chưởng Môn bại trận rồi…"

"Không thể nào, từ khi ra mắt đến nay Yêu Chủ chiến đấu là bất khả chiến bại, làm sao có thể bại trận như vậy được!"

"Ôi, bị lực âm sát trói thành như vậy, cho dù Thiên Đế đến đây e rằng cũng không có sức phản kháng phải không?"

"Khương Chưởng Môn cũng coi như là cố gắng hết sức, chỉ tiếc là…"

Mãng Dã, Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết đợi mọi người liên hợp lại tập kích xung quanh lực âm sát, muốn nghĩ cách cứu viện Thành Ca.

Nhưng không biết làm sao cảnh giới của bọn họ đối lập với Xích âm Cung thực sự quá thấp rồi.

Vốn tiên lực đã bị ngăn trở mà còn cực kỳ yếu ớt, hơn nữa còn phải đối mặt với đại trận cấp bậc như vậy, căn bản họ không có sức để rung chuyển.

Cho đến bước này, tâm trạng của Khi Nham Tôn Giả mới bình tĩnh lại.

"Ha ha ha ha, ngươi điên cuồng nữa xem nào?"

Tay hắn cầm lệnh kỳ và bay ra ngoài từ trung tâm chính của mắt trận.

Uy lực của đại trận lập tức hạ thấp một nữa, có điều lúc này Khương Thành đã bị bao vây gần chết và cũng không còn lực phản kháng, vẫn không ảnh hưởng đến đại cuộc.

"Ngươi thực sự nghĩ rằng bọn ta không có cách nào bắt chẹt người sao?"

Những cao thủ khác của Xích âm Cung đang ngồi cạnh nhau để trấn giữ mắt trận và tay đang cầm một điểm khác của xiềng xích âm sát, cùng nhau nghe nói cao giọng cười lớn.

“Ha ha ha ha…”

“Bây giờ Băng giới đang nằm trong tay Xích âm Cung của ta rồi.”

“Không ngờ hành này vậy mà lại có thu hoạch thiên địa như vậy.”

“Trực tiếp chế ngự một giới, không có gì có lợi hơn so với cái này.”

Khi Nham Tôn Giả rất đắc ý thỏa mãn.

Bây giờ thậm chí hắn có lòng thảnh thơi châm biếng Thành Ca.

“Thiên phú của ngươi thực sự hiếm thấy trên thế giới, ta hiểu một chút tại sao Băng Cự Thiên Tôn lại tôn ngươi làm chủ Băng giới rồi.”

“Có lẽ là xem trọng tương lai của ngươi phải không?”

“Nhưng mà ngươi đã phạm phải một sai lầm lớn nhất.”

“Thực lực còn chưa được, mà đã đối với Xích âm Cung của bọn ta kiêu ngạo như vậy, mà còn không biết hành động khiêm nhường.”

“Ngươi có nghe thấy câu… thiên tài chưa trưởng thành, chẳng là quái gì cả chưa?”

Hắn chậm chậm bay đến trước mặt Thành Ca người đang bị bao vây chặt chẽ, đang định thừa cơ phế bỏ Khí Hải kinh mạch của hắn, muốn triệt để khống chế hắn.

Sau đó, liền nghe thấy tiếng cười thầm của Khương Thành từ bên trong truyền ra ngoài.

Chương 992: Bị Lão gia Khương Thành cảm hóa

“Ồ, ngươi nói rất có đạo lý.”

Tâm thế của Khương Thanh có vẻ rất ung dung, ca này thậm chí còn khẳng định đối phương.

“Thiên tài chưa trưởng thành, thực sự không thích hợp làm loạn khắp nơi.”

“Nhưng mà, đối với người vô địch thế giới như ca đây dùng không thích hợp.”

Vốn Khí Nham Tôn Giả đã nghe được khẩu khí của hắn ung dung như vậy, nhưng còn lo lắng có chỗ sơ xuất xảy ra.

Nghe những lời nói khoác mà không biết ngượng này, hắn liền bật ra tiếng cười.

“Ta nghĩ ngươi muốn nói lời bàn cao kiến gì.”

“Ngươi ầm ĩ cả buổi rồi, chỉ là tự tâng bốc mình.”

“Ngươi yên tâm, sau khi bị bắt vào Xích âm Cung của bọn ta, ta sẽ không giết chết ngươi, nhưng người cũng sẽ không được sống những ngày tốt lành.”

Hắn đã cẩn thận nghĩ N lần rồi.

Đã đại trận âm Sát trói thành như vậy, đừng nói đến Khương Thành, đến cả chính mình cũng không thể trở mình.

Ngày cả Diệt Dương Thiên Tôn có đến đây, đối diện với tuyệt cảnh này cũng khoanh tay chịu chết.

Đáng ra, ưu thế nằm ở ta, không thể nào trở mình!

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thì suy đoán của hắn là đúng.

Nhưng đáng tiếc Khương Thành lại là một dị số.

Lúc này Ca mở ra một kỹ năng mà sau khi khi nhận được cứ luôn luôn không sử dụng - hoán đổi.

Kỹ năng hoán đổi nhận được khi hệ thống thăng lên cấp 15.

Tác dụng của kỹ năng là kí chủ làm tiêu hao điểm tiên nguyên để hoán đổi bất kỳ mục tiêu nào, không cooldown.

Sức mạnh mục tiêu càng mạnh, thì duy trì thời gian hoán đổi càng dài, làm tiêu hao điểm tiên nguyên càng cao, bản thân hệ thống cũng không nằm trong phạm vi hoán đổi.

Khi đó, Khương Chưởng Môn rất không hài lòng về kỹ năng này.

Sau này, hắn phát hiện ra điểm mạnh mẽ của kỹ năng này, nhưng vẫn chưa sử dụng lần nào.

Lý do rất đơn giản, không muốn lãng phí công đức và điểm tiên nguyên.

Mỗi lần sử dụng kỹ năng của hệ thống đều hao phí quá nhiều.

Rõ ràng chết một lần thì vấn đề liền được giải quyết, hà tất phải tiêu nhiều điểm tiên nguyên như vậy?

Dù sao kỹ năng hệ thống không dùng, cũng không sẽ bị phán định làm chiến đấu sa sút.

Nhưng lần này bị bao vây, không chết được lại không có cách nào thoát khỏi trận chiến, cuối cùng hắn phải cân nhắc sử dụng chiêu thức giết người này rồi.

Bấm mở kỹ năng hoán đổi, liền trực tiếp khóa mục tiêu là Khi Nham Tôn Giả là người mạnh nhất của đối phương.

Sau đó, hệ thống hiện ra giá cả của hoán đổi - một trăm hai mươi triệu điểm tiên nguyên.

“Mẹ nó!”

Suýt tí nữa hệ thống đã làm Thành Ca nổi điên rồi.

“Chết tiệt, ngươi có biết khó kiếm một trăm hai mươi triệu điểm tiên nguyên biết bao nhiêu không?”

“Chỉ là một lần hoán đổi mà thôi, lại không thăng cấp ta lên Đế Cảnh cửu trọng vĩnh viễn được, tại sao vậy?”

“Ngươi có biết hiện tại toàn bộ thân gia của lão tử chỉ có bốn mươi triệu điểm tiên nguyên không?”

“Hơn nữa Ca trẻ tuổi đẹp trai, còn hắn vừa già vừa tệ, rõ ràng hoán đổi ta càng chịu thiệt thì phải?”

“Hệ thống phải cấp lại điểm tiên nguyên, bù đắp tổn thất tình thần của ta mới đúng!”

Hệ thống đang im lặng, không đếm xỉa đến lời rác rưởi của hắn.

Kỳ thực giá cả này là hợp tình hợp lý.

Nếu như Thành Ca chỉ hoán đổi với Thiên Đế nhất trọng nhị trọng, vậy có thể dùng một số điểm tiên nguyên thì đã hoàn thành rồi.

Nhưng Khi Nham Tôn Giả thật là đường đường Đế Cảnh cửu trọng.

Cấp bậc này đặt ở bất kỳ chân giới nào, cũng đủ để ảnh hưởng đến đại cục rồi.

Nhìn thấy hệ thống lạnh lùng như vậy, Ca chỉ có thể cố gắng trả giá.

"Đối với người quen này, có thể giảm giá gãy xương cho ta không?"

Hệ thống biểu thị có thể xem xét nếu ngươi bị đánh gãy xương.

"Thật là quá tối rồi!"

Cuối cùng, Khương Thành chỉ có thể đập nồi bán sắt.

Hắn thật may mắn mỗi lần bản thân nhận được chiến lợi phẩm, đều giữ lại rất nhiều thiên tài địa bảo không đổi.

Lần này xem như là có tác dụng rồi.

Nhìn thấy Khi Nham Tôn Giả ở đối diện sắp tiêu diệt chính mình, Ca rất nhanh chọn tất cả, bộ não đổi toàn bộ tất cả tư liệu thành điểm tiên nguyên.

Cuối cùng, thu thập được một trăm bốn mươi triệu.

Cộng thêm bốn mươi triệu ban đầu đã thành một trăm tám mươi triệu rồi.

Cuối cùng hắn không còn chần chừ, trực tiếp bấm kỹ năng hoán đổi.

Không có bất kỳ hiệu quả đặc biệt nào, cũng không có bất kỳ dao động trước hay điều lệ nào.

Ngay sau đó, hắn cùng với Khi Nham Tôn Giả trực tiếp hoán đổi với nhau.

Cảm nhận được tràn đầy sức mạnh to lớn của thân thể Đế Cảnh cửu trọng, Khương Thành cũng phải cảm khái con đường mà bản thân muốn đi thật sự rất dài.

Mà lúc này, Khi Nham Tôn Giả cũng đổi thành bánh ú lớn bị bó lại bên trong xiềng xích âm sát.

“Không!”

“Sao có thể như vậy!”

“Chuyện gì xảy ra vậy, sao ta bị bó vào bên trong rồi?”

Hắn không hiểu tình hình mà kinh hãi hét lên thất thanh, liên tục vùng vẫy.

Ngày sau đó, hắn liền phát hiện cảnh giới của bản thân đã giảm xuống Đế Cảnh lục trọng trung kỳ.

Điều này khiến hắn như bị sét đánh, suýt tí nữa là phát điên ngay tại chỗ rồi.

Mặc dù sau khi hoán đổi, hắn nhất thời tiến vào chiếm giữ thân thể của Thành Ca, nhưng hắn không thể làm gì được vì tiên lực đã hoàn toàn bị âm sát lực trấn áp.

Đến nỗi những huyền văn đó, hắn cũng không thể huy động được.

Mà kỹ năng hệ thống sẽ vĩnh viễn đi theo bản thân Khương chưởng môn, hắn cũng sẽ không đạt được.

Cho nên sau khi hoán đổi, biểu hiện của hắn cũng không bằng Khương Thành, cái gì cũng không làm được.

Còn việc mà Thành Ca có thể làm nhiều hơn thế.

Hắn lặng lẽ truyền một lời nhắn cho Khi Nham Tôn Giả: “Ngoan ngoãn ở lại đây, xem màn trình diễn của ta.”

“Ngươi, ngươi là ai?”

Khi Nham Tôn Giả lại lần nữa kinh hãi.

Sao lại còn có một chính mình ở bên ngoài?

Sau đó, hắn liền rơi vào tình trạng suy sụp.

Nhìn thấy Thanh Ca đang cầm binh khí của hắn, điều khiển thân thể của hắn và người đâu tiên bị giết là một vị Trưởng Lão Đế cảnh bát trọng danh tiếng.

Vị Trưởng Lão danh tiếng đó còn chưa kịp phản ứng, tay giơ lên kiếm rơi xuống, đầu tách rời cơ thể.

Khi Nham Tôn Giả cứ như là Đế Cảnh cửu trọng giả bao đổi.

Nếu như người khác đột nhiên đạt được tất cả của hắn, có thể vẫn không có cách nào thích ứng.

Nhưng Khương Thành thì khác.

Huyền văn âm của hắn là thập nhất trọng, sau khi hoán đổi thì huyền văn không theo qua đó, nhưng hắn vẫn kiêu ngạo, quy tắc cảm ngộ như bất kỳ Đế Cảnh cửu trọng nào vẫn còn.

Bỗng nhiên có được thân thể này, cản bản hắn không cần bất kỳ quá trình nào để thích ứng, hoàn toàn hiểu rõ nên làm như nào để phát huy sức mạnh.

Đế Cảnh cửu trọng tập kích Đế Cảnh cửu trọng, không hề có sự hồi hộp nào.

Nhất là đối phương vẫn ở tại vị trí mắt trận, di chuyển bất tiện.

Mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng, hắn lại ngay lặp tức tốc biến, Trưởng Lão Đế Cảnh bát trọng thứ hai và thứ ba mất mạng ngay tại chỗ.

Mà cho đến lúc này, những người khác cuối cùng mới nhận thức được là chuyện gì đang phát sinh.

Chỉ là, nhận thức của bọn họ có chút sai lệch.

Trong mắt của bọn họ, chính Khi Nham Tôn Giả đang giết người của chính mình.

“Khi Nham hộ pháp!”

“Ngươi muốn làm cái gì?”

“Ngươi…”

Thành Ca cười lớn: “Lão tử đã bị đại gia Khương Thành cảm hóa, quyết định cải tà quy chính rồi!”

Cùng với lời nói của hắn, lại là ba vị Đế Cảnh bát trọng danh tiếng bị chặt đầu.

“Không!”

“Không.”

Khi Nham Tôn Giả chân chính bị bao vây bên trong, tận mắt nhìn thấy cảnh này, hắn suýt tí nữa là ngất đi.

Những Đế Cảnh bát trọng này, đều là trụ cột vững vàng của Xích âm Cung!

Cứ như vậy chôn vùi rồi, làm sao hắn có thể cam tâm?

Hơn nữa hắn còn dựa vào danh tiếng của chính mình để giết người chính đáng.

Lúc này, hắn nóng lòng muốn xé xác Thành Ca ra từng mảnh.

Chỉ tiếc là, hắn không thể làm gì, chỉ có thể đứng nhìn chằm chằm.

Lúc trước theo lệnh của hắn, mọi người dựa theo đại trận để trói chặt Khương Thành lại, bây giờ trái lại thành núi lớn bị chính bản thân hắn nghiền nát.

Trước đó, Khương Thành không cách nào thoát khỏi khó khăn, thậm chí còn tệ hơn là hắn hoàn toàn không hiểu rõ thân thể này.

"Khi Nham!"

"Ngươi điên rồi sao?"

Hai vị Đế Cảnh bát trọng danh tiếng cuối cùng trong trận chiến này cũng không cách nào ngồi chờ chết.

Hai người vội vàng từ trong mắt trận lao ra ngoài, ngăn cản và đón đánh người của chính mình đang phát điên này.

Chỉ tiếc là, điều này là vô ích.

Trước đó bởi vì bao vây Thành Ca, tiên lực của bọn họ đã truyền quá nhiều vào âm sát đại trận, nên lúc này trạng thái của họ đã giảm đi rất nhiều.

Làm gì có thể ngăn được Khương Chưởng Môn có kinh nghiệm trăm trận chiến đâu?

Chương 993: Bổn tôn bỏ gian tà theo chính nghĩa

Hai bên còn chưa tiếp xúc với nhau, Thành Ca đã trực tiếp đánh sâu vào tinh hồn, tiến quân thần tốc, đảo loạn hồn hải của hai người.

Sau đó quy tắc âm kéo theo lực căn nguyên không biết nhiều hơn bao nhiêu lần so với lúc trước, chính diện đánh tới.

Hai gã Đế cảnh bát trọng bị đánh nổ tại chỗ.

Tiếp theo trong nháy mắt, Thành Ca giết trước mặt hai người, giơ kiếm trong tay lên chém xuống, lại có hai đầu người bay lên cao.

Đến tận lúc này, trên chiến trường đã không còn Đế cảnh bát trọng.

Còn dư lại chỉ là bốn mươi bốn Đế cảnh thất trọng.

Mà khi bọn họ đối mặt với Đế cảnh cửu trọng chân chính, làm sao có sức lực đánh lại được.

"Không…"

"Khi Nham ngươi không được chết tử tế!"

"Ta hận!"

"Nghịch tặc Khi Nham, ngươi ắt bị trời phạt!"

Trước khi chết, một đám Đế cảnh thất trọng này kêu gào nguyền rủa.

Đối tượng bọn họ nguyền rủa là Khi Nham tôn giả.

Ai có thể tự nhiên đoán được trên đời còn có loại chuyện tráo đổi thần kỳ như vậy.

Cho dù có người nói cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tin!

Ở trong mắt bọn họ, người giết chết mình chính là người đã từng là "người một nhà", Khi Nham tôn giả.

"Không phải ta!"

"Thật sự không phải ta mà!"

Nhìn một đám trưởng lão tinh anh trong tông môn bị giết, Khi Nham tôn giả sốt ruột phát cáu.

"Là Khương Thành!"

"Đó là Khương Thành, các ngươi nhanh chạy đi…"

Thành Ca còn cố tình ở kia "phụ họa" theo hắn.

Hắn vừa đuổi giết, vừa cố ý sử dụng thân phận Khi Nham tôn giả cười to nói: “Đúng vậy đúng vậy, là Khương Thành bảo ta làm như vậy!”

“Khương Thành quá vĩ đại, bản tôn bị hắn cảm hóa, bỗng nhiên cảm thấy Xích âm Cung đúng là một tông môn bẩn thỉu.”

“Hôm nay ta phải dẹp yên đám sâu mọt trong tông môn là các ngươi, trả lại cho Xích âm Cung một bầu không khí tươi sáng…”

Thấy cảnh này, một đám tiên nhân bên ngoài đều ngây người.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao Khi Nham tôn giả đột nhiên bắt đầu tấn công người một nhà?

Rõ ràng hắn đã đức cao vọng trọng, tại sao lại muốn làm phản?

Bọn họ không đoán được sẽ xảy ra loại chuyện tráo đổi như vậy.

Cảm thấy đến bây giờ, lời giải thích hợp lý nhất là Khi Nham tôn giả bị Khương Thành cảm hóa…

“Chuyện này quá đáng sợ rồi đấy.”

“Sức hấp dẫn của Khương chưởng môn mạnh như vậy à? Thế mà có thể đột nhiên thuyết phục được Đế cảnh cửu trọng đầu hàng?”

“Cái này đâu chỉ là đầu hàng, cái mẹ nó có khác gì trúng tà đâu.”

“Đúng vậy, ít nhất những trưởng lão đó cũng là người một nhà ở chung với nhau hằng ngày, không đến mức ra tay tàn nhẫn như vậy chứ?”

Mọi người bên này còn đang cảm thấy kinh ngạc, bên kia Thành Ca đã thuận lợi xử lý xong tất cả Đế cảnh thất trọng ở trong trận.

Đến tận lúc này, bởi vì mắt trận toàn toàn bị phá hủy, âm Sát đại trận lúc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Mà bây giờ chỉ còn lại Khi Nham tôn giả và bốn Đế cảnh bát trọng vây đánh Hàn Văn, Đoạn Duyệt.

Cho dù lần nào cũng muốn chết, nhưng Khương Thành chắc chắn có thể xem như một người thiện chiến, thân kinh bách chiến, biết mỗi một bước nên lựa chọn cái gì.

Hắn bỏ qua Khi Nham tôn giả, cực kỳ tỉnh táo giết về phía bốn người bên ngoài trận.

Bốn người kia vẫn luôn ở phía xa trên bầu trời đánh nhau kịch liệt, đánh đến khí thế ngất trời, không chú ý đến bên trong đại trận đã xảy ra sự thay đổi lớn chỉ trong thời gian ngắn.

“Ta tới giúp các ngươi một tay!”

Thành Ca vừa tiến lên vừa hét to.

Bốn người kia vừa nhìn thấy “Khi Nham tôn giả” giết đến, đương nhiên nghĩ rằng hắn tới giúp mình.

Một người trong đó còn dũng cảm hô lên.

“Tôn giả yên tâm, bọn ta chắc chắn sẽ thắng!”

Sau đó, hắn đột nhiên bị choáng đầu.

Hồn hải bị tinh hồn của Thành Ca đâm tới.

Ngay sau đó, sự công kích chí mạng từ phía sau ập đến.

Cho dù trạng thái của bốn người bọn họ vẫn còn khá tốt nhưng cũng không chịu nổi tinh hồn bị đâm vào như vậy, ngoài ra còn thêm Đế cảnh cửu trọng đánh bất ngờ từ phía sau.

Hơn nữa bọn họ hoàn toàn không phòng bị “Khi Nham tôn giả” này.

Hai tên Đế cảnh bát trọng vây đánh Hàn Văn gần như không có sức phản kháng và bị giết chết.

“A…”

Hai người còn lại sợ hãi kêu thành tiếng.

“Khi Nham tôn giả ngươi làm gì vậy?”

“Điên rồi à?”

Ngay cả Hàn Văn và Đoạn Duyệt cũng ngơ ra.

Bọn họ không biết đây là Khương chưởng môn.

Trước đó bị bốn người vây đánh, hai người bọn họ đã là liên tiếp bại lui, ngập tràn nguy cơ.

Nếu không phải tôn kính Chủ Băng giới thì bọn họ đã chọn rời đi chiến trường từ lâu rồi.

Nhìn thấy "Khi Nham tôn giả" giết đến, hai người còn tưởng rằng Khương Thành xong rồi, bây giờ đến lượt mình cũng xong theo.

Ai ngờ được rằng đột nhiên tình hình lại trở nên kỳ lạ như vậy.

Người một nhà giết người một nhà?

Tình huống này là như thế nào?

Trong lúc nhất thời, hai gã Đế cảnh bát trọng của Xích âm Cung tức giận chất vấn Thành Ca, mà Hàn Văn Đoạn Duyệt cũng không tự chủ được dừng tay.

Bốn đôi mắt đồng thời nhìn về phía "Khi Nham tôn giả" trước mặt này.

Thành Ca cũng không dừng lại.

Hai tay hắn nhoáng lên Chân khí ngũ giai.

Hắn không nói lời nào lao thẳng đến hai gã Đế cảnh bát trọng cuối cùng của Xích âm Cung.

Lúc này không thuận lợi như trước nữa.

Đế cảnh bát trọng và Đế cảnh cửu trọng kém một đại cảnh giới, nhưng Đế cảnh cửu trọng muốn hạ gục Đế cảnh bát trọng trong nháy mắt cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hai người này không giống như những Đế cảnh bát trọng đã bị tiêu hao rất lớn, gần như đèn đã cạn dầu trong đại trận kia.

Ba người đánh nhau, tuy rằng Thành Ca chiếm ưu thế nhưng một chốc một lát còn không thể giết được hai người này.

Mà hai người kia tuy rằng không thể nghĩ ra tại sao Khi Nham tôn giả lại muốn giết mình, nhưng vì bảo vệ tính mạng cũng sử dụng tất cả thủ đoạn của mình.

Cứ tiếp tục đánh như vậy, cuối cùng hai người bọn họ có thể sẽ lựa chọn chạy trốn.

Thành Ca không muốn thả hai người này chạy.

Lần này không phải hack hồi sinh, mà là tốn một trăm hai mươi triệu điểm tiên nguyên để trao đổi đấy!

Bắt buộc phải giữ lại toàn bộ, nếu không chính mình sẽ lỗ sạch vốn!

Dưới tình thế cấp bách, hắn tức giận gào với Hàn Văn và Đoạn Duyệt.

“Hai ngươi còn đứng đơ ra đấy làm gì, lên đi!”

Hàn Văn, Đoạn Duyệt bị hắn nói cho ngơ ra.

Tình huống này là như thế nào?

Ngươi là thủ lĩnh của Xích âm Cung, tại sao lại mệnh lệnh cho ta tự nhiên như vậy?

Dựa vào cái gì?

“Ngu xuẩn, chẳng lẽ các ngươi muốn thả bọn họ chạy?”

Thành Ca suýt nữa bị hai người bọn họ tức chết.

Hàn Văn và Đoạn Duyệt khẽ cân nhắc một chút, mặc kệ, cho dù như thế nào giết chết hai tên Đế cảnh bát trọng kia cũng không sai.

Hai người bọn họ vừa gia nhập cuộc chiến, cân bằng thắng bại hoàn toàn bị đánh vỡ.

Hai gã Đế cảnh bát trọng của Xích âm Cung kia muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Thành Ca nhân lúc hai người bị Hàn Văn Đoạn Duyệt cuốn lấy, lại lần nữa tập kích tinh hồn, không ngừng công kích.

Cuối cùng tay nâng kiếm rơi, rốt cuộc làm cho chiến tích của một trận chiến này tăng thêm hai đầu người.

Sau khi hai gã Đế cảnh bát trọng bị giết, Hàn Văn và Đoạn Duyệt đề phòng giơ lên kiếm.

Sợ “Khi nham tôn giả” phát điên trước mặt này sẽ lập tức tấn công mình.

Thành Ca nhìn cũng không thèm nhìn hai người bọn họ một cái, lại lần nữa thay đổi trường kiếm, đáp xuống, lao thẳng về

phía đại trận bên dưới.

Sau khi toàn bộ Đế cảnh bát trọng, thất trọng bị giết, tất cả mắt trận của âm Sát đại trận đều không có người tọa trấn, tự nó sụp đổ.

Lực âm sát mất đi trói buộc dần dần toán loạn, Khi Nham tôn giả thật sự được giải vây.

Ngoại hình bây giờ của hắn là Khương Thành.

Hắn hùng hổ vọt tới trước mặt Thành Ca, đã hiểu chuyện xảy ra như thế nào.

Tuy rằng hoàn toàn không có cách giải thích trên đời sao lại có chuyện kì lạ như vậy, nhưng chính mình đang tráo đổi thân thể với tên tiểu tử kia.

"Ngươi là thứ đáng chết!"

Khí thế hắn hung hăng nhằm về phía Khương Thành, tức giận đến phổi cũng sắp nổ tung.

Chương 994: Kết thúc cuộc đời đầy tội nghiệt của mình

Khi Nham tôn giả lao đến trước mặt Khương Thành mới đột nhiên nhớ ra chuyện hai người đã tráo đổi.

Bây giờ hắn chỉ là Đế cảnh lục trọng trung kỳ.

Khương Thành ngược lại là Đế cảnh cửu trọng.

Hơn nữa, loại tráo đổi này tuy rằng ngay cả thần hồn đều đã thay đổi, nhưng mấy thứ như ý thức, nhận thức, tri thức, ký ức lại không thay đổi.

Thành Ca có thể thao túng cơ thể Khi Nham tôn giả một cách hoàn hảo, phát huy gần như tất cả sức chiến đấu.

Nhưng Khi Nham tôn giả lại không phát huy nổi một phần ba sức chiến đấu của thân thể này.

Bởi vì ngoại trừ quy tắc âm… những quy tắc khác hắn đều không hiểu.

Không hiểu được cái gì, hắn không thể khống chế những huyền văn đó.

Cũng không có hiểu biết về phương diện kiếm tâm, không phát huy ra kiếm tâm được.

Dưới loại tình huống này nếu hắn lên giết, không phải là đi tìm chết à?

Mà nằm ngoài dự kiến của hắn là, Khương Thành chiếm cứ thân thể của hắn xong cũng không lập tức ra tay với hắn.

Khương chưởng môn cũng băn khoăn.

Trước khi chiến đấu, giữ Khi Nham tôn giả quan trọng nhất để đến cuối cùng là bởi vì không giết được.

Bây giờ nếu hắn giết Khi Nham tôn giả, vậy tương đương với giết chết cơ thể của mình.

Hệ thống rất có thể sẽ phán định hắn tự sát.

Đối mặt với Khi Nham tôn giả đang tức sắp hộc máu, Khương Thành nghiêm túc gật đầu.

"Ngươi nói rất đúng, Khi Nham ta là thứ đáng chết."

Bây giờ hắn thao túng cơ thể Đế cảnh cửu trọng, nói ra những lời này, người nơi xa nhìn thấy chỉ cho là Khi Nham tôn giả đang nói.

Bản thân Khi Nham tôn giả suýt nữa bị tức chết.

Ngươi giết nhiều người của ta như vậy, chiếm thân thể của ta, vậy mà lại còn lấy danh nghĩa của ta chửi bới ta?

Hắn đã từng thấy nhiều người không biết xấu hổ, nhưng đến trình độ này là lần đầu tiên hắn thấy.

Hắn chỉ vào bản "Khi Nham tôn giả" của Thành Ca, ngón tay đều run lên.

"Ngươi, ngươi còn biết xấu hổ hay không…"

Thành Ca lập tức lắc lắc đầu: "Ta không biết xấu hổ, không chỉ có ta, toàn bộ Xích âm Cung của bọn ta đều không biết xấu hổ!"

"Toàn bộ Xích âm Cung, bao gồm cả Khi Nham tôn giả ta ở bên trong, tất cả đều không bằng heo chó, tội đáng chết vạn

lần!”

Những quần chúng từ Lục giới ở phía xa rốt cuộc cũng không thể giữ bình tĩnh nữa.

Cảnh này thật sự quá không thể tin.

Cho dù “Khi Nham tôn giả” đã bị Khương chưởng môn cảm hóa cũng không đến mức thay đổi đến cực đoan như vậy chứ?

“Hắn đang làm gì vậy?”

“Sám hối à?”

“Tại sao ta lại cảm thấy giả trân vậy?”

“Ai bảo không phải đâu, đời này ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy chuyện như thế này, hôm nay xem như mở rộng tầm mắt.”

Bọn họ đều là những lão già thành tinh lăn lộn hơn chục tỷ năm ở Tu Tiên giới, thấy nhiều chuyện ngươi lừa ta gạt, chuyện quyết tâm sửa đổi lỗi lầm chỉ có cực nhỏ.

Mà sửa đổi lỗi lầm đến mức giết người một nhà, đại nghĩa diệt thân, sau đó mắng chính mình không bằng heo chó như Khi Nham tôn giả, vậy thì càng không có.

“Lão huynh này không cần liều mạng như vậy chứ?”

“Ta thật sự nghi ngờ hắn trúng tà.”

Nghe thấy bọn họ nói vậy, Khi Nham tôn giả suýt nữa tức giận đến trực tiếp hộc máu.

“Ngươi, ngươi câm miệng…”

“y!”

Vẻ mặt Thành Ca hổ thẹn mà thở dài.

“Không không không, ta muốn sám hối!”

“Hôm nay nếu không phải gặp được Khương Thành đại gia, sao ta có thể ý thức được trước đó bản thân mình sai nhiều thế nào được?”

“Dưới ánh sáng hào quang của Khương Thần, tội ác của Khi Nham tôn giả ta giống như thứ cặn bã dưới ánh mặt trời, không chỗ nào che giấu, lộ ra dáng vẻ đáng ghê tởm!”

“Khương Thần nói đúng, Khi Nham tôn giả ta căn bản không xứng đáng sống tạm trên thế gian này…”

Hắn có thói quen dát vàng lên mặt.

Những tiên nhân đang vây xem ở bên ngoài nghe vậy cảm thấy sửng sốt.

Mà người trong cuộc là Khi Nham tôn giả tỏ vẻ, hắn đã nổ tung rồi.

“Ta muốn giết ngươi thứ tạp chủng hèn hạ vô sỉ này!”

Hắn đã liều bằng bất cứ giá nào.

Giơ lên Hàn Sát Kiếm của Thành Ca, không quan tâm gì lao đến tấn công.

Khương chưởng môn không nháy mắt lấy một cái.

Hắn tránh cũng không tránh, tùy ý để đòn tấn công kia rơi vào trên người “chính mình”.

Dù sao này thân thể cũng là của Khi Nham tôn giả.

Đánh hỏng rồi cũng không có việc gì.

“Giết đi, dù sao đây đều thứ là Khi Nham tôn giả ta nên nhận.”

Hắn từ từ nhắm hai mắt, thậm chí giơ lên trường kiếm, chủ động đặt lên trên cổ của mình.

“Cả đời Khi Nham ta thật sự đã phạm quá nhiều tội ác.”

“Nào có mặt mũi tiếp tục sống sót?”

“Không cần Khương Thần vĩ đại tự mình ra tay, khỏi làm bẩn đôi tay của ngươi, ta tự mình kết thúc là được!”

Khi hắn nói ra những lời này, các tiên nhân vây xem lập tức choáng váng.

Bọn họ cảm thấy tam quan của mình đang bị lật đổ.

Trên đời thật sự có người sẽ bị kẻ thù tác động đến tự sát à?

Nếu là trước đó, bọn họ nhất định sẽ trả lời ha hả, nghĩ ta là tên ngốc ư?

Còn bây giờ bọn họ không thể không tỏ vẻ… bản thân đã tin.

Mà Khi Nham tôn giả đang điều khiển cơ thể Thành Ca ở phía đối diện lại biến sắc.

Hắn bỗng nhiên phản ứng lại, nếu Khương Thành tự sát, chẳng phải là đang giết chết thân thể của mình?

Sớm biết như vậy, chính mình nên trước tự mình hại mình.

"Không…"

Nhưng mà đã không còn kịp rồi, bây giờ việc hắn phải làm là ngăn không cho Khương Thành hủy hoại thân thể của mình.

Phụt!

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Trước khi Thành Ca rút kiếm tự vẫn đã chủ động cắt nát kinh mạch trong cơ thể, hủy diệt khí hải của "chính mình", thần hồn chủ động xé rách phòng tuyến hồn hải của "chính mình".

Ngay lúc cơ thể này đang trên đà tử vong, hắn kết thúc tráo đổi.

Vì thế giây tiếp theo, ý thức của hắn trở về trong thân thể của mình.

Tất cả khôi phục lại như lúc ban đầu.

Còn Khi Nham tôn giả cũng về trong cơ thể của mình.

Nhưng hắn lại phải tiếp nhận một cơ thể tàn tạ đã bị phá hủy đến chỉ còn một hơi thở thoi thóp.

Kinh mạch khí hải đều bị hủy, tiên lực sớm đã tiêu tán.

Hồn hải hỗn loạn không chịu nổi, tán loạn khắp nơi.

Cổ cũng bị cứa, máu đang chảy điên cuồng.

Nếu không phải vì có cơ thể của Đế cảnh, hắn đã chết từ lâu.

Khi Nham tôn giả tỏ vẻ, cho dù chưa có chết, chính mình cũng bị sắp tức chết rồi.

Hắn chỉ vào Thành Ca, trong miệng ê a nhưng lại không thể phát ra tiếng.

Tới tận lúc này, hắn mới rốt cuộc ý thức được ý niệm muốn bắt sống người này trước đó buồn cười như thế nào.

Sớm biết vậy, chính mình nên toàn lực diệt trừ cái tai họa này!

Nhưng bây giờ tất cả đều đã chậm.

Mà đối với loại kẻ địch muốn dốc sức đối phó chính mình, Thành Ca cũng không cảm thấy có cái gì phải thương hại.

Lúc này Khi Nham vẫn chưa chết.

Hắn cũng sẽ không thả hắn trở về, không phải vì lo lắng thả hổ về rừng, mà là loại kỹ năng tráo đổi của hệ thống này tốt nhất vẫn không nên tiết lộ.

“Haizz, nếu ngươi đã sửa sai hướng thiện, cần gì phải xúc động cực đoan như vậy?”

“Như bây giờ sống không bằng chết…”

“Thôi, từ trước đến nay ta vẫn luôn từ bi, vẫn nên cho ngươi thoải mái một chút.”

Lời nói dễ nghe đều để một mình hắn nói.

Khi Nham tôn giả ở đối diện muốn chạy trốn, nhưng trốn chỗ nào được đây.

Tinh hồn của Khương Thành trực tiếp vọt vào hồn hải của hắn, Băng kiếm đảo qua, đầu và thân của Khi Nham tôn giả hoàn toàn chia lìa.

Một thế hệ tôn giả cứ như vậy ngã xuống!

Lạch cạch!

Tiếng Băng kiếm quay về bao nện vào trong lòng từng người ở đây.

Mọi người bình tĩnh nhìn người này, trong lúc nhất thời ngay cả hoan hô cũng đã quên.

Ngay cả sớm đã mù quáng tin tưởng Thành Ca như Kỷ Linh Hàm, Chung Ly Khuyết và các đệ tử của Phi Tiên Môn đều cảm thấy thật sự rất mờ mịt.

Chương 995: Đều suy một ra ba

Lần chiến đấu này xảy ra dưới tầm mắt của các nàng.

Toàn bộ quá trình cũng vừa xem là hiểu ngay.

Nhưng bây giờ mỗi người vẫn rất muốn hỏi một câu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ nhìn hiểu, nhưng không nghĩ ra!

"Mau đi nhặt chiến lợi phẩm đi, đừng thất thần."

Làm chưởng môn, Thành Ca phải để ý hình tượng của mình.

Vừa mới đánh thắng một trận đại chiến xong đã lập tức vội vàng nhặt đồ, không khỏi quá mất giá.

Trước kia là không có cách nào.

Bây giờ có đệ tử ở bên cạnh mình, vì duy trì hình tượng, đương nhiên hắn sẽ không tự mình ra tay.

Nghe được truyền âm của hắn, Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết cùng với bốn gã đệ tử như vừa mới tỉnh ngủ.

Đáng chết, vậy mà mình lại quên làm "chính sự".

Còn Khương chưởng môn vẫn đang tiếp tục duy trì khí thế cao thâm, bay đến trước mặt đám tiên ma Lục giới.

"Khụ khụ…"

Hắn hắng giọng một cái, bắt đầu "phổ cập khoa học" trận chiến vừa rồi đã xảy ra cái gì.

"Thật ra, vừa rồi ta cố ý bị âm Sát đại trận của bọn họ trói lại!"

Hắn bắt buộc phải nói như vậy.

Nếu không trận chiến vừa nãy thành thế nào?

A, Khương chưởng môn bị kẻ địch đánh bại.

Chỉ bởi vì thủ lĩnh bên đối diện đột mất đi lý trí, trúng tà, cho nên mới may mắn thắng lợi, nhân tiện bảo vệ mạng chó của mình?

Không phải hắn lợi hại, mà là kẻ địch kéo bụng đến mức thua ngược.

Nếu chuyện này truyền ra, tư cách làm màu tản ra kim quang rực rỡ của Thành Ca phải ngã khỏi thần đàn.

Đây là chuyện hắn tuyệt đối không thể chịu đựng được.

"Cố ý?"

"Cố ý bị nhốt lại? Đây là cách làm như thế nào?"

"Hành động này của Khương chưởng môn có thâm ý gì sao?"

"Khụ khụ, hẳn là có nguyên nhân gì đó nhỉ…"

Nhóm người này đều là mấy lão già thành tinh của Tiên giới, nào có chuyện dễ dàng tin tưởng loại giải thích quá vô lí như vậy?

Tuy rằng bên ngoài không dám phản bác, nhưng trong nội tâm nghĩ như thế nào cũng chỉ có chính bọn họ mới biết được.

Có thể thắng ai sẽ cố tình để địch nhân bắt lấy?

Chẳng lẽ là ham muốn đặc thù nào đó?

Nhìn thấy bọn họ nghĩ một đằng nói một nẻo, Thành Ca biết lần vãn hồi mặt mũi này rất cần thiết.

"Vừa nãy có phải hành động của Khi Nham tôn giả kia rất kỳ quái hay không?"

Mọi người đồng thời gật đầu.

"Không sai không sai."

"Thậy sự kỳ quái."

Khóe miệng Khương Thành hơi nhếch lên: "Có phải các ngươi cho rằng hắn trúng tà, hoặc là đã mất lí trí?"

Mọi người lại lần nữa gật đầu.

"Đúng vậy."

"Sai! Cực kì sai lầm!"

Khương Thành nhẹ giọng nói: "Trong lúc chiến đấu đột nhiên quay lại hướng kiếm, đại khai sát giới với người một nhà, trên đời nào có chuyện ly kỳ như vậy?"

“Mặc dù có, cũng không thể nào xảy ra trên người một Đế cảnh cửu trọng được!”

Mọi người chỉ có thể lại lần nữa gật đầu.

Đây là chuyện bọn họ không hiểu nhất.

“Chẳng lẽ Khương chưởng môn biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Thành Ca hơi gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Mọi người thành tâm thỉnh giáo: “Kính xin khương chưởng môn giải thích nghi hoặc cho bọn ta.”

Không làm rõ bí ẩn này bọn họ cảm thấy sau này không thể ngủ ngon.

“Nguyên nhân rất đơn giản.”

Thành Ca chỉ vào chính mình.

“Đó đều là ta để hắn làm như vậy.”

“Ngươi?”

Mọi người sửng sốt: “Hóa ra là ngươi đã làm gì đó với hắn à?”

“Hay là lúc ấy Khương chưởng môn thấy hắn hiểu lấy đại nghĩa, thuyết phục hắn?”

“Thuyết phục?”

“Chỉ dựa vào cái miệng?” Thành Ca cười một cách lạnh lùng.

“Nói miệng có thể hiệu quả như này? Nói ra các ngươi tin không?”

Thật sự thì mọi người đương nhiên không tin.

“Nói thật cho các ngươi biết, thật ra ta tu luyện một môn pháp môn đặc biệt tên là cấm thuật Chí Tôn Bất Diệt Thiên Cơ Nghịch Chuyển Trung Xu Đãng Hồn Tẩy Trần Tru Tà!”

Tên pháp môn dài ngoằng lập tức hù dọa tất cả mọi người.

Vừa nghe đã thấy rất cao cấp, rất mạnh mẽ!

Rất nhiều Tiên Đế uy tín lâu năm giống như học sinh tiểu học cần cù hiếu học, vẻ mặt tò mò.

“Không biết Khương chưởng môn có thể giải thích nghi hoặc cho nhóm chúng ta không, cấm thuật Chí Tôn Bất Diệt Thiên Cơ Nghịch Chuyển Trung Xu Đãng Hồn Tẩy Trần Tru Tà… Rốt cuộc kì diệu như thế nào?”

“Hỏi rất hay!”

Thành Ca đã sớm chuẩn bị tốt kịch bản, hắn chắc chắn sẽ không tiết lộ kỹ năng tráo đổi ở hệ thống của mình.

“Môn pháp cấm thuật này, thật ra là nghịch chuyển âm dương, xâm nhập vào trung tâm của đối phương, cách không khống chế thần thức của đối phương, để cho hắn nghe lệnh của ta!”

Mọi người kinh ngạc.

Loại chuyện điều khiển người khác bọn họ từng nghe qua.

Bình thường là một ít cấm thuật về thần hồn.

Nhưng tất cả đều là tiên nhân cao giai điều khiển tu sĩ thấp hơn mình vài cái đại cảnh giới, Đế cảnh lục trọng điều khiển một Đế cảnh cửu trọng hàng đầu như Khương Thành làm, bọn họ chưa từng nghe qua.

Nhân quả tuần hoàn có đạo lý của nó, theo lý thuyết trên đời không nên có chuyện không hợp lý như vậy.

Nhưng những chuyện ly kỳ vừa rồi xảy ra ở trước mắt, bọn họ không tin cũng phải tin.

“Còn có pháp môn như vậy?”

“Chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi?”

“Nhưng chuyện này và chuyện cố ý bị nhốt có quan hệ gì?”

Thành Ca thở dài: “Cố ý bị nhốt, thật ra là một cái bẫy do ta bày ra, pháp môn cấm thuật Chí Tôn Bất Diệt…bla bla cũng có hạn chế.”

Hắn còn không nhớ rõ tên của cấm thuật vừa nãy hắn bịa ra.

“Yêu cầu phải có thời gian tích lũy còn phải liên tục tiếp xúc với đối phương trong khoảng mười lăm phút, làm tan rã ý thức của đối phương từng chút một.”

Mọi người ngẩn ra, ngay sau đó liền có một vị Ma Đế bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn vỗ đùi, lớn tiếng nói: “Ta hiểu rồi!”

“Trước đó trong trận chiến đấu ác liệt, Khương chưởng môn không có thời gian thi triển pháp môn cấm thuật này, cũng không có cơ hội khiến đối phương trúng chiêu.”

“Nhưng sau khi đối phương bày ra âm Sát đại trận, mọi người đều ngừng lại.”

“Đây chẳng phải là cơ hội mà Khương chưởng môn cần hay sao?”

“Đúng vậy!”

Thành Ca nhìn hắn bằng ánh mắt khen ngợi, đỡ phí nước bọt của ta.

Lại có một Đại Đế Tử giới bổ sung nói: “Ta cũng hiểu rồi, âm Sát đại trận, khí âm Sát của đối phương không ngừng rót vào trong cơ thể của Khương chưởng môn, đúng lúc là sự tiếp xúc mà Khương chưởng môn cần.”

“Hành động này của đối phương tương đương với việc chủ động sinh ra liên hệ với Khương chưởng môn, chuyện này không phải mỡ dâng miệng mèo ư?”

Hắn giống như rốt cuộc giải ra được câu đố, vui vẻ nói: “Chuyện này hẳn chính là cái bẫy theo ý trong lời nói Khương chưởng môn, đúng không?”

Trong lòng Thành Ca nghĩ, chuyện này ta cũng chưa nghĩ đến, ngươi thật đúng là biết suy một ra ba.

Hắn không tiếc rẻ giơ ngón tay cái lên, cho tên Đại Đế Tử giới này một like.

“Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Lần này, tất cả mọi người cuối cùng cũng hiểu rõ “chân tướng”.

Hóa ra vừa nãy Khi Nham tôn giả không phải thật sự nổi điên, chỉ là bị Khương chưởng môn điều khiển từ xa.

Đã nói mà, nào có người sẽ đột nhiên bị địch nhân tác động đến mức như vậy.

Vừa “giải thích”, tất cả mọi chuyện đã sáng tỏ.

Ngay sau đó, sự nịnh nọt của mọi người giống như không cần tiền ập tới.

“Khương chưởng môn quá mạnh rồi!”

“Pháp môn cấm thuật này quả thật là nghịch thiên quá mà!”

“Há lại chỉ có như vậy? Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện chiến thuật của Khương chưởng môn cũng cực kỳ hoàn hảo sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng ngay từ đầu Yêu chủ có thể đuổi theo Xích âm Cung đánh, nhưng như vậy chung quy không thể giết được đối phương, mà dưới chiến thuật hoàn hảo này của hắn lại có thể khiến cho toàn bộ những người đó bị diệt vong!”

“Nếu đổi thành chúng ta, cho dù có pháp môn cấm thuật này, chỉ sợ cũng không dám để khí âm Sát trói mình lại, đây là một trận đánh cược khổng lồ.”

“Cố ý tìm đường sống trong cõi chết, đây là loại quyết đoán như thế nào?”

“Không hổ là Khương chưởng môn!”

“Không hổ là Yêu chủ!”

Chương 996: Nổi danh Tứ Giới

Sự tâng bốc của mọi người khiến Thành Ca mặt mày hớn hở.

Tư cách làm màu của hắn không những được bảo toàn, mà lần nữa lại đạt được sự tiến bước, hình tượng của hắn trong lòng mọi người càng trở nên anh minh thần võ.

Cái gì là kĩ thuật?

Cái gì là thao tác?

Danh vua làm màu cũng không phải gọi uổng công.

Sau nghi thức tâng bốc dài dằng dặc, đám người Kỷ Linh Hàm cũng thu thập xong chiến lợi phẩm, giao cho người giữ kho hàng là Khương chưởng môn.

Mà Khương Thành cũng không keo kiệt.

Trực tiếp lấy ra một bộ Chân Khí Hộ Giáp Ngũ giai từ bên trong đám chiến lợi phẩm, thưởng cho Kỷ Linh Hàm.

Ngoài ra chọn ba bộ Tứ giai, thưởng cho Chung Ly Thiển và Khưu Nhiễm, Khương Gia Di.

Hết cách rồi, binh khí của Chân giới âm đều là quy tắc thuộc tính âm, các nàng cũng không sử dụng được.

Bởi vì có được bội kiếm của Khi Nham tôn giả, Thành Ca lại đưa Hàn Sát Băng Kiếm cho Kỷ Linh Hàm.

Nhưng điều làm Hàm muội rất vui là đây chính là trường kiếm tùy thân Khương chưởng môn vừa sử dụng lúc chiến đấu!

Ý nghĩa cũng hoàn toàn khác!

Em gái cầm lấy nó, như thể đang cầm hóa thân của Khương Thành, xem nó giống như tín vật đính ước.

Nhưng không biết gần đây Thành Ca thay binh khí tùy tiện như thay quần áo vậy.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, ngoại trừ cực kì hâm mộ hoặc đố kị, cũng không thể nói gì hơn.

Ai bảo người ta cùng một môn phái?

“Đúng rồi, Khương chưởng môn, vừa rồi ta nghe hai vị tiền bối Hàn Văn Đoạn Duyệt nói… Ngươi là Chủ Băng giới?”

“Không biết Chủ Băng giới này, có địa vị ra sao?”

Mọi người từ lâu đã muốn hỏi câu hỏi này.

Trong lòng bọn họ cũng có suy đoán, nhưng vẫn cảm thấy suy đoán đó quá vô lý rồi.

Đoạn Duyệt ở một bên nghe vậy nghiêm mặt nói: “Lẽ nào vừa rồi các ngươi nghe không hiểu sao? Chủ Băng giới, chính là chủ nhân của toàn bộ Chân giới Băng, trên dưới Băng giới, bất kể là Băng Cực Thiên Tôn hay thuộc quyền Băng cung, đều phải tuân theo mệnh lệnh của hắn.”

Chà!

Sau khi được giải thích rõ ràng một lần nữa, tất cả mọi người vẫn là không nhịn được nhốn nháo lên.

“Trời ạ, thế mà hắn thật sự là chủ nhân của Băng giới à?”

“Lão đại Băng giới?”

“Khương chưởng môn vậy mà thật sự trở thành Băng giới Chí Tôn?”

“Nắm trong tay một chân giới khổng lồ, chuyện này cũng quá lạ lùng rồi…”

“Đều là người Tiên giới, tự hào cùng ngươi!”

“Đây là Yêu chủ của Yêu giới chúng ta đó được không, liên quan gì đến Tiên giới các ngươi?”

Mọi người đều nhìn ánh mắt của Thành Ca, đó có thể gọi là ngưỡng mộ như núi cao.

Ngay cả Thanh Long Đại Đế luôn thích dội gáo nước lạnh lên người Thành Ca cũng đành chịu.

Khóe miệng lão Long co giật, không khỏi cảm thấy tên tiểu tử trước mặt đã trở nên cao lớn và cương nghị.

Không còn cách nào, một người là một Đế cảnh yếu ớt trong tiểu Tiên giới, một người là chủ nhân của chân giới hùng mạnh, địa vị thật sự kém quá xa.

Kết quả của trận chiến này nhanh chóng được lan truyền ra ngoài.

Sau khi tin tức lan truyền ra, Tứ Đại Chân Giới bên ngoài đều xôn xao.

Cái tên Khương Thành này, lần đầu tiên được tu sĩ Tam giới m, Dương, Hỏa nghe nói.

Mà lần đầu tiên nghe nói này, cũng đã đủ ghi sâu trong lòng rồi.

“Một người bản địa Tiên giới, chém chết Đế cảnh cửu trọng?”

“Cmn, chuyện này có chút quá đáng rồi, không phải nói người của Tiên giới, nhiều nhất cũng là Đế cảnh nhị trọng, xưa nay không đáng nhắc tới sao?”

“Vị Diện đẳng cấp thấp này, vậy mà có thể xuất hiện sinh linh mạnh mẽ như vậy.”

“Khi Nham tôn giả không chết trong trận tranh đoạt Thiên Đạo, cuối cùng lại chết trong tay một người Tiên giới?”

“Điều này thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Không riêng gì Khi Nham tôn giả, còn có mười hai vị Đế cảnh bát trọng và mấy chục vị Đế cảnh thất trọng, đội hình này cũng được xem là đỉnh cao ở bất kỳ chân giới nào của chúng ta.”

“Nghe nói người này còn là Chủ Băng giới.”

“Làm sao một người Tiên giới lại có thể lên làm Chủ Băng giới như thế?”

“Ai mà biết được, nhưng mà ta thấy năng lực chiến đấu của hắn chỉ sợ là theo sát Thiên Tôn…”

“Khương Thành rốt cuộc là ai?”

“Khương Thành là người thế nào?”

Trong một thời gian, câu hỏi này đã được vô số người của Tam giới m, Dương, Hỏa hỏi đến.

Nhưng mà phần lớn mọi người hoàn toàn không nhận được câu trả lời.

Trước đó, các chân giới chỉ xem Tiên giới là một Vị Diện thấp hơn.

Thật vậy, Thiên Đạo ở chỗ này, nó là trung tâm của Nguyên Tiên giới.

Nhưng bởi vì thế giới này không có nguồn gốc, nên Tiên nhân ở đây cũng rất yếu.

Nhưng trải qua trận chiến này của Thành Ca, rất nhiều người đã phải cúi đầu giảm bớt kiêu căng, nhìn thẳng vào Tiên giới mà bọn hắn coi thường.

Có thể nói, Khương chưởng môn đã tự mình thay đổi quan điểm ban đầu của tất cả mọi người về Tiên giới.

Còn ở Chân giới Băng bên kia, tin tức này cũng gây chấn động.

Người ở Băng giới vẫn là rất sớm nghe nói cái tên Khương Thành này, sớm từ trước lúc hắn bước lên thang băng, cũng đã nhà nhà đều biết rồi.

Chỉ có điều, khi đó thân phận của hắn là kẻ địch của Băng cung, kẻ xâm lược từ bên ngoài đến.

Mà lần sau nghe được cái tên Khương Thành, là Băng cung tuyên bố từ nay về sau Khương Thành làm chủ.

Khi đó tin tức này từng khiến vô số người vô cùng kinh ngạc.

Hắn dựa vào cái gì?

Không nói tới thân phận là người dị giới, chỉ riêng chút thực lực của hắn cũng không đủ tư cách!

Mà bây giờ chiến tích của Thành Ca truyền lại, sự phản đối của trên dưới Băng giới lập tức giảm đi hơn một nửa.

Cần phải biết, nhiều lần đại chiến chân giới, nhưng số lần có thể giết Tôn giả phía trước mặt có thể đếm trên đầu ngón tay.

Toàn thể Băng cung đã bị chiến tích lần này của Thành ca làm cho chói mù mắt.

"Đây, đây thật sự là hắn làm sao?"

"Hắn có thể mạnh như vậy à?"

Cằm của đám người Doãn Tông và Quý Thương cũng suýt chút nữa rơi xuống vì sốc.

Bọn hắn bỗng nhiên vui mừng.

Cũng may ngày đó không khiêu chiến với Khương Thành, nếu không thì Đế cảnh bát trọng này của bản thân hoàn toàn đủ để thấy không phải là chết vô ích sao?

Các tôn giả Vân Soa, Phong Lẫm mỉm cười.

"Không hổ là nhân vật đã từng giết Minh Quyết Thiên Tôn!"

"Đúng vậy, xem ra lần đó cũng không phải là tình cờ."

"Ta có hắn ở Băng giới, cũng không cần lo lắng gì cả."

Mọi người đều nhìn Cung Tình hoàn toàn bái phục, cũng may mắn lần này nàng đã đề nghị trì hoãn chờ đợi.

Nếu như sớm thừa nhận sai lầm với Xích âm Cung, tiếp sau Khương Thành đánh thắng, vậy thì thật là khó coi.

"Trận chiến này của Khương chủ công có ý nghĩa sâu xa!"

Trên mặt Cung quân sư mang vẻ phấn khích.

“Trải qua trận chiến này, thế giới bên ngoài nhất định không dám khinh thường Băng giới chúng ta!”

“Băng giới có thể có được thời cơ phát triển quý giá!”

Dự đoán của nàng không sai.

Trong khoảng thời gian này, Tam giới m, Dương, Hỏa thực ra cũng phái không ít gián điệp đến Băng giới để điều tra thực hư, thái độ đều cực kì tinh xảo.

Mà sau khi trải qua trận chiến của Khương Thành, những tên gián điệp này đều rút lui, sợ gây nên lòng thù địch với Băng giới.

Thế nhưng, Xích âm cung Chân giới âm bên này lại là không khí chiến tranh dày đặc.

Cái chết của Khi Nham tôn giả và một đám cao thủ đã khiến cho các môn phái lớn không khỏi nổi giận.

Diệt Dương Thiên Tôn cùng với sáu vị tôn giả khác vốn đang tranh đoạt Thiên Đạo, tất cả đều vội vã quay về.

“Khi Nham thật sự đã chết rồi?”

“Khương Thành!”

Diệt Dương Thiên Tôn vô cùng tức giận, những tôn giả khác cũng hận thấu trời.

“Cái đồ đáng chết này phải đền mạng!”

“Toàn bộ Tiên giới đều phải bị chôn cùng!”

“Còn có Băng giới, ngày sau khống chế Thiên Đạo rồi, chân giới phải tiêu diệt đầu tiên chính là Chân giới Băng!”

Trong lịch sử của Xích âm cung, chưa có cuộc đại chiến nào mà thiệt hại nặng nề đến như vậy.

Trận này, bọn hắn nhất định phải tìm lại.

Nếu không thì sau này làm thế nào Xích âm cung có thể ở trong các đại chân giới hỗn độn.

Đánh một đám sẽ lại có đám tiếp theo, chuyện như vậy dường như lại tái diễn.

Chương 997: Người Thiên Đạo không thể giết

Diệt Dương Thiên Tôn mặc dù vô cùng nổi giận nhưng vẫn chưa đánh mất lý trí.

Hắn hiểu đạo lý biết người biết ta.

Trận chiến đó Khương Thành thắng một cách kỳ lạ và có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Trong khi các cao thủ tập hợp khua chiêng gõ trống chuẩn bị chiến đấu, hắn cũng không quên hỏi thăm tin tức của Thành Ca.

Cái tên Khương Thành này hắn cũng mới vừa nghe nói gần đây.

Có điều hắn vẫn còn những cách dò hỏi khác.

Sau khi Chân giới âm xuất hiện, có một nhóm Tiên Ma tu luyện Chân giới âm hợp lẽ tiến vào chân giới này và dung nhập vào nó.

Trong đó có ba vị Chuẩn đế của Thánh Điện trước đây đã gia nhập Xích âm cung dưới sự giới thiệu của Ám Cơ Ma Đế.

Nhưng thực lực hiện tại chỉ có hạn, hiện tại bọn hắn vẫn chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi.

Gia nhập vào Xích âm cung lâu như vậy, lần đầu tiên ba người này được cấp cao gọi đến.

Với tư cách là đệ tử ngoại môn cấp thấp, bình thường đều tu luyện sâu trong núi, đến nay vẫn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Trong lòng buồn bực lo lắng không yên.

Sau khi bước vào chính điện, bọn hắn dưới cái nhìn của một đám siêu cấp cường giả Đế cảnh bát trọng cửu trọng càng run rẩy khắp người.

Ba người cung kính cúi đầu, nghe thấy Diệt Dương Thiên Tôn đích thân đặt câu hỏi.

“Các ngươi có biết người tên Khương Thành không?”

Khương Thành?

Vẻ mặt ba người hoảng hốt, chúng ta quả thật không nên quá quen thuộc cái tên này được chứ?

Đừng nói là qua mười triệu năm, cho dù một trăm tỷ năm trôi qua, chúng ta cũng không thể quên được!

Nhưng tên này cũng chỉ hơi phách lối ở Tiên giới, còn chưa đến nỗi lọt vào mắt chân giới chứ?

Còn càng phải để Thiên Tôn chính miệng hỏi.

Khương Thành có thể có vị trí đó sao?

Ba người đều có phần mơ hồ.

Chỉ có thể thận trọng đáp: " Không biết Khương Thành mà Thiên Tôn hỏi là người nào?"

"Thế nào, các ngươi quen biết rất nhiều Khương Thành sao?"

"Không có, không có, bọn ta chỉ quen biết một người tên Khương Thành."

Diệt Dương Thiên Tôn sốt ruột quát: "Vậy còn không mau nói ra!"

"Là, là…"

Ba người nghe ra Thiên Tôn có ý không hài lòng, bị dọa sợ bèn vội vàng kể lại quá khứ của Thành Ca.

Bọn hắn không biết một số chuyện mà Khương chưởng môn đã trải qua.

Chỉ có điều phần mà mọi người đều biết cũng đã đủ làm người khác ngạc nhiên rồi.

Những cao thủ Đế cảnh bát trọng cửu trọng trong điện kia vốn chỉ coi Khương Thành là một tôn giả bình thường hoặc là Thiên Tôn.

Khi nghe từng "sự tích" của Thành Ca được kể lại, bọn hắn cũng hơi kinh ngạc.

"Đợi đã, ý của các ngươi là vào mười triệu năm trước, người này vẫn chỉ là cảnh giới Chuẩn Đế?"

Diệt Dương Thiên Tôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn lắm.

“Khi đó hắn vẫn còn lẫn ở Tiên giới sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, mười triệu năm trước, hắn đã mất tích một cách bí ẩn sau khi quyết chiến với Mãng Dã.”

Mọi người đều không thể khép miệng lại được.

Nói cách khác, người này mới chỉ bước vào Chân giới Băng không quá mười triệu năm.

Sau đó thực lực của hắn đã đạt đến trình độ như bây giờ?

Hơn nữa hắn còn trở thành Chủ Băng giới.

Chuyện này quả thật còn khó tin hơn cả khi nghe được Khi Nham Tôn giả đã bị giết!

Chuyện này không phải quá hư cấu sao?

Cho dù là kẻ thù không đội trời chung, lần này những Tôn giả hộ pháp của Xích âm cung vẫn phải biểu hiện sự kinh ngạc.

“Dù là Vị Diện Chi Tử cũng không thể thuận lợi như vậy được!”

“Chẳng lẽ hắn chính là người mà Thiên Đạo quan tâm?”

“Hắn gần như là con trai của Thiên Đạo, nếu không thì hoàn toàn không có cách nào khác để giải thích.”

Diệt Dương Thiên Tôn hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Xem ra chúng ta nhất định phải gạt bỏ sự khinh thường qua một bên, nghiêm túc đối phó người này với mức độ cao nhất!”

Với tư cách là Thiên Tôn, hắn nói ra những lời này cũng đủ để chứng minh mức độ coi trọng đối với Khương Thành.

Người bình thường không hiểu rõ Vị Diện Chi Tử là như thế nào, nhưng bọn hắn lại biết cả.

Những người như vậy thường gặp nhiều may mắn.

Thử thách vượt cấp chính là bố trí cơ bản.

Mấu chốt là loại người như vậy rất khó giết chết được.

Cho dù gặp phải bước đường cùng, rơi vào cửa tử, bọn hắn vẫn thường chạy thoát thân theo một cách thần kì không giải thích được.

Thậm chí còn có thể đột phá trong trận chiến, có thể giành được những cơ hội đặc biệt sau khi thoát khỏi cõi chết…

Loại sinh vật kì dị này không thể đối đãi bằng lẽ thường.

“Hãy nói rõ toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn tất cả những việc mà người này trải qua ở Tiên giới đi.”

“Mọi việc không kể to nhỏ, nhất định không được bỏ sót một cái nào!”

Ba người đến bây giờ vẫn chưa biết rốt cuộc Khương Thành đã làm gì.

Bọn hắn chỉ cảm thấy, chuyện này có phải là cao hơn đối với quy định không?

Nhưng đối mặt với sự dò hỏi của Thiên Tôn, bọn hắn cũng không dám che giấu một chút nào.

Vì vậy, bọn hắn bắt đầu liều mạng nhớ lại những chi tiết năm đó.

Từ lần đầu tiên Thành Ca bắt đầu đến Thượng Tiên giới giết chết mấy người Chuẩn đế Vô Cực Động Thiên, cho đến khi hắn dẫn đầu Yêu giới chiến đấu ở núi Tiên Yêu, lại giết mấy vị Đế cảnh…

Liên tục nghe được Thiên Đạo vạch đường tuyến lần đó, tất cả mọi người đột nhiên không thể ngồi yên.

“Cái gì, cái gì chứ?”

“Các ngươi nói cái gì?”

Nghe nói Thiên Đạo cũng không thể trừng phạt người này, mà chỉ có thể vạch đường ngăn cản, vẻ mặt ai nấy đều khó mà tin nổi.

“Trên đời vẫn còn loại người như vậy sao?”

“Thiên Đạo cũng không giết chết được?”

“Các ngươi khẳng định mình không có nói dối chứ?”

Diệt Dương Thiên Tôn hơi nghi ngờ rằng liệu mình có nghe lầm không.

Những Tiên Đế Ma Đế trước kia bị giết ngược lại cũng tốt, mặc dù tương tự vẫn có chiến tích đột phá Vị Diện cao nhất,

nhưng vẫn không thể lay chuyển sự tồn tại của loại Vị Diện cao hơn này.

Nhưng phía sau là gì?

Thiên Đạo không có biện pháp để tóm một người sao?

“Chuyện này sao có thể làm được?”

“Còn có người mà Thiên Đạo không làm gì được sao?”

“Vậy xem ra, người này có lẽ không được Thiên Đạo che chở, hắn rõ ràng là đối nghịch với Thiên Đạo.”

“Kì lạ quá!”

Lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy “khí vận chi tử” như này.

“Xem ra chúng ta vẫn phải dốc hết sức, nếu không thì rất có thể vẫn không giết được người này.”

“Chính xác, lần này không thể xem thường được.”

“Muốn chiến đấu với người này nhất định phải thận trọng từng bước, từng bước bóp chết đường sống của hắn, cuối cùng tiêu diệt hắn bằng thanh thế khinh hoàng!”

Các vị hộ pháp và trưởng lão lần lượt phát biểu ý kiến, bọn hắn tỏ vẻ kiêng kị sợ Khương Thành.

Nhưng Diệt Dương Thiên Tôn đập vào thành ghế và đưa ra quan điểm trái ngược.

“Không, người này không thể giết!”

Những người khác không hiểu.

“Tại sao lại như vậy?”

“Hắn giết nhiều người của chúng ta như vậy, là kẻ thù sống còn, làm sao có thể giữ lại được?”

“Không sai, nếu như chúng ta bỏ qua cho hắn, vậy sẽ trở thành trò cười cho các đại chân giới, từ đó về sau uy nghiêm của Xích âm cung sẽ mất sạch!”

Diệt Dương Thiên Tôn khoát tay áo.

“Hắn đã giết nhiều người của chúng ta như vậy, đương nhiên phải báo thù, nhưng không phải là bây giờ.”

Hắn liếc nhìn toàn bộ những người có mặt đều không hiểu, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ các người còn chưa nhận ra được giá trị thật sự của người này sao?”

“Thiên Đạo không làm gì được hắn cả.”

“Mà hiện tại chúng ta đang bị mười ba món Thiên Đạo Chí Bảo kia ngăn cản bên ngoài, không có cách nào tiến thêm.”

“Nếu như có người này, mười ba món Chí Bảo của Thiên Đạo kia rất có thể cũng không giết được hắn, đến lúc đó mười ba tầng phòng tuyến kia cũng sẽ bị phá tan.”

Hắn vừa nói như vậy, ánh mắt của mấy vị hộ pháp Đế cảnh cửu trọng trong điện kia đều phát sáng lên.

Hiện nay bọn hắn và Chân giới Dương, Chân giới Hỏa đều đang tranh giành quyền khống chế Thiên Đạo.

Nhưng tất cả đều không có tiến triển gì.

Kể từ sau khi Tiên Mẫu triệu hồi mười ba món Chí Bảo, tam đại chân giới căn bản không đánh vào được, chỉ có thể dày công ở bên ngoài.

Diệt Dương Thiên Tôn vươn người đứng dậy, trầm giọng nói: “Chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng người này, sau khi cướp đoạt Thiên Đạo rồi giết hắn cũng không muộn!”

Chương 998 Đệ tử của Đế cảnh bát trọng

Cùng với chiến tích lan truyền nhanh chóng, Thành Ca rất nhanh lại gặp được những đệ tử Phi Tiên Môn khác.

Ba quy tắc âm, dương, hỏa đều là những quy tắc hấp dẫn, thuở ban đầu vẫn có không ít đệ tử tu luyện.

Ví dụ như đám người La Viễn, Cam Tử Nghĩa, Đường Như.

Mấy ngày ngắn ngủi, những người trở lại hơn ba mươi người.

Nhóm người này bây giờ cấp thấp cũng Đế cảnh tứ trọng, cao cũng đã có Đế cảnh lục trọng.

Nhưng tu vi cao nhất, không phải đệ tử đời thứ hai La Viễn.

Mà là Dịch Thần, một trong bốn hình mẫu nhân vật chính ban đầu.

Hắn tu luyện quy tắc âm, đã là Đế cảnh bát trọng trung kỳ, đều vượt xa Kỷ Linh Hàm chưởng môn rồi.

Khiến cho Thành Ca không thể không cảm khái, có tướng mạo của nhân vật chính đúng là không theo lẽ thường.

Tốc độ gia tăng thái quá.

Hắn hỏi một chút mới biết, Dịch Thần đã tới Chân giới âm bốn mươi triệu năm trước rồi.

Lúc đó chính là thời kỳ Phi Tiên Môn bị hai giới Tiên Ma vây công.

Hắn một mình bên ngoài phát triển, tranh đấu quyết liệt với Tiên Minh.

Có một lần trong lúc chạy trốn khi bị truy sát hắn vô tình rơi vào khe hỗn độn, cứ như vậy mơ hồ bước vào Chân giới m.

Mà ở bên kia, lại tình cờ có được nhiều lần mở hack.

Hôm nay hắn ở Chân giới m, cũng đã có thế lực của mình rồi.

Thủ hạ còn có mấy Đế cảnh thất trọng, một đám Đế cảnh lục trọng, chỉ có điều lần này không đi theo.

“Khương chưởng môn!”

Vừa thấy được Thành Ca, tuyệt thế thiên tài đã đạt đến Đế cảnh bát trọng, trải nghiệm vô cùng phong phú và đầy màu sắc, vẫn còn rơi lệ, khó mà kiềm chế bản thân.

“Sau khi nghe được tên của ngươi, ta thật không dám tin, thật sự có ngày gặp lại ngươi!”

“Nhiều năm qua, ta nhiều lần phái người đến Tiên giới tìm, nhưng vẫn không tìm được mọi người…”

“Trời rũ lòng thương, cuối cùng cũng gặp lại ngươi, gặp được Kỷ chưởng môn và mọi người!”

Thành Ca vỗ vỗ vai hắn an ủi.

“Ngươi làm rất tốt, xem ra ngươi không làm xấu uy danh của ta!”

“Ừ!”

Dịch Thần kích động gật đầu: “Ta luôn luôn ghi nhớ lời dạy bảo của ngươi!”

Dạy bảo của ta?

Thành Ca cẩn thận suy nghĩ một chút, bản thân mình có dạy bảo sao?

Có điều bây giờ mọi người gặp lại sau thời gian xa cách, hắn cũng lười nghĩ về những chi tiết tầm thường như vậy.

Đoàn người vui vẻ hòa thuận, Thành Ca chợt nhớ tới một người.

Ấn Tuyết Nhi đi đâu rồi?

Ngày trước trong nhiều đệ tử Phi Tiên Môn như vậy, cô em này là người duy nhất ở lại Tiên giới.

Mà cách nàng ở lại Tiên giới cũng rất không bình thường, cố ý chết ở Tiên giới.

Sau đó, sau khi Thành Ca trở về từ Huyền giới liền hồi sinh nàng.

Ngay sau đó La Viễn cũng hỏi.

“Mà này, Ấn sư muội đâu, nàng không phải cố ý ở lại Tiên giới sao?”

Hắn hớn hở nói: “Chẳng lẽ Khương chưởng môn không hồi sinh nàng?”

Mặt Thành Ca đầy kinh ngạc: “Không, ta đã hồi sinh nàng, lúc ấy còn ở cùng nàng mỗi ngày.”

Hắn nói như vậy, bầu không khí bên trong phòng liền có chút vi diệu.

Tất cả đệ tử cũng không hẹn mà cùng nhìn Kỷ Linh Làm bên kia, ngay cả Dịch Thần cũng không khỏi nháy nháy mắt.

Hiển nhiên, bọn họ cũng đều biết mối quan hệ cạnh tranh của Kỷ chưởng môn và Ấn trưởng lão ở một phương diện nào đó.

Cách đó không xa, Thương Linh nói.

“Khi Cửu Tuyệt tấn công, Ấn Tuyết Nhi không cẩn thận bị giết rồi.”

Phì!

Lại chết?

Thành Ca cũng dở khóc dở cười.

Theo lý mà nói, có Mãng Dã ở đó, mặc dù hầu hết người lục giới đều khó khăn chống cự, nhưng hơn phân nữa đều còn sống.

Nhất là Đế cảnh, căn bản là không có người nào chết.

Cô em này vận khí cũng quá kém.

“Ấn sư muội thật đúng là cầu được ước thấy!”

“Có thể trời cao cảm thấy Ấn sư tỷ thích chết, cho nên đặc biệt tặng thêm cho nàng một lần?”

Chúng đệ tử cũng không cảm thấy xót xa gì, dù sao Khương chưởng môn còn có thể hồi sinh tiếp.

Sau khi đuổi tất cả đệ tử nam ra ngoài, Thành Ca lấy ra một giọt máu mà Ấn Tuyết Nhi để lại, hồi sinh nàng lần nữa.

Ánh sáng chợt lóe, Ấn Tuyết Nhi lại một lần nữa xuất hiện trước mắt hắn.

“Hu hu hu, chưởng môn! Ta lại bị giết, thật là thê thảm!”

Vừa sống lại, nàng giống như một con bạch tuột vậy, thuần thục quấn chặt lấy Thành Ca.

Miệng vừa kêu thảm, nhưng động tác hai tay vẫn không dừng lại.

Thấy Kỷ Linh Hàm bên cạnh phát cáu.

“Ấn sư muội, ngươi chú ý một chút!”

Đm ngươi có thể mặc quần áo vào trước hay không hả?

Bỗng nhiên nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Kỷ Kinh Hàm, với ánh mắt đầy áp lực, Ấn Tuyết Nhi bị dọa hét lên tại chỗ.

“Kỷ, Kỷ sư tỷ, sao ngươi cũng ở đây?”

Kỷ Linh Hàm nhàn nhạt nói: “Làm sao, ta không thể ở nơi này sao? Ngươi không hoan nghênh ta trở lại?”

“Không có không có, ta đây không phải là niềm vui bất ngờ sao?”

Ấn Tuyết Nhi thản nhiên mặc quần áo vào, như thể những năm này không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Những năm qua ngươi đi đâu vậy, muội muội nhớ muốn chết!”

Nàng còn thắm thiết ôm Kỷ Linh Hàm một cái.

“Những năm đó ở Tiên giới, mặc dù ta ở bên Khương chưởng môn mỗi ngày, nhưng trong lòng lại luôn nhớ tới mọi người, ây…”

Bề ngoài thì tiếc nuối, nhưng thực ra là nở hoa trên mặt, Kỷ Linh Hàm sao có thể nghe không hiểu?

Đánh giá một chút, nàng mới ở cảnh giới Chuẩn đế sơ kỳ, âm thầm lắc đầu.

“Bọn ta đến thế giới khác, Khương chưởng môn vì tìm ta, cố ý vượt qua vị diện xa vạn dặm, trải qua muôn vàn khó khăn nguy hiểm đón ta trở lại.”

Nàng cố ý nhìn Ấn Tuyết Nhi với ánh mắt tràn đầy hối tiếc.

“Sau khi Khương chưởng môn lấy được tin tức của ta đã quá lo lắng mà quên mất ngươi, ta đây thay hắn xin lỗi ngươi.”

Ngươi cho rằng mình ngươi biết show sao?

Cao thủ so chiêu, ngoài mặt ân cần hỏi han, trên thực tế đã sớm đánh nhau túi bụi rồi.

“Được rồi, được rồi, hai tỷ muội các ngươi khách sáo như thế làm gì?”

Thành Ca bên cạnh còn tưởng rằng hai người thật sự thăm hỏi sức khỏe lẫn nhau, còn vui vẻ an lòng vì tình cảm của hai tỷ muội.

Sau đó, các đệ tử khác của hắn lại đi vào, lại một phen náo nhiệt.

Ấn Tuyết Nhi rất nhanh liền phát hiện, tu vi của ai ở đây cũng vượt xa mình.

Kể cả bốn đời đệ tử, đều đã ném mình ra phía đuôi xe, đều coi thường mình.

Nhất thời cảm thấy như cha chết mẹ chết, suýt nữa ngã quỵ.

"Chưởng môn, chưởng môn ngươi nhất định phải giúp ta!"

"Hu hu hu, bây giờ các nàng ai cũng mạnh hơn ta, chuyện này khiến trưởng lão ta phải sống thế nào!"

Nàng lại quấn lấy Khương chưởng môn, những người phía sau không nói nên lời.

Từ khi phi thăng Tiên giới đến nay, ngươi đã hồi sinh ba lần, ta còn chưa thu phí hồi sinh của ngươi đâu, ngươi còn không biết xấu hổ?

Nhìn xem Kỷ Linh Hàm và La Viễn tiết kiệm bao nhiêu, đến bây giờ cũng không để Ca phải hồi sinh lần nào.

Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta cho ngươi cảnh giới cao sao?

Như vậy phải lãng phí điểm tiên nguyên.

"Tu luyện vẫn là phải chân đạp đất, từng bước một mà nên!"

"Huống chi tu vi ngươi thấp cũng không sao, ta thấy mọi người vẫn tôn kính ngươi, ba đời đệ tử vẫn gọi ngươi là sư thúc."

Ấn Tuyết Nhi vừa nghe, dường như Khương chưởng môn thật sự có cách?

Nhất thời nũng nịu lau nước mắt.

"Không được…"

"Ta là một trưởng lão nội vụ, nhị đại môn nhân, thực lực yếu như vậy, truyền ra sẽ tổn hại thanh danh của Phi Tiên Môn, mất mặt lão nhân gia ngươi!"

Thời khắc mấu chốt, Kỷ Linh Hàm khẽ mỉm cười: "Vậy còn không đơn giản, chỉ cần cách chức trưởng lão nội vụ của ngươi, giáng xuống hàng đệ tử đời thứ tư là được rồi."

Nhất thời, Ấn Tuyết Nhi không có một tiếng nào nữa.

Chương 999: Cơ duyên của các ngươi chưa tới

Cũng vào ngày này, Thành Ca đã ràng buộc huyền văn dương với La Viễn.

Sau đó lại ràng buộc huyền văn hỏa với Đường Như, ràng buộc huyền văn âm với Dịch Thần.

Trong ba người này, Dịch Thần là người mang đến nhiều sự giúp đỡ nhất.

Sau khi ràng buộc với hắn, mức độ tiến triển huyền văn âm của Thành Ca, trực tiếp từ thập nhất trọng 0% đến 93%.

Sắp lên thập nhị trọng rồi.

Điều này đã giúp hắn tiết kiệm bốn đến năm trăm triệu điểm tiên nguyên, khiến hắn càng yêu thích Dịch Thần hơn.

Sau đó, hắn từ chối thỉnh cầu muốn được bên cạnh hắn của Dịch Thần.

"Nam nhi chí ở bốn phương, làm sao có thể phí thời gian bên ta chứ?"

"Nhưng, ta không cảm thấy lãng phí khí ở bên ngươi…"

Lần này sau khi Dịch Thần ràng buộc huyền văn thì cũng thu được lợi lớn.

Từ cảnh giới Đế cảnh bát trọng trung kỳ đột phá đến hậu kỳ, cánh cửa của Đế cảnh cửu trọng quan trọng đã mở ra với hắn.

Hắn vốn đã vô cùng ngưỡng mộ Khương chưởng môn, đâu nỡ rời đi?

Nhưng mà Thành Ca không nghĩ vậy.

Ngươi là Vị diện chi tử mẫu nhân vật chính, tất nhiên muốn ngươi ra ngoài tiếp tục tìm kiếm cơ duyên thuộc về bản thân ngươi.

Như vậy lần sau gặp lại ngươi có thể trở nên mạnh hơn.

Không chừng lại có thể mang lại một số lợi ích cho ta nữa.

Ngày ngày bên cạnh ta thì có nghĩa lý gì?

“Ưng non luôn cần học cách bay sớm, mới có thể bay cao trong cái thế giới tu luyện đầy tàn khốc này!”

Khương chưởng môn nói một tràng đạo lý.

Dịch thần vẫn còn muốn tranh thủ, “nhưng La sư thúc, Đường sư tỷ các nàng đều có thể ở lại…”

“Bọn họ không ưu tú như ngươi.”

Khương chưởng môn vỗ vỗ bả vai hắn, trầm giọng nói: “Cho tới nay, người mà ta coi trọng nhất chính là ngươi, ngươi là bộ mặt của toàn thôn chúng ta!”

Lời nói này làm cho những đệ tử khác có chút không phục.

Ngay cả hai nhị đại trưởng lão La Viễn và Chung Ly Khuyết đều phản ứng.

“Khương chưởng môn, bọn ta cũng không kém hắn!”

“Đúng vậy, dựa vào cái gì mà tên tiểu tử này là bộ mặt của chúng ta, hắn là cái thá gì chứ?”

Vốn Dịch Thần vẫn còn không tình nguyện, đã vênh mặt lên rồi.

“Ha ha ha, hai vị sư thúc đây là muốn làm trái lại Khương chưởng môn sao? Chẳng lẽ các ngươi đang hoài nghi tầm nhìn của lão nhân gia hắn?”

Sau khi được Thành Ca khen ngợi, hắn hăng như gà chọc tiết vậy.

“Khương chưởng môn, ngươi cứ đợi đi! Lần sau gặp lại, thành tựu của ta nhất định sẽ làm cho ngươi ngạc nhiên!”

“Được rồi, được rồi…”

Thành Ca phất phất tay, nhìn bóng dáng “đứa con” bay xa, ánh mắt của người cha già vui vẻ yên tâm.

Sau khi tiễn Dịch Thần đi, hắn lại gọi Hàn Văn, Đoạn Duyệt và Cơ Dao tới.

“Các ngươi có thể khởi hành tới Băng giới rồi.”

“Nhớ ta lời, bảo Băng Cực Thiên tôn xem thử.”

Hàn Văn Đoạn Duyệt gật đầu.

Mà Cơ Dao thì nội tâm trào dâng.

Bây giờ nàng tin Khương Thành nhất định quen biết Thiên Tôn của Băng giới rồi.

Dẫu sao hắn là chủ Băng giới rồi.

Mà lần này ngoài Cơ Dao, còn có những tiên nhân tu luyện quy tắc băng khác cũng sẽ cùng đi.

Bởi vì Nhóm người này có quan hệ với Khương Thành nên sau khi đến đó thì con đường nhất định sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Nhìn dáng vẻ chuẩn bị lên đường đầy lồng lộn của các nàng, nhiều tiên nhân có mặt ở đó không khỏi ghen tỵ.

"Ôi, đáng tiếc bây giờ chỉ có tứ đại chân giới."

"Căn nguyên quy tắc chiến hệ mà ta tu luyện còn chưa tới."

"Đúng vậy, chân giới của căn nguyên kiếm mà ta tu luyện cũng không biết năm nào tháng nào mới tới."

"Chúng ta còn phải tiếp tục phí thời gian ở đây…"

Nghe được lời bọn họ, Thành Ca cảm thấy rất kinh ngạc.

"Chân giới căn nguyên chưa tới, các ngươi có thể tự mình đi!"

"Mấy năm nay bị Cửu Tuyệt vây công, nhiều lần gặp nguy hiểm, sao các ngươi không tới những chân giới khác tị nạn chứ?"

Đây thật sự là điểm mà hắn nghĩ không ra.

Nếu không đánh lại Cửu Tuyệt, vậy thì trực tiếp rút lui, sau này thực lực mạnh thì trở lại báo thù.

Thương Linh có thể đến Chân giới Tốc Độ, Huyền Minh có thể đến chân giới Thủy, mỗi người trong Tiên giới đều có thể đến chân giới tương ứng.

Thành thật mà nói, lúc ở Chân giới Băng, hắn từng cho rằng Băng Phượng đại đế đã tới trước rồi.

"Chẳng lẽ các ngươi nặng tình với quê cha đất tổ đến nỗi không thể rời xa như vậy sao?"

"Cái gì mà tình quê cha đất tổ?"

Lão Thanh Long bỉu môi: “Nếu có thể chạy tới những chân giới khác, bọn ta đã sớm chạy rồi.”

“Đây không phải không có chỗ nào để đi sao?”

“Đúng vậy, bọn ta cũng muốn tới những chân giới khác lang bạc giống như Cửu Tuyệt và Ám Cơ, nhưng không có cửa.”

“Hả?”

“Đáy khe nứt không phải có ba ngàn lối vào chân giới sao?”

Thành Ca giật giật khóe miệng, sau đó nhìn vào ánh mắt tránh né của Mãng Dã trong đám người.

“Chẳng lẽ ngươi không nói cho bọn họ biết?”

Lúc đầu hắn ra đi vội vàng, tưởng rằng sau đó Mãng Dã sẽ tiết lộ cho mọi người.

“Cái gì?”

“Còn có chuyện này?”

Ngay khi mọi người vừa nghe thấy lời này, lập tức bùng nổ.

“Ba ngàn lối vào?”

“Ở đáy khe nứt?”

“Đcm, hóa ra tổng cộng có ba ngàn chân giới, hơn nữa còn đều có lối vào?”

“Sao không nói sớm?”

Chỉ một thoáng, bên người Mãng Dã liền trống ra một khoảng.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt nghi ngờ lên hắn.

Lão huynh này mặt đầy lúng túng, vì không muốn người khác vượt qua mình cho nên hắn mới cố ý không tiết lộ.

Ai cũng mạnh lên đâu bằng một mình mình thoải mái vỗ ngực ta đây chứ?

Nhưng không thể nói lý do thực sự này.

Hắn chỉ có thể tìm một cái cớ làm ra vẻ quang minh chính đại nói.

“Đối mặt với ngoại xâm, Tiên giới chúng ta sao có thể trốn?”

“Đương nhiên phải chính diện ứng chiến, như vậy mới không mất mặt!”

“Thà chết đứng chứ không chui lỗ chó chạy trốn!”

Nghe những lời hào khí ngất trời của hắn, ai nấy đều “Cảm động” mắng to.

“Lỗ chó cái đầu ngươi!”

“Ông nội ngươi thật mất mặt, nếu ngươi nói sớm, quỷ mới còn ở Man giới khiếp sợ?”

“Chết tiệt, lão phu thấy ngươi chính là cố ý!”

“Đm, nếu ngươi nói sớm, vậy mười triệu năm trước chúng vào rồi, không chừng bây giờ cũng là Đế cảnh tam trọng tứ trọng rồi!”

“Cuối cùng ta biết tại sao ngươi có thể trở thành Đế cảnh lục trọng rồi, cảm giác như ngươi đang ăn mảnh?”

Lần này đừng nói những cao thủ các giới khác, ngay cả các đại đế của Man giới cũng đều tỏ ý bất mãn.

Quả thật, Mãng Dã này có chút không ăn ở tử tế.

Vốn những năm này hắn đã chiến đấu chống lại kẻ thù hùng mạnh, mọi người còn rất cảm động.

Hiện tại nghĩ lại, căn bản không cần thiết ở đây sống chết chống lại?

Lần này Mãng Dã làm màu không thành, ngược lại trở thành đối tượng công kích của mọi người, dứt khoát làm vò đã mẻ lại sứt.

“Không thể phát hiện những lối vào kia, vậy có nghĩa là cơ duyên các ngươi chưa tới, đây là số trời, không oán ta được.”

“Tự các ngươi không được!”

Mọi người suýt nữa bị hắn làm tức chết.

“Cái khe nứt kia ở đâu?”

“Đúng vậy, lối vào ba ngàn chân giới kia ở đâu?”

“Lão phu nóng lòng muốn tìm tới chân giới Mộc rồi.”

“Ha ha, chân giới Độc, chờ bổn tọa tới!”

“Kiếp trước lão hủ có đoạn ràng buộc với chân giới Họa, dường như ta đã nghe thấy tiếng gọi của vận mệnh…”

Đám đại lão lục giới này, mắt ai cũng sáng lên hăm he.

Cũng không trách bọn họ kích động như vậy.

Hầu hết bọn họ đều là đều tu đến vị diện cực hạn ở Tiên giới rồi.

Cho dù thiên phú mạnh hơn nữa, tư chất cao hơn nữa, vị diện bản thân hạn chế một bước đột phá, làm sao có thể có cách gì?

Bây giờ nghe nói còn có một chân giới quy tắc tương ứng với bản thân, có thể

gần và chạm tới căn nguyên, sau đó tiếp tục đột phá, vậy phải mong đợi bao nhiêu?

Chương 1000: Chiến đấu vì Tiên giới

Biết được bên bờ Man giới có ba ngàn lối vào chân giới, tất cả mọi người đều mong đến mỏi mắt để được qua đó.

Ngay cả Thành Ca cũng thật tò mò về tình hình sôi động này.

Nhưng mà sau khi đến, hắn lại kinh ngạc một chút, còn những người khác mắt to trừng mắt nhỏ.

Ba ngàn lối vào quả thật vẫn còn đó.

Nhưng lúc này tất cả những lối vào đều đã đóng rồi.

Căn bản không vào được!

“Chuyện này là thế nào?”

Có người còn cố chen vào bên trong.

Nhưng cuối cùng chỉ có thể loanh quanh ở cửa động, không cách nào tiến vào trong đó.

“Tại sao tất cả lối vào đều bị đóng?”

“Không qua được rồi sao?”

“Tại sao có thể như vậy?”

Sự thất vọng bao trùm tất cả mọi người.

Người có kinh nghiệm như Mãng Dã cũng bị náo loạn đến trở tay không kịp.

“Chân giới Lực cũng không vào được?”

“Không phải vậy chứ, ba mươi ngàn năm trước, lúc ta đi vào, tất cả quang đoàn ở đây đều sáng!”

Phó bản luyện cấp không còn, lão huynh này trông cũng như đưa đám.

“Biết sớm thì không trở lại rồi.”

Khương Thành lại chìm vào suy tư.

Ba mươi ngàn năm trước cửa vào vẫn còn, vậy những lối vào này đóng lại có lẽ là chuyện gần đây.

Chẳng lẽ lại là Tiên Mẫu làm sao?

Có lẽ lần trước khi bản thân dẫn Chân giới Băng qua, Tiên Mẫu bỗng nhiên thực hiện hàng loạt phản kích mà dẫn tới kết quả này?

Lòng thù hận của nữ nhân này với mình cũng quá lớn nhỉ?

Mọi người đều thất vọng vì không có cách nào tiến vào chân giới khác.

Sau khi trở lại Man giới, người nào người nấy an ủi lẫn nhau.

“Xem ra, chúng ta chỉ có thể chờ đợi những chân giới khác tới rồi.”

“Đúng vậy, trước đó chúng ta vẫn phải chịu áp lực của những chân giới khác.”

“Thật không cam lòng!”

“Lối vào này đóng lại, hoặc bởi vì những chân giới khác, hoặc bởi vì Thiên Đạo, không có nguyên nhân nào khác.”

“Vì sao Thiên Đạo phải dập tắt cơ hội của chúng ta!”

Bất kể bọn họ nghĩ như thế nào cũng không giúp được gì.

Mà chỉ mấy ngày sau, Người của Xích âm cung lại đến.

Lần này tới không phải đại quân tấn công, mà chỉ có một hộ pháp Khúc Tâm tôn giả Đế cảnh cửu trọng.

Nhìn dáng vẻ này, không hề giống như tới để đánh nhau, có điều mọi người vẫn không dám xem thường.

Xích âm cung phản kích, vốn nằm trong dự liệu.

Mà một Đế cảnh cửu trọng cũng đủ để quét sạch tất cả mọi người ở đây ngoại trừ Khương Thành.

Thấy mọi người bày trận, Khương chưởng môn cầm kiếm ra trận, Khúc Tâm tôn giả vội vàng vẫy hai tay.

"Chờ một chút, chờ một chút!"

"Khương đạo hữu chờ một chút, lão phu tới đây không hề có ý xấu!"

"Mà là mời ngươi tới Xích âm cung làm khách!"

"Làm khách?"

Thành Ca sững sốt một chút, các ngươi coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao?

Ta giết nhiều người các ngươi như vậy, đều đã kết thâm thù đại hận rồi, còn làm khách?

Mời ta qua, sau đó là combo giăng bẫy mai phục rồi vây công chứ gì?

Kế hoạch lộ liễu như vậy, có phải là đánh giá quá thấp chỉ số IQ của ca rồi hay không?

"Đúng vậy, ta biết Khương đạo hữu chắc chắn sẽ không tin tưởng bọn ta."

Khúc Tâm tôn giả dường như đoán được hắn đang nghĩ gì.

Vì thế mặt đầy thành khẩn nói: "Lần này bọn ta mời Khương đạo hữu, vì để tặng ngươi một cơ duyên tuyệt vời!"

Sau đó hắn chuyển sang truyền âm: "Bọn ta muốn liên thủ với ngươi tranh đoạt Thiên Đạo, tuyệt không có ý hại."

"Đối với Khương đạo hữu mà nói, đây là cơ duyên chỉ có một lần trong đời."

"Còn đối với bọn ta mà nói, đây cũng là một chuyện tốt có thể chia một phần của chiếc bánh."

“Đôi bên cùng có lợi, chúng ta tội gì vì hận thù mà bỏ lỡ đại sự.”

“Về phần giải quyết chuyện giữa chúng ta thì đợi đến sau khi tranh đoạt Thiên Đạo kết thúc lại tính cũng không muộn!”

Lời hắn nói rất thực tế.

Khương chưởng môn vốn không cho là đúng cũng không thể không tin hắn mấy phần.

Đúng là khi đứng trước lợi ích càng lớn, cừu địch cũng có thể tạm thời hợp tác, đây đối với một vài thế lực mà nói là chuyện quen quá hóa thường.

Trước đây Tiên Minh, Thánh Điện thường xuyên tấn công lẫn nhau, nhưng khi đối mặt với hắn, bọn họ không phải cũng liên thủ sao.

Tranh đoạt Thiên Đạo?

Thành Ca không có hứng thú.

Hắn biết Thiên Đạo chắc chắn sẽ không thừa nhận người có hệ thống “khác loài” như mình.

Mà hắn cũng biết, Xích âm cung chắc chắn còn có hậu chiêu.

Không thể nào chỉ đơn giản hợp tác như vậy.

Nếu như có mai phục và cạm bẫy phía sau, vậy bản thân không phải lại có thể thành công chết lần nữa sao?

Chết xong mở hack càn quét toàn trường, toàn bộ tài nguyên của Xích âm cung tất cả đều là của mình!

Tuyệt biết bao?

Nghĩ tới đây, hắn háo hức gật đầu.

“Ngươi nói có lý.”

“Vậy thì xuất phát thôi!”

Dễ thuyết phục như vậy sao?

Bản thân Khúc Tâm tôn giả cũng có chút kinh ngạc.

Vì để xua tan sự cảnh giác của Khương Thành, vốn dĩ hắn còn chuẩn bị nhiều kịch bản hơn, kết quả đều không cần dùng.

Tiểu tử này dễ dàng tin tưởng mình như vậy, không khỏi quá lỗ mãng chứ?

“Được! Khương đạo hữu thật là sảng khoái, mời!”

Thấy Thành Ca muốn xuất phát, tiên ma lục giới không thể ngồi yên.

Thanh Long Đại Đế, Mâu Vũ, Thương Hư Đại Đế lũ lượt tới khuyên.

“Chớ mắc lừa, lão phu bấm tay tính toán, đây tuyệt đối là có âm mưu.”

“Tiểu tử, có thiên đại cơ duyên cái gì chứ? Sao đối phương không tự đi mà lại tặng cho ngươi?”

Thành Ca ưỡng ngực: “Ca anh tuấn phong độ, đối phương nhìn thuận mắt.”

Thanh Long Đại Đế bỉu môi: “Ngươi giết nhiều người bọn hắn như vậy, bọn hắn thấy thuận mắt mới là lạ, ngươi xem đối phương là người ngu sao?”

“Đúng vậy Khương Thành, chuyện này có rất nhiều điểm khả nghi…”

“Người ta thích làm từ thiện, thích chia sẻ cơ duyên với ta không được sao?”

Thành Ca cũng không hy vọng “cơ hội” tốt như vậy bị quấy phá.

“Đừng nghĩ ai cũng xấu như vậy mà, giới tu tiên vẫn còn rất nhiều người tốt mà!”

Hắn vỗ vai Khúc Tâm tôn giả một cách thân thiết: “Đúng không, lão huynh?”

Khúc Tâm tôn giả còn có thể nói gì?

Bây giờ hắn chỉ có một câu hỏi, làm sao mà tên này có thể sống tới ngày hôm nay?

“Đúng đúng đúng, bọn ta là người tốt!”

“Không nên nghĩ bọn ta xấu xa như vậy, Xích âm cung bọn ta từ khi lập phái đến nay hành sự đoan chính!”

Lăn lộn ở Tiên giới mấy chục tỉ năm, người lọc lõi thấy cảnh tượng này cũng không biết nên chửi từ đâu.

“Khương chưởng môn nghĩ lại đi!”

“Đúng vậy, chuyện này rất kỳ quặc!”

“Ở giới tu tiên không thể nhẹ dạ cả tin bất kỳ ai, kể cả thân hữu của mình!”

Bọn họ đến nay cũng coi như là được Khương Thành che chở.

Nếu Khương Thành bị hại chết, trụ cột của Tiên giới sụp đổ, bọn họ cũng không còn đùi để ôm nữa.

Vì vậy một đám lọc lõi đứng ra giải thích, truyền thụ những kinh nghiệm quý báu của giới tu luyện, cũng coi như là một cảnh hiếm thấy rồi.

Chỉ tiếc, bọn họ gặp phải Thành Ca đang cấp bách muốn chết.

“Mọi người yên tâm đi, người anh minh thần vũ như ta, sẽ không bị những âm mưu quỷ kế hại đâu!”

“Hơn nữa cho dù thật sự có âm mưu gì, vậy hôm nay ta không đi, tương lai cũng vẫn phải đối mặt.”

Hắn nghiêm mặt, làm vẻ bi hùng giống như vì tất cả mọi người khẳng khái chết vậy.

“Thay vì kéo dài thì nên giải quyết sớm một chút. Để tạo một môi trường tu luyện yên lành vì mọi người thì an toàn của bản thân ta tính là gì chứ?”

“Lần này ta nhất định phải đi!”

Thấy mọi người còn muốn nói thêm, hắn dứt khoát nói: “Nếu như ta thật sự không về được, đó cũng là chết vì Tiên giới! Chết có ý nghĩa!”

“Đến lúc đó mọi người tới Băng giới tị nạn là được, Băng cung sẽ thu nhận các ngươi.”

Ỷ có hack hồi sinh, Ca này cờ gì cũng muốn phất, hoàn toàn không lo lắng nó thật sự ứng nghiệm.

Nhất thời, vô số tiên ma đều bị hắn làm cho cảm động đến rơi nước mắt, đây quả là một con người vĩ đại…

Chương 1001: Giúp các ngươi thi hành môn quy

Ba ngày sau, Thành Ca đã tới Xích âm Cung.

Đây là môn phái đứng đầu nhất nhì Chân giới m, nói về khí phái quả thật rất trang nghiêm rộng lớn.

Nhưng trong ngoài sơn môn lại vắng lặng.

Ngay cả đệ tử trông coi cũng không có.

Cho dù là môn phái nhỏ cũng sẽ không xảy ra tình trạng như vậy.

Vốn dĩ Khương Thành cũng không quan tâm.

Nhưng khi đi vào Xích âm Cung, hắn nhanh chóng bị một đám người chặn đường.

Nhìn thấy nhóm người trước mặt cảnh giới cũng không cao lắm.

Mười mấy người đứng đầu đều là Đế Cảnh thất trọng.

Mấy trăm người phía sau cùng là Đế Cảnh lục trọng.

Phía bên ngoài còn có hàng ngàn hàng vạn môn đồ Đế Cảnh ngũ trọng và Đế Cảnh tứ trọng.

Những người này đều có cùng đặc điểm chung là dung mạo trẻ tuổi, mặc quần áo đệ tử.

Không đoán cũng biết khoảng hơn chục người đứng đầu đều là đệ tử chân truyền của Xích âm Cung, đám Đế Cảnh lục trọng phía sau có thể là đệ tử tinh anh trong nội môn.

Lúc này những người này mỗi một người vẻ mặt đều không tốt, ánh mắt nhìn Thành Ca tràn đầy lửa giận cùng thù hận.

“Hắn chính là Khương Thành!”

“Chính hắn đã giết Khi Nham Tôn Giả và chư vị trưởng lão!”

“Tặc tử còn dám đến Xích âm Cung của ta?”

“Đáng hận!”

“Bắt hắn lại!”

“Giết hắn đi, giết hắn đi!”

Thành Ca còn chưa nói gì thì một đám người đã vây quanh hắn.

Tâm trạng mỗi người tức giận như muốn nổ tung.

Điều này khiến hắn bật cười.

Qủa thật hắn có thể hiểu được nỗi oán hận của đối phương.

Nhưng đám người này không nhìn vào thực lực đối lập sao?

Hắn có thể tiêu diệt Đế cảnh cửu trọng, đám Đế Cảnh lục thất trọng chạy tới làm ầm ĩ, có lợi ích gì sao?

“Khúc hộ pháp, ý các ngươi là gì?”

Hắn xoay đầu nhìn về phía Khúc Tâm tôn giả bằng ánh mắt dò hỏi.

Thật ra Khúc Tâm tôn giả biết chuyện gì xảy ra.

Những đệ tử này thực ra là bị môn phái cấp cao cố tình đưa tới.

Dụng ý cũng rất đơn giản, chỉ là để làm cho Khương Thành thấy sợ.

Suy cho cùng, Khương Thành giết nhiều người của Xích âm Cung như vậy cũng đã kết thành tử thù.

Vì hợp tác nên Xích âm Cung tạm thời không thể giết hắn nhưng lại muốn trút giận mới bày ra trò như vậy.

Cố tình phái một đám đệ tử tới gây rối, cuối cùng nói các đệ tử còn nhỏ không hiểu chuyện, mong ngươi lượng thứ.

Rõ ràng là ngươi bị mắng nhưng lại không thể so đo cùng bọn họ.

Ngoài mặt Khúc Tâm tôn giả ra vẻ kinh ngạc.

“Hả?”

“Lão phu hoàn toàn không biết chuyện này, để ta đi hỏi thử!”

Dứt lời, hắn bay về phía trước nghiêm nghị quát vài tên đệ tử chân truyền: “Đào Trí, Kế Lam, Cái Võ… mấy người các ngươi muốn làm gì, làm loạn sao?”

Những đệ tử chân truyền này đã sớm biết mưu kế của môn phái cấp cao, biết rõ Khúc Tâm tôn giả ngoài mặt trách mắng nhưng trên thực tế là phối hợp chính mình.

Thế là mỗi một người đều giả vờ tỏ ra vẻ căm hận.

"Bọn ta nào dám làm loạn, chẳng qua là bị tên đê tiện vô sỉ cầm thú này chọc giận mà thôi!"

Khúc Tâm tôn giả vẻ đạo đức giả nói: "Khương đạo hữu là khách quý của chúng ta, tại sao có thể nói là cầm thú?"

Đám đệ tử hiểu ngầm trong lòng, ngay trước mặt Thành Ca trách mắng một trận.

"Hắn lợi dụng âm mưu quỷ kế giết hại Khi Nham tôn giả, táng tận lương tâm!"

"Nhân thần cộng phẫn!"

"Thủ đoạn ti tiện, nếu ta là hắn, quả thực không mặt mũi nào mặt sống trên thế gian…"

"Hắn lại không biết xấu hổ đứng ở chỗ đây, quả thực không biết nhục nhã!"

Thành Ca nghe tới mấy lời chỉ trích này thật ra cũng không tức giận.

Mạch não của hắn và người khác không giống nhau, hắn còn cảm thấy đối phương đang giúp hắn kể công lao.

Chẳng qua thái độ nên có vẫn phải có, không thể để người khác tùy ý chỉ vào mũi mình mắng.

Nhưng mà nếu hắn nếu mắng lại thì lại thành trò cười.

Tới lúc đó truyền ra bên ngoài nói Chủ Băng giới so đo với một đám đệ tử, cuối cùng còn giận đến mặt đỏ tía tai, vô duyên vô cớ mất đi giá trị bản thân.

Lúc này bên trong chính điện, Diệt Dương Thiên tôn cùng một đám hộ pháp trưởng lão mặt đầy đắc ý mà nhìn hình ảnh trên Truyền Ảnh trận.

"Tiểu tử này chắc hẳn chưa gặp qua trường hợp như vậy?"

"Hừ, bất kỳ ai bị mọi người chỉ trích cũng đều sẽ không có tâm trạng tốt được."

“Vẫn là chưởng môn cao minh, dùng một đám đệ tử ra mặt, cho dù hắn mắng lại hay đánh trả đều mất thân phận, chỉ có thể chịu đựng…”

“Cũng muốn nhìn xem hắn thu dọn kết cục như thế nào!”

“Đoán chừng cũng bị tức đến chết rồi ?”

“Ha ha ha!”

Lúc này, Thành Ca bị đám người trong sân chọc giận, vẻ mặt hắn nghiêm túc nhìn về phía Khúc Phong tôn giả.

“Đây thật sự không phải ý của môn phái cấp cao các ngươi?”

Khúc phong tôn giả xua tay liên tục.

“Không phải không phải, đám đệ tử này thật không nghe lời khiến Khương đạo hữu chê cười.”

Diễn kịch phải diễn toàn bộ, hắn lại cố ý quát lớn đám đệ tử.

“Khương chưởng môn là khách quý của chúng ta, các ngươi như vậy còn ra thể thống gì?”

“Còn không lui xuống?”

Đám đệ tử được cho gợi ý sao có thể sẽ lui?

Bọn họ ngược lại càng nháo càng hăng.

“Hắn phải đưa ra lời giải thích!”

“Không sai, cần phải có lời giải thích!”

“Quỳ xuống nhận sai xin lỗi!”

Ai cũng biết là không thể nào quỳ, nhưng kêu gào cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

Thành ca nhìn trò hề cũng diễn cũng gần xong rồi, vì thế từ trên người trên người Khi Nham tôn giả chậm rãi rút chuôi kiếm vũ khí ngũ trọng - Hư Nguyệt Kiếm.

Nhìn thấy thanh kiếm này, đám đệ tử ban đầu kêu gào ầm ĩ càng thêm nổi giận.

Ngay cả trong điện Diệt Dương Thiên tôn cũng lộ ra sát ý thâm trầm.

Tên này thật sự dám rút thanh kiếm này ra trước mặt Xích âm Cung, đây là đang khiêu khích sao?

Nhưng mà sự khiêu khích của Thành Ca còn đang tiếp diễn phía sau.

Vẻ mặt hắn tiếc nuối mà đưa tay về phía Khúc Tâm tôn giả - người cũng đang ẩn chứa sự tức giận.

“Nếu không phải ý của các ngươi, xem ra đám đệ tử này chính là không tuân mệnh lệnh mà tự ý làm loạn?”

“Bất kể môn phái nào môn đồ phạm tội cũng không thể tha thứ đúng không?”

“Ta nghĩ các ngươi cũng không tiện ra tay, hay là ta làm người tốt, giúp các ngươi thi hành môn quy.”

Hắn vừa dứt lời, Khúc Tâm tôn giả suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Cái gì cái gì?

Ngươi giúp bọn ta thi hành môn quy?

Ý ngươi là gì, chẳng lẽ muốn tiêu diệt đám đệ tử này?

Ngươi có điên không, đây là tương lai của tông môn Xích âm Cung bọn ta!

Sao có thể để ngươi tiêu diệt ?

Hắn vội vàng chắn phía trước Thành Ca: “Đừng đừng đừng, Khương đạo hữu thân phận của ngươi cao quý sao có thể làm phiền ngươi đích thân ra tay?”

“Không phiền không phiền!”

“Từ trước đến nay ta làm việc tốt đều không cần báo đáp.”

Thành Ca vừa đẩy hắn sang bên cạnh, vừa quơ quơ binh khí về phía đám đệ tử.

“Đến đây đến đây, các ngươi vừa rồi không phải hận không thể đem ta băm làm ngàn mảnh sao?”

“Không phải là chỉ nói xuông thôi chứ?”

Đệ tử Xích âm Cung tuy rằng kích động, nhưng cũng không ngu ngốc.

Biết thực lực mình so với Khương Thành chênh lệch rất lớn, ra tay thì sẽ bị thiệt.

Bọn họ vừa rồi ỷ vào việc chẳng qua là thân phận thấp kém, thực lực yếu, còn ngươi đường đường Chủ Băng giới nếu so đo với bọn ta, đó chính là vứt đi thân phận.

Cho nên mới dám như vậy không chút kiêng nể.

Hiện tại Khương Thành chỉ kiếm về phía bọn chúng, một đám người chỉ cảm thấy lông tơ dựng ngược nào dám thật sự khai chiến cùng hắn?

"Còn không mau cút đi!"

Khúc Tâm tôn giả vừa khổ sở ngăn cản Khương Thành, vừa gào thét với đám đệ tử: "Các ngươi không hiểu chuyện còn không mau cút đi!"

Lần này bọn chúng cút thật sự.

Chương 1002: Quy cách của Chủ Băng giới

Giây tiếp theo, chúng đệ tử như vừa được đại xá.

Đám người như bầy ong vỡ tổ, hoảng loạn chạy trối chết ra tứ phía.

Một vở hài kịch do các đệ tử Xích âm Cung làm trò cũng vì thế mà được hạ màn.

"Ha ha, Khương đạo hữu, mời đi bên này." Khúc Tâm tôn giả cố tỏ vẻ vui cười, tiếp tục dẫn đường cho Khương Thành.

Hắn vờ như tất cả những chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra.

Thế nhưng, Thành ca không hề thoải mái.

Khi nãy hắn quả thật muốn giết chết đám đệ tử đó.

Chẳng qua là vì bên cạnh có Đế Cảnh cửu trọng can ngăn, cho nên dù tinh thần bị công kích nhưng hắn cũng không tiện hành động.

Chuyện này thật sự khiến hắn rất khó chịu.

Ý gì đây, giải tán là xong sao?

Mấy lời mắng chửi ta vừa rồi coi như xóa sạch hả?

Do đó, hắn trực tiếp xoay người, quay đầu bay ra ngoài sơn môn.

Khúc Tâm tôn giả vội vàng đuổi theo: "Khương đạo hữu, chuyện này… Ngươi đã tới rồi, sao lại trở về vậy chứ?"

Thành ca quay người lại, liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá tài nghệ diễn xuất của người kia.

"Ta thấy đệ tử của các ngươi không chào đón ta, quên đi, ta chẳng thèm làm một vị khách không mời khiến người ta khó chịu đâu, cáo từ!"

Khúc Tâm tôn giả trở nên sốt ruột.

Nếu ngươi đi rồi, vậy thì chẳng phải đại kế tranh đoạt Thiên Đạo sẽ bị bỏ dở sao?

"Khương đạo hữu thật là biết nói đùa, sao ngươi có thể là một vị khách không mời?"

Hắn cố ý nói giọng bâng quơ: "Vừa rồi những đệ tử đó thật là không hiểu chuyện, ngươi đường đường là chủ của Băng giới, cần gì phải so đo với bọn họ chứ?"

Chỉ là lời ngoài miệng, còn lòng dạ ngươi thì lại không đủ chân thành!

Hắn đi nước cờ này để phản công, nếu đổi lại là người khác thì quả thật đã phải câm nín không thể trả lời.

Nhưng tiếc rằng hắn lại đụng tới Thành ca, người ra bài không theo qui tắc thông thường.

"Nói rất đúng!"

Thành ca còn chủ động vỗ tay.

Sau đó sắc mặt hắn chợt trầm xuống.

"Hóa ra ngươi vẫn còn biết ta là chủ của Băng giới?"

Khúc Tâm tôn giả thoáng suy ngẫm, mình đã nói sai cái gì sao?

Tại sao đột nhiên hắn lại tỏ vẻ muốn gây khó dễ như thế.

“Khương chưởng môn nói vậy là có ý gì? Thân phận chủ Băng giới của ngươi, bây giờ ai ai cũng đều biết cả!”

“Thế à? Nếu đã vậy thì những người tiếp đón ta đâu?”

Thành ca lạnh mặt, tỏ vẻ không vui.

“Ta đường đường là chủ của Băng giới, giá lâm đến tiểu tông môn này của các ngươi để thực hiện cuộc gặp gỡ thân tình.”

“Nói các ngươi được “vua đến nhà dân” cũng chẳng phải nói quá, đáng lẽ nên có một nghi thức nghênh đón long trọng mới đúng?”

“Vậy mà các ngươi lại làm gì đây?”

Hắn nhìn bầu không khí im ắng bên ngoài sơn môn: “Còn cố ý để mọi người lui đi nữa?”

“Thế nào, ta muốn vào trong còn phải lén lút hả?”

“Đây là đạo đãi khách của Xích âm Cung các ngươi sao? Ta thấy bất kì một tiểu tông môn nào của Hạ giới cũng đều chuyên nghiệp hơn các ngươi!”

Chuyên nghiệp tổ cha nhà ngươi!

Khúc Tâm tôn giả hận không thể chém thẳng xuống một nhát kiếm.

Ngươi giết nhiều người của bọn ta như vậy, trên dưới toàn phái đều hận không thể lột da róc xương nhà ngươi, ở đó mà còn nghi thức nghênh đón?

Nói cách khác, ngươi cần phải tự biết điều đi chứ?

“Khương đạo hữu cứ đùa, nào đi thôi, mời mời mời…”

“Mời cái gì mà mời, nếu Thiên tôn các ngươi không tự ra nghênh đón, những đệ tử khác không rẽ lối hoan nghênh, vậy thì ta cũng sẽ không đi vào.”

Nếu không phải vừa rồi Xích âm Cung cố ý dung túng cho đệ tử gây náo loạn thì Khương Thành thật sự cũng lười phải tra xét đến vấn đề này.

Nhưng hiện tại thì…

Dù sao Khương Thành cũng vốn là người thích phô trương để ý, cho nên hắn cũng hết sức cố chấp.

“Chủ của Băng giới cũng cần phải có quy cách riêng của chủ Băng giới!”

“Thân là chủ Băng giới, ta không thể khiến Băng giới hổ thẹn!”

Thấy hắn thật sự muốn đùa đến cùng, Khúc Tâm tôn giả cũng cực kì đau đầu.

Hắn lại vội ngăn Khương Thành lại, sau đó nhanh chóng đi vào nội tông thông báo.

Đám người Diệt Dương Thiên tôn ngồi bên trong chẳng cần đợi người đến đưa tin, họ sớm đã nhìn thấy sự việc đang xảy ra bên ngoài.

Một nhóm hộ pháp cao tầng và các trưởng lão suýt chút nữa tức đến sặc máu.

“Hắn còn mặt mũi không vậy?”

“Ta mà đi đón tiếp cái đồ ma đầu nhà hắn, đúng là thứ đáng chết!”

“Tên này có phải muốn tìm đến chết không hả?”

“Hắn cho rằng hắn là ai, lại còn dám đòi chúng ta đích thân nghênh đón?”

“Thiên tôn, cứ giết hắn luôn đi!”

“Đúng thế, dù sao hắn cũng đã tới rồi, giết hắn là xong hết mọi chuyện!”

Diệt Dương Thiên tôn khẽ lắc đầu.

“Chung quy vẫn là Thiên Đạo quan trọng hơn mọi thứ!”

“Hiện giờ hai nghìn chín trăm chín mươi sáu chân giới khác còn chưa đến, nếu chờ tới khi bọn họ đến rồi, vậy thì cơ hội để chúng ta đắc thủ sẽ cực kỳ nhỏ.”

“Trời cho cơ hội tốt, ta không thể bỏ lỡ.”

Chỉ cần khống chế được Thiên Đạo, chuyện gì trong tương lai cũng đều suôn sẻ, muốn giết ai thì cứ giết.

“Việc nhỏ mà còn không nhịn được thì sẽ phá hư việc lớn!”

“Nhưng mà…”

Chư vị hộ pháp và các vị trưởng lão xung quanh vẫn tỏ vẻ không thể chấp nhận.

“Dù sao hắn cũng là kẻ thù giết chết nhiều người của chúng ta, âm thầm mời vào còn coi được.”

“Chứ mà gióng trống khua chiêng, đi ra nghênh đón thì chúng ta còn ra thể thống gì nữa?”

“Chuyện này mà được truyền ra ngoài, Xích âm Cung chúng ta sẽ trở thành trò cười mất…”

“Đệ tử tông môn e là cũng sẽ có khúc mắc.”

Hậu quả của vấn đề này, làm sao Diệt Dương Thiên tôn không thể lường trước.

Hôm nay hắn còn cố ý cho các đệ tử gác núi lui xuống, chỉ lặng lẽ hành sự.

Chẳng qua vẫn là câu nói kia, Thiên Đạo quan trọng hơn mọi thứ.

Chuyện trước mắt là phải khống chế được Thiên Đạo, tất cả những chuyện khác đều phải tạm gác qua.

“Dặn dò chúng đệ tử!”

“Theo ta ra ngoài nghênh đón!”

Hắn hô lên, trong giọng nói dường như còn mang theo phần sát ý.

Mà sau khi mệnh lệnh của hắn được truyền xuống, toàn bộ Xích âm Cung đều đồng loạt ồ lên.

Đặc biệt là đám đệ tử đã từng chặn Thành ca lại mà chửi bớt trước đó, lại càng nghe như sét đánh ngang tai.

“Cái gì?”

“Thế mà lại muốn chúng ta xếp hàng nghênh đón hắn sao?”

“Đùa kiểu gì vậy?”

“Không giết hắn là tốt lắm rồi, ở đó mà còn nghênh đón hắn, dựa vào cái gì?”

Vừa rồi bọn họ còn chỉ thẳng mặt mắng nhiếc Thành ca.

Vậy mà chỉ mới qua một hồi, bọn họ lại phải chạy đến dàn cảnh cầm bảng hiệu hô hào hoan nghênh hoan nghênh sao?

Việc này chẳng khác nào kêu bọn họ tự vả?

Hoàn toàn như vả bốp bốp vào mặt bọn họ mà.

Ai mà chấp nhận nổi chuyện này.

“Bọn ta không đi!”

“Đúng vậy, bọn ta kiên quyết không đi, ai muốn thì tự mà đi!”

“Người này tàn sát cao tầng của phái ta, chính là kẻ thù của ta, làm sao bọn ta có thể nịnh nọt kẻ thù như thế?”

“Phải, chắc chắn cao tầng đã bị người này bắt giết…”

“Làm càn!”

Sắc mặt của vị trưởng lão truyền lệnh tái mét.

Bọn họ cũng đâu muốn như vậy, nhưng mà…

“Đây là mệnh lệnh của Thiên tôn, ai dám cãi lời?”

“Người nào làm trái mệnh lệnh, coi như là kẻ phản bội tông môn!”

Những lời này vừa nói ra, tất cả các đệ tử đều tá hỏa.

Môn quy của Xích âm Cung vô cùng nghiêm ngặt, người bị kết tội phản bội tông môn sẽ chịu hình phạt phế bỏ tu vi.

Ở chốn chân giới này, người bị phế bỏ tu vi tương đương với phải chịu án tử hình.

Sự phẫn nộ trong lòng chúng đệ tử phút chốc đều bị đè nén.

Lúc trước, người bảo nhóm bọn ta đi mắng Khương Thành chính là các ngươi, bây giờ, người muốn bọn ta đi nghênh đón Khương Thành cũng vẫn là các ngươi.

Bọn ta không cần mặt mũi sao?

Bọn họ cũng chỉ đành thầm nghĩ như vậy.

Tông môn cũng được xem là nơi có thực lực, Thiên tôn lên tiếng, ai dám khước từ?

Vì thế, gần mười lăm phút sau, toàn bộ bầu không khí trong Xích âm Cung đã thay đổi.

Tiếng chiêng trống vang trời, những lá cờ đủ màu bay phấp phới, các loại chân khí và trận pháp đặc hiệu được bài trí khắp nơi, khiến không gian vô cùng náo nhiệt.

Trên bầu trời sắc màu rực rỡ, chim chóc thú vật đua nhau khoe sắc.

Diệt Dương Thiên tôn dẫn theo một nhóm hộ pháp và các trưởng lão Đế Cảnh bát trọng ra cửa nghênh đón.

Vừa nhìn thấy Thành ca, tất cả bọn họ đều nở mặt tươi cười, nhiệt tình chào đón.

"Chủ của Băng giới đã đến rồi, thật là khiến Xích âm Cung bọn ta như được "vua đến nhà dân"!"

"Mời vào trong, mời vào trong!"

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ như không hề hay biết màn trò hề trước đó.

Chương 1003: Lai lịch của Tiên Mẫu

Đương nhiên Khương Thành hiểu rõ, mỗi người ở đây đều hận không thể băm hắn ra thành trăm mảnh.

Chỉ là, hắn cũng lười đi vạch trần bọn họ.

Dọc đường đi, Khương Thành cùng với chư vị Thiên tôn, các tôn giả và các vị hảo hữu thân thiết kiểm duyệt sơ qua đội hình tiếp đón của các phong đệ tử Xích âm Cung.

"Chào mọi người!"

"Ta chính là Khương Tuấn Soái, người mà các ngươi đã chờ đợi bấy lâu nay."

"A ta quên mất, hình như chúng ta vừa mới gặp nhau mà!"

Nhớ đến vừa nãy mình còn mắng hắn, vậy mà bây giờ lại bị ép phải hô hào hoan nghênh hắn, cho dù da mặt của mấy đệ tử có dày đi nữa thì cũng không khỏi mặt đỏ tía tai, xấu hổ đến cực độ.

Thành ca vô cùng hài lòng, tấm tắc khen ngợi.

“Xích âm Cung các ngươi thật là nhiệt tình quá, không hổ là bá chủ của Chân giới m!”

Diệt Dương Thiên tôn đi bên cạnh hắn thầm nghĩ, những lời này rốt cuộc là đang khen hay đang châm chọc bọn ta vậy?

“Ôi chao, Khương đạo hữu quá khen!”

“Rất đáng khen, rất đáng khen, nhanh như vậy mà đã tạm thời bày trí được khung cảnh lớn đến thế, có thể thấy trình độ tổ chức của các ngươi cao đến nhường nào.”

“Khương đạo hữu đúng là có mắt nhìn…”

Hai người nói những lời vô bổ suốt đường đi, chậm rãi tiến thẳng vào trong chính điện, cuối cùng nghi thức nghênh đón ầm ĩ bên ngoài cũng đã được kết thúc.

Sau khi vào trong, chỉ có những trưởng lão trên cấp Đế Cảnh bát trọng mới có thể tham gia đàm đạo.

Mà chuyện hai bên trao đổi cũng là việc hệ trọng nhất.

“Thật không dám giấu, lần này bọn ta không tính toán hiềm khích trước kia mà mời Khương đạo hữu đến, chính là vì muốn tranh đoạt Thiên Đạo.”

Thật sự thì Thành ca cũng vốn không biết làm cách nào để tranh đoạt Thiên Đạo.

Vì thế hắn tỉnh bơ yêu cầu: “Có thể nói chi tiết hơn không?”

“Con rối của Thiên Đạ đã triệu hồi mười ba món Thiên Đạo chí bảo.”

Câu đầu tiên này của Diệt Dương Thiên tôn thật khiến cho Thành ca cảm thấy mông lung.

“Con rối gì? Mười ba món Thiên Đạo chí bảo, chẳng lẽ là đang chỉ tam đại Long Cốc, món bảo địa hóa thành thần binh lợi khí ở núi Thiên Kiếm này sao?”

Mọi người trong điện đều ngơ ngác nhìn nhau.

Đến thứ này mà hắn cũng không biết?

Những thứ này chẳng phải đều là những kiến thức bình thường của Nguyên Tiên giới sao?

Hắn không phải là chủ của Băng giới à, sao lại mù tịt như vậy?

Nhưng mà ngẫm lại, đây đã là chuyện của một triệu năm trước khi tiểu tử này đến Băng giới.

Nếu về sau còn muốn lợi dụng hắn để mưu đoạt Thiên Đạo, vậy thì cơ bản không thể không có chung thông tin, thế nên Diệt Dương Thiên tôn đành kiên nhẫn phổ cập kiến thức cho Khương Thành.

“Mười ba món Thiên Đạo chí bảo, quả thật chính là những món bảo địa mà ngươi nói.”

“Con rối đó chính là Tiên Mẫu mà ngươi quen biết.”

Thành ca hết sức kinh ngạc: “Nữ nhân đó thế mà lại là con rối ư?”

Hắn còn luôn tưởng rằng Tiên Mẫu chính là hóa thân của Thiên Đạo Tiên giới nữa kìa.

Diệt Dương Thiên tôn khẽ lắc đầu: “Con rối chỉ là cách mà bọn ta gọi nàng, bản thể của nàng là món vật quý thứ mười bốn của Thiên Đạo, tên là Bà Sa Ngọc Nhân.”

“Hả? Nàng vậy mà lại là một món binh khí?”

Một vị tôn giả trong điện nhẹ gật đầu: “Không sai, năm đó khi Nguyên Tiên giới tranh đoạt Thiên Đạo, chủ yếu là chiến đấu với nàng.”

“Bản thân Thiên Đạo cũng sẽ không chủ động tấn công sinh linh.”

“Nhưng vì để tự vệ, Thiên Đạo đã tạo ra nhóm vật quý đó.”

“Mà sở dĩ Thiên Đạo khó đoạt, đó cũng là vì có mười bốn món Thiên Đạo chí bảo cản trở, hơn nữa còn vì các chân giới khác ngáng chân tranh giành lẫn nhau…”

“Mà trong mười bốn món Thiên Đạo chí bảo, tuy rằng mỗi mười ba món khác cũng có linh tính, thần diệu vô song, nhưng khó đối phó nhất vẫn là Bà Sa Ngọc Nhân này.”

Thành ca vô cùng hứng thú hỏi: “Nàng rất lợi hại sao?”

Một vị tôn giả khác gật đầu cái rụp trả lời: “Nếu chỉ có mười ba món vật quý kia thì bọn ta sớm đã thành công. Dù sao mấy vật quý có linh tính đó chung quy cũng chỉ là vật chết khô khan, sao mà đấu lại đầu óc suy tính của các tộc sinh linh.”

“Sự tồn tại của Bà Sa Ngọc Nhân mới khiến cho độ khó không ngừng tăng lên gấp trăm lần.”

“Trong mười bốn món Thiên Đạo chí bảo, Bà Sa Ngọc Nhân là thứ duy nhất có đầy đủ linh trí, hơn nữa linh trí của nàng còn nổi trội hơn tất cả các sinh linh khác!”

“Linh trí? Nàng thông minh lắm sao?”

Thành ca cảm giác như hình tượng cứng ngắc lúc đó của Tiên Mẫu và lời nói này có hơi chênh lệch.

Diệt Dương Thiên tôn trầm giọng nói: “Đúng vậy, nàng chính là kiệt tác của Thiên Đạo.”

“Bà Sa Ngọc Nhân xảo quyệt, tinh ranh và mưu kế, thấu hiểu tình đời hơn bất cứ một sinh linh nào, lúc đó có ít nhất tám vị đại năng được xác định là đã chết dưới âm mưu quỷ kế của nàng.”

Mấy vị đại năng trong lời mà hắn nói, sự tồn tại của họ còn mạnh mẽ hơn Thiên tôn.

Khương Thành tỏ ra ngây ngốc cả người.

Tiên Mẫu?

Xảo quyệt?

Vẻ mặt hắn không thể tưởng tượng nổi mà vẽ ra ảo ảnh của Tiên Mẫu.

“Các ngươi thật sự đang nói về Tiên Mẫu sao? Là người này? Mà không phải là những người khác?”

Mọi người vừa nhìn thấy thì đều đồng loạt gật đầu.

“Không sai, chính là nàng.”

“Một trong những sự tồn tại nguy hiểm nhất ở Nguyên Tiên giới năm xưa!”

“Nếu bị nàng nhắm trúng thì có chết cũng sẽ không biết chết kiểu nào.”

Xùy!

Khương chưởng môn cảm giác có phải thế giới này đã đảo lộn hết rồi không.

“Vì sao trong ấn tượng của ta, Tiên Mẫu lại là kẻ ngốc ngếch, chậm chạp?”

Trước kia, thậm chí hắn còn từng hoài nghi không biết Tiên Mẫu có phải là một người máy vô cảm hay không.

“Đó là bởi vì hiện tại Thiên Đạo vẫn còn rất yếu.”

Diệt Dương Thiên tônhững hờ nói: “Bà Sa Ngọc Nhân mạnh hay yếu là do sức mạnh của chính Thiên Đạo quyết định.”

“Hiện giờ còn có tới hai nghìn chín trăm chín mươi sáu căn nguyên chưa trở về, cho nên Thiên Đạo đã yếu hơn trước rất nhiều.”

“Vậy nên mấy ngày nay, những món vật quý đó cũng còn lâu mới đạt được tới uy năng như thời hưng thịnh, nhờ đó mà trong những ngày này, Thiên tôn của bọn ta mới có cơ hội để tranh đoạt.”

Nếu là Nguyên Tiên giới trước đây, cảnh giới của Thiên tôn vốn dĩ không có đủ năng lực để cướp đoạt Thiên Đạo.

Thậm chí đến cả tư cách khai chiến còn không có.

Khi ấy người tranh đoạt Thiên Đạo đều là các đại lão cực kì hùng mạnh.

“Thời điểm mà ngươi gặp được Tiên Mẫu cũng chính là thời kì mà chưa có căn nguyên nào đến cả, khi ấy trạng thái của nàng suy yếu nhất, kéo theo linh trí cũng bị hạ xuống mức độ thấp nhất.”

Hóa ra là như vậy!

Khương Thành bừng tỉnh hiểu ra.

Khó trách lần trước khi hắn kết nối với Băng giới, lại tự dưng cảm giác Tiên Mẫu đã trở nên nhân tính hóa không ít.

Mẹ nó, cẩn thận ngẫm lại, nếu như tất cả ba nghìn căn nguyên của chân giới đều trở về, thật không biết nàng sẽ biến thành bộ dạng gì?

“Bà Sa Ngọc Nhân là một món Thiên Đạo chí bảo, bản thân nàng còn có một bộ phận hoàn chỉnh của lực Thiên Đạo.”

“Mà bởi vì sự tồn tại của nàng, mười ba món vật quý khác của Thiên Đạo đều được điều động.”

“Cho nên dạo này bọn ta vẫn luôn không thể tấn công vào bên trong.”

Đây là vấn đề nan giải mà tam đại Chân giới m, Dương, Hỏa đều gặp phải gần đây.

Tuy rằng sau khi có Thiên Đạo, cảnh giới của bọn họ cũng được mở rộng, có thể tiếp tục đột phá.

Nhưng khi Thiên Đạo hóa mạnh thì uy lực của Thiên Đạo chí bảo cũng sẽ hóa mạnh.

Mà nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, đến khi những chân giới khác lần lượt kéo đến, từng bước gia tăng căn nguyên, Thiên Đạo trở nên mạnh mẽ, mười bốn món Thiên Đạo chí bảo đó lại càng trở nên mạnh hơn.

Tới khi đó, hy vọng cướp được Thiên Đạo lại càng xa vời.

“Thiên Đạo chí bảo mạnh đến vậy sao?”

Theo như lời miêu tả của bọn hắn, Khương Thành biết được những món vật quý đó chưa từng bị ai thu thập.

Chỉ dựa vào uy lực của mười mấy món binh khí của mình mà đã có thể hủy thiên diệt địa.

Vậy nếu những ngày này, mấy món vật quý kia rơi vào tay hắn, há chẳng phải sẽ trực tiếp vô địch luôn sao?

“Đúng vậy, uy năng của Thiên Đạo chí bảo, không thuộc về bất cứ một loại quy tắc nào.”

“Chúng xuất hiện một cách tự nhiên, mang sức mạnh của Thiên Đạo thần bí khó lường.”

“Không thể nào chống đỡ, không thể nào đánh vỡ!”

Vào thời kỳ viễn cổ Nguyên Tiên giới, những vị đại năng kia quả thật có biện pháp đối phó với Thiên Đạo chí bảo.

Thế nhưng đó là tình báo cơ mật, ngay cả bọn họ còn không biết được nhiều, huống chi là càng không thể tiết lộ cho một kẻ địch giết chết cả tông môn như Khương Thành.

Chương 1004: Mua vé lên xe

Sau khi trình bày sơ qua về tình hình, Diệt Dương Thiên tôn đi thẳng vào vấn đề, đưa ra đề nghị hợp tác.

“Bọn ta nghe nói ngươi từng bị Tiên Mẫu nhắm vào, phải chịu nghiệp lực Thiên Đạo phản phệ.”

“Nhưng cuối cùng, đến một cọng lông của ngươi cũng chẳng bị tổn hại.”

“Điều này là thật sao?”

Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, tính ra lúc ấy ở đó có tới vô số các tộc cao thủ.

Thành ca gật đầu đầy dứt khoát: “Thật sự là như vậy!”

Tất cả các cao thủ trong điện được nghe chính miệng hắn thừa nhận thì đều lộ ra vẻ vui mừng.

Một vị hộ pháp gấp gáp hỏi: “Không biết ngươi đã làm cách nào mà được như thế?”

“Đúng vậy, lực Thiên Đạo không thuộc về bất cứ quy tắc nào, vốn dĩ không ai có thể nào chống đỡ nổi, vậy thì ngươi đã làm cách nào để ngăn cản được nghiệp lực xâm nhập?”

Thành ca nhìn bọn họ với vẻ mặt khó hiểu.

Sau đó hắn bình thản nói: “Đương nhiên là vì ta đẹp trai đến long trời lở đất, vượt ra cả Thiên Đạo.”

Mọi người đồng loạt bĩu môi.

Ngươi nghĩ bọn ta là lũ ngốc sao?

Nếu không phải vì bọn ta còn muốn hợp tác thì e là đã phủi tay bỏ đi hết rồi.

Diệt Dương Thiên tôn khoát tay áo, trong lòng đã sớm biết Khương Thành sẽ không chịu tiết lộ bí mật này.

Vì không có cái tốt nhất nên hắn đành kiếm cái đỡ hơn: “Bọn ta tìm đến ngươi để hợp tác, chính là vì hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp của ngươi, phá vỡ phong ấn của Bà Sa Ngọc Nhân và mười ba món vật quý khác của Thiên Đạo.”

“Chỉ cần vượt qua được rào cản của vật quý trong những ngày này thì có được Thiên Đạo sẽ dễ như trở bàn tay!”

Nói đến đây, đường đường là một Thiên tôn nhưng giọng điệu của hắn cũng không thể kìm chế được mà trở nên điên cuồng.

Hiển nhiên chỉ cần nghĩ tới việc sau khi khống chế được Thiên Đạo, bản thân sẽ có lợi biết bao nhiêu.

Thành ca hiếu kỳ hỏi: “Bản thân Thiên Đạo không thể phản kích sao?”

“Không thể.”

“Chỉ cần chúng ta đột phá được tất cả rào cản của Thiên Đạo chí bảo là coi như đã thành công mĩ mãn!”

“Hóa ra là như vậy.”

Thành ca hơi suy tư chốc lát, sau đó hắn hỏi một câu xuyên thẳng vào tim đen bọn họ.

“Sau khi thành công, Thiên Đạo sẽ thuộc về ai?”

Trong lòng Diệt Dương Thiên tôn thầm nói, sau khi phá vỡ toàn bộ phong ấn của Thiên Đạo chí bảo thì ngươi sẽ lập tức bị bọn ta phản kèo tiêu diệt, cho nên tất nhiên là Thiên Đạo thuộc về bọn ta.

Nhưng dĩ nhiên là ở trước mặt Khương Thành, hắn nhất định không thể nói thẳng ra như vậy.

“Đương nhiên là thuộc về ngươi!”

Thành ca cũng chả thèm lãng phí một lượng lớn điểm tiên nguyên để đọc ý nghĩ, bởi lẽ hắn sớm đã có thể nhìn ra được suy tính của đối phương.

Vì thế hắn cười như không cười nói: “Xích âm Cung các ngươi đang làm từ thiện sao?”

“Lời này của Khương đạo hữu là có ý gì?”

“Hừ, các ngươi không chỉ không báo thù mà còn tìm mọi cách để kêu gọi ta đến Thiên Đạo, đây là lối nghĩ gì vậy? Coi ta thành kẻ ngốc chắc?”

Trong mắt Diệt Dương Thiên tôn chợt lóe lên tia xấu hổ.

Ngẫm lại cũng đúng, ngay cả một kẻ ngu cũng sẽ không tin trên đời này có loại chuyện tốt như vậy.

“Được rồi, quả thật bọn ta muốn chia đều Thiên Đạo với ngươi.”

“Chia đều? Chẳng lẽ Thiên Đạo còn có thể đồng thời bị hai người khống chế?”

“Có thể.”

Thật ra Diệt Dương Thiên tôn cũng không biết có thể hay không, trong lịch sử cũng chưa từng có ai thực sự thành công khống chế được Thiên Đạo.

Dù sao đến cuối cùng hắn vẫn muốn độc chiếm một mình.

Thành ca khẽ gật đầu.

“Có phải các ngươi không phá vỡ được phong ấn của Thiên Đạo đúng không?”

“Chính xác.”

“Chỉ ta mới có thể đột phá?”

“Không sai.”

“Vậy thì tại sao ta phải hợp tác với các ngươi? Tự ta làm một mình không phải được rồi sao? Dựa vào cái gì mà cuối cùng còn phải chia đều với các ngươi? Các ngươi có thể cho ta lợi ích gì?”

Chuyện này…

Lại là câu hỏi xuyên thẳng vào tim đen người khác, làm cho tất cả các cao thủ không khỏi trợn tròn mắt.

Nói trắng ra thì việc hợp tác tranh đoạt Thiên Đạo này thực sự rất vô nghĩa, bọn họ thậm chí còn không có nổi một chân đứng.

Mặc dù bọn họ đều là người của tông môn Xích âm Cung, nhưng khi tất cả đều tham gia phá vỡ phong ấn của Thiên Đạo, đến lúc cuối, khoảnh khắc được đối mặt với Thiên Đạo, sợ là sẽ không khỏi chĩa mũi kiếm vào nhau.

Huống chi bọn họ và Khương Thành còn là thù địch.

“Việc này thì…”

Diệt Dương Thiên tôn không thể tìm ra lý do để thoái thác.

Ý đồ "ta muốn lợi dụng ngươi" quả thật đã hiện rõ trên mặt luôn rồi, có muốn che giấu cũng không được.

"Bọn ta nhiệt tình như vậy, thật ra là vì hy vọng có thể theo sau hưởng ké chút lợi từ Khương đạo hữu."

"Nếu ngươi chịu nói sớm chẳng phải sẽ xong rồi sao? Còn nói gì mà hợp tác nữa chứ?"

Thành ca nhún vai: "Nói trắng ra còn không phải là muốn ôm đùi, muốn dựa hơi ta sao?"

"Đúng vậy đúng vậy."

Dù sao cũng đã nói toạt ra rồi, các cao thủ trong điện chỉ có thể đành thừa nhận.

"Đúng vậy, bọn ta hy vọng có thể được ngươi giúp đỡ."

"Hy vọng có thể đi theo ngươi hưởng ké lợi ích."

"Vậy được rồi!"

Thành ca vỗ hai tay vào nhau, sau đó nhìn vào từng đôi mắt tràn đầy mong đợi kia, hắn tươi cười rạng rỡ nói: "Đùi ta cũng đâu thể ôm không, muốn được ta hỗ trợ thì phải trả thù lao."

Thật sự hắn rất muốn trực tiếp tiêu diệt luôn cả Xích âm Cung này.

Nhưng nếu không có những người này dẫn đường, hắn sẽ không thể biết cách tìm kiếm Thiên Đạo.

Cho nên Khương Thành thầm suy tính, cũng chỉ đành lấy chút lợi lộc trước đã.

Lần trước sau khi trao đổi chiến lợi phẩm, hắn cũng chỉ có thể thu lại vừa đủ điểm vốn.

Hiện tại hắn cực kì cần điểm tiên nguyên.

"Cái gì?"

"Ngươi thế mà còn đòi thù lao?"

Tất cả mọi người đều bất ngờ với yêu cầu này của hắn.

Ngươi giết chết nhiều người của bọn ta như vậy, bọn ta không xử lý ngươi thì thôi đi, ngươi còn không biết xấu hổ mà đòi

thù lao?

Vấn đề này vốn dĩ không nằm trong kế hoạch của bọn họ.

“Nhờ người hỗ trợ chẳng lẽ không cần trả công?”

Trái lại Thành ca còn tỏ ra là lẽ đương nhiên: “Mua vé lên xe, chẳng phải là đạo lí thường tình à?”

“Đến cả quy tắc này mà Xích âm Cung các ngươi cũng không hiểu sao, có biết cách làm việc không vậy?”

Trong lòng Diệt Dương Thiên tôn thầm nói, tông môn của bọn ta lớn như vậy, còn cần tới phiên ngươi giáo huấn sao.

“Ngươi muốn thù lao thế nào?”

Thành ca lập tức click mở hệ thống, nhìn một lượt các bảo vật được sản xuất ở Chân giới m, sau đó nhanh chóng liệt kê ra một danh sách thật dài.

Sau khi Diệt Dương Thiên tôn và chúng hộ pháp cùng các trưởng lão đọc rõ nội dung của danh sách, bọn họ đều tức đến xì khói.

“Ngươi điên rồi sao?”

“Nhiều Huyền âm Nguyên Thạch tới vậy?”

Huyền âm Nguyên Thạch cùng loại với Ngân Nguyệt Băng Phách, đều được dùng để gia tăng tiên lực.

Chẳng qua Huyền âm Nguyên Thạch là bảo bối đặc trưng của Chân giới m, còn Ngân Nguyệt Băng Phách lại là của Chân giới Băng.

Trước mắt thứ Thành ca thiếu nhất là tu vi tiên lực, cho nên hắn vừa thuận miệng trêu đùa thì đã đòi nhiều đến thế.

Gần như là tới vài tỷ, chưa cần xét đến dưới tình huống có bình cảnh, dù là trong điều kiện bình thường thì mấy Đế Cảnh cửu trọng còn không tạo ra được nhiều như vậy.

Cho nên tất cả mọi người trong đại điện đều bùng nổ.

“Đùa kiểu gì vậy?”

“Toàn bộ Xích âm Cung bọn ta gom lại còn không đủ nhiêu đó nữa?”

“Huống chi đây đều là những thiên tài địa bảo, ngươi muốn bọn ta táng gia bại sản luôn sao?”

“Không thể nào, loại điều kiện này bọn ta không thể chấp nhận!”

“Chuyện này còn không bằng ăn lời cắt cổ nữa, tuyệt đối là ăn cướp còn gì!”

“Ngươi làm như vậy có khác gì ăn cướp không hả?”

Hộ pháp và các vị trưởng lão đều phẫn nộ đến tột cùng.

Bọn họ làm bá chủ của Chân giới m, trước nay toàn đi cướp đoạt của người khác, làm gì có chuyện bọn họ bị cướp đoạt lại?

Nghĩ tới mà bực, bọn họ thật hận không thể xé xác Khương Thành ra.

Mà vẻ mặt vốn tĩnh lặng như nước của Diệt Dương Thiên tôn cũng không khỏi nổi giận đùng đùng.

“Khương đạo hữu, chẳng lẽ ngươi đang muốn trêu đùa bọn ta sao?”

“Loại điều kiện này vô lý đến mức không thể dùng từ “nghiệt ngã” để hình dung, ngươi cảm thấy bọn ta sẽ đáp ứng à?”

Thành ca không thèm bận tâm đến thái độ dữ dội của bọn họ.

“Các ngươi không đáp ứng cũng không sao.”

Hắn đứng dậy, bước thẳng ra ngoài điện.

“Ta tin là Chân giới Dương và Chân giới Hỏa sẽ suy xét mà đáp ứng điều kiện này của ta.”

“Ta còn muốn đa tạ các ngươi đã cung cấp tình báo cho ta, nếu không chắc ta cũng sẽ không biết chuyến xe lần này của mình thế mà lại đáng giá đến vậy.”

Chương 1005: Thiên tôn cao minh!

Nhìn thấy tên tiểu tử này lại muốn quay đầu đi tìm những Chân giới khác, một đám cao thủ Xích âm cung suýt chút tức vỡ phổi rồi.

Chân giới Hỏa thì cũng thôi đi.

Chân giới Dương là kẻ thù không đội trời chung của bọn họ!

Trong thời khắc này, bọn họ hận không thể giết Thành ca chết dưới tay ngay tại chỗ.

Nhưng vấn đề là, giết hắn rồi, việc tranh giành Thiên đạo cũng hoàn toàn trở thành bọt nước.

“Đừng, đừng đi mà!”

“Khương đạo hữu khoan đã!”

“Có gì thì từ từ nói, chúng ta có thể thương lượng lại mà…”

Thái độ của Thành Ca rất khiên quyết: “Không có gì để thương lượng cả, hoặc là đồng ý, hoặc là từ chối, không có chỗ để mặc cả!”

“Dù sao ta cũng không ép buộc!”

Diệt Dương Thiên tôn cố kìm nén sát ý, trầm giọng nói: “Khương đạo hữu có thể đợi thêm vài ngày không, cho phép ta bàn bạc?”

“Ba ngày!”

Thành Ca giơ ba ngón tay lên.

“Ta đợi lâu nhất là ba ngày, nếu như vẫn không có kết quả gì, vậy thì chỉ có thể nói một tiếng tạm biệt rồi.”

Hắn rời khỏi Đại điện, sau khi được sắp xếp ổn thỏa chỗ ở, đám cao thủ trong điện lập tức bắt đầu với vẻ tực giận.

“Mẹ nó, lão phu thật sự muốn tát cho hắn một cái!”

“Cái thứ bỉ ổi hèn hạ này, sao hắn có thể vô liêm sỉ như vậy chứ?”

“Hắn có phải quên mất hắn là kẻ thù của chúng ta không, sao còn mở mồm không biết xấu hổ?”

“Đúng là đáng chết, giết hắn đi coi như xong!”

“Đúng thế, cục tức này, đạo tâm lão phu vừa nãy mới lấy được cũng sắp không toàn vẹn nữa rồi.”

“Những điều kiện kia của hắn tuyệt đối không thể đồng ý, nếu không thì Xích âm cung ta sẽ trực tiếp bị vơ vét sạch.”

“Đúng thế, đồng ý những điều kiện kia, vậy thì Xích âm cung chúng ta có mất mười tỷ năm cũng không thu lại được…”

Đợi đến khi các vị hộ vệ và trưởng lão đều phát tiết, Diệt Dương Thiên tôn chủ tọa Cao Cư mới chậm rãi nhắm nghiền hai mắt lại.

Thần thái của hắn bình tĩnh giống như tượng đá, tâm trạng gần như đã hoàn toàn bình phục trở lại.

“Đồng ý những điều kiện của hắn cũng không sao cả.”

Một câu nói nhẹ nhàng, đám trưởng lão lại một lần nữa nổi lửa.

“Cái gì?”

“Loại chuyện làm tổn hại đến nền móng của môn phái như vậy, điều kiện tự chui đầu vào rọ, sao có thể đồng ý được?”

“Thiên tôn suy nghĩ chu toàn!”

“Đúng thế, tuyệt đối không thể để tên tặc tử đó đạt được!”

Diệt Dương Thiên tôn vẻ mặt thất vọng nhìn mọi người một lượt.

Dường như mọi người quá ngu xuẩn, khiến hắn có chút tiếc nuối không thể rèn sắt thành thép.

“Trên thực tế ta từ lúc mới bắt đầu đã định đồng ý rồi, chỉ là cố ý đưa ra điều kiện có vẻ rất ngặt nghèo, khiến hắn tự cho là được hời mà thôi.”

Mọi người ngây ra.

“Tại sao?”

“Đúng thế, lẽ nào Thiên tôn có thâm ý gì sao?”

Khóe miệng của Diệt Dương Thiên tôn hơi nhếch, lộ ra một nụ cười đầy châm biếm.

“Những bảo vật đó, hắn cho dù là lấy được rồi, có thể có mãi được sao?”

“Đừng quên, đợi hắn sau khi đả thông phong ấn của Thiên đạo chí bảo, chúng ta liền có thể lừa giết chết hắn.”

“Đợi hắn chết rồi, những bảo vật và tài nguyên mà hắn có được kia đều sẽ trở về trong tay của chúng ta.”

“Tất cả những gì mà hiện giờ hắn muốn, thật ra chỉ là tạm thời thay chúng ta bảo quản mà thôi, cho dù là muốn nhiều hơn nữa, thì đã làm sao?”

Hắn nói như vậy, mọi người nhất thời sáng tỏ thông suốt rồi.

Sự phẫn nộ uất ức trước đây cũng bay mất, thay vào đó là sự vui mừng phấn khởi.

“Đúng thế, thật ra chúng ta vẫn có thể cướp về được.”

“Không chỉ là những thứ hắn muốn kia, ngay cả tất cả những thứ mà hắn vốn có, đều sẽ rơi vào tay chúng ta!”

“Đúng thế đúng thế, hắn bận rộn rất lâu, chỉ là vì may áo cưới cho chúng ta mà thôi.”

“Tên tiểu tử này vừa nhìn đã thấy là thế hệ cơ duyên sâu đậm, đến lúc đó chúng ta ngược lại sẽ có thu hoạch bất ngờ nữa.”

“Cho dù hắn giãy giụa ra sao, đã định sẵn cũng chỉ là rổ tre đựng nước cũng bằng không!”

“Giới tu luyện là dựa vào thực lực để nói chuyện, cho dù hắn có đặc biệt hơn nữa, thực lực cùng bày ra đó, không đáng một xu…”

“Ha ha ha, đột nhiên có chút mong chờ.”

“Thiên tôn cao minh!”

“Đúng thế, vẫn là Thiên tôn nhìn xa trông rộng, nhìn xa hơn bọn ta nhiều!

Một đống những lời nịnh nọt thật lòng thật dạ, làm cho Diệt Dương Thiên tôn vô cùng hài lòng.

“Được rồi, đi gom tài nguyên và bảo vật hết đi!”

“Xin vâng theo lời chỉ bảo của Thiên tôn!”

Lần này, các hộ pháp và trưởng lão không hề có một chút khác cự, thậm chí rất nhanh nhẹn.

Chính vào lúc trên dưới của Xích âm cung đang dấy lên hành động thu thập tài nguyên rầm rộ, bên phía Chân giới Hỏa và

Chân giới Dương ở bên ngoài, cũng đang tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của phía bên này.

Sau khi Khương Thành giết chết đám người Khi Nham tôn giả kia, tất cả mọi người đều dự đoán Xích âm cung tiếp theo sẽ tiến hành báo thù điên cuồng.

Một trận đại chiến ngợp trời cấp Thiên tôn sắp bùng nổ.

Thế nhưng cứ chờ đợi mãi, bóng dáng của trận đại chiến cũng không có.

“Phía Man giới vẫn luôn gió yên biển lặng.”

“Mối thù lớn như vậy, Xích âm cung lại có thể nhẫn nhịn sao? Bổn tọa đã từng qua lại với tên Diệt Dương Thiên tôn đó, hắn không giống loại người này.”

“Dựa theo tin tức mà bọn ta thám thính được, Khúc Tâm Tôn giả đã từng đi về phía Man giới gặp mặt tên Khương Thành đó, sau đó Khương Thành đi cùng hắn đi đến thẳng Xích âm cung.”

“Có chuyện này thật sao?”

“Các ngươi muốn làm gì?”

Liên quan tới Thiên đạo, thứ mà Khúc Tâm Tôn giả dùng lúc đó chính là truyền âm.

Đám tiên ma lục giới chỉ biết có một thiên đại cơ duyên, những cái khác cũng không rõ.

Cho nên những thứ trước mắt Chân giới Dương và Chân giới Hỏa nghe ngóng được cũng chỉ có chút này.

“Hai bên là kẻ địch không đội trời chung, lại có thể vứt bỏ hiềm nghi đi cùng nhau sao, quá là nghịch lý rồi.”

“Xảy ra chuyên khác thường tất có vấn đề!”

“Trong chuyện này nhất định có âm mưu bí mật kinh thiên nào đó!”

“Không thể lơ là được!”

“Tra, nhất định phải điều tra mọi chuyện cho rõ ràng!”

Nhất thời, nhị đại Chân giới này cũng trở nên bắt đầu hoạt động ngầm.

Mà trên thực tế lại há chỉ có bọn họ?

Bên phía Chân giới âm cũng không chỉ có một cái Xích âm cung, còn có thế lực khác và một vị Thiên tôn khác nữa.

Sau khi Khương Thành đi vào Xích âm cung, bọn họ đều đứng ngồi không yên.

Mỗi người đều tự cảm thấy nhất định có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra.

Thậm chí đến cả phía Băng giới cung bị kinh động rồi.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Lẽ nào là một cái bẫy?”

“Băng chủ hắn trúng mai phục rồi?”

Đối diện với dự đoán của đám người Vân Soa và Quý Thương, Cung Tình lắc đầu.

“Mặc dù mỗi lần Khương chủ công hành sự đều khiến cho người khác đoán không ra, hầu như là hoang đường, nhưng đều có thâm ý của hắn.”

“Hắn sẽ không làm những chuyện không nắm chắc.”

Vị muội muội này hiện giờ đã đến một cực đoan khác, hoàn toàn mù quáng tin tưởng bất kỳ một quyết định nào của Thành Ca.

“Ta tin hắn có con át chủ bài không sợ Xích âm cung.”

“Cái mà ta thật sự không thể hiểu được… là Xích âm cung tại sao lại muốn tạm thời bỏ qua thù hận, bọn họ rốt cuộc đang mưu tính cái gì?”

“Là bởi vì Thiên đạo!”

Giọng nói mênh mang từ không trung truyền xuống, mọi người vội vàng cúi người hành lễ.

“Tham kiến Thiên tôn!”

Chỉ thấy Băng Cực Thiên tôn nhẹ nhàng hạ xuống.

Mà đi theo bên cạnh hắn là một tên Đế cảnh tam trọng, không phải là Băng Phượng Cơ Dao còn có thể là ai chứ?

Cảnh này khiến cho mọi người ríu rít lấy làm lạ.

Tin tức Phượng tộc di chuyển vào Băng giới, bọn họ đều biết, lúc đó còn nhận được sự phối hợp của Băng Nguyên cốc và Băng cung.

Nhưng Cơ Dao thật sự có thể được Băng Cực Thiên tôn xem trọng, vẫn là nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Băng Phượng này thật sự đặc biệt như thế sao?

"Không ngoài dự đoán, Xích âm cung muốn lợi dụng Băng chủ phá bỏ phong ấn của Thiên đạo Chí tôn."

Khi bản thân Băng Cực Thiên tôn nói ra câu này, cũng cảm thấy rất khó tin.

Nếu không phải lúc nói chuyện phiếm với Cơ Dao, biết được những chiến tích trước đây của Khương Thành, hắn căn bản không thể tưởng tượng được sẽ có người đến cả Thiên đạo cũng không sợ.

Chương 1006: Hạt đạo chủng đầu tiên

Băng Cực Thiên tôn thật ra rất buồn bực.

Hắn lại không phải là người không có ham muốn, đương nhiên là cũng có chút ý niệm đối với Thiên đạo.

Nếu như sớm biết Bà Sa Ngọc Nhân cũng không giết chết được Khương Thành, vậy hắn nhất định sống chết ôm chắc lấy chiếc chân to Khương Thành, khóc lóc gào thét đại lão đưa ta đi cùng rồi.

Thế nhưng bây giờ, hắn không liên lạc được với Thành Ca.

Thêm vào đó sau khi hắn bị Minh Quyết ngầm hãm hại vẫn đang ở trong thời kỳ suy yếu, cũng không đấu lại được Diệt Dương Thiên tôn.

"Cơ hội" lần này, hắn không kịp nắm rồi.

Chỉ có thể nhìn Cơ Dao ở bên cạnh một cái, trong đôi mắt già nua lại một lần nữa hiện lên ngập tràn niềm vui.

Thiên phú được trời ưu ái kia của Băng Phượng, đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

E rằng ở Nguyên Tiên giới của thời đại Thượng cổ, cũng chưa từng có Tiên nhân hệ băng nghịch thiên như vậy.

Có nàng ở đây, Băng giới không thể sụp đổ được!

Mà ở một bên khác, Khương Thành đang ăn no ngủ say ở Xích âm cung.

Sau ba ngày, Xích âm cung chỉ gom được 60% tài nguyên và bảo vật.

Vị ca này rất "khoan dung đại lượng" cho thư thả thêm mấy ngày, để bọn họ tiếp tục chuẩn bị, gom đủ mới thôi.

Không gom đủ nhất quyết không xuất phát.

Nếu như đổi lại là trước đây, một đám cao thủ Xích âm cung e rằng sắp tức nôn ra máu rồi.

Nhưng hiện tại, bọn họ đều âm thầm cười khẩy.

Cứ đắc ý đi, bây giờ ngươi cứ việc hết sức đắc ý đi!

Đợi đến cuối cùng cái khoảnh khắc bọn ta lật ngược tình thế, ngươi không khóc nổi đâu!

Cứ như vậy, sau mười ngày, Xích âm cung cuối cùng cũng gom được 95%.

Có một số bảo vật, bọn họ thật sự không làm được.

Thế là Thành Ca lại một lần nữa phát huy tác phong, bảo bọn họ dùng Huyền âm Nguyên Thạch quy ra tiền đền bù.

Diệt Dương Thiên tôn và một đám hộ pháp trưởng lão tỏ ra, ta đa tạ tám đời tổ tông nhà ngươi!

Hôm đó, Khương Thành thu hoạch lớn, cuối cùng cũng quyết định khởi hành đi phá vỡ phong ấn Thiên đạo.

"Xin hỏi, chúng ta tìm Thiên đạo như thế nào?"

Phù!

Mọi người suýt chút ngã quỵ ngay tại chỗ.

Cảm thấy ngươi đến cái này cũng không biết sao?

"Ngươi chắc là có đạo tâm chứ?"

"Có chứ, đạo tâm của ca đã tiến hóa thành Tiên quốc rồi."

“Vậy thì được.”

Diệt Dương Thiên tôn cười khẩy trong lòng.

Ở thời kỳ Thượng cổ Nguyên Tiên giới, đạo tâm tiến hóa thành Tiên quốc thật ra là đi vào ngã rẽ, nhưng hắn đương nhiên sẽ không nhắc nhở Khương Thành.

“Thiên đạo không hình không dạng, không thể trực tiếp nhìn thấy được, nhưng nó thật sự đang tồn tại.”

“Nếu như tính ra, hiện giờ tứ đại Chân giới khắp nơi đều đang bị che phủ bởi Thiên đạo.”

“Bên cạnh chúng ta chính là Thiên đạo.”

Thành Ca thuận miệng nói: “Cho nên chúng ta không cần đi đâu hết, cứ ở nguyên chỗ cũ cảm nhận là được rồi?”

“Đó là mò kim đáy bể, đương nhiên không được.”

Thành Ca cũng không muốn nghe nguyên lý sâu xa gì đó: “Ngươi cứ trực tiếp nói ra làm như thế nào đi!”

“Có một pháp môn đặc biệt, gọi là “Liên Thiên quyết”, ngươi có từng nghe qua chưa?”

“Chưa.”

Một đám hộ pháp và trưởng lão nhất thời giống như quả bóng xì hơi.

“Vậy xem ra ngươi phải tu luyện môn đạo tâm pháp quyết này trước rồi.”

Thời kỳ Thượng cổ, Thiên đạo vừa bắt đầu cũng rất thần bí.

Mãi cho đến khi một vị đại năng nào đó của Nguyên Tiên giới sáng tạo ra môn đạo tâm pháp quyết này, sau khi tìm thấy Thiên đạo, cuối cùng mới mở màn cho những cuộc tranh giành Thiên đạo.

Tiên giới trước đây không có ai biết pháp quyết này, nếu không thì Tiên Minh, Thánh Điện, Vạn Yêu cung chắc chắn cũng sớm đã bao vây đánh giành Thiên đạo rồi.

Bản thân môn pháp quyết này không thể tăng sức mạnh gì, chủ yếu là dùng để tìm Thiên đạo, cũng không được xem là bí mật gì.

Diệt Dương Thiên tôn nâng tay rút ra một tấm ngọc phù, bay dập dìu rơi vào trong tay của Khương Thành.

“Môn Liên Thiên quyết này tu luyện rất nhanh, ít thì ba ngày, nhiều thì bảy ngày thì đã có thể luyện thành.”

“Bọn ta đợi ngươi thêm mấy ngày!”

Nói xong, bóng dáng của hắn lặng lẽ ẩn đi, biến mất trong hư không.

Không đợi cũng không được, tiền vé xe bọn họ cũng đã trả rồi.

Thành Ca vẫn ở tại chỗ cũ có chút ngổn ngang trong lòng.

Ý gì đây?

Cảm thấy lần này bản thân còn phải luyện công trước?

Trời thấy còn thương, hắn từ khi xuất đạo đến nay ngoài bí điển Vu thuật mà hồi đó bị Lam Đề ép mãi mới đọc qua ra, vẫn chưa từng nghiêm chỉnh đọc bất kỳ công pháp nào, càng không cần phải nhắc đến tu luyện.

Một lần cũng không có.

Vẫn luôn là trực tiếp nhận lấy trong hệ thống, môn đạo tâm pháp quyết này vô cùng đơn giản.

Chỉ vài ngày, cũng không phải là không thể nhẫn nhịn.

“Lại phải khổ luyện rồi.”

“Con đường tu luyện, đúng là phải đổ mồ hôi mới được mà!”

Hắn than thở một hồi, lúc này mới mở ngọc phù ra.

Chữ ở trên đó không nhiều, hắn đều biết.

Nhưng kết hợp lại tất cả, hắn liền cảm thấy có chút váng đầu.

Sau ba phút cố gắng, hắn cuối cùng cũng quyết định đi đường tắt.

“Thân là thiên tài, sao có thể đi con đường bình thường chứ?”

Mở mục lục công pháp tâm quyết của hệ thống Khương Thành ra, ở đó trong mênh mông bạt ngàn pháp môn, hắn cuối cùng cũng tìm thấy môn Liên Thiên quyết này.

Có lẽ là bởi vì môn tâm quyết này không thể tăng tu vi cảnh giới, cũng không thể tăng cấp độ cảm ngộ quy tắc và đạo tâm gì, cho nên trong nhiều công pháp như vậy không có sự thu hút.

Nhưng giá bán của nó lại không hề rẻ, cũng cần tới ba mươi ngàn điểm Tiên nguyên.

Nghĩ đến việc vất vả nghiên cứu công pháp mấy ngày so với với độ khó cra việc kiếm lấy ba mươi ngàn điểm Tiên nguyên, Thành Ca cuối cùng vẫn lựa chọn cái sau.

Trả ba vạn điểm Tiên nguyên, Liên Thiên quyết đến tay.

Khương Thành không hề do dự ấn lấy ra.

Sau đó, hắn liền tự động học được môn Liên Thiên quyết này.

Cho dù thời đại Thượng cổ Nguyên Tiên giới, hay là đám người Diệt Dương Thiên tôn hiện tại, đều từng học môn tâm quyết này.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là tâm quyết rất bình thường.

Tác dụng duy nhất chính là dùng để tìm kiếm Thiên đạo.

Sau khi học thành, cũng sẽ không có một chút phản ứng đặc biệt nào.

Thế nhưng lúc này, Thành Ca đã đạt đến Tiên quốc cấp độ huyền diệu kia lại bởi vì học thành cái tâm quyết này mà sinh ra thay đổi lớn!

Mỗi một Tiên tôn trước khi trở thành Tiên vương, đều cần một vật làm chỗ dựa để đắp nặn Tiên quốc.

Lúc đó Khương Thành lựa chọn ngộ đạo tiên thụ, bởi vì mọi bảo vật khác đều không thể chịu nổi nhiều quy tắc chủ của hắn như vậy.

Cái cây Tiên thụ đó trừ trước tới nay vẫn xem như là yên tĩnh.

Ngoài khiến cho Tiên quốc của hắn càng thêm ổn định và mạnh mẽ ra, cũng chưa từng thấy hiệu quả gì đặc biệt.

Lần này, ngay khi hắn vừa thôi động Liên Thiên quyết, Ngộ đạo tiên thụ ở trung tâm của Tiên quốc liền phát ra ánh sáng

rực rỡ!

Ngay sau đó phát ra đạo vận vô tận, đang mờ mờ ảo ảo hô hoán cái gì đó.

Cùng lúc đó, cho dù là trên không của Tiên giới hay là bốn giới m, Dương, Hỏa, Băng, tất cả đều cùng lúc xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ!

Chỉ thấy trên màn trời đó, bốn cây có màu sắc lạ khác nhau, giống như quang đoàn của mặt trời chậm rãi xoay quanh.

Rõ ràng chính là tứ đại căn nguyên đã từng đến.

“Căn nguyên hiện hóa?”

“Sao lại như vậy?”

Những cao thủ hàng đầu của tứ đại Chân giới ai ai cũng vô cùng kinh ngạc nhìn lên bầu trời.

Loại chuyện này cực kỳ hiếm thấy.

Bọn họ thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà cũng chính vào lúc đó, trong Xích âm cung, một tên hộ pháp đột nhiên chỉ về phía xa kinh ngạc hỏi một câu.

“Đó là cái gì?”

“Một cái cây?”

Mọi người theo tiếng nói nhìn qua, Diệt Dương Thiên tôn là người đầu tiên hét lên.

“Lại có thể là ngộ đạo tiên thụ!”

Lời này của hắn làm cho những hộ pháp tôn giả khác ở xung quanh cũng còn không bình tĩnh được nữa.

“Cái gì?”

“Đây chính là ngộ đạo tiên thụ?”

“Năm đó Nguyên Tiên giới mười tỷ năm mới xuất hiện một lần, khiến cho rất nhiều đại năng đổ xô theo thiên đại cơ duyên?”

Trong miệng bọn họ, ngộ đạo tiên thụ gần như không phải là thứ cho Tiên vương dùng, cấp độ so với những gì Tiên giới biết còn cao hơn rất nhiều lần.

“Không thể sai được, chắc chắn là ngộ đạo tiên thụ!”

“Trong truyền thuyết sau khi Thiên đạo hình thành, là hạt đạo chủng đầu tiên sinh ra!”

“Trời ơi, thần vật này sao đột nhiên có thể xuất hiện ở đây chứ?”

Chương 1007: Kiếm Vô Đạo

Trên bầu trời Xích âm cung, ánh sáng rực rỡ của Ngộ đạo tiên thụ càng ngày càng mạnh.

Không ai có thể vào gần cây tiên thụ đó.

Cũng không ai có thể gần gũi cảm nhận được.

Thành Ca lúc này, trạng thái có hơi nhỏ bé.

Do sự bành trướng của Ngộ đạo tiên thụ, Tiên quốc của hắn trực tiếp bị dồn ép đến vỡ vụn rồi.

Theo lý mà nói chuyện này đối với bất kỳ một người nào đó mà nói, đều là chuyện đủ để chí mạng, nhưng vấn đề là hắn không có chút bất thường nào.

Bởi vì Ngộ đạo tiên thuật vẫn còn, đạo tâm mà hắn gửi gắm trong đó vẫn còn.

Cây tiên thụ này giống như là bản thể Tiên quốc của hắn vậy.

Hắn thậm chí cảm thấy "Tiên quốc" của mình kiên cố và chắc hắn hơn trước đây nhiều.

Gần như cấp độ sinh sản cũng tăng lên.

Thế nhưng hắn lúc này, vẫn căn bản không hiểu ý nghĩa ở trong đó.

Sau khi cây Tiên thụ đó cuối cùng cũng trở về trong cơ thể hắn, cũng không cần Liên Thiên quyết đi tìm kiếm, Thiên đạo đã chủ động hướng về phía lực hấp dẫn đặc biệt mà hắn truyền ra.

Hoặc là nói, là đang kêu gọi Ngộ đạo tiên thụ trên người hắn.

Bóng dáng của hắn vừa mới biến mất ở vị trí cũ, đám người Diệt Dương Thiên tôn ở phía xa lập tức đi theo.

"Mau!"

"Hắn đã xuất phát rồi!"

"Hy vọng hắn có thể phá vỡ phong ấn Thiên đạo chí bảo kia!"

“Thật không ngờ trên người của người này lại tồn tại Ngộ đạo tiên thụ…”

“Đây là loại cơ duyên gì chứ!”

“Ta không thể chờ được nữa muốn giết hắn chết đi!”

Bọn họ biến mất khỏi vị trí ban đầu, xuyên qua từng trận gió gào thét, vượt qua bầu trời sao vô tận.

Cuối cùng, xuất hiện ở phía trước một cánh cửa trên không gần trời dưới không tiếp đất.

Ở đây, bọn họ nhìn thấy bóng dáng của Khương Thành, cũng đã nhìn thấy trạm kiểm soát đầu tiên.

Nhưng nhìn thấy cánh cửa trung tâm khổng lồ đứng sừng sững kia, có một thanh Trường kiếm vẻ ngoài cổ xưa lơ lửng ở chính giữa.

Bản thân Trường kiếm xám xịt không có ánh sáng, xem ra còn không bằng Tinh Thiết Kiếm của Hạ giới nữa.

Nhưng vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

“Chết tiệt, vừa lên lại chính là Vô đạo kiếm sát phạt mạnh nhất!”

Thiên đạo chí bảo thật ra không có tên gọi.

Thanh kiếm này vốn dĩ cho dù là đặt tên, chắc cũng như kiểu Thiên Đạo kiếm mới đúng.

Bởi vì năm đó sau khi Nguyên Tiên giới có quá nhiều đấng đại năng bị giết, những người còn lại trong sự tuyệt vọng phẫn uất có thừa mới có dụng ý xấu lấy đi.

Hình dung thanh kiếm này sát hại vô đạo.

Mà mỗi lần đi vào những trạm gác Thiên đạo này, mỗi lần lên sẽ gặp những chí bảo khác nhau.

Có một số chí bảo mặc dù cũng thần diệu vô song, nhưng lực sát phạt không lớn, cho dù là không qua được, cũng chưa chắc sẽ chết người.

Nhưng gặp phải Vô Đạo kiếm, nếu như đâm mạnh, vậy thì nhất định sẽ chết người.

Nhìn thấy thanh kiếm này, trong mắt mọi người lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi.

“Hay là chúng ta rút lui, lại thử thêm một lần nữa?”

Bọn họ làm như đây là đánh phó bản vậy, còn rút lui rồi lại vào lại.

Diệt Dương Thiên tôn nhíu mày.

“Vậy thì có ý nghĩa gì, thật sự muốn lấy được Thiên đạo, nhất định phải đánh qua 13 cửa, sớm muộn cũng sẽ gặp được những chí bảo lực sát phạt cực lớn như Vô Đạo kiếm và Tam Hồn Châu.”

Trên thực tế, bản thân hắn cực kỳ kiêng dè thanh kiếm này.

“Thanh kiếm này không chứa bất kỳ lực quy tắc nào, lại là sự tồn tại sắc bén nhất trong trời đất!”

“Vô Đạo kiếm lúc hưng thịnh, hoàn toàn coi thường sức mạnh cảnh giới, cũng coi thường bất kỳ một Tiên thể hộ giáp nào.”

“Chỉ cần bị nó trảm, cho dù là sinh linh hay là vật chết, chỉ cần có hình dạng đều sẽ bị nó cắt đứt, không có bất kỳ cái gì có thể may mắn thoát khỏi.”

“Hiện tại còn có 2996 đạo căn nguyên chưa từng trở về, buff của Vô Đạo kiếm đã suy yếu rất nhiều lần, nhưng dưới cấp Thiên tôn chắc chắn vẫn sẽ chết.”

Hắn thân làm Thiên tôn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ được cái mạng, vẫn sẽ bị thương nặng.

Không cần nghĩ cũng biết, thời kỳ hưng thịnh của cái Vô Đạo kiếm này đáng sợ đến mức nào.

“Khương đạo hữu, ngươi có thể chống đỡ được không?”

Khương Thành tự nhủ ta có thể không chống đỡ được, nhưng thêm cả hệ thống nữa thì lại khác.

Nghe hắn hình dung như vậy, thanh kiếm này quả thật là nổ bung trời!

Cho dù là cái gì cũng có thể chém đứt, cũng chính là cho dù giáp có dày như thế nào, ở trước mặt nó cũng đều không có ý nghĩa gì.

“Yên tâm đi.”

“Các ngươi ở phía sau nhìn màn biểu diễn của ca là được rồi.”

Nói xong, hắn trực tiếp la la bay về phía cái cửa lớn kia.

Mọi người ở phía sau oán thầm, ngươi đúng thật là tràn trề tự tin.

Vừa đi đến một vị trí ở phía trước cái cửa lớn kia, thanh kiếm đó lập tức có phản ứng.

Viu một tiếng bay ra, sau đó chém thẳng về phía hắn!

Giống như con sông dài vắt trên bầu trời sao, một tia sáng vụt lên rồi hạ xuống.

Khương Thành vốn dĩ còn muốn trốn tránh một chút, kết quả phát hiện cho dù bản thân có chuyển đổi vị trí ra sao, thanh kiếm đó cũng sẽ rơi vào đúng đỉnh đầu mình.

Cái này không liên quan đến vũ kỹ, cũng không liên quan quy tắc, mà là cho phép Thiên đạo áp đảo lên quy tắc.

Thiên đạo nói hắn sắp bị chém trúng, thế là ngay sau đó hắn liền thật sự bị chém trúng rồi.

Việc này hoàn toàn không giống với chiến đấu hòa bình, cho dù hắn muốn chống đỡ, cũng không biết chống đỡ từ đâu.

Chuyện này khiến cho Khương chưởng môn thở như trâu.

Hắn có một nghìn loại Huyền văn, vốn dĩ còn tưởng rằng trên đời không có sức mạnh nào mà bản thân chưa từng thấy.

Lần này hắn xem như là mở rộng thêm hiểu biết rồi.

Mà mọi người phía sau sau khi nhìn thấy hắn thật sự bị chém trúng, cũng cùng nhau sợ hãi hét lên.

“Chết rồi!”

“Xong rồi!”

“Đề cao hắn rồi!”

“Hóa ra hắn cũng không tránh được…”

Có điều ngay sau đó, ánh mắt của bọn họ liền trợn tròn.

Chỉ thấy thanh Vô Đạo kiếm không gì không chém đó, giống như một bóng dáng hư ảo từ đầu đến chân xẹt qua cơ thể của Khương Thành.

Không những không thể cắt hắn ra làm hai phần, thậm chí đến cả tóc cũng không cắt đứt được một sợi.

Xem cả quá trình, giống như một vệt sáng xẹt qua cực nhanh.

Khương Thành vẫn lành lặn không tổn hại gì.

Cảnh tượng này đã làm tất cả mọi người đờ ra.

Bởi vì chuyện này đã hoàn toàn làm mới thêm những hiểu biết của bọn họ.

Năm đó Nguyên Tiên giới có bao nhiêu đấng đại năng bị thanh kiếm này chém đứt, quả thật là không đếm nổi.

Cho dù có mạnh hơn nữa, nhiều nhất cũng chỉ là lúc bị khóa chặt cố gắng di chuyển người một chút, may mắn không bị giết chết, mà chỉ bị chặt đứt tay chân mà thôi.

Vô Đạo kiếm vừa xuất hiện nhất định sẽ có máu rơi, việc này đã trở thành điều bình thường mà tất cả mọi người ở Nguyên Tiên giới đều biết.

Mà hiện tại, cái điều bình thường này bị phá vỡ rồi.

Người đầu tiên không bị một chút thương tích đã xuất hiện.

Quai hàm của Diệt Dương Thiên tôn suýt chút rơi ra ngoài, hắn quả thật ôm niềm hy vọng cực lớn dành cho Khương Thành, nhưng thật sự không ngờ sẽ khó bề tưởng tượng như vậy.

Ngay cả bản thân Thành Ca cũng có chút bất ngờ.

Vừa nãy nghe thấy bọn họ hình dung cái thanh Vô Đạo kiếm đó ba hoa chích chòe, hắn còn tưởng rằng lần này mình nhất định phải chết một lần sau đó mới mở hack.

Kết quả chẳng đi đến đâu, còn không bằng Tinh Thiết Kiếm chém một lần, tốt xấu gì vẫn có chút cảm giác.

Thật ra nguyên nhân là bởi vì cái Thiên hoang bất diệt thể đó của hắn, cho nên mới xuất hiện kết quả này.

Vô Đạo kiếm là Thiên đạo chí bảo, không mang bất kỳ lực quy tắc nào, cái thi triển ra là Thiên đạo nghiệp lực.

Nhưng phàm là dưới sự che phủ của Thiên đạo, cho dù là sinh linh và vật chết cũng đều không thoát khỏi sự trừng phạt của thiên đạo nghiệp lực, cho nên toàn bộ nó đều có thể mạnh mẽ chặt đứt.

Chỉ đáng tiếc, cái thiên hoang bất diệt thể này của Khương Thành từ lúc mới bắt đầu đã vứt bỏ ở ngoài Tiên giới, vừa hay không bị Thiên đạo nghiệp lực tấn công.

Nếu như lần sau thứ hắn gặp phải là những Thiên đạo chí bảo khác, như Tam Hồn Châu, vậy thì hắn đúng thật là không thể may mắn thoát khỏi.

Thứ mà Vô Đạo kiếm nhằm vào là những vật có hình dạng, cho nên vừa hay gặp phải Thiên hoang bất diệt thể.

Nhưng thứ mà Tam Hồn Châu nhằm vào là thần hồn, thần hồn của Thành Ca vẫn còn xa mới đến mức miễn dịch với Thiên đạo nghiệp lực.

Chỉ có thể nói, lần này hắn gặp phải chí bảo mà bản thân có thể khắc chế được.

Chương 1008: Lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui

Sau khi thanh kiếm kia không tấn công được mà lui về sau, no đã trực tiếp biến mất sau cánh cửa.

Cái cửa khổng lồ này đã không còn chí bảo trấn giữ.

“Qua rồi!”

Diệt Dương Thiên tôn ở phía sau là người đầu tiên vui mừng hô to.

Những hộ pháp và trưởng lão khác cũng nhướn mày vui sướng.

“Cửa đầu tiên cứ như vậy mà qua rồi sao?”

“Trời ơi, không hổ là Khương đạo hữu mà, quá thần kỳ đi rồi nhỉ?”

“Ngoài Bà Sa Ngọc Nhân ra, Vô Đạo kiếm chính là cửa khó nhất!”

Bọn họ đều cảm thấy việc này có hơi không chân thật lắm.

“Chuyện này cũng là nhẹ nhàng quá rồi!”

“Thần tích!”

Bản thân Thành ca cũng không biết mình đã qua cửa kiểu gì.

Dù sao một trận kinh sợ và reo hò ở phía sau.

Khiến hắn ý thức được bản thân lại hiếm khi được làm màu một cái, thế là thành thục run lên.

“Ha ha ha, đây là phế vật gì vậy chứ?”

“Chỉ có thế này? Chỉ có như này thôi sao?”

“Xì, ta còn nghĩ nó lợi hại chừng nào chứ!”

“Ca còn chưa phát huy hết sức mạnh nữa, nó đã không xong rồi, haiz…”

Diệt Dương Thiên tôn cũng vội vàng bay qua.

“Ha ha ha, không hổ là Khương đạo hữu, quả nhiên là khắc tinh của Thiên đạo!”

“Cửa khó nhất đã qua rồi, phía sau thì càng khỏi phải nói nữa.”

Hắn không hề tiếc rẻ sự nịnh hót của bản thân.

Dù sao trước khi qua được cửa cuối cùng, hắn vẫn cần nương nhờ vào Thành Ca.

“Đó là tất nhiên rồi!”

Khương Thành được khen rất hài hài lòng, bàn tay to vẫy ra trước một cái.

“Xuất phát, cửa tiếp theo!”

Một đoàn mười mấy người quả nhiên thuận lợi xuyên qua cánh cửa lớn đầu tiên.

Trong bầu trời sao và những cơn gió vô tận sau khi xuyên qua một hồi, cánh cửa lớn tiếp theo xuất hiện trước mặt bọn họ.

Khương chưởng môn không hề do dự bay qua đó.

Thế nhưng cái khiến hắn bất ngờ là, bên trong cánh cửa này không có gì cả.

“Không chỉ là hắn, những người khác cũng rất kinh ngạc.

“Chí bảo đâu?”

“Đúng thế, sao cửa này lại không có chí bảo nữa?”

“Kỳ lạ, còn có loại chuyện này?”

Khương Thành còn chuẩn bị làm màu thêm lần nữa cơ, kết quả cửa này không có gì cả, liền có chút hụt hẫng.

Do cửa này không có chí bảo canh giữ, cho nên mọi người cứ dễ như trở bàn tay đi qua.

Mà sau đó cửa thứ ba cũng không có bất kỳ chí bảo nào.

Đến bước này, Diệt Dương Thiên tôn cũng cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Nhất định không được lơ là cảnh giác!”

“Chuyện khác thường như vậy, chắc chắn là do Bà Sa Ngọc Nhân đó cố ý sắp xếp.”

“Con rối này cực kỳ xảo trá, nàng ta chắc chắn đã sắp xếp một âm mưu lớn đang đợi chúng ta.”

Mọi người đều gật đầu bảo phải, tăng sự cẩn thận lên trăm phần trăm.

Sau đó suốt dọc đường bọn họ đi qua, mỗi cánh cửa đều không có chí bảo canh giữ, cứ dễ dàng đi qua hết tất cả.

Mãi cho đến lúc sau khi đi qua cửa thứ mười ba, phía trước đã không có trạm canh giữ mới nữa.

Thiên đạo lúc này, ở ngay phía trước.

Mặc dù không nhìn thấy cũng không sờ được, nhưng mọi người đã thành công đến được điểm đích.

Chỉ cần tiếp tục bay về trước, có lẽ sẽ có thể thuận lợi và thật sự tiếp xúc được Thiên đạo.

Mà dựa theo truyền thuyết của Nguyên Tiên giới năm đó, Thiên đạo sẽ không làm hại đến bất kỳ một sinh linh nào, đến lúc đó nắm giữ Thiên đạo có lẽ sẽ vô cùng thuận lợi!

“Đây đã xem như là thành công rồi sao?”

“Đơn giản quá rồi không?”

“Đúng thế, việc này cũng quá là khó tin rồi.”

“Ta vẫn nghi ngờ bản thân mình đang nằm mơ…”

Bọn họ đều cảm thấy việc phải đến này quá dễ dàng, quá không chân thật.

“Ha ha ha ha ha…”

Diệt Dương Thiên tôn ngửa mặt lên trời cười dài.

Uy áp của một Thiên tôn không hề che giấu mà thả ra, lúc này sự hung ác thô bạo của hắn đã không còn che giấu, hoàn toàn không giống dáng vẻ ôn hòa trước đây.

Sáu vị hộ pháp và mười mấy vị trưởng lão khác của Xích âm cung tất cả đều tản ra, vây hãm quanh Thành Ca.

Sau đó rút binh khí ra, nhắm vào Khương Thành.

Nhìn thấy cảnh này, Thành Ca biết đối phương đã đến lúc qua cầu rút ván rồi.

Haiz, đã biết là sẽ có bước cuối cùng.

Những người này thật là nhiệt tình quá rồi, rõ ràng đã mua vé, cuối cùng vẫn muốn tặng hết cả bản thân và gia đình cho mình.

Làm cho mình cũng thấy hơi ngại rồi.

Bề ngoài, hắn còn cố ý giả vờ rất kinh ngạc.

“Diệt Dương Thiên tôn, các ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?”

Trong đôi mắt ảm đạm của Diệt Dương Thiên tôn lộ ra đầy sự chế nhạo.

“Bây giờ Thiên đạo gần ngay trước mắt, ngươi đã không còn tác dụng gì nữa rồi.”

“Ngươi nói xem bọn ta muốn làm gì?”

Nghe thấy những lời thoại không nằm ngoài sự dự đoán của bản thân này, Thành Ca cũng có chút đồng tình.

Lão huynh, có thể có chút tâm ý không.

“Không phải nói trước là chia đều Thiên đạo rồi sao?”

“Chia đều?”

Diệt Dương Thiên tôn và những người khác nhìn nhau, lại một lần nữa cùng nhau cười lớn.

“Ha ha ha ha, ngươi ngây thơ nhường nào vậy?”

“Thứ có thể độc chiếm, dựa vào cái gì ta phải chia đều với ngươi?”

Thành ca thở dài một cái: “Vậy thì cũng không cần phải qua cầu rút ván chứ, trông thật khó coi…”

“Qua cầu rút ván?”

Diệt Dương Thiên tôn lạnh lùng cắt ngang hắn.

Sát ý và sự thù hận của hắn đan xen, khuôn mặt già nua đó trở nên hơi dữ tợn.

“Ngươi đã giết Khi Nham tôn giả và nhiều cao thủ của phái ta như vậy, ngươi cảm thấy bọn ta sẽ tha cho ngươi sao?”

Thành ca lập tức lắc đầu.

“Chuyện này làm sao có thể trách ta chứ?”

“Tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết, những người đó đều là Khi Nham tôn giả tự mình giết chết.”

Hắn vừa giơ ta ra, thanh Hư Nguyệt kiếm kia cũng được tế ra.

Lúc này mới cười tủm tỉm nói: “Khi Nham tôn giả của các ngươi phản bội rồi, ta cuối cùng diệt trừ hắn, đây là giúp Xích âm cung các ngươi thu dọn môn hộ diệt trừ phản nghịch đó!”

Cái logic hùng hồn này, suýt chút làm cho tất cả mọi người có mặt đều ngớ ra.

Diệt Dương Thiên tôn suýt nữa bị hắn làm cho nổi giận.

Hắn nghiến răng nghiến lợi vung binh khí lên, chỉ thẳng vào Khương Thành, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Theo cách ngươi nói như vậy, bọn ta còn phải cảm kích ngươi nữa rồi?”

Thành ca lắc đầu: “Lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, đó là chuyện ta nên làm.”

Bởi vì hắn cũng mất đi sự kiên nhẫn chơi tiếp, cho nên mới châm biếm như vậy.

Định khai chiến rồi.

“Giết hắn!”

Những người khác quả nhiên đều bị châm ngòi.

“Giết chết tên tạp chủng này!”

“Ta một phút cũng không muốn nhìn thấy hắn tiếp tục sống nữa!”

Sự đắc ý ban đầu biến mất không thấy nữa, còn lại chỉ có phẫn nộ.

Một trận đại chiến, nhìn thấy như sắp bùng nổ.

Phía xa lại đột nhiên truyền đến một tiếng cười khẩy cười trên nỗi đau của người khác.

“Ha ha ha, nói rất đúng, Xích âm cung bọn họ vẫn nên cảm ơn ngươi!”

“Ai?”

Người của Xích âm cung vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Thiên đạo gần ngay trước mắt, đã được bọn họ xem như bữa cơm trưa, lúc này đột nhiên lòi ra người khác nữa, sao có thể không kinh ngạc?

Nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy trong những cơn gió lạnh thấu xương kia, lại có một đoàn người đạp lên những vì sao mà đến.

“Mặc âm Thiên tôn!”

“Vậy mà lại là các ngươi?”

“Đáng chết, sao các ngươi có thể đến được đây?”

Nhìn thấy người đến, trên dưới Xích âm cung tất cả đều nghiến răng nghiến lợi, giống như gặp đại địch.

Chân giới âm không giống Chân giới Băng, chỉ có một thế lực đứng đầu là Băng Nguyên cốc.

Năm đó sau khi Nguyên Tiên giới sụp đổ, ở đó đã hình thành hai kết cấu mạnh mẽ cùng tồn tại là Diệt Dương Thiên tôn và Mặc âm Thiên tôn.

Hai người tự truyền thụ hệ thống đạo của mình, một là Xích âm cung, một là Địa âm cung.

Bọn họ không giống như Băng Cực Thiên tôn không tranh giành với đời kia.

Để độc chiếm căn nguyên m, nhị đại tông môn thường xuyên khai chiến.

Chương 1009: Lần lượt ra sân!

Xích âm cung trong liên tiếp nhiều năm tranh đấu, dần dần chiếm thế thượng phong.

Cuối cùng thậm chí còn tấn công tiêu diệt căn cứ của Địa âm cung, hủy diệt nơi ở của kẻ địch.

Nhưng Mặc âm Thiên tôn và mấy tên đệ tử của hắn lại đều còn sống.

Những năm nay vẫn đang chống đối lại Xích âm cung.

“Độ bảo mật của các ngươi không đủ!”

Mặc âm Thiên tôn đem theo ba tên đệ tử Đế cảnh cửu trọng và mười tên đồ tôn Đế cảnh bát trọng, chậm rãi bay lại gần.

“Chuyện lớn như vậy, ngươi nghĩ rằng có thể giấu được bổn tọa sao?”

Làm kẻ địch không đội trời chung với Xích âm cung nhiều năm như vậy, hắn không thể không sắp xếp tai mắt ở bên đó.

Cho dù không nghe thấy đám người Diệt Dương và Khương Thành rốt cuộc đã đạt được hợp tác gì, nhưng chung quy vẫn biết Xích âm cung có cầu cứu Khương Thành.

Vì người này, thậm chí còn thu thập tài nguyên.

Sau đó lại điều tra một chút lai lịch trước đây của Khương Thành, tự nhiên sẽ đoán ra hết.

Hắn đắc ý nhìn Diệt Dương Thiên tôn một cái.

“Ta còn phải đa tạ các ngươi mở đường ở phía trước cho ta nữa.”

“Nếu không thì, ta đâu có cơ hội lấy được Thiên đạo chứ?”

“Lấy được Thiên đạo?”

Nhìn thấy bọn họ, Diệt Dương Thiên tôn sau sự kinh hãi ngắn ngủi, dần dần thở phào một cái.

“Chỉ dựa vào các ngươi?”

“Mặc m, nếu như ngươi vẫn luôn ẩn náu ở trong chỗ tối, có lẽ ta vẫn thật sự bó tay với ngươi.”

“Nhưng ngươi lại ngu xuẩn đem theo đồ tử đồ tôn chạy đến trước mặt ta…”

“Xem ra, đúng là lòng tham không đáy khiến cho con người ta phải diệt vong mà!”

Địa âm cung sau khi bị hủy diệt, sức mạnh đã không còn lớn như trước.

Căn nguyên âm căn bản đều bị bên Xích âm cung chiếm giữ, bên đó cũng không phát triển được.

Cùng là Thiên tôn, cũng là có phân biệt mạnh yếu.

Diệt Dương Thiên tôn nắm chắc tuyệt đối đánh bại được Mặc âm Thiên tôn.

Mà sáu vị Tôn giả bên này, cũng có thể nhẹ nhàng xử lý ba vị đế cảnh cửu trọng ở đối diện kia.

“Đây là các ngươi tự mình dâng đến đó!”

“Hôm nay chính là ngày tiêu diệt hoàn toàn nghịch đồ Địa âm cung các ngươi!”

Những Tôn giả của Xích âm cung cũng ha ha cười lớn.

“Đúng thế, hôm nay vừa lấy được căn nguyên, lại tiêu diệt được một kẻ địch lớn, đúng là song hỷ lâm môn mà!”

Hu la la, bọn họ mở rộng vòng bao vây, bao vây Địa âm cung lại với nhau.

Khương Thành nhìn thấy cảnh này rất sầu não.

Ca không có thể diện như vậy sao?

Lại tiện thể bị tiêu diệt cùng?

Có điều vẫn chưa đợi hắn lên tiếng, vị Mặc âm Thiên tôn kia đã cười khặc khặc lên tiếng rồi.

“Diệt Dương, sự tưởng bở của ngươi đúng là không thay đổi chút nào.”

“Ngươi cho rằng ta sẽ ngu xuẩn như vậy sao?”

Nói xong, hắn hướng về phía sau trong những cơn gió kia hét một tiếng.

“Ra cả đi, tiếp tục ẩn náu cũng không có ý nghĩa nữa.”

Cùng với tiếng nói của hắn, lại có tận mấy nhóm người bước trên bầu trời sao bay ra.

Mà sau khi nhìn thấy những người này, Diệt Dương Thiên tôn hoàn toàn mất đi bình tĩnh rồi.

“Phần Tinh Thiên tôn!”

“Viêm Cực Thiên tôn!”

“Si Thước Thiên tôn!”

“Tiên Diêu Thiên tôn!”

“Trường Dương Thiên tôn!”

Hắn cảm thấy thế cục có chút không hay.

“Sao các ngươi đều đến cả rồi?”

Năm vị Thiên tôn này, hai vị trước đến từ Chân giới Hỏa, ba vị sau đến từ Chân giới Dương.

Phía sau năm người đều đem theo mấy tên thuộc hạ và đệ tử đế cảnh cửu trọng.

Nói về đội ngũ, người nào người nấy đều không cạnh kém Xích âm cung.

Mặc dù năm người này đều tự mình làm trận, không có hai vị nào đứng cùng nhau, nhưng chắc chắn không phải là minh hữu của Xích âm cung.

Gần triệu năm nay, Chân giới âm và nhị đại chân giới này cũng đã hỗn chiến không biết bao nhiêu lần, là kẻ địch thật sự.

Vốn dĩ miếng thịt đã tới miệng, đột nhiên xuất hiện nhiều Thiên tôn như vậy đến cướp, cơ hội của Diệt Dương Thiên tôn liền mong manh hơn rất nhiều lần.

Thiên đạo cũng không phải nói ngươi bay vào trong liền lập tức có thể nắm giữ được.

Dựa theo cách nói của Nguyên Tiên giới năm đó, còn có một quá trình dài đằng đẵng.

Bây giờ bị nhiều người như vậy nhắm vào, ai sẽ cho ngươi cái cơ hội này chứ?

Cơ hội tốt trở thành như vậy, không cần nghĩ cũng biết Diệt Dương Thiên tôn thất vọng và phẫn nộ chừng nào.

“Mặc m, tên cẩu tặc nhà ngươi, vậy mà lại cấu kết với kẻ địch ngoại giới!”

“Để lộ cơ hội của phái ta, ngươi không được chết tử tế!”

Đối diện với ánh mắt hung ác giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác kia của hắn, Mặc âm Thiên tôn hoàn toàn không phủ nhận tội danh bản thân cấu kết với kẻ địch, thậm chí còn trả đũa lại.

“Cái gì cấu kết với ngoại địch, Xích âm cung các người chính là kẻ thù không đội trời chung của ta.”

“Còn về bọn họ? Mặc dù không phải là bằng hữu gì, nhưng cũng nhìn thuận mắt hơn ngươi.”

Hắn cười trên nỗi đau của người khác nói: “Chỉ cần chuyện tốt của Xích âm cung các người bị phá hỏng, ta còn vui không hết!”

Mặc dù nói như vậy, hắn cũng không thể nào không có chút suy nghĩ gì về Thiên đạo.

“Chỉ đáng tiếc, bên phía Băng giới lá gan quá nhỏ, sau khi tin tức của ta truyền ra ngoài, hai vị Thiên tôn ở bên đó đều không dám đến.”

“Nếu không thì, hôm nay sẽ càng thêm náo nhiệt rồi.”

Nghe giọng điệu này của hắn, cũng rất tiếc nuối trận đánh ngày hôm nay chưa đủ lớn.

Thành Ca ở bên cạnh thầm nhếch mép, không phải hai vị Thiên tôn Băng giới kia lá gan nhỏ.

Mà là bọn họ đều không thể đến được.

Băng Cực Thiên tôn bị thương nặng vẫn chưa lành.

Minh Quyết Thiên tôn dã tâm bừng bừng cùng hạng với các ngươi đã bị ca giết chết trước rồi.

Hắn đang muốn đứng ra nói đôi câu, năm vị Thiên tôn mới đến đã một lần nữa hình thành một vòng vây ở bên ngoài, bao vây đám người của Xích âm cung lại.

“Diệt Dương, ngươi đã nghĩ xong sẽ chết như thế nào chưa?”

“Thiên đạo này, xem ra là không có phần của ngươi nữa rồi.”

Năm vị Thiên tôn vẻ mặt ngập tràn nụ cười lạnh lẽo.

“Xích âm cung các người đúng thật là giỏi nhẫn nhịn, lại còn có thể hợp tác với kẻ thù.”

“Ngay cả bọn ta cũng không thể không phục tầm nhìn này của ngươi.”

“Có điều thật đáng tiếc, tất cả sự cố gắng của ngươi đều xem như là may áo cưới cho bọn ta!”

“Yên tâm, bổn Thiên tôn sau khi nắm giữ Thiên đạo, sẽ nhớ đến ý tốt của ngươi ha ha ha ha ha…”

Suy nghĩ muốn giết chết Diệt Dương Thiên tôn của Mặc âm Thiên tôn, không nhịn được liên tục thúc giục.

“Giết chết hắn sớm một chút, để tránh xảy ra chuyện ngoài dự tính.”

Vẻ mặt của năm người còn lại cũng sững một cái.

“Đúng thế, giết chết hắn trước!”

Đám cao thủ Xích âm cung bị bao vây bên trong vẻ mặt ngập tràn phẫn nộ và hoang mang.

Bị sáu vị Thiên tôn này tấn công, Xích âm cung e là một tên cũng không thể sống sót trở về.

Càng không cần phải nói đến nắm giữ Thiên đạo gì gì đó.

Thế nhưng Diệt Dương Thiên tôn ở chính giữa lại không hề tuyệt vọng.

Vị cường giả có uy tín lâu đời sống từ thời Nguyên Tiên giới đến giờ nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Nhìn sáu vị đại Thiên tôn này, trong mắt hắn ngập tràn chế nhạo.

“Ta muốn hỏi một chút, sau khi giết chết ta thì sao?”

“Thiên đạo thuộc về ai?”

“Lẽ nào sáu người các ngươi bằng lòng chia đều Thiên đạo sao?”

“Còn nữa, những đồ tử đồ tôn mà các ngươi đem theo, bọn họ có thể nhận được gì?”

Lời này của hắn rõ ràng là ly gián chia rẽ, thuộc về âm mưu, nhưng hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Sắc mặt của từng người có mặt ở hiện trường đều bắt đầu trở nên không tự nhiên.

Đúng thế, sau khi xử lý xong Diệt Dương Thiên tôn, sáu người bọn họ vẫn cần phải liều mạng ngươi chết ta sống.

Chia đều Thiên đạo?

Loại chuyện này nghĩ thôi cũng biết không thể nào.

Có thể độc chiếm ai lại bằng lòng chia đều với người khác chứ?

Mà những Đế cảnh bát trọng và cửu trọng mà bọn họ đem theo kia, đều tỏ ra tế nhị.

Thiên đạo này… ai không muốn được chia phần?

Vấn đề là Thiên tôn dẫn đầu bọn họ có bằng lòng chia cho các ngươi một phần không?

Loại chuyện này nói ra đủ để khiến cho 996 đới sư môn mâu thuẫn nội bộ, chia rẽ đó lão huynh!

Thế là, bầu không khí ở hiện trường đột nhiên liền kỳ lạ trở nên ngượng ngập.

Chương 1010: Nếu như tiêu diệt hết những người này

Mặc âm Thiên tôn vừa thấy cứ như vậy thì không ổn.

Liền tùy tiện xào nấu một chút, thế trận vây hãm Xích âm cung mà bản thân không dễ dàng gì mới thúc đẩy được cứ tan rã như vậy sao?

“Cho dù sau này các vị còn phải tiếp tục tranh giành Thiên đạo, thì đó cũng là chuyện của sau này rồi!”

“Hiện tại giết chết Diệt Dương Thiên tôn, chung quy cũng có thể bớt đi được một đối thủ tranh giành Thiên đạo!”

“Cớ sao mà không làm?”

Hắn là người đầu tiên giơ Chân khí trong tay lên, chỉ thẳng về phía Diệt Dương Thiên tôn.

“Các vị, đừng do dự nữa!”

Còn chưa đợi những người khác trả lời, Diệt Dương Thiên tôn cũng nhấc kiếm lên.

“Các ngươi có thể tấn công!”

“Trong trận đấu tiếp theo, ngoài tên tặc tử Mặc âm này ra, ta sẽ chỉ nhắm vào đánh một người!”

Ánh mắt của hắn chậm rãi quét qua mặt của năm vị Thiên tôn khác.

“Hừ hừ, ta lại muốn xem xem đến lúc đó là ai bất hạnh như vậy!”

Lời này vừa nói ra, tất cả năm vị Thiên tôn vẻ mặt đều bắt đầu nghi hoặc.

Thế cục rất phức tạp, những cũng rất rõ ràng.

Cho dù là giết chết Diệt Dương Thiên tôn, sau đó cũng vẫn có đại chiến.

Đối diện với Thiên đạo, người có thể cười đến cuối cùng chỉ có người chiến thắng.

Nếu như lúc đại chiến với Diệt Dương bị hắn cắn chết không buông, bản thân cũng bị trọng thương, vậy căn bản có thể tuyên bố rút lui khỏi cuộc tranh giành trước.

Thậm chí những người khác sẽ lập tức quay lại, lựa chọn nhân lúc ngươi bệnh muốn mạng của ngươi.

“Diệt Dương đạo hữu nặng lời rồi.” Tiên Diêu Thiên tôn là người đầu tiên bỏ kiếm xuống.

Viêm Cực Thiên tôn lạnh nhạt nói: “Ta dựa vào bản lĩnh là được.”

“Đúng thế!”

Trường Dương Thiên tôn ôn nhu nói: “Sau đây nên tranh như thế nào, ta kiến nghị đưa ra một phương án…”

Mặc âm Thiên tôn vừa tức vừa nóng lòng, lại không thể làm gì được.

Nhìn thấy bảy vị Thiên tôn gần như sắp bước vào tranh luận và đấu đá lẫn nhau lâu đài, Thành Ca quả thật không nhịn được nữa.

Đây là tình huống khỉ mẹ gì?

Nhân vật chính như Ca đây bị lãng quên rồi sao?

Sau khi đám người này vào đây, lại không có ai nhắc đến ta nữa, đây quả thật là vô lý được không?

Các ngươi có phải là quên rồi không, trạm canh giữ này là do ta đả thông đó?

“Được rồi được rồi, ta thấy các ngươi đang phí sức tầm phào, lẽ nào còn cần làm thi đấu vòng tròn sao?”

“Nếu đã muốn mở cuộc bàn bạc, vậy chi bằng thêm ta nữa.”

“Ca là chủ Băng giới đó, là nhân vật đại diện cho Băng giới hợp pháp!”

Lời thừa thãi này của hắn, bảy vị Thiên tôn và những tôn giả khác đều không để ý.

Mấy người nhìn hắn từ trên xuống dưới một cái, không hề che giấu sự chế nhạo trong mắt.

“Đúng là suýt nữa quên mất ngươi.”

Phần Tinh Thiên tôn cười nhạo một tiếng: “Không có ngươi, bọn ta còn không thể vào được đây nữa.”

Si Thước Thiên tôn lắc đầu, không kiên nhẫn nói: “Sao vẫn giữ lại hắn đến bây giờ, sớm chút giết chết là được rồi, để tránh gây ra chuyện xấu.”

“Đúng thế, tên tiểu tử này vô cùng cổ quái, vẫn là sớm giết chết hắn mới đúng.”

Đúng rồi đúng rồi, như vậy mới đúng chứ!

Nòng súng nhất tề, tất cả đều nhằm vào ta, đó mới là tiết tấu nên có.

Như vậy phương án hồi sinh cuối cùng của hệ thống, mới có thể lấy mục tiêu là tiêu diệt tất cả mọi người.

Bây giờ trong đầu Khương Thành đang suy ngẫm chỉ có một chuyện.

Nếu như giết chết hết tất cả những người này, tiếp theo thế cục bên ngoài sẽ trở nên như thế nào?

Đám người này cũng xem như là những người mạnh nhất của ba Chân giới m, Dương, Hỏa rồi nhỉ?

Nếu như tiêu diệt hết, tam đại Chân giới có lẽ sẽ không còn những cấp bậc Tôn giả và Thiên tôn này.

Sau này Chân giới Băng há chẳng phải lớn mạnh nhất rồi!

Hoàn toàn phá vỡ đi thế cân bằng của các giới, đây là sắp xảy ra chuyện lớn đó, như thế nào là tốt đây?

Aiza, suýt chút đã quên mất mình là chủ Băng giới…

Sau khi nghĩ thông, ca rất mãn nguyện giơ Hư Nguyệt kiếm lên, chuẩn bị theo thông lệ đi một quy trình như thường lệ “liều mạng chiến đấu” nhưng “không may bị giết”.

Kết quả ở phía xa lại truyền đến một tràng cười dài.

“Ha ha ha ha, không ngờ bổn tọa vừa mới tỉnh lại, lại có thể gặp được trời ban cho cơ hội tốt như vậy!”

Ngay sau đó, một vị lão giả gầy gò người mặc Kim bào dáng người hơi khom, chống một cây Thanh trúc trượng, từ trong những cơn gió đi ra.

Luận về ngoại hình, hắn không thể sánh được với uy phong của bất kỳ một người nào ở đây.

Nhưng hắn đứng ở bên đó, lại lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Những Đế cảnh bát trọng và cửu trọng kia, giống như nhìn thấy một cự thú hồng hoang từ viễn cổ đi ra.

Cho dù chỉ là va chạm với ánh mắt của hắn một lần, đều sẽ sinh ra trực giác đáng sợ bị nuốt chửng.

Đó là đến từ sự khác biệt giai vị quá lớn của giai vị gây ra.

Cho dù đối phương không phát ra uy thế gì, nhưng có một số thứ rành rành ở đó, vĩnh viễn cũng không thể thay đổi.

“Hà Trúc Chí tôn!”

Viêm Cực Thiên tôn đến từ Chân giới Hỏa là người đầu tiên kinh ngạc hét ra tiếng.

Chợt Phần Tinh Thiên tôn và Tiên Diêu Thiên tôn cũng cùng lúc hét lên.

“Hắn vậy mà vẫn còn sống?”

“Sao có thể chứ?”

Không chỉ là bọn họ, mấy vị Thiên tôn khác sau khi nghe thấy cái tên này, cũng đều thay đổi sắc mặt.

Sự hoảng sợ và tuyệt vọng trong chớp mắt hiện lên đầy khuôn mặt bọn họ.

Ngược lại những Đế cảnh bát trọng và cửu trọng kia lại có chút không hiểu vì sao.

Bọn họ không hiểu, tại sao mấy vị Thiên tôn sau khi nhìn thấy tên lão giả này, lại sợ thành như vậy.

“Chí tôn là cấp độ cao hơn cả Thiên tôn.”

“Sự chênh lệch của bọn họ và Thiên tôn rõ ràng nhất, chính là bọn họ không chỉ lấy được một sợi căn nguyên!”

“Ngoài ra, mức độ lĩnh ngộ về quy tắc của bọn họ và cũng có chênh lệch cấp độ, thần hồn cũng đến một cấp độ khác!”

Vài câu giải thích ngắn gọn như vậy, mọi người lập tức hiểu ra lão giả ở trước mặt có nghĩa là gì.

Là sự tồn tại lớn mạnh hoàn toàn áp đảo phía trên Thiên tôn.

Có lẽ một mình hắn, đã đủ để san bằng tất cả mọi người ở đây.

Có hắn ở đây, cái Thiên đạo này căn bản không có phần của người khác.

Phần Tinh Thiên tôn lắc đầu dữ dội, hoàn toàn không thể hiểu được sự đột ngột giáng lâm của vị Chí tôn này."

"Không thể nào, không thể nào!"

"Năm đó lúc Nguyên Tiên giới sụp đổ, tất cả sự tồn tại trên cấp Thiên tôn, không phải đều bị căn nguyên rút lấy đạo của bản thân, gây ra người chết đạo mất, toàn bộ đều ngã xuống rồi sao?"

"Sao còn có thể tồn tại chứ?"

Một trăm tỷ năm trước Thiên đạo biến mất, ba nghìn căn nguyên cũng đều tản ra, có thể nói là một trận đại kiếp diệt giới.

Những Tiên nhân cảnh giới thấp ở cái thế giới mới bị hủy diệt kia, cũng đã hóa thành tro bụi.

Mà trước khi ba nghìn căn nguyên đó tản ra, từng nghe theo bản năng tìm kiếm khí tức Thiên đạo.

Lúc này, những đấng đại năng hàng đầu kia của Nguyên Tiên giới bởi vì thực lực quá mạnh, đạo tâm của bản thân quá mãnh liệt, không may thu hút sự chú ý của căn nguyên.

Trở thành từng mục tiêu sống dễ thấy.

Bọn họ bị căn nguyên xem như chất dinh dưỡng, trở thành mục tiêu lấy ra và nuốt chửng.

Cấp thấp nhất chết hết, những cấp cao cũng bị tiêu diệt, cuối cùng những người còn sống sót ngược lại là một bộ phận ở giữa.

Tương tự như Băng Cực Thiên tôn, Diệt Dương Thiên tôn, lúc đó bởi vì không thấp cũng không cao, lại là một bộ phận cực nhỏ may mắn tồn tại tiếp.

“Sao có thể còn có thượng cổ Chí tôn tồn tại chứ?”

“Việc này có lẽ không đâu!”

Trăm tỷ năm nay, giữa ba nghìn Chân giới thảo phạt lẫn nhau, nóc nhà chính là những Thiên tôn bọn họ.

Căn bản chưa từng xuất hiện cảnh giới cao hơn.

Bọn họ vẫn luôn tưởng rằng những người trên cấp độ Thiên tôn đều chết hết rồi.

Nhìn thấy biểu cảm kinh sợ và khó hiểu của bọn họ, khuôn mặt già nua của Hà Trúc Chí tôn cười như một đóa hoa.

Thoạt nhìn lại có vài phần hòa nhã vui tính.

“Một trăm tỷ năm nay, lão tử ta từng tỉnh lại ba lần.”

Chương 1011: Chí tôn dâng đến tận miệng

“Mỗi lần tỉnh lại, đều nhìn thấy đám tiểu tử các ngươi đánh tới đánh lui.”

Hắn giơ Thanh Trúc trượng trong tay lên, chỉ chỉ Tiên Diêu Thiên tôn và Trường Dương Thiên tôn.

“Lần đầu tiên, là hai người các ngươi bao vay tấn công ta.”

Hắn lại chỉ Si Thước Thiên tôn.

Đám cao thủ của Chân giới Dương có mặt tại hiện trường lập tức nhớ lại.

Đó có lẽ là 90 tỷ năm trước, một trận đại chiến tam vương trong nội bộ Chân giới Dương.

Lúc đó ba vị Thiên tôn tự xưng vương, thảo phạt lẫn nhau, phải gọi là đánh nhau kịch liệt.

Luôn luôn có chuyện lôi kéo liên kết thành đồng minh, liên thủ chèn ép người còn lại.

Hóa ra lúc đó, ở nơi tối tăm lại có thể có sự tồn tại đáng sợ như thế đang nhìn trộm ư?

Sau lưng Tiên Diêu Thiên tôn và Trường Dương Thiên tôn đều xuất hiện mồ hôi lạnh rồi.

“Lão đầu ta chê ồn ào liền đổi một nơi khác.”

Hà Trúc Chí tôn lắc đầu.

“Kết quả lần thứ hai, đã nhìn thấy ba người các ngươi tranh đấu với bọn họ, còn đem theo một đám đồ tử đồ tôn, đúng là rất náo nhiệt.”

Hắn lại lần lượt nhấc Thanh Trúc trượng lên, chỉ vào Diệt Dương Thiên tôn và Mặc âm Thiên tôn.

Mọi người đã hiểu, những chuyện hắn nói có lẽ mỗi lần là một cảnh tượng đại chiến Chân giới nào đó.

Chân giới Dương và Chân giới âm xem nhau như kẻ địch không đội trời chung, hai bên trong trăm tỷ năm đã từng bùng nổ không dưới mười lần đại chiến Chân giới.

Không ngờ, hắn vậy mà vẫn tồn tại lại ở trong góc tối của chiến trường đó.

“Lão tử thích yên tĩnh, chỉ có thể lại đổi một nơi khác.”

“Không dễ dàng gì mới tìm thấy Địa giới hẻo lánh, kết quả có một hôm đỉnh đầu của cự sơn đều bị các ngươi ném đi!”

Hắn chỉ vào Diệt Dương Thiên tôn và đám người Xích âm cung.

“Vừa nhìn lại là người quen, chỉ có điều lần trước liên thủ, lần này đổi thành nội đấu rồi…”

“Lần đó các ngươi đuổi theo giết hắn, giết đến máu chảy thành sông, nơi lão tử ta ở cũng bị máu tanh làm cho ô nhiễm rồi.”

Lần này chuyện hắn nói, có lẽ là lần Xích âm cung tiêu diệt Địa âm cung đó.

Trận đại chiến đó, hệ thống đạo của Địa âm cung trực tiếp bị hủy, sinh linh thương vong rất nhiều.

Diệt Dương Thiên tôn tóc gáy dựng ngược, nếu như lúc đó biết bên Địa âm cung ẩn giấu Chí tôn, cả đời này hắn e rằng cũng không có dũng khí phát động tấn công về phía bên đó.

Mà Mặc âm Thiên tôn thì lại vẻ mặt đầy nỗi oán hận trong đáy mắt.

Ngươi đây đường đường là Chí tôn nếu như lúc đó đã có mặt ở hiện trường, sao lại không ra tay?

Tên cẩu tặc Diệt Dương này đã hủy diệt ngọn núi ẩn thân của ngươi, ngươi nên trừng trị hắn, tiêu diệt hắn chứ!

Chỉ cần ngươi ra tay một cái, lần đó Địa âm cung bọn ta cũng không đến nỗi bị diệt phái.

Suy nghĩ của hắn xoay chuyển rất nhanh.

"Tiền bối nếu đã từng ở trong Địa âm cung bọn ta, vậy thì cũng xem như là tổ sư gia tiền bối của Địa âm cung bọn ta rồi!"

Hắn trực tiếp dùng gậy đánh rắn, mặt như đưa đám khẩn cầu nói: "Xin Tổ sư gia làm chủ cho những vãn bối bọn ta!"

Đối diện với Chí tôn, những Thiên tôn như bọn họ không tính là gì cả.

Cuối cùng Thiên đạo nhất định sẽ bị Hà Trúc Chí tôn lấy được.

Mà những người khác, rất có thể sẽ bị hắn giết chết.

Đừng thấy lão đầu này hiện giờ ôn tồn hòa nhã, năm đó lúc Nguyên Tiên giới vẫn còn, danh tiếng hắn lưu truyền ra ngoài cũng không phải là tốt đẹp gì.

Hiện tại nịnh nọt ôm chắc cái chân to này, cho dù là không thể phân chia chén canh, ít nhất cũng sẽ không bị giết.

"Ha ha ha ha…"

Khuôn mặt già nua đầy những nếp nhăn của Hà Trúc Chí tôn, đã cười thành bông hoa cúc rồi.

"Không ngờ lão già này lần thứ tư tỉnh lại, lại nhặt được không một đám tôn tử!"

"Tham kiến lão tổ!"

Mặc âm Thiên tôn nghe thấy hắn không phản ứng, lập tức liếm mặt quỳ xuống hành lễ.

Mà đám đồ tử đồ tôn dưới trướng hắn cũng quỳ xuống theo hắn.

“Tham kiến tổ sư gia…”

Trong lòng những người khác xem thường ghê tởm điều này.

Mẹ nó, các ngươi đúng là không cần mặt mũi nữa mà.

Hà Trúc Chí tôn này không có chút gốc gác nào với các ngươi, vậy mà lại có thể quỳ xuống được?

Thế nhưng đối diện với Chí tôn, ngay cả Diệt Dương Thiên tôn cũng không dám nói gì.

Hắn chỉ có thể cẩn thận dè dặt chắp tay hướng về phía Hà Trúc Chí tôn.

“Tiền bối nếu đã đến đây, Thiên đạo này cũng không có chuyện của bọn ta nữa.”

“Bọn ta không làm phiền nhã hứng của người nữa, xin cáo biệt từ đây!”

Mấy vị Thiên tôn còn lại, trước kia vẫn còn bộ dạng thợ săn.

Bây giờ tất cả đều trở thành con mồi, chỉ mong sớm chút rời khỏi nơi quỷ dị này.

“Bọn ta cũng cáo từ!”

“Thiên đạo tiền bối tự mình lấy là được…”

Thế nhưng Hà Trúc Chí tôn lại vắt ngang chiếc Thanh Trúc trượng đó lên, ngăn chặn tất cả mọi người lại.

“Nếu như các ngươi đã thích đánh như vậy, vậy thì tại sao không tiếp tục nữa?”

“Lão già này lâu rồi không nhìn thấy các ngươi tranh đấu lẫn nhau, có hơi nhớ nhung rồi.”

“Tiếp tục đánh đi!”

Mặc âm Thiên tôn lúc này nghiễm nhiên tự cho mình là đệ tử của Chí tôn, lập tức phụ họa thôi động theo.

“Đúng thế, các ngươi còn không mau đánh đi?”

“Ha ha ha, Diệt Dương, bắt đầu từ ngươi là người đầu tiên đi!”

“Ngươi đánh với Tiên Diêu Thiên tôn đi, ta còn nhớ các ngươi mười tỷ năm trước không phải đã từng đánh một lần sao?”

Tất cả Thiên tôn có mặt đều bất giác cau mày lại.

Hà Trúc Chí tôn này là có ý gì?

Không thả người đi?

Lẽ nào là muốn diệt khẩu?

Nghĩ kỹ lại, hắn quả thật có động cơ để diệt khẩu.

Nếu như trên đời đã có Chí tôn bất ngờ sống sót, vậy thì rất có khả năng không chỉ có một mình hắn.

Mà nắm giữ Thiên đạo lại không phải là chuyện một sớm một chiều liền có thể làm xong.

Nếu như thả người của mình đi, tin tức tất cả trạm canh giữ Thiên đạo chí bảo đều bị đả thông cũng bị lọt ra ngoài.

Đến lúc đó nói không chừng sẽ có những Chí tôn khác đến tranh Thiên đạo với hắn.

Đây gọi là để bọn họ ẩu đả lẫn nhau, thật ra chính là để bọn họ tàn sát lẫn nhau…

Không chỉ sẽ chết, trước lúc chết còn bị người khác xem như đấu thú mặc sức điều khiển.

Nghĩ đến đây, rất nhiều tôn giả và đế cảnh bát trọng nét mặt tràn đầy đau buồn và phẫn uất.

Thế nhưng đối mặt với Chí tôn, sức mạnh của bọn họ quá yếu ớt.

“Sao nào, các ngươi không muốn để lão phu nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt này sao?”

“Không bằng lòng nể mặt ta sao?”

Đôi mắt già đục ngầu của Hà Trúc Chí tôn từ từ híp lại.

Mấy vị Thiên tôn bị dọa một trận, vội vàng lắc đầu xua tay.

“Không có không có!”

“Bọn ta sao dám…”

Mấy người đó là vừa nhục nhã vừa căm phẫn.

Đường đường là Thiên tôn, đã làm nóc nhà hơn trăm tỷ năm, nhận hết sự tôn sùng, ai có thể ngờ có một ngày sẽ bị người xem như chó đùa giỡn chứ?

Thời khắc quan trọng, vẫn là đầu óc Diệt Dương Thiên tôn nảy số nhanh.

Hắn đột nhiên truyền âm cho đám người Tiên Diêu Thiên tôn và Phần Tinh Thiên tôn.

“Các vị, chuyện này có điều kỳ lạ!”

Lời này vừa nói ra, năm vị Thiên tôn khác lập tức trả lời.

“Có gì kỳ lạ?”

“Diệt Dương đạo hữu đã nhìn ra điều gì?”

Lần này bọn họ ở cùng một chiến tuyến, lại gọi nhau là đạo hữu rồi.

“Lão tặc này muốn bọn ta tàn sát lẫn nhau, đúng là tâm địa độc ác mà!”

Diệt Dương Thiên tôn trầm giọng nói: “Nếu như lão tặc này đã muốn diệt khẩu, tại sao lại phải phiền phức như vậy?”

“Cứ khăng khăng muốn thúc đẩy thành chúng ta tàn sát lẫn nhau?”

“Theo ta thấy, lão tặc này miệng cọp gan thỏ, nhất định là đã xảy ra vấn đề gì rồi!”

“Ta nghi ngờ… hắn căn bản không thể giết chết được mấy người chúng ta!”

Hắn vừa nói như vậy, đôi mắt của những người khác cũng sáng lên.

Nghĩ kỹ lại quả thật, Hà Trúc Chí tôn từ lúc vào đây cho đến giờ vẫn chưa giết một ai cả.

Thậm chí ngay cả sức mạnh cũng chưa lộ ra chút nào.

Rất có thể là phô trương thanh thế…

Nhưng cũng chỉ là rất có thể, cái giá của việc mạo hiểm vẫn là rất lớn, mọi người vẫn có chút không chắc chắn.

“Ta có 80% chắc chắn kết luận lão tặc thật sự là miệng cọp gan thỏ.”

Chương 1012: Khương chưởng môn khó chịu

Thời khắc quan trọng, Viêm Cực Thiên tôn đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

“Bởi vì bản thân hắn cũng không cẩn thận để lộ ra điểm đáng ngờ lớn hơn nữa!”

“Điểm đáng ngờ gì?”

Đế cả Diệt Dương Thiên tôn cũng bắt đầu tò mò.

Hắn cũng chỉ là dự đoán.

Ngộ nhỡ Hà Trúc Chí tôn là cố ý tỏ ra yếu kém, lấy đó để trêu đùa bọn họ thì sao?

Viêm Cực Thiên tôn lập tức nói: “Các ngươi đã quên ba lần tỉnh lại mà hắn nói rồi sao?”

“Ba lần đó, rõ ràng chúng ta ở bên ngoài đánh nhau long trời lở đất, hắn lại tiếp tục ẩn náu không thốt ra một tiếng nào.

“Đây là vì sao?”

“Đương đường là Chí tôn, sao có thể tốt tính như vậy?”

Hắn vừa nói như vậy, mọi người càng thêm tin tưởng Hà Trúc Chí tôn có vấn đề.

Hắn rất có khả năng là đang ở trạng thái suy yếu.

Si Thước Thiên tôn trực tiếp đưa ra kết luận.

“Lão tặc rất có thể căn bản vẫn chưa hồi phục trở lại!”

“Năm đó căn nguyên rút lấy đạo tâm của hắn, rất nhiều đấng đại năng ngã xuống, cứ cho là hắn thoi thóp sống tiếp được, cũng sức mạnh nhất định cũng bị tổn hại nặng nề!”

“Đúng thế, hắn căn bản không phải là thời kỳ hưng thịnh, căn bản không cần thiết phải sợ hãi!”

“Thật ra hắn chưa hồi phục trở lại, chỉ là bắt được cơ hội lần này, cho nên liều mình phá hoại, phá quan để ra trước mà thôi!”

“Mấy người chúng ta liên thủ, không hẳn là không có cơ hội giết chết hắn!”

Một bên khác, cái tên tay sai ôm lấy cái chân to Mặc âm Thiên tôn này vẫn đang ở đó thúc giục.

“Thiên Dương, ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của Chí tôn sao?”

“Tổ sư gia, ta đề nghị trực tiếp giết chết hắn ngay tại chỗ, để răn đe cảnh cáo!”

Hắn dù sao cũng là một lòng muốn xử lý Diệt Dương Thiên tôn trước.

Hà Trúc Chí tôn hơi nghiêng nghiêng nhìn hắn một cái: “Ngươi đang dạy lão phu nên hành sự như thế nào sao?”

Mặc âm Thiên tôn bị dọa đến toàn thân run cầm cập: “Không dám không dám!”

Mà mấy người khác cũng càng thêm chắc chắn, Hà Trúc Chí tôn là miệng cọp gan thỏ, hắn đây rõ ràng chính là né tránh ra tay!

Thế là trong lòng mấy người đã hạ quyết định, không hẹn mà cùng tản ra.

Mặc dù bọn họ trước đây xem nhau là địch thủ, nhưng lúc này lại giống như đã phối hợp rất nhiều lần vậy, hình thành một vòng tròn bao vây hoàn hảo, vây Hà Trúc Chí tôn đó lại.

Nhìn thấy cảnh này, Mặc âm Thiên tôn vẫn còn đang ở đó làm ầm ĩ cơ.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Chí tôn, các ngươi vậy mà lại dám có ý mưu hại với hắn sao, quả là tội không thể tha!”

Đôi mắt híp của Hà Trúc Chí tôn dần dần mở ra, lộ ra ánh mắt hung ác khiếp người.

“Sáu người các ngươi, đây là muốn tìm cái chết sao?”

Phần Tinh Thiên tôn lạnh nhạt nói: “Ai chết còn chưa chắc đâu!”

“Sớm đã nhìn ra ngươi suy yếu không chịu nổi rồi.”

“Tên lão cẩu ngươi, thật sự cho rằng có thể dọa được bọn ta sao?”

“Ha ha ha ha ha…”

Hà Trúc Chí tôn ngẩng mặt lên trời cười một tràng dài, đột nhiên trong lúc đó liền ra tay.

Chỉ thấy ba đạo căn nguyên cùng nhau bắn nhanh ra, nhắm thẳng vào Phần Tinh Thiên tôn!

Ba đạo căn nguyên này, một đạo là dương, một đạo là âm, một đạo khác thì lại là căn nguyên hệ Kim chưa từng đến đây.

Phần Tinh Thiên tôn cũng vội vàng thôi động căn nguyên đến đỡ.

Thế nhưng đối mặt với việc đánh từ hai mặt của ba đạo căn nguyên, tiên lực của hắn không đủ che chắn.

Bùm! bùm! bùm!

Trong tiếng vang khủng khiếp, tiên lực che chắn vỡ tan!

Sắc mặt của Phần Tinh Thiên tôn trắng bệch, bay ngược ra.

Cảnh này đã dọa đến những tôn giả và đế cảnh bát trọng có mặt kia.

Đó là Chí tôn đó, quả thật là vượt qua tưởng tượng!

Thế nhưng đôi mắt của năm vị Thiên tôn còn lại lại sáng lên, mà Phần Tinh Thiên tôn đó cũng đang hô to.

“Lão tặc quả nhiên không ổn rồi!”

“Thần hồn của hắn không thể phá vỡ ta, căn nguyên cũng không có cấp độ mà Chí tôn nên có!”

Hắn mặc dù một cú đánh đã bị thua, nhưng vẫn sống bình yên vô sự.

Cấp độ thần hồn của Chí tôn cao hơn Thiên tôn, cho dù chỉ thi triển một đạo căn nguyên, một đấu một có lẽ cũng có thể nhẹ nhàng giết chết một tên Thiên tôn.

Cú đánh này của Hà Trúc Chí tôn, ngược lại hoàn toàn lộ ra sự thật.

Năm vị Thiên tôn còn lại cùng nhau vây lên, sát ý trong mắt từng người đều không hề che giấu.

“Lão tặc, đúng là suýt chút nữa bị ngươi hù dọa rồi.”

“Đây căn bản không phải là cái thời đại đó của ngươi, ngươi đã hết thời rồi!”

“Hiện tại không phải là ngươi có tha cho bọn ta không, mà là bọn ta có tha cho ngươi không!”

Mặc âm Thiên tôn bám theo Hà Trúc Chí tôn liền thay đổi sắc mặt.

Đây là tình huống gì?

Cái chân to này không đáng tin?

Hắn hít sâu một hơi, đột nhiên nhảy ra.

“Lão cẩu ngươi, ta sớm đã nhìn ra ngươi suy yếu rồi, vốn dĩ muốn lấy sự tin tưởng của ngươi trước, nhân lúc ngươi không phòng bị sẽ cho ngươi một đòn chí mạng!”

“Không ngờ, các vị đạo hữu vậy mà cũng nhìn ra rồi.”

“Chi bằng mọi người hợp lực, giết chết lão tặc này!”

Cái tính lươn lẹo này của hắn, ngay cả những đồ tử đồ tôn dưới trướng kia của hắn cũng không biết nói gì nữa.

Lão đại, lần sau ngươi có thể lật mặt chậm một chút không, bọn ta đều theo không kịp nhịp điệu này của ngươi!

Những vị Thiên tôn khác thì lại vẻ mặt cười lạnh nhạt, không tỏ rõ ý kiến với việc này.

Có thể giết chết Hà Trúc Chí tôn hay không, bây giờ vẫn khó mà nói được.

Lúc này cũng không thích hợp có nhiều thêm một tên Mặc âm Thiên tôn làm người chống lại.

“Sự tự cho là đúng của đám tiểu tử các ngươi, đúng thật là khiến lão nhân gia mở rộng tầm mắt.”

Hà Trúc Chí tôn tràn đầy thương hại liếc bọn họ một cái.

“Các ngươi đã chắc chắn như vậy, lão phu không phải cố ý giả vờ, chọc cho các ngươi chơi đó sao?”

Ngay sau đó, thân hình hơi khom của hắn đột nhiên thẳng lên.

Khí phách toàn thân hoàn toàn không giống trước đây.

Đâu còn có nửa phần dáng vẻ yếu ớt?

“Các ngươi đoán không sai, bổn tọa quả thật vẫn chưa phục hồi trở lại.”

“Nhưng muốn giết chết mấy tên Thiên tôn nhỏ bé các ngươi, vẫn dễ như trở bàn tay.”

Thanh Thanh Trúc trượng trong tay hắn lúc này cũng sáng lên, phát ra ánh sáng bạc sáng chói.

Nhìn bề ngoài, bên ngoài Thanh Trúc trượng này ngay cả một pháp trận và Minh văn cũng không nhìn thấy.

Cũng không dao động bất kỳ quy tắc nào.

Nhưng mấy tên Thiên tôn lại thay đổi sắc mặt!

“Bí Bảo!”

“Đây là Thiên đạo Bí Bảo!”

Cái gọi là Thiên đạo Bí Bảo là vật phỏng chế mà một số đấng đại năng đứng đầu dồn hết tâm sức làm ra sau khi từng hiểu về Thiên đạo chí bảo.

Cho dù chỉ là phỏng chế, uy lực không bằng một phần mười ngàn nguyên bản.

Nhưng đó dù sao cũng là sức mạnh đặc biệt vượt ra ngoài quy tắc…

“Sao hắn có thể có Thiên đạo Bí Bảo chứ?”

“Thiên đạo Bí Bảo cho dù là năm đó cũng cực kỳ hiếm thấy, hắn không thể có được mới đúng!”

“Ta biết rồi, năm đó ngươi nhân lúc những đấng đại năng khác ngã xuống đã nhặt được!”

Lần này, lộc về tay ai đúng là vẫn chưa chắc.

“Mọi người đừng bị hắn dọa, Thiên đạo Bí Bảo cũng còn phải xem là ai dùng!”

“Đúng thế, tên Chí tôn yếu ớt này, không phát huy được uy năng lớn bao nhiêu!”

Hà Trúc Chí tôn chậm rãi giớ cây Thanh Trúc trượng đó lên, cười lạnh một tiếng: “Các ngươi cứ việc thử xem.”

Hắn vẫn chưa ra tay, hai bên kiêng dè lẫn nhau, tình thế lại một lần nữa trở nên căng thẳng.

Mà Khương chưởng môn bị lãng quên rất lâu cuối cùng cũng không chịu được nữa.

Mẹ nó, hôm nay là tình huống gì đây?

Rõ ràng cái trạm gác Thiên đạo này là mình đả thông, đám người này làm như tiếp theo chính là đến lượt bọn họ long trọng ra sân vậy.

Vừa bắt đầu định ra tay, kết quả Mặc âm Thiên tôn xuất hiện.

Tiếp sau đó năm vị Thiên tôn khác lại xuất hiện.

Mỗi một đám người ra sân, đều cướp đi vị trí nhân vật chính của mình.

Việc này còn có thể nhẫn nhịn sao?

“Ta nói này đám chó mèo các ngươi, nhảy nhót đủ chưa?”

Chương 1013: Hào quang của nhân vật chính

“Cảm giác của bản thân các người đúng thật là rất tốt đẹp.”

Hắn không kiên nhẫn quơ quơ Hư Nguyệt kiếm trong tay.

“Trạm gác Thiên đạo là ta đả thông, có chuyện của các ngươi sao?”

“Từng người từng người chạy đến đây tranh lên tranh xuống, làm như các ngươi mới là nhân vật chính vậy.”

Những lời nói thừa thãi này của hắn, mọi người cuối cùng cũng nhớ đến hắn.

“Đúng là quên mất ngươi rồi.”

“Tên tiểu tử này rất tà môn, có thể thông qua cửa Vô Đạo kiếm đó, chắc chắn có chút đặc biệt.”

“Ta thấy chi bằng giết chết hắn trước.”

Mấy vị Thiên tôn “trưng cầu” ý kiến của Hà Trúc Chí tôn.

Hà Trúc Chí tôn nhìn Thành ca một cái, vẫn có chút không hài lòng lắm.

“Loại xấu xa này sao vẫn kéo dài tới bây giờ, nên xử lý từ sớm rồi.”

Hiển nhiên, hắn cũng không xem Thành ca ra gì.

Chỉ xem như một sự phiền phức không thuận mắt.

Diệt Dương Thiên tôn cười cười: “Trước đây vẫn chưa ra tay đến.”

Sau đó, hắn hướng về những thuộc hạ đế cảnh cửu trọng và bát trọng của Xích âm cung hạ lệnh.

“Xử lý hắn!”

Nói xong, họ tiếp tục cùng với sáu vị Thiên tôn giữ thế vây hãm nhìn chằm chằm Hà Trúc Chí tôn.

Đây mới là nhân vật bọn họ kiêng dè nhất, tuyệt đối không thể lơ là.

Còn về Thành ca?

Những thuộc hạ đế cảnh bát trọng và cửu trọng kia có lẽ đã có thể đối phó được rồi.

Thành ca thật sự phẫn nộ rồi.

Không nói Chí tôn, ngay cả Thiên tôn cũng không phái lấy một tên?

Mẹ nó, đây là xem thường ta chừng nào chứ?

Chỉ bởi vì ca là đế cảnh lục trọng?

Các ngươi đây là kỳ thị cảnh giới!

Mặc dù nói thì nói như vậy, sức chiến đấu thực sự của hắn cũng chỉ miễn cưỡng đánh được với một tên đế cảnh bát trọng.

Mà cùng lúc đó có sáu vị đế cảnh cửu trọng vây quanh hắn, còn có mười mấy vị đế cảnh bát trọng.

Trư phi dùng "hoán đổi", hơn nữa là hoán đổi với Thiên tôn hoặc là Chí tôn, nếu không thì trận chiến này hắn căn bản không thể thắng.

Hắn thật không muốn lãng phí nhiều điểm Tiên nguyên như vậy.

Thế là sau một trận chiến kịch liệt ngắn ngủi, hắn rất đương nhiên là bị giết chết.

Sau khi vừa chết, người bên phía Xích âm cung lập tức tìm chiến lợi phẩm!

Kết quả… ngoài thanh Hư Nguyệt kiếm và một nhẫn trữ vật đựng một ít nguyên thạch ra, thì chẳng tìm thấy gì cả.

Phần lớn các tài nguyên của Khương chưởng môn đều để ở trong không gian hệ thống.

Cho dù là giết chết hắn, cũng không thể để tuôn ra một đống đồ.

Việc này khiến cho đám cao thủ Xích âm cung vô cùng thất vọng, hoàn toàn không thể chấp nhận.

Lần đó bọn họ bởi vì mua vé xe, đã trả cái giá lớn như thế nào chứ, chỉ chờ đợi cuối cùng giết chết Khương thành thu lại tổn thất.

Kết quả không làm được gì cả?

"Tìm lại xem!"

Lúc bọn họ đang tỉ mỉ tìm kiếm ở bên này, bảy vị Thiên tôn và một vị Chí tôn ở bên đó vẫn đang giằng co.

Trong tám người, ngoài Diệt Dương Thiên tôn còn để ý bên này một chút ra, bảy người còn lại thậm chí không nhìn lấy một cái qua bên này.

Dù sao sự tồn tại của Khương Thành, không ảnh hưởng đến tình hình trận chiến.

Mà cái chết của hắn, cũng không nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Có lẽ sau này bọn họ vẫn sẽ nhớ đến tên tuyệt thế kỳ tài phá vỡ phong ấn của Vô Đạo kiếm này, nhưng cũng chỉ là một tên kỳ tài chưa trưởng thành thôi.

Một bên khác, Thành ca sau khi bị giết nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường sức mạnh kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

"Ting! Ký chủ liên tiếp bị coi thường nghiêm trọng không phù hợp với đãi ngộ nhân vật VIP nên có, thưởng cho một lần quyền sử dụng hào quang nhân vật chính!"

"Ting! Ký chủ hồi sinh!"

Hào quang nhân vật chính?

Đây là đại sát khí gì sao?

Sau khi Thành Ca hồi sinh, theo thói quen mở kỹ năng ẩn thân, sau đó ấn mở trang hệ thống đạo cụ.

Chỉ thấy trong trang đạo cụ có một hào quang cửu sắc xa hoa lộng lẫy.

Vừa nhìn bề ngoài, giống như vầng hào quang trên đỉnh đầu lúc ở trạng thái linh hồn đó.

Mà phía dưới chỉ có một hàng chữ giải thích.

Hào quang nhân vật chính - sau khi đeo vào hưởng thụ đãi ngộ cao nhất của nhân vật chính!

Đây tính là gì?

Thành Ca dở khóc dở cười, cách sử dụng đâu?

Lẽ nào là muốn ném cái hào quang này ra ngoài đập người sao?

Hắn chỉ có thể ấn vào hào quang nhân vật chính đó.

Sau đó, hào quang tự động bay lên trên đỉnh đầu hắn.

Lần này hay rồi, thật sự giống như hào quang trên đỉnh đầu của linh hồn rồi.

Mà "hiệu quả" của cái hào quang này cũng rất rõ rệt.

Mới đeo lên, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức trong phút chốc đều tập trung qua đây.

Ngay cả tám tên cao thủ hàng đầu đang giằng co kia cũng không ngoại lệ, tất cả bọn họ đều theo bản năng nghiêng đầu, cùng nhau nhìn về khoảng hư không đó.

Ở bên đó, Thành ca vốn dĩ là trạng thái ẩn thân.

Nhưng hiện tại cũng không cần hắn giải trừ ẩn thân nữa.

Dưới sự chiếu rọi của hào quang, hắn muốn ẩn giấu cũng không được, ẩn thân trực tiếp bị cắt ngang.

"Đây thật sự là phương án của hệ thống sao? Chắc chắn là không phải đang dạy dỗ ta?"

Mà tất cả mọi người có mặt ở hiện trường cũng đều vô cùng kinh ngạc.

Người đầu tiên lên tiếng là Hà Trúc Chí tôn.

"Khương thần sao vẫn chưa chết?"

Sau khi nói xong câu này, bản thân hắn tự nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Bản thân sao lại biết tên của tiểu tử này?

Hơn nữa còn gọi là Khương thần?

Mà ở một bên khác, đám người Phần Tinh Thiên tôn, Viêm Cực Thiên tôn cũng đều cau mày.

"Khương thần cũng tà môn quá rồi!"

"Theo ta thấy chi bằng chúng ta liên thủ giết chết Khương thần là được rồi!"

"Đúng thế, tên Khương thần này chắc chắn có quỷ!"

Sau khi nói xong những lời này, vẻ mặt của tất cả bọn họ đều hoảng hốt.

Bởi vì từng câu nói đều kỳ lạ đem theo cách gọi kính trọng Thành ca.

Đây cũng không phải là ý bọn họ muốn nói.

Bản thân Khương Thành cũng trở tay không kịp.

Chuyện gì đây?

Lẽ nào đây cũng là hiệu quả của hào quang nhân vật chính?

Hắn đúng là đoán không sai, người đeo hào quang nhân vật chính liền xứng đáng làm nhân vật chính của tất cả, là tiêu điểm ngước nhìn của mọi người.

Hào quang nhân vật chính tuyệt đối không cho phép có người dùng cách xưng hô kiểu như hắn ta, Khương Thành, tên tiểu tử đó để gọi nhân vật chính!

Chỉ cần nhắc đến Khương Thành, đều sẽ trực tiếp bị lọc thành Khương Thần.

"Đây là tình huống gì?"

Mọi người đều mặt mày hoảng hốt.

"Không quan tâm nữa, giết chết Khương thần!"

"Lên hết cho ta!"

Nói thật, những cao thủ đứng đầu như Hà Trúc Chí tôn và Diệt Dương Thiên tôn, vốn dĩ là không định đích thân ra tay.

Bởi vì lo những người khác sẽ nhân cơ hội tấn công mình.

Nhưng không biết là tại sao, khi tiếng giết đó vang lên, bọn họ theo bản năng xông ra.

Không chỉ bọn họ, tất cả những đế cảnh bát trọng và cửu trọng có mặt, cũng đều giết về phía Khương chưởng môn.

Hào quang nhân vật chính rành rành ở đó, ai cũng không thể xem thường nhân vật chính, muốn đánh thì cũng cần tất cả mọi người cùng lên, đây mới là sự tôn trọng nên có đối với nhân vật chính.

Cái quần thể này vừa tấn công qua, Thành ca ở trong trung tâm cũng không nói gì.

Hệ thống lần này ngươi sẽ không chịu chơi thật đấy chứ?

Mặc dù hiện tại tất cả mọi người đều cạnh tranh rồi sợ hãi, tập trung hỏa lực len mình, quả thực rất có mặt mũi.

Nhưng vấn đề là… Hack của mình đâu?

Đại sát khí đâu?

Sự tấn công này nên chống đỡ như thế nào?

Hắn mới xuất hiện cái suy nghĩ này, liền thấy những trận gió phía xa kia đột nhiên chẳng hiểu sao lại thổi về phía bên này.

Sau đó gió thổi như vòi rồng, tất cả mọi sự tấn công đều bị thổi vào trong đó.

Trận gió này thật ra vẫn không chống đỡ được sự tấn công của những quy tắc và căn nguyên kia.

Nhưng trận gió lần này dường như trở nên kỳ dị rồi, mạnh một cách khác thường, lại có thể đến cả căn nguyên cũng thổi cho động đậy, vừa hay thổi những công kích này hơi lệch hướng đi.

Tấn công quá mãnh liệt, trận gió cuối cùng cũng tán loạn, nhưng cũng lệch hướng mục tiêu ban đầu.

Thành ca đứng nguyên ở chỗ cũ không động đậy, tất cả sự tấn công cứ như vậy quẹt nhanh qua sợi tóc của hắn.

Hắn không hề thương tích một cách thần kỳ.

Tình huống gì?

Nhìn thấy Khương Thành vẫn đứng ở chỗ cũ, vào lúc này một đám cao thủ ở đối diện đều không tự chủ được dừng lại một chút.

Chí tôn khóa chặt sự tấn công của đối thủ, còn dẫn đánh lệch hướng?

Tán dóc sao?

Loại chuyện này bọn họ cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Chương 1014: Đây mới là đãi ngộ mà nhân vật chính nên có

Mà Khương Thành ở đối diện, cuối cùng cũng hiểu hiệu quả của hào quang nhân vật chính.

Lần này tuyệt đối không phải là trùng hợp!

Mà là đãi ngộ nhân vật chính nên có!

Nói đơn giản, có được cái hào quang này, bản thân liền có thể tùy ý chơi đùa.

Cho dù ra sao, hào quang đều sẽ giúp mình biến nguy thành an.

Má nó, vậy thì còn có gì phải lo lắng chứ?

Hắn lập tức huy động Trường kiếm giết vào trong đám người.

Người đầu tiên chống lại là một tên đế cảnh cửu trọng.

Trong trường hợp bình thường, Khương Thành căn bản không tấn công được đối phương.

Cho dù là đánh đến rồi, cũng không phá được phòng bị ở trước mặt.

Thế nhưng chính vào khoảnh khắc một kiếm này của hắn rơi xuống, tiên lực trong cơ thể những đế cảnh cửu trong ở đối diện kia đột nhiên hỗn loạn.

Hóa ra, là một số bệnh giấu trong người lúc tu luyện nhiều năm trước đúng lúc phát tác.

Tiên lực cản trở không thông suốt, dẫn đến lúc tấn công quy tắc cũng chậm một nhịp, phòng ngự xuất hiện một khe hở hiếm thấy.

Mà khe hở đó lại khéo léo xuất hiện đúng ở trong quỹ đạo một kiếm đó của Khương Thành.

Thế là, Hư Nguyệt kiếm thuận lợi phá vỡ bức chắn phòng ngự của đối phương, cắt thẳng tắp dọc theo kẽ hở phòng ngự đó.

Phụt!

Một kiếm vung xuống, máu tươi bắn ra.

Đế cảnh cửu trọng bị giết ngay tại chỗ!

Cảnh tượng này đã làm cho những người khác sợ ngây người rồi.

Đây là tình huống khỉ mẹ gì?

Cho dù Thiên tôn muốn giết đế cảnh cửu trọng, cũng không thể nhẹ nhàng như vậy chứ?

Sau khi nhẹ nhàng xử lý tên đế cảnh cửu trọng này, Thành ca ổn định tinh thần!

Quả nhiên, hiệu quả của hào quang nhân vật chính này chính là ai cản thì giết người đó.

Rõ ràng kẻ địch mình đánh không lại, hào quang nhân vật chính có thể khiến ngươi giành chiến thắng một cách kì lạ, chính là bá đạo như vậy đó.

Còn về trong lúc một kiếm này chém ra, những người khác đang làm gì, tại sao không đến vây đánh từ hai mặt?

Khi kẻ địch đối diện với nhân vật chính, đó đương nhiên nên là từng người một xếp hàng lên.

Như thế mới phù hợp với đãi ngộ mà nhân vật chính nên có!

Trên thực tế, đám cao thủ này đương nhiên sẽ không lề mề chậm chạp như vậy.

Bọn họ vừa nãy đã ra tay rồi.

Nhưng sự tấn công của bọn họ đều bởi vì những nguyên nhân chẳng hiểu tại sao, ví dụ như trận gió xuất hiện không đúng lúc, ví dụ như không cẩn thận đánh trúng "hữu quân", ví dụ như mấy đạo căn nguyên bài xích ảnh hưởng lẫn nhau…

Tóm lại đủ loại tình trạng, dẫn đến Thành Ca đánh ra đánh vào đấm đá lung tung ở trong đám người, ngạc nhiên là không bị đánh trúng lần nào một cách thần kỳ.

Mỗi lần tiếp chiến với hắn, luôn luôn chỉ có một người.

Những người khác tự xảy ra chuyện.

Mà kẻ địch bị hắn đánh, không phải tiên lực đúng lúc xảy ra vấn đề, thì là quy tắc đúng lúc xảy ra chuyện, tất cả đều bị giết rất ly kỳ…

Sau một lát ngắn ngủi, đế cảnh bát trọng và cửu trọng trong sân đều chết hết rồi.

Những người còn lại đã chỉ có bảy vị Thiên tôn và một vị Chí tôn.

Thành Ca cảm thấy mình hiện tại nhất định rất giống chiến thần, kiểu chiến đấu này sảng khoái quá.

Chỉ cần ra tay liền chết người, mà bản thân bất luận thế nào cũng sẽ không bị thương, tùy ý chơi đùa.

Kiên cường để một trận chiến đấu thực lực cách xa đến cực điểm, đánh thành thế cục nghiền áp tân thủ.

Hóa ra đây mới là "đãi ngộ nhân vật chính" thật sự sao?

Xem ra, trước đây mình sống vẫn thảm quá rồi.

"Chuyện này không thể nào!"

Đám Thiên tôn đã chết đi một đám đồ tử đồ tôn vẻ mặt đầy khó tin.

"Khương thần không thể có loại sức mạnh này!"

"Quỷ dị!"

"Quá quý dị rồi…"

Những người chết trước đó quá quỷ dị.

Mà sự tấn công của bọn họ cho dù như thế nào cũng đều không đánh trúng Khương Thành, thì càng quỷ dị hơn.

"Cẩn thận!"

Nhìn thấy Khương Thành đánh thẳng vào Phần Tinh Thiên tôn, đám người Diệt Dương Thiên tôn, Tiên Diêu Thiên tôn vốn dĩ thân làm kẻ địch, vậy mà lại không kìm được quan tâm Phần Tinh Thiên tôn.

Đến mức này, bọn họ đâu còn dám xem thường Khương Thành?

Hoàn toàn là đối xử với hắn như kẻ địch đáng sợ nhất.

Mà đối diện với hơn mười đạo Huyền văn của Thành ca, Phần Tinh Thiên tôn đương nhiên không dám thờ ơ.

Hắn rút ra một sợi căn nguyên hỏa, chính diện đón nhận sự tấn công!

Chỉ thấy một đốm hỏa tinh nhẹ nhàng bay, đụng phải những Huyền văn hoa cả mắt kia của Khương Thành.

Trong tình huống bình thường, Huyền văn của Thành Ca chắc chắn sẽ vỡ tan ngay tại chỗ.

Dù sao cấp độ cũng rành rành ở đó, hắn không thể chống đỡ được sự tấn công trực tiếp của căn nguyên.

Mà hắn cũng chỉ là nhận được sự thừa nhận của căn nguyên Băng.

Những căn nguyên khác, vẫn có lực sát thương chí mạng đối với hắn.

Lần này, Huyền văn của hắn cuối cùng cũng bị sợi căn nguyên đó đánh vỡ tan.

Nhưng ngược lại, sợi căn nguyên hỏa đó của Phần Tinh Thiên tôn cũng nổ tung rồi!

Hơn nữa, còn nổ đến cùng, nổ mãnh liệt.

Khí lãng cực lớn khiến cho trận gió ở phía xa cũng cuộn ngược lại!

"Đây…"

Đám người Hà Trúc Chí tôn và Diệt Dương Thiên tôn cũng nhau kinh ngạc hét lên.

Căn nguyên cũng có thể nổ tung?

Trên đời còn có chuyện thế này?

Nguyên Tiên giới năm đó nhiều Thiên tôn và Chí tôn như vậy, cũng chưa từng nghe qua căn nguyên của ai lấy được mà có thể tự nổ!

Hậu quả của căn nguyên nổ tung, chính là bản thân Phần Tinh Thiên tôn gặp phải sự đáp trả mang tính hủy diệt.

Đó là sự đáp trả của căn nguyên đó!

Phụt!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi giữa không trung.

Trong cơ thể giống như núi lửa phun trào, kinh mạch trước tiên bị lực đáp trả cuồn cuộn đó phá hủy hầu như không còn gì, một thân tu vi đều phá hủy hết!

"Ha ha ha ha…"

Khương Thành đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, xoẹt qua, bêu đầu hắn.

“Vậy mà lại ra tay với nhân vật chính, ngươi không tự nổ ai nổ?”

Sau khi Thành ca xử lý xong Phần Tinh Thiên tôn, lại không hề dừng lại giết về phía Diệt Dương Thiên tôn.

“Ta sẽ không tin tà nữa!”

Vừa nãy Phần Tinh Thiên tôn rõ ràng không phải là hắn đánh bại, mà là bản thân xảy ra vấn đề.

Chuyện thế này, mười tỷ lần chiến đấu cũng không thể xảy ra một lần chứ?

Không đúng, trong lịch sử loại chuyện này chưa từng xảy ra.

Nhìn thấy hắn cũng chủ động rút ra căn nguyên hướng về phía mình, Thành Ca cũng lười phải dùng đến Huyền văn.

Dù sao Huyền văn cũng không cản được căn nguyên, việc gì phải lãng phí sức lực chứ?

Mà hiện tại có sự thêm vào của hào quang nhân vật chính, đây cũng không tính là chiến đấu tiêu cực tìm chỗ chết.

Hắn chỉ là tiện tay vung một kiếm về phía sợi căn nguyên âm đó.

Căn nguyên vốn dĩ sức mạnh vô địch vô cùng bá đạo, đột nhiên cũng trở nên dịu dàng.

Căn nguyên âm giống như một sợi tơ màu xám bị Hư Nguyệt kiếm chia rẽ, bay bồng bềnh trên thân kiếm, ngạc nhiên là không tạo thành một chút tổn thương nào.

“Không thể nào!”

Diệt Dương Thiên tôn hét lên.

Mà đám người Hà Trúc Thiên tôn và Trường Dương Thiên tôn ở bên cạnh vẫn đang hướng về bầu không khí phát ra, con ngươi suýt chút nữa lòi ra ngoài.

Căn nguyên còn có thể bị kẻ địch chơi đùa như vậy sao?

Chuyện này hoàn toàn không hợp lý!

So với trước đây căn nguyên nổ tung càng không hợp lý!

Thế nhưng chuyện này lại đang xảy ra trước mặt hắn.

Diệt Dương Thiên tôn đã mất đi sự khống chế với sợi căn nguyên đó, điều này khiến lòng hắn cảm thấy không ổn.

Mà Thành ca ở đối diện vung tay một kiếm, ném ngược căn nguyên đó hướng về phía hắn.

Đối diện với căn nguyên mà bản thân vừa nãy mới thi triển ra, Diệt Dương Thiên tôn hoàn toàn không dám nhận.

Chỉ đáng tiếc, đây là sự tấn công mà nhân vật chính ném ra.

Sự tấn công của nhân vật chính, sao có thể thất bại chứ?

Hào quang sẽ không cho phép xảy ra loại chuyện không phù hợp với thân phận nhân vật chính.

Cho nên cho dù Diệt Dương Thiên tôn có trốn tránh như thế nào, cuối cùng sợi căn nguyên đó cũng đánh đúng vào người hắn.

Rồi sau đó, cả người Diệt Dương Thiên tôn cũng bị một sợi căn nguyên như vậy cưỡng ép nuốt chửng từng chút một.

Đến mẩu vụn cũng không sót lại.

Sau khi giết chết Diệt Dương Thiên tôn, Thành ca không hề dừng lại, lại giết hướng về phía Mặc âm Thiên tôn cách gần nhất.

Vẫn là không đem theo bất kỳ Huyền văn nào tấn công, một kiếm bình thường.

Chương 1015: Lâm trận đột phá cả bộ

Mặc Âm Thiên Tôn cũng không ngốc, hai người chết vừa rồi là do căn nguyên xảy ra chuyện.

Vì thế lần này, hắn cũng không dám dùng căn nguyên.

Mà là trực tiếp thi triển tiên thuật, những gì được ban phước chỉ là sức mạnh của các quy tắc riêng của bản thân.

Để tránh công kích bị gió thổi bay, hắn còn cố ý chọn cận chiến.

Vì thế, một người mang theo một dòng nước lũ cuồn cuộn huỷ thiên diệt địa, một người chỉ đơn giản là một chút ánh sáng

trên kiếm.

Hai bóng người nhanh chóng tiếp cận, nó giống như va chạm giữa trăng sáng và đá, chênh lệch cực lớn!

Tuy nhiên không ai trong các Chí tôn và Thiên tôn bên cạnh dám sơ ý.

Trước đây có rất nhiều chuyện kỳ quái đã xảy ra, khiến bọn họ không dám có chút tin tưởng nào đối với Mặc âm Thiên tôn.

Nhưng lần này, Mặc âm Thiên tôn dường như đã chọn đúng phương pháp.

Công kích lần này của hắn, không giống như những người trước đó không đánh trúng.

Keng!

Hai thanh kiếm cuối cùng cũng va chạm vào nhau.

Ngay sau đó, hai người cùng nhau bay ngược trở lại.

“Được rồi!”

Hà Trúc Chí tôn là người đầu tiên bất ngờ kêu lên.

Đánh trúng rồi!

Lần này thế mà đánh trúng rồi!

Hơn nữa còn đánh lui tên Khương Thành kỳ dị đó.

Mặc dù Mặc Âm Thiên Tôn cũng bị lui ra, nhưng đây là tiến bộ to lớn!

Chỉ cần có thể đánh trúng, là có thể chiến thắng.

Hắn dường như nhìn thấy được thắng lợi rực rỡ.

Mà những Thiên tôn khác cũng vui mừng khôn xiết.

“Mặc ** hữu đánh rất tốt!”

“Quả nhiên là Mặc ** hữu!”

“Tiếp tục! Giết chết Khương thần!”

Thành Ca ở phía đối diện có chút kinh ngạc.

Mình thế mà vẫn bị đánh lui?

Đây có còn coi là nhân vật chính không?

Làm thế nào nhân vật chính có thể bị đánh lui?

Hắn không khỏi sờ sờ đỉnh đầu, vầng hào quang nhân vật chính của hắn đã biến mất rồi sao?

Hào quang vẫn còn, sáng tốt.

Điều này là không thể chịu đựng được.

“Hệ thống ngươi làm sao thế?”

“Bị đánh lui có phù hợp với thứ hạng nhân vật chính của ta không?”

Vị huynh đệ này hoàn toàn không để ý đến mình mới chỉ là Đế Cảnh lục trọng, va chạm cận chiến một lần không phân thắng bại với Thiên Tôn, bản thân đã vô lý biết bao nhiêu.

Hắn đang muốn đánh giá kém dự án lần này cho hệ thống, khoảnh khắc sau, dị biến đột nhiên tăng lên!

Cảnh giới Đế Cảnh lục trọng trung kỳ của hắn bắt đầu đột phá nhanh chóng.

Nó thật sự rất nhanh…

Nhanh hơn ít nhất hàng chục nghìn lần so với việc tinh luyện không ngừng Ngân Nguyệt Băng Phách trước đó của hắn.

Nếu mà cảnh giới tu vi cũng có một thanh tiến độ, thì hiện tại có thể trực tiếp nhìn thấy thanh tiến độ không ngừng tăng về phía trước.

“Mẹ kiếp? Tình huống gì đây?”

Thành Ca có hơi không hiểu tình hình rồi.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đột phá tới cảnh giới Đế Cảnh lục trọng hậu kỳ, hơn nữa còn chưa dừng lại.

Mặc Âm Thiên Tôn ở phía đối diện vốn còn dương dương tự đắc.

Vẫn là mình thông minh, lựa chọn cận chiến coi như là chọn đúng đường.

Kết quả là còn chưa kịp phản ứng, cả người Khương Thành ở phía đối diện đã bị một vầng hào quang chín màu vây quanh, thân hình giống như một cái vỏ trứng kỳ quái.

Tình cảnh xem ra, ngược lại thần thánh không gì sánh được.

“Xảy ra chuyện gì?”

Các Chí tôn và Thiên tôn ở bên ngoài cũng bị làm cho ngu muội.

Nhưng ngay sau đó, họ cảm nhận được cảnh giới đang tăng lên nhanh chóng của Khương Thành.

“Lâm trận đột phá?”

“Còn có chuyện thế này?”

“Điều này cũng quá hoang đường phải không?”

Loại chuyện lâm trận đột phá này cũng là một tình huống hiếm gặp với xác suất cực kỳ thấp, đang đánh rất tốt, lại không tu luyện khi chiến đấu, nào có cơ hội đột phá.

Hơn nữa cần một quá trình để đột phá, khi chiến đấu hơi phân tâm một chút cũng có thể bị đánh bại, huống chi là đột phá.

Kẻ địch cũng không phải kẻ ngốc mà đứng ở đó chờ ngươi đột phá xong lại đánh với ngươi.

Cho nên, đây là lần đầu tiên những Thiên tôn Chí tôn này nhìn thấy chuyện kỳ lạ như vậy.

Tiểu tử này cũng quá tà môn, chuyện thế này thế mà sẽ xảy ra?

“Mau, mau giết chết Khương Thần!”

“Thừa dịp Khương Thần bệnh, lấy mạng Khương Thần!”

“Còn đột phá? Đây là tìm chết!”

“Cơ hội tuyệt vời, lên!”

Bọn họ tự mình muốn lên, nhưng dưới sự ảnh hưởng của vầng hào quang, chỉ một người có thể đấu với nhân vật chính cùng một lúc.

Một người đánh xong rồi mới có thể thay phiên đến người tiếp theo.

Hiện tại cho dù như thế nào bọn họ cũng đánh không trúng Khương Thành.

Mặc Âm Thiên Tôn cũng không ngốc, lập tức phát động tấn công Thành Ca.

Trong chốc lát, Thành Ca đã bị sự tấn công thiên địa không thể xuyên thủng, long trời lở đất hoàn toàn bao phủ!

Dưới tấn công như vậy, đổi thành Tiên giới trước đây, toàn bộ mảng đều phải bị đánh vỡ rồi.

Các Chí tôn và Thiên Tôn ở một bên hết sức phấn khởi, nhao nhao cổ vũ.

“Được rồi!”

“Đánh rất tốt!”

“Mạnh hơn nữa!”

Giọng của Thành Ca cũng phát ra.

“Đúng đúng, lại tăng thêm sức lực!”

Hắn vốn nghĩ rằng lần này hệ thống cuối cùng cũng đã xong rồi, nhưng hắn không ngờ rằng dưới sự bảo vệ của “vỏ trứng”, các cuộc tấn công từ bên ngoài vốn chẳng xâm nhập được.

Không có sợi lông nào bị thương.

“Thật không hổ là hào quang của nhân vật chính.”

Bản thân ca này cũng không khỏi xúc động.

“Lâm trận đột phá, hơn nữa lại không bị cắt ngang, quả là nhân vật chính mới có đãi ngộ này.”

“Hệ thống thật sự biết chơi!”

Cảnh giới của hắn đã đột phá tới Đế Cảnh thất trọng một cách thần kỳ, không biết tiết kiệm được bao nhiêu tài nguyên tu luyện.

Nhưng tâm trạng của đám người bên ngoài không tốt lắm.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

“Thế mà không tổn thương được Khương Thần?”

“Còn có chuyện như vậy?”

Cho tới bây giờ bọn họ vẫn chưa hình dung ra trận chiến này đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu tử này thực lực không tốt, nhưng may mắn có phải tốt quá mức rồi hay không?

Tất cả những điều gần như không thể xảy ra đã xảy ra một cách kỳ diệu, thế này còn cho người ta chơi nữa không?

Mặc Âm Thiên Tôn thở hổn hển một lúc lâu, đánh một cái lực sát thương bằng 0.

Sau đó Thành Ca cuối cùng đã hoàn thành bước đột phá của mình, cảnh giới của hắn đã ổn định ở Đế Cảnh thất trọng trung kỳ.

Cảnh giới này đối với Thiên tôn, vẫn là khác nhau một trời một vực.

Thành Ca có phần không hài lòng, hắn còn cho rằng hệ thống sẽ trực tiếp thăng cấp cho hắn lên Chí tôn.

Kết quả là nâng lên đến một đại cảnh giới.

“Cho nên lâm trận đột phá này có công dụng gì đây?”

“Có lẽ đánh không lại vẫn là đánh không lại!”

“Chỉ vì có tiêu chuẩn đãi ngộ một lần lâm trận đột phá của nhân vật chính sao?”

Vỏ trứng biến mất, nhìn thấy hắn đột phá tới Đế Cảnh thất trọng trung kỳ, mọi người bên ngoài đã thấy tê liệt rồi.

“Lên!”

Hà Trúc Chí tôn bên ngoài nóng lòng thúc giục.

Những Thiên tôn khác cũng không đợi được.

“Đế Cảnh thất trọng vẫn còn rất yếu!”

“Khương Thần vẫn đánh không lại ngươi!”

“Lần đột phá này là không hề ý nghĩa, xém chút nữa là doạ chết lão phu rồi, giết hắn!”

“Mau mau mau…”

Thật ra cũng không cần bọn họ thúc giục, Mặc Âm Thiên Tôn biết nên làm như thế nào.

Hắn lại lần nữa huy động chân khí, hướng về phía Khương Thành.

Cận chiến tiếp nhận, hai bóng người lại va chạm vào nhau.

Ầm ầm!

Truyền đến một tiếng nổ lớn, Mặc Âm Thiên Tôn bay lên cao.

Rõ ràng cảnh giới của hắn chiếm ưu thế hoàn toàn, nhưng sau khi va chạm, dường như hắn đã gặp phải một tồn tại còn lớn mạnh hơn cả Chí tôn.

Hoàn toàn không cách nào ngăn cản lực lượng khủng bố đó đánh tới.

Lúc vẫn còn ở giữa không trung, xương cốt của hắn đã bị vỡ vụn.

Máu tươi phun ra, khí hải và kinh mạch hoàn toàn rối loạn.

Một cảnh này đừng nói những người khác, ngay cả bản thân Khương Thành cũng cảm thấy khó tin.

Hiệu quả một bước đột phá của bản thân có rõ rệt như vậy à?

Chỉ là Đế Cảnh thất trọng trung kỳ, thực lực quả thật tiến bộ rất nhiều, nhưng so với Thiên Tôn vẫn không đáng nhắc tới đúng không?

Tuy nhiên, hào quang của nhân vật chính là vô lí như vậy đó.

Đột phá chắc chắn sẽ có ích, chắc chắn phải đảo ngược chiến cuộc, đây mới là hiệu quả mà nhân vật chính nên có.

Cho nên Mặc Âm Thiên Tôn trực tiếp bị giết chết bởi một đòn này.

Chương 1016: Tiên quốc biến mất

Khương Thành phản ứng cũng không chậm, dù sao hệ thống mở hack, bản thân nương theo là được.

Hắn lướt qua, thừa dịp Mặc Âm Thiên Tôn bị thương nặng, lấy đầu hắn xuống.

Sau đó không dừng lại, giết chết những người khác.

Những Thiên tôn khác giống như đại họa sắp xảy ra.

Mặc dù Khương Thành chỉ mới là Đế Cảnh thất trọng trung kỳ, nhưng trận chiến đấu này quá quỷ dị, quỷ dị đến mức bọn họ đều cho rằng có phải đụng đến tà ma rồi hay không.

Nào còn dám tiếp tục chiến đấu?

Gần như ngay lập tức, năm vị Thiên Tôn còn lại chọn cách chạy trốn.

Họ cũng không ngu ngốc.

Trận chiến này quá tà môn, đã không giống như thực lực quyết định thắng bại, nó giống như một trận chiến vượt ngoài quy luật hơn.

Lẽ nào… là lực Thiên Đạo?

Cẩn thận nghĩ lại, lực Thiên Đạo vượt ra ngoài mọi quy tắc, thật sự có thể làm được đủ loại chuyện vượt qua lẽ thường, bất chấp chuyện cảnh giới.

Chẳng lẽ nam tử này đã khống chế Thiên Đạo từ trước rồi sao?

Nghĩ đến đây, bọn họ sợ tới mức hồn phi phách tán.

Đáng tiếc, trước vầng hào quang của nhân vật chính, lựa chọn chạy trốn của họ vốn dĩ vô dụng.

Bọn họ thật sự đang chạy trốn.

Nhưng dưới ảnh hưởng của vầng hào quang, không ai có thể phớt lờ nhân vật chính.

Cho nên cuối cùng ngược lại giống như hành tinh xoay quanh hằng tinh, vô duyên vô cớ cách Khương Thành càng ngày càng gần.

Thành Ca vung một kiếm vào Tiên Diệu Thiên Tôn.

Lần này hắn ngay cả làm dáng cũng lười làm, đừng nói Huyền Văn, ngay cả tiên lực cũng chẳng dùng.

Nhưng mà sau khi một kiếm này vung ra, mắt tai miệng và mũi của Tiên Diệu Thiên Tôn đều đồng thời sáng lên kim quang.

Ngay sau đó, hắn đã nổ tung ngay tại chỗ.

Không ai biết hắn phải chịu đựng loại công kích gì, dù sao hắn cũng đã chết rồi.

“Ha ha ha, ta yêu chết cái vầng hào quang này!”

Mặc dù bình thường luôn luôn treo nhân vật chính và ánh đèn sân khấu ở bên miệng, nhưng cho đến tận lúc này, hắn mới phát hiện ra đã ngộ thực sự của nhân vật chính là như thế nào.

Điều này đã không còn có thể được mô tả là có sự giúp đỡ của thần thánh nữa rồi.

Càng không phải là loại cặn bã như con trai ruột của Thiên Đạo có thể so được.

Đặc điểm của vầng hào quang chỉ là năm từ - để vai chính thoải mái.

Cứ như vậy, Thành Ca chỉ cần đứng tại chỗ và vung kiếm một cách thản nhiên, mấy tên Thiên Tôn còn lại cũng từng người một lần lượt ngã xuống, không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Còn lại cuối cùng, cũng chỉ có một Hà Trúc Chí Tôn.

Đến bước này, vị đường đường là Chí tôn này đã hoàn toàn sụp đổ.

Cho dù hắn tấn công như thế nào, cũng không làm tổn thương được vầng hào quang của Khương Thành.

Ba đạo căn nguyên giống như ba câu chuyện cười, chẳng có ích lợi gì.

“Ngươi nói ngươi ngủ ngon, không có việc gì chạy ra ngoài nước đục này làm gì đây?”

Thành Ca lắc đầu, đang định tiện tay giải quyết hắn.

Phịch!

Đột nhiên Hà Trúc Chí Tôn quỳ xuống.

“Ta sai rồi, ta có mắt như mù, ta đồng ý quy thuận Khương thần!”

Thành Ca giật giật khoé miệng, vẻ mặt khó tin.

“Ngươi nói gì?”

Hắn thực sự sửng sốt trước cảnh tượng này.

Đây đường đường là Chí tôn, thế mà cứ quỳ như vậy?

Hắn đúng là thật biết co biết duỗi.

Trên thực tế, Hà Trúc Chí Tôn đương nhiên không thể thật lòng quy thuận.

Đạt đến cấp bậc tôn giả này, làm sao có thể quỳ trước người khác, đặc biệt hắn vẫn là một vị Chí tôn cao hơn cảnh giới của Thành Ca gấp nhiều lần.

Lão đầu này cực kỳ mưu mô.

Hắn đã thấy vầng hào quang chín màu không bình thường trên đầu Khương Thành.

Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả dị thường vừa rồi đều là bởi vì "Hào quang chí bảo" kia mà ra!

Hắn đầu tiên chỉ nghĩ đến việc giả vờ đầu hàng để ổn định Khương Thành, bảo vệ mạng sống này.

Sau đó tìm mọi cách đoạt lấy "Hào quang chí bảo".

Sau đó lại giết chết Khương Thành, tiếp tục độc chiếm Thiên Đạo.

Chỉ tiếc, tất cả những chuyện này chỉ có thể ngẫm lại mà thôi.

Hắn và Khương Thành đều cảm thấy việc quy thuận rất vớ vẩn, nhưng vầng hào quang cho rằng đây là đương nhiên.

Đối mặt với nhân vật chính, đó chẳng phải là thao tác cơ bản để mọi người xung quanh bày tỏ sự tôn trọng của họ sao?

Sự quyến rũ của nhân vật chính quá lớn, những người khác nên xem nhân vật chính là chính!

Vì thế, sau khi Hà Trúc Chí tôn nói ra hai chữ quy thuận, vầng hào quang trực tiếp "thuận nước đẩy thuyền", cho hai người một bộ gói khế ước chủ tớ.

Lúc này, Khương Thành có được một vị người hầu cấp Chí tôn.

"Cmn…"

Ca này cũng cảm thấy có chút không thực lắm.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, người mạnh nhất trong các đại chân giới hẳn là Chí tôn chứ?

Người mạnh nhất đã trở thành người hầu của riêng mình?

Mà Hà Trúc Chí Tôn ở phía đối diện lại là vẻ mặt mờ mịt.

Khương Thành trở thành chủ nhân của mình?

Có vẻ như có điều gì đó không đúng!

Nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng, hắn cũng không nói được.

Khế ước này đạt được thông qua sự can thiệp trực tiếp của hệ thống, đầu tiên là lòng trung thành tràn đầy.

Hắn thậm chí không thể sinh ra sự không muốn và sự tức giận, chỉ là cảm thấy mình ngay từ đầu nên là người hầu của Khương Thành.

Vị Chí tôn vốn dĩ gian xảo mà lại mạnh mẽ này, lúc này dường như vô cùng ngoan ngoãn.

“Tham kiến chủ nhân!”

“Ừm…”

Nhìn thấy Chí tôn thật sự hoàn toàn nhận chủ, Thành Ca cũng không biết nên nói gì cho tốt.

Trước tiên hắn mở ghi chép hệ thống xem qua.

Chỉ mình vị Hà Trúc Chí tôn nhận chủ thôi mà đã mang đến một lượng lớn giá trị thanh danh, lên thẳng hơn trăm triệu điểm tiên nguyên.

Xét cho cùng giá trị thanh danh trong hệ thống, nhận chủ là cấp độ cao nhất, hiệu quả còn có hiệu quả hơn so với quy thuận.

Thu hoạch này, thật sự so với giết chết còn có giá trị hơn.

Mà lúc này, bởi vì tất cả kẻ địch đã hoàn toàn bị giải quyết, hào quang nhân vật chính trên đỉnh đầu Khương Thành cũng biến mất.

Ca này ra lệnh: “Giao tất cả tài nguyên và bảo hộ của bọn họ cho ta!”

Hà Trúc Chí tôn như phụng thánh chỉ, hành động ngay lập tức.

Một lát sau, tất cả chân khí, hộ giáp, nhẫn trữ vật, toàn bộ bảo vật trong không gian đặc thù của tất cả cao thủ có mặt vừa rồi đều thuộc về Khương Thành!

Chỉ là tùy tiện nhìn lướt qua, ca này suýt chút nữa cười ra tiếng.

Phát đạt rồi!

Lần này thật sự phát đạt rồi!

Tính sơ qua một chút đã có mấy tỷ điểm tiên nguyên rồi.

Đây chính là bảo vật tùy thân của cao thủ đứng đầu ba chân giới!

Hắn ta hài lòng, đang định hạ lệnh để Hà Trúc Chí Tôn rút lui trước, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện.

“Đúng rồi, ta muốn hỏi nếu Tiên quốc biến mất, sẽ có ảnh hưởng gì không?

“Tiên quốc?”

Hà Trúc Chí tôn lúc đầu rất bối rối, sau đó mới phản ứng lại.

“Chủ công đang nói đến tiểu thế giới bên ngoài cơ thể sao?”

Tiểu thế giới?

Đúng là Tiên quốc giống như một tiểu thế giới bên ngoài cơ thể.

Vì vậy, Thành Ca gật đầu: “Đúng vậy.”

Hà Trúc Chí tôn lập tức trả lời: “Tiên quốc biến mất là việc tốt.”

“Chuyện này còn được coi là việc tốt sao?”

“Ừm, Tiên quốc là một con đường rẽ.”

Thành Ca thật sự không cách nào hiểu nổi.

“Những lời này hiểu như thế nào?”

Vì thế, Hà Trúc Chí tôn nói ra hết tất cả những gì mình biết từ đầu đến cuối.

Một lát sau, Thành Ca đột nhiên tỉnh ngộ.

Thời kỳ Nguyên Tiên giới thượng cổ, đại bộ phận tiên nhân sẽ không sáng lập Tiên quốc.

Bọn họ sẽ tiếp tục đột phá lên theo hướng Tiên Tôn, tiếp tục đột phá đến Đế Cảnh, Đế Cảnh cửu trọng, Thiên Tôn, Chí

tôn…

Trong quá trình này, không có mấy người sáng lập ra Tiên quốc gì đó như cũ.

“Muốn giác ngộ, bắt buộc phải giữ gìn sự thuần tuý của Đạo Tâm.”

“Đạo Tâm chỉ có thể gửi gắm ở trên Thiên Đạo, nếu như gửi gắm trên những đồ vật khác, đó chính là lầm đường lạc lối.”

“Năm đó tiên nhân của Nguyên Tiên Giới cho dù mở ra Tiên quốc, đến cuối cùng cũng sẽ lựa chọn hủy diệt, nếu không cả đời này cũng không thể đột phá tới cấp độ chí cao.”

Chương 1017: Ngươi là người thích hợp nhất

Cách nói của Hà Trúc Chí tôn, làm cho Thành Ca mở rộng tầm mắt.

Nếu như không phải người này đã nhận chủ, hắn sẽ nghi ngờ đây là cố ý lừa gạt chính mình, muốn mưu hại mình.

“Nói như vậy, Tiên quốc của ta chẳng phải là luyện vô ích rồi sao?”

“Trước kia cuối cùng đã thăng cấp Tiên quốc lên tới cấp độ huyền diệu.”

Hà Trúc Chí tôn lắc đầu: “Tiên quốc có thể mang đến một phần sức mạnh, mà Tiên quốc bị hủy diệt cũng sẽ trở thành chất dinh dưỡng, nuôi dưỡng tầm bổ Đạo Tâm.”

“Chẳng qua, việc sáng lập và thăng cấp Tiên quốc bản thân rất tốn thời gian và tài nguyên, hầu hết mọi người sẽ không cố ý đi con đường đó.”

“Thì ra là như vậy, vậy cũng tốt!”

Nghe được nỗ lực của mình còn chưa vô ích, trong lòng của Thành Ca đã bĩnh tĩnh rất nhiều.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nghĩ đến một việc khác.

Tiên quốc của mình bị hủy diệt, nhưng Đạo Tâm cũng không gửi gắm trên Thiên Đạo, mà là gửi gắm trên ngộ đạo Tiên Thụ.

Chuyện này lại tính làm sao đây?

“Đạo Tâm bắt buộc phải gửi gắm trên Thiên Đạo sao?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

Hà Trúc Chí tôn như đương nhiên nói: “Thiên Đạo là sự tồn tại mạnh nhất trên thế gian, chỉ có gửi gắm trên Thiên Đạo, cuối cùng mới có thể giác ngộ!”

“Các đồ vật khác, cho dù là bảo bối có tốt đến đâu, cũng đâu thể so sánh với trên Thiên Đạo được.”

“Tuy rằng gửi gắm trên Thiên Đạo, không cách nào hình thành Tiên quốc, nhưng có thể đi được xa hơn.”

Thành Ca hỏi lại: “Thiên Đạo là chí cao?”

“Đương nhiên.”

Hà Trúc Chí Tôn nói thêm: “Mang Đạo Tâm gửi gắm trên Thiên Đạo, chính là đi con đường Thiên Đạo, đàng hoàng, không nghiêng không lệch, chỉ hướng về chí cao!”

“Mà mang Đạo Tâm gửi gắm trên các đồ vật khác, chẳng khác nào mưu đồ tu luyện Đạo của mình.”

“Tiểu Đạo bé nhỏ của cá nhân, làm sao có thể so sánh được với Thiên Đạo?”

“Những Tiên quốc đó, tất cả đều chỉ là một con đường mòn gập ghềnh ngắn ngủi, không thể so sánh với Thiên Đạo chí cao.”

Lời nói của hắn khiến Khương Thành suy nghĩ rất lâu.

Cuối cùng, hắn gật đầu: “Được rồi, ngươi trở về đi.”

Mặc dù Hà Trúc Chí Tôn vẫn còn có rất nhiều ý nghĩ về Thiên Đạo, nhưng Thành Ca hạ mệnh lệnh này, hắn không sinh ra chút ý nghĩ phản kháng nào.

Vội vàng gật đầu đáp ứng.

Cho đến khi hắn rời khỏi mảnh không gian Thiên Đạo thần bí này, Khương Thành là người duy nhất còn ở lại hiện trường.

Nhìn về Thiên Đạo ở phía trước hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ gì, từ trước đến nay hắn cứ luôn lỗ mãng, lần đầu tiên trong lòng xuất hiện do dự.

Thiên Đạo này, bản thân rốt cuộc có muốn khống chế luyện hóa không?

Một khi thật sự khống chế được Thiên Đạo, vậy sẽ hoàn toàn bất khả chiến bại!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao mọi người lại hăng hái cướp đoạt Thiên Đạo như vậy.

Không ai có thể cưỡng lại được sự mê hoặc này.

Bây giờ điều hắn do dự, chỉ là những lời vừa rồi.

Đạo Tâm của hắn cũng không gửi gắm trên Thiên Đạo, thoạt nhìn đã thấy không chung đường với Thiên Đạo.

Có lẽ không thành công nỗi nhỉ?

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên chậm rãi bay ra khỏi trung Thiên Đạo.

Không phải Tiên Mẫu thì là ai?

Nữ nhân này hiện tại xuất hiện còn khiến người ta chú ý hơn trước kia, mười ba Thiên Đạo chí bảo vây quanh nàng, giống như những vì sao bảo vệ xung quanh mặt trời gay gắt.

Mỗi vật đều toả sáng, thần thánh vô cùng.

Thấy được Thành Ca có hơi ngưỡng mộ.

“Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện.”

Giống như một người quen cũ, hắn giơ tay lên chào hỏi.

Kể từ khi hắn biết được bản chất của nữ nhân này là chí bảo thứ mười bốn Bà Sa Ngọc nhân, gặp được nàng lần nữa lại thấy rất kì quái.

“Cuối cùng ngươi vẫn đến được đây.”

Tiên Mẫu nhân tính hóa hơn trước kia rất nhiều lần, ánh mắt nhìn Khương Thành lộ ra vẻ kiêng dè sâu sắc.

Thật ra trước khi Khương Thành xông vào cửa, nàng cũng đã biết được.

Cửa thứ nhất xuất hiện Vô Đạo kiếm, chính là nàng sắp xếp.

Mục đích là dùng chí bảo mạnh nhất để giết chết Khương Thành.

Không ngờ, Vô Đạo kiếm lại không phát huy được một chút tác dụng của nó, lập tức thất bại như vậy.

Thiên Đạo chí bảo mỗi khi thua một lần, đồng nghĩa với việc Thiên Đạo thua một lần.

Điều này sẽ làm suy yếu Thiên Đạo.

Trong dự đoán của nàng, Vô Đạo kiếm mạnh như vậy mà thua, chí bảo khác chắc chắn càng không thể thắng được.

Cho nên nàng mới âm thầm triệu hồi chí bảo mười hai vật giữ cửa phía sau, chẳng muốn lãng phí.

"Ngươi nên cho ta thêm chút cơ hội thể hiện!"

Thành Ca vẫn còn đang than phiền ở đây, hắn và Tiên Mẫu hoàn toàn không biết rằng, ngoại trừ Vô Đạo kiếm, hầu hết những chí bảo khác đều có thể giết chết hắn.

Tiên Mẫu thản nhiên nói: "Mạng của ngươi rất lớn, quả nhiên là sự uy hiếp lớn nhất."

Trước kia nàng không xuất hiện, là để cho Thành Ca bị người khác giết chết.

Nào biết rằng những vị tiên nhân có cảnh giới cao như vậy, thế mà tất cả đều bị Khương Thành giết chết một cách khó hiểu.

Đến bước này, nàng chỉ có thể tự mình "ra tay".

Thành Ca cũng biết, đến bước này chỉ có thể tiếp tục đánh một trận.

Mà đối mặt với Tiên Mẫu, hắn thật sự không chắc lắm.

Hệ thống đối mặt với loại "sinh linh" kỳ quái này, còn có thể có tác dụng hay không, hoàn toàn không nói được.

Nhưng hắn cũng không thể làm suy yếu thanh thế của mình.

Nhìn mười ba vật vây quanh Tiên Mẫu, hắn cười tít mắt nói: "Nếu ta giết ngươi, mười ba Thiên Đạo chí bảo này hẳn là thuộc về ta chứ?"

"Nghe nói chỉ cần lấy được một vật, coi như là bất khả chiến bại."

"Nếu lấy được hết cả mười ba vật, vậy được nhỉ?"

Trong mắt Tiên Mẫu cũng không hề có chút tức giận nào.

Nàng chỉ lắc đầu: "Những Thiên Đạo chí bảo này, ngươi không dùng được."

Thành Ca vẫn rất ưa chuộng thanh kiếm đó, tuy rằng giết không chết mình, nhưng giết người khác hẳn là không để ý cảnh giới đúng không, hạ một kiếm chuẩn một kiếm mà?

Hắn hơi ngạc nhiên khi biết rằng mình không sử dụng được nó.

"Tại sao?"

Tiên Mẫu đáp: "Thiên Đạo chí bảo, chứa đựng lực Thiên Đạo, chỉ có người được Thiên Đạo công nhận mới có thể khống chế được. Khi rơi vào tay người khác, chỉ là một vật bình thường."

Thành Ca kinh ngạc: "Có điều kiện như vậy sao?"

Tiên Mẫu gật đầu: "Đúng vậy, Thiên Đạo chí bảo và binh khí Pháp bảo khác, có yêu cầu vô cùng cao đối với người sử dụng."

"Vậy sao?"

Thành Ca nhún vai: "Vậy xem ra ta chỉ có thể đánh bại ngươi, sau đó nắm Thiên Đạo này trong tay."

Dù sao Tiên Mẫu xem hắn là kẻ địch, cũng không có gì phải đạo đức giả.

Nhưng mà điều làm cho hắn không ngờ chính là, nghe được hắn tuyên chiến, Tiên Mẫu không những không ra tay, ngược lại thân thể hơi nghiêng sang một bên, nhường ra một con đường.

"Ta rất vui để ngươi khống chế Thiên Đạo."

"Hả?"

Thành Ca vừa mới rút kiếm ra có hơi không hiểu rõ tình huống.

“Ngươi nói gì?”

“Ngươi thế mà vui vẻ để cho ta khống chế Thiên Đạo? Chắc chắn không nói dối?”

Cơ hội bày ra trước mặt mình quá dễ dàng, đâm ra dễ như trở bàn tay, không khỏi quá giả dối.

“Đương nhiên không có.”

Tiên Mẫu hiếm thấy mà cười cười, trong nụ cười đó mang theo một tia như trút được gánh nặng.

“Tại sao?”

Thành Ca nhíu mày, cảm giác mọi chuyện không đơn giản.

Nữ nhân này rõ ràng bài xích mình như vậy.

Lại nghĩ đến đánh giá của Tiên Mẫu đối với đám người Diệt Dương Thiên Tôn, hình tượng tất cả đều xảo quyệt và đầy mưu mô, hắn không thể không nghi ngờ rằng trong này ẩn chứa âm mưu thiên đại.

“Ngươi muốn mưu hại Ca sao?”

Tiên Mẫu lại lắc đầu.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

“Ta không hiểu.”

“Nguyên nhân rất đơn giản, ngươi chính là người thích hợp nhất.”

Thành Ca bĩu môi: “Ngươi không phải luôn nói ta là người nguy hiểm nhất sao, còn muốn lừa gạt ta sao?”

Tiên Mẫu thản nhiên nói: “Ngươi thật sự là người nguy hiểm nhất.”

“Nhưng nếu như ngươi được Thiên Đạo công nhận, trở thành người không chế Thiên Đạo, như vậy người nguy hiểm nhất ngược lại biến thành người đáng tin cậy nhất.”

Chương 1018: Xin mời ngươi hợp đạo

“Ta vẫn không hiểu.”

Khương Thành vẫn không hiểu nỗi mạch não của nàng.

“Ta nắm trong tay Thiên Đạo, biến thành ngươi thành người của mình?”

“Tuỳ tiện như vậy?”

Tiên Mẫu gật đầu: “Đúng vậy.”

Nàng dừng một chút, lại nói thêm: “Ngươi vốn dĩ có một Căn nguyên khác, bản thân giác ngộ theo chiều hướng nguy hiểm, đây là Thiên Đạo không thể chịu đựng được.”

“Nhưng nếu như ngươi có thể đi cùng Thiên Đạo, trở thành người nắm trong tay Thiên Đạo, vậy thì không có nguy hiểm tiềm ẩn này.”

“Đến lúc đó, ngươi và Thiên Đạo chính là một thể.”

“Mà so với tất cả Tiên nhân khác, ngươi vốn là người thích hợp nhất.”

Lời này của nàng đem Thành Ca nói có chút phơi phới.

“Ngươi cũng nhìn ra Ca ưu tú rồi sao?”

Tiên Mẫu cũng không ngần ngại khen ngợi, nàng dĩ nhiên đáp: “Ngươi so với tất cả mọi người đều đặc biệt hơn, điểm này, cho dù thời kỳ Thượng cổ cũng không ai sánh được.”

“Thiên Đạo do ngươi nắm trong tay, ta thực sự rất yên tâm.”

Những lời này của nàng, nói Thành Ca miệng cũng sắp nhếch lên tai.

Cao hứng, hắn cũng không quên “khen ngợi” Tiên Mẫu một chút.

“Ha ha ha, nhìn không ra, tầm nhìn của ngươi cũng không tệ lắm!”

Tiên Mẫu mím môi cười cười: “Vậy xin mời ngươi hợp đạo đi!”

Thành Ca cảm thấy nàng quá nhiệt tình.

“Sau khi nắm trong tay Thiên Đạo, ta có thể thúc đẩy Lực Thiên Đạo?”

“Đúng vậy.”

“Còn ngươi thì sao? Ngươi không phải cũng có thể thúc đẩy Lực Thiên Đạo sao?”

Tiên Mẫu đáp: “Ta chỉ là lấy thân phận Thiên Đạo chí bảo sử dụng mà thôi, đó là chí bảo mà bản thân mang theo Lực Thiên Đạo, Thiên Đạo vốn không bị ta khống chế.”

“Thì ra là như vậy.”

Thành Ca bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Mười ba Thiên Đạo chí bảo, đến lúc đó ta cũng có thể sử dụng?”

“Là mười bốn, kể cả ta trong đó.”

Tiên Mẫu căn bản không kiêng dè thân phận Bà Sa Ngọc nhân của mình.

“Thật sự không có nguy hiểm?”

“Không có, toàn bộ quá trình không có bất kỳ đau đớn nào.”

Thành Ca hít sâu một hơi, món hời lớn của Thiên Đạo này, nếu như không chiếm chả phải sẽ bị sét đánh sao?

“Vậy còn có cái gì để do dự?”

Hắn thu kiếm vào vỏ, vẫn không quên tỏ vẻ tài lanh khi được hời.

“Nếu ngươi nhiệt tình thỉnh cầu ta như vậy, vậy sao ta lại không biết xấu hổ bác bỏ mặt mũi của ngươi được chứ?”

“Ta miễn cưỡng, giúp ngươi nắm trong tay Thiên Đạo này là được.”

“Nhân tiện cũng chấm dứt phân tranh Nguyên Tiên giới trăm tỷ năm trước, từ nay về sau không còn tranh đoạt Thiên Đạo, cả thế giới đều hòa bình hơn nhiều, đây thật sự là một chuyện công đức vô lượng!”

Tuy rằng hắn đây là tự dán vàng lên mặt mình, nhưng Tiên Mẫu dường như cũng không bất mãn.

Nàng thậm chí còn gật đầu thừa nhận: “Thực sự là công đức vô lượng.”

Trước khi đi vào, Thành Ca bỗng nhiên lại quay đầu lại.

“Đúng rồi, có một chuyện ta vẫn chưa hiểu được.”

“Chuyện gì?”

“Huyền Giới, bên kia không phải cũng có Thiên Đạo sao? Bọn họ sẽ tính thế nào?”

Theo như đám người Băng Cực Thiên Tôn nói, ba ngànn Chân Giới cũng không có Thiên Đạo, chỉ có Tiên Giới mới có.

Cái mà các giới khác có được, nhiều nhất cũng chỉ là năm đó Thiên Đạo sót lại một chút dư âm mà thôi.

Thế nhưng Huyền Giới bất đồng, Thiên Đạo thật sự chân thật, thậm chí còn từng giao tiếp với hắn.

Nhưng đến bây giờ, hắn cũng không nghe Thiên Tôn nào nhắc tới Huyền Giới.

Dường như trong ý thức của họ căn bản không tồn tại giới này.

Tiên Mẫu hé mở đôi môi: “Huyền Giới không phải là một trong ba ngàn Chân Giới.”

“Vậy bọn họ là gì?”

Thành thật mà nói, hệ thống tu luyện Huyền Giới so với bất kỳ một giới nào khác cũng không giống nhau.

Không liên kết căn nguyên, cũng không liên kết Thiên Đạo.

Nhưng mặt khác, bọn họ lại có hơn một ngàn quy tắc Huyền Văn.

“Đó là một giới được con người tạo ra.”

“Cái gì? Được tạo ra bởi con người?”

Thành Ca kinh ngạc vô cùng: “Ai lợi hại như vậy? Trực tiếp tạo ra một giới lớn hoàn chỉnh như vậy? Thần sáng tạo?”

Tiên Mẫu thản nhiên nói: “Ngươi hẳn là đã nghe nói qua chuyện Thiên Đạo Nguyên Tiên giới bị đánh cắp năm đó chứ?”

“Nghe rồi.”

“Huyền Giới chính là do người đó tạo ra, Thiên Đạo Huyền Giới cũng là bị hắn cắt ra một phần nhỏ từ Tiên giới.”

“Cái này…” Nói như vậy, thực lực của người này mạnh hơn tưởng tượng.

“Những người khác thì sao? Nhân tiện, tên hắn là gì?”

“Nó không liên quan với những gì đã xảy ra ngày hôm nay.”

Tiên Mẫu dường như không muốn nói nhiều về người đó.

Thành Ca thấy hỏi không ra cái gì, ngẫm lại chuyện đó cũng không liên quan gì với mình.

Người mạnh hơn nữa, đụng phải hệ thống hẳn là vẫn bị treo cổ, vì thế cũng từ bỏ truy hỏi.

“Vậy ta đi!”

“Đi đi.”

Tiên Mẫu khuôn mặt thánh thiện một lần nữa hiện lên nụ cười, mang theo tràn đầy vui mừng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thành Ca giống như chim bay đầu vào rừng, xông vào trong Thiên Đạo mênh mông bát ngát.

Trong nháy mắt đầu tiên tiếp xúc với Thiên Đạo chân chính, hắn đã có một loại ảo giác như toàn bộ Tiên giới và Tứ đại Chân Giới khác đều nằm trong tầm mắt của mình.

Đó là một cái nhìn toàn diện từ trên cao xuống.

Cùng lúc đó, hắn cảm nhận được sự tuần hoàn thần bí của Thiên Đạo, cũng cảm nhận được vạn vật sinh diệt.

Nhân quả, số mệnh, pháp tắc, khí vận, quá khứ, tương lai những thứ lúc ẩn lúc hiện vô hình này, vào giờ khắc này dường như tất cả đều trở nên rõ ràng.

Tất cả mọi thứ giống như vừa xảy ra, nhưng cũng dường như đã xảy ra vô số lần.

Hắn không biết qua bao lâu, hình như chỉ trong nháy mắt, lại hình như đã qua vô số năm.

Hắn mơ hồ phát hiện, trong biến hóa vô tận, luôn luôn có một thứ từ đầu đến cuối đều không thay đổi, đó chính là trật tự.

Thiên Đạo tựa như một bộ điều khiển được khâu chặt chẽ đến cực điểm.

Duy trì trật tự của tất cả mọi thứ trên thế giới.

Ai nắm trong tay Thiên Đạo, chẳng khác nào chúa tể những trật tự này.

Và bây giờ, một trong những bàn chân của hắn đã bước vào cánh cửa.

Trước đây không ai từng làm điều đó.

Vì vậy bây giờ, một số nhận thức cuối cùng đã được chứng minh là sai.

Thiên Đạo căn bản không thể bị luyện hóa, cũng không cần bị luyện hóa.

Khi hắn cùng Thiên Đạo hoàn toàn hợp đạo thành một thể, hắn cũng có thể nắm trong tay Thiên Đạo.

Hắn đắm chìm trong đó, hoàn toàn quên mình.

Còn bố cục bên ngoài, đã xảy ra biến đổi rất lớn.

“Khương chủ công từ lần đó rời đi đã qua trăm ngàn năm rồi.”

Cung Tình chậm rãi bước ra khỏi Băng Cung, nhìn bầu trời xa xa, trong ánh mắt mang theo sự nhớ nhung bất giác.

“Khi nào hắn mới có thể trở về?”

Vân Soa tôn giả bên cạnh nàng khẽ thở dài một tiếng.

“Đúng vậy, nếu như hắn nhìn thấy Băng Giới hiện tại, hẳn là sẽ rất vui mừng.”

Những hậu bối phía sau cũng thở than.

“Ngươi đi lần đó, một người cũng đều không thể sống sót trở về…”

Bọn họ cũng không biết Khương Thành hiện tại đang hợp đạo với Thiên Đạo.

Chỉ biết trăm ngàn năm trước đột nhiên xảy ra một sự thay đổi lớn.

Trong lần thay đổi đó, bảy vị Thiên Tôn của m, Dương, Hoả Tam đại Chân Giới bị diệt, năm mươi bảy vị tôn giả không

một ai sống sót.

Ngoài ra, còn có hơn ba trăm Đế cảnh Bát trọng.

Mệnh bài của họ đều ở tông môn đã vỡ vụn, chứng thực sự mất mát này.

Trước đó, chân giới yếu nhất trong Tứ đại Chân Giới chính là Chân Giới Băng.

Bởi vì Minh Quyết Thiên Tôn và Băng Tiên Giáo bị diệt, còn Băng Cực Thiên Tôn trọng thương, có thể nói là mất đi tư cách sánh cùng với Tam đại Chân Giới khác.

Một khi thực hư chuyện này bị người ngoài biết được, rất có thể sẽ dẫn tới tai họa.

Chương 1019: Phản ứng bình thường của khống chế Thiên Đạo

Chuyện này, luôn luôn là chuyện mà Cung Tình, Vân Soa, Quý Thương lo lắng nhất.

Nhưng kể từ sau khi sự thay đổi kinh hoàng một trăm ngàn năm trước, tất cả những lo lắng tiềm ẩn đã biến mất.

Trong một đêm, đám kẻ thù tiềm ẩn mà Chân giới Băng vốn kiêng kỵ nhất đã bị quét sạch bong.

Ngoài Tam đại Chân Giới ra thì ngay cả tôn giả cũng không tìm ra được, còn lấy cái gì để đấu với Băng Giới?

Từ đó, chỉ còn lại Băng Giới là lớn nhất.

Trăm ngàn năm qua, Băng Giới phát triển cực kỳ nhanh chóng, tích lũy rất nhiều tài nguyên thuộc tính khác, dần dần có tự tin để ứng phó với nhiều Chân Giới khác trong tương lai.

Đại cung chủ Băng cung Doãn Tông hít một hơi sâu, giọng điệu cảm khái vô cùng.

“Cơ hội này, là Băng Chủ vì chúng ta mà hy sinh giành được!”

Năm đó hắn đối với việc Khương Thành trở thành Chủ Băng giới, kỳ thật không cho là phải.

Hắn cũng không biết căn nguyên chấp nhận Thành Ca, chỉ biết người này là Băng Nguyên cốc ủng hộ, cánh tay mình vặn không được đùi, chỉ có thể đi theo phục tùng.

Mà hiện tại, hắn đã hoàn toàn phục tùng.

Quý Thương từng không ưa Thành ca cũng chắp chặt tay: "Đúng vậy, hắn đã thay đổi bố cục của Tứ giới bằng chính sức lực của mình, bảo vệ tất cả chúng ta, không hổ là Chủ Băng giới."

Khương Thành mặc dù không để lại mệnh bài nào, nhưng trong khoảng trăm ngàn năm nay hắn cũng không xuất hiện nữa.

Băng Cực Thiên Tôn sau đó cố gắng tìm kiếm hắn, thế nhưng mười ba cửa của Thiên Đạo đã khôi phục, hắn một cửa cũng không qua được, cuối cùng chỉ có thể chán nản từ bỏ.

Kết cục của Khương Thành, có thể tưởng tượng được.

Theo như bọn họ nghĩ, Băng Chủ chắc chắn là đã sử dụng cấm thuật gì đó để cùng đồng quy vô tận, hoặc là mưu kế đặc biệt gì đó, giết tất cả mọi người có mặt ở đó bằng cái chết của mình.

Cung Tình không lên tiếng, nàng mơ hồ cảm giác, Khương chủ công có lẽ còn chưa chết.

Bởi vì…

Đám đệ tử của hắn dường như cũng không lo lắng nhiều.

Mỗi ngày vẫn vô tâm vô phế tu luyện, hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ bi thương thương tâm chút nào.

Hiện giờ Kỷ Linh Hàm đã là Đế cảnh Thất trọng, đương nhiên không chút lo lắng.

Bởi vì, nàng kể từ khi ràng buộc với Huyền Văn Băng của Thành ca, hiệu quả vẫn còn đó.

Nếu Khương chưởng môn chết, vậy sẽ không phải như thế.

Chỉ với điểm này, nàng liền khẳng định Thành Ca còn sống.

Về phần trăm ngàn năm không gặp người?

Chuyện thế này, đệ tử Phi Tiên Môn cũng không phải là lần đầu tiên trải qua, mọi người đã sớm quen rồi.

Chỉ là nàng biết, hầu hết người khác cũng không biết.

Đặc biệt Lục giới Tiên Ma trước đây, liên tưởng đến những lời Khương chưởng môn năm đó rời đi.

“Để tạo ra một nơi ổn định tu luyện cho tất cả mọi người, sự an toàn cá nhân của ta là gì?”

“Nếu ta thực sự không thể trở lại, đó cũng là chết cho Tên Giới! Chết có ý nghĩa!”

Bây giờ có vẻ như, nó thực sự là đúng!

Khiến những Tiên Ma lừng lẫy như bọn họ cũng không ngăn được sự xúc động ngập tràn.s

Chưa bao giờ thấy một người vĩ đại như vậy trong cuộc đời.

“Hắn đã làm được tất cả những gì hắn nói.”

“Hiện nay chúng ta thật sự có một nơi ổn định tu luyện, không còn cường địch nhìn xung quanh.”

“Tất cả cường địch, đều bị hắn một mình giải quyết.”

“Chỉ là, Khương chưởng môn lão nhân gia hắn cũng thật sự không trở về được!”

“Buồn thay! Đau thay! Tiếc thay…”

Những lời cảm khái tương tự, mấy năm nay thường xuyên xảy ra giữa những Tiên Ma Lục giới.

Mỗi người khi nhắc tới Thành Ca, đó đều tràn đầy cảm kích.

Hôm nay hắn đã không còn là đệ nhất ma đầu Lục giới, mà là đệ nhất anh hùng Lục giới.

Bọn họ không biết, rằng anh hùng này thực sự vẫn còn sống.

Chỉ là, tình hình không quá tốt.

Khương Thành vẫn đắm chìm trong căn nguyên, lang thang trong vòng tay Thiên Đạo, sớm đã lạc lối bản thân.

Mãi đến một khắc nào đó, tiếng chuông hệ thống dồn dập giống như sấm sét vang lên trong ý thức của hắn.

“Cảnh báo! Kí chủ sắp mất chính mình!”

“Cảnh báo! Mức độ mất ý thức của kí chủ 10%!”

“Cảnh báo! Trạng thái này cực kỳ nguy hiểm!”

“Cảnh báo…”

Đối với hệ thống mà nói, đây là tình huống nguy hiểm nhất.

Khương Thành bị giết cũng không sao, nó có thể hồi sinh cho hắn hết lần này đến lần khác.

Chỉ có mất đi ý thức, đó mới là tai họa thật sự!

Trạng thái đó không thuộc về cái chết, hệ thống không thể kích hoạt lại sự sống.

Vào thời điểm đó, hệ thống sợ rằng nó sẽ biến mất.

Vì vậy, nó theo bản năng đưa ra cảnh báo.

Khương Thành bị tiếng báo động chói tai này đánh thức, chỉ cảm thấy đầu óc không tỉnh táo, rất muốn đi vào giấc ngủ.

Hắn ép bản thân thức tỉnh, phát hiện mình đang không ngừng tan chảy, không ngừng bị hút vào.

Sự tan chảy đó không phải là về thể chất, mà là ý thức.

Làm thế nào điều này có thể?

Đây có phải là một cái bẫy?

Hắn đột ngột quay đầu lại, nhìn về phía Tiên Mẫu xa xa vẫn còn được vây quanh mười ba Chí Bảo.

Trên mặt Bà Sa Ngọc nhân vẫn như trước nụ cười nhàn nhạt, làm cho người ta không nhìn thấu được rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì.

Mặc dù đến bước này, Thành Ca tâm thái vẫn thoải mái như trước.

“Lão muội, ngươi lại có thể đào một cái hố mưu hại Ca?”

Tiên Mẫu lắc đầu: “Ta cũng không hại ngươi, ngươi cũng sẽ không chết.”

Thành Ca trong lòng nói ngươi nói chuyện phải sờ vào lương tâm chứ.

“Ca đều sắp mất đi ý thức rồi, cái này và chết có gì khác nhau?”

“Đây là phản ứng bình thường của việc khống chế Thiên Đạo.” Tiên Mẫu nói với vẻ đương nhiên.

“Muốn nắm trong tay Thiên Đạo, thì phải cùng Thiên Đạo tương hợp, mà hợp đạo sẽ mất đi ý thức tự chủ ban đầu.”

Thành Ca dở khóc dở cười: “Tại sao lại có thiết lập thái quá này?”

“Thiên Đạo quản lý tất cả trật tự trên thế gian, đương nhiên không thể mang theo chút tình cảm nào. Muốn nắm trong tay Thiên Đạo, bước đầu tiên, chính là muốn từ bỏ dục vọng sinh linh, như vậy mới có thể bảo đảm Thiên Đạo công bằng.”

“Vậy tại sao ngươi không nhắc nhở ta sớm?”

“Ngươi không hỏi.” Tiên Mẫu tỏ vẻ rất vô tội.

Thành Ca suýt chút nữa bị nàng chọc tức đến nỗi bật cười.

Cảm giác như chuyện này còn phải đổ lỗi cho bản thân mình?

“Vậy nếu đã như vậy, những người khác còn tranh giành Thiên Đạo làm gì? Bọn họ có điên không?”

“Bọn họ hình như cũng không biết.”

“Vậy trước kia ngươi còn ngăn cản bọn họ làm gì?”

Đưa người khác vào, để bọn họ tự mình mất ý thức không phải rất tốt?

Tiên Mẫu thản nhiên nói: “Bọn họ căn bản không hợp đạo được Thiên Đạo, ngược lại sẽ tổn hại Thiên Đạo.”

“Cho đến nay, ngươi là người thứ hai có tư cách hợp đạo.”

Thành Ca trong lòng nói làm sao ngươi biết ta có thể hợp đạo?

Chẳng lẽ trong đó còn có lý do đặc biệt gì?

“Bây giờ ta đã trải nghiệm qua rồi, có thể ra khỏi không?”

Hắn sở dĩ không ngừng cùng Tiên Mẫu nói chuyện, là bởi vì “ý nghĩ buồn ngủ” càng ngày càng nặng, tìm chút chuyện tập trung chú ý một chút.

Nếu ngủ thiếp đi, từ đó sẽ không bao giờ thức dậy nữa.

Giọng nói của Tiên Mẫu cũng có chút mơ hồ.

“Nếu như ngươi có thể làm được…”

Khương Thành không biết nên làm sao bây giờ.

Hắn đã ở trong thời gian cực kỳ ngắn, dùng tất cả những thứ có thể đổi được đổi hết sang điểm tiên nguyên, vừa đủ 4,5 tỷ!

Bây giờ hắn chỉ muốn quay trở lại một lần, trở lại trước đó.

Sau đó hắn sẽ hoàn toàn rời khỏi nơi ma quái này, không bao giờ đến một lần nào nữa.

Nhưng mà sau khi mở ra kỹ năng đảo ngược thời gian, một chuỗi số 0 lớn trực tiếp làm cho hắn bất lực.

Cho dù chỉ là một giây trước khi đảo ngược, điểm tiên nguyên cần cũng vượt qua hơn nghìn tỷ.

Bởi vì… Đây là Thiên Đạo!

Đảo ngược sẽ thay đổi trạng thái của Thiên Đạo, ảnh hưởng này thật sự quá lớn.

Nói thật, hắn có cơ hội đảo ngược Thiên Đạo, đã là chuyện cực kỳ nghịch thiên, đủ để chứng minh hệ thống cường đại cỡ nào.

Chương 1020: Ngươi vậy mà vẫn có thể trốn thoát được?

“Không thể tiếp tục như vậy được!”

“Nhất định phải làm gì đó.”

“Hoán đổi, ta muốn hoán đổi!”

Hắn ngay lập tức khóa Tiên Mẫu ở bên ngoài thành mục tiêu hoán đổi.

Nhưng mà lần này hệ thống lại đưa ra phản hồi là không thể hoán đổi.

Bởi vì Tiên Mẫu vốn dĩ không phải sinh linh.

“Cmn, thời khắc mấu chốt lại không được việc gì!”

Hệ thống cũng rất vô tội, nếu ngươi không xông vào thì làm gì có việc này?

“Đúng rồi, Toàn Cơ Đồ!”

Trong thời khắc mấu chốt, thủ đoạn của Thành ca vẫn còn rất nhiều.

Hắn nghĩ đến bảo đồ không gian, thứ mà từ lâu hắn đã không sử dụng.

Chỉ cần mình chui vào bên trong bảo đồ, cho dù không trốn thoát được Thiên Đạo nhưng chắc sẽ không tiếp tục trầm luân.

Như vậy thì không phải mọi chuyện đều trở nên tốt đẹp hay sao?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức hành động!

Nhưng mà sự việc ngoài ý muốn lại lần nữa xảy ra, lần này, hắn vậy mà lại bị kẹt ở bên ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, đạo tâm của hắn đã ký thác vào Ngộ Đạo Tiên Thụ, Tiên Thụ đã hợp nhất thành một thể với hắn.

Hắn muốn đi vào thì đồng nghĩa với việc Ngộ Đạo Tiên Thụ cũng phải đi vào.

Mà bảo đồ không thể thừa nhận một sự tồn tại “cao giai” như Ngộ Đạo Tiên Thụ vào ở.

Quá trình này vừa mới bắt đầu mà Tuyền Cơ Đồ đã suýt nữa thì bị Tiên Thụ làm vỡ tung.

“Tại sao lại như vậy?”

“Tiên Thụ này rốt cuộc cao cấp đến mức nào?”

Hắn thậm chí có suy nghĩ muốn từ bỏ việc trói định với Ngộ Đạo Tiên Thụ, dù sao cứ bảo toàn tánh mạng trước đã rồi tính tiếp.

Nhưng cũng vào lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện ý thức của chính mình lại rõ ràng hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Ngộ Đạo Tiên Thụ tản ra từng luồng ánh sáng thần bí khó lường.

Ở bên trong Thiên Đạo thì có vẻ không quá thu hút, nhưng thần quang kia lại vừa lúc bao phủ lấy Khương Thành đang đứng ở dưới tàng cây.

Cung cấp cho hắn một khu vực an toàn, tránh bị Thiên Đạo đồng hóa.

Thần quang dập dờn của Tiên Thụ giống như những làn sóng lấp loáng, mờ ảo vô hình, tựa như mộng ảo.

Ngồi dưới tàng cây, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo.

Còn Tiên Mẫu ở bên ngoài hiển nhiên cũng thấy được cảnh này.

“Không ngờ cái cây đó thật sự có thể ngăn cản uy lực của Thiên Đạo.”

Nàng hình như cũng sớm biết Khương Thành có Ngộ Đạo Tiên Thụ.

Nhưng về uy lực chân chính của Ngộ Đạo Tiên Thụ thì lúc này nàng mới biết được.

“Ha ha ha, đó là đương nhiên!”

Thành ca dương dương tự đắc mà vuốt mái tóc đẹp của mình.

“Bản thân ca mang Thiên Mệnh, các loại dị bảo thi nhau đến cứu, muốn chết cũng khó.”

Trong mắt Tiên Mẫu lộ ra sự khó hiểu: “Ngươi tại sao phải phản kháng? Thân hợp Thiên Đạo cũng không có nghĩa là ngươi sẽ chết.”

“Ngươi cũng sẽ không mất đi toàn bộ ý thức, mà chỉ mất đi tất cả ham muốn, bản ngã của ngươi vẫn còn ở đó.”

“Và ngươi thật sự có thể đạt được sự vô địch chân chính ở trên thế gian này.”

Nàng dường như rất hy vọng Khương Thành có thể hợp đạo.

Thành ca giang tay: “Ca chỉ là một tục nhân, không có ham muốn thì tồn tại còn có ý nghĩa gì?”

Biến thành một con người không có thất tình lục dục, không có thân sơ yêu ghét, không có hỉ nộ ái ố, chỉ biết hành sự một cách máy móc?

Thế thì khác với trí tuệ nhân tạo ở chỗ nào?

Nói xong, hắn thúc giục Ngộ Đạo Tiên Thụ, hướng về phía bên ngoài xa xôi mà đi.

Nhìn thấy cảnh này, Tiên Mẫu không khỏi tán thưởng.

“Ngươi vậy mà lại có biện pháp để trốn thoát khỏi Thiên Đạo. Điều này thật không thể tin được. Xem ra phán đoán lúc trước của ta về ngươi là đúng.”

“Ngươi quả thật là kẻ nguy hiểm nhất.”

Thành ca không nói lời nào. Người đang thúc giục Tiên Thụ như hắn, chỉ cảm thấy mỗi một bước đều như đang đi ở trong vũng bùn, vô cùng khó khăn.

Nhưng mà việc này ít nhất cũng có nghĩa là hắn có thể đi ra ngoài.

“Xem ra, ta chỉ có thể lựa chọn cách kia.”

Nhìn thấy cảnh này, Tiên Mẫu không thể không hành động.

Ngay sau đó, toàn bộ không gian Thiên Đạo toả ra hào quang rực rỡ!

Khí tức vô tận của Thiên Đạo truyền khắp vô tận sao trời, xuyên qua vô số hỗn độn, loạn lưu, và vượt qua một đám Chân giới!

Chỉ một thoáng, tất cả 2996 Chân giới ở bên ngoài đều bị chấn động.

Mà trong số những Chân giới này, có một số đang cố gắng câu thông Thiên Đạo trong hàng chục triệu năm gần đây, đang làm những điều giống như lúc trước Băng Nguyên Cốc đã làm.

Có lẽ trong hàng chục triệu năm tới, Chân giới của bọn họ cũng sẽ thành công mà sát nhập với Tiên giới.

Còn có một vài Chân giới, bởi vì thực lực yếu kém, cũng không có người đạt được đạo tâm, nên cho đến nay vẫn không có chút manh mối nào.

Cuối cùng còn có một bộ phận Chân giới, thậm chí đến bây giờ, còn không biết tin tức về việc Thiên Đạo đã được tìm thấy.

Dưới tình huống bình thường, hàng chục triệu năm sau, chắc sẽ có mấy trăm Chân giới thi nhau đến đây.

Nhưng muốn toàn bộ 3000 Chân giới hợp thành một thể thì chỉ sợ rằng hơn trăm tỷ năm cũng không nhất định có thể làm được.

Nhưng mà, vào lúc này, tất cả căn nguyên của Chân giới lại đều cảm giác được khí tức của Thiên Đạo, cũng biết được vị trí của nó!

Bởi vì lúc này đây, là do Thiên Đạo chủ động xoá bỏ lớp che giấu, hoàn toàn bại lộ ra bên ngoài!

Không cần chúng nó phải cảm giác và tìm kiếm, Thiên Đạo chủ động gọi 2996 căn nguyên còn lại đến đây.

Toàn bộ quá trình xảy ra thật đột ngột cũng cực kỳ dữ dội.

Thời khắc mà tất cả căn nguyên phát hiện ra vị trí của Thiên Đạo thì tất cả đều điên cuồng chuyển động.

Mang theo Chân giới của chúng nó mà bắt đầu một cuộc hành trình phi nước đại.

Lúc này, ở trên Tiên giới, vô số tiên nhân còn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bọn họ chỉ có thể nghe thấy một tiếng vang lớn!

Ngay sau đó, núi lở đất sụp, toàn bộ Tiên giới giống như đang nghênh đón thời khắc diệt vong.

Vô số sông núi sụp đổ, sông nước đổi dòng, trời trăng hỗn loạn, sao trời rơi xuống!

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Băng Cực Thiên tôn là người đầu tiên lao ra.

Đám tôn giả Vân Thoa, Trọng Bi cũng bay lên không trung, lúc này ở bên ngoài trên không cũng đã có vô số tiên nhân bay đến.

Vẻ mặt người nào cũng đều thể hiện sự kinh sợ.

Nói thật, cũng may đây là thế giới mà mọi người đều là tiên nhân.

Nếu không, với những thay đổi mạnh mẽ như vậy sẽ thật sự phá hủy tất cả sinh linh.

“Căn nguyên kiếm!”

“Ta cảm nhân được khí tức của căn nguyên kiếm!”

“Chân giới Kiếm tới đây rồi!”

Vào giờ khắc này, vô số người đồng thời cảm nhận được khí tức cuồn cuộn của căn nguyên kiếm.

Đi cùng còn có toàn bộ Chân giới!

Mặc dù bọn họ còn chưa tiếp xúc, nhưng cái khí thế cường thịnh vượt qua cả khí thế mà bốn giới m, Dương, Băng, Hỏa hợp lực, cũng đã ập đến trước mặt bọn họ.

Một ít Tiên Ma chuyên tu quy tắc kiếm lại mừng như điên.

Căn nguyên của bọn họ đã tới!

Bây giờ bọn họ cũng có cơ hội nhanh chóng đột phá!

Nhưng một đám cao tầng ở Băng Nguyên Cốc lại rất lo lắng.

“Ngày tốt của Băng giới chúng ta đã kết thúc.”

Đứng ở bên cạnh Băng Cực Thiên tôn, Băng Phượng Cơ Dao, giờ đã tu đến Đế Cảnh ngũ trọng, tò mò hỏi: “Chân giới Kiếm rất lợi hại sao?”

Câu hỏi này, đám người Doãn Tông và Quý Sanh cũng muốn hỏi.

Có thêm một cái Chân giới, bọn họ phải quan tâm đến thực lực của đối phương.

Cung Tình bày ra vẻ mặt căng thẳng: “Băng giới chúng ta không đánh lại bọn họ sao?”

“Đánh lại?”

Băng Cực Thiên tôn không nhịn được mà bật cười.

“Năm đó ở Nguyên Tiên giới, số lượng kiếm tu nhiều không đếm xuể, là quy tắc có số lượng nhiều nhất trong tất cả các quy tắc.”

“Ở Chân giới Kiếm, Thiên tôn ước chừng có hơn 30 vị, Tôn Giả thì lại có đến mấy trăm, chúng ta và bọn họ không cùng

cấp bậc.”

“Ngay cả tư cách là địch cũng không có.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều trở nên tuyệt vọng.

Ngay cả Cung Tình cũng không có cách nào.

Dù nàng có thông minh đến đâu nhưng đối mặt với sự chênh lệch quá lớn về thực lực như vậy thì cái gọi là mưu kế cũng chẳng có ích gì.

Nhưng mà, sự tuyệt vọng của bọn họ cũng không kéo dài lâu lắm.

Bởi vì ngay sau đó, lại phát ra một tiếng vang lớn!

Sau chấn động dữ dội, khí tức của căn nguyên mới đã truyền đến.

Chương 1021: Nguyên Tiên giới hình thành

“Căn nguyên huyết?”

Sắc mặt mọi người hơi thay đổi.

“Hai chân giới lại đến đây cùng một ngày?”

Cung Tình vội vã bay nhanh tới hỏi Băng Cực Thiên tôn: “Thực lực của Chân giới Huyết thế nào?”

Nàng lúc này đang rất đau đầu.

Sau này phải chung sống với hai chân giới kia, tới lúc đó sẽ gặp phải vô số phiền phức, nhất định phải chuẩn bị tâm lí từ trước.

Cũng chẳng đợi Băng Cực Thiên tôn mở miệng, Vân Soa tôn giả trực tiếp trả lời nàng.

“Chân giới Huyết có 3 vị Thiên tôn, luận về thực lực thì còn cách xa Chân giới Kiếm.”

“Nhưng chân giới này… e là càng khó trêu vào hơn Chân giới Kiếm.”

Hắn vừa nói đến đây, những tôn giả khác vẻ mặt ai nấy cũng đều chăm chú hơn.

“Tại sao?” Kỷ Linh Hàm hiếu kỳ hỏi.

Băng Cực Thiên tôn chậm rãi nói: “Mặc dù phần lớn kiếm tu của Chân giới Kiếm đều có sát tính rất nặng, thế nhưng vẫn xem như nói đạo lý.”

“Còn Chân giới Huyết, ngươi căn bản không biết được bọn chúng muốn gì.”

“Ham muốn xâm lược và phá hủy của bọn chúng rất lớn, chỉ đứng sau Chân giới Hủy Diệt và Chân giới Chiến.”

Chuyện này…

Cho dù là Kỷ Linh Hàm hay Cung Tình, Quý Thương đều lộ ra vẻ lo âu nặng nề.

Cung Tình vốn còn muốn phái người tới giao hảo với hai giới này để bày tỏ thiện ý.

Nhưng giờ nghĩ lại, chỉ sợ là chẳng thể qua lại nổi với phía bên Chân giới Huyết.

Mà ngay sau đó lại là một tiếng nổ lớn long trời nở đất!

“Căn nguyên phong!”

Tất cả mọi người đồng loạt kinh hãi thốt lên.

“Lần này là Chân giới Phong tới!”

“Trời ơi, chỉ trong một ngày mà lại có tới tam đại chân giới cùng đến?”

“Rốt cuộc hôm nay là ngày gì?”

“Chân giới Phong có sức mạnh gì?”

Câu hỏi này của Cung Tình vừa thốt ra thì bị gián đoạn bởi một tiếng nổ lớn.

“Căn nguyên đan!”

“Đan giới tới rồi!”

“Chân giới thứ tư…”

Lần này ngay cả Băng Cực Thiên tôn cũng không bình tĩnh được nữa.

“Một khi Đan giới đên, hẳn là không bình yên được nữa!”

“Tại sao chứ, không lẽ Đan giới còn điên cuồng hơn cả Huyết giới?”

“Không, bọn chúng không điên cuồng, nhưng đan dược của bọn chúng sẽ làm các giới khác điên cuồng…”

Trọng Bi tôn giả còn chưa giải thích xong, một loạt tiếng nổ ầm ầm như mưa đá lại dội xuống, liên tiếp chấn động thế giới này.

“Căn nguyên băng!”

“Căn nguyên toán!”

“Căn nguyên lực!”

“Căn nguyên mộng…”

Mọi người dần dần chết lặng.

Chỉ vài khắc ngắn ngủi, hơn trăm chân giới căn nguyên xuất hiện, hơn nữa quá trình ấy còn diễn ra liên tục.

Trong số chân giới này, có những chân giới cực kỳ hùng mạnh.

Chẳng hạn như Chân giới Lực, luận về sức mạnh thì không hề kém hơn Chân giới Kiếm.

Có những chân giới thì không có cả một vị Thiên tôn, chẳng hạn như Chân giới Đan.

Vậy mà hôm nay, bọn họ lại hội tụ tại Tiên giới cùng một lúc.

Từ nay về sau, tất cả người của Băng giới sẽ chung sống với bọn họ.

Mặt đất liên tục rung động kịch liệt, âm thanh Ting tai nhức óc vẫn cứ kéo dài.

Từng luồng khí tức căn nguyên mạnh mẽ lượn lờ bên mình.

Dưới sự chi phối của Thiên Đạo, chúng nhanh chóng hòa hợp với mỗi tấc đất khu vực.

Tiên khí mỗi lúc một dày đặc tràn ngập khắp các ngóc ngách ở bốn phía, mức độ bao phủ đang dần dần tăng lên.

Đối với mỗi người đang có mặt ở đây mà nói, một ngày gây chấn động lòng người như vậy sẽ vĩnh viễn không thể nào quên.

Bởi vì bọn họ đã tận mắt chứng kiến quá trình hình thành của một thế giới hoàn toàn mới.

Quá trình này đẹp đẽ đến mức khiến người và thần đều phải rung động.

Mà trong quá trình ấy, đám tiên nhân bọn họ lại quá đỗi nhỏ bé, căn bản không tạo ra nổi ảnh hưởng gì cả.

Trong một ngày ngắn ngủi, 2996 chân giới còn lại không sót cái nào, cuối cùng tất cả đều quay về bên cạnh Thiên Đạo.

Cho đến lúc này, sự thay đổi dữ dội kia mới chính thức kết thúc.

Băng giới sớm đã không còn dáng vẻ như trước kia nữa.

Sông băng đã tan một nửa, xong lại xuất hiện một dải lớn biển cùng ao hồ.

Ngoài ra, còn có rừng rậm xanh tươi rậm rạp, thảo nguyên mênh mông bát ngát.

Nơi này đã không thể gọi là Băng giới nữa rồi.

Dưới sự chi phối của Thiên Đạo, khắp nơi đều nằm trong phạm vi ảnh hưởng của 3000 căn nguyên, bây giờ bọn họ có thể nhận biết được bất cứ loại khí tức căn nguyên nào.

Băng Cực Thiên tôn cảm nhận được thời cơ thăng cấp đã rất lâu không gặp.

Trong thế giới hoàn toàn mới này, Thiên tôn đã không còn bị giới hạn nữa.

“Thịnh thế!”

“Thịnh thế sắp xảy ra!”

Không riêng gì hắn, trong lòng mỗi người ở đây dường như đều đang dâng trào kích động, khó lòng kiềm chế.

Là một người tu tiên, bọn họ không cách nào chống cự được biến hóa như vậy.

Người duy nhất vẫn giữ được vẻ chăm chú cùng âu lo chỉ có Cung Tình.

“Trong tương lại kết cục như thế nào sẽ xảy đến?”

“Sự tồn tại của Băng giới còn có ý nghĩa không?”

Ở khu vực vừa có sông băng lại vừa có rừng rậm và biển cả như thế này, tương lai sẽ có tiên nhân tu luyện các loại quy tắc khác nhau cùng sinh sống.

Trước đây tiên nhân của các đại chân giới đều vì tu luyện cùng một môn quy tắc mà tập trung lại thành một bộ tộc thống nhất.

Tương lai thì sao?

Chúng tiên nhân sau này sẽ dựa vào tiêu chuẩn nào để tập hợp thành bộ tộc?

Sự thay đổi này mới là điều mà nàng đang thực sự quan tâm.

Nàng hiểu rõ, trước khi thịnh thế xảy ra, loạn thế ắt sẽ diễn ra trong một khoảng thời gian dài.

Trong lúc hốt hoảng, nàng lại nhớ đến Khương chủ công.

Nếu người ấy ở đây, có lẽ nàng cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy.

Bởi vì bất cứ suy nghĩ nào trước mặt người đó cũng là dư thừa.

Thế nhưng Khương chưởng môn mà nàng đang nhớ nhung, tình trạng hiện giờ cũng không được tốt cho lắm.

Tiên Mẫu sở dĩ cố ý muốn xé bỏ lớp ngụy trang của Thiên Đạo là vì để tiết lộ vị trí của Thiên Đạo cho tất cả căn nguyên, mục đích chính là muốn ép chết hắn.

Dựa vào ngộ đạo Tiên Thụ, Khương Thành lại có được khả năng thoát ra khỏi sự đồng hóa của Thiên Đạo.

Tiên Mẫu đương nhiên là không muốn thấy cảnh này.

Theo nàng thấy, đây là do lực lượng của Thiên Đạo còn chưa đủ hùng mạnh.

Thế nên, nàng để lộ Thiên Đạo, triệu hồi tất cả căn nguyên.

Sự trở lại của mỗi một căn nguyên đều sẽ tăng cường sức mạnh vốn có của Thiên Đạo.

Sau khi toàn bộ 3000 căn nguyên quay trở về, Thiên Đạo đã hùng mạnh tới mức không thể tin nổi.

Theo đó, uy năng của 14 món Thiên Đạo Chí Bảo cũng tăng lên gấp bội.

Bà Sa Ngọc Nhân vẫn giữ được dáng vẻ như trước, nhưng ánh mắt khi thì thâm trầm, chốc chốc lại gian trá, linh động vô cùng.

Nàng đã khôi phục năng lực tính toán trước đây.

“Vì một vài nguyên nhân, ta vốn không muốn triệu hoán căn nguyên trở về sớm như vậy.”

“Nhưng sự xuất hiện của ngươi lại khiến ta không thể không thay đổi kế hoạch ban đầu.”

“Chỉ vì một kẻ như ngươi, Tiên giới hiện giờ mới sinh ra thay đổi lớn.”

“Chỉ vậy thôi cũng đủ cho ngươi tự hào rồi.”

Trong ánh mắt Tiên Mẫu lộ ra ý bỡn cợt: “Chỉ tiếc, thế gian lại không có ai biết đến việc làm vĩ đại của ngươi lúc này. Màn trình diễn của ngươi không hề có khán giả.”

“Có phải là rất mất mát?”

Nàng đã hồi phục lại trạng thái đỉnh cao, đúng là quá mức yêu nghiệt.

Liếc một cái đã thấy được bản chất thích phô trương của Thành Ca.

“Ngươi thật tàn nhẫn!”

Thành Ca giơ ngón cái lên trước mặt nàng.

Hiện tại hắn đang bị Thiên Đạo từng chút từng chút kéo về phía sau.

Không những không cách nào thoát khỏi sự trói buộc mà thậm chí còn bị kéo vào sâu hơn.

Tiên Mẫu hé miệng nở nụ cười, sau đó nàng tỏ vẻ đầy áy náy nói: “Ta cũng không còn cách nào khác, là một Thiên Đạo Chí Bảo, thiên chức của ta chính là bảo vệ Thiên Đạo.”

“Điều đó đã định trước rằng ta không thể trơ mắt ngồi xem một sinh linh có khả năng uy hiếp đến Thiên Đạo tồn tại và phát triển tiếp.”

“Vậy nên, ngươi đã sẵn sàng chưa?”

Chương 1022: 3000 thí luyện

Sẵn sàng gì cơ?

Thành Ca còn chưa kịp hỏi.

Ngay sau đó liền phải hứng chịu vô số đòn tấn công liên tục đánh tới.

Cái mà hắn phải đối mặt lúc này là sự oanh tạc của quy tắc kiếm.

Có giọng nói của Tiên Mẫu truyền đến.

“3000 căn nguyên trở về vị trí cũ, Thiên Đạo vốn có khả năng huyễn hóa bất cứ môn quy tắc nào.”

Kiểu tấn công này không phải kiểu tấn công trực tiếp bằng kiếm thuật, cũng không giống kiếm tâm thí luyện năm đó của núi Thiên Kiếm.

Mà là quy tắc ăn mòn thuần túy.

Khương chưởng môn thân ở bên trong đã không còn chút cảm giác nào nữa.

Bởi hắn nắm giữ huyền văn kiếm, hơn nữa còn là thập nhất trọng.

Trừ khi Thiên Đạo chuyển căn nguyên kiếm sang đây, nếu không hắn căn bản sẽ không hề hấn gì.

Thế nên lúc này, vẻ mặt của kẻ được cho là đang ở giữa xoáy nước nguy hiểm lại tựa như mây gió, không hề cho thấy một chút nguy hiểm hay áp lực nào.

Hắn còn không quên chế giễu Tiên Mẫu đứng ngoài: “Thiên Đạo không có vấn đề gì chứ, lẽ nào ngươi đang giúp ta thư giãn sao?”

Tiên Mẫu lại không hề nản lòng, trái lại còn cười khúc khích.

“Ngươi hiểu lầm ta rồi, ta đây không khống chế nổi Thiên Đạo.”

“Chỉ là ngươi đã tiến vào Thiên Đạo lâu như vậy rồi, vẫn luôn từ chối dung hợp với nó, dần dần sẽ bị nó cho là khác loài, hiện giờ nó còn đang nhận định thân phận của ngươi.”

“Bất cứ một môn quy tắc nào đạt đến cấp độ Đế cảnh đều xem như qua được cửa ải kia.”

“Ta biết ngươi từng tu luyện qua quy tắc kiếm, qua được cửa ải này cũng không có gì lạ.”

“Nhưng đáng tiếc, sự nhận định của Thiên Đạo tổng cộng có 3000 cửa ải, ta không tin là ngươi đã tu luyện hết toàn bộ 3000 môn quy tắc.”

“Chỉ cần có một môn quy tắc chưa từng tu luyện qua sẽ khơi nên sự cảnh giác và địch ý của Thiên Đạo, lúc đó ngươi sẽ lập tức bị xem là giống loài khác cần xóa bỏ.”

Quy tắc kiếm chỉ duy trì tấn cống một hồi, ngay sau đó liền đổi thành quy tắc kim.

Đáng tiếc, môn quy tắc này Thành Ca cũng từng học qua, hơn nữa mức độ thông hiểu còn ở trên mức Đế cảnh.

Vậy nên hắn vẫn như cũ không hề hấn gì.

“Ha ha ha, vậy e là ngươi không chờ được đến ngày ấy.”

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng hắn lại nhủ thầm.

Huyền Văn của ta chỉ có một ngàn loại thôi!

Mặc dù tất cả Huyền Văn đều từ thất trọng trở lên, cũng xem như vượt qua đế cảnh.

Thế nhưng… căn nguyên có những 3000 loại!

Còn 2000 loại kia phải làm sao?

Hệ thống hack hồi sinh sao?

Nếu bị Thiên Đạo giết chết, hệ thống còn có hiệu lực không?

Hắn cũng không chắc lắm.

Thế nhưng ngoài miệng lại không tỏ ra yếu thế chút nào.

“Lão Muội, Thiên Đạo của các ngươi còn chưa đủ mạnh!”

“Ca còn đang sống rất khỏe mạnh đây này.”

“Không thể thể hiện ra chút bản lĩnh thực sự sao, như thế này ta lại cho rằng các ngươi đang xem thường ta đó…”

Ngày trước Tiên Mẫu từng qua lại với vô số đại năng hàng đầu.

Nhưng phong cách như Thành Ca thì đây mơi mới là lần đầu.

Nếu người này không có sức mạnh cấm kỵ kia, vậy thì mình nhất định sẽ rất vui khi thấy hắn từng bước từng bước một vùng lên nhỉ?

Nàng khẽ lắc đầu.

“Không có tác dụng gì đâu, lúc đầu chỉ là vài quy tắc hay gặp.”

“Phía sau mới là phần hay của vở kịch kìa.”

“Nếu ngươi đã không thể chống đỡ nổi thì nên sớm từ bỏ việc kháng cự mà tiếp nhận Thiên Đạo.”

“Như vậy thì ngươi vẫn có khả năng trở thành người không chế Thiên Đạo.”

So với việc giết chết Khương Thành, nàng càng hy vọng Khương Thành sẽ hợp đạo mà hòa thành một thể với Thiên Đạo.

Bởi vì người này thật ra rất thích hợp.

Nếu hắn hợp đạo, thậm chí còn có thể giúp Thiên Đạo càng thêm hùng mạnh.

Đây là việc mà bất kì tiên nhân nào trên thế gian cũng không thể làm được.

Sau quy tắc kim, quy tắc tốc độ liền tới.

Vẫn là một trong nhưng quy tắc mà Thành Ca thành thục nhất, vì vậy hắn vẫn như trước không mất đi sợi tóc nào.

Cứ như vậy, một môn rồi một môn quy tắc khác tới, chúng không ngừng xuất hiện bên người hắn giống như đèn kéo quân.

Tiên Mẫu nói quả không sai, lúc đầu quả thực đều là những môn quy tắc hay gặp.

Đối mặt với những quy tắc ấy, Thành Ca chẳng có chút hề hấn gì.

Nhưng theo sự chảy trôi của thời gian, số lượng quy tắc mà Thành Ca thông qua cũng từ từ thay đổi khiến Tiên Mẫu cũng phải bất ngờ.

Nàng biết số quy tắc mà Thành Ca biết rất nhiều.

Tỷ như mỗi lần chiến đấu đều có thể tiện tay đẩy ra 50 đạo Huyền Văn, nếu tính cẩn thận ra cũng không dưới trăm loại.

Nhưng thực sự không ngờ lại nhiều tới độ không thể tưởng tượng nổi như vậy.

“Ngươi vậy mà đã thông qua thử thách của 901 loại quy tắc.

“Đúng là không thể tưởng tượng nổi.”

Khương chưởng môn buông lỏng tay, cố tình dùng giọng điệu đầy khoa trương nói: “Tu luyện tất cả quy tắc, lẽ nào không phải năng lực mà mỗi một tiên nhân nên có sao?”

“Bài tập cơ bản thôi mà, sao ngươi lại ngạc nhiên như vậy chứ?”

Mới đó thôi, Tiên Mẫu suýt chút nữa cũng phải tin lời hắn.

Cho tới khi quy tắc cực đột nhiên xuất hiện.

Môn quy tắc này Khương Thành đến nghe còn chưa nghe thấy bao giờ, hắn lúc này cũng phải bó tay toàn tập.

Bởi đây chỉ là một bài thẩm định, quy tắc cực lại không mạnh, hơn nữa cũng không phải kiểu tấn công trực tiếp, vì thế hắn cũng không bị thương gì cả.

Nhưng bởi sự ràng buộc của Thiên Đạo, hắn cũng chưa từng tu luyện quy tắc cực, cho nên cũng không biết nên đối phó ra sao.

Tiên Mẫu ở bên ngoài hai mắt chợt sáng lên.

“Ta hiểu rồi, cái ngươi có được là 1000 môn quy tắc mà năm đó kẻ kia trộm đi.”

“2000 môn quy tắc còn lại, ngươi lại không hề biết.”

Thấy Khương Thành trở nên khó khăn hơn dưới sự thí luyện của quy tắc cực, trái vướng phải vướng, nàng không nhịn được mà lắc đầu.

“Bỏ cuộc đi!”

“Cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ thực sự bị Thiên Đạo xóa bỏ.”

“Sức mạnh của Thiên Đạo không hề giống sức mạnh của ta, năm đó quả thực là ta không làm gì nổi ngươi, đó là bởi vì ta chỉ có thể sử dụng một phần cực nhỏ của nghiệp lực.”

“Nhưng hiện giờ Thiên Đạo đã khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, hoàn toàn không giống như trước, nó có thể sử dụng mọi bản lĩnh.”

Thấy Thành Ca còn đang gắng sức giãy giụa bên trong biển quy tắc cực, nàng không ngừng khuyên bảo.

“Chỉ cần ngươi từ bỏ chống cự thì sẽ được nó chấp nhận một lần nữa.”

“Sau đó ngươi có thể thành công hợp đạo, trở thành một nhân vật mạnh mẽ nhất của nguyên Tiên giới.”

“Ta không hiểu, vì sao ngươi phải cố chấp như vậy…”

Lời nói của nàng giống như từng hồi ma âm có khả năng tiêu hồn thực cốt, từng chút từng chút làm tan chảy ý chí của Thành Ca.

Nếu không phải vẫn còn có hệ thống - con át chủ bài cuối cùng, Thành Ca sợ là đã thực sự bị nàng thuyết phục rồi.

Nghĩ lão tử bị ngốc chắc?

Có hệ thống đi cùng, có thể sống tốt, tại sao phải lựa chọn làm một trí tuệ nhân tạo chứ?

Lại nói hệ thống lần này liệu có đáng tin không đây?

“Trong từ điển của ca đây không có hai chữ từ bỏ!”

Hắn giơ cao cánh tay, la hét ầm ĩ.

“Ta đời này tu tiên, muốn đạt đến đỉnh cao chỉ có dựa vào sự cố gắng của chính mình!”

“Từ bỏ… ngay từ khi bắt đầu đã xem như thất bại rồi.”

Hắn ung dung nhìn bóng Tiên Mẫu lờ mờ ở phía xa: “Bởi vì kẻ mạnh nhất mà có được nhờ từ bỏ sự kháng cự thì còn được coi là kẻ mạnh nhất nữa không.”

Câu nói này của hắn khiến Tiên Mẫu hơi ngạc nhiên.

Những lời này đúng là rất có lý.

Nhưng dựa vào hiểu biết của nàng về Khương Thành, những lời như thế không thể nào là do một kẻ có phong cách như hắn có thể thốt ra được.

Hết cách rồi, có Hệ Thống Lão Ca làm chỗ dựa, bất cứ lúc nào và bất cứ hoàn cảnh nào Thành Ca cũng có thể làm màu được.

Trừ khi dựng lên một tấm biến như thế này trước mặt hắn: “xin đừng làm màu tùy tiện” để nhắc nhở hắn rằng làm màu ở đây là trái quy tắc, nếu không bất cứ ai cũng đừng hòng ngăn cản được hắn.

Giữ vững niềm tin ấy, cuối cùng hắn đã thất bại hoàn toàn dưới thử thách của quy tắc cực.

Sau một khắc, trước mắt hắn tối sầm lại, mất mạng tại chỗ.

Tiên Mẫu nói không hề sai, bản lĩnh của Thiên Đạo bao gồm mọi thứ trên thế gian, không chỉ đơn giản như Thiên Đạo nghiệp lực.

“Haiz, không ngờ lại hạ màn theo cách này.”

Chương 1023: Cơ duyên cực lớn

Thấy Khương Thành chết đi, Tiên Mẫu dường như có hơi mất mát.

Nhưng mà ngay sau đó, tầm mắt của nàng lại phóng ra phía xa.

“Lại có một sinh linh không biết tự lượng sức mình tìm đến sao?”

“Các ngươi mà cũng xứng tới đây tranh giành Thiên Đạo?”

Trong mắt nàng lúc này chỉ còn lại sát ý lạnh lùng và khinh bỉ.

Nếu Khương Thành mà thấy được cảnh này hẳn là sẽ thấy may mắn và vinh hạnh lắm.

Mặc dù Bà Sa Ngọc Nhân trước nay vẫn coi hắn là kẻ địch, nhưng e là cũng đã xem hắn như một nhân vật ngang tầm với mình.

Nàng đưa đôi tay mềm mại lên, điểm ra một ít tiên quang, ngoài ra, mười ba món Chí Bảo nhận được chỉ dẫn, dồn dập bay tới mười ba trạm kiểm soát phía bên ngoài.

Đúng vậy, sau khi 3000 căn nguyên trở về vị trí cũ, 3000 chân giới đã dẫn theo rất nhiều Thiên tôn mới đến.

Mà ngoài những người đó ra, các cao thủ thượng cổ còn sót lại, tương tự như Hà Trúc Chí tôn, cũng thi nhau xuất quan.

Mục đích của những người này chỉ có một, đó chính là Thiên Đạo.

Chỉ cần chiếm được quyền nắm giữ Thiên Đạo thì có thể trở thành một nhân vật vô địch thiên hạ.

Dường như không ai có thể khước từ nổi con đường tắt này.

Một cuộc chiến mới nhằm tranh đoạt Thiên Đạo lại bắt đầu.

Trong lúc Bà Sa Ngọc Nhân ở ngoài làm dấy lên gió tanh mưa máu thì bên trong Khương Thành lại được toại nguyện, nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

“Ting! Kí chủ bị giết, hiện đang kiểm tra sức mạnh của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Thành Ca cảm thấy khá tò mò.

Lần này, kẻ giết chết ca đây là Thiên Đạo đó!

Phương án giải quyết không lẽ là thủ tiêu Thiên Đạo?

Như vậy thì thế giới này liệu có sụp đổ thêm một lần nữa không?

Vậy nhưng ngay sau đó hắn liền nhận ra bản thân đã lo bò trắng răng.

“Ting! Kí chủ nhận được Huyền Văn Cực thất trọng!”

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Trong mắt hệ thống, thứ vừa giết chết hắn chỉ là quy tắc cực.

Mà muốn chiến thắng môn quy tắc này, vậy chỉ còn cách có được nó, đồng thời đạt đến cấp độ đế cảnh.

Chỉ cần có vậy đã có thể “chiến thắng” quy tắc cực rồi.

Sau khi full máu hồi sinh, Thành Ca vẫn nằm trong khu vực trung tâm của Thiên Đạo, nhưng lại không thể thoát ra được.

Tuy nhiên quy tắc cực xung quanh đã không thể gây ra bất cứ thương tổn gì cho hắn nữa.

Huyền Văn của hắn cũng tăng từ 1000 lên 1001.

Hắn vội vàng mở màn hình thăng cấp của hệ thống lên xem, kết quả là đường tiến độ phân loại Huyền Văn cũng tăng thêm một mục đó là Huyền Văn Cực thất trọng.

Bởi nhận được huyền văn mới này mà huyền phách của hắn lại được nâng cao lên một chút.

Tu vi cũng theo đó tăng lên một ít.

Chỉ là đối với hắn - một kẻ đang là Đế Cảnh thất trọng trung kì mà nói, chỗ tăng lên ấy chỉ như hạt muối bỏ biển.

“Dù sao đi nữa, có được một môn quy tắc hoàn toàn mới cũng xem như là một thu hoạch lớn rồi.”

Trải qua nhiều trận chiến, hắn đã sớm hiểu ra một đạo lý.

Những thứ mà kẻ khác chỉ có thể có được một hoặc một vài cái, bản thân có càng nhiều thì càng có ưu thế.

Sau khi thông qua quy tắc cực, hắn lại tiếp tục va phải một quy tắc mà trước nay chưa từng tiếp xúc qua - quy tắc thiện.

Vẫn như cũ hoàn toàn không có manh mối gì, chỉ có thể bị động liều chết kháng cự.

Cũng không biết kháng cự được bao lâu, cuối cùng vẫn không thể vượt qua nổi, sau đó lại bị Thiên Đạo xóa bỏ thêm một lần nữa.

Sau đó lại có tiếng của hệ thống vang lên

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra sức mạnh kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Ting! Kí chủ nhận được Huyền Văn Thiện thất trọng!”

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Sau khi nhận được Huyền Văn thứ 1002 của mình, Thành Ca lại một lần nữa thuận lợi thông qua “thử thách” lần này.

Nếu đây cũng được xem như “thử thách”.

Mà huyền phách của hắn cũng được thêm một lần trưởng thành.

Hắn nhận ra rằng, mặc dù tu vi của mình tăng lên không nhiều, thế nhưng huyền phách lại sinh ra một loại biến hóa gì đó không rõ.

Dường như… đang dần trở lên hoàn thiện hơn.

Điều đó khiến hắn đột nhiên sinh ra một suy nghĩ kỳ lạ.

“Nếu lấy được toàn bộ 3000 căn nguyên đại biểu cho Huyền Văn thì sẽ thế nào?”

Nghĩ đến đây, hắn chỉ hận không thể cảm tạ Tiên Mẫu.

Đa tạ ngươi vì đã tặng ta cơ hội tuyệt hảo như thế này.

Nếu không nhờ ngươi triệu hồi toàn bộ 3000 căn nguyên, ca đây thực sự cũng không thể va được vào cái “cơ duyên siêu to khổng lồ” như thế này.

Dù sao cũng chỉ có quy tắc chủ mới có thể tu luyện nổi.

Còn quy tắc chủ mà mỗi người có thể có được từ lúc bắt đầu, khi nhập thánh thì đã cố định rồi.

Cho dù thiên phú có cao tới đâu, bình thường cũng chỉ có đâu mười mấy đến mấy mươi cái mà thôi.

Thỉnh thoảng có người có thể nghĩ ra cách phá vỡ giới hạn này, chẳng hạn như Mâu Vũ luân hồi năm lần, tăng quy tắc chủ của mình lên hơn trăm.

Nhưng như vậy vẫn còn cách quá xa con số 3000.

Huống hồ còn phải tu luyện toàn bộ số quy tắc này lên cấp Đế cảnh.

Nếu không nhờ cơ hội lần này, đời này của Khương Thành chỉ sợ cũng không còn cơ hội có được những Huyền Văn khác.

Dùng hai chữ "cơ duyên" cũng không đủ để hình dung, đây hoàn toàn là nghịch thiên cải mệnh!

Nghĩ tới đây, hắn tràn đầy hăng hái.

Hắn lại không biết răng, tốc độ chảy trôi của thời gian bên trong khu vực Thiên Đạo không giống như bên ngoài.

Trong lúc hắn đang tràn đầy hăng hái bận đi vào chỗ chết, thế giới bên ngoài sớm đã biến thành một mảnh mưa máu gió tanh rồi!

Mấy năm trở lại đây, 3000 chân giới ngày trước trong quá trình thảo phạt và dung hòa vẫn luôn không ngừng sinh ra thay đổi.

Khi Nguyên Tiên giới bị Thiên Đạo bao trùm, gần như hết thảy tiên nhân đều lần lượt có đạo tâm.

Bọn họ bắt đầu đi tới những địa vực khác, cũng có người bắt đầu xem qua các quy tắc khác.

Dần dần, rất nhiều người đã không còn dựa vào việc xuất thân từ một chân giới nào đó để làm tiêu chí cho thân phận của bản thân nữa.

Một số tiên nhân có thiên phú dị bẩm hoặc may mắn hơn thì trở thành "nhân vật chính" của thời đại mới.

Còn những tôn giả và Thiên tôn lâu năm cũng thi nhau phá vỡ giới hạn cảnh giới, có kẻ còn thăng lên hàng Chí tôn.

Ngoài bọn họ ra, còn có những cường giả thượng cổ kiểu như Hà Trúc Chí tôn cũng dần dần thức tỉnh.

Gia nhập vào hàng ngũ tranh đoạt thời loạn lạc.

Cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo trở thành việc trọng đại được chú ý nhất, từ đó tới này cũng chưa từng dừng lại.

Thế nhưng chưa từng có người nào có thể vượt qua vòng phong tỏa của mười ba món Thiên Đạo Chí Bảo.

Thiên Đạo Chí Bảo hiện giờ đã khôi phục lại trạng thái cường thịnh.

Mà sức mạnh của chúng tiên nhân lại không bằng thời kỳ hưng thịnh nhất của Nguyên Tiên giới năm đó.

Đối mặt với mười ba món Thiên Đạo Chí Bảo diệt thiên diệt địatrong nháy mắt, đối mặt với Bà Sa Ngọc Nhân xuất quỷ nhập thần, rất nhiều Chí tôn vừa mới xuất quan hoặc mới nổi dậy đã rơi vào cảnh thân xác tiêu tan.

Thế nhưng như vậy vẫn chưa thể ngăn cản khao khát của mọi người đối với việc khống chế Thiên Đạo.

Mặc dù vẫn luôn chiến thắng, nhưng Tiên Mẫu biết rằng, cứ tiếp tục như vậy thì chỉ có giẫm vào vết xe đổ đã khiến cho Nguyên Tiên giới sụp đổ của năm đó.

Uy lực của Thiên Đạo Chí Bảo lúc này đã rất lớn, căn bản đã đạt đến mức tối đa.

Nhưng đám tiên nhân kia còn chưa đạt đến giới hạn.

Cứ như vậy mà phát triển tiếp, rồi qua vài chục tỉ, vài trăm tỉ, đợi tới ngày bọn chúng đủ hùng mạnh rồi, một mình mình e là không thể ngăn cản nổi nữa.

Lẽ nào cứ để mặc cho đám người vốn không xứng với việc hợp đạo này làm tổn hại Thiên Đạo sao?

Nàng không kìm nổi mà oán hận “kẻ đã chết” - Khương Thành.

Nếu ngươi tình nguyện hợp đạo, vậy thì Thiên Đạo đã có người nắm giữ cũng như có được ý chí đứng đắn từ khi đó rồi.

Tới lúc đó ắt sẽ trở nên vững chắc vô cùng, căn bản không thể bị kẻ nào có khả năng lay động.

Nhưng ngươi lại thà chết cũng không bằng lòng.

Không được, ta phải nghĩ cách làm gì đó để thay đổi số mệnh sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra của Nguyên Tiên giới.

Nàng chậm rãi nhìn về chỗ mười ba món Thiên Đạo Chí Bảo phía sau mình.

Do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm.

Hôm đó, sau khi Bà Sa Ngọc Nhân giết chết năm tên Thiên tôn và hai tên Chí tôn, mang theo mười món trong số mười ba

món Chí Bảo giáng lâm xuống một nơi thuộc Nguyên Tiên giới.

Chương 1024: Ánh sáng trong loạn thế

Ở một nơi nào đó của Nguyên Tiên giới, có hai đám Tiên nhân đang đứng song song với nhau.

Một bên năm người, một bên ba người, thế lực miễn cưỡng xem như là ngang nhau.

Chỉ có điều, trong hai đám đó, một đám có tuổi tác và cách ăn mặc khác nhau, đám còn lại rõ là cùng đến từ một môn phái nào đó.

“Rõ ràng, sơn cốc này là do ba huynh đệ bọn ta phát hiện ra trước.”

“Bọn ta đã tu luyện ở đây bốn ngàn năm rồi.”

“Sơn cốc này biến thành địa bàn của Thiên Lãng tông các ngươi từ khi nào thế?”

“Đúng là nực cười!”

Sau khi Nguyên Tiên giới tái thành hình, vì sự hội tụ của ba nghìn căn nguyên, cộng với sự khôi phục của Thiên Đạo, rất nhiều nơi đều biến thành bảo địa tu luyện.

Những bảo địa này hoặc là có tiên khí nồng đậm hơn ngoại giới rất nhiều lần, hoặc là có quy tắc đặc biệt hiệu quả, hoặc là phù hợp hơn với việc ngộ đạo.

Bảo địa mới xuất hiện, hầu hết đều vô chủ.

Xem như ai phát hiện ra trước, thì chiếm trước.

Ví dụ như ba vị huynh đệ này, đã phát hiện ra sơn cốc trước mặt.

Nhưng mà kèm theo đó, rất nhiều khúc mắc và tranh chấp cũng đã xuất hiện.

Dù sao loại bảo địa này, ai cũng muốn chiếm làm của riêng.

Thật ra, năm tên đệ tử này của Thiên Lãng tông chỉ là đệ tử ngoại môn, tu vi cũng chỉ tầm Đế cảnh tam trọng, vẫn còn kém

hơn ba người kia.

Nhưng họ lại tràn đầy sự tự tin.

“Rõ ràng, nơi này là bảo địa của Thiên Lãng tông bọn ta, được phát hiện từ năm mươi ngàn năm trước!”

Nghênh đón ba vị huynh đệ ở phía đối diện, bọn họ trực tiếp bắt đầu thêu dệt bịa đặt.

Ba huynh đệ ở phía đối diện lập tức phản bác.

“Ngươi nói bậy, khi bọn ta tới, hoàn toàn chưa từng có sinh linh nào đặt chân tới đây.”

“Đúng vậy, nếu là của Thiên Lãng tông các ngươi, tại sao không có ai ở đây, cũng không có cấm chế trận pháp?”

“Rõ ràng là ăn nói bậy bạ!”

Trong số năm người, tên đệ tử đứng đầu nhếch miệng, hơi châm chọc nói: “Đây là cấm địa của bọn ta, cho nên cấm tất cả các đệ tử đi vào, như vậy không được sao?”

“Ba người các ngươi tự ý xông vào cấm địa của Thiên Lãng tông ta, đáng tội gì?”

Ba vị huynh đệ ở phía đối diện giận sôi máu vì logic của tên cướp này.

Đối phương không chỉ ngang ngược muốn chiếm bảo địa do mình phát hiện ra, còn phản đòn, hỏi tội mình?

“Sao có thể như thế!”

Trong ba người, người trẻ tuổi nhất đã lạch cạch rút ra binh khí.

Nguyên Tiên giới hiện giờ, ba nghìn căn nguyên được tập hợp, mặc dù chỉ cần gia trì cho chân khí một loại quy tắc thì vẫn có thể hữu dụng, nhưng thời đó đã qua rồi.

Thứ thịnh hành ở Tiên giới hiện giờ chính là đạo khí.

Bởi vì đạo khí ẩn chứa đạo vận, hơn nữa, còn có thể thêm vào nhiều loại quy tắc, sức mạnh đã vượt xa chân khí đồng cấp trước đây.

Xem như là bản nâng cấp chính thức của Tiên khí.

Binh khí mà người này dùng, chính là một thanh đạo khí nhị giai do Chân giới Khí bên kia sản xuất.

Vừa mới lấy ra, hơi thở bên ngoài toàn bộ sơn cốc lập tức trở nên xơ xác tiêu điều.

“Không được!”

“Tam đệ chớ kích động!”

Hai người còn lại vội vàng ngăn cản.

Thanh niên lấy ra đạo khí kia, không thể nén giận: “Thiên Lãng tông bọn họ khinh người quá đáng, phải cho dạy dỗ bọn họ một chút!”

Nhưng mà năm tên đệ tử của Thiên Lãng tông ở phía đối diện chẳng hề sợ hãi.

Thậm chí, tên cầm đầu kia còn chỉ chỉ vào cổ mình.

“Đến đây, chém vào đây này!”

“Ngươi có giỏi thì chém đi, để ta xem ngươi có lá gan này hay không.”

Vẻ mặt của ba vị huynh đệ ở phía đối diện rất khó coi.

Không phải bọn họ không đánh được năm tên đệ tử ngoại môn kia của Thiên Lãng tông, mà là kiêng kị Thiên Lãng tông ở sau lưng mấy tên kia, môn phái đó có một vị cường giả Đế Cảnh lục trọng.

Ba người bọn họ chỉ là Đế cảnh tứ trọng, hoàn toàn không thể chọc vào hắn.

Tên đệ tử cầm đầu kia rụt cổ lại, vẻ mặt chợt lạnh lùng.

“Không dám thì cút!”

“Bảo địa thuộc về kẻ có tài, các ngươi sống lâu như vậy, vậy mà đạo lý này các ngươi cũng không hiểu sao?”

Vẻ mặt của ba người lộ vẻ phẫn uất, rất không cam lòng, nhưng cũng đành chịu.

Nhưng mà đúng lúc này, trên không đột nhiên truyền đến một tiếng cười lớn trong trẻo.

“Ha ha ha ha, lời của vị đạo hữu này sai rồi!”

“Bảo địa thuộc về kẻ có đức mới đúng, sao lại thuộc về kẻ có tài?”

“Ai?”

Mặt của tên đệ tử cầm đầu kia lộ ra vẻ sợ hãi: “Ở đây, ai dám không nể mặt Thiên Lãng tông bọn ta?”

Ngay sau đó, chỉ thấy một vị mặc áo bào xanh xuất hiện ở giữa sân, đó là một người đàn ông trẻ tuổi có gương mặt chất phác chính trực.

Vừa nhìn thấy người kia, năm tên đệ tử của Thiên Lãng tông ở phía đối diện đồng loạt lui về phía sau.

Mà ba huynh đệ ở phía sau kia thì vui mừng vô cùng.

“Hóa ra là Cam Lâm tiên nổi tiếng xa gần - Tiêu Hoài, Tiêu đạo hữu!”

“Ngươi đã tới, thật sự là tốt quá rồi!”

“Lần này, có người giúp bọn ta chủ trì công đạo rồi!”

Vị Tiêu Hoài này được xưng là Cam Lâm tiên, thực lực là Đế Cảnh lục trọng hậu kỳ, hẳn là cao hơn tông chủ của Thiên Lãng tông một tiểu cảnh giới.

Thêm vào đó, người này xưa nay hay giúp đỡ người khác, thích bênh vực kẻ yếu nhất.

Loại phẩm chất này, có thể nói là cực kỳ hiếm ở Tu Tiên giới.

Nhưng mà, cũng bởi vì hiếm, cho nên mới quý giá.

Những năm gần đây, không biết Tiêu Hoài đã ra mặt giúp đỡ bao nhiêu Tiên nhân yếu thế, chủ trì công đạo cho bọn họ, đứng vững trước sự đàn áp của mấy môn phái gia tộc xung quanh.

Sự tồn tại của hắn, giống như là ánh sáng trong thế đạo vẫn đục này.

Bởi vậy, hắn nhận được sự yêu mến và ủng hộ của rất nhiều Tán tiên.

Thậm chí, những Tiên nhân đã từng được hắn trợ giúp, còn tạc tượng vàng về hắn.

“Tiêu Hoài, ngươi liên tục phá hỏng chuyện tốt của Thiên Lãng tông ta, ngươi không sợ sẽ chết bất đắc kỳ tử trong tương lai sao?”

Tiêu Hoài nâng đạo khí trong tay lên, cao giọng nói: “Ta là Tiên nhân, luôn lấy công lý làm đầu, sao lại sợ cường quyền?”

“Chuyện vừa nãy ta đã nghe rõ.”

Hắn dùng đạo khí chỉ thẳng vào năm tên đệ tử kia ở phía đối diện kia: “Thiên Lãng tông các ngươi cách nơi này khoảng một trăm ba mươi triệu dặm, nơi này hoàn toàn không thuộc vào phạm vi cai quản của môn phái các ngươi!”

Hắn lại chỉ vào ba huynh đệ phía sau kia: “Bảo địa này đúng là được ba người các ngươi phát hiện trước, các ngươi vẫn có thể tu luyện ở đây.”

Năm tên đệ tử ngoại môn ở phía đối diện kia vừa tức vừa lo, nhưng cũng không dám phát tác.

Lỡ chọc giận Tiêu Hoài, hắn thật sự sẽ giết người.

Người này không sợ sự đàn áp gì đó của môn phái, thậm chí đã từng có một hành động vĩ đại – một mình một kiếm xông tới cửa của một môn phái.

Đụng tới hắn, chỉ có thể chịu thiệt.

“Được, được lắm!”

“Bọn ta sẽ báo chuyện này lên trên!”

“Để xem bọn họ có thể chiếm được bao lâu!”

Năm người để lại những lời nói độc ác này, rồi rời đi với vẻ mặt ủ rũ.

Ba huynh đệ cũng không khỏi lo lắng, Tiêu Hoài có thể đến một lần, nhưng không có nghĩa là lần sau hắn cũng sẽ tới.

Nhưng mà không chờ bọn họ mở miệng, Tiêu Hoài dường như đã lường trước được tình cảnh khốn khó của ba người.

Một viên Tiên phù đã được đưa cho nguời đứng đầu trong ba huynh đệ kia.

“Nếu Thiên Lãng tông tìm đến, cứ bóp nát phù này, ta sẽ tới ngay lập tức!”

Vị này không chỉ ra mặt giúp đỡ, mà còn giúp giải quyết cả hậu quả, ba huynh đệ cảm động tới rơi lệ.

“Cam Lâm tiên danh bất hư truyền!”

“n tình này, ba người bọn ta nhớ kỹ, ngày sau tất báo!”

Tiêu Hoài khoát tay, thản nhiên nói: “Ta không giúp các ngươi, ta chỉ đang giữ gìn công lý, các ngươi không cần cảm ơn ta.”

Nói xong, hắn hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất ở phía chân trời.

Hắn cũng không biết, ở trên trời cao xa xôi, xuyên qua mây mù trùng điệp, Tiên Mẫu đang nhìn bóng dáng của hắn một cách sâu kín.

Có cả sự xem xét kỹ lưỡng và suy nghĩ trong đôi mắt xinh đẹp.

Đối với Tiêu Hoài mà nói, đây chỉ là một trong vô số lần chủ trì công đạo của hắn, đến nổi hắn cũng không nhớ hết được.

Nhưng lần này, lại khác.

Ba ngày sau, viên Tiên phù được hắn để lại kia bị bóp nát.

“Có biến?”

“Thiên Lãng tông đã tìm tới?”

Chương 1025: Mệnh Nguyên bút

Ngay khi Tiêu Hoài chạy tới sơn cốc kia, đã nhìn thấy ba cái đầu người đang bị treo cao ở cửa cốc.

Ba vị huynh đệ lần trước đã bị giết.

Một dòng máu nóng xông thẳng từ chân lên tới đầu, suýt nữa khiến hắn phát điên ngay tại chỗ.

Bốn phương tám hướng, hơn một ngàn Tiên nhân xông ra từ sơn cốc và trên cả những đám mây.

Kẻ cầm đầu kia, đúng là tông chủ của Thiên Lãng tông.

Mà trong tay hắn, còn cầm Tiên phù vừa mới bị bóp nát.

“Tiêu Hoài, ngươi tới rồi đấy à?”

“Hừ, thật không biết trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì.”

“Thật sự cho là bọn ta sẽ không can thiệp vào việc chủ trì công đạo gì đó của ngươi?”

“Ngươi xem mình là ai chứ?”

“Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Tiêu Hoài không hé răng, hắn chỉ chậm rãi lấy ra đạo khí của mình.

Nhưng mà ngay sau đó, trên trời dưới đất đều được ánh sáng của cấm chế trận pháp rọi sáng, đây là một cuộc vây săn.

Không chỉ có Thiên Lãng tông tham gia, mà còn có cả mười mấy cao thủ của gia tộc và môn phái xung quanh.

Tất cả những thế lực này đều không muốn nhìn thấy hắn còn sống.

Bởi vì một người có thực lực mạnh như vậy, đồng thời còn thích chủ trì công đạo khắp nơi, thật sự là không hợp với bọn họ.

Sự tồn tại của hắn, chính là thứ ngáng đường mọi người.

Đại chiến nổ ra, cũng chẳng có gì bất ngờ khi Tiêu Hoài bị thương nặng.

Ngay trong phút giây hắn sắp bị sự bao vây tấn công kia giết chết, thì đột nhiên, có một trận cuồng phong thổi vào giữa sân, ngay sau đó bóng dáng của Tiêu Hoài biến mất ngay tại chỗ.

“Người nào?”

“Sao lại thế này?”

“Ai đã cứu hắn?”

Mọi người đều nghi ngờ không chắc:

“Chắc chắn là hắn trốn không xa, lục soát!”

“Những người có liên quan tới hắn trong mấy năm nay, đều bắt hết lại!”

Chỉ một thoáng, khu vực này đã có sự thay đổi nhanh chóng, mạnh mẽ.

Mà bên kia, Tiêu Hoài – người được cứu, đã nhìn thấy một người phụ nữ thần bí.

Đúng vậy, vô cùng thần bí.

Thần bí đến mức, rõ ràng có thể nhìn rõ mặt của nàng, nhưng lại hoàn toàn không nhớ được mặt của nàng, chỉ cảm thấy nàng luôn sống trong một đám sương mù vô hình.

“Cảm ơn tiền bối ơn cứu mạng!”

Hắn cố nén trọng thương, đứng dậy nói lời cảm ơn.

Tiên Mẫu không ngăn hành động này của hắn, mãi cho đến khi hắn nói xong lời cảm ơn, nàng mới thản nhiên nói: “Phải chăng ngươi rất không cam lòng, đúng không?”

“Đúng vậy!”

Nghĩ đến việc ba huynh đệ kia chết thảm, Tiêu Hoài nghiến răng, siết chặt tay, móng tay đều cắm sâu vào lòng bàn tay.

Hắn hận!

Cực kỳ hận!

Tiên Mẫu không đồng tình với tâm thái này của hắn một chút nào.

Vẻ mặt của nàng bình tĩnh, giọng điệu thờ ơ: “Tu luyện giới là nơi nói chuyện bằng thực lực, còn công đạo, thứ mà ngươi luôn kiên trì gìn giữ, dường như cũng chẳng có ích lợi gì.”

“Không!”

Khi ý niệm vững vàng bị nghi ngờ, cho dù đây là ân nhân cứu mạng, Tiêu Hoài cũng không nhường dù chỉ là một bước!

“Cái chết lần này của bọn họ, quả thật là do ta lo nghĩ không chu toàn, nhưng càng là do sự ngang ngược tà ác của chính những thế lực như Thiên Lãng tông!”

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng Tiên Mẫu: “Ta sẽ không hối hận về sự kiên trì của mình! Thế đạo hỗn loạn này, cần trật tự, cần phải có người chủ trì công đạo!”

“Thật sao…”

Tiên Mẫu chậm rãi xoay người, giọng của nàng có chút mờ ảo.

“Hy vọng ngươi có thể tiếp tục giữ được sự kiên trì này.”

“Tiền bối, tiền bối…”

Tiêu Hoài với tay về phía trước, nhưng mà ngay cả chút hơi thở của nàng cũng không cảm nhận được.

Nghĩ tới việc, ngay cả tên của vị nhân cứu mạng mình vẫn chưa hỏi được, hắn không chỉ tiếc nuối mà còn cảm thấy hổ thẹn.

Ba tháng sau, thương thế của hắn đã khôi phục được một phần.

Vì thế, hắn rời khỏi rừng hoang núi sâu, bí mật trở về Tiên thành, nơi ở trước kia của mình.

Chẳng mấy chốc, hắn đã phát hiện ra không khí ở đây hơi khác với trước kia.

Nhịp sống hối hả thường ngày không còn nữa, tuy vẫn còn Tiên nhân qua lại trên đường, nhưng vẻ mặt của mỗi người đều rất nghiêm trọng.

Và trong toàn bộ Tiên thành, đều tản ra mùi máu, mùi chết chóc nhàn nhạt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Thực lực của hắn rất mạnh, vì thế chẳng mấy chốc đã nghe được rất nhiều cuộc bàn luận bí mật bên trong thành.

“Haizzz, Thăng Dương các đã thành đống đổ nát…”

Thăng Dương các?

Tiêu Hoài khẽ động lòng, đây không phải là cửa tiệm nhỏ mà mình đã từng giúp sao?

Khi ấy, Tịnh Vũ thế gia bên trong thành cậy thế ức hiếp người, ức hiếp chưởng quầy của Thăng Dương các.

Bản thân mình còn trượng nghĩa ra mặt, thay Thăng Dương các ép lui tam trưởng lão của Tịnh Vũ thế gia, còn khiến kẻ đó phải bồi thường tổn thất.

“Còn không phải sao, cả nhà chưởng quầy đều bị Tịnh Vũ thế gia giết…”

“Còn có toàn bộ đám Tán tiên ở Bắc thành, cũng bị Thiên Lãng tông diệt rồi.”

“Đêm hôm đó đã chết trên chục ngàn người!”

“Thảm quá đi, máu chảy thành sông!”

“Đâu chỉ có thế, vẫn còn…”

Nghe thấy những cuộc bàn luận này, đầu của Tiêu Hoài ong ong.

Những người này đều là những người từng được hắn cứu giúp.

Mà hiện tại, tất cả những người này đều bị diệt sạch.

“Quá ngang ngược!”

“Ngươi nhỏ giọng chút, chớ để bị nghe thấy, nếu như bị xem là đồng đảng với Tiêu Hoài thì xong đời đấy.”

“Vẫn may, ta không qua lại với hắn.”

“Haizzz, cũng không biết tên Tiêu Hoài kia trốn ở nơi nào.”

“Hắn không dám lộ diện, nhưng mà những người bị hắn liên lụy, bọn họ đều là những người rất vô tội.”

“Đúng vậy, nếu khi trước hắn không ra mặt bừa bãi, những người đó nhiều lắm cũng chỉ chịu thiệt thôi, chứ đâu có bị giết như này?”

“Không có thực lực còn cứ thích ra mặt, chủ trì công đạo gì đó, ta khinh!”

Những cuộc bàn luận này tràn ngập khắp nơi trong Tiên thành.

Trừ khi Tiêu Hoài mất nhận thức, nếu không bất cứ lúc nào hắn cũng có thể nghe thấy.

Cuộc phục kích lần trước của Thiên Lãng tông không phá hủy được niềm tin của hắn, nhưng hiện tại, những lời bàn luận nhảm nhí này, cuối cùng cũng khiến hắn bắt đầu nghi ngờ bản thân mình.

Đúng vậy, Nguyên Tiên giới hiện giờ đang rơi vào loạn thế trước nay chưa từng có.

Mạnh hiếp yếu là quy luật sinh tồn.

Còn công lý mà mình luôn kiên trì gìn giữ, trật tự mà mình muốn bảo vệ, hoàn toàn chỉ là một trò đùa.

Đến nỗi, ngay cả người được mình giúp, cũng phỉ nhổ mình!

Chẳng lẽ… mình sai rồi sao?

Nếu mình mặc kệ những việc đâu đâu kia, có lẽ đã tiêu diêu tự tại nhiều rồi?

Trong gian phòng tối đen như mực, nhiều đạo thần quang sáng lên, Tiên Mẫu lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Hiện tại.. ngươi còn kiên trì như trước nữa không?”

Môi của Tiêu Hoài mấp máy, thật lâu không nói được lời nào.

Tiên Mẫu khẽ lắc đầu, ngay khi đang định rời đi, cuối cùng, phía sau cũng truyền ra giọng nói vô cùng chắc chắn.

“Đúng vậy, ta vẫn kiên trì như cũ, ta không sai!”

“Có sai thì cũng là thế đạo này sai!”

Tiên Mẫu xoay người, phát hiện ánh mắt của người này trở nên kiên định hơn bao giờ hết.

“Tuy ta không thay đổi được bao nhiêu, nhưng tóm lại vẫn tốt hơn là thuận theo thế đạo hỗn loạn.”

Tiên Mẫu thản nhiên nói: “Ngươi giúp người khác, rất có thể sẽ là hại người khác, bọn họ sẽ bị trả thù.”

“Vậy thì hãy khiến kẻ muốn trả thù không dám trả thù, khiến kẻ muốn trả thù không có năng lực trả thù nữa.”

“Ngươi cũng không có thực lực đó.”

“Đúng vậy, ta không có…”

Tiêu Hoài lại trở nên cô đơn.

Sau đó, một cây bút dài gần một thước đã bay tới trước mặt hắn.

Cảm nhận được hơi thở của cây bút này, dường như có chút mênh mông vô tận, lại có chút hư ảo như có như không, như thể nó không phải là thứ mà thế giới này nên có.

Hắn nhìn Tiên Mẫu với ánh mắt đầy sự nghi ngờ.

Hắn không cảm nhận được, bất kỳ sự dao động quy tắc mạnh mẽ nào trên cây bút này.

“Đây là Mệnh Nguyên bút.”

Năm chữ ngắn ngủn này của Tiên Mẫu như tiếng sấm lớn bùng nổ trong đầu Tiêu Hoài.

Tuy hắn chỉ là Đế Cảnh lục trọng, còn lâu mới đủ tư cách tham gia tranh đoạt Thiên Đạo, nhưng tóm lại, hắn không khiếm khuyết về thưởng thức giống như Thành Ca.

Chương 1026: Sao ngươi còn sống

Hắn biết Mệnh Nguyên bút.

Đó là một trong mười ba Thiên Đạo Chí Bảo, nghe nói có thể sửa chữa số mệnh.

Huyền diệu khó lường, thần thông quảng đại!

Không biết có bao nhiêu Đại năng đã chịu thiệt ở trước mặt nó.

Mà hiện tại, cây bút này lại xuất hiện ở ngay trước mặt mình?

Tiêu Hoài không thể tin được đây là sự thật, hắn không khỏi nhìn người phụ nữ thần bí ở trước mặt.

“Ngươi là…”

Tiên Mẫu vẫn không trả lời hắn.

Mà lại thản nhiên nói: “Có cây bút này, ngươi không cần lo lắng bị bọn họ trả thù nữa.”

Lòng Tiêu Hoài đã xao động như sông cuộn biển gầm từ lâu.

Nếu đây thật sự là Mệnh Nguyên bút, vậy thì đương nhiên là không cần lo lắng gì cả.

Người bị trả thù, bản thân mình có thể sửa chữa số mệnh của bọn họ, để bọn họ không đến nỗi bị chết thảm.

Những môn phái gia tộc độc ác ngang ngược kia, mình cũng có thể sửa chữa số mệnh của bọn họ, khiến bọn họ suy bại.

Đây đúng là bảo vật mà hắn cần nhất.

Chỉ là, tất cả những điều này đều là mộng ảo.

“Muốn có được nó, ta phải trả giá lớn gì?”

Hắn vẫn là cảm ngộ đạo lý, không có công không nhận lộc.

“Rất đơn giản, ngươi cần ký thác số mệnh của mình trên Thiên Đạo, nếu Thiên Đạo tổn hại ngươi cũng sẽ tổn hại theo.”

“Từ nay về sau, lấy việc bảo vệ trật tự Thiên Đạo làm nhiệm vụ của mình.”

Đây là kế hoạch của Tiên Mẫu.

Mười ba chí bảo này, tương lai, sớm muộn gì cũng sẽ không ngăn được chúng tiên nhân càng ngày càng mạnh.

Một khi đã như vậy, thà phân phát mười trong số mười ba chí bảo này đi còn hơn.

Chọn lựa người thích hợp, để bọn họ hỗ trợ bảo vệ Thiên Đạo.

Sở dĩ lựa chọn Tiêu Hoài, không phải vì Tiên Mẫu cũng là người tốt, hay giúp đỡ người khác.

Mấy thứ như sinh lão bệnh tử thiện ác ân oán tình thù, ở trong mắt nàng hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Thứ mà nàng xem trọng, chính là sự kiên trì giữ gìn trật tự của Tiêu Hoài.

Mà một khi số mệnh ký thác ở trên Thiên Đạo, có được Thiên Đạo Chí Bảo, từ nay về sau, Tiêu Hoài sẽ nhận được sự che chở của Thiên Đạo.

Đây có thể nói là may mắn khi là người của Thiên Đạo, gần như không ai có thể sánh kịp.

Trong phạm vi Thiên Đạo che phủ, chắc chắn hắn sẽ không bị chết yểu, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành nhóm người đứng đầu Nguyên Tiên giới.

Đến lúc đó, hắn lại đang cầm trong tay Mệnh Nguyên bút, chẳng phải hắn sẽ là một trong số những người bảo vệ Thiên Đạo tốt nhất sao?

Thêm chín người như vậy nữa, thì gần như Thiên Đạo đã vững chắc đến không thể vững chắc hơn nữa.

Tiêu Hoài cũng không biết những kế hoạch lâu dài kia.

“Ký thác số mệnh của chính mình ở trên Thiên Đạo?”

Mệnh Nguyên bút có thể sửa số mệnh của người khác, nhưng số mệnh của mình lại không thể nắm trong tay?

“Đúng vậy, một khi đồng ý sẽ vĩnh viễn không có cơ hội đổi ý, nếu như ngươi không muốn, có thể từ bỏ.”

Sinh linh trong thiên hạ nhiều như vậy, cho nên có rất nhiều mục tiêu để cho Tiên Mẫu lựa chọn.

“Ta bằng lòng!”

Tiêu Hoài gần như không do dự.

Số mệnh ký thác ở trên Thiên Đạo, chuyện thế này, những người khác có cầu cũng không cầu được.

Đây chính là Thiên Đạo làm chủ cho mình!

Trong thiên hạ, còn có ai có thể lớn hơn Thiên Đạo?

Mà ngay khi hắn nói ra ba chữ “ta bằng lòng”, đột nhiên tất cả sinh linh trong toàn bộ Nguyên Tiên giới đều đồng loạt nghe thấy một giọng nói ở sâu trong ý thức.

“Được!”

Ngay khi lời này vừa dứt, Tiêu Hoài chính thức nhận được sự đồng ý của Thiên Đạo.

Số mạng của hắn, đã được ký thác trên Thiên Đạo.

Mà Mệnh Nguyên bút cũng chính thức rơi vào tay hắn.

“Chí bảo này, thật sự thuộc về ta?”

Tiên Mẫu lắc đầu: “Hiện tại, chỉ có thể xem như tạm thuộc về ngươi, ngươi còn phải vượt qua khảo nghiệm tiếp theo.”

“Khảo nghiệm gì cơ?”

“Công bằng, không có bất kỳ sự tư lợi, yêu ghét nào, giúp người khác chủ trì công đạo mười ngàn lần.”

Mặt Tiên Mẫu không biến sắc, nói: “Khi đó, ngươi có thể chính thức có được cây bút này.”

Chủ trì công đạo mười ngàn lần?

Đó là cả một quá trình dài lâu.

Hơn nữa mỗi lần đều phải công bằng.

Hắn hỏi một cách thận trọng: “Nếu giữa chừng, ta có thiên vị một lần…”

“Vậy cây bút này sẽ biến mất khỏi tay ngươi, tiếp tục tìm kiếm người kế tiếp thích hợp với nó.”

Tiêu Hoài gật đầu thật mạnh: “Ta sẽ luôn giữ vững bản tâm của mình, bảo vệ Thiên Đạo!”

Hắn vuốt ve cây bút kia, có chút tò mò hỏi: “Cây bút này thật sự có thể thay đổi số mệnh của mọi người, bao gồm cả bậc Chí tôn trong truyền thuyết?”

Tiên Mẫu liếc nhìn hắn một cái: “Sức mạnh của Mệnh Nguyên bút có thể phát huy ra nhiều hay không, còn phụ thuộc vào độ mạnh Đạo Tâm của bản thân ngươi.”

“Ngươi hiện tại, nhiều nhất chỉ có thể thay đổi số mệnh của Đế Cảnh thất trọng.”

“Chờ sau này, khi ngươi đã thật sự mạnh rồi, kẻ hèn như Chí tôn không đáng để nhắc tới nữa?”

Nói tới đây, bỗng nhiên nàng nhớ tới điều gì đó.

“Nhưng mà, có một người có thể là ngoại lệ. Mạng số của hắn, ngay cả Mệnh Nguyên bút cũng không có cách nào can thiệp được.”

“Ai?”

“Người kia đã chết rồi.”

Bỏ lại những lời này, Tiên Mẫu biến mất hoàn toàn ở trước mắt hắn.

Một ngày sau, một cuộc nổi loạn đã nổ ra bên trong Thiên Lãng tông.

Tông chủ bị đại trưởng lão giết chết, các trưởng lão còn lại lập thành mấy phe tranh đấu không ngừng, máu chảy thành sông.

Gần ba ngày sau, các vị cấp cao trong môn phái đều chết trong cuộc nội chiến.

Một tháng sau, Thiên Lãng tông sụp đổ hoàn toàn, đệ tử còn sót lại thì tan đàn xẻ nghé.

Cùng lúc đó, các gia tộc và các môn phái lớn xung quanh, cũng lần lượt gặp phải nội chiến và kẻ thù bên ngoài.

Bên kia, Tiên Mẫu lại đang tìm kiếm người bảo vệ cho chí bảo tiếp theo.

Mà Thành Ca lúc này, như trước, vẫn đang chìm đắm trong vòng tuần hoàn chết - hồi sinh - đạt được Huyền Văn kế tiếp.

Vui thì có vui.

Nhưng mà cũng rất nhàm chán.

Tại nơi hoang vắng này, hắn luôn nhớ về Tiên Mẫu.

Tốt xấu gì cũng có thêm một người nói chuyện, không phải sao?

Sau mấy chục lần tuần hoàn, cuối cùng Tiên Mẫu đã trở về.

Ở bên ngoài bận rộn nhiều năm như vậy, cuối cùng nàng cũng phân phát xong mười chí bảo.

Hiện tại, cũng chỉ còn lại ba chí bảo cuối cùng, bao gồm cả Vô Đạo kiếm.

Vì chọn ra mười người, gần như nàng đã chạy khắp tất cả các địa vực của Nguyên Tiên giới.

Người được chọn để tham gia khảo sát, cũng không chỉ có mười vị kia.

Chẳng qua những người còn lại đó không thể vượt qua khảo nghiệm cuối cùng của nàng mà thôi.

Mà hôm nay đại công cáo thành, nàng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Chờ những người này phát triển.

Sau khi bọn họ trở nên mạnh mẽ, phòng tuyến bảo vệ của Thiên Đạo sẽ không thể bị phá vỡ, thậm chí bản thân nàng cũng có thể nhàn rồi!

Sau đó, nàng nhìn thấy Thành Ca đang vui vẻ bên trong vòng xoáy của Thiên Đạo.

“Vậy mà ngươi vẫn còn sống?”

Tiên Mẫu cũng giống như hầu hết các thần linh, luôn vô cùng cao ngạo, lạnh lùng khi ở trước mặt những sinh linh khác, vậy mà lúc này mặt của nàng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Có lẽ, cũng chỉ có Khương Thành mới có thể khiến nàng lộ ra biểu cảm phong phú như người phàm như vậy.

“Ô, đã lâu không gặp, ngươi đi làm gì thế?”

Thành Ca rõ ràng đã nhìn thấy sự kinh ngạc của nàng, nhưng cố tình nói sang chuyện khác, hắn cố tình tỏ ra không quan tâm đến chuyện hắn còn sống.

Giống như đây là thao tác cơ bản, hoàn toàn không đáng để bàn luận.

“Ngâm” mình ở trong Thiên Đạo mấy năm nay, dường như, kỹ năng làm màu của hắn cũng càng ngày càng tinh vi hơn.

Trong lúc nhất thời, Tiên Mẫu không biết nên nói cái gì cho phải.

Chẳng lẽ, lần trước mình đã nhìn lầm rồi?

Không phải, rõ ràng là Thiên Đạo đã gạt bỏ hắn rồi mới đúng.

Đối mặt với câu hỏi vặn lại của Thành Ca, phải một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi nói: “Ta đi ra ngoài chọn mười người, phân phát mười chí bảo cho bọn họ.”

Chuyện này, nàng cũng không định gạt Khương Thành.

Dù sao mười người kia có Thiên Đạo che chở, cho dù Khương Thành thật sự muốn xuống tay với bọn họ, cũng không thể thành công.

Nghe nói có mười chí bảo đã bị phân phát, mặt rồng của Thành Ca lộ vẻ giận dữ.

“Cái gì?”

“Vậy mà ngươi lại phân phát mười chí bảo ra bên ngoài?”

“Tại sao không thương lượng với ta?”

Chương 1027. Có cần liều mạng như vậy không

Người không biết, còn tưởng rằng những Thiên Đạo chí bảo kia, đều là của hắn.

Nghe thấy câu hỏi này của hắn, Tiên Mẫu trực tiếp bị chọc cười.

“Tại sao ta phải thương lượng với ngươi?”

“Những chí bảo kia, hình như không có liên quan gì với ngươi?”

“Nhưng mà sớm hay muộn cũng sẽ thuộc về ta, ngươi không thể phản bác điều này?”

Thành Ca nói cứ như thể đây là chuyện đã được định trước.

“Sao ngươi có thể đưa cho người khác những thứ sắp thuộc về ta?”

Hắn có hệ thống, thật ra cũng không cần những Thiên Đạo chí bảo.

Chủ yếu vẫn là tiếng tăm của Thiên Đạo chí bảo rất cao, có được bảo vật ở cấp bậc này, có thể tăng thêm tư cách làm màu của mình.

Tiên Mẫu cũng coi như là quá hiểu phong cách của hắn, nghe vậy cũng không tức giận.

“Ai nói thuộc về ngươi?”

“Ngươi còn chưa có được sự đồng ý của Thiên Đạo, hoàn toàn không sử dụng được những Thiên Đạo chí bảo.”

Đôi mắt màu tím linh động của nàng khẽ đảo, cười tủm tỉm nói: “Nếu ngươi không hợp đạo thì quên đi, chỉ cần ngươi hợp đạo, ngươi có thể dùng những chí bảo kia.”

“Đến lúc đó, ta sẽ lập tức triệu hồi tất cả chí bảo, toàn bộ giao cho một mình ngươi, thế nào?”

Lời này của nàng, đủ khiến cho tất cả Đại năng của Nguyên Tiên giới nam mặc nữ lệ.

Mẹ nó, bọn ta muốn tới gần Thiên Đạo một chút, đều bị ngươi giết lấy giết để, phong ấn lấy phong ấn để.

Đến lượt tiểu tử này, ngươi lại vội vàng cầu hắn hợp đạo.

Vậy cũng thôi đi, còn dùng Thiên Đạo Chí Bảo để dụ dỗ hắn?

Sự khác biệt trong đãi ngộ cũng quá lớn rồi đấy?

Vậy mà Thành Ca còn cố tình “không cảm kích”.

“Thôi đi, thôi đi, ca và Thiên Đạo không phải là người đi chung một đường.”

Tự dưng có được hết Huyền Văn này đến Huyền Văn khác, cơ hội như vậy đi đâu tìm.

Hợp đạo?

Có cần thiết không?

Hắn vừa mới nói tới đây, thì lại bị quy tắc mới giết chết.

Tiên Mẫu luôn cẩn thận quan sát hắn, không khỏi nheo mắt lại.

Lại chết rồi?

Lần này chắc chắn là chết rồi!

Nàng tin tưởng hai mắt mình không nhìn lầm.

“Cuối cùng vẫn chết rồi.”

Nàng nói xong những lời này chưa được bao lâu, thì bóng dáng của Khương Thành lại xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Vẫn vui vẻ như trước, vẫn sống tốt.

Thậm chí, còn tốt hơn cả khi trước.

Bởi vì, đạo quy tắc vừa nãy không làm tổn thương được hắn.

“Ngươi, vậy mà ngươi còn sống?”

Tiên Mẫu chưa bao giờ kinh ngạc đến thế trong đời.

“Hơn nữa, ngươi còn học được quy tắc này?”

“Điều này sao có thể?”

Thành Ca, người vừa mới mở hack hồi sinh của hệ thống một lần nữa, không đỏ mặt, cũng không thở hổn hển.

“Ca gọi đây là cố tìm đường sống trong chỗ chết!”

“Ý gì vậy?”

Những lời này, Tiên Mẫu đã từng nghe qua.

Nhưng dùng ở đây, ý nghĩa có chút không rõ.

“Điều này mà ngươi cũng không hiểu sao, vậy mà bọn họ còn khen Bà Sa Ngọc nhân thông minh quỷ quyệt nhất.”

Đầu tiên Thành Ca chê nàng, sau đó bắt đầu tự tâng bốc mình, khoe khoang tự đắc.

“Ngay từ đầu, quả thật ta không biết quy tắc này, cho nên ta cố ý đưa mình vào chỗ chết!”

Tiên Mẫu vẫn như trước, tỏ vẻ khó hiểu: “Cái này có ích lợi gì sao?”

“Có ích lợi chứ, có cơ hội lớn giữa sự sống và cái chết. Mỗi lần càng tới thời cơ này, cảm ngộ của ta càng tuôn ra như… À không đúng, là giống như sự đột kích của sóng thần!”

Dù sao, Khương chưởng môn sẽ không bao giờ tiết lộ sự thật rằng hắn đã mở hack hồi sinh.

“Ý của ngươi là, đột nhiên, ngươi ngộ đạo được quy tắc kia ngay trước khi chết?”

“Đúng vậy.”

“Hơn nữa, trong khoảng thời gian rất ngắn đó, đã đột phá quy tắc tới cấp độ Đế cảnh?”

Thành Ca mỉm cười vuốt cằm: “Đừng quá sùng bái ca.”

Tiên Mẫu rất muốn cười vào mặt hắn.

Ngươi cho ta là kẻ ngốc sao?

Loại chuyện ngộ đạo trước khi chết khác người này, xác suất xảy ra là cực thấp, đây là điều không cần phải bàn cãi.

Sau khi ngộ đạo quy tắc, còn nhanh chóng đột phá đến cấp độ Đế cảnh, vậy càng giống như thần tích.

Vừa rồi là quy tắc thứ 1067, ngoại trừ 1000 quy tắc đầu tiên, 67 quy tắc phía sau, hẳn là Khương Thành cũng không biết.

Nói cách khác, loại thần tích này đã phát sinh ở trên người hắn 67 lần.

Đây là đang mài mòn chỉ số thông minh của nàng?

Nhưng mà nàng cẩn thận ngẫm lại, ngoài kiểu giải thích như này, thì hình như cũng không còn cách giải thích khác.

Nàng loại trừ khả năng hồi sinh ngay từ đầu.

Người bị Thiên Đạo giết chết, không thể hồi sinh bằng quy tắc sinh được.

Chẳng lẽ thật sự là đột phá một cách nhanh chóng sau khi ngộ đạo?

Đây vẫn là người sao?

Đây là lần đầu tiên, nàng có cảm giác bất lực mãnh liệt như vậy.

Sau khi đứng ở bên cạnh, nhìn thao tác "cố tìm sự sống trong chỗ chết" của Khương Thành vài lần, nàng cảm thấy, mình cần phải làm điều gì đó.

Nếu cứ tiếp tục như này, rất có thể người này sẽ lĩnh ngộ toàn bộ ba nghìn quy tắc căn nguyên.

Hành động vĩ đại như này, cho dù là trước kia, ngay cả người chiếm giữ Thiên Đạo, người sáng lập Huyền Giới cũng chưa từng làm được.

Rất có thể, Thiên Đạo thật sự không vây được hắn.

Mà một khi hắn thoát khỏi trói buộc lần này, tương lai sớm hay muộn cũng sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của Thiên Đạo.

Thiên chức của Bà Sa Ngọc nhân là mãi mãi bảo vệ Thiên Đạo.

Lập trường này của nàng không bao giờ thay đổi, vì thế đã định sẵn nàng không thể để chuyện này xảy ra.

Mà trong mắt nàng, không thể dùng phương pháp của Thiên Đạo để giết chết Khương Thành.

Cho nên, hiện tại nàng cũng không giết chết được hắn.

"Có thể giết chết ngươi, hẳn là chỉ có phương pháp của sinh linh bên ngoài."

Nàng ám chỉ những cao thủ Thiên tôn Chí tôn, thậm chí là những kẻ mạnh hơn nữa.

Thành Ca thầm nghĩ trong lòng, em gái, ngươi đã suy nghĩ nhiều rồi.

Ai cũng không giết chết được ta, trừ khi số lần tử vong của ca vượt qua một trăm triệu lần.

Nhìn thấy lão muội này đã bị mình đả kích tới mức suy nghĩ linh tinh, hắn chỉ có thể hùa theo nàng một chút.

“Wow, đều bị ngươi phát hiện rồi, thật là đáng sợ!”

Tiên Mẫu hờ hững nhìn chằm chằm vào mắt hắn: “Phương pháp của sinh linh bình thường thật sự có thể giết chết ngươi, đúng không?”

Trên thực tế, vào lúc này nàng đã dùng tới phương pháp đặc biệt.

Nếu Khương Thành nói dối, vậy nàng có thể trực tiếp nhận ra được thông qua Thiên Đạo.

Thành Ca cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, có thể giết chết ta.”

Quả thật, cao thủ bên ngoài có thể giết chết hắn, chẳng qua là sau khi giết chết, hắn còn có thể hồi sinh.

Hắn không nói dối.

Vì thế Tiên Mẫu đã có được “đáp án”.

“Chỉ cần dùng phương pháp của sinh linh bình thường giết chết ngươi, sau đó lại dùng Thiên Đạo phong ấn sự hồi sinh bằng căn nguyên sinh, ngươi sẽ hoàn toàn chết.”

Thành Ca cười tủm tỉm, giơ ngón tay cái: “Ngươi thật sự là người rất thông minh, không hổ là Bà Sa Ngọc nhân!”

“Ta đi đây.”

Nói xong, bóng dáng của Tiên Mẫu cũng dần trở nên mờ nhạt.

Hơi thở của Thiên Đạo thần bí, giống như tấm lụa mỏng xa hoa lộng lẫy khoác lên người nàng.

Cùng lúc đó, căn nguyên luân hồi trong số ba nghìn căn nguyên sáng lên một cách mãnh liệt, hoàn toàn bao phủ nàng.

Khương chưởng môn nhìn thấy thao tác này, hắn cũng không hiểu ra sao.

“Này, này, ngươi muốn làm gì?”

“Đừng đi, một mình ca ở đây rất chán!”

Bóng dáng của Tiên Mẫu đã mờ nhạt như không.

Cuối cùng, chỉ để lại một câu nói lửng lơ.

“Sớm hay muộn, chúng ta cũng sẽ gặp lại.”

Thành Ca vừa tiếp tục chết đi sống lại, vừa âm thầm suy nghĩ, em gái kỳ kỳ quái quái này lại muốn làm máy bay gì đó nữa.

Từ bỏ đi, không ai có thể giết chết ca.

Nhưng mà, ngươi có thể cố gắng như vậy, ca vẫn rất vui mừng.

Suy nghĩ một hồi lâu, hắn đột nhiên phản ứng lại.

“Nàng… sẽ không định luân hồi biến thành người, dùng thân phận người tới giết ta chứ?”

Thiên Đạo Chí Bảo còn có thể luân hồi chuyển thế sao?

Chí bảo khác thì khó nói, nhưng Bà Sa Ngọc nhân thật sự là có thể!

“Ngươi có cần liều mạng như vậy hay không?”

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn cũng dở khóc dở cười.

“Bất kể là làm như thế nào đi nữa, tất cả đều vô ích, được chứ?”

Chương 1028: Trở về Nguyên Tiên giới

Sau khi Tiên Mẫu rời đi lần này, Thành Ca rơi vào trong cô đơn một thời gian dài.

Với hắn mà nói, quá trình tuần hoàn liên tục đạt được Huyền Văn này, quả thật rất buồn tẻ, nhàm chán.

Chỉ là hắn không biết rằng, hẳn là ở thế giới bên ngoài còn dài lâu hơn trong này vô số lần.

Khi hắn mở hack hết lần này tới lần khác, Nguyên Tiên giới bên kia sớm đã có những sự thay đổi lớn.

Dần dần, thế giới này xuất hiện càng ngày càng nhiều Chí tôn.

Dần dần, giống như có một đôi bàn tay vô hình che lấp Thiên Đạo.

Dần dần, tranh đoạt Thiên Đạo đã trở thành một đoạn lịch sử.

Mà loạn thế ở Nguyên Tiên giới sớm đã trở thành quá khứ, vận mệnh mới dần được hình thành.

Khương Thành ở trong Thiên Đạo, không biết đã qua bao lâu.

Tại thời điểm này, quá trình hắn hoàn toàn đạt được quy tắc Huyền Văn mới, cũng tới hồi kết thúc rồi.

Khoảng hơn hai ngàn chín trăm Huyền Văn, khiến Huyền phách của hắn trở nên ngày càng hoàn chỉnh.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

"Ting! Kí chủ đạt được Huyền văn sáng tạo thất trọng!"

Nghe thấy Huyền Văn này, Thành Ca sửng sốt.

Dường như quy tắc này vô cùng nghịch thiên.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã nghĩ tới một trong số ba nghìn chân giới, có một chân giới gọi là Chân giới Sáng Tạo.

Hàng ngàn tỷ tiên nhân ở chân giới kia đều tu luyện quy tắc sáng tạo này, cho nên không có gì ngạc nhiên cả.

Có hủy diệt, tất nhiên sẽ có sáng tạo, đây cũng là điều quá bình thường.

"Đây hình như là quy tắc cuối cùng rồi, phải không?" Mấy năm nay hắn đã buồn chán đến cực độ rồi, chỉ có thể đếm thời gian trôi qua.

"Ting! Kí chủ hồi sinh!"

Tới bước này rồi, cuối cùng hắn cũng nắm giữ toàn bộ ba nghìn Huyền Văn!

Mà cùng lúc đó, Huyền phách trong cơ thể cũng hoàn toàn đạt tới viên mãn.

Huyền phách của Thiên thành hoàn toàn chấn động kịch liệt, trong ánh hào quang mang theo sự huyền ảo vô tận.

Ngay sau đó, nó đột nhiên vỡ thành từng mảnh, biến thành từng ngôi sao nhỏ, chiếu lên cây non đang được Huyền Văn bao phủ.

Rào!

Thành Ca chỉ cảm thấy, cả người đột nhiên trở nên rực rỡ hẳn lên.

Trước đây, hắn điều động lực Huyền Văn, còn cần thông qua Huyền phách.

Mà hiện tại, bước này đã trực tiếp được lược bỏ.

Sau này Huyền Văn của hắn, có thể trực tiếp mang theo toàn bộ Tiên lực của bản thân, không cần thông qua Huyền phách, bởi vì Huyền phách và hạt giống huyền lực đã hòa vào làm một.

Hắn chậm rãi mở mắt, phát hiện cảnh giới của bản thân, bất giác đã đạt tới Đế Cảnh bát trọng.

Mà bởi vì có được ba nghìn Huyền Văn, hiện tại hắn có một loại cảm giác viên mãn trước nay chưa từng có.

Căn cơ thâm hậu ở mức độ như vậy, không cần nghi ngờ, chắc chắn là người đầu tiên trong lịch sử.

Hắn vẫy tay, thu lại ngộ đạo Tiên Thụ.

Tuy hắn vẫn không hiểu cây này lắm, nhưng trải qua lần này, xem như hắn biết cấp độ của nó cao như thế nào.

Có thể ngăn cản sự xâm nhập của Thiên Đạo, có thể nghĩ cũng biết nó mạnh đến mức nào.

“Chắc chắn không thua kém bất kỳ Thiên Đạo Chí Bảo nào!”

Thu lại ngộ đạo Tiên Thụ, hắn lúc này bình yên vô sự như trước.

Thông qua sự thẩm định của toàn bộ ba nghìn quy tắc, cho dù hắn vẫn không hợp đạo như trước, không phải là người một nhà với Thiên Đạo, nhưng cũng xem như là đã trực tiếp thông qua khảo nghiệm của Thiên Đạo.

Hắn khẽ động niệm, đã có thể ra vào tùy ý trong biển Thiên Đạo, tung hoành ngang dọc mà không gặp cản trở!

Hắn đã thoát khỏi phạm vi của Thiên Đạo một cách dễ dàng.

Sau đó lại nhảy trở về, rồi lại nhảy ra.

“Ca vào được, ca cũng ra được!”

“Ềy, thế nào, thế nào? Ngươi có vây khốn ông đây nữa không?”

Thiên Đạo tỏ vẻ cạn lời, chỉ có thể xem như hắn không tồn tại.

Sau khi đùa giỡn một chút với Thiên Đạo, lúc này hắn mới nhớ tới chính sự.

Mình lại sắp xuất hiện khắp bốn phương, nên nâng cao thực lực rồi.

Vì thế bấm mở giao diện thăng cấp của hệ thống, nhìn 4,5 tỷ điểm tiên nguyên, điều này khiến hắn hả lòng hả dạ.

Đầu tiên là tiêu năm trăm triệu, thăng cấp Huyền văn băng lên thập nhị trọng.

Sở dĩ hắn chọn Huyền Văn này đầu tiên, không phải vì hắn quá thích lực băng.

Mà bởi vì căn nguyên băng là căn nguyên duy nhất đã thừa nhận hắn.

Tới bước này rồi, mức độ cảm ngộ của hắn đối với quy tắc băng, đã vượt qua Thiên tôn trước kia, đạt tới cấp độ của cường giả cấp Chí tôn.

Sau khi hoàn thành bước này, hắn lập tức cảm nhận được sự đáp lại nhiệt tình của căn nguyên băng bên kia.

Khương Thành phúc chí tâm linh, nhận thấy được căn nguyên kia có chút buông lỏng.

“Chẳng lẽ, ta có thể sớm có được sợi căn nguyên giống Thiên tôn?”

Nếu đúng như vậy, vậy sức chiến đấu sẽ tăng lên rất nhiều.

Hắn cố gắng móc nối một hồi, cuối cùng, phát hiện cảnh giới tu vi của chính mình quá thấp, không thể tải được sức mạnh to lớn của sợi căn nguyên.

Dù sao, dưới tình huống bình thường, đòi hỏi cấp độ Thiên tôn, mà hiện tại hắn vẫn chỉ là Đế Cảnh bát trọng sơ kỳ.

“Đợi tới Đế Cảnh bát trọng hậu kỳ, có lẽ là cũng xếp xỉ cấp độ Thiên tôn.”

Nhìn thấy Huyền Văn thập tam trọng cần hàng chục tỷ điểm tiên nguyên, hắn chỉ có thể lựa chọn thăng cấp cái khác trước.

Đầu tiên là dùng chút ít điểm tiên nguyên, thăng cấp tất cả ba nghìn Huyền Văn từ thất trọng, lên cửu trọng.

Sau đó, lại thăng cấp Huyền Văn riêng lẻ một cách chính xác.

Cuối cùng, hắn chọn kiếm, lực, tốc độ, luân hồi, bốn cái này.

Chọn quy tắc kiếm là vì kiếm tâm, quy tắc lực là vì sức mạnh, còn tốc độ và luân hồi xem như vì chiếu cố Thương Linh và Mâu Vũ.

Dù sao hai nàng kết nối được với hai Huyền Văn này.

Huyền Văn của Thành Ca thăng cấp, các nàng cũng có thể nhận được lợi ích rất lớn.

Còn về những huyền văn như âm, dương, thủy, hoả,… nhìn thấy mình chỉ còn lại 2 tỷ điểm tiên nguyên, hắn cảm thấy cứ hoãn lại trước đã.

Sau đó, hắn lại bấm mở giao diện thần hồn.

Sau Tinh hồn là Tử Hồn, cần 300 triệu điểm tiên nguyên để thăng cấp, Khương Thành bấm vào không chút do dự.

Vì thế cảnh giới thần hồn của hắn chính thức vượt qua cấp độ Thiên tôn, sánh vai với Chí tôn.

Sau đó, hắn lại tốn 300 triệu, thăng cấp Bất Diệt Thiên Hoa Kiếm Kinh lên thập lục giai, hẳn là có thể sánh với cấp độ Chí tôn.

Đến tận đây, còn dư 1,4 tỷ, thực lực của hắn đã hoàn toàn được nâng lên một tầm cao mới, đã tăng lên mấy cấp bậc rồi.

Hiện tại nếu hắn chạm tráng Đế Cảnh cửu trọng, vậy vấn đề không phải là có đánh được hay không, mà vấn đề là dùng tư thế gì để nghiền ép đối phương.

“Ha ha ha ha! Cuối cùng thì Ca cũng có thể trở lại rồi!”

Hắn dễ dàng phá tan sự cản trở của những trận gió mạnh, trở về Nguyên Tiên giới.

Đã nhiều năm không gặp người lạ, vì vậy, dục vọng làm màu của hắn, hiện tại cực kỳ mạnh mẽ.

Đặc biệt, đây còn là thực lực mạnh mẽ hoàn toàn mới, dù sao cũng muốn thử hỏa lực xem thế nào!

Nhìn những ngọn núi ở xung quanh, trong lòng hắn bỗng có hào khí sâu vạn trượng.

Tử Hồn tản ra bên ngoài, cả "thế giới" dường như là được thu hết vào tầm mắt.

Sau đó, vẻ mặt của hắn trở nên kỳ lạ.

"Đây là tình huống gì?"

"Sao Tiên giới trở nên nhỏ như vậy?"

Tử Hồn của hắn có thể cảm nhận được một phạm vi rất lớn, vậy mà thế giới này, mới nhìn được triệu dặm, đã nhìn thấy cả biên giới rồi.

Thậm chí, nó còn không bằng một quốc gia của Hạ giới năm đó.

Mà ngoài phạm vi này, là sương mù dày đặc, mờ mịt.

Sương mù dày đặc kia mang theo hơi thở của Thiên Đạo, hắn không hợp đạo, cho nên hắn cũng không có cách nào có thể cảm nhận vào chỗ sâu được.

Thêm vào đó, hắn phát hiện độ dày của tiên khí ở thế giới này cũng không cao không cao như hắn nghĩ.

Nó gần giống với Chân giới Băng trước khi hợp nhất.

Mà Tiên nhân trong thế giới này, người có cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Đế Cảnh lục trọng mà thôi.

Hầu hết những người ở đây đều là Đế cảnh nhất nhị trọng.

"Hơi thái quá rồi!"

"Lẽ nào, ta trực tiếp xuyên tới thời đại mạt pháp?"

"Không thể nào…"

"Nếu đúng như vậy, ca lại tự dưng vô địch rồi."

Chương 1029: Thập Thiên Đế

Đương nhiên, Khương chưởng môn không hy vọng đây là thời đại mạt pháp gì đó.

Suy cho cùng, trong phạm vi cảm nhận của hắn, ngay cả một người quen trước kia, cũng không nhìn thấy.

Hắn cũng không hy vọng bạn cũ của mình gặp chuyện không may.

Hơn nữa, cảnh giới ở đây cũng thấp giống như ngôi làng nhỏ của lính mới, làm màu ở đây cũng chẳng vui gì.

Cuối cùng, thần niệm của hắn tập trung vào một nơi, nơi có người nhiều nhất.

Ở nơi đó, giống như có một nghi lễ long trọng đang được cử hành.

Hắn vọt tới hiện trường, phát hiện tất cả mọi người vây quanh một đài cao rất lớn màu trắng.

Đài cao kia lơ lửng giữa không trung, giống như một tòa Tiên thành trên không.

Mà phía trên đài kia, còn có bóng người lờ mờ.

Mọi người đều ngửa đầu, đồng loạt nhìn lên phía trên, giống như đang chờ đợi kết quả gì đó.

Thành Ca không khỏi tò mò mà nhìn theo.

Chỉ thấy một tên đàn ông trẻ tuổi đang ở trong Tiên trận đặc biệt, tiếp nhận khảo hạch, khảo sạch này hắn cũng không biết tên.

Một lát sau, chỉ thấy trên đài cao kia, sáng lên ba vòng sáng màu xanh đậm.

Mà mọi người dưới đài vốn đang nín lặng, tập trung nhìn, giờ phút này bắt đầu còn bàn luận sôi nổi.

“Vậy mà Tả Minh chỉ là Thiên Tâm hạ đẳng tam giai?”

“Nhưng mà hắn là thiên tài nổi tiếng xa gần, hai mươi triệu năm đã đột phá tới Đế cảnh!”

“Như này cũng quá vô lý rồi, phải không?”

“Vậy cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể chứng minh tâm đạo của hắn không kiên định, không liên quan gì tới thiên phú.”

“Đáng tiếc, đời này của hắn có thể không còn hy vọng gì nữa rồi.”

Sự bàn luận của bọn họ khiến Thành Ca bối rối.

Thiên Tâm gì cơ?

Bản thân Ca chỉ nghe qua Đạo Tâm, chưa từng nghe qua Thiên Tâm gì đó.

Hơn nữa, trước đây, Đạo Tâm cũng không có khảo thí đẳng cấp gì đó.

Nghe giọng điệu này của bọn họ, nó có vẻ đặc biệt quan trọng.

Chẳng lẽ đây là hạng mục mới ở “thời đại mạt pháp”?

Vậy mà mình mới nghe lần đầu, hay là mình lạc hậu rồi?

Hắn vỗ vỗ bả vai của người trước mặt một cách rất tự nhiên: “Huynh đệ, đây là khảo thí gì vậy, Thiên Tâm hạ đẳng tam giai là ý gì?”

Thứ đồ chơi này khiến hắn liên tưởng tới cảnh tượng năm đó khi đạt được Huyền phách.

Ngay lúc đó Huyền phách cũng phân làm loại giáp, loại ất gì đó, đại biểu cho sự cao thấp của phẩm chất.

Người kia bị hắn hỏi thì sửng sốt: “Không phải chứ, ngay cả điều này ngươi cũng không biết?”

Nhưng mà ngay sau đó, hắn phát hiện mình cũng không thể nhìn thấu cảnh giới của Khương Thành, giật mình đánh thót.

“Hóa ra là Thượng Tiên tiền bối, tiền bối thật là thích nói đùa.”

Thành Ca cười tủm tỉm chắp tay: “Đâu có đâu có, rốt cuộc vì sao lại khảo thí Thiên Tâm gì đó?”

Thấy hắn có vẻ đúng là không biết thật, người kia cũng vô cùng hoang mang, hay là vị tiền bối này đã bế quan rất nhiều năm?

Nhưng nhìn hắn cũng không giống đồ cổ.

“Cái gọi là Thiên Tâm, chính là tâm Thiên Đạo, đại biểu cho mức độ chấp nhận một người của Thiên Đạo.”

“Mức độ chấp nhận càng cao, phẩm chất và đẳng cấp của Thiên Tâm cũng càng cao.”

Thành Ca nghe thấy vậy thì nghẹn họng nhìn trân trối, ý này chẳng phải là ai thành kính với Thiên Đạo hơn sao?

Vậy mà thứ đồ chơi này còn có thể có khảo thí.

“Vậy thì làm thế nào để nâng Thiên Tâm đẳng cấp lên?”

Người kia đáp: “Chủ yếu vẫn là xem ngươi có bao nhiêu sự kiên định đối với tâm đạo, sau đó mới đến cấp độ Đạo Tâm của bản thân ngươi.”

“Vừa rồi, Tả Minh kia hạ đẳng tam giai, đại biểu cho Đạo Tâm của hắn là phẩm chất tam giai, thật ra đẳng cấp này xem như là một thiên tài đặc biệt, chỉ tiếc tâm đạo của hắn chỉ là màu xanh - hạ đẳng.”

“Hạ đẳng gần như có thể được phán định, là kẻ bị Thiên Đạo vứt bỏ, xem như đời này không còn hy vọng gì nữa.”

Khi bọn họ còn đang nói chuyện, trên đài cao lại đưa ra một số kết quả.

Những người khác, hơn phân nửa đều là Đạo Tâm nhị giai, kém hơn tên Tả Minh trước đó.

Nhưng phẩm chất Thiên Tâm của bọn họ lại đều vượt qua hạ đẳng, trong đó một người còn đạt tới màu lam thượng đẳng, khiến cho toàn trường lại xôn xao.

Khương Thành liếc nhìn kỹ.

Thiên phú tu luyện của người kia, nếu là ngày trước, cũng chỉ có thể xem là bình thường, không có gì đặc sắc.

Ngược lại với tên Tả Minh trước đó, dù hắn được xem như thiên tài đứng đầu Chân giới Băng.

Thế đạo thật sự là thay đổi rồi, mình xem cũng không hiểu.

Hắn lại hỏi: “Thiên Tâm đẳng cấp cao, có tác dụng gì sao?”

Người kia vội vàng đáp: “Đương nhiên là có ích rồi, nếu như đạt tới thượng đẳng tam giai, sẽ có cơ hội được đưa ra bên ngoài.”

“Còn có bên ngoài?”

“Đúng vậy, bên ngoài mới là Nguyên Tiên giới chân chính, bọn ta đều là người bị vứt bỏ.”

“Cái gì…”

Thành Ca hoàn toàn choáng váng.

Dưới sự phổ cập kiến thức của người này, hắn mới dần dần hiểu ra vận mệnh hiện giờ.

Năm đó ba nghìn căn nguyên tụ hội, Nguyên Tiên giới hoàn toàn thành hình, sau đó đã trải qua một đoạn thời gian dài loạn thế.

Mãi đến khi xuất hiện mười vị Thiên Đạo chi tử.

Bọn họ cầm trong tay Thiên Đạo Chí Bảo, dẹp vô số tranh chấp và chiến tranh.

Rất nhiều Đại năng hoặc đầu hàng quy thuận, hoặc bị giết, hoặc bị phong ấn, hoặc bị trục xuất.

Nghe thấy mười người, Khương Thành lập tức phản ứng lại.

Đây chẳng phải là mười người may mắn mà Tiên Mẫu đã từng nhắc tới, người mà được nàng ban cho chí bảo sao?

Vậy mà mười người kia đã phát triển tới mức này rồi?

Người ở trước mặt kia tiếp tục nói: “Cuối cùng, Nguyên Tiên giới cũng dần yên bình và nghênh đón vận mệnh mới.”

“Mười vị Thiên Đạo chi tử thiết lập Thiên Cung, thống trị cả Nguyên Tiên giới, và bọn họ được gọi là Thập Thiên Đế!”

Khi nghe tới tên Thiên Cung này, Thành Ca méo cả miệng, suýt nữa nghi ngờ,có phải mình xuyên tới thế giới khác rồi hay không.

Hắn thêm hứng thú, hỏi: “Sau đó thì sao? Lẽ nào, bọn họ còn phân chia ba mươi ba Trọng Thiên?”

“Ba mươi ba Trọng Thiên gì cơ?”

“Không có gì, vậy hiện tại, các ngươi bị Thiên Đạo vứt bỏ là tình huống gì?”

Người kia đáp: “Thiên Cung khoanh vùng một khu vực vứt bỏ ở mỗi thiên vực.”

“Tất cả những người không kiên định về tâm đạo, và tu sĩ được sinh ra sau, bất kể thiên phú, tu vi cao hay thấp, tất cả đều bị sắp xếp tới khu vực vứt bỏ này.”

“Muốn rời đi, chỉ có thể nâng cao đẳng cấp Thiên Tâm của bản thân.”

Đây…

Đây không phải là bắt buộc tất cả mọi người phải duy trì lòng trung thành với Thiên Đạo sao?

Tiên Mẫu à Tiên Mẫu, thủ đoạn năm đó của ngươi có vẻ như thật sự là rất có hiệu quả!

Quả thật, hiệu quả này rất nổi bật.

“Vậy chắc là các ngươi rất hận Thập Thiên Đế nhỉ? Nếu không có bọn họ, các ngươi có thể có cuộc sống bình thường ở bên ngoài, sẽ không bị vứt bỏ ở nơi này.”

Hắn vừa dứt lời, vẻ mặt mấy người xung quanh kịch biến.

Ngay lập tức có một khoảng trống gần đó.

Người khi trước nói chuyện với hắn, nghe thấy thế cũng sợ hãi, vội vàng lắc đầu và liên tục lui về phía sau.

“Ngươi, ngươi chớ có ăn nói bậy bạ!”

“Thập Thiên Đế đã mang lại hòa bình đã mất từ lâu cho Nguyên Tiên giới.”

“Từ đó về sau, Nguyên Tiên giới trật tự, yên bình, bọn ta yêu quý bọn họ còn không kịp, sao có thể sẽ hận bọn họ?”

Sau đó, hắn lảo đảo chen vào trong đám người, không bao giờ nói chuyện với Khương Thành nữa.

Mà xa xa, lúc này có không ít người nhíu mày đánh giá Khương chưởng môn, chỉ trỏ và khẽ rỉ tai nhau về hắn.

Dường như, lời vừa rồi kia của hắn quá mức đại nghịch bất đạo, dĩ nhiên là biến thành ngoại tộc trong đám người đó.

Cũng may ngay sau đó, tâm điểm của toàn trường lại một lần nữa đổ dồn lên đài cao.

“Thu Vũ Tuyền!”

“Nàng cũng muốn nhận khảo hạch!”

“Cuối cùng cũng đợi được rồi!”

“Vị này chính là tuyệt thế thiên tài, một trăm triệu năm khó gặp!”

“Nghe nói, nàng xuất thân từ một bộ lạc tên là Bạch Huyền Tộc, một tộc đã có từ rất lâu trước đây, còn là Thánh nữ đời thứ 124.”

“Tuy rằng, đây là lần đầu tiên nghe thấy bộ tộc này, nhưng mà danh hiệu Thánh nữ này, nghe có vẻ cũng rất lợi hại!”

“Đúng vậy…”

Nghe thấy ba chữ Bạch Huyền Tộc này, cuối cùng Thành Ca cũng nâng cao tinh thần.

Chương 1030: Tiên Mẫu chuyển thế?

Bạch Huyền Tộc?

Thật ra, Khương Thành vẫn rất để ý, Huyền tộc biến thành cái dạng gì, sau khi Nguyên Tiên giới xuất hiện.

Hiện tại vừa thấy, dường như người của Huyền tộc cũng đã dung nhập được Nguyên Tiên giới rồi.

Nhưng mà điều này cũng không có gì lạ, dù sao dựa theo cách nói của Tiên Mẫu, Huyền Giới và Thiên Đạo kia, thật ra chính là được phân ra từ Tiên giới.

Hai cái đó vốn là một thể.

Hắn nheo mắt, nhìn đài cao.

Chỉ thấy một cô gái cao gầy một thân váy dài trắng thuần, chậm rãi đi vào trong trận.

Mái tóc dài đen nhánh giống như thác nước, bông hồng ngọc bằng vàng được cài một cách tùy tiện vào trong tóc mây, bên hông lộ ra một thanh kiếm nhỏ tinh xảo, dưới váy dài, có thể

nhìn thấy một đôi giày hoa văn đế trắng, tôn lên đôi chân xinh xắn.

Và điểm hấp dẫn của nàng, vẫn là vẻ đẹp tuyệt trần kia, gương mặt lộ ra một chút khí của chất thần thánh.

Thực lực Đế Cảnh ngũ trọng kia của nàng, chắc chắn, ngay cả top một trăm triệu trong Nguyên Tiên giới nàng cũng không lọt nổi.

Nhưng nếu nàng đứng chung một chỗ với những cường giả đứng đầu, để phàm nhân ở Hạ giới tới phân biệt, chỉ sợ ai cũng sẽ cảm thấy, nàng mới là tiên nữ thật sự đã xuất hiện trong giấc mơ của mình.

Ngay cả người nhìn mỹ nữ đã quen như Khương Thành, cũng không nhịn được mà dừng lại nhìn vài giây, thể hiện sự tôn trọng của mình với những thứ đẹp đẽ.

"Vẻ đẹp của em gái này… hơi cao nhỉ!"

"Hoàn toàn không thua cấp bậc của Thương Linh và Mâu Vũ."

Phải biết rằng, hai vị kia chính là năm đại mỹ nữ của Tiên giới từ trước đến nay.

Chẳng mấy chốc, khảo thí của Thu Vũ Tuyền đã bắt đầu.

Khảo thí phía trước chính là cảnh giới và thiên phú.

Cảnh giới Đế Cảnh ngũ trọng kia của nàng, chỉ đứng sau lão giả Đế Cảnh lục trọng trên đài cao kia tại khu vực vứt bỏ này.

Mà thiên phú của nàng lại kinh người.

Bất kể là phẩm chất, tư chất, ngộ tính, mọi thứ đều được đánh giá ở hạn mức cao nhất mà Tiên trận có thể kiểm tra đo lường được.

Tiếng kinh hô dưới đài đã không hề dừng lại kể từ khi bắt đầu.

Vẻ mặt của mọi người hoàn toàn giống như là nhìn thấy thần thánh, có sự tôn thờ và thêm cả sự reo hò.

"Không hổ là Thu Vũ Tuyền!"

"Nàng cũng có điều đáng tiếc, đó là sinh ra không đúng lúc, vừa mới chào đời đã bị phân tới khu vực vứt bỏ này, nếu

không chắc chắn cảnh giới hiện tại không phải là cảnh giới này!”

“Vậy mà cũng nói, nếu đổi lại là trước đây, nàng chính là nhân vật mà tất cả môn phái đứng đầu điên cuồng tranh giành, ngươi và ta hoàn toàn không có tư cách nhìn chung một bầu trời với nàng…”

Người bên cạnh mặt hơi biến sắc, vội vàng ngắt lời: “Đừng ăn nói linh tinh.”

“Đúng! Từ trước đến nay gì đó, môn phái gì đó, chúng ta chưa từng nghe qua.”

Vẻ mặt của mọi người như kiểu sẽ giữ kín như bưng, dễ nhận thấy là không dám bàn luận chuyện có liên quan đến Thiên Cung.

Chẳng mấy chốc, Thu Vũ Tuyền cũng tới phần khảo thí Thiên Tâm.

Mà chẳng bao lâu sau, đài cao đã sáng lên sáu vòng sáng màu vàng!

Lần này, toàn trường rơi vào trong điên cuồng.

“Màu vàng!”

“Hơn nữa, còn là sáu vòng màu vàng!”

“Đây là Thiên Tâm tiên phẩm lục giai!”

Lục giai chính là chỉ cấp độ phẩm chất của Đạo Tâm, thứ này chủ yếu liên quan tới thiên phú, nhưng thật ra rất có ý nghĩa, giúp ích rất nhiều cho chiến đấu.

Còn về tiên phẩm kia, chỉ mức độ thành kính đối với Thiên Đạo, chính là cái, gọi là Thiên Tâm.

Dựa theo đánh giá đẳng cấp của Thiên Cung, sau tam phẩm hạ trung thượng, còn có linh phẩm, thánh phẩm, sau đó mới là tiên phẩm.

Thiên Tâm ở phẩm cấp này, tuy mọi người từng nghe nói qua, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trong đời bọn họ nhìn thấy.

“Quá khó tin!”

“Đây… Nàng chắc chắn là có tiền đồ vô lượng!”

“Đại lão Tiên cung trong tương lai!”

“Chắc chắn, chắc chắn sau này nàng sẽ có một chỗ trong Tiên cung!”

Nghe mọi người bàn luận, ngay cả Thành Ca cũng không thể không tán thưởng.

“Đây là khu vực vứt bỏ có phạm vi triệu dặm, vậy mà có thể xuất hiện một nhân vật khác biệt về đẳng cấp như vậy, không hổ là hậu nhân của Bạch Huyền Tộc ta.”

Sau khi nói xong câu này, đột nhiên, trong lòng hắn có chút kinh hãi.

Chẳng lẽ, Thu Vũ Tuyền này chính là Tiên Mẫu chuyển thế?

Loại trực giác này của hắn, không phải là không có căn cứ.

Mục đích duy nhất khiến Tiên Mẫu chuyển thế, chính là muốn giết chết hắn.

Mà với tâm cơ và mưu đồ của Tiên Mẫu, thêm vào sự sắp đặt thần bí của Thiên Đạo, sau khi mình trở về Nguyên Tiên giới, rất có thể sẽ chạm mặt nàng trước tiên.

Dù sao, Thiên Đạo làm việc chú ý số mệnh.

“Kẻ địch cũ” trong truyền thuyết thường sẽ có một cuộc gặp gỡ định mệnh.

Trà trộn làm người bên cạnh mình, kết bạn với mình, sau khi giành được sự tin tưởng của mình, cuối cùng lại đột nhiên đâm một nhát sau lưng mình?

Tiên Mẫu chuyển thế, không cần phải nói, thiên phú chắc chắn là cao nhất.

Thiên phú của Thu Vũ Tuyền cao quá mức bình thường cũng thôi đi, mấu chốt là độ trung thành với Thiên Đạo, trực tiếp được bộc lộ một cách mạnh mẽ.

Muốn nói ai trên thế gian này một lòng một dạ với Thiên Đạo, ngoài Thiên Đạo Chí Bảo ra, thì còn có thể là ai?

Cuối cùng, sau khi nhìn kỹ mặt mũi của nàng này, quả thật, có vài phần giống Tiên Mẫu, mà càng nhìn càng giống.

Điều này khiến kẻ từ trước đến nay không thích động não như Thành Ca, cũng phải suy nghĩ.

Trên đài cao kia, Thu Vũ Tuyền rời khỏi Tiên trận thí nghiệm, có một đám cao thủ đã xông tới.

“Chúc mừng, chúc mừng!”

“Thu Vũ Tuyền, Thiên Tâm của ngươi thật sự là hiếm có trên đời!”

“Không ngờ ở khu vực vứt bỏ này của chúng ta lại có thể xuất hiện một nhân vật như ngươi như vậy - một kẻ có thiên phú như phượng hoàng!”

“Quá kinh người rồi…”

Mọi người đều nịnh nọt như nước, nhưng vẻ mặt của Thu Vũ Tuyền vẫn bình thản, không hề gợn sóng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lão bà Đế Cảnh lục trọng đang ngồi ở phía trên kia.

Đó là một vị tiền bối của Bạch Huyền Tộc bọn họ.

Cũng là “thân nhân” của nàng tại khu vực vứt bỏ này.

Thiên Cung vì duy trì cái gọi là trật tự, tuy cho phép xuất hiện gia tộc, nhưng không cho phép xuất hiện cái loại thế gia tu tiên khổng lồ rắc rối phức tạp.

Bởi vì, sau khi những gia tộc này lớn mạnh, có thể sẽ uy hiếp đến sự thống trị của Thiên Cung.

Các môn phái tu tiên cũng tương tự như vậy.

Cho nên dựa theo quy củ của Thiên Cung, trẻ sơ sinh cũng bị sắp xếp tiến vào một khu vực vứt bỏ ngẫu nhiên.

Mặc dù ở khu vực vứt bỏ, khi còn nhỏ, những đứa trẻ sơ sinh này cũng được chăm sóc bồi dưỡng, nhưng sau khi thành niên hơn phân nửa chính là tự sinh tự diệt.

Thu Vũ Tuyền rất may mắn, ngày đầu tiên khi nàng tới đây, đã được Thu bà nuôi dưỡng.

Mà Thu bà là người có sức chiến đấu có cao nhất ở khu vực vứt bỏ này, Đế Cảnh lục trọng, uy vọng cực cao.

Có sự bảo vệ của nàng, Thu Vũ Tuyền lớn lên rất thuận lợi.

Nghe nói Thu bà đến từ một tộc cổ xưa, tên là Bạch Huyền Tộc, vì thế khi còn nhỏ, Thu Vũ Tuyền đã tiếp nhận nghi thức đặc biệt của Bạch Huyền Tộc, có được ấn ký của Bạch Huyền Tộc.

Trở thành người của Bạch Huyền Tộc.

Đối với thiên phú của nàng, Thu bà vẫn cực kỳ coi trọng, bà vẫn thường nói, nếu là trước đây, chắc chắn nàng sẽ là Thánh nữ xứng đáng, là đại điện chủ đời kế tiếp.

Thu Vũ Tuyền không biết Thánh nữ của Bạch Huyền Tộc có ích lợi gì, nơi này cũng chỉ có hai người các nàng là người của Bạch Huyền Tộc, cho dù làm đại điện chủ, thì cũng có thể làm gì?

Nhưng mà nàng biết, Thu bà đối xử với mình rất tốt, giống như tình bà cháu.

Hiện giờ nàng giành được thành tích cực kỳ xuất sắc, đương nhiên, phản ứng đầu tiên là nhìn vẻ mặt vui mừng của bà, giống như cháu gái hy vọng nhận được sự khen ngợi từ bà của mình.

Nhưng mà, điều nàng không ngờ là, Thu bà, người từ trước đến nay luôn sủng nịnh nàng, ánh mắt lần này lại có chút bình thản, chỉ hơi gật đầu với nàng, không nhìn thấy một chút vui mừng nào.

Điều này cũng là đương nhiên, Huyền tộc thờ phụng chính là Thần Huyền tộc trong thần điện.

Trong cuộc khảo thí này, Thu Vũ Tuyền đã trực tiếp bộc lộ một cách mạnh mẽ mức độ thành kính đối với Thiên Đạo, có thể nghĩ cũng biết, từ trước tới nay, trong lòng nàng luôn chống lại thần điện và Thần Bạch Huyền mà ngày thường mình hay nhắc tới.

Đối với Thu bà, người luôn xem nàng là hy vọng tâm huyết của Bạch Huyền Tộc, đây là một sự phản bội tột cùng.

Có thể giữ vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu với nàng, đã xem như là rất cưng chiều nàng rồi.

Chương 1031: Ghen tỵ

Bây giờ trong lòng Thu Bà suy sụp, rất phức tạp.

Năm đó, sau khi tổ chức lại Nguyên Tiên Giới, Huyền Giới cũng thay đổi hoàn toàn.

Ba nghìn căn nguyên trở về, Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới hết sức hùng mạnh, thu hồi lại Thiên Đạo bị chia rẽ kia trong Huyền Giới một cách mạnh mẽ.

Sau khi xảy ra một loạt biến cố, người của Huyền tộc ra khỏi Huyền Giới, dần dần dung nhập vào Nguyên Tiên Giới.

Nắm giữ được huyền phách và huyền văn, bọn họ thích ứng với hệ thống tu luyện mới rất nhanh, lần lượt vượt qua mức cao nhất của cảnh giới ban đầu.

Tuy thời kỳ đó khắp nơi hỗn loạn, nhưng mọi người đồng lòng, phát triển rất nhanh chóng.

Tiền bối Bạch Vô Khải là người đầu tiên đột phá đến Đế Cảnh cửu trọng.

Dần dần khiến Bạch Huyền tộc có tư cách đứng trên đất Nguyên Tiên Giới.

Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, thời đại của Thập Thiên Đế đã tới.

Bạch Huyền tộc là một quần tộc thờ Thần Huyền tộc, bị coi như sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tai họa ngầm đe dọa Thiên Đạo, cũng sẽ thành mục tiêu đả kích của Thiên cung.

Bạch Huyền tộc cấp cao kẻ thì bị thương, kẻ thì mất tích, kẻ thì bị lưu đày.

Số tộc nhân còn lại phân tán, không rõ lưu lạc ở nơi nào, vùng đất bị bỏ lại ở chỗ Thu Bà lúc đầu có ba tên tộc nhân.

Hai người khác sau này vượt qua khảo thí thì đã rời khỏi nơi này.

Muốn ra ngoài thật ra không khó, Thiên Tâm thượng đẳng là được.

Nhưng mà Thu Bà quá sùng kính Thần Huyền tộc, khảo thí của nàng vẫn chỉ là hạ đẳng, cho nên vẫn luôn bị nhốt ở nơi này.

Mấy năm nay tâm nguyện lớn nhất của nàng chỉ là phục hồi Bạch Huyền tộc.

Sự xuất hiện của Thu Vũ Tuyền khiến nàng giống như nhặt được bảo vật.

Đây là một người có thiên phú vượt xa các thế hệ tiền bối Huyền tộc, năng lực thậm chí còn vượt xa cả tuyệt thế thiên tài là tiền bối Bạch Vô Khải.

Nàng hết lòng chăm sóc, nuôi dưỡng, gửi gắm trên người nàng hy vọng cực lớn.

Trước lần khảo thí này, nàng thật sự rất mâu thuẫn.

Một mặt hy vọng Thiên Tâm đứa nhỏ này có thể đạt tới thượng đẳng, như vậy có thể rời khỏi nơi quỷ quái tồi tàn này, từ nay về sau có thể tự do bay nhảy.

Mặt khác lại hy vọng Thiên Tâm đẳng cấp của nàng giống nàng, chỉ là hạ đẳng, như vậy sẽ chứng tỏ nàng trung thành tuyệt đối với Bạch Huyền Thần điện.

Mà bây giờ công bố đáp án…

Nàng cảm giác như mình tâm huyết nuôi dưỡng nhiều năm, cuối cùng lại như mang họ người khác.

Trống trải.

Mà ở dưới đài lúc này, Thành Ca đã không kiềm chế được nữa.

Dĩ nhiên hắn sẽ không ở nơi ma quỷ này cả ngày.

Khảo thí gì đó trước mắt, đúng thật là cơ hội đem đến cửa, không nắm chắc sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Sau đó, hắn bay thẳng lên đài cao kia.

Vừa đi lên, lập tức bốn phía có tiếng quát lớn.

“Ngươi là ai?”

“Tế đàn khảo thí không được tự ý xông vào!”

“Xuống, còn không mau cút xuống!”

Khảo thí này trăm ngàn năm một lần, danh sách ứng cử viên mỗi lần đều đã sớm tuyển chọn.

Không phải ai muốn đi lên khảo thí là có thể khảo thí.

Nhưng Thành Ca rõ ràng không phải là người theo lẽ thường, hắn không quan tâm mấy người này nói gì, trực tiếp chạy vọt vào bên trong tiên trận khảo thí.

Không chỉ những "cao thủ" trên cao đài, những Tiên nhân phía dưới vây xem cũng cười vang kèm theo chửi bới.

"Người này ai vậy?"

"Rất lạ mặt, từ trước đến nay chưa từng thấy."

"Không phải là phạm sai lầm, vừa mới từ bên ngoài bị lưu đày vào đây chứ?"

"Người phạm sai lầm bị lưu đày vào đây, còn khảo thí cái gì nữa?"

"Tốn thời gian!"

Nhưng mà, Thu Bà chủ trì lần này mặt lại biến sắc.

Trở nên cực kỳ kinh ngạc.

Trong đôi mắt bình tĩnh kia của nàng, đột nhiên tỏ ra sự kinh ngạc, vui sướng, không thể tin được, xen lẫn vẻ mặt ngông cuồng.

Bởi vì nàng biết Khương Thành.

Năm đó trong đám người Bạch Huyền tộc, Thu Bà đã gặp Khương hiền giả.

Khi đó, nàng vẫn chỉ là một Địa Huyền cảnh trẻ tuổi, nhỏ bé.

Vốn dĩ không có tư cách tiếp cận người kia, cũng không có cơ hội lắng nghe sự giáo huấn của hắn.

Chỉ có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ từ xa nhìn người kia.

Nàng biết rõ ý nghĩa người kia đối với Bạch Huyền tộc - ngang hàng với Thần!

Nàng lập tức đứng lên, sau đó vội vàng đi xuống đài.

"Bà bà!"

Thu Vũ Tuyền vội vã nghênh đón, nàng còn tưởng rằng Thu Bà xuống đây động viên mình.

Kết quả lại phát hiện ánh mắt Thu Bà vốn dĩ không ở trên người mình.

Mà là ở trên người tên vừa mới xông vào tiên trận, không lệch đi một chút nào.

Điều này khiến nàng hơi bất mãn.

Ôm lấy tay Thu Bà, lại nhõng nhẽo.

“Bà Bà, chỉ là tên ngu xuẩn không phép tắc thôi mà, người không cần tự mình đi xuống chứ? Đúng rồi, thành tích vừa rồi của ta người nhìn thấy rồi chứ, như thế nào…”

“Ngươi câm miệng!”

Nghe thấy Thu Vũ Tuyền gọi Khương hiền giả là tên ngu xuẩn, Thu Bà theo bản năng giáng một cái tát.

“Đồ đại nghịch bất đạo!”

Bốp!

Cái tát này khiến mặt Thu Vũ Tuyền tối sầm.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Thu Bà mắng nàng, lại là lần đầu đánh nàng.

Nàng vừa mới đạt được thành tích tốt, nhưng lại tủi thân, nước mắt suýt nữa tràn mi.

Mà Thu Bà lại thẳng tay hất nàng ra, lảo đảo về phía ngoài tiên trận khảo thí, sau đó cung kính cúi người xuống.

Đó gọi là một sự thành kính, đó gọi là một sự kích động.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Thu Bà là thế lực tối cao của mảnh đất bị bỏ rơi này, dù là không đủ Thiên Tâm thì địa vị vẫn không gì sánh bằng.

Dù sao tu luyện giới đến cuối cùng vẫn là sức mạnh có tiếng nói.

Mà nàng chủ trì nhiều cuộc khảo thí như vậy, cho dù thành tích cao đến đâu, cũng chưa từng thấy nàng có phản ứng quyết liệt đến thế.

Mỗi lần đều là một mặt bình tĩnh, không hề bận tâm.

Duy chỉ có lần này… quá lạ thường.

Chẳng lẽ người kia có điểm nào đặc biệt?

Mà ngay sau đó, mọi người lại nhốn nháo một lần nữa.

Bởi vì Khương Thành đang ở khâu khảo thí thiên phú thứ nhất, cũng là mức cao nhất tiên trận có thể khảo thí được.

Không còn cách nào, dù thế nào thì phẩm chất, khí phách, huyết mạch, quy tắc, nhận thức, tất cả các phương diện của Thành Ca đều khác thường.

Cũng có nghĩa là tiên trận khảo thí này đã có hạn mức cao nhất, nếu không thành tích khảo thí của hắn sẽ lợi hại hơn nữa.

"Thiên phú của người này mà không thua kém gì Thu Vũ Tuyền sao?"

"Thế này quá lợi hại rồi phải không?"

"Thật không thể tưởng tượng nổi!"

"Trong một ngày, mảnh đất bị bỏ rơi của chúng ta lại xuất hiện hai tuyệt thế thiên tài 200 triệu năm khó gặp được sao?"

Ngay lập tức vài "cao thủ" trên đài cao cũng khiếp sợ.

"Tu vi của người này ta không thể nhìn thấu, chẳng lẽ hắn là Đế Cảnh lục trọng sao?"

"Hình như là thế."

"Chẳng trách Thu Bà phản ứng mạnh như vậy."

Mà bên kia, Thu Vũ Tuyền toàn thân phát run, vẫn che kín nửa gương mặt tuyệt đẹp, như con tò te ngơ ngác nhìn Thu Bà.

Muội muội này ăn một cái tát kia đến mức nhất thời chết lặng.

Mãi đến khi mọi người bàn tán xôn xao, cuối cùng mới khiến nàng tỉnh táo lại.

"Bởi vì thiên phú của hắn quá tuyệt sao?"

"Chẳng lẽ không phải ta sao?"

Nàng càng thêm tủi thân.

Bởi vì xuất hiện thiên tài mới, ngươi không để ý đến ta nữa rồi?

Ta chính là "tôn nữ" mà một tay ngươi nuôi lớn, sao ngươi có thể bên trọng bên khinh như vậy chứ?

Nàng cảm giác Khương Thành lấy mất sự nuông chiều của Bà Bà đối với mình, lại chỉ có thể ghen tỵ mà thôi.

Mà ngay lúc này, khảo thí của Thành Ca tiến vào khâu cuối cùng - Thiên Tâm.

Chương 1032: Sao ngươi không dùng Vô Đạo Kiếm

Đến lúc này, không ai ở dưới đài dám khinh thường Khương Thành nữa.

Càng không phải nói đến việc chê cười hắn.

Dù sao thiên phú mà hắn vừa mới thể hiện thực sự khiến người khác kinh ngạc.

"Thiên Tâm của người này là phẩm giai gì vậy?"

"Ta đoán rất có thể là tiên phẩm!"

"Ta cũng cảm thấy chắc hẳn cũng không thua kém Thu Vũ Tuyền!"

"Tiên phẩm đâu có dễ dàng xuất hiện như vậy chứ?"

"Đây là ngươi không hiểu rồi, nhìn phản ứng của Thu Bà là biết ngay."

"Đúng, Thu Bà đã chủ trì nhiều lần khảo thí như vậy, nhất định có thể sớm nhìn ra điểm gì đó."

"Thu Vũ Tuyền khảo thí xong, phản ứng của Thu Bà bình thản. Nhưng người này vừa lên đài, Thu Bà lại như ma nhập, đủ thấy người này được nàng để ý hơn."

"Đạo lý này quá chính xác."

Nghe được những lời bàn tán của bọn họ, Thu Vũ Tuyền hơi bực bội.

Lòng dạ nàng cũng không phải hẹp hòi, có thể chấp nhận người khác mạnh hơn mình.

Nhưng lúc này, để "đoạt lại sự quan tâm và sủng ái của Bà Bà", nàng âm thầm cầu nguyện thành tích khảo thí Thiên Tâm của Thành Ca tệ hại đến hiếm thấy.

Có lẽ lời cầu nguyện của nàng linh ứng, sau khi Khương Chưởng môn tiến vào khảo thí Thiên Tâm, đừng nói đến kim quang, ngay cả một vòng thanh quang cũng không thể sáng lên.

Tiên trận khảo thí yên lặng, không có một phản ứng nào.

Điều này cũng là dĩ nhiên.

Mặc dù người của Bạch Huyền tộc thờ phụng Thần Huyền tộc, để tiếp tục tu luyện cũng sẽ ký thác Đạo Tâm lên trên Thiên Đạo.

Chỉ có Khương Thành là ngoại lệ.

Tuy hắn có được Đạo Tâm, nhưng Đạo Tâm của hắn đã ký thác ở trên ngộ đạo Tiên Thụ, không liên quan gì đến Thiên Đạo.

Hắn có thể có chút thành kính nào được chứ.

Tiên trận khảo thí này móc nối với Thiên Đạo, thậm chí còn không thể khảo thí được sự tồn tại Đạo Tâm của hắn.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người ở đây vốn đang kỳ vọng rất lớn đều im lặng.

Nhất thời không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Như thế này là sao?

Tiên trận khảo thí không có phản ứng gì?

Cũng có nghĩa là Thiên Tâm của người này còn chưa đạt đến cấp thấp nhất?

Liệu có phải hắn không có Đạo Tâm không?

Không phải đâu…

Vậy hắn làm thế nào tu luyện đến mức này?

Thu Vũ Tuyền vui mừng khôn xiết!

Ha ha, thiên phú của người này cao tới đâu vậy?

Thiên Tâm của hắn là 0!

Rõ ràng là số 0 - Chao ôi!

Lúc này Bà Bà sẽ vô cùng thất vọng về hắn, sau đó ánh mắt sẽ lại nhìn về phía mình nhỉ?

Nếu không phải giữ hình tượng, nàng đã chê cười hắn ngay tại chỗ này rồi.

Sau đó, nàng nghe thấy tiếng Thu Bà hét ầm ĩ.

“Tiên trận khảo thí hỏng rồi!”

“Đây là tiên trận có vấn đề!”

Nàng ngoài mặt hô hoán như vậy, trong lòng lại biết tiên trận không sao cả.

Mà kết quả này càng khiến nàng vừa mừng vừa sùng bái.

Không hổ là đại hiền giả!

Lão nhân gia hắn rõ ràng đạt đến trình độ sùng bái cao nhất với Thần Huyền tộc, thanh quang của tiên trận cũng không phát sáng!

Uổng công mình trước kia luôn cảm thấy đã đủ thành kính với Thần điện, bây giờ so sánh với hắn mới thấy mặc cảm!

Nhưng nàng không thể để lộ “sự thật” này ngay tại trận.

Nếu không Khương hiền giả ngay lập tức sẽ trở thành ngoại tộc lớn nhất, sau đó Thiên Cung lại nhắm vào hắn.

Cho nên nàng mới vội vàng bịa ra cớ tiên trận bị hỏng.

Những người khác vừa nghe xong cái cớ này cũng tin ngay.

Dù sao khảo thí nhiều lần như vậy, vẫn chưa từng có người gặp phải tình huống thanh quang không sáng lên.

Mà uy danh của Thu Bà cực cao, lời nói của nàng rất có trọng lượng.

Sau đó mọi người dần dần hiểu ra.

“Hóa ra là tiên trận hỏng à?”

“Đã bảo rồi mà, người có thiên phú cao như vậy, làm sao lại không có Đạo Tâm.”

“Đáng tiếc, vẫn chưa thể đánh giá cấp Thiên Tâm của người này.”

“Không sao, sau khi sửa xong tiên trận có thể khảo thí lại rồi.”

“Người này không che giấu được đâu!”

Nghe mọi người bàn tán, lại nhìn thấy ánh mắt thân mật “như nhặt được bảo vật” kia của Bà Bà, tâm trạng Thu Vũ Tuyền sụp đổ.

Nàng không tin tiên trận bị hỏng.

Hơn nữa dù hỏng rồi, cũng không có nghĩa là người này mạnh hơn mình chứ?

Dựa vào cái gì?

Hắn là một người xa lạ thì dựa vào cái gì có thể cướp đi sự yêu mến của Bà Bà đối với mình?

Nàng vội vàng chạy đến, kéo tay Thu Bà lần nữa: “Bà Bà, ngươi có nhìn lầm không vậy, ta thấy tiên trận kia không sao cả…”

Lời nói còn chưa dứt, Khương Thành đi ra.

Thu Bà lại gạt tay nàng, vẻ mặt đón tiếp nồng nhiệt.

Quỳ xuống “phịch” một tiếng trước mặt tất cả mọi người.

“Đại… hiền… giả…”

Giọng nàng cũng đang phát run, hai hàng nước mắt vô thức chảy xuống.

Cảnh này khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Mà Thu Vũ Tuyền sở dĩ vẫn còn đang ghen tỵ, lại càng nghi ngờ nhân sinh.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao Thu Bà đức cao vọng trọng nhất mảnh đất bị ruồng bỏ này bỗng nhiên quỳ gối trước mặt một thanh niên như vậy?

Nàng cũng là nhìn trúng cái thiên phú tuyệt hảo của “vãn bối” này rồi.

Không đáng được đại lễ chứ?

Khương Thành nhìn thấy Ấn Ký Bạch Huyền tộc trên trán nàng, vì vậy cũng đã biết rõ thân phận của nàng.

Vốn dĩ lần khảo thí cuối cùng này không đạt, hắn vẫn còn hơi bực bội.

Lúc này cũng vội nghiêm mặt, đỡ Thu Bà đứng lên.

“Không ngờ, vừa ra đến đây lại gặp cố nhân, không tệ không tệ.”

Nhìn thấy Khương hiền giả quen thuộc, Thu Bà nhớ lại Huyền giới năm đó.

Nàng giống như đứa trẻ đã chịu đựng vô số khổ sở cuối cùng cũng gặp được phụ mẫu, vội òa khóc.

“Đại hiền giả, hóa ra ngươi vẫn còn…”

“Tốt quá rồi… Mấy năm nay… Ta… Ta…”

Vì quá xúc động, nàng ngất ngay tại chỗ.

Lúc này, mọi người ở đây nhất thời luống cuống.

Thành Ca cũng không ngờ “fan girl” của mình năm đó, sau khi nhìn thấy mình, sẽ có phản ứng mạnh như vậy.

“Không!”

Thu Vũ Tuyền kích động, nàng tưởng rằng Thu Bà chết rồi, hơn nữa lại bị Thành Ca âm thầm sát hại.

Quá căm hận, nàng chém một nhát kiếm về phía Khương Thành.

Thành Ca đang định giúp Thu Bà hồi phục lại, thì kiếm quang hướng thẳng mặt hắn mà lao đến.

Mặc dù muốn chết, nhưng hắn sẽ không tự sát.

Vì vậy hắn bay lên trên không, búng tay, đẩy thanh kiếm kia đi.

“Đều tại ngươi!”

“Chính là ngươi hại chết Bà Bà!”

Hốc mắt Thu Vũ Tuyền đỏ lên, không chịu buông kiếm.

Mỹ nhân như hoa đào gặp mưa, chỉ là trong mắt ngoài bi thương còn có hận.

Nàng cho rằng Khương Thành vừa mới ra tay ám toán Thu Bà.

Trong lòng chỉ có thể nghĩ đến bi thương và phẫn nộ.

Mà Thành Ca lại xem nàng như Tiên Mẫu chuyển thế.

Năm đó Mâu Vũ chuyển thế còn có thể giữ lại ký ức, huống chi Tiên Mẫu, phải không?

Cho nên nữ nhân này chắc chắn biết mình, cũng kìm nén không được mà muốn giết mình, chẳng qua là đang diễn kịch mà thôi.

Sau đó, hắn vừa thuận tay chặn lại, vừa thích thú nhếch khóe miệng: "Diễn tiếp đi, phía sau còn có cái gì vậy?"

"Tâm trạng ta đang tốt, có thể phối hợp với kịch bản của ngươi."

Giết người rồi còn cao ngạo, cợt nhả như vậy sao?

Lồng ngực của Thu Vũ Tuyền sắp nổ tung.

"Thu Bà đã chết rồi, ngươi còn nói tâm trạng tốt cái gì, quả nhiên chính là ngươi đến ám sát người!"

"Ta giết ngươi!"

Khương Thành thất vọng lắc đầu, thuận tay đẩy nàng một lần nữa.

"Thực lực chuyển thế này của ngươi quá yếu rồi."

"Sao vẫn còn chưa thể hiện vậy?"

"Chỉ dựa vào cái này mà ngươi vẫn muốn giết ta sao?"

Nói xong, một tay hắn phong ấn tiên lực của Thu Vũ Tuyền, lúc này mới thản nhiên đạp không đi tới trước mặt nàng, tháo kiếm của nàng xuống.

"Chậc chậc, sao lại không dùng Vô Đạo Kiếm vậy?"

Chương 1033: Chẳng lẽ không còn ký ức?

Khương Thành nhìn từ trên xuống dưới chiếc đạo khí nhị giai kia của nàng, không ngừng thở dài.

“Ngươi nói xem, ngày tốt của ngươi nhưng lại chạy tới đây đối đầu với ta.”

“Sao phải khổ như vậy?”

Ý của hắn là, ngươi vốn là Tiên Mẫu cao cao tại thượng, lẫm liệt bất khả xâm phạm.

Muốn chơi luân hồi chuyển thế gì vậy, hết sức rồi sao?

Hắn còn cố tình hứng thú véo khuôn mặt mềm trắng nõn của Thu Vũ Tuyền.

“Bây giờ như thế này có phải mất mặt hơn không?”

Người Thu Vũ Tuyền bị phong tiên lực, thần hồn cũng bị trấn áp, vốn dĩ không thể phản kháng được.

Chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ như muốn phát hỏa, trừng mắt nhìn Khương Thành.

“Tặc tử, ngươi muốn giết cứ giết, sao phải hạ nhục người khác?”

“Sau này ta có luân hồi đời đời kiếp kiếp, cũng nhất định không bỏ qua cho ngươi!”

Thành Ca vui vẻ, tiếp tục cuộc đối thoại vốn không cùng tần số với nàng.

“Ồ, vẫn còn muốn luân hồi lần nữa ư? Vẫn chưa hết hy vọng sao?”

“Ta đã nói ngươi đừng giả vờ phẫn nộ nữa rồi mà, diễn kịch không mệt ư?”

“Trực tiếp nhận thua, ta sẽ cho ngươi thể diện.”

Hắn vỗ vỗ gương mặt Thu Vũ Tuyền, tít mắt cười nhạo, nói: “Chúng ta đều là nhân tình cũ, ngươi giả vờ không quen biết như vậy, ta sẽ cảm thấy rất mất mát.”

Hắn cũng chỉ là hơi khoa trương một chút, dù sao hắn thật sự quen biết Tiên Mẫu đã lâu rồi.

“Ô…”

Hắn vừa nói vậy, tất cả tiên nhân cách đó không xa đều bỗng nhiên bừng tỉnh kêu lên.

Ban đầu bọn họ còn muốn lên trên giúp Thu Vũ Tuyền.

Nghe ý tứ này, vậy trước kia hai người có tư tình sao?

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Thu Vũ Tuyền đều có ý tứ sâu xa.

Một vài nam tử trẻ tuổi ái mộ Thu Vũ Tuyền nhiều năm trông bộ dạng lại càng tan nát cõi lòng.

Thu Vũ Tuyền sắp tức điên rồi.

Người này không những "giết chết" Thu Bà thân thiết nhất với mình, mà còn làm nhục mình, cuối cùng còn vấy bẩn danh tiết của mình!

"Ai là tình nhân cũ với ngươi chứ?"

"Ngươi là tên tặc tử bỉ ổi, vô liêm sỉ…"

Thành Ca cũng mất hứng rồi.

Tiên Mẫu này rõ ràng muốn giết mình, mà vẫn cứ giả vờ không quen biết, cũng không chịu chính miệng "nhận thua", làm hắn cảm thấy chẳng còn ý nghĩa gì.

Thôi đi.

Tiễn nàng luân hồi lần nữa được rồi.

"Lần sau chuyển thế nhớ tu luyện lợi hại một chút rồi đến tìm ta, ta đặt kỳ vọng rất lớn vào ngươi."

Hy vọng sau này ngươi thực sự có thể giết chết ta vài lần.

Nói xong, hắn định tiêu diệt nữ nhân này tại chỗ.

Mà lúc này, Thu Bà ở phía xa vừa tỉnh lại.

Vừa nghe đứa nhỏ này bất kính với Khương hiền giả, lại thấy Khương hiền giả muốn giết nàng, sợ tới mức lo lắng không yên, vội vàng chạy lại đây.

"Khương hiền giả tha mạng!"

"Đứa nhỏ này không hiểu chuyện, đều là ta không dạy dỗ tốt…"

“Ngươi tha cho nàng một mạng đi…”

Nàng vội vàng bay tới vừa dập đầu lạy, vừa xin tha thứ.

Thành Ca đỡ nàng lên, lúc này mới thuận tay giải trừ phong ấn của Thu Vũ Tuyền.

Mà vẻ mặt Thu Vũ Tuyền bên kia cực kỳ phấn khích.

“Bà Bà, ngươi vẫn chưa chết?”

“Dĩ nhiên là chưa, đứa nhỏ này sao cứ luôn bất kính với Khương hiền giả như vậy?”

“Trước kia ngươi không như vậy, lần này sao lại xảy ra chuyện chứ?”

Thu Bà giả vờ tức giận, trên thực tế chỉ muốn bảo vệ nàng.

Cho dù khảo thí của Thu Vũ Tuyền khiến nàng rất thất vọng, nhưng sống cùng nàng nhiều năm như vậy, tốt xấu cũng có tình cảm sâu đậm.

Khương hiền giả?

Cuối cùng Thu Vũ Tuyền cũng khôi phục được một chút lý trí.

Nàng không hiểu sao có cảm giác cái tên này có chút quen thuộc.

Trong giây lát, nàng nhớ lại một chút.

Sau đó nói với vẻ mặt khó tin: “Hắn chính là Khương hiền giả mà trước kia ngươi từng nói với ta sao?”

Thu Bà vui mừng, gật đầu, lại vỗ nhẹ nàng, tỏ vẻ không hài lòng nói: “Không biết lớn nhỏ, Khương hiền giả chính là tiền bối của ngươi, còn không mau hành lễ với hắn?”

Cái gì?

Hành lễ?

Hành lễ với cái người vừa mới làm nhục mình, còn làm vấy bẩn danh tiết của mình sao?

Đùa cái gì vậy?

“Ta từ chối!”

Thành Ca cười tủm tỉm nhìn nàng, trong mắt hắn đây là "Tiên Mẫu" hành lễ với mình.

Nếu thật sự khom lưng quỳ gối, vậy có thể coi như là chuyện vui lớn rồi.

"Diễn kịch phải diễn cho trọn vẹn, ngươi bây giờ là hậu bối của ta, không thể nói không hành lễ được đúng không?"

Thu Vũ Tuyền giận dữ: "Ngươi tính là tiền bối gì chứ, chỉ là một đăng đồ tử bì ổi vô liêm sỉ, ta khinh!"

Hai người lại bắt đầu oán giận lẫn nhau.

Thu Bà vội vàng quát: "Đứa nhỏ này, sao ngươi lại làm vậy?"

Lần này nàng thật sự hơi nổi nóng, ngươi không lễ phép với người khác cũng không sao, sao có thể cũng vô lễ với Khương hiền giả như vậy?

Nàng giơ tay muốn cho Thu Vũ Tuyền một cái "tình yêu của Bà Bà".

Mà sau đó đã bùng phát đến cực điểm.

Nàng chưa kịp đánh xuống đã bùng nổ ngay tại chỗ.

"Được, được!"

"Hắn vừa ra đây, ngươi đã quên ta!"

"Trong lòng ngươi vĩnh viễn chỉ hướng về hắn!"

Nàng phẫn nộ, tủi thân mà khóc, biến thành cầu vồng, bay về phía bên trong đại điện sau tế đàn.

Thành Ca đứng tại chỗ, khóe miệng giật giật.

"Tiên Mẫu" này diễn đến mức chính mình cũng không thể phân biệt được thật giả.

Giờ mới là vào vở kịch sao?

Hay là không mang theo ký ức lúc trước?

Mà Thu Bà lại cuống quýt xin lỗi: "Đại hiền giả thứ tội, đứa nhỏ này là ta không biết dạy bảo, không có phép tắc…"

"Không sao, không sao!"

Thành Ca vẩy tay áo, muốn làm Tiên Mẫu hành lễ với mình vốn dĩ không khả thi.

“Ta cũng không so đo lễ tiết gì cả, ngươi cũng không cần ép nàng nữa.”

“Tiên Mẫu” cũng chẳng phải lương thiện gì.

Ngộ nhỡ ngươi khiến nàng sốt ruột, sau khi nàng khôi phục hình dáng Tiên Mẫu sẽ tiêu diệt ngươi.

Ngươi cũng không phải Ca, bất cứ lúc nào cũng có thể hồi sinh.

Thu Bà cũng không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ những thứ kỳ quái.

“Ôi, đại hiền giả vẫn khoan dung độ lượng giống như trước như đây…”

“Được rồi, những năm này đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại xuất hiện ở đây, còn những người Huyền tộc khác thì sao?”

Nghe hắn như vậy, hốc mắt Thu Bà lại đỏ lên, dường như rốt cuộc cũng tìm được người có thể làm chủ cho mình.

Vội vàng nói hết những biến đổi của Huyền tộc mấy năm nay.

Sau khi nghe xong, Thành Ca cũng ngậm ngùi lắc đầu.

Kẻ đầu têu tất cả chính là Tiên Mẫu!

Nếu không phải nàng gửi 10 chiếc “chí bảo” nghịch thiên phá vỡ cân bằng đi, Thập Thiên Đế gì đó cũng sẽ không xuất hiện, Nguyên Tiên giới lại càng không rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Chỉ là không biết cố nhân khác của mình ra sao rồi.

Thu Bà cũng không còn tâm trí chủ trì khảo thí gì nữa, hai người cùng về đến hậu điện.

Thu Vũ Tuyền vẫn còn đang giận dỗi, Thu Bà thấy Khương hiền giả cũng không trách tội chút nào, đi tới vỗ về, khuyên bảo nha đầu này vài câu.

Nhìn thấy Thành Ca cũng ở bên cạnh, sắc mặt muội tử này hiển nhiên là không vui.

Chẳng qua là đang có mặt Thu Bà, cũng không dám nói gì.

“Đúng rồi, muốn ra bên ngoài, chỉ có thể thông qua cái Thiên Tâm khảo thí kia sao?”

Thu Bà nghe vậy vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đây đều quy tắc Thiên cung mượn danh nghĩa Thiên Đạo tạo ra, đại hiền giả định ra ngoài sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Thành Ca hiển nhiên sẽ không mãi ở một nơi nhỏ bé như này.

“Nhưng mà ta không có Thiên Tâm gì đó đáng nói, chỉ có thể nghĩ cách khác.”

Hắn nói như vậy, Thu Vũ Tuyền phản ứng lại ngay lập tức.

“Ha, ta biết rồi!”

“Vốn dĩ tiên trận kia thực sự không hỏng, Thiên Tâm của ngươi hóa ra lại kém đến vậy.”

Nhìn vẻ mặt ra vẻ khinh bỉ của nàng giống như cuối cùng cũng thắng được Khương Thành một lần.

Đó gọi là đắc ý.

Thu Bà đang muốn mắng nàng nói năng lung tung, Thành Ca lại cười tít mắt ngăn nàng lại.

Hắn phát hiện, muội tử này không giống với phong cách của Tiên Mẫu, hơn nữa dường như thực sự không biết mình.

Chẳng lẽ Tiên Mẫu chuyển thế không mang theo ký ức? To gan như vậy sao?

Chương 1034: Không chỉnh đốn ngươi thì có lỗi với ngươi

“Ta thực sự không có Thiên Tâm, nhưng ta vẫn có thể rời khỏi nơi này, ngươi tin không?”

Hắn cố tình dùng ánh mắt khiêu khích và giễu cợt nhìn Thu Vũ Tuyền một lượt từ trên xuống.

Cho dù bây giờ ngươi không có ký ức của Tiên Mẫu thì sứ mệnh sau này của ngươi cũng nhất định phải giết ta.

Cho nên ta cần phải chấn chỉnh lại ngươi một phen, nếu không sẽ có lỗi với tình cảm sâu đậm của ngươi.

Người kia khinh thường nói: “Ta tin ngươi cái quỷ, ngươi khoác lác!”

“Người không có Thiên Tâm, thành tựu cả đời này cũng dừng lại ở đây!”

Thu Bà hết sức kính trọng Thành Ca, Thu Vũ Tuyền lại khác.

Nàng rất khinh thường Khương Thành.

Không phải là trước khi Nguyên Tiên giới hình thành, thực lực cao nhất không qua nỗi đế cảnh nhất trọng cũng có thể là tên nhà quê xưng danh xưng bá hay sao?

Thời đại này không giống nữa được không?

Trong lòng nàng còn đang âm thầm tính toán.

Mặc dù bây giờ thực lực người này mạnh hơn mình, nhưng hắn không có Thiên Tâm, sau này cũng sẽ không có tiến bộ gì nữa.

Mà tiền đồ của mình lại xán lạn.

Đợi đến khi mình tiến vào Đế Cảnh thất trọng, bát trọng, cửu trọng, đến lúc đó nhất định sẽ trả lại cái khẩu khí này.

Nể mặt Thu Bà, bản thân không giết hắn, nhưng nhất định phải đánh hắn đến mức hắn khóc ròng, quỳ lạy xin tha!

“Bà Bà, sau này đích thân ta sẽ đánh bại hắn, để ngươi thấy rõ kết cục của hắn nực cười thế nào.”

Thu Bà nghe vậy giận dữ: “Ngươi nói nhảm cái gì trước mặt đại hiền giả vậy?”

Khương Thành lại giơ tay ngăn cản nàng lần nữa, nhân tiện khen ngợi Thu Vũ Tuyền một chút.

“Chí khí đáng khen, tinh thần quyết liệt!”

Hắn bất chợt chuyển đề tài: “Nếu như ta có thể rời khỏi thì sao? Ngươi làm thế nào?”

Nếu đệ tử Phi Tiên Môn nhìn thấy vẻ mặt cân nhắc này của hắn, chắc chắn biết rõ hắn lại muốn gài bẫy người khác.

Chỉ tiếc, Thu Vũ Tuyền không biết.

“Ngươi không thể rời đi, đời này ngươi chỉ có thể bị vây hãm ở đây thôi!”

Sau đó đợi mình thành công trở về sẽ dốc lòng dạy dỗ ngươi.

Thành Ca không hề để ý sự châm biếm của nàng, mà lại tươi cười đưa ra lời đánh cược .

“Nếu như lần này ta có thể rời đi, từ nay ngươi chính là tiểu thị nữ của ta, gặp mặt trước tiên phải chào lão gia, dám cược không?”

Ngẫm nghĩ Tiên Mẫu chuyển thế làm thị nữ của mình, mỗi ngày gọi mình là lão gia, vậy thì thoải mái đến mức nào chứ?

Sau này nàng khôi phục lại trí nhớ, có khi nào tức giận đến mức chết bất đắc kỳ tử tại chỗ không?

Thành Ca đây cũng sắp ngây ngất luôn rồi.

Nhưng mà tâm trạng của Thu Vũ Tuyền ở đối diện tâm tình nhưng chỉ là cực đoan.

Tiểu thị nữ?

Người này đang nghĩ cái quái gì vậy?

Ta hận không thể đập ngươi một trận, còn làm thị nữ của ngươi, còn gọi ngươi là lão gia?

“Ngươi nghĩ cái gì vậy…”

Thành Ca ngắt lời nàng: “Chỉ hỏi ngươi có dám đánh cược hay không, không có gan thì im miệng ở yên bên tập vỗ tay, tranh thủ sớm gia nhập vào đội cổ động viên.”

Thu Vũ Tuyền biết đây là kế khích tướng.

Nàng bình tĩnh lại.

“Ngươi thật sự không có Thiên Tâm sao?”

“Thật.”

“Ngộ nhỡ ngươi giở trò lừa đảo, phía sau bỗng nhiên tỏa ra Thiên Tâm, sau đó thông qua…”

“Nếu ta dựa vào Thiên Tâm đi ra ngoài thì tính là ta thua!”

Nói đến nước này, còn do dự cái gì chứ?

Thu Vũ Tuyền tính toán một chút, vùng đất bị ruồng bỏ này lại là Thiên Cung xây dựng, không ai có thể lợi dụng sơ hở đi ra ngoài.

Tên vô liêm sỉ này lại càng không thể.

Cho nên mình chắc thắng không thua.

"Được, ta cược. Nếu như ngươi không ra được, vậy ngươi về sau cũng phải làm đầy tớ cho ta, sau này gặp mặt cũng phải chào một tiếng bà cô!"

Bộp!

Thu Bà liên tục đập bàn.

"Ngươi to gan!"

Nàng thực sự không nghe nổi nữa.

Đây thật sự quá đại nghịch bất đạo, đại hiền giả ngang hàng với Thần Huyền tộc, ngươi sao có thể nghĩ đến chuyện hắn làm đầy tớ?

Dù chỉ là có ý nghĩ này, cũng là muốn chết rồi.

Thành Ca lại ngăn cản nàng.

"Không sao, không sao, vụ đánh cược này ta chấp nhận, dù sao ta cũng thắng chắc rồi."

Thu Vũ Tuyền cũng cũng không chịu nhường bước, nàng kiêu ngạo hất cằm: "Hừm, đến lúc đó ngươi thua rồi cũng đừng cố tình lấy cái thân phận đại hiền giả gì đó lấy lệ."

Thành Ca cười, nói: "Đương nhiên là không, chỉ hy vọng ngươi đến lúc đó đừng thua không dậy nổi."

Thu Vũ Tuyền chế giễu lại: "Ngươi nghĩ rằng ta là ngươi sao?"

"Vậy được, đánh cược được thiết lập!"

Thu Bà ở bên cạnh thấy cảnh này cũng dở khóc dở cười.

Quả nhiên phong cách của đại hiền giả vẫn giống trước kia.

Vẻ bề ngoài vẻ bất cần đời, không đứng đắn, nhưng thực tế…

Ngày thứ hai, vùng đất bị vứt bỏ này đón tiếp khách mới.

“Chào đón Tiên quan!”

“Chào đón Tiên quan!”

Đám đông Đế cảnh tứ trọng, ngũ trọng ở đây đều phục tùng Thu Bà, cung kính chờ ở bên cạnh tế đàn.

“Tiên quan đến đây, khiến bọn ta cảm thấy như rồng đến nhà tôm…”

Mà phía trên tế đàn kia thì lại bỗng chốc xuất hiện một bóng người.

Khuôn mặt người này thoạt nhìn cũng chỉ đến ba mươi tuổi, trên thực tế đã sống bao nhiêu năm rồi có lẽ chỉ có bản thân hắn mới biết được.

Cuối cùng sau khi cả người hắn khí thế bao trùm cả Đế Cảnh cửu trọng, tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được sự trận áp kinh khủng như núi như biển.

Mà đầu hắn đội mũ Tiên quan Thương Lam, người mặc gấm bào màu xanh, nhìn không giống phong cách các tu tiên khác.

Thiên Cung có một bộ hệ thống cấp bậc hoàn chỉnh, mỗi cấp bậc thực hiện nhiệm vụ của mình, những Tiên quan này phụ trách Nguyên Tiên giới rộng lớn.

Người này là Tiên quan cửu phẩm, xét về phẩm cấp thì xếp cuối bảng, chỉ cao hơn người chả có phẩm cấp là tạp dịch của Thiên Cung.

Nhưng đó cũng thuộc nhân viên nội bộ của Thiên Cung, chính thức là Thiên Đế Bệ Hạ.

Đừng nói hắn là Đế Cảnh cửu trọng, cho dù là Đế Cảnh nhất trọng, tiên nhân khác nhìn thấy hắn cũng phải cung kính không dám đắc tội.

Suy cho cùng đứng sau người ta là cả Thiên Cung, cũng không dễ đắc tội đến.

“Kết quả khảo thí thiên tài tiên phẩm lục giai là ai vậy?”

Kết quả khảo thí bên này, trước mắt có thể nhận ra, chỉ là bọn họ không biết danh tính, thân phận.

Phẩm chất Đạo Tâm lục giai cực cao, so với Đế cảnh cửu trọng của hắn đây còn cao hơn hai phẩm.

Mà tiên phẩm để đại diện cho mức độ thành kính với Thiên đạo.

Cũng vì thế, cấp trên đặc biệt coi trọng.

Kiểu thiên tài này có giá trị bồi dưỡng cực cao.

Thường ngày đến vùng đất bị ruồng bỏ này, chỉ cần tùy ý phái một tên Tiên quan tạp dịch đến là được.

Mà lần này vì để thể hiện sự coi trọng đã cố ý phái tiên quan chính thức là hắn.

"Vũ Tuyền, mau tới bái kiến Tiên quan đại nhân!"

Thu Bà vội vàng vẫy tay, Thu Vũ Tuyền tiến lên hành lễ.

Tên Tiên quan nhìn thấy cô gái này, cũng không khỏi ngạc nhiên.

Đây cũng không phải lợi dụng tiên thuật để điều chỉnh dung mạo đạt đến nhan sắc này, đây là kiệt tác của Thiên đạo tạo hóa.

Cho nên ánh mắt của hắn cũng vì thế mà đờ ra mười mấy giây không phản ứng.

"Không tệ, không tệ, quả nhiên là nhân vật Thiên tư như Phượng!"

Ta chính là Bách Ngỗi tiên quan, từ nay về sau chúng ta có thể thân mật hơn một chút…"

Nếu vẻn vẻn lời nói như này thì tiêu rồi.

Mọi người ở đây hầu như đều có thể nhìn ra được ánh mắt rực lửa kia từ đầu đến cuối không rời khỏi mặt Thu Vũ Tuyền.

Điều này làm trong lòng Thu Bà âm thầm lo lắng.

Người này hình như cũng không phải là nhân vật nghiêm chỉnh gì, rõ ràng cũng Đế cảnh cửu trọng rồi mà vẫn ham sắc.

Thu Vũ Tuyền nếu thật sự đi theo hắn ra ngoài, không chừng sẽ gặp những chuyện vô liêm sỉ gì đó.

Chuyện này phải làm sao mới ổn đây?

Bách Ngỗi tiên quan dường như cũng nhận ra được vẻ mặt cau có của mọi người, vì vậy lại trấn áp một lần nữa, làm kinh sợ cả sân.

Sau đó nhấc ngọc bút lên, ở không trung viết xuống một hàng chữ.

“Thu Vũ Tuyền, Đế cảnh ngũ trọng, có thể vào Gia Vương đạo trường!”

Chương 1035: Nói xong lời trăn trối chưa?

Hắn vừa dứt lời, trong hư không xuất hiện một dòng chữ vàng.

Sau đó nét chữ vàng chia làm hai phần.

Một phần trôi nổi bồng bềnh khắc sâu vào trong tay hắn phần này dùng để ghi lại trên phiến Tiên Thạch.

Một phần khác lại hóa thành bóng mờ bụi vàng, rơi trên đỉnh đầu của Thu Vũ Tuyền.

Bách Ngỗi Tiên Quan sắc mặt nghiêm túc nói: “Thân phận của ngươi đã được ghi lại trên sổ ghi tên của Thiên cung.”

“Bắt đầu từ bây giờ, ngươi có tư cách đi ra bên ngoài.”

Giống như vầng sáng trên trời rọi xuống, nàng bỗng nhiên cảm nhận được sương mù dày đặc của thế giới bên ngoài, không còn bất kỳ trở ngại nào nữa.

Bây giờ nếu nàng muốn rời đi thì bất cứ lúc nào cũng có thể.

Những người khác rất hâm mộ nàng, không phải chỉ bởi vì nàng có thể đi ra ngoài, còn bởi vì nàng có thể tiến vào Gia Vương đạo trường.

Đây chính là một chuyện rất ghê gớm.

Tiên Nhân có thể đi ra ngoài, đại đa số phải đăng ký, sau đó được sắp xếp ở bên ngoài Tiên thành và địa thành khác nhau.

Hoặc là tự mình mưu sinh, làm một Tán Tiên.

Hoặc là tiếp nhận công việc lặt vặt mà Thiên cung sắp xếp cho mình.

Bây giờ bên ngoài không cho phép khai tông lập phái, cho nên không thể gia nhập một môn phái nào đó giống như trước đây.

Mà những thiên tài kia có thiên phú khá cao, cũng đặc biệt thành kính với Thiên Đạo, thường thường sẽ được sắp xếp tiến vào Thiên cung tự mình mở đạo trường.

Trong số các đạo trường, không chỉ có cao thủ chỉ điểm truyền thụ công pháp, thỉnh thoảng còn có thể có Đại Năng Thiên cung đến, khai đàn giảng đạo.

Thực ra cũng tương tự với môn phái lúc trước.

Chỉ có điều bây giờ tất cả các đạo trường đều chịu sự quản lí của Thiên cung, bồi dưỡng nhân tài chính thống cho Thiên cung.

Trong vô số đạo trường, đứng đầu chính là mười toà đạo trường Đế cấp.

Mười toà đạo trường này lần lượt trực thuộc thập đại Thiên đế.

Đạo trường Đế cấp thì không có cách nào tự mình gia nhập, cần vượt qua tầng tầng thử thách, còn cần sự tiến cử của Thiên cung cao cấp, Bách Ngỗi Tiên Quan cũng không có quyền hạn tiến cử nàng vào.

Dưới Đế cấp, còn có 90 tòa đạo trường Vương cấp.

Dưới Vương cấp còn có mấy cấp bậc, lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo trường ở tầng thấp hơn.

Tiên nhân tầm thường chỉ cần có thể gia nhập đạo trường tầng thấp nhất, đã xem như việc đáng ăn mừng, đủ để có được ánh mắt hâm mộ của mọi người rồi.

Bây giờ Thu Vũ Tuyền được sắp xếp vào Gia Vương đạo trường, chính là một đạo trường Vương cấp!

Trước đây Băng Nguyên Cốc cũng chỉ là “tông môn” cao nhất chân giới nào đó trong số 3000 chân giới mà thôi.

Mà bây giờ đạo trường Vương cấp ở toàn bộ Nguyên Tiên Giới cũng chỉ có chín mươi.

Nếu đổi thành môn phái lúc trước, nàng bây giờ chẳng khác nào gia nhập vào một môn phái so với Băng Nguyên Cốc còn cao hơn một bậc.

Có thể tưởng tượng được, ý nghĩa đằng sau rất trọng đại.

Mà đối mặt với một chuyện tốt như vậy, vẻ mặt Thu Vũ Tuyền cũng không quá vui mừng ngạc nhiên.

Có thể trong mắt nàng, tiến vào đạo trường Vương cấp bằng thiên phú của mình vốn là chuyện tất nhiên, căn bản không đáng để thất thố mừng như điên.

Ngược lại Thu Bà một bên đang không ngừng cảm ơn.

"Đa tạ sự dìu dắt của Tiên Quan!"

"Đa tạ Tiên Quan!"

Bách Ngỗi Tiên quan gật đầu, sau đó lại chọn ba Tiên Nhân trẻ tuổi khác đã đạt đến Thiên Tâm thượng đẳng.

Cũng cho bọn họ thân phận bên ngoài.

Nhưng với ba người này, hắn sắp xếp tùy ý hơn nhiều.

Ba người không có người nào có thể tiến vào đạo trường, tất cả đều được sắp xếp đến các Tiên thành khác nhau, để cho bọn họ tự mình mưu sinh bên ngoài.

Cũng không chờ ba người kia nói lời cám ơn, hắn vung thước ngọc trong tay lên, đưa ba người kia khỏi vùng đất bỏ hoang.

Trực tiếp đưa đưa bọn họ vào bên trong các tiên thành phù hợp.

Thậm chí không cho bọn họ cơ hội nói từ biệt với những người xung quanh…

Mà đối với Thu Vũ Tuyền, thái độ của hắn rất khác.

"Vũ Tuyền, chúng ta có thể xuất phát rồi."

Hắn bỏ họ đi, tạo ra tình cảnh rất thân mật.

Thu Bà bỗng nhiên xông ra, lặng lẽ truyền âm nói: "Sự dìu dắt của Tiên quan đối với nàng khiến lão thân vô cùng cảm kích, nên đã cố ý chuẩn bị một dị bảo ở hậu điện, muốn biểu thị lòng biết ơn, không biết có thể đón tiếp Tiên quan hay không?"

Bách Ngỗi Tiên quan vốn không thích lão thái thái này.

Dựa vào ngươi cũng xứng làm bà bà của tuyệt thế thiên tài Thu Vũ Tuyền?

Nhưng nghe nói muốn biếu dị bảo cho mình, con mắt lập tức sáng lên.

Bà già này cũng rất hiểu chuyện.

“Đi trước dẫn đường!” Hắn lặng lẽ nói.

Thu Bà, Bách Ngỗi, Thu Vũ Tuyền ba người đi tới hậu điện rất nhanh.

“Dị bảo ngươi nói là đây sao?”

Lần này, đầu óc của Thu Vũ Tuyền cũng mơ hồ.

Không hiểu bà bà muốn làm cái gì nữa.

Vùng đất bỏ đi của chúng ta vốn rất bần cùng, lấy đâu ra dị bảo?

Tiếng nói vừa dứt, Khương Thành bỗng nhiên từ phía sau rèm vòng ra.

Vừa nhìn thấy Bách Ngỗi Tiên Quan, khóe miệng hắn lập tức nhếch lên.

“Ơ, chính chủ cuối cùng cũng đến rồi!”

Bách Ngỗi lại sầm mặt lại: “Dị bảo các ngươi nói đây sao, chẳng lẽ là đang bày trò giải trí cho bổn tọa?”

Thu Bà vẻ mặt đau khổ, chỉ chỉ Khương Thành: “Khởi bẩm Tiên quan, dị bảo lúc nãy lão thân nói tới chính là hắn, thiên phú của hắn vượt xa nha đầu Vũ Tuyền này, hay là ngươi đưa hắn đi cùng đi…”

Lời này là Thành ca sớm đã dạy nàng nói.

Lúc nói ra lời nói này, bản thân nàng đã biết đối phương sẽ không thể nào đồng ý.

Thu Vũ Tuyền ở một bên không nói gì.

Đây là cách để ngươi đi ra ngoài sao?

Thật buồn cười?

Quả nhiên, không chờ Thu Bà nói xong, Bách Ngỗi Tiên quan đã lạnh giọng cắt lời.

“Ngươi đang trêu chọc bổn tọa sao?”

“Có vẻ mảnh đất bỏ đi này của các ngươi cần bị trừng phạt, trong vòng trăm triệu năm nữa, không được tiến hành bất kỳ kiểm tra đánh giá nào nữa, cũng sẽ không có ai có thể đi ra ngoài!”

Hắn căn bản không muốn điều tra tư chất thiên phú của Khương Thành có phải là tốt thật hay không, cũng lười hỏi thăm cấp độ Thiên Tâm của hắn.

Chỉ thẳng vào mũi của hắn, nghiêm khắc tiến hành tuyên án.

“Còn ngươi, cho dù thành tích sát hạch tương lai của ngươi cao đến đâu, cũng vĩnh viễn không được rời khỏi nơi đây!”

Bộp bộp bộp!

Thành ca cười tủm tỉm vỗ tay.

“Rất tốt rất tốt, nhìn cách nói chuyện của ngươi, dường như rất có thân phận bên ngoài.”

Lời này của hắn không rõ ý tứ, Bách Ngỗi Tiên quan trước mắt con mắt hơi híp lại.

“Ngươi muốn khiêu khích bổn tọa? Muốn chết sao?”

Thành Ca vội vã xua tay: “Không không, ngươi hiểu lầm rồi, ngươi không đáng để ta khiêu khích.”

Bách Ngỗi cuối cùng cũng chú ý đến Khương Thành là đế cảnh bát trọng rồi.

Thực lực này, ở bên ngoài đều là cao thủ, càng khỏi nói là tại nơi bỏ đi này.

Nhưng, người này hoàn toàn không đủ để hắn coi trọng.

“Với cảnh giới này của ngươi, thì có tư cách hò hét ra điều kiện với ta sao?”

“Trước mặt Thiên cung, cho dù ngươi là Thiên Tôn cũng phải kiêm nhường, cho dù ngươi là Chí tôn, cũng phải cong đuôi làm người!”

Thành ca cười tủm tỉm rút ra trường kiếm chân khí lục giai của mình.

“Ngươi nói xong lời trăng trối chưa?”

Phản ứng đầu tiên của Bách Ngỗi không phải là sợ hãi, mà là khó có thể tin được.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi lại dám động thủ với ta…”

Hắn làm Tiên quan ở Thiên Cung nhiều năm như vậy, mặc dù đụng tới Thiên Tôn, đối phương cũng sẽ nể mặt hắn.

Cho dù là Chí tôn, cũng không dám động vào một cọng tóc gáy của hắn.

Bởi vì ai cũng biết, động vào người của Thiên cung, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nhưng mà lần này, hắn còn chưa nói xong, kiếm của Thành ca đã vung ra ngoài.

“Muốn chết à!” Bách Ngỗi nổi giận đón đánh.

Đạo khí của hắn còn chưa lấy ra, đã bị Huyền Vân công kích ùn ùn kéo đến đánh trúng.

Thành ca không cho hắn bất kỳ cơ hội phản kháng nào, Tử Hồn vừa ra, đã khuấy đảo triệt để Hồn Hải của hắn, cắt đứt ý thức ra tay của hắn.

Ngay sau đó trường kiếm vẩy một cái, đã gần như xóa sạch con đường sống của hắn.

Chương 1036: Không phải đi ra ngoài sao

Leng keng, trường kiếm về vỏ!

Đập ầm ầm ở trong đầu Thu Bà và Thu Vũ Tuyền.

Thu Vũ Tuyền cho đến lúc này mới hô lên hai chữ “không được”.

Nhưng đã chậm mất rồi.

Phù phù!

Thi thể của Bách Ngỗi ngã xuống đất, không có bất kỳ tiếng động nào.

Trước khi chết, trong mắt hắn vẫn còn chất chứa một vẻ hoài nghi sâu sắc.

Cũng không biết là do không dám tin người này lại thật sự dám giết Tiên quan của Thiên Cung, hay là không thể tin được người này có thể mạnh như vậy.

“Sao ngươi giết hắn?”

“Ngươi điên rồi sao?”

Thu Vũ Tuyền ngoại trừ lần trước là vì tranh sủng, lúc nào tính tình cũng rất trầm ổn.

Song lần này, nàng thật sự không cách nào bình tĩnh được.

“Giết Tiên quan của Thiên cung, ngươi chết chắc rồi!”

“Mỗi Tiên quan của Thiên cung đều có ghi chép, bọn họ có thể dùng Thiên Đạo, truy xét được hung thủ phía sau.”

“Xong rồi xong rồi…”

Nàng sắp sụp đổ, đến nỗi quên luôn sức chiến đấu của Khương Thành lúc nãy khó mà tưởng tượng nổi.

Thu Bà thì ngược lại, sau khi trải qua sự khiếp sợ cực hạn, lại lộ ra vẻ sùng bái.

“Không hổ là Đại Hiền Giả!”

“Thực lực như vậy, cho dù ở thời đại Nguyên Tiên Giới, vẫn thống trị!”

“Công cuộc chấn hưng Bạch Huyền Tộc ta có hi vọng rồi!”

Nàng căn bản không ngờ rằng việc khắc phục hậu quả ra sao.

Ngược lại có Khương hiền giả ở đây, bản thân không cần phải suy nghĩ nhiều, theo sau lão nhân gia ngươi xem biểu diễn.

Năm đó lúc ở Huyền Giới, không phải là như vậy sao?

“Ha ha ha, khiêm nhường khiêm nhường.”

Thành ca rất nhuần nhuyễn thu hết toàn bộ tài nguyên trên người Bách Ngỗi Tiên quan.

Ngoại trừ đan dược, phù triện trong nhẫn trữ vật, còn có một ít sách và pháp khí Tiên quan sử dụng.

Trong đó còn có phiến Tiên Thạch và cây bút ngọc ghi thân phận Thu Vũ Tuyền và ba người kia.

“Thế này không phải là ổn rồi sao?”

“Muốn đi ra ngoài đơn giản như vậy đấy.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thu Vũ Tuyền đã không có cách nào quản lí tốt biểu cảm của bản thân, biến thành biểu cảm tan vỡ.

“Cho nên ngươi định làm gì?”

Nàng sắp bị người này bức điên rồi.

Thành ca coi như là chuyện đương nhiên nói: “Định đi ra ngoài, ngươi nhìn mà không hiểu sao?”

Tư duy của hắn rất đơn giản, nếu vị Tiên quan này trông coi việc ra ra vào vào, vậy thì dựa vào hắn đi ra ngoài là được rồi.

Nếu hắn đã không phối hợp, vậy thì giết chết, cướp đạo cụ của hắn, tự mình đưa bản thân đi ra ngoài.

Kế hoạch vừa hoàn mỹ vừa tinh diệu!

Hắn có chút khâm phục bản thân mình rồi.

Trong lòng Thu Vũ Tuyền gấp gáp, nàng chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Trước đó, nàng chỉ cho rằng bất cứ người nào cũng không thể đột phá khỏi sự phong tỏa của Thiên cung, nàng đã cân nhắc đến tất cả các loại tình huống.

Chỉ không ngờ sẽ có người dùng cách giết Tiên quan này.

Gan to bằng trời cỡ nào?

Ngươi đã giết một Tiên quan!

Ngươi có biết chuyện đó có nghĩa là gì hay không?

Thiên cung mới thành lập hơn trăm triệu năm, cũng có một vài Đại Năng không phục tùng sự quản thúc, căn bản không xem Tiên quan ra gì.

Mà kết cục của bọn họ đều giống nhau không có ngoại lệ.

Cho dù là Tôn Giả, hay là Thiên Tôn Chí Tôn, bất cứ người nào dám to gan giết Tiên quan, cuối cùng sẽ chịu sự tấn công vĩnh viễn của toàn bộ Thiên cung.

Mãi đến khi đuổi tận giết tuyệt mới thôi.

Từ đó về sau, không có ai dám trắng trợn xúc phạm đến uy nghiêm của Thiên cung.

Ở trong mắt nàng, Khương Thành được xem như người chết, những người khác nếu đến gần hắn, chỉ sợ cũng sẽ bị giết toàn thân đầy máu.

Người này lại có tâm tình vui vẻ như vậy?

Thành ca lại không nghĩ nhiều như nàng.

Cầm bút ngọc lên, lấy phiến Tiên Thạch ra, hắn còn đắc ý liếc mắt nhìn Thu Vũ Tuyền.

"Động tác của ca từ trước đến giờ đều hoa lệ như thế, đừng quá sùng bái!"

Thu Vũ Tuyền nói thầm nếu như tác phong của ngươi vẫn như thế này, ngươi có thể sống đến ngày hôm nay, thật đúng là kỳ tích.

Trước khi Khương chưởng môn hạ bút, còn trưng cầu ý kiến của Thu Bà.

"Ta nên phân bản thân đến nơi nào?"

"Lão fan girl" Thu Bà lập tức không chút do dự mà vung tay hô to: "Với phong thái độc nhất vô nhị của Đại hiền giả ngươi, cho dù là đạo trường Đế cấp cũng không có cách nào gánh vác nỗi tài hoa của ngươi, không xứng với thân phận của ngươi!"

"Chỉ là đạo trường Đế cấp không có cách nào để gia nhập trực tiếp, ngươi có thể chịu một chút thiệt thòi ở đạo trường Vương cấp ngu ngốc một thời gian."

Đạo trường Đế cấp, không xứng với hắn?

Đạo trường Vương cấp, thiệt thòi cho hắn?

Khóe miệng Thu Vũ Tuyền co giật, Thu Bà ngươi cũng điên rồi sao, câu này là tiếng người nói sao?

Hắn ngay cả Thiên Tâm cũng không có, ngay cả tư cách đi ra ngoài cũng không có, đạo trường cấp thấp nhất hắn cũng không xứng được chưa?

Thành ca rất tán thành gật gật đầu: “Ý ngươi nói là, xem ra bản thân ta phải chịu thiệt thòi một thời gian, trời định giao cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên phải làm cho khốn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt…”

Thu Bà tiếp tục sùng bái: “Lời nói của Đại hiền giả, vẫn khiến người khác tỉnh ngộ như vậy!”

“Ta đề nghị Đại hiền giả nên chọn Gia Vương đạo trường.”

Nàng tràn đầy sủng nịch và không nỡ nhìn về phía Thu Vũ Tuyền.

“Vũ Tuyền đứa nhỏ này chưa có nhiều kinh nghiệm, ta đang lo lắng nàng sau khi rời khỏi nơi đây sẽ bị bắt nạt. Nếu như Đại hiền giả đồng ý hạ mình cùng đạo trường với nàng ấy, bảo vệ nàng ấy một chút, ta sẽ yên tâm hơn nhiều.”

Ta thật sự cám ơn ngươi.

Thu Vũ Tuyền vô lực bóc phốt.

Nếu như người nói không phải là Thu Bà, nàng đã muốn phốt ngược lại rồi.

Bảo hắn bảo vệ ta?

Ngươi đùa gì thế?

Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa!

Nàng quay đầu xua tay từ chối: “Không cần, ta không cần, hay là ngươi chọn đạo trường khác đi!”

Thành ca vốn không có ý định chọn chung đạo trường với nàng.

Bây giờ nhìn dáng vẻ kiên định từ chối của nàng, ngược lại trong lòng càng mạnh mẽ hơn.

Gì, ở chúng với ca ngươi mất mặt lắm sao?

“Đừng quên, ngươi còn đang cá cược đấy, sau khi rời khỏi đây ngươi phải làm người hầu của ta!”

“Không chung đạo trường, ngươi làm sao hầu hạ lão gia ta? Đừng hòng trốn tránh!”

Nghe lời này của hắn, các cách thức từ chối mà Thu Vũ Tuyền vốn đã chuẩn bị từ trước đang cắm ở trong cổ họng, cực kì khó

chịu.

Không thể nào, mình phải làm người hầu cho hắn thật sao?

Ngược lại Thu Bà vô cùng phấn khởi, thậm chí ánh mắt còn bộc lộ sự hâm mộ đối với Thu Vũ Tuyền.

Thị nữ bên cạnh Đại hiền giả, đây chẳng phải là tương lai có một lượng lớn cơ hội ở chung với lão nhân gia hắn sao?

Năm đó ở Huyền Giới, vì muốn tranh giành một cơ hội tiếp cận Đại hiền giả, mọi người đều phải đấu tranh gay gắt trong âm thầm.

Xoạt xoạt xoạt!

Thành ca viết một dòng chữ vàng ở giữa không trung.

"Khương Thành, đế cảnh bát trọng, vào Gia Vương đạo trường!"

Chữ vàng này trôi nổi bồng bềnh trong hư không, cũng chia thành hai phần.

Một phần khắc ở trên phiến Tiên Thạch, xem như là hoàn thành đăng ký.

Một phần hóa thành bụi vàng, làm "lễ rửa tội" cho hắn.

Mà hắn đạt được tư cách đi ra ngoài dễ như ăn cháo vậy.

Lúc này xung quang sương mù dày đặc, ở trong mắt hắn đã không còn cái gì cản trở, vừa thi triển thần niệm đã nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài cách không biết bao nhiêu trăm triệu dặm.

Ca thở phào nhẹ nhõm, bản đồ thế giới cuối cùng cũng mở khóa.

Lúc này mới đắc ý nhíu mày: "Ngươi thua rồi, bây giờ phục rồi phải không?"

Phục cái đầu ngươi!

Nhưng vào lúc này, có một chuyện khác Thu Vũ Tuyền càng quan tâm hơn.

"Ngươi đã là đế cảnh bát trọng rồi hả?"

Cái tên điên đê tiện này, lại mạnh như vậy?

Nàng mới đế cảnh ngũ trọng, so với đế cảnh bát trọng là một trời một vực.

“Chứ sao nhỉ?”

Thành ca nhún vai một cái: “Được rồi, hô lão gia đến rồi nghe xem.”

Chương 1037: Gia Vương đạo trường

Gương mặt tuyệt mỹ Thu Vũ Tuyền xụ xuống.

Thế này là đòi mạng của nàng mà!

Nàng ta dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về Thu bà - người thân duy nhất của bản thân.

Sau đó nàng ta nhận được ánh mắt cổ vũ tràn đầy sự hài lòng từ Thu bà.

Thế là sau khi chém giết Thành ca một trăm lần trong nội tâm rồi, cuối cũng chỉ có thể không cam tâm tình nguyện là gọi một tiếng: “Chào lão gia!”

“Mặc dù biểu cảm chưa tốt lắm, nhưng đây chỉ là khởi đầu, có thể hiểu được.”

Thành ca rất hài lòng sờ đầu của nàng ta.

Thu Vũ Tuyền cực kỳ muốn nhân dịp này cắn hắn ta một cái, nhưng nghĩ tới khoảng cảnh thực lực trước mắt, cuối cùng vẫn là từ bỏ ý nghĩ không thực tế này.

Đặt niềm hy vọng sau này trở về, gửi gắm vào tương lai tốt đẹp của bản thân.

Cuối cùng cũng chinh phục “Tiên mẫu chuyển thế”, nội tâm Thành ca vui sướng tới mức mất phương hướng luôn.

Hiện giờ điều hắn ta vô cùng mong đợi là tương lai sau khi Thu Vũ Tuyền tìm lại được ký ức, sẽ có biểu cảm như nào?

Lúc đó nhất định là rất đặc sắc.

“Đúng rồi, cái đạo trường kia như thế nào?”

Thu Vũ Tuyền cuối cùng cũng xem là tóm được cơ hội, lập tức châm biếm: “Ngươi cũng thiếu hiểu biết quá đi, đến cái này

cũng không biết, còn dám tùy tiện điền Vương cấp đạo trường?”

Thu bà ở bên cạnh trừng mắt với nàng ta một cái: “Cái đứa bé nhà ngươi, lại bất kính với đại hiền giả!”

Nàng ta nói tiếng xin lỗi với Thành ca, lúc này mới phổ cập kiến thức.

“Đạo trường và tông môn trước đây có chút không giống nhau, nơi đó không cho phép thu nhận đồ đệ, cũng không dùng xưng hô sư huynh sư đệ, bởi vì Thiên cung rất kiêng kỵ việc mở môn lập phái này.”

Nàng ta mặc dù luôn bị nhốt ở địa phương bị vứt bỏ, nhưng ở đây thỉnh thoảng cũng sẽ có người bên ngoài vào, cũng xem như là biết được tình hình ở bên ngoài.

“Vào trong đạo trường, tương lai sẽ có cơ hội vào Thiên cung làm Tiên quan, đó là ước mơ tha thiết của vô số tiên nhân.”

“Một khi trở thành Tiên quan, toàn bộ Nguyên Tiên giới này đều là không có gì phải kiêng kỵ, không ai dám động vào.”

Thành ca cũng nhìn ra được.

Chính là cái tên Tiên quan Bách Ngỗi lúc nãy đó, chỉ là cửu phẩm Tiên quan mà thôi, nhưng cũng đã giống như đại biểu cho toàn bộ Thiên cung vậy.

Nhóm đứng đầu đó, lớn tới kinh người.

Chỉ sợ là Thiên tôn đứng trước bọn họ cũng thấp hơn một cái đầu.

“Tỷ lệ đào thải của đạo trường cũng rất cao, đa số phần lớn đều sẽ bị đuổi ra đạo trường giữa chừng.”

“Nhưng mà, với thiên phú tài hoa của đại hiền giả ngươi, Tiên quan là chuyện chắc chắn như đinh đóng cột.”

“Càng huống hồ, cơ hội Vương cấp đạo trường trở thành Tiên quan rất cao, nghe nói 2 phần người ở đó đến sau cùng đều có thể làm Tiên quan.”

“Cho dù không trở thành Tiên quan, đa phần cũng có thể tìm được đường ra tốt khác.”

Cách nói này của nàng ta, khiến Thành ca cảm thấy vô cùng hoang đường.

Đều là thành tiên quan rồi, còn để ý cái gì mà đường ra, cần thiết sao?

Thực lực Đế cảnh, ở đâu mà chẳng có thể ung dung tự tại?

Dường như là nhìn ra được hắn ta không cho là vậy, Thu bà nhanh chóng giải thích nói: "Thế đạo ngày nay khác rồi, không có thân phận của Thiên cung, đi ở bên ngoài sẽ rất không tiện, có cây đại thụ là Thiên cung này, thì không giống nữa…"

Sau khi trở thành Tiên quan, Thiên cung không chỉ phát tài nguyên theo định kỳ như là tiên bổng, còn đặc biệt đặt làm đạo khí và tiên đan, tiên phù để phát.

Ngoài ra, Tiên quan đều có thể có được lợi ích cực kỳ lớn ở các đại Tiên thành, gặp phải bất kỳ tiên nhân nào cũng đều lớn hơn một cấp, cho dù là mua đồ cũng có thể được hời hơn nhiều.

Cái này ngược lại gợi lên chút hứng thú cho Thành ca.

Cái khác thì thôi đi, cái gì mà đạo khí, tiên đan hắn ta bình thường đều là dựa vào cướp mà có, cũng không cần người khác phát cho mình.

Điều quan trọng là gặp ai cũng lớn hơn một cấp, nghe thì có chút mặt mũi đó!

"Có thể suy nghĩ."

Nếu đạo trường giống tông môn có sư đồ đó, có phân cấp trên dưới rõ ràng, vậy thì chắc chắn hắn ta sẽ không gia nhập.

Dù gì hắn ta cũng không muốn chịu ấm ức của kẻ dưới.

Hiện giờ cái đạo trường này ngược lại cũng xem như là thích hợp, trước tạm dừng chân ở đó, thích ứng chút tiết tấu ở Nguyên Tiên giới, sau đó lại từ từ suy nghĩ sự nghiệp làm màu sau này.

Nhìn thấy hắn ta sờ cằm suy nghĩ, Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh trực tiếp đảo mắt cái.

Trước tiên ngươi vẫn là cẩn thận suy nghĩ xem làm nào để sống tiếp đi, sự trừng phạt của Thiên cung sắp tới rồi đó, ngươi còn làm như là bản thân sắp trở thành Tiên quản rồi vậy.

"Đúng rồi, ngươi muốn đi đạo trường nào?"

Khương Thành nhấc chiếc bút Ngọc đó, ý định cũng cho Thu bà gói đạo trường Vương cấp.

Dù gì hiện giờ bút cũng đang ở trong tay, muốn đưa ai ra ngoài, còn không phải tùy ý mình sao?

Thu Vũ Tuyền vốn dĩ còn cho là phải rời xa Thu bà rất nhiều năm, cũng trở nên kích động.

Hết sức vui vẻ nhanh chóng nói: "Bà bà, ngươi cũng đi cùng bọn ta đi!"

Đề nghị này làm Thu bà vô cùng xao lòng, nhưng cuối cũng vẫn là lắc lắc đầu.

"Thiên phú và thiên tâm của ta đều không đủ, nên không đi đạo trường nữa, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ."

"Đại hiền giả ngươi tùy ý sắp xếp ta tới một Tiên thành là được. Ta muốn chu du khắp nơi, xem xem có thể tìm được Bạch Huyền tộc nhân khác hay không."

Thành ca vừa nghe, thì cũng không khuyên nữa.

Thế là cũng tùy ý sắp xếp cho Thu bà một cái Tiên thành.

"Được rồi, chúng ta nên xuất phát rồi!"

Hắn ta cũng học theo dáng vẻ trước đó của Bách Ngỗi, móc ra Ngọc Thước đó, lúc này mới phát hiện là một thanh Ngọc Hốt đặc thù.

Bên trên có hàng nghìn hàng vạn kí hiệu điểm truyền tống

Không phải Tiên thành và địa phương bị vứt bỏ, thì chính là các đạo trường, Gia Vương đạo trường cũng ở trong đó.

Mặc dù phóng to cả Nguyên Tiên giới lên, những điểm truyền tống này có thể xem là một bộ phận khu vực cực nhỏ, nhưng cũng xem như là cực kỳ có tác dụng.

"Hi hi, cái đồ chơi này giống như là một cái truyền tống trận tùy thân vậy."

Trước tiên Thành ca ngắm chuẩn Thu bà, vận động Ngọc Thước, truyền tống nàng ta tới một Tiên thành nào đó ở bên ngoài.

Sau đó lại ngắm chuẩn Thu Vũ Tuyền và bản thân, đưa nàng ta và hắn cùng đi tới Gia Vương đạo trường.

Vừa tới đây, hai người liền cảm nhận được nồng độ tiên lực chưa từng có trước đây.

Thế này đã vượt xa Băng Nguyên cốc trước đây, hoàn toàn chính là một bảo địa tu luyện tuyệt đỉnh.

Mà nhìn dáng vẻ xung quanh đây hoang vu vắng vẻ, có lẽ mới chỉ là bên ngoài đạo trường.

"Nơi này… thì ra thế gian vậy mà lại có nơi tốt như thế để tới!"

Khuôn mặt Thu Vũ Tuyền đầy cảm thán và kinh ngạc: "Ở đây, dường như là ta đã tới được bên cạnh căn nguyên kiếm rồi vậy!"

"Hơn nữa còn có căn nguyên khác…"

"Trời ạ, không lẽ nào đây là trung tâm của Nguyên Tiên giới sao"

Thứ nàng ta tu luyện chính là quy tắc kiếm nhiều người tu luyện nhất, đối với khí tức căn nguyên vẫn là cực kỳ mẫn cảm.

Thành ca bĩu bĩu môi: "Ngươi đúng là đồ nhà quê, đó chỉ là khí tức quy tắc tương đối mạnh mẽ mà thôi, ở đây cách căn nguyên còn xa."

Ngày nay ba nghìn căn nguyên đã tìm được Thiên đạo, không thể nào có thể còn dừng lại ở vị trí cố định nào được.

Cho dù là dừng lại, cũng sẽ không ở lại một Vương cấp đạo trường.

Hơn nữa căn nguyên và thiên đạo bổ trợ cho nhau, trở nên mạnh mẽ hơn trước đây gấp trăm nghìn lần, cũng không có ai có thể tiếp cận chúng nó được.

Cái người từ trước tới nay luôn thiếu hiểu biết như hắn, cũng xem như hiếm có cơ hội được châm biếm người khác "nhà quê" một lần.

Mà Thu Vu Tuyền bị hắn ta chế giễu nổi giận ngay tại chỗ.

Bây giờ Thu bà không ở bên cạnh, nàng ta cũng không cần "nhẫn nhịn" nữa.

Ngay lập tức trả đũa lại: "Người vẫn là lo mà nghĩ xem làm nào để sống tiếp đi, thật sự cho là giết người kia xong, sẽ không bị truy tìm ra sao?"

Ý nàng ta chỉ Tiên quan Bách Ngỗi.

Việc này không thể nào mà trôi qua vậy được.

Thành ca mặt tỏ vẻ không quan trọng.

"Ta còn sợ bọn họ không đến đó, đến rồi chính là tới tặng kinh nghiệm cho ta."

Đương nhiên Thu Vũ Tuyền không tin hắn: "Người chỉ biết cứng mồm!"

Thành ca cười hi hi một cái : "Thị nữ nhỏ bé khá ngông cuồng nhỉ, quên lão gia ta là ai rồi sao?"

Câu này vừa nói ra, Thu Vũ Tuyền không nói ra được chữ gì nữa, chỉ có thể chửi hắn trong lòng.

Chương 1038: Mời lão gia

Cũng ngay tại lúc này, bầu trời xuất hiện một gã Tiếp Dẫn tiên nhân tiên phong đạo cốt, cảnh giới cũng đã đạt tới Đế Cảnh cửu trọng.

"Hai vị chính là người được Bách Ngỗi Tiên quan giới thiệu tới, Thu Vũ Tuyền và Khương Thành sao?"

"Gia Vương đạo trường chào đón các ngươi gia nhập, hy vọng các ngươi có thể vượt qua bài kiểm tra đánh giá."

"Đi theo bổn tọa!"

Sau khi viết tên lên trên phiến đá tiên thạch đó, Gia Vương đạo trường ở bên này có thể biết được tình hình ngay tại chỗ.

Nhưng mà hình như bọn họ cũng không biết là Bách Ngỗi Tiên quan đã chết.

"Còn có kiểm tra đánh giá sao?" Thành Ca trợn tròn mắt.

“Một nhân vật chính kiêu ngạo như ta, người nào có đủ tư cách để đánh giá ta chứ?”

Mặc dù tên Tiếp Dẫn tiên kia cũng là Đế Cảnh cửu trọng, nhưng lại không phải là Tiên quan.

Hắn vẫn rất nể mặt đối với người mà Bách Ngỗi Tiên quan tự mình chỉ đích danh đưa tới.

Nghe thấy vậy thì hắn không nhịn được bật cười: “Khương đạo hữu cứ nói đùa, Gia Vương đạo trường dù sao cũng là Vương cấp đạo trường, cạnh tranh vô cùng quyết liệt. Không những phải tiến hành sàng lọc trước khi kiểm tra đánh giá mà sau đó còn có thể kiểm tra bất ngờ không theo kỳ hạn.”

Khóe miệng Thành Ca khóe co giật.

Đánh giá Thiên phú thì không sao cả, mà chủ yếu là cái đánh giá Thiên Tâm kia, đến lúc đó chắc chắn là hắn sẽ lại không có một chút phản ứng nào!

Dựa vào phong cách này của Thiên Cung, lòng trung thành đối với thiên đạo là quan trọng hơn cứ thứ gì khác.

Chẳng phải đến lúc đó hắn sẽ bị đuổi ra khỏi Gia Vương đạo trường sao?

Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh suýt chút nữa phì cười ra tiếng.

Thiên phú của nàng cao như vậy, hơn nữa đẳng cấp của Thiên Tâm lại càng bùng nổ ra bên ngoài, đương nhiên cũng không sợ phải thử lại một lần nữa.

Nàng chỉ đang cười trên nỗi đau của người khác.

Cô em gái này vội vã truyền âm thanh cho Thành Ca: “Ôi, một số người nào đó còn muốn làm lão gia, kết quả chỉ là vào được cái cửa, nán lại một cái là sẽ lại sắp bị đuổi ra khỏi cửa, thật sự là mất mặt quá đi mất!”

“À đúng rồi!”

Nàng che môi khẽ cười: “Ngược lại ta quên mất, Thiên Tâm của ngươi lại là số không! Số không xưa nay chưa từng có trong lịch sử, ôi chao! Không chừng sẽ bị đuổi về Khu vực vứt bỏ, quá thê thảm rồi ha ha ha…”

Thành Ca bối rối suy nghĩ không biết có nên trực tiếp mở hệ thống hack ra hay không, ở nơi này đạo trường giết cái bảy vào bảy ra, cho người phụ nữ này bắn tung tóe máu khắp cả người.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, người ở đạo trường này cũng không gây thù chuốc oán với mình, làm như vậy hình như có phần không được đúng đắn cho lắm.

Chuyện này có hơi nhức đầu.

Ba người bay thẳng một đường tiến vào bên trong đạo trường.

Quả nhiên tiên khí ở bên trong còn đậm đặc hơn gấp mấy lần so với bên ngoài.

Giữa những dãy núi và hồ nước ở cảnh tượng tiên cảnh trần gian này được điểm xuyến bằng từng gian hàng lầu gác.

Phạm vi vô cùng rộng lớn, nhưng người ở bên trong lại rất ít.

Thành Ca dùng thần niệm quét qua một chút, nhiều nhất cũng chỉ có không quá một ngàn người.

Mà trong số một ngàn người đó, còn có ít nhất là một trăm người vừa mới tiến vào ngày hôm nay.

Bọn họ cũng là do những vị Tiên quan khác tiến cử, tạm thời bước vào Gia Vương đạo trường.

Khương Thành cảm thấy tình thế này và cái gọi là đánh giá môn đồ quả thực là hoàn toàn không giống nhau.

Bởi vì đánh giá môn đồ thì chắc chắc cũng phải chiêu mộ những thiên tài trẻ tuổi từ từ bồi dưỡng, nói chung tu vi cũng sẽ không cao quá.

Mà ở trong số mấy trăm người đang chuẩn bị kiểm tra này lại có sự khác biệt rất lớn về tu vi.

Thấp cũng mới chỉ là đế cảnh nhất trọng mà thôi, còn cao thì cũng có cả Đế Cảnh cửu trọng rồi.

Hơn nữa có cả người trẻ lẫn người già, e rằng có người cũng đã sống được mấy chục tỷ năm.

Thấy những người già cổ như vậy cũng tới đạo trường để kiểm tra, tâm trạng của Thành Ca bình tĩnh lại rất nhiều.

Sau khi hắn và Thu Vũ Tuyền được tiếp đón ở trong đại điện của cuộc kiểm tra, lập tức làm cho mọi người chú ý đến.

Không có cách nào cả, nhan sắc và khí chất của hai người bọn họ vô cùng xuất chúng.

Mặc dù tiên nhân có thể thay đổi được vẻ ngoài, nhưng đúng là không thể thay đổi tới trình độ này của bọn họ.

Bởi vì ở đây đa số đều là tiên nam, cho nên Thu Vũ Tuyền đã nhanh chóng trở thành tiêu điểm trong tầm mắt của mọi người.

Một số tiên nhân sắp kiểm tra đều đảo mắt theo bất cứ hành động nào của nàng, hoàn toàn bị nàng cướp mất linh hồn rồi.

Mà sau khi tiến vào đại điện này, dường như Thu Vũ Tuyền cũng như là một người khác.

Gương mặt vô cùng xinh đẹp không có một chút biểu cảm nào, có cảm giác xa lánh đề phòng với từng người một, nhìn có vẻ lạnh lùng thánh thiện.

Quả thật dáng vẻ kia giống như một nữ thần nghiêm nghị không thể nào xâm phạm nổi.

Thành Ca liếc nhìn người phụ nữ trước đó không lâu còn tranh cãi với mình.

Không nhịn được phun ra một lời chế nhạo: “Ngươi đúng là có thể giả vờ giả vịt.”

Thu Vũ Tuyền khẽ nắm chặt đôi bàn tay trắng hồng, nhưng để giữ vững được hình tượng, vẻ mặt nàng vẫn không thay đổi chút nào, chỉ cố ý làm ra vẻ không nhận ra hắn.

Thành Ca còn chưa nói gì thì hai gã đàn ông bên cạnh lập tức vọt ra đứng bật dậy.

“Vị tiên tử này, ngươi có quen biết với người này không?”

Thu Vũ Tuyền vốn không muốn phát sinh thêm sự cố nữa, nhưng nghĩ đến mình đã cùng Khương Thành có chuyện trước đây, không trừng trị hắn thì cũng không thể nào hết tức giận được…

Vì thế nàng cố ý lạnh lùng trả lời: “Không quen!”

Nghe được hai chữ này của nàng, hai người đàn ông kia đã lập tức nắm được trọng tâm.

Hai người tiếp tục hỏi: “Vậy vừa rồi là hắn mới bắt nạt ngươi sao?”

“Không sai.”

Lời này vừa mới nói ra thì mọi người đều sửng sốt.

Một người phụ nữ nhan sắc tuyệt vời và khí chất xuất trần như vậy, lại vẫn bị người khác bắt nạt sao?

Điều này có thể chịu đựng không?

Đúng thật là không chấp nhận được!

Sau khi Thu Vũ Tuyền nói xong câu đó, còn cố ý nói với giọng điệu khiêu khích Thành Ca.

“Ở đây cũng không có Thu bà rồi, để ta xem ngươi còn ngông cuồng như thế nào.”

Thành Ca giơ ngón tay cái về phía nàng: “Thật biết làm việc.”

Hắn cũng không tức giận chút nào, thậm chí còn cảm thấy chuyện này cũng là đương nhiên, “Tiên mẫu chuyển thế” nhất định là kẻ địch đã được định sẵn của mình.

Cho dù là nàng có “mất trí nhớ” thì bản năng do thiên đạo mang tới cũng sẽ thúc đẩy nàng đối đầu cùng với mình.

Nếu như Thu Vũ Tuyền dịu dàng hòa thuận với hắn, ngàn theo trăm thuận thì mới khiến cho hắn sợ hãi khắp người, nghi ngờ không biết mình có phải đã nhận nhầm người hay không.

Còn ngược lại bây giờ ở trong mắt hắn thì lại hoàn toàn bình thường.

Đó chính là gặp chiêu phá chiêu.

Quả nhiên, ngay sau đó lập tức lại có bốn gã đàn ông chặn hắn lại.

“Các hạ lại dám bắt nạt vị tiên tử này sao?”

“Có phải cũng cho bọn ta một lời giải thích hay không?”

“Một tiên tử như thế, nâng niu che chở ở trong lòng bàn tay còn sợ làm tổn thương, vậy mà ngươi dám làm ra chuyện nhân

thần cộng phẫn như thế này sao?”

“Xem ra phải dạy dỗ ngươi một bài học sâu sắc rồi!”

Bốn người này đã ngăn cản lại Thành Ca, còn Thu Vũ Tuyền ở bên kia cũng đã có vài người đang vây xung quanh.

Chẳng qua cách đối đãi lại là không giống nhau.

“Giọng nói của tiên tử thực sự là giọng nói êm ái nhất mà ta đã từng nghe trên cuộc đời này.”

“Là cực kỳ vô cùng, tiên âm như thế khiến cho tâm trạng của người ta vô cùng vui vẻ thoải mái…”

“Bên này, mời Tiên tử!”

“Tiên tử ngồi bên này đi…”

“Không biết họ tên của tiên tử là gì, đến từ nơi nào vậy?”

Thành Ca ở bên này âm thầm bĩu môi, sức hấp dẫn của người phụ nữ này lớn đến như vậy sao?

Tốt xấu gì các ngươi cũng ở trên Đế Cảnh rồi, có thể có chút dáng vẻ của tiên nhân được không chứ?

Cho dù muốn nịnh hót thì cũng nên chụp vào ta đây này!

Hắn cười cười với bốn gã đàn ông gây sự kia.

“Việc ta làm, từ lúc nào còn phải giải thích cho người khác vậy?”

Không đợi bốn người này trả lời, hắn lập tức vẫy tay về phía Thu Vũ Tuyền đang bị sao vây quanh trăng vừa mới ngồi xuống.

“Có phải ngươi đã quên thân phận của chính mình rồi hay không?”

Em gái Thu vốn còn đang hả hê đắc ý, dự định nhìn Khương Thành kinh ngạc.

Nghe được câu này, nàng lập tức trợn tròn mắt.

Nàng còn chưa quên vụ cá cược kia.

Những người khác trông thấy vẻ mặt ngượng nghịu của nàng thì lại nhảy ra khỏi đó.

Một số người vây quanh Thành Ca.

“Các hạ, ý này của ngươi là gì vậy?”

“Tiên tử này rõ ràng không quen ngươi, ngươi cứ cố gắng quấn lấy không tha như vậy, ý định là như thế nào?”

“Cũng không nhìn lại một chút xem thân phận của bản thân là gì, tiên tử mà ngươi cũng có thể với được sao?”

“Bây giờ Vương cấp đạo trường, thậm chí ngay cả người như thế cũng có thể được tiến cử sao? Đúng thật là thói đời ngày sau.”

Bọn họ đang đặt này tập hỏa giận phun đâu rồi, Thu Vũ Tuyền đã miễn cưỡng đứng ở trước mặt Khương Thành.

Nàng liếc nhìn Thành Ca bằng một ánh mắt giết người, lúc này mới khom người về phía chỗ mình vừa mới ngồi.

“Mời lão gia!”

Chương 1039: Ta chính là ác bá thì sao

Mới vừa nghe thấy cái gì vậy?

Lão gia?

Phụt!

Mọi người ở đây suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ.

Một tiên tử có một không hai như vậy, mà lại là thị nữ của người khác sao?

Điều này sao có thể chứ?

Ánh mắt hoài nghi về đời người của bọn họ khiến cho Thành Ca rất hưởng thụ, nhân tiện còn vớt vát được một chút giá trị thanh danh rồi.

Hắn cố ý nghiêm mặt lại, gật đầu với Thu Vũ Tuyền.

“Sau này đi ra ngoài thì thông minh nhanh trí một chút, đừng có không có phép tắc nữa đấy!”

“Nếu không, người khác còn tưởng rằng bổn lão gia không có gia giáo đấy!”

Nói xong, lúc này hắn mới hào sảng ngồi vào chỗ mà Thu Vũ Tuyền vừa mới ngồi.

Sau đó ngoắc ngoắc ngón tay về phía người nàng.

“Ta đi suốt một mạch, mệt mỏi quá, bóp chân cho ta.”

Thu Vũ Tuyền suýt chút nữa muốn xé xác hắn ra!

Vất vả lắm nàng mới tạo dưng được hình tượng nữ thần cao ngạo lạnh lùng, đã bị Khương Thành kéo thẳng từ trên mây xuống.

“Ngươi mệt mỏi cái rắm, vốn dĩ ngươi cũng có đi đường đâu!” Nàng khẽ khàng phát ra giọng điệu vô cùng tức giận.

Thành Ca cười tủm tỉm nói: “Lão gia nói mệt mỏi chính là mệt mỏi, không mệt thì cũng là mệt! Không phải ngươi muốn chơi sao, vậy chúng ta chơi đến cùng.”

“Ngươi lợi hại!”

Thu Vũ Tuyền vẫn là người đã thua.

Thật sự ngồi xổm xuống, bắt đầu đấm chân cho hắn.

Mặc dù nàng đã âm thầm mang theo tiên lực vào từng cú đấm, muốn đập cho Thành Ca thành một người què, nhưng Thành Ca lại không thèm để ý đến chi tiết nhỏ này.

Hiệu quả của việc làm màu đạt được là tốt rồi.

Sau này Tiên Mẫu khôi phục trí nhớ, nhớ lại đoạn này, có thể xấu hổ đến mức không chịu nổi mà chết bất đắc kỳ tử hay không?

Ha ha ha ha…

Nghĩ đến cảnh tượng kia, hắn lại say sưa một lần nữa.

Nhưng mà tâm trạng của những người khác lập tức không thể nào khá lên nổi.

Nhìn thấy tiên tử ở trong suy nghĩ cao quý thánh thiện, chinh phục bọn họ ngay từ cái nhìn đầu tiên, lại bị người khác “ép buộc” đấm bóp chân, bọn họ đều nhanh chóng giận điên cả lên.

Vài người lao đến, chỉ vào Thành Ca chửi ầm lên.

“Ngươi định làm cái gì vậy?”

“Vậy mà lại dám bắt nạt nàng, để nàng trở thành thị nữ của ngươi sao?

“Ngươi xứng đáng ư?”

“Tiên tử mau đứng dậy đi, không được để cái tên đê tiện này tùy ý lợi dụng chiếm đoạt!”

“Đây là Gia Vương đạo trường, không phải là nhà của hắn, ở chỗ này có bọn ta làm chủ cho ngươi!”

“Nói cho bọn ta biết, trước kia làm sao hắn có thể dụ dỗ chiếm đoạt ngươi, có phải hắn nắm được nhược điểm gì đó của ngươi hay không…”

Bên ngoài Thu Vũ Tuyền không có chút biểu cảm nào mà chỉ đấm chân, nhưng trong lòng lại đang âm thầm than phiền.

Ta chỉ thua một trận cá cược thôi mà.

Cũng không phải thân thế thê thảm phải bán mình làm nô lệ như các ngươi nghĩ đâu, cũng không phải là dân nữ bị ác bá bên đường chiếm đoạt…

Bổn cô nương thừa nhận chịu thua trận cá cược, hoàn toàn không cần các ngươi phân xử cho.

Thành Ca cũng có chút phiền phức không vừa ý.

Đám người này muốn theo đuổi em gái, muốn thể hiện ở trước mặt Thu Vũ Tuyền, hắn không có vấn đề gì cả, thậm chí còn mừng rỡ xem xiếc khỉ.

Vấn đề đám người này cứ luôn ném lửa lên trên người hắn, muốn giẫm hắn xuống để nâng chính mình lên, dùng việc này để lấy lòng Thu Vũ Tuyền.

Cái này thấy không được rồi.

“Các ngươi nói rất đúng.”

Hắn cố ý hướng nở một nụ cười khiêu khích lộ liễu về phía đám người kia.

“Ta chính là ác bá chiếm đoạt nàng, các ngươi có thể làm như thế nào đây?”

Vốn dĩ Thu Vũ Tuyền còn tưởng rằng hắn muốn dựa vào lý lẽ để tranh luận, làm sao biết được hắn lại chủ động đổ hết tội lỗi lên đầu mình.

Trong chốc lát cũng dừng lại ngơ ngẩn, quên mất phải tiếp tục đấm bóp chân rồi.

Mà những người khác nghe thấy hắn khiêu khích như vậy, làm sao mà có thể chịu được nữa?

Keng keng keng!

Âm thanh của vũ khí được rút ra khỏi vỏ vang lên liên tiếp.

Có người lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng Đế Cảnh bát trọng này của ngươi làm có thể xưng vương xưng bá ở chỗ này rồi sao?"

"Ở đây có người còn lợi hại hơn cả ngươi!"

"Tưởng là bọn ta sẽ chiều ngươi sao…"

Lời nói của bọn họ còn chưa kịp rơi xuống, Thành Ca đã lập tức ra tay.

Lần này hắn lười nhác không muốn sử dụng nhiều Huyền Văn đắc lực như vậy.

Lần trước đánh xong một trận với Bách Ngỗi, hắn phát hiện ra khi đối mặt với Thiên Tôn, vốn dĩ bản thân mình không cần thiết phải gióng trống khua chiêng như thế.

Tử Hồn vẫn mở đường như cũ, vừa bắt đầu đã lập tức đánh cho hồn hải của đối phương sụp đổ, phá hủy nhận thức của đối phương.

Ngay sau đó, chính là một trình độ lĩnh ngộ có thể so với tầng thứ thập nhị trọng của Huyền Văn kiếm Chí Tôn.

Huyền Văn thông qua các lạc ấn của quy tắc trước đó, kéo uy năng khổng lồ của căn nguyên kiếm đánh thẳng về phía trước của mọi người.

Ầm!

Một tiếng nổ vô cùng lớn vang lên ở trong điện.

Sau đó, một khối của bức tường phía ngoài của đại điện đã được cấm chế gia cố bị chạm vào lập tức sụp đổ.

Cả bảy bóng dáng bay ra ngoài cùng một lúc.

Bảy người ngã vật ra đất, cũng không thể đứng lên nổi nữa.

Bọn họ vẫn chưa chết, nhưng mà hồn hải tan vỡ làm mất đi thần trí, tiên thể cũng bị tàn phá đến suy sụp, đã xem như là bị phế bỏ hoàn toàn rồi.

Cảnh tượng này làm cho tinh thần của quần chúng vốn đang sôi sục lập tức yên tĩnh lại trong nháy mắt.

"Bảy người vừa mới rút kiếm ra với ta đã đi ra ngoài để trấn tĩnh lại rồi."

Thành Ca chậm rãi đứng dậy, nhìn hơn ba trăm người còn lại đang đứng thành vòng xung quanh.

"Còn có ai bất mãn với ác bá ta đây không?"

Hắn lắc lư thanh kiếm trong tay.

"Tấm lòng của ta tốt lắm, có thể phối hợp với các ngươi diệt trừ ác bá, sau đó giành lấy được trái tim của mỹ nhân như kịch bản."

Không một người nào dám lại gần.

Một vài tiên nhân vốn còn đang nắm lấy chuôi kiếm cũng lặng lẽ buông tay xuống.

Có thể được tuyển chọn đến đây thì đều là các thiên tài tu tiên đứng đầu, khả năng quan sát của bọn họ đương nhiên là không tồi.

Trong bảy người vừa rồi kia, có một Đế Cảnh cửu trọng, ba Đế Cảnh bát trọng, bốn Đế Cảnh thất trọng.

Đội hình như vậy mà không thể đỡ nổi một chiêu mà tất cả đã lập tức bị phế bỏ.

Có thể nghĩ ra được thực lực của cái tên "ác bá" này mạnh đến mức nào!

Nhìn thấy tất cả mọi người đều bị mình làm cho chấn động, toàn bộ thế giới cũng trở nên yên tĩnh, lúc này Thành Ca mới cảm thấy hài lòng quay lại ngồi.

"Ngươi điên rồi hả, vậy mà lại dám ra tay ở chỗ này sao?"

Giọng nói của Thu Vũ Tuyền lại vang lên, trong giọng nói của nàng có phần hơi sốt ruột.

“Gia Vương đạo trường không cho phép làm người khác bị thương, ngươi thế này rất có thể sẽ bị xử tử!”

Mặc dù nàng rất căm hận Thành Ca, muốn trả thù hắn, nhưng cũng không muốn hắn phải chết.

Dù sao thì người này cũng là “người thân” của Thu bà mà.

Khóe miệng Khương Thành khẽ nhếch lên: “Thành Ca ta vừa mới bắt đầu biểu diễn, ngươi nhìn cho kỹ, nhớ học tập thêm một chút.”

Hắn đã làm tốt việc chuẩn bị đại khai sát giới ở đây, sau đó bị giết, sau đó mở hack bảy vào bảy ra.

“Biểu diễn cái đầu ngươi!” Thu Vũ Tuyền lại tan vỡ một lần nữa.

Thu bà còn nói để cho hắn bảo vệ mình, cái này là khó giữ nổi mạng sống đây sao?

Phản ứng của đạo trường rất nhanh.

Khương Thành vừa mới nói dứt lời, lập tức đã có vài tên Thiên Tôn lao vọt vào.

Tên cầm đầu kia còn là Thiên Tôn Tiên quan bát phẩm!

“Người nào dám ra tay ở Gia Vương đạo trường?”

“Thật to gan!”

“Dám coi thường uy nghiêm của Thiên Cung, đáng phải chết!”

Bọn họ đằng đằng sát khí vừa mới xông lên, mọi người trước đó còn không dám lên tiếng, lập tức có dũng khí trở lại.

“Là hắn!”

“Chính là người này!”

Bọn họ lập tức chỉ vào Thành Ca, vội vàng báo cáo tình huống.

“Người này chính xác là một ác bá!”

“Hắn chẳng những bắt nạt vị tiên tử này, còn vô duyên vô cớ phế bỏ bảy vị đạo hữu, quả thực làm cho người ta vô cùng

phẫn nộ!”

“Ác bá hành động thế này, ai cũng đều có thể giết chết!”

“Kính xin tiên quan đại nhân phải trừng trị tội của hắn thật nặng!”

“Đúng, tuyệt đối không thể xem nhẹ tha thứ!”

Tinh thần này của quần chúng sục sôi lên, tất cả mọi người đều cảm thấy tiếp theo chính là hình ảnh hả hê lòng người khi tên “ác bá” bị phán tức hình.

Người này không thể nào có cơ hội may mắn thoát được khi đối mặt với Thiên Cung tiên quan!

Thu Vũ Tuyền cũng đang vô cùng lo lắng, tiếp tục như vậy thì Khương Thành thật sự sẽ chết…

Gương mặt của tên Thiên Tôn cầm đầu kia vốn còn đang tràn đầy uy nghiêm, đến sau khi hắn thấy Khương Thành ở trong đám người thì liền bị dọa cho sợ đến mức suýt chút nữa đã lăn lông lốc quỳ xuống.

Chương 1040: Đừng bao giờ thiên vị ta

“Khương… Khương chưởng môn?”

Khóe miệng của hắn đều đang co giật, gương mặt tràn đầy sự mãnh liệt khó mà tin được.

“Ngươi rõ ràng còn sống sao?”

Thành Ca chậm rãi đứng dậy, đánh giá trên dưới hắn rồi liếc mắt một cái.

“Ngươi ở đây tốt chứ.”

Vị tiên quan bát phẩm này, ngược lại hắn có một chút ấn tượng, trước kia là một Đế Cảnh của Tiên Giới, được gọi là Chá Lạc Tiên Đế.

Vốn dĩ là không quen, nhưng sau đó chân giới đến đột kích, tất cả tiên ma của lục giới đều hội tụ đến Man Giới.

Chá Lạc Tiên Đế là đại lão của Tiên giới, đương nhiên cũng phải gặp qua với Khương Thành.

“Lại có thể là Thiên Tôn rồi sao? Lợi hại lợi hại!”

Trong miệng nói như vậy nhưng trong lòng Thành Ca vẫn cảm thấy chua xót.

Rốt cuộc đã đã trải qua bao nhiêu năm rồi?

Làm sao một tên gà yếu ớt ở trước mặt mình năm đó lại có cảnh giới còn cao hơn mình rồi?

Chá Lạc Tiên đế vốn không biết mình bị đánh giá là con gà yếu ớt, đó gọi là trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

“Khương chưởng môn, ngươi vẫn còn sống, thật tốt quá, điều này thật sự là quá tốt!”

Đường đường là Thiên Tôn mà hốc mắt lại cũng đỏ lên.

“n tình năm đó suốt đời bọn ta cũng khó mà quên được!”

“Không có ngươi… Cũng sẽ không có bọn ta của sau này…”

Nếu không phải năm đó Thành Ca một phát giết chết tất cả cao thủ của tam giới m, Dương, Hỏa, hơn nữa còn để cho Băng Giới chứa chấp bọn họ, vậy thì bọn họ cũng không có được cơ hội phát triển vô cùng quý giá.

Bọn họ vẫn luôn cho là Thành Ca đã chết, những năm này mỗi lần nhớ lại còn âm thầm đau xót than vãn.

Bây giờ đột nhiên lại thấy Khương chưởng môn xuất hiện lần nữa, có thể nghĩ ra được vui sướng biết bao nhiêu.

“Tốt rồi tốt rồi.”

Khương Thành vui mừng vỗ lên bờ vai của hắn.

“Đều là những chuyện năm đó ta phải làm.”

Năm đó hắn cũng chỉ vì làm màu, nhưng mà thấy được dáng vẻ xúc động đến vậy của Chá Lạc Tiên Đế, đương nhiên hắn phải giả bộ bản thân mình thật sự vĩ đại như vậy.

Những người khác ở bên cạnh há hốc mồm.

Tình huống gì đây?

Cái tên ác bá này lại có quen biết với tiên quan ở trong Gia Vương đạo trường sao?

Tiên quan thật sự rất khó để làm được đấy.

Ba vị Thiên Tôn khác cùng đi đến với Chá Lạc, mặc dù thực lực cũng mạnh nhưng ngay cả tiên quan cửu phẩm cũng chưa phải.

Chẳng qua cũng chỉ là danh nghĩa tạp dịch ở Thiên Cung mà thôi.

Đương nhiên Tiên quan phải đi kèm với thực lực, nhưng ngoài ra còn có rất nhiều vấn đề khác cần suy xét đến nữa.

Mạnh như Chí Tôn, cũng chưa chắc có thể làm được.

Huống hồ, Chá Lạc Tiên Đế còn là một vị tiên quan bát phẩm!

Ánh mắt của Thu Vũ Tuyền cũng đang nhìn thẳng.

Người này lại có thể quen biết với người bên trong Gia Vương đạo trường sao?

Có nhầm lẫn gì hay không?

Không phải hắn chỉ là tên quê mùa xưng hùng ở Vị Diện thấp kém, đã sớm cổ lỗ sĩ rồi sao?

Nếu như ở bên ngoài hắn có thể quen biết tiên quan, chắc hẳn là đã sớm sống đến phong sinh thủy khởi rồi, làm sao lúc trước lại bị trục xuất đến Khu vực bị vứt bỏ chứ?

Nàng nghĩ mãi mà cũng không thể hiểu.

Sau khi hỏi han một hồi, cuối cùng Chá Lạc cũng nhớ lại chuyện quan trọng ở trước mắt.

“Khương chưởng môn, đây là có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Với thân phận của ngươi, làm sao có thể tới chỗ này đánh giá kiểm tra chứ?”

Mặc dù hiện nay cảnh giới của Thành Ca thấp hơn hắn rất nhiều, nhưng hắn không dám coi thường một chút nào.

Cách đây rất lâu vị này đã từng dùng vị thế Đế Cảnh lục trọng để giết chết Đế Cảnh cửu trọng.

À không đúng, hắn còn giết chết một đám Thiên Tôn của tam đại Chân giới m, Dương, Hỏa.

Hiện tại hắn là Đế Cảnh bát trọng rồi, ở trong mắt Chá Lạc Thiên Tôn, vị Đế Cảnh bát trọng này so với Chí Tôn nhất định còn kinh khủng hơn nhiều.

Khương Thành thở dài: “Một lời khó nói hết được, ca đây đã bế quan nhiều năm, gần đây mới đi ra ngoài.”

“Thì ra là như vậy!”

Chá Lạc làm bộ bừng tỉnh hiểu ra, thuận tay vỗ một cái nịnh nọt: “Lần bế quan này chắc chắn lại là thần công đại thành, những người khác càng không còn đường mà sống sót…”

Thành Ca mãi luôn vui vẻ khi được tâng bốc như vậy.

“Ha ha ha, ngươi rất có triển vọng!”

Mọi người ở bên cạnh nghe được thì khóe miệng co giật.

Có phải hai ngươi đang đóng sai vai rồi hay không?

Một vị Đế Cảnh bát trọng nói một vị Thiên Tôn rất có triển vọng, sự tự tin đó ở đâu ra chứ?

Thành Ca chỉ chỉ bảy người ở phía ngoài kia.

Cố ý nghiêm mặt nói: “Chuyện vừa rồi, ngươi giải quyết công bằng nhất có thể, tránh cho người khác nói ngươi thiên vị ta!”

Trong lòng Chá Lạc tự nhủ ta làm sao có thể giải quyết việc chung được chứ?

Dựa theo quy củ của Gia Vương đạo trường, là không thể ra tay ở chỗ này.

Người vi phạm nhẹ thì bị phế bỏ, nặng thì bị giết chết.

Ta có thể làm như vậy sao?

Nhưng mà ngoài mặt hắn vẫn đưa ngón tay cái lên: “Không hổ danh là một Khương chưởng môn quang minh chính đại!”

Hắn nghe ngóng tình huống sơ qua một chút, sau đó trực tiếp tuyên bố kết quả.

“Bảy người kia chủ động khiêu khích, sau đó lại còn rút kiếm công kích trước, Khương Thành chính là bị buộc phải đánh lại!”

“Chỉ là thực lực của bảy người kia quá yếu, Khương Thành tiện tay một đòn cũng đã không cẩn thận phế bỏ bọn họ.”

“Bảy người kia hoàn toàn là tự chuốc vạ vào thân, Khương Thành không hề sai, chuyện này đến đây là chấm dứt!”

Mấy câu nói tùy tiện này của hắn đã phủi bỏ sạch sẽ mọi thứ liên quan đến Thành ca.

Mặc dù mọi người không dám chất vấn Thiên Tôn ở ngay trước mắt, nhưng đã đột nhiên tạo ra một cuộc tranh luận thầm kín.

Ở Gia Vương đạo trường phế bỏ đi bảy người, cứ như vậy mà bỏ qua?

Cái này còn nói là giải quyết việc chung?

Cái này còn nói là không được thiên vị?

Đây là đang cọ xát chỉ số thông minh của chúng ta, hay là đang bắt nạt sự mù quáng của chúng ta vậy?

Ngay cả ba tên Thiên Tôn ở phía sau Chá Lạc cũng không khỏi âm thầm nói với nhau.

"Chuyện này… Tiên quan, đây có phải có chút không thỏa đáng rồi hay không?"

"Đúng vậy, dù sao hắn cũng đã phế bỏ mất bảy thiên tài mà!"

"Thế này cũng quá nhẹ nhàng rồi, hoàn toàn không trừng phạt thì không thể nói nổi rồi."

Cũng không phải bọn họ muốn khiêu chiến với Chá Lạc Thiên Tôn.

Mà là chuyện này hoàn toàn có thể làm cho đẹp mắt hơn một chút.

Mặc dù ngươi và hắn có quen biết, nhưng cho dù muốn bỏ qua cho hắn, cũng nên trừng phạt nhẹ nhàng để làm làm yên lòng người chứ…

Nhưng mà Chá Lạc Thiên Tôn lại trờn trừng mắt: "Các ngươi còn dám dạy Tiên quan như ta làm việc sao?"

Hắn làm sao có thể trừng phạt nhẹ nhàng Khương chưởng môn được chứ?

Không muốn sống nữa sao?

Mấy người vội vã xua tay.

"Không dám không dám."

“Tiên quan hiểu lầm rồi.”

Không có cách nào cả, tiên quan thấy ai cũng là cấp đầu tiên, bọn họ vót nhọn đầu cũng chỉ vì muốn làm tiên quan.

Lúc này giọng nói của Chá Lạc Thiên Tôn mới tiếp tục vang lên, có hơi “giải thích” một chút.

“Bọn họ chưa gia nhập đạo trường, cũng không tính là người của đạo trường.”

“Cho dù có ra tay, cũng không coi là phá vỡ quy củ của đạo trường.”

“Hơn nữa bảy người kia cũng đã bị phế rồi, cũng đã không thể nào vào đạo trường được nữa rồi.”

“Về phần Khương Thành, sau khi hắn qua kiểm tra sẽ gia nhập đạo trường, chính thức trở thành người của chúng ta.”

“Người của chúng ta làm người ngoài bị thương, thì đứng bên người nào chứ?”

Ba vị Thiên Tôn ngơ ngác nhìn nhau, sau đó cùng nhau giơ ngón cái lên.

Cái Logic này của ngươi quá mạnh mẽ, bọn ta không thể nào phản bác được.

Cứ như vậy một trận phong ba không hiểu ra làm sao đã được hóa giải rồi.

Thành Ca lại thản nhiên ngồi trở lại chỗ cũ.

Hả hê đắc ý mà liếc mắt nhìn thị nữ của mình một cái: “Thế nào, đã phục hay chưa?”

“Thành Ca ta thậm chí còn không cần biểu diễn, tình thế nguy hiểm cứ tự nhiên được phá bỏ.”

Mặc dù Thu Vũ Tuyền không muốn nhìn thấy hắn phải chết, nhưng cũng không thể chịu nổi các dáng vẻ đắc ý này của hắn.

Nàng không nhịn nổi cố ý đáp lại với giọng điệu khinh bỉ: “Ngươi còn có mặt mũi mà khoe khoang sao?”

“Dùng cái cách thiên vị vô liêm sỉ này để thoát khỏi tội lỗi, không biết xấu hổ!”

Thành Ca không thèm để ý chút nào, ngược lại còn cười tủm tỉm nói: “Ta biết ngươi đang thèm muốn và ghen tị tới ta vì có quan hệ.”

“Ta phải thèm muốn ghen tị với ngươi sao?”

Vẻ mặt của Thu Vũ Tuyền tràn ngập sự khinh thường.

“Ngươi cứ cười đi, đợi lát nữa kiểm tra, để ta xem ngươi còn có thể cười được nữa hay không?”

Nàng hả hê vui sướng nói: “Quyền hành của vị Tiên quan này cho dù có lớn hơn nữa thì cuối cùng cũng không thể làm trò như vậy trước mặt nhiều người được, chiêu mộ người có Thiên Tâm bằng không gia nhập Vương cấp đạo trường sao?”

“Chuyện đó nếu như bị truyền ra ngoài, vị Tiên quan này cũng sẽ bị Thiên Cung trừng trị đấy!”

Chương 1041: Khả năng thiên phú của Thu Vũ Tuyền

Chỉ sau một chốc lát, lại có mấy vị Thiên Tôn tới Tiếp Dẫn đại điện này.

Người dẫn đầu kia cũng đồng thời là Tiên quan bát phẩm.

Hình như còn không biết chuyện trước đó đã có bảy người bị phế bỏ.

Thấy Chá Lạc Thiên Tôn ở đây thì hắn có hơi sững sờ một chút.

“Ồ, Chá Lạc đạo hữu cũng đến à?”

Chá Lạc chắp tay: “Ha ha, Độ Trinh đạo hữu tới chủ trì buổi đánh giá sao?”

“Ta đến xem náo nhiệt một chút.”

Vị Độ Trinh Thiên Tôn kia nghe vậy thì cũng cười một tiếng: “Vậy thì bỏ qua cho ta chào hỏi không được chu đáo rồi, Chá Lạc đạo hữu xin cứ tự nhiên.”

Sau đó, hắn đưa mấy vị Thiên Tôn kia đi tới trước mặt mọi người.

“Các ngươi có thể được Tiên quan ở đây đề cử, chắc chắn đều là những tinh anh đứng đầu được chọn lọc từ khu vực vứt bỏ.”

“Nhưng được đề cử rồi cũng không có nghĩa là nhất định có thể gia nhập vào Gia Vương đạo trường của bọn ta.”

“Vương Cấp đạo trường chỉ thu nhận tuyệt thế thiên tài, trong những người các ngươi, cuối cùng cũng chỉ có mười mấy người có thể trụ lại được.”

“Những người khác đều sẽ bị đưa vào đẳng Tướng Cấp đạo trường tiếp theo.”

Những lời này vừa được nói ra, hơn hai trăm người có mặt đều xôn xao bàn luận.

Rất nhiều người cũng trở nên lo lắng.

“Mặc dù biết Vương Cấp đạo trường rất khó vào, nhưng thật sự là không ngờ rằng tiêu chuẩn lại cao đến mức này.”

“Cái này cũng quá kỳ lạ rồi!”

“Ôi, rơi vào Tướng Cấp đạo trường, vậy từ nay về sau sẽ khác nhau một trời một vực rồi.”

“Nhất định phải tiến vào Gia Vương đạo trường!”

“Thiên phú của ta tuyệt đối có thể thông qua!”

Toàn bộ hơn hai trăm tên tiên nhân tham gia đánh giá, cũng chẳng có mấy người dám nói trước bảo đảm chắc chắn mình có thể gia nhập vào Gia Vương đạo trường.

Dù sao có thể tới được đây thì tất cả cũng đều là những thiên tài đứng đầu rồi.

Nhưng mà, rõ ràng Thu Vũ Tuyền là một ngoại lệ.

Sau khi nàng đã nghe được tiêu chuẩn nghiêm khắc như vậy, không những không có một chút hoảng hốt nào, ngược lại còn lộ ra vẻ có hơi tiếc nuối một chút.

Thành Ca không nhịn nổi sự tò mò hỏi nàng: “Ngươi đang tiếc nuối cái gì vậy?”

Thu Vũ Tuyền thở dài một cái.

“Ôi, ta cho rằng nhiều nhất cũng chỉ có ba đến năm người có thể vào, không ngờ lại có khoảng mười mấy người.”

“Vừa nghĩ tới có nhiều kẻ tài năng tầm thương như vậy đứng ngang hàng với ta là đã cảm thấy không thú vị chút nào rồi.”

“Nếu như chỉ chọn một người thôi thì sẽ tốt biết bao nhiêu.”

Suýt chút nữa Thành Ca đã phun ra một ngụm nước.

Mẹ nó, làm sao ngươi có thể ngông cuồng như vậy chứ?

“Nếu như chỉ chọn một người, ngươi chắc chắc người đó sẽ là ngươi chứ?”

“Còn không phải sao?”

Khương Thành nhếch mép, cuối cùng cũng chỉ có thể khen nàng một cái: “Trình độ cợt nhả của ngươi đúng thật là hoàn toàn không thể nào thua ta được!”

Quả nhiên là Tiên Mẫu chuyển thế mà!

Cho dù đã mất đi trí nhớ, cái vẻ kiêu ngạo ta mặc kệ hắn là ai này vẫn là bẩm sinh mà có.

“Nhưng mà vô cùng đáng tiếc, một người kiêu ngạo như ngươi còn không phải chỉ là một thị nữ cho ta hay sao?”

Thu Vũ Tuyền vẫn đang như cũ đấm bóp chân lúc có lúc không, nghe thấy vậy thì lộ ra vẻ tức giận.

Nhưng mà ngay sau đó nàng lập tức khôi phục lại tâm trạng.

“Một lúc nữa thôi, ta và ngươi sẽ không còn là người ở cùng một thế giới nữa rồi.”

Nàng cố ý bắt chước giọng điệu của Thành Ca.

“Đáng tiếc nhỉ! Tương lai thị nữ sẽ trở thành Tiên quan ngồi xa tít ở trên cao, mà lão gia chỉ có thể bị đánh trở về khu vực vứt bỏ từ từ chìm sâu…”

Độ Trinh Thiên Tôn phụ trách buổi đánh giá cũng có hơi ngạc nhiên khi thấy một người phụ nữ có gương mặt tuyệt vời và khí chất xuất thần như này lại đang đấm chân cho người ta.

Nhưng sau khi liếc nhìn mấy lần, vẫn còn phải chính thức bắt đầu đánh giá.

Vốn dĩ cuộc đánh giá này cũng tương tự với cuộc đánh giá trước đây của khu vực vứt bỏ.

Khác biệt duy nhất chính là tiên trận kiểm tra ở đây có đẳng cấp cao một chút, có thể đoán ra được là thiên phú cao hơn rồi.

Lần lượt các tiên nhân nhanh chóng bước vào tiên trận kiểm tra.

Những người này có thể được đề cử đến Vương Cấp đạo trường, đương nhiên sẽ không hề kém cỏi, tư chất cơ bản cũng là thuần nhất sắc nhất đẳng.

Không phải là có huyết mạch đặc biệt thì cũng chính là thể phách đặc biệt, nếu không thì là kiểu gì mà thiên sinh đạo chủng, thiên sinh dị hồn thiên sinh thiên lực cảm giác cao độ…

Thành Ca đang ở bên cạnh thấy vậy cũng mở rộng được tầm mắt.

Quan sát cuộc đánh giá này, coi như là phát triển phạm vi nhận thức của hắn đối với các kiểu thiên tài.

Mà những người đang kiểm tra mức độ Thiên Tâm này cũng đều không có ngoại lệ, tất cả đều là khởi đầu linh phẩm.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, mặc dù đến cái trình độ này những từng người một lại vẫn bị loại bỏ.

Có thể vượt qua được chỉ có lác đác không được bao nhiêu.

“Quản Minh Mạc, không đủ tư cách!”

“Nhậm Thái Nhiên, không đủ tư cách!”

“Tư Không Hoằng, Hạ Đình!”

“Hoa Lạc Vận, không đủ tư cách!”

“Hứa Tâm Trọng, Trung Đình!”

Nghe được cái từ Trung Đình này, toàn bộ sự háo hức vốn đang xuống đến mức vô cùng thấp bỗng nhiên bỗng nhiên lập tức sôi trào lên.

Ánh mắt của mọi người lập tức tập trung lên trên người của Hứa Tâm Trọng đó.

“Trung Đình!”

“Vậy mà lại là Trung Đình sao?”

“Không những vượt qua cuộc đánh giá, được thu nhận vào đạo trường, còn trực tiếp vào thẳng Trung Đình sao?”

“Đây cũng quá xuất sắc rồi phải không?”

Chuyện này cũng không thể trách bọn họ có phản ứng quá lớn.

Bên trong nội bộ của Gia Vương đạo trường, tất cả được chia thành ba cấp: Thượng Đình, Trung Đình và Hạ Đình.

Tiên nhân mới vào đạo trường thường thường sẽ được sắp xếp vào Hạ Đình.

Tiên nhân Hạ Đình có thể mở một động phủ ở bên trong đạo trường, bình thường có thể lắng nghe đại năng giảng đạo, có

thể xem thêm sách trong đạo trường, có thể nhận được tài nguyên cố định.

Thật ra đãi ngộ đã vô cùng cao rồi.

Nếu như tiên nhân Hạ Đình có biểu hiện xuất chúng, chịu đựng được khoảng vài ngàn tỷ năm thì cũng có cơ hội thăng cấp lên đế Trung Đình.

Tiên nhân Trung Đình không chỉ có tất cả đãi ngộ của Hạ Đình, mà còn có thể nhận được nhiều tài nguyên hơn, còn có thể được phát cho tiên phù đạo khí, thỉnh thoảng còn có thể sẽ có đại năng chỉ bảo tu luyện cho riêng một mình…

Hơn nữa, tiên nhân Trung Đình sống ở động phủ cũng gần với khu vực trung tâm hơn của đạo trường hơn, bất kể là phạm vi Tiên lực hay là quy tắc cũng sẽ cao hơn một bậc so với Hạ Đình.

Tương tự như mấy vị Thiên Tôn phụ trách đánh giá kia, thật ra thì cũng cùng sống ở đó.

Điều này giống như là trước đây tông phái thu nhận nhân tài, đệ tử nhập môn sẽ có đãi ngộ giống như với "trưởng lão".

Có thể tưởng tượng được mọi người sẽ ngưỡng mộ đến như thế nào.

Ngay cả Chá Lạc Thiên Tôn chủ trì buổi đánh giá cũng không kìm được gật đầu với hắn một cái, cho hắn một ánh mắt tán thưởng.

Làm cho người trong cuộc như Hứa Tâm Trọng vô cùng đắc ý.

Trong lòng hắn đang mừng rỡ như điên, phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Thu Vũ Tuyền đang bận rộn đấm bóp chân.

"Vị tiên tử này, ta ở Trung Đình chờ ngươi đuổi kịp tới!"

Thành Ca âm thầm bĩu môi, cách nói chuyện theo đuổi con gái của người anh em ngươi có vẻ hơi kỳ lạ.

Chỉ tiếc là người phụ nữ này còn kiêu ngạo lên tận trời, vốn dĩ không có khả năng trở thành một món ăn cho ngươi đâu.

Quả nhiên, Thu Vũ Tuyền cũng không thèm ngẩng đầu lên một chút nào.

Hứa Tâm Trọng bị ăn quả bơ lác, lập tức mặt mũi không nén được tức giận.

Đang muốn nói gì đó để cứu vãn được sự trọng thì đúng lúc Thu Vũ Tuyền phải ra sân đánh giá.

Lúc này nàng mới ngồi thẳng lên, dưới sự chú ý của mọi người, vẻ mặt nàng bình tĩnh bước chân vào tiên trận kiểm tra.

Chỉ sau một chốc lát tất cả mọi người đều xôn xao.

Chủ trì đánh giá Độ Trinh Thiên Tôn trực tiếp nhảy dựng lên.

Mà Chá Lạc Thiên Tôn đang ở bên cạnh quan sát cũng sừng sỡ ngay tại chỗ, một lúc lâu không ngậm được miệng lại.

Còn về phần những người khác, gương mặt lại càng vô cùng ngu ngốc, giống như đang nhìn thấy một kỳ tích thần bí.

"Thái Hư Hỗn Độn đạo thể, trời sinh có sẵn thiên đạo thân hòa độ cao nhất, có thể tìm đến cực đạo!"

"Thượng cổ Thiên âm huyết mạch viên mãn, tốc độ tu luyện vượt xa người bình thường!"

"Thiên sinh trường minh Vĩnh Dạ kiếm tâm!"

"Thiên sinh dị hồn, siêu thoát vạn cổ!"

"Đạo Tâm cửu khiếu thông minh sáng lạng, có thể phù hợp với nhiều loại quy tắc căn nguyên một cách hoàn mỹ…"

Mỗi một hạng mục này được bày ra đều ứng với vị trí thiên tài đứng đầu có tư chất nhất đẳng.

Thế mà lại hội tụ ở trong cùng một người là Thu Vũ Tuyền!

Đừng nói những người khác, ngay cả Thành Ca cũng trợn mắt há hốc mồm.

Ôi vãi chưởng cmn rồi, Tiên mẫu à ngươi để cho mình cái Buff khi chuyển thế như thế này cũng vô lí quá rồi nhỉ?

Chương 1042: Dám cá cược không

Cái gì gọi là thiên tài?

Ở trước mặt Thu Vũ Tuyền, những thiên tài khác tham gia đánh giá ở đây đều lộ ra vẻ quá bình thường không có gì lạ cả.

Hứa Tâm Trọng vừa rồi mới được đặc biệt tuyển vào Trung Đình, lúc này cũng không phát ra nổi một chữ ở trong cổ họng.

Mặc dù hắn là Đế Cảnh thất trọng, mà Thu Vũ Tuyền mới Đế Cảnh chỉ mới là ngũ trọng.

Mặc dù hắn đã tiến được vào Trung Đình, tương lai có cơ hội vô cùng lớn để trở thành Tiên quan.

Nhưng hắn hiểu được sâu sắc rằng, mình và người phụ nữ này không phải là người cùng chung một thế giới.

Nàng không phải là thứ mà mình có thể trèo cao để với được.

Có thể có được một mối duyên tốt đẹp với nàng, tương lai được nàng ghi nhớ cũng đã coi như là một thành tựu lớn lao rồi.

Thu Vũ Tuyền mặc chiếc váy dài cung điện màu trắng đang chậm rãi đi ra khỏi tiên trận kiểm tra, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, không vui mà cũng không buồn.

Giống như nữ hoàng đang bước ra cung điện của mình.

Nhìn thoáng qua hiện trường im lặng như tờ, đôi môi đỏ thẫm của nàng khẽ mở ra, phá vỡ đi sự bình yên.

“Nên tiến hành mục tiếp theo rồi.”

Lúc này Tiên quan bát phẩm Độ Trinh Thiên Tôn chủ trì cuộc đánh giá mới như bừng tỉnh ở trong giấc mộng.

“Hả, đúng, đúng rồi…”

Bị vẻn vẹn một Đế Cảnh ngũ trọng như Thu Vũ Tuyền chỉ bảo làm việc, vậy mà hắn lại không mảy may nảy sinh một chút bất mãn nào, thậm chí còn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Hắn vội vàng điều chỉnh lại biểu cảm của mình, đang định tuyên bố bắt đầu.

Lúc này có mười mấy người bay tới bên trong đại điện đã trống rỗng.

Mà người đứng đầu kia đang mặc bào phục của Tiên quan thất phẩm, cảnh giới lại càng vượt xa Thiên Tôn!

“Cung nghênh Chí Tôn!”

“Kính chào Chí Tôn!”

Tận mắt thấy Tiên quan thất phẩm Chí Tôn ra sân, một vài tiên nhân ở hiện trường tham gia đánh giá lại càng khiếp sợ không ngừng.

Vị này có lẽ là Đại chủ quan của Gia Vương đạo trường rồi?

Phần khảo hạch của Thu Vũ Tuyền mà thậm chí ngay cả nhân vật có cấp bậc khác thường này cũng bị kinh động đến sao?

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại một chút thì lại cảm thấy cũng là chuyện đương nhiên.

Thiên phú này của nàng còn ai có thể so sánh chứ?

Nàng xứng đáng được bất cứ trình độ nào coi trọng!

“Vừa rồi là ai mới khảo hạch?”

Trên thực tế vốn dĩ là hắn cũng không cần phải hỏi, ánh mắt của mọi người lập tức rơi lên trên người Thu Vũ Tuyền ở bên ngoài trận.

“Là ngươi sao?”

“Đúng vậy, thật sự không sai!”

Vẻ mặt của Đại chủ quan mừng rỡ.

Nếu như không phải Thiên Cung không cho phép khai tông lập phái, chỉ sợ hắn cũng sẽ không nhịn được thu nạp đồ đệ ngay tại đây rồi.

Nhưng mà lúc này hắn cũng vẫn y như vậy, cứ như nhặt được một chí bảo!

“Ngươi tên là gì?”

“Thu Vũ Tuyền.”

Đối mặt với Chí Tôn, vẻ mặt của Thu Vũ Tuyền kia vẫn bình tĩnh như cũ không có chút dao động nào.

Mà nàng càng như thế thì Đại chủ quan lại càng âm thầm gật đầu.

Khí phách như thế này, chắc chắc tương lai của nàng sẽ không hề tầm thường đâu!

Người đang đối mặt với mình bây giờ, rất có thể sau này sẽ là một người khổng lồ đứng sừng sững trên đỉnh chóp của Nguyên Tiên Giới!

“Rất tốt, nàng đã kết thúc khảo hạch chưa?”

Độ Trinh Thiên Tôn cung kính trả lời: “Còn có Thiên Tâm chưa được kiểm tra.”

“Vậy thì kiểm tra nhanh lên một chút!” Dường như Chí Tôn có phần hơi gấp gáp.

“Vâng!”

Thu Vũ Tuyền tiến vào tiên trận kiểm tra Thiên Tâm.

Một lát sau, một lần nữa tất cả lại điên cuồng bởi vì nàng.

“Thần phẩm thất giai!”

“Trời ạ, vậy mà lại là thần phẩm Thiên Tâm chí cao sao?”

“Đúng thật là không thể nào tưởng tượng được!”

“Ta vẫn cứ cho là thần phẩm Thiên Tâm không hề tồn tại…”

“Này, cái này quả thật là không gì có thể sánh nổi!”

Bên trong đại điện, ánh mắt của tất cả Thiên Tôn đều đang nhìn Thu Vũ Tuyền, đã trở thành vẻ mặt tôn thờ.

Mặc dù mới là ngày đầu tiên nàng tới đây, nhưng đã chinh phục được tất cả mọi người ở nơi này.

Mà vị Chí Tôn kia thì lại càng lẩm bẩm tự nói.

“Thất giai… Thế mà lại đạt đến Đạo Tâm thất giai!”

Tiên nhân thông thường vô cùng coi trọng cấp độ của Thiên Tâm.

Nhưng những cao thủ chân chính như bọn họ, ngược lại coi trọng phẩm chất của Đạo Tâm hơn.

Cấp độ Thiên Tâm đơn giản chỉ là mức độ trung thành đối với thiên đạo mà thôi.

Đó là yêu cầu cứng nhắc của Thiên Cung, thật ra thì cũng không giúp ích được gì cho việc chiến đấu.

Mà Đạo Tâm thất giai, đây mới thực sự là thiên phú.

Chất lượng của Đạo Tâm càng cao, tương lai pháp tắc ngưng luyện cũng lại càng mạnh mẽ vững vàng hơn.

"Chất lượng như thế cũng đã vượt qua cả bổn tọa rồi đó!"

"Tương lai pháp tắc của nàng… Sẽ mạnh đến mức nào chứ?"

Nghe được những lời này của hắn, những người khác cũng đã không biết nên nói gì nữa rồi.

Phẩm chất Đạo Tâm còn cao hơn so với Chí Tôn, đây mà là người sao?

Nói thật, ngay cả Khương Thành cũng không nhịn được liếc mắt nhìn qua.

Xem ra tiên trận kiểm tra trước đây ở khu vực vứt bỏ kia vốn không đo được giới hạn cao nhất của nàng rồi!

Người phụ nữ này là Tiên Mẫu chuyển thế, thỏa đáng.

"Thu Vũ Tuyền, Thượng Đình!"

Tiên nhân Thượng Đình có tất cả quyền lực của Trung Đình, đồng thời còn có tư cách thực tập làm Tiên quan sớm hơn thời hạn.

Ngang hàng thảo luận với tất cả Thiên Tôn bên trong đạo trường, bất cứ khi nào cũng có thể thăm hỏi và thỉnh cầu bọn họ chỉ dạy, có thể ra vào bất kỳ khu vực quan trọng nào của đạo trường, thậm chí có cả tư cách bàn bạc các vấn đề.

Hiện nay Gia Vương đạo trường có khoảng bốn vị tiên nhân Thượng Đình.

Mà vốn dĩ bốn vị kia đều là đã trải qua rất nhiều năm cố gắng, thăng tiến lên từng chút một.

Còn giống như Thu Vũ Tuyền vừa mới nhập môn đã lập tức vào Thượng Đình như vậy, đừng nói đến Gia Vương đạo trường, cho dù là những Vương Cấp đạo trường khác cũng chưa từng xuất hiện.

Nhưng mà ngay lúc này, mọi người cũng đề cảm thấy đây là việc cần phải làm.

Nàng xứng đáng nhận được đãi ngộ như thế này.

“Thu Vũ Tuyền, chúc mừng chúc mừng!”

“Hoan nghênh Thu đạo hữu gia nhập Gia Vương đạo trường ta!”

Vài vị Thiên Tôn chủ động tiến lên tiếp đón, thậm chí trong đó có cả Tiên quan cửu phẩm.

Mà những người này đã lập tức xưng hô đạo hữu với nàng.

“Thu đạo hữu, mời mời mời, ta dẫn ngươi đi lựa chọn động phủ Thượng Đình!”

“Thu đạo hữu, ngươi mới tới đạo trường, còn có gì muốn hỏi không?”

Cảnh tượng này nhìn thì thấy mọi người vô cùng ngưỡng mộ, nhưng lại không nảy sinh ra sự đố kỵ ở trong lòng.

Đối mặt với thiên phú khủng bố như vậy, bọn họ đã sớm cắt đứt ý nghĩ tranh giành ở trong đầu, chỉ có thể nhìn ngắm nữ thần thôi.

Mà Thu Vũ Tuyền đang bị một đám Thiên Tôn vây quanh, cũng vẫn điềm tĩnh tự nhiên như cũ.

Có lẽ ở trong mắt nàng, đãi ngộ như thế này là chuyện đương nhiên, bản thân mình cũng nên chinh phục nơi này.

“Thôi khỏi, ta dự định sẽ xem xong cuộc khảo hạch này.”

Nàng cố ý ném ánh mắt về phía Khương Thành, mà cho đến tận lúc này, mới thấy được sự di chuyển khóe miệng hiếm thấy của nàng.

Đối với những người khác mà nói, đây là lần đầu tiên nữ thần mỉm cười.

Đủ để cho bọn họ lưu lại được dư vị thật lâu.

Nhưng cái này hoàn toàn chính là sự châm biếm có thêm khiêu khích và cả khoe khoang có thêm chế nhạo đối với Thành Ca.

Mà người phụ nữ này vẫn không quên nói.

“Ta đã thuận lợi tiến vào Thượng Đình.”

“Tiếp theo sẽ phải chứng kiến cảnh tượng ngươi bị đuổi ra khỏi cửa rồi.”

“Chậc chậc, lão gia đáng thương, hãy quý trọng cơ hội cuối cùng được ở chung một phòng với ta như thế này đi!”

Nếu như những người khác có thể nghe được nội dung câu nói đó, chỉ sợ cái gọi là hình tượng nữ thần cao ngạo lạnh lùng đó sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Mà người trong cuộc là Khương Thành cũng vẫn ngồi trên ghế tựa lưng cao như một lão thần ở mọi nơi, nghiêng chân thoải mái nhàn nhã.

“Chỉ là Thượng Đình mà thôi, cũng không biết ngươi đang ở đây đắc ý cái gì nữa.”

“Có những người chính bản thân mình cũng không vào được, vậy mà còn ở đây mạnh miệng.” Bây giờ Thu Vũ Tuyền đặc biệt muốn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thành Ca.

“Ngươi cứ tự tin như vậy sao?”

“Đối mặt với người thất bại đáng thương, ta có chút tự tin không phải cũng là chuyện đương nhiên hay sao?”

Hai hàng lông mày của Thành Ca nhếch lên, lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Nếu như ta cũng có thể vào được Thượng Đình như vậy thì sao?”

“Nếu như ta có thể vào được, sau này thu hoạch của ngươi thuộc về ta một nửa, ngươi dám cá cược không?”

Nếu như hắn nói là gia nhập vào Gia Vương đạo trường, có khả năng Thu Vũ Tuyền còn nghi ngờ hắn dùng muốn dùng thủ đoạn ăn gian nào đấy.

Dù sao thì vị Thiên Tôn kia trước đây cũng là “người quen” của hắn, không biết chừng sẽ dựa vào quan hệ để tìm cách gia nhập vào.

Nhưng mà Thượng Đình, vị Thiên Tôn kia hoàn toàn không có cái quyền hạn này.

Thế nên, vốn là không thể nào làm được đến như thế!

Lần cá cược này nhất định mình sẽ thắng chắc không thể thua được!

Chương 1043: Nhanh chóng nghĩ cách cho ta

"Ngươi cho rằng phô trương thanh thế là có thể lừa gạt được ta hay sao?"

Trời thương, trước đây Thu Vũ Tuyền sống nhiều năm như vậy rồi, cũng chưa từng cá cược với ai.

Bây giờ với sự tác động của Thành Ca, nàng không cần thầy cũng đã tự nắm vững "tâm lý chiến đấu".

Cũng không biết Thu bà thấy được cảnh tượng như vậy có thể vui mừng hay không.

"Chỉ một câu thôi, có dám hay không?"

Dáng vẻ của Khương chưởng môn tràn đầy tự tin.

Thu Vũ Tuyền hất cằm nói: "Cá cược thì cá cược, nếu như ta thắng thì sao?"

"Một nửa thu hoạch sau này của ta cũng sẽ thuộc về ngươi…"

"Ta mới là không cần một nửa thu hoạch đó của ngươi, ngươi cũng sắp bị đuổi về khu vực vứt bỏ rồi, còn có thể có được cái gì chứ?"

Thu Vũ Tuyền vẫn cảm thấy điều kiện này không đủ công bằng, bản thân mình sẽ chịu thiệt thôi.

Thật sự không biết, trên cuộc đời này không có được người nào có thể kiếm được chiến lợi phẩm có hiệu quả cao như Khương Thành.

Thấy nàng có lợi mà không nắm lấy, Thành Ca chỉ có thể rất rộng lượng mà buông tay ra.

"Vậy ngươi muốn gì?"

"Ta muốn ngươi làm người hầu cho ta!"

Thu Vũ Tuyền nhớ lại trước đó không lâu còn phải gọi người này là lão gia, cảnh tượng đấm chân cho hắn, quả thực chính là vô cùng phẫn nộ mà!

“Nếu như ta thắng, từ nay về sau ngươi làm người hầu cho ta!”

Thành Ca dứt khoát gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Mặc dù đây mới là cá cược phát sinh qua truyền âm, không có người chứng kiến, nhưng hắn cũng không lo lắng Thu Vũ Tuyền sẽ đổi ý.

Người giống như nàng, một khi đã đổi ý thì phải biết là sẽ gây tổn hại đến Đạo Tâm của nàng.

“Hừ hừ, có phải ngươi cho là bị đuổi quay về khu vực vứt bỏ, từ đó không gặp nhau được nữa, cũng không cần làm người hầu cho ta đúng không?”

Thu Vũ Tuyền vẫn còn nghĩ rất xa.

“Một lát nữa ta sẽ yêu cầu bọn họ, sắp xếp một người hầu hạ ta, người đừng nghĩ có thể chạy trốn!”

Dựa vào cái thiên phú mà nàng vừa mới thể hiện ra, yêu cầu này đúng là có khả năng cao sẽ được chấp nhận.

Nàng hung hăng trợn mắt liếc nhìn Khương Thành một cái.

“Sau này ngươi cố mà chịu đựng cho tốt, chờ đó cho ta!”

“Ồ!”

Thành Ca cố ý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Ngươi thật sự đúng là cái đồ khôn vặt mà!”

“Hừ, ngươi cứ trân trọng cơ hội ăn nói ngang ngược cuối cùng này đi, đợi lát nữa ngươi muốn khóc cũng không khóc được đâu.”

Thu Vũ Tuyền cũng đã bắt đầu tính toán, sau đó làm thế nào để chấn chỉnh Khương Thành, trả lại gấp đôi những tức giận mà nàng phải chịu đựng lúc trước.

Thành Ca cười híp mắt gật đầu: “Quả thật, ta không thể khóc nổi, ta sẽ cười vô cùng vui vẻ.”

Dựa theo cuộc cá cược, sau này Thu Vũ Tuyền thua, tương lai có bất kỳ thu hoạch và chiến lợi phẩm nào cũng phải chia cho

hắn một nửa.

Đây cũng là một chuyện khó mà lường trước được.

Bây giờ thực lực của Thu Vũ Tuyền quả thật cũng chưa được tính là gì, cũng không chiếm được cái gì đó có kiểu giống như bảo vật.

Nhưng mà đây nàng là "Tiên Mẫu chuyển thế" số mệnh không cần phải nói cũng đã thể hiện ra bên ngoài.

Tương lai của nàng sẽ càng ngày càng mạnh mẽ hơn, gặp phải càng nhiều cơ duyên, khi đó thu hoạch của nàng có trở nên càng lúc càng đáng kinh ngạc.

Mỗi lần như vậy đều chia cho mình một nửa, thật sự có thể có bao nhiêu thu hoạch chứ?

Tương lai đại lão đứng đầu của Nguyên Tiên Giới sau này sẽ làm việc cho mình, nghĩ đến cảnh tượng xa xôi kia, hắn cũng nhanh chóng không kiểm soát được vẻ mặt của chính mình.

Thu Vũ Tuyền chỉ thấy hắn còn đang phô trương thanh thế, làm những việc vượt quá khả năng của mình.

Lại không chú ý tới, sự chú ý của vị Chí Tôn ở ngay bên cạnh mình kia đã không còn ở trên người mình nữa rồi.

"Khương… Băng chủ?"

Vị Chí Tôn đạo trường này, lại chính là Quý Thương, Tam Cung Chủ của Băng cung năm đó.

Nếu không phải Thu Vũ Tuyền liên tục nhìn về phía Thành Ca ở bên này, hắn cũng không chú ý đến sự có mặt của Khương Thành.

Mà sau khi hắn nhìn thấy rõ, cả người cũng lập tức choáng váng.

Người đứng đầu của Băng Giới năm đó lại vẫn còn sống sao?

Thành Ca lắc lắc tay chỉ về phía hắn.

"Suỵt, truyền âm nói chuyện!"

Hắn cũng không ngờ rằng, Quý Thương lại có thể lăn lộn được tới vị trí như bây giờ.

Xem ra sau khi gây dựng lại Nguyên Tiên Giới, quả thật là đã thay đổi rất nhiều.

“Ngươi thật sự là Đại chủ quan của Gia Vương đạo trường, đứng đầu của nơi này sao?”

“Chính xác…”

“Ngươi đúng là rất được việc đó!”

Quý Thương không rõ tại sao lại muốn dùng truyền âm, nhưng mà nếu là yêu cầu của Khương Thành thì đương nhiên hắn sẽ phối hợp.

“Ngươi thật sự là Khương Thành sao? Là người đứng đầu của Băng Giới? Ngươi lại có thể còn sống? Lại có thể chưa chết? Làm sao ngươi vẫn còn là Đế Cảnh bát trọng…”

Thành Ca không nhịn được cắt đứt lời hắn: “Ngươi đang chơi đặt mười vạn câu hỏi vì sao hả? Bớt nói nhảm lại đi, ta muốn vào đạo trường!”

Quý Thương sững sờ.

Vào đạo trường?

Nghe giọng điệu này của hắn, cảm thấy thế này chính là muốn mình phối hợp ăn gian với hắn sao?

Chẳng trách sao ngươi lại muốn dùng truyền âm.

Không phải chứ…

“Không phải ngươi đã nhận được sự công nhận của căn nguyên băng sao, dựa vào thiên phú của ngươi không thể trực tiếp đánh giá được hả?”

Thành Ca tức giận nói: “Nếu ta có thể thi qua được một cách bình thường thì còn phải tìm ngươi nữa à? Trực tiếp ra sân làm màu không phải xong việc rồi sao?”

Quý Thương vô cùng kinh ngạc: “Làm sao có thể chứ, chẳng lẽ thiên phú của ngươi không tốt?”

Thế nhưng mà hắn nhỡ rất rõ ràng.

Năm đó tiểu tử này vượt cấp khiêu chiến, cũng đã vượt qua ranh giới rồi.

Trước khi gặp được Thu Vũ Tuyền, trong suy nghĩ của hắn thì người có thiên phú cao nhất chính là Khương Thành.

“Không phải là chuyện thiên phú, là cái Thiên Tâm kia, ta không có bất cứ Thiên Tâm nào.”

“Hả? Hả hả?”

Quý Thương nảy sinh ra một nhận thức mới.

“Lại còn có người không tồn tại Thiên Tâm sao? Vậy làm sao ngươi được giới thiệu đến Gia Vương đạo trường chứ?”

“Ta giết chết một Tiên quan, lấy được ba món đồ Ngọc Bút, Ngọc Bản và Ngọc Hốt của hắn.”

Đang đứng ở ngay trước mặt Đại chủ quan của Gia Vương đạo trường, Thành Ca vô cùng thành thật nói ra sự thật, nhân tiện đưa ra yêu cầu của mình.

“Được rồi đây đều là việc râu ria không đáng kể, quan trọng là lần đánh giá Thiên Tâm tiếp theo, ta không thể nào thất bại được!”

“Cái gì?”

Cho dù là đã một Chí Tôn cao quý, Quý Thương vẫn bị làm cho sợ đến mức suýt chút nữa kêu lên thành tiếng ngay tại chỗ.

Mẹ nó, ngươi vừa mới nói cái gì?

Ngươi giết chết một Tiên quan?

Ngươi lại có thể giết chết một Tiên quan của Thiên Cung?

Ngươi bị điên rồi sao?

Cái này mà coi như là chuyện râu ria không đáng kể sao?

Bản thân mình phải biết ngay rằng, người này vừa vào trường một cái là sẽ ngay lập tức không ngừng khiêu chiến giới hạn chịu đựng của mình.

Bất kể năm đó có bước lên băng thang của Băng Nguyên cốc, hay là giết chết Minh Quyết Thiên Tôn, giết chết Xích âm Cung Tôn Giả, giết chết một đống Thiên Tôn…

Cũng chưa có chuyện gì mà hắn không dám làm.

“Điên rồi! Cái tên điên nhà ngươi!”

“Được rồi được rồi, đừng có khách sáo mà khen ta nữa, nhanh chóng nghĩ cách cho ta chuẩn bị vào đạo trường đi.”

Nghĩ cái đầu của ngươi!

Quý Thương có chút hối hận vì đã gặp và quen biết Thành Ca rồi.

Ở quá gần với tên điên này, không chừng ngày nào đó kẻ thù của hắn sẽ xem mình là đồng lõa với hắn mà giết chết mình.

Sớm biết như vậy thì chính mình cũng không nên ra trường chỉ vì cái tin tức về tuyệt thế thiên tài.

Cứ trốn tránh mãi không phải tốt hay sao?

Đáng tiếc là lần ngay trước mắt này, hắn không chạy thoát được rồi.

Năm đó quan hệ của hắn và Khương Thành lúc mới bắt đầu cũng không hề tốt, thậm chí còn là kẻ thù của nhau.

Sau khi gia nhập vào Băng Nguyên cốc giới, chẳng biết tại sao lại tôn Khương Thành lên làm Băng Chủ, trở thành thuộc hạ của hắn.

Hai người chưa bao giờ từng làm việc chung với nhau, cũng chẳng nói đến cái tình cảm bạn bè gì cả.

Nhưng trong trận chiến cuối cùng ấy Thành Ca đã trực tiếp làm cho tam giới m, Dương, Hỏa phải nằm xuống, ân tình này thì hắn nợ Thành Ca.

Hơn nữa, đến bây giờ hắn vẫn còn là Chí Tôn chủ yếu tu luyện hệ băng.

Thử nghĩ xem bản thân mình đang đối mặt với Băng thần trong tương lai…

Lỡ đâu tương lai người này thật sự có thể trở thành chúa tể của căn nguyên băng, đến lúc đó gây khó khăn cho mình, thu hồi căn nguyên của mình, vậy thì muốn khóc cũng không khóc nổi rồi.

“Đến cả Thiên Tâm mà ngươi cũng không có, bảo ta phải cách gì chứ?”

Mặc dù bọn họ là những cao thủ như thế, nhưng trong lòng cũng không để ý đến chuyện Thiên Tâm.

Nhưng thứ này không có cấp bậc nhất định thì cũng không thể được.

Đối với lòng trung thành với Thiên Đạo, nó chính là "giấy thông hành" của Thiên cung.

Chương 1044: Diễn kịch thật tốt cho ta

"Ngươi thế này là không muốn giúp ta cái chuyện nhỏ nhặt như này rồi?"

Khương Thành cố ý xụ mặt xuống.

Trong lòng Quý Thương vì lo sợ tương lai sau này sẽ bị gây khó dễ đang mắng chửi mẹ nó, cái này mà coi như chuyện nhỏ được sao?

"Thật sự là ta không có cách nào mà, cái miếu nhỏ của ta đây cũng không xứng đáng với ngươi, hay là ngươi đi chỗ khác thử một chút xem sao?"

Hắn chỉ mong sao cái vị đại thần này đi đến nơi khác, gieo tai họa cho những người khác.

Thử nghĩ xem người này còn giết cả Tiên quan, cõng trên lưng một cái án lớn như vậy.

Chứa chấp hắn chẳng phải là đang giữ lấy một quả bom hẹn giờ ở bên cạnh mình hay sao?

"Nói nhảm, ngươi là lão đại ở đây, chẳng lẽ không phải là ở chỗ này ngươi nói gì thì coi là vậy, sắp đặt người khác có là gì chứ?"

"Đạo trường lại không phải là một môn phái, ta cũng chỉ làm việc giúp cho Thiên Cung thôi, vẫn còn phải chịu sự quản lý từ phía trên mà…"

"Được rồi được rồi, để ta dạy ngươi."

Thành Ca nhìn cái dáng vẻ đang ra sức từ chối này, sao mà không biết hắn đang suy nghĩ cái gì chứ.

“Ngươi lập tức nói với vị Thiên Tôn chủ trì đánh giá kia, hãy nói là nhìn ra được thiên phú dị bẩm của ta còn cao hơn so với Thu Vũ Tuyền, quyết định sẽ tự mình đáng giá ta một cách kín đáo, như vậy không phải xong rồi hay sao?”

Quý Thương khi bị dạy dỗ làm việc mặt xụ hẳn xuống.

“Không cần phách lối như vậy chứ?”

Thật ra lén lút đánh giá và sắp đặt cho ai đó tiến vào không được coi là điều gì quá khó khăn với hắn.

Chỉ có điều…

“Còn cao hơn so với Thu Vũ Tuyền, cái đó không tránh được quá làm cho người khác chú ý tới rồi, ngươi thực sự muốn trà trộn vào đạo trường, vẫn là nên khiêm tốn một chút cho thỏa đáng.”

“Đương nhiên phải phách lối.”

Vẻ mặt của Thành Ca khó hiểu nhìn hắn một cái: “Nhưng mà ta muốn vào Thượng Đình, khiêm tốn có thể tiến vào được sao?”

“Cái gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

Quý Thương đang bận truyền âm suýt chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Thượng Đình? Ngươi điên rồi sao? Lại muốn vào Thượng Đình?”

Vốn dĩ hắn cho rằng cũng chỉ làm sắp đặt vào Hạ Đình mà thôi.

Hơn mười mấy người, thật cũng không gây chú ý lắm.

Kết quả người này lại muốn dựa vào hành động mờ ám để vào Thượng Đình vạn người chú ý, cái này chính là muốn lấy đi cái mạng già của hắn.

“Ngươi có biết Thượng Đình có bao nhiêu sự chú ý đến hay không?”

“Có biết ở bên Thiên Cung đó cũng sẽ để ý rất cặn kẽ đến tiên nhân Thượng Đình…”

Sắc mặt của Thành Ca trầm xuống, lập tức cắt ngang lời hắn.

“Thì làm sao, ta đường đường là người đứng đầu của Băng Giới còn không xứng với Thượng Đình của một cái đạo trường nhỏ bé sao?”

Thành thật mà nói, thực sự hắn không coi cái gọi là Thương Định này là quái gì cả.

Thậm chí ở trong mắt của hắn thì Thiên Cung cũng chỉ là vậy mà thôi.

“Ý của ta không phải vậy…”

Quý Thương nhìn thấy hắn sắp nổi giận, vội vàng đổi giọng điệu khuyên nhủ.

“Chỉ là ngay cả Thiên Tâm ngươi cũng không có, đến lúc đó bị phát hiện ra, không chỉ ngươi có thể bị giết mà đến cả ta cũng sẽ gặp phải tai họa đấy…”

Gương mặt Thành Ca tràn đầy vẻ xem thường.

“Yên tâm đi, ta sẽ che chở ngươi, cho dù ngươi chết thì ta cũng có thể kéo ngươi quay trở lại.

Quý Thương khóc không ra nước mắt.

Bây giờ ngươi mới chỉ là Đế Cảnh bát trọng, làm sao che chở được cho ta chứ?

Lại còn đã chết cũng sẽ kéo trở lại, đúng thật là nói khoác mà không biết ngượng.

“Được rồi bắt đầu thôi, nhớ kỹ, đây là một cảnh diễn không có kịch bản, dụng tâm chút cho ta!”

Thành Ca cũng không quan tâm hắn đang nghĩ cái khỉ gió gì, lập tức bước vào chế độ diễn kịch.

“Ha ha ha…”

Chỉ thấy này Thành Ca vừa vỗ tay vừa đứng bật dậy từ trên ghế.

“Không ngờ rằng thị nữ của ta có thể được các ngươi coi trọng như vậy, đúng thật là làm cho người ta bất ngờ.”

Chủ trì đánh giá Độ Trinh Thiên Tôn có hơi sững sờ.

Thị nữ cái gì chứ?

Người này là ai vậy?

Còn chưa đến lượt đánh giá hắn, hắn nhô ra ngoài làm cái gì?

Mà những người khác còn lại thì âm thầm bĩu môi, bây giờ ngươi còn có tư cách gọi Thu Vũ Tuyền là thị nữ sao?

Cũng không soi gương nhìn lại chính bản thân mình.

Nếu không phải Thành Ca còn có chỗ dựa vững chắc là Chá Lạc Thiên Tôn, chỉ sợ là bọn họ cũng sẽ cười nhạo ngay trước mặt rồi.

Còn về bản thân Thu Vũ Tuyền thì vẫn tiếp tục làm ra dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, trong lòng cũng đang mắng chửi Khương Thành một trăm lần.

Nàng đang muốn truyền âm chất vấn Thành Ca có phải chịu thua rồi hay không thì Đại chủ quan Quý Thương ở bên cạnh bỗng nhiên đứng bật dậy.

“Hả? Thị nữ trong lời vị đạo hữu này nhắc tới là ai vậy?”

Lão đầu này nhận được mệnh lệnh diễn kịch, nên diễn rất ra gì và này nọ, còn cố ý làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ là Thu Vũ Tuyền sao?”

Thành Ca cười híp mắt gật đầu.

“Đúng vậy.”

Quý Thương càng “kinh ngạc” hơn.

“Thiên phú của nàng khác thường như thế, cũng chỉ là thị nữ của ngươi sao? Vậy chẳng phải là thiên phú của ngươi còn cao hơn?”

Mọi người nghe nói như vậy, dù sao vẫn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Dựa vào cái gì mà thiên phú của thị nữ cao thì thể hiện được là thiên phú của lão gia sẽ cao hơn?

Nhưng mà đây là lời mà Đại chủ quan nói, cũng không ai dám phản bác ngay trước mặt.

Đương nhiên là Khương Thành mượn thang leo tường, lập tức thuận theo những lời này mỉm cười xua tay.

“Quá khen quá khen, so với nàng ta cũng chỉ cao hơn có một chút xíu như vậy mà thôi, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến…”

Thu Vũ Tuyền hận không được nhổ một bãi nước bọt vào cái vẻ mặt của hắn ngay tại chỗ.

Từ bao giờ ngươi lại cao hơn một chút so với ta chứ?

Có còn biết xấu hổ hay không?

Nếu không phải vì giữ vững hình tượng thì nàng cũng nàng đã giận dỗi quay về ngay lập tức.

Mà những người khác cũng xôn xao bĩu môi, ngươi thật sự có thể khoác lác, cũng thật sự dám khoác lác!

Cũng không sợ sau khi bị vạch trần sẽ bẽ mặt sao?

Tất cả ngoại trừ Quý Thương, Chá Lạc Thiên Tôn cũng cảm thấy lời hắn nói chắc hẳn phải là sự thật rồi.

Độ Trinh Thiên Tôn nhíu mày: “Nói khoác mà không biết ngượng, ở đâu ra tự tin mà nói những thứ khoác lác này chứ…”

“Lời đó của Độ Trinh đạo hữu sai rồi!”

Quý Thương vẫy tay áo, cắt ngang lời hắn.

“Nếu như người này có khả năng thu phục được Thu Vũ Tuyền, vậy chắc chắn là có chỗ hơn người.”

Nói xong, hắn còn lén truyền âm cho Độ Trinh: “Thiên phú của người này rất có khả năng còn cao hơn so với Thu Vũ Tuyền, không nên kiểm tra ngay trước mặt nhiều người như vậy, để tránh lộ ra tuyệt thế thiên tài.”

Trong lòng Độ Trinh Thiên Tôn đang tự nhủ đến mức như vậy sao?

Lại còn cao hơn so với Thu Vũ Tuyền?

Ngươi cũng quá coi trọng hắn rồi phải không?

Nhưng mà Quý Thương là Tiên quan thất phẩm, còn là Chí Tôn, lại còn là Đại chủ quan của Gia Vương đạo trường.

Tất cả mọi mặt đều có bậc cao hơn so với hắn, đương nhiên hắn cũng không dám phản bác.

Chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Vì vậy ngay trước mặt toàn bộ mọi người, Quý Thương lập tức tiếp nhận Khương Thành.

“Nếu ngươi có tự tin như vậy, bổn tọa cũng có một chút hứng thú, dự định sẽ tự mình kiểm tra đo lường ngươi.”

“Có dám theo ta vào hậu điện không?”

Thành Ca chắp hai tay phía sau, nhìn lên một góc 45°, thản nhiên nói: “Có gì mà không dám?”

Thấy hắn đúng thật là muốn để cho Đại chủ quan tự mình kiểm tra đo lường, tất cả mọi người chỉ cảm thấy không còn sức lực mà than phiền.

Đại ca, thật sự ngươi lại dám sao?

Cái này nếu như bị phát hiện thật ra thiên phú không cao như đã khoe khoang, làm sao ngươi có thể đối mặt với lửa giận của Đại chủ quan chứ?

“Ha ha ha ngươi xong đời rồi!”

Thu Vũ Tuyền nào có biết hai người này đã sớm lén lút hoàn thành giao dịch ăn gian, chỉ coi như cái này là Thành Ca khoác lác gặp phải sự thật, lập tức sẽ phải rời khỏi cuộc chơi.

“Bị chính bản thân Đại chủ quan kiểm tra đo lường phát hiện ra không có Thiên Tâm, để ta xem ngươi sẽ làm thế nào.”

“Không chừng ngươi còn sắp bị gán cho tội danh trêu chọc Tiên quan rồi!”

Xem như là em gái này đã bị Thành Ca bắt nạt quá tàn nhẫn rồi.

Chỉ cần nắm được cơ hội, lập tức tận dụng hết sức lực truyền âm đả kích hắn.

Khương Thành không có trả lời lại, chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt thông cảm, để cho chính nàng từ từ nhận thức được.

Hai người đi tới hậu điện, Quý Thương lại thật sự làm ra một tiên trận thử nghiệm.

“Ngươi có muốn thử đo cái này một chút hay không?”

Thật ra hắn hắn vô cùng tò mò rốt cuộc thiên phú của Khương Thành là cái gì.

Nhưng mà đương nhiên Thành Ca không có hứng thú khoe khoang ở cái nơi yên tĩnh chỉ có một khán giả này, tránh lãng phí sức lực làm màu.

Cho nên lập tức lựa chọn từ chối.

"Đo cái gì mà đo, tốn thời gian."

"Ở lại trong hậu điện này một lúc, đợi đến khi ra ngoài ngươi nhớ phải cố hết sức biểu hiện ra vẻ mặt khiếp sợ một chút."

"Tại sao?"

Quý Thương còn chưa kịp phản ứng.

Thành Ca để lộ ra vẻ mặt câu hỏi này của ngươi thật là thừa thãi.

"Lại còn hỏi tại sao? Ngươi nhìn thấy một tuyệt thế thiên tài độc nhất vô nhị chèn ép vượt qua tất cả mọi người trong Nguyên Tiên giới, ngươi có thể không hoảng sợ sao?"

"Nhất định phải có phản ứng khoa trương hơn một chút so với lúc nhìn thấy Thu Vũ Tuyền, hiểu chưa?"

Chương 1045: Tuyệt thế thiên tài

Trong lòng Quý Thương đang thầm oán trách mãnh liệt, ngươi đúng là quá vô liêm sỉ rồi.

Còn vượt qua chèn ép tất cả mọi người ở Nguyên Tiên giới.

Nhưng ngoài mặt vẫn chỉ có thể gật đầu: "Biết rồi, ta sẽ cố gắng."

Hai người tán gẫu mấy câu được câu chăng ở đây một lúc.

Một lát sau, thời gian trôi qua cũng tàm tạm rồi, lúc này hai người một trước một sau mới quay trở lại tiền điện.

Cuộc đánh giá ở tiền điện cũng đã nhanh chóng đến khâu cuối cùng.

Quả nhiên cũng chỉ có một phần mười có thể được chọn vào Gia Vương đạo trường.

Ngoại trừ Hứa Tâm Trọng trước đó, những người khác chẳng qua cũng chỉ là Hạ Đình.

So sánh như vậy thì càng làm nổi bật sự xuất chúng của Thu Vũ Tuyền rồi.

Không cần nói đến những tiên nhân khác tham gia đánh giá, ngay cả nhóm Thiên Tôn phụ trách đánh giá cũng liên tục nhìn về phía nàng, muốn tìm cơ hội nói vài lời với vị đại lão tương lai này.

Nhưng mà đáng tiếc, những suy nghĩ tràn ngập ở trong lòng nàng bây giờ đều ở trên người Khương Thành.

Đương nhiên cũng không phải là ý nghĩ gì tốt.

Nàng đang đợi Khương Thành bị lộ tẩy, sau đó bị Đại chủ quan tức giận nghiêm khắc trừng trị.

Lúc này tự mình sẽ lại đến "lấy lòng" nhân tiện sắp xếp hắn trở thành người hầu bên cạnh mình, không phải là xong xuôi rồi sao?

Nghĩ đến cảnh tượng kia nàng cũng có hơi không chờ nổi nữa rồi.

Sau đó, nàng lập tức thấy Đại chủ quan vội vã lao vọt ra.

Hình như vẻ mặt có chút dữ tợn, có chút điên cuồng.

Không sai được rồi!

Nhất định là sau đó hắn đã bị Khương Thành trêu đùa làm cho phát cáu.

Nàng vẫn còn đang cười trên nỗi đau của người khác.

Ngay sau đó lập tức thấy vị Đại chủ quan Quý Thương kia giơ cao cánh tay phải, kích động giống như phu nhân của mình một lần mà sinh mười đứa con vậy.

"Thiên tài!"

"Tuyệt thế thiên tài!"

"Tuyệt thế thiên tài vượt qua cả Thu Vũ Tuyền!"

Thu Vũ Tuyền há hốc mồm bị coi như một "đối tượng làm nền".

Những người khác cũng đờ đẫn.

Tuyệt thế thiên tài gì chứ?

Bọn họ có phần nghe không hiểu lắm.

Ngay sau đó lập tức nhìn thấy Khương Thành không tổn hại một cọng lông nào cũng thản nhiên đi ra, trên mặt đang lộ ra một nụ cười.

“Khương Thành!”

Để diễn được giống như thật, xem như là Quý Thương đã dùng bất cứ giá nào rồi.

“Vậy mà thiên phú của Khương Thành lại vượt xa Thu Vũ Tuyền, đúng thật là không thể tin nổi!

“Cả cuộc đời ta chưa bao giờ được thấy một nhân vật như vậy, quả thật là vượt ra khỏi giới hạn cao nhất của nhận thức, trời ơi trời ơi!”

Gương mặt kia mặt cũng bởi vì “kích động” mà trở nên đỏ bừng, nổi lên từng đường gân xanh.

Nếu không biết thì còn tưởng rằng đã phải chịu bao nhiêu kích động rồi.

“Thế gian lại có một thiên tài như thế, chẳng lẽ Thiên Cung sẽ vì một người như hắn mà càng trở nên mạnh mẽ sao?”

“Khó mà tin được, khó mà tin được!”

Trong lòng Thành Ca đang tự nhủ lão huynh có phải là có phần hơi quá sức rồi hay không.

Bảo ngươi diễn kịch, chứ có bảo ngươi phát điên đâu.

Nhưng mà những lời khen này vẫn làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái.

“Ha ha ha, khiêm tốn khiêm tốt, trong lòng Đại chủ quan biết là được rồi, không cần nói ra trước công chúng như vậy đâu…”

Suýt chút nữa Quý Thương muốn đánh cho hắn một cái.

Mẹ nó, không phải là ngươi muốn ta ở trước mặt khen ngươi đấy sao?

Muốn thể diện không?

“Không không không, ta phải nói!”

“Coi như là cuối cùng ta đã hiểu được, tại sao Thu Vũ Tuyền lại cam tâm tình nguyện làm thị nữ của ngươi rồi!”

“Đối mặt với một người xuất chúng như ngươi, nàng đành cúi đầu lạy cũng là điều có thể hiểu được…”

Thu Vũ Tuyền có chút nghi ngờ tai mình bị xuất hiện ảo giác.

Cái gì cái gì?

Bản thân mình cam tâm tình nguyện làm thị nữ của hắn sao?

Trò đùa gì vậy?

Hắn coi mình là cái gì?

Những người khác cũng bị màn “biểu diễn” của hai người này làm cho sợ đến ngây người.

Ngay sau đó, trong đại điện xôn xao cả lên.

“Thế mà thiên phú của người này còn cao hơn cả Thu Vũ Tuyền sao?”

“Điều này làm sao có thể được?”

“Lừa đảo à, có lẽ là Thu Vũ Tuyền đã tu luyện đến giới hạn cao nhất của thiên phú rồi mà!”

“Không, cái này cũng là Đại chủ quan tự mình kiểm tra đo lường, sẽ không thể là giả.”

“Không sai, làm sao Đại chủ quan lại có thể nói dối chứ?”

“Tên ác bá này… Vậy mà lại là thiên tài độc nhất vô nhị sao?”

“Chỉ dựa vào nhị thế tổ này, chỉ dựa vào quần áo lụa là này sao?”

“Trời ơi, có còn vương pháp nữa hay không?”

Đến bây giờ bọn họ vẫn coi Thành Ca là một tên ác bá “chiếm đoạt ức hiếp dân nữ”, thậm chí còn tự tiện sửa não, sắp đặt cho hắn một cái xuất thân là nhị thế tổ quần là áo lượt.

Nếu như vừa rồi là Chá Lạc Thiên Tôn đến kiểm tra đo lường, bọn họ nhất định sẽ xem như đây là một hành động mờ ám.

Nhưng mà đổi lại thành Đại chủ quan Quý Thương, bọn họ không muốn chấp nhận, cũng chỉ có thể véo cái mũi để chấp nhận.

Dù sao thì nhất định là Đại chủ quan sẽ công chính không vụ lợi thôi!

Ai có thể ngờ ngay cả lão đại của trường người này cũng đều có thể "mua chuộc được".

Độ Trinh Thiên Tôn phụ trách chủ trì đánh giá cũng đang có vẻ mặt đỡ đẫn.

"Cái này… Đại chủ quan, đây là sự thật sao?"

Hắn cảm giác cái này cũng quá là kỳ lạ rồi.

Tuyệt thế thiên tài như Thu Vũ Tuyền, đừng nói là Vương cấp đạo trường, mặc dù Đế cấp đạo trường cũng sợ là không xuất hiện đến một người.

Trong vòng một ngày, lại xuất hiện hai người?

Hơn nữa người sau lại còn muốn xuất sắc hơn người trước?

Điều này làm cho hắn nghĩ như thế nào cũng có cảm giác không đúng chuẩn mực.

Sắc mặt của Quý Thương trầm xuống: "Làm sao, ngươi đang chất vấn năng lực đo lường kiểm tra của ta sao? Hay là chất vấn sự công chính của ta?"

Ở trước mặt Thành Ca, hắn hờn dỗi giống như đứa cháu nội.

Còn ở trước mặt những người khác, hắn vẫn là Đại chủ quan nói sao làm vậy kia.

Độ Trinh Thiên Tôn vội vàng tạ lỗi: "Không dám không dám…"

Lúc này Chá Lạc Thiên Tôn ở bên cạnh cũng kịp thời đưa ra sự giúp đỡ.

"Đại chủ quan kiểm tra đo lường, chắc chắn sẽ không có bất cứ vấn đề gì!"

"Ta nhận thấy thiên phú của Khương Thành này là độc nhất vô nhị, có đầy đủ tư cách để tiến vào Thượng Đình!"

Hắn cũng không biết Khương chưởng môn có quen biết với Quý Thương Đại chủ quan.

Chỉ là Thành Ca tiến vào Thượng Đình, vốn dĩ hắn cũng thấy vui mừng khi chuyện đó thành công.

Hắn vừa mở miệng như vậy, Quý Thương đã mừng rỡ gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, Khương Thành cũng có tư cách tiến vào Thượng Đình!”

“Bổn tọa quyết định, bắt đầu từ ngay ngày hôm nay, Khương Thành cũng là tiên nhân Thượng Đình!”

Mấy chục triệu năm cũng không chắc có thể xuất hiện một vị tiên nhân Thượng Đình, lại cứ như vậy thêm một người nữa?

Độ Trinh Thiên Tôn muốn nói cái này có phải đã quá qua loa hay không?

Hơn nữa quá trình kiểm tra đo lường chúng ta cũng không được nhìn thấy, cũng không biết thiên phú đến tột cùng của người này là cái gì.

Nhưng vừa rồi mới bị Quý Thương Đại chủ quan hờn dỗi hắn một lần, bây giờ làm sao dám chất vấn?

Mà những Thiên Tôn khác cũng đã vội vàng đi lên chúc mừng nịnh hót rồi.

“Chúc mừng chúc mừng!”

“Vị này là Khương Thành đạo hữu sao, chúc mừng ngươi gia nhập Thượng Đình!”

“Tương lai Khương đạo hữu sẽ đứng vào hàng Tiên quan, cũng đừng quên bọn ta đó!”

“Ha ha ha, không dám không dám…”

Thành Ca dương dương đắc ý nhíu mày về phía Thu Vũ Tuyền.

“Thật ngại quá, ta lại thắng rồi.”

“Ôi, sau này tất cả thu hoạch của người nào đó đề sẽ thuộc về ta một nửa, tấm chân tình này làm cho người ta không thể từ chối mà…”

Nghe được truyền âm của hắn, Thu Vũ Tuyền giận đến mức suýt chút nữa hộc cả máu.

“Điều này là không thể nào!”

“Vốn dĩ ngươi không thể có tư cách tiến vào Thượng Đình.”

Đối với những tiên nhân khác vừa kinh hãi vừa mù tịt ở trong sân, nàng cũng được xem như là biết một số nền tảng của Khương Thành.

Người này ngay cả Thiên Tâm cũng không có mà!

Người như thế, vốn dĩ cả đời nên bị nhốt ở khu vực vứt bỏ, lại có thể vào Thượng Đình của Vương cấp đạo trường sao?

Cái này là trò đùa gì vậy?

“Nhất định có sự mờ ám ở bên trong!”

“Ta biết rồi, nhất định là ngươi đã an gian!”

Nàng gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Khương hiền giả, dường như là mong đợi hắn nhìn vào ánh mắt đang tập trung của mình sẽ trở nên chột dạ và cảm thấy xấu hổ, chủ động thừa nhận chính bản thân hắn đã phạm phải sai lầm.

Chỉ tiếc, nàng đã đánh giá quá thấp độ dày da mặt của Thành Ca.

“Ngươi nói đúng, chính xác là ta đã ăn gian, vậy thì sao chứ?”

Thành Ca không có chút xấu hổ nào: “Dù sao trước đó cũng không nói dùng cách nào để vào Thượng Đình, ngươi vẫn thua.”

Chương 1046: Tiến vào đạo trường

Thấy hắn còn cây ngay không sợ chết đứng như vậy, đương nhiên là Thu Vũ Tuyền tức giận mức đến khao khát muốn xé xác ai đó ngay lúc này.

Nhưng ngay sau đó, nàng lập tức ý thức được một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

“Ngươi lại có thể mua chuộc được Đại chủ quan ở đây sao?”

“Ừ hứ.” Thành Ca to gan lớn mật thừa nhận.

“Ngươi, sao ngươi có thể làm ra được chuyện như vậy chứ?”

Thành thật mà nói, cái này so với việc thi vào Thượng Đình như bình thường còn khó có thể tin nữa?

Nhưng Đại chủ quan là một vị Chí Tôn đó!

Hơn nữa còn là Tiên quan thất phẩm chính thức của Thiên Cung.

Người như thế làm sao có thể dễ dàng bị mua chuộc như vậy được?

Giọng nói không thể tin nổi này của nàng khiến cho trong lòng Thành Ca cảm thấy âm thầm thoải mái.

Để đả kích “Tiên Mẫu chuyển thế” kiêu ngạo một chút, hắn cố ý nói: “Mới chỉ là Đại chủ quan thì coi là cái gì, chỉ cần ta muốn, Thiên Đế cũng sẽ mở ra một con đường cho ta.”

Năm đó Tiên Mẫu đã tự mình lựa chọn mười Thiên Đế để duy trì trật tự của Thiên Đạo.

Ta lại đang đứng ở trước mặt chuyển thế của ngươi, làm nhão nhoét cái trật tự này.

Có tức giận hay không?

Suýt chút nữa Thu Vũ Tuyền đã bị hắn làm cho nghẹn chết.

Kìm nén một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể bực bội trách móc một câu không có chút lực sát thương nào.

“Ngươi, ngươi đúng thật là không biết xấu hổ!”

Nàng có ý muốn vạch trần sự mờ àm này ngay tại đây.

Nhưng khi suy nghĩ một chút thì lập tức lại từ bỏ đi ý định này.

Nàng còn chưa ngu ngốc.

Vạch trần thằng cha hèn hạ này, đồng thời cũng sẽ đắc tội với Đại chủ quan đó!

Tương lai làm thế nào hòa nhập được ở Gia Vương đạo trường nữa?

Mình mới là Đế Cảnh ngũ trọng, không chừng sau đó sẽ phải chết một cách không rõ ràng.

Chỉ có thể cắn hàm răng và nuốt máu vào, trong lòng đang tính toán nhất định sau này phải gỡ hòa.

Cứ như vậy, tiếp theo dưới sự hướng dẫn của chính Đại chủ quan Quý Thương, hai người đi tới Thượng Đình.

Vừa mới đưa hai người bọn họ dàn xếp xuống dưới xong, Quý Thương lập tức muốn "trốn thoát" khỏi hiện trường.

Hắn cũng không muốn tiếp tục ở cùng với tên điên ngu ngốc Khương Thành này nữa, để tránh bị hắn làm liên lụy đến.

Lão đầu này ngẫm nghĩ tiếp theo sẽ bế tử quan, không gặp ai cả.

Nhưng hắn vừa mới xoay người thì Thành Ca đã lập tức đuổi theo.

"A chờ một chút, Đại chủ quan, ta còn có chút việc muốn xin ngươi chỉ bảo."

Ở ngay trước mặt Thu Vũ Tuyền, Quý Thương còn phải giả vờ giả vịt.

Chỉ có thể ra vẻ đứng đắn uy nghiêm vuốt chòm râu dài.

"Khương đạo hữu muốn được chỉ bảo cái gì?"

Hắn còn không biết việc mình phối hợp ăn gian đã sớm bị Thành Ca tiết lộ, vị Đại chủ quan này ở trong suy nghĩ của Thu Vũ Tuyền đã không còn hình tượng đáng để nói nữa rồi.

"Là như vậy, ta muốn hỏi là lúc nào ta có thể trở thành Tiên quan?"

Nhìn thấy dáng vẻ của những Tiên quan này, hứng thú của Khương Thành càng lúc lại càng lớn rồi, quyết định cũng sắm cho mình một bộ.

Phụt!

Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh buồn rầu không vui suýt chút nữa đã bị những lời này làm cho bật cười thành tiếng.

Ngươi cho rằng Tiên quan là cái gì chứ?

Đi vào là sẽ lập tức phân phát cho ngươi sao?

Còn nói đương nhiên như vậy.

Quý Thương cũng bị hắn đánh bại.

“Cái này, sợ rằng rất khó.”

“Không phải nói vào Thượng Đình thì cũng đã coi như như là một nửa Tiên quan rồi hay sao?”

“Nói như vậy thì cũng không sai, nhưng chủ yếu vẫn là phải xem biểu hiện đã.”

“Ngươi là lão đại ở đây, biểu hiện của ta còn không phải chỉ là một câu nói của ngươi…”

“Ngươi đang nói cái gì đấy?”

Quý Thương vội vàng cắt ngang lời hắn.

Ở đây còn có người ngoài, loại quan hệ hèn hạ như thế này, ngươi có thể đừng có đặt lên trên mặt bàn mà công khai nói ra hay không?

Hắn đổi thành truyền âm: “Muốn trở thành Tiên quan thì ngươi phải được Thiên Cung công nhận, thông qua sự đánh giá của bọn họ thì mới được. Cái này ta cũng không thể can thiệp vào được, vốn dĩ không giúp ngươi được.”

Nói xong hắn kín đáo đưa một viên Ngọc Phù cho Thành Ca.

“Cái này có thể hiện chấm điểm chi tiết, ngươi có thể từ từ xem.”

“Sao lại còn có đánh giá nữa?”

Thành Ca nhận lấy Ngọc Phù lúc tâm trạng đang vô cùng không tốt, thậm chí còn chẳng muốn liếc mắt nhìn.

Dựa vago địa vị của một nhân vật chính như hắn, người nào xứng đáng để đánh giá hắn chứ?

Hắn cảm giác giá trị con người mình cũng sắp rơi xuống theo từng lần đánh giá rồi.

“Tiêu chuẩn của Thiên Cung chính là nghiêm khắc như này đấy, nếu không tại sao đến bây giờ mà có nhiều Thiên Tôn vẫn không lên nỗi Tiên quan như vậy?

Quý Thương nói tới đây, còn không nhịn được ưỡn lồng ngực, giống như hắn có thể lên làm Tiên quan thất phẩm dường như là vô cùng giỏi.

“Được rồi được rồi, ngươi cũng chỉ có chút thành tựu, thời điểm quan trọng lại không được việc.”

Trong lòng Quý Thương đang tự nhủ nếu như không phải tương lai ngươi là Băng Thần, bây giờ ta sẽ lập tức đuổi ngươi ra ngoài.

Một người ngay cả Thiên Tâm cũng không có mà vẫn còn nói chuyện chảnh như vậy.

Ngay sau đó hắn lập tức thấy Khương Thành ở đối diện đang xoa xoa ngón tay.

“Sao nào?”

“Tài nguyên đạo khí và đan dược gì đó của ta đâu rồi? Không phải nói Thượng Đình cái gì cũng có sao?”

Đây mới là nguyên nhân mà Thành Ca quyết liệt yêu cầu gia nhập vào Thượng Đình.

Có lợi ích thì ngu gì mà không chiếm lấy chứ!

“Ngươi!”

Quý Thương suy nghĩ một lúc, dù sao những thứ này cũng không phải từ mình mà ra, mà là gánh nặng của Thiên Cung, ngược lại cũng không có gì đáng tức giận.

“Vậy phải chờ thân phận Thượng Đình của ngươi chuẩn bị được báo cáo lên, sau đó đợi phía trên phát cho.”

“Vậy phải đợi bao lâu nữa chứ?” Suy nghĩ của Thành Ca có chút bất mãn.

“Làm sao ta biết được?”

Quý Thương đã không còn muốn nói chuyện với người này nữa.

“Dù sao ngươi cũng yên phận ở đây một chút, coi như giữ thể diện cho ta, ngàn vạn lần đừng có gây ầm ĩ thiêu thân cái gì nữa.”

Nói xong, hắn không còn dừng lại nữa, rời đi như chạy trốn khỏi nơi này.

Vốn dĩ Thành Ca còn muốn hỏi tình hình của Băng Cực Thiên Tôn và đám người Cung Tình nữa, nhưng mà nhìn thấy Quý

Thương cũng có thể lăn lộn được thành như vậy, có lẽ những người khác cũng chẳng kém bao nhiêu.

Đang định tiến vào động phủ xa hoa của mình, bỗng nhiên có một đóa Tường Vân bay đến phía bên ngoài.

Ở trên Tường Vân có bốn người đang đứng sừng sững trên đó như vậy.

Trong bốn người này, có một người mới nhìn qua còn có vẻ già dặn hơn so với Quý Thương, tu vi ở Đế Cảnh cửu trọng.

Còn có hai người trẻ tuổi một nam một nữ, người nữ tu vi đã đến Thiên Tôn, người nam mới là Đế Cảnh thất trọng.

Còn ở giữa kia là một người đàn ông tên là Ngọc Quan, lại còn là Đế Cảnh bát trọng giống như Thành Ca.

Bốn người hạ xuống một đám mây, người đàn ông Ngọc Quan kia lập tức lên tiếng: "Hai người các ngươi là hôm nay vừa mới được chọn vào Thượng Đình sao?"

"Không sai."

Khương Thành gật đầu, tràn đầy hào hứng hỏi ngược lại: "Các ngươi đến để chúc mừng ta đấy sao?"

Người đàn ông Ngọc Quan kia có hơi sững sờ, ba người ở phía sau cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Đến nỗi vốn dĩ là đã chuẩn bị lời thoại thật tốt, cũng lại quên mất phải tiếp tục như thế nào.

Vẫn là tên lão giả Đế Cảnh cửu trọng dẫn đầu đang ở phía sau kia đứng lên.

"Bọn ta cũng là tiên nhân Thượng Đình!"

Hắn giơ tay vẫy tay áo chỉ về hướng người trẻ tuổi Ngọc Quan: "Vị này là Văn Nhân Tư Hải, cháu ruột của Văn Nhân Đạo Tôn, các ngươi còn không mau làm lễ ra mắt?"

Thấy đối phương không phải là tới chúc mừng mình, Khương Thành cũng chẳng có hứng thú gì đối với bọn họ.

"Văn Nhân Đạo Tôn là ai?"

Hai người trẻ tuổi nam nữ còn lại lạnh lùng quát lên: "Thậm chí ngay cả Văn Nhân Đạo Tôn ngươi cũng không biết sao?"

“Đây chính là một vị đầu sỏ quyền lực nhất một phương ở Thiên Cung, ánh mắt phát ra ánh sáng!”

Thành Ca bừng tỉnh hiểu ra, khó trách Thiên Tôn và Tôn Giả xoay quanh phía sau mông của Đế Cảnh bát trọng này.

Thì ra là nhị thế tổ chân chính.

Hắn cười híp mắt nhìn về phía người trẻ tuổi có sắc mặt kiêu ngạo kia, tò mò hỏi: “Ngươi cũng ăn gian dùng quan hệ để tiến vào đây sao? Chẳng lẽ là đi vào để lấy tiếng? Hân hạnh được gặp mặt! Hân hạnh được gặp mặt!”

Lời vừa mới nói ra, ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng không biết nên than phiền từ góc độ nào nữa.

Sắc mặt của ba người ở phía sau lại càng thay đổi rõ rệt.

“To gan!”

“Láo xược!”

“Vậy mà lại dám bôi nhọ Văn Nhân công tử đại gia, ngươi đáng bị tội gì đây?”

Mà sắc mặt của Văn Nhân Tư Hải ở trước mặt cũng âm u trầm xuống.

Hắn sâu xa liếc nhìn Khương Thành một cái, thản nhiên nói: “Bây giờ ngươi rút khỏi Gia Vương đạo trường vẫn còn kịp đấy.”

Chương 1047: Người ta xem thường quà tặng này

Sau đó, hắn lập tức không để mắt đến Thành Ca nữa, mà đặt sự chú ý lên trên người Thu Vũ Tuyền.

Cái nhìn đó được gọi là nhìn không chớp mắt.

Mãi cho đến khi Thu Vũ Tuyền khẽ chớp mắt, hắn mới như vừa mới bừng tỉnh ở trong giấc mơ.

“Vị tiên tử này chính là Thu Vũ Tuyền đó sao, vừa rồi ta mới nghe qua tiếng thơm của ngươi rồi.”

“Bây giờ vừa nhìn thấy, quả nhiên chính là nhân vật siêu phàm xuất trần…”

Thành Ca không coi trọng người Văn Nhân Tư Hải này, nhưng Thu Vũ Tuyền lại không dám.

Đạo Tôn có ý nghĩa như thế nào, nàng đã đi guốc ở trong bụng.

Nói một cách không có chút nào khoa trương nào, ở trước mặt Đạo Tôn, tất cả Gia Vương đạo trường cũng không đáng kể chút nào.

Mặc dù ánh mắt nóng rực mới vừa rồi của đối phương là vô cùng cợt nhả, nhưng người như thế nàng không thể đắc tội được.

Cho nên chỉ có thể chắp tay: “Hân hạnh được gặp mặt!”

“Nói hay nói hay!”

Văn Nhân Tư Hải bước nhanh đi tới trước mặt nàng, gạt bỏ đi họ của Thu Vũ Tuyền như đã rất quen thuộc từ trước đến nay.

“Vũ Tuyền tiên tử mới đến, nhất định là có rất nhiều thứ không biết nhỉ?”

“Đến đây, ta dẫn ngươi đi dạo chơi Gia Vương đạo trường này thì như thế nào?”

Nói xong, hắn muốn nắm lấy tay Thu Vũ Tuyền.

Khương chưởng môn ở bên cạnh thật ra thì cũng có chút buồn bực.

Theo lý thuyết thì khi trở thành tiên nhân thì sẽ không có nhiều người theo đuổi nữ sắc nữa cơ mà.

Làm sao sau khi nhìn thấy Thu Vũ Tuyền, cả đám người đều không kìm chế được như vậy.

Chẳng lẽ trên người nàng có phẩm chất đặc biệt gì đó hấp dẫn người khác sao?

Được rồi với tư cách là Tiên Mẫu chuyển thế, nàng có đặc biệt một chút cũng không phải là kỳ quái.

Đối mặt với sự thân thiết của Văn Nhân Tư Hải, Thu Vũ Tuyền vội vàng tránh ra.

“Không cần phải làm phiền đến Văn Nhân công tử đâu.”

Mặc dù không dám đắc tội với nhị thế tổ này, nhưng thực chất bên trong lòng nàng không hề nhìn trúng bất kỳ một người nào.

Đương nhiên Văn Nhân Tư Hải không may mắn trở thành một ngoại lệ như vậy.

Nắm hụt một phen, trong mắt Văn Nhân Tư Hải không nhịn được hiện lên vẻ tức giận.

Như vậy là không nể mặt hắn sao?

Ba người kia ở phía sau lại càng đồng loạt giận dữ trách mắng.

“Ngươi làm gì vậy?”

“Tấm chân tình của công tử bọn ta như thế, ngươi dám bẻ đi mặt mũi của hắn sao?”

“Tự cao tự đại đến như vậy sao?”

“Ha ha…”

Văn Nhân Tư Hải giơ tay lên cười cười: “Làm sao Vũ Tuyền tiên tử có thể nói như vậy chứ, ta tin rằng chẳng qua nàng chỉ đang căng thẳng mà thôi.”

Căng thẳng cái ông nội nhà ngươi đấy!

Trong lòng Thu Vũ Tuyền cũng đang mắng chửi té tát mấy người này.

Làm sao nàng không nhìn ra được, ba người kia quát mắng chính là do Văn Nhân Tư Hải âm thầm gợi ý.

Bởi vì chính là muốn tạo áp lực cho mình, khiến cho mình không dám từ chối hắn.

Thành Ca ở bên cạnh cũng đang vui mừng hớn hở xem náo nhiệt.

Dù sao ở trong mắt hắt thì đây cũng là Tiên Mẫu chuyển thế, hắn cũng nóng lòng mong nhìn thấy nàng bị khuất phục.

Hơn nữa suy nghĩ một chút cũng đã thấy rất kỳ diệu rồi.

Năm đó mười vị Thiên Đế chính là do một tay ngươi cất nhắc bồi dưỡng lên.

Bây giờ cháu nội của Đạo Tôn gì đó dưới trướng Thiên Đế lại ức hiếp đến trên đầu của ngươi.

Cái này có tính là quả báo hay không?

Mà ngay sau đó, Văn Nhân Tư Hải lại vừa đưa ra một "đợt tấn công" mới.

Lập tức thấy hắn giơ tay lấy ra một cái, đột nhiên trong tay hiện ra một chiếc hộp Tiên tinh vô cùng khéo léo tinh xảo.

Cái hộp kia trôi lơ lửng ở giữa không trung, ngay sau đó hóa thành một đóa hoa tiên tinh lộng lẫy nở rộ.

Ánh sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc sóng nước xẹt qua từ trên đóa hoa tiên tinh này.

Sau đó lập tức thấy từng con bướm đầy màu sắc tung tăng bay lượn quanh hoa tiên tinh…

Các hiệu ứng đặc biệt khá dài dường như thay đổi liên tục, nhưng mà Thu Vũ Tuyền ý chí kiên định chẳng qua cũng chỉ nhìn vài giây đồng hồ rồi lập tức thu hồi ánh mắt.

"Văn Nhân công tử, cái này là ý gì?"

Văn Nhân Tư Hải khẽ mỉm cười: "Vật này là là năm đó người ta dâng tặng cho tổ phụ của ta, ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Rất đẹp, rất thú vị."

"Vậy ta tặng lại cho ngươi."

"Hả?"

Thu Vũ Tuyền vội vàng xua ta: "Không được, quà tặng quý giá như vậy ta không thể nhận được."

Nàng vô cùng thông minh.

Nếu là hôm nay nhận quà tặng của Văn Nhân Tư Hải, vậy thì là nàng nợ hắn.

Lần sau đối phương nói ra yêu cầu khác, từ chối cũng không tốt.

Nàng cũng không muốn nâng cao mối quan hệ với người này.

Nụ cười trên gương mặt của Văn Nhân Tư Hải cũng không biến mất, nhưng mà ánh mắt lại xuất hiện một tia áp lực nặng

nề.

“Sao vậy, ngươi không nể mặt ta sao?”

“Không phải, ngươi hiểu lầm rồi.”

Thu Vũ Tuyền lắc đầu: “Ta chỉ là không muốn lấy đi đồ tốt của người khác…”

Văn Nhân Tư Hải làm ra dáng vẻ của một tổng tài bá đạo, búng một cái, chiếc hộp tiên tinh kia lập tức chậm rãi nhẹ nhàng bay vào trong ngực Thu Vũ Tuyền.

“Bảo ngươi nhận thì ngươi cứ nhận đi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy chán ghét quà tặng của ta hay sao?”

Thu Vũ Tuyền có thể nói mình chán ghét được sao?

Nàng thật sự không muốn nhận, chỉ cảm thấy đối phương thật sự là mẹ nó đáng ghét.

Chỉ tiếc là bối cảnh của Văn Nhân Tư Hải còn lớn hơn so với toàn bộ Gia Vương đạo trường, nếu như nàng không nhận, đó chính là phụ lòng tốt của người khác mà!

Thậm chí lúc này nàng cũng không nhịn nhìn sang Khương Thành ở bên cạnh, hy vọng cái tên điên không sợ trời không sợ đất này có thể giúp đỡ mình một cái.

Dường như là nghe được âm thành trong tiếng lòng của nàng.

Ngay sau đó, chiếc hộp tiên tinh sắp bay đến trong ngực của nàng đã lại bay trở về đường cũ.

Người trong nháy mắt đó, chính là Khương Thành.

Sắc mặt của Văn Nhân Tư Hải lập tức trầm xuống.

Ở trước mặt Thu Vũ Tuyền, hắn vẫn còn muốn ra vẻ giả vờ giả vịt, làm ra hình tượng có phong độ.

Ở trước mặt Khương Thành, hắn cũng không cần giả vờ nữa rồi.

“Ngươi có ý gì?”

Ba người ở phía sau kia cũng theo đó nhảy ra ngoài.

“Ngươi muốn chết sao?”

“Văn Nhân công tử của bọn ta và Vũ Tuyền tiên tử nói chuyện, ngươi làm cái gì vậy?”

“Ai cho ngươi lá gan này?”

“Không có không có, các ngươi hiểu lầm rồi.”

Thành Ca ra vẻ vô tội xoa tay chỉ chỉ.

“Ta chỉ là muốn nói cho vị Văn Nhân công tử này của các ngươi một đề xuất mà thôi.”

Văn Nhân Tư Hải có khả năng khống chế ý định muốn giết người của mình, thản nhiên nói: “Đề xuất gì?”

Khương Thành chỉ vào Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh.

“Nàng là kiểu người phụ nữ rất thực tế, vốn dĩ người ta không thích những thứ đồ chơi loè loẹt nhưng lại không giúp ích cho việc tu luyện và chiến đấu kia.”

“Người ta thích những cái như đan dược, đạo khí, bí bảo, thiên tài địa bảo gì đó chẳng hạn.”

“Cái đồ chơi ngươi vừa mới đưa kia, nàng hoàn toàn không thể dùng được, đương nhiên là không muốn nhận rồi, chỉ là ngại nói ra mà thôi!”

“Bây giờ ta nói ra thay nàng, để cho ngươi biết như thế nào mới có thể hùa theo sở thích của nàng, nhưng mà các ngươi cũng không cần cảm ơn ta, đây là việc ta nên làm.”

Nói xong, hắn lùi trở lại, còn dùng bả vai hích Thu Vũ Tuyền một cái.

“Ta nói không sai chứ?”

Thu Vũ Tuyền thật sự muốn kéo miệng của hắn ra, xé nát cái miệng trên gương mặt kia của hắn.

Sao ta lại vô cùng thực tế rồi?

Sao ta lại muốn đan được và đạo khí của hắn chứ?

Ngươi nói ta thành người như thế nào vậy?

Nhưng Khương Thành chen vào như vậy, thật ra giúp nàng khỏi phải nhận lấy món quà vừa rồi, coi như là tháo gỡ vóng vây cho nàng một cách biến tướng.

Vì vậy, nàng cũng không lên tiếng phản đối.

Còn bốn người kia lại có vẻ mặt vô cùng ngu ngốc.

Thì ra không phải là người ta không nể mặt ngươi, mà đơn giản là người ta không thấy coi trọng cái gọi là món quà tinh xảo của ngươi?

Chuyện này thật mất mặt, cũng rất lúng túng, vô cùng lúng túng.

Cái loại cảm giác này giống như tổng tài bá đạo vừa ra trường, khí phách tặng món quà tặng đắt tiền.

Chờ đến khi đối phương kích động gào thét chói tai, ném ánh mắt ngưỡng mộ về phía mình, thuận tiện ngã vào trong ngực của mình.

Kết quả người ta không những không có gào thét chói tai, ngược lại lại ném cho ngươi một cái liếc mắt, quăng qua chữ "xì".

Cái này…

Trong một khoảng thời gian, ba con ngựa chết phía sau kia muốn tìm chút lời thoại để giúp Văn Nhân Tư Hải cứu vãn được sự cao quý, cũng không thể tìm ra được.

Bọn họ có thể nói gì đây?

Nói ngươi dám ghét bỏ quà tặng của Văn Nhân công tử sao?

Vậy thì nếu như truyền đi, chẳng phải sẽ khiến cho người khác chê cười Văn Nhân công tử ra tay keo kiệt, theo đuổi em gái mà cuối cùng ngay cả cái giống như là hình thức của quà tặng cũng không đưa ra được hay sao?

Chương 1048: Khẩu vị của nữ nhân này thật lớn

"Ha ha ha ha!"

Văn Nhân Tư Hải đột nhiên cười gượng một trận, cố gắng gạt đi sự lúng túng này.

"Không ngờ Tiên Tử lại là người thực tế như vậy!"

Ta không phải, ta không có, đều do hắn giá họa.

Thu Vũ Tuyền muốn nói hai câu qua loa, nhanh chóng tạm biệt, sau đó an tâm tu luyện.

Thấy Văn Nhân Tư Hai kia búng ngón tay trên không trung.

Tiếp sau đó, một dòng bảo vật tụ thành dòng sông cứ thế xuất hiện trong hư ảo.

Trút xuống!

Hàng loạt đan dược và thiên tài địa bảo từ trên trời rơi xuống, nhanh chóng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Tuy mấy đan dược đều xếp trong bình, nhưng hào quang cấm chế trên bề mặt bình quý đã để lộ vầng sáng kỳ diệu.

Có thể tưởng tượng được chất lượng đan dược bên trong thế nào.

Mà mấy thiên tài địa bảo kia là chất liệu quý hiếm có thể tạo thành đạo khí lục giai, thậm chí là thất giai trở lên.

Bây giờ mấy bảo vật này chất đống loạn xà ngầu trong không trung, giống như một đống rác khổng lồ.

Văn Nhân bá tổng ra tay hào phóng thế à!

Cái gì?

Ngươi lại không coi lễ vật của ta ra gì ư?

Ngươi đùa ta sao?

Vậy đừng trách ta dùng bảo vật làm người choáng váng.

Ngọn núi nhỏ này xuất hiện, suýt chút nữa ba vị Tiên nhân phía sau đã ngạt thở.

Trong mắt bọn họ lộ ra vẻ ghen tị và khát khao mạnh mẽ.

Thân là Tiên nhân Thượng Đình, tiên bổng của bọn họ rất nhiều.

Nhưng vẫn kém xa ngọn núi bảo vật trước mắt.

Tiên bổng phát cho đều là mấy tài nguyên tu luyện thông thường, mà e là ngọn núi bảo vật trước mắt đã hơn ba phần bộ sưu tầm cả đời của Văn Nhân công tử rồi.

Đây là đích tôn của Văn Nhân Đạo Tôn, thế nên hắn có thể được đống bảo vật giá trị khủng khiếp biết bao.

Thậm chí ba người không chịu được mà truyền tin khuyên can.

“Công tử, không cần phải như vậy!”

“Đúng vậy, vì một nữ nhân, không đến nỗi…”

“Nàng không đáng để ngươi trả giá như vậy!”

Mà Văn Nhân Tư Hải đã hạ quyết tâm.

Hắn không cho phép người khác xem thường mình.

Nếu không có mấy lời của Khương Thành, e rằng hắn sẽ không liều như vậy.

Nhưng bây giờ chuyện này đã liên quan đến vấn đề thể diện, Văn Nhân công tử là người sĩ diện.

Hắn nhìn Thu Vũ Tuyền trước mặt, khẽ hếch cằm, hờ hững nói: “Bây giờ ngươi hài lòng chưa?”

Thu Vũ Tuyền nói trong lòng trước giờ ta chưa từng nói với ngươi cần mấy thứ này, ta cũng không cần!

Ta có thể hài lòng gì chứ?

“Văn Nhân công tử hiểu lầm rồi, ta không thể nhận bảo vật quý trọng như vậy…”

Thấy nàng liên tục lắc đầu, ham muốn làm màu của Văn Nhân Tư Hải thỏa mãn vô cùng.

Dọa được rồi nhỉ?

Mở mang kiến thức rồi nhỉ?

Hết sức lo sợ rồi nhỉ?

Hắn không tin có nữ nhân nào không bị đống bảo vật đánh choáng váng.

Văn Nhân Bá tổng cố ý bày ra vẻ mặt sa sầm, giả vờ tức giận nói: “Bảo ngươi nhận thì nhận đi…”

Hắn vẫn chưa nói xong, Thành Ca lại mạo muội đi ra.

“Đúng rồi, bảo ngươi nhận thì nhận đi, sao ngươi có thể chê ít chứ?”

Hắn nhìn nhìn Thu Vũ Tuyền, không vui nói: “Cái này tốt xấu gì cũng là tâm ý của người ta, dù hơi ít một chút, nhưng cũng là cái gì… à, đúng rồi, của ít lòng nhiều, lễ vật không quan trọng, quan trọng là tình nghĩa!”

“Ta nói không sai chứ, Văn Nhân công tử?”

Biểu cảm khí phách của Văn Nhân Tư Hải trở nên cứng đờ.

Còn bây giờ Thu Vũ Tuyền chỉ muốn đè cái tên kế bên xuống đất, đạp cho hai đạp thật mạnh.

“Ta không…”

Nàng muốn giải thích mấy câu, Văn Nhân Tư Hải đã thẳng thừng ngắt lời nàng.

“Ngươi không cần nói!”

Mẹ nó, lòng ham muốn của nữ nhân này lớn như vậy ư?

Khó chinh phục vậy sao?

Nhiều bảo vật như vậy, ngươi vẫn chê ít à?

“Tốt! Rất tốt!”

“Không hổ là nữ nhân khiến Văn Nhân Tư Hải ta động lòng, tầm nhìn khác hẳn người khác.”

“Ta rất tán thưởng ngươi!”

Hắn cắn răng, lại búng ngón tay lần nữa.

Thề là, là có một đống bảo vật từ trên trời rơi xuống, nhanh chóng chất thành ngọn núi nhỏ khác.

Hít hà!

Ba người phía sau muốn điên luôn rồi.

Cái này đã chiếm ít nhất sáu phần trở lên gia tài của Văn Nhân công tử.

Hào phóng ném thẳng ra như vậy chỉ vì một nữ nhân?

“Công tử xin đừng kích động!”

“Công tử suy nghĩ cẩn thận.”

“Muốn chinh phục nữ nhân này, có thể dùng thủ đoạn khác, không nhất thiết phải tặng lễ vật hào phóng như vậy!”

“Với thân phận của ngươi, dù không tặng gì cũng sẽ có một đám người chủ động sáp lại, hà cớ gì…”

Dù không phải tặng đồ của bọn họ, nhưng tim họ đang nhỏ máu!

Cho bọn họ mấy thứ này, bọn họ tình nguyện quên mình phục vụ cho ngươi, được chưa?

Nhưng tiếc là, Văn Nhân Tư Hải đã mất lý trí rồi.

“Chinh phục nàng đã là chuyện thứ yếu rồi, ta là người nhà họ Văn Nhân, sao có thể bị xem là người ra tay bủn xỉn được?”

“Cái này ta phải tìm về!”

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh biểu cảm trở nên bình thường.

Giống như mấy bảo vật này không đáng gì trong mắt hắn.

“Bây giờ thế nào, hài lòng rồi chứ?”

Ta hài lòng cả nhà ngươi!

Thu Vũ Tuyền quả thật vô cùng đau đầu.

Nàng chỉ muốn chối bỏ quan hệ với nhị thế tổ này.

Kết quả đối phương còn bận bịu tiếp tục tăng giá, dường như muốn mua lại nàng .

Mà nguyên nhân phát triển thành như vậy đều là vì Khương Thành cố ý ngắt lời leo hai lần.

“Văn Nhân công tử, ngươi hiểu lầm rồi, không phải ta chê lễ vật của ngươi ít, thật sự ta không muốn nhận gì cả, chẳng qua là…”

Nàng đang nghĩ tìm từ sao cho khéo lại, Thành Ca lại bất chấp xuất hiện.

“Chẳng qua là nàng chú ý đến mặt mũi của ngươi, không nỡ tổn thương lòng tự tôn của ngươi.”

“Nữ nhân là nghĩ một đường nói một nẻo vậy đó, ngươi hiểu mà.”

Hắn trưng ra vẻ mặt đồng cảm, lắc lắc đầu, thở than: “Văn Nhân công tử, ta thấy ngươi vẫn nên thu về mấy lễ vật này đi,

xem ra chút đỉnh này không làm nàng động lòng rồi…”

Hả?

Không được?

Ngươi lại nói với một người đàn ông không được?

Còn không nỡ đả thương lòng tự tôn của ta?

Ánh mắt đồng cảm kia của Khương Thành đã khiến hắn cảm nhận được một cú đánh nặng nề đấy biết không?

Văn Nhân bá tổng nổi giận ngay và luôn, không ai khuyên can nổi!

Hắn lại búng ngón tay lần nữa!

Lại một ngọn núi bảo vật nhỏ trút xuống!

Ba ngọn núi bảo vật khiến cả hiện trưởng trở nên tráng lệ lộng lẫy, thậm chí ở đó có thể cảm nhận được đạo vận đặc biệt.

Đây đã là toàn bộ gia tài của Văn Nhân Tư Hải!

Ba người phía sau đã sụp đổ.

“Công tử!”

“Khoan đã công tử, dù sao cũng đừng!”

“Công tử ngươi bị lừa rồi, kích động như vậy, chẳng phải dính phải gian kế của đối phương sao…”

Mà Văn Nhân Tư Hải đã hoàn toàn vào thế chiến.

“Đây là trận chiến liên quan đến mặt mũi nhà họ Văn Nhân, ta há có thể chùn chân được?”

“Các người an tâm đi, sau khi chinh phục nàng, mấy bảo vật này ta vẫn có thể thu lại được!”

“Đến lúc đó, tất cả của nàng không phải của ta sao?”

Hắn thở hổn hển, mất kiểm soát biểu cảm từ lâu.

Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Thu Vũ Tuyền: “Ngươi có gan lại không nói từ nào thử xem?”

Thu Vũ Tuyền khóc không ra nước mắt.

Bây giờ nàng rất lo lắng, mình nói "Ngươi hiểu lầm rồi, ta thật sự không cần gì cả" nữa, thì Văn Nhân bá tổng này sẽ không cho là mình giả bộ tiếp tục tăng giá chứ?

Ngay thời khắc quan trọng, Thành Ca lại xuất hiện giải vây "giúp" nàng.

"Ha ha ha, Văn Nhân công tử thật hào phóng!"

"Ngươi xem nàng bị sự bạo tay của ngươi làm không nói nên lời kìa!"

"Xem ra, cuối cùng lòng ham muốn to lớn của nữ nhân cũng được thỏa mãn rồi."

Chương 1049: Quý Thương sụp đổ

Hắn cũng nhìn ra, Văn Nhân bá tổng suýt nữa bị ép khô.

Nên thấy đủ mà ngưng thôi.

"Ngươi đó, biết thỏa mãn đi!"

Nói xong, hắn muốn giúp Thu Vũ Tuyền thu ba núi bảo vật lại.

"Có chuyện gì của ngươi sao?"

Văn Nhân Tư Hải giơ tay ngăn hắn lại, ánh mắt giết người hung hăng trừng Khương Thành.

"Đây là của ta tặng cho Vũ Tuyền Tiên Tử, ngươi ở đâu chui ra ngang xương đây?"

"Cần ngươi nhúng tay sao?"

Hắn không phải kẻ ngu.

Nếu như không phải tên quỷ này cứ đâm chọt liên tục, thì bản thân vốn không cần "tốn kém" đến nỗi tán gia bại sản.

Kẻ đầu sỏ chính là hắn!

Hắn muốn phân thây Thành Ca thành vạn mảnh.

Thành Ca thì chẳng nổi giận, mà ngược lại còn cười cười lùi về sau.

"Ngươi nói đúng."

“Vậy… mời Vũ Tuyền Tiên Tử!”

Thật sự Thu Vũ Tuyền không muốn nhận.

Mà chuyện đến bước này rồi, nếu nàng còn không nhận nữa, chính là ép Văn Nhân Tư Hải và nàng bức xé mặt nhau.

Dù trong Gia Vương đạo trưởng không cho đánh nhau, cũng không cho giết người.

Nhưng với sức mạnh và bối cảnh của Văn Nhân Tư Hải, có cả đống thủ đoạn khiến nàng khó chịu.

Bây giờ nàng chỉ có thể mong trở nên mạnh mẽ sớm một chút, có thể tự nắm chắc số phận của mình.

Còn như bây giờ, đi một bước nhìn một bước, cứ lá mặt lá trái với đối phương trước đã.

Ngươi đã nhất quyết muốn tặng, kiên quyết ép ta nhận lấy, vậy ta dùng mấy tài nguyên tu luyện này tiến vùn vụt, tương lai lớn mạnh đến mức nhà họ Văn Nhân các người không dám đụng chạm ta!

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng còn cố ý quay sang cười cười với Văn Nhân.

“Cảm ơn ý tốt của Văn Nhân công tử.”

Sau đó, nàng gom ba núi bảo vật bỏ vào túi mình dưới ánh mắt của mọi người.

Mãi đến khi nàng nhận xong, Văn Nhân bá tổng mới “vừa lòng thỏa dạ”.

Ài, còn tưởng ngươi thanh cao thế nào.

Chẳng phải bị ta đây dùng bảo vật đánh phục sao?

“Khụ!”

Hắn đằng hắng một cái muốn phát biểu chút cảm nghĩ, Thành Ca vừa nãy đã lùi về sau không biết xuất hiện ngang xương lần thứ mấy rồi.

Lần này, hắn không nhìn Văn Nhân bá tổng.

Cái tên này bị đào rỗng tuếch rồi chẳng còn giá trị nữa.

Ánh mắt hừng hực của Khương Thành đang đặt trên mặt Thu Vũ Tuyền.

“Cái gì kia…”

Hắn mỉm cười xoắn ngón tay nhìn Thu Vũ Tuyền.

Thu Vũ Tuyền ghét hắn gần chết, đương nhiên sẽ không bày ra vẻ mặt dễ chịu gì.

Mặt lạnh te, giọng thờ ơ: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi biết rồi còn hỏi à? Chia đôi, ngươi quên đánh cược giữa hai ta rồi à?”

Đây mới là nguyên nhân Thành Ca bận trước bận sau đây!

Có lợi ích hắn mới hăng hái như vậy, nếu không hắn cần gì phải đục nước béo cò với Văn Nhân bá tổng như vậy?

Thu Vũ Tuyền mới nhớ ra, cá cược trước đó mình thua.

Từ nay về sau, tất cả những gì mình thu hoạch được đều phải chia cho Khương Thành một nửa.

Vốn nàng còn chưa cảm nhận được gì.

Cuối cùng bây giờ ba ngọn núi bảo vật này cũng khiến nàng ý thức được thiệt hại của bản thân lớn thế nào rồi.

Nàng tức đến nỗi căm giận truyền tin mắng thẳng: “Ngươi bỉ ổi vô liêm sỉ!”

Chẳng trách sao vừa nãy ngươi cứ xúi bẩy hết lần này đến lần khác, thì ra là vì để ta nhận nhiều hơn, như vậy ngươi mới có thể nhận nhiều hơn!

Cuối cùng ta nợ tình nghĩa, ngươi cũng được lợi ích.

Ầm ĩ cả buổi, vừa nãy ngươi xem ta như công cụ kiếm tài nguyên?

Có ai cực phẩm hơn ngươi nữa không?

Thành Ca không thèm so đo mấy lời chửi rủa của nàng.

“Quá khen, quá khen, ngươi phải thực hiện vụ cá cược rồi.”

Thu Vũ Tuyền rất muốn hủy bỏ vụ cá cược kia.

Mà nàng phát hiện một khi mình có ý nghĩ này, đạo tâm lại chấn động một chút.

Thế là cuối cùng, nàng chỉ có thể thở phì phì lấy ra tầm một nửa đan dược và thiên tài địa bảo.

“Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ bị lòng tham không đáy kìm chết!”

“Đợi đi!”

“Cảm ơn ngươi đã quan tâm ta.”

Thành Ca vui tươi hớn hở vui lòng nhận một nửa tài nguyên của nàng.

Từ sau khi ra khỏi không gian Thiên Đạo, cuối cùng cũng lại mở hàng thuận lợi.

Hai người “giao dịch”, làm bốn người còn lại xem đến ngớ ngẩn.

Nhất là Văn Nhân Tư Hải, ngẩn người ngay tại chỗ.

Ý gì đây?

Ta vừa tặng lễ vật cao quý tặng cho ngươi, ngươi quay đầu chia cho nam nhân khác?

Mà còn phải trước mặt ta nữa?

Cảm thấy như ta vừa đổ máu chỉ vì mua phần “cắm sừng” ngay trước mặt ngươi sao?

Cái này vẫn có thể chịu đựng sao?

Phàm là người đều không thể chịu được!

“Hai người… có ý gì?”

“Không có ý gì.”

Thành Ca buông lỏng tay: “Ngươi cũng thấy đó, nàng thích chia sẻ cho ta khi nàng nhận được đồ xịn…”

“Đừng nghe hắn nói xàm!”

Lần này đến lượt Thu Vũ Tuyền ngắt lời hắn.

“Đều là hắn đe dọa!”

Cuối cùng em gái này cũng tức giận đến cực điểm.

Nàng ăn lỗ to, còn lâu mới phối hợp tiến lùi với Khương Thành.

Nàng chỉ Khương Thành, hung dữ nói: “Hắn luôn sau lưng tống tiền ta, quả thật là người thần đều căm phẫn! Vừa nãy nhận lễ vật cũng do hắn bày mưu tính kế, ta chỉ bị ép thôi!”

Lúc này, nàng tự phủi sạch bóng.

Chỉ cho phép ngươi gài ta, không cho ta phản kháng à?

Xem ai hơn ai.

Cái gì, còn có chuyện này à?

Văn Nhân Tư Hải trút toàn bộ tức giận sang người Khương Thành ngay lập tức.

“Ngươi thật to gan!”

“Dám bắt nạt Vũ Tuyền Tiên Tử à?”

Ba người phía sau cũng nhao nhao nhảy ra, mỗi người lấy ra binh khí ngắm vào Khương chưởng môn.

“Còn không mau nôn bảo vật vừa nãy ra đây cho bọn ta?”

“Thật sự không ngờ, Gia Vương đạo trường còn có người điên cuồng ngang ngược như thế này!”

“Ta thấy người sống dơ thật đó!”

Đối với sự uy hiếp của bốn người, Khương Thành hoàn toàn chả coi là ra gì.

“Đúng, đúng, các người muốn thế nào, muốn chủ trì công đạo sao?”

Cùng lắm thì chơi lại nghề cũ, giết người cướp bảo vật thôi, nhưng như vậy, e rằng thật sự không nán lại Gia Vương đạo trường được nữa.

Đến lúc đó Quý Thương cũng không gánh được.

“Dừng tay!”

Ngày thời khắc mấu chốt, một giọng hét giận dữ truyền đến từ không trung, không phải Quý Thương thì là ai?

Sau khi lão đầu quay lại, định đóng Tử quan, tránh né Khương Thành cho kỹ.

Phút chót lại đột nhiên nhớ ra còn một chuyện quan trọng chưa bàn giao, vậy là đạo trường này có mấy vị "đại thần" nhất thiết không thể động chạm.

Người đứng mũi chịu sào chính là cháu của Văn Nhân đạo tôn, Văn Nhân Tư Hải.

Không thể coi thường Văn Nhân đạo tôn này, không phải hắn là nhân vật giáp ranh Thiên Cung thất phẩm, bát phẩm, mà là Tiên Quan nhị phẩm!

Đó là trùm thứ thiệt đó!

Giẫm chân một chút, Thiên Cung đều sẽ run rẩy.

Cho dù mười vị Thiên Đế canh giữ trật tự Thiên Đạo, định ra hàng loạt quy củ, tránh Tông môn và Tu tiên thế gia to lớn xuất hiện.

Nhưng theo sự thay đổi của thời gian, gia tộc lớn vẫn sẽ xuất hiện một cách hiển nhiên.

Chỉ là không trắng trợn như trước mà thôi.

Chiếu theo quy tắc, cũng phải bỏ thế hệ sau của đạo tôn vào khu vực vứt bỏ, bắt đầu làm từ tầng thấp nhất.

Thế là, Văn Nhân Tư Hải khu vực vứt bỏ nào đó ba tháng, sau đó được đưa ra một cách bí mật.

Thiên phú của bản thân hắn không tệ, nhưng vẫn còn cách xa yêu cầu của Vương Cấp đạo trường.

Ngay sau đó, nhà họ Văn Nhân cử một vị Tiên Quan tứ phẩm đích thân đi cùng hắn, tham gia sát hạch đạo trường thử xem.

Sau đó, hắn gia nhập Gia Vương đạo trường hết sức vi diệu.

Sau đó nữa chỉ qua hai trăm năm, nhảy hai cấp, hắn từ Hạ Đình lên Thượng Đình mà chẳng có biểu hiện nào.

Mà khi ở Hạ Đình, Văn Nhân Tư Hải này đã thu phục được ba đệ tử Thượng Đình khác.

Không có cách nào, đệ tử Thượng Đình biểu hiện tốt, cùng lắm cũng chỉ là một Tiên Quan bát phẩm, cửu phẩm.

Mà theo sau Văn Nhân Tư Hải, ôm cả đùi của Văn Nhân đạo tôn thì tuyệt nhiên khác hẳn.

Chương 1050: Ra mặt giải vây

Quý Thương là Tam Cung Chủ của Băng Cung năm đó, biết rất rõ nước sau lưng sâu bao nhiêu.

Hắn biết, công tử của nhà họ Văn Nhân đến Gia Vương đạo trường lý lịch trộn lẫn.

Đối với việc hắn ngang ngược hống hách vẫn luôn mắt nhắm mắt mở.

Nghĩ đến Khương Thành cũng chẳng phải người an phận, hắn cảm thấy vẫn cần mình nhắc nhở một chút.

Lỡ như hai người này đụng độ nhau, không biết sẽ gây ra rắc rối gì.

Đáng tiếc, cuối cùng hắn đến chậm một bước.

Thấy Văn Nhân Tư Hải và ba vị Tiên nhân Thượng Đình còn lại rút binh khí vây Khương Thành, hắn suýt nữa bị hù đến hồn phi phách tán.

Quả nhiên sợ cái gì là đến cái đó mà.

Mới có một chút, mới đi có một chút thôi mà!

Cảnh tượng mà mình không muốn thấy nhất đã xảy ra rồi.

“Còn không nhanh chóng cất binh khí!”

Uy áp cường giả chí tôn trên người hắn phân tán bốn phía, đơn độc lướt qua Khương Thành và Văn Nhân Tư Hải, làm mấy người khác không ngẩng đầu lên được.

Không có cách nào, hắn vẫn không thể trêu chọc hai người này được.

Thậm chí còn không dám trách mắng trước mặt.

Chỉ có thể xông đến điên cuồng gầm gừ với ba vị Tiên nhân Thượng Đình còn lại thôi.

“Các người muốn làm gì?”

“Ra tay ở Gia Vương đạo trường, điên rồi à?”

“Muốn bị đạo trường xóa tên hay muốn bị bổn tọa phế truất thẳng tay?”

Tùy là tay sai của Văn Nhân Tư Hải, nhưng ba người kia còn chưa có sức mạnh trực tiếp gọi nhip với Đại chủ quan.

Nếu thật sự bị đạo trường xóa tên, vậy đời này của bọn họ không có hy vọng vào Thiên Cung.

Dù Văn Nhân Tư Hải dẫn dắt cũng không có tác dụng, đời này không được làm Tiên Quan.

Ba người vội vàng thu lại khí thế, cất binh khí, ngoan ngoãn lùi về sau.

Còn Văn Nhân Tư Hải không như thế.

Hắn quay đầu nhìn Quý Thương một cái, trong mắt đầy vẻ kiêu ngạo vênh vênh váo váo.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đại chủ quan!”

Hắn nói nước đôi, hỏi vặn lại: “Sao vậy, Đại chủ quan ngươi muốn thiên vị hắn?”

“Hay là nói, ngươi muốn kết thù với nhà họ Văn Nhân ta?”

Cái chuyện chụp mũ như này, Quý Thương không thể thừa nhận được.

Nhưng hắn cũng không ăn chay.

Dễ dàng chụp mũ ngược lại.

“Ngươi có ý gì đây, Gia Vương đạo trường không được đánh nhau, đây là quy tắc Thiên Cung đặt ra, chẳng lẽ ngươi muốn cố ý chống lại quy tắc của Thiên Cung?”

Tuy Văn Nhân Tư Hải hung hăng ngang ngược, nhưng tội danh chống lại quy tắc của Thiên Cung, hắn cũng không nhận được.

Đừng nói là hắn, dù là ông nội hắn là Văn Nhân Đạo Tôn cũng không dám hiên ngang tuyên bố mình muốn chống đối Thiên Cung.

“Được!”

Vị bá tổng này không một hơi mà qua được, chỉ có thể chỉ chỉ Khương Thành.

“Ngươi đợi đó cho ta.”

“Đừng nghĩ ở đây không thể ra tay, thì ngươi có thể chạy trốn.”

“Ta có nhiều thủ đoạn bóp chết ngươi!”

Khương Thành mỉm cười gật đầu: “Cố lên, ta rất mong đợi.”

Thấy hắn không hề sợ chút nào, Văn Nhân bá tổng tức giận đến nỗi ngực khó chịu, muốn ăn tươi tên nhóc này.

Hắn hít sâu mấy hơi, cố gắng ổn định tâm trạng.

Cuối cùng, lại đặt sự chú ý trên người Thu Vũ Tuyền lần nữa.

Vừa nãy tốn nhiều như vậy, không thể tốn vô ích được chứ?

Chí ít cũng phải nắm được nữ nhân này.

“Vũ Tuyền Tiên Tử…”

Hắn cứng nhắc nặn ra một nụ cười: “Sau này, ta đưa ngươi tham quan Gia Vương đạo trường này, ta tin rằng, ngươi sẽ nể mặt ta nhỉ?”

Thu Vũ Tuyền vô cùng đau đầu.

Hậu quả của việc nhận đồ của người khác đến rồi.

Bây giờ muốn từ chối cũng không từ chối được.

“Ta…”

“Ngươi cái gì mà ngươi, ngươi có phần quyết định ở đây sao, còn không mau về cho ta?”

Lần cuối cùng Thành Ca xuất hiện ngang xương kéo nàng ra sau lưng.

Lần này, Văn Nhân Tư Hải cũng chịu hết thấu.

“Ngươi muốn chết?”

Hắn lại triệu đạo khí và bí bảo ra, ánh mắt như muốn cắn người.

“Ta mời Vũ Tuyền Tiên Tử, liên quan gì ngươi, ngươi muốn chết đúng không?”

Đến cả Quý Thương cũng không nhịn được mà truyền tin khuyên Khương Thành.

“Ngươi điên rồi sao, còn muốn kích thích hắn nữa?”

“Ngươi làm như vậy, thật sự sẽ bị Văn Nhân Thế Gia truy sát đến độ muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được đấy!”

“Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, dừng đúng lúc đi…”

Khương Chưởng Môn không phản ứng lại với hắn.

Mà xua xua tay với Văn Nhân bá tổng.

“Xin lỗi, quên nói với ngươi chuyện này.”

Hắn cười mỉm chi, vỗ vỗ vai gầy của Thu Vũ Tuyền: “Nàng là thị nữ của ta, ngươi nói xem có liên quan đến chuyện của ta không?”

“Bây giờ ta để thị nữ của ta quay về làm ấm giường trước cho ta, không có vấn đề nhỉ?”

Nói xong hắn đẩy Thu Vũ Tuyền một cái.

Làm cái gì mà ngớ người ra vậy, nhanh nhẹn lên xem nào, chẳng tự giác gì cả!”

Thu Vũ Tuyền bị hắn đẩy ra, tỏ vẻ đời này chưa từng cảm thấy hai từ “thị nữ” lại êm tai đến vậy.

Rõ ràng cái tên này đáng ghét như thế.

Nhưng lúc này, hắn lại chân thành giải vây giúp mình!

Chuyện này khiến nàng không biết phải đánh giá thế nào.

Mà Văn Nhân Tư Hải đối diện đã hóa đá ngay tại chỗ.

Mãi đến khi Thu Vũ Tuyền thật sự như con lừa dưới sườn dốc, chạy vào trong động phủ của Thành Ca, cuối cùng hắn mới phản ứng lại.

“Ngươi nói cái gì?”

“Nàng là thị nữ của ngươi?”

“Ngươi đang chơi ta à?”

Người có dung mạo và tính tình như Thu Vũ Tuyền, lần đầu tiên hắn thấy trong đời này.

Có thể nói, dù nàng mới Đế cảnh ngũ trọng, tuy xuất thân cực thấp, nhưng dù là mấy công chúa, quý nữ, thánh nữ nào đứng cùng nàng cũng sẽ ủ ê thất sắc, bị nàng làm lu mờ.

Có những thứ là bẩm sinh rồi.

Nữ nhân như vậy, sao có thể khuất phục, trở thành thị nữ của người khác?

Thành Ca làm ra vẻ lấy làm tiếc nhún nhún vai.

“Sự thật là vậy, nếu ngươi không tin, có thể đến Đại điện sát hạch bên kia hỏi thăm thử.”

“Cách đây không lâu nàng còn đang bóp chân cho ta, cả đám người đều thấy.”

Cái này…

Văn Nhân Tư Hải như bị sét đánh.

Nên người vừa nãy mình coi là nữ thần, thật ra chỉ là một thị nữ của người khác?

Còn vì làm một thị nữ rung động mà tiêu hao toàn bộ gia sản.

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, Văn Nhân Thế Gia sẽ vì đó mà đội quần!

Hắn tức run người, tay trái giật giật, cả buổi chẳng nói được chữ nào.

Mà vẻ mặt ba Tiên nhân Thượng Đình phía sau càng ngượng ngập hơn, không dám nói ở đây, cũng không dám truyền tin.

Lúc này dù ai nói gì không hay, cũng sẽ luân hồi thành đối tượng để Văn Nhân bá tổng trút giận đúng không?

Quý Thương vô tình cười lên nỗi đau của người khác.

Dù như vậy không phúc hậu chút nào, nhưng Văn Nhân Tư Hải vào Gia Vương đạo trường bao nhiêu năm rồi, lần đầu bị người ta bẫy như vậy, mà còn chưa chỉ trích công khai.

Nếu như để Tiên Quan khác trong đạo trường thấy, không chừng đều thầm ăn mừng một mình nhỉ?

Dù sao mấy năm nay Văn Nhân Tư Hải đã khiến người người trong đạo trường căm ghét từ lâu.

Có lẽ, cũng chỉ có tên điên không kiêng nể gì như Khương Thành mới có thể trị hắn?

Nhưng hậu quả chuyện này không thể đoán được!

“Ngươi giỏi lắm, đợi đó cho ta!”

Cuối cùng, Văn Nhân bá tổng ôm theo cục tức và thù hận rời khỏi hiện trường.

Hắn vừa đi, Quý Thương kìm không được mà cằn nhằn.

“Ngươi trêu chọc ai không được, cứ khăng khăng trêu hắn làm cái gì hả?”

“Bối cảnh của hắn vượt xa tưởng tượng của ngươi đó, mạnh hơn kẻ thủ đối đầu với ngươi năm đó vô số lần.”

Thấy Thành Ca còn trưng ra vẻ mặt không hề gì, hắn khổ sở van nài luôn.

“Lão đại, thời kì đổi mới rồi, ngươi có thể khiêm tốn chút không?”

Chương 1051: Ba người không thể trêu chọc

“Được rồi, được rồi, biết rồi!”

Khương Thành khua khua tay.

“Ngươi có thể lui xuống rồi.”

Quý Thương tức suýt nữa muốn nổi quạu.

Tốt xấu gì ta cũng là Đại chủ quan ở đây, còn là Chí Tôn, có thể tôn trọng ta chút được không?

“Ngươi tiếp tục như vậy là không được đâu, mới ngày đầu tiên đã thẳng thừng đắc tội chết với Văn Nhân Tư Hải…”

Khương Thành bị hắn càu nhàu đến nỗi phiền hà chịu không thấu.

“Vâng vâng vâng, hắn rất ghê gớm được chưa.”

“Ài, bây giờ nói cũng muộn rồi, ta sớm nên nói với ngươi, Văn Nhân Tư Hải là một trong ba người không thể trêu chọc trong Gia Vương đạo trường…”

“Ba người không thể trêu chọc?”

Ngược lại còn hơi hơi khơi lên hứng thú của Khương chưởng môn.

“Chẳng lẽ ở Gia Vương đạo trường còn có hai nhị thế tổ quần là áo lược nữa?”

Hắn sờ sờ cằm, bắt đầu dự tính xem có nên đi sang hai người còn lại tống tiền không.

Quý Thương lắc lắc đầu: “Hai người còn lại không phải nhị thế tổ, mà là có thực tài.”

“Là ai?”

“Một người phụ trách cấp cao nhất trong việc dạy kiếm thuật, Khê Vũ Chí Tôn.”

“Đạo trường này còn có một chí tôn khác?”

“Đương nhiên rồi, nên ta nói thời đại không như trước nữa rồi.”

Quý Thương tiếp tục nói: “Không những hắn là Chí Tôn, còn là Tiên Quan thất phẩm, còn có chỗ dựa vững chắc trong Thiên Cung, dù là Văn Nhân Tư Hải cũng không dám đụng đến hắn.”

“Nếu ngươi đắc tội hắn, rất có thể sẽ bị giết thật đó.”

Thành Ca kinh ngạc: “Không phải đạo trường này không cho phép đánh nhau sao?”

Hai tay Quý Thương chắp sau lưng, thờ ơ nói: “Hắn là Tiên Quan dạy kiếm thuật, cuối cùng nói một câu lúc cắt gọt mài giũa không cẩn thận, ngươi có thể thế nào?”

“Mạnh vậy à?”

“Đương nhiên, lúc trước từng xảy ra chuyện như này rồi, cuối cùng vẫn chả sao cả.”

Quý Thương vì để hắn có thể an phận một chút mà dốc toàn lực thổi phồng sực đáng sợ và cường đại của vị Khê Vũ Chí Tôn này

“Thực lực của người này còn mạnh hơn ta, lưu lạc đến nơi này khi là Tiên Quan kiếm thuật cấp cao nhất là vì làm mấy chuyện dữ dội ở Thiên Cung nên mới bị đày xuống.”

“Nên ngươi đừng bao giờ chọc ghẹo đến hắn!”

Thành Ca không tỏ rõ ý kiến về chuyện này mà tiếp tục hỏi: “Vậy còn người không thể chọc ghẹo cuối cùng thì sao?”

“Người cuối cùng là người luyện đan cấp cao nhất ở đây, cái này ta không nói ngươi cũng biết rồi đó, không ai muốn đắc tội luyện đan đại sư chân chính cả.”

Quý Thương ghìm giọng nói: “Một khi chọc giận hắn, rất có thể sẽ đắc tội với một đám đông luyện đan sư, thậm chí Gia Vương đạo trường cũng sẽ bị liên lụy, ngươi đừng bao giờ kích động nha.”

Thành Ca nhún nhún vai: “Người luyện đan cấp cao nhất là mỹ nữ à?”

“Hắn là nam nhân.” Trán Quý Thương xuất hiện hai vạch đen.

Thành Ca lại nhún vai: “Vậy là được rồi, ta vốn không có hứng thú tìm hắn.”

Ngươi quả thật quá chân thực!

Trong phút chốc, Quý Thương cũng không biết phải khinh thương hắn, hay phải vui mừng nữa.

Sau khi hắn vội vội vàng vàng lần nữa, cuối cùng Thành Ca cũng vào động phủ của mình.

Cái gọi là động phủ, bên trong thật sự nguy nga lộng lẫy, tất cả phương tiện tu luyện đều đủ cả, là một bảo địa tu luyện.

Lúc hắn vào, Thu Vũ Tuyền đã ngồi xếp bằng ngồi thiền một lúc rồi.

Em gái này và Khương Thành không giống nhau, nàng vẫn rất cần cù.

Điều kiện ở đây tốt hơn ở khu vực vứt bỏ muôn vạn lần, nàng hận không thể dùng mỗi giây để khổ luyện.

Sau khi Khương Thành vào, nàng vẫn chìm đắm vào trạng thái tu luyện như cũ.

Không lâu sau, nàng bắt đầu đột phá.

Tường Vân trôi trong không trung, Tiên khí dày đặc như gió lốc chảy ngược vào người nàng.

Thành Ca kiểm tra sơ qua, phát hiện nàng đã đột phá lên Đế cảnh lục trọng rồi.

Hắn cũng không ngạc nhiên về điều này.

Với cấp bậc thiên phú nghịch thiên của Thu Vũ Tuyền, thêm điều kiện và vun trồng của đạo trường, chuyện tiến vùn vụt là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi.

Mãi đến khi hoàn thành đột phá, Thu Vũ Tuyền mới mở hai mắt.

"Ta về động phủ của mình."

"Về gì mà về, ngươi là thị nữ của ta mà."

Khóe mắt Thu Vũ Tuyền giật giật, rõ ràng bị hai từ thị nữ làm tức giận nữa.

Nhưng sau đó nàng lại tò mò.

"Sao vừa nãy ngươi giải vây giúp ta?"

Nếu lúc nãy Khương Thành không ra mặt, cố ý "đuổi" nàng về động phủ, nàng không thể từ chối lời mời kia của Văn Nhân bá tổng được.

Mà một khi chấp nhận lời mời, chắc chắn sau này còn có một đống phiền phức, thậm chí là biến cố đáng sợ.

Có thể nói Khương đã cứu nàng một lần.

Tuy là tạm thời thôi.

Nhưng nàng vẫn vô cùng ngạc nhiên, chẳng phải người này không hợp cạ với mình sao?

Vì sao hắn giúp mình?

"Ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Thành Ca quan sát nàng từ trên xuống dưới: "Ngươi là thị nữ của ta, là thứ thuộc về ta, sao có thể để người khác xía vào tranh phần được? Hắn tuổi gì mà dám tranh đồ với ta?"

Đúng vậy, lúc đó hắn vì nguyên nhân này.

Dù đây là Tiên Mẫu chuyển thế, là kẻ thù lâu năm, ít nhất bây giờ vẫn là thị nữ của mình.

Nếu thị nữ của mình bị người khác chiếm hữu, vậy mình cũng đừng mơ ra nữa, tạo dáng làm màu cũng kém sáng hẳn, đúng không?

Sao hắn có thể để chuyện như vậy xảy ra dễ dàng chứ?

Vốn Thu Vũ Tuyền còn nghĩ nguyên nhân là vì bà Thu nên muốn bảo vệ mình.

Suýt tí đã phải thay đổi cách nhìn về hắn.

Nghe hắn nói mình thành đồ vật, xem như một món đồ, bỗng cảm thấy khinh thường và sỉ nhục cực kỳ.

"Ngươi đi chết đi!"

Nói xong nàng lại nhắm mắt, đi vào trạng thái tu luyện.

Mà Khương Thành cũng không ngạc nhiên trước phản ứng của nàng chút nào.

Dù sao trong mắt hắn, thế nào thì Tiên Mẫu chuyển thế cũng trở thành kẻ đối địch với mình.

Hắn chưa từng nghĩ muốn lấy hảo cảm của nàng cả.

Chỉ hy vọng em gái này lớn nhanh chút, cố gắng giết mình mấy lần sớm chút, để mình mở hack.

Từ sau khi ra khỏi không gian Thiên Đạo vẫn chưa chết lần nào, không biết bao giờ có thể mở hàng đây.

Ở trong động phủ, hắn lấy ra một nửa tài nguyên được phân chia trước đó.

Sau đó kiểm tra một lượt, phân loại tất cả đan dược.

"Mấy đan dược này mình cũng không biết."

Bây giờ là thời đại Nguyên Tiên giới, thuật luyện đan của hắn vẫn là Tiên Đan cửu phẩm của thời đại Tiên giới.

Mà thời đại này, đan dược đều đã tiến hóa thành cấp độ Đế Đan.

Đế đan nhất phẩm tương đương với Tiên đan thập phẩm không tồn tại trước đây.

Không có cách nào, hắn chỉ có thể mở bảng điều khiên thăng cấp kỹ năng, chọn phần chuyên ngành, tìm luyện đan thuật.

Luyện đan thuật trước mặt là hệ thống bát trọng, có thể luyện chế được Tiên Đan cửu phẩm là cao nhất.

Tốn ba điểm tiên nguyên, hắn thăng cấp đến cửu trọng, có thể luyện chế Đế Đan nhất phẩm rồi.

Mà trong đầu hắn cũng xuất hiện một lượng lớn kiến thức luyện chế Đế Đan nhất phẩm.

Lại tốn năm trăm điểm, lên đến thập trọng, hắn đã có thể vô dyên vô cớ luyện chế được Đế Đan tam phẩm.

Hắn đã có thể nhận ra không ít trong số mấy Tiên Đan trước mặt, thậm chí có thể luyện ra rồi.

Nhưng rõ ràng cái này không đủ.

Hắn hăng hái chọn một mạch hai lần thăng cấp, cuối cùng thăng cấp hệ thống luyện khí thuật lên thập nhị trọng.

Đến bước này, hắn đã có thể luyện Đế Đan lục phẩm.

Trình độ này đã vượt xa mấy vị Luyện Đan sư trong Gia Vương đạo trường.

Đặt ở Tiên Nguyên giới sẽ được người ta tôn là Đế Đan sư lục phẩm.

"Ài, kẻo lại thành Tân Tấn đại sư của Luyện Đan giới, đời người là vậy, đầy màu mè!"

Duy chỉ có hệ thống nghe được hắn nói chuyện rất muốn hỏi thử, chọn đại mấy cái thăng cấp, màu mè đâu ra?

Chương 1052: Mượn đao giết người

Tốn mất ba ngày, Khương Thành như dũng sĩ diệt mồi, phí sạch tất cả Đế Đan có được từ Văn Nhân Tư Hải.

Mà cảnh giới của hắn… vẫn là Đế cảnh bát trọng sơ kỳ.

"Cái này có độc à?"

Số đan dược Văn Nhân Tư Hải đóng góp, dưới tình trạng bình thường, mang ra cho mấy Thiên Tôn đều dư dả.

Điều kiện trước tiên là Thần hồn, quy tắc, đạo tâm gì đó đều phải cùng Cảnh giới.

Ngoài ra Thiên phú đủ, đan dược luyện hóa đều có thể theo cùng.

Mấy điều kiện này, Khương Thành đều có sẵn.

Thần hồn và quy tắc hắn đều có thể so với Chí Tôn rồi, không có bình cảnh.

Kết quả đến cả một cảnh giới nhỏ hắn cũng không thể thăng cấp lên được.

“Thăng Cấp khó nhằn hơn ca tưởng nhỉ?”

Lúc đầu ở Không gian Thiên Đạo thăng cấp mấy lần, hắn còn cảm thấy dễ như trở bàn tay.

Bây giờ mới phát hiện, lúc đó có thể được thừa ra hai nghìn Huyền Văn để thăng cấp mấy cảnh giới nhỏ thật sự là chuyện vô cùng may mắn.

Nhìn cây giống sau khi hạt giống Huyền Lực phát triển của mình, cuối cùng hắn biết nguyên nhân rồi.

Bây giờ cây giống này chịu lực ba nghìn Huyền Văn chia nhánh, áp lực vô cùng lớn.

Dưới tình huống này, cây giống muốn trở nên mạnh hơn, Tiên lực cần có phải cực kỳ dồi dào.

“Xem ra sau khi có ba nghìn Huyền Văn, càng khó thăng cấp hơn trước đây.”

Hắn cũng không hề nản lòng.

Chắc chắn ba nghìn Huyền Văn tốt hơn ba Huyền Văn vô số lần rồi.

Chí ít nền móng cũng cực kỳ vững vàng, mức khí thế của Tiên lực hiếm thấy trên đời, cơ bản thăng cấp đến một cấp độ nào cũng không có đối thủ.

Đối với hắn bây giờ mà nói, dường như không có ý nghĩa lắm.

Suy cho cùng hắn đều có thể vượt cấp Đế cảnh cửu trọng trong giây lát.

Nhưng đợi đến tương lai lúc hắn cũng biến thành Chí Tôn Đạo Tôn, ý nghĩa sẽ lớn đến mức đủ để thay đổi bố cục Nguyên Tiên giới.

“Dùng hết Đế Đan rồi, đã không còn gì có thể thăng cấp rồi.”

“Còn thừa khoảng hơn một tỷ điểm Tiên Nguyên, giữ lại khi cần gấp.”

“Nghĩ vài cách để kiếm chút chiến lợi phẩm thôi!”

Hắn nghĩ một hồi, sau đó yên tâm chìm vào giấc mộng, không có chút dấu vết nỗ lực nào.

Mà bên ngoài lúc này, mấy Trung Đình và Hạ Đình Tiên Nhân vừa vào đến Gia Vương đạo trường, hoàn toàn khác với phong cách của hắn.

Lần này mười mấy người được chọn vào, trước đó sinh sống ở nơi lụi bại là khu vực bị vứt bỏ.

Đột nhiên đến nơi này, không thể tưởng kích động hưng phấn thế nào.

Mỗi người bọn họ hoặc là đi nghe Chí Tôn giảng đạo, hoặc là học kiếm thuật với Chí Tôn, hoặc là tìm Luyện Đan Luyện Khí đại sư để xin chỉ bảo, hoặc là đi đọc sách cổ,…

Dù sao ai nấy cũng bận rộn tu luyện tăng cấp, muốn thời gian càng nhiều để tiêu.

Mà mấy Trung Đình Hạ Đình Tiên Nhân gia nhập đạo trường nhiều năm trước đây lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Lạ thật, sao lần này Văn Nhân công tử không đến Hạ Đình chúng ta?”

“Đúng rồi, không phải khóa trước sau khi người mới vào hắn đều lên sàn diễn giáo huấn sao?”

“Chẳng lẽ hắn gai mắt tốp người mới năm nay?”

Với tư cách là hậu duệ chính thống của Văn Nhân Thế Gia, Văn Nhân Tư Hải vào Gia Vương đạo trường, ngoài việc đi theo thủ tục lý lịch hỗn loạn, còn có mục đích khác.

Thiên tài trình độ cao nhất có thể vào Vương Cấp đạo trường, thành tựu tương lai sẽ không quá kém, thậm chí vài người sẽ thành Chí Tôn tương lai.

Thu gom vài người về dưới trướng trước để mình dùng, cũng xem như là tăng cường thực lực của Văn Nhân Thế Gia.

Nên mỗi khi khóa người mới đến, hắn đều hiện thân thuyết giảng.

Làm nổi bật bối cảnh Văn Nhân Thế Gia một chút rồi lại lôi kéo lòng người một tẹo.

Thực ra bây giờ rất nhiều Tiên Nhân của Trung Đình và Hạ Đình đã ngầm quy thuận hắn rồi.

Quý Thương đại chủ quan cũng biết rõ điều này, nhưng cũng không biết làm sao.

“Chẳng lẽ các ngươi không biết sao?”

“Biết cái gì?”

“Văn Nhân công tử có xung đột với hai người Thượng Đình mới đến!

“Hả, có chuyện này à?”

“Hai người kia không cần mạng nữa à, lại đối đầu với Văn Nhân thế gia?”

“Cuối cùng là sao?”

“Ta cũng không biết, chỉ thấy Văn Nhân công tử phẫn nộ ngút trời bay về từ bên kia, nhìn là biết không gặp chuyện tốt lành gì rồi.”

“Hai người mới đến kia toang rồi…”

“Chuẩn luôn, bọn họ cũng chẳng thức thời gì cả.”

Lúc mấy lời bàn tán này dần lan trong đạo trường, Văn Nhân Tư đang nổi trận lôi đình trong động phủ của mình.

Ầm ầm ầm!

Trong động phủ bất ngờ truyền ra âm thanh nổ vang rung động.

Ba vị Tiên nhân Thượng Đình còn lại hầu hạ bên ngoài không dám hé răng.

Đợi đến khi bên trong lắng xuống mới cẩn thận từng chút một vào bên trong.

Không thấy thứ gì trong động phủ còn nguyên vẹn, tất cả đều bị Văn Nhân Tư Hải phá hủy trong lúc nổi điên.

Thấy sắc mặt Văn Nhân bá tổng tái mét ngồi trên đống đổ nát, ba người câm như hến.

“Công tử…”

Nữ nhân nọ trong ba người mới mở miệng, Văn Nhân Tư Hải đã lạnh lùng ngắt lời nàng.

“Ta muốn hắn chết! Hắn phải chết!”

“Vâng vâng, chắc chắn hắn sẽ chết rất thảm.”

“Chết thế nào?”

Thấy ánh mắt như muốn cắn nuốt người ta của Văn Nhân Tư Hải, ba người liên tục oán thầm trong lòng.

Chúng ta cũng hùa theo ngươi một chút.

Chết thế nào, không phải xem bản thân ngươi sao?

Văn Nhân bá tổng đợi một hồi không thể đợi được đáp án hài lòng, thế là lại nổi điên gầm lên.

“Vô dụng!”

“Một đám vô dụng!”

Ba người chỉ có thể cúi đầu đợi và nghe.

Đây là việc tay sai phải chịu, bọn họ cũng giác ngộ.

Lão giả trong ba người cau mày suy nghĩ rất lâu, đột nhiên ánh sáng chợt lóe.

“Có rồi, tuy đạo trường không cho phép tự ra tay, nhưng chúng ta có thể mượn đao giết người.”

Bỗng dưng ánh mắt Văn Nhân Tư Hải sáng lên, như hai cái đinh cắm chặt trên người hắn.

“Mượn đao thế nào?”

Đối với câu chất vấn của hắn, lão giả lau lau mồ hôi lạnh, sau đó vội nói ra một cái tên.

“Khê Vũ Chí Tôn!”

Nghe đến cái tên này Văn Nhân Tư Hải càng bực mình.

“Cái lão già này! Cũng có một ngày ta khiến hắn trả giá!”

Lúc Gia Vương đạo trường vừa mới, Văn Nhân Tư Hải cảm thấy mình là trùm ở đây, không ai dám trêu chọc.

Cho đến khi hắn đụng phải Khê Vũ Chí Tôn, vốn công khai khiêu khích Khê Vũ Chí Tôn.

Lần đó hắn bị đánh trọng thương, nằm trên giường bệnh cả trăm năm.

Mà sau đó Văn Nhân Thế Gia cũng không đánh lại, hoàn toàn không có ý ra mặt giúp hắn, thậm chí còn phái người đến răn dạy quở trách hắn một trận.

Cảnh cáo hắn sau này đừng có đụng chạm người khác lung tung, phải tém tém lại chút.

Vì chỗ dựa vững chắc của Khê Vũ Chí Tôn ở Thiên Cung không yếu hơn Văn Nhân Đạo Tôn.

"Thất bại" lần đó là nỗi nhục mà Văn Nhân bá tổng luôn muốn quên đi.

"Công tử bình tĩnh, tuy lão già này đáng ghét, nhưng vừa hay bây giờ dùng được!"

"Không phải Khương Thành kia rất ngạo mạn sao?"

"Chúng ta có thể đợi đến khi hai người bọn họ đụng mặt nhau, gây xích mích…"

Hắn nói thế khiến Văn Nhân Tư Hải đột nhiên hào hứng.

"Sau đó hai người bọn họ sẽ đối chọi gay gắt, không nhường nhau, vừa hay va chạm nhau!"

"Khê Vũ Chí Tôn dám giết người trong đạo trường!"

Hắn hưng phấn vỗ tay, vì quá vội vàng, biểu cảm có hơi vặn vẹo hung dữ.

"Đến lúc đó, Khương Thành kia sẽ bị Khê Vũ Chí Tôn tiêu diệt!"

"Ha ha, tuyệt, thật sự quá tuyệt!"

Chương 1053: Thu Vũ Tuyền ôm được đùi to

Kế hoạch mượn đao giết người này của Văn Nhân Tư Hải rất có tính khả thi.

Thành Cả quả thật không phải người khiêm tốn yên phận.

Mà Khê Vũ Chí Tôn cũng không phải là người dễ nói chuyện.

Hai người này nếu đụng mặt nhau thì không cần châm ngòi cũng có thể tự động nảy sinh xung đột.

Nhưng kế hoạch này của bốn người bọn họ đã qua vài ngày rồi, tưởng tượng rất nhiều tình huống có thể xảy ra, sắp xếp rất nhiều thủ đoạn gây xích mích, vẫn không thể sử dụng được.

Nguyên nhân rất đơn giản, Khương Thành vẫn không rời khỏi động phủ.

Tên này hoàn toàn không có dự định sẽ tu luyện cho tốt.

Bây giờ hắn chỉ là đang đợi tiên bổng của Tiên nhân Thượng Đình phát xuống mà thôi.

Đến lúc đó hắn sẽ suy nghĩ đến việc ra ngoài "lang bạt" một chút.

Cái gì mà ở đạo trường các nơi tìm đại sư xin chỉ bảo, hay tìm cao thủ chỉ điểm… ngay từ đầu hắn đã không suy đến việc này.

Điều hắn muốn là tên tuổi Tiên nhân đứng đầu Thượng Đình Vương cấp đạo trường, tăng thêm sự nổi tiếng của hắn.

Chỉ thế thôi.

Điều này làm cho Văn Nhân Tư Hải dần dần có chút đợi không được.

Người này vẫn không ra khỏi cửa, ngay cả cơ hội gặp mặt Khê Vũ Chí Tôn còn không có nói gì tới việc gây xích mích?

"Tình huống gì thế này?"

"Tại sao hắn vẫn không ra ngoài?"

“Chẳng lẽ hắn không có hứng thú với kiếm thuật, không định đến chỗ Khê Vũ Chí Tôn xin chỉ bảo kiếm thuật à?”

Ba người khác cũng buồn bực vô cùng.

“Không thể nào, ta thấy vũ khí tùy thân của hắn là kiếm mà.”

“Hay là mỗi ngày hắn ở trong động phủ bế quan tu luyện?”

“Chẳng lẽ hắn không hiểu đóng cửa xa rời thực tế không thể bằng học hỏi điểm mạnh của người khác sao? Hắn sao lại không hiểu biết như vậy?”

“Đợi thêm một khoảng thời gian nữa đi…”

“Hắn sẽ đi ra!”

Một tháng sau, Thu Vũ Tuyền thẳng bước vào Đế Cảnh lục trọng trung kỳ.

Tốc độ thăng thực lực của người phụ nữ này quả thật là đổi mới kỷ lục vốn có của Tiên Giới.

Mà hiện tại nàng còn không đụng phải bình cảnh gì, vẫn như cũ có thể lớn mạnh vượt bậc.

Sau khi mở mắt nàng thấy được Khương chưởng môn đang ở bên trong ngủ say.

Vốn còn tưởng rằng người này đang tu luyện công pháp giấc mơ đặc biệt gì đó, như là quy tắc mộng gì đó…

Kết quả cẩn thận kiểm tra, hắn chỉ là ngủ bình thường thôi.

Nhất thời cô gái này liền lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

“Người lười biếng như thế này còn có thể tu luyện đến Đế Cảnh bát trọng, thật sự là ông trời không có mắt!”

Sau đó nàng rời khỏi động phủ, đi tới Điển Tàng Các của đạo trường.

Nàng cũng không giống Khương Thành, nàng hiểu được tầm quan trọng của sách cổ và sự chỉ bảo của đại sư.

Mà tin tức nàng rời khỏi động phủ cũng rất nhanh đã được người quan sát chặt chẽ là Văn Nhân Tư Hải thu được.

“Thu Vũ Tuyền đi ra!”

“Khương Thành kia hẳn là cũng sắp đi ra!”

“Tên kia chết chắc rồi!”

“Mặc kệ thế nào trước tiên bắt Thu Vũ Tuyền đã!”

Một tháng này Văn Nhân Tư Hải không thể nhìn thấy Thu Vũ Tuyền, chỉ cảm thấy càng “nhớ”.

“Lần này Khương Thành kia không có ở đây, không ai quấy rầy, ta cũng không tin ta không bắt được nàng!”

Hắn vội vàng nhân cơ hội này chạy tới gặp “ngẫu nhiên” với Thu Vũ Tuyền.

Hai người gặp nhau ở lầu ba Điển Tàng Các.

“Vũ Tuyền tiên tử, thật khéo!”

Văn Nhân Tư Hải nở nụ cười phong độ, mà các tiên nhân khác cũng rất thức thời vội vàng lánh đi.

“Chúng ta lại gặp nhau!”

Khéo con mẹ ngươi!

Trong lòng Thu Vũ Tuyền âm thầm chửi má nó.

Người này sao lại âm hồn không tan, lại xuất hiện rồi?

“Đúng vậy, thật khéo…”

Bởi vì không thể đắc tội Văn Nhân Tư Hải, nàng chỉ có thể cố gắng nặn ra một nụ cười.

Văn Nhân Tư Hải thấy thế trong lòng liền nhộn nhạo.

Cho dù là thị nữ hắn cũng đồng ý!

“Hì hì, Vũ Tuyền tiên tử, ngươi tu luyện hẳn là có rất nhiều vấn đề khó hiểu đúng không.”

“Ta cao hơn ngươi hai trọng cảnh giới, không bằng để ta đến chỉ bảo cho ngươi…”

Nói xong hắn định giơ tay lên.

Thu Vũ Tuyền vội vàng tránh ra: “A không cần, ta tu luyện không có vấn đề khó hiểu gì hết.”

Hai mắt Văn Nhân Tư Hải khẽ nheo lại, có chút không thoải mái.

Hắn cố đè nén lửa giận, vẻ mặt dịu dàng tiếp tục nói: “Ta nghe nói ngươi vừa rời khỏi động phủ, nhất định không quá hiểu rõ Gia Vương đạo trường này, thế này đi, ta dẫn ngươi đi tham quan đạo trường.”

Trong lòng Thu Vũ Tuyền âm thầm kêu khổ.

Lại tới nữa.

Người này thật sự là như kẹo da trâu, muốn quăng cũng quăng không được.

“Cám ơn ý tốt của Văn Nhân công tử, ta chỉ tới lật xem sách cổ một chút, tạm thời không có dự định đi tham quan khắp nơi…”

“Ngươi đây là định làm ta mất mặt à?”

Văn Nhân Tư Hải lạnh lùng ngắt lời nàng.

“Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn, hy vọng ngươi có thể hiểu được!”

Cuối cùng Thu Vũ Tuyền chỉ có thể lại đội nồi cho Thành Ca.

“Là Khương Thành, hắn muốn ta trở về động phủ sớm một chút, không được đến gần bất kỳ kẻ nào.”

“Cái gì?”

Văn Nhân Tư Hải giận dữ: “Lại là Khương Thành kia? Hắn dựa vào cái gì? Ngươi đi theo ta, xem hắn còn dám đụng tới ngươi không!”

“Không được, hắn đặt thủ đoạn bí mật trên người ta, hắn muốn mạng của ta chỉ cần một suy nghĩ.”

Thu Vũ Tuyền yếu ớt thở dài, vẻ mặt có vẻ vô cùng xót xa bất lực.

“Văn Nhân công tử, hẳn là ngươi sẽ không muốn hại chết ta đúng không?”

Thành Ca đang ngủ mơ màng không biết trên đầu mình đã có thêm nỗi oan ức.

Văn Nhân Tư Hải há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời không có lời nào để nói.

Hắn có thể nói cái gì, nếu hắn tiếp tục cứng rắn mời Thu Vũ Tuyền, đó chính là muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Theo đuổi con gái cũng không phải theo đuổi như vậy.

Nhìn bóng dáng Thu Vũ Tuyền dần đi xa, hắn siết mạnh tay.

“Chết tiệt, chờ đến lúc ta xử lý xong Khương Thành xem ngươi còn muốn trốn như thế nào!”

Thu Vũ Tuyền hiểu rõ nàng có thể tránh được nhất thời nhưng không thể tránh được cả đời.

Nếu là nhị thế tổ bình thường thì không nói, phía đạo trường nhất định sẽ giúp đỡ nàng.

Nhưng bối cảnh của Văn Nhân Tư Hải quá lớn, ngay cả Đại chủ quan cũng không thể trêu vào.

Tiếp tục như vậy không được.

Dù sao vẫn không thể trông cậy vào Khương Thành tiếp tục làm lá chắn cho mình chứ?

Tuy rằng người xấu sẽ có người xấu trị, nhưng chắc chắn hắn đấu không lại Văn Nhân thế gia, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt.

Bản thân mình phải tìm một chỗ dựa vững chắc.

Người phụ nữ này quả thật rất có phẩm chất đặc biệt nào đó của Tiên Mẫu, ví dụ như tâm kế.

Ngay ngày hôm sau nàng đã đến thăm viếng vị Khê Vũ Chí Tôn kia.

Sau gần nửa canh giờ Gia Vương đạo trường truyền ra một tin tức làm mọi người hoài nghi nhân sinh.

Khê Vũ Chí Tôn và Thu Vũ Tuyền kết làm huynh muội khác giới, từ nay về sau hai người cùng tiến cùng lùi!

Tin tức này vừa ra từ trên xuống dưới đạo trường nổ tung rồi.

“Ta không nghe nhầm đúng không?”

“Khê Vũ Chí Tôn? Thu Vũ Tuyền?”

“Hai người đó chênh lệch có phải quá lớn rồi không?”

“Đúng vậy…”

“Một người là Chí Tôn, một người mới là Đế Cảnh lục trọng, lại có thể kết làm huynh muội à? Có lầm hay không vậy?”

“Khê Vũ Chí Tôn nghĩ gì vậy?”

“Không phải hắn là người khó giao tiếp nhất, người lạ chớ gần sao?”

“Chuyện này cũng quá không tưởng tượng nổi!”

Đừng nói đến Tiên nhân Tam Đình, chỉ nói Thiên Tôn và Tiên quan trong đây đều hoài nghi chính mình nghe nhầm rồi đúng không.

“Nghe nói Thu Vũ Tuyền đến tìm Khê Vũ Chí Tôn xin chỉ bảo kiếm thuật, không bao lâu sau Khê Vũ Chí Tôn đã bị thiên phú kiếm thuật của nàng thuyết phục, hoàn toàn là chuyện tốt cực kì, làm kinh động cả thiên nhân!”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói ban đầu Khê Vũ Chí Tôn muốn nhận nàng làm đồ đệ, nhưng đạo trường không cho phép nhận đồ đệ.”

“Cuối cũng Chí Tôn quyết định hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, trực tiếp nhận nàng làm em gái…”

Chương 1054: Chuyện một câu nói

Sau khi tin tức Khê Vũ Chí Tôn và Thu Vũ Tuyền kết làm huynh muội truyền ra, Văn Nhân Bá Tổng lại nổi trận lôi đình lần nữa.

Bởi vị động phủ của hắn lần trước đã bị đập nát.

Lần này hắn đập động phủ của một thanh niên trong ba tên dưới trướng kia.

Lần này biểu đạt đầy đủ phẫn nộ và bất mãn của hắn.

“Đáng chết!”

“Thật sự là đáng chết!”

“Người phụ nữ này thế nhưng lại ôm được đùi Khê Vũ Chí Tôn, đáng giận!”

Lúc này hắn muốn nắm lấy Thu Vũ Tuyền trong tay thì khó khăn tăng không chỉ gấp trăm lần.

Sau này nếu hắn còn dám uy hiếp để nàng làm nữ thần, nàng có thể trực tiếp gọi huynh mình đến làm chỗ dựa.

Đến lúc đó Văn Nhân Bá Tổng sẽ ở trên giường bệnh mấy trăm năm.

“Công tử bớt giận, tuy rằng bên phía Thu Vũ Tuyền không thuận lợi, nhưng lần này Khương Thành cũng chết chắc rồi!”

“Có ý gì?”

Nhắc tới Khương Thành, Văn Nhân Tư Hải lại càng không thích.

Tên kia vẫn không ra khỏi động phủ, trông có vẻ muốn làm trạch nam của Tu tiên giới, khiến cho bọn họ dù có muôn vàn kế hoạch cũng không thể thực hiện được.

“Công tử chẳng lẽ đã quên Thu Vũ Tuyền là bị tên kia uy hiếp làm thị nữ sao?”

“Chuyện này nếu truyền tới tai Khê Vũ Chí Tôn thì sẽ như thế nào?”

Văn Nhân Tư Hải ngay tức khắc chuyển giận thành mừng.

“Đúng vậy, nếu Khê Vũ Chí Tôn đã là anh của Thu Vũ Tuyền, vậy làm sao hắn có thể tha thứ cho việc em gái của mình làm thị nữ cho người khác chứ?”

“Hắn không xé xác Khương Thành mới là lạ.”

“Hơn nữa Khương Thành còn đặt thủ đoạn xấu xa lên người Thu Vũ Tuyền nữa chứ.”

“Chúng ta chỉ cần truyền tin tức này đến tai Khê Vũ Chí Tôn, hắn nhất định sẽ nổi giận!”

“Khương Thành chết chắc rồi!”

Từ trước đến nay Văn Nhân Bá Tổng làm chuyện gì cũng không phải chỉ nói ngoài miệng, hắn thật sự là người có năng lực.

Là loại nói được làm được.

Vì thế mới qua phút chốc mà ba tên đệ tử Thượng Đình dưới trướng hắn đã xuất hiện bên ngoài động phủ của Khê Vũ Chí Tôn.

Đối với ba người này Khê Vũ Chí Tôn cũng không coi ra gì, trước kia cũng chưa một lần nhìn thẳng.

Giống như lời Qúy Thương, người này sở dĩ xuất hiện ở Gia Vương đạo trường là bởi vì phạm sai lầm bị phía trên đày xuống dưới.

Hắn không có chút hứng thú nào với nhóm "sâu" bên trong đạo trường.

Ba người nơm nớp lo sợ đi tới cửa, sau đó thật cẩn thận truyền tin tức ra ngoài.

Phản ứng của Khê Vũ Chí Tôn hoàn toàn không ngoài dự đoán của bọn họ.

Biết được em gái mình vừa nhận lại có thể bị người như vậy "bắt nạt", làm sao có thể nhịn được.

Ngay lập tức cầm theo kiếm, đằng đằng sát khí đi về phía động phủ của Khương chưởng môn.

Các Tiên nhân khác trong động phủ cũng ngăn không được!

Trong nhất thời làm náo động cả Gia Vương đạo trường.

Rất nhiều Tiên nhân dừng tu luyện đều chạy đến vây xem.

"Khương Thành xong rồi!"

"Thế mà lại bị Khê Vũ Chí Tôn nhắm trúng."

"Nghe nói là bởi vì Thu Vũ Tuyền…"

"Hồng nhan họa thủy!"

"Ta biết người phụ nữ này không phải là người hắn có thể khống chế mà, lại còn muốn nàng làm thị nữ."

"Cái này chính là tự chuốc lấy họa, bị Khê Vũ Chí Tôn nhắm trúng, so với Văn Nhân công tử còn nguy hiểm hơn!"

Bên phía động phủ này Thành Ca đang ngủ mơ thì bị Thu Vũ Tuyền lay tỉnh.

"Hả? Phát tiên bổng chưa?"

Nghe được câu đầu tiên hắn hỏi sau khi tỉnh dậy, Thu Vũ Tuyền bất đắc dĩ liếc một cái nhìn xem thường.

Trong đầu ngươi đến tột cùng đều suy nghĩ cái gì vậy hả?

Tai nạn sắp đến rồi mà lại còn có thể nghĩ đến mộng đẹp của ngươi à?

“Ngươi gặp phải phiền toái.”

“Làm sao vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt của anh trai này vẫn như lơ mơ không hiểu gì như trước, Thu Vũ Tuyền đang vui sướng khi thấy người khác gặp họa lại cảm thấy trị số vui sướng của mình giảm xuống.

“Ngươi còn hỏi làm sao vậy, có người muốn giết ngươi!”

Thành Ca nghe thấy lại hăm hở hăng hái.

“Ô! Ai vậy? Ai lại nhiệt tình như vậy thế?”

Cười đi, ngươi lập tức sẽ cười không nổi.

Vẻ mặt Thu Vũ Tuyền nghiêm túc nói ra bốn chữ.

“Khê Vũ Chí Tôn!”

“Hắn?”

Thành Ca sửng sốt: “Hình như ta còn chưa gặp qua hắn, tại sao hắn lại tới giết ta, chẳng lẽ ca đây cũng có tật mộng du đi đánh người à?”

Thu Vũ Tuyền cũng coi như đã quen với phong cách này của hắn, bằng không thật không biết nên nói chuyện tiếp với tên kì quặc này như thế nào.

“Khụ, hắn là bởi vì ta mà đến.”

“Bởi vì ngươi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Thu Vũ Tuyền đắc ý nói: “Ta ở trước mặt hắn bày ra một chút kiếm thuật và kiếm tâm, sau đó hắn bị ta chinh phục, đặc biệt nhận ta làm em gái.”

Nhìn đến dáng vẻ đắc ý khoe khoang của nàng, Thành Ca không nhịn được lộ ra ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng.

Làm em gái của người khác, tự dưng lại thấp hơn người khác một bậc, lại còn đắc ý.

Thật sự là đứa ngốc.

Xem ra Tiên Mẫu chuyển kiếp thật không xong, vẫn là có chênh lệch với vận mệnh của chính mình.

Đời này lại tự mình làm tiểu đệ của người khác.

Hắn có chút hứng thú nói: "Cho nên ngươi có chỗ dựa vững chắc rồi à? Cảm thấy chính mình được rồi sao? Có thể đấu một trận với lão gia đây à?"

Không cần suy nghĩ hắn cũng có thể đoán được Khê Vũ Chí Tôn kia tại sao lại muốn tới tìm mình gây phiền toái.

Đơn giản chính là bởi vì chuyện thị nữ.

Thu Vũ Tuyền cố ý lắc lắc tay, lộ ra ánh mắt vô tội.

"Lần này cũng không phải do ta cáo trạng, thật ra ta tìm hắn làm chỗ dựa vốn là muốn dùng để đối phó Văn Nhân Tư Hải, thật sự là không nghĩ tới việc sẽ dùng hắn đối phó ngươi."

Ở trước mặt "túc địch" Thành Ca này nàng thật ra vẫn rất thẳng thắn.

Hoàn toàn không che giấu chút suy nghĩ này.

"Nhưng mà không ngờ, cũng không biết làm sao mà chuyện ngươi cưỡng ép ta làm thị nữ lại truyền đến tai hắn."

Nàng vui sướng khi người gặp họa mà buông tay: "Chuyện này thật sự là lẽ trời tuần hoàn, người nào đó tự làm bậy cũng không thể trách người khác!"

"Vậy thật đúng là rất tiếc."

Thành Ca thở dài.

Chính mình vốn không có dự định động đến Khê Vũ Chí Tôn kia.

Kết quả hắn lại tự mình đưa tới cửa, vậy đừng trách mình vui lòng nhận phần hậu lễ này.

Thu Vũ Tuyền còn tưởng hắn là đang lo lắng.

"Cuối cùng bây giờ ngươi cũng biết sợ rồi à?"

“Trước đây không phải rất ngông cuồng sao?”

Nàng chân thành ngồi xuống bên giường Khương Thành, ung dung nhàn nhã mà lay động váy trên hai chân trắng nõn thon dài.

Cố hết sức mà trợ giúp bầu không khí nhuốm đầy bi quan tuyệt vọng của Khương chưởng môn.

“Khê Vũ Chí Tôn này cũng không phải là người quen của ngươi đúng không? Lần này ta xem ngươi muốn tìm ai đến giúp đỡ!”

“Theo ta được biết, Qúy Thương Đại chủ quan đã bế tử quan rồi, hoàn toàn sẽ không xuất hiện.”

“Về phần Chá Lạc Thiên tôn kia, hắn mới là Tiên quan bát phẩm, thực lực không bằng một phần muồi ngàn Khê Vũ Chí Tôn.”

“Mà các Thiên Tôn và Chí Tôn khác trong đạo trường cũng sẽ không vì một người làm bậy như ngươi mà mạo hiểm đắc tội Khê Vũ Chí Tôn.”

Nàng giả vờ giả vịt mà vỗ vỗ bả vai Thành Ca, thở dài xa xôi.

“Ngươi nói xem bây giờ ngươi phải làm gì đây?”

Thành Ca cũng không phải không nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Vì thế để phối hợp với diễn xuất của ngươi, ta cũng không thể làm như không thấy đúng không.

Rồi phụ họa nói: “Đúng vậy, phải làm gì đây?”

“Thật ra ngươi cũng không phải hoàn toàn không có đường sống.”

“Ồ?”

Thu Vũ Tuyền cười trong trẻo nói: “Hiện giờ người có thể làm cho Khê Vũ Chí Tôn thả một đường sống chỉ có một người.”

Thành Ca cố ý giả ngu nói: “Ai vậy?”

Thu Vũ Tuyền hỏi lại một câu: “Ngươi nói xem?”

“Chẳng lẽ là ngươi?”

“Bằng không còn ai?”

Thu Vũ Tuyền dù bận vẫn ung dung hất cằm lên.

“Thật ra đây chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.”

“Chỉ cần ta nói với Khê Vũ Chí Tôn một câu đây chỉ là hiểu lầm, để hắn buông tha ngươi, hắn hẳn là sẽ dừng tay.”

Chương 1055: Không thể thất lễ

Thành ca đương nhiên biết nàng sẽ không có lòng tốt như vậy.

Nhưng ngẫm nghĩ lại thì đứa em gái này luôn bị mình áp bức thành hung ác, thỉnh thoảng cũng muốn cho nàng rực rỡ đôi chút.

Nên giả bộ tỏ ra rất lo lắng.

“Vậy ngươi nhanh đi nói với hắn đi!”

Lần này đến lượt Thu Vũ Tuyền cố ý giả ngu rồi.

“Nói cái gì?”

Thành ca hận không thể một cước đạp nàng từ trên giường đạp xuống.

Cái quái gì vậy, ca đây đã phá lệ để ngươi làm màu rồi, nhưng không cho phép ngươi chơi chiêu.

Hắn nén tính khí xuống nói: “Lời gì mà vừa nảy ngươi mới nói ấy? Hiểu lầm cái gì đó…”

“Chậc chậc chậc!”

Thu Vũ Tuyền lắc lắc đầu đầy tiếc nuối.

“Sợ là không có cách nào nói ra khỏi miệng.”

“Vì sao?”

“Ngươi nói vì sao?”

Nụ cười của Thu Vũ Tuyền trở nên hơi cân nhắc rồi.

Tiếp theo nên làm như thế nào, không cần ta dạy ngươi chứ?

“Gợi ý chút đi.”

“Ngươi không nhanh nhạy tí nào cả?”

Nụ cười của Thu Vũ Tuyền chợt tắt, đứng dậy nhìn hắn bên dưới, ánh mắt trở nên lạnh lùng một cách khó hiểu.

“Rất đơn giản, hủy bỏ hai lần cá cược đó đi.”

“Giao hẹn trước đây đều mất hết hiệu lực!”

Nàng nhắc tới hai cuộc cá cược, một là làm thị nữ, một là một nửa sau khi thu hoạch phải dâng cho Khương Thành.

Hai điều kiện này lại giống như xiềng xích, cho dù là cái nào nàng cũng không thể nào chấp nhận được.

Chỉ cần chính miệng Khương Thành nói hết hiệu lực, sẽ không tính là nàng làm trái với giao ước, cũng sẽ không ảnh hưởng đến đạo tâm của nàng.

Nhân cơ hội tuyệt hảo trước mắt này, nàng muốn một lần chặt đứt hai cái xiềng xích này.

Về sau, dĩ nhiên vẫn muốn đeo vài bộ xiềng xích lên trên người cái tên này, để hắn từ đây về sau nằm rạp ở dưới chân mình.

“Cá cược đã có hiệu lực, làm gì có cách nào để xóa bỏ quy tắc, không hợp với phép tắc cho lắm?” Thành ca còn đang cò kè mặc cả.

Lúc này ở bên ngoài, tiếng xé gió mãnh liệt đã truyền đến.

Ngoài ra, còn có tiếng huyên náo của đoàn người đang dần dần đi đến gần.

Khê Vũ Chí Tôn sắp đến rồi.

Thu Vũ Tuyền nóng lòng thoát khỏi điều kiện ràng buộc của hai lần cá cược, không thể chờ đợi thêm được nữa.

“Vậy ngươi nhanh đồng ý với ta, cũng làm nô bộc của ta, sau này sẽ cho ta một nửa số thu hoạch, như vậy hai chúng ta đều có điều kiện ràng buộc lẫn nhau!”

Phì!

Thành ca suýt chút nữa bị nàng trêu cười.

Em gái à,hành vi của ngươi là sao?

Hử, làm nô bộc và thị nữ của nhau, cùng nhau lấy một nửa số thu hoạch của đối phương, cái này gọi là huề cả làng?

Một nửa số thu hoạch của Ca, ngươi có biết nó nhiều đến mức nào không?

Nghĩ hay thật.

“Vậy ta phải suy nghĩ kỹ càng một chút.”

“Ngươi còn cân nhắc cái gì, trễ nữa là không kịp đâu!”

Lúc này bên ngoài truyền đến một tiếng quát lạnh trầm thấp.

“Khương Thành, ra đây chịu chết đi!”

Thành ca vội vàng đứng lên.

Thu Vũ Tuyền vội vàng ngăn cản hắn: “Ngươi muốn làm gì?”

Thành ca chỉ ra bên ngoài.

“Người khác gọi ta, ta đương nhiên phải đi ra ngoài, nếu không sẽ không lễ phép?”

Thu Vũ Tuyền suýt chút nữa bị hắn làm cho tức chết.

“Ngươi điên rồi sao, lúc này đi ra ngoài là tự tìm cái chết, ngươi mau mau đồng ý điều kiện của ta, như vậy ta có thể xin người ta tha cho ngươi!”

Thành ca tiếp tục giả vờ ngây ngốc: “Điều kiện của ngươi để sau rồi từ từ nói chuyện, bây giờ người ta đến cửa rồi, ta phải đi ra ngoài tiếp đón, không thể để thất lễ được…”

Nói xong hắn đã bay ra bên ngoài.

Ở phía sau Thu Vũ Tuyền tức giận đến nỗi mặt mũi trắng bệch.

Cái tên này ngốc thật hay là giả ngốc đây?

Lúc nàng chạy ra tới bên ngoài, Khê Vũ Chí Tôn đang dùng kiếm chỉ thẳng vào Thành ca.

Ở phía sau còn có một đám Tiên nhân Thượng Đình đang vây xung quanh chờ xem trò vui.

Còn Khương Thành đang bị kiếm chỉ vào mình nhưng vẻ mặt vẫn không sao cả.

“Ngươi dám ép Thu Vũ Tuyền làm thị nữ của ngươi, còn dám dùng hạ thủ đoạn độc ác với nàng?”

Khê Vũ Chí Tôn có dáng vẻ bên ngoài của một người trung niên, vẻ mặt không hề có chút cảm xúc, nhưng không một ai nghi ngờ tính chân thực của sát khí trong lòng hắn.

Người này ở trên Thiên Cung còn dám hại người huống hồ là đạo trường?

“Thị nữ đúng là sự thật, có điều dùng thủ đoạn độc ác…?

Thành ca có chút buồn bực, có chuyện này sao?

Hắn không nhịn được dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Thu Vũ Tuyền.

Mà trong lòng nhiều người đều biết đây nhất định là tin tức do Văn Nhân Tư Hải lan truyền.

“Thủ đoạn độc ác thật sự là không có.”

Nàng không đến mức ăn không nói có.

Huống hồ chuyện này, với thực lực của Khê Vũ Chí Tôn, điều tra một chút sẽ biết được thật giả.

“Thật không?”

Khê Vũ Chí Tôn sát khí vốn ngút trời bỗng nhiên khó xử.

Ngay sau đó bèn trút lửa giận lên ba tên đệ tử khác đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

“Các ngươi dám gạt ta?”

“Bọn ta không có…”

Ba người cực kì hoảng sợ.

Lúc đầu còn định đi theo đến xem náo nhiệt, nhìn Khương Thành bị giết ra sao, đâu có biết lửa ở đâu bỗng nhiên lại đốt tới mình.

“Còn nói không có?”

“Dám ở trước mặt ta bịa đặt thị phi!”

Khê Vũ Chí Tôn hung hắn lia nhanh kiếm qua.

Ba người căn bản không kịp chống đỡ, đã bị văng ra xa không biết mấy vạn dặm bên ngoài.

Cuối cùng rơi xuống trên mặt đất, xương cốt cũng không biết đứt đoạn mất bao nhiêu cái, không nằm mấy trăm năm thì không thể khôi phục lại được.

Sau khi loại bỏ ba người kia đi rồi, Khê Vũ Chí Tôn lại nhìn chằm chằm Khương Thành.

“Ngươi là cái thá gì mà bắt em gái của ta làm thị nữ của ngươi?”

Hắn lại giương kiếm lên, nhắm thẳng vào Khương Thành.

Mà lúc này, Chá Lạc Thiên Tôn người giúp đỡ của Thành ca trong trí tưởng tượng của Thu Vũ Tuyền bỗng nhiên xông ra.

“Khê Vũ Chí Tôn bớt giận, việc này chắc chắn có hiểu nhầm…”

Khê Vũ Chí Tôn chưa kịp nói gì, Khương chưởng môn lại phất phất tay với hắn trước.

“Xuống đi, chuyện này không liên quan đến ngươi.”

“Hả.”

Chá Lạc Thiên Tôn vốn đang lớn tiếng cầu xin lập tức câm miệng, sau đó rất ngoan ngoãn lui vào trong đám người.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Đừng nói đến tiên nhân Tam Đình kia, ngay cả Khê Vũ Chí Tôn và Thu Vũ Tuyền đều ngây ra.

Vừa nãy có người xông ra, lại lui về phải không?

Chắc không phải nhìn lầm chứ?

Tình huống gì thế này?

Ngươi không phải muốn tới cầu xin sao?

Cứ thuận miệng nói một câu như vậy, rồi lui về sao?

Thật không có thành ý?

Bọn họ làm sao biết được, Chá Lạc Thiên Tôn là người duy nhất có lòng tin rất lớn với Thành ca.

Sở dĩ xông ra cầu xin, chẳng qua là cảm thấy bản thân nên đứng ra, bày tỏ sự quan tâm và ủng hộ với Khương chưởng môn.

Mà đến khi Thành ca vừa mở miệng ra đã nói không cần, ngay lập tức hắn biết là thật sự không cần.

Khương chưởng môn tạo ra rất nhiều kỳ tích, không tới lượt mình ra mặt, ngoan ngoãn ở một bên nhìn hắn biểu diễn là được.

Đón kiếm của Khê Vũ Chí Tôn, Thành ca cũng chậm rãi rút kiếm ra.

“Ngươi nói không sai, nàng chính là thị nữ của ta, thế nào?”

Con mắt của Khê Vũ Chí Tôn híp lại.

“Xem ra, ngươi cố ý muốn tìm đến cái chết?”

Phía sau Thu Vũ Tuyền vội vàng truyền âm cho Khương Thành, nỗ lực tạo ra sự cố gắng cuối cùng.

“Ngươi mau đáp ứng điều kiện của ta đi, như vậy ta sẽ mở miệng cầu xin cho ngươi.”

“Nếu như ngươi vẫn u mê không tỉnh ngộ, vậy thì đúng là đang tự tìm đến cái chết!”

Thành ca lắc lắc đầu.

Đối mặt với rất nhiều người xem, hắn vẫn dũng cảm lắc thanh kiếm trên tay.

“Đây là trận quyết đấu giữa những người tu luyện kiếm bọn ta, không liên quan gì đến các ngươi!”

Trên thực tế, trong đầu đang tính toán vị Chí Tôn này chết rồi, có thể thu được bao nhiêu chiến lợi phẩm từ hắn.

Thấy trên người Khê Vũ Chí Tôn cũng không mặc đồ bảo hộ, cũng không đeo Tiên bảo và đồ vật quý giá bí mật gì, dường như cũng không có dáng vẻ giàu có.

Hắn có chút thất vọng.

Chương 1056: Thế giới kiếm đạo

“Trận quyết đấu giữa những người tu luyện kiếm?”

Nghe được câu nói này của Thành ca, cặp mắt Khê Vũ Chí Tôn bỗng toả ra ánh sáng khiếp người.

“Không ngờ, ngươi cũng là một kiếm tu!”

Sự khinh bỉ trong mắt hắn vụt tắt, ngược lại còn có thêm một chút tôn trọng.

“Thấy ngươi cũng là một kiếm tu, ta sẽ dùng thủ đoạn của kiếm tu, cho ngươi một cái chết có thể diện.”

Khi hắn vừa dứt lời, kiếm trong tay cũng dần dần sáng lên.

Nhưng kì lạ là, tất cả mọi người ở đây đều không cảm nhận được tiên lực chập chờn trên người của hắn.

Thậm chí quy tắc và thần hồn không ổn định cũng không còn.

Bọn họ dường như đang dấn thân vào thâm sơn cùng cốc ngàn vạn năm không có người đặt chân đến.

Trong này, chung quanh đều là dây leo và cành nhánh lộn xộn, suýt chút nữa vây trói con người đến không thở nổi.

Phóng tầm mắt ra xung quanh, căn bản không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, chỉ có sự tuyệt vọng sâu sắc.

“Kiếm Tâm Mộc!”

Lúc trong lòng tất cả mọi người ở đây đều hiện ra suy nghĩ này, toàn bộ rừng cây đều hóa thành biển lửa!

Ngọn lửa dữ dội cuốn sạch mọi thứ, không để cho người ta chút cơ hội phản ứng nào.

Trong nháy mắt, bể lửa đã nuốt hết mọi người.

“Kiếm Tâm Hỏa!”

Đã có một ít tu sĩ lùi lại theo bản năng rồi.

Bởi vì đó cũng không phải là cuộc chiến Kiếm Tâm bình thường, mà là dùng Kiếm Tâm Vi Giới, vòng tuần hoàn khép kín của kiếm đạo.

Căn bản cũng không cần thần hồn đi khai thông, cũng không cần tiên lực đi ban phước, cũng đã tạo ra sức mạnh to lớn trong thiên địa một cách tự nhiên.

Đây chính là sức mạnh của kiếm tu!

Rất nhiều Tiên Nhân lựa chọn việc sử dụng kiếm, không phải là không có nguyên nhân.

Các tu sĩ muốn chống lại những bộ tộc đã được trời ưu ái khác, hoặc là dựa vào những ngoại vật kí hiệu trận pháp pháp bảo tiên khí tầng tầng lớp lớp.

Hoặc là, mở ra lối riêng giống như kiếm tu.

Rừng cây cháy xém bi thiêu huỷ, tàn tạ khắp nơi.

Bỗng nhiên, tất cả tro tàn đen như mực trên mặt đất nhanh chóng ngưng kết thành ánh sáng cứng cỏi lấp lánh.

Mà từng đoạn từng đoạn gốc cây còn đang bốc khói đen kịt, tất cả đều hóa thành từng cây trường thương lạnh lẽo, toả ra hàn quang khiếp người.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại, tất cả trường thương bỗng nhiên lao tới bốn phía.

Lít nha lít nhít, không có một khe hở!

"Kiếm Tâm Kim!"

Cho dù không ở trong phạm vi "công kích", cũng không được coi là mục tiêu, nhưng tất cả mọi người đều không rét mà run.

Chỉ ở bên ngoài, bọn họ cũng đã cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.

Mà vào lúc này, cảm giác vắng vẻ vô biên đang xuất hiện trong trái tim của mỗi người.

Mọi thứ trong trời đất dường như đã không còn ý nghĩa, chỉ còn sự yên lặng dài đăng đẳng.

Chuyện này đối với Tiên Nhân tới nói, là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Làm Tiên Nhân, ý chí tất nhiên là phải cực kỳ kiên định, có thể khiến cho bọn họ sinh ra một loại cảm giác đặc biệt, đó đã được xem như một cuộc tấn công ở mức độ tâm linh.

Trong lúc chiến đấu, bị ảnh hưởng như vậy, rất có khả năng sẽ sớm kết thúc.

"Tịch Diệt Kiếm Tâm…"

Một vài Thiên Tôn đang nỗ lực chống cự sự tập kích của Kiếm Tâm, trong lòng chỉ còn lại sự chấn động.

"Vậy mà đã bốn loại Kiếm Tâm rồi !"

“Hơn nữa, bốn loại Kiếm Tâm này còn thông hiểu đạo lí, tạo thành kiếm đạo chỉ thuộc về mình!”

“Không hổ là Khê Vũ Chí Tôn…”

Đối mặt với kiếm đạo từ bốn loại Kiếm Tâm dung hợp thành, những người ngoài cuộc như bọn họ còn chịu ảnh hưởng to lớn, huống chi là Khương Thành đang đứng mũi chịu sào.

“Thấy rõ không?”

Khê Vũ Chí Tôn cầm trong tay trường kiếm vẫn chưa nhìn thấy Khương Thành.

Ở trong mắt hắn, mục tiêu ngây người như phỗng đã là một người vô dụng rồi.

Hắn nói những lời này là với Thu Vũ Tuyền.

Bên trong đôi mắt đẹp đầy màu sắc, hoàn toàn chìm đắm trong kiếm đạo.

Mãi cho đến khi Khê Vũ Chí Tôn hỏi câu này, mới tỉnh mộng.

Mà trên người nàng, dĩ nhiên cũng hiện ra một tia khí tức của kiếm đạo.

Chính yếu là Trường Minh và Vĩnh Dạ Kiếm Tâm, phụ trợ là Ngũ Môn Kiếm Tâm khác, tạo thành một thế giới kiếm đạo khác hoàn toàn.

Thuộc về thế giới của Thu Vũ Tuyền.

Cho dù thế giới bây giờ chỉ xuất hiện từng nguyên lý sơ đẳng.

Muốn hình thành kiếm đạo chân chính, còn phải đi một con đường dài dằng dặc, nhưng bước đầu tiên nàng cuối cùng cũng đã bước ra rồi.

Cảm nhận được dấu vết nguyên mẫu kiếm đạo, ở ngoài trận tất cả mọi người sợ hãi đến nỗi thay đổi sắc mặt.

“Đây là loại thiên bẫm như thế nào!”

“Mới đế cảnh lục trọng, vậy mà đã có nguyên mẫu của kiếm đạo?”

“Nàng có lẽ chưa từng tiếp xúc với nguyên bản…”

“Chỉ là cảm nhận được kiếm đạo của người khác ở khoảng cách gần, vậy mà đã bước được một bước dài!”

“Năng lực kiếm thuật như thế, hiếm có trên thế gian này!”

Trước đây những tiên nhân kia gia nhập Gia Vương đạo trường, lúc đầu có chút không phản đối đối với đặc cách tiến vào Thượng Đình của Thu Vũ Tuyền.

Nàng không trải qua bất kỳ nỗ lực nào, cũng không có bất kỳ thể hiện nào, cứ như vậy mà vượt qua Hạ Đình Trung Đình.

Tuy nghe nói nàng có thiên phú tuyệt vời, nhưng dù sao cũng không chứng kiến tận mắt, chung quy còn chưa chịu tin phục.

Mà bây giờ, trong lòng bọn họ chỉ có sự tin phục.

Khê Vũ Chí Tôn chậm rãi buông kiếm của mình xuống.

Hắn ngơ ngác nhìn Thu Vũ Tuyền trước mặt, rất muốn nói điều gì đó để đáng giá người con gái này.

Nhưng mà lời còn chưa kịp ra khỏi miệng, lại phát hiện bản thân căn bản không có tư cách đánh giá nàng.

Kiếm đạo nhập môn cực kỳ khó.

Chỉ dựa vào nang lực thiên phú chưa chắc đã có thể làm được.

Có người cảnh giới rất cao, nắm giữ mấy môn Kiếm Tâm, nhưng cả một đời cũng không cách nào tạo ra kiếm đạo của chính mình.

Năm đó bản thân Khê Vũ Chí Tôn vì muốn tạo ra kiếm đạo nguyên mẫu, đã bỏ ra ba trăm triệu năm!

Mà khi đó, hắn đã là Thiên Tôn rồi.

Lúc đầu hắn cảm thấy, Thu Vũ Tuyền có thể từ bên trong thế giới kiếm đạo nhìn thấy sơ sơ, có thể cảm ngộ một chút, đã coi như là thiên tư tuyệt đỉnh rồi.

Chưa từng nghĩ đến, nàng chỉ là cảm thụ ở khoảng cách gần, đã vượt qua một bước mà bản thân mình lúc trước dùng ba trăm triệu năm mới có thể đạt tới.

Thiên phú như thế, vẫn là hiếm có trên thế gian, vốn là độc nhất vô nhị!

“Đạo trời thật là bất công…”

Trong lòng hắn lần đầu tiên thốt ra câu nói này.

Đối mặt với thiên phú khiến cho người khác tuyệt vọng, đạo tâm của hắn thậm chí đang nhận lấy sự tàn phá, suýt chút nữa sinh ra ý nghĩ loại phàm phu tục tử tu luyện như mình còn có ý nghĩa gì.

Nếu như không phải đạo trường không cho phép thu nhận đồ đệ, hắn vốn định thu nhận Thu Vũ Tuyền làm đệ tử duy nhất.

Bây giờ hắn phát hiện, mình quả thật không xứng làm Sư Phụ nàng.

Có thể làm huynh trưởng của nàng, tương lai có thể chứng kiến nàng vượt qua bản thân mình, đã là một vinh quang lớn lao trong đời.

Hắn hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng có chút phức tạp, đang định tiến lên nói hai câu với Thu Vũ Tuyền.

Lúc này, bỗng nhiên nghe được giọng nói tràn ngập nghi ngờ của Thành ca.

“Người anh em, kết thúc rồi à?”

“Không phải nói cho ta chết trong thể diện sao?”

“Kết quả này sao?”

Ca vẫn luôn đợi một đòn công kích chí mạng.

Nhưng vấn đề là sau khi Khê Vũ Chí Tôn làm ra một trận đấu mạnh mẽ như vậy, Khương Thành không mất máu, cũng không có bị thương tổn chút nào, căn bản không cần ra tay chống đối.

Vậy để hắn thất vọng rồi.

Chương 1057: Kiếm tu chân chính

“Ngươi lại không có chuyện gì sao?”

Khê Vũ Chí Tôn còn chưa phản ứng lại.

Mà những người khác càng biểu lộ ra gương mặt khó mà tin nổi.

Vừa nãy kiếm đạo liên tiếp tấn công, bọn họ những người không ở trong phạm vi công kích này đều chịu ảnh hưởng rất lớn.

Khương Thành là mục tiêu chính, lại không sao hết?

Đồ giả sao?

Khương chưởng môn cũng cảm thấy không hiểu nổi như vậy.

“Ngươi chạy tới trước mặt của ta giơ kiếm không nhúc nhích, cũng không có một chút tiên lực và kiếm khí nào, cũng không mang bất cứ quy tắc và năng lượng thần hồn nào, đang muốn làm xiếc ảo thuật sao?”

“Đối mặt với xiếc ảo thuật, ta nên làm như thế nào mới có thể có chuyện đây?”

Xiếc ảo thuật?

Ngươi gọi cuộc tấn công vô cùng mạnh mẽ lúc nãy là xiếc ảo thuật sao?

Khóe miệng tất cả mọi người đều co giật, nhất thời cũng không biết nên bóc phốt như thế nào.

Đây chính là kiếm đạo!

Mặc dù không có chứa tiên lực và cái gọi là kiếm khí kiếm mang, cũng không có chứa quy tắc và năng lượng thần hồn nhưng mức độ bóp nghẹt của ý cảnh kia, đã đủ phá hoại một người.

Cái tên này ngay cả điều này cũng không hiểu, đủ có thể thấy hắn chỉ là người thường.

Không!

Cho dù là người thường, cũng đều biết sự tấn công của kiếm đạo là cái gì!

Cái tên này ngay cả người thường cũng không bằng, thuần túy chỉ là không biết gì.

Vấn đề là, người không biết gì như thế, hắn lại sống sót dưới sự tấn công của kiếm đạo, hơn nữa còn nhảy nhót tưng bừng không tổn hại một cọng lông nào.

Điều này khiến người khác làm sao chịu nổi?

Bọn họ đang nghi ngờ có phải vừa nãy Khê Vũ Chí Tôn đã nhường phải không.

Khê Vũ Chí Tôn cũng chứng tỏ bản thân lúc nãy không có nhường.

Bây giờ hắn cũng có chút nghi ngờ cuộc đời.

Kiếm đạo tấn công có hai loại phương thức.

Một loại là hắn lúc nãy vừa mới sử dụng, không cần quy tắc tiên lực và thần hồn, loại này thuộc về sự công kích mức độ ý cảnh, sẽ phá hủy trái tim của đối phương.

Mục tiêu đã được xác định thường thường sẽ tan vỡ ý chí, tâm trí hỗn loạn.

Nhẹ thì mất đi ký ức rơi vào trạng thái điên cuồng, nặng thì biến thành người vô dụng.

Còn có một loại khác, là mang theo thần hồn tiên lực và quy tắc căn nguyên, như vậy chính xác là tiến đánh tất cả các phương vị hủy thiên diệt địa.

Bởi vì loại phương thức công kích thứ hai lực phá hoại quá lớn, e là sẽ san thành bình địa các đạo trường chứa đầy các điều cấm kị, cho nên hắn lúc nãy dùng loại thứ nhất.

Vốn tưởng rằng trừng phạt một tên tiểu tử đế cảnh bát trọng sơ kì, hoàn toàn rất dễ dàng.

Không ngờ rằng, lại lật xe rồi.

“Không thể nào!”

Hắn chau mày.

“Đối mặt với sự tiến công ý cảnh kiếm đạo của ta, cho dù ngươi có thể vượt qua, cũng không thể không có chút phản ứng nào.”

“Ngược lại ta thực sự rất muốn cho ngươi chút phản ứng, vấn đề là ngươi không ra sức.”

Thành ca cũng không phải là kẻ tầm thường, đối mặt với Khê Vũ Chí Tôn đưa ra một câu hỏi mang tính quyết định.

“Ngươi dựa vào thủ đoạn xiếc ảo thuật lúc nãy, mà được tôn làm một trong ba cái tên được cho là không thể chọc vào sao?”

Hắn quơ quơ kiếm trong tay, Khê Vũ Chí Tôn chưa kịp trả lời, tiện tay giương kiếm hoa mà tân thủ nào cũng biết.

"Nên để ta dạy dỗ ngươi, cái gì gọi là Kiếm Tâm chân chính đi!"

Lời vừa nói ra, toàn trường không biết nên khóc hay cười.

Mọi người vốn cho rằng hắn có thể vượt qua sự công kích của kiếm đạo, thực sự là Thiên Phú Dị Bẩm kì diệu.

Bây giờ nghe được một câu như vậy, lập tức lại cảm thấy hắn thực sự không biết tự lượng sức mình.

"Nói khoác không biết ngượng."

"Lại muốn dạy Khê Vũ Chí Tôn kiếm tâm?"

"Đây đúng là múa rìu qua mắt thợ, tự mình làm trò cười…"

"Khê Vũ Chí Tôn đang nắm giữ cấp độ cao hơn trong thế giới kiếm đạo, không ngờ lại khoe khoang Kiếm Tâm trước mặt hắn?"

"Cái tên này có biết cái gì gọi là kiếm đạo không?"

"Nhìn dáng vẻ của hắn, hình như thật sự không hiểu."

Những ý kiến thảo luận này, đều đang truyền đi trong lén lút.

Dù sao Khương Thành vẫn là đệ tử Thượng Đình, dựa theo quy củ của đạo trường, những Trung Đình Hạ Đình đệ tử này không thể xúc phạm đến Thượng Đình đệ tử.

Ngay sau đó, Thành ca lại sử dụng Kiếm Tâm Hỏa của mình.

Lần này, mọi người không ngạc nhiên chút nào.

Kiếm tu nắm giữ một hai Kiếm Tâm, quá bình thường.

Ngay sau đó, lúc nhìn thấy Thành ca tiếp tục dùng Kiếm Tâm Kim, bọn họ cũng không quá bất ngờ.

Còn Khê Vũ Chí Tôn, vẫn là một bộ mặt lạnh.

Giống như đang xem xiếc khỉ.

Khương Thành gia trì tiên lực cho hai môn Kiếm Tâm này nhưng chưa gia trì huyền văn cho nó, hắn cũng không nhận thấy uy lực quá mạnh mẽ.

Điểm mấu chốt chính là, hai môn Kiếm Tâm này hoàn toàn độc lập.

Cũng không tạo ra sự kết nối với kiếm đạo.

Ngay sau đó, hắn và những người khác ở đây đã nhìn thấy môn Kiếm Tâm thứ ba của Thành ca, Kiếm Tâm Mộc.

Rất nhiều người đã hơi sững sờ.

Cái tên này vậy mà lại có Tam môn Kiếm Tâm?

Khá hiếm thấy!

Có thể nắm giữ Tam môn Kiếm Tâm, đã là thiên tài hàng đầu trong giới kiếm tu.

Dù sao Khê Vũ Chí Tôn cũng mới Tứ môn không phải sao?

Sau đó, bọn họ nhanh chóng nhìn thấy Kiếm Tâm Thủy của Thành ca.

"Chuyện này…"

Cuối cùng mọi người đã bắt đầu rối loạn rồi.

"Hắn vậy mà cũng có Tứ môn Kiếm Tâm?"

"Nhiều giống như Khê Vũ Chí Tôn!"

"Hoàn toàn không thể so sánh như vậy được, trong Tứ môn của Khê Vũ Chí Tôn, có một môn là Tịch Diệt Kiếm Tâm của Tứ Tình Kiếm Tâm.

"Huống hồ, Tứ môn Kiếm Tâm của Khê Vũ Chí Tôn đã tạo ra kiếm đạo của chính mình."

"Đúng là, hai người chênh lệch một trời một vực!"

"Không phải càng nhiều Kiếm Tâm sẽ càng mạnh…"

Lúc này, Thành ca cuối cùng cũng lấy ra một môn cuối cùng trong Ngũ Hành Kiếm Tâm - Kiếm Tâm Thổ.

Ngũ Hành tụ hội, tất cả mọi người chưa kịp kinh ngạc, giữa trường đã phát sinh dị biến!

Ngũ Hành Kiếm Tâm nhanh chóng bắt đầu vòng tuần hoàn chính phản tương sinh và tương khắc, sau đó từng cái từng cái tiểu thế giới nhanh chóng xuất hiện, ngay sau đó lại nhanh chóng hủy diệt.

Trong quá trình hủy diệt, Ngũ Hành Kiếm Tâm bạo phát có thể so với uy lực của Trường Minh Vĩnh Dạ!

Trước uy lực này, Tứ Tình Kiếm Tâm căn bản không đáng để nhắc tới.

“Chuyện này…”

“Chuyện này là sao?”

Ở đây tất cả mọi người đều chấn động rồi.

Thậm chí bao gồm Thu Vũ Tuyền đang chờ để chế giễu và Khê Vũ Chí Tôn một mặt khinh thường.

Rất nhiều người cảm giác mình đang được đổi mới về mặt nhận thức.

“Hắn lẽ nào cũng có thế giới kiếm đạo của chính mình?”

“Chính xác, ta nhìn thấy từng thế giới một, tuy rằng đang nhanh chóng hủy diệt…”

“Người này đang giấu nghề!”

“Vốn còn cảm thấy Thu Vũ Tuyền lĩnh ngộ nguyên mẫu kiếm đạo cực kỳ xuất sắc, không ngờ Khương Thành vậy mà đã có kiếm đạo rồi!”

“Thảo nào hắn có thể trở thành Thượng Đình đệ tử!”

Rất nhiều Tiên Nhân trước đó còn chế giễu Thành ca trong bóng tối, lúc này bỗng nhiên đã tin phục.

Nhưng đối mặt với Ngũ Hành tiểu thế giới đang không ngừng hủy diệt, Khê Vũ Chí Tôn đã trải qua sự khiếp sợ ngắn ngủi nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Đây không phải là thế giới kiếm đạo!” Hắn chậm rãi lắc lắc đầu.

“Hắn Ngũ môn Kiếm Tâm, vẫn không có bất kỳ nguyên mẫu kiếm đạo nào, vẫn tự mình chiến đấu như cũ.”

Thu Vũ Tuyền có chút không hiểu.

“Nhưng, Ngũ hành Kiếm Tâm của hắn rõ ràng xuất hiện từng tiểu thế giới một, hơn nữa uy lực rất lớn…”

Khê Vũ Chí Tôn lần thứ hai lắc đầu: “Đó là sau khi Ngũ Hành tụ hội, dĩ nhiên sẽ biến đổi tương sinh tương khắc, không liên quan đến kiếm đạo.”

“Thế giới kiếm đạo chân chính, làm sao có thể hủy diệt nhanh như vậy.”

Nói như vậy, nhưng hắn lại không khinh thường Khương Thành chút nào.

“Người này mặc dù không lĩnh ngộ kiếm đạo, nhưng chỉ dựa vào chiêu thức Ngũ Hành tụ hội tiểu thế giới, đã đủ để có thể xưng tụng là thiên tài kiếm thuật tuyệt thế!”

Dù sao đây cũng là chuyện hắn không làm được.

“Hắn quả thực xứng đáng làm một kiếm tu chân chính.”

“Đáng để ta nghiêm túc đối đãi!”

Chương 1058: Cúi đầu lạy

Trong mắt người ngoài, lời nói này của Khê Võ Chí Tôn là lời khẳng định vô thượng với Khương Thành.

Một vị Chí Tôn nói phải nghiêm túc đối đãi với một Đế Cảnh bát trọng.

Đối với bất kỳ một Đế Cảnh bát trọng nào mà nói, đây được xem là vinh quang, một sự khen ngợi.

Nhưng mà bản thân Thành Ca lại vô cùng khó chịu.

Làm hồi lâu thì ra Khê Võ Chí Tôn cũng là đồng đạo trong giới làm màu.

Có thể làm ngươi nghiêm túc đối đãi, ý ngoài lời chính là ngươi mạnh hơn so với ta à.

Ngươi đây là khen ta hay là khen chính ngươi?

Điều này khiến hắn cáu lên rồi.

Hắn cũng lười làm từng cái, một ý nghĩ lập tức dùng toàn bộ Tứ Tình Kiếm Tâm xuất ra.

Vẫn là bốn kiếm tâm độc lập như trước, cũng không hợp lại gắn liền với nhau.

Hơn nữa thậm chí Tứ Tình cũng không tạo thành thế giới ngũ hành nhỏ.

Tuy nhiên hiện trường lại một phen xôn xao.

“Tứ Tình!”

“Hóa ra hắn cũng biết Tứ Tình Kiếm Tâm!”

“Trời ạ, chuyện này há lại chỉ đơn giản như vậy, hắn đã có toàn bộ Tứ Tình Kiếm Tâm!”

“Không, cộng thêm ngũ hành bây giờ thành Cửu Môn Kiếm Tâm…”

“Chuyện này này này, trên thế gian lại có người có thể có được Cửu Môn Kiếm Tâm?”

Bọn họ sớm đã quên việc truyền âm, mà không nén được mà kêu thành tiếng, bởi vì đây quả thực là điều không thể tin được.

Khê Võ Chí Tôn và mọi người ở hiện trường đều ngây người.

Hắn tưởng rằng Khương Thành có được toàn bộ Ngũ Hành Kiếm tâm đã đủ mê hoặc rồi.

Không ngờ rằng hắn lại còn có được toàn bộ Tứ Tình.

“Điều này…”

“Làm sao có thể?”

“Thiên phú Kiếm thuật của hắn, nhưng không ngờ lại đạt tới trình độ cao như thế này?”

Chỉ có hắn biết rõ nhất có được càng nhiều kiếm tâm thì ưu thế càng lớn.

Ngay cả Chí Tôn là hắn đây cũng có thiên phú khó sánh bằng.

Càng nhiều Kiếm Tâm nghĩa là trong tương lai sau khi Thế giới Kiếm Đạo được hình thành, có thể mạnh hơn so với kiếm đạo của người khác.

Điều kiện tiên quyết là có thể dung hợp Cửu Môn Kiếm Tâm.

Lúc này địch ý của hắn đối Khương Thành hoàn toàn lắng xuống, biến mất không tung tích.

Trước đó hắn chỉ tận mắt gặp qua một người có được Cửu Môn Kiếm Tâm, đó chính là Thu Vũ Tuyền.

Sau khi nhìn thấy nàng thi triển Cửu Môn Kiếm Tâm, hắn lập tức dấy lên sự yêu thích cuồng nhiệt tài năng chưa bao giờ có, hoàn toàn không cách nào quên đi sự tồn tại của nàng.

Mà hiện tại hắn cũng có cảm nhận tương tự đối với Khương Thành.

Mặc dù hắn có Tứ Tình, Ngũ Hành - những thứ Kiếm Tâm Đế Giai cũng không bằng Trường Minh Vĩnh Dạ của Thu Vũ Tuyền, nhưng đúng là hiếm có trên đời!

Đối mặt với thiên phú về kiếm tâm như vậy, hắn thích không buông được.

Hắn muốn đích thân dạy dỗ Thành Ca.

Còn đối với mối quan hệ kỳ lạ giữa Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, hắn sẽ tìm cách giải trừ sau.

Những ý nghĩ trong đầu cứ mãnh liệt như vậy.

Cho đến ngay sau đó Đại Nhật, Tế Nguyệt, Lăng Tinh Tam Môn Kiếm Tâm kia hiện ra ở trước mắt hắn.

Toàn trường đã hoàn toàn nổ tung.

“Trời ạ trời ạ, Nhật - Nguyệt – Tinh, Tam Tuyệt Kiếm Tâm!”

“Hắn thậm chí có cả Tam Tuyệt Kiếm Tâm…”

“Đây chẳng phải là đầy đủ mười hai Môn sao?”

“Thế gian này sao có thể yêu nghiệt như vậy?”

Thu Vũ Tuyền cũng trợn tròn mắt.

Vừa rồi Khương Thành triển lộ Cửu Môn Kiếm Tâm, nàng còn có thể duy trì bình tĩnh.

Bởi vì nàng cũng có Cửu Môn.

Hơn nữa bên trong Cửu Môn của nàng còn có Trường Minh, Vĩnh Dạ đây là hai Kiếm Tâm cao giai.

Mà hiện tại Khương Thành có được mười hai Môn, nhiều hơn nàng ba Môn.

Trước đó tuy rằng nàng luôn bị Thành ca áp chế, nhưng sự kiêu ngạo trong xương tủy vẫn không thay đổi.

Nhưng mà giờ khắc này khi nàng phát hiện người đê tiện vô sỉ nhất, lại có thể vượt qua mình ngay tại thời điểm nàng cảm thấy hãnh diện về trình độ thiên phú của mình nhất, nàng có chút hoài nghi nhân sinh.

“Không, ta sẽ không bị loại người này áp chế!”

“Suy cho cùng hắn không có Trường Minh, Vĩnh Dạ!”

“Nhị Cực Kiếm Tâm của ta cao giai hơn so với Kiếm Tâm của hắn!”

Nàng nỗ lực thuyết phục chính mình duy trì tự tin thường ngày.

Mà Khê Võ Chí Tôn bên cạnh nàng vẻ mặt ngây dại.

Mười hai Môn?

Sao có thể…

Mình xứng đáng dạy dỗ người như vậy sao?

Mình có năng lực dạy dỗ một tuyệt thế yêu nghiệt có được mười hai Môn Kiếm Tâm sao?

Trường Minh, Vĩnh Dạ cũng xuất hiện mà không có bất ngờ gì xảy ra.

Toàn bộ những người khác đều điên cuồng!

“Trường Minh!”

“Vĩnh Dạ!”

“Hắn cũng có Nhị Cực Kiếm Tâm !”

“Ông trời ơi, đây vẫn là con người sao?”

“Lần đầu tiên ta nghe nói Kiếm Tâm của một người có thể vượt qua mười Môn…”

“Tuy rằng vẫn không hình thành mối liên hệ kiếm đạo như cũ, nhưng có được mười bốn môn Kiếm Tâm, từ xưa tới nay chưa từng có ai có được!”

“Nói mạnh dạn hơn thì sau này chắc chắn cũng sẽ không có!”

Thu Vũ Tuyền vẻ mặt mờ mịt, vô cùng mờ mịt.

Cuối cùng nàng ngay cả một lý do thuyết phục chính mình cũng không có.

Trường Minh, Vĩnh Dạ là hai môn Kiếm Tâm có đòn sát thủ mà nàng luôn lấy làm tự hào, vốn tưởng rằng có thể dựa vào hai môn này áp chế Khương Thành.

Hiện tại đòn sát thủ này cũng bị Khương Thành thi triển ra.

Đến nỗi Khê Võ Chí Tôn bên cạnh vẻ mặt từ ngây dại ra đã chuyển thành say mê.

Mười bốn Môn Kiếm Tâm vĩnh viễn vượt xa nhận nhức của hắn.

Thân là một kiếm tu thuần túy có thể đứng gần một thiên tài có một không hai, hắn thậm chí cảm thấy vinh hạnh.

“Thiên Đạo quá bất công…”

“Thiên Đạo thiên vị như thế chúng ta còn giữ vững đạo tâm thế nào!”

“Quá đả kích người.”

Thành Ca thi triển xong mười bốn môn Kiếm Tâm liền ngừng lại.

Thứ lợi hại nhất là môn Sinh Diệt Kiếm Tâm, nhưng hắn không thi triển.

Khi dùng đến tam tuyệt thì cũng đã chinh phục mọi người rồi.

Nhị cực Kiếm Tâm đã đả kích đến mất đi năng lực suy nghĩ của những người khác rồi, lại thi triển Sinh Diệt Kiếm Tâm sẽ khiến đám người đã chết lặng này trở nên khiếp sợ không dậy nổi mất.

Đây chẳng phải là quá lãng phí?

Sau khi hắn kết thúc, Khê Võ Chí Tôn khom người xuống đất trực tiếp lạy.

“Khương Thành ơi Khương Thành, ta phục rồi…”

Hắn đứng dậy thở dài chua xót: “Hôm nay cuối cùng ta cũng hiểu rõ được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.”

Mặc dù những người khác vẫn còn đang đắm chìm ở những chấn động trong Kiếm Tâm, nhưng đối với hắn lần này vẫn là kinh ngạc vô cùng.

Khê Võ Chí Tôn – một trong ba người không thể trêu vào của Gia Vương đạo trường, lại có thể bị chinh phục?

Tốt xấu gì ngươi cũng là Chí Tôn.

Hơn nữa ngươi cũng đã có kiếm đạo.

Xét về thực lực thì hơn tiểu tử này về mọi mặt!

Cần gì phải như thế?

Thành ca cười tủm tỉm thu hồi kiếm.

“Ngươi không phải muốn tới giết ta sao?”

“Có thể tiếp tục.”

Những người khác chỉ coi đây là một trò đùa, ai biết rằng hắn đang nói thật.

“Ngươi nói đùa rồi!”

“Sao ta có thể giết ngươi được?”

“Sự tồn tại của ngươi làm cho cả giới kiếm tu phấn khích!”

Cho dù chưa trưởng thành nhưng dựa vào mười bốn môn Kiếm Tâm, người này cũng có thể nâng cao cấp độ toàn bộ kiếm tu giới.

“Nếu ngươi không chê, sau này ta tình nguyện đi theo hầu hạ nửa bước không rời!”

Lúc nhìn thấy Tứ Tình Kiếm Tâm, hắn đã muốn nhận Thành ca làm đệ đệ.

Đến khi nhìn thấy Tam Tuyệt Kiếm Tâm, hắn bắt đầu cảm thấy mình không xứng.

Mà lúc sau lại nhìn thấy Nhị Cực Kiếm Tâm, hắn đã có ý định đi theo Khương Thành.

Khương Thành là sự tồn tại độc nhất vô nhị ở kiếm tu giới, tuy rằng trước mắt cảnh giới so với mình thấp hơn nhiều, nhưng đi theo hắn cũng không mất mặt, thậm chí còn vinh quang.

Thành Ca sửng sốt, hiệu quả làm màu của mình có phải quá mức nổi bật rồi hay không?

“Ngươi cũng muốn làm thủ hạ của ta?”

Chỉ là khoe khoang một chút kiếm tâm, giống như xuất hiện Vương Bá Chi Khí chấn động trong truyền thuyết, hiệu quả là những người khác nhìn thấy liền cúi đầu lạy.

Quá thái quá đi?

“Đúng vậy, Khương chủ công!” Vẻ mặt của Khê Võ Chí Tôn rất sùng bái.

Chương 1059: Ngươi lại không giết hắn?

Trước kia ở Tiên giới, Thành ca vận dụng tất cả Kiếm Tâm cũng không phải một hai lần.

Nhưng thật đúng là chưa gặp qua chuyện như vậy.

Chỉ có thể nói, tính cách của Khê Võ Chí Tôn có phần đặc biệt.

Hắn đối với kiếm thuật quá mức cố chấp.

Loại người này ở Tiên giới cũng có, ví dụ như Trầm Châu Chuẩn Đế.

Nhưng loại người tự tôn cao như vậy không thể nào ở nơi này phục người khác

Căn bản Thành ca đối với việc thu nhận tiểu đệ không có hứng thú.

Nhưng trong nháy mắt, liền thấy được Thu Vũ Tuyền cách đó không xa vẻ mặt sụp đổ.

“Được, vậy sau này ngươi đi theo ta!”

Hắn híp mắt cười tủm tỉm vỗ vai Khê Võ Chí Tôn, thuận tiện nhìn về phía Thu Vũ Tuyền lộ ra nụ cười ranh mãnh.

Khê Võ Chí Tôn được hắn đồng ý, trái lại vui mừng khôn xiết.

Nhưng Thu thần nữ lại như đang đưa tang.

“Ôi chao, trước đó không lâu người nào đó người còn khoe khoang với ta bản thân đã tìm được một chỗ dựa lớn làm đại ca sao?”

“Đại ca đó đang ở đâu?”

“Chẳng lẽ là tiểu đệ ta mới thu nhận?”

“Ha ha ha ha, ta sợ quá, còn cần người nào đó tới thỉnh cầu đại ca của nàng ấy nữa!”

“Ngươi nói một câu đi…”

Thành ca cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đã kích “Tiên mẫu chuyển thế”.

Lúc trước Thu Vũ Tuyền đắc ý như thế nào, hắn hiện tại liền trả lại như thế đó.

Cái đó gọi là sảng khoái!

Thu Vũ Tuyền đâu còn có thể nói ra lời?

Vốn nàng còn trông cậy vào lần này có thể mượn Khê Võ Chí Tôn làm chỗ dựa tạo áp lực, một lần giải trừ hai lần đánh cược trước đó.

Hiện tại xem như đổ sông đổ biển rồi.

Đến Khê Võ Chí Tôn đều thành thủ hạ của Khương Thành, nàng làm thị nữ… là tất nhiên được chứ?

Nhiều Tiên nhân nơi đây đều bắt đầu nghị luận.

“Chẳng trách Vũ Thu Tuyền lại trở thành thị nữ của Khương Thành!”

“Chẳng lẽ cũng giống Khê Võ Chí Tôn, bị Khương Thành khuất phục hoàn toàn?”

“Chắc là như vậy, nàng mới có cửu môn kiếm tâm mà Khương Thành lại có mười bốn môn, nàng cúi đầu, chủ động thỉnh cầu làm thị nữ cũng rất bình thường!”

“Đúng thật, xem ra cũng không phải Khương Thành ép buộc, mà là nàng cam tâm tình nguyện!”

Bình thường ông nội ngươi!

Cam tâm tình nguyện cái đầu ngươi!

Nếu không phải duy trì hình tượng trước mặt người khác thì Vũ Thu Tuyền cũng muốn chửi ầm lên.

Ta cũng không phải cái loại cặn bã như Khê Võ Chí Tôn này đi phục người khác.

Ta chính là độc nhất vô nhị!

Các ngươi đều chờ đó cho ta!

Kiếm tâm còn có một môn áp đảo tất cả các kiếm tâm khác, chờ ta tìm hiểu môn kiếm tâm kia sẽ đánh nát mặt của các ngươi!

Nhất là Khương Thành!

Nếu như Khê Võ Chí Tôn biết bản thân mình vừa rồi từ đại ca của Vũ Thu Tuyền giáng cấp thành cặn bã, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mà lúc này, nơi xa cũng truyền đến một tràng tiếng cười vui sướng khi người khác gặp họa.

“Ha ha ha ha, Khê Võ Chí Tôn, ngươi còn giữ lại hắn?”

Mọi người lao nhao nhìn lại, không phải Bá tổng Văn Nhân Tư Hải còn là ai nữa?

Lúc đó hắn cố ý không đến, vì tạo ra “bằng chứng không có ở hiện trường”

Mặc dù điều này cũng chẳng có tác dụng gì.

Ai ai cũng biết hắn châm ngòi ở phía sau chuyện này.

Tên này nghe nói Khê Võ Chí Tôn giết đến động phủ của Khương Thành, chỉ coi như Khương Thành chết chắc rồi.

Hắn bên kia đợi tới đợi lui, chỉ đợi tin tức Thành Ca chết.

Chỉ tiếc rằng, ba người dưới trướng kia của hắn vẫn chưa mở màn đã bị quét ra ngoài.

Cuối cùng, Văn Nhân Tư Hải không kìm nén được vui sướng trong lòng khi người khác gặp họa mà tự mình chạy tới xem náo nhiệt.

“Tiểu tử này sao vẫn còn sống?”

“Chẳng lẽ ngươi biến thành người tốt rồi sao?”

Hắn vẫn chưa biết Khê Võ Chí Tôn đã khuất phục.

Nhìn thấy Thành Ca còn sống, hắn lập tức chê, bày tỏ sự không hài lòng của mình.

Sau đó bắt đầu nhảy nhót khắp nơi châm ngòi ly gián.

“Xem ra ta quá xem trọng ngươi, còn nghĩ rằng ngươi sát phạt quyết đoán.”

“Ngươi ở nơi này còn gọi là gì mà một trong ba người không thể trêu vào chứ?”

“Chỉ vậy sao? Chỉ thế thôi à?”

“Đến muội muội của mình bị người kháp nạp làm thị nữ, ngươi cũng không dám phóng cái rắm?”

“Ngươi có còn coi là nam nhân không? Ta, Văn Nhân Tư Hải là người đầu tiên khinh thường ngươi!”

Hắn cũng không nhìn xem vẻ mặt mọi người bên cạnh như đang nhìn kẻ ngốc.

Chỉ lo ở bên kia tự mình biểu diễn.

Cho đến khi hắn im miệng, Khê Võ Chí Tôn mới hờ hững hỏi ngược lại một câu.

“Nói xong rồi?”

“Sao nào, bị ta nói trúng rồi, thẹn quá hóa giận?”

Văn Nhân Tư Hải nhìn sắc mặt của Khê Võ Chí Tôn càng ngày càng đen không khỏi có chút sợ hãi.

Nhưng sau đó lòng can đảm nổi lên, tiếp tục chơi trò khích bác trên đầu sóng ngọn gió.

“Nếu ta mà là ngươi, ta sẽ đem cơn giận này trút lên Khương Thành, thay muội muội mình ra mặt như vậy mới đáng mặt nam nhân…”

Bốp!

Một cái tát thật mạnh đánh vào mặt hắn.

Đem giọng nói hắn đánh đến im bặt.

Cũng khiến cả người hắn bị đánh đến sửng sốt.

Cơn đau rát cùng choáng váng khiến hắn phản ứng không kịp.

Nhìn người vừa tát mình là Khê Võ Chí Tôn, Văn Nhân Bá tổng cảm thấy mọi chuyện không nên như thế này.

Hắn nên tát Khương Thành mới đúng, sao lại đi tát mình?

Hắn che mặt đầy căm uất: "Ngươi có phải đã lầm rồi hay không…"

Bốp!

Lại là một cái tát.

Lần này Văn Nhân Tư Hải trực tiếp bay ngược ra phía ngoài, không biết là bay bao xa.

Đến khi Khê Võ Chí Tôn rút tay trái về mới thản nhiên nói: "Không lầm, tiện nhân tìm đến cửa, không đánh thì phụ lòng của hắn."

Vừa dứt lời khóe miệng tất cả mọi người đều nhếch thẳng.

Cũng chỉ có ngươi dám đánh Văn Nhân công tử, hơn nữa đánh xong còn không sợ bị Văn Nhân thế gia truy cứu.

Sau trận này phong ba này, Thành Ca hoàn toàn tạo dựng được tên tuổi ở Gia Vương đạo trường.

Tuy rằng lúc trước là Thượng Đình Tiên Nhân, nhưng nhiều người còn nghi ngờ về năng lực của hắn.

Thậm chí có người còn nghi ngờ hắn dựa vào mối quan hệ tiến vào.

Mà bây giờ, mỗi người đều… từ bỏ những suy đoán đúng.

Ngược lại tin tưởng hắn thật sự dựa vào thiên phú tiến vào Thượng Đình.

Sau khi thu phục được Khê Võ Chí Tôn, địa vị Khương Thành ở đạo trường càng trở nên không gì sánh bằng.

Tuy nhiên, tâm trạng của Văn Nhân Bá tổng không còn tốt nữa.

Bây giờ bốn người hắn tất cả đều bị thương, thật đúng là bi ai.

"Ta muốn giết bọn chúng!"

"Ta muốn đem bọn chung băm thành ngàn mảnh!"

Nhìn Văn Nhân bá tổng đang nằm trên giường bệnh tức giận gào thét, lão giả và nữ tử khác trong ba tiên nhân còn lại âm thầm lau mồ hôi lạnh.

May mắn là hắn đang nằm.

Bằng không chắc lần này cũng phá hủy động phủ của chúng ta?

“Bất luận Khương Thành hay là Khê Võ, tất cả đều phải chết! Nhất định phải chết!”

“Tập hợp cao thủ gia tộc, nhất định phải mời cao thủ Thiên cung xuống dưới tiêu diệt bọn chúng!”

“Ta không muốn nhìn thấy bọn chúng còn sống…”

Đợi đến khi hắn mắng mệt rồi, nữ tử trong số ba người mới bình tĩnh nói: “Triệu tập cao thủ Văn Nhân gia, là điều không thể.”

“Thiên cung rất coi trọng các đạo trường, tuyệt đối sẽ không cho phép có người phá vỡ quy tắc.”

“Nếu thật sự làm như vậy, toàn bộ Văn Nhân thế gia đều sẽ bị chú ý.”

Câu trả lời như vậy rõ ràng không làm Văn Nhân Tư Hải hài lòng.

“Ta không quan tâm, ta nhất định phải tiêu diệt hết bọn chúng”

Ba người nhất thời cùng nhau oán thầm, nếu ngươi không phải Văn Nhân thế gia, chỉ với tính tình này của ngươi, sợ là sống không quá ba chương.

“Trước tình cảnh này chỉ có thể trông cậy vào vị cuối cùng không thể chọc vào.”

“Vị cuối cùng nào?”

Văn Nhân tư hải nhíu chân mày, lộ ra vẻ xem thường: “Chỉ dựa vào cái tên luyện dược sư? chút thực lực của hắn có thể làm được gì?”

Chương 1060: Bắt quả tang

Luyện đan cấp cao nhất của Gia Vương đạo trường là Hoằng Thanh Thiên Tôn.

Từng làm một thành viên của Chân giới Đan, tính khí của Hoằng Thanh Thiên Tôn tốt hơn nhiều so với hầu hết những người cùng luyện đan.

Đối với việc mời Tiên nhân đến dạy luyện đan, bất kể là Thượng Đình hay Hạ Đình, chỉ cần là một thành viên của Gia Vương đạo trường, hắn đều có thể duy trì sự kiên nhẫn cực độ.

Kiên nhẫn đến mức có hơi nhiệt tình.

Nhất là so sánh với mấy vị luyện dược sư lạnh lùng cao ngạo kia, kiểu tính tình này của hắn quả thực cũng có thể rung chuyển trời đất.

Và lý do tại sao hắn được gọi là một trong ba người không thể bị khiêu khích, là bởi vì thân phận Đế dược sư Ngũ giai của hắn.

Cấp độ luyện dược sư này, cho dù ở đế cấp đạo trường cũng không gặp nhiều.

Sự tồn tại của hắn đối với Gia Vương đạo trường mà nói, có thể xem như một tấm bảng hiệu để khoe khoang.

Mà sáng sớm hôm nay, vị đại sư với vẻ mặt ôn hòa đã mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Âm thanh thảm thiết của hắn gào lên, gần như khiến cho cả Gia Vương đạo trường nhốn nháo hết cả lên.

“Đan lô của ta!”

“Tên trộm trời giết nào đánh cắp đan lô của ta!”

Đối với luyện dược sư mà nói, lò luyện đan cũng giống như binh khí của bọn họ vậy.

Lò luyện đan tốt, có thể làm tăng tỷ lệ và chất lượng của đan.

Lò luyện đan của Hoằng Thanh Thiên Tôn hao phí nhiều năm nỗ lực, sưu tập tài liệu khắp nơi, sau khi thất bại mấy lần mới có cơ duyên vừa khéo tạo ra đan lô cực phẩm.

Lời nói không chút khoa trương, đó chính là mạch máu của hắn.

Lại biết được lò luyện đan của hắn bị đánh cắp, trên dưới cả Gia Vương đạo trường gần như ai ai cũng tức giận.

“Đáng ghét thật!”

“Vậy mà lại có kẻ dám trộm đan lô của đại sư?”

“Ai lại điên như vậy chứ?”

“Chắc chắn cũng là một luyện dược sư, dù sao thứ đó thì người khác cũng không dùng được.”

“Không dùng được thì mang đi bán cũng có thể đổi được không ít của cải…”

“Đại sư đức cao vọng trọng đã giúp chúng ta không ít, lấy trộm đan lô của hắn cũng chính là đối đầu với Gia Vương đạo trường chúng ta!”

Đừng nói đến những Tiên nhân Trung Đình, Hạ Đình từng được đại sư chỉ bảo, mà ngay cả Thiên Tôn, Tiên Quan cũng ào ào tham gia, Khê Vũ Chí Tôn lỗi lạc cũng có trong đó.

“Bắt tên trộm kia ra đây!”

“Kiểm tra từng người một!”

Sau khi biết được động tĩnh ở bên ngoài, Văn Nhân Tư Hải bật cười thành tiếng.

Dĩ nhiên đan lô là do hắn trộm.

Tuy rằng hắn không có hứng thú đối với lò luyện đan, nhưng thứ này có thể dùng để giá họa.

Sau khi trộm được lò luyện đan, hắn đưa vào một nơi bí mật nào đó ở động phủ của Khương Thành.

Chỉ chờ điều tra phát hiện ra đó, sẽ bắt quả tang.

Bởi vì lần trước sau khi thu phục Khê Vũ Chí Tôn, danh vọng tăng mạnh, gần đây Thành ca thường xuyên rút ra thời gian rảnh trong lúc bận rộn, dẫn tiểu đệ Chí Tôn lưu động khắp các đạo trường, biểu diễn làm màu.

Lại thêm Thu Vũ Tuyền cũng thường xuyên xuất môn, động phủ của nàng lại không để lộ bất kì cấm chế và trận pháp nào, gần như là không bố trí phòng vệ.

Kế hoạch của Văn Nhân Tư Hải thuận lợi đến mức bản thân hắn cảm thấy rất không chân thật.

Có điều đây cũng không phải là mục đích của hắn.

Điều này chỉ có thể đả kích thanh danh của Khương Thành một chút, khiến cho Hoằng Thanh Thiên Tôn hận hắn, cũng không thể khiến cho Thành ca chết thảm.

"Mau mau mau!"

"Có thể thông báo cho Chấp Luật Tư rồi!"

"Ta không tin lần này không thể giết chết tên kia!"

Chấp Luật Tư ở Thiên Cung nắm giữ thiên luật, quyền lực vô cùng lớn.

Bất kể là Thiên Cung hay Nguyên Tiên Giới, phàm là bất cứ nơi nào Thập Thiên Đế đến, tất cả Tiên nhân đều sẽ phải nhận sự chỉ huy của Chấp Luật Tư.

Đối với tổ chức hùng mạnh bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên xuất hiện, tiến hành bắt giữ mình, mọi người đều bàn tán xôn xao.

Mặc dù có nền tảng vững chắc như Văn Nhân Tư Hải, thường ngày cũng không muốn nảy sinh liên quan với tổ chức này.

Nhưng lần này, hắn cũng vội vã muốn gặp người của Chấp Luật Tư.

Kẻ trộm đồ ở đạo trường bị bắt được, sự việc không lớn không nhỏ.

Nếu mà nói nhỏ, thì cũng là một vụ bê bối, bị đạo trường trừng phạt một chút.

Mà một khi động đến Chấp Luật Tư bên kia, bị tổ chức tàn khốc nhúng tay vào, thì đó là chuyện lớn.

Trục xuất đạo trường, lại bị Chấp Luật Tư giam giữ, đó là điều chắc chắn.

Sau đó, có lẽ sẽ có những hình phạt nghiêm khắc hơn, chẳng hạn như phế bỏ tu vi, giam giữ mấy trăm triệu năm đó…

"Ta nhất định phải để hắn chết!"

"Chỉ cần hắn bị giam lại thì nhất định sẽ không sống nổi!"

Vãn Nhân Bá Tổng đã suy nghĩ đến việc Khương Thành bị giam lại, mình chuẩn bị thông đồng ra sao, khiến hắn bị phán quyết nặng hơn.

Bên ngoài vẫn luôn ồn ào liên tục.

Để "xóa tan mối nghi ngờ", hắn đã không xen vào.

Tìm đi tìm đi, rất nhanh sẽ tìm được động phủ của Khương Thành thôi.

Trước mặt nhiều người như vậy, dù cho Khương Thành có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.

"Độc ác!"

"Hết làn sóng đả kích này tới làn sóng khác quả thực quá ác rồi."

Sau nhiều lần dò xét, Vãn Nhân Tư Hải cất giọng cười to.

"Sao ta có thể tài giỏi như vậy chứ?"

"Ha ha ha ha, có chút khâm phục chính mình…"

Mà ở bên kia, đội ngũ lớn theo chân của Hoằng Thanh Thiên Tôn, cuối cùng cũng tìm ra động phủ của Khương Thành.

Khi bọn họ đến, Thành ca hoan nghênh đến nỗi vô cùng hợp tác.

Hắn vốn không có bất kỳ thân phận nào khác biệt, ý là bọn họ không xứng để lục soát động phủ của hắn.

Mà không ngoài dự kiến của Vãn Nhân Tư Hải, lò luyện đan của Hoằng Thanh Thiên Tôn thực sự đã được tìm ra ở đây.

Nhất thời, trong động phủ ồ lên một đám, âm thanh rung chuyển mái ngói.

Tiên nhân Thượng Đình đang ẩn nấp bên ngoài quan sát tình hình vừa nghe thấy động tĩnh, liền biết xong rồi, liền chạy vội về báo.

"Tìm thấy rồi!"

Hai mắt Vãn Nhân Tư Hải phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, hắn gấp gáp hỏi: "Ở động phủ của Khương Thành?"

"Đúng vậy!"

“Người có nhiều không?”

“Cả một Gia Vương đạo trường, chín mươi phần trăm người đều có mặt!”

“Ha ha ha ha…”

Vãn Nhân Tư Hải lần nữa cười lớn.

Mà lúc này, một vị Thượng Đình Tiên nhân khác vội chạy tới báo.

“Người của Chấp Luật Tư đến rồi!”

“Tới thật đúng lúc, tốt quá rồi!”

Vãn Nhân Tư Hải giữ vết trọng thương chưa lành, chống mạnh nghênh ra cửa.

Đi tới bên ngoài thì thấy, lần này Chấp Luật Tư đến đây ước chừng có năm tên Tiên quan.

Vị dẫn đầu kia, lại là Tiên quan lục phẩm!

Bình thường đề cập đến tranh chấp của Tiên thành, Chấp Luật Tư cũng chỉ điều Tiên quan cửu phẩm thậm chí là tạp dịch đến mà thôi.

Mà liên quan đến đạo trường, nhiều nhất cũng là bát phẩm mà thôi.

Lần này vậy mà lại cử lục phẩm đi?

Xem ra Chấp Luật Tư vô cùng coi trọng việc này!

Vãn Nhân Tư Hải càng thêm vui sướng.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Hoan nghênh chư vị đã đến…”

Nhìn thấy vẻ mặt vui mừng kia của hắn, năm vị Tiên quan không hẹn mà cùng nhau nhăn mày lại.

Đã xảy ra chuyện, ngươi lại còn hoan nghênh cao hứng cái gì?

Chấp Luật Tư làm việc, từ trước đến nay không cần phải hoan nghênh được chứ?

“Là các ngươi báo cáo ư?”

Vãn Nhân Tư Hải gật đầu liên tục: “Đúng vậy đúng vậy, tên trộm đã bắt được và có chứng cứ xác thực!”

Tên Tiên quan lục phẩm dẫn đầu vô cùng ngạc nhiên nói: “Người cũng đã bắt được rồi à?”

“Đúng vậy đúng vậy, mời đi theo ta.”

Vãn Nhân Tư Hải vô cùng tích cực mà đi trước dẫn đường, nhìn thấy năm Tiên quan càng cạn lời.

Điệu bộ của ngươi, kẻ ngốc mới không nhìn ra ngươi với tên trộm bị bắt có thù hận.

Nếu không ngươi có thể như vậy sao?

Nhóm người rất nhanh đã chạy tới động phủ của Khương Thành.

Vẫn còn ở bên ngoài, Vãn Nhân Tư Hải đã lớn tiếng hét lên.

“Tiên quan của Chấp Luật Tư đến rồi!”

“Các ngươi còn không mau lăn ra đây tiếp giá?”

Chương 1061: Ta là đang ra mặt giúp ngươi đó

Một lúc sau, một nhóm đông người lục đục từ trong động phủ đi ra.

Trong đó không chỉ có hơn trăm tiên nhân đi theo xem náo nhiệt, còn có Khương Thành và Hoằng Thanh Thiên tôn.

Nhìn thấy bên ngoài có năm vị Tiên quản đang đứng, ngay đến Thành ca cũng có chút kinh ngạc.

Mà những tiên nhân Trung Đình, Hạ Đình quen thuộc với uy danh của Chấp Luật Tư khác, càng lộ rõ biểu cảm cực kỳ sợ hãi.

Chỉ cần bị tổ chức này định tội, vậy thì cả đời này cũng không trở mình được rồi.

“Không ngờ rằng, vậy mà lại quấy rầy đến cả Thượng tiên của Chấp Luật Tư.”

Hoằng Thanh Thiên tôn nhanh chóng chủ động đi lên đón tiếp, ánh mắt đầy sự khó hiểu.

“Lão phu đâu có báo lên Chấp Luật Tư đâu!”

“Là hắn ta báo.”

Người dẫn đầu Lục phẩm Tiên quản liếc mắt sang Văn Nhân Tư Hải.

Văn Nhân Tư Hải mặt mày hớn hở lập tức nhảy ra, kể công với Hoằng Thanh Thiên tôn.

“Ha ha ha, Hoằng Thanh Thiên tôn…”

“Được biết luyện đan lô của ngươi bị trộm, ta vô cùng căm phẫn, tức giận lây thay!”

“Tên tặc tử mà đã lấy trộm mất đan lô của ngươi, nhất định phải chịu trừng trị thích đáng, nếu không không đủ để xoa dịu sự tức giận của lão ngươi!”

“Ngươi không cần cảm kích ta, đây là điều ta nên làm mà!”

Hắn ta vừa nói, vừa dùng ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác đánh giá Khương trưởng môn.

Nghe thấy lời này của hắn ta, Hoằng Thanh Thiên tôn không những không vui mừng, ngược lại còn mồm miệng há hốc.

“Này, đây là có chuyện gì….”

Mà người dẫn đầu Lục phẩm Tiên quản, lại nhìn vị Ngũ phẩm Đế đan sư với một ánh mắt sâu xa.

“Luyện đan lô bị trộm của ngươi, thật sự là tìm được ở đây?”

Hoằng Thanh Thiên tôn vội vàng huơ tay: “Đâu có đâu…”

“Không có?”

Văn Nhân Tư Hải ngay lập tức cắt ngang hắn ta.

“Làm sao có thể không có được?”

Vị Lục phẩm Tiên quản của Chấp Luật Tư cũng cắt ngang hắn ta: “Văn Nhân công tử, đây là như thế nào?”

Đối diện với ánh mắt nghiêm khắc của Tiên quản, Văn Nhân Tư Hải hốt hoảng trong lòng.

Đây là đang hoài nghi mình lừa gạt hắn mà!

Không lẽ nào mình giấu luyện đan lô đó kỹ quá, bọn họ chưa tìm thấy?

Thế này thì không được!

Không tìm thấy, thì Khương Thành không phải là không có chuyện gì sao?

“Không thể nào được!”

“Rõ ràng là ở bên trong động phủ của hắn ta!”

“Ta dẫn các ngươi đi tìm!”

Nói xong, hắn ta là người đầu tiên xông vào động phủ của Thành ca.

Ba thuộc hạ Thượng Đình tiên nhân của hắn nhìn thấy hành động như vậy, gấp tới nỗi nhảy cẫng lên, chỉ là muốn kéo lại cũng kéo không kịp.

Tất cả mọi người rất nhanh lại đi vào bên trong động phủ,

Dưới sự có mặt của năm vị Tiên quản của Chấp Luật Tư, Văn Nhân Tư Hải cứ thế chạy tới vị trí mà bản thân giấu đan lô, sau đó vẫy tay liền sờ tới cấm chế bị ẩn giấu.

Phút chốc, chiếc luyện đan lô bị trộm hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

“Ha ha ha, ta nói mà, chính là ở chỗ này của hắn!”

“Các ngươi đều nhìn thấy rồi đó, ta là vừa lúc nãy phát hiện, không hề vu oan giá họa!”

“Lúc này người vật có đủ, các ngươi còn có gì nói không?”

Hắn ta chỉ vào Khương Thành, không chờ được mà nói lớn: “Chấp Luật Tư, các ngươi bây giờ có thể bắt tên tặc tử trộm cắp được rồi!”

Năm vị Tiên quản của Chấp Luật Tư đưa mắt nhìn nhau.

Mà những tiên nhân khác ở chỗ này, lại là nhìn hắn với biểu cảm như đang nhìn một kẻ ngốc.

Thành ca người vẫn luôn không nói một lời cười nhẹ một cái: “Văn Nhân công tử, người làm sao biết trước được vị trí được

giấu luyện đan lô vậy.”

Câu này vừa ra, tất cả mọi người đồng loạt nhìn vào Văn Nhân Tư Hải.

Ánh mắt có chút vi diệu, có chút ngầm hiểu rõ.

Văn Nhân Tư Hải lúc này mới hiểu ra là bản thân đã phạm sai lầm ngu xuẩn lớn tới mức nào.

“Ta là nghe người khác nói!”

“Ngươi nghe ai nói?”

Thành ca điềm đạm nói: “Lúc nãy tất cả những người đi vào động phủ của ta, không có ai rời khỏi giữa chừng, cũng không có ai truyền tin ra ngoài cả.”

“Ta… ta…”

Văn Nhân Tư Hải cứng họng, sau đầu ra mồ hôi lạnh.

Trong tình huống gấp rút, hắn ta trực tiếp chơi kiểu vô lại.

“Ta đoán đó! Ta có cảm giác trong lòng, dựa theo cảm giác mà đoán đấy không được à?”

“Dù gì luyện đan lô bị trộm của Hoằng Thanh Thiên tôn phát hiện ở chỗ này của ngươi, người vật có đủ, người có ngụy biện như nào cũng không thoát khỏi liên quan…”

Hắn ta chưa nói xong câu, Hoằng Thanh Tiên tôn lại lần nữa đứng ra.

“Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy, luyện đan lô của ta bị mất khi nào chứ?”

“Ngươi nói gì?” Văn Nhân Tư Hải ngơ ngác.

Điều này hoàng toàn nằm ngoài dự tính của hắn.

Ngay đến năm vị Tiên quản của Chấp Luật Tư cũng vô cùng choáng váng.

Hoàng Thanh Thiên tôn chắp tay về phía năm người đó: “Việc này là một sự hiểu lầm, Khương Thành không có trộm luyện đan lô của ta…”

“Việc này là có hiểu nhầm?”

Văn Nhân Tư Hải hoàn toàn không thể nào chấp nhận được việc như này.

Trước đó hắn ta từng nghĩ qua có thể Khương Thành sẽ ngụy biện, có thể sẽ tìm lý do chối bỏ.

Duy nhất không có nghĩ tới, Hoằng Thanh Thiên tôn sẽ làm như vậy.

Đan lô của ngươi rõ ràng là bị trộm, rõ ràng là tìm được ở đây, vậy mà ngươi nói là hiểu nhầm?

Ta là đang "ra mặt giúp ngươi" đó, sao mà người lại chủ động đầu hàng trước rồi?

Đùa gì vậy?

"Hoằng Thanh Thiên tôn, ngươi làm sao mềm yếu, sợ hãi như vậy?"

Hắn ta vô cùng không vui chỉ vào Khương Thành, lớn tiếng nói: "Không lẽ nào ngươi sợ tên tặc tử này, cho dù là hắn ta có Khê Vũ Chí Tôn chống lưng thì đã sao, đứng sau ngươi là Chấp Luật Tư, là toàn bộ Thiên cung đó!"

"Ngươi đang nói năng linh tinh gì đó?"

Thân là Đế đan sư Ngũ giai, Hoằng Thanh Thiên tôn sao có thể sợ hắn ta.

Hắn ta chỉ vào Khương Thành, nói một cách nể phục: "Luyện đan lô này, là ngày hôm qua ta cho Khương Thành mượn, vốn dĩ là món đồ tạm thuộc về hắn, sao lại nói là trộm rồi?"

Văn Nhân Tư Hải trực tiếp bị hắn ta làm cho tức giận cười lớn.

"Ngươi cho là ta điếc à?"

"Sáng sớm người đã kêu là đan lô bị trộm, tất cả mọi người đều nghe thấy!"

Hoằng Thanh Thiên tôn bình tĩnh nói: "Đó là sáng sớm nay ta hồ đồ, quên là đã cho người khác mượn rồi."

"Các ngươi cũng biết, ta dùng đan lô đã nhiều năm thành thói quen rồi. Đột nhiên không nhìn thấy, tự nhiên sẽ có chút không thích ứng được."

"Vốn dĩ cũng chính là một hiểu lầm nhỏ."

“Chỉ là không ngờ rằng, việc này lại quấy rầy đến cả Chấp Luật Tư rồi, thật là có lỗi!”

Năm vị Tiên quản của Chấp Luật Tư cũng chết lặng người.

Làm việc nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện như này.

Với kinh nghiệm của bọn họ, đan lô của Hoằng Thanh Thiên tôn chắc là thật sự bị trộm, không phải là hiểu nhầm gì cả.

Chỉ là không biết vì sao, hắn ta lại lựa chọn bao che Khương Thành.

Không những thế, thậm chí thà là chủ động nói bản thân hồ đồ.

Trên thực tế không chỉ bọn họ, những Trung Đình, Hạ Đình tiên nhân ở đây cũng đều là hoang mang.

Trước đó khi Văn Nhân Tư Hải và Chấp Luật Tư chưa tới, quả thật là đã tìm được luyện đan lô ở đây, lúc đó tất cả mọi người đều cho là nhân chứng vật chứng đầy đủ rồi.

Nhưng lúc đó, Hoằng Thanh người vốn dĩ vừa gấp vừa tức đột nhiên thay đổi thái độ ngay tại chỗ, tuyên bố đây chỉ là hiểu nhầm.

Lúc đó lão nhân gia hắn cũng nói đây là cho Khương Thành mượn.

Cho tới khi Văn Nhân Tư Hải dẫn người của Chấp Luật Tư tới, hắn ta và Khương thành rất ăn ý đặt luyện đan lô dấu về chỗ cũ, mới phát sinh ra cảnh lúc nãy.

Bọn họ cũng không ngốc, đến bây giờ tự nhiên là đều hiểu, đây chính là một màn vu oan giá họa.

Không ngoài dự tính, hung thủ thật sự trộm đan lô chính là Văn Nhân Tư Hải.

Bởi vì hắn ta bạo lộ quá mức là rõ ràng rồi.

Nhưng mà, trước đó Hoằng Thanh Thiên tôn không hề biết mà!

Lúc đầu tìm được đan lô ở chỗ này, trong phút chốc hắn ta làm sao bình tĩnh lại, đồng thời lựa chọn tin tưởng Khương Thành

đây?

Việc này cũng quá là khó tin rồi đó?

Chương 1062: Chỉ cần một câu

Vấn đề này, Thu Vũ Tuyền nghĩ mãi cũng không hiểu.

Giờ chỉ có Khê Võ Chí Tôn là có thể giải đáp cho bọn họ.

Mấy ngày nay, hắn được Thành ca mang đến các đạo trường để cùng nhau làm màu.

Ba ngày trước, từng đến chỗ của Hoằng Thanh Thiên Tôn.

Lúc ấy, hắn cũng giống như Quý Thương, nhắc nhở Khương Thành phải khiêm tốn một chút, đừng đắc tội Đế Đan sư ngũ phẩm.

Nhưng nửa giờ sau, hắn nhận ra mình thật sự đã suy nghĩ quá nhiều.

Sau khi Khương Thành tiến vào, Hoằng Thanh Thiên Tôn còn tưởng rằng người này giống với đệ tử luyện đan của mình, đến đây để xin lời khuyên của mình nên cứ theo thói quen mà nói đến vấn đề luyện đan.

Nhưng hắn vừa mới nói chuyện được hai câu thì mất đi hứng thú, rồi ngay tại chỗ luyện ra một lò đế đan lục phẩm.

Đây là việc mà chỉ có Đế Đan sư lục phẩm mới có thể làm được, còn cao hơn Hoằng Thanh đại sư một bậc.

Hoằng Thanh lập tức bị việc này của hắn làm cho kinh ngạc, nhiệt tình mà lôi kéo tay của hắn, không ngừng xin lời khuyên về vấn đề luyện đan, chính là không muốn buông tay.

Thậm chí muốn ngay tại chỗ mà bái sư…

Nhưng lại bị Khương Thành nghiêm túc cự tuyệt.

Hắn chỉ cố ý chạy tới đây để làm màu một cái mà thôi, làm xong liền chạy.

Hắn không muốn có một người ở bên cạnh hỏi hắn mỗi ngày.

Mà Khê Võ Chí Tôn, hai ngày nay vẫn đều luôn ở trong trạng thái hoài nghi cuộc sống.

Có được thiên phú kiếm thuật như vậy, hắn lại còn là Đế Đan sư lục phẩm?

Rốt cuộc, mình đang đi theo một con quái vật như thế nào!

Chẳng lẽ là giống như Thập Thiên Đế, Thiên Đạo chi tử tân nhiệm hay sao?

Còn việc Khương Thành trộm lò luyện đan?

Đừng nói giỡn được không?

Hai ngày nay, hắn không trở về phủ, chính là vì trốn tránh Hoằng Thanh Thiên Tôn, người đang khắp nơi tìm kiếm hắn để xin lời khuyên.

Nếu hắn thật sự muốn cái lò luyện đan kia, Hoằng Thanh Thiên Tôn nhất định sẽ hai tay dâng lên, sau đó mượn cơ hội này mà lưu lại bên cạnh hắn, như thế thì hắn cần gì mà phải trộm?

Hoằng Thanh Thiên Tôn biết phối hợp hắn, "bao che" hắn, điều này hết sức bình thường!

Chỉ là, hắn hiểu rõ nguyên nhân, nhưng những người khác lại không rõ.

Người cầm đầu Chấp Luật Tư là một tên Tiên quan lục phẩm, hắn khẽ gật đầu với Hoằng Thanh Thiên Tôn.

"Nếu là hiểu lầm, Chấp Luật Tư cũng không phải ngươi tìm, thế thì không có chuyện gì liên quan tới ngươi."

Hắn không muốn đắc tội một vị Đế Đan sư ngũ phẩm khi không cần thiết.

Ngay sau đó, ánh mắt nghiêm khắc của hắn dừng lại trên mặt của Văn Nhân Tư Hải.

"Văn Nhân công tử, chuyện này, ngươi cần cho bọn ta một lời giải thích!"

Vu oan không được trái lại còn bị để mắt tới, Văn Nhân Tư Hải tức giận đến suýt nữa nôn ra máu.

Theo ý nghĩ của hắn, kế hoạch hoàn mỹ của chính mình sở dĩ sẽ thất bại, hoàn toàn đều bởi vì "đồng đội heo" không bình thường.

“Ngươi, ngươi… Ngươi đang nói dối! Ngươi không thể cho hắn mượn!” Hắn chỉ vào Hoằng Thanh Thiên Tôn mà lớn tiếng rít gào.

Cái lò luyện đan kia rõ ràng là do ta trộm của ngươi.

Mượn ngươi cái đầu à!

“Hả? Sao ngươi biết là ta đang nói dối?”

Hoằng Thanh Thiên Tôn nheo mắt, trong mắt hiện lên một tia tức giận mãnh liệt.

Hắn không ngu.

Ai trộm lò luyện đan của hắn, trong lòng hắn biết rất rõ.

Văn Nhân Tư Hải cứng họng, hắn cho dù ngốc cũng không thể tiếp tục tự bạo chính mình.

Vị nhị thế tổ của Văn Nhân gia này càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng khó chịu, cuối cùng ảnh hưởng đến vết thương lần trước, thậm chí hộc máu ngay tại chỗ.

Bốp! Bốp! Bốp!

Thành ca dẫn đầu vỗ tay.

“Văn Nhân công tử thật nhiệt tình, vì chuyện của người khác mà dốc hết tâm huyết, bội phục bội phục…”

“Các ngươi còn ngây ra đó làm gì?”

“Chẳng lẽ tinh thần này của Văn Nhân công tử không đáng cho các ngươi vỗ tay một lần sao?”

Mọi người nhìn nhau, ngay sau đó Hoằng Thanh Thiên Tôn là người đầu tiên phối hợp.

Những người khác thấy thế cũng chỉ có thể ngơ ngác học theo.

Nhất thời, không khí trong động phủ vui vẻ và sôi nổi hẳn lên.

Thấy cảnh này, Văn Nhân bá tổng lại càng kích động hơn, lại một lần nữa nôn ra mấy lượng máu giúp mọi người trợ hứng.

Mà vị Tiên quan lục phẩm cầm đầu kia cũng không buông tha cho hắn.

“Văn Nhân Tư Hải, ngươi đã báo cáo sai vụ án, trong lời nói và hành động lại có rất nhiều điểm đáng ngờ!”

“Chỉ có thể ủy khuất ngươi theo chúng ta trở về điều tra.”

“Cái gì?”

Văn Nhân bá tổng, người đang vội vàng hộc máu, đã trở nên hoảng loạn.

“Các ngươi muốn bắt ta?”

“Hung phạm đang ở trước mặt các ngươi, các ngươi lại dám bắt ta, dựa vào cái gì?”

“Ngươi có biết tổ phụ của ta là ai không, ngươi dám bắt ta…”

Hắn vừa rít gào, vừa lao ra ngoài động phủ.

Nhưng ngay sau đó đã bị tên Tiên quan cầm đầu kia khống chế ngay tại chỗ, sau đó ném cho bốn gã Tiên quan khác.

“Áp xuống!”

“Hắn lại thêm một tội là không phối hợp với Chấp Luật Tư!”

Sau khi Văn Nhân Tư Hải bị áp xuống, vị Tiên quan lục phẩm này mới phất tay.

“Việc này dừng ở đây, những người khác lui xuống đi!”

“Ta còn có chuyện khác muốn hỏi Khương Thành và Thu Vũ Tuyền.”

Không ai dám cãi lời của Chấp Luật Tư.

Nghe thấy thế, những người khác nối đuôi nhau rời đi, nhưng trong lòng của Thu Vũ Tuyền lại đột ngột trầm xuống.

Chết rồi, nhất định là chuyện giết chết Bách Ngỗi tiên quan lần trước bị phát hiện.

Tuy rằng lúc ấy người là do một mình Khương Thành giết, nhưng chính mình cũng ở đấy!

Có lẽ sẽ bị nhận định là đồng phạm…

“Đều tại ngươi!”

Nàng âm thầm truyền âm oán trách: “Lúc ấy sao ngươi lại xúc động như vậy, giờ chúng ta phải làm gì? Lần này thật sự xong rồi.”

Nghe được truyền âm của nàng, Thành ca cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn vội vàng nói với tên Tiên quan lục phẩm kia: “Vị Tiên quan này, hai người bọn ta có chút chuyện quan trọng cần bàn bạc, có thể cho bọn ta chút thời gian được không?”

Thu Vũ Tuyền thấy hắn còn chủ động tìm Tiên quan, suýt nữa bị hù chết.

Nghe hắn nói thế, nàng lại càng không còn gì để nói.

Ngươi nghĩ Chấp Luật Tư dễ nói chuyện như vậy sao?

Nhưng mà ngay sau đó…

“Có thể!”

Tên Tiên quan lục phẩm kia chỉ nhìn chằm chằm hai người một cái rồi sau đó thật sự chủ động lui ra ngoài.

Mãi cho đến khi hắn đã ra ngoài, Thành ca mới cẩn thận hỏi lại Thu Vũ Tuyền.

“Không thể nào, chuyện của chúng ta thật sự bị phát hiện? ”

Thu Vũ Tuyền suýt nữa bị hắn tức chết.

Giờ ngươi mới nhận ra sao?

Phía trước không phải còn xem thường à, hiện tại cuối cùng lại lo lắng rồi?

“Cái gì mà chuyện của chúng ta, rõ ràng là một mình ngươi tự tiện làm!”

Thành ca lắc đầu: “Không đúng, ngươi không thoát khỏi can hệ, mỗi ngày ngươi đều ở chung một phòng với một tên hung thủ như ta, biết chuyện mà không báo chính là tội lớn, hiện tại ngươi nói ra cũng đã muộn rồi.”

Nhìn đôi mắt đẹp đang phát ra lửa giận của Thu Vũ Tuyền, khóe miệng hắn khẽ nhếch.

“Hiện tại ngươi có chuyện gì hay không, đều do một câu nói của ta.”

Thu Vũ Tuyền lập tức phản ứng lại.

Chỉ cần sau khi Khương Thành bị bắt, liều chết không thừa nhận có đồng phạm, nói tất cả đều do một mình hắn gây ra, còn Thu Vũ Tuyền là do bị uy hiếp, như vậy thì nàng sẽ không có chuyện gì.

Vì thế nàng tràn ngập chờ mong hỏi Khương Thành: "Ngươi… sẽ nói như vậy sao?"

Thành ca không trả lời câu hỏi này.

"Vậy phải xem tâm tình của ta, tâm tình ta nếu không tốt thì cái gì cũng có thể làm được, có lẽ còn sẽ kéo ngươi xuống nước làm bạn."

Ngươi sao có thể không biết xấu hổ như vậy?

Thu Vũ Tuyền thật sự muốn chửi ầm lên.

Nhưng nàng cũng biết, lúc này không thể chọc giận Khương Thành.

Vì thế chỉ có thể kìm nén cơn giận, hỏi bằng một giọng nhẹ nhàng mà trước nay chưa từng có: "Vậy tâm tình ngươi làm thế nào mới có thể tốt lên?"

"Ca ngợi ta."

"Hả?"

"Nghe không hiểu sao? Ta bảo ngươi ca ngợi ta, khích lệ ta, chỉ cần khen tốt, cái gì cũng sẽ tốt."

Nghe được câu nói không biết xấu hổ này của Khương Thành, Thu Vũ Tuyền rất muốn phun nước miếng vào mặt hắn.

Ngươi thực sự đã đột phá định nghĩa của cụm từ không biết xấu hổ này.

Chương 1063: Thu Vũ Tuyền bị ép tới không còn cách nào khác

Mặc dù Thu Vũ Tuyền luôn bên cạnh Khương Thành, nhưng đó là bị hạn chế bởi ước định đánh cược mà thôi.

Nếu để nàng ta đưa ra đánh giá người đáng ghét nhất, phản cảm nhất, đáng hận nhất, thì chắc chắn không nghi ngờ là

Khương Thành, cũng không cần phải nghĩ.

Trong mắt nàng ta, hình tượng của Khương trưởng môn muốn xấu xa bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Muốn nàng ta mở miệng khen một người vô cùng ngứa mắt như này, nghĩ thôi là biết, nàng ta rất không thoải mái như nào.

Bây giờ điều nàng ta rất muốn nói là, đổi thành chửi rủa ngươi có được không?

Vậy thì ta sẽ ra sức biểu hiện thật tốt.

Bảo đảm chửi ngươi tới mức tan tác tơi bời.

“Khen ngợi không phải nên là người khác tự nói sao? Đâu ra kiểu ép người khác khen ngợi mình vậy?”

Nàng ta đưa ra ý kiến kháng nghị.

Song đương nhiên Khương Thành sẽ không đồng ý với “ý kiến nhỏ” của nàng ta.

Ca đây vốn dĩ chẳng quan tâm cái gì mà ép khen ngợi.

Hắn ta nói: “Đây là ngươi không đồng ý à?”

Thu Vũ Tuyền tiếp tục kháng nghị: “Là người làm khó người khác quá mà!”

“Chỉ khen ta thôi mà, lại có thể làm khó ngươi vậy sao?” Khương Thành biểu cảm ngạc nhiên.

Thu Vũ Tuyền ngữ khí không tốt tức giận đáp lại: “Ngươi nói xem?”

“Vậy được, ta không làm khó người khác nữa, ngươi cũng đừng trách ta không cho ngươi cơ hội.”

Thành ca cố ý nói với ngữ điệu lạnh lùng lại.

Dù gì việc giống như này, không lâu trước đó bản thân Thu Vũ Tuyền đã từng làm qua một lần.

Trước khi Khê Vũ Chí Tôn tìm tới, người con gái này cũng nói cái gì mà chỉ cần một câu của nàng ta, thì có thể thế này thế kia.

Sau đó nhân cơ hội dựa thế mà tăng giá

Lúc đó nàng ta gọi là rất đắc ý, dáng vẻ hoàn toàn là bản thân mình ăn chắc.

Bây giờ Thành ca còn xem như là phúc hậu rồi đó, chỉ là kêu nàng ta khen ngợi mình thôi đó.

Đương nhiên Thu Vũ Tuyền không muốn bị kéo xuống nước, rơi vào trong tay của Chấp Luật Tư, thiên phú có cao hơn nữa cũng là uổng công, cả đời này đều bị hủy rồi.

Nhìn thấy dáng vẻ cá chết lưới rách của Khương Thành, nàng ta vội vàng kẹp chặt mũi ép phải nhận sai.

"Ta sai rồi, ta không bị làm khó, một chút cũng không khó."

Đây vẫn là lần đâu tiên Thu Vũ Tuyền cho để bản thân cúi đầu nhận lỗi.

Mặc dù Khương Thành cũng biết chắc chắn nàng ta không phải là thật lòng, chưa biết chừng ở trong lòng đạp hắn ta cả trăm lần rồi, nhưng nhìn biểu hiện ngoài mặt nhận thua thì cũng rất vui sướng.

Dù gì, đây nhưng là "Tiên mẫu chuyển thể" đó!

Có ý nghĩa cực kỳ trọng đại đó được không?

Hằn ta cố ý nhấp nháy mí mắt: "Phải không? Ngươi không cần phải miễn cưỡng bản thân đâu."

Thu Vũ Tuyền vội vàng xua tay.

"Không không, một chút không không miễn cưỡng."

Thành ca cười rất vui vẻ.

"Cũng chính là nói, ta rất đáng được khen ngợi?"

"Đúng.."

"Đúng gì?"

Thu Vũ Tuyền vừa nghiến răng, vừa căm tức nói: "Đúng là ngươi vô cùng xứng đáng được khen nghợi!"

Thành ca mặt mày tươi cười.

"Vậy thì bắt đầu đi, ta rất mong chờ!"

Nhìn diện mạo "tiểu nhân đắc chí" của hắn, Thu Vũ Tuyền cố gắng dằn xuống suy nghĩ xúc động muốn đấm một cái lên đó.

Âm thầm nhắc nhở bản thân, phải nhẫn nhịn!

Bỏ đi, xem như người bị hất đầy bùn, không sớm thì muộn cũng có thể tắm sạch sẽ.

“Ngươi…”

Sau khi thật sự quyết định mở miệng khen ngợi, nàng ta mới phát hiện, bản thân vẫn chưa bắt đầu đã hạn hán từ rồi.

Nhìn Thu Vũ Tuyền lúc ban đầu khảo hạch đối diện người khác với thái độ cao ngạo lạnh lùng, trong từ điển của muội tử này chắc không có từ ngữ khen ngợi, ngược lại được khen ngợi thì có.

“Ta nên khen như thế nào? Hay là người nói chỉ ta nên nói cái gì đi, ta thuật lại là được rồi.”

“Cái này còn cần ta dạy ngươi?”

Vốn dĩ Thành ca, lòng mang đầy chờ đợi trong phút chốc đã không vui nữa rồi.

“‘Này có khác gì là ta tự khen bản thân mình đâu, ta là người không biết liêm sỉ vậy sao?”

Ngươi không phải.

Ngươi còn hơn cả vậy nữa.

Thu Vũ Tuyền vừa điên cuồng chửi rủa trong lòng, vừa vắt óc suy nghĩ từ để khen ngợi.

“Ngươi… rất lợi hại.”

Nàng ta đã nỗ lực cực lớn, mới nói ra được câu khen này ra.

Thành ca chờ một lúc, không đợi đến câu tiếp theo.

Thì đã cho một cái đánh giá 1 sao ngay tại chỗ

“Ngươi đây là xong rồi hả? Đây mà cũng xem là khen ngợi à?”

“Ngươi còn muốn như thế nào?”

Khương Thành bỉu môi.

“Qua loa lấy lệ quá đi, không được.”

Thu Vũ Tuyền nổi giận.

“Ngươi đừng quá đáng quá!”

“Được, giờ ta đây đi gọi vị Tiên quản kia tới đây, nói chuyện thẳng thắn rõ ràng với hắn đồng mưu của ta…”

Thấy thằng tên này thật sự muốn đi gọi người, Thu Vũ Tuyền suýt chút là điên luôn rồi,

Nàng ta vội vàng ngăn Khương Thành lại.

“Được! Ngươi thật độc ác!”

Khóe môi Thành ca nhếch lên.

“Học theo ngươi thôi…”

Thu Vũ Tuyền nghiến răng, tức giận nói: “Vậy ngươi muốn ta nói như thế nào?”

Thành ca vẻ mặt đồng cảm lắc đầu nói.

“Bỏ đi, thấy nghiệp vụ của ngươi kém như vậy, ta sẽ cho ngươi chút gợi ý. Ít nhất phải nói ra được rốt cuộc là ta lợi hại ở những mặt nào, hiểu chưa?”

Hiểu ông nội ngươi!

Ngươi chờ đó!

Nhưng mà hình như cũng không có gì để chờ rồi, tên này lát nữa sẽ bị dẫn tới Chấp Luật Tư.

Giết hại Tiên quản, tội các tày trời, sẽ bị xử phạt cực hình.

Hắn ta vốn dĩ không có tương lai,

Cho nên….

Mình còn tính toán gì với cái người sắp phải chết chứ?

Nghĩ tới đây, ngược lại cảm xúc của Thu Vũ Tuyền bình tĩnh lại chút.

“Thiên phú kiếm thuật của ngươi… rất là lợi hại.”

Thành ca lại lần nữa đưa ra ý kiến.

“Chỉ là rất lợi hại thôi sao?”

Thu Vũ Tuyền còn có thể nói gì được, chỉ có thể sửa lại lời: “Thiên phú kiếm thuật của ngươi vô cùng lợi hại.”

Thành ca nhìn nàng ta dường như cũng chỉ biết dùng từ "lợi hại" này thôi, thể là cũng lười bắt năm nhất làm đề thi năm sáu.

"Tiếp tục."

"Còn tiếp tục?"

"Nếu không thì sao?"

Thành ca dựng thẳng hai đầu lông mày: "Lẽ nào trong lòng ngươi, ta chỉ có một mặt đang được khen ngợi vậy thôi sao?"

Không, ngươi một mặt cũng không có.

Thu Vũ Tuyền mắng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn phải tiếp tục mỉm cười.

"Cảnh giới của người cũng vô cùng lợi hại."

"Ừ hứ."

"Thần hồn của người vô cùng lợi hại."

"Ồ ừm."

"Ngộ tính của ngươi cũng vô cùng lợi hại."

Thành ca có chút không nghe tiếp được nữa.

"Ngươi đừng chỉ nói những điều mà ai cũng biết, phải có tư tưởng riêng của mình, khác với người khác hiểu không ?"

Bây giờ Thu Vũ Tuyền thật sự muốn vặt đầu hắn xuống làm bóng đá.

Nhưng nghĩ tới cục diện trước mắt, lại nghĩ tới thực lực chêch lệch hiện tại, chỉ có thể bỏ qua suy nghĩ hấp dẫn này.

"Ngươi rất lương thiện."

Trước đó liên quan tới như là kiếm thuật thần hồn, nàng ta còn có thể miễn cưỡng thuyết phục bản thân, thiên phú của tên này quả thật không tồi.

Lần này, nàng ta thật sự là nhẫn nhịn sự khó chịu về cảm xúc sinh lý mãnh liệt.

Người này nếu mà lương thiện, vậy thì trên thể giới này không có kẻ ác nữa đi?

Thành ca rất vui vẻ gật gật đầu, tiện đó trực tiếp bày tỏ sự cổ vũ tích cực với nàng ta.

“Cố lên, ngươi làm được.”

“Ngươi rất thẳng thắn.”

Thu Vũ Tuyền cắn răng, như là uống phải thuốc đắng, hít hơi tiếp tục nói tiếp.

“Ngươi rất độ lượng.”

“Ngươi rất khoan dung.”

“Ngươi rất anh tuấn…”

Nụ cười trên mặt của Thành ca ngày càng rực rỡ.

Không biết vì sao, được Thu Vũ Tuyền vừa trúc trắc vừa lắp bắp khen như vậy, hắn ta cảm thấy còn sung sướng hơn cả khi người khác tâng bốc ba hoa chích chòe.

Có lẽ, bởi vì nàng ta là Tiên mẫu chuyển thế.

Vừa nghĩ tới là tiên mẫu đang khen mình, hơn nữa còn là bị ép, hắn ta có cảm giác bản thân sắp thăng thành tiên.

Được rồi, hắn ta sớm đã là tiên rồi.

Cứ thế đợi đến khi Thu Vũ Tuyền khen đủ ở hai mươi điều, thật sự hạn hán từ rồi, hắn ta cuối cùng mới bỏ qua.

“Được rồi được rồi, ngươi cũng xem như là cố hết sức rồi.”

Hắn ta vỗ vỗ lên vai của muội tử.

“Yên tâm đi, ta sẽ nói lời giữ lời.”

Chương 1064: Ngươi cũng bất cẩn quá rồi

“Vậy thì tốt…”

Thu Vũ Tuyền thở phào một hơi.

Mà Thành Ca thì lại cười nói: “Ta có lòng như vậy, ngươi không cảm ơn ta một tiếng sao?”

Thu Vũ Tuyền suýt chút nữa bị thần logic như hắn làm cho tàn tật rồi.

Ngươi vẫn còn mặt mũi muốn ta cảm ơn sao?

Không kéo người vô tội xuống nước, không phải là việc ngươi vốn nên làm sao?

Kết quả ngươi ép ta khen ngợi ngươi thì cũng thôi đi, cuối cùng lại còn muốn ta cảm ơn ngươi?

À quên mất, ngươi căn bản không cần thể diện.

Dù sao cũng đến bước này rồi, nàng cũng không muốn việc sắp thành lại hỏng.

Ngộ nhỡ tên này bởi vì mình không cảm ơn, mà đột nhiên nuốt lời thì sao?

"Cảm ơn!"

Nàng vừa mỉm cười vừa nghiến răng nói ra hai chữ này.

Thành Ca cười tủm tỉm vỗ vai nàng: "Không cần cảm ơn, để sự biết ơn ở trong lòng từ từ hiểu ra là được rồi."

Thu Vũ Tuyền đúng thật muốn phát tiết.

Chưa từng thấy người tận tâm như vậy.

Mà lúc này, Thành Ca cũng hướng ra bên ngoài hét to một tiếng.

"Tiên quan của Chấp Luật Tư, ngươi có thể vào rồi!"

Ngay sau đó, vị Tiên quan lục phẩm trước đây kia bay vào trong.

Nhìn Thành Ca và Thu Vũ Tuyền một cái, hắn nghiêm nghị nói: "Thương lượng xong rồi?"

"Ừ!"

Thành Ca gật đầu, sau đó chỉ vào Thu Vũ Tuyền.

"Bách Quy là một mình ta giết chết, không liên quan đến nàng, cả quá trình nàng đều bị ta uy hiếp."

Vị Tiên quan lục phẩm đó nghe vậy thì ngây ra.

Sau đó gật đầu: "Được rồi, ta biết rồi, Thu Vũ Tuyền vô tội."

Nghe thấy lời này, Tuyền muội suýt chút nữa nước mắt lưng tròng.

Cho dù quá trình vừa nãy có khổ sở như thế nào, ghê tởm ra sao, kết cục nói chung là tốt.

“Sự cố gắng” của bản thân, “sự giày vò tâm hồn” mà bản thân phải chịu, dù sao vẫn không lãng phí vô ích.

Có lẽ Thành Ca sẽ chết, nàng đột nhiên cảm thấy, tên này mặc dù vô cùng đáng ghét, nhưng chung quy vẫn có một chút điểm sáng, đó chính là những việc đã đồng ý rồi nhất định sẽ làm được.

Nàng đang ở đây với trăm luồng cảm xúc ngổn ngang đan xen, Thành Ca lại nhún vai.

“Được rồi, chuyện của nàng kết thúc.”

“Bây giờ nên nói đến chuyện của ta rồi.”

Vị Tiên quan lục phẩm vẫn luôn nghiêm mặt ở đối diện kia đột nhiên cười khanh khách: “Khương chưởng môn, chuyện đó của ngươi còn có gì để nói chứ, chắc chắn cũng là vô tội rồi!”

Nghe thấy câu nói như vậy, Thu Vũ Tuyền ngẩn ngơ, nhất thời không có phản ứng gì.

Không phải chứ?

Lẽ nào…

Thành Ca uy phong ngồi xuống, lúc này mới lạnh nhạt nói với vị Tiên quan kia: “Xem như ngươi thức thời.”

Vị Tiên quan lục phẩm này, chính là Thương La ma đế - một trong số những Quy Lai tiên năm đó từng đến Huyền giới, sau đó lại trở về Tiên giới.

Hắn và Thành Ca cũng là người quen lâu rồi.

Thật ra trước đây không có giao tình gì, Thành Ca thậm chí còn từng đe dọa hắn và Đại Diễn Tiên đế.

Nhưng sau đó Khương Thành ra sức đánh tam đại Chân giới, trở thành anh hùng đầu tiên của Lục giới, hắn cũng không thể không thừa nhận ân tình.

Càng huống hồ, hắn đã từng trải qua hàng loạt những cuộc đại chiến của hai giới Tiên Huyền, biết rất rõ Khương Thành thần kỳ nhường nào, căn bản không thể dùng cảnh giới bên ngoài để cư xử.

“Ngươi đúng là thích nói đùa, ta đâu dám đối địch với ngươi!”

Hắn cười khổ lắc đầu.

“Thật không dám giấu, chuyện Bách Quy chết này làm náo loạn cực lớn, mới bắt đầu đã kinh động đến Chấp Luật Tư rồi.”

“Cũng may lúc đó ta trùng hợp biết.”

Thành ca nhướng mày: “Ô? Trùng hợp vậy sao?”

“Đúng vậy!”

“Thật ra lúc mới bắt đầu cái chết của Bách Quy thông qua thôi diễn Thiên đạo, lại không tính ra hung thủ thật sự.”

Thương La Chí Tôn nhắc đến chuyện này cũng cảm thấy khó tin.

Những nghĩ lại, cho dù trên Khương chưởng môn xảy ra chuyện gì thì cũng đều không kỳ lạ.

Nhưng ngay sau đó hắn liền bắt đầu than phiền.

“Nhưng người làm thì cũng đã làm rồi, lại không che giấu chút nào, cũng không lau đi vết tích, cuối cùng còn trực tiếp dùng bói toán và quay ngược thời gian với hắn mới dễ dàng xuất hiện tình cảnh lúc đó.”

“Thủ đoạn thô thiển như vậy đã điều tra ra rồi, ngươi cũng bất cẩn quá rồi.”

“Cũng may ta là người đầu tiên phát hiện, sau đó kịp thời giúp ngươi thu dọn.”

Thành ca nghe đến đây có chút tiếc nuối.

“Ngươi nói xem ngươi đã làm những gì?”

Hắn vốn dĩ còn đang đợi Thiên Cung đến bắt mình, sau đó giết ngược lại, sau đó kiếm một chút chiến lợi phẩm nữa.

Kết quả bị hắn làm như vậy, trực tiếp cắt đứt đường đi.

Thương La Chí Tôn chỉ xem như hắn đang trá hình khen ngợi mình, còn đang đắc ý giành công.

“Ha ha, đây là việc ta nên làm mà.”

“Cái chết của Bách Quy, bởi vì Thiên đạo cũng không tra ra được manh mối, bây giờ đã bị xem là chết bất đắc kỳ tử, chắc chắn sẽ không nghi ngờ đến các ngươi nữa.”

“Yên tâm đi!”

Khóe miệng Thành ca co quắp lại, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Dù sao người ta cũng làm có lòng tốt.

Mà Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh đã sắp phát điên rồi.

Ngươi là Tiên quan đó, hơn nữa còn là Tiên quan lục phẩm của Chấp Luật Tư!

Chuyện hắn giết hại Tiên quan này, ngươi không trừng trị thì cũng thôi đi, lại còn giúp hắn “xóa dấu vết”?

Đây có ra gì không chứ?

Còn có thể vô lý hơn nữa không?

Đến mức này, nàng cũng xem như là hiểu ra rồi.

Cảm thấy hai người này sớm đã quen biết rồi sao?

Cho nên…

Thật ra vốn đã không có chuyện gì?

Bản thân căn bản không cần nơm nớp lo lắng, càng không cần bị bắt ép khen ngợi hắn?

Chỉ là tên này cố ý trêu đùa mình?

Nếu bọn họ đã quen biết, vậy cho thấy sau khi gặp mặt, hai người đã truyền âm chào hỏi rồi.

Chỉ là, Khương Thành cố ý không nói với nàng, ngược lại còn cố ý trêu chọc này một trận.

Sau khi nàng nghĩ đến điểm này, sự phẫn nộ trong lòng xông thẳng lên não, nếu không phải Tiên quan Chấp Luật Tư ở đây, nhất định sắp rút kiếm ngay tại chỗ rồi.

Đặc biệt là khi nghĩ đến việc bản thân sau khi bị đùa giỡn độc ác, còn chính mồm cảm ơn hắn nữa.

Nàng càng thêm tức giận, đôi mắt tóe lửa, nhìn chằm chằm Khương Thành, hận không thể đốt hắn thành tro bụi.

Thành ca đương nhiên có thể cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng biết sự phẫn nộ của nàng.

Có điều, hắn không sao cả.

Dù sao cũng là túc địch mà, cho dù phát triển như thế nào, cho dù quan hệ giữa hai người tốt đến mức kết nghĩa kim lan, dựa theo Thiên đạo thần bí chỉ dẫn, vị muội muội này cuối cũng vẫn sẽ giết chết mình.

Vốn dĩ sẽ không trở thành người của mình, cũng không thể có thiện cảm với mình.

Cho nên, thích là được, nàng có tức giận hay không không quan trọng.

Trước lúc sắp đi, Thương La Chí Tôn còn nhắc một chút đến Văn Nhân Tứ Hải.

“Mặc dù bọn ta đều nhìn ra, đan lô bị trộm là do hắn làm, chính là vì vu oan hãm hại ngươi, nhưng chuyện này rất khó tra ra bằng chứng xác thực.”

“Quan trọng nhất là, hắn là cháu đích tôn của Văn Nhân Đạo Tôn.”

“Chấp Luật Tư bọn ta nhiều nhất cũng chỉ là nhốt hắn một dạo, cuối cùng vẫn phải thả người, hy vọng ngươi có thể hiểu.”

Nghe nói Văn Nhân Bá Tổng sẽ không bị khép tội xử tử, trong lòng Thu Vũ Tuyền vô cùng thất vọng.

Nhưng Khương Thành lại vô cùng hài lòng với kết quả này.

Nếu như Văn Nhân Tư Hải thật sự bị xử tử, vậy thì sau này Văn Nhân gia há chẳng phải không có người tiếp nối bản lĩnh nữa sao?

Có điều ngoài mặt, hắn cũng cố ý thể hiện ra rất tiếc nuối.

“Việc này sao được chứ? Trừ ác nhất định phải hết sức tận tâm!”

“Chấp Luật Tư các ngươi làm ăn cái gì không biết, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong?”

Thương La Chí Tôn nhìn thấy hắn “rất không vừa lòng” trong lòng hơi hoang mang.

Hắn càng không tin đã qua nhiều năm như vậy, ca này vẫn chỉ có sức mạnh Đế cảnh bát trọng như bề ngoài.

Dựa vào trình độ thần kỳ của hắn, nói không chừng còn kề vai sát cánh với Thiên tôn nữa rồi?

Nếu như hắn nổi giận, bản thân thật sự không đỡ được.

Chỉ có thể cười khổ xin lượng thứ: “Ta cũng là kẻ hầu cho người ta, không phải là Thủ tịch tiên quan cao nhất của Chấp Luật Tư, Nhân Văn gia thật sự không có cách nào lay động.”

Khương chưởng môn liên tục thở vào hơi, cuối mới nói: “Bỏ đi, ta cũng không làm khó ngươi nữa…”

Nghe thấy lời này, trong lòng Thương La Chí Tôn nhẹ nhõm, còn tưởng rằng không sao nữa rồi.

Nào biết sau đó Khương Thành liền tuôn ra một câu nói.

“Vậy thì giao cho ngươi một nhiệm vụ rất đơn giản là được rồi.”

Chương 1065: Con đường trở thành Tiên quan

“Nhiệm vụ gì?”

Thương La Chí Tôn cũng rất tò mò, hắn có thể giao cho mình một nhiệm vụ như thế nào.

Sau đó liền nghe thấy Thành ca vô cùng hời hợt nói: “Ta muốn làm Tiên quan chính thức, ngươi giúp ta sắp xếp.”

Ca đây trong thời gian ngắn lật đổ ba tên không thể động vào, ở trong cái Vương cấp Đạo trường này đã là cao quá không thấy lạng rồi, vô cùng cô đơn lạnh lẽo.

Được rồi, thật ra là ở chán rồi.

Hắn lại không phải đến Đạo trường học tập, cũng không có cái hứng thú đó.

Hồi đó, bởi vì muốn trở thành Tiên quan, cho nên mới đi vào đây. Tiên quan ở trong mắt hắn thật ra không tính là gì cả, nhưng tất cả những người khác của Nguyên Tiên giới đều rất thèm muốn.

Để tăng thêm chút thể diện ở bên ngoài, hắn cảm thấy mình nhất định phải lấy một phần cho bản thân, như vậy đi đến đâu cũng có mặt mũi gấp bội.

“Ngươi là Tiên quan lục phẩm, việc này chắc rất dễ dàng với ngươi nhỉ?”

“Đi đi, ta đợi tin tốt của ngươi.

Thương La Chí Tôn bị hắn vỗ vai suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền đang giận dữ ở bên cạnh, cũng suýt nữa bị chọc cười rồi.

Tên này không bình thường nhường nào chứ?

Hắn tưởng rằng Tiên quan là cái gì?

Quả dại ở bên đường, muốn hái thì hái sao?

Đừng thấy có một số Tiên quan mới Đế cảnh cửu trọng, nhưng có thể trở thành Tiên quan, cũng đều đã trải qua khó khăn trắc trở, trải qua vô số lần thử thách.

Sau lưng đều có những gian khổ mà người thường không thể tưởng tượng được.

Nếu không thì, Gia vương đạo trường cũng sẽ không có nhiều Thiên tôn vẫn chỉ là thân phận tạp dịch như vậy rồi.

"Cái này, e rằng không làm nổi đâu…"

Thương La Chí Tôn trề môi.

Hắn nào nghe không ra, tên này là không muốn đi con đường bình thường.

"Cái gì?"

Thành ca tức giận: "Chút chuyện nhỏ này ngươi cũng không làm được, vậy ta còn cần ngươi làm gì?"

Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Nàng cũng không biết nên hình dung người này như thế nào.

Rõ ràng bản thân đến cả Tiên quan cửu phẩm cũng không phải, lại còn có thể dạy dỗ tên Tiên quan lục phẩm này giống như cháu trai, hơn nữa còn là Tiên quan của Chấp Luật Tư.

Trước đây ngươi rốt cuộc đã từng làm những gì?

Những sự tích mà Thu bà từng nhắc đến kia, nàng nghĩ đến, cũng chỉ là một tên nhà quê xưng bá ở vị diện cấp thấp, sớm đã tụt hậu rồi.

Có đến mức như vậy không?

Thương La Chí Tôn tỏ ra thật sự đến mức đó.

Hắn chỉ có thể kiên nhẫn phổ cập cho ca đây mức độ khó khăn lên làm Tiên quan.

"Đám Tiên quan sớmn nhất, đó đều là trợ thủ đắc lực và đám thuộc hạ của Thập Thiên đế, bọn họ thuộc về Thiên Cung nguyên lão, không giống với Tiên quan sau này…"

"Tiên nhân sau này muốn lên làm Tiên quan, có ba con đường."

“Thứ nhất, chính là vì Thiên Cung tạo ra cống hiến to lớn, nhận được sự công nhận của bọn họ.”

Lúc hắn nói đến đây, Thu Vũ Tuyền cũng không kìm được lộ ra vẻ mặt quan tâm.

Bởi vì nàng cũng rất muốn biết trở thành Tiên quan cụ thể có những trình tự gì.

Thành ca hỏi: “Cống hiến cụ thể như thế nào?”

Thương La Chí Tôn trả lời: “Vì Thiên Cung mà vào sinh ra tử, tiêu diệt Tiên nhân phản nghịch, lập được công lao to lớn.”

“Hoặc là vì Thiên Cung làm những tạp vụ khác trong một thời hạn nhất định.”

“Thời hạn bao lâu?”

“Ít thì vài trăm triệu năm, nhiều thì hơn tỷ năm, hơn mười tỷ năm, cái này còn phải xem bên trên đánh giá cống hiến như thế nào nữa.”

Hiện tại những Tiên tôn và Thiên tôn tạp dịch kia của Gia Vương đạo trường, chính là vì tích góp cống hiến.

“Ồ, đây là làm Tiên quan hay là làm đầy tớ chứ, không làm không làm!”

Đầu của Thành ca lắc giống như trống lắc.

Thu Vũ Tuyền cũng rất không đồng ý với điều này, nàng sẽ không lãng phí mấy trăm triệu năm đi làm những chuyện đó.

Thương La Chí Tôn không hề bất ngờ với thái độ của hắn, nếu như Khương Thành đồng ý lựa chọn con đường này, đó mới thật sự là kỳ lạ.

“Ngoài còn đường này ra, cũng có thể dâng hiến cho Thiên Cung.”

“Dâng hiến cái gì?”

“Các loại Thiên tài địa bảo quý giá, hoặc là các tài nguyên tu luyện.”

“Chỉ cần nhiều đến một mức nhất định, khiến cho Thiên Cung nhìn thấy được thành ý của ngươi, lại thông qua thử thách của bọn họ, xác nhận ngươi trung thành với Thiên Cung…”

Thương La Chí Tôn còn chưa nói xong đã bị Khương Thành cắt ngang rồi.

“Được rồi được rồi, nói con đường khác đi.”

Đùa gì thế, ca đây không đi cướp bảo vật và tài nguyên của người khác đã xem như là có tâm lắm rồi.

Còn muốn moi móc bảo vật từ tay ta ư?

Hiện giờ những người từng được hắn chủ động ban thưởng, ngoài đệ tử Phi Tiên môn ra, cũng chỉ có Cung Tình Quân sư thôi.

“Con đường thứ hai, chính là tu luyện đến cảnh giới Chí Tôn.”

Thương La Chí Tôn vỗ ngực của mình, có chút đắc ý nói: “Tu luyện đến mức này, Thiên Cung không xem trọng cũng không được rồi.”

“Con đường đạt đến mức độ Chí Tôn, sau khi bọn họ trải qua một số thử thách đơn giản, xác nhận trung thành với Thiên Cung, căn bản đều có thể trở thành Tiên quan.”

Thành ca bĩu môi: “Ngươi đắc ý quái gì, nói con đường khác.”

Mặc dù sức chiến đấu của hắn mạnh, nhưng khoảng cách cảnh giới Chí Tôn vẫn còn xa vời lắm.

“Phải phải phải.”

Thương La Chí Tôn oán thầm, xem ra ngươi đúng thật là vẫn chưa tu luyện luyện đến Chí Tôn.

“Còn có con đường thứ ba, đó chính là thông qua hàng loạt những khảo hạch của đạo trường.”

“Đế cấp Đạo trường tổng cộng sẽ có 99 vòng khảo hạch, mỗi mười lăm năm một lần, nếu tất cả đều thông qua, liền có thể trở thành Tiên quan. Giữa chừng nếu như thất bại một lần, sẽ phải đếm lại từ đầu.”

Hắn không hề để ý đến khóe miệng đang co giật đó của Thành ca, hắng giọng tiếp tục nói: “Đây đã là cách nhanh nhất rồi, chỉ cần chín trăm chín mươi triệu năm đã có thể trở thành Tiên quan.”

“Vương cấp Đạo trường, tổng cộng có 810 vòng khảo hạch, cũng đều là mười lăm năm một lần, nhất định phải thông qua hết.”

“Còn về Tương cấp đạo trường…”

Thành ca không kiên nhẫn cắt ngang hắn: “Được rồi được rồi, còn có con đường khác không?”

Ca đây vô cùng phản cảm với khảo hạch.

Ai xứng khảo hạch hắn?

Hắn cảm thấy đây là đang rơi mất thể diện.

Còn khảo hạch 810 lần nhiều như vậy?

Cứ cho là đại cung chủ Quý Thương ưu tiên hắn, mỗi lần khảo hạch đều trực tiếp tính là thông qua, vậy thì cũng cần mười lăm năm một lần!

Động phát là mấy triệu, mấy chục triệu năm, sao hắn có thể đợi được.

Cho dù chỉ là mấy trăm năm, hắn cũng không có kiên nhẫn.

Thương La Chí Tôn không biết phải làm sao, hắn cũng khó hầu hạ quá rồi.

“Vậy thì chỉ có con đường cuối cùng thôi, đi vào bí cảnh Đăng Thiên, đả thông bí cảnh, có thể trực tiếp được đặc cách trở thành Tiên quan.”

“Ô hô, còn có con đường tắt này, sao ngươi không nói sớm chứ?”

Không chỉ Khương Thành, ánh mắt của Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh cũng sáng lên.

Đối với con đường này, nàng cũng rất hứng thú.

“Đây không phải là đường tắt, mà là một con đường chết đó!”

Thương La Chí Tôn sắc mặt cứng lại: “Bí cảnh Đăng Thiên là do Thập Thiên đế khi đó lợi dụng buff của mười Thiên đạo chí bảo liên thủ bày ra, nghe nói thứ thử thách cũng không phải là sức mạnh.”

“Duy chỉ có tuyệt thế thiên tài có vận mệnh tốt, được Thiên đạo che chở, mới có một chút xíu cơ hội đả thông.”

Thành ca phản đối điều này: “Lẽ nào ta không phải là tuyệt thế thiên tài sao?”

“Người đương nhiên là phải, chỉ là từ khi bí cảnh Đăng Thiên đó xuất hiện cho đến nay, những tiên nhân vào trong đó, ít nhất cũng có hơn trăm triệu người rồi.”

“Trong những người này, có người chính là tuyệt thế thiên tài của Đế cấp đạo trường, vốn dĩ đã có hy vọng rất lớn trở thành Tiên quan.”

“Có người đã thân làm Chí Tôn cao quý, chỉ vì thách thức cức hạn một chút.”

“Còn có người thậm chí đã trở thành Tiên quan, chỉ vì thăm dò bí cảnh Thiên đế…”

Nghe đến đây, Thu Vũ Tuyền là người đầu tiên không nhịn được mà lên tiếng.

“Kết quả của bọn họ ra sao?”

Thương La Chí Tôn trầm giọng nói: “Hơn trăm triệu người đó… đến nay chỉ có ba người thành công sống sót đi ra.”

Xì!

Cho dù là kiêu ngạo kiêu ngạo như Thu Vũ Tuyền, cũng không kìm được mà hút một hơi khí lạnh.

Hơn trăm triệu người đó phần lớn đều là những long phượng trong những tuyệt thế thiên tài, cuối cùng lại chỉ có ba người thành công.

Đây còn tính là thử thách không, đây chính là con đường chết không hơn không kém nhỉ?

Chương 1066: Cầu xin người khác như vậy

Nghe nói tỷ lệ mất mạng của bí cảnh Đăng Thiên thái quá như vậy, Khương Thành suýt chút không nhịn được cười ra tiếng.

Ngươi muốn làm thử thách quái dị huyễn hoặc khó nắm bắt gì, vậy thì bản thân không thể nắm chắc được.

Ngộ nhỡ lạc đường ở trong đó thì sao?

Nhưng loại bí cảnh sẽ bị giết này, vậy thì không có bất kỳ vấn đề gì nữa.

Chuyện hệ thống hồi sinh một chút mà thôi.

“Ai, thử thách khó như này, xem ra chỉ có anh hùng thật sự mới có thể thông qua rồi.”

“Đây thật sự là một bước thành danh cả thiên hạ biết mà!”

“Thật sự khiến người ta phiền não…”

Hẵn vỗ ngực mình suýt nữa trực tiếp nói ra câu này “đúng thế, chính là tại hạ”.

Thương La Chí Tôn không biết nói gì.

Sự tự tin này của ngươi cũng lớn quá nhỉ?

“Ta biết ngươi chắc chắn là thân gánh vác vận mệnh tày trời, nhưng bí cảnh Đăng Thiên thật sự là không đáng.”

“Thập Thiên đế là con của Thiên đạo, vận mệnh của hắn không ai có thể có được, còn bí cảnh bọn họ liên thủ bày ra, không cần nghĩ cũng biết…”

Thành ca không hề để ý tới chuyện này: “Yên tâm đi, Thập Thiên đế trong mắt của ta chỉ là một bữa ăn sáng.”

Thật ra hắn vẫn luôn không coi Thập Thiên đế đó ra gì.

Nếu như lúc đó hắn lựa chọn hợp đạo, thì bây giờ hắn chính là hóa thân của Thiên đạo.

Nghĩ kỹ lại, nếu như hắn lựa chọn con đường đó, Tiên Mẫu cũng không cần phân phát mười chí bảo xuống dưới, sau đó cũng sẽ không xuất hiện Thập Thiên đế.

Nhìn từ góc độ này, Thập Thiên đế cũng xem như là vì hắn mà ra.

Nhưng Thương La ma đế lại thay đổi sắc mặt.

“Ngươi kiềm chế chút đi, ở trước mặt người khác, nhất định không thể bôi nhọ Thập Thiên đế, nếu không sẽ có đại họa giáng xuống…”

Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh đột nhiên lại một lần nữa chen miệng vào.

“Đi vào bí cảnh Đăng Thiên, có điều kiện gì không?”

“Không có điều kiện gì cả, chỉ cần Thiên tâm đạt đến thượng đẳng đều có thể đi vào.”

Theo Thương La Chí Tôn thấy, đây quả thật không thể xem là điều kiện gì.

Ngoài những người bị vứt bỏ kia ra, tất cả mọi người của Nguyên Tiên giới ở bên ngoài đều là Thượng đẳng Thiên tâm.

Thế nhưng sau khi nghe thấy cái điều kiện này, Thu Vũ Tuyền lại lập tức không kìm được mà cười trên nỗi đau của người khác.

“Hô hô hô, xem ra người nào đó cho dù là muốn làm anh hùng một bước thành danh cả thiên hạ biết kia, cũng không có cơ hội rồi…”

Thành ca nhất thời xị mặt.

Sao đến đâu cũng cần Thiên tâm?

Còn để cho người khác sống không cơ chứ?

Bí cảnh này cũng không cần canh giữ, hắn muốn lừa gạt cũng không được.

Xem ra con đường này, cũng không đi được!

“Thôi bỏ đi!”

Hắn thở dài một cái, sau đó vỗ vai của Thương La Chí Tôn.

“Cho dù ta rất muốn nhẹ nhàng thông qua bí cảnh, nhưng như thế lại sẽ vì quá độ nổi tiếng, mà thu hút sự chú ý của mọi người.”

“Điều này cũng không phù hợp với tôn chỉ khiêm tốn làm người của ta.”

“Bỏ đi, vì chiếu cố đến tâm trạng của tất cả mọi người ở Nguyên Tiên giới, ta vẫn là nhẫn nhịn không xông vào bí cảnh nữa.”

Lời này của hắn vừa nói ra, Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh trực tiếp viết hai chữ bỉ ổi lên trên mặt rồi.

Ngươi còn khiên tốn làm người?

Dạo này, người ngày ngày đem theo Khê Vũ Chí Tôn đi khắp nơi khoe khoang cũng không biết là ai.

Đi cùng Khương Thành lâu như vậy rồi, nàng sớm đã phát hiện bản chất khoác lác của hắn.

Nàng cố ý vạch trần hắn: "Là không đi vào được nhỉ…"

Thành ca lập tức không vui cắt ngang nàng.

"Lão gia nói chuyện, tiểu tỳ nữ chen lời linh tinh cái gì? Đúng là không hiểu chuyện chút nào!"

Sau đó hắn lại một lần nữa nhìn về Thương La Chí Tôn.

"Chuyện ta làm Tiên quan, đều nhờ vào ngươi đó."

"Ta sẽ cho ngươi thêm thời gian ba năm đi làm, không vấn đề gì chứ?"

Thương La Chí Tôn méo miệng vẹo mắt, suýt chút nữa không nhịn được muốn chửi lấy chửi để.

Tên này còn định dựa vào quan hệ để lên làm Tiên quan!

Hắn nghĩ sao vậy chứ?

Những lời ta vừa nói đều là vô ích sao?

Rốt cuộc có nghe lọt tai không?

Còn có thêm thời gian ba năm, ngươi xem Tiên quan là cái gì?

"Ta thật sự không có cái quyền hạn đó, cũng không có con đường đó…"

"Ta biết ngươi khiêm tốn, nhưng khiêm tốn khiến cho người khác phát phì đó, làm người thì đừng tự xem nhẹ mình hiểu không?"

Thành ca ôm lấy bả vai hắn, vừa dẫn hắn ra phía ngoài Động phủ, vừa nói những lời mà bản thân cũng không hiểu.

Hắn căn bản không cho Thương La Chí Tôn cơ hội để từ chối.

"Đừng nói bản thân không làm được, ta tin ngươi có thể mà."

Khuôn mặt của Thương La Chí Tôn đã vẹo thành trái khổ qua.

Hiện tại hắn vô cùng hối hận đã đích thân chạy đến Gia Vương đạo trường một chuyến.

“Thật sự không làm được…”

“Ngươi xem ngươi đó, đây không phải là ép ta sau này nổi giận sao? Hà tất chứ?”

Nổi giận?

Ngươi muốn làm gì?

Thương La Chí Tôn liên tưởng đến những chuyện mà năm đó lúc tên này bị gọi là “đệ nhất ma đầu lục giới” đã làm.

Nhất thời liền cảm thấy cả đầu sắp nổ tung.

“Được rồi được rồi, ngươi có thể trở về rồi.”

“Tạm biệt tạm biệt, ta đợi tin tốt ngươi thắng lợi!”

Nói xong, Thành ca đẩy hắn lên không trung, dứt khoát vẫy tay tạm biệt.

Thương La Chí Tôn điều khiển đám mây suýt chút nữa đã bật khóc.

Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh cũng xem như là đã mở rộng tầm mắt.

Cả đời này cũng chưa từng thấy bộ dạng cầu xin người khác giúp đỡ làm việc giống như ngươi.

Sau khi Thương La Chí Tôn rời đi, nàng mới không nhịn được nói: “Ngươi đúng thật là không phải vô tri bình thường, lại còn muốn dựa vào quan hệ lên làm Tiên quan?”

Thành ca phản đối nói: “Sao nào, lẽ nào không được sao?”

Thu Vũ Tuyền giống như tên ngốc cười lạnh lùng.

“Ngươi cũng không nghĩ thử xem, nếu như con đường này có thể đi thông được, Văn Nhân Tư Hải hà tất phải đến Gia Vương đạo trường che giấu lai lịch? Bảo Văn Nhân đạo tôn trực tiếp sắp xếp cho hắn một Tiên quan không phải là được rồi sao?”

“Rất rõ ràng, ngay cả Văn Nhân thế gia có được Tiên quan nhị phẩm cũng không thể làm được loại chuyện này.”

“Nhưng ngươi lại cứ trông chờ vào một tên Tiên quan lục phẩm giúp ngươi làm thành.”

“Ta nên nói ngươi là tên vô tri can đảm, hay nên nói là ngươi thích nằm mơ đây?”

“Nếu như hắn có thể thành công thì sao?”

Thành ca bị nàng chất vấn đến nóng máu, không thể thua khí thế này được.

“Nếu như hắn có thể thành công giúp ta lên làm Tiên quan, ngươi sẽ chiêu đãi như thế nào? Có dám cược không?”

Vừa nghe thấy chữ cược này, Thu Vũ Tuyền liền thay đổi sắc mặt.

Cho dù chuyện này có nhìn nhận thế nào cũng không thể thành công được, nhưng hai lần đánh cược trước đây cũng là tình huống kiểu này, mà mình cuối cùng đều bị hắn chơi.

Ngã một lần khôn lên một lần, hơn nữa nàng còn là hai lần, tâm vẫn còn run.

“Hừ, ngươi tưởng rằng ta ấu trĩ giống như ngươi sao? Tự nhiên lại đi cược?”

Nói xong, nàng giả bộ khinh thường quay đầu để lại cho Thành Ca một bóng dáng đi xa.

“Xời, không có gan còn dám chê cười ta?”

Thật ra lần này Thành ca thật sự không nắm chắc chút nào.

Lần này chủ yếu trông mong vào Thương La Chí Tôn, chứ không phải là bản thân hắn.

Nghe thấy Thu Vũ Tuyền nói như vậy, hắn cũng cảm thấy con đường đó hy vọng xa vời.

“Xem ra vẫn cần mình nghĩ cách rồi!”

Một tháng sau, Tiên bổng Thượng Đình đệ tử mà hắn chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến nơi.

Mặc dù Đế đan lần này không nhiều, nhưng bởi lần trước Văn Nhân Tư Hải lần đó “đã cho quá nhiều”, cảnh giới của Khương Thành đã có động tĩnh, khoảng cách đến Đế cảnh bát trọng trung kỳ cũng chỉ là chuyện cách một bước chân.

Sau khi ăn hết đan được, hắn cuối cùng cũng tăng lên một trọng tiểu cảnh giới.

Mặc dù chỉ là một trọng tiểu cảnh giới, nhưng sự thay đổi của hắn lại cực kỳ to lớn.

Bởi vì hắn phát hiện, bản thân giống như đã có thể rút ra một chút căn nguyên từ phía căn nguyên băng đó để dùng.

Nếu như những người khác biết chuyện này, sợ rằng sẽ trực tiếp nghi ngờ Thiên đạo xuất hiện đã xảy ra rối loạn.

Bởi vì Khương Thành hiện giờ cũng chỉ là Đế cảnh bát trọng trung kỳ.

Mà điều động một chút căn nguyên, là thủ đoạn mà Thiên tôn mới có!

Chương 1067: Rời khỏi đạo trường

Đối với Tân Tấn Thiên tôn mà nói, mượn dùng một chút căn nguyên là chuyện vô cùng phức tạp và gian nan.

Đầu tiên là cần nối liền với căn nguyên.

Thế nhưng bọn họ căn bản không có cách nào để trực tiếp tiếp xúc với căn nguyên.

Cho dù có thể tồn tại ở trong căn nguyên, thì đó cũng là nhờ sự giúp đỡ của pháp tắc không gian đang chống đỡ, chứ không phải tiếp xúc thật sự.

Đó là một loại dày công lâu dài, đơn vị thời gian đều là dùng trăm triệu năm để tính.

Có điều Khương Thành hiển nhiên không cần phiền phức như vậy.

Hắn đã nhận được sự thừa nhận của căn nguyên rồi.

Chỉ cần từ bên đó trực tiếp cầm là được.

Bất kỳ một chút căn nguyên nào, cũng ẩn chứa sức mạnh cực kỳ dồi dào phong phú.

Thiên tôn cũng rất khó có thể nhẹ nhàng điều khiển, cho nên mới cần chuẩn bị cảnh giới tu vi lớn mạnh cho bản thân.

Chỉ có như vậy mới có thể chịu tải được sức mạnh vô biên của một chút căn nguyên.

Nếu như đổi lại là Đế cảnh cửu trọng, cho dù có cho bọn họ một chút căn nguyên, cũng sẽ trực tiếp nghiền nát bọn họ.

Khương Thành có thể dựa vào Đế cảnh bát trọng trung kỳ đã có thể chống đỡ được một chút căn nguyên này, hoàn toàn là vì căn nguyên không có bất kỳ sự kháng cự nào với hắn, thậm chí còn chủ động phối hợp với hắn.

Phía trên lòng bàn tay, một sợi tơ long lanh trong suốt lượn vòng bồng bềnh.

Cùng với tâm ý của hắn, sợi tơ đó lúc thì thẳng tắp, lúc thì vờn quanh.

Hắn không ngừng ngắm nghía, dần dần trở nên thuần thục.

Mà ở bên ngoài Động phủ, một số Thiên tôn và Chí Tôn của Gia Vương đạo trường không hẹn mà cùng bay ra.

Tò mò cảm nhận xung quanh.

“Là vị Tôn giả nào đã trở thành Thiên tôn vậy?”

“Là hệ băng, Gia Vương đạo trường ta hình như không có Tôn giả hệ băng nhỉ?”

“Kỳ lạ!”

“Đạo hữu phương nào đột phá, có thể hiện lên gặp mặt được không?”

Căn nguyên huyền ảo lúc ẩn lúc hiện, bọn họ thật sự không cảm nhận được vị trí cụ thể, chỉ biết ở ngay gần đó có khí tức căn nguyên hệ băng dày đặc.

Đáng tiếc, hiệu quả cách âm của Động phủ quá tốt, Thành ca không hề hay biết bên ngoài có rất nhiều người đang “hô hào” mình.

Nếu không thì với mức độ khoác lác của hắn, nhất định cực kỳ kích động bay ra ngoài, cật lực làm màu trước đông đảo mọi người.

Còn về để lộ con át chủ bài, sau này người khác sẽ có phòng bị?

Loại chuyện này có liên quan gì?

Ngoài hệ thống ra, những con át chủ bài khác hắn trước giờ đều không quan tâm để lộ, có thể nhận được sự kinh hãi và sùng bái là được.

Ngoài Đan dược ra, những thứ Thiên Cung cấp cho còn có một bộ Đạo khí và Hộ giáp hoàn toàn mới.

Đạo khí mà hắn nhận được là một thanh Băng Trừng Đạo Kiếm ngũ giai, thuộc tính chính là quy tắc băng, thuộc tính phụ là quy tắc kiếm và quy tắc thủy.

Phụ trợ để thêm vào hàng loạt pháp trận và Minh văn.

Khương Thành hơi cảm nhận một chút, binh khí này so với Chân khí cùng cấp, thì có cùng loại chất liệu, uy lực cũng không lớn hơn bao nhiêu.

Nhưng quan trọng là Chân khí chỉ có thể thêm một quy tắc, mà Đạo khí là bản tiến giai thật sự của Tiên khí từ trước.

Binh khí này đối với hắn mà nói, hiệu quả dùng tốt hơn nhiều so với Chân khí lục thất giai.

Mà ở Nguyên Tiên giới, người có thể dùng Đạo khí trên ngũ giai, ít nhất đều là Tôn giả rồi, hơn nữa quá trình tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Nếu như không phải hắn là Thượng Đỉnh đệ tử, cũng không thể nhận được trước.

“Thuộc tính cũng rất phù hợp với ca đó.”

Đạo khí của Thượng Đỉnh đệ tử trước khi phát ra, phải do Đại cung chủ của đạo trường báo cáo chuẩn bị thuộc tính.

Quý Thương lựa chọn thuộc tính chính là hệ băng cho hắn, cũng xem như là rất có tâm rồi.

Sau khi thử thanh kiếm này, hắn luyện hóa với tốc độ ánh sáng.

Sau đó không nghĩ ngợi gì, chuyển hóa Đạo giáp ngũ giai đó thành điểm Tiên nguyên.

Hắn chắc chắn sẽ không mặc hộ giáp gì cả.

Cảnh giới có được sự gia tăng, lại đổi binh khí súng bắn chim thành pháo, ca đây đã hoàn toàn không kiềm chế được tư tưởng làm màu của mình nữa.

“Gia Vương đạo trường trời yên biển lặng, cũng không có kẻ địch gì, vũ đài quả thật quá nhỏ rồi!”

Được biết hắn sắp rời khỏi đạo trường đi ra ngoài lang bạt, Hoằng Thanh Thiên tôn vội vàng đến giữ lại.

“Khương đạo hữu, ngươi mới đến đạo trường mấy tháng, sao đã muốn rời đi thế?”

Hắn còn mong chờ được thỉnh giáo Khương Thành vấn đề luyện đan nữa, thật không muốn hắn rời khỏi.

“Chi bằng nán lại đây một trăm triệu năm, sau này hãy suy nghĩ chuyện ra ngoài…”

Khóe miệng Khương Thành trề ra, lão đầu ngươi nói bay bổng như vậy, giống như một trăm triệu năm chỉ là trong nháy mắt vậy, đúng là vô lý.

“Vậy thì không được, đọc vạn cuốn sách đi vạn dặm đường, ta nhất định phải ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, không thể làm bông hoa trong nhà kính được…”

Mọi người nghe thấy lời này của hắn, tự nhiên thấy cũng rất có đạo lý.

Nhưng nghe câu tiếp theo, thì không giống như thế nữa.

“Đại phật như ca đây, không thể bỏ bê phí hoài thời gian ở trong tiểu miếu như vậy được.

Nếu không phải có hai tên không thể động vào là Khê Vũ Chí Tôn và Hoằng Thanh Thiên tôn đang đứng ở hai bên trái phải của hắn, mọi người ở đạo trường sắp nhổ đầy nước bọt vào mặt hắn rồi.

Ngươi đúng là lợi hại!

Nghe ý này của ngươi, Vương cấp đạo trường còn làm chậm trễ ngươi rồi đúng không?

Quả thật không giống lời người nói!

Nhưng Khê Vũ Chí Tôn lại rất ủng hộ hắn.

“Khương chủ công nếu như muốn ra ngoài lang bạt, ta nguyện ý đi theo bên người…”

“Đừng!”

Thành ca vội vàng khoát tay từ chối.

“Ngươi vẫn nên ở lại đạo trường đi, ở đây cần ngươi tiếp tục tỏa sáng.”

Hắn không muốn đem theo một tên Chí Tôn bên mình.

Vậy thì còn cơ hội tự mình biểu diễn sao, đến lúc đó những kẻ địch gặp phải đều bị hắn xử lý hết.

Khê Vũ Chí Tôn còn muốn tranh thủ một chút, nhưng Thành ca lại thái độ kiên định.

Nhất định muốn hắn “lấy đại cục làm trọng”, không thể vì một mình mình, mà vứt bỏ những Tiên nhân Trung đình Hạ đình tràn đầy sự ham học hỏi ở đạo trường kia.

Người duy nhất Khương Thành đồng ý đem theo chính là Thu Vũ Tuyền.

Bởi vì sức mạnh của vị muội muội này yếu hơn mình, hơn nữa bình thường cũng ít lời bớt chuyện.

Nhưng đáng tiếc, Thu Thần nữ gần đây bận rộn luyện hóa đan dược lấy được kia của Văn Nhân Bá Tổng, chuẩn bị cho đột phá Đế cảnh thất trọng, đã bế quan một thời gian rồi.

Cuối cùng, Khương chưởng môn trong cái “vẫy tay tiễn biệt” của một đám cấp cao đạo trường, tự mình bước trên hành trình chinh phục mới.

Sau khi rời khỏi đạo trường, Tiên khí và khí tức căn nguyên ở xung quanh đã giảm xuống mấy cấp.

Có điều…

“Đây mới là Nguyên Tiên giới thật sự!”

Thần hồn vừa mở ra, căn bản đều không dính dáng đến ngoại giới.

Trời đất bao la, có thể mặc sức tung hoành ngang dọc!

Nhưng sao khi thu lại thần hồn cảm nhận, trong đầu của hắn xuất hiện tận mấy câu hỏi.

Bởi vì việc này có chút chênh lệch với cảnh tượng trong tưởng tượng của hắn.

Phạm vi vừa nãy thần hồn cảm nhận được cực kỳ rộng lớn, ngoài một số Tiên thành ra, còn có thể nhìn thấy rất nhiều Tiên nhân đang tìm kiếm cơ duyên ở thôn quê.

Dựa vào tập tục trước đây của Tiên giới và Băng giới, thôn quê xảy ra tranh chấp, giết người đoạt bảo là chuyện rất thường gặp.

Nhưng vừa nãy cảm nhận phạm vi lớn như vậy, vậy mà không hề nhìn thấy một trận xung đột nào.

Có lúc có thể nhìn thấy một đội Tiên nhiên yếu kém gặp phải Tiên nhân lớn mạnh, hai bên lại giao lưu rồi bỏ qua, cũng không xảy ra bất kỳ khúc mắc nào.

Mà trong những Tiên thành kia, lại càng trật tự ngăn nắp.

Đừng nói là tranh đấu, ngay cả một chút xung đột nhỏ cũng không có.

Một số Tiên nhân trước khi gặp mặt nói chuyện, thậm chí còn hành lễ lẫn nhau.

“Có chút thú vị.”

“Cái Nguyên Tiên giới này, lại có thể hòa bình thương yêu như vậy sao?”

“Xem ra, Thiên Cung thật ra cũng được đó.”

Trước đây bởi vì rất nhiều Tiên nhân bị dồn vào bước đường bị ruồng bỏ, hắn mới có chút phản cảm với Thiên Cung, cảm thấy bọn họ quản lý quá nhiều.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng hòa thuận vui vẻ này, hắn lại cảm thấy, một Thiên Cung như vậy cũng không phải là không có điểm đáng khen.

Nhưng ý nghĩ của hắn, ngay sau đó liền im bặt lại.

Chương 1068: Xếp hạng điểm Thiên đạo

Chỉ thấy ở đối diện hắn, đột nhiên có ba người nhanh chóng bay đến.

Ba người đều mặc bào phục chế thức, tất cả đều là tạp dịch của Thiên Cung, không phải là Tiên quan chính thức.

“Các hạ khoan đã!”

“Vừa nãy có phải ngươi dùng thần hồn thăm dò khắp nơi không?”

Khương Thành vô cùng thành thật gật đầu.

“Đúng rồi, là ta, sao thế?”

Tên Đế cảnh cửu trọng dẫn đầu lập tức nói: “Dựa theo pháp lệnh của Thiên Cung, bất kỳ ai cũng không được tùy ý dùng thần hồn thăm dò khắp nơi, khi chưa được sự cho phép trước.”

“Ừ ừ, sau đó thì sao?”

Là muốn khai chiến sao?

Loại chuyện này Khương Thành trước đây cũng không phải là chưa từng gặp, cũng rất mong chờ.

Thế nhưng lần này lại không đi theo kịch bản mà hắn nghĩ trước.

Đối phương chỉ móc ra một viên Thạch Bàn xinh xắn lắc lư trước mặt hắn, một vệt ánh sáng màu vàng lướt qua.

Sau đó, ba người liền trở nên kinh ngạc.

“Khương Thành, lại còn là Thượng Đình tiên nhân của Gia Vương đạo trường?”

“Thất kính thất kính!”

Thân làm tạp dịch của Thiên Cung, thân phận của bọn họ thật ra còn không sánh được với Thượng Đình tiên nhân của Vương cấp đạo trường.

Thành ca cũng bất ngờ.

“Sao các ngươi lại nhìn ra được ta là ai?”

“Đạo hữu nói đùa rồi.”

Ba người cười nói: “Mỗi một Tiên nhân từ khu vực bị vứt bỏ đi ra, đều từng tạo quyển đăng ký của Thiên Cung, chỉ cần đối chiếu liền có thể biết thân phận.”

Đây…

Cảm thấy hồi đó lúc mình dùng bút đá và phiến đá đưa bản thân vào khu vực bị bỏ rơi, đã xuất hiện trong ghi chép của Thiên Cung rồi?

Hắn suy nghĩ kỹ lại, cảm giác việc này hình như không có hại gì cho bản thân.

Nhưng đối với ba người kia thì lại là vẻ mặt tiếc nuối chắp tay.

"Khương đạo hữu, mặc dù ngươi là thiên tài của Gia Vương đạo trường, nhưng chống lại pháp lệnh, bọn ta vẫn phải giải quyết việc chung."

Nói xong, ba người cũng điều động ra một phiến đá, móc ra bút đá thêm một chút.

"Đây là đang làm gì?"

Thao tác này của bọn họ, nhìn đến nỗi Thành ca vẻ mặt mông lung.

Ba người thu lại phiến đá, lúc này mới mang theo sự áy náy chắp tay với Thành ca.

"Người cũng biết, chống lại pháp lệnh sẽ bị trừ điểm Thiên đạo, bởi vì người tùy ý phóng xuất thần hồn, vừa mới bị trừ hết hai điểm điểm Thiên đạo."

"Cái gì? Điểm thiên đạo gì?"

Đối với cái thứ này, Khương chưởng môn hoàn toàn không hiểu gì.

Trên thực tế, điểm Thiên đạo cũng là thứ ai cũng biết ở Nguyên Tiên giới, bởi vì đó chính là một trong những con đường đi vào Thiên Cung mà Thương La Chí Tôn từng nói.

Vì Thiên Cung làm ra cống hiến, có thể nhận được điểm Thiên đạo.

Vi phạm pháp lệnh thì sẽ bị trừ điểm Thiên đạo.

Điểm Thiên đạo có thể hỏi Thiên Cung đổi một số tài nguyên, mà cao đến một mức nhất định, sẽ có cơ hội đi vào Thiên Cung trở thành Tiên quan.

Trở thành Tiên quan chính thức đồng nghĩa với cái gì, tất cả mọi người ở Nguyên Tiên giới đều rất rõ ràng.

Bởi vì cái nguyên nhân này, cho nên vừa nãy trong phạm vi thần hồn cảm nhận của Khương Thành, trong thành và nông thôn đều thương yêu hòa bình một cách quỷ dị như thế.

Ai cũng không muốn bởi vì một sai lầm nhỏ, mà bị trừ hết điểm Thiên đạo có phải không?

Những nhận biết này, trước đây lúc đi vào Gia Vương đạo trường, trong Ngọc phù mà Quý Thương vứt cho hắn đã có nói rõ.

Chỉ là Thành ca căn bản không có hứng thú xem những trò đó, cho nên đến nay vẫn chưa biết gì.

"Đạo hữu đúng là thích nói đùa."

Ba người đó nào biết hắn vô tri như vậy.

"Điểm Thiên đạo của người hiện giờ là 98 điểm, hy vọng người đừng để bị trừ nữa."

98 điểm?

"Cũng chính là nói ta trước đây là 100 điểm?"

Ba người đó gật đầu.

"Đúng thế, người là Thượng Đình tiên nhân của đạo trường cấp Vương, ban đầu tất cả đều đã có 100 điểm điểm Thiên đạo."

"Cái này người có thể kiểm tra được từ Ngọc phù thân phận của đạo trường."

Sau khi ba người nói xong, lại chắp tay, sau đó biến mất khỏi vị trí ban đầu."

Thành ca ở lại vuốt vuốt quai hàm, bản thân ban đầu cũng là 100 điểm?

Là điểm tối đa sao?

Có thể diện như vậy sao?

Nghĩ như vậy, hắn cái gì cũng không hiểu cũng có chút đắc ý.

Nghĩ đến Ngọc phù thân phận mà ba người vừa nãy nói, hắn vội vàng móc ra, mở ra nhìn, quả thật có một đống thông tin.

Các loại như tên của hắn, cảnh giới, thiên phú, đều là Quý Thương biên tạo cho hắn.

Mà nổi bật nhất trên đó chính là điểm Thiên đạo: 98.

“Không tệ không tệ!”

Ca đây nhìn con số này, một phen dương dương tự đắc.

Mặc dù cái điểm Thiên đạo này có tác dụng gì, hiện tại hắn vẫn chưa biết, nhưng thứ hắn muốn chính là sĩ diện mà thôi.

Bên dưới điểm Thiên đạo đó, còn có ba chữ - Bảng xếp hạng.

“Hả, ca bị trừ hai điểm, có lẽ đã rơi từ đầu bảng xuống mười mấy hạng rồi?”

Sau đó, hắn mở danh sách bảng ra.

Ngay sau đó, ánh mắt dần dần trở nên ngây dại ra.

Tên đầu tiên đập vào mắt, là Cổ Tinh đạo tôn.

Mà trị số điểm Thiên đạo ở phía sau hắn, có hơn 3637850!

Mà Vô Bi đạo tôn là người thứ hai sau hắn, giá trị điểm Thiên đạo lại là 3015506.

Điểm Thiên đạo của mười người đầu tiên, tất cả đều đạt đến 2700 ngàn trở lên.

Cái danh sách bảng này chỉ xếp 500 người, Khương Thành trượt đến phần cuối nhất, cũng không thể tìm tên của mình.

Bởi vì vị Chí Tôn thứ 500, điểm Thiên đạo đều đạt đến hơn 98 ngàn.

Vừa đúng nhiều hơn hắn mười ngàn lần.

Đây…

Vừa rồi còn cảm thấy bản thân rất có thể diện, Khương chưởng môn vừa mới xếp đến hạng mười mấy lại một lần nữa rơi vào trong trạng thái nghi ngờ cuộc đời.

“Hóa ra đây không phải 100 điểm là điểm tối đa?”

“Vậy còn sống cái gì?”

“Dựa vào vị trí của ca, bắt đầu lại chỉ cho có 100 điểm?”

“Người của Thiên Cung mắt mù rồi sao?”

Thân làm nhân vật chính, lẽ nào không nên tùy tiện ra một cái bảng xếp hạng gì đó, nhẹ nhàng xếp vào ba hạng đầu tiên hoặc là thứ nhất luôn sao?

Kết quả trên bảng danh sách đến cả tên của mình cũng không có, việc này khiến cho hắn cảm nhận được một sự đả kích nặng nề.

Hắn rất bất mãn, rất khó chịu.

Thế nhưng cũng không có ích gì.

Hắn ngay cả lấy điểm Thiên đạo kiểu gì cũng không biết.

Cứ như vậy, hắn tiếp tục bay dọc đường, rất nhanh đã đi vào trong một tòa Tiên thành.

Sau ba ngày, ca đây hoàn toàn rơi vào trong "tuyệt vọng".

"Cái thế giới này, cũng hơi yên bình quá đi rồi nhỉ?"

"Đừng nói là tranh đấu, ngay cả cọ sát nhỏ cũng không có, ca hoàn toàn không có cơ hội chiến đấu!"

"Càng không phải nhắc đến nhận được chiến lợi phẩm nữa."

Ba ngày qua, hắn đã đi hơn một trăm nơi, đã vượt qua phạm vi dịch chuyển của Ngọc Hốt.

Những nơi từng đến, đều là phải dáng vẻ ngăn nắp trật tự, mọi người yêu thương lẫn nhau.

Thỉnh thoảng có người làm ra hành vi vượt khuôn phép, ngay lập tức sẽ có tạp dịch của Thiên Cung đến hiện trường.

Thành ca cũng không ngốc, có thể nhìn ra những người này phần nhiều đều là vì điểm Thiên đạo, mà cố ý giả vờ hòa nhã như vậy.

Việc này xem ra là rất tốt đẹp.

Nhưng vấn đề là hắn ở trong một Nguyên Tiên giới như vậy, không lấy được một tí cơ hội làm màu.

Dù sao cũng không thể đang yên đang lành đi cướp những Tiên nhân không hề liên quan kia chứ?

Hắn cũng không bất lịch sự như vậy.

Còn về cái điểm Thiên đạo kia của hắn, vẫn duy trì ở 98 điểm, không hề động tới.

“Trời ơi!”

“Còn muốn người khác sống không chứ?”

“Vốn tưởng rằng đạo trường rảnh rỗi buồn chán, bây giới mới phát hiện bên ngoài còn vô vị hơn.

Đạo trường tốt xấu gì cũng còn có ba tên không thể động vào, tốt xấu gì cũng còn có một Nhị thế tổ thường xuyên đưa tiễn.

Cũng chính vào lúc này, một đoạn đối thoại bay đến trong tai hắn.

“Đám Tà tiên đó lại xuất hiện rồi, cùng nhau đi kiếm điểm Thiên đạo thôi!”

“Giết chết một tên Tà tiên, khoảng cách đến Thiên Cung sẽ càng gần thêm mấy bước!”

“Đúng thế đúng thế, cơ hội hiếm có!”

“Ở đó chiến đấu quá nguy hiểm, ta thật không muốn đi tìm cái chết…”

Chương 1069: Thượng tiên đưa ta theo với

Hửm?

Tà tiên?

Chiến đấu?

Hơn nữa còn nhận được điểm Thiên đạo?

Khương Thành đến giờ vẫn chưa biết điểm Thiên đạo có ý nghĩa gì, nhất thời thấy có hứng thú.

Hắn lập tức tiếp cận qua đó.

“Lão huynh, Tà tiên này là tình huống gì vậy? Phải đánh nhau sao?”

“Sao ngươi đến cái này cũng không biết?”

Có điều vừa nhìn thấy cảnh giới của Khương Thành, liền trở nên khách khí.

“Hóa ra là Thượng tiên tiền bối, tiền bối lượng thứ, tiểu nhân có mắt như mù…”

Thành ca không hề để ý chút tiểu tiết này, tùy ý khoát tay: Được rồi được rồi, nói cho ta nghe tình hình của Tà tiên đó.”

“Tà tiên là một nhóm Tiên nhân không tuân theo sự quản thúc của Thiên Cung, mà lại thích giết chóc, bọn họ không có chuyện ác nào không làm, thường thường số lượng cực kỳ lớn…”

“Còn có một nhóm người như vậy sao?”

Đám đệ tử Phi Tiên môn đó của mình, không phải chính là Tà tiên đó chứ?

Có điều bọn họ không thích giết chóc, càng không làm chuyện ác…

“Chẳng thế thì sao!”

“Thiên Cung có Thập Thiên đế, vẫn không trị được Tà tiên gì đó?”

“Trong Tà tiên cũng có cường giả siêu cấp, mặc dù không sánh được với Thập Thiên đế, nhưng cũng không chênh lệch nhiều.”

Tên Tiên nhân đó lại thở dài một tiếng: “Đám Tà tiên này lấy việc giết người đoạt bảo làm niềm vui, giết hại hàng loạt dân trong thành lấy máu tế, sinh linh lầm than, những nơi từng đi qua đều là một vùng đau thương, là mối đại họa tầng tầng lớp lớp của bọn ta.”

“Thiên Cung vẫn đang tấn công bọn họ, nhưng bọn họ mỗi khi rơi vào đường cùng, đều sẽ chạy trốn vào trong khu vực Đạo Tuyệt. Đợi đến khi bên ngoài trời yên biển lặng rồi, lại chạy ra cướp phá giết chóc, quả thật vô cùng đáng hận!”

Thành ca lại có chút không hiểu rồi.

“Khu vực Đạo Tuyệt gì?”

“Cái gọi là khu vực Đạo Tuyệt, chính là nơi đoạn tuyệt Thiên đạo!”

Trong lòng tên Tiên nhân đó vô cùng buồn bực, Thiên đạo chí bảo cũng không phát huy ra được buff vốn có.

“Mà trong khu vực Đạo Tuyệt, cũng có một đám Tiên nhân không tuân theo sự quản thúc của Thiên Cung. Có điều phong cách của bọn họ không giống với Tà tiên, không ác độc tàn bạo như vậy.”

Thành ca tỏ ra mình mở rộng tầm mắt rồi.

“Cảm thấy như cái Tiên giới này là chia ba phần à, khu vực Đạo Tuyệt, Tà tiên, Thiên Cung?”

Tiên nhân đó gật đầu: “Đại khái là như vậy, trong ba bên, Tà tiên yếu nhất, cũng không được yêu thích nhất.”

“Mới đầu Thiên Cung cũng từng ồ ạt tấn công khu vực Đạo Tuyệt, nhưng đấng đại năng của khu vực Đạo Tuyệt quá nhiều, Thiên Cung không chiếm được một chút lợi lộc, cuối cùng chỉ có thể lặng lẽ rút lui.”

“Hóa ra là như vậy.”

Tâm tư của Thành ca trở nên linh hoạt.

Xem ra Nguyên Tiên giới không hề thái bình, cơ hội biểu diễn sẽ rất nhiều, chỉ là mình trước đây không phát hiện ra mà thôi.

Nếu Tà tiên đó ai ai cũng hô đánh, làm cho người người oán trách, vậy thì khai đao từ bọn họ trước là được rồi.

“Xin hỏi ta nên báo danh đi đánh Tà tiên như thế nào?”

Hắn làm như đi đánh chuột vậy.

Tên Tiên nhân đó đầu tiên là ngây ra, chợt vẻ mặt mong đợi hỏi: “Dám hỏi Thượng tiên là cảnh giới hạng nào?”

“Đế cảnh bát trọng, sao thế?”

“Ồ, vậy mà lại là cường giả của Đế cảnh bát trọng?”

Tên Tiên nhân đó đem theo vẻ mặt kinh ngạc.

Ở Gia Vương đạo trường, đó là một đống Tôn giả và Thiên tôn, nhưng ở bên ngoài không thể vẫn là Đế cảnh bát trọng cửu trọng chạy khắp nơi.

Nhiều hơn vẫn là Tiên nhân cấp thấp.

Sau đó, tên Tiên nhân đó vặn tay, cười quyến rũ nói.

“Thượng tiên ngươi định đi sao? Vậy ngươi có thể dẫn thêm tiểu nhân theo không, tiểu nhân là Lại Bình, cầu xin Thượng tiên dẫn theo tổ đội…”

Thành ca liếc nhìn tên hèn mọn cảnh giới Đế cảnh tứ trọng kia một lượt từ trên xuống dưới.

Ta từ trước tới giờ đều là tự mình làm màu, không cần đồng đội.

“Không cần đâu.”

“Đừng mà Thượng tiên, dẫn theo ta đi mà! Đừng thấy tiểu nhân sức mạnh yếu, nhưng lanh lợi được việc…”

Còn chưa đợi hắn nói xong, Thành ca đã vỗ vai hắn, cho hắn một ánh mắt chắc chắn.

“Hậu phương cũng rất quan trọng đúng không, ngươi được việc như vậy, nhiệm vụ quan trọng là ở lại hậu phương bảo vệ mọi người sẽ giao lên vai của ngươi vậy!”

Tên Lại Bình đó nghe không ra hắn đây là đang chế giễu.

Có điều một tên Đế cảnh bát trọng có thể kiên nhẫn như thế với mình, cả đời này hắn cũng mới gặp lần đầu, trong lòng bất giác cháy lên ngọn lửa hy vọng.

“Thượng tiên, Thượng tiên đừng đi mà! Dẫn theo ta đi, dù sao vốn là cần phải có tổ đội, thêm một mình ta cũng không nhiều mà…”

Hắn nói như vậy, Thành ca quả nhiên dừng bước.

“Cần phải có tổ đội?”

“Đúng thế, trừ phi cao hơn Thiên tôn, nếu không thì không thể tự mình báo danh, dù sao sức chiến đấu của Tà tiên đều rất mạnh, hơn nữa một đội không được ít hơn năm người.”

Thành ca bĩu môi: “Nếu ngươi đã biết nguy hiểm, vậy còn sống chết muốn đi theo ta làm gì?”

“Kiếm lấy điểm Thiên đạo đó.”

Lại Bình cũng không giấu giiếm.

“Thượng tiên có điều không biết, ngoài điểm thiên đạo của thành tích chiến đấu cá nhân ra, còn có thêm một phần thưởng thành tích chiến đấu toàn đội nữa, phần này do tất cả mọi người trong đội ngũ chia đều.”

“Đây cũng là Thiên Cung vì muốn khích lệ mỗi người trong đội ngũ thật lòng hợp tác, đồng tâm hiệp lực, đặc biệt tăng thêm điểm Thiên đạo.”

Hắn nói như vậy, Thành ca liền hiểu ra.

Chiến tích và điểm Thiên đạo của mình, vẫn là của mình, sẽ không bị ít đi.

Chỉ có điều cộng thành tích chiến đấu của cả đội lại, còn có thể nhiều thêm một phần thưởng tập thể 10%.

Nếu như đội ngũ tổng cộng có mười người, vậy mình còn có thể thêm điểm nhận được phần thưởng thêm 1%.

Cái tên cảnh giới Đế cảnh tứ trọng hèn mọn Lại Bình này, đương nhiên cũng không hy vọng có thể giết chết Tà tiên gì, thứ hắn nhắm vào chính là phần thưởng thêm 1% kia.

Đi theo cao thủ trốn sau đít, cũng có thể ăn hôi mà.

Thật ra hắn có một câu vẫn chưa nói với Khương Thành.

Thiên Cung vì muốn cao thủ và cao thủ gộp đoàn, phát huy hiệu quả chiến đấu cao hơn, cho nên mới cho thêm phần thưởng thành tích chiến đấu của cả đội 10%.

Nghĩ cũng đúng, nếu như một đội ngũ đều là cao thủ tinh anh mà cùng cấp bậc với mình, vậy thành tích chiến đấu của cả đội sẽ trở nên rất cao. Cuối cùng phần thưởng cả đội 10% kia sẽ càng hậu hĩnh.

Trong loại tình huống này, cốt lõi của đội ngũ đều là mạnh liên thủ mạnh.

Hầu như không có ai đem theo gà yếu.

Gà yếu không thể tăng thành tích chiến đấu của toàn đội không nói, cuối cùng còn nhiều thêm người chia phần thưởng.

Thành ca khẽ suy nghĩ một chút, thật ra cũng đã nhìn ra cách thức ở trong đó.

Nhìn thấy tên Lại Bình đó vừa chờ mong vừa thấp thỏm, còn đem theo ánh mắt khổ sở van xin, ca đây khóe miệng hơi nhếch lên.

“Dẫn theo ngươi cũng được, nhưng tất cả quá trình ngươi phải nghe ta chỉ huy.”

Ca đây chiến đấu trước giờ không cần đồng đội.

Thứ ta cần chỉ là vài tên trang trí biết nịnh nọt mà thôi, căn bản không có yêu cầu gì về sức mạnh của đồng đội.

“Nhất định nhất định, việc này là nhất định rồi!”

“Vậy được, ngươi đi theo đi.”

Nghe thấy câu này, Lại Bình vui đến nỗi suýt nữa bay lên.

Hắn đã từng quanh quẩn ở đây báo danh đại điện rất nhiều năm, cũng từng thử rất nhiều lần rồi.

Đại lão từng để ý đến hắn đến một tên cũng không có, mà bản thân hắn lại đã từng tổ chức với những Đế cảnh tứ trọng khác một đội ngũ mười ba người.

Kết quả lần đó trở thành ác mộng cả đời của hắn, mười ba người cuối cùng chỉ sống trở về bốn người.

Khương Thành là đại lão “nhiệt tình” đầu tiên mà hắn gặp được.

Chỉ là hắn lúc này, căn bản không ý thức đến bản thân đã lên một chuyến xe như thế nào.

Chương 1070: Nhất định phải làm đội trưởng

Đi vào phòng báo danh, bên trong nhộn nhịp giống như chợ bán rau vậy.

Tiên nhân ở đâu cũng có thể nhìn thấy hoặc là túm năm tụm ba, hoặc là kết thành đội nhóm.

Mà những người ôm kiếm, tự mình đứng hiên ngang ngạo mạn này, vừa nhìn liền biết là cao thủ diễn xuất.

Bên cạnh loại người này phần lớn đều sẽ có một nhóm người vây quanh, các loại mời chào đại lão vào đội.

Bên trong có thể nghe thấy tiếng gào thét hết đợt này đến đợt khác.

“Mau đến gia nhập bọn ta, Đế cảnh bát trọng dẫn đội!”

“Trảm Tôn đội chiêu mộ Đế cảnh cửu trọng sức mạnh cao thủ, đội bọn ta đã từng giết Tà tiên tôn giả!”

“Đội các ngươi tất cả đều là Đế cảnh bát trọng, còn không biết xấu hổ chiêu mộ Đế cảnh cửu trọng? Lần giết chết Tà tiên tôn giả năm đó, tất cả chỉ là ăn gian.

“Hừ, các ngươi cũng tốt đẹp đến đâu chứ?”

“Thiểm Không đội là đội mạnh uy tín, bảy lần lập đội chiến Tà tiên, chưa hề có ghi chép bỏ mạng, mau đến gia nhập bọn ta đi.”

“Thiểm Không đội các người, mỗi lần đều trốn ở sau trở về tay không, đương nhiên không có ghi chép bỏ mạng…”

Thành ca nghe đến nỗi khóe miệng trề ra, cái cảnh tổ đội này khiến hắn có một loại ảo giác mơ quay lại kiếp trước.

Hắn vừa đi vào, rất nhanh đã có mấy người nghênh đón lên trên.

“Vị đạo hữu này, ngươi là Đế cảnh bát trọng?”

“Đạo hữu có đồng ý gia nhập đội bọn ta không?”

“Đại lão chiếu cố bọn ta..”

Những người tu vi không thấp hơn hắn, đều có thể nhìn ra cảnh giới của hắn.

Đế cảnh bát trọng, ở đây cũng xem như là cao thủ mạnh rồi, rất được yêu thích.

Mà những người có tu vi thấp hơn hắn, vừa nhìn không thể nhìn ra độ nông sâu, đương nhiên biết đây là cái chân lớn, cũng muốn lôi kéo qua làm trụ cột.

Trong những đội ngũ lôi kéo hắn này, cũng có vài người có sức mạnh tương đối.

“Kim Hổ đội bọn ta đều là Đế cảnh bát trọng, chính là cần cao thủ tinh anh như đạo hữu đây!”

Thành ca vô cùng hào hứng nói: “Vậy Kim Hổ đội các ngươi có thể để ta làm đội trưởng không?”

Đội trưởng của Kim Hổ đội kia vẻ mặt có hơi cứng lại.

“Đạo hữu đây là đang làm nhục bọn ta sao?”

Mặc dù đội trưởng không có phần thưởng thêm gì, nhưng dù sao cũng là trưởng của một đội, có rất nhiều cơ hội gặp gỡ giao lưu với người phụ trách Tiên quan bên phía Thiên Cung.

Sau khi đã giao lưu quen rồi, ý nghĩa vẫn là rất lớn.

Hơn nữa hắn đến cả tên của Khương Thành cũng không biết, sao có thể để hắn vừa lên đã cho làm đội trưởng.

Thấy hắn không đồng ý, Thành ca chỉ có thể buông tay: “Vậy thì không có gì để nói nữa.”

Hắn không thể nào khuất phục dưới người khác, nhất định phải làm đội trưởng.

Sau đó hắn lại dùng cùng lý do, liên tiếp từ chối mấy đội ngũ cùng cấp có sức mạnh khá lớn.

Làm cho mấy Tiên nhân gần đó đều sôi nổi bóc phốt.

“Tên này là tình huống gì đây?”

“Cùng là Đế cảnh bát trọng, hắn điên cuồng cái gì chứ?”

“Lẽ nào hắn tự cho rằng chúng ta đều không bằng hắn?”

“Lại còn muốn làm đội trưởng, hắn rất nổi tiếng sao?”

“Căn bản chưa từng gặp người này.”

“Vừa lên liền làm đội trưởng, hắn tưởng rằng hắn là ai chứ?”

Với những bàn tán của bọn họ, Thành ca không hề để vào tai, lười phải để ý.

Nhưng Lại Bình đi theo hắn, thì lại áp lực nặng nề.

Đại lão, nếu như ngươi muốn từ chối người khác, cũng có thể dùng cái cớ khác mà.

Sao phải dùng cái lý do điên rồ là làm đội trưởng như vậy chứ?

Sẽ vô hình chung đắc tội với rất nhiều người đó!

Hai người chen chúc qua đám người, đến được chỗ đăng ký đội ngũ.

Chỉ cần sau khi đăng ký ở đây xong, đội ngũ xem như là đã thành lập.

Sau đó tập hợp đủ năm người trở lên, thì có thể đi ra tiền tuyến chém giết với Tà tiên kiếm điểm Thiên đạo.

Có điều đối với Thành ca mà nói, thứ hắn quan tâm hơn vẫn là chiến lợi phẩm sau khi giết chết Tà tiên.

"Hy vọng những Tà tiên đó có thể giàu có một chút."

Ấp ủ cái suy nghĩ như vậy, hắn hướng về phía chỗ đăng ký giao ra Ngọc phù thân phận của mình.

Tiên quan cửu phẩm phụ trách đăng ký nhận lấy nhìn một cái, nhất thời ngây ra, vội vàng đứng dậy chắp tay.

"Hóa ra là Thượng Đình Tiên nhân của Gia Vương đạo trường, thất kính thất kính!"

Không chỉ là hắn, những Tiên nhân vây quanh xem ở phía sau, và những đội ngũ mà trước đây từng bóc phốt hắn, cũng đều kinh ngạc.

"Người này vậy mà lại là Thượng Đình Tiên nhân của đạo trường cấp Vương?"

"Trời ơi, vậy thì lợi hại đó!"

Có thể vào đạo trường cấp Vương, đó chắc chắn là Thiên tài đứng đầu, mà có thể trở thành Thượng Đình Tiên nhân, càng là thiên tài trong thiên tài!"

Tuyệt thế thiên tài luôn có thủ đoạn đặc biệt, các loại át chủ bài nhiều vô kể, hoặc là thể chất thần hồn đặc biệt, v.v, khiêu chiến vượt cấp không hề hiếm gặp.

Sức chiến đấu của bọn họ, sẽ luôn vượt qua Tiên nhân bình thường cùng cấp.

“Mặc dù người này là Đế cảnh bát trọng, nhưng trên thực tế có khả năng đã có sức chiến đấu của Đế cảnh cửu trọng!”

“Đúng thế, chẳng trách hắn vừa lên đã muốn làm đội trưởng.”

“Hóa ra người ta có cái tư cách này.”

Lại Bình theo sát Thành ca, càng giống như sau khi trúng thưởng phát hiện phần thưởng còn lớn hơn mười lần so với tưởng tượng của bản thân.

Phấn khích không khép được mồm.

Bản thân lại có thể vô tình ôm được cái chân to của một vị tuyệt thế thiên tài.

Xem ra lần này thật sự có cơ hội đi theo ăn chực được hơn một trăm điểm Thiên đạo rồi.

Mà Kim Hổ đội và đội ngũ của mấy vị Đế cảnh bát trọng trước đây từng không đồng ý Khương Thành làm đội trưởng, cũng nhanh chóng dồn qua.

“Đạo hữu đạo hữu, bọn ta bằng lòng để ngươi làm đội trưởng.”

“Đúng đúng đúng, bọn ta vô cùng mong mỏi nhận được sự chỉ huy của ngươi.”

“Đạo hữu hãy suy nghĩ thêm về bọn ta đi, đội trưởng không thành vấn đề…”

Nói đùa sao, đừng nói Thượng Đình, cho dù là Hạ Đình Tiên nhân của đạo trường cấp vương, cũng đã mạnh hơn bọn họ rất nhiều rồi.

Lần này, Thành ca đã không còn hứng thú nữa rồi.

“Vẫn là thôi đi, ta không muốn để các ngươi khó xử.”

Đám đội trưởng vội vàng xua tay nói: “Không khó xử không khó xử…”

“Không không không, đó là đang làm nhục các ngươi, sao ta có thể làm như vậy chứ?”

“Không làm nhục không làm nhục, đó là bọn ta nói đùa thôi.”

“Thôi đi thôi đi, trưởng của một đội là vị trí quan trọng như nào chứ, há có thể dễ dàng cho người khác? Chớ có nhắc đến

nữa!”

Thành ca dùng lời lẽ nghiêm túc từ chối, thái độ vô cùng kiên định.

Lúc này, lại có một đám người đuổi qua.

“Đám cặn bã bát trọng các ngươi, cút hết sang một bên cho bổn tọa!”

“Thiên tài Thượng Đình cấp Vương, đương nhiên là phải gia nhập Bá Vân đội bọn ta!”

Đám người bị gọi là cặn bã, trên mặt đều hiện lên ngọn lửa giận dữ, nhưng nghe thấy ba chữ Bá Vân đội, lại không một ai dám hé răng.

Tất cả đều ngoan ngoãn nhường đường.

Sau đó chỉ thấy một tên nam nhân trung niên công tử bột thân hình cường tráng bước đến giữa sân.

Mà phía sau hắn, còn có hơn mười ba người đi theo.

Hơn mười ba người này tất cả đều là Đế cảnh cửu trọng, khí thế lớn mạnh phát ra, thậm chí khiến cho khí tức xung quanh đều trở nên ngưng trệ lại.

Bá Vân đội đó là đội mạnh uy tín thật sự.

Bọn họ đều không cần mời chào chiêu mộ người, nhưng phàm là người có chút mắt nhìn, đều sẽ chủ động muốn gia nhập bọn họ.

Người này rảo bước bước đến trước mặt Thành ca.

“Bổn tọa là Tịnh Đỉnh tôn giả, đội trưởng của Bá Vân.”

“Đội ngũ của bọn ta mạnh như nào, có lẽ cũng không cần nói nữa, ngươi chắc chắn từng nghe qua rồi.”

“Mặc dù ngươi mới là Đế cảnh bát trọng, nhưng bọn ta không chê bai ngươi tu vi thấp.”

“Có thể phá cách thu nhận ngươi nhập đội, ngươi có thể đi theo ta!”

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ ngưỡng mộ.

Bá Vân đội xuất chiến đã trên trăm lần rồi, những Tà tiên tôn giả đã từng giết chết cũng không dưới 50 60 người, thậm chí từng có ghi chép giết chết Thiên tôn.

Đội ngũ này, ở trong cấp tôn giả đều là thượng hiệu được xếp hạng.

Gia nhập bọn họ, sẽ bảo đảm có điểm Thiên đạo.

Ra một lần nhiệm vụ, thông thường giữ ở mức thấp nhất cũng có thể kiếm được đến mấy ngàn điểm Thiên đạo.

Đây là con số mà rất nhiều Tiên nhân phấn đấu mấy trăm triệu năm cũng không thể đạt được.

Sau khi Tịnh Đỉnh tôn giả nói xong câu này, liền trực tiếp quay người qua, đợi Thành ca theo kịp.

Chương 1071: Đệ Nhất Soái Đội

Mà hơn 30 tên tôn giả dưới trướng hắn lại có biểu cảm không giống nhau.

Có hoan nghênh, có khinh thường, còn lại là dò xét nhiều hơn

Đế Cảnh bát trọng dù sao cũng kém hơn một trọng cảnh giới của bọn họ, hơn nữa còn khiến cho đội đế cảnh cửu trọng thuần nhất sắc của bọn họ không còn thuần nhất sắc nữa.

Còn có chút không thoải mái.

Thái độ này của bọn họ, Thành ca nhìn rõ mồn một.

Hắn không thể không cười ra tiếng.

“Ha ha, hay là thôi đi, ta đúng là người đàn ông muốn tự mình làm đội trưởng.”

Tịnh Đỉnh tôn giả đột nhiên xoay người.

Đôi mắt hơi nhíu lại, ánh mắt gắt gao nhìn cố định trên mặt Thành ca.

“Ngươi nói cái gì?”

Lại có người có thể từ chối lời mời của Bá Vân đội sao?

Đùa gì vậy?

Không nể mặt vậy sao?

Những tôn giả của Bá Vân đội vốn dĩ còn khinh thường hắn, đồng loạt nổi giận.

“Ngươi có ý gì?”

“Thế nào, coi thường Bá Vân đội bọn ta?”

“Nể mặt ngươi rồi mà?”

“Còn nhất định phải làm đội trưởng, ngươi có tư cách gì?”

“Đại ca, nếu hắn đã ngạo mạn không biết thức thời, vậy thì vứt bỏ hắn là được, để hắn sau này từ từ hối hận đi!”

“Đúng thế, ngươi tưởng rằng Bá Vân đội bọn ta gia nhập dễ dàng như vậy sao?”

Với lời chỉ trích của bọn họ, Thành ca cũng không tức giận.

Hắn chỉ xua tay, cười tủm tỉm nói: “Không không không, cho dù đội các ngươi cho ta làm đội trưởng, ta cũng sẽ không làm.”

Ý của lời này sao nghe lại có chút nhục nhã như vậy.

Cho dù các ngươi cho ta làm đội trưởng, ta cũng lười tham gia với các ngươi.

Điều này thật xấu hổ.

Tịnh Đỉnh tôn giả nhướn mày: “Ngươi có ý gì?”

Những người khác cũng quát lên phẫn nộ.

“Nói chuyện cho rõ ràng vào!”

“Tiểu tử, ngươi điên cuồng quá mức rồi đấy?”

“Cho ngươi làm đội trưởng cũng không thoả đáng?”

“Ngươi coi Bá Vân đội bọn ta thành gì rồi?”

Thành ca thở dài: “Các ngươi thật sự hiểu lầm ta rồi.”

“Ta chỉ là cảm thấy đội các ngươi quá nhiều người, đến lúc đó thưởng thêm 10% cho hơn 30 người, lúc này được bao nhiêu?”

“Nhiều người thì không có tương lai, không phải quá thiệt thòi sao?”

“Khoản này rất dễ để tính toán mà!”

Mọi người nghe xong khoé miệng liền nhếch lên.

Ngươi lại còn chê người của Bá Vân đội nhiều sao?

Có nhầm hay không vậy?

Đội ngũ chắc chắn là càng nhiều người, sức mạnh tổng thể sẽ càng mạnh, khi đối mặt với kẻ địch càng nắm chắc thắng lợi!

Nếu như ít người, người được thưởng trong phân tổ quả nhiên cũng sẽ ít hơn.

Nhưng đội ngũ của ngươi yếu, cũng không được khen thưởng nhiều như vậy.

“Người này chẳng lẽ là một tên ngốc?”

“Sao hắn lại nghĩ vậy?”

“Phục rồi, lại còn kỳ lạ chê nhiều người,,.”

“May mà Bá Vân đội chúng ta không tuyển hắn, bằng không chưa biết chừng sẽ ảnh hưởng đến tiêu chuẩn toàn thể.”

“Chính xác, loại người này sao lại vào được Vương cấp đạo trường?”

Mọi người thì thầm với nhau, hơn nữa cũng không giấu giếm Khương Thành.

Mà vị Tịnh Đỉnh tôn giả kia nghe vậy thì lắc đầu vẻ mặt đầy thất vọng.

“Vậy ngươi tự giải quyết cho ổn thoả đi.”

“Không dám không dám!”

Thành ca chắp tay về phía hắn cười tủm tỉm.

Sau đó, ngay trước mắt bao nhiêu người, tự mình đăng ký một đội ngũ.

Đối với Thượng Đình Tiên nhân của Vương cấp đạo trường, Tiên quan cửu phẩm phụ trách đăng ký vẫn còn rất khách sáo.

“Đạo hữu định đặt tên gì cho đội?”

“Đặt tên sao, vậy thì gọi là Đệ Nhất Soái Đội là được.”

“Khụ khụ…”

Tiên quan kia nhếch mép: “Đạo hữu thật sự muốn đặt loại tên này sao?”

Những Tiên nhân khác ở phía sau vẻ mặt cũng không nói gì.

Ngay cả Lại Bình cũng không nhịn được mà phải lấy tay đỡ trán, dáng vẻ có phần không còn mặt mũi gặp người khác.

Đại lão này tính khí tốt, bằng lòng dẫn theo người mới, chỉ là phẩm vị hình như có chút không theo kịp bước tiến của thời đại.

Nhìn đội ngũ khác, sẽ giết hoặc trảm, hoặc hổ hoặc là sói, ngang ngược bao nhiêu.

Không phải nói ra cũng có sĩ diện sao?

Chỉ có điều khẩu vị của Thành ca là vậy, dưới sự kiên trì của hắn, “Soái Nhất” đội cuối cùng vẫn chính thức được thành lập.

Và sau khi thành lập, chuyện đầu tiên mà Thành ca dùng làm dấu mốc của đội ngũ đó là ngoắc ngón tay với Lại Bình ngay trước mắt bao nhiêu người.

“Nên thêm ngươi vào trong đội ngũ rồi.”

Lại Bình sớm đã không chờ đợi được, vội vàng lấy ra Ngọc Phù thân phận của mình.

“Làm phiền Thượng Tiên!”

Tăng thêm đội viên vào đội, vốn không hề phức tạp, Thành ca đã sớm xong rồi.

Vì thế lúc này, đội ngũ của hắn đã thành hai người.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người ở gần đó lúc đầu là vẻ mặt mông lung, sau đó cùng nhau ồ lên.

“Ta không nhìn nhầm chứ?”

“Hắn lại có thể thêm một Đế Cảnh tứ trọng vào đội?”

“Đùa gì vậy?”

“Chiến đấu với Tà tiên lại dẫn theo một con gà yếu ớt?”

“Đây không phải là kéo khen thưởng chiến tích bình quân xuống thấp sao?”

Bị mọi người gọi là con gà yếu ớt trước mặt, trong lòng Lại Bình có chút tổn thương.

Các ngươi tốt xấu gì cũng nên thảo luận riêng tư, đừng thẳng thắn như vậy chứ!

Ngay sau đó hắn nhận được mệnh lệnh của Thành ca.

“Tiếp theo hãy giúp ta tìm ba người, tập hợp thành một đội.”

Đây chính là nhiệm vụ đầu tiên mà đội trưởng giao cho mình, Lại Bình tràn đầy hăng hái.

“Được!”

Hắn lập tức đi đến trong đám người lớn tiếng hét to đầy phấn khích, giống như những đội khác vậy, tuyển chọn đội hữu ở khắp mọi nơi.

Khương chưởng môn biến ra cái ghế dựa, thảnh thơi nằm ngả nghiêng ở phòng khách này.

Mặc dù đã giao nhiệm vụ, nhưng nghĩ đến thân là đội trưởng, không làm một việc gì dường như có chút không tử tế lắm.

Vừa rồi nhìn những Tiên nhân vây xem xung quanh, hắn còn chủ động hét to nữa.

“Soái cường đội vừa mới ra lò, các ngươi ai bằng lòng ra nhập, có thể đến hiện trường để báo danh!”

“Tận dụng thời cơ!”

Kết quả những Tiên nhân xung quanh đó cả đám đều lắc đầu xua tay.

“Không được không được, đội ngũ của ngươi quá thần kỳ, bọn ta không với cao được.”

“Đúng thế, bọn ta vẫn nên đi nơi khác xem thôi,,.”

“Đội ngũ này của ngươi không thích hợp với ta.”

“Ta cũng cảm thấy không thích hợp…”

Những người này quá nửa đều là Cảnh Đế bát trọng cùng giai với hắn.

Trước kia khi bọn họ nghe nói Khương Thành là Thượng Đình thiên tài của Vương cấp đạo trường, trong lòng kêu lên một

tiếng kích động.

Lúc đó không ít người muốn lăn lộn cùng hắn.

Nhưng sau khi Khương Thành cho Lại Bình gia nhập đội ngũ, suy nghĩ gia nhập trong đầu đám người này cắt đứt ngay lập tức.

Dẫn theo một con gà yếu ớt, ảnh hưởng quá lớn đến tổng thể.

Đội ngũ này vừa nhìn là biết không thể nào dựa vào được, còn không bằng gia nhập đội ngũ cùng giai khác.

Lời từ chối của bọn họ khiến Thành ca có chút đau buồn nhẹ.

Lẽ nào giá trị hấp dẫn của mình giảm bớt rồi sao?

Tự mình mời chào, vậy mà lại có người từ chối, có hơi mất thể diện.

Sau một lát, Lại Bình chen chúc quay về đầu đầy mồ hôi.

Nhìn thấy Thành ca nằm ở đó, cũng có hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó đến gần với vẻ mặt xấu hổ.

"Thượng Tiên…"

Thành ca ngắt lời hắn: "Đều là cùng một đội, sau này gọi đội trưởng là được rồi."

"Ờ ờ…"

Lại Bình vừa tiếp tục cảm động đại lão thật sự rất tốt, vừa mang theo vẻ mặt đau khổ nói: "Không tuyển được người, bọn họ nghe nói trong đội ngũ có đề Đế Cảnh tứ trọng, tất cả đều không bằng lòng gia nhập."

Khi hắn nói lời này, trong lòng có chút lo lắng.

Nói đến đây, hay là mình nên buông cái chân này ra cho rồi!

Ngộ nhỡ đại lão vì nguyên nhân này mà đá mình ra khỏi đội ngũ thì phải làm sao?

Khương Thành sớm đã chuẩn bị tâm lý, thật ra cũng không coi là ngang ngược.

Trái lại hắn còn xua tay nói: "Không sao cả, không tuyển được Đế Cảnh bát trọng, ngươi có thể tuyển thất trọng!"

Lại Bình cười khổ một tiếng.

“Thất trọng cũng không đồng ý gia nhập với chúng ta…”

Chương 1072: Tiêu chuẩn tuyển người của Thành ca

Cái này?

Đế Cảnh thất trọng coi thường soái nhất cường đội của mình sao?

Thành ca cảm thấy giá trị hấp dẫn của mình hạ thấp thêm một bậc nữa, vì thế hắn càng thêm đau buồn.

Không phải nói diễn viên chính vừa đứng ở đó, những người khác đều cúi đầu hành lễ hay sao?

“y, nếu không có cách, xem ra chỉ có thể như vậy thôi.”

Như nào?

Mắt thấy đại lão nhìn về phía mình, Lại Bình có chút sợ hãi.

Hắn vội vàng cầu xin: “Đội trưởng, ta… đừng đuổi ta đi, ta thật sự rất trung thành và tận tâm…”

Vẻ mặt Thành ca không nói gì: “Từ lúc nào mà ta nói muốn đuổi ngươi đi vậy.”

Hắn cười tủm tỉm vỗ vỗ vai của Lại Bình.

“Ngươi là người lanh lợi tài giỏi như vậy, còn là người đầu tiên vào đội, là cánh tay thần đắc lực của ta, sao có thể đuổi ngươi đi được chứ.”

“Yên tâm đi, ta chỉ bảo ngươi tuyển ba người.”

Lời nói này của hắn khiến cho Lại Bình cảm động rơi nước mắt.

“Nhưng mà, e rằng bọn họ khó mà đồng ý…”

Thành ca nhún vai: “Đế Cảnh thất trọng bát trọng không đồng ý vào đội, Đế Cảnh tứ trọng ngũ trọng dù sao vẫn đồng ý đúng không?”

“Bỏ đi, đến lúc đó tứ trọng ngũ trọng ngươi cũng không quản lý tốt được, ngươi cứ đi tuyển ba người dưới Đế Cảnh tam

trọng là được rồi.”

“Điều này…”

Lại Bình nhếch khoé miệng, nhất thời không nói được lời nào.

Đế Cảnh tam trọng trở xuống chắc chắn đồng ý gia nhập đội của ngươi.

Bởi vì bọn họ còn không mạnh bằng ta, cũng không có tư cách ghét bỏ gây cản trở cho ta.

Có đại lão ngươi là Đế Cảnh bát trọng dẫn dắt, không biết bọn họ sẽ vui vẻ bao nhiêu.

Nhưng vấn đề là, nếu như vậy, cuối cùng trong đội chỉ có ngươi là người có thể đánh, bốn người khác tất cả đều là con gà yếu.

Đến lúc đó đội ngũ này đi tiền tuyến, còn có thể sống sót sao?

“Điều này, đội trưởng, ngươi thật sự muốn làm như vậy sao? Hay là ta lại cố gắng lần nữa, cho dù không tuyển được thất trọng, Đế Cảnh lục trọng dù sao vẫn có hy vọng.”

Thành ca xua tay: “Ta là đội trưởng, làm theo những gì ta nói, cao thì chúng ta không cần nữa!”

Hắn cũng nghĩ thông suốt rồi.

Cho dù tuyển được một số Đế Cảnh bát trọng cửu trọng qua đây, đối với mình mà nói cũng vẫn chỉ là góp đủ số trang sức mà thôi.

Huống chi Đế Cảnh bát trọng cửu trọng rất tầm thường, còn không bằng để Đế Cảnh nhị trọng tam trọng bớt việc.

Dù sao từ trước đến nay ca đây không cần đội hữu giúp đỡ, chiến đấu chỉ có hắn là được rồi.

Lại Bình đành chịu, chỉ có thể làm theo.

So với việc tuyển người vừa rồi gặp đâu trắc trở đó, lần này chính là một thái cực khác.

Khi hắn tuyên bố với những Tiên nhân kia là muốn tuyển người dưới Đế Cảnh tam trọng, có một vị đại lão Đế Cảnh bát trọng dẫn dắt đội, những Tiên nhân tầng thấp nhất suýt nữa thì điên cuồng ngay tại chỗ.

Sau đó, vây quanh Lại Bình đến nỗi con kiến chui không lọt.

“Tuyển ta tuyển ta!”

“Tuyển ta đi, ta nhất định sẽ phối hợp nhịp nhàng với đại lão!”

“Thượng Tiên hãy tuyển ta đi, ta rất có ích!”

“Thượng Tiên nhận ta nào, ta có thể làm ấm giường cho đại lão…”

Hết cách, Tiên nhân dưới Đế Cảnh tam trọng, đến tiền tuyến căn bản chính là bia đỡ đạn.

Trừ khi có một số năng lực đặc biệt.

Ví dụ như các loại năng lực như luyện đan, luyện khí, phù trận, nếu không thì vào lúc bình thường muốn cống hiến cho Thiên Cung cũng không có cơ hội, căn bản là không có con đường nào đạt được điểm Thiên Đạo.

Bọn họ không mong chờ trở thành Tiên quan, chỉ cần có thể trở thành tạp dịch cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Mà hiện tại có một đại lão Đế Cảnh bát trọng dẫn dắt đội, sao có thể không nắm bắt lấy cơ hội được.

Chỉ chốc lát, bên phía Lại Bình đã trở thành nơi náo nhiệt nhất ở đại sảnh, thu hút sự chú ý của một đám người.

Ngay cả Thành ca cũng bị kinh động đến.

Vừa nhìn thấy nhiều người nhiệt tình vào đội như vậy, hắn lập tức lấy lại lòng tự tin.

Xem ra sức hấp dẫn của ca không giảm bớt!

Hắn vội vàng truyền âm về phía Lại Bình, bảo hắn đưa người đến trước mặt để chọn.

Nhóm người này vừa nhìn thấy hắn, lập tức vây xung quanh.

“Thượng Tiên hãy tuyển ta!”

“Thượng Tiên chọn ta đi, sức mạnh của ta trong Đế Cảnh tam trọng cũng xem như là đứng đầu!”

“Thượng Tiên, ta là Đế Cảnh ngũ trọng, chắc chắn có thể phù hợp với yêu cầu của ngươi!”

Nghe nói như thế, Thành ca nhíu mày.

“Sao lại thế này, không phải ta nói chỉ cần dưới Đế Cảnh tam trọng thôi sao? Đế Cảnh ngũ trọng chạy đến xem náo nhiệt làm gì?”

Lại Bình nhanh chóng lên tiếng tố cáo.

“Đội trưởng, ta đã nói trước đó rồi, có lẽ bọn họ không hiểu.”

“Vậy được.”

Thành ca xua tay, ra hiệu toàn trường im lặng.

Sau đó hắng giọng nói với mọi người: “Là như vậy, Đệ Nhất Soái Đội bọn ta chỉ tuyển dưới Đế Cảnh tam trọng.”

Sau đó hắn nhìn Đế Cảnh ngũ trọng kia một cách đầy áy náy.

“Thật xin lỗi tiểu lão đệ, cảnh giới của ngươi quá cao, không phù hợp với yêu cầu của bọn ta.”

Vừa nói ra lời này, toàn trường liền ồ lên.

Đương nhiên những Đế Cảnh dưới tam trọng vui mừng vô cùng.

Còn lại những tứ trọng ngũ trọng kia thì vô cùng đau đớn, mà Tiên nhân thất trọng bát trọng vây xem gần đó, vẻ mặt lại càng kinh ngạc.

Đây là tiêu chuẩn tuyển người kì lạ gì vậy?

Đã là tuyển người, tất cả yêu cầu đều không được thấp hơn bao nhiêu trọng đó.

Ngươi thì ngược lại, còn không được cao hơn Đế Cảnh tam trọng.

Trong lúc nhất thời, những Tiên nhân có cảnh giới cao hơn đang bắt đầu bàn luận.

“Có phải hắn điên rồi không?”

“Không phải điên thì chính là ngốc.”

“Lại còn có ý chọn kẻ yếu, ta hơi nghi ngờ hắn là đang cố ý chơi đùa.”

Đặc biệt là Kim Hổ, Bá Vân đội mà Thành ca đã từ chối gia nhập trước đó, lại càng châm biếm hoàn toàn không che giấu chút nào.

“Còn tưởng rằng từ Vương cấp đạo trường đi ra có thể xuất sắc đến bao nhiêu, kết quả là không đáng tin cậy như vậy, hoàn toàn là làm càn.”

“May mà không tuyển hắn, nếu không thì sau này nhất định sẽ xảy ra vấn đề.”

“Đầu óc người này không tốt lắm.”

“Dẫn dắt một đội tệ như vậy, nhất định là muốn núp ở phía sau không ra xuất chiến.”

“Hừ, đến tiền tuyến, không thể thuận theo hắn được.”

“Cho dù hắn có thiên phú, dẫn theo bốn con gà yếu, chắn chắn không phải đối thủ của đám Tà tiên đó.”

“Chờ xem chuyện cười đi!”

Trước kia bị Khương Thành từ chối, bọn họ thấy mất thể diện, bây giờ chỉ mong sao nhìn thấy hắn làm trò cười cho thiên hạ.

Có điều, những Đế Cảnh dưới tam trọng sẽ không nghĩ như vậy.

Cho dù vị đại lão này có làm càn như thế nào, Đế cảnh bát trọng của hắn cũng bày ra đó.

Gặp phải Tà Tiên đế Cảnh thất trọng lục trọng, có thể tự mình hạ gục không?

Tà Tiên đế Cảnh thất trọng, một người cũng có 300 điểm Thiên Đạo.

Tổ đội thêm vào 10%, cũng chính là 30 điểm, nếu như đội có 5 người, đến lúc đó bản thân có thể được chia đến 6 điểm điểm Thiên Đạo.

Đó chính là 6 điểm điểm Thiên Đạo đấy!

Nếu như không đến tiền tuyến chiến đấu, ở hậu phương Tiên Thành muốn kiếm 6 điểm điểm Thiên Đạo, không mất mấy chục triệu năm thì không làm được.

Cho nên nghĩ như thế nào, ôm đùi đại lão này, nhất định không thiệt thòi!

“Sự nhiệt tình của mọi người, ta đã cảm nhận được trọn vẹn rồi.”

Nhìn thấy có gần nghìn người vây phía trước, trong lòng Thành ca rất sướng.

“Chỉ đáng tiếc, đội ngũ của bọn ta chỉ còn thiếu 3 người, cho nên vẫn cần phải tuyển chọn một chút.”

Gần đây luôn nghe thấy cái gì mà khảo hạch, bây giờ hắn cuối cùng cũng có cơ hội kiểm tra người khác rồi.

Nghe thấy những lời này của hắn, những Đế Cảnh tam trọng kia lập tức vỗ ngực lớn tiếng nói: “Thượng Tiên cứ việc ra đề!”

“Là muốn thi sức mạnh sao?”

“Hay là kiểm tra thiên phú?”

“Ta đoán Thượng Tiên muốn kiểm tra lòng trung thành và phục tùng!”

Thành ca nói rằng ta không giống với Thiên Cung, sẽ không kiểm tra mấy thứ giả dối đó.

“Như vậy đi, mỗi người các ngươi nói một kiến nghị với ta.”

“Nói có đạo lý, ta sẽ suy xét để hắn ưu tiên gia nhập.”

Chương 1703: Một câu kiến nghị

Chỉ cần nói một câu là được rồi?

Đề thi kỳ lạ này vừa ra, không chỉ những Tiên nhân cấp thấp, ngay cả các cao thủ Kim Hổ và Bá Vân đội ở bên cạnh cũng thấy khó hiểu.

“Tiểu tử này muốn làm gì vậy?”

“Trong hồ lô của hắn bán thuốc gì vậy?”

“Chẳng hiểu gì cả.”

“Chẳng lẽ là muốn tiếp thu ý kiến của quần chúng, rồi nghe được thông tin chính xác gì đó từ trong miệng những người này?”

“Đội ngũ của hắn còn chưa có tổ chức, có mà kiến nghị cái rắm!”

“Đúng thế, đội ngũ của hắn còn chưa có một nhiệm vụ nào.”

“Ta đoán đây là kiểm tra tư duy, thực lực của những Tiên nhân cấp thấp mặc dù yếu, nhưng tài trí cũng không hề kém người khác, nhỡ đâu trong đó có hạng người thông minh tuyệt đỉnh.”

Nghe thấy suy đoán này, ngay cả Tịnh Đỉnh tôn giả đội trưởng của Bá Vân đội cũng khẽ gật đầu.

“Đúng, điều này có khả năng…”

“Xem ra kẻ này vẫn có chút ý tưởng, cũng không hoàn toàn là người hồ đồ.”

Qua thời gian chuẩn bị mấy phút đồng hồ, trận khảo hạch đơn giản nhưng kỳ lạ này, đã bắt đầu ngay trước mắt bao người.

Người đầu tiên lên là một thanh niên Đế Cảnh tam trọng.

Đầu tiên hắn cúi người về phía Thành ca, sau đó cất cao giọng nói: “Thượng Tiên, ta cho rằng ba người kế tiếp mà đội ngũ của chúng ta tuyển nhất định phải có tài năng đặc biệt, ví dụ như ta đây có sở trường là phát hiện dấu vết…”

Thành ca không tỏ rõ ý kiến với người này, chỉ xua tay trước.

“Được rồi, kết thúc một câu, người tiếp theo.”

Không ai biết biểu hiện của Tiên nhân này là tốt hay xấu.

Có điều dưới cách nhìn của đám cao thủ Tịnh Đỉnh, xác suất được chọn của Tiên nhân này cuối cùng vẫn là rất lớn.

Hắn là người đầu tiên lên, thuyết minh có tự tin có can đảm, người như thế khi đối mặt chiến đấu sẽ không quá hoảng loạn.

Mà tài năng của hắn là có sở trưởng phát hiện dấu vết, khi đối mặt với Tà tiên, quả thật cũng có chút hữu dụng.

Sau khi người này đứng sang bên cạnh, người tiếp theo cũng lập tức nhảy lên.

“Thượng Tiên, ta cảm thấy đội ngũ của chúng ta đã rất hoàn mỹ, không có kiến nghị gì để đưa ra cả.”

Thành ca vẫn không tỏ rõ ý kiến như cũ, chỉ phất phất tay.

Và những người còn lại ở bên cạnh thì vẻ mặt đầy xem thường.

“Bảo hắn đưa ra kiến nghị, hắn cũng không có nổi một kiến nghị, đây là một trò khôn vặt điển hình.”

“Đầu cơ trục lợi nhất định là không được.”

“Cái gọi là chọn lựa, đương nhiên phải có tài năng thực sự.”

Sau khi người này đi xuống, người thứ ba ra sân.

“Thượng Tiên, ta cảm thấy tên đội chúng ta cần phải sửa một chút, Đệ Nhất Soái Đội có hơi khoác lác, có cảm giác làm cho người ta không tin cậy lắm…”

Má nhà ngươi, Thành ca còn chưa nghe xong đã thấy tức giận trong lòng.

Ngươi là đang nghi ngờ phẩm vị của ca sao?

Phẩm vị của ngươi thấp thư vậy, rõ ràng không ăn ý với ca, sau này còn có thể hoà nhập với ca được không?

Có điều biểu hiện ngoài mặt, hắn vẫn không tỏ rõ ý kiến như cũ.

Cứ như vậy, Tiên nhân từng người nối tiếp nhau lần lượt ra sân.

Hơn nghìn người, một người một câu nói thật ra cũng rất nhanh.

Cũng không lâu lắm, tất cả đã xong.

Trong một nghìn người này, thật sự có mười mấy người đưa ra kiến nghị không tồi.

Khiến cho Tịnh Đỉnh tôn giả trước mặt sáng lên, thể hiện sự thừa nhận cao thủ.

Không ít cao thủ vốn xem đó như trò cười, nhưng sau khi nghe xong đủ loại kiến nghị, cũng lộ ra vẻ suy tư.

Mà ngoài mười mấy người kiến nghị thực sự có đạo lý ra, hầu hết mọi người đều nói đến mấy điều vô nghĩa không có giá trị.

Hơn hai trăm người còn lại, hơn nửa đều dùng thủ đoạn nói đội ngũ rất hoàn mỹ, không cần phải có kiến nghị.

Còn mấy chục người cuối cùng thì lại càng làm lố.

Bọn họ tâng bốc bản thân Khương Thành, phóng đại hắn lên trời xuống đất, lúc ấy một số người bên cạnh nghe được thì khinh thường vô cùng, toàn tiếng xì.

Và bây giờ, Khương chưởng môn cuối cùng cũng đứng dậy, bắt đầu chọn lựa đội viên.

Hắn cũng chẳng làm khó gì.

Đi đến trong đám người để chọn ba người.

“Ba người các ngươi, có thể vào đội.”

Sau đó hắn còn chắp tay về phía những người khác.

“Còn các vị còn lại, thật sự xin lỗi, số lượng người có hạn.”

“Làm phiền mọi người rồi, Tiên Tinh này coi như là chút tâm ý của ta!”

Từ trước đến nay Thành ca luôn chú trọng làm việc.

Soạt soạt soạt, trong tay mỗi một người đều xuất hiện mười Nguyên Tiên Tinh, xem như là phí ra sân của bọn họ.

Nhưng vào lúc này, toàn trường đã không có ai để ý đến chi tiết đấy.

Tất cả mọi người đều mông lung trước ba người được hắn chọn ra.

Ba người này, có hai người mới là Đế Cảnh nhất trọng, người kia là Đế Cảnh tam trọng.

Mà trước khi ba người này được chọn, đều không thể đưa ra một chút kiến nghị, hoàn toàn tâng bốc Khương chưởng môn đến nỗi không biết xấu hổ.

Còn những người trước đó đề cập qua kiến nghị, ngược lại không một ai được hắn chọn.

“Không hợp lý!”

“Điều này cũng quá vô lý rồi chứ?”

“Làm gì vậy?”

“Tìm ba người nịnh hót, là muốn náo loạn cái gì?”

“Đánh giá cao hắn rồi, còn tưởng rằng hắn có chút ý tưởng, làm cả buổi vẫn là đang càn quấy.”

Đám người Tịnh Đỉnh tôn giả đã đoán sai ý đồ của Thành ca, tỏ ra hơi mất mặt.

Thậm chí có chút bất bình thay những người không được tuyển.

“Ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Người có tài năng thì không nhận, lại đi nhận mấy tên phế vật vô dụng?”

“Có tổ đội nào như của ngươi sao?”

Với lời chỉ trích của bọn họ, Thành ca trở tay không kịp.

Lão huynh, chúng ta cũng không phải là một đội, các ngươi muốn cãi nhau sao?

“Khụ, nếu là tài năng lớn, vậy thì các ngươi tự đi mà thu nhận đi.”

“Con người ta từ trước đến nay luôn khiêm nhường, không tranh đoạt với các ngươi, đi đi đi đi, ta hy vọng bọn họ có thể tìm được đội ngũ tốt.”

Hắn nói ra câu này, toàn thể đám người Tịnh Đỉnh tôn giả câm nín.

Cho dù trong những Tiên nhân cấp thấp nhất, có một số người khá tài trí, nhưng trong tiềm thức bọn họ vẫn khinh thường.

Dù sao tu luyện giới là nơi dùng thực lực để nói chuyện.

Trừ khi có thể chia rẽ, gian xảo như Cung Tình, mới có cơ hội phá tan hàng rào sức mạnh nghiêm ngặt.

Và cho dù có thông minh như Cung quân sư, nhưng có thể phất lên cũng bởi quen biết kết giao với Khương Thành, có hắn nâng đỡ dìu dắt.

Mặc dù trong lòng rất không cam chịu, nhưng những Tiên nhân không được chọn cũng không còn lời nào để nói.

Dù sao Khương Thành là đội trưởng, hơn nữa hắn ra tay còn rất hào phóng.

Tiên Nguyên Tinh là đồng tiền tệ của Nguyên Tiên giới, bọn họ muốn kiếm mười cái, dưới tình huống bình thường, không bôn ba mấy trăm năm thì cũng không thể kiếm được.

Đuổi được những người khác đi, Thành ca mới bắt đầu làm quen ba đội viên mới của mình.

Trong ba người này, vị Đế Cảnh tam trọng tên là Biện Tu.

Hai Đế Cảnh nhất trọng còn lại, người tên Mạnh Thi là nam, Chung Man là nữ.

Sau khi thêm tất cả Ngọc Phù thân phận của ba người vào đội ngũ, Thành ca tươi cười vỗ tay.

"Chào mừng các ngươi gia nhập vào đội ngũ của ta."

"Từ nay về sau, chúng ta chính là đội hữu!"

Về điều này ba người vừa mừng vừa lo.

Đế Cảnh bát trọng cao hơn bọn họ mấy đại cảnh giới.

Bình thường dưới tình huống như vậy, bọn họ đều không đủ tư cách để nói chuyện với cao thủ ở cấp bậc này.

Càng khỏi bàn đến việc được hoan nghênh.

"Gặp qua đội trưởng!"

"Đội trưởng đúng là bình dị gần gũi, cực kỳ có phong độ của cao nhân…"

"Một câu nói của đội trưởng, mưa đến gió đi!"

Không hổ là ba kẻ nịnh hót mà Thành ca đích thân tuyển chọn, bắt đầu chính là nghiệp vụ tâng bốc thành thạo.

Nghe thấy thế Thành ca mặt mày rạng rỡ, vô cùng thoả mãn.

Sau đó hắn chỉ sang Lại Bình ở bên cạnh.

"Sau này nếu ta không có ở đây, các ngươi nghe theo sai khiến của hắn là được."

Chương 1074: Chiến khu Vân Chiêu

Đối với Đế Cảnh tứ trọng như Lại Bình, bình thường hắn còn chả coi nhất trọng, tam trọng ra gì.

Để hắn chỉ huy hắn cũng không thèm.

Vậy mà lúc này hắn lại tỏ ra cực kỳ vui mừng.

Bởi vì đây là nhiệm vụ mà Khương đội trưởng sắp xếp cho.

Đây là biểu thị sự tín nhiệm của đội trưởng đối với mình.

Thậm chí đại biểu cho việc mình được coi là đội phó rồi.

Hắn cảm động đỏ cả vành mắt.

“Đội trưởng, ta nhất định sẽ không để ngươi thất vọng.”

Khương Thành cũng chẳng biết hắn đang kích động gì nữa, sao lại phản ứng quá đà như vậy.

Chỉ đành vỗ vai tỏ ý động viên.

Sau đó, hắn hỏi một vấn đề rất không phù hợp với thân phận đội trưởng.

“Ừm, đội ngũ của ta có năm người rồi, tiếp theo đây phải chiến đấu với Tà tiên thế nào?”

Nghe được câu này, ba người Biện Tu, Mạnh Thi, Chung Mạn mấy mặt nhìn nhau.

Ủa đây không phải điều mọi người đều biết à?

Chẳng lẽ đến cả chuyện này mà ngươi cũng không biết sao?

Còn riêng Lại Bình thì đã thấy quen rồi.

Nghe vậy vội phổ cập khoa học cho Khương đội trưởng kính yêu.

“Chúng ta là đội năm người, có đủ tư cách ra tiền tuyến. Tiếp theo nên đi báo cáo danh sách, sau đó truyền tống qua là được.

“Tiền tuyến có rất nhiều chiến khu, chúng ta sẽ được phân ngẫu nhiên vào một chiến khu bất kỳ.”

Khương Thành chợt hiểu ra.

“Hóa ra là truyền tống à, ta còn tưởng phải bay nữa.”

Mà ba đội viên còn lại nghe được, bất giác từ vui mừng lúc trước chuyển sang hơi bất an.

Đội trưởng này trông có vẻ cái gì cũng không biết, thật sự đáng tin cậy à?

Đoàn người rất nhanh đã đến báo danh đội ngũ.

Đối với một đội ngũ như vậy, tiên quan phụ trách truyền tống cũng thầm bĩu môi, các người đang đi chơi đấy à.

Còn đội ngũ của Kim Hổ và Bá Vân đều cạn lời.

“Họ thật sự muốn đến tiền tuyến à?”

“Đúng là cố chấp!”

“Ta có linh cảm là không chỉ bốn tên phế vật kia mà ngay cả bản thân hắn cũng không thể sống sót trở về.”

“Nếu chết mất một Thượng Đỉnh thiên tài Vương cấp đạo trường hẳn sẽ gây chấn động cho xem.”

“Tất nhiên rồi, đúng là chuyện cười của cả thiên hạ.”

Một vầng sáng hiện lên, năm người Đệ Nhất Soái Đội cùng biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa, họ đã đi tới bên ngoài một pháo đài chiến tranh thật lớn.

Chỉ thấy ở đây sát khí ngút trời, tiên trận và cấm chế trùng điệp lóe ra quang mang khiếp người, mắt nhìn không thấy điểm cuối.

Pháo đài cao ngất chọc trời tựa như một đám mây đen vắt ngang trong hư không, tinh kì rợp bóng như rồng cuộn, bay phất phới trong cuồng phong.

Khiến người ta có cảm giác căng thẳng không thở nổi.

Thi thoảng còn nhìn thấy nhiều đội tiên nhân vết máu loang lổ khắp người bay vào bên trong.

Có khi còn thấy từng đội tiên ma yêu dùng đạo khí, pháp khí, vũ trang đầy đủ bay ra bên ngoài.

Sau khi tới đây, ba người Biện Tu đều đồng thời biến sắc.

Lại Bình thì dù gì cũng từng tới đây trước kia, biết thế nào là chiến trận.

Còn đây là lần đầu tiên ba người đén đây, bầu không khí khẩn trương áp lực, khiến họ có cảm giác không khống chế nổi trái tim sắp nhảy vọt ra ngoài.

Nhưng Khương Thành vẫn mang vẻ thờ ơ.

Hắn không phải chưa từng đánh trận bao giờ, trước đây khi ở Tiên Yêu sơn còn từng dẫn đại quân xuất chinh, chiến trường lớn thế này đã chứng kiến nhiều rồi.

Năm người vừa xuất hiện ở đây đã có hai tiên quan từ xa chạy như bay đến.

“Lại có đội ngũ được phân đến chiến khu Vân Chiêu chúng ta sao?”

“Tốt quá rồi, gần đây tình thế bất lợi, cần bổ sung nhân thủ.”

Hai người tới gần, vừa nhìn thấy cảnh giới Đế Cảnh bát trọng của Khương Thành, gương mặt thoáng lộ ra vẻ thất vọng.

Đế Cảnh bát trọng ở đại sảnh hậu phương cũng được xem như là cao thủ đại lão.

Nhưng ở đây chỉ có thể coi là thường thường bậc trung.

Nhưng ngay sau đó, hai người đã nở nụ cười.

Dù thế nào thì có người tới cũng còn hơn không.

“Hoan nghênh đạo hữu đến, ngươi tình nguyện chủ động đến đây chống lại Tà tiên, có thể coi là tấm gương của cả Nguyên Tiên giới.

Thật ra Thiên Cung cũng có thiên quân chính quy.

Nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà người được phái tới tiền tuyến đối kháng với Tà tiên không nhiều lắm.

Như đội ngũ Kim Hổ, Bá Vân, Thiểm Không, Đệ Nhất Soái cũng là tổ chức tự phát đi qua đây.

“Không dám không dám.”

Khương Thành chắp tay, sau đó mang theo bốn đội viên ra khỏi truyền tống trận.

Mà ánh mắt của hai vị tiên quan cũng chợt dại ra.

“Ấy…”

“Đạo hữu, những người này đi cùng với ngươi sao?”

Khương Thành quay đầu nhìn thoáng qua đám người Lại Bình, gật đầu nói: “Đúng vậy, họ đều là đội viên Đệ Nhất Soái Đội bọn ta.”

Phụt!

Hai vị tiên quan suýt nữa thổ huyết tại chỗ.

“Ngươi, ngươi… cảnh giới bốn tên đội viên này của ngươi có phải…”

Khương Thành cười tiếp lời: “Có phải hơi bị thấp quá không?”

“Đúng vậy.”

Hai người không ngừng chửi rủa trong lòng.

Đây đâu phải chỉ là thấp quá đâu, đúng là thấp không thấy đáy luôn ấy.

Chẳng khác nào một đội ngũ gồm Tiên đế và Thiên tiên, Chân tiên, đúng là chuyện hoang đường.

Bốn tên này tới đây làm gì vậy, vô giúp vui à?

Nhưng Khương chưởng môn dường như không bận tâm.

“Thì làm sao nào, chiến tranh không phải so cảnh giới mà là xem sức chiến đấu.”

“Nhưng cảnh giới của họ như vậy thì trông cậy gì vào sức chiến đấu.”

“Không sao cả, không phải còn có ta ư?”

Khóe miệng hai vị tiên quan nhếch lên, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Nếu bên ngoài đụng phải mấy tiên nhân dưới Đế Cảnh tứ trọng thì họ cũng không buồn liếc mắt.

Mà giờ còn phải coi như “trợ thủ mạnh mẽ” để rước vào ấy hả, này là cái quái gì vậy?

Đám người Khương Thành vừa bước ra, truyền tống trận đã lại sáng lên.

Ngay sau đó có mấy bóng dáng xuất hiện bên trên.

Vừa nhìn thấy đám người đến sau, hai tên tiên quan kia đã lập tức bỏ qua Khương Thành, vui mừng khôn xiết tiến lên nghênh đón.

“Ha ha ha, hóa ra là chư vị đạo hữu Bá Vân đội.”

“Tốt quá, tốt quá rồi, các ngươi đã tới, áp lực của chúng ta cũng nhỏ đi nhiều.”

Trên toàn Nguyên Tiên giới, Bá Vân đội cũng chẳng to tát gì lắm.

Dù sao bên trên còn có Thiên Tôn, Chí Tôn.

Nhưng đội ngũ hơn ba mươi người này lại thuần là Đế Cảnh cửu trọng, có thể coi là lực lượng nòng cốt.

Thậm chí hai tên tiên quan còn nhận ra bọn họ.

“Tịnh Đỉnh tôn giả, hoan nghênh hoan nghênh, đã ngóng trông các ngươi tới từ lâu rồi.”

Tịnh Đỉnh tôn giả nghe vậy cũng mỉm cười.

“Ha ha, không ngờ lại được phân đến chiến khu Vân Chiêu của các ngươi.”

“Vậy rõ ràng là đội ngũ của các vị có duyên với chiến khu bọn ta rồi.”

Đoàn người cười cười nói nói, bên phía Thành Ca lập tức lạnh tanh.

Đến khi bọn họ bước khỏi truyền tống trận ra đến bên ngoài mới chú ý đến sự tồn tại của Khương chưởng môn.

Các đội viên Bá Vân đội vui vẻ chào hỏi.

“Ấy, là các ngươi đó à?”

“Trùng hợp thật đấy, lại được phân đến cùng với đội ngũ kỳ lạ này?”

“Hay đấy, ha ha ha, ta còn tò mò họ có thể sống được bao lâu, giờ xem ra có thể ở gần quan sát rồi.”

“Các ngươi quen nhau à?”

Hai tên tiên quan cũng không nén được ngạc nhiên.

Tịnh Đỉnh tôn giả thản nhiên nói: “Chúng ta từng gặp nhau ở cùng một đại sảnh báo danh, đội ngũ này của họ vừa thành lập thôi.”

Vừa lập hả?

Nói cách khác là không có chút kinh nghiệm tác chiến nào?

Lần này, hai tên tiên quan càng không ôm bất cứ kỳ vọng gì đối với Đệ Nhất Soái Đội của Khương Thành.

Khương chưởng môn cũng chẳng thèm quan tâm đến sự khinh thường của họ.

Nhưng đám người Lại Bình Biện Tu phía sau hắn lại tràn đầy bất an.

Chương 1075: Không xứng chỉ huy ta

Hai tiên quan dẫn đường, mọi người nhanh chóng bước vào một trong những pháo đài nối tiếp nhau.

Vừa vào đến bên trong, ngay cả Khương Thành cũng thấy mở rộng tầm mắt.

Kết cấu bên trong pháo đài này đúng là mang tư thế của một cỗ máy chiến tranh.

Khắp nơi đều cảm nhận được khí tức mãnh liệt của quy tắc, cấm chế nguy hiểm nối nhau không dứt, có ở ngoài sáng cũng có ở trong tối.

Nếu không có ai dẫn đường, chắc chắn sẽ chịu sự công kích của toàn bộ pháo đài ở tất cả mọi phương hướng.

Đi xuyên vào bên trong, hai đội ngũ được dẫn tới nơi phân công nhiệm vụ.

Tọa trấn nơi này không phải tiên quan cửu phẩm nữa mà là tiên quan thất phẩm, đường đường là Chí Tôn rồi.

Tịnh Đỉnh tôn giả tiến lên phía trước, mang theo một đám đội viên của đội ngũ Bá Vân cúi người hành lễ.

“Bái kiến Côn Lưu Chí Tôn.”

Côn Lưu khẽ ngước mắt lên nhìn qua mọi người, ánh mắt lộ ra ý cười thản nhiên.

“Hóa ra là Bá Vân đội, không tệ.”

Nghe được một câu không tệ của Chí Tôn, Tịnh Đỉnh tôn giả cảm thấy vinh hạnh vô cùng, một đám đội viên đứng sau cũng tỏ vẻ tự hào xen lẫn kích động.

Đây chính là tiên quan Chí Tôn thất phẩm, đối với họ mà nói đúng là cao không thể với tới.

Mà đám Lại Bình, Biện Tu phía sau Khương Thành đều sợ đến mức suýt thì không nói lên lời.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Chí Tôn ở khoảng cách gần như vậy, có thể thấy được kích động bao nhiêu.

“Tham, tham kiến Chí Tôn.”

Bốn người đều quỳ phục xuống.

Côn Lưu Chí Tôn liếc mắt nhìn Khương Thành và bốn người cảnh giới thấp kia. Sau đó hơi nhíu mày, có vẻ không bằng lòng.

“Chuyện gì thế này?”

Hai tiên quan dẫn đường vội giải thích.

“Năm người họ là một đội.”

Côn Lưu Chí Tôn thu lại ánh nhìn, lạnh lùng thốt ra bốn chữ.

“Đúng là hồ đồ.”

Sau đó hai tên tiên quan bát phẩm bên cạnh hắn đưa tay mời.

Tịnh Đỉnh tôn giả đưa ký hiệu đội ngũ của Bá Vân đội ra.

Đây cũng là trình tự phải trải qua, coi như đã đăng ký vào chiến khu Vân Tiêu, sau này hoàn thành một ít nhiệm vụ chiến thuật hoặc chém giết Tà tiên là có thể tự động nhận được điểm thiên đạo.

Nếu như không đăng kí ở đây thì giết Tà tiên cũng không có điểm.

Khương Thành cũng học theo, đưa ký hiệu của Đệ Nhất Soái Đội ra.

Hai đội nhanh chóng hoàn thành đăng kí.

Sau đó, Khương Thành cảm nhận được trên người mình có một ký hiệu đặc trưng của chiến khu.

“Vậy là được rồi nhỉ?”

Hắn vẫy vẫy tay, định mang theo bốn tên đội viên nhà mình ra ngoài chém giết với Tà tiên.

Hành động này khiến đám tiên quan đều nhíu chặt mày.

Còn Bá Vân đội bên cạnh thì cười to.

“Đúng là chẳng biết cái gì hết.”

“Trời đậu, sao hắn lại dám nhận làm đội trưởng được nhỉ?”

Lại Bình vội vàng ngăn cản hắn.

Lặng lẽ truyền âm nói: “Đội trưởng à, còn chưa xong đâu, phải phân công nhiệm vụ và khu vực tác chiến nữa.”

Lúc này Khương Thành mới xoay người nhún vai với mọi người, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

Mà ba đội viên khác lại mang vẻ mặt như khóc tang.

Đại lão này đâu chỉ không đáng tin cậy không, đây là cẩu thả luôn rồi ấy.

Côn Lưu Chí Tôn rũ mắt, lập tức lấy ra một lệnh tiễn.

“Bá Vân đội tiến vào Kỳ Tinh lĩnh phối hợp với Thiên Nhạc quân bên đó.”

“Đưa lệnh tiễn này giao cho phân đội trưởng Hoài Ngột thiên tôn, sẽ do hắn phân công nhiệm vụ tác chiến cụ thể cho các ngươi.”

Thiên Nhạc quân được coi là một nhánh đại quân đông đảo trong quân chính quy của Thiên Cung.

Mà phân đội trưởng thường chỉ huy một đội ngũ trăm người.

Nhưng đó đã là cấp bậc cao hơn hẳn so với Bá Vân đội rồi, dù sao đội trưởng của người ta đều là Thiên Tôn, thiên quân dưới trướng chí ít cũng là tôn giả cửu trọng.

Tịnh Đỉnh tôn giả nghiêm túc nhận lệnh.

“Vâng!”

Hắn cũng không phải lần đầu nhận được mệnh lệnh.

Loại mệnh lệnh này thường là hiệp trợ thiên quân chính quy, làm một số nhiệm vụ thăm dò và điều tra tập kích.

Hắn có kinh nghiệm rất phong phú.

Mà ngay sau đó, Côn Lưu Chí Tôn bèn lấy ra một lệnh tiễn khác.

Định tuyên bố nhiệm vụ cho Đệ Nhất Soái Đội.

Nhưng không biết nghĩ thế nào, lệnh tiễn trong tay hắn xoay một vòng lại lấy về.

"Thôi bỏ đi…"

Hắn phất tay với năm người Khương Thành giống như đuổi ruồi.

"Năm người các ngươi đi theo Bá Vân đội, coi như đội ngũ phụ của họ, nhận lệnh từ họ, không được sai lầm."

Đương nhiên là hắn nghĩ loại đội ngũ rác rưởi như Đệ Nhất Soái Đội không xứng dùng đến cách thức lệnh tiễn.

Nghe được mệnh lệnh này, đám người Bá Vân đội lại cười to.

"Ha ha, quanh đi quẩn lại, cuối cùng còn phải nhận lệnh của bọn ta."

"Không phải trước đó còn muốn làm đội trưởng của bọn ta sao?"

"Biết thế bọn ta đã đến muộn một chút, giờ còn phải đèo bồng thêm đứa con ghẻ."

"Cũng chẳng sao, dù sao chúng cũng không phải cùng đội với chúng ta, không cần phải chia đều phần thưởng làm gì."

Tuy bị họ châm chọc khiêu khích như vậy nhưng đám người Lại Bình Biện Tu đều không giận, trái lại còn thấy mừng rỡ vô cùng.

Trong mắt họ thì theo Bá Vân đội còn đáng tin hơn.

Đội ngũ này thực lực mạnh mẽ, kinh nghiệm phong phú, đi theo họ tuy miếng cháo cũng không có mà húp nhưng cơ hội sống sót vẫn lớn hơn một chút.

Thậm chí mấy người còn không nhịn được chủ động tiến lên lôi kéo làm quen với Bá Vân đội.

"Chư vị tiền bối, hân hạnh được gặp, hân hạnh được gặp…"

"Sau này phải nhờ các vị chiếu cố cho."

“Hổ thẹn hổ thẹn, phải phiền chư vị tôn giả tiền bối rồi.”

Bá Vân đội càng cười lớn hơn.

“Ai thèm chiếu cố các ngươi?”

“Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ, các ngươi có chết cũng là do tài nghệ không bằng người, chẳng liên quan gì đến bọn ta hết.”

“Được rồi, sau này các ngươi thành thật nghe lời chút, bằng không xử lí theo quân pháp.”

Nghe cả đám xôn xao bàn tán, Khương Thành bị chọc cho bật cười.

Nhận nhiệm vụ xong còn phải chịu người khác chỉ huy à?

Đùa gì thế?

Trước đó hắn muốn làm đội trưởng là vì không muốn có người ngồi trên đầu mình.

Đừng nói phải nhận lệnh từ Bá Vân đội, cho dù là nhận lệnh từ phân đội trưởng của Thiên Nhạc quân chỉ huy Bá Vân đội hắn cũng không thèm để ý.

Đây là vấn đề nguyên tắc.

“Các ngươi đừng tự biên tự diễn thế chứ?”

“Ai nói với các ngươi là ta phải nhận nhiệm vụ này?”

“Đúng là chuyện lạ.”

Vài tên tiên quan trong điện vội quát lớn.

“To gan, ngươi nói cái gì?”

“Ngươi vậy mà dám kháng lệnh?”

Mà vị Côn Lưu Chí Tôn kia, cuối cùng cũng đặt ánh nhìn uy nghiêm lên người Khương Thành.

“Ngươi vừa nói gì?”

Khương Thành lập tức vặt lại.

“Ngươi điếc à?”

“Được rồi, thế nói thẳng với ngươi như này nhé, đám cặn bã các ngươi không xứng chỉ huy ông đây!”

Vừa dứt lời, hiện trường chợt yên tĩnh hẳn.

Chưa kể đám người Lại Bình và Biện Tu, đến cả Bá Vân đội cũng bị hắn dọa cho mất hồn mất vía.

Lão huynh à, trước khi nói chuyện ngươi có thể nhìn xem người trước mắt là ai được không?

Người ta là tiên quan Chí Tôn thất phẩm đấy.

Ngươi dám xưng ông với hắn à?

Không muốn sống nữa sao?

Côn Lưu Chí Tôn mặt trầm như nước, ánh mắt đáng sợ giống như muốn ăn thịt người vậy.

Những tiên quan khác có mặt trong điện đều câm như hến.

Ai nấy đều nhận ra hắn đang giận dữ.

Chí Tôn giận dữ sẽ có hậu quả thế nào?

Họ cũng không dám tưởng tượng.

“Ha!”

“Ha ha ha ha!”

Côn Lưu Chí Tôn cảm thấy thật sự nực cười, không biết tự lượng sức mình, giống như con kiến mà đòi khiêu khích sư tử vậy.

“Ngươi nói bọn ta không xứng chỉ huy ngươi?”

Chương 1076: Tiểu đội này hơi bị ngông cuồng

“Đúng vậy, không xứng.”

Khương Thành tươi cười hớn hở cho câu phản vấn của Côn Lưu Chí Tôn một câu trả lời chắc chắn.

Sau đó cũng hỏi ngược lại một câu.

“Còn vấn đề gì không?”

Mọi người đứng bên suýt nữa bất tỉnh.

Dám nói vậy với Chí Tôn, ngươi muốn chết à?

Côn Lưu Chí Tôn không ra tay với hắn.

Tuy rất tức giận nhưng hắn vẫn biết kiếm chế.

“Không có gì, ngươi có thể không nhận chỉ huy.”

“Nhưng…”

Hắn trừng mắt lườm Khương Thành, lạnh lùng nói: “Tất cả hành động của ngươi ở bên ngoài sẽ không nhận được sự phối hợp của tiểu đội Thiên Cung và các đội ngũ khác.”

“Trận pháp cấm chế của các chiến khu tiền tuyến sẽ không thêm phần bảo hộ nào cho các ngươi hết.”

“Đội ngũ không tiếp nhận chỉ huy không phải người của bọn ta.”

“Ngoại trừ quyết toán điểm thưởng thiên đạo có thể trở về tổng bộ thì cho dù doanh địa nào bên ngoài ngươi cũng không được tự ý bước vào, nếu không sẽ bị xử trí như gian tế.”

Nói trắng ra, đây là chiến khu coi ngươi như lộ nhân giáp.

Từ giờ trở đi sẽ biến thành tứ cố vô thân.

Hậu quả như thế, cho dù những đồng đội như Lại Bình Biện Tu hay đám tôn giả Bá Vân đội đối diện, ai nấy đều tỏ ra sợ hãi.

Hoàn cảnh tác chiến như vậy thật sự ác liệt quá.

Tà tiên bên kia đâu coi ngươi là lộ nhân giáp đâu.

Mà đối mặt những kẻ Tà tiên đáng sợ kia, một đội ngũ không có bất kỳ sự trợ giúp nào thì hầu như chỉ còn con đường chết.

Nếu trước đây Bá Vân đội cũng ra tiền tuyến như vậy thì sợ rằng bây giờ chẳng còn nổi ba người sống sót.

Lại Bình sốt ruột truyền âm: “Đội trưởng, làm sao bây giờ, hay là chúng ta cứ…”

Truyền âm của hắn còn chưa xong, Côn Lưu Chí Tôn đối diện dường như đoán được họ dang suy nghĩ gì.

Vì vậy thản nhiên nói: “Các người không còn cơ hội hối hận nữa.”

“Giờ nếu nhục nhã quay về hậu phương.”

“Đợi đến triệu năm sau khi kí hiệu chiến khu tự động loại trừ đi, các ngươi có thể đến những chiến khu khác thử vận may.”

“Hoặc là tự mình ra tiền tuyến.”

“Chiến khu Vân Tiêu ta không có vị trí cho đội ngũ của các ngươi.”

Đây là uy nghiêm của Chí Tôn.

Không được phép xâm phạm.

Đám người Lại Bình tỏ vẻ tuyệt vọng, môi họ mấp máy, muốn đi van xin.

Nhưng trước mặt Chí Tôn, họ không có nổi dũng khí mở miệng.

Nhưng Khương Thành lại khác hẳn.

Hắn cứ như không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Trái lại còn cười rất khoái trá.

“Ta còn cầu không được nữa là.”

Khóe mắt Côn Lưu Chí Tôn run lên, đây không phải là phản ứng mà hắn muốn thấy.

Hắn cho rằng Khương Thành sẽ hối hận không thôi, khóc lóc thảm thiết mong mình thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra, sau đó lại lạnh lùng nói cho hắn biết đã muộn rồi, phạm sai lầm sẽ phải trả giá đắt bla bla…

Nhưng phản ứng hiện tại của Khương Thành khiến hắn có giận cũng không làm gì được.

Đúng là rầu cả người.

“Được rồi, các ngươi cứ chờ vỗ tay phát cờ thưởng cho Đệ Nhất Soái Đội của ta đi.”

Khương Thành vẫy tay với bốn đội viên của mình.

“Phò lâu mì.”

Tuy bốn người không hiểu nhưng chỉ đành ôm vẻ mặt khóc tang như vừa chịu tra khảo mà đi theo.

Bọn họ gia nhập Đệ Nhất Soái Đội, còn đăng kí ở chiến khu này.

Trừ phi đội trưởng đồng ý, nếu không bọn hắn tự mình quay về tiên thành ở hậu phương sẽ bị xử lý như phản bội.

Nhất thời ba người Biện Tu, Mạnh Thi, Chung Mạn đều tràn đầy sự hỗi hận mãnh liệt.

Phải biết trước là đùi to đâu có dễ ôm vậy chứ.

Sau khi bay ra khỏi pháo đài, Khương Thành thoáng cảm nhận một chút, cứ thế mà tiếp tục đi về phương hướng tiền tuyến.

Lại Bình vội vàng đuổi theo, thận trọng nói: "Đội trưởng, tiếp tục đi lên sẽ tiến vào khu vực Tà tiên hoạt động mạnh.

"Đúng vậy, chúng ta đi đánh Tà tiên mà."

Nghe được câu trả lời hiển nhiên của Khương đội trưởng, Lại Bình còn cảm thấy rất là có đạo lý, suýt nữa thì không đỡ nổi.

"Ý ta là… Chúng ta có nên cẩn thận chút không."

Lão đại à ngươi đang bay thẳng đó.

Hơn nữa không có bất cứ thứ gì che chắn hết, cứ nghênh ngang bay giữa không trung thế này, ngươi đang đùa đấy à.

Sợ Tà tiên không nhìn thấy ngươi à?

Khương Thành dừng lại, liếc mắt nhìn bốn người, sau đó cất giọng thành khẩn tha thiết: "Lẽ nào các ngươi đã quên sứ mệnh của chúng ta rồi sao? Chúng ta đến để chiến đấu đó."

"Chiến đấu tất nhiên phải đánh ra sĩ khí, đánh ra uy phong rồi. Lén lút sao phù hợp với hình tượng Đệ Nhất Soái Đội chúng ta được?"

Giáo dục đội viên xong hắn lại tiếp tục bay về phía trước.

Ba người phía sau sắp sụp đổ luôn rồi.

Biện Tu lặng lẽ truyền âm cho Lại Bình: "Đội trưởng của chúng ta hình như không được đáng tin cho lắm, ta cứ cảm thấy đầu óc hắn hơi có vấn đề."

Lại Bình biến sắc, vội vàng truyền âm trách mắng: "Sao ngươi lại nói Khương đội trưởng như vậy, người ta bình thường lắm mà."

Mạnh Thi nhíu mày nói: "Nhưng hành động của hắn có khác gì đi chịu chết đâu?"

“Có thể Khương đội trưởng có thâm ý đặc biệt nào đó, nếu không cũng sẽ không khác thường như vậy.” Lúc nói ra lời này, ngay cả bản thân Lại Bình cũng không có niềm tin.

“Ngoại trừ chịu chết ra, ta chẳng nhìn thấy đội trưởng của chúng ta có thâm ý gì hết.”

Nhóm năm người rất nhanh đã bay qua đại trận và bản doanh của chiến khu Vân Chiêu.

Những tiểu đội Thiên Cung giống như đội ngũ Kim Hổ, Bá Vân đang ẩn nấp bí mật, tất cả đều kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tà tiên đột kích à?”

“Còn chẳng thèm ngụy trang luôn? To gan vậy?”

Bị giới hạn bởi chênh lệch thực lực cho nên bên Tà tiên thường không bày trận thế chính diện chiến đấu kịch liệt trên quy mô lớn Thiên Cung.

Mà chúng thường thâm nhập xuyên qua phong tỏa của Thiên Cung, tiến vào hậu phương trắng trợn đồ sát cướp bóc.

Cho nên chiến đấu thường là một tiểu đội nhỏ tốp năm tốt ba tình cờ gặp gỡ rồi lao vào đánh nhau.

Bởi tùy lúc có thể gặp phải kẻ địch ở đối diện, cho nên ngụy trang là rất quan trọng.

Lúc này, những núi rừng và đầm lầy trải dài bên dưới Khương Thành không biết ẩn giấu bao nhiêu đội ngũ.

Những đội ngũ này đã chiến đấu rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

“Không phải Tà tiên đâu.”

“Có kí hiệu của chiến khu Vân Chiêu chúng ta, là người một nhà à?”

“Cũng không phải, không có lệnh tiễn và lệnh phù, chuyện gì vậy trời?”

Lúc này, chẳng biết có bao nhiêu tiểu đội đang thì thầm bàn tán.

Đối với tình huống này, họ cũng rất bối rối.

“Chẳng lẽ là tân thủ ngoại hành?”

“Chắc vậy đó, cảnh giới của họ… hơi thấp.”

“Họ coi tiền tuyến là chỗ nào chứ, đúng là hồ đồ.”

“Kệ đi, coi như không tồn tại là được.”

“Đúng vậy, họ muốn tìm chết thì cứ để họ đi.”

Những lời bàn tán này ở trong chỗ tối, đám người Lại Bình đều không nghe thấy được.

Nhưng họ biết nếu cứ tiếp tục bay như vậy, khả năng sống sót của mình cũng ngày càng ít đi.

Rất nhanh, đội ngũ đã bay ra ngoài phạm vi khống chế của Thiên Cung, chính thức thâm nhập vào khu vực của Tà tiên.

Bên phía Tà tiên cũng không phải ngồi không.

Tuy tuyến đầu không nhiều người lắm, nhưng ngay khi Khương Thành bước vào đây họ đã phát hiện ra tiểu đội kỳ lạ này.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đại quân Thiên Cung đột kích à?”

Trước nay, kẻ địch xuất hiện trên bầu trời đều là Thiên Cung điều đến một đội quân lớn, quét ngang chính diện.

“Hình như không phải, có mỗi năm người thôi.”

“Ủa bên Thiên Cung ngông cuồng vậy luôn hả?”

Chương 1077: Thắng ba trận là được

Tổng thể thực lực của Thiên Cung mạnh hơn mấy bậc so với Tà tiên.

Nếu không chúng cũng không động cái là trốn vào Đạo Tuyệt Chi Địa.

Nhưng bình thường mục đích lớn nhất của đám Tà tiên chính là đột phá tầng phòng tuyến kia của Thiên Cung, cho nên phần lớn đều là chúng chủ động xâm lấn bên Thiên Cung.

Lần này thấy năm người Khương Thành đột nhiên xuất hiện, bọn họ cảm nhận được sự khiêu khích.

“Dám khinh thường chúng ta à?”

“Được đấy.”

“Giết chết bọn chúng.”

“Không không, phế bỏ tu vi, giữ lại cho chúng cái mạng còn chơi chứ.”

“Khà khà, đúng đúng, lâu rồi bổn tọa chưa dùng huyết luyện rồi…”

“Bọn chúng là của ta, đừng hòng tranh với ta.”

Vì vậy, chỉ một lát sau, trên không trung bao la trước mặt Đệ Nhất Soái Đội chợt xuất hiện mười mấy tên Tà tiên.

Đám người này cứ như mọc ra từ dưới đất vậy.

Vừa xất hiện đã mang theo mùi sát khí và huyết khí nồng nặc, khác biệt hoàn toàn so với phong cách của phần lớn tiên nhân bên Nguyên Tiên giới.

Đám người Lại Bình, Biện Tu sợ đến mức kêu lên thành tiếng.

“Không ổn rồi.”

“Tà tiên tới.”

“Thế là hết!”

Bốn người luống cuống tay chân rút binh khí ra. Nhưng dưới uy áp âm trầm của đám Tà tiên này, đến cả tiên lực họ cũng

không thể sử dụng thuận lợi được.

“Ha ha ha ha…”

Thấy dáng vẻ chật vật của họ, hơn ba mươi tên Tà tiên ở khắp bốn phía cười ầm lên.

“Thiên Cung đúng là càng ngày càng kém cỏi, lại phái đội ngũ thế này đến.”

“Chắc không phải đến mua vui cho chúng ta đấy chứ?”

“Ngươi xem vẻ sợ hãi tuyệt vọng của chúng kìa, chậc chậc, thật là đáng nghiền ngẫm.”

“Khà khà đừng sợ đừng sợ, bước vào luyện hồn ma bàn của bổn tọa là các ngươi sẽ được yên bình thôi…”

Đám người Lại Bình tuyệt vọng muốn chết.

Lướt qua đã thấy cảnh giới của ba mươi tên Tà tiên này họ chẳng thể nhìn thấu một ai.

Trong đó có mấy người khí thế không hề thấp hơn so với Khương đội trưởng.”

Rất có thể đều là đế cảnh bát trọng, thậm chí còn cao hơn.

Bình thường nếu một tiểu đội cẩn thận hơn chút thì sẽ không gặp phải nhiều Tà tiên như vậy cùng một lúc.

Mà một mình gặp phải nhiều Tà tiên thế này coi như toi đời rồi.

Cho dù là Bá Vân đội qua đây thì chắc chắn cũng sẽ tử thương hơn một nửa, thậm chí toàn quân bị diệt.

Vì đám Tà tiên thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, sức chiến đấu thường cũng mạnh hơn hẳn những tiên nhân cùng cấp.

“Phải làm sao đây, làm sao bây giờ?”

Đám người Lại Bình chỉ có thể trông cậy vào cái đùi to duy nhất của bên mình là Khương Thành.

Mặc dù đối mặt với đội hình mạnh mẽ kia, cái đùi to này có vẻ không đủ tư cách.

Khương Thành thì lại vui sắp nở hoa luôn rồi.

Trước khi khai chiến, hắn còn không quên hỏi thăm.

“Đúng rồi, quên không hỏi các ngươi, những tên Tà tiên này tính điểm thiên đạo thế nào nhỉ?”

Đám người Lại Bình Biện Tu vẻ mặt như khóc tang, không nói lên lời.

Đại ca à, giờ là lúc thảo luận cái này hả trời?

Ngươi nghĩ cũng thoáng quá rồi đó?

Chẳng lẽ không nhận ra chúng ta sắp bị giết sao?

“Ha ha ha ha…”

Đám Tà tiên đối diện chẳng những không giận mà còn bị chọc cho cười ngặt nghẽo, cười không dừng lại được.

“Cười chết ta rồi, tên này là thứ cực phẩm gì vậy?”

“Hắn còn định giết chúng ta đổi điểm thiên đạo cơ đấy.”

“Hắn không có mắt hả trời?”

“Tên quái dị này giao cho bổn tọa đi, ta phải cho hắn biết thế nào là sợ hãi.”

“Tiểu tử, để ta nói cho ngươi nghe đây này, bổn tọa đế cảnh cửu trọng, trị giá 5000 điểm thiên đạo.”

Những tên Tà tiên này còn biết giá thị trường hơn cả Khương chưởng môn.

“Còn bọn hắn, đế cảnh bát trọng 1000 điểm, thất trọng 300 điểm, lục trọng 100 điểm.”

“Đám chúng ta tính tổng ra cũng phải trị giá mấy chục ngàn điểm thiên đạo đấy.”

“Điểm thiên đạo đang sáng lóa trước mắt ngươi này, ngươi có giỏi thì đến lây đi.”

“Ha ha ha ha…”

Nghe nói đế cảnh cửu trọng trị giá 5000 điểm, Khương chưởng môn suýt thì ngửa cổ hát vang.

Hiện tại mình chỉ có vỏn vẹn 98 điểm thiên đạo.

Thậm chí còn không nhiều bằng Lại Bình, đúng là mất mặt.

Mà chỉ cần giết chết đám người trước mặt là có thể lập tức kiếm được gấp mấy trăm lần.

“Đa tạ các ngươi đã phổ cập khoa học nhé.”

Cảm ơn các bạn Tà tiên tốt bụng xong, hắn lập tức xuất ra Băng Trừng đạo kiếm.

Thấy vẻ ý chí chiến đấu sục sôi của hắn, đám Tà tiên đối diện lại bật ra tràng cười vang.

“Ha ha ha hắn đúng là kẻ ngu không biết sợ.”

“Lại còn động lòng thật mới sợ chứ.”

“Đời này bổn tọa từng gặp rất nhiều kẻ vô tri ngu xuẩn, nhưng ngu còn bạo đến mức này thì lần đầu tiên thấy đó.”

“Đây cũng là một nhân tài.”

Một tôn giả đứng đầu cầm loan câu trong tay, vẻ mặt cười khẩy giễu cợt.

“Tiểu tử, đừng nói chúng ta bắt nạt ngươi đấy. Cho ngươi một cơ hội, chọn một đối thủ trong 18 người bọn ta đi.”

“Chỉ cần ngươi có thể qua được một cửa, bọn ta sẽ cho ngươi chết nhanh một chút.”

“Trước khi chết không phải chịu nhiều hành hạ.”

“Nếu ngươi có thể giết chết ba người, bọn ta sẽ thả cho các ngươi rời khỏi đây.”

Tổng cộng họ có 33 tên Tà tiên, 15 người còn lại là dưới đế cảnh bát trọng.

Tên tôn giả này chỉ muốn đùa giỡn với Khương Thành, đương nhiên sẽ không để mấy con gà quèn ra trận.

“Khà khà khà, mau chọn đi nào.”

Mười tám tên Tà tiên trên đế cảnh bát trọng đứng thành một hàng như chờ tàu hỏa, chờ Khương Thành lựa chọn.

“Tiểu tử, mau chọn bổn tọa đi.”

Có vài Tà tiên còn cố tình nháy mắt ra hiệu.

“Mau chọn ta, ta là người yếu nhất trong số họ, hi vọng qua cửa của ngươi là rất lớn.”

“Đừng nghe hắn nói điêu, ta mới là người yếu nhất.”

“Tháng trước ta mới lên được đế cảnh bát trọng, căn cơ còn chưa vững, chắc chắn là kém rồi, ngươi chọn ta nhất định sẽ thắng.”

Thấy chúng như vậy, Khương Thành cũng cạn lời.

Cả đời ta chưa từng bị coi thường thế này bao giờ.

“Không cần phiền toái vậy chứ?”

Các ngươi lên hết có phải là xong không?

Từng người lên thì phí thời gian quá.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói ra miệng, đã bị các đội viên Lại Bình, Biện Tu nhà mình chặn lại.

“Đội trưởng, ngươi thử xem.”

Bốn người sợ hắn “làm ẩu”, trực tiếp khóc thành tiếng luôn.

“Hu hu đây là cơ hội sống sót duy nhất của chúng ta…”

“Nếu ngươi có thể tạo nên kỳ tích thắng ba trận, chúng ta sẽ được phóng thích rồi.”

“Đội trưởng, xin ngươi đó.”

Cả bốn đồng loạt quỳ xuống, cầu xin Khương đội trưởng đi theo trình tự sắp xếp của đối phương.

Mà đám Tà tiên đối diện lại cười vang.

“Đúng đúng, chỉ cần ngươi thắng được ba trận thì sẽ có đường sống.”

“Hi vọng lớn đến mức nào chứ.”

“Cơ hội tốt như vậy, nếu không thử một lần thì chết cũng hối tiếc lắm.”

Chúng tất nhiên không định buông tha cho đám người Khương Thành.

Nhưng hiếm khi thấy được trò vui nên cũng giống như con mèo phải đùa giỡn với con chuột một phen trước khi ăn sống vậy.

Trong mắt bọn chúng, Khương Thành không thể thắng nổi một trận.

Tà tiên đều từng trải qua vô số lần giết người đoạt bảo và lừa gạt lẫn nhau, sức chiến đầu của chúng thường rất mạnh.

Dù Khương Thành có chọn tên đế cảnh bát trọng yếu nhất thì chắc chắn cũng không qua cửa được.

“Haiz.”

Khương Thành thở dài nói.

“Mà thôi, thịnh tình không thể chối từ, xem ra ta chỉ đành miễn cưởng thử một lần vậy.”

Đám Tà tiên đối diện cũng không thèm để ý ngữ điệu quái dị của hắn.

“Mau chọn đi nào.”

“Sự kiên nhẫn của chúng ta cũng chỉ có hạn thôi đấy.”

Chương 1078: Ngươi muốn chết thế nào

Nhìn đám Tà tiên xếp thành một hàng, Khương Thành không chọn ngay.

Mà rất “văn minh” hỏi các đồng đội phía sau.

“Các ngươi nghĩ nên chọn ai giờ?”

Sau đó đều là mình chiến đấu một mình, nên giai đoạn trước cũng nên để cho các đồng đội cảm giác được tham dự chứ nhỉ.

Đám người Lại Bình không ngờ hắn lại giao cho mình chuyện trọng đại như vậy.

Nếu chọn sai người, chọn phải một kẻ cực mạnh, vậy là mới lên được trận đầu đã xong rồi.

Nhưng đổi là để cho Khương đội trưởng chọn, theo cái phong cách không đáng tin của hắn trước đây thì không chừng lại làm khùng làm điên.

Mấy người đều tỏ vẻ căng thẳng, phải tiếp nhận nhiệm vụ tử vong “nặng nề” này.

Biết chọn ai bây giờ?

Đối với họ mà nói, đây giống như việc chọn cắt dây xanh hay dây đỏ của bom hẹn giờ vậy.

Nhưng ở đây có 18 lựa chọn lận.

Mà vì cảnh giới của họ quá thấp nên vốn không thể nhìn thấu được cảnh giới cụ thể của 18 tên này, thậm chí còn không phân biệt được ai là bát trọng ai là cửu trọng.

Chỉ giây lát, mồ hôi đã túa ra trên trán và sau lưng bốn người.

"Chọn kiểu gì?"

Lại Bình lo lắng truyền âm với ba người kia.

Biện Tu nhìn thoáng qua một kẻ trong số đó: "Chọn tên kia đi, trước hắn nói hắn yếu nhất mà."

Mạnh Thi vội vã lắc đầu.

"Không không đừng, từ trước đến nay Tà tiên toàn nói dối cả, lời chúng nói làm sao tin được?"

Chung Mạn cũng đồng ý với ý kiến này.

"Ta ngờ rằng nói là yếu nhất nhưng lại cực mạnh, hắn chỉ cố tình nói vậy để hãm hại chúng ta thôi."

Biện Tu phản bác: "Nhưng chí ít cũng chứng minh được hắn là đế cảnh bát trọng. Còn tốt hơn là không có mục tiêu nào để chọn, không cẩn thận chọn trúng đế cảnh cửu trọng là tèo luôn."

Lại Bình đề nghị: "Hay chúng ta hỏi Khương đội trưởng xem ai là đế cảnh bát trọng sơ kỳ?"

Chung Mạn vã Mạnh Thi vội vàng lắc đầu.

"Đừng, Khương đội trưởng chắc chắn sẽ làm ẩu, đừng bao giờ mong tin cậy được vào hắn."

Nếu Khương Thành biết những đội viên còn nịnh nọt mình trước đó không lâu lại lén lút đánh giá mình như vậy, không biết có thấy đau đớn không.

Mắt Biện Tu sáng lên.

“Đúng rồi, vừa nãy chẳng phải có tên nói hắn mới đột phá lên đế cảnh bát trọng tháng trước ư?”

Hắn vừa dứt lời, ba người khác cũng mừng rỡ nói.

“Đúng rồi đúng rồi, có người nói vậy đấy.”

“Vậy hắn chắc chắc là đế cảnh bát trọng sơ kỳ rồi, có mạnh nữa cũng chẳng hơn được đâu.”

“Đúng, chọn hắn đi.”

Bốn người nhanh chóng đạt thành nhận thức chung, sau đó cùng chỉ vào một thanh niên áo lam mặt trắng, tay cầm viên bàn đạo khí trong số mười tám người.

“Chúng ta chọn hắn.”

Khương trưởng môn còn rất quan tâm hỏi lại.

“Các ngươi chắc chưa?”

Bốn người cùng gật đầu: “Chắc chắn.”

Khương Thành không hổ là một đội trưởng dân chủ, lập tức vỗ tay quyết định.

“Là hắn.”

Thanh niên được chọn chẳng những không giận mà còn cười ra tiếng.

“Khà khà khà, xem ra vận may của bổn tọa là tốt nhất rồi, thật sự bị coi thành kẻ yếu nhất!”

“Chư vị đồng đạo, trận đầu ta lên thì sợ rằng không có trận sau nữa rồi.”

“Xin thứ lỗi, thứ lỗi.”

Những Tà tiên còn lại đều phẫn nộ oán trách, nỗi thất vọng hiện rõ trong lời nói.

“Ôi đệt, chúng chọn Bốc Tuyên thật kìa.”

“Thôi đúng là chẳng còn gì cho chúng ta nữa.”

“Rơi vào tay Bốc Tuyên còn thảm hơn vào tay chúng ta nhiều.”

Nghe được những lời bàn tán của chúng, đám người Lại Bình Biện Tu chợt biến sắc.

Chẳng lẽ tên kia không phải đế cảnh bát trọng sơ kỳ à?

Thấy họ tỏ vẻ sợ hãi còn pha chút ngờ vực, đám Tà tiên đối diện đều cười sằng sặc.

Có mấy kẻ trong đó còn đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Bốc Tuyên đúng là đế cảnh bát trọng sơ kỳ, hắn không lừa các ngươi đâu.”

“Nhưng hắn là một tuyệt thế thiên tài.”

“Đừng nói đế trọng bát cảnh trung kỳ như đội trưởng các ngươi, đổi lại là đế cảnh bát trọng hậu kỳ như ta cũng chưa chắc đã thắng được hắn.”

“Hơn nữa, từ trước đến nay Bốc Tuyên đã ra tay thì không để lại toàn thây, ngoan độc đến vậy, các ngươi đúng là không có mắt ha ha ha ha…”

Đế cảnh bát trọng hậu kỳ còn chưa chắc đã thắng được hắn?

Lòng đám người Lại Bình Biện Tu đều nặng trĩu.

Cả đám thất hồn lạc phách nhìn bóng lưng Khương đội trưởng giống như nhìn hắn đi chịu chết, ánh mắt đều là nỗi tuyệt vọng.

“Biết trước đã chọn những người khác rồi.”

“Haiz, biết làm sao bây giờ?”

“Đúng là không nên chọn tên đó.”

Nghênh đón Bốc Tuyên, Khương Thành chậm rãi lấy đạo kiếm Băng Trừng ra.

Sau đó hắn khẽ cười nói.

“Ngươi muốn chết thế nào?”

Hiện trường chợt yên lặng.

Cách nói tràn đầy sự tự tin và khinh thường cực độ này là rất thông thường trước khi khai chiến.

Nhưng vấn đề là người nói câu này có phải hơi ngược không?

Đừng nói đám Tà tiên đối diện, ngay cả bốn tên đồng đội Lại Bình, Biện Tu cũng đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Đại ca à, ngươi vừa nói cái gì vậy?

Đối mặt với tình hình này mà ngươi còn chủ động khiêu khích?

Điên rồi à?

“Ha ha ha ha!”

“Há há há há há…”

Đám Tà tiên lại không nhịn được cười lăn lộn, cười suýt chảy nước mắt luôn rồi.

“Hắn vừa nói gì đấy?”

“Ha ha ha, các ngươi có nghe thấy không?”

“Nghe thấy, hắn kêu Bốc Tuyên muốn chết như nào.”

“Trời địu ngươi làm sao sống được đến tận bây giờ vậy?”

“Nếu không sao lại nói đám Nguyên Tiên giới bên kia đều là hoa trong nhà kính chứ?”

“Chúng chưa từng thấy máu, không có kinh nghiệm từng trải gì, chỉ là một đám phế vật ngu ngốc mà thôi.”

Bốc Tuyên đối mặt với Khương Thành càng tỏ vẻ nực cười.

“Ngươi hỏi ta muốn chết thế nào à?”

Khương Thành mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, nể mặt ngươi mang lại nhiều điểm thiên đạo như vậy, tâm trạng ta rất tốt, có thể phục vụ chu đáo hơn chút.”

“Ngươi được lắm.”

Bốc Tuyên phục thật sự, hắn chưa từng thấy tên nào ngạo mạn như Khương Thành.

Hắn quyết định rồi, lát nữa chắc chắn không thể tha cho Khương Thành được.

Vì vậy, hắn mang vẻ ngoài cười trong không cười, giễu cợt nói: “Ta muốn xuyên tim mà chết, ngươi làm được không?”

“Đương nhiên là được rồi.”

Khương Thành cười tươi rói gật đầu: “Tay nghề của ta tinh vi lắm, bảo đảm có thể một kiếm xuyên tim.”

Đám Tà tiên đối diện lại cười òa lên.

Mà mấy người Lại Bình Biện Tu đã đưa tay đỡ trán, không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Họ không chỉ thấy tuyệt vọng mà còn rất xấu hổ là kiểu gì nhỉ?

“Ta rất tò mò ngươi làm thế nào mà tự tin như vậy?”

Bốc Tuyên lấy viên bàn ra, ngoắc ngón tay với Khương Thành.

“Lại đây nào, ta rất chờ mong đấy.”

Khương Thành còn rất là khách khí xác nhận lần cuối.

“Vậy ta tới thật đấy nhé?”

“Tới đi!”

Vèo!

Đạo kiếm Băng Trừng biến mất tại chỗ trong nháy mắt. Khi xuất hiện lần nữa đã ở ngay sau lưng Bốc Tuyên.

Nơi ngực hắn xuất hiện một lỗ thủng to đùng.

Há chỉ mỗi trái tim, ngay cả lồng ngực đều trống rỗng.

Ộc!

Một mảng máu tươi và tạp vật phun ra khắp xung quanh nhưng Khương chưởng môn đã lui về phía sau từ lâu, thậm chí còn rất chuyên nghiệp biến ra một cái ô.

Hắn không muốn bị máu bắn cả người.

Bốc Tuyên cúi đầu nhìn xuống.

Ánh mắt hắn tràn ngập sự khó tin.

Dường như không thể tin được đây là sự thật.

Trước khi Khương Thành ra tay, hắn không coi là gì.

Cảm thấy mình tiện tay là có thể đỡ được, sau đó phản công nghiền ép tên “ngu ngốc” này.

Nhưng sau khi Khương Thành thật sự ra tay, hắn đã không còn sau đó nữa.

Chương 1079: Lần này là đến lượt ta chọn

Cho dù là thần hồn, quy tắc hay là kiếm tâm, Bốc Tuyên đều bị đè bẹp ở mọi phương hướng.

Thậm chí đến cả tiên lực, hắn cũng thua xa Khương đội trưởng.

Đừng nhìn Thành Ca Đế Cảnh bát trọng trung kỳ, chỉ cao hơn hắn một tiểu cảnh giới mà thôi.

Nhưng nền tảng của Thành Ca quá vững chắc rồi.

Tu vi khó thăng cấp như vậy có nghĩa là tiên lực mà hắn tích lũy vượt xa so với cùng cấp bậc bình thường.

Bây giờ, hắn thực sự chỉ cần dựa vào tiên lực là đã hơn hẳn Đế Cảnh cửu trọng rồi.

Dưới tình hình này, Bốc Tuyên lấy đầu để phản kích, bị giết trong nháy mắt là lẽ đương nhiên.

Ngay sau đó có một tiếng nổ lớn!

Hiệu ứng nổ của Ngũ Hành Kiếm Tâm hiện rõ.

Tàn dư của Bốc Tuyên đã hoàn toàn bị nổ tung, cũng không còn một chút sự sống.

Toàn bộ chiến trường lại lần nữa im lặng.

Mưa máu rơi xuống thân thể của mỗi người, vẻ mặt của tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn hiện trường đó, thậm chí còn quên ẩn nấp.

Cho dù là Tà tiên ở phía đối diện, hay là bọn người đồng đội Lại Bình ở bên đây, toàn bộ đều lú cả người rồi.

Vừa nãy đã nhìn thấy cái gì?

Bốc Tuyên vậy mà bị người giết trong giây lát rồi sao?

Sao có thể như vậy được?

Kết quả bị đảo ngược thì phải?

Đó không phải là Bốc Tuyên!

Nếu như hắn có đủ đẳng cấp Thiên tâm, hơn nữa không phải là Tà tiên, vậy thì với thiên phú của hắn, thực sự có đủ tư cách để vào Vương cấp đạo trường.

Có thể là thiên tài vô song thân mang số kiếp lớn được không?

Kết quả vừa nãy chỉ có như vậy, biến mất dễ như chơi?

Thật là hoang đường!

Khiến người ta khó mà tin được.

Cuối cùng, vẫn là chính Thành Ca phá vỡ sự yên lặng, để bọn họ từ trong trạng thái ngỡ ngàng tỉnh lại.

Trước Ca bấm vào bảng điều khiển xem một chút, sự kinh sợ của đám người vừa nãy, nó cũng cung cấp một ít giá trị thanh danh, cũng không tệ lắm.

"Khụ khụ, xin lỗi ha!"

Ca còn làm mặt áy náy giơ tay để bày tỏ lời xin lỗi.

"Ta nghe các ngươi nói hắn vô cùng kì diệu, cái gì mà thiên tài vô song, ta còn cho rằng hắn rất lợi hại sáng láng."

"Nên ta mới dùng thêm một chút lực như vậy."

"Không ngờ, hắn lại đánh không nổi như này."

Lúc nãy, thực sự hắn chỉ dùng có một huyền văn kiếm.

Kiếm tâm đều không dùng những cái khác, chỉ dùng vài ngũ hành kiếm tâm.

Nhưng mà không còn cách nào khác!

Sự chênh lệch thực lực giữa Bốc Tuyên với hắn chắc chắn là quá lớn quá lớn rồi.

Hắn thở dài tiếc nuối.

"Vốn định dùng một kiếm đâm xuyên tâm là thỏa mãn hắn rồi, kết quả vì dùng lực quá mạnh, đã toàn thân hắn bị nổ tung."

"Xin lỗi xin lỗi, đây đều là lỗi của ta phục vụ không chu đáo."

"Lần sau ta nhất định sẽ chú ý…"

Bốc Tuyên đã không còn nghe được nữa rồi.

Những người khác nghe khẩu khí đó của hắn thật sự không giống như là đang nói đùa.

Nhất thời trong lòng mọi người cảm thấy vô cùng hoàng đường, lại không biết nên làm sao trả lời hắn.

Người đầu tiên phản ứng là Lại Bình.

Vốn tâm thế đã tuyệt vọng của hắn, trong nháy mắt liền trở nên hớn hở!

Hắn biết Khương đội trưởng chắc là có chút thực lực.

Nhưng dù có nằm mơ cũng không ngờ, hắn lại mạnh như vậy!

Không chỉ là hắn, đám người Biện Tu, Mạnh Thi và Chung Mạn cũng vui mừng quá đỗi như vậy.

Một số người nóng lòng truyền âm cho nhau, để bày tỏ sự kinh ngạc vui mừng của chính mình.

“Quá tốt rồi!”

“Thì ra đội trưởng của chúng ta mạnh như vậy?”

“Mẹ nó, chỉ giết một Đế Cảnh bát trong sơ kỳ trong vài giây!”

“Đó quả thực đường đường là cao thủ Đế Cảnh bát trọng có khí phách, nghe nói còn là một thiên tài vô song, chỉ cần hạ một kiếm như vậy, thì đã không còn?”

“Đội trưởng của chúng ta lợi hại đến nỗi không thể tưởng tượng nổi!”

Lại Bình trước đó cũng không tin tưởng lắm, giờ đã run rẩy rồi.

“Đừng quên, Khương đội trưởng của chúng ta là thiên tài Thượng Đình Vương cấp đạo trường!”

“Bốc Tuyên là thiên tài vô song thì sao chứ? Có thể so với hắn không?”

“Sớm đã bảo các ngươi tôn kính với đội trưởng một chút, phải tín nhiệm hắn, các người lại không nghe.”

“Kết cấu này, tầm mắt này, ba người các ngươi vẫn còn non lắm.”

Ba người gật đầu lia lịa, đồng thời kiểm điểm sâu sắc một số trạng thái trước kia.

Tuy rằng Khương đội trưởng nhìn có vẻ là vô tri, lúc nào làm việc cũng không biết khiêm nhường, nhưng thực lực của hắn thì không có gì để nói!

Dựa theo tiết tấu này, hắn vẫn còn hy vọng sẽ lại thắng thêm hai trận nữa.

Đến lúc đó sẽ có hy vọng sống sót trở về!

Mà đám Tà tiên ở đối diện, lại là một tâm tình khác.

“Vậy mà để hắn thắng một trận? Hơn nữa còn thắng một cách thoải mái như vậy?”

“Người này che giấu thực lực sao?”

“Không giống, hắn thực sự là cảnh giới Đế Cảnh bát trọng trung kỳ, ta sẽ không nhìn nhầm đâu!”

“Vậy mới nãy hắn làm như thế nào mà được như vậy?”

“Nếu không có gì bất ngờ, rất có thể trong thời gian ngắn hắn đã sử dụng cấm thuật gì đó để kích thích thực lực!”

Đám Tà tiên bọn họ không có gì xa lạ với cấm thuật tương tự như vậy.

Loại cấm thuật này rất mạnh, nhưng tác dụng phụ cũng rất mạnh.

Thường chỉ có một lực chiến.

“Bây giờ hắn phải là miệng cọp gan thỏ, không được rồi.”

“Đúng vậy!”

“Phế vật Bốc Tuyên đó quá sơ ý rồi, đã bị hắn tập kích bất ngờ rồi.”

Lúc nãy trong miệng bọn họ Bốc Tuyên vẫn còn là thiên tài, bây giờ người vừa chết, lập tức bị giáng xuống thành phế vật rồi.

“Trận tiếp theo, nhất định phải thắng!”

“Cho dù thế nào, không thể buông tha cho tên Tiểu tử này!”

Bọn họ đang lén lút họp, Thanh Ca cũng đứng lên lần nữa.

“Khụ khụ, à gì nhỉ, dựa theo trình tự của các ngươi, chúng ta vẫn còn phải đánh hai trận nữa đúng không?”

Tên Đế Cảnh cửu trọng cầm đầu trầm mặt lại, gật đầu.

“Đúng vậy, vẫn còn hai trận!”

“Ngươi có thể chọn một người trong số mười bảy người bọn ta!”

Hắn tự chỉ vào chính mình một cách bừng bừng sát khí.

“Bổn tọa đây rất hoan nghênh người đến chọn, chỉ sợ ngươi không dám!”

Khóe miệng Thành Ca nở ra nụ cười vui sướng.

“Nếu ngươi đã mong chờ đến vậy, vậy thì ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Vừa dứt lời, đám người Lại Bình đang bận hô chúc mừng suýt ngã xuống ngay tại chỗ.

“Đội trưởng!”

“Đội trưởng đừng nên kích động!”

“Không phải người nói để bọn ta chọn sao?”

Người này có lẽ là Đế Cảnh cửu trọng, hơn nữa nhìn thái độ tôn kính của những Tà tiên khác đối với hắn, chắc là người mạnh nhất đó!

Rất có thể là Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ.

Ngươi chọn ai cũng được, sao cứ phải chọn hắn làm cái gì?

Đây không phải là chủ động tìm cái chết sao?

Thành Ca xèo tay nói: “Ta quên mất, nhưng lần trước là các ngươi đã chọn một lần rồi, cũng xem như là có được một chút cảm giác tham dự rồi mà!”

“Nên thỏa mãn rồi.”

Nhìn thấy hắn lại vẫn là phong thái ung dung không hề để ý như trước, những Tà tiên khác lại châm biếng sôi nổi lần nữa.

“Ôi vãi, tên tiểu tử này vậy mà lại chọn Nham Cốt tôn giả, thật sự chê chết quá chậm rồi!”

“Tiểu tử sao ngươi không chọn ta?”

“Chết tiệt, lần này chúng ta hoàn toàn không có cơ hội ra trận rồi.”

“Nham Cốt tôn giả là Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ, lần này là hắn lên, thật sự muốn kết thúc trước giờ mà.”

“Thật là không có mắt nhìn!!”

“Ha ha ha…”

Nham Cốt tôn giả Đế Cảnh cửu trọng dẫn đầu ngửa mặt cười to.

“Đã chọn rồi, sẽ không còn cơ hội hối hận nữa rồi!”

“Xem ra đầu của tên tiểu tử này, chỉ có thể do chính tay bổn tọa lấy rồi.”

Thành Ca lại còn đồng ý với nửa câu trước của hắn.

“Đúng vậy đúng vậy, chọn người rồi không thể hối hận.”

“Nên là ai thì chính là người đó!”

Nhìn thấy hắn vậy mà còn không hề có ý sợ hãi, hoàn toàn không ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, cũng không lộ ra vẻ hoảng sợ mà chính Nham Cốt muốn nhìn thấy, Nham Cốt tôn giả đương nhiên là không hài lòng.

“Tiểu tử, xem ra trận chiến trước, đã mang lại cho ngươi sự tự tin cực độ.”

“Khiến ngươi đánh giá sai thực lực cực kỳ cao của chính mình rồi.”

“Ngươi tưởng là bổn tọa với phế vật Bốc Tuyên giống nhau sao?”

Thành Ca gật gật đầu với nụ cười tươi như hoa.

“Ta cũng hy vọng là không giống.”

“Cho nên ngươi muốn chết như thế nào đây?”

Chương 1080: Ung dung giết người trong tích tắc

Lại nữa?

Tất cả mọi người đều không biết nên nói gì mới được.

Đến cả đám người Lại Bình và Biện Tu cũng nhếch mép thẳng lên.

Đại lão, trước đây ngươi đã nói câu này, vẫn còn một chút sức lực như vậy.

Suy cho cùng thì cảnh giới của ngươi cũng cao hơn so với Bốc Tuyên một chút.

Bây giờ ngươi đang đối diện với Nham Cốt tôn giả, một Đế Cảnh bát trọng trung kỳ cách bốn tiểu cảnh giới, hỏi một Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ muốn chết như thế nào?

Điều này nghe có phần quá hoang đường, quá không biết tự lượng sức mình rồi.

"Ha!"

"Ha ha ha ha…"

Nham Cốt tôn giả lại ngửa mặt cười lớn, bởi vì đã bị hắn chọc giận.

Bất kỳ người nào bị hỏi câu như vậy, đều sẽ cảm thấy đã bị hạ thấp giá trị và coi thường.

Tuy là hắn đang cười, nhưng ánh mắt của hắn như là muốn ăn thịt người.

"Hắn lại hỏi ta muốn chết như thế nào?"

Thành Ca giống như là không cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn.

"Đúng vậy, lần này ta sẽ cố gắng hết sức duy trì chất lượng và số lượng."

Nham Cốt tôn giả cười nhạt nói: "Ngươi có biết, cho dù là Thiên Tôn bên kia của bọn ngươi, cũng không dám nói khoác lác như vậy?"

Thanh Ca dang tay.

"Vậy xem ra Thiên Tôn bên này của bọn ta vẫn còn thiếu lòng tự tin, cách cục vẫn còn chênh lệch với ta."

Trọng điểm là cái đó sao?

Mọi người nghe những lời ù ù cạc cạc của hắn, nhất thời đều không biết phải châm biếm hắn như thế nào.

“Thật là đáng chết!”

Nham Cốt tôn giả đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn.

Vẫn chưa nói hết lời, hắn đã chủ động tiến lên giết hắn.

Thành Ca vốn vẫn còn đang đợi đối phương đưa ra yêu cầu, không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể giở cao thanh kiếm giao chiến với hắn.

Sau đó, trận đấu liền kết thúc.

Tiên lực Đế Cảnh bát trọng trung kỳ của hắn, vốn là không yếu hơn Đế Cảnh cửu trọng.

Tuy rằng vẫn chỉ dùng một huyền văn kiếm, chỉ dùng ngũ hành kiếm tâm, nhưng đối với Nham Cốt tôn giả mà nói vẫn là siêu hạng rồi.

Chủ yếu cấp bậc cảm ngộ quy tắc và thần hồn của hắn, toàn bộ đều là cấp độ Chí Tôn…

Sự phẫn nộ và sát ý của Nham Cốt tôn giả, sau giây đầu tiên từ lúc khai chiến đã trở thành hư ảo.

Thay thế bằng sự hoảng sợ!

Hẳn cảm thấy bản thân giống như là một con chim đơn độc, dùng tốc độ nhanh nhất để va vào bức tường sắt.

Đối điện với sự mạnh to lớn của quy tắc kiếm, hoàn toàn đã vượt qua sức tưởng tượng của hắn rồi.

Ầm!

Uy năng hùng vĩ sẽ cuốn lại toàn bộ lực quy tắc của hắn.

Giết hắn như giết vào trong cây gỗ mục.

Tiên lực và lực quy tắc ở mọi góc trong tiên thể của hắn đã mang đến một trận càn quét hủy diệt.

Không…

Nham Cốt tôn giả cuối cùng cũng phát hiện, đó căn bản không phải kẻ thù mà bản thân hắn có thể khiêu khích.

Hoàn toàn đã vượt qua giới hạn mà bản thân hắn có thể ứng đối.

Người này là ai?

Lẽ nào hắn là Thiên Tôn?

Không đúng!

Bản thân hắn đã từng đấu tay đôi với Thiên Tôn, cũng không bị đè bẹp đến bước này!

Cuối cùng hắn đã biết tại sao bản thân Khương Thành từ đầu đến cuối lại tự tin như vậy.

Bởi vì… hắn thật sự có tư cách đó!

Nham Cốt Chí Tôn muốn kinh hô, muốn trốn thoát.

Những đã không làm được nữa rồi.

Khi tiên lực và lực quy tắc xông vào nội thể của hắn, tử hồn của Khương Thành cũng mang lại cho hồn hải của hắn một trận thiên tai gió bão cực kỳ.

Sẽ khiến thần hồn của hắn bị hủy diệt, ý thức cũng hoàn toàn bị xóa sạch!

Bùm!

Nham Cốt tôn giả từ trên trời rơi xuống chỉ có lại một thân thể trống không.

Chết một cách không thể chết thêm lần nữa.

Lạc cạch!

Khương Chưởng Môn đã bỏ kiếm vào vỏ, tư thế của hắn vẫn tiêu sái giống như trước kia.

Tất cả đều há hốc miệng, quên là phải khép lại.

Bọn họ sửng sờ nhìn vào khoảng hư không mà Nham Cốt tôn giả đã đứng sừng sững trước đó, lâu thật lâu cũng không thể mở miệng.

Nham Cốt Chí Tôn… chết rồi?

Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ, bị một Đế Cảnh bát trọng trung kỳ giết trong một giây?

Mọi chuyện vừa xảy ra là thật sao?

Trên thế giới này lại có thể có sự việc như vậy?

Bọn họ biết có một số thiên tài vô song có sở trường thách đấu vượt bậc.

Những cũng nên có một mức độ!

Thông thường có thể vượt qua hai ba tiểu cảnh giới, đều là cấp bậc nghịch thiên.

Ngay cả khi thật sự có thể vượt qua bốn tiểu cảnh giới, cũng phải trải qua một khổ chiến gian nan nguy hiểm phải không?

Giết người trong một giây, vậy thì tính là cái gì?

Bản thân không phải đã nhìn nhầm rồi chứ?

Tuy nhiên, Nham Cốt tôn giả phía dưới không thể nói được nữa thì không biết nói dối.

Trong đám Tà tiên của bọn họ, người mạnh nhất đã chết rồi.

Chết một cách không hồi hộp.

“Hắn không yêu cầu chết như thế nào, cho nên ta chỉ có thể giết hắn theo kiểu thông thường mà thôi.”

Khương đội trưởng nhún nhún vai.

“Nên bắt đầu trận tiếp theo rồi chứ?”

Mọi người như mới tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Ngay sau đó là nổi kinh hoàng tột cùng.

“Ngươi, làm sao người được như vậy?”

“Điều này là không thể!”

Đã đến bước này, Đám Tà tiên ở đối diện cũng không còn vẻ kiêu ngạo và khinh thường như trước nữa.

Bọn họ đã bị dọn trước lực chiến đấu đáng sợ đó.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Che giấu thực lực?”

Bọn họ thậm chí còn không hiểu, Nham Cốt tôn giả sao đã thua như thế nào.

Dù sao Thành ca khống chế rất tốt, lúc đó người có thể cảm nhận được sự đè bẹp cấp quy tắc và lực thần hồn, chỉ có chính Nham Cốt Chí Tôn.

Điều người khác đã nhìn thấy, cũng chính là Khương Thành rút kiếm ra vung qua đó.

Một vài ngũ hành kiếm tâm, đến cả thế giới kiếm đạo vẫn còn chưa hình thành.

Nhưng mà, Nham Cốt tôn giả cứ như vậy mà tiêu rồi.

Khó bề tưởng tượng!

"Đừng có hoảng hốt như vậy mà!"

Thành Ca lắc lắc ngón tay với bọn họ.

"Vừa nãy dáng vẻ tràn đầy tự tin ăn chắc ta rồi của các ngươi rất có tư chất làm màu, ngoan, đồng ý với ta, tiếp túc duy trì trận đấu."

"Như vậy mới là Tà tiên chuyên nghiệp."

Mọi người đều không nói nên lời.

Từ trước đến nay đều là những Tà tiên này bỡn cợt, đe dọa, giở trò và từ trên cao nhìn xuống người khác.

Lần này lại bị người dạy làm việc rồi.

Nhưng mà lúc này, trong thâm tâm của bọn họ ngoài phẫn nộ kinh sợ ra, thì thật sự không dám lại hành động thiếu suy nghĩ nữa rồi.

Lại Bình đã rơi vào trong trạng thái hả hê.

Dù là hắn có nằm mơ cũng không ngờ cái bắp này đùi lại thô đến như trình độ như vậy.

Vậy mà đến cả Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ cũng có thể tiêu diệt?

Dù là Thượng Đình thiên tài Vương cấp đạo trường, cũng quá kỳ diệu rồi đúng không?

Phải biết rằng, lúc đầu hắn ôm bắp đùi Khương Thành, chỉ vì cảm thấy Khương Thành tiêu diệu một vài Tà Tiên đế Cảnh lục trọng thất trọng cũng không có vấn đề gì.

Thậm chí cũng không mong đợi hắn có thể tiêu diệt Tà tiên cùng bậc.

Kết quả bây giờ là…

“Trơi ơi là trời, rốt cuộc Khương đội trưởng của chúng ta là thực lực gì?”

Đám người Biện Tu, Mạnh Thi đã không thể chờ đợi được mà truyền âm, bày tỏ sự chấn động và khoái trá của nội tâm bọn họ.

“Rốt cuộc chúng ta đã gia nhập vào loại đội ngũ gì vậy?”

“Đế Cảnh cửu trọng thật sự cứ như vậy mà chết sao?”

“Mẹ nó, sớm biết Đội trưởng lợi hại như vậy, vậy lúc trước còn sợ cái gì?”

“Phải nói rằng, Côn Lưu Chí Tôn thực sự không có mắt nhìn, lại muốn đội trưởng của chúng ta nghe theo Bá Vân Đội.”

“Chỉ dựa vào Tịnh Đỉnh tôn giả, hắn có thể trong một giây hạ gục Nham Cốt tôn giả không?”

“Hắn giết trong vài giây cái rắm ấy, nói hắn bị Nham Cốt tôn giả giết chết còn tàm tạm!”

Mấy người bọn họ đã hoàn toàn quên rồi, lúc đó họ đã nói bản thân vui mừng và hãnh diện biết bao nhiêu khi Đệ Nhất Soái đội được làm chư hầu của Bá Vân Đội.

“Người mạnh nhất phía đối diện đã bị Đội trưởng tiêu diệt rồi, vậy thì trận thứ ba chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?”

“Chắc chắn không có vấn đề rồi!”

“Vững chắc rồi!”

“Đúng, chúng ta đã không cần phải sợ nữa rồi.”

Tuy rằng bốn người đang truyền âm, nhưng là họ vui sướng khi thoát khỏi đại nạn, cho nên muốn che giấu cũng không che giấu được.

“Được rồi được rồi, bây giờ nên đến lượt tuyển thủ thứ ba ra trận rồi chứ?”

Mặc dù Thành Ca không nghe được truyền âm của bọn họ, nhưng gia trị thanh danh đang dôi ra ào ào mà hệ thông ghi lại

đã đủ để chứng minh hiệu quả.

Hắn rất thỏa mãn, đương nhiên phải tiếp tục tiến lên.

“Vì để mọi người đều có một cảm giác tham gia, người lần này được chọn sẽ do chính các ngườơi chọn là được rồi.”

Hắn lại có thể đưa quyền lựa chọn đối thủ lượt thứ 3 cho chính những Đám Tà tiên đó.

Chương 1081: Ta cũng không định tha cho các ngươi

Nghe thấy câu này, đám người Lại Bình và Biện Tu ở phía sau lại thấy hơi hoảng sợ.

Đại lão, đừng như thế mà.

Chúng ta cứ dựa theo tiết tấu, nhịp điệu bình thường, lại tùy ý chọn một Đế Cảnh bát trọng không được sao?

HÌnh thế tốt như thế, đừng lãng phí mà!

Ngộ nhỡ phía đối diện lại có một Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ đến, nhưng phong cách lại hoàn toàn không giống với Nham Cốt Chí Tôn, cũng không phải là không tồn tại khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Chỉ đáng tiếc, bọn họ có nói gì thì cũng muộn cả rồi.

Còn đám Tà tiên ở trước mặt sau khi nghe thấy Thành Ca bảo bọn họ tự mình chọn người, lập tức cảm nhận được một cảm giác nhục nhã vô nặng nề.

“Mẹ kiếp, ngươi thực sự ngông cuồng quá mức rồi đấy.”

“Để bọn ta tự mình chọn?”

“Ngươi thật sự cho rằng bọn ta sợ ngươi sao?”

Vừa dứt lời, 16 vị Đế Cảnh bát trọng ở trên phía trước cùng nhau bao vây lại.

Sau đó, 15 vị Đế Cảnh lục trọng và thất trọng ở hậu phương, cũng rút binh khí ra, từ từ bay đến vây ở bên ngoài.

Hai vòng bao vây, đã vây Khương Chưởng môn một cách kín kẽ, chặt như nêm cối.

Mãi đến tận lúc này, đám Tà tiên ở phía đối diện mới âm u cười lạnh.

“Hi hi hi, không phải ngươi bảo bọn ta tự chọn người sao?”

“Bây giờ bọn ta đã chọn xong rồi đó, 31 người còn lại, chính là đối thủ trong trận thứ ba này của ngươi.”

“Lên đi, không phải ngươi lợi hại lắm à?”

“Để ta xem trận thứ ba này ngươi thắng kiểu gì!”

Tâm trạng của đám người Lại Bình, giống y như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vậy.

Lúc thì vui mừng khôn xiết, lúc thì tuyệt vọng, lúc lại vui mừng khôn xiết…

Bây giờ, tâm trạng của bọn họ lại biến thành tuyệt vọng, ngoài ra còn có cả sự căm phẫn vô cùng mãnh liệt.

Đến nỗi mà, bọn họ còn dám đứng trước mặt đám Tà tiên đáng sợ này mà lớn tiếng chỉ trích luôn.

“Các ngươi thế này cũng quá vô lý, không có tí võ đức nào rồi đấy, cậy mạnh bắt nạt kẻ yếu đúng không?”

“Rõ ràng lúc trước đã nói rõ, mỗi trận chọn một người, thế này thì tính thế nào?”

“Vây đánh hội đồng thực sự không hề tuân theo quy tắc gì cả, thế còn cần phân ba trận quái gì nữa?”

“Đây đơn thuần rõ ràng chính là lật lọng, nói một đằng làm một nẻo!”

Nghe thấy những lời chỉ trích, buộc tội của bọn họ, đám Tà tiên ở phía đối diện không những không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn điên cuồng ngang ngược cười lớn.

“Ha ha ha ha…”

“Võ đức?”

“Quy tắc?”

“Đó là quái quỷ gì chứ?”

Bọn họ giống hệt như đang nhìn một lũ ngốc, ánh mắt mang đầy sự giễu cợt, khôi hài lượn lờ, du ngoạn trên khuôn mặt của đám người Lại Bình và Chung Mạn.

“Đám đần độn các ngươi, chẳng lẽ đã quên mất bọn ta là Tà tiên rồi sao?”

“Nếu như bọn ta cũng cổ hủ, bảo thủ, cứng nhắc nói mấy thứ võ đức quỷ quái, tuân thủ quy tắc gì gì đó, thế thì còn gọi gì là Tà tiên nữa?”

“Lật lọng, nói một đằng làm một nẻo, đối với bọn ta đó chính là khen thưởng, tán dương đó nha ha ha ha ha!”

“Các ngươi thực sự cho tặng bọn ta sẽ tha cho các ngươi à?”

“Cái gì mà thắng ba trận chứ, đấy chẳng qua là giỡn mặt với các ngươi mà thôi!”

“Nói thật cho các ngươi biết, cho dù hắn vốn dĩ có thể thắng được ba trận đi chăng nữa, thì bọn ta cũng từ từ, chậm rãi hành các ngươi đến chết mà thôi.”

Nghe những lời lẽ không biết liêm sỉ nhưng lại được nói bằng ngữ khí hào hùng, cây ngay không sợ chết đứng này của bọn họ, đám người Lại Bình run rẩy hết cả mình mẩy.

Bình thường bọn họ sinh sống ở đại hậu phương của Nguyên Tiên Giới, thực sự chưa từng thấy loại cực phẩm nào không có giới hạn đến mức độ này.

Cùng lúc này, trong lòng bọn họ cũng dần nguội lạnh.

Thế này còn chơi cái rắm nữa à?

Đánh cả nửa ngày, hai trận trước coi như thắng một cách vô ích rồi, trận cuối cùng còn chẳng kịp chuẩn bị gì đã phải đánh đấm rồi?

Cho nên ngay từ lúc bắt đầu đã chỉ có đường chết rồi!

“Đội trưởng…”

“Làm thế nào bây giờ?”

Lúc trước bọn họ còn cảm thấy Thành Ca không đáng tin cậy, nhưng trải qua hai trận thắng lợi, đã bắt đầu ỷ lại vào vị đội trưởng này rồi.

“Ngươi có nắm chắc sẽ đột phá vòng vây mà thoát ra không?”

“Hay là chúng ta xin chi viện từ chiến khu Vân Chiêu ở hậu phương đi…”

“Chẳng có ích gì đâu, chúng ta không tiếp nhận thẻ lệnh, không nằm trong phạm vi của chiến khu Vân Chiêu, sẽ chẳng nhận được bất kỳ sự phối hợp và hỗ trợ nào đâu?”

“Vậy nên làm thế nào bây giờ?”

“Hỏng rồi, hỏng rồi.”

Nếu như trước mặt chỉ có một đối thủ, bọn họ tự nhiên sẽ tin tưởng Khương đội trưởng có thể giành được thắng lợi.

Nhưng bây giờ, ở phía trước có đến tận 31 tên Tà tiên, trong đó lại còn có năm tên là Đế Cảnh cửu trọng, thế này còn thắng được nữa không?

Cho dù là Thiên Tôn đi chăng nữa thì gặp phải đội hình như thế này cũng phải tróc một lớp da rồi.

Nhưng sau khi Thành Ca nghe thấy những lời này…

Bộp bộp bộp bộp!

Hắn vỗ tay.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui sướng của hắn, tất cả mọi người ở đó đều mơ mơ hồ hồ khó hiểu.

Lão huynh à, tại sao ngươi lại vui vẻ hứng khởi như thế?

“Ha ha ha, quả đúng là anh hùng luôn có cùng chung chí lớn, ta rất thích!”

Vẻ mặt của ca này chẳng có tí gì căm phẫn, không cam lòng cả, ngược lại còn like cho đối thủ một cái.

“Thực ra ngay từ khi bắt đầu, ta cũng không hề chuẩn bị đánh hết ba trận đâu.”

“Ta cũng có ý định sẽ thịt sạch đám các ngươi ấy.”

“Mục tiêu của tất cả mọi người, thế mà lại nhất quán đến mức đáng ngạc nhiên như vậy, các ngươi nói xem, đây chẳng phải là vừa hay hay sao?”

Những điều hắn nói là sự thật.

Tha cho một kẻ, chính là đánh mất một phần chiến lợi phẩm và điểm Thiên Đạo, như thế sẽ bị trời phạt đó.

Hắn làm sao có thể để cho đám ngươi này một con đường sống cơ chứ.

Khóe miệng của đám Tà tiên vốn dĩ còn tự cho rằng âm mưu của bọn họ đã thành công ở phía đối diện co giật không thôi, tất cả đều bị hắn làm cho ngơ luôn rồi.

Bọn ta nói những điều này, không phải để cho ngươi tán đồng đâu nhá!

Mẹ nhà nó chứ, tên này sao còn tự phụ, kiêu ngạo hơn cả bọn họ vậy?

Rốt cuộc ai mới là Tà tiên hả?

“Ngươi thực sự vẫn trước sau như một, ngông cuồng, ngạo mạn!”

Đám Tà tiên lại cảm thấy bị khinh bỉ và sỉ nhục lần nữa, tức đến mức nghiến răng nghiến lợi.

“Thường thôi, thường thôi, nhập gia tùy tục ấy mà.”

Thành Ca cười típ mắt lắc lư Băng Trừng Kiếm Đạo ở trong tay.

Sau đó lại hỏi câu hỏi mà hắn đã hỏi hai lần rồi.

“Cho nên, các ngươi muốn chết thế nào đây?”

“Chết cái ông nội nhà ngươi!”

Đám Tà tiên không chịu nổi nữa rồi.

“Giết chết hắn!”

Ngay sau đó, 31 người cùng lúc lao về phía Khương Chưởng môn mà tấn công.

Nhìn thấy quy tắc loạn lưu như long trời nở đất, hủy thiên diệt địa, cảm nhận được hơi thở chết chóc ở trong đó, đám người Lại Bình vây ở bên ngoài vòng chiến sợ đến mức hồn lìa khỏi xác.

Giây phút này, bọn họ cảm nhận được sự yếu đuối và bất lực của mình một cách sâu sắc.

Phảng phất dường như bọn họ chỉ là một ngọn lửa nhỏ trong cơn cuồng phong bão táp, bị dập tắt dễ như trở bàn tay mà thôi.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một cơn mưa giống như sủi cảo đổ từ trên trời xuống vậy, lộp bộp lộp bộp, người cứ thế mà rơi xuống.

Chỉ trong một giây đồng hồ thôi.

Trong khoảng hư không nơi chiến trường, chỉ còn lại một ngươi còn sống, chính là Khương đội trưởng vẫn đứng sừng sững trong khoảng không ấy.

Những đòn tấn công khủng bố lúc trước, phảng phất dường như chỉ là ảo giác.

Đám người Lại Bình và Biện Tu không kìm được mà dụi dụi mắt.

Không sai, 31 vị Tà tiên vừa nãy còn lật lọng, nói một đằng làm một nẻo lựa chọn vây đánh hội đồng, đã chết không còn một ai.

Chuyện này…

Bốn tên đội viên "gà yếu" lạnh hết cả sống lưng.

Thậm chí còn chẳng hề cảm nhận đường niềm vui sướng, chỉ bất giác rùng hết cả mình.

Khương đội trưởng, người bọn họ vốn dĩ còn yêu kính, bây giờ trong mặt bọn họ đã trở nên hơi đáng sợ rồi, giống như thể một con ma quỷ to lớn ở thời hồng hoang với dáng vẻ, khí thế tàn độc cuồn cuộn ngất trời.

Đây rốt cuộc là sức mạnh đáng sợ đến mức nào chứ?

Thiên Tôn à?

Chắc chắn là Thiên Tôn rồi đúng không!

Thiên Tôn thế mà lại đồng ý để bọn họ ra nhập đội ngũ của hắn?

Rốt cục là hắn muốn làm cái gì?

Bọn họ cảm thấy bất an một cách vô cùng kỳ lạ, bị dọa sợ đến hỏng luôn rồi.

“Còn ngẩn ra đó làm cái gì, không mau xuống thu thập chiến lợi phẩm cho ta đi.”

Chẳng nhìn thấy sự điên cuồng nịnh nọt, lấy lòng như hắn mong đợi đâu, Thành Ca vô cùng thất vọng, đến nỗi ngữ khí cũng tệ hơn rất nhiều.

“Phải nhớ, một cái Tiên tinh cũng không được lãng phí!”

Cũng không thể đem theo mấy người này chỉ để tăng điểm Thiên Đạo thôi đúng không?

Chiến đấu đã không cần đến bọn họ, thì những việc khác cũng phải dốc sức một tí.

“Vâng vâng!”

Bốn người ngẩn ra một lúc, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất từ hồi cha sinh mẹ đẻ ra mà bay xuống dưới.

Chương 1082: Mạo muội xin hỏi các ngươi là cảnh giới gì

Kết thúc trận chiến, Thành Ca mở Ngọc phù thân phận ra xem.

Quả nhiên, đã có sự thay đổi rồi.

Trong 33 tên Tà tiên, tổng cộng có 6 tên Đế Cảnh cửu trọng, 12 tên Đế Cảnh bát trọng, 10 tên Đế Cảnh thất trọng, 5 tên Đế Cảnh lục trọng.

Dựa theo quy cách điểm Thiên Đạo bên Thiên Cung, 6 tên Đế Cảnh cửu trọng tổng cộng cho 30 ngàn điểm.

12 tên Đế Cảnh bát trọng được 12 ngàn.

10 tên Đế Cảnh thất trọng được 3000 điểm.

Còn 5 tên Đế Cảnh lục trọng chỉ được có 500 điểm.

Tổng cộng tất cả, hắn nhận được 45500 điểm Thiên Đạo.

Còn phần thưởng 10% ngoài mức quy định của việc lập đội, thì phải đợi sau này trở về chỗ chiến khu Vân Chiêu mới kết toán được.

“Không tồi, không tồi, khoảng cách với bảng xếp hạng Thiên Đạo của ca đây, coi như cũng gần hơn một tí rồi.”

Ngay sau đó, đám Tà tiên ở phía dưới cũng bị lột sạch sành sanh rồi.

Đám người Lại Bình ôm một đống bảo vật với tài nguyên, cung kính dâng lên cho Khương đội trưởng.

Những bảo vật, tài nguyên này, đối với bọn họ mà nói là vô giá.

Nhưng một chút lòng ham muốn bọn cũng cũng chẳng có.

Chưa nói đến chuyện bọn họ có chiến đấu quái gì đâu, chỉ dựa vào sức mạnh của đại lão này, bọn họ cũng chẳng dám có loại tâm tư ấy!

Thành Ca cũng coi như rất “hào phóng”, từ trong đống chiến lợi phẩm, chọn lấy 3 bộ đạo giáp rồi phát cho bọn họ.

“Mặc đi.”

“Tránh cho sau này lúc đánh nhau rồi, các ngươi không cẩn thận lại bị dư âm của trận chiến đánh chết luôn.”

Như thế đến lúc ấy, hắn còn phải hồi sinh cho bọn họ, lãng phí biết chừng nào.

Bốn người nhìn thấy đạo giáp đang bay lượn bập bềnh trước mặt mình, nhất thời đến chuyện đưa tay ra nhận cũng quên béng luôn.

Tiên nhân cấp thấp lăn lộn rất khổ cực, thảm hại, cuộc sống túng thiếu vô cùng.

Một viên Đan dược cũng hận không thể chia thành mấy phần mà dùng.

Rất nhiều Tu sĩ Đế Cảnh nhất trọng, nhị trọng còn dùng Tiên khí cửu giai từ ngày nào ngày nao.

Bốn bọn họ trước đây cũng chỉ dùng đạo giáp nhất giai mà thôi.

Bây giờ, ra ngoài chưa đến một ngày, trang bị trực tiếp nhảy lên hai bậc, chỉ nghĩ thôi cũng biết là có tâm trạng như thế nào rồi.

“Đây, cái này là cho bọn ta sao?”

“Không thì sao hả?”

Đối với Thành Ca của hiện nay mà nói, Tiên Nguyên điểm đổi được từ đạo giáp tam giai cũng chỉ như muối bỏ biển, chẳng thấm vào đâu cả.

Chi bằng cho bọn họ ít phần thưởng, để sau này thông minh, lanh lợi hơn tí.

Lại Bình tay run run, vuốt ve đạo giáp, vội vội vàng vàng, nóng lòng muốn mặc lên luôn, nhưng lại cảm thấy tất cả những điều này quá thực quá sức khó tin.

“Nhưng mà, trong trận chiến lúc nãy, bọn ta cũng không đóng góp được gì…”

Bỗng nhiên, nhận được “bảo vật quý báu” như thế này, bọn họ đều cảm thấy hơi bất an.

Thành Ca xua xua tay.

“Dẫu sao cũng là đồng đội mà, cầm lấy đi.”

Bốn người bọn họ nhận được sự xác nhận của hắn, trong lòng tràn đầy sự phấn khích.

Vừa nhanh chóng mặc đạo giáp lên, vừa xúc động rơi nước mắt.

“Đa tạ đại lão!”

“Cảm tạ đội trưởng!”

“Có đội trưởng như thế này, còn đòi hỏi gì nữa chứ?”

“Đội trưởng thực sự là người đẹo trai nhất ta từng gặp trên đời này, theo mọi ý nghĩa…”

“Ta nguyện bất chấp gian nguy vì đại lão, dù là dầu sôi lửa bỏng, quyết không chối từ!”

Thành Ca cong cong khóe miệng, nếu như có ngày ta lưu lạc đến mức các ngươi phải trải qua dầu sôi lửa bỏng vì ta, thế thì cũng chẳng cần lăn lộn làm gì nữa.

Nhưng mà, kỹ năng nịnh bợ, tâng bốc của đám người này cuối cùng cũng coi như đã kích hoạt lại rồi.

“Đội trưởng, rốt cuộc ngươi mạnh đến mức nào vậy?”

“Đúng thế, đúng thế, chẳng lẽ ngươi chính là Thiên Tôn?”

“Nếu như ngươi nói ngươi mạnh như thế từ đầu, lúc nãy bọn ta cần gì phải sợ sệt nữa?”

“Đúng thế, đi theo Khương đội trưởng, có đi tung hoành cũng chẳng có vấn đề gì!”

Đối với chuyện này, Thành Ca không trả lời một cách trực tiếp.

Mà chỉ nói ra một câu: “Cảnh giới của ta… là một bí mật.”

“Đội trưởng thật biết khiêm nhường!”

“Mau nhìn đi, thế nào gọi là cao nhận thực thụ, đây chính là cao nhân!”

“Bình thường chỉ để mọi người biết là Đế Cảnh bát trọng, bất hiển sơn bất lộ thủy, không khoe mẽ, không công khai, đến thời khắc mấu chốt mới để lộ ra cảnh giới thực sự…”

Màn tâng bốc, nịnh hót này của bọn họ, khiến cho tâm trạng của Thành Ca thoải mái vui vẻ vô cùng.

Mặc dù hắn quả thật thực sự là Đế Cảnh bát trọng, nhưng cảnh giới cao nghe chừng năng lực làm màu cũng cao hơn chút.

Cho nên ca này căn bản không hề phủ nhận, để mặc cho bọn họ đoán bừa.

Bây giờ trong lòng bốn người bọn họ đang vô cùng vui sướng.

Trừ đạo giáp vừa nhận được lúc nãy, còn có 10% phần thưởng lập nhóm Thiên Đạo ngoài mức quy định nữa.

4550 điểm đó, chia đều cho năm người, mỗi người bọn họ đều có thể nhận được 910 điểm.

“Cả đời này ta chưa từng có được nhiều điểm Thiên Đạo như thế, phát tài rồi!”

“Đi theo đại lão, đúng là khác ngay.”

“Sung sướng quá.”

“Lần này về nhất định phải khoe phát mới được!”

“Ha ha ha, để cho bọn họ ngưỡng mộ chết đi.”

“Cho dù là Bá Vân Đội, đi làm nhiệm vụ một chuyến cũng rất khó có được nhiều Tiên Nguyên điểm như thế này đúng không?”

“Thực là nóng lòng khôn nguôi muốn áo gầm về làng ngay…”

Nghe thấy những lời bàn tán của bọn họ, Thành Ca âm thầm bĩu môi.

Mau nhìn đi, các ngươi có tí tiền đồ thế thôi à.

Có tí tẹo điểm Thiên Đạo thế này, đã thỏa mãn rồi à?

Tầm nhìn, phải có tầm nhìn xa chứ!

Đây chính là khoảng cách của tầm nhìn xa trông rộng.

Thành Ca cảm thấy hơi cô đơn, lẻ loi.

“Được rồi, chúng ta nên lên đường rồi!”

Bốn người bọn họ đang vui sướng, khoái trá ở bên ngoài đột nhiên ngẩn ra.

“Chuyện này, đội trưởng, ngươi không định trở về à?”

“Trở về?”

Vẻ mặt Thành Ca hiện rõ hai chữ cạn lời.

“Đang đùa cái quái gì thế? Mới thử sức có tí thế này đã trở về, chúng ta cũng không phải đến để du ngoạn đâu.”

“Đội trưởng đừng mà!”

“Bốn người bọn họ lại bị dọa lần nữa.”

Ngươi đã vào đến phạm vi của thế lực Tà tiên rồi, thế mà vẫn muốn tiếp tục thâm nhập nữa à?

Thế này chẳng phải cố tình kiếm cớ gây sự sao?

“Tiếp tục thâm nhập, rất có thể sẽ gặp phải đội ngũ Tà tiên do Thiên Tôn dẫn đội đấy!”

“Đội trưởng hãy suy nghĩ thật kỹ!”

“Như thế quả thực quá sức nguy hiểm, chúng ta phải biết đủ, đừng tham lam quá!”

Thành Ca liếc bọn họ một cái.

“Không phải lúc nãy các ngươi nói ta cũng là Thiên Tôn sao? Không phải còn nói đi theo ta có đi ngang cũng không sao à?”

“Bây giờ ta mới chỉ đi thẳng thôi, các ngươi đã không dám rồi?”

Bốn người cứng họng không nói được gì.

Chỉ có thể oán thầm trong lòng, đấy là bọn ta đang nịnh bợ, tâng bốc, đương nhiên toàn là những lời khoác lác.

Nhưng mà bây giờ, đứng trước mặt Thành Ca, bọn họ cũng không dám chữa lời.

Bốn người bọn họ chỉ đành dùng vẻ mặt như sắp lên pháp trường, tiếp tục xông pha với vị Khương đội trưởng chỉ biết lỗ mãng, liều lĩnh kia thôi.

Lần này bọn họ chỉ bay về phía trước mấy trăm ngàn dặm, quả thực lại gặp phải đội ngũ khác.

Nhìn năm tên Tà tiên trước mặt, Lại Bình cẩn thận dè dặt từng li từng tí lại gần.

“Khụ, mấy vị Tà tiên tiền bối, xin hỏi cảnh giới của các ngươi là gì?”

Cảnh giới của bọn họ quá thấp, căn bản không nhìn ra được đối phương mạnh chừng nào.

Mà năm tên Tà tiên ở trước mặt gặp phải một đội ngũ quái đản như bọn họ, cũng định chế giễu hành hạ một phen rồi mới giết.

Kết quả còn chưa kịp mở lời trước, đã bị hỏi một câu vô cùng quái dị như thế.

Tên Tà Tiên đế Cảnh cửu trọng dẫn đầu ngẩn ra một lúc, sau đó cười lạnh lùng đáp: “Bổn tọa Đế Cảnh cửu trọng trung kỳ, mấy bọn họ cũng như thế. Sao nào, ngươi còn hy vọng bọn ta sẽ phát huy phong cách của cao nhân, cố ý để cho con gà như ngươi thắng sao?”

“Đúng là si tâm vọng tưởng, mơ mộng hão huyền!”

“Bên Tiên quan đều là mấy loại ngây thơ, đần độn kiểu gì vậy ha ha ha…”

Bọn họ còn chưa dứt lời, Lại Bình đã vội vàng lắc lắc đầu.

Hắn nhanh chóng lùi về phía sau Thành Ca.

Sau đó mới nhỏ giọng đáp lại: “Biết được các ngươi mới là Đế Cảnh cửu trọng, ta yên tâm rồi.”

Không chỉ có hắn yên tâm, Biện Tu, Mạnh Thi và Chung Mạn cũng đều yên tâm hẳn.

“Dọa ta sợ hết vía.”

“Hóa ra không phải là Thiên Tôn, chỉ là Đế Cảnh cửu trọng, thế thì chẳng vấn đề gì nữa rồi.”

Lúc trước Khương đội trưởng còn thịt sạch 33 kẻ địch bao gồm cả sáu tên Đế Cảnh cửu trọng nữa cơ.

Cho nên trận này khẳng định chẳng có vấn đề gì rồi!

“Đúng thế, đúng thế, sợ bóng sợ gió một phen rồi.”

Nghe thấy những lời này của bọn họ, năm tên Tà Tiên đế Cảnh cửu trọng hơi nghi ngờ có phải bọn hắn đã nhầm lẫn gì rồi không.

Chương 1083: Độ nổi tiếng tăng vùn vụt

Năm người bọn họ đột nhiên chẳng hiểu gì cả.

Tại sao một đám gà đồi lại dám nói ra câu nói đầy tự tin ngạo mạn như “chỉ có Đế Cảnh cửu trọng” cơ chứ?

Nhất là trong đám bọn họ còn có cả hai ngươi mới là Đế Cảnh nhất trọng…

Ai cho bọn họ cái tư cách ấy?

Hay là, thế đạo đã thay đổi rồi, thực ra bây giờ Đế Cảnh nhất trọng còn cao hơn Đế Cảnh cửu trọng?

Chỉ là hắn không theo kịp xu hướng phát triển của thời đại?

“Các ngươi quả thực là chê chết không đủ thảm rồi!”

“Cố ý làm ra vẻ huyền bí, muốn chơi bọn ta?”

Lại Bình vội vàng cười hi hi xua xua tay: “Không hề, không hề, bọn ta chỉ hỏi xem các ngươi muốn chết thế nào mà thôi?”

Cuối cùng còn vội vàng cúi đầu khom lưng xin ý kiến của Thành Ca.

“Đội trưởng, ta nói như thế không vấn đề gì chứ?”

Hắn cũng coi như là có thế nào học thế ấy.

Trận trước, Thành Ca hỏi ba lần, hắn còn tưởng rằng đây là sở thích đặc biệt của Khương đại lão cơ.

Trong lòng Thành Ca thầm nghĩ ngươi cũng biết làm cho có cảm giác tồn tại đấy.

“Khụ, Tiểu Lại à, những lời này không có vấn đề gì, nhưng để ngươi nói thì không phù hợp lắm.”

Hắn vỗ vỗ vai Lại Bình, lời nói đầy thấm thía, chân thành đáp: “Ngươi còn nhỏ tuổi, không biết chừng mực, sẽ dễ xảy ra sai lầm, hiểu không?”

Lại Bình lòng đầy hoảng hốt, thế này là đội trưởng đang không hài lòng với hắn sao.

Cũng đúng, mong muốn được thể hiện bản thân của hắn quá mạnh, hơi vượt quá chức phận rồi.

Nhìn ba người đồng đội khác, đều đang cười trên nỗi đau của người hắn.

Hắn nhanh chóng kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc, vỗ ngực chứng tỏ bản thân đã lĩnh giáo, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa.

Năm tên Tà tiên ở phía đối diện, đều bị cảnh tượng này làm cho đần độn đi.

Mẹ nó đây rốt cuộc là chuyện gì thế?

Bọn họ giao tranh với đội ngũ của Thiên Cung ở phía đối diện không dưới trăm lần, nhưng vẫn chưa từng thấy tình cảnh thế này bao giờ.

Những người đụng phải đám Tà tiên bọn họ, vẻ mặt của ai chẳng như gặp phải đại địch, ai chẳng dè dặt thận trọng chứ?

Duy chỉ có cái “đội nát” trước mặt này, thế mà lại không thèm tôn trọng, kính nể bọn họ.

Chuyện này vô cùng đáng giận.

“Mẹ kiếp, vốn dĩ còn chuẩn bị chơi với các ngươi thêm chút.”

“Bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi!”

“Giết chết bọn họ!”

“Bọn họ cùng nhau xông lên.”

Sau đó, không còn sau đó nữa rồi.

Thành Ca tung một đạo Tử Hồn, thực ra đã đủ khiến bọn họ mất đi lực chiến đấu.

Sau đó mấy Kiếm Tâm quét một lúc, năm người bọn họ đều bị giết sạch sẽ.

Không hề có chút lo lắng, thấp thỏm nào.

Lần này, đã không cần hắn nhắc nhở nữa rồi.

Bốn đồng đội trốn vô cùng kỹ ở phía sau, lập tức lao vùn vụt xuống, vô cùng thành thục giúp hắn thu dọn hết chiến lợi phẩm.

Thành Ca nhìn bóng dáng bận rộn của bốn người bọn họ, cực kỳ hài lòng mà gật đầu.

Cuối cùng cũng coi như có dáng vẻ của đội viên chuyên nghiệp rồi.

Sau khi bốn người bọn họ lên nộp chiến lợi phẩm, lập tức bật chế độ tâng bốc, nịnh bợ.

“Đại lão thực sự là quá thần thánh rồi!”

“Chắc chắn là Thiên Tôn rồi!”

“Ta xin lỗi vì trước đây đã không tin tưởng đại lão, đúng là có mắt mà không thấy thái sơn…”

“Khương đội trưởng mà thể hiện sức mạnh, thì Tôn giả cỏn con trước mặt hắn, cũng chỉ là đám lông gà vỏ tỏi mà thôi!”

Mặc dù sự nịnh hót của bọn họ vô cùng tầm thường, nhưng Thành Ca đã rất nhiều năm không được ai nịnh bợ, ton hót rồi, nên cũng chẳng kén chọn nữa.

Thậm chí tí nữa thì bởi vì tâm trạng vui vẻ, lại định ban cho họ tí phần thưởng.

Được rồi, cũng chỉ là suýt chút nữa mà thôi.

Sau khi xử xong đội này, hắn lại được thêm 25000 điểm Thiên Đạo.

“Thế này xem chừng, điểm Thiên Đạo cũng dễ kiếm đó!”

“Tại sao mấy Đạo Tôn top đầu ở trên bảng xếp hạng, tất cả đều chỉ có hơn 3 triệu điểm vậy?”

Bây giờ hắn đã quên một cách có tính chọn lọc việc lúc trước còn bóc phốt, cà khịa bảng xếp hạng quá cao rồi.

Trong tư duy logic của hắn, một Tôn giả 5000 điểm, vậy 3 triệu điểm cũng chính là 600 Tôn giả.

Nếu như giết Thiên Tôn, thế thì càng nhanh rồi.

Đối với Đạo Tôn mà nói, không phải là nhẹ nhàng, đơn giản hay sao?

Theo tiết tấu này, bọn họ nên có ba mươi triệu, ba trăm triệu điểm mới đúng chứ.

Nghe thấy hắn tự mình lẩm bẩm như vậy, bốn người đồng đội vô cùng bất lực.

Sức mạnh của đại lão này thì không có vấn đề gì, nhưng kiến thức thường thức thì tương đối thiếu hụt.

“Ôi, đội trưởng không biết đấy thôi…”

Chung Mạn là người đầu tiên xông lên, vội vàng trả lời.

“Sở dĩ những Đạo Tôn đó không lấy được điểm Thiên Đạo cao như vậy, là có nguyên nhân cả.”

“Bọn Tà tiên xảo quyệt, quỷ kế đa đoan, sẽ không có nhiều Tôn giả, Thiên giả tụ tập lại đợi bọn họ đến giết.”

Lại Bình và Biện Tu cùng Mạnh Thi bị Chung Mạn cướp mất cơ hội thể hiện cũng không chịu yếu thế, vội vàng bổ sung.

“Hơn nữa nếu như bọn họ bắt tay hành động, bên phía Tà tiên chắc chắn cũng sẽ điều động Đạo Tôn đến ngăn chặn bọn họ.”

“Sẽ không cho bọn họ cơ hội dễ dàng giành thắng lợi gì đâu.”

“Cuối cùng, điểm Thiên Đạo của bọn họ sẽ được dùng để đổi bảo vật với Thiên Cung, cho nên thường xuyên được sử dụng.”

“Một khi dùng đi, thứ hạng trên bảng xếp hạng tự nhiên sẽ tụt xuống.”

Hóa ra là như thế à.

Lúc Thành Ca mới bừng tỉnh đại ngộ, cũng âm thầm bắt đầu tính toán.

Sau này hắn nên kiếm thêm nhiều điểm Thiên Đạo một chút.

Không chỉ bởi vì thể diện, cũng là bởi vì điểm Thiên Đạo có thể dùng để đổi đan dược với Thiên Cung, thăng cấp sớm hơn tí.

Lúc hắn ở bên này “bận rộn” tính toán, thì ở bên chiến khu Vân Chiêu đã nổ ra một cơn chấn động.

“Vãi chưởng, điểm Thiên Đạo của đội này tạo sao lại tăng nhanh như vậy?”

Tất cả những đội ngũ đã đăng ký ở mỗi chiến khu, chỉ cần vào được top 100 của chiến khu, đều sẽ có cơ hội được xuất hiện trên bảng thành tích chiến đấu của chiến khu.

Mà bảng thành tích chiến đấu, đương nhiên là xem điểm Thiên đạo của toàn đội rồi.

Đội ngũ của Thành Ca, mặc dù không tiếp nhận thẻ lệnh, nhưng bởi vì đã đăng ký ở chiến khu Vân Chiêu, cho nên cũng nằm trong phạm vi thống kê.

Sau hai trận chiến, xếp hạng thành tích chiến đấu của đội ngũ bọn họ tăng vọt một cách nhanh chóng.

Từ chỗ ban đầu không lên được cả bảng xếp hạng, đến bây giờ đã nhảy lên xếp hàng đầu rồi.

“Ta để ý thấy rồi, hôm qua, đội ngũ này vẫn chưa xuất hiện trong danh sách, hôm nay đột nhiên có 45500 điểm, chỉ một lần đã vào được top 20 của chiến khu chúng ta!”

“Vừa nãy bọn họ lại được thêm 25000 điểm Thiên Đạo, đã vượt qua 70 ngàn rồi, lại vào được top 15 của chiến khu này rồi!”

“Vãi chưởng, bọn họ lại có thêm thành tích chiến đấu mới, lại nhận được thêm 65000 điểm nữa rồi!”

“Xếp hạng 9 rồi!”

“Trong một thời gian ngắn như vậy mà bọn họ thế mà lại có thể leo được đến hạng 9 rồi!”

“Đây là vị đại lão thần tiên nào dẫn đội vậy?”

Mấy trăm ngàn điểm tích lũy là vô cùng xịn sò rồi đấy.

Có thể được mấy chục ngàn điểm trong một lần, chứng tỏ hoặc là giết được Thiên Tôn, hoặc là giết được mấy Tà tiên Tôn giả trong một trận liền.

Loại thành tích chiến đấu như thế này, đến đội mạnh có tiếng như Bá Vân cũng phải trải qua rất nhiều khó khăn nguy hiểm, lên kế hoạch rất lâu mới có thể thành công được một lần.

Hơn nữa, bởi vì kẻ địch quá mạnh, phần lớn cả đội đều sẽ bị thương, tử vong, giảm quân số, cho nên đánh xong một trận, lập tức sẽ trở về tĩnh dưỡng, phục hồi trong một thời gian rất dài.

Căn bản không thể liên tiếp đánh mấy trận liền được.

“Đệ Nhất Soái Đội?”

“Đây là đội do vị Thiên Tôn nào dẫn vậy?”

Do trên danh sách chỉ hiển thị tên đội, nên bây giờ mọi người chỉ có thể đoán mò mà thôi.

“Chắc là Chí Tôn, chứ Thiên Tôn không thể nào kiếm điểm Thiên Đạo nhanh như thế được.”

“Vị Chí Tôn này cũng thực là hài hước, dí dỏm nha, lấy một cái tên đội thú vị như vậy, không hổ danh là tiền bối, suy nghĩ vô cùng khó đoán.”

“Cao nhân hành sự, đều có thâm ý cả.”

Có thành tích chiến đấu trâu bò, vẻ vang chói lóa, làm gì cũng có lý như thế đấy.

Phải biết rằng, trước đây, lúc Thành Ca lấy cái tên này, đã có rất nhiều người cà khịa, bóc phốt.

Nhưng bây giờ, rất nhiều đội ngũ đang ẩn náu trong sơn lâm đại trạch, đều không kìm được mà lôi danh sách ra, nhiệt liệt thảo luận về đội ngũ thần bí này.

Bốn chữ Đệ Nhất Soái Đội này, quả thực giống như bệnh dịch vậy, nhanh chóng truyền đi khắp cả chiến đội.

"Người quen cũ" là Bá Vân đội, tự nhiên cũng nhận được tin tức.

"Đại ca, đây, đây là có chuyện gì vậy?"

Chương 1084: Ánh sáng của chiến khu Vân Chiêu

Thành Ca dẫn theo đội ngũ ở phía trước đại khai sát giới, Bá Vân đội chỉ từng bước chạy tới Kỳ Tinh Lĩnh.

Đường đi gần hơn so với đám người Khương Thành nhưng lại tốn thời gian hơn gấp vài lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc bọn họ đi đường rất cẩn thận, sợ trong bụi cỏ có mấy tên Tà tiên đột nhiên nhảy ra.

Đi tới bên này, Quân Lệnh Tiễn giao cho phân đội trưởng Hoài Ngột Thiên Tôn, họ được hoan nghênh nhiệt liệt.

Nhận một nhiệm vụ phòng thủ, sau khi rời khỏi doanh trướng chợt nghe thấy mấy đội ngũ khác bên ngoài đều đang bàn về "Đệ Nhất Soái Đội".

"Đệ Nhất Soái Đội này thật sự là thần!"

"Hiệu suất giết địch như thế ta vẫn là lần đầu nghe nói đấy."

"Bọn họ đến đây như thế nào?"

"Đều nói là Chí Tôn dẫn đội, không chạy đi đâu được."

"Cho dù là Chí Tôn dẫn đội cũng rất khó thuận lợi như vậy chứ?"

"Một đội ngũ thần kỳ mà lại mạnh mẽ, nếu chúng ta cũng có tốc độ kiếm điểm nhanh như vậy thì thật tốt…"

"Chúng ta cũng đừng nghĩ đến so sánh với bọn họ, vốn không phải là cùng một cấp độ với chúng ta."

Nghe bọn họ thảo luận, lại mở bảng chiến tích ra xem, các đội viên của Bá Vân đội đều có chút hoài nghi nhân sinh.

Đệ Nhất Soái Đội?

Bọn họ đương nhiên nghe qua, hơn nữa còn rất quen thuộc.

Không phải là đội ngũ rách do tên Khương Thành kiêu căng không hiểu biết kia dẫn đội sao?

Dọc theo đường đi bọn họ cười nhạo đội ngũ kia không ít lần.

Vừa không có thực lực, bản thân lại cho rằng mình rất tốt, còn không biết tốt xấu mà đắc tội Côn Lưu Chí Tôn.

Hoàn toàn chính là rối tinh rối mù, thuần túy là trò cười!

Đội ngũ này thần kỳ mà lại mạnh mẽ á?

Không phải cùng một cấp độ?

Đùa gì vậy?

Ngay sau đó bọn họ thấy được tên đội ngũ này xếp thứ chín trên bảng.

"Chuyện này không có khả năng?"

Các đội viên của Bá Vân đội nhảy dựng lên, bọn họ đều bị chiến tích này làm hôn mê rồi.

"Xếp thứ chín? Đội ngũ rách kia á?"

Bảng chiến tích này là không tính lịch sử chiến tích trước kia.

Mỗi lần đến đều là chiến khu ngẫu nhiên, chiến tích đều bắt đầu tính lại từ đầu.

Hiện nay chiến tích của Bá Vân Đội vẫn là 0, còn chưa bước vào bảng chiến tích.

Mà trước kia bọn họ làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy, có một lần lần chiến tích tốt nhất cũng chỉ là 100.000 điểm Thiên Đạo.

Lần đó bọn họ xông tới hạng 12 của chiến khu tương ứng, vô cùng nổi bật.

Cũng chính là lần đó Bá Vân đội tạo dựng được danh tiếng của mình, đạt được địa vị chiến đội mạnh mẽ uy tín lâu năm.

Bây giờ tên "Đệ Nhất Soái Đội" chói mắt trên bảng chiến tích, chỉ trong vòng một canh giờ bọn họ chạy tới đã lấy được thứ tự cao nhất mà bọn họ chưa từng đạt được.

Này còn để người ta sống hay không?

Cho dù thế nào bọn họ cũng không chịu tin đây là sự thật.

“Không thể có chuyện này.”

“Tình huống của đội ngũ kia thế nào, trong lòng chúng ta đều biết rất rõ, bây giờ bọn họ còn sống hay không còn rất khó nói.”

“Còn muốn xông tới 10 hạng đầu hả?”

“Nói đùa gì vậy?”

Các đội viên Bá Vân Đội hoàn toàn không chấp nhận được chuyện này là thật.

Có người nhạy bén, nghĩ tới một chút chuyện.

“Nhất định là trùng tên!”

“Đúng! Đội ngũ có thể trùng tên, nhất định là một Đệ Nhất Soái Đội khác!”

“Ta chỉ biết, không có khả năng là bọn họ…”

Môi Tịnh Đỉnh tôn giả giật giật, muốn nói một chút.

Nghe các đội ngũ bên ngoài thảo luận thì biết, “Đệ Nhất Soái Đội” này là hôm nay mới đột nhiên xuất hiện!

Ngoại trừ đội của Khương Thành làm sao có thể còn có đội ngũ nào trùng tên “Đệ Nhất Soái Đội” đến đây được?

Xác suất xảy ra chuyện này gần như có thể không kể đến.

Nhưng trừ suy đoán này, xác suất “đội ngũ rách” kia có thể làm ra loại chiến tích thần kỳ này dường như càng thấp, hoàn toàn là không có khả năng?

Hẳn là… không phải bọn họ đúng không?

Ngay lúc Bá Vân Đội bên này còn đang suy đoán, Côn Lưu Chí Tôn phụ trách phân phối đội ngũ cũng bị tình hình tiền tuyến làm kinh động.

“Côn Lưu, đội ngũ này xảy ra chuyện gì vậy?”

Vài vị Chí Tôn cấp bậc thống lĩnh lệ thuộc Thiên Nhạc Quân ở tiền tuyến chiến khu Vân Chiêu đều dồn dập mở Tiên khí truyền tin.

Xét về cấp bậc hơn phân nửa bọn họ đều là Tiên quan lục phẩm, so với Côn Lưu còn cao hơn.

Mà bọn họ cũng tò mò vô cùng đối với đội ngũ vừa mới xuất hiện khiến cho mọi người thảo luận mãnh liệt kia.

“Côn Lưu, là vị đạo hữu Chí Tôn nào dẫn đội đến thế?”

“Sao ngươi không nói tiếng nào trước vậy?”

“Lão tạp mao Côn Lưu ngươi, từ trước tới nay lão tử đối xử với ngươi không tệ, đội ngũ lợi hại như vậy sao ngươi không sắp xếp đến chỗ ta hả?”

“Nói, đội siêu cấp mạnh này được phân cho ai hả?”

Côn Lưu Chí Tôn vẫn luôn ở hậu phương, lúc này vẫn còn chưa biến sự thay đổi trên bảng chiến tích.

Nghe được bọn họ chất vấn chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

“Chí Tôn dẫn đội cái gì?”

“Đệ Nhất Soái Đội đó!”

“Ngươi đừng có biết mà giả vờ hồ đồ!”

“Đúng vậy, nhanh chóng thẳng thắn, rốt cuộc là vị đại thần nào tới!”

Đệ Nhất Soái Đội?

Côn Lưu Chí Tôn hơi hơi sửng sốt, tên này hắn vẫn còn nhớ rõ.

Dù sao chuyện Thành Ca cũng mới xảy ra cách đây không lâu, hắn vẫn còn có ấn tượng.

Đối với sự “không phối hợp” của Khương Thành, Côn Lưu Chí Tôn rất tức giận.

Nhưng bị giới hạn thân phận thực lực và quy tắc, hắn không có cách nào tự mình ra tay trị tên Đế Cảnh tám trọng không nghe lời kia.

Ngay mấy giây trước hắn còn đang nghĩ đội ngũ kia hẳn là sống không được bao lâu.

Mà bây giờ tên đội ngũ này lại vang đến tai hắn, làm hắn có chút kinh ngạc.

“Bọn họ vi phạm cái gì sao?”

Chẳng lẽ sau khi đội ngũ kia đi tiền tuyến lại quấy rối?

Không đúng, lấy chút thực lực kia của bọn họ dù cho có quấy rối cũng không thể làm ra chuyện gì được chứ?

Càng không có khả năng kinh động đến Chí Tôn.

“Ngươi lại còn không biết à?”

“Làm sao vậy hả?”

“Ngươi làm ăn kiểu gì vậy?”

Các vị Chí Tôn ở tiền tuyến náo động, thúc giục hắn mau kiểm tra.

Những thống lĩnh ở tiền tuyến này cũng sẽ không để ý đến cảm nhận của hắn, hoàn toàn xem hắn là cấp dưới mà nói.

Mà Côn Lưu Chí Tôn chỉ có thể ngập tràn nghi hoặc mà mở bảng chiến tích.

Sau đó miệng của hắn quên khép lại, ánh mắt cũng dại ra.

Hắn nhìn thời gian, Đệ Nhất Soái Đội lại có chiến tích mới.

Đã đạt tới 170.000 điểm, xông tới hạng 5!

“Điều đó không có khả năng!”

Côn Lưu Chí Tôn rốt cuộc nhịn không được thất thanh sợ hãi kêu lên.

Thế cho nên vẻ mặt hai vị Tiên quan kế bên đều đầy bất ngờ nhìn lại đây.

Từ trước tới nay Chí Tôn đều cẩn thận kín đáo, sao có thể bất chấp hình tượng như vậy?

“Chuyện gì không có khả năng?”

Chí Tôn bên ngoài kia cũng không biết tâm tình của hắn.

“Còn không mau nói tỉ mỉ cho bọn ta!”

“Đúng đúng đúng, bổn tọa rất có hứng thú với Đệ Nhất Soái Đội này, rất lợi hại!”

“Chiến khu Vân Chiêu của chúng ta có ánh sáng rồi?”

“Mau điều đội siêu cấp mạnh này đến khu vực phòng thủ của ta, chiến sự gần đây rất căng thẳng, cần gấp cao thủ đến hỗ trợ.”

“Điều đến bên chỗ ta, bên này ta đã sớm gào khóc đòi người rồi!”

Ánh sáng của chiến khu?

Đội siêu cấp mạnh?

Bọn họ hết lời khen ngợi, tranh giành Đệ Nhất Soái Đội không chút che giấu, làm cho Côn Lưu Chí Tôn cảm thấy hoang đường cực độ.

Khác với Bá Vân đội bên kia chỉ có thể suy đoán, hắn rõ ràng biết chiến khu Vân Chiêu bên này chỉ có một “Đệ Nhất Soái Đội”.

Tên phong cách này, nghĩ muốn trùng tên cũng rất khó.

Ngoại trừ đội ngũ kì quặc của Khương Thành kia thật đúng là sẽ không có người nào khác.

Chương 1085: Đội đó ở đâu

Hơn nữa, vừa rồi Côn Lưu Chí Tôn còn mở danh sách đội ngũ, tra xét kỷ lục điểm Thiên Đạo thời gian thật.

Quả thật vừa rồi Khương Thành đã đạt được điểm Thiên Đạo vài lần.

Mỗi một lần, đều hơn chục nghìn.

Nói cách khác, cường đội được các vị Chí Tôn tiền tuyến khen lên tận mây xanh, theo đuổi để khai thác, thật sự chính là đội “ lạn đội” của tiểu tử kia.

Sau khi Côn Lưu Chí Tôn “bị bắt” đưa ra kết luận này, hắn chỉ cảm thấy cả thế giới đều trở nên vô lý.

Chiến tích huy hoàng như vậy, dù là Chí Tôn như hắn tự mình dẫn đội cũng chưa chắc có thể làm được.

Bởi vì nếu hắn điều động đi, Tà Tiên ở đối diện cũng sẽ điều động Chí Tôn.

Những Tôn Giả và Thiên Tôn của Tà Tiên phía đối diện chắc chắn sẽ trốn chạy nếu đánh không thắng, thật ra hắn cũng không lấy được mấy cái đầu.

Nhưng đội này là đội ngũ hắn chướng mắt nhất, lại hết lần này tới lần khác làm được chuyện khó tin này.

Điều này khiến cho lòng hắn trở nên vô cùng phức tạp, quả thật giống như một cái thùng nhuộm lớn lộn xộn.

Khó mà tin, hoài nghi, ngây ngốc, nghi ngờ, đủ loại khó chịu, thậm chí còn mơ hồ có hơi ghen tị.

Mà sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn lại phát hiện một chi tiết đáng sợ hơn.

Tổng số điểm của chi đội đó, phù hợp với điểm Thiên Đạo mà riêng Khương Thành đạt được.

Nói cách khác, chiến tích này cũng không phải như bên ngoài phỏng đoán, do một chi đội hợp lực làm ra.

Mà là một mình hắn làm ra!

"Điều này không thể nào!"

Côn Lưu Chí Tôn lắc đầu không ngừng.

"Hắn rõ ràng chỉ là Đế Cảnh bát trọng, ta chắc chắn không nhìn nhầm."

Chuyện lạ lùng này đã sắp làm cho hắn điên rồi.

Nhưng mà, những Chí Tôn khác lại không quan tâm nhiều như vậy.

"Côn Lưu, điều tra ra chưa?"

"Làm nhanh lên!"

"Một đội ngũ quan trọng như vậy, ngươi lại còn phải tra lâu như thế, ngươi làm cái quái gì thế?"

"Có tin bọn ta trở về trị tội ngươi hay không?"

Côn Lưu Chí Tôn bị trách móc như cháu trai, đương nhiên trong lòng khó chịu, nhưng không dám biện hộ.

Chỉ có thể ấp a ấp úng nói: "Đã tra, nhưng lại tra ra…"

"Mau, nói cho bọn ta biết rốt cuộc là ai?"

“Đúng đúng đúng, hắn được phân đến đâu?”

Đối mặt với sự thúc giục của bọn họ, gương mặt Côn Lưu Chí Tôn cũng biến thành trái mướp đắng.

“Ta… Ta không liên lạc được với bọn họ.”

“Cái gì?”

Giọng nói của những Chí Tôn khác lập tức cao lên tám độ.

“Ngươi nói gì?”

“Côn Lưu ngươi nói lại lần nữa!”

“Ngươi là Tiên quan bố trí đội ngũ ở thành lũy này, vậy mà lại không có cách liên lạc với bọn họ? Ngươi đang làm cái quái gì vậy? Đùa giỡn với bọn ta sao?”

“Đúng vậy, nếu hắn xuất hiện trên danh sách, vậy chứng tỏ đã được đăng ký với ngươi!”

“Nếu làm hỏng chuyện lớn, bọn ta sẽ bắt ngươi lại tra hỏi!”

Côn Lưu Chí Tôn hơi lo lắng, hắn phát hiện nếu cứ tiếp tục thế này, bản thân mình thật sự có thể bị trách hỏi.

Một chi đội có chiến tích cao như vậy, người phụ trách sở thuộc chiến khu lại không liên lạc được, đây xem như là một sơ suất nghiêm trọng.

“Việc này, thật sự không thể trách ta, bọn họ không nhận thẻ lệnh!”

“Chính bọn họ yêu cầu tự mình hành động, ta liên hệ thế nào? Không ai có thể chỉ huy được bọn họ…”

Trong câu nói còn ẩn chứa ý nghĩa khác chính là, đây không phải chuyện của ta.

Nhưng các Chí Tôn khác đâu có nghe được lí do thoái thác này?

Hắn còn chưa nói xong, đã bị những tiếng gào thét liên tục cắt ngang.

“Côn Lưu ngươi đang đùa cái gì vậy?”

“Cho dù hắn không nhận thẻ lệnh, một Chí Tôn đường đường đăng ký với ngươi, vậy mà ngươi lại không hỏi chút nào? Qua

loa như vậy?”

“Đúng vậy, thái độ của ngươi là cái gì?”

“Dám coi một chi đội siêu mạnh mẽ do Chí Tôn dẫn chẳng ra gì?”

“Ai cho ngươi tự tin đấy?”

“Lúc ấy ngươi nên kết giao thật tốt với hắn, giữ liên lạc với tiên khí truyền tin của hắn!”

Nghe nói chi đội kia tự mình hành động, nhóm thống lĩnh Thiên Nhạc Quân tiền tuyến lại càng khẩn thiết hơn.

Vậy chứng tỏ chi đội này không nhận nhiệm vụ, cũng không được sắp xếp đến khu vực đóng quân phòng thủ nào, là một đội ngũ tự do.

Chỉ cần mình có thể tìm được hắn, nói những lời tốt đẹp, còn có cơ hội giữ hắn lại khu vực phòng thủ của mình.

Có một đội ngũ cường lực như vậy trợ giúp, áp lực phòng thủ phía sau mình sẽ đột nhiên giảm đi nhiều lần!

“Côn Lưu, ngươi phải lập tức tìm được Đệ Nhất Soái đội!”

“Liên lạc được với bọn họ!”

“Có nghe thấy không, lập tức, nhanh lên!”

Trong lòng Côn Lưu Chí Tôn nói ta đi đâu tìm?

Chiến khu Vân Chiêu to lớn tới không thể tưởng tượng nổi, nếu đội ngũ kia ẩn náu ở nơi rừng sâu núi thẳm, đó chính là mò kim đáy bể, mất hàng trăm năm cũng không tìm thấy.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn tìm.

Cách đây không lâu còn nói những lời như vậy với Khương đội trưởng, bày ra dáng vẻ bề trên, hiện tại sao có thể xuống được?

Cho dù tìm được rồi, thì nói gì chứ?

“Chức trách của ta là đăng ký ở thành lũy này, sắp xếp nhiệm vụ, không thể tự tiện rời đi…”

Còn chưa nói hết cái cớ này, lại bị đám Chí Tôn sốt ruột phát bực kia cắt ngang.

“Đi chết đi!”

“Ngươi tưởng bọn ta là trẻ con ba tuổi, dễ lừa như vậy?”

“Loại việc đăng ký này, sắp xếp mấy Tiên quan thủ hạ của ngươi làm là được, ai làm chả phải là làm?”

“Ngươi mau mau đi ra ngoài tìm cho ta, có nghe không?”

Côn Lưu Chí Tôn bị bọn họ thúc giục cũng hơi cáu kỉnh.

“Ta không đi, sao nào?”

“Dù sao các ngươi cũng không phải cấp trên trực thuộc của ta, cũng không có tư cách ra lệnh cho ta!”

“Tất cả mọi người đều là Chí Tôn, ai sợ ai?”

Hắn bày ra dáng vẻ lưu manh không sợ bỏng, tức giận đến nỗi những Chí Tôn ở tiền tuyến này lại chửi ầm lên.

“Côn Lưu ngươi chờ đấy cho ta!”

“Lần này ngươi không phối hợp, sau khi bọn ta trở về chắc chắn sẽ trừng trị ngươi thật tốt!”

“Chỉ là Tiên quan thất phẩm, dám nói chuyện lớn tiếng như vậy với Tiên quan lục phẩm bọn ta, to gan!”

Côn Lưu Chí Tôn quyết tâm không để ý tới chuyện này, coi như không biết gì.

Mặc kệ đội “Đệ Nhất Soái đội” kia.

Các ngươi làm gì được ta?

Cũng đúng lúc này, một tiên trận truyền ảnh của hắn trong đại điện đột nhiên sáng lên.

Nhìn thấy tiên trận này sáng lên, Côn Lưu Chí Tôn vội vàng nhảy dựng lên từ trên ghế dựa, lăn lông lốc đến bên tiên trận, cung kính khom lưng cúi mình đợi ở một bên.

Nguyên nhân rất đơn giản, tiên trận truyền ảnh này chỉ kết nối với một người.

Đó chính là chủ soái chiến trường bên phải của chiến khu Vân Chiêu – Ngọc Tấn Đạo Tôn.

Chưa đề cập tới chênh lệch thực lực to lớn giữa Chí Tôn và Đạo Tôn, chỉ cấp bậc thôi, hai người đã cách nhau vài bậc.

Ngọc Tấn Đạo Tôn chính là một vị Tiên quan tam phẩm!

Ở cả Thiên Cung, cũng được xem như đại lão quan trọng có tiếng nói.

Côn Lưu Chí Tôn đã làm việc tại chiến khu Vân Chiêu này hàng trăm triệu năm, cũng chỉ gặp Ngọc Tấn Đạo Tôn bốn lần, mỗi lần đều có nhiệm vụ tác chiến trọng đại, mới có thể được vị Tiên quan tam phẩm này tự mình chỉ thị.

Mà lần này…

"Ha ha ha, chiến khu Vân Chiêu các ngươi không tồi!"

Bóng dáng lộ ra khí tức mông lung của Ngọc Tấn Đạo Tôn vừa mới hiện lên, tiếng cười sang sảng đã truyền khắp đại điện.

Thậm chí ngay cả những Chí Tôn ở tiền tuyến còn chưa cắt đứt truyền tin bên kia, cũng vội vàng trở nên choáng váng.

Tất cả đều hỏi thăm Đạo Tôn.

"Không sao không sao, lần này là ta phát hiện một chuyện thú vị."

Truyền ảnh của Ngọc Tấn Đạo Tôn khoát tay áo, tâm trạng của hắn thoạt nhìn rất tốt.

"Chiến khu Vân Chiêu này của các ngươi, đã phân tới một cường đội rất lợi hại."

Chương 1086: Phải tìm ra bọn họ

Vừa nghe những lời này của Ngọc Tấn Đạo Tôn, Côn Lưu Chí Tôn đã la ngay không ổn.

Ngay cả Đạo Tôn cũng bị đội ngũ đó làm cho kinh động?

Có lầm hay không?

Lão nhân gia ngươi quản lý hàng trăm chiến khu, chỉ là động tĩnh của một tiểu đội trong đó, hẳn là không kinh động được ngươi chứ?

Lại càng không đến mức để tự ngươi đi hỏi chứ?

Ngọc Tấn Đạo Tôn cũng không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ tự mình cười nói: "Chỉ trong một ngày, lại nhận đến 210.000 điểm Thiên Đạo, thật sự là khó tin."

Khi hắn nói chuyện này, Đệ Nhất Soái đội đã lên tới vị trí thứ ba của chiến khu Vân Chiêu.

Lúc này cả chiến khu đã hoàn toàn bị chấn động.

Tất cả đội ngũ đều ngừng lại, khắp nơi đều đang bàn tán về đội ngũ thần bí mà lớn mạnh này.

"Khi Tiên quan phía trên phụ trách quan sát số liệu nhìn thấy số điểm thay đổi nhanh chóng kia, đều bị kinh sợ, còn tưởng đã phạm sai lầm!"

Đối với Ngọc Tấn Đạo Tôn, cho dù một tiểu đội có biểu hiện tốt, cũng không đủ tư cách kinh động đến nhân vật có cấp bậc như hắn.

Nhưng "Đệ Nhất Soái đội" là một đội ngũ mới xa lạ.

Hơn nữa điểm đều tăng lên trong vòng một ngày, việc này rất kinh ngạc.

Thế nên hắn đã nổi lên lòng tò mò, cố tình qua đây hỏi tình hình một chút.

"Là đội ngũ nào, Chí Tôn nào dẫn đội? Chẳng lẽ là Đạo Tôn? Còn không mau giới thiệu cho ta một chút?"

"Chuyện này…"

Côn Lưu Chí Tôn cứng họng, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Thực ra hắn biết, Đạo Tôn cũng chỉ nhất thời cao hứng.

Cũng không phải thật sự coi trọng một tiểu đội phía dưới mấy, có thể sau một thời gian sẽ quên.

Nhưng sự hứng khởi nhất thời của hắn, còn cao hơn mấy lần so với những người khác quấn quýt truy hỏi.

Hoàn toàn không thể thoái thác.

Nhìn thấy hắn ấp a ấp úng, Ngọc Tấn Đạo Tôn thu nụ cười vào.

"Làm sao? Còn muốn giữ bí mật với ta hay sao?"

“Không không không, không dám không dám…”

Côn Lưu Chí Tôn lau mồ hôi trên trán, còn những Chí Tôn ở tiền tuyến khác lại vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Khởi bẩm Đạo Tôn, sự kiêu căng của Côn Lưu quá lớn.”

“Vừa rồi bọn ta bảo hắn tìm đội ngũ, hắn còn từ chối, còn nói cấp bậc của bọn ta không đủ để ra lệnh cho hắn…”

“Còn có việc này?”

Vẻ mặt Ngọc Tấn Đạo Tôn nhanh chóng trở nên nặng nề.

“Côn Lưu, ngươi có ý gì? Muốn làm phản sao?”

“Không dám không dám!”

Côn Lưu Chí Tôn vội vàng quỳ xuống, dập đầu thình thình thình.

“Hạ quan thật sự có nỗi khổ, sự việc là thế này…”

Đạo Tôn tự mình hỏi đến, nếu không nói rõ ràng, hắn có thể bị định tội lớn, sao còn dám giấu giếm.

Vội vàng kể lại đầu đuôi gốc ngọn tình huống trước đây khi Thành Ca đến một lượt.

Đợi hắn kể xong, tất cả Chí Tôn ở tiền tuyến này đều ngây ngốc.

“Côn Lưu, ngươi vừa nói cái gì, Đế Cảnh bát trọng?”

“Đang đùa sao? Đế Cảnh bát trọng có thể làm ra chiến tích này sao?”

“Đạo Tôn ở đây, ngươi lại còn dám lừa gạt bọn ta?”

“Quả thực không thể tha thứ!”

Ngay cả trong mắt Ngọc Tấn Đạo Tôn cũng lộ ra vẻ nghi ngờ mạnh mẽ.

Rơi vào đường cùng, Côn Lưu Chí Tôn chỉ có thể đem danh sách đăng ký ra.

Mở ngay tại hiện trường, mời Đạo Tôn tự mình xem xét.

Sau khi nhìn thấy thông tin Thân Phận Ngọc Phù của năm người trong Đệ Nhất Soái đội, Ngọc Tấn Đạo Tôn cũng hơi

kinh ngạc.

“Vậy mà thật sự là Đế Cảnh bát trọng dẫn theo vài Đế Cảnh tứ trọng nhất trọng…”

“Đây là tình huống gì?”

“Sao bọn họ làm được?”

Chiến tích này, tất cả mọi người đều cho rằng người dẫn đội chắc chắn phải là Chí Tôn, phỏng chừng đội viên còn có Chí Tôn khác.

Đổi thành Thiên Tôn cũng chắc chắn không thể.

Thiên Tôn có thể đánh bại Đế Cảnh cửu trọng, nhưng không giết được nhiều như vậy, cũng không giết được nhanh như vậy.

Cuối cùng kết quả phát hiện chỉ là một Đế Cảnh bát trọng?

Nói đùa sao?

Ngọc Tấn Đạo Tôn cân nhắc hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói: “Người này rất có thể đã ẩn giấu thực lực!”

Những Chí Tôn tiền tuyến lập tức hùa theo.

“Đúng vậy, chắc chắn đã ẩn giấu thực lực!”

“Rất có thể hắn đang dùng bí bảo nào đó, cố định tu vi lộ ra bên ngoài của mình ở Đế Cảnh bát trọng, thực ra chính là một Chí Tôn!”

“Đúng vậy, nếu không hắn sẽ không nói rằng Bá Vân Đội không có tư cách chỉ huy hắn!”

“Côn Lưu ơi là Côn Lưu, ngươi là đồ có mắt như mù, lại bất kính với một Chí Tôn dẫn đội như vậy, không có chút lễ độ nào.”

Tuy rằng bọn họ cũng là Chí Tôn, nhưng đều là tiên quan trực thuộc Thiên Cung, chiến đấu với Tà Tiên là thiên chức của bọn hắn.

Còn Tiên nhân khác, không có thiên chức này.

Người ta chạy đến đây, kết quả bị khinh thường thất lễ, đau lòng biết bao?

Gương mặt Ngọc Tấn Đạo Tôn trầm như nước, tâm trạng của hắn đã không còn tốt như ban đầu.

Chỉ thấy vị Tiên quan tam phẩm này lạnh lùng nhìn xuống Côn Lưu Chí Tôn vẫn đang quỳ trên mặt đất, tựa như nhìn xuống một người chết.

“Thái độ ngạo mạn của ngươi, làm tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của Thiên Cung ta, cũng đánh vào lòng nhiệt tình của các Tiên nhân khác.”

“Một đội ngũ đăng ký ở chiến khu, vậy mà ngươi thậm chí không có cách thức liên lạc, ngươi đang làm gì?”

“Cho dù bọn họ thật sự chỉ là một đội yếu, ngươi sẽ nhìn bọn họ chịu chết sao?”

“Khinh thường như vậy, quả thật không thể tha thứ!”

Nghe được bốn chữ không thể tha thứ, Côn Lưu Chí Tôn hoàn toàn hoảng sợ.

Sai lầm này sẽ không đến mức xử tử hắn, nhưng rất có thể sẽ đẩy hắn đến đường cùng, từ thất phẩm giáng xuống cửu phẩm, thậm chí còn có những sự trừng phạt khác.

“Đạo tôn khai ân, Đạo Tôn khai ân…”

Ngọc Tấn Đạo Tôn phất tay.

“Tìm thấy bọn họ với tốc độ nhanh nhất có thể, tự mình chịu lỗi, nhận được sự khoan thứ của Khương Thành rồi nói sau.”

Nói xong, bóng dáng của Đạo Tôn biến mất, tiên trận truyền ảnh cũng tối sầm lại.

Côn Lưu Chí Tôn vốn đang quỳ, giờ đặt mông ngồi trên mặt đất, chỉ cảm thấy cả người đổ mồ hôi, xụi lơ mệt mỏi.

Sau một lát, hắn chạy ra khỏi thành lũy, bắt đầu tìm kiếm Đệ Nhất Soái đội mà không có mục tiêu.

Với hắn, đây chắc chắn chính là một nhiệm vụ chồng chất khó khăn, lại còn đe dọa đến tính mạng.

Mà ở bên kia, Khương chưởng môn vẫn chưa biết mình đã nổi tiếng, thật ra đang rất buồn phiền.

Hắn không thể tìm thấy bất kỳ kẻ địch nào.

Tà tiên không phải củ cải trong đất, cách một lúc là có thể đào ra một củ.

Hơn nữa, Tà Tiên cũng sẽ không tổ chức đội ngũ giống như Thiên Cung bên này, thật ra rất nhiều Tà Tiên chỉ hành động một mình, tìm kiếm một cơ hội khác để vượt qua phòng tuyến.

"Cứ tiếp tục như vậy không phải một cách hay."

"Từ đầu đến cuối không thấy con cá lớn nào, không có gì để làm."

Bốn tên đồng đội phía sau hắn, đã sớm mừng rỡ đến nỗi không biết phương hướng rồi.

Bám vào cái đùi này, bọn họ thậm chí không cần phải rút kiếm trên đường đi, khai chiến chỉ tránh xa một chút, đánh xong hỗ trợ thu lấy chiến lợi phẩm.

Quả thật vô cùng thoải mái.

Cứ như vậy, mỗi người thực sự đều nhích tới hơn bốn ngàn điểm Thiên Đạo.

Đây là con số thiên văn mà bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Sau này khi trở về, có thể tới Thiên Cung đổi bao nhiêu tài nguyên tu luyện!

Mà đây mới là ngày đầu tiên…

"Đại lão đã yên lặng hai canh giờ."

"Đúng vậy, có thể hiện ra ít Tà Tiên cho đội trưởng của ta giết hay không?"

Miệng nói như vậy, nhưng thực tế trong lòng bọn họ vẫn rất lo lắng.

Cho đến hiện tại, những tên Khương Thành giết chết đều dưới Thiên Tôn.

Mà tiếp tục đi sâu hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp Thiên Tôn thậm chí Chí Tôn.

Đến lúc đó, không chừng sẽ thất bại.

Nhưng thu hoạch trên đường nhiều như vậy, bọn họ không dám, cũng không muốn nhắc đến việc trở về.

Chương 1087: Tin tưởng hơn một chút

Keng!

Khương Thành tra lại kiếm vào vỏ.

Trải qua ba canh giờ, cuối cùng hắn lại gặp phải ba tên Tà Tiên.

Vẫn dễ dàng miểu sát như cũ.

Thế nhưng lúc này, hắn giữ lại một người sống.

Bởi vì hắn phát hiện, cứ tiếp tục như vậy không phải cách giải quyết.

Mình cũng không biết ở đâu nhiều Tà Tiên hơn, tốt nhất vẫn nên tìm một người hỗ trợ dẫn đường.

Nhìn tên Tà Tiên đối diện đứng lẻ loi một chỗ, vẻ mặt sa sút, hỗn loạn, hắn thản nhiên nói: "Chắc ngươi cũng biết vì sao ta phải giữ ngươi lại rồi chứ?"

Tên Tà Tiên Lẫm Dã Tôn Giả ở đối diện cố gắng kìm chế sự khiếp sợ và sợ hãi trong lòng, vội gật đầu không ngừng.

"Biết biết, ngươi còn có chỗ cần dùng tới ta."

Hắn đặc biệt phối hợp nghe theo.

"Chỉ cần ngươi ra lệnh một tiếng, tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa!"

Lúc nãy, khi hắn và hai gã đồng bọn khác gặp được Thành Ca, vẫn còn tràn đầy tự tin.

Dáng vẻ đặc biệt hả hê, không khác gì mấy đợt Tà Tiên trước.

Cho đến khi Khương Thành rút kiếm, dễ dàng nghiền nát hắn, hơn nữa mất đi hai đồng bọn kia trong vài giây, hắn mới ý thức được mình gặp phải cái gì rồi.

Người này chắc chắn không phải Đế Cảnh bát trọng!

Thiên Tôn Giả mạo sao?

Đối với Tà Tiên như hắn, thức thời là kỹ năng cần thiết.

Vì thế hắn quả quyết lựa chọn đầu hàng và phối hợp.

Khương Thành vừa lòng gật đầu.

“Tốt lắm, tiếp đây ngươi hãy dẫn đường, giúp bọn ta tìm những Tà Tiên khác.”

“Hả?”

Lẫm Dã Tôn Giả hơi không phản ứng kịp.

Hắn còn tưởng rằng Thành Ca muốn hắn tìm một nơi không có Tà Tiên nà, tránh khỏi đường huy hiểm.

Kết quả đối phương lại chủ động muốn tìm Tà Tiên?

Ngông cuồng như vậy sao?

Rốt cuộc bọn ta là Tà Tiên, hay ngươi là Tà Tiên?

Thành Ca thấy hắn sững sờ ngay tại chỗ, không kìm được nhíu mày.

“Thế nào, không muốn phối hợp?”

“Không không, ta đương nhiên sẽ phối hợp với ngươi!”

Lẫm Dã Tôn Giả vội vàng xua tay, chỉ cần có thể sống sót, hắn thậm chí có thể bán đứng cả anh em ruột thịt.

Đây là triết lý sinh tồn của Tà Tiên, hắn không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Thậm chí còn chủ động thể hiện một chút.

“Thật không dám giấu giếm, thật ra một ít Tà Tiên ở gần đây, ta còn có thể liên lạc được.”

Thành Ca hết sức vui mừng.

“Ý của ngươi là, ngươi có thể lừa được bọn họ đến?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Lẫm Dã Tôn Giả kêu một tiếng hăng hái.

“Vậy khẩn trương hành động đi!” Thành Ca cũng có hơi gấp rút.

Đứng ở một chỗ chờ chút là được, không cần tự mình chạy đi, cũng không cần tìm.

Dễ dàng hơn nhiều.

Ngay cả ánh mắt nhìn hắn cũng trở nên thân thiện hơn nhiều.

“Vâng vâng vâng!”

Thế nhưng Lẫm Dã Tôn Giả còn chưa kịp lấy ra tiên khí truyền tin, đám người Lại Bình và Chung Mạn phía sau đã nóng nảy.

“Đội trưởng hãy suy nghĩ kỹ…”

“Sợ rằng hành động này không ổn!”

“Lai lịch của người này không rõ, chúng ta hoàn toàn không biết, cứ để cho hắn gọi người như vậy, cực kỳ có thể sẽ bị hắn hại chết.”

“Đúng vậy, đội trưởng dù sao cũng không thể tin tưởng hắn…”

Trong suy nghĩ của bọn họ, ý tưởng để một tên Tà Tiên gọi người lại đây giết của Thành Ca, quả thật chính là hết sức hoang đường.

Lúc nãy, tên này vẫn là một kẻ địch.

Trong nháy mắt ngươi đã tin tưởng hắn?

Đây chẳng phải nói đùa hay sao?

Nhưng ý nghĩ của Khương Thành, bọn họ sao có thể hiểu rõ.

Thậm chí Ca ước bị hại chết.

Cùng lắm thì cứ bật hack của hệ thống.

Hắn còn vỗ bả vai Lẫm Dã Tôn Giả: “Những đội viên không hiểu chuyện, ngươi đừng để trong lòng, ta tin ngươi!”

“Hẳn lẽ người sẽ không làm cho ta thất vọng chứ?”

Lẫm Dã Tôn Giả bị hắn vỗ bả vai, khóe miệng giật giật.

Trong lòng nói ta còn không dám tin tưởng bản thân như vậy.

Ngươi đúng là đủ gan dạ.

Có thể sống tới hôm nay, cũng thật sự là một kỳ tích.

“Lòng tin tưởng của ngươi, khiến cho ta vô cùng cảm động.”

Vành mắt hắn ửng đỏ, cắn răng nói lớn: “Kẻ sĩ chết vì tri kỉ, ta nhất định sẽ không để ngươi thất vọng!”

Thành Ca an lòng, cho hắn cố gắng lần nữa.

“Cố gắng hết sức, ta coi trọng ngươi.”

Sau đó, Lẫm Dã Tôn Giả lấy ra tiên khí truyền tin, chạy qua một bên “lừa dối” các Tà Tiên khác.

Chỉ thấy lúc thì hắn tha thiết thề nói ở đây có chí bảo một hồi, lúc thì lại nước mắt nước mũi nói mình thật thảm thương, cần cứu giúp…

Màn biểu diễn này, Thành Ca nhìn thấy cũng sửng sốt.

“Thật không hổ là Tà Tiên, trình độ nghiệp vụ này không thể chê.” Hắn không nhịn được khen ngợi một chút.

Khóe miệng đám người Lại Bình, Chung Mạn phía sau co giật.

“Đại lão, không thể như vậy.”

“Chắc chắn hắn có lừa gạt!”

“Người này vừa nhìn là thấy không phải hạng người thành thật gì, ngươi nhìn hiện tại hắn lừa dối người khác một cách thành thạo như thế, ai có thể cam đoan hắn sẽ không lừa chúng ta?”

“Không thể nói như vậy được!”

Thành Ca thở dài, dạy bảo mấy đồng đội bằng những lời nói thấm thía.

“Người ta đang bận rộn để cố gắng giải quyết những lo lắng của chúng ta, chúng ta cứ nghi ngờ người khác nhiều như vậy không tốt?”

“Thế giới này cần có sự tin tưởng, hiểu không?”

Trong lúc nhất thời mấy người không nói được gì để đáp lời.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, Lẫm Dã Tôn Giả tung tăng tung tẩy chạy tới.

“Cao thủ, đã ổn thỏa rồi!”

“Đã gọi hết mọi người?”

“Đã gọi đã gọi, ta mà làm việc thì ngươi cứ yên tâm đi!”

“Không tồi không tồi, đáng khen ngợi.”

Trong lòng Lẫm Dã Tôn Giả cười thầm, đợi lát nữa ngươi sẽ không cười nổi.

Quả thật hắn có biết một ít Tà Tiên xung quanh, vừa rồi cũng đúng là đi gọi người.

Nhưng mà… gọi hơi nhiều.

Về cơ bản, Tà Tiên trong phạm vi chục tỷ dặm, hễ có liên lạc, tất cả đều bị hắn gọi đến đây.

Mà lý do hắn gọi nhiều như vậy, đương nhiên không phải ý định tốt đẹp gì.

Chỉ là trông cậy vào đám Tà Tiên đó cùng xông lên, giết chết Khương chưởng môn.

Không bao lâu, đại đội Tà Tiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhìn cả đàn cả lũ kia, Tà Tiên đến từ bốn phương tám hướng, cảm nhận được dáng vẻ khí thế độc ác cuồn cuộn ngất trời, Lại Bình cảm thấy có vẻ không tốt.

“Này, nhiều như vậy?”

Đếm qua một lượt, khoảng chừng có hơn ba trăm người.

Bên trong hơn ba trăm người này, hắn có thể nhìn rõ hết cảnh giới hàng chục người, chỉ mới Đế Cảnh tam tứ trọng.

Nhưng những người còn lại rất khó nói.

Có mấy chục tên như vậy, cảm giác mang đến cho người khác hoàn toàn không kém Tôn Giả trước đó gặp phải.

“Quá mạnh mẽ…”

Đám người Biện Tu, Mạnh Thi còn tràn đầy tự tin trong mấy trận trước, lại một lần nữa sợ tới mức mặt không còn chút máu nào.

“Nên làm gì bây giờ?”

“Thôi xong thôi xong.”

“Đây cũng quá nhiều, còn mạnh hơn những tốp chúng ta gặp lúc đầu mấy lần!”

“Chết tiệt, đều do hắn!”

Mấy người nhanh chóng hiểu ra, sau đó đồng thời giận dữ trừng mắt với Lẫm Dã Tôn Giả.

“Chắc chắn hắn cố tình gọi nhiều người như vậy.”

Lẫm Dã Tôn Giả cố ý hãm hại bọn họ, lại còn rất thích thú với việc xấu xa này mà giang tay, vẻ mặt tỏ ra vô tội.

“Vậy cũng không nên trách ta, trước đó các ngươi cũng chưa nói gọi bao nhiêu.”

“Để cố gắng thể hiện, đương nhiên ta gọi nhiều thôi!”

“Ta bỏ hết sức lực như vậy, các ngươi cũng không nên nghĩ xấu cho người tốt.”

Hiện tại xem các ngươi làm thế nào!

Lời vừa được nói ra, đám người Lại Bình đều bị tên cực phẩm này làm cho tức giận đến nghẹn lời ngay tại chỗ.

Lẫm Dã Tôn Giả vui sướng khi người gặp họa, cười đến nỗi miệng nhếch lên tận mang tai.

Trong suy nghĩ của hắn, hiện tại Khương Thành hẳn phải vừa tuyệt vọng vừa phẫn nộ, hận không thể tự vả mình.

Nhưng điều làm cho hắn không ngờ chính là, Khương chưởng môn lại gật đầu với hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt khen ngợi.

“Ngươi làm rất tốt, ta rất vừa lòng!”

Chương 1088: Một lô thịt gà lớn

Lẫm Dã Tôn Giả vốn đang vô cùng hả hê, chợt ngẩn ngơ.

Tên này bị mình hãm hại, lại còn khen ngợi mình

Chợt, hắn mắng thầm.

Giả bộ, ngươi đang giả bộ bình tĩnh!

Thật sự còn giả bộ tốt hơn ta!

Hắn cũng không biết, Thành Ca thật sự rất vui mừng.

Nhiều thịt gà chủ động đưa tới như vậy, quả thật có thể ăn mừng đấy biết không?

Còn chút ý nghĩ này của Lẫm Dã Tôn Giả, thật ra hắn đã biết rõ ngay từ đầu, thậm chí còn đoán được hắn sẽ làm vài việc gì đó.

Cứ giả bộ không biết như vậy, sau đó nhìn hắn biểu diễn.

Khương chưởng môn rất thông minh, chỉ là thỉnh thoảng giả bộ hồ đồ mà thôi.

Còn nhiều thời điểm, là vì hệ thống quá mạnh mẽ, hoàn toàn khiến hắn không cần phải động não.

“Lẫm Dã, đây là bảo vật mà ngươi nói?”

Hơn ba trăm tên Tà Tiên đã xông tới, vẻ mặt một gã cao thủ Đế Cảnh cửu trọng bên trái khó chịu.

“Chỉ mấy con gà ốm như vậy, mà ngươi lại gọi tất cả bọn ta đến?”

“Cho rằng sự xuất hiện của bọn ta rất rẻ mạt sao?”

Lẫm Dã Tôn Giả cười hì hì, giả bộ tố cáo kể tội.

“Ôi chao, Bàn Phổ Tôn Giả, ngươi thật sự đã hiểu lầm ta…”

“Đừng thấy cảnh giới của bọn họ không cao, thực lực của vị cầm đầu này vô cùng mạnh mẽ, hai đồng bọn kia của ta đã chết trong tay hắn.”

Thật ra là hắn nhắc nhở đám người này, đừng kinh địch.

Tên này rất mạnh!

Tốt nhất các ngươi nên sử dụng hết sức lực.

Mà nghe lời hắn nói, vẻ mặt những Tà Tiên vốn còn đang ung dung khinh thường, lập tức trở nên nghiêm túc lên.

Hai đồng bọn kia của Lẫm Dã Tôn Giả, đều là Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ.

Có thể giết hai người bọn họ, chứng tỏ thực lực của Khương Thành còn cao hơn bất kỳ ai trong số bọn họ!

“Thật không?”

“Vậy xem ra bọn ta đúng là phải cẩn thận một chút.”

Hơn hai mươi tên Đế Cảnh cửu trọng ở đây phân tán ra, những người còn lại cũng đều sử dụng binh khí.

Thế thiên la địa võng, đã hình thành.

Lẫm Dã Tôn Giả ôm ngực, cười mỉm đứng ở một bên xem diễn.

Đám người Lại Bình, Biện Tu tức giận chửi ầm lên.

“Tên tặc tử nhà ngươi, quả là đáng hận!”

“Cố ý, chắc chắn là cố ý!”

“Còn tiết lộ thực lực của Khương đội trưởng, chắc chắn hắn đứng ở phe đối diện, ta biết mà…”

“Ngươi xem bộ dạng chuyện không liên quan đến mình của hắn kìa!”

Đối mặt với sự chỉ trích của bọn họ, Lẫm Dã Tôn Giả dù bận vẫn ung dung mà nhún vai.

“Nhiệm vụ mà đội trưởng của các ngươi cho ta, đúng là gọi người, nhưng không bao gồm chiến đấu.”

“Cũng không nên nghĩ xấu cho người tốt ha ha ha!”

Tên này có thể coi là nghiện diễn xuất.

Tới bước này rồi, lại vẫn chưa lật mặt với Khương chưởng môn, mà ở đây giả bộ là một đồng đội vô tội.

Hết lần này tới lần khác Thành Ca vẫn không hề trách cứ hắn chút nào.

“Đúng vậy, vậy ngươi có thể qua một bên xem, tiện thể bảo vệ mấy người bọn họ một chút giúp ta, đừng bị ảnh hưởng của cuộc chiến giết chết đấy.”

Ngay cả Lẫm Dã Tôn Giả rất cực phẩm, cũng hơi không theo kịp tiết tấu của hắn.

Lão huynh, ngươi thật sự không phân rõ địch ta sao?

Vậy mà còn để ta bảo vệ mấy đồng đội kia của ngươi?

Mà ý nghĩ đó của hắn chỉ kéo dài cho đến giờ phút này.

Khương chưởng môn trực tiếp ra tay, bắt đầu là công kích thần hồn.

Tử Hồn quay quanh quét sạch toàn trận trong một lần.

Dưới Đế Cảnh cửu trọng, thần hồn chỉ mới là cảnh giới ngọc hồn mà thôi, đương nhiên là chết ngay tại chỗ!

Không trung lại một lần nữa mưa bánh sủi cảo.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, hơn ba trăm người cũng chỉ còn lại hơn hai mươi tên Đế Cảnh cửu trọng.

Thần hồn của bọn họ là tinh hồn, có thể gắng gượng chống đỡ được một hồi, vẫn chưa chết.

Nhưng tất cả đều đầu váng mắt hoa, trong đầu kêu ù ù, hoàn toàn không thể điều động trôi chảy lực quy tắc.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thành Ca rút Băng Trừng Đạo Kiếm ra, chính thức mở màn cho trận chiến.

Vừa ra tay, vẫn là Ngũ Hành Kiếm Tâm như trước.

Chẳng qua lần này Ngũ Hành tụ họp, uy lực tăng lên nhiều lần.

Chỉ thấy Băng Kiếm kia quét ngang qua, hơn hai mươi tên Đế Cảnh cửu trọng còn lại không hoa mắt không chóng mặt nữa.

Bởi vì tất cả đều đã chết.

Keng!

Thành Ca tra lại kiếm vào vỏ, búng tay với đám người Lại Bình phía sau.

Nhắc nhở bọn họ đi thu chiến lợi phẩm giúp mình.

Nhưng mà lúc này, đám người Lại Bình, Chung Mạn thành thạo nghiệp vụ lại không nhúc nhích.

Tất cả đều bị dọa tới choáng váng, được chứ?

Lúc này trong đầu bọn họ đều là dấu chấm hỏi.

Vừa mới xảy ra chuyện gì?

Đừng nói tới bọn họ, ngay cả Lẫm Dã Tôn Giả với nụ cười hả hê trên mặt cũng không hiểu nổi vừa xảy ra cái gì.

Hắn chỉ có thể khẳng định một chuyện – hơn ba trăm người mình gọi tới kia đều đã chết.

Chỉ là chuyện trong một giây mà thôi.

Không thể sống sót dù chỉ một người.

Lúc này hắn há mồm, cằm cũng suýt nữa rơi xuống.

Đây…

Là giả sao?

Chính mình đã hổn hển quấy rộng hơn ba trăm người đến đây, có ép cũng ép chết tên này rồi chứ!

Kết quả lại bị giết ngược lại.

Bị giết ngược lại thì thôi, vấn đề là còn bị giết trong chớp mắt.

Chuyện này, hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn.

Công kích thần hồn của Thành Ca cũng không lan đến gần hắn, nhưng hiện tại đầu hắn đã kêu ù ù, suýt nữa chập mạch.

Cho dù chuyện này đổi thành Chí Tôn, cũng rất khó làm được.

Chí Tôn có nhiều căn nguyên hơn Khương chưởng môn, hẳn là thực lực mạnh hơn Khương Thành một chút.

Nhưng Chí Tôn giết Tôn Giả, thường thì cũng không phải chỉ có vài chiêu thức như vậy, mà đã có được hiệu quả giết trong chớp mắt này của hắn.

Càng khỏi phải nói tới giết hết cả đám.

Chỉ có thể nói, bản thân Thành Ca thật sự rất đặc biệt.

Bên kia, cuối cùng đám người Lại Bình cũng tỉnh táo lại.

Sau đó, những lời nịnh hót cuồn cuộn liên tục như thủy triều.

“Trời ơi trời ơi, vừa rồi ta đã nhìn thấy cái gì?”

“Khương đội trưởng lại có thể dễ dàng giết chết hơn ba trăm tên địch?”

“Sự sùng bái của ta dành cho Khương đội trưởng, đã vượt qua Thiên Đạo!”

“Vô địch là gì, đây là vô địch!”

“Đi theo đại lão chỉ một chữ - ổn!”

Biện Tu lại chỉ vào Lẫm Dã Tôn Giả, trắng trợn cười nhạo.

“Ha ha ha, ngươi nhìn tên kia, đã sợ đến choáng váng!”

Đám người Lại Bình cũng nhớ lại cảnh trước đó, nhất thời trở nên giận dữ không thể nén được.

“Không thể tha cho hắn!”

“Vừa rồi hắn hãm hại chúng ta, nếu không phải Khương đội trưởng thần uy cái thế, chúng ta có thể đã tiêu đời rồi!”

“Đúng vậy, đại lão thắng là một chuyện, hắn hại chúng ta cũng cũng là sự thật!”

Nếu ở trường hợp khác, đương nhiên bọn họ không dám chỉ mũi một Đế Cảnh cửu trọng mà mắng.

Nhưng hiện tại có Thành Ca, vậy thì khác.

Mà cả người Lẫm Dã Tôn Giả bị bọn họ chỉ trích mềm nhũn, hồn bay phách lạc mà ngồi phịch xuống.

Hắn biết, mình chết chắc rồi.

Hành động đưa tới nhiều “kẻ địch” như vậy vừa rồi, ngang với mưu hại.

Hẳn là không ai có thể dễ dàng tha thứ chuyện này.

Hắn cũng đã sẵn sàng để bị Khương Thành xử tử.

Nhưng mà ngay sau đó, Thành Ca đưa đỡ hắn đứng lên, thậm chí còn vỗ vai hắn.

“Các ngươi đều đang nói lung tung gì đó, còn không mau đi thu hoạch chiến lợi phẩm?”

Hắn không vui liếc qua đám người Lại Bình.

“Hắn đã lập công, nếu không có hắn, sao ta có thể lập tức thu hoạch được nhiều như vậy?”

Ca cố động viên Lẫm Dã Tôn Giả một chút, cho hắn cố gắng hơn.

“Lần này ngươi đã làm tốt lắm, lần sau tiếp tục cố gắng!”

Lẫm Dã đột nhiên phát hiện mình sẽ không bị xử tử, thậm chí không kịp nảy sinh niềm vui, vẻ mặt mờ mịt.

Tên này…

Thật sự không nhìn ra mình đã hãm hại hắn một lần, hay là giả bộ?

Thành Ca nói chân thành như vậy, trong lúc nhất thời hắn cũng không phân rõ được.

Chương 1089: Tịnh Đỉnh Tôn Giả hối hận không ngừng

Về phía chiến khu Vân Chiêu, rất nhiều người vẫn đang chú ý đến tình hình xếp hạng của "Đệ Nhất Soái đội".

"230.000 điểm, vẫn là vị trí thứ ba, điểm Thiên Đạo của bọn họ tăng lên chậm hơn rất nhiều."

"Lần tăng cuối cùng, vẫn là mấy canh giờ trước."

"Có vẻ như đội ngũ này cũng đã đến giới hạn."

"Đúng vậy, đội ngũ mới xuất hiện, cũng sẽ rất nhanh bị cao thủ Tà Tiên đối diện nhằm vào."

"Cho dù Chí Tôn dẫn đội, cũng không thể thuận lợi giết liên tiếp như vậy được."

Khi mọi người ở đây đang bày tỏ kinh nghiệm của mình, bảng xếp hạng chiến khu đột nhiên có một sự thay đổi mạnh mẽ.

Chỉ thấy cái tên ba chữ Đệ Nhất Soái đội kia đột nhiên hiện lên một luồng ánh sáng vàng, ngay sau đó biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, đã đi tới vị trí cao nhất bảng xếp hạng.

"Vị trí thứ nhất!"

Rất nhiều người la hét ngay tại chỗ.

"480.000 điểm!"

"Mẹ kiếp, mới có một chút đã tăng 250.000? Sao có thể làm được?"

"Đây là giết vài tên Thiên Tôn sao?"

"Thiên Tôn Tà Tiên đúng là vô cùng gian xảo, cho dù Chí Tôn ra tay, cũng chưa chắc có thể giết chết một tên."

"Một lần đã vọt tới vị trí thứ nhất, Đệ Nhất Soái đội này đúng là danh bất hư truyền!"

"Phục rồi phục rồi…"

"Vốn còn tưởng bọn họ không thể, kết quả người ta chỉ đang nghẹn một miếng lớn."

Nghe xung quanh sôi nổi bàn luận, tâm trạng của Bá Vân trưởng đội - Tịnh Đỉnh Tôn Giả rất khó chịu.

Bản năng hắn không muốn thừa nhận Đệ Nhất Soái đội kia, là đội mà mình đã gặp phải.

Nhưng đủ loại trùng hợp đã không ngừng nhắc nhở hắn, ngoại trừ đội ngũ kia ra, không thể có một "Đệ Nhất Soái đội" khác.

Nghe nói đến nay cũng chưa có ai biết rõ lai lịch của "Đệ Nhất Soái đội".

Vậy chứng tỏ đội ngũ này cũng không tiếp nhận nhiệm vụ, mà là tự mình hành động.

Việc này hoàn toàn ăn khớp với Khương Thành.

Thế nhưng, hắn đã làm như thế nào?

Tịnh Đỉnh Tôn Giả nghĩ nát óc cũng không ra.

Hiện tại người có liên quan là hắn chỉ còn hối hận, hối hận đến mức ruột cũng tái lại.

Lúc trước Khương Thành đã tuyển người ở đại sảnh.

Chỉ là lúc ấy trên Đế Cảnh thất trọng, không một ai sẵn lòng gia nhập.

Sớm biết tiểu tử kia lợi hại như vậy, lúc trước bất luận thế nào cũng phải đi theo hắn.

Cho dù đội ngũ của mình giải tán cũng sẽ không tiếc!

Nghĩ đến bốn người còn lại trong đội ngũ kia chỉ là mấy con gà ốm Đế Cảnh nhất trọng tam trọng, hiện tại mỗi người đi theo Khương Thành đều nhích trên 9000 điểm Thiên Đạo, trong lòng hắn cũng đang rỉ máu.

Đó là 9000 điểm Thiên Đạo!

Trước kia hắn đã thực hiện rất nhiều nhiệm vụ, tuy rằng thời điểm cao nhất cũng mang đến hơn 100.000 điểm, nhưng đó là do cả đội hơn 30 người cùng nhau cố gắng làm nên.

Hắn cũng không được chia bao nhiêu.

9000, là con số mà cá nhân hắn chưa từng có được.

"Vì sao ngươi không nói sớm!"

“Nếu nói sớm thì đã đã đá bớt đội viên chỉ còn ba người, sau đó cung kính mời ngươi tới làm đội trưởng!”

Tiếng kêu rên của hắn, Thành Ca không nghe được.

Mà trái ngược với Tịnh Đỉnh Tôn Giả vô cùng hối hận, còn có một đội khác có tâm trạng khó chịu hơn.

Đó chính là chiến đội đứng nhất lúc đầu của chiến khu Vân Chiêu – Nguyên Đế Chiến đội.

Đội ngũ này chỉ tỏa sáng với một cái tên, đã đủ để cho các Tiên nhân khác đều thay đổi biểu cảm kính sợ.

Được rồi, ngoại trừ Khương chưởng môn thiếu kiến thức phổ biến.

Nguyên Đế Chiến đội đến từ Nguyên Đế đạo trường, đó là Đế cấp đạo trường cao cấp nhất, là nơi vô số tiên nhân cao không với tới.

Cho dù Tiên quan bát phẩm cửu phẩm tiến vào Đế cấp đạo trường, đều phải duy trì đủ sự tôn trọng.

Nguyên Đế Chiến đội này, là do ba gã Thượng Đình Tiên Nhân cấp Thiên Tôn, cùng với hai gã đạo trường chấp sự thành lập.

Hai gã đạo trường chấp sự kia, một vị cũng là Thiên Tôn, vị còn lại là Chí Tôn.

Sau này bọn họ sẽ trở thành Tiên quan là chuyện ván đã đóng thuyền, đi vào chiến khu tiền tuyến chỉ để rèn luyện.

Tiện thể… Lấy vị trí đứng đầu chiến khu, bôi vào lý lịch một chút.

Mặc dù bọn họ chỉ có năm người, nhưng trước một đội hình như vậy, một cường đội truyền thống như Bá Vân Đội cũng chỉ có thể coi là cặn bã.

Nguyên Đế Chiến đội đi vào chiến khu Vân Chiêu mới bảy nghìn năm đã nhận được 450.000 điểm, thuận lợi lấy được vị trí đầu.

Đồng thời còn bỏ xa vị trí thứ hai tròn 100.000 điểm.

Chiến tích như vậy, những chiến đội khác ngoài ngưỡng vọng, thì chỉ có cúng bái, ngay cả ghen tị cũng không sinh được.

Nhưng hiện tại mới qua một ngày, bọn họ đã bị "Đệ Nhất Soái đội" vượt qua một cách ngoạn mục.

"Lai lịch của đội ngũ này là gì?"

Quyển Lăng Thiên Tôn của Nguyên Đế Chiến đội nhíu mày không thôi, trên gương mặt anh tuấn kia tràn đầy căm tức.

"Bọn họ đến từ đâu?"

"Có phải… chiến khu nhầm lẫn hay không?"

Vân Hàn Thiên Tôn đối diện hắn chạm nhẹ tóc mây, la quần lưu động như gợn nước, giọng nói dễ nghe giống như tiếng suối.

"Chúng ta đều đã đối mặt với Tà Tiên, biết rõ sự xảo quyệt nguy hiểm của bọn họ."

"Cho dù là Tà Tiên Đế Cảnh cửu trọng, cũng không dễ giết như vậy, thủ đoạn xuất hiện liên tục, gặp chuyện không ổn thì trốn xa…"

Phong Thần, Chí Tôn duy nhất trong đội ngũ vuốt râu, chậm rãi gật đầu.

"Chính xác, đánh bại Tà Tiên Đế Cảnh cửu trọng không khó, nhưng muốn giết chết hoàn toàn, thường rất khó."

"Bọn họ có thể làm được chiến tính như vậy trong một ngày, quả thực ta không thể tưởng tượng nổi."

"Trừ khi đội ngũ kia có hai gã Chí Tôn trở lên!"

Quyển Lăng Thiên Tôn vung nắm đấm, gấp rút đưa ra kết luận.

"Người của bọn họ chắc chắn rất nhiều, rất có thể là một đội ngũ có nhân số lên tới trăm người!"

Một đạo trường chấp sự khác là Hỏa Văn Thiên Tôn cũng gật đầu thật mạnh.

"Đúng, bọn họ dựa vào nhiều người!"

"Không chừng đội ngũ của bọn họ đã chết hơn một nửa."

Ở sâu trong lòng bọn họ, thật sự không muốn thừa nhận mình bị người khác quang minh chính đại vượt qua.

Mình đến từ Đế cấp đạo trường, đại diện cho mặt mũi của Đế cấp.

Đội ngũ đi ra từ Đế cấp đạo trường, bị người khác dễ dàng vượt qua, biết để mặt vào đâu?

Tương lai sau khi quay về, không chừng còn có thể bị những đạo trường khác chế giễu.

“Không thể tiếp tục như thế này nữa!”

Ở giữa bốn người, một thanh niên mặc áo bào tím vẫn chưa lên tiếng chậm rãi đứng lên.

Hắn cũng là Thiên Tôn, cũng là Thượng Đình Tiên Nhân.

Nhưng hắn vừa đứng lên, cả bốn người khác đều lộ ra vẻ tin phục.

Bởi vì đây là đội trưởng của Nguyên Đế Chiến đội, Vô Cẩn Thiên Tôn.

Trong đội ngũ có Chí Tôn, một tên Thiên Tôn có thể trở thành đội trưởng, đủ để chứng minh sự siêu phàm của hắn.

Trái ngược với sự khó chịu và không cam lòng của đám người Quyển Lăng Thiên Tôn và Hỏa Văn Thiên Tôn, vị đội trưởng Đế cấp chiến đội này lại có vẻ rất bình tĩnh.

“Vinh quang của Đế cấp đạo trường, không được phép làm tổn hại, càng không thể bị vứt bỏ trong tay chúng ta.”

“Vị trí đứng đầu mất đi, chúng ta cần phải tự tay lấy lại.”

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Bên kia là phương hướng trận doanh của Tà Tiên.

“Cho dù đối phương có hai Chí Tôn trở lên hay không, hay là đội ngũ mấy trăm người, vượt qua chúng ta cũng là sự thật.”

”Vinh quang mất đi, phải dùng chiến đấu giành lại!”

Những lời nói của hắn, thuyết phục được những người khác sôi trào nhiệt huyết.

Mà bọn họ cũng nghe ra ý của đội trưởng – hắn định xâm nhập vào Tà Tiên bên kia.

Đây là hành động cực kỳ nguy hiểm.

Thiên Nhạc Quân của Thiên Cung bên này, mục đích chính vẫn là phong tỏa phòng tuyến, không cho Tà Tiên thâm nhập vào đây, cũng sẽ không chủ động tiến công.

Một khi Nguyên Đế Chiến đội xâm nhập vào phạm vi thế lực của Tà Tiên, vậy sẽ gặp phải cục diện bất lợi một thân một mình.

Đến lục đó bọn họ có thể sẽ rơi vào đại dương được bao quanh bởi số lượng Tà Tiên lớn, cho đến giây phút chết trận.

"Chúng ta đi ra lâu như vậy, cũng nên đặt bản thân mình vào núi đao biển lửa để rèn luyện."

"Trong bước đường cùng, mới có thể đẩy ra giới hạn thật sự!"

Ánh mắt của các đội viên, tất cả đều trở nên kiên quyết.

Chương 1090: Phía trước dẫn đường

Thành Ca cũng không biết, có một đội ngũ đã coi mình là đối thủ cạnh tranh lớn nhất.

Hiện tại hắn chỉ bận rộn kiểm kê chiến lợi phẩm.

Lẫm Dã Tôn Giả ở một bên thấy được, khóe miệng cũng chảy nước miếng.

Là Tà Tiên, thực ra hắn rất rõ ràng về quy củ của Thiên Cung.

Biết Khương Thành bọn họ không chỉ có chiến lợi phẩm, còn có cả điểm Thiên Đạo.

Mà điểm Thiên Đạo còn có thể đổi được tài nguyên tu luyện xa xỉ từ Thiên Cung.

"Nếu mấy thứ này là của mình thì tốt."

"Vậy mình cũng chắc chắn thăng lên Thiên Tôn."

Ý nghĩ như vậy không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn.

Là một Tà Tiên chuyên nghiệp, tham lam không thể không nảy sinh trong lòng hắn.

Khương Thành rất lớn mạnh, rất nguy hiểm.

Nhưng trong mắt hắn, đây cũng là một con cừu siêu béo, một kho báu di động.

Nguy cơ tồn tại cùng với cơ hội.

Mà cũng vào lúc này, hắn nhận được lời kêu gọi của Khương chưởng môn.

"Ngươi còn có thể liên hệ với những Tà Tiên khác không?"

Nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của hắn, Lẫm Dã Tôn Giả rất muốn châm chọc.

Mẹ kiếp, ngươi vẫn chưa thỏa mãn?

Nhưng ở bên ngoài, hắn vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo đáp: "Những người ta có thể biết vừa rồi đều đã được gọi qua, còn lại ta thật sự không thể liên lạc được…"

Sắc mặt Thành Ca lập tức đen lại.

"Chỉ chút đó đã hết?"

Lẫm Dã Tôn Giả thật muốn phun vào mặt hắn.

Thằng cha ngươi, vừa rồi ngươi đã giết chết hơn ba trăm người!

Ngươi chỉ vừa mới thoáng cái, đã làm cho toàn bộ danh sách vòng bạn bè của ta biến thành tro bụi trong nháy mắt?

"Khụ! Việc này, ta thực sự không có cách gọi người, có thể gọi ta đã gọi từ lâu."

Vẻ mặt hắn cầu xin, lần đầu tiên xấu hổ vì không thể lay được người khác.

Mà Thành Ca thì nheo mắt lại.

"Nói cách khác, ngươi vô dụng rồi?"

Trước đây khi ở Băng Giới, hắn cũng để cho gọi người, đến khi không gọi được nữa mới thôi.

Lẫm Dã Tôn Giả nhìn thấy ánh mắt không tốt của hắn, trong lòng hồi hộp.

Chà, tên này không phải muốn qua cầu rút ván chứ?

Ngươi có quá thật thà không?

Rốt cuộc ai mới là Tà Tiên?

“Không không không, ta vẫn có ích…”

Hắn cũng không muốn chết, vội vàng nghĩ cách.

“Đúng rồi, có một vài Tà Tiên tuy rằng ta không liên hệ được, nhưng biết vị trí của bọn họ!”

“Nếu ngươi bằng lòng, ta có thể dẫn đường phía trước!”

Thành Ca vừa nghe, vẻ mặt u ám lập tức trở nên tươi tắn.

“Ngươi nên nói sớm!”

Hắn cười tủm tỉm vỗ vai Lẫm Dã Tôn Giả: “Ta biết mà, ngươi sẽ không làm cho ta thất vọng!”

Lẫm Dã Tôn Giả sắp bị hắn làm cho sụp đổ.

Trong lòng oán thầm, đương nhiên ta sẽ không để ngươi thất vọng.

Lập tức đưa ngươi đi tìm Thiên Tôn, nhìn ngươi chết thế nào!

Hai người này nói chuyện cũng không tránh người khác, đám người Lại Bình đã nghe sạch sành sanh.

“Đội trưởng, đừng như vậy!”

Bọn họ không biết đây đã là lần thứ mấy khuyên Thành Ca phải kiềm chế một chút.

“Việc này rất nguy hiểm, chắc chắn hắn đang giữ ý nghĩ xấu xa!”

“Lòng lang dạ thú của Lẫm Dã Tôn Giả này cũng đã bại lộ trước đây…”

“Để hắn dẫn đường, chắc chắn hắn sẽ đưa chúng ta đến đường chết, người này tuyệt đối không thể giữ lại!”

Chung Mạn bừng bừng sát khí nói: “Ta đề nghị xử tử hắn trước tiên!”

Nàng muốn tự mình động thủ, nhưng vấn đề là nàng mới Đế Cảnh nhất trọng.

Cho dù Lẫm Dã Tôn Giả đứng ở đó cho nàng tấn công, cũng không phá được phòng thủ.

Mà Thành Ca sao có thể cam lòng cho giết chết một người dẫn đường quý giá như vậy?

“Ta tin tưởng hắn!”

Bàn tay to của hắn vung lên: “Phía trước dẫn đường!”

Lẫm Dã Tôn Giả cúi đầu khom lưng.

“Dạ vâng!”

Sau đó, hắn dẫn đội ngũ kỳ lạ này, đến giết một hang ổ Tà Tiên Thiên Tôn.

Mà ở bên kia, Côn Lưu Chí Tôn để tìm kiếm “Đệ Nhất Soái đội”, cũng hì hục tiến vào phạm vi thế lực của Tà Tiên.

Hắn không tìm được.

Nếu không tìm được, Đạo Tôn cấp trên sẽ cho hắn biết thế nào là thảm khốc.

Vừa đến địa bàn của Tà Tiên, hắn cũng không thể không thu liễm khí tức, lựa chọn lén đi dưới núi rừng.

Không có cách nào, dù là Chí Tôn cũng không có tư cách nghênh ngang.

Một khi kinh động đến Chí Tôn của quân địch, đến lúc đó điều nghênh đón có thể là sự vây đánh của Chí Tôn cộng thêm một đống Thiên Tôn.

Cũng không phải không thể ngã xuống.

“Chết tiệt, rốt cuộc đội ngũ đã chạy đi đâu?”

“Làm sao bọn họ đạt được chiến tích này?”

“Khương Thành đó, chẳng lẽ thật sự là Chí Tôn?”

Hắn vừa tìm kiếm, vừa mắng thầm.

Mà một lát sau, hắn đã gặp phải kẻ địch.

Cùng lúc đó, năm người của Nguyên Đế Chiến đội cũng vượt qua biên giới, tiến vào địa bàn của Tà Tiên.

Không lâu sau, bọn họ đã giống Côn Lưu Chí Tôn, gặp phải những Tà Tiên khác.

Đại chiến quyết liệt bùng nổ rất nhanh,

Chí Tôn có uy áp và khí tức căn nguyên đặc trưng của cấp bậc này.

Dù che giấu như thế nào, cũng không thoát khỏi những cấm chế báo động trước và sự điều tra của tiên trận trong góc tối.

Khi biết được có Chí Tôn đến đây, tất cả cao thủ của Tà Tiên bên này đều nổi giận.

"Chiến khu Vân Chiêu đối diện điều động Chí Tôn, ít nhất hai gã."

"Trước đó nhận được báo cáo, chúng ta có hàng trăm người bị giết, có vẻ như chính là bọn họ làm!"

"Chiến khu Vân Chiêu chết tiệt, cũng dám chủ động qua giết?"

"Đây là đang khiêu khích chúng ta sao?"

"Không thể bỏ qua cho bọn họ!"

Trong lúc nhất thời, Tà Tiên trận doanh ở đối diện gió giục mây vần, một vài Chí Tôn cấp cao thủ cũng đều điều động.

Chắc chắn phải tiêu diệt Côn Lưu Chí Tôn và Phong Thần Chí Tôn ở đây.

Khương chưởng môn là "thủ phạm" thật sự, vì cảnh giới rất thấp, tiên trận báo động trước hoàn toàn chưa báo lên, cũng sẽ không gây nên nhiều sự chú ý.

Ngược lại hắn không bị theo dõi.

Không thể không nói, đây là chuyện đáng tiếc của cả ba bên.

Lúc này hắn đã bị đưa vào bên trong một sơn cốc âm u kinh khủng.

Vừa tiến vào nơi này, hào quang trận pháp mù mịt đã sáng lên từ bốn phía.

Ngay sau đó không đợi đám người Lại Bình kêu lên, lực niêm trệ dày đặc giống như đầm lầy, vây chặt lấy bọn họ.

So với đầm lầy thật sự, hào quang trận pháp đen kịt kia còn không có lỗ nào để chui hơn.

Không chỉ Tiên thể của bọn họ, ngay cả máu trong cơ thể và Tiên lực cũng dần dần trở nên kết dính lại.

Chung Mạn và Mạnh Thi có cảnh giới thấp nhất, ban đầu khi trận pháp sáng lên, đã mất đi khả năng hành động.

Thậm chí không há mồm nói chuyện được.

Chỉ có thể kinh hoàng mà ra sức giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Ngược lại bị "đầm lầy tối đen" kia trói buộc chặt chẽ hơn.

Ngay sau đó, Biện Tu và Lại Bình cũng mất đi khả năng hành động, trở thành cá nằm trên thớt.

"Không…"

"Thôi rồi…"

Hai người chỉ mới kịp nói ra vài từ này, lúc sau cũng chỉ còn lại biểu cảm kinh hoàng.

Thậm chí ngay cả Lẫm Dã Tôn Giả, cả người cũng bị bao phủ bởi khói đen.

Tuy vẫn có thể hành động, nhưng giống như bị vùi sâu trong bùn, trạng thái đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

"Ba vị Thiên Tôn, người một nhà!"

"Người một nhà!"

"Sao lại tấn công cả ta?"

Hắn cũng chưa dám rút ra binh khi, sợ chủ nhân của sơn cốc này sẽ coi mình như địch nhân mà giết chết.

Giọng nói của hắn vừa hạ xuống, bốn phía đại trận đã truyền tới tiếng cười chói tai.

"Khặc khặc khặc, người một nhà?"

"Tà Tiên chúng ta đã bao giờ có người một nhà?"

Âm thanh kia thoắt bên trái, thoắt bên phải, lơ lửng không ngừng.

Cuối cùng, bóng dáng ba lão già có tướng mạo gần giống nhau chậm rãi hiện lên ở ba phía trái, phải, giữa.

Chương 1091: Phân thân của Đạo Tôn

Nghe được bọn họ thậm chí muốn giết cả mình, Lẫm Dã Tôn Giả sốt ruột.

“Này này, tam lão Trạc Sam, cũng không thể nói như vậy?”

“Chẳng lẽ các ngươi không nhìn ra, trên người ta hoàn toàn không có dấu hiệu của bên Thiên Cung sao?”

“Ta cũng giống các ngươi, Tà Tiên hàng thật giá thật!”

Tam lão Trạc Sam kia nghe vậy cười ha ha.

“Thì thế nào?”

“Nếu đã đến đây, vậy thì đừng nghĩ đến việc chạy.”

“Ba chúng ta đang rất nhàm chán, lần này có thể chơi vui vẻ…”

“Yên tâm yên tâm, chưa đến mấy chục nghìn năm, các ngươi không chết được.”

Trong Tà Tiên, hoàn toàn không có đồng đội cùng chiến khu gì đó.

Bọn họ đều tự mình chiến đấu.

Không chỉ là kẻ địch với Nguyên Tiên Giới bên này, chiến đấu với Đạo Tuyệt Chi Địa, bên trong Tà Tiên cũng lục đục với nhau, bất cứ lúc nào cũng đều có thể đâm dao sau lưng.

Nếu Lẫm Dã Tôn Giả rơi vào trong tay bọn họ, vậy chắc chắn không có lý do gì để buông tha.

Nhìn thấy không còn đường sống, Lẫm Dã Tôn Giả cũng không đếm xỉa gì mà chửi ầm lên.

“Mẹ kiếp ba lão biến thái các ngươi, sớm biết vậy đã không đưa người qua bên này!”

“Lão khốn nạn, các ngươi chết không tử tế!”

“Ba phân thân các ngươi, đời này cứ như vậy, đại gia ta còn có tương lai tốt…”

“Phân thân?”

Sau khi tiến vào, Thành Ca vẫn chưa có cảm giác tồn tại tỏ vẻ hơi kinh ngạc.

“Ba bọn họ lại là phân thân?”

Đừng nói Khương Thành, ngay cả đám người Lại Bình, Biện Tu cũng vô cùng kinh ngạc.

Ba người này đều đường đường là Thiên Tôn!

Thiên Tôn đều có thể mượn một tia căn nguyên.

Cấp bậc này ở Nguyên Tiên Giới, cũng coi như cường giả một phương.

Thực lực như vậy, lại chính là ba phân thân của người khác, vậy bản thể ban đầu của bọn họ phải mạnh mẽ bao nhiêu?

“Đúng vậy!”

“Bản thể bọn họ rất tuyệt vời, là một vị Đạo Tôn mà ngươi ta đều phải ngưỡng mộ!”

“Nhưng mà các ngươi yên tâm…”

Lẫm Dã Tôn Giả vui sướng khi người gặp họa mà tiết lộ.

“Bản thể của bọn họ từ trăm triệu năm trước, đã bị Gia Vương Thiên Cung Tâm đế phong ấn rồi, đời này cũng không thể ra được.”

“Ba phân thân này, cũng chỉ là ba cô hồn dã quỷ, chỉ có thể kéo dài hơi tàn!”

Gia Vương?

Đó không phải tên đạo trường của mình sao?

Thành Ca bỗng nhiên có một cảm giác quái lạ như đường thế giới bị thắt chặt lại.

Bộp bộp bộp!

Tam lão Trạc Sam cùng vỗ tay.

“Hắn nói không sai chút nào, Trạc Sam Đạo Tôn bản thể của bọn ta bị phong ấn.”

Bị tiết lộ, bọn họ chẳng những không buồn không giận, ngược lại cũng vui sướng khi người gặp họa.

“Lại nói tiếp, bọn ta còn phải cảm ơn Gia Vương.”

“Nếu hắn không phong ấn lão thất phu Trạc Sam kia lại, sao bọn ta có thể ung dung tự tại được?”

“Ha ha ha ha…”

Trong trường hợp bình thường, phân thân không có quyền tự chủ.

Một ý nghĩ trong đầu bản thể, dù cho phân thân cách xa nhau thế nào cũng đều phải nghe theo.

Nếu bản thể thu hồi phân thân, ý thức tự chủ của phân thân cũng sẽ mất đi, ngang với tử vong.

Cho dù lần sau phân thân lại, cũng không phải tam lão Trạc Sam hiện tại.

Sau khi Trạc Sam Đạo Tôn bị phong ấn, bị ép cắt đứt liên hệ với ba phân thân này, bọn họ biến thành cởi bỏ trói buộc, thay vào đó trở thành người thật sự tự chủ.

“Thì ra là như vậy.”

Thành Ca bừng tỉnh hiểu ra.

Sau đó hắn lắc lắc Băng Trừng Kiếm trong tay, vẻ mặt mong chờ.

“Nếu các ngươi là phân thân của Đạo Tôn, vậy chắc chắn các ngươi giàu có hơn các Thiên Tôn khác nhiều nhỉ?”

“Tài sản của Đạo Tôn có phải được các ngươi thừa hưởng hay không?”

Câu hỏi này của hắn, khiến đám người Lại Bình, Biện Tu đang không thể nhúc nhích cực kỳ cạn lời.

Đại ca, đến bước này rồi, ngươi vẫn còn suy nghĩ làm sao để kiếm nhiều điểm?

Ta có thể suy nghĩ về vấn đề thực tế hơn một chút hay không.

Ví dụ như làm sao để sống sót.

Đây là ba vị Thiên Tôn có lực căn nguyên, không phải Tôn Giả Đế Cảnh cửu trọng!

Đụng tới Thiên Tôn thì thôi rồi, vừa xông lên đã trúng đòn mai phục của đối phương.

Lần này e là thật sự thất bại.

Sự chú ý của Tam lão Trạc Sam trước đó, đều đặt trên Lẫm Dã Tôn Giả có cảnh giới cao nhất.

Cho đến lúc này, cuối cùng mới chú ý tới Khương chưởng môn.

Quan sát kỹ, ba người nhất thời kinh ngạc.

“Ngươi lại không chịu ảnh hưởng của đại trận?”

“Rõ ràng chỉ mới Đế Cảnh bát trọng trung kỳ, kì lạ…”

“Chẳng trách tiểu Tôn Giả này mốn đưa ngươi đến đây.”

Ba người nói tới đây, cũng đồng thời tế ra đạo khí.

“Xem ra bọn ta có thể hoạt động gân cốt một chút.”

Khóe miệng Thành Ca khẽ nhếch lên.

“Vậy đến đây đi, ai lên trước?”

Tam lão Trạc Sam liếc nhau một cái, sau đó cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha…”

“Tiểu bối, thật là đáng tiếc, cho dù ba bọn ta đối mặt với ai, đều là ba người cùng tiến lên.”

“Ngươi có thể sẽ ngã xuống sớm hơn tưởng tượng.”

Trong lòng đám người Lại Bình, Biện Tu bị trói buộc mắng thầm.

Đám Tà Tiên này, thật sự không có tên nào coi trọng võ đức.

Thiên Tôn đánh Đế Cảnh bát trọng, lại còn muốn ba người cùng vây đánh.

Lẫm Dã Tôn Giả ở một bên đã không nhịn được lại chửi ầm lên.

“Ba các ngươi đúng là không biết xấu hổ!”

“Vây đánh thì vây đánh, nói cứ như khi các ngươi đối mặt với bốn Thiên Tôn cũng không cần làm người trợ giúp vậy…”

Không đợi tam lão Trạc Sam phản bác, ngược lại Thành Ca đã cắt ngang hắn trước.

“Sao ngươi có thể nói ba vị lão tiền bối như vậy?”

“Ba bọn họ cùng tiến lên, đó là bởi vì sự tôn trọng với đối thủ là ta thôi.”

Thần logic và thần lý giải này của hắn, đừng nói tới đồng đội, ngay cả tam lão Trạc Sam đối diện cũng bị làm cho ngây ngốc.

Ba người ngây người rất lâu, lúc này mới lại cười to.

“Diệu!”

“Diệu!”

“Ngươi đúng là một diệu nhân…”

Trong tiếng hoan hô nói cười, ba người đồng thời bắt đầu đánh lén.

Tà Tiên mà, hoàn toàn sẽ không nói quy củ gì, cũng sẽ không để ý hình tượng gì.

Trái lại Khương chưởng môn hy vọng mình bị đánh lén đến chết, sau đó bật hack sống lại.

Nhưng hắn đã trải qua quá nhiều trận chiến, dùng câu thân kinh bách chiến để hình dung cũng không quá, kinh nghiệm rất phong phú.

Chỉ từ tư thế mới bắt đầu của ba người này, hắn đã biết đối diện muốn làm gì.

Không biết làm sao, vì sợ bị phán định tự sát, chỉ có thể đánh trả.

Vẫn là thần hồn khởi đầu quét sạch.

Ba vị Thiên Tôn còn chưa tấn công được hắn, đã đồng thời kêu rên một tiếng, hồn hải đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Chỉ có cấp Chí Tôn mới có thể có Tử hồn, nhưng không phải mọi Chí Tôn đều có.

Ba bọn họ mới là Thiên Tôn, thần hồn vẫn là cấp Tinh hồn.

Cho dù không cách xa Tử hồn, nhưng dù sao cũng có chênh lệch về chất lượng.

“Không thể nào!”

Ba người cùng sợ hãi kêu lên.

Đế Cảnh bát trọng, sao lại có được Tử hồn?

Tam lão Trạc Sam vốn dĩ còn cảm thấy chắc chắn thắng không thể nghi ngờ, vội vàng tế ra đòn sát thủ cực mạnh của Thiên Tôn – căn nguyên.

Nhìn ba sợi căn nguyên thổi về phía Khương đội trưởng, cho dù Lại Bình hay là Biện Tu, tất cả đều nâng tim tới cuống họng.

Tuy rằng cảnh giới bọn họ thấp kém, nhưng vẫn có kiến thức phổ thông.

Vì Thiên Tôn có thể mượn một tia căn nguyên, cho nên sức chiến đấu và Tôn Giả là hai khác niệm khác nhau hoàn toàn.

Dưới căn nguyên, cái gọi là lực quy tắc chỉ là mây bay.

Căn nguyên sẽ nghiền nát mọi thứ!

Trước đó bọn họ vẫn gọi Thành Ca là Thiên Tôn thỏa đáng, thực ra chỉ là nịnh hót.

Suy cho cùng những trận chiến trước đây của Khương Thành, tuy đều là mạnh mẽ giết trong vài giây, nhưng cũng không dùng tới căn nguyên.

Chương 1092: Căn nguyên khác nhau

Không có căn nguyên, cho dù lực công kích có mạnh hơn nữa, thì vẫn có sự chênh lệch cấp bậc với Thiên Tôn.

Với nỗi lo này, trong lòng đám người Lại Bình, Biện Tu vô cùng thấp thỏm.

Sau đó, bọn họ chỉ nhìn thấy một sợi tơ lộ ra lực băng hàn cực độ nhẹ nhàng hiện ra từ trong tay Khương đội trưởng.

Là căn nguyên!

Căn nguyên băng!

Giờ khắc này, bốn người Lại Bình, Chung Mạn vô cùng vui mừng.

Khương đại lão lại thật sự dùng căn nguyên!

Hắn thật sự là Thiên Tôn!

Nếu có thể lên tiếng, hiện tại có lẽ bọn họ đã reo hò.

Trái lại Lẫm Dã Tôn Giả ở một bên cảm thấy đây là điều hiển nhiên.

Có thể loại bỏ sự tồn tại của hơn ba trăm người trong một giây, nếu thậm chí không tới Thiên Tôn, thì rất không hợp lẽ thường.

So với sự vui sướng của đám người Lại Bình, hắn vẫn không coi trọng Khương chưởng môn như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, đối diện là ba đạo căn nguyên, bên này chỉ một đạo.

Căn nguyên cấp Thiên Tôn giao chiến rất đơn giản.

Căn nguyên của bọn họ chỉ là do mượn tới, cũng không thuộc về chính mình, để khống chế được phải vô cùng khó nhọc và trúc trắc.

Cho nên cũng không có nội dung kỹ thuật gì, dù sao căn nguyên cũng có thể nghiền nát tất cả.

Mà căn nguyên gặp phải căn nguyên khác, đó chính là sự va chạm xé rách nguyên thủy nhất.

Trong hoàn cảnh bình thường, đều là căn nguyên giằng co nhau, không phân cao thấp.

Hai bên vẫn so đấu ở phương diện khác.

Mà nếu số lượng căn nguyên không đồng đều, vậy phần lớn là phía có số lượng nhiều kia chiếm ưu thế tuyệt đối.

Hiện tại số lượng căn nguyên này là ba đọ một, bài toán rất đơn giản.

Tam lão Trạc Sam cũng nghĩ như vậy.

Nhìn thấy Khương Thành cũng tế ra căn nguyên, ban đầu ba người kinh ngạc, chợt đồng thời thúc giục một tia căn nguyên kia của mình vây quanh.

Bốn đạo căn nguyên rất nhanh đã phát động một cuộc giao chiến khác loại.

Giống như Lẫm Dã Tôn Giả đã dự đoán, Khương Thành đi lên liền rơi vào thế bất lợi.

Đạo căn nguyên băng kia của hắn dưới thế đánh gọng kìm của ba đạo căn nguyên khác, giống như con thú bị vây khốn tả chi hữu truất, bị tiến công không ngừng.

“Ha ha ha!”

“Suýt nữa thì làm bọn ta giật mình, nhìn thần hồn kia của ngươi, còn tưởng rằng ngươi là Chí Tôn chứ!”

“Thì ra cũng chỉ là như thế!”

Tam lão Trạc Sam trở nên yên tâm.

Ba người vừa tiếp tục ngăn cản Tử hồn xâm nhập bên hồn hải, vừa cố gắng thúc giục căn nguyên giết một tia căn nguyên băng kia.

Chỉ hy vọng đánh tan tia căn nguyên kia sớm một chút, để Khương Thành bị thương nặng.

Rồi sau đó tiêu diệt hắn hoàn toàn!

Thế nhưng đang đánh, bọn họ dần dần cảm nhận được có gì đó bất thường.

Tuy rằng tia căn nguyên băng kia ngay từ đầu đã lung lay sắp đổ, nhưng cứ mãi không phân tán.

Thậm chí bắt đầu trở nên càng ngày càng linh hoạt.

Dần dần, ba đạo căn nguyên khác không thể chạm vào rìa của căn nguyên kia.

Mỗi lần chúng nó xông lên, căn nguyên băng giống như một người cá trơn trượt, tránh ra kịp thời.

Theo thời gian, căn nguyên băng càng trở nên điêu luyện.

Liên tục xuyên qua giữa ba sợi căn nguyên này, chạy qua chạy lại mà không bị tổn hại gì.

“Chuyện này là thế nào?”

“Căn nguyên của hắn không bình thường…”

“Sao có thể khống chế khéo léo được như vậy?”

“Thiên Tôn không thể làm được chuyện này!”

Tam lão Trạc Sam trợn tròn mắt.

Bốn đạo căn nguyên kia giữa trận, ba đạo của bọn họ vẫn vô cùng cứng nhắc như trước, chỉ biết đi thẳng về thẳng.

Còn căn nguyên của Khương Thành, giống như được giao phó sinh mệnh.

So sánh như vậy, chênh lệch quá lớn.

Trên thực tế, đây là chuyện đương nhiên.

Tất cả căn nguyên của Thiên Tôn đều là mượn tới, cũng không thuộc về chính bọn họ, cho nên bọn họ chỉ có thể khống chế đơn giản nhất.

Còn Khương Thành đã được căn nguyên băng công nhận từ lâu.

Một tia căn nguyên này của hắn, thực ra xem như thuộc về chính hắn.

Khác biệt có vẻ như rất nhỏ này, tạo nên mức độ khống chế căn nguyên hoàn toàn khác nhau của cả hai.

Lúc đầu hắn vẫn chưa thích nghi, khi liên tục chiến đấu, hắn dần hiểu rõ một ít bí quyết.

Tam lão Trạc Sam đã trở thành bồi luyện của hắn, không ngừng tăng lên giá trị kinh nghiệm cho hắn.

Đến cuối cùng, rốt cục hắn đã bắt đầu đánh trả.

Tia căn nguyên băng kia, sau khi lượn vòng đan xen không ngừng, đột nhiên tăng tốc, bỏ qua ba đạo căn nguyên kia.

Trực tiếp đánh đến trước mặt tam lão Trạc Sam!

Tam lão kinh hãi.

Căn nguyên bọn họ đã bị Tử hồn tàn phá không ngừng, chưa kể nếu không nhờ vào sự trợ giúp của căn nguyên, bọn họ vốn không ngăn được sự đột kích của căn nguyên khác.

Dưới tình thế cấp bách, ba người vội vàng nhanh chóng triệu hồi căn nguyên của mình về ngăn cản.

Nhưng đã không còn kịp nữa.

Trong tam lão, người bên trái kia trực tiếp bị căn nguyên băng đánh trúng.

Ầm!

Một tiếng nổ!

Đại trận phía trước đột nhiên run lên, sau đó nổ tung ra.

Đây chỉ là ảnh hưởng của công kích căn nguyên mà thôi.

Tên Thiên Tôn thật sự bị căn nguyên tập trung vào hộc máu ngay tại chỗ, bay ngược ra.

Khương chưởng môn sao có thể buông tha cơ hội này?

Nhân cơ hội này, hắn thúc giục quy tắc tốc độ đột nhiên đánh tới, Băng Trừng Kiếm chợt lóe qua.

Đầu người bay cao lên.

Ba vị Thiên Tôn đã ngã xuống một người dễ dàng như vậy.

Mà ba đạo căn nguyên kia, cũng bởi vì thiếu sự vay mượn nối liền của cá nhân, lập tức tan biến một đạo.

“Không…”

“Không thể nào!”

Hai lão khác cực kỳ hoảng sợ.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới ba đánh một, phi long kỵ kiếm còn có thể bị giết ngược lại một người.

Hai người cuống quít triệu hồi căn nguyên của mình, cũng không dám tiến công nữa, chỉ có thể quanh quẩn xung quanh tiên thể của mình, bảo trụ tính mạng của mình rồi nói sau.

Cảnh tượng này, Lẫm Dã Tôn Giả nhìn thấy trợn mắt há mồm.

Có nhầm không?

Các ngươi cho dù một bị giết một người, cũng còn hai người.

Lại có thể suy bại đến mức này?

Nếu nhị lão Trạc Sam biết tiếng lòng của hắn, chắc chắn sẽ chửi vào mặt hắn.

Tôn Giả hoàn toàn không biết rằng khống chế căn nguyên khó khăn, lại càng không hiểu được căn nguyên vô cùng linh hoạt kia của Khương Thành có nghĩa là gì.

Trái lại bọn họ muốn trực tiếp tấn công Tiên thể của Khương Thành.

Nhưng hồn hải bị nã pháo không ngừng, ảnh hưởng này không thể coi thường.

Thật ra Khương Thành có thể đánh thuận lợi như vậy, Tử hồn đóng một vai trò quyết định, khiến cho tam lão kia từ đầu không thể thi triển các thủ đoạn khác trôi chảy.

Đối với thế trận mai rùa của hai tên Thiên Tôn, hắn vừa tiếp tục thúc giục Tử hồn bắn phá hồn hải của bọn họ, làm tan rã tình trạng của bọn họ.

Về phương diện khác, còn lại là dùng căn nguyên băng tập kích quấy rối không ngừng, thấy khoảng không là dùi vào.

Căn nguyên của hắn không chỉ linh hoạt hơn, tốc độ cũng nhanh hơn căn nguyên của hai người này rất nhiều.

Chỉ vài phút sau, tên còn lại trong tam lão cũng không cẩn thận bị căn nguyên băng đánh trúng, ngay sau đó theo gót của người đi trước, bị Khương chưởng môn chém giết ngay tại chỗ.

Trong tam lão, chỉ còn lại một người cuối cùng.

“Không!”

“Đừng giết ta!”

“Ta nguyện ý đầu hàng…”

Thành Ca vẫn chưa dừng tay.

“Anh bạn, bên này có đủ đồng đội rồi, không cần!”

“Ngươi vẫn nên yên tâm đi.”

Nói xong, ngược lại hắn tăng cường tấn công.

Cuối cùng phân thân kia lâm vào tình cảnh bấp bênh, có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Quá tuyệt vọng, bỗng nhiên hắn rống to một tiếng.

“Đều là ngươi ép ta!”

Khương Thành hơi sửng sốt.

Ta ép người lúc nào, chẳng phải ngay từ đầu ngươi muốn giết ta sao?

Hơn nữa nghe ý của ngươi, ngươi còn có đòn sát thủ gì sao?

Ngay sau dó, hắn nhìn thấy đạo phân thân kia bỗng nhiên tự nổ tung tại chỗ.

Ầm!

Sau một tiếng vang trầm đục, phân thân nổ tung không bay tung tóe máu thịt như những người khác.

Mà hóa thành một làn khói xanh, phiêu tán trong không trung.

Trong nháy mắt, đã tan biến vô hình.

Chương 1093: Đội ngũ đó có bao nhiêu điểm rồi

Tự nổ?

Đây được coi là đòn sát thủ gì?

Dùng việc tự sát hù dọa ta?

Thành Ca đứng đờ một chỗ sửng sốt vài giây, thật là không hiểu được hắn muốn làm gì.

Trận chiến đã kết thúc như vậy.

Kiểm tra điểm Thiên Đạo một lần, hắn lập tức đau đớn kêu lên.

“Mẹ kiếp, vậy mà chỉ tính hai Thiên Tôn.”

“Tên tự nổ kia không tính!”

Giết chết một Thiên Tôn, có thể nhận được năm mươi nghìn điểm Thiên Đạo.

Vừa đánh xong trận chiến này, hắn đã nhận được một trăm nghìn điểm Thiên Đạo.

Thiên Tôn cuối cùng tự nổ tung kia, rõ ràng là không tính bị giết chết.

Việc này khiến Thành Ca rất không vui.

Ngoài ra, hắn cũng hơi u buồn với sức chiến đấu của mình.

Đối mặt với Thiên Tôn, hắn không thể giết trong vài giây.

Ngay cả khi mình chỉ đối mặt với một tên, cũng phải mất vài phút để từ từ lượn quanh.

"Việc này kéo chậm tiết tấu của ca một cách nghiêm trọng."

Nếu ý nghĩ này của hắn bị những người khác biết, chắc chắn sẽ mắng to hắn không biết vừa lòng.

Ngươi mới Đế Cảnh bát trọng trung kỳ, có thể chém giết Thiên Tôn, ngươi còn muốn như thế nào nữa?

"Việc này không ổn, nếu hắn chủ động tự nổ, vậy một sợi chân linh sẽ tự động trở lại trong người Trạc Sam Đạo Tôn, sau này hắn sẽ biết ngươi giết phân thân của hắn."

Lẫm Dã Tôn Giả vẫn rất lo lắng.

"Đến lúc đó, có thể ngay cả ta cũng có thể bị Đạo Tôn trả thù…"

Đám người Lại Bình đã thu xong chiến lợi phẩm, ngược lại không lưu tâm.

"Sợ cái gì, không phải đã nói hắn bị Gia Vương phong ấn sao?"

"Đúng vậy, cả đời này hắn cũng không ra được, biết hay không biết thì khác gì nhau?"

Lẫm Dã Tôn Giả bất đắc dĩ nói: "Mọi việc không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi, ai có thể đảm bảo rằng cả đời này hắn cũng không ra được?"

Nếu ở nơi khác, hắn cũng không thèm đoái hoài đến mấy con gà ốm này.

Nhưng hiện tại đi theo Khương Thành, hắn lại dần dần quen đối thoại với bọn họ như thường.

Nhưng nỗi lo này của hắn, hoàn toàn không được những người khác chú trọng.

“Khương đại lão thần uy cái thế!”

“Lấy một địch ba, chém giết Thiên Tôn, đây là sức mạnh như thế nào?”

Bọn họ đã tự động tiến vào vào chế độ tâng bốc.

Ngược lại Chung Mạn bỗng nhiên kinh ngạc.

“Thật ra đội trưởng của chúng ta vốn không cần lập đội, dựa theo quy củ của Thiên Cung, Thiên Tôn có thể hành động một mình, kỳ lạ…”

Lại Bình vội vàng cắt ngang nàng.

“Ngươi đang nói vớ vẩn gì thế!”

“Đúng vậy, đại lão tốt bụng được không?”

Chẳng lẽ ngươi muốn bị đá khỏi đội ngũ sao?

Sau khi hưởng thụ một hồi nịnh hót, Thành Ca lại nhìn Lẫm Dã Tôn Giả bằng ánh mắt chờ mong.

“Ngươi còn có thể tìm được những Thiên Tôn khác không?”

Lẫm Dã Tôn Giả có thể nói mình không tìm được sao?

Nếu không tìm được, rất có thể tên này sẽ qua cầu rút ván.

Hiện tại hắn cảm thấy mình sắp trở thành một “đảng dẫn đường” trong truyền thuyết.

Chỉ có thể vắt óc suy nghĩ một chút, làm sao để tìm được cao thủ có đủ trọng lượng, hại cho đội ngũ kì lạ này bị giết toàn quân.

Sau đó hắn có thể “giải thoát”.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ dữ dội long trời lở đất, loạn lưu quy tắc bay tứ tung giữa không trung.

Sự rực rỡ của căn nguyên khiến cả nền trời cũng phai màu ảm đạm.

Trái ngược với miểu sát ở bên Thành Ca, cuộc chiến của Nguyên Đế Chiến đội bên này, thanh thế đã to lớn bất thường.

Đội ngũ bao gồm một vị Chí Tôn và bốn vị Thiên Tôn xâm nhập địa bàn Tà Tiên, giống như trong hồ nước ẩn chứa sát khí, xông vào đầu con cá mập lớn.

Uy năng đáng sợ khiến một vài Tà Tiên thực lực không mạnh ở xa lộ vẻ sợ hãi, sau đó bọn họ không nói được lời nào, nhanh chóng rút lui.

Thế nhưng, còn có một ít Tà Tiên đạt tới Thiên Tôn và Chí Tôn bị thu hút sự chú ý.

Giống như đàn sói khát máu, bọn họ rất nhanh đã đuổi đến đây.

Vì thế, trận đấu quyết liệt hơn nhanh chóng bùng nổ.

Khoảng ba ngày sau, Nguyên Đế Chiến đội mới tạm thời thoát khỏi sự truy kích.

Năm người lúc này, ngoại trừ đội trưởng, bốn người còn lại kể cả Phong Thần Chí Tôn, ai cũng mang theo thương tích.

Vô Cẩn Thiên Tôn tế ra một bí bảo có hình dáng bảo tháp, cả năm người đều chui vào bên trong bí bảo kia.

Sau đó bí bảo nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một hạt bụi.

Dao động tiên lực bên ngoài cũng thu lại nhất có thể, cho dù dùng thần hồn bắn quét cũng rất khó phát hiện.

Mà bên trong bí bảo kia, tốc độ dòng chảy thời gian nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, có thể cho bọn hắn đầy đủ thời gian điều dưỡng khôi phục.

Đây là nội tình của Đế cấp đạo trường.

Có được loại bí bảo thần kỳ này, chỉ cần có thể tạm thời thoát khỏi kẻ địch, căn bản sẽ không phải chết.

Sau ba canh giờ ngắn ngủi, năm người nối đuôi nhau đi ra.

Bọn họ lúc này, tinh thần đã sảng khoái, tình trạng toàn vẹn.

“Ha ha ha ha, thoải mái thoải mái!”

Quyển Lăng Thiên Tôn nắm chặt nắm đấm, trong mắt đều là ý chí chiến đấu.

“Đặt mình vào tình huống tuyệt vọng thế này, quả nhiên có thể kích thích khả năng tiềm tàng của mình với mức độ lớn nhất.”

“Điều này so với việc đóng giữ mai phục ở chiến khu bên kia, phối hợp với Thiên Nhạc Quân và những chiến đội khác hoàn toàn không giống nhau.”

“Mức độ áp lực và hung hiểm chênh lệch nhau gấp trăm lần!”

Vân Hàn Thiên Tôn thản nhiên cười: “Đúng vậy, ta có dự cảm, nếu rèn luyện ở nơi cực kỳ nguy hiểm này mấy triệu năm, khoảng cách đột phá Chí Tôn cũng không còn xa.”

Đội trưởng Vô Cẩn Thiên Tôn khẽ gật đầu.

“Giữa sự sống và cái chết có nỗi kinh hoàng, sinh tồn trong hoàn cảnh này, cho dù cảnh giới không đột phá, sức chiến đấu cũng sẽ lớn mạnh vượt bậc.”

“Đây là nguyên nhân chính khiến Tà Tiên rất khó đối phó, dù cảnh giới của bọn họ không cao, kinh nghiệm chiến đấu lại rất phong phú.”

Mà Phong Thần Chí Tôn thì xúc động.

“Thời đại các ngươi sinh ra quá muộn, ngay từ đầu đã sống dưới trật tự che chở của Thiên Cung, cho nên rất ít khi gặp phải tình cảnh này.”

“Thực tế, Nguyên Tiên Giới trước khi Thiên Cung xuất hiện, còn hung ác hơn, hỗn loại hơn đám Tà Tiên này!”

“Tiên nhân đến từ thời đại đó, đều đã từng trải qua thử thách máu…”

“Đám Tà Tiên này, thật ra chỉ là một ít cá tạp thôi.”

Những lời tương tự, trước đây đám người Quyển Lăng Thiên Tôn và Vân Hàn Thiên Tôn cũng đã nghe những tiền bối Chí Tôn nói qua.

Nhưng lúc đó tất cả mọi người đều không đồng ý.

Mà hiện tại, cuối cùng cũng có nhận thức sâu sắc.

“Bọn họ vẫn chỉ là cá tạp?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cường giả thật sự…”

“Ở Đạo Tuyệt Chi Địa, nơi đó mới là cấm địa thật sự của Thiên Cung chúng ta!”

Mọi người im lặng một hồi.

Lúc lâu sau, Vô Cẩn Thiên Tôn mới phá vỡ sự yên lặng.

“Được rồi được rồi, chúng ta không cần nghĩ xa như vậy, thu hoạch lần này không nhỏ đâu.”

Nhắc tới thu hoạch, tất cả mọi người đều hăng hái.

Mở thông tin đội ngũ ra, điểm Thiên Đạo của bọn họ đã đi từ 450.000 trước đó, tăng vọt lên 600.000.

“Trong trận đấu trước đó, tiêu diệt hai Thiên Tôn, vài Tôn Giả!”

“Ôi, thoáng cái đã có 150.000, hiệu quả của việc liều mạng đúng là khác biệt!”

“Chiến tích này, có thể so với nhiều năm trước kia.”

“Đúng vậy, chúng ta đã bảo vệ vinh quang của Đế cấp đạo trường, hạng nhất cuối cùng cũng thuộc về chúng ta!”

Mọi người vô cùng phấn chấn, chỉ cảm thấy tràn đầy hăng hái.

“Đúng rồi, đội ngũ kia bao nhiêu điểm rồi?”

“Chắc chắn bị chúng ta bỏ lại đằng sau nhỉ?”

“Chắc chắn!”

“Mau nhìn bảng xếp hạng!”

Với tâm trạng mong đợi, bọn họ nhấp mở bảng xếp hạng chiến khu.

Sau đó, nụ cười của cả năm người đều đông cứng.

Trên danh sách, con số phía sau Đệ Nhất Soái đội chói mắt như vậy – 910.000!

Chương 1094: Phản ứng của Tà Tiên

“Sao điều này có thể?”

Quyển Lăng Thiên Tôn là người đầu tiên kêu lên,

“Sao bọn họ có thể nhanh như vậy?”

Hắn khua tay, hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này.

Cảm giác này, giống như ngươi đã cố gắng hết sức, sử dụng toàn bộ sức lực.

Kết quả cuối cùng, chênh lệch với đối phương không những không thu nhỏ lại, ngược lại còn kéo dài ra.

Đả kích vào lòng tự tin thật sự rất trầm trọng.

“Hoàn toàn không thể hiểu nổi!”

“Đội ngũ bọn họ chắc chắn có hơn năm Chí Tôn!”

“Thậm chí là Đạo Tôn dẫn đội, nếu không thì không thể giải thích được chiến tích này…”

Ngược lại Vô Cẩn Thiên Tôn bình tĩnh hơn nhiều.

“Nếu Đạo Tôn dẫn đội, vậy lần đầu tiên đi vào bên này, Đạo Tôn của Tà Tiên Giới sẽ lập tức sinh ra cảm ứng, sẽ không thể để mặc.”

“Khi đó, đại chiến toàn diện sẽ nổi lên.”

Phong Thần Chí Tôn lắc đầu.

“Khỏi phải là Đạo Tôn, Chí Tôn bước vào cũng đã có thể gây nên một cuộc bao vây tập trung ở đây.”

“Nếu đội ngũ kia có nhiều Chí Tôn, vậy Tà Tiên cấp Chí Tôn mà bọn họ gặp phải hẳn là không ít hơn mười tên.”

“Trong tình huống này, bọn họ làm sao để sống sót?”

Liên tưởng đến sự vây quét và đuổi giết trước đây mình lọt vào, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng, nếu kẻ địch mạnh hơn nhiều lần, làm sao để sống sót.

“Hoàn toàn không thể hiểu.”

“Đội ngũ kia rốt cuộc đã làm như thế nào?”

“Bọn họ là thần thánh phương nào?”

Thành Ca cũng không biết có người ở phương xa nhớ thương mình.

Mấy ngày nay hắn chỉ bận rộn phá hủy cứ điểm của Tà Tiên hết cái này đến cái khác.

Lẫm Dã Tôn Giả phụ trách dẫn đường cũng sắp sụp đổ.

Cho dù hắn đưa Khương chưởng môn đến đâu, kết quả cuối cùng đều là Tà Tiên nơi đó bị giết, không có ngoại lệ,

Nguyện vọng muốn hại chết Thành Ca của hắn, dù thế nào cũng không thể đạt được.

Lúc này hắn, đã bắt đầu tính toán, có nên đưa tên này đến chỗ sâu hơn hay không, để Tà Tiên Chí Tôn giết chết hắn.

Mà ở bên kia, Côn Lưu Chí Tôn có thể nói là vô cùng thê thảm.

Là Chí Tôn, sau khi hắn bước vào bên này, mục tiêu cũng rất dễ khiến người khác chú ý.

Đã bị Tà Tiên bên này đặc biệt quan tâm.

Trái ngược với Nguyên Đế Chiến đội, Côn Lưu Chí Tôn không có đồng đội, cũng không có loại bí bảo có thể ẩn thân.

Cho nên hiện tại hắn ẩn thân trong lòng đất, trong lúc đau khổ chữa thương, còn phải đề phòng bị người phát hiện bất cứ lúc nào.

Đối với Thiên Tôn Chí Tôn, trốn dưới lòng đất thường không thể thoát khỏi sự nhìn quét của thần hồn.

“Con mẹ nó đây là chuyện gì chứ!”

“Ta cũng không phụ trách chiến đấu, vì sao vẫn phải đi xa thế này?”

“Chết tiệt, ngươi là một Đạo Tôn thì chú ý đến một tiểu đội làm gì, không có việc gì làm sao?”

“Đệ Nhất Soái đội cái gì, thật là đáng chết!”

Hắn đang bận oán trách, tiên khí truyền tin bỗng nhiên sáng lại.

Vừa thấy hào quang kia, hắn vội vàng thu lửa giận lại, biểu cảm cũng trở nên kính cẩn ngoan ngoãn.

Giọng nói của Ngọc Tấn Đạo Tôn lại truyền tới.

“Tham kiến Chí Tôn!”

“Được rồi được rồi, Đệ Nhất Soái đội đâu, đã tìm được chưa?”

Giọng điệu của Đạo Tôn cũng hơi vội vàng.

“Đội ngũ kia lại có thể đạt được 910.000 điểm, việc này sắp xếp vào trong ba hạng đầu tiên của cả chiến trường Hữu Lộ rồi!”

Côn Lưu Chí Tôn há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy thế đạo thật sự điên loạn.

Cả chiến trường Hữu Lộ, có khoảng 305 chiến khu!

Mà trong những chiến khu này, cường đội đứng đầu giống như Nguyên Đế Chiến đội nhiều vô kể.

Việc này thì thôi, quan trọng là trong một số chiến khu, thậm chí thật sự có những siêu cường đội bao gồm ba đến năm Chí Tôn!

Dưới sự cạnh tranh cực kỳ khốc liệt này, “lạn đội” kia lại sắp xếp vào trong ba đội hàng đầu?

Còn để người ta sống không?

“Sao chuyện này có thể?”

Giọng điệu của Ngọc Tấn Đạo Tôn tỏ ra hơi không vui: “Bọn họ chính là đội của chiến khu Vân Chiêu các ngươi.”

“Một chiến khu xuất hiện một đội ngũ mạnh như vậy, mà ngươi còn chưa tìm ra?”

Tới bước này rồi, Đạo Tôn hắn đối với Đệ Nhất Soái đội, cũng không chỉ đơn giản là tò mò nữa.

Bất kỳ đội ngũ nào có thể xếp vào một trong ba hạng đứng đầu của cả chiến trường, đều đáng để Đạo Tôn tự mình quan tâm.

“Nếu không tìm thấy bọn họ, vậy ngươi cũng không cần quay trở lại, cứ ở Tà Tiên giới bên kia đi!”

Sau khi tiên khí truyền tin tối đi, vẻ mặt Côn Lưu Chí Tôn lại chết lặng.

Tiếp tục tìm, sẽ càng gặp phải nhiều kẻ địch mạnh hơn, mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Còn nếu không tìm thấy, thậm chí không trở về được.

Hai con đường đều như đường cùng.

Đây không phải ép mình chuyển sang Tà Tiên trận doanh sao?

Cùng lúc đó, cao tầng bên Tà Tiên Giới này, cuối cùng cũng chú ý tới "Đệ Nhất Soái đội".

"Côn Lưu Chí Tôn đã bị chúng ta đuổi giống như chó mất nhà, trong khoảng thời gian ngắn không có lực chiến lại, cũng không dám xuất hiện."

"Bên Nguyên Đế Chiến đội kia có hành tung mơ hồ, cũng nằm trong tay chúng ta."

"Nhưng ba ngày qua, bên chúng ta lại có khoảng chín vị Thiên Tôn không hiểu sao cũng bị người ta giết chết."

"Bọn họ bị ai giết?"

"Việc này đã đủ để chứng minh, còn có kẻ địch lớn mạnh đang ẩn náu trong bóng tối!"

"Đây là quỷ kế dương Đông kích Tây!"

Trên đài cao, một nữ tử có đôi tai sói xù lông bình tĩnh nói ra suy đoán của mình.

Ngoại trừ lỗ tai và móng tay, những bộ phận khác đều có đặc trưng của con người.

Khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, không có chút biểu cảm nào, trong đôi mắt rực rỡ chỉ có sự lạnh lẽo.

Mà dáng người thì cao hơn hẳn những người bình thường, lại nóng bỏng khiến kẻ khác suy nghĩ viển vông.

Thế nhưng, lúc này phía dưới lại không có ai dám càn rỡ quan sát.

Bởi vì lang nữ Yên Dĩ này, bản thân chính là một vị Chí Tôn lớn mạnh.

Mà khiến cho mọi người kiêng dè hơn, chính là cha nàng - Yên Mục, đó chính là một vị Đạo Tôn nổi danh nhờ giết chóc!

Đồng thời, cũng là một trong những vương giả đứng đầu Tà Tiên Giới.

"Ta có lý do để kết luận, Côn Lưu Chí Tôn và Nguyên Đế Chiến đội, đều chỉ là vỏ bọc để thu hút hỏa lực."

"Bên chiến khu Vân Chiêu kia, đòn sát thủ thực sự chính là đội ngũ ẩn trong bóng tối kia."

Trong đôi mắt xinh đẹp của Yên Dĩ, lộ ra sự tự tin kiên định.

“Cho nên, mục tiêu chính của chúng ta, hẳn nên đổi thành bọn họ.”

Bên cạnh có một gã Chí Tôn nhíu mày suy tư.

“Bọn họ làm sao để giấu được pháp trận ẩn giấu và cấm chế báo động trước?”

“Đúng vậy! Theo nguyên tắc, đạt tới cảnh giới Thiên Tôn, sẽ gây ra sự chú ý của pháp trận và cấm chế.”

“Như vậy chúng ta có thể phát hiện bọn họ đến đây đầu tiên.”

“Hẳn là bí bảo che giấu tu vi!”

Bọn họ đưa ra phỏng đoán giống Côn Lưu Chí Tôn và Nguyên Đế Chiến đội.

Đều cho rằng Khương Thành đã ẩn giấu thực lực.

Nếu Thành Ca biết phỏng đoán này của bọn họ, chắc chắn sẽ vui sướng.

Với hắn muốn vênh váo, thà bị người khác hiểu lầm thành Chí Tôn, còn hơn bị người ta xem như cặn bã Đế Cảnh bát trọng.

“Cho dù bọn họ che giấu như thế nào, việc chúng ta phải làm cũng chỉ có một.”

“Đó chính là tiêu diệt bọn họ.”

Yến Dĩ từ trên cao nhìn quét xuống những Tà Tiên Chí Tôn và Thiên Tôn ở đây một vòng.

Vị “công chúa” Tà Tiên Giới này có khí tràng bẩm sinh mạnh mẽ, đối mặt với những hạng người tàn bạo khát máu đó, không hề luống cuống chút nào.

“Phải cho bên Thiên Cung kia biết, bọn họ chỉ có thể phong tỏa phòng thủ, không thể tiến công.”

“Lấy máu tươi và đầu nói cho bọn họ, đây là giới hạn cuối cùng của chúng ta!”

Chương 1095: Con Hổ Yêu chết tiệt đó

Lời nói của Yên Dĩ đằng đằng sát khí.

Nhưng những người hưởng ứng ở đây cũng lác đác chẳng có mấy.

Những đại lão Chí Tôn này thường ngày có dáng vẻ khí thế độc ác tày trời, lúc này hơn một nửa là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim .

Gương mặt không hề thay đổi giống như đã giác ngộ thành Phật.

Đương nhiên bọn họ không phải muốn phóng hạ đồ đao, cũng không phải không đồng ý với quan điểm của Yên Dĩ.

Bọn họ chỉ không muốn ủng hộ Yên Dĩ mà thôi.

Tất cả mọi người là Chí Tôn, chúng ta cũng là tiền bối của ngươi.

Tại sao ngươi ngồi ở phía trên, bọn ta ngồi ở bên cạnh và phía dưới?

Chỉ bởi vì cha ngươi là Đạo Tôn?

Ngươi đã đứng ra chủ trì đại cuộc này, vậy ngươi tự nghĩ cách giải quyết đi.

Bọn ta cũng sẽ không bán mạng cho ngươi, tăng thêm công lao và uy tín cho ngươi.

Nhìn ngươi mất mặt thì có thể.

Ý nghĩ của bọn họ, trong lòng Yên Dĩ biết rõ ràng.

Đám Chí Tôn này ai cũng giữ trong lòng kế hoạch nham hiểm, mà Tà Tiên cũng không có kết cấu thống trị thâm nghiêm như bên Thiên Cung.

Nếu không phải vì lập đoàn để đối kháng Thiên Cung, đám Chí Tôn này đã phân tán từ lâu.

Hiện tại mình căn bản không thể chỉ huy bọn họ.

Chỉ có thể lập uy một chút, từng bước hiện ra thủ đoạn năng lực, tích góp danh vọng từng tí một, như vậy mới có thể dần dần chinh phục đám đại lão Tà Tiên bướng bỉnh không nghe lời này.

“Ta sẽ tự mình đem đầu bọn họ trở về.”

Người nàng cao lên, xung quanh thân hình cao lớn mà yểu điệu dập dờn sương mù xám xịt, mang đến cho người ta ảo giác nặng nề đáng sợ.

“Có ai nguyện ý theo ta xuất chiến?”

“Ta nguyện ý!”

Bên cạnh lập tức có một thanh niên anh tuấn đầu đầy tóc trắng, thậm chí lông mi cũng bạc trắng bước ra từ trong đám người.

Hắn cũng là cảnh giới Chí Tôn.

Nhưng sau khi đứng ra, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Yên Dĩ.

Gương mặt ngước lên tràn ngập mến mộ và sùng bái.

“Công chúa ngươi ra lệnh một tiếng, ta nguyện quên mình phục mệnh!”

Yên Dĩ rất vừa lòng gật đầu.

“Tốt lắm!”

“Cô Phàm Chí Tôn, ta cảm nhận được chiến ý của ngươi.”

Nàng vươn hai tay đỡ thanh niên kia lên.

Chỉ trong một khắc chạm vào tay nàng, Cô Phàm Chí Tôn kích động run rẩy cả người, hốc mắt cũng đỏ lên.

Giống như nếu ngay sau đó Yên Dĩ bảo hắn đi chết, hắn cũng có thể chấp hành không chút do dự.

Những Chí Tôn khác bên cạnh âm thầm bĩu môi.

“Thật không hổ là một con chó bên cạnh Yên Dĩ.”

“Chó trung thành!”

“Biết ngay hắn sẽ đứng ra.”

“Hai người này trước kia đều là người của Chân Giới Hủy Diệt, bộ tộc kia của Cô Phàm Chí Tôn, đã đi theo Yên Mục Đạo Tôn từ rất sớm.”

Sau khi Cô Phàm Chí Tôn tuyên bố đi theo xuất chinh, giữa sân lại có vài tên Thiên Tôn gần gũi với Yên Dĩ tỏ vẻ nguyện ý đi theo.

Ngoại trừ bọn họ, hai Chí Tôn là Yên Dĩ và Cô Phàm này cũng còn mấy tên Thiên Tôn dưới trướng.

Như vậy, cuối cùng đội ngũ đạt được hai gã Chí Tôn, mười sáu Thiên Tôn.

Đội hình như vậy, cũng đã đủ lớn mạnh rồi.

Nếu đem đi vây quét Nguyên Đế Chiến đội, đủ để khiến đội Đế cấp chiến đội kia chết vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng Yên Dĩ lại không có lòng tin tất thắng.

Nàng nghĩ, có thể tiêu diệt nhiều tên Thiên Tôn của bên ta như vậy lặng yên không tiếng động, vậy chắc chắn đội ngũ thần bí ẩn giấu trong chỗ tối rất mạnh.

Không chừng có hơn ba Chí Tôn.

Muốn tiêu diệt bọn họ trong một lần, chắc chắn phải có sự chuẩn bị chu đáo.

Sau khi tan cuộc hội nghị, đầu tiên nàng phái hai gã Thiên Tôn đi ra ngoài điều tra tình báo, tìm kiếm dấu vết đội ngũ thần bí kia để lại.

Sau đó bắt đầu bàn bạc với Cô Phàm Chí Tôn về chiến lược chiến thuật kế tiếp.

Để biểu đạt sự ngưỡng mộ với "công chúa", Cô Phàm Chí Tôn thậm chí không dám ngồi, khăng khăng muốn đứng.

Phát huy năng lực nghiệp vụ ngoan ngoãn vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng cũng vào lúc này, một thị nữ bên ngoài đến báo cáo.

"Con Hổ kia lại tới!"

Vừa nghe đến con Hổ kia, Cô Phàm Chí Tôn vốn ngoan ngoãn, lập tức giống như biến thành người khác.

Sát khí đằng đằng xông ra.

"Thứ chết tiệt đó, vậy mà hắn còn dám tới?"

"Bây giờ ta đi xé xác hắn!"

Nhìn thấy hắn sắp xông ra bên ngoài, Yên Dĩ vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Không!”

“Hiện tại không phải lúc phát sinh xung đột với hắn.”

“Công chúa, chẳng lẽ ngươi còn muốn để tên rác rưởi đó tiếp tục quấy nhiễu ngươi sao?”

Nếu những Chí Tôn khác nghe cầu này, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Đây chính là Yên Dĩ!

Bản thân là Chí Tôn, sau lưng còn có chức danh Tà Tiên Giới công chúa có Đạo Tôn làm chỗ dựa vững chắc.

Ai dám quấy rầy nàng?

Nhưng bản thân Yên Dĩ cũng không nhịn được xoa xoa ấn đường, cảm thấy đau đầu.

Ba mươi nghìn năm trước, nàng gặp phải một con Hổ Yêu háo sắc ở Đạo Tuyệt Chi Địa.

Cùng là cảnh giới Chí Tôn, cũng có sự chênh lệch về thực lực.

Vừa khéo con Hổ Yêu này mạnh hơn nàng một chút.

Lúc ấy nàng suýt nữa bị giam giữ, nếu không có đồng bọn tới cứu, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Vốn dự định sau đó sẽ tìm lại thể diện này, nhưng không đợi nàng tìm đến cửa, Hổ Yêu kia lại tự đưa mình đến.

Nói vừa ý nàng.

Lần đó cha của Yên Dĩ là Yên Mục Đạo Tôn tự mình ra tay, dễ dàng đánh bại con Hổ Yêu này.

Vốn định giết chết hắn, kết quả phát hiện sau lưng Hổ Yêu này lại cũng có chỗ dựa vững chắc.

Đạo Tuyệt Chi Địa có một vị có mối liên hệ với hắn.

Việc này rất phiền phức.

Đôi khi Tà Tiên không chịu được áp lực của Thiên Cung, sẽ chọn trốn vào Đạo Tuyệt Chi Địa.

Nếu không có sự che chở của Đạo Tuyệt Chi Địa, Tà Tiên đã sớm bị Thiên Cung tiêu diệt hoàn toàn.

Một khi không còn nể mặt bên kia, hậu quả rất nghiêm trọng.

Vì thế chỉ có thể thả hắn.

Sau đó, Hổ Yêu này luôn luôn từ Đạo Tuyệt Chi Địa chạy đến tìm nàng.

Nói là vừa gặp đã thương, thật là quấy rầy.

Yên Dĩ bị cuốn lấy phiền không chịu nổi, nhiều lần cố tình trốn trước để tránh hắn, coi như là một chuyện kì lạ.

Đối với Hổ Yêu kia, Cô Phàm Chí Tôn cũng biết đến.

Là người mến mộ Yêu Dĩ lâu năm, đương nhiên hắn hận thấu xương Hổ Yêu kia, hận không thể nghiền xương hắn thành tro.

"Cứ lấy danh nghĩa cá nhân ta để giết chết hắn!"

Hắn cắn chặt răng, vẻ mặt bi tráng nói: "Đến lúc đó cho dù Đạo Tuyệt Chi Địa bên kia hỏi đến, ta sẽ nói là hành động của một mình ta."

"Công chúa ngươi chỉ cần phân rõ giới hạn với ta, tuyệt đối không sẽ bị liên lụy đến."

"Để bọn họ tới tìm ta trả thù là được!"

Chó ngoan trung thành vì người quên mình này, khiến Yên Dĩ rất vừa lòng.

Nếu mọi người đều đối xử với mình như thế này, vậy thì tốt biết bao?

"Ngươi chính là một trong những thành viên quan trọng nhất bên cạnh ta, sao ta có thể để ngươi làm như vậy chứ?"

Là một trong những thành viên quan trọng nhất bên cạnh công chúa?

Câu nói này, quả thật khiến cho Cô Phàm Chí Tôn giống như được tiêm máu gà.

"Con Hổ Yêu này làm phiền ta lâu như vậy, đã đến lúc để hắn đóng góp rồi."

Khóe miệng Yên Dĩ tràn ra một nụ cười gian xảo, khí chất xơ xác tiêu điều đã biến thành hoa nở xuân về trong khoảnh khắc.

Cô Phàm Chí Tôn trong say mê ngẩn ngở ở tại chỗ, không thể dời ánh mắt rất lâu.

Mà một lát sau, còn có một thanh niên mặc áo trắng được thị nữ dẫn vào.

Nhưng thấy hắn cũng là hình người, chẳng qua con mắt thứ ba vẫn mở ra trên trán.

Dung mạo của hắn, mặt như quan ngọc, phong thần tuấn lãng, dáng người cũng khôi ngô cân xứng.

Ngược lại xứng với một câu công tử khôi ngô bất phàm.

Thế nhưng đến lúc hắn mở miệng, hình tượng lập tức bị hủy diệt mất một nửa.

"Ha ha ha, mỹ nữ, cuối cùng ngươi cũng chủ động mời ca vào!"

"Là vì cuối cùng nhận thức được sự vĩ đại và tuấn soái của ca sao?"

"Khi nào việc tốt của hai ta sẽ được lo liệu, ta đề nghị chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay ngày hôm nay là được…"

Chương 1096: Không thấy thỏ thì không thả ưng

Còn chọn ngày không bằng gặp ngày?

Yên Dĩ suýt chút nữa đã đổi ý, muốn tiêu diệt cái tên lưu manh này.

Còn Cô Phàm Chí Tôn ở bên cạnh sớm đã không thể chịu đựng được.

"Chết tiệt, ngươi là cái đồ Hổ Yêu được voi thì đòi tiên!"

"Công chúa gọi ngươi vào đây, ngươi nên cảm động tới rơi nước mắt, vậy mà còn dám có ý nghĩ xấu xa, đúng là tội lỗi không thể tha thứ!"

Xem ra hắn còn tức giận hơn cả Yên Dĩ.

"Nếu hôm nay ngươi lại dám xúc phạm công chúa, thì không phải ngươi chết thì là ta chết!"

Mà Hổ Yêu ở phía đối diện kia chính là Tam Nhãn Hổ khi đó.

Bây giờ hắn cũng đã đạt đến cảnh giới Chí Tôn.

Tất nhiên là hắn không có một chút lòng trung thành nào với Tiên cung, cho nên làm tiên quan là việc không thể nào.

Chẳng qua là ở Đạo Tuyệt Chi Địa, hắn cũng sống rất thoải mái.

Tu luyện bữa đực bữa cái, nhưng thông đồng với các mỹ nữ Yêu tộc, thì muốn tích cực bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

"Chậc chậc chậc…"

Con hổ bại hoại kia nhìn quanh Cô Phàm Chí Tôn với ánh mắt đầy thương cảm.

"Hay là chúng ta thương lượng chút đi."

"Ý ngươi là gì?"

Tam Nhãn Hổ không biết xấu hổ nói: "Nếu như ngươi thích sự biết ơn và sự cống hiến như vậy, vậy thì chuyện này sẽ giao lại cho ngươi."

"Ta không cần biết ơn và cống hiến, ta sẽ có trách nhiệm tận hưởng nàng ta, chúng ta phân công lao động rõ ràng…"

"Im đi!"

Hắn còn chưa kịp nói hết thì Cô Phàm Chí Tôn đã tức điên rồi.

Tên Hổ Yêu này thực sự đã vượt quá giới hạn cuối cùng của hắn.

"Dừng lại!"

Yên Dĩ không thể không ra mặt một lần nữa, ngăn cơn tức giận của hắn lại.

Sâu trong nội tâm nàng, nàng đã hận không thể xé xác tên Tam Nhãn Hổ này.

Nghe những gì mà hắn ta vừa mới nói đi, có còn là tiếng người không?

Đây là một tên cặn bã, là thứ rác rưởi trong Yêu tộc!

Tuy nhiên, nghĩ đến việc để đối phó với đội bí ẩn đó vẫn cần phải mượn sức mạnh của tên Hổ Yêu này, nàng không thể

không lựa chọn tiếp tục làm trái với lương tâm của mình.

“Là như vầy, gần đây ở phía đối diện với chiến khu Vân Chiêu, một số đội mạnh đã liên tục tấn công bọn ta.”

“Ta dự định tiêu diệt hết bọn chúng.”

Nghe thấy lời nói của nàng, Tam Nhãn Hổ lập tức bày tỏ sự ủng hộ hết mình.

“Mỹ nữ vừa xuất hiện, kẻ địch chắc chắn là vừa thấy nàng thì sẽ đầu hàng!”

“Cố lên, ta rất xem trọng ngươi!”

Sự hỗ trợ của hắn cũng chỉ giới hạn về mặt tinh thần.

Không có bất cứ hành động nào khác.

Ngay cả từ cố lên kia cũng là học được từ Thành Ca lúc trước.

“Đi đi người yêu dấu, ta sẽ đợi nàng trở về trong chiến thắng, vì vậy nàng không cần phải lo lắng cho ta đâu.”

Hắn đã bắt đầu vẫy tay chào tạm biệt.

Ta lo lắng cho ngươi cái gì chứ?

Yên Dĩ và Cô Phàm hơi không theo kịp tiết tấu của hắn ta.

Người bình thường nghe tin một cô gái sắp phải ra trận, không phải là nên chủ động vỗ ngực tỏ ý muốn giúp đỡ sao?

Nhất là với người lúc nào cũng bày ra dáng vẻ cực kỳ si tình như ngươi.

Kết quả là một chút biểu hiện cũng không có?

Mức độ khinh thường của Yên Dĩ đối với hắn đã vượt qua giới hạn của mình.

Nàng không thể không nhắc nhở hắn một cách rõ ràng.

“Nhưng ta không có đủ nhân lực…”

Khi nàng còn chưa kịp nói xong, Tam Nhãn Hổ đã vẫy tay rời đi như một chuyện đương nhiên.

“Vậy thì tìm thêm thôi, cực kỳ đơn giản mà.”

Hừ, nếu như ta có thể tìm được người trợ giúp, vậy thì còn cần phải ở đây để lải nhải với ngươi hay sao?

Yên Dĩ nuốt cục tức xuống bụng, cố gắng giữ một nụ cười nói: "Không thể tìm được, những vị Chí Tôn kia đều đang chờ xem trò cười của ta, ước gì ta thất bại."

"Bọn họ sẽ không ủng hộ ta đâu, đừng nói đến việc trợ giúp."

"À cái này?"

Vẻ mặt Tam Nhãn Hổ đầy ngạc nhiên: "Vậy mà bọn họ không lại không chịu nể mặt ngươi tới vậy sao?"

"Làm thế nào mà lại có thể như vậy được chứ!"

Hắn ta mắng mỏ với bên ngoài.

"Mấy tên kia đều bị mù hết rồi à, làm sao có thể để một mỹ nữ như ngươi thất vọng như vậy, đã vậy còn chống đối ngươi?"

"Bọn họ đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc."

"Ta cực kỳ khinh bỉ bọn họ…"

Nhìn thấy bộ dạng phẫn nộ của hắn, Yên Dĩ và Cô Phàm đều cảm thấy lần này cũng không khác biệt gì lắm.

Hắn nên biết là cần phải làm gì rồi phải không?

Tuy nhiên, sau khi hai người họ nghe lời mắng chửi trong suốt mười phút mà không hề bị lặp lại một lần nào, bọn họ sững sờ vì không đợi được một lời hứa hẹn rằng hắn sẽ đi nào.

Yên Dĩ đã bị hắn đánh bại.

Cô Phàm cũng không chịu nổi cái tên cực phẩm này.

"Còn ngươi thì sao, ngươi không định giúp công chúa đối phó với đội của bên Thiên Cung sao?"

Mặt hắn đầy khinh thường nói: "Sự yêu thích của ngươi dành cho công chúa chỉ là những câu nói sáo rỗng mà thôi, không có bất kỳ hành động gì sao?"

Yên Dĩ không thể không like cho hắn một cái.

Những lời này chính là những gì mà nàng muốn nói.

"Ai nói ta không có hành động gì?"

Tam Nhãn Hổ ưỡn ngực ra vẻ tự hào.

“Ta hận không thể vào nơi nước sôi lửa bỏng vì Công chúa Yên Dĩ ngay lập tức, chỉ tiếc…”

“Chỉ tiếc cái gì?” Yên Dĩ tò mò không biết hắn còn có thể đưa ra lời lý do nào nữa.

“Chỉ tiếc lại không có tư cách…”

Tam Nhãn Hổ vừa thâm tình, vừa tiếc nuối giang tay ra.

“Ta cũng không phải là Tà Tiên, ta thuộc Đạo Tuyệt Chi Địa, nếu như ta giúp ngươi, ta sẽ là kẻ ra tay mà không có lý do chính đáng.”

“Song chúng ta không phải là người quen gì, ta…”

Hắn ta chớp đôi mắt đào hoa nói: “Ngươi hiểu mà.”

Yên Dĩ đúng là đã hiểu rồi.

Con Yêu Hổ này chính là đang muốn tăng giá, chính là phải đồng ý kết hôn với hắn ta, thì hắn mới có thể giúp đỡ.

Nàng ghét tên Tam Nhãn Hổ này đến vậy, làm sao nàng có thể đồng ý với chuyện như thế chứ.

Đặc biệt là chú chó trung thành là Cô Phàm Chí Tôn đứng bên cạnh.

“Công chúa, tuyệt đối không được đồng ý với hắn!”

Sắc mặt của Yên Dĩ thay đổi, sau đó phất tay với Tam Nhãn Hổ.

“Ta có chuyện muốn nói với Cô Phàm Chí Tôn.”

Tam Nhãn Hổ nhún vai.

Dù sao thì không nhìn thấy thỏ thì sẽ không thả chim ưng, hắn tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Ba phút sau, Yên Dĩ và Cô Phàm Chí Tôn cùng lúc bước ra khỏi đại điện.

Mà vẻ mặt của Cô Phàm Chí Tôn cũng đã trở nên bình tĩnh.

“Ta có thể đồng ý với ngươi, nhưng phải sau khi trận chiến này thắng lợi mỹ mãn thì mới được.”

Yên Dĩ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tam Nhãn Hổ, trông giống như một người phụ nữ bị cưỡng bức bạo

lực.

…

Mà ở phía bên kia, đội của Khương chưởng môn đã chạm trán với Nguyên Đế Chiến đội.

Khoảnh khắc hai đội chạm trán nhau, Nguyên Đế Chiến đội đã ngu người ngây lập tức.

“Đây là cái tình huống gì vậy?”

“Đế cảnh Bát trọng, tứ trọng, tam trọng, nhất trọng?”

“Còn có cả một Tà Tiên!”

Keng!

Sau khi nhìn thấy Lẫm Dã Tôn Giả, Quyển Lăng Thiên Tôn và Hỏa Văn Thiên Tôn vội vàng rút vũ khí ra đề phòng.

Những ngày này bọn họ đã bị truy giết không ngừng, bọn họ đã bị dọa đến mức thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc rồi.

Mà Khương chưởng môn ngay từ khi mới nhìn thấy đối phương có Thiên Tôn gì đây cũng có chút vui mừng.

Thật là nhiều cừu béo.

Nhưng ngay sau khi cảm nhận được ký hiệu của đội ở phía đối diện, sự thất vọng tràn trề hiện rõ trên mặt. Dựa theo quy tắc của Thiên Cung, không thể giết “phe mình”.

Nếu không, chẳng những điểm Thiên Đạo sẽ bị trừ hết sạch, mà còn bị Thiên Cung coi như là kẻ phản nghịch.

Hắn không quan tâm đến cái ở phía sai, nhưng nếu điểm Thiên Đạo đều bị trừ sạch thì phần thưởng sau đó cũng không còn.

“Khụ!”

Mà sau khi đội trưởng Vô Cẩn Thiên Tôn nhìn thấy đội ngũ kỳ lạ này thì cũng không kịp trở tay.

Không kể đến Tà Tiên gì đó, làm thế nào mà năm người khác có cảnh giới thấp như vậy lại có thể còn lại sống sót đi đến đây?

Hắn giơ tay phải lên, chặn Quyển Lăng Thiên Tôn đang có ý định ra tay.

“Chúng ta thuộc Nguyên Đế Chiến đội, các ngươi cũng thuộc chiến khu Vân Chiêu sao?”

“Làm sao lại có thể đến được đây?”

Nếu như không phải là vì quá tò mò, hắn thực sự sẽ không chủ động nói chuyện với một nhóm tiên nhân cấp thấp như vậy.

Đổi lại như lúc ở hậu phương, những đội mạnh như Bá Vân cũng không đủ tư cách để tiếp cận bọn họ.

Chương 1097: Hai đội gặp nhau

Sau khi nghe thấy bốn chữ Nguyên Đế Chiến đội, nhóm Lại Bình Biện Tu đều tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa lo sợ.

“Nguyên Đế Chiến đội?”

“Có phải là đội của Nguyên Đế đạo trường hay không?”

“Ôi trời ạ, vậy mà ta có thể tận mắt nhìn thấy tiên nhân Đế cấp đạo trường trong khi còn sống trên đời này?”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta cũng thuộc chiến khu Vân Chiêu.”

Sự phấn khích và ngưỡng mộ của bọn họ đã trực tiếp ghi hết lên trên khuôn mặt.

Khiến cho Thành Ca đang đứng bên cạnh âm thầm bĩu môi.

Hóa ra bình thường các ngươi tâng bốc ta không phải vì ta là người đặc biệt nhất, mà bởi là vì khi các ngươi nhìn thấy bất cứ lão đại nào thì cũng sẽ làm điều đó?

Ở phía đối diện, vẻ mặt năm thành viên trong Nguyên Đế Chiến đội trông khá bình thản.

Loại “fan” này, bọn họ đã gặp rất nhiều, thấy nhiều nên quen rồi.

Vẻ mặt của Quyển Lăng Thiên Tôn lộ vẻ không vui.

Lạnh lùng hỏi: “Tại sao trong đội của các ngươi lại có Tà Tiên?”

“Không lẽ các ngươi thông đồng với Tà Tiên?”

Nhìn thấy mà đại lão muốn hỏi tội, nhóm Lại Bình vội vàng lắc tay.

“Không phải không phải, Tà Tiên này là người dẫn đường cho bọn ta.”

“Bọn ta đến đây cũng là để giết tiêu diệt Tà Tiên.”

“Tiêu diệt Tà Tiên?”

Phì!

Vân Hàn Thiên Tôn trực tiếp cười ra tiếng.

“Đối với đội của các ngươi mà nói thì sống sót đã là một điều kỳ diệu.”

“Vậy mà còn dám nghĩ đến việc tiêu diệt Tà Tiên?”

“Đúng rồi, làm cách nào mà các ngươi có thể sống sót đi đến tận đây được vậy?”

“Tại sao tên Tà Tiên này lại là người dẫn đường cho các ngươi?”

Bọn Lại Bình vội vàng chỉ về phía Khương chưởng môn.

Long trọng giới thiệu.

“Tất cả là nhờ đội trưởng vừa vĩ đại vừa đẹp trai của bọn ta!”

“Đúng vậy, Khương Thành đội trưởng thần uy cái thế, hắn dẫn dắt bọn ta đi gặp thần chặn thì giết thần, đến đây một cách dễ dàng.”

“Tên Tà Tiên này tất nhiên cũng là đã bị Khương đội trưởng anh minh thu phục rồi.”

“À, ta quên nói cho ngươi biết, Khương đội trưởng của bọn ta chính là Thượng đình thiên tài – Gia Vương Đạo Trường!”

Mấy người nói đến đây xong lại có chút tự hào.

Dường như việc Thành Ca là một Vương cấp đạo trường có thể làm tăng thể diện cho bọn họ vậy.

Mà Thành Ca thì lại cực kỳ hài lòng.

Không tồi không tồi, mấy người đồng đội này ít ra vẫn còn có chút lương tâm, biết được cả đoạn đường này ai mới là người đứng đầu.

“Khương Thành?”

Cái tên này cực kỳ xa lạ, mấy người ở phía bên kia đều chưa từng nghe qua.

Quyển Lăng Thiên Tôn không khỏi cười khúc khích khi nhìn thấy dáng vẻ bọn họ như đang giới thiệu một nhân vật cực kỳ vĩ đại vậy.

“Cái gì mà Gia Vương đạo trường chứ?”

“Có vẻ như Vương cấp đạo trường ngày nay càng ngày càng tệ, vậy mà Đế cảnh bát trọng trung kỳ lại có thể bước vào Thượng Đình sao?”

Hắn liếc nhìn mấy tên đồng đội khác.

“Ở Đế cấp đạo trường của bọn ta, cho dù có là thiên tài đi nữa thì, Đế cảnh bát trọng cũng chỉ có thể là Hạ đình mà thôi?”

Hỏa Văn Thiên Tôn nhún vai: “Đế cấp và Vương cấp chắc chắn là không thể vơ đũa cả nắm được, không phải là cùng một đẳng cấp.”

“Không phải như vậy!”

Ngay cả khi đối thủ là một chiến đội Đế cảnh, Lại Bình cũng không thể không đứng dậy cổ vũ cho Thành Ca.

“Khương đội trưởng của bọn ta khác với những người khác, hắn chắc chắn là một tuyệt thế thiên tài có một không hai trên thế giới, khiêu chiến vượt cấp cũng là việc bình thường như cơm bữa…”

Vẫn còn chưa kịp nói hết thì đã bị cắt ngang Quyển Lăng Thiên Tôn.

“Được rồi được rồi, nói cứ như bọn ta không khiêu chiến vượt cấp vậy.”

“Còn có một không hai trên thế giới, cứ như là ếch ngồi đáy giếng vậy…”

“Được rồi, được rồi, bớt nói vài lời đi.”

Vô Cẩn Thiên Tôn kéo hắn ra sau mình.

Sau đó mới chắp tay với Khương Thành.

“Hóa ra cũng là đồng môn xuất thân từ Đạo trường, hân hạnh được gặp mặt.”

Hắn đối nhân xử thế cực kỳ cẩn thận, ít nhất là vẫn lịch sự ở ngoài mặt.

Thậm chí còn “tốt bụng” thuyết phục Khương chưởng môn: “Đây là vùng nội địa của Tà Tiên, có rất nhiều nguy hiểm, tốt hơn là các ngươi nên nhanh chóng quay trở về đi.”

“Mặc khác. Tùy là ta không biết tại sao tên Tà Tiên này lại sẵn sàng làm người dẫn đường cho các ngươi…”

“Nhưng những tên Tà Tiên này từ trước đến nay vẫn luôn nổi tiếng là gian xảo, tuyệt đối không thể tin tưởng được, tốt hơn hết là giết chúng càng sớm càng tốt!”

Lẫm Dã Tôn Giả nghe đến đây, thể hiện rằng hắn không hề hoảng sợ chút nào.

Chỉ cần bản thân có thể tiếp tục dẫn hắn đi tìm những Tà Tiên khác, tên này nhất định sẽ không giết mình.

Chính xác.

Mà Khương chưởng môn cũng không để cho hắn “thất vọng”.

Hắn cũng chắp tay hướng về phía Vô Cẩn Thiên Tôn.

“Trông ngươi vẫn còn biết cách làm người…”

Ngụ ý là mấy tên đồng đội còn lại của ngươi chẳng ra cái gì..

Quyển Lăng Thiên Tôn cực kỳ tức giận khi nghe điều này.

“Tiểu tử kia ngươi nói cái gì chứ!”

Thành Ca hững hờ liếc mắt nhì hắn: “Chuyện của đội bọn ta, không cần các ngươi phải tốn sức quan tâm.”

“Vốn còn nghĩ rằng các Đế cảnh đạo trường đều là tinh anh, nhưng mà không ngờ… chậc chậc.”

Nói xong, hắn phất tay, đưa mấy thành viên trong đội và Lẫm Dã Thiên tôn nghênh ngang bỏ đi.

Những người ở lại đều tròn mắt nhìn nhau.

Quyển Lăng Thiên Tôn sửng sốt một lúc trước khi nhận ra rằng mình đã bị mắng.

Nhất thời không thể nào không gầm lên.

“Hắn là cái thá gì chứ, chỉ là một Vương cấp đạo trường, vậy mà lại dám khinh thường chúng ta?”

“Đều là do cùng một trận doanh thì không thể giết lẫn nhau, nếu không thì ta chắc chắn sẽ cho hắn biết được thế nào là lợi hại!”

Vẻ mặt Hỏa Văn Thiên Tôn cũng rất khó chịu.

“Đúng là đáng chết, hắn ta điên cái gì vậy chứ?”

“Ta cá là bọn họ chắc chắn sẽ chết trong vòng nửa giờ!”

Nhưng Vô Cẩn Thiên Tôn lại khẽ lắc đầu.

“Đội ngũ này thật kỳ lạ, chỉ sợ là nó không đơn giản như chúng ta đã thấy.”

Phong Thần Chí Tôn cũng rơi vào trầm tư.

“Đội ngũ này có thể xuất hiện ở đây, là điều không thể giải thích được.”

“Bất kỳ một đội Tà Tiên nào ở trên đường đi đều có thể dễ dàng tiêu diệt bọn chúng, thế nhưng bọn chúng vẫn có thể sống sót tới giờ.”

Quyển Lăng Thiên Tôn xem thường nói: “Bốn người còn lại kia rõ ràng là cặn bã yếu ớt, người duy nhất nhìn còn ra hồn chính là Khương Thành kia.”

“Ngay cả khi hắn che giấu chút sức mạnh, có một chút thủ đoạn là ác chủ bài, thì có thể mạnh đến mức nào chứ?”

“Có thể đánh bại hai ba tên Tôn Giả thì có thể cạnh tranh với Thiên tôn sao?”

Vô Cẩn Thiên Tôn thản nhiên nói: “Nhưng bọn họ có thể sai khiến một tên Tà Tiên Đế cảnh cửu trọng.”

“Nếu như không phải thực lực ở cấp Thiên Tôn thì không thể làm được điều đó.”

“Đội ngũ này, chắc chắn có chỗ kỳ quái.”

Vân Hàn Thiên Tôn cười khanh khách nói: “Vậy thì lai lịch của bọn chúng là gì? Không lẽ bọn chúng chính là Đệ Nhất Soái đội kia?”

Câu này rõ ràng là một câu nói đùa.

Những người khác đều bật cười sau khi nghe điều này.

“Nếu như bọn họ là Đệ Nhất Soái đội kia, vậy thì chúng ta chính là Vương Giả của Thiên Cung rồi.”

“Đúng vậy, Đệ Nhất Soái đội kia có vài vị Chí Tôn trấn tọa, hoàn toàn khác bọn họ.”

Quyển Lăng Thiên Tôn còn khoa trương mà thốt lên: “Nếu như chúng ta bị một đội như vậy bỏ lại phía sau, vậy thì thà chết đi cho xong, sống cũng chỉ bị mất mặt.”

Khi hắn nói điều này, Vô Cẩn Thiên Tôn lắc đầu cười phá lên.

Hắn cũng cảm thấy trò đùa này thục sự quá bất hợp lý.

Thật vậy, đội ngũ vừa rồi cũng có thể nói là thần kì, nhưng nhiều nhất thì cũng chỉ là có thể tồn tại trong khó khăn.

Đây cũng là coi trọng lắm rồi.

Đó không thể là “Đệ Nhất Soái đội” mà bọn họ coi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình được.

Cũng tương tự, những thành viên bên đội của Thành Ca bên kia cũng đang châm biến.

“Cái gì mà Đế cấp đạo trường chứ, cũng chỉ có vậy mà thôi!”

Lại Bình và nhóm Biện Tu, Chung Mạn vốn dĩ ban đầu còn ngưỡng mộ Nguyên Đế Chiến đội, nhưng bây giờ ấn tượng của bọn họ đã thay đổi.

“Trước đây còn cực kỳ ngưỡng mộ bọn họ, nhưng bây giờ xem ra bọn họ cũng chỉ là có mắt chó thích xem thường người khác.”

“Đúng vậy, còn dám đánh giá thấp Khương đội trưởng của chúng ta.”

“Có mắt không tròng, chẳng qua cũng chỉ có vậy!”

Bọn họ cũng không biết rằng, đã có Chí Tôn để mắt đến đội ngũ này.

Chương 1098: Tìm thấy rồi

“Ta đã thu thập được vị trí của vị Thiên Tôn bị tiêu diệt gần đây.”

“Đã nắm được lộ trình và phạm vi gần đúng của đội ngũ bí ẩn mạnh mẽ đó.”

Là một con chó ngoan lâu năm, năng lực nghiệp vụ của của Cô Phàm Chí Tôn vẫn cực kỳ xuất chúng.

Nhìn vào bản đồ mà hắn vẽ và khu vực đáng ngờ được khoanh tròn, trong đôi mắt đẹp của Yên Dĩ tràn đầy lời khen ngợi.

“Rất tốt, rất tốt.”

“Cô Phàm, ngươi đã giúp ta rất nhiều!”

Nhận được một câu khẳng định của nữ thần, Cô Phàm cực kỳ kích động .

Hắn vội vàng nói lớn: “Đây là việc ta nên làm!”

“Có thể được giúp đỡ công chúa một chút việc như vậy là vinh hạnh của ta.”

Sau khi nói xong, hắn không nhịn được mà tặng cho tên Tam Nhãn Hổ bên cạnh mình một cái nhìn khiêu khích.

Cái đó có nghĩa là… Ngươi có làm được không?

Tam Nhãn Hổ tỏ ra hắn thực sự không thể làm được.

Gì chứ khoác lác lười biến chính là sở trường của hắn.

Mà kiểu công việc cần tính toán mệt não này ngay cả cửa hắn cũng không thể mò ra.

Vì vậy hắn chỉ có thể bĩu môi biểu lộ sự khinh bỉ của mình.

Sau khi khoanh tròn một vài phạm đại khái, việc còn lại là tìm kiếm.

“Đội ngũ quá mạnh, nếu chúng ta phân tán, rất có thể sẽ bị hắn ta đánh bại từng phần.”

“Nhưng nếu chúng ta tập trung lại một chỗ thì sẽ rất khó tìm ra tung tích của bọn họ.”

“Dù sao thì phạm vi này vẫn quá lớn.”

Yên Dĩ và Cô Phàm không hẹn mà gặp cùng lúc nhìn về phía Tam Nhãn Hổ.

Ý nghĩa là rất rõ ràng, hy vọng lão huynh này có thể làm trinh sát một lần, đi tiên phong dò xét kẻ thù.

Tam Nhã Hổ cũng không ngốc, sao hắn có thể đảm nhận một nhiệm vụ nguy hiểm như vậy.

Vì vậy đã giả vờ huýt sáo và quan sát cảnh vật xung quanh, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của hai Đại Chí Tôn.

Yên Dĩ cảm thấy khó thở, nhưng lại không thể làm được gì.

Mà Cô Phàm Chí Tôn một lần nữa thể hiện khả năng "chó liếm" chuyên nghiệp của mình.

"Ta thấy hay là phái tất cả Thiên Tôn dưới trướng đi, chia theo nhóm ba người, ngay khi tìm thấy tung tích của đội ngũ đó, thì phải lập tức gửi tín hiệu!"

Ngay khi hắn vừa nói xong, hơn hai mươi tên Thiên Tôn đi theo đội súyt chút nữa đã không nhịn được mà chửi thề ngay tại chỗ.

Nếu như ngươi muốn lấy lòng nữ thần thì tại sao ngươi không tự đi đi?

Đội ngũ bí ẩn kia rất mạnh, ba người bọn ta một nhóm, liệu có thể sống sót nếu gặp phải bọn họ hay không?

Đến lúc đó, sau khi gửi được tín hiệu, căn bản là nếu như không thể đợi các ngươi tới thì sẽ chết phải không?

Nhưng ý kiến của bọn họ cũng vô ích.

Đứng trước mặt Chí Tôn, Thiên Tôn không có chỗ để nói.

Cuối cùng thì hơn hai mươi thiên tôn kia được chia làm bảy nhóm, đi đến bảy khu vực khác nhau trong khu vực rộng ngàn tỷ dặm này.

Tính toán của Cô Phàm Chí Tôn là chính xác.

Trong số bảy khu vực đó, có hai khu thực sự không xa chỗ của Khương Thành.

Mà rất nhanh, Thành Ca cũng thực sự gặp được nhóm ba Thiên Tôn do bọn họ phái đến.

Theo kế hoạch ban đầu của Cô Phàm Chí Tôn, ba tên Thiên Tôn kia sẽ ngay lập tức gửi tín hiệu, gọi ba vị Chí Tôn kia đến đây.

Thế nhưng bọn họ đã không làm vậy.

Bởi vì… nhìn bề ngoài, đội ngũ của Thành Ca thực sự quá yếu.

Hoàn toàn không giống như "đội bí ẩn mạnh mẽ" kia.

"Tại sao lại có một đội yếu đến như vậy có thể đi đến đây được?"

"Đúng là kỳ diệu."

"Xử lý bọn chúng!"

Ba tên Thiên kia không đợi Thành Ca đứng lên nói chuyện, bọn họ trực tiếp tự tin đi lên.

Trong mắt bọn họ, cái này giống như đập chết mấy con ruồi vậy.

Sau đó bọn họ bị tiêu diệt luôn.

Trận chiến bắt đầu, khi bọn họ phát hiện ra Khương Thành ngoài sức tưởng tượng thì bọn họ hối hận cũng đã quá muộn, đến chết cũng không thể gửi đi tín hiệu cầu cứu kia.

"Ba tên thiên tôn này thực sự rất nhiệt tình."

Thành Ca vừa thu thập chiến lợi phẩm vừa không quên phàn nàn.

"Không nói bất cứ lời xã giao nào đã xông lên đưa đồ, làm cho ta hơi ngại đấy."

Lại Bình và nhóm Biện Tu đương nhiên mặt mày hớn hở, thuận lợi nịnh hót.

Sau khi giết ba tên Thiên Tôn này, Điểm Thiên Đạo của Đệ Nhất Soái đội đã đạt một triệu không trăm sáu mươi ngàn.

Đây là một con số cực kỳ khủng khiếp, trực tiếp đứng thứ ba trong số hàng trăm chiếu khu của chiến trường Hữa Lộ.

Khương chưởng môn lúc này đã không nhận ra rằng mình đã lọt vào top năm trăm bảng xếp hạng điểm Thiên Đạo cá nhân.

Mà bốn tên gà yếu ớt là Lại Bình và Mạnh Thi cũng đột nhiên có thể nhận được hơn hai mươi ngàn phần thưởng thêm, đúng là cứ như một giấc mơ vậy.

Lẫm Dã Tôn Giả ở bên cạnh chua xót quan sát, đột nhiên có chút ghen tị với bọn họ.

Nhưng mà ở một mặt khác, hắn lại có chút khó hiểu.

“Ba tên Thiên Tôn này có chút kỳ quái, sao ta lại có cảm giác như đã nghe thấy chúng ở đâu đó.”

Cả đội lại lên đường, hai canh giờ sau, bọn họ lại gặp phải một nhóm tìm kiếm khác do Cô Phàm Chí Tôn phái đến.

Không giống như nhóm trước, nhóm này đã rơi vào tình trạng hỗn loạn ngay từ đầu.

Vừa mới gặp còn chưa kịp nhìn rõ cảnh giới thì đã gửi tín hiệu đi.

Nhìn vào tín hiệu ngút trời kia, cảm nhận một loại được dao động thần bí nào đó, Thành Ca, nhóm Lại Bình Lẫm Dã mắt to nhìn mắt nhỏ.

“Không ổn!”

“Bọn họ còn có trợ thủ!”

“Bọn họ đến là để tìm chúng ta!”

Tuy là Lại Bình và nhóm Chung Mạn có cảnh giới thấp, nhưng bọn họ vẫn có kinh nghiệm rèn luyện.

“Nguy hiểm, đi mau!”

“Không thể ở lại đây!”

Cuối cùng thì nhóm người đối diện cũng có phản ứng.

“Chết tiệt, đó là một đội siêu yếu.”

“Còn tưởng là đội ngũ thần bí mạnh mẽ kia nữa chứ.”

Sau đó, bốn tên Thiên Tôn này cũng tự tin xông đến.

Một lúc sau, họ cũng bị Khương Thành xử đẹp, dâng tặng hai trăm ngàn điểm Thiên Đạo.

Sau khi xử lý bọn họ, nhóm Lại Bình không thể chờ đợi thêm để bỏ chạy.

“Đội trưởng, rất có thể có một đại năng đã để ý đến chúng ta.”

“Hai nhóm liên tiếp này dường như là cố tình tìm kiếm chúng ta.”

“Một khi đại năng Chí Tôn cấp để mắt đến, vậy thì chúng ta sẽ xong đời.”

Nghe nói là sắp có một Chí Tôn đến, Thành Ca vui còn không kịp.

Hắn cố ý nghiêm mặt.

“Sao nào, các ngươi không còn tin tưởng ở ta nữa sao?”

“Không phải…”

Nhóm Lại Bình thực sự không có tự tin.

Từ trước tới giờ Khương Thành chỉ sử dụng có Căn nguyên băng trong các trận chiến, không sử dụng các căn nguyên khác.

Cũng đủ cho thấy hắn chưa phải là Chí Tôn.

Nhưng tự nhiên là bọn họ không dám nói điều đó ra ngoài.

“Ta chỉ nghĩ là cẩn thận một chút cũng không phải là chuyện gì xấu.”

“Đúng vậy, lần này chúng ta đã lấy được không ít điểm Thiên Đạo, có thể trở về têu hóa một chút.”

Thành Ca sao có thể nghe lọt tai.

“Có ta ở đây, từ thận trọng này là thừa thãi.”

Lẫm Dẫm Tôn Giả ở bên cạnh nghe thấy vậy thì thầm bĩu môi.

Cái đầu nhà ngươi, thật sự không có ai trên đời này tự tin hơn ngươi đâu.

Hắn đã nhớ được lai lịch của ba tên Thiên Tôn vừa rồi là gì

Nếu như không có gì bất ngờ thì, Cô Phàm Chí Tôn sắp đến rồi.

Đến lúc đó, tên tiểu tử này chắc chắc sẽ xong đời.

Bản thân mình có phải là nên tránh đi một chút không, tránh cho lúc đó bị văng máu khắp người.

Ngay sau đó, một người mặt mày xám xịt xuất hiện.

Thành Ca và Lại Bình đến xem, trực tiếp trợn trong mắt ngay tại chỗ.

“Côn Lưu Chí Tôn?”

“Lại là ngươi sao?”

“Ta còn tưởng kẻ thù đã phát động một cuộc tấn công từ lòng đất đấy…”

Mặc dù chỉ mới được vài ngày nhưng tất cả bọn họ đều cảm thấy như đã xa nhau mấy đời.

Lần cuối cùng nhìn thấy Côn Lưu Chí Tôn, lão nhân gia này còn oai phong lẫm liệt biết bao nhiêu?

Ngồi đó nhìn xuống mọi người, giống như thần thánh.

Bây giờ cơ thể này bê bết máu và bùn, đôi mắt tiều tụy mà mệt mỏi, giống như một con người hoàn toàn khác.

Chương 1099: Thật sự là ngươi

“Tại sao ngươi lại chạy tới đây rồi?”

Đối với người phụ trách chiến khu này, nhóm Lại Bình vẫn không dám vô lễ.

Suy cho cùng thì Chí Tôn có rơi rụng tóc thì vẫn là Chí Tôn.

“Không phải là ngươi phải ở trong pháo đài để phân công các đội ngũ và nhiệm vụ sao?”

Cuối cùng cũng tìm được “Đệ Nhất Soái đội”, Côn Lưu Chí Tôn suýt chút nữ đã nước mắt lưng tròng.

Nhưng nghĩ đến hình tượng của bản thân hiện tại, lại cảm thấy hơi xấu hổ trông muốn gặp người khác.

“Khụ khụ!”

Hắn chỉ sờ vào bộ râu quai nón, giả vờ ho vài cái, cố gắng định hình lại vẻ uy nghiêm của mình.

“Khương Thành, đội ngũ của ngươi đang làm rất tốt, Ngọc Tấn Đạo Tôn muốn triệu kiến ngươi.”

“Bây giờ ngươi có thể quay về với ta.”

Nghe tin Đạo Tôn triệu kiến mình, nhóm Lại Bình choáng đầu hoa mắt, suýt chút nữa đã ngất đi vì phấn khích.

Ngay cả Lẫm Dã Tôn Giả cũng mở to miệng, với vẻ mặt đầy nét khó tin.

Đó chính là Đạo Tôn, thậm chí cả đời hắn còn chưa từng có cơ hội nhìn thấy.

Chứ đừng nói chi đến việc nhận được lệnh triệu kiến đặc biệt.

Thế nhưng Thành Ca lại ngay lập tức lắc đầu từ chối.

“Sắp có một lô gà thịt tự dâng mình đến, làm sao ta có thể rời đi được?”

Trong mắt hắn, kiếm được điểm Thiên Đạo và chiến lợi phẩm quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Đừng nói đến việc được Đạo Tôn triệu kiến, cho dù Thiên Đế có triệu kiến hắn đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ không vứt bỏ thứ đó.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

Vẻ mặt Côn Lưu Chí Tôn đầy sự kinh ngạc.

“Đó chính là Đạo Tôn triệu kiến, ngươi lại định chống đối, ngươi bị điên rồi sao?”

“Ngươi nghĩ mình là ai chứ…”

Hắn còn chưa kịp nói xong thì Khương Thành đã ngắt lời hắn.

“Bọn ta không nhận được Lệnh Tiễn, cũng không nhận được sự hỗ trợ nào từ chiến khu, nên bọn ta không cần phải nghe bất kỳ lệnh nào từ chiến khu.”

Hắn nhìn Côn Lưu Chí Tôn một cái nhìn đầy ẩn ý.

“Những lời này lúc trước chính miệng ngươi đã nói đấy.”

Côn Lưu Chí Tôn há to miệng, muốn phản bác lại, nhưng lại phát hiện là hắn nói không cái cái gì.

Đệ Nhất Soái đội không nhận được Lệnh Tiễn, mà chỉ treo tên mình ở chiến khu Vân Chiêu.

Căn bản là hoàn toàn không quan tâm đến thái độ bên trên, bởi vì bọn họ không được bất kỳ sự bảo vệ của bên trên.

Mà nguyên nhân chính dẫn đến tình trạng này lại là do chính hắn.

Nếu như lúc trước hắn thành thật đưa cho Đệ Nhất Soái đội một cái lệnh tiễn, thay vì sốt ruột chỉ định bọn họ tuân theo lệnh của đội Bá Vân, thì cái tên Thành Ca lười biếng suy nghĩ nhiều này có thể sẽ nhận nó.

Bây giờ Côn Lưu Chí Tôn có hối hận thì cũng đã quá muộn.

Làm sao bà hắn có thể biết được là đội ngũ này sẽ thần kỳ đến vậy.

"Đây chính là Đạo Tôn…"

"Liên quan gì đến ta?"

Khương Thành nhún nhún vai, chỉ cần liếc mắt là đã nhìn thấu được hết tâm tư của hắn.

"Đạo Tôn giao nhiệm vụ cho ngươi, để ngươi đến mời bọn ta sao?"

Anh đây rất thông minh, tại sao Côn Lưu Chí Tôn lại đến tận đây, rõ ràng là do không thể không đến.

Vì vậy chính hắn mới là người đang vội, không phải mình.

"Ngươi mời người ta như vậy đó sao?"

"Ngươi!"

Côn Lưu Chí Tôn vừa tức giận vừa lo lắng.

"Ngươi phát điên cái gì vậy?"

"Trận đấu vừa rồi của các ngươi, ta đã nhìn thấy rồi."

"Ngươi chỉ có một loại Căn Nguyên, vẫn còn là Thiên Tôn, cũng không phải là Chí Tôn, Đạo Tôn quả thực đoán sai!"

Hắn hung hăn nói: "Những chiến tích mà ngươi có được trước đó, nguyên nhân chính chính là do ngươi có bí bảo ẩn giấu cảnh giới Thiên Tôn phải không?"

"Cải trang bản thân thành Đế cảnh bát trọng, lừa gạt tai mắt của trận pháp cấm chế, không thu hút sự chú ý của các Tà Tiên

và các Chí Tôn cấp cao.”

“Ngươi cho rằng tất cả Tà Tiên đều là những kẻ ngu ngốc, để ngươi lợi dụng sơ hở mọi lúc sao?”

“Được rồi được rồi, ngươi nói cái gì cũng đúng hết.”

Thành Ca xua tay: “Ngươi có thể quay về rồi.”

Côn Lưu Chí Tôn suýt chút nữa đã bị tên này chọc cho tức điên.

“Rõ ràng là cao thủ của đối phương chắc chắn sẽ đến ngay lập tức, ngươi ở lại chỗ này là muốn tìm đường chết!”

Hắn vừa nói xong câu này, phía trên bầu trời xa xăm, ba bóng người đã nhanh chóng tiếp cận.

Tốc độ của Chí Tôn nhanh đến thế nào.

Ngay sau khi nhận được tín hiệu, Yên Dĩ và Cô Phàm Tôn Chí Tôn đã xuất hiện trước mặt họ ngay lập tức.

“Chính là bọn họ?”

Sau khi nhìn rõ tình hình của cả đội ngũ, cho dù là Yên Dĩ hay là Cô Phàm hay là Tam Nhãn Hổ đều trợn tròn mắt

“Đội ngũ này chính là đội ngũ bí ẩn mạnh mẽ kia?”

Yên Dĩ cảm thấy hơi vô lý.

“Chỉ một mỗi Côn Lưu Chí Tôn, những người khác đều là cặn bã yếu ớt?”

“Mà Côn Lưu Chí Tôn dường như không cùng đội với bọn họ.”

Cô Phàm đã quên phụ họa với nữ thần vì quá choáng váng, nhưng theo bản năng hắn vẫn phản bác một câu.

“Không thể nào!”

“Đội ngũ này yếu đến mức không thể tin được, chắc chắn là đã sai ở chỗ nào đó.”

Cô Phàm Chí Tôn cảm thấy rất mất mặt.

Chính mình đã tính toán, đã lập luận, đã phân tích lộ trình, cũng đã xác định phạm vi.

Cuối cùng lại không tìm thấy "đội ngũ bí ẩn mẽ" đó, mà chỉ có một tiểu đội yếu kém như vậy?

Điều này làm cho mặt mũi của hắn khá là khó chịu.

Nữ thần hẳn là đang thất vọng về bản thân mình đúng không?

Tên Tam Nhã Hổ chết tiệt đó, chắc chắn là đang cười nhạo mình nhỉ?

Hắn cũng không biết rằng Tam Nhãn Hổ vào lúc này đang bận truyền âm.

"Ca?"

Sau khi nhìn thấy Tam Nhãn Hổ Thành Ca cũng không kịp trở tay.

Mặc dù con Yêu Hổ này đã biến đổi thành hình dạng con người, nhưng đặc điểm dao động của linh hồn và khí tức thì không thể thay đổi.

Hắn vừa nhìn là đã có thể nhận ra.

"Vậy mà lại là cái tên nhà ngươi?"

"Ca, thực sự là ngươi à, chết tiệt chết tiệt!"

Tam Nhãn Hổ kích động đến mức suýt chút nữa đã trực tiếp la lên.

"Ta cứ tưởng là ca đã chết rồi, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, thì ra là ngươi vẫn còn sống sao!"

"Tại sao ngươi chỉ mới đến Đế cảnh bát trọng vậy, lăn lộn còn thảm hơn cả ta?"

Nhìn thấy cảnh giới hiện tại của Thành Ca, Tam Nhãn Hổ đã tự tin trở lại.

Khương Thành nhếch môi, có trời mới biết tốc độ dòng chảy thời gian bên trong Không Gian Thiên Đạo lại nhanh như vậy.

Sau khi đi ra, mọi thứ đều đã thay đổi.

"Đúng vậy đúng vậy, ta chỉ mới là Đế cảnh bát trọng mà thôi, chúng ta có nên luyện tay một chút không?"

"Không cần không cần…"

Tam Nhãn Hổ cũng không ngu ngốc.

Kể từ cái ngày gặp được Khương Thành, chưa thấy hắn ta thua cuộc.

Không phải là đang khiêu chiến vượt cấp thì là đang trên đường đi khiêu chiến vượt cấp.

“Giữa hai huynh đệ chúng ta nếu phải chọn, ta nhất định phải đứng về phía ngươi!”

Thành Ca cau mày: “Đã nhiều năm không gặp, tại sao ngươi lại nhập hội đi chung với Tà Tiên vậy?”

Tà Tiên thực sự không phải là thứ tốt, còn không có điểm mấu chốt hơn cả Tiên nhân Ma giới năm đó.

“Ca à, ca hiểu lầm rồi, ta không phải là Tà Tiên.”

Tam Nhã Hổ cười một cách kỳ lạ.

“Ha ha ha, ngươi nghĩ sao về Lang Nữ bên cạnh ta?”

Thành Ca cũng đã “có tính lịch sự” mà đánh giá cô gái đó vài lần rồi.

Nghe thấy cũng không thể không thừa nhận: “Xinh đẹp, tuy là Yêu tộc, nhưng vẫn rất hấp dẫn.”

Thân hình của Yên Dĩ hài hòa, chỗ cần cong thì cong, có thể so sánh được với Thương Linh, nhưng khí chất hoàn toàn khác với Thương Linh.

Thương Long nữ đế không thích lo toan nhiều việc, có cảm giác như là vô dục vô cầu.

Mà Yên Dĩ thì ngược lại, đôi mắt của người phụ nữ này chứa đầy tham vọng làm việc lớn.

“Cho nên ngươi hiểu mà…”

Khóe miệng Thành Ca nhếch lên, sau bao nhiêu năm, bản tính của con hổ này vẫn không hề thay đổi!

Khi hai người nói đủ chuyện trong bí mật, Côn Lưu Chí Tôn ở đối diện đã gần như tuyệt vọng.

Hắn đoán là bên phía Tà Tiên kia có thể sẽ có Chí Tôn đến, nhưng hắn không ngờ rằng sẽ có ba người sẽ đến cùng một lúc.

Mà ba người này, cho dù người nào cũng đều trông không hề yếu.

“Ba vị Chí Tôn, làm sao có thể chứ…”

“Kết thúc rồi.”

Đối mặt với ba vị Chí Tôn, có muốn chạy thoát thì cũng không chạy được.

Lại Bình và nhóm Biện Tu thậm chí còn trực tiếp gục ngã.

“Trời ạ, thậm chí còn là ba vị Chí Tôn.”

“Giờ phải làm gì đây?”

“Không lẽ lão đại sắp thất bại rồi?”

Chương 1100: Gà yếu ớt thì giao cho ngươi

Nếu không có Côn Lưu Chí Tôn, thì Yên Dĩ có thể giống như những Thiên Tôn khác, hoàn toàn không coi những người trước mặt này ra gì.

Nhưng có thêm một Chí Tôn, vậy thì phải xem xét nó một cách nghiêm túc.

Yên Dĩ và Cô Phàm liếc nhìn nhau, sau đó bí mật truyền âm.

“Vậy thì tiếp theo, ai sẽ đối phó với Côn Lưu?”

“Nếu chỉ có một người lên thì sợ rằng sẽ không thể giữ được hắn.”

Tình hình này trong mắt bọn họ vẫn rất rõ ràng.

Một mình Côn Lưu được tính là một nhóm, mấy tên yếu ớt còn lại được tính là một nhóm.

Cô Phàm quay sang nhìn Tam Nhãn Hổ một cách ác ý.

“Nên nghĩ ra cách để cho tên Hổ Yêu kia bỏ ra thêm một ít sức mạnh, tốt hơn là để hắn cùng đối phó với Côn Lưu khó chơi nhất kia…”

Đối phó với đám yết ớt còn lại chắc chắc là rất nhẹ nhàng và an toàn.

Yên Dĩ lạnh lùng nói: “Với tính bại hoại thích chiếm đồ hời của anh hắn, chắc chắn là sẽ không đồng ý.”

Tam Nhãn Hổ ở bên giống như đã nghe thấy bọn họ truyền âm, thế nên đưa ra một cọng rơm.

“Mỹ nữ, tiếp theo phải chiến đấu như thế nào?”

Yên Dĩ thử thăm dò một chút: “Ngươi muốn chiến đấu như thế nào?”

“Hai người chúng ta sắp thành người một nhà rồi, có muốn cả hai cùng nhau nắm tay giải quyết Chí Tôn kia, để lại một giai thoại hay không?

“Còn mấy tên yếu ớt còn lại thì giao cho Cô Phàm Chí Tôn đi.”

Ngay khi hắn vừa nói ra những lời này, mặt Côn Lưu Chí Tôn ở phía đối diện đã tái xanh.

Bản mình thực sự được “chăm sóc” đặc biệt rồi.

Mà Yên Dĩ và Cô Phàm ở bên này thì lại rất ngạc nhiên.

Vừa rồi mới nghe thấy cái gì vậy?

Vậy mà con Hổ Yêu kia lại chủ động chiến đấu với Côn Lưu Chí Tôn?

Tuy vẫn hắn vẫn còn ba hoa như trước, nhưng thế mà lại không hề chiếm chút tiện nghi nào, thay vào đó là để mấy tên yếu đuối cho Cô Phàm Chí Tôn.

Điều này đúng là quá ly kỳ rồi?

Là do tính cách của hắn thay đổi hay mặt trời mọc từ phía tây vậy?

“Ngươi có chắc không?”

Bản thân Cô Phàm Chí Tôn cũng có chút nghi ngờ rằng đây là giả.

“Tất nhiên là thật rồi.”

Tam Nhãn Hổ hất cằm: “Ông đây làm việc toàn là tiêu điểm, đương nhiên là phải đánh một trận được chú ý nhiều nhất, mấy tên yếu ớt thì tính là gì chứ, cũng xứng đáng để ta ra tay sao?”

“Cứ để một tiểu nhân vật như Cô Phàm đi xử lý là được rồi.”

Khóe miệng của Cô Phàm Chí Tôn giật giật.

Con mẹ nó, ngươi lại lên mặt rồi.

Theo như hắn thấy thì tên Hổ Yêu này đắc ý đến quên bản thân mình rồi.

Không có bất cứ một vị Chí Tôn nào dễ đối phó, ngay cả khi hai đánh một thì nói không chừng đối phương còn có thủ đoạn đặc biệt.

Rất có thể sẽ có một đợt phản công khác trước khi chết, đây đều là một rủi ro cần được xem xét.

Yên Dĩ thì ngược lại cực kỳ vui mừng.

Nàng chỉ sợ là Tam Nhãn Hổ không chịu ra tay.

Bây giờ hắn chủ động làm việc như vậy, tất nhiên cầu còn không được.

“Vậy thì được, ta sẽ liên thủ với ngươi để đối phó với Côn Lưu Chí Tôn. Cô Phàm, những người khác thì giao cho ngươi.”

Mặc dù Cô Phàm Chí Tôn là một tên có thể làm tất cả vì người mình yêu, nhưng cũng là một Tà Tiên, hắn cũng biết rõ đạo lý có hời mà không đụng tới thì đúng là tên ngu.

Lập tức vỗ ngực và tiếp nhận nhiệm vụ này.

“Công chúa yên tâm, ta chắc chắn sẽ khiến cho thứ cặn bã không có giá này chết sạch!”

Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh còn bổ sung thêm vài lời hướng dẫn.

“Vậy thì ngươi cần phải làm cố gắng hơn nữa.”

“Ta cùng với cô ấy đã phải gánh vác phần khó khăn nhất, nếu như ngươi thậm chí không thể làm được cái đơn giản nhất, thì đó là mất mặt bọn ta.”

Cô Phàm Chí Tôn trừng mắt: “Tên Hổ Yêu nhà ngươi coi thường ai đấy hả?”

“Nếu như không đối phó được với lũ gà mờ yếu ớt này thì ta thà tự tử trước mặt công chúa còn hơn.”

Hắn còn không quên thể hiện bản thân.

“Công chúa, chỉ cần đợi ta tiêu diệt xong bọn chúng thì sẽ đến hỗ trợ ngươi!”

“Được, có chí khí lắm!

Tam Nhãn Hổ mặt mày hớn hở, cuối cùng hắn lại thêm đổ thêm dầu.

“Chúc ngươi chiến thắng ngay từ trận đầu!”

Nhóc con, nói không chừng khi chúng ta kết thúc trận chiến, ngươi đã tắt thở rồi.

Sau khi nói xong, hắn cũng không dừng lại.

“Giết!”

Trực tiếp chào hắn một tiếng, sau đó cực kỳ phóng khoáng xông về phía Côn Lưu Chí Tôn.

Đây là kế hoạch mà hắn đã bí mật cùng Khương Thành truyền âm với nhau trước đó.

Côn Lưu Chí Tôn có chết hay không, Khương chưởng môn thật sự không quan tâm chút nào.

Dù sao thì lúc trước khi cái tên này giao nhiệm vụ, vì để khoe khoang nên đã không cho Đệ Nhất Soái đội làm người của mình.

Đằng sau đó cũng không hỗ trợ và không bảo vệ gì cả…

Vì vậy, Thành Ca sẽ không coi hắn là đồng đội.

Nếu như Tam Nhãn Hổ có giết hắn, vậy thì cứ giết thôi, không giết được cũng không thành vấn đề.

Theo kế hoạch ban đầu, Khương Thành định giết cả Yên Dĩ và Cô Phàm.

Giết một Chí Tôn, có thể nhận được năm trăm ngàn điểm Thiên Đạo đó!

Nhưng Tam Nhãn Hổ lại bí mật cầu xin, nhất định phải giữ mạng sống của mỹ nhân, giết thì đúng là phí phạm của trời.

Thành Ca không thể chịu được sự quấy rầy đòi hỏi của bạn nối khố làm màu, cuối cùng vẫn chừa lại mặt mũi cho hắn.

Cũng là vì Tam Nhãn Hổ, chứ nếu đổi thành người khác, thật sự không thể khiến hắn từ bỏ sự cám dỗ của năm trăm ngàn điểm Thiên Đạo.

Vì vậy, cuối cùng mới có cái sự sắp xếp kỳ lạ là Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ hợp lực để đối phó với Côn Lưu, còn Khương Thành đối phó với Cô Phàm.

Yên Dĩ và Cô Phàm cảm thấy bản thân mình đang chiếm được lợi.

Tam Nhãn Hổ cũng cảm thấy rằng mình đang chiếm được lợi.

Trận đại chiến này bắt đầu trong bầu không khí kỳ dị như vậy.

Không có gì ngạc nhiên khi Côn Lưu Chí Tôn bị chế trụ hoàn toàn ngay từ khi xông lên.

Năng lực chiến đấu của hắn cũng không nổi bật trong cấp Chí Tôn, nếu không bình thường cũng sẽ không được bố trí để điều động các đội trong pháo đài.

Mà Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ đối diện với hắn lại rất lợi hại.

Thiên Tôn có thể dùng được một loại căn nguyên.

Tiêu chí của Chí Tôn là có thể mượn dùng từ hai loại căn nguyên trở lên.

Côn Lưu Chí Tôn lại vừa hay là giới hạn thấp nhất của Chí Tôn – hai loại căn nguyên.

Hai đối thủ của hắn trong trận chiến này, Yên Dĩ có thể mượn dùng ba loại căn nguyên khác nhau, Tam Nhãn Hổ lại có bốn.

Nói một cách trực quan thì hắn có thể xem là Chí Tôn nhị trọng, hai đối thủ của hắn lần lượt là Chí Tôn tam trọng và tứ trọng.

Trận chiến này đánh thế nào chứ?

Đây là lần đầu tiên hai bên đối đầu nhau, Côn Lưu Chí Tôn như bị sét đánh, rơi vào thế bị động mà đánh.

“Không hay rồi, hai tên Tà Tiên này quá mạnh!”

Hắn lập tức muốn chạy trốn.

Lo cái gì mà Khương Thành với không Khương Thành, sự sống còn của bản thân mới là điều quan trọng nhất.

Hắn cũng không coi Đệ Nhất Soái đội là đồng đội của mình.

Chỉ tiếc là, bây giờ có muốn trốn thì cũng đã quá muộn.

Bị cả Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ vây đánh cùng một lúc, hắn căn bản là không có cơ hội nào cả.

Lúc này, hắn đã hận Khương chương môn đến tận xương tủy.

Nếu không phải vì "con thiêu thân" mà đội của bọn họ tạo ra, thì hiện tai ta đang ở trong pháo đài tận hưởng sự nhàn nhã, sao có thể đến đây để nộp mạng.

Theo như hắn thấy thì, Khương Thành bị Cô Phàm Chí Tôn để mắt đến sẽ chết chắc.

Bản thân mình chính là xui xẻo bị hắn kéo xuống nước.

Trong trận chiến ác liệt, hắn căn bản là không có thời gian để ý đến tình hình ở chỗ khác.

Ban đầu, Cô Phàm Chí Tôn nghĩ rằng việc giết những người còn lại chỉ cần một cú Trùng Kích Thần hồn của mình là được.

Nhẹ nhàng mà rất thú vị.

Sau đó chính mình có thể sánh vai chiến đấu cùng với nữ thần.

Tuy nhiên, sau khi Trùng Kích Thần hồn của hắn được phát động, tuyến phòng thủ đầu tiên lại không thể bị phá vỡ.

"Tử Hồn!"

Cô Phàm Chí Tôn cực kỳ kinh ngạc.

Có nằm mơ hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến, vậy mà cảnh giới Thần hồn của một Đế cảnh bát trọng lại có thể ngang bằng với mình.

"Làm sao có thể chứ…"

Ngay sau đó, hắn đã phản ứng lại.

Đây chính là chính chủ.

Đây chính là đội ngũ bí ẩn mạnh mẽ kia!

Bởi vì mặt ngoài cảnh giới thấp nên đã che giấu được cấm chế của trận pháp, nhưng trên thực tế còn mạnh hơn Thiên Tôn.

Bản thân mình không hề tìm sai!

“Chính là bọn họ!”

Hắn giống như đã giành được giải thưởng, thúc giục bốn loại căn nguyên đánh thẳng về phía Khương chưởng môn.

Mặc dù Khương Thành ở phía đối diện muốn bị giết, nhưng hắn không thể không đánh trả.

Vì vậy cũng phỉ huy động Căn nguyên băng của mình để nghênh đón hắn ta.

Chương 1101: Cường độ của căn nguyên

Ngũ đạo căn nguyên ngay lập tức giết lẫn nhau.

So với những Thiên Tôn từng gặp trước đây, trình độ thao túng căn nguyên của Cô Phàm Chí Tôn cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Tu vi tiên lực của Chí Tôn và Thần hồn cảnh giới đều có bước tiến lớn.

Dẫn tới chính là nền tảng của bản thân vững chắc hơn gấp nhiều lần.

Nếu như nói Thiên Tôn thao túng căn nguyên, giống như đứa bé cố gắng giương bừa đại đao, vậy thì Chí Tôn giống như là người trưởng thành vung binh khí vậy.

Nhìn vào thấy trôi chảy lưu loát hơn rất nhiều.

Thậm chí giữa bốn đạo căn nguyên của hắn, còn hình thành phối hợp bao vây.

Một tâm dùng bốn, bốn đạo căn nguyên vây quanh đạo căn nguyên băng kia của Khương Thành, tiến hành chém giết mãnh liệt.

Sau khi xác nhận Khương đội trưởng thật sự chỉ có một đạo căn nguyên, thì tia hy vọng cuối cùng của nhóm người Lại Bình và Chung Mạn bị dập tắt.

“Xong rồi xong rồi, đội trưởng thật sự không phải là Chí Tôn.”

“Này thua chắc rồi.”

“Chí Tôn mạnh hơn nhiều quá…”

“Đội trưởng của chúng ta đã đủ thần dũng, chỉ tiếc là lần này…”

Lẫm Dã Tôn Giả ở môt bên nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng tuân theo bản năng Tà tiên, lựa chọn chạy trốn.

Hắn ta hiểu rất rõ, nếu Khương Thành thắng ngược lại bản thân có thể tiếp tục sống.

Nếu Khương Thành mà thua, Cô Phàm Chí Tôn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho băng đảng dẫn đường như mình.

Hơn nữa theo như hắn ta thấy, Khương Thành chống đỡ không quá vài giây thì sẽ bị giết chết.

Thế nhưng kẻ đã chạy trốn như hắn không hề biết, bản thân đoán sai rồi.

Khương chưởng môn người dùng một đạo căn nguyên băng đối diện với bốn đạo căn nguyên quây xung quanh, mặc dù không ngừng xảy ra tình huống nguy hiểm, nhưng không hề bị đánh bại.

Cô Phàm Chí Tôn khống chế bốn đạo căn nguyên đó đã tới mức rất là linh hoạt.

Tiếc là, sợi căn nguyên băng của Thành ca đã sắp thành tinh luôn rồi.

Liên tiếp những ngày này khi đối đầu với Tà Tiên Thiên Tôn, hắn ta đã tích lũy được không ít kinh nghiệm chiến đấu, đối với việc thao túng căn nguyên càng ngày càng thuần thục

Mặc dù Chí Tôn có nhiều căn nguyên, nhưng cũng vẫn là mượn dùng,

Chưa có luyện hóa thành một phần của riêng mình

Độ thuần thục thao túng căn nguyên của bọn họ có hạn, cũng chính là giống như múa binh khí vậy.

Còn đạo căn nguyên băng này của Thành ca là thuộc về bản thân, giống như là cánh tay ở trên người hắn vậy…

Thấy sợi căn nguyên băng đó linh hoạt bơi lội ở giữa bốn đạo căn nguyên, hoàn toàn chính là nhịp nhàng tới mức đến ảnh đi không vết vậy.

Cô Phàm Chí Tôn - người lúc bắt đầu tự tin ngập trời cũng ngơ người rồi.

“Điều này là không thể nào!”

“Thiên Tôn nhỏ bé làm sao có thể khống chế tới trình độ đó được?”

Có thể đạt tới bước này, thực tế chỉ có Đạo Tôn thôi.

Đạo Tôn thật sự đã luyện hóa được căn nguyên, biến sợi căn nguyên đó thành món đồ thuộc về mình, mà không phải là mượn dùng.

Mà hiện giờ Khương Thành mới là cảnh giới gì chứ, Đế cảnh bát trọng trung kì mà thôi.

"Không lẽ hắn ta thật sự là Đạo Tôn?"

Cô Phàm Chí Tôn cũng có chút nghi thần nghi quỷ.

Nhưng mà rất nhanh, hắn ta liền gạt ngay cái ý nghĩ này.

Bởi vì sợi căn nguyên đó của Khương Thành không mạnh.

Mỗi một sợi căn nguyên mà Chí Tôn có thể mượn, cũng phải mạnh hơn sợi căn nguyên đó của Thiên Tôn nhiều.

Bởi vì trình độ cảm ngộ quy tắc của bọn họ cao hơn nhiều, tu vi thâm sâu hơn, căn nguyên có thể mượn được tự nhiên cũng cường đại hơn nhiều.

Cường độ sợi căn nguyên băng đó của Khương Thành, là cùng cấp bậc với Thiên Tôn.

Có nhiều lần, căn nguyên của Cô Phàm Chí Tôn bị căn nguyên băng đó tập kích từ phía sau, nhưng đều không bị tổn hại gì.

Ngược lại căn nguyên của bản thân Khương Thành lại bị chút tổn thương.

Điều này cũng khiến Thành ca rất buồn bực.

"Cảnh giới thấp đúng là phiền phức mà!"

"Ta mà là Chí Tôn, à không, Thiên Tôn thì đã có thể nhẹ nhàng đánh nổ hắn rồi."

Trận chiến của cấp bậc Thiên Tôn và Chí Tôn này, chính là đọ căn nguyên.

Không phải bọn họ không có bản lĩnh khác, mà là căn nguyên quá mạnh rồi,

Giống như là nắm đạn hạt nhân trong tay, ai có thể phá vỡ hàng rào của đối phương trước, làm nổ đối phương, vậy thì cơ bản là thắng rồi.

Dù gì căn nguyên gần cũng như là sức mạnh vô địch, bị đánh trúng không chết cũng tàn.

Nếu mà cảnh giới Khương Thành cao hơn chút, vậy thì sơi căn nguyên băng lấy ra từ bên trong tâm của căn nguyên này cũng có thể trở nên mạnh hơn nhiều.

Hắn ta hiện giờ là Đế cảnh bát trọng trung kỳ, lấy ra được sợi căn nguyên với cường độ đó thì đã ngang với Thiên Tôn rồi.

Nếu thăng lên Thiên Tôn, vậy thì đạo căn nguyên hắn ta có được, chỉ sợ sẽ vượt qua cường độ mấy đạo của Chí Tôn khác cộng lại.

Nhóm người Lại Bình và Biện Tu ở một bên, đều đã giống như nhìn thấy thần tiên vậy.

"Khương đại lão này cũng lợi hại quá đi?"

"Rõ ràng là Thiên Tôn, vậy mà có thể đánh không phân cao thấp với Chí Tôn."

"Mặc dù không nhìn ra được cơ hội thắng, nhưng một Thiên Tôn có thể đọ sức với Chí Tôn lâu như vậy, đã là một kì tích rồi!"

"Là thần kỳ mới phải?"

"Haizzz, đáng tiếc Côn lưu Chí Tôn xong rồi…"

Ngược lại mấy người bọn họ lại không chạy trốn.

Dù gì với chút thực lực của bọn họ, dù có chạy cũng chạy không thoát.

Huống hồ đây là vùng nội địa của Tà Tiên giới, chạy lung tung, tùy tiện đụng phải Tà Tiên cũng sẽ diệt cả đội bọn họ.

Ở bên kia Côn Lưu Chí Tôn đã chịu tổn thương nghiêm trọng, lảo đảo như muốn rơi xuống.

Tam Nhãn Hổ đang trong chiến đấu kịch liệt nhưng không dùng hết toàn lực, hắn ta còn phải giữ lại chút thực lực, đề phòng thủ đoạn sau cùng của Côn Lưu Chí Tôn.

Nếu không phải vì lý do này, chỉ sợ Côn Lưu Chí Tôn đã bị xử lý rồi.

Yên Dĩ biết ý nghĩ trong lòng của hắn, nhưng cũng không biết phải làm sao, Hổ Yêu này đồng ý ra chút sức lực xem như không tồi rồi.

Nàng ta chỉ thắc mắc, cũng sắp nửa khắc rồi, Cô Phàm Chí Tôn sao vẫn chưa tới chi viện cho mình?

Giết mấy con gà bệnh cũng tốn công vậy sao?

Nàng ta không nhịn được tranh thủ chút nhìn sang cuộc chiến ở bên cạnh.

Kết quả nhìn thấy mấy tên bên kia chưa ai chết cả, Cô Phàm Chí Tôn đang "đánh bất phân thắng bại" ở bên kia với Khương Thành.

"Sao có thể như thế được?"

Yên Dĩ có chút ngây ngốc.

"Đế cảnh bát trọng mạnh vậy sao?"

Nàng ta nhịn không nổi giục một tiếng.

"Cô Phàm ngươi đang làm gì vậy?"

Câu này lọt vào tai của Cô Phàm Chí Tôn, thì chính là người làm ăn kiểu gì vậy?

Sao lại vô dụng vậy?

Thân là "chân chó", câu này của nữ thần đơn giản chính là ngũ lôi oanh đỉnh.

Cố Phàm Chí Tôn há có thể chấp nhận được?

"Đồ côn trùng đáng chết!"

"Đi chết đi!"

Bình thường trận chiến Thiên Tôn và Chí Tôn, đều là hủy căn nguyên của đối phương trước tiên, sau đó mới tấn công cơ thể của đối thủ.

Dù gì mỗi đạo căn nguyên đều giống như đạn hạt nhân, không thể xem thường.

Lỡ như lúc tấn công, căn nguyên của đối phương cũng giết tới, vậy thì chính là đồng quy vô tận rồi.

Nhưng lúc này nữ thần đã lên tiếng, Cô Phàm Chí Tôn xông tới.

Hắn ta trực tiếp từ bỏ kế hoạch diệt trừ căn nguyên băng, rút ra tam đạo căn nguyên tấn công trực tiếp Khương Thành, chỉ giữ

lại một đạo căn nguyên dây dưa đấu với căn nguyên băng.

Đối diện sự tấn công bất ngờ của tam đạo căn nguyên, Thành ca không thể tự sát nê phải rút căn nguyên băng về phòng ngự.

Trình độ thao túng của hắn càng cao hơn, căn nguyên băng đánh sau vọt trước, mạnh mẽ chắn phía trước tam đạo căn nguyên.

Lại ngăn chặn được một trận.

Sâu trong nội tâm, hắn ta chỉ mong Cô Phàm Chí Tôn nhanh chút giết mình mới vui.

Có lẽ lời cầu nguyện của hắn ứng nghiệm, cũng có thể là cách biệt cảnh giới của hai người qua lớn, lần này Cô Phàm Chí Tôn cuối cùng phá vỡ phòng tỏa của căn nguyên băn.

Tam đạo căn nguyên lần lượt đánh vào người Khương chương môn.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Thể hồn của Khương chưởng môn quá mạnh, cứng rắn chống qua được hai đạo trong đó mà không chết, chỉ là bị trọng thương.

Nhưng mà "may thay" cuối cùng thì đạo thứ ba đã kết thúc được sinh mệnh của hắn.

Sau khi từ trong không gian Thiên Đạo ra, hệ thống hack của hắn cuối cùng cũng được mở ra.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang tiến hành kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

Chương 1102: Chỉ công không thủ

Thành ca cảm giác là rất lâu không gặp.

Hiếm thấy!

Gần đây toàn gặp phải những người đánh không lại mình.

Trong Gia Vương đạo trường ngược lại còn có cao thủ mạnh hơn, nhưng vấn đề là bên phía Nguyên Tiên Giới lại không có mấy người dám tùy tiện ra tay.

Muốn chết cũng không có cơ hội.

“Ting! Kí chủ có được cơ hội sử dụng Hack Khóa Huyết hai lần.”

Hệ thống vẫn rất thông minh.

Còn biết Tam Nhãn Hổ không phải là kẻ địch của hắn, chỉ sắp xếp Yên Dĩ và Cô Phàm Chí Tôn.

“Ting! Kí chủ sống lại!”

Cô Phàm Chí Tôn ở bên ngoài, sau khi giết chết Thành ca, cũng đã giết chết Côn Lưu Chí Tôn.

“Công chúa, ta đến giúp ngươi!”

Hắn vì lấy lòng nữ thần tâm trạng dĩ nhiên rất nôn nóng.

Đến mức đám người Lại Bình, hắn tạm thời đã quên sạch.

Giúp đỡ nữ thần mới là chuyện quan trọng nhất, không rảnh đi thanh lý đám cá hỗn tạp được chứ?

Hắn vừa mới gia nhập, Yên Dĩ mừng rỡ.

“Nhanh, hắn sắp không xong rồi!”

“Giết chết hắn!”

Côn Lưu Chí Tôn thật sự không xong rồi, đã bị thương nhiều chỗ.

Hai đạo căn nguyên đã bị đánh tan một đạo, chỉ còn một đạo căn nguyên vây quanh bản thân, miễn cưỡng ngăn cản nên còn chưa có chết.

Mà căn nguyên bị đánh tan, sẽ trở về chỗ cũ.

“Vâng!”

Cô Phàm Chí Tôn giống như được tiêm máu gà, vâng một tiếng rất dõng dạc.

Hắn mới ra tay được năm giây, đạo căn nguyên cuối cùng của Côn Lưu Chí Tôn cũng bị đánh tan.

“Không…”

Hắn tuyệt vọng gào lên.

Mà đúng vào lúc này, bóng người của Thành ca bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Cô Phàm Chí Tôn

“Tiểu Lão Đệ, ngươi thay đổi chiến trường cũng nhanh thật.”

“Ca còn ở đây!”

Sau khi nghe giọng nói của Khương Thành, Cô Phàm Chí Tôn còn tưởng rằng đã nhìn thấy quỷ.

“Không thể nào!”

Yên Dĩ thì không hài lòng.

“Ngươi tại sao vậy, lâu như vậy mà không giết được hắn?”

Cô Phàm Chí Tôn lần thứ hai bị nữ thần nghi ngờ chất vấn năng lực, không chịu nổi.

Hắn lập tức thoát khỏi vòng chiến bên này, đi giết Khương Thành lần nữa.

“Loại bò sát chết tiệt!”

“Ta có thể giết ngươi một lần, thì có thể giết ngươi vô số lần!”

“Ha ha ha ha, lúc nãy nhường ngươi mà thôi, ngươi còn tưởng là thật.”

Thành ca vung Băng Trừng Kiếm lên, tung mười lăm môn Kiếm Tâm và năm mươi đạo Huyền Văn cùng nhau đánh giết, đánh thẳng vào Cô Phàm Chí Tôn.

Sự công kích như vậy, đủ để giết chết Đế Cảnh Cửu Trọng n lần trong một giây.

Cũng đủ để tạo ra sự uy hiếp chí mạng với Thiên Tôn.

Nhưng Cô Phàm Chí Tôn không để tâm đến.

Cho dù có nhiều quy tắc và Kiếm Tâm rất lạ thường, đúng là một kỳ tích, nhưng trước mặt căn nguyên còn chưa đáng kể.

“Ta nói ngươi còn có thủ đoạn gì nữa sao!”

Hắn thúc giục bốn đạo căn nguyên lần nữa, tiến lên nghênh đón.

“Hóa ra chỉ là chút kĩ thuật vô dụng!”

Đạo căn nguyên thứ nhất của hắn, cùng với quy tắc kiếm của Khương Thành công kích va chạm vào nhau trước tiên.

Huyền Văn quy tắc kiếm thập nhị trọng, đã tan tác không chút trông đợi nào.

Hết cách rồi, căn nguyên trước mặt, một đạo Huyền Văn quả thực không đủ cấp độ.

Ngay sau đó, Huyền Văn quy tắc còn lại cũng liên tiếp bị bốn đạo căn nguyên này đánh tan.

Chỉ một thoáng, đã thấy trên chiến trường, tiếng nổ đùng đoàng liên miên không dứt.

Có dư âm lúc Ngũ Hành Kiếm Tâm nổ tung, Huyền văn quy tắc bị đánh tan.

Huyền Văn và Kiếm Tâm nhiều như vậy, có thể tưởng tượng được, chiến trường sẽ hỗn loạn cỡ nào.

Đám người Lại Bình ngước đầu lên, giống như đang nhìn thấy thần linh.

Bọn họ hiểu rất rõ, một đạo công kích bất kỳ trong đó, đều có thể ung dung hủy diệt mình cả vạn lần.

Chỉ là đối mặt với bốn đạo căn nguyên thực sự quá mạnh, cho nên mới để lộ ra sự bình thường của Kiếm Tâm và Huyền Văn.

“Trò mèo!”

Cô Phàm Chí Tôn vừa thúc giục bốn đạo căn nguyên vãng lai xung phong, vừa đưa ra đánh giá khinh thường sự công kích của Thành ca.

Trên thực tế, công kích nhiều như vậy hắn muốn ngăn cản toàn bộ, rất mất sức.

Sự công kích của Kiếm Tâm và Huyền Văn, mặc dù trước mặt căn nguyên không đáng để gây ra sự chú ý, nhưng muốn đánh vào yêu thể bên trong hắn, có lẽ sẽ tạo ra tổn thương không nhỏ.

Hắn không thể không chặn!

Nhưng mà số lượng Kiếm Tâm và Huyền Văn của Khương Thành rất nhiều!

Nhiều đến mức bốn đạo căn nguyên của hắn đều không giúp được.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ vang rền vang lên liên miên, toàn bộ phông làm nền trời đều đã biến thành muôn màu muôn vẻ.

Năm mươi đạo Huyền văn quy tắc và mười lăm môn Kiếm Tâm, hiệu quả công kích quả thực quái lạ, vây xung quanh bất cứ chỗ nào.

Cô Phàm Chí Tôn cảm giác mình giống như đang bị hơn mười Thiên Tôn và Tôn Giả vây đánh.

Tính thương tổn không cao, nhưng rất khó chống đỡ hết.

Luống cuống tay chân, hắn suýt chút nữa bị đánh đến nghi ngờ cuộc đời.

Cái tên này là cái giống quái thai gì, một người làm sao có thể nắm giữ nhiều môn Kiếm Tâm và quy tắc như vậy?

Hơn nữa cấp độ mỗi một môn xem ra cũng không thấp.

Quả thực là không theo lẽ thường!

Cũng may là Kiếm Tâm của Khương Thành không thể tạo ra thế giới kiếm đạo, bằng không dựa vào sự công kích này, cũng đủ để kéo toàn bộ căn nguyên của hắn lại đây.

Trong lòng Cô Phàm Chí Tôn đang điên cuồng phỉ nhổ, nhưng khí thế không thể thua.

“Chỉ dựa vào sự công kích gãi ngứa đó, cũng muốn đột phá phong tỏa căn nguyên sao?”

“Đúng là mơ mộng hão huyền!”

Hắn vừa nói xong, một sợi tơ óng ánh long lanh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Là Căn nguyên băng của Khương Thành!

Căn nguyên này xuất hiện rất bất ngờ.

Đây mới là nguyên nhân Khương Thành triển khai Kiếm Tâm và Huyền Văn.

Lúc bình thường, Căn nguyên băng nhất định sẽ bị bốn đạo căn nguyên đối diện ngăn cản.

Mà bây giờ, Cô Phàm Chí Tôn muốn về cứu cũng không kịp.

Đây là kinh nghiệm chiến đấu mà Khương Thành không ngừng chiến đấu, không ngừng tích lũy trong khoảng thời gian này.

Sử dụng Kiếm Tâm và Huyền Văn ngăn cản bốn đạo căn nguyên của đối phương, quấy rối đối phương, tạo ra cơ hội đánh bất ngờ cho Căn nguyên băng.

Mà loại chiến pháp này, có lẽ cũng chỉ có hắn mới làm được.

Bởi vì những người khác không thể dùng nhiều Kiếm Tâm và Huyền Văn cùng một lúc như vậy, không có cách nào một người có thể khai triển hiệu quả thần kỳ của hơn mười Thiên Tôn như hắn.

Ầm!

Một tia Căn nguyên băng tiến mạnh đến cuối cùng cũng đánh trúng Cô Phàm Chí Tôn!

Sau đó người như bị sét đánh, ói máu tại chỗ.

Xương cốt đứt đoạn mất đi mấy cái, yêu thể lại tan thành nhiều mảnh.

Cũng không còn cách nào để duy trì hình người, yêu thể to lớn hiện ra.

Mà vẻn vẹn chỉ trúng một đòn, yêu thể đã nhuốm máu khắp nơi, rất thê thảm.

Đây cũng là uy lực của căn nguyên

Mặc dù căn nguyên này chỉ là cấp độ Thiên Tôn, nhưng vẫn có thể làm trọng thương một Chí Tôn như cũ.

“Đáng chết, đáng chết!”

Đường đường là Chí Tôn bị một “Thiên Tôn” đánh thành như vậy, cặp mắt Cô Phàm đỏ như máu, nổi điên.

Hắn cảm giác lần này mình rất mất mặt.

Đặc biệt là mất mặt với nữ thần đang ở bên cạnh…

“Ngươi quả thực không thể tha thứ!”

Hắn thông suốt đi ra ngoài lần nữa, lấy ra bốn đạo căn nguyên, hung hãn đánh giết Khương chưởng môn.

Cũng không để ý tới sự công kích của Kiếm Tâm Huyền Văn và Căn nguyên băng.

Hắn quyết định từ bỏ phòng ngự, trực tiếp lấy công đối công!

Ngươi dùng căn nguyên đánh ta, ta cũng dùng căn nguyên đánh ngươi, xem ai hao tổn hơn ai.

Dưới góc nhìn của hắn, vẫn là có lời.

Ta là Chí Tôn, yêu thể càng mạnh, càng có thể đương đầu.

Hơn nữa ta có bốn đạo căn nguyên, ngươi chỉ có một đạo.

Ngươi đánh ta một lúc, ta nhiều nhất là trọng thương, ta bốn phía đánh ngươi, ngươi sẽ chết.

Cho nên, ưu thế vẫn thuộc về ta!

Nhìn thấy hắn đưa ra lựa chọn muốn đồng quy vu tận, Thành ca rất vui mừng.

Hắn thúc giục Căn nguyên băng, giết Cô Phàm Chí Tôn lần nữa.

Cô Phàm Chí Tôn đang nổi giận nhưng rõ ràng vẫn thấy được đạo căn nguyên này đang tới giết, nhưng căn bản hắn vẫn không coi là chuyện gì to tát.

Chương 1103: Để ta giành được ấn tượng tốt

Ầm!

Hắn lại bị đánh trúng, cũng nhận lấy trọng thương một lần nữa!

Mà ngay sau đó, bốn đạo căn nguyên của hắn cũng đánh trúng vào người Khương Thành.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Bốn tiếng nhẹ vang lên truyền ra.

Sau đó, cũng không có sau đó.

Khương Thành một cọng lông cũng không mất, bốn đạo căn nguyên kia giống như bốn hơi thở, như kiểu thổi xong một cái vậy.

Hết cách rồi, hệ thống khóa máu cho hắn.

Lúc này bất cứ công kích nào đánh vào hắn, hắn cũng sẽ không chịu bất cứ thương tổn gì.

Công kích căn nguyên cũng không ngoại lệ.

Nhãn cầu của Cô Phàm Chí Tôn suýt chút nữa rơi xuống.

Hắn liều mạng đánh đổi bị thương, là vì một lần chém giết Khương Thành.

Kết quả này dành cho hắn?

“Không…”

“Chuyện này không thể nào!”

“Giả, nhất định là giả!”

Vào lúc này, hắn suýt chút nữa phát điên tại chỗ.

Đối với một Chí Tôn mà nói, căn nguyên là đòn sát thủ quan trọng nhất, là sát khí to lớn nhất mà bọn họ có được.

“Đạn hạt nhân” này cũng vô dụng, có thể tưởng tượng được đã tạo ra bao nhiêu đả kích đối với niềm tin của hắn.

“Ta không tin!”

Hắn lại thúc giục bốn đạo căn nguyên đánh về phía Khương Thành.

Còn Thành ca cũng điều động đạo Căn nguyên băng đánh giết hắn.

Hai người một lần nữa lựa chọn không phòng thủ chỉ có tấn công.

Ầm!

Cô Phàm Chí Tôn bị Căn nguyên băng đánh trúng lần thứ ba.

Vị Yêu Tộc Đại Năng này rơi xuống giữa trời, yêu thể đứt gãy, thậm chí ngay cả tiên lực cũng không thể duy trì, trở nên thoi thóp.

Sau khi Khương Thành bị bốn đạo căn nguyên đánh trúng, vẫn không mất một sợi tóc như cũ.

Giống như gió mát lướt nhẹ qua ung dung thoải mái.

"Đến nữa không?"

Ca nhếch miệng lên, lại điều động Căn nguyên băng một lần nữa chém giết phía đối diện.

Cô Phàm Chí Tôn hoảng loạn.

Cho dù hoàn toàn không có cách nào lý giải tại sao đối phương lại không chịu bất cứ thương tổn nào, nhưng hắn thấy được, hành động của mình bây giờ không phải "đồng quy vu tận", mà là tự sát.

Hắn cuống quít triệu hồi bốn đạo căn nguyên của bản thân, định ngăn cản Căn nguyên băng.

Đáng tiếc, đã quá chậm.

Bốn đạo căn nguyên của hắn còn chưa kịp trở về, Căn nguyên băng lại đánh trúng hắn lần nữa.

Ầm!

Cô Phàm Chí Tôn bay lên.

Yêu thể nát bấy giữa trời!

Một đời Chí Tôn, ngã xuống tại chỗ!

Nhìn thấy Khương đội trưởng tự tay chém giết Cô Phàm Chí Tôn, đám người Lại Bình ở bên cạnh sợ ngây người.

Bọn họ hoàn toàn không thể tin được những gì bản thân đã nhìn thấy.

Đây là người sao?

Cái đùi ôm ngay từ đầu, không phải là Đế Cảnh Bát Trọng sao?

Kì vọng lớn nhất, chính là tự mình giết chết một vài Đế Cảnh Thất Trọng.

Kết quả bây giờ…

Thậm chí ngay cả Chí Tôn cũng bị hắn giết chết?

Cái đùi này, rốt cuộc là thô ráp đến mức nào!

Trong lòng của mọi người không có gì ngoài sự chấn động mạnh mẽ.

Mà ở một cuộc chiến khác, cũng vừa kết thúc vào đúng lúc này.

Côn Lưu Chí Tôn bị Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đánh từ hai mặt, cuối cùng vẫn không thể chống đỡ được sự chênh lệch thực lực quá to lớn.

Sau khi không còn căn nguyên, cũng không thể tiếp tục được nữa, nên cũng bị chém giết.

Sau khi giết chết Côn Lưu, Yên Dĩ đang định nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Cô Phàm Chí Tôn.

Kết quả nhìn thấy máu tươi đầy đất và những mảnh vụn nát bươm.

Con chó trung thành Cô Phàm Chí Tôn của nàng đã không còn.

“Không…”

Tuy không thích con chó trung thành này mấy, nhưng một “người công cụ” Tốt như vậy bị giết chết, nàng vẫn rất đau lòng.

“Đi chết đi!”

Nàng hung hăn muốn giết chết Khương chưởng môn.

Còn Tam Nhãn Hổ phía sau lại sốt ruột phát cáu.

“Đừng!”

Hắn không lo lắng Khương Thành bị Yên Dĩ giết chết, mà đang lo lắng Yên Dĩ bị Thành ca chém giết.

Đi theo Thành ca nhiều năm như vậy, hắn nhìn thấy nhiều lắm rồi.

Ca này thực sự còn khoan dung với đám nữ tu sĩ Kỉ Linh Hàm và Lam Đề, Ấn Tuyết Nhi nhiều lắm.

Nhưng số lượng nữ tu sĩ hắn giết chết đã đếm không xuể.

Ngộ nhỡ lần này hắn lại không thương hoa tiếc ngọc, vậy thì thật sự quá thương cảm.

“Đừng em gái, đừng làm chuyện dại dột!”

Bản thân Yên Dĩ tấn công, Thành ca đương nhiên sẽ không ra tay.

Lại là căn nguyên đối căn nguyên, dưới sự giúp đỡ của Hack Khóa Huyết, ba đạo căn nguyên này của Yên Dĩ vốn không đánh nổi hắn.

Mà sau khi Căn nguyên băng của hắn đánh trúng hai lần, Yên Dĩ cũng giống như Cô Phàm Chí Tôn chịu trọng thương.

“Ca, kiềm chế một chút, giữ thể diện…”

Tam Nhãn Hổ chỉ lo hắn giết Yên Dĩ, vội vàng lên tiếng.

Trong lòng Thành ca nói ngươi đúng là phiền phức.

Thừa dịp Yên Dĩ trọng thương, hắn chợt lóe lên suy nghĩ, phong bế tiên lực đạo tâm của nàng, tiện còn phong bế luôn Hồn Hải của nàng.

Tạm thời bảo đảm cô gái này không cách nào để điều động tiên lực và căn nguyên nữa.

Lúc này mới thu tay lại.

Đám người Lại Bình và Biện Tu đứng bên cạnh tạo thành nhóm cổ động viên, nhanh chóng xông tới.

“Khương đội trưởng đúng là vô địch thế gian!”

“Mẹ kiếp, một mình giết chết một Chí Tôn, còn bắt một Chí Tôn khác, năng lực mạnh cỡ nào?”

“Quỳ xuống cho Đại Lão…”

“Một Chí Tôn 50 vạn điểm Thiên Đạo, phát tài rồi phát tài rồi!”

“Ha ha ha, lần này toàn bộ chiến trường chấn động rồi.”

“Đó là điều tất yếu, tuyến trước muốn giết chết một Chí Tôn, không biết mấy trăm triệu năm mới xuất hiện một lần.”

Bọn họ vui mừng giống như gì.

Tam Nhãn Hổ còn lại, bọn họ không cần lo lắng.

Với thực lực của Khương đội trưởng, không phải dễ như trở bàn tay sao?

Mà Côn Lưu Chí Tôn chết trận lúc nãy, đã bị bọn họ lãng quên sạch sẽ.

“Ha ha ha, khiêm tốn nào khiêm tốn nào.”

Thành ca mỉm cười khoát tay một cái.

Tam Nhãn Hổ bên cạnh nhìn thẳng bĩu môi.

Hóa ra người anh này qua nhiều năm như vậy, bản chất huênh hoang khoác lác vẫn không thay đổi.

Đi tới nơi nào, đều có một lũ nịnh hót.

Liếc mắt nhìn Yên Dĩ ngồi co quắp trên mặt đất, hắn lựa chọn cách truyền âm.

“Ca, hai ta trước tiên cố ý giả bộ không quen biết đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt phơi phới hèn mọn giống như là trộm được vật quý báu của hắn, Thành ca tỏ vẻ rất khinh bỉ.

Hắn nhanh chóng truyền âm trở lại.

“Ngươi lại muốn làm cái gì?”

“Em gái này yêu thương ta vẫn chưa sâu sắc…”

Khương Thành không nể tình vạch trần hắn: “Là ác cảm đến mức hận không thể đạp ngươi mấy cú đấy chứ?”

Ngược lại Tam Nhãn Hổ không xấu hổ mà cười hì hì nói: “Coi như thế đi, cho nên Ca ngươi có thể phối hợp một chút hay không, để nàng có cảm tình với ta?”

Với tư cách là bạn nối khố, Thành ca lập tức hiểu rõ ý của hắn.

Hổ yêu muốn cứu người dưới đao, kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân đó!

“Sao ta lại quen biết cái thứ vô liêm sỉ như ngươi nhỉ!”

Ngay cả hắn cũng cảm thấy trò này chưa bao giờ lỗi thời cả.

“Khà khà khà, ca ngươi đúng là hiểu ta nhất…”

Với một câu nói này của Khương Thành, Tam Nhãn Hổ biết hắn đã đồng ý.

Lập tức vô cùng vui mừng.

“Ca ngươi yên tâm, say này ngươi muốn ta phối hợp, ta nhất định sẽ không hai lời!”

“Coi như ngươi có lương tâm, câu này còn giống tiếng người.”

Yên Dĩ bị phong bế tiên lực và thần hồn, lúc này đã rơi vào tuyệt vọng.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ, đội mạnh thần bí trong trí tưởng tượng của nàng, chính là đội ngũ thua nát bét ngay trước mắt này.

Hóa ra Côn Lưu Chí Tôn không mạnh như thế, mối nguy thật sự là Đế Cảnh Bát Trọng trước mặt kia!

Không, hắn nhất định không phải là Đế Cảnh Bát Trọng chân chính.

Hồi tưởng lại trận chiến lúc nãy, ba đạo căn nguyên của nàng dường như một đi không trở lại, không có chút hiệu quả nào.

Sức mạnh này mạnh đến mức nào?

Rất to lớn.

Sớm biết như vậy mình nên mang nhiều Chí Tôn qua đây hơn, thậm chí mời cả phụ thân Yên Mục Đạo Tôn tự mình ra trận.

Chương 1104: Vị Lão tổ kia của Phi Tiên Môn

“Thiên cung lại phái cao thủ mạnh như ngươi ra trận, đã phá vỡ sự cân bằng của chiến trường.”

“Cũng phá vỡ kí kết ngầm giữa hai giới chúng ta!”

“Bọn ta chắc chắn sẽ không giảng hoà…”

Ngược lại nàng cũng không hi vọng Tam Nhãn Hổ có thể cứu mình.

Với thực lực mà Khương Thành mới bộc lộ ra, Tam Nhãn Hổ có tới chắc cũng tự tìm cái chết?

Huống hồ Hổ yêu này rất sợ chết, thoa mỡ vào chân để nhanh chóng trốn chạy.

“Ngươi hình như cũng không biết tình cảnh của bản thân.”

Thành ca quơ quơ kiếm trong tay, cố ý biểu hiện sát khí ngất trời.

Yên Dĩ càng thêm tuyệt vọng.

Không ngờ, bản thân lại chết ở đây.

Thiên phú và tiền đồ tốt đẹp, cứ như vậy hóa thành hư không.

Lông mi dài chớp động, nhắm mắt, tuy không cam lòng, nhưng lại không thể thay đổi được gì.

Đúng vào lúc này, nàng nghe được giọng nói “cấp thiết” của Tam Nhãn Hổ.

“Các hạ hãy khoan!”

Khương Thành liếc nhìn hắn, lạnh giọng nói: “Sao vậy?”

Tam Nhãn Hổ chà xát tay.

Vẻ mặt khẩn cầu: “Các hạ có thể thả nàng đi hay không?”

Yên Dĩ kinh ngạc mở to hai mắt, khó tin nhìn con hổ vô liêm sỉ này.

Hắn không chạy trốn, trái lại còn ở lại nơi nguy hiểm này cầu xin cho mình?

“Thả nàng?”

Thành ca cười nhạo một tiếng: “Dựa vào cái gì?”

“Nếu Các hạ thả nàng ra, ta nhất định sẽ nhớ kỹ ân tình này, tương lai sẽ báo đáp!”

Tam Nhãn Hổ nói giống như thật.

Có điều diễn kịch mà, nhất định sẽ không thể đơn giản như vậy.

Khương Thành cố ý khinh thường bĩu môi: “n tình của ngươi? Ta cần sao?”

Tam Nhãn Hổ cắn răng, trầm giọng nói: “Cha của nàng là Yên Mục Đạo Tôn, Các hạ nên biết rõ Đạo Tôn có ý nghĩa như thế nào.”

“Nếu giết nàng, sau này ngươi sẽ chết rất thảm!”

“Uy hiếp ta sao?”

Thành ca cười lạnh: “Đạo Tôn thì sao?”

“Con người ta ghét nhất là uy hiếp, nếu như ngươi không nói như vậy, ta còn suy nghĩ lại.”

Mũi kiếm của hắn càng đến gần cái cổ thon dài trắng nõn của Yên Dĩ, tựa hồ đang cân nhắc ra tay ở chỗ nào.

“Ngươi càng nói như vậy, ta càng muốn giết chết nàng!”

Lần này Yên Dĩ hoàn toàn tuyệt vọng.

Người này ngay cả Đạo Tôn cũng không sợ, vậy lần này mình nhất định không sống sót được rồi.

Tam Nhãn Hổ cũng “cuống lên”.

“Các hạ thật sự không thương hoa tiếc ngọc?”

Thành ca xem thường nói: “Không được sao?”

Tam Nhãn Hổ liếc mắt nhìn Yên Dĩ, trong mắt tràn đầy sự thương tiếc và trìu mến.

“Sắc đẹp tuyệt trần như vậy, giết rất đáng tiếc, chẳng lẽ các hạ không luyến tiếc giống như ta sao?”

Thành ca đóng vai cao thủ vô tình đến cùng.

“Không tiếc gì cả, ngươi còn dài dòng nữa ngay cả ngươi ta cũng giết!”

Tam Nhãn Hổ hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Huynh đệ, coi như ngươi cho ta chút thể diện được không?”

“Thể diện của ngươi, đáng giá mấy đồng?”

Thành ca cười cợt: “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Tại sao ta phải giữ thể diện cho ngươi?”

Sắc mặt Tam Nhãn Hổ cứng lại, ngay sau đó, hắn dùng giọng điệu cực kỳ long trọng mà nghiêm túc hỏi một câu.

“Các hạ có từng nghe nói đến Phi Tiên Môn?”

Phi Tiên Môn?

Cái tên này, Yên Dĩ đúng là có nghe nói qua, nghe nói là một môn phái rất kín tiếng ở trong Đạo Tuyệt Chi Địa.

Trong môn phái này có mười mấy môn đồ cư trú, quanh năm không xuống núi, tiếng tăm cũng không lớn.

Mà đám người Lại Bình và Biện Tu thì chưa từng nghe đến môn phái này.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Khương đội trưởng thiếu hụt kiến thức khẳng định cũng chưa từng nghe nói đến.

Song lần này, bọn họ lại phát hiện Thành ca biến sắc rồi.

Con ngươi của hắn bỗng nhiên mở to, ngay sau đó vội vàng hỏi Tam Nhãn Hổ: “Phi Tiên Môn, ngươi nói Phi Tiên Môn nào?”

Tam Nhãn Hổ lạnh nhạt nói: “Đương nhiên là Phi Tiên Môn năm đó Cổ Tiên Giới lưu truyền!”

Nghe đến cái tên Cổ Tiên Giới này, mọi người ở đây, bao gồm cả Yên Dĩ đều kinh ngạc.

Có người nói trước đây rất lâu, 3000 căn nguyên không hề ở cùng nhau, Thiên Đạo cũng hiu quạnh.

Khi đó, thế giới Thiên Đạo ở được gọi là Tiên Giới, bây giờ thì được gọi là Cổ Tiên Giới.

Tiên Nhân Cổ Tiên giới vừa bắt đầu nên tu vi thấp, thực lực yếu, không sánh được với 3000 chân giới.

Nhưng sau khi 3000 chân giới tập hợp, Nguyên Tiên Giới thành hình, những tiên nhân của Cổ Tiên Giới kia cũng dần dần bộc lộ các ưu thế đặc thù.

Đó chính là đạo tâm thiên nhiên và pháp tắc không gian.

Bây giờ dưới sự hạn chế mạnh mẽ của Thiên Đạo, ngay cả Chí Tôn cũng không thể hình thành pháp tắc không gian.

Ngay cả Đạo Tôn, cũng không thể tự thân thông hiểu đạo lí pháp tắc.

Mà Cổ Tiên Giới năm đó, bởi vì Thiên Đạo suy yếu, Đế Cảnh Nhất Trọng đã có pháp tắc.

Sau đó đám Tiên Nhân kia tiến cảnh đa số rất nhanh, có được sự ưu đãi của trời cao.

Nếu như Phi Tiên Môn kia thực sự là Cổ Tiên Giới lưu truyền đến ngày nay, gốc gác vững vàng này có chút đáng sợ!

Quả nhiên, Khương đội trưởng không sợ trời không sợ đất bị "chấn động rồi".

Hắn phá lệ chắp tay hướng về Tam Nhãn Hổ.

"Các hạ đang nói tới Tổ Sư Gia sáng lập Phi Tiên Môn, đệ nhất soái ca của Nguyên Tiên giới Long thần thấy đầu mà không thấy đuôi?"

Tam Nhãn Hổ nói thầm ngươi con mẹ nó.

Vở kịch này rõ ràng là để ta anh hùng cứu mỹ nhân, sao lại biến thành để cho ngươi tự mình dát vàng lên mặt vậy.

Nhưng bây giờ, hắn cũng không dám không phụ họa, ngộ nhỡ người anh này bỏ mặc hắn thì sao?

Sau đó, hắn gật đầu như giã tỏi.

"Không sai, tổ sư sáng lập Phi Tiên Môn, chính là long phượng trong đám người, độc nhất vô nhị của Nguyên Tiên Giới."

"Hắn cũng không xuống núi, nếu không thì làm gì có phần Thập Thiên Đế nắm quyền?"

Hắn chắp tay hướng về bầu trời, vẻ mặt sùng kính nói: "Đời ta chưa tin phục ai, Đạo Tôn Thiên đế cái gì ta cũng không để ý, nhưng vị Tổ Sư Gia Phi Tiên Môn này là ngoại lệ!"

Yên Dĩ và đám người Lại Bình bên cạnh tất cả đều kinh ngạc.

Hóa ra trên đời này còn có một vị thần tiên như vậy?

Nếu như hắn xuống núi, Đạo Tôn và Thiên đế không là cái gì hết?

Một người như vậy, sao mình lại chưa nghe nói qua?

Trong lòng bọn họ có chút không tin tưởng.

Nhưng mà Khương Thành vừa nghe đến tên người này, thần sắc đã chấn động.

Tam Nhãn Hổ cũng năng có khí phách, dáng vẻ hoàn toàn không giống giả bộ.

Có thể thấy được đúng là có người này!

Yên Dĩ thậm chí đã quyết định, nếu như lần này có thể sống sót, sau này nhất định phải thăm dò cặn khẽ về Phi Tiên Môn, hỏi thăm một chút vị Tổ Sư Gia sáng lập thần bí kia.

Khương chưởng môn thở dài một tiếng.

"Phong thái của Lão nhân gia người, đến nay vẫn chưa phai mờ trong ký ức của ta. Dung mạo khí phách của hắn, và năng lực thông thiên, để lại ấn tượng khó mà phai mờ trong lòng ta…"

Hắn thao thao bất tuyệt, khen bản thân đủ 3 phút.

Tam Nhãn Hổ nghe không nổi nữa rồi.

Chỉ có thể bí mật truyền âm: "Ca, đừng lạc đề nữa, ngươi đừng quên bây giờ ta muốn làm gì…"

Thành ca lúc này mới dằn lòng thu hồi bản lĩnh cao cường chưa diễn tả xong của mình.

Sau đó hắn hắng giọng một cái thản nhiên nhìn Tam Nhãn Hổ.

"Phi Tiên Môn và vị Tổ Sư Gia sáng lập kia quả thực đủ sức nặng, nhưng, bọn họ có quan hệ gì với ngươi?"

Trong lòng Tam Nhãn Hổ thầm mắng, ngươi đây không phải là biết rõ còn hỏi sao?

Hắn chỉ có thể rầu rĩ nói: "Ta là tiên thú bảo vệ môn phái Phi Tiên Môn."

Nghe được câu này, gương mặt Yên Dĩ tỏ vẽ kinh ngạc.

Đối với Yêu Tộc mà nói, bị người khác xem là tiên thú và vật cưỡi, đó là chuyện rất mất mặt.

Tam Nhãn Hổ cũng đã có bốn căn nguyên Chí Tôn mạnh mẽ, cho dù là Đạo Tôn cũng không cách nào ép buộc hắn làm tiên thú bảo vệ môn phái chứ?

Phi Tiên Môn lại làm được?

Chương 1105: Đạo Tôn giá lâm

Đám người Lại Bình và Biện Tu bên cạnh, đã hoàn toàn tin tưởng vào lời "nói khoác" Thành ca và Tam Nhãn Hổ rồi.

Phi Tiên Môn này, lại có thể khiến cho đường đường là Chí Tôn đi làm tiên thú bảo vệ môn phái.

Sự phô trương này lớn đến mức quá lố rồi!

Thiên cung đúng là không thiếu Yêu Tộc cấp Chí Tôn đang đảm nhận chức vụ.

Nhưng đó là làm Tiên quan trên Thiên Cung, không phải làm tiên thú giữ cửa.

Có thể tưởng tượng được, bản thân Phi Tiên Môn hùng mạnh đến đâu!

Nhất thời, cho dù là Yên Dĩ hay là Lại Bình, trong lòng lại kính ngưỡng Vị Tổ Sư sáng lập Phi Tiên Môn, như nước sông cuồn cuộn liên tục không dứt.

Mà bản thân Khương chưởng môn, lại nhảy lên "kinh ngạc".

"Ngươi, ngươi là tiên thú bảo vệ môn phái Phi Tiên Môn thật sao?"

Vẻ mặt hắn tràn đầy vẻ khó có thể tin nhìn Tam Nhãn Hổ.

Bên trong ánh mắt kia, có sự dao động mạnh mẽ.

"Thất kính thất kính, không ngờ ngươi lại có thân phận cao quý như vậy!"

Khóe miệng Tam Nhãn Hổ co giật.

Cái quái gì vậy, làm Linh Thú bảo vệ môn phái Phi Tiên Môn các ngươi, luôn là sự sỉ nhục suốt đời của lão tử được không?

Ngươi nói như thế, hình như giống với chuyện gì quang vinh lắm.

"Đúng vậy Đúng vậy, cho nên có thể cho ta một chút thể diện được không?"

"Đương nhiên có thể!"

Khương Thành thoải mái vỗ vỗ ngực.

“Ngươi đã là tiên thú bảo vệ môn phái Phi Tiên Môn, ta nhất định phải giữ thể diện cho ngươi.”

Hắn thậm chí còn chọc chọc Tam Nhãn Hổ: “Sau này nhìn thấy vị Tổ Sư sáng lập Phi Tiên Môn kia, ngươi phải giúp ta nói tốt vài câu, để hắn giúp đỡ ta…”

Tam Nhãn Hổ rất xem thường hứng thú của hắn.

Bản thân cầu xin bản thân giúp đỡ cũng được hay sao?

“Chỉ cần thả Yên Dĩ ra, chuyện gì cũng dễ ăn nói.”

“Không thành vấn đề!”

Thành ca thoải mái đẩy Yên Dĩ về phía Tam Nhãn Hổ.

Thật sự thả mình?

Bản thân Yên Dĩ đang cảm thấy hết sức kì diệu.

Con vịt tới tay, lại còn có người đồng ý cho phép bay?

Quá bất hợp lý đi?

“Ha ha ha, ân tình của các hạ ta sẽ ghi nhớ.”

Tam Nhãn Hổ giả vờ đến gần, ngẩng đầu ưỡn ngực vô cùng đắc ý.

Em gái, lần này đã biết năng lực của ca đây mạnh thế nào chưa?

n cứu mạng ngày hôm nay của ca, ngươi không bày tỏ chút thì không được đâu nhỉ?

Nhìn ánh mắt yêu cầu tán dương của hắn, cho dù Yên Dĩ trước đây rất căm hận hắn, lúc này cũng không thể không thành khẩn nói lời cám ơn.

“n cứu mạng, sau này nhất định báo đáp!”

Tam Nhãn Hổ hoàn toàn không khách sáo.

“Ha ha ha, hai ta sắp trở thành người mộ nhà, còn có cái gì báo đáp hay không báo đáp, quá xa lạ rồi…”

Trong lòng Yên Dĩ thầm mắng, ai là người một nhà với ngươi?

Nhưng vừa mới chịu “ân tình”, cũng không nên phản bác hắn.

Vào lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười dài.

“Ha ha ha ha, Phi Tiên Môn được lắm, Tổ Sư sáng lập được lắm…”

Tiếng cười ấy xuyên kim liệt thạch, chấn động đến mức đám người Lại Bình suýt chút nữa hôn mê tại chỗ.

Tam Nhãn Hổ biến sắc, vội vàng truyền âm cho Khương Thành.

“Nguy rồi, cha của nàng là Yên Mục Đạo Tôn đến rồi!”

Một cái chớp mắt tiếp theo, một người mang áo bào đen, vóc người cao to, râu đen, người đàn ông trung niên đi lại trong không trung, xuất hiện ở giữa sân.

“Cha…”

Yên Dĩ vui mừng, vội vàng đến đón.

Song lần này, nàng còn chưa kịp tháo chạy, đã bị Thành ca ngăn lại.

“Ta thả ngươi, chỉ là vì Tam Nhãn Hổ, giữ thể diện cho hắn. Không phải vì cha ngươi.”

Nghe được câu này, Tam Nhãn Hổ mịt mờ giơ ngón tay cái cho Thành ca.

Ca thật không hổ là bạn nối khố, đến nước này, còn không quên giúp ta tiếp tục tinh tướng.

Yên Dĩ kêu to: “Ngươi dám!”

“Có cái gì mà ta không dám?”

Thành ca vẫn chưa tháo tiên lực và thần hồn của nàng, lôi nàng trở về rất dễ dàng.

Sau đó ở ngay trước mặt nàng, nhìn thẳng vào Yên Mục Đạo Tôn.

“Đánh người nhỏ, người già lại đến?”

Hệ thống hack của ca đói khát khó nhịn, giết một Đạo Tôn không biết có thể có bao nhiêu điểm Thiên Đạo.

Bởi vì không có ai làm được chuyện như vậy, cho nên trên bảng Thiên Đạo không có giá cả đầu người Đạo Tôn.

Yên Mục Đạo Tôn ngẩn người.

Chợt ngửa mặt cười dài.

“Ha, ha ha ha ha…”

“Tiểu tử ngươi thật sự có gan lớn!”

Thành ca khẽ mỉm cười, “Đúng vậy đúng vậy, rất muốn giết ta phải không.”

Hắn đã nóng lòng muốn khai chiến rồi.

Đám người Lại Bình và Biện Tu bên cạnh run lẩy bẩy, suýt chút nữa sụp đổ tại chỗ.

Lão đại ngươi đúng là điên rồi.

Thậm chí ngay cả Đạo Tôn cũng dám khiêu khích?

Nhưng mà Yên Mục Đạo Tôn không nổi giận giống như bọn họ suy nghĩ, cũng không lập tức ra tay.

Hắn chỉ nhìn chăm chăm Khương Thành.

Sau khi nhìn rất lâu, lại hài lòng gật gật đầu.

Sau đó, hắn hướng về hư không xa xôi hô lên một tiếng.

“Ngọc Tấn Đạo Tôn, nếu đã đến rồi, sao còn giấu đầu lòi đuôi vậy?”

Nương theo câu nói này của hắn, chủ soái cánh phải chiến trường Ngọc Tấn Đạo Tôn, lại thật sự xuất hiện từ đằng xa.

Trên thực tế hai Đạo Tôn này cùng nhau đến.

Nguyên nhân rất đơn giản, Côn Lưu Chí Tôn và Cô Phàm Chí Tôn chết rồi.

Cái chết của Chí Tôn, bây giờ đặt ở thời đại này, được xem là chuyện lớn bằng trời.

Đạo Tôn đại lão hai phe ngay lập tức sinh ra cảm ứng, sau đó gấp rút chạy tới, bọn họ thậm chí còn thờ ơ xem Tam Nhãn Hổ và Thành ca diễn trò đùa này.

Chỉ có điều, hai người không nhìn ra đó là diễn mà thôi.

Nhìn thấy Ngọc Tấn Đạo Tôn ra trận, đám người Lại Bình và Chung Man kích động đến tột đỉnh.

Đây chính là Đạo Tôn của Thiên cung, Tiên quan tam phẩm!

Đời này bọn họ chỉ nghe qua, chưa từng thấy người thật.

Đối với bọn họ mà nói, đó chính là thần trong truyền thuyết.

Vậy mà bây giờ, thần đang giáng lâm trước mặt bọn họ.

Bốn người vội vàng bái lạy bên dưới.

"Tham kiến Đạo Tôn!"

Đổi lại là thường ngày, Ngọc Tấn Đạo Tôn nhìn thấy cũng xem như nhìn thấy giun dế.

Nhưng có lẽ là bởi vì cmn cũng chịu sự quản lí của "Đệ Nhất Soái đội", cho nên hắn ngoại lệ nhấc tay lên, đỡ bốn người đứng lên.

"Miễn lễ!"

Sau đó, tầm mắt của hắn rơi vào trên mặt của Thành ca.

Trong ánh mắt kia có suy tính, nhưng vẫn vui sướng và thoả mãn nhiều hơn.

"Khương Thành, ngươi rất tốt!"

"Đem về vinh quang cho chiến trường cánh phải chúng ta!"

Hắn khích lệ, khiến Khương đội trưởng rất… không được lợi.

Ông lão này, làm giống như tiền bối xoa đầu khích lệ tiểu bối, khiến Thành ca cảm giác sự phô trương của mình rơi mất.

Ca đi tới đâu cũng phải lớn nhất được không?

"Yên Mục Đạo Tôn, nhiều năm không gặp!"

Thiên cung và Tà Tiên đánh nhau túi bụi, tầng lớp cao cấp hai bên trái lại không nóng tính như thế.

Trước đây thậm chí còn có giao tình.

"Lần này ngươi và ta hai bên đều tổn thất một Chí Tôn, cũng coi như hòa nhau rồi, dừng tay và thối lui được không?"

Nguyên nhân chủ yếu là hắn coi trọng Khương Thành.

Ba Chí Tôn phía bên kia, trận chiến lúc nãy nếu như không có Khương Thành, Côn Lưu Chí Tôn chết trận, coi như là bên phía Thiên cung thua một trận.

Mà Côn Lưu Chí Tôn là hắn "phái ra", đến lúc đó hắn cũng phải gánh trách nhiệm.

Hơn nữa Khương Thành còn bắt được Yên Dĩ.

Tính toán như thế, trái lại Thiên cung xem như là đánh thắng.

Đạo Tôn hắn, không chỉ không bị trách, trái lại xem như là "chỉ huy" thoả đáng rồi.

"Hừ!"

Yên Mục Đạo Tôn lạnh lùng nở nụ cười.

"Ngọc Tấn, ngươi suy nghĩ rất tốt đẹp!"

Con gái của hắn còn bị Khương Thành giam giữ, cứ thối lui như vậy, chẳng phải là bị thiệt lớn sao?

Chương 1106: Dùng các ngươi để đánh cược

"Ta nhất định phải mang Yên Dĩ trở về!" Thái độ của Yên Mục Đạo Tôn có vẻ rất kiên định.

Ngọc Tấn Đạo Tôn cười mỉa.

"Yên Dĩ bị Khương Thành giam giữ làm tù binh của hắn, ngươi dựa vào cái gì để mang nàng về? Chỉ dựa vào một câu nói của ngươi hay sao?"

Nghe thấy câu nói đó của hắn, tâm trạng của Yên Mục lại trở nên nặng nề.

Có Đạo Tôn của Thiên Cung ở đó, phụ thân cho dù có ra tay cũng không thể cứu nổi bản thân.

"Ngọc Tấn, ngươi như vậy là ép Tà tiên giới bọn ta tập kích toàn bộ đúng không?"

Sắc mặt Ngọc Tấn Đạo Tôn thay đổi, hắn biết rằng Yên Mục Chí Tôn sẽ không chỉ nói như vậy mà thôi.

“Yên Mục, ngươi cần gì phải kích động như vậy?”

Thiên Cung trái lại sẽ không sợ một cuộc đối đầu lớn được triển khai chính diện.

Dù sao thì thực lực tổng thể vẫn tốt hơn Tà Tiên giới gấp mấy lần.

Điểm mấu chốt là Tà Tiên không làm các biện pháp chính diện kia, đều là chia nhỏ thâm nhập và âm thầm tập kích, đấy mới là điều khó mà đề phòng được.

Đó cũng chính là lý do mà Thiên Cung vẫn luôn không thể tiêu diệt được Tà Tiên giới.

Thật ra Ngọc Tấn Tôn Giả cũng rất sợ hãi khi phải đối diện.

“Có chuyện gì chúng ta đều có thể nói với nhau mà!”

“Con gái ngươi là tù binh, bảo bọn ta thả đi không có chút giá trị nào như vậy, làm sao có thể chứ?”

“Cho dù ta muốn thả người, truyền đến cấp trên cũng sẽ bị hỏi tội.”

Sắc mặt Yên Mục Tôn Giả ôn hòa đi ít nhiều.

Yên Mục Tôn Giả cũng hiểu rõ, lời mà Ngọc Tấn nói là sự thật.

“Ngọc Tấn, ngươi có dám đánh cược với ta một trận?”

Nghe thấy chữ cược kia, vốn dĩ còn không đồng ý, Khương chưởng môn chỉ nghĩ khai chiến sớm một chút ngược lại đã lấy lại tinh thần.

“Cược cái gì?”

“Cược về đại thế của Tà Tiên giới và Thiên Cung!”

“Cái gì?” Ngọc Tấn Đạo Tôn biến sắc tại chỗ.

Đánh cược cái kia hơi lớn rồi, hắn căn bản không có cách nào để quyết định.

“Yên Mục, rốt cuộc ngươi định làm gì?”

“Rất đơn giản, chính là dùng con gái của ta đánh cược với Khương Thành.”

Mục Yên Đạo Tôn nhìn hai người kia, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Ta có thể để hắn mang Yên Dĩ đến Thiên Cung…”

“Cha!”

Yên Mục có chút hoảng hốt, nàng không có cách nào tiếp nhận loại kết quả này.

Bị mang đến Thiên Cung, bản thân còn có thể có đường sống sao?

Tuy nhiên Yên Mục Đạo Tôn xua xua tay, cho nàng ánh mắt yên lòng.

“Yên Dĩ và Khương Thành, đại diện lần lượt cho Tà Tiên giới của ta và Thiên Cung của các ngươi.”

“Nếu như Yên Dĩ bị Khương Thành thay đổi, Thiên tâm đẳng cấp đạt được thưởng phẩm, vậy xem như bọn ta thua.”

“Nếu như Khương Thành bị Yên Dĩ thay đổi, Thiên tâm đẳng cấp giảm còn trung phẩm, vậy xem như các ngươi thua.”

Thiên tâm đẳng cấp đạt đến thượng phẩm, nói rõ ra thì độ trung thành đối với Thiên Cung đã đạt đến mức có thể rời bỏ khu vực vứt bỏ.

Dưới loại tình huống như vậy, Yên Dĩ xem như là đã bị độ hóa, làm gì còn là Tà Tiên gì nữa?

Mà dưới cách nhìn của Yên Mục Đạo Tôn, nếu như Thiên tâm đẳng cấp của Khương Thành giảm xuống trung phẩm, vậy cũng sẽ không được Thiên Cung chấp nhận.

Nếu hắn là bị Yên Dĩ thay đổi, vậy đến lúc đó xác suất cao là hắn sẽ quy phục Tà Tiên giới.

Nhìn bề ngoài Khương Thành cũng là Đế cảnh bát trọng trung kỳ, nhưng hắn lại có thể giết chết một Chí Tôn, bắt giữ một Chí Tôn.

Nhân tài như vậy, nếu như được Tà Tiên giới chiêu nạp, há chẳng phải là một gặt hái cực lớn hay sao?

Hơn nữa nhân tài này còn là chiêu dụ được từ Thiên Cung bên kia, ý nghĩa phi thường!

Ngọc Tấn Đạo Tôn ở phía đối diện cũng có suy nghĩ như vậy.

Nếu như có thể độ hóa Yên Dĩ, vậy đối với Tà Tiên giới tuyệt đối là một đả kích cực kì lớn.

Hắn mặt không biến sắc hỏi: "Thua thì sao? Mà thắng thì sao?"

"Nếu như bọn ta thua, vậy tất cả Tà Tiên do ta thống lĩnh sẽ rút lui về Đạo Tuyệt Chi Địa, trong chục tỷ năm sẽ không ra ngoài!"

Ngọc Tấn Đạo Tôn không có cách nào bình tĩnh được.

Hắn không thể chờ đợi được mà ngắt lời Yên Mục.

"Lời này là thật?"

Lại Bình cùng đám người kia không hiểu được ý tứ trong đó nhưng hắn thì hiểu rất rõ ràng.

Yên Mục không phải thủ lĩnh cao nhất của Tà Tiên giáo, bên trên hắn vẫn còn người mạnh hơn.

Nhưng những Chí Tôn quy phục Yên Mục cũng có hơn mười người, dưới Thiên Tôn càng nhiều vô số kể.

Đám người này nếu như rút về Đạo Tuyệt Chi Địa trong chục tỷ năm không ra khỏi đó, vậy áp lực của chiến trường Hữu Lộ bên kia sẽ giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa, chỉ một mình Yên Mục Đạo Tôn rút đi cũng đã đủ để thay đổi kết cục.

Đối với Thiên Cung mà nói, ý nghĩa của việc này lớn đến không thể tin được.

Một khi Ngọc Tấn Đạo Tôn thúc đẩy chuyện này, vậy việc Thiên Cung thăng cấp hắn lên Tiên quan nhị phẩm là chuyện không thể thay đổi.

"Ngọc Tấn, ngươi đừng vui mừng quá sớm."

Mục Yên lạnh lùng nói: "Nếu như các ngươi thua, vậy tất cả đội ngũ của các ngươi tại chiến trường Hữu Lộ cũng nhất định phải rút lui, tùy ý cho bọn ta qua lại!"

"Yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ cần các ngươi mở khóa phong tỏa trong một triệu năm là được."

“Điều này…”

Ngọc Tấn Đạo Tôn lập tức không nói nên lời.

Mở khoá phong tỏa một triệu năm, vậy hậu phương lớn tại Nguyên Tiên giới sẽ bị Tà Tiên giáo làm cho rối loạn mất.

Cái giá này thật sự quá lớn rồi.

“Sao vậy, ngươi không dám cược?” Yên Mục Chí Tôn cười mỉa mai.

“Yên Mục, ngươi không cần khiêu khích ta.”

Hắn rút ra Tiên khí truyền tin.

“Chuyện lớn, để ta xin chỉ thị cấp trên.”

Yên Mục khoát tay: “Cứ tự nhiên.”

Chuyện lớn như vậy, ít nhiều cần phải đến Tiên quan nhất phẩm của Thiên Cung mới có thể có tư cách quyết định, thậm chí Thiên Đế cũng có khả năng sẽ đích thân tham dự.

Ngọc Tấn Đạo Tôn nếu như có thể tự mình quyết định thì đó là chuyện lạ.

Lại Bình và Biện Tu cùng đám người thật sự sắp bị dọa sợ đến ngất xỉu rồi.

Bản thân lại chứng kiến loại chuyện lớn có thể thay đổi lịch sử Nguyên Tiên giới, chuyện này thật là không thể nào từ dùng vinh hạnh để diễn tả.

Thậm chí đến cả người trong cuộc là Yên Dĩ cũng bị kinh ngạc đến nửa ngày vẫn không nói nên lời.

Chỉ cảm thấy gánh nặng trên vai mình đột nhiên trở nên nặng hơn vạn lần.

Sứ mạng cần phải gánh vác này thật sự quá lớn.

Truyền tin của Ngọc Tấn Đạo Tôn là riêng tư, mọi người tại đó không hề biết được hắn đang trao đổi cùng với ai, cũng không thể biết được rốt cuộc bọn hắn đã nói những gì.

Sau khi đủ hai canh giờ hắn mới hoàn toàn hết che chắn, một lần nữa xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

“Trận cược nhất định cần phải sửa đổi.”

“Sửa đổi cái gì?”

“Nếu như bọn ta thắng, không chỉ có thuộc hạ của người mà tất cả các Tà Tiên khác cũng phải rút lui về Đạo Tuyệt Chi Địa trong chục tỷ năm!”

Yên Mục cau mày: “Cái này ta cũng không quyết định được.”

Ngọc Tấn Đạo Tôn khé nhếch khóe miệng.

“Không sao cả, vừa rồi cấp trên và vài kẻ đứng đầu của Tà Tiên giới các ngươi đã thương lượng rồi.”

“Cái này…”

Lần này đến lượt Yên Mục Đạo Tôn kinh ngạc rồi.

Hắn cũng không ngờ rằng, cuộc đánh cược theo ý muốn nhất thời của bản thân lại liên lụy rộng đến như vậy, liên quan đến toàn bộ Tà Tiên.

“Ngoài chuyện này ra, nếu như bọn ta thua, vậy thời gian mà bọn ta mở khóa sẽ rút ngắn còn năm trăm năm.”

Yên Mục Tôn Giả xuôi tay nói: “Các ngươi đã cùng cấp trên thương lượng qua, vậy ta cũng không còn gì để nói.”

Hắn hiểu rất rõ, vừa rồi thủ lĩnh cao nhất của Tà Tiên giới chắc chắn đã cùng Tiên quan nhất phẩm của Thiên Cung bên đó hay thậm chí là Thiên Đế thương lượng qua rồi.

Trận đánh cược này đã không còn là thứ mà hắn có thể thống trị nữa.

“Ngoài ra, niên hạn thiết lập cuộc đánh cược là một trăm ngàn năm.”

“Trong thời gian một trăm ngàn năm này, hai bên sẽ tự mình trói buộc bộ chúng dừng tay, không được chiến đấu, chỉ đợi kết quả đánh cược.”

“Trong vòng một trăm ngàn năm, Khương Thành và Yên Dĩ ai là người bị biến đổi trước thì phe bên đó sẽ được xem là phe thua.”

Yên Mục nhún nhún vai: “Nếu như trong vòng một trăm ngàn năm, Thiên tâm hai người bọn hắn đều không thay đổi thì sao?”

Ngọc Tấn Đạo Tôn thấp giọng nói: “Vậy sẽ xem như hòa nhau, bọn ta sẽ trả lại Yên Dĩ, sau này nên như thế nào thì sẽ như thế đó.”

Yên Mục lộ ra nụ cười sảng khoái.

“Được thôi!”

Chương 1107: Lừa đảo cả hai phía

Nhìn thấy cuộc đánh cược được xác định trước mắt mình, Khương chưởng môn cảm thấy rất hoang đường.

“Hai vị, các ngươi có phải là nên suy nghĩ lại một lần nữa hay không?”

“Thật ra cá cược này ngay từ lúc bắt đầu đã không có ý nghĩa gì hết…”

Căn bản anh đây không hề có Thiên tâm.

Vì vậy, Thiên Cung ngay từ đầu đã thua rồi.

Tuy nhiên hắn còn chưa nói xong thì đã bị Ngọc Tấn Đạo Tôn cắt lời.

“Khương Thành, ngươi yên tâm đi, chuyện này đã có toàn bộ Thiên Cung đứng phía sau làm hậu thuẫn cho ngươi.”

Hắn vỗ vỗ bả vai của Khương đội trưởng, miệng nở nụ cười động viên nói: “Ngươi không cần phải cảm thấy áp lực, không cần chịu sự mê hoặc của đỉnh Tà Tiên, cứ tiếp tục làm việc của ngươi là được.”

“Với tư cách là Thượng Đình thiên tài của Gia Vương đạo trường, ta tin vào lòng trung thành của ngươi!”

Vừa rồi hắn và Thiên Cung có điều tra tư liệu của Thượng Đình thiên tài, Thiên tâm của Khương Thành là tiên phẩm.

Loại người như vậy làm sao có thể chỉ trong một trăm ngàn năm hạ đến trung phẩm?

Chắc chắn lần này Thiên Cung sẽ bảo đảm được chiến thắng!

Thành Ca không biết nên khóc hay nên cười.

Lão đầu ơi, anh có thể bước vào Gia Vương đạo trường đều là nhờ vào gian lận đó!

Tín nhiệm này của các ngươi thật sự đã đặt sai nơi rồi.

Thật ra anh căn bản cũng không thể xem là người của phe Thiên Cung.

Một bên khác, Yên Mục cũng đang truyền âm cho con gái của mình, tận tâm chỉ bảo.

“Yên Dĩ, bây giờ ngươi đã gánh vác toàn bộ số phận của Tà Tiên giới.”

“Bắt đầu từ ngày mà ngươi ra đời thì ta đã biết tương lai của ngươi sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua ta!”

“Vì vậy ta tin vào ý chí của ngươi, biết rằng ngươi tuyệt đối sẽ không bị Thiên Cung độ hóa.”

Yên Dĩ nghiêm nghị gật đầu, trong mắt tràn đầy kiên định.

Nàng quyết chí muốn làm thủ lĩnh cao nhất của Tà Tiên giới, tương lai muốn lật đổ Nữ Yêu của Thiên Cung.

Tà Tiên giới không có ai thuần khiết hơn nàng.

“Phụ thân, ngươi yên tâm, ý chí của ta rất kiên định, vĩnh viễn vẫn là Tà Tiên!”

“Tốt!”

Yên Mục rất vui vẻ yên tâm, vội vã tiếp tục nói: “Sau này nhiệm vụ chính của ngươi là làm Khương Thành sụp đổ, hiểu chưa?”

“Hiễu rõ!”

Yên Dĩ hiểu rất rõ ý nghĩa của việc làm Khương Thành sụp đổ.

Một khi giảm Thiên tâm của hắn đến trung phẩm, vậy sẽ đem đến năm trăm năm điên cuồng cho toàn bộ Tà Tiên giới.

Tam Nhãn Hổ bên cạnh có chút không muốn tiếp tục xem nữa.

Hắn lại truyền âm cho Thành Ca.

“Ca, cái này không đúng đâu!”

“Thế nào?”

“Người con gái này muốn biến đổi ngươi, vậy chắc chắn phải gần gũi với ngươi, đây chẳng phải là tiết tấu của lâu ngày phát sinh tình cảm sao? Trong truyện đều nói như vậy đó, Ca à ngươi như vậy là không tử tế đâu!”

Thành Ca suýt chút nữa bị ý nghĩ kỳ lạ này chọc cho tức cười.

“Ngươi đang nghĩ cái gì vậy, cuộc đánh cược này còn không phải do ta đề xuất, vừa nãy ta còn phản đối kìa!”

“Huống chi, bọn hắn cược là chuyện của bọn hắn, ta cũng không có ý định tốn sức lực đi biến đổi lang nữ kia.”

Yên Dĩ thật sự rất xinh đẹp, thân hình rất nóng bỏng, nhưng Khương chưởng môn còn đặc biệt hơn như vậy, nếu không thì vừa rồi cũng sẽ không phối hợp diễn kịch với Tam Nhãn Hổ giúp hắn làm màu.

Tam Nhãn Hổ nghĩ thấy cũng đúng.

Với sự hiểu biết của hắn về Khương Thành, cuộc cá cược của người khác, Ca đây căn bản sẽ không xem trọng.

Có điều hắn không xem trọng nhưng Yên Dĩ sẽ xem trọng!

Nếu tiếp tục như vậy, biết đâu Yên Dĩ sẽ “Di tình biệt luyến”.

Còn chuyện thật ra Yên Dĩ rất bất mãn hắn cũng đã bị hắn chọn cách quên đi.

“Khụ!”

“Chuyện này, ta cũng muốn cùng Yên Dĩ đến Thiên Cung!”

Hai vị Đạo Tôn vừa thương lượng ổn thỏa liền sửng sốt.

Ngọc Tấn Đạo Tôn lập tức cau mày, sắc mặt không hài lòng.

“Hổ yêu nhà ngươi, có chuyện gì còn không mau nhanh chóng trở về?”

“Nếu như không phải bởi vì ngươi đến từ Đạo Tuyệt Chi Địa, không phải vì lợi ích của Tà Tiên, ta đây đã giết chết ngươi từ lâu rồi!”

Hắn biết nguồn gốc của Tam Nhãn Hổ.

Bản thân tên Hổ yêu này xảo quyệt nổi danh khắp Đạo Tuyệt Chi Địa.

Nhưng mà Bạch Hổ Đạo Tôn đứng sau lưng hắn kia có sức chiến đấu cực kì mạnh mẽ, là sự tồn tại mà Thiên Cung cũng phải kiêng nể.

Tam Nhãn Hổ căn bản không sợ hắn.

Đùa vui à, có nước suối hồi sinh Thành Ca ở đây, hắn cũng dám tùy tiện lỗ mãng.

"Yên Dĩ cô nương một mình đến nơi đâu đâu cũng là trại địch của kẻ địch như Thiên Cung kia, nguy hiểm biết bao, cô đơn biết bao? Ta há có thể ngồi nhìn không quan tâm hay sao?"

Hắn vung tay hô lớn: "Ta muốn đi cùng nàng, bảo vệ nàng!"

Nghe thấy lời nói kia của hắn, Yên Dĩ âm thầm trở nên bối rối.

Tên Hổ yêu này lại nói như thế, lẽ nào trước đây nàng đã nhìn lầm hắn sao?

Sâu trong lòng, nàng thật sự xem Tam Nhãn Hổ là người mà bản thân có thể tin tưởng trong khoảng thời gian tiếp theo.

Được rồi, cũng chỉ là tạm thời thôi.

Trước đó, Yên Mục Đạo Tôn đứng ở một bên âm thầm quan sát tình cảnh Tam Nhãm Hổ vì Yên Dĩ mà "Cầu tình".

Hắn cũng cảm thấy Tam Nhãn Hổ xứng đáng để tin cậy.

"Ngọc Tấn Đạo Tôn, vậy hãy thêm một điều nữa, để cho Hổ yêu này cùng tiến vào Thiên Cung. Hắn không phải Tà Tiên, thuộc bên thứ ba, vừa hay có thể làm chứng, phòng ngừa Khương Thành kia ức hiếp Yên Dĩ!"

"Cái này…"

Ngọc Tấn Đạo Tôn nghiến nghiến răng, chỉ có thể lại lấy ra tiên khí truyền âm xin chỉ thị của cấp trên.

Lần này chỉ mất mười lăm phút là cấp trên đã có câu trả lời.

"Hắn có thể đi cùng."

"Nhưng sau khi Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ tiến vào Thiên Cung, nhất định phải giữ nghiêm pháp lệnh của Thiên Cung.

"Nếu như Tam Nhãn Hổ vô cớ giết chết một tên Tiên quan nào, Thiên Cung nhất định sẽ không bỏ qua!"

“Thành giao!”

Bọn hắn chấp nhận thỏa thuận còn Thành Ca thì không muốn chấp nhận thỏa thuận.

“Tình hình gì vậy, các ngươi muốn cược nhưng ta thì không muốn cược.”

Xem Ca là cá cược còn không thèm hỏi qua ý kiến của Ca một chút xíu?

Ngọc Tấn Đạo Tôn cau mày: “Khương Thành, ngươi nói như vậy là sao, đây là chuyện lớn của Thiên Cung…”

Thành Ca không thèm quan tâm đến điều đó.

“Ta cũng muốn góp sức nhưng không có chút lợi ích, ta sẽ không có động lực!”

Hắn xoa xoa ngón tay.

Ngọc Tấn Đạo Tôn thật sự không còn gì để nói.

Cả đời này còn chưa thấy qua cực phẩm như vậy.

Đổi thành một Tiên nhân khác, nếu như gánh vác sứ mạng của toàn bộ Thiên Cung, vậy không phải sẽ vinh hạnh đến ngất đi sao?

Tên này trái lại thì hay rồi, lại còn nói đến điều kiện như vậy.

Nhưng cuộc đánh cược này nếu muốn giành chiến thắng, mấu chốt là nhìn phải nhìn hắn.

“Ha ha ha ha!”

Yên Mục Đạo Tôn ở phía đối diện nhìn thấy cảnh này lập tức có chút hả hê.

“Đúng vậy, Ngọc Tấn à các ngươi muốn người khác góp sức thì làm sao có thể một chút lợi ích cũng không cho? Ta đã cho Yên Dĩ thứ tốt nhất rồi, Thiên Cung của các ngươi sao lại nhỏ mọn như vậy…”

Ngọc Tấn Đạo Tôn không biết làm sao, chỉ có thể nghiến nghiến răng: “Ngươi muốn cái gì?”

“Đan dược và Nguyên Tiên Tinh dù sao cũng phải có chút ít, ta không kén chọn…”

“Ha ha ha ha, của ngươi hết!”

Ngọc Tấn Đạo Tôn hổn hển lấy ra nhẫn trữ vật, trực tiếp nhét vào tay hắn.

“Tốt nhất ngươi nên gắng sức cho ta, cuộc đánh cược này nếu như không thắng nổi vậy sau này ta sẽ bắt ngươi phải chịu trách nhiệm, những thứ này đều phải nôn ra cả gốc lẫn lãi!”

Thành Ca hớn hở nhận lấy nhẫn trữ vật, dùng thần niệm quét sơ qua, khi nhìn thấy đống bình bình lọ lọ chất đầy như núi trong đó thì lập tức cực kì vui mừng.

Đồ đã đến tay hắn sẽ không thể phun ra được nữa.

“Được thôi được thôi, ta nhất định sẽ không khiến các ngươi thất vọng đâu.”

Sau đó hắn lại nhìn Yên Mục Tôn Giả.

Lại soa soa ngón tay lần nữa.

“Khụ khụ, con gái của ngươi sau này đều phải đi theo ta, ăn của ta mặc của ta, những thứ như ăn uống ngủ nghỉ cũng phải cần tiền, ngươi xem phí sinh hoạt kia có phải nên được ứng trước một chút hay không?”

Phụt!

Lần này đến cả Tam Nhãn Hổ cũng không nhịn được phun ra một ngụm nước.

Ca, ngươi giỏi lắm!

Đối diện với hai Tôn to lớn như Thiên Cung và Tà Tiên giới lại dám lừa đảo cả hai bên.

Chương 1108: Thua Đạo Tôn sẽ không mất mặt

Yên Mục Đạo Tôn suýt chút nữa bị lý do kia của Thành Ca làm cho ngẩn người.

Ăn uống ngủ nghỉ cần tiền?

Làm ơn đi, con gái của ta đường đường là một Chí Tôn đó!

Hưởng ráng mây sớm, hít sương đêm muộn đấy biết chưa?

Sớm đã thoát khỏi cấp độ người phàm mấy trăm con phố rồi!

Làm gì có những nhu cầu đó?

Mặt của hắn cũng nhanh chóng trở nên đen thui.

“Tiểu tử, ngươi như vậy có hơi quá đáng rồi đó, lại đưa ra yêu cầu với ta?”

Ta và ngươi không cùng một trận doanh, gan của ngươi cũng to thật.

Thành ca nhún nhún vai: “Ngươi không đưa trước phí sinh hoạt, vậy ta cũng không dám bảo đảm sau này con gái của ngươi có phải ăn gió nằm sương hay không đâu.”

“Ngươi…”

“Ha ha ha ha!”

“Nói rất đúng!”

Lần này đến lượt Ngọc Tấn Đạo Tôn cười trên nỗi đau của người khác rồi.

Vừa rồi hắn còn hơi nổi nóng không cam lòng, lúc này nhìn thấy Thành Ca cũng gây khó dễ cho Tà Tiên Đạo Tôn, trong lòng hắn lập tức cân bằng, thậm chí cảm thấy rất thoải mái.

“Yên Mục Đạo Tôn, sau này con gái của ngươi cần phải sống tại Thiên Cung của bọn ta.”

“Ngươi cái gì cũng không chịu bỏ ra, cũng không chịu thu xếp, nhỏ mọn như vậy, quả nhiên là yêu vật không biết cách đối nhân xử thế mà.”

“Đường đường còn là một Đạo Tôn nữa, chỉ có chút kết cấu đó sao?”

Yên Mục Đạo Tôn trực tiếp bị nghẹn không thể đáp lại lời nào.

Suy cho cùng thì một lúc trước đó hắn cũng dùng lời nói châm chọc tương tự như vậy giễu cợt Ngọc Tấn Đạo Tôn, bây giờ chỉ là trả trở lại.

“Tốt, rất tốt!”

“Ta cho!”

Cuối cùng hắn cũng tức đến thở hổn hển lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật hung hăng ném cho Khương Thành.

“Ngươi cầm đồ của ta, sau này con gái của ta nếu như có xảy ra chuyện gì, cho dù chín tầng thiên cung, cho dù vực sâu thâm thẳm, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!”

“Được thôi được thôi!”

Thành Ca cười toe toét không hề để ý đến sự đe dọa của hắn, chỉ cần lợi ích đến tay là được.

Người ta đã chảy máu nhiều vậy rồi, còn không cho phép người ta chửi mắng vài câu sao?

“Hai vị ra tay quả là hào phóng, không hổ danh là Đạo Tôn!”

Hắn còn nịnh hót thêm một câu.

Sau đó hắn nhìn hai người kia rồi chắp tay với từng người: “Yên tâm đi, ta sẽ không khiến các ngươi thất vọng đâu!”

Ngọc Tấn và Yên Mục đối mặt nhìn nhau, cảm giác lời nói này nghe có vẻ không được đúng lắm.

Nếu như ngươi không khiến Ngọc Tấn thất vọng, vậy chính là Thiên Cung thắng.

Nếu như không khiến Yên Mục thất vọng, vậy chính là Tà Tiên giới thắng.

Cuối cùng ngươi theo phe nào vậy?

Lúc này Ngọc Tấn Đạo Tôn đã không còn đủ tự tin như lúc trước nữa, hắn phát hiện người có liên quan đến cuộc đánh cược được cấp cao của Thiên Cung gửi gắm rất nhiều kỳ vọng này không hề đáng tin như mọi người vẫn nghĩ.

Còn Thành Ca đối với chuyện này cũng không hề có một chút gánh nặng trong lòng.

Dù sao trước đó hắn đã khuyên Ngọc Tấn Đạo Tôn vài câu, khiến hắn từ bỏ.

Biết làm sao được khi đối phương căn bản không nghe lọt tai.

Hắn cũng không thể tự mình hét lên là hắn không có Thiên tâm, chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc.

Mà tất cả các chiến đội ở tiền tuyến lúc này đã rơi vào sự kinh hãi cực độ.

“Đệ Nhất Soái đội lọt top rồi!”

“Đã không chỉ là chiến khu Vân Chiêu nữa mà là đang đứng đầu tiên trên toàn bộ chiến trường Hữu Lộ!”

“Một triệu bảy trăm sáu mươi điểm, trời à, đây thật sự là điều mà một chiến đội có thể làm được sao?”

Con số này, đối với nơi có vô số chiến đội như chiến trường Hữu Lộ mà nói chính là một con số cực kì lớn.

Mỗi một chu kỳ nhiệm vụ của bọn hắn không giống nhau, từ hàng chục nghìn đến hàng chục triệu năm, có thể đạt được vài trăm nghìn điểm đã là thành tích xuất sắc.

Người ta trực tiếp tăng lên đến mười lần!

“Hơn nữa bọn hắn trước sau chỉ mất thời gian năm ngày.”

“Rốt cuộc đây là loại đội ngũ gì vậy chứ?”

“Đạo Tôn dẫn đội, nhất định là vậy!”

“Nhưng mà Đạo Tôn dẫn đội, đối diện cũng sẽ điều động Đạo Tôn mà…”

“Có lẽ là có bí bảo nào đó ẩn giấu thực lực cảnh giới rồi!”

Nguyên Đế Chiến đội vẫn đang khó khăn khám phá Tà Tiên giới bên này cũng chú ý đến sự thay đổi của bảng điểm số chiến khu.

“Một triệu bảy trăm sáu mươi điểm!”

Quyền Lăng Thiên Tôn cũng không thể tin được hét lên.

“Cái này làm sao có thể chứ? Làm sao có thể nhanh như vậy được?”

Hai ngày nay bọn hắn thở lên thở xuống cũng chỉ tăng điểm số lên được sáu trăm tám mươi nghìn.

Mà cái giá phải trả là tất cả năm người đều chịu thương tích không hề nhẹ.

Cho dù có bí bảo thời gian ẩn thân kia, thuốc trị thương mà năm người mang theo bên mình cũng hết sạch, hơn nữa vẫn

còn một số nội thương chưa hoàn toàn được loại bỏ, vốn dĩ khó mà tiếp tục được nữa.

Liều mạng như vậy, cuối cùng kết quả nhận được lại là khoảng cách số điểm bị kéo xa đến hơn một triệu, điều này thật sự khiến người khác tuyệt vọng.

“Xem ra, là chúng ta không biết tự lượng sức mình rồi.”

Trước đó còn ý chí chiến đấu của Vô Cẩn Thiên Tôn còn sục sôi, lúc này chỉ có thể thở dài.

“Đội ngũ này, có lẽ là có Đạo Tôn trong đó.”

“Ngay từ đầu chúng ta đã chọn sai đối thủ rồi.”

Vân Hàn Thiên Tôn và Phong Thần Chí Tôn cũng gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, bọn hắn và chúng ta không phải cùng một đẳng cấp, không thể so sánh được.”

“Chúng ta xem như đã đột phá cực hạn của bản thân rồi.”

“Không còn cách nào khác, đối thủ còn ở bên ngoài cực hạn.”

Hỏa Văn Thiên Tôn chỉ có thể vỗ vỗ tay khích lệ các đồng đội.

“Chúng ta thua Đạo Tôn nên sẽ không mất mặt!”

“Không cần phải chán nản như vậy”

Vô Cẩn Thiên Tôn nặng nề gật đầu: “Không sai, thua Đạo Tôn là chuyện bình thường, chúng ta không hề làm nhục vinh quang của Đế cấp đạo trường.”

Quyển Lăng Thiên Tôn nói lớn: “Đúng vậy, chúng ta đã lập nên điểm số cao nhất so với các chiến đội của nhiệm kỳ trước tại Nguyên Đế đạo trường.”

“Chúng ta nên vui vẻ, nên tự hào mới đúng!”

Hắn vừa nói như vậy, thậm chí Hỏa Văn Thiên Tôn còn cố ý nhắc đến đội kia của Thành Ca.

“Các ngươi nói, đội yếu ớt mà hai ngày trước chúng ta nhìn thấy kia, bây giờ như thế nào rồi?”

“Chính là đội ngũ do tên tiểu tử của Gia Vương đạo trường dẫn dắt?”

“Ha ha ha, chắc chắn là toàn bộ quân đoàn bị tiêu diệt hết rồi!”

“Đúng vậy, chúng ta còn như thế này, bọn hắn có thể tốt hơn chỗ nào chứ?”

“Thật đáng tiếc, nếu như bọn hắn nghe lời khuyên, trở về sớm một chút thì còn có đường sống…”

Chính vào lúc đám người này đang hi hi ha ha giễu cợt, ký hiệu đội ngũ của bọn hắn đột nhiên sáng lên.

Đám người sững sờ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ấn mở ký hiệu tổ đội kia, đám người nhìn thấy một câu nói.

“Tất cả chiến đội, lập tức lui về pháo đài.”

Và nơi gọi đến không phải là chiến khu Vân Chiêu, cũng không phải chiến trường Hữu Lộ, mà là toàn bộ tổng bộ của phòng tuyến Thiên Cung.

“Quy cách cao như vậy…”

“Đây là tình huống gì vậy?”

“Không chỉ có chúng ta, tất cả chiến đội đều phải lui về pháo đài? Xảy ra huyện gì rồi?”

Vô Cẩn Thiên Tôn nghiêm mặt.

“Cho dù xảy ra chuyện gì, mệnh lệnh này liên quan đến chuyện trọng đại, chúng ta không thể chống lại!”

Những người còn lại nhao nhao nghiêm nghị gật đầu.

Mệnh lệnh tổng bộ của phòng tuyến Thiên Cung, ai dám chống lại?

Hơn nữa nói thật thì vốn dĩ bọn hắn cũng sắp không kiên trì nổi nữa.

Khi Nguyên Đế Chiến đội rút lui trở về, một số chiến đội khác cũng nhận được mệnh lệnh giống như vậy.

Mà cùng lúc đó ở Tà Tiên giới bên này, tất cả Tà Tiên đang hoạt động tại tiền tuyến cũng đều nhận được mệnh lệnh rút lui của đại lão cấp cao.

Cuộc đánh cược đó bắt đầu có hiệu lực rồi !

Dựa theo ước định, trong vòng một trăm triệu năm tiếp theo, hai bên đều sẽ rút binh và không làm phiền đến nhau.

Chỉ có điều, vào lúc này vô số đội ngũ của hai bên đang cùng lúc rút lui giống như thủy triều mà không hề biết những nội tình này.

Rất nhanh, nội bộ pháo đài của chiến khu Vân Chiêu đã xuất hiện một nhóm lớn đội ngũ đang rúi lui.

"Các ngươi cũng trở về?"

"Đúng vậy, đều nhận được mệnh lệnh rút lui."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Bọn ta còn muốn chiến đấu chống lại Tà Tiên mà, sao lại phải rút lui rồi?"

Chương 1109: Tiêu điểm của toàn trường

Ngoài người trong cuộc và các cấp cao nhất của hai bên ra thì không ai biết được tại sao lại phải rút lui toàn bộ đội ngũ.

Đối với cuộc đánh cược này, hai bên Thiên Cung và Tà Tiên đều sẽ không công khai.

Bởi vì điều đó có thể sẽ phát sinh một vài biến số không cần thiết.

Vì lý do đó mà vào lúc này trong mỗi pháo đài đều giống như chợ rau rộn ràng náo nhiệt.

Có vài đội ngũ giống như Bá Vân vừa đến được vài ngày.

Cũng có vài đội ngũ đến đây cũng đã được chục triệu năm.

"Đệch mợ, Tân Luân Tôn Giả, ngươi vậy mà vẫn còn ở chiến khu Vân Chiêu sao?"

"Lần trước gặp được ngươi ở đây cũng đã là một trăm triệu năm trước rồi đó…"

"Đây cũng có sức chịu đựng quá rồi, lại có thể ở tiền tuyến hơn một trăm triệu năm?"

"Ha ha ha, Cảnh Minh Thiên Tôn, lần này các ngươi đạt được bao nhiêu điểm Thiên Đạo vậy?"

“Không nhiều không nhiều, chỉ là đứng thứ tám trong chiến khu mà thôi.”

“Đệch, đứng thứ tám mà không nhiều?”

Người ở nơi quyết toán chiến tích còn đông hơn như vậy.

Mỗi một đội khi bàn giao nhiệm vụ đều sẽ được quyết toán thêm 10% điểm khen thưởng Thiên Đạo.

Do đội ngũ quá đông, đám Tiên quan và đông đảo tạp dịch bên trong pháo đài đều bận rộn không thể làm xuể.

“Tịnh Đỉnh Tôn Giả, thực lực Bá Vân đội của các ngươi thật xuất sắc, lần này chắc là phải kiếm được mấy chục nghìn điểm Thiên Đạo nhỉ? Quyết toán này, cũng đã vài nghìn điểm rồi!”

“Quân Nguyên Tôn Giả đừng nhắc nữa, bọn ta vừa đến được năm ngày, ở đâu ra điểm Thiên Đạo gì chứ, trước mắt thì chiến tích vẫn là số 0.”

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt hơn ba mươi tên đội viên của Bá Vân đội đều u sầu.

Đợt làm nhiệm vụ lần này thật là vắng lặng, không thu được cái gì cả.

“Ha ha, không sao cả, vẫn còn lần sau mà!”

“Huyết Phong đội của các ngươi lần này có lẽ kiếm được không ít đúng không?”

“Cũng thường thôi, chín mươi nghìn điểm Thiên Đạo, đứng thứ 15.”

Biểu cảm của Quân Nguyên Tôn Giả kia thì hừng hờ nhưng trong giọng điệu ẩn chứa sự kiêu ngạo không thể che giấu.

Tịnh Đỉnh Tôn Giả chua xót bĩu môi, khô khan chúc mừng một tiếng.

Thầm mắng chửi trong lòng, ngươi cũng thật biết cách thể hiện.

“Quao, ba trăm năm mươi nghìn điểm Thiên Đạo!”

“Không hổ danh là Ly Nhung đội đứng hạng thứ ba nha!”

“Điểm khen thưởng thêm của bọn hắn cũng đã là ba mươi lăm ngàn điểm rồi, còn cao hơn chiến tích của toàn đội bọn ta cộng

lại nữa.”

“Số lẻ còn cao hơn bọn ta nữa…”

“Không so nổi, không so nổi, người ta là cường đội được bảy vị Thiên Tôn dẫn đội, có hai mươi Đế cảnh cửu trọng hậu kỳ đấy.”

Tập Nhung Thiên Tôn đội trưởng của Ly Nhung đội nghe thấy lời ca ngợi của đám người, mặc dù cằm ngước lên cao nhưng không hề có một chút vui mừng nào.

“Hừ, đội của ta vốn dĩ đang đự định triển khai một đợt hành động lớn trong những ngày này.”

“Nếu như thuận lợi, có lẽ còn có thể có được ít nhất một trăm nghìn điểm Thiên Đạo vào sổ sách.”

“Đáng tiếc là trước đó lại bị triệu tập trở về.

Ngụ ý là các ngươi cảm thấy chiến tích đấy đã cao đến trời nhưng bọn ta vẫn còn chưa thỏa mãn đâu.

Đám người đương nhiên lại có thêm một màn tán thưởng và nịnh hót.

Tịnh Đỉnh Tôn Giả ở phía xa cảm thấy bản thân sắp không ở thể ở lại được nữa.

Đám người này một người sẽ thể hiện hơn một người.

Hắn zê-rô như vậy ở cùng với bọn hắn rất không hợp nhau.

Một đội ngũ lại một đội ngũ quyết toán điểm Thiên Đạo.

Đa số các đội ngũ thật ra đạt được cũng chỉ là vài trăm hoặc vài nghìn điểm không giống nhau.

Điểm thưởng thêm được vài chục điểm hoặc vài trăm điểm mà thôi.

Vài chiến tích có thể lên đến vài chục nghìn đều đã là đội mạnh có thể dẫn đến săn đón.

Mà trừ việc đó ra thì còn có rất nhiều đội đã báo danh nhưng không thể trở về được nữa.

Mười đội ngũ đứng đầu chiến tích đều trên trăm nghìn điểm, thu hút sự náo động không hề nhỏ.

Đỉnh điểm của bầu không khí trong sân là sự trở lại của Nguyên Đế Chiến đội.

Khi Vô Cẩn Thiên Tôn dẫn Phong Thần Chí Tôn cùng bốn tên đội viên trở về, tất cả mọi người trong sân đều tự giác nhường ra một lối đi rộng rãi.

“Nguyên Đế Chiến đội!”

“Trời à, đây chính là Nguyên Đế Chiến đội trong truyền thuyết sao?”

“Bọn hắn kiếm được bốn trăm bảy mươi nghìn điểm Thiên Đạo đó, thật là đáng sợ!”

“Bốn trăm bảy mươi nghìn? Tin tức của ngươi thật là lạc hậu, không xem bảng xếp hạng sao? Điểm số của Nguyên Đế Chiến đội những ngày này điên cuồng tăng nhanh, đã đạt sáu trăm tám mươi nghìn điểm rồi!”

“Cái gì? Sáu trăm tám mươi nghìn điểm?”

“Đệch mợ, vậy sắp nhiều hơn Ly Nhung đội đang xếp thứ ba gấp đôi điểm rồi!”

“Cũng không thể nói như vậy, Ly Nhung đội không có Chí Tôn mà.”

“Nhưng mà Nguyên Đế Chiến đội chỉ có năm người, Ly Nhung đội lại có hai mươi bảy người.”

“Đúng, hơn nữa Ly Nhung đội đã đến đây bảy triệu năm rồi, còn Nguyên Đế Chiến đội chỉ vừa đến bảy nghìn năm thôi.”

“Không hổ danh là chiến đội đến từ Đế cấp đạo trường mà.”

Trước đó Ly Nhung đội vẫn là tâm điểm của tất cả mọi người, không may đã trở thành đối tượng làm nền cho đội khác.

Làm cho đội trưởng là Tập Nhung Thiên Tôn rất không phục.

Hắn không thể nhịn được chặn trước mặt Nguyên Đế Chiến đội.

“Vô Cẩn, mấy ngày này các ngươi đã làm gì vậy?”

“Tại sao điểm số lại tăng nhanh đến như thế?”

“Lẽ nào là tìm được nhiều Tà Tiên yếu ớt như gà để đoạt điểm?”

Không cần Vô Cẩn Thiên Tôn mở miệng thì Quyển Lăng Thiên Tôn và Hỏa Văn Thiên Tôn đã giành nói trước.

“Tìm gà yếu ớt để đoạt điểm?”

Hai người cười mỉa mai.

“Hừ, các ngươi thật sự có tầm nhìn hạn hẹp.”

“Nói thật với các ngươi, mấy ngày nay bọn ta đã đi đến địa bàn của Tà Tiên bên đấy!”

“Chỉ riêng giết Thiên Tôn thì đã giết được ba tên rồi!”

Cái gì?

Đi đến địa bàn của Tà Tiên bên đấy, còn giết chết ba tên Thiên Tôn Tà Tiên?

Tất cả mọi người hoàn toàn trở nên ầm ĩ, sắc mặt của đa số mọi người đều kinh ngạc.

“Đây đây đây, cũng quá dũng cảm rồi đúng không?”

“Lại dám đơn độc thâm nhập nơi ở của kẻ địch, lòng can đảm này…”

“Không chỉ trở về toàn vẹn mà còn giết được ba tên Thiên Tôn Tà Tiên…”

“Chẳng trách những ngày này điểm số của bọn hắn lại tăng nhanh như vậy, đó đều là dùng tính mạng để đổi lại!”

“Nguyên Đế Chiến đội uy vũ!”

“Lợi hại, phục rồi phục rồi!”

Tập Nhung Thiên Tôn không còn gì để nói.

Ý tứ của việc thâm nhập vào nơi ở của kẻ thù như thế nào, hắn hiểu rất rõ.

Đó chính là đặt sự sống qua một bên, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến mất mạng.

Đó đã không còn là nhiệm vụ gì nữa, mà là khiêu vũ trên tuyến đường tử vong.

Cuối cùng hắn cũng hiểu, bản thân thua kém Đế cấp chiến đội bao xa rồi.

Cuối cùng, hắn nghiêm mặt, sắc mặt nghiêm nghị chấp tay với Vô Cẩn Thiên Tôn.

“Khâm phục!”

Sự trở về của Nguyên Đế Chiến đội đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Khi bọn hắn quyết toán điểm Thiên Đạo, một vài Tiên quan bên trong pháo đài thậm chí còn phá lệ đứng lên bày tỏ sự kính trọng.

Mà một vài thống lĩnh cấp Chí Tôn chịu sự quản lý của Thiên Nhạc Quân cũng đích thân chúc mừng bọn hắn.

“Nguyên Đế Chiến đội, Vân Chiêu chiến khu bọn ta cảm ơn sự đóng góp của các ngươi!”

“Không hổ danh là đội ưu tú đến từ Nguyên Đế đạo trường!”

“Những năm nay, bởi vì có sự tồn tại của các ngươi mà áp lực của Thiên Nhạc Quân bọn ta giảm nhẹ rất nhiều.”

Đối với lời khen ngợi của bọn hắn, Vô Cẩn Thiên Tôn mỉm cười đáp lời, lịch sự nhã nhặn.

Nhưng trong lòng của bọn hắn thì không thể kiêu ngạo nổi, bởi vì vẫn còn một đội ngũ chưa hề xuất hiện – Đệ Nhất Soái đội.

Đội ngũ này mới thật sự là Vua của chiến khu Vân Chiêu!

Không chỉ có hắn mà tất cả các đội ngũ khác tại đây sau khi đổi xong điểm Thiên Đạo cũng chậm chạp chưa chịu rời khỏi.

Thậm chí đến cả một vài vị Chí Tôn cũng không chịu được mà thường xuyên nhìn sang cổng vào của pháo đài.

“Đệ Nhất Soái đội… vẫn chưa về đến à?”

“Đội ngũ này chỉ trong năm ngày ngắn ngủi đã đạt được một triệu bảy trăm sáu mươi ngàn điểm Thiên Đạo, đứng đầu toàn bộ chiến trường Hữu Lộ!”

“Rốt cuộc bọn hắn là người như thế nào?”

“Thật sự rất tò mò!”

“Có thể là do Đạo Tôn dẫn dội cho nên bọn hắn sẽ không quyết toán điểm Thiên Đạo tại đại sảnh này?”

“Chắc là không đến mức đó chứ?”

“Ta còn muốn chiêm ngưỡng phong thái của bọn hắn một chút!”

“Đúng vậy, đội ngũ trong truyền thuyết đó thế nào cũng được ghi vào sử sách của chiến khu, có thể ở nhìn ở khoảng cách gần một lần cũng được xem là một loại vinh hạnh.”

Chương 1110: Bọn ta chính là Đệ Nhất Soái đội

Đệ Nhất Soái đội đã quá nổi tiếng trong thời gian này.

Đừng nói chiến khu Vân Chiêu, ngay cả những chiến khu khác cũng bàn luận sôi nổi về cường đội “thần kỳ” này.

Tương tự như suy đoán của các đội này, dường như ai cũng cho rằng, Đệ Nhất Soái đội chắc chắn là do Đạo Tôn dẫn dắt.

Nếu không, sẽ không thể kiếm được 1,76 triệu điểm Thiên Đạo chỉ trong năm ngày ngắn ngủi.

Chiến tích kia thật sự là quá biến thái, hoàn toàn không thể tưởng tượng làm sao làm được.

Trong đại sảnh, mọi người đều háo hức chờ đợi.

Lối vào của pháo đài, đã được hàng nghìn ánh mắt dõi theo cùng một lúc.

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng, có năm bóng người xuất hiện ở cửa pháo đài.

Đệ Nhất Soái đội đến rồi sao?

Suýt nữa mọi người la lên cùng một lúc.

Nhưng mà, sau khi bọn họ nhìn rõ năm người, cũng như cảnh giới của năm người đó, khóe miệng của mọi người lại nhếch lên cùng một lúc.

“Cái quái gì thế?”

“Còn có đội ngũ có cảnh giới thấp như vậy?”

“Đế Cảnh nhất trọng? Tứ trọng? Mạnh nhất cũng chỉ là bát trọng?”

“Con mẹ nó, ta không nhìn lầm chứ, chiến khu chúng ta còn có đội ngũ “nát” như vậy?”

“Còn tưởng là Đệ Nhất Soái đội đã trở về, ai ngờ, thật đúng là lãng phí cảm tình!”

Thành Ca vừa dẫn đội trở về thì nghe thấy những lời bóc phốt này của mọi người, hắn có chút không kịp trở tay.

Kế hoạch ban đầu của hắn là kiếm được thật nhiều, thật nhiều điểm trên tiền tuyến.

Kết quả hiện tại, sau khi vụ “đánh cược” quái lạ kia xuất hiện, hắn muốn đánh trận cũng không đánh được, chỉ có thể trở về.

Không ngờ lại gặp cảnh này, ngay khi vừa trở về…

Bọn người này, vừa mới khen Đệ Nhất Soái đội xong, thế mà giờ đã xem thường hắn.

Khiến hắn cũng không biết nên vui hay nên buồn.

“Khụ khụ!”

Thành Ca hắng giọng, chắp tay chào mọi người.

“Các ngươi vừa nói gì về Đệ Nhất Soái đội đấy?”

“Chẳng phải đó là bọn ta sao?”

Hắn không biết có một bảng xếp hạng chiến khu, cũng không biết mình đã nổi tiếng từ vài ngày trước.

“Đội ngũ của bọn ta gọi là Đệ Nhất Soái đội, cái tên này do đích thân ta đặt đấy, rất hay đúng không?”

Vốn mọi người còn đang bóc phốt, giờ nghe vậy, hơi khựng lại, có chút không kịp phản ứng.

Cái gì?

Đội ngũ này chính là Đệ Nhất Soái đội?

Chính là đội ngũ huyền thoại mà vô số người phải ngước mắt nhìn?

Đang đùa cái gì vậy?

Chỉ dựa vào đội rách nát như vậy, có thể sống sót được ở tiền tuyến, cũng đã là một kỳ tích rồi, sao có thể đạt được chiến tích như vậy?

Phản ứng đầu tiên của mọi người, chính là không tin.

“Ngươi khoác lác cái gì?”

“Chỉ dựa vào các ngươi cũng xứng gọi là Đệ Nhất Soái đội?”

Thành Ca nhếch miệng, hơi buồn bực: “Tại sao ta không xứng? Chẳng lẽ, Ca không phải là người đẹp trai nhất toàn trường sao?”

Hắn hất tóc.

“Chẳng lẽ, ở nơi này của các ngươi còn có người đẹp trai hơn ta sao?”

Chuyện này…

Mọi người thật sự không phản bác lại được.

Xét về độ đẹp trai, chắc chắn Thành Ca là người đẹp trai nhất thế gian này, sau khi hắn có được thiên hoang bất diệt thể từ lúc bắt đầu.

“Đừng nghe hắn nói nhảm ở đây!”

“Đúng vậy, Đệ Nhất Soái đội lợi hại như vậy, các ngươi chẳng liên quan gì tới bọn họ cả!”

“Đừng dát vàng lên mặt mình nữa!”

“Đúng là không biết xấu hổ, đụng gì chứ đụng phải đội ngũ huyền thoại kia, coi chừng Đạo Tôn lại dạy dỗ các ngươi!”

Cách đó không xa, vẻ mặt của mọi người trong Nguyên Đế Chiến đội cũng như kiểu cạn lời.

Đội ngũ này của Thành Ca, bọn họ đã từng gặp ở Tà Tiên giới bên kia.

Vốn còn tưởng rằng, đội ngũ này chắc chắn đã gặp phải bất trắc rồi, thật không ngờ bọn họ còn sống trở về.

Vô Cẩn Thiên Tôn thản nhiên nói: “Có thể trở về từ bên kia, thật cũng có vài phần bản lĩnh.”

Quyển Lăng Thiên Tôn bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói: "Nhưng mà bọn họ giả mạo Đệ Nhất Soái đội, loại chuyện như này, đúng là rất không biết xấu hổ."

Hỏa Văn Thiên Tôn cũng phụ họa theo.

"Ta đã nói rồi từ lần trước rồi còn gì nữa, bọn họ chỉ là cái loại nói khoác không biết ngượng, đúng là không biết xấu hổ!"

Khóe mắt Thành Ca giật giật.

Mẹ nó, rốt cuộc, đây là chuyện gì?

Đúng là ngày thường, mình thỉnh thoảng cũng hơi "không biết xấu hổ", nhưng mà bây giờ còn chưa kịp thi triển kỹ năng "không biết xấu hổ".

Lần này mình nói thật, sao lại biến thành không biết xấu hổ?

Lúc này, mấy thành viên của Bá Vân đội đột nhiên xông ra.

"Ha ha ha, mọi người thật sự đã hiểu lầm rồi."

"Quả thật đội ngũ này được gọi là Đệ Nhất Soái đội!"

"Khi đó, bọn ta ở đại sảnh báo danh, tận mắt nhìn thấy hắn ghi tên, trái lại, điều này lại khiến hắn chịu oan uổng…"

Nhìn thấy đội ngũ này của Thành Ca trở thành tâm điểm, ngay cả Nguyên Đế Chiến đội cũng đang bàn luận, bọn họ không nhịn được, cũng muốn đến làm nóng chút.

Nhưng mà tất nhiên, không phải là bọn họ có lòng tốt, muốn nói giúp Thành Ca.

Mà chỉ đơn giản là vì, bọn họ muốn khoe khoang rằng mình hiểu biết rất nhiều.

"Bọn họ đúng là Đệ Nhất Soái đội?"

"Điều này sao có thể?"

Mọi người lại bàn luận sôi nổi.

"Không thể nào?"

"Chỉ dựa vào Lạn đội này, mà đạt được chiến tích thần thoại kia á?"

"Ha ha ha ha, e là mọi người lại hiểu lầm rồi!"

Vài thành viên trong Bá Vân Đội lại xông ra.

“Mọi người đừng quên, có thể là, chiến đội này chỉ trùng tên mà thôi.

“Bọn họ và Đệ Nhất Soái đội chân chính là hai đội khác nhau, chẳng qua là cùng tên mà thôi!”

“Hóa ra là như vậy!”

Mọi người chợt nhận ra.

Sau đó lại bóc phốt.

“Loại tên như này mà cũng có thể trùng, cũng thật kỳ quái.”

“Cũng trùng hợp nhỉ, một bên là chiến đội mạnh nhất, một bên là chiến đội nát nhất, thế mà lại cùng một tên.”

“Ha ha ha, đã thế lại còn ở cùng chiến khu Vân Chiêu của chúng ta nữa chứ…”

Khi bọn họ còn đang hi hi ha ha bàn luận ở đây, đội trưởng của Nguyên Đế Chiến đội - Vô Cẩn Thiên Tôn lại có vẻ mặt nghiêm trọng.

“Cùng tên?”

“Thật sự trùng hợp như vậy sao?”

Hắn nhớ tới việc gặp được Khương Thành ở Tà Tiên giới khi trước, trong lòng hắn lại nổi lên một suy đoán hoang đường.

“Bọn họ không phải… thật sự chính là Đệ Nhất Soái đội kia chứ?”

Quyển Lăng Thiên Tôn là người đầu tiên cười thành tiếng.

“Ha ha ha, đội trưởng, thật sự là ngươi đã suy nghĩ quá nhiều rồi!”

“Sao có thể là bọn họ được chứ”

“Nếu bọn họ chính là Đệ Nhất Soái đội kia, vậy thì sau này, ta sẽ đi bằng đầu.”

“Đúng vậy, nhìn thế nào cũng không giống!”

Những thành viên khác của Nguyên Đế Chiến đội cũng lắc đầu bật cười, ngay cả Phong Thần Chí Tôn cũng cảm thấy suy đoán này rất hoang đường.

Sau đó, bọn họ thấy Khương Thành đi tới chỗ quyết toán chiến tích.

Gặp hai vị Tiên quan đối diện, hắn lấy ra ký hiệu đội ngũ của tổ đội.

Tất cả mọi người trong đại sảnh, và hai vị Tiên quan cũng đều nhìn thấy.

Khi tiếp nhận ký hiệu đội ngũ, bọn họ vẫn mang tâm thái chế giễu.

Thầm nghĩ trong lòng, đội các ngươi thì có thể có chiến tích gì.

Sau đó, ký hiệu được đặt vào bên trong trận pháp, tất cả tin tức và chiến tích của thành viên Đệ Nhất Soái đội đều hiện ra.

Sau khi hai vị Tiên quan nhìn thấy một dãy số dài nối tiếp nhau, thì đều há miệng.

Rồi ngay sau đó, đều trợn mắt há mồm kinh ngạc, ngẩng đầu, nhìn Khương Thành và bốn thành viên ở phía sau.

Rồi lại cúi đầu nhìn đi nhìn lại số điểm Thiên Đạo của chiến tích kia.

“Điều, điều này sao có thể?”

“1764550 điểm Thiên Đạo, a trời ơi!”

“Các ngươi… các ngươi thật sự chính là Đệ Nhất Soái đội kia?”

Vốn các tiên nhân ở xung quanh còn đang châm biếm, giễu cợt, lúc này, đột nhiên cổ họng của bọn họ giống như bị ai bóp vậy, trong lúc nhất thời cũng không thốt nên lời.

Rồi đột nhiên, bên trong đại sảnh trở nên yên tĩnh, mọi người đồng loạt nhìn lại đây.

Ngay cả mấy vị Chí Tôn của Thiên Nhạc Quân cũng không ngoại lệ.

Còn những thành viên của Nguyên Đế Chiến đội và Bá Vân chiến đội, lại hóa đá ngay tại chỗ.

Bọn họ vừa mới nghe thấy cái gì?

1,76 triệu điểm Thiên Đạo?

Đây chính là Đệ Nhất Soái đội huyền thoại?

Điều này sao có thể?

“Không phải chứ?”

Thành Ca thản nhiên nhìn hai vị Tiên quan ở đối diện.

“Ta sớm đã nói, bọn ta chính là Đệ Nhất Soái đội, có vấn đề gì sao?”

Chương 1111: Đúng là bọn họ

Đội ngũ huyền thoại mà mọi người tâm tâm niệm niệm nhiều ngày như vậy, hiện tại đang ở ngay trước mắt?

Chính là đội ngũ yếu nhất này, đội ngũ vừa mới bị mọi người khinh thường?

Trong lúc nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Đám người Lại Bình, Biện Tu, Mạnh Thi, Chung Mạn ngẩng đầu ưỡn ngực, nhận sự chú ý của mọi người.

Mặc dù, trên thực tế chiến đấu, đều là mình Thành Ca cân tất, chẳng có việc gì cho mấy người bọn họ, trong toàn bộ hành trình, bọn họ chưa một lần rút kiếm…

Nhưng với tư cách là thành viên của Đệ Nhất Soái đội, cho dù bọn không làm gì cả, bọn họ cũng cứ là “nhân vật huyền thoại.”

Tương lai đã định trước sẽ được vô số Tiên nhân ca tụng.

Trở thành huyền thoại ở tiền tuyến của chiến khu.

Hơn nữa, bọn họ thu chiến lợi phẩm và nịnh hót, cũng coi như là đã xuất lực rồi.

Ít nhất bản thân Khương đội trưởng vẫn rất hài lòng về mấy đồng đội này.

Đón ánh mắt hoặc khiếp sợ, hoặc khó tin, hoặc ghen tị kia của mọi người, mấy người bọn họ kích động tới mức cảm xúc dâng trào, hốc mắt đều đỏ lên.

Dĩ vãng, khi bọn họ đối mặt với những Đế Cảnh bát trọng, cửu trọng này, ngay cả tư cách liếc mắt nhìn một cái, bọn họ cũng không có.

Càng miễn bàn Tôn Giả, Thiên Tôn, Chí Tôn.

Mà hiện tại, tất cả những điều này, đều là Khương Thành mang tới cho bọn họ.

Khương Thành đã cho bọn họ một hành trình đầy mơ mộng, khiến bọn họ ghi nhớ suốt đời.

Thêm vào đó, 10% điểm Thiên Đạo cũng nhanh chóng được quyết toán.

176455 điểm, mỗi người bọn họ đều được chia 35291 điểm!

Chỉ riêng phần thưởng này, đã vượt tổng số chín mươi chín phần trăm đội ngũ các đội đang có mặt ở đây.

Cũng vượt qua thu hoạch cá nhân của đội trưởng Ly Nhung đội, người đang xếp thứ ba!

Riêng bản thân Thành Ca, kiếm được 1799841 điểm Thiên Đạo.

Hắn lúc này, đã được đã xếp hạng 282 trên bảng xếp hạng của Thiên Đạo, mà bảng xếp hạng của Thiên Đạo chính là sân khấu của Đạo Tôn.

Chỉ là bản thân hắn vẫn chưa biết mà thôi.

“Đội trưởng!”

“Khương đội trưởng, ta, bọn ta…”

Mấy người bọn họ nhìn Thành Ca với đôi mắt đẫm lệ, trong lòng vô cùng cảm kích.

Công bằng mà nói, tìm một đội trưởng như vậy ở đâu?

Toàn bộ hành trình, chưa từng ghét bỏ thực lực yếu kém của bọn họ, cũng chưa từng quát mắng bọn họ, càng không dùng bọn họ làm vật hi sinh, mà luôn bảo vệ bọn họ thật tốt.

Như này mới thật sự là tấm lòng của bậc tiền bối, là phong phạm của cao nhân!

“Ha ha ha, mấy người các ngươi làm gì vậy?”

Thành Ca cười vỗ vai Lại Bình.

“Với tư cách là thành viên quan trọng của Đệ Nhất Soái đội, đây là điều mà các ngươi nên có được.”

“Thành viên quan trọng” bốn từ này, khiến mấy người bọn họ càng thêm cảm động.

Nhưng lại khiến cho khóe miệng của những người khác co giật.

Thật sự bọn họ không thể tưởng tượng được, mấy tên gà mờ yếu ớt này quan trọng ở chỗ nào.

Đặc biệt là những thành viên của Bá Vân Đội, lúc này, tâm trạng lại vô cùng phức tạp.

Lúc trước, ở đại sảnh báo danh, bọn họ cũng chế giễu Đệ Nhất Soái đội rất nhiều, nói nhiều về sự hoang tưởng của những “kẻ may mắn” này.

Nhưng mà hiện tại, những kẻ này lại bỗng nhiên có được số điểm mà bọn họ chưa từng có được.

Nhớ lại lúc Khương Thành tuyển người, không ai quan tâm, có rất nhiều người xem thường hắn.

Giờ đây trong lòng bọn họ tràn ngập sự tiếc nuối.

Sớm biết Khương Thành này mạnh như vậy, dù có nói gì đi nữa thì mình cũng muốn vào đội này!

Nhưng mà… Sao người này có thể mạnh như vậy?

Cho dù hắn là Thượng Đình thiên tài Vương cấp đạo trường, cho dù hắn ẩn giấu tu vi, có thể có thực lực cấp Thiên Tôn, cũng coi như là cao nhất rồi!

Hoàn toàn không thể tin được, phải không?

“Ta không tin!”

Nhìn thấy Khương đội trưởng trở thành tâm điểm, Quyển Lăng Thiên Tôn không nhịn được mà xông ra.

“Ta hoàn toàn không tin chiến tích kia là do các ngươi làm được!”

Hoả Văn Thiên Tôn cũng phụ họa theo: “Chắc chắn trong này có vấn đề!”

Nếu bọn họ bị Đạo Tôn đánh bại hoặc là mấy đội ngũ do Chí Tôn dẫn dắt, bọn họ cũng sẽ chấp nhận.

Bị một "Lạn đội" như vậy dẫm nát dưới chân, đây là điều mà bọn họ hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Nếu truyền ra ngoài, thì thể diện của Đế cấp đạo trường cũng sẽ mất sạch!

Nhất là Khương Thành còn xuất thân từ Vương cấp đạo trường, tương lai Gia Vương đạo trường chắc chắn sẽ không kiêng dè mà tuyên truyền, vô số Tiên nhân cũng sẽ so sánh hai đạo trường với nhau.

Một Tiên nhân Vương cấp đạo trường dẫn theo theo bốn tên gà mờ, đánh bại năm tinh anh Đế cấp đạo trường, bao gồm cả một vị Chí Tôn?

Như này thì mặt mũi của bọn họ biết giấu vào đâu?

Vô Cẩn Thiên Tôn mấp máy môi, muốn ngăn thành viên của mình đứng ra chất vấn, bởi vì làm như vậy, có vẻ không được phong độ cho lắm.

Nhưng cuối cùng, vị Thiên Tôn này lại không nói lời nào.

Bởi vì, hắn cũng không tin vào điều đó cho lắm.

Quyển Lăng Thiên Tôn huơ tay, với cảm xúc vô cùng mãnh liệt.

"Chỉ dựa vào đội ngũ này của các ngươi, dựa vào cái gì có thể đạt được nhiều điểm như vậy?"

"Tất cả các ngươi đều cho rằng, điều này là có thể sao?"

"Ngẫm lại cũng là không thể…"

Các Tiên nhân khác cũng gật đầu, điều này hoàn toàn không hợp lý.

Bọn họ cũng không thể hiểu, làm sao mà có chiến tích này.

Tiếng cười giễu!

Thành Ca không nhịn được mà cười thành tiếng.

"Ồ, đây không phải là vị tiểu lão đệ muốn đi bằng đầu sao, sao còn chưa lộn đầu xuống?"

Câu nói đầu tiên này của hắn, khiến Quyển Lăng Thiên Tôn đỏ mặt.

Vừa rồi lỡ miệng thề, hắn đâu có ngờ, Thành Ca lại nhớ rõ như vậy.

“Ngươi, ngươi đắc ý cái gì?”

Hắn chỉ vào Thành Ca, với vẻ mặt khinh thường và bực tức.

“Chắc chắn có sai sót, khiến tỉ số của chiến khu bị sai, cho nên bỗng dưng các ngươi lại được thêm điểm!”

“Đúng rồi, ta nghe nói, các ngươi không nhận thẻ lệnh, chưa biết chừng vấn đề xảy ra cũng là từ đó…”

“Nguyên Đế Chiến đội bọn ta, chỉ thua bởi một đội ngũ leo lên bằng cách dựa vào sơ hở!”

Hắn vừa dứt lời, lập tức những người khác cũng lựa chọn tin tưởng.

Bởi vì, theo bọn họ thấy, cách giải thích này, là hợp lý hơn cả.

Thậm chí, ngay cả những Chí Tôn, Tiên quan trong pháo đài cũng không phản bác.

Bởi vì bọn họ cũng không xác định được, đó có phải là sự thật hay không.

Sự im lặng của bọn họ, lại biến thành sự “xác nhận” suy đoán của mọi người.

“Hóa ra là do có sơ hở…”

“Ta nói rồi mà, chỉ dựa vào đội ngũ này của bọn họ, sao có thể có được loại chiến tích kia.”

“Âm ĩ lâu như vậy mà vẫn chỉ là Lạn đội?”

Thấy bọn họ cứ khăng khăng nói như vậy, đám người Lại Bình, Biện Tu, Chung Mạn cũng không nhịn được nữa.

Dựa vào cái gì?

“Bọn ta tận mắt chứng kiến, từng trận chiến của Khương đội trưởng!”

“Chỉ trong chớp mắt, Tôn Giả đã bị lão nhân gia hắn giết chết!”

“Thiên Tôn cũng không chịu nổi một kích của hắn!”

“Những chiến tích này đều là thật, đào đâu ra sơ hở gì đó chứ?”

Quyển Lăng Thiên Tôn lạnh lùng cười: “Chiến tích thật?”

“Chỉ có mấy người các ngươi nhìn thấy? Vậy những người khác đâu, bọn họ có nhìn thấy không?”

“Nếu không có, vậy thì các ngươi muốn nói thế nào mà chả được?”

Ý ở ngoài lời, mấy người các ngươi đang nói dối.

“Còn giết Tôn Giả trong chớp mắt, các ngươi thật biết khoác lác.”

“Cảnh giới thấp kém của mấy người các ngươi, biết Tôn Giả có ý nghĩa gì không?”

“Biết căn nguyên của Thiên Tôn mạnh như thế nào không?”

“Bọn họ thật sự đã nhìn thấy…”

Ở cửa của pháo đài, lại có một bóng người bay đến.

Vừa nhìn thấy người này, mấy vị Chí Tôn của Thiên Nhạc Quân giật mình đánh thót, vội vàng khom người hành lễ.

“Cung nghênh Đạo Tôn!”

“Bái kiến Ngọc Tấn Đạo Tôn!”

Chúng tiên nhân trong sân, suýt nữa bị dọa ngốc.

Đạo Tôn?

Trời ạ, đường đường là Đạo Tôn, vậy mà giá lâm tới chiến khu Vân Chiêu?

Đừng nói những đội ngũ khác, mà ngay cả Phong Thần Chí Tôn của Nguyên Đế Chiến đội cũng phải vội vàng xoay người, cúi đầu hành lễ, thể hiện sự tôn kính.

Trừ Thành Ca, tất cả mọi người trong toàn trường đều đồng loạt cúi đầu.

Trước mặt Đạo Tôn, rất nhiều người không dám thở mạnh.

Mà Ngọc Tấn Đạo Tôn cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn họ dù chỉ một cái.

Ánh mắt đầu tiên của hắn là nhìn vào Khương Thành, đây chính là nhân vật quan trọng của Tiên quan hiện giờ!

Chương 1112: Mất hết thể diện rồi

Trước đó, Ngọc Tấn Đạo Tôn phải sắp xếp cho Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ.

Thiên tâm đẳng cấp của Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đang ở cấp thấp, đều là hạ phẩm, không hề trung thành với Thiên Cung.

Nhưng vì vụ đánh cược kia, bọn họ lại cần tiến vào Thiên Cung.

Cho nên phải sắp xếp, cấp ký hiệu thân phận đặc biệt cho bọn họ.

Cuộc tranh chấp ở pháo đài bên này, mặc dù hắn chỉ nghe được mấy câu cuối cùng, nhưng hắn hiểu được, đã xảy ra chuyện gì.

Nói thật, nếu không tận mắt nhìn thấy xác của Cô Phàm Chí Tôn, tận mắt nhìn thấy Khương Thành ép Yên Dĩ, hắn cũng sẽ không tin chiến tích này.

Nhưng mà sự thật lại sờ sờ trước mắt hắn.

“Chiến tích của Đệ Nhất Soái đội là thật.”

“Tỉ số của pháo đài cũng không sai!”

Đích thân Đạo Tôn chứng thực, lập tức hầu hết Tiên nhân đều không còn lời nào để nói.

Nhưng mà Quyển Lăng Thiên Tôn và Hỏa Văn Thiên Tôn, vẫn không có cách nào chấp nhận được chuyện này như trước.

“Điều này sao có thể chứ?”

Hai người chỉ tay vào Khương Thành, khinh thường nói: “Chỉ dựa vào chút thực lực kia của hắn, có thể chém giết Thiên Tôn?”

Ngọc Tấn Đạo Tôn sầm lại liếc mắt nhìn hai người một cái, ánh mắt kia thâm trầm mà lại uy nghiêm.

“Chỉ dựa vào chút thực lực đó của hắn?”

Hắn hỏi lại một câu.

“Hai người các ngươi đã giao đấu với hắn sao?”

Vẻ mặt của Quyển Lăng Thiên Tôn và Hỏa Văn Thiên Tôn đều cứng lại, đồng thời lắc đầu.

“Chưa từng.”

“Nhưng mà…”

“Không có nhưng mà.”

Ngọc Tấn Đạo Tôn không kiên nhẫn, ngắt lời bọn họ.

“Các ngươi đều chưa từng giao đấu với hắn, đã khăng khăng cho rằng hắn không làm được? Ngươi có tư cách đó sao?”

Mặt của Quyển Lăng Thiên Tôn lại đỏ hơn nữa.

Nếu người khác nói hắn như vậy, chắc chắn hắn sẽ nổi trận lôi đình, rồi phản bác lại.

Nhưng mà Đạo Tôn nói như vậy, hắn chỉ có thể chấp nhận, thậm chí cũng không thể phản bác lại.

“Nói thật cho các ngươi biết, đích thân Khương Thành chém giết Cô Phàm Chí Tôn của Tà Tiên giới, còn bắt Yên Dĩ Chí Tôn!”

“Đây là bổn tọa tận mắt nhìn thấy, đúng là chiến tích thật!”

“Lẽ nào, bổn tọa cũng sẽ vì hắn mà nói dối?”

Xôn xao!

Trong nháy mắt toàn trường bùng nổ!

“Giết Chí Tôn!”

“Trời ơi, vậy mà hắn đã giết một vị Chí Tôn?”

“Ta biết Cô Phàm Chí Tôn, đó là một vị Chí Tôn của Yêu tộc, không chỉ có thực lực rất mạnh, mà ra tay cũng vô cùng tàn nhẫn!”

“Thiên Nhạc Quân chúng ta cũng rất sợ hắn…”

“Vậy mà hắn chết rồi? Chết trong tay Khương Thành?”

Tin tức hào hùng này, làm rung chuyển cả pháo đài.

Tuy chiến sự ở tiền tuyến rất khốc liệt, song phương bỏ mình cũng không phải là ít, nhưng Chí Tôn bỏ mình thì hiếm như lông phượng sừng lân.

Thường thì hàng trăm triệu năm cũng không có ai ngã xuống.

Nhưng mà, chiến tích này lại được chính miệng Đạo Tôn nói ra, hơn nữa, Tà Tiên bên kia cũng sẽ nhanh chóng truyền tin tới, vậy chắc chắn không thể sai được.

“Ta hiểu rồi!”

Có người chợt nhận ra.

“Ta hiểu vì sao điểm tích lũy cuối cùng của bọn họ lại đột nhiên tăng từ 1,26 triệu lên 1,76 triệu rồi!”

“Hóa ra chính là lần đó!”

“Đúng, mạng một Chí Tôn tương ứng 500 ngàn điểm Thiên Đạo, vừa đúng luôn!”

“Hóa ra Khương Thành mạnh như vậy?”

“Trời ơi, có thể chém giết Chí Tôn, vậy bản thân hắn chắc chắn cũng là Chí Tôn!”

“Còn là cường giả trong Chí Tôn, Cô Phàm Chí Tôn cũng không dễ giết!”

Giờ khắc này, cuối cùng không ai dám xem Thành Ca là Đế Cảnh bát trọng nữa.

Đứng ở trước mặt bọn họ, là một vị “Chí Tôn không thể giả được”.

Nhưng mà bọn họ cũng không dám đoán Khương Thành là Đạo Tôn.

Dù sao nếu hắn ở cấp độ đó, thì đã nổi tiếng ở Nguyên Tiên Giới từ lâu rồi, ít nhất cũng là Tiên quan tam tứ phẩm, không thể vẫn là một Vương cấp đạo trường.

Toàn Bá Vân chiến đội đều há miệng kinh ngạc.

Có người nói lắp, nói: “Cho nên… tiểu tử kia, thật ra, hắn là một vị Chí Tôn?”

“Tiểu tử kia gì chứ, đó là tiền bối!”

“Trời ơi, rốt cuộc, ngày hôm đó, chúng ta đã bỏ lỡ cái gì?”

“Một vị Chí Tôn dẫn dắt đội, vậy mà chúng ta không biết nắm lấy…”

“Chẳng trách hắn bằng lòng dẫn dắt mấy tên gà mờ kia, đối với hắn mà nói, có gì khác nhau giữa Đế Cảnh nhất trọng và cửu trọng đâu chứ?”

“Đã bỏ lỡ mất rồi, thật sự đã bỏ lỡ mất rồi!”

Lần này, bọn họ lại càng thêm hâm mộ, ghen tị đối với đám người Lại Bình và Biện Tu.

Mấy tên gà mờ này, không chỉ giành được phần thưởng của tổ đội, mà còn luôn được ở chung với một vị Chí Tôn tận năm ngày liền, tạo nên một đoạn thiện duyên!

Đây là chuyện tốt biết mấy…

Chỉ dựa vào đều này, tương lai, sẽ chẳng có ai dám chọc vào bọn họ.

Thậm chí, sẽ có người sẽ vì Khương Thành mà kết giao với bọn họ, ra sức ủng hộ bọn họ.

Quyển Lăng Thiên Tôn mở to mắt kinh ngạc.

Đạo Tôn cũng tận mắt nhìn thấy chiến tích của Khương Thành, vậy còn có thể nghi ngờ gì nữa?

Hắn giết Tôn Giả trong chớp mắt, nghiền ép Thiên Tôn, thậm chí còn chém giết Chí Tôn - người mà hắn còn phải ngước mắt nhìn lên.

“Điều này, điều này sao có thể…”

Hắn cứng họng, trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nên nói gì.

Mà ánh mắt của những người khác nhìn hắn và Hỏa Văn Thiên Tôn, cũng lộ vẻ ý nhị.

Vừa nãy còn khăng khăng nói như vậy, giờ bị vả mặt rồi.

Thậm chí, hắn còn nghe thấy lời thì thầm bàn tán của rất nhiều người.

“Suýt nữa thì lầm đường lạc lối vì bọn họ…”

“Đúng vậy, nếu Đạo Tôn không xuất hiện, vậy trừ khi Khương Thành ra tay thể hiện thực lực, nếu không tất cả chúng ta đều sẽ cho rằng thực lực của hắn cũng chỉ ở mức thường thôi.”

“Nguyên Đế Chiến đội này, lòng dạ hẹp hòi!”

“Chứ còn gì nữa, bọn họ liều mạng xông ra chất vấn, chẳng phải là vì thể diện của Đế cấp đạo trường sao?”

“Đúng vậy, bọn họ bị mất thể diện khi bị một tên Vương cấp đạo trường vượt qua, cho nên không nén được lửa giận.”

“Lần này, bọn họ đã không vớt vát được gì lại còn mất hết cả thể diện…”

Nghe thấy những lời bàn tán này, Quyển Lăng Thiên Tôn vừa tức vừa lo.

Hận không thể gào thét ngay tại chỗ, khiến những tên Tiên nhân bình thường này phải khiếp sợ.

Nhưng mà Đạo Tôn đang ở đây, hắn lấy đâu ra tư cách và dũng khí này chứ.

Vô Cẩn Thiên Tôn và Phong Thần Chí Tôn liếc nhìn nhau, cùng thở dài.

Vốn Nguyên Đế Chiến đội và Đệ Nhất Soái đội chưa từng đụng chạm đến nhau, cũng chưa từng có bất kỳ vấn đề gì.

Nói trắng ra, quả thật là đám người Quyển Lăng Thiên Tôn đã quá nóng vội khi muốn hạ thấp đối phương.

Hiện tại, còn liên lụy tới Nguyên Đế đạo trường, khiến mọi người đánh giá thấp Nguyên Đế đạo trường, muốn gỡ cũng không gỡ lại được…

Thành Ca vui vẻ xem cảnh này, sẵn tiện bấm mở giao diện hệ thống xem thử, lại có thêm một loạt giá trị thanh danh được thêm vào, nhìn rất đẹp mắt.

Xem như chiến lợi phẩm và điểm Thiên Đạo của lần xuất chiến này, đều rất xứng đáng.

Hơn nữa, còn xử được hai tên Đạo Tôn một lúc!

“Tài nguyên tích lũy được ở lần này, chắc cũng đủ để ca đột phá đến Đế Cảnh cửu trọng rồi nhỉ?”

“Đợi tới cửu trọng, căn nguyên băng từ căn nguyên trung tâm sẽ mạnh hơn nhiều.”

Hắn còn đang tính toán, thì đã có vài vị Chí Tôn của Thiên Nhạc Quân chủ động đi tới chào hỏi hắn.

“Khương đạo hữu, chúc mừng, chúc mừng!”

“Bọn ta đã thất lễ rồi, không ngờ Khương đạo hữu lại mạnh như vậy!”

“Sau này chúng ta cần phải thân thiết hơn nữa…”

Đám Chí Tôn này cũng không biết về vụ đánh cược kia, nhưng bọn họ biết, chắc chắn thực lực của Khương Thành rất mạnh, hơn nữa tiền đồ cũng vô cùng tươi sáng.

Hiện tại, kết giao một chút cũng chẳng thiệt.

“Đâu có, đâu có!”

Thành Ca vừa trả lời cho có lệ, vừa âm thầm truyền âm tới Ngọc Tấn Đạo Tôn.

“Lão đầu, lần này Thiên Cung định cho ta vị trí gì?”

Thật ra, hắn không thích vị trí Tiên quan lắm.

Nhưng điều quan trọng là, những người khác lại rất thích vị trí này.

Hơn nữa, nhanh như vậy đã có được vị trí Tiên quan, trở về Gia Vương đạo trường, hắn đã có thể thể hiện ở trước mặt của Thu Vũ Tuyền – vị “Tiên Mẫu chuyển thế” này, đả kích lòng tự tin của nàng một chút.

Nghĩ như vậy đúng là vui thật!

Nghe thấy hắn gọi mình là lão đầu, Ngọc Tấn Đạo Tôn không nhịn được mà nhíu mày.

Chương 1113: Đạo trường ăn mừng

“Tiên quan phải đợi các vị bên trên xem xét, đâu phải ngươi muốn là được…”

Ngọc Tấn Đạo Tôn còn chưa truyền âm xong, đã bị Thành Ca ngắt lời.

“Lão đầu đừng đùa với ta, chiến tích này của ta, còn cả vụ đánh cược kia, chẳng phải vị trí Tiên quan đã định sẵn là thuộc về ta như ván đã đóng thuyền rồi sao?”

“Ngươi…”

Ngọc Tấn Đạo Tôn tỏ vẻ hắn chưa từng thấy người nào “trực tiếp đòi hỏi” như vậy trong đời.

Lần đầu tiên, hắn nghi ngờ lòng trung thành của Thành ca đối với Thiên Đạo.

Cấp độ Thiên tâm của người này, thật sự đạt tiêu chuẩn của Vương cấp đạo trường sao?

Sao nhìn thế nào cũng hoàn toàn không thấy hắn có sự giác ngộ, nguyện thịt nát xương tan vì Thiên Cung.

Trái lại, hắn giống kẻ cò kè mặc cả hơn?

“Vậy cũng phải báo lên trên, chờ các vị bên trên thông qua!”

“Vậy ngươi giục bọn đi, giục…”

Ngọc Tấn Đạo Tôn trực tiếp cắt đứt truyền âm.

Hắn đã bắt đầu hối hận khi đồng ý đánh cược rồi, người này thật sự đáng tin sao?

Nhưng mà, cấp cao của hai bên đều đã đạt được thỏa thuận, việc này đã xong, nói gì cũng đã muộn.

Nếu vị trí Tiên quan này đã chắc chắn thuộc về Khương Thành như ván đã đóng thuyền, vậy điểm Thiên Đạo cũng không cần phải giữ nữa.

Thành Ca đi tới chỗ đổi điểm Thiên Đạo của pháo đài, trực tiếp đổi toàn bộ 1,79 triệu điểm Thiên Đạo để lấy đan dược.

Đối với sự lựa chọn này của hắn, Ngọc Tấn Đạo Tôn thật sự không thể nhìn nổi nữa, không nhịn được lại mở miệng.

“Ngươi điên rồi sao, đổi nhiều đan dược như vậy làm gì?”

“Ta thấy đạo khí của ngươi vẫn là ngũ giai, cũng không có bí bảo đặc biệt gì, hơn nữa, còn có một số bảo vật quan trọng cần thiết để đột phá bình cảnh, mật lục đạo pháp, bí điển kiếm thuật… Những thứ đó không quan trọng bằng đế đan sao?”

Quả thật, ở trong mắt những người khác, đạo khí, bí bảo và đột phá vật mới thật sự là những thứ khó kiếm.

Tuy đế đan cũng quan trọng, nhưng tóm lại, nó không khó kiếm như vậy.

Nhưng mà cách nghĩ của Thành Ca lại khác.

Thứ hắn thiếu bây giờ chính là tu vi tiên lực, thần hồn và cảnh giới quy tắc đặt ở đó, cũng chẳng có bình cảnh gì cả.

Còn về đạo khí và bí bảo, chắc chắn sẽ có trong số chiến lợi phẩm sau này.

Một trăm điểm Thiên Đạo có thể đổi được một lọ Đế đan lục phẩm.

Đan dược cấp bậc này, bình thường chỉ có Thiên Tôn mới có thể dùng.

Cho nên, đây cũng chính là lý do mà đám người Lại Bình, Biện Tu hưng phấn kích động như vậy.

Bọn họ chỉ mới là Đế Cảnh nhất trọng, tứ trọng.

Hơn ba mươi ngàn điểm Thiên Đạo, đủ để thay đổi quỹ đạo cuộc đời của bọn họ.

Thành Ca không để ý tới lời khuyên của Ngọc Tấn Đạo Tôn, hắn đổi được hơn mười ngàn bảy trăm bình chỉ trong một lần đổi!

Cộng thêm chiến lợi phẩm của trận trước, và những thứ cướp được từ hai vị Đạo Tôn kia, cuối cùng cũng đổi được khoảng hơn ba mươi ba ngàn bình.

Ngọc Tấn Đạo Tôn nhìn thấy cảnh này, cũng chỉ có thể mặc kệ.

Cuối cùng, còn đưa cho Thành Ca một miếng ngọc phù.

“Đây là phù bảo mệnh, nếu ngươi gặp phải nguy hiểm, không thể chống đỡ được, nhớ dùng phù này đúng lúc, sẽ có người tới cứu.”

Là một bên trong vụ đánh cược kia, Thiên Cung cũng không muốn hắn chết, ít nhất là trong trăm ngàn năm này, Khương Thành không thể chết được.

Cho nên, sự bảo vệ cơ bản này là rất cần thiết.

Thành Ca nhận ngọc phù, âm thầm bĩu môi: “Ca mà cần dùng thứ đồ chơi này sao?”

Có hack của hệ thống, hắn mong được chết đấy, có được không?

“Không dùng tới nó, mới là tốt nhất!”

Ngọc Tấn Đạo Tôn cũng không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Đổi đan dược xong, đám người Lại Bình miễn cưỡng chia tay Khương Thành.

Sau đó, hắn nhìn thấy Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ.

Hai vị Chí Tôn của Yêu tộc này, giờ thoạt nhìn, đã không còn thấy đặc điểm của Tà Tiên và Đạo Tuyệt Chi Địa nữa.

Khí tức bên ngoài so với Yêu tộc của Nguyên Tiên giới bên này chả có gì khác biệt.

“Để tránh những rắc rối không cần thiết, trên mặt hai người này đã được thêm vào một tầng hơi thở của Thiên tâm, cấp bậc thượng phẩm, có thể duy trì trong một trăm ngàn năm.”

“Thuận tiện cho việc đi lại ở Thiên Cung.”

Ngọc Tấn Đạo Tôn nhìn Yên Dĩ thật sâu.

“Hy vọng một trăm ngàn năm sau, không có tầng hơi thở Thiên tâm giả dối này, ngươi vẫn có thể ở Thiên Cung như thường.”

Yên Dĩ mặt không biến sắc, nói: “E là không thể nào, ta sẽ không bị các ngươi độ hóa đâu!”

Ngọc Tấn Đạo Tôn lạnh nhạt cười: “Vậy thì cũng chưa chắc.”

Lần đánh cược này, Thiên Cung có được ưu thế rất lớn.

Đó là vì, "địa điểm" đánh cược là ở Thiên Cung.

Đó chính là sân nhà của bọn họ, đâu đâu cũng đều là Tiên quan và tạp dịch của Thiên Cung, không có những Tà Tiên khác.

Hắn cũng không tin, mỗi ngày đều sống trong hoàn cảnh này, Yên Dĩ còn có thể tiếp tục làm Tà Tiên.

Rời khỏi chiến khu Vân Chiêu, Khương Thành dẫn theo Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ, tạo thành bộ ba kỳ lạ, cùng khởi hành trở về Gia Vương đạo trường.

Dọc đường đi, đương nhiên là Tam Nhãn Hổ luôn muốn tìm cơ hội để lôi kéo làm quen với Yên Dĩ.

Theo lý mà nói, lần trước Tam Nhãn Hổ đã cứu Yên Dĩ, hẳn là Yên Dĩ sẽ có chút tin tưởng đối với hắn.

Chỉ tiếc, hiện tại, em gái này đang mải suy nghĩ, làm sao để hạ thấp "Thiên tâm" của Khương Thành, để Tà Tiên giới thắng được vụ đánh cược kinh thiên kia.

Hoàn toàn không có tâm trạng mà đáp lại hắn.

Điều này khiến Hổ ca bị tổn thương sâu sắc.

Vì thế hắn lại đánh chú ý lên người Khương chưởng môn.

"Ca, ca, phối hợp diễn với ta một chút."

Nghe thấy truyền âm này của hắn, Thành Ca cũng cạn lời.

Hổ Yêu này vì theo đuổi em gái kia, đến bây giờ còn giả bộ không biết mình, cố ý đối đầu với mình.

Thao tác khác người này, khiến Thành Ca cũng không biết phải nói gì.

"Ngươi lại muốn như thế nào?"

"Ca, hay là ngươi bắt nạt nàng, dọa nàng, khiến nàng không có cảm giác an toàn gì đó, sau đó ta xông ra, bảo vệ nàng…"

Thành Ca liếc nhìn hắn một cái đầy khinh bỉ: "Làm như vậy, nàng sẽ tin tưởng, sẽ dựa dẫm vào ngươi hơn sao, sẽ trực tiếp quyết một lòng với ngươi sao?"

Tam Nhãn Hổ mặt mày hớn hở: “Đúng, đúng, đúng, ca ngươi thật thông minh!”

Khương chưởng môn tỏ vẻ đời này của hắn chưa bao giờ khinh thường một người đến thế.

Được rồi, hổ Yêu này cũng không phải là người.

Hắn nói một cách kín đáo: “Ta thật sự rất tò mò, nàng sẽ cảm thấy như thế nào, nếu nghe thấy nội dung truyền âm hiện tại này của chúng ta.”

Tam Nhãn Hổ không biết xấu hổ nói: “Khà khà, ta dụng tâm như vậy, chắc chắn nàng sẽ càng cảm động.”

Thành Ca thản nhiên nói: “Nhưng mà ta không có hứng thú phối hợp với ngươi.”

Tam Nhãn Hổ cuống cuồng.

“Ca đừng như vậy mà, ngươi cũng có mất gì đâu…”

“Nhưng ta cũng chẳng được lợi lộc gì.”

Thành Ca không kiên nhẫn mà ngắt lời hắn.

“Hai ta hợp tác làm màu, cũng không phải là hợp tác để theo đuổi phụ nữ.”

“Ca, ngươi thiên phú dị bẩm, tự nhiên là phạm vi nghiệp vụ, sẽ không bị giới hạn trong việc làm màu!”

“Không nói nữa!”

“Ca, ngươi suy nghĩ, suy nghĩ lại đi mà, sau này ta cũng sẽ phối hợp với ngươi…”

“Ta còn cần theo đuổi phụ nữ sao?”

Yên Dĩ ở bên cạnh, mặt không biến sắc, thỉnh thoảng cũng chỉ có thể nhìn thấy hai người này liếc nhìn nhau, cũng không biết “mưu đồ bí mật” mà bọn họ đang truyền âm.

Nàng còn cho rằng, vẻ mặt của Tam Nhãn Hổ như vậy là vì sợ Khương Thành.

Cứ như vậy, vài ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng về tới Gia Vương đạo trường.

Đi vào bên trong, Khương Thành đã phát hiện không khí bên trong, có gì đó không đúng cho lắm.

Thật ra đạo trường ngày thường rất yên tĩnh, dù sao đạo trường lớn như vậy, mà cũng chỉ có vài người ở.

Nhưng không khí hiện giờ, lại tràn ngập vui mừng.

Những ngọn núi và điện vũ phía xa đều giăng đèn kết hoa.

Lắng nghe một cách cẩn thận, còn có thể nghe thấy tiếng cười từ đó.

"Ồ, chẳng lẽ là biết trước, ca nổi danh ở bên ngoài, cho nên tổ chức lễ ăn mừng ở bên trong đạo trường?"

Thành Ca vuốt cằm, đưa ra suy đoán của mình.

"Haizzzz, ta chỉ là làm chút chuyện vặt ở bên ngoài, nào đáng nhắc tới."

"Gióng trống khua chiêng lớn như vậy, khiến ta ngại hết sức ha ha ha…"

Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh đều oán thầm.

Miệng thì nói ngượng, nhưng trên mặt lại chẳng có chút ngượng ngùng nào.

Mà lúc này, hai tên đệ tử hạ đình canh cửa của đạo trường cũng đã nhìn thấy hắn.

"Khương đạo hữu đã trở lại đấy ư?"

"Ha ha thật đúng là trùng hợp!"

"Hai vị này là…"

Hai người này đang ám chỉ Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ.

Cảnh giới Đế Cảnh bát trọng của hai người bọn họ, hoàn toàn không thể nhìn thấu sự nông sâu của hai vị Chí Tôn này.

Chương 1114: Thu Vũ Tuyền một lần thành danh

Nhìn thấy Tiên Nhân đạo trường hỏi thăm, Tam Nhãn Hổ đang muốn đứng dậy khoe khoang.

Thành ca bèn đi trước một bước.

“À, đây là hai người hầu ta thu nhận ở bên ngoài.”

Hắn chỉ vào Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ, mỉm cười xua tay.

“Không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới…”

Khóe miệng Tam Nhãn Hổ nhếch lên, trong mắt Yên Dĩ tràn đầy sự xem thường.

Có biết xẩu hố là gì không?

Hai Hạ Đình Tiên Nhân lập tức bày ra vẻ mặt ngưởng mộ, sau đó nịnh nọt hắn.

“Không hổ là Khương đạo hữu!”

“Rất giỏi rất giỏi, đi ra ngoài chỉ trong một thời gian ngắn, đã có thể thu nhận hai người hầu!”

Hai người bọn họ cũng không biết Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ là Chí Tôn, chỉ nghĩ bọn họ là Tôn Giả Đế Cảnh cửu trọng.

“Nói rất hay, khung cảnh ngày hôm nay đúng là khiến cho người ta được yêu mến mà đâm ra lo sợ!”

Hai đệ tử hơi sững sờ.

Có chút không hiểu sao hắn lại có thể nói ra cụm từ “tđược yêu mà đâm ra sợ” này.

Nhưng Thành ca là nhân vật nổi tiếng của đạo trường, trước đây bọn họ đã từng lĩnh giáo tác phong của hắn, chỉ là hơi kinh ngạc một chút, sau đó nở nụ cười một cách tự nhiên nhất.

“Đúng vậy, Thu Vũ Tuyền cũng coi như là người của ngươi.”

“Khung cảnh này quả thực ngươi cũng có một phần.”

“Ha ha ha, lần này đúng là nàng đã giành vinh quang cho Gia Vương Đạo Trường của chúng ta!”

“Cái gì?”

Thành ca ngây ngẩn cả người.

“Các ngươi vừa mới nói cái gì? Thu Vũ Tuyền?”

“Khung cảnh ngày hôm nay là chuẩn bị cho nàng sao?”

Hai Tiên Nhân xem như chuyện đương nhiên mà gật đầu.

“Chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

“Thu Vũ Tuyền vượt qua bí cảnh Đăng Thiên, vang danh thiên hạ!”

“Hôm nay là ngày Thiên cung tới đón nàng, nàng sắp trở thành Tiên quan rồi.”

“Không riêng gì đạo trường chúng ta, rất nhiều cao thủ Vương cấp đạo trường khác, thậm chí tiền bối của Đế cấp đạo trường cũng đến chúc mừng…”

Thành ca há to miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Phì phì.”

Yên Dĩ vẫn luôn nghiêm mặt, bỗng nhiên cười ra tiếng không chút lưu tình.

“Ôi, người nào đó còn tưởng rằng đang hoan nghênh mình, hóa ra là tưởng bở!”

“Chà chà, bí cảnh Đăng Thiên ta đúng là đã từng nghe nói qua, nếu vậy thì rất ghê gớm!”

“Trước đó có người nói, chỉ có ba người từng thành công vượt qua cửa ải nhỉ?”

“Gia Vương Đạo Trường của các ngươi rất giỏi, có người như vậy, thảo nào thanh thế vô cùng lớn…”

So với Thu Vũ Tuyền, nàng mới là người thật sự không đội trời chung với Khương Thành.

Thu muội cũng đã từ bỏ oán trách với Thành ca, cũng không coi là thâm thù đại hận.

Yên Dĩ thật sự có mong ước quá đáng, nàng chỉ mong nhìn thấy Khương chưởng môn bẽ mặt.

Tam Nhãn Hổ không hé môi, nhưng trong ánh mắt cũng bộc lộ ra vẻ cười trên sự đau khổ của người khác.

Hiếm thấy, hiếm khi nhìn thấy danh tiếng của Thành ca bị người khác cướp đi.

Lúc ba người bay đến giữa đạo trường, Khương Thành đã nhìn thấy một đám người xa lạ.

Giống như một yến hội long trọng, từng ngọc án bồng bềnh lộn xộn giữa không trung.

Các Thiên Tôn và Chí Tôn rải rác khắp bốn phía.

Mà trong đám người kia, Thành ca cũng nhìn thấy một vài người quen, ví dụ như Quý Sanh, Khê Vũ Chí Tôn và Hoằng Thanh Thiên Tôn.

Nhưng đáng chú ý nhất, Thu Vũ Tuyền đang ở chính giữa được đám người vây quanh.

Quan sát sơ bộ, Khương Thành đã phát hiện nàng đã là Đế Cảnh Bát Trọng sơ kì.

Ngẫm lại lúc trước nàng gia nhập đạo trường mới là Đế Cảnh ngũ trọng, tốc độ thăng cấp, đúng là nhanh như chớp.

Nhưng mà liên tưởng đến thân phận "Tiên Mẫu chuyển thế" của nàng, Khương Thành lại cảm thấy giống như chuyện đương nhiên.

"Thiên phú của Thu Vũ Tuyền đạo hữu, đúng là vang danh kim cổ!"

"Bí cảnh Đăng Thiên đã tồn tại nhiều năm như vậy, trong số hơn trăm triệu Thiên Kiêu ngã xuống, nàng là người thứ tư thành công!"

"Hơn nữa lúc nàng bước vào bí cảnh, mới chỉ là Đế Cảnh thất trọng sơ kì."

"Cảnh giới đó, cũng là thấp nhất trong số bốn tuyệt thế thiên tài vượt qua ải."

"Điều này càng hiếm thấy, đủ có thể thấy rằng thiên phú của nàng tài giỏi như thế nào!"

"Thiên cung đại lão tương lai, thỏa đáng!"

"Tiền đồ cực kì rộng mở…"

Xung quanh là các cao thủ đến từ các đạo trường khác, bất luận trẻ tuổi hay là lão niên, lời nói tán dương cứ như không cần tiền đang lan ra bên ngoài.

Nếu chỉ là một Thượng Đình Tiên Nhân sắp trở thành Tiên quan, cũng không có gì quan trọng, không đáng để tâng bốc

như vậy.

Quan trọng là con đường Thu Vũ Tuyền trở thành Tiên quan, rất khác thường.

Bí cảnh Đăng Thiên từ lúc mở cửa đến nay, có bốn người vượt qua cửa ải.

Mà ba vị trí trước, bây giờ đều là Đạo Tôn trở lên.

Có thể tưởng tượng được, Thu Vũ Tuyền sau này sẽ có thành tựu cỡ nào?

Những Chí Tôn ở đây, ở trước mặt nàng không có tư thế tiền bối, đều là đạo hữu tương đương nhau.

Bởi vì đối mặt với bọn họ rất có thể là một Đạo Tôn tương lai.

Ngày hôm qua Thu Vũ Tuyền đã khơi thông bí cảnh Đăng Thiên, chính vào ngày đó, tên tuổi của nàng đã nhanh chóng truyền khắp mỗi một góc của Nguyên Tiên Giới.

Trở thành nhân vật trứ danh mà vô số Tiên Nhân truyền miệng.

Đây chính là ý nghĩa của bí cảnh Đăng Thiên.

“Chúc mừng Gia Vương Đạo Trường!”

“Quý Sanh Chí Tôn, Gia Vương Đạo Trường quả thực đã chiêu sinh được một bảo vật!”

“Đào tạo ra Đạo Tôn tương lai, Gia Vương Đạo Trường sau này sẽ phất như diều gặp gió…”

“Ha ha ha ha, quá khen quá khen…”

Nét mặt già nua của Quý Sanh đang cười hết mức có thể.

Không kể đến trường hợp của Khương Thành, hắn vẫn là một vị quan quản lý đạo trường rất nghiêm chỉnh.

Trong đạo trường bản thân phụ trách có một tuyệt thế thiên tài như vậy, sau này có lẽ hắn sẽ được ban thưởng, thậm chí còn thăng chức.

“Sự trưởng thành của Vũ Tuyền, sau này trên dưới đạo trường chúng ta sẽ quan tâm hết mực.”

Lúc trước vì tránh né Thành ca, Quý Sanh trước nay vẫn bận bế quan không để ý tới thế sự lại khoe khoang rất nhuần nhuyễn.

“Thành tựu của nàng ngày hôm nay, đa phần là do sự dìu dắt của chư vị đạo trường…”

Sau đó, hắn lại nhìn thấy Khương Thành.

Bóng người quen thuộc.

Lập tức, lời nói của hắn mắc ở cổ họng.

Chết tiệt, sao cái tên này lại trở về?

Hắn sợ nhất chính là Thành ca.

Vốn cho rằng lâu ngày gặp lại, kết quả cái tên này vừa muốn hắn phối hợp làm bậy, vừa chọc đến người nổi tiếng Tư Hải, khiến cho hắn bị công kích nặng nề.

Lần này bởi vì Thu Vũ Tuyền vượt qua bí cảnh Đăng Thiên, chuyện quá lớn, hắn đang bế tử quan, vì quá kinh ngạc nên mới xuất hiện.

Sau khi xuất quan phát hiện Khương Thành đã đi ra ngoài, liền cảm thấy rất vui mừng.

Cuối cùng ôn thần đó cũng coi như đã đi rồi, tốt nhất cả đời đừng trở về.

Đặc biệt là Khương Thành và Thu Vũ Tuyền còn có quan hệ lão gia và thị nữ, hắn cũng không hi vọng trong lúc tốt đẹp thì kẻ gây rối lại xuất hiện.

Lần hội họp long trọng này, hắn đã thông báo cho người ở các đạo trường khác, chỉ không thông báo cho Khương Thành.

Nào hay biết, cái tên này lại một mực trở về vào đúng hôm đó.

“Ngươi, ngươi trở về làm gì?”

Thành ca vốn vì danh tiếng bị Thu Vũ Tuyền cướp đi mà cảm thấy không thoải mái, nghe được câu nói này của hắn càng khó chịu hơn.

“Sao, ta không thể trở về?

Hai người đôi co, tất cả ánh mắt của mọi người toàn trường đang tập trung lại đây.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, Khê Vũ Chí Tôn và Hoằng Thanh Thiên Tôn vội vàng bày ra sắc mặt vui mừng đến đón.

“Khương đạo hữu, ngươi trở về rồi!

“Bọn ta vẫn luôn lo lắng ngươi sẽ xảy ra chuyện trong quá trình rèn luyện.”

Chương 1115: Cảm giác mình lại tốt hơn rồi?

Quý Sanh phía sau âm thầm bĩu môi.

Trên thế gian này, những người khác đều có thể xảy ra chuyện, chỉ có cái tên này là đi gieo vạ ngàn năm.

Mà những cao thủ đến từ các đạo trường khác, cũng đang chú ý tới Khương chưởng môn.

“Người này là ai?”

“Đại chủ quan và Khê Vũ Chí Tôn lại coi trọng người này như vậy?”

“Lạ mặt quá.”

Hết cách rồi, Thành ca xưng danh ở chiến khu Vân Chiêu.

Nhưng trở về hậu phương, mức độ nổi tiếng không cao.

Chấp sự và Tiên Nhân của đạo trường vội vàng giới thiệu.

“Hắn là Khương Thành, cũng là Thượng Đình thiên tài của Gia Vương Đạo Trường bọn ta.”

“Hóa ra chỉ là Thượng Đình thiên tài.”

Các cao thủ đến từ các đạo trường khác lại ngồi xuống.

Những người này hoặc là đến từ Vương cấp đạo trường, hoặc là đến từ Đế cấp đạo trường.

Thượng Đình thiên tài mỗi đạo trường đều có, ở trong mắt bọn họ cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có cấp độ yêu nghiệt như Thu Vũ Tuyền, mới có thể khiến cho bọn họ coi trọng.

Thành ca cũng không quá để ý tới những người này, hắn lúc này, đã chính thức đối mặt với Thu Vũ Tuyền.

Bốn mắt nhìn nhau, không có chút tình cảm nào, ngược lại hai bên vô cùng khó chịu.

“Ô, trở về nhanh như vậy sao?”

Thu Vũ Tuyền phá vỡ sự yên lặng trước.

Cặp mắt giống như thần tinh của nàng tràn đầy vẻ cân nhắc.

Hôm này, nàng vẫn ngồi ngay ngắn ở chính giữa, không coi bất kì ai ra gì.

Tự phụ cao ngạo trong xương cốt, đã mang theo từ lúc sinh ra, xưa nay nàng vốn không coi trọng bất cứ ai.

Mà lần này, người khác cũng không bất mãn.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Đạo Tôn tương lai vốn có tư cách làm như vậy.

Những cao thủ ở ở xa tới, lúc này mới là lần đầu tiên nghe được giọng nói uyển chuyển tươi đẹp của Thu Vũ Tuyền.

Có thể khai mở bí cảnh Đăng Thiên, nữ tử này sớm đã là thần nữ mà bọn hắn ngước nhìn rồi.

Nghe được giọng nói của nàng, một vài thiên tài tuổi trẻ của các Vương cấp đạo trường cấp Đế bỗng lộ ra vẻ mê luyến.

Có điều, Thành ca không như vậy.

Ở trong mắt hắn, đây là “Tiên Mẫu chuyển thế”, là kẻ thù cũ, là nữ nhân nhất định phải áp chế.

“Đúng rồi, ca đã trở về, rất vui mừng đúng không?”

“Quá vui mừng quá kích động.”

Bây giờ Thu Vũ Tuyền cũng không lén lút truyền âm, có sao nói vậy.

Bởi vì nàng đã có năng lực để bảo vệ chính mình, không cần phải cẩn thận từng li từng tí.

Sau khi trở thành người thứ tư được toàn bộ Nguyên Tiên Giới chú ý, địa vị của nàng đã khác xa trước đây.

Còn ai dám động vào nàng?

Bây giờ dù cho con cháu của Đạo Tôn Văn Nhân Tư Hải đứng trước mặt của nàng, cũng phải kính ba phần.

“Trong lúc ta sắp trở thành Tiên quan, ngươi cố ý chạy về để chúc mừng, thật là có lòng.”

Khương Thành biết lời này của nàng là đang sỉ nhục mình.

“Vậy ngươi đã hiểu lầm rồi, ta trở về là bởi vì ta cũng muốn làm Tiên quan.”

“Ngươi?”

Sóng mắt của Thu Vũ Tuyền chuyển động, ngay sau đó sự nghiêm nghị trên khuôn mặt tuyệt mỹ tan biến, cười ra tiếng.

“Hừ, dựa vào ngươi?”

“Ừ, ta biết rõ…”

Nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Lại là dựa gian lận để đạt được sao?”

Nàng dĩ nhiên liên tưởng đến Thương La Chí Tôn lúc trước.

Lần đó Thành ca ở ngay trước mặt nàng, bảo Thương La Chí Tôn trở về “nghĩ cách”.

Dưới cái nhìn của nàng, Khương Thành bỗng nhiên trở thành Tiên quan, nhất định là dựa vào “đường tắt” không thấy được ánh sáng rồi.

“Chà chà, ngươi ngoại trừ đầu cơ trục lợi còn có thể làm gì?”

Nàng không hề che giấu vẻ xem thường chút nào, luôn có dáng vẻ người khiến ta cảm thấy mất mặt.

“Ta cảm thấy xấu hổ khi nói với người khác ta quen biết ngươi.”

Nàng ở trước mặt người khác một chữ một chữ đều lười nói chuyện, cao lạnh đến mức không chịu đựng được.

Nhưng ở trước mặt Khương Thành, mỗi lần đều có chuyện nói không hết.

Tuy nhiên, lời nói không hề êm tai tí nào.

Thành ca cũng không tức giận.

Dưới cái nhìn của hắn, Thu Vũ Tuyền thích đối nghịch với mình là bởi vì số mệnh "Tiên Mẫu chuyển thế", chuyện đương nhiên.

"Không sao, sau này ngươi sẽ cảm thấy vinh quanh vì ta." Hắn cười híp mắt nói.

"Ta khinh!"

Thu Vũ Tuyền hết sức xem thường.

Nàng cố ý bày ra vẻ đồng tình lắc lắc đầu: "Ngươi chừng nào mới có thể học cách làm việc tốt một chút? Nhìn dáng dấp ngươi bây giờ, tu vi sắp bị ta vượt qua, không cảm thấy mất mặt sao?"

Thành ca suy nghĩ, lời này khá quái lạ.

Bản thân mình lúc nào đã đến phiên nàng giáo dục?

"Chỉ là vượt qua bí cảnh, ngươi đã liền cảm thấy ngươi tốt rồi sao? Có thể sóng vai với trời rồi hả?"

Hai người bọn họ vừa thấy mặt, đã coi như giữa chốn không người bắt đầu đối thoại.

Tiên Nhân nội bộ Gia Vương Đạo Trường ngược lại đã biết có chuyện gì xảy ra.

Các đạo trường khác ở bên ngoài, đang vô cùng kinh ngạc.

Tình hình gì vậy?

Cái tên này chỉ là Thượng Đình thiên tài, lấy đâu ra tư cách nói chuyện với Thu Vũ Tuyền như vậy?

Lẽ nào có lí đó!

Hơn nữa bọn họ cũng nghe ra được, hai người này quan hệ tuy rất xấu, nhưng lại rất quen thuộc.

Điều này làm cho rất nhiều thiên tài trẻ tuổi của các đạo trường cái khác cực kỳ đố kị.

Dựa vào cái gì ngươi có thể trở thành "trọng điểm chăm sóc", "ân trạch" độc chiếm Vũ Tuyền tiên tử.

Lập tức đã có người nhảy ra ngoài.

Chỉ vào Thành ca tức giận nói: “Ngươi là thứ gì, sao dám ngang nhiên nói chuyện với Vũ Tuyền tiên tử?”

“Thu cô nương đúng là Đạo Tôn tương lai, ngươi hãy tôn trọng một chút cho ta?”

“Còn không mau quỳ xuống xin lỗi, cầu xin nàng khoan dung tha thứ?”

“Đúng là không ra gì, ngươi cho rằng nàng vẫn là Thượng Đình Tiên Nhân ngang bằng ngươi sao?”

“Nàng và ngươi đã không còn là người của một thế giới, chênh lệch vài cấp độ, vui lòng soi bản thân trong gương đi!”

Thành ca vẫn không nói gì.

Đám người này sao lại giống đám người lúc trước cùng sát hạch đạo trường vậy.

Từng người từng người vội vàng ra mặt trước mặt mỹ nữ.

Mị lực của Thu Vũ Tuyền thật sự lớn như vậy sao?

Khiến cho nhóm Thiên Tôn này nhộn nhạo hẳn lên?

Thu thần nữ nhìn thấy vẻ giật mình của hắn, trong lòng mừng thầm.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười chế nhạo.

“Thật tiếc, ngươi cũng nghe rồi, bây giờ ta muốn chà đạp ngươi cũng không cần tự mình nhấc chân lên…”

“Ôi!”

Thành ca tiếc nuối thở dài.

“Hôm nay là ngày vui của ngươi, vốn định giữ thể diện cho ngươi trước mặt mọi người, ngươi lại muốn chọc ta, buộc ta phải dùng tuyệt chiêu.”

Lời kia vừa thốt ra, Thu Vũ Tuyền nghĩ ra được cái gì đó, sắc mặt biến đổi.

Ngay sau đó, chỉ thấy Thành ca biến ra một cái ghế nằm, ung dung nằm nghiêng bên cạnh nàng.

“Thu nha hoàn, lão gia ta mệt rồi, đấm bóp chân cho ta.”

Những tiên nhân trong nội bộ Gia Vương Đạo Trường thấy cảnh này, từng người từng người lấy tay che mặt không đành lòng tận mắt chứng kiến.

Giống như tiết mục quen thuộc lại tới nữa rồi…

Quý Sanh vội vàng truyền âm cho Khương Thành.

“Ngươi làm cái gì vậy, bắt nàng đấm chân cho ngươi trong trường hợp này, chuyện này truyền đi, đạo trường chúng ta đều trở thành trò cười!”

Thành ca nhướng mày: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên! Huống hồ nàng đã vượt qua bí cảnh Đăng Thiên, tương lai nhất định không cùng một đẳng cấp với ngươi rồi.”

“Ngươi cho rằng sau khi nàng trở thành Tiên quan, ta chỉ là một Tiên quan bình thường sao?”

Quý Sanh tận tình khuyên nhủ nói: “ Coi như ngươi cho mình một đường lui có được hay không? Bằng không sau này nàng trở thành Đạo Tôn thậm chí có thể càng mạnh hơn, ngươi sẽ bị tiêu diệt!”

“Cho dù nàng không động vào ngươi, chỉ cần một câu nói của nàng, sau này sẽ có vô số người muốn đối địch với ngươi.”

“Ngươi tuyệt đối không nên đắc tội với Thu Vũ Tuyền nữa, bây giờ nên lấy lòng nàng, tu bổ quan hệ lão đại của ta với nàng…”

Chương 1116: Đây là bí mật không truyền ra ngoài

Nếu không có vài câu phía sau của Quý Sanh, không chừng Khương Thành sẽ bỏ đi.

Coi như giữ thể diện cho đạo trường, không phá hỏng chuyện vui ngày hôm nay.

Nhưng sau khi nghe hắn nói vài câu, đã động chạm đến lòng tự tôn của Thành ca.

Có ý gì?

Gì, sau này ta không thể trấn áp được Thu Vũ Tuyền sao?

Rõ ràng nàng là thị nữ của ta , ta còn phải nịnh bợ lấy lòng nàng sao?

Đang đùa cái gì vậy!

Hắn dứt khoát không thể chịu đựng chuyện này.

Đặc biệt là nữ nhân này là "Tiên Mẫu chuyển thế", bắt đầu từ lần gặp mặt đầu tiên, cuộc chiến định mệnh của hai người cũng đã vén màn che.

Ai có thể dồn ép một phần của đối phương, ý nghĩa rất trọng đại không phải sao?

"Chiến tích" hiện nay của hai người, Khương Thành đúng là dẫn trước xa, Thu Vũ Tuyền vẫn bị hắn áp chế.

Hắn cũng không muốn thế trận bị đảo ngược.

Nhìn Thu Vũ Tuyền vẻ mặt tái nhợt trong mắt ngập tràn sự tức giận và phẫn hận trước mắt, hắn ngoắc ngoắc ngón tay.

Vẻ mặt bỡn cợt cười cười.

"Sao, ngươi muốn vi phạm giao ước lúc trước, định lật lọng sao?"

Hắn biết rõ, đạo tâm của Thu Vũ Tuyền rất kiên định.

Người như thế một khi đã vi phạm cam kết, là một đả kích rất lớn với nền móng tu luyện.

"Ngươi chờ đó cho ta!"

"Sau này ngươi sẽ chịu đủ!"

Thu Vũ Tuyền lạnh lùng bỏ lại câu nói không hề có lực sát thương với Thành ca, sau đó chỉ có thể ngồi xổm xuống một cách không cam lòng.

Giống như một người vợ bị ức hiếp, bắt đầu tàn nhẫn đấm chân cho Thành ca.

Cái đấm này không nghiêm trọng, Thành ca còn có thể chịu được, những người khác chắc chắn không chịu nổi.

Đặc biệt là những đệ tử thiên tài của các đạo trường khác đến chúc mừng kia, càng nghi ngờ nhân sinh hơn.

Tuyệt thế thiên tài thứ tư của toàn bộ Nguyên Tiên Giới vượt qua bí cảnh Đăng Thiên.

Sau này trở thành Đạo Tôn gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Là ngôi sao trong tương lai mà Thiên cung rất coi trọng, một đám đại lão ngóng trông.

Lại đấm chân cho người ta giống như nha hoàn?

Đúng vậy, đúng là nha hoàn.

“Đùa gì thế?”

“Điên rồi sao?”

“Vũ Tuyền tiên tử, còn không mau đứng dậy?”

“Ngươi, ngươi vì sao phải nhún nhường tên tặc tử vô liêm sỉ này? Dựa vào cái gì?”

Tuy Thành ca không làm chuyện xấu gì, nhưng bây giờ đã là kẻ có tội ác tày trời, khó từ chối cái chết ở trong mắt bọn họ,

Dĩ nhiên cũng đang tiến thêm một bước giáng cấp thành “tặc tử vô liêm sỉ”.

Đừng nói tới những đệ tử trẻ tuổi kia, ngay cả các Chí Tôn thế hệ trước đều đã sôi nổi đứng lên.

Gương mặt tràn đầy sự ghét bỏ và phẫn nộ.

“Tên tặc tử này làm sao vậy?”

“Chỉ là một Thượng Đình Tiên Nhân, làm gì có tư cách ép buộc Thu Vũ Tuyền?”

“Ngươi còn không mau lăn tới nhận lỗi với tiên tử?”

“Gia Vương Đạo Trường các ngươi nhanh xử lí đi chứ?”

Đám người Quý Sanh và Khê Vũ Chí Tôn dồn dập liếc sang một phía.

Bọn ta rất muốn xử lí, nhưng vấn đề là không tư cách để xử lí chuyện này.

Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đứng ở phía xa nhìn ngây ngốc.

Thành ca lần này bị cướp đi danh tiếng, bọn họ còn tưởng rằng Ca hiếm khi bị lật xe, phải trở thành nhân vật làm nền.

Không ngờ, nhân vật chính của yến tiệc long trọng này lại là thị nữ của hắn.

“Ca, ngươi thật cừ, ta phục rồi!”

Tam Nhãn Hổ âm thầm nhấc ngón tay cái, trong mắt tràn đầy sự sùng bái.

“Theo đuổi con gái tới cảnh giới này, đúng là khó mà tin nổi…”

Tuy cảnh giới của Thu Vũ Tuyền không cao, nhưng ý nghĩa của bí cảnh Đăng Thiên là gì, Tam Nhãn Hổ vẫn hiểu.

Hơn nữa nàng lại có dung mạo hoàn mỹ không một tì vết, có thể nói cô gái này đã vượt qua tất cả các cô gái mà hắn từng gặp trong cuộc đời, về mặt ý nghĩa.

Một vị thần nữ như vậy, bị Thành ca “chinh phục” thành như vậy, làm Thiên Nhân há có thể không kinh ngạc sao?

Nhìn lại Yên Dĩ luôn đối xử lạnh nhạt với mình, so sánh có thể nói là rất khốc liệt.

Hắn hâm mộ Thành ca, trong nháy mắt đã đạt đến mức độ cao như núi.

“Ca, dạy ta, sao ngươi có thể làm như vậy được?”

Tam Nhãn Hổ cho rằng, đây mới chính là cách theo đuổi con gái đúng đắn nhất.

Nếu như có một ngày Yên Dĩ dốc lòng với mình như vậy, chết cũng đáng giá.

Thành ca không nói gì, ta cũng không định theo đuổi Thu Vũ Tuyền, nàng càng không thích ta.

Thậm chí hận không thể lột da ta.

Đây không phải là dáng vẻ theo đuổi con gái của ta, lão đệ ngươi hiểu lầm rồi.

Nhưng nếu ngươi thành khẩn muốn xin ta chỉ dạy, vậy ta không lừa dối ngươi một chút thì thật có lỗi với sự thịnh tình của ngươi.

Sau đó, hắn cũng thong dong truyền âm trở lại.

“Loại bí mật không truyền ra bên ngoài này, quý giá cỡ nào?”

“Ca, hai ta là ai với ai cơ chứ…”

Thành ca phất phất tay: “Vậy được, nhưng xung quanh ruồi nhặng nhiều như vậy, ngươi cũng phải đuổi giúp ta một chút đi.”

Lúc này, một vài Thiên Tôn trẻ tuổi đến từ các đạo trường khác, đang muốn xông lên động thủ với Khương Thành.

Hắn cảm thấy lấy với “thân phận” của mình bây giờ, tự mình động thủ sẽ đánh mất vị thế của mình.

Tam Nhãn Hổ biết, cái tên này đang muốn mình giúp hắn làm màu.

Lập tức nhảy ra ngoài.

Yêu thể Tam Nhãn Cự Hổ khổng lồ không ngừng hiện ra, uy thế cấp Chí Tôn không hề che giấu phân tán ra khắp nơi.

Bốn đạo căn nguyên gào thét xung quanh bốn phía.

Huyết sắc sát khí ngưng tụ từ lâu đã gột rửa sạch bầu không khí vốn đang vui mừng, nền trời vì vậy mà biến sắc.

Rầm rầm rầm!

“A…”

“A!”

Tiếng kêu sợ hãi thê thảm vô cùng.

Những Thiên Tôn kia không phải là đối thủ của Tam Nhãn Hổ, từng người từng người đứt gân gãy xương hộc máu bay ngược ra sau.

Đừng cho rằng Tam Nhãn Hổ bình thường miệng ba hoa không ra gì.

Chủ tu của hắn chính là quy tắc giết chóc hàng loạt, nếu thật sự động thủ thì ít ai ác liệt hơn hắn.

Nếu không có các trưởng bối Chí Tôn của các đạo trường khác ra tay ngăn cản, e rằng sẽ chết tại chỗ.

“Ngươi!”

“Ngươi là ai?”

“Yêu vật ở đâu ra, dám động thủ với người Đế cấp đạo trường chúng ta, to gan lớn mật!”

Ngay cả Quý Sanh và Khê Vũ Chí Tôn cũng hé mắt nhìn.

Hổ yêu này lại nắm giữ bốn đạo căn nguyên.

Hơn nữa trong đó có một đạo căn nguyên Sát Lục cực kỳ nguy hiểm,

Lực chiến đấu lớn như vậy, bọn họ cũng không thể nắm chắc phần thắng lợi.

“Ta là ai?”

Tam Nhãn Hổ ngửa mặt cười to.

“Tất cả nghe kỹ đây.”

“Ta là chiến tướng số một của Đạo Tuyệt Chi Địa Tam Nhãn Chí Tôn.”

“Đồng thời còn là anh em tốt của Bạch Hổ Đạo Tôn!”

“Ai không phục, bước ra xem nào?”

Thành ca âm thầm bĩu môi, ngươi còn nói là chiến tướng số một của Đạo Tuyệt Chi Địa, vậy Đạo Tuyệt Chi Địa đó cũng không cần ở rồi.

Có điều Tam Nhãn Hổ mang “Bạch Hổ Đạo Tôn” ra dùng rất tốt.

Lúc đầu còn định để hơn mười vị Chí Tôn xông lên, nhanh chóng chấm dứt chiến tranh.

Cho dù là cao thủ của Đạo Tuyệt Chi Địa, nhưng có thể tu đến Đạo Tôn thì uy danh hiển hách không ai trên thế gian này không biết.

Vả lại Bạch Hổ Đạo Tôn năm đó vì muốn khống chế căn nguyên Sát Lục thêm một bước, đã huyết chiến mấy trăm triệu năm với Thiên cung và Tà Tiên Giới, thuộc về hàng mạnh nhất trong Đạo Tôn.

Tam Nhãn Hổ này có quan hệ với hắn, ai dám chọc vào?

“Ngươi không ở Đạo Tuyệt Chi Địa, chạy tới chỗ bọn ta làm gì?”

“Đúng vậy, người thật sự cho rằng không có ai có thể khống chế được ngươi sao?”

“Thiên cung ta có Đại Năng, không hề sợ Bạch Hổ Đạo Tôn!

Nhìn dáng dấp kiêng kỵ của bọn họ, Khương yêu chủ lại suy nghĩ thêm lần nữa.

Lẽ nào Bạch Hổ Đạo Tôn chính là Bạch Hổ Đại Đế năm đó?

Không phải chứ…

Ngay cả hắn cũng sống tốt như vậy?

Trong lòng ca này có chút không cân bằng.

Mà Tam Nhãn Hổ còn đang run rẩy.

“Ta tới đây, là do Thiên cung các ngươi mời tới!”

Chương 1117: Ngươi thực sự quá xuất sắc

“Nói cho các ngươi biết, ta bây giờ là đặc sứ của Đạo Tuyệt Chi Địa, đại diện cho Đạo Tuyệt Chi Địa đến Thiên cung bàn bạc chuyện trọng đại!”

“Trên người ta còn có Thiên tâm khí tức do Thiên cung các ngươi tự tay bố trí.”

Yên Dĩ sắp nghe không nổi nữa.

Hổ yêu này khi nói chuyện nửa thật nửa giả, cơ bản là đúng, nhưng lại thổi phồng đến mức bất hợp lí.

Ngươi trở thành đặc sứ lúc nào?

Còn mời ngươi tới?

Lẽ nào lúc trước không phải ngươi mặt dày muốn tới sao?

Nhưng, những người khác đúng là bị Tam Nhãn Hổ hù dọa.

Hổ yêu này có thể thông hành không gặp bất cứ trở ngại nào khi đến địa phận của Nguyên Tiên Giới, đủ để chứng minh hắn thật sự đã có sự cho phép đặc biệt rồi.

“Đặc sứ?”

“Xì…”

Nếu đúng là đặc sứ của Đạo Tuyệt Chi Địa, vậy thì ai cũng không thể động vào hắn.

Nếu không ảnh hưởng đến quan hệ với Đạo Tuyệt Chi Địa thì tội rất lớn.

“Thật đáng ghét!”

“Hổ yêu này đánh người nhưng không bị gì, đáng ghét!”

“Hổ yêu này, ngươi vì sao lại phải bảo vệ Khương Thành?”

“Đúng vậy, ngươi là người của Đạo Tuyệt Chi Địa, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, tránh ra…”

“Câm miệng!”

Tam Nhãn Hổ tức giận gào lên.

Tiếng hổ gầm khiến cho quần sơn nơi xa đã bắt đầu run rẩy.

“Khương Thành Khương Tuấn Soái, chính là nhân vật mà ta Tam Nhãn Hổ đời này sùng bái nhất!”

“Lúc nhìn thấy hắn lần đầu tiên, ta đã bị nhân cách mị lực và thiên phú tuyệt thế của hắn thuyết phục, bằng lòng quên mình phục vụ hắn, làm tùy tùng của hắn!”

“Các ngươi dám bất kính với hắn?”

“Đúng là đại nghịch bất đạo!”

Tiếng gầm gừ của hắn, khiến mọi người ngạc nhiên.

Chuyện gì vậy?

Một Chí Tôn mạnh mẽ như vậy, lại cam tâm tình nguyện làm người hầu cho một Đế Cảnh Bát Trọng?

Đùa giỡn sao?

Hình như hai ngươi căn bản không cùng một cấp độ!

Có thể điều động Chí Tôn, thông thường chỉ có Đạo Tôn thôi.

Ngay cả những tiên nhân của Gia Vương Đạo Trường kia cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Trước đây Khê Vũ Chí Tôn phục tùng Khương Thành còn có thể hiểu được, nhưng Tam Nhãn Chí Tôn lại đến từ Đạo Tuyệt Chi Địa.

Cũng không phải là cùng một chiến tuyến, lại có thể bị Khương Thành "thu phục"?

Lần trước hắn đi ra ngoài còn chưa tới một tháng?

Chuyện này quả thật là thần kì!

Nhất thời, ánh mắt bọn họ nhìn Khương Thành cũng giống như nhìn thần tiên vậy.

Các Chí Tôn và Thiên Tôn của đạo trường khác, cũng ngạc nhiên nghi ngờ đánh giá Khương chưởng môn, nhất thời không đoán ra được nội tình bên trong.

"Ca, ta lần này phối hợp tốt chứ?"

Tam Nhãn Hổ bí mật truyền âm tranh công.

Thành ca lặng lẽ giơ ngón tay cái về phía hắn.

"Đạt chuẩn! Giỏi!"

Không hổ là bạn nối khố, hoàn toàn hiểu ý của mình, cũng biết nên làm sao để phối hợp.

Giữa trường chỉ có một người duy nhất có thể đoán được chân tướng, chính là Thu Vũ Tuyền.

"Nhất định là người quen lúc trước?"

Trong truyền âm của nàng, lộ ra sự không tin tưởng.

Quý Sanh lúc trước, Thương La Chí Tôn, không phải đều như vậy sao?

Tam Nhãn Hổ khác thường như vậy, nhất định cũng giống như thế.

Nàng không tin cái tên này thật sự có "mị lực nhân cách" gì đó.

Thành ca không phủ nhận, trái lại đang còn dương dương tự đắc.

"Đúng rồi, thế nào? Ngươi nói như vậy cũng không ai tin!"

Thu Vũ Tuyền trực tiếp viết hai chữ xem thường lên trên mặt.

“Một chút mặt mũi cũng không có, cố ý để cho người quen của mình diễn kịch tâng bốc bản thân, ngươi không cảm thấy mắc cỡ sao?”

Thành ca cười híp mắt lắc đầu.

“Không thấy, thậm chí còn cảm giác ca tụng.”

Thu Vũ Tuyền không có cách nào gây khó dễ hắn.

Vừa đánh, vừa mạnh mẽ truyền âm phát tiết.

“Sự sỉ nhục của ngươi hôm nay, sau này ta nhất định sẽ báo đáp gấp trăm lần!”

Hôm nay là ngày nàng nở mày nở mặt, kết quả lại thành như thế.

Nàng bây giờ không phải muốn xé Thành ca ra, mà là muốn biến hắn thành tấm thảm dưới chân giẫm lên mấy trăm triệu năm.

“Ta rất chờ mong, nhưng ta càng mong chờ sự thu hoạch của ngươi.”

Thành ca chà xát ngón tay nhìn nàng, vẻ mặt phơi phới.

“Bí cảnh Đăng Thiên hùng mạnh như vậy, ngươi vượt qua cũng nên có thưởng chứ?”

Thu Vũ Tuyền biến sắc: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi nói xem?”

Thành ca bĩu môi: “Đừng quên, hai ta có một cá cược khác!”

Dựa theo giao ước khác lúc trước, một nửa sau khi Thu Vũ Tuyền thu hoạch đều thuộc về hắn.

Tuy ta chưa có Thiên tâm, không vào được bí cảnh Đăng Thiên.

Nhưng không thất bại được.

Dù sao cũng có “người công cụ” Thu Đại Thiên Tài làm công cho hắn không phải sao?

Thu Vũ Tuyền suýt chút nữa bị hắn bức điên.

“Ngươi, ngươi nhất định sẽ không được chết tử tế!”

Số mệnh của nàng vững chắc cỡ nào?

Trước khi tiến vào bí cảnh Đăng Thiên, nàng đã có hai cơ duyên nhỏ.

Mà ở bên trong bí cảnh, lại đạt được không ít bảo vật, trong đó còn có một bảo vật đặc biệt.

Cuối cùng lúc vượt qua bí cảnh, đã lấy được một phần thưởng đặc biệt là một thanh đạo kiếm thất giai, có thuộc tính vô cùng thích hợp với nàng.

Đây chính là binh khí mà rất nhiều Chí Tôn mong muốn có được.

Đế Cảnh Bát Trọng có được, đó chính là Thần khí thách đấu vượt cấp.

Mà bây giờ chia một nửa…

"Binh khí và bí bảo làm sao có thể chia đôi được!" Nàng vừa tức vừa vội, nhưng không nói dối để che giấu.

Thanh kiếm kia, nàng yêu thích không muốn buông tay, nhất định không muốn giao ra.

"Ồ, ngươi đúng là đã lấy được một thứ rất đáng tiền."

Thành ca tinh thần cũng phấn khởi.

"Thôi, ta cũng không làm khó ngươi, binh khí và bí bảo ngươi cứ giữ lại. Tất cả đan dược và thiên tài địa bảo khác đều thuộc về ta, không có vấn đề gì chứ?"

Nghe được câu nói này, Thu Vũ Tuyền thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí còn âm thầm vui mừng.

Cái tên này vốn không biết mình lấy được đạo khí thất giai, bằng không hắn nhất định sẽ thấy đồ quý giá mà nảy lòng tham.

"Đây là ngươi nói, không được đổi ý!"

Nàng giống như đang tranh cướp để đầu thai, nhanh chóng lấy ra các thiên tài địa bảo và Nguyên Tiên Tinh mà mình lấy được trong khoảng thời gian này.

Sau đó dâng tặng cho Khương chưởng môn thân yêu.

Nhìn thấy các bảo vật và Nguyên Tiên Tinh vô giá muôn màu muôn vẻ đang chất đống như núi, Thành ca hồi hộp.

“Rất tốt, rất tốt, ngươi thực sự quá xuất sắc, có năng lực.”

“Những thứ này đã sắp bằng Đạo Tôn tặng rồi…”

Thời khắc này, thậm chí hắn còn cảm thấy Thu Vũ Tuyền là người khả ái nhất, quý báu nhất trên thế giới này.

Đối với hắn mà nói, Thu Vũ Tuyền mới là “bảo vật” quý giá nhất thế gian!

Khương Thành vui lòng nhận một nửa những thứ mà Thu Vũ Tuyền thu hoạch được, vẻ mặt những người khác ngẩn ngơ.

“Chuyện gì vậy?”

“Tại sao Vũ Tuyền tiên tử phải tặng đồ cho hắn?”

“Chẳng lẽ lại bị ép buộc?”

“Cái tên này tội đáng muôn chết!”

“Không chỉ ép buộc Vũ Tuyền tiên tử làm thị nữ, còn muốn bóc lột nàng, quả thực là nhân thần cộng phẫn!”

“Ta thật sự muốn giết hắn một trăm lần!”

“Đáng ghét, quá ghê tởm!”

Nếu không phải Tam Nhãn Hổ chắn trước mặt Thành ca, nhất định bây giờ hắn đã nhận Tập Hỏa Công Kích.

Hết cách rồi, mối thù này rất sâu đậm.

Mà Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh lại kính ngưỡng Thành ca lên đến cực điểm.

“Mẹ kiếp mẹ kiếp!”

“Ca sao ngươi lại làm được vậy, theo đuổi con gái đều phải chủ động tặng quà, ngươi lại có thể làm ngược lại, bắt nàng tặng quà cho ngươi?”

“Thần, đây thực sự là thần rồi!”

“Năm đó ta còn cho rằng ngươi là một tên cặn bã yếu ớt, bây giờ mới phát hiện hóa ra ngươi là đại sư thâm tàng bất lộ!”

Chương 1118: Ngươi nghĩ nàng có thể chống lưng cho ngươi sao?

Thành ca suy nghĩ một lát, không biết những lời này rốt cuộc là đang nói xấu mình hay là đang khen mình.

“Ha ha ha…”

Hắn cố ý vẫy tay một cách kiêm tốn.

“Bình thường thôi, chỉ là một chút thao tác nhỏ, không có gì đáng nói.”

“Bây giờ, ca có thể dạy ta làm sao để được như vậy không?”

“Cái này sao, đương nhiên là phải có một số kỹ thuật nhất định rồi.”

“Nguyện nghe kỹ càng!”

“Đầu tiên chính là phải đánh cược, trước dùng đánh cược để áp khí thế của nàng xuống…”

Khương chưởng môn không ngừng truyền thụ những kinh nghiệm không đáng nói đến này của mình.

Những ánh mắt giết người của những người xung quanh, hắn đều coi chúng thành một cơn gió thoảng qua.

Tam Nhãn Hổ không biết từ lúc nào đã móc ra một quyển vở nhỏ, nhanh chóng ghi lại những lời nói của hắn với vẻ vô cùng nghiêm túc mà trước nay chưa từng có, thỉnh thoảng lại gật đầu như thể nó đã ngộ ra được điều gì đó.

Nhưng chính vào lúc này, trên không bỗng nhiên sáng lên với hàng nghìn luồng ánh sáng rực rỡ chín màu!

Ánh sáng ấy bao phủ Gia Vương đạo trường, vô cùng tráng lệ.

Tuy rằng không có bất kỳ lực sát thương gì, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác kỳ lạ, huyền diệu và cao thượng.

“Tiên nhân tiếp đón của Thiên Cung tới!”

Chỉ thấy trên không trung, hàng chục thân ảnh toát ra khí tức mạnh mẽ đang chậm rãi ra khỏi những chiếc tiên xa màu vàng vô cùng hoa lệ.

Tiên âm lượn lờ bốn phía, Thụy thú Tường điểu không ngừng bay quanh tiên xe.

“Sự phô trương này… có hơi lớn!”

Khương chưởng môn không nhịn được mà xoa xoa đôi mắt.

Còn các Chí Tôn và Thiên Tôn khác thì đã hò hét liên tục.

“Trời ạ, một Đế Cảnh bát trọng sơ kỳ trở thành Tiên quan, vậy mà có thể để Thiên Cung phái ra hơn mười vị Tiên quan chính thức đến đây tiếp đón…”

“Lúc trước, lão phu trở thành Tiên quan thì chỉ có một vị Tiên quan bát phẩm đến tiếp đón một chút mà thôi!”

“Đây là kiểu vinh hạnh đặc biệt gì?”

“Có thể đả thông bí cảnh Đăng Thiên, Thiên Cung đương nhiên sẽ cực kỳ coi trọng!”

“Đúng vậy, Đạo Tôn tương lai, ai có thể bỏ qua?”

“Trời ạ, Dao Lang Đạo Tôn!”

“Tiên quan tam phẩm!”

Rất nhiều Thiên Tôn và Tôn Giả ở phía dưới vội vàng khom lưng cúi đầu, hành lễ với người phụ nữ xinh đẹp mặc áo choàng màu xanh lam đang đi đầu.

“Tham kiến Dao Lang Đạo Tôn!”

“Tham kiến Đạo Tôn!”

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ đều bị chấn động.

Hôm nay, Thu Vũ Tuyền trở thành Tiên quan, Thiên Cung vậy mà lại phái một vị Tiên quan tam phẩm Đạo Tôn đến đây tiếp đón.

Đãi ngộ này quả thực làm cho người ta khó có thể tin được.

Bọn họ hiểu thêm một điều, đó chính là Thu Vũ Tuyền và những người cùng có mặt ở đây đã không phải cùng một cấp bậc.

Không cần phải chờ đến tương lai, mà hiện tại nàng cũng đã bắt đầu áp đảo mọi người.

Tuy nhiên, lúc này, vị thiên chi kiêu nữ này lại chưa đứng dậy hành lễ.

Nàng vẫn tiếp tục ngồi xổm bên cạnh Thành ca, cố ý dùng sức đấm chân.

“Bây giờ, ta xem ngươi có thể làm được gì!”

Nàng chỉ nhìn thoáng qua vị Dao Lang Đạo Tôn kia một cái, rồi vô cùng vui sướng mà truyền âm nói với Khương Thành.

“Ta sẽ cho Đạo Tôn thấy ngươi ức hiếp ta như thế nào.”

“Ai bắt ngươi chọc ta, lần này ngươi nhất định sẽ tiêu đời.”

“Đạo Tôn sẽ không tha cho ngươi!”

Khương chưởng môn không nói nên lời.

Trong lòng tự nhủ hoá ra ngươi là người rất mưu mô.

Đúng như dự đoán của Thu Vũ Tuyền, vị Dao Lang Đạo Tôn kia quả nhiên nhìn về phía hai người.

“Có chuyện gì?”

Nàng không để ý đến những người khác, giọng nói vô cùng lạnh lùng, làm người sợ hãi.

Vài vị Tiên quan Chí Tôn ở phía sau nàng cũng nhíu mày.

“Người này là ai?”

“Chúng ta tới đây để tiếp đón Thu Vũ Tuyền, tại sao nàng lại lưu lạc đến như vậy?”

Bọn họ vừa nói xong thì ngay lập tức đã có người nhảy ra.

“Khởi bẩm Đạo Tôn, người này tên là Khương Thành!”

Người vừa nói chuyện chính là một tên thiên tài của Đế cấp đạo trường.

Hắn gấp không chờ nổi mà chỉ vào Thành ca, lớn tiếng nói: “Hắn cũng được coi là một tiên nhân Thượng Đình của Gia Vương đạo trường, trước kia có khả năng hắn đã quen biết với Thu Vũ Tuyền.”

“Không biết hắn sử dụng thủ đoạn gì mà lại có thể bức bách Thu Vũ Tuyền làm thị nữ cho hắn!”

“Không chỉ thế, hắn còn cưỡng bách Vũ Tuyền tiên tử giao ra rất nhiều bảo vật!”

“Như vậy có khác gì ăn cướp đâu?”

Những thiên tài trẻ tuổi của những đạo trường khác cũng thi nhau nói.

Lúc trước có Tam Nhãn Hổ trấn áp nên bọn họ chỉ có thể nuốt hận vào trong lòng.

Hiện tại có Đạo Tôn làm chủ, bọn họ đương nhiên phải nắm lấy cơ hội này để lấy lòng muội tử.

“Ta vô cùng hoài nghi Vũ Tuyền tiên tử trước kia cũng đã bị hắn ức hiếp!”

“Hơn nữa người này còn cấu kết với Hổ yêu ở Đạo Tuyệt Chỉ Địa!”

“Người này chắc chắn đã dùng những thủ đoạn vô cùng xấu xa…”

“Còn có những chuyện như thế?”

Vẻ mặt Dao Lang Đạo Tôn tái đi, ánh mắt như đao liếc nhìn Khương Thành.

“Ngươi thật to gan!”

“Nàng là người thông qua bí cảnh Đăng Thiên, ngươi cũng dám ức hiếp nàng?”

Ức hiếp?

Thành ca không thể không nói cho nàng biết sự thật.

“Lão đại mụ, ca đánh cược thắng nàng, nàng dám đánh cược thì phải chịu trách nhiệm, đúng không?”

“Ai cho ngươi tư cách ra mặt?”

“Thật không thể hiểu được!”

Đạo Tôn trong mắt những người khác là vô cùng cao thượng, nhưng ở trong mắt hắn thì cũng chỉ như vậy.

Đánh cược?

Dao Lang Đạo Tôn nhìn về phía Thu Vũ Tuyền, thấy nàng lặng lẽ quay mặt đi.

Nếu không phủ nhận, thì đó chính là xác nhận.

Vẻ mặt nàng hơi cứng lại, nhưng ngay sau đó lại hiện lên lửa giận.

“Ta không có tư cách ra mặt?”

Nàng không hề che giấu mà phóng thích ra uy áp Đạo Tôn, Thành ca ngay lập tức bị bao phủ.

Thậm chí ngay cả những người khác xung quanh đều thể hiện sự sợ hãi.

Giờ khắc này, bọn họ mới cảm nhận được bản thân mình nhỏ bé và bất lực đến mức nào.

Có thể bị nghiền chết bất cứ lúc nào.

“Thu Vũ Tuyền hiện giờ đã là Tiên quan, một tên tiên nhân Thượng Đình như ngươi không tư cách áp bức nàng!”

“Ta mệnh lệnh cho ngươi, giải trừ đánh cược, trả lại tất cả vật phẩm cho nàng, hơn nữa còn phải bồi thường gấp mười lần cho nàng!”

Dao lang Đạo Tôn không cảm xúc mà giơ phất trần trong tay lên.

Tuy trong mắt không có sát khí nhưng lại có uy nghiêm không thể làm trái của người thượng vị.

Thu Vũ Tuyền, người ở bên cạnh hắn từ nãy giờ không nói một tiếng, lại lần nữa vui sướng mà truyền âm cho hắn.

“Ha ha ha, xem ngươi làm sao bây giờ?”

“Không phải ta muốn đổi ý mà là nàng cưỡng bách ngươi giải trừ, như vậy không coi là ta bội ước.”

“Mới Đế Cảnh bát trọng mà đã bị Đạo Tôn coi thành cái đinh trong mắt mà trấn áp, chậc chậc chậc… không hổ là ngươi!”

Ở chung với Thành ca nhiều lần như vậy, công lực tổn hại người khác của nàng cũng đã tăng không ít.

Nhưng mà, Khương Thành lại không lo lắng chút nào.

Hắn thậm chí còn có lòng dạ thanh thản mà truyền âm lại cho nàng.

“Ngươi nghĩ nàng có thể chống lưng cho ngươi?”

“Thế nào, không được sao?”

Trong lòng Thu Vũ Tuyền, nàng không tôn sùng Đạo Tôn như những người khác, trong xương cốt nàng cũng không coi cảnh giới Đạo Tôn này trở thành điểm cuối của chính mình.

Nhưng hiện tại Dao Lang Đạo Tôn đang ra mặt cho nàng nên đương nhiên nàng cũng sẽ vui lòng nhận phần tâm ý này.

“y…”

Thành ca thất vọng mà lắc đầu.

“Mắt nhìn của ngươi thật không tốt, trông cậy vào một Đạo Tôn không tỉnh táo, nói cái gì mà bồi thường gấp mười lần, ta hoài nghi nàng có thể bị sốt đến mơ hồ…”

“Ngươi cứ mạnh miệng đi, Đạo Tôn của Thiên cung sẽ nghiền áp ngươi như nghiền chết một con kiến!”

“Nàng không dám đụng ta, ngươi tin không?”

“Ta còn lâu mới tin ngươi!”

“Dám đánh cược sao?” Thành ca lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm quen thuộc.

Nghe được hai chữ đánh cược này, trong lòng Thu Vũ Tuyền thịch một tiếng.

Nàng không dám.

Ngã một lần thì phải khôn hơn một chút, huống hồ nàng đã bị ngã hai lần, nàng không nghĩ ngã ba lần trong cùng một cái hố.

Chương 1119: Quả thật là ngươi không dám giết hắn

Chẳng những Thu Vũ Tuyền không dám đánh cược, mà thậm chí còn lập tức tin lời của Khương Thành nói.

Dao Lang Đạo Tôn không có cách gì với cái tên không biết xấu hổ này.

Chỉ là tin tưởng thì tin tưởng, nàng nghĩ không ra, vậy thì làm sao mới làm được chứ?

Thực sự nàng không nhịn nổi, tò mò hỏi.

“Sao mà ngươi làm được?”

Đó là một vị Đạo Tôn, còn là Tiên quan tam phẩm.

Mà Khương Thành chỉ là một Đế cảnh bát trọng, còn không phải là Tiên quan chính thức.

Nói thật thì cho dù Dao Lang Đạo Tôn thật sự lỡ tay giết Khương Thành rồi, thì cũng chỉ là như thế thôi.

Nhiều nhất thì bên trên cũng chỉ trừng phạt một chút, cứ như vậy cho qua.

Cũng không thể để cho một vị Đạo Tôn đền mạng cho một tên Đế cảnh bát trọng được.

Thành Ca cười thần bí.

“Đừng hỏi ta sao mà làm được, chỉ hỏi ngươi có dám đánh cược không?”

Thu Vũ Tuyền làm ra vẻ khinh thường.

“Xì, cả ngày chỉ biết cá cược, ngươi có ấu trĩ không thế? Ta không rảnh rỗi đến mức chơi trò này với ngươi!”

Lần này Thành Ca đặc biệt chuẩn bị Thu đại mĩ nữ một sợi dây thòng lọng mới tinh.

Thấy nàng không mắc lừa, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

“Đồ nhát gan.”

Hắn vẫn thong dong nằm ở trên ghế dựa kia, híp mắt liếc Dao Lang Đạo Tôn một cái.

“Bà lão, mệnh lệnh của ngươi không là cái thá gì với ta cả.”

“Ta cứ không hủy bỏ cá cược với nàng đấy, ngươi có thể làm gì được?”

Trên thực tế, trong lòng Thành Ca có chút bực bội.

Hình như Đạo Tôn này cũng không biết rằng hắn đã trở thành nhân vật then chốt của cuộc cá cược kinh thiên động địa giữa Thiên Cung và Tà Tiên giới.

Theo như giao hẹn, nếu như người của Thiên Cung bên này giết chết Khương Thành thì Tà Tiên bên kia sẽ thắng luôn.

Đến lúc đó, những Thiên Đế và Thiên Vương kia của Thiên Cung sẽ phát điên lên!

Xem ra cấp cao của Thiên Cung cũng không tiết lộ vụ cá cược đó ra ngoài, cấp bậc như Tiên quan tam phẩm này cũng chẳng hay biết gì.

"Ngươi cho là ta không dám giết ngươi sao?"

Vốn Dao Lang Đạo Tôn cũng chỉ hù dọa hắn một chút, bây giờ nghe thấy lời này thì khuôn mặt không nhịn được tức giận.

"Quả là ngươi không dám thật." Thành Ca cười tít mắt nói.

Những người khác ở bên cạnh đã không còn sức lực để bóc phốt nữa rồi.

Tên này tự đâm đầu vào chỗ chết!

Vậy mà lại cứng đầu tới mức khiêu khích Đạo Tôn, chê mạng lớn sao?

Khương chưởng môn lại nở nụ cười.

"Nếu không thì hai chúng ta cá cược một trận? Ta cá ngươi không dám giết ta."

Thu Vũ Tuyền nhìn thấy nụ cười phơi phới kia của hắn là biết sắp không có chuyệt tốt lành gì rồi.

Nhưng Dao Lang Đạo Tôn lại không nghĩ như vậy.

"Không dám giết ngươi ư?"

Nàng và đám Chí Tôn đằng sau kia liếc nhìn nhau một cái rồi đều bắt đầu chế nhạo.

"Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ?"

"Ta chỉ hỏi ngươi là có dám cá cược không, nếu mà bây giờ ngươi giết chết ta, vậy thì ngươi thắng. Tất cả vật phẩm ta mang theo đều là của ngươi, hơn nữa Thiên Cung cũng không cần truy cứu trách nhiệm của ngươi, xem như là ta chết vô ích vậy!"

Suýt chút nữa thì Dao Lang Đạo Tôn đã nghi ngờ mình nghe lầm.

Vốn dĩ nàng không ra tay ngay là vì nàng tính đến sự khiển trách của Thiên Cung sau này.

Dù sao cũng là một Thượng Đình thiên tài của Vương cấp đạo trường.

Mặc dù không cần nàng đền mạng, nhưng dù sao thì cũng có hơi phiền phức.

Kết quả tên này lại chủ động giúp mình xóa bỏ nỗi lo về sau.

Những người khác cũng không biết phải nói gì cho phải.

Thu Vũ Tuyền cũng không nhịn được mà truyền âm cho Khương Thành.

“Có phải là lần này ngươi đi ra ngoài rèn luyện bị người ta hạ vu thuật, hay là do trúng tà nên đầu óc chưa tỉnh táo?”

Thành Ca nhàn nhã nói: “Đây không phải là do ngươi không dám cá cược sao, ta chỉ có thể từ bên nàng kiếm chút bù đắp lại thôi.”

“Thế nào, ngươi có dám cá cược không hả mụ già?”

Vốn dĩ Dao Lang Đạo Tôn đã rất coi thường cá cược gì đó.

Hơn nữa đối phương cũng chỉ là một Đế cảnh bát trọng, nghĩ xứng sao?

Nhưng cá cược này của Khương Thành đã xóa đi được nỗi lo về sau của nàng, đúng thật là nàng có hơi lung lay rồi.

“Nếu ngươi đã một lòng muốn chết, vậy thì không có lý nào mà ta lại không thành toàn cho ngươi.”

Một lớp sát ý thâm trầm bao trùm lên trên khuôn mặt đoan trang thánh thiện kia của nàng.

“Nói yêu cầu của ngươi đi.”

Thành Ca từ từ ngồi dậy.

“Yêu cầu của ta cũng không cao, nếu như ngươi không dám giết ta, vậy thì ta thắng.”

“Tất cả bảo vật và tài nguyên mà bây giờ ngươi mang theo đều thuộc về ta, không có ý kiến gì chứ?”

Cái này…

Trái lại tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó chứ, đây là Đạo Tôn đấy!

Tất cả bảo vật và tài nguyên mà nàng mang theo, vậy phải phong phú cỡ nào?

Đúng thật là ngươi đòi hỏi nhiều quá, dám có ý với Đạo Tôn!

Dao Lang Đạo Tôn cũng bị chọc tức mà cười phá lên.

“Ha ha, quả thật là ngươi vô cùng gan dạ, vậy mà lại ngấp nghé bảo vật của bổn tọa?”

“Ta nên nói là ngươi không biết sống chết hay là không biết trời cao đất dày nhỉ?”

Nàng chậm rãi giơ cây phất trần ở trong tay lên.

Phất trần hơi sáng lên, ngay sau đó ba đạo căn nguyên bơi từ trong cây phất trần kia ra.

Đúng thế, Dao Lang Đạo Tôn chỉ có ba đạo căn nguyên.

Còn không nhiều bằng bốn đạo căn nguyên của Tam Nhãn Hổ Chí tôn này.

Nhưng sau khi nhìn thấy ba đạo căn nguyên đó, cho dù là Quý Thương Chí Tôn hay là Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ cũng sẽ lộ ra đầy vẻ kiêng dè.

Bởi vì ba đạo căn nguyên này quá mạnh mẽ rồi.

Một một đạo đều mạnh hơn những căn nguyên của những Chí Tôn bọn họ gấp năm lần.

Cái này cũng chưa nói đến, chủ yếu là do toàn bộ những căn nguyên này đều đã được luyện hóa!

Căn nguyên thực sự thuộc về Dao Lang Đạo Tôn có ý nghĩa hoàn toàn khác…

Đừng nói ba đạo, cho dù nàng chỉ có một đạo thì cũng có thể nhẹ nhàng đánh tan một Chí Tôn.

“Mụ này chơi thật rồi!!”

Tam Nhãn Hổ cũng có chút lo lắng.

“Ca, ngươi có được không vậy?”

Thành Ca có chút không hài lòng mà trừng hắn một cái: "Người khác thì cũng thôi đi, vậy mà ngươi cũng hỏi một câu không chuyên nghiệp như vậy, đúng là càng sống càng thụt lùi mà."

Mà ba đạo căn nguyên của Dao Lang Đạo Tôn đối diện đã hiện lên thành hình chữ "phẩm" rồi bao vây lấy Khương Thành.

Đã hình thành thế Tâm Sát!

"Một Đế cảnh bát trọng như ngươi mà cũng được căn nguyên của ta giết chết cũng coi như là một loại vinh dự rồi"

Nàng cười lạnh.

"Ta cho ngươi xem thử, rốt cuộc ta có dám hay không!"

Lời vừa dứt, nàng lập tức ra tay.

Mà cũng đúng vào lúc này, đột nhiên ở trên bầu trời truyền tới một tiếng kêu dài.

"Quả thật là ngươi không dám!"

Giọng nói oai nghiêm kia giống như phát ra từ nơi sâu thẳm của viễn cổ thương mang, cuối cùng lại vang vọng trong hồn hải của mỗi người.

"Là ai?"

Dao Lang đại tôn ngẩng đầu nhìn lên trời với ánh mắt sắc bén.

"Là ai dám càn rỡ trước mặt của bổn tọa?"

Ngay sau đó nhìn thấy một lão giả mặc một bộ áo gai trên người, phía sau lưng đeo một cây cổ kiếm đang từ từ bay xuống.

Nhìn thấy lão giả râu tóc bạc phơ, gần đất xa trời, những người còn lại vẫn chưa kịp phản ứng.

Bọn họ không biết người này.

Cũng không cảm nhận được khí tức đáng sợ biết nhường nào từ trên người lão giả này.

Thế nhưng sắc mặt Dao Lang Đạo Tôn lại thay đổi nhanh chóng, vội vàng khom người cúi chào.

“Tham kiến Thích Vương tiền bối!”

Một tiếng này của nàng đã dọa tất cả những người có mặt khác.

Con mẹ nó, Thích Vương ư?

Vậy mà lão giả này lại là Thích Vương?

Dựa theo quy tắc của Nguyên Tiên giới, Thập Thiên Đế thay phiên nhau chấp chưởng Thiên Cung, cứ cách một tỷ năm đổi một lần.

Mà bên dưới mỗi vị Thiên Đế lại có chín vị Thần Quân, được gọi là Cửu Vương.

Sức mạnh của bọn họ sâu không thể lường, thậm chí có vài người đã vượt qua cấp Đạo Tôn.

Lúc Thiên Đế bế quan không ra ngoài, trật tự của Nguyên Tiên giới đều do Thần Quân duy trì, xem như là Chúa tể thực tế.

Thích Vương đã từng là một trong hai đại Thiên Tôn của Chân giới Phược.

Ba nghìn Chân giới hợp nhất, Nguyên Tiên giới bước vào loạn thế, hắn trùng hợp có cơ duyên giúp đỡ một người trẻ tuổi.

Sau này người trẻ tuổi ấy từng bước một trở thành Tâm Đế của một trong Thập Thiên Đế.

Giờ đây trong Vương cấp đạo trường có một đạo trường được mang tên hắn là Thích Vương đạo trường.

Có thể tưởng tượng được rằng thân phận của hắn cao quý đến cỡ nào!

Tiên nhân không cần quỳ lạy với bất kỳ người nào, vậy mà lúc này lại có rất nhiều người quỳ rạp dưới đất.

Chương 1120: Đây cũng là người quen của ngươi sao?

Lúc trước Dao Lang Đạo Tôn còn cao quý giống như một vị thần.

Bây giờ nàng ở trước mặt Thích Vương lại chỉ có thể tự cho mình là tiểu bối.

“Tiền bối, sao… ngươi lại đến chỗ này?” Nàng dè dặt hỏi.

Chẳng lẽ Thu Vũ Tuyền xông lên bí cảnh Đăng Thiên cũng làm kinh động tới hắn sao?

Không phải chứ?

Quả thật bí cảnh Đăng Thiên thực sự có ý nghĩa to lớn, nhưng mà đối với Thích Vương mà nói thì nhân vật có cấp bậc này quả cũng chẳng là thứ gì cả.

Làm sao mà hắn có thể đích thân tới nghênh đón một tiểu bối cơ chứ?

“Hừ!”

Bộ râu bạc trắng của Thích Vương tung bay theo gió, không tức giận nhưng vẫn có uy phong.

“Nếu mà ta không tới thì một người đang yên đang lành cũng bị ngươi giết chết rồi!”

Á, điều này.

Vậy mà lại là do mình ra tay với Khương Thành?

Trong lòng nàng càng bực bội.

Chẳng qua là đánh nhau với một Đế cảnh bát trọng, vậy mà có thể thu hút được cấp bậc này xuống can thiệp sao?

Đùa đấy à?

Nếu như Khương Thành có thể được cấp bậc này che chở cho thì còn cần phải ở Gia Vương đạo trường làm gì?

“Xin tiền bối bớt giận, ta ra tay với hắn cũng là vì hắn quá đáng ghét rồi, lại dám ức hiếp Thu Vũ Tuyền vừa mới thông qua bí cảnh Đăng Thiên, hơn nữa còn rất bất kính với ta…”

“Bất kính với ngươi?”

Thích Vương lạnh lùng cắt ngang lời nàng.

“Ngươi là cái thá gì chứ? Bất kính với ngươi thì làm sao hả?”

Người khác không biết, nhưng hắn biết cuộc cá cược kinh thiên động địa với Tà Tiên giới kia.

Nói không khoa trương chút nào chứ, gần một trăm nghìn năm nay, tầm quan trọng của Khương Thành với Thiên Cung cũng quan trọng giống như Thập Thiên Đế.

Nếu như hắn chết rồi, vậy thì Thiên Cung sẽ phải thua.

"Cái này…"

Dao Lang Đạo Tôn không biết chân tướng bị chửi cho rối bời.

Quả thật đây là lần đầu tiên có người nói nàng thì là cái thá gì.

Thích Vương nói ra, nàng cũng không dám phản bác, chỉ là trong lòng rất ấm ức.

Trước mặt ngươi ta không là cái thá gì, nhưng mà trước mặt ta thì Khương Thành cũng chẳng là cái thá gì cả!

"Người này quá kiêu căng ngạo mạn, hơn nữa hắn còn nói sống chết có số cả, chết rồi cũng không truy cứu trách nhiệm…"

"Được rồi!"

Thích Vương không kiên nhẫn mà trợn mắt nhìn nàng một cái.

"Vừa nãy ta nói vẫn chưa đủ để hiểu à?"

"Mặc cho hắn có nói cái gì, nhưng hễ ngươi dám làm hắn bị thương, vậy thì cứ chờ bị xử tử đi!"

Mới qua được có mấy ngày mà đã có người muốn mưu hại "người quan trọng nhất của Thiên Cung" rồi.

Suýt chút nữa thì Thích Vương cũng tức nổ đom đóm luôn rồi biết không hả?

Mà những người khác cũng kinh sợ tới mức chết điếng người.

Cái gì?

Đạo Tôn giết chết Khương Thành mà lại còn phải đền mạng?

Có nhầm không vậy?

Đế cảnh bát trọng này quý báu như vậy sao?

Dao Lang Đạo Tôn há hốc mồm.

Theo như tiết tấu này, Thích Vương là đang định bảo vệ cho Khương Thành!

Dưới kiểu tình huống này thì mình làm sao mà dám giết hắn chứ?

Nàng cảm thấy không hay khi nhớ tới "cá cược nhỏ" vừa nãy.

Mà Thu Vũ Tuyền bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém.

Nàng nghĩ tới có thể Khương Thành thực sự có cách đảm bảo để không bị giết, nhưng mà quả thật là nàng không ngờ tới sẽ là cách này.

Vậy mà hắn có thể mời được thích Vương ra mặt làm chỗ dựa cho hắn?

Cũng có chút vô lý rồi?

"Chẳng lẽ hắn cũng là bạn cũ của ngươi à?"

Nghe thấy giọng nói khó tin của nàng truyền âm cho, Thành Ca rất hài lòng.

Xem ngươi kìa, Ca còn không trấn áp được ngươi sao?

Hắn cố tình không tỏ rõ ý kiến mà hỏi ngược một câu.

"Ngươi đoán đi?"

Trên thực tế, Thích Vương không phải bạn cũ của hắn.

Mà hắn có thể đến đây cũng không phải là trùng hợp.

Lúc nãy Khương Thành cố ý sử dụng mệnh phù kịp thời gọi hắn tới.

Mặc dù có hệ thống hack hồi sinh, cho dù khai chiến thì bản thân hắn cũng có thể dựa vào hack để xử lý, nhưng làm như thế thì thua cuộc cá cược nhỏ với Dao Lang Đạo Tôn mất.

Vốn dĩ Khương Thành cho là nhiều nhất có thể gọi một Đạo Tôn Tiên quan nhất nhị phẩm mang theo lệnh tiễn, hay là pháp chỉ của Thiên Cung gì gì đó.

Kết quả không nghĩ tới lại có một Thần Quân Tiên quan nhất phẩm tới.

Thể diện này chỉ một chút mà đã đi lên rồi.

Khi Thu Vũ Tuyền bên này vẫn còn đang âm thầm suy đoán, Thích Vương phía bên kia đã dạy bảo Dao Lang Đại Tôn thành cháu trai rồi.

Sau đó mới quay đầu nhìn về phía Khương Thành.

“Ngươi cũng thật là, có thể khiêm tốn một chút không?”

“Lần này ta tới rồi, để ta xem thử nếu như lần sau ngươi không kịp sử dụng mệnh phù thì sẽ làm như thế nào!”

Những người khác vừa nghe được giọng nói “quen thuộc” của hắn thì càng kinh ngạc hơn nữa.

Con mẹ nó chứ, Khương Thành có quan hệ gì với Thích Vương?

Chẳng lẽ là con trai ngoài giá thú của Thích Vương ở bên ngoài?

Nếu không thì không còn có cách nào để giải thích nữa cả!

Nếu như Khương thành biết suy đoán này của bọn họ thì chắc chắn sẽ nổi khùng lên, cả nhà các ngươi đều là con trai ngoài giá thú của hắn.

“Được rồi…”

Thích Vương quan sát tất cả những người có mặt ở đây một vòng rồi cả chiến trận kia.

“Ngươi cũng đừng ở dưới này nữa, hôm nay đi lên trên với ta, xử lý luôn vị trí của Tiên quan tránh cho dây dưa mãi.”

Miệng tất cả mọi người đều không khép lại được.

Con mẹ nó chứ, còn có thể lên làm Tiên quan như thế này?

Chỉ bằng một câu nói này của Thích Vương hắn?

Chỉ trong chốc lát, phương hướng suy đoán trong lòng của mọi người đều bay về phía chân trời rồi.

Dường như là nhìn thấy sự nghi ngờ của bọn họ.

Vốn dĩ Thích Vương không định giải thích mà cuối cùng vẫn quyết định nói một tiếng.

Nếu không truyền ra ngoài, bên ngoài còn cho là Thiên Cung cho Khương Thành đi cửa sau mất.

“Lần trước tiểu tử này đến tiền tuyến Tà Tiên giới lấy được một triệu bảy trăm sáu mươi nghìn điểm Thiên Đạo chiến tích, đứng đầu chiến trường Hữu Lộ.”

“Với chiến tích như thế này thì có thể trở thành Tiên quan vốn là chuyện đương nhiên.”

“Từ nay về sau các ngươi cũng phải học tập hắn, coi hắn là tấm gương, đã hiểu chưa?”

Toàn trường đều bắt đầu xôn xao.

Đừng nói đám Thiên Tôn Chí Tôn của đạo trường khác, mà ngay cả Dao Lang Đạo Tôn cũng không khép miệng lại được.

Khái niệm một triệu bảy trăm sáu mươi nghìn điểm Thiên Đạo chiến tích là gì?

Mà bảng Thiên Đạo chính là võ đài của các Đạo Tôn, thậm chí một triệu bảy trăm sáu mươi nghìn còn nhiều hơn cả nàng!

Cái này cũng có thể xếp vào hàng giữa của bảng Thiên Đạo rồi!

“Làm, làm sao mà có thể, chút tu vi cảnh giới này của hắn…”

Thích Vương không vui mà trợn nàng một cái.

“Ngay cả Cô Phàm Chí Tôn của Tà Tiên giới bên kia cũng bị hắn chém giết rồi, lấy được một triệu bảy trăm sáu mươi nghìn điểm Thiên Đạo không phải là chuyện rất bình thường sao?”

“Cái gì?”

“Hắn từng chém giết Chí Tôn ư?”

“Trời ơi, chuyện này cũng thật vô lý quá rồi?”

“Làm sao mà Đế cảnh bát trọng có thể làm được chuyện này chứ?”

“Chẳng lẽ hắn che giấu cảnh giới?”

Đừng nói đến đạo trường khác, ngay cả những Tiên nhân của Gia Vương đạo trường kia cũng bị tin tức này làm cho ngu người rồi.

Đúng thật là lúc trước Khương Thành là người làm mưa làm gió của đạo trường, thậm chí còn có Chí Tôn đi theo.

Nhưng chiến lực cá nhân của hắn vẫn luôn bị coi không ra gì.

Nếu như hắn nói đi rèn luyện cũng không có ai cảm thấy hắn có thể rèn luyện ra được trò trống gì.

Nhất là lần này hắn quay về nhanh như vậy, mọi người còn cho là gặp phải trắc trở gì ở bên ngoài rồi.

Làm sao mà biết được…

Hắn lại lập ra một chiến tích đáng sợ như vậy, thật là không thể tin được!

“Ha ha ha, đây là niềm kiêu hãnh của Gia Vương đạo trường ta!”

Quý Thương trái lại thấy chỗ hổng mà chen vào, vội vàng nhảy ra.

“Một người xông lên bí cảnh Đăng Thiên, một người lập nên chiến tích đứng đầu khi xông ra tiền tuyến, hôm nay Gia Vương đạo trường ta song hỷ lâm môn!”

Hắn cực kỳ hứng khởi.

Đối với hắn mà nói, quả thực đây chính là song hỷ lâm môn.

Khương Thành phải đi làm Tiên quan rồi, sẽ không giằng co ở đạo trường nữa, hắn có thể yên tĩnh rồi.

Mà Gia Vương đạo trường còn xuất ra hai yêu nghiệt này, Quý Thương hắn chắc chắn sẽ được thăng quan.

“Thu Vũ Tuyền và Khương Thành có thể có thành tựu như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào công lao dạy dỗ của toàn thể đạo trường ta…”

Thành Ca cũng bị tên này chỉnh cho bại rồi.

Con mẹ nó, trừ việc ngươi giúp ta ăn gian đi vào ra thì còn có thể làm cái gì hả?

Chỉ bảo cho ta lúc nào rồi?

Ngày nào tiếp theo đó cũng bế quan không gặp mặt, còn không biết xấu hổ mà dát vàng lên mặt mình.

Chương 1121: Xuất thân của Đạo Tôn

Vừa rồi mọi người còn cảm thấy quy cách mà Thu Vũ Tuyền trở thành Tiên quan cao quá rồi.

Đạo Tôn tự mình xuống tiếp đón, mấy vị Chí Tôn đón chào.

Đây là sự đối đãi mà bọn họ chưa từng gặp qua!

Bây giờ lại cảm thấy, vậy phải xem là so với ai.

Nếu so với Khương Thành thì…

Hắn trở thành Tiên quan, Thiên Cung trực tiếp phái Thần Quân xuống "tiếp dẫn".

Trước đây chưa từng có!

"Ôi, thật tiếc quá!"

Vẻ mặt Thành Ca chế nhạo mà vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Thu đại mỹ nữ.

"Hôm nay hai ta đi lên, lại phải xuất phát cùng nhau rồi."

"Người nào đó có nguyện vọng muốn phải ngự trị trên ta, sợ là phải thất bại rồi!"

Dựa theo ý nghĩ ban đầu của Thu Vũ Tuyền, hôm nay cho dù làm tỳ nữ thì cũng là ngày cuối cùng.

Từ nay về sau nàng là Tiên quan cao cao tại thượng.

Ở Thiên Cung.

Mà Khương Thành chỉ có thể ở phía dưới ngửa mặt nhìn nàng.

Cho dù có đánh cược thì như thế nào?

Mặt cũng không thấy được, tư cách nói chuyện với nàng cũng không có.

Cuộc đánh cược lão gia và tỳ nữ kia đương nhiên cũng không còn tác dụng.

Kết quả… bây giờ Khương Thành cũng lên rồi.

"Đã nói làm tỳ nữ, cả đời này đều là như vậy, ngươi thoát không khỏi lòng bàn tay ta đâu…"

Thu Vũ Tuyền nghe lời nói đắc ý kia của hắn thật muốn lên án ông trời bất công.

Loại người đê tiện vô sỉ này tại sao luôn có thể ở trên mình?

Chẳng lẽ đây thật sự là số trời sao?

Nàng không tin!

Cũng tuyệt đối sẽ không chấp nhận số mệnh!

Thành Ca cũng không biết kể từ giờ phút này, Thu Vũ Tuyền cuối cùng mới xem hắn là "túc địch" suốt đời.

"Ngươi sẽ hối hận."

Nàng hết sức nghiêm túc nói.

"Lời này ta đã nghe tám trăm lần rồi, đến lúc nào mới có thể cho ta bất ngờ đây?"

Khương Thành cũng chả coi ra gì.

Thích Vương ở một bên đang muốn thúc giục xuất phát, hắn lại khoát tay áo.

"Không vội không vội, còn có chút chuyện chưa xử lý xong."

Thích Vương nhíu mày.

"Ngươi lại muốn làm gì?"

Khương Thành bước đi thong thả đến trước mặt Dao Lang Đạo Tôn, cười tủm tỉm chà xát ngón tay trước mặt nàng.

"Không cần ta phải thúc giục chứ?"

Bây giờ Dao Lang Đạo Tôn không dám giết hắn, thậm chí sau này cũng không dám.

Mặc dù không nghĩ ra nguyên nhân nhưng nàng cũng không có lá gan cãi lời Thích Vương.

Cho nên trận đánh cược nhỏ lúc trước, nàng thua.

Mà dựa theo giao ước, sau khi nàng thua phải giao ra toàn bộ bảo vật và tài nguyên mang theo bên người.

Điều này làm sao nàng có thể chịu được?

Nàng mang theo bên người chỉ Đế đan lục phẩm đã có mấy chục ngàn bình, mà thiên tài địa bảo khác thì nhiều không đếm xuể.

Tất cả đều do nàng bao nhiêu năm nay từ từ tích góp từng tí một.

Mặc dù đây không phải là toàn bộ tài sản của nàng, còn có rất nhiều thứ không mang theo bên người, nhưng cũng đã chiếm phân nửa!

Nếu giao ra toàn bộ, trái tim của nàng sẽ vỡ mất.

“Ngươi nên hiểu được, làm người nên để lại lại một đường sau này còn gặp lại…”

Nàng không phải nói với Thu Vũ Tuyền - người có tư tưởng theo bước Thiên Đạo, nói được sẽ làm được.

Đường đường là Đạo Tôn, điều đầu tiên nghĩ đến lại là đổi ý, từ chối bồi thường giao ước.

Thành Ca nở nụ cười.

“Ngươi đây là không muốn thừa nhận thua cược, muốn quỵt nợ sao?”

Dao Lang Đạo Tôn cắn chặt răng, vẻ mặt có chút dữ tợn.

”Đúng thì thế nào?”

“Ta nhất định không đưa, ngươi có thể làm sao?”

“Ôi!”

Thành Ca thở dài, sau đó buông tay hướng về phía Thích Vương.

“Xem ra hôm nay không phải là ngày lành để đi lên, Thiên Cung này quá đen tối, ta cảm thấy ta phải suy nghĩ một chút…”

Thích Vương suýt chút nữa bị hắn làm tức đến bật cười.

Cmn, ngươi còn muốn để ta tới ra mặt cho ngươi à?

Nhưng hiện giờ Khương Thành quá quan trọng với Thiên Cung.

Tuy rằng hắn không biết đánh cược cái gì, nhưng Dao Lang Đạo Tôn rõ ràng muốn chơi xấu.

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, có hơi mất mặt.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

Hắn trừng mắt nhìn Dao Lang Đạo Tôn, không nhịn được nổi giận.

“Bảo ngươi đánh cược chịu thua thì phải nhận ngươi không nghe thấy à?”

“Làm chậm trễ chuyện của ta ngươi chịu trách nhiệm được không?”

Nhìn thấy Dao Lang Đạo Tôn vẫn là vẻ mặt đau đớn không tình nguyện, sát khí của hắn cũng bốc lên.

“Ngươi là không muốn thừa nhận thua trong thể diện đúng không?”

“Muốn ta tự mình ra tay giúp ngươi sao?”

Cảm nhận được chiến ý nóng nảy của Thích Vương, Dao Lang Đạo Tôn luống cuống.

“Không không không, ta không có, ta bằng lòng…”

Nếu lại từ chối thực hiện đánh cược, ngay sau đó chỉ sợ hắn cũng phải nhận sự tấn công từ Thích Vương.

Đến lúc đó không chỉ toàn bộ những thứ mang theo bên người không được bảo toàn, mặt mũi cũng ném mất, thậm chí mạng cũng phải mất phân nửa.

Cuối cùng dưới cái nhìn chăm chú của Thích Vương, nàng chỉ có thể trong lòng nhỏ máu mà đem tất cả tài nguyên mang theo bên người giao cho Khương Thành.

Nhìn đống thiên tài địa bảo nhiều như núi kia, mọi người bên cạnh suýt chút nữa hít thở không được.

Đám người Qúy Thương và Khê Vũ Chí Tôn đều đỏ cả mắt, đó là bảo vật mà bọn họ đều khó có thể tưởng tượng ra được!

Nội tình của Đạo Tôn, người khác quả thật khó có thể tưởng tượng được.

Thậm chí ngay cả Thích Vương cũng không nhịn được mà giật khóe mắt.

Nhiều bảo vật như vậy giao cho Khương Thành, có phải rất qua loa đại khái không?

Sau khi giao hết tài nguyên và bảo vật mang theo bên người, sắc mặt của Dao Lang Đạo Tôn hoàn toàn sụp đổ.

Nàng trừng mắt nhìn Khương Thành, giống như là dã thú tuyệt vọng.

Nhưng Thành Ca không có cảm giác gì hết.

Hắn nhìn phất trần trong tay Dao Lang Đạo Tôn, lại ngoắc ngón tay với nàng.

“Khụ, vũ khí và hộ giáp của ngươi cũng coi như là bảo vật mang theo bên người đúng không?”

“Ngươi! Ngươi đừng có mà khinh người quá đáng!”

Dao Lang Đạo Tôn giận dữ, suýt chút nữa bùng nổ tại chỗ.

Phất trần nàng mang theo bên người này là đạo khí thất giai, trước đây tìm không biết bao nhiêu triệu năm mới có được vũ khí tiện tay này.

Làm sao có thể cam tâm giao ra?

Mà đạo giáp nàng đang mang cũng là đạo khí thất giai, là loại vật phẩm cao cấp.

Ngay cả Thích Vương cũng có chút nhìn không được rồi.

Cũng không kềm được mà khuyên Khương Thành: “Ngươi vẫn là thấy tốt thì ngừng được rồi…”

Thành Ca lắc lắc đầu như trống bỏi.

“Không không không, ta đây đang thực hiện đánh cược, theo quy tắc mà làm việc!”

“Thiên Cung không phải là nơi rất tôn trọng quy tắc sao?”

“Đã nói như thế nào thì phải làm như vậy, lấy ít đi cũng xem như nàng làm trái đánh cược đúng không?”

“Ta đây là đang suy nghĩ vì thanh danh của nàng đó!”

Hắn ý tứ sâu xa mà liếc mắt nhìn Thích Vương một cái: “Hay là ngươi hy vọng ta xem đánh cược là trò đùa sao?”

Những lời này, có ý sâu xa!

Thích Vương đương nhiên lại nghĩ tới trận đánh cược động trời với Tà Tiên giới kia.

Hắn đương nhiên không hy vọng Khương Thành xem đánh cược trở thành trò đùa, không nghiêm túc thực hiện.

Vì thế thái độ của hắn thay đổi ngay lập tức.

“Đều giao hết ra đây!”

Hắn đưa tay về phía Dao Lang Đạo Tôn.

“Một đống tuổi rồi còn thua không nổi, còn giống cái gì nữa?”

Dao Lang Đạo Tôn suýt chút nữa giận chết hắn.

Ngươi có gan thì cũng thử giao ra hết vũ khí và hộ giáp của mình đi?

Đó là tiền vốn để hắn sống yên phận có được không?

Nhưng lo lắng đến chênh lệch thực lực và chênh lệch thân phận cực lớn giữa hai người, nàng chỉ có thể cắn nát răng nuốt máu vào bụng.

Cuối cùng vẫn là không thay đổi sắc mặt mà giao ra vũ khí và hộ giáp của mình.

Thành Ca có thể nhìn thấy ánh mắt đầy thù hận của nàng, nhưng hắn không lo lắng chút nào, thậm chí còn thực chờ mong.

Lần sau tới tìm ta báo thù đi!

Tiện thể lại đưa chiến lợi phẩm cho ta thêm lần nữa.

Cố lên!

Cầm lấy phất trần và đạo giáp thất giai kia, Thành Ca cười toe toét.

Tuy rằng không phải kiếm quen dùng, nhưng sau này dùng để đổi điểm tiên nguyên cũng rất được!

Thu Vũ Tuyền bên cạnh kêu lên một tiếng không công bằng!

Nàng có được một thanh đạo kiếm thất giai.

Đó là phần thưởng đặc biệt nàng nhận được sau khi đả thông bí cảnh Đăng Thiên.

Chương 1122: Tiếp Dẫn Tư

Vì thanh kiếm đó, Thu Vũ Tuyền ở trong bí cảnh nhiều lần suýt chết vẫn còn sống, không biết đã chịu bao nhiêu khổ sở.

Sai khi nhiều lần trải qua gian nan, cuối cùng mới lấy được về tay.

Mà đây cũng là một trong bốn người duy nhất nhận được phần thưởng trong toàn bộ Nguyên Tiên Giới, khó có được đến mức nào?

Kết quả hiện tại, Khương Thành tuỳ tiện cá cược một chút như vậy, cũng lấy được một món đạo khí thất giai!

Không chỉ như thế, còn nhiều hơn nàng một món đạo giáp thất giai.

So sánh giữa người với người, quả thực muốn chọc tức chết người mà.

Vốn dĩ còn định sau đó lấy ra thanh kiếm, đã kích mạnh Khương Thành một chút.

Bây giờ thì sao…

Cũng không gì có thể đã kích được nữa rồi.

Sau đó, ngay dưới ánh mắt chăm chú của mọi người phía dưới, hai người dao động cùng nhau xuyên qua không trung mà đi.

Là tiên nhân, đương nhiên là mỗi người đều biết bay.

Chỉ là cho dù bình thường có bay như thế nào, thì trên bầu trời cũng chỉ là đám đám mây trắng.

Tiếp tục hướng lên nhiều nhất cũng chỉ là có thể nhìn thấy một ít phồn tinh trong phạm vi Nguyên Tiên Giới.

Hoàn toàn không tồn tại Thiên Cung gì cả.

Nhưng lần này, dưới sự dẫn dắt của Thích Vương và Dao Lang Đạo Tôn, sau khi Thành Ca xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trắng, lại có thể thật sự đến được một “thế giới” hoàn toàn mới.

Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ thi triển thần niệm, vậy mà chỉ có thể cảm giác được hơn chục triệu dặm mà thôi.

Mà ở bên ngoài, Chí Tôn như bọn họ, có thể dễ dàng cảm nhận được động tĩnh trong vòng chục tỷ dặm.

Nơi này dường như có một luồng sức mạnh thần bí, đang vững vàng kiểm soát tất cả mọi người.

Làm cho bọn họ không tự chủ được mà trở nên ngoan ngoãn.

Khương Thành biết, đây là sức mạnh của Thiên Đạo!

Loại cảm giác này, hắn đã quá quen thuộc.

Nơi này cũng không phải là không gian của Thiên Đạo, nhưng Thập Thiên Đế thần thông quảng đại, dường như là có thể mượn được một phần uy năng của Thiên Đạo.

Mặc dù điều này còn xa so với cấp độ của hợp đạo, nhưng đã là chuyện cực kỳ đáng sợ rồi!

Dù sao Chí Tôn Đạo Tôn có mạnh đến đâu, cũng chỉ có thể mượn lực căn nguyên, ai có thể mượn lực Thiên Đạo?

"Cũng khó trách Thập Thiên Đế được biết đến là người nắm giữ trật tự của Nguyên Tiên Giới."

Yên Dĩ có địch ý cực lớn đối với Thiên Cung, cũng không kềm nổi xúc động

Dưới Thiên Đạo, tất cả đều là loài giun dế.

Nếu như không có sự tồn tại của Đạo Tuyệt Chi Địa, Tà Tiên hoàn toàn không có chỗ để tồn tại.

"Ngươi dám ngông cuồng thảo luận về Thiên Đế?"

"Đáng tội gì đây!"

Dao Lang chịuĐạo Tôn thua cuộc đánh cược trước đó, tâm tình đang không mấy dễ dường như đã tìm được lý do để trút giận.

Nàng nhìn thấy Yên Dĩ đứng ở phía sau Khương Thành, còn tưởng rằng là bạn của tiểu tử này.

"Quả thực to gan, bắt buộc phải lập tức bắt được!"

Cả người uy áp cấp bậc Đạo Tôn đánh thẳng vào Yên Dĩ, ngay cả Khương Thành cũng bị nàng cố ý ảnh hưởng đến.

"Dừng tay lại!"

Thích Vương vung tay áo dài, vung nàng sang một bên.

"Nàng ấy không phải người mà ngươi có thể động đến."

"Cái gì?"

Dao Lang Đạo Tôn vẻ mặt sụp đổ không nói nên lời.

Đây là ý gì?

Mình đường đường là Đạo Tôn, muốn trấn áp Khương Thành không được, đến trấn áp một tên Yêu tộc Chí Tôn không biết từ đâu đến cũng không được?

Thích Vương không cho nàng ta bất kỳ lời giải thích nào.

Chỉ nhìn Yên Dĩ một cái sâu sắc.

“Thiên Cung là chính thống duy nhất của Nguyên Tiên Giới, tình hình bên trong đương nhiên là người bên ngoài khó có thể tưởng tượng được.”

“Sau này ngươi sẽ từ từ trải nghiệm được.”

Yên Dĩ ngẩn ra, ngay sau đó nở nụ cười lạnh.

“Ngươi muốn làm tiêu tan tâm trí của ta như thế này, không khỏi quá coi thường ta!”

Nàng thế mà lại dám nói chuyện với Thích Vương như vậy?

Dao Lang Đạo Tôn cảm thấy, lần này Yên Dĩ chết chắc rồi.

Nào biết, Thích Vương chỉ khẽ lắc đầu, mỉm cười rồi bỏ qua.

Điều này làm cho nàng và các Chí Tôn khác ở xung quanh có hơi nghi ngờ cuộc sống.

Nàng nào biết rằng, Yên Dĩ mới là người chân chính giành được kim bài miễn tử.

Dựa theo khế ước đánh cược, nếu như Yên Dĩ bị người bên Thiên Cung giết chết trước, Tà Tiên Giới sẽ trực tiếp giành chiến thắng.

Đoàn người tiếp tục bay trên không.

Cảm nhận được nơi này có tiên lực và hơi thở quy tắc đã vượt xa của Gia Vương đạo trường, nội tâm của Thu Vũ Tuyền cũng không khỏi trào dâng.

Nếu mình đã tu luyện ở nơi này từ khi còn là một đứa trẻ, vậy thành quả hiện tại sẽ như thế nào?

Nàng lặng lẽ nhìn thoáng qua Khương Thành cách đó không xa, chờ đi, chờ ta bay lên trời!

Không bao lâu sau, bọn họ đã đi tới Tiếp Dẫn Tư của Thiên Cung.

Tiên quan là người mới vừa mới lên, đều phải trải qua sự chứng thực và phân công của Tiếp Dẫn Tư mới có thể nhận được thân phận chính thức.

Khương Thành và Thu Vũ Tuyền lần này có thể trở thành Tiên quan mấy phẩm, sẽ được phái đến nơi nào, trước mặt vẫn còn là một ẩn số.

Đến đây, Thích Vương lại xua xua tay.

“Ta sẽ không tự mình lo liệu những chuyện nhỏ như vậy.”

Mặc dù Thu Vũ Tuyền không phải là do hắn hướng dẫn, nhưng hắn vẫn phá lệ mà động viên vài câu.

“Là tuyệt thế thiên tài thứ tư thông qua bí cảnh Đăng thiên, Thiên Cung đặt kỳ vọng rất lớn ở ngươi.”

“Nhưng ngươi có thể đạt được thành quả gì trong tương lai, vẫn còn phải xem vào tạo hoá của ngươi!”

Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn vào trên người Khương chưởng môn.

“Đừng quên Thiên Cung kỳ vọng điều gì ở ngươi.”

Hắn nói kỳ vọng là có ý gì, chỉ có Khương Thành và Tam Nhãn Hổ Yên Dĩ hiểu được.

Đó không phải là hi vọng vào Khương Thành trở nên mạnh mẽ đến mức nào.

Mà là hi vọng vào hắn có thể thắng được khế ước đánh cược với Tà Tiên Giới.

Nói xong, hắn phiêu nhiên rời đi.

Nhóm người còn lại tiến vào đại điện Tiếp Dẫn, Tiên quan của Tiếp Dẫn ở bên trong đã là tứ phẩm rồi.

Nhưng nhìn thấy Dao Lang Đạo Tôn xuất hiện, tất cả Tiên quan đều vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Tham kiếm Đạo Tôn!”

“Đạo Tôn hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây vậy?”

“Chẳng lẽ mấy vị này là vãn bối của Đạo Tôn?”

“Dao Lang Đạo Tôn đến, làm cho đại điện Tiếp Dẫn nho nhỏ của bọn ta bừng sáng lên đó!”

Những lời nịnh hót của bọn họ, khiến cho Dao Lang Đạo Tôn tìm được một chút thể diện.

Nàng hừ một tiếng.

Lúc này mới nhìn về phía Thu Thần Nữ.

“Vị này là Thu Vũ Tuyền vừa mới thông qua bí cảnh Đăng Thiên, hôm nay ta đến với nàng ấy.”

Mặc dù Thu Vũ Tuyền vừa mới lên, nhưng danh tiếng của nàng đã sớm truyền tới rồi.

Vừa nghe nói là nàng, những Tiên quan có mặt ở đó đều tỏ vẻ nghiêm nghị, lập tức chắp tay chúc mừng.

“Thất lễ thất lễ, thì ra là Thu đạo hữu!”

“Tên của đạo hữu, ở Thiên Cung mọi người đều đã biết hết rồi.”

Thiên tài thông qua bí cảnh Đăng Thiên, ở đâu cũng cực kỳ được hoan nghênh.

Trước mắt cho dù Thu Vũ Tuyền còn chưa phải là Tiên quan chính thức, Tiếp Dẫn Tư từ trước đến nay luôn nổi tiếng là nói chuyện không tốt, cũng không dám có chút lơ là nào.

Dao Lang Đạo Tôn một lần nữa chỉ vào Khương Thành và Yên Dĩ, Tam Nhãn Hổ.

“Còn bọn họ…”

“Không phải là người của ta.”

Chỉ nghe giọng điệu nhanh chóng lạnh lẽo của nàng, người của Tiếp Dẫn Tư cũng biết Đạo Tôn rất khó chịu với Khương Thành.

Vì vậy, tất cả mọi người đều tự mình hiểu ngầm trong lòng.

Nhìn ánh mắt của Khương Thành, cũng lộ ra chút tinh xảo.

Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ là những người đầu tiên được phong làm Tiên quan.

Mặc dù cả hai người này đều không phải người của Thiên Cung, nhưng nếu muốn đi lại tự nhiên ở Thiên Cung, bắt buộc phải có thân phận Tiên quan.

Về vấn đề này, cấp cao của Thiên Cung cũng đã có sắp xếp từ sớm.

Thân Phận Ngọc Phù của hai người bọn họ sau khi đặt vào Tiếp Dẫn Tiên Trận, đừng nói là Dao Lang Đạo Tôn kiến thức rộng rãi, ngay cả những Tiên quan của Tiếp Dẫn Tư đều rất kinh ngạc.

"Tạm thời là Tiên quan cửu phẩm?"

"Thời hạn trăm ngàn năm?"

"Còn có loại Tiên quan tạm thời như vậy sao?"

"Tình huống này là gì vậy?"

Tên Tiên quan tứ phẩm của Tiếp Dẫn Tư nhịn không được dụi dụi mắt, suýt nữa nghi ngờ mình nhìn sai.

"Làm nhanh lên!"

"Đừng lề mà lề mề nữa!"

Tam Nhãn Hổ thấy mình chỉ là Tiên quan cửu phẩm, trong lòng vô cùng khó chịu, giọng điệu càng thêm tồi tệ.

"Ca đây đường đường là Chí Tôn, vậy mà chỉ mới cửu phẩm, Thiên Cung các ngươi thật sự là mù mắt rồi!"

Thấy hắn thế mà dám thúc giục người của Tiếp Dẫn Tư, các Chí Tôn khác ở một bên nhao nhao ném ánh mắt đồng tình về phía hắn.

Hổ yêu này, là ngu thật hay là giả ngu?

Chương 1123: Lòng ta không đành

Đừng nhìn thấy tên chủ quan của Tiếp Dẫn Tư này mới tứ phẩm.

Trên thực tế không có mấy người dám chọc giận hắn.

Tiên nhân của Thiên Cung có thể đạt được Tiên quan mấy phẩm, đó là do "Phân Lại Tư" quyết định.

Điều động thăng chức hay giáng chức những Tiên quan lâu năm, cũng có những bộ phận khác phụ trách.

Nhưng Tiên quan mới tới sẽ được phân đến đâu, giữ chức vụ gì, đó là do "Tiếp Dẫn Tư" trực tiếp quyết định.

Chức vụ ở Thiên Cung có rất nhiều, có các chi Thiên Quân phụ trách chiến đấu, có "Thiên Đan Tư" phụ trách luyện đan, "Thiên Khí Tư" phụ trách luyện khí, phụ trách kho tàng của Thiên Cung thì có "Thiên Tàng Tư"…

Những chữ Thiên ở đầu này, đó đều là bộ phận tương đối lớn, đãi ngộ cũng tốt hơn.

Những người mới đến bình thường đều muốn được phân đến những nơi như vậy.

Mà ngoại trừ những nơi này, Thiên Cung còn có vô số tiểu bộ phận.

Ví dụ như phụ trách mưa, gió, sấm sét, sương tuyết, phụ trách núi, sông ngòi, đầm lầy, lâm viên, phụ trách Linh Thú tọa kỵ, phụ trách âm luật múa hát cầm kỳ thi họa, phụ trách ma chay cưới xin, phụ trách hạnh phúc, tai họa, lành dữ, bệnh tật…

Những bộ phận này tương đối nhỏ, không phổ biến, cũng không quá quan trọng.

Có người thậm chí còn phải đóng quân ở bên dưới trong thời gian dài, ví dụ như Khê Vũ Chí Tôn và Quý Thương, quanh năm sẽ ở Gia Vương đạo trường ở phía dưới.

Bộ phận như vậy, cho dù là Phẩm cấp Tiên quan cao, cũng nhất định không bằng ở lại Thiên Cung.

Cho nên, hầu hết các Tiên quan mới lên đều sẽ lấy lòng Tiếp Dẫn Tư một chút.

Hy vọng sẽ được phân công cho một chức vụ tốt.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Dao Lang Đạo Tôn đặc biệt đi theo Thu Vũ Tuyền cùng nhau tới đây.

Mặc dù Thu Vũ Tuyền thông qua bí cảnh Đăng Thiên, sẽ không bị khinh thường, nhưng ở đây nàng có chỗ dựa là một cao thủ, chẳng khác nào có thêm một tầng bảo vệ chống lưng.

Đối với những người không có nền tảng, thường là tương đối tùy ý hơn.

Mà giống như Tam Nhãn Hổ thất lễ với Tiếp Dẫn Tư như vậy, đó hoàn toàn là không có việc gì lại lòi ra.

Chỉ thấy chủ quan tứ phẩm cười lạnh một tiếng.

Sau đó nhắc cây bút ngọc lên, viết một dòng chữ ngay sau tên hắn.

"Tam Nhãn Hổ, Tiên quan cửu phẩm tạm thời, phân vào Tự Thú Tư, chức vụ Tiểu Lại, nhiệm kỳ trăm ngàn năm!"

Hổ Ca ngược lại lại sửng sốt.

"Tự Thú Tư, đó là cái gì?"

Nhóm Chí Tôn đi theo Dao Lang Đạo Tôn ở phía sau đã nhịn không được cười ra tiếng.

"Ha ha ha, đây là một vị trí tốt đó!"

"Chính là phụ trách cho toạ kỵ của người khác ăn."

"Ngươi phải làm thật chăm chỉ, tận tâm tận lực! Nếu ngươi để cho toạ kỵ của người khác bị đói, đến lúc đó sẽ bị khấu trừ tiên bổng, nói không chừng chức Tiểu Lại của Tự Thú Tư cũng không giữ được."

"Hay là trước tiên ngươi lấy toạ kỵ của bổn toạ luyện tập tay?"

Ngay cả Thành Ca cũng không nhịn được nhếch mép.

Hắn tự nhiên liên tưởng đến một chức vụ nổi tiếng trong một thế giới khác.

"Cái cmn, không phải là Bật Mã Ôn trong truyền thuyết sao?"

"À không đúng, cái này còn không bằng Bật Mã Ôn đâu, Bật Mã Ôn tốt xấu gì vẫn là chủ quan, ngươi đây chỉ mới là tiểu lại."

Quả nhiên, đắc tội với người của Tiếp Dẫn Tư thì không có quả ngon ăn.

"Cái gì?"

Sau khi Tam Nhãn Hổ hiểu rõ tình huống, hắn tức giận đến mức suýt nữa nổ tung tại chỗ.

“Cho tọa kỵ của người ta ăn?”

“Mẹ kiếp, các ngươi muốn chết à?”

Sát khí màu máu bao quanh toàn thân hắn lập tức xông thẳng lên trời cao, yêu thể khổng lồ lại lần nữa lộ ra.

Tứ đạo căn nguyên gào thét mà ra!

Đánh thẳng vào mấy tên Tiên quan ở phía đối diện.

Chỉ tiếc, hắn vừa mới ra tay, đã bị Dao Lang Đạo Tôn ngăn cản ở phía sau.

Mà sắc mặt của tên chủ quan tứ phẩm ở phía đối diện cũng tái nhợt.

Lập tức đề bút bổ sung thêm hai câu.

“Tam Nhãn Hổ ngang bướng khó thuần, không tuân thủ quản thúc, xúc phạm Tiếp Dẫn Tư!”

“Đề nghị Phân Lại Tư loại bỏ chức vụ Tiên quan của hắn, vĩnh viễn không thu nhận!”

“Ngoài ra, đề nghị Chấp Luật Tư xử phạt hắn…”

Bút ngọc này của hắn viết, giống như là ghi lại hồ sơ, Phân Lại Tư và Chấp Luật Tư có thể tiếp thu ý kiến.

Nếu Tam Nhãn Hổ là một tiên nhân bình thường, “con đường làm quan” có thể thật sự sẽ bị cắt đứt như vậy.

Điều này làm cho Tam Nhãn Hổ càng thêm khó chịu.

Nhưng mà Thành Ca lại rất bình tĩnh.

“Kìm nén cơn giận lại đi, sắp làm quan rồi, còn mất bình tĩnh như vậy, bộ dạng giống cái gì hả?”

“Ca, ngươi đây là đứng nói chuyện không đau thắt lưng nhỉ!”

Tam Nhãn Hổ lớn tiếng la hét, nước bọt văng tung toé.

“Với thực lực và vẻ ngoài hoàn mĩ của ta, phân đến Tự Thú Tư, ngươi cảm thấy thích hợp sao?”

Thành Ca cười tủm tỉm vỗ vỗ lưng hắn, tỏ thái độ trấn an.

“Bình tĩnh bình tĩnh.”

“Mới lên trời đã phụ trách chăm sóc tọa kỵ, đó là kịch bản của nhân vật chính, ngươi thật đúng là không biết phân biệt hàng tốt xấu.”

“Thật sao?”

Tam Nhãn Hổ có hơi nghi ngờ hắn đang lừa gạt mình.

“Đương nhiên là thật…”

Lúc hai người bọn họ đang xì xầm ở đây, Tiên quan cửu phẩm tạm thời của Yên Dĩ cũng đã được phân bổ.

Có thể là bởi vì nàng ấy có ngoại hình quá xinh đẹp, hoặc có lẽ là bởi vì nàng ấy tương đối yên tĩnh trong suốt toàn bộ quá trình, không giống như một cái gai.

Cho nên đãi ngộ có hơi tốt hơn một chút so với Tam Nhãn Hổ, được phân đến “Vũ Tần Tư”, trở thành một vũ công phụ trách biểu diễn tiệc rượu của Thiên Cung.

Đối với sự sắp xếp này, Yên Dĩ đương nhiên rất không hài lòng.

Nàng đường đường là Chí Tôn, công chúa của Tà Tiên Giới, Tiên nhân đã giết có thể thành lập một cương doanh rồi, làm sao có thể biểu diễn ca múa cho tiên nhân gì đó?

Họ có xứng đáng không?

Nhưng mà nàng không ra tay ngay tại chỗ như Tam Nhãn Hổ, chỉ là một vẻ mặt cười lạnh.

Cái khế ước đánh cược đó, xem ra Thiên Cung không muốn thắng rồi.

Sau khi hai người bọn họ phân xong, sẽ đến lượt Khương chưởng môn.

Ca này cũng rất tò mò, Tiếp Dẫn Tư rốt cuộc có bao nhiêu lá gan.

Nhưng còn chưa đợi hắn bước tới, Thu Vũ Tuyền đã chặn đường.

“Ngươi lại muốn làm gì nữa?”

Nhìn nụ cười của Thu đại mỹ nữ lại lần nữa trở nên suy nghĩ, Thành Ca cảm thấy rất khó hiểu.

Thế nào, em gái, em lại muốn lung lay nữa à?

Thu Vũ Tuyền mỉm cười.

“Không có gì, không phải là ngươi thích đánh cược nhất sao, bây giờ ta muốn đánh cược với ngươi một lần nữa.”

Ta thích đánh cược nhất đâu chứ?

Thành Ca cẩn thận nhớ lại một chút, ngoại trừ Thu Vũ Tuyền, hắn và những người khác cũng chưa từng đánh cược mà?

Có vẻ như…

“Ngươi muốn cược cái gì?” Hắn hỏi một cách bình tĩnh.

Thu Vũ Tuyền chậm rãi nói: “Hiện tại đều không rõ phẩm cấp Tiên quan của cả hai chúng ta, vậy thì cược tiếp theo phẩm cấp Tiên quan của ai cao hơn, ta cao hơn thì là ta thắng, ngươi cao hơn thì là ngươi thắng.”

“Không cần thiết đâu nhỉ?”

Thành Ca trực tiếp lựa chọn từ chối.

“Thế nào, ngươi không muốn đặt cược?”

Trong mắt Thu Vũ Tuyền mang theo thích thú trêu ghẹo sâu sắc.

Khương Thành lắc đầu: “Gần đây luôn đánh cược, cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Huống chi số lần ta thắng ngươi đã quá nhiều, ta có hơi không đành lòng…”

Thu Vũ Tuyền ngắt lời hắn: “Không dám chứ gì?”

Với tính tình của nàng, vốn dĩ sẽ không bao giờ chơi trò cá cược trẻ con như vậy.

Nhưng lần trên cơ này, thật sự sẽ không thua!

Nhìn Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ thì biết, Khương Thành cao nhất chỉ có thể làm được đến Tiên quan phẩm thất bát là đã không tệ rồi.

Nói không chừng cũng chỉ có cửu phẩm.

Mà bản thân Thu Vũ Tuyền…

Lúc trước ba vị tuyệt thế thiên tài thông qua bí cảnh Đăng Thiên, lần đầu tiên được triệu lên, một lục phẩm, hai ngũ phẩm!

Đây là sự coi trọng truyệt thế thiên tài phá bỏ sự tầm thường của Thiên Cung

Cho nên lần này, nàng hẳn là cũng sẽ không thấp hơn lục phẩm.

Cơ hội chiến thắng Khương Thành như vậy, có thể nói là ngàn năm khó gặp, nàng chán ghét việc cá cược đến mức không thể nhịn được nữa.

Chỉ tiếc, Thành Ca cũng không có dấu hiệu bị lừa.

Hắn vẫy tay: “Ta cảm thấy ta vẫn là thấy hay thì nhận, để tránh phải chiến thắng lần nữa, tấn công quá tàn nhẫn, làm cho tâm trí của ngươi thất thường là có lỗi.”

Chương 1124: Điều kiện của Khương Thành

Đương nhiên Thu Vũ Tuyền sẽ không tin lời nói quỷ quái này của hắn.

Tên này phàm là có cơ hội sẽ chiếm lấy lợi từ nàng, từ trước đến nay chưa bao giờ để vụt mất dịp.

Lần này một mực từ chối, rõ ràng là không có một chút tự tin để có thể giành chiến thắng.

Nghĩ đến "vết thương" do hai cái khế ước đánh cược lần trước mang lại cho nàng, trong lòng nàng tràn đầy thù hận mới và thù hận cũ.

Không có dự định tha thứ cho Khương Thành chút nào cả.

Đây là một cơ hội hiếm hoi để giành chiến thắng, bắt buộc phải một lần trở mình!

Nàng bước về phía trước một bước, gần như chạm mặt vào Thành Ca.

Hương thơm như hơi thở của hoa lan thấm vào lòng người, chỉ là giọng điệu lại không khách sáo chút nào.

"Ngươi đừng nói nhiều như vậy, hỏi một câu thôi, ngươi có dám đánh cược không?"

Khương Thành nhếch khóe miệng nhìn đôi mắt sáng ngời, hung hăng dưới hàng mi dày của nàng.

"Ngươi đang khiêu khích ta?"

"Khiêu khích thì sao?" Thu Vũ Tuyền đối chọi gay gắt.

Vẻ mặt của Khương chưởng môn khéo léo, ung dung nói: "Ngươi không sợ ta cố ý tỏ ra yếu kém lừa gạt ngươi, nhưng thật ra chính là đang chờ ngươi đến tìm ta đánh cược à?"

Hắn nói như vậy, trong lòng Thu Vũ Tuyền thật sự có hơi hồi hộp một chút.

Khương Thành gian xảo không biết xấu hổ, nàng hoàn toàn trải qua hết rồi.

Người đàn ông này chơi tâm lý rất giỏi.

Thực sự không thể loại trừ khả năng hắn ta cố tình sắp đặt.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thứ đánh cược chính là phẩm cấp Tiên quan của hai người.

Một người cao nhất không thể vượt qua thất phẩm.

Một người bảo đảm cũng là lục phẩm.

Hai kết quả này là chuyện không thể thay đổi phải không?

Hơn nữa, chuyện này là do "Phân Lại Tư" sắp đặt, cũng không chịu ảnh hưởng của Khương Thành, hắn muốn làm bậy cũng không được.

Cho nên mình không thể nào thua được!

Mặt khác, nếu hắn ta thực sự có thể giành chiến thắng, hắn ta sẽ không nói những lời này để "nhắc nhở" mình.

Nếu đã nói ra, vậy chứng minh là hắn giả dối.

Chỉ là dùng lời này để hù dọa mình, để cho mình nghi thần nghi quỷ không dám đánh cược.

"À, ta thấy ngươi không phải tỏ ra yếu thế, mà là thật sự yếu thế, ngươi không được rồi."

Thành Ca có hơi không vừa lòng: "Đừng nói không với nam nhân."

Thu Vũ Tuyền cười nhạo một tiếng.

"Nếu ngươi là nam nhân, vậy thì mau đồng ý đi."

Thành Ca nghiến răng nghiến lợi, cmn, cô gái này hôm nay đặc biệt kiêu ngạo!

Hắn chịu đựng.

"Phương pháp kích tướng vô dụng với ta."

Nói xong, hắn trực tiếp quay đầu lại.

Nhưng Thu Vũ Tuyền làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

"Không có gan!"

Nàng không thương tiếc mà chế nhạo.

Ba chữ này, chính là Khương Thành đã truyền cho nàng cách đây không lâu.

Hiện tại bị trả lại, Thành Ca cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, hắn thở ra một hơi dài, tâm tình bình tĩnh được một chút.

“Phương pháp kích tướng thô thiển mà thôi, ngươi tuỳ tiện nói cái gì…”

“Không có gan!” Thu Vũ Tuyền cắt ngang lời hắn.

Ngay khi ba chữ này phát ra, những người khác trong điện gần như ngã xuống đất.

Đặc biệt là Dao Lang Đạo Tôn, giống như là quen biết Thu Vũ Tuyền một lần nữa.

Trong mắt các nàng, Thu Vũ Tuyền là nữ thần không ăn được khói lửa nhân gian, sao có thể thốt ra những lời thô tục như vậy?

Thành Ca khép hai tay lại, từ từ nhấn xuống, khó khăn nuốt xuống cục tức này.

Lúc này mới quay đầu lại trừng mắt hung hăng nhìn nàng một cái.

“Ta cảnh cáo ngươi không được đằng chân lân đằng đầu!”

Nhìn thấy hắn ta tức giận như vậy, trong lòng Thu Vũ Tuyền vui vẻ đến rối tinh rối mù.

Ngươi cũng có ngày hôm nay?

Hiếm có!

Hiếm có quá, cuối cùng cũng đã đẩy được tên này đến ngõ cụt.

Bắt buộc phải điều tra đến cùng, đuổi cùng giết tuyệt, triệt để đánh hắn vùng lên!

“Ta còn tưởng rằng ngươi là người có tài năng, không ngờ lại nhát gan như vậy…”

Cuối cùng Khương Thành dường như bị kích thích đến không chịu nổi được nữa.

“Ngươi muốn đánh cược như thế nào?”

Thấy hắn cuối cùng cũng vào tròng, Thu Vũ Tuyền hưng phấn đến suýt chút nữa hoan hô.

Nàng cố gắng kiềm chế sự phấn khích bên trong, sử dụng giọng điệu bình tĩnh nhanh chóng nói ra phương án của mình.

“Nếu như ta thắng, vậy hai cái khế ước đánh cược lúc trước của ngươi bắt buộc toàn bộ phải đảo ngược lại.”

“Đảo ngược? Ý ngươi là sao?”

Thu Vũ Tuyền nhìn chằm chằm vào ánh mắt Khương Thành, hung hăng nói: “Chính là sau này ngươi sẽ trở thành đầy tớ của ta, một nửa thu hoạch của ngươi phải thuộc về ta!”

Bây giờ, chỉ cần hủy bỏ hai cái khế ước đánh cược trước đó đã không còn có thể dập tắt cơn tức giận của nàng.

Nàng phải lấy lại tất cả!

Bằng không, tâm niệm của nàng vĩnh viễn không thể đạt được.

Ngay sau khi cái khế ước đánh cược này được đặt ra, người khác còn chưa có phản ứng gì, Tam Nhãn Hổ lại bị dọa nhảy dựng lên.

“Ác độc thật? Đánh cược lớn như vậy?”

Đây chính là Thành Ca, là lão đại đó!

Để hắn làm đầy tớ?

Còn muốn hắn thu hoạch một nửa của thiết công kê này?

Em gái, em thật là một người mơ mộng lớn.

Khương Thành cũng không khỏi nhíu mày: “Con sư tử há miệng lớn nhà ngươi.”

Thu đại mỹ nữ không hề nhượng bộ, “Vậy thì như thế nào, ngươi không phải cũng miệng lớn lắm sao? Chỉ cần ngươi không thua, vậy thì cái gì cũng không cần dùng đến, chẳng lẽ chính ngươi cũng cảm thấy mình chắc chắn sẽ thua sao?”

Thành Ca thở dài.

“Ngươi thật sự không để lại bất cứ đường lui nào nhỉ!”

Thu Vũ Tuyền tất thắng không thể nghi ngờ, làm sao còn cần đường lui nào nữa.

Hiện tại nàng chỉ lo Khương Thành sẽ đổi ý không đánh cược nữa mà thôi.

Cho nên cứ một mực thúc giục.

“Ngươi có thể đưa ra các điều kiện của ngươi.”

Nàng nở một nụ cười trêu chọc: “Suy cho cùng, ngươi cũng không phải là không thể chiến thắng.”

Thành Ca âm thầm tính toán một chút.

Thật tế thì từ trên người Thu Vũ Tuyền cũng không ép béo bở ra được bao nhiêu.

Cũng không thể muốn nàng sau này thu hoạch toàn bộ chứ?

Nàng không có tài nguyên như vậy, chắc chắn sau này sẽ không có cơ hội để phát triển.

Nếu nàng ấy không cố gắng thay đổi, làm sao nàng ấy có thể nhận được càng nhiều bảo vật và tài nguyên cao cấp hơn?

Cho nên bắt buộc phải để lại cho nàng một nửa, từ từ nuôi dưỡng nàng mập mạp, nhổ lông cừu thì phải có tính kiên trì.

Chớ không phải không cho ăn cỏ bỏ đói cừu.

Thu Vũ Tuyền có lẽ sẽ rất tức giận đến nổ tung nếu hắn nói ra suy nghĩ được tính toán kỹ lưỡng và cẩn thận này.

“Nếu ngươi đã muốn đảo ngược hai cái khế ước đánh cược này, vậy nếu ta thắng, ngươi phải vô điều kiện đồng ý với ta hai chuyện trong tương lai.”

Đôi mắt Thu Vũ Tuyền nheo lại: “Ý ngươi là sao?”

“Ý tứ chính là, ta có hai cơ hội để ra lệnh cho ngươi làm bất cứ điều gì trong tương lai.”

“Bất cứ điều gì?”

Khương Thành gật đầu: “Đúng vậy, cho dù là chuyện gì, ngay cả khi nó đi ngược với lý tưởng và kiên trì của ngươi, cho dù bị người khác hắt hủi, cho dù có hại cho ngươi, ngươi cũng phải lập tức chấp hành vô điều kiện!”

Lúc này, tất cả mọi người trong điện lại mơ hồ.

Vừa rồi còn cảm thấy Thu Vũ Tuyền là sư tử mở miệng lớn, hiện tại mới phát hiện, thì ra ngươi mới là người đen nhất.

Điều kiện này quả thật là vô lý.

Theo lời Khương Thành, cho dù hắn muốn Thu Vũ Tuyền tự hại mình, cho dù muốn nàng rời khỏi Thiên Cung, chuyển sang Tà Tiên Giới, nàng bắt buộc cũng phải làm theo.

Nếu không thì xem như là làm trái với ước định.

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là hắn ta có thể giành chiến thắng.

"Ngươi có quá đáng quá không?"

Thu Vũ Tuyền vốn dĩ đang vô cùng đắc ý, trong nháy mắt lập tức tức giận.

Điều kiện này, chính là trực tiếp bán nàng có được không?

Đây đã không còn là đánh cược, mà là đang tranh giành mạng sống, nếu không chú ý lập tức có thể hủy cả đời người.

"Đúng vậy, ngươi không bao giờ được đồng ý với hắn!"

Dao Lang Đạo Tôn và các Chí Tôn khác nhao nhao lên tiếng ngăn cản.

"Khế ước đánh cược này là vô nghĩa!"

"Hừ, hai chuyện bất kỳ, ta chưa từng thấy điều kiện nào quá đáng như vậy!"

"Vũ Tuyền tiên tử, quên đi, người này đang mưu hại ngươi."

"Không sai, đừng sa vào thủ đoạn của hắn."

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Tam Nhãn Hổ cũng nhìn đến ngây người.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được làm cách nào mà Thành Ca có thể áp đảo được Thu Vũ Tuyền…

Ai có thể chịu đựng được vụ đánh cược như thế này?

Thua một lần là mất nửa cái mạng, còn thua thêm hai lần nữa, mình cũng không thuộc về mình nữa rồi.

Chương 1125: Phẩm cấp của Thu Vũ Tuyền

Đối với những lời châm biếm của mọi người, Thành Ca cũng không hề phản bác.

Bởi vì ngay cả chính hắn ta, người khởi xướng cũng cảm thấy điều kiện này là quá đáng.

“Nếu ngươi không muốn đồng ý cũng không sao.”

Hắn buông lỏng tay ra vẻ vô cùng tiếc nuối.

“Không phải ta không dám đánh cược, mà là ngươi không dám tiếp nhận.”

“Không trách ta được!”

“Cuộc đánh cược ấu trĩ này, ta nghĩ là nên dừng lại ở đây thôi.”

Nói xong hắn xua tay, để lại một bóng lưng phóng khoáng cho Thu Vũ Tuyền.

Vốn dĩ Thu Vũ Tuyền đã nghi ngờ khi nghe hắn đưa ra điều kiện “tâm địa khó lường” như vậy.

Chẳng lẽ hắn thật sự nắm chắc phần thắng, chỉ cố ý tỏ ra yếu đuối, cuối cùng chỉ là để gài bẫy mình?

Nhưng bây giờ nhìn thấy hắn hoàn toàn từ bỏ cá cược như vậy, giống như là trút được gánh nặng, nàng lập tức phản ứng lại.

Dựa theo những gì nàng biết về Khương Thành, tên này nếu có chút cơ hội chiến thắng nào, nhất định sẽ đuổi theo đến cùng.

Không thể từ bỏ một cách nhân từ như vậy.

Hắn chắc chắn sẽ nói những lời như “điều kiện đơn giản như vậy ngươi cũng không dám nhận” để kích tướng, chứ không phải là “không đánh cược thì thôi”.

Cho nên…

Tên này thật ra là thật sự không nắm chắc, hắn không muốn đánh cược, cũng không dám đánh cược!

Đề ra điều kiện quá đáng như vậy, chỉ là để dọa mình, để cho mình không dám nhận mà thôi.

Bản thân mình chắc chắn sẽ thắng không thua, cho dù điều kiện của hắn có được nâng lên tới trời, thì đó cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Cũng không phải thật sự ứng nghiệm, ta sợ cái gì?

Nghĩ đến đây, tâm trạng của nàng cũng bình tĩnh trở lại.

“Nếu như ta nói điều kiện của ngươi quá đáng, muốn sửa đổi một chút, ngươi chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Nàng lại lần nữa nhìn thẳng vào ánh mắt của Khương Thành, ánh mắt chắc chắn, giống như nhìn thấu tim, gan, lá lách, phổi và thận của hắn.

Thành Ca gật đầu.

“Đương nhiên, nếu ngươi không dám nhận vậy thì thôi, không có chỗ thương lượng đâu.”

Khoé môi duyên dáng của Thu Vũ Tuyền khẽ nhếch lên: “Ai nói ta không dám nhận?”

Khương Thành cau mày, những lời của Thu Vũ Tuyền dường như nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hắn thậm chí còn hỏi trong sự hoài nghi.

“Điều kiện như vậy mà ngươi cũng nhận?”

Nghe được những lời này, Thu Vũ Tuyền đã hoàn toàn xác định rằng hắn ta không dám đánh cược, cố ý hù dọa mình.

“Tại sao ta không dám nhận?”

Nàng thu hồi nụ cười của mình và trở nên nghiêm túc.

“Ta đồng ý điều kiện mà ngươi vừa đưa ra, khế ước đánh cược sẽ được thiết lập từ bây giờ!”

Chà!

Mọi người ở đây đều xôn xao.

Bao gồm cả Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ, tất cả đều bị vụ đánh cược này làm cho chấn động.

Có vẻ như đây chỉ là một canh bạc nhỏ giữa hai người.

Nhưng nếu bên nào thua thì gần như không thể lật kèo.

Nó cũng quá tàn nhẫn rồi.

Khương Thành dường như có hơi lo lắng, cả người mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Ngươi có điên không?”

Hắn vung tay, gào thét lớn tiếng về phía Thu Vũ Tuyền.

“Nếu như ngươi thua, vậy thì xong rồi, không phải ngươi xem thường loại cá cược này nhất sao, còn nói rất ấu trĩ mà không phải sao?”

“Ngươi đã từng nghĩ, nếu như thua thì phải làm sao không?”

“Ta sẽ phá lệ cho ngươi một cơ hội để đổi ý, chỉ cần ngươi đồng ý, vụ đánh cược lần này ta có thể xem như chưa từng xảy ra…”

“Không cần.”

Thu Vũ Tuyền cười lạnh mà cắt ngang lời hắn.

“Chuyện đến nước này, bây giờ ngươi nói gì cũng vô dụng.”

“Dù có cố gắng thế nào cũng không thể thay đổi kết cục thất bại của ngươi.”

Một ánh mắt châm chọc lạnh lùng bắn ra từ đôi mắt sâu thẳm của nàng.

“Tất cả những gì ngươi lấy của ta trước đây, ta sẽ trả lại gấp đôi”

“Cứ ở đó chờ mong đi!”

Nàng thậm chí còn cố ý vỗ vai Thành Ca tỏ vẻ thông cảm, lắc đầu.

“Ngươi cũng đừng quá tuyệt vọng, yên tâm, ta sẽ giữ ngươi lại từ từ mà bắt nạt, cuộc sống còn rất dài…”

Tam Nhãn Hổ không khỏi nhìn Thành Ca bằng một ánh mắt thương cảm.

“Ca, chiếc xe này của ngươi quá tàn nhẫn, lần này cuối cùng cũng sắp phải lật nhỉ!”

“Cô gái này không bị ngươi hù dọa, lần này làm sao bây giờ?

“Ta còn tưởng rằng ngươi thật sự đã trở thành bậc thầy tán gái rồi chứ, còn đang định học hỏi ngươi, kết quả màn trình diễn này của ngươi quả thực chả ra sao cả.”

Thành Ca bĩu môi không nói nên lời.

“Vụ đánh cược này kết quả còn chưa có. Ngươi biết ta lâu như vậy, chẳng lẽ còn không nhìn ra ta là bất khả chiến bại hay sao?”

Tam Nhãn Hổ thở dài: “Ngươi, thật sự đã thắng nhiều, đến bây giờ còn không thể tiếp nhận hiện thực…”

“Nên biểu lộ rõ Ngọc phù thân phận của ngươI rồi, mời!”

Khế ước đánh cược đã thành công, trong lòng Thu Vũ Tuyền chắc chắn.

Bây giờ nàng chỉ muốn kết quả được công bố sớm hơn, đưa Khương Thành lên “đoạn đầu đài” sớm hơn.

Khương chưởng môn có vẻ thật sự do dự.

Thế mà lại lui trở về.

“Hay là, hay là ngươi trước nhé.”

“Chậc chậc chậc…”

Thu Vũ Tuyền lại lần nữa lộ ra ánh mắt thương cảm.

“Không phải trước đây ngươi rất ngông cuồng sao? Lần này lại lùi bước?”

Thành Ca ung dung nói: “Ta chỉ đề cao phong cách, ưu tiên phụ nữ mà thôi.”

“À…”

Thu Vũ Tuyền cười nhạo điều này.

Nếu tên này có thể hiểu được cái gì gọi là “ưu tiên phụ nữ”, thì ngay từ đầu đã không biến mình thành một thị nữ.

“Vậy thì để ta cho ngươi xem tuyệt vọng là cái gì.”

Nói xong nàng cũng không do dự, trực tiếp đi lên, đưa lên Ngọc phù thân phận của mình.

Vụ đánh cược này xảy ra dưới mắt tất cả mọi người.

Lúc nhận lấy Ngọc phù thân phận, Tiên quan Tiếp Dẫn Tư cảm thấy kích động không thể giải thích được.

Bởi vì kết quả tiếp theo, quyết định số phận của cả hai người.

Mà kết quả rốt cuộc là cái gì, hiện tại bọn họ cũng không biết.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nín thở, nhìn chăm chú vào Ngọc Phù trôi nổi giữa không trung, chậm rãi chìm vào trong trận.

Người duy nhất bỏ lỡ, cũng chính là Khương chưởng môn.

Hắn thế mà lại biến ra một điếu thuốc, sau khi châm thuốc, hít một hơi thật sâu.

Xem màn trình diễn của "em gái" Thu với đôi mắt ân cần và thoải mái như xưa.

Trong mắt mọi người, đây là một sự thật không thể chấp nhận được và là một sự trốn tránh kết quả.

Ngay sau đó, toàn bộ mọi người có mặt ở đó bùng nổ tiếng reo hò nồng nhiệt.

"Ngũ phẩm Tiên quan!"

"Chà!"

"Vừa lên chính là Ngũ phẩm!"

"Thật kinh ngạc. Vũ Tuyền tiên tử hiện tại còn là Đế cảnh bát trọng, thế mà giờ đã là Ngũ phẩm Tiên quan rồi?"

"Rất nhiều Chí Tôn vẫn chỉ là Lục phẩm Thất phẩm, quá mạnh rồi?"

"Hơn nữa Phẩm cấp Tiên quan của nàng không phải do Phân Lại Tư quyết định, mà là cấp cao hơn quyết định!"

"Đúng là tuyệt thế thiên tài vượt qua bí cảnh Đăng Thiên."

"Đây thật sự là Thiên Cung yêu mến, thật sự là thiên chi kiêu nữ đó…"

Sau khi nhìn thấy mình là Tiên quan Ngũ phẩm, Thu Vũ Tuyền cuối cùng cũng bỏ được tảng đá trong lòng mình xuống.

Tốt lắm!

Cao hơn một phẩm so với dự kiến của mình.

Khế ước đánh cược thắng chắc rồi!

“Ha ha ha…”

Dao Lang Đạo Tôn cười dài một tiếng, trong tiếng cười mang theo vẻ vui sướng sâu sắc khi người gặp họa.

“Thật tuyệt vời!”

Nàng chậm rãi quay đầu, đôi mắt tàn nhẫn như ánh sáng điện bắn thẳng vào Khương chưởng môn.

“Khế ước đánh cược vừa rồi, bổn tọa tự mình chứng kiến, một số người đừng hòng trốn tránh, cũng đừng nghĩ đến việc nuốt lời!”

“Bằng không, cho dù là có làm phiền đến Thiên Đế, bổn tọa cũng sẽ đòi công bằng!”

Lúc trước nàng thua một trận, bảo vật và tài nguyên toàn thân thua hết sạch, đời này cũng chưa từng sảng khoái đến như vậy.

Hiện tại nàng chỉ mong sao Khương Thành cũng gặp xui xẻo.

“Thu Vũ Tuyền nói rất đúng, cuộc sống phía sau còn rất dài.”

“Ngươi không phải không thể giết sao, bọn ta không giết ngươi, nhưng sẽ để cho ngươi sống không bằng chết!”

Vào lúc này, nàng thậm chí còn đang suy nghĩ cách sử dụng danh nghĩa của Thu Vũ Tuyền để trị Khương Thành trong tương lai.

Chương 1126: Chúng tinh củng nguyệt

Thành Ca chỉ xem sự phẫn nộ và uy hiếp của Dao Lang Đạo Tôn như cái rắm.

Bà lão này bị hắn lừa đến nỗi không còn giá trị nữa, nên hắn cũng lười phản ứng.

“Thu đạo hữu, chúc mừng chúc mừng!”

“Chúc mừng Vũ Tuyền tiên tử!”

Mấy tên Tiên quan Tiếp Dẫn Tư đều nhao nhao đứng dậy chúc mừng Thu Vũ Tuyền.

Khởi điểm đã là Tiên quan ngũ phẩm.

Có thể tưởng tưởng được tương lai Thu Vũ Tuyền sẽ có địa vị thế nào.

Cho dù không có Dao Lang Đạo Tôn đi cùng, bọn họ cũng không thể làm khó được Thu Vũ Tuyền mà chỉ biết nịnh bợ nàng.

Tiên quan tứ phẩm đứng đầu hỏi thẳng: "Thu đạo hữu, không biết ngươi cảm thấy hứng thú với nơi nào?"

Mấy Tiên quan khác cũng phụ họa lấy lòng.

"Đúng đúng đúng, ngươi muốn đến nơi nào?"

"Cứ việc nói ra, bọn ta sắp xếp ngay lập tức!"

Đãi ngộ này hoàn toàn trái ngược với Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ vừa rồi.

Chưa kịp đợi Thu Vũ Tuyền lựa chọn, Dao Lang Đạo Tôn lại lần nữa nhảy ra ngoài.

"Thu Vũ Tuyền nhất định là đi theo ta rồi!"

"Nếu không ta đưa nàng ta tới làm gì?"

"Nàng sẽ đi cùng ta đến Li Huyễn Tinh, trực tiếp làm đệ nhị Tinh Quân!"

Li Huyễn Tinh?

Từ ngữ này khiến Thành ca mù mịt.

Nhưng những người khác trong điện cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Sau khi thành lập Thiên cung, lực Thiên Đạo mênh mông gia trì thêm tám trăm mười chủ tinh.

Những chủ tinh này ở thời chiến còn có thể bố trí thành đại trận.

Cho nên bình thường còn có tinh lực thần bí dập dờn, có trợ giúp rất lớn đối với việc tu luyện.

Thậm chí còn có thể trợ giúp tiên nhân lĩnh ngộ sức mạnh đặc biệt.

Cũng vì thế nên tám trăm mười chủ tinh này trở thành cái bánh thơm ngon.

Tuy nhiên tám trăm mười chủ tinh này cũng phân trên dưới.

Ba mươi sáu chủ tinh có nồng độ tinh lực nhiều nhất là thượng vị chủ tinh, một trăm linh tám chủ tinh khác phía dưới là trung vị chủ tinh, còn lại tất cả đều là hạ vị chủ tinh.

Hạ vị chủ tinh, Chí Tôn ngũ phẩm sẽ có tư cách làm chúa tể tinh quân.

Li Huyễn To\inh là một trung vị chủ tinh, chức vị Dao Lang Đạo Tôn chính là Tinh quân của chủ tinh này.

Những Chí Tôn đi theo nàng cũng đều là cao thủ của Li Huyễn Tinh.

“Trực tiếp lên làm Đệ Nhị Tinh Quân?”

Các Tiên quan Tiếp Dẫn Tư đều kinh ngạc.

“Mà còn là trung vị chủ tinh?”

“Đãi ngộ này thật khiến cho người khác đỏ mắt!”

“Ha ha ha…”

Dao Lang Đạo Tôn cười nói: “Bổn tọa với nàng có một đoạn duyên, đây là thứ nàng nên có được.”

Đối diện với vẻ mặt hâm mộ của mọi người, nghe thấy tiếng bọn họ chúc mừng trong lòng của Thu Vũ Tuyền chỉ muốn chửi rửa.

Tương lai của ta ngươi có tư cách gì nhúng tay sắp đặt?

Ngươi là ai chứ, đã hỏi qua ý của ta chưa?

Lúc trước nàng đối với Dao Lang Đạo Tôn không quen biết cũng không quan tâm.

Vốn cảm thấy kỳ lạ tại sao nàng lại nhiệt tình như vậy.

Rốt cuộc bây giờ cũng hiểu rõ thì ra bà lão này có mục đích.

Nàng đang muốn mở miệng khéo léo từ chối thì bên ngoài lại truyền đến một tiếng cười dài.

“Ha ha ha, Thu Vũ Tuyền lên rồi sao?”

“Bổn tọa chờ đã lâu, cuối cùng cũng ngóng được rồi!”

Người còn chưa tới mà đã nghe tiếng!

Sắc mặt Dao Lang Đạo Tôn đột nhiên thay đổi, ngay sau đó thì thấy một gã lưng mang trường kiếm mặt trắng không râu bay vào giữa sân.

“Ưng Trì Đạo Tôn!”

“Lại là ngươi?”

Sau khi nhìn thấy vị Ưng Trì Tiên Quân này, những Chí Tôn có mặt ở đây vội vàng khom lưng hành lễ.

“Tham kiến Ưng Trì Đạo Tôn!”

Ngay cả Dao Lang Đạo Tôn và các Chí Tôn dưới trướng cũng không ngoại lệ.

Đạo Tôn cũng phân mạnh yếu, vị Ưng Trì Đạo Tôn này là Tiên Quân của Kiếm Các, Tiên quan nhị phẩm.

Thực lực so với Dao Lang Đạo Tôn mạnh hơn một bậc.

Mà hắn vừa tiến vào trực tiếp tập trung vào Thu muội tử.

“Thu Vũ Tuyền, ngươi thật không tồi, có thể thông qua bí cảnh Đăng Thiên đều là nhân trung long phượng!”

“Kiếm Các bọn ta nhìn trúng ngươi, dự định mời ngươi gia nhập!”

“Nghe Khê Võ Chí Tôn nói ngươi kiếm thuật thiên phú cực kỳ xuất chúng, bọn ta đã chú ý ngươi một thời gian.”

“Thế nào, có hứng thú hay không?”

Lần này thật đúng là Thu Vũ Tuyền đã động lòng.

Thiên cung kiếm tu rất nhiều, Kiếm Các cũng không phải là duy nhất, nhưng cũng coi như đứng đầu trong đó.

Sức chiến đấu mạnh mẽ, luận về địa vị cũng không thua kém ai.

Trước kia Khê Võ Chí Tôn chính là từ nơi này đi ra.

Khi còn ở Gia Vương đạo trường, nàng cũng đã từng được nghe qua Kiếm Các.

Kiếm tu giới bên đó cao thủ thiên tài như mây, môi trường cũng không tệ.

Ở đó nàng có thể học được càng nhiều kiếm pháp tinh diệu huyền ảo, có thể nhanh chóng tìm hiểu thế giới kiếm đạo.

Đối với nàng quả thực rất thích hợp.

Thu Vũ Tuyền đang định đồng ý thì bên ngoài có vài bóng người bay tới.

“Thu Vũ Tuyền tới rồi?”

“A ha, thiên tài bí cảnh Đăng Thiên, Thiên Lân Quân bọn ta muốn có!”

“Thiên Đan Tư của bọn ta vẫn luôn đợi một thiên tài chiến đấu mạnh mẽ gia nhập, Thu Vũ Tuyền ngươi có muốn đến không?”

“Thiên Tàng Tư của bọn ta là nơi béo bở nhất ở Thiên cung, Thu Vũ Tuyền ngươi còn không mau gia nhập!”

Lần lượt từng Đạo Tôn bay nhanh đến.

Chớp mắt đã hơn mười vị.

Không phải Đạo Tôn Nhị phẩm thì là Đạo Tôn Tam phẩm.

Tất cả bọn họ đều là những nhân vật lớn chỉ cần giậm chân một cái ở Thiên Cung đã có thể chấn động Nguyên Tiên giới.

Lần này những người này tới đây, chỉ có một mục đích là chiêu dụ Thu Vũ Tuyền gia nhập vào bộ môn mình.

Đừng nói những người khác, ngay cả Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đều bị trận này làm hoang mang rồi.

Vũ Tuyền mới là đế cảnh bát trọng!

Thể diện cao như vậy cũng thái quá đi?

Tuy rằng Thiên cung không có tông môn, nhưng những bộ môn này trải qua nhiều năm như vậy, cũng coi như một tổ chức.

Hiện tại người tới không phải thủ lĩnh thì sẽ là cánh tay nhất nhì.

Mà bọn họ làm những chuyện như vậy so với những tông môn trước tranh đoạt tuyệt thế thiên tài cũng không có gì khác nhau.

Mắt thấy đối thủ cạnh tranh nhiều như vậy, những Đạo Tôn này lập tức không hẹn mà cùng ra điều kiện ưu đãi.

Người này nói chỉ cần đến bên này, ngươi chính là người quan trọng nhất.

Người kia nói chỉ cần tới bên kia, đan dược sau này không thành vấn đề.

Còn có người thái quá hơn, trực tiếp nói thẳng tương lai ngươi chính là Tiên quan đứng đầu bọn ta !

Những Tiên quan Tiếp Dẫn Tư nghe thấy đều hồng hộc thở hổn hển.

Hâm mộ đố kị đến chịu không được?

Hoàn toàn là đãi ngộ chúng tinh củng nguyệt.

Dao Lang Đạo Tôn bên cạnh sắp khóc rồi.

Nàng cũng không ngờ tới, Thu Vũ Tuyền vừa lên tới là có thể kinh động lớn như vậy.

Hiện tại những so với những đối thủ này, khả năng cạnh tranh của nàng là thấp nhất.

Tuy nhiên người trong cuộc là Thu Vũ Tuyền lại không giống như người khác kích động đến hai má ửng đỏ.

Lúc trước nàng rất bình tĩnh tiến vào Thượng Đình Gia Vương đạo trường.

Hiện tại lên tới Thiên cung, đối mặt một nhóm người mạnh hơn nàng không biết bao nhiêu vạn lần, nàng vẫn rất bình tĩnh như trước.

Có lẽ cho dù Thiên Đế xuất hiện nói muốn nhường ngôi cho nàng, nàng cũng có thể bình tĩnh mà xem.

Trong lòng nàng, nàng chính là người đặc biệt nhất trên cõi đời này.

Xứng đáng với bất kì đãi ngộ nào, không cảm thấy được sủng mà sợ chút nào.

“Thu Vũ Tuyền, ngươi tự mình chọn!”

“Đúng vậy, ngươi dự tính đi đâu?”

“Nhất định phải chọn cho tốt, suy nghĩ thật kỹ!”

Vẻ mặt Thu Vũ Tuyền không thay đổi gật gật đầu.

Sau đo tầm mắt nhắm ngay Ưng Trì Đạo Tôn.

“Ta dự tính gia nhập Kiếm Các.”

“Ha ha ha ha!”

Ưng trì Đạo Tôn vui sướng cười to.

“Tốt, tốt!”

“Hoan nghênh ngươi gia nhập Kiếm Các!”

Hắn dương dương tự đắc hướng tới bốn phía chắp tay với mọi người đang bất đắc dĩ thở dài.

“Chư vị, thật ngại quá, lần này Kiếm Các của bọn ta thắng rồi!”

Chương 1127: Đến đây vì Khương Thành

Trước mặt Ưng Trì Đạo Tôn, Dao Lang Đạo Tôn cũng không dám đoạt người.

Suy cho cùng người ta là Tiên Quân, nàng chỉ là Tinh Quân.

Địa vị còn kém một bậc.

“Thu Vũ Tuyền, chúng ta có thể xuất phát rồi!”

Ưng Trì Đạo Tôn đắc chí vừa lòng, đang định mang theo Thu Vũ Tuyền đi về Kiếm Các bẩm báo.

Nhưng Thu muội tử lại lắc đầu.

“Còn một việc vẫn chưa kết thúc.”

Nàng mang theo ánh mắt uy hiếp nhìn thẳng lên mặt Khương Thành.

“Ngươi nói xem? Khương lão gia thân yêu?”

Tiếng lão gia này rõ ràng là mang theo ý chế giễu.

Cố ý nhắc nhở Khương Thành đừng quên rằng cuộc đánh cược vẫn chưa kết thúc đâu.

Thành Ca thở dài một hơi.

“Thật sự nhất định phải đuổi cùng giết tận sao? Hiện tại dừng lại vẫn còn kịp.”

“Đây là do ngươi ép ta!”

Thu Vũ Tuyền lạnh lùng cười: “Dừng lại? Ngươi cho ta lý do để dừng lại xem nào!”

“Từ trước đến nay ta đối đãi ngươi không tệ…”

“Ngươi đối đãi ta không tệ?” Thu Vũ Tuyền bị hắn chọc cười.

Tên này làm sao còn mặt mũi nói ra những lời này?

“Nhanh chóng giao ra Ngọc phù thân phận của ngươi, tiếp nhận kiểm tra, tuyên bố kết quả cuối cùng!”

Không riêng gì nàng Tiếp Dẫn Tư của Tiên quan cùng các Chí Tôn khác cũng thúc giục dồn dập.

“Mau giao ra đây đi!”

“Ló đầu là một đao, co đầu cũng là một đao.”

“Dưới tình huống này, ngươi còn muốn trốn tránh sao?”

“Cho dù bọn ta bằng lòng, các tiền bối Đạo Tôn nhiều như vậy cũng sẽ không bằng lòng!”

Lần tranh cãi này của bọn họ khiến hơn mười vị Đạo Tôn mới đến kinh ngạc vô cùng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người này là ai?”

“Hắn quen biết Thu Vũ Tuyền sao?”

“Khởi bẩm chư vị tiền bối, sự việc là như vậy…”

Lập tức có người bay nhanh đến đem chuyện đánh cược vừa rồi kể lại một lần, còn kể sống động như thật bổ sung thêm quá khứ Thu Vũ Tuyền bị Khương Thành “ức hiếp”.

Sau khi nghe xong ánh mắt chư vị Đạo Tôn nhìn Khương Thành, tỏ vẻ không tốt.

“Ngươi đúng thật to gan lớn mật!”

“Dám bất kính với Thu Vũ Tuyền?”

“Khương Thành? Hình như ta đã nghe qua cái tên này ở đâu đó…”

“Ở chiến khu Vân chiêu kia?”

“Cho dù hắn ở tiền tuyến biểu hiện tốt ra sao, cũng không tư cách vượt lên tuyệt thế thiên tài - người đã thông Bí cảnh Đăng Thiên!”

“Không sai, trong tương lai Thu Vũ Tuyền nhất định là Đạo Tôn, thậm chí còn mạnh hơn!”

Ưng Trì Đạo Tôn lại không che giấu lửa giận cùng địch ý của mình chút nào.

“Người của Kiếm Các bọn ta, ngươi cũng dám đắc tội, ngươi thật to gan!”

“Sau này ngươi đừng hòng trở mình!”

Những Đạo Tôn khác tuy rằng không tuyển được Thu Vũ Tuyền, nhưng cũng không ngại ở đây cùng nàng kết thiện duyên.

“Lần đánh cược này, bọn ta phụ trách làm chứng!”

“Tiểu tử, nhanh giao ra Ngọc phù thân phận của ngươi!”

“Nhất định phải thay Thu Vũ Tuyền chủ trì công đạo!”

Nhìn thấy Khương Thành trở thành mục tiêu công kích của mọi người, những Tiên quan cùng Chí Tôn ở đây đều lắc đầu.

Tiểu tử này thật sự tiêu rồi.

Ngày đầu tiên mới lên tới đắc tội với nhiều Đạo Tôn như vậy.

Này còn chơi cái rắm?

Sau này nhất định sẽ gặp nhiều gian nan!

Đối mặt với tình huống tuyệt vọng này, vẻ mặt Thành Ca vốn dĩ tẻ nhạt bỗng nhiên nở nụ cười.

Thậm chí hắn còn vỗ tay.

“Tinh thần các ngươi thật đúng là đáng khen.”

“Một khi các ngươi đã thích xem náo nhiệt như vậy, hay là ta với các ngươi cũng đánh cược thử?”

Dù sao gần đây cũng đánh cược không ngừng, cứ dứt khoát tiến hành đến cùng là được rồi.

“Đánh cược với bọn ta?”

“Tiểu tử ngươi đang nói mê cái gì?”

“Ngươi xứng sao?”

“Đúng vậy, ngươi và Thu Vũ Tuyền công bố kết quả đánh cược trước đi, những cái khác nói sau!”

“Hừ, sau khi công bố hắn lập tức xong đời, còn có cái gì sau này?”

“Chậc chậc chậc…”

Vẻ mặt Thành Ca khinh thường mà nhìn bọn họ một vòng.

“Đừng chỉ làm cái gì chứng kiến, cùng nhau đánh cược một phen, chẳng lẽ các ngươi không dám?”

Ai mà không biết đây là phép khích tướng.

“Tiểu tử ngươi nói cái gì?”

“Ngươi muốn chết?”

“Ta xem ngươi chán sống rồi!”

“Dám khiêu khích bọn ta?”

Thành Ca ấn xuống phù bảo mệnh lần nữa.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, đột nhiên xuất hiện một vị thần quân ở giữa sân.

“Dực Vương!”

“Trời ạ, Dực Vương tiền bối!”

“Bái kiến DựcVương…”

Trừ mấy người Khương Thành, Thu Vũ Tuyền, các Đạo Tôn có mặt ở đây tất cả đều quỳ xuống.

Những Tiên quan Tiếp Dẫn Tư lại càng nhanh như chớp lăn qua, quỳ đặc biệt chuẩn.

“Tham kiến Dực Vương!”

Tất cả Tiên quân Tinh quân bao gồm Ưng Trì Đạo Tôn cũng vội vàng khom người hành lễ.

“Dực Vương, tại sao ngươi đột nhiên tới đây?”

Với tư cách là Tiên quan nhị phẩm, trong bọn họ có vài người vẫn có thể nói chuyện được với Dực vương.

“Đúng vậy, nơi nhỏ bé như Tiếp Dẫn Tư này, còn không đáng ngươi đích thân pháp giá tới?”

Ưng Trì Đạo Tôn lại nghĩ đến gì đó.

Liền vội vàng hỏi: “Tiền bối chẳng lẻ là đến vì Thu Vũ Tuyền, chẳng lẽ muốn đoạt người của Kiếm Các bọn ta?”

“Thu Vũ Tuyền?”

Dực Vương chỉ khẽ nhìn lướt qua, sau đó rời đi.

“Mặc dù thiên phú nàng cao, nhưng chỉ là tiểu bối, còn không xứng để ta đích thân hỏi đến.”

Hắn thật là có tư cách nói những lời này.

Bởi vì ba tuyệt thế thiên tài năm đó thông qua được Bí cảnh Đăng Thiên, đến nay cũng không có người nào đạt tới thành tựu của hắn bây giờ.

Huống chi là người mới khởi bước như Thu Vũ Tuyền?

“Vậy ngươi…”

“Ta đến đây vì Khương Thành.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả chư vị Đạo Tôn đều sửng sốt.

Khương Thành?

Còn không phải tiểu tử là vừa mới bị tập hỏa kia sao?

Hắn làm sao lại kinh động đến nhân vật cấp bậc này?

Đám người Dao Lang Đạo Tôn càng kinh ngạc hơn.

Cảnh tượng này, giống như đã từng quen biết?

Lúc trước Thích Vương đến cũng vì tiểu tử này, hiện tại Dực Vương đến cũng bởi vì tiểu tử này?

Sao có thể?

Hắn có tài đức gì?

Chẳng lẽ hắn là con riêng của Thiên Đế hay sao?

Chỉ thấy Dực Vương nhìn chằm chằm Khương Thành, mặt không chút thay đổi nói: "Bên này ngươi đã xảy ra chuyện gì, sao lại thúc giục tấm phù triện?"

Thứ hắn nói chính là phù bảo mệnh.

Dựa theo sắp đặt của Thiên cung, khi Khương Thành gặp tình huống nhất định phải chết mới cần thúc giục phù bảo mệnh, sau đó có thể triệu hoán bọn họ -những đại lão đứng đầu ra bảo hộ mệnh.

Kết quả khi tới đây thấy tiểu tử này lông cũng chưa rớt một cọng, cũng không giống như là sinh tử nguy cấp.

Thành ca trực tiếp chỉ đám người Ưng Trì Đạo Tôn.

"Bọn họ vừa nãy đều muốn giết ta."

"Còn nói cái gì làm cho ta ở Thiên cung không lăn lộn nỗi."

"Ta rất sợ thế nên không cẩn thận liền triệu ngươi tới."

Trong miệng hắn nói sợ nhưng vẻ mặt nhìn không ra sợ hãi chỗ nào.

Dù sao cũng có chỗ dựa miễn phí, ngu sao mà không cần.

Phù bảo mệnh này, cứ thế bị hắn dùng thành kết quả triệu hoán phù.

"Lại có chuyện này?"

Sắc mặt Dực Vương lập tức liền trầm xuống.

Sự Việc Khương Thành cùng Tà Tiên giới đánh cược, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Nhóm người này có lẽ chỉ là đe dọa uy hiếp hắn một chút, không nhất định sẽ thực hiện, nhưng sự việc này tạo thành ảnh hưởng đối với Khương Thành.

Ảnh hưởng tới hắn, thì có khả năng ảnh hưởng đến thắng bại đánh cược trong tương lai.

Đây là điều Dực Vương không muốn nhìn đến.

“Các ngươi thật đúng là thật to gan!”

“Dám uy hiếp Khương Thành?”

Một thân uy áp của hắn lập tức quét ra ngoài.

Tất cả Đạo Tôn ở đây đều cảm nhận được sự nguy hiểm mãnh liệt buông xuống.

Ầm ầm ầm!

Kể cả Ưng Trì Đạo Tôn, hơn mười vị Đạo Tôn đồng thời bay ngược ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Chưa kịp đợi bọn họ kinh sợ…

Keng!

Đạo khí sau lưng Dực Vương bay tới.

Chỉ thẳng vào phía trước hơn mười vị Đạo Tôn, sát khí không che giấu chút nào.

“Là ai cho các ngươi lá gan?”

“Đều muốn chết hả?”

Chương 1128: Mới là bát phẩm thôi sao?

“Tiền bối tha mạng!”

“Tiền bối khai ân…”

“Ta có tội!”

Đám người Ưng Trì Đạo Tôn đều sợ hãi.

Bọn họ nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, chỉ là uy hiếp Khương Thành một chút, vậy mà hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

Sớm biết rằng Dực Vương là chỗ dựa của hắn, bọn họ thế nào cũng không dám đắc tội.

Kỳ thực thì Dực Vương cũng không có khả năng có thể giết chết nhiều Đạo Tôn như vậy.

Suy cho cùng thì mỗi vị Đạo Tôn đều rất đáng quý.

Hắn chỉ là làm cho bọn họ sợ hãi một chút mà thôi.

Mà bây giờ khiến chúng sợ hãi xong rồi, Khương Thành cũng không bị mất một sợi tóc nào, hắn liền chuẩn bị lên đường hồi phủ.

Chỉ có điều Thành Ca lại ngay lập tức ngăn hắn lại.

"Triệu hoán thú à không… Dực Vương đợi đã."

Trên trán Dực Vương liền xuất hiện ba vạch đen.

Ngươi vừa gọi ta là cái gì?

Đừng có tưởng là ta không nghe rõ.

Hắn nói một cách thiếu kiên nhẫn: "Ngươi lại muốn làm gì nữa?"

"Là như thế này, vừa rồi bọ họ rất muốn cá cược với ta, chính là cá xem ta với Thu Vũ Tuyền ai có phẩm cấp Tiên quan cao hơn, cho nên ta muốn mời ngươi làm chứng."

"Ngươi với Thu Vũ Tuyền?"

Dực Vương nhíu mày nhìn về phía đám người còn lại.

"Còn có chuyện này sao?"

Các vị Đạo Tôn thật sự không nói lên nời, khi nào mà bọn ta rất muốn đánh cược với ngươi chứ, rõ ràng là ngươi tự đề cập có được không hả?

Chỉ có điều đối mặt với câu hỏi của Dực Vương thì bọn họ cũng không dám phủ nhận.

Vì thế liền lần lượt gật đầu.

"Đúng vậy, bọn ta đều cho rằng phẩm cấp Tiên quan của Thu Vũ Tuyền cao hơn của hắn."

"Không sai, bọn ta coi trọng Thu Vũ Tuyền."

Mặc dù Khương Thành dường như có người chống lưng, có thể có được sự chống lưng của Dực Vương, nhưng bọn hắn

cũng không cho rằng phẩm cấp Tiên quan của Khương Thành có thể vượt qua ngủ phẩm.

Nguyên nhân rất đơn giản, phẩm cấp của Tiên quan nhất định là vô cùng nghiêm ngặt.

Ngay cả hậu duệ của Thần quân, lần đầu làm Tiên quan, thì cũng phải bắt đầu từ cửu phẩm bát phẩm, không thể phá vỡ quy củ.

Chỉ có điều, bọn họ sau đó thăng cấp so với những người khách nhanh hơn là được.

Còn về Thu Vũ Tuyền, vượt qua bí cảnh Đăng Thiên thuộc về tình huống đặc biệt, việc bầu thành Tiên quan ngũ phẩm cũng là chiếu theo quy củ.

Khương chưởng môn lại vỗ tay một lần nữa.

“Nói như vậy, tất cả các ngươi đều cược Thu Vũ Tuyền thắng?”

Các vị Đạo Tôn đều lần lượt gật đầu.

“Không sai!”

“Bọn ta chính là coi trọng Thu Vũ Tuyền đấy thì sao nào?”

Thành Ca hơi hơi mỉm cười: “Vậy được, chúng ta cá cược thế này.”

“Nếu cuối cùng cấp phẩm của ta thật sự không cao bằng của Thu Vũ Tuyền thì xem như các ngươi thắng.”

“Đến lúc đó ta sẽ lần lượt dập đầu nhận sai với từng vị ở đây.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, như này là có ý gì?

Bọn ta đường đường là Đạo Tôn, còn thiếu một cái dập đầu nhận sai của Đế cảnh bát trọng như ngươi sao?

Nhưng mà vẫn là câu nói kia.

Đang ở trước mặt Dực Vương, tất cả bọn họ đều thành thực hơn gấp trăm lần, cũng không dám nói bất cứ điều gì.

Khương Thành lại tiếp tục nói: “Nếu cuối cùng phẩm cấp của ta cao hơn của Thu Vũ Tuyền, vậy thì tính là ta thắng rồi.”

“Đến lúc đó các ngươi cũng phải quỳ xuống dập đầu…”

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên.

“Ta cũng không cần các ngươi nhận sai, các ngươi chỉ cần gọi ta một tiếng gia gia là được rồi.”

Hắn vừa với nói xong, liền nhận được một trận tức giận chửi bới.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ngươi cũng thật là lớn mật…”

“Ngươi xứng sao?”

Bọn họ chính là Đạo Tôn, sao có thể quỳ xuống dập đầu với người khác chứ.

Vừa rồi nhìn thấy Dực Vương, bọn họ cũng chỉ là khom mình hành lễ mà thôi.

Đây đúng quả thật là điên rồi!

“Sao? Không dám đánh cược?”

“Không phải các ngươi luôn miệng nói coi trọng Thu Vũ Tuyền sao?”

“Chậc chậc chậc, vừa rồi không phải là rất hăng hái sao, hóa ra đến thời điểm cuối cùng, lòng tin của các ngươi đối với nàng ta cũng chẳng có bao nhiêu.”

Chư vị Đạo Tôn suýt chút nữa thì bị hắn làm cho nghẹn lời.

“Tiểu tử, đừng có mà dùng cái loại phép khích tướng thô thiển này.”

“Không phải ngươi muốn cá cược sao, vậy được, bọn ta cá cược trận này.”

“Ngươi thật sự cho rằng bọn ta sợ sao?”

“Ta cũng không tin ngươi có phẩm cấp cao hơn Thu Vũ Tuyền.”

Cho đến khi tất cả các vị Đạo Tôn đều chấp nhận trận cá cược này, lúc ấy Thành Ca mới cảm thấy mỹ mãn gật nhẹ đầu.

Sau đó mới nhìn về phía Dực Vương.

“Hai bên đều đồng ý rồi, vậy trận cá cược này xem như bắt đầu.”

Dực Vương chẳng buồn hé răng, cũng lười hỏi đến ngọn nguồn.

Ở trong mắt của hắn, đây chính là một trò khôi hài nhàm chán.

Hắn chỉ mang vẻ mặt không có biểu cảm gì gật đầu, tỏ vẻ là mình đã biết rồi.

Mà chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Có hắn ở đây, ai cũng không thể đổi ý.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng không thể hiểu được Khương Thành muốn làm gì.

“Thế này là ngươi muốn bất chấp tất cả sao?”

“Cũng sắp thua dưới tay của ta, lại còn phải dập đầu với người khác.”

“Thật là nhìn không ra ngươi lại còn có loại sở thích này.”

Thành Ca mỉm cười thân thiết lắc đầu.

“Ta thực sự khá tò mò, tại sao ngươi lại cảm thấy chính mình sẽ nắm chắc thắng lợi chứ?”

“Ai cho ngươi tự tin như vậy?”

Khi hắn vừa nói ra những lời này, sắc mặt của Thu Vũ Tuyền hơi thay đổi.

Nàng lờ mờ cảm thấy có điều không ổn.

Khương Thành sẽ không để lộ ra ngọc phù thân phận của mình.

Kỳ thực hắn biết rõ, lúc này cấp phẩm cao nhất của hắn cũng chỉ là Tiên quan lục phẩm thôi.

Chẳng qua là muốn thắng thì cũng không phải là không có biện pháp.

Hắn trực tiếp lựa chọn truyền âm cho Dực Vương.

“Người anh em, lần này ta đang ở Tiên quan phẩm cấp mấy, tiết lộ cho ta đi.”

Dực Vương lại nhíu mày một lần nữa.

Tên tiểu tử này sao thế này chứ, vậy mà lại dám gọi mình là người anh em?

Nếu như không phải vì đại sự, hắn đã phất ống tay áo quay về rồi.

“Loại chuyện này, ngươi bỏ ngọc phù thân phận vào Tiên trận tiếp dẫn chẳng phải là biết rồi sao?” Hắn hờ hững nói.

Thành Ca bĩu môi bất mãn.

“Nếu như ta có thể bỏ vào còn phải cần đến ngươi chỉ giáo sao?”

Nếu như thật sự bỏ vào đó, hiện ra lục phẩm thất phẩm gì đó, vậy thì cá cược này chắc chắn thua rồi.

Trước khi công bố Khương chưởng nhất định phải nghĩ cách thay đổi kết quả một chút.

“Nói cho ta nhanh lên, nếu không sau này Thành Ca ta sẽ không hợp tác với hành động của các ngươi nữa.”

“Ngươi!”

Gân xanh trên trán Dực Vương run lên.

Tiểu tử này thật là vô cùng can đảm, vậy mà lại dám đe dọa Thiên Cung, hắn thật sự là Thiên tâm Tiên phẩm sao?

Ngay cả hắn cũng bắt đầu nghi hoặc.

“Ngươi là Tiên quan bát phẩm.” Cuối cùng hắn cũng nói cho Khương Thành biết.

“Cái gì?”

Khương chưởng môn suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Ngươi nói cái gì?”

Mong muốn thấp nhất của hắn cũng phải là thất phẩm, hắn suy cho cùng đã chém giết Tà tiên Chí Tôn!

Kết quả này còn thấp hơn so với dự đoán của hắn nữa!

Làm sao hắn có thể chấp nhận kết quả như thế này chứ?

“Thành Ca ta đẹp trai như này, chiến tích xuất sắc như vậy, thiên phú lại xuất chúng như thế, đứng ở trong đám đông bắt mắt như vậy… vậy mà mới chỉ là bát phẩm thôi sao?”

Dực Vương trực tiếp lọc bớt những lời tự khoe khoang trước mặt.

Vẻ mặt lãnh đạm truyền âm nói: “Bát phẩm là còn bởi vì thành tích của ngươi ở tiền tuyến quả thực xuất chúng nên cố ý đề bạt.”

“Có thể bắt đầu từ bát phẩm đi lên, ngươi cũng nên mang ơn đội nghĩa…”

Điều mà Thiên Cung quan tâm chỉ là có thể thắng được Tà Tiên giới hay không mà thôi, nên cũng không để ý tới chức vị và phẩm cấp cá nhân của Khương Thành.

Cho nên đãi ngộ với hắn cũng thật sự tùy ý.

“Ta đội ngươi làm lão gia! Ngươi nói đùa cái gì vậy?”

Thành Ca mang vẻ mặt bực bội mà ngắt lời hắn.

“Tiên quan bát phẩm, ngươi để khuôn mặt đẹp trai này của ta ở đâu hả? Sau này gặp mặt các bằng hữu khác, ta phải cư xử như thế nào đây?”

“Lại còn có vụ cá cược vừa rồi, không phải là ta thua chắc rồi sao?”

Dực Vương hững hờ nói: “Đó là chuyện của ngươi.”

Nghĩa ngoài mặt chữ, ngươi có còn mặt mũi hay không, có thua Thu Vũ Tuyền hay không, chẳng có quan hệ gì với bọn ta cả.

Bọn ta chỉ đảm bảo cho ngươi còn sống, không bị Yên Dĩ mê hoặc thua trận cá cược nào khác là được.

“Được!”

Khương chưởng môn bị hắn làm cho bật cười.

Hắn chỉ chỉ Dực Vương, cũng không thèm truyền âm nữa.

“Đây là do các người bức ta.”

“Các ngươi không hầu hạ ta, vậy thì ta sẽ rời khỏi Thiên Cung, chuyển tới Đạo Tuyệt Chi Địa thôi.”

Chương 1129: Nhất định phải làm chức cao nhất

“Nơi này không chứa nổi ta, thì ta phải đi tìm chỗ khác rồi.”

Khương Thành phất tay, sau đó liền bay ra ngoài.

“Tạm biệt…”

Nghe những lời này của hắn, tất cả mọi người ở đây đều bị làm cho choáng váng.

Tiểu tử này vừa mới nói cái gì trước mặt Dực Vương vậy?

Rời khỏi Thiên Cung chuyển đến Đạo Tuyệt Chi Địa ư?

Hắn điên rồi sao?

Sợ mình chết không đủ thảm sao?

Ngay cả Thu Vũ Tuyền và Tam Nhãn Hổ cũng đều cảm thấy sợ ngây người.

Thành Ca, ngươi quả thực là quá cứng đầu.

Trên đời này không có ai mạnh dạn và không biết kiềm chế như ngươi đâu.

Người duy nhất mừng rỡ như điên ở đây cũng chính là Yên Dĩ.

Nếu như Khương Thành thật sự làm như vậy, thì vụ cá cược của Tà Tiên giới sẽ trực tiếp thắng rồi!

Dực Vương gần như bị hắn làm cho tức chết.

Hắn lập tức chặn đường của Khương chưởng môn, sát khí không che giấu chút nào.

Biểu tình kia quả thực là muốn bao nhiêu đáng sợ có bấy nhiêu đáng sợ.

“Ngươi nói cái gì?”

Một khi Thần quân giận dữ thì giống như là núi lửa phun trào vậy.

Nhưng mà Thành Ca căn bản không thèm để trong lòng.

Đừng nói là Thần Quân, ngay cả Thiên Đế có đứng trước mặt hắn, cũng không thể nào trấn áp được hắn.

“Chẳng nhẽ lỗ tai ngươi nghe không rõ, còn cần Thành Ca ta nói lại một lần nữa sao?”

Hắn bĩu môi: “Hôm nay ta chính là muốn nói những lời này, đừng nói cái gì mà thất phẩm bát phẩm, tam phẩm tứ phẩm ta cũng không coi ra gì, muốn làm chính là phải làm chức lớn nhất!”

“Nếu như các ngươi không đáp ứng được, vậy thì cùng lắm là ta đi nơi khác.”

Hắn đối với Thiên Cung này, vốn dĩ cũng chẳng tồn tại nửa điểm trung thành.

Cảm thấy trật tự của Thiên Cung cũng không tồi bại như vậy, tiêu diệt Tà Tiên cũng là chuyện tốt, nên liền giúp đỡ làm chuyện đó.

Cảm thấy Thiên Cung không còn ý nghĩa gì nữa liền lập tức rời đi.

Hành sự hoàn toàn là theo cảm tính.

Lời vừa rồi thật sự không phải chỉ nói vậy mà thôi.

“Giết chết hắn!”

Tất cả các vị Đạo Tôn ở trong này bao gồm cả Dao Lang và Ưng Trì, cùng với những Tiên quan Tiếp Dẫn Tư, tất cả đều phẫn nộ rít gào lên.

“Làm sao có thể giữ lại loại người như thế này chứ?”

“Dực Vương tiền bối, hay là ta giúp ngươi động thủ!”

“Rõ ràng hắn chính là nghịch tặc của Thiên Cung, đừng nói là Tiên quan, giữ lại hắn chính là tai họa.”

Bọn họ vốn dĩ đã đối lập với Thành Ca, chỉ mong rằng hắn gặp xui xẻo thiệt thòi.

Mặt khác, bọn họ là những Tiên quan trung thành với Thiên Cung, nên nội tâm cũng không thể chấp nhận loại chuyện phản bội Thiên Cung này.

“Ngươi đang tìm chết sao?”

Biểu cảm của Dực Vương khó coi đến mức giống như là muốn ăn thịt người,

Thành Ca hoàn toàn không hề gì.

“Đúng vậy, hay là ngươi ra tay thử xem!”

Dực Vương thật sự là bị tức đến nghẹn họng.

Bây giờ nếu như có ai ở bên Thiên Cung giết chết Khương Thành, vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ thua Tà Tiên giới.

Thiên Cung tuyệt đối không muốn nhìn thấy cái giá phải trả như vậy,

Cho nên hiện tại hắn thật đúng là không có biện pháp gì với Khương Thành cả.

“Đây là ngươi đang muốn áp chế bọn ta?” Hắn giống như là phát cáu.

“Vậy cũng là do các ngươi bất nghĩa trước.”

Thành Ca cũng không chịu nhường dù chỉ một bước.

“Ta ưu tú như vậy, xuất chúng đến thế, vậy mà các ngươi để cho ta ở địa vị thấp như vậy, các ngươi thấy thích hợp sao?”

“Cho dù các ngươi cảm thấy thích hợp, thì các Tiên nhân ở Nguyên Tiên giới rộng lớn này cũng sẽ không đồng ý!”

“Bản thân ta… Lại càng không chấp nhận được!”

Dực Vương lại một lần nữa bị hắn làm cho tức cười.

Mặt mũi của tên này lại muốn lớn như vậy?

Còn muốn phẩm cấp cao nhất?

Kết hợp với ngươi để ngươi lên cấp để ngươi kề vai sát cánh cùng với Thần Quân bọn ta?

Vừa mới thăng cấp đã muốn làm Tiên quan nhất phẩm?

Con mẹ nó! Ai cho ngươi tự tin như vậy?

“Ngươi đây là không nghĩ kỹ rồi?”

“Đừng có nói nhiều lời vô ích như vậy nữa, chỉ cần một câu thôi, ngươi có cho hay không?”

“Nếu ngươi cấp cho ta thì ta sẽ ở lại, còn không thì ta sẽ lập tức rời đi!”

Mọi người ở bên đúng là cảm thấy nghi ngờ nhân sinh.

Những lời tên tiểu tử này nói ra đều đến trên cơ rồi, Dực Vương lại có thể vẫn không giết hắn?

Hắn có tài đức gì mà lại có thể sống lâu như vậy?

Yên Dĩ bỗng nhiên mạo muội xông ra.

“Vị Thần Quân này, xem ra chúng ta có một kết quả khác có thể công bố trước.”

Một nụ cười hiếm thấy lộ ra trên gương mặt lạnh băng của nàng.

“Ta thực sự nghi ngờ, Thiên tâm của hắn đã hạ thấp xuống dưới trung phẩm rồi, ta yêu cầu kiểm tra đo lường kiểm tra thực hư ngay lập tức!”

Sắc mặt Dực Vương liền thay đổi, vội vàng phất phất tay, ngăn cách cảm nhận của những người khác xung quanh.

“Kiểm tra thực hư ngay bây giờ?”

Nói thật, hiện tại hắn cũng không có lòng tin với Khương Thành.

Tên này nhìn có vẻ cũng không giống như sẽ trung thành với Thiên Cung.

Hắn thực sự có Thiên tâm tiên phẩm sao?

Yên Dĩ chậm rãi tiến lên một bước, không thoái nhượng một chút nào.

“Không sai, ngay bây giờ phải kiểm tra đo lường Thiên tâm của hắn, ta nghĩ ta có đủ tư cách để có thể kiểm tra hắn bất cứ lúc nào?”

Nàng đại diện cho Tà tiên giới.

Mặc dù thực lực còn kém hơn Dực Vương rất nhiều, nhưng nàng không sợ hãi chút nào.

Mà Dực Vương lại cảm thấy sứt đầu mẻ trán.

Nếu như kế tiếp kiểm tra ra Thiên tâm phẩm cấp của Khương Thành không phải Thượng cấp, vậy thì Thiên Cung chắc chắn thua rồi, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Hắn nhìn Khương Thành ở bên cạnh.

Vẻ mặt của tên này tùy ý, hoàn toàn không hoảng hốt chút nào?

Cũng đúng, Thiên Cung thua, hắn cũng không tổn thất gì cả.

Việc này khiến cho Dực Vương tức giận đến mức không thể nào chịu nổi.

Hắn cắn chặt răng nói: "Quả thật là ngươi có thể tùy ý kiểm tra Thiên tâm của hắn bất cứ lúc nào, chỉ có điều sự việc lúc này khá trọng đại, ta cần phải thông báo cho vài vị Thần Quân qua đây."

Yên Dĩ khẽ mỉm cười: "Có thể. Cứ tự nhiên!"

Sau chốc lát, bốn vị Thần Quân khác bao gồm cả Thích Vương ở trong đó cũng gấp rút chạy tới Tiếp dẫn Đại điện.

Nhìn thấy trận chiến này, tất cả các vị Đạo Tôn ở đây đều bị dọa suýt chút nữa thì ngất đi.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tiểu tử này lại có thể kinh động đến nhiều Thần Quân ra mặt như vậy sao?

Đám người Thích Vương lười để ý đến bọn họ, trực tiếp tiến vào không gian ngăn cách.

Cũng không đợi bọn họ hỏi, Dực Vương đã nổi cáu nói lại một lượt tất cả mọi chuyện vừa xảy ra ở đây.

Nghe được Khương Thành vậy mà lại muốn làm Tiên quan nhất phẩm, lại còn muốn cưỡng ép rời khỏi Thiên Cung đi đến nương tựa Đạo Tuyệt Chi Địa, bốn vị Thần Quân vừa tới tức tới mức sùi bọt mép.

"Cái gì?"

"Tiểu tử ngươi nói cái gì?"

"Ngươi dám to gan lớn mật như vậy sao?"

"Đại nghịch bất đạo, ngươi muốn chết sao?"

Đón nhận lửa giận của bọn họ, Thành Ca mặt mày hớn hở phất phất tay.

“Được rồi được rồi, các ngươi cũng đâu dám giết ta, kêu kêu gào gào thành cái bộ dạng gì rồi, không có chút thể thống nào cả.”

Năm vị Thần Quân bị hắn làm cho tức chết.

Thành Ca cũng không ngốc, hắn biết rằng bây giờ mình đang có giá trị với Thiên Cung.

Không bắt chẹt một chút, vậy thì lại có lỗi với sự “yêu mến” của bọn họ rồi.

“Tiểu tử ngươi cứ đợi đó!”

Việc cấp bách bây giờ, là kiểm tra đẳng cấp Thiên tâm của Khương Thành, Yên Dĩ vẫn còn đang ở bên cạnh nhìn.

Liền thấy Thích Vương phất tay một cái ra Tiên trận kiểm tra đo lường.

Hắn còn duỗi tay về phía Yên Dĩ.

“Ngươi có thể tự mình vào xem, kiểm tra xem Tiên trận có vấn đề hay không.”

Ở phương diện này năm vị Thần Quân dường như rất có phong độ.

“Nếu như không yên tâm, bọn ta cũng có thể dùng Tiên trận đo lường do ngươi chuẩn bị.”

Nói đến như vậy, Yên Dĩ tất nhiên cũng không nghi ngờ gì nữa.

Nàng hững hờ liếc mắt nhìn Khương chưởng môn một cái.

“Mời!”

Khương Thành cũng không do dự, sải bước to đi vào.

Ngay sau đó, Tiên trận phát ra ánh sáng rực rỡ sáng chói.

“Thiên tâm tiên phẩm!”

Vẻ mặt của Yên Dĩ khi thấy kết quả như vậy là không thể nào tưởng tượng nổi.

“Sao có thể như vậy chứ?”

“Hắn đối với Thiên Cung bất kính như thế, lúc nào cũng có thể phản bội Thiên Cung, vậy mà lại có độ trung thành của Tiên phẩm.”

“Ha ha ha ha…”

Thích Vương vuốt râu cười lớn, nhìn Khương Chưởng môn vừa bước ra, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.”

“Không sai, không sai, vẫn giữ nguyên ở Tiên phẩm.”

“Yên Dĩ, ngươi còn gì để nói nữa không?”

“Ngươi thật sự cho rằng Thiên Cung bọn ta thua nhanh như vậy sao?”

“Yên tâm, kết quả cuối cùng ngươi cứ đợi thêm trăm ngàn năm nữa đi!”

Chương 1130: Sánh vai cùng Thiên Đế

“Ta không tin!”

“Hắn thành cái dạng như thế này rồi, vậy mà vẫn là Thiên tâm tiên phẩm ư?”

“Khẳng định là Tiên Trận này có vấn đề!”

Yên Dĩ không thể nào chấp nhận được kết quả này.

Sau khi ném ra những lời này, nàng liền xông vào kiểm tra Tiên Trận.

Tiên Trận chỉ sáng lên vầng sáng mờ một chút mà thôi.

“Thiên tâm Hạ phẩm.”

Năm vị Thần Quân cười to lên.

“Quả nhiên đúng là Tà Tiên, đẳng cấp Thiên tâm thấp đến mức vô cùng phẫn nộ.”

Bọn họ còn hướng về phía Yên Dĩ lộ ra ánh mắt đồng tình.

“Loại người đi lầm đường lạc lối, thật là khiến cho người khác cảm thấy đáng tiếc mà…”

Đối mặt với kết quả mà Tiên Trận kiểm tra đo lường được, Yên Dĩ không còn lời nào để nói.

Tiên Trận đo lường này không hề có vấn đề.

Bây giờ nàng chỉ cảm thấy, khả năng mà Tà Tiên giới có thể thắng ở trận cá cược kinh thiên động địa đó là cực kỳ nhỏ bé.

“Được rồi, ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Dực Vương phất phất tay.

“Bọn ta vẫn còn vài lời muốn nói riêng với tiểu tử này !”

Yên Dĩ cũng biết rằng, yêu cầu Tiên quan nhất phẩm của Khương Thành, cao tầng Thiên Cung chắc chắn là phải thảo luận cẩn thận.

Sau khi nàng ra ngoài, Khương Thành ở trong không gian ngăn cách ngược lại lại vô cùng kinh ngạc.

“Thật là kỳ lạ, Thành Ca ta vậy mà lại thật sự có Thiên tâm tiên phẩm?”

Hắn đắc ý nháy nháy mắt.

“Lẽ nào là thiên phú bẩm sinh sao?”

“Ha ha ha…”

“Thiên phú bẩm sinh cái đầu ngươi!”

Thích Vương thu lại Tiên Trận kiểm tra, tức giận quát hắn ngay tại chỗ.

“Cái tên lừa đảo đáng ghét nhà ngươi, vậy mà lại có thể không có Thiên tâm!”

Đường đường là Thần Quân, cũng đều bị hắn làm cho tức giận đến mức nói tục luôn rồi.

Các vị Thần Quân khác cũng đều tức giận đến không thể nguôi được.

“Đệt, ngươi làm thế nào mà thông qua đạo trường kiểm tra đo lường vậy?”

“Cái đồ chết tiệt nhà ngươi, ngay cả Thiên tâm cũng không có, tất cả mọi người đều bị ngươi lừa rồi!”

“Đáng giận, ngươi còn không bằng cả Tà Tiên!”

Tốt xấu gì thì Tà Tiên cũng có Thiên tâm, mặc dù đa phần là trung phẩm với hạ phẩm.

Còn người căn bản còn không có cả Thiên tâm như Khương Thành, cả đời này cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

“Rốt cuộc ngươi là cái thứ gì đây?”

“Ngươi còn không mau thành thực thú tội?”

Đối diện với sự giận giữ chửi bới vừa rồi, ngược lại Thành Ca lại phản ứng rất bình thường.

“Vừa rồi là các ngươi gian lận?”

“Không thì sao?”

Thích Vương tức giận đến mức râu bạc cũng rung loạn lên.

“May mà còn giấu được lang nữ kia, nếu không thì vừa rồi bọn ta chắc chắn thua rồi!”

“Uổng công ngay từ đầu bọn ta còn tưởng rằng ngươi xuất thân Vương cấp đạo trường, đẳng cấp Thiên tâm tuyệt đối không có vấn đề!”

“May mà hôm nay kiểm tra trước một chút, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng…”

“Nhà ngươi, lại lừa gạt cả Thiên Cung, ngươi đáng tội gì đây!”

Suy cho cùng thì Yên Dĩ cũng chỉ là Chí Tôn.

Năm vị Thần Quân bọn họ so với Đạo Tôn còn mạnh hơn một chút.

Cách nhiều cảnh giới lớn như vậy, hơn nữa lại còn là sân nhà của Thiên Cung, dùng chút thủ đoạn nhỏ lừa được Yên Dĩ cũng không khó.

Nhưng đó chỉ là tạm thời mà thôi.

Trăm ngàn năm sau, lúc công bố kết quả, cao tầng của Tà Tiên giới cũng sẽ đến đây.

Đến lúc đó là không thể nào gian lận được.

Nên là cái gì thì chính là cái đó.

“Này này, không thể nói những lời như vậy được.”

Thành Ca không đồng ý với những lời trách mắng của bọn họ.

“Cái gì mà đáng tội gì, cái gì mà tên lừa đảo chứ, ta lừa các ngươi lúc nào?”

Vẻ mặt hắn vô tội mà buông tay: “Vụ cá cược vừa rồi là các ngươi cứ bắt phải đạt được, lại không phải là ta nhắc đến.”

“Trên đường đến đây ta còn khuyên Ngọc Tấn Đạo Tôn rất nhiều lần là đừng có đồng ý.”

“Chỉ là hắn không nghe ta, các ngươi lại càng không hỏi ý kiến của ta, vậy thì có thể trách ai chứ?”

Vài vị Thần Quân thấy hắn lại không hề có một chút ý tứ nhận sai nào thì lại càng thêm bực bội.

“Chẳng nhẽ lại trách bọn ta sao?”

Thích Vương lạnh giọng quát: “Thậm chí Thiên tâm ngươi cũng không có mà còn giả mạo đi vào đạo trường, thật đúng là tâm địa khó lường…”

Thành Ca vẫy vẫy tay.

“Chưa từng nghe qua một câu này sao? Quân tử luận tích không luận tâm!”

Hắn liếc mắt nhìn 5 vị Thần Quân thần sắc không tốt ở trước mặt.

“Ta không có Thiên tâm, nhưng ta ở tiền tuyến chém giết Tà Tiên nhiều hơn bất cứ ai, chiến tích cũng cao hơn những người khác!”

“Ta chính là vì Thiên Cung mà lập nên những chiến công hiển hách có được không hả?”

“Nguyên Tiên giới này vô số Tiên nhân ở hậu phương đều phải biết ơn ta vì ta đã bảo vệ sự yên ổn cho bọn họ!”

“Những tên Thiên tâm Tiên phẩm Thần phẩm đó, bọn họ đã làm được gì cho Thiên Cung, cho Nguyên Tiên giới này?”

“Thiên tâm của bọn họ cao, có thể có cống hiến to lớn như ta không? Có cái ích gì chứ?”

Hắn vừa nói như vậy xong, cả năm vị Thần Quân đều trầm mặc lại.

Cẩn thận nghĩ lại, những lời của Khương Thành không phải là không có vài phần đạo lí, làm cho người khác không có cách nào phản bác lại được.

Trực giác của bọn họ cảm thấy có điều gì không đúng lắm, nhưng nhất thời lại không nói ra được là có chỗ nào không đúng.

Trầm mặc một hồi lâu rồi mới đưa ra kết luận cuối cùng.

Tên trước mặt này đúng thật là kì lạ hiếm có.

Vài người đều muốn chửi hắn rồi.

Theo đạo lý, người không đạt tiêu chuẩn Thiên tâm giống như ngươi, không phải ở Tà Tiên thì chính là ở Đạo Tuyệt Chi Địa, đều là không đội trời chung với Thiên Cung.

Tại sao lại chỉ có một mình ngươi đi cái đường không bình thường vậy chứ?

Rõ ràng là không có Thiên tâm, vậy mà lại nguyện ý giúp đỡ Thiên Cung ở tiền tuyến chém chém giết giết.

Hoàn toàn không thể nào lý giải nổi!

Trên thực tế, đây mới là điểm bất đồng lớn nhất của Khương Thành với những người khác.

Phe cánh ở trong mắt hắn chính là cái rắm, căn bản không thể ràng buộc được hắn, hành sự chỉ cần xem có hợp tâm ý hay không mà thôi.

“Nhưng mà ngươi không có Thiên tâm cũng là sự thật!”

Dực Vương tức giận vô cùng.

“Tiếp tục như thế này, trăm ngàn năm sau, Thiên Cung của chúng ta phải thua là điều không thể nghi ngờ!”

“Ngươi, cái tên tội nhân thiên cổ này!”

“Ngươi làm hại Thiên Cung của bọn ta…”

Thành Ca lại không nghe lọt một lời nào.

“Nếu các ngươi đã cảm thấy chướng mắt, vậy thì ta rời khỏi đây là được rồi chứ gì.”

“Dù sao cũng không phải ta đề ra trận cá cược, các ngươi muốn làm gì thì làm.”

Nói xong hắn liền muốn rời khỏi.

Năm vị Thần Quân sao có thể để hắn cứ thế rời đi như vậy?

“Không được! Ngươi không được đi!”

Nếu như bây giờ Khương Thành biến mất, vậy thì vụ cá cược kia sẽ thua ngay lập tức.

Giữ hắn lại, tốt xấu gì cũng còn kéo dài được trăm ngàn năm.

Thành Ca cũng sẽ không nhận sự sắp đặt của người khác.

Các ngươi muốn giữ lại thì giữ sao? Có giữ nổi không chứ?

“Chết tiệt, bọn ta lấy ngươi làm đại diện cho Thiên Cung, thật đúng là mù mắt mà!”

“Đây đều là lỗi sai của Ngọc Tấn Đạo Tôn, là hắn nhận người không rõ!”

Vụ cá cược kia chỉ cần không chọn Khương Thành, bất luận là chọn bất kì một Tiên quan nào khác, căn bản Thiên Cung cũng sẽ không thua.

“Thật đáng căm giận, tiểu tử ngươi rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

“Đã đều đến nước này rồi, ngươi còn muốn làm cho bọn ta loạn thêm sao?”

“Đừng có bức bọn ta…”

“Ta cũng không ép buộc các ngươi mà!”

Thành Ca cười híp mắt mà nhún nhún vai, hắn không nóng ruột một chút nào.

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, cho ta vị trí cao nhất.”

“Ta nhất định sẽ phối hợp thật tốt với các ngươi mà.”

“Ít nhất thì trong vòng trăm ngàn năm sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Dực Vương, Thích Vương cùng các vị Thần quân khác đều giận đến tím mặt.

“Ngươi đang nằm mơ à!”

“Còn muốn vị trí cao nhất!”

“Cũng không thèm nhìn lại cảnh giới của mình, sao bọn ta có thể cho ngươi làm Tiên quan nhất phẩm chứ?”

“Ai nói ta muốn làm Tiên quan nhất phẩm?”

Thành Ca xua xua ngón tay.

“Mới chỉ là Tiên quan nhất phẩm mà thôi, vậy chẳng phải là thấp hơn một bậc so với Thiên Đế của các ngươi sao? Thật là mất mặt!”

Cũng giống như năm đó ở Huyền giới, hắn vừa lên tới cũng là bắt đầu từ Đại hiền giả, tuyệt đối sẽ không khuất phục trước người khác.

Thiên Đế cũng không được.

“Ngươi!”

Vài vị Thần Quân trực tiếp bị hắn làm cho tức đến bật cười.

“Ngươi muốn chết?”

Vốn tưởng rằng hắn nhiều nhất cũng chỉ là muốn làm Tiên quan nhất phẩm.

Vậy mà đây đã là mơ mộng hão huyền rồi.

Kết quả là lòng ham muốn của tiểu tử này so với tưởng tượng của bọn họ còn lớn hơn.

“Còn muốn sánh vai cùng Thiên Đế?”

“Ngươi chán sống rồi sao?”

Chương 1131: Đúng là cho thật mà

Khương Thành cũng biết việc này “có chút” làm khó người khác.

Cho nên hắn không thể nào kiên trì.

“Dù sao ta cũng không phải người của Thiên Cung các ngươi.”

“Chỉ là may mắn gặp được thôi.”

“Nếu các ngươi yêu cầu hỗ trợ diễn kịch vậy phải cung cấp lợi ích. Nếu không thì chỉ có thể một phát chia hai thôi.”

“Ta chả sao cả.”

Hắn nói rõ.

“Dù sao trong vòng ba canh giờ, hoặc là cho ta địa vị cao nhất, ít nhất cũng phải ngang ngửa với Thiên Đế.”

“Hoặc là ta đi.”

Năm vị Thần Quân suýt chút nữa bị hắn chọc cho nổi điên.

Nếu không phải tên này có tầm quan trọng lớn, không thể bị giết trong lúc này, bọn họ đã sớm tiêu diệt Thành Ca cả nghìn lần rồi.

Tuy nhiên, tức giận mù quáng chẳng có ích gì.

Việc cho Thành Ca một vị trí ngang hàng với Thiên Đế là không có khả năng.

Hơn nữa, chính năm người bọn họ không một ai có Đế vị, làm sao dám có quyền kia?

Năm người chỉ có thể báo cáo tình hình lên phía trên.

Mỗi tỷ năm, mười vị Thiên Đế thay phiên nhau nắm quyền. Người hiện giờ tại vị là chấp chưởng Thiên Đạo chí bảo “vãng sinh cờ” - Không Đế.

Hiện tại ngoại trừ hắn còn có hai vị Mệnh Đế và Tu Đế để lại một tia thần niệm ở bên ngoài.

Lần này báo lên đồng nghĩa với báo cho ba vị Đại Đế, để bọn họ quyết định việc này.

“Hừm, nếu cuối cùng ba vị Đại Đế và các thần quân quyết định xử tử tên tiểu tử này, các ngươi nhất định không được cướp với ta!”

Thích Vương gắt gao nhìn chằm chằm Khương chưởng môn đang vui vẻ thoải mái.

“Đến lúc đó ta muốn tự tay giết hắn!”

Những người khác thừa biết là hắn đang nói nhảm.

Phía trên sẽ không không màng đến việc đánh cược với Tà Tiên Giới.

Tuy nhiên, phía trên càng không có khả năng để một tên Đế Cảnh bát trọng hèn mọn đột nhiên leo lên chức cao dễ dàng như thế.

Điều đó hoàn toàn phá vỡ các quy tắc của Thiên Cung.

Phía dưới cũng sẽ không chịu khuất phục.

Thời gian cứ như vậy trôi đi.

Sau khoảng hai canh giờ, cuối cùng họ cũng đợi được kết quả thảo luận của Thiên Đế.

Nhìn mệnh lệnh được ngọc phù truyền đến, năm vị quân thần nghẹn họng trân trối nhìn, trong lúc nhất thời đều cảm thấy khó mà tiếp thu được.

“Chuyện gì thế?”

“Trông các ngươi giống như vừa bị cướp vợ ấy.”

Thành Ca tò mò đi qua.

Năm vị Thần Quân có lẽ vì quá kinh ngạc nên không ngăn cản hành động của hắn.

Trên ngọc phù viết một đoạn dài.

Trước tiên đều là mấy lời nói khách sáo, đơn giản là Khương Thành xuất sắc cỡ nào, Thiên Cung muốn ca ngợi hắn.

Hai câu cuối cùng mới là mấu chốt.

“Sau khi Khương Thành gia nhập Thiên Cung, chức vị của hắn là Ẩn Hoàng.”

“Vượt qua tất cả phẩm cấp, không chịu tiết chế của bất cứ Tiên quan nào!”

“Nhiên ẩn hoàng giả, vô hình vô tích, cũng không đến can thiệp đến Tiên quan còn lại.”

Các vị thần quân sau khi trải qua nỗi khiếp sợ ngắn ngủi cũng dần dần bình tĩnh lại.

Ý chỉ của Thiên Cung phiên dịch ra đã mang lại cho Khương Thành một danh hiệu cực cao - Ẩn Hoàng.

Ở Thiên Cung, không có Tiên quan nào có thể áp đảo được hắn.

Nhưng về phương diện khác, hắn cũng không có quyền lực gì, không thể quản bất cứ Tiên quan nào.

Nói trắng ra là hữu danh vô thực.

Thành Ca có chút kinh ngạc.

“Hữu danh vô thực”, sao nghe có vẻ giống như “Tề Thiên Đại Thánh” ở thế giới khác?

Đám người Thích Vương và Dực Vương vẫn hơi khó chịu.

Theo như ý chỉ, địa vị của Khương Thành còn cao hơn so với bọn hắn.

Thật sự sát vai với Thiên Đế.

Lí lẽ ở đâu.

Hắn mới Đế Cảnh Bát Trọng thôi!

Nhưng đây là ý của Thiên Đế, bọn họ không dám vi phạm.

Hơn nữa nghĩ đấy chỉ là hữu danh vô thực, họ cũng miễn cưỡng đồng ý.

“Ngươi vừa lòng chưa?”

“Nói cho ngươi biết, đây là giới hạn rồi.”

“Ngươi đừng nghĩ đến việc lộng quyền, có thể cho ngươi vị trí Ẩn Hoàng đã là ơn huệ của Thiên Đế!”

Thành Ca rất vừa lòng, vui tới mức nở hoa.

Thứ hắn muốn là gì?

Còn không phải là muốn tên tuổi sao?

Có thể diện, có tư cách làm màu là được.

Bảo hắn quản việc, hắn còn không muốn lo nghĩ đâu.

Chẳng qua ngoài mặt hắn vẫn phải làm ra vẻ.

“Chậc chậc chậc, người Thiên Cung các ngươi keo kiệt quá.”

“Ta vai sát vai với Thiên Đế, lại không thể chỉ huy được mấy Tiên quan nhỏ nhặt sao?”

“Đường đường là Ẩn Hoàng, chẳng lẽ ta không thể có thuộc hạ của mình?”

“Thật sự đến cả mấy tỳ nữ cũng không thể phái à?”

“Như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Năm vị Thần Quân thật sự cho rằng hắn không vừa lòng.

“Ngươi đừng có mà được voi đòi tiên.”

“Bọn ta đã nói rõ chức vụ này là giới hạn rồi.”

“Còn muốn bọn ta phái người đi hầu hạ ngươi, ngươi cứ nằm mơ đi, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Thành Ca không ngờ mình chỉ tùy tiện nói một câu lại có vẻ như thật sự có cửa.

“Nếu như bản thân ta có sức hút hơn người, vậy thì mấy vị Tiên quan kia còn phải khóc lóc muốn đi theo ta kìa.”

Phì.

Năm vị Thần Quân vốn trong lòng tràn đầy căm phẫn bị lời hắn nói chọc cho phải cười.

Tuy rằng đấy là cười nhạo.

“Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh thì cứ làm.”

Thích Vương liếc hắn một cái, chê cười nói: “Dù sao ngươi là Ẩn Hoàng phẩm cấp cực cao, muốn tìm bao nhiêu thì cứ tìm bấy nhiêu, còn phải xem ngươi có thể tìm được ai không đã.”

Thành Ca giang tay ra.

“Được thôi, đấy là tự các ngươi nói.”

Sau đó năm vị Thần Quân phá bỏ kết giới, một lần nữa xuất hiện bên ngoài.

Bên ngoài mọi người đã sắp chờ đến mòn mỏi.

Bọn họ không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên có năm vị Thần Quân ở đây nên không ai dám gây chuyện.

Ngoại trừ Thu Vũ Tuyền.

Vậy mà nàng thật sự nhớ kỹ điều Khương Thành cược lúc trước.

Chỉ cần chiến thắng là có thể trở mình, trả lại tất cả tủi nhục lúc trước cho Khương Thành.

Thật đẹp biết bao nhiêu!

“Cuối cùng ngươi cũng ra rồi!”

Nàng dùng ánh mắt gắt gao nhìn Khương Thành, chỉ sợ hắn sẽ chạy mất.

“Kéo dài lâu như vậy, ngươi cho rằng mình có thể trốn sao?”

Hiện tại trong mắt nàng không có gì quan trọng bằng việc này, kể cả Thần Quân cũng vậy.

Chỉ có chuyện này là quan trọng nhất.

“Hiện tại nên công bố kết quả đi.”

Thành Ca đồng tình nhìn nàng.

Vốn ngươi có thể thắng…

Nhưng đáng tiếc… ngươi có nằm mơ cũng không đoán được vừa rồi xảy ra việc gì.

Hôm nay ta chính là Ẩn Hoàng!

Có thể kề vai sát cánh cùng Thiên Đế, ngươi vĩnh viễn không thể đuổi kịp.

“y…”

Hắn cố ý thở dài: “Ngươi thật sự vội vã muốn biết thế à?”

“Đừng nói mấy lời vô dụng nữa.”

Thu Vũ Tuyền mất kiên nhẫn cắt lời hắn.

“Đã đến mức này ngươi đừng hòng giở trò với ta, dù có nói gì cũng vô dụng thôi.”

Bây giờ nàng chỉ hận không thể nắm cổ Khương Thành, lôi hắn đi ra phía trước kiểm tra đo lường ngọc phù thân phận.

Mặc dù mấy Đạo Tôn với Chí Tôn bên kia không dám mở miệng trước mặt Thần Quân nhưng tất cả đều cảm thấy hả hê.

Nếu Khương Thành thua, hắn sẽ phải dập đầu quỳ gối trước họ.

“Được thôi.”

Thành Ca tỏ vẻ tiếc nuối lắc đầu.

Lúc này hắn mới lấy ngọc phù thân phận của mình ra ném vào bên trong tiên trận đo lường.

Ngay sau đó, một đoàn ánh sáng tím phóng thẳng lên trời.

Thẳng lên trời cao!

Ở phía chân trời sấm sét mờ mờ ảo ảo, mây mù cuồn cuộn.

Giờ khắc này, toàn bộ Thiên Cung chấn động.

Một ít Tiên quan trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn, trong mắt tràn đầy nghi ngờ!

“Đã xảy ra việc gì?”

“Thiên cung xảy ra chuyện?”

Nhưng mà mấy Tiên quan lâu đời ở Thiên Cung lại mang vẻ mặt rung động và kinh ngạc.

“Đây không phải là hiện tượng chỉ xuất hiện khi Thiên Đế thay phiên sao?”

Chương 1132: Ngươi nói xem hai bọn ta ai cao hơn

Thập Thiên Đế cứ cách một tỷ năm thay phiên một lần.

Mỗi lần thay phiên, đều giống như một Thiên Đế mới thượng vị lần nữa.

Cũng vì đó mà cứ cách một tỷ năm sẽ xuất hiện hiện tượng Thiên Đế dị tượng một lần.

“Sao lại như vậy?”

“Nay không phải Không Đế mới thượng vị ba trăm ba mươi triệu năm sao, còn lâu mới đến kỳ hạn mà!”

“Đúng vậy, sao đổi nhanh như vậy?”

“Chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì rồi?”

Mấy người bên ngoài suy đoán qua quýt.

Nhãn cầu của mấy Đạo Tôn và Chí Tôn của Tiếp Dẫn Tư suýt chút lồi ra ngoài.

Dị tượng này…

Sao có thể được chứ?

Một Đế cảnh bát trọng nhiều nhất Tiên quan thất phẩm, bát phẩm, lần đầu làm Tiên quan lại có thể dẫn đến dị tượng?

Lại còn là dị tượng Tử Tiêu ngang với Thiên Đế!

Nói đùa gì vậy?

Nói thật, trong lòng năm vị Thần Quân trên sân cũng chẳng bình tĩnh.

Với cấp bậc của bọn họ cũng không dẫn đến dị tượng.

Đạo lý ở đâu?

Thấy biểu cảm kinh ngạc của bọn họ, Thành Ca mở hệ thống kiểm tra giá trị thanh danh.

Tốt quá tốt quá, tuy không có sùng bái và khâm phục, nhưng kinh ngạc không ít.

Một làn sóng như vậy, đã có ba trăm triệu điểm Tiên Nguyên rồi.

Quả nhiên vẫn nên làm màu ở sân khấu tầng cao nhất, mới có thể thu hoạch cực đại hóa!

Đây cũng là nguyên nhân hắn tình nguyện đến Thiên cung.

Sau khi dị tượng dài dằng dặc mênh mông kết thúc, sau phẩm cấp của Tiên trận xuất hiện hai từ: Ẩn Hoàng.

Mọi người đợi xem rốt cuộc là mấy phẩm đều ù hết cả đầu.

Có ý gì đây?

Lại có tình huống gì đây?

Đừng nói bọn họ, đến cả Tiên quan của Tiếp Dẫn Tư cũng nghẹn họng nhìn trân trối, không ai hiểu cái này có nghĩa là gì.

“Cái, cái này là gì?”

“Đây là Tiên quan mấy phẩm?”

Nhìn hai từ “Ẩn Hoàng” có vẻ không ổn lắm!

Thiên Cung là một nơi cấp bậc nghiêm ngặt, trật tự quy củ.

Danh hiệu không thể tùy ý đặt.

Tương tự như Thần Quân của Dực Vương và Thích Vương cao quý như vậy, cùng lắm cũng gọi là Quân, là Vương.

Mà sau phẩm cấp của Khương Thành lại là Hoàng!

Cả Thiên Cung, có thể ngang hàng với Hoàng thì chỉ có Thiên Đế.

Nhưng cái này cũng không hợp lẽ thường lắm nhỉ?

Không ai dám tin suy đoán hoang đường kia.

Bọn họ chỉ có thể nhìn mấy vị Thần Quân bằng ánh mắt thắc mắc.

Mà mấy vị Thần Quân đều im lặng, bây giờ bọn họ rất khó chịu, không muốn nói chuyện.

Thành Ca nhìn một cái, không hài lòng lắm.

Sao, ngày lành ta nở mày nở mặt, các ngươi lại không bằng lòng giúp đỡ à?

Giúp ta làm màu một chút thì sao chứ?

“Khụ!”

Hắn chắp hai tay sau lưng nhìn Dực Vương một cái.

“Tiểu Dực à, ngươi giải thích với bọn họ, Ẩn Hoàng là gì đi.”

Dực Vương suýt chút chửi ầm lên tại chỗ.

Mẹ nó, ngươi đang gọi ai?

Đời này, ông đây chưa bị ai gọi là Tiểu Dực biết chưa hả?

Nhưng nghĩ đến tiểu tử này thích ở không kiếm chuyện, lỡ như sau này lại làm mấy trò bịp bợm tinh quái gì.

Với lại Ẩn Hoàng hắn sẽ được mọi người biết đến ngay thôi, cũng không cần thiết giấu giếm.

Cho nên chỉ có thể khó chịu nói: “Phẩm cấp của Ẩn Hoàng và Thiên Đế ngang nhau, ngự trị trên tất cả Tiên quan.”

“Cái gì?”

Thu Vũ Tuyền là người đầu tiên kêu lên.

Khả năng chịu đựng của em gái này đã đủ mạnh rồi, đa số lúc gặp chuyện đều như kiểu trời sập cũng không sợ.

Nhưng bây giờ, đôi môi anh đào của nàng cũng không khép lại được.

“Các người nói cái gì?”

“Ngang bằng Thiên Đế ư?”

“Sao có thể được, chắc chắn không thể chứ nhỉ?”

Phẩm giai của Khương Thành ngang bằng với Thiên Đế, vậy chẳng phải nàng thua không còn manh giáp sao?

Nếu cá cược này thua, đời này nàng không thể trở mình được.

Biểu hiện của người khác còn cường điệu hơn nàng.

Kể cả Dao Lang Đạo Tôn, mấy vị Chí Tôn và Đạo Tôn đều ngồi bẹp xuống đất, ánh mắt chứa đầy vẻ hoang đường.

“Sao có thể được?”

Hắn mới Đế cảnh bát trọng, sao có thể ngang bằng Thiên Đế?”

“Hắn có năng lực và đức hạnh đâu?”

Vài người lẩm bẩm một mình, vài người đờ mặt ra.

Còn có người huơ tay gào thét chất vấn đầy điện.

“Dù chiến tích ở tiền tuyến của hắn nổi bật, lục phẩm cũng cao lắm rồi chứ?”

“Thực lực của hắn mới bao nhiêu đâu?”

“Thật sự là con riêng của Thiên Đế à?”

“Dù là con riêng của Thiên Đế, cũng không thể ngồi vị trí đó đâu nhỉ?”

“Đúng vậy, những Thiên Đế khác cũng không thể đồng ý được!”

“Ta không tin, chắc chắn có vấn đề…”

Năm vị Thần Quân đang khó chịu trong lòng thấy bọn họ càng đoán càng tào lao, không thể không lên tiếng.

“Câm miệng hết đi!”

“Ai cho các người thảo luận xằng bậy về Thiên Đế? Muốn chết à?”

Tiếng gầm lạnh lùng của bọn họ làm mọi người bừng tỉnh.

Nhưng mấy Đạo Tôn, Chí Tôn ở hiện trường đã không thể nào bình tĩnh nổi rồi.

Thực tế thì, đừng nói là bọn họ, Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ cũng đang nghi ngờ cuộc sống này lắm rồi.

Bọn họ biết “cá cược động trời” kia, cũng biết bây giờ Khương Thành rất quan trọng đối với Thiên Cung.

Nhưng không ngờ Thiên Cung lại tình nguyện hạ vốn như vậy!

Trực tiếp cho vai kề vai với Thiên Đế luôn?

Vô lý quá nhỉ?

“Ẩn Hoàng này của hắn, là danh hiệu không thực tế!”

Thích Vương không thể không đứng dậy giải thích.

Nếu không truyền ra thì cả Thiên Cung sẽ nổ tung mất.

Lỡ như thế giới bên ngoài nghĩ Khương Thành trở thành vị Thiên Đế thứ mười một thật, tận hiến với hắn, nghe hiệu lệnh của hắn thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Danh hiệu không thực tế?”

“Cái này có ý gì?”

Mọi người nhao nhao, tỏ vẻ chưa hiểu.

Thích Vương kiên nhẫn phổ cập kiến thức: “Tức là chỉ có danh hiệu, bất kỳ ai cũng không thể điều khiển hắn, nhưng hắn cũng không quản lý được bất kỳ Tiên quan nào.”

“Thì ra là như vậy…”

Mọi người cũng giảm bớt nỗi bực dọc.

“Hù ta nhảy dựng, suýt nữa tưởng hắn trở thành cấp trên của bọn ta rồi chứ.”

“Đúng vậy! Ta còn nghĩ hắn trở thành vị Thiên Đế thứ mười một cơ!”

“Thì ra chỉ là một danh hiệu không thực tế.”

“Cái này giống như mấy chức trong quốc gia ở trần giới chỉ có tước vị không có quyền lực à?”

“Không sai khiến được bất kỳ Tiên quan nào, vậy thực tế chẳng bằng một Tiên quan bát phẩm.”

“Chậc, nhưng như vậy…”

Ngoài miệng cố ý biểu thị coi thường như vậy thôi, nhưng trong lòng bọn họ thật sự rất sốc.

Dù là danh hiệu không thực tế, vậy cũng phải chia danh hiệu không thực tế loại gì!

Trên danh nghĩa thì ngang hàng với Thiên Đế, phẩm cấp cao cực kỳ, thật sự từ nay về sau không ai dám trêu chọc hắn nữa rồi.

Vì sao phải cho tiểu tử này danh hiệu không thực như vậy?

Hắn đã làm gì, có thể xứng đáng lên vị trí không hợp lẽ thường như vậy?

Bọn họ nghĩ không hiểu.

Mà chắc chắn năm vị Thần Quân cũng sẽ không tiết lộ với bọn họ.

Thành Ca thì chẳng quan tâm có thực quyền hay không.

Hắn chỉ cần tên tuổi.

Sau khi tiếp nhận làn sóng bất ngờ, lúc này mới cười híp mắt nhìn Thu Vũ Tuyền đờ người ra.

“Hầy…”

Hắn thở dài một hơi, nhẹ nhàng vỗ vai Thu đại mỹ nữ.

“Ngươi nói xem Ẩn Hoàng và Tiên quan ngũ phẩm, phẩm cấp của cái nào cao hơn?”

Đôi môi đỏ thẫm của Vũ Thu Tuyền mấp máy.

Nàng vẫn luôn điềm tĩnh như thường, hoàn toàn không nói lời nào.

Đương nhiên nàng không muốn thừa nhận mình thua.

Nhưng vừa nãy năm vị Thần Quân đều đã đích thân chứng thực, phẩm cấp của Ẩn Hoàng và Thiên Đế bằng nhau.

Bây giờ nói hắn không cao bằng Tiên quan ngũ phẩm mình nữa thì chính là mở mắt nói nhảm.

Nàng lặng im, nhưng Khương chưởng môn sẽ không im lặng.

Cách đây không lâu Thu Vũ Tuyền hăng hái biết bao, cường thế biết bao, hùng hổ dọa người làm sao mà!

Chương 1133: Điều kiện đơn giản

"Đã nói gần đây ta thắng quá nhiều, không nỡ nhẫn tâm lắm."

Thành Ca cũng càn rỡ.

Thẳng tay thò lên sờ gương mặt non nớt búng ra sữa của nàng.

Vừa cảm thán cảm giác trên tay thật tuyệt, vừa tiếp tục thuận tiện khoe mã.

"Kết quả ngươi không nghe, cứ khăng khăng cứng đầu động vào."

Thu Vũ Tuyền cũng không biết có phải do bị tấn công quá mạnh mẽ không, thậm chí quên gạt tay hắn.

"Lần này đúng là ngươi dâng tận cửa rồi."

Thành Ca buông tay, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc lắc đầu.

"Ta không dồn ép ngươi đâu nhỉ?"

"Trong đó đã cho ngươi vô số cơ hội hối hận, cuối cùng ngươi nói thế nào?"

"Điều kiện đó, bản thân ta cũng cảm thấy quá đáng, đã nói không đánh cược rồi."

"Ngươi vẫn không nghe, cái này gọi là gì…"

"Tự tạo nghiệp thì không thể sống!"

“Thảm thương, thảm thương quá đi!”

Ai cũng biết Ca này đang khoác lác, Thu Vũ Tuyền cũng biết.

Nhưng bây giờ nàng không thể phản bác.

Nàng lúc này chỉ liên tục nhớ đến tình tiết ban nãy.

Suy nghĩ kỹ lưỡng thì cái tên này từ đầu phải có mẹo thắng rồi!

Cái gọi là không muốn cá cược, thực ra chỉ là đang cố ý tỏ ra yếu thế, để mình nghĩ thắng chắc rồi.

Gì mà “cho ngươi cơ hội hối hận một lần”, gì mà “không cá cược thì thôi”, đều là chiến tâm lý.

Chính là cho mình thêm lòng tin.

Dù cá cược là mình đề ra, nhưng trên thực tế, hắn đã tỉ mỉ sắp đặt bẫy trong toàn bộ hành trình, khiến mình càng lún càng sâu, mãi đến khi đồng ý điều kiện vô lí đó!

“Đủ rồi!”

Cuối cùng nàng cũng hất tay trái của Thành Ca đang vò đầu nàng.

“Ngươi thắng cũng thắng rồi, ta cũng không phải người thua không nhận!”

Nàng liếc mắt nhìn Khương chưởng môn rất hung dữ, khí thế tăng lại lần nữa trở nên ngang ngửa.

“Tình nguyện cá cược thì chịu thua, ngươi muốn ta làm gì, cứ nói thẳng!”

“Được!”

Thành Ca không tiếc giơ ngón cái, tặng nàng một lượt like ngay và luôn.

“Không hổ là tỳ nữ của ta, cầm lên được bỏ xuống được, cũng là anh hùng chân chính có ý chí kiên cường và lòng hi sinh.”

Thu Vũ Tuyền được hắn “khen ngợi” thành anh hùng, cũng không biết phải vui vẻ an tâm, hay phải hủy diệt nhân đạo hắn.

Hắn còn cố ý nhìn Dao Lang Đạo Tôn và mấy cao thủ khác trên sân.

“Không giống mấy người nào đó, lúc đánh cược tùy tiện nói toạc móng heo, lúc thua chơi xấu đủ kiểu, làm người ta xem thường.”

Cái này gần như là trực tiếp gọi tên rồi.

Mặt Dao Lang Đạo Tôn đầy vẻ bực bội xấu hổ, nhưng nghĩ đến hiện trường còn có năm vị Thần Quân, lại nghĩ đến thân phận “Ẩn Hoàng” của Khương Thành, không dám cãi vã với hắn ngay tại chỗ.

Chỉ có thể ở đó mà im lặng ghi thù.

“Chuyện đầu tiên ta muốn ngươi làm…”

Khương Thành cố ý ngừng lại, còn xấu xa ngắm Thu Vũ Tuyền từ trên xuống dưới, làm nàng tăng thêm cảm giác căng thẳng.

Lúc này, tim Thu Vũ Tuyền muốn lên tới cổ họng.

Nàng đã nghĩ đến một vài hình tượng đáng sợ khó coi.

Mà các vị cao thủ đứng một bên cũng âm thầm nghiến răng nghiến lợi.

Vài gương mặt bộc lộ vẻ giận dữ, có người trưng ra vẻ mặt đồng cảm.

Nghĩ đến điều kiện đánh cược của Khương Thành lúc nãy, dù là chuyện gì, Thu Vũ Tuyền cũng phải làm theo vô điều kiện.

Dù là đi ngược lại sự kiên trì và niềm tin của nàng, dù là để người khác khinh bỉ, dù là có hại với nàng.

Nói thẳng thì dù bảo nàng tự sát nàng cũng phải làm theo.

Đây là điểm khiến người khác khó chấp nhận nhất của ván cá cược này.

Khương Thành đã đề ra loại điều kiện vô cùng hà khắc, vậy chắc chắn sẽ không để Thu Vũ Tuyền dễ chịu.

Chuyện đầu tiên chắc chắn sẽ khiến Thu Vũ Tuyền sống không bằng chết.

Thậm chí Tam Nhãn Hổ cũng thấy kích thích.

Hắn xoa xoa tay, mặt thì cười nham hiểm như nhân vật phản diện.

“Ca, ngươi tính để nàng làm gì, hay là nghe ý kiến của ta này! Ta đã nghĩ ra mấy phương án, ngươi sẽ hài lòng…”

“Né sang một bên!”

Thành Ca đạp hắn sang một bên.

Sau đó mới hít sâu một hơi, nghênh đón trái tim đang bảy chìm tám nổi của Thu Vũ Tuyền, trầm giọng tuyên bố: “Từ nay về sau ngoài việc bế tử quan, chuyện ngươi làm đầu tiên mỗi ngày chính là hô to ba lần: Ta tôn sùng Khương Thành!”

“Dù ta không có bên cạnh cũng không được qua loa!”

Biểu cảm của tất cả mọi người đều đờ ra, kể cả năm vị Thần Quân coi nó như trò trẻ con cũng kinh ngạc.

Hoàn toàn không ngờ được, hắn lại đưa ra thứ điều kiện như trò đùa trẻ con vậy.

Chỉ vậy thôi hả?

Không phải bảo Thu Vũ Tuyền tự sát, cũng không muốn binh khí hay bảo vật của nàng, càng không cởi bỏ y phục hay bán thân gì.

Mỗi ngày hô to ba lần là xong?

Bản thân Thu Vũ Tuyền cũng không biết phải phản ứng thế nào.

Thậm chí nàng đã chuẩn bị tâm lý rơi vào vực sâu, bây giờ nghe điều kiện này, thoáng chốc không biết phải phản ứng như thế nào.

Người đầu tiên nhảy dựng lên là Tam Nhãn Hổ.

“Mẹ nó chứ, ca, ngươi bị ngáo rồi hả?”

Hắn chỉ chỉ Thành Ca rồi lại chỉ chỉ Thu Vũ Tuyền.

Vừa khua tay múa chân, muốn bao nhiêu biểu cảm đau đớn tột cùng là có bấy nhiêu.

“Cơ hội tốt như thế này!”

“Ngươi đưa ra cái gì thực tế không được sao?”

“Sao lại là cái này?”

“Để nàng hô to ba câu mỗi ngày, cái này có gì đâu?”

Hắn hoàn toàn không thể giải thích được, thậm chí không thể chấp nhận nổi.

Làm như Khương Thành không chiếm được tiện nghi to, hắn cũng mất mát thứ gì to lớn.

Những người khác cũng thở phào một hơi.

Ưng Trì Đạo Tôn nhảy ra đầu tiên.

“Điều kiện đã nói ra, không được thay đổi nữa!”

“Điều kiện thoải mái như vậy, không đau không ngứa, theo hắn thì chẳng đáng là gì.”

Thu Vũ Tuyền chiếm được lợi!

Hắn còn sợ Khương Thành hối hận thay đổi.

Mấy Đạo Tôn và Chí Tôn khác cũng nhao nhao phụ họa, mau chóng chắc chắn chuyện này.

“Đúng vậy, không thể sửa lại!”

“Có năm vị Thần Quân đang làm chứng trên sân, ai nuốt lời thì chính là người phá vỡ quy củ, là kẻ phản nghịch của Thiên Cung!”

“Chuyện đầu tiên là vậy thôi.”

“Ha ha, ta nghĩ điều kiện này Vũ Tuyền Tiên tử vẫn có thể làm được chứ?”

“Đương nhiên, mỗi ngày ba câu mà thôi, cũng giống như không thua nhỉ?”

Trái tim treo lơ lửng của Thu Vũ Tuyền cũng hơi thả lỏng.

“Đây là điều kiện bản thân ngươi đề ra.”

Nàng cứng nhắc nhìn Khương Thành, hình như muốn nhìn xem cuối cùng hắn có ý đồ gì, sao lại “tốt bụng” như vậy.

“Đúng rồi, đã nói sẽ không đổi.”

Thành Ca cười tươi như hoa, gật đầu.

Trong mắt người khác, điều kiện này vốn chẳng có gì, hắn chẳng chiếm được chút lợi nào.

Nhưng trên thực tế lại có ý nghĩa rất lớn với hắn.

Thu Vũ Tuyền là "Tiên Mẫu chuyển thế" đấy!

Thân phận của Tiên Mẫu là sao?

Nói nàng mới là sự tồn tại đỉnh cao nhất trong cả Nguyên Tiên giới sừng sững cũng không cường điệu lắm.

Thập Thiên Đế đều do nàng bồi dưỡng!

Sau này mỗi ngày Thu Vũ Tuyền đều lạc trong vô số câu "Ta tôn sùng Khương Thành nhất", vậy có hiệu quả gì.

Dù đây chỉ đọc trên miệng, trong lòng vẫn căm thù bản thân cũng không sao cả.

Dễ chịu là được rồi!

Sau này nàng khôi phục ký ức của Tiên Mẫu, chắc chắn sẽ nổ tung!

Nghĩ đến cảnh đó, Thành Ca cảm thấy đợi không nổi, kích động làm sao?

Nhưng trên miệng hắn vẫn cố ý khoe mã.

"Ca rất khoan dung mà? Đừng nghĩ xấu ta như vậy!"

"Thật ra sao ta có thể nhẫn tâm hủy hoại ngươi được, lúc đầu Thu bà còn bảo ta phải bảo vệ ngươi thật tốt, không phải sao?"

Lời nói của hắn mang tình ý sâu xa: "Hai lần cá cược trước ta cũng vì tốt cho ngươi, thấy ngươi còn quá trẻ bộp chộp, giáo dục ngươi một chút, để ngươi quay về chính đạo…"

"Ngươi im miệng đi!"

Đương nhiên Thu Vũ Tuyền sẽ không tin mấy lời nói bậy này.

Nếu tên này vì mình, e rằng Nguyên Tiên giới đều sắp tiêu rồi.

Chương 1134: Mỗi ngày tôn sùng ba lần

"y, thật là không biết lòng người tốt."

Khương Thành cũng không so đo với giọng điệu không hay của nàng.

"Mà thôi kệ đi, bây giờ ngươi có thể bắt đầu rồi đấy."

Hắn cười mỉm làm tư thế “mời bắt đầu biểu diễn” với Thu Vũ Tuyền.

“Bắt đầu cái gì?”

Từ đầu Thu đại mỹ nữ vẫn chưa lý giải được ý hắn.

“Bắt đầu hô ba lần, hôm nay chính là ngày đầu tiên.” Khương Thành bày ra vẻ mong chờ.

Nhưng Thu Vũ Tuyền có chút khó khăn rồi.

“Hả? Bây giờ hô ư?”

Nàng không định quỵt nợ, nói được thì sẽ làm được.

Nhưng vốn định tìm nơi không người lặng lẽ hô thôi, sau này cũng định làm vậy.

Ở đây có nhiều người như thế, sao có thể nói lời thoại vừa buồn nôn vừa bẽ mặt kia ra được?

“Không phải sao? Điều kiện ta đưa ra lúc nãy là chuyện đầu tiên làm mỗi ngày là hô ba lần, không trì hoãn!”

“Ngươi!”

Vừa nãy Thu Vũ Tuyền vẫn cảm thấy điều kiện này thật sự quá đơn giản.

Nhưng mãi đến lúc muốn nàng hô lên thì lại phát hiện ra nó khó vô cùng.

Trên đời này, người nàng căm ghét nhất chính là Khương Thành, không có lựa chọn thứ hai khác.

Muốn đạp ngã hắn, rồi hung hăng giẫm lên mười nghìn lần biết không?

Dưới trạng thái tâm lý này, bảo nàng tự mình nói tôn sùng Thành Ca nhất, quả thật cả tâm lý và sinh lý đều khó chịu.

Huống hồ còn đứng trước mặt nhiều người như thế.

“Có thể đổi nơi không?”

Nàng lặng lẽ truyền âm, muốn thương lượng với Khương Thành một chút.

Thành Ca lắc đầu ngay và luôn.

Hắn còn rất tủi thân.

“Ta đã đưa ra yêu cầu đơn giản như vậy rồi, không tổn hại một cọng lông tơ trên người ngươi, ngươi còn trả giá với ta à? Ngươi còn có chút lương tâm nào không?”

Thu Vũ Huyền cắn chặt răng, kiềm chế xúc động muốn cắn hắn một cái, tiếp tục thương lượng.

“Vậy ta truyền âm hô được không?”

“Đừng mong trổ tài khôn vặt!”

Đáng ghét!

Thấy hắn hoàn toàn không có ý buông tha, Thu Vũ Tuyền lại phẫn nộ đánh hắn một trăm lần trong lòng.

Rồi mới mở miệng.

“Ta tôn sùng Khương Thành nhất!”

“Ta tôn sùng Khương Thành nhất!”

“Ta tôn sùng Khương Thành nhất!”

Trước mặt các vị Thần Quân và Đạo Tôn làm như kiểu bóp mũi uống thuốc hô nhanh ba lần cho xong.

“Tốt lắm, tốt lắm!”

Thành Ca lại vỗ vỗ vai nàng, khích lệ nàng.

“Lần đầu tiên lớn tiếng như vậy luôn, rất có tinh thần!”

“Khởi đầu tuyệt đấy, sau này nhớ giữ vững nha.”

“Được rồi, nói điều kiện hai đi!”

Thu Vũ Tuyền đã chẳng muốn nói chuyện với hắn, chỉ muốn hoàn thành tất cả một cách nhanh chóng.

Theo nàng thấy, với tính cách kỳ lạ của Khương Thành, thì chuyện thứ hai cũng sẽ không khó lắm.

Nhưng Thành Ca lắc đầu.

“Điều thứ hai ta vẫn chưa nghĩ xong, giữ lại sau này nói vậy.”

Đây là “Tiên Mẫu chuyển thể”.

Hắn đang nghĩ, chi bằng đợi đến khi Thu Vũ Tuyền "hồi phục" ký ức và thực lực của Tiên Mẫu lại đưa ra điều kiện thứ hai.

Đến lúc đó mới có thể chân chính có được quyền lợi lớn nhất!

"Ngươi quả thật bỉ ổi vô cùng!"

Nghe hắn vẫn muốn lấp lửng với mình, Thu Vũ Tuyền sốt ruột.

Cảm giác cứ như trên đỉnh đầu có một thanh kiếm có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, rất khó chịu.

Thành Ca không để ý chút nào.

Dù bây giờ có mắng hung hăng thế nào đi nữa thì sáng sớm mai Thu Vũ Tuyền cũng vẫn phải "tôn sùng" mình ba lần.

Cái này rất tuyệt.

Khóe mắt mọi người đứng một bên giật giật, trong thoáng chốc không biết phải nói gì mới đúng.

Trong cảm nhận của bọn họ, dù là thiên phú, giá trị hay thành tựu tương lai của Thu Vũ Tuyền đều cao hơn Khương Thành nhiều.

Tương lai là thiên chi kiêu nữ, đã định trước sẽ trở thành Đạo Tôn, thậm chí là Thần Quân.

Mà Khương Thành, bọn họ không giải thích được, chỉ là một Thượng Đình Tiên Nhân có chút thực lực ngầm mà thôi.

Lại mang mắt kính có màu, vậy càng thấy chướng mắt.

Kết quả bây giờ Vũ Thu Tuyền tự nói mình tôn sùng Khương Thành.

Dù biết rõ nàng "bị ép buộc", nhưng lọt vào tai, bọn họ vẫn không thể chấp nhận được.

"Thật buồn cười!"

Ưng Trì Đạo Tôn là người đầu tiên chịu không được bước ra, bày tỏ bất bình cho Thu Vũ Tuyền.

Dẫu sao Thu muội cũng gia nhập Kiếm các của hắn.

Người bên mình phải bảo vệ chứ.

“Không biết thiên phú và tiền đồ của Thu Vũ Tuyền cao hơn ngươi bao nhiêu.”

Hắn lạnh lùng giễu cợt nói: “Ta thấy ngươi bụng dạ hẹp hòi ghen tị nàng, nên mới muốn nàng nói mấy câu kiểu này.”

Dao Lang Đạo Tôn và mấy Đạo Tôn khác cũng nhao nhao phụ họa.

Dù sao “Ẩn Hoàng” của Khương Thành chỉ là hư danh, không có thực quyền.

Nên cũng chẳng có gì đáng sợ.

“Đúng, đâu ra chuyện ép người khác nói tôn sùng mình chứ?”

“Lần đầu tiên trong đời này thấy loại chuyện thế này, mở mang tầm mắt thật!”

“Cũng là lần đầu ta thấy có người có thể vô sỉ đến mức này.”

“Quả là phá bỏ được giới hạn nhận thức…”

Năm vị Thần Quân không lên tiếng, hoàn toàn không có dự định hỗ trợ Thành Ca trước lời chỉ trích của bọn họ.

Mặt Thu Vũ Tuyền không cảm xúc gì, Yên Dĩ thì cười trên nỗi đau của người khác.

Còn Tam Nhãn Hổ lại nhìn đám người như nhìn đám ngu, thậm chí hơi cảm thông.

Hắn từng thấy nhiều người khiêu khích Thành Ca rồi, hình như kết cục mấy người đó không tốt lắm.

Quả nhiên lúc đó, Khương Ẩn Hoàng lại thở dài lần nữa.

“Thu Vũ Tuyền đã thẳng thắn nhận thua vụ cá cược, cuối cùng làm một tấm gương tốt rồi.”

“Những người khác thì sao?”

Hắn trưng ra vẻ mặt thất vọng lắc lắc đầu.”

“Chẳng lẽ ta còn phải thúc giục nữa?”

“Tiên quan của Thiên Cung không có chút tự giác nào sao?”

Hắn nói như vậy, khiến đám Đạo Tôn, Chí Tôn vốn đang chế giễu hắn bỗng dưng tịt ngòi.

Đến cả mấy lời vốn sắp nói ra cũng mắc giữa đường, dường như đột nhiên bị người ta bóp cổ vậy.

Vừa nãy xảy ra quá nhiều chuyện kinh ngạc, thậm chí làm bọn họ quên đi một chuyện.

Đó chính là, bọn họ cũng đánh cược với Khương Thành.

Cũng cược xem phẩm giai Tiên quan của Thu Vũ Tuyền và Khương Thành ai cao hơn.

Khi đó bọn họ đều chọn Thu Vũ Tuyền thắng.

Bây giờ kết quả đã tuyên bố, Thu Vũ Tuyền thua rồi, nên bọn họ cũng thua.

Theo ước định, sau khi thua rồi, thì bọn họ phải quỳ xuống đập đầu với Khương Thành, gọi tiếng chào gia gia.

Thấy biểu cảm khó coi của bọn họ, Thành Ca cười phơi phới.

“Xem ra các người cũng không dễ quên!”

“Đã nhớ rồi thì nhanh lên, làm cho xong chuyện nhanh nào.”

Hắn đứng trước mặt đám người, thậm chí còn biến ra một cái long ỷ, sỗ sàng ngồi xuống.

Tư thế đó, giống như đang đợi đám Thần Sơn hô muôn năm.

Tam Nhãn Hổ luôn thích chiếm tiện nghi, ngồi bên cạnh Thành Ca ngay lập tức, tận tâm tận lực như một hộ vệ.

“Nhanh lên nhanh lên!”

“Đừng có mà kì kèo.”

“Khương Thành, ngươi đừng có ép người quá đáng!” Dao Lang Đạo Tôn thẹn quá hóa giận.

Đường đường là Đạo Tôn, sao có thể chấp nhận quỳ xuống dưới một Đế cảnh bát trọng?

Đừng nói là Đế cảnh bát trọng, dù lúc năm vị Thần Quân đến hiện trường, bọn họ cũng chỉ cúi người hành lễ chứ không quỳ.

“Đúng!”

Ưng Trì Đạo Tôn sa sầm mặt, lạnh lùng nói: “Hà tất ép người như vậy?”

“Giữa chúng ta không có thù sâu oán nặng, nếu hôm nay ngươi lùi một bước, chúng ta vẫn có thể kết nghiệp tốt.”

“Nếu ngươi cứ một mực không chịu giác ngộ, chính là ép tương lai bọn ta trở thành địch với ngươi.”

Mấy lời của hắn, trên mặt thì chịu thua, nhưng thực chất là uy hiếp.

Nếu ngươi không bỏ vụ cá cược đó, vậy sau này bọn ta sẽ báo thù ngươi.

Chương 1135: Thà chết không chịu khuất phục?

Các Đạo Tôn khác cũng sôi nổi mở miệng.

“Khương đạo hữu, dừng ở đây đi!”

“Bọn ta mà dập đầu, chỉ sợ ngươi sẽ không chịu nổi đó.”

“Đúng rồi, cần gì phải cứng nhắc như thế? Xem ra vẫn còn quá trẻ tuổi, căn bản là không hiểu chuyện…”

Thành Ca sắp tức cười vì đám người này luôn rồi.

Vừa nãy khi các ngươi cùng giễu cợt ta, cũng không có mối thâm thù đại hận gì với ta nhỉ?

Vậy vì sao các ngươi phải hùng hổ dọa người như thế?

Hắn cũng lười cãi nhau với đám người này.

Nhìn thẳng vào Dực Vương đang đứng một bên.

“Vụ đánh cược này do ngươi làm nhân chứng, bây giờ bọn họ cứ nhây, muốn bội ước.”

“Đến lượt ngươi ra sân đó.”

Vẻ mặt Dực Vương khó chịu vô cùng, tại sao lại kêu ta ra sân chứ.

Nói như kiểu ta là công cụ hình người vậy ấy.

Hắn phẫn nộ cau mày nói: “Ngươi khi không bắt họ dập đầu làm gì? Ngươi làm vậy thì được gì chứ?”

“Lấy một đống thù hận à?”

Dực Vương rất không muốn chống lưng cho Khương Thành.

Một bên là Tiên quan chân chính của Thiên Cung, lại đều là nhị phẩm tam phẩm.

Chừng đấy cũng đủ là tinh anh cốt cán của Thiên Cung rồi.

Bên kia thì chỉ là đồ ghê tởm không có Thiên tâm, lại còn vừa “bắt chẹt” Thiên Cung một phen.

Nội tâm hắn nghiêng về bên nào, dùng chân nghĩ cũng biết.

“Cái kiểu đánh cược như trò đùa này, đã qua thì cho qua đi, hà tất phải tính toán chi li…”

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị Thành Ca ngắt lời.

“Đánh cược chỉ là trò đùa ấy hả?”

“Rồi ta hiểu rồi, ta cũng sẽ coi như trò đùa vậy.”

Hắn cố tình liếc nhìn Yên Dĩ một cái.

“y, biết đâu sau này ta có nói mớ, không cẩn thận nói ra chuyện quan trọng nào đó nhỉ.”

Những lời này có ý riêng, và đương nhiên năm vị Thần Quân lập tức nghe hiểu ẩn ý đằng sau.

Nếu các ngươi không giúp ta chống lưng, cẩn thận ta tự khai ra cho giờ.

Nói cho Yên Dĩ, ta không có Thiên Tâm…

Sắc mặt Dực Vương lập tức tái đi.

Thích Vương giận dữ nhảy ra, mở ra hình thức điên cuồng sỉ nhục.

Nhưng không phải với Khương Thành mà là với mấy Đạo Tôn Dao Lang và Ưng Trì.

“Phải thế nào thì làm thế đó đi, đừng có trốn tránh!”

“Đều là Tiên quan có thân có phận trong Thiên Cung, chút quy củ ấy mà cũng không hiểu à?”

“Nhìn cách Thu Vũ Tuyền đã làm đi, sao các ngươi không biết học theo một chút?”

“Thật là mất mặt!”

“Mau làm cho xong đi, đừng có kì kèo!”

Dao Lang Đạo Tôn, người đã từng trải qua một lần, trông như chết cha chết mẹ.

Mà mấy người Ưng Trì Đạo Tôn thì có vẻ mặt không nói nên lời.

Thực sự là nói thì đơn giản lắm.

Thu Vũ Tuyền kia chỉ cần nói vài câu nghe ghê tởm là xong, bọn ta là phải quỳ xuống gọi gia gia đấy, hai mức độ ấy giống nhau được à?

“Dù gì bọn ta cũng là Đạo Tôn, cảnh giới của hắn ta thì cao tới đâu chứ…”

“Đúng rồi, hắn ta xứng sao?”

Bọn họ còn chưa nói xong thì đã bị ba vị Thần Quân khác ngắt lời.

“Cái gì mà xứng hay không?”

“Thua chính là thua, đừng nói nhiều!”

“Có phải các ngươi muốn bọn ta giúp đánh gãy đầu gối của các ngươi không?”

Đối với bọn họ, Thiên Cung có thể thắng hay không mới là điều quan trọng nhất.

Mặt mũi của mấy tên Đạo Tôn, Chí Tôn này thì tính là cái gì chứ?

Dù sao cũng không phải yêu cầu bọn họ quỳ xuống.

Huống hồ cũng do đám người này tự tìm trước mà, ngươi mà không cá cược thì không phải xong rồi sao?

Không phải muốn ăn theo giẫm Khương Thành một cái sao, cần gì chứ?

Đối mặt với uy hiếp của năm vị Thần Quân, các Chí Tôn luống cuống, trực tiếp quỳ xuống.

Nhưng các Đạo Tôn thì không làm vậy.

“Ta không quỳ!”

“Kiên quyết không quỳ!”

“Ta mà quỳ, tương lai ta phải làm người thế nào đây?”

Lấy Ưng Trì Đạo Tôn cầm đầu, hơn mười vị Đạo Tôn ngẩng đầu đứng thẳng, rõ ràng đã thua mà cứ chày cối, làm như mình kiên trinh bất khuất như là tráng sĩ lắm ấy.

“Dù sao ta thà chết cũng không quỳ xuống!”

“Đúng thế, thà chết cũng không quỳ!”

Bọn họ cứng cổ, hay cho biểu hiện thấy chết không sờn.

Năm vị Thần Quân suýt nữa thì tức nổ phổi.

Đờ mờ, lời bọn ta nói cũng không nghe phải không?

Thần Quân muốn ra lệnh cho mấy Tiên quan nhị phẩm tam phẩm các ngươi mà cũng không được đúng không?

Thích Vương và Dực Vương lập tức sử dụng Pháp cảnh của mình ngay tại chỗ!

“Kháng lệnh không nghe? Muốn chết chứ gì?”

“Được thôi, vậy ta thành toàn cho các ngươi!”

Pháp cảnh vừa ra, thiên địa biến sắc.

Rõ ràng vẫn là đại điện tiếp dẫn ấy nhưng lại mang lại cho người ta một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Trong Pháp Tắc không gian, từng luồng căn nguyên không ngừng di chuyển.

Giống như đã hòa hợp với quy luật kia vậy.

Trừ cái đó ra thì còn có tu vi Tiên lực và trình độ Ý cảnh đáng sợ của Thần Quân thêm vào nữa.

Mà đây còn chưa phải điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là hai cái Pháp Tắc không gian đó có chứa cả khí tức của Thiên Đạo!

Nói cách khác, Pháp Tắc không gian của bọn họ còn được lực Thiên Đạo gia cố cho một phần nữa.

Lúc này, ngay cả Khương Thành đã từng nhìn thấy Pháp Tắc không gian cũng nhịn không được ghé mắt.

So với Pháp Tắc không gian của hai vị Thần Quân trước mắt, Pháp cảnh của những Tiên Đế năm đó trông nực cười y như một món đồ chơi thôi vậy.

Pháp tắc có căn nguyên và Thiên Đạo gia cố, hầu như lột xác thành một quy tắc mới!

Trong Pháp Tắc không gian kiểu này, Thần Quân gần như là vị thần thống trị hết thảy!

Dưới tính huống như thế, còn ai có thể trở mình?

Bị Pháp Tắc không gian bao phủ, tất cả Đạo Tôn đều đỏ hết cả mặt, mồ hôi tuôn như mưa, đồng thời khom người xuống, không còn đứng vững được nữa.

Cùng lúc đó, tiên thể của họ bắt đầu xuất hiện những vết rạn.

Pháp Tắc không gian quả thật giống như là luyện ngục vậy.

"Bọn ta sai rồi! Thực sự sai rồi…"

Đám người Ưng Trì Đạo Tôn vừa nãy còn quả quyết không cúi đầu, giờ lại lập tức lựa chọn cầu xin sự tha thứ.

"Đừng giết bọn ta…"

"Tha mạng, tha mạng cho ta!"

Thà chết không chịu khuất phục á, cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Sau khi phát hiện cái chết cách mình thực sự rất gần, bọn họ lập tức nhớ lại vẻ đẹp khi được sống…

"Bọn ta nguyện thua cuộc rồi, xin năm vị Thần Quân hãy tha thứ cho!"

"Cũng không dám nữa đâu…"

"Hừ!"

Năm vị Thần Quân hừ lạnh, rồi mới từ từ thu thần thông của mình lại.

Lại nhìn đám Đạo Tôn kia, làm gì còn sự khí phách khi nãy nữa?

Tất cả đều trở nên chán chường, tiều tụy uể oải, giống như bị thương nặng sau một trận đại chiến vậy.

Sự bướng bỉnh và kiêu ngạo trong mắt họ cũng đã sớm biến mất.

Ở một bên, Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ đều có sắc mặt nặng nề, không nói lời nào, hoàn toàn không có ý cười nhạo bọn họ.

Áp lực kinh khủng vừa nãy nhất định chính là thiên uy phủ xuống.

Thậm chí năm vị Thần Quân còn chưa rút binh khí ra mà đã nghiền ép toàn bộ đám Đạo Tôn kia rồi.

Đồng thời cũng hù dọa hai người bọn họ nữa.

Bọn họ rất rõ, vừa rồi nếu đổi thành họ thì có khi trông họ còn chật vật khó coi hơn.

Mà phản ứng này của họ cũng khiến năm vị Thần Quân rất hài lòng.

Đây cũng tính là một loại thủ đoạn của Thiên Cung để dọa sợ Tà Tiên Giới và Đạo Tuyệt Chi Địa!

Cho các ngươi biết, nội tình của Thiên Cung sâu đến mức nào.

Ở Thiên Cung có tổng cộng 90 Thần Quân lợi hại như bọn ta, chỉ hỏi ngươi có sợ không!

Năm người lại nhìn về phía "tên đầu sỏ" Khương Thành, rất chờ mong coi hắn bị dọa thành cái dạng gì, phỏng chừng sẽ xanh cả mặt nhỉ?

Kết quả là họ lại thấy một gương mặt đầy hưng phấn, giống như là đã nhìn thấy một buổi biểu diễn vô cùng đặc sắc vậy.

Bốp bốp bốp!

Hắn còn vỗ tay nữa chứ.

"Hay lắm hay lắm!"

"Sức chiến đấu của các ngươi cũng tạm được đấy, không khiến ta phải thất vọng."

Khóe miệng năm vị Thần Quân nhếch lên.

Lời này nghe như tiền bối biểu thị lòng khen ngợi đối với vãn bối ấy.

Sao ngươi có can đảm để nói như thế chứ?

"Đúng là kẻ vô tri không biết sợ."

Thích Vương lạnh lùng nói: "Cảnh giới của hắn quá thấp, căn bản là nhìn không ra tại sao lại như vậy."

"Thật là đáng thương…"

Chương 1136: Thiên Cung hẹp hòi

Bên kia, mặt Thu Vũ Tuyền vẫn không đổi sắc.

Hoàn toàn không có dấu hiệu bị kinh sợ.

Sau khi nhìn năm vị Thần Quân ra tay, nữ tử này vẫn tâm lặng như nước.

Giống như đó chỉ là cảnh giới tương lai sớm muộn gì mình cũng có thể đạt tới, không cần phải khiếp sợ như vậy.

Mà với phản ứng của nàng, năm vị Thần Quân cũng cho khẳng định một cách trọn vẹn.

“Xứng đáng là tuyệt thế thiên tài vượt qua được bí cảnh Đăng Thiên.”

“Cái ý chí cao ngạo trác tuyệt này đã vượt trội hơn mọi người cùng thế hệ rồi.”

“Không sai, ta quan sát nàng ta rồi, tương lai rất có thể sẽ vượt qua ba vị trước.”

Thành Ca đờ mặt xem bọn họ khen Thu Vũ Tuyền.

Nói thầm trong lòng các ngươi thực dụng thực sự luôn ấy.

Phản ứng như vậy, đặt trên người ta thì là vô tri, còn ở trên người Thu Vũ Tuyền thì lại là cao ngạo trác tuyệt.

Ngươi còn có thể tiêu chuẩn kép hơn được nữa không?

“Được rồi được rồi, nên vào chuyện chính thôi.”

Hắn vẫn ngồi trên long ỷ như cũ, chờ chư vị Đạo Tôn tới quỳ lạy bản thân.

Tuy mấy người Ưng Trì Đạo Tôn rất là không tình nguyện, nhưng họ vừa mới bị trừng trị một trận nên cũng mất đi nhuệ khí.

Cuối cùng họ vẫn quỳ xuống theo hướng của Khương chưởng môn thật.

Cắn răng nghiến lợi dập đầu xuống.

“Chào gia gia!”

Thành Ca mặt mày hớn hở.

“Ôi chao, cháu ngoan miễn lễ bình thân…”

Hắn hoàn toàn không thèm để bụng đám người này có thật lòng hay không.

Càng không quan tâm đến ánh nhìn thù hằn đến tận xương trong đôi mắt họ.

Không có cách nào, có hệ thống hộ giá hộ tống, trên đời này không có người nào hắn không dám đắc tội.

“Được rồi, tới nhóm các ngươi đó.”

Hắn cười với vẻ mặt đầy nghiền ngẫm với mấy vị Tiên quan Tiếp Dẫn Tư.

Vị Chủ quan tứ phẩm của Tiếp Dẫn Tư kia bị nụ cười này làm cho trong lòng vô cùng sợ hãi.

Rõ ràng chỉ là một Đế Cảnh bát trọng nhưng lại khiến hắn có cảm giác sợ sệt.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Ngay cả mấy Tiên quan nhị phẩm tam phẩm cũng phải “chịu thua” trước Khương Thành nên hắn không thể không thận trọng.

“Làm gì?”

Thành Ca ngưng cười, thản nhiên nói: “Không phải là còn phải an bài cho ta chức vị nào đó sao?”

Tên Chủ quan tứ phẩm kia chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Ngay từ đầu, hắn còn định gây khó dễ cho Khương chưởng môn trên phương diện này.

Đưa hắn đến một bộ môn vừa cực nhọc lại không có chút chất béo nào để lấy lòng Dao Lang Đạo Tôn.

Nhưng bây giờ, suy nghĩ này đã sớm bị hắn quăng ra ngoài chín tầng mây.

Hắn nào dám làm vậy nữa?

“Chuyện này… Tiếp Dẫn Tư bọn ta không an bài cho ngươi được.”

“Gì?”

Thành Ca trợn mắt, không vui hỏi: “Ngươi đang đùa ta đó hả? Khinh thường ca đấy à?”

“Không có không có!”

“Bọn ta nào dám xem thường ngươi chứ?”

Tiên quan khác của Tiếp Dẫn Tư liên tục xua tay.

“Dựa theo quy củ của Thiên Cung, Tiên quan trên ngũ phẩm không nằm trong phạm vi điều động của Tiếp Dẫn Tư, bọn ta quả thực không có quyền hạn này.”

“Được rồi được rồi!”

Thích Vương không nhịn được phất tay.

“Bọn họ không có quyền hạn đấy thật.”

Bây giờ hắn nhìn Khương Thành là cứ có vẻ mặt khó chịu.

Những người cấp cao của Thiên Cung vốn định dùng Khương chưởng môn như một con cờ, hắn chỉ là một đạo cụ then chốt trong vụ đánh cược này mà thôi.

Đã là đạo cụ thì tốt xấu gì cũng phải duy trì trước sau.

Nhưng từ khi biết được hắn không có Thiên tâm, ngay cả loại tâm thái duy trì này cũng không còn nữa.

Cũng đã hoàn toàn không đối xử với hắn như người thuộc phe của mình.

“Đã nói cho ngươi đó là một cái chức suông rồi, ngươi còn muốn chức vị nào nữa?”

“Nói cho ngươi biết, chức vị gì cũng không có cửa đâu!”

Hắn hung hăng nói: “Ở cái Thiên Cung này, thực quyền ngươi có còn không bằng một tiểu lại cửu phẩm, cứ như vậy đi!”

Bốp bốp bốp!

Trong sân vang lên tràng pháo tay vô cùng nhiệt tình.

Đám Đạo Tôn Chí Tôn bị ép phải dập đầu khi nãy đều nhìn có vẻ rất hả hê, vô cùng hả giận.

“Đáng đời mà ha ha ha!”

“Phải thế chứ!”

“Chỉ có cái chức không mà thôi, đừng cho hắn ta cái gì hết!”

“Chỉ là một Đế Cảnh bát trọng mà còn muốn có chức vị gì nữa?”

“Đường đường là Ẩn Hoàng, thế mà ngay cả một Tiên quan cửu phẩm cũng không chỉ huy được, truyền ra ngoài thật khiến người ta nghe mà cười đến rụng răng…”

Bọn họ phát tiết như vậy, nhưng thật ra trong lòng rất là buồn bực.

Lúc đầu thấy Dực Vương Thích Vương đều nhảy ra chống lưng cho Khương Thành, còn tưởng hắn có bối cảnh thâm sâu đáng sợ lắm chứ.

Huống hồ hắn còn có phong hào “Ẩn Hoàng” nữa.

Nhưng giờ nhìn lại, có vẻ quan hệ giữa năm vị Thần Quân với hắn cũng không hòa hợp lắm thì phải.

Thậm chí còn mơ hồ đối chọi nhau gay gắt nữa

Hơn nữa, người có cấp bậc cao như vậy mà lại không cho xíu thực quyền nào, nghe đúng là kỳ quặc thật.

Chỉ là năm vị Thần Quân không nói, Yên Dĩ cũng không nói, cho dù thế nào bọn họ cũng không đoán ra tình hình thực tế là thế nào.

Bản thân Khương Thành cũng không để ý.

Hắn chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi. Lúc đầu hắn cũng chẳng cần chức vị gì, hắn còn ngại phiền phức đây.

“Động phủ của ta được xếp ở đâu thế?”

“Động phủ?”

Dực Vương cười cười.

“Trước kia ngươi chỉ yêu cầu một phẩm cấp, hai bên đã thỏa thuận như vậy rồi.”

“Không bao gồm chức vị và động phủ.”

Thành Ca cũng không khỏi phỉ nhổ.

“Các ngươi cũng quá keo kiệt nhỉ?”

Ngoại trừ một cái chức không ra, đúng là cái này không còn gì cả thật.

“Hừ…”

Dực Vương thản nhiên nói móc lại.

“Không phải ngươi là Ẩn Hoàng sao, lợi hại như vậy, một cái động phủ thôi mà cũng cần bọns ta an bài à?”

“Ngươi đã có khả năng như vậy thì tự mở một cái đi chứ.”

“Được rồi, đây là chính miệng các ngươi nói đó.”

Thành Ca còn rất dễ nói chuyện: “Tiên bổng đâu, đừng nói với ta, đường đường Ẩn Hoàng mà còn chẳng có tiên bổng!”

“Ta có phẩm cấp bằng Thiên Đế đấy, đãi ngộ của ta phải giống như Thiên Đế!”

Nghe hắn nói vậy, các Chí Tôn và Đạo Tôn trong điện đều nhếch khóe miệng.

Tiên bổng giống của Thiên Đế, vậy sẽ nhiều đến mức nào cơ chứ?

Nhất thời, bọn họ đều đỏ cả mắt.

Nhưng năm vị Thần Quân thì lại nhịn không được hai mặt nhìn nhau, ngay sau đó cười phá lên.

“Ha ha ha ha…”

“Ngươi nói đúng, đãi ngộ của ngươi đúng là nên giống của Thiên Đế.”

“Nhưng thật đáng tiếc, cho tới giờ Thiên Đế vẫn luôn không có tiên bổng.”

“Gì?”

Khương chưởng môn ngây cả người.

Sau đó đưa cho đám Tiên quân này một ánh mắt khinh bỉ.

“Ta vẫn đánh giá thấp mức độ keo kiệt của các ngươi rồi!”

Chỉ là suy nghĩ một lát thì thấy cũng đúng, Thiên Cung là do Thập Thiên Đế sáng lập.

Đó là nhà của họ luôn rồi, họ còn phải nhận tiền lương gì nữa chứ?

Nhưng Thành Ca không phải…

Thật là buồn rầu mà.

“Thôi, không trông chờ vào các ngươi được.”

“Xem ra chính bản thân ta phải tự đi kiếm chút tài nguyên, vẫn phải dựa vào đôi tay cần lao của chính mình.”

Thấy hắn kinh ngạc, lúc này năm vị Thần Quân vẫn còn rất đắc ý, hoàn toàn không ý thức được hậu quả khi hắn nói câu này.

“Đã như thế, vậy ta đi tạo động phủ của ta đây.”

Nói xong, Khương Thành cũng không muốn ở nơi này nữa, đang định rời đi.

Tam Nhãn Hổ lo lắng đuổi theo.

“Ca, ngươi cứ đi như vậy đó hả?”

“Sao?”

“Mang ta theo với, ta cũng không muốn làm tọa kỵ cho mấy người này.”

Thành Ca quan sát hắn từ trên xuống dưới, trịnh trọng vỗ vai hắn một cái.

“Bật Mã Ôn… Ấy không phải, Tự Thú Tư rất có tiền đồ đấy, ngươi phải tranh thủ làm cho tốt mới đúng chứ.”

Tam Nhãn Hổ lắc đầu như trống bỏi.

“Ta là nhìn không ra tiền đồ nào rồi đấy, ở bên kia còn không bằng về Đạo Tuyệt Chi Địa cho rồi.”

Thấy hắn quả thực không muốn ở nơi này, Khương Thành mới nói với năm vị Thần Quân: “Đã như vậy, ta mang hắn đi theo nhá!”

Vừa nói xong, mấy vị Tiên quan của Tiếp Dẫn Tư cũng đám người Dao Lang Đạo Tôn đều nhếch khóe miệng.

“Điều này không hợp quy củ lắm, con Hổ Yêu này đã được Tiếp Dẫn Tư an bài nơi đi rồi, sao có thể tùy tiện thay đổi như thế?”

Chương 1137: Tam sách của Thiên Cung

Thích Vương lại khoát tay.

“Không sao, cứ làm theo lời bọn họ đi.”

Hắn nhìn sâu vào Khương Thành.

“Dù sao trước cũng nói rồi, ngươi có thể chiêu mộ được họ, cũng coi như là ngươi có bản lĩnh.”

Hắn vừa nói vậy, thấy Yên Dĩ cũng đứng lên.

“Vậy ta cũng đi theo hắn đây.”

Cũng không phải nàng có thiện cảm với hắn hay gì.

Mà là nếu muốn đánh hạ “Thiên tâm” của Thành Ca, kiểu gì cũng phải tiếp cận hắn thì mới có thể làm được.

Huống hồ ở Vũ Tần Tư, đừng nói trăm ngàn năm, cho dù chỉ có mười ngày thôi nàng cũng không ở nổi.

Suy nghĩ của nàng, đương nhiên năm vị Thần Quân có thể đoán được.

Năm người thầm than trong lòng, thật ra ngươi không cần cố gắng như vậy, căn bản là tiểu tử kia không hề có Thiên tâm.

“Tùy ngươi.”

Bọn họ cũng không lo rằng Khương Thành sẽ làm ra đại sự gì.

Hắn chưa quen cuộc sống ở Thiên Cung, lại không có quan hệ nào, hơn nữa ở ngày đầu tiên hắn còn đắc tội nhiều “đại lão” như vậy nữa.

Huống hồ bản thân hắn cũng chỉ là một Đế Cảnh bát trọng mà thôi, cảnh giới này ở mặt ngoài gần như xếp cuối Thiên Cung.

Dưới cục diện như vậy, ngoại trừ Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ ra thì còn có ai đến nương nhờ hắn cơ chứ?

Có khi mấy người mắt mù cũng nên nhỉ?

Cứ như vậy, lúc tới chỉ có ba người Thành Ca, bây giờ lúc đi thì vẫn là ba người.

Được rồi, hai tên khác không phải là người, là Yêu tộc.

Trước khi đi, ca này vẫn không quên gọi Thu đại mỹ nữ một tiếng.

“Ngươi không đi cùng ta à?”

“Không!”

Có thể vì việc liên tục đánh cược thua tạo nên sự đả kích hơi lớn nên giờ Thu Vũ Tuyền lại kiệm lời như vàng vậy.

Khương Thành còn thấy hơi thất vọng nữa.

“y, không ở bên cạnh ta, ngươi không còn được ta bảo vệ đâu. Tương lai nếu có chút sơ suất gì, ta phải ăn nói thế nào với Thu bà đây…”

Thu Vũ Tuyền rất muốn nhổ vào mặt hắn một phát.

Sau ngươi có thể tự nhiên nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy chứ?

Lại còn ngươi bảo vệ ta?

Không nói tới việc ngươi có thực lực đó hay không.

Nhìn xem trong khoảng thời gian này ngươi đã làm những gì với ta đi!

Đến mức nhân thần cộng phẫn luôn hiểu không?

Đứng bên cạnh ngươi một ngày, ta sẽ sống ít đi cả mười ngàn năm!

Thấy nàng không nói lời nào, chỉ nhìn mình chòng chọc với đôi mắt lạnh lùng, Thành Ca làm vẻ như là bị nữ nhân cặn bã bội tình bạc nghĩa vậy, lại còn hơi u buồn nữa.

“Haizz, mà thôi mà thôi.”

Hắn phất phất tay, trước khi đi vẫn không quên dặn.

“Vậy sau này ngươi đừng quên hét mỗi ngày ba lần nhá…”

Thu Vũ Tuyền vẫn đứng tại chỗ, suýt chút nữa thì nhịn không được mở miệng chửi ầm lên.

Sau khi hắn đi, bầu không khí trong điện cũng biến thành quỷ dị.

Sắc mặt của các Đạo Tôn vô cùng khó coi.

Việc phải dập đầu gọi gia gia vừa rồi là sự sỉ nhục và là vết nhơ suốt đời.

Có vài người thậm chí còn sinh lòng giết người diệt khẩu.

Tuy nhiên, xét đến sự chênh lệch thật lớn với năm vị Thần Quân, họ chỉ có thể từ bỏ ý tưởng non nớt này.

Mắt thấy Khương Thành đã rời đi, Ưng Trì Đạo Tôn quả thực là không kiềm chế được sự khó hiểu mãnh liệt trong lòng.

“Thần Quân! Tên Khương Thành kia rốt cuộc là có lai lịch như thế nào, vì sao…”

Vấn đề này, ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng vô cùng tò mò.

Nhưng đối mặt với nghi vấn của bọn họ, Thích Vương chỉ khoát tay.

“Nên thế nào thì cứ làm thế đó đi.”

Hắn không nói ra chân tướng, nhưng cũng không nói rõ ràng lắm.

“Người này không thể giết, nhưng các ngươi không cần nhường nhịn hắn, càng không cần phải sợ hắn.”

“Hắn không có quyền chức gì, cũng không chỉ huy các ngươi được.”

“Coi như hắn là một kẻ nhàn hạ trong Thiên Cung đi.”

Đám người ở đây đều rất lươn lẹo, ngay lập tức hiểu ra chút gì.

Xem ra tên Khương Thành kia không phải con riêng của Thiên Đế, các Thần Quân cũng không phải chỗ dựa vững chãi cho hắn.

Thậm chí các đại lão cấp cao còn chướng mắt với hắn nữa.

Bằng không sẽ không có giọng điệu kiểu này.

Nói thật, bọn họ càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Tên Khương Thành kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Chỉ là Đế Cảnh bát trọng, ngay cả một chỗ dựa cũng không có, thậm chí còn bị cấp trên chướng mắt nữa, vậy vì sao hắn có thể lên làm “Ẩn Hoàng” được?

Nhất thời, trong lòng họ suy đoán đủ điều.

Năm vị Thần Quân cũng không ở đây lâu.

Một khắc sau, họ quay lại nơi cao nhất trong Thiên Cung.

Ở chỗ này, họ gặp được các Thần Quân khác, đồng thời gặp Không Đế.

“Tên Khương Thành kia thế nào rồi?”

Thích Vương cung kính nói: “Khởi bẩm Thiên Đế, Khương Thành đã rời khỏi Tiếp Dẫn Tư, mang theo Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đi mở động phủ rồi.”

Không Đế gật đầu.

Không bình luận gì thêm với kết quả này.

Đám người Dực Vương thì lại có chút lo lắng.

“Thiên Đế, tên Khương Thành này không có Thiên tâm, chẳng phải vụ đánh cược trăm ngàn năm sau chúng ta nhất định sẽ thua ư?”

“Chúng ta nên làm gì cho đúng đây?”

Hắn vừa nói xong, các vị Thần Quân ngồi một bên còn lại đã sôi nổi vuốt râu cười.

“Dực Vương quá lo lắng rồi.”

“Đối với chuyện này, bọn ta sớm có ba phương án thượng trung hạ để ứng đối rồi.”

Khương Thành cũng không có Thiên tâm, vậy chắc chắn sẽ thất bại thảm hại.

Với tình huống như vậy, các ngươi lại có thể nghĩ ra ba loại sách lược?

Đám người Thích Vương và Dực Vương thấy buồn bực không gì sánh được.

“Xin lắng tai nghe!”

Một tên Thần Quân trong đó đứng dậy, mỉm cười, có bộ dạng đã tính kỹ rồi.

“Thượng sách á, chính là cảm hóa Khương Thành, làm hắn sinh ra Thiên tâm.”

“Người này không xuất thân từ Tà Tiên Giới, cũng không từ Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Nhưng hắn lại từng trợ giúp chiến khu Vân Chiêu chém giết Tà Tiên, điều đó nói rõ hắn cũng không bài xích Thiên Cung chúng ta.”

“Hắn không có Thiên tâm, chắc vì đã xảy ra việc ngoài ý muốn nào đó.”

“Chỉ cần hắn có thể sinh ra Thiên tâm, khả năng càng cao hơn thượng phẩm là vô cùng lớn.”

“Trong vòng trăm ngàn năm, hắn có thể sinh ra Thiên tâm, vậy chúng ta sẽ có thể thắng!”

Đối với thượng sách này, mấy người Thích Vương và Dực Vương không coi trọng lắm.

Bọn họ và Khương Thành từng tiếp xúc qua.

Đúng là tiểu tử kia không bài xích Thiên Cung thật, nhưng cũng chẳng thân cận gì cho cam.

Hắn hoàn toàn mang tâm tính người ngoài tới bàn chuyện làm ăn đặt điều kiện với Thiên Cung. Người như vậy dù có Thiên tâm thì khả năng có độ trung thành cao cũng không lớn đâu nhỉ?

“Trung sách thì sao?”

“Trung sách là tìm người giả mạo.”

“Giả mạo? Ý ngươi là lúc công bố kết quả cuối cùng với Tà Tiên Giới, tìm người thay thế hắn?”

“Đúng vậy. Ở Tà Tiên Giới trừ Yên Dĩ và Yên Mục ra thì chẳng còn ai tiếp xúc với Khương Thành nữa. Tìm một Tiên quan có Thiên tâm đẳng cấp cao, để hắn đổi thành dung mạo của Khương Thành, lừa dối qua cửa, cũng không phải không được.”

“Trời, chuyện này…”

Theo trực giác, Thích Vương và Dực Vương cảm thấy phương án này quá viển vông hão huyền.

Biến ngoại hình của một Tiên quan sao cho giống Khương Thành y như đúc, trong số họ ai cũng làm được hết.

Nhưng trông cậy vào việc các đại năng của Tà Tiên Giới sẽ bị lừa bởi mấy thủ đoạn nhỏ con này thì không khỏi quá ngây thơ rồi đi.

“Hạ sách thì sao?”

Mấy vị Thần Quân đồng thời trầm mặc.

Một lát sau mới chậm ra nói ra ba chữ.

“Giết Khương Thành.”

“Cái gì?”

Đám người Thích Vương và Dực Vương sợ hãi kêu lên.

“Sao làm như vậy được?”

“Nếu chúng ta giết hắn, chẳng khác nào việc thấy sắp thua, trốn tránh đánh cược. Theo ước định với Tà Tiên Giới, chúng ta sẽ thua luôn đấy!”

Ước định này cũng hữu hiệu đối với Tà Tiên Giới.

Khương Thành và Yên Dĩ, bất cứ người nào mà bị “trận doanh phe mình” giết chết, thì đều sẽ bị phán rằng bên mình thua.

“Cho nên chúng ta không giết hắn, mà là phải nghĩ cách làm cho Tà Tiên giết hắn ta.”

Nếu Khương Thành bị “trận doanh bên kia” giết chết thì trận doanh bên đó sẽ bị phán là thua.

Khi đó Thiên Cung có thể trực tiếp giành chiến thắng.

“Không thì, để người của Phong Tuyệt Chi Địa đi giết hắn cũng được.”

Nếu bị người của “phe thứ ba” giết thì sẽ được phán là thế hòa.

Ván cờ hẳn phải thua lại biến thành thế hòa, cũng không phải không chấp nhận được.

Chương 1138: Không chê ngươi

Khương Thành cũng không biết cấp cao của Thiên Cung đã có ba sách lược để ứng đối với hắn.

Nếu hắn biết hạ sách là gì, hẳn sẽ cười thành tiếng.

Ước được vậy luôn ấy, hiểu không?

Lúc này, hắn đã mang Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đi tìm nơi để xây động phủ.

Ba người họ đã bay suốt một quãng đường khá xa.

Dọc đường cũng đi ngang qua rất nhiều linh sơn bảo địa, nhưng Khương Thành và Tam Nhãn Hổ không thèm nhìn lấy một cái, cứ bay ngang qua như vậy.

Bay theo hai người này một lúc lâu, Yên Dĩ đã có chút không chịu nổi.

“Rốt cuộc là hai người các ngươi muốn đi đâu?”

“Nhiều nơi tốt như vậy, sao không dừng lại chọn lấy một cái?”

“Khi nãy có một nơi có nồng độ khí tức căn nguyên và tiên lực cực cao, một nơi mà ta ít gặp được trong đời, rất thích hợp để xây động phủ và tu luyện lâu dài!”

Thành Ca và Tam Nhãn Hổ vừa tiếp tục phi hành, vừa hai mặt nhìn nhau.

“Tu luyện?”

Từ này đối với hai người họ… lại xa lạ như vậy.

“Khụ.”

Thành Ca sờ mũi, hàm hồ nói: “Những chỗ này vẫn chưa đủ hoàn mỹ.”

Tam Nhãn Hổ cũng gật đầu phụ họa liên tục.

“Không sai, những chỗ kia tuy là địa linh, nhưng đều chưa đủ kiệt xuất…”

Đúng là Yên Dĩ nghe không hiểu ý của hai người họ.

Không lâu sau, Thành Ca và Tam Nhãn Hổ đồng thời hạ đụn mây xuống, hạ xuống bên cạnh một hồ nước có những dãy núi thấp thoáng phía xa xa.

“Nơi đây cũng không tệ lắm.”

Thành Ca nhìn bốn phía, nơi đây đúng là phong cảnh tuyệt đẹp chim hót hoa nở mà.

Tam Nhãn Hổ cũng vô cùng đồng ý.

“Đúng vậy, phong cảnh đẹp thế này sẽ giúp chúng ta có tinh thần sảng khoái đấy.”

Yên Dĩ có hơi khó hiểu.

Nàng mặt không biểu cảm đưa ra ý kiến phản đối.

“Tiên lực và khí tức căn nguyên kém xa những nơi trước, cũng không thích hợp để mở động phủ.”

Nàng chỉ là một tiên nhân bình thường, tu luyện luôn luôn là việc nàng ưu tiên hàng đầu.

Thành Ca cười khoát tay.

“Cũng không thể nói như vậy được.”

“Bảo địa có tiên lực và khí tức căn nguyên nồng nặc như thế, chúng ta phải để lại cho Tiên quan càng cần nó hơn chứ!”

Tam Nhãn Hổ gật đầu liên tục.

“Không sai, bọn ta vẫn luôn là một con người khiêm nhường tốt bụng như vậy. Nơi tốt để lại cho người khác, tự chọn cái kém.”

Yên Dĩ sẽ tin tưởng mấy lời nói dối trá này của họ chắc?

Nhất là dọc theo con đường này, Khương Thành đã chiếm được không ít lợi lộc, nào phải người khiêm nhường gì đâu chứ.

Nàng thoáng cảm giác tình huống xung quanh.

Sau đó, nàng không chút che giấu nào mà cống hiến ánh mắt khinh bỉ của mình.

Trong phạm vi chục triệu dặm xung quanh đây có ước chừng trên trăm tòa động phủ của Tiên quan.

Thực lực của những Tiên quan này không mạnh, hơn phân nửa chỉ bằng Thiên Tôn và Tôn Giả, đoán chừng cũng chỉ có Tiên quan cửu phẩm.

Chẳng qua những Tiên quan đó có một đặc điểm chung rất vi diệu - tất cả đều là nữ.

Ven đường có nhiều nơi như vậy, đúng là vẫn không đặc thù bằng nơi này.

Mặc dù Tam Nhãn Hổ và Khương Thành chưa từng nói rõ, nhưng chút tâm tư này sao nàng không nhìn ra được chứ.

“Ca, ngươi làm động phủ ở đây đi, ta đi chào hỏi các hàng xóm xung quanh cái!”

Tam Nhãn Hổ xung phong nhận việc, muốn đi làm quen với các muội tử lân cận.

Thành Ca nhìn Yên Dĩ một cái, sau đó mới nói một câu đầy ẩn ý.

“Không phải ngươi nhắm trúng nàng ấy à?”

“Ca ngươi biết rõ rồi mà còn hỏi nữa, nào có việc vì một đóa hoa mà buông tha cho cả vườn hoa chứ…”

Nói xong, Tam Nhãn Hổ biến mất trong tầm mắt của hai người.

Khương Thành nhún vai.

Sau đó hắn bắt đầu kiến tạo động phủ.

Đầu tiên là thay đổi địa hình xung quanh.

Một ít cỏ dại bụi cây ven hồ và những ngọn núi nhỏ gây ảnh hưởng đến phong cảnh, tất cả đều bị hắn nhổ đi hoặc là đổi vị trí.

Ầm ầm, ầm ầm!

Nhất thời, bên hồ không ngừng vang lên từng tiếng nổ lớn, hoàn toàn giống như một bức họa tráng lệ về việc gây dựng lại non sông.

Yên Dĩ khoanh tay, thờ ơ đứng im ở một bên, không hề có ý định giúp một tay.

Đối với nơi này, nàng rất không hài lòng.

Nhưng cũng không còn cách nào, Khương Thành mới là người quyết định cuối cùng.

Thật ra nàng rất tò mò, người này tính làm gì để “độ hóa” mình đây nhỉ?

Mà mình thì “đấu tranh” với hắn như thế nào ta.

Trong lúc đứng đấy âm thầm suy nghĩ, mặt hồ bình tĩnh bên cạnh bỗng rung rung kịch liệt.

Ngay sau đó, hồ lớn rộng mênh mông cũng chấn động theo.

Vèo!

Một bóng hình khổng lồ vụt bay lên trời từ đáy hồ!

Bầu trời bị che đậy, không gian lập tức tối sầm lại.

Tõm!

Từng cột nước lớn bắn vào không trung, đồ sộ tráng lệ, sau đó lại lần nữa rớt xuống trong hồ và bốn phía.

Những giọt nước rơi trên bờ quả giống như vô số sao băng rơi xuống.

Trên mặt đất Thành Ca vừa mới san bằng lập tức xuất hiện nhiều hố sâu, số lượng đếm không hết.

Thấy vậy, mắt hắn không khỏi giật giật.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một con yêu thú che khuất cả bầu trời.

Con thú này có hình thể vô cùng hùng vĩ, giống như một đám mây đen cuồn cuộn to lớn không gì sánh bằng.

Đôi mắt sắc bén hiện lên màu vàng, hai bên má có râu, miệng mếu không tai, rõ là yêu thú trong nước nhưng lại có lưng mọc bốn cánh.

Dù sao Khương Thành cũng từng là người đứng đầu vạn yêu.

Vẫn có chút kiến thức về yêu tộc, hơi phân biệt một hai, nhận ra đây là Vân Lãng Lưu Vũ Thú!

Con Vân Lãng Lưu Vũ Thú này có cảnh giới Tôn Giả.

Chẳng qua lúc này nó ở giữa không trung giương nanh múa vuốt, khí thế kinh người.

Giọng ồm ồm vang lên làm chấn động núi rừng xa xa, khiến nó không ngừng rung lắc.

“Tiên quan vô tri từ đâu tới đây?”

“Dám quấy nhiễu bổn tọa, tội đáng muôn chết!”

Đối với sự xuất hiện của hắn, thật ra Thành Ca không kinh ngạc lắm.

Lúc đi tới nơi này, hắn, Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ cũng đã phát hiện trong hồ này có một con yêu thú từ trước rồi.

Chẳng qua ba người đều không coi trọng nó.

Giờ con yêu thú này chủ động nhảy ra ngoài, hắn cũng chả bận tâm.

Chỉ có thể xòe tay nhún vai: “Xây động phủ, sao nào?”

Vân Lãng Lưu Vũ Thú giương cả bốn cánh, cuồng phong gào thét.

Khương Thành chỉ là Đế Cảnh bát trọng trung kỳ, còn thấp hơn cả nó.

Sau khi thấy nó rồi, hắn còn không chịu nhận sai ngay lập tức nữa, quả thực là không thể tha thứ.

“Lạc Yên Hồ này là địa bàn của ta…”

“Ồ.”

Thành Ca dứt khoát cắt lời hắn.

“Ngươi yên tâm đi, không có sao đâu.”

Hắn khoát tay: “Ta rất dễ nói chuyện, không ngại việc ngươi xấu, cho phép ngươi làm hàng xóm của ta.”

Yên Dĩ đang thu liễm khí tức, lặng lẽ đứng hóng chuyện ở phía xa, cũng suýt thì bị nghẹn chết vì những lời này.

Người này nghe không hiểu ý của đối phương thật, hay giả bộ làm như thế?

Vân Lãng Lưu Vũ Thú đối diện giận tím mặt!

“Đồ đáng chết, xung quanh Lạc Yên hồ đều là địa bàn của ta hết. Mau cút ngay cho ta, đắc tội bổn tọa…”

Tiếng hắn ngừng lại.

Bởi vì có một ánh kiếm rơi từ trên xuống như một dải lụa.

Keng!

Khương chưởng môn tiêu sái đút kiếm vào vỏ.

Rào rào!

Từng mảng máu đen như mực bắn xuống tung tóe.

Xen lẫn trong đó là các phần chân cụt tay cụt tứ tán và nội tạng tanh hôi bị cắt ra của Vân Lãng Lưu Vũ Thú.

Khương Thành phất tay.

Trong hư không dường như có một bàn tay khổng lồ vô hình nâng tất cả những thứ dơ bẩn này trên không.

Sau đó dùng không gian truyền tống, đưa tất cả chúng nó vào trong dị không gian.

Hắn cũng không muốn làm cho nhà mới của mình vừa dơ vừa thối.

Chỉ để lại tại chỗ một viên yêu đan.

Khương chưởng môn ra tay, đương nhiên sẽ không tay không mà về rồi.

Mặc dù yêu đan này chỉ có cấp Tôn Giả, nhưng cũng có thể dùng làm tài liệu cho Đế đan ngũ phẩm nha.

Làm xong mọi chuyện, hắn mới phủi tay một cái.

Rồi lại tiếp tục hào hứng kiến tạo động phủ của hắn.

Chương 1139: Tiền bối Hổ Yêu

Yên Dĩ đứng một bên tỏ vẻ mình đã sợ ngây người.

Nàng vừa nhìn thấy gì?

Vân Lãng Lưu Vũ Thú cứ thế bị giết như vậy?

Yên Dĩ chẳng thấy kì lạ về việc Khương Thành có thể giết đối phương trong tích tắc như vậy.

Đổi thành một Chí Tôn như nàng thì cũng có thể làm được một cách dễ dàng thôi, dù sao đối phương cũng không mạnh.

Nhưng vấn đề là… nơi này là Thiên Cung đấy.

Những ai có thể ở lại nơi này đều là Tiên quan chính thức đã đăng ký ghi danh cả rồi.

“Ngươi cứ như vậy giết hắn à?”

Nàng không kìm nổi biểu cảm thờ ơ trên mặt nữa, lập tức lên tiếng hỏi.

“Có vấn đề gì sao?”

Thành Ca không ngẩng đầu.

Đối phương khiêu khích gây chuyện, hắn bèn giết ngược lại, rất bình thường ấy chứ.

Cũng chỉ giết một tên Đế Cảnh cửu trọng "cùi bắp" thôi mà.

Hắn cũng không biết chủ đề này có gì phải thảo luận nữa.

Rất nhanh, từng tòa cung điện vô cùng tráng lệ và tinh xảo đột ngột tự dưng từ dưới đất mọc lên.

Trong trường hợp này, kỹ năng tạo vật chết của hệ thống thực sự dùng rất tốt.

Nhưng Yên Dĩ đã không rảnh để thấy khiếp sợ bởi loại thủ đoạn này.

Nhìn bóng dáng bận rộn của Khương Thành, nàng cảm thấy hoang đường cực kỳ.

Người này vừa giết một Tiên quan mà vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Dù là một người nổi bật trong Tà Tiên Giới như nàng cũng biết hậu quả khi giết một Tiên quan của Thiên Cung.

"Ngươi giết một Tiên quan…"

"Ca là Ẩn Hoàng đó, giết một tên nhỏ con thì sao chứ?"

Yên Dĩ bỗng phản ứng lại.

Bởi vì vụ đánh cược giữa Thiên Cung và Tà Tiên Giới, trong vòng trăm ngàn năm không thể xử tử Khương Thành được, nếu không sẽ trực tiếp bị phán thua.

Cho nên thật ra người này có một kim bài miễn tử.

Chẳng qua là, cái kim bài miễn tử này chỉ là tạm thời mà thôi.

Nàng cười khẽ, hỏi một cách mỉa mai: "Ta thật tò mò, ngươi không suy nghĩ cho tương lai à?"

Tiên nhân giống như họ, sống hơn mấy trăm mấy ngàn tỷ năm cũng hoàn toàn không là vấn đề.

Chỉ nghĩ đến sự thoải mái ở hiện tại, trăm ngàn năm sau thì sao đây?

"Tương lai cấp cao của Thiên Cung nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ."

“Ngươi đòi vị trí Ẩn Hoàng, uy hiếp mặc cả với họ, bắt nhiều Đạo Tôn dập đầu với ngươi, giờ lại giết Tiên quan nữa, dùng từ làm nhiều chuyện xấu cũng không đủ để hình dung…”

Nàng nhìn có chút hả hê, nói: “Qua trăm ngàn năm sau, ngươi sẽ chết rất thảm.”

Thành Ca cười cười: “Muội tử ngươi ra sức thật đấy, bây giờ đã bắt đầu cổ động ta làm phản Thiên Cung rồi hả?”

Bị hắn nói trúng tim đen, Yên Dĩ cũng không lúng túng, ngược lại còn cười khẩy một cái.

“Lời ta nói đều là sự thật.”

“Cho dù như ngươi thực sự thắng ta, trăm ngàn năm sau ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt.”

“Nếu ta là ngươi, giờ ta sẽ nghĩ xem làm sao để thoát khỏi Thiên Cung. Đó mới là lựa chọn sáng suốt.”

Khương chưởng môn nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó thở dài.

“Thôi đi, ca có tinh thần giữ chữ tín lắm đó, đã lấy vị trí Ẩn Hoàng rồi thì phải làm cho tốt.”

“Chúng ta cứ chờ mà coi!”

Lúc hai người trò chuyện câu được câu không thì Tam Nhãn Hổ cũng bận rộn thông báo cho hàng xóm xung quanh.

Bởi vì ở gần đây đa số đều là nữ Tiên quan, cho nên thấp thoáng ở giữa các vùng núi là những đình đài lầu các được bố trí khá là khéo léo.

Lâm viên ở đây cũng được bố trí rực rỡ nhiều màu sắc, nhìn rất xinh đẹp.

Dù sao hắn cũng là Chí Tôn, vừa xuất hiện liền giống như ném một hòn đá lớn vào ao, làm kinh động một đoàn nữ Tiên quan.

“A, tiền bối!”

Những nữ Tiên quan này đa số chỉ là Đế Cảnh cửu trọng, còn có mười mấy người là Thiên Tôn.

Luận cảnh giới, các nàng kém xa Tam Nhãn Hổ.

Mà phẩm cấp của các nàng ở Thiên Cung cũng không cao, chỉ là Tiên quan bát phẩm cửu phẩm.

Đột nhiên thấy một tiền bối Chí Tôn tới, họ đều cho rằng hắn thấp nhất cũng là Tiên quan thất phẩm.

Đẳng cấp ở Thiên Cung sâm nghiêm nên những nữ Tiên quan này tất nhiên không dám bất kính.

"Chào tiền bối!"

"Vị tiền bối Hổ Yêu này lạ mặt thật đấy…"

"Là tiền bối mới nhậm chức hả?"

"Chẳng lẽ tới để dò xét?"

"Tiền bối là Tiên quan của Tư nào thế?"

"Sao lại rảnh rỗi chạy tới nơi nhỏ bé này của chúng ta?"

Mặc dù Tam Nhãn Hổ biến thành hình người nhưng hắn không thèm che giấu yêu khí của mình chút nào. Huống chi giữa những nữ Tiên quan này cũng có Yêu tộc và những tộc khác nữa.

Tam Nhãn Hổ vốn định nói ta là hàng xóm mới của các ngươi, mới dọn tới đây, mời các ngươi đi qua tham gia niềm vui thăng quan.

Nhưng khi nghe đám oanh oanh yến yến bên người suy đoán, hắn đảo mắt, cảm thấy chủ ý này rất được.

Vì vậy hắn ưỡn ngực, mặt đầy uy nghiêm nói: "Không sai, ta là Tiên quan ngũ phẩm của Phân Lại Tư, cố ý qua tới để kiểm tra các ngươi."

Vừa nghe vị này do bộ môn quan trọng "Phân Lại Tư" phái tới, hơn nữa còn là Tiên quan ngũ phẩm cao quý, những nữ Tiên quan ở đây càng hoảng sợ, càng cung kính hơn.

Rất nhanh, Tam Nhãn Hổ được đón xuống dưới.

Đương nhiên, hắn được nhiệt liệt hoan nghênh và tiếp đãi nồng nhiệt, có thể nói là đãi ngộ bậc đế vương.

Chỉ là, các nữ Tiên quan có thể lên trời đều không phải đứa ngốc.

Họ nhanh chóng phát hiện giữa ngôn từ của vị "Tiên quan ngũ phẩm" này có trăm ngàn lỗ hổng.

Một khắc sau, Tam Nhãn Hổ "vô ý" làm lộ ngọc phù tượng trưng cho thân phận của mình, cũng bại lộ sự thật rằng mình chỉ là một Tiên quan cửu phẩm.

Vì vậy, chư vị nữ Tiên quan bị lừa gạt đồng thời trở mặt.

Hai bên thế mà đánh nhau.

Tam Nhãn Hổ cũng không có kim bài miễn tử, cũng không dám tùy tiện giết người ở Thiên Cung này.

Huống hồ hắn vốn là bên đuối lý, nên cũng không ra chiêu giết người.

Bên này đại chiến với nhau, ở xa xa, kiến trúc sư Khương Thành vừa hoàn thành một dãy cung điện khổng lồ cũng nghe thấy chút động tĩnh.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hắn vội vàng đưa Yên Dĩ bay đi.

Khi hai người chạy tới hiện trường, Tam Nhãn Hổ đã nhốt rất nhiều nữ Tiên quan lại.

Tuy không chết, nhưng từng người hoặc đứng hoặc nằm tại chỗ, không cách nào nhúc nhích được.

Bó tay rồi, dù sao Tam Nhãn Hổ cũng là Chí Tôn, thực lực mạnh hơn các nàng nhiều lắm.

Thành Ca rất là buồn bực, kêu ngươi tới mời người qua chúc mừng cho ca, thuận tiện kéo gần mối quan, sao ngươi lại đánh nhau với người ta luôn rồi?

Hắn vội vã vọt vào giữa sân, một chưởng bức lui Tam Nhãn Hổ.

"Tất cả dừng tay!"

"Chuyện gì thế này?"

Đám nữ Tiên quan kia đã lâm nguy từ lâu, sắp "bị diệt toàn quân" cả rồi.

Đang lúc tuyệt vọng, đột nhiên có người xông vào giữa sân, lại còn bức lui tên bịp bợm ghê tởm Hổ Yêu, nhất thời vui cực.

“Tiền bối đến đúng lúc lắm!”

“Tên Hổ Yêu này giả mạo Thượng cấp Tiên quan của Phân Lại Tư, quả là to gan lớn mật!”

“Không sai, hắn còn lừa bọn ta, giở trò muốn kiếm hời…”

Chẳng qua ngay sau đó, các nàng nhìn ra Khương Thành vẻn vẹn chỉ có “cảnh giới thấp” là Đế Cảnh bát trọng trung kỳ.

Tâm trạng vốn vui sướng nháy mắt lạnh hơn nửa.

Vốn tưởng là một trợ thủ mạnh mẽ, ai dè còn không bằng bọn ta nữa?

Tam Nhãn Hổ cười hì hì, xòe tay với Thành Ca.

“Lúc đầu định chơi với thao tác cao cấp chút, không ngờ lại lật xe.”

“y, lần này đúng là sai lầm của ta.”

Các nữ tiên ở một bên hai mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhíu mày, ánh mắt nhìn Khương Thành cũng hơi có ác cảm.

Thì ra tên mới tới này có quen biết với Hổ Yêu, là đồng bọn của hắn?

Trên mặt Tam Nhãn Hổ chẳng có chút sốt ruột hay xấu hổ nào, hắn còn đang đứng đấy tiếc nuối nữa.

“Vừa tới đã đánh mất tất cả thiện cảm rồi.”

“Ca, xem ra ta không thể cùng các nàng…”

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị Thành Ca phẫn nộ cắt lời.

“Ai là ca của ngươi?”

Chương 1140: Khương chưởng môn đại nghĩa diệt thân

Vụt!

Khương chưởng môn không chút do dự sử dụng phất trần lừa được từ tay Dao Lang Đạo Tôn lần trước.

“Tên Hổ Yêu nhà ngươi, thật to gan!”

“Dám giả mạo thân phận, lừa dối những tiên tử vừa xinh đẹp vừa cao nhã thanh khiết như vậy, quả là nhân thần cộng phẫn mà!”

Hắn một tay nắm phất trần, một tay chỉ vào Tam Nhãn Hổ.

Ngón tay còn run run vì sự phẫn nộ quá mức.

“Sau khi bị phát hiện rồi, ngươi còn ngoan cố chống trả, mưu toan hạ độc thủ để diệt khẩu các nàng!”

“Các nàng ấy xinh đẹp như vậy, sao ngươi có thể nhẫn tâm, sao ngươi có thể làm như thế, ngươi có còn là con người không?”

“À ta quên mất, ngươi quả thực không phải con người…”

Đám nữ Tiên quan nghe đến suýt ngây ra.

Người này chỉ có Đế Cảnh bát trọng mà cũng dám chỉ vào một Chí Tôn rồi điên cuồng mắng mỏ, lá gan cũng quá lớn rồi nhihr?

Chỉ là, sao lời của hắn lại có thể dễ nghe như vậy chứ?

Xinh đẹp, cao nhã thanh khiết…

Rất nhiều nữ Tiên quan không khỏi nhìn Thành Ca với ánh nhìn thân thiện hơn.

Dù sao, trên đời này không chỉ mỗi mình Thành Ca thích được nghe lời tâng bốc.

Tam Nhãn Hổ nói thầm trong lòng, trước đây ngươi cũng đâu phải người nhiệt tình chính trực như vậy đâu.

Hôm nay ngươi đây là diễn cái gì thế?

Nhưng mà vừa nghĩ lại, hắn liền phản ứng kịp.

Ca đây là muốn bán đồng đội!

Thấy mình chơi hư rồi, hắn lập tức phân rõ giới hạn, sau đó còn có thể thuận tiện làm tăng độ thiện cảm của các nữ tiên nữa.

Vậy làm sao mà chịu được?

“Ca! Thành Ca của ta!”

Hắn nhếch miệng.

“Ngươi như vậy không được tử tế cho lắm nhỉ? Hai ta là ai với ai chứ, ngươi bán ta kiểu đó cũng có phần không trượng nghĩa…”

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt của các nữ Tiên quan lại lần nữa mang vẻ nghi ngờ.

Cũng đúng, hai người này rõ ràng có quen biết.

Nghe giọng điệu của tên Hổ Yêu này, có vẻ còn rất quen thuộc nữa.

Thậm chí ngay cả Yên Dĩ cũng lộ ra ánh mắt ngờ vực.

Theo hiểu biết của nàng, lúc trước Tam Nhãn Hổ và Khương Thành không quen nhau.

Giờ nghe ý này, nghĩa là hai người đã quen biết từ sớm?

Vậy chẳng phải việc Tam Nhãn Hổ cứu mình lúc trước là giả vờ sao…

Cuối cùng nàng cũng phản ứng kịp.

Chỉ là nàng chưa kịp phẫn nộ chất vấn, Thành Ca đã nghĩa chính từ nghiêm cắt lời Tam Nhãn Hổ.

“Ngươi câm miệng!”

“Ta không có tiểu đệ nào như ngươi!”

“Ta kêu ngươi tới mời các tiên tử tới dự tiệc, ngươi lại làm cái gì? Ta có kêu ngươi giả mạo Tiên quan cao giao của Phân Lại Tư không?”

Hắn vô cùng đau đớn chỉ vào Tam Nhãn Hổ, không ngừng lắc đầu.

“Ngươi làm ta quá thất vọng rồi.”

“Thật không ngờ ngươi lại là một con yêu như vậy, tri nhân tri diện bất tri tâm mà!”

“Ta cũng nhìn không được nữa, nên mới phải ra mặt vì các tiên tử đây…”

Tam Nhãn Hổ đều nghe đến ngây người. Biểu cảm và giọng điệu của ca này quá chân thật đi, đừng nói đến những nữ tiên và Yên Dĩ, ngay cả hắn cũng lần không ra thực hư nữa.

Hắn không khỏi bí mật truyền âm.

“Ca, ngươi sẽ không đùa thật đấy chứ, lại ân đoạn nghĩa tuyệt với ta chỉ vì nguyên nhân này sao?”

Thành Ca cũng bí mật truyền âm.

“Tuyệt cái đầu ngươi, không thấy ta đang diễn à?”

“Chậc, ngươi cũng quá không trượng nghĩa, thế mà lại nhân cơ hội bán ta để gia tăng độ thiện cảm…”

Thành Ca bĩu môi: “Ta bán ngươi lúc nào, còn không phải do ngươi chơi hỏng rồi sao, trách ai được chứ?”

Nói thật, từng người trong nhóm nữ tiên này đúng là thiên kiều bá mị thật, nhưng mỹ nữ tuyệt sắc mà Thành Ca biết cũng có thể xếp thành một bản tăng mạnh khác.

Mà người quen của hắn như Lam Đề, Thương Linh, Mâu Vũ, Thu Vũ Tuyền, luận dung mạo hay khí chất thì đều ở trên những nữ tiên này.

Hắn cũng không biết vì sao mình lại theo thói quen mà muốn làm tăng độ thiện cảm của các nữ tiên.

Có lẽ… do thiên tính nào đó trong xương rồi.

“Dù sao ngươi cũng tử trận rồi, không cần dụ dỗ ta đâu, chi bằng lợi dụng sự hi sinh của ngươi để thành toàn cho ca, như vậy ít nhất chúng ta không chết hết…”

Nghe hắn đường hoàng nói ra những lời “không giống tiếng người” như vậy, một con yêu xấu xa như Tam Nhãn Hổ cũng bị đánh bại.

“Cái quái gì vậy, quả nhiên ngươi càng vô sỉ hơn ta mà!”

“Được rồi được rồi, lần này ngươi tạm thời chịu uất ức đi, lần sau ta cũng có thể phối hợp với ngươi mà…”

Thành Ca vừa kết thúc truyền âm, vừa vung phất trần đi tới.

“Để mạng lại đây!”

Đánh là vẫn phải đánh một cái, như vậy trông mới thật được.

Binh binh bốp bốp, một người một hổ nhanh chóng đánh nhau dưới cái nhìn chăm chú đầy lo lắng của các nữ tiên.

Làm bạn nối khố, Khương Thành và Tam Nhãn Hổ am hiểu sâu sắc bí quyết chủ yếu khi đánh nhau giả như này.

Đó chính là thanh thế phải lớn thiệt lớn, nhưng trên thực tế thì mức thương tổn phải chịu luôn được khống chế ở một mức nhất định.

Bốn loại căn nguyên của Tam Nhãn Hổ đều xuất hiện.

Khương Thành cũng vung đạo khí thất giai, thúc giục căn nguyên băng của mình lên trời xuống đất.

Mà ở xung quanh nơi căn nguyên qua lại, hai người không hẹn mà cùng tạo ra rất nhiều đặc hiệu nổ mạnh, khiến người ta căn bản là không thể nhìn rõ tình hình thực tế.

Đám nữ tiên vốn tưởng Khương Thành không biết tự lượng sức.

Nhưng thấy hắn thúc giục căn nguyên, lại theo thời gian trôi qua, sắc mặt các nàng cũng dần dần thay đổi.

Thì ra đây là một vị tiền bối cấp Chí Tôn "che giấu tu vi"!

Rất nhiều nữ tiên thấy dáng vẻ tiêu sái khi "anh dũng chiến đấu" của Khương Thành, lại nhìn Tam Nhãn Hổ "liên tục bại lui", trong mắt càng có nhiều tia sáng kỳ lạ.

Ầm!

Theo tiếng nổ cuối cùng, một bóng người bay ngược ra, rơi xuống đất.

Không phải Tam Nhãn Hổ thì là ai?

Chỉ thấy người hắn chồng chất những vết thương, miệng còn phun máu, khí sắc uể oải không thôi, giống như dầu hết đèn tắt.

Thấy cảnh này, chúng nữ tiên đều giật mình hoảng sợ.

Cho dù ngươi có đại nghĩa diệt thân thì cũng không cần đánh ác như thế, đánh nặng như vậy chứ!

Thoáng khiển trách một hai là được rồi mà!

Nếu đánh chết thì làm thế nào cho phải?

Mà trái lại, Khương Thành vẫn mang dáng vẻ áo bào trắng phiêu dật xuất trần như trước.

Phất trần lay động giống như cao nhân đắc đạo.

“Ca, lần này ngươi thiếu ta một ân tình đấy, đừng quên!”

Tam Nhãn Hổ “hơi thở mong manh” nằm trên đất vẫn không quên truyền âm, bảo Thành Ca làm cái giấy nợ.

Thật ra hắn không bị chút tổn thương nào hết, những vết thương trên người hắn đều do chính hắn ngụy tạo nên.

Thấy hắn diễn thật như vậy, Thành Ca cho hắn một cái đánh giá tốt.

“Không thành vấn đề, ân tình này ta nhớ kỹ rồi!”

Sau đó, Khương chưởng môn nhìn một vòng quanh những nữ tiên kia.

“Tuy các tiên tử cũng không có thương vong, nhưng hành vi của ngươi quá mức ác liệt, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng tha thứ như vậy!”

“Dù ngươi là Tiên quan cửu phẩm, ta cũng phải đại nghĩa diệt thân, chém giết ngươi…”

Đương nhiên hắn sẽ không giết Tam Nhãn Hổ, hắn chỉ đang làm dáng mà thôi.

Mà các nữ Tiên quan cũng sẽ không để hắn giết.

Ngoại trừ Thiên Đế, Chấp Luật Tư, Hình Ngục Tư, những người khác trong Thiên Cung đều không có tư cách tự ý xử tử bất kỳ một vị Tiên quan nào.

“Tiền bối khoan đã!”

Có ba nữ quan bát phẩm cầm đầu vội vàng tiến đến, ngăn cản Thành Ca đang trong cơn “thịnh nộ”.

“Trong chuyện này bọn ta cũng không bị thương tổn gì về mặt thực tế, không bằng cứ dừng ở đây đi!”

“Đúng vậy, tiền bối ngươi ra mặt cho bọn ta, bọn ta thấy biết ơn từ tận đáy lòng.”

“Thế nhưng tên Hổ Yêu này không giết được, dù sao hắn cũng là Tiên quan mà.”

Vì biểu hiện sự công chính nghiêm minh của mình, Thành Ca vẫn tiếp tục làm bộ phẫn nộ.

“Cũng được, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!”

“Tên Hổ Yêu làm bại hoại môn phong nhà ngươi, ta phạt ngươi trông coi động phủ trăm ngàn năm, ngươi có phục không?”

Tam Nhãn Hổ nói thầm đây đâu tính là nghiêm phạt.

Chẳng phải lúc đầu ta cũng theo ngươi cùng tới động phủ để làm màu rồi sao, đây hoàn toàn không thay đổi gì hết luôn ấy?

Vì diễn kịch, đương nhiên hắn vẫn phải làm vẻ khổ sở như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

“Phục rồi phục rồi, về sau ta cũng không dám nữa.”

Chuyện này cứ như vậy bỏ qua.

Chương 1141: Vân Lãng Cực Thái

Sau một hồi náo loạn như vậy, một người chưa từng quen biết với những tiên nữ này như Thành Ca, vậy mà đã nhanh chóng làm cho họ nảy sinh thiện ý.

Dù gì thì vừa rồi các tiên nữ cũng đang ở trong tình thế bấp bênh.

Khương Thành xuất hiện ngay giữa không trung, mạnh mẽ ra tay, còn vì việc nghĩa mà quên mất người nhà.

Vẻ vang rực rỡ được không chứ?

Các tiên nữ ở trên Thiên Cung lâu vậy rồi, cao thủ thì cũng gặp nhiều rồi.

Nhưng người “chính trực”, hay giúp đỡ người khác như thế này, thì hắn là người đầu tiên.

Nhất thời, ánh mắt của một số vị tiên nữ nhìn Thành Ca đều như đang có chút hâm mộ.

Kết quả này rất tuyệt.

Nhìn Khương chưởng môn được các tiên nữ vây quanh vừa cảm ơn vừa hỏi han, khiến Tam Nhãn Hổ ở gần đó có chút ghen tị.

Hắn trước đây xung phong chạy đến là vì muốn chiếm đoạt cơ hội trước.

Lại không hiểu sao sau lại trở thành giúp đỡ cho Khương Thành.

“Hi hi…”

Hắn chỉ có thể xoa xoa tay, nhìn sang Yên Dĩ đang ở bên cạnh, muốn được an ủi đôi chút.

Nhưng người này chỉ quăng cho hắn một chữ.

“Cút!”“

Mấy ngày gần đây Yên Dĩ vốn không có chút ác ý nào với Tam Nhãn Hổ nữa, dù gì hắn cũng có ơn, cứu mình từ trong tay Khương Thành.

Trong lòng cũng có chút cảm kích.

Nhưng giờ đã biết hai người họ vốn dĩ đã quen nhau, cái cảm giác cảm kích đó sớm đã phải bay ra ngoài Cửu Tiêu Vân rồi.

Còn ở phía bên kia, Thành Ca đã thiết lập một tình hữu nghị sơ bộ với các tiên nữ rồi.

Nhóm các tiên nữ này đại khái có thể chia ra làm ba nhóm.

Một nhóm là vũ nữ của Vũ Tần Tư, cũng chính là bộ phận mà Yên Dĩ suýt chút bị đưa đến.

Hơn bốn mươi vị Thiên Cung vũ nữ ở đây chỉ là một bộ phận nhỏ của Vũ Tần Tư, cũng được gọi là một chi nhánh.

Một nhóm là nhạc nữ của Cầm Nhạc Tư, có khoảng hơn ba mươi người.

Hơn ba mươi người còn lại thì ở vô số các bộ phận khác trên Thiên Cung “làm việc”.

Có một số thì phụ trách trồng Tiên dược, một số thì phụ trách giúp đỡ luyện đan, và vô số các loại ngành nghề khác.

Tất cả bọn họ đều sống ở gần đây là bởi vì Thiên Cung đã sắp xếp Động phủ của họ ở đây.

Đây là một trong những nơi có vô số “Tiên quan cấp thấp nhất”.

Mặc dù nói là cấp thấp nhất nhưng dù gì thì cũng đều là Tiên quan.

Nghĩ lại có rất nhiều Thiên Tôn dưới trướng Gia Vương đạo trưởng đều mới chỉ là tạp dịch, nếu thực sự nhìn thấy đám vũ nữ và nhạc nữ còn phải lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ nữa.

Vị tiên nữ đứng đầu trong đám vũ nữ tên là Bạch Nguyên, tu vi Thiên Tôn, Tiên quan bát phẩm.

Lúc này đang nắm lấy tay của Thành Ca còn nhiệt tình giới thiệu hắn cho những tiên nữ khác.

Còn vị tiên nữ đứng đầu trong đám nhạc nữ tên là Nguyệt Chỉ, cũng là Thiên Tôn và Tiên quán bát phẩm, nhưng lại rất ngại ngùng, dùng chiếc khăn xanh tựa như thác nước che đi nửa khuôn mặt của mình, thỉnh thoảng mới liếc nhìn trộm Khương chưởng môn trong đám người đó.

Trong những tiên nữ còn lại cũng có một vị tiên nữ đứng đầu tên Nam Chước.

Nàng mặc một bộ áo giáp màu xanh nhạt, hai tay ôm một cây kiếm, đứng bên cạnh với dáng vẻ kiêu ngạo, nghe nói là thành viên của Thiên Vi Quân, là nữ Tiên quan thuộc loại chiến đấu.

Đắm mình trong cái đám con gái hiền lành này, Thành Ca có chút say mê lại có chút bùi ngùi.

Nhớ đến năm đó ở Phi Tiên Môn dưới Hạ Giới, lúc lần đầu tuyển người mới, hắn từng có kế hoạch tuyển một loạt mỹ nhân, muốn biến mình thành một khoảng xanh giữa vạn bông hoa.

Chỉ tiếc là Kỷ Linh Hàm lại phủ định cái kế hoạch đó.

Tuy rằng những tiên nữ này hiện giờ không phải là người của Phi Tiên Môn, nhưng cũng coi như là một bước nhỏ để đạt được mục tiêu.

“Đúng rồi, Khương tiền bối, ngươi là Tiên quan mấy phẩm vậy? Nhận chức ở đâu vậy?”

Đối diện với vấn đề của Bạch Nguyên, Thành Ca không có ý định che giấu.

Hắn vỗ vỗ ngực, nhìn về phía mấy ánh mắt tò mò của mấy vị tiên nữ đó, hắn đắc ý nói: “Cấp bậc của ta là Ẩn Hoàng, cùng cấp bậc với Thiên Đế, không có chức vụ cụ thể gì, nhưng lại to hơn bất kì một vị Tiên quan nào!”

Đám đông này dần im lặng, đám tiên nữ vừa nãy còn xôn xao nhìn nhau.

Họ lập tức bật cười.

“Khương tiền bối đúng là thích nói đùa.”

“Làm gì có cấp Ẩn Hoàng cơ chứ?”

“Đúng vậy đó, hơn nữa ngươi sau này cũng đừng tuỳ tiện nhắc đến Thiên Đế nữa, làm vậy là thiếu tôn trọng, nếu bị người của Chấp Luật Tư nghe thấy thì phiền phức lắm đó.”

“Khương tiền bối, với sức mạnh của ngươi chắc ngươi là một Tiên quan thất phẩm tân nhiệm nhỉ?”

Nhìn thấy ánh mắt trêu chọc tràn đầy sự nghi ngờ, miệng Thành Ca nhếch lên, nhất thời không biết nói gì cho tốt.

Ta khó khăn lắm mới nói sự thật, các ngươi lại không tin?

Xem ra cái tên Ẩn Hoàng còn chưa kịp lan truyền rồi.

“Vậy các ngươi cứ coi ta là Tiên quan thất phẩm là được rồi.”

Hắn nhún vai bất lực.

“Đúng rồi, Động Phủ của ta mới đây đã hoàn thành, lần này ta đến đây là để mời hàng xóm mọi người đến xem!

Đối với việc này, các vị tiên nữ tất nhiên sẽ không từ chối rồi.

Một hàng người rất nhanh đã đến chỗ bờ Lạc Yên hồ trước đó.

Nhưng khi nhìn thấy nơi này, sớm đã không giống trước đây nữa.

Cung điện trải dài hàng trăm dặm ở bên cạnh hồ đều là do Thành Ca dựng nên, trong đó các đình, đài lầu các điểm xuyến, vườn hoa, vườn chim và những dòng sông, ao hồ trông khá là tao nhã.

“Woa!”

“Ở đây cũng đẹp quá đi mất?”

“Đây là Động phủ của ngươi sao? Nếu mà không biết trước còn nghĩ đây là cung điện của Đạo Tôn chứ!”

Các tiên nữ khen mãi không thôi.

Nhưng vị tiên nữ đứng đầu của nhạc nữ Nguyệt Chỉ lại có chút bất an.

“Khương tiền bối, Động phủ của ngươi có phải xây hơi to rồi không, nếu mà bị Tiên quan của Bỉnh Lễ Tư nhìn thấy, sợ rằng sẽ bị trị tội đó!”

Những tiên nữ khác cũng mới phản ứng lại.

“Đúng đó Khương tiền bối, ngươi không thể làm một Động phủ to lớn như thế này được.”

“Thiên Cung đã có quy định là Động phủ của Tiên quan thất phẩm không thể vượt phạm vi quá mười dặm.”

“Mỗi phẩm giai của Động phủ của Tiên quan đều có một đặc điểm kỹ thuật hạn chế không thể vượt quá.

Nhìn ánh mắt lo lắng của bọn họ, Thành Ca nhất thời không còn gì để nói.

Ấn tượng của hắn đối với Thiên Cung liên tục thay đổi.

Có lúc thì thấy cũng được, nhưng giờ lại thấy có rất nhiều chuyện linh tinh.

“Yên tâm đi, Động phủ này của ta dù có lớn hơn gấp mười lần cũng không ai dám nói gì.”

Tiên nữ đối với lời nói này của hắn đương nhiên là không tin rồi.

Còn vị tiên nữ xuất thân là Thiên Vi Quân Nam Chước tự nhiên nghĩ ra gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Đúng rồi, thực sự không thể xây Động phủ ở đây được.”

“Khương tiền bối, ngươi vẫn nên đổi chỗ khác thì hơn!”

“Lại sao nữa?”

Thành Ca nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của nàng còn nghĩ có việc gì nghiêm trọng lắm.

Nam Chước nghiêm nghị nói: “Lạc Yên hồ này là Động phủ của Vân Lãng Cực Thánh, hắn sớm đã nói, những người bên ngoài không được phép vào khi không được cho phép!”

Những tiên nữ khác cũng lần lượt hùa theo.

“Đúng đúng đúng, đây là địa bàn của Vân Lãng Cực Thánh đó.”

“Chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi đây thôi, không thì sẽ tự rước họa vào thân mất!”

“Khương tiền bối, ngươi thực sự phải đổi chỗ khác đó, ở đây không phù hợp đâu…”

Nghe dáng vẻ của bọn họ làm như có việc gì lớn lắm, Thành Ca suýt chút nữa là bị chọc cười rồi.

“Vân Lãng Cực Thánh mà các ngươi nói có phải là một con Vân Lãng Lưu Vũ thú không?

“Đúng rồi, lẽ nào ngươi từng gặp qua hắn sao?”

“Hắn rất nóng tính, còn có tiếng là tính khí cáu kỉnh, dù bọn ta cách hắn rất xa, nhưng cũng từng nếm thử được sự bất hạnh của hắn…”

Khi các tiên nữ nhắc đến Vân Lãng Cực Thánh, tất cả đều lộ ra dáng vẻ nghĩ lại còn rùng mình.

“Ngươi đừng có đắc tội với hắn, trừ khi thực lực ngươi phải mạnh lắm thì hắn mới không thể làm ngươi.”

“Chúng ta nhanh chóng rời đi thôi, không lại quấy rầy đến hắn!”

Khương Thành dù bận nhưng vẫn ung dung buông lỏng bàn tay.

“Vậy giờ e là đã muộn rồi.”

Chương 1142: Thần Lôi Tư

Đã muộn rồi sao?

Đây là ý gì chứ?

Các tiên nữ đã có một dự cảm không lành.

“Lẽ nào ngươi và Vân Lãng Cực Thánh kia đã từng tranh chấp với nhau sao?”

“Không thể đắc tội với hắn được đâu!”

“Bị hắn ghi hận thì hậu quả rất nghiêm trọng đó.”

“Lại chẳng phải…”

Thành Ca xua xua tay, các tiên nữ nghe hắn phủ nhận thì thở phào nhẹ nhõm.

Không đắc tội thì tốt.

Sau đó họ nghe được nốt câu nói đằng sau của Khương chưởng môn.

“Cái tên Vân Lãng Lưu Vũ thú đó đã bị ta giết rồi.”

Vì để chứng minh, hắn còn móc móc ở trong cái nhẫn ra một viên Yêu đan hình tròn phát ra ánh sáng màu xanh lục.

“Hiện tại chỉ còn lại món đồ này, dù hắn có muốn ghi hận ta thì cũng không có cơ hội.”

Các tiên nữ nhìn thấy viên Yêu đan đó lập tức đờ cả người ra.

Sau một lúc, thật sự là bùng nổ.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi vậy mà lại giết chết hắn?”

“Ừ hứ.”

Thành Ca kiêu căng nhếch nhếch lông mày.

“Một chiêu giết chết trong một giây.”

Đến Yêu đan cũng đã được đưa ra rồi, đơn giản mà nói thì không cần hỏi gì nữa.

“Trời ơi, Vân Lãng Cực Thánh chết rồi!”

“Đây đây đây, đây thực sự là quá phi thường rồi.”

“Trời ạ, chết thật rồi…”

Miệng thì nói chết rồi, nhưng trong mắt của tiên nữ lại hiện lên sự ngây ngất và phấn khích.

Dễ nhận thấy được, con Vân Lãng Lưu Vũ thú này đã để lại cho họ rất nhiều hồi ức xấu.

Nghe thấy rằng hắn đã chết trong lòng lại âm thầm vui sướng.

Nhưng đồng thời cũng rất sốt ruột.

Bạch Nguyên cũng đã mất đi sự bình tĩnh.

“Lần này thực sự chết rồi, ngươi sao có thể giết nó được chứ, không thể giết nó được đâu!”

“Tại sao chứ?”

Thật ra là Thành Ca đang cố ý hỏi vậy dù đã biết được đáp án.

Hắn đang nghĩ đến chẳng qua cũng chỉ là một Tiên quan gì đó mà không được phép giết mà thôi.

Có điều việc này cũng không phải lần đầu hắn làm.

Lúc đó ở khu vực vứt bỏ, hắn cũng đã từng giết một tên Tiên quan rồi.

“Vân Lãng Cực Thánh không phải là Tiên quan…”

So với Bạch Nguyên, Nguyệt Chỉ và những nữ nhân khác đang lo lắng hoảng loạn, thì Nam Chước vẫn bình thản như vậy.

Bình tĩnh lùi về sau mười mấy bước chân, giữ chút khoảng cách với Khương Thành.

Điệu bộ này khiến cho Thành Ca có chút đau buồn.

Em gái đừng có chân thật như vậy chứ, dù cho ca đây có thực sự gặp phải rắc rối gì thì cũng vẫn cầm cự được.

Ngươi cũng không cần phải vạch rõ ranh giới với ta nhanh như vậy chứ?

“Nếu hắn đến Tiên quan cũng không phải, mà thực lực cũng chỉ là Tôn giả mà thôi, các ngươi sợ gì chứ?”

Nguyệt Chỉ, người vẫn luôn ngồi bên cạnh Thành Ca nhẹ nhàng nói: “Hắn là tọa kỵ của Thương Liễm Chí Tôn, bình thường được nuôi dưỡng ở Lạc Yên hồ, địa vị còn cao hơn những Tiên quan bát phẩm như bọn ta nữa.”

Những tiên nữ khác cũng ríu rít hùa theo.

“Vì thế bình thường bọn ta mới không dám gây chuyện với hắn.”

“Hắn ngược lại lúc nào cũng phải bắt nạt bọn ta…”

“Ngươi hôm nay giết chết hắn, Thương Liễm Chí Tôn nhất định sẽ nổi trận lôi đình với ngươi đó!”

Khương chưởng môn còn tưởng sẽ có chuyện gì to tát lắm.

Náo loạn nửa ngày thì ra cũng chỉ là một Chí Tôn thôi sao.

Chưa kể đến thú cưỡi, kể cả là là hắn thì sao chứ?

“Không sao không sao, chỉ là một Chí Tôn hèn mọn thôi, các ngươi yên tâm đi!”

“Thương Liễm Chí Tôn là Tiên quan ngũ phẩm đấy!”

“Hơn nữa còn là một thành viên quan trọng của Thần Lôi Tư, chấp chưởng Lôi Kiếp đấy!”

“Ngươi mới là Tiên quan thất phẩm, lần này thì gặp rắc rối thật rồi…”

Những tiên này cũng thực sự coi hắn như người của mình, mọi người đều lộ rõ vẻ lo lắng và thương cảm.

Thành Ca đã là một Ẩn Hoàng cao quý thì hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Hắn quan tâm đến một chuyện khác.

“Chấp chưởng Lôi kiếp?”

“Đến giờ này rồi mà vẫn còn Lôi kiếp sao?”

Đời này hắn cũng đã trải qua một lần Lôi kiếp rồi, đó còn là lúc từ Hạ Giới phi thăng lên Thiên Giới, gặp phải Thành Tiên Lôi kiếp.

Sau đó dù thực lực của hắn có tăng như thế nào, đến Tiên Vương, Chuẩn Đế, Đế cảnh nhất trọng nhị trọng, cũng chưa từng nghe qua chuyện của Lôi kiếp.

“Có chứ, đột phá từ Đế cảnh cửu trọng đến Thiên Tôn, sẽ phải trả qua một lần Lôi kiếp!”

Còn có chuyện như thế này sao?

Khương chưởng môn có chút mơ hồ, hắn trước đây chưa bao giờ nghe Băng Cực Thiên Tôn và mọi người nhắc đến?

“Thiên Tôn còn phải trải qua kiếp đó? Thật sự là hiếm có đó!”

Các vị tiên nữ kinh ngạc nhìn hắn, đến cả Yên Dĩ cũng không ngoại lệ.

Như thể câu nói này của hắn rất nghiệp dư vậy.

“Không chỉ trở thành một Thiên Tôn, một Chí Tôn, Đạo Tôn cũng đều phải chịu kiếp đó, lẽ nào ngươi không biết sao?”

Các vị tiên nữ có chút nghi ngờ rằng hắn có phải đang cố ý giả vờ ngốc nghếch không.

Đây không phải là kiến thức mà người trên Nguyên Tiên Giới đều phải biết sao?

“Vì sao phải chịu kiếp đó chứ?”

“Đây là quy định của Thiên Thiên Đạo mà, là chuyện đương nhiên thôi.”

Đây…

Khương Thành ngược lại lại hiểu ra gì đó.

Lúc trước trên Tiên Giới cũng chưa có người có thể thăng cấp lên Thiên Tôn.

Còn tất cả các chân giới có Thiên Tôn lại không có Thiên Đạo.

Vì thế trước đây bản thân hắn cũng chưa từng trải qua việc này.

Nguyên Tiên Giới đến nay đã hoàn thiện như thế này, dưới tình huống cao thủ nhiều như mây như thế này, Lôi kiếp xuất hiện cũng không kì lạ.

Chỉ là…

“Đó là Lôi kiếp mà Thiên Đạo giáng xuống mà, liên quan gì đến Thiên Cung chứ, còn thành lập ra cái gì mà Thần Lôi Tư chứ.”

“Lẽ nào Lôi kiếp đó còn chịu sự khống chế của bọn họ không bằng?”

Bạch Nguyên gật đầu một cách nghiêm túc.

“Lôi kiếp của Tà Tiên giới và Phong Tuyệt Chi Địa là do Thiên Đạo tự mình giáng xuống, vô cùng nguy hiểm.”

“Còn Lôi kiếp của Thiên Cung bên chúng ta thì đều do Thần Lôi Tư khống chế.”

“Thập Thiên Đế chung tay điều khiển Thiên Đạo, tất nhiên cũng có tư cách thay trời hành đạo, Thần Lôi Tư có được bí bảo Khu Lôi mà Thiên Đế ban tặng, cũng có thể thay trời chấp chưởng Lôi!”

Yên Dĩ vẫn luôn im lặng đột nhiên ủ rũ nói: “Thiên cung những năm gần đây chiếm được rất nhiều lợi ích.”

“Lôi kiếp Thiên Đạo thực sự rất đáng sợ, Tà Tiên bọn ta có rất nhiều tinh anh đều đã thăng cấp thất bại.”

“Còn Thiên Cung bên này, toàn giảm nhẹ Lôi kiếp để cho Thiên Tôn bọn họ dễ dàng qua cửa, nói đơn giản là gian lận, thật sự là vô liêm sỉ quá đi!”

Nhìn nàng có vẻ như rất tức giận bất bình.

Dù gì thì cũng là vừa vượt kiếp bình thường, vừa không ngừng giơ cao đánh khẽ.

Theo thời gian, ưu thế về số lượng các Thiên Tôn trên Thiên Cung sẽ càng ngày càng lớn.

Nhưng nghe đến những câu nói này, các tiên nữ đều ngơ ngác.

Lang nữ này vậy mà lại là Tà Tiên sao?

Vậy nàng ta sao có thể gia nhập vào Thiên Cung chứ?

Nhưng khi nghe họ giải thích thì Khương chưởng môn coi như là được mở rộng tầm mắt.

Hắn cũng coi như là hiểu ra, vì sao Thần Lôi Tư lại quan trọng đến vậy rồi.

Nghĩ kĩ cũng đúng, nếu ngươi không nghe lời thì người ta hoàn toàn có thể cố ý làm cho Lôi kiếp của ngươi trở nên hung dữ và mạnh hơn.

Nếu không thể thăng cấp thành công thì chỉ có đường chết không thấy xác.

Còn nếu ngươi luôn duy trì một mối quan hệ tốt với bọn họ thì Lôi kiếp sẽ nhẹ nhàng hơn một chút, chỉ cần trải qua một quá trình nhẹ nhàng là có thể dễ dàng qua cửa, tuyệt nhỉ?

Cũng khó trách những tiên nữ này trước đây đến thú cưỡi của người ta cũng không dám đắc tội.

“Vậy Lôi kiếp rất lợi hại sao?”

Dù Bạch Nguyên đã là Thiên Tôn nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi: “Đương nhiên là lợi hại rồi, Lôi kiếp Thiên Đạo bình thường, có một nửa Tôn giả đã gục ngã trong cơ hội tăng cấp rồi!”

Nghiêm trọng đến thế sao?

Đúng đó, đối với Tiên quan của Thiên Cung, Thần Lôi Tư bình thường đều sẽ có thể thả lỏng hơn tí. Nhưng nếu đắc tội với họ thì chưa thể nói được.”

“Chết dưới Lôi kiếp thì được coi là thực lực không đủ, dù gì thì Chấp Luật Tư cũng sẽ không nói gì.”

Bọn họ nhìn vào ánh mắt của Thành Ca như sắp giết người khác vậy.

Hiển nhiên trong mắt họ, Khương chưởng môn đây là muốn dỡ bỏ con đường này rồi.

Hơn nữa những chuyện lớn mà Khương chưởng môn từng làm thì quá nhiều rồi, làm gì thèm quan tâm đến mấy chuyện cỏn con này.

“Không cần lo lắng đâu, ta có thể làm mọi thứ ổn định mà!”

“Được rồi được rồi, hãy bắt đầu bữa tiệc và chúc mừng cho Động phủ của ca được thành lập thôi nào!”

Chương 1143: Ngươi trở thành Đạo Tôn rồi sao?

Khương Thành chả muốn quan tâm đến việc giết chết Vân Lãng Lưu Vũ thú kia.

Nhưng các tiên nữ ở bên cạnh thì lại chả có tâm trạng nào để chúc mừng.

Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ nhăn mặt, nhìn chằm chằm vào Thành Ca đang vô lo vô nghĩ, nhất thời không biết nói gì cho được.

Con người người này tâm cũng lớn quá đi chứ?

Còn Nam Chước đang đứng một bên thì lại trực tiếp nói lời từ biệt.

“Khương đạo hữu, ta còn có việc khác!”

Nàng không chút biểu cảm gì chắp chắp tay.

“Bữa tiệc tân gia của ngươi, ta không thể tham gia được nữa rồi.”

“Còn nữa, lần này cũng cứ coi như là ta chưa đến đi.”

A cái này.

Khương Thành cũng không ngốc, sao mà không nghe ra được nàng ta muốn giữ khoảng cách với bản thân hắn.

Vì sợ tiếp xúc gần, Thần Lôi Tư sau này sẽ báo thù thì sẽ liên lụy tới mình, sau sẽ chỉ còn mỗi vũng máu.

“Em gái à thực sự không phải làm vậy đâu.”

“Ca đây rất mạnh đấy, thân phân còn cao, Thần Lôi Tư cái gì đó căn bản không là gì cả…”

Câu nói của hắn trong tai của Nam Chước tất nhiên là không đáng tin cậy tí nào.

Đến nói tạm biệt nàng còn không nói mà lại trực tiếp quay người rời khỏi nơi này.

Không chỉ có nàng, còn có hơn hai mươi vị tiên nữ khác đều vội vàng bay đi mà không nói lời từ biệt.

Những tiên nữ ở lại chủ yếu cũng chỉ là mấy Vũ Tần Tư và Cầm Nhạc Tư.

Nhưng lúc này, bọn họ cũng vậy, mỗi người một vẻ mặt khác nhau, có người thì sợ, người thì lo lắng, người thì cảm thấy thương cảm.

Thành Ca thở dài một hơi.

Chỉ còn bấy nhiêu thôi…

“Còn có ai muốn rời đi không, giờ đi vẫn còn kịp.”

“Khương mỗ ta đây, mỗi một chuyện ta làm ta đều sẽ tự mình chịu trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không làm liên luỵ đến các

ngươi đâu.”

Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ liếc nhìn nhau, vẻ mặt lại dần dần trở nên bình tĩnh trở lại.

“Khương tiền bối, ngươi vừa nãy đã giúp bọn ta giải vây.”

“Vì để chủ trì công đạo lại còn vì việc nghĩa mà diệt thân, bọn ta mà chạy trốn như vậy, thực sự là quá không có tình người rồi.”

“Ngươi yên tâm đi, Thần Lôi Tư mà có đến đây thì bọn ta sẽ tập hợp lại giúp ngươi cầu xin được tha thứ…”

Những câu nói này của bọn họ làm cho Thành Ca có một cảm xúc lẫn lộn khó tả.

Thật sự là không ngờ rằng, một đám vũ nữ và ca nữ lại có thể nghĩa khí như thế.

Hắn gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Một bữa tiệc tân gia cuối cùng lại kết thúc trong bầu không khí kém sôi nổi.

Sau khi các tiên nữ đi về, Khương Thành và Yên Dĩ, Tam Nhãn Hổ cũng tìm một cung điện để ở lại.

Còn người lâu rồi chưa được thăng cấp như Khương chưởng môn cũng quyết định tiêu hoá bớt mấy thứ mới thu hoạch được.

Trong chuyến đi trước, hắn đã thu hoạch được không ít chiến lợi phẩm, sau đó còn lừa được được Ngọc Tấn Đạo Tôn và Yên Mục Đạo Tôn một vố.

Còn cộng thêm đan dược dùng một triệu bảy trăm chín mươi ngàn điểm Thiên Đạo để trao đổi, tài nguyên giành được từ chỗ Dao Lang Đạo Tôn.

Đan dược mà hắn hôm nay có được đừng nói là Thiên Tôn, Chí Tôn, có thể đẩy đến Đạo Tôn cũng được.

Song nghĩ lại căn cơ ba nghìn huyền văn của mình, Khương Thành cũng chỉ dám đặt mục tiêu ở mức Đế Cảnh cửu trọng trung kì.

Với quá trình bắt đầu uống rất nhiều thuốc, tu vi của hắn bắt đầu nhanh chóng tăng vọt lên.

Sau khi mấy nghìn bình Đế đan lục phẩm nuốt xuống xong, cuối cùng cũng thuận lợi vượt qua Đế Cảnh bát trọng hậu kì.

Ca này không hề có ý định dừng lại vẫn tiếp tục cố gắng.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Sau khi hắn đã tiêu hao hết đống Đế đan, lại đột nhiên có thể đột phá đến được Đế Cảnh cửu trọng hậu kì, còn cao hơn sự kỳ vọng ban đầu của hắn một tiểu cảnh giới.

Đến được bước này, hắn sớm đã được tính là một Tôn giả rồi.

Mà sức mạnh được tăng lên khi đột phá lần này mạnh hơn sức mạnh của một Đế Cảnh cửu trọng bình thường không biết bao nhiêu lần.

Tiên lực trong người hắn sớm đã đạt đến mức độ tiêu chuẩn của một Thiên Tôn bình thường.

Còn sự thay đổi lớn nhất vẫn là căn nguyên.

Trước đấy, sợi căn nguyên băng mà Khương Thành có thể dịch chuyển được có thể nói là giống với độ mạnh của Thiên Tôn.

Chỉ là hắn có thể hoàn toàn khống chế căn nguyên thuộc về bản thân hắn mà thôi.

Còn bây giờ thì với tu vi của hắn, có thể trực tiếp vượt qua liên tiếp bốn tiểu cảnh giới, từ hạch tâm căn nguyên bên kia có thể điều động được căn nguyên lớn hơn.

Khi hắn trích xuất ra một sợi căn nguyên còn mạnh hơn trước đây mười mấy lần, sau đó còn tuỳ tiện điều khiển nó bay lượn xung quanh, đến Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ cũng phải lập tức đến xem.

Căn nguyên có hơi thở mạnh mẽ như vậy đã kinh động đến bọn họ rồi.

Còn sau khi nhìn thấy căn nguyên băng hoàn toàn mới đó, Tam Nhãn Hổ không nhịn được mà thốt lên.

“Cmn, mạnh như vậy sao?”

Sợi căn nguyên này của Khương Thành sắp có thể đọ được với bốn sợi căn nguyên của hắn hợp lại rồi.

Nếu lúc trước chiến đấu với Cô Phàm Chí Tôn, Thành Ca có thể mạnh mẽ như thế này, thế thì hắn có thể trực tiếp hợp thắng bằng căn nguyên rồi.

Căn bản là không cần mở chế độ hack hồi sinh.

“Ngươi trở thành Đạo Tôn rồi sao?”

Ánh mắt của Yên Dĩ có thể thấy được sự ghen tị và khó tin.

Sức mạnh của căn nguyên băng mà Khương Thành sở hữu gần như sắp đuổi kịp Đạo Tôn rồi.

Nhưng sau đó, nàng liền lắc đầu.

“Không, không đúng, thanh thế đột phá lên Đạo Tôn lớn mạnh như thế nào.”

“Còn nữa ,Đạo Tôn không thể nào chỉ có một sợi căn nguyên!”

Nàng nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Khương Thành..

“Ngươi là cái quái gì vậy?”

Thành Ca không trả lời nàng, hắn đang bận rộn luyện tập thao tác của căn nguyên mới này, tuyệt vời chết đi được.

Và trong khoảng thời gian “tu luyện” của hắn, bầu không khí xung quanh hắn cũng dần dần trở nên huyền ảo hơn.

Tin tức về việc “Vân Lãng Cực Thánh” bị giết, dần dần được truyền ra ngoài.

Phải biết sau khi mối nguy hại ở Lạc Yên hồ này đã bị trừ khử, những Tiên quan bên cạnh đó đều hớn hở, trong lòng luôn mừng thầm.

Bọn họ trước đây cũng bị con thú cưỡi đó bắt nạt không ít lần.

Nhưng đồng thời bọn họ cũng đang mặc niệm về tráng sĩ đã ra tay đó.

Đắc tội với Thương Liễm Chí Tôn của Thần Lôi Tư thì nửa đời sau phải xác định là phải kết thúc trước rồi.

Chỉ ba ngày sau, Lạc Yên hồ đã phải tiếp đón một vị khách không mời mà đến.

Không phải cái vị Thương Liễm Chí Tôn tính tình hung hãn đó thì lại là ai chứ?

Mà sau lưng hắn không xa lại xuất hiện bóng dáng của Nam Chước.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ vì nghe tin mà đến đều tế nhị mà cau mày.

Sắc mặt có chút khó coi.

Khi họ chưa kịp buông lời trách móc thì đã bị Nam Chước ngắt lời.

“Không sai, là ta đã chủ động đi báo tin cho Thương Liễm Chí Tôn.”

“Chuyện Vân Lãng Cực Thánh bị giết nhất thời có thể giấu nhưng không thể giấu được cả đời, sớm muộn gì thì cũng sẽ truyền đến tai của Thương Liễm Chí Tôn thôi.”

“Nếu trước đó, Khương Thành trốn thoát được?”

“Nếu chúng ta bị nhận định là hung thủ thì sao?”

“Chuyện này phải được giải quyết càng sớm càng tốt, ta không muốn bị hiểu lầm!”

Có thể nói ra mật báo một cách thoát tục như thế này, đến một người hiểu biết rộng sâu như Khương chưởng môn cũng không còn gì để nói.

Vị Thương Liễm Chí Tôn hung hăng đó cứ nhìn chằm chằm Khương Thành, không hề có ý che giấu đi sát khí.

“Gan của ngươi cũng to lắm, dám giết cả thú cưỡi của ta…”

Thành Ca có chút khó hiểu.

Bản thân đường đường là một Ẩn Hoàng, lão già này chưa nghe nói đến sao?

Vậy mà lại dám chạy đến mắng mình một trận.

Cũng đã nhiều ngày như vậy rồi, nhà nhà trên dưới gần xa trên Thiên Cung đều không biết đến sự nổi tiếng của hắn sao?

Thiên Cung này làm ăn kiểu gì thế?

Hắn hẳn là đã quên rồi, Thiên cung làm sao có thể tuyên bố bừa bãi rằng Khương Thành đã trở thành Ẩn Hoàng?

Chuyện thế này, đối với Thiên Cung cũng không có một chút vinh quang nào.

Những người tận mắt chứng kiến Tiếp Dẫn Tư ngày hôm đó, vì quỳ lạy gọi gia gia, thậm chí còn hận không thể xoá sạch ký ức của mọi người vào ngày hôm đó, và càng không thể nào nhắc đến hắn.

Vì những lý do này, việc hắn ta trở thành Ẩn Hoàng căn bản là không có nhiều người biết đến.

Chương 1144: Dám giết thật đó

"Thương Liễm tiền bối, chuyện này nhất định có hiểu lầm."

Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ đúng thật nói được làm được, chưa đợi Thành Ca mở miệng, đã ra cầu xin cho hắn.

"Khương Thành hắn cũng không phải cố ý."

"Ta thấy hay là như vầy, để hắn đền cho ngươi một con Vân Lãng Lưu Vũ Thú…"

"Các ngươi là cái thá gì chứ?"

Thương Liễm Chí Tôn không kiên nhẫn cắt ngang bọn họ.

"Một đám vũ cơ và ca cơ mua vui, ở đây có phần cho các ngươi nói chuyện sao?"

"Chỉ dựa vào các ngươi cũng có tư cách ra mặt cầu xin?"

"Ai cho các ngươi lá gan này?"

Hắn cười lạnh lùng, ánh mắt như mũi đao lướt qua một đám nữ tiên.

"Hay là nói, các ngươi muốn đứng về phía hắn, đối địch với Thần Lôi Tư bọn ta?"

Lời này vừa nói ra, đám nữ Tiên quan Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ đến giận cũng không nổi lên được, chỉ còn lại hoảng sợ.

Đắc tội với Thần Lôi Tư, hậu quả chắc chắn là nghiêm trọng rồi.

Nói không chừng sau này lúc bọn họ đột phá, sẽ bị Lôi kiếp dồn hết tâm trí tăng cường đánh chết.

“Không có không có, bọn ta trước giờ chưa từng nghĩ muốn làm kẻ địch với Thần Lôi Tư…”

“Vậy thì cút sang một bên!”

Thương Liễm Chí Tôn đột ngột hét một tiếng, dọa cho đám nữ tiên suýt chút nữa hồn bay phách tán.

“Chó mèo gì cũng dám nhảy ra trước, cũng không xem xem bản thân là thân phận gì.”

Ánh mắt của hắn lại một lần nữa dừng lại trên mặt của Khương Thành.

“Đừng nói ta chưa cho ngươi cơ hội.”

“Muốn nhận được sự tha thứ, nhất định phải làm được ba chuyện.”

Hắn rất tự tin giơ ba ngón tay lên.

“Thứ nhất, lần lượt khấu đầu nhận sai xin lỗi tại Lạc Yên Hồ và Thần Lôi Tư.”

“Thứ hai, sau này lễ tiết vai vế, cúng bái hành lễ cho vật cưỡi của ta mười ngàn năm.”

“Thứ ba, bồi thường ba trăm triệu Nguyên Tiên Tinh.”

Ba cái điều kiện này vừa nói ra, những tiên nhân vây xem nghe thấy tin tức đuổi đến ở bên ngoài kia đều đang âm thầm thở dài.

Quá bá đạo rồi.

Sau khi làm điều kiện đầu tiên, lập tức sẽ lâm vào tình trạng làm trò cười cho Thiên cung.

Còn về điều kiện thứ hai, đó là làm con cháu cho một vật cưỡi, vô cùng nhục nhã.

Mà ba trăm triệu Nguyên Tiên Tinh bồi thường ở điều kiện thứ ba, hoàn toàn là con số thiên văn, cho dù là Chí Tôn cũng không đưa ra được.

Đây quả thật còn độc ác hơn là đòi mạng.

Nhưng bản thân Khương Thành, trực tiếp nghe phát cười rồi.

“Ngươi đúng thật là có tự tin.”

Hắn lắc đầu: “Ta rất tò mò, nếu như ta không đồng ý, ngươi có thể làm gì? Dám giết ta không?”

“Có thể làm gì?”

Thương Liễm Chí Tôn lại một lần nữa cười lạnh.

“Xem ra ngươi không muốn sống nữa.”

Hắn hít sâu một hơi, chế nhạo giống như nhìn tên ngốc: “Bây giờ ta quả thật không thể giết ngươi, nhưng ngươi nhất định sống không được lâu nữa.”

“Bởi vì cái Lôi kiếp gì đó là do các ngươi khống chế?”

“Hơ…”

Thương Liễm Chí Tôn đương nhiên sẽ không thừa nhận trước mặt.

Dù sao chuyện này cũng thuộc về những hành động lén lút, nói rõ ràng ra sẽ ảnh hưởng không tốt.

“Đây là ngươi tự nói đó, ta chưa nói gì cả.”

Hắn còn cố ý buông tay.

Dù sao rành rành chính là uy hiếp đe dọa.

Thành ca không khỏi có chút thất vọng.

“Ầm ĩ cả nửa ngày, hôm nay ngươi đến cũng không thể giết được ta, còn phải đợi Lôi kiếp gì đó.”

“Đúng là lề mà lề mề, không phục vụ chu đáo chút nào.

Hắn cũng giơ lên ba ngón tay.

“Sự kiên nhẫn của ca đây có hạn, hiện tại ta cũng cho ngươi ba con đường sống.”

“Đầu tiên, quỳ xuống nguyên một ngày khấu đầu thật mạnh với Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ bọn họ, nhận được sự tha thứ của bọn họ.”

“Thứ hai, bỏ hết những tài nguyên trang bị và bảo vật trên người xuống, sau đó cút.”

“Cuối cùng, lần sau gọi người giúp đỡ lợi hại một chút đến đây.”

Ba cái điều kiện này của hắn vừa nói ra, đừng nói là Thương Liễm Chí Tôn, ngay cả đám người Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ cũng ngây ra.

Đặc biệt là cái điều kiện thứ ba đó, sao nghe ra có chút mơ hồ.

Có phải là nghe nhầm rồi không?

Có điều, điều kiện đầu tiên của Khương chưởng môn, thật sự làm bọn họ rất cảm động.

Vũ cơ và ca cơ, quả thật là Tiên quan cấp thấp ở Thiên cung.

Sức chiến đấu thấp, còn thường bị người khác phân công biểu diễn, bị người khác xem thường đã là chuyện quen thuộc rồi.

Bọn họ thật sự không ngờ, Khương Thành sẽ vì chuyện vừa nãy bọn họ bị làm nhục mà ra mặt.

Có điều, những tiên nhân vây quanh xem khác cũng đều lắc đầu.

“Người này chẳng lẽ là điên rồi sao?”

“Sức mạnh của hắn từ đâu đến mà dám ra điều kiện trước mặt Thương Liễm Chí Tôn chứ?”

“Chính là giận quá điên rồi.”

“Còn bảo Thương Liễm Chí Tôn khấu đầu, haizz, đúng là không biết nói hắn như thế nào mới đúng…”

Thương Liễm Chí Tôn ở đối diện trực tiếp ngớ ra rồi.

Hắn cũng đang nghi ngờ bản thân có phải là nghe nhầm rồi không?

Gia nhập vào Thần Lôi Tư nhiều năm như vậy rồi, ai gặp hắn không phải cung kính nịnh bợ lấy lòng chứ?

Cho dù là Đạo Tôn cấp trên gặp hắn, cũng sẽ khách khí, dù sao bọn họ còn có thuộc hạ và hậu bối phải độ kiếp.

Vẫn phải nương nhờ vào Thần Lôi Tư châm chước không làm khó nữa.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn bị người khác uy hiếp.

Nam Chước vẻ mặt hờ hững ở đối diện cũng đã âm thầm lắc đầu.

Hóa ra tên này là một tên ngốc toàn nói những lời điên rồ.

Cũng may không đứng về phía hắn.

“Ha ha ha…”

Sau sự hoảng hốt ngăn ngủi, Thương Liễm Chí Tôn trực tiếp bị làm cho tức cười rồi.

“Ta thấy ngươi là chê chết không đủ nhanh rồi!”

Thành ca lại còn tán đồng hắn.

“Đúng thế đúng thế, ta chính là chê chết không đủ nhanh đó, chỉ đáng tiếc, chút sức mạnh và sự dũng cảm này của ngươi, bây giờ cũng không làm được.”

Hắn vẻ mặt tiếc nuối thở dài một cái.

“Nếu như ngươi có thể làm được thì tốt biết mấy.”

Thương Liễm Chí Tôn cũng không biết nên dùng biểu cảm gì nữa, thậm chí hắn còn mất đi sự kiên nhẫn để nói chuyện với Khương Thành.

“Ngươi đang điên cuồng gì chứ?”

“Cũng không nhìn lại bản thân đang chơi cái gì, một Đế cảnh cửu trọng hèn mọn, nếu như không phải Thiên cung không cho phép giết chết Tiên quan, ta sớm đã giết chết ngươi một trăm lần rồi!”

Hắn khinh thường bĩu môi.

“Ngươi có tư cách gì đưa ra điều kiện với ta?”

“Còn uy hiếp ta? Ngươi có thể uy hiếp ta cái gì?”

Hắn vẻ mặt châm biếm nói: “Ta cũng rất hiếu kỳ, nếu như ta không đồng ý, ngươi có thể làm gì, có thể giết ta sao?”

“Thật sự có thể.”

Khi lời này của Khương Thành vừa dứt, đã trực tiếp rút binh khí ra.

Ngang nhiên giết đến trước mặt của Thương Liễm Chí Tôn!

Cảnh tượng này, đã dọa cho tất cả những Tiên quan có mặt cực kỳ hoảng sợ.

Bọn họ ở Thiên cung lâu như vậy rồi, cũng chưa từng gặp chuyện thế này.

Thật ra Thiên cung cũng có chiến đấu, có điều đó đều là tổ chức nội bộ, đại hội tiên đạo so tài gì đó, đều là tranh xếp hạng trong phạm vi quy tắc cho phép, không được làm tổn hại đến tính mạng.

Nhưng hiện tại Khương Thành hiển nhiên không phải là kiểu đó.

Ở Thiên cung, lại có thể có người dám mặc kệ thiên quy, trực tiếp giết một vị Tiên quan khác?

Chuyện này không chỉ phá vỡ những hiểu biết của những tiên nhân vây xem, căn bản không kịp phản ứng, thậm chí ngay cả Yên Dĩ cũng mắt chữ O mồm chữ A.

Người trong cuộc là Thương Liễm Chí Tôn, cũng trở tay không kịp.

Hắn thật sự không ngờ Khương Thành dám ra tay với mình.

“Ngươi thật to gan!”

“Ngươi tiêu rồi!”

Hắn vừa rút kiếm, vừa phấn khích hét lớn lên.

Đúng thế, hắn rất phấn khích.

Khương Thành chủ động giết mình như vậy, đã mạo phạm thiên quy, Chấp Luật Tư tuyệt đối sẽ nhúng tay vào, đến lúc đó mình có thể giết chết cái tên tiểu tử đáng hận này trước.

“Đến rất đúng lúc, ha ha ha…”

Đang giết đến trước mặt, là 49 đạo Huyền văn giống như muôn nghìn bông hoa nở rộ đó của Khương Thành.

Mỗi một cái đều đem theo sức sát thương chí mạng, làm đảo lộn hoàn toàn vùng đất đó trở thành một thế giới kỳ lạ.

Hiện tại hắn đã là Đế cảnh cửu trọng hậu kỳ.

Những công kích bình thường này, lực sát thương cũng không mạnh hơn hồi đó đối diện với Cô Phàm Chí Tôn là bao nhiêu.

Chương 1145: Giết chết Tiên quan ngũ phẩm

Thương Liễm Chí Tôn ngay từ đầu còn không cho là vậy.

Dù sao cảnh giới của Khương Thành chỉ là Đế cảnh cửu trọng hậu kỳ.

Sự khác biệt về sức mạnh quá lớn.

Trận chiến này còn không phải giống như chơi sao?

Thậm chí hắn còn hướng ra bên ngoài hét một tiếng.

“Các ngươi xem đấy, là hắn ra tay trước!”

Ý đó của hắn, chính là sau này Chấp Luật Tư qua đây, ta sẽ chiếm lý.

Thế nhưng khi hắn thật sự tiếp xúc với Huyền Văn đang ùn ùn, gào thét mà đến giống như mưa sao sa kia, thì không còn rảnh rỗi để nói chuyện nữa.

Bây giờ cảnh giới của Khương Thành cao hơn rất nhiều so với hồi đó, uy năng công kích của Huyền Văn này cũng tăng mạnh theo đó.

Cho dù vẫn không địch lại được ba đạo căn nguyên của Thương Liễm Chí Tôn, nhưng đã thành công ngăn chặn ba đạo căn nguyên đó.

Thậm chí có một số Huyền Văn lách qua đó, trực tiếp đánh đến trước mặt của Thương Liễm Chí Tôn, đánh hắn đến nỗi mặt xám mày tro.

Những Tiên quan vây xem ở phía xa đều nhìn đến ngây ngốc rồi.

Trong mắt bọn họ, Khương Thành cũng chỉ là một Tôn giả.

Cấp bậc Tôn giả hèn mọn, ngay cả mượn căn nguyên cũng không được.

Cho dù là Chí Tôn đứng im để hắn đánh, hắn có lẽ cũng không phá vỡ được phòng ngự nhỉ?

Kết quả, hắn không chỉ đánh trúng Chí Tôn, còn khiến tên Chí Tôn đó bị thương…

Đây quả thật là khó bề tưởng tượng nổi.

Thương Liễm Chí Tôn giận rồi!

Vốn dĩ hắn cũng chỉ muốn làm dáng tí thôi, khiến Khương Thành mang tội danh tự ý ra tay, cuối cùng bị Chấp Luật Tư trị tội.

Nhưng hiện tại, hắn phát hiện nếu như bản thân không ôm lấy tâm thái giết chết đối phương, trận đánh này e rằng sẽ thất bại.

Cho dù đối phương chỉ là một tên "Tôn giả" hèn mọn.

Hắn nổi sát tâm lên, sau đó thì không có sau đó nữa.

Một đạo căn nguyên băng đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

Đạo căn nguyên đó, cứng cáp khác thường.

Thế cho nên cảm nhận đầu tiên khi Thương Liễm Chí Tôn nhận thấy được chính là… giả sao?

Một tên Tôn giả sao có thể có căn nguyên?

Hơn nữa còn thô cứng như vậy?

Mà lúc này, căn nguyên băng của Thành ca đã trực tiếp đánh đến trên mặt của hắn.

Bùm!

Cả người Thương Liễm Chí Tôn nổ tung.

Căn nguyên không có gì không phá được.

Hơn nữa độ mạnh đạo căn nguyên này của Khương Thành đã vượt qua cấp độ Chí Tôn.

Sau khi hắn bị đánh trúng, ngay cả cơ hội để kêu một tiếng cũng không có, cứ tráng lệ như vậy mà trở thành pháo hoa.

Còn ba đạo căn nguyên của bản thân hắn kia, cũng cùng với sự ngã xuống của hắn mà biến mất khỏi thế gian.

Chiến đấu kịch liệt đột nhiên nổ ra, lại đột ngột kết thúc.

Khi Khương Thành phấn khởi thu lấy chiến lơi phẩm, tất cả mọi người vây xem ở bên cạnh vẫn đang ở trong trạng thái mắt chữ O mồm chữ A.

Kết thúc rồi?

Thương Liễm Chí Tôn bị giết rồi?

Chết trong tay một tên Tôn giả?

Sao có thể chứ?

Không!

Khương Thành không phải Tôn giả!

Làm gì có Tôn giả có thể dùng được căn nguyên?

Ồn ào!

Đám người ở phía xa đột nhiên bắt đầu nhốn nháo.

“Ôi vãi chưởng, Thương Liễm Chí Tôn cứ như vậy mà không còn nữa?”

“Đây… đây là một vị cường giả cấp Chí Tôn đó!”

“Trời ơi, Chí Tôn chỉ một lúc như vậy đã bị giết rồi?”

“Đây cần phải có sức mạnh mạnh nhường nào chứ?”

“Đáng sợ!”

“Không ngờ người này mạnh như vậy!”

Đám người Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ ban đầu còn cảm thấy Khương Thành làm càn, cũng nhốn nháo vây đến.

“Ôi, Khương tiền bối ngươi mạnh như vậy sao?”

“Giết chết một tên Chí Tôn lại có thể nhẹ nhàng như vậy, thật quá khó tin rồi!”

“Đúng thế, hơn nữa người chỉ dùng một đạo căn nguyên băng thôi.”

Bọn họ còn tưởng rằng Khương Thành còn có nhiều căn nguyên hơn, chỉ là chưa dùng ra.

Thành ca khoác lác đương nhiên sẽ không nói ra sự thật.

Hơn nữa còn nói thuận theo.

Cố ý vẻ mặt tiếc nuối buông tay: “Hết cách rồi, ta đã giữ sức rồi, không ngờ hắn vẫn không đỡ nổi một chưởng như vậy.”

“Vốn tưởng rằng hắn có thể đem đến cho ta một chút thử thách.”

Đáng tiếc, đám nữ tiên không phải là đối tác màu màu của hắn.

Không hề tiếp tục nịnh hót, ngược lại ai ai cũng một lần nữa bắt đầu lo lắng.

“Lần này xong đời rồi.”

“Ngươi giết chết Thương Liễm Chí Tôn, lần này như thế nào mới tốt đây?”

“Thương Liễm Chí Tôn đường đường là Tiên quan ngũ phẩm đó!”

“Lần này thật sự phiền phức rồi, Chấp Luật Tư tuyệt đối sẽ không bỏ qua…”

“Đúng thế, chuyện gây ra quá lớn rồi!”

Chỉ là giết chết một vật cưỡi mà đã nghiêm trọng như vậy, bây giờ ngay cả chủ nhân của vật cưỡi cũng giết chết rồi, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì sẽ đến.

Thành ca đương nhiên không hề lo lắng.

Thậm chí hắn còn có lòng dạ chạy đến mặt Nam Chước làm tướng.

“Haiz, ngươi đúng là đứng nhầm đội rồi.”

“Đã nói sớm là ca rất ổn, bảo ngươi đi theo ta.”

“Bây giờ hay rồi, ngươi dẫn hắn qua đây, chính là để hắn đi tìm cái chết sao?”

Trong sân chỉ có Tam Nhãn Hổ hiểu được sức nặng trong câu nói này của Thành ca.

Những người năm đó đi theo ca đây, ai ai cũng lấy được cơ hội thay đổi vận mệnh cuộc đời.

Phi Tiên môn càng không cần phải nói nữa, trực tiếp được tăng tài nguyên, nghịch thiên cải mệnh rồi.

Mà Vạn vực của Hạ giới cũng bởi vì hắn mà phá vỡ phong ấn Tiên giới, còn nhận được cơ hội phát triển trước nay chưa từng có.

Yêu giới đứng về phía hắn, sau này Yêu giới thành công đánh bại Tiên Minh, Thánh Điện.

Huyền giới đứng về phía hắn, sau này Huyền giới thành công tiêu diệt Ảnh tộc.

Đây cũng là nguyên nhân Tam Nhãn Hổ hễ nhìn thấy Khương chưởng môn liền gọi ca, có đuổi cũng không đi.

Hắn rất rõ, đi theo ca đây, chính là đứng ở bên số mệnh.

Cho dù không cẩn thận bị chết, ca đây cũng có thể hồi sinh trở lại cho ngươi.

Chỉ đáng tiếc, cái đạo lý này Nam Chước không hiểu.

Nàng ta mặt không cảm xúc lắc đầu.

“Dựa vào sức mạnh phá đảo tất cả, đó là quy tắc của Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Thiên cung là nơi có thiên quy, có pháp độ.”

“Ngươi đã giết chết một vị Tiên quan ngũ phẩm, bản thân cũng khó bảo toàn tính mạng.”

“Ta chỉ vui mừng vì đúng lúc vạch rõ giới hạn với ngươi.”

Nếu như người đứng ở trước mặt là Thu Vũ Tuyền, Thành ca có khả năng là không nhịn được mà lại đánh cược với nàng rồi.

Nhưng đổi thành Nam Chước, hắn không có hứng thú đưa ra cá cược.

Chỉ là biến ra một chiếc ghế nằm, dáng vẻ dù bận vẫn ung dung ngồi xuống.

Nam Chước có chút kinh ngạc.

“Ngươi không trốn sao?”

Không chỉ nàng, những Tiên nhân vây xem ở bên ngoài cũng rất ngạc nhiên.

Theo bọn họ thấy, Khương Thành đã phạm phải vụ án tày trời, còn không trốn đi chính là một con đường chết.

Nếu như trốn đi, cho dù vẫn sẽ bị Chấp Luật Tư bắt về, nhưng chung quy có thể sống thêm được một thời gian.

Thành ca khoan thai nhả ra một vòng khói, lạnh nhạt nói: "Chấp Luật Tư không dám động vào ta."

"Đúng thế, Thành ca của bọn ta là người có vai vế đó, Chấp Luật Tư là cái lông gì!" Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh cũng phả ra một vòng khói.

Nam Chước suýt nữa bị chọc cho cười rồi.

Mà đám Tiên quan vây xem ở bên ngoài, cũng vẻ mặt cạn lời.

Còn có vai vế?

Trong tình huống kiểu này, vai vế có lớn hơn nữa cũng không có tác dụng gì nữa nhỉ?

"Giết chết Tiên quan ngũ phẩm, cho dù ngươi là con trai của người đứng đầu Chấp Luật Tư, cũng không thể miễn tội."

Theo bọn họ thấy, Khương Thành không thể nào có cái lý để may mắn thoát tội.

Đám người Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ ở bên cạnh, đã nóng ruột giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Chỉ là bọn họ đối mặt với bước đường cùng hoàn toàn không có cơ hội xoay chuyển tình thế này, căn bản không nghĩ ra được cách gì.

Cũng không thể khuyên Khương Thành bỏ chạy.

Như thế bọn họ thật sự sẽ bị xem là đồng lõa.

Mà ở phía xa, đã nhanh chóng xuất hiện một đống bóng người.

Vô cùng gấp gáp chạy đến hiện trường.

Sau khi nhìn rõ đám người này, những Tiên quan vây xem sắc mặt thất kinh, lại một lần vội vàng lui về phía sau mấy trăm dặm.

Chỉ lo bị xem thành đồng đảng của Khương Thành.

"Thần Lôi Tư!"

“Lại có thể là bọn họ đến hiện trường trước?”

Đám người Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ cũng thay đổi sắc mặt, càng lộ ra sự lo âu.

Chương 1146: Đều là ta làm đó

Bởi vì bên phía Thần Lôi Tư có mệnh bài của Thương Liễm Chí Tôn, cho nên có thể đuổi đến trước.

Đường đường mệnh bài của Chí Tôn bị phá vỡ, chuyện lớn cỡ nào chứ?

Một vị Đạo Tôn tam phẩm dẫn đội, mười mấy vị Tiên quan tứ ngũ phẩm của Thần Lôi Tư khí thế hùng hổ, thẳng tiến về phía Lạc Yên Hồ.

“Tham kiến Đạo Tôn!”

“Tham kiến Hắc Đình Đạo Tôn!”

“Tham kiến các vị Chí Tôn…”

Cho dù là Bạch Nguyên, Nguyệt Chỉ, hay là Nam Chước và những Tiên nhân vây xem ở phía xa, tất cả đều cẩn thận dè dặt khom lưng xuống.

Đối diện với Đạo Tôn, bọn họ không dám bất kính.

Hơn nữa, đây còn là Đạo Tôn của Thần Lôi Tư!

Mà những đại lão của Thần Lôi Tư, thậm chí còn lười quan tâm đám Tiên quan cấp thấp này.

Bọn họ chỉ đằng đằng sát khí hạ xuống không trung phía trên hồ.

Cảm nhận sơ qua một chút khí tức còn sót lại của Thương Liễm Chí Tôn, rồi liền dùng ánh mắt uy nghiêm sắc bén nhìn xuống mọi người đang có mặt ở phía dưới.

“Là ai làm?”

Hắc Đình Đạo Tôn bên ngoài vẻ mặt không hề giận dữ, giọng điệu cũng không quyết liệt, thậm chí còn tỏ ra rất bình tĩnh.

Thế nhưng ba chữ đơn giản như vậy, đã khiến cho tất cả mọi người run rẩy trong lòng.

Một số Tiên quan nhát gan, thậm chí không tự chủ được mà run lập cập.

Dường như lập tức sẽ xảy ra tại họa.

“Ta làm đó.”

Khương chưởng môn nhàn hạ nằm trên ghế nằm giơ tay, rất đứng đắn thừa nhận.

“Ngươi?”

Cặp mắt của Hắc Đình Đạo Tôn như luồng điện, ánh nhìn như thanh đao lướt qua người Khương Thành.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ dựa vào ngươi cũng chả xứng.”

Hết cách, cảnh giới bên ngoài của Khương Thành vẫn là Đế cảnh cửu trọng hậu kỳ.

Hắc Đình Đạo Tôn cảm thấy chỉ cần IQ của bản thân vẫn còn bình thường, thì sẽ không thể nào tin một Tôn giả có thể giết chết Thương Liễm Chí Tôn.

Những Chí Tôn của Thần Lôi Tư ở phía sau, càng bắt đầu nhốn nháo gầm lên.

“Ngươi thật to gan, chuyện thế này ngươi cũng dám mạo nhận?”

“Thứ vô liêm sỉ, xem ra ngươi chán sống rồi.”

“Vậy mà lại dám chơi Thần Lôi Tư bọn ta, nhất định phải trị tội cả người này…”

“Ta thấy hắn chính là đồng bọn của hung thủ!”

“Hung thủ rốt cuộc là ai, còn không mau xuất hiện!”

Thành ca chậm rãi đứng lên.

Tam Nhãn Hổ đã quen thuộc về hắn biết, ca đây giận rồi.

Quả nhiên, nụ cười nhẹ nhàng vốn có của Khương chưởng môn biến mất rồi.

“Một đám chó hoang mắt mù từ đâu đến?”

“Cái gì gọi là ta không xứng?”

“Chiến tích của bản thân ta, ta còn không thể nhận sao?”

“Nói rõ với các ngươi, vừa rồi tên Thương Liễm Chí Tôn đó chính là ta giết chết, ta còn giết chết rất nhanh, rất không đủ hưng phấn, sao nào?”

“Cái công lao này là của ta, bản thân ta vẫn đang ở đây mà, ta lại muốn xem xem ai dám cướp?”

Tất cả mọi người có mặt đều tỏ ra bản thân không dám cướp.

Tiện thể bóc phốt bản thân cả đời này cũng chưa từng gặp chuyện kỳ lạ như vậy.

Lão huynh, ngươi đã giết chết Tiên quan ngũ phẩm!

Biết đó là tội danh lớn như nào không?

Việc này thì cũng thôi đi, người khác suýt nữa đã bỏ qua cho hắn, hắn lại còn gấp gáp nhất định phải nhận lấy.

Thậm chí còn chủ động nói đối phương là chó hoang mắt mù…

Mỗi bước đi của ngươi đều bước một cách rất hoàn hảo trên trung tâm con đường dẫn đến cái chết!

Còn công lao?

Công lao đó sợ rằng cũng chỉ có ngươi thích thôi.

Ngay cả đám đại lão của Thần Lôi Tư ở đối diện, cũng bị việc này làm cho ngơ ra rồi.

Nhất thời không hiểu tên Tôn giả ở phía dưới kia tại sao lại phản ứng mạnh như vậy.

Có điều ngay sau đó bọn họ trở nên càng tức giận hơn.

“Đồ đáng chết!”

“Cho hắn biết mặt!”

“Ta thấy ngươi là muốn độ tử kiếp trước rồi!”

Nhìn thấy từng người bọn họ đều rút bí bảo ra, làm ra dáng vẻ muốn ra tay, Thành ca mặt mày hớn hở.

Đồng thời âm thầm tính toán, nếu như tiêu diệt hết đám người này…

Thiên Đế và những Thần Quân còn bọc nổi không?

Nhưng cũng chính vào lúc này, phía sau lại bay đến một đám Tiên quan.

“Dừng tay!”

“Lui hết về sau!”

“Ai dám tự ý ra tay, tuyệt đối không nhẹ nhàng bỏ qua!”

Thần Lôi Tư trước giờ luôn kiêu căng ngạo mạn, sau khi nhìn thấy người, thật sự thu lại bí bảo.

Mà những Tiên quan vây xem ở phía dưới, còn không dám thở mạnh.

Bởi vì người lần này đến chính là Chấp Luật Tư.

Bộ phận nắm giữ điều luật của Thiên cung, không biết có bao nhiêu Tiên quan vi phạm thiên quy rơi vào tay bọn họ, cuối cùng kết thúc thê thảm.

Gặp bọn họ, ai dám không sợ chứ?

Hắc Đình Đạo Tôn mà vừa nãy còn vừa điên cuồng cũng lập tức thu kiếm lại, nặn ra một chút nụ cười nghênh đón.

“Hóa ra là Phong Lẫm Đạo Tôn, vinh hạnh vinh hạnh, không ngờ lần này đã kinh động đến cấp bậc này của ngươi.”

“Xem ra Chấp Luật Tư quả nhiên rất xem trọng chuyện này!”

Cùng là Đạo Tôn, cũng có phân chia sức mạnh cao thấp.

Mặc dù Phong Lẫm Đạo Tôn cũng là Tiên quan tam phẩm, nhưng sức chiến đấu ăn đứt Hắc Đình Đạo Tôn.

Hơn nữa còn là viên quan của Chấp Luật Tư mà ai gặp cũng sợ.

Hắc Đình đương nhiên không dám khinh suất, thậm chí theo bản năng còn làm ra vẻ thân thiết.

“Ba mươi triệu năm trước, lão phu đến Chấp Luật Tư làm việc, còn có may mắn gặp được người!”

Vị Phong Lẫm Đạo Tôn đó chỉ lạnh lùng gật đầu một cái.

“Ừ, đúng là có chuyện như vậy.”

Còn những Chí Tôn khác của Thần Lôi Tư, cũng sôi nổi chào hỏi mấy vị Chí Tôn khác của Chấp Luật Tư.

“Ha ha, Tần Bồng Chí Tôn, lâu rồi không gặp!”

“Dương Tự Chí Tôn, vinh hạnh vinh hạnh!”

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu…”

Tình cảnh này, làm giống như là bạn già lâu năm tụ họp vậy.

Những Tiên nhân vây xem ở phía xa kia, đã đang cười khổ rồi.

Khương Thành giết chết Thương Liễm Chí Tôn, vốn là lâm vào vụ án tày trời, nhất định sẽ bị Chấp Luật Tư trị tội.

Nhưng hiện tại Thần Lôi Điện còn có dáng vẻ thâm tình với Chấp Luật Tư.

Chuyện này dĩ nhiên là không còn hồi hộp theo dõi nữa.

Khương Thành cũng không còn khả năng may mắn thoát tội nữa!

Nghĩ lại cũng đúng, người ta đều là Tiên quan tam tứ phẩm cấp cao, quan hệ lớn như vậy, ngẩng đầu không gặp cúi đầu cũng gặp.

Bênh vực giúp đỡ lẫn nhau, kết thiện duyên cũng là chuyện đương nhiên.

Đừng nói lần này Khương Thành vốn đã có chứng cứ phạm tội xác thực, cho dù hắn bị vu oan, cũng rất có thể sẽ rơi vào bước đường một đi không trở lại.

Những đại lão cao cấp này nghiền chết một tên Tiên quan bát phẩm, chỉ cần tùy ý duỗi ngón tay.

Hắc Đình Đạo Tôn của Thần Lôi Tư hoàn toàn yên tâm, hiện tại hắn đã đang suy nghĩ sau đó nên dùng tư thế gì để xử tử Khương Thành rồi.

“Người này tự xưng là tên hung thủ đó, cực kỳ đáng nghi!”

“Ta nghi ngờ hắn có liên quan đến tên hung thủ đó!”

Hắn chỉ vào Khương Thành, lại chợt cười lạnh nhìn đám nữ tiên Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ một cái.

“Còn có bọn họ, ở cùng với người này, nhất định cũng không thoát khỏi liên can!”

“Ta đề nghị bắt lại hết với nhau!”

Đám nữ tiên Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ nghe thấy lời này, nhất thời vô cùng đau đớn, gần như tuyệt vọng.

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ, Thần Lôi Tư sẽ tuyệt tình như vậy.

Chỉ vì Thương Liễm Chí Tôn, lại có thể dùng máu của nhiều người như vậy để dẹp yên ngọn lửa giận dữ.

Đây rõ ràng chính là muốn làm lớn chuyện, gom một mẻ lưới mà!

Biểu cảm của bọn họ bị Nam Chước để ý, nữ nhân này không nhịn được mà nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười chế giễu.

Chợt, nàng chủ động đứng lên.

“Khởi bẩm Hắc Đình Đạo Tôn, Thương Liễm Chí Tôn và vật cưỡi Vân Lãng Cực Thánh của hắn, quả thật bị tên Khương Thành này giết chết.”

“Ta tận mắt chứng kiến.”

“Không chỉ như thế, lúc đầu người báo cho Thương Liễm Chí Tôn biết vật cưỡi bị giết cũng là ta.”

Loại chuyện chọn phe này, phải có nội dung kỹ thuật.

Nhìn đúng thời cơ, phân rõ thực lực hai bên và so sánh bối cảnh, nhìn chuẩn hướng đi của câu chuyện, tất cả đều cần có học vấn.

Hiện tại Vũ Tần Tư và Cầm Lạc Tư đều bị cuốn vào trong, mà nàng lại thành công gỡ bản thân ra ngoài.

Đây gọi là chuyên nghiệp!

Chương 1147: Ngươi có giao tình với Hổ yêu này?

Nghe nàng ta nói như vậy, cho dù là Hắc Đình Đạo Tôn hay là Phong Lẫm Đạo Tôn, tất cả đều di chuyển ánh mắt qua.

“Ngươi là người nào?” Phong Lẫm Đạo Tôn lạnh lùng hỏi.

Nam Chước vội vàng khom người hành lễ.

“Bi chức chính là Nam Chước đội trưởng tiểu đội thứ mười lăm của tam bộ Thiên Vi Quân!”

Nghe nói nàng ta đến từ Thiên Vi Quân, ánh mắt vốn dĩ khinh thường của Hắc Đình Đạo Tôn có hơi dịu đi một chút.

Sức mạnh chiến đấu mạnh nhất của Thiên cung, chính là các chi Thiên quân.

Hồi đó Thiên Nhạc Quân chiến đấu với Tà Tiên ở tiền tuyến chính là một chi ở trong đó.

Mà Thiên Vi Quân đó cũng tương tự.

Tiên quan từ bộ phận mạnh mẽ này, cũng rất đáng để nhìn một chút.

“Là ngươi thông báo cho Thương Liễm Chí Tôn sao?”

Hắn ôn tồn hỏi.

“Đúng vậy!”

“Tại sao ngươi lại phải làm như vậy?”

Nam Chước nghiêm mặt lại, trầm giọng nói: “Vì chính nghĩa và công đạo!”

Ai cũng biết đây là những lời nịnh bợ, nhưng Hắc Đình Đạo Tôn lại hài lòng gật đầu.

“Ngươi đúng là không tệ.”

Hắn hướng về phía Nam Chước gật đầu: “Ta ghi nhớ ngươi rồi.”

Lời này của hắn vừa nói ra, Nam Chước cũng không còn kìm được vẻ mặt mừng rõ kia của bản thân nữa, rất nhiều Tiên

quan vây xem thì lại vừa ngưỡng mộ vừa ân hận.

Sau này khi Nam Chước đột phá độ kiếp, chắc chắn sẽ được Thần Lôi Tư chiếu cố châm chước, dễ dàng thông qua.

Thậm chí sau này còn có thể nhận được sự giúp đỡ của Thần Lôi Tư.

Đây là thu hoạch cỡ nào chứ!

Loại cơ hội nhận được thiện cảm của Thần Lôi Tư này, quả thật chính là ngàn năm khó gặp.

Chỉ đáng tiếc, bọn họ không nắm bắt được cơ hội này, bị Nam Chước bắt lấy rồi.

Nhất thời rất nhiều Tiên quan thậm chí không nhịn được mà cảm thán - Nữ nhân này thật sự biết hành động.

Ngạc nhiên là làm một chuyện có thể sẽ hại đến bản thân, trở thành một chuyện có lợi cho bản thân.

“Bạch Nguyên, Nguyệt Chỉ, xem ra tình cảm tỷ muội những năm nay của chúng ta phải kết thúc rồi.”

Nàng thoáng hiện ra thương cảm nhìn đám nữ cung Vũ Tần Tư và Cầm Lạc Tư.

“Đừng trách ta không dìu dắt các ngươi.”

“Đây là bản thân các ngươi không đủ linh hoạt, không thể oán trách ta…”

Lời của nàng ta còn chưa nói xong, đã bị một tiếng la thất thanh ở bên cạnh cắt ngang.

“Lão huynh ngươi lại có thể đang ở Chấp Luật Tư?”

“Xem ra chúng ta cũng có thể kéo quan hệ đó!”

Người nói ra câu này chính là Tam Nhãn Hổ.

Lão huynh này vốn dĩ đang nhả khói ở bên cạnh, cũng không liếc mắt nhìn phía đối diện một chút.

Cũng chính là lúc lôi kéo làm quen Thần Lôi Tư và Chấp Luật Tư, hắn cuối cùng cũng mở mắt ra nhìn.

Vừa nhìn một cái, đã nhìn thấy một người quen -Thương La Chí Tôn.

Trên thực tế, đây cũng là người quen của Thành ca.

Lần trước ở Gia Vương đạo trường, chính hắn đã âm thầm phối hợp với Khương Thành một phen.

Tam Nhãn Hổ cũng là một thành viên của Tiên giới năm đó, lại từng tham gia mấy lần đại chiến, cũng quen mặt với cái người từng là "Quy Lai tiên" này.

Vừa nhìn thấy hắn liền vui vẻ.

"Mau lên, phán cho bọn ta vô tội."

Lúc Thương La Chí Tôn nhìn thấy Khương Thành, mặt mày đã tái xanh hết rồi.

Sao lại là ngươi nữa?

Tại sao vẫn là ngươi?

Ngươi Thượng Thiên kiểu gì?

Lẽ nào ngươi thật sự thành công đi cửa sau rồi, nhờ vào quan hệ lên làm Tiên quan rồi?

Ngươi nói ngươi tự nhiên lên làm Tiên quan thì cũng thôi đi, tại sao lại phải đâm đầu vào tại vạ?

Hơn nữa lần này còn đâm vào một tên Tiên quan ngũ phẩm của Thần Lôi Tư!

Đúng thật là muốn cái mạng già của người ta đó được không?

Lại còn nghe thấy những lời ngớ ngẩn tự bạo này của Tam Nhãn Hổ, hắn cũng sắp vỡ vụn ngay tại chỗ rồi.

Ngươi ngu xuẩn chừng nào chứ?

Ở đây có Đạo Tôn tam phẩm, làm gì có phần ta làm chủ?

Ta nhiều lắm cũng chỉ là sau khi các ngươi bị bắt về, âm thầm quan tâm một chút.

Kết quả tên ngu xuẩn này ở trước mặt nhiều người của Chấp Luật Tư và Thần Lôi Tư như vậy, ngang nhiên tuyên bố có quan hệ với hắn.

Còn ở trước mặt nhiều người như vậy, bảo hắn thiên vị tuyên bố vô tội…

Nhìn thấy biểu cảm tế nhị đó của những Tiên quan của Chấp Luật Tư và Thần Lôi Tư ở bên cạnh, nếu như Thương La Chí Tôn đồng ý, ngay sau đó có lẽ bản thân cũng sẽ bị giải về thẩm vấn điều tra nhỉ?

Lão huynh này lúc này cũng đang âm thầm chửi bâng quơ rồi.

Mẹ nó, sớm biết thì năm đó đã không gia nhập vào Chấp Luật Tư rồi.

Như vậy Thượng Thiên sẽ không phái hai tên quỷ lấy mạng này đến chơi mình.

Có điều nghĩ lại Khương Thành vẫn tốt hơn Tam Nhãn Hổ rất nhiều.

Ít nhất hồi đó ở Gia Vương đạo trường ca này còn biết truyền âm, lén lút liên lạc…

Thương La Chí Tôn cố ý lạnh mặt không hé răng nửa lời, giả vờ không nghe thấy không nhìn thấy.

Tam Nhãn Hổ vừa thấy hắn không để ý đến mình, nhất thời không vui.

Sao rồi, không nể mặt ca sao?

“Thương La, ngươi sao thế? Lão huynh gọi ngươi đó, đừng giả vờ câm điếc!”

“Bảo ngươi làm chút chuyện nhỏ, sao lại sợ sệt như vậy chứ?”

Lần này, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Thương La Chí Tôn.

Bao gồm cả hai vị đại lão là Hắc Đình Đạo Tôn và Phong Lẫm Đạo Tôn.

“Thương La, đây là có chuyện gì?”

“Ngươi thật sự có giao tình với tên Hổ yêu này sao?”

“Hắn lại còn bảo ngươi thiên vị hắn.”

Nghe thấy câu hỏi của Phong Lẫm Đạo Tôn, Thương La Chí Tôn lau mồ hôi trên trán.

“Không có giao tình gì cả, chỉ là năm đó từng gặp qua ở Cổ Tiên giới.”

“Ố?”

Phong Lẫm Đạo Tôn lại thoáng nổi lên hứng thú.

“Hổ yêu này cũng lại là người của Cổ Tiên giới sao?”

“Đúng vậy, có điều năm đó ta không thân thiết gì với hắn cả…”

Còn chưa kịp dứt lời, đã bị những lời chửi như tát nước của Tam Nhãn Hổ cắt ngang.

“Ha, Thương La ngươi thật không có lương tâm, năm đó nếu không phải Thành ca của ta tha cho ngươi một mạng, ngươi còn có thể sống đến ngày hôm nay sao?”

“Nếu không phải Thành ca sau đó đứng ra, các ngươi đều bị Cửu Tuyệt, Ám Cơ giết chết hết rồi, ngươi là cái thứ vong ân phụ nghĩa…”

“Được rồi được rồi, tên đồng đội lợn nhà ngươi.”

Thành ca cũng không nhịn nổi nữa.

Tam Nhãn Hổ này chỉ quan tâm làm màu, hoàn toàn không cần biết thời gian địa điểm.

Cho dù là Thương La thật sự muốn giúp chúng ta, bị ngươi làm rối lên như vậy, cũng hoàn toàn tan thành bọt biển rồi.

Có điều, hình như bản thân vốn cũng không cần hắn giúp đỡ.

Dù sao… bản thân cũng quen biết Phong Lẫm Đạo Tôn!

Tên này không phải chính là một thành viên của Băng giới năm đó sao?

Lúc đó thuộc hạ của Băng Cực Thiên tôn có vài vị Tôn giả, hắn chính là một trong số đó.

So sánh với Quý Thương, bọn họ xuất thân từ Băng Nguyên cốc mới là “người mình” thật sự của Thành ca, xuất phát từ trong đáy lòng ủng hộ cái vị trí Chủ Băng giới này của hắn.

“Khụ, Khương Băng chủ, chuyện này quả thật không dễ thiên vị.”

Ai cũng không biết, vị Tiên quan tam phẩm của Chấp Luật Tư lúc này đang bận rộn chủ động truyền âm chào hỏi với Khương chưởng môn nữa.

“Cái chết của Tiên quan ngũ phẩm, cấp cao sẽ rất xem trọng, căn bản không giấu được.”

“Đặc biệt còn là người của Thần Lôi Tư…”

Thành ca cũng lười phải nghe hắn kể khổ.

Trực tiếp phất tay.

“Không làm công bằng được vậy thì đừng làm nữa, làm lớn chuyện hơn một chút?”

“Nếu như ngươi không đến, ta đã giết chết hết bọn chúng rồi.”

Những lời hắn nói đều là thật.

Khương Thành không hề trông mong có người đến cứu mình.

Ca đây từ khi xuất đạo cho đến nay chưa từng sợ chuyện gì.

Giết chết Tiên quan ngũ phẩm là chuyện lớn tày trời trong mắt người khác, nhưng đối với hắn mà nói chỉ là một trận đùa vui chơi bời nhỏ.

Quả thật không được, thì lại giết thêm mấy tên Tiên quan tam phẩm tứ phẩm nữa là được rồi.

Còn về sau này như thế nào, có hệ thống hack trong người, hoàn toàn không cần lo lắng.

Thế nhưng những lời thật lòng này của hắn được truyền vào tai của Phong Lẫm Đạo Tôn, đó chính là điên rồi!

Hắn suýt chút nữa nhảy cẫng lên.

“Đừng đừng đừng, đừng như vậy chứ!”

Hắn biết, Khương Thành trước giờ nói được làm được, cho dù cảnh giới bên ngoài của hắn xem ra không cao.

Nhưng năm đó lúc hắn giết chết Minh Quyết thiên tôn, cảnh giới thậm chí mới Đế cảnh lục trọng.

“Nếu như ngươi lại giết thêm bọn họ, vậy thì cả Thiên cung đều sẽ phẫn nộ, đến lúc đó đừng nói là ta, cho dù là Thần Quân cũng không bảo vệ được ngươi…”

Chương 1148: Sát Phục Ấn

“Không sao cả.”

Khương Thành cười truyền âm trả lời: “Ngươi yên tâm đi, đến lúc đó ta vẫn có thể tiện tay kiếm thêm một chút chiến lợi phẩm nữa.”

Phong Lẫm Đạo Tôn suýt chút ngất luôn.

Cho dù hắn có tin Khương Thành hơn đi nữa, cũng không tin hắn có thể dựa vào sức lực của một mình mà chống lại được cả Thiên cung.

Những cao thủ từ Băng giới sống đến hiện tại như bọn họ, vẫn luôn tồn tại một niềm hy vọng.

Đó chính là bọn họ còn có một chủ Băng giới chưa từng hiện thân.

Đó là một “Băng Thần” mà sau này lúc phát triển đến trình độ cao nhất, có thể thao túng cả một căn nguyên băng, sức chiến đấu áp đảo trên cả Thần Quân!

Đợi đến ngày đó, những tiên nhân từ Băng giới ra như bọn họ, sẽ có một người của mình không thua gì Thiên đế.

Đồng thời còn có thể nhận được sự giúp đỡ của Băng Thần tương lai, tăng thêm một bước mức nắm giữ căn nguyên băng của bản thân..

Mà một khi Khương Thành chết trước rồi, chủ Băng giới cũng không còn nữa, Băng Thần tương lai cũng trở nên công cốc rồi.

Cho nên, hắn không muốn nhìn thấy Khương Thành đi nộp mạng.

“Ngươi nhất định đừng manh động!”

“Chuyện này để ta từ từ lên kế hoạch, không phải là không có cơ hội xoay chuyển…”

“Không cần đâu, vậy thì quá phiền phức rồi.”

Thành ca trực tiếp khoát tay.

“Trực tiếp giết hết tất cả các ngươi, sẽ sạch sẽ bớt chuyện đi bao nhiêu.”

Nhìn thấy ca đây thật sự đang móc binh khí ra, Phong Lẫm Đạo Tôn suýt chút bị dọa đái cả ra quần.

Hắc Đình Đạo Tôn ở bên cạnh hết lần này tới lần khác vẫn đang đắc ý.

“Phong Lẫm Đạo Tôn, ngươi định xử trí bọn họ như thế nào?”

Thậm chí hắn còn đùa.

“Sẽ không thật sự vì chút giao tình nửa vời đó của Thương La Chí Tôn, mà đã định tha cho bọn họ đấy chứ?”

“Ha ha ha ha…”

Những Tiên quan khác của Thần Lôi Tư cũng sôi nổi cười thành tiếng.

“Sao có thể chứ?”

“Phong Lẫm Đạo Tôn có tiếng là công bằng chính trực.”

“Đúng thế, Thương La Chí Tôn cũng sẽ không vì tình riêng mà làm chuyện sai trái.”

“Tên Khương Thành và Hổ yêu này, còn có đám nữ cung kia nhất định phải bắt lại hết, nghiêm khắc tra khảo…”

“Người đâu!”

Phong Lẫm Đạo Tôn đột nhiên hét to một tiếng.

Cùng lúc đó, hắn cũng bày ra con dấu thuộc về Tiên quan tam phẩm của Chấp Luật Tư.

Quan ấn của Thiên cung không phải để trang trí, mà thật sự có tác dụng đặc biệt.

“Sát Phục Ấn tam đẳng!”

Khi nhìn thấy con dấu có ánh sáng màu vàng lấp lánh kia đang bay lên không trung, không ngừng xoay tròn, lúc rơi ra từng vệt ánh sáng màu vàng, ngay cả Hắc Đình Đạo Tôn cũng không kìm được mà kinh hãi hô to.

Ngay sau đó, tất cả những Tiên quan bị ánh sáng màu vàng đó bao phủ, tất cả đều kỳ lạ sinh ra một loại cảm giác thần hồn bị áp chế.

Dường như có một sợi dây vô hình, đang trói buộc mình.

Cùng lúc đó, liên hệ của bọn họ với Thiên Đạo và căn nguyên cũng bị cắt đứt.

Giống như con chim ở trong lồng.

Trong tình hình như vậy, nếu như bọn họ chiến đấu với người khác, e rằng không phát huy ra được một phần mười sức chiến đấu.

Người duy nhất có mặt ở hiện trường không bị ảnh hưởng lớn, e rằng cũng chỉ có Khương Thành thôi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bản thân ca đây có ba nghìn Huyền văn, hơn nữa hắn căn bản không gắn kết với Thiên Đạo.

Có điều trạng thái kỳ lạ của cấp độ thần hồn, vẫn khiến hắn kinh ngạc không thôi.

Thiên cung còn có loại "Thần khí" này?

Hắn không hề biết, thật ra cái Sát Phục Ấn này cũng chỉ có thể có hiệu quả trong phạm vi Thiên cung.

Thứ quản thúc chính vẫn là những Tiên nhân từng đăng ký tạo danh sách tại Thiên cung.

Đề phòng bọn họ chống cự lại lệnh bắt lúc phá án ở Chấp Luật Tư.

Nếu như đặt ở Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa, hiệu quả liền trở nên cực kỳ nhỏ bé.

Sau sự sửng sốt ngắn ngủi, Hắc Đình Đạo Tôn cười lớn.

"Ha ha ha ha!"

"Phong Lẫm đạo hữu, ngươi cũng long trọng quá rồi."

"Chỉ là bắt mấy tên tôm cá thối nát, lại còn sử dụng bí bảo như Sát Phục Ấn, đây không phải là giết gà dùng đao trâu sao?"

Sát Phục Ấn tam đẳng, đã là bí bảo có phẩm cấp cực cao.

Chấp Luật Tư phá án, vốn không cần dùng một đại sát khí cấp độ này.

Thông thường sau khi bọn họ xuất hiện, cũng không có mấy tên Tiên quan dám mạo hiểm với cái giá phải trả khi đối địch với cả Thiên cung mà kháng lệnh, trực tiếp nhận tội tử hình.

Phong Lẫm Đạo Tôn nghe vậy hơi nhếch khóe miệng.

“Vụ án này liên quan đến Thần Lôi Tư các ngươi, ta há có thể không trịnh trọng hành sự sao?”

Lời này vừa nói ra, Hắc Đình Đạo Tôn cũng có chút cảm giác được sủng ái trong lo sợ rồi.

Liền cảm thấy hết sức có thể diện!

Nhìn đi, người ta vì giúp mình bắt kẻ xấu, thái độ nghiêm túc như vậy, tất cả người và binh khí đều dùng rồi.

Không những không miễn cưỡng, thậm chí cách thức còn có thể nói là cấp bậc cao nhất của Chấp Luật Tư.

“Phong Lẫm đạo hữu, rất có lòng, nể mặt! n tình này Thần Lôi Tư bọn ta khắc ghi rồi!”

Thậm chí hắn còn quay về phía những Chí Tôn của Thần Lôi Tư ở phía sau dạy dỗ vài câu.

“Nhìn thấy chưa, kiểu phong thái sư tử vồ thỏ cũng dùng tất cả sức lực này, mới là những thứ mà các ngươi nên học hỏi!”

Mười mấy tên thuộc hạ Chí Tôn Thần Lôi Tư kia của hắn, cũng sôi nổi cười hi hi gật đầu.

“Phải phải phải!”

“Học được rồi!”

“Chấp Luật Tư nể mặt như vậy, bọn ta đương nhiên phải ghi nhớ trong lòng!”

Nhìn thấy Chấp Luật Tư ngay cả Sát Phục Ấn cũng dùng rồi, những Tiên nhân vây xem kia cũng kinh hồn bạt vía, suýt chút quỳ hết xuống.

Còn Nam Chước chiến đội đại sư, càng lắc đầu than thở.

“Haiz, đây chính là hậu quả của việc động vào đối thủ có cấp độ vượt xa bản thân.”

“Có lẽ có thể nhất thời ra oai, nhưng khi lôi đình nổi giận, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.”

“Chỉ là đáng tiếc các ngươi…”

Nàng lại nhìn đám nữ cung Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ một cái.

Lần này bọn họ đã tuyệt vọng rồi.

Thậm chí không cần Chấp Luật Tư đến bắt, chỉ là cái Sát Phục Ấn kia chiếu một cái, bọn họ đã yếu ớt ngồi trên mặt đất rồi, toàn thân đều sắp không dùng được lực nữa.

Hết cách, Sát Phục Ấn tam đẳng là vật dụng của Tiên quan tam phẩm ở Chấp Luật Tư.

Cái bí bảo cấp bậc này, có thể dùng để trấn áp Chí Tôn, làm suy yếu Đạo Tôn.

Bọn họ chỉ có thể nhìn vị Phong Lẫm Đạo Tôn ở đối diện chậm rãi vung cánh tay phải của mình lên.

Cùng lúc cũng nhìn thấy một đám Tiên quan của Chấp Luật Tư tất cả đều rút đạo khí xiềng xích đặc biệt - "Phược Tiên Sách" ra.

Cái thứ này chính là trang bị được chế tạo chính thức với số lượng lớn của Chấp Luật Tư.

"Trói nữ nhân này và tất cả đám Thần Lôi Tư về quy án, một tên cũng không được để chạy thoát!"

Phong Lẫm Đạo Tôn lớn tiếng hạ lệnh.

Hắn không dám không hạ cái lệnh này.

Nếu như hắn còn không bắt Thần Lôi Tư, vậy thì Khương Thành sẽ ra tay mất.

Mà một khi Khương Băng chủ ra tay, mười mấy người của Thần Lôi Tư này sẽ không còn một ai sống sót, Phong Lẫm Đạo Tôn hoàn toàn tin hắn có thể làm được đến mức này.

Cho nên, để tránh sự việc thêm lớn, cũng để chống lưng cho Thành ca ra oai.

Hắn quyết định bắt đầu từ việc bắt "nguyên cáo" Thần Lôi Tư.

Mệnh lệnh này vừa hạ xuống, đừng nói là đám Tiên quan của Thần Lôi Tư do Hắc Đình Đạo Tôn cầm đầu, và những Tiên quan vây xem kia, ngay cả mấy vị Chí Tôn bên phía Chấp Luật Tư cũng trở tay không kịp, ngơ ra tại chỗ.

Đám người Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ, thậm chí còn đang chìm đắm trong tuyệt vọng.

Còn về Nam Chước, biểu cảm của nàng liền trở thành hoài nghi cuộc đời, sau đó ngưng lại.

Vừa nghe thấy cái gì?

Chấp Luật Tư không những không bắt Khương Thành, Tam Nhãn Hổ và đám nữ cung Vũ Tần Tư, Cầm Lạc Tư, ngược lại lại bắt Thần Lôi Tư và mình?

Đùa gì vậy?

Nhất định là sai sót ở đâu đó rồi?

Nhìn thấy đám thuộc hạ Chí Tôn ngơ ra một chỗ giống như gà gỗ, Phong Lẫm Đạo Tôn lại một lần nữa lớn tiếng quát.

"Sát Phục Ấn hạ xuống, còn không mau nhận lệnh!"

Mấy vị Chí Tôn của Chấp Luật Tư chấn động toàn thân.

Thương La Chí Tôn là người đầu tiên phản ứng lại.

"Vâng!"

Ngay sau đó, hắn liền đem theo dây thừng trực tiếp vọt đến trước mặt Nam Chước.

Còn chưa đợi người ta phản ứng, sợi dây thừng đó đã hóa thành một đống Hư ảnh, với tốc độ nhanh như chớp, trói chặt Nam Chước lại.

Chương 1149: Các ngươi vậy mà lại dám vu khống Khương Thành

"Không!"

Nam Chước trước nay hành sự cẩn thận thông minh, đừng nói là sai sót lớn, sai sót nhỏ cũng chưa từng phạm phải.

Cả đời này của nàng, vẫn là lần đầu tiên bị Phược Tiên Sách của Chấp Luật Tư trói lại.

Hoảng sợ, không cam lòng, ấm ức, hỗn loạn,…

"Các ngươi dựa vào đâu mà bắt ta…"

Biểu cảm đặc sắc lộ ra trong chớp mắt ngập tràn trên khuôn mặt của nàng.

Nàng theo bản năng ra sức vùng vẫy, nhưng giống như những Khổn Tiên Thừng khác, Phược Tiên Sách cũng càng trói càng chặt.

Cuối cùng, thậm chí còn phong ấn tiên lực toàn thân của nàng lại.

Nàng nói không sai, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Mà chính vào lúc nàng "rơi vào lưới", những Tiên quan của Chấp Luật Tư cũng cùng nhau rút ra Phược Tiên Sách, xông về phía Thần Lôi Tư.

Cho dù mệnh lệnh của Phong lẫm Đạo Tôn nghe có vẻ cực kỳ hoang đường, nhưng hắn là Tiên quan tam phẩm.

Là cấp trên của những người Chấp Luật Tư có mặt ở đây.

Hơn nữa còn là mệnh lệnh hạ trên danh nghĩa của Sát Phục Ấn.

Nói thật, cho dù bảo bọn họ đi trói Thần Quân, bọn họ lúc này cũng chỉ có thể làm theo.

"Các ngươi…"

Những Chí Tôn bên phía Thần Lôi Tư, vừa nãy còn vô cùng đắc ý, thậm chí còn chính miệng cảm ơn Chấp Luật Tư.

Nào ngờ tình thế chuyển biến nhanh và triệt để như vậy.

Vốn tưởng rằng mình là thợ săn, kết quả sau đó, bọn họ ngược lại trở thành con mồi bị bắt trói.

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Chấp Luật Tư, các ngươi điên rồi sao?"

Bọn họ theo bản năng quơ cánh tay và binh khí, theo bản năng rút bí bảo ra.

Nhưng tất cả những điều này đều là phí công vô ích.

Sát Phục Ấn hạ xuống, bọn họ căn bản không nối liền được với căn nguyên, Thần hồn cũng bị áp chế rất nặng.

Mà ngược lại, Chấp Luật Tư "dưới sự tăng cường" của Sát Phục Ấn, ngược lại lại tăng cường từng chút sức mạnh, làm giống như được cổ vũ vậy.

Sức chiến đấu còn cao hơn bọn họ lúc bình thường một chút.

Mọi người đều là Chí Tôn, nhìn thấy căn nguyên của một đám Chí Tôn Chấp Luật Tư được rút ra, những Tiên quan của Thần Lôi Tư khóc không ra nước mắt.

"Trận này còn đánh kiểu gì?

"Không!"

"Sao các ngươi có thể bắt bọn ta chứ?"

"Bọn ta là người bị hại mà!"

"Điên rồi, đúng là điên rồi…"

Những Tiên quan vây xem, đã nhìn đến ngây ngốc ra rồi.

Ở đây đang xảy ra chuyện gì, bọn họ rõ ràng nhìn thấy rất rành rành, nhưng lại xem không hiểu.

Chấp Luật Tư đây rốt cuộc là muốn chơi kiểu gì?

Không bắt "nghi phạm", ngược lại bắt người "báo án", thế cũng được sao?

Gần như là trong nháy mắt, mười hai vị Chí Tôn của Thần Lôi Tư đến hiện trường tất cả đều bị trói chặt lại.

Độc mao duy nhất còn sót lại kia, cũng chính là Hắc Đình Đạo Tôn.

Nhưng người mà hắn đụng chạm là Phong Lẫm Đạo Tôn.

Hắc Đình vừa ra sức chống đỡ, vừa lớn tiếng gào thét.

"Phong Lẫm, ngươi muốn làm gì!"

Dù sao hắn cũng là Đạo Tôn, áp chế của Sát Phục Ấn kia đối với hắn không lớn như vậy.

Có điều, sức mạnh của Phong Lẫm vốn mạnh hơn hắn, lại thêm bị tiêu hao lâu dài, hắn thua bị bắt cũng là chuyện sớm muộn.

"Ngươi lại có thể đứng về phía Khương Thành kia…"

Hắn không phục, hắn vô cùng tức giận!

Ngọn lửa tức giận đó quả thật sắp trở thành bản chất rồi, muốn thiêu rụi tất cả!

Thế nhưng, Phong Lẫm Đạo Tôn không hề qua tâm.

Hắn chỉ lạnh lùng nói: “Hắc Đình, ngươi dám phản kháng lại, xem ra phải thêm một tội danh chống người thi hành công vụ rồi.”

Hắc Đình Đạo Tôn suýt chút bị hắn làm cho tức phun ra máu.

Hắn cuối cùng cũng lĩnh giáo ra phong cách của Chấp Luật Tư rồi.

Cũng xem như là hiểu ra, tại sao đối phương lại dùng đại sát khí quy cách cao hiếm gặp như “Sát Phục Ấn” trong hành động truy bắt lần này.

Chơi nửa này trời đây là tự chuẩn bị cho mình?

Bản thân hố tưởng được yêu mà sợ, trước nể mặt, sau ân tình.

Còn cảm thấy việc này rất tăng thể diện nữa.

Bây giờ nghĩ lại, quả thật là ngu suẩn hết sức.

Giống như đối phương đang mài đao chuẩn bị giết mình, mình còn ở đó khen đối phương mài dao sắc, mài đao hay, mài không chê vào đâu được…

Những người khác ở bên cạnh cũng không biết nói gì.

Chuyện này nên nghĩ thế nào, hoang đường vô lý thế nào.

Đến mức như hiện tại, cũng không còn ai có thể giải thích tại sao lại như vậy.

Hắc Đình Đạo Tôn cuối cùng cũng bị bắt lại, cũng bị Phược Tiên Sách trói chặt.

Dựa vào sức mạnh của hắn, nếu như đang lúc mạnh, Phược Tiên Sách cỏn con này không thể trói được hắn.

Nhưng trên đầu còn có một Sát Phục Ấn đang trấn áp, bên cạnh còn có một Phong Lẫm Đạo Tôn đang nhắm.

Hắn bị khống chế, mặc dù bị phong ấn Tiên lực, nhưng không hề sa sút tinh thần, ngược lại tinh thần càng tràn đầy ý chí

chiến đấu.

“Phong Lẫm, ngươi bắt đi, thật sự tưởng rằng Chấp Luật Tư các ngươi một tay che trời sao?”

“Muốn bắt ai thì bắt người đó?”

Hắn không hề lo lắng, ngược lại liếc nhìn Phong Lẫm Đạo Tôn một cái, cười lạnh không ngừng.

“Hừ…”

“Dù sao Thần Lôi Tư bọn ta cũng không hề có tội, bắt người bừa bãi như vậy, ta lại muốn xem xem sau này các ngươi giải quyết kiểu gì!”

“Không cho một lời giải thích, đến lúc đó Thần Lôi Tư bọn ta tuyệt đối sẽ không chịu để yên đâu!”

“Ngươi cứ đợi đó đi!”

Lời của hắn cũng không phải là bắn tiếng đe dọa, mà là sự thật.

Mặc dù Chấp Luật Tư rất mạnh, nhưng bắt người cũng phải có tội danh.

Không thì cũng cần phải có một lý do.

Tùy tiện muốn bắt ai thì bắt, trừ phi đó là Chấp Luật Tư ngự trị trên cả Thiên đế.

Đối diện với sự chấp vấn của hắn, Phong Lẫm Đạo Tôn không hề sốt ruột.

Mà lạnh lùng nói: “Chấp Luật Tư bắt các ngươi, đương nhiên có đầy đủ lý do.”

Hắc Đình Đạo Tôn lớn tiếng thét: “Lý do gì?”

Phong Lẫm Đạo Tôn rất muốn nói, ta đã cứu các ngươi một mạng đó.

Nếu không phải ta cưỡng ép bắt ngươi lại trước, bây giờ ngươi đã là vong hồn chết dưới kiếm của Khương Thành rồi.

Nhưng những lời thật lòng này không thể nói.

“Thần Lôi Tư các ngươi vu khống Khương Thành mưu hại Thương Liễm Chí Tôn, đã phạm phải tội vu khống trong điều

luật của Thiên quy!”

Nghe thấy những lời này, những Tiên quan vây xem kia trực tiếp không còn gì đỡ nổi.

Đại lão, chuyện Khương Thành giết chết Thương Liễm Chí Tôn, bọn ta lúc đó đều tận mắt nhìn thấy được không?

Làm gì có vu khống gì.

Thậm chí ngay cả Chí Tôn của Chấp Luật Tư cũng vẻ mặt hết cách.

Nhưng Hắc Đình Đạo Tôn bị trói chặt càng trực tiếp tức cười.

“Ha…”

“Tên tiểu tử đó chính miệng thừa nhận rồi, ta lại còn nói bọn ta vu khống hắn?”

Những Chí Tôn khác của Thần Lôi Tư cũng lớn tiếng phụ họa theo.

“Thương Liễm Chí Tôn chính là bị hắn giết chết, không hề nghi ngờ!”

“Ta biết rồi, ngươi chính là đang thiên vị hắn!”

“Chỉ vì Thương La Chí Tôn quen biết với Hổ yêu đúng không?”

“Không ngờ, Chấp Luật Tư mà trước giờ luôn tự nhận là công bằng chính trực lại có thể sa đọa thối nát đến mức này…”

Sự thổi phồng của bọn họ, tất cả đều không lay động được Phong Lẫm Đạo Tôn.

Mãi cho đến khi bọn họ nói được một hồi rồi, hắn mới sâu sa tuôn ra một câu.

“Các ngươi có chứng cứ chứng minh hắn giết chết Thương Liễm Chí Tôn không?”

“Không có chứng cứ, vậy thì chính là vu khống.”

Các vụ Tiên quan của Thần Lôi Tư cứng đờ lại, bọn họ quả thật không có chứng cứ.

Cũng không tận mắt nhìn thấy.

Càng không có ai ở tại hiện trường ghi lại.

Hơn nữa lúc bọn họ qua đây, chiến lợi phẩm đã bị Thành ca thu hết rồi, chiến trận cũng bị thu dọn sạch sẽ.

Thứ bọn họ biết cũng chỉ là mệnh bài của Thương Liễm Chí Tôn bị vỡ rồi, bị giết rồi mà thôi.

Chính vào lúc đang đứng ở ranh giới hết đường soay sở, đột nhiên một giọng nữ vang lên.

"Ta có thể làm chứng!"

Mọi người đều theo tiếng nói mà nhìn qua, không phải Nam Chước thì còn là ai nữa?

Chỉ thấy nữ tiên này sớm đã từ bỏ giãy giụa, nàng bị trói chặt với vẻ mặt không phục.

"Ta tận mắt nhìn thấy Khương Thành giết chết Thương Liễm Chí Tôn!"

Nàng nhìn những Tiên quan vây xem ở phía ra kia một vòng, trầm giọng nói: "Không chỉ là ta, bọn họ cũng đều nhìn thấy!"

"Cho nên, Thần Lôi Tư không hề vu khống!"

"Hung thủ chính là Khương Thành!"

Chương 1150: Bọn ta không nhìn thấy

Nói thật, trước đây Khương Thành không có ác cảm gì với Nam Chước.

Dù sao sự chênh lệch sức mạnh quá lớn, ai lại quan tâm một chiếc lá rơi từ trên người bay đi chứ.

Nàng ta đứng về phía người khác thì cứ đứng thôi.

Nhưng vào khoảnh khắc này, hắn lại có một chút phản cảm hiếm có.

Hắn đang suy nghĩ nữ nhân này có phải là ra sức quá rồi không?

Nếu như nhớ không nhầm, chúng ta có lẽ là không có thù hận gì cả?

"Phải, bọn ta có nhân chứng!"

Việc Nam Chước đứng ra làm chứng này, khiến cho Thần Lôi Tư lập tức bắt đầu kiểu cây ngay không sợ chết đứng.

“Nhiều nhân chứng như vậy, chứng cứ vô cùng xác thực!”

“Chấp Luật Tư các người dựa vào cái gì nói bọn ta vu khống?”

“Hừ, chuyện này bọn ta nhất định phải đưa lên phía Thần Quân, đòi một lời giải thích!”

“Đúng, không thể cứ như vậy mà cho qua được.”

“Bây giờ các ngươi muốn thả người, bọn ta cũng sẽ không ta cho các ngươi, chưa xong với các ngươi đâu!”

Điệu bộ này của bọn họ, khiến cho những Tiên quan của Chấp Luật Tư bảo gồm cả Thương La Chí Tôn trong đó, tất cả đều hết sức đau đầu.

Chuyện bắt người bừa bãi này không dễ thu dọn!

Thế nhưng Phong Lẫm Đạo Tôn lại không hề lo lắng chút nào.

Hắn chỉ là vẻ mặt chế giễu nhìn Nam Chước lắc đầu.

“Cùng nhau nói xằng nói bậy!”

“Ngươi nói Khương Thành giết chết Thương Liễm Chí Tôn?”

“Hắn mới Đế cảnh cửu trọng, sao có thể giết chết một tên Đạo Tôn chứ? Ngươi nói cho ta nghe xem?”

Đây…

Trước đây lúc Khương Thành chủ động nhận tội danh, Hắc Đình Đạo Tôn còn chê cười hắn không xứng cơ mà, bởi vì hắn căn bản không tin Khương Thành có thể làm được.

Nhưng hiện tại, hắn lại chủ động hét lớn lên.

“Là hắn tự nói mà!”

“Hắn đã thừa nhận rồi, rõ ràng chính là hắn giết chết!”

Nam Chước cũng vội vàng phụ họa theo.

“Đúng thế, người này sức mạnh cực cao, căn bản không đơn giản như cảnh giới bên ngoài, giết chết Thương Liễm Chí Tôn, chỉ dùng không đến thời gian của nửa cái hít thở.”

Hắn nói như vậy, những Chí Tôn của Thần Lôi Tư và Chấp Luật Tư đều trề môi ra.

Sao có thể chứ?

Tên tiểu tử này cho dù có thể khiêu chiến vượt cấp, cũng không đến mức giết chết Chí Tôn nhẹ nhàng như vậy chứ?

Bọn họ cũng có chút nghi ngờ Nam Chước có phải là đang nói dối không.

“Không đến nửa cái hít thở?”

“Một tên Tôn giả giết chết Chí Tôn?”

Phong Lẫm Đạo Tôn cười lạnh lùng: “Việc này có thể sao? Ngươi xem bọn ta đều là lũ ngốc sao, có thể bị ngươi tùy ý lừa gạt?”

Nam Chước không ngừng biện bạch.

“Nhưng Thương Liễm Chí Tôn rõ ràng là hắn giết chết mà!”

“Đúng rồi, hắn có căn nguyên, hơn nữa căn nguyên của hắn còn lớn mạnh hơn căn nguyên của Chí Tôn…”

Phong Lẫm Đạo Tôn lạnh giọng cắt ngang nàng.

“Ngươi đùa sao?”

“Một tên Đạo Tôn cỏn con, căn nguyên ở đâu ra?”

“Hơn nữa còn lớn mạnh hơn căn nguyên của Chí Tôn, lẽ nào ngươi muốn nói hắn là Đạo Tôn?”

“Ngươi xem bọn ta là người mù sao?”

Nói đến mức này, ngay cả đám người Hắc Đình Đạo Tôn cũng có chút lung lay.

Bọn họ cũng có chút nghi ngờ Nam Chước này có phải là điên rồi không, nói năng lung tung cũng cần phải có mức độ chứ?

Khiêu chiến vượt cấp cũng cần tuân thủ luật cơ bản đúng không?

Một tên Tôn giả có căn nguyên còn lớn mạnh hơn Chí Tôn, đây không phải là nói linh tinh sao?

“Quả thật chính là cùng nhau nói xằng nói bậy, hết sức hoang đường!”

Thật ra trong lòng Phong Lẫm Đạo Tôn tin những gì Nam Chước nói đều là sự thật.

Giống như năm đó Khương Thành dựa vào cảnh giới Đế cảnh lục trọng, đã giết chết Minh Quyết thiên tôn một cách khó tin vậy.

Nhưng để che đậy cho "Băng thần tương lai", dù là đổi trắng thay đen chỉ hươu bảo ngựa cũng sẽ không tiếc.

"Thương Liễm Chí Tôn… căn bản không phải là Khương Thành giết chết!"

Khi hắn nói xong câu này, không kìm được mà nhìn Khương Băng chủ một cái, muốn nhận được sự khen ngợi và cảm kích của lão nhân gia hắn.

Nhìn xem, để giúp ngươi thoát tội, ta dốc sức chừng nào chứ?

Sau này thật sự trở thành Băng thần rồi, nhất định đừng quên nâng đỡ ta đó!

Sau đó hắn liền nghe thấy truyền âm của Khương chưởng môn.

Đem theo tràn đầy sự bất mãn.

"Chuyện gì đây, tên đó rõ ràng chính là ta giết chết, ngươi cũng muốn cướp công lao của ta sao?"

"Cái làm màu này là ta làm, ai cũng đừng hòng dây máu ăn phần!"

Phong Lẫm Đạo Tôn suýt chút nôn ra máu.

Lão huynh, tại sao suy nghĩ của ngươi lại khác người như vậy chứ?

Loại tội danh này người khác tránh còn không kịp, ngươi lại còn vội vàng đổ hết lên đầu mình.

Hắn chỉ có thể tiếp tục truyền âm tận tình khuyên bảo.

"Cái tội danh này quá nghiêm trọng, thật sự không thể nhận!"

"Cứ xem như là xa cách lâu ngày mới gặp lại, nể mặt người quen như ta một lần, chuyện lớn của chúng ta hóa nhỏ có được không, đừng quậy lớn như vậy!"

“Nếu thật sự nhận định là do ngươi làm, vậy thì đừng nói là ta, cho dù là người đứng đầu Chấp Luật Tư cấp trên của ta cũng không thể che giấu được.”

“Đến lúc đó Thần Quân hỏi đến, thì không đơn giản như vậy nữa…”

Thành ca nói trong lòng cho dù là Thần Quân thì đã làm sao, ca đây không lâu trước đây mới vừa nói điều kiện với mấy tên Thần Quân.

“Tội vu khống cỏn con, có thể giết chết mấy người này sao?”

Phong Lẫm vẻ mặt cạn lời: “Đương nhiên là không giết chết được, tội danh này của bọn họ vốn không giữ chân được, sau khi cấp cao của Thần Lôi Tư nhúng tay vào sẽ phải thả người…”

Thành ca bĩu môi: “Cho nên ngươi làm như vậy không được.”

Phong Lẫm suýt chút bị hắn làm cho tức chết.

“Ngươi…”

Nhìn thấy hắn đã rất sốt ruột rồi, suy nghĩ cho tấm lòng của đối phương, Khương Thành cũng quyết định thu lại sự làm màu của mình một chút.

“Bỏ đi, vậy thì nể mặt ngươi một lần.”

“Ta thật sự cảm ơn ngươi!”

Phong Lẫm Đạo Tôn nói trong lòng đây gọi là chuyện gì chứ.

Rõ ràng ta giúp ngươi giải quyết phiền phức, cuối cùng lại làm như ta còn nợ ngươi một ân tình vậy.

“Nếu Thương Liễm Chí Tôn đã không phải là do Khương Thành giết, vậy Thần Lôi Tư chính là đang vu khống!”

“Tội vu khống, chứng cứ xác thực!”

Hắn thản nhiên quét qua Hắc Đình Đạo Tôn một cái, tưởng rằng chỉ có các ngươi mới biết nói bốn chữ chứng cứ xác thực này sao?

Ngay sau đó, ánh mắt của hắn lại rơi trên người Nam Chước.

“Còn về ngươi, vô cớ gây chuyện, xúi giục Thương Liễm Chí Tôn, đáng phải trừng trị!”

“Ta rất nghi ngờ phía sau chuyện này có bóng dáng của Thiên Vi Quân các ngươi!”

Phong Lẫm đương nhiên biết phía sau đây không có Thiên Vi Quân nhúng tay, nhưng hắn hiện tại chính là muốn khuấy đục nước.

Chỉ có như vậy, mới có thể thuận lợi gỡ Khương Thành ra.

Nam Chước thay đổi sắc mặt.

Nàng có nằm mơ cũng không ngờ tội danh của mình lại lớn như vậy.

“Không, ta không phục, Thương Liễm Chí Tôn rõ ràng là hắn giết chết mà!”

“Đúng rồi, còn có bọn họ…”

Nàng giống như túm được cọng rơm cứu mạng, nhìn về phía những Tiên nhân vây xem ở phía xa kia.

“Bọn họ lúc đó cũng có mặt, cũng nhìn thấy hết tất cả!”

“Tất cả bọn họ đều là nhân chứng!”

Những Tiên quan vây xem bị nàng nhìn chăm chú, ánh mắt của tất cả mọi người đều trở nên không tự nhiên.

Nhưng còn chưa đợi đám người Hắc Đình Đạo Tôn mở miệng, Phong Lẫm Đạo Tôn đã gặng hỏi những tiên nhân vây xem kia trước.

“Sao nào, các ngươi cũng muốn vu khống Khương Thành?”

Đối diện với ánh mắt uy nghiêm gần như muốn tuyên án kia của hắn, những Tiên quan vây xem đều tỏ ra không dám không dám.

Làm gì có ai hỏi nhân chứng như ngươi, vừa bắt đầu đã cho một cái tội danh “vu khống”.

Đây bảo bọn ta làm sao trả lời?

Còn có sự lựa chọn sao?

“Không có không có.”

“Nữ nhân này ăn nói bậy bạ, lúc đó bọn ta không nhìn thấy gì cả.”

“Đúng thế, bọn ta căn bản không nhìn thấy Khương Thành đánh chết Thương Liễm Chí Tôn, tất cả đều là nàng ta nói bừa.”

Kết cục của Nam Chước đã bày ra trước mắt.

Những người có thể trở thành Tiên quan như bọn họ, đầu óc cũng không ngốc, đương nhiên biết nên trả lời như thế nào.

Đến mức này, bọn họ cũng hoàn toàn nhìn ra rồi.

Phong Lẫm Đạo Tôn này rất có thể có giao tình với Khương Thành.

Hơn nữa giao tình còn rất sâu đậm, không chỉ là giao tình kiểu gật đầu như Thần Lôi Tư kia.

Nếu không thì, hắn cũng không thể cố ý đổi trắng thay đen như vậy để thiên vị Khương Thành.

Việc này khiến trong lòng bọn họ cùng lúc cảm khái, cũng không ngừng kinh ngạc.

Thần Lôi Tư cao cao tại thượng, ở phương diện quan hệ, lại có thể thua một tên Tôn giả?

Chương 1151: Tù binh mà ra vẻ cái gì chứ

Nam Chước và một nhóm cao thủ của Thần Lôi Tư cuối cùng vẫn bị Chấp Luật Tư bắt về.

Sau khi bọn hắn rời đi, ánh mắt của vài tên Tiên quan đang vây xem nhìn Thành Ca giống như nhìn một đại lão.

Trước khi Phong Liễm Chí Tôn đến tập kích, bọn hắn chỉ dùng ánh mắt thờ ơ để xem náo nhiệt, lo sợ khi đến gần sẽ bị liên lụy.

Bây giờ thì khác rồi.

“Khương đạo hữu, thật may mắn khi gặp được ngươi, thật may mắn!”

“Chúc mừng Khương đạo hữu được rửa sạch oan khuất…”

“Khương đạo hữu oai hùng phi thường, là tấm gương cho thế hệ của ta!”

Đùa gì vậy, một người có thể kết thân với Tiên quan tam phẩm như Chấp Luật Tư thì ai lại không muốn nịnh bợ một chút chứ.

Chẳng mấy chốc, bên cạnh Thành Ca đã bị đầy người quay quanh.

Đối với sự tâng bốc của bọn hắ, Khương Thành chỉ “khiêm tốn” đón nhận tất cả.

Nhưng đối với ý muốn kết giao của bọn hắn, Ca đây có rất ít hứng thú, hoàn toàn không quan tâm đến.

Gió chiều nào theo chiều đó thì hắn vẫn còn phân biệt được.

Đuổi được nhóm người đấy đi hắn mới cười híp mắt nhìn Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ cùng các Tiên Nữ khác.

Đắc ý nhíu nhíu mày: “Thế nào, Ca đã nói Thần Lôi Tư chả là cái thá gì cả, hoàn toàn có thể che đậy được.”

Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ đã phục rồi.

“Trời à, ngươi làm sao làm được vậy?”

“Lẽ nào Phong Lẫm Đạo Tôn kia thật sự có giao tình với ngươi?”

Câu hỏi này của nàng đến cả Yên Dĩ cũng rất tò mò.

Vốn nghĩ cuối cùng Khương Thành sẽ phải dựa vào cuộc đánh cược kia với Tà Tiên giới mới có thể được đối xử khoan hồng.

Nhưng vừa rồi Khương Thành có thể thuận lợi thoát tội, rõ ràng không phải vì nguyên nhân đó.

Lẽ nào hắn thật sự quen biết Đạo Tôn của Thiên Cung?

Điều này làm sao có thể?

Tên này không phải là lần đầu tiên đến Thiên Cung, không hề có xuất thân hay sao?

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy tò mò của các nàng ấy, Thành Ca hơi hơi mỉm cười: “Giao tình? Ta đương nhiên không có giao tình với hắn rồi.”

“Vậy hắn…”

“Hắn là thuộc hạ của ta.”

Phụt!

Yên Dĩ ở bên cạnh dựng thẳng lỗ tay lên nghe suýt chút nữa phun ngụm nước ra ngoài.

Nàng không thể chịu nổi thói “Nói khoác đầy mồm” của tên này nữa.

“Ngươi có thể có liêm sĩ một chút được không vậy?”

“Kia là Đạo Tôn, còn là thuộc hạ của ngươi, ngươi nghĩ ngươi là ai hả, Thần Quân chắc?”

Nghĩ đến Yên Mục là cha nàng cũng là Đạo Tôn.

Ngươi còn là cấp trên của Đạo Tôn, sao ngươi không lên trời luôn đi?

Đừng nói đến nàng, Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ cùng các Tiên Nữ khác cũng không tin, chỉ có điều ngại nói ra mà thôi.

“Ca có quen biết rộng rãi tại Thiên Cung cũng cần phải nói trước với các ngươi hay sao?”

Khương Thành thuận miệng hỏi: “Hơn nữa Ca thân là Ẩn Hoàng, có vài tên thuộc hạ là Đạo Tôn vốn hợp tình hợp lý không đúng sao?”

Đối với chức vị Ẩn Hoàng không có thật kia của hắn, Yên Dĩ khịt mũi xem thường.

“Ngươi vừa đến còn chưa được mấy ngày, quen biết rộng rãi?”

“Đương nhiên!”

“Ngươi nói khoác, trong mắt của các cấp cao Thiên Cung thì ngươi cũng chỉ là một công cụ để đánh cược mà thôi, còn không thể xem là khách qua đường, một trăm ngàn năm sau sẽ không còn giá trị nữa.”

Yên Dĩ dồn hết sức mình để đã kích hắn như vậy, chủ yếu là vì muốn làm tan rã “Thiên Tâm” của Khương Thành, làm giảm bớt mức độ trung thành của hắn đối với Thiên Cung.

Mặc dù nàng không hề biết, Thành Ca căn bản không hề có Thiên Tâm.

“Ca thật sự quen biết rộng rãi, dám cược không?”

Yên Dĩ không phải ngốc, vết xe đỗ thua cược trước đây của Thu Vũ Tuyền đã chắn trước mặt nàng.

“Ta không đánh cược với một người đến cả quan ấn cũng không có, rất nhàm chán.” Nàng cố ý xem thường nói.

Thành Ca cười giễu cợt.

“Tù binh nhỏ bé ra vẻ cái gì chứ?”

Yên Dĩ mở miệng nhưng khong thể nói được lời nào.

Nàng thật sự là tù binh của Khương Thành.

Trước khi kỳ hạn một trăm triệu năm kết thúc, thân phận này thật sự không thể thay đổi được.

Cũng do đó, em gái này oán hận đến mức ngực cũng đau râm ran.

Trên thực tế, câu nói đấy của nàng cũng chạm đến chỗ mẫn cảm của Khương chưởng môn.

Vốn dĩ Ca đây không hề biết quan ấn là gì cả.

Nhưng vừa rồi Phong Lẫm Đạo Tôn lấy ra “Sát Phục ấn” kia khiến hắn cũng có chút mất cân bằng.

Tiên quan tam phẩm như hắn đều có đại sát khí mạnh mẽ như vậy.

Ta đường đường là Ẩn Hoàng lại không có?

Cái này có chút không hợp lý à!

Hắn đang tính toán sau này làm sao để tìm cấp cao của Thiên cung yêu cầu một cái đại ấn giống như vậy thì đột nhiên Nguyệt Chỉ ngập ngừng đi đến.

Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, gần như có điều muốn nói nhưng lại không dám.

Sao vậy, em gái như ngươi bị Ca hấp dẫn nên muốn tỏ tình tại đây hả?

Trong lòng Thành Ca rất mong chờ.

Do vậy nên mỉm cười nhìn vào mắt của nàng ấy, cũng không nói gì.

Nguyệt Chỉ bị hắn to gan nhìn chằm chằm nên đã di dời tầm mắt, ánh mắt nhìn xuống giày của mình, cứ thế đến nửa ngày cũng không nói ra một chữ.

Các Tiên Nữ ríu rít cũng chú ý đến, không ai bảo ai cùng nhau đứng lại bàn chuyện phiếm, tất cả đều nhìn sang bên này.

Điều này khiến cho Nguyệt Chỉ càng thêm e lệ rụt rè, thật chút có chút dáng vẻ muốn rút lui.

Thành Ca không kiềm được lo lắng thay cho nàng.

Em gái như ngươi cứ yên tâm dũng cảm tỏ tình đi!

Không cần phải cảm thấy không xứng với Ca.

Ca rất dễ nói chuyện, cũng rất dễ bị gục ngã có hiểu không?

Đặt gánh nặng trong lòng xuống, đặt áp lực xuống…

Có lẽ là lời nói trong lòng của hắn bị nghe thấy nên cuối cùng Nguyệt Chỉ cũng lấy hết dũng khí, mở miệng nói.

“Khương, Khương tiền bối…”

Thành Ca cười híp mắt khoát khoát tay: “Gọi Khương tiền bối xa lạ quá, ta ở Tu Tiên giới cũng không già lắm, gọi Khương đại ca là được rồi!”

“À, chuyện này, chuyện này không thích hợp lắm nhỉ?”

Nguyệt Chỉ hơi được sủng ái nên sinh ra lo sợ.

Dù sao Khương Thành là người giết được Chí Tôn, theo phép tắc của Tu Tiên giới thì nàng gọi là tiền bối cũng là chuyện bình thường.

“Không hợp lý gì chứ, chúng ta tốt xấu gì cũng là hàng xóm mà.”

Thành Ca nói như vậy, cuối cùng nàng mới trở nên thả lỏng.

“Khương đại ca… Ngươi có thật sự quen biết rộng rãi tại Thiên Cung, biết được rất nhiều Đạo Tôn không?”

Hóa ra không phải là tỏ tình à, điều này khiến Thành Ca có hơi thất vọng.

Nhưng mà nhìn thấy đôi mắt to tràn đầy mong đợi của em gái này, hắn vẫn rất nghiêm túc gật gật đầu.

“Đương nhiên rồi, ta rất được hoan nghênh tại Thiên Cung. Ngươi có việc gì cần ta giúp cứ nói ra là được!”

Câu nói này của hắn suýt chút nữa đã dẫn đến sự trêu chọc của Yên Dĩ.

Nguyệt Chỉ lại bừng lên ngọn lửa hy vọng.

“Vậy, ngươi có thể nói giúp tỷ tỷ của ta giúp nàng rút ngắn thời hạn thi hành án một chút được không?”

“Sao chứ? Tỷ tỷ của ngươi? Thời hạn thi hành án gì?”

Thành ca có chút không theo kịp tiết tấu.

Tu Tiên nhiều năm như vậy rồi hắn còn chưa thấy qua hình phạt nào.

“Khương đại ca, là như thế này…”

Một số Tiên Nữ khác hiển nhiên đã biết chuyện này từ lâu, do vậy đã sôi nổi giúp giải thích.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Thành Ca cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Nguyệt Chỉ vẫn còn một tỷ tỷ tên Nguyệt Dao cũng là Thiên Tôn, nhưng mà không ở Cầm Lạc Tư mà là ở Thiên Đan Tư làm Tiên quan cửu phẩm.

Đó là vị trí hấp dẫn mà vô số Tiên nhân bất chấp tất cả cũng muốn làm.

Dù sao thì cho dù là Hạ giới hay là Tiên giới của lúc đầu, Đan dược là thứ rất cần thiết.

Nhiệm vụ mà Nguyệt Dao làm tại Thiên Đan Tư, chính là giúp đỡ một vị Thượng cấp Đế đan sư lục phẩm luyện đan, bình thường cũng hay ra tay giúp đỡ.

Sỡ dĩ nàng bị kết án, nghe đâu là do có một lần khi giúp đỡ đại sư luyện đan, lúc truyền Tiên lực vào luyện chế đại trận chậm mất một nhịp, làm cho Đế đan quý giá trực tiếp bị hỏng.

Dưới cơn tức giận đại sư đã trị tội nàng, giam vào bên trong Đan trận, hóa thành trận hình người trấn giữ mắt trận đại trận một trăm triệu năm.

Nghe thấy loại nghiêm phạt đó, biểu hiện của Thành Ca rất kinh ngạc.

Cho hắn tu luyện mười năm hắn còn không thể chịu nổi huống chi là trở thành hình người mắt trận cái gì, sống trong mù mịt tăm tối hơn trăm triệu năm.

“Đây, con mẹ nó cũng biết cách sáng tạo quá đi chứ?”

Chương 1152: Tiến về phía Thiên Đan Tư

Hắn hiếu kỳ hỏi: “Trấn áp người bên dưới Đan trận có tác dụng cụ thể gì không?”

Nguyệt Chỉ tiếp tục câu chuyện.

“Như vậy có thể giúp Đan trận ổn định hơn.”

“Nhưng người bị trấn áp bên dưới, không chỉ một tia tiên lực cũng không thể tiếp thu được, mà tiên lực còn bị rút ra khỏi nội thể, thế nào cũng sẽ trở nên suy yếu.”

“Thời gian lâu dần, không chỉ tổn hại căn cơ, tuổi thọ cũng sẽ giảm đi rất nhiều.”

Nhiều tác hại như vậy?

Thành Ca không nhịn được cau mày.

“Không cần nói nữa, chuyện này để ta giúp.”

Theo như hắn thấy, chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.

“Hả, đa tạ Khương đại ca!”

Thấy hắn chấp nhận sảng khoái như vậy, Nguyệt Chỉ mừng khôn kể xiết.

Một số Tiên Nữ khác cũng sôi nổi khen ngợi.

“Khương đại ca thật là nhiệt tình mà!”

“Khương đại ca ra mặt, nhất định sẽ không có vấn đề.”

“Không sai, Khương đại ca là một người có xuất thân to lớn quen biết rộng rãi!”

“Lần này tỷ của ngươi được cứu rồi.”

“Mấy việc như cứu Nguyệt Dao ra đối với bọn ta mà nói là khó như lên trời, nhưng đối với Khương đại ca mà nói chắc chắn là vô cùng dễ dàng.”

Thành Ca được các nàng ấy khen ngợi sắp bay luôn rồi.

Đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ và thân thiết của các Tiên Nữ, Ca đây vô vỗ lên ngực cam đoan.

“Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi mà.”

“Giờ ta sẽ đến Chấp Luật Tư bảo Phong Lẫm đích thân đến đó hỏi rõ chuyện này.”

Phong Lẫm là Tôn giả Tiên quan tam phẩm.

Còn Nguyệt Dao chỉ là Tiên quan cửu phẩm.

Theo như Thành Ca thấy, đây thật ra chính là hạt nhân làm con muỗi nổ tung, không phải chỉ là chuyện hít thở thôi sao?

“Không được đâu, chuyện này không thuộc quyền quản lý của Chấp Luật Tư.”

Nguyệt Chỉ lo lắng xua xua tay.

Bạch Nguyên cũng giải thích nói: “Đúng vậy, đối với việc Nguyệt Dao bị xử phạt là chuyện của Thiên Đan Tư bên kia, không hề thông qua Chấp Luật Tư.”

Thành Ca hơi bất ngờ.

“Ý là chuyện này chỉ có thể đến tìm Thiên Đan Sư?”

“Đúng vậy, Khương đại ca có biết Đạo Tôn của Thiên Đan Tư không?”

“Chỉ cần Đạo Tôn của Thiên Đan Tư mở lời, chuyện này nhất định có thể xoay chuyển!”

Thành Ca giật giật khóe miệng.

Hắn quen biết cái khỉ.

Cửa chính của Thiên Đan Tư mở ở phía nào hiện nay hắn còn không rõ.

“Ha ha ha…”

Yên Dĩ ở một bên không nhịn được bật cười ra tiếng.

“Thật sự thì các ngươi lúc gấp gáp cái gì cũng có thể làm được, lại có thể hy vọng vào hắn - một tên khách qua đường hữu danh vô thực tại Thiên Cung.”

“Nhìn bộ dạng kia của hắn cũng biết được hắn không có khả năng quen biết cấp cao Thiên Đan Tư gì đấy, vốn dĩ không có quan hệ với bên đó.”

“Chi bằng các ngươi xin hắn xông vào đấy, giết hại cướp người ra ngoài còn đáng tin hơn.”

Nàng nhìn Thành Ca từ trên xuống dưới một lượt.

“Cái khác thì hắn không thể nhưng về phương diện sức lực chiến đấu có lẽ vẫn đáng để tin cậy hơn.”

Trong lúc nhất thời Thành Ca cũng không thể phân biệt được lời này của nàng là đang hạ thấp mình nhiều hơn hay là đang khen mình nhiều hơn.

“Đề nghị đánh vào bên trong này trái lại có thể căn nhắc.”

Làm theo lời nói này sẽ càng giảm bớt việc.

Dù sao hắn cũng là chuyên gia tiêt diệt môn phái, nếu như Thiên Đan Tư kia không chịu phối hợp, vậy cùng lắm là xem bọn hắn như các tông môn trước đây san bằng hết là được rồi.

Nhìn thấy hắn xoa xoa cằm thật sự có dự định làm như vậy, Bạch Nguyên và Nguyệt Chỉ cùng các Tiên Nữ khác kinh hãi.

“Không được đâu, tuyệt đối đừng làm như vậy.”

Giết chết Thương Liễm Chí Tôn thôi đã phiền phức như vậy rồi mà hắn còn muốn đến Thiên Đan Tư giết sạch toàn bộ?

Suy xét một xem chút trái tim của bọn ta có năng lực để chịu đựng hay không đi.

Bọn hắn vội vã ngăn cản Ca lại, cố gắng xóa bỏ suy nghĩ đại náo Thiên Cung của hắn đi.

“Như vậy thì toàn bộ cao thủ của Thiên Cung sẽ cùng tham gia, toàn bộ bọn ta cũng xong đời luôn.”

“Khương đại ca, hay là thôi đi…”

“Đúng vậy đúng vậy, hay là thôi đi, tâm ý của ngươi bọn ta nhận thấy rồi.”

“Tuyệt đối đừng chọn loại phương thức chiến đấu như vậy…”

Nhìn thấy biểu cảm vô cùng sợ hãi của các nàng ấy, Thành Ca chỉ có thể thu lại bản lĩnh.

“Vậy xem ra chỉ có thể dẹp đi thôi.”

Nhận thấy chuyện này rắc rối như vậy, hắn cũng lười rước thêm phiền phức.

Vừa định trở về động phủ tráng lệ của mình, Yên Dĩ không ngoài dự đoán xông ra.

“Chậc chậc, sao vậy, không làm được?”

Lang nữ này còn cố ý cười nhạo hỏi: “Không phải vừa rồi còn nói quen biết rộng rãi lắm hay sao, một nơi rộng lớn như Thiên Đan Tư mà ngươi cũng không biết đến?”

Trên thực tế thì nàng quan tâm đến chuyện này như vậy cũng có lý do riêng.

Với tác phong của Khương Thành, nếu hắn thật sự muốn thì chắc chắn sẽ nghĩ ra mọi cách để làm thành chuyện này, cứu người kia ra.

Nhưng hắn lại không quen biết cấp cao của Thiên Đan Tư, không thể nói chuyện với bên đó.

Cho nên cuối cùng rất có khả năng sẽ xảy ra xung đột.

Một khi đã đánh nhau, máu chảy thành sông…

Đến lúc đó nhất định hắn sẽ không được Thiên Cung chấp nhận, và “Thiên Tâm” của hắn chắc chắn cũng sẽ đến mức thấp nhất.

Như vậy thì Tà Tiên giới sẽ thắng cuộc đánh cược kia.

Khương chưởng môn rõ ràng biết đây là cách khích tướng, nhưng hắn kiêng kị nhất chính là bị người khác nói mình “Không làm được”.

“Ngươi thật sự đem hết sức mình để xúi giục ta đại náo Thiên Cung à.”

Ca đây thong thả nhìn Yên Dĩ một cái, thật ra đã nhìn thấu một chút tâm tư kia của nàng.

“Thật sự nghĩ rằng ta ngoại trừ chủ động chiến đấu ra thì không còn cách nào khác giải quyết chuyện này?”

Vốn dĩ Yên Dĩ và hắn không phải là một nhóm, đương nhiên sẽ không nói lời dễ nghe.

“Đương nhiên ta không tin.”

“Nếu như ta làm được, sau này ngươi sẽ phải làm hộ vệ tùy thân cho các nàng ấy trong thời gian một trăm triệu năm, bảo vệ các nàng ấy không phải chịu bất cứ tổn hại.”

Với tư cách là “Công chúa” của Tà Tiên giới, làm hộ vệ cho một đám Tiên Nữ của Thiên Cung, chính là vô cùng nhục nhã.

Yên Dĩ lại không cảm thấy tức giận một chút nào.

Nàng ung dung thản nhiên hỏi ngược lại: “Vậy nếu như ngươi không làm được thì sao?”

Thành Ca thờ ơ nói: “Nếu như ta không làm được thì ta sẽ nghĩ cách giảm Thiên Tâm của mình xuống thấp nhất, giúp các ngươi thắng lợi.”

Yên Dĩ không hề biết Thành Ca không có Thiên Tâm, căn bản không có cách nào từ chối điều kiện như vậy.

Ánh mắt của nàng lập tức sáng lên, nóng lòng hét lớn: “Được, ta đồng ý, nói lời giữ lời!”

Đối với người không hề có hứng thú cứu người như nàng, thậm chí còn chủ động thúc giục Nguyệt Chỉ.

“Nhanh chóng đến phía trước dẫn đường đi, ngược lại ta muốn xem xem hắn làm sao làm được.”

“Hả?”

Nguyệt Chỉ không hiểu tại sao hai người này lại phấn khởi rồi.

Mà bởi vì lời nhận xét kia của Yên Dĩ, lòng tin của nàng đối với Khương chưởng môn cũng không còn đủ nữa.

Dường như Khương đại ca không hề quen biết người của Thiên Đan Tư.

“Khương đại ca, hay là thì vẫn là thôi đi vậy, không cần phiền đến ngươi đâu…”

Em gái này lại có thể không tin tưởng hắn như vậy.

Khương Thành cảm thấy cho dù không có Yên Dĩ, bản thân cũng nhất định phải cứu vãn tư cách làm màu mà bắt tay hành động.

“Yên tâm đi, ta tự có cách!”

Dưới yêu cầu mãnh liệt của hắn và Yên Dĩ, cuối cùng Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên cũng đi trước dẫn đường, tiến về phía Thiên Đan Tư.

Còn Khương chưởng môn cùng Yên Dĩ đi theo ở phía sau cũng không nhanh không chậm.

Mặc dù Thiên Cung cực lớn, nhưng dưới sự chiếu sáng của Chủ tinh, cho dù hoang dã cũng có Tinh trận đặc thù.

Từ Lạc Yên Hồ đến Thiên Đan Tư cũng mất thời gian nửa ngày.

Bốn người đến trước cổng Cung khí thế hùng vĩ, Nguyệt Chỉ có chút lo lắng.

“Thật sự, thật sự muốn vào đó sao?”

Hai nàng chẳng qua chỉ là Tiên quan bát phẩm mà thôi, hơn nữa còn ở bộ phận thấp nhất không hề quan trọng như Vũ Tần Tư và Cầm Lạc Tư.

Lỡ như bị Thiên Đan Tư giữ lại với tội danh tự tiện xông vào, không chừng sẽ là rắc rối rất lớn.

Tại Thiên Cung, những Tiên quan sát biên giới như các nàng khi làm việc đều phải cẩn thật dè dặt.

Thế mà còn chưa đợi hai người bọn nàng bỏ cuộc rút lui, Thành Ca đã bước một bước lớn xông vào cổng.

“Ha ha ha, nói là quen biết rộng rãi các ngươi còn không chịu tin, bây giờ vừa đến đã gặp phải người quen rồi.”

Chương 1153: Chỉ là một tên gác cổng thôi

Phía trước cửa chánh cung của Thiên Đan Tư kia có hơn mười Tôn giả gác cổng.

Đứng đầu là một tên Thiên Tôn.

Thật ra bọn hắn cũng là Đế đan sư.

Chỉ có điều tại thứ Thiên Đan Tư không thiếu nhất chính là luyện đan, bình thường trình độ kém hơn sẽ phải làm một số việc lặt vặt.

Thông thường đám người gác cổng đối với một số Tiên quan qua đường đều dùng cằm để nhìn người.

Nhưng lần này Khương Thành dẫn theo ba người con gái kia đi qua, vị Thiên Tôn dẫn đầu giống như bị nướng mông, trực tiếp nhảy dựng lên.

Sau đó hoang mang lo sợ xông đến bên ngoài.

“Khương, Khương chưởng môn!”

Hắn kích động khoa tay múa chân, hận không thể lập tức mở rộng vòng tay ôm chặt Thành Ca.

“Trời ơi, thật sự là ngươi sao?”

“Ngươi lại có thể còn sống…”

Vị này là một trong số các đệ tử của Lưu Duyên Đan sư năm đó, tên là Hàn Kì, cũng từng là Hạ giới vạn vực đi lên.

Sư tôn Lưu Duyên của hắn, năm đó tại Trung Tiên giới cũng từng có một khoảng thời gian đi theo bên cạnh Thành Ca, đương nhiên đã gặp qua rất nhiều lần.

Chỉ có điều vào lúc đó, hắn cũng không có cơ hội để nói ra.

Chỉ có thể lặng lẽ đứng ở một bên ngửa mặt trông lên Khương chưởng môn hào quang rực rỡ giữa đám đông.

Sau khi nhìn thấy hắn đi đến Thượng Tiên giới, vẫn tàn sát tứ phương như cũ, vẫn đè bẹp tất cả như cũ, cho đến khi lật đổ tam đại Chân giới giới m, Dương, Hỏa mới đột nhiên mất đi tin tức…

Hạt giống ngưỡng mộ đã sớm trở thành đại thụ cao ngút trời.

Hiện tại lại nhìn thấy khuôn mặt thân quen đó sau nhiều năm, không cần nghĩ cũng biết sẽ kích động biết chừng nào.

“Ha ha ha, ngươi là ai ai ai đấy nhỉ?”

Thành Ca nhận ra hắn là đệ tử của Lưu Duyên nhưng không biết tên.

Trước khi đến đây, hắn thật sự không thể chắn chắn mình có người quen nào trong Thiên Đan Tư này hay không.

Dù sao thì bây giờ cũng đã xoay chuyển được một chút tư cách làm màu.

Thậm chí hắn còn không nhịn được mà quay lại phía sau nhướng nhướng mày với bọn người Yên Dĩ và Nguyệt Chỉ.

Ý nghĩa chính là các ngươi đã nhìn thấy chưa hả, Ca thật sự là quen biết rộng rãi, ở đâu cũng có người quen đó!

"Khương chưởng môn, ta là Hàn Kì, ngươi năm đó cũng không chú ý đến ta đâu há ha ha ha…"

Hàn Kì Thiên Tôn một chút cũng không xem đấy là hành động ngang ngược, thân phận của Khương chưởng môn ra sao, nếu như có thể nhớ được tên của hắn thì đấy mới là chuyện kỳ quặc.

Có thể vừa gặp mặt đã nhận ra hắn cũng đủ khiến hắn vui mừng đến lo sợ rồi.

Khương chưởng môn rất vui vẻ vỗ lên bả vai hắn.

"Rất tốt, rất tốt!"

Biểu cảm của Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên ở phía sau đã lộ ra vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

"Quá tốt rồi."

Hai người cực kì vui mừng, phấn khích không thôi.

"Hóa ra Khương chưởng môn có người quen tại Thiên Đan Tư."

"Lần này Nguyệt Dao tỷ được cứu rồi!"

Yên Dĩ ở phía sau thật sự không thể chịu được nữa.

"Chẳng qua chỉ là một tên gác cổng mà thôi, đắc ý cái gì chứ?"

"Chỉ dựa vào thân phận kia của hắn cũng không thể cứu người ra được."

Nghĩ cũng đúng, cho dù là môn phái hay là gia tộc, người gác cổng đều có thể xem là cấp thấp nhất, không có quyền lên tiếng nào.

Quan hệ cấp bậc này không hề có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên, một vài Tôn giả đứng phía sau Hàn Kì Thiên Tôn không thể nhịn được nên đã vượt lên phía trước.

“To gan!”

“Lại dám bất kính với Hàn Kì Thiên Tôn?”

“Lang nữ ngươi còn thật sự nghĩ hắn chỉ là gác cổng?”

“Hàn Kì Thiên Tôn đường đường là một Đế đan sư Lục phẩm!”

“Cái gì?”

Đừng nói đến Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên, ngay cả Yên Dĩ cũng giật nẩy người.

“Hắn vậy mà lại là Đế đan sư lục phẩm?”

Nghĩ đến Hoằng Thanh Thiên Tôn tại Gia Vương đạo trường cũng là Đế đan sư ngũ phẩm mà đã nhận được sự tôn trọng của toàn bộ đạo trường, đến cả Quý Thương và Khê Vũ Chí Tôn cũng phải khách sáo với hắn.

Nghĩ cũng biết Đế đan sư lục phẩm tại Nguyên Tiên giới khó khăn biết bao nhiêu, địa vị càng cao quý bấy nhiêu.

Đan dược mà trước đây Thành Ca lấy được từ Đạo Tôn bên đó, phần lớn cũng là Đế đan lục phẩm.

“Nhân tài của Thiên Đan Tư các ngươi đông đúc đến mức độ này sao?”

Yên Dĩ có chút không thể hiểu rõ.

“Đế đan sư lục phẩm lại chỉ được dùng để gác cổng?”

“Cái gì dùng để gác cổng?”

Một tên Tôn giả bên cạnh nghiêm nghị nói: “Hàn Kì Thiên Tôn đường đường là một Tiên quan lục phẩm, không cùng cấp bậc với bọn ta đâu!”

Tiên quan của Thiên Đan Tư, bình thường chỉ nhìn vào trình độ luyện đan, không nhìn vào thực lực chiến đấu.

Lại có một tên Tôn giả khác nói: "Chỉ vì lần trước luyện đan không cẩn thận xảy ra sơ xót, làm nổ mất một đan lô lục phẩm và toàn bộ đan trận quý giá mới bị phạt ra bên ngoài coi giữ cổng ba năm."

"Có thể gặp mặt lão nhân gia hắn ở đây chính là vận may của các ngươi!"

"Qua giai đoạn này, lão nhân gia hắn sẽ không ở lại đây nữa."

Lời này của hắn khiến Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên suýt chút nữa nghẹn không nói nên lời, cũng khiến cho Khương chưởng môn không còn sức chửi bậy.

Hàn Kì Thiên Tôn trực tiếp làm nổ bếp lò và đan trận mà chỉ bị phạt gác cổng ba năm.

Đối với Tiên nhân mà nói thì loại nghiêm phạt này và phạt ba cốc rượu cũng có gì khác nhau đâu?

Mà tỷ của Nguyệt Chỉ là Nguyệt Dao trong lúc truyền tiên lực luyện đan có một chút sơ xuất, dẫn đến chế luyện đan dược thất bại mà đã bị phạt trấn áp một trăm triệu năm.

So sánh hai người với nhau, sự khác biệt trong cách đối đãi thật khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.

"Nói bậy cái gì vậy, vận may gì chứ?"

Hàn Kì Thiên Tôn không dám có bất cứ thái độ nào, thậm chí hắn còn hung hăng đạp hai tên Tôn giả kia một cái.

Sau đó cúi xuống gật đầu với Thành Ca.

"Có thể gặp được Khương chưởng môn mới là vận may của ta!"

"Chẳng trách mấy ngày qua ta luôn cảm thấy Tử Hồng Tinh chuyển động, sẽ có chuyện tốt sắp đến, hóa ra là lão nhân gia ngươi sắp đến đây."

"Thật sự quá tốt rồi…"

Hắn vui đến mức hoa chân múa tay, miệng cười sắp đến mang tai.

Vị này đường đường là Đế đan sư lục phẩm đó, phiền ngươi có phong độ của đại sư một chút đi được không?

Sao ở trước mặt của tên này lại giống như một kẻ nịnh bợ vậy?

Có cần phải như vậy không?

Một vài Tôn giả canh giữ cổng của Thiên Đan Tư đứng phía sau cũng âm thầm cau mày.

Vào ngày thường, một số Tiên quan của các bộ phận khác có chuyện nhờ đến Thiên Đan Tư, cho dù Chí Tôn có đến, thường cũng sẽ nói lời hay ý đẹp để nịnh bợ bọn hắn.

Thói xấu ngạo mạn không xem ai ra gì cũng được hình thành.

Đối với Thành Ca có chút chống lại.

"Đại sư, vị này là ai vậy, xem ra cũng chỉ là một Đế cảnh cửu trọng, cũng không giống Đế đan sư."

"Đúng vậy, hắn xứng đáng được đại sư như ngươi xem trọng như vậy sao?"

"Ta thấy hắn cũng không xứng để đại sư kết giao xem như ngang hàng đâu chứ?"

Bốp! Bốp! Bốp!

Lời nói của bọn hắn vừa dứt, ba cái tát nhanh như tia chớp liền giáng xuống.

Ba tên Tôn giả vừa tỏ ý xem thường Thành Ca đã bị đánh cho đầu óc choáng váng mắt nổ đom đóm.

Sau đó không những bọn hắn không dám giậm chân, ngược lại còn lập tức quỳ xuống dập đầu không thôi.

"Đại sư tha tội…"

"Đại sư bớt giận!"

Hàn Kì Thiên Tôn thu tay phải về, ở trước mặt Thành Ca thì giống như một tên nịnh hót nhưng khi ở trước mặt của đám người kia lại vô cùng uy nghiêm.

Chỉ nhìn thấy vẻ tức giận đùng đùng trên khuôn mặt của vị Đế đan sư lục phẩm này.

“Các ngươi là cái thá gì mà lại dám khinh thường Khương chưởng môn?”

“Hắn không xứng kết giao xem như ngang hàng với ta?”

Cho dù trước mắt Thành Ca chỉ là cảnh giới Tôn giả, nhưng vào năm đó Khương chưởng môn chém giết kẻ thù vượt qua hắn năm sáu cấp hắn đã được thấy qua vài lần.

Trong suy nghĩ của hắn, Thành Ca vừa xuất hiện thì Thiên Đế cũng phải tránh qua một bên.

Chỗ dựa to lớn như vậy khó khăn lắm mới xuất hiện, làm gì có lý do nào lại không ôm cho chắc chắn?

“Nói thật với các ngươi, người không xứng chính là ta đó!”

“Năm đó có thể làm thuộc hạ của lão nhân gia hắn chính là vinh hạnh lớn nhất của ta, các ngươi thật đúng là nói khoác mà không biết ngượng, tức chết ta rồi…”

Chương 1154: Nhiệm vụ vinh dự

“Khương chưởng môn, đám người này không hiểu chuyện, ngươi tuyệt đối đừng để trong lòng.”

Sau khi giáo huấn mấy tên Tôn giả kia giống như mưa gió cuồng phong xong, Hàn Kì Thiên Tôn lập tức lại thay đổi sắc mặt.

Gương mặt tươi cười giống như một đóa hoa cúc già đang đua nở.

“He he he, ngươi biết đó, ta không giống như bọn hắn.”

“Đối với ngươi vẫn luôn cực kỳ tôn trọng.”

Để thể hiện lòng trung thành, thậm chí hắn còn khoa trương nịnh hót gấp nhiều lần như vậy.

“Những năm này mỗi lần muốn ngủ đều phải lặng lẽ niệm tên của ngươi mới cói thể ngủ được…”

Thành Ca lập tức lạnh lẽo một hồi, ánh mắt của hắn tràn đầy cảnh giác.

Con mẹ nó, hắn không phải là con gái, niệm tên của ta làm gì chứ?

Yên Dĩ và Nguyệt Chỉ cùng Bạch Nguyên ở bên cạnh đã hóa đá tại chỗ.

Vốn nghĩ rằng tên Hàn Kì Thiên Tôn này cũng chỉ có một chút giao tình với Thành Ca.

Bây giờ vừa nghe thấy như vậy, cái này há không chỉ là có cảm tình.

Còn thật sự là thuộc hạ…

Một tên Tiên quan ngũ phẩm làm thuộc hạ cho một tên Tôn giả.

Còn cảm thấy vinh dự?

Yên Dĩ có chút hoài nghi thế đạo này có phải rối loạn hết rồi không.

Nhất là tên Tiên quan ngũ phẩm còn là Đế đan sư lục phẩm kia.

Không phải là nói tính cách của người luyện đan kiêu ngạo, tầm mắt rất cao, đối với ai cũng đều không thèm nhìn đến hay sao?

Hơn mười tên Tôn giả của Thiên Đan Tư đứng phía sau Hàn Kì đã bị Khương chưởng môn làm cho kinh ngạc như gặp phải thần.

Làm gì dám có nửa phần xem thường và coi nhẹ nữa?

Có thể khiến Hàn Kì Thiên Tôn trở nên như vậy, thậm chí bọn hắn còn suy đoán Khương Thành là tâm phúc của Thiên Đế.

“Được rồi được rồi, nịnh hót về sau có cơ hội rồi từ từ nịnh.”

Thành Ca xua xua tay, cách xa Hàn Kì Thiên Tôn đang muốn thân mật quá mức.

“Lần này ta đến là có một nhiệm vụ vinh dự muốn giao cho ngươi.”

Vừa nghe thấy lời đó, Hàn Kì Thiên Tôn lập tức phấn khích giống như vừa uống thuốc bổ.

“Khương chưởng môn lại dùng được ta? Ha ha, điều này thật sự quá vinh hạnh.”

Năm đó Thành Ca gần như lần nào cũng đều tự mình làm màu, những người khác giữ chắc chỗ dựa là được, cho dù người đứng đầu của vạn vực Hạ giới cũng chỉ là cổ động viên.

Mà lúc đó Hàn Kì thân phận thấp hèn, khi họp ngay cả đứng ở bên ngoài cửa điện cũng không có tư cách, chỉ có thể cùng một nhóm tiểu bối đợi ở quảng trường, càng không nên nhắc đến.

Hiện tại được Thành Ca giao nhiệm vụ cho riêng mình khiến hắn giống như vừa được trúng thưởng.

Thành Ca hài lòng gật gật đầu.

“Thật ra nhiệm vụ này đối với ngươi chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Hàn Kì vỗ vỗ ngực: “Ta không cần chuyện dễ dàng như vậy, nếu đến thì đến chuyện gian khó nhất đi!”

Đám Tôn giả kia đứng một bên âm thầm chửi thề.

Bình thường ngươi ở Thiên Đan Tư cũng không thấy tích cực như vậy à.

Lần này là bị trúng tà rồi hả?

“Là như thế này…”

Thành Ca nhìn Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên một cái.

“Hay là các ngươi nói đi.”

Lần đầu tiên nhìn thấy hai người con gái này, Hàn Kì Thiên Tôn đã “Ngầm hiểu trong lòng”, xem các nàng là nữ nhân của Thành Ca.

Phép tắc lễ nghĩa cũng vô cùng thích hợp, làm cho hai em gái vừa mừng vừa lo.

Một lúc sau, cuối cùng Hàn Kì cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Hừm, lẽ nào lại như vậy, tên rác rưởi Bích Anh kia làm việc lại không có chuẩn mực đến thế?”

Bích Anh Thiên Tôn chính là vị đại sư mà Nguyệt Dao giúp đỡ luyện đan, cũng là Đế đan sư lục phẩm.

Mà Nguyệt Dao cũng chính là bị hắn xử phạt.

“Chuyện này ngươi lại có thể không biết?”

Hàn Kì Thiên Tôn lắc lắc đầu: “Ta không biết, khi xử lý một Tiên quan cửu phẩm, thậm chí không cần phải báo cáo cho Thủ tọa của Thiên Đan Tư, chỉ cần Thứ Tịch Tiên quan thông qua là được rồi.”

Còn chưa đợi Thành Ca lên tiếng, hắn đã không nhịn được chủ động chởi bới.

“Thằng cha này thật là không cần mặt mũi nữa rồi!”

“Truyền sai tiên lực cái gì chứ, chắn chắn là thao tác luyện đan của hắn sai sót dẫn đến thất bại mà thôi, chuyện thế này rất bình thường.”

Đối với luyện đan sư mà nói thì luyện đan thất bại thực sự có thể xem là chuyện xảy ra hàng ngày.

Thật ra Thiên Đan Tư cũng sẽ không vì chuyện đấy mà nghiêm phạt ai cả.

Trừ khi làm nổ đan lô lại còn làm nổ luôn đan trận giống như Hàn Kì thôi.

Nguyệt Chỉ không hiểu rõ hỏi: “Tiền bối, nếu như tỷ của ta không làm sai, vậy tại sao lại bị trấn áp một trăm triệu năm chứ?”

Hàn Kì vội vã lùi lại hai bước, khua tay với nàng.

“Không dám làm tiền bối của ngươi…”

Sau đó hắn mới thở dài một hơi.

“Có lẽ hôm đó tên rác rưởi Bích Anh tâm trạng không tốt cho nên đã tìm người đến cố ý trút giận, tỷ của ngươi bị tai bay vạ gió.”

“Đám người bọn hắn làm việc từ trước đến nay đều là như vậy.”

Nghe hắn nói như vậy, gương mặt xinh đẹp của Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên hiện lên vẻ tức giận hiếm thấy.

Đây đúng là hiếp người quá đáng mà!

Chỉ vì tâm trạng không tốt mà trực tiếp phá hủy cả một đời người?

Lẽ nào lại có lí đó!

Thành Ca cũng thu lại nụ cười.

“Vậy ngươi mau chóng cứu tỷ của nàng ấy ra đây trước đi.”

Đã đánh cược với Yên Dĩ nên lần này không tiện ra tay khai chiến.

Nếu không thì hắn đã có thể tự mình trực tiếp đánh vào đấy, lấy đầu của tên Bích Anh Thiên Tôn kia cùng nhau ra ngoài.

Vừa rồi Hàn Kì Thiên Tôn còn muốn có một nhiệm vụ gian khó đột nhiên lại bị sượng.

“Chuyện này…”

“Chuyện này sao…”

Thành Ca cau mày.

“Sao vậy, không phải vừa rồi vẫn đáp lời rất sảng khoái hay sao?”

Hàn Kì Thiên Tôn vội vã lắc đầu.

“Không không không, ta cũng mong muốn có thể lập tức đến đấy, nhưng chuyện này có hơi rắc rối.”

“Sao vậy?”

“Bích Anh Thiên Tôn và ta đều là Đế đan sư lục phẩm, đều là Tiên quan ngũ phẩm, cùng cấp bậc với ta, ta cũng không có quyền sai bảo hắn.”

“Chuyện này thì cũng thôi đi. Nếu như là một quan khác, ngược lại cũng nể mặt ta mà thả người.”

Hàn Kì nghiến răng, hung hăng nói: “Vấn đề là Bích Anh và ta không cùng một trường phái, còn đối nghịch nhau, thật sự muốn ta khiến hắn thả người thì nhất định hắn sẽ cố ý trừng phạt nặng hơn.”

“Còn có chuyện như vậy sao?”

“Đúng vậy, bên ngoài đều nghĩ Thiên Đan Sư thuộc về Thiên Cung, nhất định là một lòng. Thật ra nội bộ Thiên Cung Tư

bọn ta chia làm ba trường phái…”

Khương Thành không có kiên nhẫn vung vung tay.

“Được rồi ta không có tâm trạng muốn nghe về ba phe đối nghịch kia của Thiên Đan Tư các ngươi, chỉ một câu thôi, chuyện này ngươi có làm được hay không?”

“Không phải hắn đã nói rồi sao, hắn và người đó là đối địch. Ngươi thật sự muốn hắn ra mặt, vậy ngược lại là hại người, ngươi muốn hại tỷ của người con gái kia sao?”

Yên Dĩ ở phía sau lại lần nữa xuất hiện phả ra một chút cảm giác tồn tại.

Vốn dĩ thấy Hàn Kì Thiên Tôn kia là một Tiên quan ngũ phẩm, nàng còn tưởng là mình sắp thua rồi cơ.

Không ngờ rằng “Tình thế xoay chuyển”, Hàn Kì Thiên Tôn cũng không thể làm được chuyện này.

“Ha ha, ta sớm đã nói rồi, ngươi ngoài chiến đấu giết người ra thì căn bản không còn cách nào khác để làm chuyện này.”

Lang nữ này đứng ở một bên dồn hết sức lực châm dầu vào lửa, khiêu khích Khương chưởng môn ra tay, bảy vào bảy ra ở Thiên Đan Tư.

“Hay là dứt khoát đánh sang đó đi, trừng phạt nghiêm khắc tên Đế đan sư đã ức hiếp tỷ của nàng ấy.”

“Lẽ nào ngươi nhẫn tâm nhìn tỷ của nàng ấy tiếp tục chịu khổ?”

Đối với Tà Tiên như nàng mà nói, việc tàn nhẫn hơn gấp trăm lần nàng cũng có thể làm được.

Nhưng vào lúc này, dường như nàng đã biến thành Bồ Tát trách trời thương dân.

“Chậc chậc, bị trấn áp dưới đan trận một trăm triệu năm, đấy là thời gian mà con người có thể sống sao? Quá thảm rồi, thật khiến người khác đau lòng mà!”

“Không phải đều nói xung quan nhất nộ vì hồng nhan sao…”

Nàng cũng rất hiểu, có điều Nguyệt Chỉ không hy vọng Khương Thành sẽ làm chuyện kia.

Vừa định khuyên ngăn, Hàn Kì Thiên Tôn đứng ở trước mặt đã hít sâu một hơi.

Sau đó hung hãn giậm chân một cái, đưa ra một quyết định quan trọng.

“Nhiệm vụ của Khương chưởng môn, làm sao ta có thể bỏ qua, xem ra chỉ có thể lựa chọn bước đó!”

Chương 1155: Chuyện này lay động lòng người

Bước đó?

Bước nào vậy?

Thành Ca có hơi tò mò.

Ông anh à, lẽ nào ngươi muốn thay ta đánh sang bên đấy, làm thịt tên Bích Anh Thiên Tôn kia?

Yên Dĩ và Nguyệt Chỉ cũng vô cùng hoang mang.

Không phải nói ngươi và tên Bích Anh kia là đối địch hay sao, còn có cách nào khiến hắn thả người nữa?

Sau đó bọn nàng nhìn thấy Hàn Kì Thiên Tôn rút ra Tiên khí truyền tin.

“Sư Tôn, Khương chưởng môn đến rồi.”

“Khương chưởng môn nào?”

“Đương nhiên là Khương chưởng môn mà ngươi vẫn luôn nhắc đến rồi!”

Tiên khí truyền âm đột nhiên im bật, rõ ràng là đối diện bên đấy đã trực tiếp rời khỏi.

Tiếp sau đó Hàn Kì Thiên Tôn lại mở ra gọi cho một người khác.

“Quế Linh đại sư, Khương Thành Khương chưởng môn đến rồi…”

“Đúng vậy, tại cổng chánh cung bên này!”

“Cự Trần huynh, Khương chưởng môn bảo ngươi mau chóng lăn ra đây nè.”

“Thanh Hóan đại sư, Khương Thành Khương chưởng môn đang ở cạnh ta đây…”

Chỉ với thời gian trong chớp mắt, Hàn Kì Thiên Tôn đã nhanh chóng lay động mười mấy người.

Còn chưa đợi hắn lay động xong, ở phía xa đã có vài bóng người nhanh như tên bắn bay đến mang theo tiếng sấm tiếng gió gào thét.

“Hàn Kì, Khương chưởng môn thật sự đến sao?”

“Tên tiểu tử ngươi nếu như dám lừa ta, ta nhất định sẽ cho ngươi ở đây phòng thủ ba mươi ngàn năm!”

“Khương chưởng môn ở đâu vậy?”

“Nhanh nhanh nhanh…”

Phần phật, năm bóng người gần như xuất hiện cùng lúc tại chỗ đấy.

Mà vừa nhìn thấy năm vị kia, vài Tôn giả gác cổng trước kia bị dọa sợ vội vã khom người hành lễ.

“Tham kiến Lưu Duyên đại sư!”

“Tham kiến Quế Linh đại sư!”

“Tham kiến Thanh Hoán đại sư…”

Mà những vị đại sư kia căn bản không thèm để ý đến bọn hắn.

Vừa nhìn thấy Khương chưởng môn, năm vị đại sư suýt nữa quỳ xuống tại chỗ.

“Khương chưởng môn!”

“Thật sự là ngươi!”

“Trời à, thật sự không ngờ rằng cũng có ngày có thể trùng phùng cùng ngươi…”

“Quá tốt rồi, lại được gặp lại ngươi, ha ha ha ha!”

Năm vị đại sư vô cùng kích động, nhất là Lưu Duyên đại sư, kích động đến mức nước mắt tuôn đầy mặt.

“Trời cao phù hộ, quả nhiên ngươi vẫn còn sống, ta biết chắc ngươi nhất định sẽ còn xuất hiện mà!”

Với tư cách là một thành viên cùng từ Hạ giới vạn vực đi lên năm đó, hắn đã đi theo Thành Ca Trung Tiên giới, cùng lúc tiến vào ngộ đạo Tiên Thụ.

Sau đó lại cùng nhau đến Thượng Tiên giới, cùng nhau đến Thương Long cốc, cùng nhau chinh chiến tại núi Tiên Yêu.

Xem như là thuộc hạ cũ, giao tình đương nhiên cũng đậm sâu hơn người khác rất nhiều.

Còn một vài vị luyện đan sư đến từ Tiên giới cũng phấn khích khác thường.

Năm đó sau khi ba Chân giới m, Dương, Hỏa đến thì mọi người đều cảm thấy bất an, khoảng thời gian đấy tình tình của bọn hắn hết sức nguy nan, sắp rơi vào diệt vong.

Tất cả đều nhờ vào một mình Khương chưởng môn bảo vệ tất cả mọi người.

Phần ân tình đó bọn hắn vẫn luôn ghi nhớ.

Nhìn thấy Thành Ca, từng người một đều vô cùng xúc động.

“Ha ha, mấy năm này bọn ta vẫn luôn nhắc đến ngươi đó!”

“Bây giờ lại gặp được ngươi, lần này như thế nào cũng phải tụ họp thật thỏa thích một bữa.”

“Khương chưởng môn, bây giờ ngươi đang tự do tự tại ở đâu vậy, tại sao đột nhiên lại đến Thiên Cung?”

“Ha ha ha ha, từ trước đến nay Khưởng chưởng môn vẫn luôn hành sự rất bí ẩn mà, hành tung của hắn là thứ mà ta và ngươi có thể đoán được sao?”

Yên Dĩ và Nguyệt Chỉ cùng Bạch Nguyên lại một lần nữa mắt chữ a mồm chữ o.

Luyện đan sư của Thiên Đan Tư nhiều như vậy, đương nhiên bọn nàng không thể từng nghe nói qua toàn bộ.

Nhưng những vị trước mắt thì bọn nàng đều đã nghe danh từ lâu.

Lưu Duyên đại sự, tu vi chỉ là Thiên Tôn nhưng đường đường là Tiên quan tam phẩm!

Chỉ vì hắn là Đế đan sư thất phẩm!

Mà Quế Linh đại sư và Thanh Hoán đại sư cũng là Đế đan sư thất phẩm cùng cấp bậc với hắn, chỉ có điều hai người đó đã đạt cảnh giới Chí Tôn.

Những vị Đế đan sư thất phẩm này danh tiếng sớm đã truyền ra bên ngoài, được vô số Tiên nhân ngưỡng mộ, được Đạo Tôn coi như thượng khách.

Đấy được gọi là thân phận cao quý!

Mà bây giờ bọn hắn lại quay quanh Khương Thành giống như các ngôi sao quay quanh mặt trăng.

Cuối cùng bọn nàng cũng tin rồi…

Khương đại ca thật sự có quen biết rộng rãi.

Một chút cũng không phải là chém gió.

Không, có thể kết giao với năm vị Đế đan sư thất phẩm này thì dùng từ quen biết rộng rãi không đủ để diễn tả.

Đối với vài tên Tôn giả của Thiên Cung mà nói, có thể duy trì tình bạn với bất kì một vị nào trong số đó cũng đã là chuyện đáng để chúc mừng rồi.

Còn đối với cấp dưới của Tôn giả mà nói, năm vị này căn bản là nhân vật bọn hắn không thể chạm đến!

Đây làm sao có thể chứ?

Miệng của Yên Dĩ không khép lại được, trong lòng có một cảm giác hoang đường.

Phong Lẫm Đạo Tôn trước đó nàng còn có thể nghĩ là do thực lực chiến đấu của Thành Ca mạnh mẽ, có lẽ thật sự có tư cách để nói chuyện cùng Đạo Tôn.

Bây giờ những vị Đế đan sư kia hoàn toàn thuộc về một lĩnh vực khác, đây được xem là chuyện gì chứ?

Hắn làm thế nào lại khiến đám đại sư này thực lòng tin phục được?

Mà chuyện này… còn chưa kết thúc.

Năm vị đại sư lúc nãy chỉ vừa hỏi han được vài câu thì bên ngoài lại có thêm vài bóng người họp thành nhóm vội vàng bay đến.

“Khương chưởng môn?”

“Thật sự là Khương chưởng môn!”

“Ha ha, quả thật là lão nhân gia ngươi rồi!”

“Khương chưởng môn, còn nhớ ta không hả?”

“Xí, ngươi là cái thá gì chứ, Khương chưởng môn sao lại có thể nhớ được ngươi?”

“Đúng vậy, Khương chưởng môn chỉ có thể nhớ được ta, dù sao năm đó ta còn đặt biệt đi qua lại trước mặt lão nhân gia hắn vài vòng…”

Chỉ một lúc ngắn ngủi, dưới cổng chánh cung đã trở nên rộn ràng náo nhiệt, tổng cộng có năm sáu trăm vị Đế đan sư lần lượt đi đến.

Hàng trăm người đến sau này cũng đều đến từ Tiên giới ngày trước.

Mặc dù không có Đế đan sư thất phẩm nhưng Đế đan sư lục phẩm ngũ phẩm ở trong sân tùy ý nhìn cũng có thể nhìn thấy.

Tùy ý ném ra ngoài cũng đủ khiến một số bộ phận khác tại Thiên Cung như nhặt được vật quý.

Mà bây giờ những người này giống như rau dại ở bên đường không cần tiền, một gốc lại một gốc.

Vì muốn tiếp xúc gần hơn với Khương chưởng môn, một vài người thậm chí còn trở nên xô đẩy cãi vả lẫn nhau.

Cuối cùng Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên phục rồi.

Trong tâm trí của bọn nàng thì Thành Ca đã là Thần nhân.

Đây đâu phải là được hoan nghênh tại Thiên Đan Tư nữa, đây hoàn toàn là tiết tấu khi trở về nhà của chính mình mà.

Các nàng thậm chí còn âm thầm suy đoán, chẳng lẽ trước kia Khương đại ca là một thành viên của Thiên Đan Tư, vì vậy mới quen biết những vị Đế đan sư kia?

Nếu như Yên Dĩ biết được tiếng lòng của bọn nàng, nhất định sẽ nói cho các nàng biết, thật ra tên này vừa lên trời không lâu.

Đây có lẽ là lần đầu tiên hắn bước chân vào cửa chính của Thiên Đan Tư.

Quỷ mới biết hắn làm sao "Thu phục" được nhiều Đế đan sư như vậy.

Đúng vậy! Thu phục!

Cho dù những vị này là Đế đan sư thất phẩm, ở trước mặt Khương Thành cũng lễ độ cung kính, chào hỏi vô cùng kính trọng.

Dường như… cũng là thuộc hạ của hắn.

Yên Dĩ thật sự nghi ngờ thế đạo này bị rối loạn rồi.

Đế đan sư thất phẩm đối với đạo giả đều không che giấu thái độ gay gắt, vậy tại sao đối với một tên Tôn giả ngoài nghề lại tôn trọng như vậy.

Nàng không thể hiểu nổi.

Nàng chỉ biết rằng lần này bản thân thật sự thua rồi.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau Khương Thành đã đi thẳng vào vấn đề.

"Nguyệt Chỉ, nói chuyện của tỷ ngươi cho bọn hắn biết, để bọn hắn ra mặt giúp ngươi."

Lưu Duyên, Thanh Hoán cùng đám người kia cũng rất thông minh.

Nhìn thấy đây là người con gái do Khương chưởng môn dẫn đến đương nhiên sẽ nể mặt.

Vẻ mặt Thanh Hoán Chí Tôn ôn hòa nói: "Vị tiểu tiên tử của Cầm Nhạc Tư đây có chỗ khó khăn nào, đừng ngại cứ nói rõ?"

"Ha ha ha…"

Quế Linh Chí Tôn vuốt râu cười lớn.

"Chỉ cần bọn ta có thể làm, nhất định sẽ hết sức giúp đỡ!"

Một vài Đế đan sư khác cũng nhao nhao vỗ ngực, sôi nổi cam đoan.

“Tiểu cô nương ngươi đừng lo lắng, nếu như ngươi là người do Khương chưởng môn dẫn đến, vậy cũng là người nhà của bọn ta.”

“Chuyện của người trong nhà cũng là chuyện của bọn ta!”

“Đừng nói đến, cho dù là Thần Quân ức hiếp ngươi, bọn ta cũng phải cùng nhau đi đòi lại công đạo!”

Nhìn từng đại sư “Chân thực nhiệt tình”, Nguyệt Chỉ xúc động đến ứa nước mắt, gần như không nói nên lời.

Nàng chưa từng nghĩ đến, một Nhạc Nữ tầng thấp nhất tại Thiên Cung như mình lại có lúc được hàng trăm vị Đế đan sư bảo vệ như vậy.

Chương 1156: Nguyệt Dao là người ngươi có thể động vào sao?

Dưới sự giúp đỡ bổ sung của Hàn Kì Thiên Tôn, năm vị đại sư và mấy vị Đế đan sư đến sau cuối cùng cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Lý nào lại như vậy!” Lưu Duyên tức đến trợn mắt.

Quế Linh Chí Tôn đập bàn đứng dậy.

“Lại có chuyện này sao?”

Một số Đế đan sư khác càng tức giận hơn.

“Sai sót của bản thân lại trút giận lên người của Tiên quan cấp dưới, còn trừng trị nghiêm khắc như vậy…”

“Chẳng qua là thấy thân phận của Nguyệt Dao thấp kém dễ dàng ức hiếp mà thôi.”

“Vô lý, quá vô lý rồi!”

“Bích Anh tội ác tày trời!”

“Thật là đến cả thần cũng phải phẫn nộ, không ra gì!”

Thành thật mà nói, mặc dù bản thân bọn hắn chưa từng làm qua chuyện thế này nhưng loại chuyện quá đáng hơn như vậy thì đã từng thấy qua.

Sỡ dĩ kích động như vậy, phản ứng thái quá như vậy, chủ yếu là bởi vì Khương chưởng môn.

Đó là chuyện mà Khương chưởng môn đích thân ra mặt làm.

Nghĩ đến có người "Ức hiếp" người của Khương chưởng môn như vậy, đương nhiên bọn hắn phải tức giận rồi.

"Chuyện này chắc các ngươi có thể xử lý công bằng đúng không?"

Trước đó Hàn Kì Thiên Tôn không giải quyết được, bây giờ Thành Ca cũng không được yên tâm lắm.

"Ta nghe nói các ngươi có ba trường phái gì đó…"

"Khương chưởng môn ngươi có hơi xem thường năng lực của lão phu rồi!"

Lưu Duyên trực tiếp nhảy ra ngoài.

"Chuyện này, đối với bọn ta gọi là chuyện gì chứ?"

"Quá tốt rồi!"

Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên vô cùng vui mừng.

"Các vị tiền bối đại sư, khi nào chúng ta xuất phát vậy…"

"Xuất phát?"

Lưu Duyên cười khẩy một tiếng: "Bọn ta đường đường là Tiên quan tam phẩm sắp đến cửa, lẽ nào hắn không nên đến quỳ gối nghênh đón hay sao?"

"Đúng vậy!"

"Cho dù bọn ta không để ý, Khương chưởng môn là thân phận gì, hắn dám không nghênh đón?"

Quế Linh và Thanh Hoán cùng những đại sư khác cũng xoắn tay áo lên.

Từng người một sử dụng quan ấn tam phẩm của mình.

"Người đâu, gọi tên rác rưởi Bích Anh kia lập tức lăn đến đây nhận tội!"

Bích Anh Thiên Tôn có thể tùy ý sắp đặt số phận của Nguyệt Dao, trong mắt của các vị đại sư chính là cặn bã.

Tùy tiện nắn, tùy tiện vặn.

Chỉ một lúc sau đó, một người nam râu đen, đầu đội mũ miện, trên người mặc áo choàng màu xanh lục vội vàng gấp gáp chạy sang đây.

Vừa vào trong đã vội vã dè dặt chấp tay hành lễ.

“Tham kiến năm vị đại sư!”

“Không biết tiền bối gọi ta sang đây là vì chuyện gì?”

Thanh Hoán Chí Tôn nghiêm nghị hét lớn: “Bích Anh, tên nghiệp chướng nhà ngươi thật to gan!”

Một số Đế đan sư bao gồm cả Hàn Kì Thiên Tôn trong đó sôi nổi chỉ vào người nam râu đen kia, lớn tiếng giận dữ.

“Quỳ xuống chịu tội!”

“Quỳ xuống!”

“Ta thấy xử chết hắn là được rồi!”

“Không sai, loại tai họa này giữ lại cũng chỉ bôi nhọ Thiên Đan Tư.”

Nhìn thấy màn này, người có liên quan là Bích Anh Thiên Tôn vừa vội vã chạy đến đã bị dọa cho mất hồn mất vía.

Không còn cách nào khác, mặc dù hắn và Lưu Duyên, Hàn Kì cùng đám người kia không cùng một phe nhưng Lưu Duyên và Thanh Hoán là Tiên quan tam phẩm!

Thân phận cao hơn hắn rất nhiều.

Nhiều đại sư như vậy thật sự muốn cùng nhau giết chết hắn, cuối cùng cho dù có ầm ĩ đến Chấp Luật Tư thì cùng lắm cũng chỉ là pháp không trách chúng, xử tội nhẹ nhàng một chút rồi cứ như vậy mà trôi qua.

Thiên Cung không thể xử tội chết một Đế đan sư thất phẩm bảo vật như vậy để đền mạng cho hắn.

“Xin tha mạng!”

Hắn vội vã biết điều quỳ xuống.

Không chỉ có quỳ xuống mà còn nhanh chóng đổi sang chế độ khóc lóc thê lương.

“Các vị tiền bối tha mạng, rốt cuộc tiểu Tiên đã phạm phải tội gì đến mức phải bị xử chết.”

“Tiểu Tiên vô tội mà…”

“Ngươi mà vô tội?”

Hàn Kì Thiên Tôn tức giận không thể kiềm được đạp hắn một cái.

Chuyện này nếu như đổi lại lúc thường ngày thì Bích Anh Thiên Tôn làm sao có thể để hắn đạp trúng, mà đã trực tiếp đánh nhau với hắn rồi.

Nhưng lần này đối diện với nhiều Tiên quan tam phẩm như vậy, hắn nào dám lỗ mãng.

Một đạp vững chắc này khiến hắn lăn trên mặt đất mười mấy vòng, ngã đến mặt mũi bầm dập nhưng vẫn không dám tức giận.

Cảnh này, hai nữ tử Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên đứng một bên xem đến cảm xúc lẫn lộn, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Bọn nàng không phải là không hận Bích Anh Thiên Tôn, chỉ là thân phận chênh lệch quá lớn, đừng nói đến ở trước mặt đánh người kia, chỉ là âm thầm oán trách trong miệng còn không dám.

Cú đạp kia của Hàn Kì Thiên Tôn xem như đã giúp bọn nàng trút giận.

“Cái tên rác rưởi đê hèn không biết xấu hổ nhà ngươi, còn nhớ Nguyệt Dao chứ?”

“Nguyệt Dao?”

Bích Anh Thiên Tôn giả vờ oan ức sững người, suy nghĩ mất mấy giây mới đột nhiên nhớ ra.

“Chẳng lẽ ngươi nói là tì nữ Nguyệt Dao hèn mọn kia của ta?

“Tì nữ hèn mọn?”

“Nàng là Tiên quan phụ trợ cửu phẩm được Thiên Đình chính thức sắc phong, ngươi lại có thể nói nàng hèn mọn!”

Nhiều vị Tiên quan vô cùng tức giận, nếu không phải lo lắng sẽ đánh chết hắn tại chỗ thì suýt chút nữa nhịn không được bao

đánh hắn rồi.

“Nguyệt Dao Tiên tử cao quý như vậy, ngươi cũng xứng động vào nàng?”

“Nói, ngươi làm gì nàng rồi?”

“Còn không mau mời nàng ra đây!”

Bích Anh Thiên Tôn thu nhỏ thành một quả bóng trên mặt đất đã chết lặng.

Nguyệt Dao? Cao quý?

Trò đùa gì vậy?

Không phải chỉ là một người công cụ phụ trợ chịu trách nhiệm thêm lửa và truyền tiên lực thôi sao?

“Các ngươi… lại là vì ra mặt giúp nàng ấy?”

Mãi cho đến lúc này cuối cùng hắn mới hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Nhìn thấy tình cảnh nghiêm trọng như vậy, hắn còn nghĩ bản thân trong lúc vô ý đã phạm phải sai lầm khủng khiếp nào đó.

Kết quả lại như thế này?

Tiên quan phụ trợ giống như Nguyệt Dao, dưới quyền của hắn có hơn ba mươi tên, hắn chưa từng xem những Tiên quan thấp kém đó là người.

Bình thường động một tí là mắng chửi trừng phạt, hoàn toàn không hề cảm thấy có gì không đúng.

Không chỉ có Nguyệt Dao, đang trấn áp bên dưới Đan trận kia của hắn trước mắt vẫn còn bốn tên Tiên quan thấp kém khác, người bị trấn áp lâu nhất cũng đã một trăm nghìn năm rồi.

“Không đến mức đó chứ, chẳng qua nàng chỉ là một cửu phẩm…”

Các ngươi là Tiên quan tam phẩm tứ phẩm còn cao hơn ta, huy động nhân lực chỉ vì một người công cụ như vậy sao?

Bốp!

Lưu Duyên Thiên Tôn hung hăng tát xuống một cái.

Đánh cho Bích Anh Thiên Tôn đầu óc quay cuồng, mặt bên trái nhanh chóng sưng lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

“Mắt chó của ngươi mù rồi!”

“Cửu phẩm cái gì, nàng là người của Khương chưởng môn!”

Hắn trang trọng chỉ Thành Ca.

“Người của hắn mà ngươi cũng có thể động vào sao? Ta thấy là ngươi muốn bị chém thành từng mảnh rồi!”

Bích Anh Thiên Tôn đầu óc choáng váng mơ mơ hồ hồ nhìn thoáng qua Khương Thành đang đứng trước mặt, sau đó càng trở nên mơ hồ.

Nghe thấy Lưu Duyên Thiên Tôn nói vậy, hắn còn nghĩ rằng Nguyệt Dao đang che giấu xuất thân vô cùng đáng sợ của mình, nhất định không thể là một nhân vật to lớn nào đó đứng sau lưng.

Chẳng lẽ nàng là con gái riêng của một vị Thần Quân nào đó, hoặc là họ hàng xa của Thiên Đế?

Nếu không thì sao có thể khiến cho các vị Đế đan sư thất phẩm tập hợp lại ra mặt vì nàng?

Kết quả xem xét, “Chỗ dựa vững chắc” phía sau Nguyệt Dao chỉ là một đế cảnh cửu trọng…

Đến cả cảnh giới tu vi còn không bằng Đế đan sư lục phẩm như hắn.

Còn không phải là chuyện vớ vẩn hay sao?

Vài vị Đế đan sư thất phẩm kia tạo ra cảnh tượng nghiêm trọng như vậy chỉ vì người này?

Hắn hoàn toàn không thể nào hiểu nổi!

“Được rồi, bảo hắn thả người ra sớm một chút!”

Thành Ca cũng vì bị ngăn trở bởi ước định nên không tiện ra tay, nếu không thì Bích Anh đã trở thành người chết từ lâu rồi.

Làm màu tất nhiên là quan trọng, nhưng đối với hắn mà nói vẫn là nên cứu tỷ của Nguyệt Chi ra trước đã, đỡ phải chịu đau khổ thêm vài phút.

Hàn Kì cùng đám người xoắn tay áo xông về phía Bích Anh lớn tiếng gào thét.

“Nghe thấy hay chưa?”

“Mau chóng dẫn đường đi!”

“Cung cung kính kính mời bà nội Nguyệt Dao của ngươi ra đây!”

“Dám có một chút sơ suất nào, trực tiếp róc xương lóc thịt ngươi luôn!”

Chương 1157: Ba trường phái lớn

Lỗ tai của Bích Anh Thiên Tôn bị chấn động đến mức có tiếng ù ù nên đâu dám phản đối.

Mặc dù trong lòng một chút cũng không thể hiểu nổi nhưng vẫn hoang mang lo sợ nhanh chóng nhận lệnh làm việc.

Một hàng người hùng mạnh oai nghiêm rất nhanh đã theo đến dinh phủ vô cùng khí thế của Bích Anh Thiên Tôn.

Một vài Tiên quan bát phẩm cửu phẩm dưới quyền của hắn sau khi nhìn thấy tình huống này cũng sợ hãi đến nhảy dựng lên.

Sau khi nán lại nghe ngóng thử đã có chuyện gì xảy ra, lại nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của Bích Anh Thiên Tôn, rất nhiều người lại lộ ra biểu cảm hả giận.

Rõ ràng bình thường bọn hắn cũng bị hiếp đáp rất nhiều.

Đi qua vài cái cửa Điện, cuối cùng cũng đến Đan thất.

Mọi người đều đã nhìn thấy Đan lô và Đan trận được sắp xếp xung quanh và bên dưới.

Cũng vào lúc đó, bỗng nhiên lại có hàng chục bóng người ở phía xa bay đến.

“Ai dám lỗ mãng ở đây?”

“Dám thừa cơ hội này hiếp đáp Bích Anh Thiên Tôn?”

“Đám Đan sư của Cổ Đan Lưu các ngươi huy động lực lượng như vậy là muốn làm gì?”

“Muốn khai chiến với Dịch Đan Lưu bọn ta à?”

“Đáng chết, xem ra Cổ Đan Lưu các ngươi là muốn bị đuổi ra khỏi Thiên Đan Tư rồi!”

Đám người kia vừa xuất hiện tại đó, sắc mặt của Lưu Duyên và Thanh Hoán cùng những đại sư khác có hơi thay đổi.

Ánh mắt của Hàn Kì Thiên Tôn cùng đám người càng lộ ra vẻ sợ hãi kiêng dè.

Mà Bích Anh Thiên Tôn vừa rồi còn bị dạy bảo thành cháu trai, giả vờ đáng thương bây giờ đã giống như nhìn thấy cứu tinh của mình.

“Sư tôn cứu ta!”

“Tăng Củng đại sư cứu ta với…”

“Chính Hư đại sư, Cổ Đan Lưu bọn hắn hiếp người quá đáng, hoàn toàn không xem Dịch Đan Lưu chúng ta ra gì mà!”

Hắn của lúc này chạy khắp xung quanh, đỏ mặt tía tai nước bọt văng tứ tung, làm gì còn dáng vẻ sợ hãi nào.

Đám người này thật ra là hắn âm thầm liên hệ cầu cứu, gọi đến đây.

Mà đám người này mặc dù số người không đông như vậy, nhưng Đế đan sư thất phẩm đã có hơn mười vị, mạnh hơn đội hình của Lưu Duyên bên kia nhiều.

Đột nhiên có đám ngươi như vậy xen vào, Thành Ca cũng nhất thời hồ đồ.

Hắn không nhịn được dùng ánh mắt thắc mắc nhìn Lưu Duyên.

“Tình huống gì đây, bọn hắn là ai?”

“Cổ Đan Lưu gì, Dịch Đan Lưu gì?”

Lưu Duyên Thiên Tôn vội vã khom lưng trả lời: “Thiên Đan Tư tổng cộng có ba trường phái luyện đan, chia thành Cổ Đan Lưu, Dịch Đan Lưu, Tịnh Đan Lưu.”

Thành Ca đối với “Ba phe đối nghịch” căn bản không có chút hứng thú nào.

Nhưng bây giờ mới phát hiện không hiểu được một chút thì thật sự không ổn.

“Ba trường phái đó phân chia như thế nào?”

“Đế đan sư có thể được gọi đến đăng nhập Thiên Cung, truy tìm nguồn gốc thì thật sự cũng chỉ đến từ hai nơi. Một là Cổ Tiên giới của chúng ta năm đó, một cái còn lại là Chân giới Đan khi xưa.”

Thành Ca chậm rãi gật đầu.

Thực sự là như vậy.

Ba nghìn chân giới năm đó quá cực đoan, giống như thế giới của Chân giới Băng, Chân giới Hỏa, cho dù sự tồn tại của luyện đan sư rất hiếm có, trình độ cũng cực kỳ thấp.

Có thể luyện ra Linh đan đã là tốt, đến Tiên đan còn không luyện nổi chứ đừng nói đến Đế đan.

Lý do rất đơn giản, bọn hắn không được lĩnh ngộ quy tắc đan.

Ba nghìn chân giới chỉ có Chân giới Đan là có luyện đan sư thật sự.

Hơn nữa, tất cả mọi người trong toàn bộ chân giới đó đều được lĩnh ngộ căn nguyên đan.

Ngoài Đan giới ra, một vài nơi chứa số lượng lớn luyện đan sư chính là Cổ Tiên giới mà hắn đã từng nán lại.

Mặc dù cấp độ của Cổ Tiên giới thấp, nhưng gần như là thứ gì cũng có, đương nhiên cũng bao gồm cả quy tắc đan.

Sau khi Nguyên Tiên giới được gây dựng lại, luyện đan sư của hai nơi này cũng tạo thành luyện đan giới trung kiên mới.

“Đan sư xuất hiện từ Cổ Tiên giới như bọn ta, mặc dù trình độ luyện đan lúc mới bắt đầu có thấp, nhưng cùng với sự xuất hiện của căn nguyên đan, cộng thêm việc bọn ta tiếp thu thế mạnh loại bỏ yếu kém, vì vậy nhanh chóng tiến bộ, dần dần hình thành nên phong cách riêng biệt của bọn ta.”

“Được các giới bên ngoài gọi là Cổ Đan Lưu.”

“Mà chân giới bọn hắn, trước khi Nguyên Tiên giới gây dựng lại thì đã có hai trường phái với phong cách khác biệt, một

trường phái là Dịch Đan Lưu, một trường phái là Tịnh Đan Lưu.”

“Dịch Đan Lưu khi làm việc sẽ dùng mọi thủ đoạn, hay đi đường tắt, thậm chí có đôi lúc sẽ làm một số chuyện khiến người khác khinh thường.”

Nói đến đây, Lưu Duyên cùng đám người không nhịn được lộ ra vẻ mặt căm ghét.

“Nghe nói trước đây bọn hắn ở Chân giới Đan, thậm chí đã lấy hồn của người truyền vào Đan lô để luyện, dùng máu thịt của sinh linh để xây dựng đan trận…”

“Còn Tịnh Đan Lưu thì luôn luôn trái ngược với bọn hắn.”

Thanh Hoán Chí Tôn tiếp lời.

“Tịnh Đan Lưu lúc làm việc rất chính trực, thậm chí có hơi bảo thủ, ngược lại sẽ không làm loại chuyện gian ác bỉ ổi như vậy…”

“Hai trường phái luyện đan này cũng vẫn luôn tiếp diễn đến Thiên Cung ngày nay.”

Trên thực tế, loại phương pháp luyện đan tà ác của Dịch Đan Lưu cũng đều có ở trong đầu của Thành Ca.

Dù sao thì hệ thống thuật luyện đan của hắn cũng bao gồm kiến thức luyện đan của tất cả các cấp bậc.

Chỉ có điều hắn chưa từng dùng qua mà thôi.

“Loại phong cách luyện đan kia của Dịch Đan Lưu, Thiên Cung lại có thể tha thứ cho bọn hắn?”

Quế Linh Chí Tôn hừ lạnh một tiếng: “Thật sự trong số bọn hắn có rất nhiều người chuyển sang Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Nhóm còn lại bề ngoài thì ngược lại đã kiềm chế rất nhiều, không dám trắng trợn ngang nhiên sử dụng giống như trước nữa.”

“Huống chi với tốc độ luyện xong đan rất nhanh của trường phái bọn hắn, có những loại đan dược bọn ta cần luyện hàng chục năm mới hoàn thành mà bọn hắn chỉ cần thời gian vài tháng.”

“Mặc dù chất lượng thua kém một chút, nhưng Thiên Cung cũng không nỡ từ bỏ nhiều Đế đan sư như vậy.”

Khi bọn hắn bận bịu phổ cập kiến thức ở bên này, Bích Anh Thiên Tôn ở phía đối diện cũng đang thêm mắm thêm muối kể lại tình hình.

Đối diện với đám đại sư của Dịch Đan Lưu kể lại mọi chuyện xảy ra lúc nãy một lần.

Khi nói đến chỗ kích động, thậm chí còn tức giận chửi mắng.

“Ta xử lý tiện tỳ dưới quyền của mình thì liên quan gì đến bọn hắn chứ?”

“Ta thích trừng phạt như thế nào thì trừng phạt như thế đấy, bọn hắn là cái thá gì, dựa vào đâu mà quản?”

Hắn khua khua cánh tay, tâm trạng gay gắt, hoàn toàn khác với hắn trước đây.

“Bọn hắn còn ra tay với ta, hoàn toàn không xem Dịch Đan Lưu chúng ta ra gì, điều này nếu như không trả lại gấp mười lần thì Dịch Đan Lưu chúng ta sẽ hoàn toàn trở thành trò cười!”

“Còn có tiện tỳ kia nữa, xem ra hình phạt còn nhẹ quá rồi!”

“Được rồi, bọn ta đã biết có chuyện gì rồi.”

Kim Phi Chí Tôn đứng đầu trầm giọng nói, khoát khoát tay.

Hắn chính là sư tôn của Bích Anh, đồng thời cũng là thân phận Tiên quan tam phẩm cao quý.

“Cổ Đan Lưu các ngươi thật sự là càng lúc càng tệ hại.”

Khóe miệng hắn nhếch lên, tràn ra một nụ cười giễu cợt,

“Vì một tiện tỳ lại huy động nhiều người như vậy, Lưu Duyên, Quế Linh, xem ra lúc trước ta coi trọng các ngươi quá rồi.”

“Hóa ra các ngươi cũng chỉ có một chút kết cấu như vậy…”

Lưu Duyên Thiên Tôn không có nhẫn nại ngắt lời hắn.

“Đủ rồi, Kim Phi ngươi cũng đừng nói mấy chuyện không liên quan..”

“Nhanh chóng thả người đừng dài dòng.”

“Thả người?”

Kim Phi Chí Tôn, Tăng Củng Chí Tôn, Chính Tự Chí Tôn cùng các đại sư thất giai không hiểu sao tự dưng đưa mắt nhìn nhau, chợt cùng lúc lớn tiếng bật cười.

“Ha ha ha ha, Lưu Duyên ngươi đang nói chuyện hoang đường gì vậy?”

“Bảo bọn ta thả người?”

“Ngươi nghĩ ngươi là ai?”

“Từ lúc nào đã đến lượt Cổ Đan Lưu các ngươi đến đây dạy Dịch Đan Lưu bọn ta làm việc vậy?”

Quế Linh Chí Tôn cùng đám người không ai bảo ai cùng lúc trầm mặt.

“Kim Phi ngươi là có ý gì?”

“Ý gì?”

Hai tay của Kim Phi Chí Tôn chấp sau lưng, lạnh lùng nói.

“Ý là cả đời này tên tiện tỳ kia đừng mơ sẽ được ra ngoài, ngoài ra thì Cổ Đan Lưu các ngươi nhất định phải cho Dịch Đan Lưu bọn ta một lời giải thích!”

Chương 1158: Sức mạnh của quyền lực

Cái gì?

Không những không thả người, ngược lại còn muốn bọn ta đưa ra lời giải thích?

Lưu Duyên và Quế Linh cùng đám người suýt nữa tức đến phát nổ.

“Ngươi còn muốn giải thích?”

“Đương nhiên rồi!”

Kim Phi Chí Tôn quay đầu lại nhìn Bích Anh Thiên Tôn, người vẫn luôn đi theo hắn từ Chân giới Đan.

“Các ngươi to gán dám ra tay với Bích Anh Chí Tôn, tội ác tày trời!”

“Chuyện này nếu như các ngươi không đưa ra được đền bù xứng đáng, Dịch Đan Lưu bọn ta tuyệt đối sẽ không chịu để yên.”

“Cho dù có náo loạn đến Thiên Đế bên kia cũng phải tìm ra một lời giải thích!”

Lưu Duyên cùng đám người suýt chút bị chọc cho tức cười.

“Các ngươi bắt nạt người của Khương chưởng môn, lại còn mặt mũi bắt bọn ta bồi thường?”

“Khương chưởng môn cái chó má gì?”

Kim Phi khinh thường nhếch môi.

“Chẳng qua chỉ là một Tôn giả mà thôi, cũng được các ngươi xem như báu vật, thân phận của hắn ở trong mắt bọn ta thậm chí còn không bằng tên tiện tỳ kia.”

“Ta thích đụng vào người của hắn thì làm sao nào?”

Tay phải của Thành Ca chạm vào đuôi kiếm không chút dấu vết.

Yên Dĩ ở một bên suýt chút cười thành tiếng.

Vừa rồi sau khi Lưu Duyên cùng các đại sư khác xuất hiện, nàng còn nghĩ Khương Thành thật sự sẽ không cần phải động tay cũng sẽ thành công cứu Nguyệt Dao ra ngoài.

Nói thật thì khoảng cách thành công cũng chỉ thiếu một bước nữa.

Nào ngờ được nội bộ Thiên Đan tư lại có bè phái tranh đấu, hơn nữa dáng vẻ của kẻ thù còn mạnh hơn.

Theo kế hoạch hiện tại, nếu muốn cứu được Nguyệt Dao dường như chỉ có một con đường, chính là quét sạch Kim Phi Chí Tôn cùng đám người kia.

Giết đi!

Nhanh một chút biến nơi này thành máu chảy thành dòng đi!

Chỉ cần Khương Thành bắt đầu giết sạch toàn bộ tại đây, vậy Tà Tiên giới căn bản đã thắng rồi.

Chưa nói đến ước định không động đến vũ lực kia giữa nàng và Khương Thành.

Chỉ cần giết chết nhiều Đế đan sư thất phẩm như vậy cũng đủ để chắc chắn Thiên Cũng sẽ không tha thứ cho Thành Ca.

Dưới loại tình hình như vậy, cho dù cấp cao Thiên Cung muốn giữ lại tính mạng của hắn trong một trăm ngàn năm cũng không thể giữ được, áp lực của tinh thần quần chúng mãnh liệt cũng sẽ ép Thiên Đế phải ra tay giết chết hắn!

Mà thứ Thành ca có thể làm, hoặc là bị xử tử, hoặc là trốn đi.

Cho dù là loại kết cục nào cũng đều mang ý nghĩa Tà Tiên giới sẽ thắng.

Nàng đang nghĩ những gì, thật ra Khương chưởng môn đều hiểu rõ nhưng không muốn nói ra.

Một mặt là Tiên quan cấp thấp Nguyệt Dao chưa từng gặp mặt, một mặt là kế hoạch lớn của Thiên Cung!

Cái nào nhẹ cái nào nặng, liếc qua là thấy ngay.

Bất kì một người bình thường nào cũng sẽ đều biết nên lựa chọn cái gì.

Khương Thành chưa từng trải qua suy nghĩ tranh đấu nào, trong lòng của hắn rất hiển nhiên đưa ra lựa chọn không giống với những người khác.

Mà vào lúc hắn sắp truyền tiên lực vào trong binh khí, khi bắt đầu khai thông căn nguyên, trên trời cao lại có thêm một bóng người uy nghiêm hạ xuống.

“Dịch Đan Lưu các ngươi thật sự rất oai phong nhỉ!”

“Muốn khai chiến với Cổ Đan Lưu bọn ta?”

Tiếng động như cái chiêng không ngừng vang vọng sâu trong hồn hải của mỗi một người, ù ù vang lên.

Các Đế đan sư trong sân không một ai dám lộ ra vẻ mặt không hài lòng.

Nghênh đón bóng dáng cao ngạo to lớn tỏa ra uy nghiêm mạnh mẽ ở giữa không trung, ngoan ngoãn cúi thấp đầu của mình.

“Tham kiến Đạo Tôn!”

“Tham kiến Thái Hành Đạo Tôn!”

Nghe thấy cái tên trong truyền thuyết kia, Bạch Nguyên và Nguyệt Chủ suýt chút nữa ngất luôn tại chỗ.

Mà nhìn thấy vị kia đến đây, vẻ mặt Kim Phi Chí Tôn cùng đám người kia cũng biến sắc, cảm thấy không may mắn.

Vị Thái Hành Đạo Tôn này là đế đan sư bát phẩm có phẩm giai cao hơn của bọn hắn!

Mặc dù tu vi là cảnh giới Đạo Tôn, quan giai là nhị phẩm, nhưng địa vị tại Thiên Cung thậm chí không thua kém Thần Quân.

Mà điểm quan trọng nhất chính là… Hắn đến từ Cổ Tiên giới, là chỗ dựa lớn nhất của Cổ Đan Lưu.

Lần xuất hiện này, không cần nói cũng biết là đến chống đỡ cho Cổ Đan Lưu.

Kim Phi cùng đám người kia vẫn không hiểu, vì sao một nhân vật với cấp bậc như thế này cũng lại vì một tỳ nữ bé nhỏ mà đến dây, điều này có phần quá hoang đường.

Mà Lưu Duyên, Quế Linh, Hàn Kì cùng những Đan sư Tiên giới khác đã vui mừng không thôi tiến lên tiếp đón hắn.

“Ha ha, ngươi đến là ổn rồi.”

“Dịch Đan Lưu này còn muốn chèn ép bọn ta, đành dựa vào ngươi đến để chống đỡ chỗ này!”

Tuy nhiên vị Thái Hành Tôn giả vừa đến này căn bản không hề để ý đến bọn hắn.

“Nếu không phải các ngươi báo có tên của Khương chưởng môn thì ta sẽ không vì một chút chuyện nhỏ này mà đến đây đâu.”

Hắn đẩy đám người kia ra, trực tiếp tiến gần đến chỗ Thành Ca.

Sau đó sắc mặt xúc động khom người với hắn.

“Khương chưởng môn, nhiều năm như vậy rồi, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Thành Ca buông đuôi kiếm ra mỉm cười.

“Vẫn khỏe, xem ra bây giờ ngươi cũng sống rất tốt nhỉ, có mặt mũi như vậy.”

Nhìn thấy Thái Hành Đạo Tôn, hắn cũng tương đối xúc động.

Vị này vào năm đó là một trong những Tiên Đế của Tiên giới, chấp chưởng chủ yếu là quy tắc đan.

Lúc đó hắn chỉ là một vị Tiên đan sư cửu phẩm.

Khi Man giới cùng chân giới âm giao chiến, hắn cũng không có ích lợi gì, chỉ có thể đứng ở phía sau vẫy cờ cổ vũ, ngưỡng vọng nhìn dáng vẻ giết địch oai hùng phi phàm của Khương chưởng môn.

Bây giờ thời gian từ từ trôi qua, hắn đã là Đế đan sư bát phẩm cao cao tại thượng của Nguyên Tiên giới.

Thành tích này là nằm ngoài dự tính, nhưng hình như cũng hợp tình hợp lý.

Thái Hành Đạo Tôn vội vã khoát tay, biểu cảm khiêm tốn.

“Khương chưởng môn đừng chê cười ta, một chút thành tích này ở trước mặt ngươi không đáng là bao hết, thật đáng chê cười mà.”

Nhưng mà trong mắt ẩn giấu một chút vui sướng vẫn bộc lộ tâm trạng của hắn.

Lời khen ngợi của Khương chưởng môn được xem là sự công nhận lớn nhất.

Bọn hắn gặp lại nhau sau một thời gian dài xa cách ở nơi này, Yên Dĩ, Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên cùng những đám người ở phía sau sớm đã chết lặng, bị kinh ngạc mười ngàn năm rồi.

Tình huống gì đây?

Thái Hành Đạo Tôn này cũng có giao tình với Khương Thành?

Hơn nữa xem ra hình như cũng rất tôn trọng dáng vẻ của hắn?

Điều này làm sao có thể chứ?

Vị này là Đế đan sư thất phẩm cực kỳ hiếm thấy đó!

Rốt cuộc hắn đã làm cái gì?

Mà miệng của Kim Phi Chí Tôn cùng đám người ở phía đối diện cũng đã mở thành hình chữ O rồi, không thể ngậm được miệng.

Bọn hắn biết được Thái Hành Đạo Tôn chắc chắn là do Lưu Duyên cùng đám người kia tạm thời mời đến.

Nhưng dù có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, vị Đế đan sư bát phẩm mà hắn cũng cần phải hành lễ này, không phải đến vì Lưu Duyên cùng đám người kia mà là đến vì Khương Thành người vừa bị hắn xem thường.

Tên tiểu tử này chẳng qua chỉ là một Tôn giả bé nhỏ thôi mà?

Cho dù Thái Hành không phải là Đế đan sư mà chỉ là một Đạo Tôn bình thường thì cũng không thuộc cùng một thế giới với hắn chứ?

Giữa hai người không biết là thua kém nhau bao nhiêu cấp độ nữa?

Thái Hành vừa đến rất nhanh đã biết có chuyện gì xảy ra, dù sao thì chuyện của Nguyệt Dao kia cũng không quá phức tạp.

Hắn thân là Tiên quan nhị phẩm cũng không dài dòng.

Trực tiếp mở quan ấn nhị phẩm của mình ra, lắc lắc về phía Kim Phi cùng đám người ở đối diện

“Các ngươi thật là làm điều ngang ngược, không biết sống chết!”

“Ta ra lệnh cho các ngươi, lập tức thả người!”

Đây chính là sức mạnh của quyền lực.

Kim Phi Chí Tôn cùng những người kia vừa rồi còn kiêu ngạo phách lối, không biết xấu hổ đòi một lời giải thích, bây giờ đã hoàn toàn giống như trái cà tím bị héo.

Cho dù bọn hắn không cùng một trường phái với Thái Hành Đạo Tôn.

Nhưng cao hơn một phẩm giai, hoàn toàn có tư cách ra lệnh khiến bọn hắn làm việc.

Lưu Duyên cùng đám người nhìn thấy biểu cảm ảm đạm không cam tâm kia của bọn hắn, từng người một đều có chút

hả hê.

“Sao vậy, Kim Phi ngươi muốn chống đối lại Tiên quân nhị phẩm?”

“Nhìn dáng vẻ của hắn là muốn tạo phản rồi!”

“Bây giờ Cổ Đan Lưu bọn ta chính là muốn dạy các ngươi làm việc đấy thì sao?”

“Ngươi thử dám nói một chữ không xem?”

Kim Phi và Chính Hư cùng những Chí Tôn khác của Dịch Đan Lưu nghiến nghiến răng, cuối cùng chỉ có thể khom người nhận lệnh.

Sau đó một hàng người chính thức tiến vào bên trong Đan thất.

Bích Anh Thiên Tôn là nguyên chủ của Đan thất vô cùng đau đớn, nhưng ngay cả suy nghĩ không vừa lòng hắn cũng không dám nghĩ, hắn đã bị tình hình đáng sợ này dọa rồi.

Trước đó có vài vị Tiên quan tam phẩm tứ phẩm tham gia đã đủ khiến người khác sợ hãi rồi.

Vậy mà bây giờ đến cả Tiên quan nhị phẩm cũng tham gia vào.

Chuyện này càng lúc càng lớn, ẩn hiện có dấu hiệu sắp bị mất khống chế.

Chương 1159: Đây là một cuộc chiến tranh

Năm đó khi trừng phạt Nguyệt Dao, trấn áp nàng bên dưới Đan trận, Bích Anh Thiên Tôn căn bản không xem chuyện này ra gì.

Qua nhiều năm như vậy, thậm chí bản thân hắn cũng sắp quên luôn rồi.

Lúc đó hắn nằm mơ cũng không ngờ đến sẽ ra nông nổi sau này chuyện này sẽ ồn ào đến Tiên quan tam phẩm.

Cuối cùng bây giờ hắn cũng có trực giác đụng phải họa rồi.

Trong tiếng ầm ầm, từng luồng ánh sáng vàng loang ra xung quanh, cuối cùng Đan trận cũng mở ra.

Đám người chăm chú nhìn sang, thoạt nhìn đã thấy năm bóng người được phân bố lộn xộn bên trong.

Toàn thân của năm người này đều bị cấm chế xiềng xích hư ảo quấn lấy, hoặc đứng hoặc ngồi, không thể động đậy.

Nhìn vẻ ngoài của năm người này rất ốm yếu, thần khí còn yếu ớt hơn rất nhiều, giống như người đang mắc bệnh tình nguy kịch.

Nghiêm trọng nhất là một thanh niên đế cảnh cửu trọng, toàn thân chảy mủ, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Sau khi Đan trận mở ra, trong năm người chỉ có hai người khó khăn mở mắt.

Vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt nhìn mọi người cũng vô cùng mơ màng.

Cần phải biết, bọn hắn sớm đều đã vượt qua Chân Tiên không biết bao nhiêu đại cảnh giới.

Đến được cấp độ này, Tiên thể sớm đã không thể mắc bệnh không thể vướng vào tai ương, nếu không đến gần thời hạn cuối cùng của tuổi thọ thì dáng vẻ cũng không thể trở nên thê thảm đến mức gần như tàn tạ như vậy.

Mà sở dĩ trở nên như vậy, rõ ràng là do khi bị trấp áp bên dưới đã phá hoại căn cơ của bọn họ một cách nghiêm trọng.

Đừng nói đến Thành Ca, ngay cả những Đế đan sư như Lưu Duyên, Thanh Hoán đã nghe nói về phong cách của Dịch Đan Lưu từ lâu cũng trở nên vô cùng đau lòng.

“Bích Anh! Ngươi thật sự không xứng là người!”

“Tỷ…”

Khi Nguyệt Chỉ vừa nhìn thấy Nguyệt Dao, nước mắt không thể kìm được tôn trào.

Nàng không còn quan tâm đến chuyện tại đây có nhiều Tiên quan cấp cao, thương xót hét lên một tiếng liền nhảy vào bên trong Đan trận giống như một chiếc lá rơi.

“Tỷ, bọn ta đến cứu ngươi đây!”

Bạch Nguyên sớm cũng đỏ cả hai vành mắt.

“Nguyệt Dao tỷ!”

“Bọn ta tới rồi, ngươi không sao nữa rồi!”

Nguyệt Dao được bọn nàng ôm chặt, bị trấn áp dưới Đan trận cũng đã hai mươi triệu năm, là người vào đây muộn nhất trong số năm người.

Vì vậy tình hình cũng được xem là tốt nhất.

Nhưng vẫn phải qua nhiều phút sau, cuối cùng mới chậm rãi thở ra một hơi.

“Nguyệt Chỉ, Bạch Nguyên… Ta đang nằm mơ sao… Hay là đã chết rồi?”

Nhìn thấy một đám lớn người ở trước mắt, sắc mặt nhợt nhạt của nàng lộ ra vẻ mờ mịt.

Cho đến khi nàng nhìn thấy Bích Anh Thiên Tôn mới đột nhiên giật mình, nỗi sợ hãi ngay lập tức bị thay thế toàn bộ cảm xúc.

“Thiên, Thiên Tôn… Ta, ta…”

Bích Anh Thiên Tôn vẫn đang lạnh mặt, mặt mày ngạo mạn nham hiểm.

Thái Hành Đạo Tôn cũng không thể chịu nổi nữa.

Ánh mắt của hắn như có điện, hung hăng quét qua Kim Phi và Chính Hư cùng đám cấp cao ở phía đối diện.

“Dịch Đan Lưu các ngươi đã dạy dỗ ra loại hàng này sao?”

Kim Phi Chí Tôn ở phía đối diện một chút xấu hổ cũng không thể nhìn thấy trên khuôn mặt.

Ngược lại không rõ ràng trả lời: “Dịch Đan Lưu bọn ta làm việc từ trước đến nay đều là như vậy, đây đã được coi là bớt phóng túng rất nhiều lần rồi.”

Chính Hư Chí Tôn cũng thản nhiên nói: “Bây giờ người bọn ta cũng đã thả rồi, chuyện này bọn ta nhận sai, không cần thiết phải tiếp tục nói nhiều như vậy đúng không?”

Hàm ý là ít nhiều gì những người này vẫn còn sống không phải sao?

Các ngươi nên vừa lòng đi!

Thái Hành Đạo Tôn luyện đan cả một đời, cho đến lúc này, quả thật không thể nhịn được cơn giận dữ.

Hắn chỉ tay vào đám người đối diện, mạch máu run lên vì tức giận.

“Làm Đế đan sư ngang hàng với các ngươi, cùng sống chung dưới Thiên Đan Tư thật sự là nỗi nhục của bọn ta!”

Vừa dứt lời, không trung truyền đến một nụ cười khẩy uy nghiêm đáng sợ.

“Hừm! Thái Hành, uy phong của ngươi cũng lớn thật!”

Tiếp sau đó, một đám sương mù xám nhanh chóng ngưng tụ hóa thành một lão giả áo xám thân hình gầy gò.

Hắn vừa xuất hiện, tất cả mọi người tại đó lại một lần nữa cảm nhận được áp lực nặng nề trên vai, đó là đến từ áp chế của giai vị.

Lại là một vị Đạo Tôn!

“Lão tổ tông, ngươi lại có thể đến đây?”

Kim Phi Chí Tôn cùng đám người kia vui mừng khôn xiết.

“Tham kiến Dịch Nguyên Đạo Tôn!”

Tiếp sau đó tất cả đều trực tiếp quỳ xuống, cộp cộp cộp dập đầu ba cái.

“Tham kiến tổ sư gia!”

“Ha ha, lão tổ đến rồi, xem Cổ Đan Lưu các ngươi làm sao kiêu ngạo được nữa!”

Phản ứng của bọn hắn hết sức nhanh nhẹn.

Trước tiên cướp chặn phía trước, ngăn trở Đan trận kia ở phía sau.

Lúc này, không chỉ Nguyệt Dao, đến cả Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên cũng đều bị chặn ở bên dưới, rõ ràng không thể quay lại được.

Mà Thái Hành Đạo Tôn và Lưu Duyên cùng đám người ở phía bên này cũng cùng lúc nhíu mày.

“Phiền phức rồi.”

“Dịch Nguyên Đạo Tôn kia, là một trong những nhân vật cấp Tổ sư đã kiến lập Dịch Đan Lưu, đồng thời cũng là Đế đan sư bát phẩm, Tiên Quân nhị phẩm!”

“Chuyện này, lại sắp sinh ra khó khăn rồi…”

Nghe thấy bàn bạc của bọn hắn, miệng của Thành Ca cũng co giật, nhịn không được muốn chửi bậy.

Bên trái một tên, bên phải một tên, một lúc thì bên này chiếm ưu thế, một lúc thì bên kia mạnh thế hơn, các ngươi là đã hẹn trước rồi hay sao vậy?

Bao giờ mới kết thúc vậy? Có thể đến đông đủ một lần được không?

“Tổ sư gia, bọn hắn hiếp người quá đáng, làm nhục Dịch Đan Lưu chúng ta, chính là đánh vào mặt của ngươi đó…”

Lần này đến lượt Kim Phi và Chính hư Chí Tôn bước lên tố cáo.

Thêm mắm thêm muối này, Thái Hành Đạo Tôn nghe đến nhíu chặt mày.

“Dịch Nguyên Đạo Tôn, ngươi cũng muốn nhúng tay vào chuyện này?”

Dịch Nguyên Đạo Tôn ở phía đối diện vuốt vuốt vài sợi râu còn sót lại dưới cằm, cười mỉa một tiếng.

“Người bình thường như Thái Hành ngươi còn có thể nhúng tay vào, lão tổ như ta tại sao lại không thể?”

Hắn lạnh nhạt nhìn ba người con gái đang run rẩy ở phía sau, giống như nhìn xuống ba con dế.

“Ta sẽ đặt những lời này tại đây, hiện tại chuyện này có liên quan đến thể diện của Dịch Đan Lưu bọn ta.”

Theo lý mà nói, Nguyệt Dao chỉ là một Tiên quan cửu phẩm, trình độ luyện đan không cao, trên người cũng không có gì đặc biệt.

Đối với loại cấp cao như bọn hắn mà nói, căn bản không có chút giá trị nào.

Thả cũng thả được.

Nhưng vấn đề là người ta tranh nhau ở cái thế.

Trong mắt Dich Nguyên Đạo Tôn, chuyện này đã diễn biến thành cuộc “Chiến tranh” giữa Dịch Đan Lưu và Cổ Đan Lưu.

Chỉ cần kiên trì không thả người, vậy sẽ thể hiện cho việc Dịch Đan Lưu chèn ép Cổ Đan Lưu một cái đầu.

Nếu thả người, vậy sẽ thể hiện cho việc Dịch Đan Lưu chịu thua.

Ý nghĩa rất quan trọng!

“Vì vậy, ngày nào còn lão tổ ta đây thì các ngươi cũng đừng trông mong thả ngươi.”

Hắn lạnh lùng nói: “Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, bọn ta sẽ giao xác của các nàng ấy cho các ngươi.”

Sau khi hắn nói lời này, Kim Phi và Chính Hư cùng các cấp cao khác của Dịch Đan Lưu ở phía sau đã sôi nổi reo hò ầm ĩ.

“Ha ha ha, tổ sư gia nói rất đúng!”

“Muốn bọn ta thả người, nghĩ đến ở trong mơ đi!”

Bích Anh Thiên Tôn phải chịu "kinh sợ" trước đó, bây giờ có lão tổ chống lưng lại lập tức cảm thấy bản thân khỏe lại rồi.

Hắn chống nạnh hai tay, trực tiếp điên cuồng mắng chửi Thái Hành và Lưu Duyên cùng những Tiên quan cấp cao khác.

"Nếu như biết được tiện tỳ Nguyệt Dao kia là người của các ngươi thì trước đó ta đã chú trọng chăm sóc một chút rồi."

Vài tên Tiên quan ngũ phẩm của Dịch Đan Lưu sau lưng hắn cũng có thái độ kỳ lạ nói: "Bây giờ chăm sóc cũng không muộn đâu…"

"Ha ha ha!"

Bích Anh điên cuồng cười lớn.

"Đúng đúng, bây giờ còn có thêm hai người nữa!"

"Chính là muốn nhốt các nàng từ từ hành hạ, các ngươi có thể làm gì chứ?"

"Nếu như các ngươi không phục thì có thể tìm Thần Quân bên kia để tố cáo, thật sự không được nữa thì có thể tìm Thiên Đế ra mặt."

"Ngược lại muốn xem xem Thiên Đế có vì một tiện tỳ nhỏ bé mà đến trừng trị lão tổ của ta hay không!"

Chương 1160: Hoá ra là cháu trai của ngươi

Dịch Đan Lưu lão tổ xuất hiện, vốn thả người lại trở quẻ, khiến Cổ Đan Lưu bên này trở tay không kịp.

Nhất là nhìn thấy đám người Kim Phi và Bích Anh điên cuồng ngang ngược vô cùng, mọi người càng tức giận sôi máu.

Nhưng mà, trước mặt bọn họ thật đúng là không có biện pháp.

Dịch Nguyên Đạo Tôn thân phận địa vị hoàn toàn không thua kém Thái Hành Đạo Tôn.

Thái Hành Đạo Tôn không còn có thể dùng giai vị ép buộc ra lệnh cho đối phương.

Mà chuyện của mấy Nữ quan cửu phẩm, phía trên cho dù cai quản, cũng rất hiếm hoi.

Trong nhất thời, mọi người không thể làm bất cứ điều gì.

Lưu Duyên âm thầm nghiến răng nghiến lợi: "Chết tiệt, nếu như là thời kỳ Tiên giới trước kia, chúng ta cùng lắm là giết qua!"

"Đáng tiếc nơi này là Thiên Cung, giết hại Tiên quan chẳng khác nào tự tìm đường chết…"

"Đáng ghét!"

"Xem ra chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn."

"Ừ!"

Cũng chỉ tại đây khoanh tay ngồi nhìn không giải quyết được tình hình, Thành Ca thản nhiên xuất hiện.

"Trong từ điển của ca chưa hề có từ bàn bạc kỹ."

"Khương chưởng môn, ngươi đừng kích động, nơi này không giống với trước kia!"

Những người Cổ Đan Lưu này đều đến từ Tiên giới trước kia, đối với tác phong của Ca này không thể hiểu hơn.

Năm đó mỗi lần nghe được tin tức mang tên hắn, đó đều là lại vừa giết ai, lại giết những ai, lại lật đổ Tông môn nào và Tổ chức nào…

Bọn họ rất sợ lão đại này đem tác phong đó chuyển đến Thiên Cung.

Chẳng qua điều để cho bọn họ thoáng thở phào nhẹ nhõm chính là, Thành Ca chỉ giơ tay lên, mà không rút binh khí ra.

"Ô ha, cháu trai ngoan cũng có thân phận đấy nhỉ!"

Hắn mỉm cười hướng về phía Dịch Nguyên Đạo Tôn đối diện vẫy tay.

"Nhìn thấy ông nội, còn không tới thỉnh an?"

Lão tổ vừa mới ra oai làm màu ngút trời, nhìn thấy Khương Thành, xanh mặt lập tức.

"Là ngươi?"

Không sai, hắn gặp qua Khương Thành, hơn nữa khắc cốt ghi tâm.

Lúc trước Thu Vũ Tuyền thượng thiên, một số bộ phận quan trọng của Thiên Cung đều điều động cấp cao, đến Tiếp Dẫn tư trước để tranh thiên kiêu chi nữ cả chục tỷ năm chẳng có này.

Lúc ấy người của Thiên Đan Tư xuất hiện chính là Dịch Nguyên Đạo Tôn.

Rất không may, sau đó cá cược, hắn và đám người Dao Lang Đạo Tô,n Ưng Trì Đạo Tôn thua Thành Ca.

Cuối cùng bị buộc phải quỳ xuống dập đầu gọi chào gia gia.

Cho nên Khương chưởng môn tự xưng là gia gia trước mặt hắn, thật đúng là không ngoa.

Chỉ là gia gia bừa này, Dịch Nguyên Đạo Tôn chẳng những không muốn thừa nhận, thậm chí còn muốn hủy diệt hắn một vạn lần.

“Đồ chết tiệt, quả nhiên là ngươi!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn bây giờ cuối cùng mới chú ý tới hắn.

Nhìn thấy Ca này, mắt đỏ ngay lập tức, tức giận đến suýt nữa ngay cả Căn nguyên cũng không khống chế được.

“Thật là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào!”

“Hôm nay ngươi đến đây, đừng nghĩ việc rời đi!”

Lão đầu này thần sắc hung hăng, trực tiếp rút binh khí của mình ra.

Đối với một Đế đan sư mà nói, binh khí thường cũng chỉ là trang trí, có thể cả đời cũng không dùng được mấy lần.

Hiện tại Dịch Nguyên Đạo Tôn cảm thấy mình rất cần thiết nên phải rút ra.

Mà đám người Kim Phi Chí Tôn và Chính Hư Chí Tôn phía sau hắn, mặc dù không biết sự kiện gọi gia gia, nhưng cũng đã sớm nhảy chân gào thét.

“Chính là hắn!”

“Hắn chính là người khởi xướng trận phong ba hôm nay!”

“Ngươi chỉ là Đế cảnh Cửu trọng, dám lớn tiếng không biết xấu hổ nhục nhã với Lão tổ bọn ta, ai cho ngươi can đảm đó?”

“Xúc phạm Tiên quan nhị phẩm, quả là tội đáng muôn chết!”

“Ta đề nghị lập tức bắt hắn lại, giao cho Chấp Luận Tư định tội!”

Nói đùa à, Dịch Nguyên Đạo Tôn là lão tổ phái luyện đan của bọn họ.

Nếu hắn là cháu trai của Khương Thành, vậy mấy đứa cháu của lão tổ bọn họ là cái thá gì chứ

Làm sao có thể chịu đựng chuyện này?

Ngay cả Thái Hành Đạo Tôn và Lưu Duyên những người khác cũng không nói gì.

Bọn họ bất lực nhìn Thành Ca.

“Khương chưởng môn, cho dù ngươi muốn xúc phạm hắn, cũng không cần phải bịa ra những lời như vậy.”

“Đúng vậy, hình như cũng không có ý nghĩa gì!”

Tùy tiện mắng người khác là con trai cháu trai của mình, quả thực có chút thấp kém.

Người duy nhất tất cả biết chuyện gì đang xảy ra, chính là Yên Dĩ.

Nhưng mà lúc này nàng đang bận rộn âm thầm truyền âm, cười trên nổi đau của người khác.

“Còn tưởng rằng ngươi thật sự có thể dựa vào mối quan hệ trực tiếp xử lí chuyện này!”

“Kết quả bây giờ lại tốt, hiện trường gặp mặt một kẻ thù, ha ha ha…”

“Lần này bên kia càng không có khả năng thả người!”

“Ngươi xuất hiện ngược lại lại phản tác dụng, cứu không được Nguyệt Dao, còn chawrg bằng Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên, ngươi thua rồi!”

“Đừng đưa ra kết luận quá sớm.” Thành Ca khoé miệng nở nụ cười bí hiểm.

Yên Dĩ sẽ chẳng bị hắn dọa.

“Ngươi cứ ra vẻ bình tĩnh đi, bây giờ ngoại trừ việc trực tiếp giết, còn có cách gì?”

“Rất đơn giản, để cho cháu ta chủ động thả người.”

“Ngươi nằm mơ đi, hắn muốn giết ngươi muốn điên lên rồi, còn phối hợp với ngươi thả người…”

Thành Ca cắt đứt truyền âm, lười chú ý đến nữ nhân quấy rối này.

Sau đó hắn đối mặt với đám người Kim Phi, Chính Hư, Bích Anh đối diện đang gào thét, nhìn về Dịch Nguyên Đạo Tôn ở giữa mỉm cười.

Nụ cười đó, với một ý nghĩa sâu sắc.

Ngay cả Dịch Nguyên Đạo Tôn đều có chút sợ hãi.

“Cháu trai, ngươi đây là ép ta ngửa ván bài rồi sao?” Thành Ca mỉm cười nhnf trên nhìn xuống hắn.

Dịch Nguyên Đạo Tôn sắc mặt vô cùng khó coi.

“Ăn nói lung tung, ngươi muốn tìm cái chết?”

Lần đó dập đầu gọi gia gia, là sỉ nhục lớn nhất đời hắn.

Nếu không phải lúc ấy có năm vị Thần Quân ở đây trấn áp, hắn tuyệt đối không có khả năng nhận thua.

Mà trải qua sỉ nhục lần đó, trong khoảng thời gian này giống như một cán mũi nhọn, ngày đêm không ngừng xẹt qua trong lòng hắn.

Làm cho hắn suýt chút nữa mấy lần phát điên mất khống chế tại chỗ.

Chuyện nhục nhã này, hắn đương nhiên sẽ không để cho nhiều người biết.

Hơn nữa ở trước mặt đám hậu bối Dịch Đan Lưu coi hắn là lão tổ, nếu hắn bị bôi nhọ, sau này còn làm người như thế nào?

“Cái gì mà gia gia cháu trai, ta cũng không biết ngươi đang nói cái gì.”

Khuôn mặt hắn u ám, cố ý không nhìn Khương Thành, mà là nhìn về phía Thái Hành Đạo Tôn.

“Thái Hành, quản người của ngươi cho tốt, phát ngôn điên cuồng như vậy thật là buồn cười!”

“Cổ Đan Lưu các ngươi chỉ biết có loại lời nói bẩn thỉu chửi rủa này sao, xem ra trước kia đề cao các ngươi…”

Thái Hành Đạo Tôn buông tay.

“Ta cũng không có tư cách quản hắn.”

Sâu trong lòng, hắn cũng cảm thấy túm lấy người khác gọi là cháu trai như vậy cũng chả là gì.

Cái hời chưa có được, ngược lại tự nhiên bị người ta coi thường.

Khương chưởng môn cũng nhìn ra.

Dịch Nguyên Đạo Tôn này dự định cắn chết cũng không thừa nhận từng làm cháu trai.

Dù sao ngày đó tất cả mọi người ở Tiếp Dẫn Tư đều cảm thấy xấu hổ, đồng loạt hẹn ngầm sẽ giữ kín, tất cả đều không có khả năng tiết lộ ra ngoài.

Mà Thiên Đan Tư bên này cũng không có người khác nhìn thấy.

Hắn không thừa nhận, vậy cũng sẽ không mất mặt, dù sao Khương Thành cũng không có chứng cứ.

“Ngươi nói lung tung như vậy, đừng tưởng rằng bổn tọa sẽ tùy tiện bỏ qua!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn cũng nhận ra điểm này, trong lòng cũng không lo lắng, thậm chí cũng bắt đầu chống trả.

Hắn cười khoái chí: “Người ngươi muốn cứu, kết cục sẽ thê thảm hơn dự tính…”

“Ồ phải không?”

Thành ca khẽ thở dài một tiếng.

“Đây chính là ngươi ép ta lấy video ra phát lại.”

Video?

Từ này Dịch Nguyên Đạo Tôn còn chưa từng nghe qua.

Nhưng ngay sau đó, hắn chút nữa suy sụp ngay tại chỗ.

Bởi vì Khương Thành lấy ra một tiên khí Lưu ảnh.

Chương 1161: Cò kè mặc cả

Dịch Nguyên Đạo Tôn hiểu rõ Tiên Khí Lưu Ảnh có tác dụng gì.

Hơn nữa đầu của hắn cũng suy nghĩ rất nhanh.

Ngay lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

Sự hoảng loạn nhanh chóng lấp đầy ý thức của hắn, khiến hắn không dám nói chuyện, mà lựa chọn truyền âm cho Khương Thành.

"Đồ đê tiện, ngươi muốn làm cái gì?"

Hắn biết rõ còn cố hỏi.

Không cần phải nói, những gì được lưu trữ trong Tiên Khí Lưu Ảnh chắc chắn là cảnh ngày đó, trong Tiếp Dẫn Tư, một đám Đạo Tôn quỳ xuống dập đầu gọi gia gia.

Thành ca khẽ cười.

"Quy tôn, ngươi tốt nhất nên chú ý đến lời nói của mình."

"Nếu không, ta sẽ chiếu một đoạn phim trên màn hình lớn cho ngươi xem ngay bây giờ, đảm bảo tất cả mọi người trong Thiên Đan Tư đều có thể thưởng thức cảnh nào đó."

Hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt của Dịch Nguyên Đạo Tôn một cách nghịch ngợm và hài hước.

"Vì đây là sân nhà của ngươi nên ta sẽ đặc biệt chiếu cố, sẽ cho ngươi xem vài cận cảnh."

"Để hình ảnh của ngươi càng trở nên rõ ràng và phong phú trong sự cảm nhận của đám đồ tử đồ tôn dưới trướng ngươi, thuận tiện lưu lại một cảnh rực rỡ trong lịch sử Thiên Đan Tư của ngươi!"

"Ngươi cũng không cần phải cảm kích ta, từ trước đến nay ta đều phục vụ rất chu đáo."

Đây dường như đã không còn là ngôn ngữ của con người nữa.

Nghe hắn uy hiếp một cách trắng trợn như vậy, Dịch Nguyên Đạo Tôn hận giận đan xen, suýt nữa đã giết hắn ngay tại chỗ.

Nếu cảnh dập đầu gọi gia gia ngày đó bị công khai phát ra thì hắn không cần phải làm người nữa.

Lúc này nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là hủy diệt Tiên Khí Lưu Ảnh.

Chỉ tiếc, Thái Hành Đạo Tôn đang đứng bên cạnh Khương Thành, cơ hội thành công của hắn rất mỏng manh.

"Ngươi lại dám lưu trữ cảnh tượng ngày đó, đồ gian trá giảo hoạt ti tiện, sao ngươi không chết đi!"

Hắn chỉ có thể dùng giọng điệu căm hận cực điểm mà tiếp tục truyền âm chửi bới.

Khương Thành vô tội nhún vai.

"Ta hiếm khi mới được nhìn thấy có nhiều Đạo Tôn như vậy nên tâm tình kích động mới lưu lại cảnh đó. Tương lai lấy nó ra để khoe khoang với bằng hữu rằng ta đã được thấy nhiều cao thủ như vậy. Đây không phải là tâm lý rất bình thường sao?"

Bình thường cái rắm!

Dịch Nguyên Đạo Tôn tự nói trong lòng người khác có thể vì nhìn thấy Đạo Tôn mà kích động.

Còn ngươi, tỉnh lại đi.

Ngay cả Thần Quân ngươi đều đã gặp qua vài người rồi còn gì!

Nhìn thấy Khương Thành xảo trá như vậy, hắn chỉ có thể lựa chọn đưa ra uy hiếp.

"Trong ngày đó, Đạo Tôn có khoảng mười lăm vị, còn có rất nhiều Chí Tôn và Tiên quan Tiếp Dẫn, nếu bọn họ biết ngươi lưu lại trò hề của bọn họ, ngươi đoán bọn họ sẽ làm gì?"

Ý của hắn là "ghi hình" của ngươi rất nhạy cảm và nguy hiểm, một khi bị đám Đạo Tôn biết được, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn, bất chấp hậu quả mà giết người diệt khẩu!

Dù sao một khi cái ghi hình này bị công khai, đó sẽ là hiện trường giết chóc vô cùng lớn, sống tiếp cũng còn ý nghĩa gì đâu.

Trong đám Đạo Tôn kia, có lẽ sẽ có người kiêng kị Ẩn Hoàng mà không thể giết, nhưng không có nghĩa là người nào cũng không dám xuống tay.

“Ngươi dám tung ra thử xem.”

“Chỉ cần ngươi tung ra, đó chính là ngày chết của ngươi!”

Hắn hít sâu một hơi, lạnh giọng nói: “Ta đếm đến ba, nếu ngươi không giao Tiên Khí Lưu Ảnh cho ta, ta sẽ lập tức thông báo cho đám người Ưng Trì Đạo Tôn.”

“Ta muốn xem xem bọn họ sẽ giết ngươi như thế nào!”

Khi nói những lời này, vẻ thẳng thừng trong ánh mắt của hắn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Thử thì thử!”

Khương Thành giống như hoàn toàn không nghe hiểu lời uy hiếp của hắn.

Hắn giống như một tên làm xằng làm bậy mà giơ tay chuẩn bị mở Tiên Khí Lưu Ảnh ra.

“Dừng tay, có chuyện gì thì hãy bàn bạc lại đã!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn đang định đếm ngược ba số thì ngay lập tức trở nên luống cuống, hắn vội vàng duỗi tay ngăn cản.

“Ngươi điên rồi sao? Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách với ta?”

Hắn tức muốn hộc máu mà truyền âm rít gào.

“Ngươi không biết cò kè mặc cả à? Ngươi chưa từng đàm phán với ai sao?”

“Nếu thật sự tung ra cảnh ngày đó thì ngươi được lợi gì?”

“Ngươi cho rằng sau khi tung ra, ta sẽ tha cho ngươi? Bọn Ưng Trì sẽ tha cho ngươi?”

“Đây là muốn làm cho sự việc không có cách nào vãn hồi, thuận tiện đoạn tuyệt luôn đường sống của chính mình!”

“Ngươi ngu à?”

Một hồi chửi mắng không dứt của hắn làm cho Thành ca ngây người.

Lão đầu, ngươi không cùng phe với ta, vậy mà lại muốn dạy ta?

Những người khác ở hai bên, lúc này tất cả đều đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Bọn họ không nghe được bất cứ cái gì, nhưng bọn họ biết hai người này đang truyền âm để thương lượng gì đó.

Nội dung thương lượng không có người thứ ba biết, cho nên mọi người đều vô cùng tò mò.

Cái Tiên Khí Lưu Ảnh kia là cái gì?

Tại sao một người có thân phận cao thượng như Dịch Nguyên Đạo Tôn lại sẽ kiên nhẫn truyền âm hồi lâu cho một tên Đế Cảnh cửu trọng?

Hắn xứng sao?

“Hoá ra ngươi muốn cò kè mặc cả, sao không nói sớm!”

Khương Thành bừng tỉnh đại ngộ mà tắt Tiên Khí Lưu Ảnh - thứ chuẩn bị tung ra cảnh ngày đó.

“Tại sao cứ nói loanh quanh lòng vòng, cứ nói một cách trực tiếp không phải tốt hơn sao?”

Dịch Nguyên Đạo Tôn suýt nữa đau tim đưa tay lên xoa ngực, lúc này mới lại lần nữa cắn chặt răng, tiếp tục truyền âm.

“Nói đi, ngươi muốn cái gì mới bằng lòng giao Tiên Khí Lưu Ảnh cho ta?”

Khương chưởng môn chậm rãi giơ lên ba ngón tay.

Lần này, Dịch Nguyên Đạo Tôn lại vô cùng dứt khoát.

“Thả ba Tiên quan nữ kia đi đúng không, có thể, ta đáp ứng.”

Lúc trước hắn còn nghĩ, nhất định không được thả người, thả người thì đồng nghĩa với việc Dịch Đan Lưu bị Cổ Đan Lưu hạ thấp.

Nhưng hiện tại, việc này lại liên quan đến "cái chết mang tính xã hội" của hắn, tranh khẩu khí gì đó đã không còn quan trọng nữa.

Dù sao Nguyệt Chỉ, Nguyệt Dao, Bạch Nguyên cũng chỉ là ba tên nữ tiên bình thường, lại không phải là hi thế trân bảo.

Nhưng mà, Khương Thành lắc đầu.

"Ngươi nghĩ hay quá rồi." Hắn cười nhạo nói.

Dịch Nguyên Đạo Tôn biến sắc.

"Ngươi có ý gì?"

"Ý của ta là, ta có ba cái điều kiện." Khương Thành thản nhiên nói.

Dịch Nguyên Đạo Tôn giận dữ.

"Ngươi muốn chết sao? Vậy mà lại muốn dùng công phu sư tử ngoạm!"

Khương Thành lại lần nữa lấy ra Tiên Khí Lưu Ảnh.

"Xem ra người nào đó không muốn nói chuyện, vậy được thôi…"

"Dừng lại!"

Dịch Nguyên Đạo Tôn không thể không cắn răng mà nhận sợ.

"Nói điều kiện đi!"

"Điều thứ nhất, tất cả bảy người trong trận đan ở phía sau ngươi, tất cả đều phải được thả ra, giao cho bọn ta."

Trong đan trận kia, lúc này trừ bỏ Nguyệt Chỉ, Nguyệt Dao, Bạch Nguyên ra, còn có bốn gã tiên nhân khác bị trấn áp lâu hơn, thê thảm hơn.

Thành ca nghĩ dù sao bản thân mình cũng đã tới đây thì không bằng cứu tất cả ra cho rồi.

Thả thêm bốn người, đối với Dịch Nguyên Đạo Tôn mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Hắn không nghĩ suy gì mà gật đầu ngay lập tức.

"Có thể!"

“Thứ hai, những tên đồ tử đồ tôn của Dịch Đan Lưu, bao gồm cả Tiên quan tam phẩm, nhất định phải xin lỗi bảy người kia, trịnh trọng mời bọn họ ra ngoài!”

“Mặt khác, phải bồi thường cho bảy người, mỗi người mười ngàn bình đế đan lục phẩm, một trăm bình đế đan thất phẩm… Đặc biệt là tên Bích Anh kia, nhất định phải quỳ trên mặt đất, ba quỳ chín lạy với mỗi người bọn họ!”

“Ngươi nằm mơ đi!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn tức quá hoá cười, một điều kiện này của ngươi sao lại nghe như thể có nhiều cái điều kiện thêm vào vậy?

“Bảy người kia có thân phận gì? Bọn ta có thân phận gì? Bọn họ xứng sao?”

“Còn một trăm bình đế đan thất phẩm, ngươi biết nó có giá trị gì sao?”

“Bán cả bảy người bọn họ cũng không có giá trị bằng một viên nữa!”

Thành ca cũng không cãi lại hắn.

Mà chỉ gật đầu rồi ngay sau đó lại một lần nữa móc Tiên Khí Lưu Ảnh ra.

Chương 1162: Điều kiện thứ ba

Không ngờ Khương Thành lại không phản bác lại giống như những gì mà Dịch Nguyên Đạo Tôn nghĩ.

Mà thay vào đó lại đồng ý với hắn.

“Chà, xem ra đám đồ tử đồ tôn này của ngươi kiêu ngạo ăn tận vào xương tủy rồi, không quen khom lưng cúi đầu nhận lỗi.”

Dịch Nguyên Đạo Tôn sửng sốt.

Ngay sau đó ngẩng đầu lên một cách tự hào.

“Đương nhiên!”

“Nếu đã như vậy thì ngươi có thể làm mẫu cho bọn họ xem.”

Thành ca vuốt Tiên Khí Lưu Ảnh trong tay, chậm rãi nói: "Video dạy học ngay tại chỗ này sẽ cho bọn họ nhìn xem Tổ sư gia bọn họ là quỳ như thế nào."

"Ngươi!"

"Ngươi sao có thể đê tiện đến vậy?"

Là một trong những lão tổ của Dịch Đan Lưu, một người làm việc độc ác như Dịch Nguyên Đạo Tôn hắn đây đều phải tỏ vẻ rằng mình chưa từng gặp người nào cực phẩm như vậy.

Cứ nắm Tiên Khí Lưu Ảnh làm pháp bảo, uy hiếp hết lần này đến lần khác.

Thành ca lại không cảm thấy xấu hổ chút nào.

Kẻ ác phải cần kẻ ác trị mà, hắn có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với kẻ ác như hắn ta.

"Dùng rất tốt mà, không phải sao?"

Lắc Tiên Khí Lưu Ảnh trong tay, hắn không cho Dịch Nguyên Đạo Tôn có cơ hội mặc cả nào cả.

"Hoặc là đáp ứng, hoặc là cá chết lưới rách, ngươi chọn đi."

Dịch Nguyên Đạo Tôn tức giận đến mức lợi đều đau.

Vừa nãy khi nhìn thấy Khương Thành đến, hắn còn kích động hưng phấn đến mức gần như vặn vẹo.

Tiểu tử này đã tới sân nhà của hắn rồi thì không phải mặc hắn muốn làm gì thì làm sao?

Mối thù lần trước nhất định phải báo lại gấp mười lần gấp trăm lần!

Hiện tại, ý niệm này đã bị hắn vứt đến chín tầng mây từ lâu.

Đáng chết, vì sao lại cho mình gặp lại hắn lần nữa?

Một bên hắn truyền âm mắng chửi, một bên lại lề mà lề mề, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng điều kiện thứ hai.

Là Đế đan sư bát phẩm, hắn vẫn có thể dễ dàng lấy ra mấy trăm bình Đế đan thất phẩm.

Huống chi, thứ này cũng không phải do hắn trả.

Đương nhiên là do đám người Kim Phi, Chính Hư trả.

Còn nhận lỗi, đó cũng là việc mà đám đồ tử đồ tôn kia làm, cũng không cần hắn tự mình cúi đầu khom lưng.

Đến nỗi ba quỳ chín lạy, đó là việc mà một mình Bích Anh Thiên Tôn làm.

Dịch Nguyên cách Bích Anh không biết bao xa thì cần gì phải để ý xem hắn có nhục nhã hay không.

Những người khác mất mặt cũng không sao, chỉ cần bản thân mình không mất mặt, giữ thể diện cho mình là được.

Cho nên…

Cũng không phải không thể chấp nhận được!

“Ta cảnh cáo ngươi, điều kiện thứ ba ngươi không được quá đáng!”

Điều kiện thứ hai đã phiền toái như vậy, Dịch Nguyên Đạo Tôn thực lo lắng điều kiện thứ ba sẽ khó như lên trời.

Trước tiên phải đánh tâm lý chiến, tạo áp lực cho Khương Thành.

“Nếu không ta thà rằng liều chết cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi thực hiện được!”

Mà Khương chưởng môn thì gật đầu.

“Yên tâm đi, điều thứ ba vẫn sẽ không để ngươi xuất huyết, chỉ là cái yêu cầu rất nhỏ, vô cùng dễ làm, đối với ngươi nó chỉ là một chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi.”

“Thật sao?”

Nét mặt khó coi của Dịch Nguyên Đạo Tôn hơi dịu đi, trong lòng cũng thoáng buông lỏng.

“Tốt nhất là như thế!”

Khương chưởng môn mỉm cười mà giơ ngón tay thứ ba lên.

“Điều thứ ba là ngươi phải tự tay giết chết Bích Anh để răn đe cảnh cáo.”

“Ngươi nói cái gì?”

Lúc này, Dịch Nguyên Đạo Tôn thậm chí quên truyền âm mà trực tiếp hét lên ngay tại chỗ.

Làm cho mọi người đang đứng chờ kết quả thương lượng đều kinh ngạc mà lui về sau mấy bước.

“Tổ sư gia, có chuyện gì vậy?”

Bọn họ không biết hai người bọn họ truyền âm nói cái gì, càng không biết sự kiện gọi gia gia ở Tiếp dẫn tư lần đó.

“Tiểu tử này vốn dĩ không xứng truyền âm với Tổ sư gia, ngươi cần gì phải nuông chiều hắn?”

“Đúng vậy, hắn là thứ gì?”

“Tiểu tử ngươi ăn gan hùm mật gấu à, dám chọc giận Tổ sư gia của bọn ta?”

Đám người Lưu Duyên và Thanh Hoán ở phía bên này cũng không chịu yếu thế.

“Chọc giận Tổ sư gia các ngươi đấy thì làm sao?”

“Ngươi cho rằng Tổ sư gia các ngươi là thứ gì, ở trước mặt Khương chưởng môn thì ngay cả tư cách xách giày, hắn cũng không xứng!”

“Khương chưởng môn bằng lòng truyền âm cho hắn, đó là vinh hạnh của hắn!”

Nhất thời, hai bên cãi vã dữ dội.

Dịch Nguyên Đạo Tôn không phản ứng bọn họ mà lại lần nữa truyền âm cho Khương Thành.

“Loại yêu cầu này… ngươi điên rồi à!”

Thành ca vuốt ve Tiên Khí Lưu Ảnh trong tay, thản nhiên nói: “Không đáp ứng thì nhất phách lưỡng tán, ta không quan tâm.”

Dịch Nguyên Đạo Tôn hít sâu một hơi.

Lạnh lùng nói: “Thiên cung không cho phép giết cho dù một vị Tiên quan nào, ngươi chẳng lẽ không biết à?”

Năm đó, Dịch Đan Lưu ở Chân giới Đan khai chi tán diệp, truyền thừa không biết bao nhiêu trăm triệu năm.

Bích Anh và hắn cách nhau vô số thế hệ, cũng không có cảm tình gì.

Nếu hắn bị giết, vị lão tổ như hắn cũng sẽ không cảm thấy quá đau lòng.

Thứ mà hắn không thể chấp nhận được là tự tay hắn phải giết chết Bích Anh.

Đám đồ tử đồ tôn này đều trông cậy hắn che chở mình, chống lưng cho mình.

Kết quả chẳng những không che chở mà còn chủ động "đại nghĩa diệt thân".

Vậy vị lão tổ như hắn trở thành người thế nào?

Truyền ra ngoài, sẽ bị người đi đường cười nhạo!

"Ta biết, cho nên mới cố ý lấy nó làm điều kiện."

Tên Bích Anh này, Khương Thành nhất định phải xử lý hắn!

Thành ca không phải là một tên chính nghĩa, ngày thường hắn cũng không hành hiệp trượng nghĩa khắp nơi, trái lại diệt phái cướp sạch hắn lại làm không ít.

Nhưng nếu việc này đã xảy ra ở trước mặt, hắn sẽ không xem như mình không thấy được.

Nhìn thấy thảm trạng của Nguyệt Dao và bốn người khác, Bích Anh Thiên Tôn trong mắt hắn đã trở thành người chết.

"Bích Anh nhất định phải chết, đây là giới hạn cuối của ta!"

Dịch Nguyên Đạo Tôn nghiêm nghị cự tuyệt với thái độ kiên quyết.

"Không được, cái này nhất định không được!"

Giọng nói của Khương Thành cũng lạnh đi.

"Tùy ngươi, ta không phải đang thương lượng với ngươi, mà là đưa tối hậu thư cho ngươi. Nếu ngươi không giết người này thì hậu quả ngươi tự chịu."

Dịch Nguyên Đạo Tôn thấy hắn lần này muốn làm thật, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Lại lần nữa cân nhắc lại hậu quả.

Cuối cùng, hắn rầu rĩ nói: "Muốn giết thì ngươi tự đi mà giết, ta chỉ có thể xem như không thấy được!"

Khương Thành khinh thường nói: “Nếu để ta tự mình giết thì ta còn cần thông báo cho ngươi?”

Dựa vào thực lực hiện giờ của Khương Thành, muốn giết Bích Anh cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hơn nữa hắn cũng không sợ, không quan tâm thiên quy không thể giết Tiên quan gì đó.

Nhưng lần này, hắn lại nhất quyết muốn đối phương ra tay.

“Ta vốn dĩ chỉ muốn cứu người, sau đó giết Bích Anh.”

“Ai bảo ngươi xuất hiện?”

“Nếu ngươi thích ra mặt làm lão đại như vậy, nhất định phải giúp đám đồ tử đồ tôn của ngươi, vậy ngươi cũng đừng muốn sống tốt.”

“Ngươi!”

“Làm người lên chừa một đường, cũng là chừa lại đường lui cho ngươi!” Dịch Nguyên Đạo Tôn uy hiếp.

Khương Thành thản nhiên nói: “Từ lúc xuất đạo cho đến nay, ta làm việc chưa từng nghĩ đến đường lui.”

Hắn biết đối phương nhất định rất hận mình.

Nhưng mà hắn không quan tâm.

“Tốt! Rất tốt!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn nhìn chằm chằm vào Tiên Khí Lưu Ảnh, trong lòng vào nửa giờ này đã trải qua vô số lần cân nhắc, vô số lần thiên nhân giao chiến.

So với sự đánh giá của những người đi đường, so với sự thất vọng của đám đồ tử đồ tôn, chuyện dập đầu gọi gia gia bị công khai rõ ràng càng nghiêm trọng hơn.

Nghiêm trọng hơn gấp mấy trăm lần.

Cuối cùng hung hăng hộc ra một hơi.

“Được, ta đồng ý mọi thứ.”

Hắn lạnh lùng vươn tay phải ra.

“Giao Tiên Khí Lưu Ảnh ra!”

Khương Thành lắc đầu.

“Ngươi nghĩ ta lần đầu tiên đi đánh nhau?”

“Làm xong ba điều kiện kia trước, ta sẽ tự giao cho ngươi.”

Dịch Nguyên Đạo Tôn tức giận nói: “Lỡ như ngươi đổi ý…”

“Ngươi có thể lựa chọn hao tổn, nhưng kiên nhẫn của ta có hạn.”

Chương 1163: Nhất định phải mời

Cuối cùng, “thủ lĩnh” của hai bên đã kết thúc truyền âm đàm phán.

Những người khác không biết bọn họ đã nói cái gì, càng không biết hai người bọn họ đã đưa ra thỏa thuận gì.

Đám người Kim Phi và Chính Hư vẫn đang tiếp tục kêu gào.

“Tổ sư gia, lần này nhất định không được tha cho bọn họ!”

“Đúng vậy, bọn họ nhất định phải xin lỗi vì dám đánh Bích Anh và phải bồi thường thỏa đáng cho chúng ta!”

“Tiên quan ngũ phẩm bị đánh, chuyện này mà đến tai của Chấp Luật Tư cũng là chuyện lớn!”

Bản thân Bích Anh Thiên Tôn lại càng như bị diễn tinh bám vào người.

Một tay che lại bên má vừa bị Lưu Duyên tát một cái, một tay che một bên đùi vừa bị Hàn Kỳ đá, sau đó ngã xuống đất rồi kêu lên.

“y da, vết thương của ta nặng quá!”

“Không chỉ có ngoại thương mà còn có nội thương, y da căn cơ đều bị tổn hại.”

“Vừa rồi, bọn họ cùng nhau vây công ta, quá tàn nhẫn, quá phách lối, quả thực chính là nhân thần cộng phẫn…”

Những người khác cũng cùng nhau đánh trống reo hò, đi theo hát đệm.

“Bồi thường! Bọn họ nhất định phải bồi thường!”

“Bằng không tất cả đều sẽ được bẩm báo cho Chấp Luật Tư!”

Đám người Lưu Duyên và Thanh Hoán bên này suýt nữa bị tức đến phát nổ.

Đã từng gặp qua người vô sỉ rồi nhưng chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy.

Lúc trước ngươi còn âm dương quái khí mà đắc ý, thế mà bây giờ ngươi lại biến thành người bị thương nặng không chữa được, ngươi nghĩ bọn ta đều là người mù?

Hàn Kỳ Thiên Tôn không thể kìm được cơn giận mà chỉ vào hắn, lớn tiếng mắng.

“Cmn ngươi, ngươi hại năm người họ không ra hình người, vậy mà lại ở đây không biết xấu hổ mà nói thảm?”

Hắn vừa nói xong đã bị Dịch Đan Lưu ở đối diện lấn át.

“Mấy tên tiện tì nô bộc kia, sao có thể so với Bích Anh đạo huynh?”

“Đúng vậy, thân phận của bọn họ là gì, Bích Anh lại có thân phận gì?”

“Chuyện này bọn ta sẽ không để yên!”

“Lần này Cổ Đan Lưu các ngươi nhất định phải có lời giải thích cho chuyện này!”

“Câm miệng hết cho bổn lão tổ!”

Khuôn mặt của Dịch Nguyên Đạo Tôn tái xanh, càng nghe bọn họ nói lại càng không nhịn được.

Nếu không có Khương Thành uy hiếp, hiện tại hắn cũng sẽ là một trong những người đang đắc ý.

Nhưng suy nghĩ đến những chuyện sắp xảy ra, hắn chỉ cảm thấy càng xấu hổ hơn.

Đối mặt với một đám đồ tử đồ tôn còn đang treo nụ cười trên môi, hắn hít sâu một hơi, lúc này mới tuyên bố mệnh lệnh với vẻ mặt đờ đẫn.

“Được rồi, thả bảy người kia ra.”

Cho dù là đám người Kim Phi hay Chính Hư, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hả?”

“Thả người?”

“Lão tổ ngươi có ý gì…”

Không phải nói muốn đối phương phải bồi thường cho chúng ta sao?

Vậy sao chúng ta lại thả người?

Bích Anh, người vừa nãy diễn hung nhất còn đang lăn lộn, lúc này nghe thấy mệnh lệnh của hắn, suýt nữa biến thành một khối điêu khắc ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn không cam lòng mà gào lên.

“Tổ sư gia không được!”

“Ta bị thương nặng như vậy, bọn họ còn chưa cho giải thích thì làm sao có thể thả người…”

Dịch Nguyên Đạo Tôn đang vô cùng khó chịu nên không để hắn nói xong đã tàn nhẫn tát cho hắn một cái.

Bốp!

Cái tát này kêu thật vang.

Làm cho Bích Anh Thiên Tôn quay mấy chục vòng trên không trung, rồi cuối cùng rơi xuống đất như đám bùn lầy.

Má phải của hắn cũng sưng lên với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Cái tát này không chỉ khiến đầu óc hắn choáng váng, mà còn khiến hắn rơi vào trạng thái hoang mang.

Chuyện gì đã xảy ra?

Vì sao tổ sư gia lại đánh mình?

Đám người Kim Phi và Chính Hư đứng bên cạnh cũng trở tay không kịp, tỏ vẻ khó hiểu.

Nhưng, khi bọn hắn nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ đến mức gần như muốn ăn thịt người của Dịch Nguyên Đạo Tôn thì tất cả đều nuốt lời nói của mình vào trong bụng, không dám ho he một tiếng?

Ánh mắt của Dịch Nguyên Đạo Tôn sắc như đao, liếc nhìn đám đồ tử đồ tôn.

“Khi nào đến lượt các ngươi lại dám sai khiến ta làm việc?”

Trái tim đám người Kim Phi và Chính Hư thịch một tiếng.

Đúng vậy, vừa rồi ở trước mặt lão tổ bọn họ có chút vênh váo.

Vội vàng khom lưng cúi đầu, đồng thanh nhận tội.

“Bọn ta không dám!”

“Hừ, ta nghĩ các ngươi rất dám đấy chứ!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn cảm thấy mình nên tạo một chút uy nghiêm.

Nếu không những mệnh lệnh sau, bọn họ nhất định sẽ lại tự mình quyết định.

“Thật là một đám hỗn láo…”

Sau đó, trước mặt đám người Khương Thành, Thái Hành, Lưu Duyên, hắn đã dạy một “khóa đạo đức” nghiêm khắc cho nhóm đế đan sư Kim Phi và Chính Hư của Dịch Đan Lưu.

Sau khi dạy dỗ đám đồ tử đồ tôn khiến chúng trở nên chán chường, thở cũng không dám thở thêm một chút.

Sau đó, hắn mới lại hạ lệnh lần nữa.

“Thả bảy người kia ra…”

Chưa nói xong đã bị Thành ca ở phía đối diện nhắc nhở một câu.

“Đừng quên là phải mời.”

Gân xanh trên trán của Dịch Nguyên Đạo Tôn giật giật.

“Mời các nàng ra!”

Mời?

Đám người Kim Phi và Chính Hư hoài nghi liệu mình có nghe lầm hay không.

Bên này đám Thái Hành và Lưu Duyên cũng trợn mắt há mồm.

Câu nói vừa nãy là do Dịch Nguyên Đạo Tôn nói?

Đùa à?

Sau khi hắn xuất hiện, chẳng phải còn khăng khăng nói cái gì mà kiên quyết không thả người sao?

Hiện tại chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Chuyện này, lão tổ…”

“Còn không nhanh đi mời đi!”

Dịch Nguyên vốn dĩ không cho bọn họ có cơ hội phản ứng.

“Lời ta nói mà các ngươi dám không nghe sao?”

“Các ngươi muốn tạo phản à, tìm cái chết à…”

Đám Tiên quan tam phẩm Kim Phi và Chính Hư bị mắng đến cẩu huyết lên đầu, còn lại những tên Tiên quan tứ ngũ lục phẩm thì lại càng không dám lắm miệng.

Mấy trăm người của Dịch Đan Lưu chậm chạp đi vào bên trong Đan trận.

Bọn họ cũng không biết trong hồ lô của tổ sư gia giấu cái gì, chẳng lẽ có kế sách trái ngược nào sao?

Dưới sự quan sát nghiêm khắc của Dịch Nguyên Đạo Tôn, bọn họ thật sự đã đi mời.

Hơn nữa, quy cách còn rất cao.

Bảy vị Đạo Tôn tam phẩm, bao gồm cả Kim Phi, Tăng Củng, Chính Hư cùng nhau đi mời.

Bảy người Nguyệt Dao, Nguyệt Chỉ đang bị trấn áp trong trận, mỗi người đều được một vị đế đan sư thất phẩm nghênh đón.

“Khụ, mời các ngươi rời khỏi đan trận này!”

“Mời mời mời…”

Tuy rằng bọn họ cũng không biết vì sao phải mời.

Nhưng đây là mệnh lệnh của tổ sư gia, đương nhiên phải hoàn thành nó thật tốt cả về mặt chất và lượng.

Mấy trăm vị Đế đan sư ngũ lục phẩm còn lại thì chia làm hai hàng, đứng ở hai bên.

Tư thế xếp hàng nghênh đón này làm cho đám người Lưu Duyên và Thanh Hoán phải nghẹn họng nhìn trân trối.

“Bọn họ muốn làm gì?”

“Không hiểu…”

“Cẩn thận, sự việc khác thường, nhất định có âm mưu!”

Đám người Nguyệt Dao, Nguyệt Chỉ được bảy tên Tiên quan tam phẩm dìu ra khỏi đan trận, sau đó đi qua đội ngũ nghênh đón lại càng cảm thấy được yêu mà sợ.

Thậm chí còn có chút run bần bật.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Vừa rồi không phải còn nói muốn trấn áp mãi mãi sao?

Bảy người mơ hồ mà được mời ra khỏi đan trận, đưa ra bên ngoài.

Cuối cùng, đi tới trước mặt Khương Thành.

Ngã một lần khôn hơn một chút, lần này đám người Lưu Duyên và Thanh Hoán vội vàng tiến lên, bảo vệ Nguyệt Dao, Nguyệt Chỉ và những người khác, nhất định không cho bên kia có cơ hội nhốt bọn họ lại lần nữa.

Mà Khương chưởng môn lại quay đầu lại liếc nhìn Yên Dĩ.

“Thế nào, hiện tại phục rồi chứ?”

“Ta không động thủ, nhưng vẫn cứu được người.”

Yên Dĩ thật sự không biết hắn làm sao làm được.

Theo suy nghĩ của nàng, sau khi Dịch Nguyên Đạo Tôn nhìn thấy Khương Thành, nhất định là kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt, làm sao lại có thể phối hợp với hắn?

Nhưng mà thua chính là thua.

“Ta sẽ dựa theo ước định mà bảo hộ đám vũ cơ và nhạc cơ kia, nhưng ngươi đừng có vội đắc ý.”

Chương 1164: Lão tổ trúng tà à?

Trong lòng Yên Dĩ cực kỳ không phục.

“Ta không biết ngươi đồng ý cho Dịch Nguyên Đạo Tôn lợi ích gì mới khiến hắn có thái độ khác thường như vậy.”

Theo nàng, Khương Thành nhất định đã âm thầm nhượng bộ rất lớn.

Nếu không Dịch Nguyên Đạo Tôn sao có thể thả người?

Lại còn nể mặt mà dùng cách mời này.

Nàng vừa nói xong, những người khác bên cạnh mới “bừng tỉnh đại ngộ”.

Thì ra là thế.

Thảo nào Dịch Nguyên Đạo Tôn lại phối hợp như vậy, hoá ra Khương Thành đã âm thầm đáp ứng rất nhiều lợi ích cho hắn.

“Ta biết mà, lão tổ nhất định sẽ không thiệt hại.”

“Đúng vậy, lần này, Cổ Đan Lưu bọn họ nhất định đã xuất huyết rất nhiều.”

“Chỉ là bọn họ không dám nói ra mà thôi…”

Khương chưởng môn dở khóc dở cười, đã đến lúc nào rồi?

Ca dùng uy hiếp luôn được không, cần gì mà phải xuất huyết?

“Ta không đồng ý cho hắn bất cứ lợi ích nào…”

Yên Dĩ cười nhạo, ngắt lời hắn.

“Ngươi không cần phủ nhận, chẳng lẽ ngươi muốn nói ngươi và Dịch Nguyên Đạo Tôn là bằng hữu?”

Nàng chậc chậc mấy tiếng rồi lắc đầu.

“Thật là làm khó ngươi rồi, vì thắng ta, cũng không biết đã âm thầm nhượng bộ lớn như thế nào, phải trả giá lớn đến mức nào.”

Khương Thành bị nàng nói đến mức không nói lên lời.

Hắn chỉ có thể búng tay về phía Dịch Nguyên Đạo Tôn.

“Điều thứ nhất coi như đã được hoàn thành, bắt đầu điều thứ hai đi.”

Dịch Nguyên Đạo Tôn rất muốn hắn sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại đây.

Nhưng mà chuyện thế này không có dấu hiệu xảy ra.

Hắn chỉ có thể đen mặt mà lại lần nữa hạ lệnh cho đám đồ tử đồ tôn kia.

“Các ngươi tra tấn người ta thành như vậy, thật sự không thể nói nổi.”

“Tất cả cùng nhau cúi đầu xin lỗi với bảy người bị hại này đi.”

“Kim Phi, Chính Hư, Tăng Củng… Các ngươi chuẩn bị cho mỗi người một trăm bình đế đan thất phẩm, mười ngàn bình đế đan lục phẩm để đền bù tổn thất và chi phí chữa bệnh trong khoảng thời gian này cho bọn họ.”

Hắn lại nhìn thoáng qua Bích Anh Thiên Tôn, người mà giờ đây cái má của hắn đã sưng thành đầu heo, ánh mắt hắn loé lên sự chán ghét một cách vô thức.

Cái hắn ghét không phải là phong cách hành sự của Bích Anh, mà là ghét hắn đem lại phiền toái cho mình.

Nếu không phải ngươi, lần này ta sao có thể đụng tới tiểu tử kia, sao lại bị nghẹn khuất như vậy?

“Ngươi là đầu sỏ tra tấn bọn họ thành như vậy, nhất định phải ba quỳ chín lạy tạ tội với bọn họ!” Hắn lạnh lùng quát.

Hắn vừa nói xong, toàn trường trừ Khương Thành ra thì tất cả mọi người đều bị hóa đá.

Cái gì?

Ngươi vừa nói gì?

Tất cả cùng nhau khom lưng xin lỗi, bồi thường rất nhiều đế đan, còn muốn Bích Anh Thiên Tôn ba quỳ chín lạy tạ tội?

Có nhầm lẫn gì không?

Những lời này là do ngươi nói ra?

Ngươi có còn là Dịch Nguyên Đạo Tôn, lão tổ của Dịch Đan Lưu không?

Thái Hành Đạo Tôn ở bên này đã hoàn toàn lâm vào trạng thái mơ hồ.

Hắn và Dịch Nguyên quen biết nhiều năm như vậy, vì vậy hắn rất hiểu Dịch Nguyên.

Người này cực kỳ khó chơi, hơn nữa còn không phân rõ phải trái, chứ đừng nói gì mà nhận sai xin lỗi.

Đây hoàn toàn không phải phong cách của hắn!

Đám người Lưu Duyên, Thanh Hoán và Hàn Kỳ há to miệng, nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

Thật sự rất sốc, sốc như thể nhìn thấy cảnh Nguyên Tiên giới bị hủy diệt, không biết nên nói cái gì.

Bọn họ đều bị như vậy, huống chi là những người bị ra lệnh như đám người Kim Phi, Chính Hư.

Lúc này bọn họ đều hoài nghi lão tổ có bị trúng tà hay không.

Hay là bị người khác nhập?

Nếu không thì không có khả năng!

Kim Phi Chí Tôn lắp bắp nói: "Tổ sư gia, chuyện này có chút hơi thái quá."

"Đúng vậy, bọn ta phải khom lưng xin lỗi bọn họ, còn phải bồi thường cho bọn họ?"

"Bọn ta có thân phận gì? Bọn họ lại có thân phận gì? Chúng ta thả bọn họ thì bọn họ nên biết ơn, dựa vào cái gì…"

"Dựa vào việc ta là lão tổ của Dịch Đan Lưu!"

Dịch Nguyên Đạo Tôn không kiên nhẫn mà ngắt lời bọn họ.

"Ở đâu mà có nhiều câu hỏi như vậy?"

"Các ngươi có thân phận gì? Ở trước mặt ta còn dám nói thân phận? Các ngươi xứng sao?"

Hắn lạnh lùng liếc nhìn tất cả Đế đan sư của Dịch Đan Lưu có mặt ở đây một cái.

"Hoặc là làm theo lời bổn lão tổ nói, hoặc là trở thành địch nhân với bổn lão tổ!"

"Tự mình chọn đi!"

Chuyện này?

Còn có lựa chọn nào khác không?

Đám người Kim Phi vô cùng bất lực.

Chỉ có thể véo mũi, dựa theo phân phó của hắn mà cùng nhau cung kính khom lưng với đám người Nguyệt Dao, Nguyệt Chỉ, Bạch Nguyên.

“Xin lỗi, là lỗi của bọn ta.”

“Các ngươi chịu khổ rồi.”

Trước đó, đám người Nguyệt Dao và Nguyệt Chỉ còn đang trong trạng thái mơ hồ, hiện tại lại càng bối rối hơn.

Cả đời này của bọn họ chưa bao giờ được Chí Tôn hành lễ, huống chi trong nhóm người này còn có không ít Tiên quan tam phẩm.

Bất kỳ ai trong số họ đều có địa vị cao hơn bọn họ.

Thế cho nên bọn họ hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Chỉ có thể ngơ ngác nhìn về phía đối diện.

Nhất thời, không khí trở nên vô cùng yên tĩnh.

Mà dưới ánh mắt đe doạ của Dịch Nguyên Đạo Tôn, đám người Kim Phi và Chính Hư còn phải nhịn đau mà móc ra một trăm bình đế đan thất phẩm và mười ngàn bình đế đan lục phẩm bồi thường cho bảy người kia.

Nhìn đống này bay lơ lửng ở trước mặt, Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên kích động đến mức sắp ngất xỉu.

“Chuyện này…”

“Khương đại ca, bọn ta…”

Bởi vì đống đế đan này quá quý giá nên các nàng không dám nhận, chỉ có thể cầu cứu Khương Thành.

“Nhận đi, đây là các ngươi xứng đáng có được.”

Nguyệt Dao và bốn người khác bị trấn áp nhiều năm như vậy, thê thảm vô cùng, bọn họ xứng đáng được bồi thường.

Còn về chuyện Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên hôm nay mới đến nên kỳ thật cũng không có tổn thương gì.

Nhưng mà Thành ca lựa chọn “bỏ qua” chi tiết này.

Nhốt các nàng vài phút thì cũng phải có chút tiền bồi thường lại thiệt hại tinh thần chứ!

Thấy hắn gật đầu, Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên mới thật cẩn thận nhận lấy đống đế đan khổng lồ này.

Nguyệt Dao và những người khác bên cạnh cũng nơm nớp lo sợ mà nhận lấy.

Nhìn thấy nhiều đế đan như vậy, Khương Thành cũng có chút động tâm.

Nếu mình lấy được toàn bộ, có lẽ có thể lên được cảnh giới Thiên Tôn.

Sớm biết như vậy hắn đã lấy cho mình một phần.

Chỉ là điều kiện đã đặt ra hết rồi, hiện tại cũng không thể sửa.

Xem ra sau đó phải nghĩ chút biện pháp, lần này đã tới Thiên Đan Tư, sao có thể tay không mà về.

Ngay cả hắn còn động tâm, huống chi là những người khác?

Đôi mắt của rất nhiều đế đan sư ngũ phẩm lục phẩm gần như sắp đỏ.

Đế đan thất phẩm, ngày thường bọn họ còn không dám sử dụng, giờ lại cho mấy tên Tiên quan tầng dưới chót như vậy?

Đây quả thực chính là phí phạm của trời!

Nhưng mà tiếng lòng của bọn họ không dám nói ra ngoài, dù sao hiện tại bọn họ cũng không biết Dịch Nguyên Đạo Tôn muốn làm gì.

Hôm nay lão tổ rất khác thường!

Trong hồ lô của hắn rốt cuộc đang muốn làm cái gì?

Bọn họ còn không biết lúc này lão tổ còn đang bị uy hiếp.

Sau khi đám người Kim Phi bồi thường xong, Dịch Nguyên Đạo Tôn lại lần nữa chuyển ánh mắt sang Bích Anh Thiên Tôn.

Hắn chưa nói gì.

Nhưng ánh mắt lạnh nhạt mà uy nghiêm kia đã nói lên mọi thứ - tới lượt ngươi!

Bích Anh biết, đây là muốn mình phải ba quỳ chín lạy với bảy người kia.

Hắn quỳ xuống.

Nhưng không phải hướng về phía bảy người kia, mà là hướng về Dịch Nguyên Đạo Tôn.

"Tổ sư gia…"

"Mệnh lệnh này thứ cho ta không thể chấp nhận, vẫn thỉnh ngươi thu hồi mệnh lệnh đã ban!"

Lúc trước hắn còn không coi đám người Nguyệt Dao là con người mà chỉ coi bọn họ là một công cụ giúp ích.

Hiện giờ bắt hắn phải quỳ lạy đám tiện tì ấy thì sao hắn có thể nhận được.

Hắn cảm thấy nếu mình thật sự quỳ lạy bọn họ thì không bằng chết còn hơn.

Chương 1165: Cũng quá phối hợp rồi

Sau khi Bích Anh Thiên Tôn nói ra bốn chữ "Không thể tiếp nhận" này, hắn ở trong lòng Dịch Nguyên Đạo Tôn, cũng chính thức bị phán tử hình.

Ta đường đường là Dịch Đan Lưu lão tổ, lúc ra lệnh cho những Tiên quan tam phẩm Kim Phi và Chính Hư, bọn hắn kháng cự một chút vẫn có thể thông cảm được.

Bích Anh ngươi chẳng qua là Tiên quan ngũ phẩm mà thôi, là cái thá gì chứ?

Ta còn không chỉ hủy nổi ngươi?

Vốn cái điều kiện thứ ba là xử tử Bích Anh, hắn còn có chút không nỡ.

Hiện tại hắn một chút do dự cũng không có.

Thậm chí cũng chẳng muốn nhiều lời, trực tiếp thúc giục Tiên Lực và Thần Hồn, mạnh mẽ trấn áp về hướng Bích Anh Thiên Tôn!

Tiên uy hùng dũng như núi, suýt chút nữa đè bẹp Bích Anh tại chỗ.

Còn đám người Kim Phi và Chính Hư ở một bên thì bị dọa câm như hến, căn bản không dám lên tiếng.

Bản năng của Bích Anh lôi ra Tiên Lực để chống lại.

Nhưng mà hắn mới chỉ là Thiên Tôn, đâu gánh vác được sự áp chế của Đạo Tôn.

Chỉ một nháy mắt, Tiên Lực của hắn tán loạn ngay tại chỗ.

Cả người trực tiếp rơi xuống từ giữa không trung.

"Tổ sư gia, tổ sư gia tha mạng…"

Dịch Nguyên Đạo Tôn căn bản không để ý tới.

Tử hồn của hắn tiến thẳng một mạch, xông vào bên trong hồn hải của Bích Anh, tấn công đánh vào Hồn Chủ của Bích Anh không lưu tình chút nào.

Đối mặt với Tử Hồn cấp bậc cao, cộng thêm Tiên Lực cũng bị nghiền ép, Bích Anh lúc này không có chút sức chống cự nào.

Chủ Hồn của hắn chẳng mấy chốc liền thủng trăm ngàn lỗ, rách nát không chịu nổi, cả người suýt chút nữa mất đi ý thức.

Dịch Nguyên Đạo Tôn không chút lưu tình, hoàn toàn không để ý tới hậu quả của việc làm như vậy.

Nhanh chóng trói buộc Chủ Hồn ở trong một góc Hồn Hải của hắn.

Mà quyền chủ đạo thân thể của Bích Anh, đã bị hắn chiếm đoạt hơn phân nửa.

Loại tình huống này không phải nhập xác, nhưng hiệu quả cũng không khác mấy so với nhập xác.

Đến bước này, Bích Anh cơ bản biến thành con rối của hắn, muốn hắn làm gì thì phải làm cái đó.

Cứ như vậy, Dịch Nguyên Đạo Tôn khống chế thân thể Bích Anh Thiên Tôn của hắn, đi tới trước mặt Nguyệt Dao, quỳ thẳng xuống.

Nguyệt Dao theo Bích Anh nhiều năm, sớm đã quen bị khi dễ.

Nhìn thấy hắn đi tới trước mặt mình liền hoang mang lo sợ.

Lại thấy hắn quỳ xuống trước bản thân, càng bị dọa đến hồn vía lên mây, cũng vội vàng quỳ xuống theo.

Khương chưởng môn một tay đỡ lấy nàng.

Nói đùa, Ca cho một điều kiện này là để làm ngươi tự tin một chút, ngươi đừng lãng phí chứ.

Sau đó, ngay trước mặt bao người, "Bích Anh Thiên Tôn" tới ba quỳ chín lạy theo tiêu chuẩn cho Nguyệt Dao.

Đám người Kim Phi và Chính Hư phía sau nhìn thấy hai tay nắm chặt, toàn thân run rẩy, suýt chút cắn nát răng.

Mặc dù không phải bọn hắn quỳ, nhưng hôm nay bọn hắn là chỗ dựa cho Bích Anh.

Tình cảnh này, có nghĩa Dịch Đan Lưu hoàn toàn thua.

Đối với bọn hắn, thực sự là quá nhục nhã!

Nhưng mà không có cách nào, bọn hắn ở trước mặt Dịch Nguyên Đạo Tôn cũng không có quyền nói chuyện.

Chỉ có thể nhìn "Bích Anh" hướng đến người kế tiếp quỳ xuống.

Ngay cả Thái Hành Đạo Tôn đối diện cũng bị rung động.

Hắn với vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Dịch Nguyên Đạo Tôn, hoàn toàn không biết trong lòng hắn có mưu đồ gì.

Thậm chí cảm thấy đối thủ kiêm đồng liêu qua lại nhiều năm như vậy lại xa lạ trước nay chưa từng có.

Tất cả những điều này không sao hiểu được, hoàn toàn nhìn không thấu!

"Dịch Nguyên, ngươi… đổi tính rồi?"

Trong lòng Dịch Nguyên Đạo Tôn tự nhủ ta đổi tính cái rắm, ta hận không thể tiêu diệt tất cả các ngươi.

Đây chẳng phải là mang "Lịch sử đen tối" ra, uy hiếp đến hết cách sao.

"Hừ, trong mắt bổn tọa dụi không ra nổi hạt cát, từ trước đến nay làm việc chỉ hỏi đúng sai, không hỏi thân thích!"

Dù sao làm cũng làm rồi, hắn cũng chỉ có thể bịa một cái cớ dễ nghe.

“Cho dù là người của ta, đã làm sai chuyện nên phạt vẫn phải phạt!”

Hắn không nói như vậy còn tốt.

Vừa nói như vậy, cái cằm của mọi người cũng suýt chút nữa rớt xuống luôn.

Càng nghi ngờ hắn có phải trúng tà rồi hay không.

Thái Hành Đạo Tôn trực tiếp cười ra tiếng.

“Loại lời quang minh lẫm liệt này… là Dịch Nguyên ngươi có thể nói ra sao?”

“Ngươi đang đùa với ta?”

Sắc mặt Dịch Nguyên Đạo Tôn không được tự nhiên, nhưng vẫn phải giả bộ ép xuống.

“Hừ, ngươi cho rằng ta và Cổ Đan Lưu cùng một giuộc giống nhau sao?”

Những người khác bên cạnh, cũng sắp không phân rõ hắn nói thật hay giả.

Nhưng mà bọn hắn ít nhất biết rõ, thay đổi này là sau khi Khương Thành truyền âm mới xuất hiện.

Cho nên, Dịch Nguyên Đạo Tôn sở dĩ trở nên khác thường như vậy, tất cả là bởi vì Khương Thành.

Bọn người Lưu Duyên vừa nhìn Bích Anh Thiên Tôn dập đầu, vừa không kiềm chế được sự hiếu kỳ.

“Khương chưởng môn, ngươi đã thi triển pháp thuật gì?”

“Đúng vậy, trước đó ngươi rốt cuộc nói cái gì với Dịch Nguyên Đạo Tôn?”

“Hắn tại sao lại phối hợp như vậy?”

“Cũng quá khó tin rồi…”

Thành Ca liếc mắt nhìn bọn hắn, sau đó lại nhìn thoáng qua Yên Dĩ cũng đang hiếu kỳ một cách đầy chế nhạo.

“Không phải các ngươi nói ta nhượng bộ nhiều với hắn, hứa cho hắn nhiều lợi ích sao?”

“Vậy các ngươi tiếp tục đoán như vậy đi.”

Đám người Lưu Duyên và Thanh Hoán rối rít lắc đầu cười khổ.

“Ngươi cũng đừng đùa bọn ta, lão tặc Dịch Nguyên khác thường đến tình trạng này, làm sao có thể là nhượng bộ được?”

“Ta nhìn ra, hắn rõ ràng rất không cam lòng.”

“Đúng thế, đồ đần mới cảm thấy đây là hứa hẹn cho lợi ích gì.”

Yên Dĩ bên cạnh khóe mắt run rẩy, sắc mặt trở nên có chút mất tự nhiên.

Vừa rồi chính là nàng khăng khăng nói Khương Thành tự mình truyền âm nhượng bộ, vậy nên mới thả người.

Hiện tại đây không phải trá hình mắng nàng là kẻ ngu sao?

Vậy thì rất xấu hổ.

“Không thể nói, không thể nói!”

Thành Ca lắc lắc ngón tay, cười tủm tỉm nhìn Dịch Nguyên Đạo Tôn đối diện đang nhìn mình chằm chằm.

“Từ trước đến nay ta có phẩm đức nghề nghiệp, chuyện nên bảo mật nhất định giữ bí mật.”

Nghe được những lời này của hắn, Dịch Nguyên Đạo Tôn mới thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng mà hắn cũng sẽ không bởi vì điều này, sinh ra một chút xíu thiện cảm nào đối với Khương Thành, vẫn hận không thể chém hắn thành muôn mảnh như cũ.

Mà lúc này, Bích Anh Thiên Tôn cũng ở dưới sự khống chế của hắn, liên tiếp hoàn thành bảy lần ba quỳ chín lạy.

Đến bước này, hắn mới thu hồi Tử Hồn của bản thân.

Phù!

Bích Anh Thiên Tôn rốt cuộc cũng dần dần khôi phục thần trí.

Trước đó hắn đang giả vờ bị thương, mà lần này hắn thật sự đã bị trọng thương.

Lúc Dịch Nguyên Đạo Tôn cướp đoạt quyền khống chế thân thể của hắn, hoàn toàn không kiêng dè sẽ mang đến hậu quả gì cho hắn, áp dụng phương thức kịch liệt nhất.

Tấn công mang đến tính dủy diệt cho thần hồn và đạo tâm của hắn.

Lần này, hắn thực sự giống như khi nói diễn kịch trước đó vậy, căn cơ bị hủy.

Nghĩ đến từng cảnh tượng vừa mới phát sinh, nhìn những ánh mặt phức tạp của Dịch Đan Lưu Đế đan sư trước mặt, Bích Anh Thiên Tôn cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Người khởi xướng sự kiện lần này, tâm tư hoàn toàn sụp đổ.

Hắn nhìn chằm chằm Dịch Nguyên Đạo Tôn đối diện, vị Dịch Đan Lưu lão tổ này hắn đã từng tôn kính nhất.

"Ha!"

"Ha ha ha ha…"

Hắn bỗng nhiên ngửa mặt cười ha hả.

Trong tiếng cười, mang theo phẫn nộ và sự thù hận vô tận.

"Lão tặc Dịch Nguyên! Ngươi thật độc ác…"

Sư tôn Kim Phi của hắn sợ tới mức toàn thân run lên, vội vàng ngắt lời hắn.

"Bích Anh, chớ có nói lung tung!"

Ở trước mặt chửi mắng lão tổ là lão cẩu, đây là hành vi làm phản ngỗ nghịch phạm thượng không hơn không kém.

Nếu là Chân Giới Đan trước kia, chắc phải bị thanh lý môn hộ.

"Bích Anh ngươi điên rồi sao…"

"Lão tổ, tinh thần Bích Anh mơ hồ, ta dẫn hắn xuống dưới chữa thương!"

…

Chương 1166: Giao ra Tiên Khí Lưu Ảnh

Bọn người Kim Phi và Chính Hư nhảy ra.

Trước tiên cắt ngang Bích Anh, sau đó muốn đưa hắn xuống dưới.

Chuyện này thật ra cũng là vì để bảo vệ một cái mạng của Bích Anh.

Bởi vì sâu trong nội tâm, bọn hắn cũng cảm thấy lão tổ quá đáng.

Ban nãy xông bừa vào hồn hải của hắn, còn buộc hắn ba quỳ chín lạy, hoàn toàn hủy đi hai phương diện thân thể và tinh thần của Bích Anh, quả thực thái quá.

Để tay lên ngực mà tự hỏi, đổi lại bọn hắn là Bích Anh, sợ là cũng có tư tưởng làm phản.

Chỉ tiếc, lúc này Bích Anh đã lên cơn rồi, làm sao bình tĩnh được?

"Đừng cản ta!"

Mắt hắn đỏ lên, vung vẫy hai tay, quay về hướng Dịch Nguyên Đạo Tôn chửi âm lên.

"Ta chính là muốn chửi lão cẩu này!"

"Người mình cũng không ủng hộ, còn đả kích chèn ép, ngươi có tư cách gì làm tổ sư gia?"

"Ngươi là cái thá gì?"

"Ta khinh…"

Những Đế Đan Sư phía sau Dịch Đan Lưu, đã bị cử chỉ ngỗ nghịch cực kỳ nghiêm trọng này dọa cho ngốc luôn.

Người trong cuộc là Dịch Nguyên Đạo Tôn sắc mặt xám xanh.

Trong lòng… thì đang mừng thầm.

Không sai, là mừng thầm.

Điều kiện thứ ba của Khương Thành là bảo hắn tự tay giết chết Bích Anh.

Hắn còn đang rầu vì không có lý do.

Hiện tại Bích Anh bất kính như vậy với hắn, trái lại lại tìm được "Lý do chính đáng" giải quyết hắn.

“Cái đồ nghiệt súc này, ngươi thật to gan.”

“Gan hay không gan cái gì, lão cẩu ngươi đã còn không xứng đáng với sự tôn trọng của ta nữa, ngươi nghĩ ta còn sợ ngươi?”

Bích Anh Thiên Tôn đã sớm không thèm đếm xỉa tới.

Đời này cũng chưa từng buông thả như vậy.

“Cùng lắm, ta không ở lại Thiên Đan Tư này…”

Dịch Nguyên Đạo Tôn lạnh lùng quát lớn: “Phản nghịch đáng chết, ngươi muốn mưu phản Thiên Cung sao?”

Bích Anh thực ra không có ý định phản bội Thiên Cung, chỉ là định thay bộ môn.

Nhưng Dịch Nguyên không cho hắn cơ hội nói rõ ràng.

“Cho ngươi cơ hội hết lần này đến lần khác, ngươi lại muốn đi đối diện với cả Thiên Cung…”

“Phản tặc như vậy, ta làm sao có thể giữ lại?”

Tiếng nói vừa dứt, kiếm của hắn cũng vung ra.

Đám người Kim Phi và Chính Hư cực kỳ sợ hãi, thét lên.

“Tổ sư…”

“Đừng…”

Nhưng mà đã muộn.

Khi tiếng của bọn họ phát ra, Bích Anh Thiên Tôn đã bị Dịch Nguyên Đạo Tôn chém tại chỗ, vì đại nghĩa diệt thân.

Sau khi giết xong, hắn thu kiếm vào vỏ.

Ngẩng đầu ưỡn ngực vẻ mặt uy phong, được gọi là một kẻ quang minh lẫm liệt.

“Bích Anh này bất kính với ta cũng bỏ đi, lòng dạ lão tổ ta rộng rãi, có thể không tính toán với hắn.”

“Nhưng hắn tuyệt đối không nên, không nên mưu phản Thiên Cung!”

“Đây là tội chết!”

“Chuyện này ta sẽ báo cho Chấp Luật Tư bên kia, chấm dứt ở đây!”

Những người khác còn có thể nói cái gì?

Nhìn qua thi thể Bích Anh Thiên Tôn sẽ không nói chuyện được nữa, tất cả Đế Đan sư Dịch Đan Lưu đều trầm mặc.

Bọn hắn cảm thấy có một chút bi thương không tên.

Lão tổ ra sân, tất cả mọi người trông cậy vào hắn ủng hộ cho mình.

Kết quả hắn chẳng những thả người, còn kêu mọi người xin lỗi, cuối cùng còn tự mình dồn ép Bích Anh Thiên Tôn.

Một lần như vậy, hình tượng Dịch Nguyên Đạo Tôn trong lòng bọn họ hạ xuống mấy tầng.

Không còn hết sức cao thượng giống như trước nữa.

Sở dĩ tạo thành kết quả này, tất cả đều bởi vì tiểu tử truyền âm thương lượng với lão tổ - Khương Thành!

Bọn hắn nhìn chằm chằm Thành Ca, không còn xem hắn như một Đế Cảnh cửu trọng bình thường.

Đâu có Đế Cảnh cửu trọng nào có thể khiến Đạo Tôn làm ra nhiều chuyện nhượng bộ khác thường như vậy?

Cuối cùng bọn hắn nhìn ra Khương Thành rất đặc biệt.

Nhưng rốt cuộc đặc biệt ở đâu, bất kể như thế nào cũng không đoán được.

Sau khi hoàn thành ba điều kiện, Dịch Nguyên Đạo Tôn hướng về Khương Thành đưa tay trái ra.

“Bây giờ ngươi có thể giao ra rồi.”

Nét mặt của hắn rất bình tĩnh, chả vui cũng chả buồn.

Mà trên thực tế, đã ở biên giới bộc phát.

Thậm chí trong lòng âm thầm thề, nếu như Khương Thành đổi ý, vậy hắn sẽ lập tức liều giết qua!

Nhưng lo lắng của hắn dư thừa rồi.

Thành Ca rất có phẩm hạnh ném tới Tiên Khí Lưu Ảnh, mí mắt cũng không chớp một cái.

Dịch Nguyên Đạo Tôn như tiếp lấy nhanh như điện.

Sau đó phất phất tay, nhanh chóng bố trí kết giới ngăn cách cảm giác.

Những người khác ở một bên nhìn thấy đều mơ hồ.

Cũng không biết hai người này rốt cuộc đạt được giao dịch bẩn thỉu gì.

Ngược lại Yên Dĩ bên cạnh Thành Ca bừng tỉnh đại ngộ.

“Hóa ra ngươi dùng chuyện ngày đó áp chế hắn?”

Tiếng nói của nàng vừa hạ xuống, kết giới liền ầm ầm nổ tung, lộ ra Dịch Nguyên Đạo Tôn vẻ mặt phẫn nộ.

Hắn gào thét vọt tới trước mặt Khương Thành, suýt chút phải mặt dán mặt với hắn.

“Ngươi đùa ta?”

Vừa rồi hắn ở trong kết giới phát ra hình thu lại bên trong Tiên Khí Lưu Ảnh, căn bản không phải ngày đó dập đầu hô gia gia, chỉ là hình ảnh hai bên Dịch Đan Lưu và Cổ Đan Lưu vừa rồi cãi nhau mà thôi.

Chắc là vừa rồi quay tạm.

Chuyện này khiến hắn làm sao có thể không giận?

Ta cũng đã làm ba chuyện khó như vậy.

Kết quả ngươi cho ta một cái Tiên Khí Lưu Ảnh giả đã bị đánh tráo?

“Không có.”

Khương chưởng môn bày tỏ bản thân vô tội vô cùng.

“Ta đưa cho ngươi, chính là cái đó vừa rồi lấy ra.”

“Ngươi là Đạo Tôn, bản thân cũng phân rõ chứ?”

Dịch Nguyên Đạo Tôn đang nổi giận bỗng sửng sốt một chút.

Cho dù mỗi cái Tiên Khí Lưu Ảnh bề ngoài gần giống nhau, nhưng hắn là Đạo Tôn nên cũng có thể nhìn ra đặc trưng dù chỉ một chút xíu. Dù chỉ là mặt ngoài chỉ không giống một con vi khuẩn, cũng trốn không khỏi sự phong tỏa của Đạo Tôn.

Cho nên hắn cũng biết, thứ mình cầm, chính là cái Tiên Khí Lưu Ảnh vừa rồi Khương Thành dùng để áp chế.

Cũng không đánh tráo.

Thế là hắn vươn tay lần nữa, nghiêm nghị ép hỏi.

“Tại sao có thể như vậy? Tiên Khí Lưu Ảnh ngày đó đâu, giao ra đây!”

“Ngày nào?”

Dịch Nguyên Đạo Tôn hung ác nói: “Ngươi chớ biết rõ còn cố hỏi, chính là ngày Tiếp Dẫn Tư!”

Thành Ca vẻ mặt không hiểu nhún vai.

“Ngày đó ta căn bản không có thu hình lại, ở đâu ra Tiên Khí Lưu Ảnh?”

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta thực ra không có thu hình lại, ngươi có ngốc hay không?”

Khương Thành lộ ra vẻ ngốc.

“Lúc ấy có Thần Quân và nhiều Đạo Tôn như vậy có mặt, nếu ta thu hình lại, bọn hắn sẽ phát hiện chứ nhỉ?”

A cái này?

Dịch Nguyên Đạo Tôn nghĩ kĩ lại, quả thực là như thế!

Ngẫm lại Khương Thành chỉ là Đế Cảnh cửu trọng mà thôi.

À không đúng, ngày đó hắn vẫn là Đế Cảnh bát trọng.

Hắn làm sao có thể ở ngay dưới mắt nhiều Đạo Tôn và Thần Quân như vậy, thần không biết quỷ không hay mà ấn mở Tiên Khí Lưu Ảnh, quay được hiện trường?

Tưởng nhiều Đạo Tôn và Thần Quân như vậy ăn chay sao?

Cho nên…

“Thật ra căn bản không có lưu ảnh ngày hôm đó?”

“Không có.” Khương Thành rất thành thật cấp một tin chính xác cho hắn.

Dịch Nguyên Đạo Tôn thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Hóa ra căn bản không tồn tại cái gọi là lưu ảnh, vậy “lịch sử đen tối” của bản thân ngày đó cũng không còn chứng cứ nữa.

Vĩnh viễn cũng không cần lo lắng sự kiện kia sẽ bị lật ra nữa.

Ngay sau đó, hắn lên nhảy dựng lên.

“Ngươi thật to gan, dám đùa giỡn với ta!”

Ngẫm lại bản thân vừa rồi đã làm những gì?

Ba cái điều kiện, cái sau hà khắc hơn cái trước, cái sau quá đáng hơn cái trước!

Sau khi làm xong ba chuyện bảo chất bảo lượng, uy vọng của hắn ở Dịch Đan Lưu đã hạ xuống mấy cấp.

Kết quả bây giờ nói cho hắn, kỳ thật căn bản không cần làm ba chuyện kia?

Đây đây đây…

Đây quả thực có thể chọc tức người thành điên.

Chương 1167: Lại là ngươi

Cuộc đối thoại này của Dịch Nguyên Đạo Tôn và Khương Thành, những người khác cũng nghe không hiểu.

Ngày đó cái gì, Tiếp Dẫn Tư cái gì, lưu ảnh lại là cái gì?

Bọn hắn không hiểu ra sao.

Nhưng Yên Dĩ có thể nghe hiểu, thậm chí đã hoàn toàn đoán được chuyện gì xảy ra.

Thế là nàng tỏ vẻ bản thân kinh ngạc đến ngây cả người.

Nhìn ánh mắt Khương Thành, như là gặp quỷ.

Ngươi vừa rồi là tay không bắt sói?

Trên tay căn bản không có thẻ đánh bạc, mà dám đặt nhiều yêu cầu như vậy, bảo Dịch Nguyên Đạo Tôn làm theo, còn giả bộ giống như thật!

“Lúc đó ngươi làm sao làm được kiểu mặt không đỏ thở không gấp đó?”

Vị tự xưng là công chúa của Tà Tiên Giới tàn ác này cũng sắp phải chịu thua.

“Tà Tiên Giới có thể đã không còn dạng cực phẩm như ngươi.”

Thành Ca chỉ xem như nàng đang giễu cợt mình, cũng không thèm để ý đến nàng.

Hắn chỉ kinh ngạc nhìn Dịch Nguyên Đạo Tôn, tỏ ra bản thân rất buồn bực.

“Ta đùa giỡn ngươi lúc nào?”

“Ngươi còn dám ngụy biện!”

Mắt thấy hắn vẫn bộ dạng vẻ rất vô tội, Dịch Nguyên Đạo Tôn càng tức.

“Ngươi rõ ràng không có lưu ảnh ngày hôm đó, thế mà còn dám uy hiếp ta…”

Khương Thành không thể không cắt ngang hắn.

“Ta chưa từng nói ta có lưu ảnh ngày đó, là chính ngươi muốn đoán như vậy, trách ai được?”

Hắn cũng là được tiện nghi còn khoe mẽ, còn ở đó cảm khái.

“Ta còn lấy làm lạ, chỉ là cầm ra một cái Tiên Khí Lưu Ảnh bình thường, tại sao ngươi phản ứng dữ như vậy.”

“y, chuyện này thật sự không thể trách ta, muốn trách thì trách chính ngươi nghĩ quá nhiều rồi.”

“Nhưng mà hiện tại kết quả không phải rất tốt sao, người của bọn ta cũng đã ra, ngươi cũng thể hiện ra sự công chính không thiên vị khi làm tiền bối, kết quả đại đoàn viên tất cả đều vui vẻ đúng không?”

“Đại đoàn viên cả nhà ngươi…”

Dịch Nguyên Đạo Tôn tức giận chửi tục ngay tại chỗ.

Hắn cũng không nhịn được lửa giận nữa.

“Ta giết ngươi, tên rác rưởi!”

Thành Ca chẳng muốn rút kiếm, cũng lười né tránh.

Lúc kiếm của Dịch Nguyên Đạo Tôn sắp đụng tới hắn, liền ngừng lại.

Căn nguyên cũng ngừng lại.

Không có cách, hắn không dám giết Khương Thành, bởi vì nhớ tới lời mấy vị Thần Quân ngày đó.

Tên này bởi vì một số nguyên nhân không biết, cho nên ngay cả Thần Quân cũng không thể giết hắn.

Ai giết hắn, kẻ đó xong đời.

"Ngươi chờ đó cho ta!"

Sự tức giận ngút trời của hắn xuất không hết, kìm nén thực khó chịu.

Cuối cùng cũng chỉ có thể buông xuống loại lời hung ác khô cằn này, không đả thương được một cọng lông của Khương Thành.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả bọn người Thái Hành và Lưu Duyên cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Những người quen cũ bọn hắn tôn trọng Khương chưởng môn ngược lại có thể lý giải.

Từ trước đến nay tính tình Dịch Nguyên Đạo Tôn không tốt, rõ ràng bị thiệt lớn, tại sao vẫn một bộ dạng không có cách nào với Khương Thành?

Trong lúc nhất thời, hình tượng Khương chưởng môn trong lòng bọn họ, trở nên càng thêm vĩ đại.

Mà cũng vào lúc này, nơi xa bay tới một đám người.

Đám người tập trung nhìn, bị dọa đến suýt chút nữa kêu lên.

"Dực Vương!"

"Thích Vương!"

"Chấp Luật Tư!"

"Thần Lôi Tư…"

"Trời ạ, tại sao đột nhiên nhiều đại nhân vật lại đến như vậy?"

Cho dù là Kim Phi, Chính Hư, hay là Lưu Duyên, Thanh Hoán, tất cả đều là vẻ mặt kinh ngạc.

"Chắc là Bích Anh bị giết, kinh động Chấp Luật Tư?"

Tất cả Tiên quan đều từng đăng ký tạo sách.

Bất luận một Tiên quan nào bị giết, Chấp Luật Tư đều sẽ phát hiện rất nhanh, ngay lập tức chạy tới hiện trường điều tra.

“Vậy cũng chỉ là Chấp Luật Tư đến chứ, tại sao Dực Vương, Thích Vương và Thần Lôi Tư cũng chạy tới?”

“Việc này không đến mức kinh động đến bọn hắn đúng chứ?”

Mà bọn hắn cũng không biết, Chấp Luật Tư bên kia trong khoảng thời gian này, cũng đã sắp tranh cãi ngất trời rồi.

Lần trước Thương Liễm Chí Tôn bị Khương Thành giết chết.

Phong Lẫm Đạo Tôn chẳng những không trị tội, ngược lại giam giữ đoàn người Thần Lôi Tư Hắc Đình Đạo Tôn.

Chuyện này gây nên sóng to gió lớn.

Thủ tọa Thần Lôi Tư bên kia là Tiên quan Nhị phẩm Phạm Lôi Đạo Tôn.

Vị Đạo Tôn này uy tín lâu năm, bàn về sức chiến đấu vẫn còn ở phía trên bọn người Phong Lẫm và Ngọc Tấn, thuộc về cường giả đỉnh cao trong Đạo Tôn.

Địa vị ở Thiên Cung, cũng gần bằng với chư vị Thần Quân.

Đã xảy ra chuyện như vậy, vị thủ tọa Tiên quan lập tức giết tới Chấp Luật Tư.

Cử động lần này ảnh hưởng khá lớn, thậm chí đã kinh động mấy vị Thần Quân Thích Vương và Dực Vương ra mặt hòa giải.

Đoàn người Hắc Đình Đạo Tôn vốn là không có tội, tất nhiên là được thả ra là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà chuyện này cũng không có nghĩa là Phạm Lôi Đạo Tôn hài lòng.

“Cái khác ta mặc kệ, Khương Thành gì đó phải chết!”

Ngày đó hắn không có đến Tiếp Dẫn Tư, cũng không biết Khương Thành được tôn là “ẻn Hoàng”, hơn nữa trong trăm ngàn năm không thể chết.

“Hắn giết Thương Liễm Chí Tôn, tự tiện chém giết Tiên quan, há có thể giữ lại?”

Giọng nói của Phạm Lôi Đạo Tôn chấn động mái nhà, tâm tình kích động.

“Chuyện này không phải là không có chứng cứ sao?” Thích Vương thản nhiên nói.

“Không có chứng cứ bắt người cái gì, loại lời xử tử này thì không nên nói lung tung.”

Hắc Đình Đạo Tôn vừa được thả ra cũng không cam lòng kêu to.

“Tại sao không có chứng cứ, rõ ràng có nhân chứng…”

“Nhân chứng kia của các ngươi không có hiệu lực.”

Dực Vương lạnh lùng ngắt lời hắn.

“Việc này dừng ở đây, cho dù là kẻ nào cũng không được chèn ép trả thù đối với Khương Thành, càng không được tổn thương tính mạng của hắn.”

“Kẻ nào trái lệnh, cho dù Đạo Tôn cũng giết ngay không tha!”

Lúc hắn nói những lời này, mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Tiên quan Thủ tịch Thần Lôi Tư Phạm Lôi Đạo Tôn, ý cảnh cáo rất rõ ràng.

“Ta không phục!”

Làm một Thủ tịch chủ quan, Phạm Lôi Đạo Tôn vẫn có chút quyền nói chuyện.

“Phong Lẫm thiên vị Khương Thành kia, tất nhiên là có cấu kết cùng hắn!”

“Bây giờ các ngươi lại vì hắn giải vây, dựa vào cái gì chứ?”

“Xuất thân của Khương Thành đó là gì, lai lịch thế nào?”

“Chuyện này, Thần Lôi Tư bọn ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định phải tra đến cùng!”

“Thực tế không được, nháo đến Thiên Đế bên kia cũng sẽ không tiếc!”

Hắn huyên náo như vậy, mấy vị Thần Quân cũng sứt đầu mẻ trá.

Nghĩ đến chuyện này là Khương Thành khơi lên, hận không thể bắt hắn tới hành hung một trận.

Cũng vào lúc bọn hắn cãi nhau không ngớt, Chấp Luật Tư bên này biết được Bích Anh Thiên Tôn bị giết.

“Lại có một ngũ phẩm Tiên quan bị giết?”

“Hơn nữa còn là một vị Đế Đan Sư lục phẩm quý giá?”

“Lẽ nào có cái lý ấy!”

Đám Thần Quân Thích Vương và Dực Vương tức giận tại chỗ.

Đáng chết, tên tiểu tử Khương Thành kia giết Tiên quan cũng thôi đi, thế mà còn có người dám bắt chước hắn?

“Quả thực không thể tha thứ!”

“Đi qua xem xem!”

Lần này, không chỉ Thủ tịch chủ quan Chấp Luật Tư Lư Vương tự mình xuất động, Thích Vương, Dực Vương và Thần Lôi Tư Phạm Lôi Đạo Tôn, tất cả cũng cùng chạy tới.

Chuyện này mới tạo thành hiện trường Thiên Đan Tư nghênh đón một đống đại nhân vật.

“Tham kiến Thần Quân!”

“Cung nghênh Thần Quân!”

Cho dù địa vị nhóm Đan Sư tương đối siêu nhiên, nhưng đối mặt Thần Quân, vẫn phải luôn lễ độ.

Mà đám người Lư Vương, Thích Vương, Dực Vương làm gì có tâm tình phản ứng với những người khác?

Sau khi chạy tới nơi này, đầu tiên bọn hắn nhìn đến Bích Anh Thiên Tôn.

Mà nhìn lần thứ hai, liền thấy Khương Thành.

Lập tức, mấy vị Thần Quân này đều quản lý không được biểu tình của bản thân ngay tại chỗ.

Đệch mợ, lại có ngươi?

Tại sao nơi nào cũng có ngươi?

“Đồ chết tiết, lại là ngươi làm?”

Thích Vương thật sự kêu một cái giận không kiềm được!

Sự kiện Thần Lôi Tư Thương Liễm Chí Tôn bị giết, cái mông cũng còn chưa có lau sạch đâu.

Ngươi đây là con cá thối, nhanh như vậy liền đâm cái sọt mới?

Chương 1168: Chắc chắn là ngươi giết

Không chỉ riêng Thích Vương, mà cả Lư Vương và Dực Vương cũng đều có cùng một tư thế như muốn ăn luôn Khương Thành.

"Cái đồ con sâu làm rầu nồi canh nhà ngươi!"

Vài vị Thần Quân xông đến trước mặt Thành ca, hận không thể trực tiếp ra tay.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, bọn họ ngược lại đã đạt đến mức chung nhận thức với Thanh Long Đại Đế trước đây.

"Có phải là ngươi tưởng rằng bọn ta thật sự không dám giết ngươi?"

"Liên tiếp giết hại Tiên quan chính thức, ngươi muốn làm gì? Muốn tạo phản à?"

"Nói cho ngươi biết, sức nhẫn nại của bọn ta có giới hạn!"

"Đừng tưởng rằng ngươi thật sự có được Kim bài miễn tử …"

Là Thần Quân, bọn họ bình thường không hề có cùng quan điểm.

Nhưng đối với chuyện khó chịu với Khương Thành này, thái độ của bọn họ thống nhất chưa từng có.

Cảnh tượng này, khiến cho những Đế Đan sư ở hiện trường đều xem đến ngốc luôn.

Đặc biệt là đám người Kim Phi và Chính Hư trước mặt càng ngẩn người hơn.

Mặc dù đám Thần Quân này là chỉ vào mũi của Khương Thành gầm gừ, nhưng cũng đã để lộ ra rất nhiều sự thật đáng sợ.

Cái tên Khương Thành này đã từng giết Tiên quan.

Hắn không bị xử tử, cũng không bị trị tội.

Hơn nữa, mấy Thần Quân dường như cũng không có cách nào tóm hắn.

Nếu thật sự có thể trừng trị hắn, cũng sẽ không nói mấy câu gì mà "sức nhẫn nại của bọn ta có giới hạn" này rồi.

Thần Quân đối mặt với Đế cảnh cửu trọng hèn mọn này, cần dùng đến nhẫn nại?

Tên này chẳng lẽ là con riêng của Thiên Đế?

Bọn họ cũng nảy ra loại suy đoán này, nếu không thì căn bản không thể giải thích rõ ràng được!

Mà đương sự là Khương Thành bị chỉ trích thì lại tỏ ra bối rối.

"Lão huynh, người này không phải ta giết, được chứ?"

"Nếu như đó thật sự là chiến công của ta, ta sẽ không thừa nhận sao?"

"Không phải là ngươi giết?"

Thích Vương sớm đã tức giận rồi, trực tiếp chỉ trích đến trước mặt Khương Thành.

"Hả, không phải ngươi giết thì còn có thể là ai?"

Lư Vương và Dực Vương cũng kích động đến mức nước bọt bay tứ tung.

"Mấy trăm triệu năm gần đây không hề có một Tiên quan nào chết trong phạm vi Thiên Cung, ngươi mới đến có vài ngày, đã chết tận hai người!"

"Còn nói không phải ngươi, ngươi còn dám ngụy biện…"

"Khụ!"

Dịch Nguyên Đạo Tôn như sắp không còn cảm giác tồn tại ở bên cạnh yếu ớt dơ tay lên.

"Bích Anh là do ta giết."

Hắn không phải là phẩm giá cao quý gì cả, chỉ là người chứng kiến lên đến hơn nghìn người, giấu cũng không giấu nổi.

Còn không bằng sớm thừa nhận.

Thích Vương, Dực Vương, Lư Vương vốn dĩ còn đang kịch liệt gào thét tất cả đều tạm dừng lại rồi.

Mấy vị Thần Quân há hốc miệng, nhìn biểu cảm của Dịch Nguyên Đạo Tôn, đúng thật là muốn bao nhiêu đặc sắc thì sẽ có bấy nhiêu.

Đúng là trở tay không kịp.

Cũng có khó mà tin được.

Còn có một chút oán hận trong lòng.

Bọn ta đang ở đây dạy bảo, ngươi lại đột nhiên nhảy ra đính chính, đây chẳng phải là vả vào mặt bọn ta sao?

Như vậy bọn ta làm sao có thể xuống dưới đài?

Cả hiện trường đều trở nên yên tĩnh, bầu không khí đó kỳ dị và lại còn khó xử.

Dù gì cũng không có mấy người dám cười nhạo Thần Quân đúng không?

Nhưng mà hiển nhiên là không bao gồm Thành ca.

“Ha ha ha!”

Cái tên Thành ca này dẫn đầu phá vỡ sự yên lặng.

“Ôi trời, đã nói là không phải ta rồi, ai kia còn muốn đổ tội lên đầu ta.”

“Xem ra đường đường là Thần Quân cũng có lúc mắt bị đui nhỉ!”

“Không được, chuyện này chưa xong đâu, ta bị hiểu nhầm khiến tâm hồn của ta phải chịu tổn thương…”

Hắn không phải thật sự muốn làm rõ phải trái, chỉ là không có chuyện gì làm nên thêm chút “niềm vui cuộc sống” cho các Thần Quân mà thôi.

Đám người Thích Vương và Dực Vương hận không thể một chưởng đập chết cái con sâu làm rầu nồi canh này.

Những chuyện xấu hổ mọi người đều không nhắc đến, cũng cứ như thế mà qua đi.

Kết quả Thành ca náo loạn như vậy, trên mặt bọn họ càng thêm thiếu sắc, xấu hổ đến mức ngón chân còn có thể móc ra một tòa thành trì luôn rồi.

Mấy người chỉ có thể ngầm ăn ý mà lựa chọn phớt lờ hắn.

“Sao lại có thể là ngươi?”

Thích Vương tức giận nhìn Dịch Nguyên Đạo Tôn vừa mới chủ động nhận tội.

“Đang yên đang lành ngươi giết chết Bích Anh Thiên Tôn làm cái gì?”

“Nếu ta nhớ không nhầm, hắn có lẽ còn là hậu bối của Dịch Đan Lưu các ngươi phải không?”

Thân phận của người này quả thật không giống với người khác.

Nếu như đổi lại là người khác làm, Thích Vương và Lư Vương sớm đã ra tay tóm lấy đối phương, áp giải đến Chấp Luật Tư định tội xử tử rồi.

Nhưng mà Dịch Nguyên Đạo Tôn là Đế Đan sư bát phẩm, bọn họ đều cần phải cố gắng duy trì sự tồn tại của mối quan hệ tốt đẹp.

Thực sự không thể tùy tiện đắc tội, bắt buộc phải duy trì được đủ sự tôn trọng.

Dịch Nguyên tự khắc sẽ không nói ra sự thật.

Chỉ có thể lóng ngóng nói: “Cái tên nghiệt súc Bích Anh đó muốn phản bội Thiên Cung, ta chỉ có thể đại nghĩa diệt thân, xử tử hắn ngay tại chỗ!”

“Chuyện này bọn họ đều tận mắt chứng kiến, có thể làm chứng.”

Đám người Kim Phi và Chính Hư dám không làm chứng cho tổ sư gia của mình sao?

Chỉ có thể gật đầu làm theo.

“Hoá ra là như vậy…”

Thích Vương và Lư Vương biểu cảm bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Vậy thì có thể hiểu được rồi.”

Thực ra trong lòng đều đang chửi rủa.

Hiểu cái lông gì!

Bích Anh đang sống tốt, sao lại đi phản bội Thiên Cung rồi?

Đặc biệt lần này Khương Thành cũng ở đó.

Chuyện này có thể dùng trùng hợp để giải thích sao?

Đằng sau chuyện này nhất định có rất nhiều ẩn tình.

Chỉ là trong lòng bọn họ cũng không muốn trừng trị Dịch Nguyên Đạo Tôn, cho nên biết thời biết thế, cũng giả vờ như không biết chuyện gì cả, cứ như vậy mà cho qua.

“Không ngờ rằng Bích Anh Thiên Tôn kia vậy mà lại có ý định phản bội, không thể tha thứ được.”

“Dịch Nguyên Đạo Tôn giết hay lắm, bảo vệ được sự yên ổn của Thiên Cung!”

“Chỉ là sau này những chuyện lớn như vậy, tốt nhất vẫn nên báo lên bên trên trước đã…”

Dịch Nguyên Đạo Tôn chắp tay ngầm hiểu trong lòng.

“Đây là sơ suất của ta, lần sau nhất định sẽ chú ý.”

Thành ca ở bên cạnh xem chỉ bĩu môi, sự phối hợp này của các ngươi còn có thể giả hơn chút nữa không?

“Con mẹ nó, ta giết Tiên quan chính là muốn tìm cái chết, muốn tạo phản đó.”

Hắn vẻ mặt xem thường lướt nhìn mấy vị Thần Quân đó một vòng.

“Hắn giết Tiên quan thì lại không có chuyện gì, còn bảo vệ được sự yên ổn của Thiên Cung.”

“Các ngươi còn có thể yêu cầu tiêu chuẩn kép hơn chút nữa không?”

Mấy vị Thần Quân mặt đầy khinh thường.

“Ngươi là ai, có thể so sánh với Đế Đan sư bát phẩm sao? Còn thật sự tự coi Ẩn Hoàng đó của mình lớn lắm rồi đúng không?”

“Sao nào, phẩm giai của ta còn cao hơn các ngươi.”

Thành ca đắc ý nhướn mày.

“Thần Quân nhỏ bé, còn dám láo xược trước mặt ta, đúng là không hiểu một chút lễ độ nào!”

Những Đế Đan sư khác ở bên cạnh đã bị khinh ngạc đến phát ngốc rồi.

Cái gì cái gì?

Tên này thế mà lại tự xưng là mình có phẩm giai cao hơn cả Thần Quân?

Khẩu khí lớn như vậy?

Điên rồi à?

Bọn họ đang đợi lời phản bác và sự phẫn nộ của các Thần Quân, kết quả sững sờ không đợi được.

Mấy vị Thần Quân mặc dù vẫn đang tranh cãi với Khương Thành, nhưng không hề phủ nhận chuyện về phẩm giai này.

Điều này khiến cho những Đế Đan sư ở bên cạnh kia hoàn toàn nhốn nháo cả lên.

“Khương Thành, ngươi đủ rồi đấy!”

Thích Vương cảm giác nếu còn tiếp tục tranh cãi với tên này, địa vị của mình cũng sẽ theo đó mà thấp đi mất.

“Chuyện lần trước Thần Lôi Tư Thương Liễm Chí Tôn đó, bọn ta còn chưa tìm ngươi tính sổ…”

Lời này của hắn vừa mới nó ra, Thủ toạ Tiên quan phía sau Thần Lôi Tư, Phạm Lôi Đạo Tôn liền hét lớn một tiếng.

“Ngươi chính là Khương Thành?”

“Tên hung thủ sát hại Thương Liễm Chí Tôn?”

Hắn đột nhiên xông đến trước mặt Khương Thành, dữ tợn đập xuống một chưởng.

Thành ca sẽ không tự sát, như vậy hệ thống sẽ không hồi sinh.

Liền vẫy phất trần lên nghênh tiếp ngay tại chỗ.

Căn nguyên băng giống như ba nghìn sợi của cây phất trần, va chạm vào cùng một chỗ với công kích của Phạm Lôi Đạo Tôn kia!

Răng rắc!

Thế giới xung quanh bỗng nhiên đóng băng!

Khoảnh khắc này, tiên lực mà Phạm Lôi Đạo Tôn tỏa ra lại trực tiếp bị đóng băng, tạo thành từng tác phẩm điêu khắc băng tuyệt đẹp nhưng lại khiến cho người ta lạnh lẽo run rẩy.

Mà đường đường là Phạm Lôi Đạo Tôn, sau một kích vậy mà đã lùi lại vài bước, binh khí và hai tay đều đã nhuộm băng sương.

Chương 1169: Quan ấn của ta đâu

Đám người ồ lên một tràng.

Bất kể là Dịch Nguyên Đạo Tôn của Dịch Đan Lưu, đám người Kim Phi Chí Tôn, hay là những Tiên quan đi theo Thần Lôi Tư và Chấp Luật Tư.

Tất cả đều vô cùng kinh ngạc!

Đó là Phạm Lôi Đạo Tôn đó.

Vậy mà lại bị một tên Đế cảnh cửu trọng đánh lui?

Không!

Người này vừa mới sử dụng căn nguyên, hắn tuyệt đối không phải Đế cảnh cửu trọng.

Đến ngay cả đám Thần Quân Thích Vương và Lưu Vương cũng đều không tự kiềm chế được mà nheo nheo mắt lại.

Sở dĩ trước kia Khương Thành rơi tầm mắt của bọn họ, ngoại trừ đánh cược với Tà Tiên giới ra, nguyên nhân khác chính là hắn đã giết chết Cô Phàm Chí Tôn, giành được chiến tích đứng đầu trên tiền tuyến.

Nhưng mà trong quá trình tiếp xúc với Khương Thành, bọn họ thật sự vẫn chưa nhìn ra hắn có được sức chiến đấu đó.

Nhìn thế nào cũng là Đế cảnh cửu trọng thật.

Mà bây giờ, bọn họ cuối cùng cũng "hiểu ra" chiến tích đó của hắn sao lại có rồi.

“Cường độ căn nguyên băng kia của hắn, không hề thua kém gì Đạo Tôn!”

Lư Vương bình tĩnh phân tích nói: “Vừa nãy Phạm Lôi sơ ý rồi, không hề dùng căn nguyên, bị căn nguyên băng của hắn đánh trở tay không kịp.”

“Nếu như hai người thật sự đối đầu với nhau, Khương Thành chắc chắn sẽ thua không nghi ngờ gì, tiên lực chênh lực quá nhiều rồi.”

Dực Vương vẻ mặt nghiêm trọng lắc lắc đầu.

“Hắn như thế này đã đủ kinh người rồi.”

“Bây giờ ta đã tin Thương Liễm Chí Tôn là bị hắn giết chết rồi, tiên lực tu vi của hắn còn không bằng Chí Tôn, nhưng mà cường độ căn nguyên của hắn mạnh hơn rất nhiều so với Chí Tôn.”

“Mà Chí Tôn, liều mình cũng chính là căn nguyên.”

“Cảnh giới của người này cao nhất cũng sẽ không vượt qua Thiên Tôn hậu kỳ, nhưng hắn có thể giết chết Chí Tôn, đánh lui Đạo Tôn!”

“Cái tên quái thai này…”

Thích Vương, người gần đây nhìn không vừa mắt Khương Thành nhất, sắc mặt dần dần trở nên phức tạp hơn.

“Có lẽ, hắn thật sự có tư cách áp chế Thu Vũ Tuyền.”

Lời này của hắn vừa được nói ra, mấy vị Thần Quân khác đều lộ ra dị sắc.

Thiên phú của Thu Vũ Tuyền, đó là siêu trác mà toàn bộ Nguyên Tiên giới đều công nhận.

Đặc biệt là gần đây sau khi gia nhập Thiên Cung Kiếm Các, càng có được thêm một bước nghiệm chứng nữa - Thực ra nàng còn xuất sắc hơn rất nhiều lần so với tưởng tượng của ngoại giới.

Đã vượt qua cả ba vị thiên tài tuyệt thế xông qua bí cảnh Đăng Thiên trước đó.

Thậm chí đã được ngầm coi là Thần Quân tiếp theo để bồi dưỡng.

Mà câu nói này của Thích Vương, có ý là thiên phú của Khương Thành rất có thể còn xuất sắc hơn cả nàng.

Trên đời làm sao lại có thể tồn tại loại người đó?

Đám người Thích Vương và Lư Vương theo bản năng muốn phản bác.

Nhưng mà lời mới đến bên miệng, lại phát hiện căn bản không thể phản bác.

Lúc Thu Vũ Tuyền là Đế cảnh cửu trọng, có thể dùng loại tiên lực dồi dào vượt xa cảnh giới của bản thân không, có thể dùng căn nguyên tương đương với Đạo Tôn không?

Vừa rồi trước khi Khương Thành ra tay, bọn họ nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới trên đời sẽ có nhân vật yêu nghiệt như vậy.

Mấy vị Thần Quân lén lút nói chuyện, đều bắt đầu cảm khái.

“Thật đáng tiếc.”

“Sớm biết như vậy, thì đã không nên coi hắn là một phần của cuộc đánh cược, mà nên được bồi dưỡng thật tốt.”

“Hắn có giá trị hơn Thu Vũ Tuyền, đặc biệt là hắn có kinh nghiệm chiến đấu thực tế trên tiền tuyến…”

“Hắn không có Thiên Tâm.” Lư Vương đột nhiên nói.

Năm chữ này vừa được thốt ra, Dực Vương và Thích Vương vốn dĩ còn than thở không thôi bỗng đồng thời im lặng.

Không có Thiên Tâm, căn bản không được coi là người của Thiên Cung mình.

Xuất sắc hơn nữa thì có tác dụng gì?

Thậm chí có thể nói, hắn càng xuất sắc ngược lại càng gây bất lợi cho Thiên Cung.

Sau một kích này của Khương Thành, những người còn giữ được bình tĩnh chỉ còn những Đan sư của Cổ Đan Lưu.

Trong mắt bọn họ, Khương chưởng môn chính là không gì là không thể làm được.

Đánh lui một Đạo Tôn thì có gì kỳ lạ đâu?

Đây không phải là điều đương nhiên sao?.

Mà đương sự là Phạm Lôi Đạo Tôn thì rất ngạc nhiên nghi ngờ.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn lại lần nữa xông đến giết.

Mà lần này, hắn vung ra đủ sáu đạo căn nguyên!

Mỗi một đạo đều không hề thua kém so với căn nguyên băng của Khương Thành.

Mà mức độ kiểm soát của mỗi một đạo đều không hề kém hơn so với Khương Thành!

"Chết!"

Là Chủ quan của Thần Lôi Tư, hắn nhất định phải ra mặt cho những những Tiên quan bị giết của Thần Lôi Tư.

Cho nên đối với hắn mà nói, cái tên hung thủ Khương Thành này nhất định phải chết!

Nhưng mà lần này không cần Khương Thành ra tay, Lư Vương phất phất tay, pháp cảnh chợt lóe rồi biến mất, sáu đạo căn nguyên đều cuộn ngược trở lại.

Công kích đó vốn dĩ đủ để phá hủy trời đất, liền biến mất trong vô hình như vậy.

"Dừng tay!"

Vị Thủ tịch Tiên quan của Chấp Luật Tư này, đồng thời cũng là Thần Quân cường giả hàng đầu có sắc mặt tái mét.

"Ở trước mặt ta, ra tay với một Tiên quan khác!"

"Ngươi coi Chấp Luật Tư bọn ta thành cái gì rồi?"

"Coi quy luật của trời thành cái gì rồi?"

Thời hạn trăm ngàn năm còn sớm, bây giờ Khương Thành chưa thể chết được.

Dù sao chăng nữa cũng không thể để Phạm Lôi Đạo Tôn giết hắn như thế được.

"Hừ!"

Ở trước mặt Thần Quân, Phạm Lôi Đạo Tôn cũng không dám không kiêng nể, chỉ có thể mặt đầy u ám nhìn chằm chằm Khương Thành, giống như rắn độc vậy.

Tính toán xem lần sau nghĩ cách gì để giết chết tên tiểu tử này.

Không ngờ rằng, Thành ca thật ra còn tiếc nuối hơn cả hắn.

“Haizz, thế là không đánh nữa rồi à?”

Công lao của hắn trước mắt cao nhất cũng chỉ là Chí Tôn, còn chưa đến Đạo Tôn.

Vốn dĩ còn tưởng rằng lần này có thể khai trương nữa chứ.

Lư Vương không cảm tình liếc Thành ca một cái.

“Ngươi đừng có được lợi rồi còn khoe mẽ, cứ phách lối như vậy, trăm ngàn năm sau ngươi phải chịu đấy!”

Hắn không nói thì không sao, nói rồi Thành ca lại nghĩ ra một chuyện.

Vốn dĩ tâm trạng còn khá tốt, ngay lập tức liền trở nên không còn đẹp nữa.

“Mấy người các ngươi làm ăn cái gì kiểu gì? Sao lại không chuyên nghiệp như vậy?”

Hắn giống như lãnh đạo không hài lòng với cách làm việc của cấp dưới vậy, giáo huấn như đương nhiên.

Lư Vương xuýt chút nữa bị hắn giáo huấn.

“Cái gì, ngươi nói cái gì?”

“Ta là Ẩn Hoàng không sai chứ?”

Dực Vương đứng bên cạnh bĩu môi, khinh thường nói: “Thì làm sao?”

Cái Ẩn Hoàng đó của ngươi chỉ là hàm không, bọn ta từ trước đến nay chẳng hề xem trọng.

“Phải là được rồi, quan ấn của ta đâu?”

Khương Thành coi như điều đương nhiên đưa tay ra về phía bọn họ, còn nhân tiện chất vấn một câu.

“Ta thấy người khác đều có, tại sao ta lại không có?”

Mấy vị Thần Quân đưa mắt nhìn nhau, suýt chút nữa là bị tên nhóc này chọc cho cười rồi.

Ngươi mới giết Tiên quan không lâu trước đó, chưa trị tội ngươi ngươi đã nên thắp nhang cảm tạ rồi, ngược lại còn có mặt mũi tới hỏi bọn ta lấy quan ấn?

Ai cho ngươi can đảm với tự tin này vậy?

"Phẩm giai là phẩm giai, chức vị là chức vị, không có chức vị thì lấy đâu ra quan ấn?"

"Muốn có quan ấn, ngươi phải có bộ môn, có chức quan thực tế."

Thích Vương lạnh lùng chế giễu nói: "Trước kia đã nói rõ rồi, ngươi chỉ có hàm không, không có thực quyền, không hề giữ chức vụ gì ở bất cứ bộ môn nào của Thiên Cung, đương nhiên không có quan ấn."

"Mà Phân Lại Tư cũng đã có được ý chỉ, không thể phân cho ngươi bất kỳ chức quan nào, ngươi nên từ bỏ ý định này đi."

Thành ca nhíu mày nói: "Ta đường đường là Ẩn Hoàng, dù sao cũng phải có một tín vật thân phận để làm tin chứ, nếu không thì Thiên Cung há chẳng phải hổ thẹn sao?"

"Muốn có chức vị cũng không phải là không có cách, ngươi có thể tìm Thủ tịch Tiên quan của các Tư, bọn họ cũng có quyền trực tiếp tuyển người vào đó."

Dực Vương ở bên cạnh liền trở nên kỳ quái.

"Ngươi không phải là rất lợi hại sao, bất kể là Tư nào, chỉ cần ngươi có thể thành công đi vào, đều có thể lập tức có được chức vị thực quyền thật sự, đến lúc đó ngươi sẽ không còn là hàm không rồi."

"Dù gì phẩm giai Ẩn Hoàng này của ngươi đủ cao, bất cứ chức quan nào cũng đủ tư cách tương xứng."

"Chỉ sợ là không có ai bằng lòng chiêu mộ ngươi, ha ha ha!"

Thành ca sửng sốt: "Còn có loại thao tác này nữa?"

Thích Vương thản nhiên nói: "Lần trước Thu Vũ Tuyền không phải cũng được tuyển đi như vậy sao?"

Chương 1170: Mở lò luyện đan

Khương Thành nhớ lại một chút, phát hiện thật đúng là như vậy.

Lúc đó ở Tiếp Dẫn Tư, Thu Vũ Tuyền chỉ có giai vị Tiên quan ngũ phẩm.

Cụ thể nàng sẽ phân đến chức vị gì, cũng không trải qua sự sắp xếp của Phân Lại Tư bên kia.

Mà là một đám Đạo Tôn chạy đến, trình diễn tiết mục vừa xuất hiện đã cướp người, cuối cùng đưa nàng đến Kiếm Các.

Thành Ca suy nghĩ, dù sao thì mình cũng đã là Ẩn Hoàng, đã đủ tiếng nói.

Chức quan thì không quan trọng, quan trọng là muốn làm một cái quan ấn đủ phân lượng để chơi chơi, món đồ chơi trong kia Thiên Cung chính là thần binh lợi khí.

Hơn nữa còn là miễn phí, tội gì lại không cần.

Giống như Sát Phục ấn của Phong Lẫm Đạo Tôn lần trước, lợi hại biết bao nhiêu!

“Nhất định phải để Thủ tịch Tiên quan chủ động mời chào ta mới được?”

“Đó là đương nhiên, chỉ có Thủ tịch Tiên quan mới có quyền lực đó!”

Mỗi một bộ môn thì chỉ có một Thủ tịch Tiên quan, xem như lớn nhất.

Phẩm giai của bọn họ cũng không giống nhau.

Giống như bộ môn lớn mạnh như Chấp Luật Tư, Thủ tịch trực tiếp chính là đường đường Lư Vương Thần Quân, Tiên quan nhất phẩm.

Còn Thủ tịch của Thần Lôi Tư - Phạm Lôi Đạo Tôn lại là Tiên quan nhị phẩm.

Bởi vì Thần Lôi Tư không lớn như Chấp Luật Tư, nên đơn giản như vậy.

Những bộ môn tương tự như Vũ Tần Tư, Cầm Lạc Tư, Thủ tịch Tiên quan thậm chí chỉ có ngũ phẩm mà thôi.

Cũng không chờ Khương Thành mở miệng, Lư Vương đã nâng cằm lên, cười nhạo nói: "Đừng nghĩ tiến vào Chấp Luật Tư của ta, ta không có khả năng cần một con sâu làm rầu nồi canh như ngươi!"

Trong lòng Khương Thành thầm nói ngươi thật đúng là biết tự mình đa tình, vốn dĩ ca cũng không có ý muốn tiến vào Chấp Luật Tư.

Hơn nữa sau khi tiến vào, chức quan nhất định sẽ thấp hơn ngươi, mặt mũi ở chỗ nào?

Phạm Lôi Đạo Tôn của Thần Lôi Tư ở một bên cũng cười chế giễu.

"Ngươi muốn đến Thần Lôi Tư không?"

"Ta có thể phong ngươi làm một tiểu lại nâng chùy."

Chức vị nội bộ của Thần Lôi Tư rất đa dạng, tiểu lại nâng chùy là hạng thấp nhất, bình thường chỉ đảm nhiệm làm tạp dịch của phía dưới.

Đây rõ ràng chính là muốn làm nhục Khương Thành.

Thành Ca dùng ánh mắt giống như đang nhìn một tên ngốc nhìn hắn một cái.

Sau đó không thèm đếm xỉa đến hắn.

"Cái đó… Tiểu Hành, tiểu Nguyên, hai ngươi ai là Thủ tịch chủ quan của Thiên Đan Tư?"

"Nhanh chóng phong Ca làm một đại hiền giả hoặc là đại cố vấn gì đó."

Thái Hành Đạo Tôn và Dịch Nguyên Đạo Tôn suýt nữa đã không phản ứng lại.

Đây là đang gọi bọn ta sao?

Tiểu Hành, tiểu Nguyên?

Đây là cách xưng hô dễ thương gì vậy?

Những người khác ở bên cạnh, bao gồm cả Yên Dĩ và Nguyệt Chỉ, biểu cảm trên mặt của tất cả mọi người đều sắp sụp đổ

rồi.

Về phần Dịch Nguyên Đạo Tôn, sắc mặt của hắn còn khó coi hơn.

Hắn thậm chí còn không kịp cảm thấy tức giận, thay vào đó là vô cùng nghiêm túc mà tò mò hỏi: “Dựa vào quan hệ giữa ta và ngươi, ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ta sẽ phối hợp mời chào ngươi? Ai cho ngươi sự tự tin đó vậy?”

Ta hận không thể mang ngươi đi bầm thây vạn đoạn có được không?

Thành Ca không hề mạo phạm tới sự tự giác của hắn, ngược lại cười mỉm nói: “Không phải vừa rồi ngươi đã phối hợp với ta mấy lần sao, quen tay hay việc.”

“Trùng hợp ông nội nhà ngươi!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn hoàn toàn bị tên này đánh bại rồi.

“Nói rõ cho ngươi biết, có ta ở Thiên Đan Tư một ngày, ngươi nằm mơ cũng đừng hòng tiến vào!”

Dường như là chê như vậy vẫn chưa đủ, cuối cùng hắn còn bổ sung thêm một câu.

“Tiểu lại nhóm lửa của tầng dưới cùng, ngươi cũng đừng hòng làm!”

Thành Ca thở dài.

“Cho nên ngươi là Thủ tịch chủ quan của Thiên Đan Tư sao?”

“Không phải.”

“Vậy ngươi còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, thật sự là lãng phí cảm tình của Ca.”

Khương Thành lập tức cảm thấy hắn không có giá trị.

“Uổng công ta đặt kỳ vọng cao vào ngươi.”

Nhìn thấy hắn làm ra vẻ giống như bản thân mình đã phụ lòng hắn, Dịch Nguyên Đạo Tôn tức giận đến mức suýt nữa đã nghẹn lại.

Mà lúc này, Thái Hành Đạo Tôn cũng tỏ vẻ áy náy cười khổ một tiếng với Khương Thành.

“Ta cũng không phải là Thủ tịch chủ quan của Thiên Đan Tư, không có tư cách để mời chào ngươi.”

Hắn ngược lại vô cùng bằng lòng tuyển Thành Ca vào, sau đó hắn muốn chức vị gì thì sẽ để hắn làm chức vị đó.

Nhưng mà hắn không có quyền hạn đó.

Điều này khiến Thành Ca càng thêm thất vọng.

“Ngươi lăn lộn như thế nào vậy? Nhiều năm như vậy, ngay cả một cái Thủ tịch cũng không leo lên được?”

Tất cả Đế đan sư ở đây đều không còn sức để bốc phốt.

Sao ở trong miệng của ngươi, Thủ tịch Tiên quan lại giống như cỏ dại ở ven đường, bất cứ khi nào cũng đều có thể quơ được một bó to?

“Thật ra Thiên Đan Tư không có Thủ tịch Tiên quan.”

Thái Hành bất lực dang tay ra.

“Ta và Dịch Nguyên Đạo Tôn, cùng với Thiên Lâm Đạo Tôn, Bắc Hà Đạo Tôn của Tịnh Đan Lưu, bốn người đều là Đế đan sư bát phẩm, không ai có thể áp đảo được ai.”

“Cho nên Thiên Đan Tư cũng không có ai đủ tư cách để làm Thủ tịch Tiên quan, gặp chuyện thì đều do bốn người bọn ta cùng nhau quyết định, ba người đồng ý mới có thể thông qua.”

Rất hiển nhiên, chuyện mời chào Khương Thành là không có khả năng có ba người thông qua.

Dù sao thì Tịnh Đan Lưu và Cổ Đan Lưu cũng không phải là một phe phái, quan hệ cũng không tốt đẹp là bao.

Nhìn thấy không có ai thu nhận Khương chưởng môn, Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên ở bên cạnh cũng không thể xem tiếp được nữa.

Hai nữ xung phong đứng dậy.

“Khương đại ca, nếu không thì ta nói một câu với Thủ tịch chủ quan của Cầm Lạc Tư bọn ta, thử xem liệu có thể tìm cho ngươi một cái chức vị hay không?”

“Ta cũng thử nói một câu với Thủ tịch Vũ Tần Tư, ta còn khá thân với Thủ tịch của bọn ta…”

Khương Thành rất là bất lực.

Ca chưa có lưu lạc đến mức phải đi biểu diễn khiêu vũ, đánh đàn ca hát cho người khác nhé?

“Khụ, khỏi đi khỏi đi, tâm ý của các ngươi ta nhận được rồi.”

Cuộc nói chuyện vừa rồi của Thái Hành, khiến hắn cảm thấy có hứng thú với Thiên Đan Tư.

Nơi này vậy mà lại không có Thủ tịch Tiên quan.

Mà hôm nay Khương đại gia đã đến.

Đó há chẳng phải… Là vận mệnh sắp đặt sao!

“Ha ha ha ha!”

Dực Vương và Lư Vương phá lên cười.

“Ngươi hãy từ bỏ suy nghĩ này đi.”

“Đừng nói ngươi không muốn đến Cầm Lạc Tư và Vũ Tần Tư, cho dù ngươi có muốn, ngươi cũng không vào được.”

“Nói thật cho ngươi biết, mấy ngày trước bọn ta đã thông báo cho Thủ tịch chủ quan của các Tư, cho dù như thế nào cũng không được mời chào ngươi.”

“Hẳn cũng không có ai dám phạm phải sai lầm lớn nhất thiên hạ…”

“Chuyện đó cũng chưa chắc!”

Thái Hành Đạo Tôn đột nhiên nhảy ra.

Đón phải ánh mắt thâm trầm của mấy vị Thần Quân, vị Đế đan sư bát phẩm này vậy mà lại không hề sợ hãi.

Hắn trầm giọng nói: “Thiên Đan Tư bọn ta tiếp nhận cao thủ luyện đan trong khắp thiên hạ, nếu Khương chưởng môn ngươi có thể luyện ra Đế đan lục phẩm, còn có phẩm chất Tiên quan, vậy thì có thể ở lại Thiên Đan Tư mở lò luyện đan, không ai có thể ngăn được!”

Nghe thấy câu này, Khương Thành suýt nữa đã cười ra tiếng.

Sao ngươi không chịu nói sớm?

Chuyện luyện đan này, đối với Ca mà nói chỉ đơn giản giống như là ăn cơm uống nước thôi có được không?

Nhưng mà hắn còn chưa kịp đáp ứng, Dịch Nguyên Đạo Tôn và đám người Kim Phi Chính Hư ở phía đối diện đã cười vang lên.

“Ha ha ha ha, luyện ra Đế đan lục phẩm?”

“Thái Hành có phải ngươi điên rồi không? Chỉ dựa vào hắn?”

“Ngươi cho rằng Đế đan sư lục phẩm là cái gì?”

“Muốn ở Thiên Đan Tư chúng ta mở lò luyện đan, hắn còn chưa đủ tư cách!”

Phải biết rằng, có một số lượng rất lớn Tiên quan trong Thiên Đan Tư luyện ra Đế đan tứ phẩm cũng đã quá sức.

Trước mắt Thiên Đan Tư có khoảng một trăm nghìn Tiên quan.

Trong số hơn một trăm nghìn người này, có đến chín mươi chín nghìn người chỉ có thể làm trợ thủ cho người khác giống như Nguyệt Dao, Tư chức đều là phụ trợ và làm việc vặt.

Chỉ có những người tương tự như Bích Anh, Đế đan sư lục phẩm trở lên, mới có đủ tư cách tự mình mở lò luyện đan.

Có thể nghĩ, tiêu chuẩn này cao ra sao.

Đến ngay cả Thích Vương và Dực Vương cũng lắc đầu bật cười.

“Thật đúng là suy nghĩ viễn vông.”

“Nếu hắn là Đế đan sư lục phẩm, Gia Vương đạo trường đã sớm báo lên chúc mừng rồi.”

“Một trò hề!”

Chương 1171: Tiên lô khảo nghiệm

Ở Thiên Đan Tư mở lò luyện đan, có nghĩa là việc luyện đan đã đạt đến trình độ rất cao.

Đặt ở trước đây, xem như đã là cấp độ có thể khai tông lập phái.

Còn ở Thiên Đan Tư, chức vị này được xưng là Đan chủ.

Đan chủ cũng có phân chia cao thấp.

Măc dù Đế đan sư lục phẩm chỉ là Đan chủ thông thường thấp nhất, nhưng dưới trướng đã có thể có mấy chục tên Tiên quan chờ sai khiến, làm phụ trợ khi luyện đan.

Đụng trúng Đan chủ dễ nói chuyện, những Tiên quan phụ trợ này còn có thể được ban thưởng và chỉ bảo.

Còn đụng trúng loại người như Bích Anh, rất có thể sẽ trở thành nô tài tùy tiện bị ức hiếp.

Nếu Thành Ca có thể làm chức vị Đan chủ, vậy hắn cũng có thể có được một đám thuộc hạ.

Chẳng qua, mọi người đều không xem trọng hắn mà thôi.

Đến cả Thái Hành Đạo Tôn và đám người Thanh Hoán Chí Tôn, đều khuyên Ca bỏ đi ý nghĩ này.

“Khương chưởng môn, người ngoài muốn trở thành Đan chủ, khảo nghiệm sẽ không đơn giản.”

“Đúng, đó không phải là luyện đan bình thường, mà là mang theo sự mạo hiểm cực lớn.”

“Khảo hạch hai tầng là Thiên Đạo và căn nguyên đan, nguy hiểm đến cực điểm, ngay cả bọn ta cũng không dám lựa chọn phương thức này!”

“Một khi thất bại, nhẹ thì thương gân động cốt, nặng thì tổn hại căn cơ!”

“Lúc đầu bọn ta trở thành Đan chủ, đó là đi từng bước một tiến dần theo trình tự, thăng chức từ từ.”

“Ngươi… không muốn cân nhắc lại một chút sao?”

Bọn họ có lòng tin tuyệt đối vào thiên phú tu luyện và sức mạnh chiến đấu của Khương chưởng môn.

Nhưng mà luyện đan…

Đó hoàn toàn là một lĩnh vực khác.

Trước kia ở Cổ Tiên giới, bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy Thành Ca làm chút chuyện gì có dính dáng đến luyện đan.

Thái Hành Đạo Tôn có lòng tốt đề nghị.

“Hay là thì ngươi đến Thiên Khí Tư bên kia thử xem?”

Mấy người quen khác cũng đều phụ họa.

“Đúng đúng đúng, ta nhớ ra rồi, năm đó Khương chưởng môn có thể luyện ra tiên khí cửu giai, nổi danh Đại hội Giảng Đạo!”

“Luyện đan không được, nhưng lão nhân gia ngươi luyện khí nhất định không có vấn đề gì!”

“Nhiều năm trôi qua như vậy, dựa vào thiên phú luyện khí của ngươi, hiện tại nhất định có thể luyện ra đạo khí cao giai rồi nhỉ?”

“Ngươi đến Thiên Khí Tư thử xem, nhất định có thể thành công!”

Nhìn thấy bọn họ - những “người một nhà” này của Khương Thành cũng không hề tin hắn, đám người Dịch Nguyên Đạo Tôn và Kim Phi Chí Tôn ở phía đối diện cười ra tiếng.

“Làm cả nửa ngày vẫn là kẻ ngoài nghề.”

“Lấy đâu ra lòng tin?”

“Ha ha ha, để hắn lên, chúng ta có trò vui xem.”

Ngay cả Phạm Lôi Đạo Tôn của Thần Lôi Tư bên kia cũng bắt đầu kỳ quái theo.

“Có bản lĩnh thì ngươi lên đi!”

“Cơ hội nằm ngay trước mắt ngươi, lấy không được chức quan, đó chính là bởi vì bản thân ngươi vô dụng.”

Dịch Nguyên Đạo Tôn cười to: “Phạm Lôi đạo hữu, tiểu tử này nhát gan như chuột, cũng chỉ là nói ngoài miệng, làm sao dám thật sự xông vào khảo nghiệm kia?”

Phạm Lôi Đạo Tôn giống như tìm được tri âm, lập tức cùng hắn kẻ xướng người hoạ.

“Dịch Nguyên đạo hữu, Thiên Đan Tư các ngươi có lẽ là chỉ thu người tài, không thu rác rưởi nhỉ?”

“Đó là đương nhiên, chẳng qua là thấy tên tiểu tử này có giao tình với Cổ Đan Lưu, bọn ta mới có thể cho hắn cơ hội để được khảo hạch!”

“Ha ha ha ha, là cơ hội để bẽ mặt thì đúng hơn…”

Thành Ca nhìn thấy hai tên này giống như là gặp nhau muộn màng, cũng không có sức lực để bốc phốt, hai ngươi dứt khoát kết nghĩa huynh đệ ngay tại chỗ đi.

“Được rồi được rồi, nhanh bắt đầu đi.”

“Ca đây chờ lấy bí bảo miễn phí… À không, lấy đại ấn.”

Khóe miệng của Thích Vương và Dực Vương giật giật, ngươi vừa mới nói gì?

Sở dĩ ngươi để ý đến quan ấn này như vậy, chính là vì muốn làm bí bảo dùng để đánh nhau?

Quan ấn của Thiên Cung cao quý ra sao, tôn vinh ra sao, sau khi lấy được nó ai mà không nâng niu cẩn trọng, càng coi trọng hơn chính là thân phận và quyền hành mà nó tượng trưng.

Ai lại thật sự sử dụng thứ này như binh khí chiến đấu?

Tên này quả thực là kỳ cục!

“Tiểu tử, đừng trách bọn ta không nhắc nhở ngươi, khảo nghiệm này cũng không phải là trò đùa.”

Thích Vương lạnh lùng nói: “Nếu ngươi tự làm mình bị thương, thì cũng đừng trách bọn ta.”

Thành Ca phẩy tay, thờ ơ nói: “Chờ đến khi Ca thăng quan tiến tước, các ngươi phụ trách chúc mừng là được rồi, nhớ kĩ không được thiếu lễ vật chúc mừng.”

Mấy vị Thần Quân bị hắn chọc giận đến mức bật cười.

Con mẹ nó, sao ngươi có thể thích khoe khoang như vậy?

Còn chưa có Tiên quan nào khi nhậm chức, có đủ tư cách để được Thần Quân chúc mừng đâu.

Cho dù là Thủ tọa của các Tư cũng không đủ tư cách!

Dực Vương thật sự nhịn không được, nở nụ ngay cười kỳ quái.

“Được chứ, nếu ngươi thật sự có thể làm được, bọn ta chúc mừng ngươi thì có sao?”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, đoàn người cũng đã đi đến khu vực khảo nghiệm bên trong Thiên Đan Tư.

Xuất hiện ở trước mặt Khương Thành, là một tòa đan lô khổng lồ to lớn đến mức bất thường.

Đan lô to lớn cao vút tầng mây, khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều trông thật nhỏ bé.

Mà sự khác biệt với đan lô bình thường chính là, xung quanh đan lô to lớn này không hề có đan trận, hơn nữa bề ngoài có vẻ rất thô ráp, giống như là chưa từng được đánh bóng.

Nếu đến gần nhìn kỹ, thậm chí sẽ nghĩ nó là một ngôi sao nhỏ tương tự như đan lô.

“Đây là Tiên lô, là bảo địa do Thiên Đạo tạo ra.”

Thái Hành không có lòng tin với Khương chưởng môn, nhưng cũng không lay chuyển được ý muốn của hắn, chỉ có thể tận lực phổ cập tình huống cho hắn biết.

“Bảo địa do Thiên Đạo tạo ra?”

Ánh mắt của Thành Ca sáng lên: “Vậy đó chẳng phải là Thiên Đạo Chí Bảo?”

Nhớ năm đó những nơi giống như tam đại Long cốc, Thiên Kiếm sơn đều là bảo địa do Thiên Đạo tạo ra.

Những nơi này về sau cũng đều được chứng thật là Thiên Đạo Chí Bảo tạo ra.

“Không phải không phải!”

Thái Hành cười khổ lắc lắc đầu.

Những người khác cũng tỏ vẻ cạn lời.

Phải biết rằng sở dĩ Thập Thiên Đế có thể phát tài chính là bởi vì mười kiện Thiên Đạo Chí Bảo kia.

Nếu đây là Thiên Đạo Chí Bảo, đã sớm dẫn tới sự tranh đoạt điên cuồng của vô số người, làm sao có thể vẫn còn yên ổn ở lại đây?

“Tiên lô này không thể luyện đan, chỉ là nơi mà căn nguyên đan thỉnh thoảng dừng chân, cũng là nơi căn cơ do Thiên Đan Tư bọn ta sáng lập.”

“Ở bên trong Tiên lô lĩnh hội căn nguyên đan được ít nhiều gì đó, có thể trợ giúp để tăng lên trình độ luyện đan.”

“Nhưng bởi vì khoảng cách căn nguyên quá gần, không ai có thể thật sự xâm nhập đến trung tâm khu vực của Tiên lô.”

Mà ở đây, cũng trở thành nơi để khảo nghiệm Thiên Đạo và căn nguyên đan.

Bình thường Thiên Đan Tư cũng có một số trận thi đấu luyện đan, thông thường đều cử hành ở bên ngoài nơi này.

Lúc này, Dịch Nguyên Đạo Tôn bay đến đây.

Chỉ vào đan lô cực lớn kia, cười nhạo với Khương Thành nói: “Ngươi có nhìn thấy chín cái lỗ phía trên đan lô không?”

Thành ca nâng mắt nhìn một cái, quả thật có chín cái lỗ được xếp từ trên xuống dưới.

Nhìn có vẻ, giống như là chín cái hang động sâu thẳm.

Chỉ không rõ ý nghĩa cụ thể là gì.

“Chín cái lỗ này, đại biểu cho cấp độ Đế đan sư từ nhất phẩm đến cửu phẩm.”

“Chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm của lỗ thứ sáu, vậy thì có thể chứng minh ngươi là Đế đan sư lục phẩm, đến lúc đó ai cũng không thể ngăn cản ngươi ở Thiên Đan Tư mở điện thăng lô, trở thành Đan chủ!”

“Khảo nghiệm ở trong này, không tồn tại bất kì sự gian lận và mưu lợi nào!”

“Cho dù là Đại Đế cũng sẽ thừa nhận chức quan của ngươi.”

Trong mắt hắn nhìn Khương Thành, tràn đầy sự khiêu khích.

“Cơ hội nằm ngay trước mặt ngươi, chỉ xem ngươi có dám hay không.”

“Nếu như ngươi sợ rồi, muốn lâm trận bỏ chạy, bây giờ vẫn còn kịp, chẳng qua là sau này bị người khác chế nhạo thì đừng phản bác là được…”

Hắn nói như vậy, đơn giản chỉ vì muốn khích Khương chưởng môn mà thôi.

Dù sao thì nếu không thông qua khảo nghiệm này, thì sẽ gặp phải sự công kích của Thiên Đạo và căn nguyên đan.

Nhưng hắn vẫn còn chưa nói xong, thì Thành Ca đã xông vào lối vào thứ sáu kia.

Chương 1172: Cuộc so tài kỳ lạ

"Đây…"

"Sao hắn lại xông vào rồi?"

Đám người Thái Hành Đạo Tôn và Thanh Hoán Chí Tôn gấp đến mức nhảy dựng lên.

"Vẫn còn rất nhiều chỗ cần chú ý chưa kịp nói với hắn."

"Đúng vậy, tình huống bên trong cùng với phương thức khảo nghiệm, hắn cũng chưa biết nhỉ?"

Chỉ tiếc đã muộn rồi, Thành Ca cũng đã đi vào.

Những người ở bên ngoài như bọn họ muốn gọi hắn quay trở lại, cũng đã không còn kịp.

"Chuyện này phải làm thế nào đây…"

"Xong rồi xong rồi, khảo hạch vốn là vô cùng hung hiểm, lần này Khương chưởng môn thật sự phải xảy ra chuyện rồi."

Nghe thấy bọn họ nói như vậy, Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên đều không hiểu rõ tình huống giống vậy cũng nôn nóng theo.

"Trời ạ, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Khảo hạch này có thể dừng lại ở giữa chừng để làm lại không?"

Kim Phi Chí Tôn ở bên cạnh nghe thấy vậy thì không ngừng cười nhạo.

"Các ngươi thật đúng là suy nghĩ viển vông, một khi Tiên lô này mở ra, căn bản không chịu sự khống chế của người ngoài như chúng ta."

"Chờ nhặt xác cho hắn đi!"

"Ha ha ha…"

Dịch Nguyên Đạo Tôn cũng đã cười ra tiếng.

Bình thường loại Tiên nữ cấp thấp tương tự như Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên, hắn thậm chí còn không thèm nhìn thẳng một cái.

Nhưng lần này có lẽ là liên tưởng đến kết cục bi thảm kế tiếp của Khương Thành, tâm trạng của hắn cũng đặc biệt tốt, thậm chí có kiên nhẫn phổ cập cho các nàng một chút .

“Nếu có thể thông qua khảo nghiệm này, thì sẽ không sao.”

“Nhưng nếu không thông qua, sẽ phải nghênh đón sự trừng phạt của Thiên Đạo.”

“Hơn nữa biểu hiện càng kém, sự công kích của Thiên Đạo sẽ càng mạnh, trừng phạt cũng càng lợi hại.”

“Tiểu tử đó đơn thuần chỉ là một tay mơ luyện đan, biểu hiện của hắn nhất định sẽ chọc giận Thiên Đạo, rất có khả năng sẽ bị xóa sổ trực tiếp!”

“Chậc chậc chậc, đây thật đúng là tự tạo nghiệt không thể sống!”

Phạm Lôi Đạo Tôn của Thần Lôi Tư còn ở đó cố ý tỏ vẻ tiếc nuối.

“Để hắn chết thoải mái như vậy, xem như đã hời cho hắn.”

Còn đám người Thích Vương và Dực Vương cũng không hẹn mà cùng liếc mắt lẫn nhau một cái.

Hai bên đều có thể nhìn thấy sự mừng thầm trong mắt của nhau.

Sau đó, trịnh trọng và nghiêm túc nhìn về phía Yên Dĩ.

“Nếu Khương Thành chết ở trong khảo nghiệm của Tiên lô, vậy cũng không tính là do Thiên Cung bọn ta giết chết hắn.”

“Đây là do bản thân hắn cương quyết muốn đi vào, xem như tự sát, không trách được bất kì ai trong số bọn ta.”

“Đến lúc đó ước định với các ngươi sẽ không còn hiệu lực, xem như hòa.”

Bọn họ đã sớm biết Khương Thành không có Thiên Tâm, nhất định không thắng được Tà Tiên giới.

Kết quả như vậy, ngược lại chính là kết quả mà bọn hắn muốn nhìn thấy.

Yên Dĩ há há miệng, muốn phản bác một chút.

Nhưng nghĩ lại thật đúng là không phản bác được.

Đây quả thật không phải là Thiên Cung mưu hại Khương Thành, mà là do bản thân hắn nhất quyết muốn đi vào.

Vả lại nàng không biết Thành Ca không có Thiên Tâm, vốn là không nắm chắc chiến thắng.

Bọn họ ở đây thảo luận, Thành Ca ở bên trong đã tiến vào trong Tiên lô, bắt đầu khảo nghiệm của chính mình.

Nhìn từ bên ngoài, đây cũng chính là một đan lô khổng lồ đã được phóng to lên hàng chục triệu lần.

Mỗi lỗ cũng không tính là quá lớn.

Nhưng mà sau khi tiến vào trong đó, lại giống như tiến vào một cái tiểu thế giới hoàn toàn mới.

Đưa mắt nhìn xung quanh, rộng lớn vô biên.

Xuất hiện ở trước mặt hắn, chỉ là hai tòa cao đài, trên đài có hai bộ đan lô đan trận bình thường.

Cả thế giới, cũng chỉ có phạm vi của hai nơi này là có được ánh sáng.

Ngoài ra, chính là bóng tối vô tận.

Khi vừa tiến vào nơi này, Khương Thành đã phát hiện ra bản thân không thể cảm nhận được những căn nguyên khác, thậm chí ngay cả căn nguyên băng cũng không ngoại lệ.

Thứ duy nhất có thể cảm nhận được chính là hơi thở căn nguyên đan nồng đậm hơn vô số lần so với bình thường.

Phía trên đỉnh đầu, còn có Thiên Đạo - “người quen” của hắn đang yên lặng quan sát hiện trường, giống như một tên trọng tài lạnh lùng.

Khương Thành còn có huyền văn, nhưng dưới sự áp chế của Thiên Đạo, hắn phát hiện ở đây đến ngay cả huyền văn hắn cũng không thể tế ra.

Không còn cách nào khác, hiện tại hắn chỉ mới là Đế cảnh cửu trọng, cấp độ của Thiên Đạo cao hơn nhiều so với hắn.

Tiên khí hắn mang theo bên mình cũng ảm đạm xuống, giống như đống sắt bình thường.

Thậm chí đến cả nhẫn trữ vật cũng bị Thiên Đạo tạm thời phong bế lại, không thể liên kết đến bất kì vật nào bên trong.

Đây là cuộc khảo nghiệm của Tiên lô, quả thật là công bằng công chính tuyệt đối.

Khi hắn xuất hiện ở trước mặt đan lô, hai cái đan lô phát sáng lên cùng lúc, chính thức khởi động.

Ngay sau đó, trong hư không xuất hiện một cái hư ảnh đan dược cực to.

Khương Thành sở hữu hệ thống luyện đan thuật thập nhị cấp, vừa hay có thể luyện chế ra Đế đan lục phẩm.

Cũng bởi vì vậy, hắn có được tất cả các kiến thức để luyện đan từ cấp Đế đan lục phẩm trở xuống.

Liếc mắt một cái thì đã nhìn ra hư ảnh của đan dược kia chính là Kim Tủy Đan Lục Dương, một loại của Đế đan lục phẩm.

Tiếp sau đó, trước mặt hắn xuất hiện một đống tiên dược và linh tài.

Khoảng chừng hơn ba nghìn loại, tất cả đều là tài liệu để luyện chế Kim Tủy Đan Lục Dương.

Khương Thành nhìn sơ qua một cái, số tài liệu này gần như đủ để luyện chế hai lần.

“Những tài liệu này vậy mà lại là thật?”

“Không phải là mô phỏng ra sao?”

Hắn có chút ngạc nhiên.

Những tài liệu này là do Thiên Đạo chuẩn bị, dù sao thì cả Nguyên Tiên giới đều nằm trong tay Thiên Đạo, đương nhiên có thể cung cấp tất cả tài liệu.

Nhưng nếu quả thật là như vậy, vậy chẳng phải có nghĩa là chỉ cần tiến vào Tiên lô luyện đan, là có thể sử dụng miễn phí

những tài liệu ở trong đây, không cần tốn công mà vẫn có được đan dược?

“Trên đời còn có chuyện hời như vậy?”

Hắn trái lại đã nghĩ sai rồi.

Đan dược ở trong Tiên lô luyện chế ra, là không thể sử dụng.

Chỉ cần lấy ra thì sẽ tiêu tan ở trong thiên địa, quy trở về Thiên Đạo một lần nữa, cuối cùng sẽ trả về cho Nguyên Tiên giới.

Nếu những người ở bên ngoài biết suy nghĩ lúc này của hắn, nhất định sẽ vô cùng cạn lời.

Lão huynh, hiện tại ngươi đang tiến hành một khảo nghiệm vô cùng hung hiểm, có thể nghiêm túc một chút hay không.

Cũng đã đến thời khắc mấu chốt như vậy rồi, ngươi vậy mà còn đang suy nghĩ làm sao để lấy không tài liệu của Thiên Đạo?

Mà lúc này, khảo nghiệm cũng đã chính thức bắt đầu.

Đan lô ở phía đối diện khởi động cùng lúc, cũng phát sáng lên, hấp dẫn ánh mắt của Thành Ca.

Hắn phát hiện bên kia rõ ràng không có một bóng người, nhưng tài liệu lại từng kiện từng kiện bay tới giữa không trung, sau đó như yến bay về rừng mà bay vào bên trong đan lô.

Cùng lúc đó, những dãy đan trận bên kia cũng lần lượt sáng lên, tỏ vẻ vô cùng kỳ dị.

“Chuyện ma quái à?”

Khóe miệng của Ca giật giật, hận không thể bay qua xem thử.

Đáng tiếc ở trong này có Thiên Đạo làm trọng tài, trước mắt hắn chỉ có thể hoạt động trong khu vực của mình.

Hắn không hề biết, đây là phương thức của khảo nghiệm Tiên lô.

Đối diện luyện đan chính là căn nguyên đan.

Trong loại khảo hạch này, căn nguyên đan sẽ thể hiện ra đúng tất cả trình độ của một Đế đan sư lục phẩm bình thường, làm từng bước để luyện chế ra đan dược chỉ định.

Đề khảo hạch lần này của bọn họ là Kim Tủy Đan Lục Dương.

Căn nguyên đan luyện xong ải đan dược này cần ba trăm năm.

Vào một giây cuối cùng của ba trăm năm, căn nguyên đan sẽ vừa hay luyện ra một lò đan này.

Tốc độ này không tính là quá nhanh, có vài Đế đan sư lục phẩm thiên tài luyện ra lò đan này, chỉ cần hơn một trăm năm, thậm chí chỉ vài chục năm.

Nhưng mà căn nguyên đan có một ưu thế, đó chính là nó nhất định sẽ không thất bại.

Chuyện Khương Thành cần làm, chính là phải thắng được căn nguyên đan.

Tài liệu có hai phần, có nghĩa là hắn chỉ được phép thất bại một lần.

Trước khi căn nguyên luyện ra, hắn phải thành công luyện ra một lò Kim Tủy Đan Lục Dương.

Làm được đến bước này, cho thấy hắn đã thông qua khảo nghiệm của căn nguyên đan.

Sẽ trở thành Đế đan sư lục phẩm đã trải qua sự chứng thực của căn nguyên!

Phải biết rằng, trên đời này Đế đan sư có nhiều vô kể.

Từ nhất phẩm đến ngũ, lục, thất, bát phẩm không phải là ít, nhưng phẩm cấp luyện đan thuật của những người này hoặc là nhận được sự thừa nhận của những người xung quanh, hoặc là sự nhận định của Thiên Đan Tư hay là một số hiệp hội luyện đan ở phía dưới.

Đế đan sư có thể được căn nguyên đích thân chứng nhận phẩm cấp luyện đan thuật của mình, cả Nguyên Tiên giới không vượt qua mười người.

Chương 1173: Chứng nhận của căn nguyên đan

Có thể được căn nguyên đan chứng nhận, là niềm vinh quang cực cao của Đế đan sư.

Dù cho hắn chỉ là một Đế đan sư ngũ phẩm, lục phẩm, đi ra ngoài cũng sẽ có thể diện hơn hẳn các Đế đan sư cùng giai khác, có thể có được cả một đống ánh mắt kính phục.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì người có thể làm được chuyện thế này quá ít.

Hoặc là nói, người dám để cho căn nguyên đan đến chứng thực bản thân mình quá ít.

Khi khảo nghiệm thua căn nguyên đan, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thiên Đạo sẽ căn cứ vào biểu hiện khi thất bại để đưa ra các mức độ trừng phạt khác nhau, chẳng hạn như là làm lố giờ, như là trình tự thất bại, như là xảy ra sơ suất ở giữa.

Nếu biểu hiện tệ đến quá mức thái quá, hoàn toàn là một tay mơ, thậm chí sẽ bị Thiên Đạo trực tiếp xóa sổ.

Cái giá phải trả này ai sẽ bằng lòng chấp nhận?

Ví dụ như Bích Anh, Đế đan lục phẩm mà mấy năm nay hắn luyện chế ra, ít nhất cũng có mấy nghìn lò, am hiểu hơn mấy chục loại Đế đan lục phẩm.

Hắn tuyệt đối là một Đế đan sư lục phẩm chính cống, được công nhận, không hề giả mạo.

Nhưng muốn bảo hắn vào trong Tiên lô này, tham gia khảo nghiệm Đế đan sư lục phẩm một lát, hắn tuyệt đối sẽ lắc đầu cự tuyệt, kẻ nào thích đi thì đi.

Đế đan lục phẩm có hàng nghìn hàng vạn loại, khảo hạch của căn nguyên đan là chuyện hên xui.

Ai dám cam đoan đề khảo nghiệm của bản thân mình, vừa hay đúng nằm trong phạm vi biết luyện chế của bản thân?

Rút trúng đề không biết, thì có thể tuyên bố thất bại trước tiên.

Hơn nữa lúc luyện đan thường ngày, thất bại là một chuyện rất bình thường, xác xuất thành công của Đế đan lục phẩm bình thường cũng chỉ có ba mươi phần trăm.

Còn khi khảo nghiệm, chỉ có một cơ hội duy nhất để thất bại và làm lại.

Bởi vì những nguyên nhân này, cho dù là những Đế đan sư lục phẩm thâm niên, cũng không dám tham gia khảo nghiệm Tiên lô này.

Nhưng một khi đã thông qua khảo nghiệm, phẩm cấp được căn nguyên chứng nhận, đương nhiên cũng sẽ có được sự tôn kính của các luyện đan sư khác.

Suy cho cùng thì đó không chỉ mang ý nghĩa trình độ luyện đan cực cao, mà còn đại biểu cho lòng dũng cảm vượt xa người thường!

Đối với loại người này, Thiên Đan Tư phải đưa chức vị Đan chủ cho hắn vô điều kiện, cho dù kẻ nào cũng không được ngăn trở.

Chỉ là Khương Thành lúc này, không hề biết những bối cảnh và nội tình này.

Nếu hắn biết, có lẽ sẽ nghiêm túc một chút.

Nếu người khác tiến vào đây, nhất định sẽ tranh thủ từng phút từng giây bận bịu túi bụi, sợ sẽ vượt quá thời gian mà thất bại.

Còn Ca này, vẫn còn đang hăng hái bừng bừng nhìn những tiên dược và linh tài ở phía đối diện tự động bay vào đan lô, trong miệng phát ra âm thanh tấm tắc.

“Ôi vãi, thật đúng là kỳ diệu!”

“Mỗi một bước đều tinh tế không loạn, giống như máy móc điều khiển, có chút thú vị.”

Sau khi nhìn khoảng năm phút, hắn mới cảm thấy có chút chán.

Sau đó mới mở hệ thống ra, thu tất cả các tài liệu ở trước mặt vào không gian hệ thống.

Hắn không muốn thở hổn hển luyện mấy chục năm.

Thiên Đạo có lợi hại hơn nữa, cũng không phong tỏa được hệ thống của hắn.

Sau đó, hắn mở ra giao diện của hệ thống luyện đan.

Nhấp đến Đế đan lục phẩm, lựa chọn Kim Tủy Đan Lục Dương, sau đó nhấp vào chỗ bắt đầu luyện chế.

Soạt soạt!

Thanh tiến độ nhấp nháy hai lần, hai lò Đế đan lục phẩm cứ như vậy mà đã luyện xong.

Nhìn thấy chín bình Kim Tủy Đan Lục Dương thành phẩm nằm ở trong kho của hệ thống, Ca cảm thấy một tia cô đơn lạnh lẽo.

Đó là sự cô đơn lạnh lẽo thuộc về cao thủ.

Hắn lấy ra tất cả hơn hai trăm viên Kim Tủy Đan Lục Dương thành phẩm từ không gian hệ thống, đặt ở bên ngoài.

Sau đó, thao tác của "không người luyện đan" ở đối diện kia đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì khảo hạch đến đây thì đã kết thúc.

Khương Thành lợi dụng tài liệu do Thiên Đạo cung cấp, thành công "luyện ra" Đế đan lục phẩm mà đề khảo hạch quy định, hơn nữa còn nhanh hơn so với căn nguyên đan.

Cho nên hắn thắng.

Cho dù đan trận của hắn cũng chưa mở, đan lô cũng chưa sử dụng, hoàn toàn chưa trải qua bất kì trình tự luyện đan bình thường nào… Kỳ thật chính là gian lận.

Nhưng Thiên Đạo sẽ không quản những chuyện này.

Thiên Đạo đã phong tỏa nhẫn trữ vật, cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài, ngăn cách tất cả các quy tắc căn nguyên khác, chẳng khác nào không có khả năng gian lận.

Dưới loại tình huống này, Khương Thành vẫn có thể luyện ra Kim Tủy Đan Lục Dương từ tài liệu quy định, xem như hắn đã thành công rồi.

"y, quá đơn giản."

Mặc dù xung quanh không có người nào khác, nhưng ham muốn làm màu của Ca vẫn không thể dừng lại.

Vậy mà lại bắt đầu chế giễu căn nguyên đan ở phía đối diện.

"Căn nguyên đan, ngươi làm cũng rề rà quá, ca đã nhường ngươi mấy phút rồi, ngươi còn không biết trọng dụng."

Mà lúc này ở bên ngoài, mọi người vẫn còn đang nghị luận sôi nổi.

Đám người Thái Hành và Thanh Hoán gấp đến mức xoay vòng vòng.

Nếu Khương chưởng môn thật sự là tay mơ, vậy thì rất có thể sẽ bị xóa sổ.

"Cho dù lão nhân gia hắn có mạnh hơn nữa, cũng khó có thể chống lại Thiên Đạo nhỉ?"

Khuyết Linh Chí Tôn sờ sờ cằm, đột nhiên nghĩ tới một chi tiết.

"Chuyện này cũng không chắc, các ngươi đã quên rồi sao, năm đó Tiên mẫu đã không thể giết chết hắn, không chừng lần này…"

Trái ngược với bọn họ, Lưu Duyên xem như là người duy nhất có lòng tin với Thành Ca.

Hắn cũng đã nghĩ đến một chi tiết.

Năm đó ở Trung Tiên giới, sau khi tiến vào ngộ đạo Tiên Thụ, hắn đi qua cửa thứ ba thì đã không còn sức lực đi tiếp.

Sau đó dựa theo lời nói của đám người Tịch Vân và Tiêu Hỗn, bọn họ gặp phải một cửa là luyện đan, lúc đó Khương chưởng môn đã luyện ra tiên đan bát phẩm tại cửa đó, có thể nói là vô cùng thần kỳ!

Đó chính là Trung Tiên giới, nơi Thiên Hoa Bản chỉ mới là Tiên Vương.

Lúc đó bản thân Lưu Duyên cũng mới chỉ là Tiên đan sư thất phẩm.

"Năm đó ở Cổ Tiên giới Khương chưởng môn chính là một Tiên dược sư ẩn thân, phẩm giai rất cao… Lần này hắn nhất định vẫn có thể tạo ra kỳ tích!"

Hắn nhìn chằm chằm vào lối vào thứ sáu kia, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

Chỉ là sau khi những lời này của hắn bị những người khác nghe được, đã dẫn đến một loạt tiếng cười vang.

“Ha ha ha ha, Tiên dược sư ẩn thân, chẳng lẽ ngươi lão phu cười chết sao?”

Dịch Nguyên Đạo Tôn vui ơi là vui.

“Tiên dược sư thì là Tiên dược sư, còn ẩn thân?”

Đám người Kim Phi và Chính Hư cũng cười nhạo không thôi.

“Nếu thật sự có phẩm giai rất cao, thì đã sớm nổi tiếng gần xa, muốn ẩn cũng ẩn không được!”

“Hơn nữa, đây đã không còn là một mẫu ba phần đất của Cổ Tiên giới các ngươi, hiện giờ đã là thời đại Đế đan!”

“Tiên đan sư là cái rắm!”

Phạm Lôi Đạo Tôn của Thần Lôi Tư thở dài.

“Đáng tiếc, còn phải chờ mấy trăm năm nữa mới có thể chờ được tin hắn chết rồi.”

Dịch Nguyên Đạo Tôn cười trên nỗi đau của người khác nói: “Chuyện đó cũng không chắc.”

“Nếu hắn biểu hiện quá kém, sớm thất bại hai lần, vậy Thiên Đạo sẽ phán định kết quả trước thời hạn.”

Phạm Lôi Đạo Tôn nghe vậy thì hớn hở ra mặt.

“Ha ha, vậy thì chúng ta cứ ngẩng đầu chờ đợi đi!”

Bọn họ hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của đám người Thái Hành và Lưu Duyên, chẳng kiêng nể gì mà chỉ chờ mong Khương Thành chết đi.

Còn đám Thần Quân Thích Vương và Dực Vương ở một bên cũng không lên tiếng, cũng đang chờ đợi một khắc khi Khương Thành thất bại.

Chính vào lúc này, lối vào thứ sáu ở phía trên đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng màu vàng.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài lối vào.

“Kết thúc rồi?”

“Nhanh như vậy thì đã kết thúc rồi?” Phạm Lôi Đạo Tôn ngạc nhiên.

Rất nhiều Tiên quan đi theo Thần Lôi Tư đến đây đều đánh trống reo hò chế giễu.

“Ha ha ha, tiểu tử này thất bại còn nhanh hơn cả dự đoán của chúng ta!”

“Mới mất có bao lâu? Khoảng thời gian ngắn như vậy, đan trận cũng chưa khởi động xong nhỉ?”

“Nhưng mà sao hắn vẫn còn sống?”

“Thất bại nhanh như vậy, có thể nói là rối tinh rối mù, Thiên Đạo vậy mà lại không xóa sổ hắn?”

“Chuyện này cũng thật bất công, dựa vào cái gì hắn vẫn còn sống?”

Nhưng mà lần này, “đồng đội” của bọn họ là đám đan sư Dịch Đan Lưu vẫn chưa lên tiếng.

Chương 1174: Còn chưa phát lực

Đám người Dịch Đan Lưu này quả thực rất hận Khương Thành, chỉ mong sao hắn chết đi.

Nhưng bọn hắn đồng thời cũng là “nhân sĩ chuyên nghiệp” của giới luyện đan.

Đám người này đã cảm nhận được ký hiệu đặc thù trên người Khương Thành từ giây phút đầu tiên.

Đó là ký hiệu của căn nguyên đan, vô hình vô chất, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Ý nghĩa đại biểu cũng rất đơn giản - căn nguyên đan thừa nhận tên này là Đế đan sư lục phẩm!

“Chuyện này… Chuyện này sao có thể?”

“Hắn vậy mà lại có được sự chứng nhận của căn nguyên đan?”

“Vậy có nghĩa, hắn đã thông qua khảo nghiệm Tiên lô?”

Tròng mắt của Dịch Nguyên Đạo Tôn suýt nữa đã lồi ra ngoài.

“Chuyện này không có khả năng!”

Hắn nghi ngờ liệu có phải bản thân đã nhìn lầm rồi hay không.

Suy cho cùng mặc dù hắn là Đế đan sư bát phẩm, nhưng hắn vẫn chưa từng được căn nguyên chứng thực.

Kẻ này vừa nãy còn bị hắn khinh thường gọi là tay mơ, làm sao có thể làm được chuyện này?

Nhưng mà bất kể hắn dụi mắt mấy lần, thay đổi góc độ mấy lần, kết quả nhìn thấy cũng đều giống nhau.

Ký hiệu của căn nguyên đan, những người khác không nhận ra, nhưng những Đế đan sư chủ tu quy tắc đan như bọn hắn thì có thể dễ dàng phân biệt, căn bản không tồn tại đồ giả.

"Ôi vãi ôi vãi!"

"Đế đan sư lục phẩm được căn nguyên chứng nhận!"

Đám người Thái Hành Đạo Tôn và Thanh Hoán Chí Tôn vui mừng khôn xiết, vội vàng đi lên đón.

"Không hổ là Khương chưởng môn!"

"Lợi hại lợi hại, hóa ra những gì Lưu Duyên nói là sự thật, ngươi thật đúng là một Đế đan sư ẩn thân thâm tàng bất lộ!"

"Thật không thể tưởng tượng nổi."

"Ta còn không dám để cho căn nguyên chứng thực cấp bậc luyện đan."

"Nếu không thì làm sao có thể là Khương chưởng môn chứ?"

"Đúng vậy, sáng tạo kỳ tích đối với lão nhân gia hắn mà nói, chính là đơn giản giống như ăn cơm uống nước."

Lưu Duyên vô cùng đắc ý, đến mức giống như hắn mới là đương sự vậy.

Thậm chí còn cố ý nhảy đến trước mặt đám người Dịch Nguyên Đạo Tôn và Phạm Lôi Đạo Tôn.

"Ha ha, vừa rồi có vài người nói cái gì?"

"Cổ Tiên giới hết thời rồi?"

"Tiên đan sư là cái rắm?"

"Hiện tại nói như thế nào đây?"

Đám người đó nghe thấy lời này, trên mặt làm sao có thể yên được.

“Không phải chỉ là Đế đan sư lục phẩm sao?”

Lưu Duyên nở nụ cười: “Đính chính một chút, đây là Đế đan sư lục phẩm trải qua chứng nhận của căn nguyên!”

Kim Phi và Chính Hư ra vẻ khinh thường.

“Bọn ta là thất phẩm đây, một lục phẩm nhỏ nhoi có cái gì đáng để đắc ý?”

Lưu Duyên liếc nhìn hai người một cái, nhắc nhở lại một lần nữa nói: “Đẳng cấp của người ta đã được căn nguyên chứng nhận, các ngươi đã được chứng nhận sao?”

Sắc mặt của mọi người cứng lại.

Đẳng cấp luyện đan thuật của bọn họ đúng thật là không có sự chứng nhận của căn nguyên.

Suy cho cùng thì cộng thêm Khương Thành, trước mắt cả Nguyên Tiên giới cũng chỉ có chín người đã thông qua chứng thực của căn nguyên đan.

Trong số những người này, có năm người thông qua chứng nhận chỉ là dưới ngũ phẩm.

Không phải trình độ luyện đan của bọn họ thấp, mà bởi vì khả năng thông qua được cấp thấp thì cao hơn chút.

So sánh như vậy, càng hiện ra trình độ chứng nhận quý giá khó có được của Khương Thành.

Dịch Nguyên Đạo Tôn không thể không tự mình đáp trả kết cục.

“Căn nguyên chứng nhận có gì ghê gớm chứ, chẳng lẽ lục phẩm được chứng nhận rồi thì có thể luyện ra đế đan thất phẩm sao?”

Hắn bĩu môi.

“Chẳng qua cũng chỉ là cái hư danh mà thôi, không hề có ý nghĩa gì.”

Lưu Duyên cười mỉm nói: “Căn nguyên chứng nhận thì không có gì ghê gớm cả, ít nhất các ngươi không có.”

Hắn lấy “căn nguyên chứng nhận” ra làm vũ khí, mặc kệ các ngươi nói cái gì, thì đều sử dụng cái này.

Dịch Đan Lưu và người của Thần Lôi Tư bị chọc giận đến mức trên mặt khó chịu vô cùng.

Nhất là Phạm Lôi Đạo Tôn, thật sự đã có chút nghi ngờ cuộc đời.

“Dịch Nguyên đạo huynh, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Không phải nói Tiên lô khảo hạch này vô cùng hung hiểm, còn vô cùng gian nan sao?”

Hắn đường đường là Thủ tọa của Thần Lôi Tư thật sự rất bận rộn, sở dĩ còn chờ ở đây, chính là bởi vì muốn xem Khương Thành chết như thế nào.

Kết quả sau khi tiểu tử này đi ra chẳng những không chết, ngược lại còn có được vinh quang có vẻ rất đỉnh.

Chuyện này khiến hắn khó chịu giống như là ăn phải ruồi nhặng.

“Không phải ngươi nói hắn là tay mơ, chắc chắn phải chết sao?”

Vấn đề này, Thích Vương, Lư Vương, Dực Vương mặt đầy dại ra ở cách đó không xa cũng rất muốn hỏi.

Chứng nhận của căn nguyên đan có ý nghĩa gì, những Thần Quân như bọn hắn vô cùng rõ ràng.

Nói thật, ý nghĩa này không hề kém hơn việc Thu Vũ Tuyền thông qua bí cảnh Đăng Thiên lần đó.

Một khi truyền ra, Khương Thành cũng sẽ dương danh cả Nguyên Tiên giới.

Dù sao thì trước hắn cũng chỉ có tám người có được chứng nhận của căn nguyên đan.

Vốn dĩ bản thân Khương chưởng môn còn không có mấy cảm giác.

Sau khi đi ra sau được những người khác khen ngợi long trọng như vậy, lại mở hệ thống ra nhìn một chút giá trị thanh danh, nhìn một chút mức độ kinh sợ của mấy Thần Quân và Đạo Tôn, lúc này mới phát hiện hóa ra mình đã làm được một chuyện rất lợi hại.

y, thật sự là quá cô đơn lạnh lẽo rồi.

Chỉ là hệ thống luyện đan thuật lả tả mấy lần như vậy, còn chưa đến một giây.

Nhẹ nhàng bâng quơ, thuận tay mà làm.

Đừng nói là một phần trăm công lực, ngay cả không chấm không một phần trăm công lực cũng chưa dùng đến.

Kết quả đám người này đã bị sốc thành như vậy?

Ca cũng chưa phát lực gì hết, bọn họ đã nằm sấp xuống rồi.

Chuyện này khiến người khác làm sao chịu nổi?

Xem ra sau này khi làm màu phải kiềm chế một chút, không thể quá dùng sức, để tránh cho tim của bọn họ chịu không nổi.

Trong lòng hắn vừa dự tính những suy nghĩ khó hiểu này, vừa cười tủm tỉm đi đến trước mặt mấy Thần Quân.

“Bây giờ còn có gì để nói?”

“Đến lúc thực hiện lời hứa vừa nãy của các ngươi rồi nhỉ?”

“Lời hứa gì?”

Đám người Thích Vương và Lư Vương còn đang khó chịu.

Không phải nói tên tiểu tử này tự tìm đường chết, chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì sao?

Sao Tiên lô này lại chẳng ra làm sao vậy?

“Ngươi nói lời hứa gì?”

Thành Ca thu lại dáng vẻ tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta thông qua khảo nghiệm Tiên lô này, chứng thực Đế đan sư lục phẩm, vậy hiện tại ta đã có đủ tư cách để làm Đan chủ.”

Hắn chậm rãi nhìn quét qua mấy Thần Quân này một cái.

“Không có sai nhỉ?”

Dực Vương thật sự không nhìn được tên này kiêu ngạo, tức giận cắn chặt răng.

“Thì đã sao?”

“Ngươi nói sao? Ta tân quan nhậm chức, các ngươi phải chúc mừng ta!”

Khương Thành thét to một tiếng, nhắc nhở mọi người nhìn qua bên này.

Biểu cảm của Dực Vương lập tức càng thêm khó chịu.

Còn Thích Vương Lư Vương ở một bên cũng không tốt hơn là bao.

Bắt đầu từ ngày biết được Khương Thành không có Thiên Tâm, bọn họ đối với tên này cũng chỉ còn lại ấn tượng tiêu cực.

Làm sao có thể nguyện ý chúc mừng tên tiểu tử này?

Nhưng dưới sự quan sát lặng lẽ của mọi người, bọn hắn cũng không tiện đổi ý.

Mấy vị Thần Quân chỉ có thể mang theo vẻ mặt lạnh nhạt chắp chắp tay về hướng bên này.

“Chúc mừng ngươi thông qua Tiên lô khảo hạch.”

“Chúc mừng ngươi có được tư cách mở lò luyện đan ở Thiên Đan Tư.”

Cứ như vậy mà chúc mừng tùy tiện qua loa một chút, sau đó mấy người đều lần lượt quay mặt đi.

Bởi vì bọn họ lo lắng nếu nhìn nhiều thêm một cái, cũng sẽ nhịn không được mà tiêu diệt tên này.

Nhưng mà nhiêu đây cũng đã đủ chấn động rồi.

Có Tiên quan nào khi nhậm chức, có thể được đích thân Thần Quân chúc mừng chứ?

Thể diện lập tức tăng lên, quả thực giống như đã mạ một lớp vàng có được không?

Chỉ là, Thành Ca không hề hài lòng.

“Vẫn còn nữa?”

“Còn cái gì?” Giọng điệu của Thích Vương trở nên ác liệt.

Khương Thành chà xát ngón tay hướng về phía hắn và mấy vị Thần Quân khác.

“Lúc trước ta đã nói rõ rồi, chúc mừng ta nhậm chức, còn phải có lễ vật chúc mừng!”

Chương 1175: âm Dương Thần Vũ

Thích Vương tức giận đến mức suýt nữa đã ngất xỉu.

Chúc mừng ngươi, đã là chuyện làm trái lương tâm rồi.

Ngươi còn đòi ta lễ vật chúc mừng?

Nhưng mà nghĩ đến lúc trước đúng thật là đã thuận miệng đáp ứng một câu như vậy.

Hơn nữa hiện tại ở đây còn có hơn một nghìn người cường thế vây xem, nuốt lời thì quá có hại đến hình tượng của Thần Quân.

Cuối cùng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi móc móc ở trong nhẫn trữ vật.

Móc ra một chiếc lông vũ hình quạt nửa trắng nửa đen.

Lông vũ này nhìn bề ngoài thì có vẻ xấu xí, nhưng chỉ cần dùng thần niệm cảm nhận một chút, có thể nhận ra bên trong chứa đựng uy năng cuồn cuộn.

Mặc dù không biết là chất liệu gì, cũng không biết là phẩm loại gì, nhưng vừa nhìn thì đã biết đây không phải là vật bình thường.

Chẳng qua sau khi nhìn thấy lông vũ này, rất nhiều người hiểu rõ tình hình ở đây đều lộ ra biểu cảm vi diệu.

“m Dương Thần Vũ” này đến từ Đạo Tuyệt Chi Địa, cụ thể xuất hiện như thế nào, cũng không có ai biết.

Năm đó khi vật này xuất hiện, còn từng dẫn đến một phen tranh đoạt bởi vì uy năng cuồn cuộn của nó.

Mảnh này là do khi đó Thích Vương dùng hết sức chín trâu hai hổ mới giành được.

Chẳng qua sau khi nghiên cứu mấy triệu năm, cũng không phát hiện ra tác dụng của món đồ này.

Không thể dùng để luyện đan luyện khí luyện trận, cũng không thể làm pháp bảo, buff trong lông vũ cũng không thể chuyển hóa để sử dụng, càng không thể trực tiếp luyện hóa.

Hoàn toàn chỉ là một phế phẩm dùng để dọa người mà thôi.

Xem “phế phẩm” này giống như lễ vật chúc mừng để tặng đi, quả thực là keo kiệt đến mức không thể keo kiệt hơn.

Đến cả Thành Ca cũng nhịn không được bốc phốt.

“Món đồ này của ngươi dường như cũng không phải là thiên tài địa bảo gì cả?”

Ca cũng rất chịu khó tìm tòi nghiên cứu về bảo vật.

Nhưng mảnh lông vũ này không nằm trong phạm vi nhận thức nghiệp vụ của hắn.

Hắn sử dụng kỹ năng nhìn rõ mọi vật của hệ thống chiếu một chút, cũng chỉ có được một dấu chấm hỏi.

Đến cả hệ thống cũng không nhận ra lông vũ này.

Xem ra thật sự là vô dụng.

Thích Vương nheo mắt, cố ý tỏ vẻ khinh thường nói: “Ngươi có thể nhận biết được toàn bộ bảo vật sao?”

“Buff mà âm Dương Thần Vũ này chứa đựng chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được?”

“Có loại thiên tài địa bảo nào có thể so sánh được với nó?”

“Nói cho ngươi biết, vật này của ta chính là bảo vật vô giá, lần này xem như là nén đau từ bỏ những thứ yêu thích!”

Phạm Lôi Đạo Tôn và Dịch Nguyên Đạo Tôn biết rõ món đồ này chính là phế phẩm, cũng cố ý cười hì hì phụ họa theo.

“Đúng vậy, đây là bảo vật cầu còn không được.”

“Năm đó vì có được nó, đã dấy lên một trận gió tanh mưa máu, đừng không biết đủ!”

“Tặng thứ này cho ngươi, đại biểu cho sự yêu mến và coi trọng của Thích Vương tiền bối dành cho ngươi, ngươi nên được yêu mà sợ đi ha ha ha ha…”

Thành Ca không ngốc, sao có thể không nghe ra sự chế giễu từ trong giọng điệu của bọn họ.

“y, bỏ đi, Ca cũng không kén chọn.”

Hắn nhận lấy lông vũ kia.

Chính ngay khoảnh khắc khi hắn chạm vào lông vũ kia, dị biến đột nhiên xảy ra!

Chiếc lông vũ có hai màu trắng đen rõ ràng đó đón gió thì liền dài ra, nhanh chóng phóng to.

Gần như là trong vòng một cái chớp mắt, thì đã phóng to ra không biết mấy nghìn lần.

Mà cảnh tượng này, cũng chỉ vẻn vẹn duy trì trong nháy mắt.

Không đợi mọi người kịp kinh hô, nó đã đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Trong cơ thể Khương Thành, đã chứa đựng sức mạnh dời sông lấp bể.

Giờ khắc này, ngộ đạo Tiên Thụ đã không có động tĩnh từ rất lâu đột nhiên phát ra tiếng xào xạc, phát ra thần quang huyền diệu.

Hai đám mây một đen một trắng chậm rãi trôi dạt, bay đến phía trên Tiên Thụ.

Rơi xuống từng trận sương mù về phía ngộ đạo Tiên Thụ.

Cả Tiên Thụ được tưới đều giống như là trời hạn gặp mưa rào, lại phát ra tiếng xào xạc, ánh sáng màu vàng cũng trở nên càng thêm rực rỡ.

Cảnh giới tu vi của Khương Thành không hề tăng lên.

Nhưng có một chút ít thay đổi nói không rõ được.

Hắn biết, đạo tâm của chính mình trong nháy mắt vừa rồi kia đã được thăng hoa.

Nếu bây giờ vẫn còn Tiên quốc, vậy Tiên quốc của hắn sẽ được tăng lên một cấp độ.

Loại thăng cấp này, theo cách bình thường thì hắn căn bản không thể gặp được, hoàn toàn chỉ có thể gặp chứ không thể cưỡng cầu!

Chiếc lông vũ được Thích Vương cho này, hắn vẫn y như trước không hề biết là cái gì.

Nhưng chỉ dựa vào tác dụng của nó, giá trị đã vượt qua tất cả các thiên tài địa bảo mà hắn gặp qua.

Mà lúc này, mọi người ở bên ngoài cũng đã sớm phát ra tiếng kinh hô.

“Chuyện này…”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao mảnh lông vũ đó lại đột nhiên biến đổi?”

Mỗi người đều dùng ánh mắt nóng như lửa nhìn chằm chằm vào Khương Thành, mong chờ lời giải thích từ hắn.

Bọn họ đã tu luyện nhiều năm như vậy, đương nhiên có hiểu biết sâu rộng.

Mặc dù sự biến đổi vừa rồi của lông vũ chỉ xảy ra trong nháy mắt, nhưng bọn họ đã nhận ra chỗ đặc biệt.

Nếu không có gì bất ngờ, lông vũ đó chính là tuyệt thế trân bảo.

Chẳng qua trước đây Thích Vương không phát hiện ra mà thôi, sau khi rơi vào tay Khương Thành, đột nhiên phát huy ra loại hiệu quả đặc biệt thần bí nào đó.

Đón nhận ánh mắt trừng lớn giống như cái bóng đèn của Thích Vương, Thành Ca cười ra tiếng.

“Ha ha ha, các ngươi nói không sai, thứ này quả thật là bảo vật vô giá!”

Hắn nói theo những lời của đám người Thích Vương vừa nãy.

Thậm chí còn cố ý chắp tay về phía Thích Vương, biểu đạt một phen “cảm tạ” với hắn.

“y da, ngươi thật sự là hào phóng, tình nghĩa này khiến ta làm sao chịu được!”

“Chỉ là lấy được một chức vị Đan chủ bình thường mà thôi, đã khiến cho ngươi tốn kém như vậy, quá khách khí rồi…”

Vô cớ tặng đi một kiện không biết là chí bảo, Thích Vương vốn đã vô cùng buồn bực.

Hắn đã ý thức được, chính mình có thể đã bỏ lỡ một cơ duyên cực kỳ quan trọng.

Lông vũ đó vốn là do hắn liều cả mạng sống mới giành được về tay.

Hiện tại ngược lại tác thành cho Khương Thành - kẻ mà hắn gai mắt nhất.

Bây giờ lại nghe thấy những lời này của Thành Ca, càng thêm nghẹn cả nửa ngày cũng nói không ra lời, suýt nữa đã nhồi máu cơ tim ngay tại chỗ.

Những người khác đều là vẻ mặt cạn lời.

Đây gọi là chuyện gì?

Tiếp theo, đám Thần Quân Dực Vương và Lư Vương cũng không dám noi theo Thích Vương nữa.

Tình nguyện lấy ra thiên tài địa bảo thật sự, cũng không muốn lấy ra "phế phẩm" mà mình không nhận ra, để tránh lại làm hời cho tên tiểu tử này.

Đối với những món này, Thành Ca chỉ vui lòng nhận lấy, cũng không nói gì.

Hắn cũng biết, mảnh lông vũ vừa rồi kia chỉ có thể xem như trúng thưởng, không có khả năng lần nào cũng gặp được.

Mãi cho đến khi hắn thu xong bảo vật, bên ngoài cũng nhiều thêm một đám người.

Chỉ thấy giữa sân lại bay đến mấy vị Đế đan sư tiên phong đạo cốt, vừa nhìn cảnh giới cũng không thấp hơn Chí Tôn.

Hai vị dẫn đầu, lại đạt tới cấp độ Đạo Tôn.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

"Có người tham gia Tiên lô khảo nghiệm?"

"Là ai thông qua khảo nghiệm?"

Sau khi bọn họ đến đây, rõ ràng nhìn thấy mấy vị Thần Quân nhưng lại không hành lễ, ngược lại là mấy vị Thần Quân chủ động chắp tay.

"Thiên Lâm Đạo Tôn!"

"Bắc Hà Đạo Tôn!"

"Hai người các ngươi cũng bị kinh động sao?"

Hai người này cũng là Đế đan sư bát phẩm, đường đường Tiên quan nhị phẩm, có địa vị cao thượng ở Thiên cung.

Chẳng qua bọn họ thuộc về Tịnh Đan Lưu, là người của Chân giới Đan trước đây, cũng không hợp nhau với Thái Hành Đạo Tôn của Cổ Đan Lưu.

Bản thân Thiên Lâm Đạo Tôn trong hai người không chỉ là Đế đan sư bát phẩm, năm đó còn là Đế đan sư thất phẩm thông qua chứng nhận của căn nguyên.

Đây xem như là chứng nhận cấp cao nhất trong phạm vi Thiên cung hiện nay.

Đại biểu cho căn cơ của hắn thâm hậu hơn so với ba vị còn lại.

"Động tĩnh của Tiên lô lớn như vậy, nếu bọn ta vẫn không phát hiện ra, vạy coi sao được chứ?"

Trên mặt Thiên Lâm Đạo Tôn mang theo sự thán phục.

"Hơn nữa còn là chứng nhận của Đế đan sư lục phẩm, khó có được!"

"Rốt cuộc là ai?"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Khương Thành.

"Là ngươi?"

"Ngươi là ai, lạ mặt như vậy, dường như cũng không phải là Tiên quan của Thiên Đan Tư ta?"

"Trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ là người mới tới?"

Biểu cảm của Thiên Lâm Đạo Tôn giống như đã thu được một món chí bảo.

Vội vàng hỏi: "Ngươi có muốn làm đệ tử nhập thất của ta không?"

Chương 1176: Nhất định là gian lận

Nghe thấy câu này, khóe miệng của Thành Ca giật giật, không có sức lực để chửi bậy.

Lão đầu, ngươi cũng muốn chiếm hời từ ta sao?

Chẳng lẽ Ca có cái mặt đồ đệ sao?

Nhưng mà cũng không cần hắn tự từ chối, Lư Vương và Dực Vương đã đồng loạt đứng dậy.

“Thiên Lâm Đạo Tôn, chuyện này không hợp quy củ!”

“Không sai, Thiên cung có điều luật thiên quy, có thể truyền thụ tài nghệ, nhưng bất kì kẻ nào cũng không được chính thức thu nhận đồ đệ.”

Đồ đệ thu đồ tôn, đồ tôn thu càng nhiều đệ tử, truyền thêm mấy đời thì sẽ xuất hiện một cái tông môn có tất cả đều là hậu bối dòng chính.

Năm đó Thập Thiên Đế đã thấy nhiều tông môn thế gia ức hiếp tán tu, vì đề phòng Thiên cung cũng xuất hiện một đám đoàn thể lợi ích, cho nên nghiêm cấm thu nhận đồ đệ.

Điểm xuất phát thật ra cũng tốt.

Chẳng qua Thiên cung cũng không phải không tồn tại mối quan hệ sư đồ.

Ví dụ như những đồ tử đồ tôn của Dịch Nguyên Đạo Tôn.

Đó là ở trước khi Thiên cung thành lập, thì đã kết thành mối quan hệ sư đồ, tự nhiên sẽ kéo dài đến nay.

“Quy củ cũng do người định ra mà thôi!”

Thiên Lâm Đạo Tôn phẫn nộ.

“Ta chỉ thu một người, một người cũng không được sao, các ngươi châm chước cho ta một chút!”

Trong lòng Thủ tịch Lư Vương của Chấp Luật Tư thầm nói nếu là kẻ khác, ta còn có thể châm chước cho ngươi một chút.

Nhưng Khương Thành thì tuyệt đối không được.

Tiểu tử này chỉ là một người có liên quan đến đánh cược, hơn nữa còn không có Thiên Tâm.

Một trăm nghìn năm sau, nếu hắn vẫn không có Thiên Tâm, nhất định sẽ bị đuổi khỏi Thiên cung, thậm chí bị giết chết.

Sao có thể để ngươi và hắn trở thành sư đồ chứ?

Đến lúc đó bọn ta muốn động hắn, chẳng phải là còn bị “chỗ dựa vững chắc” như ngươi đây ngăn cản?

“Khương Thành là Cổ Đan Lưu, không cùng một trường phái với các ngươi!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn ở một bên bĩu môi, giễu cợt nói: “Ngươi bị mắt mờ sao, thu đồ đệ cũng không nhìn người?”

Là lão tổ của Dịch Đan Lưu, hắn và Thiên Lâm Đạo Tôn là mối quan hệ đối địch đã nhiều năm.

Gặp nhau đương nhiên sẽ không có lời hay.

“Cổ Đan Lưu?”

Thiên Lâm Đạo Tôn vốn dĩ còn mang theo ánh mắt nóng như lửa nhìn Thành Ca, nghe thấy câu này thì lập tức lạnh xuống.

Gương mặt già nua của hắn cũng lập tức tràn đầy vẻ thất vọng và phản cảm.

“Hừ, làm cả nửa ngày hóa ra là một kẻ đi sai đường!”

Bắc Hà Đạo Tôn ở bên cạnh hắn, cũng thu lại nụ cười nhiệt tình.

“Đan Đạo chính đạo ngươi không đi, mà lại chọn Cổ Đan Lưu gì đó, thật sự là lãng phí!”

Bọn họ đối với việc phân chia môn phái trường phái này, dường như là cực kỳ coi trọng.

Quả thực chính là chính tà không thể cùng tồn tại.

Thái Hành Đạo Tôn bất mãn rồi.

“Ăn nói kiểu gì vậy?”

“Cái gì gọi là Đan Đạo chính đạo, Tịnh Đan Lưu các ngươi chính rồi? Ta thấy chẳng qua cũng chỉ là đi sai đường mà thôi…”

Bắc Hà Đạo Tôn cao giọng nói: “Tịnh Đan Lưu bọn ta đường đường chính chính, không đi đường tắt, không đi con đường tà đạo, tỉ lệ thành đan cao nhất, sao có thể không phải là chính đạo?”

Dịch Nguyên Đạo Tôn cũng gia nhập vào.

“Cổ Đan Lưu các ngươi cao không tới thấp không phải, không có tiền đồ nhất!”

“Còn Tịnh Đan Lưu các ngươi, chỉ có tỉ lệ thành đan thì có tác dụng gì, các ngươi luyện một lò, bọn ta đã có thể luyện mười lò…”

“Phì, những thứ có phẩm chất thấp kém mà Dịch Đan Lưu các ngươi luyện ra, cũng xứng…”

Mấy người này vậy mà lại cãi nhau chí chóe.

Còn những Chí Tôn, Thiên Tôn và Tôn giả mà bọn hắn mang đến, tất cả tỏ vẻ bất lực và bình thản.

Hiển nhiên, đã sớm quen với sự tranh cãi bất đồng giữa các trường phái này.

Thậm chí đến ngay cả mấy vị Thần Quân cũng hết cách.

Nhưng Thành Ca lại không có kiên nhẫn để nghe.

Đối với loại tranh đấu giữa các trường phái này, hắn không hề có hứng thú.

Hắn để ý chính là đèn chiếu trên người một diễn viên chính như hắn, bị người khác dời đi rồi.

Đám người này tất cả toàn chuyển chủ đề có được không?

Có biết cái gì gọi là trung tâm, cái gì gọi là trọng điểm hay không?

“Được rồi được rồi, có cái gì đáng để cãi nhau chứ, Ca chỉ thông qua một khảo nghiệm nho nhỏ, các ngươi đã kích động thành như vậy?”

“Có thể có chút tiền đồ được hay không?”

“Các ngươi còn là đại sư, thật sự là mất mặt!”

Hắn vừa lên tiếng, bốn tên Đế đan sư bát phẩm lập tức trở nên im lặng.

Thái Hành còn tốt, ba tên còn lại thì tràn đầy vẻ khó chịu.

“Ngươi vừa nói cái gì?”

“Tiểu tử, khẩu khí của ngươi lớn như vậy?”

Thiên Lâm Đạo Tôn vừa nãy còn muốn thu Thành Ca làm đồ đệ, lúc này tràn đầy bất mãn, nhíu mày không thôi.

“Mặc dù ngươi trở thành Đan chủ, nhưng ngươi sẽ không thật sự có được sự tán thành của bọn ta.”

“Không sai, ngươi sa chân vào con đường sai lầm, thông qua khảo hạch nhất định cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Bọn hắn vừa nói như vậy, Dịch Nguyên Đạo Tôn rốt cuộc cũng lấy lại được tinh thần.

“Đúng rồi, tiểu tử này có thể thông qua khảo nghiệm thật không bình thường!”

“Hắn mới đi vào có bao lâu? Còn chưa đến một phút, vậy mà đã thông qua khảo hạch?”

Kim Phi Chí Tôn ở phía sau cũng lập tức nghi ngờ theo.

“Một khoảng thời gian ngắn như vậy, đừng nói là Cổ Đan Lưu bọn hắn, cho dù là Dịch Đan Lưu bọn ta cũng không thể luyện ra một lò Đế đan lục phẩm.”

Chính Hư Đạo Tôn cũng lớn tiếng nói: “Há chỉ là Đế đan lục phẩm, khoảng thời gian ngắn như vậy, cho dù là Đế đan nhất phẩm cũng không thể luyện ra!”

“Trong chuyện này nhất định có quỷ!”

Bọn hắn nói như vậy, đám người Tịnh Đan Lưu vừa tới cũng nổ tung lên.

“Khảo nghiệm của hắn vậy mà chỉ dùng khoảng thời gian ngắn như vậy?”

“Chuyện này tuyệt đối có vấn đề!”

Thiên Lâm Đạo Tôn và Bắc Hà Đạo Tôn cũng bắt đầu nghi nghi.

Hai lão dùng ánh mắt tra hỏi nhìn về phía Khương chưởng môn cùng lúc.

“Có phải ngươi đã gian lận hay không?”

“Còn không mau nói ra sự thật?”

Khóe miệng của Khương chưởng môn khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy sự nghiền ngẫm quét qua bọn hắn một vòng.

“Không phải lúc trước các ngươi đã nói, Tiên lô khảo nghiệm nổi tiếng công bằng công chính, ai cũng không thể gian lận

được sao?”

“Có hai giám thị là Thiên Đạo và căn nguyên đan, trừ khi các ngươi không tin vào Thiên Đạo và căn nguyên?”

Chuyện này…

Là Tiên quan của Thiên cung, ai dám nói chính mình không tin tưởng Thiên Đạo?

Đó chính là người dựng nên Thiên cung!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều chết lặng.

Nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, thì chỉ có bản thân bọn hắn mới biết.

Ai cũng đều cảm thấy Khương Thành nhất định đã gian lận.

Thành Ca cũng lười tự chứng minh, lúc này hắn đã mở ra bảng kỹ năng của hệ thống.

Chứng nhận Đế đan sư lục phẩm này của căn nguyên, ở trong mắt người khác thì đó là vô cùng vinh quang, nhưng hắn lại không coi ra gì.

Nói đùa sao, ít nhất cũng phải làm một cái chứng nhận bát phẩm nhỉ?

Nếu không thì làm sao xứng với thân phận người năm giữ hệ thống?

Mở ra hệ thống luyện đan thuật, tăng lên tới tiếp cấp tiếp theo ước chừng cần phải có ba trăm triệu điểm tiên nguyên.

Vì thể diện, hắn cắn chặt răng, nhấn xuống.

Thế là ngay sau đó, luyện đan thuật của hắn đạt tới cấp mười ba, một lượng lớn kiến thức về luyện đan xuất hiện trong đầu hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn đã thành công từ Đế đan sư lục phẩm, lột xác thành Đế đan sư bát phẩm.

Về phần hệ thống luyện đan thuật cấp mười bốn của Đế đan sư cửu phẩm, số điểm tiên nguyên cần có vượt hơn chục tỷ, trước mắt hắn cũng chỉ có thể nhìn xem.

“Dù sao thì cấp bậc cao nhất hiện nay của Thiên Đan Tư cũng chỉ là bát phẩm, cũng đã đủ tư cách để làm màu rồi.”

Nghĩ đến đây, hắn cất giọng trong veo.

“Cái gì đó, tiếp tục tiến hành Tiên lô khảo nghiệm tiếp theo thì không cần cách ngày đúng không?”

“Hả?”

Thái Hành Đạo Tôn sửng sốt, không hiểu rõ ý của hắn.

“Không cần, hễ là khảo nghiệm, lúc nào cũng đều có thể đi vào.”

Khương Thành hài lòng gật gật đầu.

“Vậy thì tốt.”

Ánh mắt của hắn tập trung vào cái lỗ thứ tám.

Chương 1177: Thủ tọa Tiên quan

“Ngươi vẫn muốn tiếp tục khảo nghiệm Tiên lô sao?”

Thiên Lâm Đạo Tôn vẻ mặt đầy hoảng hốt, kinh ngạc.

Nếu như thông qua được một lần khảo nghiệm nữa, thế thì sẽ bằng vai phải lứa với hắn rồi.

“Đúng thế.”

Khương Thành nói như thể đó là lẽ đương nhiên: “Loại chức vụ chẳng có tí tiền đồ gì như Đan chủ thông thường, sao có thể lọt vào mắt ta được chứ?”

Câu nói này của hắn khiến cho những Đế Đan sư có mặt ở đó tí nữa thì tức chết.

Ngày xưa bọn họ vì để trở thành Đan chủ mà đã phải trải qua biết bao khó khăn gian khổ mới có thể đạt được.

Kết quả, trong lời nói của ngươi, căn bản chẳng là cái thá gì à?

“Ha, đến Đan chủ ngươi cũng coi thường?”

Bắc Hà Đạo Tôn lạnh lùng cười đáp: “Thế ngươi muốn cái gì?”

Thành Ca nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá hắn cùng với ba vị Đạo Tôn khác một lúc.

Rồi từ tốn đáp: “Có thế nào cũng không thể thấp hơn các ngươi được, đúng không? Nếu không thì mặt mũi của vai chính như ta còn đâu nữa?”

Sắc mặt của Thiên Lâm Đạo Tôn trầm xuống.

“Ăn nói ngông cuồng, ngươi đúng thật là chém gió mà không biết đằng ngại!”

“Không thấp hơn bọn ta? Chẳng lẽ ngươi còn muốn trở thành Thủ tọa Tiên quan của của Thiên Đan Tư hay sao?”

Thành Ca mỉm cười: “Cũng không phải là không thể suy xét mà, nhìn các ngươi đang thiếu Thủ tọa như thế, ta có thể gắng gượng, miễn cưỡng giúp các ngươi một tay.”

Các Đan sư lâu năm như Thiên Lâm và Bắc Hà đương nhiên là không chịu được loại giọng điệu ăn nói này.

Tức khắc giận đến trợn mắt vuốt râu không thôi.

“Làm gì có cái lý ấy!”

“Cuồng vọng, thực sự là quá cuồng vọng rồi!”

Thế nhưng, đám Đan sư của Cổ Đan Lưu lại vui mừng khôn xiết.

“Ha ha ha, để người khác làm Thủ tọa, ta chắc chắn là không phục, nhưng đổi lại là Khương Chưởng môn thì…”

“Tất nhiên là phục rồi!”

“Khương Chưởng môn làm Thủ tọa, đề nghị này rất có tính xây dựng, kiến thiết, ta tán thành!”

“Ta cũng tán thành!”

Thành Ca vẫn chưa bước vào cửa thứ tám, cũng chưa thông qua khảo nghiệm, bọn họ đã bắt đầu ủng hộ nghiêng về một phía rồi.

Điều này khiến cho những người khác có mặt ở đó đều tức đến giậm chân.

Tất cả những Đế Đan sư của hai đại trường phái khác, cũng lớn tiếng lên án, phê phán.

“Hắn mà cũng xứng sao?”

“Một tên ngoại đạo cỏn con mà Cổ Đan Lưu các ngươi cũng coi là bảo vật!”

“Còn không biết là vừa nãy ngươi làm càn làm bậy, gian dối kiểu gì nữa cơ, lại còn muốn làm Thủ tọa Tiên quan?”

“Sao ngươi không lên trời luôn đi?”

“Ảo tưởng viển vông, mơ mộng hão huyền!”

Nghĩ đến chuyện Khương Thành thật sự trở thành Thủ tọa Tiên quan của Thiên Đan Tư, như thế chính là người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ rồi.

Chỉ nghĩ đến cái cảnh tượng ấy thôi, bọn họ đã không chịu đựng nổi rồi.

Không chỉ là bọn họ, đám người Thích Vương, Lư Vương và Phạm Lôi Đạo Tôn ở bên cạnh cũng không nhìn tiếp được nữa.

“Rõ ràng là không biết mình đang nói cái gì!”

“Chẳng qua chỉ được Chứng nhận Đế Đan sư lục phẩm, thế mà đã mơ mộng hão huyền muốn làm Thủ tọa Tiên quan rồi?”

“Ngươi coi Thiên Đan Tư là chỗ nào chứ?”

“Phản ứng của bọn họ, không hề nằm ngoài dự liệu của Thành Ca.

“Chứng nhận Đế Đan sư lục phẩm không được, vậy Đế Đan sư bát phẩm thì sao?”

Tất cả mọi người bỗng nhiên im bặt.

Ánh mắt hắn chầm chậm quét qua đôi mắt của Dịch Nguyên Đạo Tôn, sau đó lại lướt qua Bắc Hà Đạo Tôn, cuối cùng dừng lại trên gương mặt của Thiên Lâm Đạo Tôn.

“Theo như những gì ta biết, Thiên Đan Tư các ngươi không hề có ai thông qua căn nguyên chứng nhận Đế Đan sư bát phẩm đúng không?”

“Nếu như ta có thể làm được thì sao?”

“Như thế ta vượt qua, ngự trị các ngươi, không phải là chuyện đương nhiên à?”

Câu này quả thực không thể bắt bẻ được.

Khoảng cách giữa Đế Đan sư bát phẩm được thế tục công nhận với Đế Đan sư bát phẩm được căn nguyên chứng nhận cách nhau cả mấy vị diện.

Chỉ cần có thể luyện thành công bất kỳ loại Đế Đan bát phẩm nào thì đều được coi là Đế Đan sư bát phẩm được thế tục công nhận.

Thiên Lâm có thể luyện ra 52 loại Đế Đan bát phẩm, đã được coi là ngôi sao sáng chói có thâm niên, từng trải trong những Đế Đan bát phẩm rồi.

Hơn nữa trong lúc khảo nghiêm Tiên lô, đề mà Thiên Đạo ra là một trong 5361 loại Đế Đan bát phẩm, ngẫu nhiên ra một loại.

Muốn thông qua được khảo nghiêm Tiên lô này, ít nhất cũng phải biết hơn một ngàn loại, đây còn là trường hợp chấp nhận rủi ro cực kỳ lớn.

Đồng thời tỉ lệ thành công phải cao nữa, dẫu sao cũng chỉ có cơ hội thất bại một lần.

Nếu như Khương Thành thật sự có thể thông qua khảo nghiệm Tiên lô bát phẩm, vậy hắn chính là Đế Đan sư được công nhận đầu tiên của Thiên Đan Tư rồi!

Ván đã đóng thuyền, bất cứ cai cũng chỉ có thể chịu phục thôi.

Suy cho cùng thì Thiên Đan Tư cũng không hề tồn tại Đế Đan sư cửu phẩm.

Thiên Lâm Đạo Tôn thực sự bị hắn chọc cười rồi.

“Bát phẩm?”

“Ngươi cũng dám nói thật đấy!”

Vốn dĩ hắn còn tưởng tiếp theo Khương Thành sẽ tham gia khảo nghiệm Tiên lô thất phẩm.

Kết quả thế mà lại là bát phẩm!

Chứng nhận thất phẩm của hắn đã được coi là thiên hoa bản của Thiên Đan Tư rồi, như thế ý của Khương Thành là còn cao hơn cả hắn à.

Chuyện này làm sao có thể nhịn được chứ?”

Hắn tức giận nói: “Nếu như người thực sự có thể thông qua khảo hạch bát phẩm, để ngươi trở thành Thủ tọa Tiên quan thì có gì khó chứ?”

“Chỉ sợ là ngươi đang khoe khoang, khoác lác mà thôi!”

Bắc Hà Đạo Tôn cũng lạnh lùng cười đáp: “Chém gió thì ai chẳng biết chém, khảo hạch bát phẩm, ta nên nói là ngươi dốt nát nên không biết sợ gì cả, hay nên nói là ngươi tự tìm đường chết đây?”

“Đây là các ngươi nói đấy nha!”

Thành Ca bỏ những lời chế giễu ngoài tai: “Chỉ cần ta thông qua khảo hạch bát phẩm, thì chính là Thủ tọa của Thiên Đan Tư?”

Thiên Lâm Đạo Tôn trầm giọng đáp “Thế thì sao nào?”

Bắc Hà Đạo Tôn cũng hờ hừng đáp: “Nếu như ngươi thực sự có thể thông qua nghiệm bát phẩm, vậy thì bọn ta cũng chẳng có gì để nói nữa, tôn ngươi làm Thủ tọa cũng là lẽ đương nhiên mà thôi.”

“He he, ta rất mong ngươi sẽ thành công đấy!” Thái Hành Đạo Tôn đương nhiên là không có ý kiến gì.

Lời đáp ứng này của ba Đạo Tôn bọn họ, khiến tất cả mọi người đồng loạt ồ lên.

“Thế này là có cơ hội trở thành Thủ tọa của Thiên Đan Tư thật rồi sao?”

“Trời ơi, lịch sử không có Thủ tọa của Thiên Đan Tư đến đây là kết thúc hay sao?”

Ba vị Đạo Tôn đều là Tiên quan nhị phẩm, sự đồng ý của bọn họ, cũng đại diện cho sự ngầm thừa nhận của hai trường phái siêu lớn là Tịnh Đan Lưu và Cổ Đan Lưu rồi.

“Khương Thành này là nhân vật phương nào chứ, ta thật sự không tài nào hiểu nổi, sao lại muốn làm Thủ tọa của chúng ta một cách vô cùng khó hiểu như vậy?”

“Một Tôn giả cỏn con, trở thành Thủ tọa của Thiên Đan Tư, vô lý quá sức đúng không?”

“Các ngươi nghĩ nhiều quá rồi, hắn có thể thông qua khảo nghiệm Tiên lô bát phẩm à?”

“Đúng thế, khoe khoang khoác lác, chém gió chơi mà thôi, cũng chẳng thành thật được.”

“Hơn nữa, Dịch Nguyên Đạo Tôn còn chưa bày tỏ thái độ gì mà.”

Còn lại Dịch Nguyên Đạo Tôn, vốn dĩ hắn cùng vô cùng coi thường Khương Thành.

Sở dĩ không lên tiếng, là vì cố ý thờ ơ đứng ngoài xem Tịnh Đan Lưu nhắm vào Khương Thành, vui vẻ ở ngoài xem kịch vui mà thôi.

Ở tận đáy lòng, hắn cũng cảm thấy Thành Ca thế này là quá kiêu ngạo rồi, không biết tự lượng sức mình.

Đang lúc định đồng ý, nhân tiện chế giễu mấy câu, trong lòng hắn đột nhiên lại thấy hồi hộp không yên, những lời đã đến miệng rồi lại bị nuốt trở lại.

Lúc trước Thành Ca tay không bắt cọp, lừa hắn ba điều kiện.

Chuyện này mới xảy ra cách đây không lâu, vẫn còn nóng hôi hổi.

Trong mắt của Dịch Nguyên Đạo Tôn, Khương Chưởng môn đã trở thành người xảo trá, quỷ quyệt nhất trên đời này rồi.

Loại người như thế sao có thể tự tìm đường chết được cơ chứ?

“Hắn chắc chắn sẽ làm trò gian lận, dối trá!”

Hắn bĩu môi nói: “Ta không đồng ý.”

Khương Thành căn bản chẳng thèm để ý đến thái độ của hắn.

“Chẳng phải nói bốn bị Tiên quan nhị phẩm, chỉ cần ba bị tán thành là thông qua rồi sao?”

“Ngươi có đồng ý hay không, cũng chẳng sao cả.”

Hắn nhún nhún vai: “Dù sao đến lúc đó ta tự nhiên sẽ trở thành Thủ tọa Tiên quan, cũng chẳng quan tâm ngươi phục hay không phục.”

“Ngươi!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn tức đến thở hổn hển, hắn nhìn về phía Thiên Lâm Đạo Tôn, chỉ hận rèn sắt không thành thép .

“Các ngươi bị hắn lừa rồi, có hiểu không hả?”

“Hắn chắc chắn là có âm mưu quỷ kế, tên tiểu tử này là kẻ xảo trá nhất, ta nghi ngờ hắn có thủ đoạn để lừa căn nguyên đan và Thiên Đạo!”

“Các ngươi đều bị mắc lừa hết rồi!” Bộ dạng hắn vô cùng đau đớn.

Chương 1178: Cùng khảo nghiệm

Dịch Nguyên Đạo Tôn đau lòng nhức óc, Thích Vương và Dực Vương đứng ở bên cạnh cũng gật đầu lia lịa.

Đối với sự xảo trá, quỷ quyệt của Thành Ca, bọn họ đã được lĩnh hội một cách sâu sắc.

Đi đến chỗ nào là bẫy đến chỗ đó.

Cho dù chuyện thông qua khảo nghiệm bát phẩm nghe thì rất hoang đường, hoàn toàn không có tí khả năng thành công nào.

Nhưng đổi thành tên tiểu tử này, có quỷ mới biết là hắn sẽ dùng biện pháp gì để biến nó thành sự thật?

Tuyệt đối không thể bị hắn lừa được!

Chỉ đáng tiếc là Thiên Lâm và Bắc Hà lờ đi, không thèm tin.

“Kẻ nham hiểm, gian tà như Dịch Đan Lưu nhà ngươi, còn có mặt mũi nói người khác xảo quyệt à?”

“Bọn ta có tin ai cũng không thèm tin ngươi!”

“Càng huống hồ, hắn không có khả năng thông qua khảo nghiệm bát phẩm đâu!”

“Nếu thực sự thông qua được, thì đó cũng là bản lĩnh của hắn.”

Bọn họ hoàn toàn không hề lo lắng việc Khương Thành thật sự sẽ thành công.

Từ lúc Thiên Đan Tư thành lập đến này, chưa từng xuất hiện chuyện như thế này bao giờ.

“Ngươi, các ngươi…”

Dịch Nguyên Đạo Tôn cảm thấy không thể nào lay chuyển được hai tên “đồng đội heo” này.

Đành phải tự mình ra trận.

“Nếu đã như thế, thì ta muốn khảo nghiệm cùng với ngươi!”

“Để ta xem xem, tên tiểu tử nhà ngươi ở ngay dưới tầm mắt ta còn gian lận kiểu gì!”

“Cái gì? Ngươi cũng muốn tham gia?”

Người khác vẫn chưa nói gì, Thái Hành Đạo Tôn vẫn luôn ung dung tự tại đột nhiên nhảy dựng lên.

“Chuyện này tuyệt đối không được!”

“Ta không đồng ý!”

Chuyện này khiến Thành Ca cũng có chút tò mò.

Dịch Nguyên tham gia khảo nghiệm, thì có liên quan gì đến hắn chứ?

Nếu hắn đã muốn tìm chết, thì cần gì phải cản hắn chứ?

Đám người Lưu Duyên và Thanh Hoán ở bên cạnh vội vội vàng vàng phổ cập khoa học cho vị huynh đài này.

Khảo nghiệm Tiên lô có hai chế độ.

Một loại chính là loại giống như lúc trước Khương Thành khảo nghiệm, đối thủ là căn nguyên đan.

Còn có một loại khác, thì là hai người cùng vào.

Trong tình huống như thế, căn nguyên đan sẽ không ra tay, mà sẽ cùng với Thiên Đạo làm trọng tài để phân định kết quả cuộc so tài giữa hai người.

Cuộc so tài này chỉ có một người thắng cuộc!

Nếu như cả hai người đều thông qua khảo nghiệm thành công, thì chỉ có người có biểu hiện xuất sắc hơn mới có thể nhận được sự chứng nhận của căn nguyên đan mà thôi.

Còn người còn lại, cho dù có luyện ra đan dược được chỉ định trong thời gian quy định đi chăng nữa, thì cũng sẽ bị phán thua như cũ.

Thậm chí còn bị Thiên Đạo trừng phạt nghiêm khắc.

Phải gọi là vô cùng tàn khốc.

Nhưng cũng tương ứng như thế, nếu như hai người cùng thất bại, đều không nhận được sự chứng nhận của căn nguyên đan, thì người có biểu hiện tốt hơn cũng có thể được miễn trừng phạt.

Chế độ khảo nghiệm theo loại hình thi đấu so tài này, dường như có kẽ hở.

Chỉ cần có một người cố ý thua, thì người còn lại sẽ không bị phạt, có thể không bị thương mà tham gia khảo nghiệm nhiều lần.

Khảo nghiệm mấy lần liền, nói không chừng có thể thành công nhận được sự chứng nhận của căn nguyên.

Nhưng từ khi Thiên Đan Tư thành lập đến nay, gần như chưa từng có ai làm thế cả.

Một mặt, việc gặp được đề sở trường của mình là cực kỳ thấp, có khả năng thi hơn ngàn lần cũng chẳng thành công nổi.

Mặt khác, ai sẽ liều mạng mạo hiểm cả căn cơ bị tổn hại, thậm chí bị giết để đi thành toàn cho người khác cơ chứ?

“Tuyệt đối không được!”

Không chỉ Thái Hành Đạo Tôn, mà đám người Lưu Duyên và Quế Linh cũng kịch liệt phản đối.

“Khảo hạch này là của Khương Chưởng môn, ngươi sáp đến xem náo nhiệt cái gì?”

“Ta thấy là ngươi muốn phá đám thì có!”

“Như thế không công bằng!”

Thực ra trong lòng bọn họ cũng không tin tưởng vào Thành Ca lắm, chỉ sợ dây cà ra dây muống, lại xảy ra bất trắc gì đấy.

Dẫu sao, Dịch Nguyên cũng Đế Đan sư bát phẩm có tiếng tăm.

Có sự tham gia của hắn, cho dù Thành Ca có thành công, thì chỉ cần chậm hơn hắn, cũng sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt.

Nếu như thất bại, thì càng đừng nhắc tới.

Nhìn thấy bọn họ phản đối như vậy, suy nghĩ Dịch Nguyên càng kiên định hơn.

“Ha ha ha, lẽ nào các ngươi không có lòng tin với tên tiểu tử này?”

“Không phải nói hắn có thể làm Thủ tọa hay sao?”

“Đến ta cũng chẳng thắng nổi, thì còn làm Thủ tọa cái gì nữa?”

Hắn chế giễu như vậy, bè đảng của Dịch Đan Lưu cũng nháo nhào đánh trống phụ họa ầm ỹ theo.

“Đúng thế, thế này đã không dám thi rồi?”

“Về nhà uống sữa mẹ đi, chứ còn làm Thủ tọa cái gì nữa?”

“Đã nói từ đầu rồi, vừa nãy là hắn gian lận.”

“Nếu như có tài năng thực sư, thì kiểu gì cũng dám, có đúng không?”

“Thiên Lâm, Bắc Hà, hai ngươi thấy thế nào?”

Dịch Nguyên Đạo Tôn phớt lờ luôn ý kiến của Thái Hành Đạo Tôn.

Mà hai vị đại lão của Tịnh Đan Lưu chỉ suy nghĩ cân nhắc mấy giây đồng hồ, đã không hẹn mà cùng nhau gật đầu.

“Bọn ta tán thành!”

“Hoặc là hai người các ngươi cùng tham gia khảo nghiệm, hoặc là Khương Thành không được phép tham gia khảo nghiệm bát phẩm!”

Tiên lô này ở Thiên Đan Tư, người quyết định ở đây là bọn họ.

“Ha ha ha!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn mặt mày hớn hở nói: “Thế nào, đã có ba người tán thành rồi, cho nên bắt buộc phải sử dụng phương thức khảo nghiệm so tài này.”

“Nếu như tên tiểu tử ngươi sợ bị bại lộ không dám thi, thì nhân còn sớm mà rút lui đi…”

“Ai nói ta không dám?”

Thành Ca sắp không khống chế nổi biểu cảm của mình nữa rồi, cũng che không nổi nụ cười của hắn nữa.

Sau khi hiểu rõ tình hình của khảo hạch so tài này xong, hắn suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng rồi có được không hả?

Dịch Nguyên Đạo Tôn nhà ngươi có lợi hại đi hơn nữa thì cũng có thể lợi hại hơn hệ thống được à?

Còn muốn cố ý định bẫy ta?

So tài với hệ thống, ngươi thật sự không phải là cố chấp loại bình thường đâu!

Vốn dĩ khảo nghiệm cũng chỉ là chuyện của một người.

Tên này lại cứ nhất định phải sáp đến, nhất định phải tự mình kiếm cho Khương Thành một sự trừng phạt nghiêm khắc cấp Thiên Đạo, nếu không thành toàn cho hắn thì thật là có lỗi với tấm thịnh tình này rồi.

“Thi thì thi!”

Hắn cố ý bày ra bộ dạng liều lĩnh và bốc đồng.

Dịch Nguyên Đạo Tôn còn tưởng rằng hắn bị kế khích tướng của mình làm cho kích động rồi cơ, phải nói là vô cùng đắc ý.

“Ha ha, đây là ngươi nói đấy nhá, đừng có hối hận!”

Phạm Lôi Đạo Tôn cũng ngay lập tức phụ họa.

“Nếu như ngươi hối hận, thì chính là kẻ hèn nhát số một Nguyên Tiên giới.

Còn đám người Thái Hành và Lưu Duyên thấy Khương Chưởng môn đã đồng ý rồi, lập tức lùi về phía sau, quyên cũng không hề khuyên một câu nào.

Bọn họ yên tâm rồi.

Nếu như Khương Chưởng môn đã nắm chắc, thế thì còn cần lo lắng vô ích làm gì?

Năng lực làm màu của lão nhân gia nhà bọn họ từ trước đến nay vẫn luôn rất ổn định.

Chỉ đáng tiếc là, những người khác không đoán được suy nghĩ của bọn họ.

Tiếng bàn tán rầm rộ, chế giễu và cười trên nỗi đau của người khác của nhóm người Tịnh Đan Lưu và Dịch Đan Lưu mãi không dứt.

“Đây đúng là tự mình tìm đường chết mà.”

“Loại người như thế này mà còn muốn làm cấp trên của chúng ta?”

“Thật là nực cười, thế mà vừa mới kích đểu một tí đã vào tròng rồi.”

“Vậy mà còn muốn so tài với Dịch Nguyên Đạo Tôn, hắn chắc chắn sẽ chết rất thảm.”

Trong số tất cả mọi người ở đây, chỉ có Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên cùng Nguyệt Dao là lo lắng cho Thành Ca thôi.

“Khương đại ca đừng bốc đồng.”

“Chuyện này quá nguy hiểm, bọn họ hình như là muốn hại ngươi…”

“Bọn họ còn chưa nói hết câu, đã bị Thích Vương lạnh lùng ngắt lời.

“Ở đây có chỗ cho các ngươi lên tiếng sao?”

“Hai người các ngươi là thân phận gì? Bọn họ là thân phận gì?”

“Chuyện lớn như thế, đến lượt Tiên quan cấp thấp như hai người các ngươi chõ mõm vào sao?”

Hắn không hề hy vọng trận so tài này thất bại đâu.

Nụ cười trên gương mặt Thành Ca biến mất.

Hắn chầm chậm bước đến trước mặt Thích Vương, chỉ vào mũi hắn, thờ ơ lạnh lùng nói: “Các nàng ấy là bạn của ta, có chuyện gì sao?”

Đây là lần đầu tiên trong đời Thích Vương bị người khác chỉ vào mũi.

Cảnh tượng này đừng nói bản thân hắn, đến những người khác có mặt ở đó cũng rất kinh ngạc.

Đây là một vị Thần Quân đó.

“Là bạn của ngươi thì đã sao? Ngươi thực sự coi bản thân mình là nhân vật lớn rồi?”

Thích Vương, người phải chịu sự khiêu khích vô cùng nghiêm trọng này, cảm thấy thật nực cười, như thể bị loại giun dế cấp thấp khiêu khích vậy.

“Chẳng qua chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, không có thực quyền mà thôi, thế mà lại dám bất kính với ta…”

Khương Thành ngắt lời hắn.

“Cho dù ta chỉ là một kẻ không có thực quyền thì cũng cùng đẳng cấp với Thiên Đế, ngươi mà cũng xứng nói bốn từ bất kính với ngươi sao? Ngươi muốn ngự trị cả Thiên Đế?”

Thích Vương đương nhiên không dám ngự trị, đàn áp Thiên Đế, như thế chính là đại bất kính thực sự.

Nhất thời vừa tức vừa nóng ruột, nhưng một chữ cũng chẳng thốt ra được.

“Quản cho tốt cái miệng của ngươi, ngươi là cái thá gì chứ, việc của ta mà cũng đến lượt ngươi chõ mõm vào?” Khương Thành chẳng hề khách khí, đem hết những lời hắn vừa nói trả lại cho hắn.

Sau đó đẩy hắn ra, nhìn về phía Dịch Nguyên Đạo Tôn ở cách đó không xa.

“Xuất phát thôi.”

Chương 1179: Dịch Nguyên Đạo Tôn trúng thưởng rồi

Đám người Thiên Lâm Đạo Tôn và Phạm Lôi Đạo Tôn tỏ ra bọn họ đã bị kinh ngạc đến đần độn luôn rồi.

Kẻ này thế mà lại dám chỉ thẳng vào mũi của Thích Vương, chửi hắn thành cháu mình luôn.

Mà Thích Vương lại chỉ có thể chịu đựng.

Đây là chuyện gì vậy trời?

Ẩn Hoàng?

Vậy rốt cuộc là cấp bậc gì?

Vốn dĩ bọn họ vẫn còn chút bất mãn, phản đối Khương Thành, bây giờ coi như đã nhìn ra rồi.

Lai lịch của tên này, thực sự là lớn đến mức không tưởng tượng nổi.

Ngay cả cái nhìn của bọn họ đối với Nguyệt Chỉ và Bạch Nguyên, cũng thay đổi một chút rồi.

Ít nhất cũng không dám coi bọn họ là đám Tiên quan cấp thấp có thể tùy ý lăng nhục nữa.

Thành Ca cũng không ngờ được rằng, một hành động đơn giản như vậy thôi, hắn lại nhận được một đợt giá trị thanh danh do tất cả mọi người có mặt ở đó cung cấp.

Hai người bọn họ dựa theo nghi lễ đặc biệt, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, hai người bọn họ sẽ cùng bước vào trong lối vào thứ tám của Tiên lô.

Sau khi trải qua cảnh tượng Thích Vương bị chỉ vào mũi mà mắng nhiếc ban nãy, lần này chẳng có ai dám châm chọc, khiêu khích Thành Ca nữa.

Đến cả sắc mặt của Phạm Lôi Đạo Tôn thuộc Thần Lôi Tư cũng trở nên nghiêm trọng.

Hắn phát hiện, Thành Ca dường như không hề dễ đối phó như trong tưởng tượng của hắn.

Căn bản không phải là người hắn muốn dẫm đạp là có thể dẫm đạp.

Nhưng, điều này cũng không hề cho thấy rằng bọn họ vì chuyện này mà đánh giá cao việc Khương Thành có thể thắng bài thi khảo nghiệm so tài này.

Còn Thành Ca sau khi bước vào lối vào thứ tám, không ngoài dự liệu, lại lần nữa nhìn thấy cảnh tượng không gian so tài tương tự như lần trước.

Vẫn là hai tòa đài cao như lần trước, hai bộ Đan lô, Đan trận.

Nhưng chỗ khác với lần trước, chính là lần này ở đài cao đối diện có một người xuất hiện - Dịch Nguyên Đạo Tôn.

Hai người đứng đối diện nhau từ xa.

Ở chính giữa hai người, có một chiếc đồng hồ cát màu vàng khổng lồ đứng sừng sững như một dãy núi cao vút.

Thiên Đạo vẫn đang săm soi ở trên đỉnh đầu, đảm nhiệm vai trò trọng tài.

Còn hơi thở của căn nguyên đan cũng quanh quẩn khắp bốn phía, như thể có mặt ở khắp mọi nơi.

Lúc ở bên ngoài, Dịch Nguyên Đạo Tôn vẫn mang dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong lòng bàn tay.

Nhưng sau khi thực sự bước vào nơi này, sắc mặt của hắn lại đầy vẻ nghiêm trọng, thậm chí còn không thèm nhìn Khương Thành.

Mà nhìn chằm chằm vào khoảng đen kịt trên không ở phía trước.

Bây giờ đề thi vẫn chưa xuất hiện.

Nếu như đề thi của cuộc so tài lần này là một đan dược ít được chú ý mà hắn chưa từng thấy qua, thì biểu hiện của hắn chắc chắn sẽ rất tệ.

Đến lúc có có bị Thiên Đạo trừng phạt hay không còn chưa chắc.

Hai người bọn họ đứng trên đài cao, khoảng hư không màu đen tỏa ánh sáng rực rỡ, như thể mọc lên một mặt trời chói chang.

Những tia sáng chói lóa của mặt trời chói chang ấy dần dần biến mất, một thứ có hình dạng giống như bảo tháp, chỉ có điều, màu sắc là ngũ sắc sặc sỡ, lộng lẫy, thêm vào đó là một hư ảnh đan dược lớn hơn rất nhiều lần chính thức hiện ra trước mắt hai người bọn họ.

Sau khi nhìn thấy viên Đế đan bát phẩm này, Dịch Nguyên Đạo Tôn, người vẫn đang căng thẳng, lo lắng như thể đang đợi tòa tuyên án đột nhiên nhảy dựng lên.

“Ha ha ha ha ha!”

“Bát Chuyển Phong Lôi Đan, vậy mà lại là viên đan dược này, ha ha ha ha…”

Hắn vui sướng đến mức khoa tay múa chân ngay trên đài cao, giống y như đang phát bệnh động kinh.

“Đúng là trời cao có mắt mà!”

“Cái gì gọi là số mệnh, đây chính là trên người đã có số mệnh sẵn!”

Lão già này chỉ hận không thể cất cao giọng ca vàng của mình.

“Chao ôi… Đế Đan sư bát phẩm đầu tiên trải qua sự chứng nhận của căn nguyên sắp xuất hiện rồi!”

Thời khắc này, hắn chỉ hận xung quanh chẳng có khán giả nào khác.

Không thể cùng chia sẻ toàn bộ quá trình ra đời của khung cảnh mang tính lịch sử này cùng với hắn.

“Ha ha ha ha, lão già Thiên Lâm, đợi đến lần khảo nghiệm này, để xem ngươi ngẩng đầu lên kiểu gì trước mặt ta!”

“Dịch Nguyên ta mới chính là Đế Đan sư số một của Thiên Đan Tư!”

Biểu hiện điên khùng, rồ dại này của hắn, làm cho thành ca suýt chút nữa đã cạn hết cả lời.

Hắn cũng nhìn ra được, Bát Chuyển Phong Lôi Đan này chắc là đan dược mà bản thân Dịch Nguyên Đạo Tôn biết luyện, nắm khá chắc, nên mới làm ra cái bộ dạng y như trúng thưởng như vậy.

Nhưng, vấn đề là, bây giờ đã ăn mừng có phải là hơi quá sớm rồi không?

“Lão huynh à, người đừng có vui quá rồi lại ngất bất tỉnh nhân sự ra đấy.”

Thành Ca coi như vẫn rất “tốt bụng”.

“Tốt xấu gì cũng bình phục tâm trạng một tí, tránh cho tí nữa trạng thái luyện đan lại không ổn định.”

“Giữ tâm trạng bình tĩnh? Trạng thái không ổn định?”

Mãi đến khi hắn lên tiếng, cuối cùng Dịch Nguyên Đạo Tôn mới nhớ ra trong trận thi đấu so tài này, đối diện với hắn vẫn còn một kẻ là Khương Thành nữa.

Nụ cười của hắn có thu cũng chả thu lại được, chẳng qua là lần này lại biến thành một nụ cười khinh thường, coi rẻ.

“Ngươi nghĩ ta là ai? Một Đế Đan sư bát phẩm lại mắc phải loại sai sót cấp thấp như thế sao?”

“Nói thật cho ngươi biết, Bát Chuyển Phong Lôi Đan này, vừa hay lại là loại mà ta đây biết rõ!”

Khương Chưởng môn đã đoán ra từ lâu rồi, chẳng qua là vẫn phối hợp với hắn, cố ý biểu đạt một chút sự kinh ngạc.

“Ố ồ, thế thì thật là quá trùng hợp rồi.”

Bởi vì giọng điệu của hắn quá bình tĩnh, biển hiện cũng bình tĩnh hết sức, nên Dịch Nguyên không nghe thất bất kỳ sự kinh sợ nào, ngược lại còn nghe thấy sự qua loa, miễn cưỡng lấy lệ.

Điều này khiến hắn vô cùng không hài lòng.

“Ngươi có biết, ta học được cách luyện này lúc nào không?”

Thành Ca thành thành thật thật lắc đầu: “Ta không biết.”

Dịch Nguyên hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Mười lăm tỷ năm trước, khi ta lần đầu tiên luyện ra Đế đan bát phẩm, chính thức trở thành Đế Đan sư bát phẩm.”

“Mà viên đan ta luyện ra lần đó, chính là Bát Chuyển Phong Lôi Đan!”

Bởi vì vui mừng quá mức, vẻ mặt của hắn nhăn nheo hết cả lên, giống như một đóa hoa cúc già cỗi nở nhanh như gió vậy.

“Ha ha ha ha, đây rõ ràng chính là ý trời!”

“Có tổng cộng hơn 5000 loại Đế đan bát phẩm được biết đến, thực ra ta chỉ biết có 47 loại mà thôi, nhưng lần này lại cứ nhất nhất ra đúng loại mà ta biết!”

“Như thế thì cũng chẳng có gì, trong thời gian mười lăm tỷ năm, đan dược mà ta luyện nhiều nhất cũng chính là Bát Chuyển Phong Lôi Đan!”

“Loại Đế đan này, ta nhắm mắt cũng có thể luyện ra được…”

Câu nói này hiển nhiên là khoa trương, cho dù có thuần thục hơn đi chăng nữa cũng sẽ có tỉ lệ thất bại, chẳng qua là tỉ lệ nắm chắc lớn hơn mà thôi.

“Cái gì gọi là số trời định sẵn?”

“Đây chính là số trời định sẵn!”

Vẻ mặt hớn hở, mặt tươi như hóa đó của hắn, khiến Khương Thành nhìn cũng vui theo luôn.

Hắn cố ý người nhạo: “Ngươi tự tin như vậy sao? Không sợ bị lật xe, hy vọng càng lớn thất bại càng nhiều à?”

Dịch Nguyên khinh thường đáp: “Ngươi cho ta lý do để ta không tự tin đi?”

“Nói cho ngươi biết, cho dù bây giờ đứng trước mặt ta là Thiên Lâm, Thái Hành, hay là mấy vị Đế Đan sư của Đạo Tuyệt Chi Địa đi chăng nữa, thì cũng chẳng thắng nổi ta đâu!”

Hắn hếch cằm đầy kiêu ngạo, cuồng ngạo đến mức như thể không ai bì nổi.

“Trong lĩnh vực Bát Chuyển Phong Lôi Đan này, nếu Dịch Nguyên ta mà là số hai, thì không ai dám xưng là số một!”

“Đây chính là Đế đan độc quyền của ta!”

“Ngươi nói cho ta xem ta thua kiểu gì được?”

“Hôm nay không ai có thể ngăn cản ta chiến thắng, càng không ai ngăn cản nổi ta trở thành Đế Đan sư bát phẩm đầu tiên nhận được sự chứng nhận của căn nguyên.

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của hắn, Thành Ca không kìm được mà lộ ra ánh mắt yêu thương, quan tâm.

Dịch Nguyên sẽ vĩnh viễn không biết được rằng, đối thủ của hắn là hệ thống, soạt một cái là có thể 100% luyện ra Bát Chuyển Phong Lôi Đan mà hắn được mệnh danh là giỏi nhất, sở trường nhất.

Chuyện này cũng giống như lúc chơi bài ba lá so lớn nhỏ, hắn bắt được ba con K, ông trời đã cho hắn hy vọng thắng lợi gần như cực kỳ cao rồi.

Nhưng bản thân Thành Ca lại bắt được ba con A…

Mệnh trời đã định ở đâu chứ, đây rõ ràng là thiên sát cô tinh, xui xẻo đầy mình.

Cũng chính vào lúc này, Đan lô của hai người cùng sáng lên, trận khảo nghiệm này chính thức bắt đầu.

Cùng lúc với điều này, cái đồng hồ cát màu vàng ở chính giữa trung tâm cũng bắt đầu khởi động.

Một dòng cát mịn từ từ chảy xuống, như tro tàn lại giống như sương mù.

Khương Thành nhìn một lúc, muốn cát trong cái đồng hồ này chảy hết, không có hơn ngàn năm thì cũng chẳng xong được.

Cũng có nghĩa là, kỳ hạn của lần khảo nghiệm này là khoảng một ngàn năm.

Đây là thời gian do Thiên Đạo và căn nguyên đan định ra.

Chỉ cần trong vòng một ngàn năm luyện ra Bát Chuyển Phong Lôi Đan, đồng thời nhanh hơn đối thủ, là có thể nhận được sự chứng nhận của căn nguyên đan.

Chương 1180: Để ngươi bắt đầu trước

Đồng hồ cát đã bắt đầu khởi động, biểu thị lần khảo nghiệm này chính thức bắt đầu.

Nhưng, cho dù là Khương Thành hay Dịch Nguyên Đạo Tôn ở phía đối diện, cũng không hề lập tức luyện đan.

Hai người đều tựa như đang cười lại tựa như không cười nhìn về phía đối phương.

Trên mặt cũng đều đem theo vẻ tràn đầy tự tin

Nếu như những người ở bên ngoài kia mà nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ bóc phốt, cà khịa trong sự bất lực.

Một khảo nghiệm nguy hiểm và gian khổ như thế này, hai người có thể tranh thủ thời gian, giành giật từng phút từng giây đi được không hả?

“Ngươi không định bắt đầu bận rộn đi sao?”

Thành Ca cảm thấy rất nực cười.

Lão huynh à, ngươi định làm gì?

Cho dù có nắm chắc ba con K trong tay đi chăng nữa, cũng không cần nhàn hạ đến mức này đúng không?

Dịch Nguyên Đạo Tôn tỏ ra bản thân có đủ vốn để kiêu ngạo, phách lối.

“Tại sao ta lại phải bắt đầu làm?”

Hắn nâng cằm lên, ánh mắt nhìn Khương Thành lộ rõ ý vị trêu chọc đầy sâu sắc.

“Lần khảo nghiệm so tài này, khoảng cách biểu hiện của hai người tham gia càng lớn, thì sự trừng phạt cuối cùng của Thiên Đạo sẽ càng ghê gớm.”

“Oh, hóa ra là như vậy.” Thành Ca bày ra vẻ mặt đã lĩnh hội.

Dịch Nguyên Đạo Tôn vẫn đang khoe khoang, thể hiện: “Ngươi có biết ta luyện một lò Bát Chuyển Phong Lôi Đan, thông thường mất bao lâu không?”

“Mất bao lâu?”

“Luyện Đan sư bình thường cần hơn ngàn năm, nhưng ta chỉ cần 130 năm, đây chính là ưu thế của Dịch Đan Lưu bọn ta.”

“Ố ồ, thế ngươi quả thật rất lợi hại đấy.”

Thành Ca giơ ngón tay cái, sau đó đưa tay về phía hắn ta.

“Thế thì xin mời ngươi bắt đầu màn biểu diễn của mình đi!”

Dịch Nguyên Đạo Tôn thấy hắn vẫn giữ vẻ mặt chấn động, nhưng trên thực tế lại là bộ dạng bình tĩnh, trong lòng vô cùng không thoải mái.

Đây không phải là phản ứng mà hắn muốn nhìn thấy.

“Hình như ngươi vẫn chưa ý thức được kết cục của ngươi sẽ đau khổ, bi thảm đến mức nào.”

Sắc mặt của hắn trầm xuống.

“Đừng có nói là ta không cho ngươi cơ hội.”

“Ta có thể để ngươi luyện trước ba ngày, cho ngươi tí đất để biểu diễn.”

“Một khi ta đã bắt đầu, ngươi sẽ không còn khả năng trở mình nữa đâu.”

Vốn dĩ hắn định nói là ba năm, nhưng sau khi suy nghĩ một lát, hắn luyện Bát Chuyển Phong Lôi Đan cũng sẽ tồn tại khả năng thất bại, vẫn nên kiềm chế, giữ ở mức độ vừa phải vẫn tốt hơn.

Thành Ca cười không được, khóc cũng chẳng xong.

Đây là thi đấy, có tính giờ đấy.

“Thế mà ngươi lại định để ta luyện trước?”

Nghe giống như hai người thi chạy, Dịch Nguyên Đạo Tôn lại để hắn chạy trước vậy.

Đây coi như là một loại sỉ nhục.

“Không sai, để ta xem xem ngươi có thủ đoạn, mánh khóe bịp bợm nào.” Vẻ mặt của Dịch Nguyên Đạo Tôn đầy kiêu căng, ngạo mạn.

Khóe miệng Thành Ca nhếch lên, cảm thấy chuyện này có phần hơi thảm khốc quá rồi.

Một khi hắn bắt đầu trước, thì Dịch Nguyên Đạo Tôn chẳng còn cơ hội luyện đan nữa rồi.

Hệ thống chỉ xoẹt một cái, là đã kết thúc luôn rồi.

Hắn hiếm khi tốt bụng, nhận từ một lần.

“Hay là ngươi bắt đầu trước đi.”

Hắn làm tư thế kính mời.

Chỉ đáng tiếc là Dịch Nguyên Đạo Tôn hoàn toàn chẳng thèm cảm kích, thậm chí cảm thấy đây là Khương Thành đang sỉ nhục lại hắn.

“Ngươi biết rõ là mình sẽ thất bại, nên không dám thể hiện sự kém cỏi của mình đúng không?”

Khương Thành rất thành thực lắc đầu.

“Không hề, không hề, đây là ta muốn tốt cho ngươi mà thôi.”

“Muốn tốt cho ta?”

Dịch Nguyên lên tiếng giễu cợt.

“Khương Thành à Khương Thành, đã đến lúc này rồi, ngươi còn cố ý ra vẻ huyền bí, cố ý lừa bịp cái gì nữa?”

“Còn vì muốn tốt cho ta? Ngươi có cái tư cách ấy à? Cũng không biết cân nhắc, ước lượng xem mình thế nào…”

“Hừ!”

Khương Thành nhìn thấy hắn tự tin như vậy, cố chấp, đầu đất như thế, cũng bế tắc rồi.

“Vậy thì được, nếu ngươi đã có đức độ như thế, mà ta lại không biết cảm kích thì đúng là có lỗi với ngươi rồi.”

Ngay trước mặt của Dịch Nguyên Đạo Tôn, chỉ trong chớp mắt, hắn đã quét sạch sẽ tất cả mấy ngàn loại nguyên liệu, thu hết vào không gian trong hệ thống.

“Ngươi làm gì vậy?”

Dịch Nguyên kinh ngạc.

Hắn làm như thế là làm gì?

Sao đến Đan lô cũng không mở, đan trận cũng không khởi động?

Lại thu dọn hết toàn bộ nguyên liệu như vậy?

Hắn đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng ở đây.

Ở trong không gian thi đấu này, cho dù là nhẫn trữ vật hay là dị không gian, đều không có cách nào liên kết được.

Bởi vì đã bị Thiên Đạo phong tỏa rồi.

Ở trong này, không có ai có thể tự dưng gom hết tất cả nguyên liệu lại và chuyển chúng sang một không gian khác được.

“Tại sao hắn lại làm được như thế?”

Hắn vội vàng nghiêm nghị truy hỏi.

Chỉ là chẳng thể có được bất kỳ câu trả lời nào.

Lúc này, Thành Ca đã mở màn hình điều khiển luyện đan của hệ thống, lựa chọn Bát Chuyển Phong Lôi Đan rồi.

Sau đó nhấn vào nút bắt đầu tinh luyện.

Soạt! Soạt!

Thanh tiến trình nhấp nháy hai lần.

Hai lò Đế đan bát phẩm đã luyện xong rồi, 162 viên Đế đan thành phẩm yên lặng nằm trong kho của hệ thống.

Khương Thành không lập tức lấy ra luôn.

Mà nhìn về phía Dịch Nguyên Đạo Tôn ở phía đối diện mỉm cười.

“Ngươi chắc chắn muốn đợi ta ba ngày à? Ta cảm thấy ngươi nên lập tức bắt đầu thao tác đi thì hơn.”

Nếu như Dịch Nguyên Đạo Tôn không bắt đầu luyện đan, thì hắn sẽ vĩnh viễn không có cơ hội luyện đan nữa.

Hai ngươi thi đấu với nhau, một người luyện thành công hai lò, một người thì còn chưa bắt đầu, khoảng cách này có thể gọi là ở hai thái cực.

Cho dù là một dân ngoại đạo luyện đan, tốt xấu gì cũng biết biết bỏ cả đống Tiên dược và Linh tài vào trong đan lô.

Chuyện này mặc dù rất thấp kém, nhưng cũng coi như là được thể hiện một tí.

Nhưng đến bây giờ Dịch Nguyên căn bản chẳng có bất kỳ biểu hiện nào.

Trong tình huống thế này, sự trừng phạt mà Thiên Đạo đưa ra sẽ cực kỳ nghiêm khắc.

Hơn nữa, Dịch Nguyên căn bản chẳng hề ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Thế mà ngươi lại có thể thu hết nguyên liệu lại, đây là lừa gạt Thiên Đạo!”

Hắn chỉ vào Khương Thành lớn tiếng gào thét, như thể bắt được một học sinh gian lận trong kỳ thi, lại còn vô cùng đắc ý.

“Ta biết ngươi chắc chắn sẽ có âm mưu gì đấy, quả đúng như dự đoán!”

“Bây giờ ngươi còn nói gì được nữa không?”

Khương Thành bị con người kỳ lạ này làm cho cạn cả lời.

“Quả thật ta chẳng có gì để nói cả.”

Hắn cũng lười chẳng buồn đợi nữa, đem luôn hai lò Bát Chuyển Phong Lôi Đan vừa mới luyện lúc nãy ra.

Lúc 162 viên Đế Đan có hình giống như bảo tháp ngũ sắc sặc sỡ xuất hiện ở giữa sân, đồng hồ cát màu vàng khổng lồ ở chính giữa đột nhiên ngừng lại, không tính giờ nữa.

Lần khảo nghiệm này, kết thúc rồi!

Khương Thành luyện thành công Đế Đan bát phẩm chỉ định, Thiên Đạo và căn nguyên đan cùng lúc phán định hắn đã thông qua khảo nghiệm.

Mà cuộc so tài giữa hắn và Dịch Nguyên Đạo Tôn, cũng đã phân rõ thắng bại.

Kẻ thua cuộc không còn cơ hội bắt tay vào làm nữa rồi.

Cùng với việc khảo nghiệm kết thúc, đan lô và đan trận ở trước mặt hai ngươi cũng đồng thời biến mất, mấy ngàn loại nguyên liệu ở chỗ Dịch Nguyên Đạo Tôn cũng biến mất, chỉ còn lại đài cao trống hoang hoác dưới chân hắn mà thôi.

“Chuyện này, chuyện này là thế nào…”

Dịch Nguyên Đạo Tôn dại ra, hoàn toàn không tiêu hóa nổi sự thay đổi nhanh chóng này.

Nhìn về phía 162 viên Bát Chuyển Phong Lôi Đan mà Khương Thành vừa mới luyện ra, sự hô hấp của hắn dần dần trở lên dồn dập, gấp gáp.

“Ngươi, sao ngươi lại làm được? Không thể nào có chuyện này được!”

“Chuyện này không thể nào xảy ra được!”

Hắn tức giận nhảy dựng lên, chỉ vào Thành Ca rống to.

“Ngươi chắc chắn đã chuẩn bị sẵn Bát Chuyển Phong Lôi Đan trước rồi!”

“Ngươi đã lừa gạt Thiên Đạo, ngươi có thể kết nối với nhẫn trữ vật và dị không gian…”

“Đây chính là gian dối, lừa bịp! Đây tuyệt đối là gian dối, lừa bịp!”

Khương Thành lười chẳng buồn biện bạch, thanh minh với hắn.

Trên thực tế, cho dù lúc này có ngươi xem ở đây, cũng sẽ không tán đồng với quan điểm của Dịch Nguyên Đạo Tôn.

Bát Chuyển Phong Lôi Đan quý giá mức độ nào?

Trong chốc lát chuẩn bị 162 viên, lại còn là chuẩn bị trong tình huống không biết đề thi là gì.

Chuyện này có thể sao?

Lúc này, hắn đã nhận được sự công nhận của căn nguyên đan rồi.

Còn Dịch Nguyên Đạo Tôn ở phía đối diện, cũng bị cố định chắc chắn tại chỗ, tiếp nhận sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Gần như trong khoảnh khắc đầu tiên, hắn đã mất đi năng lực tiếp tục mở miệng rồi.

Chương 1181: Căn nguyên chứng nhận bát phẩm

Một ngụm máu lớn phun ra từ cổ họng của Dịch Nguyên Đạo Tôn, cùng lúc này mắt, tai và mũi cũng bắt đầu tự động rớm máu.

Da trên toàn thân hắn lão hóa với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Những nếp nhăn li ti nhanh chóng phủ lên trán và các bộ phận khác trên cơ thể của hắn.

Còn tuổi thọ của hắn, cũng đang rút ngắn lại với tốc độ ánh sáng.

Rất nhanh, cả người hắn bốc lên mùi thối rữa, từng dòng mủ hôi thối tràn ra từ từng lỗ chân lông.

Đây là thủ đoạn của Thiên Đạo, không thuộc chiến đấu, cũng không phải là bất kỳ căn nguyên quy tắc nào.

Loại thủ đoạn như thế này, hắn căn bản không thể nào chống đỡ được.

Dịch Nguyên Đạo Tôn khó khăn giơ ngón tay lên, trong mắt ngoại sự kinh ngạc và sợ hãi thì có cả sự không cam lòng vô cùng mãnh liệt.

Đường đường là Đạo Tôn, sao có thể can tâm chết đi như thế?

Nhất là, lần này hắn lại rút được đề thi "hoàn hảo" như thế, quả thực giống ý như sinh ra để dành cho hắn, giống như xuất hiện vì lễ đăng quang của hắn vậy.

Số trời định sẵn, sao có thể thua không còn manh giáp như thế chứ?

Nhưng bây giờ hắn có nghĩ nhiều hơn, cũng chẳng có tác dụng gì nữa rồi.

Bởi vì khoảng cách mà hắn và Khương Thành thể hiện ra quá lớn, nên sự trừng phạt cuối cùng mà Thiên Đạo đưa ra, là giết chết người thất bại!

Thiên Đạo muốn hắn chết, hắn không thể nào không chết.

“Ta đã cho ngươi cơ hội, chỉ là ngươi chẳng thèm để ý tới.”

Khương Thành thở dài.

“Chuyện này thực sự không thể nào trách ta được.”

Hắn làm chuyện gì cũng luôn có nguyên tắc, loại so tài luyện đan như thế này, đối với hắn cái cần thi là luyện đan.

Chứ không phải là chiến đấu đến ta sống ngươi chết, không đáng phải lấy mạng người khác.

Nhưng thật đáng tiếc, Dịch Nguyên Đạo Tôn đến thao tác cũng không thao tác lấy một tí.

Đợi đến lúc hắn muốn làm, thì đã không còn cơ hội thể hiện nữa rồi.

Sau khi Dịch Nguyên Đạo Tôn thực sự chết đi, Khương Thành cũng được không gian thi đấu đưa ra bên ngoài.

“Ra ngoài rồi!”

“Nhanh như thế đã thi xong rồi sao?”

Những người ở bên ngoài vốn còn đang âm thầm nghị luận và đoán già đoán non.

Cơ bản, quan điểm của mọi người là cả hai người bọn họ đều không thể thành công, hơn nữa biểu hiện của Khương Thành cũng kém hơn Dịch Nguyên Đạo Tôn rất nhiều.

Cuối cùng Thành Ca phải chịu tội, Dịch Nguyên không phải chịu bất kỳ tổn thất nào bước ra.

“Là Khương Thành!”

“Dịch Nguyên Đạo Tôn đâu?”

“Sao có thể nhanh như thế được?”

“Cho dù hắn thất bại, cuộc thi cũng phải đợi đến lúc Dịch Nguyên Đại sư thất bại mới kết thúc đúng không?”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tên tiểu tử này đã chịu phạt chưa?”

Phạm Lôi Đạo Tôn chen lên trên đầu, dùng Thần niệm đánh giá Khương Chưởng môn từ đầu đến chân một lượt, muốn thăm dò ra dấu vết tổn thương do Thiên Đạo gây ra trên người hắn.

Kết quả đương nhiên là không tìm thấy rồi.

Ngược lại, Thái Hành Đạo Tôn lại là ngươi đầu tiên hô lên.

“Ký hiệu chứng nhận của căn nguyên!”

“Chứng nhận Đế Đan sư bát phẩm!”

Cùng với tiếng kinh hô của hắn, tất cả đám người Lưu Văn và Thanh Hoán cùng với Quế Linh ở phía sau cũng nhận ra ký hiệu căn nguyên đan của Khương Thành!

“Ôi trời ơi, thế này là Khương Chưởng môn đã thành công rồi?”

“Trời ơi, lão nhân gia hắn thật sự là Đế Đan sư bát phẩm sao?”

“Nói một cách chính xác, hắn là Đế Đan sư được căn nguyên chứng nhận, những người khác hoàn toàn không cùng đẳng cấp với hắn nữa rồi.”

“Không sai, thế này còn mạnh hơn chứng nhận thất phẩm của lão già Thiên Lâm kia nhiều!”

Thiên Lâm Đạo Tôn bị bọn họ gọi tên, đã không còn cảm nhận được sự bất kính nữa rồi.

Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều bùng nổ rồi.

Cho dù là Tịnh Đan Lưu hay là Dịch Đan Lưu, tất cả mọi người đều rơi vào cảm giác kinh ngạc cực độ.

Thông qua ải thứ tám của khảo nghiệm Tiên lô, đây là chuyện chẳng đáng gì với Tiên nhân ngoại đạo.

Nhưng đối với những Tiên Đan sư chuyên nghiệp như bọn họ mà nói, chính là sét giữa trời quang, thay đổi hoàn toàn kết cấu, lề lối của cả Đan giới!

“Chuyện này… chuyện này sao có thể chứ?”

Bắc Hà Đạo Tôn, người cũng là Đế Đan sư bát phẩm mắt đờ đẫn, giống như đã mất đi linh hồn.

Còn Thiên Lâm Đạo Tôn, giờ phút này như thể đã già cỗi đi hai, ba lần.

“Chứng nhận bát phẩm, thế mà hắn lại có được chứng nhận bát phẩm của căn nguyên đan…”

Vẻ mặt hắn đờ đẫn, lắc lắc đầu, mái tóc hoa dâm phất phơ trông vô cùng bất lực.

“Sao lại như thế chứ?”

“Sao lại như thế chứ?”

Hắn đã chịu một đả kích cực kỳ nặng nề.

Bình thường, ba trường phái bọn họ luôn tranh luận xem trường phái của ai mạnh hơn, trường phái của ai chính thống hơn.

Bởi vì tên của ba trường phái đều có đặc điểm riêng, nên mãi không phân được cao thấp.

Bây giờ Khương Thành vững vàng tiếp tục so với hắn.

Mà Khương Thành đến tử Cổ Tiên giới, “thuộc về” Cổ Đan Lưu, là một trường phái khác với Tịnh Đan Lưu bọn họ.

Điều này có nghĩa là gì?

Lẽ nào ám chỉ Cổ Đan Lưu mới là chính thống, còn Tịnh Đan Lưu bọn họ là lối rẽ.

Lúc suy nghĩ này nổi nên trong lòng hắn, niềm tin từ xưa đến nay của hắn phải chịu sự đả kích mang tính hủy diệt, cả người hắn gần như sụp đổ.

Mà sự náo động của ba trường phải ở Thiên Đan Tư, cũng khiến đám người Thích Vương, Dực Vương và Phạm Lôi Đạo Tôn hóa đá ngay tại trận.

Khương Thành thực sự đã thông qua khảo nghiệm bát phẩm?

Chuyện này rõ ràng là hoang đường!

Lúc trước, Thiên Đan Tư tổng cộng cũng không quá bốn Đế Đan sư bát phẩm.

Còn Khương Chưởng môn chẳng qua chỉ là một Đế Cảnh cửu trọng mà thôi.

Trước khi hắn lên trời, đám người Thích Vương bọn họ căn bản còn chưa từng biết đến người này.

Kết quả tên tiểu tử này thế mà lại là vị Đế Đan sư bát phẩm thứ năm của Thiên Cung.

Đó là Đế Đan sư bát phẩm hàng quý báu đó!

Hơn nữa, hắn còn là người duy nhất đã trải qua chứng nhận căn nguyên, chất lượng còn xịn hơn bốn vị Đế Đan sư bát phẩm còn lại gấp bội.

Chuyện này khiến bọn họ căn bản không có cách nào tiếp nhận nổi.

Mà lúc này, đám người Kim Phi và Chính Hư cuối cùng cũng chú ý đến một chuyện, Dịch Nguyên Đạo Tôn không ra ngoài.

"Lão tổ của bọn ta đâu?"

"Đúng, Tổ sư gia của bọn ta đâu? Hắn đi đâu rồi?"

Thành Ca đang đắm chìm trong tiếng hô hào và sự tâng bốc, nịnh nọt quay đầu lại, thuận miệng nói một câu: "Hắn bị Thiên Đạo giết rồi."

Đối với hắn mà nói, đây chỉ là một câu nói vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng đối với tất cả những người có mặt ở đó mà nói, đây là một quả bom hạt nhân nổ ngay tại chỗ.

"Ngươi nói cái gì?"

Người đầu tiên xông đến là Thích Vương.

"Dịch Nguyên chết rồi?"

Hắn nhìn chằm chằm Khương Thành, ánh mắt y như thể muốn ăn thịt người.

Dực Vương và Lư Vương cũng suýt chút nữa phát điên.

"Dịch Nguyên Đạo Tôn sao có thể chết một cách dễ dàng như thế được?"

"Còn không mau khai thật đi?"

"Mẹ kiếp, ngươi lại dám lừa bọn ta?"

Phản ứng của bọn họ mạnh mẽ vậy, cũng là lẽ đương nhiên.

Suy cho cùng thi tuyệt đại đa số Tiên nhân đều không tách rời được đan dược, trong cả Thiên Cung, Thiên Đan Tư có thể được coi là một trong năm bộ phận quan trọng hàng đầu.

Mà Đế Đan sư bát phẩm Dịch Nguyên Đạo Tôn là một trong những vật báu của Thiên Cung, có thể coi là nhân vật mang tính chiến lược.

Nhất là Dịch Nguyên còn là một trong những lão tổ của Dịch Đan Lưu, nhất cử nhất động đều có ảnh hưởng.

Một người đột nhiên biến mất như vậy, sẽ có ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng với Thiên Cung.

Không đợi Khương Thành nói gì, đám người Kim Phi và Chính Hư ở bên kia đã bắt đầu kêu gào.

"Chết rồi!"

"Mệnh bài của tổ sư gia vỡ rồi, hắn thực sự đã chết rồi!"

"Không, tổ sư gia, không…"

Nghe thấy Dịch Nguyên thực sự chết rồi, cơn tức giận của Thích Vương cao đến tận mây xanh.

"Lại là ngươi làm đúng không? Lại là ngươi giết đúng không?"

Hắn nhìn về phía Khương Thành lạnh lùng rống lên chất vấn.

"Từ lúc ngươi lên đây, Thiên Cung không có ngày nào được yên, kẻ tai họa nhà ngươi…"

Vẻ mặt của hắn cực kỳ tàn bạo, căn bản không hề che giấu áp lực và sự uy hiếp của Thần Quân, đến mức những người khác ở bên cạnh đều câm như hến.

Chỉ có điều Thành Ca căn bản chẳng coi là gì.

"Não ngươi bị cháy đến hồ đồ rồi đúng không?"

Hắn không hề khách khí mà chế giễu đáp trả.

"Ở trong không gian thi đấu ấy, ai có thể sát hại người khác chứ?"

"Hơn nữa, nếu ta muốn giết hắn, còn cần phải âm thầm, lặng lẽ giết ở trong đó sao?"

Chương 1182: Thủ tọa Thiên Đan Tư

Có lẽ là bị Khương Thành oán hận quen rồi, bây giờ Thích Vương đã không cảm thấy bị xúc phạm nữa.

Hắn cũng thực sự bắt đầu suy nghĩ.

Quả thực như vậy, trong không gian thi đấu, do Thiên Đạo và căn nguyên đan cùng chủ trì.

Ở bên trong đó, trừ luyện đan ra, căn bản không làm chuyện hại người khác được.

Đừng nói là một Đế Cảnh cửu trọng, cho dù là là Thần Quân, thậm chí ngay cả Thiên Đế, cũng không có cách nào hãm hại đối thử ở trong đó.

Nhưng, điều này không đại diện cho việc những người khác đã chịu phục.

Phạm Lôi Đạo Tôn, người mong chờ Thành Ca chết đã lâu đột nhiên nhảy ra.

“Thế Dịch Nguyên đạo hữu tại sao lại chết?”

Đám người Kim Phi Chí Tôn và Chính Hư Chí Tôn cũng nháo nhào vây lại.

“Đúng thế, tổ sư gia của bọn ta sao có thể chết được?”

“Hắn là Đạo Tôn, còn đường đường là một Đế Đan sư bát phẩm, hắn sao có thể chết trong một trận khảo nghiệm cỏn con được.”

“Cho dù hắn thật sự không nắm chắc phần thắng, cho dù hắn không cẩn thận bị đánh bại, thì cũng chỉ bị Thiên Đạo phạt nhẹ mà thôi, dựa vào đâu mà giết chết hắn?”

Khương Thành chẳng có kiên nhẫn giải thích cho bọn họ những điều này.

“Nếu các ngươi muốn biết đáp án như thế, có thể đi mà hỏi Thiên Đạo.”

“Nếu như vẫn không hài lòng, thì có thể xuống lòng đất hỏi tổ sư gia của các ngươi.”

Tất cả mọi người đều vô cùng tức giận.

“Ngươi, ngươi nói cái gì…”

“Được rồi, câm miệng đi!”

Ba vị Đế Đan sư bát phẩm là Thái Hành và Thiên Lâm, Bắc Hà cùng đứng dậy.

Người đầu tiên lên tiếng là Thiên Lâm Đạo Tôn.

“Mặc dù không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng Khương Thành có thể thành công lấy được chứng nhận Đế Đan sư bát phẩm nhanh như vậy, thì Dịch Nguyên Đạo Tôn bị giết cũng chẳng có gì làm lạ.”

Thái Hành Đạo Tôn gật gật đầu.

“Trong thời gian ngắn như thế, có thể Dịch Nguyên còn chưa kịp bắt đầu luyện đan thì đã thua mất rồi.”

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nếu nói như thế thì cũng đúng thật.

Nhưng vấn đề là… sao Khương Thành có thể thông qua khảo nghiệm trong thời gian ngắn như thế được?

“Chưa tới mười lăm phút đồng hồ, đã luyện được một lò Đế Đan bát phẩm, các ngươi tin sao?”

Kim Phi Chí Tôn mất đi tổ sư gia giống như mất một người có thể tin cậy được, hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được loại chuyện hoang đường này.

“Các ngươi cảm thấy chuyện này có thể à?”

“Đây rõ ràng là lừa bịp, dối trá!”

Chính Hư và đám Đan sư của Dịch Đan Lưu cũng sục sôi căm phẫn.

“Tổ sư gia của bọn ta bị hắn lừa nên mới chết!”

Nhưng Thành Ca căn bản chẳng coi những lời chỉ chích của bọn họ vào đâu, cứ thế hoa hoa lệ lệ phớt lờ luôn.

Hắn chỉ cười típ mắt, đi đến trước mặt Thiên Lâm và Bắc Hà.

“Việc ban nãy các ngươi đã đồng ý, hai người các ngươi còn nhớ không?”

Sắc mặt của Thiên Lâm Đạo Tôn trở nên hơi mất tự nhiên.

Nhưng trước mặt nhiều người như thế, hắn cũng không thể nào hối hận chữa lời được.

“Không cần ngươi nhắc nhở, bọn ta nhớ.”

“Thế thì được.”

Thành Ca giơ tay phải ra ngoắc ngoắc.

“Quan ấn Thủ tọa của ta đâu?”

Hả, cái này…

Những người khác ở đó cuối cùng cũng nhận ra, vẫn còn một việc quan trọng hơn.

Theo như giao ước lúc trước, nếu như Thành Ca trở thành Đế Đan sư bát phẩm được căn nguyên chứng nhận, thì hắn sẽ trở thành Thủ tọa Tiên quan của Thiên Đan Tư.

Từ đó trở thành lão đại của bộ phận Đan dược ở Thiên Cung!

“Không được!”

“Tuyệt đối không được!”

Đám người Phạm Lôi Đạo Tôn và Thích Vương gần như bật ra cùng lúc.

“Tên tiểu tử này mới chỉ là Tôn giả mà thôi, há có thể đảm đương chức Thủ tọa?”

“Cho dù là nơi như Vũ Tần Tư, thì Thủ tọa cũng là Chí Tôn rồi.

“Đường đường là Thiên Đan Tư, nếu như để cho một Đế Cảnh cửu trọng làm Thủ tọa, há chẳng phải là trò cười cho cả thiên hạ sao?”

Không đợi Thành Ca tự mình trả lời, thì đám người ủng hộ của Thành Ca là Thái Hành Đạo Tôn và Quế Linh Chí Tôn đã đứng bật dậy.

“Đám ngoại đạo các ngươi thì hiểu cái gì?”

“Thiên Đan Tư chỉ xem trình độ luyện đan, đã lúc nào suy xét đến tu vi cảnh giới chứ?”

“Bọn ta luyện đan, chứ không phải đánh nhau.”

“Khương Chưởng môn là Đế Đan sư bát phẩm được căn nguyên chứng nhận, hắn đương nhiên có đủ tư cách đảm nhiệm chức Thủ tọa Tiên quan của bọn ta!”

“Hoang đường, quả thực quá mức hoang đường rồi!”

Kim Phi Chí Tôn và Chính Hư Chí Tôn cùng với những Đan sư của Dịch Đan Lưu lớn tiếng phản đối.

“Hắn là tên lừa bịp, dối trá!”

“Cái gì mà Đế Đan sư bát phẩm?”

“Thực sự muốn để một tên lừa bịp làm Thủ tọa của chúng ta, đó mới là chuyện đáng buồn cười hơn!”

Trên thực tế, cũng không chỉ có Dịch Đan Lưu, có rất nhiều Đan chủ ở bên phía Tịnh Đan Lưu cũng phản đối theo.

Bọn họ không hề muốn thấy một người Cổ Đan Lưu trở thành Thủ tọa.

Như thế há chẳng phải nghĩa là từ bây giờ Cổ Dịch Đan là lớn nhất trên Thiên Đan Tư sao?”

“Đường đường là Đạo Tôn của Thiên Đan Tư, nói chuyện lại chỉ như đánh rắm, đó mới thực sự là chuyện đáng buồn cười, đúng không?”

Thành Ca căn bản không muốn tranh cãi với bọn họ chuyện gian lận hay không gian lận.

Ánh mắt của hắn chỉ gắn trên người hai vị Tiên quan nhị phẩm là Thiên Lâm và Bắc Hà.

“Rốt cuộc là ngươi làm kiểu gì?”

Hai vị tổ sư gia của Tịnh Đan Lưu mày nhíu thật sâu, bọn họ cũng cảm thấy khảo nghiệm của Khương Thành chắc chắn đã dùng thủ đoạn bất chính để mưu lợi.

“Ta làm thế nào, đó là chuyện của ta, hình như không cần thiết phải giải thích cho các ngươi.”

Hắn thờ ơ nói: “Ta đã làm được rồi, bây giờ phải xem các ngươi có thể làm được hay không?”

Thiên Lâm nhăn mày đáp: “Thủ tọa của Thiên Đan Tư không chỉ cần trình độ luyện đan, phẩm cấp Tiên quan cũng không

được thấp hơn nhị phẩm, e rằng phẩm cấp của ngươi không đủ.”

Khương Thành mỉm cười: “Chuyện này thì ngươi có thể tuyệt đối yên tâm, phẩm cấp của ta chỉ có cao hơn chứ không có thấp hơn.”

Hắn nhìn về phía Thích Vương.

“Đúng không hả?”

Thích Vương mặt đen như đáy nồi, nhưng cũng không cách nào phản bác được.

Nhìn thấy Thích Vương ngấm ngầm thừa nhận, cả Thiên Lâm và Bắc Hà cùng trầm mặc.

Những trở ngại khác ngăn cản Khương Thành trở thành Thủ tọa Tiên quan đã không còn nữa rồi.

Chỉ còn lại thái độ của hai người bọn họ.

Nhưng Đan sư khác ở bên cạnh vẫn đang tranh cãi ầm ĩ, chẳng có gì khác ngoài Thành Ca không xứng đáng, Thành Ca gian lận…

Còn Thích Vương và Lư Vương cũng ở bên cạnh khuyên giải.

“Tuyệt đối đừng trúng kế của hắn!”

“Thủ tọa Thiên Đan Tư, đó là vị trí quan trọng đến mức nào chứ, há có thể cho một kẻ lừa đảo?”

“Cùng lắm phớt lờ, bỏ qua lời hứa lúc trước…”

Đối với tất cả những chuyện này, Thiên Lâm và Bắc Hà đều không có bất kỳ phản hồi nào.

Không biết đã suy nghĩ bao lâu, cũng không biết hai người đã truyền âm riêng bao nhiêu câu.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, Thiên Lâm đột nhiên nặng nề quát lên.

“Tất cả im miệng hết đi!”

Tất cả mọi người đột nhiên im lặng, ánh mắt của mọi người đều dồn lại phía hắn.

Mỗi một người đều biết rõ, hai người bọn họ có quyền quyết định cuối cùng, vội vàng vểnh tai lên, ngay đến cả mấy vị Thần Quân cũng không ngoại lệ.

Vị trí Thủ tọa của Thiên Đan Tư quả thực quá quan trọng.

Nếu như có thể, thậm chí bọn họ chỉ hận không thể giáng một Thần Quân xuống để đảm nhiệm chức vụ này.

Nhưng đáng tiếc, không có ai có đủ trình độ luyện đan, Thần Quân cũng không thể trấn áp nổi đám Đế Đan sư này.

"Bọn ta đồng ý!"

Thiên Lâm và Bắc Hà bình tĩnh nhìn về phía Khương Thành, tuyên bố quyết định.

"Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là Thủ tọa Tiên quan của Thiên Đan Tư."

"Cái gì!"

Thích Vương là người đầu tiên nhảy dựng lên.

"Thế mà các ngươi lại thật sự đồng ý rồi?"

"Các ngươi điên rồi sao?"

Tên tiểu tử này chỉ là một công cụ đánh cược của chúng ta và Tà Tiên giới mà thôi, trăm ngàn năm sau là phải tiêu diệt rồi!

Nếu không thì tại sao lúc đầu lại chỉ một cho hắn một cái hàm trống?

Hơn nữa hắn vẫn chưa có Thiên Tâm, sao có thể để hắn trở thành Thủ tọa của bộ phận quan trọng như Thiên Đan Tư?

Sau đó, những lời này, hắn không có cách nào nói ra khỏi miệng.

"Thích Vương, Lư Vương, Dực Vương… và các chư vị Thần Lôi Tư, đây là chuyện của Thiên Đan Tư bọn ta."

"Không cần các ngươi phải nhọc lòng lo lắng."

Thiên Lâm Đạo Tôn có vẻ đã chấp nhận sự thực này rồi.

Còn Bắc Hà Đạo Tôn cũng nhìn về phía những Đan sư kịch liệt phản đối của Tịnh Lưu Đan và Dịch Lưu Đan quát một tiếng.

“Đây là quyết định của bọn ta, các ngươi chỉ cần tuân theo là được, không cần phải nhiều lời!”

Chương 1183: Ngọc Đỉnh Ấn

Sau khi tuyên bố quyết định xong, hai vị lão tổ của Tịnh Đan Lưu dẫn dắt Khương Thành và Thái Hành Đạo Tôn cùng bay về phía tòa tháp cao ở trung tâm Thiên Đan Tư.

Đến đây, ba vị Đạo Tôn cùng nhau hạ xuống đám mây.

Còn tất cả những Đế Đan sư của ba đại trường phái, vẻ mặt đều vô cùng nghiêm túc, thận trọng.

“Các ngươi thực sự muốn làm như vậy sao?”

Đám người Thích Vương và Phạm Lôi Đạo Tôn vẫn muốn cố gắng nỗ lực lần cuối.

“Quyết định này quá mức hoang đường rồi!”

“Cho dù các ngươi có hối hận, cũng sẽ chẳng có ai nói gì đâu…”

Nhưng chắc có tác dụng gì cả.

Thiên kiến bè phái, quan điểm riêng của hai người Thiên Lâm và Bắc Hà đều rất sâu sắc, từ tận đáy lòng đều rất ghét bỏ và khó chịu với Cổ Đan Lưu.

Nhưng với tư cách là lão tổ của Tịnh Đan Lưu, luôn hành sự ngay thẳng, thậm chí còn hơi cổ hủ.

Điều này hoàn toàn trái ngược với phong cách khéo đưa đẩy, thiên về Tà đạo của Dịch Đan Lưu.

Muốn bọn họ lươn lẹo, nói một đằng làm một nẻo, gần như là chuyện không thể nào xảy ra.

Ba người bọn họ bước từng bậc cầu thang, đi bộ lên đến tầng cao nhất của tòa tháp cao đó.

Lát sau, ba người bọn họ cùng bê một cái Ấn giám màu xanh trở xuống dưới tháp.

Ấn giám ấy tựa như ngọc nhưng lại không phải ngọc, nhìn như vàng nhưng lại không phải vàng, phần phía dưới hình vuông,

phần tay cầm ở trên đỉnh là hình tròn của Đan dược.

“Ngọc Đỉnh Ấn nhất đẳng!”

Các Đan sư của ba trường phái nghiêm túc và trang trọng, ánh mắt hừng hực rực lửa, dường như không thể nào rời khỏi đại ấn đó được nữa.

Còn những Chí Tôn đến từ Thần Lôi Tư, cũng đã không kiềm chế được nữa mà hô lên.

“Thực sự là Ngọc Đỉnh Ấn nhất đẳng!”

“Ấn này được lực Thiên Đạo ban phước, là thần trợ của việc luyện đan!”

“Mang theo ấn này, thì luyện chế bất kỳ đan dược nào, tỉ lệ thành công cũng tăng lên 10%!”

“Phẩm chất của Đan dược cũng tuyệt vời hơn!”

Nghe thấy hai hiệu quả này, Khương Thành cảm thấy hơi thất vọng một chút.

Ca đây là luyện đan thuật của hệ thống, không có tỉ lệ thất bại, hơn nữa đan dược ra lò cũng là phẩm chất cao nhất.

May mà, rất nhanh sau đó hắn đã nghe được công hiệu tiếp theo.

“Đan dược ra lò sẽ tăng thêm 10%.”

Hiệu quả này đối với hắn cũng có tí công dụng.

Sản lượng tăng 10%, cũng có ý nghĩa rất lớn.

Chỉ có điều, đại ấn này không có hiệu quả đối với việc chiến đấu như hắn tưởng tượng.

Thực ra đây là hắn nghĩ sai lệch rồi.

Công dụng của Quan ấn thuộc các bộ phận ở Thiên Cung không giống nhau.

Có cái cực kỳ cường lực.

Ví dụ như Quan ấn của các nhánh Thiên quân, có thể tăng thêm một vài BUFF loại cổ vũ, khích lệ cho đại quân dưới trướng.

Đại ấn của Thần Lôi Tư, có uy lực dùng để khống chế lôi kiếp.

Nhưng có những cái lại rất vô bổ.

Ví dụ như Quan ấn của Vũ Tần Tư, chỉ có thể tăng thêm một vài hiệu ứng đặc biệt cho vũ đạo mà thôi.

Loại giống như của Chấp Luật Tư có công dụng áp chết căn nguyên và Thần hồn của những Tiên quan khác, là thuộc loại cường lực nhất.

Nếu không thì Chấp Luật Tư lấy đâu ra chuyện do Thần Quân làm Thủ tọa chứ.

“Ngọc Đỉnh Ấn tất cả phân thành ngũ đẳng.”

Thiên Lâm Đạo Tôn trịnh trọng nâng đại ấn đó lên.

Giống như đang truyền ngọc tỷ của quốc gia.

“Ngọc Đỉnh Ấn nhất đẳng có thể không chế Ngọc Đỉnh Ấn bốn đẳng dưới.”

“Ấn này vừa xuất hiện, tất cả Đan sư của Nguyên Tiên giới đều phải nghe lệnh!”

“Có thể được coi là Đế hoàng đan của Nguyên Tiên giới!”

“Trước đây ấn này do bốn người là ta, Bắc Hà, Thái Hành, Dịch Nguyên cùng nhau phụ trách quản lý.”

“Bây giờ giao cho ngươi.”

“Khi ngươi luyện hóa thành công, nó sẽ trở thành bảo vật thuộc về ngươi!”

Khương Thành nghe thấy ba chữ Đế hoàng đan, tí nữa thì vui đến bốc hơi ngay tại trận, vốn dĩ tâm trạng vẫn còn tí thất vọng nhưng đột nhiên biến mất không còn sót lại chút gì.

Vãi chưởng, năng lực làm màu của thứ đồ chơi này cao như thế sao?

Thế thì ngoài ta ra còn ai được nữa?

Hắn lập tức nở nụ cười thỏa mãn, việc nhân đức không nhường ai mà cầm lấy đại ấn đó.

“Tham kiến Thủ tọa Thiên Đan Tư!”

Ba vị Đạo Tôn cùng khom mình, hành lễ như của Đan giới.

Sau đó, Lưu Duyên và Quế Linh dẫn đầu các Đế Đan sư của Cổ Đan Lưu cũng dồn dập cúi người.

“Bái kiên Thủ tọa đan!”

Các Đan sư của Tịnh Đan Lưu, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Đến bây giờ bọn họ vẫn cho rằng Khương Thành lừa bịp, gian lận mới có được chứng nhận căn nguyên, chỉ coi hắn là một tên lừa bịp, trong lòng vô cùng khinh thường hắn.

Nhưng hai vị lão tổ đều chấp nhận rồi, bọn họ cũng chẳng nói gì được nữa.

Cuối cùng cũng cúi người theo.

“Bái kiến Thủ tọa đan!”

Cuối cùng là đám người của Dịch Đan Lưu, cho dù là Kim Phi hay Chính Hư thì vẻ mặt đều tỏ rõ sự kháng cự.

Có người thì quay mặt đi, có người thì nhắm tịt mắt lại, không có lấy một ai bái kiến hắn.

Hết cách, trong lòng bọn họ coi Khương Thành là kẻ thù.

Sao có thể hành lễ với hắn được.

Nhưng bọn họ cũng chẳng ảnh hưởng lớn được đến đại cục.

Sau khi ba vị Đạo Tôn và hai đại trường phái bái kiến xong, Khương Thành đã chính thức trở thành Thủ tọa đan, ván đã đóng thuyền, không còn cách nào thay đổi nữa.

Vẻ mặt của đám Thần Quân Thích Vương, Dực Vương và Lư Vương đều vô cùng khó coi.

Mẹ kiếp, tên tiểu tử này thế mà lại trở thành Thủ tọa đan thật.

Còn có chuyện gì hoang đường hơn chuyện này nữa không?

Phải biết rằng chỉ mấy tháng trước, còn chẳng ai biết hắn là cọng hành nào.

Mà một tháng trước, hắn cũng chỉ là một Thượng Đình Tiên nhân cỏn con ở Gia Vương Đạo Trường mà thôi, thậm chí còn là nhờ gian lận mới vào được.

Loại người như vậy, thế mà trong thời gian một tháng ngắn ngủi, đã trở thành Ẩn Hoàng một các vô cùng kỳ lạ.

Chuyện này thì cũng thôi, Ẩn Hoàng cũng chẳng có quyền lực gì, chỉ có cái hàm trống mà thôi.

Nhưng bây giờ cái hàm trống này đã được điền vào rồi.

Trở thành nhân vật thuộc phái thực quyền ở Thiên Cung rồi!

Đúng thế, phái thực quyền.

Mặc dù Thiên Đan Tư không phải là bộ phận chiến đấu, nhưng địa vị và tính quan trọng,có thể xếp vào top năm của cả Thiên Cung.

Bằng vai phải lứa, ngang hàng với mấy bộ phận như các nhánh Thiên Cung và Chấp Luật Tư, Thiên Khí Tư!

Còn thống trị cả Thần Lôi Quân nữa cơ.

Suy cho cùng cũng có mấy Tiên nhân không cần đan dược cơ chứ?

Chuyện này quả thực là quá mức hoang đường rồi!

Bị một con sâu làm rầu nồi canh không có Thiên Tâm như Khương Thành trở thành lão đại của bộ phận này, Thích Vương không dám tưởng tượng sau này sẽ có hậu quả gì nữa rồi.

Hắn chỉ hy vọng trăm ngàn năm này qua nhanh một chút, Khương Thành đừng có làm càn làm bậy, gây ra chuyện tai họa gì.

“May mà Ngọc Đỉnh Ấn nhất đẳng này cực kỳ khó luyện hóa, cho dù có là Đạo Tôn thì cũng mất hơn chục triệu năm.”

“Tên tiểu tử này mà không mất mấy tỉ năm, chắc cũng chẳng thể nào hoàn toàn luyện hóa được đâu.”

“Cho nên hắn cũng chẳng lấy được bất kỳ lợi ích thiết thực nào…”

Trăm ngàn năm sau, thì loại trừ phẩm cấp Ẩn Hoàng của Khương Thành, đến lúc đó hắn cũng chẳng có tư cách tiếp tục đảm nhận chức Thủ tọa đan nữa.

Nhưng bây giờ Khương Thành cũng không nghĩ xa xôi như thế.

Giây phút hắn tiếp nhận Ấn giám, Thiên Hoang Bất Diệt Thể của hắn đã bắt đầu quá trình luyện hóa.

Còn chưa đợi đám người kia phản ứng lại, đã hoàn toàn luyện hóa xong đại ấn này rồi.

Hết cách, Thiên Hoang Bất Diệt Thể luyện hóa bất kỳ bảo vật nào cũng đều bằng tốc độ ánh sáng hết.

Tiếp theo, hắn cảm nhận thấy một lượng lớn cảm ngộ quy tắc đan chảy vào trong tâm trí hắn.

Khương Thành có luyện đan thuật của hệ thống, kiến thức về phương diện luyện đan của hắn, có thể nói là uyên bác hơn cả ba vị Đạo Tôn cộng lại.

Nhưng, hắn lại không biết nhiều về quy tắc đan.

Hắn chưa từng nghiên cứu qua loại quy tắc huyền diệu khó giải thích này.

Còn Huyền văn đan của hắn, ban đầu là có được một cách tự nhiên lúc Giáng Linh ở Huyền Giới, sau đó thăng cấp cũng chỉ dùng điểm Tiên Nguyên trực tiếp đẩy cấp lên.

Bởi vì Huyền văn đan không phải là huyền văn loại chiến đấu cường lực gì, cho nên trước đây hắn cũng không mấy coi trọng.

Bây giờ, cấp độ cũng chỉ có cửu trọng.

So với Huyền văn thủy thập nhị trọng, thì còn kém xa.

Mà lần này, khi hắn luyện hóa Ngọc Đỉnh Ấn, sau khi một lượng lớn cảm ngộ quy tắc đan chảy vào trong tâm trí, thanh tiến trình của Huyền văn đan này tăng lên nhanh như bay.

Gần như chỉ trong chớp mắt, đã đạt được 100%, sau đó đột phá đến cấp thập trọng.

Chương 1184: Đế Kiếm Lệnh

Hơn nữa, tiến trình này vẫn chưa dừng lại.

Rất nhanh sau đó, Huyền văn đan đã đột phá đến cấp thập nhất trọng, cấp thập nhị trọng.

Cuối cùng, dừng ở mức 7% của cấp thấp nhị trọng, tiến trình còn nhiều hơn một chút so với huyền văn thủy mà hắn mạnh nhất.

Thu hoạch to lớn bằng trời này, khiến Khương Thành vui đến nỗi muốn hỏng người luôn.

“Hóa ra vẫn còn cách thăng cấp Huyền văn như thế này nữa?”

Trên thực tế, đây cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Phải biết rằng, hiện nay Thập Thiên Đế là người phát ngôn của Thiên Đạo.

Còn Ngọc Đỉnh Ấn thì là tín vật cao nhất của bộ phận Đan dược Thiên Cung.

Người chấp chưởng Ấn giám này, bản thân cảm ngộ của quy tắc đan, đương nhiên phải đạt đủ trình độ.

Thực ra Huyền văn thập nhị trọng tương đương với Chí Tôn chủ tu quy tắc đan.

Vẫn chưa bằng tam đại Đạo Tôn.

Nhưng đối với Thành Ca mà nói, cái này đã giúp hắn rất nhiều rồi.

“Cái này có thể tiết kiệm được bao nhiêu điểm Tiên Nguyên!”

“Phải mấy trăm triệu điểm ấy nhỉ?”

Trên trán hắn khắc chữ “Ta muốn lợi dụng bug này” , trong lòng lập tức sống dậy.

Đại ấn của Thiên Đan Tư có thể giúp Huyền văn đan của hắn thăng rất nhiều cấp.

Thế những Thủ tọa Quan ấn của các Tư khác ở Thiên Cung thì sao?

Có thể thăng cấp Huyền văn của hắn được không?

Nếu như đem tất cả Thủ tọa Quan ấn đi luyện hóa, nâng cấp hết những huyền văn cửu trọng khác lên thập nhị trọng, như thế phải tiết kiệm được mấy trăm tỷ điểm Tiên Nguyên ấy chứ!

Thực ra suy nghĩ này cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Những Tư khác đều có Thủ tọa Tiên quan, ai chủ động giao đại ấn của mình ra chứ.

“Ngươi, ngươi đã luyện hóa Ngọc Đỉnh Ấn rồi?”

Tròng mắt của Thích Vương và những người vây xem khác suýt chút nữa thì lồi ra.

“Ơ ừ, có vấn đề gì sao?”

Hắn đặt đại ấn lên đầu ngón tay đã dựng thẳng, coi đại ấn như con quay mà xoay xoay.

“Dù sao thì đại ấn này vốn dĩ cũng là của ta mà.”

“Nhanh như thế sao?”

Thái Hành Đạo Tôn và đám người Quế Linh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Trời ơi, cái Ngọc Đỉnh Ấn nhất đẳng này không dễ luyện hóa đâu!”

“Không hổ là Khương Chưởng môn.”

Bọn họ sớm đã phục sát đất từ lâu rồi, nên cũng tiếp nhận rất nhanh chóng.

Nhưng những người khác thì không dễ chấp nhận như vậy.

Mấy vị Thần Quân và những Đế Đan sư của mấy trường phái khác cứ y như là gặp quỷ.

“Thế này cũng kỳ lạ quá mức rồi đó?”

“Sao hắn có thể làm được như thế?”

“Hơi thần thánh quá rồi…”

“Trừ phi Khương Thành này chính là người được ông trời lựa chọn trong truyền thuyết?”

Vừa nghĩ như thế, rất nhiều Đan sư trong lòng cực kỳ phản đối chuyện Thành Ca trở thành Thủ tọa, cũng hơi chấp nhận được một chút rồi.

Khương Tthành mới nhận chức quan mới, đang định chiếu theo lệ cũ răn dạy, giáo huấn gì đó.

Sau đó hắn nhìn thấy Thiên Lâm Đạo Tôn và Bắc Hà Đạo Tôn bay về phía xa xa.

Tiếp theo đó, những Đế Đan sư của Tịnh Đan Lưu cũng nháo nhào bay theo.

Còn những Đan sư của Dịch Đan Lưu, cũng không tiếp tục ở lại nữa.

Không bao lâu sau, ở trong sân chỉ còn lại mấy Đế Đan sư của Cổ Đan Lưu mà thôi, cũng chính là những người quen cũ của hắn.

"Trước mặt lão đại của Thiên Đan Tư là ta đây, mà bọn họ lại ra vẻ như thế sao?"

"Ha ha ha ha…"

Phạm Lôi Đạo Tôn của Thần Lôi Tư phá lên cười trên nỗi đau của người khác.

"Đường đường là Thủ tọa Tiên quan mới nhậm chức, kết quả thuộc hạ dưới quyền lại không nịnh nọt, tâng bốc như thế, quả thực là lần đầu tiên được thấy."

"Có một số ngươi làm Thủ tọa còn không có thể diện bằng người dưới quyền."

Thích Vương ở bên cạnh nhịn không được bĩu bĩu môi.

"Hắn thì có thể diện gì chứ, dựa vào thủ đoạn bất chính để lên được ghế đầu, đương nhiên là không thể nào phục tùng thật sự được."

"Người khác bên ngoài thì tôn ngươi là Thủ tọa, chứ trên thực tế chẳng coi ngươi là cái thá gì."

Khương Thành lại chẳng thèm để ý chuyện này.

"Không sao cả, dù sao ta có thể chỉ huy bọn họ là được, Thiên Đan Tư này bây giờ còn không phải là một mẫu ruộng ba thước đất của ta, do ta nắm quyền sao?"

Đã lên chức Thủ tọa rồi, quyền lực nắm trong tay.

Lại còn muốn trong lòng người khác phải phục mình, thế cũng hơi quá rồi.

"Tiểu tử, e rằng ngươi đã nghĩ nhiều rồi."

Lư Vương, Thủ tọa của Chấp Luật Tư lạnh lùng nói: "Xem ra ngươi đã chịu ảnh hưởng sâu sắc của những thói xấu từ các

tông môn cũ, mà quên mất đây là đâu rồi.”

“Bất kì một Tư nào, cũng không phải là địa bàn riêng của bất kỳ ai.”

“Chỗ này chỉ là một bộ phận của Thiên Cung, có luật và quy tắc nghiêm minh. Mỗi người ở đây đều thực hiện chức trách của riêng mình, tự có thiên quy.”

“Nhiều nhất ngươi cũng chỉ ràng buộc được bọn họ một chút thôi, ra lệnh cho họ làm những việc trong chức trách của mình.”

“Những việc ngoài chức trách, bọn họ công hề chịu sự quản thúc của ngươi.”

“Còn có chuyện thế này nữa sao?”

Khương Thành đưa ánh mắt nghi vấn về phía Thái Hành Đạo Tôn.

Thái Hành Đạo Tôn gật đầu bất lực.

Tiên quan không phải là đệ tử tông phái, lúc bọn họ đến luyện đan ngươi có thể quản, nhưng tan làm rồi người ta muốn làm gì thì làm đó.

Không giống những Chưởng môn tông phái cũ. toàn phái đều phải nghe theo lệnh của hắn.

Trên thực tế, cho dù là Thần Quân như Thích Vương, cũng không thể tùy ý, muốn làm gì thì làm đó được.

Có những Tiên quan lệnh sao làm vậy, thuộc hạ không dám không phục tùng, là bởi vì uy danh mà bọn họ tích góp từng tí một trong hàng tỉ năm, và thực lực tự thân của bọn họ cũng đủ khiến người khác phải phục tùng.

Còn Khương Thành ở Thiên Đan Tư, hiển nhiên là vẫn chưa khiến người khác phục.

Chuyện này khiến Thành Ca hơi thất vọng.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng thành Thủ tọa rồi, thì sẽ nhất ngôn cửu đỉnh ở Thiên Đan Tư, có thể tùy ý lấy tất cả đan dược cơ.

“Được rồi, được rồi, bây giờ ta đã là Thủ tọa Tiên quan, mấy người các ngươi có phải nên bày tỏ tí gì đấy không?”

Hắn lại nhìn về phía mấy Thần Quân rồi xoa xoa ngón tay.

Thích Vương và Dực Vương ngay lập tức phẫn nộ.

“Ngươi dựa vào đâu chứ?”

“Chúc mừng mà, không phải đã nói rồi sao, ta nhậm chức thì các ngươi sẽ chúc mừng à?”

Mấy vị Thần Quân tí nữa thì bị hắn làm cho tức chết.

“Bọn ta nói với ngươi như thế lúc nào?”

Lần chúc mừng trước của bọn ta mới chỉ một khắc trước đó thôi đúng không?

Nhanh như thế đã muốn bọn ta chúc mừng lại lần nữa?

Ngươi cho rằng đây là chỗ để vơ vét sạch của dân đấy à?

“Lần này hết rồi!”

“Theo giao ước chỉ có lần đó thôi!”

Cơn thịnh nộ của Thích Vương và Dực Vương vừa mới trở lại, Lư Vương đột nhiên mỉm cười xua tay.

“Đừng, Thủ tọa Thiên Đan Tư quyền cao chức trọng, ta thấy chúng ta vẫn có thể chúc mừng một chút…”

Nói xong, Lư Vương lấy một lệnh phù hình thanh kiếm có độ dài bằng một ngón tay từ trong nhẫn trữ vật ra.

Tấm lệnh phù đó nhìn rất bình thường, tựa như một lá trúc nhỏ.

Nhưng đám người Thích Vương và Dực Vương lại kinh ngạc hét lên.

“Lư Vương!”

“Ngươi làm thế này cũng quá hào phóng rồi đó…”

“Thế mà lại tặng cái lệnh phù này cho hắn, há chẳng phải là phung phí của trời sao?”

Phạm Lôi Đạo Tôn ở bên cạnh cũng đỏ mắt không thôi.

“Cái này cũng quá quý báu rồi!”

“Hắn không xứng đáng nhận được!”

Nhìn thấy phản ứng của bọn họ, Thành Ca vô cùng bất ngờ.

Hắn cố ý đòi lễ vật chúc mừng thế này, cũng là cố ý chơi ác với đám người Thích Vương một tí, cũng không hy vọng bọn họ sẽ thật sự tặng cho hắn quà gì.

Ai biết được rằng, lại có thu hoạch thật.

Hơn nữa, món thu hoạch này lại còn cực kỳ xịn sò!

"Cho nên, đây là cái gì vậy?"

"Đây chính là Đế Kiếm Lệnh, giữ lệnh giả này, có thể bước vào Đế Kiếm Tinh trong truyền thuyết, lĩnh hội thế giới kiếm đạo"

Thế giới kiếm đạo?

Nghe thấy cái này, đám người Thái Hành Đạo Tôn và Lưu Duyên ở bên cạnh lập tức mất hết hứng thú.

Thứ đồ chơi này mà không có kiếm tâm thì căn bản chẳng chơi nổi.

Mà đám Đế Đan sư bọn họ, đối với kiếm thuật cũng chẳng có tí hiểu biết gì.

Nhưng, Khương Thành thì lại rất vui vẻ.

Hắn vẫn còn nhớ, ban đầu lúc ở Gia Vương Đạo trường, Khê Vũ Chí Tôn từng diễn tập qua thế giới kiếm đạo.

Đó là Pháp môn hoàn toàn mới được hình thành bởi các môn kiếm tâm, bổ trợ cho nhau, tạo điều kiện cho nhau, tương tự với ý cảnh kiếm thuật đặc biệt.

Đối với biên độ tăng trưởng của lực chiến đấu cũng vô cùng lớn.

Chỉ có điều, lúc trước Khương Thành chỉ có thể âm thầm lặng lẽ ngưỡng mộ.

Dẫu sao thì, ở khía cạnh này, hắn căn bản không có cảm ngộ gì, thập ngũ môn kiếm tâm đều là có được dựa vào hệ thống hồi sinh, nên cũng không phải là bản thân hắn lĩnh hội từng tí một.

Chương 1185: Đến các ngươi cũng không tin?

Bây giờ nghe được Đế Kiếm Tinh này, hắn thực sự rất hứng thú.

“Hóa ra thế giới kiếm đạo này, cũng có thể đi đường tắt à?”

Ngày xưa, Khê Vũ Chí Tôn diễn tập xong thế giới kiếm đạo, Thu Vũ Tuyền lập tức có được kiến thức cơ sở của kiếm đạo.

Thiên phú kiếm thuật đó quả thực không gì sánh nổi.

Còn Khương Thành, thì vừa hay hắn lại ở một thái cực khác.

Một tí cảm giác hắn cũng không có.

Thậm chí còn không mò được một tí tẹo con đường kiếm tâm hình thành thế giới kiếm đạo nào.

Bởi vì hệ thống cũng không có phương thức thăng cấp thế giới kiếm đạo, vốn dĩ hắn còn cho rằng cả đời đều không thể nào học được kỹ năng này.

“Đường tắt?”

Mạch máu trên trán Lư Vương, người tặng cho hắn thanh kiếm trúc nhỏ này, không kìm được mà giật giật.

Loại dật dờ, lười biếng như tên này sao có thể tu luyện đến mức độ như bây giờ nhỉ?

“Hừ!”

Hắn cười lạnh lùng.

“Quả thực, đây chính là đường tắt tu luyện thế giới kiếm đạo.”

“Cho nên, Đế Kiếm Tinh này là như thế nào vậy?”

Thái Hành Đạo Tôn có chút nghi hoặc hỏi: “Ta chỉ biết Đế Kiếm Tinh là một trong Chu Thiên Chủ Tinh, hơn nữa còn là Thượng vị chủ tinh, nghe nói đến bây giờ vẫn chưa có Tinh Quân.

“Bởi vì lực sát phạt quá mạnh, cũng chẳng có ai lại gần được.”

“Những chuyện khác, thì ta cũng không rõ lắm.”

Lư Vương gật gật đầu.

“Hắn nói không sai, Đế Kiếm Tinh là Thượng vị Chủ tinh và không có Tinh Quân.”

“Đó là vùng đất kỳ dị do Thiên Đạo tạo ra sau khi Nguyên Tiên giới được tổ chức lại, lúc trước chỉ có Thiên Đế có thể vào đó tìm tòi, học hỏi thôi.”

“Trong Chủ tinh đó, có tinh lực thần bí dồi dào chứa đựng quy tắc kiếm, có tác dụng vô cùng to lớn đối với việc dung hợp kiếm tâm, hình thành thế giới kiếm đạo.”

“Mà Đế Kiếm Lệnh, chính là tín vật đặc biệt có thể bước vào Đế Kiếm Tinh, cực kỳ khó có được!”

Nghe hắn phổ cập khoa học như vậy, Khương Thành cũng coi như đã hiểu được chỗ quý báu của Đế Kiếm Lệnh rồi.

Không hề khoa trương nói, nếu như vứt thứ đồ chơi này đến trước mặt đám kiếm tu, nhất định sẽ dẫn đến mưa máu gió tanh.

Nhưng thứ đồ quý giá như thế này, bản thân Lư Vương chắc cũng có thể dùng được chứ nhỉ?

Vậy mà lại tặng cho hắn như thế?

Thực ra vị huynh đài này đã phát hiện ra có gì đó không đúng, nhưng hắn có hệ thống hack bên mình, nên cũng lười suy nghĩ.

Cứ thế nhận “quà chúc mừng” của đối phương.

“Không tồi, không tồi, vẫn là ngươi biết phối hợp!”

Thậm chí hắn còn vỗ vỗ vai của Lư Vương, tỏ ý khen ngợi hắn.

Khóe miệng của Lư Vương giật giật, rất muốn nổi điên ngay tại trận.

Tặng xong Đế Kiếm Lệnh này, hắn cùng với Thích Vương vội vội vàng vàng rời khỏi đây.

Nhưng sau khi rời khỏi Thiên Đan Tư, Thích Vương và Dực Vương cực kỳ khó hiểu, hỏi hắn.

“Tại sao ngươi lại tặng Đế Kiếm Lệnh cho tên tiểu tử đó?”

“Hắn mà cũng xứng có tín vật quý báu của Kiếm Tu giới sao?”

“Thế này cũng quá xa xỉ rồi?”

Đối mặt với chất vấn của bọn họ, Lư Vương xoay người lại nhìn về phía Thiên Đan Tư, lộ ra ý chế giễu nồng đậm.

“Lẽ nào các ngươi đã quên rồi sao, Đế Kiếm Tinh đó, vào một lần, muốn ra ngoài mà không mất mấy triệu năm thì cũng không có khả năng đâu.

Nội bộ Đế Kiếm Tinh cực kỳ phức tạp.

Hơn nữa Chủ tinh đó có quy tắc vô cùng đặc biệt, những kiếm tu bước vào đều mê muội, mụ mị ở trong đó, không có ngoại lệ.

Ở Chủ tinh đó, cho dù là dung hợp một môn kiếm tâm nào, thời gian tiêu hao đều không dưới triệu năm.

Đây còn là trong trường hợp thuận lợi nhất.

Có một vài thiên tài kiếm tu vào trong đó xong, thậm chí còn tiêu hao hàng trăm triệu năm.

Thích Vương và Dực Vương hơi ngẩn ra, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Ha ha ha ha, tuyệt, tuyệt vời!”

“Vẫn là lão huynh ngươi cao tay!”

“Bọn ta còn đang lo mấy trăm ngàn năm sau tên tiểu tử đó sẽ gây ra họa gì nữa đây.”

“Dẫn dụ luôn hắn vào Đế Kiếm Tinh, thế chẳng phải là đồng nghĩa với nhốt hắn trá hình sao, hơn nữa đây còn là thuộc về cơ duyên tìm tòi học hỏi của chính hắn, Tà Tiên giới còn nói gì được nữa.”

Đợi đến lúc hắn ra ngoài, thì cũng qua mấy trăm ngàn năm rồi, đến lúc đó chúng ta muốn đối phó với hắn thế nào thì đối phó như thế!”

Lư Vương vẻ mặt đầy vô cảm, bổ sung thêm: “Hắn chẳng có cơ hội mà ra ngoài nữa rồi.”

“Ở Đế Kiếm Tinh trừ khi có người chỉ dẫn, nếu không thì tân thủ vào đó nguy hiểm trùng trùng, khắp nơi đều là tử lộ.”

“Hắn sẽ chết ở trong đó, hơn nữa còn chết rất thảm.”

“Đến lúc đó nếu như Tà Tiên giới đến đòi người, thì cùng lắm chúng ta nói hắn luôn ẩn náu tu luyện ở trong đó không ra ngoài, bảo bọn họ tự đi mà tìm hắn.”

“Vụ cá cược được cứ ngâm mãi ngâm mãi, cuối cùng sống chết mặc bay.”

Thích Vương và Dực Vương bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó cùng chắp tay hướng về phía Lư Vương mà vái lạy.

“Xin phục!”

“Vẫn là người mưu tính sâu xa!”

“Chỉ đáng tiếc, vì giải quyết tên tiểu tử đó, mà hại ngươi tổn thất mất một cái Đế Kiếm Lệnh rồi.”

Lư Vương nghiêm nghị đáp: “Vì duy trì trật tự vĩnh viễn ở Thiên Cung, tổn thất của ta có đáng là bao?”

Thích Vương và Dực Vương nhất thời cảm thấy cực kỳ kính nể!

Còn ở một nơi khác, Thành Ca căn bản chẳng hề hay biết phía sau Đế Kiếm Lệnh này, còn ẩn giấu một “âm mưu” nhằm vào hắn.

Nếu như hắn biết, thì hắn nhất định sẽ không chờ đợi được mà mở luôn tín vật này, sau đó lao đến Đế Kiếm Tinh.

Dẫu sao thì bây giờ cơ hội chết thành công của hắn cũng không nhiều, mỗi lần đều phải nắm thật chắc.

Chỉ đáng tiếc, bây giờ hắn đang bận làm màu ở Thiên Đan Tư.

Sau khi có được Đế Kiếm Lệnh, tạm thời vứt nó vào hít bụi ở trong nhẫn trữ vật, chỉ nghĩ là để sau này tính tiếp.

“Ha ha ha, Khương Chưởng môn, chúc mừng, chúc mừng ngươi!”

Người ngoài đều đi cả rồi, những vị Đan sư ở lại đây, tất cả đều mặt mày hớn hở vui vẻ vây quanh hắn.

“Cái gì mà Khương Chưởng môn, bây giờ phải gọi là Khương lão đại rồi!”

“Đúng thế, bây giờ Khương Chưởng môn đã là cấp trên đỉnh chóp của của chúng ta rồi, tốt quá rồi!”

“Sau này Cổ Đan Lưu chúng ta chính là chính thống của Thiên Đan Tư rồi.”

“Ít nhất cũng là chính thống trên danh nghĩa.”

“Tâm trạng Thành Ca rất vui, cũng chắp tay lia lịa.”

“Nói hay nói hay, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không đối xử tệ bạc với các ngươi.”

Những người này đều là người của Cổ Tiên giới trước đây, coi như là người quen cũ của hắn, hơn nữa lại còn cho hắn thể diện như thế, hắn đương nhiên cũng sẽ không đối xử tệ bạc.

Màn chúc mừng kết thúc, Quế Linh Chí Tôn tò mò hỏi: “Đúng rồi, Khương Chưởng môn, chuyện ngươi thông qua khảo nghiệm, thực sự là gian lận sao?”

“Cái gì mà gian lận?”

Thái Hành Đạo Tôn bất mãn trừng hắn một cái.

“Đó là Khương Chưởng môn đánh lừa Thiên Đạo, đây cũng là một loại bản lĩnh đó.”

“Đúng thế!”

Thanh Hoán Chí Tôn lớn tiếng nói: “Cho dù Khương Chưởng môn không phải là Đan sư, thì bây giờ chứng nhận căn nguyên đan đó của hắn cũng là hàng thật giá thật, ai dám không phục?”

“Trong trường hợp đó có thể gian lận, cũng chỉ có Khương Chưởng môn mà thôi, đổi thành người khác còn chẳng làm được ấy chứ.”

“Khụ khụ…”

Thành Ca không kìm được mà ho hai tiếng.

Mặc dù ta biết các ngươi đang tâng bốc, nịnh hót, nhưng mở miệng là lừa bịp, gian lận nghe cứ kỳ kỳ thế nào ấy.

“Lẽ nào các ngươi cũng cảm thấy ta không phải là Đế Đan sư bát phẩm sao?”

Tất cả mọi người lại cười đối phó ha ha.

“Chuyện này ấy mà, chuyện này không quan trọng…”

Thành Ca nghiến răng: “Ta thực sự là Đế Đan sư bát phẩm, nếu giả bao đổi hàng!”

Tất cả mọi người lại tiếp tục cười.

“Ha ha Khương Chưởng môn, ngươi thật là dí dỏm, ngươi nói phải thì là phải!”

“Đúng, đúng, đúng. Cho dù ngươi có nói ngươi là Đế Đan sư cửu phẩm, chúng ta cũng sẽ không nói một chữ nào đâu.”

Thành Ca nhất thời khóc không được, cười cũng chẳng xong.

Xem ra người của hắn đều không tin thực ra hắn có tài năng và học thức thực sự.

Mặc dù lúc thông qua khảo nghiệm, hắn dùng mánh khóe của hệ thống, nhưng bản thân luyện đan thuật của hệ thống cũng là luyện đan thuật hàng xịn giá thật.

Nói thật, cho dù Khương Thành không dùng bảng điều khiển của hệ thống trực tiếp soạt một cái, mà thành thành thực thực luyện đan thông thường, thì hắn cũng là người có hy vọng thông qua khảo nghiệm bát phẩm nhất Nguyên Tiên giới.

“Xem ra trước tiên phải triệt để chinh phục được Thiên Đan Tư đã.”

Chương 1186: Chỉ Điểm Đạo Tôn

Khương Thành vẫn chưa kịp làm gì thì đột nhiên có ngươi hét lên.

“Ta tin tưởng Khương chưởng môn thực sự là Đế đan sư bát phẩm.”

Trong đám người chỉ một người duy nhất chắc như định đóng cột nghĩ như vậy chỉ có Lưu Duyên Thiên Tôn.

Hắn tin Khương Thành là người toàn năng.

Khương Thành vui vẻ vỗ vỗ bả vai hắn.

“Ngươi vẫn còn tai thính mắt tinh!”

Những người ở bên cạnh không có gì để nói, cảm thấy ca này thấy câu nào hay thì nghe câu câu đó.

“Đúng vậy, người có vấn đề không hiểu nào về luyện đan gì hỏi không?”

Bây giờ Khương Thành nhìn Lưu Duyên thuận mắt lạ thường, dù sao đây cũng là người trung thành tâng bốc hắn duy nhất trong trường.

Cho nên, từ trước đến nay hắn rất lười chỉ điểm người khác, cũng hiếm khi một lần phát lòng hảo tâm.

Nghe hắn nói như vậy, đám người Thái Hành và Quế Linh cũng nhìn không nỗi nữa.

Đại lão, ngươi gian lận để qua cửa ải thì ngươi cứ qua cửa đi.

Bọn ta đều giả vờ như không biết gì.

Ngươi cứ lấy cái trình độ nửa vời chẳng gọi là luyện đan ra chói lóa, bảo bọn ta tiếp theo phải làm sao giữ lại tôn nghiêm?

Lưu Duyên lại hết sức vui mừng.

Vội vàng cung kính xin chỉ bảo: “Khi ta tinh luyện Bích Sương Nhân Uân đan thất phẩm, mỗi lần sắp luyện thành đan, thì đan trận đều sẽ trở nên không ổn định, tỷ lệ thất bại rất cao…”

Nghe được câu hỏi này, mọi người đều không nói nên lời.

“Lưu Nguyên ngươi đang hỏi cái gì vậy?”

Thái Hành Đạo Tôn có vẻ không hài lòng nói: “bản thân Bích Sương Nhân Uân đan rất khó tinh luyện, tỷ lệ luyện thành đan đó rất thấp cũng là lẽ thường, đây là quy luật đã được công nhận rộng rãi, làm sao có thể có phương pháp giải quyết được?”

“Đúng vậy!”

Quế Linh Chí Tôn cũng trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi hỏi Khương chưởng môn một vấn đề không có lời giải, đây không phải là ngươi đang khiến lão nhân gia khó xử sao…”

Hắn còn chưa nói hết lời, Khương Thành đã trực tiếp ngắt lời.

“Cái này đơn giản mà!”

Hắn mỉm cười: “Đan trận không ổn định, là bởi vì nảy sinh sự xung đột giữa Như Ý Vọng Sa, Mộc Cân Thạch Thất Thánh

và thiên cơ diệm trúc…”

“Hả?”

Đám người Thái Hành và Quế Linh cùng nhau ngạc nhiên.

Hắn còn thực sự có thể tùy tiện gọi tên bảy tám vật liệu chủ yếu của Bích Sương ảo đan?

Xem ra hắn thực sự có hiểu biết sâu rộng về việc luyện đan.

Mà Yên Dĩ ở bên cạnh, còn là một vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Vốn nàng không tin là Khương Thành biết luyện đan.

Những chỉ dựa vào những câu nói này, người này hoàn toàn không phải là không thạo Đan Đạo.

Lưu Nguyên vẫn chưa kịp nói gì, Thái Hành liền nhịn không được mà cau mày.

“Theo ta được biết, bản thân Như Ý Vọng Sa tính hỏa, hoàn toàn có thể kết hợp hoàn hảo với hầu hết các vật liệu, sao có thể xảy ra xung đột chứ?”

“Đó là ngươi chỉ biết một mà không biết hai, sau khi Mộc Cân Thạch Thất Thánh, Thiên Cơ Diệm Trúc và một số vật liệu khác kết hợp lại với nhau, sẽ nảy sinh ra biến dị, mà Như Ý Vọng Sa sẽ có xung đột với một số sản phẩm biến dị…”

Khương Thành nói đĩnh đạc cả mấy phút.

Chỉ trong vài phút này, hắn đã dẫn chứng phong phú đặc tính của mười mấy loại vật liệu và quá trình biến hóa, hắn hoàn toàn đã hạ bút thành văn.

Lúc thì bừng tỉnh, lúc thì mù tịt.

Bừng tỉnh là bởi vì bọn họ có nhận thức tuyệt vời.

Mù tịt là bởi vì có rất nhiều thứ, bọn họ thân là những người luyện đan nhiều năm như vậy đều chưa từng nghĩ tới, huống chi là làm được.

Mà sau cùng, vẻ mặt của hàng trăm Đế đan sư đã hoàn toàn trở nên chấn động ngay tại chỗ.

Thái Hành Đạo Tôn cũng không cho rằng Khương Thành gian lận như trước đây nữa.

Mặc dù hắn là Đế đan sư bát phẩm, mà Bích Sương Nhân Uân đan này là thất phẩm, nhưng Khương Thành nói vài ba câu, liền đã nói ra rất nhiều kiến thức huyền bí mà hắn chưa bao giờ nghe đến.

Cho đến khi Khương Thành dừng lại, khi những người khác ở đây như có phần nào suy nghĩ, hắn mới kính cẩn thỉnh giáo.

"Vậy ngươi có phương pháp giải quyết vấn đề này không?"

"Đương nhiên là có."

Vẻ mặt Khương Thành cười tươi một cách ung dung.

"Chỉ cần mở thời gian Đan trận thứ ba trước thời hạn nửa khắc đồng hồ, hoãn thời gian đóng của Đan trận thứ tám năm ngày là được rồi!"

Thái Hành Đạo Tôn lại lần nữa ngẩn người.

Hắn vốn cho rằng phương thức giải quyết, nhất định là thêm vào vật liệu phụ trợ đặc biệt gì, trung hòa một chút dược tính gì.

Kết quả chỉ cần phải thay đổi một chút thời gian bắt đầu của hai Đan trận?

"Như vậy cũng được sao? Cũng không cần thêm vào cái gì?"

"Thêm cái gì?"

Khương Thành thản nhiên nói: "Vật liệu không cần tiền mua sao? Hơn nữa thêm bừa bãi những thứ thừa thải, sẽ nảy sinh càng nhiều những biến hóa không cần thiết, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến chất lượng của thành đan cuối cùng."

"Mà việc chỉnh sửa thời gian mở đóng của hai Đan trận, đã đủ để thay đổi rất nhiều sự việc."

Vẻ mặt của nhiều Đan Sư đã lại lần nữa trở nên mù tịt, trình độ của bọn họ không đủ cao, căn bản không biết những thứ đó sẽ đem lại biến hóa gì.

Mà đám người Thái Hành Đạo Tôn, Lưu Duyên và Thanh Hoán lại lập tức chìm vào suy nghĩ tìm tòi.

Trong đầu bọn họ không ngừng suy diễn những thay đổi đó sẽ mang lại điều gì.

Sau khi đủ nửa khắc đồng hồ, Thái Hành đột nhiên vỗ đùi.

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!”

“Ta hiểu rồi, ta thực sự hiểu rồi!”

Lúc này, hắn cứ như là học sinh đang nghe thầy giáo giảng bài, cuối cùng tựa như đã nghe hiểu đề khó.

Đó gọi là một sự thích thú.

Ánh mắt của hắn nhìn Khương chưởng môn đã trở nên nóng như lửa không gì sánh bằng, hừng hực đến mức sùng bái.

Mà ngay sau đó, đám người Lưu Duyên, Thanh Hoán và Quế Linh Đế đan sư thất phẩm cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Lợi hại, quá lợi hại rồi!”

“Hai sự thay đổi nhỏ này, thực sự là cây bút của thần!”

“Lúc trước tại sao ta không nghĩa đến vẫn còn có thể như vậy?”

Phản ứng của bọn họ đã khiến những Đế đan sư ngũ phẩm lục phẩm trở xuống của Cổ Đan Lưu vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù là nghe không hiểu được, nhưng phản ứng của các tổ sư và tiền bối cũng đủ để giải thích toàn bộ.

Hắn, hắn vậy mà có thể chỉ điểm Thái Hành Đạo Tôn?

Trời ơi!

Điều này dường như là so với việc thông qua chứng nhận căn nguyên còn kỳ diệu hơn thì phải?

Cuối cùng bọn họ đã tin Khương Thành là có thực học rồi.

Mà lúc này Thái Hành Đạo Tôn đã vui mừng khôn xiết.

“Thậm chí ta còn có ảo tưởng mở ra cánh cổng hoàn toàn mới, còn có vài đề khó khác dường như cũng có thể dùng loại phương thức này để giải quyết, phải không?”

Mà đám người Lưu Duyên và Quế Linh cũng giống như là tìm được tri âm, phụ họa không ngớt lời.

“Đúng đúng đúng, chắc chắn cũng có thể.”

“Chỉ là chúng ta bắt buộc phải trải qua vô số trải nghiệm và thất bại, phải tiến hành thay đổi ở chỗ nào mới có thể từ từ tìm kiếm được thành quả, mà Khương chưởng môn…”

Mọi người cùng nhau nhìn Thành Ca.

Ánh mắt nóng bỏng đó giống như nhìn thấy bảo vật quý nhất trên thế gian.

Đúng vậy, vốn không cần từ từ tìm tòi, chỉ cần trực tiếp hỏi Khương chưởng môn chẳng phải là được rồi sao?

Thành Ca thật sự có thể giải quyết gần như tất cả vấn đề khó hiểu khi luyện đan của bọn họ.

Cũng có đủ tư cách giảng dạy Thái Hành Đạo Tôn.

Bởi vì hắn có tất cả kiến thức về luyện đan cấp Đế đan bát phẩm trở xuống, chỉ cần tồn trại trên thế gian này, đều không thể thoát khỏi đầu của hắn.

“Khương chưởng môn, he he he…”

Đám người Thái Hành và Lưu Duyên xoa xoa tay, nịnh bợ cười he he…

Từng vẻ mặt già nua đều cười như hoa cúc.

“Các ngươi muốn làm cái gì?” Thành Ca cảnh giác, ca đây không chơi gay nhá.

Lưu Duyên liếm mặt, đến gần bên đó.

“Bọn ta có một yêu cầu không chín muồi lắm.”

“Lại không chín muồi, vậy thì không cần nói nữa.” Thành Ca trực tiếp quay người, chuẩn bị rời đi.

Vốn hắn dự định luyện một lò Đế đan bát phẩm ngay tại đây.

Nhưng bây giờ cảm thấy mục đích làm màu của bản thân đã đạt được rồi, những người này đã phục rồi.

Vậy thì không cần phải hao phí nhiều sức lực nữa.

“Đừng đừng đừng mà!”

Đám người Thái Hành toàn bộ đều sốt ruột.

“Ngươi cứ lên sân khấu mở đàn, nói về đan đạo cho mọi người đi chứ.”

Chương 1187: Trợ Hứng Căn Nguyên

Mở đàn giảng đạo?

Chuyện này, đối với những tiên nhân khác mà nói thì rất phổ biến.

Thông thường đều là những cao nhân tiền bối truyền dạy tiên pháp, quy tắc, cảm ngộ cho hậu bối hoặc là giúp bọn họ giải đáp nghi vấn và giải tỏa những nghi hoặc thường ngày.

Ý nghĩa còn rất trọng đại.

Mà thông thường thời gian giảng đạo cũng không thường xuyên.

Có thì chỉ tiếp diễn được trong vài ngày, có lúc thì tiếp diễn hàng trăm ngàn năm đều không ngớt.

Với tư cách là Chưởng môn của Phi Tiên Môn, từng là cao thủ số một của lục giới, lão đại của Huyền giới, Băng chủ của Băng giới…

Khương Thành không bao giờ có kiên nhẫn chỉ điểm người khác.

Hắn chỉ giảng đạo một lần trong đời.

Đó là khi năm đó hắn đối địch với Tiên Minh, hắn đã trà trộn vào Bích Lạc Tâm Cung, phổ cập một chút quy tắc cá cược cho một đám đệ tử ở bên đó.

Chính là bởi vì lần giảng đạo đó, Bích Lạc Tâm Cung luôn là tâm tính chủ tu, sau này xuất hiện một đám môn đồ ngoại tộc nghiện cờ bạc.

“Không làm được, như vậy sẽ rất phiền phức.”

Phản ứng đầu tiên của hắn là từ chối.

Đám người Thái Hành và Lưu Duyên nào đâu có thể để hắn rời đi như vậy.

Từng người một đã trực tiếp bắt đầu lên.

“Không phiền phức, không phiền phức…”

“Khương chưởng môn, người đại phát từ bi đi mà!”

“Bọn ta rất kỳ vọng.”

Cho dù bọn họ nói cái gì, Thành Ca đều không bận tâm.

Lưu Duyên vẫn là người hiểu rõ tính tình của Ca này, nên hắn biết đúng bệnh hốt thuốc.

“Sau này, chuyện lần này người giảng đạo, chắc chắn sẽ lưu lại một đoạn giai thoại ở Thiên Đan Tư!”

Những người khác cũng không chịu yếu thế ngay lập tức nịnh bợ.

“Đúng đúng đúng, cho dù là mấy trăm triệu năm sau, kinh nghiệm giảng đạo của ngươi đều sẽ được người đời sau ca tụng…”

“Khương Thủ tọa lần đầu tiên giảng đạo, cải thiện toàn thể trình độ luyện đan của Thiên Đa Tư và thay đổi tương lai của Thiên Đan Tư!”

“A! Vĩ đại biết bao!”

“Được ghi vào sử sách vĩnh viễn, đúng không?”

Thành Ca cứ bị sự rối loạn bao vây, cuối cùng thái độ cũng bị dao động.

“Lời nói của các ngươi thật sự khiến người tỉnh ngộ, cũng rất có đạo lý.”

Xem xét đến việc những người quen ở Cổ Tiên Giới này luôn nể mặt như vậy, nếu mình không nể mặt bọn họ một chút thì cũng không thể nào nói nổi.

“Được rồi, ta giảng một chút đan đạo cho các ngươi vậy.”

Lời đáp ứng này của hắn, khiến toàn trường hoan hô như sấm.

Ngay cả Thái Hành Đạo Tôn cũng vui đến nỗi không thể ngậm miệng lại.

“Nhanh nhanh nhanh, triệu tập hết tất cả Đan Sư của Cổ Đan Lưu lại đây!”

“Đúng đúng, không những Đan chủ, mà còn những Đan sư dưới trướng của các ngươi cũng đều gọi lại đây!”

Có mặt ở đây chỉ có hàng trăm Đan sư từ Cổ Đan Lưu, những người đó hầu hết đều là Đan chủ.

Mà dưới trướng của bọn họ còn có rất nhiều Đế đan sư và Đan sư phụ trợ cấp thấp.

Những người này cũng đều thuộc Cổ Đan Lưu.

Cộng lại có đến hàng chục ngàn người.

Trong một thời gian ngắn, khắp nơi trong toàn bộ Thiên Đan Tư đều có một số lượng lớn các Đan sư tham gia, cứ như yến bay về rừng mà đến tập trung ở bên này.

Khiến cho các Đan sư Dịch Đan Lưu và Tịnh Đan Lưu vô cùng kinh ngạc.

Hoàn toàn không hiểu Cổ Đan Lưu đây là muốn làm cái gì.

Chẳng lẽ bọn họ để người vừa dựa vào "gian lận" lên làm Thủ tọa, đây là muốn tạo phản rồi sao?

Nghe ngóng một chút, bọn họ mới biết ngọn nguồn.

"Khương Thành muốn giảng đạo?"

Sau khi biết được tin tức này, các Đế đan sư của hai đại trường phái dở khóc dở cười.

"Người gian dối sao lại có tự tin như vậy?"

"Chỉ là một người ngoài ngành còn muốn giảng đạo? Hắn còn thật sự không sợ bị mất mặt!"

"Đúng là hoang đường!"

"Hay là chúng ta cũng đi xem xem chuyện cười đi."

"Ta cũng không có thời gian đâu, muốn đi ngươi tự đi đi…"

Những cuộc trò chuyện tương tự dường như xảy ra ở mọi ngóc ngách của Thiên Đan Lưu.

Nhưng mà Khương Thành không biết điều đó.

Khi hàng chục ngàn Đan sư của Cổ Đan Lưu, sau khi phân chia chỗ ngồi theo cấp bậc, Khương Thành từ từ đi lên bục cao.

Nghênh tiếp những cặp ánh mắt hoặc là mong đợi, hoặc là nghi hoặc, hắn đi thẳng vào nội dung chính.

"Đan đạo, sự hòa hợp linh hồn của vạn vật, tụ khí đất trời…"

Vừa mới bắt đầu, hắn giảng những kiến thức cơ bản mà mọi người đều biết.

Nhưng vẻn vẹn sau mười mấy giây, một vài Đế đan sư tam phẩm liền bắt đầu thay đổi sắc mặt.

Bọn họ nghe được một vài kĩ năng luyện đan lúc trước căn bản chưa từng nghe đến.

Đúng vậy, Khương Thành giảng không phải là quy tắc đan.

Nếu nói theo sự hiểu biết về quy tắc đan, hắn hiện tại cũng có thể so với Chí Tôn, còn không bằng Thái Hành Đạo Tôn.

Cho nên bây giờ hắn giảng kiến thức luyện đan chân thật.

Các loại đặc tính dược lực của vật liệu, quy luật tương sinh tương khắc.

Các loại bí quyết phương pháp phù hợp khi luyện đan, nguyên lý phối hợp giữa mỗi đan trận và những việc cần chú ý.

Mà những thứ này, mới là thực dụng nhất.

Một vài đan sư bị gọi đến sau đó vốn phản đối những việc này, cũng cảm thấy Khương Thành chỉ là người ngoài ngành.

Nhưng vẻn vẹn vừa qua mười mấy phút đồng hồ, cách nhìn của bọn họ đã thay đổi hoàn toàn.

Bởi vì rất nhiều thứ Khương Thành giảng, bọn họ thậm chí nghe thấy điều chưa từng nghe thấy trước đây.

Rất nhiều thủ pháp và bí quyết, lúc bắt đầu bọn họ hoặc là hoảng hốt, hoặc là mù tịt.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, lại càng cảm thấy mở mang kiến thức.

Dần dần, lần lượt từng Đế đan sư một bị buổi giảng đạo này mê hoặc, hoàn toàn quên mình, không thể tự thoát khỏi!

Cho dù là Đế đan sư bát phẩm, hay là Đế đan sư tam phẩm, hoàn toàn đã triệt để chìm vào trong đó.

Có người nhịn không được mà cười vỗ tay, có người không nhịn được gõ nhịp ca ngợi.

Còn có người nghe được chỗ tuyệt diệu, mà lại nôn nóng đến mức vò đầu bức tai.

Bởi vì vẫn chưa kịp hiểu rõ, Khương Thành đã giảng đến phần mới.

Giảng đạo vẫn tiếp tục và thời gian cũng trôi qua một chút.

Không biết khi nào, ở trên đỉnh đầu của mọi người lại vô cớ xuất hiện những đám tường vân, từng trận Tiên m.

Đó là lời chúc mừng trước của căn nguyên đan.

Hệ thống luyện đan thuật của Khương Thành, hầu hết kiến thức đều đã sớm thất truyền nhiều năm rồi, chỉ có ở Nguyên Tiên Giới thượng cổ mới có.

Bây giờ đã được ra mắt một lần nữa, Đan đạo sắp đại hưng, căn nguyên đan vui mừng khôn xiết.

Đương nhiên muốn tranh thủ đến giúp vui cho hắn.

Tuy nhiên, tất cả mọi người có mặt lúc này đều không hay biết.

Bọn họ đã sớm chìm đắm vào trong đó, đâu có một chút lực lượng thừa nào để quan tâm đến thế giới bên ngoài.

Tường vân càng lúc càng to lớn, rất nhanh liền thu hút sự chú ý của những Đan sư Dịch Đan Lưu và Tịnh Đan Lưu ở bên ngoài.

“Đó là cái gì?”

“Đại Đạo Tường Vân đến chúc mừng?”

“Sao đột nhiên lại xuất hiện Đại Đạo Tường Vân, với lại còn là đan đạo!”

“Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Lẽ nào Thiên Đan Tư của ta có việc vui lớn?”

“Tường Vân hình như từ Bạch Tháp bên kia bay đến đây…”

“Đi xem xem!”

Chẳng bao lâu sau, một số lượng lớn Đan sư của Dịch Đan Lưu và Tịnh Đan Lưu, giống như những điểu tước bay trong rừng rậm, từ từ bay đến nơi Khương Thành giảng đạo.

Mà sau khi nhìn thấy Tường Vân trên đỉnh đầu của hắn là dày đặc nhất, tất cả mọi người đều chết lặng.

“Tình hình gì vậy?”

“Hắn thật sự đang giảng đan đạo sao?”

“Không phải chứ? Hắn không phải là người ngoài ngành sao?”

“Đừng có nói với ta những Đại Đạo Tường Vân xuất hiện là bởi vì hắn giảng đạo chứ.”

“Đó là không thể nào, nhất định là có lý do khác…”

Khi bọn họ nói chuyện, giọng nói trở nên trầm hơn một cách kỳ lạ, rất nhiều người đột nhiên ngậm miệng lại.

Bởi vì, bọn họ cũng nghe rõ nội dung giảng đạo của Khương Thành.

Cũng rất nhanh theo suy nghĩ tìm tòi, mà sau đó cũng có lần lượt từng Đế đan sư trở nên bỗng nhiên tỉnh ngộ, thậm chí còn khoa tay múa chân.

“Các ngươi làm sao vậy?”

“Lẽ nào còn định nghe hắn giảng đạo?”

“Nói đùa kiểu gì vậy, hắn có thể giảng cái gì?”

“Hắn là Cổ Đan Lưu, với chúng ta đều không cùng một trường phái, sao các người có thể nghe vào vậy?”

“Thật là hoang đường… Ồ, ta đã nghe thấy cái gì vậy?”

“Ngay cả Dịch Đan Lưu của chúng ta hắn đều hiểu?”

Chương 1188: Dường như quên nguồn quên gốc

Sau vài phút ngắn ngủi, hàng chục ngàn Đan sư của Dịch Đan Lưu và Tịnh Đan Lưu vừa chạy tới xem náo nhiệt, cũng hoàn toàn im lặng.

Thể xác và tinh thần của bọn họ đã cống hiến hoàn toàn cho buổi hội hợp long trọng giảng đạo này.

Những nghi ngờ trước đây về Khương Thành, đã sớm tan thành mây khói.

Người có thể trở thành Đế đan sư, ngoài thiên phú đan đạo trời sinh ra, còn có sự tận tâm và bị ám ảnh đối với đan đạo.

Ngay cả những Đan sư Dịch Đan Lưu vốn đã đối xử với Khương Thanh như là kẻ thù, lúc này sớm đã quên mất rất nhiều việc, trở nên hoàn toàn quên mình.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi qua.

Càng lúc càng nhiều Đế đan sư đổ xô đến bên này.

Sau khi đến, bọn họ lại cũng không có ý nghĩ là sẽ rời đi.

Mà người đến càng nhiều, Khương Thành đối với việc thay đổi tương lai của Nguyên Tiên Giới đan đạo càng lớn hơn.

Những tường vân trên toàn bầu trời Thiên Đan Tư cũng trở nên càng ngày càng dày đặc hơn.

Cuối cùng, thậm chí đã kinh động đến hai vị lão tổ Tịnh Đan Lưu là Thiên Lâm và Bắc Hà đang bế quan.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Hai người xuất quan, mới phát hiện đệ tử gác cổng ở cửa đã biến mất.

Tầm mắt nhìn bốn phía, không có một người ở xung quanh.

“Đại Đạo Tường Vân?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Sắc mặt hai người có vẻ ngạc nhiện.

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy loại tường vân này.

Hai người không ai bảo ai mà xuất ra thần niệm.

Nhưng nhanh chóng phát hiện bản thân không nhận biết đến phương xa được, bởi vì những Đại Đạo Tường Vân ngăn trở rồi.

“Thiên Đan Tư… rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Hai vị Đạo Tôn nhanh chóng bay ra bên ngoài xem kết cục.

Mà song song đó bọn họ không ngừng đi sâu vào, cũng phát hiện vậy mà thật sự không có một ai ở dọc đường, ngay cả một Tiên Quan Thiên Đan Tư cũng không nhìn thấy.

“Bọn họ đã đi đâu rồi?”

“Chẳng lẽ có kẻ địch bên ngoài xâm lược, đã bắt cóc bọn họ đi rồi?”

“Không thể nào, những tường vân này là căn nguyên đan!”

“Quá là kỳ lạ chăng…”

Sau khi bay rất lâu, cuối cùng hai người đã đến gần khu vực Bạch Tháp, cuối cùng cũng nhìn thấy tất cả Tiên quan Thiên Đan Tư “còn thiếu”.

Cho dù là Dịch Đan Lưu, Cổ Đan Lưu, hay cả Tịnh Đan Lưu mà hai người bọn họ ở.

Đế đan sư của ba đại trường phái, lại hòa hợp ngồi cùng một chỗ mà không cãi nhau.

Hơn nữa không ít người còn trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, ngồi lộn xộn rải rác cùng với nhau.

Đây quả thật là cảnh quan hiếm thấy.

Hai vị Lão tổ của Tịnh Đan Lưu tỏ ra chính họ cũng lần đầu tiên trong đời nhìn thấy cảnh tượng này, thật sự sống quá lâu để nhìn thấy rồi.

“Hắn vậy mà đang giảng đạo?”

Nhìn thần sắc bình thường ở trên đài cao, đôi khi miệng Giang chưởng môn nôn ra hoa sen, hai người có chút ngu ngơ.

“Tiểu tử này xưa nay đã không có thực tài, hắn nào đâu có tư cách giảng đạo?”

“Trò hề! trò hề hoang đường!”

Hai vị lão tổ môn phái có cái nhìn rất sâu rộng, thêm nữa còn nhận định trước đây Khương Thành đã gian lận để vượt qua thử thách, hiện tại ở đâu cũng vẫn có thể nhìn ra được.

Liền vẫy tay áo choàng ngay tại chỗ và đánh thức hàng chục Đan sư Tịnh Đan Lưu gần đó khỏi trạng thái đang nghe đạo.

“Các ngươi vậy mà nghe hắn giảng đạo?”

“Hắn không phải Cổ Đan Lưu, là tà đạo thay vì là chính đạo như Tịnh Đan Lưu chúng ta, các ngươi nếu như bị hắn mê hoặc, vậy thì đã đi lạc vào ngã rẽ!”

Hai người lạnh lùng trách mắng hàng chục Chí Tôn và Thiên Tôn của Tịnh Đan Lưu.

Theo học những trường phái khác, trong mắt bọn họ, đó chính là một sự phản bội!

Chính là phản bội đạo của chính mình!

Tuy nhiên, hàng chục vị Đế đan sư bị bọn họ đánh thức, sau khi bị lão tổ gia trách mắng, không những không sợ hãi mà thức dậy, cũng không giống như bị đánh đòn cảnh tĩnh như thể giác ngộ hoàn toàn.

Nhưng không ai bảo ai mà mà cùng cau mày.

“Bọn ta đang nghe đến chỗ tuyệt diệu sao, ngươi nói chen vào cái gì vậy?”

“Nghe đạo cần phải yên lặng!”

“Quên đi quên đi, bây giờ không có thời gian, có chuyện gì để nói sau đi…”

Sau khi nói xong, bọn họ trực tiếp quay người lại, lại lần nữa chìm đắm vào trong lời giảng đạo của Thành Ca.

Chốc lát sau, bọn họ lại bắt đầu gật gù đắc ý, hoàn toàn quên mình.

Hai vị Lão tổ Thiên Lâm và Bắc Hà tức đến nổi toàn thân phát run.

Phải biết rằng, bình thường những hậu bối Tịnh Đan Lưu này khi nhìn thấy bọn họ đều lễ độ cung kính, xem như là tổ sư gia tôn kính.

Mà vừa nãy đó là cái gì?

“Bọn họ lại dám nói chuyện như vậy với chúng ta?”

“Quên nguồn quên gốc!”

“Đây là hoàn toàn quên nguồn quên gốc!”

“Chết tiệt, đều đã bị tên tiểu tử đó mê hoặc!”

“Hắn dùng ma âm xảo ngữ để lừa gạt bọn họ rồi, khiến bọn họ nhập vào tà đạo…”

“Không thể tiếp tục như thế này nữa!”

Bắc Hà Đạo Tôn nghiến răng: “Nhất định phải kéo hắn xuống!”

“Đừng!”

Thiên Lâm Đạo Tôn ngăn hắn lại.

“Làm như vậy, chỉ sẽ khiến trong lòng hậu bối của chúng ta không phục, thậm chí còn oán trách chúng ta.”

“Vậy thì phải làm sao?”

Thiên Lâm nhìn thoáng qua Khương Thành đang đứng chỗ cao, trầm giọng nói: “Hay là nghe một chút xem hắn rốt cuộc đang giảng những cái gì, chúng ta sẽ tìm ra rất nhiều sơ hở trong đó, đánh tới.”

“Tuyệt diệu!”

Bắc Hà Đạo Tôn gật gật đầu.

“Khi hắn đang mê hoặc lòng người, chúng ta sẽ chọc thủng toàn bộ sơ hở của hắn, và chỉ ra mọi sai lầm của hắn, sau đó hắn cũng không có cách nào đứng ở đó nữa!”

“Còn các hậu bối Tinh Lưu Đan của chúng ta, cũng sẽ phát hiện hắn nực cười biết bao nhiêu, cũng sẽ không lại tin vào ma âm của hắn.”

Hai người nghĩ đến đó, càng giữ trạng thái chẳng đáng khinh thường, bắt đầu nghe Khương Thành giảng đạo.

Theo như ý bọn họ, Khương Thành không có thực tài, nghe qua mấy câu chắc chắn có thể tìm ra được một loạt sai lầm.

Tuy nhiên đã đủ một phút trôi qua, hai người lại không thể tìm được một chút sai lầm nào.

Sao có thể như vậy được?

Hai vị Đạo Tôn cùng nhau cau mày.

Ngày trước bọn họ cùng với Dịch Nguyên, Thái Hành bởi vì quan niệm luyện đan khác nhau mà cãi nhau vô số lần.

Cho dù hiện tại là Thái Hành đang ở trên đó giảng đảo, bọn họ cũng có thể tìm ra một loạt các từ để bác bỏ.

Nhưng mà hiện tại đối diện là Khương Thành, bọn họ lại không tìm ra được một chữ để bác bỏ.

Hai người mang theo tâm trạng không cam lòng, tiếp tục nghe giảng.

Khi đang lắng nghe, vốn là vẻ mặt khinh thường đã biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc.

Trong số tài nghệ luyện đan mà Khương Thành đã giải thích, bọn họ thực sự đã nghe thấy rất nhiều thứ thuộc phong cách của Tịnh Đan Lưu.

"Sao có thể như vậy được?"

"Hắn không phải là Cổ Đan Lưu đúng không? Lại có thể hiểu Tịnh Đan Lưu của chúng ta? Lẽ nào là học trộm?"

Lại tiếp tục nghe thêm một lúc nữa, hai người dần dần trở nên càng kinh ngạc hơn.

Bọn họ còn nghe được, những thứ trong tất cả lời nói của Khương Thành, đã bao hàm phong cách của toàn bộ ba trường phái.

Không chỉ như thế, thậm chí còn có một số kiến thức không thuộc ba trường phái.

Nội dung mà hắn giảng đạo dường như đã bao hàm tất cả, còn có hiệu suất của Dịch Đan Lưu, cũng có phẩm chất của Tịnh Đan Lưu, đồng thời còn có đạo trung hòa của Cổ Đan Lưu.

Mà một vài đặc điểm của trường phái, vậy mà hoàn toàn đã bị hắn thông hợp lại với nhau, cuối cùng hình thành một con đường đan đạo hoàn toàn mới.

Hai người không ai bảo mà cùng đứng mắt nhìn lên Đại Đạo Tường Vân tầng tầng lớp lớp ở trên vùng trời, bỗng nhiên hiểu rõ tại sao căn nguyên đan lại "nể mặt" như vậy.

Người này đã kiến lập trường phái luyện đan hoàn toàn mới!

Mà trường phái của hắn, không hề đặt ngang hàng với Dịch Đan Lưu, Cổ Đan Lưu, Tịnh Đan Lưu, mà vượt lên trên cả ba trường phái này!

Một người làm sao có thể biết đạo luyện đan nhiều như vậy chứ?

Hắn học từ đâu vậy?

Vấn đề này, đã khiến hai vị Đạo Tôn mơ màng không thể giải thích.

Mà dần dần bọn họ đã từ bỏ tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này.

Bởi vì ngay cả bọn họ, cũng không khống chế được mà bị mê hoặc trong biển đan đạo đó, hoàn toàn không có cách nào tự thoát khỏi.

Chương 1189: Thu hoạch Thiên Đại

Buổi giảng đạo này của Khương Thành kéo dài trong ba tháng.

Đối với người khác mà nói, buổi giảng đạo này xem như là vô cùng ngắn.

Đặc biệt là so với những lần động một tí là giảng đạo phải vài chục ngàn năm, càng không đáng nhắc đến.

Nhưng đối với Thanh Ca mà nói, như vậy đã là dài đằng đẵng rồi.

Bởi vì muốn tặng một chút cho ngươi quen của mình, hắn xem như là phá lệ bỏ ra sự kiên nhẫn cực lớn.

Những người của Tịnh Đan Lưu và Dịch Đan Lưu ở phía sau đến, thật sự hắn cũng biết.

Nhưng mà nghĩ đến nay hắn là Thủ tọa của Thiên Đan Tư, thêm vài người đến nghe thử, cũng không cần hắn hao công quá mức, càng cũng không xua đuổi bọn họ.

“Được rồi, đến đây thôi, kết thúc rồi!”

“Các vị ai về nhà nấy, giải tán thôi!”

Theo sự đứng lên của hắn, Đại Đạo Tường Vân ở trên bầu trời lúc này mới từ từ tan biến lưu luyến không rời.

Khương Thành khó hiểu phát hiện, huyền văn đan của mình, lại từ thập nhị trọng đã lên đến thập tam trọng.

Hơn nữa không chỉ như thế, hắn còn đạt được sự công nhận của căn nguyên đan.

Hiệu quả này với căn nguyên băng là giống nhau.

Cũng có thể nói, từ bây giờ hắn có thể trực tiếp điều động căn nguyên đan xuất chiến rồi.

“Đây là tình huống gì vậy?”

“Chỉ là giảng đạo thôi mà, lại có hiệu quả như vậy sao?”

Hắn đã đánh giá thấp ý nghĩa chính mình giảng đạo lần này.

Nhưng đủ thay đổi lề lối của Nguyên Tiên Giới Đan đạo, hành động vĩ đại nâng cao tổng thể trình độ luyện đan của Nguyên Tiên Giới.

Đan đạo sắp đại hưng, căn nguyên đan đương nhiên sẽ thừa nhận hắn, đồng thời khen thưởng hắn.

Huyền văn từ thập nhị trọng tăng lên thập tam trọng, tiêu hao chả phải một khoản nhỏ.

Hiện nay điểm tiên nguyên của Khương Thành cũng là hàng tỷ, mà từ thập nhị trọng đến thập tam trọng cần có đủ 15 tỷ điểm tiên nguyên.

Nói cách khác thì buổi giảng đạo này, đã tiết kiệm cho hắn hàng chục tỷ điểm tiên nguyên.

Trình độ hiểu biết của hắn về quy tắc đan đã đạt tới cấp độ Đạo Tôn theo một cách thần kỳ như vậy, hơn nữa còn là nhân tài kiệt xuất trong số các Đạo Tôn.

“Vậy hiện tại quy tắc mà Ca mạnh nhất không phải là quy tắc băng mà là quy tắc đan?”

Điều này đã khiến Thành Ca dở khóc dở cười.

“Nhưng mà quy tắc đan không thích hợp để chiến đấu.”

“Lẽ nào sau này khi ta đánh nhau, ta đem căn nguyên đan ra? Điều này có phần quá vô lý rồi đúng không?”

Cho dù trong lòng ca nghĩ như thế nào, lợi ích đều đã thực sự đạt được.

Mà lúc này, bầu trời cũng một lần nữa trong sáng trở lại.

Dưới bầu trời xanh được rửa một lần, rất nhiều người vẫn còn ngồi xếp bằng nhắm mắt, treo lở lửng trong khoảng không trầm tư suy nghĩ.

Những Đan sư đó đã tỉnh táo trở lại, nhưng toàn bộ đều không nhịn được mà vây chặt lại.

“Khương chưởng môn, như vậy là kết thúc rồi sao?”

“Giảng thêm một chút nữa đi, ta vừa đang nghe đến chỗ tuyệt diệu!”

“Đúng vậy Khương Thủ tọa, sao lại kết thúc nhanh như vậy chứ?”

“Ta vẫn còn nhiều chỗ không hiểu, không biết ta có thể thỉnh giáo riêng với ngươi được không?”

“Ngươi đi ra đằng sau xếp hàng đi, Khương Thủ tọa, ta muốn cùng người thảo luận thâu đêm có được không?”

“Hừ! Ngươi cũng xứng sao? Khương Thủ tọa là thân phận như thế nào, mà cùng ngươi thảo luận thâu đêm?”

“Khương Thủ tọa đừng đi, cho tôi xem xem!”

Bên cạnh Thành Ca hình như trong nháy mắt đã chật kín người.

“Đừng có nằm mơ, không có đâu!”

“Ca đây chả được lấy một viên đan dược, ngược lại còn nỗ lực vô ích, thật không đáng.”

Rõ ràng đã có được lợi ích cực lớn, Ca này còn giả vờ bản thân bị thiệt thòi lớn nữa.

Hắn bấm vào bảng điều khiển hệ thống, nhìn lướt qua bảng ghi lại giá trị thanh danh.

Vừa nhìn suýt tý nữa giật mình, tất cả mọi người từ trên xuống dưới của Thiên Đan Tư đã nảy sinh tình cảm ở mức độ sùng bái đối với hắn.

Nhiều điểm tiên nguyên cuối cùng đã bù đắp cho nội tậm lấy làm tiếc của hắn.

Trong số những người sùng bái, thậm chí còn bao hàm hai vị lão tổ Bắc Hà và Thiên Lâm của Tịnh Đan Lưu.

Không thể nào, ba tháng nghe đạo này, hai người bọn họ đã triệt để bái phục rồi.

Giác ngộ hết lần này đến lần khác, bừng tỉnh hết lần này đến lần này khác.

Khương Thành biết quá nhiều, so sánh với hắn, hai người cảm thấy bản thân là thật vô tri, thật nhỏ bé.

Khi buổi giảng đạo kết thúc, hai người nhìn xung qua những đan sư của Cổ Đan Lưu và Dịch Đan Lưu, trong lòng lại không có cảm giác bài xích.

Bởi vì hiện tại chính bọn họ cũng đã tiếp thu quá nhiều quan niệm của hai trường phái đó.

Chỉ cảm thấy ba trường phái này, vốn nên được hòa hợp lại.

Ngày trước không có người có thể làm được điểm này, bởi vì không có người có thể thông hiểu cả ba đại trường phái, càng không có người có thể gần như có kỹ năng thần kỳ hoàn toàn thông hiểu đạo lí của cả ba đại trường phái, hình thành đan đạo hoàn toàn mới.

Mà bây giờ, người này đã xuất hiện rồi.

“Khương Thủ tọa!”

Hai người chậm chậm bay đến trước mặt Thành Ca.

Lưng cúi thật sâu, khom xuống đất.

“Buổi sáng nghe đạo, ban đêm có thể chết!”

Lần này, bọn họ thi lễ không phải là vì Ngọc Đỉnh Ấn, mà là họ tôn kính đối với bậc thầy kiến lập ra trường phải hoàn toàn mới.

“Lúc trước là do bọn ta hồ đồ rồi, vậy mà xem ngươi như tên bịp bợm giả danh lừa bịp.”

“Bây giờ nghĩ lại,thật sự đáng buồn lại nực cười.”

“Trình độ đan đạo của người đã vang dội cổ kim, vượt xa trí tưởng tượng của bọn ta…”

“Bọn ta phục rồi!”

“Người trở thành Thủ tọa của Thiên Đan Tư, là thuộc về thiên mệnh rồi, cũng là vinh hạnh của toàn thể Thiên Đan Tư bọn ta!”

Ngay sau khi lời nói này được đưa ra, liền có tiếng nói tán thành của toàn trường.

Thậm chí ngay cả người đứng đầu Dịch Đan Lưu là Kim Phi và Chính Hư, những người có mối quan hệ không tốt với Thành Ca đều không có phản bác lại, mà chỉ thở dài với vẻ mặt phức tạp.

Đạo vừa rồi, bọn họ cũng có nghe rồi.

Với lại cũng được hưởng lợi rất nhiều.

Bọn họ đã hiểu sâu sắc xác thực ý nghĩa của người này đối với Thiên Đan Tư.

Cuối cùng cũng tin, thử thách tiên lô của hắn là dùng thực lực để vượt qua.

“Bỏ đi, ai có thể nghĩ rằng trên thế gian này lại có nhân vậy như vậy chứ?”

“Quả nhiên là thuộc về thiên mệnh mà!”

“Trước đây Thiên Đan Tư luôn không có Thủ tọa, hay là bởi vì đợi hắn đến.”

“Chỉ tiếc là Dịch Nguyên lão tổ, nếu như hắn không chấp nhất việc loại bỏ Khương Thủ tọa, thì bây giờ co thể cũng sẽ có thu hoạch lớn rồi…”

Qua lần giảng đạo này, Khương Thành đã hoàn toàn chinh phục tất cả mọi người của Thiên Đan Tư.

Vị trí Thủ tọa của hắn, thậm chí còn vững chắc hơn cả Lư Vương của Chấp Luật Tư.

Trong những ngày tiếp theo, rất nhiều Đan sư của Thiên Đan Tư đã đột phá được đẳng cấp ban đầu.

Đế đan sư ngũ phẩm đã luyện ra đế đan lục phẩm.

Đế đan sư lục phẩm được thăng cấp làm Đế đan sư thất phẩm.

Mà những sự tiến giai đó, cũng là có lợi rất lớn rồi.

Hoặc là hiệu suất của luyện đan được nâng cao ở mức độ cao, hoặc là tỷ lệ thành công của luyện đan trở nên cao hơn.

Toàn bộ từ trên xuống dưới Thiên Đan Tư, tràn trề bầu không khí vui sướng tích cực tiến về phía trước.

Người duy nhất không vui, chỉ có Khương Thành.

Hắn phát hiện, căn nguyên đan mà mình mới có được căn bản không thể khống chế được.

Căn nguyên đan thừa nhận hắn, mà hiệu quả cũng giống như của căn nguyên băng lúc trước.

Nếu như tương lai phát triển thuận lợi, biết đâu hắn còn có thể sẽ trở thành Đan Thần.

Cũng bởi vì mặc dù hắn thậm chí còn chưa đạt đến cấp độ Thiên Tôn, nhưng đã có thể điều động một đạo căn nguyên trong số căn nguyên đan để sử dụng cho riêng mình.

Quá trình điều động rất suôn sẻ.

Mấu chốt là căn nguyên đan đó có đặc điểm là quá lớn mạnh.

Căn nguyên băng của hắn đã to khỏe, mà căn nguyên đan vậy mà còn to gấp đôi căn nguyên băng.

Loại cường độ này, đều đã vượt qua hết phần lớn Đạo Tôn, cùng một số bộ phận căn nguyên của Thần Quân sát cánh bên nhau!

Mà theo thực tế điều này cũng là chuyện đương nhiên.

Toàn bộ căn nguyên đan giống như của chính hắn vậy, không giống như cách thức mà các Chí Tôn Đạo Tôn khác thu được căn nguyên.

Bên cạnh đó, huyền văn đan của hắn còn cao hơn một cấp so với huyền văn băng.

Cho nên có thể lấy được căn nguyên đạo hiển nhiên cũng sẽ càng to khỏe hơn.

Chương 1190: Đột phá Thiên Tôn

Căn nguyên vô cùng mạnh mẽ, Khương Thành có thể cầm được, nhưng lại không thao túng được.

“Chẳng lẽ là cảnh giới không đủ?”

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy mình cần phải thăng cấp, nghĩ cách đột phá đến Thiên Tôn đã rồi hãy nói.

Với hắn thì quá trình này thật ra cũng không khó.

Thiên Cung là nơi có chế độ pháp lệnh nghiêm khắc, đan dược sản xuất bởi Thiên Đan Tư đều có sự giám sát chặt chẽ của Thiên Cung, cuối cùng đều phải nộp lên trên, sau đó phân phát đến các Tư khác.

Cho dù kẻ nào cũng không thể đứng giữa kiếm lợi để bỏ túi tiền riêng được.

Nhưng hiện giờ Khương Thành chính là lão đại của Thiên Đan Tư.

Hơn nữa những Đế Đan Sư dưới trướng ai ai cũng phối hợp với hắn…

Cuối cùng vẫn bị hắn nghĩ ra được cách, soát khắp Thiên Đan Tư tìm được cho mình hơn hai ngàn bình Đế đan thất phẩm "thuộc về mình" và ba mươi bình Đế đan bát phẩm mà vứt ra ngoài sẽ có một đống Đạo Tôn đến tranh nhau vỡ đầu.

Ngoài ra tiên bổng của Thủ tọa cũng không thấp, mỗi 100 triệu năm có thể nhận được trên trăm bình Đế Đan thất phẩm.

Tiên bổng này, tất nhiên là Thành ca lãnh trước thời hạn.

Sau đó hắn sẽ bắt đầu hành trình uống thuốc để thăng cấp.

Sau ba ngày ngắn ngủi, hắn đã phá tan quan cuối cùng của Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ, bắt đầu đột phá quá trình lên Thiên Tôn.

Đối với những Tiên nhân khác, quá trình đột phá này sẽ làm cho bọn họ thay da đổi thịt.

Cảnh giới hoàn toàn mới, có thể làm cho bọn họ đạt được đại lượng cảm ngộ mới.

Song đối với Khương Thành thì cũng giống như vậy.

Thần hồn của hắn, các quy tắc và võ đạo cảm ngộ sớm đã vượt xa cảnh giới hiện tại mấy con đường.

Đột phá đến Thiên Tôn, đối với hắn cũng chính là thăng cấp đến giới hạn cao nhất của tu vi tiên lực.

Ngoài ra chính hắn cũng có thể mượn dùng một tia căn nguyên mà bản thân vân vẫn chưa được thừa nhận rồi.

Trái ngược với căn nguyên đan và căn nguyên băng mà bản thân hắn có được, căn nguyên mượn dùng rất yếu ớt, chính là ở trình độ Thiên Tôn bình thường, có cũng như không.

Quá trình đột phá rất thuận lợi, trước mắt sắp tới được Thiên Tôn rồi.

Nhưng vào lúc này, vốn dĩ bầu trời đang trong xanh có nắng thì bỗng nhiên mây đen dày đặc tầng tầng lớp lớp, giống như thiên quân vạn mã áp đảo, làm cho người ta có cảm giác bị áp bức vô cùng.

Hàng loạt Đan sư của Thiên Đan Tư đều bị kinh động đến.

“Ai đột phá vậy?”

“Có người muốn tiến giai? Sao lại không nghe nói đến?”

“Đi xem xem!”

Đối với bọn họ, độ kiếp thật ra cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Dù sao ở Nguyên Tiên giới hiện giờ, cho dù là kẻ nào khi đột phá Thiên Tôn, Chí Tôn, Đạo Tôn đều sẽ phải chịu lễ rửa tội lôi kiếp.

Mà lần này trừ bản thân Khương Thành ra, người đầu tiên nhận ra lôi kiếp chính là Yên Dĩ, người có khoảng cách gần với hắn nhất.

Lang nữ này gần đây luôn gấp rút tu luyện, sự dao động đặc biệt của lôi kiếp đã khiến nàng tỉnh giấc, làm cho ấn đường của nàng hơi nhíu lại.

“Đột phá?”

Ngay sau đó, nàng liền cảm nhận được hơi thở của Khương Thành đang dâng lên không ngừng.

“Lại là hắn?”

“Thiên Tôn lôi kiếp?”

Nàng vẫn rất quen thuộc với lôi kiếp.

Nhưng vào thời điểm này, sau khi cảm nhận được cấp độ của lôi kiếp, thì lại kinh ngạc vô cùng.

Yên Dĩ vẫn luôn cho rằng Khương Thành có khả năng là Đạo Tôn, thấp nhất cũng là Chí Tôn mạnh mẽ có bảy tám đạo căn nguyên.

Chẳng qua là ẩn giấu cảnh giới mà thôi.

Bây giờ là thời điểm đột phá, tu vi cảnh giới thật sự của Thành ca nhìn thấu trong nháy mắt.

“Hắn vừa mới đột phá đến Thiên Tôn sao?”

“Nói cách khác, tu vi cảm nhận vào lúc trước, chính là cảnh giới thật của hắn?”

“Sao có thể chứ?”

Vậy sao hắn có thể dùng được căn nguyên được?

Nàng hoàn toàn không nghĩ ra, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc nàng âm thầm nguyền rủa Khương Thành.

Để một đạo lôi kiếp đánh chết hắn đi!

Mà lúc này, những Đan sư khác cũng ào ào chạy tới hiện trường.

“Là Khương chưởng môn!”

“Khương Ẩn Hoàng?”

“Ha ha, hoá ra là Thủ tọa Tiên quan của chúng ta muốn độ kiếp!”

Rất nhiều Đan sư của Dịch Đan Lưu và Tịnh Đan Lưu nhìn tầng mây đen kịt áp chế xuống, bắt đầu lo lắng không sao diễn đạt được.

“Hắn sẽ không xảy ra vấn đề chứ?”

“Đúng thế, Khương Thủ tọa của chúng ta mà xảy ra chút chuyện, thì chính là tổn thất của toàn bộ Đan giới!”

Hiện giờ bọn họ có thể nói là vô cùng ủng hộ Khương Thành, chỉ hy vọng hắn mãi mãi thống lĩnh Thiên Đan Sư, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện.

Nếu hắn chết, tương lai ai sẽ giảng đạo cho mọi người?

Thấy bọn họ vừa lo lắng vừa có dáng vẻ bất an, đám người Thái Hành Đạo Tôn và Lưu Duyên, Quế Linh nhìn nhau, bất

chợt cười ha ha.

“Các ngươi đúng là lo lắng vớ vẩn.”

“Xem ra sự hiểu biết của các ngươi về Khương Thủ tọa của chúng ta vẫn còn chưa đủ!”

Lão nhân gia hắn cũng không phải là nổi tiếng vì đan đạo…”

“Đúng thế, năm đó hắn khiến cho người khác ca tụng, chính là sức chiến đấu một mình đã vượt xa bình thường, vượt cấp giống như ăn cơm uống nước được chưa?”

“Với loại người được trời chọn này, lôi kiếp tầm thường có tính là gì?”

“Huống chi thân là Tiên quan của Thiên Cung, độ kiếp cũng là đi theo hình thức, Thần Lôi Tư sẽ du di cho…”

Bọn họ nói như vậy, những Đế Đan Sư không biết những việc đã trải qua của Khương Thành cuối cùng cũng yên tâm.

Đúng vậy, độ kiếp ở Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa sẽ có nguy hiểm.

Bởi vì Thiên Đạo trực tiếp nắm trong tay thời điểm độ kiếp, hành động không có chừng mực, chưa biết chừng sẽ biến mất nhanh chóng như tro tàn.

Mà độ kiếp ở Thiên Cung thì không cần lo lắng nữa, chỉ như đi lướt qua.

Cường độ lôi kiếp ở Thiên Cung là do Thần Lôi Tư nắm trong tay, sao bọn họ có thể đánh chết người của mình được?

Thiên Đan Tư có hơn chục ngàn Đế Đan sư trên Thiên Tôn, tỷ lệ thông qua độ kiếp của những người này là 100%, nguyên nhân là do Thần Lôi Tư nới tay.

Khi đang vui vẻ ở phía dưới, Thần Lôi Tư và Chưởng Lôi Tiên quan ở trên không, cuối cùng cũng thấy rõ bóng người độ kiếp ở phía dưới.

“Khương Thành?”

Tên Tiên quan chấp chưởng lôi kia là cảnh giới Chí Tôn, Tiên quan thất phẩm.

Và bên cạnh hắn cũng có hai Tiên quan trợ giúp.

Loại lôi kiếp cấp Thiên Tôn này, chỉ cần chút hình thức như vậy là được rồi.

Ba người trước kia chưa từng đánh đối mặt với Khương Thành, nhưng nhìn một cái đã nhận ra hắn rồi.

“Lại là Khương Thành?”

Hiện nay tên của Thành ca ở Thiên Cung còn chưa được phổ biến cho lắm.

Nhưng ở Thần Lôi Tư, không ai là không biết hay không hiểu về hắn.

Chém giết Thương Liễm Chí Tôn, còn là kẻ thù bị Phạm Lôi Đạo Tôn liệt vào mục tiêu phải giết, đó là những điều mà mọi người ở Thần Lôi Tư ghi nhớ trong lòng.

“Mẹ nó thật sự là hắn, đánh chết hắn!”

“Đúng, đánh chết hắn!”

Hai tên Tiên quan cửu phẩm trợ giúp ngay lập tức trợn tròn mắt, lớn tiếng gào lên.

Mà trong tay Chưởng Lôi Tiên quan đang cầm Kinh Lôi ấn, chẳng những không tức giận, ngược lại như nhặt được của quý.

“Ha ha ha, lại là hắn!”

“Tốt quá rồi!”

Quả thực hắn vô cùng vui sướng.

“Thật không ngờ rằng, hắn lại rơi vào trong tay chúng ta!”

“Thời điểm lập công đã đến rồi!”

Mặc dù mấy vị Thần Quân đều đã cảnh cáo Thần Lôi Tư, không được phép giết Khương Thành, nhưng chết ở lôi kiếp thì thuộc về việc ngoài ý muốn.

Ở Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa, có nhiều Thiên Tôn chết ở lôi kiếp.

Khương Thành nếu thật bị lôi kiếp đánh chết, tương lai sẽ chỉ bị gán mác là khấu trừ một người học nghệ không có đủ tinh thông về đạo hạnh.

“Dùng lôi kiếp đánh chết hắn, là có thể lập được một đại công cho Phạm Lôi Đạo Tôn!”

Sau này được đề bạt trọng dụng, đó là chuyện không thể thay đổi được nữa!

Nghĩ đến đây, Chưởng Lôi Tiên quan quả thực không thể chờ đợi được nữa.

“Mau mau mau, bắt đầu đi!”

Lôi kiếp tầm thường, người ở bên dưới nên có một khoảng thời gian để chuẩn bị.

Chuẩn bị các loại hộ giáp, pháp bảo, đan dược, điều chỉnh trạng thái.

Mà lần này rõ ràng Chưởng Lôi Tiên quan không định cho Thành ca thời gian để chuẩn bị.

Dưới sự thúc giục luôn miệng của hắn, đạo lôi kiếp đầu tiên trực tiếp bổ thẳng xuống.

Chương 1191: Lôi kiếp không hề có giá trị

Đùng!

Khi đạo lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, tất cả Thiên Đan Tư trên bầu trời đều sáng như ban ngày.

Khiến cho người ta nghi ngờ thời khắc thế giới bị huỷ diệt đã đến, liệu có phải nơi này sẽ bị san bằng ngay lập tức hay không.

Mà trên thực tế đương nhiên là không đến mức đó.

Thiên Đạo lôi kiếp vô cùng chính xác, mặc dù thanh thế lớn, cũng sẽ không phá đi từng cành cây ngọn cỏ ở xung quanh.

Chỉ biết là nên tập trung đối phó với mục tiêu duy nhất.

Lôi kiếp trắng bệch đánh trúng trên người Khương Thành, cả thân thể hắn đều bao phủ trong đó.

“Sao lại bất thình lình như vậy?”

Những Đế Đan sư đang vây xem ở phía dưới sợ hãi kêu lên không thôi.

“Không!”

“Điều này có hơi quá đáng rồi đấy?”

“Khương Ẩn Hoàng còn chưa chuẩn bị cái gì!”

“Thần Lôi Tư đang làm gì vậy?”

Bọn họ vẫn chưa biết mối quan hệ giữa Thần Lôi Tư và Thành ca nữa.

Ngược lại Yên Dĩ ở bên cạnh đã lộ ra nụ cười sáng tỏ.

Xem ra Thần Lôi Tư quả nhiên có ý ở lôi kiếp.

Cũng đúng, giết người của bọn họ, sao có thể không phục thù được.

Dư âm của đạo lôi kiếp thứ nhất từ từ tản đi, bóng dáng của Khương Thành lại xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa.

Không thể nói là đã trải qua an toàn, chỉ có thể nói trình độ này một cọng lông cũng không rơi thôi.

Về cơ bản, giống như chưa từng có điều gì xảy ra.

Hết cách, cho dù là sức chiến đấu hay là khí lực của hắn, tất cả đều được cấp Bug, vượt xa cường độ cảnh giới của Thiên Tôn bình thường.

Lôi kiếp này nếu có thể làm hắn bị thương, vậy thì mới lạ.

“Ha ha, không sao!”

“Khương chưởng môn uy vũ!”

“Không hổ danh là Khương Thủ tọa!”

Tiến hoan hô của các Đan sư ở Thiên Đan Tư phía dưới vang như sấm, giống như đã đánh thắng một trận.

Còn tên Chưởng Lôi Tiên quan ở trên thì có vẻ mặt kinh ngạc.

Mặc dù mới là đạo lôi kiếp đầu tiên, nhưng dù sao cũng là lôi kiếp!

Sau khi đánh xuống, ngay cả một cọng tóc cũng không gãy, da đầu cũng không rách.

Điểm mấu chốt nhất chính là Khương Thành cũng chưa tế ra bí bảo hay pháp bảo gì, cũng không có mặc hộ giáp.

Nói cách khác, hắn không có bất cứ thứ gì để phòng ngự.

Điều này có hơi quá lố rồi đúng không?

“Chết tiệt, hắn lại có thể chịu đựng được?”

Tên Chưởng Lôi Tiên quan kia cảm thấy chuyên ngành của mình đã bị khiêu khích.

“Tiếp tục!”

“Mau mau mau!”

Hai tên Lôi Tiên quan trợ giúp dẫn theo kia, đương nhiên không chút do dự, lại thúc giục lôi kiếp một lần nữa.

Đùng!

Đạo lôi kiếp thứ hai tiếp tục đánh xuống.

Mọi người bên dưới Thiên Đan Tư lại ồ lên.

“Sao có thể đánh đạo thứ hai nhanh như vậy?”

“Không phải nên chờ thời gian một nén nhang sao?”

“Thời gian mới chỉ có một câu nói mà!”

Lôi kiếp bình thường, đúng là giữa hai đạo sẽ có một khoảng thời gian, xem như là thời cơ tạm nghỉ mà Thiên Đạo ban cho người độ kiếp.

Mà bây giờ ba người ở trên đều một lòng muốn mạng của Khương chưởng môn, sao có thể cho cơ hội này được.

Ầm!

Đạo lôi kiếp thứ hai đánh chính xác vào đỉnh đầu Khương Thành.

Lôi quang vô tận lại bao phủ hắn một lần nữa.

Quy luật của lôi kiếp, đương nhiên là đạo này mạnh hơn đạo kia, uy lực của đạo thứ hai này ước chừng mạnh hơn đạo thứ nhất gấp đôi.

Nhưng mà với Khương Thành, thì chỉ là việc cỏn con.

Lông tóc của hắn vẫn y nguyên không hề bị tổn thương.

Cũng không đợi tên Chưởng Lôi Tiên quan kia hạ lệnh, trên bầu trời lập tức giáng xuống đạo lôi kiếp thứ ba!

Ầm!

Trên người Khương Thành đạo chớp càng nổ mãnh liệt hơn.

Thành ca không trốn không tránh, dù sao cũng không tránh được.

Thậm chí hai tay của hắn còn đưa ra sau, nhìn lên bầu trời đằng xa một góc 45 độ, dáng vẻ suy nghĩ về đời người…

Còn các Đan sư vây xem lại hoan hô lần nữa.

“Ha ha ha, lợi hại!”

“Thông qua ba đạo, không sao rồi!”

“Không hổ là Thủ tọa của chúng ta, nhìn dáng vẻ thản nhiên đó, phóng khoáng biết bao!”

“Phải đó, ta đã nói từ trước rồi chút ít lôi kiếp này chẳng là gì ở trước mặt Thành ca cả.”

Bọn họ phấn khởi như vậy là có nguyên nhân.

Lôi kiếp Thiên Tôn tổng cộng có 7 đạo, nếu như Thiên Đạo nắm trong tay lôi kiếp, vậy thì 7 đạo sẽ hoàn thành.

Mà nếu như Thần Lôi Tư nắm trong tay, bình thường chỉ đánh tượng trưng ba đạo là kết thúc rồi.

Xem như là thông qua lôi kiếp.

Cho nên theo cách nhìn của bọn họ, lôi kiếp lần này đã dừng ở đây.

Nhưng mà ba vị Tiên quan của Thần Lôi Tư ở trên trời lại không nghĩ như vậy.

Sao bọn họ có thể dừng lại được?

“Tiếp tục tiếp tục!”

“Đánh chết hắn!”

Đùng!

Đạo lôi kiếp thứ tư lớn mạnh hơn đang ầm ầm phủ xuống.

Trong nháy mắt Khương Thành lại bị bao phủ một lần nữa.

“Sao vẫn còn chứ?”

“Không…”

“Thần Lôi Tư muốn làm gì vậy?”

“Điều này không hợp với phép tắc!”

“Đạo thứ tư thật sự sẽ chết người đấy!”

Ba đạo lôi kiếp trước đó, chỉ cần là tu luyện đến Thiên Tôn, đều có thể sống sót mà thông qua.

Chỉ có điều với một số người có căn cơ yếu kém có thể sẽ tương đối chật vật, thậm chí là bị thương.

Từ khi từ đạo thứ tư bắt đầu, vậy thì rất khó mà nói.

Nếu như trước kia khi một số Thiên Tôn của Thiên Đan Tư độ kiếp cũng có đạo thứ tư, thì số người còn sống đến bây giờ có lẽ là ít hơn một phần ba.

Dù sao tinh lực chủ yếu của Đan sư không nằm ở thực lực và sức chiến đấu.

Có điều, sự lo lắng của bọn họ rõ ràng là không cần thiết.

Khi đạo lôi kiếp thứ tư đi qua, Khương Thành đã không còn tư thế chắp hai tay phía sau nữa.

Bởi vì trên tay hắn có thêm một điếu thuốc.

Làn khói nhẹ lượn lờ, nhìn qua thì thấy vừa mới châm lên.

Ca đây nhả ra một vòng khói, còn từ từ nói một câu.

“Sức nóng của lôi kiếp cũng được, vừa đủ để ca đây châm điếu thuốc.”

Hết cách, làm màu đã khắc sâu vào trong xương tuỷ của hắn.

Chỉ tiếc là người ở xung quanh cũng không biết thứ này là gì, không thể tiếp thu được phong cách của hắn.

Khi mọi người ở Thiên Đan Tư thở phào nhẹ nhõm, Chưởng Lôi Tiên quan ở trên không thì vô cùng kinh ngạc.

“Không ngờ lông tóc vẫn không bị tổn thương, điều này sao có thể được?”

Ngoài ra hai tên Tiên quan kia tinh mắt, lập tức chú ý tới điếu thuốc trong tay Thành ca.

“Thứ trên tay hắn là cái gì?”

“Mặc dù chỉ có chiều dài hai tấc, nhưng khói thuốc rất bay bổng, nhìn cực kì siêu phàm!”

“Nhìn có vẻ giống Tín Hương…”

Chưởng Lôi Chí Tôn lập tức kết luận.

“Bí bảo! Nhất định là bí bảo phòng thủ hàng đầu!”

“Ta đã nói rồi, lông tóc của hắn sao có thể không bị thương khi mà không dùng đến bảo vật để phòng thân chứ.”

“Hoá ra là bí bảo ẩn giấu!”

“Vậy đó là bí bảo gì? Thần bí đến thế?”

“Cho dù là bí bảo gì, tiếp tục nổ sấm!”

“Vâng!”

Ba người thở hổn hển lập tức đánh lôi kiếp xuống phía dưới.

Rất nhanh, đạo lôi kiếp thứ năm thứ sáu nhanh chóng nổ ầm ầm trên đỉnh đầu Thành ca.

Đối với những Đan sư ở xung quanh, lôi kiếp như vậy đủ khiến cho bọn họ kinh hồn bạt vía, sinh ra trực giác có thể chết bất cứ khi nào.

Nhưng đối với Khương Thành, đây chỉ là gãi ngứa.

Thậm chí khi lôi kiếp rơi xuống, hắn còn cố ý chia ra một ít tinh lực, làm một vòng bảo hộ nho nhỏ cho đầu ngón tay phải.

Để tránh cho lôi kiếp bắn điếu thuốc tan thành tro bụi.

Lôi quang ở khắp bầu trời như biển, hắn đứng tại chỗ một cách nhàn nhã, lười di chuyển bước chân.

Yên Dĩ ở bên cạnh cũng có chút ngạc nhiên.

Người khác nhìn không ra, nàng vẫn có thể nhìn ra được.

Trên tay Khương Thành căn bản không phải là bí bảo gì, chỉ là phàm vật vẩn đục không hề có giá trị thôi.

Lúc trước khi mà hắn và Tam Nhãn Hổ phả khói, Yên Dĩ ở một bên đã nhìn thấy.

“Lôi kiếp của Thiên Tôn căn bản không có hiệu quả với hắn.”

“Hy vọng Thần Lôi Tư có thể lấy ra được một chút bản lĩnh thật sự.”

Trong sự âm thầm kỳ vọng của nàng, đạo lôi kiếp cuối cùng cũng nổ xuống.

Uy lực được xem như là giới hạn cao nhất bên trong Thiên Tôn lôi kiếp, nhưng nổ trên người Thành ca, lông tóc vẫn không bị tổn thương như cũ.

Chương 1192: Chí Tôn lôi kiếp

Nhìn thấy Khương Thành toàn vẹn không chút thương tích thông qua đạo lôi kiếp thứ bảy, tất cả mọi người của Thiên Đan Tư đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Lần này cuối cùng cũng kết thúc rồi!”

“Đúng vậy, Thủ tọa Khương thật quyền thế, lại có thể thành công thông qua bảy đạo lôi kiếp.”

“Đáng chết mà, ta muốn lên đó hỏi cho ra lẽ Thần Lôi Tư đang muốn làm cái gì!”

“Không sai, bọn hắn nhất định phải có một lời giải thích!”

“Đây thật sự là mưu sát mà!”

Một đám dược sư lần lượt bay lên không trung nhưng lại phát hiện bản thân căn bản không thể đến gần khu vực đó được.

Bởi vì kiếp vân chồng chất lên nhau kia vẫn chưa phân tán.

Dưới hình huống thông thường, một khi lôi kiếp kết thúc thì vân kiếp cũng sẽ nhanh chóng tiêu tan.

Hiện tại vẫn chưa tiêu tan có nghĩa là lôi kiếp vẫn chưa kết thúc.

Mà trước khi lôi kiếp kiết thúc thì những người xung quanh căn bản sẽ không có cách nào nhúng tay can thiệp vào.

“Tại sao lại như vậy?”

“Bọn hắn điên rồi sao? Đây là muốn làm cái gì vậy?”

Đám Dược sư kinh hãi liên tục hét lên, mà mấy tên Chưởng lôi Tiên quan của Thần Lôi Tư ở phía sau kiếp vân cũng ngơ ngác nhìn hai tên Tiên quan cửu phẩm.

“Vậy mà một chút cũng không bị tổn thương.”

“Làm sao hắn có thể chịu đựng được như vậy?”

Cho dù chỉ đánh ra một giọt máu, tốt xấu gì cũng được xem là bọn hắn đã từng đến.

Bây giờ được xem là gì đây?

“Bây giờ làm sao đây?”

“Hắn cứ như vậy thông qua lôi kiếp, chúng ta cũng như thế này trở về?”

Chí Tôn Chưởng lôi hung hăng lắc đầu.

“Không được, đây là cơ hội ngàn năm chỉ có một lần!”

Hắn nhanh chóng mở tiên khí truyền tin ra, liên lạc với tổng bộ của Thần Lôi Tư bên đó.

“Nhất định phải xin ý kiến của bên đó, yêu cầu quyền hạn lôi kiếp cao cấp hơn!”

Thế là một nhóm Chí Tôn và Đạo Tôn cấp cao hơn của Thần Lôi Tư bên đây cũng rất nhanh đã biết Khương Thành đang độ Thiên Tôn lôi kiếp.

Lập tức, tâm trạng của mọi người trong Thần Lôi Tư trở nên phẫn nộ.

“Còn xem xét cái gì nữa chứ, lập tức đánh chết hắn đi!”

“Tuyệt đối không được nể tình, dựa theo quy định của Lôi kiếp Thiên Tôn mà làm!”

“Mặt mũi của Thiên Lôi Tư chúng ta nhất định phải tìm về!”

“Nếu Khương Thành không chết, Thần Lôi Tư chúng ta sẽ vĩnh viễn là một trò cười!”

Một đám Tiên quan tứ phẩm, ngũ phẩm, lục phẩm bên trong điện lớn tiếng gào thét, nước bọt văng tung tóe.

Hận không thể tự mình ra trận.

Chỉ tiếc rằng bọn hắn không thể làm được thôi.

Lôi kiếp đến lượt ai thì chủ trì thì sẽ là người đó, không có cách nào thay đổi được.

Thủ tọa Tiên quan nhị phẩm là Phạm Lôi Đạo Tôn mặt đầy uy phong trầm giọng ra lệnh.

“Bảy đạo lôi kiếp không được thiếu một lượt nào, nhất định phải hết sức đánh chết tên quan này!”

Hắn biết Khương Thành là Thủ tọa của Thiên Đan Tư, quyền cao chức trọng, nhưng như vậy thì sao chứ.

Cảnh giới thực lực vẫn nằm ở đó thôi.

Huống hồ đám Thần Quân đều đã ngầm đồng ý cho hắn sử dụng loại thủ đoạn lôi kiếp này đường đường chính chính trả thù Khương Thành.

“Nếu như không thể giết chết được hắn thì người chết sẽ là các ngươi!”

Lệnh lệnh của hắn giống như là thánh chỉ, nói sao làm vậy.

Tuy nhiên sắc mặt của ba vị Tiên quan đối diện bên kia cứ như đang khóc tang.

“Bọn ta đã đánh xong bảy đạo lôi kiếp, hắn cứ thế không chết, hơn nữa không tổn một thương chút…”

“Cái gì?”

Tất cả các cấp cao của Thần Lôi Tư rất xa bên kia giật thót mình.

“Một chút tổn thương cũng không có?”

“Sao có thể như vậy được?”

“Chuyện này sao có thể chịu được?”

“Cơ hội như vậy, chưa chắc sẽ có lần thứ hai!”

“Không sai, cơ hội lần này nhất định phải nắm bắt!”

“Đạo Tôn, cho hắn lôi kiếp Chí Tôn đi!”

“Đúng, cho hắn lôi kiếp cách xa cảnh giới trước mắt, không tin là hắn không chết!”

Thần Lôi Tư tiếp quản quản lý lôi kiếp của Thiên Cung, thật sự có thể làm ra được loại chuyện đó.

Chỉ có điều, chuyện này là làm trái với quy tắc tự nhiên.

“Mặc kệ đi!”

“Thật ra phía trên cũng đã ngầm đồng ý để bọn ta dùng lôi kiếp giết chết hắn.”

“Không sai, đến lúc đó cứ nói làm lỗi…”

Cuối cùng Phạm Lôi Đạo Tôn cũng hạ quyết tâm.

“Ta cho các ngươi quyền hạn của Lôi kiếp Chí Tôn!”

“Nhất định phải đánh chết hắn!”

“Vâng!”

Cuối cùng, Chưởng lôi Tiên quan có được sự giúp đỡ của cấp trên trông giống như vừa uống thuốc bổ.

“Nhanh nhanh nhanh, đến Lôi kiếp Chí Tôn!”

Tiếp sau đó, đám Dược sư đang vây xem của Thiên Đan Tư bên kia cũng nhìn thấy một lôi kiếp mới đang đánh xuống.

Khi nhìn thấy sấm sét đen kịt như mực, ở vùng mép lốm đốm những vệt sáng nhỏ kia đánh xuống, tất cả mọi người đều hét lên chói tai.

“Lôi kiếp Chí Tôn!”

“Sao lại như vậy?”

“Khương chưởng môn rõ ràng là đột phá Thiên Tôn, sao bọn hắn lại có thể phóng ra Lôi kiếp Chí Tôn?”

“Đây là mưu sát, đây chính là mưu sát mà!”

“Thần Lôi Tư điên rồi sao?”

Bọn hắn nói gì cũng không có tác dụng, vùng trung tâm của lôi kiếp bọn hắn không thể vào được, càng không có cách nào làm gián đoạn được.

Nói rõ ra thì Thần Lôi Tư là thay trời nắm giữ số kiếp, đây thuộc về sức lực của Thiên Đạo.

Sau khi đạo lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, cuối cùng Khương Thành cũng có một chút xíu xíu cảm giác.

Nhưng cũng chỉ có một chút xíu xíu như vậy thôi.

Còn không được tính là gãy ngứa.

Thuốc lá trong tay của hắn vẫn còn đang cháy rất từ tốn, dáng vẻ cũng chẳng thèm thay đổi chút nào.

Sau khi đạo Lôi kiếp Chí Tôn đầu tiên tan dần, tất cả mọi người của Thiên Đan tư đã phục sát đất.

“Đệch mợ, Khương Thủ tọa của chúng ta cũng quá mạnh rồi đúng không?”

“Cảnh giới Thiên Tôn lại có thể kiên cường chống lại Lôi kiếp Chí Tôn, hơn nữa vẫn như cũ không bị một chút tổn thương nào!”

“Đây là một tuyệt thế thiên tài Võ đạo bị Đan đạo để lỡ mà!”

“Sao nói như vậy được, rõ rành là thiên tài Đan đạo bị Võ đạo để lỡ!”

Thái Hành và Lưu Duyên cùng những Tiên nhân đến từ Cổ Tiên giới đắc ý cười lớn.

“Ha ha ha, bây giờ thì các ngươi đã biết vì sao mà bọn ta có lòng tin như vậy rồi chứ?”

“Đó chính là Khương chưởng môn!”

“Lôi kiếp ở trước mặt hắn chả là cái thá gì cả!”

Nói thật thì vừa rồi khi nhìn thấy Lôi kiếp Chí Tôn, bọn hắn cũng rớt mồ hôi hột.

“Chí Tôn lôi kiếm tổng cộng có mười tám đạo, rất khó để nói trước!”

“Yên tâm đi, nhìn dáng vẻ ung dung kia của Khương chưởng môn cũng đủ biết sẽ không xảy ra chuyện gì rồi.”

Mà cằm dưới của ba tên Chưởng kiếp tiên quan đứng trên không trung kia suýt chút nữa rớt luôn ra ngoài.

“Hắn, hắn là quái thai gì vậy chứ?”

“Người này có thể giết được Thương Liễm Chí Tôn, có một chút đặc biệt cũng là bình thường!”

“Tiếp tục đi, để cho hắn nếm thử toàn bộ Lôi kiếp Chí Tôn, ta không tin hắn vẫn có thể không xảy ra chuyện gì!”

Đùng! Đùng! Đùng!

Lôi kiếp hết lần này đến lần khác đánh lên người của Khương Thành.

Nhưng dường như tất cả đều là uổng công vô ích.

Khương Thành căn bản không giống như những người độ kiếp khác, vừa thúc giục quy tắc, vừa thúc giục công pháp, càng không điều động bí bảo và hộ giáp nào đến chống đỡ.

Hắn vẫn như cũ không nhích chút nào.

Lôi kiếp đánh lên người hắn cũng giống như dòng nước chảy trên đá ngầm hàng tỉ năm không thể sứt mẻ.

Bọt sóng chỉ có thể chứng minh hắn mạnh mẽ đến chừng nào.

Ba tên Chưởng lôi Tiên quan cũng sắp hoài nghi cuộc đời rồi.

Mà tại Thần Lôi Tư cách rất xa kia, Phạm Lôi Đạo Tôn cùng đám người kia cũng mắt chữ a mồm chữ o.

Bọn hắn đã thông qua thủ đoạn đặc biệt, đứng từ xa để quan sát quá trình tại đó.

“Sao hắn có thể không xảy ra chuyện gì được vậy?”

“Ít nhất cũng phải có một chút thương tổn chứ?”

“Người này thật sự vừa đạt đến Thiên Tôn sao? Là giả đúng không?

“Chuyện này cũng quá kì lạ rồi!”

Có người nhìn thấy thuốc lá trong tay của Thành Ca đã cháy được hơn phân nửa, dường như cũng có phát hiện quan trọng.

“Nhất định là do bí bảo đặc biệt có khói xanh quấn quanh trong tay hắn!”

Phạm Lôi Chí Tôn đột nhiên “Hiểu ra” gì đó.

“Ta biết rồi, ta biết hết rồi!”

“Đây vốn là Tín Hương bí bảo, nhất định là một loại phương thức hoán đổi tổn thương thần bí nào đó!”

Hắn cứ nhìn chằm chằm vào cây thuốc lá đang tiếp tục cháy trong cảnh tượng.

“Các ngươi xem, cây Tín Hương kia đang ngắn đi từng chút từng một, rõ ràng là đang chịu tổn thương.”

“Theo ý của ta, hương thơm này đã hấp thu thương tổn của lôi kiếp đối với Khương Thành hoán đổi lên người của chính mình.”

“Cho nên Khương Thành mới có thể bình an không phải chịu tổn thương nào hết!”

Chương 1193: Nâng cao tâm cảnh

Một số Đạo Tôn và Chí Tôn khác của Thần Lôi Tư đang đứng ở bên cạnh "bỗng nhiên tỉnh ngộ".

"Thật sự là một lời thức tỉnh người trong mộng mà!"

"Vấn đề là nằm ở trên cây Tín Hương đó."

"Hắn tìm ở đâu được bí bảo phòng ngự lợi hại như vậy?"

"Cơ duyên của tên tiểu tử này cũng vững vàng quá đó chứ?"

Phạm Lôi Đạo Tôn nghiến nghiến răng, cảm giác không phục mạnh mẽ dâng lên trong lòng.

Hắn hận không thể hạ lệnh cho Khương Thành một trận Đạo Tôn lôi kiếp.

Chính là không tin "Tín Hương" kia vẫn có thể chống đỡ nổi!

Tuy nhiên lôi kiếp của cấp độ đó có liên quan đến rất nhiều chuyện quan trọng khác.

Ba tên Chưởng lôi Tiên quan kia phẩm giai và thực lực quá thấp, căn bản không thể chế ngự nổi, cho dù hắn cho quyền hạn cũng không giải quyết được vấn đề.

Mà trong lúc hắn đang vô cùng bất mãn thì Chí Tôn lôi kích thứ tám cũng đã đánh lên người của Khương Thành.

Lần này, gần như có gì đó không đúng lắm.

Ánh mắt của Khương Thành vốn dĩ đang rất ung dung thoải mái đột nhiên lại trở nên xám xịt, đôi mắt dần dần mất đi sắc khí, giống như gặp phải đòn tấn công ở một cấp độ khác.

Không sai, bắt đầu từ đạo lôi kiếp thứ tám trở đi thì công kích sẽ không còn chỉ dừng lại bên ngoài cơ thể.

Mà còn đánh vào nội tâm của người ứng kiếp.

Loại tâm kiếp này cũng rất phổ biến, năm đó khi các tu sĩ của Hạ giới vạn vực thành Tiên cũng sẽ có Lôi kiếp giống như vậy.

Chỉ có điều cường độ yếu hơn lúc này vô số lần mà thôi.

Và đối với loại tâm kiếp này, đa số Chí Tôn đều có thể nhẹ nhàng vượt qua được.

Để có thể luyện đến Chí Tôn, lão già cổ hủ nào đó nếu không phải đã sống trên hàng chục cái chục tỷ năm, mức độ kiên định của tâm trí sớm đã siêu việt lạ thường rồi, làm sao có thể dễ dàng kinh động như vậy được.

Thiên Đạo giáng xuống tâm kiếp cũng chỉ là hơi quấy rầy người ứng kiếp một chút thôi, khiến bọn hắn không có cách nào có thể toàn lực ngăn chặn sát thương cấp độ vật lý.

Tuy nhiên tâm kiếp này lại bất ngờ có hiệu quả đối với Khương chưởng môn.

Tâm kiếp vừa mới quấy nhiễu nội tâm, tâm trí của Ca đây trực tiếp bị đánh cho xuất hiện cảnh tượng đèn kéo quân.

Hắn thất thần rồi…

Khương Thành không có tâm ma nào cả, hắn cũng đã từng luyện qua huyền văn tâm.

Nếu nói về trình độ thì trình độ của hắn cao hơn đã số Tiên nhân.

Nếu như có người dùng quy tắc tâm tấn công hắn, vậy căn bản sẽ không có tác dụng.

Nhưng lôi kiếp này là thử thách do Thiên Đạo giáng xuống.

Tâm kiếp không thuộc bất kì quy tắc nào cũng không phải là tấn công thần hồn, mà là trực tiếp hướng vào tâm tình như có như không huyền diệu.

Đây lại vừa vặn là khuyết điểm của Khương Thành.

Căn cơ của hắn vững vàng hơn bất cứ người nào nhưng căn bản đều là do dùng thuốc, ngoài ra còn do mở hack để có được điểm kỹ năng của hệ thống.

Hắn đã trải qua rất nhiều năm.

Nhưng trong những năm đó hắn hoặc là đang ngủ say, hoặc là đang trong Thiên Đạo không gian với tốc độ dòng chảy thời gian khác nhau.

Nếu nói về tâm cảnh thì hắn còn không bằng một Chân Tiên bình thường.

Do vậy nên bây giờ khi tâm kiếp giáng xuống, hắn trực tiếp bị động tiến vào chế độ hồi tưởng.

Từ Hạ giới Phi Tiên Môn, hồi tưởng thẳng đến Tiên giới Huyền giới, Băng giới…

Thậm chí đến cả cảnh tượng vượt qua thế giới khi trước cũng xuất hiện vô cùng cụ thể trong đầu của hắn, bao gồm cả khoảnh khắc mà hắn oa oa sinh ra.

Nói thật thì đây cũng được xem là trải nghiệm hiếm thấy.

Dưới hoàn cảnh bình thường, ký ức lúc vừa chào đời là ký ức không thể có ấn tượng đồng thời cũng không thể nhớ nổi.

Nhưng những việc đã trải qua của một người, trừ khi có một số cá thể cực kì đặc biệt nếu không thì trong một khoảng trời gian rất nhanh đều sẽ bị quên sạch, không thể đến mức nhớ được từng chuyện lớn nhỏ của một ngày nào đó một giờ nào đó một phút nào đó một giây nào đó mình đã từng làm chuyện gì.

Mà bây giờ Thiên Đạo tâm kiếp kia ngược lại khiến hắn dùng cách đặc biệt một lần nữa nhớ lại tất cả mọi chuyện không bỏ sót chuyện nào.

Đối với tâm tình của hắn cũng được xem là một loại đền bù.

Chỉ có điều, cái giá mà hắn phải trả là hoàn toàn mất đi ý thức, không có cách nào đối phó với lôi kiếp đang đánh lên người hắn ở bên ngoài.

“Ha ha ha ha, hắn vậy mà lại trúng chiêu rồi!”

“Mất tập trung rồi, hắn mất tập trung rồi!”

Vốn dĩ Phạm Lôi Đạo Tôn không hề có chút hy vọng nào.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Khương Thành đột nhiên mất đi thần sắc, tinh thần không kềm được trở nên phấn chấn.

Bên trong Thần Lôi Tự, một số Chí Tôn đang chăm chú quan sát cảnh tượng cũng hết sức phấn khích.

“Ha ha, đây thật sự là ngoài ý muốn mà, hoá ra hắn không thể ngăn nỗi tâm kiếp.”

“Lần này hắn chết chắc rồi!”

“Không sai, cho dù Tín Hương bí bảo kia có thần kì đi nữa thì dù sao người cũng phải có người thúc giục mới được!”

“Đây là quá khứ tâm kiếp, bây giờ tinh thần của hắn đang dạo chơi ở quá khứ, đang ở trạng thái đấm mình trong kỷ niệm, đương nhiên là sẽ không có cách nào thúc giục bất cứ bí bảo nào phát huy tác dụng…”

Cuối cùng đạo lôi kiếp thứ tám cũng từ từ tiêu tan.

Bóng dáng của Khương Thành lại xuất hiện trước mắt bọn hắn một lần nữa.

Vẫn như cũ… Vẫn không có bất cứ tổn thương nào.

Căn cơ của Khương Thành quá vững chắc.

Ba ngàn huyền văn tập trung trên người, căn bản là độc nhất vô nhị trên thế thế giới này.

Lại cộng thêm tác dụng làm suy yếu và ngăn chặn lực Thiên Đạo của thiên hoang bất diệt thể, lẽ ra hắn không cần phải ngăn cản…

Dựa vào thân thể chịu đựng tốt đã nhẹ nhàng chịu được được một vài lôi kiếp.

Chỉ là, một số người khác không biết.

Nhìn thấy hắn không bị rụng một cọng lông nào như vậy, Phạm Lôi Đạo Tôn líu lưỡi cứng họng, rất lâu sau cũng không thể nói được lời nào.

Mà một số Chí Tôn khác ở xung quanh của Thần Lôi Tư cũng thay đổi cách nghĩ.

“Sao lại như vậy được?”

“Đây vẫn được xem là vừa đạt được Thiên Tôn sao?”

“Cho dù là Chí Tôn thật sự cũng không thể nào làm được chuyện như vậy đâu!”

“Rốt cuộc là quái thai gì đây?”

“Tiếp tục đi! Tiếp tục!”

“Nhân lúc hắn bị tâm kiếp mà đuổi theo, tiếp tục oanh kích!”

Một đạo rồi lại một đạo lôi kiếp tiếp tục đánh xuống.

Từ đạo tứ tám đến đạo thứ mười là quá khứ tâm kiếp.

Và từ đạo thứ mười một đến đạo thứ mười bốn là hiện tại tâm kiếp.

Trong bốn đạo lôi kiếp kia, Thành Ca dùng tốc độ dòng chảy cực kỳ chậm rãi để trải nghiệm mỗi một thay đổi tâm tình trước mắt, có thể gọi là tỉ mỉ.

Và từ đạo thứ mười lăm đến đạo thứ mười tám của tâm kiếp là tương lai tâm kiếp.

Trong khoảng thời gian này, tâm tư của hắn bắt đầu lan tràn không thể kiểm soát được, hắn tự động suy diễn tất cả mọi người và mọi vật có liên quan đến bản thân mình vô số lần…

Khói bụi dần dần tan biến, Lôi kiếp Chí Tôn cũng kết thúc.

Cuối cùng hắn cũng mở to đôi mắt và tỉnh trở lại.

Cái chớp mắt này giống như đã trải qua rất nhiều năm.

Đến mức mà hắn lộ ra ánh mắt từng trải hiếm thấy.

Sau lôi kiếp tại đây, cấp độ tâm cảnh của hắn đã thăng lên không biết bao nhiêu lần so với lúc trước.

Đương nhiên rồi, đây cũng là lý do căn bản khiến tâm cảnh vốn có của hắn quá thấp.

Hắn có một loại trực giác vô cùng kì diệu.

Rất lâu rồi pháp tắc ý cảnh không có thăng cấp, lần này có lẽ có thể tăng thêm một bước.

Mà thuốc lá trên ngón tay của hắn cũng không biết đã cháy hết từ lúc nào.

Mây đen trên bầu trời mau chóng tan hết.

Tiếng người ở xung quang ồn ào truyền đến.

“Khương chưởng môn!”

“Khương Thủ tọa!”

“Ngươi vẫn ổn chứ!”

“Cuối cùng lôi kiếp cũng qua rồi!”

Hắn khẽ nhúc nhích ngón tay, tiếng hoan hô của đám người càng òa lên kịch liệt.

“Quá tốt rồi! Khương chưởng môn không sao rồi!”

“Vượt qua rồi, thành công vượt qua kiếp nạn rồi!”

Thần Lôi Tư bên kia, từng tiếng thở dài tiếc nuối và chửi mắng vang lên.

“Đáng ghét!”

“Thế mà hắn có thể vượt qua kiếp nạn!”

“Chuyện này có thể sao?”

“Nguyên nhân nhất định là vì Tín Hương bí bảo kia của hắn quá thần kì!”

“Không sai, chắc chắn là như vậy.”

Nhìn đầu thuốc đã tắt và bị Thành Ca vứt đi, dường như có người hiểu ra gì đó.

“Tín Hương kia của hắn có lẽ là loại bí bảo có thể tiêu hao, ta vừa nhìn thấy nó đã cháy hết.”

“Không sai, cho nên bây giờ hắn đã không còn bí bảo nào nữa, nếu như lại có thêm một lôi kiếp khác…”

Ai cũng biết đây là chuyện không có khả năng.

Lôi kiếp Thiên Tôn bảy đạo, Lôi kiếp Chí Tôn mười tám đạo, đây là con số chính xác của Thiên Đạo, không thể sửa đổi.

Trừ khi bọn hắn lại cho Khương Thành một trận Đạo Tôn lôi kiếp.

Nhưng vấn đề là thực lực của Chưởng lôi Tiên quan quá thấp kém, không thể tạo ra lôi kiếp với cấp bậc đó được.

Chương 1194: Lại đến vài lần nữa đi

Khi cấp cao Thần Lôi Tư bên này đang tiếc nuối không thôi thì nhóm Dược sư của Thiên Đan Tư bên kia lại không hề có một chút tiếc nuối.

Bọn hắn vừa vui mừng vì Khương Thủ tọa đã chống đỡ được hai trận lôi kiếp.

Vừa nhanh chóng xông đến trời cao chặn ba tên Chưởng lôi Tiên quan kia lại.

“Đứng lại!”

“Đừng mong đi đâu hết!”

Có người lập tức nhận ra tên Chưởng lôi Tiên quan thất phẩm đang dẫn đầu.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tên cặn bã Mặc Nhung Chí Tôn ngươi!”

“Ngươi cũng thật to gan, dám âm mưu sát hại Thủ tọa Thiên Đan Tư bọn ta?”

“Ngươi chán sống rồi đúng không?”

Đối với Mặc Nhung Chí Tôn mà nói, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện thế này.

Lúc trước mọi nơi tại Tiên Cung giáng xuống lôi kiếp, sau khi vượt qua kiếp nạn, một vài bạn bè Tiên quan bên dưới còn phải đến đây để cảm tạ vài câu.

Cảm tạ bọn hắn nương tay, kết thân với nhau để lần sau thuận tiện hơn.

Lần này đột nhiên bị một đám Dược sư bao vây tức giận chửi bới nên hắn có một chút khó chịu.

“Làm sao nào, ta dựa theo quy luật giáng xuống lôi kiếp, có sai lầm gì sao?”

Hắn mạnh mẽ thở ra một hơi, vẻ mặt kiêu căng nói: “Chỉ là ta không nương tay mà thôi.”

“Cho dù có làm loạn đến Thần Quân bên kia, các ngươi cũng không có lý lẽ để nói!”

“Không có lý lẽ để nói?”

Kim Phi Chí Tôn cười mỉa mai: “Ngươi thật sự xem bọn ta như người mù rồi hả, có ai độ kiếp mà độ liên tục hai loại kiếp Thiên Tôn và Chí Tôn?”

Tâm tình của một số Dược khác cũng dâng trào mãnh liệt.

“Thần Lôi Tư âm mưu sát hại Khương Thủ tọa, chuyện này chắc chắn đúng là như vậy!”

“Chuyện này chúng ta nhất định phải trình lên trên để Thần Lôi Tư bọn hắn chịu trách nhiệm!”

Sắc mặt Mặc Nhung Chí Tôn thay đổi.

Không phải nói là Khương Thành ở Thiên Đan tư chỉ có Cổ Đan Lưu ủng hộ còn hai trường phái khác đều xem hắn như kẻ thù hay sao”

Tên Kim Phi Chí Tôn này thân là người của Dịch Đan Lưu thì sao lại phải giúp hắn nói chuyện vậy?

Hắn nghiến nghiến răng, quyết định giả vờ hồ đồ.

“Hai trận lôi kiếp gì vậy, tại sao ta lại không biết gì cả? Bằng chứng đâu?”

“Bằng chứ? He he he…”

Chính Hư Chí Tôn ở bên cạnh đột nhiên cười quái dị hai tiếng.

“Mặc Nhung, ngươi giở trò xảo quyệt này trước mặt Dịch Đan Lưu bọn ta là do có một chút ý nghĩ hão huyền rồi thì phải?

Hắn tiện tay lấy ra tiên khí lưu ảnh, đắc ý kiêu ngạo quơ qua quơ lại trước mặt đám người kia.

“Mọi người cứ yên tâm, ta đã lưu trữ toàn bộ quá trình độ kiếp trước đó vào trong đây rồi.”

“Chúng ta có bằng chứng rồi!”

“Cho dù có náo loạn đến Thiên Đế thì chúng ta vẫn có lý do!”

Hắn làm như vậy khiến các vị Dược sư bên cạnh vô cùng vui mừng.

“Đệch mợ, cái tên Chính Hư nhà ngươi cũng giỏi đó!”

“Còn biết lưu ảnh lại trước, thật biết lo trước tính sau mà!”

Đến cả lão đối thủ như Lưu Duyên cũng không thể nhịn được trở nên xúc động.

“Vào thời khắc quan trọng, cái đám chuyên làm việc không chính đáng như Dịch Đan Lưu kia cũng thật là hữu dụng.”

Nhìn thấy tiên khí lưu ảnh kia của Chính Hư, sắc mặt của Mặc Nhung Chí Tôn trở nên sụp đổ.

Còn hai tên Tiên quan cửu phẩm cũng giống như bị sét đánh trúng, sắc mặt vô cùng hoảng loạn hoang mang.

Tùy tiện tăng thêm lôi kiếp không thuộc về cảnh giới của người ứng kiếp, đấy là vi phạm nghiêm trọng đến điều luật tự nhiên.

Đến lúc đó Mặc Nhung sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, còn hai tên Tiên quan cửu phẩm như bọn hắn rất có khả năng sẽ bị xử chết.

"Bao vây bọn hắn lại!"

"Lập tức thông báo lên Chấp Luật tư!"

"m mưu sát hại Khương Thủ tọa của bọn ta, chuyện này chưa kết thúc như vậy đâu!"

"Đúng, chuyện này không thể bỏ qua như vậy được, mưu sát thì làm sao có thể buông tha được?"

Nhìn thấy sắp bị bắt lại, Mặc Nhung Chí Tôn vô cùng lo lắng.

Tội danh mưu sát này một khi được xác định thì hắn cũng sẽ xong đời.

Đột nhiên hắn có một ý nghĩ, lớn tiếng hét lên: "Rõ ràng hắn không phải Thiên Tôn mà là Chí Tôn, ngay từ đầu là do bọn ta nhìn sai cảnh giới của hắn!"

Hai tên tiên quan cửu phẩm khác cũng vội vã hùa theo.

"Đúng, sau khi bọn ta phát hiện hắn là Chí Tôn mới thay đổi thành Lôi kiếp Chí Tôn!"

"Mặc dù đây là sơ suất của bọn ta, nhưng tuyệt đối không phải mưu sát."

"Cùng lắm chỉ có thể xem là mắc sai lầm."

Thiên Lâm Đạo Tôn tức giận mắng chửi.

"Các ngươi nói bậy nói bạ cái gì vậy, rõ ràng Khương Thủ tọa chỉ vừa đột phá đến Thiên Tôn, vẫn còn dám ngụy biện?"

"Đúng vậy, ngược lại muốn xem thử Chấp Luật Tư có nghe lời ngụy biện của các ngươi hay không."

Mặc Nhung Chí Tôn trái lại còn cảm thấy nhẹ nhõm.

“Vậy thì được thôi, để xem Lư Vương phân xử như thế nào!”

Hắn biết là mấy vị Thần Quân như Thích Vương, Lư Vương, Dực Vương đều rất khó chịu với Khương Thành.

Chỉ là bởi vì một số lý do đặc biệt nào đó nên không thể giết được hắn mà thôi.

Chuyện này nếu như thật sự phải làm loạn đến Thủ tọa của Chấp Luật Tư bên đó, có lẽ cũng sẽ thiên vị Thần Lôi Tư thôi.

Đến lúc đó hắn nhiều nhất cũng chỉ phạm tội sơ suất, bị phạt chút tiên bổng và điểm Thiên Đạo mà thôi.

Thấy dáng vẻ không chút lo ngại kia của hắn, các vị Dược sư khó chịu tức giận, suýt chút nữa đã ra tay.

Còn Mặc Nhung Chí Tôn và hai tên Tiên quan cửu phẩm kia thì chế giễu ngược lại, rất náo nhiệt.

Cũng trong lúc tình hình đang rối tung rối mù đó thì Thành Ca bay đến.

“Được rồi được rồi, đừng làm loạn nữa.”

“Chuyện lớn bao nhiêu chứ, không phải chỉ là phóng nhầm lôi kiếp thôi sao?”

“Ta tin là bọn hắn cũng không phải cố ý đâu, chỉ là chiếu theo điều lệ mà làm việc thôi có đúng không?”

Thành Ca còn bay đến trước mặt của Mặc Nhung Chí Tôn, thân thiết vỗ vỗ lên vai hắn.

Mặc Nhung Chí Tôn ngẩn người, bản thân có cảm giác choáng váng, không thể phản ứng kịp loại tình tiết này.

Tên tiểu tử này là ngốc thật hay ngốc giả vậy?

Vừa rồi là bọn ta cố ý mưu sát ngươi, ngươi là người trong cuộc cũng không phát hiện ra? Thậm chí còn đứng ra giúp bọn ta giải vây nữa?

“Đúng, đúng vậy…”

Hắn lắp ba lắp bắp gật gật đầu.

Còn một số người khác đang đứng bên cạnh thì không thể chấp nhận nổi.

Kim Phi Chí Tôn và Chính hư Chí Tôn cũng cảm thấy khó hiểu.

Lúc trước khi Khương Thành đối địch với Dịch Đan Lưu không phải rất xảo quyệt sao, thậm chí đến mức độ bỉ ổi luôn mà?

Bây giờ sao lại thật thà như vậy chứ?

“Khương Thủ tọa, ngươi cần phải nhìn rõ một chút!”

“Vừa rồi là bọn hắn cố ý mưu hại ngươi, ngươi sao có thể giải vây cho bọn hắn được?”

“Không thể bỏ qua cho bọn hắn…”

“Đừng đừng đừng!”

Khương chưởng môn vội vã xua tay: “Người ta đã chiếu theo điều lệ để làm việc thì chúng ta cần gì phải làm khó chứ? Ra tay chặn người rất khó coi! Với tư cách là người của một bộ phận to lớn như Thiên Đan Tư, cần rộng lượng một chút mới có thể phù hợp với vị trí ngôi sao như chúng ta được!”

Có được sự giúp đỡ của hắn, cuối cùng Mặc Nhung Chí Tôn cũng bình tĩnh trở lại, lưng cũng trở nên cứng hơn.

“Không sai, bọn ta chỉ là chiếu theo điều lệ để làm việc!”

“Nếu như các ngươi cứ động tay động chân thì cẩn thận bọn ta đến Chấp Luật tư tố cáo các ngươi đó!”

Hắn còn cắn ngược lại một cái khiến Lưu Duyên, Thanh Hoán và Kim Phi cùng đám người kia tức giận đến mức giận chân.

Nhưng Khương Thành thì không hề để ý đến.

Hắn chỉ mong đợi nhìn ba vị Tiên quan của Thần Lôi Tư rồi cười nói: “Lôi kiếp kia các ngươi còn có thể phóng ra được không? Cho ta thêm vài đợt nữa đi, tốt nhất là loại lợi hại hơn một chút ấy.”

Tâm kiếp khi nãy khiến tâm cảnh của hắn vô duyên vô cớ thăng lên rất nhiều.

Mặc dù không trực tiếp tăng sức chiến đấu của hắn lên nhưng lại có ý nghĩa rất quan trọng đối với hắn, bởi vì nó sẽ bù đắp những thiếu sót cho hắn.

Hắn cảm thấy nếu như lại đến một vài lần nữa thì không chừng tâm cảnh của bản thân sẽ không còn là nhược điểm.

Vì vậy làm sao mà hắn có thể cam lòng bắt mấy tên Chưởng lôi tiên quan kia lại được?

Còn hận không thể kí kết thỏa thuận độ kiếp sấm sét lâu dài với bọn hắn kia kìa.

Chỉ là, những người khác đang không có cách nào hiểu được loại mạch não này của hắn.

"Khương Thủ tọa, ngươi muốn làm gì vậy?"

"Làm gì có ai mong chờ có nhiều lôi kiếp hơn đến đánh lên người của mình đâu chứ?"

Mặc Nhung Chí Tôn ở phía đối diện cũng lấy làm ngạc nhiên.

Đây là loại tình huống gì vậy?

Hắn chủ trì lôi kiếp nhiều lần như vậy rồi, Tiên nhân gặp gắn đều bảo hắn nương tay mà đánh ít vài đạo.

Đây là lần đầu tiên có người bảo hắn hãy đánh nhiều hơn vài lần.

Làm cho hắn hơi hơi nghi ngờ vào lỗ tai của mình.

Chương 1195: Thành Ca thất vọng rồi

Trong lúc mọi người đang sững sờ, vẫn là đám người Dịch Đan Lưu tiên phong "phản ứng" lại.

"À ta hiểu rồi!"

Kim Phi Chí Tôn ha ha cười lớn.

"Khương Thủ tọa là đang chế giễu đối thủ yếu kém đó!"

"Đúng đúng đúng!"

Chính Hư Chí Tôn cũng gật gù theo.

“Đây là chê lôi kiếp của Thần Lôi Tư không có sức mạnh mà…”

Sự hiểu biết thái quá của bọn hắn khiến Thành Ca suýt chút nữa trở nên cạn lời.

Sắc mặt của Mặc Nhung Chí Tôn cũng trở nên khó chịu.

“Ngươi có ý gì?”

Lập tức hắn cũng cảm thấy Khương Thành là đang mỉa mai mình.

Giống như loại cảm giác bản thân xuất chiêu đánh đối phương hết nửa ngày, gây nên sát thương số 0, sau đó đối phương hỏi mình có phải là chưa ăn cơm hay không.

Thành Ca vội vã xua xua tay.

Cười mỉm giải thích: “Ngươi hiểu lầm rồi, ta thật sự hy vọng lôi kiếp có thể đến thêm vài lần nữa, càng mạnh mẽ càng tốt.”

“Lôi kiếp vừa rồi của các ngươi rất thành công, phục vụ rất chu đáo, ta rất vừa lòng.”

“Đây là do Thần Lôi Tư các ngươi không đưa vào chế độ đánh giá, nếu không thì ta chắc chắn sẽ khen ngợi cho các ngươi năm sao!”

Lời nói cũng là lời thật lòng.

Nhưng nghe vào tai của Mặc Nhung Chí Tôn thì hàm ý khiến cho hắn nhục nhã đã tăng thêm vài phần.

Rõ ràng là bọn ta muốn giết chết ngươi, ngươi lại nói đó là phục vụ?

Lôi kiếp không những không giết được ngươi mà đến cả một cọng lông cũng không làm rụng được, ngươi lại nói lôi kiếp của bọn ta rất thành công, còn nói cái gì mà khen ngợi không thể hiểu nổi kia nữa?

Đây nếu không phải là mỉa mai thì còn có thể là cái gì chứ?

“Ngươi đừng quá đáng!”

Sắc mặt của hắn lập tức trầm xuống.

“Xem Thần Lôi Tư bọn ta là gì vậy?”

“Lần này ngươi may mắn sống sót đó là vận may của ngươi, không có nghĩa là trong tương lai khi ngươi lại độ kiếp vẫn có thể may mắn như vậy!”

“Lần sau?”

Nét cười của Thành Ca cũng vụt tắt.

Hắn híp híp đôi mắt: “Ý của ngươi là lần này không còn lôi kiếp nào nữa?”

Còn chưa đợi Mặc Nhung Chí Tôn trả lời thì đám Dược sư ở xung quanh đã trả lời trước.

“Đương nhiên là không còn nữa rồi!”

“Một loại độ kiếp chỉ có thể đến một lần, không thể lặp lại.”

“Trừ khi bọn hắn lại đến lôi kiếp cấp độ Đạo Tôn, nhưng mà loại lôi kiếp này với thực lực của hắn cũng không thể điều khiển nổi…”

Nghe thấy lời phổ cập kia của bọn hắn, Thành Ca vô cùng thất vọng.

Làm lâu như vậy cuối cùng tên này lại không có giá trị gì.

Bởi vì vừa rồi được Khương Thành giúp đỡ giải vây nên bây giờ Mặc Nhung Chí Tôn rất tự tin, còn đang tức giận tại đó.

“Tránh ra hết đi, thật không thể hiểu nổi mà!”

“Nếu các ngươi còn dám bao vây thì sau này đừng trách Thần Lôi Tư bọn ta không khách sáo…”

Lời còn chưa dứt, một cây phất trần vẫy đến trước mặt hắn.

Những sợi tơ trắng đầy trời giống như thác nước uyển chuyển mềm mại.

Đòn đánh đầu tiên chính là năm mươi đạo huyền văn.

“Ngươi to gan…”

Mặc Nhung Chí Tôn sợ hãi phẫn nộ đan xen nhưng phản ứng cũng không hề chậm chạp, vội vã thúc giục căn nguyên để ngăn chặn.

Nhưng mà sau đó, cường độ căn nguyên băng của Khương Thành có thể so với Đạo Tôn đã xuất hiện sau lưng của hắn.

Bây giờ thì cách chơi đùa này của Khương Thành cũng được xem là thuần thục.

Trước tiên dùng huyền văn để quấy nhiễu, đánh ra hiệu quả mà mười mấy Thiên Tôn đồng thời ra tay.

Sau đó căn nguyên băng sẽ đóng vai trò như một đòn chí mạng.

Keng!

Mặc Nhung Chí Tôn bị đánh vào chính diện, toàn thân đều phát nổ hóa thành vô số mảnh băng bay tung tóe xung quanh!

Hai tên Thiên Tôn cửu phẩm của Thần Lôi Tư ở bên cạnh lúc này mới giật mình bừng tỉnh.

"Ngươi…"

"Không…"

Bọn hắn chỉ vừa nói ra đúng một chữ thì sau đó đã bị Khương Thành nhanh gọn dứt khoát giết chết.

Không còn cách nào khác, Chí Tôn còn bị giết chết huống chi là Thiên Tôn.

Loại cấp bậc này ở trước mặt Thành Ca của hiện tại đã không còn là vấn đề nữa.

Thu hồi phất trần lại, tất cả mọi chuyện vừa rồi dường như chỉ là ảo giác.

Thành Ca vắt cây phất trần kia lên khuỷu tay, vừa vuốt vuốt cằm dưới không hề có một cọng râu dài nào, lúc này mới giả vờ thương xót thở dài một hơi.

"Hầy, còn định hợp tác sấm sét lâu dài với các ngươi, kết quả các ngươi lại làm không được."

"Chỉ là sét đánh thôi mà cũng không có dịch vụ sau bán hàng, đây không phải là đang ép ta ra tay sao, việc gì mà phải làm vậy chứ?"

Những người khác ở xung quanh đã ngơ ngác.

Cho dù Yên Dĩ đã từng thấy cảnh Khương Thành giết chết Thương Liễm Chí Tôn nhưng sắc mặt cũng đầy vẻ sững sờ.

Ông anh à, ngươi đang làm cái gì vậy hả?

Không phải là vừa rồi còn rất rộng lượng giúp đỡ đối phương giải vây hay sao?

Còn nói đối phương không phải cố ý, chỉ là chiếu theo điều lệ mà làm việc…

Kết quả chớp mắt một cái đã giết chết người, đây là loại chuyện gì vậy chứ?

Nàng không tin Thành Ca thật sự giết người bởi vì đối phương không thể giáng thêm lôi kiếp xuống.

Thậm chí những Dược sư ở bên cạnh cũng nhao nhao thể hiện bản thân đều bị dọa cho ngu hết rồi

"Cái này, đây… Khương Thủ tọa, sao ngươi lại giết người vậy?"

"Không phải ta đã nói là thông báo cho Chấp Luật Tư đến bắt người sao?"

"Lần này có lý lại biến thành vô lý rồi…"

"Lần này làm sao mới ổn đây, Mặc Nhung Chí Tôn kia tốt xấu gì cũng là Tiên quan thất phẩm!"

Bọn hắn còn chưa biết chuyện trước đây Thương Liễm Chí Tôn ngũ phẩm bị giết như thế nào.

Vậy nên…, cảm thấy quá đột ngột, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có.

Tự tiện giết chết Tiên quan, đối với bất cứ người nào tại Thiên Cung mà nói đều là chuyện vô cùng lớn.

"Hỏng rồi hỏng rồi, ngươi như vậy là quá kích động rồi!"

Đến cả các Dược sư đến từ Cổ Tiên giới như Thanh Hoán và Quế Linh vào lúc này cũng đều hoảng sợ.

Dù sao thì giết chết Tiên quan cũng đồng nghĩa với việc đối nghịch với toàn bộ Thiên Cung.

"Hay là tranh thủ thời gian trốn khỏi nơi này đi, tránh khỏi đầu sóng ngọn gió?"

"Đi đến Đạo Tuyệt Chi Địa là được rồi, đợi sau này khi tình hình từ từ ổn định thì quay lại…"

Vài tên Tiên quan tam phẩm của Tịnh Đan Lưu cũng cau mày, sau khi suy nghĩ tìm tòi một lúc cũng đề nghị nói: “Hay là thì Thiên Đan Tư chúng ta cùng nhau gửi thư lên cấp trên, yêu cầu giữ lại Khương Thủ tọa, biết đâu chỉ phạt nặng, không đến mức phải đền mạng?”

Những người khác cũng sôi nổi hưởng ứng.

“Đúng, chúng ta cùng nhau gửi thư lên trên là được rồi!”

Bọn hắn thật sự không muốn nhìn thấy Khương Thành chết.

Giảng đạo ba tháng đã khiến cho toàn bộ Thiên Đan tư toàn thể đều thăng lên một cấp, không nghĩ cũng biết người này quan trọng đến mức nào.

Bọn hắn vẫn còn rất nhiều thắc mắc về luyện đan muốn hỏi Khương Thành.

Nhìn thấy đám người này bảo vệ mình như vậy, mặc dù Thành Ca biết rõ sẽ không có chuyện gì nhưng vẫn không thể không nhận thỉnh cầu kia.

“Tâm ý của các ngươi ta nhận được rồi.”

Ca đây ưỡn ngực cố ý hùng hổ nói: “Nhưng mà người nào làm thì người đấy nhận, một mình bản thân ta sẽ chịu trách nhiệm, sao có thể kéo tất cả mọi người theo được?”

Lời vừa nói ra thì hắn đã khiến rất nhiều Dược sư bị cảm động.

Xem này, đây là một con người cao quý biết bao nhiêu chứ.

Lúc trước còn nghĩ hắn làm việc rất bỉ ổi, chẳng qua vì trình độ luyện đan mới phần nào thay đổi cách nhìn đối với hắn.

Bọn hắn ở bên này tạo ra một bầu không khí trọng tình trọng nghĩa, Thần Lôi Tư ở xa bên kia đã trở nên bùng nổ rồi.

Trước đó khi Thiên Đan Tư bao vây Mặc Nhung Chí Tôn, một đám cao tầng tại Thần Lôi Tư thông qua thủ đoạn đặc biệt đã nhìn thấy cảnh tượng đấy.

Lúc đó trong lòng bọn hắn không hề lo lắng sốt ruột.

Dù sao thì đám Dược sư đó có làm loạn như thế nào, có loạn đến Chấp Luật Tư thì Lư Vương cũng sẽ thiên vị Thần Lôi tư.

Cuối cùng sẽ không có chuyện gì lớn.

Nhất là mấy câu giúp đỡ giải vây kia của Khương Thành càng khiến bọn hắn vui mừng khôn xiết, thậm chí còn tại nơi đó chế giễu tên tiểu tử này hèn nhát, quả nhiên vẫn sợ Thần Lôi tư bọn ta.

Sau đó bọn hắn nhìn thấy Khương Thành giết chết ba tên tiên quan.

Tất cả đều đến quá đột ngột.

Đừng nói bọn hắn không có mặt ở đó, cho dù có mặt cũng không chuẩn bị kịp.

Tất cả cao tầng của toàn bộ Thần Lôi Tư trước tiên đều bị kinh ngạc, tiếp sau đó là vô cùng giận dữ!

"Gan to bằng trời mà!"

"Khiến người khác phẫn nộ!"

"Tuyệt đối không thể tha thứ!"

Phạm Lôi Đạo Tôn dẫn đầu đánh ra ngoài.

Chương 1196: Sau này không được tái phạm

Cấp cao của Thần Lôi Tư rất nhanh đã đuổi đến nơi đó.

Còn người trong cuộc như Khương Thành vẫn đang trình diễn tình nghĩa cao lớn chưa biết chán.

Khi Phạm Lôi Chí Tôn thìn thấy vậy, suýt chút nữa đã tức đến xuất huyết não.

"Tên hung thủ đáng chết nhà ngươi, lại dám ngây người ở đây?"

Ngươi tốt xấu gì cũng phải chạy đi chứ?

Ít nhất như vậy còn cho thấy một chút cảm giác tội lỗi, biết rằng bản thân đã làm chuyện sai trái.

Đứng tại đây ngang nhiên chém gió cái khỉ, thật sự không xem Thần Lôi Tư bọn ta ra gì.

“Lý nào lại như vậy!”

“Thật là chẳng kiêng nể gì!”

Một đám Chí Tôn của Thần Lôi Tư cũng xông đến chỗ đó.

Còn chưa đợi các Dược sư lên tiếng thì từng nhóm người đã bao vây Khương Thành lại.

“Bắt hắn lại!”

Mà Thành Ca đang bị bao vây kia, sắc mặt lo lắng và sốt ruột một chút cũng không có.

Hắn tiện tay biến ra một điếu thuốc, sau khi đốt lên thì hít một hơi thật sâu.

Lúc này mới thong thả nói: “Các ngươi thật thích nói đùa, với tư cách là Thủ tọa của Thiên Đan tư thì tại sao ta lại không dám ở lại đây?”

Hắn cũng biết rõ, đám người này của Thần Lôi Tư chắc chắn lại sắp thảo phạt một đống lời nói thừa thải.

Thậm chí sẽ ra tay tại đây.

Đang chờ đợi thì không biết tại sao đối diện đang khí thế đùng đùng đột nhiên tất cả đều im bặt.

Từ Phạm Lôi Đạo Tôn trở xuống đến tất cả các cấp cao của Thần Lôi Tư toàn bộ đều giật mình, ánh mắt nhìn chầm chầm vào tay trái của Khương chưởng môn… Điếu thuốc kẹp trên ngón tay kia.

Vẫn còn?

Lúc trước không phải nói là lôi kiếp đã tiêu hao hết rồi sao?

Hóa ra loại bí bảo Tín Hương này không chỉ có một cái?

Điều này khiến bọn hắn lập tức dừng lại và trở nên cẩn thận từng li từng tí.

Trước đây bí bảo này đã “bảo vệ” Khương Thành không phải chịu một chút tổn thương nào từ lôi kiếp!

Phải biết rằng phía sau đó là lôi kiếp cấp Chí Tôn, đòn tiến công khiến vô số Tiên nhân nghe thôi đã khiếp sợ.

Có thể đạt được loại phòng ngự với cấp độ như vậy, không cần nói rõ cũng có thể tưởng tượng được bí bảo "Tín Hương" đó mạnh đến mức nào.

Bây giờ Khương Thành lại đốt thêm một điếu khác…

Hắn muốn làm gì vậy?

Chẳng lẽ loại bí bảo này không chỉ có loại phòng ngự mà còn có loại công kích?

Hắn dự định sẽ dùng loại bí bảo này oanh kích bọn hắn bất cứ lúc nào?

Trong lúc nhất thời, một đám cấp cao của Thần Lôi Tư nghi thần nghi quỷ âm thầm phòng bị.

Thậm chí Phạm Lôi Đạo Tôn còn lặng lẽ dùng thần niệm để thăm dò, nhìn kĩ điếu thuốc kia từ trong ra ngoài một lần.

Kết quả dò xét ở khoảng cách gần kia khiến hắn vô cùng bất ngờ.

"Bí bảo" này lại chỉ được cấu tạo từ vật phàm bình thường, không có một bộ phận nào xứng đáng được gọi là đạo, thậm chí loại khói được đốt ra cũng là khói loại kém.

Điều này làm sao có thể chứ?

Loại phế phẩm này còn không bằng vật phàm nhưng lại có thể chắn được lôi kiếp?

Không, không đúng!

Hắn nặng nề lắc đầu.

Có một số đồ vật nhìn bên ngoài thấy rất bình thường nhưng trên thực tế thì hạt nhân ở bên trong lại ẩn chứa uy năng khó mà tưởng tượng được.

Nếu như đấy thật sự là vật phàm bình thường, với thực lực và địa vị cao trọng như Khương Thành thì làm sao có thể để ý đến, hơn nữa còn cầm ở trong tay?

Cho nên, thật ra do bản thân chỉ nhìn thấu được vẻ bề ngoài của "Tín Hương" chứ không thể nhìn thấu được sự đáng sợ ở mức độ sâu thẳm của nó.

Cũng may cũng may, may mà bản thân không bị lừa!

Khi hắn đang chơi trò suy diễn tâm lý thì người của Chấp Luật Tư ở phía xa cũng nghe tin lập tức bay đến, nhanh chóng tiếp cận hiện trường.

Lư Vương tự mình dẫn đội!

Cái chết của Tiên quan thất phẩm vốn dĩ không thể kinh động được cấp bậc kia của hắn.

Nhưng vừa nhìn thấy địa điểm xảy ra chuyện là ở Thiên Đan tư, tim của Lư Vương liền rơi lộp bộp.

Không phải lại là "Con sâu làm rầu nồi canh" kia chứ?

Vừa mới trải qua bao lâu đâu?

Mà khi hắn tự mình đuổi đến còn thật sự nhìn thấy Khương Thành đang bị bao vây thì lửa giận trong lòng gần như cũng không thua kém gì Phạm Lôi Đạo Tôn.

"Thật đáng chết, quả nhiên lại là ngươi!"

"Ngươi có thể yên phận một chút, đừng có ngày nào cũng đi gây sự có được không?"

"Lại dám giết chết Tiên quan tam phẩm, ngươi thật là tộc ác tày trời!"

Nghe thấy tiếng gào thét gay gắt kia của hắn, Phạm Lôi Thiên Tôn vô cùng mừng rỡ.

Vội vã chủ động tiến lại gần mà gào thóc.

"Lư Vương, ngươi nhất định phải làm chủ cho bọn ta!"

"Mặc Nhung Chí Tôn là do hắn giết chết, bằng chứng rõ ràng, thật là khiến người khác tức giận!"

"Nhờ Lưu Vương ngươi ra tay, diệt trừ tên này!"

Hắn có chút kiêng dè điếu thuốc kia trong tay của Khương Thành, vì vậy muốn xúi giục Lư Vương đích thân ra tay còn bản thân hắn thì ở một bên xem kịch là được.

"Đúng vậy Lư Vương, tên tiểu tử này quá đáng lắm rồi!"

Một số Tiên quan khác của Thần Lôi Tư cũng nhao nhao kể khổ gây áp lực cho Chấp Luật Tư.

Hy vọng Chấp Luật Tư lập tức giết chết tên kì dị này.

“Lần trước giết chết Thương Liễm Chí Tôn, lần này lại giết thêm Mặc Nhung Chí Tôn, đây chính là tát Thần Lôi Tư bọn ta một cái bạt tai rồi lại tát thêm một cái bạt tai nữa!”

“Đây nếu như không có một lời giải thích, Thần Lôi Tư bọn ta sẽ trở thành trò cười, làm sao còn có chỗ đứng tại Thiên Cung?”

Biểu cảm của Lư Vương lập tức trở nên cực kì cực kì khó coi.

Hắn không hề biết gì về “Tín Hương” nhưng hắn cũng không có cách nào ra tay với Khương Thành.

Dù sao thì thân phận của tên tiểu tử này cũng quá đặc biệt.

Giết chết hắn, vậy trận cá cược cùng Tà Tiên giới kia cũng sẽ trực tiếp thua luôn.

“Hừm, sau này ngươi tuyệt đối không được tái phạm nữa, rõ chưa?”

Hắn cố ý đen mặt, thần sắc nghiêm nghị chỉ vào Khương chưởng môn, lớn tiếng cảnh cáo.

“Nếu không ta nhất định sẽ giết không tha!”

“Tốt nhất ngươi nên an phận một chút cho ta, đừng nghĩ rằng không ai có thể trừng trị được ngươi!”

Sau khi cảnh cáo xong, hắn liền khua khua tay trực tiếp dọn đường trở về.

“Chúng ta đi!”

Đừng nói đến Thần Lôi Tư, ngay cả các Dược sư của Thiên Đan tư cũng đều ngỡ ngàng.

Đây là chuyện gì vậy?

Chạy đến đây chỉ nói hai câu như vậy là xong rồi?

Chỉ có sấm sét chứ không có mưa hả?

Không nói đến xử chết tại đây nhưng ít nhất cũng phải niêm phong tiên lực áp giải đến đại lao của Chấp Luật Tư chứ?

Giết nhiều Tiên quan như vậy mà vẫn còn có sau này? Các ngươi như vậy còn không thể được gọi là phạt ba cốc rượu nữa.

Phạm Lôi Đạo Tôn không thể nhịn được.

“Lư Vương, ngươi như vậy là có ý gì?”

“Ý gì là ý gì?”

Phạm Lôi Đạo Tôn cũng sắp tức giận.

“Cứ như vậy mà bỏ qua cho hắn?”

“Vậy chứ ngươi còn muốn làm gì?”

Lư Vương không có nhẫn nại quay đi, nhìn Thần Lôi Tư cũng có chút buồn bực.

Nếu như có thể giết chết tên tiểu tử này thì ta còn cần ngươi đến thúc giục?

Tại ngày đầu tiên hắn lên trời đã nghiền hắn răng rắc hắn rồi được chưa?

“Thần Lôi Tư các ngươi có phong cách gì ta cũng hiểu biết phần nào.”

Hắn quét mắt qua đám cấp cao của Thần Lôi Tư, hừ lạnh một tiếng.

“Đừng cho rằng bản thân kiểm soát lôi kiếp liền có thể nắm cái này đe dọa cái kia, quyền lực của các ngươi là do phía trên ban tặng, hy vọng các ngươi đừng quên!”

“Sau này kiềm chế một chút cho ta!”

Phạm Lôi Đạo Tôn suýt chút nữa sụp đổ.

Ý gì đây, bọn ta liên tiếp bị giết chết hai tên Chí Tôn trong bốn tên Tiên quan, cuối cùng tên “Hung thủ” không những không bị trách phạt mà ngược lại bản thân bọn ta còn bị cảnh cáo trách mắng một trận?

Nhìn bóng dáng nhóm người của Lư Vương nhanh chóng rời đi, trên dưới Thiên Đan Tư đều sắp hóa đá.

Chuyện này cứ như vậy mà kết thúc?

Giết chết ba tên Tiên quan tại đây, chứng cứ xác thực cũng không bị sao hết?

Chuyện này cũng quá quá quá quá vô lý rồi đúng không?

Nói thật thì nếu như bọn hắn không đứng về phía của Khương Thủ tọa thì nhất định bây giờ bọn hắn sẽ mắng to chơi xấu quá đáng rồi.

Còn bây giờ thì bọn hắn chỉ có thể nhìn Thành Ca thật chăm chú cao quý.

Đại lão, xuất thân của ngươi sao mà lớn vậy?

Chấp Luật Tư vậy mà lại không dám động vào ngươi, rốt cuộc thì ngươi đã làm gì rồi?

Cho dù có là con riêng của Thiên Đế cũng không có được đặc quyền như vậy đâu?

Mà trên dưới Thần Lôi Tư cũng đã rối tung rối mù.

Trong lòng bọn hắn vô cùng bực bội, rất muốn hộc máu.

Ngữ khí này không thể nói ra được, khó chịu thật!

Riêng Thành Ca vẫn rất đồng cảm vỗ vỗ lên vai của Phạm Lôi Đạo Tôn, đưa cho hắn một điếu thuốc.

“Lão huynh, nếu như kẻ yếu không thể sánh được với kẻ mạnh vậy thì hãy tận hưởng đi.”

Chương 1197: Nhìn xem hình mẫu của người ta kìa

Phạm Lôi Tôn Giả vốn muốn nổi trận lôi đình.

Con mẹ nó, ngươi ý thức một chút đi có được không, không biết bọn ta là kẻ địch hả?

Không biết là không được sờ mông của hổ hả?

Lại còn làm giống như là người quen.

Còn dám vỗ lên vai của ta?

Nhưng mà hắn vừa định quay mặt bỏ đi thì lại nhìn thấy điếu thuốc được đưa tới.

Tiếp theo sau đó, không chỉ có hắn mà còn có một số Tiên quan của Thần Lôi Tư đang quan sát ở bên cạnh cũng chết lặng.

Loại “Tín Hương” phòng ngự với uy năng mạnh đến vô lý này, vậy mà hắn vẫn còn?

Cuối cùng hắn có bao nhiêu điếu vậy?

Nhưng mà nghĩ một chút dường như cũng có thể giải thích được, dù sao thì loại “Tín Hương” này là bí bảo mang tính tiêu hao.

Nhìn điếu thuốc được đưa sang, Phạm Lôi Đạo Tôn hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì không hề biết được thói quen mời hút thuốc của thế giới khác, hắn cũng không dám đưa tay ra nhận.

Mà chỉ lắp ba lắp bắp hỏi: “Khương, Khương Thủ tọa, ngươi làm như vậy là có ý gì?”

Thậm chí hắn còn thay đổi xưng hô.

Trong mắt của hắn, bí bảo “Tín Hương” này không giống như những món đồ khác.

Món đồ chơi này có thể “Hấp thu” toàn bộ sát thương của mười tám tầng kiếp lôi Chí Tôn không hề thiếu dù chỉ một chút.

Xét về sức phòng thủ khi chiến đấu thì Phạm Lôi với tư cách là Đạo Tôn chắc chắn sẽ mạnh hơn Khương Thành trước mắt rất nhiều.

Nhưng nếu như hắn đến mang theo Lôi kiếp Chí Tôn kia, nếu đang ở trong trạng thái thất thần vì tâm kiếp, không dùng pháp bảo không dùng tiên lực hay căn nguyên để ngăn chặn, vậy thì hắn thật sự không thể làm được chuyện như không bị một chút thương tổn nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, đa số lôi kiếp vẫn là lực Thiên Đạo.

Không thuộc về bất cứ quy tắc nào và cũng không được xem là công kích thông thường.

Phạm Lôi không có thiên hoang bất diệt thể, cũng không có căn cơ của ba ngàn huyền văn, cho dù cảnh giới có cao hơn đi nữa cũng không thể không bị bất cứ thương tổn nào.

Cũng do đó mà trong mắt của hắn, mức độ phòng thủ của “Bí bảo Tín Hương” có thể “Bảo vệ” Khương Thành không phải

chịu một chút tổn thương nào từ lôi kiếp kia nhất định sẽ cao hơn một Đạo Tôn như hắn.

Đây là thần vật như thế nào chứ?

Có được Tín Hương kia, trong khoảnh khắc quan trọng nhất đốt nó lên có lẽ có thể ngăn chặn được một đợt tấn công của Thần Quân đúng không?

Tên này đặt một bí bảo lợi hại như vậy trước mặt hắn là muốn làm gì?

Diễu võ vương oai hả?

Hay là muốn bắt đầu tiến công?

Khương Thành làm sao biết được thằng cha này chỉ vì một hành động mời thuốc cực kỳ bình thường mà nội tâm lại sinh ra nhiều suy nghĩ vớ vẩn như vậy?

Hắn chỉ là đưa điếu thuốc kia về phía trước.

“Không có ý gì hết, ngươi không cần đúng không?”

Hỏi ta có cần hay không?

Ý là cho ta sao?

Phạm Lôi Đạo Tôn nghi ngờ lỗ tai của mình.

Một vài cấp cao của Thần Lôi Tư ở bên cạnh cũng ngu luôn.

Bí bảo quý giá như vậy lại trực tiếp tặng cho Phạm Lôi Thủ tọa?

Có nhầm lẫn gì không đây?

Trên thế giới này sao lại có người hào phóng như vậy?

À không đúng, sao lại có người ngốc như vậy?

Không thể nào!

Trong đây chắc chắn ẩn giấu một âm mưu lớn nào đó!

Lẽ nào một khi nhận nó thì sẽ có một uy năng khủng khiếp bùng nổ ra tại đây, giết chết Phạm Lôi Đạo Tôn?

Bọn hắn còn đang nghi thần nghi quỷ thì Thành Ca có hơi mất nhẫn nại.

“Ngươi không cần thì thôi vậy.”

Hắn vừa định thu tay về.

Phạm Lôi Đạo Tôn lại sốt ruột.

Bí bảo quý giá như này có thể là vô giá, Nguyên Tiên giới có lẽ còn chưa từng xuất hiện lần nào.

Người ta đã đưa đến trước mắt của mình rồi mà mình lại không cần, vậy sẽ bị trời đánh đúng không?

“Không không không, ta cần ta cần!”

Hắn vội vã đưa tay ra, hơn nữa còn là hai tay.

Lúc đó hắn vẫn rất phòng bị.

Trong lúc hắn đưa tay ra đồng thời cũng điều động tiên lực ở toàn thân phòng thủ bên ngoài cơ thể, căn nguyên cũng lặng lẽ dẫn ra, chuẩn bị ứng phó với tình trạng bất ngờ bất cứ lúc nào.

Thần lực và hơi thở quy tắc này, đương nhiên Thành Ca có thể cảm nhận được.

Hắn làm vậy là có ý gì?

Hiếm khi ta chia cho ngươi một điếu thuốc, ngươi lại làm tra vẻ như đang kìm nén sức mạnh muốn đánh lén ta vậy?

Cũng may Ca đây không sợ chết, thậm chí còn rất mong chờ.

Vì vậy cũng thật sự đặt điếu thuốc kia vào tay của Phạm Lôi Đạo Tôn.

Khi “Bí bảo” quý báu thật sự được đưa đến tay đồng thời không có phát nổ, Phạm Lôi Chí Tôn cảm thấy không được chân thực.

Chuyện này cũng quá vô lý rồi!

Tên tiểu tử này lại thật sự cho mình đại sát khí quý giá như vậy?

Hai tay cầm điếu thuốc kia, hắn phát hiện cái này nhẹ hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều lần.

Một món đồ chơi nhỏ bé như vậy nhưng bên trong lại ẩn chứa uy năng khủng khiếp đến thế sao?

Thật sự khó mà tin được!

Những cấp cao khác của Thần Lôi Tư đứng bên cạnh cũng sôi nổi tập hợp lại, kỹ càng quan sát điếu thuốc kia ở khoảng cách gần.

Con mắt của bọn hắn có chút xanh rồis.

Ngưỡng mộ quá!

Nhìn thấy bọn hắn đều chạy đến quan sát điếu thuốc kia, Thành Ca trỗi dậy một cảm xúc khó hiểu.

Ôi, một đám nhà quê chưa từng thấy qua các mặt của xã hội.

Hắn xuyên không đến thế giới này nhiều năm như vậy rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác ưu việt có một không hai của người xuyên không.

Cũng đúng, bản thân là người sang trọng, chia thuốc sao có thể chỉ chia cho một người được?

Do đó trong phút chốc hắn lại biến ra thêm… đầy đủ một bao thuốc.

Sau đó mở phân tán qua phía các cấp cao khác của Thần Lôi Tư.

“Nào nào nào, mọi người đều có phần!”

“Mỗi người một điếu đừng tranh giành.”

Cằm dưới của tất cả các cấp cao của Thần Lôi tư trực tiếp rơi xuống đất.

“Đây đây đây, thứ đồ này lại có nhiều như vậy?”

“Đệch mợ, sản xuất hàng loạt hả?”

“Ngươi lấy được từ đâu vậy?”

“Sao ta lại có cảm giác giống như không có dáng vẻ của quý giá lắm nhỉ? Lẽ nào là loại hàng bình thường?”

Nghe bọn hắn nói như vậy, Thành Ca có cảm giác như bản thân mình có “Quyền uy” của người xuyên không nhận được chất vấn.

Lập tức nghiêm mặt, nghiêm túc hỏi: “Cái gì gọi là hàng hóa bình thường sản xuất hàng loạt?”

“Ta dám đánh cược, toàn bộ Nguyên Tiên giới chỉ có ta đây là có đồ chơi này à không… Bảo vật này!”

“Ít nhất là bây giờ chỉ có ta có!”

“Các ngươi sẽ không thể nào tìm thấy được ở những nơi khác!”

“Nếu như đã không cần vậy thì thôi vậy.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, đám cấp cao của Thần Lôi Tư lập tức một lần nữa nhận ra tính hiếm có của “Bí bảo” này.

Toàn bộ Nguyên Tiên giới chỉ có mình hắn có?

Vậy khó có được biết bao nhiêu chứ?

“Ha ha ha, Khương Thủ tọa nói đùa rồi, bọn ta không phải là không có kiến thức.”

Bọn hắn vội vã chủ động nhận sai, hơn nữa còn cười làm lành.

Còn mối thù về cái chết của hai vị Chí Tôn, mức độ ưu tiên của chuyện này cần phải tính kỹ lại trong tương lai, chuyện quan trọng nhất trước mắt là lấy bảo vật về đã.

“Đúng đúng đúng, bọn ta vô cùng yêu thích vật hiếm.”

“Xin Khương Thủ tọa phát hảo tâm tặng cho ta một điều…”

“Ta đã biết thật ra con người của Khương Thủ tọa cũng không tệ mà!”

“Sao có thể chỉ là không tệ, đó thực chất tương đương với được đấy chứ!

Thành Ca bị tâng bốc đến mức có chút khó hiểu.

Tự nhủ trong lòng hiệu quả của một bao thuốc lại có thể thần kì đến vậy sao, giá trị của đồ chơi này thậm chí còn không bằng cỏ dại mọc bên đường của Thiên Cung.

Dù sao thì cỏ dại kia cũng là cỏ dại của Tiên giới, có mang tiên lực.

Vì thứ này mà đến cả kẻ thù các ngươi cũng có thể khen ngợi như vậy?

Cho dù không hiểu rõ nhưng dưới sự khen ngợi đấy thì tâm trạng của hắn cũng rất vui.

Do đó lại một lần nữa mở hộp thuốc ra, dựa theo thứ tự một vòng tròn mà phân chia, mọi người đều có phần.

Đám tiên quan tam phẩm tứ phẩm của Thần Lôi tư từng người một giống như nhặt được chí bảo.

“Khương Thủ tọa thật sự là người hào phòng nhất mà ta từng thấy qua trong đời.”

“Nguyện ý cho không bọn ta số bảo vật này như vậy, thật khiến người khác khó hiểu đến cảm động!”

“Không hổ danh là Ẩn Hoàng, nhìn xem hình mẫu của người ta thật là không giống nhau mà!”

“Ta đại khái có thể hiểu được vì sao Khương Thủ tọa có thể ở trước mặt đám Thần Quân ăn lớn như vậy rồi, mạnh tay như vậy ai có thể không phục chứ?”

Bây giờ bọn ta đều có chút hoài nghi, sỡ dĩ vừa rồi Lư Vương của Chấp Luật Tư bỏ qua cho Khương Thành có phải là vì đã nhận quá nhiều bảo vật quý giá của hắn rồi hay không, mắc nợ tình nghĩa của hắn cho nên mới không tiện ra tay.

Chương 1198: Khương đạo hữu thật là tuyệt vời

Những lời bọn họ nói, đã khiến Thành Ca ngơ ra.

Bảo vật như thế này?

Hành động siêu vĩ đại?

Chỉ là chia cho mấy điếu thuốc mà thôi, như thế đã coi là rất hào phóng, rất có tầm nhìn rồi sao?

Mấy người này có phải là đã hiểu nhầm gì đấy rồi không?

Hắn nhất thời không hiểu rõ là đang xảy ra chuyện gì nữa.

Sau khi nhìn thấy bọn họ cầm lấy điếu thuốc, tất cả đều trân quý và coi trọng mà bỏ vào nhẫn trữ vật, dường như đang cất bảo vật dễ vỡ, hắn cảm thấy cảnh tượng này quả thực rất thần bí và huyền diệu.

“Các ngươi không định châm lên sao?”

Hắn còn chủ động lấy ra một cái hộp quẹt.

Dẫu sao cũng lần lượt giết chết bốn người nhà người ta đúng không?

Còn lợi dụng được tâm kiếp, nhận được một đợt thăng cấp.

Hắn cảm thấy… Phạm Lôi Đạo Tôn cũng miễn cưỡng xứng đáng để hắn châm thuốc cho một lần.

Nhưng đương sự lại vội vàng lùi về phía sau hai bước.

Cẩn thận từng li từng tí, dùng hai tay bảo vệ điếu thuốc đó.

“Không cần, không cần đâu, bây giờ ta không châm, đợi sau này có việc cần dùng thì châm.”

Trong sự suy đoán và bàn bạc thảo luận trước đây của những người nắm quyền ở Thần Lôi Tư bọn họ, cách thức để khởi động bí bảo “Tín Hương” này chính là châm nó lên.

Một khi châm lên, thì tác dụng hấp thu tổn thương sẽ được mở hoàn toàn.

Nhưng bây giờ chẳng có ai tấn công hắn, thì khởi động bí bảo làm gì chứ?

Hơn nữa, bí bảo này là dạng bí bảo dùng một lần, châm lên rồi dùng hết sẽ vô tác dụng.

Những người khác cũng nháo nhào lắc đầu xua tay, từ chối “khởi động bí bảo” bây giờ.

“Không cần đâu, không cần đâu, bây giờ bọn ta vẫn chưa cần dùng đến.”

“Bảo vật như thế này, vẫn nên dùng vào thời khắc mấu chốt thì hơn.”

“Đúng thế, đúng thế. Bây giờ dùng chính là lãng phí, không được phung phí của trời!”

Trong mắt bọn họ, trong thời khắc mấu chốt, bảo vật này có thể dùng để ngăn chặn những thương tổn không thể ngăn chặn được.

Có thể chặn được sự tấn công của Thiên Đạo trong lôi kiếp, lúc trước chỉ có Thiên Đạo Chí Bảo mới có thể làm được điều này, đúng không?

Đây là chuyện thần kỳ đến mức nào chứ?

Át chủ bài bảo vệ tính mạng quan trọng như vậy, bọn họ chỉ hận không thể đem về cúng bái, đồ tốt đương nhiên phải dùng vào chỗ cần thiết nhất!

Sau khi Phạm Lôi Đạo Tôn cất điếu thuốc đó xong, lại hơi mong đợi, xoa xoa tay, cười gượng hai tiếng.

"Hì hì, Khương Thủ tọa này, chuyện là…"

"Ta thấy hình như bảo vật này ngươi vẫn còn phải không?"

Hắn vừa hỏi như thế, mắt những người khác cũng sáng lên.

"Đúng thế Khương Thủ tọa, một mình ngươi cũng không dùng hết nhiều như thế đúng không?"

"Hay là, ngươi xem xem…"

Thứ đồ như át chủ bài bảo vệ tính mạng thế này, chẳng có ai chê nhiều đâu.

Bọn họ muốn kiếm thêm tí chút.

Khương Thành càng thêm hoang mang hơn.

Hắn thực sự không hiểu được suy nghĩ của đám người này.

Cho dù các ngươi chưa từng nhìn thấy thuốc đi chăng nữa, cũng có thể nhìn ra thứ đồ chơi này chỉ là một đồ vật bình thường, căn bản không đáng tiền chứ?

Hắn muốn dùng Độc Tâm Thuật một tí, nhưng lại không muốn lãng phí điểm Tiên Nguyên.

Nhưng những lời của đám người này, khiến hắn phát hiện ra "cơ hội kinh doanh" tới rồi.

"Khụ, cái này ấy mà, có, vẫn còn một ít hàng tích trữ, nhưng các người cũng biết thứ đồ này hiếm như thế nào, quý báu biết bao, lại quan trọng với ta như thế…"

Mặc dù chính bản thân hắn cũng chẳng biết thuốc lá quý báu ở chỗ nào.

Một điểm điểm Tiên Nguyên có thể làm ra được cả một xe trong chớp mắt đó, có được không hả?

Nhưng Ca này cũng hiểu sâu sắc đạo lý đồ hiếm là đồ đắt, nói nó càng hiếm có khó tìm thì càng dễ tính giá cao.

Quả nhiên hắn vừa nói ra những điều này, từ Phạm Lôi Đạo Tôn trở đi, khoảng hai mươi bị Tiên quan quyền cao chức trọng của Thần Lôi Tư đều bắt đầu kích động

"Vẫn còn thật sao?"

"Khương Thủ tọa, ngươi lại cho ta một ít nữa đi mà!"

"Đúng thế, đúng thế. một mình ngươi chắc chắn không dùng hết nhiều như thế đâu, hà tất phải độc chiếm một mình?"

Cho một ít?

Nghe thấy những lời này, Khương Thành tí nữa thì bật cười.

Mẹ nhà nó chứ, thực là không thể chịu nổi đám Thần Lôi Tư các ngươi.

Ta đã tặng cho mỗi người một điếu rồi, thế mà các ngươi lại còn muốn lấy miễn phí thêm?

"Năm đó, vì để có được lô bảo vật này, ta phải trải qua muôn vàn khó khăn và nguy hiểm, thập tử nhất sinh, phải trả cái giá vô cùng nặng nề."

"Nếu như công khai lấy ra bán ở bên ngoài, có thể bán được giá nào, chắc trong lòng các ngươi cũng biết rõ."

Nói thực lòng, bản thân hắn cũng chẳng biết thứ này có thể bán được giá nào cả.

Bởi vì cơ bản giá thành của nó bằng không.

Nhưng đám người của Thần Lôi Tư vừa nghe thấy những điều này, trong lòng đã tự động giúp hắn tính toán.

Vốn dĩ bí bảo đã cực kỳ quý giá.

Loại bí bảo này mặc dù là bí bảo có tính tiêu hao, nhưng có thể ngăn chặn được sự tấn công của lực Thiên Đạo trong thời khắc mấu chốt, nói ít đi cũng có thể ngăn chặn được Thần Quân trong mấy phút đồng hồ đúng không?

Như thế căn bản là vô giá!

Chỉ cần đem ra ngoài, là bên ngoài sẽ có gió tanh mưa máu.

“Những điều Khương chưởng môn nói vô cùng chính xác!”

Phạm Lôi Đạo Tôn gật gật đầu.

“Thần Lôi Tư bọn ra nguyện ý trả giá để mua nó, không biết Khương Chưởng môn còn bao nhiêu?”

“Mua?”

Khương Chưởng môn thay đổi đề tài câu chuyện, từ chối luôn yêu cầu mua bán của bọn họ.

“Ta chưa từng có ý định bán, món đồ này quý báu như vậy, ta giữ lại tự mình dùng không phải tốt hơn sao, tại sao ta lại phải bán?”

Hả, chuyện này?

Các vị quyền cao chức trọng của Thần Lôi Tư không ngồi yên được nữa.

“Đừng mà Khương Thủ tọa, ngươi bán cho bọn ta một ít đi!”

“Không bán, không bán, thứ đồ này phải giữ lại tự mình dùng mới đúng, cái gì mà Nguyên Tiên Tinh, Đan dược, trang bị, thiên tài địa bảo, tất cả chỉ là phù du thôi…”

Hai bên, một bên thì mãnh liệt thỉnh cầu hắn bán, một bên thì kiên quyết không nỡ bán.

Cứ như thế ngươi đến ta đi, cãi cọ tranh luận tận mười mấy phút đồng hồ.

“Khương Chưởng môn đừng từ chối dứt khoát như thế mà, chúng ta có thể thương lượng lại!”

“Đúng thế, ngươi có thể ra một cái giá thử xem…”

Đến đây, Khương Thành biết độ hot cũng tạm được rồi.

“Được rồi, nể tình dáng vẻ hiên ngang, hình dáng bất phàm của các chư vị Thần Lôi Tư đây, Khương Thành ta sẽ kết bạn với các ngươi, nhịn đau bán ra số hàng tích trữ cuối cùng…”

“Khương đạo hữu thật tuyệt vời!”

Phạm Lôi Đạo Tôn tặng cho hắn mấy cái like to đùng ngay tại trận.

Sau đó lại hơi hơi thăm dò hỏi hắn: “Ngươi định ra giá cao bao nhiêu?”

“Ha ha ha, Phạm Lôi đạo hữu đúng là một người rất thẳng thắn, sao ta lại không biết ngại mà ra giá quá cao chứ…”

Miệng thì Thành Ca nói như thế, nhưng trong lòng lại có cảm xúc vui sướng dâng trào mãnh liệt.

Bản năng nghiệp vụ bán ngọc trai ở chỗ Kỳ Lân Tộc ngày xưa, lại lần nữa bùng cháy rừng rực.

Nếu đợt này mà không khiến các ngươi biến thành bộ dạng nghèo khổ, coi như ta thua!

Bầu không khí ở đó, rất nhanh đã lên đến đỉnh điểm.

Mà những Đan sư ở Thiên Đan Tư cách đó không xa, đã bị cảnh tượng này làm cho mơ hồi rồi.

Không phải Thần Lôi Tư hận Khương Thủ tọa nhất à, không phải chỉ mong sao hắn phân thây vạn đoạn hay sao?

Không lâu trước đây còn kêu gào đòi đem hắn ra xử tử để đền mạng ngay tại chỗ nữa cơ mà.

Bây giờ lại gọi nhau là đạo hữu, còn nịnh bợ, lấy lòng lẫn nhau rồi sao?

Các ngươi làm thế này cũng quá thần bí ảo diệu rồi đúng không?

Trên thực tế, đây cũng là sự khác biệt lớn nhất của các Tư ở Thiên Cung với các tông phái thế gia cũ.

Khương Thành giết bốn người của Thần Lôi Tư, nếu như đổi thành các tông môn trước đây, thì tuyết đối là không chết thì không ngừng lại.

Không có khả năng còn có cơ hội mua bán, giao dịch với nhau.

Bởi vì trong tông môn đều là quan hệ sư phụ, sư thúc, sư huynh, sư đệ, coi như là người một nhà, quan hệ cành lá đan xen khó gỡ, rắc rối phức tạp.

Nhưng mỗi người trong Thần Lôi Tư… chỉ là đồng liêu được Thiên Cung được chỉ định đến cùng nhau làm việc mà thôi.

Giết một đồng liêu, bình thường đương nhiên là vô cùng tức giận, nhất định phải đòi lại được địa bàn.

Nhưng nếu như có chỗ lợi nào đó, thì cũng có thể lựa chọn tạm thời quên đi một lúc, sau này từ từ nói tiếp.

Lòng dạ Phạm Lôi Đạo Tôn cực thì thâm sâu, chắc chắn sẽ không vì Khương Thành chia cho hắn mấy cây "bí bảo Tín Hương", mà thực sự coi hắn là bạn.

Lần này "có được tí lợi lộc", nhưng nói không chừng tương lai lại trở mặt, ra tay với Khương Thành.

Mà trong lòng Khương Chưởng môn cũng hiểu rõ điều này, cho nên có đòi đám người này giá cắt cổ thì cũng chẳng có tí gánh nặng tâm lý nào.

Chương 1199: Ngươi thật sự quá hào phóng

Nửa tiếng đồng hồ sau, đại hội giao dịch giữa các "cừu địch" này đã kết thúc một cách viên mãn.

Dưới thế tấn công bán hàng tuyệt vời cùng với tài ăn nói sắc sảo của Khương Chưởng môn, khoảng hai mươi vị Tiên quan quyền cao chức trọng của Thần Lôi Tư, thành công trút bỏ được hơn 80% hành lý trên người, giúp giảm bớt đáng kể gánh nặng.

Có một vài người chỉ sợ bỏ lỡ cơ hội này, thì lần sau sẽ không thể gặp được cơ hội tốt như thế nữa, lấy hết can đảm mà mua.

Thậm chí đến Tiên giáp cũng đổi hết thành thuốc lá, bây giờ trừ đạo khí bản mệnh và một cái nhẫn trữ vật ra thì chẳng có gì trên người nữa.

Mà trong cuộc đại hội giao dịch này, bọn họ cũng có thể nói là thu hoạch đầy mình.

Bình quân mỗi người đều mua… khoảng mười điếu thuốc.

Thuốc đến tay bọn họ cũng đa dạng, đủ mẫu mã.

Có loại thì là mẫu bình thường lúc vừa mới ra.

Có loại thì là loại có màu bạc vô cùng chói sáng tựa như ánh sáng của các vì sao được Thành Ca nâng cấp sau đó!

Còn có loại màu vàng có ánh sáng lấp lánh, rực rỡ vô cùng chân quý được hắn sưu tầm, cất giữ mà mãi cuối cùng Khương Thành mới giậm chân moi ra.

Nói theo cách của Thành Ca, thì loại nâng cấp và loại có giá trị sưu tầm đắt hơn loại bình thường không chỉ mười lần.

Mặc dù chính bản thân Ca này cũng không biết chỉ tùy tiện thêm tí hiệu ứng hào quang ánh sáng cho đồ trang sức bằng bạc, thì có thể đáng giá đến mức nào.

Nhưng đám người của Thần Lôi Tư lại tự mình phiên dịch thành uy phong và khả năng phòng ngự cao gấp mười lần.

Như thế còn có thể không đổ xô vào mà mua hay sao?

Loại bình thường đã lợi hại như thế rồi, há chẳng phải loại có giá trị sưu tầm có thể ngăn chặn được cả sự tấn công của Thiên Đế hay sao?

Như thế còn không đến mức mức đập nồi bán sắt à?

Đám người của Thần Lôi Tư này cũng đâu có ngu.

Đến cuối cùng, cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng rồi.

Lúc ban đầu ngươi nói loại bình thường là số hàng dự trữ cuối cùng rồi.

Tại sao sai đó, liên tiếp lấy ra lắm loại như thế?

Chuyện này sao cứ như là lừa đảo vậy?

Đối với những câu hỏi chất vấn của khách hàng, Khương Chưởng môn vẻ mặt đầy háo hức vui sướng vươn tay ra.

“Có phải các ngươi không mua nữa không?”

“Như thế thì tốt quá!”

“Ta vốn dĩ chỉ mong sao… chao ôi, ta bày tỏ tấm lòng chân thành, cho phép các ngươi trả hàng.”

Hắn còn cố ý bày hết những tài nguyên vừa mới đổi lúc nãy ra.

“Đến đây đến đây, đến đây, ta bán lại bằng giá gốc cho các ngươi.”

Nhìn thấy bộ dạng ra vẻ "Ta đây chịu thiệt" của hắn, đám người Thần Lôi Tư như uống được viên thuốc an thần.

Tên tiểu tử này hối hận vì đã bán ra nhiều bí bảo Tín Hương như thế, nên muốn đổi lại đây mà!

Thành Ca càng hối hận, bọn họ càng cảm thấy mình đã chiếm được món hời.

Ngay lập tức, tất cả mọi người lắc đầu lia lịa, từ chối trả hàng.

"Khương Thủ tọa, mua bán chính là như thế, đã quyết bán thì phải dứt khoát!"

"Đúng thế, chuyện này không thể hối hận được, bọn ta cũng sẽ không đồng ý đâu!"

Bọn họ vội vàng ôm chặt nhẫn trữ vật của mình.

Cuối cùng, Thành Ca chỉ đành đấm ngực giậm chân, thở dài không thôi.

Đến đây, trong lòng cả hai bên đều vô cùng hài lòng với màn giao dịch này.

Thậm chí cả hai bên đều cảm thấy mình đã kiếm được món hời lớn.

Giao dịch kết thúc, nhìn vẻ mặt "đau lòng hối hận" của Khương Chưởng môn, Phàm Lôi Đạo Tôn thâm tình cầm chặt lấy hai tay của hắn.

"Khương Thủ tọa, lần này đến Thiên Đan Tư quả là không uổng công!"

Hắn còn rất đắc ý nhướng mày: "Ngươi yên tâm đi, sự hào phóng của ngươi, Thần Lôi Tư bọn ta chắc chắn sẽ không quên đâu!"

Trong lòng Thành Ca thầm nghĩ ta cũng sẽ tuyệt đối không quên chuyện Đạo giáp thất giai của ngươi có thể cung cấp cho ta mấy trăm triệu điểm Tiên Nguyên đâu.

Nhưng về ngoài hắn vẫn đang không ngừng lắc đầu than thở.

"Haiz, chuyện này là thế nào vậy, ta thấy hay là chúng ta vẫn nên suy xét lại giao dịch vừa nãy lần nữa đi…"

"Khương Thủ tọa thật là thích nói đùa."

“Bọn ta vẫn còn có việc gấp, vất vả rồi, vất vả rồi!”

Các chư vị quyền cao chức trọng của Thần Lôi Tư cảm thấy bọn họ đã trộm được gà rồi, bây giờ chỉ muốn nhanh chóng về luôn để chúc mừng.

Thành Ca vẫn chưa kịp nói gì, thì một nhóm lớn đã phần phật bay về phía xa xa, rất nhanh sau đó đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Nhìn về phía bọn họ rời đi, Khương Thành thỏa mãn bật cười thành tiếng.

Chuyện này là thế nào ư?

Một điếu thuốc đổi lấy một đống Đạo giáp, Đế Đan, Nguyên Tiên Tinh, các loại thiên tài địa bảo…

Đến bây giờ hắn vẫn có chút khó hiểu.

Tại sao đám người đó lại nhận định đó là bảo vật?

Tại sao đến kiểm hàng đám người đó cũng không kiểm vậy?

Chẳng lẽ bọn họ đều trúng tà hết rồi?

Trong lúc hắn còn đang suy xét cân nhắc những vấn đề sâu sắc này, những người khác của Thiên Đan Tư đã vây lại cả rồi.

“Khương Thủ tọa, rốt cuộc thứ đồ đó là bảo vật gì vậy?”

“Đúng vậy, nếu đáng giá như vậy, há có thể bán cho Thần Lôi Tư?”

“Ngươi đừng thấy bây giờ Thần Lôi Tư khách khí với ngươi như vậy, đến lúc mấu chốt thực sự, nói không chừng bọn họ sẽ lại nhắc lại vụ thù hận Tiên quan bị giết đó.”

“Bán bảo vật quan trọng như thế cho bọn họ, chính là tăng cường sức mạnh cho kẻ thù tiềm tàng!”

Những lời bọn họ nói, khiến Thành Ca cười không được, khóc cũng chẳng xong.

Lại càng không thể giải thích, nói hắn đã kiếm được món hời to rồi.

Chuyện này không thể làm màu được thực là rất khó chịu.

Hắn chỉ có thể xua mọi người lui đi, sau đó bắt đầu điều động căn nguyên băng và căn nguyên đan.

Bây giờ hắn đã là Thiên Tôn, trong mắt của hắn, Tiên lực và tu vi của hắn đã tăng thêm mấy lần rồi, căn nguyên hắn điều động chắc cũng mạnh hơn rồi.

Sau đó, chuyện nằm ngoài dự liệu của hắn đã xảy ra.

Quả thực hắn có thể điều động được căn nguyên băng mạnh hơn trước đây rồi.

Nếu như nhìn độ mạnh bây giờ, rất có khả năng ở cấp bậc Đạo Tôn, căn nguyên này đã thuộc bậc cao nhất rồi.

Nhưng vấn đề là, thế mà hắn lại không chế ngự được!

“Sao lại như thế chứ.”

Hắn lại điều động căn nguyên đan.

Bởi vì căn nguyên này là huyền văn thập tam trọng, nên còn to lớn và chắc chắn hơn căn nguyên băng, đã vượt qua cả giới hạn của Đạo Tôn rồi.

Nhưng kết quả vẫn y như thế, vẫn không có cách nào điều khiển, chế ngữ được.

Căn nguyên không thể kiểm soát một cách chính xác được, thì sẽ không thể dùng trong chiến đấu thực tế, có ý nghĩa không lớn.

Thành Ca chỉ đành làm yếu đi độ mạnh của căn nguyên, cuối cùng độ mạnh được cố định ở mức độ của căn nguyên băng lúc trước, lúc này nó mới bắt đầu linh hoạt trở lại.

“Có chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Rõ ràng ta đã nâng cấp sức mạnh rồi, sao mức độ chế ngự căn nguyên vẫn giống y như Đế Cảnh cửu trọng hậu kỳ vậy?”

“Chẳng lẽ ở đâu đó có vấn đề rồi?”

Sau khi suy nghĩ tìm tòi một lúc, hắn cảm thấy chỉ có cao thủ trên Đạo Tôn mới có thể giúp hắn giải đáp được vấn đề này.

Nhưng thân là Thủ tọa Thiên Đan Tư, sao hắn có thể vác cái mặt này đi được?

Đi thỉnh giáo thủ hạ của mình, đó là chuyện khiến mất năng lực làm màu một cách nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, hắn bèn đem số đạo giáp và phần thiên tài địa bảo vừa vơ vét được lúc nãy đổi hết thành điểm Tiên Nguyên.

Đổi hết đống này được 6,5 tỉ điểm Tiên Nguyên, chỉ trong chớp mắt đã giàu có sung túc lại rồi.

Sau đó, hắn mở hệ thống Thương thành, mở menu công pháp ra.

Kéo luôn xuống phía dưới cùng, trong mấy môn công pháp đỉnh chóp tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, hắn chọn một môn công pháp có tên là "Vũ Cực Cửu Tiên Quyết".

Điểm đặc sắc lớn nhất của môn công pháp này, là có thể phối hợp với tất cả các quy tắc.

Đây cũng là công pháp được Thành Ca coi trọng nhất, dẫu sao hắn cũng có tận ba ngàn huyền văn.

Xem một lúc, trọng thứ tám của môn công pháp này tương đương với cảnh giới Đạo Tôn.

Mà muốn học được. thì cần phải có khoảng 3 tỉ điểm Tiên Nguyên.

Khương Chưởng môn đến mày cũng không nhíu lấy một tí, chọn luôn.

Sau đó, hắn tự động học được "Vũ Cực Cửu Tiên Quyết" tiền bát trọng.

Mà bởi vì cảnh giới của hắn bây giờ mới chỉ là Thiên Tôn, hai cảnh giới Chí Tôn và Đạo Tôn, trước mắt hắn mới chỉ có công pháp cảm ngộ, nên không có được sự thay đổi thực tế nào.

Nhưng như thế này là đủ rồi.

Sau khi có được cảm ngộ của cảnh giới Đạo Tôn, thứ hắn biết được cũng không ít hơn những Đạo Tôn kia.

Cuối cùng cũng biết được rằng vấn đề nằm ở đâu.

"Thế mà lại là vì pháp tắc không gian?"

"Căn nguyên quá mạnh mẽ, bắt buộc phải dùng pháp tắc không gian mới có thể chứa đựng được?"

“Như thế nghĩa là bắt buộc phải có pháp tắc của riêng mình mới được.”

Chương 1200: Pháp tắc như thế này

Tiên Nguyên giới bây giờ đã mạnh hơn Cổ Tiên giới lúc trước rất nhiều, sự ràng buộc của Thiên Đạo cũng theo đó mà mạnh hơn vô số lần.

Trước đây, Đế Cảnh nhất trọng đã có thể sở hữu pháp tắc không gian, bây giờ không đến Đạo Tôn thì đều không có cách nào thành hình được.

Khương Thành không thể không cảm thấy may mắn, may mà hắn là người bước ra từ Cổ Tiên giới, đã có ý cảnh từ lâu rồi.

Đã trang bị trước kiến thức cơ sở về pháp tắc.

Nếu không thì thật là lực bất tòng tâm, cầm căn nguyên cường đại, mạnh mẽ, nhưng chỉ sử dụng được một phần, chứ không có cách nào dùng hết được.

Mở bảng điều khiển pháp tắc đã lâu ngày không gặp ra, ý cảnh làm màu của hắn đang dừng lại ở cấp độ nở hoa.

Dùng thêm 900 điểm Tiên Nguyên nữa, là có thể nâng cấp độ lên cấp kết quả rồi.

Mà đến cấp độ đó rồi, ý cảnh này có thể lột xác thành pháp tắc.

Lúc trước hắn mãi không mở, ban đầu là bởi vì công đức không đủ.

Sau này thì là vì…quên mất tiêu.

Được rồi, chủ yếu là bởi vì đối thủ, kẻ địch càng ngày càng mạnh hơn.

Đẳng cấp của vị diện cũng càng ngày càng cao.

Pháp tắc không gian chỉ có thể đại sát tứ phương ở Đế Cảnh nhất trọng, nhị trọng, đối diện với kẻ thù cấp cao hơn, căn bản chẳng có hiệu quả gì cả.

Nhất là so sánh với căn nguyên quy tắc mạnh mẽ, chút pháp tắc mà cá nhân lĩnh hội được, quả thực là quá nhỏ bé, ít ỏi.

Nếu không thì, cao thủ lục giai của Cổ Tiên giới năm đó, cũng sẽ không bị Cửu Tuyệt dẫn theo mấy chục Đế Cảnh tứ trọng, ngũ trọng, ép đến bước đường cùng.

Mà bây giờ hắn có hơn ba tỉ điểm Tiên Nguyên, 900 điểm Tiên Nguyên cỏn con chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

“Pháp tắc không gian, ta đến đây!”

900 điểm vừa đập xuống, ý cảnh làm màu của hắn quả nhiên đã thuận lợi kết quả.

Lúc này, Khương Thành lại lần nữa chìm vào trong trạng thái tâm cảnh.

Hắn có thể nhìn thấy một cách rõ ràng hạt giống làm màu ngày xưa của hắn, bây giờ đã biến thành một đại thụ cao chót vót, cuối cùng đã kết ra một quả muôn tía nghìn hồng, tỏa sáng rực rỡ, vô cùng đẹp đẽ.

Bóng cây chầm chậm biến mất, cuối cùng chỉ còn lại quả đó.

Ở xung quanh của quả, ba ngàn huyền văn của hắn đã bao quanh thành vô số vòng.

Khoảng cách gần nhất chính là huyền văn đan thập tam trọng gần đây.

Tiếp theo đó là năm huyền văn đã đạt đến thập nhị trọng là băng, kiếm, lực, tốc độ, luân hồi, hợp thành vòng thứ hai.

Còn về những huyền văn khác vẫn đang ở cửu trọng, chúng đều xếp gọn gàng ngăn nắp ở vòng thứ ba.

Căn bản không cần ai phổ cập khoa học, Khương Thành đã hiểu được ý nghĩa của bọn chúng đối với pháp tắc.

Đúng thế, pháp tắc của một người không phải được lập nên một cách vô căn cứ.

Nếu không thì đó chính là nước không có nguồn, cây không cội, không có nguồn gốc.

Tất cả pháp tắc, thực ra vẫn đều dựa vào quy tắc căn nguyên để hình thành lên!

Cho nên, những huyền văn quy tắc này, chính là căn cơ pháp tắc của hắn.

Một lát sau, góc nhìn của cả người hắn dường như đột nhiên được kéo gần hơn, lại phảng phất như ảo giác do quả đang nhanh chóng bành trướng ra đem lại.

Tiếp theo đó, quả đột nhiên nổ tung, tản ra thành các vì sao sáng rực đầy trời, rải đầy trong hư không mênh mông bát ngát.

Mà lúc này, hắn đột nhiên có một loại cảm giác kiểm soát được tất cả mọi thứ.

Suy nghĩ này vừa nảy sinh trong lòng hắn, thì toàn bộ phạm vi xung quanh, lấy hắn làm trung tâm, đều bao phủ bởi một luồng hơi thở trầm bổng.

Người khác không quen thuộc với hơi thở đó, nhưng Thành Ca thì đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Bởi vì đó là hơi thở của sự làm màu.

Chỉ cần bước vào trong đó, nó sẽ khiến cho người khác kìm lòng không đặng muốn làm màu một cái rồi mới rời đi.

“Ôi, sự hình thành của pháp tắc không gian, chỉ đơn giản và rẻ thế thôi sao?”

Khương Chưởng môn ngửa mặt 45 độ nhìn lên trời, làm màu một tí, ra vẻ một tí.

“Ca đây còn tưởng là một công trình to lớn biết nhường nào cơ.”

Vào thời khắc này, pháp tắc làm màu cũng chính thức trở thành một quy tắc được trời đất công nhận.

Lúc đạo quy tắc này thành hình, thì Thiên Đế hiện nay và đám người Thích Vương, Dực Vương, Lư Vương, cùng với mấy vị đại lão ở Tà Tiên giới, cả những đại năng ở Đạo Tuyệt Chi Địa, tất cả đều cảm nhận được.

“Pháp Tắc thành hình?”

“Là ai đã tiến vào Đạo Tôn? Lại có thể khiến trong lòng chúng ta cảm nhận được?”

“Phẩm chất pháp tắc của hắn cao quá, thế mà lại nhận được cả sự chúc mừng của Thiên Đạo…”

Một một Đạo Tôn đều sẽ trải qua bước này, nhưng lúc pháp tắc của bản thân thành hình có thể khiến Thiên Đạo cộng hưởng là chuyện lần đầu tiên bọn họ thấy.

“Căn cơ ở đẳng cấp này, vô cùng hiếm thấy trên đời, lúc pháp tắc của người này hình thành, nói không chừng phải có đến mấy trăm đạo quy tắc chủ ấy chứ?”

Những đại năng và cường giả đỉnh chóp này, chỉ có thể từ những động tĩnh của Thiên Đạo mà cảm ngộ hoặc suy diễn đến mạch tổng thể.

Bọn họ biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng đương sự là ai, người đó sở hữu pháp tắc gì, cho dù thế nào bọn họ cũng không tính ra được.

Trong sự mờ mịt tăm tối đó, dường như có một lớp sương mù dày đặc bao phủ.

Cho dù là Không Đế, người có được sự yêu quý của Thiên Đạo, cũng chẳng có cách nào nhìn thấy được thiên cơ đằng sau lớp sương mù dày đặc.

“Quy tắc chủ càng nhiều, cảnh giới cảm ngộ càng cao, căn cơ của pháp tắc càng thâm hậu.”

“Cứ theo đó, pháp tắc có phẩm chất cực cao, thì uy lực và bản lĩnh trong tương lai càng mạnh!”

“Pháp tắc không gian của Thập Thiên Đế thành hình năm xưa, cũng chưa từng có động tĩnh như thế này đúng không?”

“Chưa từng…”

“Thế này cũng quá sức tưởng tượng rồi!”

“Trừ phi trên đời này, sắp xuất hiện một tuyệt thế yêu nghiệt có thể vượt qua cả Thập Thiên Đế?”

Sau khi đưa ra được kết luận này, tất cả mọi người đều cảm thấy khó tin cực độ.

Thập Thiên Đế là những nhân vật chấp chưởng Thiên Đạo Chí Bảo, có được sự hộ giá và bảo vệ của Thiên Đạo!

Trên thế giới này, bọn họ chính là số mệnh có sự tồn tại hùng mạnh nhất.

Tại sao lại có người có thể vượt qua được bọn họ?

Nếu như chuyện này là sự thật, vậy điều đó có nghĩa là gì?

Lẽ nào Thập Thiên Đế không còn là những người đứng trên đỉnh số mệnh nữa?

Rất nhiều đại năng của Đạo Tuyệt Chi Địa và Tà Tiên giới đề cười trên nỗi đau của người khác, vỗ tay cười lớn.

Trong mắt bọn họ, đây chính là khắc tinh mà ông trời bồi dưỡng cho thế lực đã lớn mạnh bao nhiêu năm qua của Thập Thiên Đế.

"Ha ha ha, những ngày vui vẻ của Thập Thiên Đế đã sắp kết thúc rồi!"

"Vốn dĩ ta còn nghĩ bọn chúng được Thiên Đạo che chở, số mệnh trường thịnh không tàn, không ngờ rằng Thiên Đạo thế mà lại để cho một tuyệt thế yêu nghiệt mạnh hơn ra đời!"

"Theo bổn tọa thấy, số mệnh của Thiên Cung sắp suy tàn rồi!"

"Đám ao tù nước đọng Thiên Cung, cũng nên nghênh đón sự khiêu chiến đích thực rồi!"

Bên phía Thiên Cung, sắc mặt của đám người Thích Vương và Dực Vương không được tốt lắm.

Bọn họ cũng cảm thấy, người vừa lĩnh hội pháp tắc không gian vừa nãy, sẽ trở thành kẻ địch đáng sợ nhất của Thiên Cung trong tương lai.

Trong Thập Thiên Đế, nghe nói người sở hữu nhiều quy tắc chủ nhất có tận 256 quy tắc chủ!

Hơn nữa, còn có chín đạo quy tắc chủ đã vượt qua cấp độ Đạo Tôn.

Có 81 đạo đã tu đến cảnh giới trên cấp Chí Tôn.

Số lượng như vậy, tiến cảnh như vậy, rõ ràng là nghe thôi đã rợn hết cả người.

Thế mà, năm xưa lúc pháp tắc không gian thành hình, cũng chưa từng được đích thân Thiên Đạo chúc mừng.

Hôm nay, pháp tắc của người đó dẫn đến sự cộng hưởng của Thiên Đạo, điều này chứng tỏ căn cơ và phẩm chất pháp tắc

của người này, còn cao hơn cả vị Thiên Đế đó!

Ít nhất, hắn cũng có nhiều hơn 256 quy tắc chủ!

Đây là khái niệm gì chứ?

Bọn họ thực sự không thể nào tưởng tượng được.

“Tra xét đi.”

Không Đế ở phía trên cao, giọng điệu không hề đem theo chút cảm xúc nào, nhưng lại khiến cho người khác có một loại cảm giác rét lạnh, cô đơn thần thánh đến cực điểm.

“Tra ra tất cả nhưng Tiên nhân đã bước vào Đạo Tôn.”

Lúc đám người Thích Vương khom lưng cúi người lĩnh mệnh, trong lòng cũng đang rất chấn động.

Hóa ra đến cả Thiên Đế có thể điều động thêm một bộ phận lực Thiên Đạo, cũng không có cách nào suy tính ra được thân phận của người đó?

Trừ phi người đó không thuộc phạm vi quản lý của Thiên Đạo?

Bọn họ vội vàng cung kính hỏi lại: “Bao gồm cả Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa sao?”

“Đương nhiên!”

Thiên Đế vừa hạ lệnh, không biết có bao nhiêu Tiên quan nghe xong lập tức hành động ngay.

Cũng không biết là sẽ dẫn đến bão táp to lớn biết chừng nào ở Thiên Cung, Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa.

Nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được rằng, thực ra đương sự căn bản không phải là Đạo Tôn, mà chỉ là Thiên Tôn thôi.

Ngay từ lúc bắt đầu Thành Ca đã thoát khỏi diện tình nghi rồi.

Chương 1201: Thăng cấp pháp tắc không gian

Thành công tạo ra pháp tắc không gian, Thành ca cảm thấy mình dã được thăng hoa.

Hắn lại một lần nữa khai thông căn nguyên băng và căn nguyên đan với lòng tự tin tràn đầy.

Lần này, quả nhiên hắn đã huy động được hai đạo căn nguyên một cách linh hoạt.

Giống như cánh tay điều khiển, không có bất cứ trở ngại gì.

Nhìn thấy hai đạo căn nguyên vững chắc xoay liên tục quanh người mình, làm ra các loại phong cách với độ khó cao, Thành ca đắc ý vô cùng.

Đây chính là cường độ của căn nguyên cấp độ Đạo Tôn!

Hắn biết, bây giờ mình cần phải ở cấp độ Chí Tôn vô địch rồi.

"Ôi, khó mà thăng cấp đến Thiên Tôn, mới chỉ ở cấp độ Chí Tôn vô địch."

Vẻ mặt hắn u buồn thở dài.

"Xem ra vẫn cần phải nỗ lực hơn!"

Sau một lúc thuần thục, hắn quyết định chơi "bản tiến giai" của phương thức sử dụng căn nguyên.

Sau khi một tên Tiên nhân đạt tới cảnh giới Đạo Tôn, chiến đấu sẽ không còn là phá bỏ căn nguyên lẫn nhau, ném đạn hạt nhân vào nhau như Chí Tôn ban đầu nữa.

Bởi vì bọn họ có được pháp tắc không gian.

So với việc đánh trực tiếp, đưa căn nguyên dung nhập vào bên trong pháp tắc không gian, có thể làm cho phương thức công kích trở nên "đa dạng về nhiều mặt" hơn.

Căn nguyên Chí Tôn cũng rất mạnh, nhưng các cuộc công kích khác của bọn họ, ví dụ như kiếm pháp, tiên pháp vẫn bình thường.

Hai thứ không liên quan đến nhau.

Và sau khi căn nguyên được dung nhập vào pháp tắc không gian của cá nhân, sẽ sinh ra biến hoá đặc biệt, có thể thêm vào các đòn công kích đặc biệt như kiếm pháp, tiên thuật.

Khiến cho uy lực của những đòn công kích này tăng lên gấp mười gấp trăm lần so với tính toán!

Đây mới là phương thức chiến đấu của pháp tắc không gian thông thường nhất.

Còn như thời đại của Tiên giới trước đây, các Tiên Đế tạo ra pháp tắc không gian, hai bên đối chiến chỉ có thể dùng một loại phương thức quy tắc, ngược lại rất hiếm thấy.

Loại đó phần lớn chỉ xảy ra ở cảnh giới có khoảng cách áp đảo quá lớn.

Khương Thành học xong "Vũ Cực Cửu Tiên Quyết", có được cảm ngộ công pháp của cấp độ Đạo Tôn, đương nhiên là hắn biết loại đấu pháp này.

Vì thế, hắn cũng tế ra pháp tắc không gian, điều động căn nguyên đan và căn nguyên băng dung hợp vào trong pháp tắc không gian.

Sau đó, pháp tắc không gian của hắn bùng nổ ngay tại chỗ.

Bùm!

Một âm thanh vang lên, hơi thở làm màu bao phủ bốn phía xung quanh ở phía trước đã tan biến hết sạch.

Bởi vì sự tan biến của pháp tắc không gian, đã tạo thành phản ứng ngược lại với hắn.

Mặc dù sau khi pháp cảnh tan biến, chờ cho trạng thái của hắn khôi phục lại, thì có thể ngưng kết một lần nữa, nhưng thử nghiệm lần này cũng đang chính thức tuyên bố thất bại.

Điều này có nghĩa là hắn không thể sử dụng pháp tắc không gian, đưa uy lực của căn nguyên thêm vào trong công kích thông thường của mình được.

"Sao lại như vậy?"

"Lẽ nào pháp tắc không gian của ca đây không đủ ưu tú sao?"

"Địa vị không đủ? Không xứng để căn nguyên tiến vào chiếm giữ sao?"

Lời này của hắn nếu như để người khác nghe được, nhất định sẽ cảm động mà chửi ầm lên.

Pháp tắc không gian làm căn cơ cho ba nghìn quy tắc của ngươi, nếu như vẫn không ưu tú, vậy thì pháp tắc không gian của toàn bộ Đạo Tôn khác trên thế gian cũng chỉ được xem như là đồ bỏ đi mà thôi.

Thành ca ấn vào bảng kỹ năng của hệ thống, sau khi nhìn thấy cấp bậc ở phía sau, cuối cùng cũng hiểu được vấn đề xảy ra nằm ở đâu.

Cường độ pháp tắc không gian của hắn không đủ.

Nói thẳng ra là, bản thân pháp cảnh cũng phải thăng cấp.

Năm đó pháp cảnh của nhóm Tiên Đế ở Tiên giới, cũng xem như là trạng thái ban đầu.

Đó chẳng qua là pháp tắc vừa mới thành hình, vừa mới bắt đầu mà thôi.

Khương Thành hiện giờ, chính là ở bước này.

Pháp tắc đằng sau nếu muốn trở nên mạnh mẽ, còn phải có quá trình bồi dưỡng rất dài.

Pháp cảnh vừa mới thành hình, ở Nguyên Tiên giới được gọi là sơ cảnh.

Và sau đó còn có mấy cảnh giới như nhập cảnh, phồn cảnh, cực cảnh, chân cảnh, thiên cảnh.

Mà trong quá trình thăng cấp này, cảm ngộ được cấp độ của ý cảnh là điều quan trọng nhất.

Rất mờ mịt, rất thử thách tâm trạng, cần phải mất nhiều thời gian…

Đây cũng là điểm yếu của Khương chưởng môn.

Nhưng may mà hắn có hệ thống thăng cấp kỹ năng cho.

Thêm 5 mươi ngàn điểm tiên nguyên, pháp tắc không gian của hắn sẽ thuận lợi đến nhập cảnh.

7 triệu điểm tiên nguyên tiếp theo, pháp tắc không gian của hắn đạt tới phồn cảnh.

Một cú nhấp vào 350 triệu điểm tiên nguyên, pháp tắc không gian của hắn đạt tới cực cảnh, đây gần như là trình độ trung bình của các Đạo Tôn pháp cảnh.

Mà lần này, khi hắn ngưng tụ pháp tắc không gian một lần nữa, Thiên Đan Tư to lớn như vậy cũng bao phủ dưới pháp tắc làm màu.

Cho dù là Thiên Lâm Đạo Tôn hay là Thái Hành Đạo Tôn, tất cả không ai bảo ai cùng ngẩng đầu lên.

Vẻ mặt ngạc nhiên đầy nghi ngờ nhìn lên bầu trời.

“Kẻ nào tự ý thi triển pháp cảnh?”

“Dám giương oai ở Thiên Đan Tư của ta sao?”

“Pháp cảnh của người này dường như rất trống rỗng, nhưng cấp độ còn cao hơn chúng ta!”

Ba vị Đạo Tôn bọn họ mặc dù đã sống trên 100 tỷ năm, cảm ngộ trong lòng rất sâu đậm, nhưng cấp độ của pháp tắc không gian trước mắt cũng vẫn đang ở cấp độ phồn cảnh.

Hết cách, Đan sư vốn dĩ không giỏi về sức chiến đấu.

Thành ca điều động căn nguyên băng và căn nguyên đan một lần nữa, lần này thuận lợi dung nhập vào bên trong pháp cảnh.

Rồi sau đó hắn rút ra một thanh Đạo kiếm ngũ giai.

Ngũ Hành Kiếm Tâm “bình thường” lao về phía hư không ở đằng xa.

Cách thức này được đặt ở Nguyên Tiên giới để củng cố Thiên Đạo, mặc dù cũng có thể tạo nên hiệu quả nổ tung liên tục tiểu thế giới Ngũ Hành, nhưng ngay cả Chí Tôn thượng đẳng yếu nhất cũng không lay động được.

Mà lần này, sau khi thêm uy lực của căn nguyên băng và căn nguyên đan vào, tất cả đều không giống nhau nữa.

Tất cả mọi người phía dưới Thiên Đan Tư giống như nhìn thấy cảnh thế giới bị huỷ diệt vậy.

Cả bầu trời đều ngập tràn pháo hoa rực rỡ, sự huỷ diệt vô tận và những vụ nổ liên tục không dứt, đại trận và kết giới ở phía dưới Thiên Đan Tư cũng hơi dao động.

Uy lực công kích của Kiếm Tâm so với lúc trước đã thăng cấp ít nhất 40 đến 50 lần!

Nếu như nhắm thẳng Chí Tôn, e rằng đối phương ngay cả cơ hội bị thương cũng không có, trực tiếp bị giết trong nháy mắt.

Khương chưởng môn thu kiếm trong lòng cảm thấy thoả mãn vô cùng.

Sau đó liền nhìn thấy các Đan sư ở phía dưới đang kết bè kết đội, giống như đàn chim trong rừng rậm bị hoảng sợ nên bay tản đi khắp nơi.

“Địch đột kích!”

“Có kẻ địch đột kích!”

“Mau mau mau, báo cáo cho các Thần Quân!”

“Chẳng lẽ là Tà Tiên giới đột phá tới sao?”

“Liệu có phải Thần Lôi Tư tới giết để trả thù Khương Thủ tọa không?”

Bọn họ nhanh chóng nhìn thấy Khương Thành.

“A, Khương Thủ tọa, mau lên, mau tới trốn sau lưng ta.”

“Cẩn thận đừng để kẻ địch lợi dụng!”

Nhìn thấy dáng vẻ luống cuống tay chân của bọn họ, khoé miệng Thành ca giật giật.

Không đến mức đấy chứ?

Ca chỉ là khua kiếm mà thôi, các ngươi làm như kẻ địch muốn ồ ạt tiến công vậy?

Kẻ địch là ai cũng không biết, còn muốn chạy trốn tập thể?

Hết cách, hơn nửa Đan sư của Thiên Đan Tư không am hiểu chiến đấu.

Càng khỏi bàn đến việc trải qua trăm trận chiến.

Bọn họ gặp phải chiến đấu và mối nguy, hoảng loạn là điều không thể tránh được.

Nhìn thấy hiện trường càng ngày càng loạn, Khương Thành được một phen nhức đầu.

Có ý muốn tuyên bố đó là do mình làm, nhưng phía sau khẳng định còn có một đống vấn đề phiền toái.

Lại suy nghĩ đến Thần Lôi Tư bên kia, nếu như tương lai phát hiện ra giá trị thực sự của những điếu thuốc đó, chưa biết chừng sẽ đến chặn cửa để trả hàng và hoàn tiền…

Hắn cảm thấy mình vẫn nên rời khỏi Thiên Đan Tư, tránh đầu sóng ngọn gió là được.

“Khụ, lần trước ta được một Đế Kiếm Phù, định sẽ lập tức đi Đế Kiếm Tinh để tu luyện.”

Hắn vừa nới ra câu này, các Đan sư hoảng loạn vẻ mặt kinh ngạc.

“Hả, Khương Thủ tọa phải rời đi sao?”

“Đi ngay lập tức? Đột ngột như vậy sao?”

“Ngươi chính là thiên tài Đế Đan sư độc nhất vô nhị, cần gì phải đi tu luyện kiếm đạo gì đó?”

Chương 1202: Một chiếc lá vượt biển

Các Đan sư của Thiên Đan Tư, đương nhiên hy vọng Thành ca sẽ luôn ở lại đây.

Không cần bỏ gốc lấy ngọn, lãng phí thiên phú đan đạo quý báu để đi học kiếm đạo gì đó.

Nhưng Thành ca đã quyết tâm rồi.

Cũng không chờ bọn họ nhiều lời, trực tiếp thúc giục Đế Kiếm Phù kia.

Thế là hắn biến mất ngay tại chỗ.

Trong nháy mắt tiếp theo, liền đến một vùng trời đêm mờ mịt.

Những ngôi sao thưa thớt, xen vào nhau hiện ra trước mắt hắn.

Đây cũng không phải bầu trời sao bình thường, mà là Chủ tinh đặc biệt do Thiên Đạo hình thành.

Một giây đầu ở đây, Thành ca thấy có cảm giác nhói nhói trên cơ thể, đó là một loại sức mạnh làm cho hắn thấy vô cùng xa lạ.

May mà bây giờ hắn cũng có chút hiểu biết về Tiên giới.

Biết rằng đó là Tinh lực đặc biệt trong lời đồn, đến từ Chu Thiên Chủ tinh.

Nếu Tiên nhân có thể lĩnh ngộ được sức mạnh này, vậy thì trong chiến đấu cũng có thể được bơm vào lực Chủ tinh, giống như có được sự giúp đỡ của Thần.

Loại sức mạnh này cũng không cao cấp bằng Tiên lực, chẳng qua là có nhiều hơn một phần sức mạnh, chắc chắn thực lực cũng nhiều hơn một phần.

Hắn cầm trong tay Đế Kiếm Phù, căn bản cũng không cần tìm kiếm.

Khoảng cách của ngôi sao màu trắng bạc kia rất gần với hắn, toả ra hơi thở quy tắc kiếm rất dày đặc, vừa nhìn là biết Đế Kiếm tinh.

Và Khương Thành cũng không hề do dự.

Ca đây căn bản cũng không có kinh nghiệm quan sát và điều tra gì cả, trực tiếp lặn xuống đi thẳng vào.

Đây cũng là cơ duyên mà hắn có được Đế Kiếm lệnh.

Nếu không thì không thể tiếp cận được Kiếm Tinh.

Và cũng sau khoảnh khắc hắn tiến vào, bên phía Thiên Cung xa xôi, Lư Vương khẽ nhíu mày.

Ngay sau đó, hắn lộ ra vẻ tươi cười thoả mãn với mọi thứ đều nằm trong tầm quyển soát.

“Khương Thành đã vào Đế Kiếm Tinh.”

“Con sâu làm rầu nồi canh, cuối cùng cũng không gây ra phiền phức gì.”

Nghe được câu này của hắn, mấy vị Thần Quân bên cạnh cùng nhau cười to.

“Tiểu tử đó có lẽ không thể sống sót để đi ra.”

“Có một Đế Kiếm Phù chôn cùng với hắn, hắn cũng nên mãn nguyện rồi!”

Chọc thủng tầng mây mỏng nhẹ ở phía ngoài, Khương Thành chính thức tiến vào bên trong thượng vị Chủ tinh.

Giống như tiến vào một thế giới kỳ quái khác.

Khí Tiên Nguyên vào giờ khắc này đã không còn sót lại chút gì.

Chỉ còn lại Tinh lực hoàn toàn xa lạ với hắn.

Hình ảnh hiện ra trước mắt, hoàn toàn khác so với trong dự đoán của hắn, cảnh tượng hoang vắng khắp nơi đều là nham thạch và cát sỏi.

Ở thế giới to như vậy, căn bản là không nhìn thấy mặt đất.

Chỉ thấy một thanh kiếm trôi nổi giữa không trung.

Là một thanh kiếm bình thường vô cùng, hoa văn trang trí không nhiều, cũng không có toả ra uy lực mạnh mẽ.

Nằm trên vị trí không chạm trời cũng không chạm đất cao vút như vậy.

Mặc dù nhìn có vẻ rất nhỏ bé, nhưng trong chớp mắt lại có thể lấy đi toàn bộ sự chú ý của Khương Thành.

Bởi vì trước khi vào cũng chưa xem qua "hướng dẫn" gì, cho nên Khương chưởng môn nhìn thấy cảnh này thì không hiểu gì.

Hắn nhìn xung quanh trên dưới, cũng không nhìn thấy một bóng người, lại càng không thấy những vật phẩm khác.

"Chẳng lẽ cái gọi là Đế Kiếm Tinh, lại chính là một thanh kiếm nhỏ như vậy sao?"

"Điều này cũng quá vô lý đi?"

Hắn chỉ có thể bay về phía thanh kiếm kia.

Đi đến phía trước, theo bản năng cầm lấy chuôi kiếm.

Ngay sau đó, hắn lại biến mất ngay tại chỗ.

Mà lần này khi xuất hiện, hắn đã đến bên trong một hành lang dài.

Mặc dù là lần đầu tiên tới, nhưng Khương Thành cũng có phản ứng.

Có lẽ mình đã tiến vào thế giới bên trong thanh kiếm đó.

Quả nhiên, Đế Kiếm Tinh không thể chỉ to một chút như vậy, bên trong còn có rất nhiều trời đất.

Sau đó, hắn liền bị tinh lực đến từ bốn phương tám hướng tập kích.

Nhưng bởi vì có Đế Kiếm Phù ở trên tay, những tinh lực khi đến gần bên ngoài cơ thể hắn, tất cả giống như là gặp phải một bức chắn, ngoan ngoãn dừng lại.

Khương Thành cuối cùng cũng hiểu, vì sao trước kia mấy vị Thần Quân nói Đế Kiếm Phù này rất quý giá.

Tinh lực là một loại sức mạnh mà phần lớn Tiên nhân chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Nếu như không có Đế Kiếm Phù mang theo bên người, vậy thì người có sức mạnh yếu kém, căn bản nửa bước cũng khó đi.

Tương tự như trong toà Tiên lô của Thiên Đan Tư chỉ có quy tắc đan, thế giới bên trong thanh kiếm này cũng chỉ có quy tắc kiếm.

Ở bên trong nơi này, hắn mất đi năng lực bay trên không, những căn nguyên quy tắc khác cùng hoàn toàn bị cắt đứt liên kết.

Dưới tình huống không có phương hướng và mục tiêu gì, hắn chỉ có thể đi về phía trước dọc theo hành lang.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, phía trước xuất hiện một vùng biển.

Khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy biển, Thành ca cho rằng đây chắc hẳn là kiếm tâm thuỷ ở bên trong Ngũ Hành Kiếm Tâm?

Chẳng lẽ Đế Kiếm Tinh này giống với Thiên Kiếm Sơn năm đó, một môn kiếm tâm chính là một bí cảnh, mỗi một kiếm tâm đều có một vòng thử thách?

Nhưng sau khi hắn đến gần, mới phát hiện mình đã đoán sai.

Ở đây cũng không có kiếm tâm thuỷ.

Chỉ có hơi thở Thiên Đạo không ăn khớp với hắn.

Đây là một vùng biển Thiên Đạo.

Có từng chiếc lá non “đỗ” bên bờ.

Nhìn thấy biển cả mênh mông bát ngát trước mặt, rồi lại nhìn phiến lá nhỏ bé dưới chân, Thành ca dở khóc dở cười vì mất đi

năng lực bay.

Hắn đã nhìn ra, sự rèn luyện của Đế Kiếm Tinh, hẳn là để vượt qua vùng biển này.

Mà phương tiện để vượt biển duy nhất chính là phiến lá này.

“Đây là muốn để ca đứng trên một cái lá, chơi trò vượt biển bằng cây sậy sao? À không, là vượt biển bằng một cái lá?”

Cho dù hắn có nghĩ như thế nào, phép tắc ở nơi thần bí này chính là như vậy.

Hắn không do dự quá nhiều, một chân bước lên.

Phiến lá dưới chân nhanh chóng mở rộng ra, nó trở nên rộng ba thước, dài sáu thước trong nháy mắt.

“Ồ, còn có thể biến đổi lớn hơn sao?”

Thành ca cảm thấy rất mới lạ.

Và sau khi bước lên phiến lá, hắn đã biết khi vận may đến thì nên làm thế nào rồi.

Đúng vậy, khảo hạch Đế Kiếm Tinh chính xác là bước lên phiến lá để vượt qua vùng Thiên Đạo kiếm hải này.

Ai có thể là người đầu tiên đến được bờ biển bên kia, thì người đó sẽ trở thành Tinh chủ của Đế Kiếm Tinh!

Sau khi Thiên Cung được thành lập, dưới sự gia tăng rất nhiều lực Thiên Đạo, đã xuất hiện 810 Chủ tinh.

Những Chủ tinh này được phân chia cao thấp, khác biệt rất lớn.

Tinh lực của hạ vi Chủ tinh cũng không hề lớn mạnh, Thiên Cung trực tiếp khống chế hoàn toàn.

Tinh chủ đó, cũng là do Thiên Cung cắt cử.

Tương tự, tinh lực của trung vị Chủ tinh mặc dù mạnh hơn 10 lần, nhưng Thiên Cung vẫn nắm trong tay một phần quyền thế như cũ.

Cũng bởi vì vậy, Chủ tinh đó cũng không có quyền tự chủ tuyệt đối, Thiên Cung có thể tước đi quyền lực của bọn họ bất cứ lúc nào.

Nhưng 36 viên thượng vị Chủ tinh cuối cùng lại không giống nhau.

Bởi vì tinh lực quá mạnh, lực Thiên Đạo cuồn cuộn, Thiên Cung căn bản không có cách nào khống chế được bọn chúng.

Do đó, nếu một Tiên nhân trở thành Tinh chủ của một viên thượng vị Chủ tinh bất kì trong số 36 viên, vậy hắn sẽ lập tức được Thiên Cung sắc phong làm nhất phẩm Tinh quân!

Thân phận và địa vị sẽ không thua kém gì Thần Quân như Thích Vương, Dực Vương.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi hắn trở thành Tinh chủ, có thể khống chế được viên Chủ tinh mà Thiên Cung không khống chế được.

Đồng thời còn có thể được bơm vào trong cơ thể tinh lực đặc biệt.

Người như vậy, Thiên Cung sao có thể không lôi kéo?

Trong số 36 viên thượng vị Chủ tinh trước mắt, 33 viên đã có Tinh chủ.

Sức mạnh của những Tinh chủ này không đồng đều, có người đạt tới Thần Quân hay thậm chí Thiên Đế!

Mà có người chỉ là Đạo Tôn.

Hiện giờ Đế Kiếm Tinh chỉ có vỏn vẹn 3 viên thượng vị Chủ tinh là không có Tinh chủ, có thể tưởng tượng ra, sẽ có bao nhiêu người đổ xô vào nó.

Nhưng mà từ khi Thiên Cung sáng lập cho đến nay, từ Thiên Đế có số kiếp tày trời không có gì là không làm được, cho đến Tôn giả với thiên phú tuyệt đỉnh, cũng không có một người nào có thể thành công đến được bờ bên kia.

Chương 1203: Thế này cũng đơn giản quá

Đối với Tinh chủ của Đế Kiếm Tinh, Khương Chưởng môn chẳng có suy nghĩ to tát gì.

Hắn không cần trở thành Tinh chủ, địa vị cũng sánh bước với Thiên Đế rồi.

Lần rèn luyện này đối với hắn mà nói, phần lớn là vì hình thành thế giới kiếm đạo.

Một khi kiếm tâm của hắn cũng thấm nhuần hòa hợp lẫn nhau thì không chỉ uy lực và bản lĩnh kiếm thuật tăng mạnh, đồng thời pháp tắc làm màu của hắn cũng theo đó mà trở nên mạnh hơn.

Bởi vì bản thân thế giới kiếm đạo cũng là một loại ý cảnh.

Chỉ một ý niệm, những phiến lá ở dưới chân hắn đã bắt đầu chầm chậm bay về phía trước.

Tốc độ bay lượn của phiến lá không quá nhanh, sau khi Thành Ca rời khỏi bờ biển, nhìn về phía đại dương đến cả một phần cũng không có gì thay đổi, sự mới mẻ lúc ban đầu đã biến mất rất nhanh.

Không ai biết bờ bên kia ở đâu.

Có lẽ nó là cả một chặng đường tiến phía trước, có lẽ cần chếch khỏi vị trí đã xác định, cũng có lẽ nó nằm ở trung tâm của biển.

Có thể chỉ một giây sau là sẽ tới, cũng có lẽ trôi dạt hàng trăm tỉ năm cũng chẳng có kết quả gì.

Mà muốn rời khỏi đây cũng rất đơn giản, vứt Đế Kiếm Phù, là có thể thoát khỏi Đế Kiếm Tinh.

Lúc mới bắt đầu, hắn còn hai tay chống nạnh, đứng trên phiến lá, giống như thuyền trưởng đang đứng sừng sững trên boong tàu, nhìn về phía xa xa với vẻ mặt đầy hào hùng.

Được một lúc, hắn cảm thấy tư thế này đứng hơi mỏi, nên đổi thành ngồi xuống.

Ngồi trên phiến lá, tay chống cằm trông ngóng một lúc lâu.

Hắn cảm thấy tư thế này cũng mệt quá.

Rèn luyện trong truyền thuyết đâu? Khảo nghiệm đâu?

Cứ trôi dạt, bập bềnh trên biển thế này à?

Cuối cùng, hắn nằm hẳn xuống.

Nếu như hành động này của hắn bị người khác nhìn thấy, khóe miệng bọn họ nhất định sẽ nhếch mãi không thôi, cảm thấy tên này có phải là đang chê sống quá lâu rồi không.

Vùng biển này của Đế Kiếm Tinh, không phải là vùng biển trời yên biển lặng, không có nguy hiểm gì.

Bất cứ lúc nào cũng có thể có khảo nghiệm giáng xuống.

Do đó, mỗi một kiếm tu bước vào đây, cho dù là thực lực ở bên ngoài có mạnh đến mức nào, sau khi bước vào đây cũng phải vực dậy 100% tinh thần.

Cẩn thận từng li từng tí đề phòng nguy hiểm rình rập.

Nằm hẳn trên phiến lá giống như Thành Ca thế này, cũng là người duy nhất từ cổ chí kim đến nay.

Cũng không biết là qua bao lâu, hắn đột nhiên cảm thấy những tia sáng ở ngoài mí mắt đột nhiên tối đi.

Vừa mở mắt ra, ba hạt mưa rơi từ trên trời xuống.

Hạt mưa đó không lớn lắm, đen nhánh như mực, cứ thế nhằm vào đầu hắn mà rơi xuống.

Một người thích gọn gàng ngăn nắp như Thành Ca, đương nhiên sẽ không để "nước mực" rỏ lên gương mặt đẹp trai ngời ngời của hắn.

Hắn vội vàng né tránh thật nhanh.

Ba hạt mưa đó dường như không đem theo hiệu quả lần theo dấu vết cao cấp, sau khi hắn tránh đi, thì rơi luôn xuống chiếc thuyền nhỏ bằng phiến lá dưới chân hắn.

Sau đó, khiến cho chiếc thuyền nhỏ bị thủng ba lỗ be bé.

Trong đó có hai lỗ be bé ở mép rìa thì không sao, chỉ là khiến cho phiến lá bị sứt mẻ mất một ít.

Có một lỗ nhỏ ở bên trong phiến lá, dẫn đến Thiên Đạo kiếm hải ở phía dưới lập tức bắt đầu dâng nước lên trên.

“Vãi chưởng?”

“Có chuyện gì thế này?”

“Chiếc thuyền nhỏ của ca đây sắp vỡ rồi à?

Thành Ca cau mày, hắn nhận ra chuyện này không hề đơn giản.

Nếu nước mưa mực này đổ xuống nhiều hơn mấy lần hoặc mười mấy lần, thì chiếc thuyền của hắn sẽ bị phá hủy mất.

Nhìn về phía cái lỗ nhỏ ở giữa phiến là đang róc rách ngấm nước, hắn cảm thấy mình nên làm gì đó.

Thế là hắn nhét ngón tay mình vào đó.

Vừa hay chặn được cái lỗ nhỏ đó.

“Như thế này thì không có việc gì nữa.”

“Cứ cắm mãi thế này, khó tránh quá phiền phức.”

Ánh mắt hắn đảo quanh một hồi, cuối cùng vẫn nhìn xuống phiến lá dưới chân hắn.

Ở mép của phiến lá, hắn xé ra một chút, xé thành một mảnh nhỏ, sau đó bịt vào lỗ nhỏ ở chính giữa.

Sau đó đã xảy ra một chuyện rất thần kỳ.

Mảnh lá nhỏ được đậy lên nhanh chóng hòa làm một thể với cái lỗ đó, chặn miệng của cái lỗ một cách hoàn hảo.

“Giải phóng cho ngón tay một cách nhẹ nhàng, ta thật là một thiên tài!”

Ca này hoàn toàn phớt lờ chuyện con thuyền nhỏ sau khi bị xé một mảnh thì nhìn càng tàn tạ hơn, bắt đầu vô cùng thành thục tự khen chính mình.

Nếu như thao tác mạnh mẽ như hổ này, bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ điên cuồng bóc phốt, cà khịa hắn.

Ngươi muốn làm cái gì hả?

Rốt cuộc ngươi đang làm cái quái gì vậy?

Nếu bọn họ vượt qua vùng biển này, mà trên trời đổ mưa mực xuống, nhất định sẽ rút kiếm ra ngăn lại.

Để tránh bị dội hỏng mất thuyền nhỏ.

Một khi chiếc thuyền nhỏ bị chìm, thì những người rèn luyện chỉ còn có hai con đường.

Hoặc là bị Thiên Đạo kiếm hải nuốt chửng.

Dưới tình huống đó, trừ phi có thể hợp đạo, nếu không thì sẽ chết đến bã cũng chẳng còn.

Hoặc là, vứt Đế Kiếm Phù đi, nhanh chóng truyền tống ra bên ngoài.

Nhưng nếu như thế, thì Đế Kiếm Phù quý báu trải qua muôn vàn gian khổ mới có được cũng chẳng còn nữa.

Mà lần rèn luyện hiếm có này, cũng kết thúc tại đây.

Ai sẽ làm càn làm bậy giống như Thành Ca chứ?

Nhưng, Ca này cũng không hẳn là không có được tí bài học kinh nghiệm gì.

Lại trôi qua một lúc lâu, lại có năm hạt mưa mực rơi từ trên trời xuống.

Leng keng!

Lần này Khương Thành rút kiếm ra rồi.

Đây cũng là vật phẩm tùy thân duy nhất mà hắn dùng được ở trong Đế Kiếm Tinh này.

Lưỡi kiếm xoẹt qua, chém lên hạt mưa mực đầu tiên.

Trong nháy mắt, thế giới xung quanh hắn phảng phất dường như đã ngừng lại.

Một luồng hơi thở của tịch diệt kèm theo một ánh lửa đầy mâu thuẫn cháy bừng bừng, đập thẳng xuống mặt Khương Thành.

Trong hạt mưa này, vậy mà lại chứa đựng ý cảnh của kiếm tâm!

Dường như Khương Thành đột nhiên tách ra khỏi vùng biển đó, đến một thế giới kiếm huyền diệu khác.

“Tịch Diệt kiếm tâm, kiếm tâm Hỏa?”

Hắn rất quen thuộc với hai môn kiếm tâm này.

Hắn xuất kiếm, lấy tịch diệt đấu với tịch diệt, lấy hỏa đấu với hỏa.

Bởi vì hắn biết rất rõ thứ như kiếm tâm không hề tồn tại cái gì mà ai khắc chế ai, thứ so sánh chính là trình độ và uy lực cùng bản lĩnh.

Mà ở thế giới này, bởi vì không dùng được Tiên lực, hình thức của kiếm tâm cũng chính là hình thức nguyên sơ nhất.

Lần này, hắn đã chọn đúng phương pháp.

Cùng với nhát kiếm chém xuống ấy của hắn, thế giới được hợp thành bởi Tịch Diệt kiếm tâm và kiếm tâm hỏa, sụp đổ trong chớp mắt.

Những hạt mưa mực ở bên ngoài cũng ít đi một hạt.

Một dòng cảm ngộ huyền diệu khó giải thích tuôn vào trong đầu Khương Thành một cách kỳ lạ.

Đó là sự bí ẩn của kiếm đạo do Tịch Diệt kiếm tâm và kiếm tâm hỏa dung hợp thành.

Hai môn kiếm tâm dung hợp với nhau, đó là một quá trình cực kỳ vĩ đại lại vô cùng phức tạp, những bí ẩn này chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Hắn đương nhiên không thể vì phá vỡ một hạt mưa mà có thể nắm vững đạo dung hợp của hai môn kiếm tâm được.

Nếu không thì nó cũng đơn giản quá mức rồi.

Tuy nhiên, điều này cũng đã tiết kiệm công sức trong vô số năm cho hắn, đã giúp hắn mở ra một cánh cửa lớn hoàn toàn mới.

Cuối cùng hắn cũng biết, lần trèn luyện này có hàm ý gì rồi.

Ý thức đã trở về vùng biển đó, trước mắt hắn vẫn còn bốn hạt mưa nữa.

Bọn chúng vẫn ở vị trí trước lúc hắn xuất kiếm, đồng thời không hề rơi xuống.

Kiếm của Khương Thành không hề ngừng lại, chém thẳng ra luôn.

Chớp mắt sau, hắn nhìn thấy một vầng khô mộc hình tròn như mặt trời tỏa ánh sáng chiếu rọi xuống.

"Đại Nhật kiếm tâm, kiếm tâm mộc."

Hắn đã biết phải làm thế nào, cũng lập tức thi triển Đại Nhật kiếm tâm và kiếm tâm mộc.

Hai môn kiếm tâm này giống như hai chiếc chìa khóa vô cùng chính xác, hoàn hảo phá vỡ hai thế giới này, cũng đập vỡ hạt mưa thứ hai.

Cảm ngộ mới lại tuôn vào trong đầu hắn.

Đó là phần dung hợp bí ẩn của Đại Nhật kiếm tâm và kiếm tâm mộc.

Nhìn ba hạt mưa còn lại, hắn đột nhiên cảm thấy lần rèn luyện này quả thực quá đơn giản.

Chỉ là dùng kiếm tâm, đánh vỡ hạt mưa, là có thể nhận được bí ẩn của kiếm đạo được dung hợp bởi kiếm tâm?

Đối với hắn mà nói, hoàn toàn chẳng tốn tí sức lực nào!

Mặc dù một lần chỉ có thể nhận được một phần bí ẩn, nhưng tích tiểu thành đại.

Nếu như làm hàng ngàn hàng vạn lần, thậm chí mấy chục mấy trăm vạn lần, thì chắc toàn bộ kiếm tâm của hắn sớm muộn gì cũng dung hợp thành kiếm đạo thôi đúng không?

Tại sao ngày xưa Khê Vũ Chí Tôn, lại thấy thế giới kiếm đạo khó đến như vậy?

Chương 1204: Sao thuyền của các ngươi dài vậy?

Đánh vỡ năm hạt mưa mực một cách nhẹ nhàng, Khương Thành thành công nhận được năm lần bí ẩn của sự dung hợp liên quan đến kiếm tâm.

Đối với hắn mà nói, quá trình này thực sự là dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn đã quên mất một điều, chuyện vô cùng dễ dàng này, thực ra đối với người khác lại khó như lên trời.

Ở bên trong của hạt mưa mực đó, rốt cuộc là kiếm tâm gì, trước khi đánh trúng, không hề có ai hay biết.

Đó là một ẩn số.

Hắn có thể tùy tiện đánh, là bởi vì hắn có tất cả mười năm môn kiếm tâm.

Cho dù là đụng phải kiếm tâm nào, hắn đều có thể nhẹ nhàng, xem đúng bệnh, bốc đúng thuốc, lấy kiếm tâm giống như thế để giải trừ kiếm tâm đó.

Nhưng người khác không có nhiều kiếm tâm như hắn.

Tất cả kiếm tâm cũng không phải là giai cao nhất giống như hắn.

Một khi đụng độ phải kiếm tâm mà bản thân không nắm chắc, thì không chỉ không có được cảm ngộ, đồng thời còn thất bại nữa.

Hạt mưa không có cách nào đánh vỡ được, sẽ rơi xuống phiến lá ở dưới chân.

Lỗ thủng tích tụ ngày càng nhiều, thì phiến lá sẽ bị chìm, như thế chỉ còn một lựa chọn là rút lui.

Nhất là Sinh Diệt kiếm tâm, kiếm tâm có độ khó cao nhất, số người lĩnh hội được trong cả Nguyên Tiên Giới hiếm có khó tìm như lông phượng sừng lân, nếu gặp phải thì tập xác định là sẽ thất bại.

Con đường phía sau, đối với Thành Ca mà nói thì vừa đơn giản, vừa nhàm chán.

Sự viếng thăm của mưa đen không hề tuân theo bất kỳ quy luật nào, mặc dù hắn vẫn có thể nằm được, nhưng không thể nhắm mắt lim dim ngủ được nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Sau đó, hắn không chỉ gặp phải mưa đen, mà còn gặp phải một loại mưa khác là mưa trắng.

Loại giọt mưa này không cần bản thân phải sở hữu kiếm tâm đối ứng, cũng không cần phải đánh vỡ, chỉ cần chạm vào, là có thể nhận được cảm ngộ kiếm đạo nhất định.

Có thể coi là món quà đặc biệt của Thiên Đạo.

Sau khoảng mười mấy lần đổ mưa đen, thường sẽ có một lần mưa trắng.

Mà cùng với đó, số hạt mưa bị hắn đánh vỡ cũng càng ngày càng nhiều, cảm ngộ của sự dung hợp kiếm tâm mà hắn sở hữu cũng càng ngày càng thâm hậu ơi.

Có mấy môn kiếm tâm đã có dấu vết hình thành thế giới kiếm đạo.

Tuy nhiên, so với mục tiêu cuối cùng là dung hợp toàn bộ mười năm môn kiếm tâm của hắn, thì tiến cảnh trước mắt vẫn vô cùng xa vời.

Cho dù hắn đã dung hợp được mấy môn kiếm tâm, sau đó lại dung hợp mấy môn kiếm tâm này lần nữa, sẽ phức tạp hơn gấp nhiều lần.

Có rất ít người có thể bước vào Đế Kiếm Tinh, cũng không biết là đã trôi qua bao lâu, lần đầu tiên ở thế giới này hắn gặp được người sống.

“Ở phía trước là cái gì vậy?”

“Hình như là có người?”

“Thật sự có người!”

“Vãi, chỉ có một người, hơn nữa hắn còn đang nằm thẳng cẳng nữa?”

“Không phải chứ? Để ta xem xem…”

Không giống như chiếc “thuyền nát bé nhỏ” của Khương Thành, phiến lá dưới chân đám người này có chiều dài hơn năm mươi thước.

Còn về chiều rộng… thì vẫn khoảng ba thước.

Đem lại cho người khác một cảm giác giống như một con rết đang trôi dạt trên biển.

Mà quân số của bọn họ cũng không ít chút nào, tất cả có chín người.

Tất cả chín người này chen chúc trên một chiếc “thuyền dài”, xếp thành hình chữ nhất, nhìn cũng có một chút hoành tráng.

Sau khi đám ngươi này nhìn thấy Khương Thành, vẻ mặt bọn họ không hề giống nhau.

Điểm chung duy nhất là đều cảm thấy chuyện này khó tin đến cực độ.

Có một người lại dám một mình trôi dạt ở trong Thiên Đạo kiếm hải này?

Hơn nữa còn dám nằm một cách nhàn nhã như thế?

Hắn đang chê sống quá lâu rồi hay sao?

Bởi vì trước khi vào đây hắn không hề nghe ngóng về chiến lược tấn công gì cả, nên Khương Thành không hề biết những người khác xông vào Đế Kiến Tinh này, có hơn nửa là kết bè kết đội mà vào.

Một người bước lên phiến lá, thì độ dài của phiến lá sáu thước.

Ba người cùng lúc bước lên một phiến lá, thì độ dài của phiến là sẽ tự động biến thành mười tám thước.

Thực ra đây là cho những người tham gia luyện tập một cơ hội để đồng tâm hiệp lực.

Mà việc lập đội rõ ràng cũng là phương pháp an toàn nhất.

Ngươi nắm vững ba môn kiếm tâm, hắn nắm chắc bốn môn kiếm tâm, nếu như tìm càng nhiều người, thì gặp phải những hạt mưa kiếm tâm không giống nhau cũng đều có thể đối phó được.

Người đơn thương độc mã dám xông vào trong này như Khương Thành thì thực sự không phải cứng bình thường đâu.

Con thuyền này của bọn họ đã trôi dạt rất nhiều ngày rồi, nhưng đến bây giờ cũng chỉ có mấy lỗ nhỏ thôi.

Những lỗ hổng này đều là vì bọn họ gặp phải Sinh Diệt kiếm tâm mà không ai biết.

Bọn họ vừa bắt đầu cãi cọ, Thành Ca đương nhiên cũng bị sốc theo.

Ngồi dậy vừa nhìn thấy cũng không khỏi kinh ngạc.

“Nhiều người như thế mà chỉ có một chiếc thuyền?”

Mà đám người kia, sau khi nhìn rõ tướng mạo của hắn, thì lập tức có một người phẫn nộ nghiêm giọng quát lớn.

“Khương Thành, thế mà lại là ngươi!”

Khương Thành sửng sốt, nhìn chăm chú mới biết thật sự là một “người quen”.

Chính là Ưng Trì Đạo Tôn của Tiếp Dẫn Tư, chính là người đã triệu Thu Vũ Tuyền đến Kiếm Các trước đây.

“Ô, vậy mà lại là ngươi à?”

Thành Ca cười lớn.

Sau đó rất tự nhiên hỏi hắn: “Thu Vũ Tuyền đâu?”

Hắn vừa nói cái tên này ra khỏi miệng, tất cả những người khác ở trên thuyền đều giật mình hoảng hốt.

Hiển nhiên, bọn họ đều biết Thu Vũ Tuyền.

“Người đó là ai?”

“Sao hắn lại biết Thu Vũ Tuyền Tiên tử?”

“Hắn có quan hệ gì với Thu Vũ Tuyền Tiên tử? Hắn lấy đâu ra tư cách hỏi thăm tin tức của nàng?”

Tất cả chín người bọn họ đều đến từ Kiếm Các.

Trước đây, Thu muội gia nhập vào Kiếm Các, vốn đã rất được quan tâm chú ý.

Sau này, thì càng làm cho Kiếm Các náo động hơn.

Bởi vì vào tháng đầu tiên nàng vào Kiếm Các, chỉ nghe đạo hai lần, nàng đã lĩnh hội được hai môn kiếm tâm mới.

Thuận tiện còn nắm được đạo dung hợp của hai môn kiếm tâm trong đó, hình thành thế giới kiếm đạo sơ bộ.

Thiên phú kiếm thuật này thực sự là vang dội cổ kim, khiến cho những thiên tài kiếm thuật khác vì thế mà tuyệt hết cả

vọng.

Thủ tọa Kiếm Các phá quan chui ra ngay tại trận, trực tiếp tuyên bố ngày cô gái này trở thành Đạo Tôn, cũng chính là lúc mình sẽ nhường ngôi.

Mà toàn thể trên dưới của Kiếm Các, cũng không có ai sinh lòng đố kị với chuyện này.

Bọn họ biết rất rõ, bọn họ và nàng xác định là không ở cùng một tầng lớp, có một số người vừa sinh ra đã định sẵn là người được người khác ngưỡng vọng, ngửa mặt trông lên.

Cũng bởi vì chuyện này, bây giờ địa vị của Thu Vũ Tuyền ở Kiếm Các cũng giống như Nữ thần.

Cho dù nàng vẫn là Tiên quan ngũ phẩm như cũ.

“Ta và nàng ấy có quan hệ gì?”

“Hắn chắc chắn là biết rõ nhất.”

Thành Ca ý vị thâm sâu nhìn Ưng Trì Đạo Tôn, người vừa gặp hắn là quắc mắt nhìn trừng trừng hắn.

“Thị nữ của ta bị ngươi đem đi mất, ngươi phải chăm sóc nàng đàng hoàng cho ta, đừng khiến nàng phải mất mạng.”

Leng keng!

Ưng Trì Đạo Tôn rút kiếm, phẫn nộ cuồn cuộn ngất trời.

“Ngươi tìm chết.”

Hiển nhiên, hắn cũng như Dịch Nguyên Đạo Tôn năm xưa, nghĩ đến cảnh tượng Tiếp Dẫn Tư cúi đầu sát đất gọi gia gia.

Đó cũng chính là nỗi sỉ nhục suốt đời của hắn.

Những người khác cũng rầm rộ gào rú lên.

“Thị nữ cái gì?”

“Ngươi lại dám gọi Thu Vũ Tuyền Tiên tử là thị nữ?”

“Ai cho ngươi cái tư cách ấy? Ngươi xứng sao?”

Những lời lẽ rác rưởi này, Thành Ca đã nghe đến sắp phát ngán rồi.

Thu Vũ Tuyền rõ ràng chính là thị nữ của hắn, nếu giả bao đổi hàng.

Nhưng mỗi lần hắn nhắc đến chuyện này là sẽ dẫn đến sự mắng chửi và chế giễu điên cuồng từ những người xung quanh.

Chuyện này không khỏi khiến Thành ca cảm khái, người tìm chết trên đời này nhiều quá rồi.

Hắn đang định làm gì đó, thì Ưng Trì Đạo Tôn ở đối diện lại lạnh lùng cười trước.

“Ha, Khương Thành, hôm nay gặp phải ngươi ở đây, xem ra là ý trời rồi.”

“Trời cao đem ngươi quăng đến trước mặt ta, hơn nữa lại ở trong Đế Kiếm Tinh, rõ ràng là chẳng có nơi nào tốt hơn nữa.”

“Lần này, để ta xem xem còn ai có thể chống lưng cho ngươi nữa!”

“Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Hắn từ từ nâng kiếm lên, nhằm thẳng vào Thành Ca.

Thái độ không chết không thôi này của hắn, khiến cho tất cả những người khác ở bên cạnh đều kinh ngạc.

“Ưng Trì Đạo Tôn, mặc dù tên tiểu tử này nhìn rất đáng ghét, nhưng vẫn chưa đến mức phải giết hắn, đúng không?”

“Đúng thế, suy cho cùng thì những người có thể đến đây đều là Tiên quan của Thiên Cung.”

“Hắn cũng coi như là đồng liêu với chúng ta mà!”

“Ta thấy khiển trách một chút, cho hắn một bài học cả đời này khó quên là được rồi…”

Chương 1205: Cũng cho các ngươi một con đường sống

“Các ngươi có biết tên tiểu tử này đã làm gì không?”

Ngoài Ưng Trì ra, tám vị cao thủ Kiếm Các ở bên cạnh hắn, có những người địa vị không hề thấp hơn hắn.

Trước khi giết Khương Thành, hắn nhất định phải thuyết phục được những người này.

“Hắn đã làm gì?”

Ưng Trì muốn nói, hắn lại dám bắt ra quỳ xuống dập đầu sát đất gọi gia gia, sao ta có thể tha cho hắn được?

Nhưng lịch sử đen tối chân thực này nhất định không được nói.

Thế là hắn chỉ đành sử dụng lá bài Thu Vũ Tuyền này.

“Hắn chèn ép Thu Vũ Tuyền đã lâu!”

“Lúc đầu Thu Vũ Tuyền bị hắn cưỡng chế bá chiếm, sau đó hắn lợi dụng các loại thủ đoạn hèn hạ khiến nàng bị ép thành thị nữ…”

“Hắn còn ép Thu Vũ Tuyền làm ra rất nhiều chuyện vô cùng xấu xa, thực sự là khiến cả người lẫn thần linh đều phẫn nộ!”

“Cho dù Thu Vũ Tuyền đã trốn thoát khỏi móng vuốt của hắn đến Kiếm Các chúng ta, những vẫn không thoát khỏi được sự ám ảnh của hắn như cũ…”

“Bởi vì kẻ này đã gieo vu ấn cho nàng…”

Những điều này cơ bản là những chuyện hắn tùy tiện bịa đặt, nói hưu nói vượn.

Đến nỗi, Thành Ca đến phản bác lại cũng lười chẳng thèm phản bác.

Mà tám người còn lại ở phía đối diện sau khi nghe thấy Thu vũ Tuyền bị chèn ép, ức hiếp, ai nấy đều lập tức biến thành bộ dạng sát khí bừng bừng.

“Lẽ nào lại như vậy!”

“Quả thực là tán tận lương tâm, mất hết tính người!”

“Xem ra hôm nay thật sự phải diệt trừ kẻ ác bảo vệ công lý một lần rồi.”

“Để giúp Thu Vũ Tuyền Tiên tử thoát khỏi sự dây dưa quấy nhiễu của ác ma, chúng ta nhất định phải làm gì đó…”

Mãi đến tận lúc này, Thành Ca mới bất mãn ngắt lời bọn họ.

“Này này, những cái khác thì không nói làm gì, chèn ép ức hiếp thì chèn ép ức hiếp.”

“Cái gì gọi là dây dưa làm phiền?”

Hắn khua khua hai tay, tỏ vẻ rất khó chịu.

“Ta có hèn mọn, thấp kém, không có thể diện đến thế sao? Lại còn cần phải dây dưa làm phiền nàng?”

Keng! Keng! Keng!

Tám người ở phía đối diện đã không hẹn mà cùng nhau rút kiếm ra.

Ở Thiên Đạo kiếm hải này, tất cả mọi người đều không dùng được Tiên lực, cũng không có cách nào thi triển quy tắc khác.

Cho nên, các thức chiến đấu chỉ có dùng kiếm mà thôi.

Hơn nữa, còn phần lớn là cận chiến.

Nhìn thấy tám vị đồng đội quả nhiên đã bị hắn kích động, Ưng Trì Đạo Tôn yên tâm hẳn.

Trong tám người này, có hai người là Đạo Tôn, sáu người là Chí Tôn.

Hơn nữa tất cả những người này đều là những kiếm tu nổi tiếng là có lực chiến đấu dũng mãnh trứ danh!

Dưới đội hình như thế, tên tiểu tử kia nhất định sẽ không có cơ hội may mắn thoát chết, hắn chắc chắn sẽ chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Nhưng thật sự đến thời khắc ra tay, hắn đột nhiên lại cảm thấy một nhát kiếm giết chết Khương Thành thì hời cho hắn quá.

Ngày trước hắn phải vừa quỳ vừa dập đầu, đó là chuyện sỉ nhục lớn đến mức nào chứ!

Nếu như chuyện này không bù đắp lại gấp bội, thì trong tương lai sẽ không loại trừ được hết tâm ma.

Nghĩ đến đây, hắn cố ý nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười đầy chế giễu.

“Ngươi nói xem tại sao ngươi nhàn rỗi không có việc gì lại chạy đến Đế Kiếm Tinh làm gì?”

Hắn hơi mang theo một chút đồng cảm thở dài.

“Lẽ nào ngươi không biết đây là địa bàn chuyên dành cho Kiếm Các bọn ta đến tu luyện hay sao?”

“Đây là nơi ngươi có thể tùy tiện xông vào sao?”

“Ngươi đúng là mắt mù rồi!”

Vốn dĩ Thành Ca cho rằng hắn đã muốn khai chiến rồi.

Quả nhiên tên này lại bắt đầu nói lảm nhảm không ngừng rồi.

Hắn có chút mất kiên nhẫn rồi.

“Cháu rùa bé nhỏ của ta, rốt cuộc ngươi muốn bày tỏ cái gì?”

Nghe thấy mấy từ cháu rùa bé nhỏ này, những người khác còn cho rằng đó chỉ là lời chửi bới vô nghĩa, nhưng Ưng Trì Đạo Tôn thì lại cảm thấy đây là một sự sỉ nhục sâu sắc.

Khiến hắn tức đến gần như nổi trận lôi đình ngay tại trận.

“Ngươi đúng là sắp chết rồi còn cứng miệng!”

Hắn lạnh lùng hừ đáp: “Có phải ngươi cho rằng, vứt Đế Kiếm Phù đi là có thể sống sót truyền tống ra khỏi Đế Kiếm Tinh hay không?”

Vẻ mặt thành ca đầy vô tội buông thõng tay.

“Ta không hề cho rằng như thế.”

Ưng Trì Đạo Tôn cảm thấy hắn đã nhìn thấu lòng dạ, tim gan phèo phổi của Khương Thành rồi.

Chỉ coi như hắn đang tiếp tục cứng miệng thôi.

“Nói thật cho ngươi biết, đó là chuyện mơ mộng hão huyền, si tâm vọng tưởng.”

Vẻ mặt hắn uy nghiêm đáng sợ, cười nói: “Ngươi đừng quên, vứt phù cũng cần phải có thời gian, mà bọn ta, căn bản sẽ không cho ngươi thời gian đó!”

Thực ra hắn nói cũng có tí đạo lý.

Nếu như sức mạnh của hai bên có cách biệt quá lớn, trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi trước khi vứt Đế Kiếm Phù, quả thực ở trong Đế Kiếm Tinh này có thể trong chớp mắt dồn đối thủ đến bước đường cùng.

Mà trong mắt của Ưng Trì Đạo Tôn, phe hắn có ba vị Đạo Tôn và sáu vị Chí Tôn.

Bất kỳ ai trong đó đều có thể làm thịt Thành Ca một cách nhẹ nhàng.

Càng huống hồ là chín người liên thủ với nhau?

Trận chiến này bọn họ có ưu thế rất lớn, vững đến không thể nào vững hơn.

Khương Thành biết được tâm tư suy nghĩ này của hắn nên cảm thấy rất buồn cười.

Từ đầu đến cuối hắn chưa từng nghĩ muốn vứt Đế Kiếm Phù đi, tất cả đều là Ưng Trì Đạo Tôn tự biên tự diễn, tự cho mình là đúng.

Nhìn thấy đối phương cố tình trầm lặng, tạo ra một đoạn bỏ không to đùng, hắn cảm thấy hơi không kìm chế được lại muốn quan tâm người thiểu năng.

Cuối cùng, hắn vẫn tốt bụng phối hợp một câu lấy lệ.

“Wow, thế thì các ngươi ngươi thật sự rất lợi hại đấy.”

“Bây giờ ngươi biết sợ rồi sao?”

Ưng Trì Đạo Tôn hất cằm đầy đắc ý.

Vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng nói: “Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, bây giờ vẫn còn một con đường sống đang bày ra trước mặt ngươi, phải xem ngươi có biết nắm bắt hay không!”

Ngược lại, tám người đồng đội Kiếm Các của hắn lại không mấy vui vẻ.

“Cái gì, còn cho hắn con đường sống?”

“Ưng Trì Đạo Tôn, kẻ này đối xử với Thu Vũ Tuyền như thế, há có thể bỏ qua cho hắn?”

“Ta thấy vẫn nên chặt đầu hắn ngay lập tức, để tránh đêm dài lắm mộng.”

“Dù sao đây cũng là Đế Kiếm Tinh, sống chết có số, giết người cũng sẽ không bị tra đến đâu.”

Ưng Trì xua xua tay cười.

Đáng tiếc ở trong này không thể truyền âm, vì đùa giỡn sỉ nhục Khương Chưởng môn, hắn chỉ có đành làm bộ làm tịch.

“Lời này của mấy vị đạo hữu không đúng rồi, Kiếm Các chúng ta hành sự phải noi theo Thiên Đạo, giữ lại cho người khác một cơ hội sống sót!”

Hắn cố ý liếc về phía Khương Chưởng môn.

“Chỉ cần ngươi quỳ xuống, dập đầu lạy mỗi người bọn ta một trăm cái, gọi một trăm lần tổ tông, bọn ta sẽ xem xét cho ngươi một cơ hội vứt Đế Kiếm Phù đi, thoát khỏi Đế Kiếm Tinh.”

Những người khác bốn mắt nhìn nhau, không hiểu yêu cầu như trò trẻ con này có ý nghĩa gì.

Bắt một Thiên Tôn dập đầu thì có tác dụng gì?

Nhưng Ưng Trì Đạo Tôn lại không nghĩ như thế.

Lúc nói ra những điều kiện này, khuôn mặt ra vẻ đạo mạo của hắn sắp méo mó vì phấn khích.

Ngày xưa ngươi bắt ta quỳ lạy một cái, bây giờ ta bắt ngươi quỳ lạy một trăm cái!

Ngày xưa ngươi hại ta gọi một tiếng gia gia, bây giờ ta bắt ngươi gọi một trăm tiếng tổ tông!

Như thế hắn mới có thể chút giận được!

“Hừ!”

Khương Thành thở dài.

“Cháu rùa bé nhỏ của ta, xem ra lúc trước ta bắt người quỳ lạy dập đầu gọi gia gia, vẫn không dạy được ngươi phải hành xử thế nào nhỉ.”

“Bây giờ ta cũng cho các ngươi một con đường sống.”

“Ta lười chẳng muốn giống như các ngươi, còn chơi cái trò chơi chữ gì mà suy xét để cho ngươi một cơ hội.”

Ánh mắt của hắn chuyển đến thanh kiếm trong tay của Ưng Trì Đạo Tôn.

Đó là Đạo kiếm thất giai mà đến giờ hắn vẫn chưa có.

“Vứt vũ khí xuống, cút khỏi đây, các ngươi có thể bảo toàn cái mạng chó của mình.”

Hắn vừa dứt lời, Ưng Trì Đạo Tôn suýt chút nữa tức đến nổ tung.

Còn tám người khác thì tức quá hóa cười.

“Ha ha ha ha…”

“Đây là cực phẩm từ đâu đến thế này?”

“Hắn có biết bản thân mình vừa nói gì hay không?”

“Nói khoác không biết ngượng đến không thể hình dung nổi, đây hoàn toàn là ngu xuẩn, không biết tự lượng sức mình!”

“Ưng Trì, xem ra người ta khinh thường con đường sống mà ngươi cho hắn rồi.”

“Đây là hắn một lòng muốn chết, chứ không phải bọn ta không nể mặt ngươi…”

Ưng Trì Đạo Tôn cũng bị chọc giận triệt để rồi.

Ta chỉ muốn sỉ nhục lại ngươi, tại sao ngươi lại không biết phối hợp như thế?

“Đúng là cho ngươi thể diện nhưng ngươi lại không biết xấu hổ!”

“Giết hắn!”

Nói xong, hắn là ngươi đầu tiên xông lên phía trước.

Bốn môn kiếm tâm đột nhiên tung ra, bao phủ Khương Thành một cách triệt để.

Cùng lúc này, tám người còn lại cũng không hẹn mà cùng nhau ra tay.

Chương 1206: Không có cơ hội vứt phù

Trong thế giới của Thiên Đạo kiếm hải, tất cả mọi người đều không có cách nào liên kết được với căn nguyên, không điều động được tiên lực, cũng không xây dựng được pháp tắc ý cảnh.

Thứ duy nhất dùng được là quy tắc kiếm.

Dưới tình huống như thế này, kiếm tâm chính là phương thức tấn công có hiệu quả nhất.

Ưng Trì Đạo Tôn vừa vung kiếm ra, từ trên mặt biển, một vầng Viên Nhật nổi lên một cách vô cùng kỳ diệu.

Mênh mông cuồn cuộn, hào quang vạn trượng.

Chiếu rọi xuống mặt biển ở phía dưới thành nham thạch nóng chảy sặc sỡ.

Trong lúc hắn vung một nhát kiếm này, hắn còn nảy ra một ý nghĩ.

Vừa mới lên đã dùng tuyệt chiêu có giai cao như Đại Nhật kiếm tâm, có phải là hơi giống dùng dao mổ trâu để giết gà hay không, hơi hoành tráng quá hay không?

Sau đó, vầng Viên Nhật đó của hắn đã bị nuốt chửng.

Thành Ca cũng vung một kiếm ra nghênh đón.

Một vầng Viên Nhật to hơn của Ưng Trì Đạo Tôn tận năm lần phủ kín trời đất, bè bẹp tất cả.

Trong chớp mắt, đã nuốt chửng mất vầng Viên Nhật đó của hắn.

Kết quả này khiến cho bản thân Ưng Trì nghẹn họng nhìn trân trối, hoàn toàn không dám tin đó là sự thật.

Sao có thể như thế được.

So kiếm tâm, vậy mà hắn lại thua tên tiểu tử này?

Hắn chỉ là một Thiên Tôn cỏn con mà thôi!

Nếu như ở bên ngoài, Ưng Trì dựa vào sức mạnh cường đại của Đạo Tôn, Khương Thành quả thực không có cơ hội thắng.

Nhưng đây là Thiên Đạo kiếm hải, là nơi chỉ có thể so kiếm tâm.

Kiếm tâm không có thêm Tiên lực những căn nguyên quy tắc khác, uy lực lớn đến mức nào, chủ yếu là xem đẳng cấp của bản thân kiếm tâm.

Đại Nhật kiếm tâm của Ưng Trì Đạo Tôn đã đạt đến bát giai.

Đây cũng là một môn kiếm tâm mà hắn nắm chắc nhất.

Không biết làm sao, từ ban đầu lúc Khương Thành có được kiếm tâm, tất cả đều đã là cửa giai, cấp cao nhất rồi.

Bát giai và cửu giai, nhìn thì chỉ kém một giai.

Nhưng đó là sự khác nhau về bản chất giữa viên mãn và không viên mãn, khoảng cách quá lớn.

Thành Ca vẻn vẹn chỉ dùng một kiếm, đã tấn công tiêu diệt Đại Nhật kiếm tâm của Ưng Trì Đạo Tôn, sau đó quét hắn từ giữa không trung trở về chỗ cũ.

Cùng lúc này, sự tấn công của tám người khác cũng nối tiếp nhau kéo đến.

Đám người này, với tư cách là cao thủ của Kiếm Các, tất cả đều là những người tài ba xuất chúng trong các kiếm tu của Thiên Cung.

Số lượng kiếm tâm mà mỗi người bọn họ nắm vững, ít thì cũng bốn môn, năm môn, nhiều thì thậm chí còn lên tới chín môn!

Nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

Kiếm tâm của bọn họ không cái nào đạt đến cửu giai.

Đối mặt với kiếm tâm cấp cao nhất, sức mạnh vô địch, đánh đâu thắng đó của Khương Thành, bọn họ chỉ như tờ giấy mỏng manh, bị xé thành từng mảnh lộn xộn rối bời.

Vẻn vẹn trong khoảnh khắc tiếp xúc đầu tiên, đã có hai vị Chí Tôn bị đánh bay ra ngoài.

Vô lực ngã vào trong Thiên Đạo kiếm hải.

Không đợi bọn họ ngọ nguậy vùng vẫy, lực Thiên Đạo đáng sợ đã cuồn cuộn cuốn sạch, khiến cho hai vị Chí Tôn đó bị nuốt chửng sạch sẽ, đến xương cũng chẳng còn.

Còn những người còn lại, cũng chẳng kiếm bất kỳ lợi lộc gì.

“Không!”

“Chuyện này không đúng!”

Sao hắn có thể có nhiều kiếm tâm như thế được?”

“Hơn nữa, tất cả còn đều là cửu giai!”

Những tiếng hét lên kinh ngạc đầy mãnh liệt cứ nối tiếp nhau hết đợt này đến đợt khác, lúc trầm lúc bổng.”

Đối với bọn họ mà nói, đây quả thực giống như gặp phải sinh vật ở cấp bậc cao hơn, hoàn toàn bị hàng duy đả kích.

Bóng kiếm đan xen vào nhau, sự bùng nổ của năm môn kiếm tâm liên tiếp không ngớt…

Một luồng tử khí nhẹ nhàng không tiếng động bao trùm lên.

Vẻ mặt của mấy người may mắn còn sống đều sụp đổ, tựa như nhìn thấy cảnh tượng khó tin nhất trên thế gian.

“Sinh Diệt!”

“Thế mà hắn lại biết Sinh Diệt kiếm tâm!”

“Không thể nào, không thể nào!”

Cuối cùng bọn họ cũng biết, tại sao Khương Thành dám một mình vượt biển rồi.

Chỉ đáng tiếc là, bọn họ đã hiểu ra quá muộn.

Cả bầu trời mênh mông nhiễm một màu máu, bốn người khác vẫn chưa kịp rơi vào trong biển, đã bị Khương Thành treo cổ giữa trời.

Chết kỹ đến không thể nào kỹ hơn được nữa.

“Không… dừng tay!”

Hai vị Đạo Tôn còn lại cứ y như bị sét đánh, cùng lùi bước, cũng đang gào thét thê lương.

Đường đường là Đạo Tôn, lại bị đánh đến phát sợ!

“Ngừng tay, ngừng tay!”

“Ngươi dám sát hại Tiên quan của Kiếm Các ta, ngươi thật là to gan!”

Tiếng kêu gào thảm hại của bọn họ, suýt nữa thì khiến Thành Ca nghe thấy mà bật cười.

“Không phải vừa nãy các ngươi còn nói, giết người ở trong này, ở bên ngoài cũng sẽ không biết hay sao?”

Tất cả ba vị Đạo Tôn ở phía đối diện, trong đó bao gồm cả Ưng Trì Đạo Tôn, đều bị thương trong cuộc chạm trán vừa nãy.

Có ngươi đầu bù tóc rối, có người máu chảy như thác đổ.

Đối với trận chiến này, bọn họ không còn bất kỳ sự tự tin sẽ giành thắng lợi nào nữa.

Nhìn thấy kiếm của Khương Thành lại sắp vung lên lần nữa, chỉ thẳng vào mặt mình, Ưng Trì Đạo Tôn hoảng sợ.

Hắn vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Kinh ngạc vì trình độ kiếm tâm của Khương Thành.

Trước mặt Khương Thành, người nắm chắc tất cả các kiếm tâm, đồng thời tất cả đều đạt đến giai cao nhất, Thu Vũ Tuyền - người làm chấn động cả Kiếm Các gần như không còn độc nhất vô nhị như thế nữa.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra một chút, tại sao một Thần nữ được trời ưu ái như Thu Vũ Tuyền lại bị người này áp chế một cách vững vàng như thế.

Bởi vì, hắn thật sự có tư cách ấy!

Nhìn thấy Thành Ca lại có ý định tiếp tục ta tay, Ưng Trì thở phì phò hổn hển, nỗ lực áp chế sự sợ hãi trong lòng.

“Khương Thành, thu tay lại đi, chuyện này kết thúc ở đây!”

Hắn lấy đâu ra ý chí chiến đấu nào nữa.

Cách biệt quá lớn, căn bản không có cơ hội giành thắng lợi.

Bây giờ hắn chỉ muốn tránh xa tên quái thai này, tiếp tục rèn luyện ở Thiên Đạo kiếm hải.

Còn về thể diện này…

Sau này rời khỏi Đế Kiếm Tinh rồi, dựa vào cảnh giới Đạo Tôn, sức mạnh được giải phóng toàn bộ, vẫn có thể đòi lại được!

“Bọn ta nhận thua!”

Hai vị Đạo Tôn còn lại cũng sợ hết hồn hết vía.

Sáu vị đồng đội bị giết, bọn họ đã không dám nói những lời như cái gì mà ngươi có tội, bọn ta phải báo thù, phải vạch trần, tố cáo lên trên.

Bởi vì bọn họ chỉ sợ lượt tiếp theo là đến mình.

“Khương Thành, làm người đừng độc ác tàn nhẫn quá, hãy giữ lại đường lui cho chính mình!”

“Thiên Đạo kiếm hải này rộng lớn lắm, có thể chứa đựng cả đôi bên chúng ta.”

“Ta và ngươi cũng không có thâm thù đại hận gì, cùng lắm thì nước sông không phạm nước giếng, không nhất thiết phải đuổi cùng giết tận.”

“Đúng, thiên phú kiếm thuật của ngươi cao như thế này, mà Kiếm Các của bọn ta chính là thánh địa tu luyện kiếm thuật của Thiên Cung, vốn đã có duyên, coi như là người cùng lý tưởng…”

Nghe bọn họ luyên thuyên nhảm nhí một lúc lâu, Thành Ca cũng lười trả lời.

Lúc trước các ngươi không thèm để ý, bây giờ hối hận rồi?

Trước khi các ngươi ra tay, đến đối thủ mạnh yếu thế nào cũng không nắm rõ đã dám rút kiếm, bị giết cũng đáng đời.

Các ngươi cho rằng các ngươi cũng có hệ thống à?

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, phiến lá dưới chân mình đang từ từ chìm xuống.

Trong cuộc chiến đấu ngắn ngủi ban nãy, mặc dù hắn chiếm ưu thế đè bẹp tuyệt đối, nhưng suy cho cùng vẫn hơi kịch liệt dữ dội quá, phiến lá của hắn đã bị đòn tấn công đó xé toạc từ lâu rồi.

Xem ra, hắn nên đổi một chiếc thuyền lớn rồi.

“Nói xong chưa?”

Hắn bay vút lên không trung, nhảy đến trước mặt Ưng Trì Đạo Tôn, chính thức dẫm lên phiến lá mà bọn họ đang đứng.

Tên sát thần này đột nhiên xuất hiện trước mặt, dọa ba vị Đạo Tôn vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

“Khương Thành, ngươi muốn làm gì?”

Một vị Đạo Tôn trong đó cảm thấy một dự cảm chẳng lành cực kỳ mãnh liệt.

“Lẽ nào ngươi muốn đuổi cùng giết tận bọn ta?”

Hắn vừa lớn tiếng gào thét, vừa âm thầm lặng lẽ lần mò Đế Kiếm Phù ra.

Không quan tâm nữa, bảo vệ tính mạng quan trọng nhất.

Chỉ cần hắn vẫn còn sống, thì sau này vẫn còn cơ hội.

Mà sau khi ra khỏi đây, nhất định phải vạch tội hắn với Thiên Đế, nhất định phải phục được mối thù này…

Hắn vẫn đang tính toán những điều này, thì xung quanh đột nhiên tối tăm mờ mịt.

Vĩnh Dạ kiếm tâm cấp cao nhất đột nhiên đoạt lấy sự nhận biết của hắn.

“Không!”

Không đợi hắn kịp phản ứng lại, đầu hắn đã bay ra.

Bóng tối nhanh chóng biến mất như thủy triều xuống, bầu trời lấy lại vẻ sáng trong.

Ưng Trì và một vị Kiếm Các Đạo Tôn khác vẫn còn đang sợ hãi hết hồn hết vía.

Trên phiến lá, trên tay của vị Đạo Tôn ban nãy vẫn đang nắm chặt Đế Kiếm Phù.

Chỉ là hắn đã ngã xuống, cũng không thể nào đứng dậy được nữa.

Thanh âm lạnh giá của Khương Thành nhẹ nhàng truyền tới.

“Ở trước mặt ta, các ngươi cũng không có cơ hội vứt Đế Kiếm Phù đâu.”

Chương 1207: Lẽ nào muốn bơi lội

Nghe được câu nói này, nội tâm của Ưng Trì Đạo Tôn năm vị lẫn lộn.

Bởi vì không lâu trước đây hắn vừa mới nói lời nói tương tự với Khương Thành.

Lúc ấy hắn uy hiếp Khương Thành khuất phục, đã dùng đòn sát thủ "không cho ngươi cơ hội ném Phù".

Nào biết rằng chỉ sau một lúc, những lời này lại vẫn y nguyên trả lại cho hắn chứ.

Một Thiên Tôn, vậy mà lại nói không cho hai Đạo Tôn đường sống?

Điều này khiến cho lòng tự tôn của hắn chịu phải khiêu khích nghiêm trọng.

Ngoài phẫn nộ ra, hắn còn cảm nhận được sự nhục nhã cực độ.

Nhưng mà, hắn lại không có cách nào phản bác.

Đối mặt với người nắm giữ trong tay mười lăm môn Kiếm Tâm, hơn nữa toàn bộ đều quái thai mãn giai, bây giờ hắn căn bản không sinh ra chút ý chí chiến đấu nào.

"Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?"

Hắn nắm chặt thanh kiếm trong tay, một tay khác muốn lấy ra Đế Kiếm Phù, nhưng lại không dám.

Những vị Đạo Tôn ở sau hắn đều đã trực tiếp run sợ.

"Ta có thể ném binh khí xuống, có thể cho ta một con đường sống không?"

Thành Ca bị hắn làm cho bật cười.

"Ngươi không cảm thấy là muộn rồi sao?"

Bây giờ hắn muốn binh khí của đối phương, thì trực tiếp giết chết rồi đoạt lấy là được, còn cần đối phương phải chủ động dâng hiến cho mình sao?

"Ngươi!"

Những vị Đạo Tôn kia vừa hổ thẹn vừa tức giận, bản thân mình cũng đã tính sẽ đầu hàng rồi, vậy mà ngươi lại không chịu tiếp nhận.

"Ngươi không cần phải khinh người quá đáng, xét cho cùng thì ngươi cũng chỉ là Thiên Tôn, một khi ngươi đi ra ngoài thì sẽ bị đánh trở về nguyên hình ngay thôi…"

“Nhưng bây giờ ngươi có thể ra ngoài được sao?”

Khương Thành lạnh lùng cắt ngang lời nói của hắn.

“Được rồi, lúc trước không phải các ngươi nói cái gì mà dập một trăm cái, kêu một trăm tiếng sao, ta cảm thấy đề nghị này rất có tính kiến thiết, các ngươi có thể thử xem.”

Lời này vừa nói ra, trên mặt những vị Đạo Tôn hiện lên đầy tử chí.

“Sĩ có thể bị giết, nhưng không thể chịu nhục!”

Khương Thành đương nhiên sẽ không bị kẻ thù làm cho cảm động, suy cho cùng lúc mà đối phương muốn giết chết mình thì thái độ lại kiên quyết như vậy.

“Vậy thì ngươi đi chết đi.”

Hắn đồng thời rút kiếm vung ra, những vị Đạo Tôn kia cũng đồng thời vung kiếm ra.

Người này quả thật là muốn vứt bỏ đường sống, cũng không hề dự định lấy ra Đế Kiếm Phù.

Tại khoảnh khắc cuối cùng, hắn lại khó mà biểu hiện ra kiểu thà tổn thất chứ không khom mình.

Kiếm Tâm của hai người ở va chạm ở trên không trung, theo sau Khương Thành thuận lý thành chương nghiêng về một bên chèn ép.

Mở ầm Kiếm Tâm của đối phương, đánh trúng thân hình của đối phương.

Mà trong quá trình của trận chiến ngắn ngủi này, cũng chỉ trong thời gian chớp mắt như vậy.

Trong thời gian nháy mắt này, hắn không thể thừa dịp rút ra Đế Kiếm Phù, bởi vì hắn biết có rút ra thì cũng không kịp.

Hắn cũng lựa chọn rút kiếm!

Một kiếm này vung ra, mục tiêu lại không phải là Khương Thành.

Mà là “thuyền dài” ở dưới chân bọn họ.

Chiếc thuyền lá dài cũng không có kiên cố như vậy, dưới sự tàn phá của một mũi kiếm, liền vỡ vụn thành vô số mảnh ngay

tại chỗ.

“Ha ha ha ha …”

Ưng Trì Đạo Tôn ở trên cao nhảy lên, đồng thời điêng cuống cười lớn, cũng nhân lúc hỗn loạn lấy ra Đế Kiếm Phù.

Đây chính là kế hoạch chạy trốn hoàn mĩ của hắn.

Đám bạn thì kéo lấy Khương Thành, bản thân thì phá hủy thuyền lá.

Dưới tình huống như vậy, Khương Thành căn bản không có thời gian đuổi giết mình, bởi vì hắn sẽ lập tức rơi vào trong Thiên Đạo kiếm hải ở bên dưới.

Dưới thời cơ tuyệt vời như vậy, bản thân mình có thể ung dung vứt bỏ Đế Kiếm Phù, còn sống chạy trốn ra bên ngoài.

Mà để lại cho Khương Thành cũng chỉ còn có duy nhất một lựa chọn.

Đó chính là cũng phải vứt bỏ Đế Kiếm Phù, cùng chạy trốn ra bên ngoài với mình.

Một khi ra đến bên ngoài, triển khai toàn bộ hỏa lực của Đạo Tôn, đè ép tên tiểu tử này không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Còn có thể nhân cơ hội này báo thù, tìm về được toàn bộ thể diện!

Điều hắn nghĩ đến vô cùng hoàn mỹ, nhưng lại dự tính sai lựa chọn của Khương Thành.

Không dễ dàng gì mới có được Đế Kiếm Phù, sao hắn có thể vứt bỏ chứ?

“Ngươi đang cười cái gì?”

Ở phía sau Ưng Trì Đạo Tôn, truyền đến giọng nói lạnh nhạt dửng dưng của Khương Thành.

Vừa rồi Đạo Tôn kia đã bị hắn nhẹ nhàng thoải mái tiêu diệt trong nháy mắt.

Bây giờ sẽ đến tên “đầu sỏ tội ác này”.

Ưng Trì Đạo Tôn đột nhiên phát hiện ra bản thân mình không thể nào vứt bỏ được Đế Kiếm Phù, bởi vì tay phải nắm lấy Đế

Kiếm Tâm đã bị người khác chế trụ.

Rồi sau đó truyền đến một trận lực lôi kéo to lớn.

Trong Đế Kiếm Tinh không có Tiên lực và quy tắc ý cảnh, bọn họ thậm chí bay lên còn không làm được, chỉ có thể nhảy lên một đoạn ngắn ngủi.

Một cái kéo này, trực tiếp kéo hắn từ giữa không trung ra đến giữa biển.

Hai người dường như là đồng thời cùng rơi xuống biển.

Không có bọt nước gì cũng không có tiếng vang.

Thời khắc đầu tiên hai người tiếp xúc với mặt biển, Ưng Trì Đạo Tôn liền cảm giác được thân thể của mình đang tan ra rất nhanh.

Loại tan chảy này là hoàn toàn không thể đảo ngược, cũng không có đường nào chống cự lại được.

Bị chiếm đoạt không chỉ có thân thể của hắn, mà còn có thần hồn của hắn, ý niệm của hắn, tất cả dấu vết của hắn ở trên thế giới này…

Liều mạng đến sức lực cuối cùng, hắn gào thét nói.

“Ngươi điên rồi sao?”

Đều đã không còn chỗ có thể đứng, tên này vậy mà lại không chịu vứt bỏ Đế Kiếm Phù để truyền tống ra ngoài, mà lại lựa chọn kéo mình cùng xuống nước đồng quy vô tận!

Đây quả thực chính là hành vi của kẻ điên!

Nhưng mà ngay sau đó, con ngươi của hắn liền trợn tròn.

Khương Thành đang lôi kéo hắn cùng nhau rơi xuống nước, trên dưới toàn thân vẹn toàn không hề hấn gì, còn đang mang vẻ mặt chế giễu nhìn hắn mỉm cười.

Thiên Đạo kiếm hải vây quanh hắn, nhưng mà điều sợ hãi là lực Thiên Đạo lại hoàn toàn không hề tạo cho hắn một chút xíu thương tổn nào.

Càng đừng nói đến là nuốt chửng hắn!

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, Ưng Trì Đạo Tôn cảm thấy chính mình như nhìn thấy cảnh tượng hoang đường nhất

thế giới!

So với việc trước đây nhìn thấy Khương Thành có thể sử dụng được mười lăm Môn Kiếm Tâm còn hoang đường hơn.

Vậy mà lại có người có thể miễn dịch với lực Thiên Đạo?

Dù rằng Thiên Đạo kiếm hải này, chỉ là một hình chiếu của Thiên Đạo, cũng không phải là lực Thiên Đạo chân chính.

Nhưng cho dù là vậy thì nó cũng liên quan đến Thiên Đạo cao thượng mà!

Ngoại trừ Thiên Đế được cao độ Thiên Đạo cho phép ra, hẳn là không có ai có thể tồn tại ở bên trong đó được?

Chuyện này làm sao có thể chứ?

Tiểu tử này cũng chỉ là một Thiên Tôn mà thôi!

Chẳng lẽ hắn lại có vận khí ngang hàng với Thiên Đế?

Cũng là người được Thiên Đạo chấp nhận ư?

Rốt cuộc thì hắn là ai?

Trong khoảnh khắc này, Ưng Trì Đạo Tôn đã nghĩ rất nhiều rất nhiều…

Chỉ đáng tiếc, hắn không còn cơ hội mở miệng nữa rồi.

Rất nhanh hắn đã bị Thiên Đạo nhấn chìm đến tia ý thức cuối cùng, cả người đều tan biến đến không còn hình dáng tăm hơi.

Trong tay của Khương Thành giơ lên một thanh Đạo Kiếm thất giai vừa mới đoạt lấy được.

Đó là kiếm hắn đoạt được trên người vị Đạo Tôn kia trước khi hắn bị giết.

Còn những chiến lợi phẩm khác, đã được hắn bỏ vào trong hệ thống kho hàng rồi.

Không còn cách nào khác, ở đây không thể sử dụng được nhẫn trữ vật.

Ở Thiên Đạo kiếm hải này, hắn không hề có ưu lo tính mạng.

Mặc dù xưa nay hắn không có được sự tán thành của Thiên Đạo, nhưng năm đó ở trong không gian Thiên Đạo chân chính,

hắn đều có thể vui vẻ nhảy nhót, huống hồ chỉ là hình chiếu Thiên Đạo tầm thường này.

Điều làm hắn thật sự phiền não chính là "hai con thuyền" đều bị phá hủy rồi.

"Chẳng lẽ ca phải bơi lội tham gia vụ rèn luyện này?"

Trái lại thì hắn biết bơi, mặc dù không dùng được Tiên lực, nhưng cũng vượt xa thể lực của cấp Thiên Tôn, cũng có thể chống đỡ hắn vẫn cứ bơi được đến rất nhiều năm về sau.

Mấu chốt là, cái cảnh này làm sao mà nhìn lại không hợp lẽ thường như vậy chứ.

Hơn nữa còn rất khôi hài.

Hắn ở dưới biển cắt xuống hai đường, dừng lại ở đó, rơi vào suy nghĩ sâu xa.

"Cái kiểu dáng này, hình như không tiêu sái cho lắm!"

"Hoàn toàn không phù hợp với hình tượng vai chính của ta."

"Người khác đều là ngồi thuyền đến, mà ta lại ở dưới biển đạp nước vớ vẩn sao, hoàn toàn không có mặt mũi nào rồi!"

Hắn móc lấy Đế Kiếm Phù ở trên người ra.

Có chút quấn quýt, hay là dứt khoát vứt cái đồ vật này đi, truyền tống ra ngoài cho rồi.

Chương 1208: Vậy thì ngươi phải ngồi cho vững vào

Khương Thành rèn luyện ở trong Thiên Đạo kiếm hải này giống như cá gặp nước vậy.

Tiểu đội của người khác không có cách nào hoàn toàn ứng phó được với mưa đen, nhưng một mình hắn lại có thể nhẹ nhàng ứng phó.

Những người khác cần phải mấy người phân cảm ngộ mưa đen, một mình hắn ôm lấy toàn bộ.

Có thể nói, Thiên Đại cơ duyên có quan hệ với Kiếm Đạo quả thực giống như là cân đo đong đếm vì hắn mà làm vậy.

Nhưng hắn cũng không vì điều này mà cảm động.

Cơ duyên mất đi rồi thì có thể đợi lần khác, nhưng hình tượng mà mất đi thì không thể nào cứu vãn được.

Thành Ca vừa đạp nước, vừa vuốt nhẹ Đế Kiếm Phù trong tay, thật khó để hạ quyết tâm.

Mà cũng ngay lúc đó, lại xuất hiện một con thuyền nhỏ bồng bềnh bồng bềnh ở đằng xa.

Chiếc lá xanh biếc dài mười hai thước, rộng ba thước.

Một người đàn ông mặc đồ đen đứng sừng sững ở phần đuôi chiếc lá.

Dáng dấp trông có vẻ vẫn còn khá trẻ.

Dung mạo thanh tú lông mày mảnh mai tai nhọn mang chút vẻ lạnh lẽo, con ngươi màu bạc hàm chứa vẻ xơ xác tiêu điều.

Mà trong tay hắn lại nắm một thanh kiếm quái dị.

Lưỡi kiếm rút ra khỏi bao nghiêng về phía mặt biển, một mặt thì đen một mặt thì trắng.

Cả người không nhúc nhích chút nào, tựa như nham thạch từ lúc thiên địa sơ khai đến nay chưa từng thay đổi.

Mà ở đoạn đầu gần chiếc lá nhất, ở đầu là một nữ tử váy xanh tóc đen suôn dài như thác nước đang ngồi.

Dung nhan của nàng không nói đến là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng được gọi là đẹp đẽ như tranh.

So với nam tử mặc đồ đen căng như dây cung ở sau lưng, nhìn qua nàng quả thực là phong cách hoàn toàn khác.

Thoải mái nhẹ nhàng thong thả khoan thai giống như không phải đến đây để rèn luyện, mà là đến đây để chèo thuyền du ngoạn vậy.

Nếu như không phải trước đầu gối cô có một thanh kiếm nằm ngang còn ở trong vỏ, có lẽ sẽ có người xem nàng là một thiếu nữ hoa sen chưa trải sự đời.

Tuy rằng hai người này cùng ngồi trên cùng một chiếc thuyền, nhưng lại như xa cách hơn mười thước.

Một người ngồi ở mũi thuyền, một người đứng ở đuôi thuyền, hoàn toàn không giống người cùng một tổ đội.

Ánh mắt đầu tiên nhìn đến, thậm chí còn cho rằng giữa hai người này ngăn cách nhau bởi bình phong thế giới ảo giác quái dị.

"Hử?"

Người đầu tiên nhìn thấy Khương Chưởng Môn đang đạp nước ở dưới nước, là thiếu nữ váy xanh ngồi ở đằng trước.

Suy cho cùng thì đến Đế Kiếm Tinh rèn luyện, nàng đương nhiên biết Thiên Đạo kiếm hải này có ý vị như thế nào.

Rơi xuống thì chắc chắn sẽ bị nuốt chửng, ở Lực Thiên Đạo đáng sợ trước mặt, ngoại trừ Thiên Đế ra thì không ai có thể may mắn tránh được.

Thế là trong con ngươi tròn xoe đen láy như quạ kia của cô, nhộn nhạo lên những tia sóng kinh ngạc.

"Hả?"

Thiếu niên mặc đồ đen mặt đầy xơ xác tiêu điều ở phía sau phản ứng còn lớn hơn của cô.

Đến mức mà chuôi kiếm có hoa văn nhỏ li ti trong tay còn chưa rút ra khỏi vỏ cũng không tự giác được mà lắc lư theo.

"Lại có người có thể tồn tại sống sót ở trong Thiên Đạo kiếm hải sao?"

"Làm sao có thể chứ?"

Bởi vì hình ảnh Thành Ca bơi lội ở dưới nước quá kỳ lạ, con ngươi màu bạc của hắn cũng bởi vì kinh hoàng mà trừng to lên.

Dáng vẻ lạnh lùng tàn khốc lúc trước chỉ trong thời gian ngắn đã không còn giữ được rồi.

Khương Chưởng Môn đương nhiên cũng phát hiện ra bọn họ.

Phản ứng đầu tiên của Thành Ca chính là quay đầu, sau đó vứt bỏ Đế Kiếm Phù truyền tống ra ngoài.

Hình ảnh làm mất thân phận như vậy, không thể để nhiều người ở ngoài trông thấy được.

Nhưng khi nhìn đến em gái đang ngồi ngay ngắn ở đằng trước, hắn bỗng nhiên lại cảm thấy chèo thuyền du ngoạn với em gái này ở Thiên Đạo kiếm hải cũng rất là lãng mạn, cũng không phải không thể tiếp nhận.

“Khụ!”

Hắn ho nhẹ một tiếng, sau đó tràn trề nhiệt tình vẫy tay về phía hai người họ.

“Hello!”

“Can you help me?”

Câu này ngay cả nhựa plastic cũng không gọi là phát âm, hai người phía đối diện đương nhiên là nghe không hiểu rồi.

Thế là Ca này lắc lư thanh kiếm trong tay mà lúc nào cũng có thể vứt bỏ Đế Kiếm Phù.

“Xin chào em gái, ta đây có chiếc vé lên thuyền cũ không biết có thể lên thuyền của ngươi không?”

Thiếu nữ váy xanh và thiếu niên đồ đen đều mang vẻ mặt nghi hoặc liếc nhìn nhau.

Dường như cũng là muốn từ ánh mắt của đối phương nhìn ra chút gì đó.

Phong cách nói chuyện này của Thành Ca, vẫn là lần đầu tiên bọn họ gặp phải, trong lúc nhất thời suýt chút nữa không biết đáp lại ra sao.

Sắc mặt của thanh niên áo trắng nhanh chóng lạnh xuống.

“Muốn chết à…”

Lời của hắn còn chưa nói hết, kiền bị thiếu nữ váy xanh ở đầu thuyền cười phù một tiếng cắt ngang.

Nụ cười này của nàng, càng giống như là nụ cười dí dỏm của thiếu nữ nhà bên vậy.

“Ta còn không biết ngươi là ai mà.” Nàng cười khanh khách nói.

Dưới biển chỉ lộ ra từ ngực Thành Ca trở lên, hắn hơi hất mái tóc của mình lên.

“Vậy ngươi phải ngồi cho vững vào, đừng vì nhìn thấy thân chính nhân sĩ trứ danh ở Nguyên Tiên giới liền xúc động đến nỗi không khép nổi chân.”

Thanh niên đồ đen ở phía sau thực sự không chịu được cái khẩu khí cợt nhả của hắn.

Hắn trực tiếp vung kiếm về phía hắn: “Ngươi nói cái gì vậy, ngươi cũng xứng…”

Nữ tử váy xanh kia lại cười dịu dàng cắt ngang hắn lần nữa.

“Người này dường như rất thú vị, đừng có dọa đến người ta.”

Thanh niên đồ đen ngay lập tức thu kiếm lại, không nói một lời cúi thấp đầu xuống.

Chỉ một chi tiết đơn giản như vậy, Khương Thành đã nhìn ra trong hai người này có phân chia cấp cao cấp thấp rồi.

Rõ ràng thân phận của thiếu nữ váy xanh cao hơn một bậc.

Thành Ca đối với nàng lập tức có thêm chút thiện cảm.

“Có thể nhìn ra ta rất thú vị, vậy cũng nói rõ ngươi cũng rất có phẩm vị!”

Hắn bật ngón tay cái lên, nhân tiện còn tặng kèm thêm ánh mắt khen ngợi.

“Thật không dám giấu giếm, ta chính là Ẩn Hoàng Khương Thành của cả Nguyên Tiên giới.”

“Ồ!”

Vị thiếu nữ váy xanh kia lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Thì ra ngươi chính là Khương Thành à? Thật là hiếm có, không ngờ ta lại có thể gặp ngươi ở đây.”

Nói thực lòng, phản ứng của cô thật ra khiến cho Khương Thành có chút bất ngờ.

Hắn cố ý liên thiên cợt nhả như vậy, chỉ vì muốn làm giảm bớt sự xấu hổ vì đang ở dưới nước, cũng không hy vọng người khác thực sự nghe hắn nói.

Hắn cũng biết, Thiên Cung căn bản cũng sẽ không giúp hắn tuyên truyền cái danh xưng Ẩn Hoàng này.

Lần trước đi Thiên Đan Tư, ở bên đó ngoại trừ Dịch Nguyên Đạo Tôn ra những người khác đều không biết Ẩn Hoàng là cái gì.

Vậy mà thiếu nữ này lại đã từng nghe rồi?

“Đúng vậy chính là ta.”

Thành Ca tự nhủ trong lòng rằng chẳng nhẽ chính mình lại gặp phải fan girl rồi?

“Lần này ngươi có cơ hội được ngồi chung một thuyền với đại minh tinh tâm niệm, có phải là ngươi cảm thấy rất kích động rất vinh hạnh hay không?”

Đến mức mà nam tử đồ đen đang nắm thật chặt thanh trường kiếm trong tay ở phía sau đã bị hắn trực tiếp coi thành không khí rồi.

Thiếu nữ váy xanh cười khanh khách.

“Là rất kích động, có điều điều kiện tiên quyết là ngươi thật sự là vị Ẩn Hoàng Khương Thành kia sao?”

“Cái này còn có thể làm giả sao? Ngoại trừ chính chủ là ta ra còn có ai có thể có khí chất đặc biệt như vậy chứ?”

“Nhưng mà ta nghe nói Ẩn Hoàng với Thiên Đế có phẩm giai như nhau, nếu ngươi thật sự là chính chủ, sao mà hình tượng ở dưới biển lại chả ra sao vậy?”

Ánh mắt nàng tràn đầy vẻ cười nhạt nhìn về phía gương mặt đẹp trai của Khương Thành.

“Ẩn Hoàng ở trong lòng ta là thần võ anh minh, khí chất siêu phàm, loại người này chắc sẽ không biến thành chó rơi xuống nước đâu.”

Cái này…

Bốn chữ chó rơi xuống nước này thực sự kích thích đến mặt mũi của Khương Chưởng Môn.

Hắn cảm thấy phong cách làm màu của mình đang điên cuồng rớt xuống, ngay lập tức muốn rơi xuống phá nát mặt biển, trở thành giá trị âm.

Đây là điều mà hắn tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Thế là hắn bắt đầu động não, nghĩ cho mình một lý do để cứu vớt hình tượng tôn quý.

“Là như thế này, con người ta thích rèn luyện thân thể, đi đến đâu cũng không lười biếng.”

“Lúc trước nằm trên chiếc lá đó trôi đi, ta cảm thấy quá nhàn hạ quá sa đọa rồi.”

“Cuộc sống nằm ở chỗ vận động, thế hệ chúng ta há có thể lười biếng.”

“Vì vậy ta cố ý nhảy xuống khỏi con thuyền xa xỉ đó, thử thách thể lực của mình một chút.”

Cái lý do nói hươu nói vượn của hắn, thanh niên đồ đen nghe xong lại vô cùng xem thường.

Ngươi lừa quỷ à!

Chiếc lá hỏng rồi thì nói chiếc lá hỏng rồi, còn nói là rèn luyện thân thể, nghĩ chúng ta là đồ ngốc à?

Chương 1209: Hắn có phải là chưa từng trải sự đời

Thanh niên áo đen cảm thấy Khương Thành đúng là miệng lưỡi dẻo quẹo.

Căn bản không thể tin tưởng được.

Nhưng mà thiếu nữ váy xanh lại vỗ tay cười duyên dáng.

“Hoá ra là như vậy! Đúng thật là tài giỏi!”

Nàng cũng giơ ngón tay cái lên, like cho Thành ca.

Thành ca bỗng nhiên phát hiện, mình và cô gái này cũng khá là ăn khớp.

“Đúng vậy đúng vậy.”

Hắn lợi dụng cơ hội vớt vát lại thể diện, đang chuẩn bị lên thuyền.

Thiếu nữ váy xanh đó lại nói.

Chỉ thấy nàng mặt đầy tiếc nuối thở dài.

“Ta vốn dĩ rất muốn mời ngươi cùng lên thuyền, xem thử phong thái của Ẩn Hoàng một thế hệ.”

“Nhưng mà nếu như ngươi đã thích cái gì mà rèn luyện vận động như vậy, vậy ta cũng không nỡ cắt ngang sở thích của ngươi, chỉ có thể miễn cưỡng từ biệt ngươi thôi…”

Nói xong nàng cười tít mắt vẫy vẫy tay áo về phía Khương chưởng môn, định rời đi.

Thành ca lập tức thu hồi lại những cảm nhận vừa rồi.

Người phụ nữ này không ăn khớp một chút nào, cũng không dễ thương.

Nàng là đang giả ngốc à?

Là cố ý đúng không?

Nhất định là như thế?

“Haizz!”

Hắn chỉ có thể từ từ thở dài.

“Điều này thực sự quá đáng tiếc.”

“Tạm biệt.”

Nói xong, hắn cũng vẫy vẫy tay, trực tiếp từ biệt đối phương.

Trên thực tế, với sức chiến đấu của Thành ca ở Thiên Đạo kiếm hải này, hắn muốn cướp thuyền cũng không khó.

Chỉ là Thành ca này làm việc rất chú trọng.

Đối mặt với kẻ địch hắn có đủ độc ác, mà đối mặt với những người không liên quan, hắn thông thường đều rất nói lý lẽ, sẽ không cưỡng ép.

Nếu thật sự không thể lên thuyền, cũng bỏ qua, cùng lắm lần sau kiếm cái Đế Kiếm Phù rồi quay lại.

Nhưng mà thái độ dứt khoát từ bỏ của hắn, ngược lại lại khơi dậy sự hiếu kỳ của thiếu nữ váy xanh kia.

Vốn dĩ nàng còn tưởng rằng Khương Thành sẽ nghĩ cách để lên thuyền, không ngờ rằng người này lại có dáng vẻ không hề để tâm.

“Ngươi dường như không hề lo lắng gì cả?”

“Lo lắng cái gì?”

“Mưa mực Kiếm Tâm.”

“Hả?”

Thành ca cười thành tiếng.

“Có lẽ ngươi không biết ca ở trong này sống thoải mái như thế nào, chút ít mưa đen này có là gì?”

“Ngươi lợi hại đến vậy sao?” Thiếu nữ váy xanh nét mặt đầy khó tin.

Thành ca nghiêng mắt nhìn mái tóc dài đẹp đó của nàng, thản nhiên nói: “Độ dài của tóc đã hạn chế đi óc tưởng tượng của ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?”

Tên thanh niên áo đen đó một lần nữa không nhịn được nữa rồi.

“Ngươi là cái thá gì, mà dám nói chuyện với chủ thượng của ta như vậy…”

“Ngươi câm mồm trước đi.”

Thiếu nữ váy xanh khẽ liếc hắn một cái, sau đó lại cười tít mắt nhìn về phía Khương Thành.

“Nếu ngươi đã lợi hại như vậy, vậy ta có thể mời ngươi gia nhập cùng bọn ta không?”

Thanh niên áo đen kia mấp máy môi, dường như lại muốn nói gì đó.

Nhưng có lẽ là vừa rồi thiếu nữ váy xanh ra lệnh cho hắn câm mồm, hắn chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Nhân tiện dùng vẻ mặt kinh thường để thể hiện sự không tán thành của mình.

“Gia nhập?”

Thành ca lắc lắc ngón tay.

“Ngươi không đồng ý sao?”

“Không, ta chỉ là nhắc nhở ngươi thay đổi một chút cách chọn từ ngữ.”

Thành ca lẳng lơ nhìn lên trời một góc 45 độ, mặc dù nửa thân dưới của hắn vẫn còn đang ở trong biển.

“Xin hãy đổi gia nhập thành bảo vệ.”

Lời này vừa được nói ra, thanh niên áo đen suýt chút nữa kìm nén đến nội thương, hận không thể lập tức lớn tiếng mắng chửi.

Còn bảo vệ?

Ngươi tưởng rằng ngươi là ai?

Bọn ta cần dùng đến sự bảo vệ của ngươi sao?

Thiếu nữ váy xanh hiển nhiên cũng không ngờ được rằng sẽ có một ngày mình lại bị người khác xem thường như vậy.

Nàng chu miệng đầy ẩn ý.

“Ngươi chắc chắn ngươi thật sự có thể bảo vệ bọn ta?”

“Câu hỏi của ngươi rất thừa thãi, ca gánh team các cô gái từ trước đến nay đều hùng mạnh, chưa từng thất bại, ai cũng ca ngợi đấy được không?”

Sự tự tin quá mức này, khiến cho thanh niên áo đen kia không ngừng nhíu mày.

Hận không thể viết chữ khinh thường lên trên trán.

Mà thiếu nữ váy xanh kia lại cố ý nói thêm một câu.

“Nếu như ngươi đã có tự tin như thế, vậy lát nữa gặp phải mưa mực, đều giao cho ngươi ngăn cản hết nhé.”

Theo nàng thấy, Thành ca chắc chắn phải nhận thua một chút, thay đổi cách chọn từ ngữ một chút.

Bởi vì không có ai dám khoác lác nói có thể một mình ngăn cản hết tất cả mưa mực.

Cho dù là nàng cũng không thể làm được, nếu không thì nàng cũng không cần phải đem theo “người đồng hành”.

Nhưng mà câu trả lời của Khương Thành lại vượt ngoài dự đoán của nàng.

“Không thành vấn đề, đó là điều đương nhiên!”

Dù sao đánh tan mưa mực có thể có được Kiếm đạo cảm ngộ, là mục đích lớn nhất của hắn trong chuyến đi này, càng nhiều càng tốt, sao lại không chứ?

Trạng thái đa dạng của thiếu nữ váy xanh, cũng suýt chút nữa bị hắn đánh bại.

Còn về thanh niên áo đen, ánh mắt nhìn Khương Thành lộ ra một trăm cái khó chịu.

Khoảnh khắc mà Khương Thành dẫm lên phiến lá, con thuyền nhỏ dài 12 thước này cũng đã biến thành 18 thước.

Bởi vì hai người còn lại một người ở đầu, một người ở đuôi, cho nên không gian hoạt động của hắn ngược lại còn lớn hơn trước kia nhiều lần.

Thành ca không có chút gì như người ngoài, càng không hề đứng ở chính giữa, mà rất tự nhiên tiến gần mũi thuyền ngồi đến bên cạnh thiếu nữ váy xanh.

“Xin chào mỹ nữ, ta còn chưa biết tên của nàng.”

Cách bắt chuyện đơn giản và lỗ mãng này, khiến thanh niên áo đen phía sau một lần nữa nổi gân xanh ở trán.

Hắn hận không thể lập tức một kiếm quét qua, quét Thành ca xuống.

Ngươi có biết người mà ngươi bắt chuyện là ai không?

Ai cho ngươi cái can đảm đấy?

Nhưng mà thiếu nữ váy xanh kia lại không hề có chút tức giận.

Chỉ thấy ánh mắt long lanh của nàng hơi hơi chuyển động: “Ngươi gọi ta Lăng là được rồi.”

Đây hiển nhiên không phải là tên đầy đủ, thậm chí có thể còn không phải tên thật.

Nhưng mà hình như Thành ca không hề nhận ra, ngược lại còn nhạt nhẽo khen một câu.

“Tên một chữ, đúng thật là rất đặc biệt.”

Bởi vì khoảng thời gian này vẫn luôn là một mình trôi nổi trên biển, hắn cũng cảm rất nhàm chán, bây giờ vớ được một người thì liền muốn giải sầu.

“Đúng rồi, ngươi là người của Kiếm Các à?”

“Không phải.”

“Ồ? Vậy ngươi là người chỗ nào?” Thành ca sững sờ.

Lăng trong trẻo trả lời: “Ta thuộc về Chiến Thiên Tư.”

Chiến Thiên Tư, thực ra chính là bộ môn thuộc quyền các đội Thiên quân của Thiên Cung.

Thiên Cung tổng cộng có 33 đội Thiên quân, chẳng hạn như Thiên Vi Quân, Thiên Nhạc Quân gì đó.

Những Thiên quân này là cỗ máy chiến đấu đích thực của Thiên Cung, địa vị của mỗi đội đều không dưới cấp bậc Chấp Luật Tư, Thần Lôi Tư.

Có Thủ tọa chủ soái của một số Thiên quân thậm chí chính là do Thần Quân đảm nhiệm!

“Không nhìn ra ngươi cũng là người của đội Thiên quân nào đó ấy chứ?”

Thành ca cười nói: “Ban đầu ta còn tưởng rằng ngươi từ đến từ những nơi như Vũ Tần Tư, Cầm Lạc Tư chứ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì khí chất gần giống.”

“Hơ hơ hơ…”

Lăng một lần nữa cười phá lên.

Mà thanh niên áo đen đứng ở đầu còn lại, cách hai người mười mấy thước sắp sụp đổ rồi.

Gã này vậy mà còn thật sự nói chuyện vui vẻ với chủ thượng?

Ai cho hắn can đảm với tự tin này vậy?

Sao hắn không soi gương xem mình có xứng không?

Mà khiến hắn buồn bực nhất còn không chỉ như vậy.

Sau khi Thành ca lên thuyền hỏi tên của Lăng thì không hỏi tên của “người khác” nữa.

Đây là có ý gì?

Coi như hắn không tồn tại sao?

Đúng lúc hắn đang thầm khó chịu, thì trời bỗng nhiên tối sầm lại.

“Mưa mực Kiếm Tâm!”

Thanh niên áo đen lập tức phấn khích hét lớn lên.

“Mưa mực Kiếm Tâm cuối cùng cũng đến rồi!”

“Đến lượt ngươi rồi, ngươi không phải là rất lợi hại sao? Mau lên đi, ta sẽ không giúp ngươi đâu!”

Cùng lúc đó, hắn còn lộ ra ánh mắt khiêu khích và cười hả hê về nhìn phía Khương Thành.

Ý đó, xem ngươi làm thế nào?

Thành ca nhìn hắn như nhìn một con khỉ, dường như cho đến tận lúc đó mới nhớ ra trên thuyền còn có một người nữa.

“Cái tên tiểu tử này lần đầu tiên đi ra ngoài à?”

“Chỉ là mưa đen mà đã căng thẳng thành như vậy, đúng là chưa trải sự đời.”

Chương 1210: Bảo vệ rất tốt

Chưa từng trải sự đời?

Thanh niên áo đen suýt chút nữa bị câu nói này làm cho tức đến cơ tim tắc nghẽn.

Mình vậy mà lại bị tên miệng lưỡi khoác lác, vừa nhìn đã không đáng tin này xem thường?

Mưa mực ta từng trải qua vượt qua tưởng tượng của ngươi đấy được không?

Căng thẳng cái gì chứ?

Sở dĩ ta kích động như vậy, chỉ là muốn nhìn thấy ngươi thất bại, xấu mặt mà thôi.

Ngươi xác định là sẽ thành trò cười thôi!

“Xem ngươi kìa!”

Lăng ngược lại rất thản nhiên.

Nàng vẫn ngồi ngay ngắn ở mũi thuyền như cũ, không hề đứng dậy.

Chỉ là trên mặt nàng đầy ý bỡn cợt, rõ ràng là cũng muốn xem xem tiếp theo Khương Thành sẽ làm như thế nào.

Với kinh nghiệm của nàng, sóng này ít nhất cũng sẽ có 6 hoặc 7 giọt mưa sẽ rơi xuống.

Đối mặt với loại cảnh tượng này, đội ngũ thông thường không có ba bốn người, không nắm vững mười hai mười ba loại kiếm tâm trở lên, thì đều rất khó an toàn qua được cửa này.

Mà Khương Thành chỉ có một mình.

“Giao cho ngươi một nhiệm vụ.”

Thành ca đứng dậy, rút ra đạo kiếm thất giai mà trước kia cướp được từ Kiếm Các Đạo Tôn.

Nhìn thấy thanh kiếm này, đôi mắt đẹp của Lăng hơi hơi nheo lại, nhưng sắc mặt của thanh niên áo đen kia lại thay đổi, dường như lại đang muốn nói gì đó.

Nhưng lại bị Lăng dùng ánh mắt chặn lại.

“Nhiệm vụ gì? Không phải ngươi nói sẽ bảo vệ bọn ta sao, lẽ nào còn cần bọn ta phải ra tay?” Nàng cố ý giễu cợt nói.

“Không không không!”

Thành ca lắc lắc ngón tay.

“Nhiệm vụ ta giao cho ngươi đó chính là sau khi giành thắng lợi nhớ phải hoan hô reo hò…”

Nụ cười nhẹ nhàng trên mặt Lăng mang theo ý trêu đùa trở nên đông cứng lại.

Nàng cũng bị đánh bại rồi.

Sau đó, nàng nhìn thấy Khương Thành vung kiếm lên nghênh tiếp.

Chỉ trong phút chốc, giọt mưa đầu tiên đã bị mũi kiếm phá vỡ, thành công qua được một cửa.

Điều này khiến nàng và tên thanh niên áo đen kia đều hơi kinh ngạc.

Nhanh như vậy?

Phải biết rằng, nếu muốn phá vỡ ý cảnh kiếm tâm trong giọt mưa, không chỉ cần có kiếm tâm cùng loại, mà còn cần có kiếm tâm đẳng cấp nhất định.

Nếu như kiếm tâm chỉ có tam ngũ giai, vậy thì cho dù có kiếm tâm tương tự, cũng phải lề mề rất lâu mới có thể phá vỡ được một giọt, thậm chí còn có thể còn bị thương.

Muốn được mượt mà giống như Thành ca, vậy ít nhất phải có kiếm tâm bát giai trở lên mới có thể làm được.

Kiếm Tâm của người này vậy mà lại là bát giai?

Thanh niên áo đen có chút không dám tin.

"Đây nhất định là trọng hợp!"

"Hắn nhiều nhất cũng chỉ có hai môn đạt được kiếm tâm bát giai, hơn nữa vừa hay gặp phải rồi!"

Cái ý nghĩ này cũng chỉ quanh quẩn trong lòng hắn nửa giây.

Sau đó thì giống như những giọt mưa bị phá vỡ phía sau, ầm ầm tan vỡ.

Cạch!

Thành ca phóng khoáng thu kiếm vào trong vỏ.

Bảy giọt mưa vừa rơi xuống tất cả đều bị hắn nhẹ nhàng phá vỡ, nhân tiện còn có được cảm ngộ của bảy lần kiếm tâm dung hợp, rất đắc ý.

Mà cả quá trình này diễn ra chưa đầy một giây.

Bảy giọt mưa đen, tất cả đều dễ dàng sụp đổ, ở trước mặt hắn không tồn tại bất cứ khó khăn gì.

Thanh niên áo đen đứng ở đuôi thuyền đã đờ đẫn cả ra.

Như thế đã kết thúc rồi?

Người này thật sự một mình phá vỡ bảy giọt mưa đen đó, thành công vượt qua được mối nguy của vòng vừa rồi?

Hơn nữa còn nhanh như vậy?

Tốc độ như vậy, cho dù đổi lại là hắn cũng không thể làm được.

Hắn thậm chí không thể nhịn được nữa mà dụi dụi mắt, nhìn về phía phiến lá, dường như muốn tìm thấy sơ hở mà Khương Thành để lại.

Nhưng mà không hề tìm thấy.

Đây làm sao mà có thể?

Cái gã này không phải là một tên không hề tự mình biết mình, đồ đần độn miệng toàn nói sảng sao?

Hắn thậm chí rơi vào trạng thái nghi ngờ nhân sinh luôn rồi.

Mà sau khi làm xong tất cả những điều này, Khương chưởng môn một lần nữa hất mái tóc của mình, cười tít mắt nhìn về phía cô gái.

Ý đó, bây giờ đến lượt ngươi rồi.

“Wow!”

Sau khi đã trải qua sự kinh ngạc ngắn ngủi, Lăng còn thật sự vỗ tay khen ngợi.

“Lợi hại quá!”

Nhìn thấy chủ thượng thật sự reo hò cho gã này, thanh niên áo đen càng thêm sụp đổ.

Theo đó, còn có đố kỵ mãnh liệt và không cam lòng.

“Vừa rồi ngươi đã gặp phải mấy loại ý cảnh kiếm tâm vậy?” Lăng tò mò hỏi.

Mặc dù phản ứng của nàng không kích động mãnh liệt như trong dự tính của mình, nhưng bây giờ Thành ca cũng không kén chọn.

Hắn rất thuần thục ngồi lại bên cạnh cô gái, sau đó thuần thục mở mode làm màu.

“Không nhiều, cũng chỉ 11 loại thôi, chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.”

Mặc dù biết rõ hắn đang làm màu, nhưng thanh niên áo đen vẫn không có cách nào khống chế sự kinh ngạc trong lòng.

Mười một loại!

Vậy cũng có nghĩa là người này có 11 môn kiếm tâm!

Hơn nữa mỗi một môn đều đã đến cấp độ bát giai.

Nếu không hắn không thể làm được chuyện vừa nãy.

Đó là 11 môn kiếm tâm đấy, còn nhiều hơn cả hắn!

Điều này khiến trong lòng người vốn dĩ kiêu ngạo tự phụ như hắn, chịu đả kích nặng nề.

Trong mắt Lăng cũng lóe lên một tia ngạc nhiên.

Nàng cười nhẹ nhàng và truy hỏi: “Có những kiếm tâm nào vậy? Có mấy kiếm tâm như là Trường Minh, Vĩnh Dạ, Sinh Diệt không?”

Những người chưa từng tiếp xúc qua, sẽ không hề biết trong mưa mực rốt cuộc có những kiếm tâm gì.

Những tổ đội đó, thông thường đều là người đầu tiên không qua nổi, đồng đội lại vội vàng bổ sung vào, dù sao cũng phù hợp.

Rất ít người đồng thời có đủ cả Trường Minh Vĩnh Dạ.

Mà nếu muốn gặp được Sinh Diệt kiếm tâm, vậy chỉ có thể tiếp nhận một lần thất bại.

Nghe đến vấn đề này, thanh niên áo đen cũng tâm trạng rùng mình, lỗ tai tai vểnh lên.

Thành ca buông lỏng hai tay: “Ngoại trừ Trường Minh ra, hai cái còn lại chưa gặp.”

Hắn cũng không biết là vì sao, ở Thiên Đạo kiếm hải này lại có rất ít Sinh Diệt kiếm tâm.

Trước đây lâu như vậy, cũng chỉ gặp được một lần.

Mà nghe thấy câu nói này, thanh niên áo đen thở phào một hơi.

Nhân tiện ném qua ánh mắt khinh thường.

Hối tiếc?

Nói như là ngươi có Sinh Diệt kiếm tâm không bằng, đúng thật là nói khoác mà không biết ngượng.

Tuy rằng ngươi có 11 môn kiếm tâm, nhưng chỉ dựa vào một mình ngươi, phía sau không sớm thì muộn vẫn sẽ thất bại.

Dù gì kiếm tâm tổng cộng có 15 môn!

Hắn ôm theo tâm trạng này, vừa nhìn Khương Thành tiếp tục nói nói cười cười với chủ thượng của mình, vừa lặng lẽ ghen tị.

Thời gian cũng cứ như vậy trôi qua từng chút một.

Mưa mực ở Thiên Đạo kiếm hải cũng không có quy luật gì.

Có lúc một ngày đến mấy lần, có lúc mấy tháng cũng không đến một lần.

Mà theo thời gian không ngừng trôi qua, một ngày hai ngày, một tháng hai tháng, một năm hai năm…

Tâm trạng của thanh niên áo đen dần dần có chút sụp đổ rồi.

Bởi vì Thành ca chưa từng thất bại.

Mưa mực kiếm tâm những năm nay bọn họ gặp phải, đã nhiều đến 60 lần rồi.

Khi ít thì chỉ có một hai giọt, nhiều thì bảy tám giọt.

Lần nào Khương Thành cũng đều nhẹ nhàng hoàn thành trong một giây, không hề có bất kỳ điều ngoài ý muốn nào.

Hắn thực sự đã làm được những gì hắn nói sẽ dẫn dắt lúc đầu.

“Bảo vệ” hai người này rất tốt.

Nhưng vấn đề là… kể từ đó Lăng và thanh niên áo đen, đã không còn đạt được một chút cảm ngộ nào từ mưa đen.

Không có cách nào, mưa đen đều bị Thành ca nhận thầu rồi.

Nếu như là trong trò chơi, cái thuộc về quái vật này đều bị cướp mất thì kinh nghiệm đều sẽ bị một mình Khương Thành đem đi rồi.

Lúc vừa bắt đầu còn ổn.

Số lần nhiều rồi, ai còn có thể chịu đựng được?

Thanh niên áo đen vô cùng buồn bực.

Bọn ta đến Thiên Đạo kiếm hải này là để rèn luyện, không phải là để chèo thuyền dạo chơi!

Nhưng mà hắn cũng không có cách nào nói bất cứ điều gì, không có cách nào khiến Khương chưởng môn tránh mình ra.

Bình thường những người nhận được sự bảo vệ, cũng có thể ở bên cạnh trợ giúp, để lại chút dấu vết.

Mà bây giờ bọn họ đến cả trợ giúp cũng đều không tiện.

Bởi vì ngay từ đầu, Lăng đã nhận sự bảo vệ.

Còn nói mấy câu "Mưa mực giao cho ngươi ngăn cản hết nhé, bọn ta sẽ không giúp một tay đâu" nữa chứ.

Lúc đó là vì cố ý xem thường Khương Thành.

Bây giờ muốn thay đổi cũng không thay đổi được.

Nếu như lúc đó nói "Bọn ta rất mạnh, không cần sự bảo vệ của ngươi", thì làm gì có nhiều chuyện như vậy.

Chương 1211: Khương chưởng môn hào phóng và độ lượng

Ngay từ đầu thanh niên áo đen đã mong Thành ca lật xe xấu mặt, đến bây giờ… vẫn mong hắn lật xe xấu mặt, nhưng cũng sắp tê liệt rồi.

Chỉ khi Khương Thành thất bại một lần, hắn mới có cơ hội nhảy ra.

Sau đó không e dè mà cười nhạo hắn bị lật xe.

Bảo vệ cái gì chứ? Hoá ra ngươi cũng có lúc không làm được?

Vẫn là để ta ra tay đi!

Như vậy hắn và Lăng sẽ có thể hợp lẽ mà bắt đầu lại cuộc rèn luyện bình thường rồi.

Hắn đợi rồi lại đợi…

Đợi một năm năm rồi lại một năm.

Mỗi lần đều cảm thấy bất cứ lúc nào Thành ca cũng có thể sẽ thất bại, nhưng ngày đó lại dường như sẽ mãi mãi không bao giờ đến.

"Lần này lại không có Sinh Diệt kiếm tâm sao?"

Vừa mới đánh xong một đợt mưa đen, thanh niên áo đen đã vội vàng truy hỏi.

Hắn tỏ ra còn để ý hơn cả Khương chưởng môn.

Thành ca mặt đầy khó hiểu liếc nhìn hắn một cái.

“Lẽ nào ngươi không biết giọt mưa của Sinh Diệt kiếm tâm trước đó có thể cảm nhận được khí tức của sinh tử sao? Đúng thật là không biết gì.”

Hắn thật ra cũng rất thất vọng.

Từ lúc lập thành nhóm cùng hai người này, Sinh Diệt kiếm tâm vốn đã cực kỳ hiếm thấy nay còn không xuất hiện lấy một lần.

Mà nếu không có nhiều thêm mưa đen của Sinh Diệt kiếm tâm, vậy thì Sinh Diệt kiếm tâm của hắn sẽ không có cách nào dung hợp với những kiếm tâm khác để tạo thành Kiếm đạo.

Chẳng lẽ là do hai người này quá đen đủi?

Sớm biết như vậy đã không đi cùng bọn họ rồi.

Tâm trạng này của hắn nếu như bị thanh niên áo đen biết được, chắc chắn sẽ tức chết.

Mẹ nó, dọc đường ngươi đã cướp hết sạch mưa đen, đến cuối vậy mà còn bắt đầu ghét bỏ bọn ta nữa à?

“Sao lại không có?”

Mấy năm không có một chút cảm ngộ nào, toàn bộ quá trình đều để tuột mất, thanh niên áo đen sắp kìm nén đến điên rồi.

Nếu như không phải có Lăng ở đây, có lẽ hắn đã phát điên rồi.

“Sinh Diệt kiếm tâm này cũng nên xuất hiện một lần rồi chứ nhỉ?”

Thành ca rất ngạc nhiên nhìn hắn một cái.

“Tại sao ngươi lại cố chấp với Sinh Diệt kiếm tâm như vậy?”

Bởi vì ta muốn nhìn thấy ngươi thất bại rồi mất việc!

Rời khỏi sân khấu, để ta đến biểu diễn!

Nhưng mà những lời này, hắn đương nhiên không thể nói ra ngoài miệng.

Cuối cùng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, bày tỏ thái độ không thèm trả lời của mình.

Thành ca cũng không để bụng.

Dù sao ban đầu hắn dự định cân em gái, chứ đâu phải là con trai.

Mà trái ngược với sự điên cuồng của thanh niên áo đen, Lăng ngược lại lại thể hiện tâm trạng hoà nhã khác thường.

“Wow, lợi hại quá!”

“Lại thành công rồi này!”

“Đa tạ Ẩn Hoàng đã giúp bọn ta…”

Nàng cũng là “bị ép buộc phải làm”, dẫu sao cũng đã nói là phải hoan hô reo hò.

Sau khi trải qua nhiều lần như vậy, cô gái bụng đầy đen tối này cũng dần dần bị Khương Thành huấn luyện trở thành đội viên thuần thục của đội cổ vũ.

Mà trên thực tế, trên đường nàng cũng thật sự đã kinh ngạc nhiều lần.

Dựa theo tình hình quan sát trước mắt, ngoại trừ Sinh Diệt kiếm tâm ra, người này có đủ tất cả 14 môn kiếm tâm khác.

Hơn nữa, tất cả đều trên bát giai!

Đây là kiểu không thể tưởng tượng gì vậy?

Trước đó, nàng chưa từng nghĩ thế gian có tồn tại loại kiếm thuật yêu nghiệt như vậy.

“Ha ha ha, thường thôi thường thôi.”

Thành ca liên tục xua tay, làm như là lần đầu tiên được khen không bằng.

“Đã nói sẽ che chở các ngươi, vậy tất nhiên là nói được làm được!”

“Ca chưa bao giờ chê đồng đội, ngươi chỉ cần ôm đùi hoan hô là được rồi.”

Thanh niên áo đen đứng ở đuôi thuyền mặt đầy vẻ khó chịu.

Chê?

Mẹ nó, ý của ngươi là bọn ta rất yếu rồi?

Ngươi có biết bọn ta là ai không?

Còn bảo chủ thượng ôm chặt đùi ngươi?

Ngươi thử nói lại một lần nữa xem?

Bọn ta căn bản không cần ngươi che chở được chứ?

Chỉ tiếc là, thái độ của hắn không có ích gì, "thuyền trưởng" của con thuyền này là Lăng.

"Ừm ừm, Khương Ẩn Hoàng đúng thật là đối đãi nhiệt tình!"

Cô gái này liên tục gật đầu, mặc dù không nhìn thấy sùng bái gì cả, nhưng dù sao cũng tràn trề nhiệt tình.

Thành ca mỉm cười làm màu.

"Không có gì, giúp người là niềm vui mà, ta đã trước giờ đều nhiệt tình như vậy đấy…"

Hắn còn chưa nói hết câu, trên trời lại đột nhiên bay đến một áng mây trong suốt.

"Mưa trắng đến rồi!"

"Kiếm Tâm biếu tặng!"

Nhìn thấy đám mây này, thanh niên áo đen vội vàng nhảy lên.

Mưa trắng hoàn toàn chính là tặng không Kiếm đạo cảm ngộ, cũng không cần kiếm tâm phù hợp để phá giải.

Hắn lập tức giơ kiếm chỉ về phía Khương Thành.

"Mưa trắng này không có bất cứ nguy hiểm gì, bọn ta không cần ngươi bảo vệ…"

Ý của hắn rất rõ ràng.

Ít nhất ngươi không được độc chiếm mưa trắng này, bọn ta cũng phải được chia một phần.

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong, Thành ca đã ngồi xuống.

Sau đó làm động tác mời về phía hắn.

"Ngươi có ý gì?" Đồng tử của thanh niên áo đen đột nhiên nghiêm lại.

"Không có ý gì cả."

Thành ca đang ngồi nhún nhún vai.

“Con át chủ bài như ta, đương nhiên là dùng vào những lúc then chốt như là lúc mưa đen rồi, mưa trắng không có hệ số nguy hiểm này, tất cả nhường cho các ngươi cọ sát là được rồi.”

“Huống hồ…”

Hắn dũng cảm vỗ vỗ ngực.

“Ta đây là đang dẫn dắt người mới, dù sao cũng phải cho các ngươi chút hoạt động trải nghiệm, để các ngươi cũng có chút thu hoạch.”

Nhường tất cả cho bọn ta?

Ngươi lại tốt bụng như vậy sao?

Có một khoảnh khắc, thanh niên áo đen thừa nhận bản thân suýt chút nữa bị “đạo đức tốt” của hắn làm cho cảm động rồi.

Nhưng ngay sau đó, cơn thịnh nộ càng thêm mãnh liệt liền dâng trào.

Mẹ nó, hoá ra ngươi cũng biết bọn ta không có chút cảm giác tham gia nào à?

Hoá ra ngươi cũng biết bọn ta không có thu hoạch à?

Ta còn tưởng rằng ngươi không biết chứ!

Hơn nữa ngươi đây là có ý gì?

Bố thí sao?

Thành ca không nhìn thấy biểu cảm muốn ăn thịt người của hắn, bởi vì hắn đã quay đầu lại, đi về phía cô gái để lấy lòng rồi.

“Đừng cảm động, ca trước giờ đều hào phóng độ lượng như vậy!”

Trên đường ngươi độc chiếm nhiều mưa đen như vậy, còn không biết xấu hổ nói mình hào phóng?

Thanh niên áo đen ở phía sau thật sự phẫn nộ tột đỉnh rồi.

Mà thuyền trưởng Lăng ở bên cũng không bình thường như vậy, nàng vẫn tiếp tục phối hợp với diễn xuất của Khương

Thành.

Vừa nhấc thanh kiếm đặt ngang trước đầu gối, vừa ca ngợi.

“Người đặc biệt như Khương Ẩn Hoàng ngươi đây, cả Thiên Cung thật sự không thể tìm ra người thứ hai!”

“Ha ha ha…”

Thành ca ngoài miệng cười, trong lòng cũng đang cười thầm.

Nhịn đi, để xem cô gái bụng đầy đen tối như ngươi có thể nhịn đến lúc nào.

Hắn đâu có ngốc, sao lại không biết bản thân khắp dọc đường thực ra đều thuộc loại đoạt quái chứ.

Dẫn người ở Thiên Đạo Kiếm Hải, vốn không nên làm như vậy.

Tư thế dẫn dắt người mới chính xác, nên là mọi người cùng nhau đánh mưa đen, nếu đánh không được thì cao thủ ra tay giúp đỡ.

Như vậy ai cũng đều có kinh nghiệm, ai cũng đều có công luyện, há chẳng phải tốt quá sao?

Nhưng hai người này lại cố ý khoanh tay đứng nhìn, từ lúc đầu rõ ràng là đợi xem trò cười của mình.

Cho nên, Thành ca cũng giả ngu giả ngơ, cố ý ôm hết tất cả mưa đen, để cho các ngươi nóng ruột.

Nhường mưa trắng, cũng coi như là cho đối phương một chút hy vọng.

Để tránh bọn họ thật sự kìm nén ra nội thương.

Thời gian tiếp tục trôi qua, trong những ngày tháng sau đó, mưa đen vẫn là bị Khương Thành một mình chiếm lấy.

Thỉnh thoảng có một trận mưa trắng, Lăng và thanh niên áo đen mới có thể lâu lâu ăn sủi cảo một lần.

Rõ ràng có thực lực, nhưng lại có nỗi khổ không nói nên lời.

Hôm nay, phía trước bọn họ lại bỗng nhiên xuất hiện một con thuyền.

Trên phiến lá đối diện có bảy người, hiển nhiên lại là một đội nhóm.

Nhóm người này vừa nhìn thấy bọn họ, ánh mắt liền lập tức dồn lên thanh kiếm của thanh niên áo đen.

“Thí Sinh kiếm! Đạo Kiếm thất giai!”

“Ngươi là Nhân Hồi Chí Tôn!”

“Trời đất ơi, vậy mà lại gặp được Nhân Hồi Chí Tôn ở đây?”

“Thiên tài kiếm thuật vô song duy nhất của toàn bộ Thiên Cung nắm giữ Sinh Diệt kiếm tâm, không ngờ rằng vậy mà lại có phúc gặp được người thật!”

Mấy người trên thuyền đều xôn xao hết cả lên, giống như là gặp được đại minh tinh trong truyền thuyết vậy.

Chương 1212: Người sở hữu Sinh Diệt kiếm tâm

“Uy danh của Nhân Hồi Chí Tôn, bọn ta đã nghe như sấm bên tai rồi!”

“Thất kính thất kính!”

Trên con thuyền đó còn có một Đạo Tôn nữa, nhưng đối mặt với Chí Tôn có cảnh giới thấp hơn mình, cũng chủ động chắp tay.

“Nhân Hồi Chí Tôn, hân hạnh hân hạnh!”

Mà thanh niên áo đen bên Thành ca này, lại cao ngạo hất cằm.

Bình thản mà ừ một tiếng.

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn Khương Thành cùng thuyền, muốn nhìn xem phản ứng của hắn.

Thành ca không phản ứng gì nhiều.

Hắn cũng đâu phải là không có Sinh Diệt kiếm tâm.

Hắn có chút kinh ngạc, nhưng không phải kinh ngạc vì Nhân Hồi Chí Tôn có Sinh Diệt kiếm tâm.

Mà là kinh ngạc tên này vậy mà lại nổi tiếng như vậy.

Cảnh giới cũng chỉ là Chí Tôn, dựa vào một Sinh Diệt kiếm tâm, thì đã có thể được hoan nghênh ở Thiên Cung như vậy sao?

Mà biểu cảm hơi hiện vẻ bình tĩnh này của hắn, khiến cho Nhân Hồi Chí Tôn rất không hài lòng.

Ngươi ra vẻ cái gì?

Ta có Sinh Diệt kiếm tâm, ngươi không nghe thấy à?

Người duy nhất ở Thiên cung lĩnh hội được Sinh Diệt kiếm tâm, biết điều đó có nghĩa là gì không?

Ngươi lại chỉ phản ứng như vậy?

Mau kinh hãi cho lão tử, kinh hãi đến tè ra quần cúi đầu bái trăm lạy!

Nhưng mà thật đáng tiếc, hắn không thể nào đợi được tới cảnh đó.

“Nhân Hồi Chí Tôn, bọn ta có một yêu cầu quá đáng.”

Vị Đạo Tôn duy nhất trên chiếc thuyền đối diện kia mặt đầy tươi cười, một lần nữa chắp tay về phía niên áo đen.

“Không biết có thể mời ngươi gia nhập cùng bọn ta không?”

Lời này vừa được nói ra, sáu người còn lại ở bên đó đều bắt đầu phấn khích.

Ý nghĩa này vô cùng quan trọng.

Phàm là người đi vào Thiên Đạo kiếm hải rèn luyện, đều là trăm cay nghìn đắng cơ duyên tình cờ mới đạt được Đế Kiếm Phù, ai cũng không muốn sớm rút lui khỏi đó.

Nhưng chuyện này không thể theo ý bọn họ được.

Một khi trên phiến lá có quá nhiều lỗ thủng, “con thuyền” tổn hại quá nghiêm trọng, vậy thì không muốn rút cũng sẽ phải rút thôi.

Trước đó, bọn họ đã gặp Sinh Diệt kiếm tâm năm lần, dẫn đến trên phiến lá nhiều thêm năm cái lỗ nhỏ.

Nếu như Nhân Hồi Chí Tôn gia nhập, vậy sau này gặp phải Sinh Diệt kiếm tâm sẽ không còn bất cứ nguy hiểm gì nữa rồi.

Đội của bọn họ có thể liên tục rèn luyện, không cần phải lo lắng về vấn đề hao mòn của phiến lá nữa.

“Nhân Hồi Chí Tôn đến, khiến cho bọn ta thật là vinh hạnh!”

“Bọn ta vô cùng vinh hạnh!”

“Chào mừng Nhân Hồi Chí Tôn!”

“Chỉ cần ngươi qua bên này, ngươi chính là thủ lĩnh của bọn ta, bọn ta đều nghe ngươi hết!”

“Đúng vậy đúng vậy, lão phu cũng sẽ nghe ngươi!”

Người duy nhất ở Thiên Cung có được Sinh Diệt kiếm tâm, ở Thiên Đạo kiếm hải này, quả thật chính là báu vật quý giá nhất.

Nhân Hồi Chí Tôn đương nhiên sẽ không qua đó.

Bởi vì hắn còn có một chủ thượng “Lăng” ngồi ở mũi thuyền nữa.

Chỉ là đối mặt với lời mời nhiệt tình của mọi người, hắn cũng không lập tức từ chối, mà cố ý nhìn Khương Thành một cái nữa.

Thế nào, lần này đã nhìn thấy sự lợi hại của ta chưa?

Biết khoảng thời gian này ngươi ở cùng thuyền với một người có cùng cấp độ chưa?

Còn không mau kích động ngửa mặt lên mà kêu gào kinh hãi cho ta?

Hắn định trước là sẽ phải thất vọng.

Thành ca thậm chí còn không thèm nhìn hắn, chỉ kinh ngạc hỏi thăm người đối diện.

“Sinh Diệt kiếm tâm thật sự được ngưỡng mộ như vậy?”

Đầu óc kinh doanh của Ca này nhanh chóng hoạt động, bừng bừng hứng thú hỏi: “Nếu như một người nào đó có Sinh Diệt kiếm tâm, vậy tổ đội của các ngươi có cho thêm phí xuất trận không?”

Chỉ tiếc là, đám người đối diện không biết hắn, càng không hề coi hắn ra gì.

“Nhân Hồi Chí Tôn, hai người này là ai?”

“Bọn họ đúng là quá may mắn rồi, có thể được đi cùng thuyền với ngươi.”

“Đúng vậy, hai người không có tiếng tăm gì, vậy mà lại có thể nhận được sự dẫn dắt của Nhân Hồi Chí Tôn, đúng thật là Thiên đại cơ duyên!”

Câu nói này khiến sắc mặt của Nhân Hồi Chí Tôn thay đổi.

Hắn vội vàng lắc đầu xua tay.

“Đừng có mà ăn nói bậy bạ!”

Hắn không hề giới thiệu thân phận của Lăng cho những người này biết.

Mà Lăng dường như cũng không hề có hứng thú nói chuyện với những người này.

Nhưng mà đối với Khương chưởng môn lại không như vậy.

Nhân Hồi Chí Tôn cố ý chỉ về phía Khương Thành, giả vờ ngoài mặt tươi cười nói: “Vị này là nửa đường lên thuyền, hắn rất ghê gớm đấy, trên đường còn nói to sẽ bảo vệ bọn ta.”

Hắn cố ý nói như vậy, chính là vì để Thành ca xấu mặt.

Đám người đối diện đưa mắt nhìn nhau, sau đó quả nhiên đồng thời cười vang lên

“Ha ha ha ha…”

“Bảo vệ Nhân Hồi Chí Tôn?”

“Gã này là chui từ chỗ nào ra thế, lại không tự mình biết mình như vậy?”

“Nhân Hồi Chí Tôn có Sinh Diệt kiếm tâm, tùy tiện kết giao với ai, đó đều là trung tâm của đội ngũ, ai lại có tư cách bảo vệ hắn?”

“Chưa từng thấy người nào không biết tự lượng sức mình như vậy, đúng là người không biết gì thì sẽ không biết sợ!”

Sở dĩ bọn họ dám cười nhạo Thành ca như vậy, là bởi vì đã nghe ra ý châm biếm của Nhân Hồi Chí Tôn.

Dù sao trong lòng bọn họ cũng thật sự cảm thấy điều này rất vô lý.

Cho nên vui vẻ hùa theo hắn, lấy lòng hắn một chút.

“Ta nói sẽ bảo vệ ngươi lúc nào?”

Thành ca không thể không đứng ra, cắt ngang tiết tấu thực hiện của bọn họ.

“Đính chính một chút, người ta muốn bảo vệ là Lăng mỹ nữ, ngươi chỉ là đi kèm mà thôi.”

Nhân Hồi Chí Tôn vốn dĩ còn dương dương đắc ý, cười trên nỗi đau của người khác, nay mặt lập tức trở nên tím như gan lợn.

Ngượng đến tột đỉnh của sự xấu hổ, căn bản không nén được giận.

Hắn trừng mắt nhìn Khương Thành, lạnh giọng quát: “Ngươi có ý gì?”

Thành ca liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Không có ý gì, chỉ là nhắc nhở ngươi, đừng có mà tự mình đa tình, thiếp vàng lên mặt mình nữa.”

“Ngươi!”

Phì!

Lăng trực tiếp cười thành tiếng.

Nàng cười như vậy, Nhân Hồi Chí Tôn vốn dĩ còn muốn lớn tiếng mắng chửi, liền lập tức nén lời lại, một lần nữa trở nên im lặng.

Nhưng mà, đám người đối diện kia lại xem không hiểu mấu chốt của vấn đề trong đó.

Bọn họ lập tức nhảy ra ra mặt cho Nhân Hồi Chí Tôn.

“Tiểu tử ngươi nói cái gì vậy?”

“Vậy mà lại dám nói chuyện như vậy với Nhân Hồi Chí Tôn? Ngươi là cái thá gì chứ?”

“Phiền ngươi giữ thái độ tôn kính nên có đối với người có Sinh Diệt kiếm tâm, đây là thái độ đúng mực mà một kiếm tu nên có!”

“Nói ngươi có hiểu Sinh Diệt kiếm tâm không vậy?”

“Ta thấy tiểu tử ngươi chính là một thằng ngốc, căn bản không hiểu được ý nghĩa trong đó…”

Bọn họ đang chịu quát mắng, thì trên trời lại một lần nữa tối sầm lại.

Mưa đen xuất hiện ngay trên đầu ba người Thành ca, chứng tỏ là nhằm vào bọn họ mà tới.

Đợt mưa đen này còn chưa rơi xuống, sắc mặt của tất cả mọi người đã đều thay đổi rồi.

Bởi vì bọn họ sớm đã cảm nhận được một luồng khí tức giữa sống và chết đang xen lẫn.

Bảy người đối diện kia lớn tiếng kinh hãi gào lên.

“Sinh Diệt kiếm tâm!”

“Trong tầng mây này có giọt mưa của Sinh Diệt kiếm tâm!”

Trước khi những giọt mưa khác tiếp xúc với nhau, không có ai biết được bên trong là kiếm tâm gì?

Chỉ có Sinh Diệt kiếm tâm là ngoại lệ.

Kiếm tâm chí cao độc nhất vô nhị này, trước khi xuất trận sẽ toả ra khí tức mãnh liệt trộn lẫn giữa sống và chết, không thể rõ ràng hơn được nữa!

“Nguy hiểm!”

“Nguy hiểm cái gì chứ, đối diện đã có Nhân Hồi Chí Tôn ở đó rồi!”

“Đúng vậy! Thời khắc biểu diễn của mình Nhân Hồi Chí Tôn đến rồi!”

Cho dù đợt mưa này không liên quan gì đến thuyền của bọn họ, nhưng bảy người vẫn rất hưng phấn kích động.

Cảnh tượng giọt mưa của Sinh Diệt kiếm tâm bị vỡ, bọn họ chưa từng thấy qua, cũng khá là mong chờ.

Nhân Hồi Chí Tôn suýt chút nữa xúc động đến rơm rớm nước mắt.

Đến rồi!

Cuối cùng cũng đến rồi!

Sinh Diệt kiếm tâm bản thân đã mong mỏi bao nhiêu năm, sân khấu biểu diễn thuộc về riêng mình, cuối cùng cũng đợi được rồi!

Nhưng mà thật sự đến khoảnh khắc này, hắn lại cố ý hai tay ôm lấy kiếm, không hề có ý ra tay.

Ngược lại mặt giễu cợt mà nhìn về về phía Khương Thành.

"Không phải ngươi rất lợi sao, không phải nói sẽ bảo vệ bọn ta sao?"

"Ngươi lên đi chứ!"

Chương 1213: Kịch bản không nên như thế này

Bây giờ Nhân Hồi Chí Tôn thà rằng bản thân không thể hiện, cũng muốn nhìn thấy Khương Thành bị lật xe trước.

Đợi sau khi tên tiểu tử này thất bại mất hết mặt mũi rồi, hắn mới long trọng xuất hiện, cố gắng xoay chuyển tình thế, hiệu quả há chẳng phải là càng tốt hơn sao?

Đến lúc đó lại sỉ nhục hắn một trận nặng nề.

Tước cái chức vụ "người bảo vệ" gì gì đó của hắn, hùng hồn tuyên bố: "Lão tử đây đếch cần mông chó bảo vệ gì gì đó, lão tử đây còn mạnh hơn ngươi!"

Sự ấm ức, bực bội tích tụ của mấy năm gần đây, khiến cho lần rèn luyện này trở lại đúng nhịp điệu "nên có" của nó!

Mà đám người ở đối diện cũng hiểu ngầm trong lòng, nhìn rõ hắn có ý đồ muốn Khương Thành phạm sai lầm, làm trò cười cho thiên hạ.

"Một kẻ không biết tự lượng sức mình, dám khoe khoang trước mặt Nhân Hồi Chí Tôn, ngươi không biết đó chính là tự phô ra cái xấu hay sao?"

"Đúng thế, ngươi cứ lên đi!"

Thành Ca dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ một cái, hắn không hiểu tại sao bọn họ lại đột nhiên kích động như thế.

“Nếu như các ngươi đã thỉnh cầu mãnh liệt đến như thế, thì ta đành phải lên rồi.”

Lúc hắn nói xong câu này, trên trời cũng đổ xuống năm hạt mưa.

Trong đó có một hạt, màu sắc của nó không phải là màu đen, cũng chẳng phải là màu trắng, mà là màu xám.

Chính là hạt mưa chứa đứng Sinh Diệt kiếm tâm.

Thành Ca không có bất cứ do dự nào, hạt mưa mà hắn nhắm đầu tiên chính là hạt mưa xám này.

Đối với hắn mà nói, kiếm tâm nào cũng chẳng khác nhau.

Dù sao mười năm môn kiếm tâm của hắn đều là cấp cao nhất.

Mà khoảnh khắc mũi kiếm của hắn tiếp xúc với hạt mưa đó, Nhân Hồi Chí Tôn đã lo lắng sợ hãi đến mức tim dâng lên tận họng.

Bởi vì mấy năm nay hắn đã phải nhịn quá nhiều, thực sự không thể nào nhịn nổi nữa.

Thậm chí hắn còn không kìm được mà hét lớn trước.

“Ha! Quả nhiên là ngươi không làm được…”

Hắn còn chưa dứt lời, hạt mưa xám đã vỡ tan.

Khương Thành thuận lợi chọc thủng khảo nghiệm ý cảnh ở trong Sinh Diệt Kiếm tâm, sau đó, thanh kiếm giống như một cuồng long cuốn sạch tất cả, mấy hạt mưa còn lại cũng ào ào vỡ tan.

Lạch cạch!

Kiếm của hắn đã trở lại bao.

Mà mãi đến tận lúc này, Đồng Nhân Chí Tôn mới vừa nói xong nửa câu còn lại.

“… vẫn nên để ta làm đi!”

Tất cả những người khác trơ như phỗng, im lặng đến mức hơi kỳ dị.

Giọng nói của Nhân Hồi Chí Tôn vẫn còn đang vọng lại khắp trốn.

Cổ họng hắn giống y như đột nhiên bị bóp chặt, đến mức khuôn mặt hắn bắt đầu đỏ bừng.

Người ta đã nhẹ nhàng qua ải rồi.

Cản bản không cần ngươi phải ra tay.

Bàn tay kích động run rẩy không ngừng của hắn, cùng với câu nói buột miệng kia hoàn toàn dư thừa.

Đây là chuyện vô cùng xấu hổ.

Mà cằm của những người khác ở đó, cũng sắp chạm xuống tận đất rồi.

Chuyện này…

Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?

Sinh Diệt kiếm tâm đã bị một tên tiểu tử lạ mặt không biết chui ra từ xó xỉnh nào này làm vỡ mất rồi?

Vỡ một cách dễ như trở bàn tay, lại còn vô cùng vi diệu như thế?

Đó là Sinh Diệt kiếm tâm đó!

Gặp phải nó chỉ có chấp nhận số phận, để cho phiến lá của mình có thêm một cái lỗ của Sinh Diệt kiếm tâm thôi.

Chắc là giả thôi đúng không?

Bọn họ cứ thế rơi luôn vào trong trạng thái hoài nghi nhân sinh, rất rất lâu sau cũng không có cách nào định thần lại.

Người đầu tiên tỉnh táo lại, vẫn là Lăng.

Thiếu nữ mặc váy xanh mấy năm nay vẫn ngồi ngay ngắn ở đầu thuyền, cho dù có gặp phải mưa trắng cũng chỉ ngồi ngay tại chỗ khua khua kiếm này, lần đầu tiên đứng dậy.

“Wow, lợi hại quá!”

Nàng theo thường lệ, tặng cho Thành Ca những tiếng hoan hô reo hò và khen ngợi ca tụng.

Mà ngữ khí lần này, cũng coi như đã trở nên chân thành thật tâm hơn.

“Thế mà ngươi lại có cả Sinh Diệt kiếm tâm à?”

Nhìn những ngôi sao lấp lánh trong đôi mắt xinh đẹp của cô gái này, năng lực làm màu của Thành Ca nhận được sự thỏa mãn cực kỳ to lớn.

“Thao tác cơ bản, nàng cứ bình tĩnh.”

“Không phải lúc đầu ta đã nói là có thể gánh được tất cả mọi người hay sao, một Sinh Diệt kiếm tâm cỏn con cũng chẳng có gì đặc biệt cả, đương nhiên phải trấn được nó rồi!”

Hắn cố ý xua xua tay, mặt mang vẻ khiêm tốn kèm theo nghi hoặc.

“Tại sao các ngươi lại ngạc nhiên như vậy?”

Tựa như đánh vỡ Sinh Diệt kiếm tâm cũng chỉ đến thế thôi, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Cứ như người lúc trước yêu cầu Lăng hoan hô cổ vũ ca tụng không phải là hắn vậy.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt cạn lời.

Ai chả biết là tên này đang làm màu, ra vẻ.

Vấn đề là, đây là làm màu có thực lực thật sự, khiến cho người ta khó mà không phục.

Dựa vào sự thông minh lanh lợi của Lăng mà cũng bị ca này làm cho khóc không được, cười cũng chẳng xong.

Nhưng ở tận sâu trong đáy lòng, nàng đã sông biển đảo lộn, thay đổi hoàn toàn suy nghĩ từ lâu.

Lúc ban đầu, Thành Ca nói hắn rất được hoan nghênh ở Thiên Đạo kiếm hải này, muốn dẫn dắt mọi người, nàng cũng chỉ coi hắn như một kẻ vô tri, dốt nát, nói khoác không biết ngượng mồm mà thôi.

Ai có thể ngờ, những lời khoe khoang khoác lác mà một kẻ nhìn như gà mờ, chẳng có tí chuyên nghiệp này nói lúc đó… thế mà tất cả đều là thật.

Không có một tí phóng đại, nói quá nào.

Người này có tất cả mười năm môn kiếm tâm, đây là chuyện khó tưởng tượng nhường nào chứ?

Hơn nữa, tất cả đều đã trên cấp bát giai rồi!

Hắn tuyệt đối là người xứng đáng nhất Thiên Đạo kiếm hải.

Ở trong vùng biển này, không có ai có thể vững vàng hơn hắn được nữa.

Hắn hoàn toàn có tư cách dẫn dắt bất kỳ người nào…

Đây là chuyện hoang đường đến mức nào?

Dựa vào sự hiểu biết của nàng, thật sự cảm thấy chuyện này có phải hơi thần thánh quá mức không?

Nhân Hồi Chí Tôn đần ra, hắn cảm thấy chuyện này không đúng.

Hoàn toàn không đúng!

Chẳng lẽ không phải là một kẻ không biết tự lượng sức mình đang khoe khoang khoác lác ở đó, còn hắn thì ở bên cạnh thì cầm con át chủ bài cấp cao nhất, thuận tiện dùng ánh mặt chế giễu âm thầm nhìn hắn đạt được chút thành tựu cỏn con đã đắc ý…

Đợi đến lúc bò đến mức cao nhất, thì hắn sẽ đứng ra táng cho Khương Thành ngã xuống.

Để cho hắn biết thế nào gọi là sức mạnh ẩn giấu, thế nào gọi là đại lão khiêm tốn thực sự, sau đó khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên một phen.

Kích bản phải như thế mới đúng chứ?

Bây giờ hắn còn chưa xuất hiện, hắn vẫn chưa thể hiện Sinh Diệt kiếm tân, tuyệt chiêu lớn nhất của hắn trước tất cả mọi người nữa, thế mà đã kết thúc rồi?

Mà cái tên bị hắn coi như trò cười kia, lại cười đến cuối cùng một cách vi diệu như thế?

Lúc này, bảy người ở trên chiếc thuyền đối diện cũng định thần lại rồi.

Mặc dù lúc nãy vẫn còn chế giễu Khương Thành, nhưng bây giờ bọn họ đã cấp tốc thay đổi lập trường.

“Wow, lại có một đại lão có Sinh Diệt kiếm tâm nữa?”

“Ôi trời ơi, lợi hại quá đi ấy chứ?”

“Cao nhân, đây là cao nhân thực thụ!”

“Quả thực như thế, Nhân Hồi Chí Tôn có ba môn kiếm tâm là Sinh Diệt và Thủy, Hỏa kiếm tâm, còn vị đại lão này không chỉ sở hữu Sinh Diệt kiếm tâm, mà vừa nãy còn một mình đánh vỡ nhiều hạt mưa như thế, chắc ít nhất cũng phải có hơn mười môn kiếm tâm đúng không?”

“Chân nhân bất lộ tướng, người giỏi thực sự sẽ không để lộ tài năng của mình!”

“Chắc chắc hắn mới là người bảo vệ của chiếc thuyền đó, lợi hại quá!”

“Cao thủ, vừa nãy là bọn ta có mắt như mù đã mạo phạm đến ngươi rồi…”

Đối diện với một người sở hữu Sinh Diệt kiếm tâm, quá trình bọn họ chuyển thành một đám nịnh nọt, bợ đỡ diễn ra vô cùng suôn sẻ, không hề trải qua bất kỳ quá trình đấu tranh tâm lý nào.

Đối với việc nịnh hót, Thành Ca đương nhiên là cứ theo danh sách số lượng mà nhận hết.

“Ha ha ha, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ ấy mà, khiến mọi người chê cười rồi…”

Nhìn bộ dạng khoe khoang đắc ý của hắn, Nhân Hồi Chí Tôn không thể nào nhịn được nữa.

“Ta không tin!”

“Sao ngươi lại có thể biết Sinh Diệt kiếm tâm được?”

“Vừa nãy chắc chắn là nhìn nhầm, tuyệt đối không thể nào như thế được!”

Bảy người ở trên chiếc thuyền đối diện không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, ánh mắt của ai nấy đều mang theo một chút tế nhị.

Bọn họ cũng đâu có ngu, làm gì mà không nhìn ra tâm trạng của Nhân Hồi Chí Tôn đã suy sụp rồi.

Đây là không chịu chấp nhận hắn đã thua rồi.

“Ta muốn đấu với ngươi một trận ngay tại đây!”

“Lên đi, chúng ta so kiếm tâm!”

“Một đấu một, đừng ai khuyên can, thế mới biết ai có bản lĩnh thực sự!”

Nhân Hồi Chí Tôn nâng luôn Thí Sinh Kiếm đã thêm quy tắc kiếm và Sinh Tử trong tay lên.

“Ta phải khiến ngươi hiện nguyên hình ngay tại đây, cũng để cho tất cả các ngươi thấy, thế nào gọi là Sinh Diệt kiếm tâm thực sự!”

Chương 1214: Rơi vào chỗ chết để mà sống

Nhân Hồi Chí Tôn đột nhiên làm loạn, khiến Khương Thành cũng ngơ quả mơ luôn.

Lão huynh à, ngươi muốn làm loạn kiểu gì vậy?

Không được ăn đòn, nên toàn thân khó chịu?

Còn bảy người ở phía đối diện, cũng đang âm thầm lắc đầu.

Lòng dạ của Nhân Hồi Chí tô này cũng thật là hẹp hòi.

Thành Ca cũng chẳng sợ, đang định rút kiếm lần nữa, Lăng vẫn đang xem kịch từ đầu đến giờ, đột nhiên đứng bật dậy.

“Nhân Hồi, ngươi có thể trở về rồi đó.”

Giọng của nàng rất bình tĩnh.

Không hề mang theo chút nghiêm nghị, giận dữ nào, cũng không hề có sự áp bức, ép buộc nào.

Song, Nhân Hồi Chí Tôn vốn vẻ mặt vẫy đầy mạnh mẽ, tàn độc, cả người ngập trong ý chí chiến đấu dữ dội, lại thay đổi vẻ mặt một cách nhanh chóng.

“Trở… về đâu?”

“Ngươi đã mệt rồi, không thích hợp tiếp tục rèn luyện ở đây nữa.”

Lăng nói xong câu này, cả người Nhân Hồi Chí Tôn dường như đột ngột tan ra, suýt nữa đã tê liệt.

“Ta, ta…”

Hắn đứng ở đó luống ca luống cuống không biết làm thế nào, thanh kiếm trong tay đã rơi xuống từ lâu.

Cảnh tượng này, khiến tất cả những người còn lại ở xung quanh trong lòng điên cuồng run sợ.

Cô gái này là ai?

Thế mà lại có thể ra lệnh, chỉ huy Nhân Hồi Chí Tôn?

Cho dù có là Đạo Tôn cũng không có tư cách này đúng không?

Lẽ nào nàng là vị Thần Quân nào đó?

Hoặc có lẽ, là hậu duệ của vị Thiên Đế nào đó chăng?

Vẻ mặt của Nhân Hồi Chí Tôn cứ phải gọi là đặc sắc vô cùng.

Hắn biết, sau khi Khương Thành để lộ Sinh Diệt kiếm tâm ra, trước mặt Lăng, hắn đã trở thành người có cũng được mà không cũng chẳng sao rồi.

Hắn không muốn rời khỏi đây như thế này.

Nhưng đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Lăng, cuối cùng tay hắn vẫn run run, từ từ lấy Đế Kiếm Phù ra.

Nàng nói hắn mệt rồi, cho dù không mệt thì cũng phải mỏi.

Dưới cái nhìn chằm chằm của tất cả mọi người, hắn nhắm mắt, mạnh mẽ ném Đế Kiếm Phù ra.

Mà khoảnh khắc Đế Kiếm Phù rời khỏi tay, hắn cũng tan biến ngay tại chỗ.

Hành trình của hắn ở Đế Kiếm Tinh, kết thúc như vậy.

Cảnh tượng này khiến Thành Ca không khỏi bất ngờ.

Vốn dĩ hắn chẳng hề quan tâm đến thân phận cụ thể của Lăng.

Bây giờ thì thực sự tò mò rồi.

Cô gái này cũng có chút uy nghiêm đấy, rốt cuộc là có lai lịch thế nào?

Không thể làm thịt Nhân Hồi Chí Tôn, nên không có cách nào nhận được chiến lợi phẩm, hắn thu kiếm lại trong sự tiếc nuối.

Hắn thuận miệng hỏi một câu: “Ngươi là con gái riêng của vị Thiên Đế nào vậy?”

Câu hỏi này, khiến cho bảy người ở chiếc thuyền bên cạnh nghe xong mà khóe mắt giật giật.

Đại lão, ngươi hỏi thế này cũng thẳng quá rồi phải không?

Mặc dù không biết vị này rốt cuộc là ai, nhưng lai lịch chắc chắn lớn đến mức khiến ngươi ta kinh sợ.

Cho dù là người sở hữu Sinh Diệt kiếm tâm như ngươi cũng chẳng có tác dụng gì đâu.

Nhìn kết cục của Nhân Hồi Chí Tôn đi, nếu như ngươi làm nàng ta tức giận, chắc chắn hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Ha ha…”

Lăng không hề tức giận, ngược lại còn phát ra tiếng cười tinh khiết trong trẻo như tiếng suối.

Lúc này, bầu không khí xung quanh phảng phất dường như đột nhiên trở nên sống động, vui tươi.

Nàng không hề trả lời, mà ném câu hỏi này lại cho Khương Thành.

“Ngươi đoán xem?”

Ta đoán cái đầu nhà ngươi ấy!

Thành Ca bĩu môi, ngươi lại còn úp úp mở mở nữa?

Sao, ngươi còn định cướp đèn chiếu sáng trên sân khấu của anh đây nữa à?

Hắn đang định nói thêm hai câu, bảy người ở trên chiếc thuyền phía đối diện đã cùng nhau hướng về phía Lăng mà khom người.

“Bọn ta bất cẩn xông vào nơi này, thật là mạo pham, mong được tha thứ!”

“Không biết bọn ta có thể rời đi được không?”

Lăng khua khua tay, bảy người bọn họ giống như được đại xá, nhanh chóng lái phiến lá biến mất khỏi tầm nhìn của hai người.

Điều này khiến Thành Ca cảm thấy hơi cô đơn.

“Ôi, ta vẫn muốn nói chuyện với bọn họ thêm lúc nữa cơ.”

“Nói chuyện gì?” Lăng tựa như cười tựa như không cười nhìn thẳng vào mắt hắn, dường như nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong đầu hắn.

Thành Ca muốn nói, đương nhiên là nghe bọn họ tiếp tục nịnh hót, tâng bốc ta rồi.

Anh đây vừa mới khiến tất cả mọi người chấn động, vẫn còn chưa được nịnh hót tâng bốc đủ đâu.

Nhưng cái lý do thực sự có hơi tự luyến, khoa trương này chắc chắn không được nói.

Thế là hắn chỉ đành tùy tiện đáp: "Người chăm chỉ học tập khổ luyện như ta, đương nhiên là muốn nói về kiếm thuật, kiếm tâm, kiếm đạo gì gì đó rồi."

"Ở đây toàn là những kiếm tu cùng chung lý tưởng lớn, là cơ hội hiếm có khó tìm mà."

"Nếu như ngươi đã thích nói về kiếm thuật như thế, vậy tại sao mấy năm trước, không hề nói chuyện với Nhân Hồi lấy một lần?"

Trên thực tế, Thành Ca nào chỉ chưa từng nói chuyện với Nhân Hồi Chí Tôn.

Số câu mà hắn nói với Nhân Hồi Chí Tôn, cộng lại cũng không quá mười câu.

Hiếm khi có nhã hứng, cơ bản đều dùng để giao lưu tình cảm với gái.

Nghe thấy nàng nhắc đến Nhân Hồi Chí Tôn, Khương Thành bắt đầu phản kích.

"Ta phát hiện, con người ngươi thật sự là người thực tế đấy, không cần đến hắn nữa, thì liền đá bay hắn đi."

Cho dù hắn với Nhân Hồi Chí Tôn không phải là người cùng đường, nhưng bề ngoài Lăng khiến người ta vừa ý, nhưng sự lạnh lùng ác nghiệt, bạc tình bạc nghĩa ấy cũng không thoát khỏi đôi mắt của hắn.

Trong mắt Khương Chưởng môn, đây hoàn toàn thuộc loại dùng xong thì vứt đi.

"Đấy là ta đang cứu hắn."

Lăng mỉm cười, nụ cười đó vẫn khiến người ta như được tắm trong một làn gió xuân như mọi khi.

"Nếu như ta đuổi hắn đi chậm chút nữa, thì hắn chắc đã chết trong tay ngươi rồi."

Khương Thành sững sờ.

Hắn phát hiện hắn phải suy nghĩ xem xét lại về cô gái này.

Biết ca đây giết Nhân Hồi Chí Tôn dễ như trở bàn tay, không tồi, rất có tầm nhìn.

“Ngươi nhìn người… cũng rất chuẩn đấy!”

Hắn vô cùng tán thưởng nhìn về phía Lăng gật gật đầu.

Thời gian cứ thế tiếp tục trôi đi trong những hoạt động thường ngày của của hai người như lúc thì nói chuyện, lúc thì kẻ ngồi thiền, người nằm ngủ, lúc thì đối phó với mưa mực kiếm tâm.

Cảm ngộ kiếm đạo của Khương Thành, cũng tăng cấp với tốc độ nhanh nhất.

Dần dần, hắn đã dung hợp ra được thế giới kiếm đạo đầu tiên.

Đó là kiếm tâm thủy và Tế Nguyệt kiếm tâm.

Hai kiếm tâm nhìn thì chẳng hề có mối liên hệ nào với nhau, nhưng lúc hắn lần đầu tiên dùng đảo ảnh ý cảnh tàn nguyệt, uy lực của nó đã vượt qua luôn tiểu thế giới Ngũ Hành trước đây.

Mà đây chỉ là kiếm đạo mà hai môn kiếm tâm dùng hợp thành thôi.

Nếu như có nhiều kiếm tâm dung hợp hơn nữa, thì uy lực sẽ còn tăng gấp bội.

Chính vào lúc sức mạnh của hắn đang tăng vùn vụt từng ngày ở nơi này, thì ở một nơi xa tít khác của Thiên Đạo kiếm hải, cũng có một chiếc “thuyền lá nhỏ” khác đang phiêu bạt trôi nổi một cách cô độc.

Trên phiến lá đó chỉ có một người.

Tu vi của người đó chỉ có Đế Cảnh cửu trọng trung kỳ, nhưng trong tay lại lắm một thanh Đạo kiếm thất giai mà đến Đạo Tôn cũng chưa chắc đã có được.

Nàng mặc một bộ váy dài theo kiểu hoàng cung màu đen, vẻ mặt bình thản, gần như chứa đựng một cảm giác hơi xa cách.

Mà dung mạo của nàng, thì đẹp đến mức rung động lòng người.

Vẻ xinh đẹp, nho nhã thoát khỏi trần tục ấy, hoàn mỹ đến độ không tì vết, chẳng thể nào tìm được bất kỳ khuyết điểm nhỏ nào, khiến cho người ta không thể không cảm khái lúc ông trời tạo ra vạn vật đã quá thiên vị nàng rồi.

Người đó, không phải là Thu Vũ Tuyền thì là ai?

Đúng thế, nàng cũng bước vào Đế Kiếm Tinh rồi.

Với tư cách là ngôi sao tương lai có thiên phú cao nhất ở Kiếm Các, nàng nhận được sự bồi dưỡng đắc lực, Đế Kiếm Phù đương nhiên cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Dựa vào tính quan trọng của thiên phú ở Thu Vũ Tuyền, vốn dĩ Kiếm Các đã sắp xếp hai vị Đạo Tôn làm hộ vệ cho nàng, chuẩn bị cùng nàng vào rèn luyện.

Ban đầu Thu muội đã nắm vững được chín môn kiếm tâm, ở Kiếm Các lại lĩnh hội được thêm hai môn nữa.

Chỉ là trước mắt, hai môn kiếm tâm lĩnh hội sau cấp bậc vẫn chưa cao.

Có hai vị Đạo Tôn đó cùng đi, chỉ cần không đụng độ với Sinh Diệt kiếm tâm vô cùng hiếm gặp kia, thì sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng Thu Vũ Tuyền lại từ chối đội hình xịn sò này.

Sự kiêu ngạo tự phụ đã ngấm vào xương tủy, khiến nàng lựa chọn một mình bước vào Thiên Đạo kiếm hải, một mình chống lại mưa mực kiếm tâm.

Mấy năm nay, phiến lá dưới chân nàng, đã xuất hiện mười mấy lỗ rồi.

Kể cả khi nó đã được sửa chữa, cũng có thể bị chìm bất cứ lúc nào.

Nhưng trái ngược với điều này, kiếm tâm mà nàng lĩnh hội đã nhiều hơn ba môn rồi!

Đúng thế, Thu Vũ Tuyền đã lựa chọn việc đi vào chỗ chết trước để được sống, chủ động tự chặn đường lui của mình, ép mình phải giành chiến thắng.

Nàng đã lợi dụng mưa mực ở trong này, đi lĩnh hội bốn môn kiếm tâm mà nàng vẫn chưa nắm chắc được.

Bây giờ, ngoại trừ Sinh Diệt kiếm tâm ra, mười bốn môn kiếm tâm khác nàng đều nắm vững được hết rồi.

Chương 1215: Đế Kiếm Tinh chủ

Trước đó, chưa từng có ai làm như Thu Vũ Tuyền.

Nhưng phàm là người bước vào Thiên Đạo kiếm hải, thì đều là vì kiếm tâm dung hợp thành đạo.

Đến môn kiếm tâm đó cũng không có, thì còn dung hợp cái gì nữa.

Cho nên mọi người đều là lập đội mà vào, tập hợp đầy đủ những kiếm tâm khác ngoài Sinh Diệt kiếm tâm, gặp phải những kiếm tâm mà mình không nắm vững được thì đặt hi vọng vào đồng đội.

Duy có Thu Vũ Tuyền là đi một con đường khác.

Nàng coi mưa đen kiếm tâm mà bản thân không quen thuộc ấy là cơ hội để rèn luyện.

Từ trong từng hạt mưa đen, không ngừng cảm ngộ những ý cảnh kiếm tâm khác nhau.

Không chỉ từ đó lĩnh hội được ba môn kiếm tâm mới, còn thăng được cấp của tổng thể kiếm tâm.

Bây giờ bảy môn kiếm tâm là Trường Minh kiếm tâm, Vĩnh Dạ kiếm tâm và Ngũ Hành kiếm tâm, đều đã đạt đến cấp cửu giai, khiến người ta khó bề tưởng tượng nổi.

Coi như đã sánh bước với Khương Thành rồi.

Còn về bảy môn kiếm tâm khác, cũng đều đạt đến cấp bát giai rồi.

Có thể nói, trừ Khương Chưởng môn ra, thì chỉ có nàng là được hoan nghênh nhất ở Thiên Đạo kiếm hải này rồi.

Mà chỗ hiếm có nhất là, kiếm tâm của Khương Thành toàn là mở hệ thống hack mới có được, còn Thu Vũ Tuyền thì hoàn toàn dựa vào bản thân lĩnh hội thật sự.

Chỉ có điều, Sinh Diệt kiếm tâm, nhược điểm của nàng vẫn bày ra đó.

Cho dù thế nào, cũng không thể nào nhẹ nhàng nhàn nhã giống như Khương Thành toàn diện, không góc chết được.

Lại có một hạt mưa xám rơi từ trên trời xuống.

Hơi thở quen thuộc của sự sống và cái chết đan xen bao phủ lấy nàng.

Nếu như là Tiên nhân khác, thì bây giờ chỉ biết chán nản thở dài mà thôi.

Nhưng trong đôi mắt sâu thẳm xinh đẹp của Thu Vũ Tuyền, lại lộ ra sự khát khao và mong đợi sâu sắc.

Đối với nàng mà nói, tình thế không lối thoát này chính là cơ hội tuyệt vời để lĩnh hội Sinh Diệt kiếm tâm!

Không giống với Khương Thành, nàng chọn đánh vỡ những hạt mưa đen khác trước.

Cuối cùng mới khóa chặt hạt mưa xám đó.

Nếu như không thể trực tiếp đả thông luôn, thì ý thức sẽ chìm đắm trong hạt mưa xám đó rất lâu.

Đối với một hạt mưa mà nói, chỉ là hai, ba giây ngắn ngủi rơi từ giữa không trung xuống mà thôi.

Nhưng đối với Thu Vũ Tuyền đang chìm đắm trong ý cảnh Sinh Diệt mà nói, thì tựa như hàng ngàn hàng vạn năm đã trôi qua.

Ở trong đó, nàng lĩnh hội hết lần này đến lần khác sự cân bằng mong manh giữa sự sống và cái chết.

Cảm ngộ hết lần này đến lần khác sự bí ẩn trong đó.

Hạt mưa xám đó cuối cùng vẫn rơi xuống phiến lá dưới chân nàng, không hề bị nàng đánh vỡ.

Trên phiến lá lại xuất hiện thêm một lỗ thủng.

Cái lỗ này giống như cọng rơm cuối cùng, khiến chiếc thuyền nhỏ nát bươm từ lâu của nàng không còn sức níu chân nàng nữa.

Lúc Thu Vũ Tuyền rời khỏi ý cảnh đó, cả người nàng đã bắt đầu chìm xuống Thiên Đạo kiếm hải phía dưới rồi.

Nàng vẫn đang hồi tưởng về sự sống và cái chết, ở trong đó dường như có một sự cân bằng không thể nào giải thích được.

Còn lúc này, đối diện với Thiên Đạo kiếm hải sắp nuốt chửng mình, tâm trạng của nàng vẫn bình tĩnh lạ thường.

Vẫn lấy tâm thái lúc đối diện với cảm ngộ để đối diện với sự tử vong mới.

Đôi chân mảnh khảnh của nàng đã biến mất trong làn nước biển, sau đó là cẳng chân thon dài thẳng tắp, rồi đến bắp đùi, cuối cùng là đến vòng eo thon thả uyển chuyển tựa như có thể nắm được bằng một tay…

Mãi đến tận lúc này, nàng đột nhiên vung kiếm lên phía mặt biển.

Một cảnh tượng thần kỳ đã diễn ra.

Nàng từ từ trồi lên khỏi mặt nước, phần thân dưới bị nuốt chửng lúc trước lại dần dần trở về trạng thái cũ.

Cả quá trình, thật sự giống như đảo ngược lại cảnh tượng trước đó.

Điểm duy nhất không đúng, phiến lá mà lúc trước nàng đứng không có cách nào phục hồi lại nữa.

“Một kiếm diệt…”

“Một kiếm sinh…”

“Đoạt lấy một cơ hội sống sót từ ranh giới của cái chết cho chính bản thân mình…”

Thời khắc này, cuối cùng nàng cũng lĩnh hội được Sinh Diệt kiếm tâm tối cao trong truyền thuyết.

Cũng chính lúc này, toàn bộ bề mặt của Thiên Đạo kiếm hải đột nhiên tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Những Tiên nhân khác đang rèn luyện nháo nhào kinh ngạc hét lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì thế?”

“Sao Thiên Đạo kiếm hải này lại xảy ra dị biến vậy?”

“Hình như ta cảm nhận được lực Thiên Đạo càng mạnh mẽ hơn!”

Ở một nơi xa xôi khác, Thành Ca cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía mặt biển như được mạ vàng.

“Đây là lực Thiên Đạo chân chính, không phải là hình ảnh phản chiếu của Thiên Đạo nữa.”

Giọng của Lăng chứa đựng sự thận trọng và nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Thiên Đạo đích thân ra mặt, để công nhận một người nào đó đang có mặt ở nơi này.”

“Đế Kiếm Tinh sắp có chủ rồi.”

Trong ngữ khí của nàng, mang theo một sự kinh ngạc.

“Không ngờ rằng, thật sự có người có thể chinh phục được Thượng vị Chủ tinh này, trở thành Tinh quân ở đây.”

Nghe thấy kết luận của nàng, Thành Ca cũng không khỏi nâng cao tinh thần.

“Cho nên người đó là ai?”

Lăng đã nhanh chóng bình tĩnh lại rồi.

“Ta không biết.”

Ánh mắt nàng thay đổi, những tia suy nghĩ cân nhắc nhanh chóng nổi lên.

“Nhưng chắc chắn không phải là ngươi.”

Chuyện này khiến Thành Ca hơi không chấp nhận được.

Mặc dù lúc đầu hắn cũng không hề muốn trở thành Tinh chủ của Đế Kiếm Tinh, địa vị của thân phận Thủ tọa Thiên Đan Tư cũng chẳng kém gì Thượng vị Chủ tinh.

Nhưng thực sự đợi đến sau khi vị trí vốn không có chủ có người ngồi vào, hơn nữa bản thân cũng có mặt ở đó, đồng thời người đó lại còn không phải là chính mình.

Sự tự tôn của hắn vẫn chịu một chút đả kích.

Đây không phải là đãi ngộ mà vai chính nên có sao?

“Chuyện này không đúng!”

“Ca đây có đủ mười năm môn kiếm tâm, ai có thể có tư cách hơn ca đây nữa?”

“Ta làm Tinh chủ, chính là vinh hạnh của Đế Kiếm Tinh này đấy, có được không hả?”

“Không phải mắt Thiên Đạo mù rồi đấy chứ?”

“Lại bỏ viên ngọc đẹp đi chọn miếng gạch ngói vụn?”

“Ha…”

Lăng cười ha ha, không hề che giấu sự cười nhạo của mình.

“Người đó có phải là miếng gạch vụn hay không ta không biết, nhưng ngươi đến Thiên Tâm cũng chẳng có, thì sao Thiên Đạo có thể chọn ngươi chứ?”

“Ngay từ lúc bắt đầu ngươi đã chẳng có bất kỳ khả năng nào rồi.”

“Lẽ nào người không nhận ra điều đó à?”

Thành Ca choáng váng sững sờ.

“Lại còn cần Thiên Tâm nữa, sao ngươi không nói sớm?”

Nghĩ kỹ thì cũng đúng.

Đế Kiếm Tinh này là do Thiên Đạo sinh ra.

Năm đó hắn từ chối hợp đạo, từ lúc đó hắn đã là người không chung đường với Thiên Đạo rồi.

Nói một cách hơi cực đoan, cho dù Thiên Đạo có xuống Hạ giới chọn một Tôi Thể Cảnh làm Tinh chủ, cũng sẽ không có khả năng chọn hắn.

Dẫu sao thì Tôi Thể Cảnh cũng là con dân yêu quý của Thiên Đạo, còn hắn căn bản không phải là người một nhà với Thiên Đạo.

“Nghĩ như thế, thì cũng có thể chấp nhận được.”

Lòng tự tôn vốn đang bị đả kích của vị huynh đài đã trở lại rồi.

Hắn cảm thấy không phải sức mạnh thiên phú của bản thân không ra gì, càng không phải mặt hắn không đủ đẹp trai.

Mà là Thiên Đạo đã lập chốt trước.

“Cũng đúng, dựa vào địa vị của ca đây, một Tinh chủ của Đế Kiếm Tinh cỏn con cũng chẳng xứng với ta.”

Hắn lại bắt đầu run rẩy.

Mà cũng chính lúc này, lớp ánh vàng trên Thiên Đạo kiếm hải nhanh chóng bay lên giữa không trung.

Tất cả đều cùng hội tụ về một nơi.

Trung tâm của sự tập hợp đó, chính là Thu Vũ Tuyền.

Đúng thế, nàng chỉ là Đế Cảnh cửu trọng trung kỳ nhưng đã nhận được sự công nhận của Thiên Đạo, vượt qua một đám Chí Tôn, Đạo Tôn, thậm chí là Thần Quân, trở thành Tinh chủ của Thượng vị Chủ tinh này!

Ở một nơi không thể nào bay được này, nàng từ từ bay lên bầu trời cao.

Ánh vàng lấp lánh vô tận tập trung lại trên người nàng, khiến cho thần thánh cũng không thể sánh bằng nàng trong bộ váy dài đen tuyền, phảng phất dường như nàng chính là thần linh trong truyền thuyết.

Nàng cảm nhận được tinh lực thần bí.

Thế là nàng khua khua tay, cả Thiên Đạo kiếm hải cuồn cuộn theo tay nàng.

Nàng phát hiện mình đã hòa làm một thể với Thượng vị Chủ tinh này.

Ý chí của nàng, chính là ý chí của vì tinh tú này.

Ở đây, nàng chính là vị thần chí cao vô thượng, toàn năng, không gì là không thể.

Cả Đế Kiếm Tinh đều bắt đầu biến hóa dữ dội, không chỉ là hình dạng của một thanh kiếm nữa.

Những đám mây mù xung quanh từ từ tiêu tan.

Những ngọn núi nhô lên khỏi mặt đất, những con sông nước chảy ào ào không ngừng.

Cung điện nguy nga tráng lệ, đứng sừng sững trên đỉnh núi.

Tinh lực thần bí tràn ngập khắp mọi ngóc ngách của Đế Kiếm Tinh.

Chương 1216: Cảm giác rất tuyệt diệu

Sau khi Thu Vũ Tuyền trở thành Đế Kiếm Tinh chủ nàng có được sự thăng cấp

trước nay chưa từng có.

Sự công nhận của Thiên Đạo, đã đem đến cho nàng cảm ngộ vô tận.

Ngoài chuyện này, còn có tinh lực rót vào cơ thể của Chủ tinh này.

Cảnh giới của nàng tăng lên vùn vụt, nhanh chóng đột phá cấp Đế Cảnh cửu trọng

hậu kỳ, trở thành Thiên Tôn.

Sau đó lại đột phá đến Thiên Tôn trung kỳ, Thiên Tôn hậu kỳ…

Cuối cùng, bởi vì nàng không thể tiêu hóa hết tất cả tinh lực, lúc này mới tạm

thời ngừng lại.

Nhưng, đây vẫn chưa phải là chuyện quan trọng nhất.

Sau khi nắm quyền kiểm soát một phần lực của hình chiếu Thiên Đạo ở vì tinh tú

này, cả người nàng đột nhiên bị bao phủ bởi một vầng hào quang đặc biệt.

Vầng hào quang ấy càng ngày càng phát sáng rực rỡ hơn, cuối cùng đã vùi lấp

hoàn toàn dáng người hoàn mỹ của nàng.

Đây là cảnh tượng chưa từng xảy ra trên các Thượng vị Chủ tinh khác.

Mà là sự khác thường thuộc về duy nhất một mình Thu Vũ Tuyền.

Sau khi quá trình khác thường, đặc biệt này kết thúc, đôi đồng tử trong veo

của nàng, cuối cùng cũng có thêm một tia mờ mịt như sương mù dày đặc.

Nàng đã biết được rất nhiều chuyện…

Ví dụ như, một sứ mệnh nào đó của nàng.

Nàng chầm chậm nhìn về nơi xa, có lúc như bừng tỉnh, lúc lại do dự băn khoăn.

Rất lâu, rất lâu sau, nàng mới trở lại là Thu Vũ Tuyền trước đây, ánh mắt cũng

trở nên vừa kiên định vừa quả quyết giống như trước đây.

“Ta là ta, đừng hòng ai khống chế, điều khiển được ta!”

Mãi đến tận lúc này, cuối cùng nàng mới chú ý đến những kiếm tu khác vẫn đang

rèn luyện trên Đế Kiếm Tinh.

Bây giờ, nàng đã là chủ nhân của vì tinh tú này, nơi này đã biến từ công viên

thành hậu hoa viên của riêng nàng rồi.

Lệnh bài thông hành Đế Kiếm Phù trước đây, đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Tất cả những kiếm tu vẫn đang ở trên biển, tất cả đều cảm nhận được một luồng

lực đẩy cực kỳ mạnh mẽ, đến mức không thể nào chống lại được, đột nhiên truyền

tới.

Không đợi bọn họ kinh ngạc hô lên, đột nhiên cả người đã bị đá ra khỏi Đế Kiếm

Tinh.

Bị cưỡng ép truyền tống đến ngoại giới.

Trong đó, chỉ có duy nhất hai người ngoại lệ chính là Khương Thành và Lăng.

Thậm chí Thành Ca còn chẳng cảm nhận được lực đẩy gì gì đó.

Hắn chỉ cảm thấy, thế giới này đã có sự thay đổi, biến hóa cực kỳ to lớn, đến

cả vị trí mà hắn đang đứng cũng thay đổi rồi.

Ngay cả trong Thiên Đạo kiếm hải, nơi vốn dĩ vĩnh viễn không thể nhìn được

thấy bờ bên kia, đã bắt đầu xuất hiện những hòn đảo nhỏ chi chít khắp nơi, tựa

như sao trên trời.

“Chỉ là có thêm một Tinh chủ thôi mà, sao cảm giác cứ như long trời lở đất

luôn vậy?”

Lúc này Lăng đang ngạc nhiên nhìn hắn.

Nàng cảm nhận được luồng lực đẩy đó.

Đó là Đế Kiếm Tinh chủ đang dọn dẹp nhà cửa.

Chỉ là nàng đã lợi dụng một vài phương pháp đặc biệt, vô cùng khó tin, âm thầm

lặng lẽ chặn lực đẩy đó lại.

Thế mà Khương Thành cũng có thể ở lại đây.

Chuyện này khiến nàng cảm thấy khó tin đến cực độ.

Phải biết rằng, luồng lực đẩy đó chứa đựng uy lực và sự áp chế của Thiên Đạo.

“Thượng vị Tinh chủ là chúa tể thực sự của vì tinh tú này, mức độ kiểm soát

của nàng đối với vì tinh tú này, vượt xa những Trung vị Tinh chủ và Hạ vị Tinh

chủ kia.

Hạ vị Chủ tinh còn phải do Thiên Cung bổ nhiệm và miễn nhiệm Tinh Quân, thực

ra quyền kiểm soát của những vì tinh tú đó nằm trong tay Thiên Cung.

Tinh Quân của Trung vị Chủ tinh, cũng chỉ có thể có được một nửa quyền thống

trị, một nửa vẫn nằm trong tay Thiên Cung.

Duy nhất chỉ có Thương vị Chủ tinh là không giống như thế, toàn bộ quyền kiểm

soát đều nằm trong tay một người.

“Thế há chẳng phải là trở thành Thần của vì tinh tú này hay sao? Không gì là

không thể?”

“Phải… nhưng cũng không phải.”

Dáng vẻ của Lăng đối với Khương Ẩn Hoàng chính là hỏi gì đáp đấy.

“Nói như thế nghĩa là sao?”

“Tinh chủ cũng chỉ có thể hành động nội trong quy tắc vốn có của vì tinh tú

này thôi.”

Dường như nàng biết được rất nhiều bí mật mà người khác biết.

“Ví dụ như Thiên Đạo kiếm hải này, Tinh chủ có thể thay đổi vị trí của kiếm

hải, có thể làm các hòn đảo xuất hiện trên biển này, nhưng nàng ấy không thể

khiến lực hình chiếu của Thiên Đạo biến mất hoặc trở nên mạnh hơn.”

“Nàng ấy có thể thay đổi quy tắc bước vào Chủ tinh này, cũng có thể thúc giục

sức mạnh của vì tinh tú này, nhưng nàng ấy chỉ có thể mượn tinh lực của Đế

Kiếm Tinh để dùng thôi.”

“Nàng ấy chỉ là con rối khống chế, kiểm soát vì tinh tú này của Thiên Đạo mà

thôi.”

“Tất cả mọi thứ, thực ra vẫn là do Thiên Đạo ở đằng sau thao túng.”

Nàng vừa nói như thế, Khương Thành đã hiểu hoàn toàn.

Thực ra chuyện này cũng giống như ngày xưa các Tiên Đế trở thành chúa tể quy

tắc, thực ra cũng chỉ là người thay mặt thôi, không phải trở thành chủ nhân

thực sự của quy tắc đó.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy Tinh chủ này cũng chẳng có gì thú vị.

“Cũng chỉ như thế thôi!”

Hắn không hề muốn trở thành con rối của Thiên Đạo, như thế mất thể diện biết

chừng nào?

Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng Tinh chủ quả thực cũng nhận được những lợi

lộc thực sự.

Cơ hội này bày ra trước mặt bất kỳ Tiên nhân nào, chỉ e chẳng có ai từ chối

được.

Mà ở một nơi khác, cuối cùng Thu Vũ Tuyền cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Hết cách, bây giờ trong Đế Kiếm Tinh này chỉ còn lại nàng và Lăng, cùng với

Khương Chưởng môn.

Nổi bật quá mức, nàng muốn không chủ ý cũng không được.

“Sao ngươi cũng đến đây vậy?”

Nàng không hề do dự, trong chớp mắt đã đến trước mặt Khương Thành.

Mà lúc Khương Thành nhìn thấy Thu Vũ Tuyền đang bay lơ lửng giữa không trung,

suýt chút nữa hắn đã chửi thề một tiếng.

Đứa con gái này thế mà lại có thể bay ở nơi này?

Như thế có nghĩa là gì?

“Vị Tinh chủ đó, chắc không phải là ngươi đấy chứ?”

Lúc hắn hỏi vấn đề này, thực ra hắn cũng cảm thấy rất bình thường.

Đây là “Tiên mẫu chuyển thế” đấy!

Nếu như nàng không làm nổi Tinh chủ, thì ai có thể làm được chứ?

“Ngươi nói xem?”

Thu Vũ Tuyền cứ thế phớt lờ, bỏ qua Lăng luôn, trong mắt của nàng chỉ có

Khương Thành.

Người này đã để lại cho nàng quá nhiều dấu ấn không thể phai nhòa, từ lâu đã

chiếm giữ vị trí của người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng.

Nàng vốn dĩ không phải là một người thích khoe khoang.

Nhưng mỗi khi nhắc đến Khương Chưởng môn, lại nhịn không được muốn mạnh mẽ,

hung ác chà đạp, giẫm bẹp hắn.

Thế là nàng cao cao tại thượng, cố ý dùng vẻ mặt đầy khôi hài hỏi hắn: “Bây

giờ bị ta đứng từ trên cao nhìn xuống, cảm giác thế nào?

Thành Ca ngửa đầu lên nhìn nàng, nụ cười trên mặt mang theo ý cười nhạo rõ

ràng.

“Cảm thấy rất tuyệt diệu, chỉ có điều từ góc độ đặc biệt này, cảnh tượng bên

trong váy ngươi càng tuyệt diệu hơn.”

Có thể hắn chính là khắc tinh định mệnh của Thu Vũ Tuyền.

Một câu nói đơn giản như thế thôi, lập tức khiến hàng phòng thủ Thu muội vỡ

tan tành.

Thuận tiện cũng khiến nàng bị ép hạ xuống cùng độ cao với hắn.

“Ngươi thực sự vẫn đáng hổ thẹn y như xưa!”

Nàng hít một hơi sâu, tại tiếp tục xuất chiêu.

“Cùng rèn luyện ở Thiên Đạo kiếm hải như nhau, ta đã trở thành Tinh chủ, còn

ngươi thì sao?”

Đây là một thời khắc mang tính lịch sử!

Trước đây lần nào nàng cũng bị Khương Thành áp chế, thua hết lần này đến lần

khác, cuối cùng lần này nàng cũng thắng được một lần!

Nàng thấy hơi hối hận vì đã đuổi hết tất cả mọi người ra khỏi đây.

Đáng ra nên để nhiều người hơn nữa đến chứng kiến thời khắc này mới đúng.

“Ta?”

Khương Thành không lộ ra vẻ không phục hoặc không cam lòng như trong tưởng

tượng của nàng.

Ca này trao cho Thu muội một ánh mắt đầy khen ngợi cùng với một nụ cười.

“Ta rất hài lòng.”

“Hài lòng?” Thu Vũ Tuyền sững sờ.

Nàng không hiểu lối suy nghĩ của Thành Ca lắm.

“Đúng thế, dưới sự bồi dưỡng hết lòng của ta, thị nữ của ta cuối cùng có chút

thành tựu nho nhỏ, ta đương nhiên là có lý do để cảm thấy hài lòng, vui vẻ

rồi.” Thành Ca nói như đúng rồi.

Phụt ha ha!

Lăng ở bên cạnh bật cười thành tiếng luôn.

Nàng biết Thu Vũ Tuyền, hơn nữa hình như cũng có nghe qua bí mật Thu Vũ Tuyền

là thị nữ của Khương Thành.

Mặc dù đây là sự thật, nhưng nói vào lúc này, dùng phương thức này cũng làm

tổn thương người khác quá rồi đúng không?

Ngày đẹp như thế này, ngươi không thể để cho nàng đắc ý một lần được hay sao?

Thu muội rất muốn nói, ngươi bồi dưỡng ta lúc nào?

Ngươi có thể đừng mặt dày như thế được không hả?

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, lúc mở ra lần nữa, đã hồi phục lại vẻ bình tĩnh.

“E rằng ngươi vẫn chưa biết hoàn cảnh hiện tại của mình.”

Chương 1217: Sao lại nhảy xuống biển rồi?

Thành Ca dùng giọng điệu đầy hứng thú hỏi: “Hoàn cảnh gì?”

“Bây giờ Đế Kiếm Tinh chịu sự khống chế của ta, nơi này đã trở thành địa bàn

của ta rồi.”

Thu Vũ Tuyền cười lạnh lùng.

“Bây giờ ngươi đã ở trong lòng bàn tay ta, ta muốn ngươi chết thế nào, thì có

thể khiến ngươi chết như thế ấy.”

Đối với sự uy hiếp, đe dọa của nàng, Thành Ca không hề tức giận, chỉ hận rèn

sắt không thành thép mà lắc lắc đầu.

“Ngươi ấy, đúng là chỉ nhớ ăn không nhớ đòn.”

“Đã dạy bao nhiêu lần rồi, mà trí nhớ không tăng thêm tí nào à?”

Thu muộn đã quen với phong cách của hắn từ lâu, cũng chẳng hề tức giận hay khó

chịu.

“Hừ…”

Nàng cũng thở dài.

“Ở Đế Kiếm Tinh, ta có thể bắt ngươi phải hứng chịu sự phá hủy của lực của

hình chiếu Thiên Đạo.

“Cũng có thể khiến ngươi phải chịu sự tấn công áp chế toàn lực của tất cả kiếm

tâm.”

“Còn có thể khiến ngươi bị nhốt ở một xó xỉnh vĩnh viễn, không thể trở mình.”

Nàng âm âm u u nhìn vào đôi mắt của Thành Ca.

“Ta rất tò mò, ngươi lấy đâu ra sức mạnh để thách thức, khiêu chiến với ta?”

Khương Thành cười híp mắt nói: “Cho nên nhiệm vụ hôm nay của ngươi đã hoàn

thành chưa?”

“Nhiệm vụ gì?”

“Ngươi nói xem, mỗi ngày hô to một lần.”

Trong một lần cá cược trước đây của hai người ở Tiếp Dẫn Tư, Thu Vũ Tuyền bị

ép phải đồng ý với hắn một điều kiện.

Chính là mỗi ngày đều phải hô to một lần: “Ta sùng bái Khương Thành nhất.”

Chuyện này đối với nàng mà nói, đây được coi là sự tàn phá nặng nề cả về tinh

thần và tâm lý.

Thu muội vốn dĩ đang dương dương đắc ý lại hung hãn cắn môi, hận không thể cho

hắn một cái bạt tai.

Tên này không biết cái gì gọi là trọng điểm nói chuyện à?

Bây giờ trọng điểm là cái này hả?

“Hôm nay hô rồi!” Nàng rầu rĩ đáp.

Nàng quả thực đã hô rồi.

Chính là mười mấy phút trước khi trở thành Tinh chủ.

“Được lắm, được lắm, cho dù trở thành Tinh chủ rồi, thì sau này cũng không

được lười biếng nhé…”

Thành Ca không hề lo lắng nàng sẽ nói dối, bởi vì trên phương diện cá cược

nhận thua này, Thu muội luôn làm rất đúng quy định, cực kỳ có uy tín.

“Vậy, vẫn còn thu hoạch gần đây, ngươi hiểu mà.”

Hắn vừa xoa ngón tay, vừa nhíu nhíu mày.

Mỗi lần Thu Vũ Tuyền đều phải chia cho hắn một nửa thu hoạch, đây cũng là giao

ước cá cược trước đây.

Lần này thì Thu Vũ Tuyền chẳng hề do dự.

Vứt luôn một chiếc nhẫn chữ vật xuống.

Ở Đế Kiếm Tinh, bây giờ cũng chỉ có nàng có thể sử dụng nhẫn trữ vật.

Khương Thành đón lấy cũng chẳng mở được, nhưng hắn cũng chẳng hề gấp gáp.

Dựa vào mức độ sủng ái mà Thu Vũ Tuyền nhận được ở Kiếm Các, thì tài nguyên

trong nhẫn trữ vật này nhất định vô cùng lớn.

“Ta tin vào sự tín nghĩa và danh dự của ngươi.”

“Hừ!”

Thu Vũ Tuyền hừ lạnh, một lần nữa ép buộc đưa chủ đề trở lại “trọng điểm”

trước đó.

“Cho nên, ngươi còn thủ đoạn gì nữa? Thì đem ra dùng hết đi? Ngươi cho rằng

ngươi có thể tiếp tục dây dưa, trì hoãn sao?”

Thành Ca xua tay lia lịa.

“Hết rồi, ngươi có thể bắt đầu màn biểu diễn của mình rồi.”

Lúc này Thu Vũ Tuyền mới lại cười lạnh lùng.

“Có phải ngươi cho rằng vứt Đế Kiếm Phù đi, là có thể thoát khỏi địa bàn của

ta, không chịu sự khống chế của ta?”

“Cho nên mới tính sẵn trong lòng như thế?”

Cứ như nàng đã nhìn thấu suy nghĩ của Thành Ca.

“Rất tiếc phải nói cho ngươi biết, Đế Kiếm Phù đã không còn tác dụng nữa rồi.”

“Ở Đế Kiếm Tinh, ta không cho ai rời khỏi đây, thì người đó vĩnh viễn không

thể cựa quậy được!”

Nghe thấy câu nói này, cuối cùng Thành Ca cũng ý thức được sức mạnh của nàng ở

trên Chủ tinh này.

Mặc dù chỉ là người thay mặt cho Thiên Đạo, nhưng quyền lực này thực sự lớn

đến mức khó bề tưởng tượng nổi.

Hoàn toàn có thể gọi là Nữ hoàng ở đây.

Nhưng hắn chẳng hề lo lắng, thậm chí còn thản nhiên trêu đùa.

“Ngươi không nỡ để ta đi như thế à? Chẳng lẽ là làm thị nữa của ta làm đến

nghiện rồi?”

“Thị nữ?”

Thu Vũ Tuyền trả lời hắn bằng hai tiếng ha ha.

“Bây giờ ta cho ngươi hai con đường.”

“Con đường thứ nhất, giải trừ giao ước trước đây, ta có thể tha cho ngươi một

con đường sống.”

“Con đường thứ hai, chính là chết.”

“Thực ra vẫn còn con đường thứ ba…”

Khương Thành nhắc nhở nàng: “Hình như ngươi đã quên mất, ngươi vẫn còn nợ ta

một yêu cầu đấy.”

Hắn vừa nói như thế, Thu Vũ Tuyền cũng nhớ ra.

Lần cá cược ở Tiếp Dẫn Tư, nàng thua hai lần phải nghe theo mệnh lệnh của

Khương Thành một cách vô điều kiện.

Việc thứ nhất, chính là mỗi ngày hô một câu ta sùng bái nhất là Khương Thành.

Việc thứ hai, Khương Thành vẫn chưa nhắc đến.

“Cho nên ngươi định dùng điều kiện này, để đổi lấy con đường sống?”

Thu Vũ Tuyền có chút không cam lòng tha cho hắn như thế.

Những suy nghĩ cẩn thận thì, hoàn thành bây giờ cũng tốt.

Đỡ phải treo một mối nguy hiểm tiềm ẩn lơ lửng ở trên đầu.

Ai biết được sau này tên này sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng cực điểm gì?

“Không!”

Khương Chưởng môn cười híp mắt, xua xua tay.

“Ta phát hiện điều kiện đó càng quý giá hơn rồi.”

“Bây giờ ngươi có thể trở thành Thượng vị Tinh chủ, ta cảm thấy giữ điều kiện

đó đến sau này mới nói đến thì càng có lợi hơn.”

“Thế thì ngươi tìm chết rồi.” Ánh mắt của Thu Vũ tuyền trở nên lạnh lẽo hẳn.

Hệt như một vị thần linh nắm giữ sinh mệnh của mọi sinh linh, uy nghiêm đến

mức không giống như một vị Thiên Tôn, mà là một vị Thiên Đế.

“Thế thì ngươi cố lên nhá, thử xem ngươi có thể giết chết được ta hay không?”

Nói thật lòng, thực ra Khương Thành rất mong đợi.

Mau dùng kiếm tâm đến đập ta đi!

Tốt nhất là dùng Sinh Diệt kiếm tâm ấy, như thế ta có thể lĩnh hội càng nhiều

ý cảnh kiếm đạo nhanh hơn.

Ngược lại thăng cấp cũng nhanh hơn.

Phản ứng này của hắn, khiến Thu Vũ Tuyền bắt đầu hoài nghi.

Suy cho cùng nàng cũng tiếp xúc với Khương Chưởng môn nhiều lần như thế rồi.

Nàng cũng đã quen với việc hắn “chém gió khoác lác” rồi.

Một lần hai lần thì vẫn có thể cảm thấy hắn đang phô trương thanh thế, cố ý

lừa bịp.

Nhưng mà những lời mỗi lần tên này nói, cho dù là khó tin đến mức nào, cuối

cùng vẫn đều trở thành sự thật.

Điều này khiến nàng không thể không tin.

Chẳng lẽ hắn vẫn còn tuyệt chiêu gì nữa sao.

“Muốn chết? Không dễ như thế đâu, ta sẽ trấn áp ngươi!”

“Ta sẽ khiến ngươi phải chính mắt chứng kiến ngày ta từng bước lên đến đỉnh

cao.”

Trong lúc nói, nàng vung tay.

Tinh lực nặng nề của Đế Kiếm Tinh giống như những đám mây đen vô tận, hạ xuống

phía trên đỉnh đầu của Khương Thành.

Hắn ngay lập tức cảm nhận được áp lực vô biên.

Mặc dù vẫn chưa chạm đến hắn, nhưng đã khiến hoạt động của hắn trở nên khó

khăn.

Đây là sức mạnh mà trước đây hắn chưa từng chạm trán phải.

Mà ở đây, hắn căn bản không dùng được những quy tắc khác, thậm chí đến Tiên

lực cũng chẳng dùng được.

Khương Thành gần như có thể kết luận, nếu cứ tiếp tục như thế này, hắn thật sự

sẽ bị phong tỏa và trấn áp, đến động đậy cũng chẳng động đậy nổi.

Cô gái này nghĩ thông suốt rồi à, sao lại không giết mình?

Bây giờ nàng muốn giết chết hắn thực ra rất đơn giản, trực tiếp ra tay là

được.

Dẫu sao thì nàng là Tinh chủ, có thể giải phóng toàn bộ sức mạnh, dùng Tiên

lực, Thần hồn và các loại quy tắc.

Nhưng nàng lại cứ khăng khăng lựa chọn phải nhốt chặt hắn.

Chuyện này khiến Khương Thành hơi sầu não.

Thực ra nếu hắn muốn phá vỡ thế cục này thì vẫn có cách.

Ví dụ dùng kỹ năng trao đổi của hệ thống, vào thời khắc mấu chốt thì đổi thân

thể với Thu Vũ Tuyền một lúc.

Chẳng qua, như thế thì sẽ tiêu tốn không ít điểm Tiên Nguyên, nhất là thiên

phú của Thu Vũ Tuyền đã vượt qua chỉ số rồi, lúc hệ thống trao đổi, nhất định

sẽ ra giá cực cao.

Thế là cuối cùng, hắn hướng về phía Thu Vũ Tuyền và Lăng ở đằng sau vẫy vẫy

tay.

“Tạm biệt.”

Sau khi bỏ lại hai từ này, hắn nhảy từ trên phiến lá xuống, sau đó dùng một

động tác xoay người đẹp mắt trên không trung lao vào trong Thiên Đạo kiếm hải.

Không đợi hai cô gái phản ứng lại, hắn đã nhanh chóng lặn xuống.

Thu Vũ Tuyền ở trên bầu trời vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trong mắt của nàng, hành vi của Khương Thành chính là đang tìm chết.

Mặc dù nàng có thể điều động được một phần lực của hình chiếu Thiên Đạo ở đây,

nhưng Thiên Đạo kiếm hải này không phải là nơi nàng có thể can dự vào.

Đó là lãnh địa của Thiên Đạo và căn nguyên kiếm.

Bất kỳ ai rơi vào trong đó đều sẽ bị nuốt chửng, chỉ có con đường chết chứ

không nghi ngờ gì nữa.

Chương 1218: Sâu thẳm dưới kiếm hải

Thu Vũ Tuyền có chút không dám tin.

Người đó cứ thế mà chết rồi?

Mặc dù nàng vô cùng căm thù, chán ghét, bất mãn với Khương Thành, nhưng thực

ra, nàng cũng không thể không thừa nhận, đây là kỳ phùng địch thủ lớn nhất

cuộc đời nàng.

Là người duy nhất được nàng coi trọng.

Cho dù cùng đưa Thập Thiên Đế và Khương Thành đến trước mắt nàng, bắt nàng

chọn ra người nàng kiêng nể nhất, người nàng không có tự tin vượt qua nhất,

nàng sẽ chẳng hề do dự mà chọn Khương Thành.

Một người như thế, sao có thể chết đi một cách dễ dàng như vậy?

Hơn nữa, lại còn là chết do tự sát.

Chuyện này hoàn toàn không nên như thế!

Cái tên đê tiện, vô liêm sỉ, nham hiểm và xảo quyệt đó, sao có thể tự sát

được?

Hắn cũng đâu có giống một người kiên cường khí khái như thế đúng không?

Nàng bắt đầu hơi nghi ngờ có phải Khương Thành lại chơi trò lừa đảo nữa hay

không.

Ví dụ, bề ngoài nhìn thì như nhảy xuống đó, nhưng thực ra chỉ là dùng huyễn

thuật nào đó mê hoặc nàng.

Nhưng đáng tiếc nàng cũng không cảm nhận được rốt cuộc trong Thiên Đạo kiếm

hải đó có những gì.

Thế là nàng đợi rồi lại đợi.

Đợi rất lâu, vẫn không đợi được Khương Thành xuất hiện một lần nữa.

Cuối cùng, vẫn là Lăng phá vỡ sự yên lặng.

“Không cần đợi nữa, hắn thực sự đã nhảy xuống đó rồi.”

Lúc này Thu Vũ Tuyền mới chuyển lực chú ý của mình sang nàng.

Kẻ “khác loài” cũng không bị dọn ra ngoài như Khương Thành.

“Cho nên, ngươi cũng cảm thấy hắn chết chắc rồi?”

Nàng không hề quan tâm Lăng là ai, thậm chí không hỏi một câu về thân phận của

Lăng, bởi vì trong mắt của nàng, việc Thành Ca rơi xuống biển mới là quan

trọng nhất.

Mặc dù chuyện quan trọng này là bởi vì hắn cố ý.

Lăng rất thành thật lắc lắc đầu: “Ta không biết.”

“Thế là có ý gì?”

Lăng cười ha ha: “Lúc ta đụng độ với hắn lần đầu tiên, hắn đang vui đùa thỏa

thích trong Thiên Đạo kiếm hải, nơi này đối với hắn mà nói cũng giống như nước

biển thông thường mà thôi.”

Đôi đồng tử xinh đẹp của Thu Vũ Tuyền hơi co lại.

Bây giờ nàng cũng có thể sống sót ở trong Thiên Đạo kiếm hải là bởi vì nàng đã

trở thành Đế Kiếm Tinh chủ.

Nhưng trừ nàng ra, chắc chỉ còn Thập Thiên Đế chấp chưởng Thiên Đạo Chí Bảo

mới có thể làm được chuyện này.

Tại sao… Khương Thành lại làm được điều đó?

Nhất là, đến Thiên Tâm hắn cũng chẳng có, vốn dĩ phải là đối tượng mục tiêu

tiêu diệt đầu tiên của Thiên Đạo mới đúng chứ?

Quả nhiên, kẻ này vẫn còn rất nhiều nội tình bên trong mà bản thân nàng không

thể nào tưởng tượng được.

Tuyệt đối không được đánh giá quá thấp hắn!

“Những hắn vẫn rất khó có thể sống tiếp được.”

Lăng mang theo một sự tiếc nuối nhàn nhạt lắc đầu.

Thu Vũ Tuyền thông minh đến mức nào chứ, đương nhiên là vừa nghe đã hiểu.

“Ở dưới Thiên Đạo kiếm hải này, còn nguy hiểm và phức tạp hơn tưởng tượng rất

nhiều?”

“Đúng thế, sự nguy điểm đó đã không còn chỉ là sự đáng sợ như lực của hình

chiếu Thiên Đạo nữa rồi.”

Lăng âm âm u u thở dài: “Năm xưa, lúc Đế Kiếm Tinh vừa xuất hiện, Không Đế,

Chiến Đế và Tu Đế đã cùng bắt tay nhau xông vào nơi sâu thẳm dưới Thiên Đạo

kiếm hải.”

“Sau đó thì sao?”

Thu Vũ Tuyền biết, ba vị Thiên Đế đó không hề chết.

Nàng cũng hơi tò mò, lúc đó ba người bọn họ đã gặp phải chuyện gì.

Đây là khu vực mà một Đế Kiếm Tinh chủ như nàng cũng không có cách nào thăm dò

tra xét được.

“Không Đế người có thể thay đổi tuổi thọ của muôn người, Tu Đế người có thể sử

dụng tất cả các quy tắc, Chiến Đế người có thể làm chấn động tất cả mọi thứ,

cuối cùng đã lựa chọn biết khó mà lui.”

Thu Vũ Tuyền lặng im.

Thiên Đế lựa chọn biết khó mà rút lui, chứng tỏ bọn họ đã gặp phải chuyện nguy

hiểm đủ để uy hiếp đe dọa đến tính mạng.

Cho nên mới không thể không rút lui.

Vậy còn Khương Thành, một người chỉ có cảnh giới Thiên Tôn thì sao?

Ở nơi sâu thẳm dưới Thiên Đạo kiếm hải, Khương Chưởng môn lặn một mạch xuống

dưới.

Càng xuống phía dưới, hắn có thể cảm nhận được áp lực càng ngày càng lớn hơn.

Loại áp lực đó không phải là áp lực của nước gì gì đấy, mà là bởi vì ở đây

không phải là hình chiếu Thiên Đạo nữa, mà càng ngày càng gần với Thiên Đạo

thực sự hơn.

Trên thực tế, năm đó, ba vị Thiên Đế bị ép phải dừng lại ngay tại chỗ này.

Mặc dù bọn họ có được Thiên Đạo Chí Bảo, nhận được sự che chở của Thiên Đạo,

thậm chí có thể chấp chưởng một phần lực Thiên Đạo, nhưng bọn họ cũng không

thể vượt qua được lá chắn phong tỏa của Thiên Đạo.

Có thể làm đến mức này, chỉ có người hợp đạo được Thiên Đạo công nhận mà thôi.

Mỗi người trong Thập Thiên Đế chỉ là người chấp chưởng một phần lực Thiên Đạo,

bọn họ muốn làm đến mức đó, trừ phi tập hợp đủ mười bốn bộ Thiên Đạo Chí Bảo

bao gồm cả Bà Sa Ngọc nhân ở trong đó.

Nhưng, chuyện này đối với Khương Thành mà nói, cũng chỉ như thế thôi.

Dẫu sao cũng là một người đã từng lăn qua lộn lại điên cuồng ở trong không

gian Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng chẳng có tí cớ nào để bắt hắn.

Không biết là lặn bao lâu, phía trước hắn đột nhiên không còn "nước biển" nữa.

Hắn đã xuyên qua lá chắn phong tỏa của Thiên Đạo, đến vị trí trung tâm nhất

của Đế Kiếm Tinh.

Nếu là một vì tinh tú bình thường, thì chỗ này chắc được coi là vị trí của

tinh hạch.

Thứ xuất hiện trước mắt hắn, là một "mặt trời" cực kỳ nóng bức.

"Hóa ra là căn nguyên kiếm!"

"Ta còn tưởng ở dưới này có cái gì hiếm lạ cơ."

Một "mặt trời" to lớn khổng lồ gần như vô biên như vậy.

Khiến cho người ta sinh ra một loại ảo giác, rằng nó không phải nằm ở bên

trong của Đế Kiếm Tinh, mà là chứa đựng toàn bộ Nguyên Tiên giới.

Hắn có chút nghi hoặc, có phải bản thân hắn đã thoát khỏi phạm vi của Đế Kiếm

Tinh, sau đó bị truyền tống tới đây một cách vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì trước mặt nó, địa vị của Đế Kiếm Tinh thực sự quá thấp.

Bên trong căn nguyên rực rỡ giống như mặt trời chói chang đang sục sôi không

ngừng, bập bềnh dập dờn những chí lý kiếm thuật huyền bí.

Chỉ nhìn nó một cái, Khương Thành suýt nữa thì ngất đi.

Điều này cũng chỉ có hắn, người chấp chưởng mười năm môn kiếm tâm đồng thời

tất cả đều là cấp cao nhất, nên mới có thể gắng gượng duy trì mạng sống.

Nếu như đổi lại là người khác đến đây, chỉ sợ là ngay giây phút đầu tiên đã

chết đến bã cũng chẳng còn.

Ở mép của căn nguyên kiếm, có rất nhiều đóa lưu hỏa đang không ngừng quanh

quẩn bung nở.

Giống như hoa nham thạch nóng chảy rừng rực, quấn lấy nhau rồi vẩy tung tóe ra

xung quanh.

Sau khi những lưu hỏa rực rỡ óng ánh lại cương quyết, bướng bỉnh đó lao đến lá

chắn phong tỏa của Thiên Đạo, nhanh chóng tách thành vô số hạt nhỏ hơn, đồng

thời cũng nhanh chóng trở nên nguội hơn, dịu dàng ngoan ngoãn hơn.

Những hạt nhỏ li ti này lại tiếp tục phóng về phía bên ngoài, lao ra khỏi phạm

vị của Thiên Đạo kiếm hải.

Khương Thành mờ mờ ảo ảo hiểu ra.

Hóa ra những hạt mưa mực kiếm tâm lúc trước, chính là đến như thế này.

Hoa chí lý kiếm thuật mà căn nguyên kiếm vẩy ra, dưới sự phân tách và làm

loãng của Thiên Đạo, biến thành từng hạt từng hạt mưa ý cảnh có thể được các

Tiên nhân tiếp nhận?

Nếu như không ngoài dự liệu của hắn, chắc vẫn còn rất nhiều hạt li ti trực

tiếp lao ra khỏi Đế Kiếm Tinh.

Sau đó lại bị phân tách và làm loãng lần nữa, cuối cùng hóa thành những quy

tắc kiếm được những Tiên nhân ở bên ngoài tìm hiểu.

Cái gọi là Đế Kiếm Tinh chủ, cũng chỉ là người chấp chưởng một phần hạt mưa đã

bị làm loãng ở giai đoạn trung gian mà thôi.

Lúc Thành Ca nhận ra điều này, suy nghĩ của hắn đột nhiên trở nên linh hoạt.

“Những hạt mưa không ngừng bị Thiên Đạo làm loãng có uy phong và bản lĩnh mạnh

như thế…”

“Nếu như ta trực tiếp cảm ngộ lưu hỏa chưa chịu sự ảnh hưởng của Thiên Đạo thì

sao?”

“Như thế sẽ có hiệu quả thế nào?”

Trái tim như ngựa thần lướt gió tung mây của hắn, không thể nào kìm nén được

nữa.

Đây thực sự là cơ duyên hiếm có khó tìm, ngàn năm khó gặp.

Nói thật, cũng chỉ có hắn mới nảy ra được cái suy nghĩ này.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù có là Thiên Đế cũng chẳng dám nghĩ như thế.

Căn nguyên lưu hỏa chưa bị Thiên Đạo trung hòa và cải tạo, thực sự quá nguyên

sơ, hoàn toàn không giống với kiếm thuật trong hiểu biết của tất cả mọi người

hiện nay, thậm chí không được gọi kiếm thuật.

Đó căn bản không phải là thứ mà Tiên nhân có thể hiểu được.

Hơn nữa, ai có thể sống sót được trong khảo nghiệm của lưu hỏa chứ?

Nếu như Thập Thiên Đế có Vô Đạo kiếm, có lẽ vẫn còn chút hy vọng.

Nhưng rất đáng tiếc, lúc Tiên mẫu phân phát mười bộ Thiên Đạo Chí Bảo, không

bao gồm Vô Đạo kiếm.

Thanh binh khí siêu mạnh, sát phạt vô song, có thể cắt đứt tất cả mọi thứ tồn

tại trên thế gian này, bây giờ rốt cuộc đang ở đâu, vẫn là một bí ẩn.

Chương 1219: Ngũ trọng Ý cảnh kiếm đạo

Gặp phải căn nguyên lưu hoả giống như đang hỗn loạn và cháy ác liệt, Khương

Thành không hề có chút do dự nào.

Hắn cầm kiếm rồi xông lên.

Khoảnh khắc khi kiếm của hắn tiếp xúc với đám lưu hoả đầu tiên, đạo kiếm thất

giai biến mất ngay tại chỗ.

Không phải vì lưu hoả nóng cỡ nào, mà là nó chứa đựng uy lực đáng sợ vượt xa

giới hạn chịu đựng của đạo kiếm thất giai.

Đạo kiếm thất giai có thể đổi được rất nhiều điểm tiên nguyên đó!

Thành ca còn chưa kịp đau lòng, đã xông vào bên trong thế giới của lưu hoả.

Phù!

Hơi thở nguyên sơ của sự hỗn loạn và huỷ diệt vô tận ở trước mặt đang lao tới.

Căn bản là không tồn tại ý cảnh rõ ràng nào cả.

Thậm chí hắn còn cảm thấy có một con mãnh thú hung hăng tàn nhẫn không khống

chế được ở bên trong lưu hoả.

Mang theo khí thế đánh đâu thắng đó san bằng tất cả mà tới!

Thế nhưng trên thực tế, hắn biết không phải như vậy.

Dù sao Khương Thành cũng là người có tất cả 15 môn kiếm tâm mãn giai.

Hắn có thể nhận ra được hơi thở kiếm tâm như có như không từ bên trong hơi thở

vô cùng hỗn độn kia.

Đúng vậy, thực ra vẫn là kiếm thuật, chỉ có điều sau khi mất đi sự điều chỉnh

của Thiên Đạo, dáng vẻ biểu hiện ra hoàn toàn không giống nhau.

Tất cả đều đến quá nhanh, quá hỗn loạn, quá điên cuồng.

Khương Thành chỉ mới chống đỡ được một giây trước đám căn nguyên lưu hoả này,

đã bị giết chết rất dứt khoát.

Nơi này cũng không phải là Thiên Đạo kiếm hải.

Mưa mực kiếm tâm nếu như thất bại thì cũng lắm rút khỏi ý cảnh, những hạt mưa

đó là thủng chiếc lá mà thôi.

Bởi vì đó là một loại trải nghiệm “an toàn” dưới sự thao túng của Thiên Đạo.

Mà ở nơi này, thất bại chính là thật sự chết đi.

Biểu hiện của Khương Thành, thật ra cũng không tính là kém.

Loại căn nguyên lưu hoả này, cũng không phải là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Tiên Nguyên giới từ xưa cao thủ đã nhiều như mây, lúc đó cũng có người từng

tiếp xúc qua.

Trong những người đó, cũng không thiếu người có được Sinh Diệt Kiếm Tâm, thiên

tài mãn giai của hơn mười môn kiếm tâm, thậm chí còn có cường giả vượt xa năng

lực của Thần Quân.

Thế nhưng tất cả những người đó đều rơi vào nụ hôn của lưu hoả mà không có

ngoại lệ.

Không phải cảm ngộ kiếm thuật của bọn họ không đủ.

Nói về sự lĩnh ngộ và cảnh giới của thế giới kiếm đạo, bọn họ uyên thâm hơn

rất nhiều nếu so với những "người mới" như Khương Thành hay là Thu Vũ Tuyền.

Điều mấu chốt là, căn nguyên lưu hoả này hoàn toàn không dùng để làm nguồn cảm

ngộ cho sinh linh.

Không ai có thể sống sót cũng là điều tất nhiên.

Âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án

hồi sinh!"

Lại chết nữa sao?

Thành ca tỏ vẻ rất bình tĩnh.

Thực ra hắn hơi nghi ngờ là mình tự sát, bởi vì trước khi xông tới, hắn đã

biết đại khái xác suất mình sẽ chết.

May mà hệ thống cũng không có phán định như vậy, vẫn như thường lệ giúp hắn mở

hack.

“Ting! Kí chủ đã đạt được cảm ngộ dung hợp của ngũ hệ kiếm tâm đó là Trường

Minh, Tịch Diệt, Bi Ai, Hoả và Kim, hình thành thế giới kiếm đạo hoàn toàn

mới.”

Mẹ nó?

Thành ca trợn tròn mắt.

Đạt được một thế giới kiếm đạo dễ dàng như vậy sao?

Phải biết rằng, khi đang rèn luyện ở Thiên Đạo kiếm hải, mưa mực kiếm tâm hắn

đã gặp mấy trăm lần.

Hơn nữa mỗi lần đều là tự mình nắm giữ toàn bộ cảm ngộ, cũng không có đội hữu

đến chia sẻ cùng.

Dưới tình huống kiểu này, trước mắt hắn mới chỉ thành công dung hợp nhị trọng

kiếm đạo là Tế Nguyệt và Hệ Thuỷ.

Mà hiện tại, ở trước căn nguyên lưu hoả, hắn chỉ chạm có một lần, đã trực tiếp

đạt được thế giới kiếm đạo ngũ trọng.

Thế giới kiếm đạo có lớn mạnh hay không, ngoại trừ các nhân tố nền móng như tu

vi tiên lực hay kiếm tâm đẳng cấp của bản thân ra, chủ yếu là xem có bao nhiêu

kiếm tâm được dung hợp thành đạo.

Thế giới kiếm đạo ngũ trọng thay đổi càng thêm phức tạp, kiếm tâm chứa càng

nhiều thì uy lực chứa đựng khẳng định sẽ mạnh hơn thế giới kiếm đạo nhị trọng

rất nhiều.

Trừ việc đó ra, còn phải xem đẳng cấp của kiếm tâm.

Những kiếm tâm đứng đầu như Sinh Diệt, Trường Minh sau khi dung hợp thành đạo,

uy lực đương nhiên sẽ lợi hại hơn Ngũ Hành Kiếm Tâm như kim, mộc, thuỷ, hoả,

thổ.

Thế giới kiếm đạo mà Khương Thành vừa mới đạt được, mặc dù không có Sinh Diệt,

nhưng Trường Minh Kiếm Tâm đã là kiếm tâm có trình độ cao chỉ đứng sau Sinh

Diệt rồi.

Có thể nói rằng, cường độ của thế giới kiếm đạo này, có thể được xếp hạng đầu

ở toàn bộ kiếm tu giới rồi.

“Mẹ nó, điều này cũng quá đơn giản đi?”

“Điều này?”

Hệ thống mặc kệ hắn nghĩ thế nào.

Sau khi đưa ra phương án thắng lợi, vẫn dùng cách thức máy móc như cũ tuyên bố

rằng hắn đã thành công sống lại.

Khương Thành sống lại lập tức phát hiện ra bản thân thật sự có được toàn bộ

cảm ngộ của ngũ môn kiếm tâm dung hợp thành đạo.

Hắn tiện tay mua một thanh đạo kiếm nhất giai từ hệ thống Thương Thành.

Hết cách rồi, đạo khí thất giai cũng biến mất, hắn cũng không muốn lãng phí.

Dù sao nhất giai cũng rất thuận tiện và giá cả thì phải chăng.

Trường kiếm vung lên, trong chốc lát thế giới kiếm đạo được hình thành từ sự

dung hợp của ngũ môn kiếm tâm đã mở ra.

Cảm nhận được bên trong thế giới đó, ngũ môn kiếm tâm dung hoà lẫn nhau, ý

cảnh huyền diệu bổ trợ cho nhau, Khương chưởng môn có hơi say mê.

Sức mạnh này tưởng chừng như biến tiểu thế giới Ngũ Hành phía trước thành cặn

bã chỉ trong vài giây.

Thậm chí bây giờ hắn còn muốn tìm một Đạo Tôn để so chiêu.

Ca đây cảm thấy thăng cấp đến nỗi không sao nói rõ được.

Rõ ràng xung quanh không có ai khác, nhưng vẫn không nhịn được mà làm màu một

chút.

“Ca chỉ là chết một lần mà thôi, gói quà lớn như thế, ta làm sao mà chịu nổi

được?”

Hắn coi cái giá phải trả cho cái chết nhẹ hơn bất cứ thứ gì khác.

Đổi thành người khác, làm gì có cơ hội này.

Sức mạnh tăng lên, Khương chưởng môn tràn đầy lòng tin, một kiếm đâm về phía

một trong những đám lưu hoả đang bay khắp trời đằng trước.

Dù sao phương án này là hệ thống đưa ra, vậy thì rõ ràng mình dùng thế giới

kiếm đạo ngũ trọng này là có thể đánh tan lưu hoả rồi!

Mũi kiếm va chạm với lưu hoả.

Sau đó, đạo kiếm nhất giai kia hoá thành ánh sáng nhỏ ngay tại chỗ và biến mất

trong trời đất.

Mặc dù kiếm đã bị huỷ, nhưng Khương Thành vẫn thành công sử dụng ý cảnh của

kiếm đạo mà hắn vừa mới có được.

Sau đó, hắn lại bị lưu hoả tấn công một lần nữa, chết dễ như trở bàn tay.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án

hồi sinh!”

Sao hắn lại chết nữa rồi?

Thành ca có chút sững sờ.

Phương án của hệ thống thất bại rồi sao? Sao lại không có hiệu nghiệm nữa?

“Mẹ nó, hệ thống à ngươi không ổn rồi!”

“Căn nguyên lưu hoả tầm thường này ngươi cũng không xử lý được sao?”

“Uổng công ta vẫn luôn đặt kỳ vọng cao vào ngươi…”

Ca đây tâm tính thật ra rất tốt, gặp phải sự việc này, tâm tình vẫn còn đi

giễu cợt hệ thống được.

Mà đối với việc châm biếm của hắn, hệ thống vẫn lạnh lùng như cũ, chẳng hề có

tình cảm.

“Ting! Kí chủ đạt được cảm ngộ dung hợp của ngũ hệ kiếm tâm đó là Đại Nhật, Tế

Nguyệt, Cực Lạc, Hoả, Thổ, hình thành thế giới kiếm đạo hoàn toàn mới.”

Cái này?

Lại tới?

Khương Thành suýt chút nữa cho rằng hệ thống đang đọc lại.

Có điều ngay sau đó hắn nhận ra ngũ hệ kiếm tâm và một số cái lúc trước không

giống nhau.

Ngoại trừ Hoả hệ, bốn hệ kiếm tâm khác đều là kiếm tâm không xuất hiện trong

phương án sống lại lần trước.

Nói cách khác, đây là ngũ trọng ý cảnh kiếm đạo mới.

Mà hắn cũng trở thành một tên kiếm thuật kì dị có được ngũ trọng ý cảnh kiếm

đạo một cách hoa lệ.

Điều này quả thật xem như là kỳ lạ.

Một số bậc thầy kiếm thuật hàng đầu của Nguyên Tiên giới, thậm chí còn có được

bát trọng ý cảnh kiếm đạo trở lên.

Nhưng bọn họ thật sự chưa từng có hai loại cùng một lúc mà khác biệt nhiều như

vậy, hơn nữa thế giới kiếm đạo còn đạt tới ngũ trọng trở lên.

Cho dù thế giới kiếm đạo khác nhau, không thể sử dụng trong chiến đấu cùng một

lúc được.

Không thể xếp chồng lên giống như kiếm tâm đơn giản.

Nhưng điều này đã được xem như là một việc làm vĩ đại đặc biệt rồi.

Chương 1220: Tai hoạ đó cuối cùng cũng biến mất

Khương Thành sống lại một lần nữa, cảm nhận được cảm của ngộ ý cảnh kiếm đạo

hoàn toàn mới, nhưng lại không có lòng tin như trước.

Bởi vì vừa rồi hệ thống có vẻ như đã “thất bại”.

Liệu phương án này có hữu dụng hay không?

Dựa theo phong cách trước đây của hệ thống, sau khi bản thân nhận được phương

án giải quyết, lẽ ra có thể đánh bại được những lưu hoả này mới đúng chứ?

Hắn lại lấy ra một thanh đạo kiếm nhất giai từ trong kho của hệ thống.

Sử dụng ý cảnh kiếm đạo ngũ trọng hoàn toàn mới vừa xuất hiện, giết về hướng

đám lưu hoả ở đối diện.

Suýt chút nữa thì tái hiện lại cảnh trước đó.

Đạo kiếm dẫn đầu bị phá huỷ, ngay sau đó hắn đụng phải lưu hoả kia.

Sau đó hắn kiên trì được một giây, lại bị lưu hoả giết chết rất nhanh.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án

hồi sinh!”

“Ting! Kí chủ đạt được cảm ngộ dung hợp của ngũ hệ kiếm tâm đó là Vĩnh Dạ, Tế

Nguyệt, Bi Ai, Huỷ Diệt và Mộc.”

Đây…

Lại là một thế giới kiếm đạo ngũ trọng mới?

Trong tim Khương Thành đã không còn kích động, tay cũng không còn run run

giống như lần đầu nữa.

Hắn nhìn có chút hả hê.

“Hệ thống ngươi có được hay không vậy?”

“Sao ta lại cảm thấy không đáng tin cậy lắm, lại còn mang theo dáng vẻ thất

bại này?”

“Không phải trước kia ngươi được mệnh danh là đưa ra phương án giải quyết,

nhất định có thể xử lý được kẻ đối diện sao?”

“Chẳng lẽ ngươi đã cũ rồi? Còn có thể ăn được không?”

Nếu như hệ thống có tình cảm, chắc chắn rất muốn phun vào mặt hắn.

Cho dù ta có thật sự thất bại, thì ngươi vui vẻ cái gì?

Chẳng lẽ không phải chính ngươi chết sao?

Khương Thành sống lại lần nữa, sử dụng phương án giải quyết hoàn toàn mới ban

nãy, cũng là lần thứ tư gặp căn nguyên lưu hoả đối diện.

Vẫn bị giết, vẫn là hệ thống cho sống lại, và vẫn cho hắn một thế giới kiếm

tâm ngũ trọng hoàn toàn mới như trước…

Sau đó hắn sống lại lần nữa, rồi lại bị giết và bị giết…

Điều này đã trở thành một vòng tuần hoàn chết y hệt nhau không cách nào thoát

ra được.

Sau khi ước chừng có 7 vòng tuần hoàn, Khương chưởng môn đối với việc chết đi

đã tê liệt vô cùng, cuối cùng cũng chịu thúc đẩy tế bào não quý giá của hắn

một chút.

Suy nghĩ một chút, xem như hắn đã hiểu được có chuyện gì xảy ra.

Thực ra hệ thống cũng không phải là thất bại.

Phương án giải quyết mỗi một lần đều có thể thắng.

Chỉ có điều là…

Mỗi một đám lưu hoả đều không giống nhau!

Đám lưu hoả ở đây đều bay phân tán tứ phía, không hề có quy luật.

Đám lưu hoả giết chết hắn, dựa theo ý cảnh kiếm đạo ngũ trọng mà hệ thống đưa

ra, lẽ ra có thể đánh bại được rồi.

Vấn đề ở đây là khi hắn nhận được phương án hoàn hảo của hệ thống, sau khi

sống lại, đám lưu hoả kia sớm đã chạy mất dạng rồi.

Hắn dùng ngũ trọng ý cảnh kiếm đạo hoàn toàn mới đi đánh, thực ra là một đám

lưu hoả khác.

Mà bên trong lưu hoả mới tiềm ẩn uy lực mới, muốn phá huỷ được thì cần sử dụng

cách thức khác.

Chìa khoá lúc đầu không mở được ổ khoá mới này.

Sau khi hiểu được nguyên nhân trong đó, Thành ca có hơi dở khóc dở cười.

Mặc dù toán học của hắn không phải là xuất sắc, nhưng cũng biết rằng có khoảng

mấy nghìn khả năng xảy ra với 5 tổ hợp ngẫu nhiên như 15 môn kiếm tâm.

“Thế phải chết bao nhiêu lần nữa đây!”

“Thật muốn điên quá!”

Ngoài miệng thì nói như vậy, thực tế Khương Thành cũng biết rằng cơ duyên này

người khác nằm mơ cũng không cầu được.

Mỗi một lần chết là một ý cảnh đạo kiếm ngũ trọng hoàn toàn mới.

Đi đâu tìm được chuyện tốt như này?

Mặc dù không thể dùng cùng một lúc, nhưng nhiều thêm cảm ngộ dung hợp ngũ

trong thì sự thăng cấp do nó mang lại cũng là thật.

“Ôi, xem ra số phận trời sinh của ta chính là chết liên tục.”

Rất nhanh sau đó hắn lại bắt đầu một vòng tuần hoàn mới.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong quá trình hắn chết liên tục.

Và trong khoảng thời gian này ở ngoại giới cũng bốn bề sóng dậy.

Thu Vũ Tuyền trở thành Tinh chủ của Đế Kiếm Tinh, chuyện này chấn động toàn bộ

Nguyên Tiên giới.

Thậm chí ngay cả bên Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa, cũng gửi "điện chúc

mừng" đến Thượng vị Tinh chủ mới xuất hiện.

Dựa theo thông lệ, Thu Vũ Tuyền từ Tiên quan ngũ phẩm được thăng cấp lên Tinh

quân nhất phẩm.

Hơn nữa còn không phải là nhất phẩm bình thường.

Tầm quan trọng của Thượng vị Chủ tinh vô cùng lớn lao.

Tinh này đã có chủ nhân, có nghĩa là sức mạnh của Thiên Cung đã tăng thêm một

bước.

Một khi gặp được kẻ thù lớn mạnh bên ngoài, Thiên Cung còn phải dựa vào nàng

để điều khiển Đế Kiếm Tinh đi giúp đỡ chiến đấu.

Nói thẳng ra là, bây giờ Thiên Cung cần mượn sức của nàng.

Chỉ dựa vào việc nàng nắm giữ Đế Kiếm Tinh, đã có thể cùng ngang vai ngang vế

với các vị Thần quân rồi.

Mặc dù, cảnh giới của chính nàng còn chưa tới Chí Tôn.

Trong phút chốc, cô gái kiêu hãnh này đã có quyền thế rất mạnh, danh tiếng lấn

át vô số người.

Và trái ngược lại thì đãi ngộ của Khương Thành không hề tốt như vậy.

Sau khi hắn xông vào Đế Kiếm Tinh mà không có tin tức, tung tích cũng không

rõ.

Vì thế, trên dưới Thiên Đan Tư vô cùng đau đớn.

Đám người Thiên Lâm và Thái Hành mấy lần đến Thiên Cung dò hỏi, mời các vị

Thần Quân phái người giăng lưới tìm kiếm Thủ tọa đan.

Thậm chí là gặp mặt Không Đế, mời lão nhân gia hắn tự mình ra tay.

Đối với thỉnh cầu của những Đế đan sư bát phẩm, Không Đế và các vị Thần quân

ngoài mặt đương nhiên đồng ý rất nhanh.

Nhưng thực tế bọn họ vui sướng vô cùng.

Theo cách nhìn của bọn họ, Khương Thành nhất định đã chết bên trong Thiên Đạo

kiếm hải rồi.

Tiểu tử này không có Thiên Tâm, vẫn luôn là một tai hoạ ngầm.

Bây giờ chết như vậy, cũng coi như là kết cục không tồi.

Bên phía Tà Tiên giới có muốn chỉ trích Thiên Cung huỷ bỏ cá cược cũng không

chỉ trích được, bởi vì là do Khương Thành tự mình đi vào, hắn đã vô tình chết

trong trải nghiệm của chính mình.

“Ôi trời, tai hoạ đó cuối cùng cũng biến mất.”

Sau khi đám người Thích Vương và Dực Vương xác nhận kết quả này, đều thở phào

một hơi.

“Đúng thế, cuối cùng cũng không cần phải lo lắng về việc thua cược, nhiều lắm

thì chúng ta giữ nguyên thế hoà với Tà Tiên giới.”

“Đây cũng coi như là ông trời thu nhận hắn, nếu không chúng ta thật sự không

có cách để bắt hắn.”

Lư Vương cười gượng một tiếng.

“Không chỉ như vậy, thực ra ta vẫn luôn lo lắng rằng hắn sẽ gây tổn hại lớn

hơn nữa cho Thiên Cung.”

Đám người Thích Vương và Dực Vương vốn định khịt mũi khinh bỉ.

Hắn chẳng qua chỉ là Thiên Tôn hèn mọn, còn có thể gây tổn hại lớn cho con

quái vật lớn như Thiên Cung sao?

Có khả năng đó sao?

Có tư cách đó sao?

Nhưng nghĩ đến việc thần kỳ mà Khương Thành từng trải qua đó là giành được Thủ

tọa đan, mấy vị Thần quân không hẹn mà cùng nhau thu lại lời nói của mình.

“Đúng thật, tiểu tử đó là Tà môn thật sự.”

“Không có Thiên Tâm vốn là điều bất thường, tay luyện đan thuật như hắn càng

làm cho người ta khó mà tưởng tượng nổi.”

“Hoàn toàn không thể nghĩ ra, sao hắn lại có được trình độ luyện đan như vậy.”

“Hơn nữa sức chiến đấu của hắn cũng rất không tầm thường, khi là Đế Cảnh cửu

trọng mà lại có thể giết chết Chí Tôn, quả là vô lý.”

“Đúng vậy, vượt cấp khiêu chiến đến tận bước đó… khi ta và ngươi ở Đế Cảnh

cửu trọng, cũng chưa từng nghĩ đến điều đó.”

“Người này nếu như vẫn tiếp tục sống sót, không ai có thể đoán trước được hắn

còn có thể làm ra cái gì.”

Mấy người càng bàn tán, đúng là sống lưng lạnh toát.

“Mặc dù hiện giờ Thu Vũ Tuyền đã là nhân tài mới xuất hiện mạnh nhất được toàn

bộ Nguyên Tiên giới công nhận…”

“Nhưng nói thật, ta vẫn luôn cảm thấy tiểu tử đó rất quái dị.”

Kết luận này, cũng là nội bộ mấy người bọn họ nói một chút.

Nếu như truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Thu Vũ Tuyền hiện giờ cực kỳ hưng thịnh, cấp độ Thiên Tôn hay Chí Tôn đã không

còn được đem ra để nói cùng nàng nữa, thậm chí Đạo Tôn cũng không đủ tư cách.

Mà là Thần quân, là Thập Thiên Đế, là trùm của Đạo Tuyệt Chi Địa và Tà Tiên

giới.

Thế hệ trẻ ai có thể ngang hàng với nàng, càng đừng nói đến việc ngăn chặn

được nàng?

Chương 1221: Thăng cấp khó bề tưởng tượng

Đế Kiếm Tinh có Tinh chủ, bởi vậy đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong khoảng thời gian này, các nơi ở Thiên Cung cũng là gió giục mây vần.

Đối với nhiều người mà nói, Đế Kiếm Tinh mang ý vị cơ hội mới.

Đại bộ phận mọi người đến hôm nay cũng không biết, Thiên Cung thật ra còn có

một vị Ẩn Hoàng ngang hàng với Thiên Đế.

Bọn họ chỉ là nghe nói trận Thiên Đan Tư lúc trước có xuất một Thủ tọa đan.

Nhưng còn chưa đợi người bên ngoài hiểu rõ người ở đây, thì lại mất tích không

hiểu ra sao cả.

Chuyện này ngược lại cũng khiến cho một vài người thảo luận, có điều cuối cùng

cũng không dấy lên bao nhiêu động tĩnh.

Thậm chí rất nhiều người còn cảm thấy đây chỉ là tin đồn.

Hoặc chính là do Thiên Đan Tư bịa đặt ra.

Một Thiên Tôn nhỏ bé, có thể thông qua khảo nghiệm Tiên Lô cái gì, trở thành

Đế Đan Sư bát phẩm được căn nguyên chứng thực sao?

Làm nhục chỉ số thông minh của bổn tọa à?

Lợi hại như vậy, tại sao từ trước đến nay chưa từng nghe nói?

Khương Chưởng Môn lúc này, vẫn đang ở trong tuần hoàn tử vong không ngừng thử

nghiệm lặp đi lặp lại như cũ.

Mà cũng chính hôm đó, hắn cuối cùng cũng thành công đâm xuyên một đóa Lưu Hỏa.

Hắn cũng sắp không nhớ rõ mình đã chết bao nhiêu lần rồi…

Chỉ biết là lần đâm xuyên lưu hỏa này thứ sử dụng chính là ngũ hệ kiếm tâm:

Sinh Diệt, Vĩnh Dạ, Tịch Diệt, Kim, Mộc hợp thành Ngũ Trọng Kiếm Đạo.

“Cuối cùng cũng thành công rồi!”

Thành Ca cảm thấy khóe mắt của mình cũng đều có nước mắt xẹt qua rồi.

Sau khi vừa đâm xuyên qua Lưu Hỏa, toàn bộ căn nguyên Kiếm đều đột nhiên chấn

động một chút.

Khoảnh khắc ấy, cho dù là Nguyên Tiên giới hay là Tà Tiên giới cùng với Đạo

Tuyệt Chi Địa, tất cả có được Kiếm Tu của Kiếm Đạo Ý Cảnh không hẹn mà gặp đều

sợ hãi cả kinh!

Bọn họ cảm nhận được vừa rồi quy tắc Kiếm xuất hiện một lần đình trệ vô cùng

ngắn ngủi.

Chỉ trong nháy mắt, thậm chí nháy mắt còn chưa tới.

Nhưng lại cực kỳ cụ thể, hoàn toàn không giống ảo giác.

Xảy ra chuyện gì?

Một số tên cổ xưa thực lực đã đạt đến bước không thể tưởng tượng nổi cũng

không nhịn được phá quan mà ra!

“Căn nguyên Kiếm… xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chẳng lẽ là Thu Vũ Tuyền truyền đi xôn xao gần đây?”

“Đế Kiếm Tinh chủ, hẳn còn không đủ để cho căn nguyên vì thế mà động đâu.”

“Thật là kỳ quái!”

Chính lúc bọn họ đang phỏng đoán lung tung, bốn phía xung quanh Khương Thành

đã xảy ra biến hóa dữ dội.

Hắn phát hiện, bản thân đã không ở trong chu vi của Lưu Hỏa nữa rồi.

Mà là không hiểu ra sao cả xuyên qua tầng tầng phong tỏa của Lưu Hỏa, đến được

trước mặt của căn nguyên Kiếm.

Đây đúng thực làvị trí trước giờ chưa từng có người đặt chân vào.

Căn nguyên Kiếm với căn nguyên Băng khác nhau, bởi vì lực sát phạt quá nặng,

thuộc về căn nguyên nguy hiểm không thể tiếp xúc.

Mặc dù trước kia căn nguyên đã từng dừng lại ở chân giới Kiếm, nhưng cũng

không có ai có thể tiếp cận được nó một chút nào.

Bây giờ Khương Thành chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào nó.

Thành Ca không chút do dự sờ lên.

Ngay sau đó không có chút hồi hộp nào bị căn nguyên Kiếm giết chết rồi.

Kết quả này cũng không gây bất ngờ quá lớn cho Khương Thành, thậm chí còn đúng

ý nguyện của hắn.

Ngay lập tức, hắn nghe được âm thanh nhắc nhở quen thuộc đến không thể quen

thuộc hơn của hệ thống.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi

sinh!”

Thành Ca suýt cười thành tiếng.

Theo hắn thấy, chính mình bị căn nguyên giết chết, phương án sống lại còn có

thể là gì đây?

Đương nhiên là phải có được sự đồng ý của căn nguyên kiếm rồi.

Cũng giống như căn nguyên băng năm đó.

Sau đó hắn liền có thể qua lại tùy thích ở trong căn nguyên kiếm, vơ vét một

đạo căn nguyên kiếm làm thành của mình.

“Ting! Ký chủ nhận được sự dung hợp cảm ngộ của thập hệ Kiếm Tâm: Sinh Diệt,

Trường Minh, Đại Nhật, Lăng Tinh, Cực Lạc, Tịch Diệt, Bi Ai, Thủy, Hỏa, Thổ,

hình thành thế giới Kiếm Đạo hoàn toàn mới.”

Mười hệ Kiếm Tâm dung hợp thành ý cảnh kiếm đạo?

Trong lúc nhất thời Thành Ca không biết là nên vui, hay là nên càng vui đây.

Toàn bộ Nguyên Tiên giới, người mạnh nhất thế giới Kiếm Đạo có được mấy trọng

ý cảnh kiếm đạo chỉ sợ cũng chẳng có ai biết.

Suy cho cùng đến được cấp bậc đó, hơn phân nửa là vài tỷ năm cũng không lộ

diện lấy một lần.

Cho dù lộ diện, cũng sẽ không dùng nổi thực lực mở hết của bọn họ.

Có điều Thành Ca dám đánh cược, thế giới Kiếm Đạo thập trọng này của mình, thứ

hạng chắc chắn rất cao.

Lần này thật sự là phát tài rồi!

Hắn vô cùng rõ ràng, sau khi hắn dùng thế giới Kiếm Đạo thập trọng này, uy lực

sẽ khủng bố biết bao.

Đạo Tôn lại cũng không phải là vấn đề nữa.

Thế mà ngoài miệng hắn vẫn là được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Còn đối tượng để khoe mẽ, đương nhiên là hệ thống rồi.

“y, hệ thống lão huynh ngươi như này là có ý gì đây?”

“Căn nguyên kiếm đã thống nhất đồng ý đâu, mà ngươi lại đưa cho ta cái phương

án rách nát này?”

“Chúng ta có thể hào phóng hơn tý không?”

“Làm hệ thống của ta, ngươi có thể giống kết cấu của ta chút không hả?”

Nếu như hệ thống có tình cảm, đoán chừng rất muốn tức giận chửi hắn, ta nhất

trí với ngươi lúc nào hả?

“Ting! Ký chủ sống lại.”

Thành Ca một lần nữa sống lại, lập tức nhận được cảm ngộ của Thập trọng Kiếm

Tâm dung hợp tạo thành Kiếm Đạo.

“Ôi trời ơi, đây quả thực là không thể vơ đũa cả nắm được.”

Ý cảnh kiếm đạo, mỗi lần tăng lên một trọng, độ khó đã không phải là tăng lên

một hai lần đơn giản như vậy được.

Ví dụ như tam hệ Thủy Hỏa Thổ đã hình thành nên thế giới Kiếm Đạo rồi.

Lúc này lại muốn thêm Kim vào, biến thành thế giới Kiếm Đại bốn hệ, vậy thì

cái Kim này phải cùng với ba hệ Thủy, Hỏa, Thổ lần lượt đều phải nảy sinh dung

hợp cộng hưởng.

Chẳng những như vậy, cuối cùng Kiếm Tâm bốn hệ này còn phải hợp thành một thể,

bổ trợ cho nhau.

Mức độ phức tạp ở trong đó, quả thực là vượt ngoài sức tưởng tượng.

Đây cũng là vì sao mà có cao thủ đỉnh cao rõ ràng có được hơn mười môn Kiếm

Tâm, nghiên cứu Kiếm Đạo hàng chục tỷ năm, cũng chỉ có thể đạt được thế giới

Kiếm Đạo thất trọng bát trọng mà thôi.

Bởi vì tăng lên một trọng đều khó hơn lên trời.

Khương Thành đột nhiên từ thế giới Kiếm Đạo Ngũ trọng, vô duyên vô cớ tăng lên

đến Thập trọng.

Tăng lên cả năm trọng!

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, sợ rằng cũng không có ai tin được.

Bởi vì hắn vượt qua quá nhiều cấp.

Giống như một Đế Cảnh Cửu trọng, bỗng nhiên ngang qua Thiên Tôn Chí Tôn Đạo

Tôn đột phá đến Thần Quân.

Hoàn toàn lật đổ lẽ thường!

Đến mức chính hắn cũng cảm thấy rằng sóng kiếm lời này thực sự quá lớn.

Hắn mở hệ thống, lại mua một thanh đạo kiếm nhất giai, thúc giục thập trọng ý

cảnh kiếm đạo vừa mới tươi mới ra lò, đón tiếp căn nguyên kiếm một chút.

Sau đó… hắn lại chết.

Nghe âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống, Thành Ca không thể không quan

sát căn nguyên Kiếm này thêm một lần nữa.

Lần này mới phát hiện, cái mà mình chạm vào, thực ra là giáp gianh giới với

căn nguyên thôi.

Giáp giới bên kia giống như một mảng lau sậy theo gió tung bay, cao thấp trập

trọng.

Lại giống như diệm hỏa bốc cháy rừng rực, nuốt vào nhả ra bất định.

Trước đó, từng đóa căn nguyên lưu hỏa cũng là từ đây bị vãi ra ngoài.

“Nói cách khác, ở đây còn nguy hiểm hơn ở căn nguyên Lưu Hỏa, là nơi càng cao

cấp hơn?”

Khương Chưởng Môn thực sự không biết phải làm sao.

Bởi vì điều này mang ý nghĩa là hắn lại phải giống như trước đây một lần tiếp

lấy là một lần chết mất.

Mặc dù mỗi lần chết đều có thể có được Kiếm Tâm hoàn toàn mới, nhưng số lần

hắn chết cũng quá nhiều đi, thậm chí chết nhiều đến mức có phần mệt mỏi.

“Ting! Ký chủ nhận được sự dung hợp cảm ngộ của thất hệ Kiếm Tâm: Trường Minh,

Vĩnh Dạ, Đại Nhật, Bi Ai, Tịch Diệt, Thổ , Hỏa, hình thành thế giới Kiếm Đạo

hoàn toàn mới.”

Hả?

Khương Thành nhíu mày, cảm thấy sự việc không đơn giản nữa.

“Tại sao lần này lại mới chỉ Thất trọng?”

“Chẳng lẽ giáp giới khác nhau thì độ khó cũng không giống nhau?”

Hắn không những không thất vọng, mà còn càng hưng phấn hơn.

“Nếu thực sự là tùy thời cơ, vậy thì đằng sau không chừng có thể quét được ý

cảnh kiếm đạo cấp cao hơn cả Thập trọng nữa!”

Chương 1222: Kiếm đạo hoàn mỹ

Đối với Khương Thành mà nói, cái chết lặp đi lặp lại này, đã trở thành một trò

chơi lĩnh thưởng ngẫu nhiên rồi.

Hắn không ngừng refresh, đợi lần sau sẽ trúng được ý cảnh kiếm đạo cấp cao

hơn.

Chỉ là chuyện này quả thực rất khó.

Lại lặp đi lặp lại hàng ngàn hàng vạn lần, cuối cùng hắn cũng lấy được một cái

thế giới kiếm đạo thập nhất trọng.

Chuyện này hiển nhiên không thể làm hắn thỏa mãn.

Thứ mà hắn muốn nhất, đương nhiên vẫn là ý cảnh kiếm đạo thập ngũ trọng.

Đó là một thế giới kiếm đạo hoàn mỹ bao gồm tất cả kiếm tâm dung hợp thành một

thể.

Cũng là kỳ tích chưa từng có trong lịch sử của cả Kiếm Tu giới!

Trong những lần lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác này, hắn cũng không

thể không cảm khái.

May mà, hắn có tận một trăm triệu mạng.

Nếu không thì, đúng là không chơi nổi cái “trò chơi refresh” này rồi.

Hắn không hề hay biết, trong lúc hắn đang bận rộn, Đế Kiếm Tinh ở bên ngoài

cũng bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Hơn nữa, còn náo nhiệt hơn lúc trước gấp bội lần.

Sau khi trải qua một khoảng thời gian bế quan, cảnh giới của Thu Vũ Tuyền đã

được củng cố.

Theo thông lệ, dưới sự trợ giúp của những người có quyền cao chức trọng ở

Thiên Cung, nàng bắt đầu chiêu mộ người ở bên ngoài.

Đây là quá trình mà bất kì một Chủ tinh nào cũng bắt buộc phải trải qua.

Nếu ví Chủ tinh là một cỗ máy chiến tranh, thì thủ lĩnh của cỗ máy chiến tranh

đó đương nhiên không ai khác chính là Thu Vũ Tuyền.

Nhưng nàng vẫn cần phải có các trợ thủ, cần Chủ quan ở các cấp, cần công binh

vận hành đến để trấn thủ các vị trí, giúp nàng cùng kiểm soát Thượng vị Chủ

tinh khổng lồ này.

Mà ở trên Thiên Cung, những vị trí này được gọi là Tinh quân thứ cấp.

Đồng thời còn phân biệt thành Tinh quân nhị đẳng, tam đẳng, tứ đẳng, ngũ đẳng,

lục đẳng, thất đẳng.

Những người này chỉ có thể chiêu mộ từ bên ngoài.

Mà vô số những Tiên quan ngoại giới đã nhăm nhe những vị trí này từ lâu, muốn

bon chen giành lấy cơ hội này.

Trở thành Tinh quân thứ cấp của Thượng vị Chủ tinh, là cơ hội tuyệt vời để bọn

họ lên trời.

Một khi trở thành Tinh quân thứ cấp, thì có thể được phân cho một phần tinh

lực.

Đây là sự thăng cấp hàng thật giá thật, chẳng có mấy ai có thể từ chối được.

Ngoài những điều này ra, thì chính là phẩm giai của Tiên quan.

Hạ vị Chủ tinh chỉ có thể chiêu mộ mấy trăm người, hơn nữa Chủ tinh quân ở đó

đều mới chỉ là Tiên quan ngũ phẩm.

Nhưng Thượng vị Chủ tinh thì khác, có thể chiêu mộ mấy chục ngàn đến trăm mấy

chục ngàn người.

Tinh quân ngũ đẳng ở đây, cũng đều có thể nhận được phẩm giai Tiên quan ngũ

phẩm.

Việc bổ nhiệm và miễn nhiệm Tinh quân thứ cấp, đều do Chủ tinh quân quyết

định, không phải chịu sự can thiệp của Phân Lại Tư và Tiếp Dẫn Tư.

Cũng có nghĩa làm chỉ cần Thu Vũ Tuyền thấy ngươi vừa mắt, thì cho dù trước

đây ngươi chỉ là một Tiên quan cửu phẩm nhỏ bé đi chăng nữa, nàng cũng có thể

trực tiếp đề bạt ngươi làm Tinh quân nhị phẩm, cứ thế mà trở thành Tiên quan

nhị phẩm.

Điều này đối với rất nhiều người muốn một bước lên mây mà nói, quả thực chính

là cơ hội thăng cấp khiến người ta phải nghẹt thở.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân sau khi Đế Kiếm Tinh có chủ, rất nhiều người

đã vui mừng, xúc động theo.

Sau khi các nhân vật quyền cao chức trọng ở Thiên Cung đại diện Thu Vũ Tuyền

công bố tin tức chiêu mộ người, một cuộc “đại di chuyển” đã xuất hiện.

Rất nhiều Tiên quan đã gác lại những công việc đang làm dở, dùng tốc độ nhanh

nhất lao về phía Đế Kiếm Tinh.

Vô vàn Tiên nhân đều cùng tập trung tại một nơi.

Mà trong số những người này, đa phần đều là kiếm tu.

Đối với bọn họ mà nói, Đế Kiếm Tinh vẫn còn một tầng ý nghĩa to lớn khác,

chính là Thánh địa kiếm thuật.

Địa vị lúc trước của Kiếm Các đã giảm xuống rõ rệt.

Những Thủ tọa của và Tiên quan các cấp của Kiếm Các không những không tức

giận, ngược lại còn thấy vui vì chuyện này.

Bởi vì Thu Vũ Tuyền cũng coi như là một nửa người của Kiếm Các.

Thậm chí bọn họ còn phái vài thiên tài kiếm tu, đến Đế Kiếm Tinh tham gia lựa

chọn nhân tài.

Một mặt là để cổ vũ, ủng hộ cho Thu Vũ Tuyền, một mặt cũng là để cho những

thiên tài này có cơ hội được đi "bổ túc" ở thánh địa.

Dưới sự đích thân chủ trì của một vài vị Thần quân ở Thiên Cung, đại hội tuyển

chọn nhân tài dài đằng đẵng này chính thức bắt đầu.

Với tư cách là "vai chính", Thu Vũ Tuyền chỉ tiếp nhận sự quỳ bái của mọi

người vào ngày đầu tiên.

Sau đó thì không hề lộ diện nữa.

Dù sao thì bây giờ vẫn chỉ là vòng thứ nhất, chiêu mộ tuyển chọn Tinh quân

thất đẳng.

Đây là vị trí thấp nhất ở Thượng vị Chủ tinh, số người cũng nhiều nhất, có thể

đạt đến tận con số sáu mươi ngàn chỉ tiêu.

Nhưng cho dù là vị trí thấp nhất này, vẫn có vô số người đánh nhau vỡ đầu chảy

máy để chen vào.

Chỉ cần có thể ở lại một nơi bảo địa như Đế Kiếm Tinh mãi, lĩnh hội kiếm đạo

và kiếm tâm ở khoảng cách gần, đối với bọn họ mà nói đã được coi là thiên đại

cơ duyên rồi.

Đại hội tuyển chọn như dầu sôi lửa, đã nhanh chóng bắt đầu một cách long

trọng.

Mới chỉ là vòng đầu tiên, nhưng đã có rất nhiều người có cảnh giới vượt qua

Thu Vũ Tuyền, đạt đến cấp Chí Tôn.

Nhưng bọn họ cũng không hề nắm chắc khả năng có thể thông qua cuộc tuyển chọn

này.

Bởi vì đây là Đế Kiếm Tinh, đa phần vẫn là khảo hạch xem sự hiểu biết đối với

kiếm thuật và sự lĩnh hội đối với quy tắc kiếm.

Bởi vì số lượng người quá nhiều, nên khảo hạch phức tạp cũng trở nên cực kỳ

lâu.

Đến tận mười ngàn năm sau, mới xong hết sáu mươi ngàn chỉ tiêu.

Mà sau khi sáu mươi ngàn người này được chính thức sắc phong thành Tinh quân

thất đẳng, cũng lập tức nhận được hiệu quả của tinh lực hoán thể.

Thậm chí có một số người ngay lập tức đột phá cảnh giới, hoặc là có lĩnh hội

mới đối với kiếm đạo, ngồi ngay tại chỗ cẩn thận tĩnh tọa cảm ngộ, khiến cho

rất nhiều người ghen tị đỏ mắt.

Ngay sau đó, vòng tiếp theo tuyển chọn Tinh quân lục đẳng cũng bắt đầu.

Chỉ tiêu của Tinh quân lục đẳng đã ít đi rất nhiều, chỉ còn có ba mươi ngàn.

Nhưng số người bị rung động bởi vị trí này lại càng nhiều hơn!

Thời gian trôi đi, vòng tuyển chọn này nối tiếp vòng tuyển chọn khác kết thúc.

Hôm nay, Khương Thành cũng nghe được tiếng thông báo lần thứ 25336 của hệ

thống.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đánh giá sức mạnh của kẻ địch, sắp xếp

phương án hồi sinh.”

“Ting! Ký chủ nhận được, cảm ngộ dung hợp của thập ngũ hệ kiếm tâm gồm Sinh

Diệt, Trường Minh, Vĩnh Dạ, Đại Nhật, Tế Nguyệt, Lăng Tinh, Bi Ai, Cuồng Bạo,

Cực Lạc, Tịch Diệt, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, hình thành thế giới kiếm đạo

hoàn toàn mới.”

Lúc hắn nghe xong câu này, Khương Chưởng môn suýt chút nữa đã cảm động đến mức

nước mắt lưng tròng.

Đã bao nhiêu lần rồi?

Đã bao nhiêu lâu rồi?

Cả cuộc đời này hắn chưa bao giờ “liều mạng” như thế.

Bây giờ, cuối cùng hắn cũng cầu được ước thấy, có được ý cảnh kiếm đạo hoàn mỹ

trong truyền thuyết rồi.

Trên thực tế, đây coi như là vận may tốt, nên rút được trước.

Những lần trước, ý cảnh kiếm đạo cao nhất mà hắn rút được cũng chỉ có hai lần

thập tam trọng.

Với bốn lần thế giới kiếm đạo thập nhị trọng, mấy trăm lần thế giới kiếm đạo

thập nhất trọng.

Cuộc "rút thăm trúng thưởng" ngẫu nhiên cứ lặp đi lặp lại, rút đến mức hắn gần

như tê liệt luôn, may mà cuối cùng cũng vượt qua được.

"Ting! Ký chủ hồi sinh!"

Vừa sống lại, Khương Thành đã không nhịn được muốn thử hỏa lực xem thế nào.

Bởi vì kiếm đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng thực sự quá hiếm, lần này thái độ của

hắn nghiêm túc hơn mấy lần.

Không dùng đạo kiếm nhất giai như trước nữa.

Mà đổi thành một thanh… đạo kiếm tam giai.

Đã xa xỉ hơn rất nhiều rồi.

Một nhát kiếm ấy vừa vung ra, lưu hỏa ở xung quanh hắn đã không còn sót lại

chút gì.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ở trước mặt căn nguyên kiếm này, đã vô duyên vô cớ

hợp thành một thế giới thần kỳ của sự sống và cái chết lặp đi lặp lại một cách

vô cùng kỳ diệu.

Trời đất lúc sáng lúc tối, ánh sáng của mặt trời, mặt trăng và các vì sao hòa

lẫn vào nhau.

Cảm xúc hỉ nộ ái ố bao phủ trong đó, đem đến cho thế giới vừa tĩnh mịch lại

vừa rực rỡ tươi đẹp ấy một chút nhân tính.

Cùng lúc này, sự sống và cái chết nhanh chóng phát triển và biến hóa ở mọi

ngóc ngách của thế giới này.

Cho dù là mặt trời, mặt trăng, các vì sao, hay là tất cả những cảm xúc lúc ẩn

lúc hiện kia…

Khương Thành đột nhiên sinh ra ảo giác rằng, kiếm trong tay hắn sắp mất khống

chế rồi.

Rõ ràng chỉ là một thanh kiếm đạo tam giai, nhưng lại giống như nó muốn tự đưa

ra quyết định.

Mà cũng chính vào lúc này, hắn phát hiện Tiên lực của hắn đã sắp chạm đáy, thể

lực cũng đã suy kiệt nghiêm trọng.

Đại não truyền đến từng đợt choáng váng, đó chính là Thần hồn bị tiêu hao quá

độ.

Cuối cùng, trời đất quay cuồng, khiến hắn ngất đi một cách vô cùng tráng lệ.

Chương 1223: Một nhát kiếm quá mạnh

Một nhát kiếm đó của Khương Thành, đã dẫn đến sự thay đổi cực kỳ to lớn.

Sự thay đổi này đến cực kỳ đột ngột, nhưng rất cụ thể, rõ ràng.

Cụ thể đến mức cuộc tuyển chọn Tinh quân thứ cấp vẫn chưa kết thúc ở bên ngoài

Đế Kiếm Tinh, đã bị gián đoạn đột ngột.

Bởi vì vào giờ phút này, tất cả mọi người đột nhiên mất đi mối liên hệ với căn

nguyên kiếm.

Bọn họ không thể cảm nhận được quy tắc kiếm nữa.

Cho dù là những Đạo Tôn có căn nguyên của bản thân, cũng giật mình hoảng hốt

phát hiện căn nguyên kiếm mà bản thân đã kiểm soát được biến mất một cách thần

bí.

“Tại sao lại thế này?”

“Căn nguyên kiếm đâu rồi?”

“Ta không cảm nhận được căn nguyên kiếm nữa…”

“Ta cũng vậy!”

“Chẳng lẽ căn nguyên kiếm bị phá hủy biến mất rồi?”

“Thế há chẳng phải là tất cả kiếm tu đều đến bước đường cùng rồi sao?”

“Không, không, không!”

“Ta không tin!”

“Không thể nào!”

Cả Đế Kiếm Tinh, gần như chỉ trong chớp mắt đã loạn cào cào lên.

Thậm chí đến cả Thu Vũ Tuyền đang bế quan ở bên trong, vẻ mặt cũng giật mình

hoảng hốt.

Mấy vị Thần quân phụ trách chủ trì đại hội, cũng lộ ra vẻ mặt băn khoăn lo

lắng.

Rất may, sự khác thường này không kéo dài quá lâu.

Sau mấy phút ngắn ngủi, quy tắc kiếm lại hồi phục trở lại.

Nhưng sự khác thường ngắn ngủi này, đã đủ tạo nên sự hỗn loạn của cả Nguyên

Tiên giới.

Bây giờ hầu như tất cả mọi người đều thấy lo sợ bất an, dự cảm thấy có những

điềm báo chẳng lành.

Có người nói khả năng căn nguyên kiếm có vấn đề, sắp tự hủy rồi.

Lại có người nói có thể căn nguyên kiếm sắp tách rời khỏi Thiên Đạo giống như

ba ngàn chân giới trước kia.

Các loại nghị luận bàn tán, phỏng đoán phức tạp rối rắm không ngớt.

Sau khi mấy vị Thần quân có mặt ở đó, chăm chú lắng nghe một hồi, đột nhiên

tất cả cùng bay lên trời cao.

“Yên lặng!”

“Tất cả yên lặng, kiên nhẫn chờ đợi, không cần nóng vội!”

“Chuyện vừa xảy ra ban nãy, các vị Thiên Đế đã tiến hành suy luận…”

“Chúng ta đã nhận được tin tức của Đại Đế Không, cuối cùng cũng biết đã xảy ra

chuyện gì rồi.”

Ba chữ Đại Đế Không vừa xuất hiện, trong lòng tất cả mọi người đều rét lạnh.

Quả nhiên, đến Thập Thiên Đế cũng bị động tĩnh vừa rồi làm kinh động sao?

Thủ tọa Kiếm Các và mấy vị Tiên quan nhất phẩm khác cùng nhau truy hỏi.

“Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đúng thế, động tĩnh vừa rồi thực sự quá kinh khủng…”

Cảnh Vương đứng ở giữa thở dài, sau khi dùng ánh mắt cực kỳ uy nghiêm chậm rãi

nhìn khắp xung quanh một vòng, lúc này hắn mới nghiêm nghị lên tiếng.

“Căn nguyên kiếm… đã bị tấn công!”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người lập tức bùng nổ.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt khó tin, tựa như nghe thấy chuyện kỳ lạ nhất

trên đời này xảy ra vậy.

“Lại có chuyện này sao?”

“Chẳng phải là không có cách nào để động đến căn nguyên kiếm à?”

“Đúng thế, nếu tiếp cận nó thì chỉ có con đường chết thôi!”

“Hơn nữa, khi ở gần căn nguyên, căn bản là không dùng được quy tắc khác, cũng

không dùng được Tiên lực và Thần hồn, chỉ có thể sử dụng quy tắc kiếm thôi.”

“Đối mặt với căn nguyên kiếm, mà chỉ dựa vào chút quy tắc kiếm cỏn con của bản

thân tấn công nó?”

“Đùa cái khỉ gì vậy?”

Chuyện này nghe cứ như, một đứa học sinh tiểu học dùng đề toán lớp một đi

thách đố một nhà toán học vậy.

Quá mức hoang đường.

Thật là đến câu múa rìu qua mắt thợ cũng không đủ để hình dung chuyện này nữa

rồi, đúng không?

“Sự thật chính là như vậy!”

Cảnh Vương không hề cảm thấy đây là một trò đùa.

Sắc mặt của hắn và mấy vị Thần quân ở bên cạnh đều vô cùng nghiêm trọng.

“Suy luận của Thiên Đế sẽ không sai đâu!”

“Người đó đã tấn công căn nguyên kiếm thành công, hơn nữa còn khiến căn nguyên

xuất hiện lớp phòng ngự tự vệ…”

“Cũng chính vì thế, nên vừa nãy căn nguyên mới ngưng trệ mất một lúc, không

tỏa ánh sáng của căn nguyên kiếm ra bên ngoài nữa.”

Sau đó, tất cả mọi người lại càng sốc hơn.

Căn nguyên kiếm phòng ngự tự vệ, như thế có nghĩa là gì?

Căn nguyên kiếm thực sự đã gặp phải sự tấn công đến mức đủ để uy hiếp đến nó?

Sao có thể như thế được chứ?

Trên thế giới này ai có thể làm căn nguyên chấn động được?

Làm thế nào mà một sinh linh có thể tạo ra được sự tấn công ở mức độ đó?

Chuyện này hoàn toàn không nên như vậy!

“Người đó là ai?”

“Đúng, hắn là ai?”

“Chắc lẽ cũng là một vị Thiên Đế nào đó?”

“Hay là, mấy tên trùm của Đạo Tuyệt Chi Địa đã xuất thế?”

Thậm chí bọn họ còn chẳng phỏng đoán đến mấy vị thủ lĩnh của Tà Tiên giới.

Bởi vì bọn họ cảm thấy, sức mạnh và địa vị của mấy thủ lĩnh đó không đủ.

Đấy là căn nguyên đó, có được không hả?

“Một nhân vật như thế, há có thể tùy tiện mà suy đoán ra thân phận đúng

không?”

Thích Vương ở bên cạnh Cảnh Vương lạnh lùng đáp: “Kẻ này có sức mạnh phi

thường, lại còn che khuất Thiên Cơ, căn bản không thể nào thăm dò được.”

“Nhưng mọi người cứ yên tâm, hắn chung quy cũng không thể gây ra tổn hại thực

chất nào đến căn nguyên kiếm, bây giờ chắc đã rút lui rồi.”

Những lời của bọn họ, không hề làm mọi người bình tĩnh lại.

Cứ nghĩ đến chuyện trên đời này lại có thể sinh ra một vị “cường giả” đáng sợ

như thế, ai mà yên tâm cho nổi?

Thành Ca đang hôn mê ở bên trong, có nằm mơ cũng chẳng thể ngờ rằng bản thân

đã bị hiểu nhầm thành một trong những cao thủ mạnh nhất Nguyên Tiên giới rồi.

Hắn có thể làm căn nguyên chấn động, thực ra cũng có nguyên nhân cả.

Thực sự không phải hắn đột nhiên trở nên mạnh như thế.

Mà hắn cũng không hôn mê bao lâu, rất nhanh sau đó đã tỉnh lại rồi.

Thanh Đạo kiếm tam giai đó đã bị hủy sạch sành sanh từ lâu.

Lần này không phải là bị căn nguyên kiếm hủy mất, mà là vì không chứa đựng nổi

kiếm đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng ban nãy.

Trước mặt hắn, thế giới kiếm đạo được vung ra ban nãy vậy mà vẫn tồn tại một

cách thần kỳ.

Chỉ có điều bây giờ đã tàn tạ đến không chịu nổi nữa rồi, căn nguyên lưu hỏa

đang bị ném ra lặp đi lặp lại, không ngừng xâm chiếm.

Không bao lâu sau, chắc chắn sẽ biến mất hoàn toàn.

Nhìn cảnh tượng này, Khương Thành rơi vào trong sự trầm ngâm hồi lâu.

Đứng trước căn nguyên kiếm này, vốn dĩ hắn không thể dùng được Tiên lực và

Thần hồn.

Nhưng lúc hắn vung ra nhát kiếm vừa nãy, cùng lúc đó hắn lại phá vỡ luôn sự

ràng buộc của căn nguyên…

“Rốt cuộc đó là nhát kiếm như thế nào?”

Đến cả hắn, người chính tay vung ra nhát kiếm ấy, cũng thấy hơi mù mịt, không

hiểu.

Hắn chỉ biết rằng, nhát kiếm đó không hề kèm theo bất kỳ quy tắc huyền văn

nào, dường như không có cách nào để thêm những thứ này được.

Thậm chí đến cả huyền văn kiếm cũng không được.

Cho nên nhát kiếm vừa nãy, thực ra đã không thuộc về sự tấn công của quy tắc

kiếm nữa rồi.

Sau khi hồi tưởng lại cẩn thận kỹ càng, hắn đã nhớ ra điểm khác biệt giữa một

kiếm đó với bất kỳ nhát kiếm nào trước kia.

Nhát kiếm đó chỉ có thể kèm thêm Tiên lực và Thần hồn.

Những thứ khác, cho dù là huyền văn, căn nguyên hay là pháp cảnh, anh linh,

tất cả đều không thể thêm vào được.

Nhưng thế này là đủ rồi.

Nó quá mạnh rồi.

Mạnh đến mức vượt ra khỏi định nghĩa kiếm thuật theo nghĩa thông thường.

Là đòn mạnh nhất mà hắn có thể sử dụng ở hiện tại, không có gì khó đoán, đây

là sát chiêu theo nghĩa tuyệt đối!

Mặc dù hắn chưa từng sử dụng với bất kỳ ai, nhưng thậm chí Khương Thành còn

nghi ngờ một nhát kiếm này có thể giải quyết nhanh gọn luôn cả Thần quân.

“Nhược điểm duy nhất, chính là cái giả phải trả quá lớn.”

Sau niềm vui ngắn ngủi, hắn thấy hơi bất mãn.

“Cái này dùng xong là hạ đường huyết hôn mê luôn, không đáng tin lắm.”

Tưởng tượng, lần sau hắn dùng nhát kiếm này, vượt cấp giải quyết gọn lẹ kẻ

địch mạnh nhất, sau đó ngất đi một cách hào nhoáng.

Sau đó lại có thêm kẻ đích khác kéo đến, cố ý không giết chết hắn, mà nhân lúc

hắn đang hôn mê bất tỉnh, niêm phong ý thức thần hồn của hắn lại.

Thế há chẳng phải là đến hệ thống cũng chẳng cứu nổi hắn sao?

“Nguy hiểm quá!”

“Một kiếm này, trừ phi chắc chắn có thể thoát thân, nếu không thì vẫn nên sử

dụng một cách thận trọng là tốt nhất!”

Hắn thầm nghĩ, bình thường lúc chiến đấu vẫn nên dùng ý cảnh kiếm đạo thập tam

trọng là được rồi.

Dùng ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng để làm màu… thể diện chắc cũng đủ rồi?

Hơn nữa ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng, có thể được căn nguyên và pháp tắc

không gian thêm vào, uy lực cũng không nhỏ.

Mặc dù không thể so sánh được với một kiếm của kiếm đạo hoàn mỹ, nhưng nhất

định có thể nhẹ nhàng lọt vào top ba của cả Kiếm Tu giới.

Chương 1224: Trở lại thế giới bên ngoài

Sau khi ăn một đống dược hồi máu, Khương Thành quan sát đánh giá lại căn

nguyên kiếm lần nữa.

Hắn phát hiện căn nguyên này cũng không bài xích hắn nữa.

Hắn có thể thoải mái lăn qua lộn lại tùy ý ở trong căn nguyên đặc biệt nguy

hiểm này giống như căn nguyên băng năm xưa vậy.

Chỉ có điều…

"Tại sao ta vẫn chưa nhận được sự công nhận của căn nguyên kiếm?"

Ca này cũng chẳng thèm nghĩ xem, hơn hai mươi ngàn lần vung kiếm này của hắn

đều được coi là tấn công.

Sao căn nguyên kiếm có thể công nhận một người ngày nào cũng tấn công nó, lại

còn muốn nó coi hắn là người nhà được chứ?

Nhưng, sau khi hắn sử dụng được kiếm đạo hoàn mỹ, cuối cùng căn nguyên cũng

ngầm thừa nhận hắn có tư cách cùng đứng một chỗ với nó rồi.

Nên bây giờ hắn mới có thể đi qua đi lại không bị cản trở gì ở đây.

Thành Ca không hề biết những điều này, thậm chí hắn còn chẳng có tí tự giác

nào mà đi hỏi hệ thống.

Nhưng đối với những vấn đề nằm ngoài phạm vi nghiệp vụ, hệ thống căn bản không

có câu trả lời.

Thế là Thành Ca chỉ đành thu kiếm lại, đem theo hơn hai mươi ngàn ý cảnh kiếm

đạo nhận được lần này, “tiếc nuối” trở lại Thiên Đạo kiếm hải phía trên.

Trong ấn tượng của hắn, diện tích của Thiên Đạo kiếm hải gần như là vô biên.

Nhưng lần này hắn bơi từ dưới nước lên bên trên, mới phát hiện ra nơi hắn ở

chỉ là một cái hồ nhỏ mà thôi.

Ở bên hồ có những ngọn núi trọng điệp nối tiếp nhau, cảnh sắc động lòng người.

Phía xa xa còn có thể nhìn thấy đình đài lầu gác, lầu quỳnh điện ngọc cực kỳ

đẹp đẽ tráng lệ.

“Chỗ này chắc là Đế Kiếm Tinh nhỉ?”

Hắn bơi đến chỗ bờ, thì phát hiện sau khi rời khỏi mặt nước, mặc dù vẫn chưa

thể liên kết với các quy tắc căn nguyên khác, nhưng đã có thể điều động Tiên

lực và Thần hồn một cách bình thường rồi.

Khẽ cảm nhận một chút, hắn liền phát hiện ở xung quanh đây vẫn còn hàng ngàn

hàng vạn cái hồ tương tự, chỉ là độ lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Xem ra Thiên Đạo kiếm hải trước đây đã bị chia cắt phân tán ra rồi.

Xuôi dọc theo bờ hồ, hắn vô cùng thích thú ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

“Thu Vũ Tuyền đúng là biết bài trí đó.”

“Chăm chút chỉnh sửa chỗ này cũng có tí hình tí dạng rồi đấy!”

Chưa bay được bao xa, hắn đã nghe thấy tiếng người lúc gần lúc xa truyền đến

từ trên bầu trời phía xa xa.

“Căn nguyên kiếm thực sự sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Chắc không có chuyện gì đâu nhỉ?”

“Có Thiên Đế ở đây, chuyện này cũng chẳng đến lượt chúng ta lo lắng.”

“Đúng thế, chúng ta không cần phải nghĩ nhiều làm gì.”

“Đúng rồi, lần tuyển chọn Tinh quân nhị đẳng này, các ngươi cảm thấy ai có thể

qua ải?”

Ở trên đầu hắn thế mà lại có người?

Hắn ngửa đầu lên nhìn, chỉ có thể nhìn thấy một màn sương mù dày đặc tối tăm

mờ mịt.

Trải dài vô tận, như thể bao trùm lên cả thế giới.

Hắn cẩn thận cảm nhận, cũng chẳng cảm thấy được cái gì.

“Kỳ lạ rồi nha.”

Với tính khí của Thành Ca, đương nhiên là không thể khoan dung cho việc có

người ở trên đỉnh đầu hắn.

Thế là hắn bay lên trên đó.

Hắn vừa bay lên, mới phát hiện ra có gì đó sai sai.

Vừa mới rời khỏi mặt đất, đã phải nghênh đón sự tấn công.

Sự tấn công đó vô hình, không phải là sinh linh, cũng không phải là trận pháp,

cấm chế đặc biệt, nhưng lại ẩn giấu ý cảnh kiếm đạo.

Xem ra lại là “đặc sản” của Đế Kiếm Tinh rồi.

“Có tí thú vị rồi đây.”

Ý cảnh kiếm đạo này chẳng qua cũng chỉ có lưỡng trọng mà thôi, phân thành Cực

Lạc kiếm tâm và Thổ hệ kiếm tâm.

Thậm chí hắn còn chẳng buồn rút kiếm, lười không muốn lấy kiếm đạo đấu với

kiếm đạo.

Chỉ xua xua tay, là đã nhẹ nhàng đánh cho tan tác rồi.

Bởi vì đối với hắn của hiện tại mà nói, loại ý cảnh này quá thấp kém.

Hắn biết rõ ràng kiếm đạo này hình thành như thế nào, bên trong bí ẩn thế nào,

có đặc điểm gì, có nhược điểm ra sao…

Nếu như có thể, hắn có thể dùng cả chục ngàn phương thức để phá giải nó.

Cứ thế tiếp tục bay thẳng lên phía trên, mới mười mấy trượng sau đó, hắn lại

gặp phải công kích.

Lần này là ý cảnh kiếm đạo tam trọng.

Cũng đột nhiên xuất hiện như thế, cũng vô hình như thế.

Nếu như không có đủ lĩnh hội với kiếm đạo, thậm chí còn chẳng biết là nó đến

từ phương hướng nào.

Nhưng trước mặt Khương Thành, thế này nhiều nhất cũng chỉ là nâng cấp từ trình

độ mẫu giáo lên trình độ của lớp một mà thôi.

Hắn vẫn không cần rút kiếm như cũ, nhẹ nhàng đánh tan.

Lúc này, những âm thanh mà hắn nghe thấy cũng các nhiều và càng hỗn tạp hơn.

“Vòng này tổng cộng có 225 vị cao thủ lọt vào vòng, cuối cùng chỉ có năm người

có thể bộc lộ tài năng thôi, đây là khảo nghiệm cuối cùng rồi.”

“Cạnh tranh khốc liệt quá…”

“Đó là đương nhiên, hơn hai trăm người này gần như đều là cảnh giới Đạo Tôn,

suy cho cùng thì vị trí Tinh quân nhị đẳng của Đế Kiếm Tinh cũng quá hấp dẫn.”

“Đúng thế, cho dù có thắng lợi bước ra từ cuộc tuyển chọn này, cũng không đại

biểu cho việc có thể được chọn.”

“Nhiều nhất Đế Kiếm Tinh cũng chỉ có thể có hai vị Tinh quân nhị trọng, cuối

cùng còn phải xem Đế Kiếm Tinh chủ đồng ý chọn ai.”

Khắp nơi đều là tiếng nghị luận bàn tán sôi nổi.

Những âm thanh này đến từ bốn phương tám hướng trên khắp bầu trời cao, khiến

cho hắn càng nghe càng thấy kinh ngạc.

Chuyện gì vậy?

Sao nghe cứ như đang tiến hành cuộc thi gì đó nhỉ?

Hắn vẫn là người rất thích náo nhiệt, thế là hắn lại tiếp tục hướng lên phía

trên mà bay lên.

Không bao lâu sau, hắn lại gặp phải sự tấn công lần nữa.

Nhưng lần này là ý cảnh kiếm đạo tứ trọng.

Cứ như thế, mỗi lần hay bay lên được một đoạn, là lại gặp phải một đợt tấn

công.

Những lần tấn công này đều là ý cảnh kiếm đạo thuần chất.

Đến nơi cao nhất, đã đạt đến ý cảnh kiếm đạo thất trọng.

Hắn vẫn phất tay áo như cũ, là đã nhẹ nhàng phá tan rồi.

Bởi vì ý cảnh kiếm đạo thất trọng này, vừa hay lại là ý cảnh kiếm đạo mà trước

đây hắn đạt được…

Cuối cùng, phía trên hắn đột nhiên mở ra.

Thứ xuất hiện trong tầm mắt hắn, là khán đài trên không trùng trùng điệp điệp

lít nha lít nhít nhìn không thấy rìa đâu.

Những khán đài này vây quanh một thung lũng rộng lớn.

Mà thung lũng này, chính là vị trí mà vừa nãy hắn bay lên.

Những cái hồ và dãy núi nằm rải rác bên dưới, đều thuộc phạm vi của thung

lũng.

Hắn cúi đầu nhìn lại lần nữa, thì phát hiện thung lũng đó trời quang mây tạnh,

tươi sáng rực rỡ.

Cũng không biết là bọn họ đã dùng cách thức đặc biệt thần kỳ gì, cho dù có

dùng Thần hồn cũng rất khó cảm nhận được tình hình ở bên trong.

Lại nhìn về phía những khán đài xung quanh, những Tiên nhân đang ngồi vây xem

ở đó, nhiều không đếm xuể.

Âm thanh mà lúc nãy hắn nghe được cũng là do bọn họ phát ra.

Lúc trước những người này vẫn luôn nhìn xuống phía dưới, mặc dù chẳng nhìn

thấy cái gì, nhưng có thể đợi kết quả của khảo hạch tuyển chọn này ở khoảng

cách gần.

Khi Thành Ca đột nhiên lao ra khỏi màn sương trong thung lũng, tất cả mọi

người như bùng cháy.

“Người đầu tiên!”

“Cao thủ đầu tiên thông qua khảo hạch đã xuất hiện rồi!”

Tất cả ánh mắt, đều tập trung về phía hắn.

“Trời ơi, nhanh như thế sao?”

“Mới trôi qua được bao lâu chứ? Mới có ba ngày thôi đúng không? Thế mà đã có

người thông qua tuyển chọn rồi?”

Mặc dù khảo hạch tuyển chọn Tinh quân nhị đẳng này, chỉ lấy top năm, không

chọn ra người đứng nhất.

Nhưng người đầu tiên ra ngoài, trong mắt mọi người, chính là người đứng đầu.

“Nghe nói khảo hạch này có tận bảy trọng cơ, sao có thể thông qua nhanh như

thế được nhỉ?”

“Muốn vượt qua được khảo nghiệm ý cảnh kiếm tâm thất trọng, cho dù bản thân

người đó cũng đạt đến cấp độ đó, nhưng không có đủ thời gian thì cũng không

làm được đúng không?”

Điều mà bọn nó hói thực ra là “thông qua” chứ không phải là “phá vỡ”.

Nếu như có thể thể hiện đủ thiên phú và sức mạnh ở trong khảo nghiệm của ý

cảnh, nhận được sự công nhận, thì có thể thành công qua ải.

Dẫu sao thì kiếm đạo thất trọng cũng đã có đến mấy nghìn loại rồi.

Cho dù là kiếm tu có ý cảnh kiếm đạo bát trọng đi chăng nữa, cũng không dám

nói mình có thể phá vỡ khảo hạch ý cảnh thất trọng.

Bởi vì xác suất cao là sẽ gặp phải kiếm tâm mà bản thân chưa từng dung hợp lần

nào.

Bọn họ vẫn chưa biết Thành Ca đến kiếm cũng chẳng rút ra đã đánh tan tác cái

khảo nghiệm đó rồi.

Càng không biết rằng cả quá trình Ca này không hề rút kiếm, hơn nữa cũng chỉ

mất có mất chục giây mà thôi.

Mới ba ngày đã "thông qua khảo nghiệm", điều này đã đủ để khiến tất cả mọi

người sốc tận óc rồi.

Chương 1225: Thanh danh rộng lớn

Khắp nơi đều là những lời tán thưởng không thể tin nổi.

"Chuyện này cũng quá là lợi hại rồi!"

"Người này là ai vậy, sao lại lạ mặt như vậy chứ?"

"Một tuyệt thế thiên tài kiếm thuật mới xuất hiện đó!"

"Hình như cảnh giới của hắn mới là Thiên Tôn…"

"Trời ạ, đây không phải là lại càng lợi hại hơn rồi hay sao?"

"Năng lực của Thiên Tôn lại có thể chèn ép được nhiều Đạo Tôn như vậy, kiếm

thuật thiên phú càng đáng sợ hơn rồi!"

Nghe thấy toàn bộ những tiếng ủng hộ reo hò như sấm thì Thành Ca có chút hơi

sững sờ.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao Ca lại giống như đã trở thành tiêu điểm chú ý của hàng vạn người, ánh

đèn chiếu vào ngập tràn, hơn nữa còn như thể đang chào đón anh hùng chiến

thắng trở về vậy?

Hắn cũng có hơi nghi ngờ liệu có phải mình đã rơi vào thử thách mới rồi hay

không, ví dụ một hình ảnh nào đó xuất hiện ở trong ảo giác.

Hắn vội vàng mở hệ thống ra kiểm tra hồ sơ một chút.

Lúc này vừa mới nhìn thấy thì suýt chút nữa hắn đã không nhịn được hát vang

một khúc ca.

Tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ, thậm chí có một ít người còn nảy sinh

sự sùng bái đối với hắn.

Sau khi chuyển đổi liên tiếp một loạt những con số dài đằng đẵng ở bên trong

hệ thống giá trị thanh danh kia, đổi ra hết được một trăm chín lăm điểm tiên

nguyên.

Đây là con số mà trước đây hắn "cố gắng" chiến đấu nhiều lần như vậy, ngoài ra

còn cả cá cược nữa cũng không thể nào có được.

Mà bây giờ, chỉ là để lộ cái mặt ra mà lại nhận được nhiều đến như vậy.

Thật ra thì cũng rất bình thường.

Cuộc khảo hạch tuyển chọn của Đế Kiếm Tinh vốn đã là một chuyện cực kỳ trọng

đại của toàn bộ Thiên Cung.

Ngoại trừ những bộ môn không cảm thấy quá hứng thú với việc chiến đấu thì phân

nửa những người còn lại đều tới xem náo nhiệt.

Có khoảng hơn một triệu Tiên quan đang có mặt ở đây!

Mà trong số những Tiên quan này, phần lớn đều ở trên Tôn Giả, trung bình cũng

đã đạt tới Thiên Tôn.

Sự hoảng sợ của nhiều người như vậy đương nhiên sẽ đưa ra một con số vô cùng

cao.

Nhưng mà Thành Ca vẫn cảm thấy có một chút giống như tên Hòa thượng lùn hai

thước với tay sờ không đến đầu.

Tại sao bọn họ có thể phản ứng lớn đến mức như vậy chứ?

Chẳng lẽ vừa rồi mình mới làm màu sao?

Hoàn toàn không chuẩn bị gì cả mà!

“Đời người chính là như vậy, tràn ngập niềm vui bất ngờ ở khắp mọi nơi.”

Lúc này Ca cũng đã trực tiếp bị chỉnh sửa thành hình mẫu của một nhà tư tưởng

rồi.

Nhưng mà, trong đám người đang reo hò dần dần cũng có những âm thanh trái

ngược.

“Chuyện này không đúng!”

“Người này không có ở trong hàng ngũ của hai trăm hai lăm vị cao thủ tham gia

tuyển chọn sao?”

“Đúng vậy, trước đó cũng không nhìn thấy hắn vào trường, hắn là ai vậy?”

“Vốn dĩ hắn cũng không lọt được vào vòng khảo hạch cuối cùng nhỉ?”

“Người này nhìn lạ mặt quá, hắn từ đâu xuất hiện vậy?”

Nếu coi như lần tuyển chọn Tinh quân nhị đẳng này trở thành một cuộc tranh

tài, vậy thì Khương Thành thuộc vào loại không đăng ký mà cứ thế dự thi.

Dưới tình huống này thì có lẽ thành tích của hắn là không có hiệu lực.

“Nhưng mà hắn thực sự là người đầu tiên lao ra đó!”

“Đúng vậy, thử thách thất trọng bên dưới cũng sẽ không vì chuyện không đăng

ký mà bị công kích đâu.”

“Hắn có thể xông lên, vậy rõ ràng là hắn còn lợi hại hơn so với hai trăm hai

lăm cao thủ ở trong vòng thi rồi!”

“Đúng thật…”

“Hừ! Trong chuyện này nhất định có vấn đề!”

“Người này chẳng qua mới chỉ là Thiên Tôn, thử suy nghĩ một chút mà xem, hắn

không thể nào có thành tích kiếm đạo cao đến mức như vậy được.”

“Đúng đấy, hắn không thể nào có được thành tích như vậy.”

“Có bằng chứng không?”

Trong chốc lát, hai nhóm người cũng lại trở nên ầm ĩ, hơn nữa còn nhao nhao

không thể tách rời ra nổi.

Thành Ca cũng cảm thấy chẳng có vấn đề gì cả, dù sao thì hắn cũng đã đạt đến

được mức độ hoảng sợ và sùng bái gì đó, điểm tiên nguyên cũng đã đổi rồi.

Hệ thống cũng sẽ không móc ngược trở lại.

Hơn nữa hắn vẫn là tiêu điểm của tất cả mọi người như cũ, ánh đèn vẫn lại

chiếu ngập tràn vào hắn.

Chuyện này cũng là đủ rồi, hắn không quan tâm ủng hộ hay là chất vấn cái khỉ

gió gì đó.

“Khương Thành?”

“Mẹ kiếp, Khương chưởng môn?”

Trong đám đông bỗng nhiên có không ít người hoảng hốt hét lên.

Sau đó có khoảng hơn một ngàn người từ bốn phương tám hướng bay tới, chạy

thẳng về phía Khương chưởng.

Thành Ca định thần nhìn lại, thật ra là phần lớn đều không nhận ra được.

Nhưng vẫn có một vài người có ấn tượng.

Trong số những người này, có rất nhiều là năm đó từ Hạ Giới phi thăng cùng với

nhau, cũng có người còn lại là Chuẩn Đế Tiên Vương lúc ở Cổ Tiên Giới.

Đối với hắn thì cũng coi như là gặp được người quen nơi đất khách quê người

rồi.

“Ha ha ha, thì ra là các ngươi.”

Vừa rồi mới được nhiều giá trị thanh danh như vậy, lúc này tâm tình của Ca

đang rất tuyệt vời, gặp được những “người bạn cũ” này cũng không nhịn được lộ

ra một nụ cười thoải mái.

Mà những người này thì lại là không ngừng kích động.

“Ôi Chúa tôi, thật sự là lão nhân gia ngươi sao?”

“Trời ạ, đã không gặp nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ không biết

ngươi đã đi đâu rồi.”

“Sao ngươi vẫn còn là tu vi Thiên Tôn chứ?”

“Đúng vậy, ta còn tưởng rằng ngươi đã sánh vai gánh vác cùng với Thiên Đế rồi

chứ.”

Lời nói này làm cho Thành Ca cũng cảm thấy rất tổn thương.

Hắn cố ý nheo mắt lại, gương mặt tràn ngập khó chịu hỏi ngược lại: “Sao, cảnh

giới của Ca bây giờ khiến cho các ngươi thất vọng sao?”

“Không có không có!”

Mọi người vội vàng lắc đầu xua tay, tỏ ý phủ nhận.

“Không dám không dám!”

Lão huynh này để lại cho bọn họ ấn tượng vô cùng sâu sắc, hoàn toàn không thể

nào phai mờ được.

Cho dù là trong số bọn họ có vài người đã đến cấp bậc Chí Tôn thì cũng không

dám láo xược ở trước mặt hắn, lại càng không dám có bất cứ cảm giác nào tự cho

mình vượt trội hơn người khác.

“Cái Thiên Tôn này của Khương chưởng môn đương nhiên không phải là Thiên Tôn

bình thường rồi.”

“Là cực kỳ vô tận!”

Có mấy vị vạn vực ở Hạ Giới cùng tiến lên, lại càng gật gù đắc ý, tâng bốc hắn

vô cùng thành thạo.

“Theo ta thấy thì không cần đến chiêu thứ hai Khương chưởng môn cũng có thể

giết chết được Chí Tôn.”

“Cái gì, vậy mà ngươi lại quá xem thường Khương chưởng môn như vậy sao?”

“Theo như ta thấy, Thiên Tôn như Khương chưởng môn cũng tương đương với Đạo

Tôn của những người khác!”

“Phải đấy!”

“Vốn dĩ ta còn cảm thấy khó hiểu, làm sao một vị Thiên Tôn có thể chiếm được

vị trí đầu tiên, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy Khương chưởng môn, vậy thì chuyện

đó lại quá là bình thường rồi!”

“Đúng đấy, lão nhân gia hắn ta làm ra điều gì kỳ tích thì cũng là chuyện

đương nhiên.”

“Khương chưởng môn xuất hiện ở khảo hạch lần này làm cho cả Đế Kiếm Tinh cũng

trở nên vẻ vang rực rỡ rồi!”

Sự tâng bốc và nịnh hót quen thuộc như này, mặc dù không hoàn toàn đúng nơi

đúng chỗ, nhưng đã khiến cho toàn thân Thành Ca trở nên thoải mái rồi.

Quả nhiên, vẫn là những người quen này hiểu rõ mình!

Chỉ là, bọn họ cảm thấy việc tâng bốc này vô cùng bình thường, nhưng lọt vào

lỗ tai của một vị Tiên quan đang đứng ở quanh đó nghe thấy thì nó thật sự rất

quái dị.

Cái trò đùa gì vậy?

Chỉ là Thiên Tôn mà thổi phồng cao đến mức như vậy sao?

Lại còn nói Chí Tôn tương đương với Đạo Tôn?

Làm thế nào các ngươi có thể khoác lác được ra những lời như vậy?

Quả thực không biết phải gọi là gì!

“Ha ha, ta cứ nói là ai, thì ra là ngươi cái tên Khương Thành này!”

“Vừa rồi ta còn tưởng mình nhận lầm người chứ.”

Bỗng nhiên lại có một người xông ra từ phía sau đám người.

Chỉ có điều, giọng điệu của người này cũng không phải là vui mừng, mà là lộ ra

sự quái gở kỳ lạ.

Thành Ca quay đầu nhìn lại, cũng lại là “người quen” - Văn Nhân Tư Hải.

Nhìn thấy cái tên thường xuyên đối đầu với mình lúc trước ở Gia Vương Đạo

trường, nhưng mỗi lần đều "đưa lễ" cho cái loại phá của như mình, hắn lập tức

trở nên vui vẻ.

"Ôi, Văn Nhân Bá Tổng ngươi được thả rồi sao"

Lần cuối cùng đó, Văn Nhân Tư Hải đã bị Thương La Chí Tôn cưỡng ép bắt vào

Chấp Luật Tư.

Sau đó Thành Ca cũng chưa từng gặp lại hắn nữa.

Bây giờ nhìn thấy vài tên người hầu đi theo phía sau hắn, trong đó còn có hai

gã Chí Tôn, xem ra năng lực của Văn Nhân gia vẫn còn rất mạnh.

Chẳng những đưa được thoát ra khỏi đại lao của Chấp Luật Tư, còn cứng rắn biến

hắn trở thành một Tiên quan chính thức.

Nếu không, Văn Nhân Tư Hải cũng sẽ không có tư cách xuất hiện ở nơi này.

Nghe thấy hắn cái hay thì không nói, lại đi nói cái xấu, vốn dĩ Văn Nhân Tư

Hải còn đang không ngừng cười mỉa mai thì đã suýt chút nữa tức giận đến mức

gương mặt trắng bệch.

Cho đến bây giờ hắn vẫn còn đang mang hận thì về sự việc bị Chấp Luật Tư bắt

đi kia.

"Khương Thành, không ngờ là đến bây giờ ngươi vẫn còn đang ở đây giả vờ giả

vịt, người khác không biết ngươi đã trải qua những gì, những mà ta biết rất

rõ!"

Hắn làm ra vẻ ta đã nắm được cái đuôi của ngươi làm cho Khương chưởng môn vô

cùng khó hiểu.

Suốt chặng đường làm màu của Ca tới bây giờ từng có chuyện gì đen tối mà nhỉ?

Chương 1226: Quả thực là nhân trung long phượng mà

Tất cả những người khác cũng đều lộ ra vẻ mặt kì dị.

“Văn Nhân Bá Tổng… À không, Văn Nhân Tư Hải, hắn có quá khứ như thế nào vậy?”

“Đúng, tên nhóc con này từ đâu xuất hiện thế?”

“Mau nói ra lịch sử đen tối của hắn đi, để cho bọn người chúng ta phê phán!”

Thấy vẻ mặt của tất cả mọi người đều đang mong đợi nhìn về phía mình, Văn Nhân Tư Hải cũng có hơi kích động một chút rồi.

Hắn có bối cảnh là Văn Nhân gia, đương nhiên giống như là nhân vật con cháu của dòng dõi quý tộc ở Gia Vương đạo trường này rồi, không có mấy ai dám chọc ghẹo.

Nhưng ở Thiên Cung… cũng chỉ là như vậy.

Đạo Tôn ở Thiên Cung nhiều như chó, số lượng người mạnh hơn so với Văn Nhân lão tổ nhà hắn cũng không hề ít.

Hơn nữa còn có Thần Quân và Thiên Đế.

Chỉ với bối cảnh của tiên nhị đại và tiên tam đại sâu sắc hơn so với hắn, tạo thành một cái đoàn tăng cường cũng có của ăn của để.

Sau khi hắn trở thành Tiên quan thì hắn cũng chẳng gây ra ba nhiêu bọt nước ở Thiên Cung.

Đây có lẽ là lần đầu tiên trở thành tiêu điểm chú ý của hàng chục ngàn người như vậy.

“Khụ, ta cùng với tên Khương Thành này đã gặp nhau ngay từ tám mươi ngàn năm trước rồi.”

Tám mươi ngàn năm trước?

Thế mới biết lần này bản thân Thành Ca đã phải tổn hao đến hơn tám mươi ngàn năm ở căn nguyên kiếm.

Mà Văn Nhân Tư Hải vẫn còn ở đây kỳ kỳ quái quái nữa.

“Các ngươi đoán xem, lúc ấy thân phận của hắn là gì?”

Những Tiên quan khác xôn xao tra hỏi.

“Thân phận gì vậy?”

“Đừng có thừa nước đục thả câu chứ!”

“Mau nói đi!”

Văn Nhân Tư Hải đắc ý liếc nhìn qua phía Khương Thành một cái, lúc này mới lớn tiếng nói: “Lúc ấy hắn cũng chỉ là một người mới vô cùng bình thường ở trong Gia Vương đạo trường mà thôi.”

Để đả kích Khương Thành, hắn còn cố ý bí mật che giấu đi thân phận đệ tử của Thượng Đình.

“Nghe nói việc hắn bước vào khảo hạch của đạo trường cũng là tiến hành một cách riêng tư, ta thực sự nghi ngờ là do hắn đã gian lận.”

Hắn mặt mày hớn hở vung vẩy hai cánh tay, cảm xúc tương đối ngập tràn.

“Năm đó thậm chí hắn còn không phải là một Tiên quan, cũng còn không vào được Đế cấp đạo trường.”

“Chỉ là tám mươi ngàn năm sau lại đã bị thổi phồng thành Chí Tôn Đạo Tôn cấp một, thổi phồng thành Tinh quân nhị đẳng đứng đầu của cuộc khảo hạch, chẳng phải là trò cười lớn nhất của thiên hạ rồi sao?”

Sau cùng, hắn vẫn còn nhìn Thành Ca bằng ánh mắt khiêu khích, cố ý cười một cái thần bí.

“Khương Thành, đừng trách ta vạch trần gốc gác của ngươi, khiến cho người bị bêu xấu ở trước mặt nhiều người như vậy.”

“Thật sự là ta không thể nhìn được sắc mặt đắc chí kia của ngươi, quá là giả tạo hư vinh đấy ngươi có biết không?”

Hắn cũng hoàn toàn không biết Thành Ca là Thủ Tọa của Thiên Đan Tư, lại càng không biết Thành Ca còn là Ẩn Hoàng.

Thành Ca chẳng nói thêm gì nữa.

Trước khi Văn Nhân Tư Hải nói ra những thứ đó, hắn còn tưởng rằng mình thật sự có cái lịch sử đen tối gì đó không thể để lộ ra ngoài ánh sáng chứ.

Náo loạn cả nửa ngày, chỉ có vậy sao?

Từng ở lại Gia Vương đạo trường, cái này không phải là quá bình thường hay sao, cũng coi nó như một vết nhơ?

Nhưng mà những người khác thực sự không thấy như vậy.

Tám mươi ngàn năm là quá ngắn ngủi đối với Tiên nhân cứ hơi một tí là lại lấy hàng triệu năm ra để làm đơn.

Ngắn đến mức giống như một cái búng tay trong nháy mắt.

Thời gian “một chút như vậy”, một người mới của Vương cấp đạo trường có thể giành được bao nhiêu thành tích cơ chứ?

Vinh hạnh trở thành Tiên quan cửu phẩm, tăng lên một cảnh giới nhỏ cũng coi như là đã được coi trọng rồi chứ?

“Ta tưởng người ta là như thế nào chứ, thì ra cũng chỉ là tầm thường thôi!”

“Làm ta giật mình hoảng sợ, vừa rồi còn thật sự cho rằng có một thiên tài phi thường gì đó xuất hiện trên thế gian rồi chứ.”

“Tám mươi ngàn năm trước vẫn còn ở bên dưới đạo trường, vậy bây giờ nhiều lắm thì cũng chỉ là Tiên quan cửu phẩm mà thôi.”

“Ôi, thật là lãng phí tình cảm quá đi mà.”

Tất cả mọi người đều lộ ra sự thất vọng và làn sóng âm thanh than phiền vô cùng lớn.

Từng người ở trong thững nhóm “người quen cũ” đến từ Hạ Giới và Cổ Tiên Giới bên cạnh hắn thì lại nhìn mọi người giống như những kẻ ngu ngốc.

Các ngươi cũng dám xem thường cả Khương chưởng môn sao?

Đúng thật là người thiếu hiểu biết không sợ hãi mà!

Văn Nhân Tư Hải còn đang ở đằng kia cười sung sướng trên nỗi đau của người khác, chính bản thân mình "vạch trần" được nguồn gốc của Khương Thành, khiến cho hắn vượt ra ngoài trở thành trò cười cho thiên hạ, chuyện này nhất định là hắn không còn chỗ nào mà chui xuống nữa rồi?

Nhưng mà điều làm cho hắn có hơi tiếc nuối chính là, Thành Ca cũng chỉ mỉm cười nhìn hắn bằng ánh mắt của kẻ đần độn.

Thậm chí còn chẳng buồn tranh cãi với hắn.

Văn Nhân Tư Hải cũng cảm thấy rất khó chịu, đang định lại nói thêm một chút gì đó, lúc này phía trên đỉnh đầu của mọi người đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng cao ngất.

Vốn dĩ là đám người vẫn còn đang ồn ào than thở thì lập tức tất cả đều ngậm miệng lại.

Ngay sau đó, một đám mây che phủ cả bầu trời giống như một tòa Tử Ngọc Đài khổng lồ chậm rãi từ trên cao hạ xuống.

Ở trên Tử Kim Đài này, lần lượt từng cái ngọc án phân chia nhau xen lẫn.

Đằng sau những ngọc án này, có một bóng dáng tỏa ra khí thế đáng sợ khiếp người.

Không một ai dám nhìn thẳng, lại càng không dám dùng thần niệm để cảm nhận về cái bóng dáng kia.

Bởi vì tất cả những người có thể ngồi ở trên Tử Ngọc Đài này đều là nhân vật mà bọn họ cần phải nhìn lên.

Trên Tử Ngọc Đài có khoảng hơn một ngàn người.

Trong đám đông hơn một ngàn người này, có hơn tám trăm vị là Tiên quan tam phẩm, không ít người trong số bọn họ là Thủ Tọa.

Những người này ngồi dọc theo khu vực mép bên ngoài của Tử Ngọc Đài.

Có bảy mươi vị trung vị Tinh chủ ngồi một vòng ở giữa, một trăm ba hai vị nhị phẩm Tiên quan, ví dụ như Thủ Tọa của Thần Lôi Tư, Phạm Lôi Đạo Tôn cũng ngồi ở trong vòng tròn này.

Mà lại vào vòng trong hơn nữa thì có mười vị thượng vị Tinh chủ, hai lăm vị Tiên quan nhất phẩm.

Còn ở trung tâm thì có mười vị Thần Quân đang ngồi.

Bọn họ giống như là sao vây quanh trăng, và người được vây quanh kia chính là Thu Vũ Tuyền, là vị Tinh chủ của Đế Kiếm Tinh.

Ngoại trừ vị chủ nhân thần nữ này, những người khác hoàn toàn dựa theo đẳng cấp và thân phận để được sắp xếp chỗ ngồi.

Mặc dù trung vị Tinh chủ cũng là cấp bậc tam phẩm, nhưng bởi vì quản lý một chủ tinh, nếu so với Tiên quan tam phẩm bình thường thì địa vị là vô cùng cách biệt.

Cho nên mới có thể ngồi cùng một chỗ với Tiên quan nhị phẩm.

Mà ở trên Tử Ngọc Đài, thấp nhất cũng là Tiên quan tam phẩm, thực lực của tất cả bọn họ đều không hề thua kém Đạo Tôn.

Những người chưa tới cấp bậc này chỉ có thể dừng lại ở phía dưới cùng với những Tiên quan đang vây lại để xem kia, vốn dĩ không có tư cách để bước lên đó.

“Tham kiến Cảnh Vương!”

“Tham kiến Thích Vương…”

“Tham kiến Các vị Thủ Tọa…”

Quần tiên ở phía dưới đồng loạt khom người hành lễ, giống như là núi hô biển gầm.

Nhưng mà không hề bao gồm Khương Thành.

Mà lúc này, Cảnh Vương chịu trách nhiệm chủ trì sự kiện cũng đã lên tiếng.

“Vừa rồi là vị nào mới vượt được khảo hạch tuyển chọn của thất trọng kiếm đạo vậy?”

Bọn họ chính là bị kinh động bởi thành tích của Khương Thành.

Vốn dĩ từng người bọn họ vẫn còn đang dự yến tiệc, chờ đợi kết quả sau vài tháng nữa.

Làm sao biết được mới chỉ có ba ngày mà đã có động tĩnh từ phía dưới.

Thích Vương vuốt râu mỉm cười: “Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã có thể vượt qua, quả thật là không thể nào tưởng tượng nổi, chắc chắn là một vị yêu nghiệt thiên tài có thiên phú kiếm đạo tuyệt vời!”

Dực Vương lại càng chủ động chắp tay về phía Thu Vũ Tuyền.

“Chúc mừng Thu Tinh Quân, vừa mới lên đã lập tức chiêu mộ được sự giúp đỡ đắc lực như thế!”

Mặc dù sau khi vượt qua khảo hạch tuyển chọn, còn phải được chính bản thân Thu Vũ Tuyền công nhận thì mới có thể thực sự trở thành Tinh quân nhị đẳng.

Nhưng theo như bọn họ nhìn thấy, nhất định là ứng cử viên đầu tiên này không nghi ngờ gì nữa.

Để vượt qua thất trọng kiếm đạo trong ba ngày, thiên phú như vậy vượt xa những người khác vào vòng này.

Người như thế mà không chọn thì quả thực là đạo trời khó mà tha thứ được rồi.

Những vị Tinh Quân và Tiên quan khác ở trên Tử Ngọc Đài cũng rối rít chúc mừng.

“Chúc mừng Thu Tinh Quân!”

“Chúc mừng Thu Tinh Quân!”

“Thiên phú của người này mạnh như thế, chắc chắn là rồng trong người thiên hạ!”

“Có được sự giúp đỡ của người này, sự hưng thịnh của Đế Kiếm Tinh đã ở trong tầm tay rồi!”

Ngay cả bản thân Thu Vũ Tuyền cũng cảm thấy có hứng thú.

Ý cảnh của thất trọng kiếm đạo vẫn còn rất cao.

Trước khi nàng trở thành Đế Kiếm Tinh chủ thì chỉ có ý cảnh kiếm đạo nhị trọng.

Cũng đã qua mấy chục ngàn năm, dưới sự giúp đỡ của Đế Kiếm Tinh, rốt cuộc cũng có được ý cảnh kiếm đạo thất trọng.

Thử thách kia cũng đổi thành do chính nàng đặt ra, thật ra thì cũng không chắc chắn có thể vượt qua, chứ đừng nói là ba ngày nhanh như vậy.

Chương 1227: Ngươi chạy tới làm gì

Những nhân vật lớn thế này mà lại tới đây vì động tĩnh vừa rồi sao?

Vẻ mặt của tất của tất cả những Tiên quan đang có mặt vây xem ở đây đều có

phần hơi vi diệu.

Nếu như vừa rồi không có Văn Nhân Tư Hải nhảy ra "vạch trần" thì ngược lại bọn

họ cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

Bây giờ đã biết được tám mươi ngàn năm trước Khương Thành vẫn chỉ là một người

mới ở trong Gia Vương đạo trường, bọn họ cảm thấy nhất định là có gì đó nhầm

lẫn rồi.

Người này… chắc chắn không phải là thiên tài kiếm đạo gì đó.

Chỉ là đã nhầm mà thôi.

Các vị Thần Quân và đám Thủ tọa cũng đều bị lãng phí tình cảm yêu mến nữa rồi.

Nhưng mà cho dù là như thế nào thì tất cả ánh mắt vẫn đều tập trung lên trên

người Khương Thành.

Vì vậy nên đám đại lão ở phía trên kia cũng nhìn theo qua đó.

Sau khi đã nhìn thấy rõ được người mà bọn họ muốn tìm, phần lớn các Thiên quan

nhất, nhị, tam phẩm đều cảm thấy vẫn ổn, bởi vì bọn họ không quen biết Khương

Thành.

Nhưng đám người Phạm Lôi Đạo Tôn, Cảnh Vương, Thích Vương, Dực Vương thì suýt

chút nữa đã nhảy dựng lên.

Mẹ kiếp, lại là tên tiểu tử đó?

Không phải tám mươi ngàn năm trước hắn đã chết rồi hay sao?

Làm sao vẫn còn sống chứ?

Thế nên "kiếm đạo yêu nghiệt", "nhân trung long phượng" chính là hắn sao?

Làm thế nào tiểu tử này có thể chạy tới đây tham gia khảo hạch được chứ?

Thích Vương hận không thể túm lấy cổ áo Khương Thành một cái mà lớn tiếng gào

thét, con mẹ nó người cũng đã là Thủ Tọa Thiên Đan Tư rồi, ngươi còn chạy tới

đây xem náo nhiệt gì chứ?

Tinh quân nhị đẳng có thể có cái gì hấp dẫn được ngươi?

Thấy Thành Ca hướng về phía mình nhe răng cười một cái "thân mật", đầu óc của

mấy vị Thần Quân đều đã sắp nổ tung.

Mà Thu Vũ Tuyền lại càng không tự chủ được đứng bật dậy.

Năm đó Thành Ca nhảy xuống biển, nàng cũng không tin hắn sẽ chết cho lắm.

Nhưng mà đã tám mươi ngàn năm trôi qua, người đó cũng không còn xuất hiện nữa,

nàng không tin cũng phải tin rồi.

Đôi khi hồi tưởng lại dù sao vẫn cảm thấy không được chân thực lắm.

Cái người đã từng dồn ép tới mức chính mình cũng còn không thể thở nổi đó,

thật sự cứ ra đi một cách không giải thích được như vậy sao?

Thậm chí nàng còn cảm thấy hơi cô đơn một chút.

Giống như đột nhiên bị mất đi mục tiêu và động lực…

Mà bây giờ, một lần nữa nhìn thấy người mà nàng căm hận nhất này, thậm chí

nàng còn có một chút hưng phấn.

“Quả nhiên ngươi vẫn còn chưa chết.”

Thành Ca nở nụ cười chân thành đưa tay lên.

“Đúng vậy đó, sợ hãi hay vui mừng, có bất ngờ không?”

Thu Vũ Tuyền nghiêm mặt lại, hung hăng nói: “Không ngoài dự đoán.”

“Đã nhiều năm không gặp, ngươi sống cũng có tiếng tăm đấy nhỉ.”

Sự xúc động hiếm khi thấy được của Thành Ca cũng dâng lên.

Nghĩ về tám mươi ngàn năm trước, Thu Vũ Tuyền mới đi ra khỏi khu vực vứt bỏ,

nàng vẫn còn là một người chẳng có danh tiếng gì, cẩn thận và nhỏ bé.

Mà bây giờ, nàng đã trở thành một viên ngọc quý của Nguyên Tiên giới, được

nhiều thủ tọa Tiên quan và Thần Quân vây xung quanh như vậy, cũng không còn

mấy người dám đắc tội với nàng nữa.

“Tiên Mẫu chuyển thế” chính là không giống với trước đây, kịch bản của nhân

vật chính cùng lắm cũng chỉ được đến như thế vậy thôi.

Thu Vũ Tuyền còn muốn tiếp tục nói gì đó, nhưng tất cả đều đã nổ tung rồi.

Người này thế mà lại biết Đế Kiếm Tinh chủ?

Hơn nữa xem ra hai người bọn họ còn rất quen thuộc?

Phải biết rằng, thậm chí ba, bốn, năm, sáu cuộc khảo hạch tuyển chọn Tinh quân

thất đẳng trước đó nàng đều không hề lộ diện.

Bởi vì nàng còn phải tu luyện, lười phải đi ra ngoài để xem những người đó.

Chuyện tuyển chọn cứ thế giao cho mấy vị Thần Quân làm thay.

Cho đến lần Tinh quân nhị đẳng này, cuối cùng nàng cũng đã xuất hiện.

Nhưng hai trăm hai lăm tên Chí Tôn và Đạo Tôn bước vào cuộc khảo hạch này,

nàng cũng chỉ ngồi vững vàng một chỗ không nói một lời nào.

Phản ứng lần này thực sự là quá đột ngột rồi.

Một vài Tiên quan đứng vây xem lại thay đổi hướng gió một lần nữa.

“Thì ra là đây là người quen của Đế Kiếm Tinh chủ đó!”

“Có thể biết Đế Kiếm Tinh chủ, xem ra người đó cũng không hề tầm thường chút

nào rồi.”

“Đế Kiếm Tinh chủ chính là nhân vật có một không hai, có thể kết giao với nàng

thì chắc chắn cũng là nhân trung long phượng rồi…”

Một lần nữa Thành Ca lại biến thành nhân trung long phượng thiên tài tuyệt thế

rồi.

Cũng bởi vì sự quen biết của hắn và Thu Vũ Tuyền.

Điều này làm cho hắn có một chút không thoải mái lắn, từ khi nào mà mặt mũi

của các Ca lại phải dựa vào quan hệ bám váy đàn bà để được đề cao vậy chứ?

Mà lúc này, Văn Nhân Bá Tổng lại nhảy ra ngoài một lần nữa.

Hắn không thể nào nhìn Thành Ca nổi trội như vậy được, khao khát muốn đạp đổ

Thành Ca xuống.

“Ha ha ha, chỉ sợ là mọi người hiểu lầm rồi!”

Hắn lại bay vào trong sân một lần nữa.

Đầu tiên là cung kính khom người về phía mấy vị Thần Quân.

“Cũng mời Cảnh Vương, Thích Vương, Dực Vương… biết, tên Khương Thành này quả

thật biết Thu Vũ Tuyền…”

Tâm trạng bực dọc đang lên đến đỉnh điểm, Thích Vương lạnh lùng cắt ngang hắn.

“Tên của Đế Kiếm Tinh mà ngươi cũng có thể gọi sao?”

Lời vừa nói ra, đám Tinh chủ và Thủ tọa ở trên Tử Ngọc Đài cũng xôn xao quát

lớn.

“Không biết phân biệt lớn nhỏ!”

“Thân phận của ngươi là gì, Đế Kiếm Tinh chủ có thân phận gì chứ?”

“Ngươi cũng xứng gọi thẳng tên của nàng như vậy sao?”

“Cái kiểu ngu xuẩn này ở đâu ra vậy?”

Không riêng gì bọn họ, những Tiên quan khác ở bốn phía xung quanh cũng nhao

nhao gào lên.

“Còn không mau quỳ xuống nhận tội sao?”

“Ngươi là ai mà dám bất kính với Đế Kiếm Tinh chủ?”

“Gọi thẳng tên thật, đúng thật là đại nghịch bất đạo!”

Vẻ mặt của Văn Nhân Tư Hải cũng trở nên khó chịu vô cùng.

Hắn rất muốn nói, năm đó Thu Vũ Tuyền suýt chút nữa đã bị ta chiếm đoạt rồi

đó.

Khi đó, người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối không có bối cảnh, nếu không phải bị

Khương Thành quấy rầy nhiều lần, làm sao nàng trốn được khỏi lòng bàn tay của

ta chứ?

Sớm đã trở thành một trong những đồ chơi của ta, cả ngày ngẩng mặt lên sống

bằng hơi thở của ta rồi.

Sao ta lại không thể gọi thẳng tên thật của nàng chứ?

Lần này hắn chạy tới Đế Kiếm Tinh để góp vui, cũng có tồn tại ý nghĩ muốn nhờ

vả quan hệ của Thu Vũ Tuyền thêm một lần nữa.

Dù sao thì năm đó cũng coi như là có gặp gỡ qun biết không phải sao?

Đáng tiếc, cho dù chính ông nội Văn Nhân Đạo Tôn của hắn đến thì cũng chỉ có

thể ngồi ở bên ngoài cách Thu Vũ Tuyền hai vòng, chứ đừng nói là hắn?

Ngay cả tư cách nhìn thấy mặt cũng không có.

Sau đó hắn còn tham gia khảo hạch của Tinh quân lục đẳng, đương nhiên đã bị

loại bỏ, cuối cùng cũng chỉ lấy được cái vé vào cửa dành cho người xem.

Trong khoảng thời gian này, hắn thường xuyên khoác lác với những người xung

quanh rằng mình và Thu Vũ Tuyền rất quen thuộc, nhưng mà cũng không được coi

là chuyện gì to lớn cả.

Nhìn người phụ nữ từng cẩn thận dè dặt ở trước mặt mình, bây giờ chỉ còn lại

ánh mắt lạnh đến thấu xương không có một chút tình cảm nào, hắn cực kỳ không

cam lòng.

“Là lỗi của ta…”

Cuối cùng hắn cũng không có cái gan để đối nghịch với nhiều vị Tiên quan như

vậy.

“Chuyện này quả thật là Khương Thành có quen biết Đế Kiếm Tinh chủ, nhưng

chẳng qua cũng chỉ là năm đó ở trong Gia Vương đạo trường, hai người cùng được

chọn làm Tiên nhân Thượng Đình mà thôi.”

Ở ngay trước mặt Thu Vũ Tuyền, hắn đã không còn dám nói về chuyện thị nữ trước

kia nữa rồi.

Sợ là có thể sẽ bị diệt khẩu.

Nhìn thấy vị nhị thế tổ này đang quỳ ở trước mặt mình, Thu Vũ Tuyền cũng chẳng

có gì tự mãn cả, lại càng không có hung dữ mở miệng trút giận.

Mức độ này của Văn Nhân Tư Hải đã không thể nào làm cho bên trong đáy lòng

nàng gợn sóng được nữa rồi.

“Bây giờ Đế Kiếm Tinh chủ nhất phi trùng thiên, nhưng chuyện này không có

nghĩa là Khương Thành cũng vô cùng lợi hại.”

Văn Nhân Tư Hải vung cánh tay la lối, lớn tiếng “vạch trần”.

“Chẳng qua hắn cũng chỉ là có cơ hội và duyên phận, may mắn ở cùng với Đế Kiếm

Tinh chủ một thời gian ngắn mà thôi, hắn vẫn là cái loại Tiên quan bình thường

cấp độ thấp nhất!”

Hắn vừa nói như thế thì rất nhiều người đã “bừng tỉnh hiểu ra”.

Thì ra là người này cũng chẳng có được bao nhiêu tình cảm khăng khít với Đế

Kiếm Tinh chủ, chẳng qua chỉ là năm đó lúc ở đạo trường đã từng gặp phải mà

thôi.

Nhưng mà, mấy vị Tinh quân đều âm thầm nhíu mày.

Tên Văn Nhân Tư Hải này đang muốn làm gì?

Hắn không có việc gì thì đi trêu chọc Khương Thành làm gì chứ? Chán sống rồi

sao?

Còn cái gì mà Tiên quan bình thường cấp độ thấp nhất?

Tiểu tử này nếu thật sự bình thường như vậy thì tốt rồi!

Đối với việc Văn Nhân Tư Hải lại “vạch trần” một lần nữa, thật ra Thành Ca lại

chẳng có cảm giác gì.

Hắn cũng không muốn dựa vào chuyện quen biết với Thu Vũ Tuyền này để làm màu,

làm cho giống như là mình cần ánh sáng của nàng lắm vậy.

Chương 1228: Bảo lên thì lên

Thành Ca cảm thấy như thế quá mất mặt.

Ca đây có thể làm màu là dựa vào chính bản thân mình, chứ không phải dựa vào

quan hệ bám váy, lợi dụng quan hệ có được không hả?

Hắn chỉ mong sao người khác đều cảm thấy hắn chẳng có quan hệ gì với Thu Vũ

Tuyền cả.

Thậm chí hắn còn vỗ vỗ vai của Văn Nhân Bá Tổng.

“Màn bóc mẽ của ngươi kết thúc chưa, nếu kết thúc rồi, thì ta có thể lên trên

được rồi chứ.”

Nói xong, hắn định bay lên Tử Ngọc Đài.

Nhìn thấy cảnh này, Văn Nhân Bá Tổng bị dọa cho một trận.

“Ngươi định là gì?”

Thành Ca chỉ về phía Tử Ngọc Đài.

“Lên trên đó.”

Địa vị của một nhân vật chính, đã khiến hắn trời sinh không chấp nhận nổi

chuyện có người bay lượn trên đỉnh đầu mình.

Văn Nhân Tư Hải suýt chút nữa thì bị hắn chọc cười, chẳng lẽ tên này không

biết chỉ có những người có đủ thân phận mới có thể lên đài này hay sao?

“Ngươi thế mà lại muốn lên Tử Ngọc Đài sao?”

“Có vấn đề gì à?”

Văn Nhân Tư Hải lùi về phía sau mấy bước, kéo dãn khoảng cách với hắn. Sau đó,

hắn vỗ tay vui mừng cười trên nỗi đau của người khác nói: “Không có vấn đề gì,

ngươi trâu bò! Ngươi lợi hại ha ha ha!”

Thành Ca hơi đồng tình nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi là tấm chiếu mới chưa

trải sự đời à, chỉ là lên một cái đài thôi mà, mới thế đã có thể khiến ngươi

thấy cao siêu ngay tại trận à?”

Hắn thế mà lại bị tên vô tri dốt nát này châm biếm là chưa trải qua sự đời?

Văn Nhân Tư Hải cảm thấy chuyện này mẹ nó chứ quá sức hoang đường rồi.

Hắn rất muốn phổ cập khoa học về Tử Ngọc Đài cho Khương Thành, sau đó châm

biếm lại Thành Ca.

Nhưng càng muốn nhìn thấy hắn gây ra chuyện rắc rối hơn.

Thế là hắn cố ý kích Khương Thành: "Thế thì ngươi lên đi, nếu như ngươi có thể

lên…"

Thành Ca dừng bước chân, lông mày vô thức nhướng lên.

"Nếu như ta có thể lên đó thì sao?"

Văn Nhân Tư Hải đương nhiên không biết ca này là vua cá cược, nên hắn vỗ vỗ

ngực với khí phách hào hùng.

"Nếu như thế thì ta sẽ cởi hết quần áo chạy quanh đây một vòng!"

Thành Ca cảm thấy điều kiện này chẳng có tí lợi lộc thực chất nào với hắn, hơi

không hài lòng.

"Một vòng ít quá, kiểu gì cũng phải chạy một năm!"

Một năm?

Thế phải chạy bao nhiêu vòng chứ?

Văn Nhân Bá Tổng tức đến bật cười ngay tại trận.

Ngươi vẫn thực sự cho rằng mình có thể thắng à?

Thế mà lại còn mặc cả cò kè bớt một thêm hai với ta?

"Được, không thành vấn đề, một năm thì một năm!"

Nghe thấy hắn thực sự đồng ý, Thu Vũ Tuyền tâm lặng như nước đang ngồi ở chính

giữa Tử Ngọc Đài, phảng phất tựa như nhìn thấy bóng dáng của mình ngày trước.

Cũng tràn đầy tự tin cá cược với tên đó như thế, cuối cùng ngã còn thảm hơn

bất kỳ ai.

Nhớ lại hình ảnh đáng xấu hổ một thời đó, khiến trong lòng nàng hơi bực bội

khó chịu.

Nếu như người đối đầu với Thành Ca không phải là Văn Nhân Tư Hải, mà là một

người khác, thì nàng nhất định sẽ quát dừng lại.

Chẳng vì điều gì khác, chỉ là không muốn nhìn thấy Khương Thành thắng trước

mặt nàng.

“Thế nếu như ngươi không lên được thì sao?” Văn Nhân Tư Hải đương nhiên cũng

không chịu thiệt.

Thành Ca cũng rất hào hùng khí phách vỗ vỗ ngực.

“Ta cũng cởi hết quần áo chạy vòng quanh một năm.”

“Chỉ sợ ngươi không có cơ hội này!”

Văn Nhân Tư Hải cũng muốn nhìn thấy cảnh tượng ấy, chỉ là hắn đang suy nghĩ,

nếu như Khương Thành thực sự muốn bất chấp thân phận bay lên Tử Ngọc Đài, xác

suất cao là sẽ bị xử tử ngay tại trận.

Nào còn cơ hội nhìn thấy cảnh tượng kích thích như Thành Ca cởi truồng chạy

quanh nữa.

Mà Khương Chưởng môn cũng phát huy đầy đủ tinh thần chuyên nghiệp với chất

lượng cao để lý giải câu nói này.

“Không sai, ta quả thực không có cơ hội đó, bởi vì ta sẽ thắng ngay lập tức.”

Nói xong, hắn hướng thẳng lên phía trên mà bay lên.

Để khán giả có thể trải nghiệm việc quan sát tốt hơn, thậm chí hắn còn cố ý

giảm tốc độ, để mọi người có thể thưởng thức được tư thế oai hùng lúc lên đài

của hắn được kỹ hơn.

Những người khác ở xung quanh vốn chỉ tưởng Khương Thành chém gió chơi thôi,

nhìn thấy hắn muốn là thật, chỉ cảm thấy chuyện này hoang đường hết sức.

“Cái gì, cái gì?”

“Ta vừa nghe thấy những gì vậy?”

“Thế mà hắn lại muốn lên Tử Ngọc Đài thật à?”

“Điên rồi sao, hắn nghĩ hắn là ai chứ?”

“Đồ ngu này, hắn có thân phận gì, thế mà cũng xứng để lên trên đó sao?”

“Tiểu tử, ngươi không thấy bất kỳ ai ở trên đó cũng có địa vị cao hơn ngươi

một vạn lần sao?”

“Ngươi đừng cho rằng ngươi quen biết với Đế Kiếm Tinh Chủ, thì có thể trèo lên

đó…”

Xung quanh đã ồn ào nhốn nháo cả lên.

Những Tinh chủ và Tiên quan ở trên Ngọc Tử Đài đương nhiên cũng nghe thấy đoạn

đối thoại của Khương Thành và Văn Nhân Tư Hải.

Bây giờ nhìn thấy hắn thực sự bay lên trên này, rất nhiều người đã lộ ra nụ

cười lạnh lùng chế nhạo.

“Đúng là đồ vô tri!”

“Con người quý ở chỗ tự biết mình, phải biết mình có thể ở chỗ nào, nơi nào

mình không thể với tới được.”

“Tiểu nhân ngang ngược, chẳng đáng cười chút nào.”

“Tử Ngọc Đài là tượng trưng của thân phận…”

“Nếu như một kẻ như hắn có thể lên đây, thì chúng ta là gì, trò cười sao?”

Tất cả mọi người ở đây không làm tổn hại đến danh tiếng của Thành Ca cũng chỉ

có những người bạn cũ trước đây của hắn.

Trong mắt bọn họ, Khương Chưởng môn có làm gì cũng chẳng hề kỳ quái.

Cho dù một giây sau Thành Ca xử đẹp Thiên Đế, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ thấy

kinh ngạc tí chút, sau đó âm thầm lặng lẽ nói một câu không hổ danh là ngươi.

Thế là, dưới ánh mắt dõi theo của tất cả mọi người, Khương Thành thực sự đã

bay lên cùng độ cao với Tử Ngọc Đài.

Tất cả những Tiên quan ở xung quanh đó đều đang đợi hắn rơi xuống.

Những Tiên quan tam phẩm và Hạ vị Tinh quân ở rìa của đài cao, thì ai nấy càng

cười lạnh lùng không ngớt hơn.

Trong mắt bọn họ, một tích tắc nữa thôi Thành Ca sẽ biết thành một cái xác mà

rơi xuống.

Đây chính là kết cục của những kẻ không nhìn nhận rõ sự chênh lệch về đẳng cấp

thân phận.

Đây cũng là một loại răn đe đối với tất cả những người không biết tự lượng sức

mình.

Bọn họ cứ đợi rồi lại đợi, đến đến cuối cùng Thành Ca bay phấp phới, hai chân

cũng giẫm lên Tử Ngọc Đài rồi.

Chuyện này…

Xảy ra chuyện gì thế này?

Tại sao hắn lại không chết?

Tại sao không có ai giết hắn? Lại còn cho hắn bước lên đài thật sao?

Ở dưới đài là quang cảnh ồn ào náo động.

Những vị Tiên quan và Tinh quân ở trên đài cũng bốn mắt nhìn nhau.

Một kẻ yếu đuối và ngu dốt giẫm chân nên vị trí có cùng độ cao với mình, cho

dù chỉ là giẫm chân lên một giây thôi, thì đối với khu vực của những người có

địa vị cao quý này cũng đều là một sự khinh nhờn, thiếu tôn trọng, đây là sự

sỉ nhục đối với mỗi một người ở trên đó!

Rất nhiều Tiên quan đều không thể nào chấp nhận được điều này.

Bọn họ đều không hẹn mà cùng nhau quay đầu, nhìn về phía trung tâm.

Đó là nơi cao nhất trong Tử Ngọc Đài, là khu vực còn cao hơn cả chỗ bọn họ.

Nếu như coi Tử Ngọc Đài này là một ngọn núi, thì những Tiên quan tam phẩm và

nhị phẩm như bọn họ chỉ có thể được coi là chân núi và sườn núi.

Ở chính giữa đó mới là đỉnh núi.

Ngồi ở nơi đó, là mười vị Thần Quân do Cảnh Vương dẫn đầu.

Bản thân Tử Ngọc Đài không hề có khả năng công kích gì.

Bọn họ cảm thấy Khương Thành chắc chắn chỉ có con đường chết, là vì bọn họ cho

rằng nhất định sẽ có người ra tay dọn dẹp cái tên không hiểu chuyện này.

Lần hội họp lớn này không hề có "đội ngũ nhân viên" gì cả, chung quy cũng đều

là Tiên quan cao cấp, cũng không cần phải duy trì thế nào cả.

Cho nên, những người sẽ ra tay cũng chỉ có những người chủ trì đại hội tuyển

chọn nhân tài này, chính là mười vị Thần Quân.

Nơi này chính là Đế Kiếm Tinh, không dùng được các quy tắc căn nguyên khác,

cũng không dùng được pháp tắc không gian. Nhưng dựa vào sức mạnh của Thần

Quân, chỉ dùng một đạo Thần hồn tấn công, cũng có thể tùy tiện giết lung tung

được rồi.

Huống hồ Khương Thành chỉ là một Thiên Tôn mà thôi.

Nhưng mọi chuyện lại vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ, vẻ mặt của tất cả mười

vị Thần Quân đều lạnh tanh.

Chẳng hề có một ai ra tay.

Có chuyện gì vậy? Thần Quân chẳng thèm ra tay sao?

Trên thực tế, nếu như hỏi người mà mười vị Thần Quân muốn cho cái chết nhân

đạo nhất là ai, thì đáp án nhất định sẽ thống nhất là Khương Thành.

Nhưng vấn đề là, bọn họ giết không nổi.

Đùa cái khỉ gì vậy, nếu như Thành Ca đã công lai lộ diện, thì vụ cá cược kinh

thiên động địa với Tà Tiên giới lại phải tiếp tục.

Nếu như Khương Thành bị người của Thiên Cung giết chết trước mặt tất cả mọi

người, thì sẽ có hậu quả thế nào chứ?

Cảm nhận được ánh mặt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ của đám Tiên quân và Thần

Quân này, bọn họ cảm thấy rất hoang đường.

Các ngươi lại còn muốn bọn ta tự tay giết chết Khương Thành, đúng là đầu óc có

bệnh nặng rồi.

Chương 1229: Trảm sát Tiên quan

Nhìn thấy mười vị Thần Quân chẳng hề có phản ứng gì, rất nhiều người không thể

ngồi yên được nữa.

Thế này là thế nào vậy?

Loại chuyện hoàn toàn không hiểu quy tắc, vi phạm kỷ cương, phép tắc cực độ

như thế này, mà các Thần Quân đều không quản nữa à?

Cứ như thế mãi, thì còn gì là thể thống của Thiên Cung nữa?

Địa vị của mấy Tiên quan bọn họ ở nơi nào?

Ngay sau đó, có hai vị Hạ vị Tinh quân, hai vị Tiên quan tam phẩm đứng ra.

Trong bốn vị này, có ba vị là Đạo Tôn, một vị là Chí tôn.

Lúc bọn họ đứng lên, cả bốn người bọn họ đều không hẹn mà cùng nhau quan sát

phản ứng của của các Thần Quân, xem thái độ của bọn họ thế nào.

Nếu như bọn họ lộ ra vẻ mặt không vui, thì có nghĩa là không cho phép bốn

người bọn họ tự tiện ra mặt.

Nếu như sắc mặt của các vị Thần Quân bình tĩnh, thì có nghĩa là đã ngầm cho

phép bọn họ làm như vậy.

Nhưng điều mà bọn họ nhìn thấy… là ánh mắt đem theo sự cổ vũ của Cảnh Vương

và Thích Vương.

Nhìn thấy ánh mắt đó, bốn người bọn họ lập tức uống được viên an thần.

Bọn họ cảm thấy các vị Thần Quân cũng định ra tay, chỉ là không thèm tự mình

ra tay mà thôi, nước cờ này của bọn họ không hề đi sai.

Thậm chí rất nhiều Tiên quan bắt đầu hối hận.

Biết trước thì bọn họ đã đứng dậy rồi, như thế còn có thể để lại ấn tượng tốt

đẹp trước mặt các vị Thần Quân.

Nhất là Dực Vương, thậm chí hắn còn chủ động âm thầm lặng lẽ truyền âm cho bốn

người bọn họ.

“Cho hắn một bài học sâu sắc, khiến trí nhớ của hắn tốt lên tí, nhưng đừng

giết chết hắn.”

Mặc dù không thể giết Khương Thành, nhưng bọn họ cũng chỉ mong sao tên tiểu tử

này đen đủi phải chịu một vố thiệt thòi thật lớn.

Không phải ngươi có vụ cá cược với Văn Nhân Tư Hải kia sao?

Thế thì bọn ta khiến ngươi thua là được rồi.

Hại ngươi phải cởi truồng chạy vòng quanh một năm, khiến ngươi mất hết thể

diện, chẳng còn mặt mũi gặp người khác!

Nghe thấy câu này của Dực Vương, bốn người bọn họ càng phấn khích như cắt tiết

gà.

Lập tức hào hứng chắn trước mặt Khương Thành.

“Đồ đần độn nhà ngươi, thế mà lại dám đứng ở đây? Ai cho ngươi lên đây?”

“Đây là chỗ mà ngươi có thể đến à?”

“Ngươi cũng không tự nhìn xem thân phận của mình là gì, mắt mù rồi à!”

Bốn người bọn họ vừa nói, vừa định ra tay luôn.

Dù sao thì các Thần Quân cũng nói rồi, chỉ cần không giết chết hắn là được,

đánh bị thương cũng chẳng sao.

Văn Nhân Tư Hải ở phía dưới nhìn thấy cảnh tượng này, vui đến mức vỗ tay.

“Ha ha ha ha, đáng đời!”

Vừa nãy, nhìn thấy Khương Thành lên trên đó nhưng không bị Thần Quân giết

chết, hắn còn tưởng là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi cơ.

Bây giờ nhìn thấy Thành Ca bị bốn vị cao thủ bao vây, hắn lập tức yên tâm hẳn.

Như thế này mới đúng chứ, như thế này mới là kết cục bình thường chứ!

“Không phải ngươi kiêu căng ngạo mạn lắm sao, bây giờ đã biết sự lợi hại rồi

chứ?”

“Cho dù ngươi có muốn xuống, cũng chẳng còn cái cơ hội ấy nữa rồi!”

“Để ta xem ngươi chết thế nào!”

Mà những Tiên quan khác ở xung quanh, cũng đánh trống reo hò ầm ỹ theo.

“Quả nhiên, đó không phải là nơi mà hắn nên bước lên .”

“Ta đã nói trước với ngươi rồi, nhưng ngươi đâu có thèm nghe, bây giờ thì xong

rồi đúng không?”

“Tùy tiện xông linh tinh vào vị trí mà bản thân không nên đứng, thì sẽ phải

trả cái giá đau đớn thê thảm.”

“Chỉ là một Tiên quan cửu phẩm cỏn con, đúng là chẳng biết tự lượng sức mình

gì cả!”

“Xem ra Đế Kiếm Tinh Chủ thực sự chẳng có giao tình gì với hắn, cũng chẳng

thèm nói đỡ cho hắn…”

Khắp mọi nơi đều là những lời bàn tán nghị luận sôi nổi.

Khương Thành đương nhiên là có thể nghe được.

Nhưng hắn cũng lười chẳng thèm để ý, chỉ nhìn bốn người kia với ánh mắt sâu

xa.

“Các ngươi quen biết ta sao? Cứ thế nhảy ra ra mặt như thế này?”

“Hừ, đồ vô danh tiểu tốt như ngươi, lại còn cần phải quen biết à?”

Vị Tiên quan tam phẩm dẫn đầu rút Đạo khí của mình ra.

Đó không phải là kiếm, mà là một cây quạt.

“Ngươi cho rằng ngươi là ai, đã đến bước đường này rồi, mà vẫn còn cố ra vẻ

huyền bí à?”

“Nếu ngươi đã xông lên đây, thì nhất định phải trả giá đắt cho hành động đó.”

Ba người còn lại thậm chí còn cảm thấy chẳng cần phải rút binh khí ra.

Ba người bọn họ là Đạo Tôn, đối phó với một Thiên Tôn lại còn cần binh khí,

thế há chẳng phải là mất hết cả thân phận hay sao?

Tên tiểu tử đó có đức hạnh, có bản lĩnh gì chứ?

Hắn cũng không xứng!

Chỉ cần chặn hết đường lui của Khương Thành, đề phòng hắn bỏ trốn.

“Thật như thế sao?”

“Tay của Thành Ca cũng chầm chậm sờ lên trên chuôi kiếm.

Trước khi ra tay, hắn còn cố ý nhìn về phía đám người quen cũ là Thích Vương,

Dực Vương và Lư Vương ở phía đối diện một cái.

“Các ngươi xác định là không quan tâm?”

Mấy vị Thần Quân nhắm hai mắt lại, giả vờ không quen biết hắn.

Tuyên bố không thèm chống lưng cho hắn, ngồi đợi hắn bị tẩn.

“Hừ…”

Thành Ca khẽ thở dài.

“Thế thì cho các ngươi toại nguyện vậy.”

Sau đó, hắn đột nhiên rút kiếm ra.

Hắn không hề dùng kiếm đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng.

Cũng không dùng ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

Mà chỉ dùng ý cảnh kiếm đạo bát trọng.

Không phải là hắn khinh địch, mà là… thế này là đã đủ rồi.

Trong tình huống thông thường, Khương Thành đối mặt với ba vị Đạo Tôn một vị

Chí tôn, cho dù có giải phóng hoàn toàn sức mạnh cũng rất khó giành được thắng

lợi.

Nhưng đây là Đế Kiếm Tinh.

Ở đây chỉ có thể dùng quy tắc kiếm, chỉ có thể liên kết với căn nguyên kiếm.

Ở nơi này, ưu thế của Đạo Tôn cũng chỉ có Tu vi Tiên lực và cấp độ Thần hồn.

Nếu như Đạo Tôn đó không tu luyện quy tắc kiếm, thì thậm chí lực chiến đấu của

hắn còn chưa chắc đã vượt qua được một thiên tài kiếm tu cấp Chí tôn.

Đây chính là điểm mạnh của Thượng vị chủ tinh.

Cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Thu Vũ Tuyền có thể ngồi vững ở vị

trí Đế Kiếm Tinh Chủ.

Người khác bị suy yếu và hạn chế, ngược lại nàng lại chấp chưởng Tinh lực và

quy tắc của Đế Kiếm Tinh, nghĩ thôi cũng biết là có hiệu quả gì.

Bốn người mà Khương Thành phải đối mặt, có hai người dùng kiếm, nhưng trình độ

của quy tắc kiếm rất thấp.

Bọn họ không phải là kiếm tu chuyên nghiệp, đến đạo kiếm nhị trọng cũng không

có.

Chưa kể… bọn họ còn không hề rút kiếm.

Thế là, lúc Khương Thành vừa rút ý cảnh kiếm đạo bát trọng ra, kết quả đã được

xác định trước rồi.

Thế giới kiếm đạo óng ánh rực rỡ vụt sáng rồi biến mất trong tích tắc, bốn

bóng người đã ngã xuống.

Trên Tử Ngọc Đài, đã phảng phất bay lên mùi máu tanh nồng nặc.

Với tư cách là Đạo Tôn, vốn dĩ bọn họ cũng không đến mức không chịu đựng được,

phản ứng cũng không chậm đến mức như thế.

Trước lúc sắp chết, thực ra ba vị Đạo Tôn đã phát động tấn công rồi.

Bọn họ đều thúc giục Thần hồn theo bản năng, mưu toan hòng nghiền chết Thiên

Tôn cỏn con này.

Nhưng rất đáng tiếc, Thần hồn của Khương Thành là Tử Hồn, cùng đẳng cấp với

Thần Hồn của bọn họ.

Mặc dù vẫn phải chịu một chút ảnh hưởng, nhưng không hề làm gián đoạn đến việc

thi triển Thế giới kiếm đạo.

Thế là trong một kiếm, bốn người đồng thời bị giải quyết nhanh gọn.

Nhìn dòng máu tươi chảy cuồn cuộn cạnh chân hắn, nhìn thi thể vẫn còn ấm của

hai vị Tinh quân và hai vị Tiên quan tam phẩm, khung cảnh ồn ào náo động đột

nhiên yên tĩnh như gà.

Keng!

Khương Thành thu kiếm vào bao, nhìn về phía mười vị Thần Quân, lộ ra nụ cười

tủm tỉm giễu cợt.

“Xem ra, các ngươi phải tìm mấy người đến thay thế vị trí của bọn họ rồi.”

Ầm!

Cảnh Vương là người đầu tiên tức giận đập bàn đứng dậy.

Ngay sau đó, tất cả chín vị Thần Quân khác cũng đứng lên.

Trong mắt mỗi người đều mang theo sự kinh ngạc và phẫn nộ mãnh liệt.

Phẫn nộ đương nhiên là bởi vì tên này giết mất bốn nhân vật quan trọng!

Bốn vị này, có hai người là Hạ vị tinh chủ, hai người là Tiên quan tam phẩm.

Hơn nữa trong đó còn có ba người là Đạo Tôn.

Đối với Thiên Cung mà nói, cái chết của bọn họ, là sự tổn thất cực kỳ to lớn!

Thiên Cung tranh đấu với Tà Tiên giới nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng có

lần đại chiến nào chịu tổn thất vô cùng thê thảm như lần này.

Còn kinh ngạc, thì là bởi vì Khương Thành chỉ có cấp độ Thiên Tôn, thế mà lại

có thể giết ba vị Đạo Tôn và một vị Chí Tôn chỉ trong chớp mắt.

Đây là chuyện khó tin đến mức nào chứ?

“Ý cảnh kiếm đạo bát trọng!”

Có một tia phấn khởi thích thú vô cùng khó tin lóe qua trong mắt Thu Vũ Tuyền.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng không hề nhìn về phía bốn thi thể kia, mà nhìn chằm

chằm vào thanh kiếm đã trở về trong bao của Khương Thành, tựa như thanh kiếm

ấy có một ma lực đặc biệt nào đó.

Chương 1230: Giết thì cũng giết rồi

Thu Vũ Tuyền có thể chẳng thèm để ý đến bất kỳ điều gì, ví dụ như bốn vị Tiên

quan quyền cao chức trọng trước mắt, nàng giống ý như chưa từng chú ý đến.

Nhưng nàng không có cách nào không quan tâm đến chuyện tu luyện, nhất là kiếm

thuật chủ tu của nàng.

Có được cơ duyên được trời ưu ái là ngồi ở Đế Kiếm Tinh này, nhưng bây giờ

nàng cũng mới chỉ lĩnh hội được một thế giới kiếm đạo thất trọng.

Mà đã được tất cả các Thần Quân và toàn thể Kiếm Các tôn là thiên tài kiếm

thuật tuyệt thế vô song rồi.

Bởi vì nàng chỉ mất có tám mươi ngàn năm, đã đi từ nhập môn đến mức độ này.

Thế giới kiếm đạo thất trọng, đa số Đạo Tôn đều chưa từng lĩnh hội qua.

Nàng có đủ tư cách để kiêu ngạo.

Tiên đề là không so sánh với Khương Thành.

Thu Vũ Tuyền đã là người coi trọng Thành Ca nhất rồi, nhưng nàng thực sự không

ngờ được rằng người này thế mà lại có thế giới kiếm đạo bát trọng.

So với người khác, nàng càng hiểu rõ nội tình bên trong của Thành Ca hơn.

Nàng biết rất rõ, năm đó ở Gia Vương đạo trường, đến thế giới kiếm đạo là gì

Khương Thành cũng chẳng biết.

Hoàn toàn là một tay ngang, một kẻ ngoại đạo.

Cũng có nghĩa là, tám mươi ngàn năm trước, nàng và hắn bắt đầu cùng lúc.

Sau đó, nàng có được ưu thế như Đế Kiếm Tinh, tám mươi ngàn năm sau ngược lại

lại bị hắn vượt qua mất?

Đối với một một người có nội tâm cực kỳ kiêu ngạo, có thể nói là không coi ai

ra gì như Thu Vũ Tuyền mà nói, đây là một đả kích cực kỳ to lớn.

Cũng may là lần đả kích này đến từ Khương Thành, nàng đã thích ứng trước rất

nhiều lần rồi.

Nếu không thì, sợ là đã ảnh hưởng đến Đạo Tâm ổn định của nàng rồi.

Không giống như nàng, tâm điểm của những người khác đều là chuyện bốn vị Tiên

quan bị giết ngay tại chỗ.

Bất luận là ở trên đài hay là phía dưới đài, tất cả mọi người đều sắp phát

điên rồi.

Ở Thiên Cung, nơi không được phép giết chết Tiên quan, lại có người trắng trợn

giết chết bốn vị Tiên quan ngay trước mặt mười vị Thần Quân.

Hơn nữa, bốn người này, có hai người là Hạ vị tinh chủ có vị trí vô cùng quan

trọng, có hai người là Tiên quan tam phẩm có thân phận vô cùng cao quý.

Chuyện vô cùng lớn này đã phá vỡ giới hạn chịu đựng tâm lý của mọi người.

Đến mức, bọn họ còn không kịp nghĩ xem sao một Thiên Tôn có thể làm được

chuyện này.

“Ôi trời ơi!”

“Xảy ra chuyện gì vậy, ai có thể nói cho ta biết là đã xảy ra chuyện gì được

không?”

Có người ôm đầu, vẻ mặt ngơ ngác không biết phải làm gì.

“Chúng ta rơi vào ảo cảnh rồi có đúng không?”

“Những điều vừa nãy chúng ta nhìn thấy chắc chỉ là ảo giác thôi đúng không?”

“Trời ơi, trời ơi…”

Đối với những người đã sống trong thái bình nhiều năm, chưa từng trải qua đại

chiến sống chết như bọn họ mà nói, cảnh tượng này quả thực hơi khó chấp nhận.

“Tên điên đó, hắn muốn làm gì?”

“Điên rồi, điên rồi, điên hết cả rồi, thế này là muốn khai chiến với Thiên

Cung đúng không?”

Khung cảnh ở dưới đài hỗn loạn, đến cả Văn Nhân Tư Hải là “người trong cuộc”

của vụ cá cược này, cũng sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu, hoang mang lo

sợ.

Sao tên tiểu tử ấy dám?

Sao hắn dám?

Chỉ là cá cược mà thôi, có cần phải điên cuồng như thế không?

Thậm chí bây giờ hắn còn lo lắng bản thân cũng sẽ bị liên lụy vào chuyện này.

Bởi vì chuyện này thực sự quá lớn, quá lớn rồi!

Trong bốn người chết có đến ba Đạo Tôn, chỉ e rằng Chấp Luật Tư rất khó phân

xử riêng…

Tất cả những vị Tiên quan nhất, nhị, tam trọng ở trên đài, vốn còn mang vẻ mặt

chế nhạo, đợi xem trò cười của Khương Thành, đều đã mất đi vẻ bình tĩnh.

Tất cả mọi người đều nhảy dựng lên.

Ngoại trừ Tiên quan nhị phẩm là Phạm Lôi Đạo Tôn.

Đây đã không phải là lần đầu tiên hắn trải qua chuyện Khương Thành giết Tiên

quan nữa rồi.

Lúc này, thậm chí hắn còn nổi lên một suy nghĩ cổ quái.

Năm xưa tên điên khát máu này vẫn còn "nhân từ" với Thần Lôi Tư chán, chỉ giết

hai Chí Tôn thôi, chứ không giết Đạo Tôn.

Chỉ có điều, những người khác không có khả năng chấp nhận giống như hắn.

"Mau giết hắn!"

"Tên điên này, tên sát nhân điên cuồng này, lại dám tàn sát Tiên quan!"

"Không được tha cho hắn, tuyệt đối không thể để hắn sống sót!"

Lúc này không biết đã có bao nhiêu Đạo Tôn rút binh khí ra, không dám sơ xuất,

lơ là giống như trước nữa.

Cho dù Khương Thành chỉ là một Thiên Tôn.

Nhưng vào khoảnh khác hắn tàn sát vừa nãy, đã khiến tất cả bọn họ dựng ngược

hết cả lông tơ lên.

Không phải bọn họ thật sự muốn báo thù cho bốn người kia, chỉ là sự uy nghiêm

của Đạo Tôn không chấp nhận nổi sự khiêu khích này, càng không được để địa vị

của những Tiên quan cao giai bị hạ thấp.

Nếu như hôm nay Khương Thành vẫn còn sống sót ở lại Tử Ngọc Đài, thì sau này

uy nghiêm của bọn họ cũng sẽ mất sạch.

Nói không chừng, tương lai sẽ có rất nhiều Thiên Tôn, Chí Tôn bắt chước Khương

Thành, cũng bất kính với bọn họ.

“Tội ác tày trời! Bắt buộc phải chết!”

“Chỉ bắt hắn chết thì quá hời cho hắn rồi, nhất định phải bắt hắn chịu cực

hình sau đó mới hành quyết!”

“Đúng thế, nghiệp chướng của hắn quá nặng, nhất định phải trừng trị nghiêm

khắc, để răn đe cảnh cáo những người khác!”

Nhưng lại chẳng có ai thực sự xông lên ra tay với hắn.

Một là bởi vì, đây là Đế Kiếm Tinh, bọn họ không có kế sách gì để giành chiến

thắng.

Hai là bởi vì, Lư Vương của Chấp Luật Tư có mặt ngay ở hiện trường, người quản

lý những chuyện như thế này có sẵn ở đây, cũng không đến lượt bọn họ lắm

chuyện.

Đối mặt với những lời yêu cầu đồng lòng nhất chí đòi giết chết Khương Thành

của tất cả mọi người, vẻ mặt của Lư Vương vô cùng khó coi.

Mẹ nhà nó chứ, nếu như có thể xử tử Khương Thành thì ta còn cần các ngươi phải

giục à?

Giết được thì tám mươi ngàn năm trước ông đây đã giết rồi tán xương cốt của

hắn thành tro rồi, có được không hả?

Hắn vô cùng do dự, khó xử nhìn sang đám bạn đồng liêu Cảnh Vương, Thích Vương,

Dực Vương ở bên cạnh, muốn hỏi xem ý kiến của bọn họ thế nào.

Nhưng lại chỉ nhìn thấy cả đám bọn họ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, như thể bọn

họ đột nhiên từ bỏ cái ác, học làm điều thiện, tách mình khỏi tất cả mọi cảm

xúc và những việc phàm trần thế tục.

Lư Vương chửi thầm một tiếng, hắn làm gì mà không nhìn ra mấy người này đang

cố ý im lặng.

Bốn người đã chết có thân phận cao, thực thực mạnh, đối với Thiên Cung mà nói

đây là việc vô cùng to lớn hệ trọng.

Đã lớn đến mức vượt qua chính đại hội tuyển chọn long trọng của Đế Kiếm Tinh

rồi.

Nếu như chuyện này không được giải quyết hợp lý thì sẽ có tác động vô cùng tồi

tệ.

Nhưng… lại không thể giết chết Khương Thành.

Trước tình thế tiến thoái lưỡng nan này, bọn họ cũng chẳng có cách nào, chỉ

đành vứt vấn đề nan giải này cho Lư Vương, để một mình hắn đau đầu nghĩ cách.

Sắc mặt của Lư Vương âm tình bất định, không rõ hắn đang nghĩ gì, cuối cùng

hắn từ từ bay lên bầu trời.

Đối mặt với đám đông đang dần dần bình tĩnh lại, hắn tuyên bố “phán quyết” của

mình.

“Bốn người bọn họ chủ động khiêu khích với Khương Thành, tự tiện tất công một

Tiên quan chính thức như hắn, vốn đã vi phạm điều luật của Thiên Cung, có tội

thì phải trừng phạt, chết là đáng đời!”

“Chuyện này kết thúc tại đây!”

Nếu như bốn người đó ở dưới hoàng tuyền biết chuyện, đoán chừng sẽ tức giận mà

rú lên như điên mất.

Mẹ nhà ngươi chứ, bọn ta phạm phải điều luật của Thiên Cung?

Chẳng lẽ không phải là các ngươi cổ vũ bọn ta làm à?

Hơn nữa còn truyền âm nói cái gì mà “cho hắn chút bài học”, là các ngươi nói

có đúng không hả?

Bây giờ người vừa chết, cách xử lý cũng khác rồi đúng không?

Biến thành bọn ta tấn công Tiên quan?

Tất cả mọi người lại om sòm ầm ĩ.

“Thế này là không sao à?”

“Hắn trắng trợn táo tợn giết chết bốn bị Tiên quan quyền cao chức trọng đấy!”

“Như thế mà cũng có thể thoát tội à? Đang đùa đấy phải không?”

“Sự công bằng chính trực của Chấp Luật Tư ở đâu?”

“Vô lý, thế này cũng quá vô lý rồi đấy…”

Có mấy vị Tiên quan nhất phẩm chen ra khỏi đám đông, cau mày trầm giọng nói:

“Lư Vương, ta cho rằng chuyện này rất không thỏa đáng…”

Bọn họ còn chưa kịp nói xong, đã bị Lư Vương mất kiên nhẫn mà cắt ngang.

“Đủ rồi, quyết định của Chấp Luật Tư là chuyện mà các ngươi có thể chõ mồm vào

à?”

Hắn giải phóng Thần hồn của một vị Thần Quân ra, rất nhiều Đạo Tôn trên Tử

Ngọc Đài cả người toát mồ hôi lạnh đầm đìa, bọn họ cảm nhận được một sự nguy

hiểm chết người.

Những Tiên quan có thực lực yếu ớt ở bên dưới, đầu óc vang lên những tiếng ong

ong, suýt chút nữa đã hôn mê ngay tại chỗ.

Nhất thời, tất cả mọi người bị ép phải bình tĩnh lại.

Đây chính là sự uy phong và bản lĩnh của Thần Quân, chỉ dựa vào sức mạnh của

một người đã có thể trấn áp cả cục diện.

Quan tâm gì ngươi là Chí Tôn hay là Đạo Tôn.

Cho dù đây là Đế Kiếm Tinh đi chăng nữa, cũng không thể thay đổi khoảng cách

chênh lệch về sức mạnh giống như không ở cùng một đẳng cấp, không ở cùng một

thế giới vậy.

Sau khi trấn định tất cả mọi người, Lư Vương mới dùng ánh mắt giống như muốn

ăn thịt người nhìn về phía Khương Thành.

Chương 1231: Hắn là Thủ tọa Thiên Đan Tư

Lư Vương vốn còn muốn tức giận nói Khương Thành mấy câu, cảnh cáo hắn.

Bảo hắn tém tém lại đi, khiêm tốn lại, ngoan ngoãn sống nốt hai mươi ngàn năm

cuối cùng.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì, tình cảnh như thế này đã xảy ra mấy lần rồi.

Cũng không phải lần đầu tiên Khương Thành giết Tiên quan.

Tên này là một kẻ lưu manh, căn bản chẳng hề sợ cái gì mà cảnh cáo với đe dọa

gì gì đó, càng đừng nói nói đến run cầm cập sợ hãi.

Có nói thì cũng phí công, cuối cùng ngược lại còn làm bản thân mình mất mặt.

Thế là cuối cùng, hắn dùng vẻ mặt lạnh lùng, nói một câu.

“Ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi!”

Sau đó bay về chỗ ngồi của mình, không thèm nhìn Khương Chưởng môn nữa.

Những Tiên quan ở xung quanh suýt chút nữa thì hóa đá.

Thế là xong rồi?

Chỉ mỗi bảo tự thu xếp ổn thỏa là xong rồi sao?

Cho dù ngươi không giết chết hắn, tốt xấu gì cũng phải chế trụ hắn, nhốt hắn

lại rồi trừng phạt một trận chứ?

Cho dù không nhốt hắn lại, ít nhất cũng phải điên cuồng chửi mắng hắn một trận

như cuồng phong bão táp chứ?

Chỉ một câu nhẹ bẫng như thế nghĩa là sao?

Người có cảm xúc lẫn lộn nhất trong bọn họ, chẳng ai khác ngoài Phạm Lôi Đạo

Tôn.

Tình cảnh quen thuộc!

Tên tiểu tử này giết chết Tiên quan nhưng lại chẳng có việc gì.

Lần trước là giết Tiên quan ngũ phẩm, lần này là giết Tiên quan tam phẩm!

Hắn cũng coi như đã nhìn được ra, ngoại trừ Thập Thiên Đế ra, hắn là người duy

nhất không chịu sự quản thúc của Chấp Luật Tư.

Ngang nhiên giết chết bốn vị Tiên quan cao cấp, nếu đổi lại là người khác, cho

dù đổi thành chính bản thân Lư Vương, cũng không thể thoát được việc gánh

trách nhiệm!

Tên này có lai lịch thế nào vậy?

Nhưng người khác vẫn chưa nghĩ xa đến như thế.

Bọn họ chỉ cảm thấy Lư Vương xử án không công bằng, thật sự là lẩm cẩm.

Chỉ có điều, vừa nãy Lư Vương trấn áp mạnh mẽ, nên bây giờ bọn họ không dám

nói trước mặt hắn mà thôi.

Nhìn thấy Khương Thành vẫn ở Tử Ngọc Đài, hơn nữa lại còn đi vào phía bên

trong, tất cả mấy trăm vị Tiên quan đều đồng loạt đứng dậy.

Không phải để chặn Thành Ca, mà là cùng nhau đến trước mặt mười vị Thần Quân

thỉnh cầu.

“Cảnh Vương, Thích Vương, thế này quá vô lý rồi đúng không?”

Sắc mặt của mấy vị Thượng vị Tinh quân hết sức căng thẳng.

Mấy vị Thủ tọa nhất phẩm, cũng cau mày nhăn trán.

“Cho dù bốn vị vừa rồi tự ý dùng thủ đoạn thâm độc với một vị Tiên quan khác,

cứ coi như là chết cũng chưa đền hết tội đi, nhưng bây giờ thì sao?”

“Người chưa đến Hạ vị Tinh quân, chưa đến Tiên quan Tam phẩm, thì đều không có

tư cách bước lên Tử Ngọc Đài này.”

“Đây là quy định mà Thiên Đế đặt ra đúng không?”

“Chúng ta cũng không thể dung túng cho một Tiên quan cấp thấp như thế ở cùng

một chỗ với chúng ta, nếu không thì giai vị của Thiên Cung ở nơi nào? Lễ nghi

còn đâu nữa? Còn gì là thể thống nữa?”

Đám người Cảnh Vương và Thích Vương không hẹn mà cùng nhau xoa xoa ấn đường,

cảm thấy cực kỳ nhức đầu.

Mặc dù những Tiên quan này chỉ là cảnh giới Đạo Tôn, nhưng có mấy người thân

phận thực sự không tầm thường, thực sự không thể tùy tiện bịa đặt được.

Ví dụ như mấy vị Tinh chủ của Thượng vị chủ tinh.

Ví dụ như Thủ tọa của Thiên Khí Tư, Thủ tọa của Thiên Trận Tư.

Nói trắng ra, Thiên Cung còn phải nương nhờ bọn họ ấy.

“Chuyện đó…”

“Thực ra…”

“Trong chuyện này là có nguyên nhân…”

Thích Vương rất muốn nói với bọn họ, thân phận của Khương Thành thực sự không

hề thấp hơn các ngươi đâu.

Hắn là Thủ tọa của Thiên Đan Tư đó!

Bình thường, thực ra ngươi còn phải cậy nhờ hắn ấy, chung quy thì làm gì có

mấy Tiên nhân không cần đan dược đâu.

Nhưng hắn không muốn tự chính miệng mình nói ra những điều này.

Bởi vì hắn không muốn nói đỡ cho Khương Thành!

Mấy vị Thần Quân khác, cũng mang tâm trạng y như thế.

Chỉ mong sao được thấy Khương Thành gặp chuyện đen đủi, làm gì có chuyện nói

đỡ cho hắn?

Nhưng nếu như không giải thích, đám người trước mặt này sắp coi bọn họ thành

cùng một nhóm với Khương Thành rồi, coi bọn họ thành chỗ dựa vững chắc sau

lưng Khương Thành, như thế thì phiền phức lắm.

Lư Vương nhìn đông ngó tây, đột nhiên nhìn thấy, có người nào đó vẫn ngồi

nguyên như cũ đằng sau đám đông.

Sau đó hắn ngạc nhiên mừng rỡ mà bật dậy.

“Ai ấy nhỉ, Phạm Lôi Đạo Tôn, ngươi giải thích cho bọn họ đi.”

“Ta?”

Phạm Lôi Đạo Tôn vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, thậm chí hắn còn không nhịn

được mà tự chỉ vào chính mình, lộ ra vẻ mặt bối rối, mông lung mờ mịt.

“Đúng, chính là ngươi!”

Thích Vương cũng vỗ tay liên tục.

“Ngươi nói cho bọn họ lai lịch của tên tiểu tử này đi.”

Ngay sau đó, tất cả đám người Thượng vị Tinh quân và Tiên quan nhất phẩm trước

mặt hắn, đều quay đầu nhìn về phía hắn.

“Phạm Lôi, chẳng lẽ tên tiểu tử này là do ngươi sai khiến?”

“Rốt cuộc là có chuyện gì, còn không mau thành thực khai hết những gì ngươi

biết ra?”

“Khá lắm, hóa ra ngươi mới là người xúi giục ở đằng sau!”

Đối mặt với sự bao vây và tấn công của mấy trăm đôi mắt không có thiện ý, với

tư cách là một Tiên quan nhị phẩm, Phạm Lôi Đạo Tôn cảm thấy chuyện này, con

mẹ nó hoang đường hết sức.

Tên tiểu tử này đã từng giết chết hai vị Chí Tôn của Thần Lôi Tư bọn ta đó!

Ta với hắn có huyết hải thâm thù, không đội trời chung đấy được không hả?

Ta chỉ mong một giây sau hắn nổ tung ngay tại chỗ, ta còn bức thiết hơn các

ngươi ấy!

Sao ta lại có thể cùng một nhóm với hắn được chứ?

Đúng là nằm không cũng trúng đạn, ngồi im ở trong nhà, họa từ trên trời đổ

xuống mà.

Hắn xua tay lia lịa, lớn tiếng biện bạch để chứng minh mình "trong sạch".

"Chư vị hiểu nhầm rồi, ta căn bản không hề có tí giao tình nào với tên Khương

Thành này cả, ngược lại quan hệ còn cực kì tồi tệ ấy chứ…"

Hắn vừa nói như thế, sắc mặt mọi người mới nguôi giận đi một chút, cũng hòa

hoãn hơn nhiều.

Nhưng bản thân Thành Ca thì không nhịn được nữa rồi.

"Phạm Lôi lão huynh à, ngươi như thế này là không trượng nghĩa rồi đúng

không?"

"Tám mươi ngàn năm trước ở Thiên Đan Tư, ngươi nói như thế nào?"

"Lúc đó ngươi còn xưng huynh gọi đệ cơ mà, còn cảm kích ta không thôi, bây giờ

quay đầu cái đã quên hết rồi à?”

Hắn thuận tay biến ra một điếu thuốc rồi búng búng.

Hắn còn cố ý bày ra vẻ mặt đầy thất vọng mà thở dài.

“Sớm biết thế này, thì năm đó đã không bán lô bảo vật đó cho ngươi, thật là

khiến người ra đau lòng mà!”

Trên thực tế, hắn cũng không dám chắc tám mươi ngàn năm này, Thần Lôi Tư đã có

ai kiểm hàng chưa.

Chỉ cần kiểm qua một lần là sẽ biết bọn họ bị mắc lừa rồi.

Nhưng sau khi Phạm Lôi Đạo Tôn nhìn thấy hắn, nhưng lại không lập tức giận đỏ

mắt xông qua chỗ hắn, thế chắc là… vẫn chưa bị làm sao.

Quả nhiên, sau khi Phạm Lôi Đạo Tôn nghe thấy hắn nhắc đến bí bảo “Tín Hương”,

lập tức kinh sợ.

Hắn quả thực chưa kiểm hàng.

Mấy năm nay cũng không gặp phải trận chiến đấu nào giải quyết không nổi, “Tín

Hương” quý báu như thế, sao có thể lãng phí dễ dàng như vậy được chứ?

Lần giao dịch năm đó, hắn luôn cảm thấy mình đã chiếm được một món hời siêu to

khổng lồ của Khương Thành.

Cảm kích thì không có chuyện cảm kích.

Chủ yếu là lo hắn lỡ miệng nói ra, nhỡ đâu vẫn còn hàng, lại đem đi bán cho

những Tiên quan khác thì phải làm sao?

Như thế thì “Tín Hương” của hắn không còn quý hiếm nữa rồi.

Ôm tâm trạng như thế, hắn vội vàng cười gượng hai tiếng.

“Ha ha ha, Khương Thủ tọa chớ trách mắng, đây chẳng phải là ta lâu ngày không

gặp, nên đùa với ngươi chút ấy sao!”

Hắn chủ động xông lên, còn thân thiết vỗ vỗ vai Khương Thành.

“Sao ta có thể quên được ngươi chứ!”

Hắn vừa làm như thế, đã khiến tất cả những người khác choáng váng luôn.

“Phạm Lôi, ý của ngươi là sao?”

“Hóa ra ngươi thực sự đã câu kết với tên tặc tử này…”

“Tặc tử cái gì?”

Lần này không đợi mọi người vây đánh, Phạm Lôi Đạo Tôn đã ngắt lời bọn họ.

Hắn trịnh trọng nâng tay lên, lớn tiếng nói: “Xin cho phép ta chính thức giới

thiệu với các ngươi, vị đạo hữu Khương Thành này, chính là Thủ tọa Tiên quan

của Thiên Đan Tư!”

“Thân phận và phẩm giai của hắn, không hề thấp kém hơn bất kỳ ai trong các

ngươi đâu!”

“Hắn không chỉ có tư cách bước lên Tử Ngọc Đài, thậm chí hắn còn có thể ngồi ở

vòng bên trong!”

“Cho nên, bốn kẻ lúc nãy muốn đuổi hắn xuống đài… hoàn toàn là mắt mù.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả những Tiên quan cao giai còn đang bận mắng nhiếc hắn

lúc trước đều mắt chữ a mồm chữ o, chết lặng không nói nên lời.

Thậm chí ngay cả Thu Vũ Tuyền đang giả bộ liệt mặt, không quan tâm chuyện gì,

cũng vừa hoảng hốt vừa kinh ngạc.

Có chút không tiêu hóa nổi thông tin đến một cách đột ngột này.

Còn những Tiên quan trung cấp và cấp thấp ở dưới đài, đã bùng nổ lần nữa.

Cái gì?

Phạm Lôi Đạo Tôn vừa nói cái gì cơ?

Chương 1232: Hắn mà cũng xứng làm Thủ tọa à?

Khương Thành thế mà lại là Thủ tọa Tiên quan của Thiên Đan Tư?

Cho dù là Thu muội, người "coi trọng" Thành Ca nhất, cũng cảm thấy thông tin

này quá giả dối, quá hoang đường vô lý.

Nếu như Phạm Lôi Đạo Tôn nói Khương Thành đã trở thành Các chủ của Kiếm Các,

hoặc là trở thành Chủ tướng của một nhánh Thiên quân nào đó, có lẽ nàng sẽ lựa

chọn tin tưởng.

Dẫu sao thì đó cũng là những nơi có liên quan đến việc chiến đấu.

Thiên Đan Tư?

Thế này là đi lạc đến tận đâu rồi, khác gì râu ông nọ cắm cằm bà kia?

Nàng biết năm đó ở Gia Vương đạo trường, Khương Thành rất thân thiết với Hoằng

Thanh đại sư.

Nhưng vấn đề là, Hoằng Thanh chẳng qua chỉ là một Đế Đan sư ngũ phẩm thôi đúng

không?

Cập bậc này cách Thủ tọa Thiên Đan Tư cả mười vạn tám ngàn dặm ấy chứ!

Đến nàng cũng cho rằng như thế, huống hồ là người khác.

Những Tinh chủ và Tiên quan cao giai ở trên Tử Ngọc Đài, đầu tiên là ngẩn

người sững sờ, sau đó nhao nhao mất hết khả năng quản lý biểu cảm.

“Thiên Đan Tư?”

“Thủ tọa?”

“Chính là hắn?”

“Ha ha ha ha ha…”

Rất nhiều người không còn phẫn nộ nữa, mà chỉ vào Thành Ca vui vẻ cười lớn.

Hết cách, trong mắt bọn họ, đây là chuyện hết sức buồn cười.

“Phạm Lôi à, vốn dĩ ta còn tưởng ngươi thực sự có giao tình với hắn.”

“Bây giờ xem ra, là ngươi cố ý đùa cợt, lấy một đứa oắt con ra đùa giỡn có

đúng không?”

“Ngươi cũng thật là biết đùa đấy.”

Phạm Lôi Đạo có chút hơi bất lực.

Hắn cũng chẳng muốn giành thêm thể diện cho Khương Thành, nhưng vấn đề đây là

nhiệm vụ mà Thích Vương và Lư Vương giao cho hắn.

“Hắn thực sự là Thủ tọa Thiên Đan Tư, nếu giả bao đổi hàng!”

Nếu như không phải năm đó chính mắt hắn chứng kiến cảnh tượng Khương Thành và

Dịch Nguyên cùng xông vào Tiên lô, hắn cũng sẽ không tin.

Bởi vì chuyện này nghe thực sự rất hoang đường.

“Đủ rồi, Phạm Lôi, chuyện như thế này đùa một chút là được rồi, đừng có đùa

cợt mãi không thôi như thế!”

“Đúng thế, đừng có sỉ nhục trí thông minh của bọn ta!”

“Nếu như hắn là Thủ tọa Thiên Đan Tư, thì ta còn là… gì gì đó của Thiên…

cơ!”

Người này vốn muốn nói là của Thiên Đế, nhưng đó là những từ ngữ vượt quá bổn

phận và quy tắc, nên lại nuốt trở lại.

“Hắn thật sự là Thủ tọa Thiên Đan Tư!”

Phạm Lôi Đạo Tôn cau chặt mày, vẻ mặt rất không vui: “Ta lấy nhân cách và phẩm

giai của ta ra đảm bảo!”

Nhìn thấy hắn nghiêm túc như thế, rất nhiều người bắt đầu ngừng cười.

Thế này không giống đang đùa giỡn.

“Phạm Lôi, ngươi nghiêm túc đấy chứ?”

Có mấy vị Tiên quan nhất nhất phẩm địa vị cao hơn hắn chen ra khỏi đám đông,

đến trước mặt hắn.

“Ngươi cảm thấy bọn ta là bọn ngu? Rất dễ lừa gạt đúng không?”

“Ta không có…”

Phạm Lôi cảm thấy hắn rất vô tội.

Dựa vào cái gì chứ, ta vốn đã ngứa mắt cái tên tiểu tử này, lại còn phải cố

gắng giúp hắn chứng minh thân phận.

Lại nhìn sang phía Khương Thành ở bên cạnh, chỉ thấy hắn vui tươi hớn hở xem

kịch, chả có tí ý định biện bạch thanh minh nào.

Thực ra ca này còn mong sao lại có kẻ nào đấy không có mắt, lại đến tấn công

hắn.

Như thế hắn lại có thể danh chính ngôn thuận mà giết người, sau đó thu chiến

lợi phẩm.

Nếu không thì không có lý do chính đáng nào để làm cả.

Có hai vị Thượng vị tinh chủ địa vị tôn quý bay chầm chậm đến trước mặt Phạm

Lôi, dùng vẻ mặt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Phạm Lôi, chắc ngươi cũng biết Thiên Đan Tư là nơi quan trọng đến mức nào

đúng không?”

“Ta biết…”

Đó là nơi luyện đan mà.

“Ngươi cũng biết, từ khi Thiên Cung thành lập đến nay, Thiên Đan Tư chưa từng

có vị trí Thủ tọa đúng không?”

Những Tiên quan khác nháo nhào vây lại, mồm năm miệng mười, không ngừng “phổ

cập khoa học” cho Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Đúng thế, Thiên Đan Tư tổng cộng có bốn vị Đế Đan sư bát phẩm, phân thành ba

trường phái luyện đan, không ai áp chế nổi ai, cho nên mới toàn là Tiên quan

nhị phẩm!”

“Đây là kiến thức thường thức mà tất cả mọi người ở trên Thiên Cung đều biết,

lẽ nào ngươi không biết sao?”

“Nói dối cũng phải có mức độ thôi, Phạm Lôi ngươi cũng là người có thân phận,

đừng có làm trò hề cho thiên hạ !”

Phạm Lôi Đạo Tôn tí nữa thì bị bọn họ chọc cười.

Mẹ kiếp, thông tin của các ngươi cũng quá lạc hậu rồi, đúng không hả?

Dịch Nguyên Đạo Tôn đã chết được tám mươi ngàn năm rồi, các ngươi không biết

à?

Còn ở đó mà nói bốn vị Đế Đan sư bát phẩm gì gì đó?

Nhưng nghĩ kỹ thì Thiên Cung cũng quá rộng lớn, hơn nữa cái chết của Dịch

Nguyên, cũng không được công khai với với bên ngoài.

Nhất là mấy năm nay, Thiên Đan Tư cực kỳ khiêm nhường, gần nhưng chẳng có Đan

sư nào xuất môn, toàn nói là đang tiềm tu.

Hắn chỉ đành tiếp tục giải thích: "Khương Thành đã trở thành Thủ tọa Thiên Đan

tư vào tám mươi ngàn năm trước…"

Hắn còn chưa nói hết, đã bị tiếng giễu cợt, chế nhạo của cả một đám người lớn

cắt lời.

"Phạm Lôi, ngươi câm miệng lại đi."

"Vẫn còn ở đó nói xằng nói bậy à?"

"Tám mươi ngàn năm trước, sao ngươi không nói luôn là tám trăm triệu năm trước

đi?"

"Vừa nãy ta nghe nói, tám mươi ngàn năm trước, tên tiểu từ này vẫn còn ở Gia

Vương đạo trường, còn không phải là một Tiên quan chính thức, ngươi đang lừa

gạt ai đấy hả?"

"Bịa ra một lời nói dối cũng không biết bịa cho hẳn hoi tí à!"

Phạm Lôi vô cùng bất lực.

“Chẳng lẽ các ngươi quên rồi sao, tám mươi ngàn năm trước, Thiên Đan Tư từng

truyền ra tin tức Thủ Tọa Tiên quan của bọn họ mất tích. Người đó chính là

Khương Thành đấy!”

“Đó chỉ là tin vịt mà thôi.”

“Náo loạn cả nửa ngày, hóa ra là ngươi coi tin đồn nhảm là thật à?”

“Thực sự là nực cười mà!”

Phạm Lôi hết cách rồi.

Hắn nói cái gì, người khác cũng đều không tin thì hắn còn làm gì được nữa?

Hắn cũng chẳng có bằng chứng mạnh mẽ nào để chứng minh Khương Thành là Thủ tọa

Thiên Đan Tư.

Chỉ có thể chuyển ánh mắt cầu cứu đến mấy vị Thần Quân.

Sự phân phó dặn dò của các ngươi, ta đã cố gắng hết sức rồi.

Đối mặt với cảnh tượng này, cho dù mấy vị Thần Quân có muốn không ra mặt, cũng

đành phải ra mặt mà thôi.

Nếu như không chứng minh được Khương Thành là Thủ tọa Thiên Đan Tư, mà để hắn

ở lại Tử Ngọc Đài, thì bọn họ sẽ bị coi thành đang cố ý thiên vị Khương Thành.

Thích Vương chỉ đành mặt mày ủ rũ, rầu rĩ mở miệng.

“Phạm Lôi nói không sai, tên tiểu tử này quả thực là Thủ tọa Tiên Đan Tư, nhậm

chức vào tám mươi ngàn năm trước.”

Những Tiên quan cao cấp vốn còn đang dùng văn chương để lên án tội trạng, đột

nhiên cổ họng giống như bị tóm chặt, tất cả âm thanh đều phải nuốt ngược trở

lại.

Còn những Tiên nhân đang thảo luận sôi nổi ở bên dưới, cũng biến thành mắt chữ

a mồm chữ o lần nữa.

Nhất là Văn Nhân Tư Hải, người đã cá cược với Thành Ca, thì càng cứng mồm

nghẹn họng hơn, rơi luôn vào trạng thái hoài nghi nhân sinh.

Khương Thành… là Thủ tọa Thiên Đan Tư?

Do chính miệng Thích Vương nói?

Thế hắn là phẩm cấp gì?

Chuyện này gần như đã chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Bất kỳ ai trở thành Thủ tọa của Thiên Đan Tư, thì người đó đều lập tức trở

thành một trong mấy chục người có địa vị cao nhất ở Thiên Cung.

Đây là chuyện không cần nghĩ cũng biết được kết quả!

Mấu chốt là, sao hắn có thể trèo lên được vị trí đó?

Nhất là, Phạm Lôi Đạo Tôn còn nói là từ tám mươi ngàn năm trước…

Lúc đó Khương Thành như thế nào, không phải Văn Nhân Tư Hải chưa từng nhìn

thấy.

Chắc đến cả Thiên Tôn còn chưa đạt đến ấy chứ?

“Thế này cũng quá hoang đường rồi!”

Sau sự kinh ngạc hoảng hốt dài đằng đẵng, chẳng có ai có thể tiêu hóa nổi

thông tin này.

Chỉ là vừa nãy, Thích Vượng tự mình chứng thực.

Bọn họ không tin tưởng Phạm Lôi Đạo Tôn, nhưng có thể không tin tưởng Thích

Vương sao?

Cho nên, đến giờ phút này, bọn họ chỉ có thể cà khịa, châm biếm.

Nếu như không thể nghi ngờ chất vất tính chân thực của Thủ tọa Thiên Đan Tư

này, thì chất vấn nghi ngờ tính hợp lý của nó vậy.

“Mạo muội xin hỏi, tám mươi ngàn năm trước, hắn đã trở thành Thiên Tôn chưa?”

“Một người như thế, sao có thể xứng làm Thủ tọa Thiên Đan Tư chứ? Chuyện này

khó tránh quá mức hoang đường!”

“Ta nghi ngờ có nội tình đằng sau chuyện này!”

“Tuyệt đối là có nội tình, hắn làm sao mà xứng được?”

“Chắc chắn Thiên Đan Tư đã chịu sự can thiệp của một thế lực tiềm ẩn nào đó,

nên không thể không khuất phục, đây rõ ràng là sự sỉ nhục đối với các Đại sư

như Thiên Lâm đại sư, Dịch Nguyên đại sư và Thái Hành đại sư!”

Nhìn thấy bọn họ càng nói càng quá đáng, giống như chuyện Khương Thành trở

thành Thủ tọa, là do có Thiên Đế ở đằng sau tác động vào vậy, Dực Vương không

nhịn nổi nữa, lạnh lùng quát.

“Hắn có thể trở thành Thủ tọa, hoàn toàn là quyết định nội bộ của Thiên Đan

Tư.”

Chương 1233: Người của Thiên Đan Tư đến

Dực Vương không chịu nổi việc những kẻ này nghi ngờ chất vấn nữa.

“Tám mươi ngàn năm trước, Dịch Nguyên Đạo Tôn đã chết rồi, đến cả chuyện này

các ngươi cũng không biết?”

Hắn rất tức giận quét mắt nhìn qua đám Thượng vị tinh chủ và Tiên quan nhất

phẩm một lượt.

“Còn không biết xấu hổ mà nói người khác nói dối?”

“Cũng không thèm nhìn xem các ngươi dốt nát đến mức nào!”

Hắn giáo huấn không nể chút mặt mũi nào.

Những Tinh chủ và Tiên quan ban nãy còn gào thét, bây giờ vẻ mặt đờ đẫn, sắc

mặt lúc xanh lúc trắng.

Vẻ mặt của Ám Vũ Tinh chủ và Huyền Linh Tinh chủ đứng đầu Thượng vị chủ tinh

cùng với đám Tiên quan nhất phẩm Lợi Không Đạo Tôn, thủ tọa của Thiên Tàng Tư,

Trúc U Đạo Tôn, thủ tọa của Thiên Khí Tư đều không nén được giận.

“Ta thực sự vẫn không tin!”

“Dịch Nguyên Đạo Tôn đang sống yên lành như thế, sao có thể chết được?”

“Trình độ của Thiên Lâm Đại sư thế nào chứ, ai có thể vượt lên trên hắn?”

“Dựa vào trình độ của Thái Hành Đại sư, có thể phục một tên oắt con vắt mũi

chưa sạch này sao?”

Mấy người bọn họ thẹn quá hóa giận, sau đó nháo nhào lôi Tiên khí truyền tin

ra.

“Bổn tọa rất thân với Bắc Hà Đại sư, bây giờ ta sẽ hỏi hắn xem rốt cuộc đã xảy

ra chuyện gì!”

Trong này nhất định có nội tình không để cho người khác biết!”

Đám Thần Quân Thích Vương và Cảnh Vương cũng chẳng ngăn cản bọn họ.

Cứ thế xem bọn họ “gọi điện” hỏi thăm.

Dù sao chuyện năm đó Khương Thành thông qua khảo nghiệm Tiên lô là sự thật,

chuyện này xảy ra ngay dưới mí mắt của bọn họ, nên cũng chẳng sợ bị hỏi chi

tiết.

Bọn họ chỉ âm thầm lặng lẽ cà khịa, bóc phốt.

Đúng là trước khi bị tẩn cho sưng phù mặt mũi nên, thì vẫn muốn nắm mãi không

chịu buông.

“Bắc Hà Đại sư đấy à, ta sao? Ta chính là Ám Vũ Tinh chủ đây! Ba tỉ năm trước,

chúng ta đã từng gặp nhau rồi, lúc đó…”

Lời còn chưa nói hết, đã bị đầu bên kia cắt đứt rồi.

Đương nhiên, Bắc Hà Đạo Tôn lấy đâu ra thời gian nghe mấy lời nhảm nhí lôi kéo

làm quen này.

Cho dù vị Ám Vũ Tinh chủ này là Thượng vị Tinh chủ, địa vị còn cao hơn cả

những Tiên quan nhất phẩm bình thường đi nữa.

Nhưng Đế Đan sư bát phẩm vẫn cứ ngông như vậy đấy.

Trừ phi ngươi không cần Đan dược nữa, còn không thì vẫn là ngươi phải thỉnh

cầu bọn họ.

“Ồ, là thế này, bọn ta đụng phải một tên tiểu tử giả danh lừa bịp, hắn tên là

Khương Thành, các Thần Quân lại nói hắn là Thủ tọa của Thiên Đan Tư các ngươi,

có nực cười không cơ chứ…”

Lời nói của hắn lại bị ngừng lại, bởi vì liên lạc đột nhiên bị gián đoạn giữa

chừng.

Ám Vũ Tinh chủ nhìn Tiên khí truyền tin đã tối đi, nhất thời thấy hơi mờ mịt

mơ hồ.

Thế mà lại không đợi hắn nói hết, đã dập “điện thoại” của hắn luôn rồi?

Nếu đổi lại là người khác, cho dù có là Thần Quân nói chuyện với hắn cũng

không đến mức tùy ý như thế.

Hắn ngẫm nghĩ, cho dù thân phận Đế Đan sư bát phẩm cách biệt, cũng không nên

không thèm nể mặt mũi hắn như thế chứ?

Lúc nãy hắn vẫn còn khoe khoang khoác lác hắn có giao tình với Bắc Hà Đạo Tôn,

bây giờ dưới cái nhìn chằm chằm của tất cả mọi người, hắn lại thấy hơi túng

lúng, xấu hổ.

“Hay là Đại sư đang trong thời khắc mấu chốt của việc luyện đan?”

Hắn chỉ đành tìm một lý do để giữ lại tôn nghiêm cho mình.

Nhưng Ám Vũ Tinh chủ ở bên cạnh hắn lại mặt mày hớn hở như mở cờ trong bụng.

“Ta đã nói mà, tên tiểu từ này không xứng, các ngươi xem Đại sư căn bản còn

chẳng thèm thảo luận đến vấn đề này.”

“Đúng, đúng, đúng, nếu như hắn thật sự là Thủ tọa Thiên Đan Tư, thì kiểu gì

Đại sư cũng phải nói đôi ba câu đúng không?”

Những người khác giống y như đã tìm được chân tướng, lại mồm năm miệng mười

đưa ra kết luận.

“Khương Thành còn không xứng được Đại sư nhắc đến.”

“Không sai, chính là như thế!”

Mà lúc này, ở phía xa xa đột nhiên có mấy bóng người đang nhanh chóng đến gần,

lao nhanh về phía này.

Mọi người nhìn qua đó, đột nhiên kinh ngạc hô lên.

“Bắc Hà Đạo Tôn!”

“Sao hắn lại chạy đến đây?”

Thiên Đan Tư cách Đế Kiếm Tinh rất xa.

Những Tiên quan bình thường muốn đuổi đến đây, không mất mấy tháng mấy năm thì

cũng đừng hòng đến được.

Nhưng Bắc Hà Đại sư dẫu sao cũng là Đạo Tôn, tốc độ đã vượt qua giới hạn nhất

định rồi.

Lại thêm cả truyền tống tinh trận đặc biệt của Thiên Cung, xuất hiện nhanh như

thế cũng là chuyện bình thường.

“Sao hắn lại tới chỗ này?”

Lần đại hội lớn này của Đế Kiếm Tinh lúc trước cũng có mời ba vị Đế Đan sư bát

phẩm của Thiên Đan Tư.

Nhưng bọn họ chẳng thèm để ý.

Bọn họ cũng chẳng có hứng thú gì với kiếm đạo.

Hơn nữa, sau lần Thành Ca giảng Đan đạo cho, mất năm nay bọn họ vẫn luôn bế

môn khổ cực tu luyện, lấy đâu ra thời gian mà đến đây hóng hớt.

Cho nên lần này chẳng có ai đến cả.

“Trừ phi hắn biết chuyện ở đây có một tên giả danh lừa bịp, nên muốn đến đây

để khởi binh vấn tội?”

“Nhất định là như thế rồi!”

“Nhìn ở phía sau đi!”

“Thái Hành Đạo Tôn, Thiên Lâm Đạo Tôn”

“Ôi trời ơi, sao bọn họ cũng lại đến nữa vậy?”

“Ha ha ha, có ba vị Đạo Tôn của Thiên Đan Tư đến, đúng là cực kỳ hoành tráng

nha!”

Những Tiên nhân ở dưới đài đã bắt đầu hoan hô reo hò.

Hết cách, đối với bọn họ, đan dược quá sức quan trọng.

Nhìn thấy ba nhân vật được coi là ngôi sao sáng của Đan giới, bọn họ giống như

nhìn thấy kho báu di động vậy.

Chỉ hận không thể lập tức xông lên, mời ba vị Đại sư luyện giúp mình mấy lò

đan.

Còn ở trên Tử Ngọc Đài, mấy vị Thần Quân cũng nháo nhào đứng dậy, bày tỏ sự

tôn trọng đối với ba vị Đế Đan sư bát phẩm.

Còn về Ám Vũ Tinh chủ, Huyền Linh Tinh chủ, và đám Tiên quan cao giai Lợi

Không Đạo Tôn, thì chủ động ra Tử Ngọc Đài nghênh đón,

“Ha ha ha, Bắc Hà Đạo Tôn, hoan nghênh, hoan nghênh!”

“Thái Hành Đạo Tôn, cơn gió nào đã đưa ngươi tới đây vậy?”

“Thái Lâm Đạo Tôn, sự có mặt của ngươi chính là vinh hạnh của bọn ta!”

“Mời mời mời…”

Bọn họ nhiệt tình đến mức hơi xu nịnh.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền bình thường không thèm nể mặt ai, cũng rất trịnh trọng

đứng lên, bày tỏ sự hoan nghênh.

“Ba vị Đại sư, mời vào bên trong…”

“Mời cái gì mà mời?”

Thái Hành Đạo Tôn mất kiên nhẫn ngắt lời hắn.

“Khương Chưởng môn đâu? Không phải bảo hắn đang ở đây sao?”

Sở dĩ bọn họ lo lắng không yên chạy đến đây, đương nhiên không phải là bởi vì

đại hội lớn này của Đế Kiếm Tinh, cũng chẳng phải bởi vì loại người như Ám Vũ

Tinh chủ gì gì đó.

Hoàn toàn là vì Khương Thành.

Lần giảng đạo năm đó đối với bọn họ mà nói, có ý nghĩa cực kỳ to lớn.

Bọn họ vẫn còn vô số các câu hỏi liên quan đến việc luyện đan muốn thỉnh giáo

Khương Chưởng môn.

Sau khi hắn biến mất vào tám mươi ngàn năm trước, cả Thiên Đan Tư đều vô cùng

đau đớn, tựa như mất hồn.

Mấy năm nay, bọn họ cũng nhờ các Thiên Đế và Thần Quân tìm kiếm tung tích hắn

vài lần.

Chỉ là mãi vẫn không tìm thấy mà thôi.

Nhưng hôm nay cuối cùng cũng nghe ngóng được tin tức của hắn, chuyện này thực

sự giống y như lửa đã cháy đến mông rồi, nhấc chân lên mà chạy như bay đuổi

đến đây.

Mấy vị Tinh chủ và Tiên quan đang vây chặt bọn họ vẫn chưa biết điều này.

Còn tưởng bọn họ đến để hỏi tội Khương Thành.

“Chính là hắn!”

Mọi người vội vàng nhường ra một lối đi, sau đó đồng loạt chỉ về phía Khương

Chưởng môn.

Đúng thật là bị cả ngàn người oán trách…

“Kẻ tiểu nhân dối trên lừa dưới này, thế mà lại được coi là Thủ tọa của Thiên

Đan Tư, đúng là nực cười vô cùng.”

“Cho dù hắn thực sự là Thủ tọa Thiên Đan Tư, thì cũng nhất định là ba vị Đại

sư có nỗi niềm khó nói, là bị ép buộc!”

“Không sai, hắn sao có thể xứng đáng làm Thủ tọa của Thiên Đan Tư chứ?”

“Bọn ra đã giúp ngươi chặn hắn lại, tuyệt đối sẽ không để danh dự của Thiên

Đan Tư bị loại sâu bọ phá hại…”

“Cút!”

Sau khi nhìn thấy Thành Ca, Thái Hành Đạo Tôn và Thiên Lâm Đạo Tôn cùng với

Bắc Hà Đạo Tôn, đã không thèm chú ý đến những người khác nữa.

Ánh mắt dán chặt vào người hắn, xúc động đến mức tí nữa thì nước mắt rơi lã

chã trên khuôn mặt già nua.

Kết quả, đám người này vẫn còn ở bên cạnh luyên thuyên không ngớt, thậm chí

còn không ngừng nói xấu Khương Thủ tọa, lẽ nào lại có cái lí đó!

“Khương Thành chính là Thủ tọa của Thiên Đan Tư bọn ta!”

Ba vị Đại sư vẻ mặt đầy tức giận trừng mắt nhìn tất cả những người ở xung

quanh.

“Khương Thủ tọa là người mà các ngươi có thể chửi rủa, bôi nhọ sao?”

“Chửi rủa lão nhân gia hắn, chính là đang sỉ nhục toàn thể Thiên Đan Tư bọn

ta!”

“Lại còn kẻ tiểu nhân dối trên lừa dưới sao? Ta thấy ngươi mới đúng là kẻ tiểu

nhân dối trên lừa dưới ấy!”

Chương 1234: Lật mặt cũng nhanh quá rồi đấy

“Khương Thủ tọa, hóa ra ngươi thật sự vẫn còn sống!”

Thiên Lâm Đạo Tôn cảm xúc lẫn lộn, chỉ hận không thể đến ôm Thành Ca một cái

thật nhiệt tình.

Chỉ có điều, bị Khương Chưởng môn tránh đi mất rồi.

Lão đầu à, mới có tám mươi ngàn năm không gặp thôi, có cần phải xúc động như

thế không hả?

“Khương Thủ tọa, mấy năm nay lão phu thật sự ngày nhớ đêm mong, bây giờ nhìn

thấy ngươi vẫn khỏe mạnh yên ổn, trái tim này của lão phu cuối cùng cũng yên

tâm được rồi.”

Bắc Hà Đạo Tôn xúc động đến mức tí nữa thì nặn ra được mấy giọt nước mắt.

Người bình tĩnh nhất vẫn là Thái Hành Đạo Tôn.

“Ha ha ha, ta nói rồi mà các ngươi không nghe? Căn bản không cần phải lo lắng

cho Khương Chưởng môn!”

Hắn đắc ý nhướng nhướng mày, giống y như đang khen bản thân vậy.

“Đối với lão nhân gia hắn mà nói, hành trình ở một Đế Kiếm Tinh cỏn con, chỉ

là chuyện nhỏ mà thôi.”

“Lão nhân gia hắn đã trải qua bao nhiêu chuyện, sao có thể ngỏm củ tỏi ở đây

được chứ?”

Màn nịnh nọt lấy lòng này của hắn khiến cho Thành Ca rất thoải mái.

Thuận tiện mở hệ thống ngó xem hệ thống giá trị thanh danh một tí.

Được lắm, lại thu nhập thêm được 23,7 tỉ điểm Tiên Nguyên rồi!

Lần này, tất cả đều là vì sự kinh sợ với vị trí Thủ tọa Thiên Đan Tư này của

hắn.

Cứ nghĩ mà xem, một Thiên Tôn không biết chui từ đâu ra, thế mà lại là Thủ tọa

của Thiên Đan Tư, hơn nữa ba vị Đế Đan sư bát phẩm lại còn thân thiết với hắn

như thế.

Thế này có muốn không kinh sợ cũng chẳng được.

Ngoại trừ mấy người quen cũ ở Cổ Tiên giới năm xưa, tất cả những người có mặt

ở đó đều không thể hiểu nổi cảnh tượng này.

Nói thật, cho dù đám người Phạm Lôi Đạo Tôn, Thích Vương và Dực Vương biết hắn

là Thủ tọa Thiên Đan Tư thật, nhưng trong lòng cũng hoang mang vô cùng.

Khương Thành có thể trở thành Thủ tọa Thiên Đan Tư, là bởi vì hắn đã thông qua

được khảo nghiệm Tiên lô, nhận được chứng nhận căn nguyên của Đế Đan sư bát

phẩm.

Sau đó dựa theo giao ước cá cược, Thiên Lâm và Bắc Hà không thể không tuân thủ

giao ước, tôn hắn làm Thủ tọa.

Nhưng trong lòng những Đan sư của Tịnh Đan Lưu và Dịch Đan Lưu, chắc chắn cực

kỳ không phục hắn.

Muốn Đan giới tâm phục khẩu phục, cần phải có tài năng thực sự.

Huống hồ lại còn là trường phái không giống nhau, quan niệm về luyện đan cũng

không giống nhau, đã định trước là đối đầu với nhau như nước với lửa.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy, Dịch Đan Lưu và Tịnh Đan Lưu nhất định sẽ bằng

mặt không bằng lòng mà cạnh tranh với vị Thủ tọa mới nhậm chức này, để hắn

không làm tiếp được nữa.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng người ta xa cách lâu ngày mới được gặp lại,

nước mắt rưng rưng trước mặt này, hình như lại không phải như thế.

Thiên Lâm và Bắc Hà, hai vị Lão tổ của Tịnh Đan Lưu này, đâu chỉ là công nhận

Khương Thành thôi đâu, rõ ràng là kính trọng và yêu quý đến cực điểm luôn ấy

chứ!

Bọn họ thực sự không hiểu nổi.

Đám người Ám Vũ Tinh chủ và Huyền Linh Tinh chủ, bị ba vị Đại sư này làm cho

đầu óc rối mù.

Tên tiểu tử này thực sự là Thủ tọa Thiên Đan Tư, nếu giả bao đổi hàng đấy à?

Thế này cũng quá huyền diệu rồi đúng không?

“Đây, Thiên Lâm Đại sư… Khương Thành này…”

Lợi Không Đạo Tôn của Thiên Tàng Tư nói chuyện cứ lắp ba lắp bắp, thông tin

này quả thực quá sức vô lý, hắn hoàn toàn không tài nào chấp nhận nổi.

“Là Khương Thủ tọa!”

Thiên Lâm Đạo Tôn đem theo vẻ mặt không vui, quay đầu lại.

Trịnh trọng cảnh cáo tất cả mọi người.

“Nếu như bất kính với Thủ tọa Thiên Đan Tư của bọn ta, thì chính là đang đối

đầu với toàn thể Thiên Đan Tư!”

Thái Hành Đạo Tôn lạnh lùng nói: “Vậy thì sau này các ngươi cũng đừng nghĩ đến

chuyện tìm bọn ta tinh luyện đan dược riêng nữa!”

Hả, chuyện này…

Nghiêm trọng như thế sao?

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Thế này là bao che từ đầu đến cuối rồi còn đâu.

Mặc dù vẫn không hiểu tại sao Thành Ca có thể trèo lên được ngôi vị Thủ tọa

như cũ, đồng thời lại còn chinh phục được ba vị Đế Đan sư bát phẩm, nhưng bọn

họ cũng không thể không suy nghĩ, cân nhắc đến hậu quả nếu tiếp tục đắc tội

với Khương Thành.

Thế là, những Tinh chủ và Tiên quan vừa nãy vẫn còn đang lớn tiếng chất vấn,

lập tức thay đổi sắc mặt.

Ám Vũ Tinh chủ là người đầu tiên chen ra ngoài, hắn cười gượng gạo.

“Ha ha ha, đúng là anh hùng xuất thiếu niên, không hổ là Khương Thủ tọa…”

Trong lòng Thành Ca thầm nói, lão tử đây cũng coi như là người đã sống hàng

trăm triệu năm rồi, còn gọi là thiếu niên hình như có hơi vô lý đúng không?

Hơn nữa, lão đầu à, ngươi thay đổi thái độ thế này cũng gượng gạo quá rồi đấy!

Những người khác thì chẳng quan tâm đến điều này.

Có Ám Vũ Tinh chủ đi đầu rồi, tất cả những Tinh chủ và Tiên quan vừa nãy còn

đang gào thét, châm biếm và chỉ trích Khương Thành đều tươi cười rạng rỡ, sáp

đến chỗ hắn.

“Khương Thủ tọa, rất vinh được gặp ngươi, rất vinh hạnh được gặp ngươi!”

Gương mặt lạnh lùng lúc trước của Huyền Linh Tinh chủ bây giờ đã biến thành

rực rỡ như bông hoa cúc nở rộ.

Thành Ca mắng lại luôn: “Vinh hạnh được gặp cái em gái ngươi ấy!”

Ban nãy nước bọt của ngươi sắp phun lên tận mặt ta luôn rồi, bây giờ lại thấy

vinh hạnh rồi à?

Ngươi vinh hạnh, nhưng ta thì không vinh hạnh đâu.

Huyền Linh Tinh chủ không những không tức giận, ngược lại còn hết sức phấn

khởi.

“Em gái của ta đang báo cáo công tác ở Cam Lâm Tư, Khương Thủ tọa định làm

quen với nàng sao, để ta gọi nàng qua đây ngay…”

Đây là Thủ tọa Thiên Đan Tư đó!

Là lão đại của bộ phận đan dược tối cao của Thiên Cung đó.

Móc nối được quan hệ với hắn, trở thành anh vợ của hắn, thì ý nghĩ quá là sâu

sắc, lâu dài luôn!

Mặc dù bình thường Thiên Cung luôn có quy định về Tiên bổng đan dược, nhưng ai

mà chẳng muốn nhiều hơn chứ.

Nhìn mức độ ủng hộ và yêu mến của đám người Thái Hành, Thiên Lâm đối với hắn

mà xem…

Sau này hắn thu thập được nguyên liệu, muốn mời một trong mấy vị Đế Đan sư bát

phẩm đó giúp hắn luyện hai lò đan, chắc chỉ là chuyện mà một câu nói của

Khương Thành là giải quyết xong thôi.

Những người khác đương nhiên cũng hiểu được điều này.

Lợi Không Đạo Tôn, người chấp chưởng Thiên Tàng Tư cũng không chịu thua kém,

nịnh nọt, lấy lòng liên tục.

“Ta vừa nhìn đã biết Khương Thủ tọa cực kỳ bất phàm, đúng là hào kiệt giữa

thiên hạ, ngoài ngươi ra thì còn ai có thể làm Thủ tọa Thiên Đan Tư được nữa?”

Thành Ca tức giận liếc mắt nhìn hắn: “Bây giờ ca đây lại biến thành hào kiệt

giữa thiên hạ rồi à? Không phải vừa nãy vẫn còn là loại vô tri dốt nát à?”

“Khương Thủ tọa nói đùa rồi, đấy thực ra là ta đang nói chính bản thân ta mà,

từ xưa đến nay ta vẫn luôn thích tự hạ mình…”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị những người khác chen chúc đẩy ra phía sau rồi.

“Khương Thủ tọa là Thủ tọa của Thiên Đan Tư, đó là cái đích chung mà mọi người

cùng hướng tới!”

“Thiên Đan Tư có Khương Thủ tọa chấp chưởng, nhất định sẽ bước lên một tầm cao

mới!”

“Khương Thủ tọa, ta có năm chị em, ai nấy đều như hoa như ngọc, quốc sắc thiên

hương, không biết ngươi có vừa ý ai không…”

Người nào đó bị chen chúc đẩy ra phía sau khua khua hai tay.

“…Chúng ta có thể nói chuyện chi tiết hơn!”

“Khương Thủ tọa mau nhìn ta…”

Bởi vì có quá nhiều người muốn móc nối quan hệ, người ở phía sau chỉ đành đổi

con đường khác, chuyển thành tâng bốc, tán dương một cách gượng ép.

“Mặc dù ta chưa từng được thấy qua trình độ luyện đan của Khương Thủ tọa,

nhưng nhất định là vang dội cổ kim, lừng lẫy xưa nay, đã mở đầu, khởi sướng

một đẳng cấp hoàn toàn khác biệt…”

“Điều đó là đương nhiên, Khương Thủ tọa là Đế Đan sư số một Nguyên Tiên giới

đó nha!”

“Ta dám đánh cược, Khương Thủ tọa luyện Đế đan bát phẩm chỉ trong chớp mắt

thôi!”

Người nịnh hót hắn quá nhiều, rất nhanh sau đó đã không còn không gian cho

những người ở đằng sau phát huy tài năng nữa.

Có một vài người chỉ đành vắt óc suy nghĩ, tự mở ra một con đường khác, tâng

bốc nịnh hót từ những góc độ khác nhau.

“Khương Thủ tọa rõ ràng là Đế Đan sư số một, nhưng lại không bao giờ công khai

với bên ngoài, đây là người khiêm tốn nhường nào chứ?”

“Thế nào gọi là khiêm tốn, đây chính là khiêm tốn!”

“Đúng đúng đúng, Khương Thủ tọa khiêm tốn hết mực!”

Thái Hành Đạo Tôn ở bên cạnh âm thầm bĩu môi.

Trong lòng thầm nói các ngươi khen bừa, khen loạn, nhưng cũng khen đúng rồi

đấy.

Ca này quả thực đã mở ra một con đường mới ở Đan đạo.

Nhưng khiêm tốn gì gì đấy thì thôi đi, từ thời Cổ Tiên giới lão phu đây đã

quen biết hắn, lão đây xin bày tỏ cả đời này lão phu chưa từng gặp ai cợt nhả,

huênh hoang hơn hắn cả.

Mười vị Thần Quân ở phía sau nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng thực sự

chẳng vui vẻ gì.

Bọn họ luôn coi Khương Thành là con sâu làm rầu nồi canh, thậm chí còn nhiều

lần quyết định, trong vòng chưa đến trăm ngàn năm, phải cho Thành Ca một đòn

thật hung ác.

Kết quả, bây giờ con sâu làm rầu nồi canh này lại biến thành nhân vật vô cùng

được hoan nghênh của Thiên Cung rồi, đây là đạo lý ở đâu vậy hả?

Các ngươi có biết là, qua hai mươi ngàn năm nữa, vụ “hợp tác” giữa hắn và

Thiên Cung sẽ kết thúc không?

Chương 1235: Giá trị thanh danh này tăng nhanh quá

Thân phận Thủ tọa Thiên Đan Tư này của Khương Thành đã chính thức được xác

nhận, không có ai ngăn cản hắn đi vào bên trong nữa.

“Khương Thủ tọa, mời đi bên này!”

“Bên này, bên này, ở chỗ ta vẫn còn chỗ trống này!”

Rất nhiều Thượng vị Tinh chủ và Tiên quan nhất phẩm thân thiết vây quanh hắn,

cứ y như là đang kéo khách vậy.

Những Tiên nhân ở dưới đài nhìn thấy cảnh tượng này, đã không thể nào dùng từ

ngữ để hình dung được cảm giác hoang đường ở trong lòng nữa.

Trước ngày hôm nay, 99% trong số bọn họ đều chưa từng nghe qua cái tên Khương

Thành.

Chỉ coi như một tên vô danh tiểu tốt mà thôi.

Nào ngờ tên “vô danh tiểu tốt” này thế mà đường đường là Thủ tọa của Thiên Đan

Tư.

Sau khi hoang mang sợ hãi đến cằm kéo xuống tận đất, có người ý vị thâm

trường, dùng ánh mắt sâu xa nhìn về phía Văn Nhân Tư Hải.

“Người đó, không phải vừa nãy đã cá cược sao?”

Lời nhắc nhở này, đã khiến tất cả mọi người phản ứng lại.

Sau đó, tất cả đều lộ ra nụ cười trên nỗi đau của người khác.

“Đúng thế, ai đó vừa nãy không phải còn khăng khăng nói Khương Thủ tọa không

có tư cách bước lên Tử Ngọc Đài cơ mà?”

“Bây giờ, người ta không những bước lên rồi, còn ngồi ngay ở giữa, bây giờ thì

sao?”

Không cần Thành Ca phải giục, những Tiên quan ở dưới đài đã tự mình giục giúp

hắn rồi.

Thực ra bọn họ cũng vô cùng bực tức.

Lúc trước tất cả bọn họ đều chế nhạo Khương Thành, bây giờ tất cả đều bị bẽ

mặt hết.

Mà kẻ đầu têu nói xấu, chính là Văn Nhân Bá Tổng.

Nếu không phải hắn năm lần bảy lượt nhảy ra vạch trần “lịch sử đen” của Khương

Thành, thì cho dù mọi người không quen biết Khương Thành, cũng không đến mức

coi thường hắn như thế.

Dẫu sao thì lúc Khương Thành vừa chui ra từ biển mây ở phía dưới, hắn còn được

coi là tuyệt thế thiên tài số một của khảo hạch tuyển chọn cơ mà.

“Văn Nhân Tư Hải, có phải ngươi nên làm gì đấy không nhỉ?”

Văn Nhân Bá Tổng đã muốn chuồn từ lâu lại bị bắt lại, sắc mặt hắn trở nên rất

khó coi.

Hắn chỉ đành giả ngu.

“Làm gì cơ?”

Những người khác chắc chắn sẽ không cưng chiều mà tha cho hắn.

“Ngươi nói xem?”

“Mau cởi đi!”

“Chạy một năm, đây là ngươi tự nói đấy, bây giờ bọn ta sẽ ở đây để chứng

kiến.”

“Yên tâm đi, trước khi ngươi chạy xong, bọn ta nhất định sẽ ở đây cổ vũ ngươi

hết mình!”

Trong lòng Văn Nhân Tư Hải thầm nói ta cảm ơn tám đời tổ tông nhà các ngươi.

Hắn đương nhiên không muốn cởi hết quần áo chạy quanh một năm đâu.

Mặc dù việc đó cũng chẳng có tổn hại mang tính thực chất nào với hắn, nhưng

tuyệt đối sẽ được “lưu danh sử sách” trên Thiên Cung, từ đó chẳng còn mặt mũi

nào mà làm người nữa.

Nên hắn chỉ có thể tiếp tục ngoan cường chống cự.

“Đây là chuyện giữa ta và Khương Thành, các ngươi ồn ào cái gì?”

Hắn vừa lui ra bên ngoài, vừa bảo mấy hộ vệ Chí Tôn bảo vệ hắn.

Chỉ đáng tiếc là, có quá nhiều Tiên quan có mặt ở đó.

Hơn nữa, trong đó còn có mấy người là Đạo Tôn.

“Ngươi lấy đâu ra lắm thời vô dụng thế?”

“Ngươi định nói nhưng không chịu làm à?”

“Lột quần áo của hắn!”

Ngay tức khắc, Văn Nhân Tư Hải đã chìm vào trong biển người.

Chớp mắt, mấy tên hộ vệ của hắn đã bị chen đẩy ra bên ngoài.

Cả một thân Tiên giáp của hắn nhanh chóng bị lột hết.

Hắn liều mạng vùng vẫy, liên tục gào lên.

“Gia gia của ta là Văn Nhân Đạo Tôn đó…”

“Cái gì mà Đạo Tôn với chả không Đạo Tôn, cứ làm như thể ai không phải như thế

ấy…”

“Thích Vương, Lư Vương… các ngươi nhìn thấy nhưng không thèm quản à?”

Mấy vị Thần Quân ở trên đài cao đều giả vờ như không nghe thấy.

Thậm chí còn bí mật đe dọa áp bức hắn, để hắn ngoan ngoan ngậm miệng lại.

Rất nhanh sau đó, Văn Nhân Bá Tổng đã bị ép phải bắt đầu chạy vòng quanh, trở

thành một luồng phong cảnh tuyệt đẹp ở bên rìa.

Nhất thời, tất cả mọi người đều cười nói hoan hô, tràn ngập không khí vui vẻ.

Còn Khương Thành, thì bất tri bất giác đã ngồi xuống bên cạnh Thu Vũ Tuyền.

Hắn còn cười típ mắt chào Thu Vũ Tuyền một cái.

“Lâu rồi không gặp, hai chúng ta cũng thật là có duyên nha, đi một vòng rồi

lại ở cùng nhau rồi này.”

Ai có duyên với ngươi?

Thu Vũ Tuyền nghiến răng, cố gắng nuốt những câu chửi thề sắp buột ra khỏi

miệng trở lại.

Vị trí này, còn ở gần trung tâm hơn cả vị trí của mười vị Thần Quân.

Điều này khiến cho tất cả những Tiên quan quyền cao chức trọng điên cuồng nịnh

hót ở phía sau cũng phải giật giật khóe mắt.

Lão huynh à, ở trong đó không phải là nơi mà ngươi có thể ngồi được đâu.

Thủ tọa của Thiên Đan Tư là Tiên quan nhất phẩm, nên ngồi cùng với mấy vị

Thượng vị tinh chủ bọn ta.

Không được vượt qua Thần Quân đâu!

Đây là quy tắc của Thiên Cung, do Thiên Đế đặt ra đó!

Đám người Cảnh Vương, Thích Vương và Lư Vương đều vô cùng tức giận.

“Tên tiểu tử nhà ngươi có thể yên ổn một tí được không hả?”

“Ngươi được voi đòi tiên, cho ngươi thể diện ngươi lại càng kiêu căng ngạo mạn

đúng không?

Bọn họ sẽ không vì Thành Ca là Thủ tọa Thiên Đan Tư mà cũng lấy lòng hắn, suy

cho cùng thì địa vị của Thần Quân vẫn còn bày ra đấy.

Khương Chưởng môn vô cùng kinh ngạc nhìn sang, hắn còn hơi hoang mang.

“Ta không có được voi đòi tiên.”

Cảnh Vương cau mày trách mắng.

“Xuống đây, chú ý thân phận của mình, ở trong đó không phải là nơi ngươi có

thể ngồi!”

“Sao lại không phải là nơi ta có thể ngồi? Đừng quên, phẩm cấp Ẩn Hoàng của ca

đây ngang hàng với Thiên Đế đấy nhé.”

Thành Ca cố ý nhếch nhếch lông mày, cười típ mắt hỏi ngược lại.

“Lẽ nào Thiên Đế không xứng ngồi ở đây à?”

Hả, chuyện này…

Cảnh Vương không nói được gì nữa.

Hoàn toàn bất lực, không phản bác được.

Vẻ mặt của Thích Vương và Lư Vương cùng Dực Vương cũng vô cùng khó coi.

Bọn họ chỉ đành bóc phốt, cà khịa trong sự tức giận, khó chịu.

“Ngươi khoe khoang cái gì?”

“Lại còn coi cái Ẩn Hoảng đấy của ngươi là thật?”

“Để ta xem hai mươi ngàn năm sau ngươi làm thế nào!”

“Dựa vào chút sức mạnh đấy của ngươi, ngươi làm Ẩn Hoàng mà không thấy xấu hổ

à?”

Thành Ca mỉm cười: “Không những không xấu hổ, thậm chí ta còn thấy vị trí này

còn hơi không xứng với ta ấy.”

Mấy vì Thần Quân thua hắn luôn.

Còn những vị Tinh chủ và Tiên quan ở phía sau cũng tỏ vẻ bọn họ lại bị Khương

Thành làm cho kinh ngạc lần nữa.

Bọn họ vừa mới nghe thấy cái gì vậy?

Phẩm cấp của tên tiểu tử này thế mà lại cùng cấp với Thiên Đế à?

Nói thật, ngoại trừ những Tiên quan của Thiên Đan Tư và Thần Lôi Tư cùng với

mấy Tiên quan trước đây từng đến Tiếp Dẫn Tư ra, những Tiên quan khác đến bây

giờ vẫn như được bao trong cái trống, chẳng biết gì cả.

Nên căn bản chưa từng nghe thấy danh hiệu “Ẩn Hoàng” bao giờ.

Mãi đến tận hôm nay, cuối cùng mới được biết.

Tất cả mọi người rầm rộ nghe ngóng, hỏi thăm.

Mặc dù không nghe ngóng được vụ cá cược với Tà Tiên giới, nhưng rất nhanh

chóng đã làm rõ được chuyện Ẩn Hoàng là thế nào.

“Vãi chưởng, lại còn cả vị trí này nữa à?”

“Có nhầm lẫn gì không vậy, phẩm giai cùng cấp bậc với Thiên Đế, thế há chẳng

phải là tương đương với vị Thiên Đế thứ mười một sao?”

“Chắc cũng không được tính thế đâu, chỉ là một cái chức không mà thôi.”

“Hắn còn là Thủ tọa Thiên Đan Tư, đây là phái thực quyền hàng thật giá thật

luôn!”

“Một Thiên Tôn lại có phẩm giai cao như thế, quá vô lý đúng không?”

“Đúng thế, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Chuyện này cũng quá khó tin rồi!”

Nhất thời, tất cả mọi người lại bùng nổ lần nữa, lại mở ra một phong trào kinh

ngạc cảm thán sôi nổi.

Mà Khương Thành cũng nhận thêm được một đợt giá trị thanh danh, lại thu nhập

được thêm 16,4 tỉ điểm Tiên Nguyên.

So sánh với hai lần kinh sợ trước đó, thực sự thì kinh sợ này càng khiến người

ta khó hiểu hơn.

Nhưng mà hôm nay mọi người kinh sợ quá nhiều lần, đến tiếp sau đó thì hơi tê

dại, khiến mọi người đều thấy hơi mệt mỏi.

Thành Ca cảm thấy hôm nay đúng là một ngày may mắn của hắn.

Sau khi hắn lên sàn thì có liên tiếp tận ba đợt kinh sợ, quả thực là không thể

nào tốt hơn được nữa.

Bây giờ hắn đã sắp có 60 tỉ điểm Tiên Nguyên rồi.

Nói thật, nếu như đổi lại là người khác, vô duyên vô cớ trở thành Ẩn Hoàng,

hơn nữa lại chẳng có nguyên nhân gì, thì bây giờ trên Tử Ngọc Đài chắc chắn

sắp bị lật nhào rồi.

Tất cả Tiên quan nhất phẩm và Thượng vị Tinh chủ đều không thể nào chấp nhận

được, nhất định là sẽ nhảy ra mà kịch liệt phản đối.

Thậm chí còn ồn ào kéo đến tận chỗ Thiên Đế để nói đạo lý.

Đừng nói Khương Thành mới chỉ là Thiên Tôn, cho dù hắn là Đạo Tôn đi nữa thì

cũng không được.

Suy cho cùng thì phẩm cấp của Ẩn Hoàng cũng quá cao.

Nhưng bây giờ, bởi vì ca này vẫn còn chức vị Thủ tọa Thiên Đan Tư, kẹp chặt

mạch máu Đan dược quan trọng này, nên phải cẩn thận suy xét, tính toán.

"Khụ, Khương Thủ tọa… chắc… cũng xứng đúng không?"

Ám Vũ Tinh chủ là người đầu tiên bày tỏ sự ủng hộ, sau đó những người khác

cũng nháo nhào theo đuôi.

"Đúng thế, đúng thế, bên trên chắc chắn cũng có sự suy tính, cân nhắc của bên

trên."

"Ẩn Hoàng thật chí danh quy, người có tài năng thực sự, thì không cần cầu

danh, danh tự đến!"

Chương 1236: Con của Thiên Đế

Mấy vị Thần Quân dùng vẻ mặt cạn lời nhìn đám người giỏi nịnh hót này.

Mẹ nhà nó chứ, tên tiểu tử này làm Ẩn Hoàng thế mà lại còn xứng đáng, thật chí danh quy?

Mắt của các ngươi bị mù từ bao giờ vậy?

Nhưng nghĩ kỹ thì, như thế này còn tốt hơn là bị chất vấn và phản đối, nếu không thì bản thân lại phải phí sức bịa lý do để giải thích tại sao hắn lại trở thành Ẩn Hoàng.

Hai tháng sau đó, Thành Ca không hề đi đâu, chỉ ở lại nơi náo nhiệt này làm một kẻ thích ăn uống, tiếp nhận sự tâng bốc, lấy lòng.

Hai thân phận Ẩn Hoàng và Thủ tọa Thiên Đan Tư, cũng theo sự truyền bá của đại hội lớn này, dần dần truyền khắp cả Thiên Cung.

Vô số Tiên quan đều biết đến sự tồn tại của hắn.

Nhất thời, Thành Ca cũng coi như đã nổi tiếng một cách triệt để.

Thậm chí, tình thế còn lấn át hết cả thế lực của Thu Vũ Tuyền!

Chuyện này khiến Thu Thần nữ rất chi là buồn bực.

Lần đại hội long trọng này của Đế Kiếm Tinh, nàng mới xứng đáng là vai chính có được không hả?

Cao cao tại thượng, chọn cho mình những cao thủ tinh anh đến từ khắp mọi nơi, tưởng chừng như muốn nổi bật bao nhiêu thì có bấy nhiêu nổi bật, muốn có thể diện bao nhiêu thì có bấy nhiêu thể diện.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, tất cả sự tập trung của mọi người đều đổ dồn vào Thành Ca.

Tất cả mọi người đều đang thảo luận về tên này, ai nấy đều đang tìm cơ hội để kết giao với hắn, thậm chí còn sắp quên mất đây là một trận thi đấu tuyển chọn.

Mặc dù Thu Vũ Tuyền không thích làm màu như Thành Ca, trong từ điển cũng không có mấy từ như đèn chiếu sáng, năng lực làm màu, nhưng nàng vẫn rất không vui.

Đại hội to lớn long trọng của ta là tổ chức cho ngươi đấy hả?

Trong đầu nàng vẫn đang suy nghĩ những điều này, thì cuối cùng ở dưới thung lũng biển mây cũng có động tĩnh.

Có một bóng người bay thẳng lên trời, hệt như một thanh kiếm vương giả đã đạt đến trình độ chí cao vô thượng.

Ngay khi vừa mới xuất hiện, đã khiến những Tiên quan ở xung quanh dựng hết cả tóc gáy, toàn thân trở nên rét lạnh.

Đó là bởi vì ý cảnh kiếm đạo của người đó vẫn được duy trì, chưa hoàn toàn phân tán.

Mà trình độ kiếm đạo của hắn, càng làm tất cả mọi người kinh ngạc hơn.

"Ý cảnh kiếm đạo cửu trọng!"

"Ôi trời ơi, mạnh quá!"

"Không hổ danh là Con của Thiên Đế!"

"Lợi hại quá!"

"Đáng ở vị trí đầu tiên!"

Đến cả mười vị Thần Quân cũng chủ động đứng cả lên, bày tỏ sự chúc mừng với chàng thanh niên mặc áo bào tím, mày kiếm mảnh dài khẽ nhếch lên, dáng vẻ anh tuấn khí khái này.

Không có nguyên nhân gì khác, người này chính là con trai độc nhất của Tu Đế, một trong Thập Thiên Đế, Ngọc Lưu Đạo Tôn!

Lúc trước có rất nhiều người luôn phỏng đoán Thành Ca chính là con riêng của Thiên Đế, đó chỉ là nói chơi cho vui thôi.

Nhưng vị này, là hậu duệ thực sự của dòng dõi thiên tộc.

Mặc dù lúc ban đầu các Thiên Đế đã lập ra quy tắc, bất kỳ phẩm cấp chức vị nào đều không thể cha truyền con nối, Thiên Cung cũng không hề tồn tại Thái tử hay Hoàng tử gì đó, cố gắng ngăn chặn sự xuất hiện của các gia đình danh gia vọng tộc.

Nhưng có thân phận là Con của Thiên Đế, cho dù không cha truyền con nối, thì cũng không ai có thể xem nhẹ hắn được.

Bất luận là Thích Vương hay là Cảnh Vương, đều không dám không nể mặt vị này.

Huống hồ, bản thân Ngọc Lưu Đạo Tôn cũng đủ mạnh.

Thân là Con của Thiên Đế, lực chiến đấu thực sự của hắn đã thuộc vào đẳng cấp đỉnh nhất trong các Đạo Tôn rồi.

Thế giới kiếm đạo cửu trọng, thì càng là cấp độ mà một số vị Thần Quân cũng không thể đạt tới được.

Dựa vào thân phận và sức mạnh thiên phú của hắn, đến tham gia khảo hạch của Đế Kiếm Tinh này, cạnh tranh vị trí Tinh quân nhị đẳng, đều được bên ngoài coi là khiêm tốn, tự hạ thấp thân phận của mình.

Ngọc Lưu Đạo Tôn dùng ánh mắt thâm trầm chầm chậm quét qua tất cả mọi người, như ưng thị lang cố, ánh mắt sắc bén, tàn độc như ưng như sói, đem theo một sự kiêu căng ngạo mạn không ai sánh kịp.

Tựa như hắn chính là hóa thân của Thiên Đế, những người khác chỉ có thể nằm rạp ở bên dưới.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của hắn đột nhiên hơi cứng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy một người, một người cởi hết quần áo, một nam nhân đang chạy băng băng vòng quanh y như một con quay.

Dù có dựa vào sự thông minh, Ngọc Lưu Đạo Tôn cũng không thể hiểu đã xảy ra chuyện gì ở đây.

Tiết mục văn nghệ à?

Sao trước đây không thấy nói gì cả?

Hắn nhắm tít mắt lại, giả vờ không quan tâm gì cả, tiếp tục hướng lên phía trên, đạp vào không trung mà lên.

Ở trên Tử Ngọc Đài, các chư vị Tiên quan và Tinh quân lần lượt đứng lên.

Chắp tay hướng về phía vị Con của Thiên Đế này hỏi thăm, chúc mừng.

“Ngọc Lưu Đạo Tôn, đúng là người tài hoa, kiệt xuất!”

“Ngọc Lưu Đạo Tôn, rất vinh hạnh được gặp ngươi, rất vinh hạnh được gặp ngươi!”

“Ngọc Lưu Đạo Tôn đến tham gia cuộc tuyển chọn này, đã khiến đẳng cấp của đại hội lớn này thăng hoa rồi…”

“Hai vị trí Tinh quân nhị đẳng này, nhất định sẽ có phần của Ngọc Lưu Đạo Tôn, đây là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Đó là đương nhiên, người đứng đầu lấy được vị trí, đây là lẽ đương nhiên!”

Nghe những lời nịnh hót này, sắc mặt của Ngọc Lưu Đạo Tôn chẳng hề thay đổi, vẫn uể oải lạnh lùng như cũ.

Từ bé đến lớn, hắn đã nghe nhiều lời nịnh nọt khen ngợi, nên đã trở thành thói quen từ lâu rồi.

Đối với những Tiên quan cao giai này, hắn căn bản là coi thường, đến ngoảnh đầu nhìn một cái cũng chẳng đáng.

Dẫu sao thì, cha của hắn cũng là Thiên Đế.

Mà cũng chính vào lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy mấy câu nghị luận bàn tán nho nhỏ.

“Người đứng đầu? Hắn là người thứ hai mới đúng chứ? Ngươi đầu tiên là Khương Thủ tọa…”

“Mặc dù Khương Thủ tọa là ý cảnh kiếm đạo bát trọng, cũng không đăng kí trước, nhưng quả thực là người lên đầu tiên.

“Khương Thủ tọa là người phi phàm, vẫn nên không so sánh thì hơn.”

Nghe thấy những lời này, Ngọc Lưu Đạo Tôn, người vừa nãy vẫn quen thói được tung hô, nịnh bợ, hơi dừng bước chân.

Người đứng thứ hai?

Những cuộc thi đấu mà hắn tham gia, không cần nghĩ cũng biết hắn luôn là người đứng đầu.

Lần này thế mà hắn lại đứng thứ hai?

Còn có chuyện như thế nữa sao?

Chuyện này rõ ràng là không thể bỏ qua được!

Hắn từ từ quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như mũi tên bắn thẳng về phía mấy vị Tiên quan đó, dọa cho những Tiên quan đó câm như hến.

Thậm chí đến cả đám Tiên quan và Tinh chủ ở xung quanh, cũng vội vàng ngừng bàn tán.

Ánh mắt của Ngọc Lưu Đạo Tôn dừng lại trên người bọn họ ba giây, sau đó từ khoang mũi mới phát ra tiếng hừ lạnh lẽo.

Một đám chó nhà!

Thế mà lại dám nói xằng nói bậy?

Các ngươi đã quên mất Thiên Cung này là Thiên Cung của ai rồi à?

Sau khi khiến mọi người khiếp sợ một phen, hắn mới từ từ nâng cằm lên, nhìn về nơi cao nhất trên Tử Ngọc Đài.

Dựa vào thân phận Con của Thiên Đế này của hắn, sở dĩ hắn nguyện ý đến đây làm một Tinh quân nhị đẳng, ngoại trừ chủ tu kiếm đạo, tác dụng cực kỳ to lớn của Đế Kiếm Tinh với hắn ra, thì còn có một nguyên nhân khác, đó chính là Thu Vũ Tuyền.

Ngọc Lưu Đạo Tôn cũng coi như đã qua lại với vô số các cô gái, bất luận là hậu duệ Thần Quân có xuất thân cao quý, hay là danh môn quý nữ quốc sắc thiên hương, hoặc là tiểu thư khuê các đoan trang thanh tú, hay là nữ tiên thiên tài xinh đẹp thoát tục, không dính bụi trần…

Hắn đều đã từng tiếp xúc qua.

Thậm chí đến cả "Yêu Nữ" của Tà Tiên giới, "Ma Nữ" của Đạo Tuyệt Chi Địa, hắn cũng đều đã tiếp xúc qua rất nhiều lần.

Đến cấp bậc này, cái gọi là nam hoan nữ ái, tình yêu nam nữ chỉ thoảng qua như mây khói, không ảnh hưởng đến tâm chí hắn được.

Nhưng Thu Vũ Tuyền đã phá lệ cũ này.

Ngọc Lưu Đạo Tôn tỏ ra, cả đời này hắn chưa gặp nữ nhân nào xinh đẹp hơn nàng, cũng chưa từng gặp bất kỳ sự tồn tại nào yêu nghiệt hơn thiên phú của nàng.

Thậm chí cô gái này còn chói mắt hơn Thiên Đế cùng độ tuổi.

Gần như ngay cái nhìn đầu tiên khi thấy Thu Vũ Tuyền, Ngọc Lưu Đạo Tôn đã bị đánh trúng rồi.

Hắn đương nhiên không muốn làm thuộc hạ cho người khác.

Còn về Thu Vũ Tuyền và Đế Kiếm Tinh, hắn đã có một kế hoạch hoàn chỉnh.

Đầu tiên là làm Tinh chủ nhị đẳng, kéo gần quan hệ với Thu Vũ Tuyền, sau đó dựa vào thân phận và mị lực của bản thân để chinh phục nàng.

Sau đó, hắn sẽ nghĩ cách đoạt lấy vị trí Tinh chủ từ tay nàng.

Đảo khách thành chủ, chim cư chiếm tổ chim khách, khiến nàng trở thành thuộc hạ của chính hắn!

Nếu như giết chết Thu Vũ Tuyền, vị trí Đế Kiếm Tinh chủ sẽ lại bị trống lần nữa.

Nhưng nếu như nàng "cam tâm tình nguyện" giao ra, thì vị trí Tinh chủ này cũng có thể chuyển giao để kế thừa.

Ngọc Lưu Đạo Tôn rất tự tin, hắn cảm thấy dựa vào thân phận con trai của Thiên Đế và mị lực của hắn, thì một thiếu nữ thiên tài trẻ người non dạ, chưa trải nhiều sự đời cũng không khó để tóm được.

Thậm chí hắn đã bắt đầu tưởng tượng đến kế hoạch sau khi nắm được quyền kiểm soát Chủ tinh này luôn rồi.

Sau đó, hắn nhìn thấy Khương Thành, người đang dán vào cùng một chỗ với Thu Vũ Tuyền, người đến nhìn hắn một cái cũng chẳng thèm nhìn.

Chương 1237: Hóa ra địa vị của ngươi lại thấp như vậy

Khoảnh khắc Ngọc Lưu Đạo Tôn bay từ dưới biển mây lên, Thành Ca có nhìn qua một cái.

Sau đó thì chẳng thèm quan tâm nữa.

Một cái khảo nghiệm ý cảnh kiếm đạo thất trọng, mà mất tận ba tháng mới thông qua được.

Hơn nữa, lại còn không phải là một cô gái…

Hắn thực sự chẳng tìm được lý do gì để coi trọng cả.

Nhưng thái độ coi thường này của hắn, càng khiến Ngọc Lưu Đạo Tôn khó chịu hơn.

Thế là có ý gì?

Bổn tọa đây xuất hiện, nhưng ngươi lại cố ý coi thường?

Hơn nữa, lại còn ngồi gần Thu Vũ Tuyền như thế?

Không biết nàng là mục tiêu của ta, ai cũng không được chấm mút, tranh giành à?

Cơn phẫn nộ của hắn phá đất mà chui lên!

Mười vị Đạo Tôn ở trước mặt còn tươi cười hớn hở đứng dậy chào hỏi hắn, so với sự chán ghét lúc gặp Thành Ca, quả thật là khác biệt một trời một vực.

Tuy nhiên, Ngọc Lưu Đạo Tôn đã trực tiếp đẩy Cảnh Vương sang một bên, rồi lại đẩy Thích Vương ra.

Không đợi các Thần Quân lên tiếng, hắn đã nâng tay lên rồi chỉ về phía Khương Chưởng môn.

“Đây là thứ gì?”

“Lại dám ngồi ở đây?”

Các Thần Quân bốn mắt nhìn nhau, lập tức hiểu ra hắn đang nghĩ cái gì.

Dẫu sao thì phong cách của Ngọc Lưu Đạo Tôn thế nào, bọn họ đã được lĩnh giáo từ lâu rồi.

Cảnh Vương nặn ra một nụ cười, chỉ vào Thành Ca giới thiệu: “Hắn là Khương Thành…”

Ngọc Lưu Đạo Tôn lạnh lùng ngắt lời hắn.

“Ta hỏi hắn là thứ gì!”

Ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của hắn không nhìn về phía Cảnh Vương, mà luôn nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thành.

Tựa như hắn định dùng ánh mắt này để khiến Khương Chưởng môn sợ trước.

Nhưng chuyện này hiển nhiên là phí công vô ích.

Thậm chí Thành Ca vẫn còn lòng dạ thảnh thơi để cà khịa, bóc phốt với Thu Vũ Tuyền ở bên cạnh.

“Chắc ngươi không định chọn kẻ này làm Tinh quân nhị đẳng đâu nhỉ, nhìn như não hình như không được bình thường lắm.”

Thu Vũ Tuyền giận dữ liếc nhìn hắn.

“Vậy hay là chọn ngươi?”

Nàng cố ý cười nhạo nói: “Mặc dù ngươi không đăng ký, nhưng ngươi là người ra đầu tiên, nể tình người quen cũ, ta có thể phá lệ cất nhắc ngươi.”

Dù sao nàng cũng là thủ lĩnh của Đế Kiếm Tinh, nàng muốn để ai làm Tinh quân nhị đẳng thì cũng chỉ cần một câu nói mà thôi.

Thực ra cuộc tuyển chọn thất trọng này chỉ để cho nàng tham khảo mà thôi.

“Chú ý thân phận của người!”

Thành Ca trừng mắt nhìn nàng: “Cả ngày chỉ biết nghĩ đến những chuyện viển vông!”

Thu Vũ Tuyền bị hắn mắng quen rồi, nên không tức cũng chẳng giận, ngược lại còn tiếp tục thuyết phục hắn.

“Ngươi cứ suy nghĩ, xem xét đi, ta rất coi trọng ngươi, nhất định sẽ chia cho ngươi nhiều Tinh lực hơn chút, thế nào hả?”

Nếu như Khương Thành đồng ý làm Tinh quân nhị đẳng, thì đối với nàng mà nói, sẽ ý nghĩa vô cùng to lớn.

“Thôi thôi, ta cảm ơn toàn thể gia đình ngươi!”

Thành Ca xua tay từ chối liên tục.

Đùa cái khỉ gì thế, sao hắn có thể ở đây làm Tinh quân nhị đẳng được chứ.

Vị trí này tương đương với Tiên quan nhị phẩm, hơn nữa có sự trợ giúp cực kỳ to lớn với tu luyện kiếm đạo, là miếng bánh thơm ngon trong mắt vô số người.

Nhưng hắn đã là Thủ tọa Thiên Đan Tư rồi, chạy đến đây làm Tinh quân nhị đẳng chẳng phải là mất hết danh giá à?

Huống hồ, Tinh quân nhị đẳng coi như là thuộc hạ của Tinh chủ, có thể có được bao nhiêu tinh lực hoán thế, hoàn toàn là do Tinh chủ quyết định.

Bình thường còn phải phục tùng mệnh lệnh của Tinh chủ.

Nếu chọc nàng không vui, nàng còn có thể tước đoạt tinh lực của ngươi bất cứ lúc nào.

Sao Khương Thành có thể làm thuộc hạ của Thu Vũ Tuyền được chứ, còn phải dựa vào nàng, nhìn sắc mặt của nàng mà sống ư?

"Hừ, không biết tốt xấu!"

Nhìn thấy hắn không mắc lừa, Thu Vũ Tuyền thất vọng không thôi, chỉ đành coi như không có gì.

Mặc dù tiếng nói chuyện của bọn họ không lớn, nhưng tất cả mọi người ở đây đều là Tiên quan cao giai, làm gì có ai không nghe rõ?

Tất cả mọi người đều không biết nên nói gì.

Các ngươi có dám coi như xung quanh không có ai hơn tí nữa không hả?

Trước mặt các ngươi còn có một Con của Thiên Đế đang đứng sờ sờ đó, có thể tôn trọng hắn một tí được không hả?

Tốt xấu gì cũng phải để ý đến hắn một tí chứ!

Ngọc Lưu Đạo Tôn không lập tức bùng nổ ngay, nhưng cơn tức giận của hắn đã vượt qua giới hạn từ lâu rồi.

Thậm chí hắn còn âm thầm thề rằng, tiếp sau đây hắn phải khiến Khương Chưởng môn chết một cách cực kỳ thống khổ, tương lai còn phải khiến Thu Vũ Tuyền hối hận suốt đời.

"Ta đang hỏi các ngươi, đây là cái thá gì!"

Hắn đã hỏi vấn đề này ba lần rồi.

Đám người Thích Vương và Cảnh Vương đều cau mày.

Ngọc Lưu Đạo Tôn này có phải điên cuồng quá mức rồi không, đây là thái độ gì thế?

Bọn ta tốt xấu gì cũng là Thần Quân, luận về sức mạnh, luận về phẩm cấp, bọn ta đều cao hơn ngươi nhiều.

Nếu không phải vì thân phận Con của Thiên Đế, ngươi cho rằng bọn ta sẽ mặc kệ ngươi?

Có điều, cũng không cần bọn họ trả lời, Thái Hành Đạo Tôn ở phía sau đã đứng lên luôn.

“Hắn là Thủ tọa Thiên Đan Tư của bọn ta, ngươi không có tư cách để khinh thường hắn đâu!” Hắn chẳng hề khách khí bật lại.

Bốn chữ không có tư cách này, đã động đến vảy ngược của Ngọc Lưu Đạo Tôn một cách nghiêm trọng.

Nếu như Thái Hành Đạo Tôn không phải là Đế Đan sư bát phẩm, chỉ sợ rằng hắn đã không nhịn được mà động thủ ngay tại chỗ rồi.

“Thủ tọa Thiên Đan Tư?”

Hằn từ từ quay mặt lại, lạnh lùng quét mắt nhìn Thái Hành.

“Ngươi đang đùa ta?”

“Đùa ngươi?”

Thái Hành cũng cười lạnh nhạt.

“Đùa ngươi thì ta được cái gì? Ngươi nghĩ ngươi là ai?”

“Nói thật cho ngươi biết, Khương Thủ tọa vẫn còn một thân phận khác là Ẩn Hoàng, cùng phẩm giai với Thiên Đế đấy!”

“Con của Thiên Đế ngươi, đứng trước mặt hắn thì căn bản chẳng là cái thá gì!”

Để bảo vệ Khương Chưởng môn, hắn cũng coi như đã bất chấp, không đếm xỉa đến cái gì nữa rồi.

Dù sao thân phận Đế Đan sư bát phẩm cũng cực kỳ cao siêu, cho dù có là phụ thân của Ngọc Lưu Đạo Tôn, Tu Đế, thì cũng sẽ đối đãi khách khi với hắn.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

“Phẩm giai cùng cấp với Thiên Đế?”

Ngọc Lưu Đạo Tôn vốn vẫn còn đang nổi điên lại bật cười thành tiếng luôn.

Bởi vì hắn cảm thấy chuyện này thực sự quá buồn cười.

“Ẩn Hoảng cái mông chó gì, thật hoang đường!”

Thái Hành này mắc bệnh tâm thần rồi à, thế mà lại dám nói ra những ngớ ngẩn như thế?

Trên thế giới này sao có thể có người cùng phẩm giai với Thiên Đế được chứ?

Huống hồ tên tiểu tử này mới là Thiên Tôn!

Nhưng, những người khác lại không cười cùng với hắn.

Hắn đột nhiên quay người lại, rồi phát hiện ra mười vị Thần Quân cũng chẳng hề có ý định hùa theo hắn.

Nhất là người dẫn đầu, Cảnh Vương, hắn hướng về phía Ngọc Lưu Đạo Tôn gật gật đầu.

Ý nghĩa rất rõ ràng, những điều mà Thái Hành Đạo Tôn nói là thật, Khương Thành quả thật đúng là Ẩn Hoàng, cùng đẳng cấp với Thiên Đế.

Biểu cảm của Ngọc Lưu Đạo Tôn hơi có xu hướng phát triển theo hướng dữ tợn.

“Các ngươi đang chơi ta đấy à?”

Thích Vương thấy hắn có dấu hiệu phát điên, bèn vội vàng lựa chọn truyền âm giải thích cho hắn.

“Trong chuyện này có vài ẩn tình mà ngươi không biết, Khương Thành chỉ có thể làm Ẩn Hoảng hai mươi ngàn năm nữa thôi, là tạm thời thôi…”

“Là Ẩn Hoảng tạm thời cũng không được!”

Ngọc Lưu Đạo Tôn tức giận ngắt lời Thích Vương, hơn nữa hắn cũng chẳng dùng truyền âm gì cả.

Chỉ luôn vào Khương Thành mà gào ầm lên ngay tại chỗ.

“Hắn dựa vào cái gì mà cùng đẳng cấp với Thiên Đế?”

“Một Thiên Tôn cỏn con, loài giun dế thấp kém mà thôi!”

“Hắn là cái thá gì chứ? Hắn mà cũng xứng vượt lên trên ta? Đã hỏi qua ý kiến của ta chưa hả?”

Nghe hắn nói như vậy, Thành Ca bật cười thành tiếng.

“Hóa ra địa vị của ngươi lại thấp như vậy.”

Hắn lắc đầu nguầy nguậy.

“Thấy ngươi xuất hiện nổi bật như thế, ta còn tưởng ngươi là nhân vật quan trọng thế nào cơ.”

“Hóa ra những chuyện đại sự quan trọng, ngươi căn bản không có tư cách tham dự, đến chuyện lớn như việc ta làm Ẩn Hoàng, ngươi lại chẳng hay biết gì…”

Dực Vương và Lư Vương không nghe tiếp được nữa.

“Khương Thành, ngươi ngậm miệng lại đi!”

Má nó chứ, đây là đang gây xích mích, chia rẽ đấy à?

Khiêu khích chia rẽ quan hệ của Ngọc Lưu Đạo Tôn và bọn ta đúng không?

Tên này quả nhiên vẫn là một con sâu làm rầu nồi canh, rõ ràng là có mưu đồ hiểm ác!

Thực ra Thành Ca không hề có ý khiêu khích chia rẽ, hắn tội gì phải dùng thao tác phức tạp như thế.

Ca này chỉ đơn thuần là chế giễu Ngọc Lưu Đạo Tôn một tí, coi như đang dắt chó đi dạo mà thôi.

Nhưng Ngọc Lưu Đạo Tôn, lại thật sự bị khiêu khích rồi.

Chương 1238: Kim Ngân Kiếm Ly

Chuyện Ẩn Hoàng lớn như vậy, mình lại không biết chút nào, ngay cả bọn họ bàn bạc vào lúc nào cũng không biết.

Chuyện này đã kích thích sự kiêu ngạo của Ngọc Lưu Đạo Tôn.

Hắn cảm giác mình đã phải nhận sự khinh thường của phía trên.

“Được!”

“Được lắm!”

Hắn nhìn về phía đám người Cảnh Vương, Thích Vương rồi vỗ tay.

Có điều vẻ mặt dữ tợn đã hoàn toàn mất đi kiểm soát.

Trong lòng Lư Vương tự nói với chính mình: Ngươi không phải là Thiên Đế, cũng không phải là Thần Quân, vốn dĩ không có tư cách tham dự nghị sự cấp bậc kia.

Ngươi chạy đến đây kích động cái quái gì?

Nhưng ngoài mặt vẫn phải trấn an giải thích.

“Chuyện này là do Thiên Đế quyết định, Tu Đế cha ngươi cũng có ở đó…”

“Đủ rồi!”

Bây giờ Ngọc Lưu Đạo Tôn đã không muốn nghe thêm gì nữa.

Bây giờ hắn chỉ muốn trút hết bực tức ra ngoài.

Hắn muốn phát tiết bất mãn trong lòng mình, muốn bùng nổ bạo lực.

Để cho tất cả đều biết được, sự hiện hữu của hắn có ý nghĩa như thế nào.

Cũng muốn để cho Thu Vũ Tuyền biết được, ai mới là người mạnh mẽ nhất ở nơi này.

“Đây là chuyện giữa ta và hắn, các ngươi cút ra xa một chút!”

Hắn chậm rãi rút kiếm ra, nhắm vào Khương chưởng môn.

“Ta không biết ngươi từ đâu mọc lên, nhưng ta cảm thấy ngươi rất đáng chết.”

“Ra đây nhận chết đi!”

Cho dù đối thủ chết hay là mình chết, Thành Ca đều rất hoan nghênh.

Nhưng hắn chưa kịp đứng ra, mấy vị Thần Quân đã lập tức chặn lại ngay phía trước.

“Ngọc Lưu, bình tĩnh!”

“Khương Thành không thể chết được!”

“Đây cũng là ý của cha ngươi!”

Lư Vương lại càng thấp giọng cảnh cáo: “Hắn là Tiên quan chính thức, ngươi mà giết hắn, chính là xúc phạm đến Thiên quy!”

“Thiên quy?”

Ngọc Lưu Đạo Tôn ngửa mặt cười to.

“Ngươi dám lấy Thiên quy ra nói chuyện với ta?”

Chư vị Thần Quân còn chưa kịp phản ứng, hắn đã vuốt lên mặt nhẫn, lấy một vật ra khỏi đó.

Trong khoảnh khắc vật kia quay tròn bay lên giữa không trung, chính là hai thanh kiếm nhỏ giao vào nhau.

Hai thanh kiếm kia một màu bạc một màu vàng, nhỏ bằng lòng bàn tay.

Mà trong nháy mắt nó xuất hiện, trán Ngọc Lưu Đạo Tôn và Khương Thành lần lượt hiện ra dấu hiệu song kiếm Kim Ngân đan chéo vào nhau.

Cùng lúc đó, xung quanh hai người xuất hiện chi chít ảo ảnh hình kiếm

Ngổn ngang lộn xộn, giống như hàng rào đan xen.

Ảo ảnh này gần như trong suốt, rồi lại như thật sự đang tồn tại.

Khương Thành cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy mình giống như bị chặn lại.

Mà cách đó không xa, sắc mặt Thích Vương, Lư Vương, cùng với vài vị Tinh Chủ, Tiên Quan đều biến đổi, kinh hoảng kêu lên.

“Kim Ngân Kiếm Ly!”

“Không xong rồi!”

“Ngọc Lưu Đạo Tôn, dừng tay!”

“Không thể như thế được!”

Đám Thần Quân Cảnh Vương và Dực Vương, thậm chí đã bắt đầu công kích vào hàng rào kia, chỉ tiếc là sau khi đòn công kích hủy thiên diệt địa kia của bọn họ đánh ra ngoài, lại xuyên qua những thứ ảo ảnh hình dạng như kiếm kia.

Không gì có thể phá tan được.

Đây đã không còn là quy tắc kiếm nữa.

Mà còn bao hàm cả Thiên đạo cao thâm bên trong.

Kim Ngân Kiếm Ly không phải là Thiên Đạo Chí Bảo, mà là một loại bí bảo cao cấp có thể mượn một phần lực thiên đạo.

Tác dụng của nó rất đơn giản, chính là dùng để bảo vệ mạng sống.

Vào lúc gặp phải nguy hiểm lên quan đến tính mạng, không cách nào chống đỡ được, mới lấy ra dùng.

Song kiếm Kim Ngân có thể che chở hai người, thoát ra bên ngoài không gian trước mặt, cho dù là Thần Quân cũng không cách nào công kích được, có thể nói là hoàn toàn ngang ngược bá đạo.

Muốn mở thứ này ra chỉ có một biện pháp, đó chính là đợi.

Sau nửa canh giờ, nó sẽ tự động giải trừ.

Ngọc Lưu Đạo Tôn sử dụng loại bí bảo đó ở nơi an toàn như thế này, dụng ý cũng rất đơn giản, chính là tạo ra một sân ngăn cách.

Tránh cho mười vị Thần Quân ra tay ngăn cản mình chém giết Khương Thành.

Bây giờ hai người hắn và Khương Thành bị vây vào bên trong, coi như đây chính là không gian quyết đấu hoàn mỹ nhất không gì sánh bằng.

“Ngươi tiêu rồi.”

“Trong vòng nửa canh giờ, người ở bên trong không thể nào ra được.”

Hắn chậm rãi nâng kiếm lên, nhắm về hướng Khương chưởng môn.

“Ở nơi này, không còn ai có thể che chở được cho ngươi được nữa.”

Khóe miệng của hắn dần dần trở nên dữ dằn hơn.

“Cái gì mà Ẩn Hoàng, thủ tọa Thiên Đan Tư, còn không bằng rắm chó trước mặt ta.”

Tất cả mọi người suýt nữa bị biến cố bất thình lình này làm cho phát điên.

Hắn muốn làm gì đây?

Lúc trước Khương Thành giết bốn Tiên Quan kia là có lý do, suy cho cùng bốn người kia đã chủ động rút binh khí ra nhắm về phía hắn, còn bao vây hắn lại.

Có thể nói hoàn toàn là kẻ địch.

Còn bây giờ Ngọc Lưu Đạo Tôn này… Không thể nói là có lý do chính đáng, chỉ có thể nói là đang cố tình gây chuyện.

Là do Khương Thành ngồi ở bên cạnh Thu Vũ Tuyền hay sao?

Hay bởi vì Khương Thành là Ẩn Hoàng, cướp đi danh tiếng của hắn?

Tính đố kỵ này của hắn cũng hơi quá rồi.

Rất nhiều người đều cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Cái gọi là ngang ngược kiêu ngạo ỷ thế hiếp người, coi như hắn đã làm mẫu cho sách giáo khoa rồi.

“Ngọc Lưu, dừng tay!”

Mặc dù đám người Thích Vương, Cảnh Vương đều không ưa Khương Thành, bọn họ đều hy vọng hắn gặp chuyện xui xẻo không may, hy vọng ai đó cho hắn một chút giáo huấn, nhưng bọn họ lại không muốn nhìn thấy hắn chết.

Nhất là chết ở trong tay con của Thiên Đế.

Không những sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới đánh cược với Tà Tiên giới, ảnh hưởng sau đó cũng cực kỳ ác liệt.

“Ngươi điên rồi sao?”

Đám người Lư Vương đã không thèm quan tâm đến thân phận của hắn, lớn tiếng gầm lên.

“Đồ khốn, còn không mau thu hồi kiếm của ngươi!”

“Ngươi cho rằng ngươi là ai?”

“Nếu ngươi thật sự giết chết Khương Thành, Tu Đế cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nếu như không nói như vậy thì còn đỡ, càng nói như vậy, Ngọc Lưu ngược lại càng cố chấp hơn.

“Ta là thứ gì chứ?”

“Mấy lão già các ngươi, ta sẽ cho các ngươi nhìn thấy duy ngã độc tôn là như thế nào!”

Thiên Lâm Đạo Tôn và Bắc Hà Đạo Tôn của Thiên Đan Tư suýt nữa bị hắn làm cho tức không thở được.

“Ngọc Lưu, tên khốn nhà ngươi, ngươi dám!”

“Nếu như ngươi giết Khương thủ tọa, toàn bộ Thiên Đan Tư bọn ta không đội trời chung với ngươi!”

“Nếu Khương Thủ Tọa chết, Đan Đạo rút lui trăm tỷ năm, ngươi sẽ là tội nhân muôn đời!”

“Còn không mau để binh khí xuống!”

Những lời này của bọn họ khiến cho những người khác cũng trở nên mơ hồ theo.

Gì mà Đan Đạo rút lui trăm tỷ năm, có hơi lố rồi đó!

Bọn họ làm sao mà biết được, những lời này chính là những lời thật từ đáy lòng của Thiên Lâm và Bắc Hà Đạo Tôn.

“Thiên Đan Tư không đội trời chung với ta?”

“Ha ha…! Ha ha ha ha!”

Ngọc Lưu Đạo Tôn lần nữa điên cuồng, cười như điên.

“Thiên Đan Tư các ngươi cũng chỉ là gia nô của Thiên Cung mà thôi, dám uy hiếp chủ nhân?”

Lời vừa nói ra, thập đại Thần Quân cũng nghe không lọt tai.

“Ngọc Lưu ngươi nói gì…”

Lần này, Thành Ca ngắt lời bọn họ.

Nãy giờ hắn không nhịn nổi rồi.

Trong mắt hắn con của Thiên Đế vốn chỉ là một công tử bột, chẳng qua cũng chỉ là một tên công tử bột cao cấp hơn mà thôi.

“Mau bắt đầu đi, đừng có lề mề mãi thế!”

Thành Ca tiện tay rút ra một thanh kiếm Lục giai.

Không còn cách nào khác, Đạo kiếm Thất giai lúc trước đã bị phá hủy ở căn nguyên kiếm.

Thấy hắn tự tin như vậy, mọi người vốn đang vô cùng kích động gần như cạn lời.

Lão huynh, mặc dù nơi này là Đế Kiếm Tinh, không dùng được những căn nguyên và pháp tắc khác, nhưng ngươi mới chỉ là thế giới Kiếm đạo Bát trọng, người ta là Cửu trọng đấy!

Ngươi không nghĩ cách làm sao kéo dài thời gian để giữ tính mạng, lại còn hối người ta bắt đầu?

Ngươi sợ chết không đủ nhanh hay gì?

Ngọc Lưu cũng bị hắn làm cho ngẩn người.

Sau đó hắn lại tiếp tục cười dữ tợn.

"Ngươi thật đúng là không biết sống chết, e rằng ngươi không biết người mà mình đối mặt chính là…"

Keng!

Một luồng kiếm quang như dải lụa gào thét hạ xuống, bao phủ cả người hắn.

Trong một kiếm đó, ẩn chứa Ý cảnh kiếm đạo Thập nhất trọng.

Chương 1239: Thủ đoạn bảo toàn tính mạng

Ngọc Lưu Đạo Tôn không ngờ Khương Thành lại dám chủ động công kích trước.

Vừa rồi hắn nghe nói, Khương Thành chỉ có ý cảnh kiếm đạo Bát trọng

Mà ở chỗ này, so sánh cơ bản chính là mức độ ý cảnh kiếm đạo.

Dưới tình huống tiên lực tu vi chênh lệch không lớn, người nào có kiếm đạo trọng cao hơn, người đó sẽ có thể áp chế đối phương.

Một người có ý cảnh kiếm đạo Bát trọng, dám chủ động tấn công một ý cảnh kiếm đạo Cửu trọng?

Chẳng lẽ hắn cảm thấy đánh bất ngờ như vậy có thể lập được kỳ tích?

Quả thực là buồn cười!

Sau đó, hắn rút Kiếm đạo Cửu trọng của mình ra.

Kiếm đạo của Ngọc Lưu Đạo Tôn do Trường Minh, Đại Nhật, Lăng Tinh, Cực Lạc, Cuồng Bạo, Kim, Mộc, Thổ, Hỏa chín hệ kiếm tâm này tạo thành.

Cuối cùng tạo thành một ý cảnh kiếm đạo huy hoàng rực rỡ như mặt trời chói lọi.

Đã được chính hắn đặt cho cái tên là "Hoàng Cực kiếm đạo".

Một khi thi triển, thực sự sẽ có ý cảnh hung hãn như đế vương đến thế gian, áp xuống mạnh như vũ bão…

Ngọc Lưu Đạo Tôn nhanh chóng thấy được thế mạnh áp đảo.

Nhưng lại là đối phương ở thế mạnh, còn Hoàng Cực kiếm đạo của hắn đang nhanh chóng tan vỡ, hóa thành từng điểm sáng.

Sáng tối hóa thành âm dương hòa lẫn trước mắt hắn.

Mặt trời, mặt trăng chiếu rọi trên trời cao, khí tức Tịch Diệt tràn ngập bao phủ khắp trên thế giới Ngũ Hành tế toàn.

Tia sáng trắng mang theo lạnh lẽo cực hạn, cứ vậy mà nhẹ nhàng nổ tung thế giới Kiếm đạo Cửu trọng mà hắn vẫn lấy làm tự hào.

Vào lúc thế giới kia lâm vào hắc ám cực hạn, Ngọc Lưu Đạo Tôn đã mất đi cảm giác về thế giới bên ngoài.

Hắn chỉ có thể điên cuồng vung kiếm, cố gắng chống đỡ đến khi ý cảnh này kết thúc.

"Không…"

"Không thể như vậy được!"

Trong lòng hắn đang điên cuồng gào thét, hắn không thể nào chấp nhận được, hắn vô cùng ghen tỵ!

Không phải người này chỉ có Kiếm đạo Bát trọng thôi sao?

Sao lại biến thành Thập nhất trọng rồi?

Hơn nữa còn bao hàm năm hệ Kiếm tâm cao giai Trường Minh, Vĩnh Dạ và Nhật Nguyệt Tinh này!

Cho dù Khương Thành sử dụng Kiếm đạo Thập trọng, hắn vẫn có thể dựa vào ưu thế tiên lực tu vi của cấp bậc Đạo Tôn bù vào một chút.

Thập nhất trọng, có hơi vượt sức của hắn rồi.

Người này làm sao lại xứng có được ý cảnh kiếm đạo "Hoàn mỹ ưu tú" như vậy?

Kiếm đạo như thế chỉ có mình mới xứng!

Hắn té xuống, mang theo ý nghĩ này trong đầu.

Sau khi Thành Ca thu kiếm vào vỏ, hiệu quả của Kim Ngân Kiếm Ly vẫn còn tồn tại

Suy cho cùng trận chiến này diễn ra quá nhanh, không thể nói là thoải mái dễ chịu, nên nói là chết trong vòng một nốt nhạc.

Nhóm Tiên Quan và Tinh Quân bên ngoài vốn dĩ còn lo lắng Khương Thủ Tọa bị giết, bây giờ toàn bộ đều mắt chữ A miệng chữ O.

Thập đại Thần Quân đã ngưng công kích hàng rào, tất cả đều mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Khương chưởng môn.

"Kiếm đạo Thập nhất trọng?"

Thích Vương đeo kiếm sau lưng, lần đầu tiên đứng lên lắp bắp nói chuyện.

"Ngươi, ngươi vậy mà đã đạt tới ý cảnh kiếm đạo Thập nhất trọng?"

Thành Ca rất hài lòng với phản ứng của hắn.

Hắn cười híp mắt hỏi ngược lại một câu.

"Ý cảnh kiếm đạo Thập nhất trọng không phải là rất bình thường sao? Không đến nỗi phải kinh ngạc như vậy chứ?"

Thích Vương vừa thầm mắng trong lòng: "Chết tiệt, lại để hắn làm màu rồi!" Vừa cố gắng đè nén cảm giác chấn động trong lòng.

Hắn cũng có ý cảnh kiếm đạo Thập nhất trọng.

Nhưng vấn đề là… Hắn là Thần Quân còn mạnh hơn Đạo Tôn!

Là một trong những người mạnh nhất Thiên Cung.

Ngay từ đầu hắn đã không thèm nhìn tới Khương Thành, vẫn luôn cảm thấy rằng hắn chỉ là một tên nhờ vào vụ đánh cược mà có giá.

Cho dù về sau phát hiện hắn có thể giết thiên tài chiến đấu của Chí Tôn, thì cũng chỉ dùng ánh mắt tiền bối cao nhân nhìn xuống hắn, coi hắn như một hậu bối thiên tài tuyệt thế.

Thiên tài tuyệt thế không cách nào sống đến cuối cùng, cũng chỉ thế mà thôi.

Còn bây giờ, tư tưởng trên cao nhìn xuống này của hắn đã không còn sót lại chút nào.

Kiếm đạo là hạng mục trước giờ hắn luôn lấy làm kiêu ngạo.

Vậy mà hạng mục này cứ thế bị một Thiên Tôn vượt qua.

Điều này khiến trong lòng hắn cảm thấy không thể tin nổi, ngũ vị tạp trần.

Thực ra thì mấy vị Thần Quân khác cũng có tâm trạng giống như vậy.

Đến giờ khắc này, bọn họ không thể không bắt đầu nhìn nhận lại Khương Thành.

Còn những người khác, đã bị làm cho kinh ngạc đến không nói nên lời.

Con của Thiên Đế… Bị giết rồi?

Sao lại có thể đơn giản như chỉ giết chết một Tiên Quan như vậy?

Việc này chính là chọc đến trời!

Nhưng bọn họ lại không chú ý, mười vị Thần Quân tại đây không hề lộ ra vẻ lo lắng.

Thiên Đế rất khó sinh con, là con trai độc nhất của Tu Đế, thủ đoạn bảo vệ tính mạng của Ngọc Lưu Đạo Tôn tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Quả nhiên, một khắc sau, thi thể bị Kiếm đạo Thập nhất trọng bêu đầu kia đột nhiên run rẩy dữ dội.

Ngay sau đó hóa thành một Ngọc thiêm bị chém đứt.

Ngọc thiêm chỉ dài bằng một ngón tay, trông rất bình thường.

Nhưng rất nhiều Tinh Chủ và Tiên Quan lại bắt đầu kêu lên.

“Đó là thứ gì?”

“Vậy mà có thể chắn được một kích Kiếm đạo Thập nhất trọng?”

“Là loại bảo vật gì?”

“Chắc chắn là Tu Đế chuẩn bị cho hắn!”

Còn bóng dáng của Ngọc Lưu Đạo Tôn, cũng lần nữa hiện lên trong Kim Ngân Kiếm Ly.

Khí sắc cả người hắn trồng cũng không tệ lắm, trừ quần áo bị tổn hại mấy chỗ, chảy chút máu…

Thấy cảnh này, đám Tiên Quan có phần bình tĩnh, nhíu chặt hai hàng lông mày, chậm rãi lắc đầu.

“Không, không thể đơn giản như vậy được…”

“Nếu chỉ là bảo vật phòng ngự, thì không nên có hiệu lực ở nơi này mới đúng.”

Thực sự thì, Thành Ca cũng có chút kinh ngạc.

Bí bảo phòng ngự thật ra không có tác dụng ở nơi này lắm, bởi vì đây chính là Đế Kiếm Tinh.

Trừ Quy tắc kiếm, bất kỳ quy tắc nào khác đều không có chỗ phát huy tác dụng.

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất, đó là Tinh Chủ Thu Vũ Tuyền.

Những người khác bất luận là ai, hay là binh khí, hộ giáp, tiên bảo gì, đều không thể thi triển ra bất cứ uy lực nào ngoại trừ quy tắc kiếm.

Tất cả các loại bảo vật phòng ngự, phần lớn đều là các loại gia tăng hiệu quả quy tắc hệ Thổ, hệ Thủy, trì hoãn, phản chấn…

Những quy tắc này đều không cách nào thi triển ở Đế Kiếm Tinh.

Huống chi, đả kích của ý cảnh kiếm đạo như thủy ngân lỏng, vô khổng bất nhập, không thể nào phòng ngự chu toàn.

Dưới đòn tấn công của mình, đối phương đáng lẽ không nên có cơ hội và thời gian lấy bí bảo ra mới đúng.

Nếu không có gì ngoài dự đoán, Ngọc thiêm kia hẳn là một bí bảo chết thay.

Nó không dùng lực quy tắc, mà là dùng lực thiên đạo đặc biệt.

Ngay vào lúc Ngọc Lưu Đạo Tôn chết, Ngọc thiêm đã mạnh mẽ hoán đổi với hắn, thay hắn nhận lấy thương tổn, chết mất một lần.

Rất nhiều người ở đây cũng nhìn thấu điểm này.

Trong đó kích động nhất, không ai qua được Phạm Lôi Đạo Tôn.

Theo như hắn thấy, Ngọc thiêm này và "Tín hương" hắn mua từ chỗ Khương Thành có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu!

Cũng là loại bí bảo có thể thay mình chịu thương tổn, vào thời khắc mấu chốt giữ lại cho mình một mạng!

Loại bí bảo thần kỳ này, mặc dù có là Ngọc Lưu Đạo Tôn thì cũng chỉ có một cái thôi đúng không?

Còn mình có cả hai mươi lăm cái!

Nhìn ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh, hắn chỉ hận không thể lôi ra khoe khoang đã đời một phen.

"Ngươi dám giết ta?"

Ngọc Lưu Đạo Tôn mới sống lại không nhắc đến Kiếm đạo Thập nhất trọng, mà vừa lên tới đã lập tức hưng sư vấn tội.

"Còn làm hại ta lãng phí một cây Hóa Nguyên Thiêm quý giá!"

"Ngươi có chết vạn lần cũng không đủ để đền tội!"

Thành Ca có chút không hiểu bộ não này của hắn.

Ngươi bị ta giết một lần, mà vẫn còn dám kiêu ngạo như vậy?

Chẳng lẽ Hóa Nguyên Tiêm gì gì kia của ngươi, có hiệu quả bất bại sao?

“Chẳng lẽ không giết được ngươi sao?”

Hắn vô cùng hứng thú hỏi ngược lại một câu.

“Chẳng lẽ nãy giờ ngươi và ta đang giao đấu hữu nghị hay gì?”

Ngọc Lưu Đạo Tôn giơ kiếm lên lần nữa, đánh về phía Khương Thành.

“Ngươi cho rằng ngươi có tư cách giết ta à…”

Lời còn chưa kịp dứt, hắn đã bị bao phủ bởi ý cảnh kiếm đạo đang mãnh liệt đánh tới

Thành Ca đã khởi động công kích lần nữa.

Chương 1240: Tụ Thần Dẫn Linh

Một lần không thể giết chết, vậy lại giết thêm một lần.

Ý nghĩ của Khương chưởng môn rất đơn giản và cũng rất dễ hiểu.

Còn về phần Ngọc Lưu Đạo Tôn muốn nói cái gì, việc này không quan trọng.

Một kiếm này vừa xuất ra, vẫn như cũ là ý cảnh kiếm đạo thập nhất trọng.

Ý cảnh kiếm đạo cửu trọng của Ngọc Lưu lại lần nữa bị phá vỡ.

Nhưng lần này hắn không chết ngay.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một hư ảnh màu vàng không rõ bộ mặt toả

ra ánh sáng chói loá, sau đó nhanh chóng bao vây cả người hắn.

Vào giờ phút này, Kim Ngân Kiếm Ly cũng bị chiếu rọi thành một màu vàng rực

rỡ.

Những dao động đáng sợ đập vào hàng rào bên cạnh, khiến cho khí tức ở bên

trong trở nên hoàn toàn hỗn loạn.

Từ góc nhìn của người ngoài, họ không còn có thể cảm nhận được thân hình của

hai người, chỉ có thể nhìn thấy một người khổng lồ mặc áo giáp vàng đang cầm

cự kiếm.

Ý cảnh kiếm đạo thập nhất trọng cường đại mà lại mỹ lệ, ẩn chứa vô số ảo diệu.

Nhưng mà, ý cảnh kiếm đạo của Khương Thành dù cho có mạnh bao nhiêu đi nữa thì

cũng phải dựa vào tu vi tiên lực của hắn.

Nếu một kiếm này xuất phát từ tay của Thích Vương thì uy lực nhất định sẽ lớn

hơn rất nhiều lần.

Khương chưởng môn chỉ có tu vi Thiên Tôn.

Cho dù căn cơ cực thâm, tu vi tiên lực của hắn không thua gì Chí Tôn bình

thường, nhưng chung quy vẫn hạn chế uy lực của ý cảnh kiếm đạo thập nhất trọng

này.

Đối mặt với Ngọc Lưu Đạo Tôn đột nhiên xuất ra tiểu vũ trụ, thế giới kiếm đạo

của hắn nhanh chóng bị sụp đổ.

Không phải bị phá mở, mà là bị người khổng lồ màu vàng kia cưỡng bức mở ra!

Chư vị Thần Quân ở bên ngoài đã ào ào hét lên.

“Tụ Thần Dẫn Linh!”

“Đây là Tu Đế!”

“Trời ơi…”

“Thật điên rồ…”

Tụ Thần Dẫn Linh cũng không phải là một môn pháp đặc biệt khó gì.

Về cơ bản là hai người cùng nhau kí kết một khế ước đặc thù nào đó.

Trong chiến đấu, nếu một người không ở, một người khác cũng có thể mượn được

một phần thiên lực của hắn để mình sử dụng.

Đương nhiên, bởi vì mối quan hệ giữa khoảng cách, cường độ khế ước và năng lực

thừa nhận của bản thân tiên nhân, nên lượng tiên lực có thể mượn được cũng

khác nhau.

Khế ước này nhìn thì rất hoàn mỹ, trong chiến đấu như hổ mọc thêm cánh, nhưng

trên thực tế ít người nguyện ý dùng nó.

Nguyên nhân rất đơn giản, người bị mượn sẽ thừa nhận tổn thất không hề nhỏ.

Và nếu một bên bị giết thì bên khác cũng sẽ chịu khế ước phản phệ, và nhất

định sẽ bị thương.

Trừ phi quan hệ tốt đến mức cùng mặc chung một cái quần, còn không thì rất ít

người nguyện ý.

Đám người Cảnh Vương và Thích Vương liếc mắt một cái đã nhận ra, cực kia của

Ngọc Lưu Đạo Tôn là Tu Đế!

Bọn họ không thể không khỏi cảm khái, Thiên Đế thật sự quá cưng chiều đứa con

trai độc nhất này!

Ngọc Lưu bản thân là Đạo Tôn, đương nhiên hắn không thể chịu nổi toàn bộ tiên

lực của Tu Đế rót vào, nó sẽ làm hắn căng bạo và nổ thành tro bụi trong nháy

mắt.

Nhưng mà, lúc này Ngọc Lưu, chỉ bằng tiên lực cũng đã đạt tới cấp độ Thần

Quân!

Tiên lực đột nhiên tăng bạo như vậy làm uy năng mỗi kiếm của hắn nhanh chóng

tăng lên.

Cùng với ý cảnh kiếm đạo cửu trọng của mình, phá huỷ ý cảnh kiếm đạo thập nhất

trọng của Khương Thành là chuyện đương nhiên.

Nói trắng ra là, hắn dùng lực để phá.

Ý cảnh kiếm đạo của mình bị phá, Thành ca bay ngược ra sau, rồi ổn định lại.

Hắn phát hiện đối phương không lập tức truy kích.

“Oa!”

Nhìn cả người Ngọc Lưu Đạo Tôn bị bao phủ trong ánh sáng vàng, giống như thay

đổi một cơ thể khác, ca cảm thán từ tận đáy lòng.

“Siêu Saiyan?”

Ngọc Lưu Đạo Tôn nghe không hiểu những lời này.

Nhưng mà hắn tự động phiên dịch nó thành những lời chế giễu mình.

Bên trong thân ảnh được ánh sáng vàng bao phủ, giọng nói hung ác trước sau như

một kia của hắn truyền ra.

“Ta đã nói ngươi không có tư cách đấu với ta!”

“Ngươi cho rằng may mắn lĩnh ngộ được ý cảnh kiếm đạo thập nhất trọng là có

thể khiêu chiến ta?”

Tuy rằng lúc này nhìn không được khuôn mặt của hắn nhưng ai cũng có thể nghe

thấy sự chế giễu trong lời nói của hắn.

Hắn vung kiếm trong tay lên, kiếm của hắn giờ đây cũng được bao phủ trong ánh

sáng vàng chói mắt.

“Chiến đấu phải dựa vào nội tình, ngươi lấy cái gì đấu với ta?”

Thành ca cười: “Cái gọi là nội tình chính là dựa vào cha, dựa vào bảo vật?”

“Thứ gì có tác dụng với chiến đấu thì đều thuộc về thực lực.”

Ngọc Lưu Đạo Tôn chê cười nói: “Ngươi không phải cũng lợi dụng đặc thù của Đế

Kiếm tinh sao? Nếu ở ngoại giới, ta giết loại Thiên Tôn như ngươi cũng không

cần ý cảnh kiếm đạo.”

Hắn nói chính là sự thật.

Không ở Đế Kiểm tinh, hắn có thể dựa vào những quy tắc khác, dựa vào căn

nguyên, dựa vào pháp tắc không gian và rất nhiều đồ vật khác.

Và lý do mà hắn sở dĩ quang quác quang quác nói nhiều lời vô nghĩa như vậy chỉ

là vì tìm lại chút mặt mũi.

Vãn hồi một chút sự xấu hổ do “bị giết” lúc trước.

Nếu không cuối cùng cho dù có thắng thì cũng không còn mặt mũi nào.

“Ta sẽ không để ngươi chết một cách nhẹ nhàng.”

Hắn từ từ giơ thanh kiếm khổng lồ màu vàng lên.

“Kim Ngân Kiếm Ly này còn có thời gian rất lâu, ta sẽ từ từ chơi…”

Sau đó, hắn lại bắt đầu một cuộc tấn công khác.

Thành ca lười nói chuyện với hắn mà thay vào đó là dùng kiếm nói chuyện.

Đối mặt với ý cảnh kiếm đạo che trời lấp đất đột kích đến, Ngọc Lưu Đạo Tôn

cảm thấy thực buồn cười.

“Chỉ là chút tài mọn, còn chưa chịu thua?”

Ánh sáng vàng bao bọc hắn, hắn cầm cự kiếm, thi triển ý cảnh kiếm đạo cửu

trọng để chống lại.

Hắn nghĩ, cuộc tấn công này của Khương Thành là hoàn toàn vô ích.

Là cuộc tấn công không hề có ý nghĩa.

Lúc hắn đánh ra lá bài Tụ Thần Dẫn Linh này cũng là lúc hắn không có hy vọng

trở mình.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy hình ảnh kiếm giới sụp đổ.

Nhưng thật đáng tiếc, đó không phải của Khương Thành, mà là của chính hắn.

Ầm ầm ầm!

Mặc dù Hoàng Cực kiếm đạo của hắn được tiên lực gia trì khiến cho nó sánh

ngang với cấp bậc Thần Quân, nhưng nó vẫn không thể ngăn cản được.

Nó nhanh chóng sụp đổ và vỡ ra thành nhiều mảnh với tốc độ có thể nhìn thấy

bằng mắt thường.

Cuối cùng, bị hủy đến không còn một mảnh.

Khuôn mặt của Ngọc Lưu Đạo Tôn tràn đầy sự hoài nghi.

Bởi vì một đợt này, từ trong ý cảnh kiếm đạo của Khương Thành, hắn cảm nhận

được khoảng mười ba loại kiếm tâm!

Sao có thể?

Điều này hoàn toàn không hợp lý!

Lúc trước nghe nói Khương Thành có được ý cảnh kiếm đạo bát trọng, hắn đã cảm

thấy không thể tin được.

Một Thiên Tôn hèn kém như vậy lại chỉ kém chính mình một trọng?

Hắn muốn giết Khương Thành, trong đó cũng có nguyên nhân này, bởi vì hắn cảm

thấy mình có khả năng sẽ bị hắn vượt qua.

Hắn không thể chịu được có người cướp đi spotlight của mình.

Mà lúc Khương Thành dùng ý cảnh kiếm đạo thập nhất trọng, hắn cảm thấy điều

này thật sự quá hoang đường.

Không thể lý giải được chuyện này.

Một tên Thiên Tôn sao có thể có được loại ý cảnh kiếm đạo như vậy?

Sự ghen ghét của hắn như ngọn lửa cháy rực, suýt nữa thiêu đốt trái tim hắn.

Trong mắt hắn, thập nhất trọng nhất định là át chủ bài tối thượng của Khương

Thành.

Nhưng hiện tại, gặp ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng của hắn thì hắn không còn

cảm thấy ghen ghét.

Thay vào đó chính là sự bối rối.

Những người ở ngoài đã không thể kìm được mà hét lên.

“Kiếm đạo thập tam trọng!”

“Không thể nào!”

Cho dù là Thần Quân hay là Tinh Chủ, cho dù là Thu Vũ Tuyền hay là những tiên

quan bình thường ở phía dưới.

Không ai có thể tiếp tục giữ bình tĩnh.

Đám Thần Quân Thích Vương và Cảnh Vương vào giờ phút này thậm chí còn có một

chút hoảng sợ.

Nói thật, nếu ở bên ngoài, toàn bộ thực lực được mở ra, cho dù Khương Thành

dùng kiếm đạo thập tam trọng thì cũng không phải đối thủ của những Thần Quân

chân chính như bọn họ.

Cảnh giới chênh lệch quá lớn.

Nhưng lúc này, bọn họ lại cảm thấy nổi da gà một cách không thể hiểu được.

Chương 1241: Có thể nhận ngươi làm tiểu đệ

Mười vị Thần Quân bọn họ chưa có người nào đạt được ý cảnh kiếm đạo thập tam

trọng.

Thiên cung tổng cộng có 90 vị Thần Quân, có nhiều người đạt được thập nhất

trọng và thập nhị trọng nhưng không ai đạt được thập tam trọng.

Có lẽ người duy nhất có thể đạt đến trình độ đó là Thiên Đế nhiều năm chưa

từng xuất thủ qua, sâu không lường được!

Khi bọn hắn nhận ra phương diện kiếm thuật của mình vậy mà lại thua xa một tên

Thiên Tôn, làm sao họ có thể không giật mình cho được.

“Hắn làm như thế nào…”

“Đây rốt cuộc là loại người gì…”

Trước đó, bọn họ vẫn luôn cảm thấy thân phận Ẩn Hoàng của Khương Thành chỉ là

một trò cười.

Một Thiên Tôn hèn kém lại muốn kề vai sát cánh với Thiên Đế?

Nếu không có vụ cá cược kia thì ngay cả Tiên quan thất phẩm ngươi cũng không

làm được.

Mà hiện tại, bọn họ bỗng nảy ra một ý nghĩ không sao giải thích được - có lẽ

hắn thật sự xứng đáng với thân phận Ẩn Hoàng.

Lúc ý nghĩ này nảy ra, bọn họ lại cảm thấy thật không thể tin được.

Thu Vũ Tuyền là thiên tài tuyệt thế, điểm này mọi người đều công nhận.

Thiên phú của nàng khi ở Gia Vương đạo trường đã được kiểm nghiệm qua, nàng

xông qua bí cảnh Đăng Thiên, ở Kiếm Các tiến bộ vượt bậc, ở Đế Kiếm tinh một

bước lên trời. Tất cả những điều này đều có dấu tích để lại.

Các Thần Quân biết quỹ đạo trưởng thành của nàng, cũng có thể lý giải được vì

sao mà nàng có thể đạt được những thành tựu to lớn như vậy.

Còn với Khương Thành, bọn họ không thể lý giải.

Bỗng nhiên nhìn lại, bọn họ mới phát hiện chính mình vốn dĩ không có hiểu biết

đối với đương sự cá cược mà bọn họ cho rằng là “con sâu làm rầu nồi canh” này.

Hắn có thiên phú gì, hắn từ đâu đạt được nhiều kiếm tâm như vậy, kiếm đạo của

hắn lĩnh ngộ khi nào…

Không ai biết.

Người này rõ ràng đã xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ nhiều năm như vậy,

nhưng hôm nay lại như mới đột nhiên ngang trời xuất thế.

Làm cho bọn họ trở tay không kịp.

Còn về phần Thu Vũ Tuyền, lúc nhìn thấy thế giới kiếm đạo thập tam trọng, lần

đầu tiên trong đôi mắt đẹp của cô xuất hiện cảm giác thất bại nặng nề.

Là người coi trọng Khương Thành nhất nhưng nàng cũng không biết Khương chưởng

môn đã làm như thế nào.

Hắn không cần nhờ sự trợ giúp từ Đế Kiếm tinh nhưng thành tựu kiếm thuật của

hắn lại cách mình tám con phố.

Ở trước mặt người này, danh xưng Đế Kiếm Tinh chủ chấp chưởng thánh địa kiếm

thuật của nàng dường như chỉ là một trò đùa.

Nàng âm thầm đưa ra một quyết định trong lòng.

Mà ở giữa sân, Ngọc Lưu Đạo Tôn đối diện với cuộc tấn công của Khương Thành đã

bị đánh đến mức choáng váng.

Trong trạng thái hoài nghi nhân sinh này, một thân kim quang của hắn nhanh

chóng tan ra giống như tơ liễu bị gió lớn cuốn đi, hóa thành vô số điểm sáng

màu vàng.

Ngọc Lưu Đạo Tôn không thể tiếp tục duy trì trạng thái Tụ Thần Dẫn Linh được

nữa.

“Không…”

Lúc này, hắn rốt cuộc cũng cảm nhận được sự sợ hãi chân chính của cái chết.

Hóa Nguyên Thiêm chỉ có một cây, hắn không có cách nào trở về từ cõi chết nữa.

Khi thanh kiếm đó phóng đại ở trước mắt hắn, chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn và thần

niệm của hắn, hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhưng cũng vào lúc này, một thân ảnh cao lớn mà lại khô gầy, mặc áo bào xanh

xuất hiện ở phía trước hắn.

Kim Ngân Kiếm Li, ngoại trừ hai người được lựa chọn thì bất luận kẻ nào đều

không thể vào được.

Cho nên đám Thần Quân Thích Vương và Cảnh Vương chỉ có thể lo lắng mà thôi.

Nhưng hiện tại, nơi này lại đột nhiên xuất hiện người thứ ba.

Đối mặt với ý cảnh thập tam trọng, người này chỉ phất tay áo dài.

Sau đó gió cuốn mây tan, ý cảnh kiếm đạo kia tan thành mây khói.

Sự tàn phá và giết chóc lúc trước đã biến mất ngay lập tức!

Loại thủ đoạn này có thể nói là trực tiếp giáng thần, đã vượt qua phạm trù

chiến đấu bình thường, đồng thời cũng là thủ đoạn của Thiên Đạo.

Sau khi nhìn thấy người này, mười vị Thần Quân sợ tới mức đồng thời cong eo.

“Tham kiến Tu Đế!”

Trên Tử Ngọc Đài, ngoại trừ Thu Vũ Tuyền, những Tiên quan và Tinh chủ khác đều

thi nhau cúi đầu.

“Cung nghênh Tu Đế!”

Còn ở dưới Tử Ngọc Đài, những tên Tiên quan bình thường lại càng giống như núi

kêu biển gầm mà hét lên.

“Bái kiến Thiên Đế Tu!”

Thành ca gần như choáng ngợp trước cảnh này.

Bởi vì nam tử mặc áo bào xanh trước mặt này không phải là người thật.

Thần hồn có thể cảm giác được đối phương chỉ có một tý ý thức, thậm chí một

tia Phân Hồn cũng không có, ngay cả phân thân đều không phải.

Nói trắng ra là, đây chỉ là một hình chiếu không hoàn chỉnh của đối phương mà

thôi.

Chỉ xuất hiện một cái hình chiếu mà cũng có thể làm ra một cảnh tượng hoành

tráng như vậy?

Hắn phát hiện thân phận Thiên Đế thật sự rất cao.

Ngọc Lưu Đạo Tôn vốn dĩ cho rằng mình nhất định phải chết, lúc này đã mừng như

điên.

“Bái kiến phụ hoàng!”

Sau đó hắn gấp không chờ nổi mà một lần nữa nhảy ra, chỉ vào Khương Thành,

chửi ầm lên.

“Đồ tạp chủng, ngươi thật sự dám giết ta!”

“Ngươi thật to gan!”

“Ta là người mà ngươi có thể giết?”

Hắn vui sướng khi người gặp họa mà nhảy chân sáo, sau đó lại run rẩy.

“Ngươi chết rồi, ta nói cho ngươi biết, lần này ngươi hoàn toàn chết rồi!”

“Thân là nô bộc của Thiên cung lại dám phệ chủ, ngươi sẽ phải trả giá đắt…”

Có lẽ là do đã trải qua hai lần bên bờ vực của cái chết, bản tính nhị thế tổ

ăn chơi trác táng của hắn xem như đã được bộc lộ ra.

Nhưng hình chiếu Tu Đế trước mặt hắn lại không có biểu tình gì, thậm chí còn

chưa liếc nhìn hắn một cái.

Chỉ nhìn chăm chú vào Khương Thành ở phía đối diện.

“Kiếm đạo thập tam trọng, thật hiếm thấy.”

Hắn thản nhiên nói: “Ta có thể nhận ngươi làm đồ đệ.”

Quy củ của Thiên cung là không được nhận đồ đệ.

Hiện tại vị Thiên Đế này lại công khai phá hư quy củ, nhưng không ai cảm thấy

có cái gì không tốt, thậm chí còn vô cùng hâm mộ.

Có được một vị Thiên Đế làm sư phụ thì có ý nghĩa gì?

Nhìn Ngọc Lưu Đạo Tôn là biết, chính là có thể đi ngang ở Thiên cung.

Nhưng mà con hắn lại vô cùng không muốn.

“Không, sao có thể nhận hắn làm đồ đệ?”

“Hắn từ đâu đến còn chưa biết, sao xứng làm đồ đệ của ngươi?”

Ngọc Lưu Đạo Tôn vung tay, hét lớn.

“Hắn còn muốn giết ta, loại người này nhất định không thể lưu lại, phải giết

chết ngay lập tức!”

Thành ca vốn dĩ không có khả năng làm đồ đệ của bất cứ ai, huống chi đây còn

là cha của Ngọc Lưu Đạo Tôn.

Hắn thật đáng tiếc mà giang hai tay về phía Tu Đế.

Cười tủm tỉm nói: “Nếu ngươi có thể đại nghĩa diệt thân mà xử lý nhi tử ăn

chơi trác táng này của ngươi, ta có thể suy xét cho ngươi làm tiểu đệ của ta.”

Hắn vừa nói xong, cho dù là Thần Quân hay là đám Tinh chủ cũng đều bị dọa

ngốc.

Ngươi có biết người đó là ai không?

Có biết Thiên Đế là thân phận gì không?

Vậy mà còn dám nói để hắn làm tiểu đệ của mình?

Cho dù điên cũng không đến mức này chứ?

Thích Vương ở bên ngoài là người đầu tiên nhảy dựng lên.

“Khương Thành, ngươi thật to gan!”

Cảnh Vương, Lư Vương và Dực Vương, tất cả đều lớn tiếng gào lên.

Tên này ở trước mặt Thiên Đế lại dám xuất khẩu cuồng ngôn, đã phá vỡ giới hạn

chịu đựng trong tâm lý của bọn họ.

“Dám bất kính với Thiên Đế, quả thực không biết nên nói gì với ngươi!”

“Thiên Đế nhận ngươi làm đồ đệ, đó là để mắt ngươi, đừng có không biết điều!”

“Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì, còn không mau quỳ xuống cầu xin Thiên Đế tha

thứ!”

Đối mặt với lời mắng mỏ của bọn họ, Thành ca nghi hoặc mà quay đầu.

Hỏi ngược lại.

“Thân phận Ẩn Hoàng của ca không phải có địa vị ngang với Thiên Đế sao? Cân

nhắc cái gì?”

Việc này?

Vài vị Thần Quân cứng họng, rất muốn phản bác hắn, nhưng lại không phản bác

được.

Ẩn Hoàng và Thiên Đế có địa vị ngang nhau.

Tu đế nói muốn nhận hắn làm đồ đệ, mới là tự mình thấy hay.

Ngươi làm sao có thể nhận một người cùng đẳng cấp với mình làm đồ đệ chứ?

Ngươi làm gì có tư cách đó?

Chương 1242: Xử lý

“Hắn căn bản không quy thuận chúng ta!”

Ngọc Lưu Đạo Tôn ở phía sau cũng thẹn quá thành giận mà chỉ vào Thành ca, quơ

chân múa tay quát lên.

“Giết hắn, giết hắn!”

Tu Đế không tiếp tục do dự nữa mà phất tay áo một cái.

Thân là Thiên Đế, có thể nói đến việc nhận hắn làm đồ đệ đã là khai ân thêm

cho hắn rồi.

Nếu Khương Thành đã cự tuyệt thì không cần phải giữ lại.

Mà một cái phất tay áo này của hắn cũng khiến trái tim của nhiều người dâng

lên cổ họng.

Thiên Đế ra tay, mặc dù chỉ là hình chiếu, cũng không ai có thể may mắn thoát

khỏi.

Bởi vì hắn có thể điều động một bộ phận Lực Thiên Đạo, hoàn toàn bỏ qua quy

tắc và kiếm đạo.

Khương chưởng môn vốn dĩ định sử dụng kiếm tâm hoàn mỹ thập ngũ trọng, nhưng

suy nghĩ đến việc sau khi dùng, Kim Ngân Kiếm Ly có thể sẽ bị phá và chính

mình lại sẽ ngất xỉu.

Đến lúc đó, lỡ như có mấy vị Thần Quân nhân cơ hội này mà bắt mình thì làm sao

bây giờ?

Nghĩ đến đây, hắn vẫn tiếp tục dùng kiếm đạo thập tam trọng, dự định chờ hệ

thống cho sống lại.

Ý cảnh kiếm đạo kia không hề trì hoãn mà bị phá huỷ.

Rồi sau đó, bản thân hắn đối diện với sự xâm nhập của Lực Thiên Đạo.

Trong suy nghĩ của mọi người, hình ảnh Khương Thành bị Lực Thiên Đạo mạt sát

lại không có xuất hiện.

Thanh kiếm của hắn thực ổn định mà xuyên qua ống tay áo dài màu xanh lá.

Nhẹ nhàng như xuyên qua một tầng sương.

Theo sau, mũi kiếm chính xác đâm trúng ngực của Tu Đế.

Không có máu tươi chảy ra.

Bởi vì đây chỉ là một cái hình chiếu, không phải người thật.

Vào lúc thanh kiếm này đâm trúng, nó đã gây ra một trận long trời lở đất bên

trong cơ thể hình chiếu, làm nó nổ tung ra từng mảnh nhỏ!

Nói thật, ngay cả Khương Thành đều có chút ngoài ý muốn.

Sao lại thuận lợi như vậy?

Hắn thấy hiển nhiên khi xuyên qua sự xâm nhập của Lực Thiên Đạo.

Dù sao Thiên Đạo chân chính cũng không có biện pháp nào với hắn.

Nhưng sau khi xuyên qua Lực Thiên Đạo, đối diện với hình chiếu, hắn hẳn phải

chịu sự phản kích mãnh liệt.

Bởi vì đó chính là hình chiếu của Thiên Đế.

Cho dù thực lực chỉ bằng một phần ngàn thậm chí một phần mười ngàn của Thiên

Đế, nhưng những người khác vẫn không thể chống lại được mới đúng.

Chẳng lẽ hình chiếu này của hắn không thể mang lực lượng khác tiến vào đấu

trường?

Tu Đế chỉ sợ nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ tới, một "con kiến" lại thật sự có

thể xử lý hình chiếu của mình…

Trong suy nghĩ của hắn, Lực Thiên Đạo vừa ra, tất nhiên là diệt thiên diệt

địa.

Ai ngờ lại lật xe.

Sau khi hình chiếu vỡ vụn, một sợi ý niệm của hắn không có chỗ bám vào, nhanh

chóng bị Thành ca bóp cổ rồi biến mất trong trời đất.

Cảnh tượng này lại lần nữa kích thích tất cả mọi người có mặt ở đây.

Mười vị Thần Quân sụp đổ ngay tại chỗ, suýt nữa ngất đi.

"Tu Đế!"

"Không…"

"Thiên Đế!"

Tiểu tử này vậy mà lại dám động thủ với Thiên Đế!

Thế thì thôi, đằng này hắn lại dám giết chết "Thiên Đế".

Tuy rằng chỉ một hình chiếu, nhưng ý nghĩa ẩn sau nó là không thể nào tưởng

tượng được.

Ở giữa sân, rất nhiều người thấy trước mắt tối sầm, không thể đứng vững được

nữa.

Và trong sâu thẳm nội tâm của nhiều người thậm chí đang có thứ gì đó đang từ

từ sụp đổ.

Mười vị Thiên Đế chấp chưởng Thiên Đạo chí bảo, có thể nói là mười người được

thiên địa ưu ái nhất trong Nguyên Tiên giới.

Bởi vì có Thiên Đạo phù hộ, có thể nói ở nơi mà Thiên Đạo có thể chiếu rọi,

không ai có khí vận cao hơn khí vận của bọn họ.

Đừng nói hiện giờ đã là Thiên Đế, cho dù lúc trước bọn họ vẫn trong thời kỳ

nhỏ yếu, là đế cảnh cửu trọng, Thiên Tôn, Chí Tôn cũng chưa từng bị bại.

Những kẻ thù mà bọn họ hoặc là không vượt quá phạm vi năng lực của bọn họ,

hoặc là xuất hiện nhiều vấn đề khác nhau, hoặc là bị chính bọn họ ngay tại chỗ

đột phá, sau đó thì bị đánh bại.

Tổng kết lại một câu, Thiên Đạo sẽ không để Thập Thiên Đế lật xe.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy hình chiếu của Thiên Đế bị phá, rất nhiều người

trong lúc nhất thời không tiếp thu được.

Cho dù kia không phải là chân thân thực sự của Thiên Đế, chỉ là một hình chiếu

yếu kém cũng không thể tiếp nhận.

Loại cảm giác này giống như thần thoại tan biến, tín ngưỡng sụp đổ.

“Không…”

“Không có khả năng!”

“Tuyệt đối không có khả năng!”

“Ta nhất định đã nhìn lầm rồi…”

Trên dưới toàn trường, nơi nơi đều có Tiên quan đang ôm đầu lẩm bẩm một mình.

Mười vị Thần Quân lại càng như bị dẫm vào cái đuôi mà hét lên.

“Khương Thành, đồ điên!”

“Sao ngươi dám? Sao ngươi dám làm vậy?”

“Tên tặc tử ngỗ nghịch phạm thượng, ngươi thế nhưng, thế nhưng…”

“Thế nhưng như thế nào?”

Thành ca dừng tay, cười tủm tỉm mà quay đầu nhìn lại.

Hắn thậm chí không có thiên tâm cũng không phải cấp dưới của Thiên cung.

Đừng nói giết một cái hình chiếu, ngay cả giết chết một vị Thiên Đế chân

chính, mí mắt hắn cũng sẽ không chớp.

“Còn không biết hối cải!”

“Ngươi chết rồi, ngươi chết chắc rồi!”

“Thiên Đế nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi…”

Thành ca có chút thất vọng mà bĩu môi.

Hắn còn tưởng rằng những người này sẽ nói ra những câu nói kinh người gì đó

nhưng hoá ra lại chỉ là những lời chỉ trích tầm thường.

Không thú vị gì cả.

Hắn click mở hệ thống, nhìn giá trị thanh danh.

Những người này phản ứng lớn như vậy, lần này nhất định sẽ rất phi thường.

Trong hệ thống, hắn lại có thêm 35 tỷ điểm tiên nguyên.

Nhưng mà làm hắn có chút thất vọng chính là những điểm tiên nguyên này phần

lớn đều do hắn dùng kiếm đạo thập nhất trọng và thập tam trọng.

Hai lần này hắn thu được rất nhiều giá trị thanh danh.

Ngược lại, đánh chết hình chiếu Tu Đế lúc nãy lại không mang đến giá trị thanh

danh nào.

Không có cách nào, cảm xúc của những người ở đây không thuộc về khiếp sợ, cũng

không có khả năng tôn thờ hắn, rất nhiều người đã bị kích thích đến mức đại

não trống rỗng.

Vốn dĩ không rảnh khiếp sợ "hành động vĩ đại" này của hắn mà lại mất hồn như

những con kiến không đầu.

E rằng phải mất một khoảng thời gian mới có thể phục hồi tinh thần.

Thậm chí, ngay cả hai vị Đạo Tôn Thiên Lâm và Bắc Hà của Thiên Đan Tư lúc này

cũng trưng ra vẻ mặt mờ mịt, choáng váng.

Còn Thu Vũ Tuyền, nữ chính của trận thịnh hội hôm nay cũng ngây ra.

Nàng không ngờ rằng lá gan của Khương Thành lại lớn đến mức này.

Im lặng một lúc, nàng nghĩ tới "bí mật" của Khương Thành, hắn không có thiên

tâm.

Vào giờ khắc này, nàng rốt cuộc đã hiểu vì sao Thiên cung lại chiêu mộ Tiên

quan nhất định phải có thiên tâm.

Những trong toàn trường vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh chỉ có nhóm người coi

như quen biết hắn năm ấy ở Hạ giới và Cổ Tiên giới.

Đối với bọn họ mà nói, Khương Thành làm ra bất cứ sự tình gì thì đều không kỳ

quái.

Bọn họ thậm chí còn âm thầm cảm khái, làm rồi, tên này cuối cùng vẫn làm rồi.

Đây mới là phong cách bình thường của Khương chưởng môn mà bọn họ ấn tượng!

“Ngươi dám làm việc này…”

Ở đối diện Thành ca, Ngọc Lưu Đạo Tôn cũng bị dọa choáng váng.

Đối mặt với Khương Thành đang từ từ giơ thanh kiếm lên, hắn lại lần nữa cảm

nhận được sự uy hiếp của tử vong.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Hắn lần đầu tiên theo bản năng mà lui về phía sau.

Ngọc Lưu Đạo Tôn vốn dĩ còn có rất nhiều át chủ bài, nhưng những át chủ bài

này lại không phát huy được tác dụng quá lớn ở Đế Kiếm tinh và vốn dĩ cũng

không ngăn được thế giới kiếm đạo thập tam trọng.

“Ngươi không cảm thấy phí lời à, nhất quyết sinh tử.”

Thành ca thản nhiên nói: “Đây không phải là yêu cầu mà ngay từ đầu ngươi đã

mãnh liệt đưa ra sao? Ta chỉ thỏa mãn sự chờ mong của ngươi thôi.”

“Tiện thể nói một câu, ngươi cố ý an bài sân quyết đấu này, ta rất hài lòng.”

Ngọc Lưu Đạo Tôn hối hận đến mức ruột đều xanh.

Sớm biết rằng Khương Thành quỷ dị như vậy, yêu nghiệt như vậy, điên cuồng lớn

mật như vậy thì hắn nhất định… vẫn động thủ với hắn, chỉ là sẽ không lựa

chọn chiến đấu ở Đế Kiếm tinh mà thôi.

Chương 1243: Thiên Đế Chiến

“Ngươi không thể giết ta!”

“Ngươi giết ta, phụ hoàng của ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu!”

Thậm chí, đến ý chí chiến đấu Ngọc Lưu Đạo Tôn cũng chẳng còn nữa.

Bây giờ hắn chỉ muốn giữ lại mạng sống của mình.

Hắn lùi từng bước đến tận mép rìa của Kim Ngân Kiếm Ly, thậm chí hắn còn bắt

đầu cầu cứu bên ngoài.

“Thích Vương cứu ta!”

“Cảnh Vương, Dực Vương… còn không mau giết chết tên nghịch tặc này đi!”

Lúc nãy, khi hắn rút Kim Ngân Kiếm Ly ra, hắn còn tự cho rằng mưu kế của mình

đã thành.

Các ngươi không thể nào can thiệp vào chuyện ta giết Khương Thành được nữa

rồi.

Bây giờ đến lượt bản thân hắn sắp bị giết, hắn cũng chẳng thể trốn thoát được.

Sau khi rút thứ đồ chơi này ra, không qua nửa tiếng đồng hồ thì cũng chẳng mở

được.

Việc này thật là đáng xấu hổ.

Ngọc Lưu Đạo Tôn sắp phát điên rồi, hắn liều mạng khua khua thanh kiếm trong

tay, vừa tính toán tìm cách cản Khương Thành lại.

Vừa hướng ra bên ngoài mà gào thét.

“Mau tấn công Kim Ngân Kiếm Ly này đi!”

“Mau phá vỡ cái lồng chết tiệt này đi!”

“Lư Vương, ngươi không phải là Thủ tọa của Chấp Luật Tư sao, tên nghịch tặc

này sắp giết chết một Tiên quan chính thức như ta, ngươi còn không mau giết

chết hắn đi!”

Lư Vương đang bận rộn tấn công Kim Ngân Kiếm Ly ở bên ngoài nghe thấy như vậy,

âm thầm bĩu môi.

Có thể đừng gọi to như thế được không hả?

Cũng không phải lần đầu tiên hắn giết Tiên quan chính thức, lại còn làm như

thể rất kinh ngạc vậy.

Huống hồ cái thứ đồ chơi này còn thuộc về bí bảo Thiên Đạo, trừ khi Thiên Đế

từ mình đến đây, lấy lực Thiên Đạo hóa giải triệt tiêu lẫn nhau, nếu không thì

thực sự là không thể phá vỡ được.

Bọn họ chỉ đành hét vào bên trong.

“Khương Thành, ngươi cũng dừng tay đi!”

“Đừng kích động!”

“Ngọc Lưu là con trai độc nhất của Tu Đế, không được giết!”

“Nếu như ngươi giết chết hắn, thì thật sự là đã chọc thủng trời rồi đấy, không

ai cứu nổi ngươi đâu!”

“Cho dù là giao ước kia, cũng chẳng có cách nào bảo toàn tính mạng cho ngươi

được đâu!”

Thành Ca nghe xong chỉ muốn bật cười.

“Hắn có thể giết ta, tại sao ta lại không thể giết hắn chứ?”

“Chưa kể, vừa nãy đến Hình chiếu của cha hắn ta còn dám tiêu diệt, còn có

chuyện gì có thể nghiêm trọng hơn chuyện ấy?”

Chư vị Thần Quân suýt nữa thì bị hắn làm cho tức chết.

Hóa ra ngươi cũng biết tiêu diệt Hình chiếu của Thiên Đế là chuyện rất nghiêm

trọng à?

Đã biết là nghiêm trọng mà ngươi vẫn còn dám làm?

“Bình tĩnh!”

Mười vị Thần Quân tỏ ra bọn họ chưa từng khuyên bảo ai hết nước hết cái như

thế này.

Mặc dù Ngọc Lưu chỉ là một tên nhị thế tổ, công tử bột quần là áo lượt ăn chơi

đàn đúm, nhưng hắn là con trai duy nhất của Thiên Đế.

Bởi vì sự ràng buộc của Thiên Đạo, Thiên Đế vốn rất khó có con trai nối dõi.

Nếu bây giờ giết chết hắn, Tu Đế chắc chắn sẽ phát cuồng.

“Khương Thành, nghe ta nói, bây giờ thu tay lại vẫn còn kịp!”

“Đừng làm ra những chuyện không thể cứu vãn được!”

“Ngươi tiêu diệt Hình chiếu của Thiên Đế, chỉ cần ngươi cầu xin tha thứ, thái

độ nhận tội tốt một chút, có lẽ hắn vẫn sẽ tha cho ngươi…”

“Nếu như ngươi giết chết Ngọc Lưu, thì thật sự là không còn cách nào để mà vãn

hồi nữa đâu!”

“Các ngươi đang lừa ai vậy!”

Lúc Thành Ca phá hủy Hình chiếu của Thiên Đế, hắn đã không có ý định tiếp tục

ở lại Thiên Cung nữa rồi.

Lại còn nhận tội xin tha thứ, đang đùa cái khỉ gì vậy.

Hắn cũng không chần chừ do dự nữa, nâng Đạo kiếm trong tay lên, dưới cái nhìn

chăm chú đầy thù hằn của Ngọc Lưu, hắn lại rút ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng

ra.

Ầm!

Trước lúc sắp chết, Ngọc Lưu Đạo Tôn điên cuồng ném bảo vật cuối cùng ra,

nhưng căn bản không thể ngăn chặn được đòn tấn công này.

Cuối cùng, không cần nghĩ cũng biết, trong chớp mắt hắn đã bị nổ tung thành

nắm tro tàn.

Mà lần này, hắn cũng không thể nào hồi sinh được nữa.

Sau khi tất cả tiêu tan thành mây khói, toàn bộ mười vị Thần Quân cũng đều

ngừng lại, không tấn công Kim Ngân Kiếm Ly kia nữa.

Bây giờ bên trong chỉ còn lại mỗi Khương Thành, cũng không cần thiết phải làm

thế nữa.

“Đồ điên nhà ngươi!”

“Ngươi xong rồi, lần này ngươi xong thật rồi.”

“Ta đã bảo rồi, ai cũng chẳng cứu nổi ngươi nữa đâu!”

Điều mà bọn họ có thể làm, cũng chỉ là tiếp tục gào thét, để bày tỏ tâm trạng

phẫn nộ và sụp đổ của mình.

Nhưng Thành Ca cũng chẳng thèm để ý.

Kích động người ta thành thế này, lại còn không cho người ta dùng lời lẽ mà

trút giận?

Hắn đã đang chọn lựa chiến lợi phẩm trong sự vui vẻ rồi.

Nhìn thấy bộ dạng vui mừng phấn khởi đó của hắn, rất nhiều Tinh chủ và Tiên

quan ở bên ngoài đều cạn lời tập thể.

Làm ra chuyện tày trời như thế mà ngươi vẫn còn tâm trạng vui vẻ thế à?

Lão huynh à, sao tâm trạng của ngươi lại vui như thế?

Ngoài chuyện này ra, thực ra bọn họ còn buồn phiền sầu não chuyện khác hơn.

Tại sao Tu Đế vẫn chưa đến giết hắn?

Theo lẽ thường, sau khi Hình chiếu của hắn bị tiêu diệt, bản thể có thể cảm

nhận được chuyện này.

Dựa vào sức mạnh của Thiên Đế, thì đến đây cũng chỉ là việc trong chớp mắt.

Hơn nữa, sau đấy người ta còn muốn giết chết cả con trai độc nhất của hắn, hắn

chẳng có lý do gì để không đến ngăn cản.

Chuyện này thực sự quá bất thường.

Cho dù bản thể của hắn đang bế quan, thì cũng nên phá quan mà ra mới đúng chứ?

Bọn họ không hề hay biết, trên bầu trời cao ở một nơi rất xa, Tu Đế mang theo

hơi thở hủy diệt của Thiên Đạo thực sự đã đến rồi.

Chỉ là, hắn bị một người chặn lại.

Nếu như Thành Ca ở đây, hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Bởi vì người chặn Tu Đế lại, cũng là người mà hắn rất quen thuộc.

Chính là Lăng, người được hắn che chở nhiều năm, luôn bị hắn coi thành cổ động

viên lúc ở Thiên Đạo kiếm hải.

Thực ra lúc đó Khương Thành đã nhìn ra được, thân phận của Lăng tuyệt đối

không tầm thường.

Có khả năng là một Đạo Tôn, thậm chí là một Thần Quân che giấu thân phận, nếu

không thì đã không thể nào khiến Nhân Hồi Chí Tôn cúi đầu nghe theo như thế.

Hoặc là, con gái của một vị Thiên Đế nào đó, có thân phận giống như Ngọc Lưu

Đạo Tôn vậy.

Lúc đó hắn cố ý chơi xấu, ôm sự “biết tỏng” của mình coi như hồ đồ không biết

gì.

Không phải ngươi cố ý che giấu thân phận hay sao, thế thì ta cũng cố ý giả vờ

như không hay biết gì, coi ngươi như một tiểu nha đầu mà trêu chọc, cho người

bực bội chết đi.

Nhưng lúc này chân thân của Tu Đế bị chặn lại, mặc dù đã vội đến không thể chờ

đợi được nữa, nhưng lại không có một chút thái độ kiêu ngạo nào.

“Chiến Đế, ngươi muốn chặn ta?”

Phong cách ăn diện của Lăng vẫn là thiếu nữ tươi trẻ, trong sáng như cũ, chỉ

là so với ngày đó, thần thái biểu cảm đã nghiêm túc hơn rất nhiều.

Đến mức đem lại cho người khác cảm giác có chút gì đó tựa như nàng không hề

tức giận nhưng lại có khí chất uy nghiêm.

Nếu như Tiên quan khác nghe thấy danh hiệu này, e rằng cũng không có cách nào

để đối ứng nàng với Chiến Đế.

Nghe nói, Thiên Đế Chiến là người… có sức mạnh lớn nhất trong mười Thiên Đế.

Đồng thời, cũng là người đảm bảo lực chiến đấu của Thiên Cung.

Ngày đó, nàng nói mình đến từ Chiến Thiên Tư là không hề nói dối.

Chẳng qua là Khương Thành lại hiểu lầm rằng nàng là một vị thống lĩnh nào đó

trong ba mươi ba nhánh Thiên quân dưới trướng của Chiến Thiên Tư cơ.

Đây đã là đoán theo chiều hướng hơi cao rồi đấy.

Dẫu sao thì Chủ tướng của những Thiên quân đó, có rất nhiều người là Thiên

quân.

Ai mà ngờ được, thực ra nàng lại là Thủ tọa của Chiến Thiên Tư, người lãnh đạo

trực tiếp của ba mươi ba nhánh Thiên quân chứ.

Chấp chưởng bộ máy chiến tranh mạnh nhất của Thiên Cung!

Năm đó, lúc Thiên Cung mới thành lập, đã gặp phải rất nhiều trở ngại và ngoại

địch.

Sở dĩ sau đó những tên đầu sỏ ngoan ngoãn thành thật trốn vào Đạo Tuyệt Chi

Địa, không dám đến tàn sát bừa bãi ở Nguyên Tiên giới nữa, phần lớn lý do là

vì đã bị nàng tẩn cho rồi.

Sau đó Thập Thiên Đế lần lượt ngự tọa, nhưng nàng lại trở thành ngoại lệ duy

nhất.

Luôn không đến trước đài, không để lộ thân phận của mình.

Đến nỗi, bây giờ cho dù rất nhiều Tiên quan nhìn thấy nàng, nhưng căn bản đều

không quen biết nàng.

"Tiết Dương, bây giờ ngươi không thể giết Khương Thành."

Cả Thiên Cung, có lẽ chỉ có nàng dám gọi thẳng tên thật ngày trước của Tu Đế.

Vẻ mặt của Tu Đế lạnh lùng: "Hắn tiêu diệt Hình chiếu của ta, lại còn muốn

giết con trai độc nhất của ra, nếu như ngươi cản ta, thì chính là kẻ thù của

ta!"

Tiếng cười nhẹ nhàng truyền ra từ khóe miệng xinh xắn đáng yêu của Lăng.

Đem theo một chút khinh thường.

"Rồi sao?"

"Ta cứ chặn ở đây, xem ngươi có thể làm được gì?"

"Ngươi!"

Tu Đế lửa giận ngập trời, chỉ hận không thể thiêu đốt chín tầng mây.

Duy chỉ có "thiếu nữ" ở trước mặt này là hắn không dám động vào.

Bởi vì hắn tuy dựa vào Thiên Đạo chí bảo, được mệnh danh là người tinh thông

tất cả quy tắc, nhưng hắn đánh không lại Lăng.

Chương 1244: Thế này là xong rồi?

Cũng là một trong Thập Thiên Đế, Tu Đế hiểu rất rõ phong cách của Lăng.

Năm đó, khi Nguyên Tiên giới tổ chức lại chưa được bao lâu, vẫn còn cực kỳ hỗn

loạn, khắp nơi đều là chiến tranh chém giết lẫn nhau.

Lúc đó, hắn mới chỉ là một Thiên tôn, hắn cùng với mấy vị Thiên Đạo Chi Tử

khác đã gặp Lăng.

Lần đầu tiên gặp mặt, mọi người không cần cảm nhận cũng đã phát giác được hơi

thở giống như mình.

Sau đó, suýt nữa thì bọn họ bị nàng giết cả đám.

Bởi vì cô gái này căn bản không coi bọn họ là bạn, thậm chí còn muốn cướp

Thiên Đạo chí bảo của bọn họ.

Sau đó mấy người cùng liên thủ chống lại, ngoài ra còn khuyên nhủ hết nước hết

cái, Lẫm Đế cảm hóa từ năm này qua năm khác, cuối cùng mới lôi kéo được nàng

về bên phe mình.

Từ đó về sau, khi mấy Thiên Đạo Chi Tử bọn họ phải chiến đấu, thì đã có một

chiến binh mạnh mẽ có thể dựa vào.

Hắn biết, ở trước mặt nàng mà chơi cứng đối cứng thì không có hiệu quả.

Chỉ có thể chơi lá bài tình cảm.

“Đó là hậu duệ duy nhất của ta…”

“Chắc không phải duy nhất đâu đúng không, không phải hắn cũng đã sinh cho

ngươi đứa cháu trai sao.”

Lăng còn hồi tưởng lại một cách nghiêm túc.

“Cùng lắm thì ngươi cứ coi như nuôi hỏng con trai rồi, thì coi cháu trai thành

niềm hy vọng mà đào tạo, bồi dưỡng là được rồi.”

Tu Đế rất muốn bóc phốt, cà khịa nàng, những điều mà ngươi nói là tiếng người

đấy à?

Vì sao chữ nào ta cũng có thể nghe hiểu, nhưng lại không tìm được tí đạo lý

nào trong đó vậy?

“Năm xưa, lúc hắn chào đời, ngươi còn từng ôm nó, ngươi đã quên rồi sao, sao

ngươi có thể…”

“Ngươi đang trách ta đấy à?”

Lăng vẫn giữ bộ dạng vô tội.

Tu Đế có chút không phản ứng lại được.

“Trách ngươi cái gì?”

Vẻ mặt Lăng đầy ngây thơ, hồn nhiên, cười trong trẻo đáp: “Trách ta năm đó

không bóp chết hắn trước, nếu không thì hôm nay ngươi đã không cần phải phiền

phức chạy qua đây cứu hắn rồi.”

Tu Đế suýt nữa thì tức đến không thở được.

Nếu đổi lại là bất kỳ kẻ nào khác nói với hắn như thế, cho dù là mấy vị Thiên

Đế khác hắn đều sẽ lập tức khai chiến.

Không chết không thôi, tuyệt đối là như thế.

Nhưng rất đáng tiếc, Lăng này là một ngoại lệ, bởi vì hắn đã bị nàng tẩn lên

bờ xuống ruộng không biết bao nhiêu lần, để lại cho hắn ám ảnh khó phai mờ.

Cũng chính vào lúc này, lại có hai vị Thiên Đế từ phía xa xa đang bay đến đây.

“Chiến Đế, Tu Đế, đừng làm tổn thương đến hòa khí!”

“Việc này có thể bàn bạc, trao đổi lại…”

Vừa nhìn thấy hai vị này, Tu Đế vừa bị Lăng chèn ép, tức giận vô cùng giống y

như đã tìm thấy nơi để trút ra.

“Nguyên Đế, Không Đế, hai người các ngươi đến đúng lúc lắm!”

“Mau giúp ta ngăn nữ nhân điên cuồng này lại, ta phải đi cứu con trai ta!”

Hai người đó còn chưa kịp đồng ý, Lăng đã rút luôn kiếm ra.

Thực ra Thiên Đạo chí bảo năm xưa nàng có được không phải là kiếm.

Nhưng làm sao được, người ta thích dùng kiếm, vì chuyện này còn cố ý chạy đến

Đế Kiếm Tinh rèn luyện.

Cảm nhận được ý chí chiến đấu hăng hái của nàng, Nguyên Đế và Không Đế xua tay

lia lịa, biểu thị bọn họ không hề muốn chiến đấu.

“Bọn ta đến để khuyên giải, chuyện gì cũng có thể thương lượng, bàn bạc được

mà…”

Lăng buông kiếm xuống trong sự thất vọng.

Nàng cảm nhận một chút tình hình bên phía Đế Kiếm Tinh, thì phát hiện ra

Khương Thành đã xử xong Ngọc Lưu Đạo Tôn rồi.

Thế là, nàng rất vui vẻ khua khua bàn tay nhỏ bé óng ánh như ngọc, tạm biệt ba

vị này.

“Các ngươi cứ từ từ mà thương lượng nhé!”

“Dù sao thì trước khi vụ cá cược kết thúc, không ai được tùy tiện giết chết

Khương Thành, chuyện này đã nói rõ ngay từ lúc mới bắt đầu rồi!”

Nói xong, nàng liền biến mất ngay tại chỗ.

Còn Tu Đế thì hít sâu một hơi, sau đó từ từ giấu đi sự hận thù thấu xương ở

trong mắt hắn đi.

Thậm chí còn hướng về phía Nguyên Đế và Không Đế chắp tay vái.

“Cáo từ!”

Bỏ lại Không Đế và Nguyên Đế bốn mắt nhìn nhau, thế này còn thương lượng con

khỉ à?

“Tại sao nàng ấy lại bảo vệ Khương Thành như vậy?”

“Ai mà biết được, chuyện nàng làm ai có thể đoán được dụng ý của nó chứ, nói

không chừng chỉ là hứng thú nhất thời thôi.”

“Tu Đế sẽ không chịu để yên đâu, sau này sợ rằng sẽ gây ra tai họa lớn.”

“Ôi, năm xưa chiêu mộ Khương Thành này, đúng là sai lầm to lớn nhất.”

“Thiên Cung này đã bị hắn làm đảo loạn rồi…”

“Phải nghĩ cách để giải quyết hắn…”

Thành Ca không hề hay biết màn chơi cờ bí mật giữa các Thiên Đế.

Hắn càng không biết rằng, nếu như không phải Lăng ngăn cản, thì trên sổ thành

tích của hắn đã có thêm một Thiên Đế rồi.

Sau khi tròn nửa giờ đồng hồ, hiệu quả của Kim Ngân Kiếm Ly biến mất.

Sau đó hắn ngay lập tức bay lên trời cao, nhanh chóng cất bí bảo Thiên Đạo này

đi, như thể có người khác muốn cướp của hắn vậy.

Sau khi cất xong, hắn mới hài lòng thỏa mãn nhìn xuống những người khác.

Mà những người khác cũng đang lặng lẽ nhìn hắn.

Khung cảnh lặng ngắt như tờ.

Mười vị Thần Quân không hề tấn công Khương Thành.

Bọn họ quả thực đã bị kích động đến sắp phát bệnh tim đến nơi rồi, chỉ hận

không thể băm Khương Thành thành mười tám vạn đoạn.

Nhưng bọn họ cũng đã qua cái tuổi bốc đồng từ lâu rồi.

Tận nửa tiếng đồng hồ rồi, Tu Đế vẫn chưa tới.

Mà bên trên cũng chẳng có bất kỳ thông báo gì.

Không có ai ra lệnh bọn họ tóm Khương Thành xuống, càng chẳng có ai hạ lệnh

bọn họ giết Khương Thành ngay lập tức.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó trong này rồi.

Nhưng giả như, cho dù thực sự muốn Khương Thành chết, cũng không đến lượt mấy

Thần Quân bọn họ ra tay, mà là Tu Đế tự mình làm.

Bọn họ đem theo những suy nghĩ này, dõi theo Khương Chưởng môn ngồi trở lại vị

trí ban đầu, lại bắt đầu sán vào bên cạnh Thu Vũ Tuyền.

“Thế nào, có cung kính nể phục ca đây không?”

Tất cả những người có mặt ở đó đã bắt đầu cà khịa, bóc phốt trong sự bất lực.

Đại ca à, gây ra chuyện thế này rồi, tại sao ngươi vẫn còn tâm trạng đến chỗ

con gái nhà người ta khoe khoang thể hiện vậy?

Chuyện ngươi nên làm nhất lúc này chẳng lẽ không phải là nhanh chóng chạy

thoát thân, sau đó trốn đi à?

Thu Vũ Tuyền chỉ cố ý hừ một tiếng.

Nàng quả thực đã bị Khương Thành làm cho kinh ngạc, nhưng phần lớn là bị ý

cảnh kiếm đạo thập tam trong kia làm cho ngạc nhiên.

Còn về chuyện Khương Thành tiêu diệt Hình chiếu của Thiên Đế và Ngọc Lưu Đạo

Tôn, nàng lại chấp nhận một cách rất nhanh chóng.

Thậm chí còn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Trạng thái như thế này, khiến nàng cảm thấy bản thân hơi kỳ lạ.

Theo lẽ thường mà nói, nàng là Thiên Tâm Thần Phẩm, vốn dĩ nên thành kính với

Thiên Cung nhất mới đúng.

Tại sao Khương Thành làm ra chuyện "ngỗ nghịch phạm thượng" như thế, bản thân

nàng lại cảm thấy chẳng có gì to tát cả?

Cứ như… Thiên Đế trong mắt nàng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nàng hồi tưởng lại lúc nàng mới nắm được quyền kiểm soát Đế Kiếm Tinh, một vài

đoạn ký ức đột nhiên xuất hiện.

Những đoạn ký ức đó, dường như đã nói lên ý nghĩa sự tồn tại của nàng, đó là

mang một sứ mệnh đặc biệt nào đó.

Nàng lắc lắc đầu, nàng sẽ không bị bất kỳ ai khống chế hết.

"Ngươi sẽ không có chỗ đứng ở Thiên Cung đâu, sẽ chết rất thảm đấy."

Nàng rất “chu đáo” nhắc nhở Khương Chưởng môn phải chú ý an toàn.

Thành Ca cười nhẹ: “Ta sẽ sống rất tốt, ngươi có dám cá cược không?”

Nghe thấy hai từ cá cược, Thu Vụ Tuyền cảm thấy hơi dị ứng.

Nàng chỉ đành chuyển chủ đề.

“Ngươi đã giết mất một Tinh quân nhị đẳng hoàn hảo của ta, có phải nên bồi

thường cho ta không?”

“Hoàn hảo?”

Khương Thành suýt nữa thì bị nàng chọc cười.

“Ngươi căn bản không hề có ý định để cho tên đó là Tinh quân nhị đẳng, đừng

tưởng ta không nhìn ra.”

Tính cách của Thu Vũ Tuyền thế nào, hắn là người biết rất rõ.

Người mà nữ nhân này cần, chắc chắn không phải là thiên tài gì đó, cũng không

phải dòng dõi gì đó, cái mà nàng cần chỉ là một công cụ biết nghe lời.

Sao nàng có thể để cho một kẻ cuồng ngạo, mắt cao hơn đầu như Ngọc Lưu Đạo Tôn

đến Đế Kiếm Tinh làm việc được chứ?

“Ai nói vậy, ta muốn chọn hắn đấy, không được à?”

Thấy nàng lại còn muốn chơi trò vô lại với mình, Thành Ca khóc không được,

cười cũng chẳng xong.

“Vậy ngươi muốn bồi thường như thế nào?”

“Ngươi làm Tinh quân nhị đẳng cho ta.” Thu Vũ Tuyền vẫn muốn áp chế hắn.

“Đừng có được voi đòi tiên!”

Chương 1245: Nâng cấp Thần hồn

Thấy hắn không bị lừa, Thu Vũ Tuyền chỉ đành đổi cách.

“Thế thì hủy bỏ giao ước lúc trước của ta và ngươi!”

Thành Ca cười vui vẻ nói: “Ngươi đúng là một kẻ mơ mộng nhỏ bé dễ thương.”

Hắn rất muốn nói, có phải ngươi đã quên mất chúng ta trời sinh đã là kẻ thù

rồi không?

Lần trước ở Thiên Đạo kiếm hải, ngươi ép ca đây đến mức phải nhảy xuống biển,

ta cũng không thèm tính món nợ này với ngươi.

Thế mà bây giờ lại còn đưa ra điều kiện một cách nghiêm túc như thế?

Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ bồi thường cho ngươi à?

Ồ, cũng đúng thôi, ngươi vẫn chưa “khôi phục” ký ức của Tiên Mẫu, không biết

được số phận kiếp trước của mình.

Thu Vũ Tuyền dường như cũng không trông chờ hắn sẽ đồng ý hủy bỏ giao ước.

Nàng đột nhiên chuyển sang truyền âm.

“Thế ngươi nói cho ta biết, ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng kia của ngươi làm

sao mà có được?”

Đây mới là điều nàng quan tâm nhất.

So với những người khác, nàng là người cảm thấy khó tin nhất với kiếm đạo thập

tam trọng của Khương Thành.

Bởi vì nàng biết rõ ràng, lúc ở Gia Vương đạo trường, Khương Thành vẫn còn

không biết thế giới Kiếm Đạo là gì.

Chỉ vẻn vẹn tám mươi ngàn năm sau, hắn đã nắm được ý cảnh kiếm đạo thập tam

trọng.

Đây là chuyện khó tin đến mức nào cơ chứ?

Nếu muốn Thu Vũ Tuyền tin đây là do cảm ngộ, tu luyện bình thường mà có được,

thì đấy là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của nàng.

Nàng biết, Khương Thành nhất định đã gặp được cơ duyên đặc biệt gì đó.

Thành Ca suýt nữa thì buột miệng nói ra, ca đây khổ cực chết mấy chục ngàn lần

mới rút được đấy.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy khát vọng học hỏi của Thu muội, hắn cảm thấy

nếu hắn không hại nàng một lần thì thật là có lỗi với tấm thịnh tình của nàng.

“Thực ra, là bởi vì Thiên Đạo kiếm hải.”

“Thiên Đạo kiếm hải?”

Đôi mắt xinh đẹp của Thu Vũ Tuyền đột nhiên sáng lên.

“Ý của ngươi là, phía dưới của Thiên Đạo kiếm hải có cơ duyên?”

Thành Ca gật đầu lia lịa.

“Đúng thế, ở dưới Thiên Đạo kiếm hải đó thần kỳ lắm, quả thực là đại dương của

kiếm đạo, chỉ cần nằm ở đó một lúc, là có thể tự động có được kiếm đạo cảm

ngộ…”

Cho dù ngươi là Tiên mẫu chuyển thế, ngươi cũng chẳng có hệ thống hack.

Đợi ngươi thực sự tiếp cận nơi đó rồi, thì ngươi sẽ biết thế giới này nguy

hiểm biết chừng nào, ha ha ha ha.

Đây cũng coi như là trả mối thù năm đó ngươi nhằm vào ta.

Bởi vì hắn giới thiệu nhiệt tình quá, Thu Vũ Tuyền không khỏi bắt đầu thấy hơi

nghi ngờ.

Một cơ duyên lớn như thế này, đổi lại là người khác, không phải nên che giấu,

bưng bít, một mình độc chiếm à?

“Đơn giản như thế sao?”

“Đấy là đương nhiên!”

“Sao ngươi đột nhiên lại tốt bụng như thế?”

“Ngươi ăn nói kiểu gì vậy hả?”

Thành Ca giả bộ không vui nói: “Nếu như đổi thành người khác, ta nhất định sẽ

không nói, nhưng quan hệ của chúng ta tốt như thế, tuy hai mà là một.”

“Ngươi là thị nữ của ta, cơ duyên của ta chính là cơ duyên của ngươi, ngươi

thăng cấp rồi, cũng coi như giành lấy vinh quang cho ta, trong lòng ta cũng

hài lòng và mãn nguyện…”

Mặc dù những lời này khiến cho Thu Vũ Tuyền kích động dâng trào muốn đạp chết

hắn mấy lần, những nàng thật sự đã nảy sinh hứng thú với Thiên Đạo kiếm hải.

Em gái này vốn đã thích mạo hiểm, cực kỳ quyết đoán và gan dạ.

Nếu không thì lúc đầu nàng cũng sẽ không xông vào nơi có tỉ lệ sống sót là một

phần một trăm triệu như bí cảnh Đăng Thiên.

“Nhưng ta nghe nói, ở dưới đó cực kỳ nguy hiểm, đến cả Thiên Đế cũng phải rút

lui.”

Khương Thành bĩu môi: “Nếu như ai ai cũng có thể qua được, thì Thiên Đạo cơ

duyên còn có thể để đến lượt ta à?”

Hắn đánh giá Thu muộn từ trên xuống dưới một lượt.

Lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi không dám đi, thì có thể ở lại trên này làm chức

vị Tinh chủ của ngươi, cũng nhàn hạ lắm.”

Thu Vũ Tuyền biết hắn đang khích nàng.

Nàng cũng dự cảm được ở phía dưới đó thật sự cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng sự kiêu ngạo đã ngấm vào xương cốt, cuối cùng vẫn khiến nàng hạ quyết

tâm.

Ngươi có thể sống sót quay lại, thì dựa vào đâu mà ta lại không thể?

Lẽ nào ta lại không bằng ngươi?

Sau hai tháng trời, lần đại hội long trọng của Đế Kiếm Tinh này cuối cùng cũng

đến phần kết thúc.

Trong hơn hai trăm vị Đạo Tôn tham gia tuyển chọn, Thu Vũ Tuyền đã chọn ra hai

người, trở thành trợ thủ đắc lực phụ tá cho nàng, phong bọn họ làm Tinh quân

nhị đẳng.

Đây đáng lẽ phải là một sự kiện cực kỳ bắt mắt, khiến mọi người đều phải nhìn

vào.

Nhưng bây giờ bản thân lần đại hội lớn này, đã không còn quan trọng như thế

nữa rồi.

Đèn chiếu sáng đều tập trung vào một mình Khương Thành, đến mức bất luận những

người khác có làm gì thì cũng đều bình thường, chẳng có gì đặc sắc, mới lạ.

Toàn thể trên dưới Thiên Cung, khắp nơi đều là truyền thuyết của hắn.

Ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng, Ẩn Hoàng, Thủ tọa Thiên Đan Tư, giết chết con

của Thiên Đế, hủy diệt Hình chiếu của Thiên Đế…

Mỗi một chuyện, mỗi một việc, đều khiến người ta không thể nào tưởng tượng

nổi.

Nhất là sau khi giết chết Con của Thiên Đế và hủy diệt Hình chiếu của Thiên

Đế, hắn vẫn có thể sống ngon lành cành đào.

Điều này càng khiến người ta không thể nào hiểu nổi.

Khương Thành đã trở về Thiên Đan Tư, gặp lại Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ.

“Ca, bây giờ ngươi vẻ vang rồi nha!”

Tam Nhãn Hổ vừa nhìn thấy hắn, đã bắt đầu oán trách.

“Chơi trội lớn như thế, vậy mà lại không đem ta đi cùng!”

“Không phải đã nói có màu thì cùng làm, có việc thì ngươi gánh vác rồi sao,

ngươi chẳng có thành ý, chẳng nghĩa khí gì cả…”

Thành Ca trực tiếp lọc luôn những lời lẽ vô sỉ của hắn, cười típ mắt nhìn về

phía Yên Dĩ.

“Thế nào, Thiên Tâm đẳng cấp của ngươi đã thăng cấp chưa?”

Yến Dĩ khinh thường đáp: “Ngươi vẫn nên lo cho chính bản thân ngươi đi, ta

luôn cảm thấy Thiên Tâm của ngươi chưa đến thượng phẩm, vụ cá cược đó Tà Tiên

giới bọn ta thắng chắc rồi!”

Khương Thành đã ra tay với Thiên Đế rồi, loại người như thế này sao có thể

trung thành với Thiên Cung được chứ?

Nàng luôn nghi ngờ trong chuyện này có vấn đề gì đó.

Trong lòng Thành Ca thầm nghĩ, em gái à trực giác của ngươi cũng chuẩn phết

đấy.

Cuối cùng Thiên Cung sẽ kết thúc chuyện này như thế nào, hắn cũng rất tò mò.

Sau khi tiếp nhận đội ngũ chào đón của toàn thể Thiên Đan Tư, đồng thời mở một

đại hội rêu rao Thủ tọa trở về, lúc này hắn mới bắt đầu “tu luyện”.

Được thôi, thực ra cũng chính là chọn kỹ năng.

Hiện tại điểm Thiên Đạo của hắn đã lên tới 96,5 tỉ, có thể yên tâm nâng cấp

một vài món đồ nên nâng cấp rồi.

Khương Thành mở màn hình điều khiển Thần hồn ra đầu tiên.

Hiện tại Thần hồn của hắn là Tử hồn, đây đã là cấp độ ngang hàng với Chí tôn,

Đạo Tôn rồi.

Nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy hơi không đủ dùng.

Dẫu sao vẫn luôn phải giao thiệp qua lại với Thần Quân.

Nhỡ đâu, hôm nào đấy lại bị Thần Quân tấn công Thần hồn, thế thì không được ổn

cho lắm.

Sau Tử hồn là Thánh hồn, tiêu hao 30,5 tỉ điểm Thiên Đạo.

Nếu không phải lần dạo chơi Đế Kiếm Tinh này nhận được nhiều giá trị thanh

danh như thế, hắn muốn thăng một cấp này, cũng không biết là phải đợi đến năm

nào tháng nào nữa.

Sau khi hắn không hề do dự ấn chọn nâng cấp, hắn thăng cấp lên cấp độ Thánh

hồn một cách rất trôi chảy, ở phương diện Thần hồn đã ngang hàng với Thần

Quân, Thiên Đế rồi.

Vào khoảnh khắc hắn đột phá, cả Thiên Cung cũng nổi lên một trận bão táp Thần

hồn như một lẽ đương nhiên.

“Đạo thánh?”

“Có người đã thăng cấp lên đến Đạo thánh rồi?”

Trên Đạo Tôn chính là Đạo thánh, Thần Quân ở trên Thiên Cung gần như đều là

cảnh giới này.

Vô số Tiên nhân nháo nhào bày tỏ sự kinh sợ và tôn thờ.

“Lại có người có thể làm đến mức này?”

Còn đám Thần Quân Thích Vương, Dực Vương cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Vị đạo hữu nào đã đột phá đến Đạo thánh vậy?”

Năm xưa bọn họ có thể đột phá đến Đạo thánh, thực ra là do bọn họ đi đường

tắt.

Đặc điểm của Đạo thánh chính là trong trận chiến có thể thúc giục một phần lực

Thiên Đạo, đây là sức mạnh mà những Tiên quan khác căn bản không có hy vọng

đuổi kịp.

Mà bọn họ là bởi vì có sự dẫn dắt của Thiên Đế, nhận được sự trợ giúp của

Thiên Đạo chí bảo ở bước khó nhất, cũng giống như lợi dụng BUG vậy.

Nhưng bây giờ, người đột phá đến "Đạo thánh", hiển nhiên là dựa vào sức mạnh

của chính bản thân mình.

Chuyện này khiến bọn họ không thể không bội phục.

Chương 1246: Sức mạnh tăng vọt

Bởi vì lúc Thần hồn đột phá không có cách nào để cảm nhận được vị trí, thêm vào đó, Thành Ca căn bản không ở trong phạm vi quản lý của Thiên Cung, nên các Thiên Đế cũng không thể nào suy đoán ra là ai.

Các Thần Quân, thì càng không biết hơn.

"Ai lại có được tài năng trời ban như vậy?"

"Trở thành Đạo thánh, thì người đó đã có đủ tư cách để thăng lên chức Thần Quân rồi!"

"Chẳng lẽ là Cổ Tinh Đạo Tôn?"

Ngoài Thần Quân ra, thì Cổ Tinh Đạo Tôn này là người có nhiều điểm Thiên Đạo nhất trên bảng Thiên Đạo.

Chỉ dựa vào điều này, đã đủ để thấy được hắn ta tài giỏi cỡ nào.

Trong số tất cả các Đạo Tôn của cả Thiên Cung, Tà Tiên giới, thêm cả Đạo Tuyệt Chi Địa thì lực chiến đấu của người này có thể xếp vào top năm.

Cho nên người đầu tiên mà tất cả mọi người đoán chính là hắn.

"Mấy năm trước ta từng gặp hắn, lúc đó hắn cách đột phá vẫn còn xa lắm."

"Thế là Vô Bi Đạo Tôn à?"

Đây là người xếp hạng hai trong bảng Thiên Đạo.

“Hắn không có thiên phú đến thế đâu.”

“Không sai, Vô Bi có thể leo được lên hạng hai trong bảng Thiên Đạo, là vì năm đó hắn đã ăn hên…”

“Thế còn là ai được nữa?”

“Nhắc đến thiên phú, chẳng lẽ là Thu Vũ Tuyền à?”

“Nữ nhân này có thể trở thành Đế Kiếm Tinh chủ, vừa nhìn đã biết là người mang mệnh lớn!”

“Sao có thể thế được, cảnh giới của nàng cách Đạo Tôn còn xa lắm, càng đừng nhắc đến Đạo thánh.”

Sau đó mọi người lại rầm rầm rộ rộ suy đoán, đoán ra tận mười mấy ứng cử viên lận.

Tất cả đều không có khả năng lắm.

Thậm chí có người còn bị các Thần Quân liên lạc hỏi ngay tại trận, nhưng người đó cũng đang tò mò ai đã trở thành Đạo thánh mới y như bọn họ.

Đến cảnh giới này rồi, thật sự là kéo một sợi tóc động đến cả người, đủ để ảnh hưởng đến kết cấu.

Trong mấy vị Thần Quân, Lư Vương đột nhiên nhướng lông mày.

“Chẳng lẽ là… Khương Thành?”

Nghe thấy cái tên này, tất cả những Thần Quân có mặt khác đều bực bội trừng mắt nhìn hắn.

Ngươi nhắc đến hắn làm cái gì?

Trên thực tế, lúc bọn họ nhắc đến Thu Vũ Tuyền, thì đã nghĩ đến Khương Thành rồi.

Chỉ là, bọn họ không muốn nói về hắn.

“Không thể nào!”

“Tên tiểu tử đó mới là Thiên tôn mà thôi!”

“Chỉ có điên mới nghĩ hắn là Đạo thánh.”

“Số mệnh của hắn sắp kết thúc rồi, ta vừa nhìn đã thấy hắn có tướng đoản mệnh!”

Miệng thì nói chắc chắn như thế, nhưng ở tận sâu trong đáy lòng, thực ra những Thần Quân cũng không dám khẳng định.

Luận về thiên phú, luận về số mệnh thần bí, ai có thể so sánh được với tên tiểu tử đó chứ?

Mặc dù hắn không phải là Đế Kiếm Tinh chủ, nhưng hắn sở hữu ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng, thứ mà rất nhiều Đạo thánh không thể đạt được.

Chỉ riêng điều này thôi, hắn đã đè bẹp Thu Vũ Tuyền rồi.

Thực sự là bất thường đến mức không thể bất thường hơn được nữa.

Bất kỳ chuyện gì xảy ra với hắn, đều không phải là không thể.

“Chi bằng, tra xét thăm dò một chút đi?”

“Được!”

Thần niệm của mấy vị Thần Quân cuộn tròn lại sau đó tỏa ra, mênh mông, bao la, nhanh chóng bao phủ đến chỗ Thiên Đan Tư.

Mà lúc này, Khương Thành đã đột phá xong từ lâu rồi.

Trừ phi Thần hồn giao chiến trực tiếp, nếu không thì chẳng có cách nào vô duyên vô cơ nhìn thấu được mức độ của nó.

Cuối cùng bọn họ chỉ có thể cảm nhận được Tu vi Tiên lực của Khương Thành, vẫn là cảnh giới Thiên tôn.

Thế là, mấy người bọn họ “hài lòng thỏa mãn” thu hồi lại Thần niệm.

Sau đó ha ha cười lớn.

Yên tâm được rồi.

“Ta đã nói không phải là hắn mà!”

“Vẫn chỉ là một Thiên tôn cỏn con mà thôi!”

“Tiểu tử này không có đức hạnh cũng chẳng có năng lực, lại còn Đạo thánh, đúng là nằm mơ!”

Thành Ca đang ở mãi Thiên Đan Tư xa tít, thực ra hắn cũng phát hiện ra sự cảm nhận của mấy vị Thần Quân, chỉ có điều bây giờ hắn bận lắm, chẳng có thời gian "chào hỏi" với bọn họ.

Bây giờ hắn cũng mới chỉ là Thần hồn đã đạt đến cấp độ Thánh hồn, ngang hàng với Đạo thánh.

Những thứ khác thì vẫn còn sớm lắm.

Sau khi thăng cấp Thần hồn xong, hắn mở bảng điều khiển của Pháp Tắc không gian ra.

Tiêu hao 12 tỉ điểm, thăng cấp cho Pháp cảnh của mình lên Chân cảnh.

Cấp độ Pháp cảnh này, có hơn phân nửa là Thần Quân, cũng có một vài Đạo Tôn cực kỳ mạnh mẽ có thể làm trước được.

Coi như là trình độ nằm giữa Đạo Tôn và Đạo thánh.

Sau khi Pháp Tắc không gian đạt đến Chân cảnh, tính ổn định đã được cải thiện đáng kể.

Hắn lại điều động căn nguyên, dung hợp với Pháp Tắc của mình, thì càng trở nên mượt mà và mềm mại hơn.

Tiện tay tung ra một kiếm, uy lực cũng tăng lên gấp bội so với ngày trước.

Thành Ca rất hài lòng.

Cuối cùng, hắn mở bảng điều khiển Huyền Văn ra.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, hắn đã tiêu hao 30 tỉ điểm để nâng cấp Huyền văn băng và Huyền văn kiếm lên thập tam trọng.

Nâng cấp Huyền văn băng là bởi vì có thể điều động căn nguyên băng.

Còn nâng cấp Huyền văn kiếm thì là vì kiếm đạo là sát khí mạnh nhất của hắn hiện tại.

Sự thăng cấp của Huyền văn Kiếm có thể tăng cường bất kỳ uy lực tấn công liên quan đến kiếm nào lên một bước nữa.

Cho nên, phải tập trung xử lý hai Huyền văn này trước.

Nhìn thấy mỗi Huyền văn nâng cấp từ thập nhị trọng lên thập tam trọng, đều cần 15 tỉ điểm Tiên Nguyên, Thành Ca cảm

thấy những Huyền văn khác vẫn nên từ từ thì hơn.

Hắn nâng cấp tất cả hơn 40 Huyền văn thường dùng như Hủy Diệt, Không Gian, Sinh, Tử, Ngũ Hành vân vân từ cửu trọng lên thập nhị trọng trước.

Khi Huyền văn thật sự đến một cấp bậc nhất định rồi, ném ra đối phương cũng không thể không ngăn cản.

Dẫu sao thì Huyền văn thập nhị trọng, đã có thể tạo thành sát thương không nhỏ đối với Chí Tôn rồi.

Sau này trong lúc chiến đấu, những Huyền văn này có thể có hiệu quả làm cho một mình hắn đánh ngang với sức mạnh của cả một trung đội.

Sau đó, hắn lại nâng cấp nốt hơn 2900 Huyền văn từ cửu trọng lên Thập nhất trọng.

Chuyện này cũng có ý nghĩa phi phàm không kém.

Phải biết rằng, Pháp Tắc không gian được hình thành dựa trên nền móng của ban ngàn quy tắc.

Hắn đã nâng cấp tổng thể ba ngàn Huyền văn, đồng nghĩa với việc tiến thêm một bước trong việc tăng cường căn cơ của Pháp Tắc không gian.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, điểm Tiên Nguyên cũng bị hắn dùng gần hết rồi.

Sau khi đổi vài món Đạo khí không dùng đến thành điểm Tiên Nguyên, hắn đổi tất cả thành Đan dược.

Sau đó lại ăn Đan dược thăng cấp.

Cuối cùng, cảnh giới của hắn đã khó khăn gian khổ thăng từ cấp Thiên tôn sơ kỳ lên Thiên tôn hậu kỳ.

Cuối cùng việc “tu luyện” cũng kết thúc, vị huynh đài này cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân tràn đầy năng lượng làm màu, như thể muốn bùng nổ.

“Khương Thủ tọa xuất quan rồi!”

“Chúc mừng Khương Thủ tọa thần công đại thành!”

Vừa ra ra khỏi cửa, hắn đã nhìn thấy cả ba vị Đạo Tôn và mười mấy vị Chí Tôn đều đang đợi ở cửa.

“Các ngươi thế này là muốn làm cái gì vậy hả?”

“Ta tuyên bố trước, không có chuyện giảng đạo đâu nhé, cả đời này đều không có chuyện đó đâu!”

Lần giảng đạo trước, hắn đã hối hận rồi.

Mặc dù làm màu, hàng phục đám Đế Đan sư thất phẩm, bát phẩm của Thiên Đan Tư này, nhưng sau đó thì có cả đống phiền phức.

Đám người này cứ cách dăm ba hôm lại chạy đến đòi chỉ bảo những vấn đề về luyện đan, khiến hắn phiền phức chức không chịu nổi.

Biết trước như thế còn không bằng cứ giả vờ thành một Đan đạo vô lại không có tài năng thực sự mãi còn hơn.

Mặc dù thiết lập nhân vật như thế sẽ bị người khác coi thường, nhưng dù sao cũng yên tĩnh hơn.

“Ha ha ha, Khương Thủ tọa hiểu lầm rồi!”

Đám người Thiên Lâm và Bắc Hà không nhịn được mỉm cười.

Khương Thủ tọa rõ ràng sở hữu trình độ luyện đan thâm sâu khó lường, nhưng nói chuyện vẫn luôn dí dỏm hài hước, trước sau như một, chưa từng cảm nhận được sự lạnh lùng và kiêu ngạo thường thấy ở các Đại sư trên người hắn.

Điều này khiến bọn họ càng khâm phục hơn.

“Là như thế này, Đan giới đồng đạo ở bên Đạo Tuyệt Chi Địa mời chúng ta qua đó giao lưu.”

“Đạo Tuyệt Chi Địa? Lại còn Đan giới đồng đạo?”

Thành Ca hoang mang, đối với Thiên Cung mà nói, Đạo Tuyệt Chi Địa không phải là phe đối địch à?

“Không sai, Đạo Tuyệt Chi Địa cũng có mấy vị Đế Đan sư bát phẩm.”

“Ở bên đó cũng có Cổ Đan Lưu, Dịch Đan Lưu và Tịnh Đan Lưu, thậm chí còn có một vài trường phái khác.”

“Tính hẳn hoi ra thì Đan đạo bên phía bọn họ mới đúng là phong phú, đa dạng như trăm hoa đua nở.”

Thành Ca càng ngạc nhiên hơn.

“Nhưng, các ngươi cứ thế này mà đến đó, không phải là dê con bước vào miệng hổ à?”

“Đạo Tuyệt Chi Địa có thể tha cho các ngươi sao?”

Chương 1247: Lời mời của Đạo Tuyệt Chi Địa

Nghe thấy câu hỏi này của hắn, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau, sau đó lập tức cười ầm lên.

“Hình như Khương Thủ tọa không hiểu lắm về Đạo Tuyệt Chi Địa thì phải!”

“Ha ha ha, xem ra Khương Chưởng môn đã hiểu nhầm cực kỳ sâu sắc rồi.”

“Hơn nữa, ngươi cũng đánh giá thấp tầm quan trọng của Đế Đan sư bọn ta rồi.”

“Ở Đạo Tuyệt Chi Địa chẳng có kẻ nào dám ra tay với bọn ta đâu!”

Dưới sự giải thích của bọn họ, Khương Thành cũng coi như đã hiểu rõ ngọn nguồn trong đó.

Kết cấu của Đạo Tuyệt Chi Địa cũng gần giống như Cổ Tiên giới ngày trước, các loại Tông môn thế gia và Tộc quần nhiều như rừng, chứ không phải là một thế lực dũng mãnh thống nhất.

Nhưng bọn họ không chịu phục sự quản chế của Thiên Cung, cũng không chịu nhập bọn với Tà Tiên giới, cho nên vừa đúng tất cả bọn họ đều ở Đạo Tuyệt Chi Địa mà thôi.

Nội bộ của Đạo Tuyệt Chi Địa cũng đầy rẫy chiến tranh và chia rẽ.

Những Tông môn và Tộc quần đó, có Tông môn và Tộc quần thì rất thù địch Thiên Cung, nhưng thực ra có những Tông môn và Tộc quần vẫn duy trì quan hệ vô cùng tốt đẹp với Thiên Cung.

Nhưng bất luận thế nào, thì bọn họ cũng sẽ không động đến Đế Đan sư.

Đế Đan sư là một quần thể rất siêu phàm.

Cho dù những Đan sư của Đạo Tuyệt Cho Địa thuộc những trường phái và Tộc quần khác nhau, nhưng giữa các Đan sư với nhau vẫn luôn đoàn kết bảo vệ lẫn nhau.

Nếu như kẻ nào dám ra tay độc ác với Đan sư, thì sẽ gặp phải sự tẩy chay của tất cả Đan sư.

Một khi đã trở thành kẻ thù chung của tất cả Đế Đan sư, thì cũng chẳng lăn lộn tiếp ở Đạo Tuyệt Chi Địa được nữa.

“Cho nên, chúng ta đến Đạo Tuyệt Chi Địa, cũng không gặp phải nguy hiểm gì đâu.”

Đám người Lưu Duyên và Chính Hư dương dương đắc ý: “Bọn họ còn rất thích bọn ta nữa ấy.”

“Mỗi lần bọn ta đến giao lưu, bên đó toàn tiếp đón bọn ra như khách quý thôi!”

Khương Thành suy nghĩ một lúc thì thấy cũng đúng.

Đế Đan sư vốn không giỏi chiến đấu, đến đó cũng chẳng gây ra được thiệt hại gì.

Vả lại, có thể duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Đế Đan sư, sau này còn có thể nhờ cậy được, tội gì mà không làm chứ?

“Thế thì được, các ngươi đi đi, bổn tọa ân chuẩn.”

Hắn xua xua tay.

“Sau này những việc cỏn con như thế này, không cần đến xin ý kiến của ta nữa.”

Tất cả mọi người đều giật giật khóe miệng.

“Bọn ta đến để mời ngươi đi cùng mà!”

“Nếu không thì sao phải tập trung đầy đủ ở đây?”

“Ta?” Khương Thành không hề có kế hoạch rời khỏi Thiên Cung.

“Đúng thế!”

Trên mặt Thái Hành Đạo Tôn tràn ngập sự chờ mong.

“Lần giao lưu trước là cách đây năm trăm triệu năm trước, bọn họ đến Thiên Đan Tư chúng ta luận đạo, lúc đó bọn ta thua

mất một nước, đúng là mất hết sạch thể diện.”

“Lần này nói thế nào cũng phải đòi lại!”

Thiên Lâm Đạo Tôn vừa vuốt ve bộ râu trắng vừa cười ha ha.

“Lần này có Khương Thủ tọa dẫn đội, nhất định phải khiến bọn họ mở mang tầm mắt!”

“Há chỉ là đơn giản như mở mang tầm mắt, nhất định phải dọa bọn họ sợ ngu người luôn ha ha ha…”

Nghe bọn họ nói như vậy, Khương Thành cũng bắt đầu thấy hứng thú.

Hắn cảm thấy sau khi hắn đến đấy, còn có thể dùng việc luyện đan để làm màu?

“Khụ, đề nghị của các ngươi cũng có tí tính xây dựng đấy.”

Hắn làm bộ làm tịch cân nhắc do dự một lúc.

“Nếu như các ngươi đã háo hức như thế, ta cũng đành miễn cưỡng xem xét việc đích thân dẫn đội vậy.”

“Chỉ có điều, bây giờ ra không tiện rời khỏi Thiên Cung cho lắm.”

Vụ cá cược của Thiên Cung với Tà Tiên giới vẫn còn hai mươi ngàn năm nữa mới hết thời gian.

Mà theo giao ước, trước khi vụ cá cược kết thúc, hắn và Yên Dĩ đều phải ở lại Thiên Cung.

Mặc dù Khương Chưởng môn muốn đi là đi được, cũng chẳng có ai cản được hắn, nhưng hắn vẫn là một người rất có tinh thần tuân theo giao ước đấy.

“Các ngươi cứ báo lên trên trước đi, xem ý các Thần Quân và Thiên Đế thế nào.”

Biết được chuyện Khương Thành muốn đến Đạo Tuyệt Chi Địa, bên trên quả thật loạn cào cào, gà bay chó chạy.

Phản ứng đầu tiên của đám người Thích Vương, Lư Vương, Cảnh Vương chính là tức cười.

“Hắn? Lại còn chạy đi tham gia đại hội luận đạo của Đế Đan sư?”

“Tên này thực sự đã coi mình là Đế Đan sư bát phẩm rồi đấy à?”

“Hắn định đi để khoe cái sự cùi bắp của mình đấy à?”

Trong mắt bọn họ, lúc đầu Thành Ca chắc chắn là đã giở trò lừa đảo dối trá nên mới thông qua khảo nghiệm Tiên lô.

Căn bản không hề biết ca này có tài năng kiến thức thực sự.

“Thủ tọa Thiên Đan Tư dốt nát kém cỏi, hơn nữa lại chỉ là một Thiên tôn, thế này chắc sẽ làm mất hết mặt mũi thể diện của Thiên Cung chúng ta mất?”

“Ta thấy không thể đồng ý được!”

Nhưng Dực Vương lại có ý kiến khác.

“Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, hiếm có khó tìm đấy!”

“Các ngươi đừng quên, vụ cá cược với Tà Tiên giới vẫn còn hai mươi ngàn năm nữa, mà tên tiểu tử đó căn bản không hề có dấu hiệu sinh ra Thiên Tâm.”

“Chuyện đến nước này, ta thấy chỉ có thể lựa chọn phương án khác thôi.”

Thích Vương và Lư Vương khẽ cau mày.

“Ý của ngươi là… mượn tay của Đạo Tuyệt Chi Địa, để giết chết hắn?”

“Không sai!”

“Hắn bị các Tông môn và Tộc quần ở bên đó giết chết, chúng ta không cần phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì, vụ cá cược coi như hòa nhau, không phân thắng bại.”

“Nhưng hắn dẫn theo một đám Đế Đan sư, cho dù đám người Đạo Tuyệt Chi Địa bên đó không có mắt hơn nữa, cũng sẽ không ra tay với hắn đâu!”

“Thậm chí còn coi hắn thành khách quý, đón tiếp nhiệt tình ấy chứ…”

Nghĩ đến cảnh tượng đó, mấy vị Thần Quân đã thấy tức rồi.

Cảnh Vương chậm rãi đáp: “Cho nên chúng ta phải tạo ra cơ hội, tốt nhất là khiến hắn tách khỏi đám người Thiên Lâm và

Thái Hành, ngoài ra cố gắng che giấu thân phận Đế Đan sư của hắn…”

Thích Vương vỗ tay lia lịa.

“Đúng thế, chỉ cần hắn rời khỏi Thiên Đan Tư, một khi hắn hành động một mình thì dễ xử lý thôi.”

Dực Vương cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Dựa vào phong cách và năng lực gây chuyện, sinh sự của tiểu tử đó, ta dám cá, không cần đến một ngày, hắn sẽ trở thành kẻ thù chung của đám người ở nơi đó!”

“Ha ha ha ha, đối với chuyện này, ta rất có niềm tin với hắn!”

Lư Vương còn học một biết mười, suy một mà ra ba hơn.

“Thực ra chúng ta còn có thể thả ra chút tin tức sai lệch khiến cho Tà Tiên giới hiểu lầm, nói không chừng như thế chúng ta còn có thể thắng vụ cá cược này ấy chứ.”

Những Thần Quân khác nháo nhào truy hỏi.

“Lập mưu kế thế nào?”

“Để lộ tin tức, nói tên tiểu tử đó vẫn là Thiên Tâm Tiên phẩm, hơn nữa lại còn muốn đến Đạo Tuyệt Chi Địa.”

Lư Vương đĩnh đạc nói.

“Bên phía Tà Tiên giới chắc chắn sẽ không ngồi yên, rất có khả năng sẽ phái người đi ám sát hắn một cách bí mật!”

“Còn chúng ta có thể bí mật theo dõi, đợi rồi bắt quả tang ngay tại trận.”

Mọi người đều phản ứng lại.

“Tà Tiên giới ra tay giết chết tên tiểu tử đó, thì người thắng vụ cá cược đó chính là chúng ta rồi!”

“Đúng thế, chính là làm như thế!”

Bọn họ nhanh chóng đưa ra một kế hoạch hoàn chỉnh.

Mà Thành Ca vẫn chẳng hề hay biết gì.

Thực ra, cho dù hắn có biết thì cũng sẽ chẳng quan tâm, thậm chí còn rất chờ mong ấy chứ.

Dù sao có hệ thống hack bên mình, chết kiểu gì cũng chỉ là mây trôi, chỉ có thể tăng thêm chiến lợi phẩm cho hắn mà thôi.

Sau khi biết chuyện Khương Thành muốn đến Đạo Tuyệt Chi Địa, bên phía Tà Tiên giới cũng truyền tin tức đến, yêu cầu Yên Dĩ cùng đi.

Đối với chuyện này, bên phía Thiên Cũng không có ý kiến dị nghị gì.

Dù sao nhiều năm trôi qua thế rồi, cũng chẳng thể cảm hóa được lang nữ này.

Bên trên cũng chẳng ôm hy vọng gì.

Mấy ngày sau, Khương Thành cùng Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ cùng nhau đặt chân lên con đường hướng về phía Đạo Tuyệt Chi Địa.

Ngoài ra, còn có ba vị Đạo Tôn do bên trên phái xuống đi cùng.

Lần lượt là Kỳ Ngô Đạo Tôn đến từ Thiên Ly Quân, Càn Ngôn Đạo Tôn đến từ Chấp Luật Tư, và người quen cũ của Thành Ca, Phạm Lôi Đạo Tôn.

Ba ứng cử viên này coi như là được sắp đặt một cách có chủ ý.

Cấp trên trực tiếp của Kỳ Ngô Đạo Tôn ở Thiên Ly Quân, chính là Cảnh Vương.

Còn cấp trên trực tiếp của Càn Ngôn Đạo Tôn ở Chấp Luật Tư, chính là Lư Vương.

Hai người này đều là tâm phúc của các Thần Quân, trước khi xuất phát đã được các Thần Quân ân cần dặn dò chỉ bảo, ra hiệu ngầm bảo bọn họ nghĩ cách khiến Khương Thành chết ở Đạo Tuyệt Chi Địa, nhưng lại không được tự mình ra tay.

Còn về Phạm Lôi Đạo Tôn, trong suy nghĩ của bên trên, hắn hẳn là có thâm thù, không đội trời chung với Khương Thành.

Nhất định sẽ rất tích cực gài bẫy, hãm hại chết tên tiểu từ này.

Chương 1248: Huyết Sát Đạo

Đội này do Khương Thành dẫn đội, hơn hai mươi vị Đế Đan sư, ngoài ra còn ba vị

quyền cao chức trọng của Thiên Cung, một con Hổ Yêu của Đạo Tuyệt Chi Địa, một

lang nữ của Tà Tiên giới đã tạo thành một đoàn đại biểu Đan đạo, cứ thế mà

xuất phát.

Sau khi rời khỏi Thiên Cung, suốt dọc đường đều trời yên biển lặng.

Đoàn người nhanh chóng đã vượt qua chiến khu tiền tuyến, tiến vào địa giới của

Tà Tiên.

Bọn họ không gặp phải bất kỳ sự tấn công nào ở đây.

Không chỉ như thế, bên phía Tà Tiên giới còn có hai vị Đạo thánh, dẫn theo

mười mấy vị Đạo Tôn tự mình đến hộ tống bọn họ.

Trong lúc nói chuyện, phải gọi là cực kỳ nhiệt tình, khách khí với ba vị Đạo

Tôn Thiên Lâm, Thái Hành và Bắc Hà.

Ai không biết còn tưởng bọn họ cũng là người của Thiên Cung ấy chứ.

Biết làm sao được, Đế Đan sư cao giai được hoan nghênh, ưa thích thế đấy.

Cho dù Tà Tiên giới không có giới hạn hơn nữa, thì chung quy vẫn có nhu cầu về

Đan dược.

Nhưng đáng tiếc là, Thành Ca không được hưởng loại đãi ngộ này.

Mặc dù Tà Tiên giới biết rõ hắn là Thủ tọa Thiên Đan Tư, nhưng bọn họ vẫn coi

như hắn không tồn tại, thái độ rất lạnh nhạt.

Giống y như những Thần Quân của Thiên Cung, bọn họ cũng cho rằng chức vị Thủ

tọa này của Thành Ca là dùng mánh khóe mà có được, chứ không hề có tài năng

thực sự.

Chuyện này khiến Khương Chưởng môn rất không hài lòng, nhịn không được cho bọn

họ đánh giá một sao.

“Ca đây xa xôi lặn lội đến, là khách, cho dù các ngươi không tiếp đón nhiệt

tình, thì tốt xấu gì cũng phải tặng chút lễ vật, ví dụ như thiên tài địa bảo

quý hiếm gì đấy đúng không?”

“Lại đến tay không như thế, trên lễ nghi cũng không hợp tình hợp lý!”

Những lời không hề tự giác, hơn nữa logic lại không rõ ràng này, khiến cho

những Đạo thánh và Đạo Tôn của Tà Tiên giới tức đến run rẩy hết cả khóe mắt.

Má nó chứ, bọn ta gặp ngươi nhưng không giết ngươi đã là rất khách khí rồi đấy

có được không hả?

Đừng có quên, năm xưa ngươi đại diện Thiên Nhạc Quân, chạy đến chỗ bọn ta giết

mất bao nhiêu người của bọn ta!

Ngươi là kẻ địch phải giết chết của bọn ta, còn trách bọn ta lễ nghĩa không

chu toàn?

Đợi thời hạn của vụ cá cược kết thúc, đừng tưởng rằng bọn ta sẽ tha cho ngươi!

Đến cả Kỳ Ngô Đạo Tôn, Càn Ngôn Đạo Tôn và Phạm Lôi Đạo Tôn cũng đều mang bộ

mặt cạn cả lời, trong lòng dâng lên dục vọng muốn bóc phốt, cà khịa cực kỳ

mãnh liệt.

Lại còn đòi Tà Tiên giới lễ vật, ngươi đúng là dám nói thật đấy!

Nhưng Tam Nhãn Hổ lại rất tán thành với hắn.

“Ca, đám Tà Tiên này không biết phân biệt hàng tốt xấu cũng chẳng sao, đợi đến

Đạo Tuyệt Chi thì chính là đất của ta rồi!”

Hổ Yêu vỗ ngực, khoác lác đến tận mây xanh, điệu bố cứ như ta đây rất được

hoan nghênh, chào đón ở Đạo Tuyệt Chi Địa vậy.

“Đến lúc đó, ta đảm bảo sẽ khiến ngươi được tiếp đón chu đáo nhiệt tình, hưởng

thụ đại ngộ tôn quý như Đế Vương!”

Thành Ca cũng có tinh thần hơn.

“Ở đó ngươi có thể diện thế cơ à?”

Tam Nhãn Hổ cũng thuận miệng chém gió tơi bời, dù sao thì chém gió cũng không

phải nộp thuế mà.

“Đó là điều đương nhiên, tốt xấu gì ta cũng lăn lộn ở đó nhiều năm như thế

rồi, tư cách bày ra đó!”

“Những Tông môn Thế gia và Tộc quần ở đó, làm gì có ai gặp ta mà không nể mặt

mấy phần?”

Yên Dĩ ở bên cạnh cũng có chút hiểu biết về Đạo Tuyệt Chi Địa, nghe hắn nói

xong không nhịn được bắt đầu chế nhạo.

“Dựa vào ngươi?”

“Đừng tưởng ta không biết thanh danh bê bối, người người hô đánh gọi giết của

ngươi ở Đạo Tuyệt Chi Địa.”

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn ở bên cạnh biết thừa Tam Nhãn Hổ và Khương

Thành cùng một giuộc, đương nghiên cũng sẽ chẳng nói những lời hay ý đẹp gì.

“Hổ Yêu nhà người, chỉ là một Chí Tôn cỏn con mà thôi, đúng là nói khoác mà

không biết ngượng mồm.”

“Chỉ hy vọng ngươi không liên lụy đến bọn ta thôi!”

Những lời chế giễu này của bọn họ, khiến Tam Nhãn Hổ ham thể diện không nén

được giận.

“Thế thì các ngươi cứ đợi mà xem, đến lúc đấy ở trong đó gặp chuyện gì, cũng

đừng hy vọng ông đây giúp các ngươi đòi lại công bằng!”

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn chỉ cười lạnh lùng, căn bản chẳng thèm

tranh cãi với hắn.

Cứ như vậy, “đoàn đại biểu” đã đến được nơi sâu thẳm của Tà Tiên giới.

Tiếp tục tiến về phía trước, chính là Đạo Tuyệt Chi Địa.

Mặc dù vẫn chưa bước vào bên trong, nhưng Khương Thành đã cảm nhận được sự sức

mạnh của Thiên Đạo dần dần yếu đi.

Càng tiến vào nơi sâu thẳm, sự tuần hoàn của trời đất và vạn vật càng hỗn

loạn.

Không cần cảm nhận một cách tỉ mỉ, đã có thể phát hiện ra sự kiểm soát, khống

chế của Thiên Đạo đối với nơi này càng ngày càng lực bất tòng tâm.

May mà ba ngàn căn nguyên vẫn cần cù không mệt mỏi chiếu rọi từng tấc đất ở

nơi đây, nếu không thì ở đây chỉ là nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi, căn bản không

thích hợp để tu luyện.

Nhìn từ bên ngoài, phạm vi của Đạo Tuyệt Chi Địa không tính là quá lớn.

Nhưng đến hạt cải còn có thể tạo thành một thế giới của riêng nó, huống hồ Đạo

Tuyệt Chi Địa to như thế.

Nếu thật sự muốn tiến vào bên trong đó, sợ là Tiên nhân bình thường có bay

hàng trăm triệu năm cũng chẳng bay đến biên giới.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, sau khi đoàn đại biểu của Thiên Đan Tư này bước vào

Đạo Tuyệt Chi Địa, sẽ nhận được sự nghênh đón của một vài đại tông môn ở bên

trong.

Sau đó sẽ được bọn họ dẫn dắt, tiến về đích đến cuối cùng là Phạm Họa Sơn.

Nơi đó được coi là một thánh địa nổi tiếng của Đạo Tuyệt Chi Địa, cũng là nơi

tổ chức đại hội giao lưu Đan đạo lần này.

Nhưng khi tất cả mọi người vừa bước vào bức thành che giữa hai giới, không

gian hỗn loạn xung quanh đột nhiên tuôn trào dữ dội, nổi lên một trận gió mạnh

đến nỗi không thể nào chế ngự được.

Không đợi mọi người phản ứng lại, đoàn đại biểu này đã bị tách ra.

Sau khi Thành Ca trải qua một trận trời đất quay cuồng, đầu váng mắt hóa, cuối

cùng, vững vàng tiếp đất với một động tác xoay người 1080 độ giữa không trung

vô cùng đẹp mắt.

Nhìn sang bên cạnh, thấy Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đều ngã một cú, hạ cánh bằng

mông, mất hết cả hình tượng.

Hắn không khỏi cảm thấy hận rèn sắt không thành thép.

“Bất luận gặp phải tình huống gì, đều phải duy trì được sự tao nhã, đây là sự

tu dưỡng bản thân mà một vua làm màu nên có!”

Yên Dĩ hung ác lườm hắn đầy khinh bỉ.

Nhưng Tam Nhãn Hổ lại như đã ngộ ra được điều gì đó, sau đó trên mặt lộ ra vẻ

hổ thẹn.

“Ca, ta học được rồi.”

Ba vị Đạo Tôn khác ở bên cạnh nhéch khóe miệng.

Đột nhiên gặp phải biến cố quan trọng như thế, bị cuốn đến một nơi lạ lẫm như

thế này, các ngươi có phải nên chú ý đến những chuyện quan trọng hơn không.

Ví dụ như đây là đâu, nên làm thế nào để tụ họp lại với những đồng đội khác.

Ở vùng trời cách ranh giới của Đạo Tuyệt Chi Địa xa xôi, đám người Thích Vương

và Cảnh Vương cùng Lư Vương đồng loạt ngửa mặt lên trời cười lớn.

Trận gió bão đó đương nhiên không phải là xuất hiện một cách ngẫu nhiên.

Mà là bọn họ cố tình tạo ra.

Mục đích cũng rất đơn giản, chính là tách Khương Thành và đội ngũ của Thiên

Đan Tư ra.

Nếu không thì tên tiểu đó thật sự vẫn khua chiêng gõ trống suốt cả dọc đường,

lấy thân phận khách quý chạy đến đại hội Đan đạo du lịch một vòng, cuối cùng

lại vẻ vang huy hoàng, hoàn hảo không tổn hại tí nào mà trở về Thiên Cung.

Như thế kế hoạch của bọn họ cũng công cốc.

“Thành công rồi!”

“Ha ha ha ha, lần này tên tiểu từ này chết là cái chắc!”

“Chắc chắn là như thế, bây giờ bọn họ đã bị chúng ta đưa đến Huyết Sát Đạo,

nơi đó toàn là những Ma Tu đã rơi vào con đường sai trái, có địch ý cực kỳ sâu

sắc đối với Thiên Cung chúng ta.”

“Chỉ cần bọn họ xuất hiện một cái, nhất sẽ gặp phải sự bao vây tấn công.”

“Đến lúc đó, không cần ba người Kỳ Ngô, Càn Ngôn và Phạm Lôi bí mật kích động

chia rẽ, Khương Thành tự nhiên sẽ rơi vào bước đường cùng.”

“Ha ha ha ha, tuyệt, tuyệt lắm!”

Sau khi bày tỏ sự đắc ý với tác phẩm của, lúc này mấy vị Thần Quân mới hài

lòng thỏa mãn dẹp đường hồi phủ.

Còn về Thành Ca, người vô duyên vô cớ bị đưa tới Huyết Sát Địa, hắn chẳng hề

hay biết mình đang ở đâu.

Nhưng, hắn cũng chẳng ngu.

Nhìn đội ngũ ở bên cạnh mình, ngoại trừ Đế Đan sư, tất cả những người khác đều

có mặt, không thể nào dùng hai từ trùng hợp để hình dùng chuyện này được.

Vừa nhìn đã biết là có kẻ ở đằng sau cố ý thêm dầu vào lửa.

Chỉ là hắn nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, ca này ngược lại còn đầy hứng

thú trêu đùa, chế nhạo Tam Nhãn Hổ.

“Lão đệ này, cái đãi ngộ tôn quý như Đế Vương mà ngươi nói ở đâu vậy?”

“Nơi núi non trùng điệp, hoang vắng không có người ở này, đến một người nghênh

đón chúng ta cũng chẳng có!”

Tam Nhãn Hổ quan sát xung quanh một hồi, cảm nhận Ma khí nồng đậm hơn những

nơi khác một cách vô cùng rõ ràng, trong lòng cũng âm thầm bồn chồn lo lắng.

Hắn đã nhìn ra nơi này là Huyết Sát Đạo, là địa bàn chiếm đóng của một đám Ma

Tu khát máu.

Chương 1249: Trói buộc Huyền Văn Giết chóc

Mặc dù Tam Nhãn Hổ cũng tu luyện ma đạo nhưng chưa từng tiếp xúc với đám Ma tu

này.

Bên trong ma đạo cũng chia thành rất nhiều loại.

Tất cả các đệ tử của Phi Tiên Môn cũng xem như đều là ma đạo, dù gì thì lúc

đầu cũng có được Ma thể.

Nhưng so với Hư Uyên, Tiêu Hỗn, Sát Lợi và các Ma Vương khác thì bọn họ làm

việc hoàn toàn khác.

Các Ma tu của Huyết Sát Đạo xem như là theo lối khá cực đoan.

Tam Nhãn Hổ không có người quen nào ở đây cả nên quả thực có hơi rụt rè.

“Khụ, chúng ta đi chung đi.”

Hắn ngẫm nghĩ, nếu có Thành Ca ở bên cạnh thì dù không cẩn thận bị giết cũng

có thể kịp thời sống lại.

Nếu giờ tách ra rồi, Thành Ca muốn nhặt xác cho mình thì cũng không biết đi

đâu mà nhặt.

Kỳ Ngô Đạo Tôn với Càn Ngôn Đạo Tôn vừa nhìn thấy hắn sợ hãi, lập tức trở nên

quỷ dị.

“Ô, không phải lúc nãy vừa mới nói bản thân ở đây ăn uống rất sướng, ai cũng

nể mặt ngươi mấy phần sao?”

“Cảm thấy toàn là khoác lác cả nhỉ?”

“Ta nói Hổ Yêu ngươi này có thân phận như thế nào, hóa ra chỉ là một nhân vật

nhỏ mà thôi!”

“Nếu không làm được thì đừng có mà tự mãn quá!”

Bọn họ khích một cái như vậy làm Tam Nhãn Hổ không nén nổi tức giận.

Rõ ràng biết là kế khích tướng nhưng mà cũng rất mất ấn tượng trước mặt Yên

Dĩ.

“Ai nói ta không dám?”

Hổ Yêu này chỉ có thể tiếp tục mạo xưng là trang hảo hán.

“Ta chỉ mong rằng các ngươi đig cùng với ta, tận mắt chứng kiến một chút xem

mặt mũi của gia lớn như thế nào thôi!”

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn xua tay lia lịa.

“Ha ha ha, khỏi đi khỏi đi.”

“Ta nghĩ bọn ta cũng đã biết tỏng ngươi có mặt mũi lớn như thế nào rồi.”

Ánh mắt nghiền ngẫm kia của hai người kích thích nặng nề đến Tam Nhãn Hổ.

Thế là hắn… lựa chọn truyền âm.

“Ca, theo ta với, giúp ta cứu vãn tình thế với.”

Nghe thấy truyền âm này của hắn, Khương chưởng môn dở khóc dở cười.

Ông nội nhà ngươi, đúng thật là ta trông ngóng sau khi đến Đạo Tuyệt Chi Địa

có thể nhận được chào đón nhiệt liệt, kết quả thì sao?

“Ngươi sợ cái khỉ gì, có ta ở đây, cho dù chết rồi thì ta cũng hồi sinh lại

cho ngươi.”

“Chỉ là sợ ta chết ở đâu ngươi cũng không biết, hơn nữa lỡ như mà bị người ta

bắt đi hành hạ thì phải làm sao?”

Thành Ca suy tính một hồi mưới tiếp tục nói: “Thế này đi, ta ký thác một phân

hồn lên người ngươi, như vậy thì truyệt đối không thể có mất mát gì cả.”

Đối với cặn bã Tam Nhãn Hổ này, bề ngoài hắn tổn thương, nhưng lúc quan trọng

vẫn rất bảo vệ.

“Ca, như thế này thật sự chắc chắn sao, sẽ không thất bại chứ?” Tam Nhãn Hổ

vẫn không yên tâm lắm.

Thành Ca cũng chịu rồi, rút thẳng một cọng lông Hổ từ trên mình hắn xuống.

“Thế này là được rồi chứ, chỉ cần vẫn còn một cọng lông thì cũng có thể hồi

sinh cho ngươi!”

Có sự đảm bảo này của hắn, lúc này Tam Nhãn Hổ mới yên tâm.

Cũng đúng, năm đó lúc những đệ tử kia của Phi Tiên Môn hồi sinh, cho dù là một

cọng tóc hay là một giọt máu, tất cả đều có thể hồi sinh.

Ổn thỏa!

Nhưng mà trước khi lên đường, hắn vẫn muốn rề rà một chút.

“Ca, đã nhiều năm không gặp, ngươi có chúc phúc gì mới thêm cho ta…”

Hắn nhớ lại cảnh tượng Khương chưởng môn thăng cấp tư chất, cảnh giới cho mọi

người lúc ở Phi Tiên Môn năm đó.

Hiệu quả của chúc phúc kia đến nay hắn vẫn còn nhớ.

Cho dù bây giờ vị trí cao như Nguyên Tiên giới cũng chưa từng có người làm

được những chuyện tường tự như vậy.

“Thêm cho ta một chúc phúc, cho dù thêm trên đầu hay là trên mông cũng được.”

“Người khác đều nói không thể sờ vào mông hổ, nhưng Thành Ca ngươi là một

ngoại lệ, nhanh lên nào…”

Hắn vừa nói vừa liếm mặt, cong cái mông về phía Khương Thành.

“Để ta thăng cấp một chút thiên phú hoặc là cảnh giới, cũng coi như là tăng

thể diện cho ngươi, chẳng phải là tốt hay sao?”

Tốt ông nội nhà ngươi!

Thành Ca suýt chút nữa không nhịn được mà muốn đá nát Hổ Yêu lòng tham không

đáy này.

Ngươi cho là ta làm từ thiện hả?

Từ trước đến giờ đều là Ca đục khoét của người khác, ngươi lại giỏi, cả ngày

muốn chiếm lợi ích ở chỗ ta.

Những nghĩ kỹ một chút, quả thật nhớ tới một buff.

Hắn phất tay, một đường kết giới ngăn cách cảm nhận bỗng nhiên xuất hiện che

mấy người khác ở bên ngoài.

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn ở bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng này thì

bắt đầu chế nhạo.

“Một Thiên Tôn nhỏ bé như ngươi còn muốn ngăn trở tầm mắt của bọn ta?”

Bởi vì sợ Khương Thành đột nhiên biến mất, hai người cố ý thả Thần Hồn tới bên

kia thăm dò.

“Trái lại muốn xem một chút ngươi có chuyện gì mà không cho người ta biết.”

Ngay sau đó, hai người đều lùi về sau mấy bước như bị sét đánh vậy.

Căn cơ kết giới của Khương Thành là Thần Hồn cấp bậc Đạo Thánh đang gia trì,

hai người này dùng Tử Hồn đi thăm dò không khác gì lấy trứng chọi đá.

Vừa tiếp xúc lùi ngay là chuyện đương nhiên.

Mà cảnh tượng này cũng làm cho Yên Dĩ và Phạm Lôi Đạo Tôn vẫn luôn giữ vẻ mặt

tê liệt lạnh lùng bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi.

Phản ứng của hai người ngươi cũng thái quá rồi?

Cho dù bị cản lại cũng không đến nỗi phải lùi mấy bước chứ!

Nhìn lại hai tên Đạo Tôn, mặt mày lại trắng bệch, giống như là bị tổn thương

Thần Hồn.

“Chuyện này, chuyện này…”

“Làm sao mà có thể chứ?”

“Kết giới này của hắn là sao vậy?”

“Chẳng lẽ là có bí bảo Thiên Đạo đặc biệt gì đang gia trì?”

Bọn họ sẽ không nghĩ tới Thành Ca đã có Thượng Hồn.

Dù sao thì cũng khó tin quá rồi, vượt qua phạm vi tưởng tượng của bọn họ.

Mà khi bọn họ bị đánh lùi thì Thành Ca bên trong cũng đã điều Huyền văn quy

tắc giết chóc của mình ra.

Là một trong những quy tắc cường lực, Thành Ca cũng thăng cấp Huyền Văn này

đến thập nhị trọng.

“Ca, đây là gì?”

Sau khi cảm giác được khí tức giết chóc thuần túy bên trong Huyền Văn kia, Tam

Nhãn Hổ cũng không khỏi trợn ngược mắt.

Thậm chí Huyền văn giết chóc thập nhị trọng này còn cao hơn một chút so với

cảm ngộ hiện giờ của hắn về quy tắc giết chóc.

Bây giờ Thành Ca cũng không biết miêu tả Huyền Văn như thế nào.

“Ngươi có thể coi thứ này lạc ấn của quy tắc năm đó.”

“Có tác dụng gì?”

“Ngươi có thể trói buộc nó, sau đó có thể có được sức mạnh của nó.”

Tam Nhãn Hổ ngược lại cũng không ngốc, lập tức phản ứng lại được ý nghĩa bên

trong.

“Vậy chẳng phải là ta tương đương với việc được ngươi phân phong? Làm người

đại diện quy tắc giết chóc của ngươi?”

“Thỉnh thoảng cũng có lúc ngươi có đầu óc nhanh nhạy mà.” Thành Ca mỉm cười

khen ngượi hắn một câu.

“Nghe giống như là thuộc hạ của ngươi ấy.”

Tam Nhãn Hổ sờ cằm một cái: “Hình như điều này không có thể diện gì cả.”

Thành Ca trái lại cũng không cố ép.

“Nếu ngươi không bằng lòng thì thôi vậy, thực chất vốn là ta định cho Bạch Hổ

Đại Đế, dù gì thì nhìn hắn cũng đáng tin hơn ngươi.”

“Đừng, đừng chứ!”

Vừa nghe Huyền văn giết chóc này còn có người cạnh tranh bí ẩn khác, Tam Nhãn

Hổ lập tức thay đổi thái độ.

“Ta muốn, ta muốn mà! Ta đâu có nói không muốn đâu chứ!”

Thành Ca khinh bỉ trong lòng, lúc cho ngươi thì kén cá chọn canh, nghe nói có

người muốn cướp thì lập tức coi như báu vật.

Có hèn hạ không cơ chứ?

Quá trình ngay sau đó rất đơn giản.

Tam Nhãn Hổ chủ động tiếp nạp Huyền văn giết chóc thập nhị trọng kia, ngay sau

đó hai người hình thành nên liên hệ.

Sau khi hắn trói buộc thành công lập tức cảm thấy khác biệt mạnh mẽ!

Cho dù là Huyền văn giết chóc thập nhị trọng cũng không cao hơn nhiều so với

cảm ngộ quy tắc cấp bậc Chí Tôn của hắn, nhưng đó là cảm ngộ của một người

khác.

Sau khi hắn và Huyền Văn hòa vào nhau, sự thăng cấp mang lại có thể nhìn thấy

bằng mắt thường.

Tam Nhãn Hổ lập tức nhận ra được nhận thức của bản thân đối với Huyền văn giết

chóc đột nhiên tăng vùn vụt, chẳng mấy chốc phá vỡ giới hạn Đạo Tôn.

Chỉ cần Tiên lực và võ đạo cảm ngộ của hắn cùng các phần cứng đạt tiêu chuẩn,

vậy thì hắn lập tức có thể thăng cấp lên đến Đạo Tôn.

Chương 1250: Tam Nhãn Hổ tự tin bất ngờ

Ngoài cảm ngộ quy tắc ra, hạng mục thăng cấp sức mạnh trực tiếp nhất vẫn là

hắn có thể mượn căn nguyên Giết chóc nhiều hơn.

Ít nhất là mạnh gấp đôi so với trước đây!

Điều này có ý nghĩa gì trong chiến đấu?

Thậm chí hắn có một loại cảm giác sợ rằng bản thân không còn địch thủ nào ở

cấp độ Chí Tôn nữa.

“Con mẹ nó! Con mẹ nó!”

Hắn nhảy một cái cao ba trượng, sau đó ôm lấy Khương Thành, suýt chút nữa hôn

hắn một cái ngay tại chỗ.

Tam Nhãn Hổ biết trói buộc Huyền Văn này chắc là có thăng cấp.

Nhưng không ngờ rằng lại thăng cấp lớn như vậy.

“Ca, điều… điều này cũng kỳ diệu quá đi mất, chừng như là không tuân theo

nguyên tắc mà thăng cấp ấy!”

“Trời ơi, bây giờ ta cảm thấy có thể đánh được bốn năm bản thân trước đây rồi,

làm sao đây?”

Nhìn điệu bộ hưng phấn cùng kích động của hắn, Thành Ca hết sức vui vẻ yên tâm

kiểm tra một chút độ tiến triển Huyền văn giết chóc của bản thân mình.

Không tệ, không tệ.

Bởi vì sự trói buộc của Tam Nhãn Hổ, độ tiến triển của Huyền Văn kia đã từ

thập nhị trọng 0% vọt tới 85%, cách thập tam trọng không xa nữa.

Lần này tiết kiệm được hơn mười tỷ điểm tiên nguyên của hắn.

“Ca đối với ngươi không tệ chứ?”

Hắn cười híp mắt nhận hết công lao về mình, tiện thể khiến cho Hổ Yêu nợ mình

một ân huệ.

“Không thể chê!”

Tam Nhãn Hổ cảm động đến mức khô cả mắt, cũng không nén được một giọt nước mắt

vui mừng.

“Chúc phúc của Ca ngươi vĩnh viễn đều mạnh như vậy, chuyến này không uổng công

cùng ngươi…”

“Được rồi được rồi, ngươi nên xuất phát rồi!”

Trước khi đi, Tam Nhãn Hổ xác nhận lại lần cuối.

“Cho dù xảy ra chuyện gì, ngươi cũng có thể cứu ta trở lại, đúng không?”

“Đó không phải là lời thừa thãi sao, Ca vẫn luôn là vô song, ngươi quên rồi

sao?”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Sau khi bỏ đi kết giới, sự tự tin của Tam Nhãn Hổ đã lên tới đỉnh điểm.

Sức mạnh bị Thành Ca cưỡng ép kéo lên một đoạn, bị bắt thì có phân hồn của

Thành Ca đi theo, bị giết thì có Thành Ca hồi sinh.

Đây quả thực là bảo vệ toàn diện.

Vì vậy Hổ Yêu này lại bắt đầu vênh lên.

Đầu tiên là cợt nhả khoe cơ ngực với Yên Dĩ bên kia, sau đó lại chạy đến trước

mặt ba tên Đạo Tôn bên kia để khoe bắp tay.

“Các ngươi nói ta không dám đi hả?”

“Để ta cho các ngươi xem, rốt cuộc ông đây có thể đưa bao nhiêu người tới!”

“Đảm bảo hù rớt mắt chó của các ngươi!”

Nói xong còn không đợi ba tên Đạo Tôn nói, hắn đã bay nhanh ra.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, Phạm Lôi Đạo Tôn không thốt nên lời.

Ta đâu có nhằm vào ngươi, vẫn luôn không nói gì cả, có được không hả?

Hắn không tính là tâm phúc dòng chính của các Thần Quân, cộng thêm tậu được

"Tín Hương" từ chỗ Thành Ca, vì vậy chuyến này hắn cũng không có ý định nhằm

vào Khương Thành.

Chỉ yên tâm làm một người vô hình, đi du lịch công là được rồi.

Tam Nhãn Hổ rời khỏi chỗ này còn bay chưa xa nữa thì lại đụng phải một đám Ma

tu trước mặt.

Nhìn cảnh giới thì có Thiên Tôn, có Chí Tôn.

Cả người từng người một huyết khí và sát khí ngút trời lượn lờ, sắc mặt đầy vẻ

hung ác, chỉ thiếu mỗi việc giơ tấm bảng tất cả là kẻ ác.

Nhìn thấy Tam Nhãn Hổ bay đến, đám người này nhìn thấy giống như là một con dê

béo đang chui vào hang sói.

Mắt tất cả đều sắp phát ra ánh sáng màu xanh lục.

"Ha ha, tên này không có chủ!"

"Là ngoại lai! Không có ký hiệu môn phái!"

"Hắn là của ta!"

"Tất cả không được giành!"

Mặc dù chưa từng đến nơi đây nhưng Tam Nhãn Hổ biết quy tắc kỳ lạ ở đây.

Ở nơi đặc biệt như Huyết Sát Đạo này, giết chết một người là có thể đạt được

cảm ngộ của quy tắc máu một cách kỳ diệu, tiến tới đạt được thăng cấp.

Mức độ thăng cấp phụ thuộc vào độ mạnh yếu và cấp độ huyết mạch của đối thủ mà

quyết định.

Kiểu đặc biệt này giống như hiệu quả của nghịch loạn Thiên Đạo, chỉ Huyết Sát

Đạo có.

Cũng vì vậy mà ở đây tập hợp lại số lượng lớn Ma tu tu luyện lực Huyết Sát.

Bọn họ coi đây là thánh địa tu luyện, bình thường cũng không sao mà đi nơi

khác được.

Mà cũng bởi vì nguyên nhân này mà đầu người ở đây rất đáng giá.

Nhất là những Tiên nhân lạ chưa gia nhập bất kỳ tông môn hay thế gia nào,

giống như là con dê béo không nhận bất kỳ sự bảo vệ nào.

Một khi đã vào đây, thậm chí sẽ dẫn đến tranh giành.

Trên người Tam Nhãn Hổ không có kỳ hiệu tông môn ở đây, theo tình huống bình

thường thì hắn phải cẩn thận từng li từng tí, co cảng chạy đi.

Nhưng lần này hắn không tháo chạy.

Trái lại cười như điên xông qua đó.

“Ha ha ha, một đám cặn bã, nhìn thấy gia gia đến còn không cúi đầu lạy?”

Suýt chút nữa đám Ma tu kia bị hắn làm cho mờ mịt.

Từ trước đến giờ đều là người ngoài nhìn thấy bọn họ đều sợ như sợ cọp, hôm

nay Hổ Yêu này lại qua đây rồi?

“Giết chết hắn đi!”

“Ngông cuồng quá rồi!”

“Xé nát hắn!”

Ngay trong tiếng gào thét mang theo sự điên cuồng, Tam Nhãn Hổ vụt qua, bốn

đạo căn nguyên ở trong đám người nổi lên tinh phong huyết vũ, đánh thủng mở

một con đường máu.

Hắn không phải là kẻ yếu đuối.

Hắn tu luyện quy tắc giết chóc, bản thân ở trong Chí Tôn đã thuộc người xuất

sắc do được có thiên phú trời ưu ái.

Bây giờ được Khương Thành gia trì Huyền văn giết chóc, mức độ vai u thịt bắp

của căn nguyên Giết chóc cũng đã sánh vai với Đạo Tôn rồi.

Có thể tưởng tượng được, đó là hiệu quả như thế nào.

Điều mà Đạo Tôn dựa vào là phá căn nguyên của nhau.

Căn nguyên của hắn mạnh hơn cảnh giới Chí Tôn, lần đụng chạm này làm cho căn

nguyên của đối phương tán loạn ngay tại chỗ.

Mà cùng lúc đó, Tam Nhãn Hổ không bị tổn thất gì về phía Tiên lực và thần hồn

cả.

Đối mặt với những Thiên Tôn và Chí Tôn này, hắn tự nhiên mà hình thành nên

hàng duy đả kích.

Sau khi xuyên qua một cái, hắn lại bất ngờ giết quay trở lại.

Lại một lần nữa giết mở một đường máu ở trong đám người.

Sau khi lặp lại ba lần như vậy, hai mươi tên Ma tu lúc nãy kia chết sạch sẽ

không còn một mống.

Sau khi giết xong, Hổ Yêu này dừng lại.

Hắn đứng sừng sững trên cao, một tầng ưu thương bao trùm lên trong ánh mắt.

“Chao ôi, thực lực mạnh mẽ quá cũng là một kiểu hành hạ, chiến đấu cũng không

hứng thú gì nữa cả.”

Khi nói xong câu này, ở phía xa xa đã có người giết đến.

Mà ở bên kia, Khương Thành cấy thêm một luồng phân hồn trên người Tam Nhãn Hổ

có thể xem rõ ràng tình huống bên này của hắn.

Hắn cũng không rõ rốt cuộc là Hổ Yêu này muốn ầm ĩ như thế nào.

Không phải nói rõ là mời người tới tiếp giá sao, sao lại bắt đầu đánh rồi?

Hơn nữa còn chưa đánh xong.

Hắn phát hiện Tam Nhãn Hổ hoàn toàn không có ý tìm người, mà là không ngừng

chiến đấu.

Ở đây chính là nơi tụ tập của Ma tu, thực ra làm như vậy giống như là tự tìm

cái chết.

Dù sao thì Huyết Sát Đạo cũng không thiếu Đạo Tôn.

Không lâu sau, Tam Nhãn Hổ không đánh lại được nữa, chỉ có thể vừa đánh vừa

tháo chạy.

Dọc đường liên tục chiến đấu ở nhiều nơi, người trêu chọc ngày càng nhiều, cao

thủ đuổi theo phái sau cũng càng ngày càng nhiều.

Mà Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn bên này không biết chuyện, vẫn còn đang

nói lời nản lòng.

“Hổ Yêu này đi lâu như vậy sao lại còn không có chút tin tức gì?”

“Không phải là đã chết trong Huyết Sát Đạo rồi chứ?”

Mà cũng đúng lúc này, bóng dáng Tam Nhãn Hổ ở phía xa xa cũng nhanh chóng bay

lại gần.

Chỉ thấy lúc này hắn đã sớm biến lại thành yêu thể, lông trắng trên người cũng

nhuốm máu khắp nơi.

Nhưng mà thực ra phần lớn là máu của kẻ địch.

Nhìn qua có vẻ còn rất thê thảm.

Vừa hạ xuống đây, Kỳ Ngô Đạo Tôn đã không nhịn được mà cười thành tiếng.

“Ha ha ha, sao mà Hổ Yêu ngươi lại rơi vào kết cục như vậy hả?”

“Không phải rất được chào đón ở đây sao?” Càn Ngôn Đạo Tôn kỳ quái giễu cợt.

“Sao mà ta nhìn ngươi thế này giống như là bị người ta truy sát vậy?”

“Xem ra tên khoác lác ngươi lộ chân tướng rồi!”

“Người chào đón bọn ta đâu nào?”

Trong lòng hai người bọn họ vẫn rất ung dung.

Dù sao cũng là Đạo Tôn, chỉ cần không phải bao vây quy mô lớn thì cho dù xảy

ra chuyện cũng có thể an toàn rút lui.

Tam Nhãn Hổ liếc nhìn bóng đen kết thành đội kia ở phía trên cao giết tới,

nhếch mép nhe răng cười một tiếng.

“Không phải người chào đón đến rồi sao, chỉ sợ các ngươi không chịu nổi thôi!”

Chương 1251: Bán rẻ đồng đội

Chỉ trong chốc lát, gần một nghìn tên Ma tu xuất hiện phía trước mấy người.

Sức mạnh của những Ma tu này gần như không cân bằng, có kẻ đã đến Đạo Tôn, có

kẻ mới Đế cảnh cửu trọng.

Kỳ Ngô Đạo tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn cảm thấy có áp lực rồi.

Cho dù Hổ Yêu này vừa mới đi ra một vòng đắc tội nhiều người rồi bị truy sát,

thế nhưng truy binh ở phía sau cũng có phần hơi nhiều rồi nhỉ?

Nhiều người như thế này, bản thân lát nữa muốn đi ra giết, chỉ sợ cũng phải

trả gi.

Nhưng mà đó là đáng giá.

Hai người không hẹn mà đồng thời nhìn bóng lưng của Khương Thành.

Đối mặt với chiến trận, tên tiểu tử này chết chắc rồi!

Nhiệm vụ bên trên giao cho cũng coi như là hoàn thành viên mãn.

Nghĩ tới đây, hai người lại thấy nhiệm vụ này dễ dàng quá rồi.

Vốn còn cho là phải ở Đạo Tuyệt Chi Địa bên này thi triển đủ loại thủ đoạn

khích bác, vu oan giá họa, ly gián mới có thể giết chết tên tiểu tử này cơ.

Không ngờ rằng đến đây ngày đầu tiên mà đã ổn thỏa rồi.

Hơn nữa cũng không cần bản thân ra tay, Tam Nhãn Hổ kia đã tự gây nghiệp

chướng.

“Chính là Hổ Yêu kia à?”

Trong đám Ma tu đuổi tới, hai tên Đạo Tôn dẫn đầu cười như không cười mà bay

ra.

“Chính là hắn!”

“Hắn còn có nhiều đồng bọn như thế sao?”

“Ba tên Đạo Tôn, hèn gì mà ngông cuồng như thế, lại dám giết người của Khô

Liên Môn và Liệt Xà Cốc chúng ta.”

Trong mắt hai tên Đạo Tôn hiện lên tia ảm đạm.

“Thật gan dạ!”

“Đã rất lâu rồi chưa từng gặp người có gan dạ như thế, xem ra hôm nay phải

giải trí một phen.”

Bọn họ hoàn toàn không quan tâm đến việc Đạo Tôn ở đối diện nhiều hơn một

người.

Hoàn toàn chính là tư thế định săn tươi nuốt sống hết toàn bộ.

Đối với trận chiến này, đến giờ Thành Ca cũng chẳng để ý tới.

Vì vậy sự chú ý của hắn vẫn còn đang ở bên chỗ Tam Nhãn Hổ.

“Không phải ngươi nói tìm người chào đón ta sao, sao mà ta nhìn không giống

vậy?”

Tam Nhãn Hổ còn đang cười đùa cợt nhả.

“Đây là phong tục của Huyết sát Đạo bọn họ, bọn họ chào đón người khác là như

thế này.”

Dù sao Thành Ca cũng đã nói mình vô song, cho dù xảy ra chuyện gì cũng có thể

giải quyết được.

Nếu mà nói lời này cho người khác, vậy chắc chắn là không tin, chỉ xem là

thuận miệng nói khoác.

Nhưng từ những ngày đầu lăn lộn cùng với Thành Ca, nhìn quen hắn vượt cấp

nghiền ép toàn trường, Tam Nhãn Hổ lại tin.

Vì vậy cho dù là có bao nhiêu kẻ địch, mạnh tới cỡ nào thì hắn cũng không lo

sợ gì cả.

Bọn họ vẫn đang nói chuyện phiếm, hai tên Ma tu Đạo Tôn đối diện kia lại ngạc

nhiên nghi ngờ.

Mấy kẻ ngoại lai này, sức mạnh quá dồi dào rồi.

Chẳng lẽ có chỗ dựa nào rồi?

Ma tu cũng không phải là cỗ máy không có đầu óc chỉ biết giết chóc, lòng dạ

mỗi một người bọn họ đều phức tạp hơn ai hết, bằng không cũng không có cách

nào sống trong cảnh ngươi mưu ta mô trong tinh vân huyết vũ hằng ngày sống đến

bây giờ.

Nhất thời bọn họ chỉ có thể từ từ chậm rãi vây quanh, cũng không lập tức ra

tay.

Mà cũng vào lúc này, vài người ở phái sau đã giết một lượng lớn Ma tu.

Chỉ cảm giác một chút lại có chừng hơn ba nghìn người.

Mà trong đám người kia lại có bốn tên Đạo Tôn!

“Tên Hổ Yêu kia, ngươi thật gan dạ, vậy mà lại dám giết hậu bối môn ta!”

“Ôi chao, Khô Liên Môn tới trước một bước rồi?”

“Mục tiêu quá ít ỏi, không dễ để chia ra!”

“Hừ hừ hừ, ranh giới thấp nhất của bốn tọa là một Đạo Tôn, ai cũng đừng hòng

giành được!”

“Vậy mà dám đến Huyết Sát Đạo bọn ta quát tháo dở thói ngang ngược, đúng thật

là kỳ quặc!”

Lúc lời nói chưa dứt, bốn tên Đạo Tôn đã phong tỏa đường lui của mấy người.

Lúc này Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn hoảng sợ.

Không phải là nhiều người thêm một chút mà là nhiều hơn một trăm triệu một

chút nhỉ?

Chưa nói đến số lượng một nghìn so với một, chỉ riêng Đạo tôn bên phía đối

diện đã nhiều gấp đôi bên này!

Thế này còn chơi gì nữa?

Vốn là bọn họ bàn tính đánh rất tốt.

Tam Nhãn Hổ gây chuyện ở đây, mọi người bị vây giết, Khương Thành thuận lợi bị

giết chết.

Bọn họ có thể nhờ vào thực lực mãnh mẽ của cấp bậc Đạo Tôn để phá vòng vây

thoát ra, sau đó ung dung trở lại Thiên Cung phục mệnh.

Nhưng bây giờ bọn họ phát hiện… hình như bản thân không thoát nổi.

Đối mặt với sự chênh lệch sức mạnh quá lớn này, hai người cũng không đảm bảo

được mạng sống của mình.

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn nhìn nhau một cái rồi sau đó đồng loạt đứng

ra.

“Các vị, chuyện này không liên quan tới bọn ta!”

“Hai người bọn ta phụng mệnh của Thiên Cung hộ tống một đám đan sư của Thiên

Đan Tư đi đến Phạm Họa Sơn tham gia đại hội giao lưu Đan Đạo kia.”

“Chỉ là không cẩn thận bị gió mạnh thổi tới nơi này, quấy rầy tới chỗ này, vẫn

mong các vị bỏ qua cho.”

Bọn họ một người chỉ Tam Nhãn Hổ, một người thì chỉ vào Khương Thành.

“Bọn ta hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với Hổ Yêu này cùng với người xúi

giục đằng sau của hắn.”

“Vẫn mong các vị nể mặt để cho hai người bọn ta rời khỏi đây.”

“Còn về hai mấy tên không hiểu quy tắc bọn hắn, bọn ta cũng chỉ mong sao lập

tức bị giết chết!”

Bọn họ đang bán rẻ đồng đội, quả thực quá mức điêu luyện rồi, tới mức Thành Ca

không nói nên lời.

Bọn họ cũng quá chân thực rồi đó?

Mà Tam Nhãn Hổ không nhịn được nhảy cẫng lên.

“Hai lão tạp chủng các ngươi cũng trơ tráo quá rồi?”

“Rõ ràng chúng ta là một phe, giờ giả bộ không quen biết nữa hả?”

Kỳ Ngô Đạo Tôn cười lạnh một tiếng.

“Hổ Yêu ngươi kỳ lạ biết bao, ta đường đường là một Đạo Tôn của Thiên Cung,

làm sao lại có thể cùng một phe với Hổ Yêu của Đạo Tuyệt Chi Địa chứ?”

“Chẳng qua là vô tình bị cuốn vào, đụng phải mặt nháu, đừng có mà lôi kéo quan

hệ lung tung!”

“Đúng thế, hai người bọn ta không có chút quan hệ gì với các ngươi cả.”

Lời này của bọn họ làm cho Phạm Lôi Đạo Tôn phát bực.

Con mẹ nó chứ, hai người các ngươi muốn bán rẻ đồng đội có thể đưa cả ta theo

không?

Cảm thấy ngay cả ta cũng bị bán đi rồi sao?

Cuộc đối thoại này của bọn họ làm cho sáu tên Ma tu Đạo Tôn đối diện kia có

hơi sửng sốt.

Quả thực là nhìn Tam Nhãn hổ, Khương Thành cùng với Yên Dĩ không giống người

chung đường với Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn kia.

Cho dù là là tu vi bên ngoài hay là khí chất bề ngoài cũng đều có vẻ khác biệt

rõ ràng.

Mà bọn hắn cũng biết đại hội giao lưu Đan Đạo kia.

Dù gì thì phần lớn Ma tu cũng có nhu cầu về đan dược.

Nếu thật sự đổi thành Thiên Lâm với Thái Hành cùng các Đế đan sư đến đây,

không chừng đám người hung dữ bọn họ sẽ còn mời làm khách rồi tiếp đón nồng

nhiệt nữa.

“Các ngươi là người của Thiên Cung đến à?”

“Đúng vậy!”

“Làm thế nào để chứng minh các ngươi hộ tống Thiên Đan Tư tới đây?”

Dường như Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn đã sớm có chuẩn bị.

Hai người vội vàng tế hai miếng ngọc mỏng ra.

Sau khi sáu tên đối diện đón lấy, tỉ mỉ nhìn một cái, phía bên trên còn ghi

công văn nhiệm vụ của Thiên Cung.

“Đúng thật là hộ tống Thiên Đan Tư.”

“Làm sao đây? Thật sự phải thả bọn họ à?”

“Không dễ gì mới bắt được hai tên Đạo tôn, giết chết bọn họ chắc chắn có thể

có được rất nhiều cảm ngộ quy tắc máu, chỉ như vậy mà thả ra thì thật đáng

tiếc.”

“Theo ta nghĩ, không bằng giết sạch, dù sao thì Thiên Cũng cũng là kẻ địch của

chúng ta!”

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Vàn Ngôn Đạo Tôn cũng không nghe thấy truyền âm này của bọn

họ.

Nhưng nhìn vẻ mặt u ám khó hiểu của sáu tên Đạo Tôn kia cũng biết rằng có

chuyện không hay.

Hai người vội vàng tìm lý do để cứu mạng.

“Nếu như hai người bọn ta chết thì Thiên Cung chắc chắn sẽ biết được, Thiên

Đan Tư cũng sẽ biết hộ vệ bị giết.”

“Đến lúc đó, Thiên Đan Tư có thể sẽ báo cho các đồng đạo của Đan giới biết,

vậy hậu quả kia hẳn là các vị cũng không muốn gánh vác nhỉ…”

Lời này của hai người bọn họ còn chưa nói xong, đột nhiên có một người từ phía

trên bay xuống.

Người này vừa xuất hiện làm cho các Ma tu có mặt đống loạt lui về phía sau mấy

bước, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Chương 1252: Người mất tích đã lâu của mình

Người này mặc một áo mãng bào màu tím đen, vóc người cao lớn, khí phách như

uyên đình nhạc trì.

Gương mặt có phần đơn thuần, cũng không có sự tàn ác và tà khí như Ma tu bình

thường.

Thế nhưng chỉ nhìn hắn một cái thì rất nhiều người có tu vi thấp sẽ sinh ra

cảm giác sợ hãi, nghẹt thở vì rơi vào trong biển sâu vô biên, xung quanh đều

là mây đen và sóng đen.

Hắn cũng không toát ra Tiên lực ma khí, cũng không dùng uy áp thần hồn.

Chỉ là hắn đứng ở đó, hai tay chắp ra phía sau đã đủ trấn áp tất cả.

Hàng nghìn Ma tu khát máu đồng loạt sợ hãi lùi lại, sáu tên Đạo Tôn tỏ ra vẻ

kính sợ, ngoan ngoãn chắp tay chào hắn,

Mà Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn bên này càng vô cùng sợ hãi.

Bởi vì người đến lại là Đạo Thánh!

Sự tồn tại siêu cường với sức mạnh cùng cấp bậc với Thần Quân của Thiên Cung!

Sao mà bọn họ lại không ngạc nhiên khi nhìn thấy người này chứ?

Nếu như nói sáu tên Đạo Tôn lúc nãy xem như là chặn đường trốn thoát của bọn

họ, tỷ lệ thành công trong việc phá vỡ vòng vây của bọn họ giảm từ mười nghìn

xuống còn hàng đơn vị…

Sự xuất hiện của tên Đạo Thánh đã làm giảm tỷ lệ phá vỡ vòng vây từ số đơn vị

xuống thành số âm.

Bọn họ rất rõ tính mạng của bản thân, bây giờ hoàn toàn phụ thuộc vào tâm

trạng của người đó.

Phạm Lôi Đạo Tôn và Yên Dĩ cũng đang âm thầm than khổ.

Trước mắt thực sự là bước đường cùng.

Phạm Lôi Đạo Tôn đã đặt tay lên nhẫn trữ vật, lặng lẽ lấy ra… một điếu

thuốc.

Bây giờ hắn chỉ gửi gắm hy vọng vào thứ trên người này.

Khi sờ được đến điếu thuốc, trái tim không yên của hắn cũng dần dần bình tĩnh

lại.

Lần trước, lúc Khương Thành dùng vật này, ngay cả lực Thiên Đạo trong lôi kiếp

cũng có thể hấp thu, vậy bây giờ mình dùng nó để chặn công kích của Đạo Thánh

chắc là cũng không có vấn đề gì.

Ở Thiên Cung không gặp nguy hiểm gì nên không dùng được "lợi khí bảo mệnh"

này.

Bây giờ đối mặt với đường cùng cũng là lúc sử dụng lá bài tẩy cuối cùng rồi!

Mà khác với hắn, lúc Khương Thành và Tam Nhãn Hổ nhìn thấy Đạo Thánh xuất hiện

thì suýt chút nữa phun cả nước miếng ra ngoài.

Con mẹ nó, lại là người quen!

Hơn nữa vẫn là một người quen đã từng để lại ấn tượng rất sâu đậm với Khương

Thành – Hư Uyên Ma Thánh!

Năm đó cùng nhau phi thăng từ Vạn Vực ở Hạ giới lên Tiên giới, Hư Uyên Ma

Thánh với tư cách là người nắm giữ Ma Vực, mỗi lần họp không những có thể ngồi

trong điện, hơn nữa còn là gần với vị trí của Thành Ca nhất.

Coi như là nhân vật đứng đầu rồi.

Sau này Thành Ca phục xuất, sau khi đi lên Thượng Tiên giới gặp được những bạn

cũ năm đó cùng phi thăng.

Ví dụ như đám người Quy Tàng, Lăng Tinh, Kim Long Vương, Thanh Vân, Tiêu

Hỗn…

Chỉ có Hư Uyên Ma Thánh mất tích rồi không còn chút tin tức nào nữa.

Những năm đó đám cao thủ MaVực Tiêu Hỗn và Sát Lợi đều nghe ngóng tin tức của

hắn khắp nơi.

Nhưng dường như cả Thượng Tiên giới hoàn toàn không có ai nghe nhắc tới tên Hư

Uuyên này.

Với vị trí của thời kỳ hắn tại Vạn Vực ở Hạ giới, không thể nào không có ai

biết đến.

Cuối cùng mọi người chỉ có thể đoán là sau khi hắn phi thăng Thượng Tiên giới

thì gặp phải Chuẩn Đế, thậm chí Ma Đế nên không cẩn thận bỏ mình.

Bây giờ gặp lại hắn, Thành Ca vẫn rất vui mừng.

Tam Nhãn Hổ nhìn thấy bây giờ hắn trở thành Đạo Thánh thì càng ghen tị hơn,

không thể vui vẻ nổi.

Đang muốn chào hỏi thì bị Thành Ca cản lại.

Hắn nhìn Hư Uyên một cái, Hư uyên lập tức hiểu ý mà gật đầu.

Sau đó Hư Uyên nhìn quanh toàn trường một vòng.

Lạnh nhạt hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Sáu tên Ma tu Đạo Tôn vội vàng tiến lên.

"Khởi bẩm Hư Uyên Đạo Thánh, lúc nãy Hổ Yêu kia tự tiện xông vào địa bàn của

bọn ta, còn tùy tiện tàn sát người trong môn của bọn ta, thực sự là tội ác

cùng cực, mọi người đều phẫn nộ…"

Hư Uyên không nhịn được mà quơ ống tay áo.

"Được rồi, ở Huyết Sát Đạo này giết người vốn là quy tắc bình thường, đừng làm

bộ làm tịch trước mặt ta!"

Hắn vừa nói, sáu tên Đạo Tôn chỉ có thể ngượng ngùng mà cười.

"Đạo Thánh dạy rất đúng."

Quả thật nơi Huyết Sát Đạo này giết người là chuyện thường tình.

Người mình bị giết rồi thì đi báo thù, không đánh lại được thì nhịn trước.

Đây chính là quy luật sinh tồn ở đây.

Ở đây chỉ cần đủ mạnh mẽ, muốn giết ai cũng được.

Trước khi giết người mà cứ phải đặt tội danh cho người khác thì lại bị người

ta cười nhạo.

Một tên Đạo Tôn trong đó cười hì hì nói: “Hổ Yêu này giết người của bọn ta, vì

vậy bây giờ bọn ta muốn giết hắn.”

Mặc dù người môn hắn bị giết rồi, nhưng nhìn sơ qua hắn cũng không có vẻ gì là

tức giận và đau lòng cả.

Hết cách, đây giống như là truyền thống tốt đẹp của Huyết Sát Đạo bên này.

Bọn họ đều là Ma tu cực đoan, đầu đao liếm máu, suốt ngày nghĩ đến việc đâm

sau lưng người khác, thứ tình cảm phu từ tử hiếu, sư đồ hữu ái này hoàn toàn

không tồn tại.

Một Đạo Tôn khác liếc nhìn Thành Ca và đám người Phạm Lôi Kỳ Ngộ rồi nói thêm:

“Còn có đồng bọn của hắn.”

“Hay là mời Đạo Thánh ngươi giúp bọn ta phân chia mục tiêu?”

“Nếu không thì mấy đầu người béo bỡ này thuộc về ai, mấy phái bọn ta cũng cãi

không rõ.”

Bọn họ làm như không có ai chia đầu người, Thành Ca và Tam Nhãn Hổ bên này chỉ

coi như xem trò cười.

Mà Phạm Lôi và Yên Dĩ chỉ dám tức giận nhưng không dám nói.

Nhất là Yên Dĩ, bây giờ cũng đang suy nghĩ viết di ngôn như thế nào, xem ra

nàng thực sự không sáng suốt khi đi đến Đạo Tuyệt Chi Địa lần này.

Không ngờ rằng bản thân còn chưa trở thành Nữ Vương của Tà Tiên giới mà đã sắp

phải chết trẻ ở đây.

Còn Kỳ Ngô và Càn Ngôn Đạo Tôn kia thì vội vàng bước lên khom người hành lễ

rồi xin Hư Uyên Đạo Thánh tha thứ.

“Tiền bối, hai người bọn ta đến từ Thiên Cung, không phải cùng một phe với bọn

họ!”

“Đúng vậy, bọn ta đặc biệt hộ tống đại sư Thiên Đan Tư đi tham gia đại hội

giao lưu Đan Đạo, bọn ta xem như là khách của Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Chỉ là không cẩn thận bị thổi đến đây…”

“Nếu như bọn ta bị giết, Thiên Đan Tư bên kia chắc chắn sẽ không chịu để yên,

điều này sẽ làm ảnh hưởng tới thái độ của cả Đan giới…”

Cả hai người lại lặp lại lý do lúc trước một lần nữa, lại tiếp tục bán rẻ đồng

đội một lần nữa.

Bọn họ cảm thấy những lời nói này không chê vào đâu được.

Không chỉ nể mặt đối phương mà còn không mất đi bản chất của mình.

Rõ ràng là cầu xin tha thứ nhưng cũng đúng mực, ám chỉ với đối phương rằng hậu

quả giết mình rất nghiêm trọng.

Thật đúng là không thể hoàn hảo hơn được nữa.

Chỉ đáng tiếc là hiện thực vẫn luôn khác so với những gì mà họ nghĩ.

Đám Ma tu Đạo Tôn này cũng không thực sự mắc mưu, bọn họ càng muốn gói kinh

nghiệm của cấp Đạo Tôn.

“Đạo Thánh, ta cảm thấy không cần thiết phải giữ hắn lại.”

“Thiên Cung thì thế nào chứ, ta không tin giết hai tên hộ tống thì Đan Đạo sẽ

cô lập Huyết Sát Đạo chúng ta.”

“Đúng vậy, chúng ta sợ phiền phức vậy từ khi nào chứ?”

“Giết thì giết thôi!”

Thái độ la hét chém giết của bọn họ làm cho sắc mặt của Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn

Ngôn Đạo Tôn thay đổi rõ rệt, không ngừng kêu không hay rồi.

Lời lúc nảy cũng đã thế rồi, hễ là người có đầu óc thì cũng nên suy nghĩ hậu

quả của việc giết chết mình chứ!

“Tiền bối, bọn ta…”

Trong lòng hai người vô cùng sốt ruột, lời nói cầu xin tha thứ tiếp tục sắp

bật ra khỏi miệng.

Nhưng Hư Uyên Đạo Thánh lại khẽ phất tay với họ ra hiệu đừng nóng, yên tâm một

chút.

Sau đó vị lão đại nắm giữ toàn trường này còn dạy dỗ đám Ma tu vừa nãy la hét

chém giết một hồi.

“Người ta là khách ở xa tới, sao mà các ngươi vừa lên đã muốn đẩy người ta vào

chỗ chết hả?”

“Nếu các ngươi đến từ Thiên Cung, vậy chúng ta không cần dùng quy tắc không

chết không thôi của Huyết Sát Đạo này nữa, hãy hỏi rõ ràng mọi chuyện rồi mới

quyết định xử trí như thế nào mới đúng.”

Lời của hắn nói làm cho hai tên Kỳ Ngô và Càn Ngôn Đạo Tôn suýt chút nữa thì

chảy cả nước mắt.

Vậy mà Huyết Sát Đạo lại còn có người nói có lý như vậy, làm rung động lòng

người!

Chương 1253: Bọn ta hoàn toàn không quen biết

Những tên Ma tu Đạo Tôn kia cũng có chút nghi ngờ có phải là mình nghe nhầm

rồi.

Những lời kia là do Hư Uyên Đạo Thánh nói ra sao?

Từ lúc nào mà hắn kiên nhẫn như vậy chứ?

Đây còn là tuyệt đại hung nhân năm đó giết cho Huyết Sát Đạo trời đất u ám,

đám Ma sợ hãi cúi đầu không?

Hư Uyên không quan tâm họ nghĩ như thế nào.

Hắn chỉ ôn hòa nhã nhặn chỉ vào Tam Nhãn Hổ cách đó không xa.

“Các ngươi không phải là đồng bọn à?”

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn lập tức lắc đầu giống như trống bỏi.

“Không phải!”

“Tất nhiên là không phải!”

Bọn họ không ngốc.

Vừa nãy Tam Nhãn Hổ giết nhiều người của Huyết Sát Đạo như thế, rất rõ ràng là

không thể sống sót.

Nếu đã muốn nói đạo lý, vậy thì chắc chắn là càng không thể kéo gần quan hệ

với hắn.

Tránh cho dính líu vào hắn mà bị tóe máu.

Tam Nhãn Hổ một bên còn cố ý cười đùa cợt nhả phá đám.

“Ai nói là không liên quan, rõ ràng chúng ta rất thân quen, ngươi không phải

là Kỳ Ngô Đạo Tôn sao, đến từ Thiên Ly Quân của Thiên Cung.”

“Còn có Càn Ngôn Đạo Tôn ngươi, không phải là đến từ Chấp Luật Tư sao?”

“Ngươi xem, chúng ta rất thân quen đấy, sao phải giả vờ không quen biết chứ?”

Hắn để lộ nội tình như thế này làm cho Kỳ Ngô và Càn Ngôn tức điên lên.

Hai người vừa nhảy vừa chửi ầm lên.

“Hổ Yêu ngươi, bọn ta quen biết với ngươi khi nào hả?”

“Còn thân thuộc với ngươi nữa, ngươi là cái thá gì chứ? Ngươi cũng xứng để

quen biết với bọn ta sao?”

“Đạo Thánh tiền bối, ngươi đừng có mà để cho tên nghiệt súc này qua mắt, hắn

cố ý kéo người ta xuống nước, mưu đồ hết sức ác độc!”

Dường như Hư Uyên cũng không dễ lừa bịp như vậy.

“Vậy sao hắn lại biết các ngươi vậy?”

Kỳ Ngô và Càn Ngôn vội vàng tìm tòi, bịa đặt lý do.

“Là như thế này, lúc nãy sau khi bọn ta không cẩn thận bị gió cuốn vào đây thì

gặp qua bọn họ.”

“Sau đó hỏi thăm tên họ của nhau.”

“Hổ Yêu này cũng là lúc đó tình cờ biết được thân phận của bọn ta mà thôi.”

“Thực ra hoàn toàn không liên quan một chút nào cả.”

“Đúng vậy, nếu như bọn ta sớm biết hắn sẽ làm ra việc làm cho mọi người phẫn

nộ thì sao lại nói chuyện với hắn chứ?”

“Bọn ta chỉ biết vạch rõ giới hạn với bọn họ!”

“Không…”

Dường như là cảm thấy vạch rõ giới hạn còn chưa đủ để biểu đạt thái độ kiên

quyết, sợ rằng không thể làm Đạo Thánh hài lòng, hai người bọn họ còn thêm

thắt.

“Bọn ta sẽ ra tay ở đây với bọn họ.”

“Giết chết Tam Nhãn Hổ và kẻ xúi giục đằng sau trước để tránh cho Huyết Sát

Đạo chịu phải tổn thất nghiêm trọng như vậy!”

Lời tuyên bố của bọn họ làm cho Phạm Lôi Đạo Tôn đứng một bên cạn lời.

Hai người các người có thể biết ngại chút không hả?

Đã thấy bán rẻ đồng đội rồi, nhưng quả thật là chưa thấy bán triệt để như các

ngươi, không có ranh giới như vậy.

Thực ra mấy tên Ma tu đằng sau kia cũng không ngốc.

Thực ra đến bây giờ thì đã nhìn ra rồi, hai tên Kỳ Ngô và Càn Ngôn Đạo Tôn này

rõ ràng là cùng một đường với Tam Nhãn Hổ kia.

Thế là sôi nổi cười ầm lên.

“Đây đều là lời từ một phía của các ngươi, lừa ai chứ?”

“Ngươi nghĩ ta là bọn ta dễ gạt như vậy à?”

“Ta thấy hai người các ngươi cũng không khác gì mấy tên Ma tu bọn ta, đê hèn

trơ tráo như nhau cả, ha ha ha…”

“Hư Uyên Đạo Thánh, ta thấy bọn họ và Hổ Yêu là cùng một giuộc, hay là cứ giết

chết hết đi cho rồi.”

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn gấp đến độ vã cả mồ hôi.

Vì mạng sống mà thậm chí hai người đánh cược, bắt đầu thề thốt nguyền rủa.

“Ta có thể lấy tính mạng để thề, ta và Hổ Yêu kia hoàn toàn không quen biết!”

“Đúng, nếu như ta và Hổ Yêu quen nhau, vậy Đạo Tâm ta sẽ vỡ tan tành, chết yểu

ngay tại chỗ.”

Hư Uyên tỏ ra không hài lòng lắm với lần này.

“Vốn dĩ mạng của các ngươi cũng không nằm trên tay các ngươi.”

“Ngươi nói là…”

Kỳ Ngô và Càn Ngôn lau mồ hôi lạnh, cũng không dám phản bác.

Chỉ có thể sửa một vài từ để thề.

“Ta lấy uy tín của Thiên Cung để thề, ta và hắn hoàn toàn không quen biết!”

“Nếu như ta và hắn biết nhau, vậy ta vĩnh viễn không thể luân hồi!”

Cuối cùng Hư Uyên cũng gật đầu, tỏ ra tán thành với lời thề lần này.

“Xem ra các ngươi thật sự không quen biết bọn họ.”

“Đúng vậy, hoàn toàn không quen biết!” Kỳ Ngô và Càn Ngôn nói như đinh đóng

cột.

“Không chỉ Hổ Yêu kia, ngay cả người bên cạnh hắn cũng không quen sao?” Hư

Uyên liếc nhìn Khương Thành.

Kỳ Ngô và Càn Ngôn đồng thanh nói.

“Hoàn toàn không biết người đó!”

“Thật sự không quen à?”

Hư Uyên cười nói: “Ta thấy dường như người này cũng không phải hạng người vô

danh.”

Kỳ Ngô và Càn Ngôn lắc đầu như trống bỏi.

“Ai biết hắn là gì chứ? Bọn ta chỉ biết hắn là đồng bọn với Hổ Yêu kia.”

“Đúng, người này vừa nhìn là biết không phải dạng tốt đẹp gì!”

“Haizz!”

Tam Nhãn Hổ một bên cũng không nhịn được mà thở dài.

Hai người này thật là đường sống tốt đẹp thì không chọn, tự mình làm cho đường

hẹp lại.

Mà sau khi Hư Uyên nghe xong hai người tỏ rõ thái độ cũng không lập tức đưa ra

quyết định gì, chẳng qua là từ chối cho ý kiến mà phất tay.

“Hai người các ngươi cứ đứng sang bên kia trước đi.”

Hắn chỉ vị trí cách chỗ Khương Thành và Tam Nhãn hổ bên này hơn ba mươi

trượng.

Mặc dù không lập tức được thả đi làm cho Kỳ Ngô và Càn Ngôn có chút thất vọng.

Nhưng không bị giết chết mà bị phân đến một bên khác chờ đợi đã làm cho hai

người vui sướng không nguôi.

Theo như bọn họ thấy thì Đạo Thánh tin tưởng bản thân không phải là người

chung đường với Tam Nhãn Hổ.

Vì vậy mới chia mình và Hổ Yêu kia thành hai nhóm.

Ngay sau đó chắc chắn là những người ở lại bên kia đều bị giết chết, mà phân

đến chỗ mình thì được sống sót.

Nghĩ tới đây mà hai người khỏi khỏi tỏ ra đắc ý.

Mà lúc này, Hư Uyên Đạo Thánh cũng rất hứng thú đi tới trước mặt Phạm Lôi Đạo

Tôn.

“Còn ngươi, ngươi có quen bọn họ không?”

Phạm Lôi Đạo Tôn có chút ghen tị mà liếc nhìn Kỳ Ngô và Càn Ngôn ở cách đó

không xa, mặc dù hành động bán rẻ đồng đội làm cho người ta khinh thường,

nhưng ít nhất là sẽ được sống sót khi xếp đến bên kia.

Hắn cắn răng, cũng muốn bán rẻ một lần.

Nhưng lại có chút không mặt dày được.

Thế là hắn chỉ có thể siết chặt điếu thuốc kia ở trong bàn tay, hít sâu một

hơi tăng thêm lòng dũng cảm.

“Quen biết thì như thế nào, còn không quen biết lại như thế nào?”

Hư Uyên nói đầy ẩn ý: “Khác biệt lớn lắm, nó quyết định sống hay chết.”

Giờ xem như là hắn đã vạch rõ thái độ rồi.

Ngươi có sống được hay không, phải xem ngươi có quen biết Khương Thành và Tam

Nhãn Hổ không đã.

Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn ở phía bên kia suýt chút nữa không nhịn

được mà reo hò.

Lúc nãy còn đoán mò, bây giờ chẳng khác nào trực tiếp tuyên bố mình được sống

sót, bởi bọn họ cố gắng chứng minh bản thân mình không quen với "tên đầu sỏ"

mà.

Cuối cùng tảng đá treo trong lòng hai người bọn họ cuối cùng cũng rơi xuống

đất.

Thậm chí còn rảnh rỗi truyền âm quan tâm Phạm Lôi Đạo Tôn.

"Phạm Lôi đạo hữu, phải thức thời!"

"Đây không phải là bọn ta không giúp ngươi mà thực sự là ngươi trì trệ quá,

bọn ta cũng không giúp nổi…"

"Có được sống hay không thì phải xem bản thân ngươi rồi."

Phạm Lôi Đạo Tôn khinh thường nhìn hai người bọn họ, sau đó từ từ giơ thuốc

trong tay lên, nó cho hắn sức mạnh vô hạn.

Dù có là Đạo Thánh thì thế nào?

Có "bí bảo Tín Hương" kỳ diệu này hộ giá, mạng của mình thì tự nắm giữ trong

tay, cần gì người khác tha thứ chứ?

Nghĩ tới đây, hắn cười lạnh một tiếng.

"Ta quen bọn hắn, nhưng mà không thân thiết."

"Những việc Hổ Yêu kia làm đều không liên quan tới ta."

“Nhưng nếu ngươi muốn ra tay thì ta cũng không sợ mà đánh một trận!”

Ngay khi lời nói vừa thốt ra, Kỳ Ngô và Càn Ngôn đồng thời bật cười ra tiếng.

Chương 1254: Các ngươi quen hắn không

Bọn họ thấy đúng là Phạm Lôi điên thật rồi.

Một Đạo Tôn nhỏ bé như ngươi mà lại dám nói không sợ đánh một trận trước mặt

Đạo Thánh sao?

Ngươi đang đùa gì vậy?

Không biết tự lượng sức mình thì cũng phải có mức độ chứ?

Tất cả những tên Ma tu phía sau kia cũng bắt đầu cười ầm lên.

“Tên này muốn làm gì vậy?”

“Vậy mà lại muốn thách thức Hư Uyên Đạo Thánh?”

“Ai cho hắn dũng khí vậy?”

Thế nhưng Hư Uyên Đạo Tôn cũng không cười, cũng chẳng một chưởng đánh chết

Phạm Lôi Đạo Tôn.

Tầm mắt của hắn rơi vào trên điếu thuốc trong tay Phạm Lôi.

Không ai trong Tiên giới từng nhìn thấy thứ này, nhưng hắn lại biết.

Dù sao thì năm đó lúc ở trong Bảo Bình Giả Tiên Giới, Khương Thành đã hút

thuốc trước mặt hắn.

Hư Uyên biết rất rõ thứ này nhìn thì bình thường, cũng chẳng có tác dụng hay ý

nghĩa nào cả, chỉ là sở thích riêng của Khương chưởng môn.

Ngoài Khương Thành ra, hắn chưa từng thấy người thứ hai cầm thứ này.

Bây giờ bỗng nhiên Phạm Lôi cầm ra, Hư Uyên phải lo suy nghĩ một chút rồi.

Mặc dù thứ này không có chút xíu tác dụng gì đối với tu luyện hay chiến đấu,

cũng không có giá trị gì, nhưng hẳn là có ý nghĩa với Khương Thành.

Hắn nhớ năm đó Khương Thành cũng từng cầm thứ này chia cho mọi người xung

quanh.

Nhưng chỉ có Mạc Trần, La Viễn, Đan Thái, Tam Nhãn Hổ, Tỉ Trường, Kim Long

Vương, Quy Tàng cùng với bản thân mình, lác đác tám người được phân phát.

Những người khác đều là không có duyên để lấy.

Mặc dù lúc đó Thành Ca chỉ là tiện tay phân phát thuốc lá, nhưng sau chuyện đó

Hư Uyên đã từng phân tích tỉ mỉ hàm ý ẩn giấu trong đó.

Ngay sau đó hắn phát hiện tám người được phân phát thuốc lá đều rất đặc biệt.

Mạc Trần là quân sư lưu lạc từ Tiên giới xuống giúp đỡ Khương chưởng môn.

La Viễn là tổng quản đối ngoại của Phi Tiên Môn và là trợ thủ đắc lực của

Khương chưởng môn.

Đan Thái là quỷ nịnh hót, là người làm cho Khương chưởng môn vui vẻ nhất.

Tam Nhãn Hổ chỉ là rác rưởi trong đám người nhưng không thể phủ nhận rằng hắn

thân thiết Khương chưởng môn nhất.

Mà Tỉ Trường, Kim Long Vương, Quy Tàng cùng với mình lần lượt là người đứng

đầu Hoang Vực, Thiên Yêu Vực, Kiếm Vực và Ma Vực.

Cũng là bốn nhân vật đứng đầu có thực lực mạnh nhất tại Vạn Vực ở Hạ giới vào

thời điểm đó.

Cuối cùng Hư Uyên có kết luận, có thể được Khương chưởng môn chủ động chia

thuốc lá đại biểu cho việc người đó có sự công nhận cực kỳ cao từ hắn.

Hẳn là được hắn coi là người của mình rồi!

Vì tự cho là mình nhìn ra được ý đồ sâu xa mà lúc đó Hư Huyền đã thầm tự đắc

trong suốt một khoảng thời gian khá dài.

Mà bây giờ nhìn thấy Phạm Lôi Đạo Tôn cũng móc ra một điếu thuốc lá như vậy,

phản ứng đầu tiên lại có chút ghen tị.

Vậy mà tên này lại cũng xứng làm người của Khương chưởng môn sao?

“Thứ này, là Khương… là hắn cho ngươi à?”

Hắn chỉ điếu thiếu lá rồi liếc nhìn Khương Thành bên cạnh.

Phạm Lôi Đạo Tôn sửng sờ, làm sao mà hắn biết “bí bảo Tín Hương” này là của

Khương Thành bán cho mình chứ?

Chẳng lẽ tên này còn bán ở Đạo Tuyệt Chi Địa nữa?

Xì, biết ngay là không tin được hắn mà, căn bản không chỉ buôn bán cho một chỗ

mà!

“Phải thì như thế nào?” Hắn cứng cổ trầm giọng nói.

Dù sao nắm “Tín Hương” này thì bản thân mới nắm giữ được mạng sống!

Nếu thật sự không được thì mình còn có điếu thứ hai, điếu thứ ba…

Nhìn hắn ngông như vậy, Hư Uyên không nén nổi hừ lạnh một tiếng.

Nhiều năm trước ông đây đã sớm được phát một điếu rồi, ngươi là người đến sau

còn ở trước mặt ta tỏ ra ưu việt cái gì?

“Ngươi đứng ở đây đi, tạm thời không được đi đâu cả.”

Lòng Phạm Lôi Đạo Tôn cũng trầm xuống.

Xem ra thực sự đối phương có ý giết mình rồi, nếu không thì sao mà để mình ở

bên này chứ?

Thật sự chỉ có thể trông chờ vào điếu “bí bảo Tín Hương” rồi.

Đợi lúc mà hắn ra tay thì mình lập tức đốt, sau đó bỏ trốn.

Hai người Kỳ Ngô và Càn Ngôn cách đó không xa cũng không nhịn được mà bắt đầu

truyền âm giễu cợt hắn.

“Đúng thật là Phạm Lôi ngươi hồ đồ mà.”

“Vậy mà lại dám khiêu khích Đạo Thánh, chán sống rồi hả?”

“Rõ ràng có cơ hội sống sót, bọn ta thị phạm cho rồi mà cũng chưa hiểu nữa à?

Không phải ngươi học theo là được rồi sao…”

“Đúng thật là khúc gỗ mục, không thể khắc được…”

Ở trong mắt bọn họ, Phạm Lôi Đạo Tôn là người sắp chết, giọng điệu cũng không

cần kiêng dè nữa.

Phạm Lôi tức giận đến mức muốn bóp chết bọn họ.

Con mẹ nó, lúc ở Thiên Cung hai người các ngươi gặp mặt cũng phải đạo hữu dài

đạo hữu ngắn, bây giờ cũng chân thực quá đi.

Còn lúc này, Hư Uyên đã đến trước mặt Yên Dĩ.

“Ngươi thì sao, ngươi có quen biết bọn họ không?”

Yên Dĩ không giống như Phạm Lôi kia cầm lấy điếu thuốc thì không lo sợ gì, cảm

thấy mình có thể thần chặn giết thần.

Nàng biết rõ một tên Đạo Tôn bất kỳ nào ở đây cũng có thể dễ dàng giết chết

bản thân.

Muốn sống sót thì phải xem Đạo Thánh này có bằng lòng tha cho mình hay không.

Quan trọng là làm như thế nào mới thuyết phục được đối phương.

Nhưng còn chưa đợi nàng mở miệng, Tam Nhãn Hổ đã nhảy tung tăng ra ngoài.

“Cái gì nhỉ, nể mặt ta mà tha cho nàng đi, còn có cái gì hay mà hỏi nữa chứ?”

Hắn cũng thấy sơ hở mà xen vào.

Bắt được cơ hội này thì phải làm mới ấn tượng của Yên Dĩ với mình.

Chỉ đáng tiếc, dường như Hư Uyên cũng không có ý định phối hợp với hắn.

“Nể mặt của ngươi?”

Hắn cười như không cười mà hỏi ngược lại một câu: “Mặt của ngươi đáng giá mấy

đồng bạc?”

Hư Uyên vô cùng kính trọng và yêu quý Khương chưởng môn, nhưng còn Tam Nhãn Hổ

thì lại càng thêm coi thường.

Sau khi nói ra những lời này, chúng Ma tu phía sau lại cười phá lên lần nữa.

“Hổ Yêu này ngu thật, còn nể mặt hắn cơ chứ?”

“Tên đầu sỏ hắn có thể có mặt mũi gì chứ?”

“Ha ha ha, đúng thật là không bình thường…”

Làm màu thất bại, Tam Nhãn Hổ tức giận quá chừng.

Hay cho tên Hư Uyên ngươi, bắt đầu gây khó dễ với ta ở đây.

Cứ thế mà quên “giao tình” năm đó rồi đúng không?

Hắn giận dữ truyền âm qua.

“Ngươi bảo ta còn làm màu gì nữa? Sao nào?”

“Có biết làm người không vậy? Hả? Nhanh lên đi, nể mặt ta đi!”

Hư Uyên cười tủm tỉm hỏi: “Tại sao ta phải nể mặt của ngươi, năm đó hai chúng

ta cũng chẳng có giao tình gì.”

Tam Nhãn Hổ suýt chút nữa thì bị hắn làm cho tức nổ đom đóm.

“Nếu hôm nay ngươi không phối hợp với ta, sau này ta nhất định sẽ nói xấu

ngươi trước mặt Thành Ca, ngươi cứ đợi đấy đi, sau này đừng có mong kiêm vận

khí từ Thành ca nữa!”

Nghe hắn nói như vậy, quả thật Hư Uyên nhận ra được “tính nghiêm trọng” của

tình hình.

Mặc dù Hổ Yêu này không làm được cái gì, chỉ biết khoác lác là giỏi, nhưng

đúng là hắn thân thiết với Thành Ca nhất.

Hơn nữa hắn cũng thật sự bỉ ổi trơ tráo, nghiệp vụ gian thần buông lời gièm

pha, chắc chắn hắn có thể làm được.

Không chừng Khương Thành còn thật sự tin lời tà ma của hắn.

Nghĩ tới đây, hắn cũng vô cùng đau đầu.

“Được rồi được rồi, ta cũng chỉ đùa với ngươi thôi, không ngờ ngươi lại nóng

ruột như thế.”

Lúc này Tam Nhãn Hổ mới hừ lạnh một tiếng, sau khi truyền âm lại bắt đầu run

lên.

“Yên Dĩ là người phụ nữ của ta, ngươi hiểu đấy.”

Hắn thâm tình nhìn lang nữ bên cạnh, ánh mắt tràn đầy trìu mến.

“Ta không muốn nàng bị thương hay sợ hãi một chút nào, bởi vì điều đó sẽ làm

lòng ta đau như đao cắt…”

Lời tỏ tình sến súa làm mới ấn tượng còn chưa nói xong thì đã bị Yên Dĩ tức

giận cắt ngang.

“Ta thành người phụ nữ của ngươi lúc nào rồi?”

Hai tròng mắt của nàng như phun lửa tức giận trừng Tam Nhãn Hổ, hận không thể

lột da hắn.

“Ngươi có thâm thù đại hận gì với ta sao?”

“Trước khi chết còn muốn kéo ta cùng chịu tội thay?”

Thực ra nàng còn chưa có ý định giả vờ không quen Tam Nhãn Hổ, nhưng hành động

này của Hổ Yêu vẫn làm cho nàng tức chết rồi.

Chương 1255: Không phải giết bọn họ

“Hình như những điều mà nàng nói không giống với những gì ngươi nói.”

Giọng điệu của Hư Huyền mang theo ý tứ cười nhạo nồng đậm.

“Không phải ngươi nói nàng là nữ nhân của ngươi sao?”

Tam Nhãn Hổ đã quen với chuyện này từ lâu rồi, nên hoàn toàn chẳng có chút xấu

hổ, ngại ngùng nào.

Ngược lại còn nói khoác không ngượng mồm: “Nữ nhân mà, toàn là khẩu thị tâm

phi, nghĩ một đằng nói một nẻo thôi, ngươi không hiểu đâu.”

“Em gái à, tình hình bây giờ thế này ngươi vẫn chưa nhìn ra à, chỉ có đi theo

ca đây mới có thể được che chở, bảo kê thôi…”

Yên Dĩ suýt chút nữa thì bị hắn làm cho tức chết.

Bản thân ngươi chính là kẻ đầu tiên bị giết, lại còn che chở cho ta?

Ngươi lấy mặt mũi ở đâu ra mà nói những lời này?

“Ngươi vẫn nên lo lắng xem sau khi ngươi chết thì ai nhặt xác cho ngươi trước

đi thì hơn!”

Hư Huyền Đạo Thánh ở phía trước mất kiên nhẫn, xua xua tay.

“Đừng có liếc mắt đưa tình trước mặt ta, nhìn chướng mắt lắm.”

“Ta không hề, ta và hắn…”

“Được rồi, được rồi, ngươi cũng ngoan ngoan thật thà đứng ở đây đi!”

Hư Huyền vừa hạ mệnh lệnh này, trái tim của Yên Dĩ cũng lạnh lẽo hẳn đi.”

Nàng cũng cho rằng chỉ có được phân đến bên cạnh hai kẻ bán đứng đồng đội Kỳ

Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn kia thì mới có thể sống sót.

Nhưng bây giờ nàng lại bị giữ lại ở bên này, chắc chắn là sẽ bị đưa vào trong

danh sách hành quyết.

Đáng tiếc là những lời thoại cầu xin tha thứ của nàng còn chưa kịp nói, đã mơ

mơ hồ hồ bị phán tử hình rồi.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm thấy đau đớn từ tận sâu trong cõi lòng, hận

không thể xé xác Tam Nhãn Hổ ra.

“Tất cả đều tại ngươi!”

“Nếu không phải tại ngươi, ta lấy đâu ra mà chết nhanh như thế!”

Tam Nhãn Hổ cười không được, khóc cũng chẳng xong.

“Ta thật sự đang che chở, bảo vệ ngươi đấy…”

“Ngươi vẫn còn chém gió khoác lác!”

Mà lúc này, Hư Huyền cũng hướng về phía đám Ma Tu của Huyết Sát Đạo ở xung

quanh, khua tay hạ lệnh.

“Có thể hành động rồi.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả những Ma Tu ở đó đều bắt đầu cảm thấy phấn khích.

Mặc dù mục tiêu cực kỳ ít hỏi, hầu hết mọi người căn bản đều không vơ vét

được, nhưng sự yêu thích đối với việc giết chóc của đám người này đã ngấm vào

tận xương tủy.

Nói trắng ra, nếu không phải nơi như Huyết Sát Đạo này rất đặc biệt, là nơi

thích hợp nhất để bọn họ thăng cấp thì bọn họ đã không ở đây, nếu bọn họ tản

mát ra bên ngoài, nhất định sẽ biến thành một quần thể còn tà hơn cả Tà Tiên.

“Khà khà khà, bọn ta đã đợi câu nói này từ lâu rồi!”

“Vẫn là Hư Huyền lão đại chiếu cố đến chúng ta!”

“Đúng thế, đặc biệt để lại con dê béo cho chúng ta, không hổ là Đạo Thánh,

nhận thức và tầm nhìn đúng là khác biệt!”

Dựa theo quy tắc của Huyết Sát Đạo, bình thường toàn là ai mạnh thì được lấy

người trước.

Coi như Hư Huyền đã nhường cho bọn họ.

Thậm chí đám Ma Tu này còn nháo nhào bày tỏ sự biết ơn với hắn.

Đối mặt với sự bao vây của một đám Ma Tu kẻ nào kẻ nấy liếm liếm môi, cười độc

ác như một đám lang sói, một lang nữ chân chính như Yên Dĩ cũng sợ đến hồn lìa

khỏi xác.

Sức mạnh chênh lệch quá lớn, khoảng cách về số người còn đẫm nước mắt hơn.

Chuyện này khiến nàng đến ý chí chiến đấu để lấy Tiên lực ra cố gắng một lần

cũng không có.

Mà tim của Phạm Lôi Đạo Tôn đứng ở bên cạnh nàng cũng điên cuồng đập loạn xạ.

Mặc dù hắn tràn đầy niềm tin với cây “bí bảo Tín Hương” trên tay, nhưng trước

khi nó thực sự có tác dụng, đối mặt với sự bao vây đông nghịt của nhiều Ma Tu

như thế, nói không căng thẳng thì là nói điêu.

Nghênh đón đám quần ma đó, hắn hít một hơi thật sâu.

Kiên quyết, không chút do dự châm điếu thuốc trên tay.

Cảnh tượng này, khiến cả Khương Thành và Tam Nhãn Hổ đều đờ ra.

Lão huynh à, ngươi thế này là muốn làm cái gì vậy?

Chẳng lẽ ngươi đã biết đám ngươi này không phải nhằm vào chúng ta mà đến rồi

sao?

Nhưng cho dù ngươi nhìn thấu rồi, cũng không cần phải hút thuốc ngay tại trận

để làm màu chứ.

Đây rõ ràng là muốn cướp ngai vàng của vua làm màu ta đây rồi?

Hai người bọn họ còn đang chịu đựng sự hoang mang, khó hiểu này, hai vị Đạo

Tôn là Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn đã nhịn không nổi, bắt đầu chúc

mừng.

Nhân tiện tiếp tục dùng cách thức kỳ lạ, âm dương quái khí để biểu đạt việc

cười trên nỗi đau của người khác.

“Ha ha ha, may mà chúng ta không phải một nhóm với bọn họ!”

“Dám dở thói ngang ngược ở Huyết Sát Đạo, thế chẳng phải là đang chê chết quá

chậm sao?”

“Tự tạo nghiệp chướng, không thể sống!”

Đối với bọn họ mà nói, đây cũng được coi là kết cục có thể chấp nhận được rồi.

Khương Thành bị bên thứ ba là Đạo Tuyệt Chi Địa giết chết, thì vụ cá cược giữa

Thiên Cung và Tà Tiên giới coi như hòa.

Đồng thời đến cả Yên Dĩ cũng bị giết, đầu xuôi đuôi lọt.

Hai người nhìn theo đám Ma Tu vác theo binh khí sắc bén lạnh thấu xương, từng

bước, từng bước áp sát, thu nhỏ vòng vây, chỉ hận không thể cổ vũ cho bọn họ.

Xong việc sớm một chút, bọn ta có thể trở về phục mệnh sớm một chút.

Bọn họ dường như đã nhìn thấy trước cảnh tượng Khương Thành và Yên Dĩ chết bất

đắc kỳ tử tại trận.

Nhưng cũng chính vào giờ phút quan trọng này, bọn họ đột nhiên nhìn thấy Hư

Huyền Đạo Thánh đột nhiên giơ tay phải lên, ngăn cản tất cả mọi người.

“Các ngươi đang làm cái gì vậy hả?”

Vẻ mặt hắn không vui liếc nhìn đám Ma Tu trước mặt.

Sáu vị Ma Tu Đạo Tôn và tất cả đám Ma Tu ở phía sau đều sững sờ.

“Hả?”

“Bọn ta tuân lệnh ngươi giết chết bốn người này chứ gì nữa.”

Bọn họ chỉ vào Khương Thành, Tam Nhãn Hổ, Yên Dĩ và Phạm Lôi - người đang giơ

một điếu thuốc trên tay, mặt đầy phòng bị.

Hư Huyền tức giận trừng mắt nhìn bọn họ.

“Ta bảo các ngươi giết Khương Chưởng môn lúc nào, đúng là không hiểu ra làm

sao cả.”

“Người mà ta bảo các ngươi giết là hai người kia!”

Hắn chỉ vào Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn ở cách đó không xa.

“Ta đã cố ý phân bọn họ ra bên đó rồi, thế mà vẫn không nhìn ra à? Sao các

ngươi đần độn thế?”

A?

Hả?

Hóa ra những kẻ phân ra bên đó mới là những kẻ cần phải xử tử, còn ngược lại,

những người ở lại bên này có thể tiếp tục sống à?

Ngoại trừ Khương Thành và Tam Nhãn Hổ, chẳng có ai có thể hiểu được quyết định

này.

Thậm chí đến cả những Ma Tu ở bên này cũng đều mắt to nhìn mắt nhỏ, ngơ ngác

không hiểu chuyện gì.

Những lời vừa nãy của Hư Huyền, bọn họ đều chứng kiến tất cả.

Theo lẽ thường, hai người Kỳ Ngô và Càn Ngôn đã phủi sạch mọi quan hệ với kẻ

đầu sỏ Tam Nhãn Hổ, không phải là không có việc gì nữa rồi sao?

Bởi vì bọn họ quá kinh ngạc, đến mức tất cả đều đơ ngay tại chỗ, nên tất cả

đều quên mất phải phản ứng.

“Còn ngẩn ra đó làm cái gì?”

Sắc mặt của Hư Huyền nặng nề.

“Còn không mau đi đi?”

“Ơ vâng…”

Các Ma Tu cũng không dám chống lại mệnh lệnh của hắn.

Hơn nữa, tính toán cẩn thận thì hai Đạo Tôn đó, hình như còn đáng tiền hơn một

vị Đạo Tôn thêm cả hai vị Chí Tôn và một Thiên Tôn.

Dẫu sao thì Đạo Tôn và Chí Tôn căn bản không thể so sánh với nhau được.

Vừa nghĩ như thế, bọn họ càng vui vẻ đổi mục tiêu.

Thế là các Ma tu vui vẻ, rầm rộ chuyển chiến trường, tha cho bên Yên Dĩ và

Phạm Lôi, trong chớp mắt đã vây chặt lấy Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn!

Chuyện này khiến Yên Dĩ và Phạm Lôi Đạo Tôn hoang mang, không hiểu chuyện gì.

Nhìn xung quanh đột nhiên trống vắng, hai ngươi bọn họ đứng sững sờ ngay tại

chỗ, thậm chí còn không cảm nhận được niềm vui mà cảm thấy chỉ trong một cơn

gió đã rối loạn hết cả.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Rốt cuộc là thế nào vậy?

Chỉ có điều, vấn đề này cũng không cần bọn họ phải hỏi, bởi vì Kỳ Ngô Đạo Tôn

và Càn Ngôn Đạo Tôn đã lớn tiếng hỏi rồi.

“Tại sao vậy?”

“Tại sao lại muốn bao vây bọn ta?”

“Đạo Thánh tiền bối, bọn ra rõ ràng không có quan hệ gì với tên Hổ Yêu đó mà!”

“Tại sao không những không giết bọn họ, ngược lại còn muốn giết bọn ta?”

Bởi vì cảm nhận được hơi thở của sự chết chóc, hai người bọn họ kích động đến

mức khoa chân múa tay.

“Thế này không công bằng, không có đạo lý gì cả!”

“Cho dù thật sự phải chết thì cũng phải để bọn ta chết một cách minh bạch, bỡn

cợt bọn ta như thế này là thế nào?”

Đám Ma Tu đang bao vây bọn họ, kẻ nào kẻ nấy đều khà khà cười lạnh.

“Các ngươi đang nói nhảm cái gì vậy?”

“Lại còn dám đòi lý do ở Huyết Sát Đạo bọn ta?”

“Bỡn cợt các ngươi thì làm sao? Hư Huyền Đạo Thánh muốn thế nào thì là thế

ấy!”

“Giết chết bọn họ!”

Nhưng, Hư Huyền lại mỉm cười giơ tay lên.

“Đừng không phân rõ phải trái như thế, đối mặt với khách mời lúc đầu, chúng ra

vẫn phải nói cho rõ ràng.”

Chương 1256: Bảo bối này hữu hiệu như thế sao?

Lúc này nghe thấy Hư Huyền nói muốn phân rõ phải trái, muốn nói rõ ràng mọi chuyện, Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn đã chẳng có cách nào cảm động đến nước mắt lưng tròng nữa.

Bởi vì có quá nhiều Ma Tu sát khí đằng đằng vây xung quanh, khiến bọn họ không cảm nhận được sự tín nhiệm giữa người với người nữa.

“Vừa nãy các ngươi nói, các ngươi không quen bọn họ, đúng chứ?”

Đối với với những câu hỏi lặp đi lặp lại của Hư Huyền, Kỳ Ngô và Càn Ngôn gật đầu lia lịa.

Lần nữa bày tỏ thái độ chắc chắn như đinh đóng cột.

“Không chỉ xa lạ, bọn ta còn hoàn toàn không quen biết, thậm chí bọn ta chỉ mong sao bọn chúng bị giết chết, để làm nguôi ngoai cơn tức giận của chư vị đây!”

Hư Huyền khẽ gật đầu.

“Thế thì đúng rồi.”

Cái gì đúng?

Hai người bọn họ rất muốn hỏi lại, nhưng không dám.

Mà những Ma Tu ở xung quanh cùng với Yên Dĩ và Phạm Lôi đang mặt đầy hoang mang khó hiểu cũng rất muốn câu hỏi y như thế.

Đến nước này, cuối cùng Hư Huyền mới ngả bài.

Hắn bay chầm chậm đến bên cạnh Thành Ca, chắp tay, khom lưng cúi đầu, khom mình hành lễ với hắn.

“Khương Chưởng môn, màn kịch này ta diễn thế nào, ngươi có hài lòng không?”

Thành Ca cười ha ha, bày tỏ sự công nhận hoàn toàn đối với kỹ thuật diễn xuất của hắn.

“Được lắm, không hổ là lão ma đầu chuyên lừa lọc năm ấy.”

Nghe thấy những lời này, Hư Huyền cười khổ không thôi.

Đã rất nhiều năm không có ai dám nói như thế với hắn rồi.

Nếu như người đó là Khương Chưởng môn, hắn không những không tức giận, thậm chí còn vô cùng hoài niệm.

Giống như đã trở lại thời còn đồng tâm hiệp lực ở Hạ giới vạn vực, tất cả mọi người đều tràn đầy tinh thần hăng hái.

Tam Nhãn Hổ vẻ mặt đầy oán hận sáp đến gần.

“Vừa nãy đúng là ngộp chết ông đây rồi.”

“Nhìn hai kẻ đần độn đó ra sức phủi sạch quan hệ, ca đây tí nữa bật cười thành tiếng.”

“Đường sống tốt đẹp thế thì không đi, cứ nhất định phải đi đường chết…”

Hư Huyền nghe hắn nói như vậy, không hề hà tiện sự khinh thường của mình, liếc hắn một cái.

“Hôm nay nếu không phải có Khương Chưởng môn ở đây, ngươi tưởng ta sẽ cho ngươi mặt mũi, thể diện à?”

“Nếu hôm nay hắn không ở đây, nói không chừng ta đã xử cả ngươi luôn rồi!”

Tam Nhãn Hổ khoác vai Khương Chưởng môn, đắc ý nhướng nhướng mày.

“Có một số việc, ngươi có thèm muốn cũng chẳng được, vì ta vĩnh viễn là bạn diễn số một của Thành Ca.”

Ba người bọn họ cứ như bạn chí cốt lâu ngày gặp lại, coi nơi này như chỗ không người khiến những người khác ở đó suýt nữa thì hóa đá ngay tại trận.

Nhất là Yên Dĩ và Phạm Lôi Đạo Tôn tay vẫn giơ điếu thuốc.

Yên Dĩ mặt ngẩn ra nhìn về phía Tam Nhãn Hổ, lắp bắp nói: “Cho nên, thực ra các ngươi đã quen biết vị Hư Huyền Đạo Thánh này từ lâu rồi?”

Thìn thấy em gái phản ứng như thế, Tam Nhãn Hổ mặt mày hớn hở.

Hắn vỗ ngực đắc ý, khoác lác không biết ngượng mồm: “Chứ còn gì nữa, nếu không thì sao lúc nãy ta lại nói che chở, bảo kê cho ngươi?”

“Ngươi nhìn ngươi đi, vừa nãy lại còn không chịu phối hợp.”

“Nếu không phải vì ngươi là nữ nhân của ta, thì vừa nãy ngươi cũng bị xử tử rồi!”

Yên Dĩ rất muốn nhổ cho hắn phát.

Nhưng nàng không phản bác lại được.

Nơi này là Huyết Sát Đạo, đối phương là một Đạo Thánh, muốn giết nàng thì dễ như trở bàn tay thôi.

Sở dĩ hắn tha cho nàng, quả thực là bởi vì Tam Nhãn Hổ đã đứng ra ngăn lại.

Nếu không nàng chắc chắn sẽ bị coi là người lạ, tùy ý giết chết.

Chuyện này khiến trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, cảm xúc hỗn loạn, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Còn Phạm Lôi Đạo Tôn ở bên cạnh nàng, cũng mãi không định thần lại được.

“Thế ta thì sao… tại sao ta cũng được tha?”

Hư Huyền nhìn điếu thuốc trong tay hắn, thản nhiên nói: “Ngươi có bảo bối này, ta đương nhiên sẽ nể mặt ngươi.”

“Ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi, ta biết ngươi là người của Thần Lôi Tư ở Thiên Cung từ lâu rồi.”

“Nếu không phải ngươi có vật này, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!”

Phạm Lôi Đạo Tôn sợ hãi kinh ngạc.

Vãi chưởng!

“Bí bảo Tín Hương” này lại hữu hiệu như thế à?

Mới chỉ lấy ra, mà đường đường một vị Đạo Thánh cũng không dám ra tay với hắn?

Thế này thì uy lực còn cường đại hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều!

Nhìn nửa điếu thuốc đã cháy gần hết, hắn chợt thấy đau lòng.

Biết thế đã không châm rồi, thế này rõ ràng là lãng phí mất một điếu rồi!

Hai bọn họ đang vui mừng ở đây, Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn ở bên kia đã chấn động như bị sét đánh.

Trên thực tế, đâu chỉ bọn họ, những Ma Tôn ở xung quanh cũng cảm thấy khó tin cực độ.

Nhìn bề ngoài, cảnh giới của Khương Thành cũng chỉ là Thiên Tôn.

Thế mà Hư Huyền Đạo Thánh lại là bạn của hắn?

Một Thiên Tôn cỏn con, sao lại kết thân được với Đạo Thánh?

Giữa hai người này cách nhau vô số thế giới, đúng không?

Không, vừa nãy hình như là Hư Huyền Đạo Thánh chủ động hành lễ với hắn!

Chuyện này là thế nào?

Bọn họ hoàn toàn không hiểu nổi.

Trong lòng Kỳ Ngô Đạo Tôn và Càn Ngôn Đạo Tôn hối hận không thôi.

Nếu bọn họ sớm biết Khương Thành có quan hệ mạnh thế này ở Huyết Sát Đạo, thì vừa nãy đã không vội vàng phủi sạch quan hệ với hắn.

"Bọn ta có chuyện muốn nói!"

Bọn họ coi như đã nhìn ra rồi, thực ra nếu như ban nãy bọn họ không nói gì cả, thì đã chẳng có chuyện gì rồi.

Chình vì bọn họ vạch rõ giới hạn với Khương Thành, ngược lại đã khiến Hư Huyền Đạo Thánh nổi giận.

Hai người bọn họ vì muốn giữ lại mạng sống, nên vội vàng chữa lời, khua khua hai cánh tay, gào to.

"Thực ra bọn ta cùng một nhóm với Khương Thành đấy!"

"Bọn ta đều là Tiên quan của Thiên Cung, lần này bọn ta cùng đến Đạo Tuyệt Chi Địa, không tin các ngươi cứ hỏi hắn xem!"

"Bọn ta là đồng liêu với hắn, hơn nữa còn là bạn bè thân thiết…"

"Khương Thành, Khương Thủ tọa, ngươi nói giúp bọn ta mấy lời đi!"

"Vừa nãy là bọn ta nhất thời mù mắt, thực ra trong lòng bọn ta vẫn luôn coi ngươi như người một nhà…"

Sự thay đổi này của bọn họ, khiến tất cả những Ma Tu ở đó đều không khỏi lộ ra ánh mắt khinh thường.

Mẹ nhà ngươi chứ, hai người các ngươi trở mặt cũng nhanh quá rồi đấy.

Đúng là khiến người ta không kịp đề phòng mà!

Thành Ca nghe thấy hai bọn họ đang gào thét tên mình, không kìm được bật cười ha ha.

"Đừng, ta là cái thá gì chứ, còn không bằng cọng hành, nào xứng quen biết các ngươi?"

Hai người bọn họ quỳ xuống luôn, dập đầu cộp cộp cộp.

“Khương Thủ tọa, bọn ta sai rồi, nể tình chúng ta đều là đồng liêu, giúp bọn ta một lần đi!”

Thành Ca tiếc nuối buông thõng tay.

“Hai người các ngươi đã thề thốt lập thệ, các ngươi không phải là người cùng đường với bọn ta.”

“Ta lấy đâu ra mặt mũi tự mình đa tình mà làm thân với các ngươi chứ?”

Tam Nhãn Hổ cũng ở bên cạnh xua tay lia lịa, cười trên nỗi đau của người khác.

“Đúng thế đúng thế đúng thế, đừng nói những lời lôi kéo làm thân thế này nữa, bọn ta không trèo lên nổi đâu.”

“Ban nãy bọn ta còn muốn giúp các ngươi, còn chủ động nói quen biết các ngươi, kết quả các ngươi lại phủ nhận đến mức cứ phải gọi là kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ.

Hắn cũng học theo Thành Ca xua xua tay.

“Cho nên bọn ta nào xứng cầu xin cho các ngươi, các ngươi cao quý như thế cơ mà…”

Nhìn thấy hàng ngàn Ma Tu đã tiếp cận đến phạm vi ba thước xung quanh mình, Kỳ Ngô và Càn Ngôn vô vùng kinh sợ.

“Không, không!”

“Bọn ta sai rồi!”

“Tha cho bọn ta đi, bọn ta thật sự đi cùng với họ mà!”

“Các ngươi không thể giết bọn ta được…”

Ầm!

Vị Ma Tu đầu tiên đã ra tay.

Ngay sau đó, Tiên lực ở đó phân tán ra khắp bốn phía, thậm chí sự di chuyển hỗn loạn của căn nguyên đã tạo nên một cơn bão táp rối loạn.

Mà ở giữa cơn bão táp đó, chính là hai vị Đạo Tôn của Thiên Cung.

Hư Huyền Đạo Tôn không nói ngừng tay, nên đám Ma Tu này đương nhiên cũng sẽ không nể tình.

Kỳ Ngô và Càn Ngôn chỉ chống đỡ được mấy giây, đã bị chìm trong trận ẩu đả hội đồng vô tận.

Rất nhanh sau đó, Tiên thể của hai bọn họ đã nứt vỡ, hồn hải lật nhào, tiếp sau đó căn nguyên phản phệ, miệng phun ra máu tươi.

Mười giây sau, hai người bọn họ đã chết không còn một mảnh vụn nào.

Nhưng trận chiến ở bên đó vẫn không hề kết thúc.

Nhiều người tranh như thế, lại chỉ có hai con dê béo, cũng không thể nào chia cho tất cả người cùng hài lòng được.

Trong cuộc tấn công vây đánh hội đồng vừa nãy, đã có Ma Tu nhân cơ hội ra tay với các Ma Tu khác ở xung quanh.

Thế là một trận hỗn chiến mới lại bắt đầu.

Chứng kiến cảnh tượng này, Hư Huyền cũng không ngăn cản, tựa như hắn đã quen với cảnh tượng này từ lâu rồi.

Chương 1257: Lại vẫn còn thách chiến

“Đúng là phong tục sống của người dân thật thà chất phác!”

Nhìn cuộc hỗn chiến của đám Ma Tu ở phía xa, Thành Ca cũng hiếm khi cảm khái một lần.

Hư Huyền Đạo Thánh cười ha ha.

“Nhiều năm không gặp rồi, lần này Khương Chưởng môn xuất sơn, có kế hoạch gì không?”

Hắn hoàn toàn không hề khinh thường Thành ca vì hắn mới chỉ đến cảnh giới Thiên Tôn.

Dẫu sao thì lần đầu tiên hắn gặp Khương Thành ở Bảo Bình Giả Tiên giới, cảnh giới của Khương Thành cũng thấp hơn hắn.

Kết quả, người ta gặp Thần giết Thần, thẳng một đường lên giết luôn Tiên Đế.

“Chả có kế hoạch gì cả, lần này ta đến tham gia đại hội giao lưu Đan đạo.”

“Hả?”

Hư Huyền sững sờ, lập tức dở khóc dở cười.

“Ta cảm thấy đại hội Đan đạo mà hai kẻ kia nói, là thật hả?”

Thành Ca nhún vai đáp: “Đương nhiên, ta còn là Thủ tọa Thiên Đan Tư nữa ấy.”

Hư Huyền lập tức bật chế độ nịnh hót.

“Không hổ là Khương Chưởng môn, vĩnh viễn luôn đứng đầu như thế, là tấm gương sáng cho thế hệ chúng ta!”

“Ha ha ha, khiêm tốn khiêm tốn thôi.”

“Cho dù Khương Chưởng môn có khiêm tốn hơn nữa, cũng không thể nào che đậy được ánh sáng chói lóa trên người được, có những người sinh ra là để tôn thờ…”

Thành Ca cực kỳ vui vẻ.

Quả nhiên vẫn là người quen hiểu mình.

Phạm Lôi Đạo Tôn và Yên Dĩ ở bên cạnh nghe thấy những lời này, bọn họ đều cảm thấy hơi nghi ngờ có phải thế giới đã rối loạn rồi không?

Ngươi đường đường là một Đạo Thánh, vừa nãy lúc ngươi xuất hiện, cứ phải gọi là oai phong lẫm liệt, khí phách hiên ngang, hào hùng.

Sao bây giờ lại biến thành kẻ giỏi nịnh bợ, tâng bốc thế này?

Có đến mức ấy không hả?

Cho dù có gặp phải người có cấp bậc Thiên Đế đi chăng nữa, ngươi cũng không cần phải như thế đâu.

Huống chi Khương Thành chỉ là một Thiên Tôn mà thôi.

Ngươi lấy lòng hắn như thế làm quái gì?

Mấy ngày sau, Thành Ca cũng chẳng vội vàng lên đường, mà đồng ý lời mời niềm nở của Hư Huyền, đến chỗ hắn rồi dừng ở đó mấy ngày.

Ở Huyết Sát Đạo này, địa vị của Hư Huyền vô cùng cao quý.

Mấy ngày ở lại đây, Yên Dĩ và Phạm Lôi sống trong hãi hùng khiếp vía, ngày nào cũng tiếp xúc với mấy Ma đầu muôn hình muôn vẻ.

Chỉ lo một hôm nào đấy có kẻ không cẩn thận trở mặt, thì sẽ phải nghênh đón kết cục giống như Kỳ Ngô và Càn Ngôn.

Không thể không nói, đội hình nghênh đón và đại ngộ cấp Đế vương mà lúc đầu Tam Nhãn Hổ nói, thực sự đã trở thành sự thật.

Mặc dù những đãi ngộ này căn bản không phải dành cho hắn, mà là vì Thành Ca.

Nhưng tốt xấu gì cũng đủ thể diện rồi, Phạm Lôi và Yên Dĩ không thể không phục.

Đến bây giờ bọn họ vẫn hoang mang như cũ, sao Khương Thành lại quen một Đạo Thánh của Đạo Tuyệt Chi Địa.

Người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Tam Nhãn Hổ sống ở đây lại như cá gặp nước, thậm chí còn có chút vui quên đường về.

Năm ngày sau, Thành Ca tính toán cũng đến lúc lên đường rồi, lúc này mới nói lời từ biệt.

Hư Huyền dẫn đầu một đám Ma Tu hộ tống, đưa đến tận mãi ngoài phạm vi của Huyết Sát Đạo, lúc này mới dừng lại.

“Khương Chưởng môn, ở lại thêm mấy ngày nữa đi!”

“Đúng thế, Ca, ta thấy hay là chúng ta định cư luôn tại đây đi.”

Tam Nhãn Hổ vẫn không nỡ rời đi.

“Như thế thì không cần phải trở về Thiên Cung gì đó nữa rồi.”

Hắn đã coi Hư Huyền thành một chiếc đùi to siêu cấp rồi, hắn cảm thấy ở lại đây, có một lão đại đứng đầu bảo kê cho, tốt hơn bất cứ nơi nào khác.

Thành Ca tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Nếu ngươi muốn ở lại thì ở lại, ta còn phải đi làm chính sự!”

Sao hắn lại có cần người khác bảo kê?

Huyết Sát Đạo này quả thực rất tốt, vấn đề là đây là địa bàn của Hư Huyền, căn bản không có cơ hội để hắn làm màu.

Nói xong, hắn dẫn theo Yên Dĩ và Phạm Lôi, bay về phía xa xa.

Tam Nhãn Hổ nhìn về phía Huyết Sát Đạo ở phía sau, cuối cùng vẫn buồn rười rượi, mặt như đưa đám đuổi theo.

Bốn người rời khỏi Huyết Sát Đạo, tiếp tục tiến về phía trước.

Khí tức nồng đậm của Huyết Sát Đạo dần dần biến mất, biến thành một bầu không khí quái dị với vẻ tiêu điều xơ xác trong sự yên bình.

"Đây là nơi nào?"

Thành Ca ngồi trên Hành cung bay của mình, hỏi Tam Nhãn Hổ đang ngủ gật ở bên cạnh.

Tam Nhãn Hổ nheo mắt nhìn xung quanh.

Sau đó dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn trả lời: "Đây là khu vực xung quanh Huyết Sát Đạo!"

Hắn vừa dứt lời, bất luận là Khương Thành hay là Yên Dĩ và cả Phạm Lôi, đều nhịn không được mà dùng ánh mắt đầy khinh bỉ để báo đáp hắn.

Mẹ nhà ngươi chứ, ngươi coi bọn ta là kẻ mù à?

Ai mà không biết đây là vùng phụ cận của Huyết Sát Đạo?

Cái này còn cần ngươi nói hả?

Thành Ca cố tình truy hỏi: "Thế chỗ này có gì đặc biệt không?"

Tam Nhãn Hổ làm ra vẻ trầm ngâm im lặng trong giây lát, rồi mới chầm chậm đáp: "Ở đây… không giống như Huyết Sát Đạo, ở nơi này, có giết người cũng không nhận được cảm ngộ quy tắc máu đâu."

Yên Dĩ và Phạm Lôi đã sắp không nghe nổi nữa rồi.

Lần đầu tiên bọn họ gặp được một kẻ rõ ràng là cực kì ngu xi, nhưng vẫn thích làm bộ làm tịch như thế.

Thành Ca cố ý cười nhạo đáp: "Không phải ngươi khoe khoang mình là dân anh chị ở Tuyệt Đạo Chi Địa à, thế mà

đây là nơi nào cũng không biết?”

Trên mặt Tam Nhãn Hổ, không có tí tẹo mảy may xấu hổ nào.

“Những chuyện như thăm dò địa hình xung quanh, bình thường ta toàn vứt cho đám thuộc hạ làm thôi.”

Hắn vẫn chém gió không biết ngượng mồm như trước: “Dựa vào nhận thức và tầm nhìn của ta, không thể nào đến mấy chuyện nhỏ nhặt, vụn vặt, lông gà vỏ tỏi như điều tra thông tin cũng tự mình đi làm được…”

Đến mức này rồi vẫn có thể làm màu tiếp được, Thành Ca cũng không thể không thừa nhận tố chất tâm lý của hắn quá vượt trội.

Không hổ danh là đối thủ có thể tranh giành ngai vàng của vua làm màu với hắn.

Cũng chính vào lúc bọn họ vừa đi vừa chém gió khoác lác này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng quát to.

“Đứng lại!”

Thành Ca dừng hành cung lại, nhìn thấy trên bầu trời cao ở phía trước, có một lão giả râu trắng, mặc đạo bào cưỡi trên một con dê đen đang chắn ở phía trước.

Chuyện này khiến bốn người bọn họ thấy hơi hoang mang, khó hiểu.

Sao thế nhỏ, vùng đất mới này thịnh hành trò cướp bóc này à?

Chăm chú nhìn kỹ, thì cảnh giới của người này cũng là Chí Tôn.

Tam Nhãn Hổ, người vừa bị mất tí thể diện, đã nhạy bén ngửi thấy cơ hội thể hiện để vớt vát lại chút thể diện.

Hắn biến thành một tiểu ca khôi ngô tuấn tú, lập tức giơ cánh tay rắn chắc và mạnh mẽ, kéo Yên Dĩ ra phía sau rồi che trước mặt nàng.

“Yên tâm, đừng sợ!”

Hắn dùng ánh mắt thâm tình nhìn vào đôi mắt của lang nữ, giọng điệu cũng nghiêm túc và sâu lắng hơn.

“Có ta ở đây, không có ai có thể làm ngươi bị thương!”

Yên Dĩ suýt chút nữa đã nhịn không được mà trợn mắt nhìn hắn.

Ta từng nói ta sợ à?

Phía trước cũng chỉ là một Chí Tôn, còn yếu hơn đội hình của chúng ta nhiều, ta có lý do để sợ hãi à?

Mặc kệ nàng nghĩ thế nào, Tam Nhãn Hổ đã nghênh ngang bay lên phía trước.

Vừa gặp mặt đã nói luôn: "Lão đầu, ngươi muốn làm cái gì?"

Lão giả ở phía đối diện cười híp mắt, rút một tấm lệnh bài có hình dạng giống như con thoi với hai màu xanh trắng đan xen từ trong ngực ra.

Miệng thưa thớt mấy cái răng vàng, cười lọt cả gió, ngón tay chỉ về phía Tam Nhãn Hổ.

"Cháu rùa bé nhỏ của ta, gia gia ta đây muốn khiêu chiến với ngươi!"

Thành Ca và Yên Dĩ cùng Phạm Lôi ngơ ngác nhìn nhau, hơi ù ù cạc cạc, chả hiểu ra làm sao.

Khiêu chiến?

Thời đại này rồi mà vẫn còn kiểu khiêu chiến quang minh chính đại như kỵ sĩ thế này à?

"Ha ha ha ha…"

Tam Nhãn Hổ cười đến mức thở không ra hơi, tí nữa thì lăn lộn trên nền đất.

Lão giả ở phía đối diện cũng vui tươi hớn hở nhìn bọn họ cười.

Cười tận ba phút, cuối cùng Tam Nhãn Hổ mới thở lại bình thường được.

Sau đó dương dương đắc ý quay đầu lại.

"Các ngươi nhìn thấy rồi đấy, là hắn chủ động khiêu chiến với ta."

"Chuyện này thật sự không được trách ta bắt nạt lão nhân gia đâu nhé, cũng không phải là ta gây sự."

Hắn vui lắm, sau khi bị Thành Ca ràng buộc Huyền văn Sát lục, hắn đã không tìm được đối thủ nào ở cấp độ Thiên Tôn nữa.

Đang sầu vì không có cơ hội làm màu, kết quả lại có người tự đến tận cửa.

Đây đúng là đang buồn ngủ lại có ngươi đưa gối nha.

“Lão đầu, hy vọng ngươi xương cốt cứng rắn, có thể đánh nhẹ một chút.”

Vào khoảnh khắc vừa dứt lời, hắn đột nhiên thấy ngực đau đớn, sau đó hắn phun ra một ngụm máu.

Chương 1258: Quy tắc khiêu chiến đặc biệt

“Tình huống gì vậy?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tam Nhãn Hổ vừa hộc ra máu, vừa ngạc nhiên.

Mặc dù Khương Thành ở bên cạnh cũng không hiểu tình hình gì, nhưng không ngăn được hắn cười ra tiếng.

“Ngươi đang làm cái gì vậy, không phải là muốn làm màu sao, sao còn cung kính phun ra mấy cân máu rồi?”

“Nếu như không được, hay là cứ đổi cho ta đi!”

Yên Dĩ và Phạm Lôi Đạo Tôn bên này cười không nổi nữa.

Tam Nhãn Hổ đường đường là Chí Tôn, chưa khai chiến đã bị thương rồi, có phần quá kỳ lạ.

Hai người bọn họ nhìn chằm chằm vào lệnh bài trong tay lão giả kia.

“Là bởi vì bí bảo kỳ lạ kia.”

“Ban nãy bí bảo kia sáng lên một lần!”

Lão giả đối diện kia nghe vậy thì vô cùng đắc ý, cười ha ha.

“Hoá ra các ngươi đều là mới tới?”

“Ha ha ha, gia gia ta rất thích tiếp xúc với những cháu rùa cái gì cũng không biết như các ngươi.”

“Mỗi lần đều có thể vơ vét chút hời.”

Nói xong còn không đợi Tam Nhãn Hổ nổi điên lên, hắn liền chĩa lệnh bài về phía Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Ta muốn khiêu chiến ngươi!”

Khi giọng nói của hắn dừng lại, lệnh bài hai cực màu lam trắng loe sáng lên.

Giống như đã đạt được nghi thức nào đó.

Phạm Lôi Đạo Tôn suýt chút nữa nghi ngờ có phải mình nghe nhầm rồi không.

Một người là Chí Tôn, lại muốn khiêu chiến mình với lòng tự tin tràn đầy?

Mặc dù nơi đây là Địa Đạo Tuyệt xa lạ, nhưng bản thân còn chưa đến nỗi suy bại đến bước này chứ?

Hắn lập tức nhảy ra.

“Ngươi muốn khiêu chiến ta, vậy thì đến đây đi!”

Nói xong, hắn tế ra binh khí nhảy tới.

Ngay sau đó, hắn liền sợ hãi kêu lên.

“Chuyện gì thế này?”

“Sao ta lại không cảm nhận được bất cứ quy tắc căn nguyên nào?”

Tiên lực và thần hồn của hắn thực ra vẫn còn bình thường, nhưng nếu như một Đạo Tôn mà không cảm nhận được căn nguyên, vậy thì sức chiến đấu sẽ trực tiếp giảm xuống đến 80% trở lên.

Chẳng những không có cách nào trực tiếp ném đạn hạt nhân căn nguyên vào nhau, mà pháp tắc không gian lấy quy tắc làm căn cơ cũng không thể tế ra.

Dưới tình huống này, sức chiến đấu của bọn họ vẫn thua kém Chí Tôn bình thường.

Mà rất không may, tên lão giả đối diện với hắn, phất tay ra ba đạo căn nguyên ngay tại chỗ.

Sắc mặt của Phạm Lôi Đạo Tôn cũng tái lại.

“Không!”

“Không thể nào!”

Còn tên lão giả đối diện hắn hé miệng ra, cười rất là sung sướng.

“Quy tôn, hãy để cho gia gia đến yêu thương ngươi đi!”

Nói xong, hắn thúc giục ba đạo căn nguyên, xông tới giết.

Trong nháy mắt, Phạm Lôi Đạo Tôn đã bị đánh cho mặt xám mày tro.

Cũng may mà Tiên lực và thần hồn của hắn vẫn là cấp Đạo Tôn, bằng không thì dùng không đến ba giây đã bị giết chết.

Cho dù như vậy, hắn cũng vẫn trái đánh phải đỡ, liên tiếp tháo chạy.

Không có căn nguyên và pháp tắc không gian, Tiên pháp công kích mà hắn thi triển căn bản là không đỡ được căn nguyên của đối phương.

Tam Nhãn Hổ bên cạnh nhìn thấy thì chậc chậc lấy làm ngạc nhiên, ngay cả máu ở khoé miệng cũng quên lau khô đi.

“Mẹ nó, Phạm Lôi lão huynh, ngươi đang làm gì vậy?”

“Cố tình áp chế sức mạnh của mình để đánh một trận với Chí Tôn sao?”

“Sau đó cố ý để cho người khác ức hiếp?”

Hắn vui sướng hả hê cười ra tiếng.

“Nhìn không ra, ngươi còn có sở thích đặc biệt này.”

“Thất lễ thất lễ….”

Phạm Lôi Đạo Tôn đang bực dọc muộn phiền khi chiến đấu lại bị hắn chọc cho thổ huyết.

Nếu hắn có thể toàn lực, còn đến lượt lão đầu kia ngang ngược sao?

Tuỳ ý cũng có thể đánh cho lão đầu kia thành đại tiểu tiện không tự chủ được không?

“Ngươi lợi hại như thế, vậy thì ngươi tới đi!”

Hắn cũng không đời nào để bị đánh.

Bất luận có bay thế nào, vĩnh viễn cũng không cảm nhận được quy tắc căn nguyên ở bốn phía.

Cho nên câu này, thực ra cũng coi như là đang tìm người giúp đỡ.

Tam Nhãn Hổ vốn muốn đánh cho lão đầu kia tơi bời, ngược lại cũng không từ chối.

“Vậy thì ngươi xem đại gia tiếp đãi hắn như thế nào đi!”

Nói xong, hắn cũng xông về phía lão đầu kia để giết.

Nhưng ngay sau đó, điều bất ngờ lại xảy ra lần nữa.

Tam Nhãn Hổ xuyên thẳng qua người lão giả kia, giống như xuyên qua một đạo hư ảnh.

“Lệnh bài kia của hắn, tạo ra một không gian ngăn cách đặc biệt.”

Yên Dĩ bên cạnh quan sát rất tỉ mỉ.

“Mặc dù chúng ta có thể nhìn thấy, nhưng không có cách nào can thiệp vào trận chiến của hai người bọn họ được.

“Còn có việc này sao?”

Tam Nhãn Hổ sờ cằm, cảm thấy có chút khó chịu.

“Vậy lệnh bài kia rốt cuộc là thứ đồ gì?”

“Nhìn như vậy, không phải là Phạm Lôi lão huynh phải chết sao?”

Hắn và Phạm Lôi Đạo Tôn cũng không phải là người cùng một đường, thật ra hắn có chết hay không cũng không quan trọng, nhưng lão giả này rõ ràng thực lực không giỏi còn ngang ngược như thế, làm cho người ta rất tức giận.

Lão giả đối diện thúc giục ra căn nguyên, tiến đánh Phạm Lôi Đạo Tôn.

Đánh cho khắp người Phạm Lôi Đạo Tôn bị thương nhiều chỗ.

Cũng may mà uy lực căn nguyên của lão giả kia không mạnh, mà Tiên thể của Phạm Lôi là cấp Đạo Tôn rất có khả năng chịu đựng.

Có điều cứ theo đà này, thất bại của hắn chỉ là vấn đề thời gian.

“Mấy quy tôn khác đừng chạy, tiếp theo là đến lượt các ngươi rồi, gia gia sẽ yêu thương các ngươi thật tốt!”

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, Thành ca không nhịn được mà híp mắt nhìn.

Nhân tiện mở ra Độc Tâm thuật.

“Lệnh bài của ngươi có tác dụng gì?”

Lão giả đang trong chiến đấu đắc ý cười lớn: “Các ngươi vẫn là đem theo thắc mắc xuống đất đoàn tụ đi…”

Hắn cũng không muốn tiết lộ hiệu quả của lệnh bài.

Nhưng thật đáng tiếc là, ở trước Độc Tâm thuật, hắn không giấu được bí mật gì.

Sau khi hỏi vấn đề, hàng loạt câu chuyện đã tự nhiên xuất hiện trong lòng lão giả.

Và Khương chưởng môn rất dễ dàng hiểu rõ được ngọn nguồn.

Hoá ra nơi này tên là Đoạn Dương Đạo, và lệnh bài kia được gọi là khiêu chiến lệnh, cũng không phải là bí bảo quý giá gì.

Giống như Huyết Sát Đạo giết người có phần thưởng, Đoạn Dương Đạo cũng có quy tắc đặc biệt.

Chỉ có điều, hai địa điểm liền kề, quy tắc hoàn toàn trái ngược.

Ở chỗ Đoạn Dương Đạo, tuỳ tiện giết người sẽ phải trả giá đắt.

Đặc biệt là khi hai bên thực lực khác biệt càng lớn, cường giả giết chết nhược giả, thậm chí có thể phải chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Mà muốn giải quyết ân oán, thì cần phải sử dụng khiêu chiến lệnh.

Khi một người khiêu chiến người khác, khiêu chiến sẽ đạt tới cưỡng chế.

Đối thủ trong vòng ba phút đồng hồ không ứng chiến, thì sẽ phải chịu trừng phạt cưỡng chế, cho nên ban nãy Tam Nhãn Hổ đột nhiên hộc máu.

Bởi vì hắn đắc ý vênh váo, chậm trễ không ứng chiến.

Mà Phạm Lôi Đạo Tôn mặc dù ứng chiến, nhưng đáng tiếc bản thân hắn không có khiêu chiến lệnh.

Không có lệnh bài, trong không gian khiêu chiến hắn không có đạo cụ để khai thông với ngoại giới, lực căn nguyên không thể đưa vào trận.

Cho nên bây giờ bị treo đánh.

Ở chỗ Đoạn Dương Đạo, khiêu chiến lệnh là đạo cụ rất tầm thường, là hàng thông thường mà thôi, không có gì hiếm lạ cả.

Người ở nơi này cũng quen với phép tắc của khiêu chiến.

Nhưng người mới tới thường là không biết những cách thức này, rất dễ chịu thiệt.

Lão giả này quanh năm ở biên giới dạo chơi, chuyên môn đi tìm những con mồi mới mà hạ thủ.

Ỷ vào có hiểu biết với quy tắc, Chí Tôn hắn cũng dám bắt nạt Đạo Tôn.

Một khi trong khiêu chiến giết chết đối phương, giống như bên phía Huyết Sát Đạo, có thể nhận được cảm ngộ quy tắc đặc biệt, dựa vào quy tắc chủ tu của đối phương mà quyết định.

Bởi vì nguyên nhân này, rõ ràng không thể tuỳ ý giết người, Đoạn Dương Đạo vốn nên sống hoà bình, ngược lại khắp nơi đều là tranh đấu.

Chỉ có điều, cách thức mà bọn họ tranh đấu, đều là chính thức khiêu chiến với người khác.

Nhìn bề ngoài xem ra vẫn rất có lễ độ.

Sau khi hiểu những điều này, Khương Thành cuối cùng cũng hiểu được vì sao lão đầu kia lại kỳ lạ như thế.

Mà vào lúc này, Phạm Lôi Đạo Tôn bên trong bị đánh cho chạy bán sống bán chết, cũng rất căm tức lấy ra một điếu thuốc.

Chương 1259: Phục vụ sau bán hàng của Thành ca

Phạm Lôi Đạo Tôn thật sự sắp nổ rồi.

Đường đường là Đạo Tôn, lại bị một Chí Tôn đánh cho liên tiếp bại lui, chật vật không chịu nổi.

Thậm chí ngay cả Tiên thể, cũng bởi vì va chạm nhiều lần với căn nguyên, dẫn đến máu chảy như trút.

Đừng nói đến thê thảm, mấu chốt là lòng tự trọng không qua được.

Nếu như điều này truyền ra ngoài, bản thân là một Đạo Tôn lại bị Chí Tôn đánh, đồng thời còn chịu lời sỉ nhục rác rưởi, quả là không cần làm người nữa.

Chắc chắn sẽ trở thành trò cười.

Thế nhưng không có căn nguyên để duy trì, hắn cũng không nghịch chuyển được chiến cuộc, dù có khó chịu thế nào cũng không nghịch chuyển được chiến cuộc, thậm chí còn bị giết.

Điều này sao có thể khiến hắn không phát điên được.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể tế ra "bí bảo Tín Hương" mà bản thân tự cho là đòn sát thủ.

Thứ đồ này ngay cả Thiên Đạo lôi kiếp cũng có thể ngăn cản, ngay cả Hư Huyền Đạo Thánh cũng phải nhượng bộ lui binh, huống chi là một Chí Tôn hèn mọn?

Liều mạng bị thương lần nữa, hắn lợi dụng Tiên lực để châm điếu thuốc.

Rồi sau đó trợn tròn mắt, giơ cao điếu thuốc lớn tiếng gào lên.

"Cặn bã!"

"Chết cho gia!"

Nói thật, quát lên chói tai đột ngột như vậy, vẫn có chút hiệu quả.

Lão giả đối diện kia cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Suy nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì rồi?

Chẳng lẽ đối phương trước khi chết muốn tế ra con át chủ bài đặc biệt nào đó, muốn phóng ra đại chiêu sao?

Hắn thật sự ngừng lại.

Kinh ngạc quan sát điếu thuốc đang được châm trong tay Phạm Lôi Đạo Tôn.

Phì!

Thành ca và Tam Nhãn Hổ phun ra cùng lúc.

“Lão huynh, ngươi muốn làm gì?”

Tam Nhãn Hổ lau máu ở khoé miệng, có hơi không hiểu nổi mạch não của Phạm Lôi.

“Ngươi bị đánh cho thảm như vậy, cho dù muốn hút thuốc làm màu, cũng không nên là bây giờ chứ?”

“Thời cơ làm màu cũng không đúng nữa!”

Thành ca đột nhiên phản ứng ngược lại.

Lẽ nào… Phạm Lôi Đạo Tôn coi điếu thuốc thành vũ khí hộ mệnh gì đó?

Thảo nào lần đó Thần Lôi Tư nhao nhao mua của mình, hơn nữa một đám giống như chiếm được giá hời.

Chẳng trách trước kia lúc đối mặt với Hư Uyên, Phạm Lôi cũng đột nhiên châm điếu thuốc.

Làm cả buổi, là vì nguyên nhân này sao?

Điều này thật sự khiến cho hắn dở khóc dở cười.

Lão giả kia nhìn ngang nhìn dọc trong trận, không thấy có cái gì lợi hại từ điếu thuốc đó.

Cuối cùng, vẫn là lựa chọn ra tay lần nữa.

Thành ca thấy cứ tiếp tục như vậy thì không được.

Căn nguyên của lão đầu kia mà tiếp tục đánh, khẳng định điếu thuốc đó sẽ nổ thành tro bụi.

Đến lúc đó Phạm Lôi Đạo Tôn sẽ biết sản phẩm mua là “hàng giả kém chất lượng”.

Thời điểm then chốt lúc này, Thành ca vì bảo vệ danh dự mua bán của mình nhiều năm, chỉ có thể phục vụ hắn sau khi bán hàng một lần.

Trong không gian khiêu chiến, không ai có thể can thiệp được.

Khương Thành quả quyết dùng kĩ năng trao đổi của hệ thống.

Trong nháy mắt, hắn đã hoán đổi thân thể với lão giả bên trong kia.

Tất cả đều trôi chảy như vậy, không hề có trở ngại.

Quy tắc của Đoạn Dương Đạo, ngăn cách của khiêu chiến lệnh, giống như là tờ giấy trước mặt hệ thống.

Khương Thành có được ba nghìn tri thức huyền văn, lần đầu tiên tiếp quản thân thể, đã dễ dàng nắm trong tay ba đạo căn nguyên nổ về phía Phạm Lôi Đạo Tôn.

Ngay sau đó, hắn thao túng ba đạo căn nguyên thay đổi phương hướng, đánh về phía "mình".

Hơn nữa, còn cố ý đánh về phía ba vị trí then chốt là đầu, cổ và tim!

Lão giả kia chỉ là Chí Tôn, ba đạo căn nguyên rắn chắc đánh vào ba vị trí chí mạng như thế, có thể biết rõ là hậu quả gì.

Ầm! Ầm! Ầm!

Sau ba tiếng nổ, ngực của lão giả xuất hiện một chỗ trống xuyên thấu từ đầu đến cuối.

Cái cổ thì bị bẻ gãy, đầu trực tiếp tách khỏi cơ thể, nổ đến giữa không trung rồi nổ tung tan tành.

Cùng lúc đó, Thành ca kịp thời kết thúc "trao đổi", lại quay về trong cơ thể của mình.

Điều này nhìn có vẻ phức tạp, nhưng thực ra toàn bộ đều xảy ra trong chốc lát.

Trong mắt người ngoài, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng sau phút chốc, Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ còn cả Phạm Lôi Đạo Tôn ở hiện trường tất cả đều đờ người ra.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Trong đầu bọn họ, lúc này chỉ còn lại dấu chấm hỏi.

Kĩ năng trao đổi này, Khương Thành tất nhiên chưa từng tiết lộ với bất kì người nào.

Mà ban nãy sau khi cưỡng chế lão giả kia hoán nhập vào trong cơ thể của Khương Thành, căn bản cũng chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì, càng không có cơ hội hiểu rõ và khống chế cơ thể đang nổ mạnh mẽ.

Cuối cùng thì một chữ trong di ngôn hắn cũng chưa kịp dặn dò, đã bị hoán đổi trở lại trong sự mơ hồ, sau đó ngã xuống ngay tại chỗ.

Cho nên đối với ba người khác, cảnh tượng ban nãy chính là lão giả kia đột nhiên chuyển ngược căn nguyên lại tự sát.

Lão đầu rõ ràng chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, vì sao lại nghĩ không thông mà tự sát được?

Điều này khiến cho người ta hoàn toàn không thể hiểu nổi!

“Xùy!”

Tam Nhãn Hổ từ trước đến nay khi rối loạn không nhịn được đều vò đầu, hắn cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

“Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái nào, sao khắp nơi đều hiện ra việc kỳ lạ vậy?”

“Đúng thế.”

Hiếm thấy Yên Dĩ tán thành với hắn một lần.

“Khiêu chiến không hiểu ra sao cả, hộc máu chẳng biết tại sao, không thể sử dụng căn nguyên không sao nói rõ được, tự sát cũng kỳ lạ…”

Nàng cũng hoài nghi có phải gặp tà hay không.

Duy nhất chỉ có Thành ca rõ như lòng bàn tay toàn bộ quá trình, đã thu lấy tấm khiêu chiến lệnh của lão giả kia rất thuần thục.

Ngộ nhỡ sau đó gặp phải người khác khiêu chiến mình, có khiêu chiến lệnh này, ít nhất không cần lo lắng bản thân bất lợi vì không dùng được căn nguyên.

Chí ít có thể duy trì công bằng trong chiến đấu!

“Ha ha ha ha…”

Phạm Lôi Đạo Tôn tinh thần sửng sốt một lúc bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, dáng vẻ cực vui sướng.

Hắn “nghĩ thông suốt” rồi.

Ban nãy lão giả chết tiệt đối diện chắc chắn không thể tự sát, chắc hẳn là hắn đã bị “bí bảo Tín Hương” trong tay của mình xử lí!

Cũng chính là, Tín Hương vừa xuất hiện, thần cản giết thần!

Ngay cả Hư Uyên Đạo Thánh cũng không dám ra tay về phía Tín Hương, huống chi là Chí Tôn hèn mọn?

Phát động công kích không biết tự lượng sức mình, đương nhiên nhận phải đòn phản kích mạnh mẽ từ “Tín Hương.”

Cho nên căn nguyên của hắn mới có thể đột nhiên quay đầu!

“Bí bảo Tín Hương” này cũng rất mạnh mẽ, hoá ra không những có thể hấp thu thương tổn của Thiên Đạo lôi kiếp, còn có hiệu quả công kích nữa.

Có duy nhất việc không được hoàn mỹ, chính là nó thuộc loại đồ dùng một lần đã tiêu hao, dùng một cây mất một cây.

“Không tồi!”

Cười một lúc lâu, hắn nhìn điếu thuốc trong tay đã sắp cháy hết, vừa thoả mãn lại vừa đắc ý.

“Ô…”

“Thật sự không tồi… ha ha ha!”

Mẩu thuốc đó hắn cũng không nỡ vứt, mà cất đi nâng niu như vật quý giá, xem như cất giữ vật kỉ niệm.

Thành ca có hơi không đành lòng.

Tam Nhãn Hổ không rõ tình huống, nhìn thấy Phạm Lôi Đạo Tôn giống như là bệnh thần kinh.

“Lão huynh, ngươi bị đánh thành như vậy, vì sao còn cười phơi phới như thế?”

Phạm Lôi Đạo Tôn cũng liếc nhìn hắn giống như kẻ không biết gì.

“Có chút chuyện ngươi không hiểu được.”

Tam Nhãn Hổ cười hì hì quái dị.

“Ta quả thật không hiểu, dù sao ta cũng không bị một Chí Tôn đánh thành chó, sao có thể hiểu được ngươi chứ?”

“Ngươi mắng ai là chó!”

Phạm Lôi giận dữ.

Hắn lập tức móc ra một điếu thuốc lần nữa.

“Ta cho ngươi xem xem, cái gì gọi là sức mạnh làm cho người ta tuyệt vọng!”

Với thực lực cấp Đạo Tôn của hắn, muốn dạy dỗ Tam Nhãn Hổ thực ra ra tay bình thường là được rồi.

Dù sao vào lúc này không gian khiêu chiến đã biến mất, sức mạnh của hắn có thể phát huy.

Nhưng vì để nâng cao kiến thức cho Tam Nhãn Hổ, cho hắn biết trong tay mình cầm loại đại sát khí đáng sợ ra sao, hắn quyết định xa xỉ một phen.

Để cho Hổ Yêu lưu lại ấn tượng khó quên cả đời.

Nhìn thấy hắn còn muốn tới, Thành ca sốt ruột.

“Được rồi được rồi, Phạm Lôi Đạo Tôn, ngươi vẫn là nên thu lại bản lĩnh cao cường đi.”

Hắn cũng không muốn phục vụ sau khi bán hàng một lần nữa, đặc biệt mục tiêu của Phạm Lôi vẫn là Tam Nhãn Hổ.

Chương 1260: Thu thần thông đi

Vốn dĩ Phạm Lôi còn có hơi không nỡ dùng một cây, nhìn thấy tiểu tử Khương Thành này đã đến khuyên mình, ngược lại hăng hái lên.

Ngươi biết “Tín Hương” này có uy lực bao nhiêu không?

Ngươi cũng sợ rồi đúng không?

“Không được, ta phải khiến hắn mở mang kiến thức!”

Hắn giơ điếu thuốc kia lên lớn tiếng kêu gào, một bộ dạng muốn cho Tam Nhãn Hổ biết "tại sao hoa lại đỏ như vậy".

"Phải để Hổ Yêu này hiểu rõ cái gì gọi là huỷ thiên diệt địa chân chính!"

Thành Ca trong lòng thầm nghĩ ngươi đủ rồi đấy.

Giơ điếu thuốc uy hiếp người khác, chuyện thế này cho dù là thế giới trước khi ca xuyên không đến kia cũng không có ai làm được.

Trên ý nghĩa nào đó mà nói, ngươi cũng xem như là kỳ tài đã khai sáng tiên hà.

Vì để hàng hoá "giả kém chất lượng" không lộ tẩy ngay tại chỗ, hắn chỉ có thể gắt gao đè tay Phạm Lôi, không để hắn đốt.

"Lão huynh, ta biết cái này của ngươi… uy lực đại sát khí cực lớn, mọi người đều đã biết rồi."

"Ngươi lợi hại bao nhiêu, mọi người cũng rõ như ban ngày."

Hắn còn đặc biệt lộ ra một ánh mắt về phía Tam Nhãn Hổ, để hắn phối hợp chút, giả vờ sợ hãi.

"Nhưng mà đại sát khí quý giá như vậy phải dùng ở trên lưỡi đao mà, đừng lãng phí chứ!"

Chỉ đáng tiếc, lần này Tam Nhãn Hổ không thể hiểu được tinh thần hội nghị của Thành Ca.

Ngược lại chống nạnh không phải chữ đinh cũng không phải chữ bát, một biểu cảm nóng lòng muốn thử.

"Ca, ngươi ngăn cản hắn làm gì? Ta đã từng sợ ai?"

"Ngươi tránh ra, ta đến sửa miễn phí khuôn mặt cho hắn."

Lần trước hắn có được sự giúp đỡ của Huyền văn giết chóc chính là lúc tràn ngập lòng tin về lực chiến đấu.

Hơn nữa Yên Dĩ ở bên cạnh nhìn, như vậy có thể sợ sao?

Hắn vẫn thật sự rất muốn đơn đấu với Đạo Tôn.

Phạm Lôi vừa thấy hắn ngạo mạn như vậy, làm sao có thể nhịn được?

"Ta vẫn thật sự có thể lãng phí nổi!"

“Khương Thành, ngươi bỏ ra!”

“Ta không khiến hắn miệng sùi bọt mép nửa người tê liệt thì coi như hắn thắng!”

Mắt thấy Phạm Lôi vẫn không buông tha, Thành Ca chỉ có thể lựa chọn truyền âm cảnh cáo.

“Tam Nhãn Hổ là huynh đệ của ta, nếu như ngươi ra tay với hắn, vậy nói không chừng, ta chỉ có thể cũng cho hắn mấy cây.”

Sâu trong nội tâm, hắn cũng rất không nói nên lời.

Mình vậy mà lại cũng đang dùng điếu thuốc đến cảnh cáo đối phương, đây là chuyện gì chứ.

Nhưng lời cảnh cáo này của hắn vẫn rất có hiệu quả.

Phạm Lôi cuối cùng nghĩ đến, “Tín Hương” này không phải chỉ có một mình mình có, Khương Thành cũng có đấy.

Nếu hắn thật sự cho Tam Nhãn Hổ mấy cây, vậy mình và Tam Nhãn Hổ đánh nhau bằng đại sát khí, vậy không phải là lãng phí bảo vật vô ích sao?

Huống hồ tiểu tử này lại là nhà phân phối “Tín Hương”, có quỷ mới biết hắn vẫn còn bao nhiêu hàng.

Không chừng khi mình dùng hết rồi, bên hắn vẫn còn một đống đấy.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng ngửa đầu lên trời cười ha ha, sau đó thu lại điếu thuốc vừa mới móc ra.

“Ta chỉ đùa mà thôi.”

“Ai kêu Hổ Yêu này luôn bất kính với ta…”

Tam Nhãn Hổ trước mặt vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn còn muốn khiêu khích mấy câu, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của Thành Ca nhìn chằm chằm, cuối cùng cũng chỉ có thể ném xuống một câu khó hiểu.

Sau khi trận phong ba này qua đi, bốn người tiếp tục cưỡi Hành Cung bay về phía đại hội giao lưu Đan Đạo.

Cả đường đi, Thành Ca nghịch tấm Khiêu Chiến Lệnh kia, trong lòng ngược lại có hơi mong chờ lại có thêm mấy người

không có mắt nữa.

Thử xem hiệu quả của thứ đồ này.

Chỉ đáng tiếc, mặc dù Đoạn Dương Đạo thịnh hành khiêu chiến, nhưng dân phong cũng quả thật "mộc mạc" hơn Huyết Sát Đạo nhiều.

Căn bản không có loại chuyện cản đường chặn giết và tập kích gì đó.

Mà ngay vào lúc bọn họ đi đường, trong một tông môn nào đó trong một mảnh dãy núi của Đoạn Dương Đạo phía dưới, sắc mặt chưởng môn cảnh giới Đạo Tôn vô cùng ngưng trọng.

"Khiêu chiến của Vô Định Cung, các ngươi cũng đều đã biết rồi."

"Căn cứ tình báo, bọn họ đã mời đến sáu vị Đạo Tôn là Khúc Thọ, Linh Diệm, Mông Dương, Xiển Nhạc gì đó trợ trận!"

Lời này vừa nói ra, các vị hộ pháp và trưởng lão trong điện cực kỳ hoảng sợ.

"Cái gì, bọn họ đã mời sáu vị Đạo Tôn?"

"Vậy chúng ta nên làm sao?"

Ma Ngộ tông bọn họ cũng chỉ có chưởng môn Lâm Tịnh và hai vị hộ pháp là Đạo Tôn, những trưởng lão nội môn khác vẫn đều là tu vi Chí Tôn.

Vô Định Cung mấy ngày trước đã hạ chiến thư với bọn họ, thực lực cũng gần giống vậy, cũng chỉ có ba Đạo Tôn.

Cho nên vốn dĩ mọi người không lo lắng gì cả.

Nhưng hiện tại nghe nói đối phương đã mời nhiều người như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy cực kì không ổn.

Bỗng chốc có thêm sáu người, Ma Ngộ tông còn đánh làm sao?

Ở Đoạn Dương Đạo, khiêu chiến cao hơn tất cả.

Bọn họ cũng không có chỗ tránh chiến đấu.

"Chúng ta cũng phải nghĩ cách mời người thôi!"

Lâm Tịnh Đạo Tôn đưa ra quyết định.

“Tiếp theo, ta sẽ nghĩ cách mời Quán chủ Minh Già của Thanh Vũ Quán đến trợ trận!”

Nghe thấy danh hiệu Quán chủ Minh Già, đám người trong điện vừa rồi còn mặt ủ mày chau hơi an tâm một chút.

“Minh Già Đạo Tôn thành danh đã lâu đấy!”

“Trong Đạo Tôn, thực lực của hắn cũng đã xem như là người nổi bật!”

“Có hắn ở đây, chúng ta sẽ vững vàng hơn nhiều.”

Đối với chuyện mời người ngoài đến đây giúp đỡ, bọn họ dường như sớm đã quen rồi.

Chuyện này ở Đoạn Dương Đạo cũng xem như là phong tục.

Một tông môn hoặc gia tộc gặp phải khiêu chiến, thường thường đều sẽ phát động mối quan hệ sâu rộng đi ra ngoài mời người trợ trận, hoặc trả thù lao mời người giúp đỡ.

Cuối cùng khi hai bên đánh nhau, thông thường đều là cao thủ mời đến biểu diễn.

Hai bên vốn dĩ khiêu chiến lẫn nhau, ngược lại đa phần chỉ làm đội cổ vũ.

Nhất thời, mọi người trong điện đều bận rộn ra kế sách nào đó.

Hai vị hộ pháp vỗ ngực bảo đảm mình cũng có bằng hữu Đạo Tôn, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Chưởng môn Lâm Tịnh Đạo Tôn vui mừng khôn xiết, sau khi nhấn mạnh biểu dương, kêu gọi mọi người đều học tập hai vị hộ pháp.

Mà những trưởng lão khác cũng nhao nhao bày tỏ bản thân sẽ mời hết tất cả những người bạn già có thể mời đến.

Cho dù thực lực không đủ để xuất chiến, cũng phải đến làm bầu không khí tăng thanh thế!

Mà những người tỏ thái độ có thể mời Tôn Đạo đến kia lập tức có thể có được sự chú ý cấp bậc cao nhất của toàn trường, cùng với những lời tâng bốc long trọng nhất.

Điều này cũng rất bình thường, có thể mời Đạo Tôn đến, bản thân chính là một chuyện rất có mặt mũi.

Sau khi hội nghị nhiệt liệt kết thúc, mọi người hoặc là truyền tin liên lạc với bằng hữu, hoặc là bay ra Ma Ngộ tông, đi ra bên ngoài mời người giúp đỡ.

Bản thân Lâm Tịnh Đại Tôn cũng đi thẳng đến Thanh Vũ Quán.

Hắn vẫn rất có lòng tin có thể mời được Minh Già Đạo Tôn, bởi vì mọi người khi đó đều đến từ Vạn Vực ở Hạ giới, coi như là từng có một đoạn duyên.

Mặc dù không thể nói là huynh đệ tình cảm sâu đậm gì đó, nhưng những năm này ngược lại cũng không cắt đứt liên lạc.

Thỉnh thoảng vẫn sẽ cùng nhau hồi tưởng lại hành trình kỳ diệu năm đó.

Hắn đang bay, đột nhiên trước mặt nhìn thấy một toà Hành Cung cực lớn bay phất phơ về phía mình.

Mà trên sân thượng của Hành Cung, một con Hổ Yêu đang nằm sấp ngủ gà ngủ gật.

Khoé miệng Lâm Tịnh Đạo Tôn giật một cái, lập tức đã nhận ra Tam Nhãn Hổ.

“Sao ngươi lại ở đây, ta nghe nói mấy năm này không phải ngươi đi theo Bạch Hổ Đạo Tôn sao?”

Tâm tư hắn linh hoạt mở ra.

“Đúng rồi, ngươi có phương thức liên lạc của Bạch Hổ Đạo Tôn không?”

Lực chiến đấu của Bạch Hổ Đạo Tôn ở trong Đạo Tôn thuộc về phần đỉnh của kim tự tháp, ở toàn bộ Đạo Tuyệt Chi Địa cũng nổi như cồn.

Một người đánh mấy người đều không có vấn đề gì nhỉ?

Nếu như có thể mời hắn đến, lần khiêu chiến này sẽ ổn thôi.

Tam Nhãn Hổ rất khó chịu nâng mí mắt lên, giống như Thành Ca, hắn cũng đã không nhớ mấy cố nhân năm xưa.

“Lão già ngươi là ai vậy?”

“Gặp mặt đã nhắc đến Bạch Hổ Đại Đế không hiểu chuyện kia, xúi quẩy hay không?”

Mà lúc này, Thành Ca ở bên trong nghe thấy động tĩnh cũng quay ra.

Chương 1261: Sự khước từ của Phạm Lôi

“Ai vậy?”

Thành Ca nghe thấy tiếng động nên đi ra ngoài, sau khi nhìn thấy Lâm Tịnh Đạo Tôn, hắn cũng giống Tam Nhãn Hổ, không nhận ra là ai cả.

Hết cách, lần mở hội nghị trước đây, mặc dù Lâm Tịnh Đạo Tôn có thể ngồi vào bên trong, nhưng không phải là nhóm đỉnh nhất.

Lúc đó có mấy trăm ngươi có thể ngồi họp ở bên trong điện cơ.

“Cuối cùng cũng có người đến khiêu chiến rồi à?”

Khương Thành muốn chơi trò khiêu chiến từ lâu rồi, lập tức vô cùng hào hứng lấy Khiêu chiến lệnh ra.

“Lần này để ta!”

Lúc Lâm Tịnh Đạo Tôn nhìn thấy gương mặt đẹp trai quen thuộc của Thành Ca, hắn ngồi phịch luôn xuống đất.

“Trời…”

“Ôi trời ơi!”

Hắn ra sức dụi dụi mắt, hơi nghi ngờ có phải hắn đã xuất hiện ảo giác rồi hay không.

Mà vẻ mặt Thành Ca cũng đầy kinh ngạc.

Thế này là uy lực của Khiêu chiến lệnh quá lớn, hay là ca đây nhìn có lực uy hiếp quá vậy?

Vừa mới định khiêu chiến, đối phương đã sợ đến ngã dập cả mông rồi?

“Khương Chưởng môn!”

“Trời ơi, đúng là ngươi rồi!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn ngồi trên đất cuối cùng cũng xác nhận được, đấy chính là vị thần tiên mà hắn nhắc đến nhiều năm nay.

“Ha ha ha ha, Khương Chưởng môn, tốt quá rồi! Tốt quá rồi!”

Hắn phấn khích đến mức vừa lăn vừa bò, lồm cồm bổ nhào tới.

Dọa Thành Ca vội vàng tránh đi.

“Vị đạo hữu này, mong ngươi hãy tự trọng!”

“Khương Chưởng môn, là ta đây, Lâm Tịnh Thánh giả của Tinh Khiếu Vực năm xưa đây…”

Sau khi hai bên trò chuyện một hồi, cuối cùng Thành Ca cũng biết đây là người quen cũ năm xưa ở Vạn Vực của Hạ giới.

Sau đó, Lâm Tịnh Đạo Tôn nói mục đích đến đây của mình.

“Tông môn của ngươi bị người khác hạ chiến thư khiêu chiến?”

“Đúng vậy.”

Thành Ca tò mò hỏi: “Các ngươi có thâm thù đại hận gì với bọn họ à?”

“Lâm Tịnh Đạo Tôn lắc lắc đầu: “Không có, không thù không oán gì cả!”

“Thế đây chỉ là một lời khiêu chiến so tài hữu nghị thôi à?”

“Đương nhiên là không phải, khiêu chiến như thế này, thương vong là chuyện bình thường như ăn cơm nhà.”

Khóe miệng Thành Ca nhếch lên, khiêu chiến giữa các tông môn này là có mưu đồ gì?

“Thua rồi sẽ có hậu quả thế nào?” Hắn hỏi với giọng đầy hứng thú.

Tịnh Lâm Đạo Tôn thở dài.

“Thì Ma Ngộ tông của bọn ta sẽ không còn nữa, đệ tử hoặc là chạy tứ tán, mỗi người một ngả, hoặc là bị bọn họ thu nạp rồi tổ chức lại.”

Chuyện này…

Thế này hình như cũng chẳng khác gì diệt phái cả.

Không chỉ Yên Dĩ và Phạm Lôi ở bên cạnh, đến chính bản thân Khương Chưởng môn cũng cảm thấy quá kỳ lạ.

Hắn đi từ Hạ giới đến Tiên giới, rồi lại tới Băng giới rồi Nguyên Tiên giới, nhưng cũng là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện thế này.

Bình thường, nếu một tông môn muốn tiêu diệt một tông khác, hoặc là tập kích bất ngờ, hoặc là tấn công ồ ạt.

Ở giữa còn trà trộn một vài gián điệp nội ứng, hợp tung liên hoành, liên hợp với rất nhiều thế lực khác, thường còn phải lôi ít lịch sử xích mích, bất hòa, ân oán tình thù ra.

Còn loại đi theo trình tự như hạ chiến thư, đến tận cửa hẹn rõ thời gian địa điểm thế này, hắn vẫn chưa từng thấy bao giờ.

Cũng coi như là phong tục độc đáo của Đoạn Dương Đạo.

Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh đã nhịn không nổi bắt đầu cà khịa.

“Lâm Tịnh lão đệ à, ngươi lăn lộn thế này là không được đâu.”

Hắn đắc ý hất hất cằm: “Trước đây chúng ta cường thế, mạnh mẽ như thế, đều là vì chúng ta chủ động đi hủy diệt phái của người khác, ngươi thế này ngược lại còn bị người ta coi là gà thịt, đúng là làm mất hết cả mặt mũi của Vạn Vực ở Hạ giới chúng ta…”

Lâm Tịnh Đạo Tôn rất muốn nhổ vào mặt hắn.

Ngươi lăn lộn nhiều năm như thế mà vẫn chỉ là một Chí Tôn, lại vẫn còn mặt mũi chế giễu xoi mói ta?

Hắn cũng giống như Hư Huyền, đều coi thường Tam Nhãn Hổ.

Nhưng nể tình quan hệ của tên Hổ Yêu này với Khương Chưởng môn rất thân thiết, nên hắn nhịn.

Khương Thành xua xua tay, tiếp tục chất vấn.

“Thực lực của Vô Định Cung đó thế nào? Mạnh hơn các ngươi rất nhiều à?”

“Cũng không đến mức ấy, bọn họ cũng là ba vị Đạo Tôn trấn thủ, còn có hai mươi hai vị Chí Tôn, trưởng lão, thực ra thực

lực thế này cũng chỉ xấp xỉ ngang bằng với Ma Ngộ tông bọn ta thôi.”

“Nhưng bọn họ tìm sự trợ giúp khắp nơi, theo những gì bọn ta được biết, thì đã mời được tận sáu vị Đạo Tôn rồi.”

“Lần này ta ra ngoài là để tìm người giúp đỡ, trợ uy.”

Lâm Tịnh Đạo Tôn xoa xoa tay, gương mặt già nua cười tươi như một bông hoa cúc.

“Cho nên, chuyện đó… hi hi hi…”

Thành Ca còn chưa nói gì thì Phạm Lôi Đạo Tôn ở bên cạnh đã từ chối luôn.

“Ta với các ngươi không thân quen, đừng có trông chờ vào ta.”

Hắn vuốt nhẹ nhẫn trữ vật đang đựng thuốc lá, tựa như đã “đoán được” Lâm Tịnh Đạo Tôn sẽ huyên thuyên lảm nhảm thỉnh cầu hắn vậy.

Cho nên, hắn nói rõ lý do trước, chặn đứng lời của Lâm Tịnh.

“Là một Tiên quan nhị phẩm của Thiên Cung, chuyện tranh đấu của Đạo Tuyệt Chi Địa, bổn tọa căn bản không muốn tham dự vào.”

“Cho dù ngươi có nói nhiều hơn cũng chẳng có tác dụng gì đâu”

“Cho dù ngươi có trả thù lao, bổn tọa cũng sẽ không xem xét đâu!”

Nhìn hắn ngạo nghễ nâng cằm, vẻ mặt Tịnh Lâm Đạo Tôn đầy hoang mang khó hiểu.

Hắn nghi ngờ kẻ này có phải bị bệnh nặng gì đấy hay không.

Nếu không thì tại sao lại vô duyên vô cớ nhảy ra rồi tự lẩm bẩm một mình.

Ta cũng đâu có nhờ ngươi đến chiến đấu giúp, ngươi nhảy ra từ chối cái gì hả?

“Khụ!”

Hắn chỉ đành lựa chọn coi như không nhìn thấy, sau đó lại xoa xoa tay.

Cười típ mắt nhìn về phía Thành Ca.

“Khương Chưởng môn, chuyện đó, lần này ta đặc biệt đến thỉnh cầu ngươi, nếu như ngươi đồng ý giúp chúng ta đánh trận, thì mười phần chắc chín, nắm chắc phần thắng rồi…”

Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh bật cười thành tiếng.

“Biết trước, ngươi đúng là biết ăn nói đấy, lúc trước ngươi căn bản không hề biết Thành Ca ở đây đúng không? Hay là ngươi chưa bói đã biết rồi?”

“Ha ha ha, không sao cả không sao cả!”

Khương Thành xua xua tay cười.

“Ngươi muốn nhờ ta đánh trận giúp ngươi à?”

“Đúng thế đúng thế đúng thế!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn gật đầu như mổ thóc, thuận tiện còn tâng bốc nịnh hót hắn.

“Có ngươi ở đây, thì trận đánh đó chẳng có gì phải lo lắng nữa rồi!”

Bọn họ chỉ ở đây tập trung nói chuyện của mình, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự tồn tại của Phạm Lôi Đạo Tôn, cứ như những lời hắn nói lúc nãy chỉ là một cái rắm.

Chuyện này khiến sắc mặt của Thủ tọa Phạm Lôi Tư có chút không nén được giận.

Ý các ngươi là sao?”

Nghe thấy ta từ chối rồi liền cố ý coi thường, không đếm xỉa đến ta, giả vờ là đến để mời Khương Thành?

Hắn không nhịn được, thế là lại nhảy ra lần nữa.

“Thế mà ngươi lại muốn mời hắn đến đánh giúp?”

Phạm Lôi Đạo Tôn chau mày nhìn hắn.

“Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

“Ha! Đúng là nực cười, ngươi không nhìn thấy hắn mới chỉ là cảnh giới Thiên Tôn thôi à?”

“Nhìn thấy rồi, thế thì sao?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn đối đãi với hắn không khách sáo như Thành Ca, nụ cười cũng tắt ngúm cả rồi.

“Khương Chưởng môn giết địch vượt cấp như ăn cơm uống nước, chỉ là những việc làm như bình thường mà thôi, ta tin hắn có thể trấn áp được toàn bộ cục diện lần nữa.”

“Ha ha ha ha…”

Phạm Lôi Đạo Tôn ngửa mặt lên trời cười lớn, hắn cảm thấy tên này hẳn là bị điên rồi.

“Ta thừa nhận, tên tiểu tử này quả thật hơi xấu xa, vượt qua một đại cảnh giới giết chết Chí Tôn chắc cũng không thành vấn đề.”

“Nhưng Đạo Tôn thì… ngươi đang đùa ta đấy à?”

Hắn đã từng thấy Khương Thành giết chết con trai của Tu Đế, nhưng đó là ở một nơi đặc biệt như Đế Kiếm Tinh.

Ở đó, ngoại trừ căn nguyên kiếm, Đạo Tôn cũng không thể kết nối được với bất kỳ căn nguyên nào khác.

Nhưng bây giờ là ở Đoạn Dương Đạo, Đạo Tôn có thể giải phóng toàn bộ sức mạnh.

Trong tình huống như thế này, Khương Thành lấy cái gì đi đấu, chẳng lẽ còn muốn vượt hai đại cảnh giới?

Lâm Tịnh Đạo Tôn lười tranh cãi với hắn, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó nói một câu.

“Hạ trùng bất khả ngữ băng, đúng là không thể đàm luận về băng giá với côn trùng mùa hạ, thiển cận.”

Sau đó, lại hướng về phía Thành Ca xoa xoa tay cười nịnh bợ.

“Khương Chưởng môn, ngươi xem trận khiêu chiến này, lúc nào thì thuận tiện để lên đường đến Ma Ngộ tông bọn ta vậy?”

Thực ra Thành Ca cũng đang chờ mong có vài trận khiêu chiến.

Từ sau khi lĩnh hội được nhiều ý cảnh kiếm đạo như thế, hắn vẫn chưa từng giải phóng hoàn toàn sức mạnh lần nào.

Luôn cảm thấy rất buồn rầu.

Bây giờ coi như cơ hội đã đưa đến tận cửa rồi.

“Đồng ý ngươi cũng được thôi, nhưng có mấy điều kiện ta phải nói trước với ngươi.”

Chương 1262: Nghi thức hoan nghênh

“Điều kiện gì, ngươi cứ việc nói!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn vỗ ngực bảo đảm.

“Chỉ cần tiểu lão nhân có thể làm được, cứ tha hồ, bao nhiêu điều kiện cũng không thành vấn đề!”

Hắn thẳng thắn sảng khoái như thế, cũng không phải hoàn toàn là vì muốn Thành Ca giúp đỡ.

Mà là vì ân tình năm xưa của Thành Ca với bọn họ quá lớn, hắn vốn đã mang lòng cảm tạ và kính trọng với Thành Ca.

Thành Ca cũng không muốn bắt chẹt người từng là thuộc hạ cũ của mình.

“Điều kiện của ta rất đơn giản, sau khi khiêu chiến đánh bại hoàn toàn Vô Định Cung, chiến lợi phẩm ở đó ta được chọn trước.”

Cũng không thể giúp người làm công vô ích đúng không?

Lâm Tịnh Đạo Tôn còn tưởng hắn muốn ra điều kiện gì ra, hóa ra là chuyện này?

Nếu như Khương Thành không giúp hắn, hắn căn bản còn chẳng có phần thắng.

Những chiến lợi phẩm sau khi giành chiến thắng ấy, hắn vốn dĩ chưa từng nghĩ đến.

“Chuyện này đương nhiên là không có vấn đề gì, ta đồng ý với ngươi!”

Nghe thấy cuộc đối thoại này của hai người bọn họ, Phạm Lôi Đạo Tôn, người lại bị coi thường không thèm đếm xỉa lần nữa, cố ý cười thành tiếng.

“Đúng là nực cười, đánh còn chưa đánh đã bắt đầu suy nghĩ đến chiến lợi phẩm?”

“Các ngươi có thể hoang đường hơn tí nữa được không?”

“Ngươi thực sự vẫn trông chờ vào tên tiểu tử này à, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn và Khương Thành cùng Tam Nhãn Hổ đồng loạt ngừng nói chuyện, cả ba người đều nhìn qua phía hắn với vẻ mặt khó hiểu.

Tên Phạm Lôi Đạo Tôn này bị làm sao vậy?

Tạo sao có việc hay không có việc gì cũng nhảy ra chõ mồm vào vậy.

Lâm Tịnh Đạo Tôn cau mày.

“Khương Chưởng môn, vị này là bạn của ngươi à?”

Thành Ca vẫn chưa kịp nói gì, Phạm Lôi đã cười lạnh lùng.

“Ta còn lâu mới làm bạn bè với tên tiểu tử này, chẳng qua là có việc nên đi cùng mà thôi, ngươi cũng đừng hy vọng dựa vào mối quan hệ này của hắn mà đến nhờ ta ra trận.”

“Ồ!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn gật gật đầu.

“Thế thì ta yên tâm rồi.”

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn Phạm Lôi Đạo Tôn cũng lạnh hẳn đi.

“Có một vấn đề ta muốn hỏi từ lâu rồi, ngươi là cái thá gì?”

“Ngươi…”

Phạm Lôi Đạo Tôn tức giận rồi.

“Ngươi cái gì mà ngươi?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng không phải người dễ chọc vào.

“Từ đầu đến cuối ta cũng không nhờ ngươi đánh trận giúp, có việc của ngươi sao?”

“Có Khương Chưởng môn ở đây, ta còn cần nhờ cái loại không biết chui ra từ xó xỉnh nào như ngươi à?”

“Đúng là chẳng hiểu ra làm sao cả!”

Những lời này vừa dứt, bầu không khí ở đây phải gọi là vô cùng quê độ, khó xử.

Phạm Lôi sắp không biết giấu mặt vào đâu rồi.

Hóa ra là hắn nghĩ quá nhiều, tự mình đa tình à?

Nhưng ngay sau đó hắn lại bắt đầu nổi cáu.

Một Đạo Tôn như ta đứng cùng một chỗ với một Thiên Tôn, thế mà ngươi lại cảm thấy Thiên Tôn đáng "mời chào" hơn?

"Hừ, ngươi cứ tiếp tục cố chấp, cứng miệng nữa đi, để ta xem xem sau này tên tiểu tử này sẽ gây ra trò cười thế nào!"

"Vậy thì không phiền ngươi lao tâm nữa!"

Lâm Tịnh Đạo Tôn chửi hắn xong, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Sau đó chính thức đưa ra lời mời với Thành Ca, hành cung bay nhanh về phía Ma Ngộ tông.

Còn về Quán chủ Minh Già mà hắn định mời trước đó thì sao?

Chuyện này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Có Khương Chưởng môn ở đây, còn phải phiền phức đi mời người khác như thế sao?

Không bao lâu sau, cả đoàn người đã đến trước sơn môn của Ma Ngộ tông.

Người ở bên trong vẫn còn chưa biết hành cung này là địch hay là bạn, đến có mục đích gì, Lâm Tịnh Đạo Tôn đã dẫn đầu bay ra ngoài.

"Trợ thủ siêu mạnh đã đến rồi!"

"Thông báo cho tất cả các Trưởng lão ở trong tông môn, tiến hành nghi thức tiếp đón theo hình thức cao nhất!"

"Tất cả những đệ tử nội môn nghe đây, mau tập hợp tại quảng trường!"

"Các đệ tử ngoại môn, xếp hàng nghênh đón!"

"Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Những môn đồ trong Ma Ngộ tông đương nhiên đều biết chuyện Vô Định Cung khiêu chiến với bọn họ, cũng biết Chưởng môn đã đi tìm viện binh.

Nghe nói là một trợ thủ rất mạnh, tất cả mọi người đều thấy phấn chấn hẳn lên.

Là những môn đồ được huấn luyện nghiêm ngặt của tông phái, năng lực hành động của bọn họ vô cùng mạnh mẽ.

Lúc hành cung đó bay đến sơn môn đã được mở cấm chế và đại trận, hoa tươi và những dải lụa màu ngút trời đã trải đầy ven đường.

Tất cả những đệ tử ở ngoại môn, cũng xếp thành hàng ở hai bên, bày ra tư thế nhiệt liệt hoan nghênh.

Chớp mắt, tiếng chiêng trống vang trời, tiếng ca múa cùng tiếng muôn loài chim tụ tập hót véo von, khung cảnh đầy sôi động.

Thành Ca đứng sững ở bên cạnh Lâm Tịnh Đạo Tôn, đối với sự đối đãi đến một cách bất ngờ thế này, hắn có chút không chuẩn bị kịp.

Đúng là không ngờ được, chỉ là đến để giúp đỡ, thế mà lại có thể có thể diện như thế này.

“Ha ha ha, ngươi làm thế này cũng khách sáo quá rồi!”

Hắn vừa âm thầm thích thú, vừa làm bộ làm tịch xua xua tay.

“Lại còn làm long trọng như thế này, hơi quá rồi, hơi quá rồi, thế này ta còn mặt mũi nào nữa chứ…”

Lâm Tịnh cũng đâu có ngu, nhìn thấy Thành Ca cười miệng sắp kéo đến tận mang tai rồi, hắn đương nhiên biết rõ hắn đã nịnh hót đúng hướng rồi.

“Ha ha ha, Khương Chưởng môn đến, tất nhiên là phải tiếp đãi theo hình thức cao nhất rồi!”

“Thấp hơn một cấp, cho dù bản thân ngươi không để ý, nhưng trong lòng bọn ta cũng không thể nào chấp nhận được!”

Thành Ca bật cười khanh khách.

“Ngươi đó, đúng là biết lắm trò thật!”

Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh cũng tỏ ra hắn rất hài lòng, thậm chí còn phá lệ khen ngợi Lâm Tịnh Đạo Tôn.

“Xem ra trước đây ta đã nhìn nhầm người rồi, tông môn này của ngươi cũng có tiền đồ đấy!”

Cả đoàn người cứ nói cười vui vẻ, cuối cùng hạ xuống quảng trường ở trước đại điện của tông môn.

Mà ở nơi này, toàn bộ mấy trăm vị trưởng lão ngoại môn của Ma Ngộ tông, cùng với hàng ngàn đệ tử nội môn đã ngửa đầu háo hức chờ đợi sự xuất hiện của bọn họ.

Mười mấy vị trưởng lão nội môn dẫn dầu, vừa tiến lên đã tươi cười chắp tay vái.

“Hoan nghênh cao thủ đến đánh trận giúp bọn ta!”

“Đa tạ tiền bối đã đến giúp Ma Ngộ tông ta!”

“Hoan nghênh, hoan nghênh!”

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Khương Thành và Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng bay xuống khỏi hành cung.

Sau đó, lại nhìn thấy hai người bọn họ sánh vai nhau cùng đi về phía chủ điện ở phía trên.

Chuyện này khiến cho mười mấy vị trưởng lão nội môn choáng váng sững sờ.

Bọn họ vừa nhìn đã thấy, Khương Thành chỉ là cảnh giới Thiên Tôn mà thôi.

Chuyện gì thế này?

Không phải Chưởng môn đi mời Quán chủ Minh Già sao? Sao lại mời về một tên Thiên Tôn cỏn con vậy?

Thế này cũng quá vô lý rồi đúng không?

Một Thiên Tôn cỏn con, ở Ma Ngộ tông… cao nhất cũng chỉ là một trưởng lão ngoại môn thôi.

Thế này còn cần phải mời à?

Lại còn phải bày cảnh tượng lớn như thế này để chào đón nữa

Hơn nữa, chỉ có tí sức mạnh thế thì sau này trong trận khiêu chiến của Vô Định Cung có thể làm được gì chứ?

Khiêu chiến vừa bắt đầu, chớp mắt đã bị Đạo Tôn của phe đối phương xử đẹp rồi!

Đang đùa cái khỉ gì thế hả?

Bọn họ đang định mở miệng ra hỏi, thì ngay sau đó lại nhìn thấy Tam Nhãn Hổ, Yên Dĩ và Phạm Lôi.

Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ là Chí Tôn, nếu ở Ma Ngộ tông thì cũng được coi là cao thủ đỉnh cấp.

Nhưng Phạm Lôi, bọn họ căn bản không nhìn thấu được cảnh giới của hắn, chắc chắn là Đạo Tôn.

Thế là, lông mày của mọi người lập tức giãn ra.

Đúng thế, Đạo Tôn mới đúng chứ!

Thế này mới đúng là mùi vị nên có chứ.

Hóa ra chính chủ được mời tới lần này ở phía sau.

Mặc dù bọn họ không hiểu tại sao lúc đầu Chưởng môn nói mời Quán chủ Minh Già, nhưng cuối cùng lại mời về một vị Đạo Tôn lạ mặt mà chẳng ai quen biết.

Nhưng chuyện này không quan trọng.

Cái quan trọng là Đạo Tôn đã đến rồi.

Chưởng môn cũng thật là, thế mà lại bỏ lại một vị đường đường là cao thủ ở phía sau để sóng vai cùng đi với một con gà đồi yếu ớt.

Thế này có phần hơi thất lễ rồi.

Nghĩ đến đây, bọn họ lập tức lao đến vây chặt lấy Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Ha ha ha, sự có mặt của đạo hữu, khiến Ma Ngộ tông bọn ta nhà tranh thêm sáng, vô cùng vinh dự!”

“Không biết đạo hữu đến từ đâu?”

“Đa tạ đạo hữu đã đến đến giúp đỡ bọn ta.”

“n tình của đạo hữu,bọn ta suốt đời không quên!”

“Mời đạo hữu vào bên trong!”

Ánh mắt của tất cả các trưởng lão ngoại môn và đệ tử nội môn trên quảng trường cũng đều tập trung trên người của Phạm Lôi Đạo Tôn.

Trong ánh mắt đó có sự cảm kích, có sự hiếu kỳ, nhưng nhiều hơn nữa vẫn là sự cháy bỏng.

Chương 1263: Thế mà lại trông chờ vào một Thiên Tôn

Phạm Lôi Đạo Tôn bị mọi người vây chặt lại cảm tạ và hoan nghênh bèn dừng lại.

Hắn vốn định nói thẳng, ta còn lâu mới giúp các ngươi.

Nhưng lúc trước hắn bị Lâm Tịnh Đạo Tôn chửi cho một trận, sự xấu hổ và tức giận vẫn còn đó.

Thế là lão huynh này khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu liếc mắt nhìn trời.

"Đừng, ta chỉ đến để xem náo nhiệt thôi, các ngươi chào đón nhầm người rồi!"

Sắc mắt của các trưởng lão cứng lại, sau đó lập tức cười nói: "Tiền bối đúng là thích nói đùa, đã đến rồi…"

"Ai đùa với các ngươi?"

Hắn quái gở hừ lạnh một cái.

"Ta vốn dĩ cũng không ngại giúp đỡ các ngươi, nhưng tư thái của Ma Ngộ tông các ngươi cao quá."

"Ta thật sự không xứng để giúp đỡ!"

Hắn vừa dứt lời, khung cảnh vốn dĩ đang tưng bừng nhộn nhịp đột nhiên yên tĩnh lại.

Rất nhiều đệ tử ngơ ngác nhìn nhau, còn các trưởng lão vẻ mặt cũng đầy hoang mang khó hiểu.

Có chuyện gì vậy?

Vị Đạo Tôn tiền bối này, sao trông như có vẻ rất bực bội vậy?

Một vị trưởng lão nội môn vội vàng cười xòa làm lành, chắp tay hành lễ.

"Chuyện này… tiền bối nặng lời quá rồi, ngươi đến đây thế này, bọn ta càng cảm thấy vinh hạnh và cảm kích hơn."

"Đúng thế, Ma Ngộ tông bọn ta vô cùng hoan nghênh tiền bối, sao lại nói là không xứng chứ?"

"Chẳng lẽ tiền bối đã hiểu nhầm gì đó rồi?"

“Hiểu nhầm?”

Phạm Lôi Đạo Tôn bĩu môi.

“Thế thì phải hỏi Chưởng môn của các ngươi rồi, chính miệng hắn đã từ chối ta.”

Hắn cố ý thở dài.

“Người ta đã nói rõ ràng là không muốn mời ta rồi, ta há có thể tự mình đa tình?”

“Ta nói rồi, ta chỉ đến xem náo nhiệt là chỉ đến xem náo nhiệt, đừng hy vọng ta sẽ ra tay!”

Nói xong, hắn phất tay áo, chắp tay sau lưng, bày ra tư thế đã bị chọc giận rồi.

Những hành động này của hắn, khiến Khương Chưởng môn và Tam Nhãn Hổ đều nhìn đến đờ đẫn ngẩn ngơ luôn.

Ngươi nói cứ như ngươi vốn dĩ rất muốn giúp vậy.

Mẹ nhà ngươi chứ, nếu không phải lúc trước bọn ta chính mắt nhìn thấy ngươi nhảy ra châm chọc, khiêu khích trước, bày tỏ thái độ kiên quyết không giúp, sợ rằng bọn ta cũng tin những lời nói dối của ngươi thật rồi.

Phạm Lôi Đạo Tôn cố ý nói như thế, thực ra dụng ý cũng rất đơn giản.

Chính là khiến người ta ghét bỏ Lâm Tịnh Đạo Tôn.

Không phải ngươi nói là coi thường ta sao, thế thì bây giờ để người của tông môn ngươi phán xét đi.

Tốt nhất là ép đến mức ngươi phải xin lỗi ta, sau đó ta lại nói “Lúc trước ngươi không thèm để ý đến ta, bây giờ hối hận nói xin lỗi thì cũng muộn rồi.”

Quả nhiên tất cả các trưởng lão và đệ tử của Ma Ngộ tông, đều nhìn về phía Chưởng môn của mình.

Lâm Tịnh Đạo Tôn tí nữa thì bị Phạm Lôi làm cho tức chết.

Có chuyện gì xảy ra vậy, cái đồ âm hồn bất tán này.

Tất cả tâm tư suy nghĩ của lão phu đây đều đặt vào Khương Chưởng môn, từ đầu đến cuối làm gì có việc gì liên quan đến ngươi?

Đối diện với ánh mắt đầy nghi vấn, khó hiểu cực độ của môn đồ trong tông, hắn cũng lười chẳng muốn cãi lại, gật đầu thừa nhận luôn.

“Hắn cũng hiểu rõ bản thân đấy, biết bản thân chẳng là cái thá gì.”

“Bổn Chưởng môn coi thường hắn, đương nhiên sẽ không mời hắn.”

Nói xong, hắn cũng hất cằm, đến một ánh mắt khinh thường cũng không thèm cho Phạm Lôi Đạo Tôn.

Hết cách, có Thành Ca đồng ý giúp đỡ, bây giờ hắn huênh hoang vô cùng, tràn đầy tự tin như thế đấy.

Chuyện này khiến cho Phạm Lôi Đạo Tôn tức đến chân tay run hết cả lên, đây không phải là phản ứng mà hắn mong muốn.

“Các ngươi đã nhìn thấy rồi đấy!”

“Các ngươi đều nghe thấy rồi đúng không?”

“Đây là chính miệng Chưởng môn của các ngươi nói đấy, đừng trách ta không giúp các ngươi!”

Lúc này, trưởng lão và các đệ tử của Ma Ngộ tông bắt đầu sốt ruột.

Sự giúp đỡ của người ở cấp bậc Đạo Tôn khó nhờ cậy đến mức nào chứ.

Khó khăn lắm mới có một người đến, thế mà Chưởng môn lại còn từ chối, thậm chí còn xác suất cao là đã đắc tội đối phương rồi.

Trong mắt bọn họ, chuyện này thực sự là quá thiếu sáng suốt.

“Chưởng môn, ngươi làm sao vậy?”

“Ngươi phải khách sáo với vị Đạo Tôn tiền bối này một chút chứ!”

“Có thiện ý, nói không chừng người ta sẽ giúp chúng ta.”

“Vô Định Cung khí thế mạnh mẽ, chúng ta không thể từ bỏ bất kỳ bằng hữu tiềm năng nào được…”

“Các ngươi không cần phải lo lắng về Vô Định Cung nữa.”

Lâm Tịnh Đạo Tôn bị cả một đám người vây lại khuyên can, nhưng không hề lo lắng sốt ruột.

“Lần này ta đã mời Khương Chưởng môn đến.”

“Trước mặt hắn, Vô Định Cung chẳng qua chỉ là đám chó bằng sành gà bằng bùn, đám hổ giấy có tiếng không có miếng mà thôi, vung tay một cái là có thể tiêu diệt ngay.”

Khương Chưởng môn?

Tất cả mọi người đều mơ hồ.

“Không biết người mà Chưởng môn nói, là vị Khương Chưởng môn nào vậy?”

“Vung tay là có thể tiêu diệt Vô Định Cung, chẳng lẽ là Đạo Thánh?”

Thành Ca cũng không cần Lâm Tịnh Đạo Tôn phải trịnh trọng giới thiệu, hắn cười típ mắt hướng về phía bọn họ vẫy vẫy tay.

“Các ngươi không cần phải nhìn xung quanh nữa, không sai, chính là soái ca ta đây!”

Tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Sau đó đồng loạt nhìn về phía Lâm Tịnh Đạo Tôn thì thấy hắn mỉm cười gật đầu, biểu thị ngầm thừa nhận.

Xì!

Rất nhiều người ở đó suýt nữa thì hộc máu ngay tại trận.

Có nhầm lẫn gì không vậy?

Thiên Tôn này chính là Khương Chưởng môn, người vung tay một cái là có thể hủy diệt Vô Định Cung mà Chưởng môn nói?

Đùa cũng phải có mức độ thôi chứ?

“Chưởng môn, không được đâu!”

“Đúng vậy, ngươi thế mà lại trông mong vào một Thiên Tôn?”

“Trời ơi…”

“Sức mạnh của kẻ này quá yếu ớt, ngươi mời hắn đến đây, chẳng có tí tác dụng nào cả.”

Nghe thấy bọn họ nói Khương Chưởng môn yếu ớt, Lâm Tịnh Đạo Tôn liền nổi giận.

“Các ngươi thì hiểu cái gì?”

“Khương Chưởng môn thần uy cái thế sức mạnh hơn người, bất khả chiến bại, hắn là người mà các ngươi có thể coi thường à?”

“Đúng là một lũ không có hiểu biết!”

Chỉ đáng tiếc, những lời này của hắn không hề có sức thuyết phục.

Vẻ mặt của tất cả trưởng lão và đệ tử của Ma Ngộ tông đều như đưa đám, nét mặt tràn đầy suy sụp.

Trong mắt bọn họ, thần kinh của Chưởng môn có thể đã có vấn đề rồi.

Còn Phạm Lôi Đạo Tôn ở phía đối diện cũng không ngừng chế nhạo.

“Lại còn bất khả chiến bại nữa chứ, ngươi đúng là điên thật rồi.”

Đối với chuyện này, Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng chỉ mỉm cười nhìn dám đần độn đó, hắn cũng lười không muốn giải thích với bọn họ.

Dù sao đợi sau này đến ngày khiêu chiến, tất cả mọi chuyện đều sẽ tự sáng tỏ.

Cứ như thế, Thành Ca tạm thời ở lại Ma Ngộ tông.

Cho dù tất cả các trưởng lão và đệ tử đều phản đối hắn, cảm thấy hắn chỉ là một kẻ lừa bịp, nhưng không ngăn được Chưởng môn Lâm Tịnh kiên quyết ủng hộ hắn.

Cho nên cũng coi như là yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức ngoại trừ Lâm Tịnh Đạo Tôn ngày nào cũng đến thỉnh an hỏi thăm sức khỏe ra thì chỉ có đệ tử ngoại môn được sắp xếp đến hầu hạ ở đây.

Còn về trưởng lão của Ma Ngộ tông, thì chưa từng đến chỗ này của hắn lần nào.

Tương phản với sự vắng vẻ như chùa bà đanh ở đây, cửa cổng nơi Phạm Lôi Đạo Tôn ở cách đó không xa đông đúc nhộn nhịp cứ như là phố xá sầm uất vậy.

Hết đợt trưởng lão này đến nhóm trưởng lão khác của Ma Ngộ tông đến cửa thỉnh cầu vị Đạo Tôn tiền bối này ra trận giúp bọn họ, thậm chí còn hứa cho các loại lợi ích, chỉ hận không thể dẫm nát bậc cửa.

Người không biết, còn tưởng có thiên tiên mỹ nữ ở bên trong, tất cả những người này đều là đến để làm mai làm mối cơ ấy.

Đối với những người này, Phạm Lôi Đạo Tôn cố ý không bao giờ từ chối bọn họ.

Cứ nhìn bọn họ khuyên hắn như thế, cũng không nói những lời khiến bọn họ không tiếp lời được.

Đến cuối cùng lại nói một câu, không phải ta không muốn giúp các ngươi, mà là Chưởng môn của các ngươi quá đáng quá mức.

Khiến Lâm Tịnh Đạo Tôn tức giận vô cùng, các trưởng lão dưới trướng hắn cứ dăm ba bữa lại khuyên hắn đi xin lỗi Phạm Lôi tiền bối…

Mà thời gian cứ trôi đi, hết nhóm trợ thủ này đến nhóm trợ thủ khác được mời đến, rồi cũng không ở lại Ma ngộ tông được.

Hiện tại, tất cả những người được mời đến đều là Chí Tôn, cuối cùng đến lúc khiêu chiến, về cơ bản cũng chỉ là những người làm náo nhiệt, khuấy động bầu không khí thôi.

Nhưng hôm nay, cuối cùng cũng có Đạo Tôn đến.

“Ngân Thuyên Đạo Tôn của Kính Nguyệt tông đến!”

“Ngạo Kiêu Đạo Tôn của Bá Dương Điện đến!”

Hai vị Đạo Tôn này dắt tay nhau đến, Ma Ngộ tông bắt đầu náo động.

Các hộ pháp và trưởng lão không cần Chưởng môn ra lệnh, đều sắp xếp đội hình tiếp đón theo hình thức cao nhất.

Chương 1264: Tinh Lan Khảm Châu

“Ngân Thuyên Đạo Tôn đến rồi sao?”

Nghe thấy sự huyên náo ở bên ngoài, tất cả những trưởng lão và đệ tử ở bên trong của Ma Ngộ tông đều thấy xúc động.

Những ngày tháng này, mặc dù chốc chốc lại có trợ thủ đến, nhưng toàn là Chí Tôn, không cho bọn họ được cảm giác an toàn gì cả.

Mà bên phía Phạm Lôi Đạo Tôn, bọn họ nịnh hót rồi lại nịnh hót, nhưng cuối cùng có lòng cầu xin nhưng không đạt được.

Ngày hai phái quyết chiến càng ngày càng gần, tâm trạng bọn họ cũng càng ngày càng nặng nề.

Bây giờ có hai vị Đạo Tôn này đến, lập tức tiêm cho bọn họ một liều thuốc cường hành.

“Ngân Thuyên Đạo Tôn, người tám tỉ năm trước đã trở thành Đạo Tôn?”

“Thế này là lão tiền bối rồi, sức mạnh tuyệt đối là thâm sâu khó lường!”

“Đấy là đương nhiên, năm xưa lúc hắn thành danh, ta mới chỉ là một Chân tiên thôi.”

Còn vị Ngạo Kiêu Đạo Tôn đó thì càng khiến lưng mọi người cứng lại, như có chỗ dựa vững chắc vậy, tựa như cái tên này có thể đem đến một sức mạnh cực kỳ to lớn.

“Trước nay Ngạo Kiêu Đạo Tôn làm việc luôn bá đạo, cực kỳ không dễ làm bạn, có thể mời hắn đến giúp đỡ, đúng là chuyện vô cùng hiếm lạ.”

“Ha ha ha, Sư tôn của Ngạo Kiêu Đạo Tôn là Nguyên Kha Đạo Thánh đấy, ai dám chọc vào hắn?”

“Có hắn trấn thủ, Vô Định Cung ở bên kia cũng phải kiêng dè ba phần!”

“Ba phần? Ít nhất cũng phải bảy phần!”

“Đây đều là nhờ có Lệ Diệp hộ pháp của chúng ta!”

“Đúng đúng đúng, Lệ Diệp hộ pháp có thể mời vị đại thần này đến, thể diện đúng là không phải lớn bình thường đâu!”

Lệ Diệp Đạo Tôn - hộ pháp của Ma Ngộ tông được mọi người tán dương sung sướng tự đắc.

Mặc dù lần này để mời được Ngạo Kiêu Đạo Tôn, Lệ Diệp đã phải chấp nhận không ít điều kiện, nhưng có thể giải quyết được nguy hiểm khó khăn của tông môn, phải trả giá gì thì cũng đều là chuyện sau này hãy nói.

Cả một đám người nhanh chóng ra bên ngoài nghênh đón.

“Ha ha ha, hoan nghênh Ngân Thuyên Đạo Tôn, Ngạo Kiêu Đạo Tôn!”

“Đối diện với “trợ thủ” cấp Đạo Tôn, Lâm Tịnh Đạo Tôn vẫn rất nể mặt bọn họ.

Còn về các trưởng lão khác, thì càng hóa thân thành những anh tài nịnh hót, cả dọc đường chưa có lúc nào ngừng xu nịnh, lấy lòng.

“Ngân Thuyên tiền bối có thể đến đây, đúng là khiến Ma Ngộ tông bọn ta nhà tranh thêm sáng, vô cùng vinh dự!”

“Tiền bối quả thực là chân thành nhiệt tình, bọn ta rất khâm phục!”

“Xin đa tạ sự tương trợ đầy trượng nghĩa của tiền bối, ân tình này, toàn thể Ma Ngộ tông bọn ta sẽ khắc ghi ở trong lòng!”

“Ngân Thuyên tiền bối, năm trăm triệu năm trước ta cũng từng gặp ngươi rồi…”

Ngân Thuyên Đạo Tôn được mọi người vây chặt lấy, mặc dù đã già rồi nhưng vẫn rất tráng kiện, phong thái tiên nhân khác hẳn với người thường.

Đối mặt với sự nịnh hót của mọi người, hắn chỉ mỉm cười thờ ơ lạnh nhạt, không tỏ rõ ý kiến.

Nhất là những Chí Tôn lôi kéo làm quen với hắn, hắn lười chẳng buồn tiếp lời.

“Ngạo Kiêu Đạo Tôn, uy danh của ngươi đã vang dội Đoạn Dương Đạo từ lâu, bọn ta đã nghe như sấm rền bên tai lâu rồi!”

“Há chỉ là Đoạn Dương Đạo, nghe nói năm xưa Ngạo Kiêu Đạo Tôn còn từng xông qua Huyết Sát Đạo, cuối cùng vẫn

bình an thoát khỏi đó!”

“Vãi chưởng, ở một nơi khắp chốn đều là Ma đầu như thế mà có thể bình an thoát khỏi đó, không hổ là Ngạo Kiêu Đạo Tôn, bái phục bái phục!”

“Hôm nay có thể gặp được một nhân vật như thế này, đúng là phúc ba đời…”

Trái ngược với nụ cười mỉm qua loa lấy lệ, lòng dạ thâm sâu của Ngân Thuyên Đạo Tôn, Ngạo Kiêu Đạo Tôn không nhẫn nại được lâu như thế.

Hắn mất hết kiên nhẫn, cắt ngang những lời nịnh nọt của mọi người.

“Đường rồi được rồi, các ngươi cũng đừng bận rộn lôi kéo quan hệ với ta nữa.”

“Ta cũng chỉ là nhận thù lao mà làm việc thôi, chẳng lẽ còn hy vọng có thể trở thành bằng hữu với ta, tương lai sau này tiếp tục nhờ ta giúp đỡ à?”

“Nhân vẫn còn sớm dập tắt ngay cái ý nghĩ này đi.”

Hắn coi thường quét mắt nhìn những trưởng lão của Ma Ngộ tông có mặt ở đó.

“Cái miếu nhỏ Ma Ngộ tông này của các ngươi mà cũng xứng kết giao với ta.”

Những lời nói cực kỳ chối tai này vừa vang lên, vẻ mặt của tất cả mọi người để trở nên lúng túng khó xử.

Nếu không phải vì vẫn trông mong vào sự giúp đỡ của hắn, thì e rằng đã có rất nhiều người phất áo bỏ đi rồi.

Nhưng nghĩ đến sức mạnh của hắn và vị Đạo Thánh đứng đằng sau lưng hắn, rất nhiều người chỉ đành tiếp tục cười xòa xoa dịu cơn giận của hắn.

Rõ ràng trong lòng cực kỳ tức giận, những vẫn bị ép phải tán thành với hắn.

“Vâng vâng vâng, ngươi nói đúng.”

“Hừ!”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn hừ lạnh.

“Nói thật cho các ngươi biết, ta đến đây, là bởi vì Lệ Diệp hộ pháp của các ngươi đã đồng ý sau khi xuất chiến, sẽ trả cho ta mười viên Tinh Lan Khảm Châu.”

“Nếu không thì, còn lâu ta mới nhảy vào vũng bùn này.”

Hắn vừa dứt lời, vẻ mặt của Lâm Tịnh Đạo Tôn liền biến sắc.

Ánh mắt vốn còn ôn hòa của hắn đột nhiên trở nên sắc nhọn như lưỡi đao, ghim chặt trên mặt của Lệ Diệp hộ pháp.

Còn những trưởng lão khác của Ma Ngộ tông, cũng cau mày không thôi y như vậy.

Tinh Lan Khảm Châu được coi là đặc sản quý giá nhất của Ma Ngộ tông, xuất từ một bảo địa sau núi của tông môn.

Cách một trăm triệu năm mới có thể ngưng tụ được một viên trân châu này, đối với những người tu luyện các quy tắc có liên quan đến nước như quy tắc băng, quy tắc sương, quy tắc tuyết, quy tắc mưa có tác dụng thúc đẩy cực kỳ to lớn.

Nếu như một tiên nhân Đế cảnh nhất trọng có thể luyện hóa được một viên, đối với trình độ cảm ngộ của quy tắc loại này, thậm chí có thể đạt được cấp độ Tôn giả chỉ trong vài năm ngắn ngủi.

Đây có thể được gọi là bảo vật vô giá, cũng là một trong những gốc rễ tạo nên sự hưng thịnh của Ma Ngộ tông.

Bởi vì quá quý hiếm, đến cả một Chưởng môn như Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng chỉ được hưởng ba viên.

Có rất nhiều trưởng lão đến tận bây giờ đến một viên cũng chưa được dùng.

Thế mà bây giờ Ngạo Kiêu Đạo Tôn vừa mở miệng đã là mười viên, vậy mà Lệ Diệp hộ pháp vẫn đồng ý.

Không cần nghĩ cũng biết, lúc này Lâm Tịnh Đạo Tôn tức giận đến mức nào, đến ý định giết chết Lệ Diệp hộ pháp hắn cũng có rồi.

Ngươi đã được sự cho phép của ta chưa hả?

Thế mà đã hứa hẹn với người khác như thế?

Đối diện với ánh mắt chằm chằm của hắn, Lệ Diệp Đạo Tôn hít sâu một hơn, trầm giọng đáp: "Nếu như không có Ngạo Kiêu Đạo Tôn, lần này rất có thể chúng ta sẽ bị diệt phái, đến lúc đó thì chẳng còn cái gì nữa rồi."

Cũng vì Lâm Tịnh Đạo Tôn không tiện nổi giận trước mặt Ngạo Kiêu Đạo Tôn.

Nếu không e là hắn đã tức giận gào ầm lên rồi.

Mẹ nhà ngươi chứ, có Khương Chưởng môn ở đây, chúng ta căn bản sẽ không bao giờ bị diệt phái!

Hoàn toàn không phải bỏ ta mười viên trân châu đó!

Bây giờ đã nói rõ ràng với người ta rồi, cũng không thể nuốt lời được, nếu không thì không chỉ làm Ngạo Kiêu Đạo Tôn nổi giận, còn đắc tội cả vị Đạo Thánh đằng sau lưng hắn.

Nghĩ đến chuyện Khương Chưởng môn đồng ý ra tay nhưng căn bản chưa từng đòi hỏi chúng ta bất kỳ lợi lộc gì, chỉ cần mỗi chiến lợi phẩm của hắn sau này mà thôi.

Vừa so sánh như thế, Lâm Tịnh Đạo Tôn tí nữa nước mắt đã lã chã rơi trên gương mặt già nua của hắn.

Lại cứ nhằm vào đúng lúc này, chuyện họa vô đơn chí, đã rét vì tuyết lại giá vì sương lại đến.

Nghe thấy Ngạo Kiêu Đạo Tôn có thể nhận được mười viên Tinh Lan Khảm Châu, Ngân Thuyên Đạo Tôn vẫn luôn cười giả trân đột nhiên dừng bước chân.

"Tinh Lan Khảm Châu này… lão hủ đã nghe nói lâu rồi, vốn còn tưởng rằng các ngươi sẽ không đồng ý biếu tặng cơ."

Những người có mặt ở đó cũng đâu phải bọn ngu, làm gì mà không nghe ra hàm ý sâu xa trong lời nói của hắn.

Đây là vì hắn nghe thấy thù lao của Ngạo Kiêu Đạo Tôn cao hơn mình, nên cảm thấy giá hắn ra lúc trước thấp.

Cho nên, hắn muốn tăng thêm tiền.

Nếu như không tăng, thì tiếp sau đó hoặc là hắn mượn cớ dẹp đường hồi phủ, hoặc là lúc khiêu chiến lại chỉ xem náo nhiệt.

Lâm Tịnh Đạo Tôn suýt nữa thì bị đám quỷ hút máu này làm cho choáng váng.

Mặc dù hắn là Chưởng môn nhưng hắn cũng không phải là độc đoán nắm quyền Ma Ngộ tông này.

Dẫu sao thì hai hộ pháp cũng là Đạo Tôn.

Sau khi cò kè bớt một thêm hai, thế mà vẫn đồng ý cho cho Ngân Thuyên Đạo Tôn thêm năm viên Tinh Lan Khảm Châu, nhưng tiền đề là trong trận đấu sau này Ngân Thuyên Đạo Tôn có thể thắng.

Sau đó Ngân Thuyên Đạo Tôn và Ngạo Kiêu Đạo Tôn từ chối tham gia tiệc rượu chiêu đãi, đi thẳng đến chỗ ở.

Bọn họ đều là những người chuyên nghiệp, nhận tiền để làm việc, không nói đến tình cảm.

Thế là Lâm Tịnh Đạo Tôn và một đám trưởng lão, hộ pháp lại dẫn bọn họ tiến về phía khu vực tiếp khách, nơi khác vị khách vip ở.

Mọi thứ dường như đang diễn ra rất tốt đẹp.

Nhưng lúc đến của cung điện đã được sắp xếp, Ngạo Kiêu Đạo Tôn lạnh lùng quay đầu lại.

“Ma Ngộ tông các ngươi đang sỉ nhục ta đấy à?”

Chương 1265: Thế thì các ngươi cứ đi đi

“Hả?”

Một vị hộ pháp khác là Lục Văn Đạo Tôn vội vàng lên tiếng xin lỗi.

“Xin Ngạo Kiêu Đạo Tôn lượng thứ, không biết bọn ta có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo sao?”

“Các ngươi nói xem?”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn cười lạnh lùng, quét mắt nhìn tất cả mọi người.

Các chư vị hộ pháp và trưởng lão của Ma Ngộ tông đều bị câu hỏi vặn lại này làm cho sững sờ.

Suốt cả dọc đường, ta nịnh hót vẫn còn chưa đủ hả?

Có thể nói là đối với tổ tiên cũng chưa bao giờ để tâm đến như thế ấy chứ.

Như thế sao lại là sỉ nhục được?

"Ha…"

Ngân Thuyên Đạo Tôn ở gần đó cười lạnh nhạt.

"Trong mắt Ma Ngộ tông các ngươi, rốt cuộc ta và Ngạo Kiêu Đạo Tôn là cái gì hả?"

Lục Văn Đạo Tôn vội vàng nhanh như chớp đáp lại: "Đương nhiên là những vị khách tôn quý nhất, là trợ thủ đáng cảm kích nhất."

"Đã là vị khách tôn quý nhất, tại sao lại sắp xếp cho bọn ta ở nơi này?"

Ngạo Kiêu Đạo Tôn liếc nhìn ba tòa cung điện cao hơn ở phía sau cung điện của bọn họ, trong mắt đã nổi lên thần sắc hung tợn.

"Chẳng lẽ ta không xứng với vị trí cao nhất?"

Hả, chuyện này?

Các trưởng lão của Ma Ngộ tông cuối cùng cũng phản ứng lại.

Cung điện của khu vực tiếp khách này, tòa nào tòa nấy đều nguy nga tráng lệ, phân bố đan xen hòa quyện.

Nhưng chung quy lại có một đỉnh ở trung tâm nhất.

Bất kỳ tông môn nào lúc có khách khứa đến, thường không phân Đạo Tôn đến chỗ ở ngang hàng với cấp bậc Thiên Tôn và Tôn giả.

Dẫu sao cũng phải dùng sự khác biệt trong đãi ngộ để làm nổi bật sự tôn trọng đối với cao thủ.

Vị trí đỉnh cao ở trung tâm nhất, coi như là chỗ ở cao cấp nhất ở trong khu vực tiếp khách.

Còn mấy tòa cung điện của Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn ở bên này chỉ thấp hơn một chút xíu.

"Cái này…"

“Hả, chuyện này…”

Sau khi biết lý do tại sao hai vị Đạo Tôn không vui, sắc mặt của tất cả mọi người ở Ma Ngộ tông đều đầy bối rối và khó xử.

Chỗ cao nhất đó, mấy ngày trước đã được sắp xếp cho Khương Thành, Tam Nhãn Hổ, Yên Dĩ và Phạm Lôi rồi.

Mà sự sắp xếp này là Lâm Tịnh Đạo Tôn quyết định.

Trong tâm trí của hắn, không có gì sánh bằng địa vị của Thành Ca, còn ba người đằng sau là Tam Nhãn Hổ, Yên Dĩ và Phạm Lôi chỉ là hàng đi kèm mà thôi.

Cho dù là nhường cho Khương Thành tiếp quản chức vị Chưởng môn Ma Ngộ tông đi chăng nữa, Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng có thể đồng ý mà không hề do dự, huống hồ chỉ là một chỗ cao nhất trong khu tiếp đón khách.

Lúc đó có rất nhiều trưởng lão đều cảm thấy Khương Thành không xứng đáng, vốn muốn phản đối.

Trong mắt bọn họ, Phạm Lôi Đạo Tôn ở đó thì còn chấp nhận được, nhưng tên Thiên Tôn đó thì dựa vào đâu chứ?

Nhưng cuối cùng vẫn bị Lâm Tịnh Đạo Tôn ra sức kiên trì để hắn ở đó.

“Sao hả?”

Ngân Thuyên Đạo Tôn lặng lẽ cười: “Xem ra chúng ta thật sự không xứng để ở đó rồi?”

“Không không không, ngươi hiểu nhầm rồi.”

Lục Văn Đạo Tôn vội vàng xua tay cười xòa.

“Thật ra là đã có người ở đó trước rồi, bọn ta thực sự vô cùng tôn trọng hai vị…”

Hắn vừa nói như thế, Ngạo Kiêu Đạo Tôn càng gay gắt hơn.

“Có người ở rồi?”

“Ý của ngươi là, có vài người còn quan trọng hơn cả bọn ta, còn tôn quý hơn cả bọn ra đúng không?”

“Nếu các ngươi đã mời được được người lợi hại như thế thì các ngươi còn mời bọn ta đến làm cái gì?”

Hắn hung hãn phất tay áo, làm ra vẻ muốn bỏ đi.

Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng quay người đi.

Mọi người vội vàng tiến lên phía trước, lại tặng cho bọn họ cả rổ lời khen rồi xin thứ lỗi.

Nhưng hai người này giống như đã hạ quyết tâm, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Hoặc là ở chỗ cao nhất, hoặc là lập tức đi.

Lệ Diệp Đạo Tôn và Lục Văn Đạo Tôn sốt ruột vô cùng, cũng đang bí mật truyền âm oán hận Chưởng môn Lâm Tịnh Đạo Tôn.

“Ngươi sắp xếp để Phạm Lôi Đạo Tôn ở đó thì còn chấp nhận được.”

“Còn ba kẻ còn lại thì có đức có tài gì chứ?”

“Theo ta thấy, chi bằng đuổi ba người đó ra, để ra vị trí, vừa hay bố trí ổn thỏa cho Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn.”

“Các ngươi dám!”

Trong lòng Lâm Tịnh Đạo Tôn thầm nói các ngươi thực sự muốn tạo phản rồi.

Thế mà lại muốn Khương Chưởng môn nhường chỗ cho người khác.

Nếu những đại lão top 1 của Vạn vực ở Hạ giới năm đó mà nghe được những lời này, sợ là đã muốn giết các ngươi một cách nhân đạo rồi.

Nhưng Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn đó vẫn đang cố làm ra vẻ như cũ.

“Vị trí quyết định thân phận.”

“Bất luận bổn tọa đi bất kỳ tông môn nào cũng đều ở khu vực tôn quý nhất.”

“Các ngươi sắp xếp cho bổn tọa ở nơi này, là có dụng ý gì?”

“Còn nói là không sỉ nhục?”

“Nếu các ngươi đã ngạo mạn như thế, thì lão phu đi là được…”

Hai bọn họ cũng cảm thấy bây giờ Ma Ngộ tông đang nguy khốn, rất dễ bắt bí.

Nên cố ý tạo ra vấn đề để hạnh họe gây khó dễ, xem các ngươi có thể làm gì?

Còn không phải là chỉ đành chịu khuất phục sao?

“Thế thì các ngươi đi đi là được.”

Lâm Tịnh Đạo Tôn nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được.

Hắn nghĩ, dù sao cũng có Khương Chưởng môn, cũng chẳng cần đến người khác.

Cần gì phải lấy lòng người khác, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế, hắn không có lòng tự trọng sao?

Sau khi nói ra câu này, hắn lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Nhưng Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn lại hơi sững sờ.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

“Ngươi nói lại một lần nữa xem, vừa nãy ngươi nói cái gì cơ?

Ánh mắt thâm trầm đem theo cả sự áp bức mạnh mẽ của Ngạo Kiêu Đạo Tôn nhìn chằm chằm vào Lâm Tịnh Đạo Tôn.

“Ma Ngộ tông các ngươi không muốn bọn ta giúp đỡ nữa đúng không, vậy thì được, bọn ta đi!”

Bọn họ lại cố làm ra vẻ, lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác.

Các hộ pháp và trưởng lão của Ma Ngộ tông cũng ruột gan rối bời.

“Hai vị bớt giận, đây là Chưởng môn của bọn ta nói xằng nói bậy thôi…”

“Ai nói xằng nói bậy!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn nghiêm mặt quát lên ngắt lời bọn họ.

“Ta là Chưởng môn hay các ngươi là Chưởng môn?”

“Lúc Chưởng môn nói chuyện, có chỗ cho các ngươi chõ mồm vào à?”

Lục Văn Đạo Tôn và Lệ Diệp Đạo Tôn mấp máy môi, muốn nói gì đó.

Nhưng lúc này sắc mặt của Lâm Tịnh Đạo Tôn vô cùng dữ tợn, tỏa ra một luồng sát khí mạnh mẽ.

Nhất thời, cho dù trong lòng các trưởng lão vẫn đầy những lời phê bình kín đáo, nhưng bề ngoài cũng chỉ có thể câm như hến.

Sau khi tạm thời trấn áp đám bộ hạ dưới trướng, lúc này Lâm Tịnh Đạo Tôn mới khẽ nâng khóe miệng, nhìn về phía Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn ở phía đối diện cười nhạt.

“Nếu các ngươi đã khó xử như thế, vậy thì đừng giúp nữa.”

“Ma Ngộ tông bọn ta cũng chẳng cưỡng cầu.”

Lần này, Ngạo Kiêu và Ngân Thuyên cuối cùng cũng nghe rõ ràng hoàn toàn rồi.

Hai người bọn họ cảm thấy khó tin cực độ.

Ma Ngộ tông đang ở tình cảnh nào, không phải các ngươi không biết.

Vô Định Cung ở phía đối diện đã mời được sáu vị Đạo Tôn, trong thời gian ngắn ngủi, Ma Ngộ tông rất khó có thể mời được đội hình ngang hàng như thế.

Có thể nói, bất kỳ Đạo Tôn nào đến trợ uy, bọn họ cũng nên coi như bảo vật, cung phụng đàng hoàng hẳn hoi.

Nếu không thì thứ đang đợi bọn họ ở phía sau, sẽ chỉ là kết cục thất bại sau đó bị diệt phái mà thôi.

“Lâm Tịnh, ngươi điên rồi sao?”

Thực ra Ngạo Kiêu Đạo Tôn không hề có ý định rời đi.

Nếu như rời đi lúc này, thì không lấy được mười viên Tinh Lan Khảm Châu kia nữa rồi.

Ngân Thuyên Đạo Tôn lại cười ha ha xua xua tay.

“Lâm Tịnh, đây là ngươi nói đấy nhé, không cần sự giúp đỡ của bọn ta đúng không?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn gật gật đầu.

“Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

Ngân Thuyên cười giễu cợt: “Ngươi cho rằng lấy lùi làm tiến, cố ý nói không cần, là có thể khiến bọn ta nhượng bộ à?”

Trong mắt hắn, Lâm Tịnh Đạo Tôn đang chơi trò chiến tranh tâm lý.

Giống như mặc cả lúc mua đồ vậy, cố ý nói đắt quá không mua, nói không chừng người bán sẽ tiếp tục hạ giá để chốt kèo.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn cũng “phản ứng” lại rồi.

“Dựa vào tình cảnh hiện tại của Ma Ngộ tông các ngươi, ngươi có cái tư cách để cố làm ra vẻ với bọn ta sao?”

Hắn đã lấy lại sự tự tin.

“Nếu ngươi đã nói không cần, thế thì cũng không trách bọn ta được.”

Nói xong, hắn và Ngân Thuyên đồng loạt dùng ánh mắt đầy chế giễu nhìn tất cả mọi người, sau đó bay lên bầu trời.

Các hộ pháp và trưởng lão của Ma Ngộ tông cực kỳ nôn nóng, đang muốn nói lời níu kéo bọn họ, lại bị Lâm Tịnh Đạo Tôn ngăn lại.

Chương 1266: Quyết định của Ngạo Kiêu

“Ta đương nhiên sẽ không hối hận.”

Lâm Tịnh Đạo Tôn không những không vội vàng, thậm chí còn cười híp mắt, hướng về phía bọn họ vẫy tay từ biệt.

“Hai vị đi đường bình an nhé!”

Nhìn thấy hắn vẫn đang “cố ý ra vẻ”, cơn tức giận trong lòng Ngạo Kiêu Đạo Tôn dâng cao.

“Ngươi cứ đợi mà hối hận đi!”

Nói xong, hắn và Ngân Thuyên Đạo Tôn cùng bay về phía vùng xung quanh của Ma Ngộ tông.

Hai người bọn họ không hề bay nhanh.

Bởi vì bọn họ nhất định phải có được Tinh Lan Khảm Châu đó.

Hai người bọn họ đang đợi Lâm Tịnh Đạo Tôn hối hận, sau đó đuổi theo xin lỗi và nhận thua.

Đến lúc đó, bọn họ nhất định phải sỉ nhục tên Chưởng môn đáng ghét này một phen ra trò, sau đó lại đưa ra những yêu cầu cao hơn.

Đừng tưởng rằng cố tình làm ra vẻ thì có thể dọa nạt được bọn ta.

Bọn ta không tin ngươi dám trơ mắt nhìn bọn ta rời đi.

Nhưng bất luận bọn họ bay chậm thế nào, vẫn không đợi được Lâm Tịnh Đạo Tôn.

Phía trước mắt chính là lối ra khỏi sơn môn của Ma Ngộ tông rồi, hai người thực sự không nhịn được nữa, hơi thả Thần niệm ra thăm dò một chút.

Thì phát hiện ra Lâm Tịnh Đạo Tôn vậy mà lại vẫn ở nguyên chỗ ban đầu phía sau, không hề rời đi.

Căn bản không hề có suy nghĩ đuổi theo níu kéo bọn họ.

Lúc này, bọn họ mới dần dần hiểu ra.

Cảm thấy người ta làm thế này là thực sự để bọn họ đi rồi.

Chuyện này khiến mặt của hai người bọn họ nhăn thành quả bí ngô, có chút trở tay không kịp.

“Đáng chết, hắn dựa vào cái gì chứ?”

“Hắn lấy đâu ra tự tin để chúng ta đi?”

Ngân Thuyên Đạo Tôn, người vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng, tự cho rằng đã nhìn thấu tất cả thấy hơi hoài nghi nhân sinh.

“Không được, ta phải quay lại hỏi cho rõ ràng!”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn không nhịn nổi nữa.

“Môn Ma Ngộ tông cỏn con, dựa vào đâu mà kiêu ngạo tự phụ như thế?”

Nếu như đám người Lục Văn Đạo Tôn và Lệ Diệp Đạo Tôn mà nghe thấy những điều này, nhất định sẽ cảm thấy rất vô tội.

Cả quá trình bọn ta giống y như bọn bất chấp tất cả để lấy lòng các ngươi, là các ngươi thờ ơ lạnh nhạt với bọn ta, thế này cũng được coi là kiêu ngạo tự phụ à?

Hai người cấp tốc trở lại khu vực tiếp khách, tất cả mọi người ở đây đang lên tiếng phê phán Lâm Tịnh Chưởng môn như cha chết mẹ chết.

Khó khăn lắm mới mời được hai vị trợ thủ mạnh mẽ về, lại bị ngươi để đi như thế, bây giờ phải làm thế nào mới được đây?

Lâm Tịnh lại không tiện bảo Khương Chưởng môn ra biểu diễn một chút lực chiến đấu, chỉ có thể hứa một cách nhạt nhẽo vô vị, cuộc khiêu chiến mấy ngày sau nhất định có thể thắng.

Điều này đương nhiên không thể nào thuyết phục được các vị hộ pháp và trưởng lão.

Lúc này nhìn thấy hai vị Đạo Tôn quay lại, tất cả mọi người đều giống như người đang chìm trong tuyệt vọng lại được nhìn thấy ánh bình minh lần nữa.

Đang định tiến lên xin lỗi, bày tỏ tình hữu nghị, Lâm Tịnh Đạo Tôn lại ngăn bọn họ lại.

Hắn cười híp mắt chắp tay vái.

“Sao hai vị lại quay lại rồi? Chẳng lẽ là để quên thứ gì không mang đi sao?”

Ngân Thuyên Đạo Tôn coi như đã nhìn ra rồi.

Lâm Tịnh Chưởng môn này cũng là một tên tính cách quái gở, đẳng cấp căn bản không hề thấp hơn hắn.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn cắn răng, cuối cùng quyết định lùi lại một bước nhỏ.

“Lâm Tịnh, coi như ngươi lợi hại, bọn ta đùa một chút mà cũng bị ngươi phát hiện mất rồi.”

Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng giả vờ rộng lượng thở dài.

“Thôi bỏ đi, bọn ta cũng không muốn làm khó Ma Ngộ tông các ngươi, ở đây cũng được.”

Có thù lao đã được hứa hẹn là Tinh Lan Khảm Châu, bọn họ nào nỡ từ bỏ một nhiệm vụ hậu đãi thế này.

Mặt dày mày dạn cũng nhất định phải ở lại!

Đừng nói là ở đây, cho dù ở là ở ngọn núi hoang vu dưới chân sơn môn, thực ra hai người bọn họ cũng có thể chấp nhận.

Nghe thấy hai người bọn họ đồng ý ở lại, hơn nữa còn không có ý định đổi chỗ ở nữa, các hộ pháp và trưởng lão của Ma Ngộ tông đều vui mừng khôn xiết.

“Tốt quá rồi!”

“Ha ha ha, đúng là đáng ăn mừng!”

“Hai vị Đạo Tôn quả là chân thành nhiệt tình…”

Nhưng bọn họ mới bắt đầu bật chế độ nịnh hót tâng bốc đã bị Lâm Tịnh Đạo Tôn ngắt lời.

“Đừng đừng, ta không có đùa.”

“Dù sao các ngươi cũng rất bất mãn với Ma Ngộ tông bọn ta, ta cũng không cưỡng ép các ngươi nữa, như thế cũng khiến các ngươi rất khó xử đúng không?”

“Chúng ta chia tay trong vui vẻ đi!”

Nói xong, hắn lại hướng về phía hai vị Đạo Tôn vẫy vẫy tay tạm biệt.

Mặt của Ngạo Kiêu và Ngân Thuyên đã thăng cấp từ bí ngô bình thường sang bí ngô đen rồi.

Mẹ nhà ngươi chứ, bọn ta đã hạ mình ở lại rồi, lại không nhắc đến những điều kiện khác, thế mà ngươi còn không vui mừng hớn hở đội ơn ?

Lại còn muốn bảo bọn ta đi?

"Lão già Lâm Tịnh kia! Ý của ngươi là sao!" Ngạo Kiêu Đạo Tôn tức giận thực sự rồi.

Lâm Tịnh Đạo Tôn vẻ mặt đầy vô tội buông thõng tay.

"Chả có ý gì cả, chỉ là không cần các ngươi nữa thôi."

Hắn lạnh lùng nói: "Dù sao Ma Ngộ tông bọn ta miếu nhỏ, cũng không chứa vừa nhiều đại thần như thế."

"Mời các ngươi đi đi!"

"Ngươi nói cái gì?"

Nếu không phải nơi này nằm bên trong Ma Ngộ tông, hơn nữa đối phương còn có ba Đạo Tôn, sợ rằng Ngạo Kiêu Đạo Tôn đã không kìm được mà động thủ rồi.

Đôi mày trắng của Ngân Thuyên Đạo Tôn cau lại, nếp nhăn nơi khóe mắt chen chúc lại một chỗ.

"Lâm Tịnh, được lắm, ngươi được lắm!"

"Ta rất tò mò, ngươi lấy đâu ra tự tin để khước từ bọn ta như thế?"

Trong lòng Lâm Tịnh Đạo Tôn thầm nói, sự tự tin của là chính là Khương Chưởng môn.

Có hắn ở bên cạnh, đừng nói khiêu chiến một Vô Định Cung cỏn con, cho dù là Thiên Cung đến tập kích, ta cũng chẳng sợ hãi.

Nhưng ngoài miệng hắn vẫn phải tiếp tục nói những lời kỳ quái.

"y, không phải vừa nãy ta đã nói rồi sao, cái miếu này của bọn ta nhỏ."

"Tinh Lan Khảm Châu bản thân bọn ta dùng còn chẳng đủ, nghĩ kỹ thì, còn có chút không nỡ ấy…"

Ý tại ngôn ngoại, các ngươi căn bản không đáng với bảng giá đó.

“Ngươi!”

Ngân Thuyên Đạo Tôn tí nữa thì bị hắn làm cho tức đến muốn chửi thề.

“Xem ra ngươi thật sự đã có nơi để cậy nhờ rồi, là bọn ta đã nhiều chuyện, được, được rồi!”

Hắn ngửa mặt lên trời cười ha ha, sau đó đem theo cơn tức giận của mình bay về phía xa xa.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn lạnh giọng vứt lại một câu.

“Các ngươi cứ chờ đấy!”

Sau đó hắn cũng bay về phương xa.

Lần này, hai người bọn họ cũng không giảm tốc độ nữa mà bỏ đi thực sự.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã bay ra khỏi phạm vi của Ma Ngộ tông, cả dọc đường đều trầm lặng không hé răng một lời.

Sau khi bay hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Ngân Thuyên Đạo Tôn mới ngừng lại.

“Không biết tiếp sau đây, Ngạo Kiêu đạo hữu có dự định gì?”

“Ngươi nói xem?”

Sắc mặt của Ngạo Kiêu u ám như bao phủ đầy mây đen, trong mắt lóe lên sát khí.

“E rằng bọn họ đã quên mất một câu, mời thần dễ tiễn thần khó rồi!”

Hắn khẽ nhếch khóe miệng, để lộ ra một nụ cười uy nghiêm đáng sợ.

“Ta sẽ dạy cho bọn chúng đạo lý này một cách thật cẩn thận.”

Ánh mắt của hắn nhìn về phương xa, phía đó là phương hướng của Vô Định Cung.

Ngân Thuyên Đạo Tôn ung dung hỏi: “Ngươi định giúp Vô Định Cung?”

“Không thì sao?”

“Ma Ngộ tông dám bỡn cợt ta như thế, bọn chúng đã không cần thiết phải tồn tại nữa rồi.”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn lạnh lùng nói: “Ta sẽ tự tay tiêu diệt bọn chúng!”

“Mười viên Tinh Lan Khảm Châu đó, là của ta, thì nhất định phải là của ta.”

“Nếu như bọn chúng không cho, vậy thì ta tự mình đi lấy!”

Nói xong, hắn bay thẳng về phía Vô Định Cung.

Còn Ngân Thuyên Đạo Tôn, sau khi cân nhắc do dự một lúc, cuối cùng hắn cũng đuổi theo Ngạo Kiêu.

Lâm Tịnh Đạo Tôn không hề hay biết hai vị “trợ thủ” vừa nãy, đã lựa chọn đầu quân vào phe địch rồi.

Lúc này hắn đang bị các hộ pháp và trưởng lão của Ma Ngộ tông vây vòng trong vòng ngoài.

“Chưởng môn, tại sao ngươi lại đuổi Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn đi?”

“Chẳng lẽ ngươi không biết tình thế bây giờ nguy hiểm thế nào sao?”

“Bây giờ chúng ta phải làm thế nào mới được đây?”

“Xong rồi, đối mặt với cuộc khiêu chiến đó, chúng ta chẳng còn hy vọng chiến thắng nào nữa rồi.”

Hai vị hộ pháp cũng là Đạo Tôn thì càng không khách khí mà chỉ trích hắn hơn.

“Đây hoàn toàn là hành động mê muội lầm cẩm!”

“Lâm Tịnh, ngươi làm thế này là cố ý muốn hủy diệt Ma Ngộ tông chúng ta đúng không?”

“Ngươi sẽ trở thành kẻ tội đồ đầu tiên!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn nắm chắc phần thắng trong tay, nên hắn cũng chẳng tức giận.

“Có Khương Chưởng môn ở đây, chúng ta căn bản không cần đến những trợ thủ khác nữa.”

Chương 1267: Ngày khiêu chiến

Lâm Tịnh Đạo Tôn tràn đầy tự tin, nhưng đáng tiếc không thuyết phục được những người khác trong tông.

Bọn họ cảm thấy chưởng môn có lẽ đã thật sự trúng tà phát bệnh.

Nếu không thì sao lại gửi gắm hy vọng vào một tên Thiên Tôn, hơn nữa còn vô cùng kiên định không thể lay chuyển.

Mấy ngày tiếp theo, càng thêm nhiều chuyện "họa vô đơn chí" đến.

Sự rời đi của Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn, đã làm cho các Chí Tôn khác đến trợ chiến không hề có lòng tin.

Bọn họ cảm thấy, lần này Ma Ngộ tôn thua chắc rồi.

Không chừng bản thân mình cũng sẽ bị nhuốm máu.

Vì thế, rất nhiều người còn không đợi ngày khiêu chiến bắt đầu, thì đã cáo từ rời đi.

Còn hai tên Đạo Tôn khác vốn dĩ đã nói chắc, cũng tùy tiện tìm một cái lý do, từ chối không đến trợ trận nữa.

Chuyện này ngược lại làm cho Lâm Tịnh Đạo Tôn mừng thầm.

Càng ít người đến càng tốt, để tránh việc mình còn phải trả thù lao cho bọn hắn, hiện tại tất cả đều được giảm bớt.

Nhưng, trưởng lão và các đệ tử của Ma Ngộ tông lại không có cách nào có thể giữ tâm trạng tốt giống như hắn.

Lúc này bọn họ gần như đã tuyệt vọng.

Cũng vào ngày hôm nay, một tin dữ lại truyền đến.

"Bởi vì bất mãn với việc Lâm Tịnh Đạo Tôn làm xằng làm bậy, cộng thêm hoàn toàn không có lòng tin vào trận khiêu chiến tiếp theo, Lệ Diệp hộ pháp yêu cầu rút khỏi Ma ngộ tông!"

Tin tức này vừa được truyền ra, trên dưới Ma Ngộ tông đều trở nên xôn xao.

Rút khỏi tông môn, là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng ở Tu tiên giới, không khác gì phản tộc.

Có một vài tông môn có môn quy nghiêm khắc, thậm chí sẽ đuổi đi phế bỏ tu vi, thậm chí dứt khoát tru sát kẻ phản môn.

Nhưng những trưởng lão khác không có lòng dạ nào để đi khiển trách, Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng không có lòng dạ nào để tức giận, hắn chỉ là cầm tay Lệ Diệp Đạo Tôn một cách đầy thương cảm.

"Đừng đi, chúng ta thật sự có thể thắng!"

"Ngươi và ta quen biết nhau đã mấy trăm triệu năm, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu ta sao?"

"Có thể tin ta một chút hay không, tin tưởng Khương chưởng môn một chút, hắn thật sự rất mạnh…"

Trong lòng Lệ Diệp thầm nói ngươi xem ta là kẻ ngốc sao?

Đường đường là Đạo Tôn lại đi trông chờ vào một tên Thiên Tôn, đùa kiểu gì vậy?

Thật sự đợi đến ngày khiêu chiến thua rồi, không chừng sẽ bị chôn cùng với các ngươi, ta mới không muốn dính vào!

Hắn ra sức giãy khỏi hai tay của Lâm Tịnh Đạo Tôn, cũng không quay đầu lại lao ra khỏi Ma Ngộ tông.

Sự rời đi của hắn, giống như màn dạo đầu của một trận tuyết lở.

Hai ngày sau đó, Ma Ngộ tông lại có thêm bảy tên trưởng lão nội môn, tám mươi sáu tên trưởng lão ngoại môn và hơn một nghìn tên đệ tử lần lượt phản môn rời đi.

Khiêu chiến nhìn có vẻ chỉ là chuyện của mấy tên cao thủ, không cần bọn họ xuất lực.

Nhưng một khi toàn bộ cao thủ đều bị đánh bại, hoặc là chết hoặc bị thương, vậy thì mấy người bọn họ khi đối mặt với Vô Định Cung, cũng sẽ không có bất kì năng lực nào có thể tự bảo vệ mình.

Đến lúc đó, chỉ có thể để mặc cho Vô Định Cung xử lý.

Mấy người bọn họ không muốn bị liên lụy, lựa chọn thoát khỏi vòng xoáy, tìm lối thoát trước.

Chuyện này làm cho trên dưới tông môn, sĩ khí đều trở nên sút kém, không khí trầm lặng.

Biến cố nên này, rất nhanh thì đã truyền đến Vô Định Cung bên kia.

Biết được Ma Ngộ tông đã sớm suy sút, chưởng môn Chí Duyên Đạo Tôn của Vô Định Cung bật cười thành tiếng ngay tại chỗ.

"Khiêu chiến còn chưa bắt đầu, Ma Ngộ tông đã tự mình nằm phục xuống rồi sao?"

"Hại ta mời nhiều cao thủ như vậy để đến trợ trận."

"Chuyện này khiến nhân tình sao có thể chịu được?"

So với việc Ma Ngộ tông bên kia bị chúng bạn xa lánh, hắn bên này có thể nói là khách quý chật nhà, vô cùng náo nhiệt.

Vốn dĩ Vô Định Cung bọn hắn có ba tên Đạo Tôn, sau đó lại mời thêm sáu tên, hiện tại hai vị Đạo Tôn là Ngạo Kiêu và Ngân Thuyên cũng gia nhập bên này.

Cho nên bên phía bọn hắn, chỉ số lượng Đạo Tôn thì cũng đạt đến khoảng hơn mười một người!

"Trận này còn có cái gì đáng để đánh chứ, ta thấy một người thổi một hơi, thì Ma Ngộ tông đã phải sụp đổ rồi."

"Thật sự là lãng phí tình cảm, còn tưởng rằng sẽ là một trận đại chiến ngang sức ngang tài, không ngờ tới đối phương lại vô dụng như vậy."

"Ma Ngộ tông lưu lạc đến bước này, tất cả các vị đang ngồi đều phải có trách nhiệm ha ha ha ha…"

"Đội hình của chúng ta quá mạnh mẽ, còn chưa khai chiến thì đã dọa cho bọn họ sợ hãi, thật có lỗi."

"Chúng ta nhiều người như vậy, đến lúc đó căn bản không đủ để chia."

Trong mắt Ngạo Kiêu Đạo Tôn lóe lên tia sáng tàn khốc: "Ta không quan tâm các ngươi chia như thế nào, dù sao thì lão già

Lâm Tịnh kia, ta muốn đích thân xử lý!”

Đối với vị Đạo Tôn sau lưng có Đạo Thánh làm chỗ dựa này, đám người trong điện cũng không dám không nể mặt.

Đều tỏ vẻ, món ăn lớn cuối cùng nhất định sẽ để ngươi hưởng.

Ngân Thuyên Đạo Tôn sờ sờ chòm râu bạc trắng ở dưới cằm, giữa hai hàng lông mày hiện lên đầy vẻ khó hiểu.

“Sự tự tin của Lâm Tịnh Đạo Tôn, rốt cuộc là từ đâu mà có?”

“Ta luôn cảm thấy, hắn có thứ để dựa vào.”

“Nếu không có con át chủ bài, thì hôm đó hắn sẽ không kiêu ngạo như vậy.”

Hôm đó hắn và Ngạo Kiêu Đạo Tôn chính là bị đuổi ra, người ta đã không cần.

Có thể có được sự tự tin như vậy, khó tránh khỏi khiến người khác sinh ra nghi ngờ.

Chưởng môn Chí Diên Đạo Tôn của Vô Định Cung cười ha ha.

“Ngân Thuyên đạo hữu nghĩ nhiều rồi.”

“Mấy ngày nay, sau khi có mấy tên môn nhân củ Ma Ngộ tông phản bội chạy trốn, đều đã đến nhờ cậy bọn ta.”

“Theo như bọn họ nói, trong Ma Ngộ tông có một tên Đạo Tôn từ Thiên Cung đến, tên là Phạm Lôi.”

“Phạm Lôi Đạo Tôn?”

Trong điện có người sửng sốt, lập tức kinh ngạc nói: “Đó không phải là Thủ tọa của Thần Lôi Tư sao, thực lực của kẻ này cũng rất mạnh, đánh tay đôi, e là ngươi và ta không ai có thể thắng.”

“Vậy thì đã sao?”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn khinh thường nói: “Chỉ dựa vào một mình hắn thì có thể lật trời sao?”

“Người Thiên Cung, còn dám chạy tới Đạo Tuyệt Chi Địa chúng ta giương oai?”

“Hắn tốt nhất nên thu mình lại, nếu dám ra tay, khiến hắn về cũng không về được!”

Thời gian trôi qua trong sự chuẩn bị chiến đấu không hề khẩn trương của cả hai bên.

Hôm nay, ngày khiêu chiến rốt cuộc cũng đến.

Thành Ca gần đây vẫn luôn ngủ vùi ở trong Hành cung, vì để thể hiện một chút tính tích cực, còn cố ý dậy thật sớm.

Lâm Tịnh Đạo Tôn đã sớm chờ đợi nhiều giờ ở ngoài cửa.

“Khương chưởng môn trạng thái như thế nào?”

“Yên tâm đi, nguyên khí tràn đầy!”

“Vậy thì tốt vậy thì tốt…”

Lúc này, Phạm Lôi Đạo Tôn ở gần đấy cũng bay ra.

Vừa nhìn thấy hắn, Lâm Tịnh Đạo Tôn đã không có sắc mặt tốt.

“Ngươi ra làm gì, hôm nay lại không có chuyện của ngươi!”

Phạm Lôi cố ý nói: “Ta đến xem các ngươi bại vong như thế nào, xem náo nhiệt cũng không được sao?”

Một lúc sau, Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ cũng đi ra ngoài.

Đoàn người rất nhanh đã bay đến quảng trường trước điện.

Thành Ca gần đầy hoàn toàn không quan tâm đến động tĩnh của ngoại giới, cuối cùng cũng phát hiện ra bầu không khí có gì đó không đúng lắm.

Theo hắn nghĩ, ngày khai chiến không nói đằng đằng sát khí, tốt xấu gì thì cũng phải ý chí chiến đấu sục sôi, kẻ nào cũng phải phấn khích mới đúng chứ.

“y, cái này…”

Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng không ngờ tới Ma Ngộ tông xảy ra biến cố lớn như vậy, Ca này vậy mà còn là dáng vẻ không hề hay biết chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nên nói từ đâu.

Phạm Lôi cố tình vui sướng khi người gặp họa nhích người đến.

“Ngươi không biết tông môn của bọn họ đã sụp đổ trước đây sao, đa số môn nhân đều đã phản bội tháo chạy ha ha ha…”

Một lát sau, Thành Ca cuối cùng cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

“Có ta ở đây, vậy mà còn có nhiều người phản bội tháo chạy như vậy?”

Ca sờ cằm, nghi ngờ liệu có phải giá trị mị lực của bản thân đã bị giảm bớt rồi hay không.

Còn Lục Văn hộ pháp và mười tên trưởng lão nội môn còn lại ở bên cạnh vẫn ở lại coi giữ tông môn, hiện tại đã hoàn toàn gửi gắm hy vọng vào người Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Phạm Lôi tiền bối, ngươi hãy giúp đỡ bọn ta đi.”

“Nghe nói ngươi là Thủ tọa của Thần Lôi Tư, thực lực mạnh mẽ, hiện tại người mà bọn ta có thể trông cậy vào, cũng chỉ có mình ngươi.”

Chương 1268: Chỉ phái một tên Thiên Tôn?

“Ta đã nói đi nói lại vô số lần rồi.”

Phạm Lôi đầy cân nhắc liếc nhìn Lâm Tịnh Đạo Tôn một cái

“Không phải ta không muốn giúp các ngươi, mà là chưởng môn của các ngươi không biết điều.”

“Cho nên, hồ nước đục lần này ta sẽ không nhảy vào, các ngươi tự mình cầu phúc đi!”

Mà lúc này, trên trời cao phía xa, cũng xuất hiện một tòa tiên khí bay.

Mờ mờ ảo ảo, có Tiên cung có phi thuyền, cảnh tượng nhìn thật nguy nga tráng lệ.

Bởi vì Vô Định Cung chủ động khiêu chiến, cho nên Ma Ngộ tông không cần đi, ở tại chỗ chờ tiếp chiến là được.

Rất nhanh, hai bên đã triển khai trận thế ở bên ngoài tông môn.

So sánh hai bên, nhân số gần như tương đương nhau.

Dù sao thì Ma Ngộ tông xem như tác chiến ở sân nhà.

Nhưng mà so sánh về thực lực thì quả thực có chút thê thảm.

Một bên mười một tên Đạo Tôn, trên trăm tên Chí Tôn.

Bên còn lại chỉ có ba Đạo Tôn, mười mấy tên Chí Tôn

"Lâm Tịnh Đạo Tôn, đã đến bước này, ngươi vẫn muốn đối kháng sao?"

"Nếu ta là ngươi, dứt khoát đầu hàng là xong."

Chưởng môn Chí Diên Đạo Tôn của Vô Định Cung cố ý quái gở.

"Nếu bây giờ ngươi đầu hàng, tâm trạng của ta tốt, nói không chừng sẽ phong ngươi làm trưởng lão nội môn."

Vừa thốt ra câu này, môn nhân của Vô Định Cung đều cười thành tiếng.

Đám người Ngạo Kiêu Đạo Tôn lại trực tiếp khiêu khích.

"Lão già Lâm Tịnh, người mà ngươi cậy vào không phải là Phạm Lôi Đạo Tôn đến từ Thiên Cung sao?"

"Con át chủ bài của ngươi, bọn ta đã sớm nhìn thấu."

"Kêu hắn lăn ra đây đi!"

"Bọn ta trái lại rất muốn giao thủ với hắn, cho Thiên Cung một cái giáo huấn khó quên."

"Phạm Lôi Đạo Tôn, ra đây đi! Đừng nấp!"

Phạm Lôi Đạo Tôn từ đầu tới cuối đều không định xuất chiến, đối diện với những sự khiêu khích và chửi rủa này thì có chút hoang mang.

Liên quan gì đến ta vậy?

Ta chỉ đến xem náo nhiệt, tiện thể nhìn xem cuối cùng tên Lâm Tịnh Đạo Tôn này sẽ chết như thế nào.

Lửa sao lại cháy đến trên đầu của ta chứ?

Vì để làm rõ mọi chuyện, hắn vội vàng bay đến giữa sân.

"Các ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải là người trợ giúp hắn."

“Ta cũng không định xuất chiến.”

Hắn vừa nói ra những lời này, sĩ khí bên phía Ma Ngộ tông đã trực tiếp hạ xuống số âm.

Còn đám người Vô Định Cung ở phía đối diện lại là hai mặt nhìn nhau.

Vị “Đạo Tôn” duy nhất mà Ma Ngộ tông “mời đến” vậy mà cũng lựa chọn khoanh tay đứng nhìn?

Đột nhiên bọn hắn cảm thấy đối thủ thật sự quá yếu, rất không thỏa chí, không thể làm màu được.

Đám người Ngạo Kiêu Đạo Tôn, thậm chí còn cố ý khiêu khích Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Ồn ào cả nửa ngày hóa ra là một tên nhát gan?”

“Thiên Cung cũng chỉ có loại mặt hàng này sao?”

“Cũng quá mất mặt rồi nhỉ…”

Bị bọn hắn khích như vậy, Phạm Lôi có chút nhịn không được.

Hắn tốt xấu gì thì cũng là Thủ tọa của Thần Lôi Tư, đường đường là tiên quan nhị phẩm, luôn vẻ vang.

Huống chi đối phương đến cả Thiên Cung cũng gộp chung mà mắng.

Vốn dĩ hắn không định hỗ trợ, bây giờ đã thực sự có suy nghĩ muốn ra tay.

Hay là, mình cũng đánh một trận, đánh bại một tên Đạo Tôn của phía đối diện.

Sau đó lại chủ động rút khỏi, như vậy vừa không ảnh hưởng đến kết cục cuối cùng, cũng cho mình xứng danh.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía đám trưởng lão của Ma Ngộ tông một lần nữa.

Đến đi, tiếp tục đến cầu ta xuất chiến đi.

Bây giờ ta có thể phá lệ thỏa mãn tâm nguyện của các ngươi, người có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp hơn mà ra tay một lần.

Sau đó, hắn nhìn thấy Lâm Tịnh Đạo Tôn cúi đầu khom lưng với Khương Thành, căn bản không thèm nhìn hắn một cái.

“Khương chưởng môn, người thấy lần này nên đánh như thế nào?”

Thành Ca vốn định để những người khác ở bên mình lên trước, thua thì sau đó hắn lại lên.

Như vậy thì hiệu quả làm màu sẽ tốt hơn một chút.

Dù sao thì diễn viên chính đều tỏa sáng xuất hiện vào thời khắc mấu chốt mà.

Nhưng ngẫm lại, rõ ràng có thể đè bẹp đối phương, há tất phải cố ý để đồng đội bị thương, hoàn toàn không cần thiết.

Thế là hắn lấy ra một thanh kiếm từ trong nhẫn không gian.

“Bỏ đi, ta trực tiếp đánh từ đầu tới cuối, các ngươi ở phía sau làm đội cổ động viên cho thật tốt là được rồi.”

“Được rồi!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn từng đi theo hắn, cũng biết đội cổ động viên là ý gì.

Lập tức bắt đầu hạ lệnh, để trưởng lão và các đệ tử của tông môn từ từ lui về phía sau, giao sân khấu làm màu cho một mình Khương Thành.

Sau đó, lại ra lệnh đội ca múa chuẩn bị vào chỗ.

“Đợi lát nữa Khương chưởng môn chiến thắng, các ngươi hãy hoan hô thật lớn cho ta, hiểu chưa?”

Chuyện này không chỉ riêng đám người Vô Định Cung ở phía đối diện, đến ngay cả người của Ma Ngộ tông cũng run rẩy khóe miệng.

Đây là muốn làm gì?

Ngươi thật sự phát điên rồi sao.

Thật trông cậy vào một tên Thiên Tôn? Có thể kỳ quái hơn được nữa không?

Còn chuẩn bị hoan hô?

Là chuẩn bị nhặt xác nhỉ?

Khi Khương Thành cầm kiếm tiến vào giữa sân, đám người của Vô Định Cung có chút khó hiểu, nhưng lại chịu phải rung động mãnh liệt.

“Lão già Lâm Tịnh ngươi có ý gì?”

“Trận đầu chỉ phái một tên Thiên Tôn ra?”

“Đây là muốn sỉ nhục bọn ta sao?”

“Nghĩa là bọn ta chỉ xứng đấu cùng Thiên Tôn của bọn hắn?”

“Vậy chúng ta cũng phái một Thiên Tôn ra chăm sóc hắn.”

Chí Diên Đạo Tôn căn bản không biết Thành Ca, nhưng nếu đã là trận chiến đầu tiên, nhất định phải làm một khởi đầu tốt đẹp trước.

Vì thế cố ý chọn ra một tên đệ tử xuất sắc nhất trong số đệ tử chân truyền cấp Thiên Tôn của Vô Định Cung.

“Nhớ kỹ, trận chiến đầu tiên phải thể hiện ra khí phách của Vô Định Cung chúng ta, phá hủy hoàn toàn chí khí của bọn hắn!”

Tên đệ tử chân truyền được chọn kia, vốn dĩ còn tưởng rằng mình không có tư cách được ra trận.

Hiện tại đột nhiên có cơ hội để lộ diện, có thể biểu hiện ở trước mặt của nhiều Đạo Tôn như vậy một lần, vô cùng hưng phấn.

“Tuân mệnh!”

Hắn vỗ ngực bảo đảm: “Chưởng môn muốn hắn chết như thế nào, ta sẽ khiến hắn chết như thế đấy!”

Chí Diên Đạo Tôn hài lòng gật gật đầu.

“Đi đi, chiến thắng dứt khoát một chút.”

Mang theo sứ mệnh như vậy, tên đệ tử chân truyền cấp Thiên Tôn kia bay đến trước mặt Khương Thành.

Hai người gần như cùng lúc lấy ra Khiêu Chiến Lệnh.

Sau đó không gian khiêu chiến vô hình tự động thành hình.

Đến bước này, đã là tên đã trên dây không thể không bắn.

Cho dù một bên không bị thương, trực tiếp nhận thua, cũng sẽ gặp phải sự trừng phạt dành cho kẻ thua của quy tắc thiên địa

Đoạn Dương Đạo.

Nhẹ thì giống như Tam Nhãn Hổ phun ngụm máu, nặng thì làm tổn thương căn cơ tu luyện.

“Ma Ngộ tông các ngươi có giãy giụa như thế nào thì cũng vô dụng .”

Tên đệ tử chân truyền kia quơ quơ thanh kiếm trong tay.

“Tưởng rằng phái một tên Thiên Tôn làm ra vẻ huyền bí, là có thể lừa dối được sao?”

“Gặp phải ta xem như ngươi xui xẻo, ngươi sẽ chết rất thảm…”

Có lẽ là khó có được một cơ hội để ra sân, tên đệ tử này vừa lên thì đã liên tục quang quác quang quác nói chuyện rác rưởi.

Thành Ca nghe thấy thì sắp mất kiên nhẫn rồi.

“Thật phiền, còn phải bắt đầu đánh từ tiểu quái thông thường.”

“Tiếp tục như vậy, khi nào thì mới có thể đụng tới tinh anh quái và boss chứ?”

Hắn lắc lắc đầu, vung thẳng một kiếm qua.

Nhát kiếm này đến cả ý cảnh kiếm đạo cũng không dùng, bởi vì không cần dùng đến nó.

Trong số những Thiên Tôn cùng giai, Khương chưởng môn hoàn toàn chính là một người khác loài, chỉ riêng nền tảng tiên lực thì cũng đã không kém gì Chí Tôn.

Cấp bậc này, hắn dùng đòn tấn công cơ bản trực tiếp A thì đã có thể dễ dàng giành chiến thắng.

Đối mặt với công kích mãnh liệt thình lình ập tới này, tên đệ tử chân truyền kia vội vàng khơi thông căn nguyên.

Là Thiên Tôn, hắn có thể mượn dùng một tia căn nguyên.

Nhưng mà ý nghĩ này của hắn chỉ vừa mới nổi dậy, thì hồn hải đã gặp phải công kích đè ép.

Đó là sự đè ép chân chính.

Ở trước thánh hồn của Khương Thành, tinh hồn của tên Thiên Tôn này kém tới hai cấp bậc, căn bản không hề có sức chống

cự.

Chương 1269: Tên Thiên Tôn này hơi mạnh

Uỳnh!

Hồn hải của tên đệ tử chân truyền kia, giống như trứng chim bị một cây búa lớn đánh trúng, lập tức bể nát thành tro.

Tia ý thức cuối cùng của hắn cũng tan biến trong nháy mắt.

Vào giây phút này, cả người cũng đã trở thành một cái xác không hồn.

Mà lúc này, một kiếm tùy tay kia của Thành Ca rốt cuộc mới giáng xuống người hắn.

Tiện thể chém nát cái xác trống rỗng của hắn thành hư không.

Cạch!

Thành Ca tra kiếm vào vỏ.

Trận khiêu chiến này lấy thắng lợi của hắn để kết thúc.

Sau khi kết thúc, hắn vô ý phát hiện ra bản thân có được cảm ngộ của một tia quy tắc thổ.

“Đây là món quà sau khi chiến thắng khiêu chiến sao?”

Dựa theo quy củ đặc thù của Đoạn Dương Đạo, sau khi thắng khiêu chiến, có thể tùy cơ đạt được một phần cảm ngộ quy tắc của đối thủ.

“Không khỏi có hơi ít nhỉ.”

Trước mắt Huyền Văn hệ thổ của hắn là thập nhị trọng, chút quà vừa rồi, thậm chí còn không tăng đến 0. 01% của tiến độ.

“Không phải hắn là đệ tử chân truyền thiên tài sao?” Thành Ca rất bất mãn.

Hắn cũng không thử nghĩ xem, nền tảng của bản thân cao ra sao.

Huyền Văn hệ thổ thập nhị trọng, kỳ thật tương đương với trình độ cảm ngộ của Chí Tôn đỉnh, tiếp tục tăng, thì chính là

cấp bậc Đạo Tôn.

Hắn giết chỉ là một Thiên Tôn, Huyền Văn đương nhiên không được thăng cấp lên nhiều.

Hắn còn đang tính toán thu hoạch, mọi người ở bên ngoài đều đã bị làm cho hoang mang.

“Kết thúc rồi?”

“Vậy thì đã thắng được một trận?”

Đây là tâm trạng của rất nhiều môn nhân Ma Ngộ tông vào giờ phút này.

Mặc dù trận chiến này chỉ là cấp bậc Thiên Tôn, không ảnh hưởng đến kết cục cuối cùng.

Nhưng tốt xấu gì thì cũng là trận đầu.

Hơn nữa, cũng thắng quá nhanh rồi nhỉ?

Tên đệ tử chân truyền ở phía đối diện kia kỳ thật cũng khá nổi tiếng, thuộc loại thiên tài nổi bật trong số Thiên Tôn, rất nhiều môn nhân của Ma Ngộ tông đều biết hắn.

Vón dĩ cho rằng tên này ra trận, Khương Thành sẽ chết rất thảm.

Kết quả lại bị giết trong tích tắc?

Cho đến giờ phút này, bọn họ rốt cuộc mới phát hiện, “Khương chưởng môn” được Lâm Tịnh chưởng môn đặt kỳ vọng cao này, dường như thật sự có chút không giống người thường.

Lâm Tịnh Đạo Tôn trái lại rất bình tĩnh.

Khương chưởng môn giết một Thiên Tôn, không phải là chuyện rất dễ hiểu à?

“Đều hoan hô lên cho ta!”

Nhìn thấy đám người ở phía sau tất cả đều đang im lặng, hắn vẫy hai tay, thét to hạ lệnh.

“Ca múa nhạc cơ, nhanh chóng thao diễn đi, giúp vui cho Khương chưởng môn!”

Đám đệ tử của Ma Ngộ tông đều tỏ vẻ cạn lời.

Mặc dù trận chiến vừa rồi quả thật rất đáng kinh ngạc, nhưng giết một tên Thiên Tôn không đến mức phải thổi phồng chúc mừng nhỉ?

Nhưng đối mặt với mệnh lệnh của chưởng môn, đội ca múa kia vẫn bắt đầu đánh trống thổi sáo, hiệu ứng bay đầy trời.

Trong lúc nhất thời làm bầu không khí trở nên rất náo nhiệt.

Thành ca hứng thú thẩm mỹ cũng chỉ có như vậy, tỏ vẻ bản thân rất hài lòng, ý chí chiến đấu được huy động hết mức.

Còn chư vị cao thủ của Vô Định Cung ở đối diện, lại là vẻ mặt khó chịu.

Trận đầu lại thua một cách khó hiểu, rất xui xẻo.

Hơn nữa cũng rất mất mặt.

“Làm như thế nào vậy?”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn rất khó chịu quay đầu lại liếc nhìn Chí Diên Đạo Tôn một cái.

“Đệ tử Thiên Tôn của Vô Định Cung các ngươi, sao lại vô dụng như vậy?”

“Vừa lên thì đã bị người khác giết chết trong nháy mắt, đây không phải là làm mất mặt chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ đối mặt với một tên Thiên Tôn nhỏ nhoi, còn cần những Đạo Tôn như bọn ta ra tay giải quyết à?”

Chí Diên Đạo Tôn cũng rất tức giận.

Vốn định để Thiên Tôn đánh với Thiên Tôn, hủy diệt tia ý chí cuối cùng của Ma Ngộ tông.

Kết quả lại khiến bên mình thất bại, còn bị mất mặt.

Trong cơn tức giận, hắn nhìn về phía của một tên trưởng lão cấp Chí Tôn dưới trướng mình.

“Ngươi lên, nhanh chóng giết chết tên tiểu tử kia!”

Tên Chí Tôn đó còn có chút không tình nguyện.

“Chuyện này… Ta cao hơn hắn cả một cảnh giới, sau khi thắng hắn, cũng sẽ bị người khác chê cười thắng không vẻ vang gì.”

Hắn cảm thấy bản thân tốt xấu gì thì cũng là Chí Tôn, trước mắt bao người, một tên Thiên Tôn căn bản không xứng để chính mình động thủ.

Cho dù chính mình có thắng thì cũng là một vết nhơ.

“Hay là đợi đến khi có Chí Tôn ra, ta lại xuất chiến?”

Chí Diên Đạo Tôn suýt nữa đã bị hắn làm cho tức chết.

“Đây là khiêu chiến diệt phái!”

“Không phải là cuộc so tài của thiên tài cùng giai, chẳng lẽ ngươi còn muốn chúng ta phái một đám Thiên Tôn lên giao thủ với hắn sao?”

“Mau đi lên giết chết hắn!”

“Đùa kiểu gì vậy, một tên Thiên Tôn nhảy ra, nhìn thấy cũng đã chướng mắt!”

Sau khi tên trưởng lão Chí Tôn kia bị chửi mắng một trận, cũng không dám cãi lại nữa.

“Chưởng môn yên tâm, ta nhất định sẽ thoải mái xử lý hắn.”

Sau đó, hắn cũng cầm đao bay về phía Khương chưởng môn ở giữa sân.

“Có thể chết ở dưới đao của ta, là vinh hạnh của ngươi.”

“Chỉ dựa vào một Thiên Tôn nhỏ nhoi như ngươi, thực sự cho rằng có tư cách đứng như vậy, chẳng qua cũng chỉ là vai hề nhảy nhót mà thôi…”

Lại là mở màn nói chuyện rác rưởi, Thành Ca nghe một hồi lại có chút không kiên nhẫn .

“Ngươi chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?”

Tên Chí Tôn ở phía đối diện kia sửng sốt, ngay sau đó đã bị kiếm quang ùn ùn kéo đến che lấp cả tầm nhìn.

Lần này, Khương Thành vẫn như trước không dùng đến ý cảnh kiếm đạo, cũng không dùng Pháp Tắc không gian.

Bởi vì vẫn là không cần dùng đến.

Ở trước mặt Khương Thành hiện tại, Chí Tôn và Thiên Tôn kỳ thật cũng không khác nhau lắm.

Giống như trận trước, sau khi thánh hồn xông ra, hồn hải ở phía đối diện đã tan vỡ ngay tại chỗ, mất đi ý thức để tiếp tục chiến đấu.

Sau đó vô số kiếm quang rít gào lao ra, chém tên Chí Tôn kia không còn một mảnh.

Khiêu chiến lại lấy sự chiến thắng của Khương Thành mà kết thúc.

Lần này, hắn có được một phần cảm ngộ của quy tắc phong.

So với tên Thiên Tôn vừa nãy thì phải tốt hơn mấy lần.

Nhưng đối với Huyền Văn phong đã thập nhị trọng kia của hắn, cũng chỉ tăng lên có 1% mà thôi.

“Xem ra, vẫn là Đạo Tôn được hơn.”

Thành Ca cũng lười tra kiếm vào vỏ, trực tiếp đứng chờ đối thủ của trận tiếp theo xuất chiến.

Khiêu chiến lần này không phải là cuộc so tài, nếu trạng thái tốt, vẫn đánh tiếp cũng không có vấn đề gì.

Mà lần này, mọi người ở quanh sân đến miệng cũng quên khép lại, rất nhiều người đã rơi vào trong trạng thái mông lung hóa đá.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Một tên Chí Tôn đánh tay đôi với một tên Thiên Tôn, kết quả ngược lại Chí Tôn bị giết ?

Chuyện này cũng thôi đi, quan trọng lại là giết trong chớp mắt?

Chuyện này sao có thể?

Hoàn toàn không hợp lẽ thường!

Đó là Thiên Tôn gì vậy?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thậm chí có rất nhiều người sẽ cảm thấy chuyện này đã sỉ nhục chỉ số thông minh của bọn họ.

Bên phía Ma Ngộ tông, có rất nhiều môn nhân đang lén lút bốc phốt Khương Thành ở trận này.

Dù sao thì chưởng môn Lâm Tịnh Đạo Tôn xem trọng người này như vậy, còn bọn họ lại không nhìn ra Khương Thành có gì đặc biệt.

Chung quy cảm thấy một Thiên Tôn nhỏ nhoi thì chính là một trò cười.

Mà hiện tại…

“Hắn vậy mà lại giết chết một tên Chí Tôn trong nháy mắt?”

“Đây là loại thực lực ra sao?”

“Hay là hắn thực sự có sức chiến đấu cấp Đạo Tôn?”

“Chuyện này cũng thật không thể tưởng tượng nổi, một tên Thiên Tôn, thực lực có thể so được với Đạo Tôn?”

“Bất luận như thế nào, ta cuối cùng cũng nhận ra chưởng môn không hề điên, hắn đối xử với người này đặc biệt như vậy là có lý do.”

“Nhưng mà Chí Tôn và Đạo Tôn là hai việc khác nhau…”

“Đúng vậy, có thể giết Chí Tôn, không có nghĩa là có thể ngang sức ngang tài với Đạo Tôn.”

Cho dù trong Ma Ngộ tông, có rất nhiều người vẫn không cảm thấy Khương Thành có thể thay đổi kết cục cuối cùng, nhưng bất luận như thế nào, chiến thắng hai trận xem như cũng đã nâng cao được một chút sĩ khí.

Lần này cũng không cần Lâm Tịnh Đạo Tôn hạ lệnh, đội ca múa đã tự động đánh trống thổi sáo.

Thành Ca rất hài lòng, nhưng tâm trạng của đám người Vô Định Cung ở phía đối diện lại không tốt nổi.

Chương 1270: Chỉ đành phái Đạo Tôn ra trận thôi

“Lại thua nữa rồi sao?”

“Sao lại thua nữa vậy?”

Bất luận là Ngạo Kiêu Đạo Tôn hay là những cao thủ đến giúp đỡ khác, tất cả bọn họ đều quay đầu lại với vẻ mặt cực kỳ khó coi.

“Chí Tôn của Vô Định Cung các ngươi yếu ớt thế này à?”

“Bị một Thiên Tôn giết chết một cách nhẹ nhàng như thế, các ngươi làm thế nào vậy?”

Bọn họ cảm thấy rất mất mặt.

Vốn dĩ thực lực lấn át đối phương, ưu thế cực kỳ lớn, rất khó bị đánh bại, kết quả vừa bắt đầu đã bị đối phương thắng liên tiếp hai trận.

Chuyện này là thế nào?

Cho dù là vòng đấu cấp thấp, thì cũng không nhịn nổi.

Bọn ta đến để giành lấy thắng lợi, chứ không phải đến để tận hưởng sự thất bại.

Chưởng môn Chí Diên Đạo Tôn của Vô Định Cung còn tức giận hơn bọn họ nhiều.

Tục ngữ có câu khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm.

Vừa mới bắt đầu đã thua liên tiếp hai trận, khiến cho khí thế hào hùng trước trận chiến của bọn họ đều đứt gãy.

Bây giờ, trên mặt rất nhiều đệ tử của Vô Định Cung đã không còn nhìn thấy sự cuồng nhiệt nữa, chỉ còn lại sự mơ hồ và đờ đẫn.

“Lâm Tịnh, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Bọn họ cảm thấy thân phận Thiên Tôn cỏn con của Khương Thành còn không đủ để nói chuyện trực tiếp với bọn họ.

Người đủ tư cách, chỉ có Chưởng môn Lâm Tịnh Đạo Tôn đang đứng trước mặt bọn họ thôi.

“Ngươi cho rằng tìm một kẻ được gọi là thiên tài Thiên Tôn, là có thể thay đổi được số mệnh bị hủy diệt của Ma Ngộ tông các ngươi sao?”

“Lần khiêu chiến này, là trận đấu của Đạo Tôn.”

“Mánh khóe thủ đoạn này của các ngươi, chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì đâu!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn rất vui.

“Nếu các ngươi đã coi thường Khương Chưởng môn như thế, thì phái một ngươi ra đánh bại hắn đi.”

“Người ta cũng đâu có thua, ta cũng không tiện mời hắn rời sân đúng không?”

“Các ngươi có bản lĩnh như thế, chẳng lẽ còn không giải quyết được một mánh khóe thủ đoạn cỏn con, lại còn muốn ta ra mặt à?”

Lúc hắn nói những lời này, chính hắn cũng cảm thấy hơi tàn nhẫn.

Đó là Khương Chưởng môn đó!

Làm gì có ai đứng trước mặt hắn mà không phải chết?

Vô Định Cung này đụng phải hắn, là một kiếp nhất định phải trải qua trong số phận đã được sắp đặt.

Phía Vô Định Cung không thể biết biết được tâm trạng của hắn.

Nhưng bất luận là Chí Diên Đạo Tôn hay là những cao thủ đến trợ giúp khác, tất cả đều vô cùng bực bội.

Dụng ý sâu xa trong lời nói của Lâm Tịnh chính là, chỉ một Thiên Tôn thế này mà các ngươi cũng không giết nổi.

“Đồ đáng chết!”

“Giết hắn!”

“Trực tiếp giết luôn Đạo Tôn là được rồi!”

“Tùy bọn họ cố làm ra vẻ huyền bí thế nào, chúng ta dùng sức mạnh cưỡng chế đè bẹp nó là được!”

“Hắn xứng đáng để đánh với Đạo Tôn sao?”

Các Đạo Tôn cảm thấy dựa vào thân phận của bọn họ, đi đánh đấm đơn thương độc mã với một Thiên Tôn, quả thực quá mất giá trị.

Tên tiểu tử đó xứng đáng để bọn họ ra tay sao?

Nhưng vị Chí Tôn vừa nãy bị giết, cũng rành rành trước mắt.

Những Chí Tôn còn lại cũng chẳng có gì nắm chắc.

“Để ta!”

Ngay sau đó, có một người đứng lên dũng cảm, chủ động đứng ra đảm nhận trách nhiệm.

Sau khi nhìn thấy người này, tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười hài lòng.

“Ha ha, vậy mà lại là Uẩn Hoành Chí Tôn, thế này thì ổn rồi!”

“Há chỉ là ổn thỏa, đây hoàn toàn là nhẹ nhàng thư thái!”

“Uẩn Hoành Chí Tôn ra tay, cho dù là lão phu thì cũng phải ứng phó một cách nghiêm túc, huống hồ chỉ là một Thiên Tôn cỏn con.”

Mà sau khi Ma Ngộ tông ở bên kia nhìn thấy Uẩn Hoành Chí Tôn ra sân, cũng bắt đầu nghị luận bàn tán xôn xao.

“Uẩn Hành Chí Tôn không phải là người của Vô Định Cung đúng không?”

“Hắn chắc là người được mời đến để trợ giúp, không ngờ rằng hắn cũng ở đây.”

“Thế này thì không ổn rồi.”

Nghe thấy bọn họ nghị luận bàn tán như vậy, Tam Nhãn Hổ lại bắt đầu thấy tò mò.

“Tên Uẩn Hành Chí Tôn này rất lợi hại à?”

Những đệ tử của Ma Ngộ tông ở xung quanh gật đầu lia lịa.

“Hắn thành danh đã lâu rồi, nắm chắc tổng cộng sáu căn nguyên, là một trong những cường giả top một trong số số các Chí Tôn.”

“Cho dù gặp phải Đạo Tôn đi nữa thì người này cũng có đủ năng lực chiến đấu được một lúc.”

“Đúng thế, hắn đã rất nhiều lần sống sót thoát khỏi tay của Đạo Tôn, có thể gọi là yêu nghiệt…”

“Không thể coi thường người này được đâu, thậm chí hắn đã không còn thuộc đẳng cấp Chí Tôn nữa rồi…”

“Khương Chưởng môn đụng phải hắn, sợ là lành ít dữ nhiều.”

Lúc bọn họ đang ở bên này nghị luận bàn tán, không gian khiêu chiến ở giữa sân đã được hình thành, sau đó ánh kiếm chợt lóe sáng rồi biến mất.

Máu tươi bắn tung tóe, một bóng người ngã xuống.

Trận đấu im bặt mà dừng.

Thế mà đã kết thúc rồi?

Lại xảy ra chuyện gì nữa vậy?

Khi trong lòng tất cả mọi người đều chấn động mãnh liệt, dụi dụi mắt nhìn vào bên trong sân đấu, hình ảnh mà bọn họ nhìn thấy vẫn chỉ là bóng người đứng sừng sững như cũ của Khương Thành.

Còn về Uẩn Hoành Chí Tôn, người vừa nãy còn nhận được sự kỳ vọng rất lớn Vô Định Cung, được Ma Ngộ tông coi là sự tồn tại yêu nghiệt, đã chết đến mức không thể chết thật hơn được nữa.

Vẫn là bị giết trong chớp mắt.

Đối với Khương Thành mà nói, đây là kết quả đương nhiên.

Đối phương có bốn căn nguyên, sáu căn nguyên, hay làm tám căn nguyên đi nữa thì đối với hắn mà nói, ý nghĩa cũng chẳng khác gì nhau.

Sự chênh lệch về Thần hồn quá lớn, lớn đến mức đối phương còn chưa kịp làm chút gì đó, thì hồn hải đã bị phá nát đến mức tan tác rồi.

Trong trạng thái Thần niệm rối loạn, Uẩn Hoành Chí Tôn căn bản không điều động nổi căn nguyên.

Hắn căn bản không có cơ hội phát huy thực lực của mình, đã mơ mơ hồ hồ bị giết mất rồi.

Cả quá trình, giống như chiêu thức thiên hỏa lưu tinh, đến một cách bất ngờ, khiến cho một pháo đài đất cát tuyệt mỹ bị tấn công đến hỏng be hỏng bét, rồi quét sách một cách triệt để.

Nhưng đối với người khác mà nói, đây không phải là chuyện đương nhiên.

“Tại sao hắn lại làm được như thế?”

“Người này thật sự là Thiên Tôn sao?”

“Không phải là hắn ẩn giấu cảnh giới đấy chứ?”

“Uẩn Hoành Chí Tôn yêu nghiệt như thế, vậy mà vừa gặp mặt cái đã bị giết luôn, đây là sức mạnh ở cấp độ nào chứ?”

“Có lẽ, hắn thực sự có đủ tư cách để chiến đấu với Đạo Tôn!”

Các vị trưởng lão và đệ tử ở Ma Ngộ tông đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh rồi.

Thế này rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Trước khi Khương Thành đánh trận đầu tiên, bọn họ cảm thấy hắn làm như thế là tự đi tìm chết, là tự khoe sự kém cỏi của mình ra.

Không hề ôm ấp bất kỳ hy vọng nào với hắn.

Nhưng bây giờ, hắn đã thắng ba trận rồi.

Lục Văn Đạo Tôn vẫn chưa phản bội tông môn ngớ ra nhìn về phía Lâm Tịnh Đạo Tôn.

“Rốt cuộc người này có sức mạnh thế nào vậy?”

Cho dù là hắn đụng phải Uẩn Hoành Chí Tôn, mặc dù có thể dựa vào Pháp Tắc không gian và ưu thế về cảnh giới để giành thắng lợi, nhưng cũng không thể giết đối phương trong chớp mắt được.

Hắn vẫn không thể hiểu, vừa nãy Khương Thành làm thế nào mà làm được điều đó.

Lâm Tịnh Đạo Tôn đắc ý nhướng nhướng lông mày.

“Bây giờ ngươi đã hiểu, tại sao ta lại tôn kính với Khương Chưởng môn như thế rồi chứ?”

“Có hắn ở đây, chúng ta căn bản không cần lo lắng.”

Khóe miệng Lục Văn Đạo Tôn khẽ giật giật, hắn muốn nói bây giờ Đạo Tôn của đối phương còn chưa có ai ra trận mà.

Bây giờ nói câu này có phải hơi sớm rồi không?

Chí Tôn và Đạo Tôn, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Sức mạnh của Chí Tôn và Đạo Tôn có sự chênh lệch về cấp độ.

Nhưng bất luận thế nào, chiến tích bây giờ của Khương Thành đã đủ để khiến hắn phải thay đổi tâm thái cư xử với Thành Ca rồi.

Không còn là một trò cười nữa, mà thật sự là một người có có năng lực chiến đấu cao cấp, có thể khiến người ta nở mày nở mặt.

Đội ca múa cổ vũ của Ma Ngộ tông đã hết sức phấn khởi bắt đầu luyện tập.

Còn Ma Ngộ tông ở đối diện thì từ Chưởng môn Đạo Tôn đến tận các đệ tử ngoại môn, tâm trạng của tất cả bọn họ đều hỗn loạn vì phải đón nhận cú sốc lớn này.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Dựa vào thực lực và thiên phú của Uẩn Hoành Chí Tôn mà lại thua nhanh, thua thê thảm đến như thế ư?

Chuyện này cũng khó tin quá mức rồi.

Một Thiên Tôn không biết chui từ xó xỉnh nào ra, thế mà lại không có ai có thể giết được hắn?

“Tên tiểu tử này rất nguy hiểm.”

Đôi mắt đã già nua của Ngân Thuyên Đạo Tôn từ từ nheo lại.

“Chúng ta không thể chỉ coi hắn như một tiểu bối mà đối đãi nữa rồi, ta thực sự nghi ngờ hắn đã ấn giấu Tu vi.”

“Muốn xử lý được kẻ này, xem ra bắt buộc phải phái Đạo Tôn ra trận rồi.”

Không lâu trước đó, bọn họ còn cảm thấy Khương Thành căn bản không xứng để bọn họ ra tay.

Mà bây giờ, bọn họ lại không thể không thừa nhận, chỉ có Đạo Tôn mới có thể xử lý được người này.

Chương 1271: Dưới Pháp Tắc thì chỉ là bọn giun dế

“Xem ra, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của Đạo Tôn để giết tên tiểu tử này thôi!”

Với tư cách là Chưởng môn của Vô Định Cung, Chí Diên Đạo Tôn phải chủ trì, trấn thủ, chắc chắn không thể ra trận sớm như thế được.

Nên hắn nhìn về phía mười vị Đạo Tôn ở bên cạnh.

“Chư vị đạo hữu, có ai nguyện ý xuất chiến không?”

Hắn vừa dứt lời, mọi người vẫn rất nhiệt tình hăng hái.

Dù sao, bọn họ vốn dĩ cũng chê Ma Ngộ tông chẳng có tính khiêu chiến gì cả, trong mắt bọn họ sự xuất hiện của Khương Thành cũng được coi như một sự thay đổi.

Tên tiểu tử này thắng liên tiếp ba trận, tà môn như thế, giết hắn không chỉ không mất thể diện, ngược lại còn còn có thể làm tăng thêm danh tiếng.

“Để ta!”

“Để ta đi!”

“Nhất định phải là ta!”

Nhất thời, trong mười vị Đạo Tôn thì đã có chín vị đứng dậy.

Mặc dù Khương Thành giết Uẩn Hoành Chí Tôn trong chớp mắt, chuyện này có vẻ vô cùng khó tin.

Nhưng chung quy đó cũng không phải là bản lĩnh của cấp bậc Đạo Tôn.

Trong mắt bọn họ, chỉ cần Đạo Tôn xuất hiện thì việc giết Khương Thành vẫn rất dễ dàng lại kèm thêm cả vui vẻ.

Cuối cùng, Chí Diên Đạo Tôn đã chọn người lên tiếng đầu tiên, là Nhạc Gia Đạo Tôn, để hắn đi phụ trách việc giết chết Khương Thành.

Chuyện này khiến Ngạo Kiêu Đạo Tôn, người cũng hăng hái xin được xuất chiến giống như Nhạc Gia vô cùng bất mãn.

“Dựa vào cái gì mà lại là hắn?”

“Ta đã sắp nhàm chán đến cực điểm rồi, đang muốn lên đó co giãn gân cốt.”

“Nhạc Gia Đạo Tôn, còn không mau nhường cơ hội này cho bổn tọa ta?”

Không chỉ có hắn mà mấy vị Đạo Tôn khác cũng nháo nhào bày tỏ sự thất vọng và tiếc nuối vì không được chọn.

“Hiếm lắm mới chui được một tên có tí tính khiêu chiến ra, kết quả lại không đến lượt.”

“Đúng thế, chuyện này là thế nào chứ?”

“Trận sau nhất định phải chọn ta đấy!”

“Chí Diên Đạo Tôn, trận sau mà không chọn ta, là ta trở mặt với ngươi đấy nhé!”

Nhìn thấy bọn họ tích cực hăng hái như vậy, Chí Diên Đạo Tôn cảm thấy hắn đã rơi trong sự phiền não của hạnh phúc.

Những lá bài trong tay quá tốt cũng là một loại tội lỗi.

Tùy tiện rút bất cứ lá nào cũng đều là bom cả, khiến cho người ta sao có thể chịu nổi?

Phe đối phương ngoại trừ Lâm Tịnh Đạo Tôn và Lục Văn Đạo Tôn, thì chẳng có bất cứ ai có thể có thể dùng được nữa rồi.

Đối thủ không đủ phần.

Tiếp sau đây hắn nên sắp xếp ai là người ra trận đầu tiên, ai là người dự bị để thay thế và bổ sung, đúng là một vấn đề nan giải.

Nhìn thấy Nhạc Gia Đạo Tôn đứng trước mặt Khương Thành, phía Ma Ngộ tông nổi lên một trận rối loạn.

“Lần này là Đạo Tôn hàng thật giá thật rồi.”

“Nhạc Gia Đạo Tôn cũng thành danh đã lâu, sức mạnh thâm sâu khó lường đó!”

“Khương Chưởng môn vẫn ổn chứ?”

“Ta thấy không chắc…”

Phạm Lôi Đạo Tôn đã bắt đầu khinh thường chế nhạo.

“Không chắc? Căn bản là không có tí hy vọng nào có được không hả?”

“Các ngươi đừng thấy vừa nãy tên tiểu tử đó chớp mắt đã giết hai Thiên Tôn mà cảm thấy hắn có thể sánh vai với Đạo Tôn.”

“Cả quá trình hắn đều không sử dụng Pháp Tắc không gian.”

“Đó mới chính là sự khác biệt về bản chất của Đạo Tôn và Chí Tôn, không có Pháp Tắc không gian, thì vĩnh viễn không có cách nào đứng sừng sững giữa một rừng cường giả được đâu.”

Nghe hắn tạt nước lạnh như vậy, những vị trưởng lão ở bên cạnh cũng không thể nào đánh giá cao Thành Ca được nữa.

“Thế… lần này Khương Chưởng môn sẽ thua à?”

Mặc dù lúc bắt đầu tất cả bọn họ đều không ôm hy vọng gì với Thành Ca, nhưng sau đó thấy hắn thắng liên tiếp ba trận, tất cả mọi người cũng bắt đầu có chút kỳ vọng.

Bất luận thế nào, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy hắn bị đánh bại.

“Thua?”

Phạm Lôi Đạo Tôn bày ra bộ dạng người từng trải của “gạch gia” phê bình nhận xét, tràn đầy năng lực làm màu.

“Các ngươi nên lo lắng xem hắn có thể sống sót mà trở lại hay không.”

“Hả, chuyện này, thực lực của Nhạc Gia Đạo Tôn và Khương Chưởng môn có sự chênh lệch lớn đến thế sao?”

Nhìn về phía không gian khiêu chiến vừa được hình thành ở cách đó không xa, tất cả các trưởng lão của Ma Ngộ tông đều bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Các ngươi có biết thế nào là Pháp cảnh không?”

Phạm Lôi Đạo Tôn ưỡn ngực, sừng sững kiên cường, tựa như đang khen ngợi chính hắn vậy.

“Pháp cảnh là thứ có thể bị chấn động bởi khiêu chiến vượt cấp?”

“Thứ này vừa xuất hiện thì ở dưới Đạo Tôn đều là loại giun dế thôi, hiểu không hả?”

“Hả, thế phải làm thế nào bây giờ?”

“Trận này chẳng lẽ là phải thua à?”

Trước ánh mắt đầy lo lắng của các vị trưởng lão, Phạm Lôi lạnh lùng đáp: “Muốn đối phó với Đạo Tôn, chỉ có thể dùng Đạo Tôn cùng cấp thôi.”

“Trong mắt các ngươi Đạo Tôn này bất khả chiến bại, thì trong mắt ta cũng như thế.”

Hắn hếch cằm kiêu ngạo, cố ý hơi nhắm mắt lại, không nói chuyện nữa, đợi mọi người mở miệng cầu xin hắn xuất chiến.

Như thế thì hắn sẽ xem xét đánh một trận, coi như chứng minh thanh danh của hắn.

Nhưng hắn đợi hoài đợi mãi, vẫn chẳng đợi được người khác mở miệng.

Bởi vì, trong không gian khiêu chiến, Thành Ca đã bắt đầu đánh với Nhạc Gia Đạo Tôn rồi.

Sự chú ý của tất cả mọi người đều dồn vào nơi đó.

Không nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Nhạc Gia Đạo Tôn vừa ra sân đã bắt đầu thi triển Pháp Tắc không gian của hắn.

Tất cả năm căn nguyên của hắn đều hòa quyện vào trong Pháp cảnh đó.

Cùng lúc này, trên Pháp cảnh đó có từng chùm ánh sáng đầy màu sắc quét qua, hoàn hảo và đẹp đẽ.

Tất cả những người đang vây xem trận chiến ở bên ngoài, lập tức cảm nhận được sức mạnh quy tắc vượt quá khả năng nhận thức của bọn họ đang bao phủ khắp xung quanh.

Đó là hiệu quả được tạo ra bởi Pháp Tắc không gian được hình thành trong tích tắc, sau khi dung hợp năm căn nguyên.

Trong trạng thái này, Nhạc Gia Đạo Tôn tương đương với có thần linh trợ giúp.

Mỗi đòn tấn công của hắn, đều sẽ có được sự gia trì của năm căn nguyên, bùng nổ với sức mạnh và uy lực mạnh hơn trước hàng chục, hàng trăm lần.

So với sức mạnh này thì, phương thức chiến đấu tấn công lẫn nhau của Chí Tôn và Thiên Tôn, thực sự quá thô thiển và nguyên thủy.

Nếu như so sánh mỗi căn nguyên với sắt thép, thì Pháp Tắc không gian này tương đương với một chiếc xe tăng được chế tạo từ số sắt thép đó.

Bất luận là sức mạnh hủy diệt hay là tỷ lệ sử dụng đều vượt xa nhận thức của cấp bậc Chí Tôn.

Những lời của Phạm Lôi Đạo Tôn cũng không tính là cường điệu hóa.

Pháp Tắc không gian vừa xuất hiện, dưới cấp bậc Đạo Tôn đều là loại giun dế.

Chính vào lúc tất cả mọi người đều cảm thấy Khương Thành chắc chắn sẽ thua, sẽ sụp đổ dưới sự đè bẹp của Pháp cảnh này thì cuối cùng vị huynh đài này cũng rút Pháp tắc không gian của mình ra.

Đối với hắn mà nói, chuyện này cũng rất hiếm có.

Từ sau khi có được Pháp tắc không gian, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng trong chiến đấu.

Mà sau khi Pháp cảnh này của hắn xuất hiện, tất cả mọi đều ồ lên.

“Pháp cảnh!”

“Hắn cũng có Pháp Tắc không gian?”

“Người này không phải là Thiên Tôn sao?”

“Sao Thiên Tôn lại có thể có Pháp Tắc không gian được?”

Vô Định Cung ở phía đối diện, vẻ mặt ai nấy đều hoang mang khó hiểu, kèm thêm cả sự hoài nghi nhân sinh.

Vẻ mặt của rất nhiều người ở Ma Ngộ tông cũng đầy hoang mang khó hiểu y như bọn họ.

Nhất là người mãi không nhận được sự phản hồi, Phạm Lôi Đạo Tôn, sau khi hắn phát hiện Khương Thành cũng rút ra một Pháp Tắc không gian, thì suýt nữa rơi mất cả cằm vì sốc.

“Chuyện này không thể nào xảy ra được!”

“Sao hắn lại có thể có Pháp cảnh được?”

Hắn biết chắc chắn Tu vi của Khương Thành là Thiên Tôn, chuyện này không thể sai được, căn bản không tồn tại chuyện

ẩn giấu cảnh giới gì cả.

“Ha, cho nên mới nói các ngươi thiển cận đó.”

Lâm Tịnh Đạo Tôn, cả quá trình đều ôm tâm trạng ngồi xem đại thần biểu diễn, vuốt vuốt râu cười.

“Khương Chưởng môn là người đi ra từ Cổ Tiên giới năm xưa đó.”

“Hắn có được Pháp cảnh trước thời hạn thì có gì kỳ lạ chứ?”

Cổ Tiên giới?

Rất nhiều người nhất thời không phản ứng kịp.

Quả thực, những Tiên nhân của Cổ Tiên giới có Đạo Tâm từ rất sớm, lúc Đế cảnh nhất trọng đã có Pháp Tắc thời kỳ đầu rồi.

Sau đó, sự hình thành Pháp Cảnh chân chính thường sớm hơn Tiên nhân của các Đại Chân giới khác.

Nhưng…

“Pháp cảnh phải dựa vào sự chống đỡ của Tiên lực và căn nguyên quy tắc.”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn ở phía đối diện cười lạnh lùng.

“Cho dù Tu vi của hắn chỉ là Thiên Tôn đã có được Pháp cảnh trước thời hạn, thì nó cũng sẽ phải chịu sự giới hạn bởi cảnh giới và căn nguyên quá yếu ớt thôi.”

“Đứng trước mặt Đạo Tôn thực thụ, cái Pháp cảnh có được trước thời hạn ấy của hắn cũng chỉ là một trò cười mà thôi, căn bản không không chịu nổi một đòn tấn công.”

Chương 1272: Thứ đem ra so đấu là sức mạnh cứng

Những lời này của Ngạo Kiêu Đạo Tôn, thực ra cũng chính là suy nghĩ của những Đạo Tôn khác có mặt ở đó.

Quả thực có rất nhiều Tiên nhân đi ra từ Cổ Tiên giới có thể sở hữu Pháp cảnh trước thời hạn.

Điều này khiến bọn họ trong lúc chiến đấu cùng với Tiên nhân cùng cấp khác, thường có bộc phát lực chiến đấu mạnh khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng chung quy thì loại Pháp cảnh này vẫn không đủ bối cảnh, lai lịch.

Không có Tu vi Tiên lực của cấp Đạo Tôn làm căn cơ, không có căn nguyên đủ cường đại để chống đỡ, suy cho cùng cũng chỉ là lâu đài xây trên cát mà thôi.

Đụng độ với Đạo Tôn chân chính, sụp đổ một cách dễ dàng là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng lần này, kết cục lại hơi sai lệch với những gì mà bọn họ nghĩ.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn vừa dứt lời, kết quả của cuộc so tài giữa hai Pháp cảnh đã xuất hiện.

Nhưng ánh sáng mờ mờ ảo ảo trong sân đấu không ngừng rung rung, sự di chuyển hỗn loạn của quy tắc bắn tung tóe tản ra khắp nơi, toàn bộ không gian khiêu chiến tựa như đã trở thành một mặt hồ dập dờn gợn sóng lăn tăn.

Pháp cảnh của Khương Thành và Nhạc Gia Đạo Tôn không hề nghĩ ngợi mà lao vào nhau.

Gần như trong khoảnh khắc đầu tiên, hai Pháp Tắc khác hẳn nhau đã lao vào hỗn chiến với nhau.

Mà đây cũng chính là nội hàm mà các Đạo Tôn thường nói.

Tu vị Tiên lực của Khương Thành chỉ là cấp độ Thiên Tôn, cho dù vì tình huống đặc biệt, trên thực tế thì Tiên lực của hắn không hề yếu hơn Chí Tôn, nhưng vẫn không có khả năng so sánh với Đạo Tôn.

Ở phương diện này, hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Mà Nhạc Gia Đạo Tôn có đến năm căn nguyên trụ cột của Pháp Tắc không gian.

Sức chống đỡ của năm căn nguyên này đều đã đạt đến trình độ bình quân của cấp độ Đạo Tôn rồi.

So với điều này thì phía Thành Ca cũng hơi mất mặt một chút.

Hiện tại căn nguyên mà hắn có thể sở hữu cũng chỉ có căn nguyên đan và căn nguyên băng, bởi vì hai căn nguyên này đã hoàn toàn công nhận hắn.

Sau khi thăng lên cấp Thiên Tôn, thực ra hắn vẫn có thể mượn dùng một căn nguyên nữa.

Ví dụ như căn nguyên kiếm, mặc dù căn nguyên này không công nhận hắn, nhưng hắn vẫn có thể dựa vào cảm ngộ căn nguyên kiếm thập tam trọng và điều động một sợi từ đó qua đây.

Nhưng ý nghĩa không lớn, bởi vì căn nguyên đó chưa luyện hóa nên không thuộc về hắn.

Căn nguyên mượn tạm thời là căn nguyên không thể hòa quyện vào trong Pháp Tắc không gian.

Theo lý mà nói, Pháp cảnh có căn cơ và trụ cột đều kém xa đối phương nên Thành Ca chỉ có con đường thất bại, không có gì để nghi ngờ.

Nhưng khi hai Pháp cảnh va vào nhau, tình thế lại không trở nên thiên về một bên như thế.

Hai Pháp cảnh cắn xé lẫn nhau, vậy mà lại không ai địch nổi ai.

Cảnh tượng này đừng nói là Nhạc Gia Đạo Tôn đang chiến đấu ở bên trọng, đến cả đám người Ngân Thuyên Đạo Tôn và Phạm Lôi Đạo Tôn ở bên ngoài trên mặt cũng đầy vẻ khó tin.

“Chuyện này không thể nào xảy ra được!”

“Tên tiểu tử đó có thể dùng được hai căn nguyên mạnh như thế, quả thực khiến người khác rất ngạc nhiên, nhưng Tiên lực của hắn quả thực vẫn chưa đến cấp Đạo Tôn.”

“Tiên lực và căn nguyên của hắn vẫn kém xa Nhạc Gia Đạo Tôn, nhưng tại sao Pháp cảnh của hắn lại chưa bị sụp đổ?”

Nhất là Ngạo Kiêu Đạo Tôn, người không lâu trước đó đã đưa ra lời dự đoán, bây giờ hắn cảm thấy cực kỳ mất mặt.

“Nhạc Gia Đạo Tôn này đang làm cái quái gì vậy?”

“Tại sao lại vô dụng như thế?”

“Chẳng lẽ căn nguyên của hắn là cấp bậc yếu nhất trong Đạo Tôn à?”

“Sớm biết thế còn không bằng để bốn tọa ra trận cho rồi!”

Chí Diên Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn lại chẳng thèm để ý đến hắn, vì bọn họ đã rơi vào trong sự trầm tư suy nghĩ.

“Trong tình huống Tiên lực và căn nguyên đều không bằng đối phương, muốn Pháp cảnh không bị rạn nứt, trừ phi phẩm chất và cấp độ vượt xa đối phương!”

“Chẳng lẽ, phẩm chất Pháp Tắc không gian của tên tiểu tử này cực cao, cấp độ cũng đã đạt đến Chân cảnh?”

Phẩm chất của Pháp Tắc không gian được quyết định bởi toàn bộ số quy tắc chủ mà bản thân người đó sở hữu.

Suy cho cùng thì Pháp Tắc cũng chính là một loại quy tắc khác.

Lúc Pháp Tắc không gian của Khương Thành hình thành là lấy ba ngàn quy tắc huyền văn làm thổ nhưỡng, cho nên phẩm chất đương nhiên là cao đến chọc thủng cả chân trời rồi.

Lúc đó còn trực tiếp khiến cho Thiên Đạo phải cảm động vì điều này.

Chỉ đáng tiếc, phẩm chất này không thể nhìn thấy từ bên ngoài được.

“Cấp độ Chân cảnh?”

“Các ngươi đang đùa cái khỉ gì vậy?”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn dùng một tràng cười chế nhạo lớn tiếng ngắt lời bọn họ.

“Các ngươi đừng có quên, có một vài Pháp Tắc không gian của Đạo Thánh cũng chỉ là cấp độ Chân cảnh thôi, Đạo Tôn có thể đạt được đến cấp độ đó thì chỉ vỏn vẹn đếm được trên đầu ngón tay.”

“Hắn chỉ là một Thiên Tôn, có thể sở hữu Pháp Tắc không gian và hai căn nguyên đã là trời cao ưu ái hắn rồi.”

“Thế mà lại còn Chân cảnh? Ngươi đúng là dám nghĩ thật đấy!”

Phản ứng của hắn lớn đến như vậy, là bởi vì Pháp Tắc không gian của chính hắn còn chưa đạt được đến cấp độ Chân cảnh.

Nếu như Pháp Tắc không gian của Khương Thành đúng là cấp độ Chân cảnh thật, thế há chẳng phải nghĩa là một Đạo Tôn như hắn lại không bằng Thành Ca sao?

Mà lúc này, trận đấu của hai người ở trong sân đã đến hồi gay cấn.

Sự giằng co của Pháp Tắc không gian đã chứng minh ai cũng không thể đè bẹp được đối phương.

Cuối cùng, thứ mà bọn họ đấu với nhau vẫn là Tiên pháp, vũ khí và các Thần thông khác.

Rất nhiều người ở đó đã nhịn không được, bắt đầu tán tụng.

“Thiên Tôn này có thể đánh với Đạo Tôn đến mức độ này, quả thực là nghịch thiên quá mức rồi.”

“Thực sự đã tạo nên kỷ lục trong lịch sử khiêu chiến vượt cấp.”

Bên phía Ma Ngộ tông đã không cần Lâm Tịnh Đạo Tôn nhắc nhở nữa rồi, rất nhiều trưởng lão và đệ tử đã tự động hóa thân thành đội cổ động viên.

“Khương Chưởng môn uy vũ!”

“Năng lực chiến đấu thế này quả thực quá khó tin rồi.”

“Mạnh quá, chẳng trách Lâm Tịnh Đạo Tôn lại coi trọng hắn như thế!”

“Đây chắc chắn là Thiên Tôn mạnh mẽ nhất rồi!”

“Chí Tôn mạnh nhất, hiểu không, chẳng nhẽ cấp độ Chí Tôn lại có người có thể đánh với Đạo Tôn đến mức độ này à?”

Sắc mặt của đám người Vô Định Cung thì cực kỳ khó coi.

Đến bây giờ bên phía Ma Ngộ tông vẫn chưa có Đạo Tôn nào ra trận, mới chỉ để cho một Thiên Tôn ra trận vậy mà lại đánh phe bọn họ thành ra thế này.

Biết giấu mặt mũi vào đâu?

“Hừ, thế mà các người vẫn còn nghĩ tên tiểu tử này có thể thắng tiếp được sao?”

Chưởng Môn Chí Diên Đạo Tôn của Vô Định Cung lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đúng là một đám đần độn!”

Ngạo Kiệu Đạo Tôn như thấy trước được kết cục, cực kỳ khinh thường đưa ra kết luận.

“Lúc Pháp Tắc không giằng co được nữa, thì thứ đem ra để so đấu chính là sức mạnh cứng.”

“Một Thiên Tôn lấy đầu ra để đấu với Đạo Tôn à?”

“Hắn có cái năng lực ấy hả?”

“Bất luận vũ khí hay là Tiên pháp, Thần thông, hay Hồn thuật, Thiên Tôn làm gì có cái nào có thể coi là ngang hàng với Đạo Tôn chứ?”

“Trận chiến này, Nhạc Gia Đạo Tôn thắng là cái chắc!”

Những lời của hắn khiến các Đạo Tôn khác cũng không khỏi âm thầm gật đầu, quả thực là đạo lý này.

Phạm Lôi Đạo Tôn ở bên này cũng dùng giọng điệu của một người sành sỏi giống như Ngạo Kiêu Đạo Tôn, tiếp tục phổ cập khoa học cho đám trưởng lão của Ma Ngộ tông.

“Cho nên ta nói rồi, đối thủ của cấp độ Đạo Tôn, người trẻ tuổi như hắn không thể nắm chắc được.”

“Nội hàm chênh lệch quá nhiều, hiểu không hả?”

Hắn cũng chỉ thiếu trực tiếp nói luôn “chỉ có ta mới có thể nắm chắc được, các ngươi nhanh nhanh cầu xin ta ra trận đi”.

Bị hắn nói như thế, các môn đồ của Ma Ngộ tông cũng từ sự phấn khởi ban nãy mà chuyển thành bất an.

Cũng chính vào lúc này, Thành Ca rút ý cảnh kiếm đạo ra.

Lúc Phạm Lôi Đạo Tôn nhìn thấy ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành, tí nữa thì hắn muốn vả cho mình hai cái vào mặt.

Sai hắn lại quên mất con bài chưa lật này của Thành Ca chứ?

Năm xưa, lúc Thành Ca diễu võ dương oai ở Đế Kiếm Tinh, hắn rõ ràng cũng có mặt ở đó.

Nhạc Gia Đạo Tôn đứng trước mặt Khương Thành vốn dĩ còn tưởng là đấu vũ khí, Tiên pháp thì hắn có thể ung dung thoải mái dày vò một Thiên Tôn.

Lúc hắn bị thế giới kiếm đạo thập tam trọng đó bao phủ hoàn toàn, bị từng luồng ánh sáng sặc sỡ có tính hủy diệt đó tấn công, săn đuổi đến mức thở không ra hơi, trong lòng hắn đã sụp đổ rồi.

Thế giới kiếm đạo thập tam trọng đối, với biên độ tăng trưởng uy lực và sức mạnh của kiếm thuật đã, đạt đến mức độ không tưởng tượng nổi rồi.

Hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi khả năng đối phó của hắn.

Chương 1273: Sự phát huy của hắn thất thường rồi

"Không…"

Cuối cùng Nhạc Gia Đạo Tôn chỉ kịp nói ra một chữ này.

Sau đó với ánh mắt vô cùng hoảng sợ, hắn đã lập tức bị thế giới kiếm đạo cứ thế mà nuối chửng.

Vốn dĩ sau khi thế giới kiếm đạo chỉnh hợp xong thì phóng ra gấp mấy lần.

Uy lực của thế giới kiếm đạo thập tam trọng đã không còn đơn giản là gấp mười mấy lần như vậy nữa rồi.

Chỗ này không phải là Đế Kiếm Tinh, đối thủ có thể điều động pháp cảnh, cũng có thể điều động được những căn nguyên khác, thực lực không hề bị ràng buộc một chút nào.

Nhưng ngược lại, uy năng thế giới kiếm đạo của Khương Thành vẫn có thể hoàn toàn phát ra giống như trước.

Hắn có thể thêm vào Pháp Tắc không gian, cũng có thể điều động được những căn nguyên khác.

Một kiếm này chém xuống đã làm cho toàn bộ không gian Khiêu chiến giống như đã trải qua một quá trình từ khi được tạo ra cho đến khi bị hủy diệt.

Khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi nhưng lại ầm ầm như sóng vỗ, vô cùng rực rỡ.

Nhưng đây chỉ là góc nhìn của người ngoài cuộc thôi.

Còn những người trong đó đều có thể cảm nhận được sát khí lúc nào cũng tràn ngập ở khắp mọi nơi.

Trong nháy mắt đã mang theo khí thế nghiền nát không thể nào địch nổi, phát động vô số đợt tấn công luân phiên nhằm vào mục tiêu phá hủy được toàn bộ kẻ địch.

Ở dưới chu kỳ tấn công gần như đang sinh sôi không ngừng của thế giới kiếm đạo, thật ra Nhạc Gia Đạo Tôn đã bị đánh cho sụp đổ vào khoảng đợt công kích luân phiên thứ bảy rồi.

Lần công kích luân phiên thứ ba mươi hắn đã ngã xuống.

Còn vô số những lần luân phiên công kích ở phía sau đó hoàn toàn cũng chỉ là ở cái xác cứng mà thôi.

Lúc mà tất cả mọi thứ đều kết thúc thì Nhạc Gia Đạo Tôn đã biến mất từ lâu.

Cho dù là tiên thể hay ý niệm thần hồn của hắn, tất cả cũng đã bị trống rỗng hoàn toàn dưới đòn tấn công vừa rồi, không để lại một chút dấu vết nào.

Thậm chí ngay cả đạo giáp lục giai cũng đã mất đi tiên lực quán chú, đã biến thành rách nát trăm nghìn lỗ hổng, không còn bất cứ giá trị nào nữa.

Điều này làm cho Thành Ca vô cùng nhức nhối.

Một cú đánh tình cảm kia đã dùng sức quá mạnh rồi, đã làm hủy diệt luôn cả chiến lợi phẩm.

Mà mọi người ở bên rìa cũng đã tự động rơi vào bên trong trạng thái đứng ngây người ra như phỗng.

Rất lâu sau cũng không thể nào khôi phục được tinh thần.

Sau một hồi lâu, một câu hỏi mới dần dần hiện lên ở trong đầu mọi người – vừa rồi là cái gì vậy?”

Gần như tất cả mọi người chạy đến sự kiện lần đó của Đế Kiếm Tinh đều là kiếm tâm và kiếm đạo, 90% có mặt ở đó cũng đều là kiếm tu.

Hơn nữa còn có Thần Quân trấn giữ, thế nên tất cả mọi người đều có thể phân biệt được hàng.

Nhưng cuộc so đấu của hai môn phái ở Đoạn Dương Đạo này có rất nhiều người vốn dĩ cũng không phải là kiếm tu.

Dù là kiếm tu thì cũng có một bộ phận rất lớn vốn dĩ còn chưa bao giờ chạm đến được tới cấp độ kiếm đạo kia.

Mà những người bước chân vào lĩnh vực đó thường thường cũng chỉ là những kiếm đạo tam hoặc năm trọng…

Bọn họ cũng đều hoàn toàn không thể tin được, vừa rồi cái đó cũng là ý cảnh kiếm đạo sao?

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy chứ?”

Sau khi những người có mặt ở bên trong dần khôi phục lại sự sôi nổi, các trưởng lão và đệ tử ở Vô Định Cung bên này cũng đã nhanh chóng bùng nổ rồi.

“Không phải Nhạc Gia Đạo Tôn chiếm ưu thế hơn sao?”

“Đúng vậy, làm sao đột nhiên hắn lại bị giết được chứ?”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nhát kiếm cuối cùng kia là tình huống như thế nào vậy?”

“Có lẽ là Nhạc Gia Đạo Tôn còn sống chứ? Nhất định là hắn vẫn còn sống!”

Phần lớn người trong số bọn họ đều hòa toàn nhìn không hiểu được nhát kiếm vừa rồi là ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

Còn một số lượng nhỏ nhìn thấy hiểu được thì lúc này vẫn còn đang bị chấn động.

Chí Diên Đạo Tôn, Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn đều sử dụng kiếm.

Ý cảnh kiếm đạo của ba người theo thứ tự là ngũ trọng, lục trọng và bát trọng.

Thế nên bây giờ ánh mắt mà mà ba người bọn họ nhìn Thành Ca giống như là đang nhìn một tên yêu quái vậy.

Vừa rồi rốt cuộc là ý cảnh kiếm đạo bao nhiêu trọng chứ?

Nếu như tính toán không sai thì có lẽ là thập tam trọng sao?

Nhưng điều này làm sao có thể được chứ?

Đừng nói đến việc Khương Thành chỉ là một Thiên Tôn, cho dù hắn có là Đạo Tôn thì cũng khó có thể làm cho người khác tin được.

Dù sao thì trong Đạo Thánh, kiếm tu có thể đạt tới cấp độ này cũng là vô cùng quý hiếm khó mà có được.

Trong đầu bọn họ lúc này đều đang hoài nghi về cuộc đời.

Còn phản ứng của Ma Ngộ tông ở bên này lại không hề giống như vậy.

Khương Thành chiến thắng, điều này thể hiện Ma Ngộ tông cũng vừa thắng được một trận rồi.

Thế mà trận này người bị giết chết lại là Đạo Tôn đó!

Sau khi đội múa hát riêng biệt của Ma Ngộ tỉnh táo lại thì nhanh chóng bắt đầu thao luyện, làm cho không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

Còn những người khác cũng đang xôn xao reo hò, trút bỏ những cảm xúc vô cùng chấn động ở trong lòng.

“Trời ạ, vị Khương chưởng môn đó lại có thể mạnh mẽ đến vậy sao?”

“Thấy Thiên Tôn ra sân, vốn dĩ còn tưởng rằng có thể đánh bại được Thiên Tôn cũng đã là quá tuyệt vời rồi, thế mà kết quả ngay cả Đạo Tôn cũng bị hạ gục rồi sao?”

“Chú ý, là đánh chết! Không phải là đánh bại đâu!”

“Đúng đấy, cảnh tượng có thể giết sạch Đạo Tôn trong khiêu chiến như này lại cực kỳ hiếm thấy đó.”

“Coi như cuối cùng ta cũng có thể hiểu được tại sao Lâm Tịnh chưởng môn lại tin tưởng hắn như vậy rồi.”

“Đó là thần tiên gì vậy?”

“Người này vẫn còn được coi là Thiên Tôn sao?”

“Chẳng lẽ hắn là Đạo Tôn đóng giả sao?”

“Lần này không chừng chúng ta thật sự có hi vọng giành chiến thắng rồi.”

“Chưởng môn sáng suốt oai phong!”

Giờ khắc này, Ma Ngộ tông đã chìm vào trong cuộc chè chén say sưa rồi.

Hôm nay trước lúc khiêu chiến bắt đầu, bọn họ còn chìm đắm vào trong tâm trạng sa sút như trên nấm mồ, mỗi một người đều giống như là cha mẹ chết vậy.

Không một ai cho rằng cuộc khiên chiến hôm nay còn có thể có một chút hy vọng chiến thắng nào cả.

Bọn họ cũng cực kỳ khinh thường đối với việc liên tiếp mấy ngày nay Lâm Tịnh Đạo Tôn hoàn toàn rất tôn sùng Khương chưởng môn.

Vốn dĩ không cho rằng Thiên Tôn có thể làm ra được trò trống gì ở trong cuộc khiêu chiến này.

Nếu như không phải là Lâm Tịnh Đạo Tôn chèn ép đến cực đỉnh, Thiên Tôn sẽ hoàn toàn không có cơ hội được ra sân ở trong cuộc khiêu chiến môn phái ở đây được chứ?

Kết quả bây giờ…

Coi như là tập thể bọn họ đã bị đánh một phát vào mặt.

Nhưng mà cái mặt này đánh rất thoải mái, bọn họ còn khao khát được đánh thêm nhiều hơn mấy cái nữa.

Sau khi reo hò đến tột độ thì cũng đã có một vài câu hỏi nổi lên trong đầu của bọn hắn.

Vừa rồi là thắng như thế nào vậy?

Vì thế, một đám trưởng lão và đệ tử xôn xao phỏng vấn chuyên gia Phạm Lôi Đạo Tôn vừa rồi mới nổi lên.

“Vừa rồi không phải ngươi nói việc Khương chưởng môn thua cuộc là không còn nghi ngờ gì nữa hay sao?”

“Đúng vậy, không phải ngươi nói ở dưới Đạo Tôn thì tất cả đều là con kiến hôi, hoàn toàn không thể so sánh hay sao?”

“Pháp Tắc không gian vừa mới xuất hiện thì Thiên Tôn sẽ không thể nào ngăn cản được, vậy vừa nãy là chuyện gì mới xảy ra?”

Phạm Lôi Đạo Tôn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng thái độ của mọi người đối với mình đã hoàn toàn thay đổi.

Trước đó mỗi một câu nói của bọn họ đều sẽ thêm "Phạm Lôi tiền bối" vào để gọi, hơn nữa tất cả mọi lần đều gọi tôn trọng chứ không phải chỉ là "ngươi".

Chết tiệt, sau khi tiểu tử kia giết chết một Đạo Tôn thì ta lập tức không còn đáng giá nữa sao?

Từ Tiểu Điềm Điềm xuống cấp thành Ngưu phu nhân rồi?

Đám ngươi các người cũng quá là chân thật rồi nhỉ?

Nhưng bị nhiều người chất vấn như vậy, Phạm Lôi có cảm giác không những tầm quan trọng của mình, mà ngay cả uy quyền của mình cũng theo đó mà giảm sút.

Nếu như không giải thích vài ba câu thì có thể bọn họ sẽ cảm thấy mình thực sự là một vị Đạo Tôn chả ra gì, không có hiểu biết chó má gì đối với "cấp độ Đạo Tôn".

"Khụ, ta cũng không ngờ là Pháp Tắc không gian của hắn có thể vững chắc đến như vậy."

Những lời này cũng coi như là lời thật lòng của Phạm Lôi.

Trước đó hắn cũng không hề biết Khương Thành có pháp cảnh.

Mà nếu như Thành Ca không có pháp cảnh, vậy thì vừa rồi cho dù hắn thực sự có thế giới kiếm đạo thập tam trọng, dường như cũng rất khó có thể chiến thắng được.

Bởi vì nếu không có Pháp Tắc không gian và kiếm đạo gia trì căn nguyên thì vẫn còn chưa có đủ uy lực để có thể phá vỡ được pháp cảnh phòng ngự của Nhạc Gia Đạo Tôn.

"Ngoài ra, Nhạc Gia Đạo Tôn đã khinh thường kẻ địch quá mức rồi, không có một chút đề phòng nào đối với tiểu tử kia."

"Nếu như hắn chăm chú một chút, không kiêu ngạo như vậy, cũng sẽ không phải thua cuộc một cách thê thảm như thế."

Dù thế nào chắc chắn hắn cũng không thể khen Khương Thành.

Lập tức lấy nguyên nhân chủ yếu dẫn đến đến chiến thắng của Thành Ca kết luận thành sự phát huy của Nhạc Gia Đạo Tôn đã quá thất thường.

Cũng không biết bản thân Nhạc Gia Đạo Tôn ở dưới suối vàng có biết không, nghe hắn nói như thế có thể cảm thấy cực kỳ vui mừng hay không.

Chương 1274: Tại sao các ngươi không khiêu chiến

Ý trong lời nói bóng nói gió của Phạm Lôi Đạo Tôn là vừa rồi Khương Thành đã rất may mắn mới có được chiến thắng.

Cũng coi như là trợn mắt nói những lời bịa đặt rồi.

Dù sao thì trong số tất cả bao nhiêu người như vậy, hắn cũng là người duy nhất được chứng kiến người có ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng trước tiên.

Mà rất nhiều người của Ma Ngộ tông được một chuyên gia như hắn "phổ cập khoa học" đều đã có đủ sự tin tưởng.

Giết chết được một Nhạc Gia Đạo Tôn, vẫn còn phải đối mặt với mười người còn lại.

Trừ khi có thể đánh bại được toàn bộ mười Đạo Tôn kia, nếu không Ma Ngộ tông cũng vẫn chưa thể nói đến chuyện chiến thắng cuộc khiêu chiến được.

Mà xem ra là không thể nào hoàn thành được nhiệm vụ đó.

Đầu tiên Thành Ca hưởng thụ một trận reo hò ở trong sân, sau đó mới bắt đầu kiểm tra bảng kỹ năng của hệ thống.

Vừa rồi sau khi hắn mới giết chết được Nhạc Gia Đạo Tôn, hắn lại còn nhận được một món quà tặng đặc biệt từ Đoạn Dương Đạo.

Bên trong hạng mục Huyền Văn, Huyền Văn Quy tắc Kim của hắn đã từ thập nhị trọng 0% tăng lên tới 24%.

Sự tiến bộ này thực sự vô cùng hiển hách.

Dù sao thì để tăng từ thập nhị trọng lên tới thập tam trọng thì phải cần có khoảng mười lăm tỷ điểm tiên nguyên.

Tiến độ 24% này cũng tương đương với hiệu quả của ba tỷ sáu điểm tiên nguyên rồi.

Vốn dĩ động lực xuất binh của hắn chỉ là để làm màu, bây giờ lại phát hiện ra còn có một chút hiệu quả thực sự, động lực đã lập tức tăng vọt lên gấp mấy lần.

Hận không được một đám Đạo Tôn đứng xếp thành hàng để đi tới khiêu chiến với mình.

Sau khi Chí Diên Đạo Tôn ở đối diện đã trải qua một cuộc hoảng sợ kịch liệt thì hắn lại đưa ánh mắt nhìn lên trên người của mấy vị Đạo Tôn ở xung quanh.

"Người này điên cuồng ngang ngược quá mức rồi, vị đạo hữu nào bằng lòng đi qua đó bắt hắn lại?"

Trước đó không lâu, khi hắn hỏi vấn đề này, các vị Đạo Tôn vẫn còn nhiệt tình hưởng ứng, mạnh mẽ yêu cầu được xuất chiến.

Còn lần này đã xuất hiện một cảnh tượng vô cùng chân thực.

Cho dù là hai vị hộ pháp ở trong Vô Định Cung của hắn hay là bảy vị Đạo Tôn đến đây cổ vũ, tất cả bọn họ đều đang im lặng.

Ngân Thuyên Đạo Tôn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giống như một lão tăng đang ngồi thiền vậy.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn nhìn lên một đám mây trắng ở trên bầu trời, cứ như thể là đằng sau đám mây đó có cảnh tượng gì đó rất đặc biệt, thực sự vô cùng say mê.

Trong lòng Chí Diên Đạo Tôn đang âm thầm không ngừng chửi mắng.

Con mẹ nó, phái Nhạc Gia Đạo Tôn ra xuất chiến một phen, một đám người các ngươi còn cố tình nói này nói nọ với ta.

Nói cái gì mà "Tại sao lại phải phái hắn mà không phải là ta?" hay là "Có phải xem thường ta hay không?".

Bây giờ thì hay lắm, mỗi một người các ngươi đều giả vờ câm điếc cả rồi hay sao?

"Ai muốn xuất chiến?" Hắn phải lặp lại một lần nữa.

Nhưng vẫn như cũ, không có một ai trả lời cả.

Đám Đạo Tôn này cũng không hề ngu ngốc.

Lúc trước bọn họ không biết Khương Thành có pháp cảnh, cũng không nghĩ tới cảnh giới kiếm thuật của hắn lại cao đến mức không bình thường như vậy.

Lúc ấy bọn họ còn tưởng là thế cục nghiền ép, đương nhiên cả đám đều nhiệt tình xin khiêu chiến.

Bây giờ vừa mới nhìn thấy Nhạc Gia Đạo Tôn đã chết, vậy cũng phải lập tức căn nhắc cho thật tốt.

Chuyện Đạo Tôn khiêu chiến như vậy thì bọn họ cũng đã có đủ kinh nghiệm rồi.

Nhưng mà Đạo Tôn chết ở bên trong cuộc khiêu chiến thì lại là một chuyện vô cùng hiếm thấy.

Ngày thường cho dù có không địch lại được thì tốt xấu gì cũng có thể nhận thua ngừng cuộc chiến đấu, sau đó có cơ hội thoát khỏi không gian khiêu chiến.

Một khi đã thoát khỏi hình thức khiêu chiến, cho dù đối thủ đó có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể nào giết được bọn họ.

Cái này là quy tắc đặc thù của Đoạn Dương Đạo.

Sau khi nhận thua xong, chẳng qua cũng chỉ là một bị trừng phạt vì thất bại trong trận chiến, trạng thái bị tổn hao nhiều hoặc hộc máu, ít nhất cũng không cần phải lo lắng về tính mạng.

Nhưng bây giờ đối mặt với thế giới kiếm đạo thập tam tam trọng có sức mạnh vô địch kia của Khương Thành, không một ai chắc chắn có thể sống sót được hay không.

“Thế nào, sao các vị đạo hữu lại không lên tiếng vậy?”

Chí Diên Đạo Tôn đang vô cùng phẫn nộ.

Ta mời các ngươi tới trợ giúp, còn đồng ý cho các người rất nhiều lợi ích, kết quả các ngươi để cho ta xem trò vui ở đây sao?

Làm như ta là một người coi tiền như cỏ rác hay sao?

Nhìn thấy bọn họ vẫn còn đang giả chết, vị chưởng môn này của Vô Định Cung không thể không hóa thân thành một tên

quái gở.

“Trước đó không phải còn nghi ngờ cuộc khiêu chiến này quá nhàm chán hay sao?”

“Không phải nói rằng đối thủ quá yếu, không có sự thách thức hay sao?”

“Cuối cùng bây giờ cũng đã xuất hiện một kẻ thù vô cùng mạnh mẽ, các vị cần phải mừng vui khôn xiết giống như nhặt được bảo vật chứ nhỉ!”

Bị hắn quái gở một phen như vậy, rốt cuộc những Đạo Tôn đang có mặt không thể nào im lặng nổi nữa.

Hơn nữa còn có rất nhiều ánh mắt ở mép sân đang nhìn chằm chằm như vậy.

“Chí Diên Đạo Tôn, ngươi cũng không cần phải suy đoán rõ ràng ra hồ đồ như vậy!”

Ngạo Kiêu Đạo Tôn phẫn nộ trừng mắt liếc hắn một cái.

“Bọn ta tới đây để hỗ trợ chiến đấu, không phải tới để liều mạng, tốt nhất ngươi nên hiểu rõ điểm này.”

Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng thản nhiên nói: “Không sai, vào thời điểm quan trọng, Vô Định Cung các ngươi cũng không thể nào trông cậy hoàn toàn vào người ngoài được, không phải chính bản thân mình cũng cần bỏ ra thêm một chút sức lực hay sao?”

Suýt chút nữa Chí Diên Đạo Tôn đã bị bọn họ chọc cho tức chết.

Coi như hắn đã hiểu rõ, đám người này có ý định dùng Vô Định Cung để dò đường.

Thăm dò tất cả ngọn nguồn của Khương Thành, tốt nhất là tiêu hao hắn thêm nữa, cuối cùng bọn họ mới tới thu hoạch.

Nhưng mà không còn cách nào, cuộc khiêu chiến này đã được mở ra thì sẽ không có đường để mà rút lui.

Dựa theo Quy Tắc Thiên Địa của Đoạn Dương Đạo, sau khi giữa hai môn phái đã hạ chiến thư thì coi như đã xác nhận khiêu chiến rồi.

Lúc này nếu như rút lui thì tất cả môn nhân của Vô Định Cung đều sẽ gặp phải sự đả kích vô cùng nặng nề bởi các quy tắc.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể phái tả hộ pháp của Vô Định Cung ra.

Sau khi tên Đạo Tôn này ra sân, những môn nhân khác ở hai bên đều không thể biết được kiết quả tiếp theo sẽ như thế nào.

Hơn nữa phần lớn môn nhân của Ma Ngộ tông ở bên này vẫn đang toát mồ hơi vì bị ảnh hưởng bởi những lời phát ngôn không hay ho gì của Phạm Lôi Đạo Tôn.

Sợ Khương chưởng môn sẽ thất bại ở trong trận chiến này.

Thành ca hoàn toàn không biết đội cổ động viên phía sau mình đang phải gánh vác áp lực vô cùng nặng nề, sau khi đối thủ đi lên thì cũng không thèm đợi phía bên ngoài nói gì.

Cứ thế lập tức xách kiếm đi lên chém giết.

Gần như hai người đều triển khai pháp cảnh cùng một lúc.

Địa vị vẫn ngang bằng nhau như trước, một bên là tiên lực và căn nguyên chiếm được ưu thế, bên còn lại có phẩm chất của pháp cảnh và trình độ cao hơn.

Hai pháp cảnh bắt đầu giằng co.

Cuộc chiến đấu lại một lần nữa tiến vào phân đoạn quen thuộc của sự kết hợp giữa kiếm thuật và Tiên pháp.

Khương Thành cũng không còn từ từ nữa, hắn vô cùng dứt khoát sử dụng thế giới kiếm đạo thập tam trọng.

Tả hộ pháp của Vô Định Cung vẫn như cũ, không thể nào ngăn được một kiếm này.

Rất dứt khoát theo gót chân của Nhạc Gia Đạo Tôn, bị phá hủy đến mức không còn một mảnh, chết một cách vô cùng triệt để.

Một vị Đạo Tôn nữa lại ngã xuống!

Tất cả mọi người lại sục sôi lên một lần nữa.

Nếu như ở trận trước đó, rất nhiều người vẫn còn chưa thể hiểu được có chuyện gì xảy ra, vậy thì trận này… Thật ra bọn họ nhìn thấy vẫn không hiểu được.

Kiếm đạo thập tam trọng đối với bọn họ mà nói thì nó ở một mức độ quá cao, vốn dĩ nhìn thấy không thể hiểu được.

Mặc dù có một số kiếm tu loáng thoáng đoán ra được thì cũng sẽ cảm thấy không thể nào.

Nhưng mà ít nhất bọn họ đã nhìn ra được một chút, Khương Thành có một "sát chiêu".

Vừa xuất ra chiêu này thì Đạo Tôn lập tức bị giết chết trong tích tắc.

Hai vị Đạo Tôn đã từng xuất trận đều không thể may mắn vượt qua được.

"Mẹ kiếp, cái đó là một kiếm như nào vậy?"

"Cái này cũng quá là thần kỳ rồi chứ?"

"Chẳng lẽ vũ khí của hắn là đạo khí cửu giai hay sao?"

"Không, cái mà hắn dùng chính là đạo khí thất giai."

"Một Thiên Tôn mà có thể liên tục giết chết được hai vị Đạo Tôn, cái Quy Tắc Thiên Địa này của Đoạn Dương Đạo chẳng lẽ đã bị rối loạn rồi hay sao?"

"Thật sự đúng là không thể nào tin nổi!"

Vô Định Cung ở bên kia vốn dĩ cảm thấy chắc chắn sẽ chiến thắng không thể nào nghi ngờ gì nữa, lúc này không còn người nào có thể ngập tràn sự tự tin giống như trận tuyên chiến lúc trước nữa.

Cuối cùng bọn họ cũng đã ngửi được mùi của sự thất bại.

Lúc vừa mới bắt đầu, mười một vị Đạo Tôn dẫn đầu đội ngũ, mang theo một luồng sát khí nghiền nát tới đây.

Còn Ma Ngộ tông ở đối diện không những không mời được một vị Đạo Tôn nào đến, thậm chí hộ pháp còn phản bội chạy trốn.

Trong tình thế như vậy, cho dù bất cứ ai cũng đều sẽ có cảm giác là Phi Long Kỵ Liễm!

Làm gì có ai có thể tưởng tượng nổi, đối phương chỉ xuất ra một Thiên Tôn cũng đã nhanh chóng đánh cho bọn họ tan tác luôn rồi.

Lâm Tịnh Đạo Tôn, chưởng môn của Ma Ngộ cười híp mắt nhìn về phía hộ pháp của mình.

“Lục Văn hộ pháp, bây giờ ngươi cảm thấy như thế nào?”

Chương 1275: Sống chết mặc bay

Lục Văn Đạo Tôn trả lời rất thành thật.

“Cảm giác vô cùng tốt.”

Lâm Tịnh Đạo Tôn sờ bộ râu ở dưới cằm, tiếp tục cười hỏi: “Có phục hay không?”

“Phục.”

“Bây giờ cảm thấy quyết định trước đó của Bổn chưởng môn có đủ sáng suốt hay chưa?”

Lục Văn hiểu được quyết định này của hắn đã cực kỳ chính xác khi ủng hộ Khương Thành, coi hắn như niềm hy vọng duy nhất.

Trước đó không lâu, hắn còn cảm thấy điều này vô cùng ngu xuẩn.

Thậm chí còn lén lút than phiền với các trưởng lão khác, không biết có phải đầu óc của chưởng môn đã bị trúng tà đến mức bị cháy hỏng rồi hay không nữa.

Mà bây giờ hắn đang vô cùng thành khẩn mà cung kính khom người.

Sau đó lớn tiếng khen ngợi: “Chưởng môn đúng là chưởng môn, bí hiểm đến mức làm cho người ta khó mà hiểu được, quyết định lúc đó quả thực là vô cùng sáng suốt!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn lại hỏi: “Vậy cảm thấy ngươi bây giờ, Ngạo Kiêu, Ngân Thuyên cùng với Khương chưởng môn, ai xứng đáng được ở lại vị trí cao nhất của khu đón khách hơn?”

Lục Văn nhìn lướt qua Ngạo Kiêu Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn đang đứng ở phía đối diện, một đám lửa cũng đang bùng cháy ở trong lòng.

“Chuyện đó đương nhiên là Khương chưởng môn xứng đáng rồi!”

“Có Khương chưởng môn ở đây, sao chúng ta phải dùng tới hai tên rao giá khắp nơi vừa thấy lợi ích đã quên đi tình nghĩa nữa chứ?”

“Ở trước mặt Khương chưởng môn, chẳng qua bọn họ cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi, vốn dĩ không xứng đáng để mang ra so sánh một chút nào!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn cố ý chế nhạo nói: “Nhưng hình như trước đó ngươi không nói như vậy, nếu như ta đoán không nhầm, có lẽ ngươi cũng đã từng nghĩ tới chuyện muốn thoát khỏi Ma Ngộ tông đúng không?”

“Không có, tuyệt đối không có!”

Lục Văn Đạo Tôn lắc đầu liên tục giống như cái trống xoay.

“Sự trung thành của ta đối với Ma Ngộ tông có mặt trời và mặt trăng chứng giám, sự tin tưởng của ta ta đối với chưởng môn lại càng có trời đất chứng nhận.”

Hắn chính trực nghiêm minh mà quát lên: “Kính xin chưởng môn đừng coi ta trở thành cái loại bỉ ổi vô liêm sỉ như Lệ Diệp Đạo Tôn!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn vỗ lên bờ vai của hắn.

“Vậy xem ra là ta đã hiểu lầm ngươi rồi, mong là Lục Văn hộ pháp đừng để ở trong lòng.”

Thật ra trong lòng hắn đang điên cuồng chế nhạo, mẹ nó, đừng tưởng là ta không biết trước khi Lệ Diệp chạy trốn cũng đã từng thương lượng cùng với ngươi rất nhiều lần.

Nhưng mà ngươi cũng có phần do dự thiếu quyết đoán, cho nên mới không “nắm lấy thời cơ” cùng bỏ trốn theo hắn.

Những ngày qua, bởi vì ủng hộ Khương Thành mà bản thân Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng phải nhận lấy áp lực vô cùng lớn.

Cuối cùng bây giờ cũng đã gột sạch được tất cả phiền muộn của mấy ngày trước đây rồi.

Mà ở bên kia, có rất nhiều trưởng lão và đệ tử cũng lại nổi lên phỏng vấn Phạm Lôi Đạo Tôn một lần nữa.

“Không phải ngươi nói trận chiến trước là vì Nhạc Gia Đạo Tôn khinh địch thế nên Khương chưởng môn mới có thể giành

chiến thắng hay sao?”

“Chẳng lẽ trận này cũng lại khinh thường kẻ địch hay sao?”

“Nhưng sao ta lại thấy trận này Khương chưởng môn còn giành được chiến thắng nhanh hơn, dễ dàng hơn chứ?”

Trong lòng Phạm Lôi Đạo Tôn đang tự nhủ, nếu như ta có ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng, vậy thì ta cũng có thể ngay lập tức giết chết Đạo Tôn ở trước mặt một cách dễ dàng.

Hơn nữa mượt mà hơn so với tên tiểu tử đó.

Nhưng mà trước đó hắn đã giả bộ hơi quá rồi, bây giờ cũng không tiện để thay đổi lời nói.

“Khụ, Đạo Tôn trước đó quá yếu rồi.”

Hắn chỉ có thể vụng về giải thích trận vừa rồi một cách qua quýt.

“Hoàn toàn chưa thể nào để lộ ra được thực lực như thế nào, cũng không sử dụng được chiến thuật một cách phù hợp, bị đánh cho đến mức trở tay không kịp.”

Mọi người cũng đều không ngu ngốc, đến bước này thì cũng đã nghe ra được hắn đang bịa đặt rồi.

Bọn họ lập tức xôn xao âm thầm hiểu ý nhau mà bắt đầu cười ồ lên.

Điều này làm cho Phạm Lôi Đạo Tôn xấu hổ đến cực điểm, cũng không biết phải giấu mặt đi đâu nữa rồi.

Trong đấy lòng hắn cũng đang vô cùng bực bội.

Ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng thì cũng thôi đi, hắn đã từng nhìn thấy ở Đế Kiếm Tinh rồi.

Cái Pháp Tắc không gian đủ để làm cho hắn có địa vị ngang hàng với Đạo Tôn là từ đâu ra?

Cho dù như thế nào hắn cũng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được.

Trái tim của Chí Diên Đạo Tôn ở bên kia cũng đau đớn đến sắp rỉ máu rồi.

Tả hộ pháp vừa rồi kia thế nhưng mà lại là người của Vô Định Cung bọn hắn.

Cái chết của Đạo Tôn đều là một tổn thất vô cùng lớn đối với bất kỳ môn phái nào, làm sao hắn có thể không đau lòng được chứ?

Mà lúc này, sự oán hận của hắn đối với Khương Thành và Ma Ngộ tông cũng càng lúc càng cao hơn rồi.

“Các vị đạo hữu, tiếp theo ai muốn xuất chiến?”

Hắn nghiên răng, đôi mắt đỏ như hai viên ngọc chậm rãi quét qua gương mặt của mấy vị Đạo Tôn ở xung quanh.

“Lần này chẳng lẽ các ngươi còn muốn né tránh chiến đấu nữa hay sao?”

Tất cả Đạo Tôn tất cả đều không hề lên tiếng.

Cứ đùa, sau khi thấy được kiếm kia một lần nữa, bọn họ làm gì còn một tí lòng tin nào chứ.

Đó là cấp độ kiếm đạo mà rất nhiều Đạo Thánh cũng chưa từng nắm vững, đặt ở cấp bậc này của Đạo Tôn thì đã hoàn toàn vượt qua rồi.

Cái này còn đánh cọng lông gì, bước lên chính là tự tìm đường chết đấy!

“Thế nào, các ngươi hỗ trợ trận chiến là cố tình đứng ngoài cuộc mặc kệ sống chết sao?”

Nhìn thấy bọn họ vẫn còn không ra chiến, Chí Diên Đạo Tôn lại hóa thân thành tên quái khí một lần nữa.

“Trước đó thái độ của các vị không phải là như này.”

Thể diện lớn quá, phiền não trong vui sướng hả?

“Trước lúc khiêu chiến không phải đều nói cứ đặt hết ở trên người các ngươi sao?”

“Vừa rồi người của bọn ta đã đi lên dò đường rồi, có phải cũng đến lượt các ngươi rồi hay không?”

“Hạo Vân Đạo Tôn, lúc đầu người đề nghị ta khiêu chiến Ma Ngộ tông chính là ngươi mà.”

Ánh mắt của hắn rơi lên trên người của một trong những Đạo Tôn.

Đạo Tôn kia đeo một thanh cự kiếm ở trên lưng, tạo thành sự tương phản kịch liệt với dáng người nhỏ bé của hắn, nhưng đứng ở đó lại hài hòa đến mức khó hiểu, làm cho người ta không tìm ra được vấn đề gì.

Mà người này lại đứng ở chính giữa trong số mấy vị Đạo Tôn đến đây trợ giúp chiến đấu.

“Lúc ấy ngươi nói êm tai lắm cơ mà, còn cam đoan bảo đảm Vô Định Cung của chúng ta sẽ giành chiến thắng.”

“Nếu không phải là do các ngươi giật dây, ta cũng sẽ không khiêu chiến với Ma Ngộ tông không có một chút liên quan nào cả, bây giờ nói như thế nào đây?”

Vẻ mặt của vị Hạo Vân Đạo Tôn vô cùng lạnh nhạt, sau khi bị chỉ đích danh thì cũng chỉ thản nhiên nói: “Bọn ta cũng không ngờ lại xuất hiện một tên yêu nghiệt hiếm thấy như vậy, cái này là tình huống ngoài dự tính.”

“Ý của ngươi là bảo bọn ta cam chịu số phận sao?”

“Ngươi có thể nhận thua.”

Dựa theo quy tắc đặc thù của Đoạn Dương Đạo, trước khi môn phái bắt đầu khiêu chiến, hai bên đều phải có một nghi lễ.

Đó chính là thêm các cao thủ trợ giúp trận chiến vào trong danh sách tham chiến của phe mình, cho đối phương có tư cách đại diện môn phái.

Bất cứ người ngoài nào tùy tiện tới giữa chừng đều chỉ có thể coi là là kẻ thứ ba, không thể nào trà trộn vào môn phái để khiêu chiến.

Hiện nay trong số tất cả mọi người, chỉ có hai người có thể đứng ngoài cuộc, đó chính là Phạm Lôi và Yên Dĩ.

Hai người này không tham gia nghi lễ “ghi danh”, vốn dĩ không được coi là người của Ma Ngộ tông.

Sau khi bắt đầu khiêu chiến của môn phái, không ai có thể tấn công bọn họ được, bọn họ cũng không thể tấn công được bất cứ kẻ nào.

Trừ khi bây giờ bọn họ “ghi danh tạm thời” hoặc là sau khi khiêu chiến của môn phái kết thúc.

Mà những vị Đạo Tôn giống như Ngạo Kiêu, Ngân Thuyên, Hạo Vân, bởi vì đã "ghi danh" nên bây giờ cũng không còn cách nào để thoát thân nữa rồi.

Nếu như bọn họ thoát khỏi hiện trường trước thời hạn, vậy thì sẽ phải chịu sự trừng phạt của Quy Tắc Thiên Địa, cũng xem như là thất bại trong cuộc chiến.

Hoặc là ói hộc máu, trạng thái tổn hao nhiều, hoặc là căn cơ sẽ bị tổn hại.

Đương nhiên bọn họ không muốn phải nhận lấy thiệt hại như vậy.

Nhưng nếu như Vô Định Cung chủ động nhận thua, những người trợ giúp trận chiến như bọn họ lập tức sẽ được giải thoát, bởi vì là nhân viên bên ngoài biên chế, ngược lại sẽ không phải chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đương nhiên Hạo Vân Đạo Tôn đang tính toán cái này.

Vô Định Cung các ngươi bị hủy hoại thì cứ hủy hoại, bản thân mình không có chuyện gì là được, sống chết mặt bay tiền thầy bỏ túi.

"Các ngươi cứ nằm mơ giữa ban ngày đi, ta sẽ không nhận thua đâu!"

Làm sao Chí Diên Đạo Tôn có thể đồng ý được chứ.

Đến lúc đó những người trợ giúp trận chiến sẽ không bị sao cả, tất cả Vô Định Cung bọn họ từ chưởng môn xuống đến các đệ tử ngoại môn đều có thể sẽ phải nhận lấy sự trừng phát vì thất bại trong cuộc chiến.

"Hừ, đúng là u mê không chịu tỉnh ngộ."

Hạo Vân Đạo Tôn hừ một tiếng lạnh lùng, sau đó móc ra một cái Tiên khí truyền tin, bắt đầu thì thầm vào đó.

Cũng không biết vừa rồi đã thực hiện cái tính toán gì.

Mà Thành Ca đã đợi ở trong sân đã lâu mà cũng không thấy đối thủ đi lên, đã có chút không kiên nhẫn được nữa.

"Các ngươi hiểu rõ những quy tắc được đưa ra, vậy có thể chủ động hăng hái một chút được hay không?"

Chương 1276: Ngươi còn có một sư phụ là Đạo Thánh sao

Ở trong mắt của Thành Ca, đám Đạo Tôn ở trước mặt quả thật cũng chỉ là công cụ đến tặng cảm ngộ quy tắc mà thôi.

Hắn cũng không có gì đồng cảm hay mềm lòng với bọn họ cả.

Bây giờ bản thân mình đang chiếm được lợi thế, còn nếu như ngược lại thì không biết bên đó sẽ có cái kiểu như thế nào nữa.

Hơn nữa chưởng môn Lâm Tịnh Đạo Tôn của Ma Ngộ tông là người mình, ngay từ đầu lập trường cửa hắn đã được xác định sẵn rồi.

"Trước đó không phải còn vô cùng gấp gáp hay sao?"

"Bây giờ sao lại còn muốn ta phải tới thúc giục chứ?"

"Người nào kia! Đúng, chính là ngươi, ngươi lên!"

Một ngón tay của hắn lập tức chỉ vào Ngạo Kiêu Đạo Tôn, bởi vì Ngạo Kiêu Đạo Tôn trông có vẻ oai phong nhất.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn lập tức bị choáng váng, đương nhiên ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều tập trung tới đây.

Nhưng hắn vẫn như cũ không hề lung lay.

Dù sao thì tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Nhưng mà những người xung quanh lại không còn khách khí như vậy nữa rồi.

Hơn nữa vẻ mặt của đồng đội Chí Diên Đạo Tôn ở bên cạnh nhìn có vẻ còn đang cười trên nỗi đau của ngươi khác.

Không phải là ngươi muốn xuất chiến sao, bây giờ đối với phương đã gọi tên ngươi rồi, để xem ngươi làm như thế nào?

Còn Lâm Tịnh Đạo Tôn ở đối diện lại càng cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Khương chưởng môn thật là tinh mắt, chỉ một phát thôi đã chọn phải người mà bản thân mình căm hận nhất rồi.

"Ngạo Kiêu Đạo Tôn, trước đó ngươi uy hiếp bọn ta, nói rằng muốn bọn ta hãy chờ đấy, bọn ta vẫn còn đang kiễng chân để

mong ngóng đấy!”

“Bây giờ có phải ngươi nên có một chút biểu hiện rồi hay không?”

“Cũng không thể cho bọn ta cứ chờ đợi mãi được, ha ha ha ha…”

Lục Văn hộ pháp ở bên cạnh hắn vội vàng khuyên hắn hãy kiềm chế một chút.

“Chưởng môn, dù sao thì ở phía sau Ngạo Kiêu còn có một vị Đạo Thánh, vẫn là không nên đắc tội vượt quá chừng mực với hắn thì tốt hơn.”

“Ngươi sợ hãi cái gì cơ chứ?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn trừng mắt: “Có Khương chưởng môn ở phía trước đỡ đòn mà ngươi vẫn còn sợ bóng sợ gió, còn ra thể thống gì nữa chứ?”

Tam Nhãn Hổ ở gần đó cũng bĩu môi.

“Có Thành Ca ở đây rồi mà ngươi cũng không dám làm màu, ngươi nói xem ngươi còn có triển vọng gì chứ?”

Lục Văn Đạo Tôn bó tay không còn gì để nói nữa rồi.

Cái khẩu khí này của các ngươi cứ như thể Khương chưởng môn là cao thủ đệ nhất của Nguyên Tiên giới vậy, có thể đáng tin một chút không?

Những đệ tử của Ma Ngộ tông ở phía sau hắn không quan tâm được nhiều đến như vậy.

Mấy ngày nay tinh thần sa sút không khí tràn ngập sự đe dọa, vừa mới bắt đầu lại bị đối phương giễu cợt vào mặt chỉ có thể nhịn lại, đã sớm kìm nén đến hỏng luôn rồi.

Bây giờ Thành Ca đã đảo ngược được thế tấn công, tất cả bọn họ đều sắp kích động đến rơi nước mắt rồi.

Lâm Tịnh chưởng môn dẫn đầu làm màu, những người khác còn không theo sát nhịp điệu đó sao?

“Ngạo Kiêu lão tặc, đừng sợ hãi chứ!”

“Khương chưởng môn cũng đã chỉ ngươi rồi mà ngươi vẫn còn chưa bước lên, có chút không phù hợp rồi nhỉ?”

“Đúng là như vậy đó, đừng để cho Khương tiền bối của ta phải chờ đợi nữa!”

Bọn họ cũng biết vốn dĩ Ngạo Kiêu được phe mình mời tới, bây giờ ngược lại còn đứng ở bên phía kẻ địch, đương nhiên cũng chẳng có gì tốt đẹp để nói.

Điều này làm cho gương mặt của Ngạo Kiêu Đạo Tôn cũng không thể nào nhịn nổi nữa rồi.

Hắn là người sĩ diện, đã quen với việc phách lối ngang ngược rồi, từ khi nào lại phải chịu đựng sự nhục nhã như vậy chứ.

“Các ngươi thật to gan!”

Hắn hung hăng đảo mắt nhìn lướt qua tất cả mọi người, dường như muốn ghi nhớ từng người một ở trước mặt vào trong đầu, sau này sẽ tính sổ với đám người này.

“Đừng quên, họa là từ miệng mà ra!”

Sau khi tiếng đe dọa âm u vừa mới phát ra, quả nhiên tất cả những tiến bàn tán đã dừng lại, có rất nhiều đệ tử lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Đây chính là một lời uy hiếp của Đạo Tôn, hơn nữa từ trước đến giờ phong cách của Ngạo Kiêu là có thù thì chắc chắn sẽ báo, không một ai dám bỏ qua không suy nghĩ đến hậu quả.

Sau khi đã trấn áp được mọi người, hắn chậm rãi bay về phía bầu trời ở trên cao, lại khinh thường lạnh lùng hừ một tiếng nữa.

Lúc này hắn mới bay vào trong sân, hạ xuống trước mặt Khương Thành.

Đợi lâu như vậy cuối cùng cũng đã có người xuất chiến, Thành Ca tỏ vẻ mình đã chờ đợi đến mức đầu tóc đều sắp bạc trắng cả rồi.

Hắn gấp gáp rút kiếm ra muốn cho đối phương một phát.

Ngạo Kiêu bị dọa cho sợ hết cả hồn, vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

Sau đó hắn nhíu mày với vẻ mặt khó mà có thể tin được.

“Ngươi dám giết ta sao?”

Nghe thấy hắn chất vấn như vậy, Thành Ca cũng cảm thấy khó chịu.

“Tại sao? Không được giết ngươi hả?”

“Ngươi không biết ta sao?”

“Ngươi rất nổi tiếng sao?”

Gương mặt của Ngạo Kiêu nhanh chóng sa sầm lại.

Thì ra tất cả mọi thứ hắn đều không biết sao?

“Sư tôn của ta là Nguyên Kha Đạo Thánh.”

Hắn không hề quanh co lòng vòng một chút nào, trực tiếp sử dụng con át chủ bài lớn nhất của chính mình.

Bởi vì quả thực con át chủ bài này vô cùng hữu dụng.

Hắn đã từng tham gia rất nhiều lần khiêu chiến như vậy, cho dù có thể thắng được hay không thì đối phương cũng không dám giết chết hắn.

Lúc trước có thể rút lui nguyên vẹn từ Huyết Sát Đạo cũng là vì người bên đó không muốn đụng chạm đến sư tôn của hắn, chứ cũng không là bản thân hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Sức mạnh của Đạo Thánh quá khủng khiếp, có mấy người dám không nể mặt chứ?

Nghe được một câu nói chẳng hiểu ra làm sao cả đã khiến Thành Ca suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Cái ý này là sau khi giết Đạo Tôn xong, không chừng có thể còn có thể kéo theo một Đạo Thánh tới đây để dâng chiến lợi phẩm lên cho mình sao?

Ngươi phải nói sớm chứ.

Nói ra sớm thì ta lại càng có động lực hơn rồi.

Phạm Lôi Đạo Tôn đang ở trong đám người cũng bất lực nhìn khinh khỉnh.

Đạo Thánh đúng là vô cùng mạnh mẽ, nhưng cái địa vị này còn chưa đủ để trấn áp áp được tên tiểu tử đó đâu.

Dù sao thì hắn cũng đã giết chết con của Thiên Đế ở trước mặt bao nhiêu ngươi đó.

Chết cười, lực uy hiếp của Đạo Thánh so với Thiên Đế còn có thể mạnh hơn được hay sao?

Bởi vì đã biết được đối phương có chỗ dựa vô cùng mạnh mẽ và vững chắc nên tâm trạng của Thành Ca cũng trở nên cực kỳ vui vẻ.

Thậm chí hắn còn không nhịn được phải xác nhận lại một chút.

"Ngươi thật sự là đồ đệ của Đạo Thánh sao?"

Nghe thấy hắn hỏi như vậy, Ngạo Kiêu Đạo Tôn còn tưởng rằng rốt cuộc hắn cũng đã biết sợ.

Đúng vậy, đây mới chính là nhịp điệu quen thuộc của hắn.

Cái cằm của hắn cũng cực kỳ quen nếp mà nâng lên.

"Nếu không thì sao chứ?"

"Sư phụ ngươi có mấy người đồ đệ, nếu như ngươi bị giết chết rồi, thật sự hắn sẽ ra mặt báo thù cho ngươi sao?"

Câu hỏi này đã làm cho Ngạo Kiêu Đạo Tôn không thể nào nhẫn nhịn nổi nữa.

Là có ý gì chứ?

Ngươi vẫn còn muốn trông chờ vào may mắn mà hy vọng giết ta sẽ không cần phải gánh chịu hậu quả sao?

Thậm chí hắn cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi này của Thành Ca mà là hỏi ngược lại hắn.

"Năm đó ta vẫn còn là một Chí Tôn, có người đã xuống tay rất nặng với ta ở trong cuộc khiêu chiến, ngươi biết sau đó người đó như thế nào không?"

"Như thế nào?"

"Hắn và cả môn phái của hắn đều đã bị diệt."

"Là sư phụ ngươi làm?"

"Ngươi nghĩ sao?"

Sự tò mò của Thành Ca cũng đã bắt đầu nổi lên.

"Cuộc khiêu chiến này không phải một lần chỉ có thể một chọi một thôi sao? Làm sao có thể tiêu diệt cả môn phái được chứ?"

Thật ra thì đây cũng là điều duy nhất mà hắn có một chút không hài lòng đối với Đoạn Dương Đạo.

Quy Tắc Thiên Địa ở đây vô cùng tốt, khiêu chiến quét sạch được kẻ địch còn có thêm phần thưởng vượt mức quy định, hơn nữa người bị khiêu chiến cũng không thể nào né tránh được cuộc chiến.

Vấn đề chính là một lần chỉ có thể đánh một người, cái này thực sự là vô cùng không năng suất.

"Ngay cả cái này mà ngươi cũng không hiểu sao?"

Ngạo Kiêu Đạo Tôn đã hoàn toàn buông xuống sự sợ hãi đề phòng lúc đầu, thậm chí hắn còn có chút khinh bỉ Khương Thành.

Hình như tên tiểu này chẳng biết cái gì cả.

Cũng quá là ngu ngốc rồi.

"Xin lắng tai nghe." Thành Ca nở nụ cười chân thành không ngại học hỏi người kém cỏi hơn mình.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn lạnh lùng cười một tiếng: "Chuẩn bị nhiều khiêu chiến lệnh hơn một chút, đồng thời khiêu chiến nhiều người một lúc không được hay sao? Lệnh bài cũng không phải là bảo vật gì khó mà có được."

Thì ra như vậy sao?

Thành Ca ra vẻ bản thân mình đã học hỏi được rất kiến thức bổ ích.

Cảm thấy Đạo Thánh tiêu diệt được môn phái cũng chính là một người nắm trong tay mấy chục ngàn khiêu chiến lệnh, tiến hành một kiểu khiêu chiến bao trùm lên cả một môn phái sao?

Cuối cùng hắn hỏi: "Nếu như ta giết ngươi thì bao lâu sư phụ ngươi sẽ qua đây báo thù vậy? Liệu có thể vì hắn đang bế quan mà bỏ qua thời cơ trả thù ta hay không, dù sao thì ta cũng sẽ không ở lại Đoạn Dương Đạo quá lâu, sợ là sau cùng hắn sẽ không tìm được ta."

Cái tên này lại còn cố gắng muốn tự tìm đường chết cho mình sao?

Ngạo Kiêu Đạo Tôn cảm thấy quả thật mình không thể nào tha thứ cho hắn được!

Nếu như không phải một kiếm kia của Thành Ca thật sự quá mạnh mẽ thì hắn cũng muốn nổi lên bão tố ngay tại chỗ rồi.

“Ngươi đang mơ mộng cái gì vậy?”

“Còn hy vọng sau khi giết ta sẽ không bị trả thù sao?”

“Cái loại tâm lý may mắn như này đúng là ngu xuẩn, tốt nhất ngươi nên thức thời một chút…”

Chương 1277: Ngươi khiêu chiến ta làm gì

Lời nói của Ngạo Kiêu Đạo Tôn còn chưa kịp dứt thì Khương chưởng môn đã lập tức vung kiếm ra rồi.

Còn có thần hồn vô cùng mạnh mẽ và Pháp tắc không gian đi cùng với một kiếm này.

Sau khi giết chết được hai Đạo Tôn, cách đánh này của hắn coi như cũng đã là một bộ sách võ thuật cố định, càng lúc càng phát ra thuần thục hơn.

"Ngươi dám!"

Ngạo Kiêu Đạo Tôn cảm thấy vô cùng sợ hãi khi bị tấn công một cách bất ngờ.

Hắn không thể nào tin được Khương Thành lại có thể công kích chính bản thân mình.

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường mà.

Lúc trước tên này không biết mình là ai thì cũng thôi đi, nhưng sau khi biết ở phía sau mình có một Đạo Thánh mà còn dám như vậy sao?

Hơn nữa còn là sau khi đã xác nhận được chuyện nhất định Đạo Thánh sẽ báo thù cho mình…

Hắn cảm thấy trong chuyện này có chỗ nào đó không đúng.

Vốn dĩ kịch bản không nên phát triển như vậy mà đúng không?

Thực tệ không phải chỉ dừng lại ở một mình hắn, những Tiên nhân khác ở hai bên cũng đều không thể nào hiểu nổi.

Thậm chí Lục Văn Đạo Tôn cũng đang hoảng hốt kêu lên.

"Không được giết hắn!"

Ngạo Kiêu Đạo Tôn không thể chết được đâu.

Nếu như hắn chết rồi thì sau đó thật sự sẽ có phiền phức ở trong Thiên Đại.

Chỉ tiếc là tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống xong thì ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng đã hoàn toàn nuốt chửng Ngạo Kiêu Đạo Tôn.

Giống như một con cự thú đến từ thời cổ đại nuốt cả bầu trời và ăn cả đất, bao phủ khắp toàn bộ không gian khiêu chiến.

Mặc dù thần hồn của Đạo Tôn vẫn còn là Tử Hồn, nhưng chính bản thân vẫn bị hồn hải trấn giữ, cũng có được sức lực nhất định để chống cự sự xâm nhập của thánh hồn.

Nhưng mà cũng chỉ được đến thế thôi.

Thậm chí Ngạo Kiêu Đạo Tôn còn không tổ chức được một hình thức phòng thủ cho ra hồn.

Khi tất cả mọi thứ đều đã kết thúc, Thành Ca đã mở bảng điều khiển hệ thống ra, hừng hực khí thế kiểm tra phần thưởng tiến độ Huyền Văn mà bản thân mình vừa mới đạt được.

Còn Ngạo Kiêu Đạo Tôn thì đã không còn thấy bóng dáng đâu từ sớm rồi.

“Chết rồi.”

“Thật sự đã chết rồi…”

Lần này các đệ tử của Ma Ngộ tông không thể nào nổi lên sự reo hò được nữa.

Đương nhiên bọn họ đều hy vọng Khương Thành có thể liên tiếp giành được thắng lợi.

Bọn họ cũng cực kỳ căm hận Ngạo Kiêu Đạo Tôn.

Nếu như Khương Thành đã đánh bại được Ngạo Kiêu, như vậy chắc chắn bọn họ sẽ vô cùng phấn chấn.

Nhưng mà giết chết hắn…

“Khương chưởng môn vừa chiến thắng một trận, tại sao các ngươi đều không nhạy bén như vậy chứ?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn bất mãn nhìn về phía sau.

“Còn không mau reo hò vui mừng lên đi?”

“Hát lên! Nhảy múa đi!”

Hắn cũng không lo lắng đến hậu quả gì cả, nếu như Khương chưởng môn đã cảm thấy chuyện này có thể làm được, vậy thì nhất định là có thể làm, không có gì phải sợ hãi.

Những trưởng lão và môn nhân của Ma Ngộ tông ở phía sau đều có vẻ mặt vô cùng bất lực.

Bây giờ chúng ta đều cảm thấy sợ chết rồi, mỗi giây mỗi phút Đạo Thánh đều có thể tới đây để hủy diệt chúng ta, làm gì có ai còn có thể cười được chứ?

Ngược lại đội cổ vũ thật sự lại bắt đầu diễn tấu sáo và trống.

Còn Chí Diên Đạo Tôn đối với cái chết của đồng đội lại phá lên cười rất lớn.

"Ha ha ha ha ha…"

Trong phút chốc trước đó hắn còn đang lo lắng môn phái sẽ bị tiêu diệt.

Hiện tại hắn đã không còn lo lắng một chút nào nữa rồi.

"Ha, các ngươi đều đã nhìn thấy rồi, Ngạo Kiêu Đạo Tôn đã bị hắn giết chết!"

Suýt chút nữa hắn cũng đã sung sướng khua tay múa chân rồi.

Hắn chỉ vào người tên là Thành Ca đó cảm thấy có chút hả hê.

"Hơn nữa Ngạo Kiêu Đạo Tôn cũng không phải được phái ra mà là hắn đã chỉ đích danh khiêu chiến, không thể oán trách ta được!"

"Cái này ngươi hãy đợi đến khi bị Nguyên Kha Đạo Thánh tìm tới tận cửa đi!"

"Bản thân mình cũng sẽ khó mà bảo toàn được, để ta xem người còn ngang ngược điên cuồng như thế nào…"

Tất cả các vị trưởng lão và đệ tử của Vô Định Cung ở phía sau hắn cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Thật là tốt quá."

"Cuối cùng có người tới trừng trị được cái tên yêu quái này rồi."

"Ta còn tưởng rằng thật sự không ai có thể trừng trị được hắn nữa chứ."

“Không có hắn, không phải Ma Ngộ tông cũng chỉ còn là một mâm thức ăn hay sao?”

“Đúng đúng đúng, không có hắn, Ma Ngộ tông cũng chỉ còn lại hai lão già Lâm Tịnh và Lục Văn kia, bên này chúng ta vẫn còn có tám vị Đạo Tôn đây này!”

Nghĩ đến cảnh tượng sau này Ma Ngộ tông sẽ bị tiêu diệt, cảm xúc kích động này của bọn họ đều đã dâng cả lên trên rồi.

Bọn họ xôn xao chỉ vào những môn nhân của Ma Ngộ tông kêu gào ầm ĩ lên.

“Tiêu diệt bọn hắn!”

“Ha ha ha, tiêu diệt Ma Ngộ tông!”

“Vừa rồi còn làm ta giật cả mình, bây giờ Ma Ngộ tông các ngươi ngược lại vui vẻ phấn chấn thử xem nào?”

“Nói cho các ngươi biết, sau khi khiêu chiến thất bại cũng đừng nghĩ đến việc sẽ có một kết quả tốt đẹp!”

“Báo thù cho Tả hộ pháp của bọn ta!”

“Lão già Lâm Tịnh, ngươi hãy lăn ra đây nhận lấy cái chết đi!”

Không riêng gì bọn họ, ngay cả những Đạo Tôn như Ngân Thuyên và Hạo Vân cũng đều đang thở phào nhẹ nhõm.

Ngạo Kiêu Đạo Tôn đã chết thật sự rất tốt.

Hắn vừa chết cũng kéo theo cả Khương Thành xuống luôn, coi như đã trá hình cứu vớt mọi người.

Nhìn vào việc khi hắn chết đi lại có ý nghĩa như vậy, thậm chí một số người ở hiện trường còn có ý định tưởng nhớ hắn trong năm giây dùng để kỷ niệm hắn đã tạo ra một đóng góp vô cùng to lớn.

Nhìn thấy dáng vẻ ăn mừng của bọn họ thì Thành Ca lại chìm vào trong những suy nghĩ sâu xa.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, hắn sững sờ không nghĩ được ra,… tại sao bọn họ lại muốn ăn mừng chứ?

Vậy nên hắn vung thanh trường kiếm lên, chỉ về phía Chí Diên Đạo Tôn ở phía xa xa đối diện.

“Ngươi là chưởng môn của Vô Định Cung sao?”

“Địa vị cũng đủ hài lòng rồi, tiếp theo sẽ bắt đầu từ ngươi.”

Bỗng nhiên tất cả mọi người đều im lặng.

Tất cả mọi người ở trận doanh của Vô Định Cung phía đối diện cũng có vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

Vốn dĩ bản thân Chí Diên Đạo Tôn còn đang vô cùng đắc ý, trong nháy mắt nụ cười đã đông cứng lại ở trên gương mặt.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

Hắn không lập tức tiếp chiến mà tức giận chất vấn Khương Thành.

Thành Ca sửng sốt: “Ta khiêu chiến ngươi đó, chẳng lẽ việc trực tiếp khiêu chiến chưởng môn là không phù hợp với quy trình sao?”

“Ngươi!”

Sự tức giận của Chí Diên Đạo Tôn không hề giảm đi chút nào mà còn lớn tiếng gào thét.

“Cái tên điên nhà ngươi, ngươi khiêu chiến ta làm cái gì chứ?”

Thành Ca cũng đã bị câu hỏi này của hắn làm ngớ cả người.

Lão huynh, ta với ngươi là kẻ địch, hơn nữa vốn dĩ cuộc khiêu chiến môn phái này sẽ phải phân ra thắng bại.

Ngươi nói xem ta khiêu chiến với ngươi để làm cái gì chứ?

Hắn vung vẩy thanh kiếm ở trong tay.

“Sớm lên thì sẽ sớm kết thúc, nhanh chóng đi lên đây đi.”

Làm sao Chí Diên Đạo Tôn có thể bước lên được cơ chứ.

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, cho dù mình có dùng toàn bộ sức mạnh để đánh ra thì cũng không thể nào chống đỡ nổi quá một giây dưới một nhát kiếm kia của hắn.

Bước lên chính là đi tìm cái chết đó.

“Vừa rồi ngươi mới giết chết Ngạo Kiêu Đạo Tôn, chẳng lẽ ngươi không biết hậu quả sẽ như thế nào sao?”

Hắn vừa cực kỳ phẫn nộ mà âm thầm chửi mắng ở trong lòng, vừa “tận tình khuyên bảo” giúp Thành Ca phân tích cái lợi và cái hại.

“Sư phụ của hắn là Nguyên Kha Đạo Thánh, ngươi cho rằng hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Nói không chừng trong nháy mắt tiếp theo sẽ đến ngay phía trước mặt ngươi để giết chết ngươi đấy!”

“Đúng thật là nghe vua nói một buổi mà cũng chỉ giống như nghe một buổi nói chuyện.”

Thành Ca gật đầu.

“Vậy thì sao chứ?”

“Vậy nên ngươi hãy nhanh chóng trốn đi!”

Chí Diên Đạo Tôn đã sắp bị hắn chọc tức cho phát khóc rồi.

“Ngươi còn ở lại đây làm gì nữa? Đang chờ chết sao? Lại vẫn còn nghĩ đến chuyện khiên chiến người khác gì nữa, ngươi nghĩ như thế nào vậy chứ?”

Lúc này Thành Ca mới bất chợt hiểu ra, chẳng trách vừa rồi bọn họ lại ăn mừng sôi nổi như vậy.

Thì ra là tưởng rằng mình sẽ trốn khỏi đây.

“Ôi, không ngờ là ngươi lại quan tâm đến tình cảnh của ta như vậy, đúng thật là khiến cho người ta vô cùng cảm động…”

Nghe thấy câu nói trước đó của hắn Chí Diên Đạo Tôn còn tưởng rằng rốt cuộc người này cũng muốn từ bỏ rồi.

Nhưng mà câu nói sau đó lại làm cho hắn sụp đổ ngay tại chỗ.

“Để báo đáp lại sự quan tâm của ngươi, cho dù ta có vội hơn đi nữa thì cũng muốn bớt chút thời gian đặc biệt chiếu cố ngươi một chút.”

Nói xong, Thành Ca lập tức lấy ra một tấm lệnh khiêu chiến từ bên trong Nhẫn Không Gian.

Hướng về phía Chí Diên Đạo Tôn.

Lần này khiêu chiến một cách trực tiếp.

Bởi vì hai người thuộc hai môn phái khiêu chiến, thế nên khiêu chiến cá nhân này cũng có thể đạt được một cách suôn sẻ.

Khi thấy tia hồng quang khiêu chiến kia lóe lên với mình, suýt chút nữa Chí Diên Đạo Tôn suýt đã ngất xỉu.

Là một lão nhân của Đoạn Dương Đạo, đương nhiên hắn hiểu được cái này có ý nghĩa như thế nào.

Đã đạt được khiêu chiến, nếu như trong một khoảng thời gian ngắn mình không đồng ý chiến đấu, vậy thì sẽ trực tiếp bị phán thua cuộc, bị Quy Tắc Thiên Địa trừng trị một cách nghiêm khắc.

"Ngươi!"

"Ngươi, cái tên điên này!"

Theo như cái nhìn của hắn, cái này là cho dù Khương Thành có đang cận kề cái chết cũng muốn phải kéo mình theo để làm đệm lưng đây mà.

Còn Hạo Vân Đạo Tôn và Ngân Thuyên Đạo Tôn đang ở bên cạnh, tất cả bọn họ đều quay đều nhìn về phía hắn.

Chương 1278: Chúa tể của Đoạn Dương Đạo

"Chí Diên Đạo Tôn, cái này cũng không phải là bọn ta không xuất chiến."

Ngân Thuyên Đạo Tôn mỉm cười nham hiểm.

"Đối phương tự mình khiêu chiến ngươi, cho dù bọn ta có muốn nhúng tay vào thì cũng chẳng còn cách nào cả."

Hạo Vân Đạo Tôn cũng tỏ ra thích hóng chuyện vui.

"Chuyện này thì phải xem ngươi rồi, hy vọng ngươi sẽ đại triển được uy lực, xoay chuyển được tình hình của cuộc chiến, chém gục được hắn!"

Trải qua ba lần vừa rồi bị thúc giục xuất chiến, giữa bọn họ cũng không còn quan hệ gì tốt đẹp nữa rồi.

Cả hai bên đều mang theo tâm lý sống chết mặc bay.

Chí Diên Đạo Tôn bị chọc tức đến không nói được một lời nào cả.

Bây giờ vấn đề quan trọng đang bày ra ở trước mặt hắn chính là làm thế nào để có thể sống sót.

Vì thế, hắn cứ đợi lại tiếp tục đợi.

Vẫn một mực chờ đợi vị Nguyên Kha Đạo Thánh kia đột nhiên đánh vào trong sân.

Nhưng vô cùng đáng tiếc, hắn không đợi được đến lúc đó.

Hắn nhìn thấy nếu không đồng ý chiến đấu nữa thì sẽ trực tiếp bị phán thua cuộc thì hít sâu một hơi.

Sau đó ngồi xuống.

Trong lúc ánh mắt hoảng hốt của mọi người đang nhìn một cách chăm chú, toàn thân bị chấn động một cái, từ từ phun ra một ngụm máu.

Ở trong thời gian quy định hắn không đồng ý chiến đấu, đã vượt qua thời gian rồi.

Trận chiến vừa rồi coi như là hắn thua cuộc, thế nên phải nhận lấy sự trừng phạt của Quy Tắc Thiên Địa.

Hắn lấy chiếc khăn lụa ra lau khóe miệng, sau đó lại móc ra một đống đan dược hồi máu lại cho mình, sắc mặt vốn dĩ tái nhợt như tờ giấy của Chí Diên Đạo Tôn đã dần dần trở nên hồng hào.

Những thao tác này đã làm cho tất cả mọi người rơi vào trạng thái ngây ra như phỗng.

Ngay cả người trong Vô Định Cung của hắn ở phía sau cũng không biết nên đánh giá như thế nào về loại hành động này.

Chưởng môn chủ động trốn tránh chiến đấu, không chiến đấu mà thất bại, có thể nói là vô cùng mất mặt.

Nhưng suy nghĩ lại một cách cẩn thận, nếu như hắn đồng ý chiến đấu, vậy thì bây giờ Vô Định Cung có lẽ đã không còn chưởng môn nữa rồi.

Mặc dù nội thương không thể nào hồi phục nhanh như vậy được, nhưng dù thế nào thì hắn vẫn còn giữ được tính mạng.

Nhìn như vậy nhưng thực ra lại là quyết định sáng suốt nhất.

Thành Ca phát hiện mình không có được một chút lợi ích nào trong đợt sóng này cả.

Đối thủ trực tiếp bị phán thua cuộc, cũng không phải là bị hắn giết chết, vậy nên cũng không có được cảm ngộ quy tắc, Huyền Văn cũng không có được một chút thay đổi nào.

Điều này làm cho hắn vô cùng thất vọng.

Nhưng mà cũng vào lúc này, bỗng nhiên có một bóng người bay tới từ phía xa xa ở trên bầu trời cao.

Thành Ca còn tưởng rằng là cái tên Nguyên Kha Đạo Thánh gì đó tới, nhưng sau khi cảm nhận lại một chút thì phát hiện cảnh giới của đối phương không có cấp bậc Đạo Thánh, có lẽ là một Đạo Tôn.

Khi tên Đạo Tôn này vừa đến nơi, Hạo Vân Đạo Tôn còn chưa từng xuất đầu lộ diện trong toàn bộ hành trình trước đó và cả bốn tên Đạo Tôn đến đây trợ giúp trận chiến, tất cả đều nở nụ cười chào đón.

"Đến rồi!"

"Cuối cùng cũng đã tới!"

"Ha ha ha, cũng làm cho chúng ta sắp bị kìm nén đến chết mất rồi."

"Lần này thì tốt rồi, có thể hung hăng đánh trả lại rồi!"

Cùng với việc tên Đạo Tôn kia hạ xuống mặt đất, Lục Văn Đạo Tôn ở bên này cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

"Thanh Lư Đạo Tôn, không phải hắn là người của Đoạn Thiên Minh sao? Sao lại có thể quen thuộc với đám người Hạo Vân như vậy được chứ?"

Lâm Tịnh Đạo Tôn lạnh lùng cười một tiếng: "Vẫn còn chưa nhìn ra sao, tất cả sáu người bọn họ đều đến từ Đoạn Thiên Minh!"

Nghe được ba chữ Đoạn Thiên Minh đó, rất nhiều trưởng lão theo bản năng của Ma Ngộ tông đều nhíu lông mày lại với vẻ mặt vô cùng chán ghét.

Nhưng ngay sau đó chính là cảm giác kiêng dè và sợ hãi.

Bởi vì ba chữ đó mang hàm ý là chúa tể của Đoạn Dương Đạo.

Mà vẻ mặt của những đệ tử bình thường kia cùng đều đang vô cùng hoài nghi.

“Đoạn Thiên Minh gì chứ?”

“Tại sao ta lại chưa từng được nghe qua vậy?”

“Hạo Vân Đạo Tôn không phải là thái thượng trưởng lão của Thông Vân phái sao? Làm sao lại trở thành người của Đoạn Thiên Minh rồi?”

“Đúng vậy, hơn nữa tất cả mấy vị Đạo Tôn kia cũng đều có môn phái, gia nhập Đoạn Thiên Minh từ lúc nào chứ?”

Nghe thấy những thắc mắc này của bọn họ thì Lục Văn Đạo Tôn thở dài một hơi.

Vừ rồi Khương Thành liên tiếp giành được chiến thắng, hắn cũng không hề lo lắng Ma Ngộ tông có thể bị tiêu diệt, trên gương mặt chỉ có sắc thái vui mừng và khâm phục.

Mà bây giờ, với sự xuất hiện của Thanh Lư Đạo Tôn, với việc Đoạn Thiên Minh nổi lên trên mặt nước, một lần nữa hắn lại trở nên vô cùng tuyệt vọng.

“Haiz, các ngươi không biết cũng là chuyện bình thường.”

“Đoạn Thiên Minh được mệnh danh là có thể cân nhắc và quyết định vận mệnh của tất cả các môn phái, là lực lượng thống trị trong góc tối của Đoạn Dương Đạo.”

“Ở trước mặt bọn họ, sự tồn tại như của Nguyên Kha Đạo Thánh cũng phải kiêng nể vài ba phần!”

Lời vừa mới nói ra, lúc này mọi người mới ý thức được mức độ mạnh của Đoạn Thiên Minh.

“Vẫn còn có một môn phái như vậy sao?”

“Rõ ràng chúng ta chưa từng được nghe nói qua.”

“Bọn họ cũng có sự tồn tại của Đạo Thánh sao?”

“Chẳng lẽ Thanh Lư Đạo Tôn kia cũng yêu nghiệt giống như Khương chưởng môn, có thể khiêu chiến được với cảnh giới lớn hơn, làm rung chuyển Đạo Thánh sao?”

Lục Văn Đạo Tôn lắc đầu.

“Đoạn Thiên Minh không phải là môn phái mà chỉ là Liên Minh phân tán ở trong bóng tối.”

“Ngoại trừ mấy người sáng lập ra thì các thành viên khác cũng là các vị Đạo Tôn đứng đầu của mười mấy môn phái, nhưng mà có lẽ là không có Đạo Thánh.”

“Còn về thực lực của Thanh Lư Đạo Tôn, cũng không mạnh hơn so với đám người Hạo Vân và Ngân Thuyên.”

“Sở dĩ bọn họ hùng mạnh là bởi vì bọn họ nắm giữ một bảo vật vô cùng đáng sợ.”

Thành Ca đang ở trong sân nghe thấy những lời “bảo vật vô cùng đáng sợ” này thì lỗ tai cũng không kiềm chế được dựng thẳng lên.

Nhưng mà đáng tiếc, tiếp theo Lục Văn Đạo Tôn lại chú trọng giới thiệu về Đoạn Thiên Minh kia.

“Dựa vào món bảo vật đó, bọn họ đang âm thầm liên tục tham gia vào những môn phái khác.”

“Nếu như các ngươi quan sát kỹ càng một chút thì sẽ phát hiện ra, kể cả bên trong nơi ở của Hạo Vân Đạo Tôn của Thông Vân phái, trong vòng ba mươi tỷ năm gần đây có mười lăm môn phái hàng đầu đều chưa từng bị khiêu chiến một lần nào cả.”

“Nhưng mà ngoại trừ mười lăm môn phái đó, những môn phái khác hoặc là bị tiêu diệt, hoặc là đã trải qua rất nhiều lần khiêu chiến, càng ngày càng suy yếu…”

Không riêng gì Ma Ngộ tông mà ngay cả môn nhân của Vô Định Cung ở phía đối diện, sau khi cẩn thận suy nghĩ lại thì cũng phát hiện quả thật đúng là như thế.

“Tại sao có thể như vậy chứ?”

“Ta vẫn luôn cho rằng bọn họ quá hùng mạnh, không có ai dám khiêu chiến đấy!”

“Lại có thể là vì Đoạn Thiên Minh sao?”

“Cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Lần này Đoạn Thiên Minh đứng sang một bên với chúng ta, chẳng phải có nghĩa là Vô Định Cung cũng đã gia nhập vào

bọn họ rồi hay sao?”

Chí Diên Đạo Tôn vừa rồi mới bị thương vô cùng nặng liên tục ho mấy cái, lúc này mới lắc đầu bất lực.

“Các ngươi đều đã đoán sai rồi, Vô Định Cung không phải là thành viên của Đoạn Thiên Minh.”

“Nhưng mà Đoạn Thiên Minh đã tìm đến, yêu cầu bọn ta khiêu chiến Ma Ngộ tông.”

“Sau khi chuyện này thành công, bọn ta sẽ nhận được sơn môn và tinh anh của Ma Ngộ tông, tất cả thiên tài địa bảo, sách cổ công pháp và tài nguyên tu luyện đều phải giao lại toàn bộ cho Đoạn Thiên Minh…”

“Vốn dĩ ta không thể nào từ chối được.”

“Nếu như không đồng ý, vậy thì bọn họ sẽ tham gia vào Ma Ngộ tông ở bên kia, quay ngược lại tấn công Vô Định Cung của ta.”

“Đến lúc đó chắc chắn bọn ta sẽ không thể nào ngăn cản được.”

Lời vừa nói ra đã khiến cho tất cả môn đồ của hai bên đều nổ tung rồi.

“Cái gì?”

“Vậy mà lại còn có chuyện như vậy sao?”

“Thì ra Vô Định Cung chúng ta chẳng qua cũng chỉ là quân cờ thôi sao?”

“Vậy nên chẳng qua hai phái của chúng ta cũng chỉ tiến hành một trận đấu đã được sắp xếp từ trước dưới sự kiểm soát của bọn họ sao?”

“Tại sao lại có thể như vậy chứ…”

Đừng nói đến bọn họ, ngay cả Thành Ca cũng cảm thấy mình được mở rộng tầm mắt rồi.

Cái Đoạn Thiên Minh này đúng thật là biết chơi, làm cứ như thể là lính đánh thuê vậy.

À không, cái này có thể còn lợi hại hơn khi so sánh với lính đánh thuê.

Đây là vua ở trong bóng tối, năng lượng to lớn đến khác thường.

Muốn để cho ai khiêu chiến thì sẽ làm cho người đó khiêu chiến được, quả thực chính là coi những môn phái khác thành con rối để chơi đùa rồi.

Nhìn như vậy, quả thật Đoạn Dương Đạo đã có thể nắm giữ được vận mệnh của những môn phái khác.

Nhưng mà lại có một vấn đề mới nổi lên.

Cái Đoạn Thiên Minh này làm thế nào có thể âm thầm hợp lại được nhiều Đạo Tôn như vậy chứ?

Chẳng lẽ cũng là vì món "bảo vật thần bí" đó sao?

Chương 1279: Bảo vật này rất nghịch thiên

Không những chỉ có Khương Thành mà cả những người khác cũng rất nghi ngờ.

Một đống Đạo Tôn cấu kết, đương nhiên là phải có một sức mạnh cường đại rồi.

Đặt ở Ma Ngộ Tông hay là Vô Định cung, đám người này dù ở bên nào cũng đều sẽ phá vỡ thế cân bằng.

Quả thật có thể quyết định thắng bại.

Nhưng nếu như gặp phải một cường giả siêu cấp như Khương Thành thì ngươi có đến nhiều Đạo Tôn hơn nữa thì cũng vô dụng.

Suy cho cùng thì lần này cũng chỉ có một bên thắng.

Trận đấu một đánh một như thế này, cho dù có là Đạo Tôn đỉnh cấp như Bạch Hổ Đại Đế đến thì cũng phải tự mình đánh chết mà qua ải.

Chứ đừng nói đến gặp phải một Đạo Thánh thực thụ.

Đoạn Thiên Minh này dựa vào cái gì mà cả Nguyên Kha Đạo Thánh cũng phải kiêng kị chứ?

Sự nghi vấn của bọn họ chỉ chốc sau đã được giải đáp.

Rồi thấy Thanh Lư Đạo Tôn mới vừa đến nơi móc ra một tấm khiêu chiến lệnh từ trong ngực ra.

Trước đó thì những khiêu chiến lệnh mà Khương Thành từng thấy qua đều có hai màu xanh trắng, một kiểu thống nhất.

Nhưng tấm thẻ này lại không giống, nó có màu đỏ.

Một tấm lệnh hình thoi toàn thân màu máu đỏ tươi, đem lại cho người ta cảm giác như nhìn thấy một thứ binh khí nhuốm máu, nhìn thấy mà kinh.

Mà sau khi nhìn thấy tấm lệnh đặc biệt này, bọn người Hạo Vân Đạo Tôn lại lũ lượt cười ầm lên.

“Ha ha ha ha, thỏa rồi!”

“Vật này mà ra, Đọa Dương Đạo cũng chẳng còn đối thủ rồi.”

Nghe thấy bọn họ nói vậy, tất cả môn đồ của cả hai phái đều nhìn một cách hoài nghi, quan sát thật kĩ tấm lệnh đó.

Đây chính là bảo vật thần bí đó, tuyệt thế thần binh hô phong hoán vũ ở Đoạn Dương Đạo?

Nhưng mà bọn họ có nhìn thế nào đi chăng nữa cũng không nhìn ra được điểm đặc biệt nào.

“Quả nhiên, bọn họ lại lấy ra khiêu chiến lệnh độc nhất vô nhị nữa rồi!”

Trong ánh mắt Lục Văn Đạo Tôn ẩn chứa sự tuyệt vọng, bất lực sâu sắc.

Giống như lệnh này vừa xuất ra thì sinh linh phải lầm than vậy.

Nghe thấy lời của hắn, Thành ca cũng dở khóc dở cười.

“Bảo vật kinh khủng mà khi nảy các ngươi nói ba hoa thiên địa, thật ra chỉ là một khiêu chiến lệnh với màu sắc không giống thôi sao?”

Lục Văn Đạo Tôn trầm mặc gật đầu cứ như phải ra pháp trường.

“Đúng vậy.”

Thành ca nghi ngờ có phải bọn người này ngầm hẹn diễn kịch chơi mình hay không.

Còn tưởng là thứ tuyệt thế thần binh gì.

Với trí tưởng tượng phong phú, hắn còn tưởng có phải là món thiên địa chí bảo thứ mười một xuất hiện rồi hay không nữa.

Chỉ dựa vào một bảo vật mà đã hàng phục được cả một vực, Đạo Tôn khiến Đạo Thánh kiêng kị, vậy nó phải kinh khủng nhường nào chứ?

Kết quả… chỉ là một tấm khiêu chiến lệnh.

Chẳng qua chỉ là màu sắc không giống mà thôi.

"Vậy nên… tấm khiêu chiến lệnh này có gì khác chứ?"

"Hỏi rất hay."

Hạo Vân Đạo Tôn ở đối diện đã không còn sợ Khương Thành nữa rồi.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn yên tâm rồi, đầu cũng nghếch lên.

"Lệnh này tên gọi là Bách Chiến lệnh, cả Đoạn Dương Đạo chỉ có một tấm."

"Tác dụng của nó rất đơn giản…"

Hạo Vân Đạo Tôn cố ý dùng ngữ khí nhẹ nhàng để nói: "Có thể để cho một đám người cùng lúc khiêu chiến với một người."

Phản ứng kịch liệt trong sự kì vọng của hắn sắp phấp phới bay ra rồi.

Cho dù là Ma Ngộ tông hay Vô Định cung, cho dù có là trưởng lão cấp Chí Tôn hay là các đệ tử Đế cảnh thất trọng lục trọng đi chăng nữa, tất cả đều bị hốt hoảng đến mơ hồ.

Hết cách, nhiều đánh một thì bên ngoài thấy rất bình thường nhưng ở Đoạn Dương Đạo thì trước nay chưa từng có.

Trước đó, những cuộc khiêu chiến mà bọn họ biết được chỉ có một chọi một mà thôi.

Cho có kiểu tình huống thu thập đến mấy chục ngàn khiêu chiến lệnh, một cường giả siêu cấp khiêu chiến với mấy chục ngàn người đi chăng nữa thì cũng chỉ là kiểu một người khiêu chiến với một đám người khác.

Nói trắng ra, bên bị khiê chiến mãi mãi sẽ không bị thiệt thòi về mặt nhân số.

Còn Bách Chiến lệnh này lại phá vỡ quy luật thép này.

Nó có thể để cho một đám người cùng khiêu chiến một người.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Đoạn Thiên Minh lại cường thế như vậy rồi.

Lệnh bài đặc biệt này quả thực là thần binh lợi khí ở Đoạn Dương Đạo này.

Có được nó thì có thể mấy người cùng tấn công một người được.

Thậm chí có thể nói rằng, có được tấm lệnh này thì hai Đạo Tôn hợp lực lại đủ để nghiền ép đa phần tông môn.

Thiên địa quy tắc ở Đoạn Dương Đạo không cho phép giết người ở ngoài cuộc khiêu chiến.

Cho dù tông môn của người có mời đến mười mấy Đạo Tôn thì cũng vô dụng, suy cho cùng thì ngươi cũng chỉ có một tấm khiêu chiến lệnh bình thường mà thôi, mười mấy Đạo Tôn của ngươi cũng chỉ có thể một trận xuất ra một người.

Hai Đạo Tôn có Bách Chiến lệnh thì có thể mỗi trận hai đánh một, đánh cho đến khi ngươi hết người mà thôi.

Nếu như những Đạo Tôn cấu kết với nhau nhiều hơn chút nữa, ví dụ như mười mấy người, hai mươi người, vậy thì Đạo Thánh cũng phải nhượng bộ lui binh.

Chuyện này không thèm nói lí đến mức nào chứ, rõ ràng là đạo cụ cấp Bug mà.

“Tại sao lại có thứ này tồn tại cơ chứ?”

“Đúng là đánh vỡ thế cân bằng mà.”

“Thiên Đạo bất công!”

“Đạo Tuyệt Chi Địa này của chúng ta, tương lai sẽ không còn Thiên Đạo nữa…”

“Đoạn Thiên Minh đáng chết này, vậy há chẳng phải tương lai chúng ta sẽ cứ phải chịu sự sắp đặt của chúng sao?”

“Phải đó, Bách Chiến Lệnh nghịch thiên như vậy, nhưng tông môn khác cho dù có liên thủ thì cũng đánh không lại bọn họ.”

Nghe thấy những lời nghị luận huyên náo của bọn họ, Thành ca cạn lời nhếch mép.

Lệnh bài này thì ở Đoạn Dương Đạo hữu dụng chứ đem ra bên ngoài thì một văn tiền cũng chả đáng.

Còn về thế à?

“Khương Thành, bây giờ ngươi có hối hận thì cũng đã muộn rồi!”

“Ha ha ha ha, mau thêm tên của Thanh Lư Đạo Tôn vào danh sách khiêu chiến của trận doanh bên Vô Định cung đi.”

“Chúng ta sẽ chơi trò sáu đánh một.”

Chí Diên Đạo Tôn không dám cự tuyệt, cũng không có lí do để cự tuyệt.

Sau khi Thanh Lư Đạo Tôn được vào, lập tức cùng với năm người khác cùng bay ra.

Hắn lấy tấm lệnh màu máu tươi ra, hào hứng nhìn Khương Thành phía đối diện mà đánh giá.

“Nghe nói ngươi rất được việc nhỉ, đánh trận nào thắng trận đó.”

Khương Thành cười hi hi gật đầu: “Đúng đấy, ngươi nghe danh nên ngưỡng mộ mà đến chứ gì?”

Thanh Lư Đạo Tôn không ngờ hắn sẽ trả lời như vậy.

Lẽ nào hắn không nghe ra ý chế giễu trong lời nói của mình sao?

“Ngươi từ đâu ra vậy? dám làm hỏng việc của Đoạn Tiên Minh bọn ta?”

Thành ca nhếch môi, khiêm tốn vẫy tay.

“Đây là chuyện mà ta nên làm, ngươi đâu cần phải có lòng chạy đến đây cảm kích ta đến thế?”

Thanh Lư Đạo Tôn cảm thấy tiết tấu lời nói của mình đã bị làm cho đảo lộn rồi.

Hắn phát hiện bản thân cần phải vén lại, nếu không lại không hiểu nổi mạch não tên này mất.

Hạo Vân Đạo Tôn ở một bên dường như cảm thấy đồng đội của mình đang bị nhiễu, thế là không thể không cắt ngang.

“Đủ rồi!”

Hắn cười một cách tàn ác: “Khương Thành, khi nảy ngươi uy phong lắm, gọi tên từng người ra khiêu chiến, ngươi tưởng ngươi là ai chứ?”

“Thật sự nghĩ bọn ta sợ người chắc?”

“Bây giờ bị sáu đánh một, cảm giác thế nào? Ngươi cứ tiếp tục uy phong lần nữa xem?”

Những người khác cũng nhanh chóng lộ ra vẻ mặt cười cợt.

Lúc nảy bị Khương Thành áp chế, người nào người nấy đều sợ bị gọi tên, bọn họ muộn phiền biết bao.

Bây giờ cũng coi như là có khẩu khí rồi.

“Vốn cũng chẳng muốn nhiều đánh ít đâu, nhưng ai bảo ngươi lợi hại như vậy chứ? Đúng không nào?”

Hạo Vân Đạo Tôn cố ý giễu cợt.

“Cùng lúc được sáu Đạo Tôn vây đánh, ngươi nên cảm thấy tự hào mới đúng.”

Thành ca lắc lắc ngón tay.

“Tình cảnh sáu Đạo Tôn nhỉ bé này chẳng đáng để ta tự hào.”

“Chỉ có thể nói, sáu người các ngươi lên cùng một lúc lại đỡ việc cho ta.”

Hắn còn định tìm Lâm Tịnh Đạo Tôn để kiếm ít khiêu chiến lệnh, một lần thêm ít người.

Nhưng Bách Chiến lệnh gì đó của đối phương, sáu đánh một, dù gì thì cũng trúng tim đen hắn.

Chương 1280: Thật sự không muốn chiếm hời

Đây hiển nhiên không phải là phản ứng mà Hạo Vân và Thanh Lư Đạo Tôn muốn thấy.

Đoạn Thiên Minh ra trận, hơn nữa Bách Chiến lệnh cũng đem ra rồi, ai dám không khinh hoàng, ai dám không hoảng hốt?

Tên tiểu tử này đối diện với sáu Đạo Tôn mà lấy đâu ra dũng khí vậy chứ?

“Hừ, Khương Thành, ta thừa nhận ý cảnh kiếm đạo của ngươi rất mạnh.”

Hạo Vân Đạo Tôn cảm thấy Khương Thành nhất định đã đặt hi vọng lên một kiếm ấy.

“Có lẽ cho dù sáu người bọn ta liên thủ lại, cũng vẫn có thể bị ngươi giết chết một hai người.”

“Nhưng mà ngươi nghĩ bọn ta sẽ cho ngươi cơ hội đó sao?”

“Ồ, các ngươi còn có chiêu gì à?”

Khiêu chiến lệnh màu máu tươi của Thanh Lư Đạo Tôn lại lần nữa sáng lên.

“Bách Chiến lệnh ngoài việc có thể nhiều đấu một ra thì còn có một tác dụng khác.”

“Đó chính là… lựa chọn cách thức khiêu chiến.”

Hắn dương dương đắc ý nói: “Bọn ta có thể hạn chế phần khiêu chiến tiếp theo đây để ngươi không thể dùng ý cảnh kiếm đạo được.”

Chuyện này…

Môn đồ của hai phía tỏ ra ngơ ngác.

Bách Chiến lệnh có thể để một đám người khiêu chiến với một người được thì cũng thôi đi, đằng này còn hạng định hạng mục chiến đấu nữa?

Thế này thì còn để người khác sống nữa không chứ?

Đạo cụ này còn có thể Bug hơn chút nữa không?

Sự cân bằng của Đoạn Dương Đạo đã bị đánh nát bấy rồi đó biết chưa hả?

Chẳng trách ngay cả Nguyên Kha Đạo Thánh cũng phải kiêng kị, chuyện này đã không còn là vấn đề nhượng bộ lui binh nữa rồi, mà là làm không tốt một chút là sẽ bị tấm lệnh này của bọn họ hại chết.

Lần này đừng nói gì đến những người khác, đến cả Lâm Tịnh Đạo Tôn luôn có lòng tin gấp trăm lần vào Khương Thành cũng bất giác trở nên lo lắng.

"Khương chưởng môn, nếu như không được hay là bỏ trận này đi, sau này từ từ tính tiếp."

Nếu tất cả những tuyệt chiếu đều bị hạn chế thì cho dù có mạnh hơn đi chăng nữa cũng chưa chắc sẽ thắng nhỉ?

"Từ bỏ?"

Hạo Vân Đạo Tôn vẻ mặt âm trầm cười lên.

"Ngươi nghĩ còn có cơ hội để từ bỏ sao?"

"Có trách thì trách số mệnh hắn không tốt, đứng trước mặt Đoạn Thiên Minh bọn ta thì có muốn không chết cũng không được."

Thành ca cũng khua tay về phía Lâm Tịnh Đạo Tôn.

"Nam nhân sao có thể nói không được được chứ."

Nhìn thấy Khương chưởng môn vẫn ổn định như vậy, Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng trở nên yên lòng.

Hắn ngồi xuống, cũng không khuyên thêm gì nữa.

Thành ca trong trường đấu cũng coi như có chút hứng thú với Bách Chiến lệnh đó rồi.

"Vậy các ngươi dự định đánh với ta như thế nào?"

Hắn mãi đến giờ cũng chẳng có chút sợ hãi nào, Hạo Vân Đạo Tôn và Thanh Lư Đạo Tôn cũng cạn lời.

Đừng nói tên này không biết sợ hãi là thứ gì đấy chứ?

"Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!"

Hai người kiềm nén sự khó chịu trong lòng xuống, nhắm Bách Chiến lệnh về phía Khương Thành.

"Ngươi nhanh thôi sẽ không cười nỗi nữa rồi…"

Khi nhìn thấy ánh sáng màu đỏ của máu đột nhiên sáng lên kéo dài ra, sáu Đạo Tôn cùng Khương Thành đều bị bao lấy bên trong.

Màn ánh sáng trông có vẻ không lớn, nhưng trước khi cuộc khiêu chiến phân thắng bại thì cũng chẳng có ai có thể bay ra được.

Khi không gian khiêu chiến này thành lập, Khương Thành phát hiện thần hồn của mình đã bị phong tỏa trong hồn hải, không có cách nào giải phóng ra bên ngoài được.

Xem ra mấy trận khiêu chiến trước kia, đối phương đã phát hiện ra thần hồn mạnh mẽ lạ thường của hắn rồi.

Ngoại rừ việc thần hồn bị hạn chế ra, sự thay đổi khác lớn nhất chính là sự liên hệ với căn nguyên đã bị cắt đứt.

Kể cả căn nguyên kiếm, tất cả các căn nguyên tạm thời không có cách nào cảm nhận được.

Trạng thái thế này gần giống với lần ở Đế Kiếm Tinh đó.

Mà mất đi sự gia trì của căn nguyên, pháp tắc không gian cũng trở thành một lầu các trống không, cũng chẳng còn uy lực gì nữa.

Cuối cùng, bí thuật huyết mạch trên người hắn, hiệu quả anh linh cũng đều bị phong tỏa hết, không còn có thể đưa vào cuộc chiến được.

Đối phương cũng có thể nói là suy nghĩ rất chu toàn, hạn chế tất cả những Buff có thể trở mình ở bên ngoài.

“Ha ha ha ha, bây giờ thật muốn xem thử ngươi làm sao có thể dùng ý cảnh kiếm đạo được nữa.”

Sáu Đạo Tôn Hạo Vân, Thanh Lư phân làm sáu hướng, bao vây Khương Thành lại.

Không còn căn nguyên kiếm, ý cảnh kiếm đạo cứ như hao trong gương, trăng dưới nước, chẳng có cách nào phát huy ra được.

“Lần này, chúng ta không so những cái khác với ngươi, chúng ta so tiên lực.”

Hạn chế này có qua có lại, bọn họ ở bên trong không gian khiêu chiến bây giờ cũng không thể liên kết với căn nguyên được, không có cách nào giải phóng thần hồn ra tấn công.

Nhưng với họ mà nói thì đây là một sát cục hoàn mỹ.

"Ha ha ha ha, không phải thần hồn của ngươi mạnh lắm sao, chẳng phải kiếm thuật thần thông lắm hả?"

"Bây giờ thật muốn xem thử một Thiên Tôn nhải nhép như ngươi còn có thể khiêu chiến vượt cấp nữa hay không?"

Nghe nói bên trong không gian khiêu chiến chỉ có thể đấu tiên lực, tất cả những người bên ngoài, kể cả những môn đồ của Vô Định cung cũng rất muốn chửi bới.

Thế này thì cũng thật là vô liêm sỉ rồi.

Sáu Đạo Tôn các ngươi đánh một Thiên Tôn người ta thì cũng thôi đi.

Lại còn hạn chế điều kiện thành chỉ có thể dùng tiên lực.

Khương Thành khi nảy chiến thắng liên tục một cách siêu cấp là dựa vào thần hồn và kiếm đạo.

Bàn về Tiên lực, quả thực hắn cũng rất yêu nghiệt, nhưng chung quy lại thì cũng chỉ ở cấp độ Chí Tôn.

Nếu đổi thành bất cứ một Đạo Tôn bình thường nào cũng có thể có tiên lực cao hơn hắn rất nhiều.

Thế này đánh còn hồi hộp gì nữa à?

Chỉ so tiên lực, cho dù Đạo Tôn nào thì cũng có thể đánh bại hắn.

Còn sáu đánh một như thế này thì đúng là chơi tồi mà.

"Thế này thì đúng là không cần sĩ diện nữa mà…"

Đến cả Chí Diên Đạo Tôn của Vô Định cung cũng phát ra tiếng lòng như vậy.

Nhưng ở một mặt khác, hắn cũng không thể không thừa nhận, Đoạn Thiên Minh chọn cái có lợi nhất, cũng là phương thức chiến đấu ổn thỏa nhất.

Đối phó với loại "khí vận chi tử" có thể vượt đại cảnh giới mà chiến đấu thế này, dùng phương thức chiến đấu càng nguyên

thủy càng tốt.

Bỏ đi mấy thứ phụ gia đặc biệt như căn nguyên, pháp tắc, ý cảnh, thần hồn, huyết mạch, anh linh, mấy vị diện chi tử, khí vận chi tử đó cũng chẳng còn thần kì bao nhiêu nữa rồi.

“Vô liêm sỉ!”

“Thật quá đê tiện hèn hạ mà.”

Rất nhiều môn đồ của Ma Ngộ tông bên này đã không nhịn nổi nữa mà buộc miệng mắng tới tấp.

Khương Thành vì bọn họ xuất chiến, chiến thắng liên tù tì, đã chinh phục được trái tim bọn họ.

Huống hồ gì Đoạn Thiên Minh vốn lại là kẻ địch.

Bọn họ cũng chẳng có gì phải kiêng kị cả.

“Mấy tên Đạo Tôn các ngươi đánh một Thiên Tôn người ta, đánh hội đồng thì thôi đi, lại còn chỉ so tiên lực à, lớn già đầu rồi mà sống còn không bằng con chó!”

“Ta khinh, chỉ dựa vào các ngươi mà cũng không biết xấu hổ làm chúa tể của Đoạn Dương Đạo.”

“Chỉ là một đám vô lại mà thôi.”

“Cho dù Khương chưởng môn có thật sự phải thua đi chăng nữa, trong mắt và trong lòng bọn ta thì vẫn là người chiến thắng!”

“Không sai, ánh sáng không ai sánh kịp mà hôm nay Khương chưởng môn tỏa ra đã đủ để tất cả những Đạo Tôn ở Đạo Tuyệt Chi Địa này phải thất sắc rồi.”

“Không phải hắn bị đánh bại mà là bị những thủ đoạn xấu xa đê tiện hèn mọn bỉ ổi hại mà thôi…”

Một vài đệ tử thậm chí còn rơi cả nước mắt, giống như đau khổ trước cái chết của Khương Thành trước vậy.

Chuyện này khiến cho Thành ca cười dở khóc dở.

Ngày tốt ca đây làm màu, các ngươi có thể nói chút gì đó dễ nghe hơn không, làm cho vui mừng tốt lành lên chút?

Tuy không thể liên hệ được với căn nguyên kiếm, nhưng hắn vẫn lấy kiếm ra.

Lắc lư trước mặt Hạo Vân Đạo Tôn ở ngay trước mặt.

“Hạn chế không gian khiêu chiến này của các ngươi xong rồi chứ? Không có thêm vào hạng mục gì nữa à?”

Hạo Vân Đạo Tôn đến giờ đã nắm chắc phần thắng trong tay, hoàn toàn chả thèm coi Khương Thành ra gì nữa.

“Ngươi thật kì lạ, cũng đã đến bước này rồi sao ngươi vẫn còn giữ được bình tĩnh hay vậy nhỉ.”

“Đó đương nhiên là khí chất trời sinh sẵn có rồi.”

Thành ca thở dài cảm thán một hơi.

“Các ngươi chắc chắn muốn so như vậy ư?”

“Thật ra ta cũng không muốn cứ vậy mà chiếm hời của các ngươi, hay là các ngươi đổi xem xem.”

Chương 1281: Thắng quá nhẹ nhàng

Lời này của Khương Thành đương nhiên Hạo Vân Đạo Tôn sẽ không tin rồi.

“Cố tình tung quả mù.”

“Lại còn muốn bọn ta sửa đổi hạn chế?”

Hắn cười lạnh: “Đừng nói đến việc trước khi khiêu chiến kết thúc thì không thể

làm được, cho dù có làm được, ngươi nghĩ bọn ta sẽ mắc lừa một cách ngu xuẩn

vậy chăng?”

Bây giờ ở trong không gian khiêu chiến này, tu vi tiên lực của Khương Thành

liếc qua đã thấu hết.

Quả thật là trình độ của Chí Tôn, cách xa mấy người bọn hắn rất rất nhiều.

Chẳng hề có chút màu mè gì đáng nói.

“Đừng nhiều lời với hắn nữa, đêm dài lắm mộng.”

“Giết hắn!”

Mấy Đạo Tôn khác của Đoạn Thiên Minh đã chờ không nỗi nữa rồi.

Thanh Lư Đạo Tôn nặng nề nâng thanh kiếm lên, ngay sau đó sáu người gần như

đồng thời thúc giục tiên lực ra.

Bọn họ lần này ra tay không hề có khí tức quy tắc gì cả.

Cũng do đó tiên thuật và võ kĩ cao thâm dùng không được.

Bởi vì những tiên thuật, võ kĩ không thể tiếp xúc với thần hồn, quy tắc.

Dưới tình huống như thế, chiến đấu trở nên rất nguyên thủy.

Giống như những tu sĩ Thiên Mệnh, Đạo Cung cảnh ở Hạ giới thúc giục hải lượng

tiên lực cấp Đạo Tôn công kích đơn giản.

Đối diện với tiên lực rợp trời rợp đất của phía đối diện, Thành ca không lên

nghênh tiếp ngay.

Tiên lực của hắn quả thực chỉ tương đương với cấp bậc Chí Tôn, chuyện này là

bởi vì căn cơ của hắn quá thâm hậu, cảnh giới tu vi thực sự của hắn quả thực

chỉ là Thiên Tôn.

Hắn vào lúc này nếu như chiến đấu thì cũng chỉ có thể phát động công kích đơn

giản mà thôi.

Đánh lên thì chết ngay chứ chẳng nghi ngờ gì nữa.

Vậy nên, hắn chẳng ngần ngại gì mà sử dụng kĩ năng của hệ thống.

Không gian khiêu chiến này dù có mạnh hơn đi chăng nữa cũng chẳng phong tỏa

được hệ thống, suy cho cùng thì đây cũng là chuyện mà Thiên Đạo làm không

được.

Lần này, hắn sửu dụng một kĩ năng mà từ trước đến nay chưa sử dụng bao giờ -

Tước đoạt.

Kĩ năng tước đoạt có thể sử dụng điểm tiên nguyên tạm thời tước đoạt đi năng

lực nào đó của đối phương.

Năng lực này có thể là một loại tiên thuật nào đó, một môn kiếm pháp nào đó,

một kiểu thần thông nào đó, một loại huyết mạch bí thuật nào đó.

Cũng có thể là quy tắc, ý cảnh, thần hồn, tiên lực.

Dù gì thì chỉ cần là năng lực có thể dùng được trong lúc chiến đấu thì đều có

thể tước đoạt.

Nhưng mà kĩ năng tước đoạt này của hệ thống cũng khá "dịu dàng", mỗi lần chỉ

có thể tước đoạt một loại trong số đó.

Không giống như hạn chế toàn diện trên Đế Kiếm Tinh, cũng không phong tỏa

nhiều hạng mục như trong Bách Chiến lệnh.

Thành ca nghĩ bên trong không gian khiêu chiến này, mọi thứ đều bị phong tỏa

rồi, chỉ còn thừa lại mỗi tiên lực, vậy thì dứt khoát dùng luôn.

Thế là hắn làm một bộ tước đoạt tiên lực về hướng sáu người này.

Soạt soạt soạt soạt…

Hiệu suất làm việc của hệ thống cực nhanh.

Khoảnh khắc ấn xuống đó, tiên lực bão táp ngập trời ấy đột nhiên mất hết chẳng

còn lại gì.

Tiếp sau đó, sáu tên Đạo Tôn vừa nhờ vào tiên lực mà trôi nổi được lên chẳng

có tên nào đứng vững, suýt chút từ trên cao rơi tọt xuống đất.

Cũng may mà bọn họ còn tiên thể, nếu không thì e rằng cũng chẳng còn cách nào

đứng chót vót trên không được nữa.

Thành ca thúc giục tiên lực cấp bậc Chí Tôn của hắn ra, cũng chẳng triển khai

kiếm pháp gì cả.

Là một nhát chém vô cùng bình thường.

Kiếm này vừa xuống, Hạo Vân Đạo Tôn bị chém thành hai phần, cảnh tượng tàn

khốc vô cùng.

Hết cách, kĩ năng tước đoạt của hệ thống tuy "dịu dàng", chỉ có năng lực tước

đoạt một thứ, nhưng nó là một chiều.

Chỉ nhắm vào mục tiêu.

Khương Thành là kí chủ vốn chẳng hề bị tước đoạt tiên lực.

Sáu Đạo Tôn vốn đã bị phong tỏa quy tắc, thần hồn, ý cảnh, anh linh, huyết

mạch vân vân một mớ năng lực, bây giờ sau khi bị tước đoạt cả tiên lực, chỉ

còn lại mỗi tiên thể mà thôi.

Bảo bọn họ đối diện với Huyền Tiên, Kim Tiên, thậm chí là Đế cảnh tam trọng

ngũ trọng bọn họ sẽ vẫn cứ không sao.

Suy cho cùng thì tiên thể cũng đủ mạnh rồi, cảnh giới quá thấp không thể đánh

bại hàng phòng ngự của họ.

Trường kiếm vừa chuyển, quét ra một đường hình quạt.

Bốn Đạo Tôn từ trái sang phải bị chặt đứt ngang eo.

Bởi vì không còn tiên lực, tuy tầm mắt và kinh nghiệm của bọn họ vẫn còn, đầu

óc cũng biết phản ứng, nhưng thân thể lại theo không kịp.

Đến ngay cả động tác ẩn nấp cũng chẳng kịp, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh ngạc,

tuyệt vọng trừng trừng nhìn bản thân bị quét trúng.

Sau đó lại nhanh chóng rơi xuống.

“Không…”

Thanh Lư Đạo Tôn còn lại sau cùng mất đi sự không chế cảm xúc, hoàn toàn không

dám tin vào cảnh tượng này.

Không nên như thế chứ!

Sáu Đạo Tôn bọn họ vây đánh một Thiên Tôn, lẽ ra nên là bọn họ băm vằm Khương

Thành ra ngàn mảnh mới đúng chứ.

Sao có thể bị hắn giết ngược lại?

Hơn nữa lại còn giết chết dễ như trở bàn tay, giống như cắt cỏ vậy.

Hắn đã nhận ra vấn đề nằm ở đâu rồi.

Tiên lực của bản thân mới đột nhiên biến mất khi nảy.

Nhưng chuyện này sao có thể chứ?

Sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Hắn với gương mặt sụp đổ nhìn về phía Khương Thành, giống như muốn lôi ra đáp

án từ hắn.

Lại giống như muốn bảo hắn ngừng lại, tha cho mình một mạng.

Nhưng mà Khương Thành vốn chẳng cho hắn cơ hội.

Phập!

Cuối cùng mũi kiếm đâm thẳng vào yết hầu của hắn, không cho hắn có cơ hội nói

di ngôn cuối cùng.

Chiến đấu bắt đầu cực nhanh, kết thúc lại càng nhanh hơn.

Thuận lợi đến mức khó mà tin được.

Đến cả Khương Thành cũng không thể không cảm khái, kĩ năng này quả thực rất

nghịch thiên, để cho bản thân đánh nhẹ nhàng thoải mái đến lạ.

Không có tiên lực, tuyệt đại bộ phận tiên nhân đều trở thành con tôm có chân

yếu ớt, dĩ nhiên là dễ đánh rồi.

Mà cái giá mà hắn phải trả cũng cực lớn.

Vì để phát động tước đoạt, 14 tỷ điểm tiên nguyên của Thành ca nháy mắt đã bay

sạch trơn.

Mỗi một Đạo Tôn Tiêu hao từ hai đến ba tỷ, xem tiên lực của bọn họ mà định.

Nhưng mà hắn cũng không lỗ.

Sau khi xử hết sáu tên này, hắn có được quà tặng quy tắc cho người chiến

thắng.

Tiến độ huyền văn mà sáu người này tăng lên đã giúp hắn tiết kiệm được cỡ

khoảng hơn hai mươi tỷ điểm tiên nguyên rồi.

Nếu như đổi thành Đạo Thánh, e rằng hao phí của kĩ năng tước đoạt không dưới

bốn mươi năm mươi tỷ đâu.

Suy cho cùng thì cảnh giới của mục tiêu tước đoạt cũng quá cao rồi.

Nếu đổi thành Thiên Đế, e rằng không mất trăm tỷ thì đánh cũng chẳng được.

“Lại đến khoảng thời gian thu hoạch chiến lợi phẩm vô cùng vui vẻ rồi!”

Sáu Đạo Tôn đấu chết, hắn chẳng hề khách khí mà vui vẻ thu lấy đạo khí và nhẫn

trữ vật trên người bọn họ.

Tiện thể tra thử, suýt chút lại mừng đến nở hoa.

Có lẽ mấy năm nay Đoạn Thiên Minh vơ vét được quá nhiều thứ hời rồi nên tài

nguyên mà sáu tên Đạo Tôn này cất giữ cũng quá sức phong phú.

Ngoại trừ những thu hoạch bình thường ra, tấm Bách Chiến lệnh đó cũng rơi vào

tay hắn một cách đương nhiên.

Chơi được một chút, hắn mới lần nữa ngoáy đầu nhìn phía đối diện.

Tất cả mọi người ở bên ngoài đều đã hóa đá.

Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?

Nói sáu đánh một, nói chỉ dùng cách chỉ dùng tiên lực không biết mất mặt, nói

bạo cục nhẹ nhàng đâu?

Đúng là nhẹ nhàng bạo phát, nhưng lại là bị đối phương bạo ngược lại mà thôi.

Sáu Đạo Tôn đó trước khi chết còn chẳng ú ớ được gì.

Vậy nên bây giờ cũng chẳng ai biết được sáu người đó thật ra đến cuối đột

nhiên bị mất đi tiên lực.

Trong mắt bọn họ, sáu người sáu người khi vừa bắt đầu thì đã sử dụng tiên lực

cấp Đạo Tôn rồi.

Nhưng không biết vì sao bọn họ lại cứ như quả dưa cọng hành bị Khương cưởng

môn dùng một cách thức cực kì thô thiển nhẹ nhàng cắt ngang tiêu diệt cả đám.

“Sao lại như vậy được chứ?”

Ngập trong ánh mắt của Chí Diên Đạo Tôn là sự ngạc nhiên sợ hãi.

Giết chết sáu Đạo Tôn nhẹ nhàng như vậy, trừ khi còn mạnh hơn cả Đạo Thánh?

Chương 1282: Làm màu thái quá

“Rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vẻ mặt Phạm Lôi Đạo Tôn cũng mờ mịt y như thế.

Hắn biết rất rõ, Khương Thành căn bản không phải là Đạo Thánh.

Nếu không thì thái độ của đám Thần quân Thích Vương và Lư Vương đã không tồi

tệ như vậy.

Hơn nữa, mấy nhát kiếm vừa nãy của Khương Thành, độ lớn của Tiên lực tỏa ra

cũng là cấp độ Chí Tôn, hắn tin chắc rằng hắn không hề nhìn nhầm.

Mấu chốt là sáu người đó đường đường là Đạo Tôn, đối mặt với Tiên lực ở cấp độ

này, phải là muốn chết cũng khó!

Tại sao lại vô duyên vô cớ bị giết sạch như thế?

Thậm chí, trước lúc chết đến phản kháng và né tránh cũng không có.

Chuyện này hoàn toàn không hợp lý!

Hắn thật sự không tài nào hiểu nổi.

Thực ra đâu chỉ có mình hắn như thế?

Lâm Tịnh Đạo Tôn còn bị dọa cho ngơ quả mơ luôn rồi.

Hắn biết Thành Ca nhất định có thể thắng, nhưng có thể thắng nhẹ nhàng như

thế, thắng kỳ lạ như thế, thực sự đã nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Cuối cùng, Tam Nhãn Hổ vẫn là người phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Ca, ngươi thế này cũng Thần quá rồi đấy nhớ?”

“Sao ngươi làm được vậy?”

“Chẳng lẽ là do vừa nãy ta ở ngoài sân truyền công cho ngươi gây ra sao?”

Thành Ca cực kỳ khinh thường liếc tên Hổ Yêu vô sỉ đang sáp đến để show năng

lực làm màu này một cái.

Mẹ nhà ngươi chứ, ngươi học được kỹ năng thần kỳ như cách không truyền công từ

bao giờ vậy?

Tại sao ta không hề hay biết gì cả?

“Chẳng liên quan gì đến ngươi cả, chỉ là vừa nãy ta đã thi triển một lần cảm

hóa.”

“Cảm hóa?”

Tất cả mọi người đều vểnh tai lên.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy hai từ này.

“Không sai, đó là một lễ rửa tội cho tâm hồn, nó không giống với quy tắc tâm…”

Tất cả những người có mặt ở đó đều bị Thành Ca dọa cho ai nấy cũng sững sờ

ngẩn ngơ.

Nhưng Tam Nhãn Hổ, kẻ hiểu rõ Thành Ca như lòng bàn tay thì biết thừa, ca này

đang nói bừa.

Hắn không show được năng lực làm màu, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Nên hắn cố tình quái gở phá đám Thành Ca.

“Tại sao ta chưa từng nghe thấy có loại kỹ năng này vậy? Nếu đã lợi hại như

thế, sao trước đây chưa bao giờ thấy ngươi dùng thế?”

Thành Ca trừng mắt nhìn tên đối tác “tạm bời bất hòa” này, cao giọng cười ha

ha.

“Hỏi hay lắm, sở dĩ ta không dùng, là bởi vì năng lực này quá dũng mãnh, từ

xưa đến nay ta luôn là người có tấm lòng từ bi bác ái, không nhẫn tâm dùng nó

mà thôi…”

Những lời này của hắn khiến những người khác ở bên sân cũng không chịu nổi mà

trợn tròn mắt nhìn hắn.

Ngươi coi bọn ta là lũ ngu à?

Lâm Tịnh Đạo Tôn nhanh chóng sắm vai phụ họa đầy trung thành, hỏi hắn: “Cho

nên, rốt cuộc cái cảm hóa này huyền huyền diệu ở chỗ nào vậy?”

“Rất đơn giản, sau khi tâm hồn bọn họ được rửa tội thì bọn họ sẽ cảm nhận được

toàn bộ tội lỗi của mình.”

Vừa nãy quả thực hắn đã thắng một cách quá kỳ lạ, nhưng Thành Ca đương nhiên

sẽ không để lộ kỹ năng tước đoạt của hệ thống ra.

Trong lúc đang bịa linh tinh, hắn cũng vô cùng thành thạo tự dát vàng lên mặt

mình luôn.

“Đồng thời, cũng cảm nhận được trọn vẹn sự hấp dẫn về nhân cách, khí chất,

năng lực và phẩm chất đạo đức của ta, cùng với đó sẽ nhận ra việc trở thành kẻ

thù của ta với ta là sai lầm đến thế nào, là việc tội lỗi biết bao nhiêu.”

“Để rửa tội cho tâm hồn, cứu rỗi một đời đầy tội ác của bọn họ, bọn họ đã lựa

chọn đi đầu thai kiếp khác.”

Tam Nhãn Hổ cũng sững sờ.

“Đầu thai kiếp khác cái gì cơ?”

Thành Ca lạnh lùng đáp: “Chính là chủ động từ bỏ phản kháng, lựa chọn cái

chết, kiếp sau trở thành người tốt chứ gì nữa.”

“Nhìn thấy bọn họ cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, ta rất vui mừng, nên đã

đáp ứng nguyện vọng của bọn họ.”

Phụt!

Không biết có bao nhiêu người ở đó đã nhịn không nổi mà nhổ nước bọt ngay tại

trận.

Ngươi coi bọn ta là lũ trẻ con lên ba à?

Lý do hoang đường như thế này mà cũng mở mồm nói ra được?

Chớp mắt trước, sáu người đó vẫn còn hận không thể xé xác ngươi, thế mà chớp

mắt sau đã “hoàn toàn giác ngộ” rồi?”

Trên đời này còn chuyện như thế nữa sao?

Nhưng cẩn thận hồi tưởng lại một chút, bọn họ phát hình có vẻ như cũng chỉ có

lý do này mới có thể giải thích được kết quả của trận chiến vừa nãy.

Ai có thể đoán được lúc đó cả sáu người đột nhiên mất hết Tiên lực cơ chứ.

Sáu vị Đạo Tôn vô duyên vô cớ bị giết như thế.

Theo quan điểm của bọn họ, dường như cũng chỉ có một nguyên nhân, đó là tự sát

mà thôi.

Sau khi dần dần nhận ra điều này, tất cả mọi người đều tỏ ra bọn họ đều bị dọa

sợ cả rồi.

“Trên đời này vậy mà lại có loại năng lực này nữa à?”

“Cảm hóa? Đây là mê hoặc mới đúng chứ?”

“Năng lực này đáng sợ quá.”

“Thế há chẳng phải là hắn muốn ai tự sát thì người ấy sẽ tự sát à?”

“Vãi chưởng, thế này thì nên đề phòng thế nào chứ?”

“Quá đáng sợ rồi!”

Ngoại trừ người cùng một phe như Tam Nhãn hổ và Lâm Tịnh Đạo Tôn, những người

khác ở hai bên đều y như nhìn thấy nguồn gốc của dịch bệnh, hết sức phòng bị

và bài xích hắn.

Thậm chí có rất nhiều người còn quay người lại, chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy bất

cứ lúc nào.

Chỉ sợ đối diện nhìn Khương Thành một cái là sẽ bị hắn mê hoặc, trúng phải tà

của hắn.

Sau đó tự mình cắt cổ chính mình.

Thậm chí Yên Dĩ còn chủ động cúi thấp đầu, nhắm mặt lại, dùng Thần hồn phong

tỏa sự cảm nhận ở xung quanh.

Điều này khiến Thành Ca vô cùng tổn thương.

Làm màu thì làm được rồi, nhưng tiếng hoan hô reo hò cũng không còn nữa!

Đây là vì làm màu thái quá, tí nữa thì dọa người ta sợ chạy mất.

Hắn không thể không cứu vãn lần nữa.

“Khụ, thực ra cái cảm hóa này cũng có hạn chế của nó.”

“Chỉ cần vẫn còn một chút Thần hồn và quy tắc, thì sẽ rất khó bị cảm hóa.”

Bắn buông thõng tay: “Vừa nãy hoàn toàn là trùng hợp, vừa đúng lúc những thứ

đó bị phong tỏa ở bên ngoài, coi như là bọn họ tự tạo nghiệp chướng.”

Hắn vừa nói như thế, cuối cùng tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó tiếng nịnh hót tâng bốc ở bên phía Ma Ngộ Tông lại bắt đầu nhịp điệu

quen thuộc, như thủy triều lên.

“Khương Chưởng môn lợi hại quá!”

“Khương Chưởng môn đại triển thần uy, bản lĩnh hơn người, là Thiên Tôn số một

trong lịch sử!”

“Khương Chưởng môn đã cố gắng lật ngược tình thế, dựa vào năng lực của chính

mình để thắng được trận thách đấu này.”

“Khương Chương môn vì dân trừ hại, lật đổ Đoạn Thiên Minh!”

Còn Vô Định Cung ở phía đối diện lại đau khổ như cha chết mẹ chết, tuyệt vọng

một cách triệt để.

Những trợ thủ được mời đến sắp bị giết cả rồi.

Chỉ còn lại duy nhất Ngân Thuyên Đạo Tôn…

Ơ, Ngân Thuyên Đạo Tôn chạy đi đâu rồi?

Tất cả mọi người mãi đến tận lúc này mới phát hiện, lão già này thế mà lại mạo

hiểm việc sẽ bị trừng phạt nếu rời sân thi đấu mà bỏ chạy trước rồi.

Trên thực tế, Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng không phải hoàn toàn vì trốn Khương

Thành.

Sau khi Đoạn Thiên Minh vào sân, hắn đã bỏ trốn rồi.

Hắn biết rất rõ, sau khi Đoạn Thiên Minh giành thắng lợi thì hắn cũng chẳng

được lợi lộc gì, nói không chừng còn bị giết người diệt khẩu.

Ngoài việc bị mọi người khinh thường, thì việc hắn chạy trốn cũng không gây ra

sóng gió gì.

Thành Ca liếc nhìn về phía bầu trời nơi xa, vẫn chẳng đợi được vị Nguyên Kha

Đạo Thánh trong truyền thuyết, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Chẳng lẽ đối phương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi sao?

Hắn chỉ đành khóa chặt mục tiêu vào Vô Định Cung lần nữa.

“Được rồi, người tiếp theo là ai?”

Vẫn còn người tiếp theo nữa à?

Chí Diên Đạo Tôn, Chưởng môn của Vô Định Cung và tất cả những hộ pháp còn lại

đều cạn hết lời.

Ngươi đã một mình khiêu chiến sáu người rồi, ngươi bảo bọn ra còn đánh với

ngươi thế nào nữa hả?

Điên thế đủ rồi.

Hai người nhìn nhau, sau đó Chưởng môn của Vô Định Cung ngoan ngoãn giơ Khiêu

chiến lệnh lên.

“Vô Định Cung bọn ta nhận thua.”

Cùng với câu nói này của hắn, Vô Định Cũng đã chính thức bị đánh bại trong

trận khiêu chiến này.

Tất cả môn đồ của Vô Định Cung có mặt ở đó đều đồng loạt chấn động, phải chịu

sự trừng phạt đối với kẻ thua cuộc của quy tắc Thiên Địa.

Có đệ tử thì ngã luôn ngay tại trận, có người thì miệng phun đầy máu tươi, có

người thì mặt mày tái mét.

Trận khiêu chiến trên danh nghĩa này, thực ra bản chất chính là tấn công tông

môn của người khác.

Thất bại rồi đương nhiên sẽ phải trả giá.

Động tác của Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng không hề chậm chạp, lập tức vẫy vẫy tay.

Tất cả những trưởng lão và môn đồ của Ma Ngộ Tông có mặt ở đó đều nháo nhào

bay lên phía trước, sau đó bao vây toàn bộ người đang trong trạng thái bị tổn

thương nặng nề của tông môn đối phương lại, phong ấn Tiên lực.

Mà đối mặt với hành động này của bọn họ, Chí Diên Đạo Tôn chỉ dùng ánh mắt bất

lực nhìn Khương Thành, cuối cùng lựa chọn chấp nhận số phận.

Chương 1283: Danh tiếng đột ngột tăng vọt

Sau khi Vô Định Cung thất bại, trận khiêu chiến giữa các tông môn kết thúc ở

đó.

Sau khi kết quả thắng thua của hai phái truyền ra, rất nhiều tông môn ở bên

ngoài đều vô cùng kinh ngạc.

Tình hình lúc trước của Ma Ngộ tông thế nào, những tông môn khác cũng có nghe

nói.

Không thể nói là tình hình đáng lo ngại, chỉ có thể nói là chỉ còn chút hơi

tàn.

Hộ pháp chạy mất một người, trưởng lão nội môn cũng chạy mất một nửa, tông môn

như thế chỉ còn cách bị diệt vong có mấy ngày thôi.

Thậm chí không cần người khác đến động vào bọn họ, chẳng cần bao lâu, tự bọn

họ cũng sẽ dần dần suy bại.

Kết quả, một tông môn như thế, đối mặt với sự tấn công với mười một Đạo Tôn

của người khác, thế mà vẫn có thể thắng được.

Biết được tin tức này, vô số Tiên nhân nghi ngờ có phải thắng thua của hai bên

bị ngược rồi không.

Bên ngoài sơn môn của Ma Ngộ tông, Lệ Diệp hộ pháp lại khóc lóc gào thét đòi

quay về.

Dựa vào cảnh giới Đạo Tôn của hắn, tùy tiện đi bất cứ đâu, thân phận cũng

không thấp.

Nhưng mấu chốt là lần này Ma Ngộ tông không giống như trước nữa, sau khi thôn

tính Vô Định Cung, đừng nói là thực lực tăng vọt, còn có một vị đại thần như

Thành Ca che chở, bảo kê.

Bây giờ danh tiếng của Thành Ca đã nhanh chóng truyền khắp cả Đoạn Dương Đạo.

Một Thiên Tôn cỏn con, lại có thể một mình giết chết chín vị Đạo Tôn.

Chiến tích như thế, lúc lần đầu tiên được truyền ra, căn bản chẳng có ai tin.

Nhưng sau khi tông môn của chín vị Đạo Tôn đó lần lượt báo tang, tất cả mọi

người không tin cũng phải tin.

Năng lực chiến đấu như thế, khiến cho vô số người người chấn động.

Trong số chín vị Đạo Tôn bị giết chết, có người đến từ Đoạn Thiên Minh vô cùng

đáng sợ.

Có ngươi là đồ đệ của Đạo Thánh.

Nhưng bây giờ, không có ai cảm thấy bọn họ dám báo thù Khương Thành.

Bởi vì… Bách Chiến lệnh đã rơi vào tay hắn.

Ở Đoạn Dương Đạo có được thứ này, mặc dù không thể nói là ra lệnh cho cả thiên

hạ, không có ai dám không phục tùng, nhưng nếu như muốn ngang tàng hống hách

thì chắc cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Lại thêm cả năng lực chiến đấu đó của hắn, ai dám động vào chứ?

Bây giờ hắn đang ở Ma Ngộ tông, rất nhiều người đã coi Ma Ngộ tông là "Đoạn

Thiên Minh" tiếp theo của Đoạn Dương Đạo rồi.

"Chưởng môn, lúc trước là ta bị mỡ lợn che mắt, mù quáng vì lợi ích…"

"Bây giờ ta hối hận rồi, hãy cho ta quay lại đi!"

"Mấy năm nay bọn ta ở tông môn, không có công lao thì cũng có khổ lao mà!"

Không chỉ Lệ Diệp Đạo Tôn, tất cả mấy vị trưởng lão nội môn và các đệ tử phản

bội rồi bỏ trốn lúc trước, bây giờ mặt cũng đầy kỳ vọng và trông mong, muốn

quay trở lại Ma Ngộ tông.

Bây giờ Ma Ngộ tông đã không còn bấp bênh, vật lộn trong gió bão nữa, mà rất

có khả năng sẽ trở thành tông môn thống trị Đoạn Dương Đạo.

Sao bọn họ nỡ từ bỏ một cây đại thụ chọc trời như thế chứ.

Lúc trước phản bội rời bỏ tông môn dứt khoát bao nhiêu thì bây giờ lăn trở về

cũng không hề do dự bấy nhiêu.

"Bọn ta chỉ là nhất thời kích động thôi!"

"Thực ra trong lòng bọn ta vẫn luôn lo lắng cho Ma Ngộ tông, đến mức mấy hôm

nay còn gầy rạc cả đi rồi…"

Lâm Tịnh Đạo Tôn suýt chút nữa thì bị bọn họ làm cho tức đến bật cười.

Cho dù tin tức của hắn có tắc nghẽn hơn nữa thì cũng biết trong mấy tên này,

có kẻ trong mấy ngày ngắn ngủi đã tìm được ngôi nhà khác rồi.

Làm gì có tí bộ dạng lo lắng cho Ma Ngộ tông nào?

“Cút!”

“Mau cút hết đi cho ta!”

“Đã phản bội tông môn rồi, vẫn còn mong được quay lại, các ngươi coi chỗ này

là nơi nào hả?”

Hắn hung hãn đá bàn tay đang ôm đùi hắn của Lệ Diệp Đạo Tôn ra.

Giống y như lúc trước Lệ Diệp Đạo Tôn hung hăng hất bàn tay đang nắm chặt để

níu kéo hắn của Lâm Tịnh Đạo Tôn.

Những trưởng lão và môn đồ ở bên trong nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng có ai

cầu xin, nói đỡ cho hắn, ngược lại còn nháo nhào chửi lấy chửi để.

“Lúc đầu, đại nạn ập lên đầu tông môn, có giữ cũng không giữ nổi các ngươi.”

“Bây giờ tông môn vùng dậy quật khởi rồi, cũng không cần đến các ngươi nữa!”

“Lúc hoạn nạn không trông mong được, bây giờ cho các ngươi quay về thì có tác

dụng gì?”

Lúc nói những lời này, bọn họ không khỏi nghĩ đến Khương Chưởng môn.

Lần này thật sự là may mà có Khương Thành.

Một mình hắn lội ngược dòng, đảo ngược kết cục, nếu không thì bây giờ người bị

đám phản đồ này chế giễu xoi mói chính là bọn họ, thậm chí còn bị chê cười là

ngu xuẩn rồi.

Sau khi đuổi Lệ Diệp Đạo Tôn đi, ở phía xa xa lại có người đang bay đến.

Lâm Tịnh nhìn về phương xa, vội vàng hạ lệnh.

“Đóng sơn môn lại! Nhanh nhanh nhanh!”

“Tuyệt đối không được cho kẻ đó vào sơn môn!”

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Bây giờ Khương Chưởng môn vẫn đang trấn thủ ở Ma Ngộ tông chúng ta, vẫn có

người khiến chúng ta phải sợ sao?

Bất luận là kẻ nào đến, chẳng phải đều là đến tìm chết à?

Chính vào lúc bọn họ hơi dây dưa trì hoãn một chút này, kẻ đó đã gào thét xông

vào trong sơn môn của Ma Ngộ tông.

“Lâm Tịnh ngươi được lắm, thế mà ngươi lại định ăn mảnh!”

Tất cả mọi người chăm chú nhìn về phía đó, có một vài trưởng lão đã nhận ra,

chính là Quán chủ Minh Già của Thanh Vũ Quán, người lúc trước suýt chút nữa đã

được mời đến để làm trợ thủ.

Sau đó, Lâm Tịnh Đạo Tôn mời được Thành Ca thì liền phớt lờ không thèm để ý

đến hắn nữa.

“Khụ, ta còn tưởng là ai cơ, hóa ra là Minh Già đạo hữu đấy à, lâu rồi không

gặp…”

Lâm Tịnh Đạo Tôn chỉ đành ngoảnh đầu lại pha trò, cười ha ha.

Cùng là đồng đạo năm xưa cùng phi thăng từ Vạn vực ở Hạ giới lên, mấy năm nay

hai bọn họ vẫn luôn giữ liên lạc, cũng coi như là bạn chí cốt nhiều năm.

“Ai là đạo hữu với ngươi!”

Minh Già Đạo Tôn tức đến thở hổn hển.

“Khương Chưởng môn đến, thế mà ngươi lại không báo cho ta biết?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn bĩu bĩu môi: “Còn không phải là ta quên mất sao, hơn nữa dựa

vào đâu mà ta phải thông báo cho ngươi chứ, năm xưa ngươi cũng có quan hệ đặc

biệt thân thiết gì với Khương Chưởng môn đâu.”

“Ta khinh!”

Minh Già Đạo Tôn tức đến trừng mắt vuốt râu, chỉ vào hắn mắng như tát nước.

“Nói cứ như năm đó ngươi thân thiết với Khương Chưởng môn lắm vậy?”

“Lại còn định ăn mảnh, ngươi tưởng ta không nhìn ra chút tâm tư ý đồ đó của

ngươi sao?”

“Cái loại bỉ ổi vô liêm sỉ nhà ngươi, coi như ta đã nhìn nhầm ngươi rồi!”

Nói xong, hắn đẩy Lâm Tịnh ra sau đó xông vào bên trong.

Chớp mắt sau, hắn đã tìm thấy Thành Ca ở bên trong.

Lại là một màn bạn cũ xa cách lâu ngày mới được gặp lại vô cùng cảm động nữa.

Đến lúc này, những môn đồ của Ma Ngộ tông đuổi theo Minh Gia Đạo Tôn đến đây

mới biết, hóa ra Minh Già Đạo Tôn cũng là bằng hữu của Khương Chưởng môn.

Rốt cuộc vị Khương Chưởng môn này có lai lịch thế nào vậy?

Đi ra từ Cổ Tiên giới, là bạn chí cốt với Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo

Tôn, thế thì thâm niên của hắn không phải là lâu năm bình thường đâu.

Nhưng cảnh giới của hắn mới chỉ là Thiên Tôn mà thôi.

Rõ ràng năng lực chiến đấu lại mạnh đến mức vô lý.

Nhất thời, bọn họ cũng cực kỳ tò mò.

“Khương Chưởng môn, ngươi bị Lâm Tịnh liên lụy, làm phiền lâu như thế, chắc là

chán ghét hắn từ lâu rồi đúng không, chi bằng đến Thanh Vũ Quán của ta làm

khách đi, thế nào hả?”

Lâm Tịch Đạo Tôn lập tức nhảy dựng lên.

“Lão tặc Minh Già ngươi được lắm, biết ngay là ngươi cố tình tỏ ra ân cần để

đạt được mục đích xấu xa mà!”

“Khương Chưởng môn đang yên ổn ở chỗ bọn ta, là vị khách tôn quý nhất của bọn

ta, chán ghét ở chỗ nào hả?”

Minh Già Đạo Tôn châm biếm lại: “Thanh Vũ Quán của bọn ta yên ổn lắm, không

cần phải phiền Khương Chưởng môn ra trận…”

“Được rồi, được rồi.”

Thành Ca xua xua tay.

“Ta sống ở đây rất tốt, tạm thời không đi nơi khác nữa.”

Hắn vẫn đang đợi những người khác của Đoạn Thiên Minh, cùng với Nguyên Kha Đạo

Thánh đến báo thù hắn cơ.

Ngộ nhỡ hắn đổi nơi ở khác, đối phương không tìm thấy hắn thì biết phải làm

thế nào?

Nghe thấy hắn không đi, Lâm Tịnh vui mừng khôn xiết.

“Ha ha, ngươi nghe thấy chưa hả, Khương Chưởng môn không có hứng thú với Thanh

Vũ Quán nhà các ngươi, ngươi có thể cút được rồi đó!”

“Ta còn lâu mới đi, ta phải thường xuyên ở đây để bầu bạn với Khương Chưởng

môn, lắng nghe những lời chỉ bảo dạy dỗ của lão nhân gia hắn!”

Thành Ca không đến chỗ hắn, mặc dù Minh Già Đạo Tôn hơi thất vọng, nhưng hắn

cũng ở lì tại nơi này.

Thậm chí hắn còn chiếm đoạt một tòa cung điện cách chỗ Thành Ca gần nhất, cứ y

như định cắm rễ luôn ở đây vậy.

Khiến cho Lâm Tịnh Đạo Tôn vừa tức vừa bất lực.

Tuy nhiên, cùng với việc Minh Già Đạo Tôn cắm rễ ở đây, một thời gian sau,

càng ngày càng có nhiều Đạo Tôn lục tục đến thăm Ma Ngộ tông.

Chương 1284: Nhất định phải cướp lại Bách chiến lệnh

Những Đạo Tôn đến sau, không phải là bạn cũ của Khương Thành.

Sở dĩ bọn họ đến đây, là bởi vì ôm ý định muốn kết thành đồng mình thậm chí là

muốn đến để cậy nhờ.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là bởi vì Khương Thành có Bách Chiến lệnh.

Theo quan điểm của bọn họ, tiếp sau đây Khương Thành chắc chắn sẽ tiến hành

một cuộc thay đổi lớn ở Đoạn Dương Đạo.

Theo ta thì sống chống ta gì chết gì gì đó.

Nếu như không muốn bị Bách Chiến lệnh giết chết, thì tốt nhất là nên đứng cùng

một phe với hắn trước.

Sau này, lúc hắn đông chinh tây thảo, đánh đông dẹp tây, vẫn có thể đi theo

hắn để chia một miếng bánh.

Còn đối với sự viếng thăm của những người này, Lâm Tịnh hoàn toàn không hề có

ý ngăn cản.

Hắn cũng cảm thấy, bên cạnh người có Bách Chiến lệnh có càng nhiều đồng đội

thì có nghĩa là sức mạnh càng lớn.

Cứ như thế, Đạo Tôn tụ họp ở Ma Ngộ tông cũng càng ngày càng nhiều.

Lúc đầu từ ba, năm người, sau đó biến thành khoảng người, tiếp sau đó là hai

mươi người, ba mươi người…

Mà bản thân Khương Thành, lúc đầu còn vui tươi hớn hở đón nhận những lời tâng

bốc nịnh nọt thái quá của mấy vị Đạo Tôn mới đến, được tâng bốc đến mức dáng

vẻ cũng trở nên ôn hòa.

Sao đó, hắn cũng thấy hơi mệt mỏi.

Hắn cảm thấy dựa vào địa vị của hắn, cứ một người đến là phải ra tiếp kiến một

lần khó tránh khỏi có hơi mất giá.

Thế là hắn dứt khoát tuyên bố bế quan.

Lần khiêu chiến tông môn này, hắn đã xử đẹp chín vị Đạo Tôn, thu được không ít

chiến lợi phẩm.

Sáu vị Đạo Tôn của Đoạn Thiên Minh cùng với Ngạo Kiêu Đạo Tôn đều được coi như

là những người lắm tiền nhiều của trong các Đạo Tôn.

Nhân cơ hội này, hắn đem những Đạo giáp và Đạo khí thu được đổi thành điểm

Tiên Nguyên, cộng thêm một lượng tài nguyên đan dược lớn vốn có trong nhẫn trữ

vật.

Hắn lại bắt đầu một hành trình ăn đan dược thăng cấp mới.

Hơn mười ngày sau, hắn đã đốt hết toàn bộ tài sản của chín vị Đạo Tôn, còn dán

không ít điểm Tiên Nguyên điểm lên người mình, cuối cùng cũng coi như đã thăng

từ cấp Thiên Tôn lên cấp Chí Tôn.

“Đường phố xung quanh toàn là Chí Tôn, bây giờ có thể coi như có tí thể diện

rồi.”

Hắn cũng không kỳ vọng có thể thăng cấp lên Đạo Tôn.

Số Đan dược cần của mỗi tiểu cảnh giới ở phía sau đều tăng theo cấp lũy thừa.

Mà lần này thăng lên cấp Chí Tôn, Tiên lực tích lũy của hắn cũng đã chọc thủng

luôn cấp độ Chí Tôn, đã ngang hàng với Đạo Tôn bình thường.

Nhưng sự thăng cấp lớn nhất, chính là về phương diện căn nguyên.

Sự gia tăng của Tu vi Tiên lực, đã khiến căn nguyên mà hắn có thể điều đến từ

căn nguyên băng và căn nguyên đan càng cường đại hơn.

Bây giờ một đạo căn nguyên băng của hắn đã vượt qua mấy đạo căn nguyên của các

Đạo Tôn khác gộp lại.

Độ mạnh như thế này, đã gần với Đạo Thánh rồi.

Mấu chốt là hắn có tận hai đạo căn nguyên như thế!

Sau khi hai căn nguyên này sau khi dung hợp với Pháp cảnh của pháp tắc làm

màu, đã khiến độ mạnh của pháp tắc không gian tăng lên rất nhiều.

Nếu như bây giờ hắn lại đơn thương độc mã đánh với đám người Nhạc Gia Đạo Tôn,

thì hắn không cần phải thi triển thế giới kiếm đạo thập tam trọng nữa rồi.

Bởi vì trên phương diện thi đấu về Pháp Tắc không gian hắn đã có thể trực tiếp

áp đảo đối phương rồi.

Ngoài ra, như một lẽ đương nhiên Khương Thành cũng có được năng lực thông

thường mà các Chí Tôn bình thường nên có, đó chính là luyện hóa một căn

nguyên.

Một Chí Tôn mới được thăng cấp, đã có thể luyện hóa một căn nguyên mượn được,

sau đó từ từ biến nó thành đồ thuộc về chính mình.

Một khi đã biến thành sở hữu của riêng mình, thì có thể dung hợp vào trong

pháp tắc không gian, tiến thêm một bước trong việc nâng cao năng lực chiến

đấu.

Mà cùng với sự nâng cao của thực lực, tiếp sau đó còn có thể luyện hóa nhiều

loại căn nguyên hơn.

Ví dụ như bây giờ Tam Nhãn Hổ có bốn căn nguyên luyện hóa.

Còn có một vài Đạo Tôn đã có sáu, bảy đạo căn nguyên rồi.

Đối với một Chí Tôn mới được bổ nhiệm mà nói, nên luyện hóa căn nguyên gì, chủ

yếu phải xem bản thân tinh thông môn quy tắc nào nhất.

Thành Ca cơ bản là không cần phải nghĩ, ngoại trừ căn nguyên đan và căn nguyên

băng thuộc về hắn ra, huyền văn căn nguyên có cấp bậc cao nhất của hắn chính

là huyền văn kiếm.

Thêm cả việc Kiếm Tâm cũng chịu biên độ tăng trưởng của căn nguyên kiếm, nên

hắn đã quyết đoán mượn một đạo căn nguyên kiếm về.

Bởi vì trình độ lĩnh ngộ quy tắc kiếm của hắn là thập tam trọng, có thể so

sánh với cấp độ Đạo Tôn.

Cho nên lúc mượn được đạo căn nguyên này, độ mạnh của nó đã vượt xa những Chí

Tôn khác, thậm chí còn vượt qua một bộ phận Đạo Tôn,vững chắc và to lớn đến

mức vô lý.

Đối với căn nguyên kiếm vẫn chưa thuộc về hắn, ca này vô cùng hào hứng bắt đầu

luyện hóa.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Cũng chẳng có ai đến làm phiền hắn, càng chẳng có ai dám đến tấn công hắn.

Hắn không hề biết, lúc này Đoạn Dương Đạo chính là mạch nước ngầm đang dâng

trào.

Bên trong cung điện tráng lệ dưới lòng đất, Ngân Thuyên Đạo Tôn đang cung kính

đứng kề vai cùng với hơn ba mươi vị Đạo Tôn khác.

Hơn ba mươi người này, hắn đều quen biết cả.

Bởi vì thân phận của đám người này ở bên ngoài đều vô cùng cao quý và vẻ vang.

Bọn họ đều là những người đứng đầu của các tông môn hàng top.

Cùng với điều này, bọn họ còn là thành viên của Đoạn Thiên Minh, từng là nhóm

thống trị ngầm của Đoạn Dương Đạo.

Khương Thành cướp mất Bách Chiến lệnh, khiến tổ chức hùng mạnh "Đoạn Thiên

Minh" này, đã bị đánh cho hiện nguyên hình chỉ sau một đêm.

Đối với bọn họ mà nói, việc có sáu Đạo Tôn chết cũng không tính là tổn thất

quá nghiêm trọng.

Nhưng việc mất Bách Chiến lệnh, tương đương với việc bọn họ bị rút mất xương

sống.

Bởi vì lo lắng Khương Thành sẽ đuổi giết đến đây, lần này bọn họ không thể

không trốn đông nấp tây.

Bọn họ không hề hay biết, thực này chuyện này là dư thừa, hoàn toàn là tự mình

dọa chính mình.

Thành Ca cũng chẳng có thù oán gì với bọn họ, hắn làm gì mà chăm chỉ, tự do

chẳng có mục tiêu gì đi đuổi giết mấy Đạo Tôn như thế.

Nhưng hôm nay, có người đã triệu tập bọn họ lại.

Có thể thần thông quảng đại tìm được tất cả bọn họ, đồng thời còn bắt bọn họ

ngoan ngoan đến tập hợp đầy đủ, cũng chỉ có một người có thể làm được, chính

là Nguyên Kha Đạo Thánh.

Đúng thế, vị Đạo Thánh này đã thực sự xuất hiện để báo thù cho đồ đệ của hắn,

Ngạo Kiêu Đạo Tôn.

“Ngân Thuyên, ngươi nói lại một cách chi tiết trận khiêu chiến ngày hôm đó cho

ta nghe!”

“Không được bỏ sót bất kỳ một chi tiết nào, bất kỳ một câu nói nào.”

Một vị Đạo Tôn có thâm niên lâu năm như Ngân Thuyên Đạo Tôn, sau khi nghe thấy

mệnh lệnh của Nguyên Kha Đạo Thánh, không dám có mảy may tí ti đùn đẩy nào.

Vội vàng kể lại đầu đuôi ngọn ngành, như đậu đổ vào ống tre, kể đến nơi đến

chốn toàn bộ quá trình của trận khiêu chiến giữa Vô Định Cung và Ma Ngộ tông.

Sau đó, những người có mặt ở trong điện nháo nhào phát biểu ý kiến.

Cũng chẳng có gì ngoài phân tích và đánh giá năng lực chiến đấu của Khương

Thành.

Ví dụ như là Thần hồn của hắn, thế giới kiếm đạo của hắn.

Nguyên Kha Đạo Tôn vẫn luôn nghe, mãi đến tận cuối cùng, hắn mời chầm chậm mở

miệng: “Bách Chiến lệnh đó, chúng ta nhất định phải lấy được nó.”

Trong lòng những Đạo Tôn có mặt ở đó đều oán thầm, câu này của ngươi không

phải là nói thừa à?

Làm gì có ai không muốn cướp Bách Chiến lệnh đó về tay mình chứ.

Vấn đề là, ngươi làm thế nào mới có thể cướp lại được ấy?

“Nhưng lệnh bài đang nằm trong tay Khương Thành, chúng ta không có cách nào

lấy được!”

“Đúng thế, dựa vào lực chiến đấu đó của hắn, nếu chúng ta cố chấp cướp đoạt,

chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.”

“Sợ rằng trong các Đạo Tôn, kẻ này đã vô địch, không ai đấu nổi nữa rồi. Lại

thêm cả Bách Chiến lệnh, rõ ràng là như hổ mọc thêm cánh.”

“Đến lúc đó sợ là đến gần hắn còn chẳng làm được, càng đừng nói đến cướp được

Bách Chiến lệnh.”

Nguyên Kha Đạo Thánh chầm chậm quay người lại, dáng người gầy gò nhưng lại

mang theo một cảm giác áp bức nặng nề.

“Dùng bạo lực cướp không thành, không có nghĩa là những phương pháp khác cũng

không thành.”

“Cho dù hắn có yêu nghiệt hơn đi chăng nữa, cũng không thoát khỏi sự ngấm ngầm

mưu tính của nhiều người như thế!”

“Chỉ cần lấy được Bách Chiến lệnh, thì ngày chết của hắn cũng đến rồi.”

Hắn vẫn còn có điều chưa nói.

Chỉ cần lấy được Bách chiến lệnh, một Đạo Thánh như hắn có thể trở thành ông

trời độc nhất vô nhị của Đoạn Dương Đạo.

Dựa vào sức mạnh của hắn, đến lúc đó hắn căn bản không cần phải hợp tác với

người khác.

Nắm trong tay Bách Chiến lệnh, hắn sẽ không kiêng kỵ bất kỳ ai, muốn giết ai

thì giết kẻ đó.

Cho dù, Đạo Thánh khác của Đạo Tuyệt Chi Địa đến đây, cho dù Thiên Đế đích

thân tới, thì ở Đoạn Dương Đạo này cũng phải nhìn sắc mặt của hắn mà hành xử.

Chương 1285: Bách Chiến lệnh phỏng tay

Ở Ma Ngộ Tông bên này, sau khi kéo dài được một tháng, Thành ca cũng "khó

khăn" luyện hóa xong đạo căn nguyên kiếm đó.

"Đúng là một công trình siêu to mà!"

Đối với hắn mà nói, luyện hóa một căn nguyên cần đến một tháng là quá dài rồi.

Nhưng trên thực tế, đây đã là thần tích rồi.

Phải biết rằng, những Chí Tôn khác lần đầu luyện hóa căn nguyên, thời gian hao

phí phải dùng trăm triệu năm trở lên để tính toán.

Thành ca mới mất có một tháng, ngoại trừ việc trình độ cảm ngộ quy tắc kiếm

của hắn rất cao ra, nguyên nhân chính vẫn là Thiên Hoang Bất Diệt Thể quá thần

kì rồi.

Giống như trước kia, người khác hấp thụ hết một viên đan dược cần mười ngày

nửa tháng, hắn lại chỉ cần ăn như ăn kẹo là được rồi.

Căn nguyên bị luyện hóa được gọi là căn nguyên thuộc về bản thân Chí Tôn đó.

Bây giờ sau khi chính thức luyện hóa được căn nguyên kiếm đó, Khương Thành

phát hiện nó khác với hai căn nguyên là căn nguyên băng và căn nguyên đan đã

chấp nhận mình.

Cảm giác đó giống như là trước sau luôn có một sự ngăn cách vậy.

Căn nguyên này tuy có thể tiến thêm một bước gia tăng vào pháp cảnh của hắn,

nhưng hắn vẫn cảm thấy không ổn định.

“Xem ra, thứ này vẫn cứ không coi là căn nguyên của mình.”

Chỉ có thể có được sự công nhận của nó mới có thể coi là chủ nhân thật sự.

Thu hồi căn nguyên kiếm về, hắn cũng kết thúc việc bế quan.

Vừa mới ra ngoài, hắn đã phát hiện ra Phạm Lôi Đạo Tôn đang chờ ở đó.

“Ngươi, ngươi thành Chí Tôn rồi?”

Phạm Lôi Đạo Tôn cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

Lần đầu tiên khi hắn gặp Khương Thành, tiểu tử này mới chỉ là Đế cảnh cửu

trọng mà thôi.

Bây giờ mới qua bao lâu chứ?

“Bỏ đi, vốn dĩ đã rất kì lạ rồi…”

Theo Khương Thành cứ bị kinh hoàng mãi, hắn giờ đây cũng dần dần tê liệt rồi,

bây giờ thấy gì cũng có cảm giác lạ chẳng lạ nữa.

“Ngươi tìm ta có việc gì?”

Bị hắn tìm đến tận cửa, Thành ca có hơi bất ngờ.

Thầm nghĩ trong lòng, trừ khi giá trị thật sự cua số thuốc lá đó bị hắn phát

hiện rồi, bây giờ tìm mình để trả hàng?

Mối quan hệ giữa Phạm Lôi Đạo Tôn này và hắn cũng khá quái dị.

Cũng chẳng nói là kẻ địch vì suy cho cùng thì Phạm Lôi cũng chẳng có ý nghĩ

mưu hại hắn.

Nhưng cũng chẳng thể nói là bạn bè, vì luôn muốn thấy hắn gặp xui xẻo.

Nói là đồng đội ở bên nhau theo kiểu oan gia ngõ hẹp vậy.

“Ngươi nói xem?”

Thành ca nhìn biểu hiện quái gỡ của hắn, lười liếc qua loa một cái với hắn.

“Nói cái con khỉ á, ca đây không thích giải đố, không nói thì thôi đi.”

“Đứng lại.”

Phạm Lôi Đạo Tôn hung hăng vứt ra một câu, thấy hắn quăng mình đi như vậy thì

càng trở nên khó chịu hơn.

“Có phải ngươi đã quên đi một chuyện chính sự rồi không?”

Thành ca quay đầu: “Chính sự gì? Làm màu sao? Ngày nào ta cũng nhớ kĩ mà!”

“Ngươi!”

Trong đầu tiên tiểu tử này chứa thứ quái gì thế nhỉ?

Phạm Lôi Đạo Tôn phát hiện bản thân mình rất khó có thể chơi trò công kích với

hắn, bởi vì hắn sẽ lái câu chuyện theo một hướng vô cùng kì dị.

Hắn có phần nghi ngờ là do Khương Thành cố ý, nhưng mà cũng chẳng có bằng

chứng.

“Nhiệm vụ lần này đến Đạo Tuyệt Chi Địa của chúng ta, ngươi quên rồi sao?”

Nghe thấy câu này của hắn, Thành ca mới vỗ đầu, nhớ lại.

“Đúng thật, chúng ta phải hội họp với Thiên Đan Tư, cùng nhau đi tham gia đại

hội giao lưu đan đạo nữa.”

“Hừ, coi như ngươi cũng đã nhớ lại rồi.”

Phạm Lôi Đạo Tôn bĩu môi, khinh thường nói: “Người không biết nhìn thấy ngươi

còn tưởng ngươi sẽ ở Ma Ngộ Tông khai chi tán diệp nữa đấy.”

Hắn vốn không muốn ở lâu trong Đạo Tuyệt Chi Địa, chỉ muốn sớm kết thúc nhiệm

vụ này một chút, sau đó về làm Thủ Tọa của Thiên Đan Tư.

Lần này Thành ca ở Đoạn Dương Đạo đã làm lỡ mất gần hai tháng rồi, tính ngày

thì đại hội giao lưu đan đạo cũng sắp mở rồi.

“Chuyện này à…”

Thấy hắn không phải đến hỏi tội vì thương phẩm hàng giả kém chất lượng, Thành

ca vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa thầm tính toán.

Nguyên Kha Đạo Thánh nói sẽ đến trả thù mình thì sao?

Sao vẫn chưa đến cửa nữa chứ?

Chiến lợi phẩm đến tận miệng chưa lấy đã đi rồi, quả thực lỗ nặng.

Thế là hắn khua tay: “Đại hội đan đạo không gấp, qua một khoảng thời gian nữa

rồi hẳn đi.”

Phạm Lôi cáu lên: “Ý gì đây? Lại vẫn tiếp tục ở lại đây à?”

“Không được sao?”

Ban đầu khi hắn quyết định tham gia Đại hội giảng đạo cũng bởi chỉ bời vì làm

màu màu thôi.

Bây giờ ở Đoạn Dương Đạo cũng làm màu được vậy, ở đâu chả phải làm màu chứ?

“Ngươi…”

Phạm Lôi Đạo Tôn tức đến nghiến răng nghiến lợi, tên này mà cũng coi như là

Thủ Tọa của Thiên Đan Tư sao?

Đại hội đan đạo quan trọng như vậy, hắn lại chả coi là gì?

“Đoạn Dương Đạo này tốt đến vậy sao?”

“Đúng vậy, vui quên cả đường đi lối về.”

Thành ca lắc đầu, từ từ đi ra ngoài.

Nghe nói hắn xuất quan, Lâm Tịnh, Minh Già bốn vị Đạo Tôn toàn bộ đều đến

nghênh đón.

Lại một làn sóng nịnh nọt.

Sau đó ọi người đi vào vấn đề chính.

“Không biết Khương chưởng môn dự định khi nào sẽ xuất chinh?”

“Phải đấy, ta đã xoa tay sẵn từ sớm rồi này.”

“Chỉ chờ Khương chưởng môn lãnh đạo bọn ta, thống nhất cả Đoạn Dương Đạo này.”

“Xuất chinh?”

Thành ca ngớ ra, mình từng nói sẽ đông chinh tây phạt à?

“Các ngươi tìm được Nguyên Kha Đạo Thánh rồi sao?”

“Chưa được…”

“Vậy các ngươi tìm ra những Đạo Tôn khác của Đoạn Thiên Minh rồi?”

“Khương chưởng môn cười rồi, bọn họ đến nay nào dám lộ diện, tất cả đều trốn

chui trốn nhủi nơi sâu thẳm rồi.”

“Vậy còn xuất chinh cái quái gì hử?”

Thành ca chẳng vui vẻ gì cáu lên: “Lẽ nào các ngươi mong chờ ta tìm kiếm bọn

họ khắp thế giới này, đòa ba thước đất chăng?”

“Ca đây cũng chẳng bán sức đâu nhé!”

Ca này cứ nói rồi nói, bản thân mình đột nhiên phát hiện ra một vấn đề rất

nghiêm trọng.

Đó là sau khi có Bách Chiến lệnh, kẻ địch căn bản chẳng dám động đến mình.

Hắn cuối cùng cùng hiểu, vì sao Nguyên Kha Đạo Thánh cứ mãi chẳng xuất hiện

rồi.

Nắm giữ “thần khí” khinh đầu nhất Đoạn Dương Đạo, người ta sợ còn chẳng kịp

chứ nói gì đến báo thù chứ?

Thế này thì không được rồi.

Hắn cảm thấy bản thân cần phải nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, thay đổi

hoàn cảnh “bất lợi” này.

Hay là, tiễn Bách Chiến lệnh này đi.

Lệnh bài này là thần binh lợi khí ở Đoạn Dương Đạo, nhưng đâu phải cả đời này

hắn sẽ ở lại Đoạn Dương Đạo đâu chứ, gợi sóng rồi biến.

Rời khỏi Đoạn Dương Đạo, thứ này cũng thành phế phẩm rồi.

Càng huống hồ gì còn có hệ thống, hắn muốn thắng cũng chẳng cần phải dùng Bách

Chiến lệnh để chiếm hời của người khác.

Nếu như bản thân không còn Bách Chiến lệnh, chẳng phải kẻ thù sẽ đến sao?

Hắn có phần bái phục trí thông minh của mình, lại có thể nghĩ được một “diệu

kế” như thế này.

Lệnh bài này tặng ai đây nhỉ?

Đầu tiên đương nhiên là Lâm Tịnh Đạo Tôn, thứ hai là Minh Già Đạo Tôn, suy cho

cùng thì hai người này cũng là người của mình, thóc đâu mà đãi gà rừng chứ.

Nhưng Thành ca nghĩ kĩ lại, lại cảm thấy không được thỏa đáng.

Trên trán hai người này chỉ thiếu có ghi bốn chữ “fan của Thành ca” nữa mà

thôi.

Nếu như cho bọn họ, kẻ địch vẫn cứ không dám đến.

Nhất định phải cho người ngoài, sau đó bảo họ cầm lệnh bào này rời khỏi Ma Ngộ

tông.

Như vậy kẻ địch mới yên tâm mà đến được.

Nghĩ đến đây, hắn lướt một vòng những Đạo Tôn bên cạnh mình.

“Có một vấn đề ta muốn thỉnh giáo các ngươi.”

Thỉnh giáo?

Mọi người ngơ ra rồi vội khua tay.

“Không dám nhận, không dám nhận!”

Bọn họ đến đây đương nhiên là muốn lăn lộn với Thành ca.

Tự nhiên cũng sẽ kiếm mấy từ dễ nghe.

“Khương chưởng môn có việc gì thì cứ trực tiếp phân phó là được rồi.”

“Phải đấy, ta đây ở trước mặt Khương chưởng môn là cái thá gì chứ, làm sao có

thể nói đến thỉnh giáo được?”

Chương 1286: Thưởng ngươi một món đồ

Thành ca hài lòng gật đầu.

Sau đó hỏi: “Các ngươi cảm thấy Đạo Tuyệt Chi Địa và Thiên Cung cái nào mạnh hơn?”

Câu hỏi này khiến mọi người đều ngỡ ngàng.

Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này rồi?

Ngoại trừ Tà Tiên giới, những tiên nhân còn lại không quy thuận Thiên Cung gần như đều đến Đạo Tuyệt Chi Địa.

Đoạn Dương Đạo, Huyết Sát Đạo, chỉ là một góc của ngọn núi băng Đạo Tuyệt Chi Địa mà thôi.

Nhưng chỉ hai nơi này thôi mà đã xuất hiện hai Đạo Thánh rồi.

Có vài đại năng nói về cảnh giới và thực lực đều không kém cạnh gì Thiên Đế.

Chỉ có điều bọn họ không có Thiên Đạo chí bảo gia trì mà thôi.

Là người của Đạo Tuyệt Chi Địa, bọn họ chẳng coi Thiên Cung là gì cả.

Thế là rất nhiều Đạo Tôn lập tức đáp: “Đương nhiên là Đạo Tuyệt Chi Địa mạnh hơn rồi.”

“Nhất định là Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Nội tình bên trong Thiên Cung nào có thể so với Đạo Tuyệt Chi Địa được chứ?”

“Những người cực mạnh và thiên kiêu của ba ngàn chân giới năm đó bảy tám phần là đã đến Đạo Tuyệt Chi Địa rồi.”

“Nếu như không phải Thiên Cung có Thiên Đạo chí bảo che chở, có mấy Chủ tinh toạn trấn, Nguyên Tiên giới chả đến phiên Thiên Cung bọn họ chấp chưởng.”

Nhưng mà, trong số bọn họ cũng không ít người lên tiếng phản đối.

“Ta cảm thấy Thiên Cung mạnh hơn.”

“Không sai, chắc chắn Thiên Cung mạnh hơn.”

Mấy người này cũng là kiểu phải khẩu thị tâm phi.

Bọn họ cũng nghe nói Thành ca đến từ Thiên Cung rồi.

Vì để làm cho hắn vui vẻ, bọn người tự chho là mình thông minh này khen bên kia, căn bản không hề biết Thành ca chẳng có chút cảm giác quy thuận nào với Thiên Cung cả.

“Thiên Cung mạnh hơn Đạo Tuyệt Chi Địa của bọn ta nhiều lắm.”

“Nếu tính ra thì là bọn ta bị đuổi vào đây, nào có mặt mũi nào mà nói người ta không bằng mình chứ?”

“Ta khinh, Thiên Cung là cái thá gì chứ, thử mò vào Đạo Tuyệt Chi Địa này thử xem.”

“Chúng ta cũng đâu dám đánh ra ngoài đó…”

Nhất thời, cả hai bên nổ ra tranh chấp.

Nhưng vào lúc này, trong đám người đột nhiên có một ý khiến khác hẳn.

“Ta cảm thấy Thiên Cung và Đạo Tuyệt Chi Địa bên nào mạnh hơn thì phải xem thử Khương chưởng môn đứng ở bên nào.”

“Hắn ở Thiên Cung, vậy thì Thiên Cung mạnh hơn.”

“Hắn ở Đạo Tuyệt Chi Địa, vậy thì Đạo Tuyệt Chi Địa mạnh hơn.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lũ lượt nhihnf cho một cái nhìn khinh bỉ.

Tuy mọi người cũng đều vì để ôm chân, đều đang nịnh bợ Khương chưởng môn, nhưng ngươi nịnh thế thì cũng giả quá rồi.

Hoàn toàn mới qua chẳng bao lâu mà não đã thuộc thế rồi.

Người không biết lại còn tưởng ngươi nói mỉa nữa kìa.

Thành ca cười như không cười nhếch môi lên.

“Ngươi là vị nào ấy nhỉ?”

Vị Đạo Tôn này cứ tưởng mình nịnh sai rồi, vội vã chạy ra nhận tội:

“Khương chưởng môn, là lỗi của ta, ta nói mà không biết lựa lời.”

Lâm Tịnh Đạo Tôn ở bên cạnh còn đang bận giúp thu xếp.

“Khương chưởng môn, đây là Bạch Tinh Đạo Tôn của Bạch Tinh điện, hắn cũng bởi vì nịnh nọt ngươi mà thôi, kẻ không biết không có tội.”

Thành ca cạn lời khua tay:

“Ta có nói hắn đắc tội ta khi nào đâu?”

Hắn mặt mày rạng rỡ like cho vị Bạch Tinh Đạo Tôn đó một cái.

“Ngươi rất có nhận thức, vừa nhìn đã thấy mấu chốt khiến Thiên Cung và Đạo Tuyệt Chi Địa mạnh yếu ra sao rồi.”

Ơ chuyện này…

Tất cả mọi người ở hiện trường đều mông lung.

Cảm thấy kiểu nịnh nọt không có não như thế mà cũng vui vẻ tiếp nhận được sao?

Thậm chí còn rất vui vẻ?

Có gì sai không vậy, chuyện này đúng là cợt nhả đến cảnh giới nhất định luôn rồi.

Bạch Tinh Đạo Tôn sau một chốc mông lung liền mỉm cười chắp tay.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy Khương chưởng môn thì đã biết ngươi là người mà người khác không thể nào có thể sánh được rồi, cái gì mà Đạo Thánh, Thiên Đế, đều phải nép sang một bên…”

Thành ca gật gù.

Mãi cho đến khi hăn nịnh nọt xong xuôi rồi, lúc này mới vỗ cánh tay hắn.

“Không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp, mỗi một lời nói ra đều rất thấu tình đạt lí.

“Khương chưởng môn quá khen, ta chỉ nói những lời từ tận đáy lòng mà thôi…”

Bạch Tinh Đạo Tôn cảm thấy chỉ cần có quan hệ tốt với Khương Thành rồi, tương lai khi hắn thống nhất Đoạn Dương Đạo, bản thân cũng có thể có được chức phụ tá mà làm.

Chỉ là nịnh hót mấy câu, hoàn toàn ổn.

Thành ca nhìn thấy hắn chuẩn bị tiếp tục thi triển thần thông thì không thể không cắt ngang hắn.

"Được rồi được rồi, lời nói của ngươi đã chạm được vào sâu trong tim ta, ta quyết định thưởng cho ngươi một món đồ."

Thế này là thưởng rồi?

Mọi người có phần không theo kịp được tiết tấu này.

Bạch Tinh Đạo Tôn lại càng vui mừng khôn xiết.

Thân là một Đạo Tôn, thật ra hắn vốn chẳng mong đợi gì vào việc khen thưởng, thứ mà có thể khiến cho người ở cấp bậc này phải sáng mắt ra cực hiếm.

Nhưng mà chi ít điều này cũng thể hiện tình bạn thân thiết với Khương Thành mà.

Nhìn những người khác ở xung quanh, tất cả đều lộ rõ ánh mắt ngưỡng mộ và đố kị với mình rồi.

Sau đó hắn nhìn thấy Khương Thành lấy ra Bách Chiến lệnh màu đỏ như máu.

Còn chưa đợi hắn định thần lại, tấm lệnh bài đủ để trở thành chúa tể của Đoạn Dương Đạo đã được đặt trong tay hắn.

Bạch Tinh Đạo Tôn hoàn toàn mông lung.

Hắn ngây dại nhìn về Khương Thành, có phần không chắc chắn liệu đây có phải là nằm mơ hay không.

"Thứ đồ chơi này thưởng cho ngươi đấy."

Sau khi tặng Bách Chiến lệnh, Thành ca lại lần nữa mỉm cười vỗ vào cánh tay hắn.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc tiếp theo, tất cả đều bùng nổ.

"Bách Chiến lệnh!"

"Đó là Bách Chiến lệnh đó!"

Có đến mấy vị Đạo Tôn ở đó bất chấp cả hình tượng mà hô lên.

Còn có vài Đạo Tôn ôm mặt, hoàn toàn không dám tin bản thân đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Trời à…”

“Ôi trời ơi…”

“Lại mang cả Bách Chiến lệnh tặng cho hắn ư?”

“Thế này có phải là điên rồi không?”

“Bách Chiến Lệnh sao có thể tặng đi như thế được?”

“Chí bảo quý hiếm, quan trọng như vậy, ôi trời ơi đất hỡi…”

Bản thân Bạch Tinh Đạo Tôn cầm lấy Bách Chiến lệnh cũng đã rơi vào cõi mơ hồ ngơ ngác.

Hắn vẫn chưa tiêu hóa nỗi sự thu hoạch lớn như vậy.

Còn Lâm Tịnh và Minh Già, tất nhiên lại nhìn Thành ca với vẻ mặt oán trách.

“Khương chưởng môn, ngươi, ngươi có nên suy nghĩ lại chút nữa không?”

“Phải đó, cho dù hắn đã khiến ngươi vui vẻ, ngươi muốn thưởng cũng không cần thưởng thứ này chứ.”

Cho dù ngươi thật sự tặng Bách Chiến lệnh cho người khác thì cũng nên tặng cho bọn ta mà…

Bọn ta thân cận với ngươi như vậy, trung thành với ngươi đến thế.

Tặng cho một người chỉ nịnh nọt có mấy câu như vậy thật qua loa biết bao nhiêu, thật khiến người ta thương cảm biết nhường nào…

“Thứ đã tặng rồi, nào có đạo lí đòi lại chứ?”

Thành ca chắp hai tay ra sau lưng, ngẩng đầu một góc 45 độ, sớm đã tiến vào trạng thái làm màu lần nữa rồi.

Lệnh bài này có ý nghĩa gì đối với nhưng người khác hắn rõ mồn một.

“Bách Chiến lệnh dù có quý giá hơn đi chăng nữa thì ca cũng tặng được.”

“Ngươi yên tâm mà giữ lấy đi.”

Hắn cố ý tặng cho Bạch Tinh Đạo Tôn một cái nhìn khích lệ để khiến hắn an tâm hơn.

Bạch Tinh Đạo Tôn từ trong trạng thái đầu óc rỗng tuếch thuận lợi chuyển sang trạng thái vuiu mừng hớn hở.

“Cảm ơn Khương chưởng môn.”

Hắn vừa trân trọng cất Bách Chiến lệnh vào trong nhẫn trữ vật, vừa cảm ơn liên tù tì.

“Cảm ơn Khương chưởng môn đã thưởng bảo vật, ta nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của ngươi.”

Ta chẳng có kì vọng gì với ngươi cả.

Chỉ là coi ngươi như một công cụ, cầm lệnh bài này biến khỏi Ma Ngộ tông là được rồi.

“Được rồi, bây giờ Bách Chiến lệnh không còn ở trong tay ta nữa, các ngươi muốn xuất chinh thì cũng đừng tìm ta nữa.”

“Võ đài tiếp theo đây giao cho các ngươi biểu diễn vậy.”

Nói xong, hắn phủi tay lên vạt áo một cách phong độ, bay về cung dưới cái nhìn của mọi người nhìn hắn như một vị thần… kinh.

Mãi cho đến khi hắn mất hút khỏi tầm mắt, mọi người mới lần nữa định thần lại.

Sau đó, xung quanh Bạch Tinh Đạo Tôn được một đám người bao vây lấy.

Chương 1287: Quay giáo đánh lại

Bây giờ Bách Chiến lệnh đã ở trong tay Bạch Tinh Đạo Tôn.

Vậy thì người “hiệu lệnh Đoạn Dương Đạo chẳng ai dám không theo” trở thành hắn rồi.

Các vị Đạo Tôn sau khi trải qua sự kinh hoàng – khó mà tin được – ngưỡng mộ - đố kị - hận, một vòng biến chuyển tâm lí

hoàn chỉnh, cuối cùng cũng không thể không chấp nhận sự thật.

Sau đó, rất nhiều người trong số bọn họ đã đưa ra sự lựa chọn.

Có người trực tiếp bay khỏi Ma Ngộ tông.

Khương Thành không còn Bách Chiến lệnh nữa, hắn không thể nào hiệu lệnh Đoạn Dương Đạo nữa rồi, ở đây cũng chẳng cần phải nán lại nữa.

Nhưng lại càng có nhiều người vẫn là lựa chọn chuyển sự nịnh nọt sang Bạch Tinh Đạo Tôn, đoàn kết chặt chẽ xung quanh hắn.

Rất nhanh, người được tung hô nịnh hót đã biến thành Bạch Tinh Đạo Tôn.

Chuyện này khiến cho Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo Tôn ở cạnh bên khó chịu vô cùng nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Đó là quyết định của Khương chưởng môn, bọn họ ngoại từ tôn trọng ra thì cũng chỉ có chấp nhận.

Sau đó bọn người Bạch Tinh Đạo Tôn đi khỏi, tin tức Khương Thành không còn Bách Chiến lệnh nữa cũng truyền ra ngoài một cách nhanh chóng.

Sau khi biết được tin này, Nguyên Kha Đạo Thánh, Ngân Thuyên Đạo Tôn và mấy người của Đoạn Thiên Minh đang nấp ở một nơi sâu liền ngẩn người ra.

“Tình huống gì vậy?”

“Sao hắn lại tặng Bách Chiến lệnh cho người khác chứ?”

Bọn họ lúc này còn đang lo nghĩ làm thế nào để có thể lấy được Bách Chiến lệnh về tay cơ mà.

Vì thế bọn họ đã phái nội ứng trà trộn vào Ma Ngộ tông một cách khó khăn.

Trước mắt vẫn chưa có đầu mối, dự định sẽ là một nhiệm vụ nặng nề khó khăn trong thời gian dài mà làm.

Thậm chí còn âm mưu ăn trộm, li gián, hạ độc, giương đông kích tây, mỹ nhân kế gì đó cả một loạt kế sách để đoạt bảo.

Kết quả lại nghe Bách Chiến lệnh đã được tặng mất rồi…

Cảm thấy bọn họ ở phía sau mưu tính nhiều như vậy cũng chẳng bằng người khác nịnh nọt vài câu?

Chuyện này khiến người ta sao mà đỡ nổi đây chứ?

“Não hắn có vấn đề à?”

“Ta nghi ngờ tin tức này có bẫy.”

“Phải, rất có khả năng là tung quả mù cho chúng ta.”

“Không thể nào có một tên ngu xuẩn đến thế được.”

“Có được Bách Chiến lệnh, ai không lo giữ gìn bảo quản cho thật tốt cơ chứ, còn sợ bị cướp mất nữa kìa.”

Nguyên Kha Đạo Thánh cũng nghĩ hoài nghĩ mãi mà không hiểu được.

Chuyện thế này ngoại trừ bản thân Khương Thành ra thì cũng chẳng có ai có thể lí giải nổi.

“Xảy ra chuyện không bình thường, chắc chắn có vấn đề.”

“Bạch Tinh Đạo Tôn đó, lẽ nào cũng có mối quan hệ đặc biệt gì đó với hắn?”

“Rất có khả năng.”

“Đúng, rất có khả năng Bạch Tinh Đạo Tôn đó là người của hắn, giống như kiểu Lâm Tịnh Đạo Tôn vậy.”

“Chuyện này chắc chắn là một cái bẫy nhắm vào chúng ta.”

“Cố ý để chúng ta nghĩ hắn không còn lệnh bài nữa, thực tế thì có lẽ Bạch Tinh Đạo Tôn đã ngầm trả lại Bách Chiến lệnh cho hắn rồi, chỉ còn đợi chúng ta đâm đầu vào lưới mà giết sang đó thôi.”

“Thật vậy.”

“Chắc chắn là như vậy rồi.”

Nếu như Thành ca nghe được những lời này, hắn nhất định sẽ rất ngán ngẫm cho mà xem.

Ta thật sự đã cho hắn tấm lệnh đó rồi, hắn cũng không phải là người của ta.

Các ngươi cứ yên tâm mà mạnh dạn đến đánh ta đi nào!

“Điều tra thật kĩ tên Bạch Tinh Đạo Tôn đó.”

Cuối cùng Nguyên Kha Đạo Thánh quyết định làm rõ mọi chuyện, hoàn toàn chắc chắn Bách Chiến lệnh kia đang nằm trong tay Bạch Tinh Đạo Tôn rồi đến lúc đó hắn tìm Khương Thành cũng chưa muộn.

“Có phải ngươi điên rồi không?”

“Một Bách Chiến lệnh tốt như vậy, lại đi tặng cho người khác làm gì cơ chứ?”

Lệnh bài đó rõ ràng chẳng phải của Phạm Lôi Đạo Tôn nhưng hắn lại tức lồng lộn lên.

“Có phải ngươi rảnh rỗi sinh nông nỗi không?”

“Bây giờ cho ngươi hai con đường, hoặc là lấy lại Bách Chiến lệnh đó, hoạc là mau chóng rời khỏi Đoạn Dương Đạo.”

Hắn rất lo lắng khi không còn lệnh bài nữa, Thành ca sẽ bị báo thù.

“Trước đây ngươi giết chết nhiều người như vậy, bây giờ lại không còn lệnh bài, ngươi còn có thể tự bảo vệ mình thế nào nữa?”

“Một mình ngươi chết thì không sao, đến lúc đó bọn ta ai cũng sẽ bị ngươi làm cho liê lụy.”

Tam Nhãn Hổ cũng hờn trách.

“Ca, ta còn tưởng sau khi ngươi nắm giữ Bách Chiến lệnh thì sẽ làm chút đại sự gì đó ở Đoạn Dương Đạo.”

“Cứ mãi đợi đến khi ngươi xuất quan, hai huynh đệ chúng ta cùng nhau đi làm màu.”

“Sao ngươi lại tặng nó mất rồi?”

“Cho dù có muốn tặng thì tặng ta cũng được rồi…”

Nhìn dáng vẻ hắn đấm ngực giậm chân, làm như Thành ca đã tặng món đồ vốn dĩ phải thuộc về hắn đi vậy.

Thành ca không vui trừng mắt hắn một cái.

“Ca tự có tính toán, tặng Bách Chiến lệnh đi là một kế hoạch lớn hơn…”

“Ngươi thì có thể có kế hoạch gì chứ?”

Yên Dĩ khinh thường cắt ngang lời hắn.

“Lần đầu tiên ta nghe thấy có người tặng bảo vật để mình yên thân lập mệnh cho người khác đấy.”

“Ý nghĩa của Bách Chiến lệnh đó ở Đoạn Dương Đạo hoàn toàn chẳng thua kém gì Thiên Đạo chí bảo cả.”

“Ngươi nghe thấy có ai đi tặng Thiên Đạo chí bảo chưa?”

Thành ca nhún vai: “Ta thật sự đã nghe qua.”

Hơn nữa còn là chính miệng Tiên Mẫu liên tiếp tặng mười món Thiên Đạo chí bảo nói cho hắn.

Nghĩ đến thế, Thành ca lại tự đắc.

Cách cục của mình cũng chẳng kém gì người phụ nữ đó!

“Xì, lại khoác lác.”

Yên Dĩ hiển nhiên cũng chả thèm tin hắn.

Mà cũng vào ngay lúc này, Lâm Tịnh Đạo Tôn đột nhiên xông vào.

“Không hay rồi.”

“Bạch Tinh Đạo Tôn đến rồi!”

Khương Thành có phần không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Hắn xảy ra chuyện rồi?”

“Cầm Bách Chiến lệnh chẳng phải là gặp thần đánh thần, ngầu vô đối à?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn lắc đầu cực mạnh.

“Hắn không có chuyện gì cả, sống rất tốt, bên cạnh còn có 24 Đạo Tôn đi cùng…”

“Vậy hắn còn chạy lại đây làm gì chứ?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn khóc lóc thảm thiết, cứ như bị người ta đấm thẳng vào mũi vậy.

“Hắn đến giết ngươi đó!”

“Cái gì?”

Phạm Lôi và Yên Dĩ đứng bật dậy.

“Giết tiểu tử này?”

“Hắn cầm Bách Chiến lệnh còn chưa đến ba ngày mà đã lấy oán báo ân rồi ư?”

“Thế này cũng nhanh quá rồi chăng?”

Thành ca có phần buồn bực.

“Hắn thế này là muốn làm ầm đến đâu đây?”

Cũng chẳng cần phải đợi hắn ra hỏi, bên ngoài đã vang lên tiếng mắng chửi.

“Khương Thành, cút ra đây là nhận cái chết này!”

“Ra đây nhận chết!”

“Người của Thiên Cung đến Đoạn Dương Đạo ta giở thói ngang ngược, ta sẽ khiến ngươi mãi mãi không thể quay về nữa.”

Đám người Khương Thành ra bên ngoài điện thì thấy Bạch Tinh Đạo Tôn đang nằm trên một cái giường rồng.

Hai ben trái phải có 12 Đạo Tôn xếp thành hình chữ “nhất”.

Đội hình này đúng là uy phong đến mơ hồ.

Toàn bộ 24 Đạo Tôn này đều là lần trước đến Ma Ngộ tông nương nhờ Khương Thành.

Lúc đó ai nấy đều nịnh nọt Khương chưởng môn uy vũ, Khương chưởng môn phơi phới các thứ, còn bây giờ ai nấy đều nhìn với ánh mắt hoặc là dữ dội hoặc là cười lạnh không thôi.

“Hừ, Khương Thành, ngươi cuối cùng cũng coi như không tiếc mà ra đây rồi!”

“Hôm nay chính là ngày chết của ngươi.”

Minh Già Đạo Tôn chắn trước cửa bị chọc tức tối vô cùng, mở mồm quát mắng: “Cái thứ lòng dạ xấu xa Bạch Tinh nhà ngươi, ngươi còn có thể có chút lương tâm hay không hả?”

Thành ca khua tay.

“Chút ý tố chất nào, tốt xấu gì thì cũng đường đường là một Đạo Tôn, phải phong độ lên.”

Khai sáng cho Minh Già xong, hắn mới quay sang 25 người đối diện thở dài một hơi.

“Các ngươi thế này là muốn ầm ĩ kiểu gì?”

“Không phải ta bảo các ngươi rời khỏi Ma Ngộ tông sao?”

Bạch Tinh Đạo Tôn nghe thấy lời này thì từ từ nhếch mép.

“Hứ, Khương Thành, ngươi hoàn toàn không nhận ra được thanh thế hay sao?”

Trong mắt hắn mang theo sự chế nhạo không chút che đậy, so với hôm nịnh hót trước đó hoàn toàn một trời một vực.

Thành ca lại chẳng phiền, bất kì ai phản bội hắn đều chẳng có kết thúc gì tốt đẹp cả.

Hắn thậm chí còn có hứng thú hơn mà hỏi: “Lời này hiểu thế nào?”

Bạch Tinh Đạo Tôn hỏi ngược lại: “Ngươi cảm thấy sau khi ta có được Bách Chiến lệnh rồi, đầu tiên sẽ làm gì nào?”

Chương 1288: Là đấu cái này à ?

“Sau khi có được Bách Chiến lệnh đương nhiên là dùng nó để làm màu rồi.”

Thành ca nói như vẻ đương nhiên.

Nhưng tiếc là đó lại chẳng phải là câu trả lời tiêu chuẩn của Bạch Tinh Đạo Tôn.

“Hừ.”

Hắn hừ lạnh một tiếng.

“Bách Chiến lệnh này rất mạnh, đương nhiên là dùng để thống trị Đoạn Dương Đạo này rồi, còn có cả hai sự đe dọa ngầm nữa.”

“Một là Nguyên Kha Đạo Thánh, và một là ngươi.”

“Không diệt trừ các ngươi, cầm chí bảo này cũng không yên tâm, ngươi nói xem?”

Hắn chậm rãi lấy kiếm ra, vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn hẳn.

“Vậy nên ngươi làm người tốt thì làm cho đến cùng đi, thành toàn ta một lần nữa, để ta giết ngươi, thế nào?”

Kiểu gọi thẳng mặt này cũng chẳng kì dị, suýt chút đã làm phổi của Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo Tôn tức điên lên.

Đến ngay cả Phạm Lôi Đạo Tôn trước nay đều mong Khương Thành gặp xui xẻo cũng bắt đầu chịu không nỗi nữa.

“Ta đã nói rồi, không được cho hắn mà ngươi cứ cho!”

“Bây giờ thì hay rồi, đúng là nuôi ong tay áo mà.”

“Bách Chiến lệnh cái thứ đông tây phát động tất cả được này, cái thứ giẻ rách đó sao đáng có được chứ?”

“Đúng là hồ đồ! Hoang đường!”

“Được rồi, được rồi!”

Thành ca khua tay: “Để ta làm hắn quay đầu lại.”

Mọi người đều cạn lời.

Đến bước này rồi, hắn còn mong khiến người ta quay đầu ư, có sai sót gì không thế?

“Khương Thành, ngươi không cần phải nói gì nữa.”

Bạch Tinh Đạo Tôn một tay cầm Bách Chiến lệnh, một tay cầm kiếm, sát khí chẳng hề che giấu.

“Có trách thì cũng chỉ trách ngươi quá ngu xuẩn, bảo vật như thế này mà cũng dám tặng người khác.”

“Không giết chết ngươi thì ta lại có lỗi với sự nhiệt tình của ngươi mất.”

Thành ca ngán ngẫm vẩy tay.

“Ngươi không cần phải bộp chộp như vậy, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp.”

Trước đây Bạch Tinh Đạo Tôn này nịnh rất dễ chịu, hắn thật sự chưa từng nghĩ sẽ xử đẹp tên này.

Mục tiêu của hắn vẫn luôn là Nguyên Kha Đạo Thánh và Đoạn Thiên Minh.

Những người khác vốn chẳng ở trong danh sách.

Nhưng thế nào đây chứ…

“Bây giờ ngươi nói gì thì cũng đã muộn rồi.”

Để tránh đêm dài lắm mộng, Bạch Tinh Đạo Tôn lập tức phát động khiêu chiến.

Khi không gian khiêu chiến thành công xuất hiện, một bên chỉ có mỗi Khương Thành, một bên là 25 Đạo Tôn chẳng chút hồi hộp nào.

Trận này chênh lệch tới mức khiến người ta rơi nước mắt.

Mà sau khi vào không gian khiêu chiến, Khương Thành rất nhanh đã phát hiện ra hạng mục bị hạn chế.

Lần này tiên lực của hắn bị hạn chế ở bên ngoài, ngoại trừ điều này ra, gì mà căn nguyên, huyết mạch, anh linh cũng chẳng thể nào mang vào trong trường đấu được.

Thứ duy nhất còn giữ lại… chính là thần hồn.

“Ngươi xong rồi.”

25 Đạo Tôn vốn chẳng lấy ra binh khí, bởi vì bên trong không dùng tiên lực được, cũng chẳng dùng được quy tắc.

Uy năng mà binh khí mang theo cũng không thể phát huy hiệu lực.

Ở đây, thứ duy nhất có thể so được chính là thần hồn.

Chuyện này khiến Thành ca cũng phải dở khóc dở cười, vốn cứ tưởng đối mặt với 25 Đạo Tôn thì phải dùng đến hệ thống hack hồi sinh nữa kìa.

Kết quả đối phương hạn chế thứ gì cũng được mà cứ phải hạn định so thần hồn.

Thần hồn của hắn là thánh hồn, thế này đã có thể cũng Đạo Thánh kề vai sát cánh rồi, vốn đã vượt xa Đạo Tôn.

Lúc trước khi đánh một chọi một với bọn người Ngạo Kiêu, sở dĩ thánh hồn không miễu sát được là bởi Đạo Tôn còn những thủ đoạn khác.

Bây giờ đối phương hoàn toàn hạn chế tất cả những thủ đoạn khác ở bên ngoài rồi, chỉ so thần hồn…

Thế này bảo hắn nói thế nào mới được đây chứ?

Đây là sợ ta nghiền ép không được các ngươi à, lên thế cho lẹ?

Phụ vụ thế này cũng tốt thật đấy chứ.

“Ha ha ha ha, Khương Thành, bọn ta biết kiếm đạo của ngươi rất mạnh, bây giờ ngươi không phát huy nỗi nữa rồi.”

Bọn người Bạch Tinh Đạo Tôn đắc ý vô cùng, còn nghĩ là kế hay nữa.

“Bọn ta cũng biết ngươi biết tà thuật cảm hóa gì đó, bởi vậy bọn ta có lòng phong tỏa tiên lực, giữ lại thần hồn.”

“Lần này ta muốn xem thứ ngươi sẽ gây được sóng gió gì nữa.”

Hạn định hạn mục thi đấu lần này là thần hồn, là kế hoạch mà 25 người bọn họ khai hội trước, trải qua vô số lần suy diễn và bỏ phiếu, cuối cùng chọn ra.

Thành ca thở dài một hơi.

Cảm thấy dáng vẻ tự tin của đám người này cũng thật dễ thương.

“Thật ra thần hồn của ta rất mạnh, mạnh hơn hết cả các ngươi…”

“Chết đến nơi rồi mà còn khoa trương thanh thế.”

Một tên Đạo Tôn trong đó hét lên cắt ngang lời hắn.

“Tất nhiên bọn ta biết thần hồn của ngươi rất mạnh, nhưng ở đây có đến 25 Đạo Tôn, trận bão táp do 25 thần hồn hợp lại đủ để nghiền ngươi thành bã rồi.”

“Ngươi lấy gì mà ngăn được chứ?”

“Ngươi tưởng ngươi là thánh hồn sao?”

Thành ca vô cùng thành thật gật đầu: “Ta thật sự là thánh hồn…”

“Ngươi câm miệng đi, sao ngươi không nói mình là Thiên Đế luôn đi!”

Bạch Tinh Đạo Tôn lúc trước nịnh hót khinh khủng nhất mất kiên nhẫn ngắt ngang lời hắn.

“Ngươi thật sự cho rằng mình là cao thủ số một Nguyên Tiên giới hay sao, đúng là nực cười.”

Cùng lúc hắn nói ra lời này, những Đạo Tôn khác bên cạnh hắn cũng đã không chịu nổi nữa, phát động công kích thần hồn về phía hắn.

Rõ ràng chỉ là một công kích tử hồn vô hình, nhưng cả không gian khiêu chiến này lại trở nên long trời lở đất.

Đấu về tầng này đã kinh khủng hơn so đao so thương rất nhiều lần rồi.

Chỉ cần lơ là một chút thì sẽ bị húy đi căn cơ hoặc ngã xuống chẳng còn tăm hơi.

Khương Thành vừa lên đã gặp phải ít nhất mười tử hồn công kích từ bốn phương tám hướng đến.

Mỗi một tử hồn đều giống như những ma ảnh đến từ vạn cổ xa xăm, mang theo uy áp hủy diệt tất cả đáng sợ.

Những đệ tử của Ma Ngộ tông bên ngoài đứng xem, rõ ràng chẳng nhìn rõ gì cả, cũng chẳng hề bị công kích, nhưng bản năng lại lộ ra sắc mặt kinh sợ.

Mồ hôi lạnh của bọn họ bất giác chảy ra, có người toàn thân run rẩy, tay chân lạnh ngắt, tiếng rít chói tai từ trên không truyền xuống.

Những tử hồn này rít lên tàn sát, xông về phía hồn hải của Khương Thành.

Còn chưa kịp xâm nhập vào bên trong, trước mặt đã phải nghênh đón một đạo thánh tượng từ trong bóng tối chầm chậm hiện ra.

Thánh tượng đó giống như ngọn sơn mạch khổng lồ nằm yên ắng dưới đáy đại dương vô số năm, bây giờ lại đột nhiên lộ lên khỏi mặt nước biển.

Hơn mười tử hồn chen nhau xông tới đều bị cản lại.

Còn chưa đợi được tổ hợp thành một vòng tiến công, thánh tượng đã hoàn toàn lộ ra khỏi mặt biển.

Bức màn đen tối tản đi, thánh tượng phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ chói mắt, chiếu rọi cả bầu trời hồn hải vừa rực rỡ lại vừa thần thánh vô cùng.

Cùng lúc này, toàn bộ hơn mười đạo ma ảnh tử hồn xâm nhập vào trong hồn hải giống như gặp phải mặt trời thiêu cháy thành một tàn hồn vậy, tạo thành một sự đả kích mang tính hủy diệt.

“Không!”

“Đó là cái gì?”

“Thánh hồn?”

“Không thể nào!”

Hơn mười Đạo Tôn đã xâm nhập vào trong hồn hải của Thành ca hét lên.

Bọn họ thu tử hồn của mình về nhưng cũng chẳng kịp nữa.

Phạn âm trùng xướng, nhưng thấy thánh tượng tử sắc đang dập dờn trên bầu trời hôn hải bốn bề hoa rơi lả tả.

Vây lấy thánh tượng kia lũ lượt nhảy múa, giống như vô số con bướm, khiến cho thánh tượng tăng thêm chút thiêng liêng và ý vị.

Còn tử hồn của bọn họ lại trong chốc lát này biến thành tro tàn.

Giống như trở thành chất dinh dưỡng cho những cánh hoa đó, bị rút đi sinh cơ cuối cùng.

Trong chốc lặng im, hơn mười tử hồn xâm nhập vào đã hóa thành khói xanh, tan biến bên trong hồn hải.

Không có một tia nào có thể trở về được.

Còn chủ nhân của hơn mười tia hồn hải đó, toàn bộ đều gặp phải lôi kích.

Có người thổ huyết ngay tại chỗ, có người hôn mê bất tỉnh.

Chủ hồn của bọn họ vẫn còn, nhưng sau khi một bộ phận thần hồn tiến công vào bị xử đẹp đã gây nên đã kích thảm hại đối với bọn họ.

Chương 1289: Ta vẫn kính ngưỡng Khương chưởng môn

Cơ hội như vậy đương nhiên Thành ca cũng không bỏ qua.

Thánh hồn của bản thân hắn cũng rít gào xuất ra, gây nên một trận bão táp còn kinh khủng hơn ở toàn trường.

Trận bão táp cuồn cuộn đó quét qua, công kích hồn hải mười hai Đạo Tôn khi nảy vừa bị trọng thương cứ như gió thu thổi bay lá.

Khiến chủ hồn của bọn họ nát bấy.

Phịch!

Phịch!

Đôi mắt mười hai Đạo Tôn đó ảm đạm lại, rồi chẳng còn tăm hơi gì nữa.

Đường đường là Đạo Tôn mà cứ vậy chết đi.

Cả quá trình đơn giản đến mức khiến người ta phải giận, thậm chí còn nghi ngờ bọn họ chẳng phải là Đạo Tôn mạnh mẽ gì đâu mà chỉ là võ giả bình thường mà thôi.

Tiên thể của bọn họ chẳng hề tổn hại, tiên lực bên trong cơ thể cũng không phân tán ra ngoài.

Nếu như không có người can thiệp, những thân xác mất đi thần hồn đó thậm chí còn có thể trải qua cả chục tỷ năm mà không bị thối rửa.

"Chuyện này là không thể nào!"

Nụ cười tự tin và đắc ý của Bạch Tinh Đạo Tôn bỗng tắt ngúm.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Cái chết đột ngột của mười hai Đạo Tôn giống như mười hai thúng nước đá tưới cho trái tim hắn lạnh lẽo.

Cũng khiến hắn nhận thấy được điều không hay.

Còn bên ngoài, những môn đồ vốn lo lắng Khương chưởng môn sẽ xảy ra chuyện cũng suýt chút phát điên.

Thế này cũng có thể thắng?

Không phải là 25 chọi 1 à?

Không phải chỉ đấu thần hồn thôi sao?

Bọn họ có thể nhìn ra là một mình hăn nghiền áp cả một đám.

Nhưng nghĩ đến thần hồn hàng duy đả kích Đạo Tôn, thần hồn của người này phải đạt đến mức độ nào chứ?

"Thánh hồn?"

"Hắn là thánh hồn sao?"

Phạm Lôi Đạo Tôn trước nay nhìn Thành ca rất chướng mắt hét lên đánh vỡ sự tĩnh lặng.

Là một trong đám Đạo Tôn đỉnh cấp ở Thiên Cung, hắn biết rõ ràng thánh hồn có ý nghĩa gì.

Đó là cảnh giới mà Đạo Thánh, Thần Quân mới có thể đạt đến được đó!

Tên tiểu tử này… sao có thể được chứ?

Một Chí Tôn sao có thể có thánh hồn?

Hắn chợt nhớ đến trước khi đến Đạo Tuyệt Chi Địa, đợt phong ba ở Thiên Cung lần đó.

Lần đó đột nhiên xuất hiện người đột phá cảnh giới thánh hồn, nhưng từ đầu đến cuối chẳng hề lộ thân phận.

Đám Thần Quâ vẫn cứ luôn điều tra, đến nay vẫn chưa biết do ai đột phá.

Nhưng bây giờ, Phạm Lôi Đạo Tôn cũng coi như đã biết đáp án rồi.

Lại là hắn à.

Hai chữ "thánh hồn" này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều mơ hồ cả ra.

"Vậy nên Khương chưởng môn thật ra là Đạo Thánh?"

"Ôi trời ơi, hóa ra cảnh giới Thiên Tôn và Chí Tôn của hắn là giả à?"

"Nhưng mà tu vi tiên lực của hắn thua xa Đạo Thánh cơ mà."

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Toàn trường khá yên tĩnh, cũng chỉ có Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo Tôn, trong mắt bọn họ, Khương Thành cho dù có làm chuyện gì cũng rất bình thường.

Thành ca trong trận vẫn chưa ngừng lại.

Sau khi xử hết 12 Đạo Tôn, hắn dựa vào phương thức giống như vậy, xử đẹp tám tử hồn của Đạo Tôn bên trong hồn hải của hắn.

Sau đó giết ngược qua, quét sạch sành sanh tám Đạo Tôn chịu phải sự cắn nuốt trọng thương.

Khai chiến chỉ mới mười lăm phút, hai mươi lăm Đạo Tôn chỉ còn có năm người.

Bên cạnh Bạch Tinh Đạo Tôn đột nhiên trống trơn, lúc này hắn đã sắp bị dọa cho ngốc rồi.

Lúc nảy Khương Thành nói hắn là thánh hồn, bản thân mình lại không tin.

Bây giờ thì trở thành thật rồi.

Chuyện này khiến cho hắn và bốn Đạo Tôn còn lại hận không thể tự đấm chết mình.

Nếu sớm biết tiểu tử này là cảnh giới thánh hồn, vậy có đánh chết bọn họ thì cũng không chọn cách thức thi đấu thần hồn mà phân định thắng thua.

Thánh hồn so với tử hồn mà nói quả thực có khoảng cách rất lớn.

Nếu như không phong tỏa quy tắc, căn nguyên, ý cảnh, vậy thì bọn họ còn có sức để đánh một trận.

Bây giờ không có những hạn mục đó, trực tiếp dùng cách so thần hồn nguyên thủy nhất, khoảng cách giữa bọn họ với Khương Thành lại càng kéo ra xa hơn.

Cách cục nghiền áp mà bản thân tâm đắc đã nghiền ép bản thân mình rồi.

Thế này thì còn để người ta chịu được nữa không hay chứ?

Khi hắn xuất hiện ý niệm như vậy, Thành ca đã thuận tiện giết vào hồn hải của một Đạo Tôn.

Đạo Tôn đó liều mạng chống cự, toàn lực phòng ngự.

Hồn hải gần như sắp ngưng kết thành một pháo đài sắt vàng rồi.

Nhưng dưới sự xông giết không ngừng của thánh hồn của Thành ca, pháo đài đó rất nhanh đã trở nên rối ren.

Dần dần, hồn hải đó đã trở nên lở loét trăm ngàn lỗ.

Thánh hồn đó biến hóa khôn lường, giống như không có lỗ nào không chui vào được, giết vào sâu bên trong hồn hải.

“Không!”

Sau một trận thét gào run lên từ sâu bên trong linh hồn, chủ hồn của Đạo Tôn đó bị bóp chết bên trong hồn hải của chính hắn.

Còn bốn người kia kể cả Bạch Tinh Đạo Tôn trong đó lại ngẩn ra.

Cũng chẳng phải bọn họ phản ứng chậm gì.

Mà căn bản là bọn họ chẳng làm được gì cả.

Chủ động xâm nhập vào hồn hải của Thành ca, đó chính là xâm nhập vào địa bàn của đối phương, chỉ biết giẫm lên vết xe đỗ của mười hai vị Đạo Tôn trước.

Còn vị Đạo Tôn sang đó trợ giúp, tử hồn của hắn cũng chẳng thể quay về được như vậy.

Điều bọn họ có thể làm được chỉ là cố chấp liều chết giữ lấy hồn hải của mình.

Như thế tốt xấu gì cũng coi như là tác chiến trên sân nhà.

Đạo Thánh giết Đạo Tôn vốn là một chuyện đơn giản vô cùng.

Nhưng thánh hồn nghiền ép tử hồn, đó là khoảng cách về địa vị của thiên nhiên.

Sau khi xử lí một tên, Khương chưởng môn chẳng hề do dự mà xâm nhập vào trong hồn hải của tên tiếp theo.

Cứ như vậy, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, lại có thêm hai Đạo Tôn nữa ngã xuống.

Lúc này, Bạch Tinh Đạo Tôn và một tên khác còn may mắn sống sót đã hoàn toàn đổ vỡ hàng phòng ngự trong lòng.

Quá trình ngồi chờ chết này, thực tế giày vò vô cùng, thậm chí còn không bằng cứ đến thẳng một đao cho rồi.

Nhưng mà nghĩ thì nghĩ như thế, chưa đến giây phút cận kề cái chết, bọn họ cũng sẽ không nộp mạng.

“Dừng tay!”

“Dừng tay, bọn ta sai rồi…”

“Dừng lại, dừng lại đi!”

Thật đáng tiếc, Bách Chiến lệnh gặp thần giết thần của bọn họ còn có một hiệu quả đặc biệt nhất sau cùng, đó là không thể nhận thua.

Công năng này, vốn dĩ là để giúp cho kẻ có được Bách Chiến lệnh.

Để có thể giúp người có nó có thể hoàn toàn dồn kẻ địch vào đường cùng.

Nhưng bây giờ, công năng này đã hại chính bọn họ, khiến cho bọn họ không có cách nào có thể kết thúc trận chiến trước được, càng không có cách nào để rời khỏi hiện trường.

“Khương chưởng môn tha mạng, tha mạng cho.”

Bạch Tinh Đạo Tôn quỳ thẳng xuống, dập đầu lia lịa.

“Ta chỉ là nhất thời manh động, thật ra từ sâu thẳm trong lòng ta vẫn rất khinh ngưỡng Khương chưởng môn ngươi mà.”

Thành ca cũng bị bọn họ chọc cho cười rồi.

Con mẹ nhà ngươi lấy oán báo ân, trực tiếp đẩy ta vào đường chết, thế này mà còn nói là kính ngưỡng ta à?

“Kính ngưỡng cũng đã thế này rồi, vậy ta rất tò mò, vậy nếu như ngươi không kính ngưỡng, vậy sẽ xảy ra tình huống gì nhỉ?”

Hắn vừa nói vừa thâm nhập vào trong hồn hải của Đạo Tôn kia.

Kiểu “chiến đấu” này với hắn mà nói quá đơn giản rồi.

Đối phương không thể nào lay chuyển được hắn, đối phương cũng chẳng phòng ngự được hắn, đơn giản mà nói là vừa đơn giản vừa vui vẻ.

Cách cục nghiền ép vô cùng thỏa đáng.

Còn Bạch Tinh Đạo Tôn ở một bên đã khóc đến chảy cả nước mũi ra rồi.

“Cũng bởi vì ta kính ngưỡng ngươi, bởi vậy cho dù đã thành địch cũng long trọng đến xử ngươi trước đó chứ còn gì.”

“Cái này cũng vừa hay chứng minh được hình tượng mạnh mẽ độc nhất vô nhị của ngươi trong lòng ta đấy thôi.”

“Khương chưởng môn uy vũ…”

“Khương chưởng môn vĩ đại…”

“Khương chưởng môn vĩ đại như vậy, lòng dạ chắc chắn cũng rộng lượng số một không ai bằng, cho ta thêm một cơ hội thay đổi đi mà!”

Cái logic kì quặc này của hắn khiến toàn bộ những người ở bên ngoài khinh ra mặt.

Đến cả Tam Nhãn Hổ cũng không kìm được mà bóc phốt.

“Tên này đúng là hàng cực phẩm mà.”

“Cái trình độ vô sỉ này sắp vượt qua ta mất rồi.”

Chương 1290: Bách Chiến lệnh mất rồi có lại

Cùng với lúc Bạch Tinh Đạo Tôn van xin tha mạng, Thành ca cũng đã xử lí xong tên đồng đội cuối cùng.

Lúc này Bạch Tinh Đạo Tôn sớm đã run như cầy sấy rồi, sợ đến nỗi hồn vía lên mây.

“Khương, Khương chưởng môn tha mạng cho…”

“Ngươi đại nhân đại lượng tha cho ta một con đường đi mà!”

“Suy cho cùng thì dựa vào thực lực thông thiên của ngươi, con kiến bé nhỉ như ta sống cũng chẳng có sự uy hiếp gì mấy…”

Hắn cũng đã ăn nói lộn xộn luôn rồi.

Một bên vừa van xin tha mạng, một bên lại vừa nịnh hót.

Mà cứ nịnh rồi nịnh, hắn phát hiện Thành ca ở trước mặt thật sự vẫn chưa tiếp tục tiến công.

Ngẩng đầu lên, hắn đã thấy Khương Thành khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn mình.

“Khương chưởng môn, ngươi?”

“Ngươi nịnh xong rồi à?”

Khương Thành nhíu mày, sát khí trong mắt lóe lên.

“Không không không, vẫn chưa vẫn chưa.”

Bạch Tinh Đạo Tôn hiểu, Khương Thành vẫn chưa giết mình chỉ bởi vì bản thân vẫn không ngừng nói.

Rồi lại nghĩ đến lúc trước có thể có được Bách Chiến lệnh cũng là do nịnh nọt giỏi.

Hắn giống như trong mê cung bừng tỉnh lại.

Sau đó khai triển những gì bình sinh học được, thêm vào cường độ nịnh hót ngút trời.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, hắn khen Khương Thành lên trời xuống đất, nghiễm nhiên là chính nghĩa, dũng cảm, thông minh, công chính vân vân tất cả những phẩm chất ưu tú tập hợp lại trên một người.

Hơn nữa mỗi một câu lại không trùng nhau.

Những người khác ở bên cạnh nghe được đều từ khinh bỉ trở nên ngây ra.

Bọn họ có phần tò mò, loại người thế này sao có thể tu luyện được đến cảnh giới Đạo Tôn cơ chứ.

Thành ca thật muốn lôi Thu Vũ Tuyền đến đây, để lên lớp cho nàng thấy, học người ta khen người ta như thế nào.

Bạch Tinh Đạo Tôn khen đủ cả một tiếng đồng hồ, cuối cùng mới ngưng lại.

Đối với hắn mà nói, thế này còn mệt hơn cả chiến đấu nữa.

Chủ yếu là do khi đang nịnh còn mang theo cả sự sợ hãi và áp lực.

Hắn lại lần nữa lén nhìn lên Thành ca, phát hiện không những tâm trạng của hắn dịu đi rất nhiều mà còn mang theo ý cười nữa.

Chuyện này làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn tốt, vẫn tốt, xem ra bản thân mình vẫn qua được ải này.

Trăm ngàn cái thấu lại không thấu nịnh nọt, vẫn may tên tiểu tử này thích được tâng bốc.

Chuyện lấy oán báo ân đánh hắn cũng có thể lừa đảo qua được như thế này, chuyện này thần kí biết bao?

“Nịnh xong rồi?”

“Đúng, đúng vậy, ngươi hài lòng không?”

Thành ca gật đầu.

“Rất hài lòng.”

Sau đó, hắn lại lần nữa tế ra thánh hồn, thúc giục nó xông vào bên trong hồn hải Bạch Tinh Đạo Tôn.

“Không, không…”

Bạch Tinh Đạo Tôn hoàn toàn có chút phòng bị nào cả.

Hắn vẫn còn tưởng sẽ không sao nữa.

Nào có hay biết Thành ca chẳng nói chẳng rằng tế ra sát chiêu như vậy chứ.

Chuyện này không hợp với kịch bản!

Không nên như thế mà!

Sâu trong hồn hải, hồn chủ của hắn phát ra tiếng tố cáo của linh hồn.

“Tại sao chứ…”

Trong lòng Thành ca nói còn có gì mà tại sao nữa chứ.

Ngươi cũng đang giết ta, thế mà còn hỏi tại sao ta tiêu diệt ngươi à?

Đâu ra cái câu hỏi ngu xuẩn đến vậy chứ?

Lúc nảy ngồi xem hắn nịnh hót chỉ là tiết mục tận hưởng mà thôi.

Nhưng mà nhìn thấy Bạch Tinh Đạo Tôn khi nảy mất sức đến vậy, không có công lao cũng có khổ lao, cuối cùng hắn cũng thuận miệng bịa cho hắn một lí do.

“Ngươi quá ưu tú rồi, ta giữ lại ngươi không được, được rồi chứ?”

Bạch Tinh Đạo Tôn với hồn hải đã hoàn toàn bị hỗn loạn, đầu óc vang lên tiếng ong ong.

Với lí do này hắn chẳng biết nên có cảm nhận thế nào cả.

Sau đó, chủ hồn của hắn rơi vào bóng tối vĩnh hằng.

Phụt!

Xác Bạch Tinh Đạo Tôn rơi xuống, trận khiêu chiến kết thúc.

Thắng thua đã rõ, không gian khiêu chiến tự động biến mất.

Tấm Bách Chiến lệnh màu đỏ máu đó lại lần nữa xuất hiện tại hiện trường.

Thành ca lấy lại Bách Chiến lệnh về tay, sau đó buồn bã thở than.

“Chuyện này gọi là gì đây!”

Hắn thật lòng tặng tấm lệnh đi, kết quả thời gian mới có mấy ngày, lệnh bào này đã trở về tay mình.

Cùng với sự trở về của lệnh bài này là chiến lợi phẩm của 25 Đạo Tôn.

Khương Thành tỏ ra ngay từ đầu đã chẳng hề nghĩ đến việc sẽ coi bọn họ như gói kinh nghiệm.

Hắn làm việc luôn rất chuyên nghiệp, mục tiêu trước giờ vẫn luôn là Nguyên Kha Đạo Thánh và Đoạn Thiên Minh, chưa từng nghĩ sẽ gây ảnh hưởng đến người khác.

Nhưng cũng chẳng ngăn được Bạch Tinh Đạo Tôn liều mình tặng trở về, hắn không nhận cũng không được.

Lúc này ở bên ngoài Ma Ngộ tông, bọn người Nguyên Kha Đạo Thánh và Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng lũ lượt rời đi.

Bọn họ vẫn còn đang thăm dò tình báo của Bạch Tinh Đạo Tôn.

“Cái gì? Bạch Tinh Đạo Tôn dẫn người đến Ma Ngộ Tông?”

“Hắn muốn làm gì chứ?”

“Ta biết ngay là hắn cùng một đám với Khương Thành mà, nhất định là qua đó nằm vùng rồi.”

Sau khi biết được tin này, lòng mọi người cũng trầm xuống không ít.

Nguyên Kha Đạo Thánh hạ lệnh tiếp tục nghe ngóng.

Khoảng thời gian này không ít người đến Ma Ngộ tông, trong đó đương nhiên sẽ có mấy do thám của Đoạn Thiên Minh.

Mà cũng rất nhanh, bọn họ đã có được tin tức phải khiến người ta trợn mắt há ồm.

“Bạch Tinh Đạo Tôn muốn giết Khương Thành?”

“Hả? Có chuyện như vậy ư? Là giả chứ gì?”

“Khổ nhục kế! Nhất định là khổ nhục kế, là làm cho chúng ta thấy đó, để chúng ta tự đâm đầu vào lưới.

“Cái gì? Không gian khiêu chiến đã hình thành rồi?”

“Chuyện này… ta nghe nói một khi không gian khiêu chiến của Bách Chiến lệnh đã thành, nhất định phải phân chia thắng bại rõ ràng nhỉ?”

“Vậy nên Bạch Tinh Đạo Tôn thực sự quay lại cắn ngược Khương Thành ư?”

Sau khi có được tin tức này, tâm tình mọi người cũng chuyển biến tốt lên.

Đúng là vui mừng hớn hở.

“Ha ha ha, Khương Thành này thật đáng đời.”

“Ta đã bảo là Bách Chiến lệnh không thể tặng cho người khác mà.”

“Mau, mau đến Ma Ngộ tông bên đó xem thử xem.”

“Lần này Khương Thành tự làm tự chịu, kiếp này khó thoát.”

“Nếu như Khương Thành bị giết rồi thì cơ hội của chúng ta cũng đến rồi.”

“Bạch Tinh Đạo Tôn dễ đối phó hơn Khương Thành nhiều, tương lai chờ khi hắn một mình…”

Đám người vui vẻ xông đến bên ngoài Ma Ngộ tông, khoảng cách cách sơn môn có vài chục ngàn dặm, lúc này mới dừng lại.

Theo bọn họ thấy, hai người này có đánh nhau đến ngút trời thì mình cũng chẳng cần nhúng tay vào.

Chờ bọn họ phân rõ thắng thua, bên còn lại chắc chắn ở trạng thái hao tổn rồi.

Đến lúc đó trai cò phân tranh ngư ông đắc lợi, bản thân chính là ngư ông đó rồi.

Trong sự sốt ruột chờ đợi, bọn họ nghe ngóng giống như nghe đài vậy.

“Bạch Tinh Đạo Tôn lựa chọn quyết đấu thần hồn, ổn đấy!”

“Khinh thật, Khương Thành giết chết mười hai Đạo Tôn trong một thoáng.”

“Hóa ra Khương Thành có thánh hồn.”

“Chết rồi, chết hết rồi, chỉ còn mỗi Bạch Tinh Đạo Tôn.”

“Hình như Khương Thành không định sẽ giết hắn.”

“Giết rồi, giết rồi, Bạch Tinh Đạo Tôn vẫn chết.”

Mỗi một lần tin tức tình báo truyền đến, đều dẫn đến sự kinh ngạc của mọi người, khiến cho toàn trường mông lung.

Nhưng sau khi nghe thấy câu cuối cùng.

“Bách Chiến lệnh lại rơi vào tay Khương Thành rồi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rất lâu mà chẳng nói được lời nào.

Bận bịu cả nửa ngày trời, bận đến nỗi hiu quạnh, cuối cùng vẫn là Khương Thành có được Bách Chiến lệnh.

Mấu chốt vẫn là hắn có thánh hồn.

Tình báo này đã khiến lòng bọn họ lạnh lẽo vô cùng.

“Phải đó, chúng ta nên trở về nấp cho kĩ thôi.”

Rất nhiều Đạo Tôn lần lượt rời khỏi nơi đó, bay trở về cung điện dưới lòng đất của họ.

Cả Nguyên Kha Đạo Thánh cũng không phải ngoại lệ.

Hắn cũng cảm thấy lần này chẳng còn cơ hội đâu mà báo thù Khương Thành nữa.

Mà sau khi hắn đi chưa lâu, một đám người đột nhiên từ Ma Ngộ tông xông ra, người đứng đầu chính là Khương Thành.

Chương 1291: Quăng thẳng đi

Nguyên nhân mà Khương Thành lao ra giết rất đơn giản, hắn dngf thần niệm cảm nhận được sự có mặt của những người này.

Những người khác thì hắn nhận không ra, nhưng Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng coi nhưu là biết được.

Chuyện này khiến cho hắn giống như có được chí bảo, hóa ra Đoạn Thiên Minh này cũng bị mình câu được rồi?

Còn lâm Tịnh Đạo Tôn, Tam Nhãn Hổ, Minh Già Đạo Tôn mấy người này khi nhìn thấy hắn thu dọn chiến lợi phẩm xong lại đột nhiên xông đi thì còn tưởng đã xảy ra chuyện gì nữa kìa.

Khi đám người bay ra bên ngoài giống như vứt một hòn đá vào rừng thâm, làm lũ chim sẻ bị động bay lên khắp trời.

Mấy Đạo Tôn của Đoạn Thiên Minh vừa thấy Khương Thành đến thì đều bị dọa đến hồn bay phách tán.

Nhanh chóng bay tản ra bốn phía.

Thành ca cũng sốt ruột lên hẳn.

“Đừng chạy chứ!”

“Này này, khó khăn lắm mới đến một lần mà!”

Sức chiến đấu của hắn rất mạnh, nhưng chung quy lại cũng chẳng phải Đạo Tôn chân chính.

Mấy Đạo Tôn này chạy rất nhanh, nếu thật sự bảo hắn đuổi theo, có thể đuổi kịp một hai người trong đó đã là giỏi lắm rồi.

Chuyện này không phải là điều mà Khương Thành muốn thấy.

“Chờ ta chút đi nào!”

“Không phải các ngươi đến giết ta sao? Đến thì cũng đã đến rồi, còn chạy quái gì nữa chứ?”

Sự níu giữ đầy lưu luyến này của hắn chẳng có tí hiệu quả nào cả.

Mấy Đạo Tôn của Đoạn Thiên Minh đó thậm chí còn chạy nhanh hơn nữa.

Ngươi coi bọn ta là kẻ ngốc à, ngươi đã là thánh hồn rồi, bọn ta ở lại đây để chờ chết chắc?

Quan trọng nhất là trong tay ngươi vẫn còn nắm giữ Bách Chiến lệnh.

Đối mặt với cái lệnh bài này ai dám không chạy cơ chứ?

Người chạy nhanh nhất vẫn là Nguyên Kha Đạo Thánh!

Người may mắn có được lệnh bài này muốn chọn người để khiêu chiến thì phải có khoảng cách nhất định, nếu không thì hắn sẽ sụp đổ mất.

Thành ca thấy như vậy chẳng hay chút nào.

Cứ tiếp tục như vậy, bản thân mình sẽ không thể nào chạm tráng được với bọn họ nữa.

Hắn không thể nào cứ cắm rễ mãi ở Đoạn Thiên Minh được, nếu như lần này đi mất, tương lai Ma Ngộ tông sẽ đối mặt với sự báo thù của Nguyên Kha Đạo Thánh và Đoạn Thiên Minh.

Nhất định phải giải quyết gọn gàng bọn này trước!

“Cùng lắm ta không dùng Bách Chiến lệnh nữa được chưa?”

Hắn vừa đuổi theo ráo riết, vừa gào lên.

“Ta đảm bảo đấy, thật mà, ca đây trước giờ nói lời đều giữ lời!”

Lũ người đang chạy trốn phía trước, trong lòng trên mặt đều cười lạnh khôn nguôi.

Tưởng bọn ta là đứa trẻ ba tuổi sao, dễ bị lừa gạt đến thế à?

Nhìn thấy mấy người này không hề tin vào danh dự của bản thân, trong lúc Thành ca sốt ruột, hắn đột nhiên ném thẳng Bách Chiến lệnh vào một nơi xa tít.

Cú ném này có huyền văn không gian và tốc độ gia trì thêm.

Bọn người này cứ chạy rồi chạy, trước mặt đột nhiên có luồn ánh sáng màu đỏ xoẹt qua.

Có vài người còn chưa kịp phản ứng xem đó là gì, trực tiếp lượn qua.

Nhưng mà coi như có người tiện tay chộp lấy được.

Ngân Thuyên Đạo Tôn khi vừa nhìn thấy ánh sáng đỏ đó thì cảm thấy khó mà tin được.

Bách Chiến lệnh?

Không thể nào chứ?

Ai có được Bách Chiến lệnh lại ném đi như vậy chứ?

Nhưng khi hắn thật sự bắt được rồi, có được cảm giác tiếp xúc chân thật rồi, lại phát hiện hình dạng này đúng thật sự là Bách Chiến lệnh.

“Chuyện này là thật sao?”

Trong lòng hắn vui mừng đến lạ.

Chà quanh kĩ càng một vòng, lại phát hiện trên lệnh bài đó có một khí tức đặc biệt.

Lần này, đến cả người đi nhiều hiểu rộng như hắn cũng không nhịn được mà kinh ngạc hô lên…

“Trời ơi…”

Hắn đang tiếp tục chạy trốn mà toàn thân kích động, vui mừng khôn xiết.

Còn ở phía sau hắn, Khương Thành đã dừng lại rồi.

Tam Nhãn Hổ, Yên Dĩ, Phạm Lôi Lâm Tịnh bọn người họ tiếp tục theo đến.

Cảnh tượng trước đó bọn họ cũng nhìn thấy rồi.

Thế là, tất cả mọi người đều cạn lời mà nhìn Khương chưởng môn.

“y da, Bách Chiến lệnh vụt khỏi tay rồi.”

Thành ca cố ý la lên một tiếng.

Mọi người nhếch môi lên, trong lòng nói kĩ năng diễn xuất của người cũng giả quá đi mất?

Coi bọn ta như không nhìn thấy ngươi cố ý vứt đi sao?

Bọn người Lâm Tịnh và Minh Già lại tin Khương Thành một cách mù quáng, không dám hoài nghi hắn.

Nhưng mà Phạm Lôi Đạo Tôn lại chẳng hề kiêng dè hắn chút nào.

“Có phải ngươi điên rồi không?”

Hắn huơ tay loạn xạ, biểu cảm cũng sắp mất khống chế luôn rồi.

“Lại đem Bách Chiến lệnh vứt cho kẻ địch?”

“Còn có chuyện gì vô lí hơn thế không hả?”

“Còn có thể hoang đường hơn vậy không chứ?”

“Bây giờ ta đang nghi ngờ có phải ngươi cố tình tìm cái chết không đây nữa?”

Trong lòng Khương Thành nói ngươi đoán đúng rồi đấy.

Cả chặng đường này của ca nếu không phải là tìm cái chết thì cũng là trên đường tìm cái chết.

Nhưng mà những người có thể cung cấp dịch vụ này lại càng ngày càng ít đi.

Cả bộ mặt Tam Nhãn Hổ như sụp đổ.

“Ca, ngươi không thích Bách Chiến lệnh dữ lắm đúng không.”

“Nếu thật sự ghét Bách Chiến lệnh đến vậy thì tìm ta này!”

“Hai huynh đệ chúng ta một giuộc, ta làm người tốt, giúp ngươi bảo quản nó thật tốt, hà tất phải vứt bừa bãi như vứt rác vậy chứ?”

Khương Thành cũng bị hai tên rởm này làm bực bội rồi.

“Vứt thì cũng đã vứt rồi, các ngươi muốn sao nữa đây?”

“Lệnh bài của ta, ta làm chủ.”

Nói xong, hắn ngồi xuống luôn ngay tại chỗ.

Hắn tin rằng đối phương sẽ không làm mình thất vọng, nhất định hắn sẽ tìm đến.

Mà ở một mặt khác, mấy người của Đoạn Thiên Minh phát hiện Khương Thành không đuổi theo nữa nhưng vẫn giống như lũ chim sợ cung bắn mà chạy trốn thêm một đoạn nữa.

Rất lâu sau, bọn họ cuối cùng mới dừng lại.

“Dọa chết ta mất.”

“Phải đó, tên tiểu tử đó còn nói gì mà không dùng Bách Chiến lệnh nữa.”

“Nói dối mà cũng không nên hình, tưởng chúng ta sẽ trúng kế ư?”

“Hắn thật sự không hề nói dối.”

Ngân Thuyên Đạo Tôn đi đến giữa đám người.

Hành động này khiến người khác khá không lường được.

Ngân Thuyên lúc trước không phải là người của Đoạn Thiên Minh, chỉ bởi vì trong lần khiêu chiến trước đắc tội với Khương Thành nên hắn mới chủ động đi cùng với đám người này.

Trước mặt đám người này, hắn là một kẻ không có thân quyến, chỉ ở bên rìa mà thôi.

Nhưng lần này, sự tự tin chiếm lấy chỗ cao của hắn.

“Khương Thành này là tên to gan điên cuồng nhất mà lão phu từng gặp qua.”

Hắn khẽ ngước cằm lên, nhìn một vòng mọi người ở xung quanh.

“Tiếp theo làm như thế nào, ta muốn nghe ý kiến của các ngươi.”

Rất nhiều người nheo mắt.

Lời này nghe có vẻ kì kì sao ấy, giống như kiểu hắn là thủ lĩnh đang chủ trì hội nghị vậy.

Có Đạo Tôn tính tình nóng nảy, vọt ngay ra tại chỗ.

“Ngân Thuyên, ngươi giả đuôi sói gì chứ?”

“Ở đây không đến lượt ngươi nói chuyện.”

“Trước mặt Nguyên Kha Đạo Thánh đến lượt ngươi lòi đầu ra à?”

“Ngươi là cái thá gì chứ… cái này, ta thừa nhận ngươi rất có phong thái lãnh đạo.”

Tên này vừa nói chuyện, ánh mắt vừa từ từ hướng đến tay phải của Ngân Thuyên Đạo Tôn, cũng sắp đơ rồi.

Ở tay phải của hắn đang nắm giữ một tấm Bách Chiến lệnh.

“Bách Chiến lệnh!”

“Thật sự là Bách Chiến lệnh!”

Tất cả những Đạo Tôn ở hiện trường cũng oanh tạc.

Nguyên Kha Đạo Thánh vốn còn đang cười lạnh lùng, liếc nhìn hắn cũng nhảy ra.

“Bách Chiến lệnh sao lại rơi vào tay ngươi rồi?”

Hắn nhìn chằm chằm vào Bách Chiến lệnh, trong ánh mắt cháy bỏng mang theo cả sự tham lam.

Nếu là người muốn có Bách Chiến lệnh, vậy theo danh sách sắp xếp theo mức độ bức thiết thì Nguyên Kha Đạo Thánh có không đứng nhất cũng xếp hạng ba.

Là Đạo Thánh duy nhất của Đoạn Dương Đạo, đệ nhất cao thủ, hắn vẫn chưa làm cái cán ở đây bao giờ.

Đó là bởi vì sự tồn tại của Bách Chiến lệnh.

Thứ đồ này trước sau đều bị Đoạn Thiên Minh và Khương Thành quản, hắn muốn cướp cũng không cướp được, thậm chí đến cả cái bóng cũng chả sờ tới được.

Bây giờ cuối cùng nó cũng xuất hiện trước mặt hắn, không nghĩ cũng biết hắn kích động bao nhiêu.

“Tự nhiên từ tay Khương Thành qua đây đấy.” Ngân Thuyên Đạo Tôn hững hờ đáp.

Chương 1292: Ngươi nắm không nỗi đâu

Câu nói này khiến mọi người thầm cảm thấy có gì đó sai sai.

Bọn ta đương nhiên là biết từ tay Khương Thành mà có được rồi.

Vấn đề là làm sao mà có được ấy chứ?

Mấy tên Đạo Tôn đột nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc nảy bỏ chạy.

Lúc đó, phía trước đột nhiên vụt qua một luồn sáng đỏ nhưng bản thân lại lách qua.

Chẳng lẽ…

Lúc này bọn họ đều hối hận đến xanh ruột rồi.

Cảm thấy Ngân Thuyên Đạo Tôn chỉ là tiện tay mà có được?

“Được, tốt vô cùng.”

Nguyên Kha Đạo Thánh nhìn Ngân Thuyên Đạo Tôn, ánh mắt tràn ngập ý khen ngợi.

“Ngân Thuyên, ngươi làm tốt lắm!”

“Có được Bách Chiến lệnh, Khương Thành chết chắc rồi, lần này phải ghi công đầu cho ngươi rồi.”

Nói xong, hắn duỗi tay về phía Ngân Thuyên Đạo Tôn.

Ý đó rất rõ ràng, đưa Bách Chiến lệnh đây cho ta.

Nhìn thấy vẻ mặt như vẻ đương nhiên của hắn, gương mặt Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng dần trở nên phơi phới.

“Ha ha…”

Hắn cười lên thành tiếng.

Sau đó giả vờ không hiểu, hỏi: “Nguyên Kha tiền bối, ý ngươi là gì ấy nhỉ?”

Nguyên Kha Đạo Thánh nheo mặt, không vui bảo: “Ngươi nói xem, đàn rồng không thể không có đầu, đương nhiên là đưa Bách Chiến lệnh cho ta quản rồi.”

Lời này của hắn vừa ra, vẻ mặt của tất cả Đạo Tôn ở hiện trường cũng đều trở nên vi diệu hẳn lên.

Thần thái của Nguyên Kha Đạo Tôn không thay đổi, vẫn cứ với nụ cười lạnh lùng hờ hững.

Trong tay hắn nắm chặt Bách Chiến lệnh, đây cũng là nguồn gốc của sự tự tin của hắn khi đứng trước Đạo Thánh.

“Hình như… không cần thiết phải như vậy nhỉ?”

Mặt Nguyên Kha Đạo Thánh trầm xuống.

“Thế nào? Ngươi muốn nuốt Bách Chiến lệnh này một mình chăng?”

Ngân Thuyên Đạo Tôn cười lên: “Lời đâu thể nói như vậy được, lệnh bài này chỉ có một cái, lại không thể phân ra, nói gì mà ăn một mình chứ?”

Mặt Nguyên Kha Đạo Thánh lại càng đen hơn.

Hắn nhìn ra được Ngân Thuyên Đạo Tôn không muốn giao Bách Chiến lệnh cho hắn.

Mà chuyện này hắn lại không chấp nhận được.

“Lúc trước bọn người Hạo Vân Đạo Tôn đấu tiên lực với Khương Thành, sáu đánh một, kết quả chết rất thảm.”

“Vừa này bọn người Bạch Tinh Đạo Tôn đấu thần hồn với Khương Thành, hai mươi lăm đánh một, kết quả toàn quân đều bị tiêu diệt.”

“Lẽ nào ngươi không nhìn ra sao?”

Hàm râu bạc phơ của khẽ rung lên, hắn cười ha ha nói: “Nhìn ra gì chứ?”

Thái độ này khiến Nguyên Kha Đạo Thánh vô cùng khó chịu.

Khi không có Bách Chiên lệnh, Ngân Thuyên ở trước mặt hắn ngoan ngoãn như một đứa cháu trai, nào có thái độ không biết điều như vậy với hắn chứ?

“Bản thân Khương Thành cực kì tà môn!”

“Tên này căn bản không phải Đạo Tôn có thể ứng phó được.”

Tầm mắt hắn từ người Ngân Thuyên Đạo Tôn chuyển sang những người khác.

Trong lời nói mang theo ý răn đe nặng nề.

“Muốn diệt được hắn, chỉ có Đạo Thánh nắm giữ Bách Chiến lệnh dẫn đầu.”

“Các ngươi giữ Bách Chiến lệnh cũng là đi nạp mạng mà thôi.”

Hắn duỗi tay về phía Ngân Thuyên lần nữa.

“Giao ra đây đi, lệnh bài này ngươi giữ không nổi đâu, vẫn là nên để bổn Đạo Thánh giữ là ổn thỏa nhất.”

Ngân Thuyên đương nhiên sẽ không giao ra rồi.

“Ta cảm thấy ta có thể giữ được, nếu như ngươi bằng lòng cùng ta xuất chiến, ta sẽ rất hoang nghênh.”

Sát ý trong Nguyên Kha Đạo Tôn trỗi dậy.

“Ngươi đừng có phụ lòng tốt của người khác như vậy.”

Ngân Thuyên Đạo Tôn lùi ngay về sau một bước.

Rồi ngay sau đó cười vang lên.

“Nguyên Kha, có phải ngươi tưởng ta là người mới xuất đạo ra không vậy?”

“Ngân Thuyên. Ngươi có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả, ngươi muốn Bách Chiến lệnh chứ gì? Vậy thì dùng thực lực mà lấy đi!”

Trong mắt Ngân Thuyên Đạo Tôn mang theo ý giễu cợt chẳng hề che đậy.

“Loại bảo vật như thế này mà mở miệng đòi hỏi à? Ngươi coi ta là thứ gì chứ?”

Có được Bách Chiến lệnh rồi, hắn căn bản chẳng thèm coi Nguyên Kha ra gì cả.

Nguyên Kha tức giận, tay phải vịn lấy chuôi kiếm.

Mà lúc này, hắn nhìn thấy toàn bộ những Đạo Tôn khác không nói không rằng đứng sau lưng Ngân Thuyên Đạo Tôn.

Mấy người này cũng không ngốc.

Bách Chiến lệnh này ở trong tay Đạo Tôn thì sau này bọn họ còn có thể chia được một miếng bánh.

Bởi vì Đạo Tôn cần có đồng bọn.

Giống như Đọan Thiên Minh lúc trước, chẳng qua là đổi một người dẫn đầu mà thôi.

Nhưng nếu rơi vào tay của Đạo Thánh, vậy ngày tàn của bọn họ cũng đến rồi.

“Được, các ngươi được lắm.”

“Ta lại muốn xem thử các ngươi sẽ bị Khương Thành giết chết ra sao.”

Vứt lại câu nói độc ác tàn nhẫn này, vị Đạo Thánh duy nhất của Đoạn Thiên Minh cũng biến mất khỏi đó.

Hắn không dám ở lại đây lâu thêm nữa.

Khương Thành không sợ Đạo Tôn vây đánh nhưng hắn thì không chắc.

Nguyên Kha rời đi không lâu, Ngân Thuyên Đạo Tôn nhẹ nhàng thong thả chỉnh hợp với mười tám vị Đạo Tôn.

Bên ngoài Ma Ngộ tông, Khương Thành cũng chờ đến nỗi mất hết kiêng nhẫn rồi.

Cuối cùng, trên bầu trời phía xa cũng xuất hiện từng bóng người.

Quét sơ qua thấy có mười chín Đạo Tôn, dẫn đầu chính là Ngân Thuyên Đạo Tôn.

Điều làm hắn thất vọng là Nguyên Kha Đạo Thánh lại không nằm trong đó.

"Cuối cùng cũng đến rồi."

Hắn mang theo sự tiếc nuối lên nghênh đón.

Phạm Lôi Đạo Tôn phía sau sắp phát điên lên rồi.

Đã đến nước này rồi, tất nhiên hắn nhìn ra việc Khương Thành cố ý vứt lệnh bài đi là vì để đối phương chủ động đến vây đánh mình.

Kế hoạch này của hắn nhìn có vẻ rất xuất sắc.

Nhưng vấn đề ở đây là, hắn có thể lại lần nữa chống lại sự vây đánh của Đạo Tôn không?

"Đúng thật là một tên điên mà!"

"Lần nào cũng chơi với lửa."

Đối với hắn mà nói, hành vi cố tính vứt Bách Chiến lệnh đi cho người khác của Khương Thành hoàn toàn giống như nghe tai này lọt qua tai nọ vậy.

Sự thật thì há cũng chỉ có mỗi hắn.

Những trưởng lão và đệ tử của Ma Ngộ tông đằng sau cũng ngán ngẫm y như vậy.

Người khác có được Bách Chiến lệnh đều cất giữ kĩ trên người, khi đánh nhau thì phát huy tốt nhất thực lực của bản thân.

Kết quả Khương Thành này lại hay, hết lần này đến lần khác vứt đi như giẻ rách.

Lần thứ nhất thắng, lần thứ hai thắng nhưng đâu có nghĩa là lần thứ ba cũng sẽ thắng.

Chơi kiểu lần này là đưa sinh mạng đến điểm mút luôn đấy.

Hai bên gặp mặt, ai nấy cũng hiểu mà chẳng cần nói.

Ngân Thuyên Đạo Tôn đưa Bách Chiến lệnh lên.

“Ngươi đúng là kẻ ngông cuồng nhất mà ta từng gặp phải.”

“Ta biết lệnh bào này là ngươi cố ý quẳng cho bọn ta.”

“Ngươi tự tin mình sẽ thắng được như vậy cơ à?”

Thành ca cười hi hi xua tay.

“Ta cũng khi vọng các ngươi ra chút sức để ta còn lật xe đây này.”

Nhìn dáng vẻ chẳng có chút gì gọi là lo lắng của hắn, mấy Đạo Tôn của Đoạn Thiên Minh ở đằng sau phát cáu cả lên.

“Con át chủ bài của ngươi đã bị lộ rồi.”

“Bọn ta biết kiếm thuật của ngươi rất mạnh.”

“Cũng biết so tiên lực đơn độc sẽ bị tà thuật của ngươi cảm hóa.”

“Lại càng biết cảnh giới thánh hồn của ngươi.”

“May mà mấy lần trước xui xẻo dò thám được, đến nay ngươi đã chẳng còn bí mật nào để nói nữa rồi.”

“Lần này chính là hạn chết của ngươi.”

Khương Thành vẫn cứ cười tươi như hoa.

“Ta rất kì vọng, không biết các ngươi lựa chọn phương thức chiến đấu như thế nào đến để tiêu diệt ta đây?”

“Rất nhanh thôi ngươi sẽ biết rồi.”

Sau đó, Ngân Thuyên thúc động Bách Chiến lệnh, ánh sáng đỏ lóe lên về phía Khương Thành.

Trong chốc lát, màn sáng đỏ bao lấy hai bên.

Một bên mười chín Đạo Tôn, bên còn lại dĩ nhiên chỉ có mỗi Khương Thành.

Số lượng tuy rằng chênh lệch vô cùng, nhưng bây giờ chẳng có ai nghĩ Khương Thành sẽ không đỡ nổi một đòn nữa.

Mà lần này sau khi không gian khiêu chiến hình thành, Khương Thành phát hiện mình cơ bản đã bị hạn chế thành một người bình thường.

Tiên lực, thần hồn, quy tắc, pháp tắc ý cảnh, anh linh toàn bộ đều bị phong tỏa ở bên ngoài, không thể vào trong trường đấu được.

Không chỉ như vậy, đến cả binh khí và đạo giáp tùy thân cũng bị phong bên trong nhẫn trữ vật, không thể lấy ra được.

"Ván này các ngươi chơi cũng triệt để thật ấy chứ."

Chương 1293: Từng thể tu một

Ngân Thuyên Đạo Tôn cẩn thẩn cảm nhận khí tức trên người Khương Thành.

Sau khi xác định không còn chút tiên lực, quy tắc và thần hồn nào tồn tại, cuối cùng mới hoàn toàn yên tâm.

"Lần này chúng ta không đấu gì cả."

Hắn nhếch mép, lộ ra điệu cười đắc ý.

"Dùng tiên thể thuần túy nhất, tiến hành một trận bổ sát nguyên thủy nhất với ngươi."

"Ta biết, khí vận của ngươi chắc chắn cao đến mức không bình thường, cơ duyên cũng vượt khỏi tưởng tượng của bọn ta."

"Vậy nên lần này, binh khí và đạo giáp cũng đừng mơ mà dùng, để tránh ngươi lại lôi ra một bảo vật đặc biệt nào đó ra."

Chuyện này…

Tất cả mọi người bên ngoài đều cạn lời.

Các ngươi toàn là Đạo Tôn đấy.

Huơ huơ tay thôi là đã hủy diệt thiên địa, là Đạo Tôn gần như không gì không làm được.

Để tiêu diệt một Chí Tôn, lại dùng cách đánh hội đồng tay không thô thiển vậy sao?

Cho dù là vĩ giả cảnh giới Tôi thể cảnh ở Hạ giới cũng không chơi trò cực đoan đến mức như vậy nhỉ?

Nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, phương thức chiến đấu này rất hữu dụng.

Lần này xem ra Khương chưởng môn không còn hi vọng thắng lợi nữa rồi.

Tiên lực, thần hồn, quy tắc, kiếm đạo toàn bộ đều không triểu khai được rồi, thứ đấu căn bản là ai biết đánh hơn, ai khỏe hơn thì ra đòn mạnh hơn.

Đối mặt với mười chín người toàn là Đạo Tôn, cường độ của tiên thể đã cao xa Chí Tôn.

Càng huống hồ gì còn chiếm ưu thế về số lượng nữa.

Chuyện đánh tay không cận chiến hội đồng này, bất lợi về số lượng chính là điểm chí mạng.

Hai tay khó mà đỡ nỗi bốn tay.

“Các ngươi cũng suy nghĩ chu đáo thật.” Khương Thành không thể không cảm khái.

“Không chu đáo đâu được.”

Ngân Thuyên Đạo Tôn không đắc chí ngông cuồng như Bạch Tinh.

Chi ít biểu hiện vẫn không gấp chả chậm, tư thế đằm tính hơn.

“Đối phó một yêu nghiệt như ngươi, lão phu phải cố gắng hết sức loại bỏ hết những khả năng có thể khiến ngươi trở mình được.”

Hắn vừa nói vừa cởi áo trên ra.

Làm cho Khương Thành phải nhếch mép.

Ông già này muốn làm gì vậy?

Trong não hắn hiện ra một cảnh tượng không được hay lắm, không tài nào chịu được cái lạnh này.

Không những Ngân Thuyên, trong mười tám Đạo Tôn phía sau hắn cũng có bốn người đang cởi áo ra.

“Các ngươi muốn chơi từ đâu đây?”

Ngân Thuyên dừng hành động lại, những nếp nhăn trên mặt đều nheo cả lại.

“Phải rồi, thuận tiện hỏi một câu, ngươi là thể tu à?”

Khi ở Hạ giới quả thực có phân biệt thể tu và pháp tu.

Thể tu chuyên về công luyện thể, cường độ cơ thể mạnh vượt xa những võ giả cùng cấp, sở trường là chiến đấu cận chiến.

Nhưng đến Tiên giới, kiểu chuyên môn thể tu này lại càng ngày càng ít đi.

Tiên thể, ma thể vốn đã rất mạnh rồi.

Mà sau khi thành Tiên Tôn, Tiên Vương rồi, khi chiến đấu lại chủ yếu so quy tắc.

Trừ phi là tộc quần đặc biệt giống như Mãng Dã thiên sinh thần lực có thể có đủ sức phá vỡ vạn pháp, nếu không thì cách thức chiến đấu cận chiến chỉ dựa vào thân thể thì khó mà chơi lại.

Nhưng mà, như thế không có nghĩa là thể phách mạnh mẽ không có tác dụng.

Có vài tiên nhân vẫn tiếp tục giữ thói quen rèn luyện thân thể.

Nhưng đáng tiếc, Thành ca không có thói quen này.

Hắn vô cùng thành thật lắc đầu.

“Luyện thể khổ sở biết bao, thứ ca chơi là tiên pháp và kiếm đạo cao cấp hơn.”

Thiên hoang bất diệt thể thuộc loại thể chất thiên phú đặc biệt.

Vốn không thể tăng cường lực phòng ngự.

“Vậy thì thật đáng tiếc quá.”

Ngân Thuyên Đạo Tôn đã cở xong áo trên.

Hiện ra trước mặt mọi người là một cơ thể với những ngấn cơ múi thịt vô cùng khoa trương.

Từng mạch gân máu như những sợi dây leo quấn quanh làn da ngăm đen ở những góc cạnh rõ ràng, lộ ra một sức mạnh kinh hoàng.

“Ôi cmn, quỷ cơ bắp ư?”

Thành ca lại lần nữa nhếch mép lên, hắn có hơi bị kinh động.

Chủ yếu là do bộ mặt già nua như que củi khô của lão già này, phối hợp với thân hình cường tráng vạm vỡ với những bắp thịt vô cũng khoa trương như vậy, quả thật có chút phản cảm hơi mạnh.

“Hi hi hi, thật không khéo chút nào, lão phu năm đó là thể tu.”

“Hơn nữa lại là một thiên tài thể tu.”

Nhìn thấy phản ứng này của hắn, Ngân Thuyên Đạo Tôn lộ ra vẻ kiêu ngạo khó thấy được.

“Cho dù sau này cảnh giới cao hơn rồi, cũng vẫn tiếp tục giữ sở thích rèn luyện thân thể.”

“Trong số những Đạo Tôn, tiên thể của lão phu có lẽ được xem là đứng hàng đầu.”

“Bình thường lúc chiến đấu, tiên thể này cũng chả có chỗ dùng gì lớn lắm, suy cho cùng căn nguyên vừa ra, tiên thể có mạnh hơn nữa cũng phải chết.”

Hắn lại cố ý tiếc nuối thở than.

“Nhưng ở đây có lẽ lại rất hữu dụng.”

Điều hắn nói lại chẳng sai.

Sau khi tiên lực, thần hồn, quy tắc gì đó tất cả đều bị phong tỏa ở ngoài, ưu thế về cơ thể khỏe mạnh cường tráng sẽ xuất hiện.

Ngân Thuyên Đạo Tôn lắc đầu, ánh mắt đầy sự đồng tình nhìn về phía Khương chưởng môn đang mặc đầy đr quần áo một cái.

“Càng khéo hơn nữa là, người luyện thể ở đây cũng chẳng phải chỉ có mỗi ta.”

Lời hắn vừa nói xong, phía sau lại có một Đạo Tôn của Đoạn Thiên Minh lộ ra hai bắp tay thô ráp vạm vỡ đàn hồi.

“Bổn tọa có nằm mơ cũng không ngờ rằng, năm đó luyện thể có thể đến hôm nay lôi ra dùng.”

“Tiểu tử, hi vọng lát nữa ngươi có thể chịu đựng được một chút, chứ không thì ta nện cho ngươi chết ngay cũng chẳng có

gì vui.”

“y.”

Một tên Đạo Tôn râu bạc phơ phơ bên cạnh hắn thở dài một hơi.

“Thật ngưỡng mộ các ngươi đã luyện thể qua, năm ấy ta ốm yếu muốn luyện thể nhưng lại không có thiên phú, nhưng thiên sinh lại là thể hư.”

“Cuối cùng vẫn là tiền bối trong tộc nghĩ cách đổi cho ta Vân trần kim cốt hai thứ moi được từ Thượng Cổ Tiên giới.”

“Từ đó về sau, ta cận chiến cùng cấp chưa thua qua bao giờ.”

Mọi người đều một mặt cạn lời.

Ngươi thế này đúng là thật biết chảnh ngầm ý nhỉ.

Thượng Cổ Tiên giới đại năng vô số, thậm chí còn có người có thể gây ra sự uy hiếp với Thiên Tôn.

Xương cốt từ thời đại đó móc ra được, không nghĩ cũng biết ẩn chứa uy năng đáng sợ đến mức nào.

“Ha ha ha, sự gặp gỡ của Vân Giác Đạo Tôn thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Lại một Đạo Tôn nữa đứng ra muốn “kể khổ”.

“Bổn tọa lạ chẳng có tiền bối nào trong tộc chiếu cố, tu luyện biết bao năm như vậy, cả chặng đường vẫn lận đận lắm.”

“Có một lần sơ ý uống phải một gốc cây, phải nói là đau khổ không gì bằng.”

“Hại tiên thể của ta cả ba ngàn năm cứ ở trong vòng tuần hoàn đứt gãy rồi hồi phục.”

“Sau này may mắn có được vài cảm ngộ quy tắc, tiên thể cũng tự nhiên trở nên mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.”

“Sau này ta mới biết được, thứ đó gọi là cái gì mà Hám địa thần căn…”

Lần này đến ngay cả Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng không nhịn được mà nhếch mép.

Má nó, ngươi đang kể khổ hay là đang khoe khoang vậy?

Đúng là người sau lại hơn người trước.

Hám địa thần căn, nó đã gọi là bảo vật đỉnh cấp nhất của cả tu thể giới rồi, cực kì hiếm có khó được.

Một khi luyện hóa được vật này, thậm chí còn có thể nghĩ đến con đường tu luyện một lực phá vạn pháp nữa kìa.

Trong bốn người, Đạo Tôn cuối cùng không hề cố ý hạ mình xong vờ khoe khoang.

Sau khi hắn cởi áo ra, toàn thân từng khối nhúc nhích.

Ngay sau đó, toàn thân hóa thành cả người có vảy, hình dạng đầu rắn mình người cực kì quái dị.

Những vảy đó màu mực ánh xanh, từng cái từng cái tỏa ra ánh sáng, giống như có những làn sương từ trong khe hở đó lọt ra ngoài, khiến người ta không rét mà run.

"Ta bẩm sinh là huyết mạch vụ độc mãng, không cần luyện thể cũng đã có tiên thể vượt xa người khác."

Nụ cười của Ngân Thuyên Đạo Tôn cũng nhịn lại không được nữa.

"Khương Thành, thật sự đáng tiếc quá đi, cho dù ngươi có ngàn loại cơ duyên vạn loại thần thông đi chăng nữa, lần này chung quy cũng sẽ bị khắc chết mà thôi."

Chương 1294: Thắng quá nhẹ nhàng

"Quả thật rất đáng tiếc."

Thành ca cũng thở dài một hơi.

Hắn thật sự không ngờ rằng một cuộc khiêu chiến cấp Đạo Tôn như vậy lại trở thành một cuộc thi thể hình.

Đang tiếc là hắn cũng không phải người có cơ thể cường tráng gì, cũng không có cách nào có được dáng vẻ đẹp như thế.

Vậy nên hắn trực tiếp nhen nhúm lên huyết mạch thương long lâu nay không gặp.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chú ý đầy ý vị của mọi người trước mặt, chân thân thương long khổng lồ mang theo mấy gió rợp

trời đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngay khi vừa nhìn thấy đã khiến cho người ta có cảm giác xung kích thị giác cực mạnh mẽ.

Bọn họ nhìn không thấy bến bờ.

Uy áp khủng bố đáng sợ sống động như thật đó tràn ngập khắp tâm trí bọn họ, giống như bầu trời trực tiếp bị che phủ trở nên tối tăm.

May mà không gian khiêu chiến là vô hạn, nếu không thì cũng không chứa nổi thân xác to lớn khổng lồ như vậy.

“Ha ha ha ha!”

Tam Nhãn Hổ nhịn cả nửa ngày trời đến giờ lại cười đến chảy nước mắt.

“Lúc nảy nhìn thấy thân hình vạm vỡ của từng người các ngươi, nhịn đến đau gan luôn rồi.”

“Một đám cặn bã luyện thể, lại trưng ra coi tiên thể cường tráng thế nào trước mặt Thương Long tộc?”

“Các ngươi có thể đừng chọc họ như vậy được không?”

Cái gì?

Thương Long tộc?

Ngân Thuyên Đạo Tôn và mấy người của Đoạn Thiên Minh đều ngớ cả ra.

Những môn đồ của ma Ngộ Tông đằng sau cũng ngây ra, Khương chưởng môn này là Thương Long tộc sao?

Hơn nữa còn là Long tộc thượng vị?

Cằm của Phạm Lôi Đạo Tôn cũng suýt chút ngạc nhiên đến nỗi rơi ra rồi.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng Khương Thành là nhân tộc, suy cho cùng thì tiểu tử này cũng chưa bao giờ lộ ra hình thái thương long.

Hơn nữa, trên người hắn dường như cũng chẳng có chút khí tức Long tộc nào.

Không giống như Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ, cho dù có hóa thành hình người, cao thủ cũng có thể nhìn ra được bọn họ là Hổ yêu và Lang nữ.

“Ha ha ha ha!”

Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo Tôn cười ngất nga ngất ngưởng.

“Các ngươi chọn cái gì cũng không hay, mà lại cứ chọn tiên thể.”

“Cười chết mất, Khương chưởng môn không những là Thương Long tộc mà còn là Thương Long Đại Đế nữa đấy biết chưa?”

“Không biết các ngươi có được tự tin đâu ra, lại đi so cơ thể với hắn.”

Lúc trước khi không gian khiếu chiến chưa hình thành, bọn họ còn lo lắng Thành ca lần này sẽ bị lật xe.

Bây giờ chẳng còn lo lắng chút nào nữa.

Hết cách, chỉ có thể trách đối phương lựa chọn hạng mục thi đấu chết thảm nhất thôi.

Yêu tộc vốn nhờ vào yêu thể mạnh mẽ mà nổi danh.

Suy cho cùng thì bọn họ cũng không có binh khí, hộ giáp như nhân tộc, cũng không có phù văn, tiên trận bổ trợ, đến cả pháp bảo, bí bảo cũng chẳng có nhiều.

Dưới tình huống như thế này, bọn họ nếu không có cơ thể mạnh mẽ vô cùng thì đã sớm bị diệt sạch rồi.

Thể tu của nhân tộc dù có luyện tốt hơn đi chăng nữa cũng không bằng yêu tộc cùng giai yếu kém nhất.

Huống hồ gì Thành ca còn có huyết mạch cửu văn thương long, là sự tồn tại đỉnh cao sừng sững trong Yêu tộc.

Chuyện này đã không còn gọi là hàng duy đã kích nữa rồi, chỉ có thể nói là muốn thua cũng thua không nỗi.

“Không thể nào.”

Gương mặt già nua của Ngân Thuyên Đạo Tôn giống như quả cà chua thối bị người ta giẫm nát bấy, đặc sắc vô cùng.

“Chuyện này là không thể nào.”

Tránh khỏi những hạng mục như tiên lực và thân hồn, kiếm đạo, cuối cùng dốc lòng chọn ra được một hạng mục thi đấu, kết quả lại trúng ngay tim đen đối phương.

Hắn hoàn toàn không thể nào chấp nhận được kết cục như thế.

“Hắn không thể nào là Thương Long Đại Đế!”

“Thương Long tộc căn bản không tồn tại Đại Đế, ta nghe cũng chưa từng nghe thấy, chuyện này nhất định là do các ngươi bịa ra.”

Hắn nói như thế, những người khác cũng phản ứng lại.

Không sai, bọn họ chưa từng nghe nói có gì mà Thương Long Đại Đế.

Nguyên Tiên giới không hề tồn tại danh hiệu này.

“Ta biết rồi, đây nhất định là huyễn thuật huyết mạch đặc biệt.”

“Phải, nhất định là vậy.”

“Các ngươi muốn hợp sức lại lừa bọn ta à?”

Nhìn thấy bọn họ vẫn cứ nhìn không rõ hiện thực, Thành ca cũng lười dài dòng.

Hắn trực tiếp quất một vuốt sang.

Ngân Thuyên Đạo Tôn cầm đầu xung kích với thân hình tráng kiện, dùng toàn lực đỡ ngay phía trước nhất.

Sau đó, chân của hắn rời khỏi mặt đất bay lên.

Cả người giống như con muỗi gặp phải quạt bồ hương, không chút phản kháng nào bay tít ra xa.

Sau đó, cả chân thân thương long uy lực vô biên.

Ầm!

Còn ở giữa không trung mà cơ thể hắn đã nổ tung rồi.

Mưa máu ngập khắp bốn phương trời.

Nếu như hắn có tiên lực, vậy chi ít hắn cũng không chết một cách bất lực đến thế.

Tiên thể có tiên lực rót vào, chơi ra dáng thiên địa cũng là một chuyện bình thường.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn lại phong tỏa tiên lực ở bên ngoài mất rồi.

Chỉ dựa vào mỗi tiên thể, hắn sao có thể đỡ được một kích toàn lực của thương long cơ chứ.

Phải biết rằng, chân thân thương long là một bí thuật huyết mạch, mà Thành ca ngoại trừ cửu văn thương long ra còn có cả thủy nguyên long cốt.

Một kích này sớm đã vượt khỏi một cơ thể bình thường đụng phải rồi.

Khi sức mạnh khủng bố đó xông vào trong thể nội của Ngân Thuyên Đạo Tôn dễ như trở bàn tay, tiên thể yếu ớt không có tiên lực gia trì của hắn cũng nát bấy như đậu phũ.

Nổ tung ngay tại chỗ cũng là chuyện đương nhiên.

Mà tiếp ngay sau hắn chính là bốn cao thủ của Đoạn Thiên Minh khi nảy còn chảnh ngầm.

Đạo Tôn cũng có tiên thể giống như vậy cũng bị một vuốt đó quất đến nổ tung ngay tại chỗ.

Vị Đạo Tôn có được thượng cổ vân trần kim cốt kia thì như gặp phải lôi kích, sau khi thổ huyết dữ dội, xương cốt dát vàng của hắn cũng bị chấn động.

Còn vị Đạo Tôn từng luyện hóa Hám địa thần căn chỉ phát ra được mấy tiếng kêu la thảm thiết.

Ngay sau đó, thân thể của hắn vỡ tan như thủy tinh, nứt thành từng mảnh nhỏ.

Cuối cùng, vị Đạo Tôn có huyết mạch Độc vụ mãng cũng coi như là có biểu hiện tốt nhất.

Sau khi bị một vuốt đó quật trúng, những vảy khắp thân hắn vẫn còn lại như cũ.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ còn lại có một lớp vảy mà thôi.

Yêu thể bên trong đã bị hủy hoại sạch sành sanh.

Sau khi bốn người ngãn xuống, mười bốn Đạo Tôn còn lại cũng chẳng có chút sức kháng cự nào.

Bọn họ mất đi tiên lực và quy tắc, căn nguyên, đến cả chạy cũng không có cơ hội chạy.

Sau khi quét qua một phát, tất cả đều sụp đổ.

Khi chân thân thương long thu lại vuốt, trong trường đấu đã không còn một sinh linh nào khác nữa rồi.

Chỉ một cú quét tiện tay như vậy, mười chín Đạo Tôn đều ngã xuống không một ngoại lệ.

Giống như bông liễu trắng bị gió bão quật ngang.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người xung quanh không ai không thổn thức.

Chuyện này là khổ thế nào đây?

Nếu sớm biết như vậy thì các ngươi đừng hạn chế phong tỏa cái gì cả, cứ dùng toàn lực xử toàn lực là được rồi.

Mười chín Đạo Tôn dù có đối mặt với Đạo Thánh cũng có khả năng thắng, lại cứ thích chơi trò đấu tiên thể.

Bây giờ chết dễ dàng như vậy.

Thậm chí môn đồ Ma Ngộ tông thân làm kẻ địch cũng cảm thấy điều này chẳng đáng chút nào.

Đạo Tôn không nên chết như vậy chứ?

Phạm Lôi Đạo Tôn há hốc mồm, rất lâu sau cũng chưa nói gì được.

Hắn chỉ biết chiến tích này của Khương Thành đã xem như là lập kỉ lục rồi.

Tính thêm 25 Đạo Tôn lúc trước mới xử đẹp, vậy hôm nay hắn đã xử đẹp 34 Đạo Tôn rồi.

Đây là chuyện mà cả Nguyên Tiên giới không có ai làm được.

Tuy rằng bởi vì Bách Chiến lệnh có hạn chế rất nhiều, tạo thành phương thức quyết đấu kì lạ, nhưng Đạo Tôn chết đi là thật.

Nghĩ lại bản thân mình chỉ là một "Đạo Tôn", hắn thấy rợn người ngay tại chỗ.

Xử lí mười chín Đạo Tôn, Khương Thành thắng được trận khiêu chiến này, nhận được phần thưởng của quy tắc ở Đoạn Dương Đạo.

Huyền văn của hắn lại có thêm được biên độ tăng trưởng.

Một vài huyền văn thập nhất trọng tăng hẳn lên thập nhị trọng.

Mà những huyền văn thập nhị trọng, hơn một nửa tiến độ cũng tăng lên hai mươi ba mươi.

Chương 1295: Chiến đấu càng ngày càng thấp

"Vẫn là Đạo Tôn có lợi hơn."

Cảm nhận sự thăng cấp mạnh mẽ, lòng Khương Thành vui mừng khôn xiết.

"Nếu thật sự ngày nào cũng có Đạo Tôn xếp hàng như thế này thì tốt biết mấy."

Ý nghĩ như vậy cũng chỉ là nghĩ thâm trong đầu hắn mà thôi.

Nếu như thật sự truyền ra ngoài, e rằng mọi người đều sẽ thổ huyết hết mất.

Thêm vào chín Đạo Tôn trong trận khiêu chiến tông môn nữa, những Đạo Tôn chết trong tay hắn đã đạt đến con số 43 rồi.

Thời gian ca này đến Đoạn Dương Đạo không lâu nhưng số Đạo Tôn biến mất cũng đã được mọt nửa rồi.

Thế này mà vẫn còn chưa đủ?

Thật sự tưởng rằng Đạo Tôn là mớ rau cải trắng bên đường sao?

Tương lai chờ sau khi hắn rời khỏi, ở đây chắn chắn sẽ xảy ra việc xáo bài của một loạt các thế lực tông môn, e là sẽ náo động rất lâu.

Mà cũng vào lúc này, trong tường đấu xuất hiên một bóng ảnh xoẹt ngang.

Tốc độ đó không thể tưởng tượng nổi, những môn đồ dưới Đạo Tôn của Ma Ngộ tông thậm chí còn chẳng nhìn thấy rõ.

“Ai đó?”

Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo Tôn đồng thời kinh ngạc hô lên.

“Không ổn!”

Nhưng đang tiếc đã muộn mất rồi.

Chỉ thấy nơi bầu trời cao vút phía trên, một người đàn ông trung niên mặc áo bào xanh đứng sừng sững, khoang dung từ trên nhìn xuống mọi người.

Người này vốn chẳng hề có ý giải phóng ra uy lực gì cả.

Nhưng giây phút nhìn thấy hắn, những môn đồ của Ma Ngộ tông đều hét lên thất thanh, vội lùi liên tục về sau.

“Nguyên Kha Đạo Thánh!”

“Sao hắn lại đến đây rồi?”

Sức uy hiếp của Đạo Thánh là vô cùng lớn.

Càng huống hồ gì trong tay phải của vị Đạo Thánh này lại nắm giữ một lệnh bài màu máu tươi.

Không phải Bách Chiến lệnh thì là gì chứ?

“Toi rồi!”

“Bách Chiến lệnh đã rơi vào tay hắn rồi!”

“Sao lại có thể thế chứ…”

Khoảnh khắc này, đến cả Lâm Tịnh Đạo Tôn tin tưởng Thành ca cả trăm lần cũng lộ ra sự lo lắng hiếm có.

Còn những người khác lại càng tuyệt vọng hơn.

Bách Chiến lệnh trong phạm vi của Đoạn Dương Đạo vốn dĩ là một đạo cụ bug đủ để phá vỡ thế cân bằng.

Còn Nguyên Kha Đạo Thánh lại là Đạo Thánh duy nhất ở Đoạn Dương Đạo.

Khi hai thứ này kết hợp lại với nhau, những người khác còn có thể có đường sống không?

“Khương chưởng môn…”

Minh Già Đạo Tôn mặt như đưa đám: “Ngươi thật bất cẩn quá đi mà?”

“Khiêu chiến kết thúc, việc đầu tiên phải làm ngay là lấy Bách Chiến lệnh về chứ.”

Thời khắc diệt sạch cả bọn Ngân Thuyên Đạo Tôn thì khiêu chiến cũng kết thúc rồi.

Bởi vì Ngân Thuyên Đạo Tôn chết rồi nên Bách Chiến lệnh cũng trở thành vô chủ.

Mà Nguyên Kha Đạo Thánh lại rõ ràng đã ngồi chờ sẵn bên ngoài ngay từ đầu cũng chỉ vì chờ được cơ hội ngắn ngủi này.

“Ha ha ha ha.”

Nguyên Kha giữ lấy Bách Chiến lệnh, nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng không biết làm sao của mọi người thì đắc ý vô cùng.

“Bảo vật thì nên để kẻ mạnh nắm giữ, cuối cùng thần bảo này cũng rơi vào tay ta rồi.”

Hắn nhìn thấy hiện trường đám người Ngân Thuyên Đạo Tôn chết đi mà lắc đầu mỉa mai.

“Đã sớm bảo ngươi giữ không nổi đâu mà ngươi cứ không chịu nghe.”

“Thứ này các ngươi cũng đáng chiếm giữ lấy sao?”

Lúc này, Thành ca từ từ bay đến trước mặt hắn.

Tiện thể còn vui vẻ cười hi hi chắp tay về phía hắn.

“Chúc mừng chúc mừng nhé, chúc mừng ý nguyện ngươi đã thành công.”

Khương Thành là cảnh giới thánh hồn, càng huống hồ gì kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Nguyên Kha Đạo Thánh có thể che giấu người khác được chứ làm sao che giấu được sự cảm nhận của hắn chứ.

Giây phút chiến đấu kết thúc, thật ra hắn đã biết Đạo Thánh này ở một bên bí mật theo dõi rồi.

Cũng bởi vì sợ đuổi theo thì đối phương sẽ chạy, hắn cố ý để lộ ra khoảng thời gian trống, để Nguyên Kha Đạo Thánh "cướp" lấy Bách Chiến lệnh.

Con cá lớn cuối cùng này, hắn không thể nào để lỡ được.

Chỉ đáng tiếc, Nguyên Kha vốn chẳng hề biết ý nghĩ này trong đầu của hắn.

Hắn còn tưởng rằng Khương Thành đang khoa trương thanh thế.

"Hừ, thật ra nếu không có ngươi, ta vẫn sẽ chẳng có được Bách Chiến lệnh này."

Trước kia Bách Chiến lệnh này luôn nằm trong tay Đoạn Thiên Minh.

Đám Đạo Tôn đó không chê lệnh bài đó phỏng tay như Khương Thành, trông chừng nó rất kĩ.

Dưới tình huống bình thường, Nguyê Kha Đạo Thánh quả thực không có cơ hội có được.

Sự xuất hiện của Khương Thành đã hoàn toàn đảo lộn cách cục của Đoạn Dương Đạo, cũng coi như cho hắn có cơ hội đục nước béo cò.

Ánh mắt sắc lạnh của hắn vút qua, cố ý mang vẻ cười nhạo.

"May mà có ngươi ta mới có thể thuận lợi được."

"Ngươi nói xem… ta nên cảm ơn ngươi thế nào đây?"

"Nếu thật sự muốn cảm ơn, vậy thì cống hiến toàn bộ cả nhà của ngươi đến đi." Khương Thành nói như thế.

Nguyên Kha Đạo Thánh vốn còn đang âm dương quái khí đột nhiên bị lag.

Hắn thậm chí còn bất giác suy nghĩ thử.

Câu nói đó của bản thân là cố ý chế giễu ngươi đang vì ta mà may áo cưới, người bình thường sau khi nghe xong không phải sẽ tức điên lên sao?

Sao hắn lại hiểu thành mình muốn cảm ơn hắn cơ chứ?

Nguyên Kha Đạo Thánh có phần hoài nghi do Khương Thành cố ý, nhưng hắn không có bằng chứng.

Tam Nhãn Hổ ở phía xa cũng hùa theo trêu chọc.

“Ngươi phải cảm ơn một cái chứ!”

“Nói thì hay như vậy, sao lại không thực thế chút nào cả?’

“Ta khinh, Đạo Thánh cái chó má gì chứ, chút kết cấu cũng chả có!”

Phạm Lôi Đạo Tôn và Yên Dĩ ở cạnh bên hắn cũng cạn lời, những môn đồ của Ma Ngộ tông cũng dở khóc dở cười.

Trên một ý nghĩa nào đó, Nguyên Kha Đạo Thánh gặp phải hai người bọn họ cũng coi như gặp phải khắc tinh.

Nguyên Kha Đạo Thánh cảm thấy bản thân mình không thể tiếp tục theo tiết tấu của hai người này được nữa.

Nếu không thì còn chưa đánh, bản thân đã trở thành trò cười mất.

“Nói nhiều vô ích.”

Hắn từ từ đưa Bách Chiến lệnh lên, dáng vẻ vừa nghiêm túc lại vừa lạnh lùng.

Khương Thành thật ra cũng khá tò mò.

Tên Đạo Thánh này rốt cuộc muốn đấu hạng mục nào với mình?

Nói thật lòng thì đối phương cũng không có gì cần phải hạn chế.

Chỉ cần một trận bình thường, hai bên toàn lực quyết đấu, trước mắt Khương chưởng môn sẽ đánh không lại Đạo Thánh ngay.

Cho dù hắn có diệt được nhiều Đạo Tôn như vậy, nhưng đó là trùng hợp có Bách Chiến lệnh hạn chế.

Nhưng sau khi không gian khiêu chiến hình thành, hai bên vẫn đối diện thẳng nhau.

Nguyên Kha Đạo Thánh không có dự định sẽ tìm người giúp đỡ.

Đường đường là Đạo Thánh, chút kiêu ngạo này vẫn còn.

Mà Khương Thành cũng phát hiện, bản thân và những người bình thường cũng chẳng còn mấy khác biệt.

Tiên lực, thần hồn, quy tắc, ý cảnh, thậm chí đến cả huyết mạch, tất cả đều bị phong tỏa bên ngoài không gian khiêu chiến.

Lần này đến cả chân thân thương long hắn cũng biến không được nữa.

“Thế này là muốn làm loạn ra sao đây?”

Tham gia chiến đấu bốn lần với Bách Chiến lệnh, hắn phát hiện xu hướng chiến đấu càng ngày càng hạ thấp.

Nếu như có trận thứ năm, hắn cũng không biết còn có thể thấp đến mức nào nữa đây.

Chắc không phải là kiểu trói hết hay tay hai chân lại đấu võ mồm đấy chứ?

“Hai chúng ta tốt xấu gì thì cũng là những tiên nhân cao giai, chiến đấu cấp thấp như thế có phải quá thương tổn tư cách làm màu rồi không?”

Hắn nhìn xuống dưới những môn đồ của Ma Ngộ tông.

Lúc này mới ngán ngẫm vẫy tay.

“Xung quanh nhiều người xem như thế, đều chờ Đạo Thánh thể hiện thần uy…”

“Tốt xấu gì cũng phải cho người ta thấy đáng tiền mua vé chứ.”

Nguyên Kha Đạo Thánh không hiểu nỗi cái cảm xúc kì lạ này của hắn.

Nhưng thấy hắn hít một hơi dài, ngay sau đó, Khương Thành lại cảm nhận được một sức mạnh lạ lẫm trên người hắn.

“Đây là?”

Nguyên Kha hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi tưởng Đạo Thánh là ngươi có thể vượt cấp chiến đấu được sao?”

“Lần này ta thật muốn xem thử ngươi nghịch thiên thế nào?”

Nói xong, hắn phát động công kích về phía Khương Thành.

Chương 1296: Sức mạnh mới hoàn toàn

Trước khi chiến đấu với Nguyên Kha, Khương Thành cũng hiểu một phần năng lực của của Đạo Thánh.

Nghe nói có thể điều động một bộ phận lực Thiên Đạo.

Hắn vẫn luôn rất quái lạ, Đạo Thánh của Đạo Tuyệt Chi Địa thì sao?

Ở đây vốn dĩ không chịu ảnh hưởng của lực Thiên Đạo, bọn họ sẽ làm thế nào?

Nhưng bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu, Đạo Thánh quả thực không hề đơn giản.

Thứ Nguyên Kha Đạo Thánh sư dụng lúc này căn bản không phải lực Thiên Đạo.

Mà là… loại sức mạnh thần bí do chính hắn tạo ra.

Loại sức mạnh này có phần giống với tinh lực của tinh chủ như kiểu của Đế Kiếm Tinh lúc trước, nhưng lại không hoàn toàn giống thế.

Cảnh tượng này, khiến cho những môn đồ của Ma Ngộ tông vô cùng kinh ngạc.

“Không phải phong tỏa tất cả sức mạnh rồi sao, sao hắn vẫn còn sử dụng được tiên lực?”

Thực tế thì không riêng gì bọn họ, đến cả Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo Tôn cũng mơ mơ hồ hồ.

Đối với mấy Đạo Tôn như bọn họ mà nói, đây cũng là một lĩnh vực mới mẻ y như vậy.

“Đó không phải là tiên lực.”

Duy chỉ có Phạm Lôi Đạo Tôn đến từ Thiên Cung là hiểu rõ vô tường.

“Mà là đạo nguyên.”

Sắc mặt của hắn rất khó coi.

Một khi Khương Thành bị giết, vậy tiếp theo ngay sau đó Nguyên Kha cũng sẽ không đại độ mà tha cho những người còn lại.

“Trừ phi tên tiểu tử đó thật sự che giấu cảnh giới, nếu không thì lần này hắn toi rồi.”

“Đạo nguyên là cái quái gì?”

Tam Nhãn Hổ bĩu môi: “Ta thấy đạo nguyên đó cũng không mạnh như thế đâu.”

Thấy tên Hổ yêu vô tri đến tận nước này rồi vẫn không cho là thế, Phạm Lôi Đạo Tôn cũng chẳng vui vẻ gì trừng hắn một cái.

“Ngươi có thể xem nó như là sức mạnh của cá nhân, là sức mạnh hoàn toàn mới do Đạo Thánh tự tạo ra.”

“Dù cho một ngày nào đó Nguyên Tiên giới tiêu vong, toàn bộ Thiên Đạo và căn nguyên biến mất, tiên lực hoàn toàn tan đi, đạo nguyên thuộc về Đạo Thánh vẫn cứ mãi tồn tại như vậy.”

Trong không gian khiêu chiến phía xa, đạo nguyên mà Nguyên Kha Đạo Thánh tế ra nhìn có vẻ thanh thế không được lớn.

Nhưng trong mắt Phạm Lôi Đạo Tôn lại mang theo ý sợ hãi rất mạnh mẽ.

“Thuộc tính của từng đạo nguyên không giống nhau, là tự bản thân Đạo Thánh cho.”

“Trước khi chiến đấu, ai cũng không biết đó là loại sức mạnh nào.”

Hắn nói như vậy, mọi người vừa được mở mang tầm mắt mà cũng vừa tỏ ra ngạc nhiên đến ngây người.

Bản thân cho đạo nguyên thuộc tính?

Điều đó có nghĩa là gì?

Mỗi một đạo công kích tiên nhân vung ra về bản chất mà nói thì đều là tiên lực, chẳng qua là chuyển hóa thành kiếm thuật, tiên pháp, yêu lực, ma nguyên vâ vân mấy loại hình thức không giống nhau.

Cho dù là lực kiếm, lực tử, hay là lực hủy diệt, lực hỏa,… thật ra cũng đều là tiên lực.

Dùng tiên lực đồng đẳng thì có thể chống lại được những công kích này.

Nhưng đạo nguyên thì khác, nó thuộc về một loại sức mạnh "khác" rồi.

Dùng tiên lực e rằng rất khó chống cự lại.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Đạo Tuyệt Chi Địa khôn dám phạm vào Thiên Cung, ngoại trừ Thiên Đế, Thiên Cung còn có cả trăm chủ tinh.

Trên những chủ tinh này đầy ắp những tinh lực, cũng không thuộc về thể hệ tiên lực như vậy, cũng là một loại sức mạnh "khác".

Dưới Đạo Thánh mà gặp phải tinh lực thì cũng phải chịu thiệt thòi.

Phạm Lôi Đạo Tôn từng qua lại với rất nhiều Thần Quân, hắn cũng gặp qua rất nhiều đạo nguyên.

Đạo nguyên của Nguyên Kha vốn không nhiều, trong số những Đạo Thánh có lẽ cũng chỉ là người dưới đáy.

Nếu như chỉ dùng đạo nguyên, vậy hắn áp chế nhiều nhất cũng chỉ có hai Đạo Tôn.

Nhưng thật đáng tiếc, Khương Thành nay cũng chả dùng được tiên lực.

Nhưng rồi nhìn thấy trong không gian khiêu chiến, đạo nguyên của Nguyên Kha Đạo Thánh đánh lên người Khương chưởng môn một cách chắc nịch.

Ngay sau đó, hắn bị đánh trúng ngay ngực biến mất ngay trong không khí.

Đó là sự biến mất thực sự, giống như bị quét sạch đi vậy.

Vị trí bị đánh mất không có thiên địa tuần hoàn trở lại, chỉ không có tung tích như thế.

Sau đó hắn ngã xuống chẳng chút hồi hộp nào.

"Ha ha ha ha ha."

Cho đến khi Khương Thành không còn tăm tiếng nữa, Nguyên Kha Đạo Thánh mới hoàn toàn yên tâm trở lại.

Khương Thành quả thực quá yêu nghiệt, quá tà môn rồi.

Chuyện một mình diệt sạch ba mươi bốn mươi Đạo Tôn, Nguyên Kha tự hỏi không làm được.

Lúc nảy tuy ưu thế rất rõ ràng, nhưng trước khi chiến đấu kết thúc, hắn thật sự cũng rất lo lắng Khương Thành sẽ tế ra thủ đoạn thần kì nào đó.

Cũng may, tất cả đã không xảy ra.

Hắn thắng rồi!

Những môn đồ của Ma Ngộ tông ở bên ngoài vô cùng đau đớn.

Lâm Tịnh và Minh Già Đạo Tôn tê liệt ngồi phịch xuống, có chút không tin Khương chưởng môn thật sự đã chết rồi.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên Phạm Lôi Đạo Tôn đã lo chuồn khỏi hiện trường.

Khương Thành cũng chết rồi, hắn cũng không muốn ở lại đây chết chung.

Người duy nhất vẫn bình tĩnh chỉ còn mỗi Tam Nhãn Hổ.

Hắn thậm chí còn nhân cơ hội này thò tay qua người Yên Dĩ đang run lên, kiếm chút hời.

“Em gái đừng sợ, ta mãi mãi sẽ ở bên cạnh ngươi.”

“Cho dù là chết đi, ta cũng sẽ chết trước mặt ngươi.”

Lời này nói ra rất có khí chất anh hùng, hoàn toàn không giống với phong cách bình thường của hắn.

Nhưng mà bây giờ Yên Dĩ đang ở trong trạng thái thất thần sợ hãi đến cực độ, căn bản không có thời gian phân biệt lời thật hay giả.

Cứ để hắn thò qua ôm như vậy mà không đẩy ra.

Nguyên nhân mà Tam Nhãn Hổ không hề lo lắng rất đơn giản, cảnh tượng như vậy gặp qua nhiều lần rồi.

Hắn không biết đã bao nhiêu lần nhìn thấy Khương Thành chết trước mặt mình.

Lần nào không phải sống dậy chạy nhảy tung tăng, rồi lại chiến thắng cuộc chiến chứ?

Thành ca cố ý chết như vậy, để kẻ địch thêm phần tự tin, sau đó lại sống dậy cho kẻ địch một cái tát.

Thao tác cơ bản ây mà, bình tĩnh bình tĩnh.

Trong không gian khiêu chiến, Nguyên Kha Đạo Thánh vốn đang cười hả hê đột nhiên không cười nỗi nữa.

Bởi vì không gian khiêu chiến chẳng hề biến mất.

Mà hắn cũng không nhận được phần thưởng sau khi chiến thắng thu hoạch được.

“Chuyện này là thế nào?”

“Khiêu chiến sao vẫn chưa kết thúc nữa?”

Hắn kinh hoàng nhìn bốn hướng, tình huống vượt khỏi lẽ thường này khiến hắn mất đi sự bình tĩnh.

“Chuyện này là không thể nào!”

“Rõ ràng ta đã thắng rồi! Hắn cũng đã chết rồi mà!”

Hắn thậm chí cũng không nhịn được mà nhìn xuống đám môn đồ Ma Ngộ tông, xem thử có được sự tán đồng của “người xem” hay không.

Mà bọn người Lâm Tịnh, Minh Già Đạo Tôn vốn đang đau khổ tuyệt vọng cũng lấy làm ngỡ ngàng.

Bọn họ dụi mắt, cũng không hiểu được tình hình như thế.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lẽ nào vẫn còn có người trong trường đấu?”

“Hay có thể nói là… Khương chưởng môn thật ra vẫn chưa chết?”

Trong không gian khiêu chiến, Khương Thành nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống như ý nguyện.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường sức mạnh kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Ting! Kí chủ nhận được một tấm Thiên Chiến lệnh, có thể lựa chọn lại quy tắc khiêu chiến!”

Sau khi nghe được phương án giải quyết của hệ thống, Khương Thành sầu đến nỗi sắp thổ huyết luôn.

Trên thực tế, hắn còn hơi nghi ngờ bản thân tự sát.

Đối mặt với đạo nguyên thần kì không gì lay nỗi, nếu đổi lại người khác ở vị trí của hắn, chắc chắn không làm được gì cả.

Nhưng Khương Thành lại có cách.

Ví dụ như kĩ năng tước đoạt của hệ thống, tạm thời đoạt mất đạo nguyên của Nguyên Kha.

Đến lúc đó thì sẽ là trận chiến đấu giữa hai còn người bình thường tinh thông võ kĩ cao thâm rồi.

Thắng lợi cuối cùng thuộc về ai còn chưa chắc nữa.

Chỉ có điều tước đoạt của Đạo Thánh cần chi ít ba bốn chục tỷ điểm tiên nguyên, quá lãng phí rồi.

Hắn cố ý sử dụng hệ thống hach hồi sinh để hack.

Nghe thấy Phạm Lôi Đạo Tôn khen đạo nguyên đó màu mè hoa lá, hắn cảm thấy nhất định phải kiếm cho mình một bộ.

Nhưng trước mắt cảnh giới của hắn vẫn chỉ là Chí Tôn, khoảng cách đến việc tạo ra đạo nguyên vẫn còn xa lắm.

Đường tắt duy nhất chính là chờ mong phương án của hện thống hồi sinh trực tiếp cho mà thôi.

Ta bị Đạo Thánh giết đấy, ngươi không cho ta một đạo nguyên mạnh hơn để giết ngược lại sao, có thể nói được không chứ?

Nào có ngờ rằng, hệ thống giống như nhìn thấu dược suy nghĩ của hắn, cố ý tạo ra một “Thiên Chiến lệnh” mà căn bản hắn chẳng coi ra gì.

Chương 1297: Giết chết Đạo Thánh

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Trong tiếng mắng chửi càn quấy, Khương Thành hoa lệ sống trở dậy.

Mà trong tay hắn lại nhiều thêm một tấm khiêu chiến lệnh mới toanh.

Hệ thống cũng lười biếng vô cùng, tấm lệnh bài này ngoại trừ có màu cam không giống với Bách Chiến lệnh ra, những cái khác như hình dáng to nhỏ gì cũng y vậy.

Tay cầm lấy "Thiên Chiến lệnh" vốn không nên tồn tại, Thành ca chê bai vô cùng.

Hắn rất muốn thử chết thêm lần nữa để xem hệ thống có cho cái khác nữa hay không.

Nhưng nghĩ đến phương án có thể chiến thắng cũng có được rồi, nếu bản thân không chớp lấy thì e là sẽ chết đi mãi mãi mất nhỉ?

Sự nguy hiểm như thế Khương Thành chẳng dám liều.

"Khương chưởng môn!"

Vừa mới sông dậy, sắc mặt vốn chìm sâu vào bể tuyệt vọng của đám môn đồ Ma Ngộ tông chợt vui mừng không xiết.

"Khương chưởng môn vẫn còn sống!"

"Ha ha ha, tốt quá rồi, ta biết ngay là hắn không thể chết một cách dễ dàng vậy được mà!"

Lâm Tịnh Đạo Tôn khi nảy còn ngập tràn sự thống khổ bây giờ đã giật nảy lên.

"Ta đã bảo là không cần phải lo lắng mà!"

"Khương chưởng môn là ai cơ chứ, có phong ba bão táp nào mà hắn chưa trải qua, sao có thể chết dưới tay một tên Đạo Thánh cỏn con cơ chứ?"

"Lần sau đều phải bình tĩnh hết cả cho ta, đừng có vì mấy tình huống nhỏ nhoi mà la lên la xuống!"

Hắn vờ vịt như vậy, Tam Nhã Hổ cạnh bên cũng không kiềm được ném cho hắn một cái nhìn khinh khỉnh.

"Ngươi! Tại sao ngươi vẫn còn sống?"

Nhìn thấy thân thể hắn biến mất ngay tại chỗ, Khương chưởng môn lại lần nữa chẳng chút tổn hại nào xuất hiện trước mặt

hắn, dù cho có là Đạo Thánh rồi đi chăng nữa thì Nguyên Kha cũng khó tránh được sự kinh hoàng.

Đây chắc chắn không phải là sự hồi sinh của quy tắc sinh, bởi vì quy tắc đã bị hạn chế ở bên ngoài không gian khiêu chiến rồi.

Cũng không thể là bí thuật hồi sinh huyết mạch gì gì đó được.

Bởi vì huyết mạch bí thuật cũng bị hạn chế ở bên ngoài y như vậy.

“y, lại câu hỏi giống thế.”

Thành ca dựa theo trò bịp lúc trước mà cho hắn một lời giải thích đầy vẻ làm màu.

“Ngươi tốt xấu gì cũng là một Đạo Thánh cơ mà, nếu như ta vừa mới lên đã xử ngươi trong tích tắc vậy ngươi sẽ mất mặt biết bao.”

“Hơn nữa cũng cho thấy ta thắng quá nhẹ nhàng, người ta lại còn nghĩ Đạo Thánh chẳng là gì mất.”

“Vậy nên á mà, ta giả vờ bị giết chết một lần, để giúp ngươi có được chút tôn nghiêm thôi.”

“Bây giờ khúc dạo đầu kết thúc rồi, ngươi chuẩn bị chết xong chưa?”

Lời này nói ra khiến những môn đồ của Ma Ngộ tông đằng sau không phân biệt nổi thật giả.

Nghe qua thì có vẻ rất ngông cuồng nhưng lại cũng rất có lí ấy chứ.

Còn Nguyên Kha Đạo Thánh thì tất nhiên bị chọc cho tức xì khói.

“Ngươi đúng là ngông cuồng đến cực điểm rồi đấy!”

Hắn lại tế ra đạo nguyên của bản thân lần nữa.

“Giả thân lộng quỷ, ta không tin ngươi có thể sống mãi được thế!”

Sau đó, đạo nguyên của hắn biến mất ngay tại chỗ.

Vốn không phải biến mất vĩnh viễn, chỉ là bị phong tỏa lại thôi.

Nhưng mà so với đó thì quy tắc kiếm lại được đưa vào.

“Sao lại như vậy chứ?”

Nguyên Kha Đạo Thánh bất ngờ hốt hoảng.

Chuyện này đã hoàn toàn vượt khỏi tri thức hắn biết được.

Hắn cầm Bách Chiến lệnh, rơi vào trạng thái hoài nghi nhân sinh.

“Ta có lệnh này, hơn nữa khiêu chiến cũng chưa kết thúc, sao có thể thay đổi loại hình phong tỏa được chứ?”

“Ha ha ha.”

Khương Thành lắc lắc Thiên Chiến lệnh trong tay.

“Cái lệnh bài đó không linh nữa rồi!”

Nguyên Kha Đạo Thánh và mọi người xung quanh lúc này mới chú ý đến tấm khiêu chiến lệnh có màu sắc kì lạ trong tay Khương Thành.

“Cái chỗ ngươi là gì?”

“Cái này ấy à?”

Thành ca đảo mắt rồi cười hi hi nói: “Đây là cha của Bách Chiến lệnh ngươi đang có – Thiên Chiến lệnh, lão tử ở đây thì lấy đâu ra chỗ cho con trai định đoạt quy tắc chứ?”

Mọi người tức đến ói máu.

Bách Chiến lệnh còn có cha tên là Thiên Chiến lệnh sao?

Sao trước giờ chưa từng nghe thấy?

Đến cả hai lão già của Đoạn Minh Đạo là Lâm Tịnh Đạo Tôn và Minh Già Đạo Tôn cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Hóa ra còn có khiêu chiến lệnh cao cấp hơn cả Bách Chiến lệnh?

“Ta không tin!”

Nguyên Kha Đạo Thánh cũng sắp điên lên rồi.

Hắn sao có thể không biết Khương Thành có kiếm đạo thập tam trọng chứ.

Bây giờ thứ hạn chế chỉ còn có quy tắc kiếm, hắn cảm thấy không ổn vô cùng.

“Chuyện này nhất định đã sai ở đâu đó rồi!”

Thành ca cũng chả quan tâm hắn nghĩ thế nào.

Đã đến bước này rồi thì cũng chẳng còn gì phải do dự cả.

Hắn rút ngay kiếm ra, vung tay một cái đúng là ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

Nguyên Kha Đạo Thánh cũng dùng kiếm.

Nhưng ý cảnh kiếm đạo của hắn chỉ là thập trọng.

Chuyện này đối với những tiên nhân khác mà nói đã là nhân vật cấp sư tôn cao không với tới nỗi rồi, nhưng trước mặt Khương Thành thì lại chẳng dáng để mắt đến.

Ý cảnh kiếm đạo của hắn gần như ngay khoảnh khắc đầu tiên đã sụp đổ.

Ngay sau đó, hắn cũng bị một thế giới vừa tươi đẹp rạng rỡ vừa hỗn loạn bao trùm lấy, từng đợt sóng công kích không ngừng nghỉ.

Khi tất cả những bụi trần vơi lại, Đạo Thánh này vẫn còn sống.

Cho dù toàn thân có cả trăm ngàn vết thương, máu chảy như trút, nhưng hắn không giống như những Đạo Tôn lúc trước bị giết chết trong chớp mắt dễ dàng đến vậy.

Mà cứng ngắt vượt qua được từng đợt công kích của kiếm đạo thập tam trọng.

Khương Thành cũng không thể không cảm khái, Đạo Thánh quả thực không giống thế.

Tuy vì đợt công kích này của hắn không có tiên lực rót vào nên uy lực giảm đi rất nhiều, nhưng đối phương cũng không có tiên lực để chống cự lại như vậy.

Nếu như cả hai không bị gì hạn chế cả, thực lực toàn khai, vậy hắn quả thực không có cơ hội thắng vị Đạo Thánh này.

Khương Thành không chế giễu hắn, đón lấy sự giận dữ và thù hận của Nguyên Kha, hắn lần nữa vung ra ý cảnh kiếm đạo.

Cho hắn một phương thức kết thúc đủ sự tôn trọng.

Lần này Nguyên Kha cuối cùng cũng gục ngã.

Không gian khiêu chiến biến mất, Bách Chiến lệnh màu đỏ tươi rơi xuống ngay tạo chỗ.

Rơi theo đó chính là những vật phẩm tùy thân của Nguyên Kha Đạo Thánh.

Chỉ là lúc này Khương Thành không đến xem ngay lập tức.

Khiểu chiến thắng được Đạo Thánh, hắn nhận được phần thưởng quy tắc nhiều vô biên.

Mở màn hình hệ thống ra xem, huyền văn hệ thủy từ thập nhị trọng vọt tít lên thập tứ trọng.

Hơn nữa tiến độ còn là thập tứ trọng 16%.

Thế này đã đỡ được mấy chục tỷ điểm tiên nguyên rồi.

Mà huyền văn hệ thủy cũng vinh dự lên ngôi, trở thành môn quy tắc mạnh nhất của hắn.

Cảm ngộ quy tắc thập tứ trọng có thể coi như kề vai sát cánh với Đạo Thánh được rồi.

Chỉ có điều chỉ có một môn quy tắc, có lẽ chỉ có thể nói là Đạo Thánh yếu ớt nhất mà thôi.

Hơn nữa môn quy tắc này, đến cả căn nguyên hắn cũng chưa liên hệ được chứ đừng nói đến luyện hóa thành căn nguyên của mình.

“Xem ra sau này phải xử lí chút căn nguyên thủy thôi.”

Căn nguyên sau khi luyện hóa có thể bổ sung vào pháp tắc không gian, cũng coi như là thêm một bước gia tăng thực lực rồi.

Sau khi xác nhận một chút huyền văn hắn mới có thời gian đi kiểm tra chiến lợi phẩm trước mặt.

Thật đáng tiếc, Nguyên Kha Đạo Thánh chỉ xài đạo khí thất giai.

Chuyện này đồng thời vừa khiến Khương Thành thất vọng, vừa ý thức được đạo khí bát giai e rằng sẽ cực khó có được.

Nhưng mà kho tàng bên trong nhẫn trữ vật của Nguyên Kha Đạo Thánh lại dồi dào phong phú vô cùng, một đống thiên tài địa bảo đủ để Thành ca hoa cả mắt.

Sau khi tính toán sơ sơ, hắn đắc ý cười ra tiếng.

"Khương chưởng môn, chúc mừng ngươi lại thắng trận nữa!"

Kẻ địch đã bị giết, mấy người Lâm Tịnh Đạo Tôn, Minh Già Đạo tôn làm đội cổ vũ cũng mau chóng chạy sang nịnh nọt tâng bốc.

"Giết chết Đạo Thánh là chuyện không gì sánh nỗi."

"Phải đó, đây là lần đầu tiên ta nghe nói Đạo Thánh có thể bị giết đó, thật là không biết nói sao luôn!"

"Quả nhiên không hổ danh là Khương chưởng môn chiến đấu không đâu không thắng được!"

Chương 1298: Chấn động Huyết Sát Đạo

Khương Thành lúc này vẫn chưa có nhận thức quá sâu về việc tiêu diệt Đạo Thánh.

Nhưng những người khác thì rõ ràng vô cùng.

Đạo Thánh!

Đó là một vị Đạo Thánh đấy!

Cứ ngã xuống một cách triệt để vậy sao?

Phải biết rằng những vị Thần Quân của Thiên Cung cũng là Đạo Thánh như vậy đấy!

Nhưng kể từ ngày thành lập Thiên Cung cho đến nay,trải qua vô vàn trận chiến đấu cũng không hề ngã xuống một vị nào.

Đạo Tuyệt Chi Địa và Tà Tiên giới từng có Đạo Thánh mất đi nhưng đó điều là chuyện cực kì hiếm thấy.

Nếu cái chết của Nguyên Kha Đạo Thánh truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ tạo nên sự mù mờ cực lớn.

Yên Dĩ ngây ra nhìn Khương Thành cười tươi với những người khác, cảm thấy có chút gì đó không thực lắm.

Lúc trước ở tiền tuyến, nàng bị Khương Thành bắt vẫn không hề phục.

Lúc đó chỉ cảm thấy Đạo Tôn xuất hiện thì Khương Thành sẽ chết chắc.

Bây giờ những Đạo Tôn chết trong tay hắn cũng đủ để lập thành một cường đội rồi.

Trên sổ thành tích của Khương Thành, còn có cả Đạo Thánh mà nàng cực kì kính vọng.

Tuy chuỗi chiến tích này là do sự hạng chế quá đặc biệt của Bách Chiến lệnh, vốn không phải toàn lực đấu cứng.

Nhưng những Đạo Tôn và Đạo Thánh bị giết đó đã không thể sống lại được nữa.

Nhưng cho dù nhìn như thế nào, nàng cũng không thể nhìn ra trên người Khương Thành có phong độ khí phách của bậc tiền bối, cũng không nhìn ra khí chất đặc biệt mà những tuyệt thế thiên tài bình thường nên có.

Khi ở cùng với người này, khí chất duy nhất nàng có thể cảm nhận được là sự khoe khoang.

“Khương chưởng môn, cái này, cái này ý thế nào?”

Trong tay Lâm Tịnh Đạo Tôn cầm một tấm khiêu chiến lệnh màu đỏ, chính là Bách Chiến lệnh.

Mà lệnh bài này lại là Khương chưởng môn vừa đưa cho hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những môn đồ của Ma Ngộ tông không cảm thấy vui mừng, mà là sợ hãi.

Những ngày qua, Khương Thành cũng đã tặng, vứt, để lọt khỏi đủ loại phương thức để đưa Bách Chiến lệnh này cho những mục tiêu khác nhau.

Sau đó những mục tiêu này đều toi đời.

Vì những thao tác liên hoàn đó của Thành ca, bây giờ cảm giác đầu tiên của bọn họ khi nhìn thấy Bách Chiến lệnh đã không còn là bảo vật quý giá gì nữa rồi, mà nó là tấm phù đoạt mệnh.

Bây giờ Khương Thành giao lệnh bài này cho Lâm Tịnh Đạo Tôn, chẳng lẽ lại muốn làm trận nữa?

“Ta phải rời khỏi Đoạn Dương Đạo rồi.”

Khương Thành cố ý tỏ vẻ sầu muộn thở dài một hơi.

“Khoảng thời gian này ở lại chỗ ngươi, Bách Chiến lệnh này coi như là phí ở được rồi.”

Chuyện này tất nhiên là đùa thôi.

Bây giờ những kẻ địch tiềm tàng đều bị diệt sạch sành sanh rồi, Đoạn Dương Đạo này chưa chắc gì hắn sẽ trở lại.

Lệnh bài này giao cho Lâm Tịnh Đạo Tôn cũng coi như không rải thóc gà rừng.

“Chuyện chuyện chuyện này… Khương chưởng môn, ngươi đây…”

Lâm Tịnh Đạo Tôn rất muốn nói người giúp bọn ta giải quyết được Vô Định cung, sao ta còn không biết ngại mà nhận món hời từ ngươi chứ.

Nhưng mà lời đến tận miệng rồi cũng không nói ra được.

Ý nghĩ của Bách Chiến lệnh đối với hắn quá lớn.

Có được lệnh này, chuyện Ma Ngộ tông trở thành tông môn đứng đầu Đoạn Dương Đạo là chuyện trong tầm tay.

Trước đây hắn chưa từng mong ước quá cao sẽ có ngày hôm nay.

“Đại ân không lời nào tả nỗi…”

Không chỉ riêng hắn, tất cả những môn đồ của Ma Ngộ tông đều cúi mình thật sâu.

Lúc này, sự tôn sùng của bọn họ dành cho Thành ca đã đạt đến cực điểm.

Thuận tiện cũng giúp ca này có thêm chút điểm tiên nguyên.

Khước từ lời đề nghị của Lâm Tịnh Đạo Tôn, Thành ca dự định sẽ trực tiếp khởi hành đến đại hội giao lưu đan đạo.

Nhưng trước lúc xuất phát, Minh Già Đạo Tôn lại xoa xoa tay tiến lên.

“Khương chưởng môn, quán kia của ta cũng chẳng có việc gì, không biết có thể theo ngươi tiến lên đó xem nào nhiệt không nhỉ?”

Thành ca cũng chẳng chê việc thêm một người, thế là đồng ý dứt khoát ngay.

Lâm Tịnh Đạo Tôn ở bên cạnh có chút ngưỡng mộ.

Hắn nào không biết theo cái đùi to Khương chưởng môn này rất có thể sẽ gặp được cơ duyên nào đó.

Chỉ tiếc rằng bây giờ trong tay hắn nắm giữ Bách Chiến lệnh, tiếp theo sẽ là khoảng thời gian rất quan trọng của Ma Ngộ tông, căn bản chẳng thể thoát thân.

“Ngươi cứ yên tâm ở đây mà chịu giày vò đi.”

Minh Già Đạo Tôn cười hi hi vỗ vai Lâm Tịnh Đạo Tôn.

Lúc nảy sau khi Lâm Tịnh có được Bách Chiến lệnh, hắn còn đắc ý trước mặt người ta, bây giờ thì coi như hòa rồi.

Một đám bốn người rời khỏi Ma Ngộ tông, bay được một đoạn lại vừa khéo gặp được Phạm Lôi Đạo Tôn phía xa xa.

Vị đường đường là Thủ Tọa Thiên Lôi Tư này, lúc này vẫn còn đang ở trong trạng thái kinh hoàng.

Sợ Nguyên Kha Đạo Thánh đó sẽ đuổi theo giết mình.

Nhưng khi vừa mới trốn khỏi trận liền phát hiện phía sau chẳng có động tĩnh gì cả lại không khỏi có chút nghi hoặc.

Lần nữa nhìn thấy Thành ca đang ngồi trên hành cung lộ thiên, cặp mắt hắn suýt chút cũng lòi luôn ra ngoài rồi.

“Ngươi, sao ngươi vẫn còn sống?”

Hắn rõ ràng nhớ là Khương Thành đã chết trước mắt hắn cơ mà.

Không chờ Thành ca nói gì, Tam Nhãn Hổ đã vui tươi hớn hở nhảy ra trước.

“y dô, đây chẳng phải là Phạm Lôi lão đệ sao, sao ngươi lại chạy đến trước mặt bọn ta rồi, tốc độ cũng nhanh thật nhỉ?”

Minh Già Đạo Tôn mới vừa gia nhập vào đội ngũ cũng cười hí hởn.

“Chạy trốn thì đương nhiên phải nhanh rồi, chúng ta sánh đâu kịp.”

Vẻ mặt của Phạm Lôi Đạo Tôn lập tức trở nên lúng túng.

“Ai, ai chạy trốn chứ?”

Cho dù hắn không phải là người của Khương Thành, nhưng tốt xấu gì cũng là bạn cùng đường.

Hành vi khi nảy thuộc dạng chạy trước bán đứng bạn bè, chuyện này để đâu cũng bị người ta xem là chuyện hèn hạ vô sỉ.

“Ta chỉ là đi thăm dò đường trước thôi, xem thử phía trước có nguy hiểm gì không, các ngươi hiểu gì chứ?”

“Nói như vậy thì ngươi cũng có tâm lắm chứ nhỉ?”

“Đó là đương nhiên rồi, các ngươi tưởng ta khinh suất như các ngươi sao?”

“Nếu ngươi đã chuyên nghiệp như vậy, thế chặng đường phía sau phiền ngươi tiếp tục giúp bọn ta đi dò đường được không?”

“Chuyện này…”

Phạm Lôi Đạo Tôn cũng không ngờ rằng, Tam Nhã Hổ vẫn ở đó chờ mình.

Công việc dò đường này, đương nhiên sẽ không thoải mái bằng việc nằm trên hành cung rồi.

Nhưng mà lời cũng nói cả ra rồi, bây giờ hắn muốn đùn đẩy cũng không được, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tam Nhãn Hổ một cái, nhanh chóng đi về trước hết đoàn người.

Khi bọn họ rời khỏi Đoạn Dương Đạo không lâu, chiến tích của Khương Thành cũng dần dần truyền sang các đạo ở xung quanh.

Không ngoài dự liệu, chiến tích này đã làm cho những tiên nhân xung quanh bị đả kích rất mạnh.

“Hơn bốn mươi Đạo Tôn lại cùng chết dưới tay một người?”

“Nguyên Kha Đạo Thánh cũng chết rồi?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Khương Thành đó là thần thánh phương nào?”

“Bách Chiến lệnh của Đoạn Dương Đạo đó quỷ dị quá rồi, chiến tích kì lạ như thế này chỉ có thể xảy ra ở bên đó thôi…”

“Co dù có thế nào, Đạo Thánh ngã xuống cũng không thể hiểu nổi.”

“Vậy nên tên Khương Thành đó từ đâu lòi ra vậy?”

Những lời nghị luận như vậy, ngày ngày ồn ào ầm ĩ cả lên.

Suy cho cùng thì thật sự quá chấn động rồi.

Đặc biệt là bên Huyết Sát Đạo kế đó.

Sau khi biết được chiến tích của Khương Thành, những ma tu đó ai ai cũng ngớ cả ra không nói được gì, sau đó sau lưng lại toát lên cái lạnh lẽo vô cùng.

“Ôi trời ơi, Khương Thành đó chẳng lẽ là Khương Thành mà Hư Uyên Đạo Tôn đã từng chiêu đãi ư?”

“Có lẽ là vậy đó. Trong tình báo còn nói bên cạnh có một Hổ yêu và Lang nữ, hoàn toàn ăn khớp.”

“Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ?”

“Phải đó, không phải hắn chỉ mới là Thiên Tôn cỏn con thôi mà?”

“Không gì là không thể cả, đừng quên rằng Hư Uyên Đạo Thánh đã tôn kính hắn thế nào, lúc đó ta đã cảm thấy không bình thường, bây giờ cũng coi như hiểu rồi.”

“Ta lúc trước cảm thấy Khương Thành này không đáng với đãi ngộ như vậy, chỉ là Hư Uyên Đạo Thánh làm hơi thái quá.”

“Bây giờ xem ra, Hư Uyên Đạo Thánh là đang bảo vệ chúng ta…”

Lời này vừa nói ra, những ma tu đó đều cho là vậy.

Nghĩ xem nếu không có người quen như Hư Uyên Đạo Thánh, vậy khả năng lớn là Huyết Sát Đạo cũng bị Khương Thành quét sạch một đám cao thủ rồi.

Chương 1299: Sức chiến đấu của đan sư

Thành ca rời khỏi Đoạn Dương Đạo vốn không hề biết rằng mình đã bắt đầu để lại một truyền thuyết ở Đạo Tuyệt Chi Địa.

Hành trình tiếp đó của bọn họ chẳng gặp phải trắc trở gì.

Cuối cùng rất nhanh đã theo kịp đến Luyện Tâm Đạo có Phạm Hoạn Sơn.

Nơi đây cũng chính là vì trí diễn ra đại hội đan đạo.

Sau khi đến nơi này, Thành ca lại lần nữa cảm khái sự thần kì của tạo vật.

Được thôi, ở đây cũng không có Thiên Đạo.

Đỉnh núi Phạm Họa sơn kéo dài vô biên, ngược lại chân núi lại có hình dùi nhọn.

Cả ngọn núi giống như đảo ngược lại.

Lúc này dưới Phạm Họa sơn sớm đã đông nghìn nghịt, náo nhiệt vô cùng, làm cho những tiên nhân ở những vùng xung quanh cũng đi đến như chợ phiên.

Thỉnh thoảng còn có người hô lên tiếng rao bán.

“Ngọc phù cảm ngộ Đạo khí sư tam phẩm, muốn mua thì tranh thủ mau lên!”

“Ngọc phù cảm ngộ Đế đan sư tứ phẩm, phần cuối cùng đây!”

“Phù hoàn nhị giai, chỉ cần luyện hóa thì sẽ có cơ hội trực tiếp trở thành Tiên phù sư nhị phẩm.”

“Người cao giai mời mua Đế đan lục phẩm…”

“Bán đại lượng đạo khí đạo giáp tam giai đây, thích hợp khen thưởng cho đệ tử sáng lập tông phái, giá cả phải chăng…”

Nghe thấy những tiếng mua bán này, không những chỉ Thành ca, đến cả Phạm Lôi Đạo Tôn cũng được mở mang tầm mắt.

“Sao ở đây đâu đâu cũng bán đan khí phù trận vậy nhỉ.”

“Còn cả phù hoàn đó là gì nhỉ, trên đời đúng là có loại bảo vật không cần học, trực tiếp luyện hóa là có thể thành Tiên phù sư sao?’

Là “ngựa quen biết đường” của Đạo Tuyệt Chi Địa, Tam Nhãn Hổ tỏ ra mình không trả lời được câu hỏi này.

May mà trong số bọn họ còn có Minh Già Đạo Tôn.

“Bẩm Khương chưởng môn, Luyện Tâm Đạo này quả thực là thế giới rất thịnh hành nghề đan khí phù trận này.”

“Thứ gọi là phù hoàn đó cũng thật sự tồn tại, không những chỉ có phù hoàn, còn có những loại bảo vật đặc biệt như đan hoàn, khí hoàn, tất cả đều là vì nơi này quá đặc biệt, có thể nói là đặc sản nơi đây.”

Thành ca quan sát bốn phía xung quanh, kết quả đập vào mắt mình gần như tất cả đều làm nghề này.

“Ở đây, những đan sư, khí sư, trận sư mới là sự tồn tại trên đỉnh cao.”

Minh Già Đạo Tôn chậm rãi nói: “Không những chỉ có địa vị của bọn họ siêu nhiên, sức chiến đấu của bọn họ ở Luyện Tâm Đạo này cũng cao hơn những người khác.”

“Đan sư? Sức chiến đấu?”

Tam Nhãn Hổ bật cười thành tiếng.

“Ngươi đang nói mớ à? Những luyện đan sư và luyện khí sư đó trước giờ chẳng phải đều yếu như gà hả?”

Điều hắn nói lại là tình hình thực tế.

Đan sư khí sư bình thường đều là đám người có sức chiến đấu kém nhất trong số những tiên nhân cùng giai.

Trước giờ toàn là cảnh giới không có gì, thậm chí đến cả võ kĩ, tiên pháp cũng chưa từng luyện qua.

“Luyện Tâm Đạo không giống như vậy, ở đây chỉ xem thành tựu của đan khí phù trận.”

Nếu không phải có mặt Thành ca, Minh Già Đạo Tôn sớm đã đá cho Tam Nhãn Hổ một phát rồi.

Hắn nhìn chằm chằm Hổ yêu một phát.

“Rất nhanh thôi ngươi sẽ phát hiện, ở đây ngươi mới là con gà yếu nhất.”

Tam Nhãn Hổ nào tin hắn được.

Ở đây đầy đường toàn là Đế cảnh tứ ngũ giai, trong mắt hắn chẳng qua cũng chỉ là lũ kiến mà thôi.

Đám người rất nhanh đã đến dưới chân núi Phạm Họa sơn.

Chỉ thấy bên bờ chân núi hình chóp nhọn này bị cấm chế trận pháp dài đằng đẵng vây lấy, chỉ chừa lại từng cánh cửa.

Đếm sơ lược thì có tám cái.

Bên ngoài mỗi một cửa đều có một vài đệ tử gia tộc đứng trông cửa.

Thành ca đưa theo mấy bạn đi đường đến trước một trong số những cánh cửa đó.

Vừa định đi vào đã bị để tử trông cửa ngăn lại.

“Đứng lại, ngươi làm gì đấy?”

“Trọng địa của đại hội đan đạo không thể tự tiện xông vào.”

Thành ca cũng chẳng phiền, trực tiếp lấy ra đại ấn Thủ Tọa Thiên Đan Tư của mình.

“Ta là Thủ Tọa Thiên Đan Tư, chính là đến đây để tham gia đại hội đây.”

Lời này vừa nói ra, toàn tường đột nhiên im lặng hẳn.

Những tiên nhân rao bán và xếp hàng ngoài kia để mở to mắt nhìn, ngỡ ngàng vô cùng.

Tiếp sau đó lại cười phá lên.

“Ha ha ha ha.”

“Có lầm lẫn gì không vậy?”

“Lại có người dám mạo danh Thủ Tọa Thiên Đan Tư à?”

“Ai không biết vốn dĩ Thiên Đan Tư không có Thủ Tọa chứ?”

“Cũng thật kì lạ, giả mạo ai cũng được?”

“Tiểu tử này ngươi cũng thật biết khoác lác.”

Mấy đệ tử giữ cửa cũng bị chọc cười theo.

“Mấy ngày qua, bọn ta đã gặp qua rất nhiều người muốn trà trộm vào trong xem đại sư luận đạo rồi, đủ loại biến hóa, mạo danh cũng gặp qua cả rồi.”

“Duy chỉ có chưa gặp loại giống ngươi.”

“Ngươi đúng là gan to bằng trời, không sợ chư vị tiền bối Thiên Đan Tư giáng tội sao?”

Trong lòng Thành ca nghĩ chỗ ngồi của người xem trong đại hội đan đạo này tranh giành kịch liệt đến vậy sao?

Hắn huơ huơ đại ấn trong tay.

“Ta thật sự là Thủ Tọa của Thiên Đan Tư, có ngọc đỉnh ấn làm chứng đây.”

“Được rồi được rồi, cái gì mà ngọc đỉnh ấn chứ, chưa từng nghe qua.”

Mấy đệ tử canh cửa đó mất kiên nhẫn khua tay.

“Muốn vào trong nghe đại sư luận đạo, tăng chút cảm ngộ, vậy thì hoặc là thành thật giao ra chục triệu nguyên tiên tinh làm phí vào trong, hoặc là thông qua bào kiểm tra để vào.”

“Đừng ở đây ba lém, lãng phí thời gian của bọn ta.”

Bọn họ vừa nói lời này xong, những tiên nhân quanh đó cũng nháo nhào.

“Phải đó, ngươi coi bọn ta là đồ ngốc hả?”

“Ngươi tốt xấu gì cũng nên hóa thân thành một đan sư hay khí sư gì đấy chứ.”

“Người muốn vào trong nghe luận đạo còn nhiều lắm, làm gì có chuyện đơn giản vậy?”

Những người vây xem xung quanh chen nhau tiến lên một bước.

“Bọn ta đều muốn vào bên trong xem đấy.”

“Người như ngươi mỗi ngày không có mấy ngàn thì cũng có mấy trăm, bớt bớt lại đi.”

Nghe thấy lời nghị luận này của mọi người, Thành ca dở khóc dở cười.

Bản thân mình thật sự là Thủ Tọa Thiên Đan Tư, ngọc đỉnh ấn trong tay cũng thật sự là tín vật của Thủ Tọa.

Chỉ tiếc nơi này là Đạo Tuyệt Chi Địa, hơn nữa đối phương cũng chỉ là đệ tử gác cửa, thân phận thấp kém quá, căn bản không biết nhìn hàng.

Nếu như hắn cùng đám đại sư Thái Hằng, Thiên Lâm đến đây thì cũng không cần đến bước này rồi.

Đến đây hắn sẽ được những ngôi sao sáng của Đan giới bản địa nhiệt liệt hoan nghênh, sẽ được kiệu lớn tám người khiêng trực tiếp vào.

Hắn suy nghĩ một lúc, chỉ cần vào bên trong, bản thân sẽ có thể nhìn thấy người của Thiên Đan Tư, đến lúc đó tự nhiên sẽ được nhận ra, cũng không khó gì.

Nhưng mà cái gọi là phí mười triệu nguyên tiên tinh để vào trong, ca này chắc chắn sẽ không đưa.

Thế là hắn cười nói: "Vậy được thôi, các ngươi kiểm tra cái gì cứ mang ra đi."

Mấy đệ tử gác cổng đánh giá hắn một vòng.

Đẹp trai thì đẹp trai ngút trời rồi, nhưng vấn đề là nhìn thế nào cũng không giống một luyện đan sư.

"Ngươi thật sự muốn kiểm tra sao?"

Mấy người không hẹn mà cùng nhau chừa ra một đường.

"Trước mặt chính là trận kiểm tra, chỉ cần đi qua là được rồi."

"Nhưng mà bọn ta nhắc nhở ngươi trước, chiến lực không đến ba ngàn thì không qua nổi đâu, mà e là sẽ chịu ít thương tổn đấy."

Chiến lực?

Thành ca suýt chút thì phụt cả ra.

Các ngươi ở đây là thế giới Long Châu hả, còn mang cả giá trị chiến lực?

Hắn vốn dĩ còn đang nghĩ bài kiểm tra ở đây sẽ là luyện đan luyện khí gì đó ngay tại hiện trường nữa kìa.

Còn Tam Nhãn Hổ ở kế bên hắn sau khi nghe thấy chiến lực, lại nhìn những con gà yếu đế cảnh tứ trọng ngũ trọng bình thường xung quanh, cùng lắm là mấy Thiên Tôn Đạo Tôn, dự cảm thấy cơ hội làm màu đã đến rồi.

Hắn là một Chí Tôn khá xuất sắc đấy.

“Ca, ngươi né qua bên trước đi, để ta vứt miếng gạch lượm miếng ngọc.”

Hắn hiểu rất rõ cùng Thành ca tham gia kiểm tra thì spotlight sẽ bị cướp mất.

Bản thân đi vào trước có thể sẽ có được chút kinh sợ.

Còn chưa chờ Thành ca nói gì, Tam Nhãn Hổ với ước vọng làm màu mãnh liệt đã xông ngay vào trong tiên trận kiểm tra.

Chương 1300: Chiến lực bằng 0

Sau khi bước vào trong năm giây, Tam Nhãn Hổ phụt máu bay lên.

Ầm!

Hắn ngã một cách nặng nề xuống đất, yêu thể cũng bị đánh trở về nguyên hình.

Mọi người đứng quan sát xung quanh cười phá lên.

“Ha ha ha ha, thế này thì nhanh quá đi mất.”

“Hổ yêu này đã phá kỉ lục rồi đấy.”

“Kỉ lục bị đào thải nhanh nhất!”

“Rởm quá mà…”

“Biểu hiện này của hắn không thể nói là không tốt, mà phải nói là thảm hại đến mức không muốn nhìn ấy chứ!”

“Chiến lực bằng không thế này là chuyện lần đầu tiên ta thấy đấy.”

“Chuyện này có nghĩa là hắn hoàn toàn không tinh thông đan khí phù trận chút nào cả.”

“Quá vô lí rồi.”

Đến cả Thành ca cũng không nhịn được mà che mặt, cảm thấy thật xấu hổ.

“Đến ca việc này cũng làm không xong thì còn bảo người ta sao mà chịu nổi đây chứ?”

Yên Dĩ cũng không thể không lắc đầu.

“Đến mỗi một nơi thì nôn ra máu một lần, ngươi còn có đam mê gì tốt hơn không?”

Bị những người khác chế giễu thì cũng thôi đi, bị cô em này chấp vấn năng lực, Tam Nhãn Hổ cảm thấy lòng tự tôn có chút tổn thương.

“Chiến lực bằng không?”

Hắn lăn lông lốc bò dậy.

“Ông nội ngươi đây là Chí Tôn mạnh nhất, các ngươi laij dám bảo chiến lực của ta bằng không ư?”

“Đùa cái quái gì vậy?”

“Nhất định là tiên trận kiểm tra này hỏng rồi.”

Dưới tình huống thẹn quá hóa khùng, hắn vận cả thân tiên lực lên, điều động căn nguyên vung một vuốt về phía tiên trận đó.

Với thực lực cấp Chí Tôn của hắn, dưới một vuốt này không nói là hủy diệt thiên địa được, nhưng chi ít lại có thể thay đổi được một phần địa hình.

Nhưng chuyện khiến mọi người ngỡ ngàng nhất đã xảy ra.

Sau một vuốt này của hắn lại chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Không có những cơn lốc tiên lực lòe loẹt đủ sắc, cũng không có căn nguyên bị phá hoại.

Tiên trận kiểm tra hoàn toàn không chút tổn hại, một cọng lông của tất cả mọi người ở hiện trường cũng chẳng rơi.

Cả quá trình nhìn có vẻ chỉ giống như một cái vung tay của người bình thường vậy.

“Ha ha ha ha.”

Mọi người tại đó lại lần nữa cười phá lên.

“Con Hổ yêu này đúng là thứ yếu nhất trên đời mà ta từng gặp.”

“Quả nhiên chiến lực bằng không mà!”

“Cho dù là Yêu tộc không rành về mảng này thì cũng đâu yếu ớt đến thế?”

“Tệ hại hết mức…”

Có một tiên nhân Đế cảnh tam trọng thậm chí còn nhảy cả ra.

“Hổ Yêu kia, hay để ông đây dạy cho ngươi biết thế nào là tư thế công kích đúng đắn nhất nhé.”

Nói xong, hắn cũng vung tay lên như vậy.

Rồi thấy một cơn gió lớn phả vào mặt, công kích tiên lực cực mạnh xé toạt thiên không, trào dâng thành một trận bão táp nhỏ.

Tuy một kishc này đối với Đế cảnh mà nói quá nhỏ nhoi.

Nhưng so với Tam Nhãn Hổ thì đúng là một trời một vực.

“Đã nhìn thấy chưa?”

“Thế này mới gọi là chiến lực này.”

Tiên nhân Đế cảnh tam trong đó ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn Tam Nhãn Hổ bằng nửa con mắt, ngông cuồng vô đối.

Làm Tam Nhãn Hổ tức thổ huyết lần nữa.

Cho dù hắn có lười tu luyện hơn đi nữa, cũng sẽ không lăn lộn đến mức bị một đám cặn bã thấp hơn đến tám đại cảnh giới leo lên mặt ra vẻ đến bước này.

“Con mẹ nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đây là nơi quái quỷ nào thế?”

Nói thật lòng, tuy Khương Thành cũng đang lắc đầu cười trừ nhưng trong lòng vẫn rất hoài nghi.

Việc Tam Nhãn Hổ lật xe khiến hắn nghi ngờ không chắc.

Lỡ như bản thân sau khi vào tiên trận kiểm tra cũng phụt máu bay ngược ra, vậy thì một đời tên tuổi lẫy lừng cũng coi như bị hủy rồi.

Vẫn may, người đồng hành Minh Già Đạo Tôn của bọn họ vẫn là người quen biết đường.

“Khương chưởng môn có chỗ không biết, chiến lực của Luyện Tâm Đạo và thế giới bên ngoài không giống nhau.”

“Ở đây chỉ có thành tự đan khí phù trận mới có thể chuyển hóa thành chiến lực.”

“Những thứ khác cho dù là tiên trận, thần hồn hay những cái khác, ở đây chẳng có chút hiệu quả nào.”

“Cũng bởi vì nguyên nhân này, thực lực của những đan sư khí sư ở Luyện Tâm Đạo lại mạnh hơn những tiên nhân khác rất nhiều, ở đây cũng được coi như là thánh địa thiên nhiên của bọn họ.”

Nghe hắn phổ cập khoa học như vậy, Thành ca và Phạm Lôi Đạo Tôn cùng lúc nhếch mép lên.

“Còn có nơi quái quỷ như vậy sao?”

Cũng không thể trách chiến lực khi nảy của Tam Nhãn Hổ bằng không.

Yêu thể vốn không phải sở trường về đan khí phù trận.

Mà Tam Nhãn Hổ lại là “thiên tài kiệt xuất” trong số đó, đến cả kiến thức về đan khí phù trận thấp bé nhất ở Hạ giới hắn cũng chưa từng thấy.

Thế này cũng là kì lạ trong số những Yêu tộc cao giai rồi.

Suy cho cùng thì đến được cảnh giới Thiên Tôn Chí Tôn, có là Yêu tộc cũng sẽ lấn sang mấy môn đạo khác một chút.

Cũng có thể nói, ở nơi này cho dù có là một đan sư nhất phẩm cấp bậc bình thường cũng có thể đánh bại hắn.

“Đạo Tuyệt Chi Địa này cũng qua kì quái rồi, sao ở mỗi nơi đều có những thiên địa quy tắc kì cục không giống với bình thường vậy chứ?”

Nghĩ kĩ lại, giết người ở Huyết Sát Địa có thể nhận được cảm ngộ, khiêu chiến ở Đoạn Dương Đạo có thể kiếm được chút hời, tất cả đều là những quy tắc khó mà hiểu được.

Minh Già Đạo Tôn cười ha ha: “Nếu mà bình thường thì đã không gọi là Đạo Tuyệt Chi Địa rồi.”

“Cũng chính bởi vì nơi đây không có Thiên Đạo duy trì trật tự nên mới xuất hiện rất nhiều thiên địa quy tắc mà ngoại giới khó bề tưởng tượng được.”

“Đây cũng gọi là đặc sắc của Đạo Tuyệt Chi Địa.”

Hắn nhìn tiên trận kiểm tra phía trước một cái: “Trận này hạn định chiến lực từ 500 trở lên là có thể đi về phía trước để vào trong, yêu cầu cũng không cao.”

“Đế đan sư tam phẩm có chiến lực 500, hoặc có thể luyện đan kém một chút, những khí phù trận có thể đạt được trình độ nhất phẩm nhị phẩm thì cũng có thể coi như là chiến lực 500.”

Hắn nói như vậy, Phạm Lôi Đạo Tôn lại trở nên đắc ý lại.

“Không ngờ rằng bổn tọa học bừa mấy tiểu đạo thôi, bây giờ coi như cũng có chỗ xài rồi.”

Là Thủ Tọa của Thần Lôi Tư, sở trường của hắn đương nhiên không phải là luyện đan luyện khí rồi.

Nhưng mà là một Đạo Tôn của Thiên Cung, trong thời gian lâu dài, đan khí phù trận hắn cũng biết đôi chút.

Tuy mấy đạo này cũng không có thiên phú đặc biệt gì mấy, nhưng trình độ cũng coi như là qua được.

Luyện đan thuật của hắn ở trình độ đế đan sư nhị phẩm, luyện khí và luyện phù thì là nhất phẩm, còn về luyện trận thì cũng được nhị phẩm.

Cộng hết lại thì cũng được trình độ chiến lực 500 để vào rồi.

"Lão phu ở trong chờ các ngươi trước nhá!"

"Nếu như các ngươi vào không được vậy thì do đạo của các ngươi không đủ rồi."

Hắn làm như hắn là "ánh sáng của đội ngũ", có cảm giác ưu việt vô cùng.

Trước khi vào trong còn có ý vị sâu xa liếc nhìn Tam Nhãn Hổ một cái.

"Ta đây cũng không phải chạy đón đường trước, chỉ là mấy con gà yếu ớt nào đó theo không kịp mà thôi."

"Ta cũng đâu hể dừng lại chờ được, các ngươi nói xem đúng không?"

Hắn nhếch mép, sau đó một mình đi vào trong tiên trận kiểm tra.

Tam Nhãn Hổ bên ngoài tự chọc tức đến lộn ruột.

"Tên quần này thần khí cái quái gì chứ?"

"Chỉ là một tên lính bỏ chạy, thật không biết xấu hổ."

"Ca, ngươi có cách nào để hắn kiểm tra thất bại không?"

Trong lòng Thành ca nói thật ra là có.

Cứ thẳng tay cho Phạm Lôi Đạo Tôn một lời "chúc phúc tước đoạt", hắn chắc chắn sẽ lật xe.

Nhưng mà nghĩ lại thì tên này cũng coi như là khách hàng vip của mình rồi, hơn nữa suốt chặng đường hắn cũng không có

lòng mưu hại mình, tước đoạt một Đạo Tôn cần đến mấy tỷ điểm tiên nguyên, hắn cảm thây không cần thiết phải thế.

Vì hắn đối xử khoan hồng nên phần kiểm tra của Phạm Lôi Đạo Tôn cũng coi như thuận lợi.

Ở trong tiên trận mất hết nửa khắc, cuối cùng hắn đã thành công thông qua.

“Người đâu?”

“Đi thẳng vào như vậy sao?”

Tam Nhãn Hổ chẳng tốt bụng gì bĩu môi: “Hi vọng bên trong là một cái bẩy, ta trù cho hắn bị người ta đánh tơi bời bên trong.”

“Được rồi, đến lượt chúng ta rồi.”

Khương Thành đến trước tiên trận kiểm tra.

Chương 1301: Khác biệt đãi ngộ quá lớn

Khương Thành đương nhiên không lo lắng qua không nổi tiên trận kiểm tra này.

Hắn là Đế đan sư bát phẩm chính hiệu mà.

Hắn chỉ đang nghĩ bản thân mình có thể mang theo cả Tam Nhãn Hổ cùng vào không.

Là bạn bè làm màu tốt của nhau, tuy rằng đôi lúc cũng phá đám nhau, nhưng có vài chuyện hay chuyện tốt thì Thành ca cũng không quên hắn.

Nhưng mà còn chưa chờ hắn mở miệng, bên cạnh đột nhiên lòi ra một đám người.

Hai nam một nữ, nam thì anh tuấn, nữ thì diễm lệ.

Cả ba người đều mặt đồ màu trắng.

Chỉ là trên phần vai áo trắng đó có thêu một chuỗi hoa văn đẹp lạ.

Thành ca nhìn một cái, cảnh giới ba người cũng không cao.

Trong đó có một thanh niên là Chí Tôn, còn một nam một nữ còn lại chỉ là Thiên Tôn.

Nhưng sau khi nhìn thấy ba người bọn họ, những tiên nhân vây xem xung quanh lập tức kinh hô lên.

“Môn đồ của Linh Thanh Phù Tháp!”

“Ôi, đó là thánh địa phù văn đỉnh cao nhất của cả Đạo Tuyệt Chi Địa đấy!”

“Ta nhận ra rồi, vị đó không phải là Liên Tiêu đại sư nổi tiếng xa gần sao?”

“Vị thiên tài Đế phù sư thất phẩm ư?”

“Cái gì? Ngươi nói vị Chí Tôn đó lại có thể đã là đại sư thất phẩm hả?”

“Ôi vãi, đại sư thất phẩm hiếm thấy biết bao!”

“Bát phẩm đã coi như là ngôi sao sáng cực rồi, người này trẻ tuổi như vậy lại là thất phẩm rồi?”

Nhất thời, ba môn đồ đến từ Linh Thanh Phù Tháp nhận được cái nhìn kính trọng vô cùng từ những người xung quanh.

Còn ba người này thì sớm đã quá quen với sự ca tụng như vậy rồi, căn bản không thèm đáp lại tiếng nào, chỉ thấy hãnh diện trong đầu mà thôi.

Mấy đệ tử phụ trách gác cổng đều là những đế đan sư tứ phẩm đến từ các tông môn.

Đặt ở bên ngoài, thân phận cũng rất cao.

Nhưng trước mặt Liên Tiêu Chí Tôn, một chút kiêu ngạo cũng không có, thậm chí còn chủ động gật đầu khom lưng rồi cười.

“Hóa ra là Liên Tiêu đạo huynh từ Linh Thanh Phù Tháp đến, đúng là khiến ta vinh hạnh vô cùng.”

“Ta là môn đồ của Tử U Cung, phụ trách gác cổng.”

“Hân hạnh hân hạnh.”

Đối mặt với sự nhiệt tình của bọn họ, ba người của Linh Thanh Phù Tháp chỉ hờ hững ư một tiếng.

Trình độ thành tựu của hai bên và địa vị thân phận ở mỗi tông môn cũng khá biệt quá lớn.

Liên Tiêu Chí Tôn vốn không phải là trưởng lão của Linh Thanh Phù Tháp, nhưng rất nhiều trưởng lão gặp hắn cũng phải hành lễ, bởi vì hắn sớm đã được định là chưởng giáo của nhiệm kì tiếp theo.

Với thân phận của hắn, căn bản cũng chả cần phải phí hơi qua lại với mấy đệ tử gác cổng.

Nhưng đệ tử gác cổng của Tử U Cung đó lại chẳng sầu, ngược lại lại cảm thấy rất đương nhiên.

“Liên Tiêu đại sư đến xem đại hội luận đạo sao?”

“Không sai.”

Liên Tiêu hờ hững nói: “Lần này có ba vị Đế đan sư bát phẩm từ Thiên Đan Tư đến, ta cũng muốn xem phong thái của họ một chút.”

“Tuy đan đạo và phù đạo là hai lĩnh vực khác nhau, nhưng đại đạo chí cấp tuy khác đường nhưng là cùng đích đến.”

“Nhìn xem quá trình luyện đan của tông sư, lắng nghe tông sư giảng đạo đối với ta mà nói cũng rất có ích.”

Hắn một hơi nói dài được như vậy, có thể nói là khó có cực.

Cũng coi như là giải thích một chút một phù văn sư như hắn tại sao lại chạy đến đây.

Mấy đệ tử gác cổng liên tục gật đầu thấy phải.

Thực tế thì trong mấy ngày nay những người vì lí do này mà vào đó cũng không chỉ có mỗi Liên Tiêu Chí Tôn.

Còn có một vài luyện khí sư, trận pháp sư cũng sang đây góp vui.

“Mời vào trong, mời vào trong!”

Nói xong, mấy người dời tiên trận kiểm tra sang một bên, chừa ra một đường.

Cũng có thể nói, bọn họ không cần kiểm tra, có thể trực tiếp được mời vào bên trong.

Chuyện này khiến Thành ca vô cùng không thoải mái.

Má nó, lão tử là Thủ Tọa của Thiên Đan Tư, lúc nảy muốn vào trong, các ngươi nói gì mà khó xử, nhất định phải thông qua tiên trận kiểm tra mới vào được.

Bây giờ tên tiểu tử này vốn cũng chẳng phải luyện đan sư, hơn nữa còn đến trễ hơn mình.

Kết quả ngay cả kiểm tra cũng không cần?

Sự khác biệt về đãi ngộ này cũng khác biệt quá rồi nhỉ?

Hai đệ tử một nam một nữ còn lại của Linh Thanh Phù Tháp lại bon chen lên.

"Cút ra."

"Đừng ngán đường."

Lần này sự hưng phấn của Thành ca đã hoàn toàn được châm lên rồi.

Hắn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích nhưng lại đưa tay ra ngăn cả ba người lại.

"Tới trước tới sau không hiểu hả?"

"Ngươi nói cái gì?"

Liên Tiêu Chí Tôn ngỡ ngàng.

Cho dù hắn có đi đến đâu cùng đều được đãi ngộ như chúng tinh củng nguyệt, cho dù có gặp được mấy tông môn sư bát phẩm như vì sao sáng, hơn một nửa trong họ cũng tôn trọng một thiên tài như hắn.

Hôm nay chính là lần đầu tiên hắn bị ngăn lại.

"Hắn ta là ai đấy?"

Liên Tiêu Chí Tôn trầm mặt lại, giống như trưởng lão thượng cấp chấp vấn mấy đệ tử gác cổng.

Giống như kiểu trách mắng bọn họ làm ăn không ra gì, cả việc dọn đường cũng không làm được.

Cũng chẳng cần đến mấy đệ tử gác cổng nói gì, những người khác đã bộc phát.

"Vãi chưởng, tiểu tử này hắn điên rồi sao?"

"Lại dám cản đường cả Liên Tiêu Chí Tôn."

“Hắn nghĩ hắn là ai chứ, có tư cách đó sao?”

“Tên này trước đó thì khoe khoang khoác lác nói mình là Thủ Tọa Thiên Đan Tư, kết quả chiến lực của con hổ yêu bên cạnh hắn là bằng không, không nghĩ cũng biết hắn là loại gì rồi.”

“Theo như ta thấy, hắn đang cố tình dùng cách này để thu hút sự chú ý của Liên Tiêu đại sư.”

“Ta cũng thấy vậy, đúng là làm trò cười mà.”

Tam Nhãn Hổ và Minh Già Đạo Tôn kế bên Thành ca không hề nhảy ra tranh cãi.

Bởi vì không cần thiết.

Trong mắt bọn họ, đó chỉ là những tiểu nhân quấy rối mà thôi.

Mấy đệ tử gác cửa cũng tỏ vẻ không vui, nhưng mà không phải đối với những người khác, mà là đối với Khương Thành.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

“Bảo ngươi tránh ra ngươi không nghe thấy chăng?”

“Ở đây có chuyện của ngươi hả? Đắc tội với Liên Tiêu đại sư ngươi gánh nỗi không?”

Thành ca cười một cái.

“Không phải lúc nảy các ngươi nói nếu muốn vào trong thì bắt buộc phải vượt qua kiểm tra à?”

“Sao bọn họ lại không cần?”

Lời phản vấn của hắn vừa nói ra, cả hiện trường đều sôi sục cả lên.

“Đúng là trò cười mà.”

“Liên Tiêu đại sư mà cũng cần phải kiểm tra sao?”

“Đại sư là đế phù sư thất phẩm, chiến lực chi ít cũng trên 3000, loại kiểm tra này đối với hắn mà nói chẳng là quái gì cả.”

“Phải đấy, căn bản không cần kiểm tra cũng biết có thể vào được.”

“Tiểu tử, ta thấy ngươi không có chuyện gì làm nên kiếm chuyện rồi.”

Vị Liên Tiêu đại sư và hai đồng môn kế bên hắn lộ ra vẻ mặt chế giễu.

Luc nảy bọn họ nghe thấy rồi, Khương Thành chỉ là một tên "bịp bợm khoe khoang".

"Nếu như ngươi muốn dùng cách này để được quen biết bọn ta thì ngươi nghĩ nhiều rồi."

"Tự mình biết mình, đừng không biết điều thế."

Nữ tử đó càng với vẻ mặt ác ý hơn.

"Đi đâu cũng gặp phải thứ huênh hoang lừa đảo, thật khiến người ta chán ghét."

"Huênh hoang lừa đảo?"

Thành ca cười lên.

"Vậy ngươi có gì chứng minh mình không phải là kẻ huênh hoang lừa đảo không?"

Câu này giống như đã chọc đến tổ ong, mọi người xung quanh nháo nhào lên.

"Ngươi nói cái gì?"

"Liên Tiêu Chí Tôn huênh hoang lừa đảo?"

"Đúng là không thèm đếm xỉa đến đạo lí mà, tên lừa đảo lại dám cắn ngược lại, bôi nhọ người khác?"

"Đến cả Liên Tiêu Chí Tôn ngươi cũng dám hạ thấp?"

"Nhất định phải bắt hắn trả giá xứng đáng."

Ba người đến từ Linh Thanh Phù Tháp mặt mày tái xanh.

"Ngươi dám đổ nước dơ lên người bọn ta?"

Hắn lớn tiếng chất vấn đệ tử gác cổng của Tử U Cung.

"Các ngươi làm ăn kiểu gì vậy, đón tiếp khách kiểu đó hả?"

Chương 1302: Tước đoạt một đám dạy làm người

Mấy đệ tử gác cổng sau bị Liên Tiêu đại sư trách mắng thì nhanh chóng cáo tội.

“Tên này và Tử U Cung bọn ta không có bất cứ quan hệ nào cả.”

“Bọn ta cũng không biết tê tiểu tử này từ đâu lòi ra, lại dám hạ thấp đại sư ngươi đây…”

Nói xong, mấy đệ tử gác cổng dự định đuổi Khương Thành đi.

Minh Già Đạo Tôn liền ngăn bọn họ lại.

“Đúng thật buồn cười, các ngươi lúc trước nói gì mà thủ đoạn giả mạo với biến hóa gặp nhiều rồi, vậy nên mỗi một người đều nhất định phải kiểm tra.”

“Vậy sao các ngươi dám khẳng định chắc nịch bọn họ không phải kẻ giả mạo chứ?”

“Chỉ dựa vào mấy con mắt các ngươi mà xác định hả?”

Trên thực tế thì trong lòng hắn rõ, ba người đó chính là môn đồ của Linh Thanh Phù Tháp, người dẫn đầu cũng chính là Liên Tiêu đại sư.

Hắn cũng không hiểu rõ vì sao Khương Thành cứ một mực muốn ba người bọn họ phải kiểm tra.

Nhưng mà Khương chưởng môn làm như vậy, chắc chắn có đạo lí.

“Nếu bọn ta đã phải kiểm tra, sao các ngươi lại không kiểm tra chứ?”

Minh Già Đạo Tôn khẽ vẫy phất trần trong tay, nhìn mọi người xung quanh một vòng.

“Đối đãi bình đẳng cũng làm không được, lẽ nào Tử U Cung các ngươi đều làm việc như vậy sao?”

“Đúng là để bổn tọa nhận thức được mà.”

Mấy lời này của hắn vừa có lí có cứ, trong số những người xung quanh, có một số đã dần dần yên lặng.

Nhưng đáng tiếc, có nhiều người vẫn cứ không biết điều.

“Đó rõ ràng là Liên Tiêu Chí Tôn, đâu ra mà giả mạo chứ?”

“Phải đó, giả mạo mà có thể giả mạo được phong cách và khí chất của một thiên tài được sao?”

“Đúng là lí lẽ cùi bắp mà.”

“Thân phận Liên Tiêu Chí Tôn là thế nào chứ? Đến lượt các ngươi chất vấn chăng?”

Trong mắt bọn họ, đám người Khương Thành chỉ là một lũ bịp bợm, Liên Tiêu là đại sư được mọi người tôn sùng, chuyện này đã định sẵn trong lòng rất khó thay đổi được.

Mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung tức đến xì khói.

“Ngươi thật to gan, đến Tử U Cung bọn ta mà cũng dám chất vấn?”

“Bọn ta làm việc thế nào không đến lượt các ngươi dạy.”

“Còn không cút sang một bên thì đừng trách bọn ta ra tay độc ác.”

Thành ca cười ha ha một cái.

“Được thôi, nếu các ngươi đã muốn phối hợp để cho mấy tên huênh hoang lừa đảo này vào trong, vậy thì theo hứng các ngươi vậy.”

Hắn cố ý nhường ra một đường, cố ý ý vị sâu xa mà duỗi tay về phía ba người Liên Tiêu Chí Tôn, làm ra tư thế mời.

Chuyện này đã là sự chế giễu không chút che đậy rồi.

Ba người của Linh Thanh Phù Tháp có thể nhẫn nhịn nổi sao?

Bây giờ cho dù có vào được rồi cũng không thể nào hoàn toàn phục chúng, ánh mắt của một bộ phận những người nhìn bọn họ lộ ra chút hoài nghi.

Một người cao ngạo như hắn sao có thể chịu nổi sự nghi ngờ.

“Tốt, rất tốt.”

Hắn mặt mày tái xanh phất áo bào.

“Vậy bọn ta sẽ kiểm tra một phen.”

Mấy đệ tử gác cổng của Tử Cung liền khua tay.

“Không cần đâu, không cần đâu, Liên Tiêu đại sư, bọn ta tin ngươi mà.”

“Phải đó, để ngươi tham gia kiểm tra chẳng phải là bất kính với ngươi sao?”

Chỉ là lúc này lòng Liên Tiêu đã cứng lại.

“Bố trí tiên trận kiểm ta ra đây.” Hắn lớn tiếng hạ lệnh.

Cho dù hắn vốn không phải là người của Tử U Cung.

Nhưng mầy tên đệ tử đều bị dọa đến run cầm cập, nhanh chóng làm theo lệnh.

Sau khi tiên trận kiểm tra đặt lại lần nữa, Liên Tiêu Chí Tôn và hai người theo sau không vào ngay lập tức.

Mà quay đầu lạnh lùng cười nhạo về phía Khương Thành và Minh Già Đạo Tôn.

“Chất vấn bừa bãi bọn ta, ngươi cho rằng sẽ không cần phải trả giá sao?”

“Lát nữa bọn ta đi vào rồi thì sẽ cho thấy bọn họ đã hạ thấp, bôi nhọ bọn ta.”

Hắn cố ý kích động mọi người.

“Các ngươi nói xem, chuyện này nên trừng trị thế nào?”

Lời vừa nói ra, những người xung quanh đã sôi nổi.

“Đương nhiên là lôi đầu bọn họ xuống.”

“Phải, ăn nói bậy bạ thì phải chịu trách nhiệm.”

“Liên Tiêu đại sư há có thể tùy tiện chất vấn vậy chứ?”

“Lôi đầu bọn hắn xuống, chờ sau khi đại sư ra thì cho ngươi xử lí.”

Mấy đệ tử gác cổng vỗ ngực cam đoan.

“Liên Tiêu đại sư yên tâm đi, bọn ta nhất định sẽ cho ngươi một lời giải thích đích đáng.”

“Chỉ cần ba vị vừa vào trong, bọn ta sẽ lập tức gô cổ mấy tên huênh hoang lừa đảo đi theo con đường lừa gạt này lại.”

“Không chỉ là đại sư ngươi, Tử U Cung bọn ta cũng không chấp nhận được sự bôi nhọ này.”

Có vài tiên nhân đứng xem hám lợi, sớm đã vây Khương Thành và Minh Già Đạo Tôn lại, chặn đứng hết mọi con đường.

“Các ngươi đừng mong chạy thoát.”

“Nhất định phải đòi lại công đạo cho Liên Tiêu đại sư.”

“Phải, tính thêm ta nữa.”

“Cũng thêm cả ta nữa.”

Liên Tiêu là đại sư thất giai, bán chút sức cho hắn cũng chẳng phí phạm gì, biết đâu còn có tác dụng?

Nhất thời, mọi người đều hăm hở cả lên.

Khương Thành không gấp cũng chẳng buồn, chỉ ở đó vui vẻ xem bọn họ biểu diễn.

“Xem ra người dân ở đây cũng được đấy, mọi người đều ghét cái ác như thù.”

Hắn thuận tiện thêm vào một câu.

“Nếu như bọn họ không vào được thì sao?”

“Đến lúc đó có gô cổ ba người bọn họ lại không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đã tức đến lộn ruột.

“Có phải ngươi muốn tìm cái chết không vậy?”

“Đại sư sao có thể không vào được chứ?”

“Căn bản sẽ không xảy ra chuyện đó.”

“Còn gô cổ đại sư lại nữa chứ, đúng là điên nặng luôn rồi…”

Liên Tiêu khinh thường nhìn Khương Thành bằng cằm.

Hắn chả bõ công nói chuyện với tên vô tri này dù chỉ là một chữ.

Thu dọn lũ “kiến” này tự nhiên sẽ có một đống người lo liệu, không cần bản thân tự ra tay.

Dưới cái nhìn hoặc là ngưỡng mộ, hoặc là sùng bái của mọi người, hắn dẫn đầu đi vào trong tiên trận kiểm tra.

Chỉ sau có mấy giây sau, vị đại sư thất phẩm đó lại giống hệt như Tam Nhãn Hổ, phụt máu bay ra ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì Khương Thành đã dùng kĩ năng "tước đoạt" đối với hắn.

Nếu như ngay từ đầu ba người của Linh Thanh Phù Tháp không chen hàng, không bảo Khương Thành cút đi, vậy thì hắn cũng không làm chuyện như thế, cùng lắm chỉ không thoải mái việc đối đãi khác biệt mà thôi.

Cũng chẳng đụng đến việc phải lãng phí điểm tiên nguyên để tước đoạt kĩ năng phù văn của người này.

Nhưng thật đáng tiếc, ba người này quá ngông cuồng, vừa đến đã khiến con đường hẹp lại.

Liên Tiêu Chí Tôn từ nhỏ đã là đệ tử của Linh Thanh Phù Tháp.

Thứ hắn học được ngoại trừ tu luyện công pháp cơ bản ra thì chỉ có một kĩ năng phù văn..

Bởi vì tay nghề quá giỏi nên cũng không cần phải phân tâm đi học đan, khí, trận, mấy loại khác.

Vậy nên hắn không giống như nhà "bác học" nửa mùa Phạm Lôi Đạo Tôn, đến cả linh đan nhất phẩm, linh khí nhất giai hắn cũng chưa từng luyện qua.

Sau khi bị tước đoạt kĩ năng phù văn, chiến lực của hắn chốc lát đã thành không.

Tự nhiên cũng sẽ không thông qua được kiểm tra.

Tên này là Chí Tôn, để tước đoạt kĩ năng phù văn của hắn, Thành ca phải bỏ ra hai trăm triệu điểm tiên nguyên.

Nhưng mà hắn cảm thấy vẫn rất đáng, hiệu quả thật nice.

Phịch!

Liên Tiêu Chí Tôn ngã nặng nề trên đất, áo trắng trên người nhuốm bụi đất, gương mặt anh tuấn bị ngã đến bầm mày bầm mặt, lượm thượm hết chỗ nói.

Vẻ mặt của mọi người ở hiện trường có thể nói là đặc sắc vô cùng.

Đám người vốn huyên náo vô cùng giống như bị định thân cả lại, trở nên lặng im như tờ.

Tất cả mọi người mắt to mắt nhỏ, căn bản không tiêu hóa nỗi cảnh tượng này.

Liên Tiêu đại sư là đế phù sư thất phẩm, sao có thể ngay cả bài kiểm tra để vào mà cũng không qua nỗi?

Chuyện này thật không hợp lẽ thường mà.

Chương 1303: Lẽ nào tiên trận hỏng rồi

“Ha ha ha ha.”

Tam Nhãn Hổ cười phá lên, đánh tan bầu không khí ngượng ngùng.

“Xem các ngươi lúc nãy khoác lác màu mè, tạo nên hình tượng ngôi sao lớn long trọng như thế, ta còn tưởng là lợi hại đến đâu.”

“Nhốn nháo cả nửa ngày trời, chiến lực cũng bằng không, trình độ cũng bằng ca đây.”

Hắn chỉ tay về phía mấy người đó mà vui không tả xiết, không hề che giấu chế giễu lại.

“Hóa ra các ngươi sùng bái một người có chiến lực bằng không ư? Vậy các ngươi cũng nên sùng bái ta rồi.”

Hổ yêu này cố tình lấy giấy bút ra.

“Nào nào nào, ai muốn xin chữ kí ca nào, bây giờ tâm tình ca đang tốt, cơ hội không thể để mất đâu a ha ha ha ha ha.”

Đương nhiên chẳng có ai muốn xin chữ kí hắn cả.

Mọi người ở hiện trường, dù là những tiên nhân vây xem hay những đệ tử gác cổng của Tử U Cung, tất cả đều như nổ tung.

“Sao có thể như vậy chứ?”

“Liên Tiêu Đạo Tôn lại không qua nỗi kiểm tra thấp kém này sao?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ hoàn toàn không có cách nào hiểu được chuyện này.

Bản thân Liên Tiêu Chí Tôn ngã trên mặt đất cũng quên việc phải bò dậy, hắn ngồi ngây ra tại đó, chìm vào trong trạng thái suy nghĩ về nhân sinh.

Là một tuyệt thế thiên tài, từ nhỏ hắn đã sống như được người ta cưng như trứng hứng như hoa.

Những ánh mắt lời nói ngưỡng mộ, sùng bái, kinh ngạc đã trở thành chuyện thường ngày với hắn rồi.

Tuy lúc luyện chế phù văn cấp cao hắn cũng có sai sót, nhưng đó cũng chỉ là lỗi lầm bình thường.

Có thể nói, cả đời này hắn chưa bao giờ làm trò hề.

Hình tượng luôn giữ được vô cùng tốt, biết chứ?

Nhưng lần này, hắn đã làm ra một chuyện đáng xấu hổ vô biên, hình tượng mặt mày lấm lem đủ là vết nhơ cả đời, kiểu như tâm ma rồi.

“Chuyện này là không thể nào!”

“Ta không tin!”

“Liên Tiêu sư huynh sao có thể không thông qua kiểm tra được chứ?”

Một nam một nữ khác, đồ đệ của Linh Thanh Phù Tháp bên ngoài tuy tỏ vẻ la lớn la nhỏ, nhưng trong lòng lại không thể chấp nhận được.

Nhưng sâu trong mắt bọn họ lại chất chứa niềm vui khi thấy người khác gặp nạn.

Là thiên tài phù đạo đồng môn, bọn họ luôn bị Liên Tiêu Chí Tôn đè đầu, ánh sáng toàn bị hắn che lấp.

Nếu nói không nghĩ gì cả thì là không thể.

Liên Tiêu ngã xuống thì bọn họ mới lòi đầu ra được.

“Ta không tin qua được tiên trận kiểm tra này lại khó thế.”

“Đúng vậy, ta vẫn không tin.”

Hai người làm ra vẻ phẫn nộ, giống như trọng trách nặng nề là phải bảo vệ thanh danh của Linh Thanh Phù Tháp đang đặt trên người họ vậy.

“Ta đến báo thù cho Liên Tiêu sư huynh, xư đẹp tiên trận kiểm tra này.”

“Ta cũng thế.”

Trong lòng rất nhiều người xung quanh nghe được thì nhếch môi liếc mắt, vẻ mặt cạn lời.

Biểu hiện của hai người bọn họ cũng sắp trào ra ngoài rồi, sao ta có thể không nhận ra chứ?

Còn báo thù cho Liên Tiêu sư huynh?

Nếu thật sự các ngươi qua được tiên trận kiểm tra, vậy há chẳng phải Liên Tiêu sẽ càng mất mặt hơn sao?

Liên Tiêu Chí Tôn lại lần nữa bị chọc tức đến thổ huyết.

Còn mẹ nó, ta chưa thông qua, hai người các ngươi lại thông qua rồi, nếu truyền ra ngoài chẳng phải là ta không bằng các ngươi sao?

Nhưng mà vẫn may, chuyện mà hắn lo lắng lại không hề xảy ra.

Thành ca vẫn đối xử rất công bằng.

Thời khắc hai người xông vào trong tiên trận kiểm tra cũng lần lượt là cho bọn họ một bộ tước đoạt phù văn.

Thế là hai phù tháp đệ tử cũng chỉ học qua mỗi phù văn như vậy cũng đương nhiên giẫm lên vết xe đỗ của Liên Tiêu Chí Tôn.

Hai người phụt máu bay trở ngược ra, ngã nặng nề xuống đất, ngã như cờ hó ăn cứt.

Những tiên nhân vây xem xung quanh lại lần nữa ngớ người ra, đều có phần không dám nhìn.

Chuyện này rốt cuộc là tình huống gì vậy?

Bọn họ hoàn toàn không tin vào mắt mình nữa.

“Ha ha ha ha ha.”

Tam Nhãn Hổ lại lần nữa cười phá lên.

“Lại có hai tên chiến lực bằng không, hân hạnh hân hạnh.”

“Hóa ra mọi người đều cùng một cấp bậc, thật thú vị…”

“Các người còn ngây ra đó làm gì, vỗ tay hoan hô đi, cả ba người đều có chiến lực bằng không lẽ nào không nên được tán dương chút sao?”

Đám người yên lặng như tờ, cuối cùng cũng nháo nhào lên.

“Ôi vãi chưởng, chuyện gì xảy ra thế này?”

“Chuyện này là không thể nào!”

Những tiên nhân xung quanh đều khó mà kiềm nén được sau khi thấy, cái đó gọi là kịch liệt.

“Thiên tài của Linh Thanh Phù Tháp sao có thể có chiến lực bằng không chứ?”

“Ta còn tưởng ta nhìn nhầm rồi, thật không ngờ đều là hiện trạng như nhau cả?”

“Chuyện này hoang đường quá đi mất, thật khó mà tin…”

“Lẽ nào bọn họ lại giống như tên tiểu tử kia nói, là kẻ giả mạo?”

“Đúng thật là có khả năng đó, nếu không sao có thể giải thích được chứ?”

“Không phải chứ, ba người này ta thấy cũng đâu có vẻ là huênh hoang lừa đảo gì đâu.”

“Kẻ lừa đỏa lẽ nào lại viết chữ lừa đảo lên à, tiên trận kiểm tra không biết nói dối đâu.”

Nghe thấy lời bàn luận của mọi người, ba đệ tử của Linh Thanh Phù Tháp phát điên lên.

Bọn họ tất nhiên không phải giả mạo rồi.

Hơn nữa bản thân lại không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

Thành ca tạm thời tước đoạt kĩ năng phù văn của bọn họ, vốn không phải mất đi mãi mãi, vậy nên thật ra bọn họ vẫn còn kiến thức về phù văn, chỉ có điều không có cách nào dùng được mà thôi.

Hơn nữa vào lúc này bọn họ cũng không ý thức được chuyện đó.

Mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung khi nảy còn tôn kính nịnh nọt bọn họ, lúc này ánh mắt cũng thay đổi rồi.

Có thể nhìn thấu được sự hoài nghi vô cùng.

Chuyện này là chắc chắn thôi, lúc nãy ba người kiêu căng ngạo mạn như vậy, nghĩ kĩ lại bọn họ thật sự là kẻ bịp bợm, vậy ai không khó chịu được chứ?

“Có sai sót rồi.”

Liên Tiêu Chí Tôn cũng coi như đã tỉnh táo trở lại.

Hắn dùng dáng vẻ vô cùng khí phách nhảy ra, tiện thể phủi đi lớp bụi bặm trên người, xử lí những vệt máu và thương tích trên mặt.

Sau khi chỉnh đốn lại, hắn một thân áo trắng lại lần nữa trầm mặt đi về trước cửa vào.

“Tiên trận kiểm tra này có vấn đề rồi.”

Hắn khẽ ngước cằm, giọng điệu vô cùng quyền uy không nể nang ai.

Giọng điệu chắc nịch và tư thế này đúng thật dọa mọi người một phen.

Suy cho cùng thì tác phong kiêu kì của thiên tài, mấy tên bịp bợm bình thường không giả nỗi.

Hai tên đệ tử còn lại cũng bò ngay dậy, lại lần nữa đứng về phía đồng môn sư huynh.

“Phải, nhất định có sai sót rồi.”

Hai người tức giận buồn bực nhìn mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung.

“Tử U Cung các ngươi cũng thật có thủ đoạn, vì để biến Linh Thanh Phù Tháp bọn ta trở thành trò hề, cố ý dùng mấy thủ đoạn ba que này, thật khiến người ta khinh thường.”

“Các ngươi cố ý âm thầm điều chỉnh tiêu chuẩn của tiên trận kiểm tra này thành tông sư bát phẩm mới có thể thông qua, tưởng rằng có thể qua mặt được bọn ta sao?”

“Đúng thật là có động cơ bất chính mà.”

Bọn họ nói như vậy, rất nhiều người cũng không thể không hoài nghi trở lại.

Ba người này quả thực không giống kẻ lừa đảo.

Lúc nãy không thông qua tiên trận kiểm tra cũng rất khác thường.

Trừ phi có kẻ động tay động chân với tiên trận kiểm tra.

Nếu thật sự là thế, thì là người của Tử U Cung không đúng, chứ không phải ba người này không được.

Suy cho cùng thì tiêu chuẩn tông sư bát phẩm mới có thể thông qua cũng quá cao rồi, cả Đạo Tuyệ Chi Địa này cũng không có mấy người không xảy ra sai sót.

Nói thật lòng thì mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung cũng có phần không chắc.

Lẽ nào là tiên trận kiểm tra bị sai sao?

Nhưng mà cho dù tiên trận kiểm tra này có sai, tiêu chuẩn cũng không thể nào vượt qua tiêu chuẩn của lục phẩm được, đây là tiên trận kiểm tra có hạn mà.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng quyết định phái người vào xem thử.

Nếu như bọn họ vào trong cũng bị đánh bật ra ngoài, vậy thì tiên trận đúng thật là hỏng rồi.

Chương 1304: Quá tàn bạo rồi

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một vị đế đan sư của Tử U Cung bước vào tiên trận kiểm tra.

Sau mấy giây, chẳng có cái quái gì xảy ra cả, cũng chẳng có ai bay ngược ra ngoài.

Bởi vì Khương Thành không âm thầm làm gì cả.

Hắn chỉ khoanh hai tay trước ngực, vui vẻ xem kịch hay.

Khoảng chừng ba phút sau, tiên trận kiểm tra sáng lên một vòng sáng màu xanh lục.

Phản ứng này giống với phản ứng của Phạm Lôi Đạo Tôn khi bước vào, cho thấy người trong đó đã thành công thông qua rồi.

“Vào trong rồi!”

“Thông qua rồi, ha ha!”

Cảnh tượng như vậy mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung đã nhìn thấy rất qua rất nhiều lần, nhưng lần này không nghi ngờ gì nữa, chính là lần kích động nhất.

Bởi vì nó có nghĩa là tiên trận kiểm tra không hề có vấn đề gì.

Vậy thì… vấn đề chính là ở ba người Liên Tiêu Chí Tôn rồi?

Tam Nhãn Hổ ở cạnh bên vui mưng hí hởn vỗ tay lên.

“Ha ha ha, Thành ca đã bảo bọn họ là lũ huênh hoang bịp bợm rồi cơ mà, các ngươi cứ khăng khăng bảo không phải.”

“Bây giờ thế nào hả?”

“Nếu không phải Thành ca bảo các ngươi làm kiểm tra, Tử U Cung gì đó của các ngươi có phải đã cho ba tên lừa đảo này vào trong rồi không?”

“Nếu như ba người này có ý đồ khác, là do thế lực thù địch phái đến, hậu quá sẽ khó lường rồi.”

“Vậy đến lúc đó ai sẽ gánh cho nỗi chứ?”

Hắn nói như vậy, vẻ mặt của những người xung quanh cũng trở nên lúng túng.

Còn Minh Già Đạo Tôn cũng chẳng bỏ qua cho bọn họ.

“y da, khi nảy ai nói sẽ lấy lại công đạo cho ba người này ấy nhỉ?”

“Nào nào nào, đứng ra đây coi thử ai cùng bọn với kẻ lừa đảo nào?”

“Người nào đó chẳng phải nói rất chắc chắn hay sao ta?”

“Không phải nói vừa nhìn một cái là thấy phong cách đại sư trên người bọn họ à, khí phách của thiên tài ấy? Ở đâu nhỉ, sao ta tìm hoài không thấy ta?”

Tầm mắt của hắn nhìn đến đâu, những người ở đó liền cúi đầu lùi về sau, nào dám nhìn thẳng mặt hắn chứ?

Mặt mọi người kiểu bị đánh cho sưng phù lên.

Khi nảy tâng bốc ba người đó lên cao bao nhiêu, bây giờ lại mất mặt bấy nhiêu.

Mấy lời đều bị hai người đó nói cả rồi, Thành ca cũng lười bổ sung thêm.

Hắn chỉ "tốt bụng" nhắc nhở mọi người một câu.

"Đừng quên những kẻ bịp bợm của bịp bợm đều phải gô cổ lại."

"Há lại có lí như vậy!"

Liên Tiêu Chí Tôn đã sắp phát tiết rồi.

"Ta xem thử ai dám?"

Hắn rõ ràng là Liên Tiêu Chí Tôn không thể nào là giả được, bản thân hắn còn không biết hay sao?

"Ta đích thực rõ ràng là Liên Tiêu của Linh Thanh Phù Tháp, các ngươi không được nghe mấy lời nói bừa bãi của bọn họ."

"Trong này nhất định có vấn đề."

Hai sư đệ sư muộn của hắn cũng tức giận đến nhảy cẳng lên.

"m mưu, đây nhất định là âm mưu."

"Là bọn họ, bọn họ hãm hại ta, bọn ta thật sự là…"

"Là cái ông nội ngươi ấy."

Một đệ tử của Tử U Cung đã không nhịn nổi nữa.

Xông thẳng qua cho tên sư đệ đó một bạt tai.

"Con mẹ nhà ngươi, ba người dơ dáy các ngươi dám lừa lên đầu lên cổ Tử U Cung bọn ta."

"Ngươi, ngươi dám đánh ta?"

Tên sư đệ đó vừa đỏ ửng má lên, vừa hung hăng, tức đến nỗi tay chân phát run lên.

Đường đường là một đế phù sư lục phẩm, hắn đã từng nhận được rất nhiều sự tôn kính, ai dám đánh hắn cơ chứ?

Tên trước mặt chẳng qua chỉ là một đệ tử gác cổng tứ phẩm mà thôi, đúng là không thể tha thứ mà.

"Đánh ngươi?"

"Ta còn đá ngươi nữa này!"

Mọt đệ tử khác của Tử U Cung xông vọt ra.

Không nói nhiều đã ra tay ngay tức thì…

“Các ngươi to gan…”

Mấy đệ tử Tử U Cung vừa đá vừa mắng lên bờ xuống ruộng.

“Ta thấy ngươi mới to gan đấy.”

“Mắt chó mà không dụi cho rõ, lại dám chơi bọn ta, còn ra lệnh cho bọn ta nữa này, ai cho ngươi cái gan đó.”

“Ông nội ngươi là thứ mà chiến lực bằng không như ngươi có thể chơi đùa hả?”

Nghĩ lại không lâu lúc trước, bọn họ còn gật đầu khom lưng với lũ Liên Tiêu Chí Tôn “giả mạo” này, còn bị sai bảo như cháu trai, bọn họ lại càng tức hơn.

“Ta giết các ngươi!”

“Lại còn ngông cuồng?”

Bịch bịch bịch!

“Ta có ngọc phù thân phận…”

“Ô hô, giả mạo cũng chuyên nghiệp gớm nhỉ, còn chuẩn bị cả đạo cụ cơ đấy!”

Bịch bịch bịch!

“Các ngươi đều phải chết!”

Liên Tiêu Chí Tôn nộ khí công tâm, hai mắt đỏ lên, hận đến nỗi muốn diệt sạch thế gian.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn bây giờ vẫn còn đang ở trong trạng thái bị “tước đoạt” tạm thời.

Không có kĩ năng phù văn gia trì, chiến lực của hắn chỉ bằng không.

Đến cả cảnh giới Chí Tôn vốn có cũng chẳng có hiệu quả ở đây.

Vậ nên hắn chẳng có chút sức đề kháng nào, chỉ có thể bị người ta đè xuống đất đấm như bao cát vậy.

Rất nhanh, hắn đã bị đánh đến sưng mũi bầm mặt, bộ đồ trắng trên người cũn thành ra miếng nùi giẻ.

Cả người chỗ thì xanh nơi thì tím.

Những tiên nhân vây xem xung quanh không những chẳng đồng tình, mà ngược lại lại cảm thấy ra sức chưa đủ mạnh.

Bởi vì bọn họ cảm thấy tình cảm của bản thân đã bị lừa gạt.

Khi nảy bọn họ một tiếng gọi đại sư, hai tiếng gọi đại sư, bây giờ nghĩ lại mất mặt cực kì biết chưa?

Sau khi bị đùa giỡn, bọn họ chỉ còn sự xấu hổ quá hóa giận mà thôi.

"Đánh chết bọn họ!"

"Đánh chết bọn họ!"

"Đừng giữ lại ba tên tai họa này!"

"Ôi vãi con mẹ nó, ngươi ra tay nhẹ quá, để ta!"

Có mấy người cũng gia nhập vào để vây đánh "đại sư", còn có mất người chen lấn vào để nện thêm vài đạp, mà làn sóng tụ lại cũng quá đông nên thực tế muốn chen cũng chẳng vào nổi.

Thành ca không cần phải chen vào góp vui làm gì.

Không cần thiết phải thế.

Cũng giống như lúc trước Liên Tiêu Chí Tôn muốn xử đẹp hắn cũng chẳng cần tự mình phải đích thân ra tay vậy.

Bây giờ Thành ca cũng cảm thấy với địa vị của bản thân mình, đối phó một đế phù sư thất phẩm cỏn con cũng không cần đích thân động thủ.

Tổn hại đến thân phận biết bao.

Ca này thậm chí còn ra vẻ đạo đức giả cảm thán một hơi.

"y, độc ác quá rồi… cái chân kia của hắn còn chưa bị đánh gãy kìa, các ngươi thiếu chuyên nghiệp quá."

"Thiên Tôn vô lượng như vậy, ta đức Phật từ bi, oan oan tương báo đến bao giờ…"

Chuyện này khiến Yên Dĩ ở bên phải trợn tròn mắt nhìn.

Ngươi rốt cuộc đang cứu giúp hay thêm lửa vậy?

Liên Tiêu Chí Tôn vốn không bị đánh chết.

Chuyện này không phải do mọi người nhân từ, mà là do đây là thánh địa đại hội, không được gây ra vấn đề về tính mạng.

Nhưng mà trạng thái bây giờ của hắn cũng chẳng tốt hơn việc chêt bao nhiêu cả.

Chiếc áo bào màu trắng riêng của Linh Thành Phù Tháp sớm đã trở thành một miếng giẻ rách, giờ lại bị kẻ lôi người kéo sạch bong, bây giờ hắn đã ở trong trạng thái trần như nhộng xuất hiện trước mọi người.

Nhưng mà hắn vào lúc này cũng sớm vì thương tích và sự giận dữ mà ngất lịm đi, cảm nhận không được sự nhục nhã này.

Mấy đệ tử của Tử U Cung cũng không dừng lại ở đó.

Còn móc ra tiên khí dây thừng, trói chặt ba tên "huênh hoang bịp bợm" đó lại.

Trong mắt bọn họ, ba người này giả mạo thiên tài Linh Thanh Phù Tháp, bản thân tóm được ba tên này, tương lai còn có thể mang sang chỗ Linh Thanh Phù Tháp đó mà lĩnh công.

Không chừng còn có được chút ít khen thưởng gì đó nữa.

"Nhìn kĩ đây cho ta, đây chính là kết cục của việc giả mạo thân phận."

Bọn họ còn cố ý nhìn về phía Khương Thành, giống như cảnh cáo hắn.

"Có kẻ nào dám to gan học theo thì đây chính là kết cục."

"Nói rất hay!"

Thành ca vỗ tay tán thưởng.

"Lời này nói quá đúng rồi!"

Kĩ năng tước đoạt này của hắn có hạn.

Dùng chẳng được bao lâu thì quá hạn, ba người Liên Tiêu Chí Tôn sẽ khôi phục lại chiến lực.

Hắn rất tò mò đến lúc đó mấy đệ tử của Tử U Cung này sẽ thu xếp thế nào.

Cảnh tượng đó chắc chắn sẽ rất tàn khốc.

Không chừng còn ảnh hưởng đến cả chuyện ngoại giao trọng đại giữa hai tông môn.

Chỉ tiếc là bản thân hắn không thấy được.

Chương 1305: Ba người cùng vào

Cả hiện trường chỉ có mỗi Tam Nhãn Hổ và Minh Già Đạo Tôn là đoán được chắc chắn là do Khương Thành thầm giở trò.

Chỉ có điều bọn họ không biết sao có thể làm được vậy.

Thao tác này quá thần kì, bọn họ chỉ có thể ngưỡng mộn mà thôi.

"Mấy người Tử U Cung các ngươi lần này phải cảm ơn Thành ca ta cho đàng hoàng."

Tam Nhãn Hổ nhìn thấy màn kịch này vẫn chưa được hài lòng.

Nhảy ra giành công cho Thành ca.

"Cảm ơn hắn sao?"

Mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung bĩu môi.

"Bản thân hắn cũng là một tên huênh hoang bịp bợm không hơn không kém, lại còn cảm ơn hắn à? Mơ đấy hả?"

"Chưa gô cổ các ngươi lại các ngươi đã có phúc lắm rồi."

Bọn họ cũng chả có ấn tượng tốt lành gì với Thành ca.

Nhưng mà trong mắt bọn họ, kiểu vênh mặt ra lệnh của ba người kia "đáng ghét" hơn mà thôi.

"Lần này nếu không có Thành ca, các ngươi có thể tìm ra ba tên lừa đảo này không?"

"Đám ngu ngốc các ngươi sẽ cho bọn họ vào trong mất rồi."

Tam Nhãn Hổ không bận tâm hiện thực là chiến lực của mình ở đáy cùng, gọi luôn mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung là lã ngu ngốc.

Chọc cho mấy đệ tử gác cổng kia suýt chút lại động tay động chân lần nữa.

Mà Hổ yêu này lại trực tiếp bỏ qua bọn họ, bắt đầu nhìn sang những tiên nhân vây quanh.

“Các ngươi nói xem, cảm ơn một chút có là gì?”

“Lẽ nào không nên sao?”

“Đối đãi ân nhân lại có thái độ như thế chăng? Tử U Cung này làm ăn thế đó?”

“Đúng là bụng dạ hẹp hòi.”

Hắn cổ động như thế, mấy người xung quanh cũng cảm thấy có lí.

“Tuy tên tiểu tử này ban đầu muốn giả mạo người của Thiên Đan Tư, nhưng không ảnh hưởng đến sự thật đã giúp Tử U Cung.”

“Không sai, nếu hắn không kiên trì như vậy, tất cả chúng ta cũng bị lừa mất rồi.”

“Lần này may mà có hắn.”

“Nếu không thì ba tên lừa đảo này đã trót lọt rồi.”

“Tử U Cung quả thật nên cảm ơn hắn.”

“Mọi người chúng ta cũng nên cảm hơn hắn đã làm mình thức tỉnh nữa…”

Rất nhiều tiên nhân vây xung quanh đúng là đã cảm ơn Thành ca.

“Huynh đệ, cảm ơn ngươi đã thức tỉnh ta, nếu không thì mọi người đã bị ba tên lừa gạt kia lừa mất rồi, đó đúng thật mất mặt mà.”

Thành ca cười hi hi chắp tay đáp lễ.

“Không có gì, không có gì, là chuyện mà ta nên làm mà.’

Mấy đệ tử của Tử U Cung nhìn thấy tiết tấu này của hiện trường, còn không cảm ơn mấy câu e là sẽ thật bị mấy người này vạch sau lưng quá.

Chỉ có thể không cam tâm tình nguyện bước ra.

Chắp tay một cách qua loa về phía Thành ca.

“Cảm ơn ngươi.”

Thành ca lại lần nữa tỏ vẻ bản thân là một tiên nhân có lòng tốt, có chính nghĩa, làm việc không cần cảm ơn.

Mọi người lũ lượt khen Thành ca có phẩm cách tốt đẹp.

Thành ca nói liên tiếp mấy câu cơ bản, kiểu bản thân trước giờ đều chính trực, cao thượng như thế.

Biến ba tên đệ tử đích thực của Linh Thanh Phù Tháp thành lũ bịp bợm, giống như đưa tất cả mọi người vào trong dòng chảy.

Đặc biệt là mấy tên đệ tử gác cổng của Tử U Cung trước mặt, càng giống như rơi sẵn vào cái hố hắn đã đào sẵn, chờ lấp đất lên nữa mà thôi.

Cứ như vậy, đối phương vẫn phải cảm ơn hắn.

Ngoại trừ việc nói nên làm thế ra thì hắn cũng chẳng biết nên nói gì.

Sau loạt thao tác hoa lệ như thế, hắn cảm thấy bản thân hắn nên nhanh chóng vào trong rồi.

Chờ chút nữa thì "buff tước đoạt" sẽ hết hiệu lực mất.

Thế là hắn lại lần nữa đến trước tiên trận kiểm tra.

Mấy đệ tử Tử U Cung đối diện không thể không bĩu môi.

"Ngươi vẫn thật sự muốn vào?"

"Bỏ đi, hà tất phải làm khó mình chứ, bị đánh trở ngược ra không những bị thương mà còn rất khó coi."

Thành ca lắc đầu.

Sau đó quay người nhìn Minh Già Đạo Tôn.

"Tự ngươi có thể vào được không?"

Minh Già Đạo Tôn gật đầu, khiêm tốn nói: "Ba đạo luyện đan khí trận này ta có trình độ cũng được chút chút, miễn cưỡng cũng coi như đủ tiêu chuẩn để vào."

"Vậy được, ngươi vào trước đi, lát nữa ta sẽ vào nhập hội với ngươi."

Minh Già Đạo Tôn há mồm, định nói ngươi làm thế nào chứ?

Nhưng rồi lại tự thầm mắng mình, Khương chưởng môn còn cần ngươi lo lắng chăng?

Thật đúng là lo bao đồng mà.

Ngay sau đó hắn nghe theo lời Thành ca vào trong tiên trận kiểm tra.

Khoảng chừng ba phút sau, tiên trận sáng lên cho thấy hắn đã thông qua kiểm tra.

Nhìn thấy hắn vào rồi, Tam Nhãn Hổ chỉ có thể nhìn láo liên.

“Ca, chúng ta làm sao đây?”

Thành ca không nhìn hắn mà nhìn Yên Dĩ.

“Tự ngươi có thể vào được không?”

Yên Dĩ mặt không cảm xúc nói: “Ta không muốn làm không được rồi mất mặt.”

Câu này coi như đã thừa nhận bản thân vào không được.

Thành ca gật đầu, sau đó hỏi mấy đệ tử gác cổng: “Tiên trận này có thể cho một tổ đội vào không?”

“Có thể thì có thể, nhưng ý ngươi là gì?” Đệ tử gác cổng nheo mày.

Thành ca cười hững hờ: “Cũng không có gì, chỉ là định đưa đồng đội cùng vào mà thôi.”

“Ngươi nói cái gì?”

Mấy đệ tử gác cổng mặt mày ngơ ngác.

“Ngươi không chỉ vào một mình mà còn muốn đưa người cùng vào sao?”

Bọn họ nhìn Yên Dĩ một cái, tự nhiên cũng có thể nhìn ra nàng là Lang nữ, cũng là Yêu tộc.

Sự khác biệt thiên phú do hạn chế của tộc quần ngay từ đầu, cho dù nàng đã từng lấn sang bên đan khí phù trận thì trình độ cũng không cao.

Cho dù nàng có chút chiến lực thì e rằng nó cũng chỉ nằm ở hàng đơn vị mà thôi.

Mấy tiên nhân xung quanh lần lượt lắc đầu không thèm cười nữa.

“Tiểu tử, có phải ngươi tưởng hai người cùng vào thì sẽ đơn giản hơn chút hay không?”

“Chắc không nghĩ chiến lực của hai người cộng lại được 500 là được đấy chứ?”

“Nói thật cho ngươi biết, hai người cùng vào, không phải chiến lực mỗi người phải 500, mà là theo số người đi vào gấp bội lên.”

Bội số này cũng là quy định đương nhiên.

Nếu không thì mấy người tứ phẩm ngũ phẩm cũng có thể tùy ý đưa đồng đội vào rồi.

“Cũng có nghĩa là, các ngươi phải có chiến lực bằng 2000 thì mới được.”

“Đó là tiêu chuẩn của lục phẩm rồi, hơn nữa còn vượt đi xa.”

Bọn họ cũng chả đánh giá cao gì Khương Thành.

Một người đến giả mạo Thủ Tọa Thiên Đan Tư, vừa nhìn đã thấy vô lí, không chừng chiến lực cũng bằng không.

Suy cho cùng thì vật phân theo loại người phân theo nhóm mà.

Thành ca cười hi hi: “Các ngươi hiểu lầm rồi.”

“Ta không muốn hai người cùng vào, mà là ba người.”

Hắn lôi theo cả Tam Nhãn Hổ.

“Một đội ngũ thì phải đầy đủ chứ, ba người mà gấp bội lên thì cũng chỉ 4500, có lẽ còn thong thả chán.”

Cái gì?

Lại không phải là hai, mà là ba người cùng vào?

Hơn nữa kẻ thứ ba lại chính là còn Hổ Yêu chiến lực bằng không khi nảy sao?

Mọi người nhất thời dở khóc dở cười.

“Ngươi điên rồi sao?”

“Thế này chẳng phải là không bị thương thì không thoải mái à?”

“Chiến lực 4500, đó là trình độ của tông sư bát phẩm đấy, ngươi biết đó là khái niệm thế nào không?”

Chiến lực của Tam Nhãn Hổ bằng không, Yên Dĩ có lẽ là hàng đơn vị.

Ba người bọn họ muốn vào chỉ có thể dựa vào Khương Thành gánh team mà thôi.

Mà theo như mọi người thấy, chuyện này đúng là suy nghĩa xa rời thực tế.

“Tiểu tử này thật sự coi mình là Thủ Tọa Thiên Đan Tư rồi à?”

“Hắn đúng là dám nghĩ…”

“Vừa rồi giáo huấn nhiều như thế mà hắn chẳng học được gì?”

Trong sự nghị luận của bọn họ, Thành ca đã một trái một phải dắt Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ vào, đặt chân ngay vào tiên trận kiểm tra.

Rất nhanh, thời gian đã trôi qua mấy giây.

Một người ai Yêu này lại chẳng bị đánh bật ra ngoài.

Mọi người bất giác có phần kinh ngạc.

“Lại có thể cầm cự được ít lâu, lẽ nào chiến lực bọn họ thật sự là mấy trăm?”

Lời vừa nói xong, tiên trận đã sáng lên, người khi nãy vừa vào đã thông qua kiểm tra, thành công bước vào trong.

Chương 1306: Sao ngươi lại vào đây được rồi?

“Chuyện này…”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ba người họ đã vào trong thành công rồi?”

Vẻ mặt mấy tiên nhân vây xem bên ngoài ngớ cả ra.

Bọn họ căn bản không phản ứng kịp.

“Ta nhìn lầm rồi ư?”

“Ôi vãi, thế cũng vào trong được, vậy rốt cuộc hắn mạnh đến nhường nào?”

“Đưa hai Yêu tộc vào trong chiến lực phải được 4500, mà chiến lực 4400 vừa hay là giới hạn của tông sư bát phẩm đấy.”

Khi bọn họ lại lần nữa ý thức được điều này, họ đã hoàn toàn bùng nổ.

“Không phải chứ, hắn là tông sư bát phẩm sao?”

“Tên này lạ mặt như vậy, nhìn cũng không có phong thái của đại sư, chuyện này sao có thể chứ?”

Không ai dám tin vào khả năng này.

Có người còn đưa ra nghi vấn.

“Lẽ nào tiên trận kiểm tra hỏng rồi?”

Nhưng lập tức liền có người phản bác lại.

“Không, lúc nảy đã kiểm tra rồi, tiên trận này hoàn toàn không hỏng chút nào.”

“Trời ơi…”

“Nếu như hắn thật sự là tông sư bát phẩm, vậy hắn phải có thân phận thế nào?”

“Trước mặt tông sư bát phẩm, tông sư thất phẩm chẳng đáng được nhắc đến.”

“Lẽ nào chuyện hắn nói là Thủ Tọa Thiên Đan Tư lúc trước là thật ư?”

Tất cả mọi người như sắp phát điên lên.

Mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung mặt ngây ra, hoàn toàn rơi vào trong trạng thái thất thần.

Người vừa nảy thật sự là Thủ Tọa Thiên Đan Tư sao?

Bản thân mình trước đó không lâu còn chế giễu hắn?

Không, không thể nào!

“Chiến lực 4500 chưa chắc là tông sư bát phẩm, có khả năng là lấn sang nhiều môn…”

“Nếu như bốn môn đan khí phù trận đều đạt lục phẩm, cộng lại thì chiến lực cũng có thể là 4500.”

“Phải, rất có khả năng đó mới là sự thật.”

Mọi người coi như cũng đã tìm ra được một lí do thuyết phục bản thân không kinh hoàng nữa.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại, bốn môn tiên khí phù trận thuộc về những lĩnh vực hoàn toàn khác nhau.

Phân tâm để học bốn môn này khó đến nhường nào?

Nếu như có người thật sự học được hết cả bốn môn này đến trình độ lục phẩm, vậy độ khó mà mức độ kinh hoàng cũng chẳng thua gì tông sư bát phẩm cả.

Nhất thời, mọi người đều tràn ngập cảm giác hối tiếc.

Tông sư như vậy bình thường rất khó mà gặp được, cho dù gặp được rồi cũng chẳng nói gì được, căng bản là kết giao không nỗi.

Giống như Liên Tiêu Chí Tôn vừa rồi, vốn chẳng thèm bận tâm đến bọn họ.

Mà mấy người Khương Thành khi nảy lại hiền hòa như thế, bọn họ lại chả coi là gì cả, cứ như vậy mà bỏ lỡ…

Khương Thành vốn còn tưởng bên trong tiên trận kiểm tra phải kiểm tra gì đó.

Ví dụ như luyện đan hay luyện khí gì.

Kết quả sau khi vào bên trong lại chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Hắn đưa Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đi thẳng về phía trước, sau đó thuận lợi đến phía bên kia.

Xuất hiện trước mặt hắn là một đại sảnh lớn nhìn không thấy biên.

Bên trong có những chỗ ngồi sắp xếp sẵn, có không ít người đã ngồi ở đó.

“Ha, Khương chưởng môn, ngươi cũng đến rồi?”

Minh Già Đạo Tôn vừa nhìn thấy hắn đã vội lại nghênh đón.

“Ta biết ngay mấy nơi này không thể ngăn cản được ngươi mà.”

Lời của hắn còn chưa nói xong, bên cạnh đã vang lên tiếng kinh hô của Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Ngươi, sao tất cả các ngươi đều vào đây được rồi?”

Vẻ mặt hắn không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Tam Nhãn Hổ và cả Yên Dĩ bên cạnh hắn, vẻ mặt giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Khương Thành có thể vào trong thì thôi đi.

Suy cho cùng thì tiểu tử này cũng tà môn vô cùng, không chừng thật sự còn có chút trình độ luyện đan.

Nhưng còn Tam Nhãn Hổ thì hắn không thể nào hiểu được.

Hổ Yêu này chẳng phải có chiến lực bằng không sao?

Cho dù là ai có thể vào trong được, cũng chẳng đến lượt hắn.

Càng huống hồ gì là Yên Dĩ cũng là Yêu tộc như hắn.

“Sao vậy? Vào trong khó lắm sao?”

Tam Nhãn Hổ cố ý nhìn hắn bằng ánh mắt ngang ngược.

“Chỉ là chút sàng lọc để vào trong mà thôi, ta cũng không biết sao lúc trước ngươi lại đắc ý thế chứ.”

Lúc trước khi Phạm Lôi Đạo Tôn vào trong còn chế giễu hắn mấy câu, nói hắn sẽ không đợi mấy cái chân sau.

Bây giờ Tam Nhãn Hổ đương nhiên phải trả lại rồi.

“Chuyện vào trong đơn giản như vậy, ngươi lại tỏ vẻ như gì hay lắm, ngươi nói xem ta nên nói ngươi thế nào thì hay đây?”

Hắn có hơi đồng tình mà chặc lưỡi, chậc chậc ra tiếng rồi lắc đầu, là ra vẻ rất thất vọng về Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Chậc chậc chậc, ngươi chỉ theo đuổi nhiêu đó thôi ư?”

“Lề lối không được rồi…”

Phạm Lôi Đạo Tôn có mơ cũng không ngờ rằng mới qua có một lúc, bản thân lại bị con Hổ Yêu này chế giễu ngược lại một phen rồi.

Hơn nữa còn làm cho hắn nghẹn không nói nên lời.

“Nhưng rõ ràng trước đó chiến lực của ngươi bằng không mà, không thể nào vào được, ngươi tưởng lừa được ta chăng?”

“Ha! Ha ha ha!”

Tam Nhãn Hổ cố dùng điệu cười khoa trương cắt ngang hắn.

“Ta là cố ý che giấu thực lực để ngụy trang, lúc đó thấy bầu không khí nghiêm trọng quá, ta mới cố ý nhảy ra khuấy động một chút không được sao?”

“Ngươi tưởng ai ai cũng giống ngươi, không phải nắng mà cứ thích chói chang à?”

Hắn vỗ vào ngực: “Ta đây là người có thực lực chân chính, biết khiêm nhường đấy được không?”

Hổ Yêu này nói cứ như hắn dựa vào chính thực lực của mình vào trong vậy.

Là một partner làm màu tốt, Thành ca không hề vạch trần hắn.

Nhưng mà Phạm Lôi và Minh Già lại đâu dễ bị lừa thế được.

Ánh mắt hai người cuối cùng nhìn trên người Khương Thành, nhìn ra kì tích này là do hắn lập nên.

Mấy người lần lượt tìm chỗ ngồi cho mình.

Khương Thành quan sát hiện trường một chút thì phát hiện ở đây so với bản thân nghĩ có phần khác biệt.

Ở đây chẳng nhìn thấy đại sư gì cả.

Cũng không nhìn thấy đám người quen của Thiên Đan Tư.

Nhưng người ngồi ở mấy vị trí này, tất cả đều nhắm mắt tập trung tinh thần, giống như đang chìm vào trạng thái đặc biệt nào đó.

“Chuyện này là sao nhỉ?”

Hắn ngồi trên ghế trước khẽ chau mày rồi cũng học theo nhắm mắt lại.

Chốc tiếp theo, hắn phát hiện bản thân đột nhiên ở một không gian khác.

Ở đó, hắn cuối cùng cũng thấy mấy người quen của Thiên Đan Tư Thiên Lâm, Thái Hành, Bắc Hà.

Ngoại trừ bọn họ còn có mấy đan đạo đại sư lạ mặt.

Mấy người này năm người một nhóm, có người đang cùng nhau giao lưu cảm ngộ tâm đắc, trò chuyện vui vẻ.

Có người còn đang hợp lực luyện đan, cùng nhau làm việc.

Lại càng có nhiều người hơn tranh luận gì đó mà miệng lưỡi sắc bén vô cùng, trong hiện trường nước bọt văng tung tóe.

Thứ mà bọn họ tranh luận đương nhiên cũng là mấy vấn đề về luyện đan.

Giống như Tịnh Đan Lưu, Dịch Đan Lưu, Cổ Đan Lưu cái nào mới là chủ đề vĩnh hằng chính thống.

Trong đám người đang ráng gân cổ mà cãi vã, tự nhiên cũng có mấy người quen đến từ Thiên Đan Tư.

Lưu Duyên, Kim Phi cũng ở trong đó.

“Cái gì mà chia phe phái chứ, căn bản là thứ thừa thải.”

“Cho dù là Tịnh Đan Lưu, Dịch Đan Lưu hay Cổ Đan Lưu thì cũng quá hẹp rồi.”

“Hợp tất cả mấy phe phái này lại mới là đan đạo chính thống.”

Bọn họ đã nghe Khương Thành giảng đạo, chịu sự ảnh hưởng của hắn, đến nay đã không có gì gọi là quan điểm riêng của phe phái rồi.

Nhưng mà mấy đan sư của Đạo Tuyệt Chi Địa sao có thể đồng ý với suy nghĩ này chứ.

Theo như bọn họ thấy, chuyện này là trái với luân thường đạo lí.

“Thiên Đan Tư mấy người bị quái gì vậy?”

“Lại còn hợp nhất hết tất cả các phái lại sao? Mấy phái này căn bản không ăn khớp được với nhau, thậm chí còn mâu thuẫn, xung đột lẫn nhau, sao có thể hòa hợp lại thành một chứ?”

“Cái gọi là thuyết phục mọi người bằng lí lẽ thực tế chỉ là một suy nghĩ viễn vông khong chút thực tế mà thôi, căn bản không

có ai có thể làm được."

"Phải đó, còn không bằng chuyên tâm với một môn, làm đến cực hạn là được."

Bị đám đan sư của Đạo Tuyệt Chi Địa nhắm vào, Kim Phi Chí Tôn của Thiên Đan Tư hét to giọng lên: "Ai nói không có ai làm được chứ?"

"Thủ Tọa Thiên Đan Tư Khương Thành của bọn ta là một kì tài tuyệt thế của đan đạo đấy."

Chương 1307: Đại Hội đan đạo

"Thủ Tọa Thiên Đan Tư?"

"Khương Thành?"

Mấy vị đế đan thất phẩm của Đạo Tuyệt Chi Địa cười phá lên.

Đan Đường trưởng lão của Tử U Cung hỏi một cách hứng thú: "Hắn có phải là tôn môn sư bát phẩm không?"

Lưu Duyên cao ngạo gật đầu: "Không sai."

"Có phải đã có được sự chấp nhận của căn nguyên đan?"

"Đương nhiên!"

"Hứ, Thiên Đan Tư các ngươi quả nhiên khoác lác như thật vậy."

Cả chục vị đan sư của Đạo Tuyệt Chi Địa lũ lượt lắc đầu hết cười nữa.

Một vị tháp chủ của Thái Tố Đan Tháp mất kiên nhẫn nói: "Mấy ngày nay đã không ít lần nghe các ngươi nói đến Khương Thành Thủ Tọa rồi."

"Tai cũng nghe đến ong ong rồi."

"Vấn đề là ở chỗ hắn đâu?"

Chính Hư Chí Tôn của Thiên Đan Tư trầm giọng nói: "Lúc hắn vào Đạo Tuyệt Chi Địa đã bị tách với bọn ta, nếu không thì lần này nhất định phải cho các ngươi tâm phục khẩu phục."

"Ồ, lại là nói lui rồi."

Mấy tên đan sư bắt đầu chế giễu ngay tại chỗ.

“Dù sao thì cũng chẳng xuất hiện, các ngươi bịa sao mà chả được.”

Một hộ pháp của Cửu Chuyển Đan Tông thong dong nói: “Theo ta thấy thì người này vốn không hề tồn tại, chỉ là Thiên Đan Tư các ngươi bịa ra để nâng cao thể diện mà thôi.”

“Đúng vậy, căn nguyên đan thừa nhận một tông sư bát phẩm, chỉ có các ngươi mới dám nói thôi.”

“Thiên Đan Tư sa sút đến mức phải dùng thủ đoạn này khó tránh để người ta chê cười.”

Bọn người Lưu Duyên và Kim Phi bị chọc đến tức điên.

“Khương Thủ Tọa thật sự có tồn tại.”

“Các ngươi không tin thì thôi, dù sao thì một thần nhân như vậy các ngươi cũng không có duyên gặp gỡ, coi như các ngươi không đủ may mắn.”

Mấy đại sư của những đan đạo tông môn ở Đạo Tuyệt Chi Địa lần nữa cười phá lên.

“Được rồi được rồi, toàn bị Thiên Đan Tư các ngươi chém gió đến loạn trời loạn đất rồi.”

“Ta thấy lần này Thiên Đan Tư các ngươi toàn mấy người trẻ đến đây, biểu hiện cũng chả ra sao cả.”

Một vị trưởng lão của Hồi Nguyên Điện cười ngâm nga chỉ về dòng sông kì là phía không xa.

Mặt nước trong dòng sông đó không rộng, nhưng lại không ở trên mặt đất mà chảy lên trên trời.

Dài dằng dặc bên trên, ở đầu mút có một tòa điện cao to phát ra kim quang.

Cho người ta cảm giác giống như toàn bộ nước trong sông đều chảy vào bên trong cung điện đó.

Mà bên ngoài dòng sông có nước trong như ngọc đó là từng làn sương mỏng, có thể nhìn được một thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện trôi nổi giữa dòng nước, hệt như con cá nghịch nước bấu víu vào.

Theo ngón tay chỉ của vị trưởng lão Hồi Nguyên Điện có thể nhìn thấy thân ảnh đó từ trong nước bay ra, rồi hạ xuống bên bờ.

Mọi người trơ mắt nhìn theo, đó là một Tiên quan ngũ phẩm trẻ tuổi của Thiên Đan Tư, đồng thời cũng là một đan sư lục phẩm.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Kim Phi Chí Tôn nhếch môi, tên Tiên quan đó chính là bộ hạ của hắn.

Đại hội giao lưu đan đạo này của bọn họ, có người luyện đan, có người giảng đạo, có người đến trau dồi, có người lại đến luận đạo giống như họ.

Đủ loại đủ kiểu phương thức.

Mà những người vào bên trong dòng sông đó, là những "đệ tử trẻ tuổi" và thi đấu với nhau.

Đây là tiết mục cố định sẵn của mỗi lần đại hội.

Đồng thời, cũng coi như là phương thức phân thắng thua giữa mỗi tông môn của Đạo Tuyệt Chi Địa với Thiên Đan Tư.

Bởi các đại sư hoặc là Tiên quan nhất phẩm nhị phẩm, hoặc là các trưởng lão chưởng giáo của các tông môn nên thường để ý đến thân phận thể diện mà sẽ không đích thân thi đấu.

Vậy nên cuộc thi đấu này bình thường sẽ phái mấy đệ tử nhỏ bé xuất chiến.

Quy tắc thi đấu rất đơn giản.

Sau khi vào trong dòng sông dài đó thỉnh thoảng sẽ có những khảo nghiệm.

Khảo nghiệm dựa vào chiến lực chiến thắng nước trong sông đó thì có thể tiếp tục ở lại trong đó.

Một khi thất bại sẽ bị bài xích ra ngoài, mất đi tư cách.

Mà người chiến thắng sau cùng, chính là người đầu tiên có thể ngược dòng đến được tòa điện khổng lồ mà vàng kim đó.

Tuy nói rằng các đại sư sẽ không tự mình ra tay, tỏ vẻ ai nấy cũng cười nói vui vẻ nhưng thực tế bọn họ rất bận tâm đến kết quả của cuộc thi đấu.

Đệ tử bổn môn giành được chiến thắng luôn có nghĩa là chiến thắng ở đại hội đan đạo.

Vô cùng có thể diện.

Đệ tử của Thiên Đan Tư khi nảy vừa bị loại khiến cho Kim Phi rất không vui.

Một đám trưởng lão tông môn của Đạo Tuyệt Chi Địa cười âm lên chẳng chút lưu tình.

“Hi hi hi, vị môn sinh đệ tử mà Kim Phi Chí Tôn đắc ý này không được rồi, mới có hai ngày đã bị bài xích ra rồi.”

“Hắn chẳng bơi lên được một nửa nữa kìa.”

“Đừng nói đến việc lên được Thiều Quang điện, đến cả lại gần cũng chẳng được.”

“Xem ra đại hội giao lưu lần này vẫn phải xem Tùng Li Chí Tôn của Hồi Nguyên điện bọn ta rồi, chiến lực của hắn không dưới 3000 đấy.”

Kim Phi Chí Tôn nghe thấy lười này không nhịn được cười lên.

“Các ngươi thật không biết ngại nhỉ, Tùng Li Chí Tôn đó chỉ là đan sư ngũ phẩm mà thôi, chẳng qua đều nghiên cứu qua đan khí phù trận, vậy nên có chiến lực nhiều như vậy, có gì đâu phải đắc ý chứ?”

Trưởng lão của Hồi Nguyên điện lại không nghĩ thế.

“Đây là cuộc thi tài Ngọc Hà, chiến lực cao thì chiếm ưu thế, vốn đã là quy tắc.”

“Dùng thực lực mà nói chuyện, trách ai bây giờ?”

Chính Hư Chí Tôn giận dữ nói: “Nhưng chúng ta đây là tổ chức đại hội giao lưu đan đạo, thứ nên khảo nghiệm phải là luyện đan, chứ tiểu đạo kia có ý nghĩa gì chứ?”

Đan Đường trưởng lão của Tử U Cung vuốt râu, đắc ý nói: “Vậy đệ tử chân truyền Độ Phùng Chí Tôn của phái ta thì sao?”

“Hắn là đế đan sư thất phẩm, trước mắt xếp ở top 3.”

Lưu Duyên Thiên Tôn bĩu môi: “Độ Phùng năm mươi tỷ năm trước đã là đệ tử của Tử U Cung các ngươi rồi, ngày nay lại là đệ tử chân truyền, các ngươi thật biết chơi thật.”

Cuộc thi tài Ngọc Hà này trước nay toàn là những “đệ tử trẻ tuổi” đến trau dồi.

Tiên quan mà Thiên Đan Tư phái sang cũng toàn là thiên tài đan đạo gần ba trăm triệu năm mà thôi.

Nhưng Độ Phùng Chí Tôn nà trên danh nghĩa vẫn là đệ tử, thực tế nếu luận về lai lịch nguồn gốc thì đã già hơn cả mấy trưởng lão này một đời.

Động thái này của Tử U Cung cũng không coi như là dụng tâm ác ý, nhưng thực tế thì có hơi vô lại.

“Hừ, tự bản thân Độ Phùng Chí Tôn hắn không muốn làm trưởng lão, chỉ thích làm đồ đệ đấy thì sao? Chuyện này cũng cần có sự cho phép của các ngươi sao?”

“Thiên Đan Tư các ngươi thua không được hả?”

“Phải đó, thế này cũng không phục thế kia cũng không phục, vậy Lạc Quân của Cửu Chuyển Đan Tông bọn ta thì sao?”

Trong đám người có một người phụ nữ xinh đẹp nhìn về phía trên, sự kiêu ngạo và tự hào ngập tràn trong đôi mắt.

“Trước mắt nàng ta xếp thứ nhất.”

“Hơn nữa nàng còn là đệ tử chân truyền mới nổi một trăm triệu năm gần đây, coi như là thế hệ trẻ vậy, hơn nữa nàng cũng là đan sư thất phẩm.”

Nghe thấy cái tên Lạc Quân Chí Tôn này, cho dù là Kim Phi, Chính Hư, hay là Lưu Duyên Thiên Tôn cũng không có gì để nói.”

Trước khi Khương Thủ Tọa xuất hiện, cô gái này chính là thiên tài đan đạo khiến cả Đạo Tuyệt Chi Địa phải chói mắt.

Xuất đạo mới chỉ có trăm triệu năm mà đã có thể sóng vai với mấy người tên tuổi đã nổi từ lâu như bọn họ rồi.

Mà chuyện khiến người ta ngạc nhiên nhất là cô gái này trên cả ba đạo phù khí trận cũng có khả năng không tầm thường.

Đối diện với tuyệt thế thiên tài hiếm có như vậy, bọn họ không phục cũng không được.

“Tiếc thật đấy, Khương Thủ Tọa chưa đến…”

“Nhưng mà dù hắn có đến rồi, hạn chế về thân phận Thủ Tọa cũng không thể tham gia cuộc thi đấu Ngọc Hà nhỉ?”

Mấy người này không biết đã là lần thứ mấy suy nghĩ như thế rồi.

Nhưng bọn họ lại chẳng biết, Khương Thành lúc này đang nhìn bọn họ.

Chương 1308: Hóa ra chỉ là người xem

“Lưu Duyên?”

“Kim Phi?”

“Thiên Lâm lão đầu?”

Thành ca vẫy tay về phía mấy người quen này, thật ra hắn cũng biết mấy người này nhìn không thấy hắn.

Nếu không thì cũng sẽ không có kiểu chẳng có chút phản ứng nào.

“Vậy nên bây giờ chúng ta và bọn họ vốn không ở cùng một không gian?”

Hắn hỏi Minh Già Đạo Tôn ở bên cạnh.

Minh Già Đạo Tôn vốn đang ở một bên nghe mười mấy vị đại sư luận đạo.

Mà không những chỉ có hắn, xung quanh mười mấy vị đại sư này còn có hơn cả ngàn đến cả chục ngàn người vây xem.

Mấy người này có người suy ngẫm, có người lắc đầu vỗ óc, có người thậm chí còn nhắm mắt cảm ngộ thứ gì đó.

Nghe Thành ca hỏi như vậy, Minh Già liền dứt khỏi trạng thái chăm chú nghe giảng của mình.

“Phải đó, chúng ta vốn không vào trong hội trường chính.”

“Chỉ là thông qua mấy chỗ ngồi đặc biệt này, đưa thân thể vào trong xem các đại sư luận đạo thôi.”

“Nhưng xét cho cùng thì chúng ta thật sự không hề đứng bên cạnh các đại sư.”

Sau khi nói xong câu này, hắn lại vội vã xin chỉ thị của Khương Thành.

“Ngươi còn có gì cần hỏi nữa không?”

Thấy tư thế đó của hắn giống như sợ lại mất thêm một giây để nghe giảng đạo vậy.

Có thể có kiên nhẫn trả lời câu hỏi của Khương Thành, đúng là khó có rồi.

“Hết rồi.”

Thành ca cũng lười làm khó hắn.

Hắn khua tay rồi bản thân lại chìm vào suy nghĩ

Vậy nên khi nảy hao tổn tâm trí để vào trong chỉ vì muốn lấy một tấm vé vào trong ngồi?

Hơn nữa người xem lại không ở hiện trường mà chẳng qua là trải nghiệm xem như kiểu AR mà thôi?

Vậy chuyện này có ý nghĩa gì chứ?

Bản thân là Thủ Tọa Thiên Đan Tư đấy, lại phải chờ đợi ở một vị trí ngồi cách xa hiện trường đến vậy, khó tránh thật mất tư cách làm màu mà.

Hắn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được.

Mà lúc này, bên tai hắn lại vang lên tiếng than thở của Tam Nhãn Hổ.

“Ca, nơi này chả có tí cơ hội phát huy gì cả.”

“Nhìn một đám lão đầu luyện đan cứ nói huyên thuyên, hơn nữa còn chẳng chạm vào được cũng chán quá nhỉ?”

Trong hiện trường ngoại trừ Khương Thành, chỉ có Hổ Yêu này là chẳng nghe lọt được chữ nào cả.

Sau khi trải nghiệm một vòng kiểu AR này, hắn cảm thấy chán nản vô cùng.

Những người khác, dù là lang nữ như Yên Dĩ lúc này cũng đang ở trạng thái chìm vào việc nghe giảng đạo.

Người nàng nghe là một vị đế đan sư bát phẩm đang giảng đạo.

Cho dù nàng không biết luyện đan, cũng không dự định sẽ phát triển việc luyện đan, nhưng theo như những gì Liên Tiêu Chí Tôn nói lúc trước, đại đạo nhiều lối nhưng chung một đích.

Từ việc nghe vị đế đan sư giảng giải thủ pháp khống nguyên, nàng nghe ra được một vài pháp môn điều khiển căn nguyên một cách tinh tế.

Chuyện này làm nàng hiểu ra nhiều chuyện, chìm vào sự say sưa khó dứt.

Còn về Phạm Lôi Đạo Tôn mà Minh Già Đạo Tôn thì khỏi phải nói rồi, bọn họ thậm chí còn cảm thấy việc luyện đan của chính mình lại có thêm một cảm ngộ mới, tự nhiên cũng sẽ không nỡ rời đi.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân mà mấy người ở bên ngoài chen nhau vào trong.

Thành ca chẳng đánh giá cao lộ trình làm khán giả này, nhưng trong mắt vô số những đan sư, đó lại là bảo tọa.

“Đúng là chán thật, hay là chúng ta tìm cách vào trong hiện trường đó đi.”

Hắn dự định sẽ trực tiếp vào bên trong hội trường của đại hội giao lưu đan đạo.

Tam Nhãn Hổ liền đồng ý cả hai tay.

Nhưng một vấn đề mới lại xuất hiện trước mặt hai người.

“Vào thế nào?”

“Chắc sẽ có cách mà.”

Hắn thờ ơ nói: “Nếu còn không được, cứ đánh xuyên Phạm Họa Sơn này là có thể vào.”

Thành ca cũng chẳng quên những người khác.

Gọi Minh Già, Phạm Lôi và Yên Dĩ dậy từ trạng thái nghe giảng đạo.

Minh Già thì còn được, Phạm Lôi Đạo Tôn thì giận dữ ngay tại chỗ.

“Tiểu tử ngươi làm cái gì vậy? Bổn tọa đang cảm ngộ đến chỗ quan trọng, ngươi lại dám làm hỏng cơ duyên của ta?”

Yên Dĩ cũng không vui.

Trong mắt nàng, đây cũng được xem là một cơ duyên.

Bị Khương Thành chen vào như thế khiến nàng cực kì không thoải mái.

Khương Thành nhún vai.

“Ta định sẽ rời khỏi đây, tìm cách để vào trong đó, các ngươi có muốn đi cùng không?”

Phạm Lôi Đạo Tôn lại tức giận ngay tại chỗ trở lại.

“Vào cái đầu ngươi, căn bản chẳng đến được bên kia, càng huống hồ gì bổn tọa đang ngồi ngon lành ở đây, hà tất phải vào trong?”

Yên Dĩ cũng từ chối lời đề nghị này ngay.

“Các ngươi lại muốn gây chuyện nữa sao?”

“Lần này là cơ duyên khó gặp, ta không muốn đi làm loạn với các ngươi.”

Nói xong câu này, nàng vứt luôn Thành ca ra sau ót, lại lần nữa chìm vào việc nghe đại sư giảng đạo.

Còn Minh Già Đạo Tôn lại xoắn xuýt.

Hắn thật sự không muốn rời khỏi vị trí xem này, bỏ lỡ mất cơ duyên nghe đạo lần này.

Nhưng mệnh lệnh của Khương Thành, hắn cũng không thể phản đối cho lắm.

Thấy hắn do dự như vậy, Thành ca cũng không cưỡng cầu nữa.

“Bỏ đi, ngươi tiếp tục nghe đi, ta với Tam Nhãn Hổ đi vòng vòng xem xem.”

Sau đó, hắn và Tam Nhãn Hổ lui khỏi vị trí ngồi xem.

Nhìn đám tiên nhân trên ghế ngồi khắp hiện trường chỉ toàn chìm đắm vào tiên đan phù trận, hắn khẽ lắc đầu.

Lúc này mới đánh giá một lượt bốn góc xung quanh đại sảnh này.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện mặt bên của đại sảnh này có một cổng vòng rất lớn hình đan lô.

Phía dưới cổng vòng đó cũng có mấy đệ tử hầu hạ của các tông môn đứng gác cổng.

Thành ca và Tam Nhãn Hổ lập tức bay sang.

Lên phía trước hỏi: "Người anh em, nơi đây là lối vào hội trường chính sao?"

Trưởng lão của Cửu Chuyển Đan Tông cầm đầu liếc nhìn hắn một phát, hờ hững nói: "Phải thì thế nào?"

Thành ca nghĩ bản thân nếu nói muốn vào trong thì đối phương cũng sẽ không cho hắn vào.

Nhưng mà quá trình phải đi thì cũng phải đi một chút.

"Ta là Khương Thành, Thủ Tọa của Thiên Đan Tư…"

"Được rồi được rồi, lấy đâu ra nhiều lời thừa thải vậy."

Trưởng lão đó cũng không nghĩ thân phận Thủ Tọa Thiên Đan Tư đó là gì, chỉ coi như bịa đặt mà thôi.

"Nếu ngươi đã muốn vào thì xin phép được rồi, lại còn viện lí do."

Nói xong, hắn trực tiếp mở cửa nhường đường.

Không những là hắn, những đệ tử gác cổng khác cũng nhường đường, đánh giá một cách sâu xa Khương Thành và Tam Nhãn Hổ.

Chuyện này khiến cho hai ca này hơi ngỡ ngàng.

Khương Thành vốn đã lên kế hoạch xong rồi, nếu như ngăn cản hắn, bản thân sẽ đánh xông thẳng vào trong.

Suy cho cùng hắn cũng là đan sư bát phẩm, cho dù ở Luyện Tâm Đạo này thì chiến lực cũng nằm trong nhóm đứng đầu.

Kết quả đối phương vốn chẳng thèm cản.

Hắn cũng không ngốc, nhìn điệu bộ khinh khi chế giễu của đám đệ tử này là biết rồi, hội trường này e là hơi khó vào.

Nhưng mà bề ngoài hắn cũng không tỏ vẻ gì.

Thậm chí còn quay đầu lại huênh hoang với Tam Nhãn Hổ một cái: "Nhìn thấy chưa, mặt mũi của ca lớn vậy đấy."

Tam Nhãn Hổ không chịu kém hơn: "Đó cũng có công lao của ta trong đó nữa."

Nói xong, hai người bọn họ thủng tha thủng thẳng đi vào.

Ngay chốc sau, thân thể đã biến mất trong luồng ánh sáng trắng.

Bọn họ vốn không hề biết rằng, sau khi bọn họ vào trong, mấy đệ tử của Cửu Chuyển Đan Tông cười lạnh lên.

"Lại có hai tên không biết mình là đồ ngốc, hội trường đó đến cả chúng ta cũng không có tư cách vào, bọn họ đúng là dám nghĩ thật."

Mấy đệ tử cạnh bên cũng cười trên nỗi đau của người khác.

"Cái kiểu ngông nghênh đi vào này không những phải chịu đả kích mà còn mấy đi cơ hội nghe giảng đạo quý giá, cũng coi như là một bài học đáng đời."

"Hừ, nên cho bọn họ một bài học."

Bọn họ chẳng nghĩ Khương Thành và Tam Nhãn Hổ có thể vào được bên trong chút nào cả.

Bởi vì nếu muốn vào trong thì phải có tiên phù thông hành.

Nếu không có ngọc phù đặc chế, sau khi vào trong sẽ bị thiên địa quy tắc của Phạm Họa Sơn đả kích.

Cho dù có là tông sư bát phẩm đi chăng nữa cũng không thể chống lại được.

Chương 1309: Tinh hoa khí nguyên

Tam Nhãn Hổ và Khương Thành vốn không hề biết mấy môn đạo này.

Do không có tiên phù thông hành nên ngay sau khi hai ca này vào trong thì đã lệch hướng khỏi hội trường.

Trực tiếp bị đưa vào bên sâu trong núi Phạm Họa Sơn.

Xuất hiện trước mắt bọn họ là một viên đan dược hình tròn có màu đỏ rực toàn thân.

Vốn là phía trước sáng chói cả mắt thì giờ đã trở thành đỏ rực của ráng chiều.

Ngoài chuyện này ra thì còn có rất nhiều sự uy hiểm ập đến.

Đó là sự công kích đặc biệt chỉ có ở Luyện Tâm Đạo.

Vô hình vô chất, lại không có nơi nào không thể không xâm nhập vào được.

Ngay sau khi nhìn thấy viên đan dược đó thì Tam Nhãn Hổ liền ngã xuống vô cùng hoa lệ.

Nếu đổi thành mấy đế đan sư hay đạo khí sư bát phẩm vào đây thì còn có thể dựa vào chiến lực mạnh mẽ chống chọi được tầm mười lăm phút.

Khi thấy tình hình không ổn còn có thể mang theo cơ thể bị thương mà rút lui.

Nhưng Tam Nhãn Hổ lại không làm được chuyện này.

Chiến lực của hắn bằng không, dùng từ cặn bã để miêu tả thì cũng đã xem như là đánh giá cao rồi.

Nơi này đối với hắn đã vượt quá khả năng, giống như người mới yếu ớt như chào đời đối diện với một Boss cấp cuối vậy.

Mới tích tắc đã bị giết ngay, không kịp la đến một tiếng nào.

Khương Thành nhanh tay nhanh mắt tóm lấy mấy cọng lông hổ lại, coi như cho hắn cơ hội hồi sinh.

Sau đó hắn mới tiếp tục đi về phía viên đan dược thần bí đó.

Không giống như Tam Nhãn Hổ, hắn vốn không cảm nhận được có gì nguy hiểm cả, ngược lại còn cảm thấy ánh ráng chiều xng quanh thật ấm áp, khiến cả cơ thể thoải mái vô cùng.

Ca này rất nhanh đã phản ứng lại.

“Trước đây ta có được sự chấp nhận của căn nguyên đan, viên đan này có thần kì hay bá đạo cỡ nào đi chăng nữa thì cũng đến từ căn nguyên đan, vậy nên căn bản chẳng thể làm hại được ta.”

Sau khi hiểu rõ điểm này, hắn vừa nhẹ nhõng mà đồng thời cũng có chút thất vọng.

“Ta còn tưởng là có thể chết được một lần.”

“Đúng là lãng phí tình cảm của ca.”

Hắn nhanh chóng đi đến trước mặt viên đan dược thần bí đó, tóm lấy một cách đương nhiên.

Ngay sau đó, tất cả những kiến thức luyện đan cứ như bùng nổ, đổ xô vào trong trí não hắn.

Những kiến thức luyện đan nhiều vô kể này muôn hình vạn trạng, dính đến những pháp môn luyện đan từng tồn tại của cả Nguyên Tiên giới này.

Cho dù là kích thước to hay nhỏ, cho dù có hiệu quả hay không, cho dù chỉ là một lần khảo nghiệm thất bại của một ai đó, tất cả đều tràn vào não hắn.

Nếu đổi thành bất cứ một vị đan sư nào khác cũng không có cách nào làm được điều này.

Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có khả năng lại gần, cảm ngộ một chút dư âm, sau đó sẽ bị thương vì sự công kích không đâu có thể tránh được, cuối cùng là chạy thoát khỏi đây.

Nhưng Khương Thành lại tỏ ra chẳng hề có chút áp lực nào cả.

Có sự chấp nhận của căn nguyên đan thì tự tin như vậy đấy.

Nhưng mà, khi vừa bắt đầu thì những kiến thức về luyện đan đó cũng chẳng có tác dụng gì với hắn cả.

Bởi vì hắn đã sớm học được đan thuật từ trong hệ thống rồi.

Trước mắt kiến thức mà viên đan dược kia truyền vào đều là kiến thức đan dược dưới đế đan, nửa khắc sau thì biến thành đế đan nhất phẩm, đế đan nhị phẩm…

Khương Thành vẫn nắm lấy viên đan đó.

Mãi đến khi những khiến thức đó tăng lên đến đế đan cửu phẩm, cuối cùng hắn mới có được kiến thức mới hoàn toàn.

Bởi vì cuối cùng đó là lĩnh vực mà hắn chưa đạt đến.

Cầm viên đan dược trong tay, thần sắc của hắn không ngừng biến hóa.

Lần này không giống với việc hệ thống trực tiếp cho, cần phải có một phần lí giải từ chính mình.

Nhưng mà đây cũng là chuyện có mơ cũng khó có được rồi.

Suy cho cùng thì đế đan cửu phẩm cũng là một chuyện trong truyền thuyết rồi.

Không lâu sau, sắc mặt hắn mới bình thường trở lại.

Còn viên đan dược trong tay hắn cũng biến mất không còn tung tích nữa.

Chỉ là ráng chiều màu đỏ xung quanh vẫn chưa tản ra, vẫn tràn đầy lực đan đến nổi khiến người ta ngạt thở.

Khương Thành mở to hai mắt, hắn biết rất rõ ràng bản thân mình đã đặt chân lên con đường đế đan cửu phẩm rồi.

Chỉ cần tương lai bản thân tiêu hóa mấy thứ có được trong hôm nay thì coi như nước chảy thành kênh rồi.

Mở màn hình hệ thống ra xem, luyện đan thuật của hắn quả nhiên đã thăng cấp một bước lớn, khoảng cách đến thập tứ trọng chỉ còn kém một bước.

Tiếp tục về phía trước, xuyên qua vùng ánh sáng như ráng chiều kia chính là làn sương mù dày đặc màu xanh dương.

Lần này, sau khi Khương Thành bước vào bên trong thì gặp phải sự công kích.

Sự công kích đó cũng chẳng kiêng kị ai, lợi hại lạ thường.

Trong sự công kích đó, hắn cảm nhận được lực khí rất nồng đậm.

Không ngoài dự liệu, đây chính là khảo nghiệm về luyện khí.

Hắn vốn chưa được sự thừa nhận của căn nguyên khí, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân mà chống chọi.

Vẫn may là luyện đan thuật của hắn cũng coi như đạt đến trình độ đế cấp cửu phẩm rồi.

Đặt ở Luyện Tâm Đạo, hắn đã là tuyển thủ có chiến lực bộc phá mà trong lịch sử trước nay chưa từng có rồi.

Làn công kích của sương mù màu xanh dương vốn không gây ra sát thương quá lớn đối với hắn.

Cứ như vậy từng bước từng bước một, hắn đã đến trước mặt một thanh kiếm nhỏ màu xanh dương.

Có kinh nghiệm từ viên đan dược trong cửa ải trước, Thành ca cũng biết được thanh kiếm này có nghĩa là gì.

Chỉ cần cầm lấy chuôi kiếm nhỏ này, kiên trì một lúc thì sẽ tự dựng có được một khối kiến thức luyện khí khổng lồ, cứ mãi đến tầng cao nhất là đan khí sư cửu phẩm.

“Thế này đúng là vừa hời vừa dễ.”

Bốn môn đan, khí, phù, trận hắn chỉ mới thăng cấp hệ thống luyện đan thuật.

Luyện khí, chế phù, trúc trận hắn vẫn chỉ ở trình độ cửu phẩm tiên khí, tiên phù thời kì Cổ Tiên giới năm đó.

Không phải hắn không muốn thăng cấp mà là điểm tiên nguyên đều dùng để thăng cấp chiến lực hết rồi.

Dưới tình huống không cần thiết, hắn không muốn lãng phí ở mấy kĩ năng này.

Nhưng cơ hội trước mắt này đối với hắn mà nói là một cơ duyên cực lớn.

Một khi thành công thì có thể giúp hắn tiết kiệm được gần cả trăm tỷ.

Vậy nên hắn cầm lấy không chút do dự nào.

Ngay thời khắc tiếp theo, hắn ngã xuống một cách hoa lệ.

Không có sự chấp nhận của căn nguyên khí, thanh kiếm nhỏ này không thể nào chạm đến được.

Lúc nảy ở bên phía đan dược thuận lợi quá mà Thành ca đã quên mất nơi đây thật ra rất nguy hiểm, quên mất bản thân ban đầu còn mong bị giết nữa.

Bây giờ đột nhiên lại chết khiến hắn trở tay không kịp.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

“Ting! Kí chủ thành công luyện hóa được tinh hoa khí nguyên của Luyện Tâm Đạo!”

Hóa ra thứ này gọi là tinh hoa khí nguyên?

Thành ca suy nghĩ.

Nếu như coi Luyện Tâm Đạo là một thế giới, vậy thứ này có thể được coi là hạch tâm của thế giới nhỉ?

Koong ngoài dự liệu thì phía sau sẽ còn có tinh hoa phù nguyên và tinh hoa trận nguyên nữa.

Nếu như bản thân mình luyện hóa hết được tất cả có phải mình sẽ trở thành chủ nhân của một nửa Luyện Tâm Đạo này?

“Ting! Kí chủ hồi sinh thành công!”

Lần này sau khi Thành ca sống lại, thanh kiếm nhỏ đó cũng biến mất không tung tích.

Lần này, làn sương mù màu xanh dày đặc bốn phía dường như không còn bài xích hắn chút nào, càng không có chút công kích nào cả.

Nhưng mà sự thay đổi lớn nhất thì nằm trên chính cơ thể hắn.

Vô số kiến thức về luyện khí tràn vào đầu óc hắn như trút nước, từ bậc giai bình thường thẳng mãi đến đạo khí cửu giai không gì là không có, bao la bát ngát.

Khương Thành phải mất rất nhiều thời gian mới bình thường trở lại.

Cùng lúc này, thanh tiến độ trong hệ thống luyện khí thuật của hắn đang điên cuồng tăng lên.

Thập cấp, thập nhất cấp, thập nhị cấp…

Mãi đến một nửa của thập tam cấp, cuối cùng mới ngừng lại.

Chuyện này có nghĩa là hắn cách cánh cửa là đạo khí sư cửu phẩm có một bước chân mà thôi.

Chương 1310: Tông sư Tam Nhãn Hổ

Có được tấm thẻ kinh nghiệm bên luyện khí này, phía sau coi như Thành ca đã ngựa quen đường đi rồi.

Sau đó quả nhiên hắn đã gặp phải khảo nghiệm phù văn và trận pháp.

Đối mặt với phù văn màu vàng kim và trận bàn màu hạt dẻ ẩn ẩn hiện hiện, hắn cũng đưa thẳng tay đến cầm như thế.

Và ngay tích tắc sau đó, hệ thống ra mặt hồi sinh.

Phương án chiến thắng vẫn cứ là để hắn tự dưng luyện hóa được phù văn và trận bàn.

Thế là sau khi hồi sinh rồi sống lại, hắn thuận lợi có được toàn bộ kiến thức của đế phù cửu cấp và đạo trận cửu phẩm.

Thuật chế phù và thuật trúc trận của hệ thống cũng tăng lên gần đến cực điểm của thập tam cấp, cách thập tứ cấp chỉ kém có một bước.

Chỉ còn đợi cảm ngộ mà hắn có được thấm nhuần nữa thì sẽ chính thức được hệ thống công nhận là tông sư đỉnh cấp nhất của bốn hệ này.

Mà ở Luyện Tâm Đạo bên này, hắn cũng coi như toàn bộ đã đạt đến tầng lớp cửu phẩm.

Cũng vì vậy mà chiến lực của hắn bức phá đến bốn mươi ngàn.

Đây chính là con số chiến lực mà truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ khiến người ta khó có thể tin được, suy cho cùng thì tông sư bát phẩm luôn chỉ có chiến lực bốn ngàn năm trăm mà thôi.

Chuyện này trong mắt rất nhiều người đã là chiến lực cấp bậc thiên hoa bản ở Luyện Tâm Đạo rồi.

Chiến lực bốn mươi ngàn, căn bản chẳng ai dám nghĩ đến.

Sau khi thuận lợi chinh phục bốn môn rồi, Khương Thành lập tức phát hiện tất cả có gì đó không giống nữa.

Hắn giống như đột nhiên bị tách ra từ trong núi Phạm Họa Sơn, ra đến thế giới bên ngoài.

Ngay giây đầu tiên, hắn đã nhìn thấy Liên Tiêu Chí Tôn với một chiếc áo bào mới đang phẫn nộ gào thét dưới chân núi.

Sư đệ sư muội của hắn cũng giận không nén nỗi như vậy, thẳng tay động tay động chân.

Mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung trước mặt dạ dạ vâng vâng, liên tục xin lỗi nhưng không thể đổi lại được sự tha thứ.

Hiệu quả tước đoạt đã mất đi, Liên Tiêu Chí Tôn đã khôi phục lại được chiến lực.

Nghĩ đến sự cư xử trước đó đã nhận được, vị thiên tài đế phù sư thất phẩm này hận không thể hủy diệt cả thế giới một lần.

Một cái bạt tai tát thẳng vào tên đệ tử Tử U Cung trước mặt làm hắn ngã ngay xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thành ca cảm thấy bản thân phải làm hắn bình tĩnh lại một chút để tránh bệnh chó điên bị truyền nhiễm đi.

Thế là trong một cái huơ tay của hắn, ba người lại bị tước đoạt.

Hành sự nghĩa hiệp rồi cũng không để lại tên.

Thế là ba người lại một lần nữa trở nên vô dụng, bây giờ ở hiện trường tạo thành một hiệu quả kì quặc, còn sau này sau khi hồi phục lại lần nữa sẽ tức giận đến mức nào thì lại không phải chuyện mà hắn phải nghĩ.

Ánh mắt của hắn rất nhanh đã để ý đến xung quanh núi Phạm Họa Sơn, không ngừng mở rộng và kéo dài, nhìn thấy vô số những tiên nhân.

Hơn nữa những người này còn không biết là hắn dọ thám.

Đây vốn không phải là nhìn bằng thần niệm.

Mà bởi vì Khương Thành luyện hóa được bốn hạch tâm của Luyện Tâm Đạo, trở thành chúa tể đằng sau của đạo này.

Trong cả phạm vi của Luyện Tâm Đạo, chuyện lớn hay nhỏ, toàn bộn đều nằm trong tầm mắt của hắn.

Hắn nhanh chóng thu hồi góc nhìn, vụt qua chỗ đám người Phạm Lôi và Yên Dĩ đang ngồi xem, trở lại bên trong núi

Phạm Họa Sơn.

Lúc này hắn muốn vào trong hội trường thì cũng chỉ là chuyện một suy nghĩ mà thôi.

Nhưng trước khi xuất phát hắn lại dừng lại.

Hắn cảm thấy bây giờ bản thân mình tự nhiên lên đài cũng không có hiệu quả kinh ngạc gì mấy, không chừng sẽ bị một đống người chất vấn thân phận.

Rồi lại nghĩ đến mấy đệ tử đang tham gia cuộc thi đấu Ngọc Hà đó, khóe môi Thành ca dần nhếch lên.

Vừa định hành động, hắn đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó.

Tam Nhãn Hổ vẫn chưa được hồi sinh.

Hắn liền lấy ra mấy cọng lông hổ, coi như làm bộ hồi sinh cho Hổ yêu.

Tốn một trăm triệu điểm tiên nguyên, Tam Nhãn Hổ sống lại.

Nhưng còn chưa chờ hắn mở miệng, thiên địa quy tắc của Luyện Tâm Đạo lại lần nữa công kích, tiêu diệt tên có chiến lực bằng không này một lần nữa.

Thành ca ruột đau như cắt nhếch môi lên.

“Tên này chả được ích lợi gì cả, hại ta lãng phí mất một lần hồi sinh.”

“Trong Phạm Họa Sơn này ngươi vốn ở không được.”

Tuy rằng hắn đã trở thành chúa tể đằng sau của Phạm Họa Sơn nhưng cũng chỉ là một nửa chủ nhân mà thôi.

Chủ nhân thật sự có lẽ là tứ đại căn nguyên đan khí phù trận, và một lực lượng thần bí nào đó khác.

Bây giờ Thành ca có thể làm được rất nhiều chuyện, hơn nữa còn có thể cường hành thay đổi thiên địa quy tắc ở đây, biến đây trở thành một nơi an toàn.

Hắn nghĩ sẽ rời khỏi nơi đây trước rồi mới hồi sinh lại cho Tam Nhãn Hổ.

Nhưng nghĩ lại Hổ yêu này là người duy nhất cùng hắn vào trong, cứ vứt ở ngoài như vậy cũng không ra gì.

Thế là hắn huơ tay, bốn tinh hoa của đan khí phù trận lúc trước lại hiện ra trước mặt.

Chuyển động xung quanh hắn cứ như những vệ tinh.

Dựa theo thiên địa quy tắc của Luyện Tâm Đạo này, hắn có thể chọn một sứ giả cho bốn tinh hoa này.

Một khi đã trở thành sứ giả, vậy tự nhiên cũng sẽ không chịu sự công kích của thiên địa quy tắc ở đây.

Thành ca cảm thấy lợi ích thì không được cho người ngoài, để cho partner làm màu của mình cần thiết hơn.

Thế là hắn chạm vào viên đan dược màu đỏ, cuối cùng quyết định sẽ để Tam Nhãn Hổ làm sứ giả đan.

Khoảnh khắc khi hồi sinh Tam Nhãn Hổ lần nữa, hắn khua tay, viên đan dược đó chiếu một luồng ánh sáng vào Tam Nhãn Hổ.

Sau mười lăm phút, toàn thân Hổ yêu được mạ một lớp hào quang màu đỏ rực như lửa, những sự công kích trước đó bị chặn ở bên ngoài.

Hào quang đó ngấm dần từng chút một, cuối cùng thấm vào trong dưới lớp lông của hắn.

Còn Tam Nhãn Hổ cuối cùng cũng mở hai mắt ra.

“Ta biết ngay ca ngươi không phải thấy chết không cứu mà…”

Lời của hắn còn chưa nói xong, hắn đột nhiên hét lên.

“Ôi vãi, vãi chưởng.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao trong đầu ta lại có nhiều kiến thức về luyện đan thế này?”

Hổ yêu này khua tay múa chân, nhảy lên giữa trời.

Vung vuốt về bốn phía xung quanh, nhất thời mây gió xung quanh dậy sóng, khí thế kinh người.

Hắn lúc này chiến lực đã không phải bằng không nữa rồi.

“Ta thành luyện đan sư rồi?”

Hắn thậm chí cũng chẳng màn phải điên cuồng cười to mà ngơ ngác nhìn sang Thành ca.

Hắn cũng không ngốc.

Bản thân trước đây đã chết rồi, tỉnh dậy thì biến thành luyện đan sư, rõ ràng không phải tự mình làm được.

Mà là Khương Thành đã làm giúp hắn.

Nói thật lòng thì Thành ca cũng có chút trở tay không kịp.

Hắn không ngờ được rằng sứ giả do bản thân mình "sắc phong" cũng tự động có được cảm ngộ luyện đan nhiều đến như vậy.

Nghĩ lại tên Tam Nhãn Hổ ngu ngốc ngoài ngành loại cực phẩm như thế này, đột nhiên lại biến thành một đế đan sư, khó tránh cũng thật ngược đời rồi nhỉ?

"Khụ, ngươi trở thành đế đan sư cửu phẩm rồi sao?"

Khương Thành nhìn hai vuốt hắn vung bừa khi nảy có vẻ uy lực cũng không phải đơn giản.

"Ơ chuyện này, ta cũng không biết, nhưng hình như cứ cho ta một đan lô, ta sẽ có thể luyện ra đế đan bát phẩm rồi…"

Tam Nhãn Hổ đầu tiên có sự mù tịt không biết gì, cuối cùng hắn lại theo đó cười điên cuồng lên.

"Ha ha ha ha, đúng thật đó, ta rất nắm chắc việc có thể luyện ra được."

"Lẽ nào ta thực sự trở thành đế đan sư bát phẩm rồi sao?"

"Ha ha ha ha, lần này xem thử ai dám bảo Hổ gia ta có chiến lực bằng không nữa."

Hắn hưng phấn đến nổi ngoe nguẩy như con ấu trùng ở trên không.

Khương Thành thì ngây ra đó nhìn dáng vẻ điên dại của hắn.

"Ôi trời ơi…"

Hắn thật sự dở khóc dở cười.

Thăng cấp cho Tam Nhãn Hổ thành đế đan sư bát phẩm khó tránh cũng thật hoang đường, cũng khá hơi vô lí.

Nghĩ đến cảnh tượng sau này Hổ yêu này bắt đầu mở lò luyện đan, sau đó được một đám người vây quanh tôn xưng là tông sư, hắn có phần khinh bỉ.

“Ta như đã làm sai một chuyện rồi sao?”

Thành ca tự lẩm bẩm trong miệng, bản thân không phân biệt nổi đây là chuyện tốt hay xấu.

Chương 1311: Bước vào Ngọc Hà

Tam Nhãn Hổ rơi vào sự vui sướng điên cuồng, sau khi nhảy thót lên mấy phút sau mới ngừng lại.

“Ca, luyện đan thuật của ta là do ngươi giúp ta có được đúng không?”

Thành ca không bằng lòng nói: “Không thì sao? Lẽ nào ngươi nghĩ sau khi ngươi bị giết sống lại thì trở trời được à?”

“Ca, ngươi đúng là ca ruột của ta mà.”

Tam Nhãn Hổ ôm chầm lấy hắn, ráng cả nửa ngày cũng không ra nỗi một giọt nước mắt.

“Không những đã hồi sinh ta mà có cơ duyên cũng không quên phần ta, thật không gì nói nỗi…”

“Được rồi được rồi, ca không dễ dụ đâu.”

Cả mặt Thành ca chê hắn đẩy ra.

Nhưng sâu trong lòng vẫn có chút an ủi, tên Hổ yêu này là người của mình mà còn xếp trong top những người đứng đầu bên cạnh mình.

Để hắn trở thành đế đan sư bát phẩm chắc không phải là chuyện xấu nhỉ?

“Được rồi, chúng ta làm chính sự đi.”

“Chính sự? Chính sự gì?”

Thành ca huơ tay, hắn và Tam Nhãn Hổ biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi xuất hiện trở lại thì đã ở trong cung điện xán lạng màu kim bích.

Cung điện này chính là điểm cuối của “cuộc thi Ngọc Hà.”

Cuộc thi đấu Ngọc Hà lúc này đã bước vào giai đoạn quyết liệt nhất.

Lạc Quân Chí Tôn đến từ Cửu Chuyển Đan tông cách Thiều Quang điện ở phía trước chỉ còn bảy tám dặm nữa.

Nếu như thuận lợi, nàng sẽ không mất đến ba giờ đồng hồ là đã có thể là người đầu tiên lên được đỉnh.

Còn người xếp ở vị trí thứ hai chính là vị Độ Phùng Chí Tôn làm đệ tử chân truyền đã năm mươi tỷ năm của Tử U Cung.

Hắn cách Lạc Quân Chí Tôn về phía sau ba bốn dặm, khoảng cách vẫn khá là rõ ràng.

Còn sau hắn có mười mấy mét, người xếp ở vị trí thứ ba chính là Tùng Li Chí Tôn, người đã lấn sang các ngành khác nhau của Hồi Nguyên điện.

Giờ phút này thì ngoại trừ mấy vị đại sư đang giảng đạo và luyện đan ở phía xa xa kia ra, những người còn lại đều lũ lượt ngừng việc giảng đạo lại, ánh mắt dường như chỉ tập trung lên ba người này.

“Lạc Quân Chí Tôn dẫn đầu có lẽ không cần phải nghĩ nữa.”

“Trời giúp kì tài mà.”

“Đúng vậy, Cửu Chuyển Đan tông đúng là nhặt được bảo vật mà.”

Đối với Lạc Quân Chí Tôn, tất cả những đại sư ở hiện trường đều không tiếc lời hay ý đẹp cho nàng.

Dù cho là Thiên Lâm đại sư của Thiên Đan Tư cũng không thể không cảm khái.

“Có cô gái này, Cửu Chuyển Đan tông không chừng thậm chí còn có thể lên đến tầng lớp đầu.”

Những người khác cũng nghĩ như vậy.

“Dựa vào thiên phú của nàng ta, chuyện trở thành đế đan sư bát phẩm là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi.”

“Nàng ta cũng có thiên phú rất cao bên khí phù trận, lần lượt đạt được cấp bậc tứ phẩm, ngũ phẩm.”

“Chiến lực của nàng ấy trong cuộc so tài đã vượt qua con số 4800 rồi, đây hoàn toàn là chiến lực mà tông sư bát phẩm mới có thể làm được.”

Chưởng giáo và các trưởng lão của Cửu Chuyển Đan tông nghiễm nhiên tự đắc, nhìn một cách tự hào.

“y, kiểu thi đấu này còn có ý nghĩa gì nữa chứ, căn bản là không cùng một đẳng cấp mà.”

“Bọn ta cũng không muốn như vậy…”

“Các ngươi nên quan tâm chú ý đến những người khác hơn, ví dụ như ai có thể có được vị trí thứ hai ha ha ha.”

Mọi người âm thầm cắn chặt răng.

Con mẹ nó, các ngươi thật biết làm màu, thu nhận được một tuyệt thế thiên tài thì giỏi giang lắm sao?

Sau khi thảo luận đến vấn đề hai người Độ Phùng và Tùng Li ai là người sẽ đứng vị trí số hai, vấn đề rất nhanh lại được chuyển lên người mấy người Thiên Đan Tư.

Chuyện này cũng là chuyện đương nhiên.

Thiên Đan Tư đến từ Thiên Cung là thế lực duy nhất ở đây không đến từ Đạo Tuyệt Chi Địa.

Hơn nữa Thiên Đan Tư dùng tiên lô mà có được ba vị đế đan bát phẩm là cũng coi như nhiều rồi, có thể nói là đại thụ đón gió, thường phải trở thành đón nhận sự tập kích.

“y, vị Cư Nhạc Chí Tôn xuất sắc nhất của Thiên Đan Tư các người ở đâu ấy nhỉ?”

“Phải đấy, sao ta không thấy người ở đâu ta?”

Có người còn cố ý đưa tay lên trán, nhìn quanh bốn phía.

Trên thực tế dù Ngọc Hà này được bao bọc bởi làn sương trắng, nhưng dựa vào thực lực của bọn họ, muốn tìm một người cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“A, ta tìm được rồi, hóa ra cách người thứ ba xa đến cả mười dặm cơ.”

“Thế này thì thật không xem người ta ra gì rồi, ha ha ha ha…”

Thiên Lâm, Thái Hành của Thiên Đan Tư ở trên và Lưu Duyên, Kim Phi cấp dưới cùng với những Tiên quan trẻ tuổi khác đều có sắc mặt vô cùng khó coi.

Trên thực tế, vị Cư Nhạc Chí Tôn là một vị đế đan sư lục phẩm của thế hệ trẻ nhất, như thế cũng được xem là vô cùng thiên tài rồi.

Mà trước mắt hắn đứng vị thứ tư đã là thành tích không tồi rồi.

Chỉ là ba người phía trước hoặc là yêu nghiệt, hoặc là đệ tử còn già hơn cả đệ tử, hoặc là đặc biệt nuôi dưỡng bốn hệ nghề nghiệp, hắn có dựa vào toàn lực cũng theo không nỗi.

Bắc hà Chí Tôn chỉ có thể cứu vãn danh dự lại.

“Chuyện thi đấu giữa mầy đệ tử này thì là chơi mà thôi, thành tích vốn không quan trọng.”

Lời vừa nói ra, chưởng giáo và trưởng lão các phái xung quanh bắt đầu cười nhạo lên.

“Lời này của Hà Bắc Chí Tôn hay nhỉ?”

“Đệ tử trẻ đại diện cho tương lai của tông môn, đồng thời cũng thể hiện thực lực của một tông môn, sao có thể nói là không quan trọng chứ?”

“Lẽ nào Thiên Đan Tư các ngươi không chú trọng việc bồi dưỡng thế hệ đệ tử trẻ sao?”

Những lời này đương nhiên Thiên Lâm và Thái Hành, Hà Bắc đương nhiên không thể chấp nhận được.

Nếu không chuyện Thiên Đan Tư không chú trọng việc bồi dưỡng nhân tài mới truyền ra ngoài, tương lai nhiều đế đan sư thiên tài sẽ ưu tiên gia nhập Đạo Tuyệt Chi Địa trước.

“Bọn ta đương nhiên chú trọng chứ.”

“Vô cùng chú trọng người mới.”

“Ha ha ha, nếu đã chú trọng như vậy, sao thành tích lại kém như vậy chứ?”

“Dựa vào sức mạnh và thực lực của Thiên Đan Tư, có được sự giúp đỡ của Thiên Cung, không nói là lần nào cũng đứng nhất, nhưng chi ít cũng phải đứng ở vị thứ ba chứ?”

“Phải đấy, thành tích như vậy sao mà ăn nói được chứ…”

Sau sự chế giễu của cả đám, Thiên Đan Tư tức đến nghẹn họng.

Hết cách, nhưng phàm là thi đấu, nói đến cũng cũng phải dựa vào thứ hạng mà nói.

Bọn người Thiên Lâm và Hà Bắc, Thái Hành cùng nhìn nhau một cái rồi thở dài.

Đại hội giao lưu đan đạo mỗi lần thi đấu đều đủ mọi loại hình khác nhau, Thiên Đan Tư vốn không hề kém như những gì bọn họ nói.

Có lúc đơn thuần chỉ là thi đấu kĩ năng luyện đan, Thiên Đan Tư cũng dẫn đầu.

Chỉ là đây là sân nhà của Đạo Tuyệt Chi Địa, thi đấu chủ yếu là chiến lực, lại thêm Lạc Quân vô cùng xuất thế như vậy…

Ngoại trừ nằm ra đó nghe chế giễu ra thì không còn cách nào khác.

Mà lần này Thiên Đan Tư không có được vị trí thứ ba, chắc chắn sẽ bị Đạo Tuyệt Chi Địa truyền ra ngoài, đối với thanh danh của Thiên Đan Tư cũng có sự đả kích rất lớn.

Cảnh tượng này đương nhiên Khương Thành và Tam Nhãn Hổ ở trên đỉnh của Thiều Quang điện có thể nhìn thấy được.

“Biết tiếp theo nên làm cái gì rồi chứ?”

Tam Nhãn Hổ cười hi hi vỗ vào ngực: “Ca yên tâm đi, ta sớm đã lĩnh ngộ được ý gì rồi.”

Sau đó, hai người chầm chầm từ Thiều Quang điện hạ xuống.

Từ trên xuống dưới, dọc theo nội bộ Ngọc Hà từng chút một xuống một cách bí mật.

Phương thức thi đấu Ngọc Hà này cũng rất thông thường.

Những đệ tử bên trong thỉnh thoảng sẽ gặp phải sự công kích, vượt qua một lần đả kích thì có thể thăng lên một cấp.

Khương Thành và Tam Nhãn Hổ, một người trở thành chúa tể của Luyện Tâm Đạo, một người trở thành sứ giả đan, tự nhiên

sẽ không phải nhận bất cứ sự công kích nào, mà sẽ được Ngọc Hà xe như là người mình.

Hai người này ở trong Ngọc Hà cứ như cá gặp nước.

Khương Thành rất nhanh đã âm thầm dẫn đầu bảy tám dặm, có thể đụng đầu với Lạc Quân được rồi.

Nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, Lạc Quân Chí Tôn vốn chẳng hề ngạc nhiên.

Bởi vì trong Ngọc Hà này hay xuất hiện những kẻ địch hình người do chiến lực hai ngàn ba ngàn huyễn hóa mà thành để công kích bọn họ.

Nàng không quen biết Khương Thành, nên chỉ coi hắn như người giả được huyễn hóa mà thành.

Chỉ cần bản thân đánh bại hắn thì có thể tiếp tục về phía trên rồi.

Thế là nàng không hề do dự mà phát động công kích về phía Khương Thành, đánh một cách vô cùng tự tin.

Chương 1312: Khương chưởng môn thương hoa tiếc ngọc

Mục đích hắn và Tam Nhãn Hổ thâm nhập vào trong Ngọc Hà rất đơn giản, đó chính là xử mấy đệ tử đứng ở đầu của các tông môn.

Thế là tự nhiên đệ tử của Thiên Đan Tư sẽ đứng nhất rồi.

Chẳng phải các ngươi chế giễu người của Thiên Đan Tư không ra gì sao?

Chẳng phải đang đắc ý kiêu ngạo lắm à?

Vậy thì ta sẽ cho các ngươi một phần lễ lớn.

Nhìn thấy Lạc Quân chẳng thèm nói lời nào đã công kích đến mình, lời chào hỏi cũng không nói được một tiếng, Thành ca rất ngỡ ngàng.

“Cô em chủ động vậy sao?”

Hắn vốn không biết bản thân đã bị xem như là người giả rồi.

Trong thể hệ chiến lực của Luyện Tâm Đạo vốn không có những loại công kích đủ loại màu mè hoa lá như căn nguyên quy tắc hay ý cảnh thần hồn.

Việc chiến đấu ở đây chủ yếu là đánh vật lộng cận chiến và những làn sóng ở xa.

Chiến lực của ai cao, sự phòng ngự của kẻ đó sẽ càng cao, uy lực công kích ra cũng sẽ càng lớn.

Lạc Quân vừa lên đã dùng liên tiếp những chiêu công kích từ xa, thanh thế rất lớn, vô cùng sặc sỡ.

Khương Thành còn chưa kịp ra tay thì đã phải chịu một đợt công kích.

Đồng thời như chìm ngập trong làn pháo công kích tập trung, hắn chỉ cảm thấy có hơi đau một tí, đến da cũng bị rách một ít.

Thương tổn thì cũng không thể nói là lớn, chỉ có thể nói là bị khống chế trên hàng đơn vị.

Ở đây cũng là ở Luyện Tâm Đạo rồi.

Nếu như ở bên ngoài, hắn cứ như vậy không tránh không né không phản kích lại, sự sát thương ở mức Chí Tôn cũng có thể khiến hắn đổ máu.

Nhưng ở Luyện Tâm Đạo, Khương Thành gần như đã thăng cấp đến mức vương giả mấy chiều rồi.

Chiến lực bốn mươi ngàn đối với người mà chiến lực chẳng qua cũng chỉ có bốn năm ngàn, dùng từ nghiền ép cũng không đủ để hình dung.

Lạc Quân Chí Tôn cứ tưởng sau đợt công kích này, "người giả do cửa ải huyễn hóa mà ra" này sẽ như lúc trước mà bị hủy diệt, biến mất không còn tăm tích.

Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến khi lên đến đỉnh.

Nhưng sau khi dư âm của sự công kích đó dần dần tản đi, nàng đã nhìn thấy một Khương Thành chẳng hề bị tổn thương, thậm chí ngay cả một cọng tóc cũng không mất.

Sao lại có thể như thế được?

Lạc Quân Chí Tôn có chút nghi ngờ nhân sinh.

Cuộc thi đấu Ngọc Hà quả thực càng lên cao sẽ càng khó.

Lúc bắt đầu chỉ gặp mấy "người giả" có chiến lực mấy trăm một ngàn mà thôi, về sau kẻ địch sẽ dần lên hai ngàn, ba ngàn.

Lại gần điểm cuối cùng, thậm chí có thể xuất hiện cường địch có chiến lực bốn ngàn.

Nhưng khoảng cách đến điểm cuối cùng vẫn còn bảy tam dặm, hơn nữa chiến lực của bản thân cũng có đến 4855 điểm rồi!

Dựa vào thực lực của bản thân mình, dưới sự toàn lực công kích, cho dù có đối mặt với boss ở cực điểm có chiến lực bốn ngàn có lẽ cũng nên bị thương một chút chứ?

Dù có thất bại đi nữa cũng phải bị thương nhẹ chứ!

Không bị chút tổn hại nào như thế là chuyện thế nào?

Lẽ nào chiến lực của "người giả" này đột phá lên năm ngàn, thậm chí là sáu ngàn hay sao?

Sao lại có thể có một “người giả” mạnh đến thế được cơ chứ?

Nàng còn không biết được “người giả” ban nảy đến cả việc cản lại cũng không thèm cản nữa.

“Cô em lực đạo của ngươi cũng chưa đủ đâu!”

Thành ca thuận miệng bông đùa, khiến cho Lạc Quân suýt chút ngây ra.

“Người giả” này biết mở miệng nói chuyện?

Chuyện như thế này ngay cả nghe nàng cũng chưa từng nghe qua.

Những “người giả” trong Ngọc Hà đều do thiên địa quy tắc huyễn hóa mà thành, căn bản không nên có linh trí.

Nhưng là một tuyệt thế thiên tài, tâm tính của nàng không phải thứ người bình thường có thể sánh được.

Ngay sau đó liền bình tĩnh trở lại.

“Người giả” này có lẽ là boss cực cấp của Ngọc Hà, vậy nên mới đặc biệt đến thế?

Chuyện hắn biết nói cũng không phải là chuyện gì khó, có thể hiểu được.

“Người giả” này không có linh tri, phương thức chiến đấu cũng rất khô khan, chỉ biết đến thẳng đi thẳng.

Chuyện này có thể coi như là điểm đặc biệt, IQ có lẽ cũng không cao bao nhiêu.

Chỉ cần bản thân mình lanh lợi một chút, không chừng còn có thể có cơ hội chiến thắng.

Thành ca vẫn ở đó chế nhạo.

“Cô em nếu không được nữa, ca có thể cho ngươi một cơ hội chủ động rút lui…”

Ngay chốc tiếp theo, Lạc Quân Chí Tôn đã giết đến trước mặt hắn.

Ngay sau đó là một liên hoàn chiêu như phong ba bão táp.

Thành ca cũng cứ như vậy không thèm đỡ.

Bởi vì cũng chả là gì.

Hắn khoanh tay trước ngực, nhìn loạt công kích của cô em này một cách đầy hứng thú, tạo nên một chuỗi thương tổn ở hàng đơn vị.

Không thể không thừa nhận Lạc Quân Chí Tôn này quả thực là một thiên tài.

Thiên phú này của nàng không chỉ thể hiện ở mặt luyện đan.

Cô gái này khi chiến đấu cũng rất có tổ chức, vượt xa những đế đan sư bình thường chỉ biết luyện đan chứ không thạo về chiến đấu.

Đánh cả mười mấy giây, Thành ca đột nhiên ra tay ngay tức khắc, một tay chộp lấy cổ tay trắng muốt như trăng của nàng.

“Em gái đánh thua xong chưa?”

Lạc Quân Chí Tôn giãy giụa phản kháng, cổ tay còn lại cũng bị tóm lấy.

Chuyện này khiến nàng hoàn toàn rơi vào thế tuyệt vọng.

Nhìn vào Khương Thành không hề có chút thương tổn nào, nàng cuối cùng cũng cảm thấy thất vọng vô biên.

Chuyện này sao có thể chứ?

Sao lại có thể xảy ra được?

Sự công kích gần của bản thân khi nảy, đừng nói đến việc “người giả” này trên dưới mỗi một tấc, cho dù ở chỗ nào cũng hầu như không bị thương.

Mà đối phương không những không bị thương mà ngay cả đỡ cũng không đỡ.

Khoảng cách này giống như là một đứa trẻ sơ sinh đánh người trưởng thành vậy.

Lẽ nào chiến lực của “người giả” này đạt đến mười ngàn? Hai mươi ngàn? Ba mươi ngàn?

Rốt cuộc là ở cấp bậc nào chứ, nàng có phần không dám tưởng tượng.

Đây chỉ là cuộc thi đấu giữa những đệ tử, sao có thể xuất hiện một sự tồn tại mạnh mẽ đến vậy được?

Không nên chứ!

Nhìn thấy đôi mắt thanh khiết lanh lợi vốn kiên định nhạy bén của nàng trở thành hoài nghi nhân sinh một cách mịt mờ, Thành ca khó tránh mềm lòng một lần.

Chẳng lẽ bản thân mình tạo nên sự đả kích với nàng quá lớn rồi?

Nghĩ đến cô em này chỉ đơn thuần là tham gia thi đấu, cũng không có thù oán gì với hắn.

"Bỏ đi, trước nay ca luôn thương hoa tiếc ngọc…"

Cũng không biết sau khi nghe thấy câu này của hắn, những nữ tu nữ tiên trước kia bị hắn ra tay một cách nhẫn tâm độc ác sẽ có cảm nhận như thế nào nữa.

Hắn buông bỏ ý nghĩ làm hại đối phương, chỉ dùng một tay vứt nàng ra khỏi phạm vi của Ngọc Hà.

Cũng coi như là cường hành đào thải nàng.

Khi bóng dáng Lạc Quân Chí Tôn bay ra khỏi Ngọc Hà, rơi vào giữa trường, toàn bộ hiện trường đều vô cùng ngơ ngác.

Chiến đấu trong Ngọc Hà, bên ngoài không thể thấy được.

Mỗi lần hai bên tiếp xúc đều sẽ vì thiên địa quy tắc thần bí mà vào trong không gian thi đấu đặc biệt.

Cũng coi như ngăn chặn hoàn toàn việc có người khác chọc tay vào, tránh những đệ tử của tông môn liên thủ với nhau.

Bởi vậy nên không có ai có thể biết được vừa nảy Lạc Quân đã trải qua những gì.

Mọi người chỉ biết, vị tuyệt thế thiên tài được đánh giá cao nhất, dẫn đầu ở vị trí rất xa này đột nhiên lại bị loại.

"Không!"

"Không thể nào!"

Chưởng giáo và đám trưởng lão Đan Đường của Cửu Chuyển Đan Tông nơi nàng ở tất cả đều nắm chặt hai tay lại, bộ mặt khó chịu đến khó tin.

Đây là tình huống mà bọn họ có mơ cũng không thấy được.

Thiên phú đan đạo của Lạc Quân không thể dùng từ trăm triệu năm khó gặp để hình dung được.

Mà là trăm tỷ năm khó gặp được.

Suy cho cùng thì nàng cũng chỉ dùng có một trăm triệu năm là đã có thể sóng vai với đám đại lão đan đạo đã trải qua được một thời đại như Lưu Duyên, Kim Phi rồi.

Mặc dù nàng là tuyển thủ "trẻ tuổi" nhất tham gia cuộc thi đấu Ngọc Hà này.

Nhưng sự xuất hiện của nàng lại có cảm giác khiến người ta phải cảm thấy bị ăn hiếp.

Không ai có thể tạo nên sự uy hiếp với nàng, cho dù là gần cũng không có, đây là chuyện mà tất cả mọi người ai cũng hiểu.

Kết quả nàng lại bị loại trước.

"Chuyện này là không nên."

Đến cả những trưởng lão của Thiên Đan Tư và những tông môn khác cũng nghĩ không thông.

Chương 1313: Thời đại thuộc về bọn ta đến rồi

"Lúc trước cũng có mấy lần thi đấu Ngọc Hà rồi, mỗi lần đều có ít nhất mười người lên đến đỉnh."

"Phải đó, chỉ là tốn những khoảng thời gian khác nhau mà thôi."

"Lạc Quân Chí Tôn ở kì trước có biểu hiện cực tốt, mỗi lần thi đấu đều nhanh hơn những đệ tử khác…"

"Nàng ấy bị loại, chuyện này cũng thật kì lạ mà."

Chưởng giáo của Cửu Chuyển Đan tông và những trưởng lão Đan Đường hoàn toàn không thể nào chấp nhận kết quả như thế được.

"Không thể nào!"

"Nhất định là có sai sót!"

"Nhất định là có vấn đề ở đâu đó rồi!"

Xuất hiện một thiên chi kiêu nữ như vậy, trên dưới toàn tông đều đã sớm chuẩn bị sẵn lễ chúc mừng long trọng rồi, chỉ còn đợi Lạc Quân Chí Tôn đăng quang ở đại hội đan đạo này nữa mà thôi.

Nàng đạt được vị trí đầu, đồng thời cũng có thể đưa thanh danh của Cửu Chuyển Đan tông lên đến vị trí đỉnh cao.

Mấy trăm triệu năm tiếp theo, ngoại giới sẽ xem Cửu Chuyển Đan tông là thánh địa đan đạo số một của Đạo Tuyệt Chi Địa.

Đây là chuyện cực kì có lợi cho sự phát triển của bọn họ.

Tất cả nhìn trông có vẻ rất rõ ràng rành mạch.

Thậm chí đến cả những thế lực đan đạo khác như Thiên Đan Tư, Tử U Cung, Hồi Nguyên điện cũng ngầm thừa nhận tiếp theo sẽ là thời thịnh thế của Cửu Chuyển Đan tông.

Kết quả tự dưng lại tan vỡ.

Theo sau việc Lạc Quân bị loại bỏ, việc mượn chuyện này để leo lên vị trí đỉnh phong của Cửu Chuyển Đan tông cũng tan thành bọt nước.

Cho dù tương lai bọn họ vẫn còn cơ hội lớn mạnh nhưng đó cũng không phải bắt đầu từ hôm nay.

“Ta vô cùng nghi ngờ Ngọc Hà đã xảy ra vấn đề.”

Chưởng giáo của Cửu Chuyển Đan tông sau khi trải qua một chốc kinh ngạc liền nhanh chóng nghĩ cách.

Vấn đề vừa được đặt ra thì những người của Cửu Chuyển Đan tông cũng ào ào hưởng ứng theo.

“Phải, chắc chắn là có vấn đề.”

“Ta đề nghị thi đấu lại từ đầu.”

“Thực lực như vậy của Lạc Quân Chí Tôn mà lấy không được vị trí dẫn đầu, đó chính là sự đáng tiếc của lần thi đấu này, càng là một chuyện nhục nhã.”

“Nhất định phải thi đấu lại từ đầu.”

Nhưng mà thật đáng tiếc, đó chỉ là chủ ý của bọn họ.

Những tông môn khác của Đạo Tuyệt Chi Địa lại vô cùng coi khinh đề nghị này.

“Có thể sai sót gì cơ chứ?”

“Ngọc Hà này là thiên địa quy tắc của Luyện Tâm Đạo này đích thân khống chế, ai có thể can dự vào được?”

“Phải đó, Cửu Chuyển Đan tông thua không được vậy sao?”

Mấy tông môn luyện đan đỉnh cấp như Tử U Cung, Hồi Nguyên Điện sắp nhịn cười không được nữa rồi.

Độ Phùng Chí Tôn xếp thứ hai và Tùng Li Chí Tôn xếp thứ ba vốn đã bị bỏ sau khá xa, căn bản không có hi vọng giành vị trí đầu.

Bây giờ cơ hội đến rồi.

Lạc Quân Chí Tôn bị loại, Độ Phùng Chí Tôn bây giờ dẫn đầu.

Tùng Li Chí Tôn theo sát ngay sau hắn, khoảng cách sát sao, lúc nào cũng có thể vượt qua được.

“Ha ha ha, Độ Phùng Chí Tôn giỏi quá!”

“Tùng Li Chí Tôn bền bỉ vô cùng.”

“Đích phải đích phải, cuộc thi đấu này chủ yếu cũng phải xem sức bền, một vài người nào đó hăng quá chạy lên trước, sau đó mất sức thì cũng không có gì là lạ.”

“Người nào cười đến được sau cùng mới là kẻ chiến thắng…”

Không những là bọn họ, những tông môn khác cũng không đồng tình với suy nghĩ kia.

Lạc Quân Chí Tôn bị loại đồng nghĩa với những ai ở đằng sau đều sẽ tiến lên một bậc, sau không vui vẻ mà nhận chứ?

“Cuộc thi đấu này là công bằng không gì sánh nổi, nào có vấn đề gì được chứ?”

“Tự bản thân Lạc Quân Chí Tôn không được lại còn trách gì người ta.”

“Xem ra lần này là Tử U Cung lên đỉnh rồi.”

“Vậy thì chưa chắc, hi vọng của Hồi Nguyên Điện cũng rất lớn.”

“Ha ha ha, trước mặt bớt đi một người, sao Thiên Đan Tư vẫn ở thứ tư chứ?”

Mọi người vừa nhìn đã thấy chẳng phải là vậy sao, Cư Nhạc Chí Tôn của Thiên Đan Tư vốn xếp ở thứ tư, lúc này vẫn ở vị trí thứ tư.

Bởi vì hắn đã bị Tự Hành Chí Tôn xếp ở vị trí thứ năm vượt qua rồi.

Vậy nên bây giờ Tự Hành Chí Tôn đang xếp ở hạng ba, Cư Nhạc vẫn cứ ở vị thứ tư.

Tự Hành Chí Tôn đến từ Nguyên Tịnh thế gia, một gia tộc luyện đan lâu đời.

Nhìn thấy người của gia tộc mình vượt lên trước, tộc trường và những tộc lão vui mừng khôn xiết.

“Ha ha ha, không ngờ Nguyên Tịnh thế gia của chúng ta lại xếp vị thứ ba.”

“Tuy không phải là vị trí đầu, nhưng có thể bỏ lại nhân vật to lớn của Thiên Đan Tư ở phía sau là đủ rồi!”

“Phải phải phải, Nguyên Tịnh thế gia của chúng ta có thể tuyên bố với bên ngoài là chúng ta thắng được Thiên Đan Tư rồi.”

“Không sai, mạnh hơn Thiên Đan Tư vẫn rất có ý nghĩa.”

“Ha ha ha ha…”

Vô hình chung, Thiên Đan Tư lại lần nữa trở thành mục tiêu bị chế nhạo.

Khiến cho mặt mày mấy người Thiên Lâm, Thái Hành tái mét tái xanh nhưng lại chẳng thể phản bác được, chỉ có thể chịu sự chế giễu.

Sớm biết vậy thì đã phái một đế đan sư thất phẩm đến tham gia rồi.

Không nói đến vị trí đứng đầu, chỉ cần đứng ba cũng được rồi.

Nhưng cũng ngay vào lúc này, Khương Thành và Tam Nhãn Hổ cũng thầm xuống đến cự li tiếp theo.

Hai ca họ lần lượt đụng phải Độ Phùng Chí Tôn và Tùng Li Chí Tôn đang cạnh tranh kịch liệt ở khoảng cách rất nhỏ.

Nhìn thấy Khương Thành và Tam Nhãn Hổ, hai Chí Tôn này cũng nghĩ đó là "người giả" được Ngọc Hà huyễn hóa thành để khảo nghiệm.

Vậy nên hai người cũng đón tiếp một cách đương nhiên.

Lần này, Thành ca không hề cho đối phương cơ hội suy nghĩ về nhân sinh, vừa lên là quất một đợt công kích từ xa.

Độ Phùng Chí Tôn nghĩ "người giả" rất khó đối phó đó tiến lên nghênh đón tự tin vô cùng.

Sau đó… thì không có sau đó nữa.

Ầm!

Hắn bị đống thao tác loạn xạ ở đó làm chấn kinh đến mức toàn thân suy sụp cực độ.

Ngay sau đó, không thể tiếp tục chống lại lực công kích lần nữa lao đến, làm cả người hắn bay luôn ra ngoài.

Độ Phùng Chí Tôn bay trên cao cảm thấy bản thân mình như con muỗi gặp phải quạt bồ hương vậy.

Hắn thậm chí còn không kịp kinh ngạc mà đã mơ màng rồi.

"Người giả" đó sao lại mạnh đến vậy?

Ầm!

Hắn lại rơi vào giữa trường.

Lần này, toàn trường lại lần nữa bùng nổ.

"Cái gì?"

"Độ Phùng Chí Tôn cũng bị đánh ra ngoài rồi ư?"

"Sao lại có thể như vậy?"

Lần này đến lượt chưởng môn và những trưởng lão của Tử U Cung hoài nghi nhân sinh.

"Chuyện này là không thể nào!"

"Độ Phùng Chí Tôn đã tham gia cuộc thi đấu này mấy chục lần rồi, cuộc thi đấu Ngọc Hà này cũng đã là lần thứ năm rồi, mỗi lần hắn đều có thể lên đến đỉnh mà."

"Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề."

“Lần thi đấu này nhất định có vấn đề ngoài ý muốn rồi, ta đề nghị làm lại từ đầu!”

Bọn họ khi nảy còn ác liệt phản đối thi lại từ đầu, chế giễu Cửu Chuyển Đan Tông thua không đẹp, bây giờ thái độ lập tức thay đổi, cũng muốn thi lại từ đầu.

Cho dù có thi lại từ đầu đi chăng nữa, Lạc Quân Chí Tôn cũng lại chiếm vị trí đứng đầu thì cũng không sao cả.

Chi ít Tử U Cung cũng có thể giữ được vị trí thứ hai.

“Cái gì là chuyện ngoài ý muốn với không ngoài ý muốn chứ?”

Bên Hồi Nguyên Điện đó chắc chắn là không đồng ý rồi.

Độ Phùng Chí Tôn bị loại, Tùng Li Chí Tôn của bọn họ thuận lợi leo lên vị trí đứng đầu.

Ván này sao có thể đồng ý bắt đầu lại chứ?

Mà những tông môn khác vì tập thể đều tiến lên một bậc nên cũng phản đối thi lại từ đầu.

“Sao hả? Tử U Cung các người thua không đẹp à?”

“Phải đó, chuyện này chỉ có thể nói là Độ Phùng Chí Tôn không được, sức lực về sau không đủ.”

Mấy người tầng lớp cao của Tử U Cung sầu đến nỗi tim thắt nghẽn lại.

Một khắc trước bọn họ còn chế nhạo Lạc Quân Chí Tôn không đủ sức bền, nào biết được nhanh như vậy, sự nghị luận tương tự cũng ập lên đầu họ.

Lúc chế nhạo Tử U Cung và chúc mừng đệ tử của môn mình lên được thêm một bậc, bọn họ vẫn không quên lần nữa giẫm đạp lên những cây đại thụ đón gió của Thiên Đan Tư.

“Thiên Đan Tư lần này cuối cùng cũng coi như đến được vị trí thứ ba rồi.”

“Phải đó phải đó, đúng là chó may ăn c ứ t được mà.”

“Khó trách, nếu không thì lại mất hết mặt mũi.”

Còn Hồi Nguyên Điện bên này lại hiển nhiên một người làm quan cả họ được nhờ rồi.

“Tự Hành Chí Tôn ở đằng sau còn cách Tùng Li Chí Tôn sáu bảy dặm nữa, căn bản không thể nào đuổi kịp Tùng Li Chí Tôn rồi.”

“Ổn rồi, ổn rồi, vị trí đầu bảng ổn rồi.”

“Ha ha ha, xem ra thời đại thuộc về Hồi Nguyên Điện của bọn ta đã đến rồi.”

Lời nói vừa dứt, Tùng Li Chí Tôn cũng bị đánh bay ra khỏi Ngọc Hà.

Chương 1314: Nằm ở vị trí thứ nhất

Sở dĩ Tùng Li Chí Tôn bị đánh ra ngoài muộn hơn một chút là bởi hắn không gặp phải Thành ca, mà gặp phải Tam Nhãn Hổ.

Thành ca có chiến lực bốn mươi ngàn, gặp phải ai cũng là kiểu hàng duy đả kích cả.

Tam Nhãn Hổ tuy là sứ giả đan nhưng trước mắt vẫn là đế đan sư bát phẩm.

Hắn không có một chút điểm sáng nào trong mấy khĩ năng khí phù trận, chiến lực toàn thân đều là đan đạo, đại khái cũng vào cỡ 4800.

So với vị tuyệt thế thiên tài Lạc Quân thì cũng xêm xêm nhau.

Nếu hai người mà gặp phải nhau thì ta hay ngươi chết thì cũng chưa chắc.

May mà người mà Tam Nhãn Hổ gặp phải là Tùng Li Chí Tôn, hắn tuy cả đan khí phù trận đều có lấn sang, hơn nữa đều ở một trình độ nhất định.

Nhưng chiến lực tổng cộng cộng lại chỉ có 3623, so với Tam Nhãn Hổ thì còn cách một khoảng khá xa.

Vậy nên tuy Tam Nhãn Hổ không thắng được trong tích tắc nhưng cũng được xem như là thắng một cách thuận lợi rồi, cả quá trình cơ bản đều áp chế được đối phương.

Khi Tùng Li Chí Tôn rơi xuống sân, lại còn thảm hại hơn cả Lạc Quân và Độ Phùng, hắn đã bị Tam Nhãn Hổ đánh cho bầm tím mặt mày rồi.

“Tùng Li Chí Tôn cũng bị loại luôn rồi?”

“Ôi vãi. Tình huống quái gì vậy?”

“Hắn cũng bị đánh văng ra rồi ư?”

“Chuyện này cũng quỷ dị quá đi mất.”

Mọi người lũ lượt nghị luận mãi không ngớt.

Mấy trưởng lão mấy giây trước còn đang đắc ý, tuyên bố thời đại thuộc về Hồi Nguyên Điện của bọn họ đã đến rồi bây giờ đều hóa đá cả.

Khó khăn lắm thoát khỏi được trạng thái hóa đá ra, bọn họ lập tức nhảy dựng lên.

“Có vấn đề, chắc chắn có vấn đề.”

“Chuyện này thật sự quá khác thường.”

“Lần thi đấu Ngọc Hà này, chắc chắn là có chuyện ngoài ý muốn, nếu không thì không thể như thế này được.”

“Ta đề nghị thi lại từ đầu, thi lại từ đầu.”

Quả nhiên, bản chất của con người là cười người hôm trước hôm sau người cười mà.

Bọn họ không lâu khi nãy còn lần lượt chế giễu Cửu Chuyển Đan tông và Tử U Cung, phản đối việc thi đấu lại này, bây giờ lại cảm thấy đây là chuyện không thể nào trì hoãn được nữa.

Nhưng mà chắc chắn lời đề nghị này sẽ không được thông qua rồi.

Mấy tông môn ở đằng sau vui tươi như hoa, lại một lần thăng hạng quá xịn.

Đặc biệt là Nguyên Tịnh thế gia, Tự Hành Chí Tôn của bọn họ khơi khơi lại đứng ở vị trí đầu.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói là là thành tích tạo nên kỉ lục trước nay lịch sử chưa từng có rồi.

Trưởng tộc và mấy trưởng lão vui mừng đến mức suýt động tay động chân.

“Ha ha ha ha, không ngờ rằng đại hội giao lưu đan đạo lần này, người mạnh nhất cuối cùng lại là người của Nguyên Tịnh

thế gia bọn ta.”

Bọn họ chả thèm quan tâm đến sắc mặt của mấy người Cửu Chuyển Đan Tông, Tử U Cung, Hồi Nguyên Điện giờ đều đan đen như đít nồi.

Bắt đầu mặt mày nở hoa lên.

“Cảm ơn các vị đã khiêm nhường nha ha ha ha ha.”

“Không ngờ mọi người đều yêu thích và chiếu cố cho Nguyên Tịnh thế gia bọn ta đến như vậy.”

“Từng con ngựa ngã nhào nối tiếp nhau như vậy làm sao bọn ta có thể chịu được chứ.”

“Vị trí đứng đầu này bọn ta không nhận lấy thì thật ngại quá.”

“Hơn nữa lại còn bỏ Thiên Đan Tư ở phía sau, thật là quý hóa quá.”

Bọn người Thiên Lâm, Thái Hành của Thiên Đan Tư vốn dĩ nhìn thấy Cư Nhạc tự dưng nhảy lên được vị trí thứ hai, trong lòng còn đang rất thoải mái.

Bây giờ đột nhiên nghe thấy lời này của bọn họ, tâm tình tốt cũng tự dưng mất sạch sành sanh.

Má nó, đúng là lúc nào cũng không quên giẫm cho Thiên Đan Tư một đạp mà.

Sự vui vẻ chúc mừng của Nguyên Tịnh thế gia cũng không kéo dài được bao lâu.

Bởi vì sâu bên trong Ngọc Hà, Khương chưởng môn đã nghênh đón Tự Hành Chí Tôn.

Hắn cũng lười phải nói mấy lời thừa thải.

Huơ bừa tay một cái đã “có lòng” đưa được vị tuyệt thế thiên tài đệ nhất của Nguyên Tịnh thế gia này về nơi an nghỉ.

“Tự Hành Chí Tôn!”

“Hắn cũng bị loại rồi?”

“Ôi trời ơi, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sự vui mừng ngông nghênh của Nguyên Tịnh thế gia bị ngưng lại.

Giấc mơ xưng bá ở vị trí đầu của bọn họ đã tan vỡ chỉ trong mấy mươi giây.

Sau đó bọn họ lại theo dòng chảy mà gia nhập vào hàng ngũ đòi "thi lại từ đầu".

"Chuyện này chắc chắn có vấn đề!"

"Mấy người ở vị trí đầu rồi hai và ba đều liên tiếp bị loại, chuyện này quá quỷ dị rồi."

"Không sai, dựa vào thực lực của bọn họ thì không thể nào bị loại ở vị trí này được."

"Bốn người này đều có thực lực đi lên đến đỉnh, thật sự quá lạ thường rồi."

"Chuyện đến nay đã không còn là vấn đề thi lại từ đầu nữa mà là phải điều tra xem thử cho rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Đến lúc này, những người ở hiện trường đều nhìn ra có gì đó không đúng.

Mọi người lũ lượt vây quanh bốn vị tuyệt thế thiên tài đỉnh cao vừa mới bị loại ra.

"Nói xem các ngươi rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì rồi, sau nhanh như thế đã ra rồi thế?"

Chỉ đáng tiếc, mấy người đó cũng chả nói được cái gì cho ra hồn.

Toàn bộ bọn họ đều gặp phải Khương Thành và Tam Nhãn Hổ, nhưng bọn họ lại không quen biết hai người này.

Vậy nên tất cả đều bảo đó là "người giả thí luyện" do Ngọc Hà huyễn hóa mà thành.

"Người giả đó quá mạnh đi mất."

"Phải, ngay cả một chiêu của hắn ta cũng không đỡ nổi, có lẽ chiến lực cũng đến hơn mười ngàn nhỉ?"

"Vậy ta cũng còn được, ta đỡ được đến mấy hơi, cuối cùng mới bất cản mà bị loại đây…"

Tùng Li Chí Tôn có cái đầu bị sưng tấy lên như đầu heo vẫn rất đắc ý, giống như kiểu bản thân biểu hiện rất xuất sắc vậy, cảm giác ưu việt tự dưng nổi lên.

Hắn vốn không biết rằng, bản thân mình gặp Tam Nhãn Hổ không giống với những người khác gặp phải Khương Thành.

“Người giả có chiến lực trên mười ngàn à?”

Tất cả những cấp cao của các tông môn tại hiện trường đều ngơ ngác.

“Cuộc thi đấu Ngọc Hà này làm gì có người giả nào thực lực mạnh đến vậy?”

“Thí luyện sao có thể xuất hiện cấp bậc như vậy được?”

“Cũng rất khó nói, Ngọc Hà cũng không phải thứ mà chúng ta có thể khống chế được, mà là thiên địa quy tắc của Luyện Tâm Đạo tự nó sinh thành. Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cả ta hay người đều không thể nói rõ được.”

“Đúng thật…”

“Vậy theo như cách nhìn này, cũng không phải là bốn người họ không được mà là độ khó của Ngọc Hà lại đột nhiên tăng lên gấp bội rồi.”

Mọi người rất nhanh đã chấp nhận hiện thực này.

Biến cố từ bản thân Ngọc Hà, có thi đấu lại từ đầu cũng không có ý nghĩa gì cả.

“Vậy vị thứ xếp hàng sau cùng định đoạt thế nào?”

“Phải đó, cũng phải có sắp xếp thứ hạng chứ?”

“Hay là theo như vị trí bọn họ bị loại mà định đoạt vậy?”

Chưởng giáo của Cửu Chuyển Đan tông vốn đang tuyệt vọng lại lần nữa được châm ngọn lửa hi vọng.

“Người nào bị loại ở vị trí cao nhất thì người đó sẽ là người đứng đầu.”

Nếu như theo cách thức này, vị trí đứng đầu vẫn sẽ là Lạc Quân Chí Tôn, suy cho cùng thì lúc đó vị trí của nàng cũng cao nhất.

Một đám trưởng lão của Tử U Cung nhìn nhau một cái rồi cũng lần lượt gật gù.

“Có thể, bọn ta tán thành.”

Nếu như vậy, Độ Phùng Chí Tôn tốt xấu gì cũng được vị trí thứ hai, bọn họ cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng Hồi Nguyên Điện lại không làm được.

“Lúc nảy Tùng Li Chí Tôn nói rồi, hắn kiên trì được mấy hơi rồi mới thất bại, còn đệ tử của các ngươi mới có một chiêu là đã thua rồi.”

“Sự mạnh yếu đã thể hiện rõ ràng rồi.”

“Bọn ta cảm thấy, dựa vào thời gian dài hay ngắn kiên trì được trước khi bị loại để sắp xếp thứ hạng thì mới thỏa đáng.”

Lời đề nghị này lập tức nhận phải sự bác bỏ từ phía mọi người.

“Quá trình chiến đấu không có ai thấy được, ai có thể chứng minh hắn đã kiên trì được mấy hơi chớ?”

“Phải đó, đó chẳng phải tùy hắn nói sao thì nói à?”

Có vài tông môn xếp ở vị trí phía sau còn đưa ra những phương án trơ tráo không biết nhục.

“Theo như ta thấy thì cứ căn cứ vào thứ tự bị loại mà định đoạt vậy, ai bị loại sau cùng thì người đó là người chiến thắng.”

Chúng trưởng lão của Cửu Chuyển Đan tông và Tử U Cung tức giận hẳn lên.

“Ngươi còn biết nhục không hả?”

Theo như phương án này, Lạc Quân Chí Tôn mạnh nhất lại xếp hạng một từ dưới đếm lên, Độ Phùng Chí Tôn “vĩnh viễn chân truyền” lại xếp hạng hai từ dưới lên.

Nhất thời mọi người đều nảy lên tranh luận không ai nhường ai.

Còn về Thiên Đan Tư đã xếp hạng nhất thì không ai thèm quan tâm đến.

Chương 1315: Tại sao hắn vẫn chưa bị loại

Sau khi bốn người xếp hạng đầu tiên bị loại, Cư Nhạc của Thiên Đan Tư vươn lên vị trí đầu tiên một cách thần kì.

Theo lí mà nói, chuyện này sẽ khiến cho toàn trường náo nhiệt lên.

Nhưng mà lúc này lại chẳng hề có ai quan tâm cả, mà cũng không phải do bọn họ không thèm chú ý đến Thiên Đan Tư.

Mà là sau khi trải qua cảnh tượng như vậy những bốn lần, bọn họ cũng đã mệt tim lắm rồi.

Theo như bọn họ thấy, vị trí đứng đầu của Thiên Đan Tư này chắc cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Cũng không đến mấy mươi giây nữa, thể nào Cư Nhạc cũng sẽ bị đánh bật ra.

Thậm chí đến cả mấy người cấp cao như Thiên Lâm, Thái Hành, Hà Bắc của Thiên Đan Tư bọn họ cũng không chúc mừng ngay.

Bởi vì bọn họ nghĩ chắc Cư Nhạc này cũng sẽ nhanh thôi đi vào vết xe đổ của bốn người trước.

Bây giờ chúc mừng nhiệt liệt bao nhiêu, lát nữa sau khi bị loại sẽ lại càng nhục ra bấy nhiêu.

Mà lúc này, Khương Thành bên trong Ngọc Hà cũng đã chạm mặt với Cư Nhạc Chí Tôn.

Vừa nhìn thấy hắn, Cư Nhạc đã trực tiếp hét ngay lên.

“Khương Thủ Tọa!”

Là một Tiên quan ngũ phẩm của Thiên Đan Tư, hắn đương nhiên quen biết Khương Thành, hơn nữa lại còn rất thân.

Thế là liền lên nghênh đón, vui đến mức không có cách nào nói cho phải.

“Sao ngươi lại đến đây rồi?”

“Hơn nữa lại còn đột nhiên xuất hiện trong đây?”

Là một đội viên đang tham gia thi đấu, hắn vốn không hề biết tình hình gì ở bên ngoài.

Hắn cũng chả biết những đối thủ ở trước mình đều đã bị loại sạch rồi, thậm chí cũng chẳng biết xếp hạng hiện tại của mình.

“Bên ngoài đang chế nhạo chúng ta không ra gì cả.”

Thành ca bĩu môi: “Nếu ta còn không đến, thể diện của Thiên Đan Tư sẽ mất sạch sành sanh cả.”

Tuy hắn chẳng hề có cảm giác quy thuộc gì với Thiên Cung cả, nhưng là Thủ Tọa của Thiên Đan Tư, chuyện như thế này sẽ ảnh hưởng đến tư chất làm màu của hắn, không thể nào để xảy ra được.

“Hi hi hi, để Khương Thủ Tọa ngươi thất vọng rồi…”

Hắn nói như vậy, Cư Nhạc Chí Tôn chỉ có thể gãi đầu, lộ ra điệu cười vừa lúng túng lại vừa thất lễ.

“Ta thật sự đã cố gắng hết sức rồi, nhưng mà cũng hết cách.”

Đối mặt với sự khiển trách từ Thủ Tọa, hắn chỉ có thể tìm cho mình một lí do để đổ thừa.

“Lạc Quân Chí Tôn của Cửu Chuyển Đan tông đó quả thật quá yêu nghiệt, đủ để áp chế biết bao đan sư, nếu đổi thành ai thì cũng sẽ bị giẫm bẹp.”

“Lại còn có Độ Phùng Chí Tôn là đệ tử chân truyền cả năm mươi tỷ năm của Tử U Cung, bọn họ chơi thế chẳng phải chơi chó quá sao?”

Thành ca khoanh hai tay trước ngực, cười như không cười.

“Ý của ngươi là ngoại trừ hai người này ra thì những người khác ngươi đều không sợ?”

Cư Nhạc Chí Tôn gật đầu cực mạnh.

“Đó là đương nhiên, những người khác chẳng đáng mà nhắc đến.”

Thành ca khoan thai nói: “Ta nghe nói Hồi Nguyên điện có Tung Li Chí Tôn…”

Còn chưa chờ hắn nói xong, Cư Nhạc Chí Tôn đã vỗ ngực cam đoan: “Hắn tuy là đế đan sư lục phẩm, nhưng thành tựu lại chả cao bằng ta, không đáng phaihr nghĩ đến.”

“Tự Hành Chí Tôn của Nguyên Tịnh thế gia..”

“Ba đồ yêu, còn không chịu nỗi một kích!”

Nghe hắn phát ngôn tự tin hết sức như vậy, Thành ca cũng cạn lời.

“Nhưng trên thực tế bọn họ đều vượt qua ngươi.”

“Hả?”

Vẻ mặt của Cư Nhạc Chí Tôn bỗng chốc trở nên gượng gạo.

“Chuyện chuyện chuyện này, sao lại có thể như thế được?”

Sau đó hắn chỉ có thể cười mỉa: “Khụ, chuyện thắng bại là chuyện thường tình, lần sau ta sẽ cố gắng để rửa đi mối nhục nhã này.”

“Được rồi được rồi!”

Trong lòng Thành ca nói tâm thái của ngươi cũng tốt thật, cho dù có là tình huống như thế nào thì cũng có thể lập tức ổn lại, biết tự cổ vũ mình.

Cũng coi như là một loại tài năng.

Nhưng mà lần sau là mấy trăm triệu năm sau, bản thân mình lúc đó ở đâu còn chưa biết nữa kìa.

“Không cần chờ đến lần sau, ngươi cứ tiếp tục bơi lên trên, trước mắt ngươi đã đứng đầu rồi, sau đó đừng để lật xe đó.”

“Ồ, hả?”

Tâm thái lạc quan của Cư Nhạc cũng bị làm cho mơ hồ.

Bản thân đã đứng đầu rồi?

Chuyện này sao có thể được chứ?

“Không phải khi nảy ngươi nói bọn họ đều vượt qua ta cả rồi sao?”

Thành ca hững hờ đáp: “Vốn dĩ bọn họ đã vượt qua ngươi rồi, nhưng thật không may vì đã gặp phải ta, vậy nên trước mặt ngươi đã không còn ai nữa.”

“Hả?”

Cư Nhạc nghe thấy câu này thì ngây ra, suýt nữa tiêu hóa không nổi.

“Ý của ngươi là, ngươi đánh hết bọn họ ra ngoài rồi sao?”

“Nếu không thì sao?”

Chuyện này…

Hóa ra là còn có thao tác vậy à?

Mồm của Cư Nhạc Chí Tôn cũng mếu mếu, tỏ ra mình đã bị chấn động.

“Vậy nên ta đã thật sự đứng đầu rồi?”

“Ừ hứ.”

“Nhưng mà… thế này là chơi ăn gian.”

Thành ca vốn còn đang chờ ánh mắt cảm kích ngưỡng mộ và cảm động từ hắn.

Kết quả chờ được đến câu sau thì phát hỏa.

“Sao thế, ngươi còn có cả tinh thần thanh liêm trong sạch chăng?”

“Chỉ có thể trách đệ tử chân truyền mấy chục tỷ năm bọn họ hay tu mấy môn khí phù trận đó đi, đừng trách chúng ta xử lí sạch đám rác rưởi đó.”

“Hơn nữa, ăn gian thì sao chứ, giữ được danh dự của Thiên Đan Tư là được rồi.”

“Bây giời những đối thủ cạnh tranh thứ hạng đều bị quét sạch rồi, nếu như còn lấy không được vị trí đầu nữa thì ta sẽ hỏi tội mỗi ngươi…”

Bị hắn mắng dữ dội như vậy, Cư Nhạc Chí Tôn dạ dạ vâng vâng, tỏ ra bản thân không dám có thêm bất kì một suy nghĩ thừa thải nào nữa, nhất định phải bảo vệ danh dự của Thiên Đan Tư và… tư cách làm màu của Khương Thành.

Thành ca lúc này mới hài lòng gật đầu.

Nhìn bóng dáng Cư Nhạc Chí Tôn hăng hái đi về phía xa, hắn lộ ra một nụ cười mãn ý.

Tam Nhãn Hổ ở kế bên đi ra.

“Ca, sao ta thấy tên này nó cứ ngu ngu sao ấy, chẳng linh hoạt tí nào cả, rốt cuộc có được không đây?”

Trong lòng Thành ca bảo tâm tính Cư Nhạc Chí Tôn này chẳng qua là ngay thẳng một chút, không đến nỗi ngu ngốc nhỉ?

Nhưng mà so với kiểu vô sĩ đốn mạt như ngươi thì quả thực cũng khờ chút.

Hắn sờ cằm suy nghĩ một lát.

Chỉ xử lí mấy tên ở trước Cư Nhạc Chí Tôn thôi thì e cũng vẫn có phần quá nguy hiểm.

“Thế này đi, đề phòng lật xe, giúp hắn xử lí luôn mấy đối thủ tiềm ẩn ở đằng sau giúp hắn luôn vậy.”

“Ô kê.”

Tam Nhãn Hổ sớm đã chờ câu nói này của hắn rồi.

Càng về sau, chiến lực của các tuyển thủ càng thấp, hắn cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Chuyện treo đánh người ta thế này là chuyện hắn thích nhất.

“Đừng sai sót mà làm tổn thương mấy Tiên quan khác của Thiên Đan Tư đấy.” Thành ca còn không quên dặn dò.

“Ca, ngươi yên tâm đi, ta tốt xấu gì thì cũng ở Thiên Đan Tư nhiều năm như vậy, quen cả ấy mà!”

Khi hắn tiếp tục âm thầm xuống dưới thì bên ngoài vẫn đang tranh luận nên sắp xếp thứ hạng như thế nào.

Cứ cãi qua cãi lại, cũng chẳng có một phương án nào thuyết phục cả.

Nhưng mà dần dần, bọn họ lại phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

“Cư Nhạc Chí Tôn của Thiên Đan Tư sao vẫn còn chưa bị đánh văng ra nữa?”

“Kì lạ, hắn lại có thể tiếp tục đi lên sao?”

“Chuyện này là tình huống thế quái nào nhỉ?”

“Đã qua lâu như vậy rồi, hắn nên bị loại đi chứ?”

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang dòng Ngọc Hà như treo trên trời, lũ lượt lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Đến cả những Tiên quan tầng lớp cao của Thiên Đan Tư như Thiên Lâm, Thái Hành và Lưu Duyên, Kim Phi cũng bồn chồn không yên.

Khong phải đã nói Ngọc Hà xảy ra chuyện khác thường ư, bên trong đang có "người giả" có chiến lực trên cả mười ngàn đang xử sạch hiện trường à?

Không phải đều đồng loạt chắc chắn đến lượt Cư Nhạc Chí Tôn sẽ bị tống ra ngoài sao?

Đến cả Lạc Quân Chí Tôn còn không đỡ nổi một chiêu của "người giả" đó, Cư Nhạc Chí Tôn chắc chắn lại càng đỡ không nổi rồi.

Sao hắn vẫn còn chưa bị loại?

"Có lẽ do hắn chưa bơi đến chỗ phạm vi có sự công kích của "người giả" đó chăng?" Có người đoán.

Sự phỏng đoán này lập tức nhận được sự tán đồng của mọi người.

"Đúng, có thể gặp được người giả có sức mạnh vô cùng kia thì phải bơi đến được một độ cao nhất định."

"Cư Nhạc nhất định vẫn chưa bơi đến vùng nguy hiểm đó."

Chương 1316: Trực tiếp thanh lí hiện trường

Mấy trưởng lão của những tông môn đã bị loại như Cửu Chuyển Đan tông, Tử U Cung lại lần nữa nhảy ra chà đạp Thiên Đan Tư.

"Hóa ra là thực lực không đủ, đến tư cách để gặp phải nguy hiểm cũng chẳng có."

"Tên Chí Tôn này của Thiên Đan Tư không được tích sự gì cả."

"Ha ha ha, người giả có chiến lực vượt quá mười ngàn đâu phải ai cũng có tư cách gặp được chứ."

Thiên Lâm và Thái Hành bị bọn họ chọc đến râu run lẩy bẩy.

Con mẹ nó, các ngươi không giẫm đạp lên Thiên Đan Tư thì sống không nổi hả?

Mà cũng vào ngay lúc này, có một thân hình từ trong Ngọc Hà bay ra, rơi trước mặt mọi người.

Mọi người lộ ra vẻ mặt quả nhiên không ngoài dự liệu.

“Ha ha, Cư Nhạc Chí Tôn quả nhiên bị loại khỏi rồi.”

“Đã sớm bảo Thiên Đan Tư các ngươi cũng không phải ngoại lệ cơ mà…”

Người nói ra lời này đột nhiên im bặt.

Những lời nói sau đó cũng phải nuốt xuống.

Bởi vì hắn đã nhìn rõ ra được người vừa bị đánh quay ngược trở ra – không phải là Cư Nhạc Chí Tôn.

Mà là người xếp sau Cư Nhạc – Vũ Hối Chí Tôn, hắn vốn cũng không phải là người của Thiên Đan Tư, mà đến từ một tông môn luyện đan khác – Thái Vân các.

Đệ tử thiên tài của môn mình bị loại, đám Đan Đường trưởng lão của thái Vân các lại không có chút kinh động, cũng chẳng hề thất vọng.

Suy cho cùng thì cũng có bốn tấm gương sáng trước mặt đó.

Có sự phơi bày mặt trái một cách thu hút của Lạc Quân Chí Tôn và Độ Phùng Chí Tôn, bây giờ bọn họ đối với việc bị loại khỏi đó lại có sự chấp nhận rất cao.

Thậm chí còn cảm thấy tương đối bình thường nữa kìa.

Nhưng vấn đề ở đây là có một chuyện không bình thường.

“Sao Cư Nhạc Chí Tôn vẫn có thể lên trên được?”

“Phải đó, đáng lẽ nên đến lượt hắn bị loại ra ngoài chứ?”

“Nhìn vị trí bây giờ của hắn thì cũng đã đến phạm vi lúc trước Tự Hành Chí Tôn lúc trước bị loại rồi nhỉ?”

“Theo lí mà nói thì trước tiên nên là hắn, sau đó mới đến lượt Vũ Hối Chí Tôn thì mới đúng chứ.”

Mấy trưởng lão của các tông môn cứ tưởng đã tìm ra được quy luật, bây giờ cũng coi như là tự vả vào mặt rồi.

Thứ tự bị loại khỏi Ngọc Hà dường như vốn không giống những gì bọn họ suy đoán.

“Chuyện này không nên chứ nhỉ?”

“Không có lí nào.”

“Cư Nhạc không nên vẫn cứ ở trên được, nên xuống rồi mới phải.”

“Phải đó, hắn dựa vào cái gì mà vẫn ở trên được?”

Mấy lời thế này, những tầng lớp cao của Thiên Đan Tư không hề thích nghe.

“Ý gì thế hả?”

Thái Hành Đạo Tôn trừng mắt, tức giận hỏi ngược lại: “Cái gì mà Cư Nhạc Chí Tôn không nên ở trên đó chứ? Cái gì mà hắn sớm phải nên xuống rồi hả?”

“Hả?”

“Người của các ngươi xuống thì hắn bắt buộc phải xuống hử?”

“Lẽ nào hắn tiếp tục lên trên là sai sao?”

Cho dù là mấy người tầng lớp cao của Cửu Chuyển Đan tông hay Tử U Cung cũng đều biến sắc.

Nhưng mà cũng chỉ được có một chút mà thôi.

Ngay chốc tiếp theo, mọi người lại lần nữa nổi lên làn sóng phản bác.

“Không sai, hắn ở lại trên đó là chuyện lạ thường.”

“Cư Nhạc Chí Tôn có thực lực thế nào chúng ta đều rõ cả, tự các ngươi còn không rõ được sao?”

“Mấy vị trước mặt đây ai lại không mạnh hơn hắn chứ?”

Kim Phi Chí Tôn chau mày: “Cuộc thi đấu này cũng đâu phải hoàn toàn nhìn vào thực lực, vận may và đầu óc cũng có thể chiếm một phần, chưa biết chừng Cư Nhạc Chí Tôn mới là người cười đến cuối cùng…”

“Lại còn cười đến cuối cùng ư?”

Mọi người lũ lượt cười lên.

“Thiên Đan Tư các ngươi đúng là dám nghĩ nhỉ.”

“Vừa nảy chỉ là một sự cố ngoài ý muốn nho nhỏ mà thôi, ta dám cá người tiếp theo bị loại sẽ là Cư Nhạc Chí Tôn.”

“Không sai, tiếp theo là đến lượt hắn rồi.”

Mọi người cứ khăng khăng như vậy, suýt nữa thành cá cược thật rồi.

Nhưng ngay chốc tiếp theo, mọi người lại lần nữa bị vả vào mặt.

Nhìn thấy trong Ngọc Hà, lại một bóng hình nữa bay ra.

“Ai bị loại rồi?”

“Má nó, là Bài Sinh Đạo Tôn của Tử U Cung chúng ta.”

Chưởng giáo Tử U Cung đập mạnh vào đùi, tức đến nỗi râu ria bay lên đến tận mắt.

“Không phải nên đến lượt Cư Nhạc Chí Tôn hả, sao lại vẫn là người của chúng ta?”

“Chết tiệc, Ngọc Hà này làm ăn kiểu gì vậy?”

“Sao cứ phải bỏ sót Cư Nhạc Chí Tôn vậy chứ?”

Thời gian bọn họ nói chuyện có một lúc như vậy, Cư Nhạc Chí Tôn đã lại lên trước một đoạn.

Làm cho mấy tông môn lớn sốt ruột hết cả lên.

Nội bộ Đạo Tuyệt Chi Địa, giữa các tông môn và gia tộc luyện đan luôn có sự cạnh tranh, bình thường cũng chẳng có mấy tốt đẹp.

Nhưng nếu như gặp phải Thiên Đan Tư, bọn họ vẫn cứ tạm thời đoàn kết lại với nhau.

Thiên Lôi Tư thuộc Thiên Cung, là một nơi mà mấy tông môn bọn họ đái cũng không tới.

Vậy nên mỗi lần đại hội giao lưu đan đạo, mục tiêu hàng đầu của các tông các phái đều là chèn ép spotlight của Thiên Đan Tư.

Vốn đang làm rất tốt, Thiên Đan Tư cũng bị cho ở vị thứ ba rồi.

Kết quả bây giờ…

“Cứ tiếp tục như vậy, Thiên Đan Tư chẳng phải sẽ giành vị trí đứng đầu sao.

“Mấy tên đằng sau hắn đều đã bị bỏ lại xa rồi.”

“Không phải chứ, tiếp theo hắn sẽ là người bị đánh ra cho coi.”

“Phải, người tiếp theo chính là hắn.”

Bọn họ cứ vậy chờ mong, chờ Cư Nhạc Chí Tôn cũng bị đánh ra.

Chi ít không thể để Thiên Đan Tư đạt được vị trí đứng đầu được, nếu không thì mặt mũi nhiều tông môn như vậy của Đạo Tuyệt Chi Địa biết giấu vào đâu?

Thế nhưng mọi chuyện lại đi ngược với mong muốn.

Khoảng thời gian tiếp sau đó, đệ tử xếp thứ hai thứ ba sau đó của các tông môn liên tiếp bị loại khỏi.

Nế mà nói không có quy luật, thì mấy người này đều theo thứ tự từ cao đến thấp lần lượt bị loại khỏi.

Vô cùng có quy luật.

Nếu nói không có quy luật, dọc đường cũng có đến mấy người có thể tránh khỏi được.

Mà mấy người này toàn là những Tiên quan của Thiên Đan Tư.

Mấy người trong hiện trường cũng lần lượt phát hiện ra vấn đề nằm đâu.

“Chuyện này không đúng.”

“Tại sao những người xảy ra chuyện đều là người của chúng ta mà không phải của Thiên Đan Tư?”

“Chuyện này cũng quá sức quỷ dị rồi ha?”

“Ăn gian, nhất định là Thiên Đan Tư ăn gian.”

Hà Bắc Đạo Tôn dựa theo lí mà cãi: “Ở đây là sân nhà Đạo Tuyệt Chi Địa của các ngươi, Thiên Đan Tư bọn ta có thể gian lận được sao?”

Chỉ đáng tiếc, mọi người đều không bị thuyết phục.

Sau khi vị tuyển thủ cuối cùng của Đạo Tuyệt Chi Địa bị đánh bay khỏi, bên trong Ngọc Hà chỉ còn lại năm người là Tiên quan của Thiên Đan Tư.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đến cả Thành ca cũng dở khóc dở cười.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn, chỉ cần đánh bay tầm bốn năm người đằng sau Cư Nhạc đi là được rồi.

Nhưng Tam Nhãn Hổ có vẻ chơi khá hưng phấn.

Ngoại trừ người của Thiên Đan Tư, nhưng đệ tử tông môn còn lại đều bị quét sạch bong, cho dù có là người xếp thứ nhất từ dưới đếm lên cũng không chừa.

Nhưng thấy hắn ra sức như vậy, Khương Thành cũng không nỡ cản trở.

Dù sao thì kết quả này có vẻ cũng rất tốt.

Mà đến bước này, tình hình cũng trong sáng hơn vô cùng.

Chỉ cần toàn bộ năm người này đều lên đến đỉnh, vậy Thiên Đan Tư sẽ ôm trọn cả top năm rồi.

Còn những tông môn khác…

Thật ngại quá, không có hạng sáu hạng bảy rồi.

Bởi vì trước khi bị loại bỏ thì bọn họ cũng chả có chút thành tích nào cả, tự nhiên cũng sẽ với không tới bảng xếp hạng.

Nếu như cảnh tượng này thật sự thành thật, vậy thì vui mừng lớn rồi.

Đại hội giao lưu đan đạo chẳng phải được rất nhiều tiên nhân của cả Thiên Cung và Đạo Tuyệt Chi Địa chú ý đến sao.

Nếu như cuối cùng thật sự có năm người ở hết top năm, vậy thanh danh của Thiên Đan Tư sẽ bay tít lên trời xanh rồi.

Mấy tiên nhân hóng hớt không biết chân tướng sẽ xem Thiên Đan Tư như nguồn ánh sáng, hải đăng, ngôi sao duy nhất về đan đạo ở cả Nguyên Tiên giới này.

Còn về mấy tông môn của Đạo Tuyệt Chi Địa, chắc chắn sẽ bị chê trách, căn bản không đáng tranh luận cùng Thiên Đan Tư.

Nghĩ đến cảnh tượng "đáng sợ" đó, các trưởng lão của những đại tông môn đứng ngồi không yên.

Chương 1317: Người giả đó mạnh quá rồi

"Chuyện này có gì đó không đúng."

"Hoàn toàn không đúng, tuyệt đối có vấn đề đâu đó."

"Thiên Đan Tư các ngươi rốt cuộc đã làm ra chuyện gì rồi?"

"Nếu mà không gian lận thì ta sẽ chặt đầu xuống ngay."

Cho dù là chưởng giáo của Cửu Chuyển Đan Tông, hay là Thủ Tịch Đan Đường của Tử U Cung, hay có là Thái Thượng trưởng lão của Hồi Nguyên Điện thì tâm tình cũng vô cùng kích động.

Giống như bị người ta rút gân vậy.

Lúc này đến lượt mấy vị cấp cao thần thánh của Thiên Đan Tư rồi.

Bọn họ không hề biết đã xảy ra chuyện gì cả.

Suy cho cùng thì bản thân cũng không hề gian lận.

Thiên Lâm Đạo Tôn vuốt chòm râu trắng của mình cười khà khà.

"Có vẻ như Thiên Đan Tư bọn ta sẽ đạt được thành tích từ trước đến nay chưa từng có trong lịch sử rồi."

Thái Hành Đạo Tôn cũng lười phải tranh luận với mấy tông môn này mà trực tiếp chế giễu luôn.

"Xem ra Ngọc Hà đã chịu Đạo Tuyệt Chi Địa đủ rồi, lần này lại đối tốt với người đến từ Thiên Đan Tư bọn ta đến vậy."

Đám người Hà Bắc, Kim Phi Chí Tôn cũng cười ha ha lớn tiếng.

"Mấy tông môn nào đó thua không ra hồn rồi."

"Không ngại không ngại, dùng thực lực để nói chuyện là điều mà tự bọn họ nói trước."

“Thực lực của chúng ta không đủ, đến tư cách gặp phải nguy hiểm cũng không có.”

“Cảm thấy nguy hiểm đều bị bọn họ giành đụng phải hết rồi, bọn họ đúng là có thực lực cả.”

“Phải đó, Thiên Đan Tư bọn ta thực lực chẳng ra sao cả, chỉ có thể lên được đến đỉnh mà thôi…”

“Ha ha ha ha ha.”

Làn sóng này coi như đã xả hết những điều bọn họ phải chịu trước đây, tâm tình thoải mái vô cùng.

Nhưng những trưởng lão của các tông môn xung quanh, sắc mặt đều tái mét.

“Đáng ghét!”

“Gian lận mà còn ngông cuồng như vậy.”

“Nhất định phải lôi đầu kẻ gian lận đó ra đây.”

“Không sai, bổn tọa sẽ vào Ngọc Hà xem xét thử rốt cuộc ra sao.”

“Ta cũng đi!”

“Xem thử rốt cuộc Thiên Đan Tư các ngươi đã giở trò quái quỷ gì.”

“Phải để Ngọc Hà trở lại bình thường, sau đó sẽ thi đấu lại từ đầu.”

Cả mười hai vị đế đan bát phẩm xông vào trong Ngọc Hà như diều hâu săn mồi vậy.

Cảnh tượng này khiến những người xem ở bên ngoài hoang mang hẳn ra.

Cuộc thi đấu Ngọc Hà tổ chức thi đấu giữa các đệ tử, đến nay thi đấu gần kết thúc rồi, mấy đế đan sư bát phẩm này lại lũ lượt xông vào rõ ràng là không hợp quy cách.

Nhưng ở mặt khác, bọn họ cũng không thể không thừa nhận chuyện này là cần thiết.

Sự liên hoàn bị loại ban nảy, và mỗi sự yên lành tốt đẹp của Thiên Đan Tư khiến “khán giả” đều ngây cả người ra.

Mỗi người đều tỏ vẻ như tuy không nhìn thấy được bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng vô cùng chấn động.

Ngọc Hà chắc chắn đã xảy ra vấn đề, nhưng rốt cuộc là vấn đề gì thì vẫn là một câu đố.

Thành ca vốn còn định lên trên đỉnh Thiều Quang Điện nghỉ ngơi trước một chút, ngồi chờ cuộc thi đấu kết thúc.

Nhìn thấy mấy tên đế đan sư bát phẩm này cùng lúc xông vào, Thành ca nhủ các ngươi thế là phạm quy rồi.

Lỡ như mấy người này cản trở năm người của Thiên Đan Tư thì sao?

Hắn không thể cứ ngồi đó để mọi chuyện xảy ra được.

Thế là hắn thầm bay thẳng một đường đến điểm dưới cuối nhất.

Người được nghênh đón chính là Thừa Sơn Đạo Tôn – chưởng giáo của Cửu Chuyển Đan tông.

Là một đế đan sư có tiếng lâu đời, Thừa Sơn Đạo Tôn cũng đã lấn sang ba đạo khí, phù, trận.

Tuy trình độ không phải là đỉnh cấp, nhưng ở Luyện Tâm Đạo, những thứ này đều được cộng vào chiến lực.

Chiến lực của hắn nhiều lên đến 9216 điểm.

Trong rất nhiều những tông sư trong hiện trường thì chiến lực của hắn được xếp thứ hai.

Mấy người Thiên Lâm, Thái Hành nếu luận về đan đạo thì không hề kém cạnh gì hắn, nhưng chiến lực thì không bằng nỗi hắn.

Người này sau khi bất ngờ đụng phải Thành ca liền tăng độ cảnh giác cẩn thận lên hai mươi phần, vốn không hề coi khinh kẻ địch.

Nhưng mà hiện thực đã chứng minh – chuyện này là dư thừa.

Chiến lực của Thành ca là bốn mươi ngàn đó.

Hắn tiện tay vung một cái, hai chân Thừa Sơn Đạo Tôn rời khỏi mặt đất, bay víu lên cao.

Ngực trước của hắn giống như bị một cái dùi công kích phải, xương cốt toàn thân suýt chút tan nát.

Thế này vẫn là kết quả việc Thành ca chưa ra tay ác độc, vẫn còn lưu tình.

“Không…”

Thừa Sơn Đạo Tôn còn chưa xuất ra được chiêu nào thì đã tay chân loạn xạ bay khỏi Ngọc Hà.

Ầm!

Rơi một cách nặng nề trên mặt đất.

Vẻ mặt cũng chẳng tốt hơn mấy đệ tử bị loại khỏi trước đó tốt hơn bao nhiêu.

Lần này mọi người đều trợn tròn mắt ngây cả ra.

“Thừa Sơn Đạo Tôn lại bị loại ư?”

“Hơn nữa còn nhanh như thế nữa?”

“Chuyện chuyện chuyện này… người giả đó rốt cuộc mạnh đến mức nào chứ?”

“Thừa Sơn Đạo Tôn có chiến lực hơn chín ngàn lận cơ đấy, vào trong lại bị xử gon trong mấy giây, vậy chẳng phải đã đối mặt người có chiến lực còn hơn hai mươi ngàn sao?”

“Chuyện này là không thể nào đâu nhỉ?”

Chỉ trong khoảng thời gian bọn họ nói chuyện có nhiêu đó, mười một vị đế đan bát phẩm còn lại, toàn bộ đều bị đánh bật ra.

Cho dù là bọn họ chuyên tâm luyện đan hay những người đã lấn sang những ngành khác, toàn bộ đều không giải quyết được gì cả.

Tất cả mọi người đều bị xử trong chớp mắt, đến cả phía bên Thành ca cũng không mò đến được.

Sự thật chứng minh, hắn không có đủ tư cách và năng lực để điều tra vấn đề bên trong Ngọc Hà.

Càng đừng nói gì đến việc biến Ngọc Hà trở lại “bình thường”.

Nhìn mấy tông sư nằm vật vã trên mặt đất, Kim Phi Chí Tôn và Lưu Duyên Chí Tôn ở một bên cười phá lên chẳng kiêng nể gì.

“Ha ha ha ha, các ngươi tra được gì rồi nào?”

“Tra được Thiên Đan Tư bọn ta gian lận thế nào chưa?”

“Không phải nói phỉa khiến Ngọc Hà trở lại bình thường sao? Sao các ngươi lại ra lẹ quá vậy?”

Bọn người Thừa Sơn Đạo Tôn tức cái lồng ngực, nhưng nghĩ đến người giả bên trong đó mạnh qá mức tưởng tượng, cũng không còn sức nói mấy lời cay đắng.

“Người giả đó mạnh quá rồi.”

“Trên thế gian không nên có một sinh linh có chiến lực mạnh như vậy tồn tại.”

“Chỉ có thể nói thiên địa quy tắc của Luyện Tâm Đạo chúng ta có sai sót rồi, vậy nên mới tạo ra một người giả đặc biệt đến vậy.”

Bọn họ chưa từng gặp Khương Thành, cũng không quen biết gì hắn.

Vô hình chung, bọn họ lại loại bỏ đi khả năng Thiên Đan Tư gian lận.

Suy cho cùng thì người giả đó cũng quá mạnh, Thiên Đan Tư lấy đâu ra đức ra năng, sao có thể có người mạnh mẽ đến vậy được?

“Không một ai có thể chiến thắng người giả trong Ngọc Hà đó.”

“Còn về việc đệ tử Thiên Đan Tư các ngươi hoàn toàn vô sự…”

Mấy vị Đạo Tôn phủi hết bụi trên người mình, điều chỉnh hình tượng trở về lại trạng thái uy nghiêm của bậc cao nhân.

“Có lẽ mấy người các ngươi đến từ Thiên Cung bên đó, vừa mới đến đây nên thiên địa quy tắc không phân biệt được.”

Lời giải thích này khiến rất nhiều người lại lần nữa lấy lại được chút sĩ diện.

“Không sai, bọn ta sống ở Đạo Tuyệt Chi Địa nhiều năm như vậy rồi, thiên địa quy tắc ở đây rành bọn ta lắm, vậy nên mới tìm đến bọn ta một cách chính xác như vậy.”

“Còn người của Thiên Đan Tư các ngươi, trong mắt quy tắc thiên địa ở đây có lẽ chẳng được coi là sinh linh, vậy nên mới được lọt lưới.”

“Chuyện này chỉ là ăn may mà thoát được thôi, căn bản chả là thá gì cả.”

Mấy người này cũng coi như là níu giữ lại được vị trí cao thủ một chút.

Theo như cách nói của bọn họ, bị loại ra lại trở thành một chuyện vô cùng vinh dự rồi.

“Các ngươi ăn nói kiểu gì vậy?”

Thái Hành Đạo Tôn bị họ chọc tức đến suýt chút bật cười.

“Bọn ta sao có thể không được xem như là sinh linh chứ?”

“Thắng chính là thắng, vị trí thứ hạng nói lên tất cả.”

Một trưởng lão của Hồ Nguyên Điện bĩu môi: “Chẳng qua cũng chỉ là ý vào thiên địa quy tắc của Luyện Tâm Đạo không phân biệt ra được, cùng lãm cũng chỉ là con cá lọt lưới, chả có gì phải đắc ý cả,”

Lời của hắn vừa nói xong, Cư Nhạc Chí Tôn ở vị trí cách điểm cuối cùng một khoảng rất ca đột nhiên tăng tốc lên gấp trăm lần.

Vốn dĩ còn phải cần một giờ đồng hồ nữa mới có thể lên đến đỉnh Thiều Quang điện, nhưng chỉ mấy giấy sau, hắn đã thành công lên đến nơi.

Chương 1318: Ôm hết top năm

Sau khi Thành ca xử lí sạch hiện trường, kế hoạch ban đầu vốn là chờ năm người này thi đấu cho xong.

Nhưng chờ được một lúc lại phát hiện tốc độ đi lên của bọn họ quá chậm

Cứ theo tiết tấu này, Cư Nhạc Chí Tôn vẫn phải cần ít nhất bốn năm tiếng đồng hồ nữa.

Còn hai vị ở cuối cùng, rất có khả năng sẽ không leo lên được đến đỉnh, bởi vì chẳng có được thực lực đó.

Thế là hắn quyết định không chờ nữa, trực tiếp đưa bọn họ lên luôn là được.

Đến trước mặt Cư Nhạc Chí Tôn, Cư Nhạc Chí Tôn còn không biết sao hắn lại xuất hiện nữa rồi.

"Khương Thủ Tọa, đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?"

"Không có gì ngoài ý muốn cả, chỉ là đến để tăng tốc cho ngươi chút thôi."

Nói xong, hắn trực tiếp đưa Cư Nhạc Chí Tôn phi thẳng về trước.

Ào ào!

Thời khắc hai người xông qua xoáy nước, xoáy nước bị động đến đó bị chấn động vô cùng, giống như núi lửa đột nhiên phun trào mãnh liệt, tạo nên một uy năng cực lớn vậy.

Cư Nhạc Chí Tôn bị dọa đến nỗi nhắm nghiền hai mắt lại.

Nhưng ngay khắc tiếp theo, hắn phát hiện bản thân chả bị sao cả.

Còn về xoáy nước đó thì đã bị bọn họ bỏ xa về phía sau rồi.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện xoáy nước hung hãn khi nãy, lúc này cũng dịu tan, dần dần trở thành nhữ bọt nước.

Chuyện này…

Chuyện này thì được coi là gì chứ?

Còn có thể qua ải như vậy ư?

Xoáy nước đó có chiến lực trên mười ngàn lận, cũng không thể dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy chứ?

Ai qua đó mà không phải nấp qua một bên để đi, tránh bị nó cuốn vào?

Khương Thủ Tọa này chẳng những không thèm tránh né, hơn nữa còn xử đẹp luôn xoáy nước đó.

Cư Nhạc Chí Tôn có phần mông lung, hắn cảm thấy nhận thức của bản thân phải viết lại lần nữa.

Còn chưa chờ đến lúc hắn kịp phản ứng lại, phía trước đã xuất hiện một bóng hình, người giả chính thức của Ngọc Hà đã đến rồi.

"Người giả này không dễ đối phó…"

Cư Nhạc dự định bảo Khương Thành để lại mình để tiện lên đó đối phó.

Nhưng mà sự thật đã chứng minh, suy nghĩ này của hắn là dư thừa rồi.

Thành ca không hề có ý định sẽ ngừng lại, cứ xông theo một đường thẳng về phía trước.

Ngay trước khoảnh khắc hắn gặp phải người giả, hắn tiện tay vung một cái.

Ầm!

Người giả có chiến lực chi ít cũng trên bốn ngàn kia vốn còn đang giương nanh múa vuốt đã sụp đổ và tan biến trong vô hình, không còn một chút vết tích nào nữa cả.

Cư Nhạc Chí Tôn ngậm miệng lại.

Hắn hoàn toàn phục rồi.

Cách thức mà Thành ca vượt ải khiến hắn cảm thấy việc mình tham gia thi đấu giống như là một trò cười.

Hắn không thể tưởng tượng ra nỗi Khương Thủ Tọa rốt cuộc mạnh đến nhường nào, suy cho cùng thì khoảng cách cũng không thể nào tưởng tượng được.

Sau mười mấy giây, hắn thuận lợi lên đến đỉnh cao nhất của Ngọc Hà.

Đến lúc này Khương Thành mới buông tay ra.

"Tự mình lên đi."

Tiếp tục lên tiếp chính là Thiều Quang điện, chỉ cần hắn lên đó thì hắn chính là người đứng đầu.

"Ờ… chúng ta ăn gian thế này có trơ trẽn quá không ấy nhỉ?"

Cư Nhạc Chí Tôn nhếch môi.

Tốc độ khi nảy quá nhanh, chỉ cần không phải là đồ ngốc thì đều có thể nhìn ra là có vấn đề.

Thành ca lạnh lùng nói: “Vậy thì sao chứ?”

Cư Nhạc Chí Tôn bị hắn hỏi ngược lại một cách mạnh mẽ như vậy cũng bị đánh bại rồi.

Gian lận rồi mà còn có gan gớm nhỉ?

Ngươi không sợ mấy tông môn khác hỏi tội hử?

Nhưng mà nghĩ kĩ lại, sức mạnh to lớn khi nảy Khương Thủ Tọa thể hiện ra, toàn trường chẳng ai có thể sánh kịp.

Hắn có cần phải lo lắng bị hỏi tội sao?

“Được rồi, mau lên đi lên đi. Còn phải đi đón người tiếp theo nữa.”

Thành ca quả thực chẳng thèm lo việc gian lận này có bị phát hiện không.

Nếu không lúc trước khi gặp phải Lạc Quân Chí Tôn hắn đã không mở mồm nói chuyện rồi.

Càng huống hồ hắn cũng đâu có dự định cứ ẩn mãi vậy đâu.

Khi Cư Nhạc Chí Tôn nhảy khỏi Ngọc Hà tiến lên Thiều Quang điện, toàn trường đều ngẩn cả ra.

“Hắn thật sự đã lên được rồi?”

“Ôi vãi chưởng, khi nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao hắn tự nhiên lại trở nên nhanh như vậy chứ?”

“Đừng nói là Cư Nhạc Chí Tôn, đến cả Thừa Sơn Đạo Tôn cũng không thể nhanh được như vậy.”

“Gian lận, nhất định là gian lận.”

“Vấn đề chính là sao có thể làm được vậy?”

Mọi người ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, trong lòng đột nhiên nổi lên một suy đoán.

“Không phải là người giả mạnh mẽ đó đang giúp hắn đấy chứ?”

“Không phải chứ?”

“Còn có chuyện như vậy sao?”

Miệng bọn họ cảm thấy quá sức hoang đường, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì rất có khả năng là thế.

Có thể lên được với tốc độ nhanh như thế trong Ngọc Hà, chỉ có người giả đó mới có thể làm được.

“Ha ha ha, Thiên Đan Tư của bọn ta đứng đầu nhé.”

“Vui mừng khắp chốn.”

Đám người Thái Hành Đạo Tôn và Hà Bắc Đạo Tôn cười ra mặt.

Lo làm gì hắn ăn gian hay không, dù sao thì lần này Thiên Đan Tư cũng không bị những tông môn khác áp chế, giữ được thể diện là được rồi.

Nhưng tông môn khác thì không vui được.

“Thiên Đan Tư các ngươi có gì mà đắc ý chứ?”

“Nhờ vào sự giúp đỡ của người giả mà còn giữ lời được sao?”

“Kiểu đứng đầu này bọn ta thà không thèm lấy.”

“Ha ha ha ha.”

Nhìn thấy bọn họ ghe tức đến mức như vậy, bọn người Kim Phi Chí Tôn và Chính Hư Chí Tôn ngước mặt cười lớn.

“Khi nãy các ngươi nói thiên địa quy tắc các ngươi không phân biệt nỗi Thiên Đan Tư bọn ta, rất quen thộc với các ngươi, do đó mới bỏ qua mà.”

“Không phải còn bảo chỉ là con cá lọt lưới, đến cả vinh hạnh được người giả nhắm trúng cũng không có hử?”

“Bây giờ thế này thì tính sao nhỉ?”

“Xem ra người giả đó căn bản không phải không thể phân biệt được Thiên Đan Tư đâu!”

“Hi hi, xem ra thiên địa quy tắc ở đây không những chỉ quen biết Thiên Đan Tư chúng ta mà có rất có thiện cảm nữa cơ.”

Lời này nói ra giống như bóp nghẹn cổ mấy trưởng lão của các tông mông cho mặt đỏ cổ thô.

Nhịn cả nửa ngày trời cũng không thể nào có thể phản bác lại được.

Bọn họ cũng buồn bực vô cùng, người giả kia không đánh mấy người Thiên Đan Tư ra thì thôi đi, sao lại còn giúp cho bọn họ nữa vậy?

Chuyện này có nhìn sao cũng cảm thấy hoang đường vô cùng.

Hoàn toàn không lí giải nỗi.

Nhưng chuyện khiến bọn họ không thể hiểu nỗi hơn vẫn ở đằng sau.

Lại nhìn thấy một đệ tử của Thiên Đan Tư bên trong Ngọc Hà đó lên chuyến xe siêu tốc nữa, dựa vào tốc độ vượt quá mức bình thường xông lên phía trước.

Dọc đường giống như chẳng gặp phải trở ngại hay nguy hiểm gì cả, cứ bay lên theo một đường thẳng.

Mọi người nhìn đến nỗi ngây ra như phỗng.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Người giả đó không những giúp Cư Nhạc Chí Tôn, lại còn giúp đệ tử khác của Thiên Đan Tư nữa?”

“Cũng thật vô lí quá đi mất!”

“Đúng thật là kì quặc, hay nói đó không phải là người giả mà thiên địa quy tắc huyễn hóa ra sao?”

“Không phải người giả lẽ nào lại là người thật? Người thật thì có thể có chiến lực thế nào?”

Trong lúc bọn họ bàn bạc với nhau, bốn đệ tử còn lại của Thiên Đan Tư đã được Khương Thành đưa lên trên rồi.

Cả quá trình vừa nhẹ nhàng lại khá vui vẻ.

Khi tất cả bụi trần rũ hết, Thiên Đan Tư cuối cùng cũng làm được việc cả năm người ôm hết top năm.

Nhất thời, cả trong hay ngoài đều xôn xao cả lên.

Chương 1319: Người giả đó còn thật sự có thể đi ra à

Ai cũng có thể nhìn ra thành tích của Thiên Đan Tư quá sức không bình thường.

Nhưng vấn đề là không ai chỉ ra được có gì sai ở đó.

Thiên địa quy tắc cứ phải giúp đỡ Thiên Đan Tư, cứ phải giúp họ xử lí đối thủ, cứ phải giúp họ lên trên, ngươi có thể làm gì chứ?

Nhìn như vậy thì bọn họ lại không phải gian lận, chỉ là được thiên mệnh ưu ái mà thôi.

Cái gì?

Ngươi nói xem tại sao thiên địa quy tắc cứ phải giúp Thiên Đan Tư mà không giúp mấy tông môn chúng ta chứ?

Đó đương nhiên là vì bọn họ không phải nới thiên mệnh thuộc về rồi.

Các ngươi có thể tự suy nghĩ lại xem bản thân mình tại sao lại không được thiên địa quy tắc giúp đỡ chứ?

“Ha ha ha ha, cuộc thi đấu kết thúc.”

“Không ngờ Thiên Đan Tư ta thật sự ôm hết cả năm hạng đầu.”

“Thật đúng là thành tích tốt nhất từ trước đến nay.”

Cho dù là bọn người Thiên Lâm hay Lưu Duyên, toàn bộ đều vui như mở cờ.

Nghĩ đến mấy đợt giễu cợt của các tông môn, câu nào cũng chả bỏ qua cho Thiên Đan Tư cũng chỉ vì để giẫm cho một đạp.

Bây giờ lại nhìn xem xếp hạng sau cùng, tâm tình bọn họ đã quá chừng luôn.

“y da, không phải lúc trước còn bảo Thiên Đan Tư của ta không thể leo lên được vị trí thứ ba sao?”

“Bây giờ xem như là chuyện gì hen?”

Mấy đế đan sư đến từ Dịch Đan Lưu như Kim Phi, Chính Hư trực tiếp bật công tắc nghề nghiệp quỷ dị lên.

“À ta hiểu ra rồi nhá, nhất định là mấy vị đồng đạo của Đạo Tuyệt Chi Địa không muốn nhìn thấy thành tích của Thiên

Đan Tư kém đến mất mặt nên mới cố ý khiêm nhường đúng không?”

“Tinh thần hi sinh vĩ đại như thế này thật là cảm động quá mà.”

“Nhưng mà các ngươi cũng nhiệt tình dã man, cho dù có muốn nhường cũng đâu cần phải rút sạch khỏi trường đấu thế đâu, làm bọn ta ngại chết đi được.”

“Bọn ta khó lắm mới đến một lần, chư vị cũng thật hiếu khách, đúng thật là hiếu quá mà.”

“Học hết mấy điểm này cho ta, xem người ta chi đáo biết bao.”

Lời này nói ra làm mấy chưởng giáo của các đại tông môn phải bầm gan tím ruột.

Con mẹ nó, bọn ta không có nhường.

“Đủ rồi!”

Thừa Sơn Đạo Tôn – chưởng giáo của Cửu Chuyển Đan tông mặt mày tái mét.

“Thiên Đan Tư làm sao có thể ôm hết cả năm hạng đầu trong lòng các người tự biết.”

“Bọn ta tự biết!”

Lưu Duyên Thiên Tôn cười hi hi.

“Thiên Đan Tư bọn ta thiên mệnh tụ lại, nhận được sự công nhận của thiên địa quy tắc đấy…”

“Một đám nói càn.”

Lệ Dương Đạo Tôn – chưởng giáo của Tử U Cung cao giọng ngắt ngang bọn họ.

“Cái gì mà thiên mệnh tụ về chứ?”

“Thiên Đan Tư các ngươi quy thuận Thiên Cung, bắn đại bác cũng không đến Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Thiên địa quy tắc ở đây công nhận ai cũng sẽ không công nhận nanh vuốt Thiên Đạo của cái các ngươi gọi là thiên tâm cao giai như các ngươi đâu.”

Lời này của hắn được những người khác hưởng ứng rất nhiệt liệt.

“Phải, vừa rồi chỉ là sự trùng hợp.”

“Thiên địa quy tắc của Luyện Tâm Đạo chắc chắn đã nhận sai người rồi.”

“Chó hên ăn được cứt thôi, có gì đâu mà đắc ý dữ thần?”

“Đan đạo chính thống mãi mãi nằm ở Đạo Tuyệt Chi Địa bọn ta, Thiên Đan Tư các ngươi chỉ là bên cánh tả mà thôi.”

“Còn cái gì mà Dịch Đan Lưu, Tịnh Đan Lưu, Cổ Đan Lưu tương phụ tương thành, có thể dung hợp thành một, đúng là cười nhe răng luôn mà.”

“Vừa nhìn đã thấy là tà môn chứ không phải chính đạo, đi nhầm lối rẽ rồi.”

Mấy lời này của bọn họ khiến Thành ca có phần không ưa nghe.

Đó là đan đạo mà hắn truyền cho Thiên Đan Tư đấy, sao lại biến thành tà môn chứ không phải chính đạo rồi?

Nhưng mà đối với mấy chuyện bọn họ nói như gì mà được thiên mệnh giúp nên ăn hến, người giả trong Ngọc Hà gì đó hắn lại có chút hứng thú.

Trong chuyện này hình như có cái có thể lấy le được.

Nhìn thấy năm người Cư Nhạc Chí Tôn đã kết thúc thi đấu sắp trở về lại, hắn liền truyền tống trở lại Thiều Quang điện.

Gọi năm người bọn họ lại.

“Các ngươi lát nữa xuống đó đừng nói ra thân phận của ta.”

Năm người họ tưởng hắn sợ chuyện gian lận bị phát hiện nên liền gật đầu.

“Bọn ta hiểu rồi.”

“Nhất định sẽ không nói chuyện Khương Thủ Tọa giúp bọn ta gian lận ra ngoài.”

Thành ca lắc đầu: “Ta không có ý đó, lát nữa ta sẽ xuất hiện.”

“Hả?”

Mấy người Cư Nhạc Chí Tôn há hốc mồm.

“Ngươi vừa hiện thân là sẽ bị người ta nhìn thấy đó, vậy chẳng phải sẽ lộ sao?”

Thành ca khua tay: “Ta tự có kế hoạch.”

“Sau khi các ngươi xuống đó, nếu có người hỏi, cứ theo như những gì bọn họ nói, thừa nhận thiên địa quy tắc giúp đỡ.”

“Ngoài ra sau khi xuống đó nhớ nhắn với bọn Thiên Lâm, Thái Hành, bảo lát nữa sau khi gặp Tam Nhãn Hổ và ta thì cứ giả vờ không quen không biết là được rồi.”

Giả vờ không quen biết?

Đầu óc năm người mịt mờ.

Nhưng mà mệnh lệnh của Khương Thủ Tọa là nhất, bọn họ dù có không hiểu cũng không dám làm trái.

Rất nhanh, năm người đó đã xuống phía dưới.

Vừa mới xuống, còn chưa đợi mấy vị Tiên quan của Thiên Cung lên trước, đã bị mấy chưởng giáo và chưởng lão của các tông môn vây quanh rồi.

Cũng không phải công kích bọn họ mà là hỏi thử.

“Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao các ngươi có thể có được hạng đầu vậy?”

“Còn không mau nói rõ đầu đuôi!”

“Nhất định là các ngươi gian lận chứ gì, nếu không thì dựa vào sức của các ngươi sao có thể lên đó được.”

“Mau nói đi!”

Cư Nhạc Chí Tôn vốn còn đang cảm thấy xấu hổ vì suy cho cùng cũng là gian lận.

Nhưng sau khi nghe mấy lời khinh thường của bọn họ, thêm vào đó là giọng điệu như điều tra phạm nhân, lòng hắn cũng trở nên khó chịu.

Thế là vừa truyền âm cho bọn Thiên Lâm, Hà Bắc, Thái Hành nhắn nhủ, vừa trả lời như những gì Khương Thủ Tọa dặn dò.

“Bọn ta cũng không quen, có lẽ là trợ thủ của thiên địa quy tắc huyễn hóa thành giúp đỡ.”

“Vốn còn tưởng hắn sẽ công kích bọn ta, không ngờ lại là đưa bọn ta lên trên đó.”

Mọi người nghe thấy ôi đúng thật vậy luôn?

Thế này thì thật khó tránh quá khó hiểu.

“Tại sao thiên địa quy tắc lại giúp các ngươi?”

“Dựa vào cái gì chứ?”

“Há lại có cái lí này?”

“Thiên Đan Tư các ngươi cũng không phải của Đạo Tuyệt Chi Địa, lấy đâu ra đức ra năng?”

Mọi người điên cuồng phỉ nhổ bóc phốt, đột nhiên phía xa truyền đến một tiếng hét lớn lạnh giá.

“Dựa vào việc ta thuận mắt Thiên Đan Tư và chướng mắt các ngươi.”

Vọng theo tiếng nói đó, hai bóng người từ trong Ngọc Hà dần dần xuất hiện.

Không phải Khương Thành và Tam Nhãn Hổ thì còn ai nữa?

Cũng may là vừa nảy bọn người Thiên Lâm, Kim Phi, Lưu Duyên đã được báo trước, nếu không nhất định sẽ mừng đến phát điên mà chạy lại nghênh đón Khương Thủ Tọa rồi.

Nhưng mà cho dù bọn họ giả vờ không quen biết, hiện trường cũng bị hắn làm cho nhốn nhào.

“Là hắn!”

Lạc Quân Chí Tôn nhìn thấy Khương Thành liền kinh hãi hét lên.

Mà há chỉ có mỗi nàng?

Những đệ tử của các tông môn bị loại ra ngoài cùng với mười hai vị đế đan sư bát phẩm cũng đều nhận ra Khương Thành và Tam Nhãn Hổ.

“Chính là hắn!”

“Chính là hắn đã đánh bọn ta ra.”

“Bọn họ không phải là người giả bên trong Ngọc Hà sao?”

“Chuyện này là tình huống thế nào đây?”

Nói thật lòng, người bây giờ bị kinh hãi hơn chính là những khán giả bên ngoài.

Những “khán giả” khác có thể không quen biết hai ca bọn họ, nhưng Phạm Lôi Đạo Tôn, Minh Già Đạo Tôn và cả Yên Dĩ sao có thể không quen?

Ba người bọn họ suýt chút ngừng xem mà nhảy bật khỏi ghế ngồi.

Ôi vãi!

Hai người bọn họ sap vào trong đó rồi?

Hơn nữa lại là từ trong Ngọc Hà ra nữa?

Vậy nên một loạt những tình huống dị thường xuất hiện bên trong Ngọc hà vừa rồi chính là do hai người bọn họ gây nên?

Nhớ kĩ lại, lúc trước Khương Thành có nói muốn vào trong.

Lúc đó ba người còn đang chìm đắm trong cơ duyên nghe đạo mà không xem là gì cả.

Bây giờ đột nhiên phát hiện hai người đó vào trong rồi, ba người đột nhiên có chút hối hận.

Có thể vào trong để tiếp xúc với những đại sư đó, hà tất phải đứng ngoài này xem?

Chương 1320: Hóa thân của Luyện Tâm Đạo

“Ha ha ha, hân hạnh hân hạnh!”

Thành ca vẫy tay về phía những người của các tông môn.

Tam Nhãn Hổ cũng đá lông nheo.

“Vừa rồi đánh tàn nhẫn như thế các ngươi có hài lòng không?”

“Không cần cảm ơn bọn ta đâu, loại bỏ các ngươi cũng là chuyện bọn ta nên làm mà.”

Thành ca cười tươi như hoa, cũng chẳng sợ chọc giận ai cả.

“Tuy có hơi phiền phức một chút nhưng mà bọn ta trước giờ đều phục vụ rất chu đáo.”

Cuộc đối thoại làm như xung quanh không có ai của bọn họ khiến tất cả mọi người đều mông lung.

Tiết tấu này không đúng!

Hắn là người giả trong Ngọc Hà mà!

Người giả biết nói chuyện luôn hử?

Hơn nữa lại còn là giọng điệu chọc tức chết người không đền mạng nữa?

Trình độ trí nào của hai người này cũng quá mức rồi chăng?

Mọi người đều cảm thấy bản thân mình đã hiểu lầm ở đâu đó rồi.

“Lẽ nào bọn họ căn bản không phải là sự khảo nghiệm của Ngọc Hà?”

Thừa Sơn Đạo Tôn là người đầu tiên phản ứng lại.

Lệ Dương Đạo Tôn cũng một vẻ hoài nghi.

“Ta thấy không giống vậy.”

Những trưởng lão của các tông môn còn lại vội vây lấy.

“Các ngươi là ai?”

“Đáng chết, bọn ta cho các ngươi là người giả bên trong Ngọc Hà, làm loạn cả nửa ngày là do hai người các ngươi trà trộn vào gây rối.”

“Há lại có cái lí này!”

“Gô cổ bọn họ lại!”

“Không được…”

Bọn người Thừa Sơn và Lệ Dương đưa tay lên cản lại.

Đùa à, chiến lực hơn chín ngàn của bọn họ khi nảy còn bị đánh bay ra ngoài, càng huống hồ gì mấy trưởng lão chiến lực có ba bốn ngàn bọn họ?

Quả nhiên, Thành ca không hề khách sáo.

Trực tiếp vung một tay cái, một làn sóng xung kích tản khắp bốn hướng xung quanh.

Gần cả trăm trưởng lão phía trước giống như đồng thời bay vèo lên, sau đó ngã một cách nặng nề dưới đất.

Thành ca cũng coi như là đã lưu tình rồi.

Chủ yếu là lần này đối mặt với nhiều luyện đan sư như vậy, hơn nữa lại chẳng có thù hận gì, hắn tạm thời không gây nên án mạng.

Mà một cái vung này của hắn hiệu quả cũng rất rõ.

Những khán giả bên kia vốn đang xem rất yên tĩnh, lúc này cả đại sảnh đều nháo nhào cả lên.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Trời ơi, chiến lực thế này là đẳng cấp nào đây?”

“Người đó là ai?”

“Thật không thể nghĩ nổi.”

“Hóa ra lúc trước bọn họ ở Ngọc Hà đã gặp phải sự tồn tại mạnh mẽ đến vậy sao?”

Đám người Phạm Lôi Đạo Tôn và Yên Dĩ lại càng khó tin hơn.

Bọn họ biết Khương Thành là đế đan sư, nhưng có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng hắn lại mạnh đến thế kia.

Người có thể vào trong hội trường nếu không phải là những đệ tử thiên tài của các tông môn thì cũng là trưởng lão và chưởng giáo.

Chiến lực của những người này thấp nhất cũng là hai ngàn, bình quân cũng đã ba ngàn rồi nhỉ?

Kết quả lại bị mỗi một mình Khương Thành xử đẹp gần cả trăm người trong tích tắc?

Thế này có còn là người nữa không?

Chuyện này làm sao có thể được chứ?

Sự thật thì cũng không chỉ mỗi bọn họ, ngay cả đám người Thiên Lâm, Hà Bắc và Kim Phi, Chính Hư của Thiên Đan Tư

cũng bị dọa cho một phen.

Khương Thủ Tọa mạnh đến thế sao?

Cho dù hắn là đế đan sư bát phẩm được căn nguyên đan thừa nhận, nhưng chiến lực nhiều nhất cũng chỉ hơn năm ngàn thôi chứ nhỉ?

Mà chiến lực ban nãy hắn thi triển ra ít nhất cũng đã hơn ba mươi ngàn rồi.

Chuyện này sao có thể làm được chứ?

Mấy trưởng lão ban nãy vừa gào thét đòi tóm đầu Khương Thành lại bây giờ lại cảm thấy ớn lạnh.

Giờ một chữ cũng không dám thốt ra.

Đối mặt với người này cứ như đối diện với một sự tồn tại cao hơn bọn họ cả một vị diện vậy.

Còn những đệ tử vốn không phục vì bị loại, đến giờ ai ai cũng câm như hến.

Hiệu quả như vậy làm Thành ca rất hài lòng.

Hắn từ từ bay đến trước mặt mọi người, từ trên cao nhìn xuống toàn trường.

“Ta quả thực không phải là người giả gì đó do Ngọc Hà huyễn hóa thành.”

Lời này vừa bói ra, ai nấy đều nhăn mặt.

Lẽ nào thật sự là vào đó làm loạn chăng?

Nhưng mà thực lực gây rối mạnh đến được bước này cũng thật khó tưởng tượng được nhỉ?

Thử tính toán, bốn môn đan khí phù trận của người này có hai cái đạt đến trình độ cửu giai trở lên, hai cái còn lại cũng không dưới bát giai.

Nếu không thì chiến lực cũng không thể nào cao đến nỗi như vậy được.

Người nhưu thế này sớm nên nổi danh chấn động khắp Nguyên Tiên giới, người người đều hay đều biết rồi.

Sao lại lạ mặt đến thế được?

Nhưng mà ngay câu sau, Thành ca đã phủ định những suy nghĩ linh tinh của bọn họ.

“Ta chính là hóa thân của thế giới Luyện Tâm Đạo.”

“Người giả của Ngọc Hà là cái thá gì chứ?”

“Không đáng được nhắc đến chung với ta.”

Phẹt! Phẹt! Phẹt!

Phạm Lôi, Yên Dĩ và Minh già phía bên khán giả này như đồng thời nhổ nước bọt.

Bọn họ cả chặn đường theo Khương Thành đến đây, đương nhiên biết được thân phận của hắn.

Trong đầu ba người nhiệt tình vạch tội, ngươi đúng thật biết bịa chuyện.

Mới lần đầu tiên đến Luyện Tâm Đạo, thậm chí đến cả quy tắc chiến lực ở đây hôm nay mới biết, thế mà lại dám tự xưng mình là hóa thân của thế giới, sao ngươi không lên trời luôn đi?

Coi người ta là kẻ ngốc hết hử?

Mấy chư vị Thiên Lâm, Hà Bắc của Thiên Đan Tư cũng cùng lúc nhếch môi, dở khóc dở cười.

Ngươi rõ ràng là Thủ Tọa của Thiên Đan Tư, đâu ra là hóa thân của thế giới vậy?

Nhưng mà mọi chuyện phát triển không giống như những gì họ nghĩ.

Nghe nói Khương Thành là hóa thân của thế giới Luyện Tâm Đạo, các chưởng giáo và trưởng lão, đệ tử của các tông môn trong Đạo Tuyệt Chi Địa toàn bộ đều biến sắc vô cùng.

Sau khi trải qua sự kinh hãi ngắn ngủi, Thừa Sơn Đạo Tôn của Cửu Chuyển Đan tôn dẫn đầu đi về phía trước.

Cung kính khom lưng cúi đầu, gập một cái rất sâu với Khương Thành.

Sau đó lại dùng một giọng điệu vô cùng thành kính mà cũng vô cùng vang dội, run rẩy hô to lên.

“Tham kiến… hóa thân của Luyện Tâm Đạo.”

Lệ Dương Đạo Tôn – chưởng giáo của Tử U Cung cũng không chịu bị bỏ lại sau.

Hắn cũng khom lưng một cái sát đất như thế.

“Bái kiến hóa thân của thế giới, ta là chưởng môn của Tử U Cung, mong hóa thân của thế giới hạ giáo dụ.”

Hai người bọn họ dẫn đầu nên mấy người khác cũng chẳng hề do dự.

Các trưởng lão và đệ tử của khắp các tông môn trong Đạo Tuyệt Chi Địa đều lũ lượt đi về trước bái kiến hóa thân của thế giới.

Bọn họ tỏ ra kích động đến điên cuồng, thậm chí còn có đệ tử bắt đầu run lên bần bật.

Nhìn thấy cảnh tượng này khiến cho mấy người biết được chân tướng sự việc như Phạm Lôi và Yên Dĩ đều phải ngây ra.

Tên tiểu tử đó vốn chẳng phải là hóa thân thế giới của Luyện Tâm Đạo, hắn chỉ đang giả thần lộng quỷ mà thôi!

Lẽ nào tất cả mọi người ở hiện trường đều trúng tà rồi chăng?

Thật sự thì bọn họ nghĩ như vậy cũng kém quá.

Bọn họ quen biết Khương Thành trước, đương nhiên cảm thấy cái gọi là thân phận hóa thân của thế giới quá sức hoang đường.

Nhưng những người khác vốn không quen biết Khương Thành.

Theo như bọn họ thấy, một sự tồn tại có chiến lực ít nhất cxng phải trên ba mươi ngàn sao có thể là người thật được?

Để bọn họ tin rằng trên thế giới có một tông sư mà toàn bộ bốn môn đan khí phù trận đều trên bát giai, bọn họ lại cảm thấy đó là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của bọn họ.

Người có một môn có thể đạt trên bát phẩm đã là một tông sư ghê gớm lắm rồi, lại còn phân tâm luyện mấy môn khác, toàn bộ đều bát giai trở lên, thậm chí là cửu giai ư?

Đó không phải là điều mà sức người có thể làm được.

Vậy nên bọn họ thà tin Khương Thành chính là hóa thân của thế giới Luyện Tâm Đạo.

Bởi vì xem ra thân phận này có phần hợp tình hợp lí hơn.

Chiến lực mạnh như vậy thì chỉ có thân phận hóa thân của Luyện Tâm Đạo mới có thể giải thích được.

Người giả của Ngọc Hà chả đủ đẳng cấp.

Mà gặp phải một sự tồn tại mà đan khí phù trận môn nào cũng ở đỉnh cao như thế, giống như thần như thế, bọn họ tỏ ra tôn kính cũng không có gì là lạ.

Gặp được "hóa thân của thế giới" trong mắt bọn họ mà nói chính là một cơ duyên lớn.

Nào có thể không kích động chứ?

"Vẫn mong hóa thân của Luyện Tâm Đạo hạ giáo dụ, chỉ bảo cho những con người đan lầm đường lạc lối…"

Chương 1321: Sứ giả đan

Nhìn thấy mấy vị cấp cao của các tông môn, đặc biệt là mấy người tông sư bát phẩm nổi danh như mình là Thừa Sơn Đạo Tôn, Lệ Dương Đạo Tôn đều đã quỳ thẳng xuống.

Trong lòng Thiên Lâm, Thái Hành vui mừng hớn hở.

Vẫn là Khương Thủ Tọa biết chơi!

Nhưng vấn đề là ngươi dự định làm gì?

Chơi vố này thật sự quá lớn rồi?

Nếu như sau đó chân tướng bị lộ, vậy há chẳng phải sẽ trở mặt thành thù với các tông môn luyện đan ở Đạo Tuyệt Chi Địa sao?

Tuy vừa rồi mấy tông môn này đều chế nhạo Thiên Đan Tư, nhưng hai bên cũng chỉ là đấu võ mồm với nhau, giành vị thế trên cơ nhau, tranh luận xem lí niệm của ai mới là đan đạo chính thống mà thôi.

Vốn cũng không phải mối quan hệ đối địch gì.

Thành ca vẫn có chút tí tì ti không hài lòng.

“Cái gì mà hóa thân của Luyện Tâm Đạo, hóa thân của thế giới chứ, xưng hô như thế phiền phức quá!”

“Sau này có thể gọi ta là Thần chủ.”

Thần chủ?

Mọi người chưa bao giờ nghe thấy cách xưng hô này, nhưng mà cảm thấy cũng rất có thể diện ấy chứ.

Thế là lại lũ lượt bái thêm lần nữa.

“Tham kiến Thần chủ!”

“Bái kiến Thần chủ!”

Làm cho Tam Nhãn Hổ ở một bên khua tay múa chân không yên, ngưỡng mộ vô cùng.

“Ca, ca, ngươi định làm màu một mình sao, cho ta làm màu cùng với!”

Nghe thấy truyền âm của hắn, Thành ca vốn đang phiêu trên mấy giờ mới nhớ lại mình còn partner.

Hắn không hề khách sáo truyền âm ngược trở lại.

“Sao cái gì ngươi cũng muốn day vào vậy?”

“Đã có luyện đan thuật từ trên trời rơi xuống rồi, ngươi còn không biết hài lòng?”

“Vui một mình sao bằng vui chung?”

Tung hoành ở Đạo Tuyệt Chi Địa nhiều năm như vậy, Tam Nhãn Hổ trở nên khéo ăn khéo nói ra.

Nhưng mà câu sau hắn đã lộ ra bản tính của mình.

“Có cơ hội ra mặt vẻ vang thì phải cùng hưởng, ăn một mình là làm trái lại quy tắc trong ngành, ca à, ngươi sẽ không làm vậy chứ?”

Thành ca bị hắn chọc cho tức cười.

“Ta làm như thế thật đấy, ngươi làm sao nào?”

Nghe thấy hắn nói như vậy, Tam Nhãn Hổ cảm thấy chẳng mong gì được Thành ca sẽ đưa mình theo cũng rồi.

Thế là hắn tự mình nhảy ra một cách dứt khoát.

“Gì ấy nhỉ, ta cũng là thần, cũng là hóa thân của Luyện Tâm Đạo.”

Lúc này tuy hắn không giữ hình dạng là Hổ yêu, nhưng mấy vị Đế đan sư vẫn dễ dàng phát giác ra khí tức Yêu tộc trên người hắn.

Cảnh tượng lễ bái mà Tam Nhãn Hổ nghĩ đến đã không xảy ra, ngược lại mọi người lại chau mày.

Luyện Tâm Đạo chỉ có đan khí phù trận, thiên địa quy tắc ở đây có hóa thân cũng không thể là hai đâu ha?

Cho dù có hai thì cũng không đến mức xuất hiện yêu khí được.

Tùng Li Chí Tôn trước đây có chiến đấu với Tam Nhãn Hổ lại càng hoài nghi hơn.

“Hắn cũng là hóa thân của Luyện Tâm Đạo? Thực lực vốn làm gì mạnh như thế.”

Hắn nheo chặt mắt, nhìn trừng trừng Tam Nhãn Hổ.

“Trước đó ta có chiến đấu với hắn bên trong Ngọc Hà, tuy rằng thua nhưng không hề bị đánh bại trong chớp nhoáng, chiến lực của hắn không vượt quá năm ngàn đâu.”

“Chiến lực như vậy mà cũng có thể là hóa thân của Luyện Tâm Đạo?”

Hắn vừa nói xong, lại có một trưởng lão của Hồi Nguyên điện và đệ tử của Cửu Chuyển Đan tông lộ ra vẻ hoài nghi.

“Ta cảm thấy đã gặp qua Hổ yêu này ở đâu rồi ấy!”

“Hình như là Tam Nhãn Hổ - thủ hạ của Bạch Hổ Đạo Tôn thì phải.”

Bọn họ nói thế, đối mắt của các chưởng giáo và chưởng lão của các tông môn đều nheo lại.

Ánh mắt nhìn Tam Nhãn Hổ trở nên hoài nghi và xem xét.

Liên kết lại, sự tín nhiệm đối với Khương Thành cũng trở nên thấp hơn, bắt đầu nghi ngờ hắn có thật sự là hóa thân của Luyện Tâm Đạo không.

Suy cho cùng thì Tam Nhãn Hổ đứng cùng hắn, chắc là cùng một bọn rồi.

Chuyện này khiến Thành ca phải bốc lửa.

Hắn nhìn Tam Nhãn Hổ hận sắt không rèn được thành thép, lại lần nữa truyền âm.

“Ngươi là tên đồng đội làm chuyện thành không đủ mà chuyện bại lại dư, sýt chút hại ta phải lật xe chung rồi.”

“Chuyện làm màu này cũng là chuyện mà một mình ngươi có thể làm được chăng?”

Tam Nhãn Hổ một mặt không phục.

“Lẽ nào ngươi có thể nắm chắc được?”

“Đương nhiên rồi, xem Thành ca cứu vớt hiện trường đây, để kiểu làm màu của ngươi tốt lên lại.”

Nói xong, Thành ca kết thúc truyền âm, lại lần nữa bay đến giữa.

“Các ngươi không nhìn lầm, hắn quả thực là Tam Nhãn Hổ - thuộc hạ của Bạch Hổ Đạo Tôn.”

Còn chưa chờ mọi người nói gì cả, cũng không chờ Tam Nhãn Hổ oán than hắn bán đứng bạn bè, lời của hắn lại chuyển ngoặc.

“Nhưng mà ta thấy hắn thuận mắt nên cho hắn một tạo hóa, phong hắn làm sứ giả đan.”

“Vậy nên khi các ngươi gặp hắn cũng nên kính lễ ba phần.”

Lời này vừa nói xong, đám người Phạm Lôi và Yên Dĩ bên này lại lần nữa phải phụt nước.

Cái gì cái gì?

Một con Hổ yêu đã vô học cò lười biếng lại là sứ giả đan?

Ngươi thật biết bịa chuyện đấy!

Cho dù đổi thành người khác cũng được.

Tam Nhãn Hổ kia là Yêu tộc, hơn nữa chiến lực lại bằng không, nói hắn là sứ giả đan há chẳng phải là một trò cười sao?

Trong lòng bọn họ cùng lúc đang vạch tội thì cũng hình như nhớ ra gì đó.

Lúc nảy Tùng Li Chí Tôn kia có nói chiến lực của Hổ yêu đó còn cao hơn hắn?

Không thể nào chứ?

Nhất định là lúc đó nghe lầm rồi.

“Sứ giả đan?”

Các trưởng lão của những tông môn trong trường nghe thấy cũng không mấy tin tưởng.

“Con Hổ yêu đó?”

“Nhìn không giống lắm.”

Thành ca hững hờ nói: “Ta biết bây giờ các ngươi đang nghĩ gì.”

“Các ngươi chắc chắn đang cảm thấy một con Hổ yêu sao có thể có liên quan gì đến luyện đan được đúng không?”

“Nhưng mà ta lại muốn hỏi các ngươi xem, một con Hổ yêu nếu không được ta phong làm sứ giả đan thì lấy đâu ra chiến lực những 4800?”

Ơ chuyện này…

Hắn nhắc nhở như vậy làm mọi người cũng kinh ngạc.

Quả thế thật.

Luyện Tâm Đạo chỉ có đan khí phù trận mới có thể chuyển hóa thành chiến lực.

Ở hiện trường đông người như vậy sao lại không có ai là Yêu tộc, chính bởi vì nguyên nhân là Yêu tộc chẳng có mấy thành tích trong bốn môn đan khí phù trận này.

Cho dù mấy Yêu tộc này có đến cảnh giới Đạo Thánh, có chút tâm tình để ý đến, nhưng trình độ luyện đan luyện khí của bọn họ cũng sẽ không vượt quá tứ giai.

Đây là ưu thế cơ bản tự nhiên của quần tộc.

Mà con Hổ yêu này lại có chiến lực những 4800, sao hắn có thể làm được vậy?

Ngoại trừ việc được cho là “sứ giả đan” ra thì còn gì có thể giải thích được?

Nghĩ đến đây, Thừa Sơn dẫn đầu đám trưởng lão khom mình hành lễ với Tam Nhãn Hổ.

“Tham kiến sứ giả đan.”

“Tham kiến sứ giả đan.”

“Sau này vẫn mong sứ giả đang trước mặt Thần chủ nói giúp bọn ta mấy lời tốt đẹp.”

Nhìn thấy một đám đan sư thất phẩm bát phẩm hành lễ với mình, Tam Nhãn Hổ lần đầu tiên cảm thấy yêu sinh như mình có được sự thăng hoa.

Hắn lúc này đã phục Thành ca sát đất rồi.

“Ca, ngươi đúng là biết nắm chắc nhỉ, thế cũng cứu vớt được, phục thật phục thật.”

Khi hai bọn họ truyền âm liếc mắt ra hiệu, Phạm Lôi, Yên Dĩ, Minh Già bên phía người xem này sắp phụt nước bọt ra luôn rồi.

Bọn họ cảm thấy thế đạo này thật quá hoang đường.

Đế đan sư bát phẩm được tôn sùng cỡ nào chứ?

Đừng nói đến bát phẩm, đế đan sư thất phẩm cũng lắm rồi, Đạo Thánh cũng phải nể mặt mấy phần, giữ mối quan hệ tốt đẹp.

Kết quả một đám đế đan sư cao giai như vậy lại đi cung kính hành lễ với con Yêu đó.

Phạm Lôi Đạo Tôn thật muốn xông luôn vào trong, hét thật lớn vào tai Thừa Sơn Đạo Tôn để thức tỉnh hắn.

Ngươi bị lừa rồi đấy!

Sao ngươi lại hồ đồ như vậy, lẽ nào không biết kiểm tra thân phận sao?

Chương 1322: Khương Thủ Tọa rất tốt

Sau khi được xem là hóa thân của Luyện Tâm Đạo và sứ giả đan, Khương Thành và Tam Nhãn Hổ nhận được sự đãi ngộ với quy cách cao nhất.

Một đám đại sư chen nhau vây quanh, chỉ thiếu mỗi cúng hai người bọn họ nữa thôi.

Thừa Sơn Đạo Tôn và Lệ Dương Đạo Tôn vừa nịnh hót vừa móc nối quan hệ.

Nói thật lòng, bọn họ không biết được Thần chủ sẽ mang lại cho họ những gì.

Càng không biết rốt cuộc Thần chủ này muốn làm gì.

Nhưng mà lôi kéo quan hệ chắc chắn không có gì xấu.

Ngoài chuyện này ra vẫn còn chờ một nghi hoặc sẽ được giải thích, đó chính là tại sao Thần chủ cứ phải giúp Thiên Đan Tư trong cuộc thi đấu chứ.

"Thần chủ, ngươi có chỗ không biết, Thiên Đan Tư này vốn dĩ không thuộc về Đạo Tuyệt Chi Địa chúng ta."

"Phải đó, bọn họ quy thuận Thiên Đạo, có lẽ nên là kẻ thù của ngươi mới đúng."

"Khi nãy ngươi giúp bọn họ có phải là đã nhận nhầm người rồi không?"

Có đến mấy vị trưởng lão thậm chí còn bắt đầu đâm bị thóc chọc bị gạo, bắt đầu buông lời gièm pha.

"Khởi bẩm Thần chủ, Thiên Đan Tư vốn bất kính với ngươi."

"Đúng đúng đúng, trước đây bọn họ nói Luyện Tâm Đạo chúng ta không bằng Thiên Cung nữa."

"Trời ạ, Thần chủ lo lắng chăm sóc cho bọn họ như thế, bọn họ lại ở sau bôi nhọ, đúng là khiến người ta nổi giận cực độ mà…"

Mục đích của đám người này chính là khiến Khương Thành Thần chủ phải chê trách Thiên Đan Tư.

Suy cho cùng thì Thần chủ cũng thuộc Luyện Tâm Đạo mà, nếu muốn chiếu cố thì phải chiếu cố tông môn bản địa chứ.

Những lời gièm pha này khiến cho mấy người Thái Hành, Lưu Duyên kế bên phải cạn lời.

Thế này là ý gì? Tranh sủng trước mặt "Thần chủ" chăng?

Nếu như thật sự có một "Thần chủ" lạ mặt, vậy không chừng sẽ thật sự để cho bọn gian thần này trót lọt thực hiện được ý đồ xấu rồi.

Nhưng mà thật đáng tiếc, Thần chủ này lại là Thủ Tọa Thiên Đan Tư bọn ta.

Các ngươi có nằm mơ cũng không ngờ đến chứ gì?

"Phải đó phải đó, bọn ta bảo Luyện Tâm Đạo không bằng Thiên Cung đấy."

Bọn Kim Phi và Chính Hư cố ý cười hi hi.

"Đan đạo chính thống ở Thiên Đan Tư, Luyện Tâm Đạo chẳng đáng nhắc đến, rồi sao chứ?"

Nhìn thấy bọn họ không những không phản bác, ngược lại còn thừa nhận trước mặt "Thần chủ", bọn người Thừa Sơn Đạo Tôn và Lệ Dương Đạo Tôn ngơ ngác không nói được gì.

Thiên Đan Tư não tàn rồi sao, hay là điên mất rồi?

Nhưng mà ngay sau đó bọn họ lại vui mừng khôn xiết.

"Thần chủ, ngươi nghe cả rồi chứ, bọn họ chẳng hề tôn trọng ngươi một chút nào cả."

"Đan đạo chính thống rõ rằng là ở Luyện Tâm Đạo, bọn họ lại hoàn toàn chả xem Luyện Tâm Đạo ra cái thể thống gì cả."

"Đúng là há lại có cái lí như vậy được."

"Ta đề nghị Thần chủ tránh xa bọn họ ra, nếu không lại bị sự tà môn không phải chính đạo của bọn người lầm đường lạc lối đó mê hoặc."

Thành ca suýt chút bị bọn họ đánh bại luôn.

Thấy được mục đích cuối cùng của bọn họ là lôi kéo mình, Thành ca chẳng hề tức giận.

Nhưng mà vẫn cảm thấy bản thân cần phải giải thích một chút.

"Được rồi được rồi, ta nghĩ các ngươi hiểu lầm rồi."

"Ta chiếu cố Thiên Đan Tư như vậy là có nguyên nhân cả đấy."

Hắn tiếp tục giả vờ như không quen biết, nghênh đón Thiên Lâm và Thái Hành.

“Thủ Tọa Khương Thành của Thiên Đan Tư các ngươi có khỏe không?”

Lời này vừa nói ra, các chưởng giáo và trưởng lão ở đằng sau ngây ra như phỗng.

Trước đó Thiên Đan Tư có nói qua không biết bao nhiêu lần có một vị Khương Thủ Tọa, lợi hại đến nhường nào, chỉ đáng tiếc là đã bị lạc nhau.

Bọn họ khen Khương Thủ Tọa đó lên tít tận mây xanh, giống như là ánh sáng của Đan giới vậy.

Lúc đó bọn họ còn khịt mũi coi thường, không hề tin.

Chỉ coi mấy lời đó của Thiên Đan Tư là mấy lời nói láo được bịa ra.

Cố ý bịa ra một người không tồn tại, khen hắn lên tận trời xanh cũng chỉ để giữ lại chút mặt mũi tôn nghiêm cho trận thi đấu thảm hại đó.

Nhưng bây giờ bọn họ chợt phát hiện, hóa ra thật sự có một vị Khương Thủ Tọa?

“Vẫn tốt vẫn khỏe.”

Thiên Lâm đại sư vừa cười khổ đáp lại, vừa thầm vạch trần trong bụng.

Bản thân ngươi chính là Khương Thủ Tọa, ngươi hỏi câu này là định làm loạn kiểu gì vậy?

“Năm đó gặp qua Khương Thủ Tọa một lần, đến nay vẫn còn hoài niệm.”

Thành ca rất thành thạo biến thành kiểu vô cùng thương cảm về bể dâu trong quá khứ.

“Đó là vị nhân vật tuyệt thế có thể dung hợp cả Dịch Đan Lưu, Tịnh Đan Lưu, Cổ Đan Lưu lại với nhau! Năm đó luận đạo với hắn ba trăm triệu năm, cuối cùng ta phải phục hắn sát đất, trở thành tri kỉ.”

Hắn lại hỏi mấy người Thiên Đan Tư.

“Mấy năm nay Khương Thủ Tọa có nhắc đến ta không?”

Cho dù là Thiên Lâm hay là Hà Bắc, Thái Hành, tất cả đều không quản lí được cảm xúc của mình.

Lão đại, ngươi bảo bọn ta phải trả lời như thế nào?

Nên đáp là có hay không đây?

“Có nhắc đến… không?”

“Haizzzz!”

Khương Thành thở dài: “Nếu không phải Khương Thành trở thành Thủ Tọa Thiên Đan Tư của các ngươi thì ta đã không giúp đỡ các ngươi rồi.”

“Thiên Đan Tư các ngươi có thể nghe được giáo dụ của Khương Thủ Tọa thật là có phúc.”

Hắn vỗ vào vai Thái Hành Đạo Tôn đang mếu cả miệng.

“Đừng phụ lòng Khương Thủ Tọa bồi dưỡng các ngươi.”

Bọn người Thiên Lâm, Thái Hành đặt tay lên ngực ém xuống không bóc phốt.

Tuy trình độ luyện đan của lão huynh ngươi cao đến mức kinh người, lần giảng đạo lần trước đó đến nay vẫn còn dư vị, nhưng ngươi như vậy cũng quá khoe khoang rồi nhỉ?

Hơn nữa ngươi ngày nào cũng truyền giáo dụ cho Thiên Đan Tư vậy nhỉ?

Sau khi giảng xong lần đạo đó, có muốn hỏi thêm ngươi cũng chẳng thể tìm được thấy người.

Chúng ta có thể làm việc sát với thực tế một chút không nhỉ?

Có thể biết xấu hổ chút không ta?

Nhưng mà đám người Lệ Dương ở đằng sau lại vô cùng kinh ngạc với vị thiên tài Khương Thủ Tọa chưa gặp mặt được đó.

Đến cả Thần chủ cũng đánh giá cao hắn đến thế?

Hơn nữa còn nói hắn dung hợp các phái lại với nhau, lại còn là người duy nhất?

Cảm thấy những gì Thiên Đan Tư trước đây nói đều là đúng, vốn không hề thổi phồng lừa gạt gì cả.

Nghe Thành ca làm thành như vậy, bọn họ cũng thật sự đã nổ lên lòng say mê với vị Khương Thủ Tọa này.

Thậm chí còn có người nghĩ tương lai có nên đến Thiên Đan Tư bái kiến hắn một lần để xem thử phong thái vị Khương Thủ Tọa đó rốt cuộc ra sao.

Nhưng mà trong đầu bọn họ nghĩ đến đều là hình tượng một ông lão râu tóc bạc phơ đã lăn lộn trong đan đạo rất nhiều năm, vô cùng có lòng kiên nhẫn.

Nào có ngờ rằng Khương Thủ Tọa thật sự đang làm màu trước mắt mình.

Thành ca nghĩ làm màu thế cũng được kha khá rồi, đồng thời cũng cho bản thân một cái xứng danh rồi, cũng nên ẩn thân danh rồi.

Còn về đại hội giao lưu đan đạo này hắn cũng rất lười tham gia.

Vừa dự định rời đi thì đột nhiên thấy có tám người từ cửa bên xông vào.

Tám người này có được ngọc phù thông hành nên vào trong rất bình thường.

Mà khi bọn họ vừa vào, Thừa Sơn Đạo Tôn và Lệ Dương Đạo Tôn đã tiến lên nghênh đón.

“Linh Khuyết Đạo Tôn, Linh Chỉ Đạo Tôn, còn có các vị đạo hữu của Linh Thanh Phù Tháp, sao các ngươi lại đến đây rồi?”

Phạm Họa Sơn này vốn không phải chỉ là thế giới của đan đạo.

Những tông môn lớn của bốn môn đan khí phù trận vẫn có thể ra vào lúc bình thường.

Nhưng mà gần đây mở đại hội giao lưu đan đạo, vậy nên mấy đại sư của ba môn khí phù trận mới tạm thời tản đi, giao hội trường lại cho các tông môn luyện đan lớn.

Nếu như muốn nghe giảng đạo thì cũng đến chỗ nghe giảng đạo bên ngoài.

Bây giờ hai vị tháp chủ là Linh Khuyết Đạo Tôn và Thanh Chỉ Đạo Tôn đều đột nhiên dắt nhau đến đấy, hơn nữa còn mang

theo một mớ trưởng lão cùng xông vào đại hội giao lưu đan đạo.

Chuyện này khiến cho mấy vị đế đan sư có phần ngoài dự liệu.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ tiếp tục hỏi, vị Linh Khuyết Đạo Tôn đã giận dữ hét lên một tiếng.

“Tử U Cung mấy người thật uy phong nhỉ?”

Chương 1323: Đan phù không đội trời chung

Tử U Cung và Linh Thanh Phù Tháp một bên chủ luyện đan, một bên chủ chế phù, hai bên cũng không có cạnh tranh gì.

Cả chục tỷ năm nay, giữa hai phái đan phù cũng qua lại với nhau không ít lần.

Lệ Dương Đạo Tôn chưởng giáo của Tử U Cung chỉ xem như lại có sự va chạm nhỏ gì đó thôi.

Liền nhanh chóng hỏi han: “Linh Khuyết đạo hữu vậy là có ý gì, phải chăng đã có hiểu lầm gì rồi?”

“Hiểu lầm?”

Thanh Chỉ Đạo Tôn lôi một phát vị Liên Tiêu Chí Tôn ở phía sau mặt đầy sát ý đã một lần nữa thay đồ mới ra trước.

“Các ngươi làm cũng làm rồi, lại còn dám bảo hiểu lầm?”

“Hôm nay bọn ta đến đây là để tuyên chiến với Tử U Cung các ngươi.”

Linh Khuyết Đạo Tôn lắc tấm lệnh phù trong tay, hét lớn: “Từ nay về sau, Linh Thanh Phù Tháp và Tử U Cung không đội trời chung, không chết không ngừng.”

Lời này vừa được nói ra, toàn trường đều nhốn nháo cả lên.

Luyện Tâm Đạo không thể so sánh với Đoạn Dương Đạo hay Huyết Sát Đạo, từ ngày xuất hiện cho đến nay vẫn chưa từng xảy ra đại chiến giữa các tông môn.

Những tông môn lấy đan khí phù trận làm chủ, những đại cao thủ đa số đều là những đại sư hăng say nghiên cứu.

Bọn họ bình thường đều làm bạn với việc luyện đan lô và phù trận, đến cổng lớn cũng chẳng đi ra một bước.

Cho dù Luyện Tâm Đạo có chiến lực, nhưng bọn họ cũng chẳng hứng thú gì với việc chiến đấu.

Đôi lúc có chút tranh đấu thì cũng khống chế trong phạm vi nhỏ mà thôi.

Mà lần này hiển nhiên là không giống vậy rồi.

Bọn người Thừa Sơn Đạo Tôn vội vàng lên trước điều đình.

“Các ngươi có ý gì đây?”

“Có chuyện gì không thể nói rõ hay sao, ta thấy nhất định có hiểu lầm gì đó rồi.”

“Thừa Sơn, chuyện này không liên quan gì đến các ngươi.” Thanh Chỉ Đạo Tôn lạnh lùng nói.

“Tử U Cung là đồng đạo Đan giới với bọn ta, sao lại nói không liên quan gì đến bọn ta chứ?”

“Tốt, tốt vô cùng.”

Linh phù trong tay Linh Khuyết Đạo Tôn vừa huơ, gió mây kéo đến, sát khí đằng đằng.

Thanh Chỉ Đạo Tôn vứt một ngọc phù lưu ảnh cho Lệ Dương Đạo Tôn.

“Ngươi tự xem đi!”

“Để xem ngươi còn lời gì để nói không?”

Không những Lệ Dương Đạo Tôn và mấy trưởng lão cấp cao của Tử U Cung, bọn cao thủ Thừa Sơn Đạo Tôn và những tông môn khác cũng vội đi sang.

Bọn họ cũng rất hiếu kì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến Linh Thanh Phù Tháp phải tức giận đến mức này cơ chứ.

Sau khi mở ngọc phù ra, cảnh tượng xuất hiện chính là dưới chân núi.

Chính là cảnh tượng xảy ra lúc Liên Tiêu Chí Tôn và hai sư đệ sư muội vào trong.

Trong đám người, mọi người vô cùng cảm thấy ngoài dự liệu khi phát hiện "Khương Thần chủ" và "Tam Nhãn đan sứ."

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã bị cảnh tưởng của bọn người Liên Tiêu Chí Tôn làm cho kinh hoàng.

Nhìn thấy đường đường là ba thiên tài phù tháp, lại bị mấy đệ tử gác cổng của Tử U Cung đánh đập chửi rủa.

Không những chỉ có bọn họ, một vào tiên nhân vây xem cũng cho thêm vào đạp.

Liên Tiêu Chí Tôn bị đánh cho thoi thóp, trầy da tróc vảy vì bị nện.

Chỉ có điều mấy tầng lớp cấp cao của Linh Thanh Phù Tháp cũng rất có lòng mà đánh số cho ngọc phù lưu ảnh này…

Sau khi Khương Thành và Tam Nhãn Hổ vào trong rồi, ba người này đột nhiên hồi phục trở lại, nổi trận lôi đình ngay tại chỗ, rồi không biết vì sao lại bị phế lại.

Sau đó lại là một trận lên chân xuống cẳng, lại bị đánh cho bầm dập…

Qua một lúc lại hồi phục lại lần nữa.

Sau đó thì lấy ra tiên phù truyền tin, gọi người từ bên Linh Thanh Phù Tháp sang.

Cảnh tượng dừng lại ở lúc đó.

Ngay sau đó, tấm ngọc phù trong tay Lệ Dương Đạo Tôn liền biến thành bã.

Hiển nhiên, Linh Thanh Phù Tháp cũng không hi vọng cảnh tượng này đi đâu cũng lưu truyền.

Mấy người Đan giới bên này cũng không nói được gì nữa.

Bọn người Thừa Sơn Đạo Tôn và Thiên Lâm Đạo Tôn nổi lên luồng khí lạnh, chuyện này quả thật có phần lớn quá rồi.

Nếu là mấy đệ tử bình thường của ngươi thì còn ổn ổn.

Đền bù xin lỗi gì gì đó, có lẽ cũng có thể chuyện lớn từ từ hóa nhỏ.

Liên Tiêu Chí Tôn là tháp chủ nhiệm kì tiếp theo của Linh Thanh Phù Tháp, thân phận thật sự không hề nhỏ.

Chuyện này rất khó để thu dọn hiện trường.

Lệ Dương Đạo Tôn không hề muốn khai chiến với Linh Thanh Phù Tháp nên ngay lập tức tỏ ra chuyện này chỉ là hiểu lầm.

“Chuyện này có rất nhiều điểm khả nghi, các vị đạo hữu đừng kích động quá, chuyện này nhất định ta sẽ điều tra cho rõ rồi sẽ cho các ngươi một lời giải thích…”

“Giải thích?”

Linh Khuyết Đạo Tôn cười lạnh.

“Được ấy chứ nhỉ.”

“Tất cả những người hôm đó có ra tay, bao gồm cả sáu tên đệ tử gác cổng của các ngươi đều phải chết.”

Việc đầu tiên này đã làm tất cả mọi người phải chau mày.

Mấy đệ tử của Tử U Cung mình chết thì cũng đã không thể rồi.

Càng huống hồ gì những tiên nhân vây xem nhiều như vậy nữa.

Chuyện này căn bản không thể nào đồng ý.

Nhưng điều kiện của Linh Thanh Phù Tháp nào có dừng lại ở đó.

“Chuyện thứ hai, để thiên tài Độ Phùng Chí Tôn của Tử U Cung các ngươi đến Linh Thanh Phù Tháp bọn ta, để đệ tử bọn ta tẩn cho hai trận.”

“Chỉ cần các ngươi làm được hai chuyện này thì sẽ bỏ qua mọi chuyện…”

Độ Phùng Chí Tôn tự dưng bị gọi tên liền nhảy dựng ra ngay tại chỗ.

Con mẹ nó, chuyện này là quái gì chứ?

Người của các ngươi bị tẩn cũng đâu phải do ta tẩn, dựa vào cái gì mà ta phải sang đó để chịu hai trận chứ?

Nhuuwng mà cũng chẳng cần đến hắn hét lên phản kháng, Lệ Dương Đạo Tôn đã cản hắn ở lại sau.

Nhìn đám người của Linh Thanh Phù Tháp, vị chưởng giáo của Tử U Cung này kính lễ đáp: “Bồi thường xin lỗi bắt đệ tử chịu tội thì có thể, nhưng hai điều kiện này quá đáng quá rồi, thứ cho bọn ta từ chối.”

Câu trả lời của hắn vốn không ngoài dự liệu của đám người Linh Thanh Phù Tháp.

Nếu đổi thành chưởng môn của bất kì tông môn nào cũng không thể đồng ý hai điều kiện này được.

Thanh Chỉ Đạo Tôn cười lớn nguyên một tràn.

“Vậy thì chờ khai chiến đi!”

Linh Khuyết Đạo Tôn nhìn quanh hiện trường một vòng, ánh mắt tràn đầy địch ý.

“Hôm nay đến đây để nói luôn cho chư vị biết.”

“Nếu đứng về phía Tử U Cung thì ngày sau sẽ là kẻ thù.”

“Nếu các ngươi đã giúp Tử u Cung, vậy bọn ta sẽ thông báo cho các đồng đạo của Phù giới, chúng ta gặp nhau ở chiến trường.”

Không những chỉ ở hội trường, ngay cả khán giả xem bên kia cũng như bùng nổ.

Phải biết rằng trong những khán giả này có người của tông môn luyện đan, có người ở tông môn phù văn.

Trước khi vào đây, bọn họ còn xưng huynh gọi đệ với nhau, giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp.

Cảm thấy tiếp sau đây đan phù không đội trời chung, hai bên sẽ trở thành kẻ địch rồi sao?

Theo như ý của Linh Khuyết Đạo Tôn, đây là cuộc chiến toàn diện giữa phù văn giới và luyện đan giới ở Luyện Tâm Đạo.

Phạm vi của làn sóng này cũng lớn quá đi nhỉ?

Thành ca và Tam Nhãn Hổ ở hội trường bên này liếc nhìn nhau một cái, hai người đều trở tay không kịp.

Tam Nhãn Hổ trực tiếp truyền âm.

“Ca, ngươi nói thật lòng đi, tên Liên Tiêu Chí Tôn kia lúc trước bị phế có phải do ngươi ngầm ra tay chơi xấu không?”

Thành ca xua tay: “Sao lại gọi là chơi xấu, đó gọi là sự trừng phạt của chính nghĩa.”

Tam Nhãn Hổ đương nhiên không phải công kích hắn, hắn chỉ cảm thấy cường độ quá mạnh thôi.

Hổ Yêu này trực tiếp giơ ngón cái lên like.

“Ca ngươi được đấy, thay máu cho Đoạn Dương Đạo, bây giờ lại gây nên đại chiến cho Luyện Tâm Đạo.

“Bao giờ ta có được bản lĩnh như ngươi thì tốt rồi…”

Thành ca thầm bĩu môi.

Đồ cặn bã trong cặn bã như ngươi nếu như có được năng lực như ta vậy thì e là tất cả những sinh linh trong cả Nguyên Tiên giới này sẽ toi mất.

Trong lúc trong đầu hắn xuất hiện suy nghĩ này, tất cả những cao thủ của Đan giới như Lệ Dương Đạo Tôn, Thừa Sơn Đạo Tôn lại không hẹn mà cùng nhìn sang hắn.

“Thần chủ, chuyện này ngươi phải làm chủ cho bọn ta.”

Chương 1324: Đây là địa bàn của ngươi đó

Làm chủ?

Ta làm chủ cho các ngươi?

Thành ca cảm thấy nó cứ phiêu phiêu sao đó, đối phương cũng đâu phải đến tìm ta.

Càng huống hồ chuyện này lại là ca đứng sau gây nên nữa.

Ban đầu là chướng mắt mấy tên đệ tử gác cổng, rồi thêm vào đám Liên Tiêu Chí Tôn ngông nghênh cho nên mới cố ý gây ra chuyện này.

Tước đoạt hai lần để hai bên cắn xé nhau.

Chỉ có duy nhất không ngờ rằng chính là sẽ khiến cho hai giới đan phù khai chiến toàn diện như vậy.

Cùng lắm chỉ cho rằng Linh Thanh Phù Tháp và Tử U Cung sẽ xảy ra mấu thuẫn mà thôi.

“Thần chủ, phù đạo ép người quá đáng, chỉ có ngươi mới có thể xử lí bọn họ.”

Là luyện đan sư, cho dù là Thừa Sơn Đạo Tôn hay Lệ Dương Đạo Tôn cũng đều không muốn khai chiến toàn diện.

Nhưng bây giờ Linh Thanh Phù Tháp đối diện cứ không buông tha, kiểu như không chết sẽ không ngừng, bọn họ cũng hết cách.

Chuyện này có tìm ai đến điều đình cũng vô dụng.

Ai có thể chống lại nhiều tông môn phù đạo như vậy chứ?

Cho dù có tìm được một Đạo Thánh ở bên ngoài đến cũng nhiêu đó chuyện, ở Luyện Tâm Đạo chỉ có đan khí phù trận mới được tính là chiến lực.

Lẽ nào lại tìm mấy cao thủ của bên luyện khí và trúc trận đến à?

Vậy thì đối phương cũng có thể tìm, đến lúc đó Luyện Tâm Đạo sẽ loạn cào cào cả lên cho coi.

Suy đi nghĩ lại, người có thể dẹp yên mọi chuyện này chỉ có một, đó chính là Khương Thành.

Nhưng đầu Khương Thành cứ lắc như cái trống bỏi.

“Bọn họ đâu có gọi tên ta, ta không có lập trường để lộ diện, không cần thiết đâu ha…”

Ca chẳng quen biết gì hai bên cả, không có hướng nào để nghiêng về, trung lập được không?

Ta chỉ xem kịch giữa các ngươi thôi.

Thừa Sơn Đạo Tôn nào có thể để cái đùi to này lui về sau được chứ.

Liền sau đó vội khuyên răn.

“Thần chủ, ngươi không thể không lo được.”

Thành ca bĩu môi: “Sao ta lại không được nhể?”

Lệ Dương Đạo Tôn cười ngập mặt bắt đầu tán dương.

“Ngươi là hóa thân của Luyện Tâm Đạo, đây chính là địa bàn của ngươi, tất cả mọi chuyện đều do ngươi cai quản.”

Pha nịnh hót này của hắn khiến lòng Thành ca đột nhiên thay đổi.

“Ngươi vừa mới nói… ở đây là địa bàn của ta?”

“Phải đấy!”

Vừa thấy có cửa, tám đế đan sư bát phẩm là chưởng giáo Hồi Nguyên Điện và mấy trưởng lão của Nguyên Tịnh thế gia lũ lượt nịnh nọt.

“Ở đây đương nhiên là của ngươi rồi, ngươi nói một tiếng là xong.”

“Có người gây chuyện thị phi trên địa bàn của ngươi chính là không nể mặt ngươi.”

“Linh Thanh Phù Tháp muốn gây chiến toàn diện, đến lúc đó sẽ có cả ối luyện đan sư và đế phù sư bị tổn hại, thực lượng tổng thể của Luyện Tâm Đạo sẽ suy yếu.”

“Ngươi có thể nhịn được sao?”

Thành ca vẫn còn chưa trả lời, Lệ Dương Đạo Tôn đã nhảy ra hét lên: “Chuyện này đương nhiên không thể nhẫn được rồi.”

“Cho dù Thần chủ ngươi có tiếp tục nhẫn nhịn, bọn ta cũng không nhìn tiếp được nữa.”

“Không có sự đồng ý của ngươi mà đã nói năng hành động bừa bãi ở địa bàn của ngươi, thật khiến người thần cũng đều phẫn nộ mà.”

Thân phận Thần chủ mà Thành ca bịa ra chỉ để làm màu, không có mục đích sâu xa gì cả.

Nhưng bọn họ tung hô như vậy khiến Thành ca vui vẻ vô cùng.

Hóa ra địa vị của ca cao như vậy, có thể diện đến thế?

Hắn sờ cằm, suy nghĩ một chút.

Không cần biết như thế nào, đám người này vừa hành lễ vừa nịnh nọt, không có công lao cũng có khổ lao.

Càng huống hồ gì bọn họ một tiếng gọi Thần chủ hai tiếng hô Thần chủ, bản thân nếu không ra mặt xử lí, há chẳng phải lại bị nghi ngờ thân phận này yếu ớt vô năng à?

“Các ngươi nói cũng rất có lí.”

“Ở đây là địa bàn của ta, lời này thật chí lí.”

Mọi người mừng rỡ vô cùng.

Sau đó lũ lượt khom mình.

“Mong Thần chủ ra mặt điều đình, làm chủ công đạo.”

Thành ca lúc này mới ngông nghênh đi đến trước mặt đám cấp cao của Linh Thanh Phù Tháp.

Đoạn hội thoại khi nãy giữa bọn người Thừa Sơn Đạo Tôn, Lệ Dương Đạo Tôn với hắn cũng chẳng che giấu ai, tất cả những người của Linh Thanh Phù Tháp trước mặt đều nghe cả.

Chỉ là bọn họ căn bản nghe không hiểu gì.

Còn về hóa thân của Luyện Tâm Đạo, Thần chủ gì gì đấy, trong lòng bọn họ đều khịt mũi khinh thường.

Còn về Liên Tiêu Chí Tôn bị tẩn cho hai trận lại càng có sắc mặt khó coi hơn.

“Người đó lúc đó ở hiện trường, nếu không phải hắn cố ý xúi giục bắt bọn ta vào tiên trận kiểm tra thì cũng sẽ không có chuyện sau đó rồi.”

“Ta vô cùng hoài nghi, chuyện này là do hắn giở trò sau lưng.”

Hắn nói như vậy, ánh mắt mấy người tầng lớp cao cấp của Linh Thanh Phù Tháp nhìn Khương Thành liền lập tức trở thành thù địch.

Đối với thái độ của bọn họ, Thành ca cũng chỉ nhìn cho có chớ chả xem là gì cả.

Hắn chẳng cảm thấy gì cả cứ thế thẳng đến chỗ Linh Khuyết Đạo Tôn.

“Ta là hóa thân của Luyện Tâm Đạo, chuyện này người của các ngươi cũng có chỗ sai, là hắn chưa được kiểm tra chiến lực nên bị xem là tên lừa đảo cũng là chuyện đương nhiên.”

“Ngươi nói hắn có chiến lực, tại sao không sớm phô bày ra mà phải để người ta hiểu lầm vậy chứ?”

“Bây giờ đã làm rõ được thân phận, vậy xem như hiểu lầm đã được giải quyết rồi.”

“Người của các ngươi tuy bị đánh cho một trận, nhưng không thương tổn gì đến căn cơ, cũng đâu bị giết.”

“Ta thấy cứ để mấy đệ tử gác cổng lại đây xin lỗi một tiếng vậy.”

Hắn vẫn rất có phong thái của người ở trung gian ra mặt điều đình.

Quay đầu lại nhìn đám người Lệ Dương của Tử U Cung.

“Ngươi cảm thấy có chấp nhận được không?”

Lệ Dương Đạo Tôn nói thầm trong lòng, chỉ để mấy đệ tử đi xin lỗi một tiếng thì có gì đâu mà không chấp nhận được.

“Không thành vấn đề, chuyện này bọn ta đương nhiên có thể làm được.”

Hắn còn chủ động cười một cái coi như tốt rồi.

“Không những chỉ bảo bọn họ mở miệng xin lỗi thôi đâu, Tử U Cung bọn ta nhất định sẽ mang đến ba phần đan dược coi như là bồi thường để biểu thị thành ý của bọn ta.”

Thành ca đưa tay lên ra dấu like.

“Được đấy, rất biết điều.”

Sau đó hắn lại nhìn sang Linh Khuyết Đạo Tôn lần nữa.

“Ngươi thì sao, các ngươi có thể chấp nhận không?”

Nghe thấy lời nói của hắn, Linh Khuyết Đạo Tôn cười ha ha thành tiếng.

“Ngươi nói xem?”

Hắn nhìn khinh bỉ, nhếch mép lên, ý vị chế giễu lên đến cực hạn.

“Ngươi cảm thấy bọn ta có thể chấp nhận không?”

Thành ca giống như nghe không ra ý chế giễu của hắn, gương mặt vẫn tràn ngập sự thân thiết và nụ cười ôn hòa.

“Ta cảm thấy được.”

Thanh Chỉ Đạo Tôn và mấy trưởng lão của Linh Thanh Phù Tháp sầm mặt lại.

Theo như bọn họ thấy, tên này hoặc là não có vấn đề, hoặc là rảnh rỗi sinh nông nỗi.

“Ngươi là ai đấy?”

“Ngươi là cái thá gì chứ? Lại còn điều đình cho bọn ta à? Có tư cách đó chăng?”

“Tên ngu xuẩn từ đâu lòi ra vậy, đến lượt ngươi lộ diện hả?”

“Lại còn hỏi bọn ta có thể chấp nhận không? Bây giờ nói rõ cho ngươi biết, trong chuyện này có phần của ngươi nên ngươi cũng đừng có mơ mà bỏ chạy làm gì.”

Việc đáp trả của hắn khiến mọi khán giả bên đó cũng thấy rất bình thường.

Linh Thanh Phù Tháp đương nhiên sẽ không chấp nhận một người không biết ở đâu tự dưng ra điều đình rồi.

Nhưng theo như bọn người Thừa Sơn Đạo Tôn thấy thì lại không thể tha thứ được.

“To gan!”

“Trước mặt Thần chủ mà lại dám vô lễ như vậy?”

Các trưởng lão của Cửu Chuyển Đan Tông, Hồi Nguyên Điện, Tử U Cung và các tông môn khác đều đứng ra.

“Các ngươi có biết đây là hóa thân của Luyện Tâm Đạo không hả?”

“Ta và người đều yên thân gửi phận ở Luyện Tâm Đạo, ngươi đừng quên, đây là địa bàn của hắn.”

“Trong phạm vi của Luyện Tâm Đạo, hắn là chúa tể độc nhất vô nhị.”

“Các ngươi lại dám mắng nhiếc sỉ nhục hắn? Chẳng lẽ là muốn đối địch với Luyện Tâm Đạo?”

Chương 1325: Hận không thể đánh mười người

“Hóa thân của Luyện Tâm Đạo?”

Mấy người của Linh Thanh Phù Tháp liếc nhìn nhau, rồi laij nhìn vẻ mặt nghiêm túc của những trưởng lão bên các tông môn luyện đan.

“Ha!”

“Ha ha ha ha ha!”

Mấy người nãy cười to ngất ngưỡng.

“Lệ Dương, Thừa Sơn, các ngươi điên rồi hay là bọn ta bị ngốc rồi?”

“Lại còn chúa tể của Luyện Tâm Đạo, sao ta lại không biết có người có danh hiệu thế nhỉ?”

“Các ngươi cũng đã trở thành tông đan sư bát phẩm rồi, lại còn phải hạ thấp tôn nghiêm gọi tên tiểu tử này là Thần chủ à, ta thấy mấy cái mặt già của các ngươi đều mất hết rồi.”

“Nổi danh ngang hàng như các ngươi thật đúng nhục nhã mà.”

Đám người Lệ Dương Đạo Tôn và Thừa Sơn Đạo Tôn lại không hề có chút muộn phiền nào.

Ngược lại lại càng lộ ra vẻ mặt đồng tình.

“y, các ngươi lần này tự thu hẹp đường đi cho mình rồi.”

“Đừng có chấp mê bất ngộ.”

“Chọc giận Thần chủ sẽ chẳng có ích lợi gì cho các ngươi cả.”

“Tốt xấu gì thì cũng ở Luyện Tâm Đạo, Linh Khuyết, Thanh Chỉ, nghe ta khuyên một câu…”

“Đủ rồi.”

Linh Khuyết Đạo Tôn hét lên cắt ngang hắn.

“Các ngươi diễn kịch thì cũng nên có điểm đầu.”

“Cố ý tìm một người ra đây làm gì mà Thần Chủ điều đình, muốn dọa bọn ta, để bắt bọn ta phải yên lòng chăng?”

“Tưởng rằng bọn ta sẽ bị lười chắc?”

“Thừa Sơn, Lệ Dương, vỡ kịch này của các ngươi kém cỏi quá đi thôi.”

Hắn lại lần nữa vung phù lệnh trong tay.

“Các ngươi chờ đó mà khai chiến đi!”

“Chuyện này sẽ không còn đường lui nào nữa đâu.”

Nói xong hắn liền phất áo bào, định đưa người rời đi chuẩn bị khiểu chiến.

Nhưng Thành ca nào có thể để hắn rời đi được.

Vốn nghĩ bản thân nên đích thân ra tay, nhưng nghĩ lại thân phận Thần chủ của mình, nếu phải tự tiện ra tay thì thật mất đi thân phận quá.

Thế là hắn hạ lệnh ngay tại chỗ.

“Tóm đầu hết tất cả bọn họ lại.”

Mặt mày Thừa Sơn, Lệ Dương và mấy người khác ngơ ngác, đối với mệnh lệnh này có phần không phản ứng được.

Trước đây chẳng cần đến việc bọn họ phải ra tay, căn bản không có tố chất huấn luyện giống như những tiên nhân có hình thức chiến đấu khác.

Hơn nữa, bọn họ cũng chưa từng nghĩ sẽ động thủ với Linh Thanh Phù Tháp ở Phạm Họa Sơn.

Rất nhiều người thậm chí còn lòi ra suy nghĩ – Đây có phải là ý mạnh hiếp yếu không?

Có phần không có đạo nghĩa rồi ha?

Cho dù tương lai phải khai chiến cũng phải chờ hai bên gọi đủ hết người, bày hết chiến trận ra rồi lại lần nữa hô tuyên chiến…

Như vậy sao có thể thích hợp với quy tắc lễ nghĩa chứ?

Không những chỉ có bọn họ, bọn người Thiên Đan Tư như Thiên Lâm, Hà Bắc, Thái Hành cũng đều ngớ ra.

Căn bản không tiêu hóa nổi mệnh lệnh này.

Nhưng mà cuối cùng cũng có người rất nhanh đã phản ứng được.

Thái Hành Đạo Tôn của Thiên Đan Tư và Tam Nhãn Hổ lập tức cùng nhảy ra.

Một người nhằm vào Linh Khuyết, một người nhằm vào Thanh Chỉ.

Còn Lưu Duyên Thiên Tôn cũng chào một tiếng rồi nhảy ra.

“Các ngươi dám?”

“Thiên Đan Tư, các ngươi dám dính líu vào chuyện này?”

Linh Khuyết, Thanh Chỉ vừa kinh ngạc vừa xen phẫn nộ.

Vừa giơ tay chống đỡ vừa hét lớn.

Mấy người khác của Linh Thanh Phù Tháp cũng nhanh chóng bị bao vây.

Chiến lực của Linh Khuyết và Thanh Chỉ vốn cũng không được tính là quá cao, hai người đều là đế phù sư bát phẩm, thêm vào vài phần trăm bên ngành khác, cho tối đan thì chiến lực cũng chỉ hơn bảy ngàn.

Còn Thái Hành Đạo Tôn cũng lấn sang ba ngành khác y như vậy, chiến lực đã đạt đến tám ngàn rồi, có thể hơn được Linh Khuyết một chút.

Nhưng Tam Nhãn Hổ lại bị cấn chút xíu.

Hắn có chiến lực 4800 do luyện đan thuật mang lại, vốn không là đối thủ của Thanh Chỉ.

Còn về Lưu Duyên Thiên Tôn, chiến lực của hắn cũng đạt 4500, nhưng thế này cũng chỉ đứng ngang hàng với mấy trưởng lão bên này.

Cuộc chiến này ngay từ đầu bên phía Linh Thanh Phù Tháp đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Còn về mấy cao thủ của nhiều tông môn như vậy thì cũng vẫn chưa hề nhúc nhích, chỉ nhìn Khương Thành với một vẻ sốt ruột.

Theo như bọn họ thấy, chỉ cần Thần chủ ra tay, nhẹ nhàng đã xử gọn, không cần bản thân phải nhúng tay vào.

Vào giây phút mấu chốt, Khương Thành bay lên cao.

Vốn không phải gia nhập trận chiến.

Ca này nhìn mấy người ở hậu phương vẫn do dự chưa quyết, sau đó bùm lấy ra hai lệnh bài cửu sắc vốn không hề mang chút hiệu quả chiến đấu nào.

“Thiên địa vô cực, Luyện tâm có đạo…”

Sau khi niệm hết một đoạn “chú ngữ” mà bản thân cũng không biết là gì, hắn lại làm ra một hiệu quả đặc hiệu.

“Bổn Thần chủ hạ lệnh, phong Thái Hành Đạo Tôn làm sứ giả phù.”

Sau đó hắn đánh ra một lệnh bài trong số đó.

Giây phút lệnh bài đó chạm phải Thái Hành Đạo Tôn, đột nhiên nó hóa thnahf một ánh sao chiếu rọi lên người Thái Hành.

Chuyện này đương nhiên vẫn là hiệu quả đặc biệt.

Nhưng “sứ giả phù” ấy lại là thật.

Khương Thành thật sự đã ràng buộc tinh hoa phù văn và Thái Hành Đạo Tôn lại với nhau.

Vậy nên trong giây phút ấy, ngập tràn trong trí não Thái Hành Đạo Tôn đột nhiên là một khối kiến thức vô lượng về phù văn.

Những tri thức đó từ linh giai đến tiên giai rồi là đế giai, gần như không đâu là không có.

Hắn thậm chí còn không kịp tiê hóa và cảm ngộ, dẫn đến chiến lực suýt chút bị xảy ra sai lầm.

Mà hắn cũng không cần phải lĩnh ngộ hết tất cả nữa.

Bởi vì chiến lực của hắn lúc đó đã đột ngột tăng đột biến.

Thái Hành vốn là đế đan sư bát phẩm, bây giờ đột ngột lại trở thành đế phù sư bát phẩm, chiến lực mang lại cho hắn đã đạt đến mức khó mà hình dung được.

Chuyện này giống như là truyền công cách không trong truyền thuyết vậy.

Chiến lực của hắn từ 8200 vọt thẳng một đường đến 9000, 10000, 11000, 12000…

Cuối cùng tạm thời dừng ở mốc 12536.

Lúc này, hắn có chiến lực cao hơn Linh Khuyết Đạo Tôn ở đối diện những hơn năm ngàn.

Mà Thành ca cũng đối xử vô cùng công bằng.

“Thiên địa vô cực, Luyện tâm có đạo…”

Lại lần nữa niệm đoạn “chú ngữ”, hắn đưa tay lên phóng lệnh bào về phía Lưu Duyên Thiên Tôn.

“Bổn Thần chủ hạ lệnh, phong Lưu Duyên Thiên Tôn làm sứ giả trận.”

Sau một loạt những hiệu ứng hoa hòe màu mè, Lưu Duyên Thiên Tôn cũng triệt để cảm ngộ được như vậy, chiến lực của hắn trong chớp mắt đã tăng thêm 4400 rồi.

Một loạt thao tác này của Thành ca diễn ra trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng mà mọi người vốn không hề lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Chủ yếu là nhìn có vẻ như đang giả thân lộng quỷ hơn, sao nhìn thế nào cũng không giống thật ấy nhỉ.

Mà cái thứ gọi là chiến lực này cũng không hiển thị con số lên trên người.

Các trưởng lão của những tông môn tỏ ra nhìn không hiểu cảnh tượng này, chỉ hơi bị kinh ngạc mà thôi, thậm chí còn cảm thấy mấy thao tác vừa rồi của Thần chủ có hơn gượng.

Nhưng ngay chốc tiếp theo, bọn họ đã không thể tiếp tục giữ được bình tĩnh nữa.

Bởi vì sự chiến đấu vốn đang nghiêng về một bên trong hiện trường, đột nhiên lại trở thành… nghiêng về bên kia.

Thái Hành Đạo Tôn vốn khổ sở áp chế Linh Khuyết Đạo Tôn, thêm vào đó có đến bốn trưởng lão đang giúp Linh Khuyết, tình huống của hắn vô cùng bấp bênh.

Nhưng hắn lúc này lại có chiến lực đột nhiên tăng vọt, hoàn toàn giống như thay da đổi thịt, biến thành một người khác.

Một chưởng đánh ra, Linh Khuyết Đạo Tôn vốn còn đang chủ động đánh hắn thì đã bị đánh bật bay về phía sau.

Sau đó quét một cái, mấy trưởng lão có chiến lực không dưới bốn ngàn kia của Linh Thanh Phù Tháp lại như con rùa chấn động kinh hoàng.

Sau đó cũng theo đó ngã xuống.

Tam Nhãn Hổ ở kế bên cũng đã không chịu nổi Thanh Chỉ Đạo Tôn rồi.

Vừa định gọi Thành ca giúp đỡ thì thấy Thái Hành Đạo Tôn ở kế bên đột nhiên đánh như lang như hổ.

“Yên tâm ta đến đây.”

Chiến lực của lão đầu này điên cuồng, bây giờ hận không thể đánh được mười tên.

Thanh Chỉ Đạo Tôn không kịp phản ứng đã bị hắn tóm hai tay, ngã bịch xuống đất.

Chương 1326: Năng lực của Thần chủ

Ầm!

Một tiếng thật vang, mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Thanh Chỉ Đạo Tôn ở trong hố xương cốt gãy nhừ, máu chảy không ngừng, thoi thoi thóp thóp.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều kinh hoàng.

Thái Hành Đạo Tôn này đã uống phải thuốc gì?

Đột nhiên lại trở nên mạnh như vậy?

Thanh Chỉ và Linh Khuyết đều là những cao thủ tông sư bát phẩm xếp hạng đầu.

Trước mặt hắn là chỉ một quyền xử đẹp một tên?

Chuyện chuyện chuyện này…

Đó còn là Thái Hành Đạo Tôn không?

Đặc biệt là những đan sư vô cùng quen thuộc với hắn như Thiên Lâm, Hà Bắc của Thiên Đan Tư lại càng không có cách nào hiểu được cảnh tượng này.

Mà chuyện này cũng đâu phải chơi.

Còn lại Lưu Duyên Thiên Tôn đang bị một trưởng lão và Liên Tiêu Chí Tôn vây hai đánh một cũng đột nhiên bộc phát.

Vốn hắn còn đang vừa đánh vừa lui, cẩn thận tránh né từng đợt công kích của đối phương.

Lúc này hắn đột nhiên quay đầu đánh về sau hai kích.

Vị trưởng lão đó và Liên Tiêu Chí Tôn rõ ràng nhìn thấy đợt công kích đó hướng về mình nhưng lại chẳng thể né được.

Bởi vì nó quá nhanh.

Hai người chỉ kịp vung hai phát để kìm lại đợt sóng công kích đó.

Sau đó liền bại trận một cách hoa lệ.

Hai đạo kìm đỡ kia đã tan nát ngay giây phút đầu tiên vô cùng sảng khoái, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Sau đó hai người trúng công kích một cách chắc nịch.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng vọng vang lên, hai bóng dáng không biết đã bị đánh bay đến phương xa nào rồi.

Cuối cùng cũng bị cốt gãy xương lìa như vậy, bò cũng không bò lên nổi.

Thái Hành, Lưu Duyên phản ứng cũng không chậm, nhanh chóng đi về phía trước chế trụ hoàn toàn tám tên cao thủ phù tháp đã bị đánh trọng thương.

Lúc này với vui mừng khôn xiết nhìn về Thành ca phục mệnh.

"Khương chưởng… Thần chủ, ta đã tóm kẻ địch lại rồi, chỉ còn nghe ngươi hạ lệnh!"

Thành ca hài lòng gật đầu.

"Rất tốt, các ngươi làm rất tốt."

Thái Hành Đạo Tôn cảm nhận được trên người bản thân nhiều thêm một mớ tri thức về phù văn, cả người có phần lâng lâng.

Còn về lời nói thì có phần không trôi chảy.

"Cái đó, đó đó, bọn ta…"

Lưu Duyên cũng chẳng tốt hơn hắn là bao.

Tri thức bát phẩm đạo trận tự dưng xuất hiện bên trong đầu hắn, sự vui mừng tột đột nhưu làm hắn mê man.

"Chuyện này, trong đầu ta sao tự nhiên lại…"

Thành ca cố ý nói với giọng điệu nhẹ nhàng: "Ồ, chỉ là ta cho các ngươi một lời chúc phúc không đáng vào đâu thôi mà."

"Chút, không đáng vào đâu?" Thái Hành Đạo Tôn có phần ngốc ra.

Tri thức phù văn trong đầu mình đã đạt đến bát giai rồi, đơn giản mà nói chính là đã mở ra một thế giới mới, thế này còn không đáng là bao?

"Sao ngươi có thể làm được như vậy?"

Lưu Duyên đang trong trạng thái vui mừng khôn xiết cũng bừng tỉnh, hắn cảm thấy tất cả thật sự quá thần kì rồi.

Trước kia hắn toàn nhờ vào thân phận đan sư thất phẩm mà nổi danh, mà bây giờ trình độ trận pháp lại nhẹ nhàng vượt

qua cả trận pháp như vậy.

Giống như một con người bình thường đột nhiên nhặt được tiền, thu hoạch quá lớn lại không biết làm sao.

Nếu như không làm cho ra nhẽ, sau này có lẽ sẽ ăn ngủ không yên.

Tam Nhãn Hổ ở một bên sớm cũng đã không kiềm chế được rồi.

Ghen tị thốt ra một câu: “Không ngờ tên tuổi một sứ giả phù và sứ giả trận ngang được với một người anh vũ bất phàm như ta lại là hai tên già này.”

“Sứ giả phù văn?”

“Sứ giả trận pháp?”

Thái Hành và Lưu Duyên há hốc mồm, giống như đã hiểu ra gì đó, lại giống như hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

Bởi vì tất cả đều đến quá nhanh và quá đơn giản.

Thành ca khua tay: “Như các ngươi đã thấy, ta là Thần chủ, có thể sắc phong bốn vị sứ giả.”

Hắn nháy mắt với Tam Nhãn Hổ một cái.

“Sứ giả đan chính là con hổ này.”

“Vữa rồi lại phân sứ giả phù văn và trận pháp cho hai người các ngươi.”

“Yên tâm đi, sứ giả này là vĩnh viễn, từ nay trở đi các ngươi thật sự chính là đế phù tông sư và đạo trận tông sư bát phẩm chân chính rồi.”

Sau khi sự phổ cập khoa học này kết thúc, cho dù là ở bên trong hội trường, hay là những khán giả xem bên ngoài cũng như bùng nổ vậy.

Tất cả mọi người đều suýt chút phát điên.

Bọn họ cũng coi như đã hiểu tại sao chiến lực của Thái Hành và Lưu Duyên lại đột nhiên tăng vọt đến thế.

Nhưng lúc này, bọn họ đã không rảnh để quan tâm chiến lực tăng vùn vụt của bọn họ nữa.

Mà càng kinh ngạc về thủ đoạn vô cùng cao thâm của Khương Thành hơn.

Tri thức về đan khí phù trận không phải là vô hình sao, không phải chỉ có thể dựa vào bản thân tự học được mà cảm ngộ hả?

Còn có thể cho thẳng vậy sao?

Hơn nữa lại còn là tri thức cấp bậc bát phẩm.

Chuyện lật đổ cả nhận thức vững bền như thép này nếu không phải vừa xảy ra trước mặt họ, bọn họ có nằm mơ cũng sẽ không tin.

Nhưng mà sự thật ở đó…

Lúc này, tất cả mọi người ở hiện trường cuối cùng cũng hiểu được sâu sắc thế nào là hóa thân của Luyện Tâm Đạo, cái gì gọi là Thần chủ rồi!

Không những là chiến lực siêu mạnh, lại còn có cả năng lực đặc biệt mà bọn họ không thể ngờ được nữa.

Trong đầu họ đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ – Thần chủ không hổ là Thần chủ, hắn không gì là không thể.

Còn phía bên chỗ ngồi xem, trong ruột Phạm Lôi, Yên Dĩ, Minh Già đều đã tái xanh.

Bọn họ đương nhiên biết Khương Thành vốn không phải gì mà hóa thân của Luyện Tâm Đạo rồi.

Ba người lúc này cũng đoán ra được rồi, lúc nảy khi Khương Thành vào trong đó đã gặp được một cơ duyên lớn.

Thiên đại cơ duyên đó đã biến hắn trở thành một “Thần chủ.”

Đến cả Tam Nhãn Hổ được đưa theo cũng trở thành sứ giả đan, tự nhiên cũng biến thành đan sư bát phẩm.

Hổ yêu đó có đức có năng gì đâu chứ?

Hắn đúng là chó may ăn được cứt mà, chiir bởi vì đi theo Khương Thành mà thôi.

Mà trước khi Khương Thành vào trong hội trường còn đặc biệt có lòng gọi mình theo cùng, chỉ là bản thân vì nghe đạo mà cự tuyệt.

Nghĩ đến đây, ba người hận không tự đấm chết được mình.

Cái gì gọi là ham cái này mất cái kia chứ?

So với việc trở thành tông sư bát phẩm thì nghe giảng đạo chỉ là cái rắm.

Đặc biệt là Yêu tộc chỉ theo đuổi thực lực thuần túy, cũng không thể từ chối nỗi sự mê hoặc của tông sư bát phẩm được.

Có thể có thêm một môn kĩ năng cao cường ai lại không muốn chứ.

Ầm!

Ba người nhảy lên như mấy kẻ điên, sau đó xông vào lối vào mà khi nãy Khương Thành và Tam Nhãn Hổ đi vào.

Đệ tử gác cổng cũng vẫn không ngăn cản.

Bọn họ thuận lợi vào trong cổng vòng.

Sau đó chỉ có mấy giây sau, ba người trực tiếp bị bài xích ra lại.

Không có Thành ca gánh team, thế giới đan của cửa đầu tiên bọn họ đã phải chịu đả kích, căn bản không thể thông qua.

Ba người uể oải tại chỗ, trong mắt đầy sự hối hận và không cam cường liệt.

Chỉ tiếc đã muộn mất rồi.

Còn trong trường, Thái Hành và Lưu Duyên sau khi biết hết ngọn ngành câu chuyện thì nước mắt lưng tròng.

“Khương… Thần chủ, ngươi, hậu ái của ngươi khiến tiểu lão nhi làm sao báo đáp đây?”

Thái Hành Đạo Tôn trực tiếp quỳ xuống.

Lưu Duyên cũng cảm động một cách hiếm thấy, được yêu mến đến sợ cũng không được.

Bọn họ không giống như Tam Nhãn Hổ, sau khi có được chỗ hời lại còn muốn làm màu.

Mà đối với việc thay da đổi thịt do Khương Thành ba tặng cho lần này cảm thấy vô cùng biết ơn.

“Được rồi được rồi, là các ngươi nên có được cả.”

Khương Thành cố ý cho bọn họ hai vị trí sứ giả.

Ngoại trừ việc Thái Hành, Lưu Duyên là cố nhân ở Cổ Tiên giới lúc trước ra, còn có mục đích khác là khiế toàn trường phải kinh hoàng, phô bày uy năng đặc biệt của Thần chủ ra.

Hai vị trí này giữ lại cũng vô dụng, cho ai mà chẳng là cho, không bằng cứ đắp nặn hai người này thành kiểu mẫu điển hình.

Vừa rồi hắn hạ lệnh chẳng có ai hưởng ứng.

Chuyện này khiến hắn không thoải mái vô cùng.

Bây giờ ai nấy đều đã thấy rồi, không nghe theo lệnh sẽ là một sai lầm.

Chương 1327: Lũ lượt kéo đến

“Thần chủ!”

“Thần chủ đại nhân!”

Cho dù là các cao thủ của mấy tonng môn như Thừa Sơn, Lệ Dương hay đám người Thiên Lâm, Kim Phi của Thiên Đan Tư đều mang bộ mặt nịnh hót như nhau vây lại.

“Cái đó, ban nãy chuyện đó…”

“Ừ hứ?”

Thành ca không tỏ thái độ mà liếc nhìn khinh bỉ một cái, bây giờ thì tích cực rồi ha?

Thừa Sơn Đạo Tôn xoa tay cười hi hi lên.

“Có thể cũng cho ta một bộ như vậy không?”

Thành ca cố ý giả ngốc.

“Cái gì cơ?”

“Chính là sứ giả ấy…”

Trong ánh mắt của Thiên Lâm Đạo Tôn đầy sự mơ ước và khao khát.

Thái Hành Đạo Tôn và hắn trước giờ tên tuổi ngang nhau, trình độ đan đạo hai người trên cả tổng thể chiến lực không phân cao thấp.

Kết quả bây giờ Thái Hành tự nhiên khi không lại có thêm thân phận đế phù sư bát phẩm.

Sự chênh lệch này từ con kênh con rạch đã mở ra đến cả biển khơi, đã có sự khác biệt về tầng lớp rồi.

Tông sư lưỡng hệ như vậy đặt ở trong phạm vi Nguyên Tiên giới thì ai là vị thứ nhất nhỉ?

Những tông sư kiêm tu đồng thời hai môn không phải là không có, nhưng mà trình độ của môn thứ hai đó thường không vượt qua lục giai.

Chuyện này là bởi vì thuật nghiệp phải có sở trường, mà thiên phú và năng lực của con người thì có hạn.

Luyện đan và chế phù cần có thiên phú khác nhau.

Mà bây giờ vì Thái Hành Đạo Tôn được phong làm sứ giả phù, trực tiếp được bồi dưỡng thành đế phù sư bát phẩm thực thụ.

Thứ hắn có được không những chỉ có kiến thức chế phù bát giai, mà cũng tự dưng có được năng lực thiên phú mà một đế phù sư nên có.

Đó là sự thu hoạch như thế nào cơ chứ?

Còn Lưu Duyên Đạo Tôn lại càng khiến Thiên Lâm và Hà Bắc không thể nào sánh ngang được nữa.

Khi trước chiến lực của đế đan sư thất phẩm Lưu Duyên là 4500, mãi chẳng thể đuổi kịp bọn họ.

Bây giờ, chiến lực của Lưu Duyên đã hơn 9000, trực tiếp vượt qua hai tông sư bát phẩm bọn họ rồi.

Chuyện này khiến bọn họ phải giấu mặt đi đâu chứ.

Thành ca có thể cảm nhận được trọn vẹn khát vọng của bọn họ.

Thế là hắn cười hi hi nói: “Các ngươi muốn làm sứ giả gì?”

Câu hỏi này giống như là vứt một miếng thịt xuống cho một hồ đầy cá, chỉ trong chốc mắt đã khiến các đại tông sư rơi vào sự vui sướng điên cuồng.

“Ta muốn thành đế phù sư bát phẩm!”

“Ta muốn thành đạo khí sư bát phẩm!”

“Có thể cho ta làm đạo trận sư bát phẩm không?”

Đám Tiên quan của Thiên Đan Tư như Thiên Lâm và Hà Bắc ngay từ đầu đã bị chen lấn đẩy ra đằng sau.

Những người khác thậm chí đã bắt đầu tranh giành nhau vị trí được ở gần Khương Thành hơn mà bắt đầu ẩu đả rồi cáu kỉnh mắng chửi nhau.

“Cút ra, đường cản đường.”

“Khương Thủ Tọa là của Thiên Đan Tư bọn ta, các ngươi biến đi.”

“Cái gì mà Khương Thủ Tọa, rõ ràng là Thần chủ của Đạo Tuyệt Chi Địa bọn ta, liên quan quái gì đến Thiên Đan Tư các ngươi.”

“Phải đó, ngươi đừng có thấy sang bắt quàng làm họ.”

“Ta là người ủng hộ Thần chủ nhất trong trường này.”

“Ta ta ta này, Thần chủ nhìn ta đi…”

“Nếu như ta có thể làm đế phù sư bát phẩm, bảo ta làm cái gì cũng được cả.”

“Thần chủ, có thể đồng thời làm sứ giả trên cả hai hệ không?”

“Có thể cho ta trở thành tông sư của cả bốn hệ luôn không, cầu xin ngươi luôn đấy Thần chủ…”

Nhất thời, Thành ca giống như hóa thân thành một người thúc tiến cho hàng hóa bị người ta giành giật để mua sạch, còn những người vây xung quanh chính là những khách hàng.

Sự thật há chỉ có bọn họ.

Những khán giả phía bên ngồi xem này cũng sắp phát điên cả lên.

Không ai có thể giữ được bình tĩnh, tất cả đều lũ lượt kéo vào cổng vào.

Sau đó một đám người này nối tiếp người nọ bị đánh văng trở lại ra.

Cũng chỉ có một ít khí phù trận đại sư có trình độ tầm thất bát phẩm sớm đã có được ngọc phù thông hành mới có thể vào trong được.

Những đại sư này vốn dĩ lúc nào cũng có thể vào trong được.

Trước đây là vì để tỏ thấy sự tôn trong của bọn họ đối với đại hội giao lưu đan đạo nên mới ở lại nơi xem này, xem mấy đan sư luận đạo.

Nhưng bây giờ, làm gì còn ai bận tâm đến luận đạo nữa cơ chứ.

Sự xuất hiện của "Thần chủ" đã khiến bọn họ mất đi sự vẻ vang.

"Tham kiến Thần chủ."

"Đan khí phù trận ở Luyện Tâm Đạo là bình đẳng, đều rất quan trọng, Thần chủ đừng bỏ rơi giới luyện khí bọn ta nhá."

"Trận pháp bọn ta là nền cơ bản của ba môn còn lại, Thần chủ đừng quên bọn ta…"

"Thần chủ, ta cũng muốn luyện đan, xin Thần chủ cho ta năng lực của đế phù sư bát phẩm đi."

Những đại tông sư sau khi vào trong thì liền giống như một đám đi hành hương.

Rất nhanh, bầu không khí đã càng trở nên kịch liệt và hỗn loạn hơn.

Nhưng mà Thành ca cũng chẳng thèm bận tâm.

Thứ hắn muốn chỉ là được người ta để ý đến, bây giờ thì không nghi ngờ gì nữa là hắn đã trở thành tiêu điểm duy nhất trong toàn trường.

Cái gì mà thiên tài, rồi gì mà tông sư, toàn bộ đều không thể cạnh tranh spotlight với hắn được nữa.

Vừa rồi thăng cấp cho Thái Hành và Lưu Duyên, đối với hắn mà nói chỉ là tiện tay cho hai lời chúc phúc nhưng lại khiến cho cả Luyện Tâm Đạo phải cuồng điên.

Thành ca cười tươi rạn rỡ nhìn đám người đang điên cuồng xung quanh, sau đó mở màn hình hệ thống ra xem, nhìn thử

giá trị thanh danh đến đâu.

Sau khi nhìn xong, nụ cười đó càng thêm tươi roi rói.

Cảnh giới của mấy đại tông sư ở hiện trường này phổ biến ở tầm Chí Tôn, Đạo Tôn, vốn ở rất xa đám Đạo Tôn, còn có cả Đạo Thánh ở Đế Kiếm Tinh.

Nhưng điểm tiên nguyên mang lại cũng gần hơn 12 tỷ.

Nguyên nhân sau cùng cũng do ở Đế Kiếm Tinh lần đó, mọi người chỉ là hết lần này đến lần khác bị chấn động.

Còn lần này, mấy đại tông sư xung quanh này đã nảy ra tình cảm mà chắp tay quỳ bái với vị "Thần chủ" này.

Trong đó hai vị Thái Hành và Lưu Duyên đã trực tiếp tỏ rõ sự quy thuận.

Trong hệ thống giá trị thanh danh, quy thuận là cấp bậc cao nhất, giá trị thanh danh mang lại cũng nhiều nhất.

Tiếp theo là quỳ bái rồi sau đó mới đến kinh ngạc.

Phản ứng của những cảm xúc khác nhau cũng mang đến sự khác biệt về giá trị thanh danh cũng rất lớn.

Đặc biệt là giữ quy thuận và quỳ bái, khoảng cách chênh lệch đến cả mười lần.

Thành ca sờ mũi, nếu như người khác cũng quy thuận, vậy há chẳng phải sẽ có cả trăm tỷ điểm tiên nguyên sao?

"Được rồi được rồi."

Hắn hạ hạ hai tay xuống làm ra vẻ bảo mọi người yên tĩnh lại.

"Ta chỉ muốn hỏi các ngươi muốn làm sứ giả gì, làm một cuộc điều tra mà thôi, các ngươi không cần kích động đến thế."

Ta cũng đâu nói hỏi xong rồi sẽ cho đâu.

Mọi người ngây ra, cũng có thể thế được à?

Đây chẳng phải đã lãng phí tình cảm của bọn ta cả rồi sao?

Nếu mà đổi thành là người khác, e rằng bọn họ đã lập tức ra tay để thể hiện cơn thịnh nộ của bản thân, để đối phương biết được chơi khăm mình thì phải trả một cái giá đau khổ đến nhường nào.

Nhưng chiến lực của Thành ca quá mạnh, hơn nữa lại là hóa thân của Luyện Tâm Đạo, bọn họ cũng chẳng thể nổi lên được cơn thịnh nộ gì cả.

Chỉ là vô cùng thất vọng…

“Sao lại có thể như vậy?”

“Thần chủ đại nhân, ta thấy việc ngươi sắc phong sứ giả cũng đâu mất bao nhiêu công sức, hay là ngươi lại lần nữa…”

“Thôi đi!”

Trong lòng Thành ca bảo ngươi thật đúng là muốn ăn shit mà.

“Nói thật cho các ngươi biết, đan khí phù trận tổng cộng có bốn vị trí sứ giả, trước mắt đã phong cho ba người rồi.”

“Còn một vị trí cuối cùng ta muốn giữ lại.”

Ơ chuyện này…

Tổng cộng chỉ có bốn vị trí thôi sao?

Bây giờ thì không còn vị trí sứ giả nữa?

Thấy vừa nãy ngươi tiện tay đã cho hai người, bọn ta còn tưởng vị trí sứ giả này là hàng hóa có số lượng lớn nữa.

Bọn họ thậm chí còn bắt đầu cảm thấy đau lòng hộ Thành ca.

Nếu vị trí đó đã quý giá như vậy, sao ngươi có thể làm qua loa vậy chứ?

Một vị trí sứ giả hiếm hoi đến thế, có thế nào cũng phải mở mười mấy cuộc họp từ từ thảo luận, rồi lại trải qua hết đợt này đến đợt khác bàn bạc, thi đấu cạnh tranh, cuối cùng mới quyết định người được chọn mới được chứ.

Chương 1328: Hết vị trí rồi

Có người còn làm như vị trí của mình bị lãng phí như vậy, cái đó gọi là thật bất công.

“Thái Hành Đạo Tôn và Lưu Duyên Thiên Tôn có đức có năng gì đâu chứ, sao có thể xứng có được sự ban ơn của ngươi?”

“Phải đó, ta cũng đâu thấy bọn họ có chỗ nào tốt lành đâu.”

“Còn có cả Tam Nhãn Hổ kia, chỉ là một con Hổ yêu sao có thể xứng làm đế đan sư bát phẩm?”

“Hay là ngươi lấy lại vị trí ngươi đã phong cho bọn họ để phong lại từ đầu đi.”

Nghe thấy mấy lời gièm pha này, Tam Nhãn Hổ bĩu môi, chỉ xem chuyện này như cái rắm.

Là một partner làm màu, Thành ca có lấy lại của ai cũng không lấy lại của hắn.

Đây chính là sức mạnh từ sâu bên trong.

Nhưng mà Thái Hành và Lưu Duyên đang vui mừng hớn hở ở một bên thì thật sự vô cùng sốt ruột.

Hai người lập tức nhảy ra mắng mỏ.

“Mấy cái đồ vô liêm sỉ không biết nhục các ngươi.”

“Lại dám xúi giục Thần chủ lấy lại sắc phong, đúng là không biết xấu hổ mà.”

“Bọn ta lúc nào cũng hết mực trung thành với Thần chủ, các ngươi có sao?”

“Thần chủ nhìn bọn ta thuận mắt đấy được không?”

Có người chế giễu lại: “Bọn ta cũng hết mực trung thành đây này, lời này ai chả nói được.”

Thành ca lắc đầu, ngăn cảm xúc kích động của Thái Hành và Lưu Duyên lại.

“Yên tâm đi, thứ ta đã cho các ngươi rồi sẽ không lấy lại đâu.”

“Nguyên nhân mà ta cho các ngươi là sứ giả cũng rất đơn giản.”

Hắn liếc nhìn mọi người, trong lòng cũng rất tức cười.

Thật sự tưởng ca là rich kid sao, ở đây phát phúc lợi chắc?

Đừng nói là vị trí này có hạn, cho dù có là vô hạn đi chăng nữa, hôm nay hắn cũng sẽ không phong thêm bất kì một sứ giả nào nữa.

“Vừa rồi khi ta hạ lên tóm cổ mấy tên của Linh Thanh Phù Tháp lại, chỉ có mấy người bọn họ lập tức hưởng ứng.”

“Còn toàn bộ các ngươi lại chẳng hề chịu nhúc nhích.”

“Đáng tiếc chỉ có ba người bọn họ thì đánh không lại, vậy thì ta cũng hết cách, chỉ có thể cho bọn họ thêm chút chiến lực mà thôi.”

“Nếu không há chẳng phải đã thua rồi sao?”

Chỉ vì nguyên nhân có vậy ư?

Đã trực tiếp phong hai người làm sứ giả rồi?

Thế này cũng tùy ý quá đi mất.

Mọi người hối hận đến mức muốn đập đầu vào tường.

Nếu sớm biết vậy mọi người đã xông lên cả rồi, bây giờ đã có thể nhẹ nhàng làm song hệ tông sư rồi.

Mệnh lệnh đơn giản đến vậy?

Cuối cùng lại nhận được kết quả ở tầm nào?

Chỉ đáng tiếc, cơ duyên khiến người ta phải nghẹt thở này đã bị bọn họ bỏ lỡ mất.

Nhất thời, toàn trường đều trở nên ủ dột.

Mãi đến khi có người ở bên đột nhiên cười lạnh một tiếng.

“Hừ, một đám ngu người, bị người ta chơi khăm mà cũng không biết.”

Nhìn theo giọng nói ấy, đó chính là vị chưởng giáo kiêm thượng vị tháp chủ của Linh Thanh Phù Tháp – Linh Khuyết Đạo Tôn.

Lúc này, vị đế phù sư bát phẩm này và Thanh Chỉ Đạo Tôn bảy người đều bị trói lại.

Trên thực tế, bọn họ có muốn thoát ra cũng không khó.

Mấy năng lực như tiên lực, thần hồn, căn nguyên, một khi bị phong khí hải kim mạch hồn hải thì sẽ không còn đất mà dụng võ nữa.

Mà chiến lực của Luyện Tâm Đạo tự thành thể hệ, thêm vào đạo khí ở đây cũng phát huy ra uy năng không theo quy tắc, vậy nên căn bản là phong lại không được.

“Chẳng qua chỉ là trò giả thần lộng quỷ, thế mà đã để các ngươi hoàn toàn lộ ra rồi.”

Thanh Chỉ Đạo Tôn tuy bị trói lại, nhưng vẫn hiên ngang ngước đầu, dáng vẻ kiêu ngạo kinh bỉ.

Bọn người Thừa Sơn Đạo Tôn và Lệ Dương Đạo Tôn cũng cạn lời.

Đã đến nước này rồi mà các ngươi còn bảo Thần chủ giả thần lộng quỷ?

Thế này là chấp mê bất ngộ đến bao nhiêu vậy chứ?

Hết cách, cho dù là bọn họ hay mấy người xem bên kia cũng đều đã tận mắt nhìn thấy chiến lực cực mạnh một kích làm ngã cả trăm người của Thành ca.

Theo như bọn họ thấy, có thể có được chiến lực đáng sợ đến mức đó, ngoại trừ là hóa thân của Luyện Tâm Đạo ra thì còn có thể là ai được?

Nhưng thật đáng tiếc, mấy người của Linh Thanh Phù Tháp này lại đến sau, bọn họ vốn không nhìn thấy được cảnh tượng ấy.

Bọn họ nhận định Khương Thành chính là một tên bịp bợm.

Thế là vị Liên Tiêu Chí Tôn kia chỉ tay về phía Khương Thành giễu cợt.

“Lúc trước ở bên ngoài ta đã nghe thấy rồi, bọn họ đều nói ngươi là tên lừa đảo.”

“Không ngờ rằng ở trong này ngươi vẫn ung dung huênh hoang lừa gạt như vậy.”

“Càng không ngờ hơn nữa là, mấy tông sư bát phẩm này lại bị ngươi lừa quay như chong chóng, đúng là tức cười kinh khủng mà.”

Thanh Chỉ Đạo Tôn gào thét lên với mọi người.

“Các ngươi vẫn còn chưa tỉnh lại ư?”

“Thái Hành và Lưu Duyên đó cùng một bọn với hắn, bọn họ vốn đã có chiến lực mạnh như vậy rồi.”

“Chẳng qua ngay từ đầu đã cố ý vờ như không quen mà thôi.”

“Tên tiểu tử đó giả thần lộng quỷ, nói cái gì mà phong sứ giả, thật ra là do bọn họ đột ngột bộc phát hết sức mạnh ra mà thôi.”

“Đừng bị bọn họ lừa gạt.”

“Thừa Sơn, Lệ Dương, còn cả Vân Ảnh, Diệp Đình…”

Nhìn mấy vị phù văn và trận pháp sư vào trong sau đó, lời nói của hắn lại cnagf khẩn thiết hơn.

“Các ngươi đều là những nhân vật thành danh biết bao lâu nay, sao có thể bị lũ người đó lừa gạt cơ chứ?”

“Mấy người bọn họ liên thủ lừa gạt, nhất định là có mưu đồ cả, ta nghi ngờ sau đó còn che giấu cả một âm mưu.”

“Chỉ cần sơ suất một chút, cả Luyện Tâm Đạo này đều sẽ có nguy cơ bị tiêu tan đấy.”

Linh Khuyết Đạo Tôn bầm gan tím ruột, giống như những người xung quanh đều bị che mắt hết cả, còn hắn lại là người duy nhất còn tỉnh táo.

Là vị anh hùng đánh tan bóng đêm, mang lại ánh sáng cho mọi người.

Chỉ đáng tiếc là không ai hưởng ứng lại lời hiệu triệu cả hắn cả.

Hắn cảm thấy tất cả mọi người đều là đồ ngốc, còn mọi người đều cảm thấy hắn là đồ ngốc.

Chiến lực ba mươi ngàn đánh qua nỗi không?

Càng huống hồ gì đây là hóa thân của Luyện Tâm Đạo, bọn ta có nhất thiết phải gây khó dễ với Luyện Tâm Đạo không?

Linh Khuyết Đạo Tôn không từ bỏ cố gắng.

“Mọi người cùng xông lên, tóm gọn Thái Hành, Lưu Duyên và bọn họ lại.”

“Trả lại một Luyện Tâm Đạo sáng chói ngời ngời cho chúng ta.”

Thành ca cũng thấy hơi phiền rồi.

Sao mấy người này cứ nhảy hoài không nghỉ vậy?

Nếu không phải nhiệm vụ "điều đình" của bản thân còn chưa xong thì đã xử gọn bọn họ rồi.

"Được rồi được rồi, mấy người các ngươi thu thần thông lại là được rồi."

Hắn cắt ngang tiếng thét gào của bọn người Linh Khuyết và Thanh Chỉ.

"Trước đây ta bảo mấy đệ tử của Tử U Cung đến xin lỗi các ngươi thì mọi chuyện coi như xong rồi…"

Linh Khuyết Đạo Tôn đang bị trói hét lên ngắt lời hắn.

"Bọn ta vẫn là câu nói đó, ngươi là cái thá gì chứ? Có tư cách gì mà điều đình cho bọn ta?"

"Bọn họ xem ngươi là Thần chủ, nhưng trong mắt ta ngươi chỉ là một tên lừa đảo lòng dạ thâm sâu khó đoán mà thôi."

"Xin lỗi cái quái gì chứ, bọn ta không chấp nhận…"

Bọn người Thanh Chỉ, Liên Tiêu ngẩng đầu ưởn ngực, khảng khái nói.

"Muốn giết thì giết, cho dù có chết thì bọn ta cũng không thể chịu khuất phục."

"Phải đấy, tính cách mấy người Thanh Linh Phù Tháp bọn ta cứng cáp vô cùng, tuyệt đối sẽ không lùi."

"Chỉ hi vọng sau khi bọn ta chết, máu của bọn ta có thể rửa sạch sự chấp mê bất ngộ của đám ngu xuẩn bị tên lừa đảo kia gạt…"

Thành ca cũng sắp bị đánh bại luôn rồi.

Vở kịch này của các ngươi cũng hơi bị nhiều ấy nhỉ?

Làm thành kiểu anh hùng bất khuất, rất giống những tránh sĩ đấy.

Hắn cười: "Không sao, vốn dĩ ta cũng cảm thấy mình đã đưa ra một điều kiện không hợp lí mà. Đã đến nước này rồi, cũng không cần đệ tử Tử U Cung các ngươi đi xin lỗi nữa đâu."

Còn chưa chờ bọn người Linh Khuyết và Thanh Chỉ chế giễu lại lần nữa, hắn đã bay lên cao thêm một lần, huơ tay làm ra hiệu quả ánh sáng cửu sắc.

Thuận tiện lại mang ra hai lệnh bài.

Nhìn thấy cảnh tượng này, cho dù là Thừa Sơn, Lệ Dương hay là Thiên Lâm, Thái Hành, tất cả đều bị chấn động.

Không phải chứ?

Lẽ nào nguyên nhân là do Linh Thanh Phù Tháp không chấp nhận việc Tử U Cung xin lỗi nên ngươi mới cho hai bọn họ lời chúc phúc để bù đắp cho bọn họ sao?

Thế này thì cũng dễ nói chuyện quá rồi chăng?

Còn Thành ca lại niệm lên mấy câu chú mà bản thân cũng không biết nó có nghĩa quái gì nữa.

"Thiên hành vô thường, luyện tâm phá vọng…"

Chương 1329: Một tấm linh phù

Những tiên nhân vây xem rất nhanh đã phát hiện ra bản thân mình đoán sai rồi.

Bởi vì lần niệm chú này khác với hai lần trước.

Mà sau đoạn chú ngữ bọn họ đều không hiểu nghĩa nhưng luôn cảm thấy nó thâm sâu khó lường đó, Thành ca lại lần nữa đọc tiếp "thần dụ" một lần nữa.

"Thanh Khuyết Đạo Tôn chấp mê bất ngộ, hòng vén màn cho chiến tranh khói lửa, bất kính với hóa thân của Luyện Tâm Đạo…"

"Bổn Thần chủ giáng thần phạt, thu hồi năng lực chế phù của người này."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Nghe nhầm rồi ư?

Năng lực chế phù thực thụ đó mà cũng có thể thu hồi sao?

Cũng bởi đó là lời của Khương Thần chủ nói ra chứ không thì sẽ bị bọn họ coi như là tên ngốc đang nói mớ mất thôi.

Nhưng vấn đề là Linh Khuyết Đạo Tôn là đế phù sư bát phẩm, trình độ phù văn của hắn hoàn toàn là từ từ cảm ngộ từng chút một mà luyện ra được.

Cũng đâu phải được ai ban cho.

Cho dù có là Luyện Tâm Đạo thì cũng không có bản lĩnh thu hồi đâu nhỉ?

Linh Khuyết Đạo Tôn đối với chuyện này lại càng chẳng coi ra gì.

Sau khi tấm lệnh bài đó hóa thành ánh sáng rải trên người hắn, hắn cũng chỉ hơi ngạc nhiên.

Nhưng ngay sau đó đã phát hiện tất cả những kiến thức về chế phù của bản thân mình vẫn còn, chút lo lắng cuối cùng hóa thành hư vô.

“Ha ha ha ha, đã nói ngươi chỉ giả thần lộng quỷ thôi mà.”

“Còn thu hồi năng lực chế phù nữa ư, ngươi là cái thá gì chứ? Ngươi cũng đáng sao?”

Hắn bị trói nhưng vẫn ngước mặt cười vang, trong điệu cười mang theo sự giễu cợt cô cùng.

“Năng lực chế phù của ta rõ ràng vẫn còn, ngươi đã thu hồi cái gì vậy?”

“Cái thứ lừa gạt như ngươi đâu có làm gì được đâu.”

Bọn người Thanh Chỉ Đạo Tôn ở kế bên thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng điên cuồng cười to.

“Đã sớm bảo hắn không nên hình rồi.”

“Còn làm đủ trò dọa người.”

“Mấu chốt là hắn đã dọa được một đám ngu xuẩn kia.”

“Bây giờ các ngươi đã thấy hết rồi chứ, lời nói dối của hắn bị bại lộ rồi, căn bản chẳng phải cái gì mà hóa thân của Luyện Tâm Đạo, cũng đâu có thần kì như những gì các ngươi nói đâu.”

“Còn không mau liên thủ tóm hắn lại, còn chờ ở đó đến bao giờ?”

Năng lực chế phù của Linh Khuyết Đạo Tôn chưa bị mất đi?

Vậy có nghĩ là Thần chủ cũng đâu phải là chuyện gì cũng làm được đâu.

Bọn người Thừa Sơn và Lệ Dương Đạo Tôn ngơ ngác.

Sau đó Vân Ảnh Đạo Tôn và Diệp Đình Đạo Tôn cũng lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

Lẽ nào mấy người của Linh Thanh Phù Tháp đã nói đúng rồi chăng?

Thái Hành và Lưu Duyên ngay từ đầu đã không hề có năng lực cao đến vậy, chỉ là trước đó cố ý giả vờ yếu ớt, phối hợp diễn kịch với Khương Thành, giả vờ có được vị trí sứ giả gì đó?

Tam Nhãn Hổ lại thầm truyền âm trách móc.

“Ca, không phải ngươi lật xe rồi chứ?”

“y, ta bảo ngươi rườm rà như thế làm gì, cứ thích chơi trò thu hồi năng lực phù văn, giết luôn có phải gọn gàng hơn nhiều không?”

“Làm đến nỗi làm màu thất bại rồi, bọn họ không sùng bái ngươi như vậy nữa, tư cách làm màu đã bị tổn hại nghiêm trọng…”

Thành ca trực tiếp ngăn mấy lời nói rác rưởi của Tam Nhãn Hổ lại.

Hắn cố ý hào phì điểm tiên nguyên cho kĩ năng “tước đoạt” chứ không phải giết người ta trong thoáng chốc là có suy xét cả.

Giết một người yếu hơn mình thì chỉ cần có chiến lực là được.

Hầu như mỗi một người đều có thể làm được, chỉ là không xử được tên này mà thôi.

Nhưng “thu hồi” năng lực chế phù thì không ai có thể làm được.

Là Thần chủ, đương nhiên phải làm được việc người khác không làm được rồi.

Chỉ có như vậy mới có thể gia tăng thanh danh của mình trong lòng mọi người, kiếm được nhiều điểm tiên nguyên hơn.

Hắn cười như không cười nhìn Linh Khuyết.

“Ngươi bảo năng lực chế phù của ngươi vẫn chưa mất?”

Linh Khuyết Đạo Tôn hừ lên một tiếng.

“Tất cả cảm ngộ của bổn tọa vẫn còn, kẻ tiểu nhân càn quấy như ngươi tính sai rồi.”

“Vậy sao?”

Thành ca nhếch môi lên: “Nếu như năng lực chế phù của ngươi vẫn còn, vậy ngươi thử ở tại chỗ luyện ra một linh phù thấp giai nhất xem nào, đối với ngươi mà nói chắc đây là việc dễ như trở bàn tay ha?”

“Hừ.”

Linh Khuyết Đạo Tôn nói một cách tàn độc: “Ngươi làm nhục ai vậy? Linh phù?”

“Bổn tọa trong thời gian ngắn chế ra được tiên phù thì có gì khó đâu?”

“Cái thứ tiểu nhân xấu xa bỉ ổi như ngươi, muốn giết thì giết, lại còn làm cho màu mè.”

“Không không không, ngươi thật sự hiểu lầm ta rồi.”

Thành ca đung đưa ngón tay.

“Bây giờ ta có thể hứa với ngươi một lời.”

“Chỉ cần ngươi có thể chế ra được một tấm phù lục bất kì ngay tại chỗ, vậy thì ngươi và bảy tên đồng bọn của ngươi toàn bộ đều có thể an toàn mà lui, ta chắc chắc sẽ không cản trở.”

Tám người của Linh Thanh Phù Tháp ngơ ra.

Bọn họ luôn nghĩ Khương Thành muốn giết mình.

Cho dù không giết thì cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

“Lời ngươi nói là thật?”

Sự ngạc nhiên vui mừng của Linh Khuyết Đạo Tôn vụt qua.

Ban nãy bọn họ giả vờ lớn tiếng đòi chết là do cảm thấy đã hết đường, vậy nên mới nói ra mấy lời tàn nhẫn để giữ lại tôn nghiêm cho mình.

Có thể sống tốt ai lại đòi chết cơ chứ?

Chỉ cần có thể về đến Linh Thanh Phù Tháp, đến lúc đó quản ở sân nhà, rồi đi đến đâu cũng lan truyền việc “hóa thân của

Luyện Tâm Đạo" chỉ là danh bất phù thực, liên lạc với những phù đạo tông môn thì sẽ có khả năng trở mình.

"Tất nhiên là thật rồi."

Giống như để khiến cho hắn yên tâm hơn một chút, Thành ca còn có lòng bảo đảm.

"Ta ở trước mặt nhiều người như vậy nếu như nói lời rồi lật mặt thì sẽ mất uy tín biết bao?"

Hắn huơ tay: "Ta không thể làm được việc sai lầm thế được."

Linh Khuyết Đạo Tôn suy nghĩ một lúc thì thật đúng là có lí như thế.

"Đây là chính miệng ngươi nói đấy, mọi người đều đã nghe rõ hết rồi nhỉ?"

Lúc trước hắn mặc ý để cho bị trói là bởi vì có mở ra cũng vô dụng, lại còn bị tóm lại.

Bây giờ đã không còn lo về sua rồi.

Thành ca làm cũng dứt khoát, tiện tay giải trừ trói buộc cho hắn, đưa tay ra làm tư thế mời.

"Ngươi có thể bắt đầu biểu diễn rồi."

Linh Khuyết Đạo Tôn liếc nhìn khinh bỉ hắn một cái.

"Đúng là làm trò hề."

Hắn phỉ nhổ cho một cái, sau đó bày ra mười mấy loại tài liệu và công cụ chế phù, dựng nên một phù trận cỡ nhỏ.

Sau đó hắn liền ngây cả mắt lên.

Hắn đột nhiên phát hiện bản thân không thể động tay nỗi.

Rõ ràng những kiến thức phù văn trong đầu vẫn còn, nhưng trước khi bắt tay vào luyện phù thì lại giống như bị phong ấn, dùng không được nỗi.

Thành ca ở một bên cười hi hi: "Sao ngươi còn chưa bắt đầu?"

"Ngươi!"

Linh Khuyết Đạo Tôn vừa kinh ngạc lại giận dữ lẫn lộn, sự tin tin vừa rồi mất sạch sành sanh.

Là một đế phù sư bát phẩm, đột nhiên ngay cả linh phù cũng không làm được, sự đả kích đúng là mang tính hủy diệt.

Hắn thà bị phế đi kim mạch khí hải cũng không muốn gặp phải chuyện như thế này.

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì rồi?”

Nhìn thấy hắn kìm đến mức đỏ mặt đỏ mày, ngớ người không nỗi, bọn người Thừa Sơn, Lệ Dương lấy làm lạ.

Không phải chứ?

Linh Khuyết Đạo Tôn này đang chơi trò gì vậy?

Đám người Thanh Chỉ Đạo Tôn ở một bên còn tưởng là đang diễn kịch.

Lũ lượt cười: “Chưởng môn, ngươi không cần giả vờ nữa, lấy ra chút bản lĩnh thật sự cho hắn xem đi.”

“Để tên tiểu tử này hoàn toàn biến luôn thành trò cười.”

“Ha ha ha, ai bảo vừa rồi ngươi nói nghe hay lắm, mọi người các ngươi đều có thể làm chứng.”

Bọn họ đều đang chờ Linh Khuyết Đạo Tôn luyện ra linh phù cho Khương Thành thấy.

Sau đó mọi người lại lần nữa về lại phe Linh Thanh Phù Tháp.

Linh Khuyết Đạo Tôn bây giờ làm gì có tâm trạng đâu mà diễn kịch nữa.

“Câm miệng hết đi!”

Hắn dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn xung quanh mọi người hét lên.

“Ta căn bản làm không được, năng lực chế phù của ta đã bị mất rồi.”

Chương 1330: Thỏa mãn yêu cầu của ngươi

Mọi người đột nhiên ngây ra.

Năng lực chế phù thật sự mất rồi?

Chuyện thế này thật sự đã xảy ra?

Hơn nữa nghe thấy ý của Linh Khuyết Đạo Tôn thì tất cả những cảm ngộ phù văn của hắn vẫn còn, nhưng tay lại không thể làm gì được.

Chuyện này khó tránh thật quá li kì, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

“Ta không tin!”

Vẻ mặt của Thanh Chỉ Đạo Tôn ở một bên cũng biến sắc.

“Chuyện này tuyệt đối là không thể.”

Hắn thúc động chiến lực toàn thân, sơi dây thừng phút chốc tan thành bụi.

“Chế phù là năng lực cỏn con dễ dàng đến mức nào cơ chứ?”

Hắn cũng vung tay thúc động những tài liệu và công cục chế phù.

“Chế tác được phù lục thấp giai nhất đối với bọn ta mà nói, cho dù có nhắm mắt mà làm cũng có thể tùy ý làm được.”

“Lại còn linh phù?”

“Ngươi xem thường ai vậy?”

“Nếu làm thì phải làm tiên phù.”

Rồi nhìn thấy hắn thực sự nhắm mắt lại, hai tay cứ như tàn ảnh, những tài liệu đó nhanh chóng bay lên giữa không trung.

Sau đó lại giống như được ban cho sinh mệnh, bay xuống bên dưới chỗ pháp trận phù văn.

Một thanh ngọc bút tung bay, tỏa ra ánh sáng khiến cả hiện trường sáng tươi rạng ngời.

Rất nhiều chế phù sư lục thất giai cũng nhịn không được mà tròn xoe mắt ốc.

Tiên phù đối với bọn họ mà nói thì cũng rất thấp, nhưng đó là do chính vị đế phù sư bát phẩm Thanh Chỉ Đạo Tôn tự tay làm ra cho nên bản thân đã mang đạo vận đặc biệt rồi.

Cho dù là thủ pháp kết ấn cũng ở trong đó, nhưng sâu bên trong đã ẩn chứa ý cảnh đặc biệt rồi.

Cảm giác mang lại cho người ta giống như vừa được thưởng thức thứ mang lại cảm giác sảng khoái tâm hồn mà lại kĩ lưỡng vô cùng…

Chỉ có mấy giây ngắn ngủi, một tiên phù tam phẩm đã thành hình ngay trước mặt mọi người.

Không, nên nói là tư dưng mà có thì đúng hơn.

Đúng là thần kì vô cùng.

Vừa chế phù, Thanh Chỉ Đạo Tôn cũng vẫn còn thời gian mà mắng mỏ linh tinh.

"Việc chế phù của bổn tọa là thiên phú và học được mà có, tất cả phù văn lí niệm, bí quyết kĩ năng đều là tự mình đích thân cảm ngộ mà thành, ai có thể cướp mất được chứ?"

"Lại còn thu hồi?"

"Bây giờ bổn tọa chế phù trước mắt các ngươi, ngươi thử thu hồi ta xem xem."

Thành ca dở khóc dở cười.

"Nếu ngươi đã tha thiết mong chờ như vậy rồi, thử thì thử thôi."

Hắn lại một lần nữa móc lệnh bài ra, làm đủ hiệu ứng rồi niệm mấy câu chú chả biết nghĩa là gì.

Dù sao thì có giả thần lộng quỷ ra sao thì cũng vậy.

"Thanh Chỉ Đạo Tôn chấp mê bất ngộ, vọng đồ vén màn cho chiến tranh khói lửa, bất kính với hóa thân của Luyện Tâm Đạo…"

"Bổn Thần chủ giáng xuống thần tội, thu hồi năng lực chế phù của người này…"

Sau đó, đầu của Thanh Chỉ Đạo Tôn được ánh sáng bao trùm lấy, giống như cho hắn mấy buff không có lợi.

Lão đầu này ngay lập tức trở thành người không biết chế phù.

Đôi tay vốn huơ tạo ra những tàn ảnh đột nhiên trở nên vụng về vô cùng.

Quá trình chế phù đang trơn tru lại bị nghẽn lại.

Tấm tiên phù tam phẩm đang sắp "chào đời" đột nhiên phụt một tiếng nhẹ nhàng, sau đó thì nổ tung, hóa thanh những luồng ánh sáng.

Lần chế phù này thất bại rồi.

"Ngươi! Ngươi đã làm gì?"

Thanh Chỉ Đạo Tôn hoàn toàn chuyển hẳn sang trạng thái ngạc nhiên tức giận lẫn lộn.

Đột nhiên mất đi năng lực chế phù, làm hắn không biết nên làm thế nào, thậm chí trong đầu còn có hơi chập mạch nữa.

"y."

Thành ca một mặt vô tội nhìn mọi người xung quanh.

"Vừa rồi các ngươi đã nghe thấy cả rồi, là hắn bắt ta thu hồi đấy."

"Một yêu cầu kì quái như vậy cả đời này ta vẫn chưa từng nghe qua, không thỏa mãn hắn thì lại có lỗi với hắn qúa."

Mọi người nhếch miệng lên, nhất thời không biết nên nói gì.

Nghĩ kĩ lại, vừa rồi đúng thật là Thanh Chỉ Đạo Tôn đã tự hét lên bảo thế.

Nào có hay bị vả mặt nhanh như vậy chứ.

"Không thể nào,"

"Chuyện này là không thể nào!"

Thanh Chỉ Đạo Tôn sắp phát điên lên rồi, hắn bày ra những tài liệu và trận pháp trước mặt như nổi khùng.

"Thuật chế phù của bổn tọa không thể nào tự dưng không không mà mất đi được."

Thành ca thở dài một hơi.

"Thấy ngươi vừa rồi nói có vẻ chắc lắm, tự tin vô cùng, ta còn tưởng ngươi được lắm."

Hắn cũng có chút thất vọng.

"Nào có hay ngươi lại chả lợi hại chút nào."

"Ta không tin."

Thanh Chỉ Đạo Tôn thúc giục chiến lực của bản thân, trực tiếp tung về phía trước.

“Chiến lực của ta vẫn còn.”

“Cho thấy ta không hề bị tước đoạt kĩ năng chế phù.”

Chuyện này không ra tay thì còn được, vừa ra tay quả nhiên đã có manh mối.

Thanh Chỉ Đạo Tôn vốn có chiến lực hơn bảy ngàn, vừa rồi mấy lần công kích, uy lực đến cả ba ngàn cũng không tới.

Vừa hay lại khuyết đi phần chiến lực chế phù.

Vậy nên bây giờ hắn thật sự đã không còn là đế phù sư bát phẩm nữa rồi.

Trong đám người, Liên Tiêu Chí Tôn đột nhiên phản ứng lại.

“Ta biết rồi, chính là như vậy, trước đó chiến lực của ta bị mất ở bên ngoài cũng hệt như vậy.”

“Hóa ra thật sự là do hắn làm.”

Nghe thấy câu này, rất nhiều người đột nhiên hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện.

Làm ầm cả nửa ngày, chuyện này của Linh Thanh Phù Tháp lại là do Thần chủ gây nên?

Lệ Dương Đạo Tôn – chưởng giáo của Tử U Cung vẻ mặt oán giận nhìn Khương Thành, suýt chút nữa là hai phái đại chiến, ngươi thế này là muốn hại chết bọn ta sao?

Nhưng mà hắn lúc này cũng chỉ dám nghĩ thầm trong bụng mà thôi.

Căn bản không dám nói ra.

Hắn thậm chí còn quyết định sau chuyện này nhất định phải điều tra thật nghiêm ngặt thử xem lúc đó mấy đệ tử của Tử U Cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù là hắn hay Thừa Sơn, Vân Ảnh, Diệp Đình ở cạnh bên, bên trong đôi mắt già nua cũng ẩn chứa nỗi sợ hãi vô cùng.

Khương Thành có thể tùy ý lấy đi thuật chế phù của hai người này, cũng có nghĩa là có thể thu hồi thuật luyện đan, thuật luyện khí của bọn họ.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ thử, nếu như bọn họ thấy bản lĩnh của mình bị mất đi, vậy tâm thái chắc chắn sẽ bùng nổ lập tức, còn khó chịu hơn cả cái chết.

Vừa mới bắt đầu, bọn họ đã bị chiến lực của Khương Thành làm cho hoảng hốt rồi.

Sau đó, bọn họ lại bị việc hắn có thể sắc phong sứ giả mê hoặc.

Còn bây giờ, nhìn thấy một Khương Thành có thể tùy ý thu hồi tất cả những gì bọn họ có, cuối cùng bọn họ cũng có một tâm thái kính sợ như đối diện với thần minh.

Nó giống như nhìn thấy một sự tồn tại thần bí cao hơn bọn họ rất nhiều tầng, có thể chia phối bọn họ một cách tùy ý.

Tâm thái không thể sinh ra bất kì sức phản kháng nào.

Thành ca nhẹ nhàng mở màn hình hệ thống, mở mục giá trị thanh danh lên.

Quả nhiên, lần này tuyệt đại đa số những người có mặt ở hiện trường đã chuyển từ trạng thái quỳ bái sang quy thuận rồi.

Điểm tiên nguyên mang lại lần này đã bay lên gần mười lần.

Làn sóng này đã đạt đến hơn 85,5 tỷ rồi.

“Lời to rồi.”

Thành ca cũng có chút nhịn không được mà bái phục bản thân mình.

Xử đẹp mấy người Linh Thanh Phù Tháp rất dễ dàng.

Nhưng ngoại trừ dọa hiện trường một phen ra cũng chả có tác dụng gì.

Nhưng lần này sau khí phí mấy tỷ điểm tiên nguyên để đi tước đoạt, để hình tượng Thần chủ trở thành “không gì là không thể” đã mang đến lượng điểm tiên nguyên nhiều vô kể.

“Hóa ra giả thần lộng quỷ cũng có được hiệu quả này.”

Trong lúc hắn tổng kết số giá trị thanh danh nhận được trong hệ thống thì bọn người Linh Thanh Phù Tháp, tuyệt vọng đã tuyệt vọng, điên cuồng đã điên cuồng.

Làm một cái linh phù thì có thể rời đi.

Kết quả lại chẳng làm được.

Chuyện này khiến cho tâm thái mọi người có phần sụp đổ.

Còn Thanh Chỉ Đạo Tôn và Linh Khuyết Đạo Tôn lúc này lại càng thất kinh hồn vía.

Đặt biệt là Linh Khuyết Đạo Tôn, vẻ mặt như đưa đám ngồi phịch xuống đất, cả người đơ như bức tượng chẳng có chút sức sống.

Không có thuật chế phù, linh hồn của hắn cũng như không còn.

"Bây giờ cảm thấy tên lừa đảo ngông nghênh này thế nào?" Thành ca hỏi ngược lại không chút khách sáo.

Chương 1331: Lại còn muốn xin lỗi

Linh Khuyết Đạo Tôn từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh mắt nhìn Khương Thành không có chút gì gọi là oán hận hay giận dữ cả.

Hắn lúc này đã như chết ở trong lòng rồi.

Có thể trở thành đế phù sư bát phẩm, không còn nghi ngờ gì nữa khi hắn là một thiên tài phù văn đỉnh cấp mà cả trăm tỷ người không có nỗi một người.

Có thể nói bây giờ những năm tháng mấy trăm tỷ nhân sinh của hắn cũng là do phù văn xây đắp nên.

Bây giờ đột nhiên mất đi thuật chế phù, không nghĩ cũng biết là cảm giác như thế nào.

Nó giống như cuộc sống mất đi ý nghĩa vậy.

"Ngươi thắng rồi…"

Giọng nói với già nua của hắn cứ như già thêm gấp bội.

Trở nên yếu ớt vô lực.

Thanh Chỉ Đạo Tôn kế bên hắn cũng không còn điên cuồng la hét nữa mà là cúi đầu lắc chầm chậm.

"Không ngờ Luyện Tâm Đạo thật sự có hóa thân."

“Nếu đã có Thần chủ, vậy bọn ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Hắn lúc này đã không còn nói ra được mấy lời như Khương Thành là tên lừa đảo được nữa rồi.

Co thể thu hồi một cách chính xác thuật chế phù của bọn họ mà không ảnh hưởng đến những thứ khác là thủ đoạn như thế nào chứ?

Cho dù là Đạo Thánh hay Thiên Đế cũng không thể nào làm được.

Ngoại trừ thần không gì là không thể làm được trong truyền thuyết thì còn có thể là ai?

“Ta nói các ngươi sao phải khổ như vậy chứ?”

Khương Thần chủ cũng không kiềm được thở dài.

“Trước đó còn tốt đẹp đi điều đình cho các ngươi, bảo bọn họ xin lỗi các ngươi một tiếng, các ngươi lại cứ thích đi đường hẹp.”

Linh Khuyết Đạo Tôn cười khổ sở.

“Bây giờ nói mấy chuyện này còn có tác dụng gì nữa chứ, ta đã là một phế nhân rồi, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa rồi…”

Thành ca khẽ cười: “Nếu như, ta có thể trả lại kĩ năng chế phù cho các ngươi?”

Kĩ năng tước đoạt của hắn vốn không có kì hạn.

Chỉ là mỗi một giây trôi qua đều sẽ tiêu tốn điểm tiên nguyên mà thôi.

Hắn cũng không muốn cứ xài kĩ năng này tiếp tục nữa, bao nhiều điểm tiên nguyên cho đủ chứ?

Thuật chế phù đã bị “đoạt mất” còn có thể trả lại ư?

Nghe thấy câu này, hai vị Linh Khuyết Đạo Tôn và Thanh Chỉ Đạo Tôn giống như sắp chết đuối gặp được nhành củi khô, khổ tận cam lai vậy.

“Còn có thể trả lại cho bọn ta?”

Hai người lập tức nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Nhanh chóng lăn lại, vừa vui mừng lại ngạc nhiên hỏi.

“Lời này là thật?”

“Bọn ta có thể trở thành đế phù sư bát phẩm lần nữa sao?”

Thành ca khẽ gật đầu.

“Đương nhiên có thể, bổn Thần chủ có gì mà làm không được chứ?”

Thành ca biến chuyện sớm muộn gì cũng trả lại kĩ năng chế phù cho hai bọn họ để nói khoát không biết ngượng, nói như bản thân có thể dùng thần thông trả về lại vậy.

Chuyện này khiến hai người vui không tả nỗi.

Linh Khuyết và Thanh Chỉ lập tức quay 1360 độ trên không quỳ xuống trước mặt Khương Thành, gào lên trong sự hân hoan tràn trề.

“Xin Thần chủ khai ân.”

“Trả lại kĩ năng chế phù đó cho bọn ta.”

“Mong Thần chủ ban phúc…”

Bịch, bịch, bịch.

Hai người đã không còn quan tâm gì đến hình tượng, khí phách tông sư nữa, trực tiếp điên cuồng dập đầu.

Còn những người đứng xem xung quanh, không một ai chế giễu bọn họ cả.

Nghĩ kĩ lại, nếu đổi thành bọn họ là Linh Khuyết, Thanh Chỉ, sự sợ hãi lộ ra có khi còn hơn cả bọn họ.

Nếu có bị giết, hai người cũng chưa chắc sẽ đánh mất hình tượng mà van xin.

Nhưng luyện phù thuật bát phẩm đối với bọn họ thật sự quá quan trọng, vượt xa cả tính mạng của bọn họ.

Thành ca hững hờ nói: “Chuyện đó thì phải xem biểu hiện của các ngươi.”

“Bọn ta nhất định sẽ biểu hiện cho thật tốt.”

Linh Khuyết Đạo Tôn quỳ thẳng, vỗ ngực cam đoan.

Thanh Chỉ Đạo Tôn dường như đã phản ứng lại được.

Liền lớn tiếng nói: “Lời điều đình trước đó của Thần chủ là vinh hạnh đối với bọn ta, bọn ta quyết định chấp nhận lời xin lỗi của Tử U Cung…”

Thành ca cũng bị chọc cho cười luôn rồi.

“Các ngươi còn muốn xin lỗi nữa sao?”

Đó là cái giá trước đây ta cho các ngươi, nhưng các ngươi lại từ chối.

Bây giờ đã không còn chuyện vậy nữa rồi.

“Không không không, bọn ta không cần xin lỗi.”

Linh Khuyết liền lắc đầu khua tay.

So với thuật chế phù bây giờ của bản thân, Liên Tiêu Chí Tôn bị tẩn có chút trước đây có là gì đâu.

Căn bản chẳng đáng nhắc đến.

“Nhưng mà khi nãy các ngươi nói muốn liên thủ tất cả những tông môn phù văn lại để phát động khói lửa ở Luyện Tâm Đạo…”

Còn chưa đợi Thành ca nói xong, Linh Khuyết lập tức nói chắc như đinh đóng cột: “Đó là cái sai của bọn ta.”

“Bọn ta bị mỡ lợn che lòng.” Thanh Chỉ Đạo Tôn nói.

“Bọn ta kiếm chuyện, suýt chút trở thành tội nhân của Luyện Tâm Đạo.”

“Đối với các đại tông môn của Luyện Tâm Đạo và cả Thần chủ, bọn ta xin thể hiện sự biết lỗi sâu sắc nhất.”

Lệ Dương Đạo Tôn của Tử U Cung ở đằng sau dở khóc dở cười.

Lúc trước các ngươi không chấp nhận xin lỗi, bây giờ muốn mọi chuyện êm đẹp, bản thân lại tự phải xin lỗi.

Chuyện này gọi là gì chứ?

Lúc này Thành ca mới gật đầu.

“Nhưng mà, trả lại năng lực phù văn cho các ngươi lại tổn hại cho ta rất nhiều, cái giá mà sau đó ta phải trả rất khó bù đắp.”

Ơ chuyện này?

Bọn người Linh Khuyết, Thanh Chỉ có thể nghe ra được.

Chuyện này không những phải xin lỗi mà còn phải bồi thường.

“Linh Thanh Phù Tháp bọn ta quyết định dâng lên Thần chủ một trăm triệu tiên nguyên tinh làm phí bù đắp cho Thần chủ khai triển thần thông.

Một trăm triệu tiên nguyên tinh thực tế cũng cỡ một trăm triệu điểm tiên nguyên.

Thành ca cũng chưa hài lòng lắm.

Ta vất vả tước đoạt kĩ năng chế phù của các ngươi, không có công lao cũng có khổ lao, các ngươi không thể bù đắp chút sao?

Sau đó hắn lại kiếm thêm chút thiên tài địa bảo và phù văn, lúc đó mới coi như xong.

Ngừng kĩ năng tước đoạt, năng lực đế phù sư bát phẩm của hai người cũng coi như đã hoàn toàn hồi phục lại.

“Cảm ơn Thần chủ.”

“Đa tạ Thần chủ khai ân.”

Hai người cảm nhận được chiến lực và thuận phù văn lại mất đi rồi có lại, kích động đến nỗi lệ trào rưng rưng.

Lần này hắn hoàn toàn quy thuận, nào dám quở trách Thần chủ.

Thành ca khua tay.

“Được rồi, một trận đại chiến ngút trời đã được loại bỏ, sự điều đình của bổn tọa coi như đã không bị phụ lòng.”

Hắn làm giống như bản thân mình đã làm ra chuyện công đức gì lớn lao lắm.

“Bây giờ mọi chuyện xong rồi, bổn tọa cũng nên đi đây.”

Làm màu cũng làm xong rồi, hắn cũng chẳng có hứng thú gì với đại hội giao lưu đan đạo, đã có sự định rời khỏi hiện trường trước rồi.

Nghe hắn nói rời đi, mọi người liền níu kéo lại.

Có thể ở bên thần nhiều hơn một lúc, ai có thể bỏ lỡ cơ duyên này?

Còn bọn người Thiên Lâm, Hà Bắc, Kim Phi của Thiên Đan Tư cũng chẳng hề muốn Khương Thủ Tọa rời đi.

Nghĩ đến Thái Hành, Lưu Duyên tự nhiên có được vị trí sứ giả, trong lòng họ không thể nào yên được.

Trong mắt mỗi người đều mang một chút uất hận.

"Nhân dịp đại hội giao lưu đan đạo, bọn ta muốn nghe một chút giáo dụ của Thần chủ."

"Phải phải phải, mong Thần chủ giảng đạo cho bọn ta."

"Đó cũng coi như là một giai thoại mà."

Bọn họ vừa đề nghị, những người khác cũng bắt đầu kích động lên.

"Phải đó phải đó, mong Thần chủ giảng đạo cho bọn ta."

"Sáng nghe Thần chủ giảng đạo tối chết cũng không sao."

Thành ca đương nhiên không muốn giảng đạo rồi.

Bô lô ba la, mỏi miệng biết nhường nào.

Nhưng mà đám người này nịnh hót cũng thoải mái biết bao, hơn nữa lại cho bản thân rất nhiều giá trị thanh danh, như vậy mà hắn còn chuồn nữa thì thật không được cho lắm.

Thế là hắn nói với Tam Nhãn Hổ kế bên.

"Giảng đạo quả thật là một lời đề nghị hay."

"Nếu đã như vậy thì ta để sứ giả đan giảng đạo cho các ngươi vậy."

Phụt! Phụt! Phụt!

Phạm Lôi Đạo Tôn, Yên Dĩ và cả Minh Già Đạo Tôn bên phía người xem này phải phụt cả nước ra.

Chương 1332: Tam Nhãn Hổ giảng đạo

Để một tên Hổ yêu vô sỉ lại chẳng có chút học thức nào đi giảng đạo cho một đám đại sư và tông sư sao?

Nghĩ đến cảnh này Yên Dĩ và Phạm Lôi Đạo Tôn đã không còn cảm thấy mất cân bằng mà khó chịu nữa.

Chỉ là về mặt sinh lí của bọn họ có một loại cảm giác ghê tởm mà thôi.

Trên thế giới này còn có chuyện vô lí hơn như vậy nữa không?

Cho dù đã biết còn Hổ yêu này đi theo Khương Thành nên được làm sứ giả đan, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy quá sức hoang đường.

Mà há chỉ có bọn họ thôi đâu?

Các đại sư và tông sư đủ ngành trong hiện trường cũng vô cùng phản kháng.

Tam Nhãn Hổ là yêu, mà trong lĩnh vực đan khí phù trận này, Yêu tộc không có chút thiên phú nào là bị khinh thường nhất.

Đặc biệt là đám người Thiên Lâm, Hà Bắc, Kim Phi của Thiên Đan Tư.

Bọn họ ở chung với Tam Nhãn Hổ hơn mấy chục ngàn năm nay rồi, làm gì có chuyện không biết hắn là loại người ra sao chứ?

“Thần chủ, hay là đích thân ngươi làm đi?”

“Phải đó, con Hổ yêu dơ dáy này thật sự không đáng tin lắm, hắn nào đáng…”

Tam Nhãn Hổ vốn cũng không muốn giảng đạo.

Sau khi Thành ca đề nghị, hắn cũng thầm mắng mỏ trong lòng.

Nhưng nghe bọn họ nói như vậy, hắn lại muốn.

“Con mẹ nó, ngươi nói ai không được hả?”

“Chuyện giảng đạo này đại gia ngươi sẽ làm.”

Hắn trực tiếp bay lên đan đỉnh cao đàn ngay giữa hội trường, bắt đầu giảng đạo.

Vừa mới bắt đầu, hầu như tất cả mọi người đều chả bõ công ngó ngàng.

Nhưng cứ nghe rồi lại nghe, mọi người bắt đầu thay đổi sắc mặt.

Đặc biệt là những luyện đan sư, bọn họ nghe được rất nhiều lí niệm trước nay chưa từng biết đến.

Giống nhưu thuật luyện đan của Khương Thành không gì không biết, cảm ngộ có được trong tinh hoa đan đạo của Tam Nhãn Hổ cũng được coi như là dính dáng đến toàn bộ các phái trong luyện đan.

Tuy vẫn chưa đạt đến cửu phẩm, nhưng kiến thức lại bao la hơn bất kì một tông sư bát phẩm ở đây.

Trong bất giác, rất nhiều tông đan sư ngồi xếp bằng lại.

Một số người bắt đầu rơi vào trầm tư, một số người như chợt bừng tỉnh, còn có người lắc đầu theo tiết táu ngợi khen…

Đại hội giao lưu đan đạo lần này lần đầu tiên trở nên có trật tự rõ ràng.

Không giống như lúc trước, có người giảng đạo, có người luận đạo, có kẻ luyện đan, rồi người thi đấu…

Hội trường lúc này, tất cả mọi người dường như đang chìm đắm vào trong lời giảng đạo của Tam Nhãn Hổ.

Nhìn cả cảnh tượng này thật giống như một trò hề.

Trên cao đàn là một con Hổ yêu đang khua chân múa tay thao thao bất tuyệt.

Phía dưới là từng tầng lớp thiên tài đan đạo và những tông sư râu tóc bạc phơ như những vì sao sáng.

Còn những lí niệm về các phái của bọn họ cũng dần dần bị Tam Nhãn Hổ thay đổi…

Đối với Luyện Tâm Đạo mà nói, chuyện này đáng phải được ghi vào trong sử sách.

Còn phía bên ngồi xem này, bọn người Phạm Lôi, Yên Dĩ, Minh Già nhìn thấy cảnh tượng này đã không biết đã phải thổ huyết mấy lần rồi.

Con Hổ yêu này rốt cuộc đã gặp được cơ duyên lớn đến đâu.

Hắn thế này sao có thể chỉ đơn giản là một tông sư bát phẩm thôi được?

Rõ ràng là một bước biến thành ngôi sao trong những ngôi sao của Đan giới mà.

Nghĩ đến bản thân vốn cũng có thể có được cơ duyên đó mà chỉ vì một nguyên nhân không đáng bỏ lỡ mất, ba người lại lần nữa dâng tràn cảm giác nuối tiếc.

Trước khi Tam Nhãn Hổ giảng đạo, Thành ca đã làm đủ loại hiệu ứng đặc biệt, "Thần chủ" biến mất trước mặt mọi người.

Sau khi Thành ca biến mất thì xuất hiện ở một nơi khá vắng vẻ và yên tĩnh.

Xem ra lần này đến Đoạn Dương Đạo và Luyện Tâm Đạo đã mang lại hơn mười tám ngàn tỷ điểm tiên nguyên, trầm tư rơi vào khá sâu.

Điểm tiên nguyên nhiều quá không biết nên tiêu thế nào.

Cuối cùng hắn quyết định tiếp tục thăng cấp quy tắc huyền văn.

Trước mắt trong những huyền văn của hắn, vì giết chết được Nguyên Kha Đạo Thánh, có được sự ban thưởng của thiên địa quy tắc mà huyền văn hệ thủy tăng đến thập tứ trọng.

Trình độ cảm ngộ quy tắc như vậy đã coi như là đỉnh cao trong số những Đạo Thánh rồi.

Nhưng mà thật đáng tiếc vì đó chỉ là một môn.

Huyền văn đan nhờ căn nguyên đan thừa nhận trong tiên lô lần trước mà vọt tới thập tam trọng.

Nhưng mà đây không phải là quy tắc chiến đấu mạnh mẽ gì, Thành ca cũng không dự định sẽ vun vén nó.

Còn lại là huyền văn kiếm và huyền văn băng, hai môn này tiêu tốn điểm tiên nguyên để lên đến thập tam trọng.

Hơn mười bốn môn huyền văn hay dùng trong chiến đấu như hủy diệt, không gian, sinh, tử, tốc độ, kim mộc thủy hỏa… trước mắt đều tăng lên thập nhị trọng.

Nhưng do đã xử lí được nhiều Đạo Tôn như vậy ở Luyện Tâm Đạo nên rất nhiều huyền văn trong đó đều được quy tắc khen thưởng.

Có cái tiến độ tăng đến hai mươi ba mươi, thậm chí có cái tăng được đến bốn mươi năm mươi, đúng là tiết kiệm được không ít.

"Nếu tất cả những cao thủ của Đạo Tuyệt Chi Địa đều tập trung hết ở Đoạn Dương Đạo xếp hàng để khiêu chiến với ta thì tốt biết mấy."

Xử lí kẻ địch ở những nơi khác thì sẽ không có được sự tặng thưởng đặc biệt này.

Nhưng mà suy nghĩ này cũng chỉ xuất hiện có vậy thôi.

Đạo Tuyệt Chi Địa bao la rộng lớn, Đoạn Dương Đạo chỉ là một góc của núi băng đó mà thôi.

Cuối cùng, hắn tốn 150 tỷ điểm tiên nguyên tăng mười sáu môn huyền văn trong số hơn bốn mươi môn huyền văn lên thập tam trọng.

Đến lúc này, hắn đã có hai mươi môn huyền văn đạt từ thập tam trọng trở lên.

Đây là một thành tựu cực kì đáng sợ.

Cảm ngộ quy tắc thập tam trọng đã tương đương đến Đạo Tôn đỉnh phong nhất rồi.

Mà những Đạo Tôn bình thường có năm sáu quy tắc đạt đến trình độ này đã được xem như là đỉnh cấp lắm rồi.

Nếu như Thành ca chịu khổ một chút, hắn cũng có thể dựa vào quy tắc cảm ngộ cực cao này luyện hóa sạch những căn nguyên của cả mười bảy môn quy tắc.

Như vậy khi hắn chiến đấu trở thành người có hai mươi căn nguyên hơn cả Đạo Tôn trong lịch sử đến giờ chưa có.

Lại đặt trong pháp tắc không gian, vậy thì cường độ pháp tắc không gian đáng sợ của hắn đã theo kịp Đạo Thánh rồi.

Nghĩ một hồi, hắn quyết định luyện hóa căn nguyên thủy xem thử.

Người ta ở Thiên Tôn muốn liên hệ với căn nguyên là chuyện vô cùng khó khăn.

Huyền văn hệ thủy thập tứ trọng này của hắn lại giống như Đạo Thánh đi móc nối vậy, cả quá trình trơn tru không thể hơn được.

Căn nguyên thủy đừng nói là bải xích phản kháng, đến cả dè dặt cũng chẳng được bao lâu thì đã có một sợi căn nguyên hùng tráng được móc nối.

Sau đó chính là quá trình luyện hóa "dài đằng đẵng".

Còn phía đại hội giao lưu đan đạo này, Tam Nhãn Hổ vẫn đang giảng đạo tiếp tục.

Con Hổ yêu này vốn chả kiên nhẫn gì với đám người này cả, chỉ định làm qua loa một chút.

Nhưng nhìn thấy sự sùng bái ngưỡng mộ mình của đám tông sư này, hắn cảm thấy bản thân như sắp thăng hoa, linh hồn cũng bay luôn lên mây rồi.

Không giống như Khương Thành đi đến đâu cũng có thể làm chủ hoàn cảnh, Hổ yêu này hầu hết đều là làm màu thất bại.

Trước kia cho dù hắn đi đến đâu cũng đều mang theo sự khinh thường và chế nhạo, được thôi vì đa số đều do hắn quá đê tiện vô sỉ…

Nhưng bây giờ, hắn đã có được thể diện mà trước nay chưa từng có.

Tư cách làm màu trực tiếp tăng từ giá trị âm lên đến đỉnh cao nhất, đúng là khiến người ta rơi nước mắt mà.

Thế là hắn giảng đạo dài cả trăm năm.

Lúc hắn bay xuống khỏi đài cũng được tiếp đãi long trọng với quy cách cao nhất của các tông môn.

"Tam Nhãn sứ giả, giảng thêm một chút đi."

"Phải đó phải đó, vẫn chưa hết ý mà, lần giảng đạo này nếu như kéo dài một trăm triệu năm thì tốt biết mấy."

"Tam Nhãn tông sư, Cửu Chuyển Đan tông bọn ta long trọng mời ngươi đến chỗ bọn ta ở một khoảng thời gian được không?"

“Cửu Chuyển Đan Tông có gì hay mà đến chứ, hay là đến Tử U Cung vậy?”

“Không không không, Hồi Nguyên Điện sớm đã quét dọn cửa ngõ rồi…”

Chương 1333: Vân Di Đạo

Đối với sự nhiệt tình mời gọi của các đại tông môn này, Tam Nhãn Hổ tỏ ý lần sau sẽ đến.

Lần này làm màu mệt rồi, hắn phải trở về sạc pin chút đã.

Thế là tất cả mọi người chỉ có thể luyến tiếc tiễn Tam Nhãn tông sư đi.

Đồng thời tuyên bố đại hội giao lưu đan đạo đến đây kết thúc.

Một đoàn người Thiên Đan Tư lên đường hồi phủ, còn Phạm Lôi, Yên Dĩ, Minh Già phía bên ngồi xem này cũng hội tụ lại với bọn họ.

Cuộc cá cược giữa Thiên Cung và Tà Tiên giới vẫn chưa kết thúc.

Theo như ước định, Yên Dĩ vẫn phải quay về Thiên Cung.

“Ha ha ha, để các ngươi chờ lâu rồi.”

Nhìn thấy ba người, mồm Tam Nhãn Hổ nhếch lên tới tận mang tai.

“Thật là ngại quá, vốn cũng muốn sớm ra đây, kết quả vào trong đó lại bị người ta níu kéo lại không cho đi.”

Hắn biết rõ ba người này ở bên phía người xem đã thấy hết tất cả nên cố ý làm ra vẻ đạo đức giả xin lỗi.

“y, ta cũng đau đầu lắm, sự nhiệt tình của người ta khó chối từ.”

“Vì để tống cổ họ đi, chỉ có thể phô ra năng lực đã che giấu từ lâu nay.”

“Nhưng mà các ngươi cũng đừng hỏi rốt cuộc ta đã làm gì, dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.”

“Sao các ngươi lại nhìn ta như thế, thật sự chỉ là chuyện nhỏ thôi, không đáng nhét kẽ răng, chuyện vặt ấy mà.”

Nhìn thấy vẻ mặt khiêm tốn của hắn, nhưng thật sự thì đang trát vàng lên mặt, ba người lại càng thêm khó chịu.

Tâm tình cũng trở nên phức tạp cùng cực.

Trong một trăm năm này, ba người cũng nghe Tam Nhãn Hổ giảng đạo.

Ấn tượng về hắn cũng có phần thay đổi.

Bây giờ ấy à, lại xuất hiện lại cảm giác khinh thường.

Con mẹ nó, năng lực luyện đan thuật đã che giấu rất lâu rồi sao?

Lẽ nào không phải do Khương Thành cho mới được sao?

Còn có thể có chút thể diện không?

“Được rồi, được rồi.”

Về mặt đối đãi với thái độ của Tam Nhãn Hổ, Phạm Lôi và Minh Già lần đầu tiên thống nhất đứng cùng một chiến tuyến.

“Nhiêu đó cũng được rồi.”

“Bọn ta cũng đâu phải không biết ngươi mấy cân mấy lạng đâu.”

“Phải rồi, Khương chưởng môn đâu?”

Minh Già nhìn quanh bốn hướng nhưng không thấy bóng dáng Thành ca đâu.

Tam Nhãn Hổ thì lại không quan tâm mấy.

Chỉ có thể tùy ý nói: “Có lẽ là về Thiên Đan Tư trước rồi, hắn ngay từ đầu đã làm mà xong rồi, còn không đi nữa há chẳng phải sẽ bị chết không đẹp sao?”

Nghe Thành ca đã về rồi, Minh Già cũng nói lời cáo từ.

Sau khi hắn rời đi, các đại tông sư vẫn cứ tiễn đưa mấy người Thiên Đan Tư về đến biên giới của Luyện Tâm Đạo.

Chủ yếu vẫn là vì Tam Nhãn Hổ sứ giả đan này.

Con Hổ yêu này cũng coi như suốt đường đi có phong thái vô cùng, spotlight của mấy người Thiên Đan Tư đều bị chiếm hết.

“Tam Nhãn đại sư, đi về phía trước nữa chính là Vân Di Đạo, bên đó được xem như là có tiên nhân nhiều nhất ở Đạo Tuyệt Chi Địa, ngươi nhất định phải tuyệt đối cẩn thận đấy…”

Nghe thấy Thừa Sơn Đạo Tôn nói như vậy, Phạm Lôi và Yên Dĩ liền vểnh tai lên nghe.

Lần đến Luyện Tâm Đạo này, bọn họ cũng coi như đã học hỏi được nhiều.

Ở đây không hổ là địa giới mà Thiên Đạo không thể làm chúa tể, mỗi một nơi đều có thiên địa quy tắc đặc biệt riêng.

Sự quỷ dị vô cùng đó đối với người mới đến cũng chẳng có gì tốt lành.

Huyết Sát Đạo cứ vào là bị truy sát.

Đoạn Dương Đạo thì đi đến đâu cũng bị một người không biết từ đâu đến khiêu chiến.

Còn ở Luyện Tâm Đạo, cao thủ có mạnh đến đâu bước vào đều trở thành cặn bã.

Đừng nói là Đạo Tôn, dù cho có là Đạo Thánh mà đi lại tùy tiện thì cũng sẽ bị lật xe thôi.

Vân Di Đạo này lại là tình huống ra sao đây?

Thật đáng tiếc, bọn họ chẳng nghe được gì.

Bởi vì đã bị Tam Nhãn Hổ trực tiếp cắt ngang.

“Các ngươi đang kinh thường ta đấy à?”

Hổ yêu này bây giờ đang lơ lửng trên mây, sao có thể nghe lọt thứ gì chứ.

“Đừng quên gia đây là xuất thân từ Đạo Tuyệt Chi Địa đấy, căn bản chính là tiểu bạch long nơi biển xa, ở đâu cũng sẽ được hoan nghênh, có cần các ngươi phải phổ cập kiến thức không?”

“Phải phải phải, Tam Nhãn sứ giả nói chí phải.”

Thật ra Tam Nhãn Hổ có thể mạnh miệng đến vậy là vì hắn đang đi với một đám toàn luyện đan sư.

Có mấy tiên nhân không cần đan dược cơ chứ?

Ai muốn lấn cấn với mấy đan sư đỉnh cao chứ?

Đừng nói là Vân Di Đạo, cả địa giới có đam ma tu hoành hành như Huyết Sát Đạo nhìn thấy bọn họ cũng phải khách khí, đối đãi có chừng mực.

Bọn người Thiên Lâm, Thái Hành cũng không bận tâm mấy chuyện này.

Khi đến đây, bọn họ đã đi ngang Vân Di Đạo rồi.

Lúc đó hai thế lực lớn nhất của Vân Di Đạo trong đó còn coi bọn họ như khách quý mà chiêu đãi, hai vị Đạo Thánh còn đích thân tiễn đến biên giới Luyện Tâm Đạo rồi mới về.

Nhưng lần này, một chuyện nào đó đã khiến nó lệch khỏi quỹ đạo bình thường.

Trên Vân Hải của Vân Di Đạo, bóng dáng bọn người Thích Vương và Dực Vương đã lâu không gặp thoắt ẩn thoắt hiện.

“Đã sắp xếp ổn thỏa hết chưa?”

Lư Vương gật đầu: “Thỏa đáng rồi, bên kia nhận được thù lao thì sẽ ra tay.”

“Những người còn lại của Thiên Đan Tư có thể bỏ qua.”

“Nhưng Yên Dĩ thì phải chết.”

Kì hạn kết thúc cá cược giữa Thiên Cung và Tà Tiên giới đã càng ngày càng gần.

Tà Tiên giới vẫn chưa có hành động gì, bọn họ cũng sốt ruột hẳn lên.

Khương Thành căn bản chẳng có dấu hiệu xuất hiện thiên tâm.

Nếu còn không làm gì nữa thì Thiên Cung sẽ thua mất.

Nhưng bọn họ lại không thể tự mình ra tay, nếu không Tà Tiên giới lại có thể dễ dàng điều tra ra.

Cuối cùng, đám Thần Quân quyết định sẽ thuê người giết người.

Âm thầm tìm một thế lực ngầm ở Đạo Tuyệt Chi Địa, dự định sẽ trừ khử Yên Dĩ.

Yên Dĩ chết trong tay bên thứ ba, vậy trận cá cược coi như bỏ.

Đến lúc đó coi như hai bên hòa, Thiên Cung cũng không lỗ.

Nhưng trên trán Thích Vương vẫn còn hiện ra sự lo lắng.

“Chỉ sợ đám yêu nghiệt đó nhân cơ hội này làm thương tổn đến mấy vị tông sư, mấy vị đó của Thiên Đan Tư thật sự không thể để mất.”

Đế đan sư thất bát phẩm dù có đặt ở đâu cũng đều là báu vật trân quý cả.

Thiên Cung không muốn để đám người Thiên Lâm, Thái Hành, Hà Bắc phải xảy ra chuyện.

“Có lẽ không đâu, đối phương rất có uy tín.”

“Vậy thì tốt.”

“Chỉ tiếc Khương Thành không biết đã nấp nơi đâu rồi.”

“Phải đó, Huyết Sát Địa vô năng kia lại không giết được hắn.”

Mục tiêu của bọn họ vốn dĩ là Khương Thành.

Thành ca đã giết không ít người của Thiên Cung, thậm chí còn có cả con của Thiên Đế.

Vốn còn tưởng nhất định sẽ chết ở Huyết Sát Đạo, nào có ngờ qua mấy năm nghe ngóng, tên tiểu tử ấy vẫn tung tăng vào được Luyện Tâm Đạo.

“Coi như hắn mạng lớn.”

“Sau khi thời hạn của cuộc cá cược qua đi, người chờ hắn chính là Tu Đế.”

“Ha, đến lúc đó xem thử hắn sẽ chết như thế nào.”

Cùng lúc khi mấy vị Thần Quân rời đi, đội ngũ của Thiên Đan Tư phía dưới cũng chính thức bước vào phạm vi của Vân Di Đạo.

Vừa mới đến đây, Phạm Lôi và Yên Dĩ liền cảm nhận được sức chiến đấu của bản thân đã quay trở lại.

Ở đây không giống với Luyện Tâm Đạo chỉ có đan khí phù trận mới được tính là chiến lực.

Ở đây, cho dù là tiên lực thần hồn hay là quy tắc ý cảnh, toàn bộ đều có thể tùy ý khai triển, không chịu bất cứ hạn chế nào.

"Coi như bình thường lại rồi."

Phạm Lôi Đạo Tôn thở phào nhẹ nhõng.

Thân là Đạo Tôn, cuối cùng hắn cũng có được cảm giác an toàn.

Cho dù có gặp được kẻ địch lớn mạnh, đánh không được thì cũng có thể bỏ chạy.

Vừa nghĩ như vậy, bốn bề đã có đợt gió lớn quái dị nổi lên, một thân ảnh màu đen che khuất ánh mặt trời.

Nhìn một phát đã không thấy bờ bến.

"Chuyện gì vậy?"

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không hay rồi."

Đám đan sư chưa từng trải qua chiến đấu hét lên kinh hãi.

Chương 1334: Người đông thế mạnh

Mây đen tảng ra, sau khi nhìn rõ bóng người đó, tất cả mọi người kể cả Phạm Lôi Đạo Tôn trong đó đều không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõng.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là một đám Yêu, sư tử, hổ, báo, gấu, thỏ, dễ, những gì cần có đều có tất.

Đếm sơ quá, số lượng cũng không dưới hai mươi ngàn.

Nhưng cảnh giới của đám yêu này cũng không cao.

Dẫn đầu là một con gấu màu xanh với cảnh giới Đạo Tôn, nhưng cũng chỉ có mỗi nó là được xem là cao thủ trong đó.

Xếp hình chữ "nhất" phía sau hắn là hơn hai mươi Chí Tôn.

Còn lại là hơn ba trăm Thiên Tôn, số còn lại thì dưới Thiên Tôn.

Xem ra thanh thế của hơn hai mươi con yêu này cũng lớn lắm.

Hình dạng đủ loại, to lớn đến mức nhìn không thấy bờ, tản ra hung tính hám máu.

Nhưng tu luyện giớ phải xem thực lực chứ không phải ngoại hình hay số lượng.

Ba vị Đạo Tôn Thiên Đan Tư bên này tuy không phải loại chiến đấu, nhưng tốt xấu gì cũng là Đạo Tôn.

Thêm vào Phạm Lôi nữa, chỉ cần bốn người bọn họ đã đủ xử đẹp đám yêu này rồi.

Càng huống hồ gì thêm vào cả Tam Nhãn Hổ, Yên Dĩ, Kim Phi, Chính Hư… hơn ba mươi Chí Tôn nữa.

So về thực lực, chỉ cần mười mấy người của Thiên Đan Tư cũng đã chiếm ưu thế tuyệt đối rồi.

Nhưng vẫn là nguyên tắc nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, bọn người Thiên Lâm, Thái Hành không ra tay ngay lập tức, mà chủ động đến trước giao thiệp.

“Chư vị như vậy là có ý gì?”

“Ta đây đến từ Thiên Đan Tư, từ Luyện Tâm Đạo về Thiên Cung, không thù không oán gì với chư vị cả, nước sông không phạm nước giếng.”

“Không biết vì sao lại chặng đường bọn ta?”

Con gấu đầu xanh dẫn đầu há cái mồm đầu máu, hai cặp răng nanh lộ ra.

“Đương nhiên ta biết các ngươi là người của Thiên Đan Tư.”

“Nhưng mà nước sông không phạm nước giếng thì bỏ đi.”

“Thiên Cung của các ngươi và Đạo Tuyệt Chi Địa bọn ta không đội trời chung.”

Đôi mắt trong áo bào màu hạt dẻ kia lộ ra hung ý không hề che giấu.

“Người ta đối với mấy luyện đan sư thì cung kính lễ độ, nhưng ta thì không bận tâm.”

Yêu tộc căn bản không cần đan dược.

Đan sư đối với họ mà nói cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Các ngươi dự định tự khoanh tay chịu trói, hay phải phiền đến bọn ta ra tay?”

“Nói trước cho các ngươi biết, để bọn ta ra tay thì khó tránh phải chịu khổ rồi.”

Nghe thấy mấy lời này, bọn người Thiên Lâm, Thái Hành liền sầm mặt lại.

“Các hạ thật sự cho rằng bọn ta chỉ như những trái cà chua có thể thuận tay bóp nát à?”

Vị Thanh Hùng Đạo Tôn kia cười khặc khặc: “Phải đó, ta nghĩ vậy thật ấy chứ.”

Phạm Lôi Đạo Tôn tức giận.

“Thứ không có mặt, đáng chết mà.”

Lần đến Đạo Tuyệt Chi Địa này hắn xem như đã vô cùng uất ức rồi.

Ở Huyết Sát Đạo thì bị dọa run lên run xuống, ở Đoạn Dương Đạo lại bị một Chí Tôn tẩn cho một trận, về sau khiêu chiến tông môn cũng chẳng có chuyện gì như dự tính.

Ở Luyện Tâm Đạo, chiến lực năm trăm cỏn con chỉ có thể nói là dưới trung đẳng, căn bản chả là quái gì.

Chỉ có thể ngoan ngoãn ở chỗ ngồi xem, chờ đám người Thiên Đan Tư ra hội họp.

Bởi vì nếu một mình hắn đi ra ngoài, nói không chừng sẽ chết trong tay mấy tên “cặn bã” ngũ lục phẩm.

Tổng kết cả lại, đường đường là một Đạo Tôn của Thiên Cung đi đâu ở Đạo Tuyệt Chi Địa cũng đều chịu hạn chế, nhìn sắc mặt người ta mà sống.

Lần này khó khăn lắm chiến lực mới không bị hạn chế, so sánh thực lực cũng chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Xem ra lần rời đi này, bổn tôn phải bất đắc dĩ đại khai sát giới ở Đạo Tuyệt Chi Địa để biểu rõ uy nghiêm của Thiên Cung rồi.”

Sau khi vứt ra một câu huênh hoang này, hắn tế ra tiên bảo tiên khí tùy thân, giết sang Thanh Hùng phía đối diện.

Nhưng Thanh Hùng kia lại chẳng thúc giục căn nguyên ý cảnh gì để đấu với hắn.

Mà né một phát lui về sau.

Ngay sau đó, một con sơn dương có cơ thể đen ngòm, đầu mọc bốn sừng giết đến.

“Đối thủ của ngươi là ta.”

Sơn Dương Chí Tôn đó đón lấy pháp tắc không gian của Phạm Lôi Đạo Tôn, bốn cái sừng trên đầu phóng ra bốn đạo căn nguyên.

“Hừ!”

Phạm Lôi Đạo Tôn cảm nhận được sự sỉ nhục vô cùng.

Là một Thủ Tọa Thiên Lôi Tư, Tiên quan nhị phẩm, thực lực của Phạm Lôi Đạo Tôn thật sự là đỉnh cao trong số những Đạo Tôn.

Bình thường đến hai ba Đạo Tôn, hắn cũng có thể chống đỡ được.

Đối phuông lại phái một Chí Tôn ra chiến đấu với mình.

Đây hoàn toàn là không xem hắn ra gì, kiểu như không tôn trọng đến cùng cực.

“Một đám yêu vật mông muội.”

“Chết đi.”

Theo cùng lời nói của hắn, bốn đạo căn nguyên phía đối diện va chạm với pháp tắc không gian của hắn.

Theo nhưu bình thường, căn nguyên của Chí Tôn sẽ sụp đổ.

Độ mạnh của căn nguyên phía Chí Tôn không bằng Đạo Tôn, cách thức công kích này quá nguyên thủy và thô thiển, nào có thể địch lại pháp tắc không gian.

Nhưng mà lần này, sự cố ngoài ý muốn đã xảy đến.

Ầm! Ầm!

Sau hai tiếng vang lên, sắc mặt Phạm Lôi Đạo Tôn liền biến sắc.

Hắn còn chưa kịp lợi dụng sự gia trì của pháp tắc không gian gia trì cho tiên pháp kiếm thuật của mình, pháp tắc không gian đã rung lên chấn động kịch liệt, tạo ra mấy vết nứt.

Hai đạo căn nguyên trước giao phong với pháp cảnh đã tản mất, nhưng hai đạo căn nguyên sau đã xông vào trong pháp cảnh của hắn.

“Không thể nào.” Phạm Lôi Đạo Tôn hét lên.

“Làm gì có chuyện như thế này?”

Sơn Dương Chí Tôn cười lạnh, hai đạo căn nguyên còn lại nhanh chóng đi thẳng vào trong.

Năm sợi căn nguyên cấp Đạo Tôn của Phạm Lôi, thêm vào hai sợi căn nguyên cấp Chí Tôn nữa mà tạo nên pháp tắc không gian, lại không thể đỡ được đợt công kích của hai sợi căn nguyên.

Thời khắc mà pháp cảnh bị rạn nứt, cả người hắn cũng nhận được sự phản phệ.

Một đạo căn nguyên đánh trúng người hắn một cách nặng nề.

Cũng may là hắn có đạo giáp thất phẩm, hơn nữa năng lực phòng ngự của bản thân tiên thể cũng rất mạnh, nếu không thì đã bị thương nặng rồi.

Nhưng nhiều là thế, hắn vẫn thổ huyết lui về sau.

Kim Phi và Chính Hư liền xông liên trước đón giữ hắn.

Ba vị Đạo Tôn Thiên Lâm, Thái Hành, Hà Bắc liền tế ra binh khí cả chục tỷ năm chưa hề dùng đến ra, cả mặt phòng bị nhìn sang đám yêu.

Trong lòng bọn họ ngập tràn sự khó tin.

Phạm Lôi tốt xấu gì cũng là một Đạo Tôn.

Vừa nãy trong lúc chiến đấu, hắn cũng không bị hạn chế gì cả, hoàn toàn triển khai ra được năng lực một Đạo Tôn nên có.

Nhưng lại bị một Chí Tôn tầm thường nhẹ nhàng đánh gục.

Chuyện này khó tránh thật quỷ dị.

“Chuyện này sao có thể chứ?”

Phạm Lôi Đạo Tôn sau khi bị thương thì hoàn toàn nghi ngờ nhân sinh.

Không những là thân thể, mà cả tinh thần của hắn cũng bị đả kích một cách nặng nề.

Gặp trục trặc liên tiếp ở Đạo Tuyệt Chi Địa đã khiến sự tự tin của hắn tổn hại nặng nề.

Vốn dĩ còn mong chờ sẽ được xả tâm tình.

Kết quả lại bị một Chí Tôn đánh bại ngay chính diện.

Tam Nhãn Hổ ở kế bên vẫn cứ nói lời châm chọc.

“Chậc chậc chậc, Phạm Lôi lão đệ à, không phải ngươi đang giả vờ yếu ớt đấy chứ?”

“Sao đến đâu cũng bị đánh, đánh ai cũng không lại vậy nhỉ?”

Quan hệ giữa hắn và Phạm Lôi Đạo Tôn vốn cũng đã không tốt rồi.

Chế nhạo cũng dùng hết sức, hoàn toàn không thèm bận tâm việc trước mắt hai người vẫn đang là đồng đội đứng chung trên một con thuyền.

“Bên kia chỉ phái một Chí Tôn cỏn con ra thôi mà ngươi đã đánh không lại?”

“Ngươi nói thật lòng xem, ngươi có phải là một Thiên Tôn đội lốt Đạo Tôn không?”

“Tên ngu ngốc nhà ngươi câm miệng đi.”

Phạm Lôi Đạo Tôn bị chọc đến suýt chút lại lần nữa thổ ba cân huyết.

“Đối phương rất kì lạ.”

Yên Dĩ trong đám người cắt ngang cơn thịnh nộ của hai người với nhau.

“Con dê vừa rồi dường như được trợ lực đặc biệt.”

Chương 1335: Yêu tộc nơi đây thật sự không hiểu lễ nghĩa

Bên phía Thiên Đan Tư cũng chỉ còn mỗi Yên Dĩ là còn giữ được bình tĩnh mà thôi.

Những người khác dù là Thái Hành, Lưu Duyên hay Thiên Lâm, Kim Phi đều là bạn lâu năm với đan lô.

Chưa từng trải qua chiến đấu chứ đừng nói gì đến tuyệt cảnh nguy cơ.

Còn Tam Nhãn Hổ thì lại không đáng tin.

Lang nữ này nhìn chằm chằm vào mấy tên cấp bậc Thiên Tôn và cấp Tôn Giả trong đám Yêu, ánh mắt xinh đẹp mà lạnh tanh, chuyển động quan sát vô cùng nhạy bén.

"Ta vừa mới chú ý thấy lúc Phạm Lôi Đạo Tôn chiến đấu với hắn, trên đầu mỗi con yêu đều xuất hiện một đám mây đỏ bay lên."

"Rồi hội tụ vào ngay trên người con dê đó."

"Không ngoài dự đoán, bọn họ sở dĩ toàn đến những yêu tộc thấp giai như vậy là vì để hội tụ sức mạnh toàn thể lên trên một người."

Bộp bộp bộp bộp!

Tam Nhãn Hổ vỗ tay cổ vũ.

"Lợi hại lắm!"

"Không hổ là nữ yêu mà ta nhắm trúng, là người thứ hai sau ta nhìn ra được vấn đề nằm đâu, đúng là một hóa thân thông minh…"

Thật ra hắn đến cọng lông cũng chẳng chú ý đến nhưng cũng chẳng ngại dát vàng lên mặt mình.

Chỉ là bây giờ cũng chẳng có ai thèm bóc phốt hắn.

Thanh Hùng Đạo Tôn phía đối diện cười khặc khặc.

"Ngươi đoán đúng nhưng không phải đúng toàn bộ."

"Đây không phải là hội tụ toàn thể sức mạnh lên một người, mà chỉ cần số người đủ nhiều thì sẽ càng nhận được sự gia trì của thiên địa quy tắc càng lớn hơn mà thôi."

"Dưới sự gia trì của Nguyên Hồng Vân, căn nguyên của Chí Tôn có thể phá vỡ được pháp cảnh của Đạo Tôn."

“Vậy nên ở Vân Di Đạo bọn ta, số người càng đông thì sẽ càng lợi hại.”

“Các ngươi có mấy chục người thì lấy gì ra mà đấu với bọn ta chứ?”

Ở nơi này, thực lực của Đạo Tôn vẫn cứ mạnh hơn Chí Tôn.

Suy cho cùng thì Đạo Tôn có thể tiếp nhận được thiên địa quy tắc nhiều hơn, có thể được Nguyên Hồng Vân gia trì mạnh hơn.

Mà sự thăng lên của Chí Tôn thì có hạn.

Vậy nên cảnh giới vẫn rất hữu dụng.

Chỉ có điều tình huống về số lượng người không cân bằng mà thôi.

Nếu như số người hai bên chênh lệch quá nhiều thì cũng chẳng còn gì đáng đánh cả, cảnh giới có cao hơn đối phương thì cũng bị nghiền ép.

Vân Di Đạo là một địa giới đặc biệt mà một tên làm bia đỡ đạn cũng có tác dụng rất lớn.

Cũng bởi vì như vậy mà trở thành một Đạo có nhiều người nhất.

Các quần tộc và tông môn ở đây mỗi ngày đều dốc toàn lực đi chiêu mộ nhân thủ để mở rộng dân số cho mình.

Ở đây, các tông môn lớn không phân biệt kì thị ngươi có thiên phú kém, cũng chẳng chê bai ngươi cảnh giới thấp.

Chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập thì tất cả đều dễ nói rồi.

Ở tu luyện giới, đó cũng coi như là “thanh lưu” rồi.

Sau khi biết được thiên địa quy tắc ở đây, cho dù là Thiên Lâm hay Thái Hành, hay là Lưu Duyên, Yên Dĩ cũng thấy lạnh trong lòng.

Má nó, khó khăn lắm Thiên Đan Tư mới chiếm được chút ưu thế, cho dù là chiến đấu đơn hay đồng đội cũng không sợ.

Kết quả lị ngã ngay trước mặt mấy bia đỡ đạn này, làm sao để người ta đỡ cho nổi chứ?

Phạm Lôi Đạo Tôn vừa mới bị thương mở mồm mắng chửi.

“Con Hổ yêu ngu si nhà ngươi, lúc trước ở Luyện Tâm Đạo kia bảo ngươi cẩn thận, ngươi ngay cả nói cũng không để cho người ta nói rõ ràng.”

“Sớm đã biết như vậy đã bảo mấy đệ tử bọn họ đi theo thì đâu có mấy chuyện này.”

“Bây giờ thì hay rồi, mọi người chết chùm cả rồi, ha.”

Trên mồm hắ thì nói như vậy nhưng trong lòng lại không hề hoảng hốt.

Bởi vì trong tay hắn vẫn còn có thuốc lá.

Sức mạnh của hắn vẫn còn.

Vào thời khắc mấu chốt hắn sẽ lấy “bí bảo tín hương” ra gặp thần chặn giết thần.

Chỉ là chưa đến giờ phút sinh tử hắn cũng không nỡ dùng.

Tam Nhãn Hổ bị hắn xả như vậy cũng chẳng sốt ruột.

“Hoảng hốt gì chứ, chỉ là cục diện nhỏ bé thôi mà.”

“Không ở trường hợp chênh lệch sao có thể làm nên đại sự?”

Hổ Yêu này bay đến trước mặt Thanh Hùng Đạo Tôn.

“Người anh em, chắc ngươi biết ta nhỉ?”

Thanh Hùng Đạo Tôn nhếch mép, lộ ra hàm răng nanh.

“Ồ, đây không phải là Tam Nhãn Hổ ở Thiên Sát Đạo đây sao? Sao lại lăn lộn chung với đám Thiên Đan Tư này rồi?”

Nghe thấy lời này, mọi người lần lượt thở phào nhẹ nhõng, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Hóa ra con Hổ yêu này là người quen, à không, yêu quen.

Nước lớn có long vương, vậy là không sao rồi.

Tam Nhãn Hổ cũng đắc ý vô cùng quay đầu lại.

Hí hửng nhếch mày với Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Không ngờ rằng ca ở đâu cũng được chào đón, nhất bá của Đạo Tuyệt Chi Địa há chỉ là hư danh?”

Hắn thật ra ngay từ đầu đã nhận ra Thanh Hùng Đạo Tôn.

Chỉ là không thèm nói tiếng nào, cố ý để Phạm Lôi Đạo Tôn nhào ra rồi bị tẩn một vố, lúc này mới lộ diện.

Lòng làm màu lần này mới ác liệt được.

Phạm Lôi Đạo Tôn bị tức đến sặc cả, nhưng nghĩ đến cục diện trước mặt cần đến Tam Nhãn Hổ xử lí nên cũng giờ nói gì cũng không hay.

Tam Nhãn Hổ bô lô ba la nói: "Thanh Hùng huynh, mấy người này đều là tiểu đệ giúp việc của ta, nể mặt ta mà nhường đường được không?"

Tuy bị hắn gọi là kẻ giúp việc vô cùng không thoải mái, nhưng mọi người đều đang trong tình thế khó khăn nên cũng không nói gì.

Chỉ có thể để hắn làm sao thì làm.

Rồi thấy Thanh Hùng Đạo Tôn cười ha ha.

Sau đó lắc đầu.

"Không được."

Mặt Tam Nhãn Hổ nhất thời xụi lơ.

Rõ ràng là người quen, đối phương lại chẳng nể mặt mình, thế này thì thật mất mặt.

Hắn nhảy cẳng lên ngay tại chỗ, hét lớn vào mặt Thanh Hùng Đạo Tôn.

"Hay cho Thanh Hùng ngươi, năm đó khi ngươi và Tử Tông còn là Chí Tôn, khi Thiên Sát Đạo chúng ta bị vây công, cuối cùng ai đã giúp các ngươi dọn dẹp hả?"

Thanh Hùng Đạo Tôn hững hờ nói: "Là Bạch Hổ Đạo Thánh."

Đạo Thánh?

Bản thân đi khỏi Thiên Sát Đạo mới có sáu triệu năm, Bạch Hổ Đạo Tôn đã trở thành Đạo Thánh rồi sao?

"Năm đó ta cũng ở hiện trường, lúc đó ngươi còn yếu hơn cả ta nữa kìa."

"Thật vậy." Thanh Hùng Đạo Tôn không phủ nhận.

"Vậy nên ngươi cũng nên báo đáp ân tình chứ nhỉ?"

Thanh Hùng nhìn khinh khỉnh Tam Nhãn Hổ.

“Năm đó người cứu bọn ta là Bạch Hổ Đạo Thánh chứ đâu phải ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?”

Thanh Hùng Đạo Tôn cười lạnh: “Ta bảo ngươi biến sang một bên, còn lảm nhảm nữa là ta xử luôn ngươi đấy.”

“Ngươi! Con mẹ ngươi không chịu nể mặt chút nào hả.”

Lần này Tam Nhãn Hổ thật sự giận lên rồi.

Thứ mà hắn giận không phải là vong ân phụ nghĩa.

Mà là vì bản thân mất đi một lần khoác lác huênh hoang trước mặt mọi người, ngươi không phối hợp, hại ta bị lật xe.

Ầm!

Hắn còn chưa la hét xong, Thanh Hùng đã tiện tay cho một kích, đánh hắn phụt máu bay ngược ra sau.

“Ngươi là cái thá gì chứ? Dựa vào gì mà ta phải nể mặt ngươi?”

Hắn đứng trên cao nhìn xuống khinh thường Tam Nhãn Hổ đang chật vật bò dậy.

“Nếu không phải nể mặt Bạch Hổ Đạo Thánh thì một phát đó không phải chỉ làm ngươi bị thương đâu mà đã giết chết ngươi rồi.”

Vừa nói xong, hắn định hạ lệnh ra tay.

Nhưng cũng vào lúc này, trên bầu trời có một bóng dáng bay đến.

“Chỗ các ngươi cũng náo nhiệt quá ha.”

Mọi người nghe được giọng nói quen thuộc lại càng ngớ ra.

Lại nhìn thấy phong thái đỉnh đạt tuấn lãng, không phải Khương Thành thì còn là ai chứ?

“Khương Thủ Tọa?”

“Sao ngươi lại đến đây rồi?”

Bọn người Thiên Lâm, Hà Bắc lại vui mừng chạy lại đón.

Còn Tam Nhãn Hổ cũng vội lăn lại trước mặt hắn, ôm lấy chân hắn mà gào.

“Ca, Yêu tộc nơi đây thật chẳng biết lễ nghĩa, xử lí gọn gàng bọn họ cho ta.”

Chương 1336: Đừng kết thân với ta

Giống như sợ Khương Thành không hiểu rõ được tình huống, lát nữa sẽ ra tay từ bi, Tam Nhãn Hổ còn không quên thêm mắm dặm muối.

“Ca, hắn không xem ta ra gì cả.”

“Vừa nãy ta nói do ngươi phái ta đến đây, kết quả hắn lại nói ngươi là cái cọng hành gì chứ, đúng là khong thể nhịn mà.”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành dùng sức đẩy hắn ra, làm như kiểu ta không quen con Hổ yêu này.

Hắn đến đây đã một lúc rồi.

Vốn là đến hội họp với Thiên Đan Tư cho nên cũng thấy hết cảnh Phạm Lôi Đạo Tôn bị đánh.

Cũng nhìn thấy Tam Nhãn Hổ dựa vào quan hệ, mang tên của Bạch Hổ đại đế ra, nhưng lại bị vả vào mặt.

“Ngươi làm màu bị lật xe, khi bảo người ta báo thù thì bịa đặt, sao lại giống tiết tấu của mấy công tử quần là áo lượt thế nhỉ?”

“Ta suýt chút nữa đã tin ngươi mới là kẻ phản phái rồi.”

Lần này hắn vì để luyện hóa căn nguyên mà hao phí một khoảng thời gian “dài đằng đẵng”.

Hơn trăm nay mới coi như là vượt qua được một giai đoạn.

Cũng coi như là thần công đại thành vừa xuất núi.

Nhưng mà ngoại trừ Tam Nhãn Hổ và Thái Hành, Lưu Duyên ra, những đồng đội khác lại không có niềm tin gì với hắn cả.

“Khương Thủ Tọa, kẻ địch thế mạnh, ngươi không nên hiện thân.”

Thiên Lâm Đạo Tôn vô cùng lo lắng và sốt ruột.

“Bọn ta bị giết thì cũng thôi, ngươi không nên ngã ở đây, đó sẽ là một đại kiếp của giới luyện đan đó.”

Hà Bắc cũng là một bộ mặt bi tráng quyết tử.

“Nếu không ổn thì bọn ta sẽ bảo vệ ngươi đột phá vòng vây ra ngoài.”

Thành ca có phần dở khóc dở cười.

Bản thân mình từ khi nào lại đến phiên người khác bảo vệ để chạy vậy chứ?

“Không cần phải bi quan vậy đâu, chiến lực của bổn tọa rất bảo đảm.”

Năm đó ở Đế Kiếm Tinh chẳng phải các ngươi có chiêm ngưỡng qua kiếm đạo thập tam trọng của ta rồi sao?

“Khương Thủ Tọa không được khinh suất, Vân Di Đạo này quái dị vô cùng.”

Kim Phi và Chính Hư như hai hộ pháp đứng hai bên trái phải, tay nắm chặt kiếm.

“Phải đó, ở đây người càng nhiều, sức chiến đấu càng mạnh, số người của chúng ta và đối phương lệch nhau một trời một vực.”

“Thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa cũng không được.”

“Trận này căn bản chẳng đánh được.”

Trong lòng Thành ca nói ta đã sớm biết rồi.

“Không sao không sao, ta tự có cách chiến thắng.”

Vừa nói xong, hắn liền bay đến trước mặt Thanh Hùng Đạo Tôn.

Còn chưa chờ hắn mở miệng, Thanh Hùng đã nói một câu trước.

“Ngươi là Khương Thành nhỉ?”

Thành ca ngớ ra một lúc, đánh giá kĩ càng hắn một phen, dáng vẻ chẳng có chút ấn tượng nào cả.

“Chẳng lẽ ngươi là một thành viên của Hùng tộc ở Cổ Tiên giới khi xưa?”

Lẽ nào là một Yêu vương, Yêu tôn nào đó của Hùng tộc?

Thanh Hùng Đạo Tôn cười tăm tối.

“Vậy thì thật đáng tiếc, ta vốn không phải là Yêu của Cổ Tiên giới. Chỉ có điều sự có mặt của ngươi làm bọn ta đỡ mất thời gian.”

Bọn họ chính là những sát thủ do Thiên Cung thuê đến, cũng là vì để giết chết Khương Thành và Yên Dĩ.

Vốn chỉ nhìn thấy mỗi Yên Dĩ, Thanh Hùng còn thấy hơi thất vọng nữa kìa.

Hắn lại không biết vụ cá cược giữa Thiên Cung và Tà Tiên giới, chỉ biết có hai mục tiêu cần phải giết mà thôi.

“Nếu đã đến rồi thì đừng hòng đi.”

Đôi mắt hắn lộ rõ sát khí.

Bị đối phương gọi tên như vậy, Thành ca cũng rất tò mò.

“Ngươi lại đặc biệt có lòng đến đây giết ta?”

Thanh Hùng như kiểu ta đây nắm chặt cái thắng trong tay, ưu thế đã rõ ên cũng chẳng có gì phải che giấu cả.

Nghe thấy hắn cười khặc khặc nói: “Không sai, ngoại trừ ngươi ra, còn có Lang nữ kia nữa.”

“Bên chủ cần hai mạng của các ngươi.”

Nghe thấy câu này, Khương Thành và Yên Dĩ đồng thời bừng tỉnh.

Điểm giống nhau duy nhất giữa bọn họ chính là điều là đương sự của vụ cá cược.

Xem ra người ở đằng sau hoặc là Thiên Cung, không thì là Tà Tiên giới.

Có một bên không muốn tiếp tục cá cược nữa.

Thành ca không cần dùng Độc Tâm Thuật cũng có thể trực tiếp đoán được đó chắc chắn là Thiên Cung.

Bản thân không có thiên tâm, biết rõ sẽ không thắng được nên Thiên Cung sẽ làm gì đó.

Còn Yên Dĩ lại đoán là phía Tà Tiên giới.

Nàng vốn không hề biết Khương Thành không có thiên tâm, chỉ nghĩ là tà Tiên Giới cho rằng mình bị Thiên Cung cảm hóa

rồi, vậy nên mới tiêu diệt mình.

Trong lòng nàng tự dưng lạnh lẽo vô cùng.

Sau khi nghi hoặc được giải trừ, trong lòng Thành ca rất bình tĩnh, không có chút gì là phẫn nộ ngầm tính toán.

Suy cho cùng thì hắn cũng chẳng quản nỗi nhiều người mưu tính giết mình như vậy.

“Nếu mục tiêu của các ngươi chỉ có ta và nàng ta, vậy hà tất lại không tha cho cả Thiên Đan Tư?”

Theo lí mà nói, Thiên Cung sẽ không để cho Thiên Đan Tư phải chết chùm.

“Ngươi tưởng ta ngốc sao?”

Đôi mắt Thanh Hùng hiện lên sự tàn độc và lóe lên sự gian trá.

“Đám đế đan sư này bọn ta chẳng xài được, nhưng bán thì cũng rất đáng tiền đấy.”

“Đến lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến chuộc bọn họ.”

Hắn cười nguy hiểm: “Nếu đã có thể kiếm được một mớ, sao có thể bỏ qua chứ?”

Bộp bộp bộp!

Thành ca không nhịn được vỗ tay khen ngợi.

“Ngươi đúng là còn quỷ biết làm ăn.”

Nếu bên Thiên Cung đó biết ngươi ăn cả hai đầu, đến Thiên Đan Tư cũng không bỏ qua thì chắc chắc sẽ tức chết mất.

Sau cùng hắn hỏi: “Tử Tông Đạo Tôn mà trước đó ngươi nói có phải là Hùng Bì Đại Đế của Cổ Tiên giới?”

Trong ấn tượng của hắn thì chỉ có Hùng Bì Đại Đế là được người ta gọi là Tử Tông mà thôi.

“Sao vậy, ngươi với hắn biết nhau?”

“Không sai.”

Thành ca gật đầu.

Mồm huyết của Thanh Hùng Đạo Tôn há to, vẻ chế giễu cực độ.

“Câu tiếp theo có phải là nhường ngươi một đường, tha ngươi một mạng?”

Còn chưa chờ Thành ca nói gì, đám yêu phía sau đã đồng loạt cười ùa chế nhạo.

“Mấy tu sĩ nhân tộc các ngươi thật thích bắt quàng làm họ.”

“Thật đáng tiếc, Yêu tộc bọn ta nuốt không trôi trò này…”

“Ngươi quen biết Tử Tông Đạo Tông thì sao chứ? Bọn ta giết người không bỏ lỡ.”

“Có phải rất ngượng ngùng, rất thật vọng? Cọng cỏ cứu mạng của ngươi căn bản không có tác dụng…”

“Ngươi xem, tên tiểu tử này ngớ ra kìa, ha ha ha.”

Thành ca cười.

“Thật đáng tiếc, cho ngươi đường sống ngươi lại không đi.”

Hắn thở dài.

Sau đó từ từ lấy ra đạo kiếm thất giai.

Bọn người Thiên Lâm, Hà Bắc ở phía sau trầm hẳn lòng xuống

Thể diện của Khương Thủ Tọa không hữu dụng, cuối cùng cũng phải sống chết một phen.

Nhưng dưới sự gia trì đặc biệt của quy tắc thiên địa ở Vân Di Đạo, bọn họ không thấy được bất cứ thắng lợi nào.

“Khương Thủ Tọa, bọn ta đến giúp ngươi.”

Thành ca liền xua tay.

“Không cần không cần.”

“Mấy quân bài chủ lực như các ngươi sao có thể tùy ý ra tay vậy được, hay cứ để ta đi…”

Nhìn thấy rõ ràng số người chênh lệch một trời một vực mà cũng lấy kiếm ra đánh, Thanh Hùng Đạo Tôn hừ lạnh một tiếng.

“Không biết sống chết.”

Khương Thành trong mắt hắn chỉ là cảnh giới Chí Tôn.

Theo như hắn thấy, phe mình phái một Thiên Tôn ra cũng có thể thắng.

Thế là hắn quay ra sau ra hiệu bằng mắt với Hoa Báo Thiên Tôn toàn thân là những hoa văn màu xanh dương.

“Xử lí hắn.”

Hoa Báo Thiên Tôn kia gật đầu.

Sau một tiếng cười, hắn nhanh chóng phóng căn nguyên tốc độ về phía Khương Thành.

Thành ca vung tay cũng có một căn nguyên tốc độ nhanh chóng vụt ra, đối chọi với căn nguyên của hắn.

Ầm!

Hai căn nguyên va vào nhau.

Thời khác đó, Thành ca có chút ngoài ý muốn.

Căn nguyên của Thiên Tôn là mượn lấy, cường độ rất thấp, bởi vì chưa luyện hóa nên uy lực thường rất thấp.

Mà căn nguyên tốc độ của hắn là huyền văn thập tam trọng, trong trăm năm luyện hóa này đã ngang bằng với tầng lớp Đạo Tôn rồi.

Chương 1337: Đại khai sát giới

Theo như Khương Thành thấy, căn nguyên của đối phương phải tiêu vong trong chớp mắt khi chạm phải nhau.

Nhưng kết quả sau khi đụng độ lại không hề dễ như bỡn như những gì hắn tưởng.

Căn nguyên của đối phương đến nửa giây sau mới sụp đổ.

Khoảng cách nửa giây này có thể nói là khoảng cách giữa trời và đất, có khác biệt về tầng lớp.

Cho thấy căn nguyên tốc độ mà Hoa Báo Thiên Tôn này mượn được, uy lực chẳng kém cạnh gì căn nguyên của Chí Tôn đỉnh

cao đã luyện hóa.

“Nơi đây người đông vẫn có lợi một chút…”

Vừa nói, căn nguyên của hắn cũng thuận lợi xông vào yêu thể của Hoa Báo, biến đối phương thành bột phấn vô cùng dứt khoát.

Tất cả Yêu tộc ở hiện trường đều kinh ngạc.

Đây không phải là cảnh tượng trong dự tính của bọn họ, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu.

Trong kiến thức của bọn họ, Nguyên Hồng Vân do hai mươi ngàn người gia trì sẽ nâng lên một đại cảnh giới, giết người sẽ vô cùng nhẹ nhàng.

Kết quả lại bị giết trong chớp mắt, đúng là khác thường.

Dù cho không có Nguyên Hồng Vân thăng lên thì một Chí Tôn giết chết Thiên Tôn cũng phải cần một khoảng thời gian chiến đấu ngắn chứ.

Sao có thể lại như vậy được?

Lẽ nào thực lực của người này là ở cấp bậc Đạo Tôn sao?

Ánh mắt kinh hoàng của bọn họ khiến Khương Thành cảm thấy cực thỏa mãn.

Nhưng đồng đội phe mình lại chẳng ra sao cả.

Trên dưới Thiên Đan Tư chẳng có ai hô hào cổ vũ cả.

Hết cách, chiến lực cấp bậc Đạo Tôn của Phạm Lôi lúc trước còn thất bại thê thảm nữa là gì.

Chiến tích này của Thành ca chẳng hề mang lại chút cảm giác an toàn gì cho bọn họ cả.

“Xem ra giết chết một Thiên Tôn trong tích tắc cũng chưa đủ.”

“Thật là nhìn không ra ngươi lại là một tuyệt thế thiên tài đỉnh cao có thể chiến đấu vượt cấp như vậy.”

Sau một khoảng thời gian ngạc nhiên ngắn ngủi, Thanh Hùng Đạo Tôn đã vui trở lại.

“Chả trách đối phương ra giá cao như vậy.”

Chỉ chết có một Thiên Tôn, hắn chẳng hoảng gì cả.

Huơ tay một phát, Sơn Dương Chí Tôn vừa rồi đánh bại Phạm Lôi Đạo Tôn lại đứng ra trước.

“Giết chết một tuyệt thế thiên tài, nghĩ lại thì cũng thật tiếc.”

Trên bốn đỉnh sừng của hắn bốc lên ánh sáng lạnh thấu xương.

Đám người Thiên Đan Tư đều để lộ ra vẻ mặt sợ hãi vô cùng, cảnh tượng thảm bại của Phạm Lôi vẫn còn đấy.

Thành ca cũng lười chiến đấu với từng tên.

Đánh như vậy thì đến tết công gô mới xong à?

“Người sắp chết cũng không cần phải nghĩ nhiều.”

Đón lấy tên Chí Tôn đấy, Thành ca tế ra pháp tắc không gian của mình.

Há chỉ có đối mặt với tên Chí Tôn đó, toàn bộ những người khác cũng bị hắn vây trong phạm vi tấn công đó.

“Đúng là không biết tự lượng sức.”

Khi Thanh Hùng Đạo Tôn cảm nhận được khí tức trong pháp tắc không gian đó, hắn vẫn cười khinh bỉ.

Theo như hắn thấy, Khương Thành chính là một kẻ không biết trời cao đất dày.

Một Chí Tôn đã đủ xử đẹp tên tiểu tử này rồi.

Hắn lại vây hết hơn hai mươi ngàn yêu tộc bên trong vòng vây ư?

Hắn tưởng hắn là ai vậy?

Yêu tộc bốn bên chẳng hề lo lắng, cười lại lại cười xòa.

“Điên rồi sao?”

“Đúng là một tên cứng đầu.”

“Một người đấu với hai mươi ngàn người, lần đầu tiên ta thấy có tên ngu xuẩn tự tin như vậy ở Vân Di Đạo đấy.”

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy tên Sơn Dương Chí Tôn kia bị nghiền nát thành bột, bị một trận cuồng phong vô hình bao phủ ngút trời.

Thậm chí máu thịt cũng không còn.

“Không thể nào.”

Mà há cũng chỉ có đám Yêu tộc bọn họ, mấy đế đan sư của Thiên Đan Tư bên này cũng vô cùng kinh hoàng hét lên hệt như vậy.

Kết quả của cuộc chiến đấu này hoàn toàn vượt khỏi dự kiệu của bọn họ.

Vị Sơn Dương Chí Tôn đó đã đánh bại Phạm Lôi Đạo Tôn bằng một kích chính diện đó.

Khương Thành có thể may mắn không chết đã là lợi hại lắm rồi.

Bọn họ cũng từng nghĩ qua việc hắn có thể thắng, nhưng không thể thắng một cách nhẹ nhàng dứt khoát nhanh đến như vậy.

Bốn đạo căn nguyên lúc trước phá hủy pháp cảnh của Phạm Lôi Đạo Tôn khi gặp phải pháp cảnh của Khương Thành, đừng nói là làm dao động, đến một gợn sóng cũng chẳng được bao nhiêu.

Sau đó bị nghiền ép không hề có chút hồi hộp nào.

Ngay sau đó, Yêu thể của Sơn Dương Đạo Tôn cũng bị nghiền nát thành bột như thế.

So với lúc mới vào Đạo Tuyệt Chi Địa, thực lực của Thành ca giờ đây đã tăng lên gấp mấy lần rồi.

Căn cơ của hắn vốn đã vượt xa sự thâm hậu mình thường, cảnh giới Chí Tôn nhưng đã có tu vi tiên lực cấp Đạo Tôn.

Đến nay, căn nguyên hệ thủy cấp bậc Đạo Thánh cũng đã luyện hóa xong rồi.

Còn mười sáu môn huyền văn quy tắc sánh với Đạo Tôn như hủy diệt, cắn nuốt, không gian… cũng đã luyện hóa trở thành căn nguyên của mình luôn rồi.

Sau khi mười bảy căn nguyên dung hợp với nhau, pháp tắc không gian của hắn một phát có thể dùng đến hai mươi đạo căn nguyên cùng chèo chống.

Đây chính là một con số mà lịch sử trước nay chưa từng có.

Trước đó, Đạo Tôn mạnh nhất cũng có số căn nguyên không quá mười đạo.

Đặc biệt là căn nguyên hệ thủy kia của Khương Thành đã có cường độ ở mức Đạo Thánh rồi.

Hai căn nguyên hệ đan và băng vốn đã chấp nhận hắn, cường độ cũng đã vượt qua cấp Đạo Tôn.

Thêm vào sự gia trì căn cơ của hơn ba ngàn quy tắc cho hắn, pháp tắc không gian như vậy sớm đã không còn ở cảnh giới Đạo Tôn nên có nữa.

Có thể nói, hắn bây giờ chính là một quái thai đang nằm giữa ranh giới Đạo Tôn và Đạo Thánh.

Tiên lực thì vẫn ở tầng lớp Đạo Tôn.

Cũng không có sức mạnh mà Đạo Thánh tự mình tạo ra.

Nhưng ngoại trừ việc này ra, cho dù là thần hồn hay là pháp cảnh không gian, hắn cũng đều được xếp ở cấp bậc Đạo Thánh rồi.

Sơn Dương Chí Tôn dưới sự gia trì của số người như vậy thì có thể đả kích Phạm Lôi Đạo Tôn, nhưng đối mặt với Đạo Thánh thì hắn còn xa lắm mới được.

Bị giết trong tích tắc cũng là chuyện hiển nhiên.

“Đáng chết!”

Thanh Hùng Đạo Tôn lại lần nữa không thể giữ được bình tĩnh.

Chiến lực này của Khương Thành hoàn toàn khiến hắn bị chấn động.

Nhưng khi hắn dự định đích thân mình ra tay thì mọi thứ cũng đã muộn.

Khương Thành sớm đã tiến vào giữa quần yêu.

Hắn cố ý không đối tay đôi với Thanh Hùng Đạo Tôn mà tiến đến mấy tên Yêu tộc cấp bậc Chí Tôn, Tôn Giả đại khai sát giới.

Đám Yêu tộc này toàn bộ đều có được sự gia trì thăng lên của Nguyên Hồng Vân, sức chiến đấu của mỗi con yêu đều tăng

lên từ một nửa, thậm chí là cả một đại cảnh giới.

Nhưng thật đáng tiếc, trước mặt Khương Thành, nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Hắn tế ra thế giới kiếm đạo thập tam trọng mà Đạo Thánh cũng không thể nào có được.

Quần yêu sao có thể đỡ được cú hàng duy đả kích như vậy, giống như một cánh đồng lúa mạch gặp phải cuồng phong, ngã xuống từng mảng từng mảng.

“Không…”

“Không!”

“Chạy!”

Bọn họ mới nửa khắc trước còn đang chế giễu Khương Thành, bây giờ chỉ hận chạy cũng không kịp.

Nhưng mà dưới sự bao trùm của pháp cảnh không gian, bọn họ cho dù có chạy thế nào cũng không thoát được.

“Dừng tay!”

“Ngươi dám!”

Nhìn thấy từng mớ Yêu tộc bị giết, khóe mắt hắn như vỡ nát, trong lòng rỉ máu.

Ở Vân Di Đạo, nhiều thêm một đồng đội chính là thêm một phần chiến lực.

Hơn hai mươi ngàn yêu này là do hắn vất vả thu phục hàng tỷ năm nay, tâm huyết bỏ ra chỉ có bản thân mới rõ.

Dựa vào đám đồng đội này, hắn cũng coi như là tung hoành một phương.

Nhận qua không ít lần “đơn thuê” của khách hàng như vậy.

Mà bây giờ, đám nhân viên quý giá của hắn lại bị giảm sút với tốc độ điên cuồng như vậy.

Chết dễ như trở bàn tay vậy.

Nhưng mà Thanh Hùng cũng không thể nào ngăn cản được tất cả.

Cho dù sau khi được Nguyên Hồng Vân gia trì, hắn có thể miễn cưỡng chống lại Đạo Thánh, nhưng chung quy thì hắn cũng không phải Đạo Thánh thực thụ.

Khương Thành nắm giữ căn nguyên không gian và tốc độ, căn bản không phải thứ hắn có thể chạm đến được.

Khương Thành với kinh nghiệm chiến đấu phong phú xông vào giữa đám yêu tung hoành ngang dọc, Thanh Hùng Đạo Tôn ngoại trừ vất vả đuổi theo ra cũng chẳng còn cách nào khác.

Hắn cũng đâu thể hướng về phía Khương Thành ở mà trực tiếp phát động công kích ý cảnh điên cuồng được.

Đây không phải là một ván game, sự công kích cũng sẽ không tự động né người mình ra.

Tùy tiện ra tay sẽ giết chết một đống người của mình.

Chương 1338: Bọn ta là bạn bè

Theo thời gian trôi qua, Yêu tộc chết đi càng ngày càng nhiều.

Mà tốc độ giết chóc của Khương Thành cũng càng ngày càng nhanh, kẻ địch trước mắt cũng càng trở nên không đỡ được một kích.

Lúc bắt đầu, Chí Tôn cũng chỉ đỡ được tầm một giây.

Thiên Tôn cũng chỉ có thể phát ra thiết la thảm thiết ngắn ngủi.

Rồi về sau, Thiên Tôn cũng không còn cơ hội kêu la nữa.

Bởi vì theo những tiếng la của họ càng giảm đi, hiệu quả tăng cấp của Nguyên Hồng Vân cũng càng ngày càng yếu đi.

Người càng ít, chiến lực mà thiên địa quy tắc gia trì cho bọn họ cũng càng thấp.

Hậu quả mang lại chính là sụp đổ theo kiểu đoạn sườn.

Sau khi vị Thiên Tôn cuối cùng bị giết, hiện trường còn lại chỉ có Thanh Hùng Đạo Tôn và ba vị Chí Tôn.

Ngoài ra, chẳng ai còn có thể tung tăng nhảy nhót được nữa.

Dám người Thiên Đan Tư ở hiện trường, kể cả Phạm Lôi và Yên Dĩ, tất cả đều im như thóc.

Hoàn toàn không dám tin vào những gì mình thấy.

Đừng nói đến ở Vân Di Đạo người càng nhiều sức càng mạnh, cho dù có ở địa giới bình thường, một Chí Tôn giết chết hơn hai mươi ngàn Yêu tộc gồm cả mấy chục Chí Tôn trong đó, cũng quá thần thoại đi mất.

Tuy rõ ràng biết Khương Thành lần này có dùng chút chiến thuật.

Trước tiên giết mấy Tôn Giả trước, rồi giết mấy Thiên Tôn, Chí Tôn, giống như chặt một cây đại thụ, phải chặt dần căn cơ của hơn hai mươi ngàn người.

Cuối cùng phe địch sẽ mất dần sự gia trì của thiên địa quy tắc, bọn họ tự nhiên sẽ sụp đổ.

Nhưng nói thì dễ như vậy, làm thì có cả trăm triệu chỗ khó.

Đạo Tôn bình thường không thể sống sót nổi khi bị vây công như vậy, mấy giây cũng sẽ không đỡ nổi.

Càng đừng nói gì đến chết từng đám như cắt cỏ kia.

“Khương Thủ Tọa… rốt cuộc mạnh đến nhường nào?”

Bọn người Thiên Lâm, Hà Bắc, Kim Phi ngây cả người ra.

Mấy vị đế đan sư của Thiên Đan Tư mất cân bằng nhìn nhau, nhưng cũng chỉ nhìn thấy vẻ mặt không hiểu gì của đối phương.

“Hắn không phải là thiên tài đan đạo sao?”

“Thực lực này cũng mạnh đến mức quá vô lí rồi?”

Bọn họ cảm thấy, mấy bộ môn có sức chiến đấu vô cùng mạnh bên phía Thiên Cung cũng không có nhân vật nào đạt được đẳng cấp này.

Ngoại trừ Thần Quân, e rằng không còn ai có thể làm được việc này.

Nhưng một người như vậy lại là Thủ Tọa Thiên Đan Tư không có sở trường về chiến đấu?

Lí lẽ ở đâu chứ?

Còn Phạm Lôi Đạo Tôn ở cạnh bên hắn thì biết rõ cho dù Đạo Thánh có đến đây thì cũng chưa chắc làm được chuyện Khương Thành đã làm.

Khương Thành chưa chắc đã thắng Đạo Thánh.

Suy cho cùng thì tiên lực không bằng cấp bậc Đạo Thánh, cũng không có sức mạnh tự mình tạo ra.

Nhưng mức độ ổn định pháp tắc không gian của hắn thì không thể nói nỗi, nhiều Yêu tộc như vậy mà vừa rỗi không thể nào phá vỡ được.

Căn cơ quy tắc ấy phải vững vàng nhường nào chứ?

Ngoại trừ việc này ra, hiệu suất cắt cỏ của kiếm đạo thập tam trọng của hắn là thứ Đạo Thánh có quất ngựa theo cũng không kịp.

Vừa rồi nếu giết chậm một chút không chừng sẽ toi rồi.

“Đáng chết! Đáng chết!”

Thanh Hùng Đạo Tôn vừa rồi đối mặt với Tam Nhãn Hổ và Khương Thành còn âm dương quái khí, tư thái như chúa tể, bây giờ tâm thế đã sụp đổ hoàn toàn.

“Giết người của ta nhiều như vậy!”

“Đáng chết!”

“Chết!”

“Chết đi cho ta.”

Hai đôi mắt hắn tức giận đỏ khè, khua vuốt, từng đạo pháp cảnh được gia trì giết ầm ầm về Khương Thành.

Rồi đột nhiên Thành ca quay người.

Vung một kiếm lên thì đã nhẹ nhàng đánh phăng đạo công kích của Thanh Hùng về lại.

“Không ổn!”

Thanh Hùng trong trạng thái điên cuồng giận dữ đến tận giờ phút này bỗng trở nên bừng tỉnh.

Bản thân không còn ưu thế về số người nữa.

Hơn hai mươi ngàn Yêu tộc chỉ còn lại bốn tên, bây giờ hắn dường như chẳng còn Nguyên Hồng Vân gia trì nữa.

Sức chiến đấu từ được khuếch đại trước đây đã tan vỡ.

Hắn bây giờ chỉ còn là một con yêu Đạo Tôn bình thường.

Nghĩ đến sức chiến đấu khủng khiếp của Khương Thành, trong lòng hắn đột nhiên lạnh đi một nửa.

Không thể nào đánh lại được!

Cũng không dám nói lời ác nữa mà thúc giục pháp cảnh không gian tìm đường bỏ chạy.

Nhưng mà Thành ca đâu thể nào cho hắn cơ hội đó.

Ầm!

Ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng nhẹ nhàng phá vỡ pháp tắc không gian của Thanh Hùng Đạo Tôn.

Đánh bật yêu thể to lớn của hắn ra.

Phụt!

Lần này đến lượt hắn phụt máu trên không.

Tam Nhãn Hổ ở kế bên sớm đã nhân cơ hội này xông đến, cũng xử lí gọn một tên Sư tộc Chí Tôn.

Nhìn thấy Thanh Hùng bị đánh đến nỗi tơi bời như vậy, hắn vuốt tay cười lớn.

“Ha ha ha ha, Thanh Hùng tiểu nhi thích nhỉ… ngươi hình như phun ra cả hồ máu rồi này.”

“Ca, ngươi ra tay thế này nặng quá, người ta căn bản không chịu được.”

“Lần sau ra tay có thể chú ý nặng nhẹ chút không, để tránh người ta bảo huynh đệ ta ác quá.”

Hổ yêu này nắm được đầu người ta thì tỏ ra y như là bản thân mình vừa chiến đấu xong, như kiểu hắn và Khương Thành vừa liên thủ đánh chung với nhau vậy.

Thành ca cũng lười đâm chọt hắn.

Thanh Hùng Đạo Tôn bị đánh cho yêu thể cuộn tròn lại, khắp nơi chi chít vết thương, ánh mắt lóe lên nỗi tuyệt vọng mà điên

cuồng, bây giờ hắn hoàn toàn là một con thú bị vây khốn.

“Ngươi ác thật.”

“Giết nhiều bộ chúng của ta như vậy, ngươi sẽ chết không yên đâu.”

Thành ca khẽ lắc đầu.

“Ngươi nói xem sao ngươi phải khổ như vậy?”

“Vừa rồi ta hỏi chuyện của Tử Tôn Hùng Bì Đạo Tôn, vốn tưởng các ngươi là bạn bè thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

“Kết quả ngươi lại nói chẳng có tình cảm gì với ngươi cả, ngươi không ăn nỗi mà.”

“Nếu ngươi đã cứng như vậy rồi…”

Hắn khua tay về phía đám người Thiên Đan Tư.

“Việc tiếp theo giao cho các ngươi.”

Đám đế đan sư của Thiên Đan Tư ngây ra, chiến đấu còn có phần bọn ta nữa sao?

Bọn ta đâu có rành về chiến đấu.

Nhưng mà ngay sau đó, đám đan sư cười lên.

Bây giờ còn dùng gì mà chiến đấu nữa.

Bên đó còn lại có hai Chí Tôn đang đứng run run, Thanh Hùng Đạo Tôn mạnh nhất đã bị đánh cho tàn, hơn nữa lại còn không có Nguyên Hồng Vân gia trì.

Còn bên này có bốn Đạo Tôn, hơn hai mươi vị Chí Tôn, thế lấy thịt đè người.

“Ha ha ha, cảm ơn Khương Thủ Tọa đã cho bọn ta cơ hội ra tay.”

Thiên Lâm Đạo Tôn cười đến nỗi hàm râu bạc trắng rung lên.

Vừa rồi bị đám quần yêu vây quanh, vừa lo lắng sợ hãi lại không ngừng bị chế giễu chê cười, trong bụng sớm đã phát hỏa rồi.

Đám người Kim Phi, Chính Hư và Lưu Duyên lấy binh khí ra, vui vẻ lên vây.

“Vẫn là Khương Thủ Tọa chiếu cố bọn ta.”

“Không ngờ rằng lại có ngày chúng ta lại đích thân ra tay trừ yêu diệt ma.”

“Hôm nay phải đánh để lấy lại uy phong của Thiên Đan Tư chúng ta ở Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Đế đan sư cũng có thủ đoạn lôi đình đấy nhá.”

Hà Bắc Đạo Tôn còn ngập tràn tư cách làm màu huơ mũi kiếm.

“Kiếm của lão hủ đã không dùng sáu chục tỷ năm nay rồi, hôm nay gặp lại lần nữa, không đổ máu là không được rồi.”

Thành ca thầm mắng mỏ trong bụng.

Ông già, sáu chục tỷ năm không rút kiếm thì cái chức Đạo Tôn của ngươi là ăn gian mà được à, ngươi thăng cấp thế nào vậy?

Nhìn đám người trước mặt sát khí đằng đằng, Thanh Hùng Đạo Tôn hốt hoảng vô cùng.

Nếu đặt ở lúc trước thì đám đế đan sư không sỏi về chiến đấu này, hắn sẽ không coi là gì cả.

Nhưng vào lúc này, hắn nào có chút sức chiến đấu nào chứ?

“Không! Không!”

“Các ngươi dừng tay lại!”

Ngay khi cái chết cận lề, nhớ lại Khương Thành vừa mới nói về Tử Tông Hùng Bì Đạo Tôn, hắn đúng là như được cứu rỗi.

“Khương Thành, ta sai rồi.”

“Tử Tông Đạo Tôn đúng thật chính là Hùng Bì Đại Đế đến từ Cổ Tiên giới năm đó…”

“Ta và Tử Tông Đạo Tôn vô cùng thân thuộc, là huynh đệ sống chết có nhau.”

“Phải, phải rồi, ta nhớ ra rồi, hắn từng nhắc đến rất nhiều lần có một vị Yêu chủ tên Khương Thành, có phải là ngươi không?”

“Bọn ta quả thực chính là bạn bè, là do người mình không quen nên mới hiểu lầm nhau thôi…”

Chương 1339: Lôi kéo đám huynh đệ

Nghe thấy lời câu xin của Thanh Hùng Đạo Tôn, Thành ca lại càng tỏ vẻ muốn giết hắn.

Mức độ không biết xấu hổ này cũng ngang ngửa với Tam Nhãn Hổ.

Có thể nói là nhân tài, chiếu sáng cho nhau.

Nhưng đời sinh Du sao còn sinh Lượng, Nguyên Tiên giới có một Tam Nhãn Hổ là nhiều rồi, không chứa chấp nổi tên thứ hai.

"Đừng, đừng bao giờ nhắc đến Hùng Bì Đại Đế, vừa rồi không phải người nói rất phản cảm với mấy kiểu lôi kéo quan hệ đó sao?"

"Ta cảm thấy ngươi nói rất đúng, nên thế nào thì thế ấy, công bằng chính trực, việc công thì làm công bằng."

Đám Thiên Đan Tư bên cạnh lũ lượt cười to.

"Phải đó, đám tiên nhân Nhân tộc bọn ta sao dám với đến được ngươi."

"Đừng bao giờ nói quan hệ này nọ gì cả."

"Phải đó, đừng từ bỏ nguyên tắc của ngươi."

Ngay lúc này, cuối cùng hắn cũng hiểu thế nào là tự vác đá đập đầu mình.

Nhìn thấy Khương Thành không có ý định sẽ tha cho mình, hắn sợ kinh hồn bạt vía, xem Tam Nhãn Hổ như là cọng cỏ cứu mạng.

"Tam Nhãn Hổ, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao, năm đó ở Thanh Sát Đạo hai ta đã nhậu nhẹt với nhau, sau đó còn kết bạn đi cướp mấy tông môn, chúng ta có giao tình vận mệnh với nhau mà…"

Tam Nhãn Hổ nhếch mép: "Đúng đúng đúng, ta nhớ mà."

Thanh Hùng Đạo Tôn nhất thời được thắp lên ngọn lửa hi vọng.

Trước đó hắn đã nhìn ra rồi, trong đám người này, người thân thiết nhất với Khương Thành chính là Tam Nhãn Hổ.

“Vừa rồi là người anh em ta mờ mắt không thấu, bây giờ ngươi cứu ta, sau này ta sẽ báo đáp hậu hĩnh.”

“Có gì để báo đáp hậu hĩnh lấy ra xem thử nào.”

Sắc mặt Thanh Hùng Đạo Tôn nghẽn lại.

Thế này thì trực tiếp quá rồi.

Nhưng mà nghĩ đến ưu thế người ta giờ mạnh hơn, hắn chỉ có thể nói với Tam Nhãn Hổ, bảo vật của mình không mang theo trong người mà ở động phủ xa đây cả trăm triệu dặm.

Chỉ cần Tam Nhãn Hổ đồng ý yêu cầu thì có thể chia cho hắn một nửa bảo vật.

Tam Nhãn Hổ nghe vậy thì sảng khoái gật đầu.

“Ta nhất định sẽ vớt ngươi lên một lần.”

Thanh Hùng Đạo Tôn còn chưa kịp điên cuồng mừng rỡ thì đã nghe Hổ yêu gào lên với Khương Thành.

“Ca, tên gấu ngu ngốc này tuyệt đối không được tha! Ta đề nghị sau khi hắn chết rồi thì xử xác hắn thành tro tàn luôn, mỗi một tàn hồn đều phải luyện sạch, chết không có đường về.”

“Sau đó rồi đến động phủ của hắ vét sạch luôn.”

Thành ca nhếch môi, ngươi cũng thật tàn độc nhỉ?

Thanh Hùng Đạo Tôn thì lại càng chịu không nỗi hơn.

Hắn bỗng chốc bộc phát thịnh nộ: “Con Hổ yêu đáng chết nhà ngươi lại dám chơi ta…”

Tam Nhãn Hổ vẫn tỏ ra vô tội.

“Đâu có, chỉ là ta chưa thỏa mãn với yêu cầu của ngươi, kéo ngươi một chút ấy mà, ta lôi ngươi đến đường chết gần hơn chút.”

Thanh Hùng Đạo Tôn lại lần nữa không thể chịu được, hoàn toàn bùng nổ.

“Ta giết ngươi!”

Ngay lúc này, đám người Thiên Đan Tư cũng cùng lúc ra tay.

Dưới sự vây công của bọn họ, Thanh Hùng Đạo Tôn cuối cùng cũng chết không chút hồi hộp nào.

Sau đó Thành ca vung tay một cái.

“Các ngươi về Thiên Cung trước đi, ta đến động phủ của Thanh Hùng dạo chơi một chuyến.”

Mọi người cũng hiểu ý dạo chơi của hắn có nghĩa là gì.

Đó chính là đi thu hoạch chiến lợi phẩm.

Nghĩ đến chiến lực mạnh mẽ của Thành ca, mọi người cũng không còn sợ hắn gặp bất trắc nữa, thế là lần lượt mỉm cười vẫy tay tạm biệt.

Hẹn sẽ gặp lại ở Thiên Đan Tư.

Cuối cùng, “ba partner” của nhau là Khương Thành, Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ đi về phía động phủ của Thanh Hùng.

Sau khi đến đích, Thành ca cũng không thể không cảm khái Thanh Hùng Đạo Tôn này cẩn thận tỉ mỉ.

Hoặc cũng có thể làm nhiều chuyện xấu rồi, kẻ địch cũng nhiều, động phủ của hắn bố trí theo kiểu ẩn nấp, bên ngoài còn có lớp lớp cấm chế ngầm và không biết mê trận huyễn trận từ đâu có được.

Mà cũng may hắn là đại trận sự bát phẩm.

Thao tác một lúc đã dẹp sạch những cấm chế và trận pháp đi.

Ngay sau đó, bên trong đột nhiên có ba bốn trăm Yêu tộc giết ra, trong đó có mười mấy Chí Tôn, có lẽ là thủ hạ của Thanh Hùng Đạo Tôn.

“Bọn ta chỉ đến lấy đồ, lấy xong sẽ đi.”

Thành ca tự giác như chẳng hề có kẻ địch.

Tam Nhãn Hổ cũng cười hi hi vẫy tay về phía Hắc Hùng Chí Tôn cầm đầu.

“Bọn ta không có ác ý, Thanh Hùng Đạo Tôn không phải bọn ta giết đâu.”

Điều hắn nói thì cũng đúng là thật.

Dù sao thì người giết chết Thanh Hùng Đạo Tôn chính là đám đan sư của Thiên Đan Tư.

Yên Dĩ ở một bên cũng bị hai người bọn họ làm sụp đổ mất.

Có ai ăn nói như các ngươi không vậy?

Phá vỡ trận pháp cấm chế của động phủ người ta, sau đó chạy vào bảo đến lấy đồ?

Người ta còn chưa hỏi các ngươi là ai, các ngươi đã "giấu đầu lòi đuôi" nói ra cái chết của Thanh Hùng Đạo Tôn?

Đám Yêu tộc được giữ lại để canh nhà này vốn chính là thủ hạ tâm phúc của Thanh Hùng Đạo Tôn.

Nghe thấy hai ca kia phát ngôn một cách thần kì như vậy sao có thể chịu được chứ?

Hắc Hùng Chí Tôn lửa giận ngút trời.

"Giết bọn chúng!"

Trong mắt của hắn, phía trước chỉ là ba Chí Tôn hai Yêu một người, người ít mà cảnh giới cũng chẳng cao, rất dễ dàng tiêu diệt.

"Đáng chết!"

"Giết!"

Đám Yêu hô hào la hét, xông về phía Khương Thành.

"y, đúng là tội nghiệt mà…"

Nhìn thấy đối phương chẳng hề có dự định giao lưu, Thành ca chỉ có thể đáp ứn nguyện vọng muốn chết của bọn họ, lại lần nữa đại khai sát giới.

Sau một đợt tàn sát, bây giờ một kho bảo vật đã hiện ra trước mặt họ không chút che đậy hay phòng bị.

Khương chưởng môn lục tìm bên trong, tìm được không ít nguyên tiên tinh và thiên tài địa bảo, lại còn có không ít đạo khí và tiên bảo.

Mấy thứ này Thanh Hùng cũng chả dùng được, có lẽ do lúc trước giết người mà cướp được.

Còn Tam Nhãn Hổ cũng thu hoạch được kha khá.

Cùng là Yêu tộc, chỗ này của Thanh Hùng Đạo Tôn cũng có không ít tài nguyên phù hợp với việc tu luyện của hắn.

Hai huynh đệ thu hoạch đầy ắp, tiện thể còn phục vụ phá bỏ thêm cho đối phương, phá vỡ động phủ vạn ác này thành đống hoang tàn.

Nhìn động phủ sụp đổ hoàn toàn, Khương chưởng môn lau đi những giọt mồ hôi vốn không hề có, trong đôi mắt đầy sự an ủi.

"Được rồi, chúng ta cũng nên mở đường hồi phủ rồi."

Ba người chỉ vừa mới bay lên trời, Thành ca đã cảm nhận được từ xa xa có một đám người đang vội vã chạy lại nơi này.

Thăm dò sơ qua thì cũng cả ngàn người.

Đây cũng coi như là đặc sắc của Vân Di Đạo vậy, căn cơ xuất hành toàn là kết bè kết bạn.

Thành ca cũng không dự định nhiều chuyện mà chỉ lặng lẽ rời đi.

Nhưng nhìn trong đám trên trăm người này có tỷ lệ nam nữ là một chín, hắn cảm thấy bản thân nên cống hiến một chút để hóa giải thế âm thịnh dương suy.

Thế là, hắn ở lại.

Không những chỉ hắn ở lại mà Tam Nhãn Hổ cũng ở lại.

Hai bọn họ nhìn nhau một cái, kiểu như có thể thấu hiểu lòng nhau.

Yên Dĩ cũng không phải lần đầu tiên trải qua chuyện thế này, có có phần không hiểu nổi.

Dựa vào cảnh giới và thực lực của hai người này, có lẽ nên ở tầng lớp vượt khỏi nữ sắc rồi mới đúng, có đáng như vậy không?

Mất giá quá rồi nhỉ?

Nếu như Thành ca và Tam Nhãn Hổ nghe thấy tiếng lòng của nàng, bọn họ nất định sẽ bảo, có vài thú vui mà ngươi không thể hiểu được.

Tam Nhãn Hổ hình như cuối cùng cũng nhớ ra có vẻ bản thân vẫn còn đang theo đuổi Yên Dĩ, thế là cười giải thích một câu một cách khô khốc.

“Bọn ta lo lắng sau khi trực tiếp bỏ đi, người khác sẽ không biết đã xảy ra chuyện gì, như vậy sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết.”

Thành ca nghĩ sâu xa như thế mà gật đầu.

“Không sai, nếu vì sự rời đi của chúng ta mà nơi này biến thành hiện trường vụ án không có manh mối, sau đó lại gây nên một loạt những hiểu lầm và xung đột cho các bên xung quanh, vậy thì tội thật lớn rồi.”

Chương 1340: Đá lót đường

Khi hai ca bọn họ nói mấy lời như thần tiên nói thì đám người khia cuối cùng cũng đuổi tới nơi.

Bọn họ bị động tĩnh của trận chiến vừa rồi thu hút đến.

Vừa nhìn thấy động phủ của Thanh Hùng Đạo Tôn giờ đã trở thành đống hoang tàn, đám người ồ ạt phát kinh hoàng.

“Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Vừa rồi xảy ra một trận chiến ác liệt sao?”

“Thanh Hùng Đạo Tôn đi đâu rồi?”

“Nhìn đây này, Chư Mạc Chí Tôn bị giết rồi.”

“Phong Cao Chí Tôn cũng bị giết rồi.”

“Ở đây còn có xác của Sất Thử Chí Tôn nữa này.”

“Tên Sất Thử Chí Tôn gian xảo cũng bị giết rồi sao?”

“Chết rồi, chết cả rồi.”

“Ôi trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?”

Sau khi trả qua sự kinh hoàng, bọn họ vôi vàng mừng rỡ.

“Lẽ nào có tông môn lớn nào đó đến đây diệt trừ tên ác ma Thanh Hùng Đạo Tôn đó rồi chăng?”

“Nhất định là thế, thật quá tốt rồi.”

“Đây là thay trời hành đạo mà.”

Khương Thành đánh giá sơ lược qua một chút, quần yêu này đúng là đủ loại khác nhau.

Đa số đều là nhân tộc, nhưng cũng có Tuyết tộc, Mộc tộc, Cốt tộc, Viêm tộc, Nguyệt tộc, Hải tộc vân vân, đủ các loại tộc quần khác nhau.

Trong bọn họ, Khương Thành thậm chí còn nhìn thấy Băng tộc đã lâu không gặp.

Cảnh giới của bọn họ không coi là cao, phổ biến đều ở mức Thiên Tôn và Chí Tôn.

Mấy người cầm đầu cũng chỉ ở mức Chí Tôn mà thôi.

“Các ngươi là ai?”

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Một Tinh tộc Chí Tôn dẫn đầu chầm chầm bay đến trước mặt Khương Thành.

Tuy trên người nàng là khinh giáp và váy đen như con người, nhưng lộ ra bên ngoài lại là đôi tay và đôi chân óng ánh long lanh, phát ra ánh sáng bóng xanh nhẹ, khiến cho người ta có cảm giác rất thần kì.

Còn gương mặt nàng lại là nét tinh xảo khiến người ta phải tán dương.

Đó đúng là một sự chạm khắc tinh tế mà ai cũng không thoát ra được bức vẽ ấy.

Đôi mắt nàng nếu nói như bảo thạch, chi bằng nói đó là bảo thạch, ẩn hiện ánh sáng long lanh.

Nhưng đã nhìn thấy vạn vực Hạ giới và các tộc ở Linh giới nhiều rồi nên Thành ca cũng nhìn lạ thành quen.

Hắn vừa định mở miệng, Tam Nhãn Hổ đã chủ động nhảy ra trước để giành spotlight rồi.

“Các vị mỹ nữ, bọn ta chỉ thay trời hành đạo thôi, chỗ này là khi nãy bọn ta mới dọn dẹp xong…”

Hắn tranh giành công lao của Thành ca một cách trơ tráo không biết nhục.

“Phì phì.”

Mấy cô gái ở đằng sau cười lên thành tiếng.

“Ngươi đúng là nói khoát không biết ngượng mồm.”

“Các ngươi chẳng qua cũng chỉ là Chí Tôn mà thôi, Thanh Hùng Đạo Tôn là người mà các ngươi có thể chống chọi lại được à?”

“Còn bảo diệt sạch bọn họ, ta thấy các ngươi toàn nói điêu thôi.”

“Hơn nữa ngươi mới…”

Mãi đến lúc này, nàng mới chú ý đến Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ hóa thân nhân hình.

“Hổ yêu và Lang yêu?”

“Bọn họ cùng một giuộc với Thanh Hùng đấy.”

“Không hay rồi.”

“Lẽ nào là bọn họ nằm vùng?”

Cả đám nữ tiên tay chân lúng ta lúng túng, nhan chóng bao vây Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ lại, đến cả Thành ca cũng lọt vào giữa vòng vây.

Làm cho Tam Nhãn Hổ muốn lại gần cũng phải xua tay ngay.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta thật sự đã thay trời hành đạo mà.”

“Ngươi còn nói bừa.”

“Yêu tộc bắt nạt bọn ta cả tỷ năm nay, chẳng có tên nào là tốt lành cả.”

“Lại còn dám hóa thành hình người lừa gạt bọn ta nữa.”

Tam Nhãn Hổ liền xua tay: “Ta thật sự không phải, Yêu tộc trong thiên hạ nhiều đến thế, làm gì cứ toàn là người cùng một bọn với Thanh Hùng được, bọn ta căn bản không phải người cùng một đường…”

“Ngươi và Thanh Hùng Đạo Tôn không phải người cùng một đường mà chỉ là huynh đệ tốt thôi chứ gì?”

Thành ca đột nhiên lớn tiếng cắt ngang hắn.

“Các ngươi có giao tình sâu đậm với Thanh Hùng Đạo Tôn mà tưởng ta không biết sao?”

Hắn nhảy vọt sang cạnh Tinh tộc kia chỉ vào Tam Nhãn Hổ, căn bản không cho hắn cơ hội nói ra điều gì.

“Vẫn mong tiên tử nhìn cho rõ, hai con Yêu này là đồng đảng với Thanh Hùng, vừa rồi còn truy sát ta nữa…”

“Nếu không phải các ngươi đến kịp thời thì e là ta cũng đã gặp phải bất trắc rồi.”

“Vãi chưởng!”

Tam Nhãn Hổ ngớ cả người ta.

“Ca, ngươi ăn ở cũng tử tế quá nhỉ, thấy tình thế không hay thì đem ta ra làm đá lót đường.”

Yên Dĩ cũng một mặt giận dữ.

“Bọn ta trở thành đồng đảng của Thanh Hùng Đạo Tôn từ khi nào vậy? Ngươi còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa không?”

Thực lực của Thành ca thì nàng không có gì phải nói nữa.

Nhưng về nhân phẩm thì thật sự vẫn còn là một câu hỏi, còn vô sĩ hơn cả Tà Tiên giới của nàng một cách quá đáng nữa kìa.

“Hai người các ngươi vẫn còn giả mạo?”

Kĩ năng diễn xuất của hắn cũng là trình độ bậc thầy rồi, nhảy một phát đã quay ra tố hai bọn họ.

“Ngụy trang thành hình người, muốn nhận được sự tín nhiệm của tiên tử, các ngươi nghĩ mọi người sẽ mắc lừa chăng?”

Hắn hét lớn lên: “Hai người các ngươi đúng là xảo trá vô cùng, mọi người đừng tin vào dù chỉ là một chữ bọn họ nói.”

Suy cho cùng thì đám người này có vẻ cũng rất bài xích Yêu tộc, căn bản không hề có vẻ sẽ tin tưởng nào.

Người “tài cao đức độ” như Thành ca, đương nhiên phải lập tức vạch rõ ranh giới, ngăn bản thân mình ra rồi.

Hắn còn vẫy tay về phía mấy nữ tiên phía sau một cách thành thục, vẻ mặt đầy sự cảm kích: “Nhờ có chư vị đến mà hai tên này không hạ độc thủ với ta, coi như đã cứu ta một mạng.”

“Cảm ơn các vị tiên tử.”

Mấy nữ tiên xung quanh ngơ ngác, suýt chút không phản ứng theo kịp.

Cảm nhận kĩ càng lại một chút, phát hiện Khương Thành quả thực không phải Yêu tộc, một chút khí tức Yêu tộc trên người cũng không có, là một Nhân tộc thỏa đáng.

Nhất thời cũng yên tâm lại.

Không ít nữ tiên còn cười vẫy tay lại.

“Các hạ khách sáo quá rồi.”

“Chuyện này là chuyện bọn ta nên làm mà.”

“Yêu tộc ai ai cũng có thể giết, bọn ta chỉ là vừa hay gặp được mà thôi.”

“Lần sau ngươi phải tránh xa bọn Yêu tộc đó đi một chút.”

Còn đối với Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ, bọn họ hoàn toàn là một thái độ khác.

“Mấy tên Yêu tộc các ngươi, lại còn muốn lẫn lộn vào với bọn ta sao?”

“Đúng là đáng hổ thẹn, đáng xấu hổ! Xem thường bọn ta quá rồi.”

Tam Nhãn Hổ nhìn khinh bỉ Thành ca, bĩu môi.

“Một con người xấu xa độc ác như vậy cũng đã lẫn vào chỗ các ngươi được rồi, ta không xem thường các ngươi cũng không được.”

“Đáng tởm.”

Mấy Chí Tôn cầm đầu bị hắn chọc đến tức điên người, lũ lượt tế ra binh khí.

“Mọi khi Thanh Hùng bá đạo quen rồi, giờ đến hai tên Yêu tộc này cũng dám ngông cuồng?”

“Các tỷ muội, có thù báo thù, có oan báo oan.”

“Giết!”

Nhìn thấy bọn họ sắp giết Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ, Thành ca cũng không dám thờ ơ chểnh mảng nữa.

Đùa thì đùa, không nhất thiết phải bắt Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ trở thành cặp uyên ương mất mạng.

Nhân lúc mọi thứ hỗn loạn, hắn ẩn thân xông vào trong.

Sau đó khai triển pháp tắc không gian, làm đủ đặc hiệu, cản mấy nữ tiên đó lại.

Sau đó mới đưa Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ ra xa đó cả trăm triệu dặm.

Sau khi đặt bọn họ xuống, hắn dự định sẽ quay trở về chỗ cũ, tiếp tục liên lạc tình cảm với mấy cô em.

Tam Nhãn Hổ bực tức, cả ca cũng không thèm gọi nữa.

“Hay cho Khương Thành ngươi, vì để lấy lòng mấy cô gái kia mà bán đứng bạn bè, có ai làm như ngươi không?”

“Ngươi có ác ý cạnh tranh với đối thủ, là đố kị.”

Thành ca xua tay: “Dù sao thì hai ngươi cũng là thân phận Yêu tộc, bọn họ căn bản không thể chấp nhận được, chi bằng lợi dụng phế vật để thành toàn cho ta…”

“Ngươi nói ai là phế vật?” Yên Dĩ cáu lên.

“Nói bậy nói bậy rồi.”

Thành ca ho nhẹ một tiếng: “Ngươi xem không phải vừa rồi ta ngầm ra tay, chứ để các ngươi đụng phải bọn họ thì cả cái mạng cũng không giữ nổi à.”

“Nhìn như vậy thì ta còn cứu hai người các ngươi một mạng đấy.”

“Ơn cứu mạng dùng để thành toàn ta coi như báo đáp một lần chắc không quá đáng nhỉ?”

Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ thầm nghĩ, cứ cảm thấy logic có gì đó không đúng, nhưng cũng khôn nói rõ ra được.

“Được rồi được rồi, sau khi hai người các ngươi theo kịp đám Thiên Đan Tư thì nói với bọn người Thiên Lâm, Thái Hành là ta không sao, không cần chờ ta.”

Nói xong, Thành ca liền bay nhanh như chớp trở về lại động phủ của Thanh Hùng Đạo Tôn.

Chương 1341: Hắn là người tốt

Ở động phủ của Thanh Hùng Đạo Tôn, mấy nữ tiên vẫn còn kinh ngạc nhìn quanh bốn phía.

“Vừa rồi là ai ra tay?”

“Ta cảm nhận được có khí tức của pháp tắc không gian, có lẽ là một Đạo Tôn.”

“Lẽ nào là Thanh Hùng Đạo Tôn?”

“Nếu chỉ có mỗi mình hắn thì không cần phải lo lắng.”

Ở đây bọn họ có trên ngàn người, sự gia trì của Nguyên Hồng Vân rất cao, nhiều người liên thủ như vậy cũng chẳng phải sợ một Đạo Tôn.

“Chỉ e không phải có mỗi hắn, cẩn thận mai phục.”

Ngay vào lúc bọn họ đang nghi thần nghi quỷ, Thành ca biến trở lại chỗ cũ.

Ca này giả bộ như vừa rồi bị đánh ra sau giờ quay trở lại, lẫn vào trong đám người, cũng nhìn đông nhìn tay rất ra dáng.

Mãi đến khi vị Tinh tộc dẫn đầu gọi hắn lại.

“Ngươi là ai?”

“Tại sao lại đến đây, lại còn kết oán với hai tên Yêu tộc kia?”

Thành ca suy cho cùng cũng là tu vi Chí Tôn, trong đám bọn họ cũng được coi như là một cao thủ, bọn họ vẫn rất cẩn trọng.

Mấy lời nói láo Thành ca chỉ cần mở miệng là ra.

“Ta đây là Khương Tuấn Soái, đến từ Luyện Tâm Đạo, lần đầu đến đây đã bị Thanh Hùng Đạo Tôn nhắm phải, đúng là cửu tử nhất sinh…”

Hắn suy nghĩ một lúc, hình như bản thân cũng đâu nói dối.

Nghe nói hắn đến từ Luyện Tâm Đạo, rất nhiều cô gái ở cạnh bên liền sáng mắt lên.

“Vậy ngươi luyện đan hay luyện khí?”

“Hay là chế phù hay trúc trận?”

Đừng thấy người ở Vân Di Đạo đông, bọn họ ở đây cũng rất thiếu những thiên tài trong bốn nghề này.

Bởi vì những người biết được mấy nghề này hơn một nửa đều ở "thánh địa" Luyện Tâm Đạo rồi.

Ở bên đó, những đế đan sư và đạo khí sư sẽ có điều kiện phát triển tốt hơn, cũng chẳng cần đánh sống đánh chết ở Vân Di Đạo.

Thành ca rất thật thà vỗ ngực.

"Đan khi phù trận ta đều biết cả."

Tinh nữ cầm đầu hỏi hắn: "Vậy môn nào ngươi mạnh nhất."

"Cũng gần như nhau, đều mạnh hết cả."

"Xì."

"Ngươi nói khoát."

Mấy nữ tiên xung quanh lũ lượt tỏ ra khinh khi.

Trong tri thức của bọn họ, đan khi phù trận nhất định phải chuyên tinh một môn, làm gì có ai mà cả bốn môn đều mạnh chứ.

Chuyện này vừa nhìn đã thấy không ra gì, môn nào cũng qua quýt rồi.

Thành ca cười, cũng không phản bác lại.

Suy cho cùng thì cũng là phút ngẫu hứng của hắn, chơi đùa với mấy nữ tiên đó mà thôi.

Cũng đâu phải đi làm thêm luyện đan luyện khí cho người ta.

"Trước đó ngươi ở đây có biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Thanh Hùng Đạo Tôn hắn đi đâu rồi?"

"Còn nữa, ai đã tiêu diệt đám ác yêu này?"

Thành ca vẫn tiếp tục có gì nói thật đấy.

"Ở đây là do ta hủy đấy, Thanh Hùng cũng bị ta giết rồi, và cả đám hai mươi ngàn thủ hạ của hắn nữa."

Đám nữ tiên ngây ra nói không thành tiếng.

Sau đó, một Mộc Linh nữ tiên cười phì một cái đến run người.

“Ngươi thật thích nói khoát nhỉ?”

Những nữ tiên khác cũng ùa lên cười.

“Một mình tiêu diệt Thanh Hùng Đạo Tôn và nhiều Yêu tộc tàn ác như thế, ngươi nghĩ mình là ai vậy?”

“Sao ngươi không bảo mình là Đạo Thánh đi.”

Thành ca cười hi hi nói: “Thật ra các ngươi cũng có thể đối đãi với ta như một nửa Đạo Thánh rồi…”

“Được rồi!”

Tinh nữ cầm đầu cắt lời hắn.

“Con người ngươi chẳng có lời nào là thật, rất nhiều chuyện còn chưa tra rõ được, ta thấy lai lịch của ngươi cũng rất khả nghi, không chừng còn là gián điệp của kẻ địch.”

Nàng nhìn mấy nữ tiên xung quanh mình rồi nói một cách rất thong dong: “Chi bằng tóm tên này lại, mang về chờ Cung chủ định đoạt.”

Thành ca bĩu môi, cô em này muốn làm gì vậy?

Cũng may mấy cô gái gái bên cạnh nàng không đồng ý với cách làm này của nàng.

Vị nữ tiên Mộc Linh tộc mặc áo sặc sỡ sắc màu nói: “Hắn là nhân tộc mà nếu giả thì bao đổi hàng đấy, bên Thanh Hùng Đạo Tôn đó làm gì có Nhân tộc nào, toàn là Yêu tộc thôi.”

Vụ tộc Chí Tôn khác toàn thân như làn khói nhẹ cũng vang lên giọng nói thánh thót êm tai.

“Phải đó, hắn không thể nào là cũng một bọn với Thanh Hùng Đạo Tôn đâu, nếu chúng ta tóm hắn lại thì đau lòng biết mấy.”

Những vị Chí Tôn còn lại cũng không tán thành việc bắt Khương Thành lại.

“Chúng ta vừa rồi còn cứu hắn đấy.”

“Ta thấy người này chắc vì đến từ nơi khác nên không hiểu được tình hình, tuy miệng toàn thích nói khoát nhưng bản tính có lẽ không xấu.”

“Vừa rồi hắn là kẻ địch của hai Yêu tộc kia, vậy có thể chứng tỏ có thể tin tưởng, có thể xem là người mình.”

“Người này tu vi Chí Tôn quý báu biết bao, hay là lôi kéo hắn về Băng cung của chúng ta đi.”

Băng cung?

Thành ca cảm thấy cái tên này có phần rất quen tai.

Hắn vẫn còn nhớ Băng giới lúc trước có một nơi gọi là Băng cung.

Hắn thầm lắc đầu, trước mặt đa số những người trong cả ngàn người này toàn là Băng tộc, toàn tu công pháp hệ băng, chắc chắn không phải Băng cung trong tưởng tượng rồi.

“Không được.”

Vị Tinh nữ cầm đầu lắc đầu, tỏ ra phản đối quyết liệt.

“Người này lai lịch không rõ, tâm địa khó lường, tùy ý cho vào sẽ gây ra đại họa cho Băng cung.

Nhưng mà ở đây cũng không phải mỗi mình nàng nói là được.

Mấy vị Chí Tôn khác đã đứng hẳn sang cạnh Khương Thành.

“Làm gì mà nghiêm trọng đến thế.”

“Đến giờ muốn chiêu mộ một Chí Tôn không có tông môn đã chẳng dễ dàng gì.”

“Chúng ta coi như là nhặt được bảo vật đi.”

Ánh mắt bọn họ nhìn Khương Thành rất rực lửa, giống như nhìn một bảo vật.

Hết cách, Vân Di Đạo là nơi người đông thì sức mạnh, một Chí Tôn nhàn tản như vậy thơm biết bao.

Vị nữ tiên Mộc Linh tộc kia thậm chí còn chủ động nắm lấy tay hắn, cười ngọt ngào không biết thân thiết nhường nào.

“Khương Tuấn Soái, ngươi không phải người xấu đúng không?”

Thành ca nói một cách đương nhiên: “Đương nhiên là không phải rồi.”

Vị nữ tiên đó cười hớn hở với Tinh nữ: “Lâm Tinh Chí Tôn, bây giờ ngươi nên yên tâm rồi, hắn là một người tốt.”

Lâm Tinh Chí Tôn suýt chút bị nàng làm tức chết.

“Lam Diệu Chí Tôn, ngươi nói bừa cái gì vậy?”

Đến cả đương sự là Thành ca cũng bị logic của Lam Diệu Chí Tôn Mộc Linh tộc này làm cho chỉ có thể bái phục.

Hóa ra chỉ cần chính miệng ta nói ta không phải người xấu thì đã thực sự xem ta là người tốt rồi?

Giỏi, thật có nhận thức.

Lam Diệu Chí Tôn cười níu lây khuỷu tay hắn, không thấy lạ lẫm chút nào.

“Ta tin hắn, nhìn có vẻ rất đáng dựa dẫm. Ta có dự cảm hắn sẽ mang lại sự thay đổi lớn cho Băng Cung chúng ta.”

Thành ca cười tươi like cho nàng một cái: “Ngươi thật có mắt nhìn.”

Lâm Tinh Chí Tôn còn muốn nói gì đó, những vị Chí Tôn khác cũng đã vây quanh Khương Thành, bay về phía Băng Cung.

Cả quãng đường, bọn họ vui vẻ vô cùng.

“Động phủ của Thanh Hùng Đạo Tôn bị hủy, hơn nữa còn chết một mớ Yêu tộc, đúng là chuyện vui trong đại.”

“Hơn nữa chúng ta còn chiêu mộ được một Chí Tôn mới, đúng là song hỉ lâm môn.”

“Sau khi Cung Chủ biết, nhất định sẽ vui mừng không xiết.”

Lâm Tinh Chí Tôn không tin được Khương Thành, dốc hết toàn lực dội nước lạnh ở kế bên: “Cung chủ không giống như các ngươi không hiểu chuyện.”

“Người này dù có ngụy trang tốt đến mấy thì trước mặt Cung chủ cũng chẳng còn chỗ lánh.”

Lam Diệu Chí Tôn thì lại rất có lòng tin.

“Sẽ không đâu, Cung chủ nhất định sẽ rất thích hắn.”

Trên đường bô lô ba la, rất nhanh Khương Thành đã được đưa đến một dãy núi dài miên man không thấy bờ.

Theo như hắn thấy, nếu như đã gọi là Băng Cung thì chắc chắn sẽ là một cung điện óng ánh rực rỡ.

Nhưng điều làm hắn thất vọng là ở đây chẳng có gì cả.

Chương 1342: Nghiệm chứng thân phận

Đi theo đám người này, Khương Thành đến trước một cây đại thụ cao chọc trời.

Là một Nguyên Tiên giới với rất nhiều tiên nhân, một cây đại thụ cần cả ngàn người ôm mới xuể này đâu đâu cũng có.

Nhìn cây đại thụ cành lá xum xuê có thể chịu được cả ngàn người nghỉ chân trên đó, trong lòng Thành ca nghĩ chẳng lẽ Băng Cung của các ngươi được xây dựng trên đó hay sao.

Nhưng tùy ý cảm nhận một chút cũng đã thấy trên cái cây ấy không có người và công trình kiến trúc nào cả.

Sau đó, hắn thấy Lâm Tinh Chí Tôn dẫn đầu và Lam Diệu cả đám sáu Chí Tôn quỳ xuống.

Sáu người vây quanh một cây cỏ tuyết dưới gốc cây nhìn qua chẳng chút bắt mắt nào thúc động tiên lực, đồng thời trong miệng cũng niệm không ngưng mấy câu chú ngữ khác nhau.

Thành ca chợt bừng tỉnh.

“Vậy nên thật ra các ngươi sống trong một bí cảnh, mà lối vào chính là ở trên cây cỏ tuyết này?”

“Đúng là ẩn kĩ thật.”

Khi hắn đang tưởng cây cỏ tuyết kia sẽ vụt sáng lên lối vào bí cảnh, gốc cỏ đó lại bay lên khỏi vị trí cũ chứ không như dự tính của hắn.

Thân rễ của cỏ tuyết rời khỏi mặt đất nhưng lại không chút vết dơ nào, nhìn óng ánh long lanh, còn có chút hương tinh khiết.

Mà phía dưới cỏ tuyết đó lại xuất hiện một lỗ thủng dài miên man.

Khương chưởng môn khẽ cảm nhận thì phát hiện chỗ đó kéo dài khúc khuỷu không biết đáy sâu bao nhiêu.

Dọc đường còn bố trí những thứ ngăn cản thần niệm, nhưng mà cũng không thể ngăn nổi sự thăm dò bằng thánh hồn của

hắn, cuối cùng hắn đã phát hiện ra nơi đáy cùng có một quần thể cung điện.

Ở ngay trung tâm chính là một tòa Băng cung.

“Hóa ra các ngươi sống ở dưới đất?”

“Thế này thì không được vẻ vang lắm.”

Mấy cô gái không đáp lời.

Mà tiếp tục niệm những chú ngữ đặc biệt.

Chốc sau, cỏ tuyết lại trở về chỗ cũ.

Khương Thành ở một bên tuy không hiểu nhưng vẫn bị chấn động.

Vậy nên vừa rồi bọn họ làm quái gì vậy?

Làm ra kiểu hiu quạnh à?

Mà lúc này, có một hạt bụi cực nhỏ không đáng để mắt tới từ xa cả dặm bay nhanh đến.

Sau đó, hạt bụi phát ra ánh sáng chói.

Từng hình bóng dần từ đó lóe ra, sau đó lập tức biến thành kích thước to như người.

Thành ca suýt chút thì hộc máu.

Hắn xem như đã nhìn ra rồi, hóa ra cái gọi là Băng Cung đó lại được xây dựng trong hạt bụi trần.

Vừa rồi vừa chú ngữ rồi vừa cỏ tuyết các kiểu, có lẽ là để liên lạc với người trong đó.

Nếu như không trải qua “trình tự nghiệm chứng” này, người ngoài căn bản sẽ không vào được Băng Cung của bọn họ.

Còn về trước đó cảm nhận được Băng Cung nằm sâu trong đất, có lẽ chỉ dùng để che giấu tai mắt mà thôi.

Kẻ địch xâm nhập cho dù có phát hiện ra cỏ tuyết, nhưng cuối cùng thứ phá hủy được cũng chỉ là một địa chỉ giả của Băng Cung.

Sau nghĩ thông rồi, hắn cũng không thể không tỏ ra bái phục mười ngàn lần người sáng tạo ra Băng Cung này.

Mức độ cẩn thận này của ngươi còn cao hơn Thanh Hùng Đạo Tôn kia cả trăm lần.

Có đáng không?

Hơn nữa tui nói răng hạt cải cũng có thể chứa được cả Tu Di, nhưng một tông môn có quy mô cả ngàn người lại ở trong một hạt bụi thì cũng mất giá quá rồi nhỉ?

Đơn giản mà nói là tự ti biết chưa?

Vào lúc hắn thầm bóc phốt, ở ngay giữa mọi người, một giọng nói trầm tĩnh lạnh lùng của một cô gái vang lên.

“Các ngươi đã về rồi.”

Lâm Tinh Chí Tôn và Lam Diệu Chí Tôn bọn họ đều cười tiến lên nghênh đón.

“Cung chủ.”

“Tham kiến Cung chủ.”

“Lần này chúng ta gặp được đại sự rồi…”

“Động phủ của Thanh Hùng Đạo Tôn không biết đã bị ai hủy cả rồi, hơn nữa còn có không biết bao nhiêu Yêu tộc đã chết nữa.”

Vị Cung chủ kia nghe thấy khá kinh ngạc.

Nhưng nàng không hỏi kĩ càng ngay lập tức.

Mà đưa đôi mắt mình nhìn về hướng của Khương Thành.

“Tại sao lại có hơi thở của người lạ ở đây?”

Nàng dường như hiểu rõ mỗi người này trong lòng bàn tay, ngữ khí cũng mang theo sự hời hợt không vui.

“Không phải ta đã bảo không được tùy ý đưa người lạ về đây rồi sao?”

Bọn người Lam Diệu Chí Tôn vội vàng giải thích.

“Cung chủ, hắn là kẻ địch của tên Thanh Hùng ác ma đó, hơn nữa còn là một Chí Tôn…”

Nhưng lúc này, Khương Thành cuối cùng cũng bốn mặt nhìn nhau với vị Cung chủ kia.

Thời khắc nhìn vào nhau ấy, ca này đã bật cười thành tiếng.

Vị Cung chủ của Băng Cung này đúng thật là cố nhân ở Băng giới mà hắn đã đoán ngay từ đầu – Cung Tình.

Người quân sư đã từng kề cận bên người hắn.

“Ngươi…”

Ánh mắt Cung Tình thẳng tắp, ánh mắt nàng nhìn Khương Thành ấy hoàn toàn không có chút che giấu sự kinh ngạc.

Ánh mắt ấy của nàng, những người khác chưa từng nhìn thấy.

Cung chủ trong ấn tượng của bọn họ, vĩnh viễn là một tảng băng lạnh lùng.

Tất cả mọi chuyện đều không vượt ngoài sự tính toán của nàng, không ai có thể khiến nàng kinh ngạc được, lại càng không một ai có thể khiến nàng mất đi tư thái.

“Ta biết ngay mà, người này chắc chắn có vấn đề.”

Lâm Tinh Chí Tôn lập tức nắm lấy cán thanh trường kiếm tử tinh, định bắt Khương Thành lại.

“Dừng tay!”

Thần thái của Cung Tình nhanh chóng phục hồi lại.

“Các ngươi xuống trước hết đi.”

“Ta có lời muốn hỏi hắn.”

Ơ chuyện này?

Các cô gái ồ ạt ngạc nhiên, thế này là có ý gì?

Có lời gì sao không hỏi thẳng trước mặt mà phải hỏi một cách riêng tư như vậy?

Nhưng mà địa vị của Cung Tình trong mắt và trong lòng bọn họ dường như rất cao, bọn họ cuối cùng cũng lui đi như đàn cá, vào trong hạt bụi đó.

Cuối cùng, bên ngoài chỉ còn mỗi Khương Thành và nàng.

“Lâu quá không gặp, Cung quân sư ngươi sống cũng được quá nhỉ?”

Thành ca cười hi hi chào hỏi nàng.

Cung Tình lại lùi về sau một bước, trong ánh nhìn lạnh như băng của đôi mắt xinh đẹp chất chứa sự phòng bị và dò thám.

“Ngươi là ai?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Thành ca ngơ ngác, không phải ngươi đã nhận ra ta rồi sao?

Tâm tình của Cung quân sư phức tạp hơn người bình thường rất nhiều, mỗi một chuyện trong đầu nàng cũng phải chải chuốc không biết bao nhiêu lần, mặt nào cũng phải suy nghĩ rất kĩ.

Nếu đổi thành những cố nhân khác gặp lại mình, sớm đã chạy lại ôm chầm lên rồi.

Nhưng đổi lại là nàng, vậy thì phải xác nhận thân phận mình một chút để tránh có người giả mạo.

“Ta là Khương Thành, Khương Tuấn Soái được chưa?”

“Khương Thành nào?”

“Ngươi nói xem.”

Thành ca dở khóc dở cười.

“Đương nhiên là Khương Thành ở Chân giới băng lúc trước rồi, bây giờ đã thông qua kiểm nghiệm thân phận chưa?”

Cung Tình giống như một cái máy kiểm tra không có chút cảm xúc, không hề có ý thả lỏng.

“Ngươi nói xem ngươi quen ta như thế nào?”

Thành ca kiên nhẫn, bắt đầu nhớ lại kí ức.

“Năm đó ở Chân giới Băng, ngươi bị người ta truy sát, sau đó đụng phải ca.”

“Vị trí nào ở Chân giới Băng?”

Thành ca hồi tưởng lại một cách kĩ càng: “Hình như tên là Phi Hồng Lĩnh.”

Hắn có thể nhớ được tên của một địa danh là chuyện vô cùng khó có.

Chủ yếu là do cái tên đó có một chữ giống trong Phi Tiên môn nên mới để lại cho hắn chút ấn tượng.

Cung Tình vẫn tiếp tục hỏi: “Vị trí nào của Phi Hồng Lĩnh? Cảnh nào?”

Thành ca lại cố nhớ kĩ lại, nhưng chán cái là ổ cứng của đầu hắn không có tư liệu gì về nơi này, bởi vì năm đó không nhập vào.

“Ta không nhớ ra, cho chút gợi ý đi.”

Cung Tình lắc đầu.

Nàng không ra tay ngay mà vẫn tiếp tục truy hỏi.

“Cảnh chủ ở cảnh đó tên gì?”

Thành ca như kiểu cây ngay không sợ chết đứng mà tỏ ra không biết.

“Vô danh tiểu tốt sao ta có thể nhớ được?”

“Ngoại trừ Băng Nguyên cốc ra, thế lực mạnh nhất ở Chân giới Băng là…”

“Ta biết, là Băng Cung!” Thành ca hai câu liên tiếp không biết liền giơ tay trả lời.

“Cửu trưởng lão của Băng Cung là ai?”

Thành ca thở dài: “Ngươi có thể hỏi câu mà con người có thể trả lời được không hả?”

“Hôm nay là ngày thứ mấy ta với ngươi quen biết nhau?”

“Lão tử không biết số học, ngươi thích thế nào thì thế ấy đi.”

Chương 1343: Người giữ vững Băng Cung

Theo như Thành ca thấy, bản thân mình không thông qua được phần kiểm tra thân phận thì Cung Tình nhất định sẽ đối xử với mình như kẻ địch.

Sau đó chính là một chuỗi phiền phức.

Nhưng ngay chốc sau, nàng liền dang rộng hai tay ra, xông vào lòng hắn.

“Sao ngươi lại mất tích lâu đến thế?”

Trong giọng điệu của nàng mang theo theo sự oán giận nhẹ.

Đã không còn sự bình tĩnh ban đầu nữa.

“Quẳng một Băng giới rộng lớn cho ta, không nói tiếng nào đã biến mất, ngươi xem đối xử với ta thế mà được hả?”

Cảm nhận được cơ thể lạnh lẽo của Băng nữ này, trong tâm Thành ca tự dưng thấy ấm áp vô cùng.

Một lúc lâu sau, hai người mới rời ra.

“Rõ ràng ta không trả lời nỗi câu hỏi, sao ngươi có thể xác nhận được thân phận của ta?”

Hắn vẫn còn buồn bực.

Cung Tình nhếch khóe môi, dường như kể từ khi hắn xuất hiện, khí chất của Cung Tình đã trở nên dịu dàng đi rất nhiều.

“Nếu như ngươi có thể trả lời ra được thì ta mới cho rằng ngươi là giả mạo đấy.”

Khương Thành chính hiệu của năm ấy là phong cách thế nào nàng rành hơn cả.

Nếu ca này nhớ được mấy chuyện “không quan trọng” đó thì đúng là lạ thật.

Chỉ e cũng chỉ có kẻ giả mạo mới đi thu thập mấy tin tức tình báo đó rồi học thuộc lòng.

Sau khi hiểu rõ, Thành ca cũng phải câm như hến.

Mưu lược của cô gái này cũng nhiều thật.

“Phải rồi, sao ngươi lại ở đây? Lại còn tạo ra cả một Băng Cung ở đây nữa?”

“y…”

Cung Tình buồn bã thở dài một hơi.

“Sau khi ngươi đi quả thật có rất nhiều biến cố.”

Sau một loạt lời tường thuật của nàng, Thành ca cuối cùng cũng hiểu sơ sơ trong khoảng thời gian bản thân ở trong không gian Thiên Đạo kia, Nguyên Tiên giới đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn.

Sau khi ba ngàn chân giới hợp thành một Nguyên Tiên giới, ban đầu Băng giới vẫn cứ bo bo giữ mình, nhưng sau đó cũng không tránh được mà bị cuốn vào vòng vây chém giết không ngừng.

Đó là thời kì hỗn loạn của Nguyên Tiên giới.

Cho dù cường giả năm đó mạnh không quá Chí Tôn, đỉnh cao vẫn là Thiên Tôn, nhưng số lượng tiên nhân ngã xuống lại không thể thống kê nổi.

Đầu tiên là chân giới kết bè với chân giới, lôi kéo bè phái, hỗn chiến không ngưng.

Sau đó khái niệm về chân giới càng ngày càng mơ hồ, bởi vì nơi nào của Nguyên Tiên giới cũng đều có ba ngàn chân giới.

Thế là dần dần xuất hiện đại chiến giữa các tộc quần.

Nhân tộc đối kháng với các tộc liên thủ.

Tiên ma trong nội bộ Nhân tộc tranh đấu.

Yêu tộc và Man tộc, Minh tộc và Thủy tộc Mộc tộc…

Trong thời kì này, Nguyên Tiên giới cuối cùng cũng xuất hiện Đạo Tôn.

Chí Tôn cũng không còn hiếm gặp nữa, Thiên Tôn dần dần cũng như chó.

Vào thời kì cuối của các tộc loạn chiến, Thập Thiên Đế lên đài.

Theo sự mạnh lên của thập Thiên Đế, càng ngày càng có nhiều tông môn và quần tộc hoặc bị tiêu diệt, không thì bị thu phục.

Lúc này, đại chiến giữa các tộc mới tạm thời kết thúc.

Rất nhiều đại năng vứt bỏ hiềm khích trước đi, buộc phải liên thủ đối phó thập Thiên Đế.

Trong khoảng thời gian đại chiến này, chủ yếu là phát sinh giữa Thiên Cung và những tiên nhân khác.

Cũng chính bởi vì sự xuất hiện của Thiên Cung mà đã bắt các quần tộc không thể không liên thủ, có vậy mới dần dần làm phai nhạt quan niệm tộc quần trong đám tiên nhân bọn họ.

Đến nay ở Đạo Tuyệt Chi Địa có rất nhiều tông môn vừa có Nhân tộc, lại có cả Yêu tộc Linh tộc.

Còn về ba ngàn chân giới trước đó, nó sớm đã nhạt mất theo thời gian, dần bị người ta lãng quên.

Đại chiến triền miên đã đánh tản đi rất nhiều tộc quần và cũng làm giải tán vô số tông môn.

Băng Cung là một trong số đó.

Băng Cung lúc trước vì để thống trị và bảo vệ Băng giới mà tồn tại.

Sau khi Nguyên Tiên giới xuất hiện, Chân giới Băng cũng không còn nữa, Băng tộc dần dần đi khắp các nơi.

Trong những lần phân phân hợp hợp đại chiến của Băng Cung cũng dần không hội tụ sức mạnh lại được nữa.

Quý Thương từng là tam Cung chủ ở Băng Cung, nay đã là tiên quan bên Thiên Cung.

Mà theo như Cung Tình nói thì đại Cung chủ và nhị Cung chủ vẫn còn đang báo cáo công tác bên phía Thiên Cung.

Còn về đám cao thủ của Băng Nguyên cốc năm đó, đa phần đều tản khắp các đạo ở Đạo Tuyệt Chi Địa, có tông môn mới, có thế lực thuộc về mình.

Thứ duy nhất còn lại ở Băng Cung chính là Cung Tình.

“Ban đầu chỉ không muốn Băng Cung phải mất đi hoàn toàn.”

“Khi ít người nhất thì cũng chỉ có mỗi mình ta, sau đó dưới những nhân tố tự nhiên mà thu nạp được thêm vài người Băng tộc lưu lạc ở Vân Di Đạo.”

“Sau đó cứ dần dần nhận thêm những tiên nhân ở gần đấy, dần dần trở thành quy mô như hiện nay.”

“Tuy vẫn còn mang tên Băng Cung, nhưng bọn họ vốn không tu luyện quy tắc băng…”

Nàng nói qua quýt cho xong, nhưng Khương chưởng môn có thể cảm nhận được trong đó cũng không dễ dàng gì.

“Xung quanh ngươi có cường địch, vậy nên mới cẩn nấp trong hạt bụi đó?”

Cung Tình gật đầu.

“Phải đó, sự uy hiếp lớn nhất ở đây chính là Thanh Hùng Đạo Tôn, hắn thường đến phá rối bọn ta.”

“Cũng bởi số lượng quá chênh lệch nên bọn ta chỉ có thể ẩn nấp. Đôi khi nhân lúc không có hắn mới chủ động phản kích.”

Nàng nói đến đây thì khẽ cười.

“Nhưng mà nếu ngươi đã từ bên đó sang đây, mà động phủ của hắn cũng đã bị hủy, ta nghĩ ta mãi mãi cũng không cần lo lắng nữa rồi.”

Nàng rất rõ phong cách của Thành ca.

Thanh Hùng Đạo Tôn chín mươi chín phần trăm là chết rất thảm.

Thành ca nhún vai: “Thật vậy, cả hắn và đám thuộc hạ đều bị diệt sạch rồi.”

“Quá tốt rồi.”

Mặc dù đã đoán được, nhưng sau khi nghe Thành ca xác nhận, Cung Tình cũng không nhịn được mà lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Có thể thấy được bao năm nay Thanh Hùng đã mang lại phiền phức cho nàng đến đâu.

“Nếu đã gian nan như vậy, sao ngươi không đến nương nhờ mấy tông môn đỉnh cấp hơn?”

Thiên phú của Cung Tình năm ấy không cao, nhưng dưới sự thăng cấp của Thành ca, tư chất cũng lên đến nhất đẳng.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, nàng mới đạt đến được cảnh giới Đạo Tôn.

“Dựa vào cảnh giới Đạo Tôn của ngươi, lại thêm số lượng người như vậy, đi đâu mà không được nhận chứ, hà tất phải lẫn trốn ở đây?”

Sắc mặt Cung Tình không thay đổi, chỉ là nhẹ giọng một chút: “Năm đó khi ngươi rời đi, ngươi có bảo ta phải giúp ngươi quản lí Băng giới mà.”

“Đến nay Băng giới đã không còn tồn tại, nhưng chi ít Băng Cung thì vẫn còn, miễn cưỡng cũng có thể gọi là không phụ sứ mệnh.”

Đây chính la nguyên nhân mà nàng vẫn luôn không từ bỏ Băng Cung sao?

Nhìn gương mặt băng trong suốt sớm đã bình tĩnh lại của Cung Tình, trong lòng Thành ca chợt hổ thẹn.

Mấy năm nay hắn đi đâu cũng làm mà, sớm đã quên cả việc sắp xếp Băng giới năm xưa rồi.

Chỉ là không ngờ được, một câu tùy ý của mình mà đã có người dùng nhiều năm như vậy để giữ lấy.

“Ngươi có cần nghiêm túc đến vậy không?”

Ngươi không phải là người tâm cơ nhất Băng giới, thông minh nhất Băng giới sao, sao ở chuyện này lại cứ để bụng vậy?

Nghe thấy lời “oán trách” của Thành ca, Cung Tình khẽ nhếch đôi môi lạnh giá lên.

Giống như lại trở về thời gian tươi đẹp ở Băng giới trước đây, lúc đó Thành ca cũng hay oán trách mình làm được việc quá mức như vậy.

Hai người cùng vào trong hạt bụi kia.

Nếu cả hạt cải cung thành một tiểu thế giới được thì hạt bụi này cũng là một bí cảnh rộng lớn.

Mà ở nơi này, cuối cùng Khương Thành cũng nhìn thấy được dáng vẻ mà một tông môn nên có rồi.

Cung điện băng, núi trắng xóa, thác róc rách và những đình đài lầu các phân bố các nơi.

Trong quảng trường lớn trước đại điện, bọn người Lam Diệu Chí Tôn và Lâm Tinh Chí Tôn đang đứng chờ.

Nhìn thấy Khương Thành và Cung Tình cùng vào trong, Lam Diệu vui mừng hô lên, bởi vì điều đó có nghĩa là Khương Thành đã vượt qua khảo nghiệm của Cung chủ.

Còn Lâm Tinh Chí Tôn thì lại rất ngạc nhiên.

Chương 1344: Đồng đội không dễ dẫn dắt

“Cung chủ, hắn…”

Lâm Tinh Chí Tôn đi lên trước, muốn hỏi cho kĩ càng.

Cung Tình đưa tay giữ hắn lại.

“Vị Tuấn Soái Chí Tôn này trước đây ta quen, có thể tin tưởng tuyệt đối.”

Nàng nói như vậy, Lâm Tinh Chí Tôn mới thở phào nhẹ nhõng.

“Hóa ra là bạn của Cung chủ, vậy thì không có vấn đề gì rồi.”

Những người khác cũng lần lượt chúc mừng Khương Thành gia nhập Băng Cung.

Mà ngay sau đó, Cung Tình cũng tuyên bố chuyện thứ hai.

“Từ nay trở đi, Băng Cung sẽ do Khương Tuấn Soái chấp chưởng, hắn chính là Cung chủ.”

“Kể cả ta, tất cả đều phải nghe theo hiệu lệnh của hắn.”

Đối với Cung Tình mà nói, đây chính là chuyện đương nhiên.

Mặc dù Khương Thành chỉ mới có tu vi Chí Tôn, nhưng nàng hiểu rõ cảnh giới thực lực của Khương chủ công không giống những gì biểu hiện bên ngoài.

Càng huống hồ gì Băng Cung là do hắn phó thác cho nàng, đến nay coi như là giao trả quyền lực.

Nhưng những người khác thì không thể hiểu được.

Hiện trường lập tức ồn ào lên.

“Như vậy sao được?”

“Hắn mới vào đây ngày đầu, người cũng không quen mấy người, dựa vào cái gì chứ?”

“Cung chủ xin hãy suy nghĩ kĩ.”

Đừng nói đến Lâm Tinh Chí Tôn ngay từ đầu đã không tin tưởng gì Khương Thành, đến cả mấy vị Chí Tôn chủ động lôi

kéo hắn lúc trước cũng phản đối.

Bởi vì chuyện này quả thật quá hoang đường.

Cung chủ của Băng Cung cũng ngang bằng với chưởng môn của một phái, quyền lực cực lớn, chỉ là quy tắc không giống thôi.

Một Chí Tôn mới gia nhập vào tông môn ngày đầu tiên, có thể làm được Trưởng lão là đã rất khó rồi.

Nếu đổi thành những tông môn khác, chi ít còn biết kì kiểm tra từ mấy trăm năm cho đến cả mấy triệu năm, còn phải cống hiến ở một mức độ nhất định mới có thể có được vị trí trưởng lão.

Nghĩ đến bình thường một chưởng môn thượng vị cũng chưa chắc sẽ có được sự hỗ trợ của toàn bộ những trưởng lão.

Huống hồ gì là một người mới.

Ngày đầu tiên vào đã làm trưởng lão, thống lĩnh người khác, thế này sao có thể phục chúng được.

“Cung chủ, cho dù hắn là người quen cũ của ngươi thì cũng đâu đáng để hắn làm Cung chủ chứ.”

Lâm Tinh Chí Tôn trầm giọng nói: “Thứ cho ta nói thẳng, thân với ai cũng phải có một mức độ.”

Những người khác cũng ùa lên khuyên.

“Thế này cũng quá vô lí rồi.”

“Người này gia nhập vào Băng Cung của chúng ta, ta chào đón cả hai tay, nhưng làm Cung chủ thì ta không phục.”

“Phải đó, đều là Chí Tôn như bọn ta, làm gì có đủ đức đủ tài mà làm Cung chủ tân nhiệm chứ?”

Cung Tình rất muốn nói chính là dựa vào thực lực dẹp gọn Thanh Hùng Đạo Tôn và hơn hai mươi ngàn Yêu tộc, gộp hết tất cả các ngươi lại cũng không được.

Mà độ thâm về vận khí của hắn, dù là “con của Thiên Đạo” như thập Thiên Đế có quất ngựa đuổi theo cũng không kịp nữa.

Hắn bằng lòng làm Cung chủ của Băng Cung thì đúng là may mắn nhất trên đời của các ngươi rồi.

Nhưng nàng lại không nói ra.

Một người nghĩ về lâu dài như nàng cảm thấy cứ che giấu thực lực thật sự của Khương Thành đi thì trong tương lai chắc chắn có thể sử dụng như một con ác chủ bài.

Nếu mà để lộ ra sớm, vậy thì những kẻ địch tiềm tàng sớm muộn gì cũng sẽ biết, nhất định sẽ đối phó được.

Chỉ đáng tiếc, suy nghĩ này của nàng Thành ca không hề hay biết.

Hắn còn đang chờ đợi Cung Tình giới thiệu qua chiến tích "không đáng là gì" của mình để thể hiện một chút.

Kết quả chờ lâu như vậy cũng chẳng chờ được gì.

"Cho dù có thế nào thì đây cũng là quyết định của ta."

Cung Tình nhìn mọi người một cách thành khẩn.

"Thời gian sẽ chứng minh quyết định này không hề sai."

Cũng bởi vì hình tượng tính toán tỉ mỉ không lệch đi đâu của nàng từ trước đến nay mà chỉ với hai câu nói vốn chẳng có sức thuyết phục gì đã khiến các cô gái dần dần bình tĩnh trở lại.

Chỉ có điều, ánh mắt mọi người khi nhìn Khương Thành vẫn mang theo sự không phục mãnh liệt.

Nhìn thấy dáng vẻ ai cũng bức bối, Thành ca cảm thấy việc mình mới đến đã làm cho không khí trong tông môn mâu thuẫn không hợp lẽ.

"Bỏ đi bỏ đi, ta cũng không muốn làm khó gì các ngươi cả."

"Ca sẽ lui một bước, không làm Cung chủ nữa."

"Được đấy."

Nhìn thấy hắn chính trực đại nghĩa như vậy, biết chủ động nhượng bộ, bọn người Lam Diệu Chí Tôn vui vẻ nhìn sang.

"Tuấn Soái Chí Tôn đúng là một người điển hình của đại cục để ta noi gương."

“Phải đó phải đó, Tuấn Soái Chí Tôn nhượng bộ như vậy thật đúng là lòng dạ rộng lượng mà.”

“Một cuộc tranh chấp hóa vô hình, đây là công đức lớn đấy.”

“Tuấn Soái Chí Tôn đúng là đáng để bọn ta bái một bái.”

Đến cả Lâm Tinh Chí Tôn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Vốn dĩ ấn tượng của nàng về Khương chưởng môn không hề tốt, cảm thấy hắn như đến cướp đoạt thành quả của Băng Cung vậy, bây giờ nghĩ lại không biết có phải bản thân mình đã phiến diện quá rồi không.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu vị trí Cung chủ này mà nhường cho mình, bản thân có thể từ chối không nhận ngay tại chỗ vậy không?

Nếu đổi thành người khác thì sao?

E rằng cũng không có bao nhiêu người có thể làm được…

“Ta làm thái thượng Cung chủ được rồi.” Thành ca nói vậy đấy.

Đám người vừa rồi còn mới khen hắn có đức độ đột nhiên bị lag một hồi, nụ cười ngưng lại trên gương mặt.

Cung Tình khẽ ngạc nhiên.

Thế rồi cũng gật đầu không do dự: “Được, vậy thì ngươi làm thái thượng Cung chủ, có thể chỉ huy ta.”

Trong mắt của nàng, Khương Thành mãi mãi là chủ công, bản thân thì làm một quân sư hỗ trợ.

Năm đó ở Băng giới, toàn bộ mọi chuyện đều do hắn chủ đạo.

Thành ca cũng chẳng quan tâm đến vẻ mặt khó chịu của những người khác, hắn còn đang đắc ý vì cách giải quyết thiên tài của bản thân mình.

“Ta làm thái thượng Cung chủ, Cung Tình vẫn làm Cung chủ, bình thường vẫn do nàng ấy lãnh đạo các ngươi.”

Hắn suy nghĩ một chút, làm thái thượng Cung chủ càng thích hợp hơn làm Cung chủ.

Một thái thượng trưởng lão của một tông môn, bình thường không cần giải quyết đủ mọi chuyện.

Mà vào thời khắc quan trọng, lời nói còn có tác dụng hơn cả Cung chủ, không cần phải chịu ở dưới cơ bất kì ai cả.

Thế này vừa thích hợp mới một người không thích quản chuyện, lại muốn thể diện cao thật cao như hắn.

“Ta cũng đâu có cướp vị trí Cung chủ của nàng ấy, như vậy các ngươi không còn gì để nói rồi chứ?”

“Hai bên đều tốt đẹp, được quá luôn ấy chứ.”

Hai bên đều tốt đẹp cái đầu ngươi ấy!

Dường như tất cả mọi người vào lúc này đều muốn xẻ não hắn ra.

Băng Cung ngày nay đã không còn là Băng Cung của trước đây rồi.

Tất cả mọi người ở đây đều do Cung Tình thu nhận từng người từng người một, trong mắt bọn họ, Cung Tình chính là tổ sư thành lấp phái, địa vị không ai bằng.

Đột nhiên lòi ra một thái thượng Cung chủ thì ra sao chứ?

Ồ, ngươi không tranh chức Cung chủ, và rồi ngươi đổi thành vị trí còn cao hơn cả Cung chủ.

Đây gọi là cách giải quyết vấn đề hoàn mỹ ư?

Uổng công bọn ta khen ngươi đại nghĩa, trả lại sự khen thưởng cho bọn ta.

“Hoang đường!”

“Quá hoang đường rồi.”

Lâm Tinh Chí Tôn vứt luôn chút thiện cảm mới vừa sinh ra với Khương Thành đi.

“Ta tuyệt đối không đồng ý.”

Nàng chỉ vào Khương Thành lớn tiếng phản đối.

“Cảnh giới của ngươi không cao bằng Cung chủ, dựa vào cái gì mà làm thái thượng Cung chủ chứ?”

Tâm tình của những người khác cũng giận dữ như vậy.

“Cho dù Cung chủ có đồng ý thì bọn ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Ngươi thật giỏi tính toán, vừa mới đến đã cao hơn ta hai bậc, còn muốn kiếm hời của bọn ta sao?”

“Băng Cung bọn ta không có ai là thái thượng Cung chủ cả.”

“Cho dù có người làm được thì bọn ta cũng xem như hắn không tồn tại.”

Nhìn thấy bọn họ phản đối kịch liệt đến vậy, Thành ca cũng có chút tổn thương.

Ta rõ ràng đac chủ động nhường một bước, vì đại cục như thế rồi mà sao các ngươi còn phản đối kịch liệt hơn cả vậy?

Rốt cuộc ta phải làm thế nào thì các ngươi mới hài lòng đây?

y, thời đại đổi thay rồi, đồng đội cũng không dễ dẫn dắt nữa.

May mà tiếng lòng của hắn không nói ra, nếu không sẽ chọc tức người ta phụt máu ngay tại chỗ mất.

Chương 1345: Ai quan trọng hơn

“Im cả đi.”

Một thân uy áp cấp đạo tôn của Cung Tình bao phủ.

Thần sắc của nàng vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng sự vui mừng hay giận dữ đều hiện rõ trên mặt con người uy nghiêm này.

“Tuấn Soái Chí Tôn từ nay sẽ là thái thượng Cung chủ, có quyền lực chí cao của Băng Cung, đây là quyết định cuối cùng, bất kì ai cũng không được chống đối.”

Nhìn thấy mọi người hình như vẫn có ý định phản đối, Cung Tình lại nói thêm một câu.

“Nếu ai không phục thì có thể làm kẻ địch của ta.”

“Ta không đồng ý.”

Lâm Tinh Chí Tôn và Lam Diệu Chí Tôn còn chưa mở miệng phản kháng, người nói lời đó đã từ phía xa đằng sau bay tới.

Trong lòng Khương Thành tự hỏi ai mà đáng gờm thế, không giữ thể diện cho cả Cung chủ?

Nhìn cho rõ thì thấy người đến có phát ra ánh sáng kim loại, cơ thể màu đỏ, nhưng lại chẳng có cảm giác cứng cáp, ngược lại lại giống như những gợn sóng nước lăn tăn.

Hắn tu luyện "Vũ Cực Cửu Tiên Quyết" là chuyện dễ hiểu đối với các tộc ở Nguyên Tiên giới.

Vừa nhìn đã nhận ra đây là một thanh niên Thạch tộc với những vết lỗ chằng chịt trên mặt.

Thạch tộc không có kim mạch khí hải, thần hồn cũng không giống với Nhân tộc, nhưng khi tu luyện vẫn cần tiên lực và linh lực như nhau, tiến giai theo từng bước một.

Nhìn thấy Thạch tộc đã "tiến hóa" đến mức độ cao như vậy, có lẽ cũng là cảnh giới Đạo Tôn rồi.

"Đàm Sa Đạo Tôn!"

Những môn đồ của Băng Cung lần lượt thi lễ.

"Tham kiến phó Cung chủ."

"Tham kiếm Đàm Sa phó Cung chủ."

Đến cả Cung Tình cũng chủ động đi đến hỏi một tiếng.

"Đàm Sa Đạo Tôn, ngươi xuất quan rồi?"

"Hừ."

Tuy trên gương mặt đỏ lòm đó không có biểu cảm, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự không vui của vị Đạo Tôn đó.

Hắn hừ lạnh một tiếng.

"Nếu ta còn không xuất quan, chỉ e Băng Cung đã không còn chỗ đứng cho ta nữa rồi."

Cung Tình tự nhiên cũng hiểu vì sao hắn lại không vui.

Đối với những người khác, nàng chẳng bõ công đi giải thích.

Nhưng vị Đàm Sa Đạo Tôn này lại là một trong hai Đạo Tôn duy nhị ở Băng Cung.

Năm đó vì để lôi kéo thêm đồng minh, không biết nàng đã khuyên nhủ không biết bao nhiêu lần, đằng sau đó cũng bỏ ra không ít sự cố gắng.

“Thực lực của Tuấn Soái Chí Tôn không thể dựa vào vẻ bề ngoài mà phán đoán được, hắn có sức chiến đấu mà chúng ta không thể nào tưởng tượng ra nổi, hơn nữa hắn còn có…”

“Đủ rồi!”

Đàm Sa Đạo Tôn sao có thể nghe lọt tai mấy lời kiển này.

“Thái thượng Cung chủ?”

Theo như hắn thấy, Cung Tình đang cố ý nói quá để dát vàng lên mặt hắn.

“Đường đường là một Đạo Tôn như ta mà chỉ mới là phó Cung chủ, một Chí Tôn như hắn mà đã là thái thượng Cung chủ rồi? Ngươi vứt ta đi đâu rồi? Vứt những người khác của Băng Cung đi đâu cả rồi?”

“Thế này là đang sỉ nhục ta sao?”

Cung Tình lắc đầu liên tục.

“Ngươi hiểu lầm rồi, sự gia nhập của Khương… Tuấn Soái hắn chính là để cho Băng Cung chúng ta tiến lên thêm mấy nấc thang, không có ý sỉ nhục ngươi.”

“Ha, đúng là càng nói càng vô lí mà.”

Không những chỉ có Đàm Sa Đạo Tôn, những người khác ở hiện trường nghe xong cũng chau mày.

Sự gia nhập của một Chí Tôn có thể khiến cho một tông môn có Đạo Tôn tiến thêm một bước sao?

À không, là tiến lên thêm cả mấy nấc thang.

Người không biết còn tưởng là kết bè với Thiên Đế nữa kìa.

“Ta không cần biết, dù sao thì ta cũng không đồng ý để hắn làm thái thượng Cung chủ gì đó.”

Giọng nói của Đàm Sa Đạo Tôn cứ như những hòn đá lăn một cách trầm lắng nhưng nhìn những đường nét hoa văn màu đỏ trên người hắn không ngừng chuyển động cũng có thể nhìn ra được cảm xúc bây giờ của hắn mãnh liệt ra sao.

Thậm chí hắn còn không cho Cung Tình có cơ hội khuyên răn, mà lại phát tiết lên chính bản thân Khương Thành không hề khách khí.

“Hắn là cái thá gì chứ?”

“Đừng nói là trên cơ ta, cho dù có ngang vai ngang vế với ta thì ta cũng đã thấy bị sỉ nhục rồi.”

“Người này mới nhập môn hôm nay, nhất định phải thông qua khảo nghiệm trùng trùng, lập được công lao, đạt được đủ công trạng, nhận được sự công nhận của ta và những trưởng lão khác.”

“Nếu không thì đừng nghĩ đến gì cả.”

Những Chí Tôn khác ở bên cạnh dù cảm thấy lời này tuy không được lọt tai nhưng cũng lần lượt gật gù.

Bởi vì mọi người cảm thấy đây mới đúng là tư thái nhập môn chân chính.

Nhìn thấy Đàm Sa Đạo Tôn đang ở trước mặt chỉ thẳng vào mũi mình, Khương Thành dự định sẽ dạy cho hắn một bài học về lễ giáo trước.

Nhưng sau khi trải qua một loạt những nghĩ suy thấu đáo, hắn nghĩ vẫn không nên làm khó Cung quân sư xa cách lâu năm giờ mới gặp lại.

Đây suy cho cùng cũng là người mà nàng kéo về.

Nhưng mà bản thân Cung Tình lại nhịn không được.

Nhìn thấy Đàm Sa Đạo Tôn phẫn nộ như vậy với Khương chủ công, nàng cảm thấy tên phó Cung chủ này đúng là chán sống rồi.

Trước kia nàng đã nhìn thấy người làm chuyện tương tự như thế, và chẳng ai có thể sống được quá ba phút.

Sao trước đây bản thân mình lại không phát hiện ra hắn ngốc đến vậy chứ?

“Đàm Sa, bỏ tay ngươi xuống.”

“Chú ý thân phận của ngươi.”

Giọng điệu của nàng nhanh chóng lạnh lại, khí tức phát ra bốn bề cũng lạnh hơn rất nhiều.

“Ngươi nói cái gì?”

Đàm Sa Đạo Tôn còn không biết mình đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, lại còn tức giận hơn.

“Ngươi lại bảo ta phải chú ý thân phận sao?”

Hắn chỉ thẳng vào mặt Khương Thành mà không chút nghĩ suy, rồi chỉ lại vào mình.

Giống như đây là chuyện nực cười nhất trên đời.

“Nghe ý câu này giống như kiểu ta còn thấp hơn hắn một bậc vậy.”

Cung Tình gật đầu.

“Không những là ngươi, mà ngay cả ta cũng thấp hơn hắn một bậc nữa.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong hiện trường đều ngây ra, im như thóc.

“Ha! Ha ha ha ha ha!”

Đàm Sa Đạo Tôn ngước mặt cười to, hắn bị chọc đến tức cười luôn rồi.

“Cung Tình!”

Mấy năm nay, đây là lần đầu tiên hắn gọi tên Cung Tình.

“Trước đây ta vẫn luôn xem trọng ngươi, cảm thấy tuy thực lực của ngươi không thể coi là xuất chúng, nhưng đầu óc nhạy bén lại không ai bì kịp, là người mà ta cam tâm ở sau.”

“Hôm nay đã thấy hóa ra ngươi còn ngu xuẩn hơn cả người bình thường.”

“Hắn là cái gì của ngươi? Chẳng lẽ là đạo lữ lúc trước của ngươi?”

“Ngươi tốt xấu gì cũng đến cảnh giới Đạo Tôn rồi, lại còn tình thân ý thiết như vậy nữa hả?”

“Nhưng mà đó thì liên quan gì đến ta?”

Hắn khua tay múa chân, thử kích động cảm xúc của những người khác.

“Liên quan gì đến bọn ta?”

“Băng Cung này không phải là Băng Cung của mỗi một mình ngươi, là của tất cả chúng ta.”

“Ngươi lôi ruột gan phèo phổi gì của ngươi ra cho hắn là chuyện của ngươi, đừng đùa giỡn với cả Băng Cung.”

Màn trình diễn kích động này của hắn cuối cùng cũng thành công.

Rất nhiều những môn đồ khác ở hiện trường đều cảm thấy hắn đã nói ra được những lời mà bản thân mình muốn nói.

Cung Tình vốn cũng chẳng bận tâm mấy lời chế giễu không chút kiêng nể nào của hắn.

Chỉ bình tĩnh nói: “Quyết định của ta sẽ không thay đổi.”

Thái độ cứng nhắc của nàng như vậy khiến mọi người đều phải chau mày.

Thế này cũng quá cố chấp rồi phải không?

Người mới đến này rốt cuộc đã cho Cung chủ uống phải thuốc mê gì rồi?

Mà Đàm Sa Đạo Tôn cũng chẳng chịu lùi bước, lựa chọn đối lập gay gắt.

“Có hắn thì không có ta, có ta thì không có hắn.”

“Bây giờ ta nói như vậy đó, đừng nói gì đến thái thượng Cung chủ, nếu giữ người này ở lại Băng Cung thì ta sẽ rời khỏi nơi này ngay lập tức.”

Nghe thấy câu này, bọn người Lâm Tinh Chí Tôn thở phào nhẹ nhõng.

Bọn họ khuyên không nỗi Cung chủ, nhưng thái độ của Đàm Sa Đạo Tôn kiên quyết như vậy, Cung chủ cũng không thể không suy nghĩ lại chút nào.

Một bên chỉ là một Chí Tôn quen biết khi xưa lâu ngày gặp lại, một bên là một Đạo Tôn phải trải qua vất vả khổ sở vô vàn mới lôi kéo về được, đối với Cung chủ mà nói như đại thụ chọc trời.

Bất kì ai cũng biết nên chọn ai rồi.

Cung Tình cũng biết.

Thế là nàng hờ hững nói: “Vậy ngươi đi đi.”

Chương 1346: Sự quyết đoán của Cung Tình

“Cái gì?”

Đàm Sa Đạo Tôn bị câu nói nhẹ như bẫng này làm cho sững sờ.

Hắn nghi ngờ thính lực của mình có vấn đề rồi.

Hoặc thật ra điều mà Cung Tình nói là để cho Khương Thành đi.

Thế nhưng vẻ mặt của tất cả mọi người lúc này đều vô cùng khó tin, còn ánh mắt của Cung Tình thì nhìn thẳng vào mắt hắn, đối tượng của câu nói vừa nãy không nghi ngờ gì cả, chắc chắn chính là hắn.

“Ngươi vừa nói cái gì cơ?”

Khuôn mặt hắn đỏ bừng, giống như dung nham sắp phun trào, trở nên vô cùng đáng sợ.

Không đợi Cung Tình mở miệng, những người bị chấn động đến đờ đẫn ở bên cạnh đã tỉnh táo lại rồi.

Lâm Tinh Chí Tôn là người đầu tiên tiến lên hòa giải.

“Vừa nãy Cung chủ chỉ là nhất thời lỡ miệng thôi, ta tin nàng không có ý đó đâu.”

Đám người Lam Diệu Chí Tôn cũng vội vàng bổ sung.

“Đúng đúng đúng, Cung chủ chỉ đột nhiên hồ đồ mà thôi, Cung chủ, ngươi giải thích một tí đi!”

“Cung chủ kính trọng ngươi biết bao nhiêu, sao có thể để ngươi đi được chứ?”

“Phó Cung chủ, ngươi là trụ cột của chúng ta, ai nỡ để ngươi rời đi được?”

“Không cần các ngươi phải nhiều lời!”

Đối với những lời an ủi này của các nàng, Đàm Sa Đạo Tôn căn bản không thèm để ý.

“Nhất thời lỡ miệng?”

“Đột nhiên hồ đồ?”

“Các người coi ta là một kẻ điếc hay là một thằng ngu?”

Hắn cười lạnh lùng.

“Ta lại muốn nghe xem chính nàng giải thích thế nào!”

“Nếu như hôm nay các ngươi không cho ta một lời giải thích khiến ta hài lòng, thì đừng trách ta đây trở mặt vô tình!”

Trước khi gia nhập vào Băng Cung, hắn cùng một đám người Thạch tộc sinh sống ở gần đó, cũng phải hứng chịu nỗi khổ của từ việc tập kích quấy rối của Thanh Hùng Đạo Tôn.

Nhưng hắn không giống như Cung Tình, cứ nhất định phải coi giữ Băng Cung, không chịu gia nhập tông môn khác.

Lúc đó có mấy đại tông môn tranh cướp, chiêu nạp hắn.

Vì để mời hắn gia nhập Băng Cung, lúc đó Cung Tình đã phải bỏ ra công sức và trả cái giá cực lớn.

Hắn không tin cô gái này thật sự cam lòng để cho hắn đi.

Mà sau khi hắn vừa nói xong, trong đám người có hơn hai trăm người Thạch tộc cũng nháo nhào đứng dậy, trong đó còn có ba vị Chí Tôn.

“Bọn ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, tuyệt không bỏ rơi Đàm Sa tộc trưởng!”

“Cái miếu nhỏ này của các ngươi, bọn ta tình nguyện ở lại đã coi như là nể mặt các ngươi rồi.”

“Ngươi thực sự cho rằng ở đây chỉ có mình ngươi là người quyết định sao?”

“Không những phải đuổi tên tiểu tử kia đi, còn phải tự mình chính miệng xin lỗi Đàm Sa Đạo Tôn nữa!”

“Đúng thế, xin lỗi, nếu không Thạch tộc bọn ta sẽ không đồng ý!”

Đàm Sa Đạo Tôn không hề ngăn cản bọn họ làm ầm ĩ.

Thậm chí hắn đã quyết định, lợi dụng chuyện lần này để gây áp lực, tấn công mạnh mẽ vào uy danh của Cung Tình ở Băng Cung.

Đổ dầu vào lửa, tạo thanh thế, khoe phong thái khí độ, chắc có thể thừa cơ đòi được càng nhiều quyền lợi hơn.

Thậm chí sau này còn có khả năng đảo khách thành chủ, khiến Băng nữ này trở thành thuộc hạ của chính mình.

Hắn nghĩ rất xa xôi, chỉ là Cung Tình không cho hắn cơ hội để thực hiện những điều đó.

Đối mặt với sự khuyên giải và lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác của tất cả mọi người, vẻ mặt của nàng vẫn như bình thường, không hề có một chút lo lắng nào.

“Các ngươi nói rất đúng, ở đây vốn dĩ chỉ có mình ta là người quyết định, nhưng bây giờ thì là Khương chủ công.”

Nàng không hề quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Trực tiếp hướng về phía Đàm Sa Đạo Tôn làm động tác tiễn khách.

“Nếu các ngươi đã chê chỗ này miếu nhỏ, thế thì xin mời… cứ tự nhiên, thong thả đi, không tiễn.”

Đàm Sa Đạo Tôn hơi hoài nghi cuộc đời.

Người của Thạch tộc ở phía sau hắn cũng đần thối ra luôn.

Những môn đồ khác ở xung quanh càng sững sờ hơn.

Ai cũng không ngờ được rằng, vì một Chí Tôn mới đến mà Cung Tình không những từ bỏ một Đạo Tôn mà còn từ bỏ cả Thạch tộc!

Đây là hành động gì vậy?

Bọn họ hoàn toàn không tài nào hiểu được quyết định này!

“Ngươi, ngươi làm thật sao?”

Thậm chí Đàm Sa Đạo Tôn nói chuyện còn có chút không được lưu loát.

Chuyện này hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hắn, cũng không phải là kết quả mà hắn mong muốn.

Nói thật, hắn không có ý định rời khỏi Băng Cung.

Mấy năm nay, dưới sự dẫn dắt của Cung Tình, tốc độ phát triển của Băng Cung rất nhanh.

Nhất là lần này bên phía Thanh Hùng Đạo Tôn xảy ra chuyện, càng khiến Băng Cung nhận được nhiều cơ hội để vùng dậy hơn.

Ở đây hắn là Nguyên lão, địa vị chỉ đứng sau Cung chủ, không cần thiết phải đi nhờ vả những tông môn khác để làm một kẻ từ bên ngoài đến, chỉ xếp hạng sau vị trí thứ năm, sáu, bảy, tám.

"Xin Cung chủ hãy suy nghĩ kỹ!"

"Cung chủ tuyệt đối đừng bồng bột!"

Những Chí Tôn khác đều bị sốc đền đờ đẫn luôn rồi.

Thế này là muốn để Băng Cung tan rã luôn sao?

"Câm miệng!"

Cung Tình uy nghiêm nhìn xuống tất cả mọi người.

"Không chỉ có Thạch tộc, những người khác nếu muốn rời khỏi đây thì bây giờ cũng có thể đi luôn."

"Ta tuyệt đối sẽ không níu kéo, coi như là hợp được tan được, chia tay trong êm đẹp!"

Chuyện này…

Nàng vừa nói ra mệnh lệnh này, Lam Diệu Chí Tôn tí nữa thì ngất luôn tại trận.

Còn những người khác cũng hoàn toàn trở nên thấp thỏm lo âu.

"Cung chủ, ngươi muốn làm cái gì vậy?"

"Ngươi điên rồi sao?"

"Thế này là muốn giải tán Băng Cung của chúng ta sao?"

"Chỉ vì một mình hắn?"

Có người tức giận chỉ thẳng vào Khương Chưởng môn lúc này đang mặt đầy vô tội.

Cung Tình rất thành thật mà gật gật đầu.

“Đúng thế, chỉ vì một mình hắn.”

Đối với nàng mà nói, tất cả những người ở đây gộp lại cũng còn kém xa Khương chủ công.

Băng Cung có hắn là đủ rồi.

Năm xưa ở Chân giới Băng, từ lúc bắt đầu đến cuối cùng tiến vào Băng Nguyên cốc, cả quá trình không phải chỉ có nàng với hắn sao?

Cuối cùng cả Băng giới đều là của hắn rồi.

Cho nên nói trắng ra, những người khác có ở lại hay không, căn bản không quan trọng.

Nếu bằng lòng niệm tình cũ mà ở lại thì nàng tiếp tục dẫn dắt.

Còn không bằng lòng thì nàng tuyệt đối không miễn cưỡng ép buộc.

Cũng chỉ có nàng thôi, đổi thành người khác chỉ sợ không thể nghĩ thông nhanh như thế được, càng không có cách nào quyết đoán được như nàng.

Cả quảng trường đã rối tinh rối mù cả rồi.

Rất nhiều người trở nên hoang mang lo sợ, thấp thỏm lo âu.

Thậm chí có mấy môn đồ tình cảm dồi dào viền mắt đã đỏ hoe ngay tại trận.

Đàm Sa Đạo Tôn không hiểu được suy nghĩ của Cung Tình, hắn cảm thấy nữ nhân này chắc chắn là điên thật rồi.

Đi theo một kẻ điên như thế, cho dù hắn ở lại, nói không chừng sau này cũng sẽ bị liên lụy đến.

“Được!”

“Cung Tình, đây là chính miệng ngươi nói đấy nhé.”

Hắn lạnh lùng nói: “Có những lời nói ra rồi, sau này có hối hận cũng vô dụng.”

“Chúng ta đi!”

Hắn vung mạnh tay một cái, một luồng ánh sáng màu xanh bắn mạnh từ trong lòng bàn tay hắn ra, giống như hoàn thành

một nghi thức rút lui nào đó.

Tất cả người của Thạch tộc còn lại lập tức bắt chước theo.

“Để xem xem Băng Cung các ngươi không có Thạch tộc bọn ta thì có thể tồn tại được bao lâu!”

“Để bọn ta ngồi xem xem các ngươi suy bại thế nào!”

“Thái thượng Cung chủ cái gì chứ, chỉ là một trò cười mà thôi…”

Có một số người không chỉ bỏ đi một mình, thậm chí lúc sắp đi còn có ý xấu, xúi giục những người khác bỏ đi.”

“Các ngươi còn định ở lại đây để tuẫn táng cùng nữ nhân điên cuồng, dùng người không khách quan, chỉ coi trọng quan hệ thân thiết chứ không để ý đến tài, đức của người khác này sao?”

“Có ngu ngốc hay không cơ chứ?”

“Băng Cung sắp suy vong, sụp đổ rồi, nhân lúc còn sớm mau tìm một lối thoát khác đi!”

Cung Tình không nói gì, Thành Ca chỉ khoanh hai tay trước ngực, đầy hứng thú mà xem cảnh tượng náo nhiệt này.

Như thể chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn vậy.

Hắn thực sự không quan tâm.

Dẫu sao số Đạo Tôn mà vị ca này từng giết cũng hợp thành một đội mạnh rồi.

Một Đạo Tôn cỏn con mà muốn hắn quan tâm sao?

Thế thì quả thực là làm khó cho hắn rồi.

Sau khi tất cả người của Thạch tộc rời đi, lại có ba vị Chí Tôn đứng lên.

“Xin lỗi Cung chủ!”

“Lần này ngươi thực sự đã làm sai rồi, ngươi khiến ta rất thất vọng.”

“Bọn ta cũng xin cáo từ, đa tạ ngươi mấy năm nay đã chiếu cố ta!”

“Bọn ta…”

Lam Diệu Chí Tôn đưa tay ra, nước mắt tuôn trào tựa như trân châu.

“Các ngươi đừng đi, Cung chủ tốt với chúng ta như thế, mấy năm nay, chúng ta tình cảm tựa như tỷ muội, tại sao lại bỏ đi vào lúc này?”

Sự níu kéo của nàng chẳng hề có tác dụng gì.

Cùng với sự rời đi của ba vị Chí Tôn đó, lại có hơn năm trăm vị Thiên Tôn và tôn giả của các tộc lần lượt rời khỏi Băng Cung, không hề do dự chùn bước mà bay ra bên ngoài.

Chương 1347: Buông tha cho Cung chủ của bọn ta

Khi tất cả mọi chuyện kết thúc, vốn dĩ Băng Cung có đến hai ngàn người, bây giờ chỉ còn lại hơn một ngàn hai trăm người thôi.

Mười một vị Chí Tôn trụ cột của tông môn, bây giờ chỉ còn lại năm vị.

Được thôi, đây là chưa tính cả Thành Ca vào.

Điều khiến hắn hơi bất ngờ là, Lâm Tinh Chí Tôn người ngay từ lúc bắt đầu đã hoàn toàn phản đối hắn gia nhập lại vẫn ở lại.

Không hề rút lui khỏi tông cùng với đám người vừa nãy.

Như thể cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của hắn, Lâm Tinh Chí Tôn lạnh lùng nói: “Năm xưa ta bị Liệt Hống Chí Tôn dưới trướng Thanh Hùng đuổi giết, là Cung chủ cứu ta.”

“Cả đời này ta sẽ không phản bội nàng!”

“Mặc dù ngươi cưỡng ép đẩy lên được vị trí Thái Thượng Cung chủ, nhưng ngươi đừng cho rằng ta sẽ tâm phục!”

Thành Ca xấu tính cố ý cười típ mắt khiêu khích nàng.

“Nhưng ta đã thành Thái Thượng Cung chủ rồi, ngươi có tức không?”

“Ngươi!”

“Trong lòng không phục cũng không sao, ít nhất bên ngoài cũng phải có lễ nghi cần có đối với lão đại của tông môn, Cung Tình không dạy các ngươi những điều này à?”

Thành Ca đứng kiểu nghênh nghênh trước mặt các nàng, vẻ mặt đem theo ý tứ đùa giỡn sâu sắc.

“Mau hành lễ với Thái Thượng Cung chủ đi, ta đang đợi đây!”

Thực ra hắn không có suy nghĩ sâu xa là muốn giết chết nhuệ khí của đối phương, chỉ là hắn không có việc gì nên muốn tìm chút niềm vui, trêu chọc các nàng mà thôi.

Đám người Lâm Tinh Chí Tôn bị chọc cho tức điên luôn.

“Ngươi bớt bớt lại đi!”

“Lại còn muốn bọn ta hành lễ, ngươi nằm mơ ấy!”

“Sao lại có thể bất kính với Thái Thượng Cung chủ như thế?”

Giọng nói của Cung Tình có chút không vui, thực ra trong lòng nàng rất hiểu cảm giác của bọn họ.

Năm xưa lúc ở Băng giới, phần lớn thời gian nàng cũng bị Khương chủ công làm cho vô cùng suy sụp, rất nhiều lần kích động dâng trào muốn chửi ầm lên.

“Bái kiến Thái Thượng Cung chủ!”

Nàng chủ động hướng về khía Thành Ca khom người hành lễ, làm một tấm gương sáng.

Thuận tiện tuyên bố luôn một tuy tắc mới của tông môn.

“Từ nay về sau nếu ai vô lễ với Thái Thượng Cung chủ, cũng có nghĩa là bất kính với Cung chủ, sẽ bị đuổi ra khỏi Băng Cung, để răn đe cảnh cáo!”

Vẻ mặt của đám Lâm Tinh Chí Tôn và Tuyết Diệc Chí Tôn không phục, các nàng há chỉ là không phục Khương Thành.

Thậm chí trong lòng các nàng còn cho rằng hắn là sao chổi, chuyên đem đến vận rủi, vừa mới đến đã hại nơi này mất đi mấy trăm môn nhân.

Nếu như không có những lời nói của Cung Tình, thì bây giờ việc đầu tiên của các nàng chính là hạ bệ Khương Thành.

Nhưng uy danh của vị Cung chủ Cung Tình này quá cao, từ trước đến nay nói một là một, hai là hai.

Các nàng thật sự không dám lỗ mãng trước mặt của Cung Tình.

Vẫn là Lam Diệu Chí Tôn phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng căng thẳng, nàng là người đầu tiên bước lên phía trước nhẹ nhàng cúi người hành lễ.

“Tham kiến Thái Thượng trưởng lão.”

Sau đó, tất cả các cô gái mới không tình không nguyện mà hành lễ chẳng có tí thành ý nào.

Hai tay Thành Ca giơ lên giữa không trung, vui vẻ hớn hở nói: “Miễn lễ miễn lễ!”

“Thực ra con người ta đây chẳng quan tâm tới tục lệ gì đó đâu, mọi người nhiệt tình quá rồi.”

Đám nữ tiên Lâm Tinh và Tuyết Diệc muốn nhổ vào mặt hắn một cái, chẳng lẽ không phải là ngươi mãnh liệt yêu cầu à?

Chẳng qua là bây giờ Cung Tình đang ở đây, bọn họ cũng không dám cãi cọ với Thành Ca trước mặt nàng.

Đôi mắt xinh đẹp của Lam Diệu Chí Tôn - người trước đây hoan nghênh Thành Ca nhất khẽ đảo nhẹ, lộ ra nụ cười cười tinh quái nghịch ngợm.

“Bây giờ số người của Băng Cung chúng ta đã ít hơn rất nhiều rồi, thực lực giảm mạnh, chính là thời khắc nguy hiểm nhất.”

“Với tư cách là Thái Thượng Cung chủ, ngươi nói xem tiếp sau đây chúng ta phải làm thế nào hả?”

Nhìn vẻ mặt tinh quái đó của nàng, Thành Ca liền biết, em gái này đang cố ý sỉ nhục mình.

Những nữ tiên khác cũng bắt đầu hùa theo nàng.

“Đúng thế, Cung chủ của chúng ta mỗi lần gặp vấn đề khó khăn, đều có thể hóa giải một cách nhẹ nhàng.”

“Nếu ngươi đã là Thái Thượng Cung chủ, thì nhất định là còn lợi hại hơn nàng đúng không?”

“Ngươi nói xem xem, bây giờ Băng Cung chúng ta làm thế nào để hồi phục nguyên khí đây?”

Cung Tình vội vàng đứng ra hòa giải.

“Sau này các ngươi sẽ được nhìn thấy năng lực của Thái Thượng Cung chủ.”

“Chỉ là hôm nay hắn vừa mới chân ướt chân ráo đến đây, không có hiểu biết gì về nơi này, bây giờ đã bắt hắn nêu ý kiến thì có phần hơi sớm quá…”

“Thế thì không được!”

Lam Diệu Chí Tôn trắng như tuyết tựa như một con búp bê, nàng nói với giọng giòn tan: “Nếu hắn đã là Thái Thượng Cung chủ, thì đương nhiên phải thể hiện được năng lực vượt xa người khác rồi.”

“Bởi vì sự có mặt của hắn mà số người của chúng ta ít đi nhiều như thế, đã trở nên vô cùng không an toàn rồi.”

“Đồ hay sinh sự.” Lâm Tinh Chí Tôn cũng liên mồm không thôi.

“Tổn thất này cũng phải để chính hắn nghĩ cách mà bù đắp vào đúng không?”

Cung Tình còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Khương Thành đã bay đến phía trước nàng.

Vị ca này vắt hai tay ra sau lưng, ngửa mặt 45 độ nhìn lên trời, làm bộ đang suy nghĩ sâu sắc về kết cấu và tầm nhìn của Nguyên Tiên giới.

Rất lâu sau, hắn mới chậm rãi nói: “Vậy thì ta sẽ chỉ cho đám người đang lạc đường các ngươi một con đường tươi sáng vậy.”

Mọi người đều âm thầm bĩu môi.

Lại còn chỉ cho một con đường tươi sáng nữa chứ?

Ngươi lại còn lựa gió phất cờ, thực sự cho rằng bọn ta sẽ trông mong ngươi phát huy được tác dụng gì sao?

“Với tư cách là tông môn mà ta gia nhập vào, nhất định phải có đủ thể diện, tiếp tục ở trong một hạt bụi như thế này quá

mất giá rồi.”

Thành Ca vung mạnh tay, chỉ về phía bên ngoài.

“Ta quyết định chuyển cả phái ra ngoài, tạm thời cứ ổn định ở bên ngoài trước là được.”

Tiên lực ở bên trong bí cảnh này cũng chẳng cao hơn bên ngoài.

Còn về khí tức của căn nguyên quy tắc thì thực ra còn thấp hơn bên ngoài một chút.

Hắn đương nhiên không muốn thu mình ở bên trong này.

“Ngươi đang đùa cái quái gì vậy?”

Tất cả các cô gái ngay lập tức lớn tiếng phản đối, tâm trạng vô cùng kích động.

“Cả đám kẻ thù đang rình mò ở bên ngoài, ngươi có biết là nguy hiểm đến mức nào không hả?”

“Ta thấy ngươi không hề hiểu rõ tình hình của Vân Di Đạo, ở nơi này sự tàn khốc của việc tranh cướp người vượt xa khả năng tưởng tượng của ngươi đấy!”

“Ngươi đừng tưởng rằng bị cướp qua đó rồi vẫn có thể tiếp tục làm người, đến lúc đó bọn họ sẽ dùng rất nhiều thủ đoạn khống chế trên người ngươi, khiến ngươi cả đời này đều không thể nào sống yên ổn.”

“Bọn ta ẩn náu ở nơi này mà còn thường xuyên gặp phải nguy hiểm, lại còn chuyển ra ngoài?”

“Ta thấy ngươi nhất định là điên rồi!”

Thành Ca cũng lười giải thích, hắn trực tiếp hướng về phía Cung Tình dang hai tay sang hai bên rồi nhún vai.

Cung Tình ngầm hiểu trong lòng.

“Nếu đây đã là mệnh lệnh của Thái Thượng Cung chủ thì toàn thể trên dưới Băng Cung đương nhiên đều phải nghe lệnh.”

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ chuyển phái ra bên ngoài.”

Có Khương chủ công ở đây, đừng nói là chuyển ra bên ngoài, cho dù chuyển vào trung tâm Vân Di Đạo, nàng cũng chẳng sợ.

Mệnh lệnh này vừa được đưa ra, tất cả các cô gái suýt chút nữa đã sụp đổ.

“Cung chủ, hắn điên rồi, tại sao ngươi cũng điên theo hắn vậy?”

Trong mắt của các nàng, Cung Tình là hóa thân của sự bình tĩnh và sáng suốt.

Mà năm xưa, chính nàng là người ra sức đưa ra chủ trương di chuyển Băng Cung vào trong hạt bụi này.

Nhưng từ sau khi Khương Thành xuất hiện, nàng giống như biến thành một người khác vậy.

Nhìn Cung Tình hồ đồ, hữu dũng vô mưu, vẻ mặt của Lam Diệu Chí Tôn vô cùng nghiêm trọng.

“Cung chủ, có phải ngươi trúng tà rồi không vậy, tại sao hắn nói cái gì ngươi cũng nghe theo thế?”

Lam Diệu Chí Tôn càng kêu gào thất thanh hơn.

“Ta biết rồi, chắc chắn trước đây tên Khương Tuấn Soái này đã nắm được điểm yếu của Cung chủ, nếu không thì là đã hạ cổ độc với nàng, cho nên mới ép nàng không thể không ngoan ngoãn vâng lời.”

Các nữ tiên khác cũng cảm thấy chỉ có khả năng này thôi.

Nếu không thì không thể nào giải thích được sự khác thường của Cung Tình ngày hôm nay.

“Đáng chết!”

“Tại sao ngươi có thể làm chuyện hèn hạ như thế với Cung chủ của bọn ta, còn không mau buông tha cho nàng?”

“Đúng khiến người ta căm phẫn, còn không mau ngừng hành động vô sỉ của ngươi lại đi!”

“Mau giải trừ cổ độc đi!”

Bị cả một đàn oanh oanh yến yên bao vây, Thành Ca cười không được, khóc cũng chẳng xong.

Những nữ tiên này có thể ở lại, cũng coi như là đã trải qua cuộc thử nghiệm trong sự đấu tranh khốc liệt, đã vượt qua được khảo nghiệm về sự trung thành.

Ít nhất, các nàng cũng vô cùng tốt với Cung Tình.

Thực ra Khương Thành rất công nhận bọn họ.

Chỉ lặng lẽ oán thầm trong lòng, sức tưởng tượng của các ngươi cũng lớn quá rồi đấy?

Mà cũng chính vào lúc này, cả Băng Cung đột nhiên bắt đầu chấn động mãnh liệt.

Chương 1348: Ai là gian tế

Mặt đất rung chuyển dữ dội, như thể có động đất xảy ra.

Còn bầu trời cũng giống như thùng thuốc nhuộm bị đánh đổ, từng luồng ánh sáng đầy màu sắc rực rỡ va chạm với nhau một cách không có quy luật.

Ngược lại, nhìn lại thấy vô cùng tuyệt đẹp, hơn nữa cùng với sự tăng cường một cách đặc biệt của quy tắc không gian, kiến trúc ở bên trong không hề bị tổn hại chút nào, thậm chí đến lá cây cũng chẳng rơi lá nào.

Nhưng sắc mặt của tất cả mọi người có mặt ở đó lại đại biến.

Ngoại trừ Cung Tình và Khương Thành ra, tất cả những người còn lại đều hoang mang rối bời.

“Kẻ địch tập kích!”

“Có người phát hiện ra chỗ này rồi!’

“Bọn họ đang tấn công vào chỗ chúng ta rồi!”

“Hỏng rồi!’

“Chỗ ẩn náu của chúng ta bí mật như thế, sao có thể bị lộ ra bên ngoài được chứ?”

“Kẻ địch lại dám tấn công một cách ngang nhiên như thế này, chứng tỏ thực lực của bọn họ mạnh hơn chúng ta.”

“Bí cảnh này của chúng ta không thể chịu nổi sự tấn công quá lâu đâu!”

“Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ?”

Giữa tiếng la hét trong khung cảnh hỗn loạn, Khương Thành vỗ tay hoan hô.

“Tuyệt lắm!”

Vị ca này biết có địch đến tập kích, tí nữa thì vui như nở hoa.

Dẫu sao vừa nãy cũng bị chất vấn như thế, nhận đủ các loại đánh giá không đủ tư cách, không xứng đáng, trong lòng chắc chắn vẫn còn một chút thương cảm.

Nhất là so sánh với địa vị Luyện Tâm Đạo không gì sánh bằng kia thì càng là thảm khóc đến nam nhìn thấy thì im lặng, còn nữ thì khóc lóc hơn.

Má nó chứ, ở bên đó hắn là Thần Chủ đấy.

Ở đây đến một Thái Thượng Cung chủ của một tông môn cỏn con cũng không xứng sao?

Cung Tình không giới thiệu chiến tích của hắn, có lẽ nói ra thì mọi người cũng sẽ không tin.

Hắn cần một cơ hội ra tay, để hung hăng dạy cho đám nữ tiên không hiểu chuyện ở đây một bài học.

Để cho các nàng nhìn thấy thế nào gọi là lực chiến đấu cao cấp.

Để cho các nàng lĩnh hội một chút xem Khương Thái Thượng dũng mãnh biết chừng nào, vạm vỡ cao lớn biết bao nhiêu!

Kẻ địch tấn công vào lúc này, đối với hắn mà nói rõ ràng là điềm lành từ trên trời rơi xuống.

Sau đó đám nữ tiên này ai nấy đều sẽ phải quỳ rạp dưới quần bò của hắn, đôi mắt to tròn, ánh mắt sáng lấp lánh ôm đùi hắn, gào khóc hô hào Thái Thượng Cung chủ, ngươi thật là giỏi, đại thần dẫn dắt ta với…

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn đã thấy hơi ngất ngây rồi.

Suy nghĩ thì rất tốt đẹp, nhưng bước đầu tiên đã gặp phải trắc trở rồi.

Chen lẫn trong một đám người hoảng hốt lo sợ, vẻ mặt hết sức phấn khởi của hắn quả thực quá nổi bật.

Tất cả các cô gái lặng lẽ im lặng, nhìn chằm chằm hắn với ánh mắt nghiêm túc.

“Thái Thượng Cung chủ.”

Khuôn mặt hồng phấn như được chạm trổ công phu của Lâm Tinh Chí Tôn tối đi một cách khó hiểu.

“Ngươi có thể nói cho bọn ta biết biết tại sao kẻ địch mạnh đến rồi mà ngươi lại đột nhiên vui vẻ như thế không?”

Xung quanh người của Tuyết Diệc Chí Tôn có từng vòng từng vòng bông tuyết đầy màu sắc bay lên bay xuống, nàng chậm rãi tiến lên một bước, hung hãn nhìn chằm chằm vào Khương Thái Thượng.

“Chẳng lẽ, việc Băng Cung chúng ta gặp nguy hiểm, ngược lại lại đúng với ý nguyện của ngươi à?”

Những người khác ở xung quanh giống như đã nhận được sự nhắc nhở, ngay lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

“Ta biết rồi, hắn là gian tế!”

“Hắn là người được kẻ địch phái đến đây, là hắn cố tình trà trộn vào nơi này của chúng ta, để tiết lộ vị trí tông môn của chúng ta!”

“Hắn vừa mới đến đây đã hại chúng ta bị mất đi mấy trăm môn đồ, làm suy yếu nghiêm trọng thực lực của chúng ta, bây giờ lại dẫn cả kẻ địch đến.”

“Quá đáng hận rồi!”

“Ta đề nghị giải quyết hắn ngay lập tức!”

Trong chớp mắt, Khương Thành đã rơi vào tình thế bị vây đánh.

Vị ca này buồn bực đến muốn thổ huyết luôn.

Cả một đám em gái ánh mắt sáng lấp lánh ánh sao ôm đùi hắn đã nói đâu, tại sao chưa bắt đầu đã biến thành thế này rồi?

“Có phải các ngươi xem phim về điệp viên nhiều quá rồi không hả, khả năng tưởng tượng thế này mà không đi làm biên kịch thì quá đáng tiếc rồi.”

May mà hắn vẫn còn người ủng hộ tuyệt đối là Cung Tình.

“Không phải là do Thái Thượng Cung chủ tiết lộ đâu, không được vô lễ với hắn!”

Nếu như Khương chủ công muốn làm chuyện bất lợi với chúng ta, làm gì cần phải rắc rối phiền phức như thế, trực tiếp ra tay là có thể tiêu diệt toàn bộ Băng Cung rồi.

Nàng ra mặt bảo đảm thế này, mặc dù các cô gái các cô gái đã im lặng nhưng lại dùng ánh mắt để soi mói Khương Thái

Thượng.

Hiển nhiên, các nàng không bị thuyết phục một cách dễ dàng như thế.

Phản ứng này khiến Thành Ca có chút không hài lòng.

Thế là, cuối cùng hắn quyết định đem một bản lĩnh khác mà hắn đặc biệt giỏi ra, đó chính là cá cược.

“Được rồi được rồi, để ta.”

Hắn tách Cung Tình, người đang nói chuyện thay hắn ra, cười tươi như hoa nở đi đến trước mặt các nàng.

“Các ngươi chắc chắn ta là người tiết lộ như thế sao?”

“Hừ!”

Tất cả các cô gái ai nấy lại tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

Chẳng qua là bị sự hiện diện cường thế của Cung Tình ngăn cản, không dám nói những suy nghĩ trong lòng ra mà thôi.

“Như thế này đi, ta đại phát từ bi, cho các ngươi một cơ hội tuyệt vời để lật đổ ta.”

Hắn vừa nói như thế, suy nghĩ của tất cả các cô gái thực sự đã bắt đầu dao động.

“Ngươi nói như thế là có ý gì?” Lâm Tinh Chí Tôn trầm giọng hỏi.

Thành Ca nhún nhún vai: “Rất đơn giản, chúng ta sẽ đánh cược.”

“Nếu như đám kẻ địch ngoài kia thật sự là do ta dẫn tới thì ta sẽ không làm Thái Thượng Cung chủ nữa.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả các cô gái lập tức bắt đầu thấy hứng thú.

Trong lòng các nàng quả thực chỉ mong sao Khương Thành đừng làm Thái Thượng Cung chủ, vô duyên vô cớ lại cao hơn bọn họ hai bối phận, ai mà chấp nhận được chứ.

Nhưng Lam Diệu Chí Tôn lại khinh thường nói: “Nếu kẻ địch thực sự là do ngươi dẫn đến, ngươi vốn dĩ đã không thể làm Thái Thượng Cung chủ rồi.”

Trong lòng Thành Ca thầm nghĩ, muốn dẫn các ngươi vào bẫy đúng là chẳng dễ dàng, thế là hắn lại đưa ra điều kiện càng ưu đãi hơn.

“Vậy được thôi, nếu như thật sự là do ta dẫn tới thì ta sẽ để mặc cho các ngươi xử lý, Cung Tình cũng không thể nhúng tay vào.”

Tất cả các cô gái đưa mắt nhìn nhau.

Thế nghĩa là để mặc cho chúng ta giải quyết, cho dù là tẩn cho hắn một trận cũng không vấn đề gì?

Lúc này, bọn họ không nhịn nổi nữa rồi.

“Những lời này của ngươi là thật?”

Thành Ca gật đầu lia lịa: “Ta tuyệt đối không nói điêu!”

“Thế thì được, bọn ta sẽ cá cược với ngươi.”

Tất cả các cô gái đều hết sức phấn khởi.

“Rõ ràng ngươi chính là gian tế, ngươi tưởng rằng ngươi có thể lừa gạt được bọn ta sao?”

“Đợi tí nữa xem ngươi bào chữa kiểu gì!”

“Các chị em, đợi chút nữa làm cho hắn mất mặt, để xem hắn còn trèo lên đầu chúng ta kiểu gì!”

Bọn họ đang vui vẻ chúc mừng thì bị Thành Ca cắt ngang.

“Nếu như không phải là do ta dẫn tới thì sao?”

Lâm Tinh Chí Tôn trịnh trọng nói: “Ngươi nói xem phải làm thế nào?”

“Ta cũng không làm khó các ngươi, sau này gặp nhau thì cúi chào ta một cái, nói một câu Thái Thượng Cung chủ ta sai rồi, chắc không có vấn đề gì đâu đúng không?”

Các cô gái vốn còn tưởng rằng hắn nắm tuyệt kỹ, đại chiêu gì cơ.

Náo loạn cả buổi hóa ra lại chỉ đơn giản như thế à?

Lập tức nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

“Không thành vấn đề!”

“Bọn ta đồng ý!”

“Cứ chờ xem đi.”

“Cung chủ làm chứng cho chúng ta!”

“Tuyệt đối không được để hắn nuốt lời!”

Cung Tình ở bên cạnh, vẻ mặt cạn lời.

Nàng đã đoán được là ai tiết lộ rồi.

Không ngoài dự liệu, chắc là những kẻ rút khỏi liên minh lúc nãy.

Lát sau, tất cả mọi người đã ra đến bên ngoài.

Vừa thoạt nhìn, đã có mấy môn đồ suýt chút nữa thì tuyệt vọng đến mức ngất đi luôn.

Vừa ra bên ngoài đã thấy đỉnh núi bị bao vây ngoài ba lớp trong ba lớp bởi Yêu tộc muôn hình muôn vẻ.

Nhìn thoáng qua, e rằng không dưới bốn mươi năm mươi ngàn người!

Chỉ riêng số lượng này, đã có thể làm ngươi khác tuyệt vọng luôn rồi.

Cho dù trong bốn mươi, năm mươi ngàn Yêu tộc này, kẻ mạnh nhất chỉ có Thiên Tôn nhưng cũng có thể san bằng cả Băng Cung chỉ có một ngàn hai trăm ngươi này rồi.

Bởi vì nơi này là Vân Di Đạo, nơi người nhiều lực lượng mạnh.

Huống hồ, trong đám Yêu tộc đáng sợ cùng cục diện căng thẳng này, các nàng có thể dễ dàng cảm nhận được luồng hơi thở cường đại vô cùng đáng sợ.

Cao tựa như núi, sừng sững nguy nga đồ sộ.

Đội ngũ như thế khiến trong lòng của tất cả các cô gái đều vô cùng thê lương.

Chênh lệch khoảng cách quá lớn.

Các nàng hoàn toàn không nghĩ ra nên làm thế nào để giành được thắng lợi.

Không, đừng nói là giành thắng lợi, chỉ cần thoát được đã được coi là kỳ tích rồi.

Mà ở trong những người dẫn đầu, bỗng nhiên lại có Đàm Sa Đạo Tôn và hơn hai trăm người của Thạch tộc ở trong đội hình.

Nhìn thấy bọn họ, tất cả các cô gái đều kinh ngạc và sợ hãi.

"Tại sao các ngươi lại ở đây?"

"Ha ha ha, các ngươi đoán xem?"

Chương 1349: Tử Tông Đạo Tôn

Chỉ một câu nói này, các nàng đã kịp phản ứng lại.

Hóa ra gian tế thật sự không phải Khương Thành à?

"Lẽ nào, những Yêu tộc này là do các ngươi dẫn tới?"

"Tất nhiên rồi!"

Đàm Sa Đạo Tôn còn ra vẻ đắc ý lắm.

Hắn rất muốn nhìn thấy biểu cảm hối hận của các nàng.

Nhưng khiến hắn bất ngờ là, khi các nàng biết được là hắn làm, tất cả đều nhìn về phía Khương Thành mà ngó lơ hắn luôn.

Vẻ mặt cay đắng như ăn phải hoàng liên, chỉ kém đeo mặt nạ đau khổ nữa thôi.

Mới qua một phút thôi mà các nàng đã thua sạch sành sanh.

Thành ca mặt mày hớn hở, liên tục chắp tay.

"Đa tạ đa tạ."

"Lát nữa kết thúc rồi nhớ phải thực hiện giao kèo đấy nhé."

Các nàng giận dữ rồi lại không nói được gì.

Trái lại Đàm Sa Đạo Tôn cảm thấy rất khó chịu.

Chuyện gì thế này?

Không phải giờ các ngươi nên lo cho tình hình trước mắt hơn hả?

“Ta muốn xem thử xem các ngươi làm thế nào để giải quyết tình trạng này?”

Chẳng ai nghĩ Băng Cung còn đường sống nữa.

Dù Cung Tình thông minh tuyệt đỉnh nhưng trong giới tu luyện, sự chênh lệch về thực lực thường đè nát được tất thảy.

“Đàm Sa, xưa nay Băng Cung chúng ta đâu có đối xử tệ bạc với các ngươi chứ.”

Tuyết Diệc Chí Tôn vô cùng đau đớn. Ngày trước, mấy người Thạch tộc phía đối diện cũng có quan hệ khá tốt với nàng mà.

Hôm nay thấy đối phương đứng bên phe kẻ địch, cõi lòng nàng như sắp tan nát.

“Dù các ngươi muốn rời khỏi tông môn cũng đâu cần tuyệt tình đến vậy?”

“Đối xử không tệ với bọn ta?”

Đàm Sa Đạo Tôn quay đầu lại nhìn tộc nhân phía sau.

Ngay sau đó, hơn hai trăm tộc nhân Thạch tộc không hẹn mà cùng cười lạnh lùng.

“Tùy tiện tìm một Chí Tôn đảm đương Thái Thượng cung chủ gì đó, sỉ nhục bọn ta như vậy mà cũng gọi là đối xử không tệ sao?”

“Mấy năm nay, Thạch tộc bọn ta cũng coi như vào sinh ra tử vì Băng Cung. Kết quả một ma mới từ đâu rơi xuống còn quan trọng hơn cả bọn ta?”

“Vốn dĩ ta cũng không muốn tuyệt tình như vậy.”

“Các ngươi muốn trách thì trách Cung Tình đi!”

Đàm Sa cố ý tỏ ra vẻ “Ta cũng không muốn như vậy, là các ngươi ép ta”.

“Lựa chọn ngu xuẩn của nàng đã hại các ngươi.”

Nghe được phát ngôn vô sỉ này, các nàng suýt nữa thì tức nổ phổi.

“Ngươi bán đứng bọn ta mà còn có mặt mũi tỏ vẻ oan ức nữa hả?”

“Cứ nghĩ là chia tay vui vẻ, nhưng lúc các ngươi rời đi vẫn thấy không nỡ chút nào…”

“Thật sự nhìn nhầm Thạch tộc các ngươi rồi.”

“Trước đây coi các ngươi như huynh đệ tỷ muội, đúng là có mắt như mù.”

“Hừ, giờ các ngươi có nói gì cũng vô dụng cả thôi.”

Đàm Sa Đạo Tôn cười lạnh lùng.

“Vốn dĩ ta chỉ muốn trả thù Cung Tình và tiểu tử kia thôi.”

“Nhưng thật đáng tiếc, đám Yêu tộc của Ma Uyên Cốc phàm ăn quá.”

Tuy đã biết thân phận của những Yêu tộc này, nhưng nghe đến ba chữ Ma Uyên Cốc, rất nhiều môn đồ của Băng Cung đều tỏ vẻ sợ hãi.

Giữa dãy núi nơi các nàng ở, Ma Uyên Cốc là thế lực mạnh mẽ nhất.

Thật ra bên đó chỉ có một Đạo Tôn nhưng Yêu tộc tụ hội ở đó lại có chừng hơn bốn mươi sáu ngàn.

Ở một nơi như Vân Di Đạo, khi nhân số đạt đến mức độ này thì bất kì một Chí Tôn nào cũng có thể dễ dàng đánh bại Đạo Tôn.

Mà Chí Tôn Yêu tộc của Ma Uyên Cốc thực lực kinh người phải hơn cả trăm Đạo Tôn.

Nói cách khác, cho dù giờ bên đối diện có đơn đả độc đấu thì cũng có hơn trăm người có thể đánh bại Cung chủ Băng Cung.

Nhìn Yêu tộc ai nấy hoặc to lớn hoặc sát khí tận trời, các nàng đều nhũn hết cả chân.

“Sao mà ngươi gặp được bọn họ?”

Sau khi phát hiện Khương chủ công bên cạnh vẫn ung dung, không có chút hoảng hốt nào, Cung Tình đã yên tâm hoàn toàn.

Nàng chỉ cảm thấy tò mò thôi, đám người Đàm Sa Đạo Tôn mới đi có mấy phút mà.

Dù muốn đi mật báo cho Ma Uyên Cốc thì cũng không nhanh đến vậy được.

Mà có đến rất nhanh thì cũng không đầy đủ được thế này.

“Chuyện này không cần phiền ngươi lao tâm.”

Đàm Sa Đạo Tôn thản nhiên nói: “Dù sao ngươi có biết cũng chẳng làm được gì cả.”

Hắn vô tình đụng phải bầy yêu của Ma Uyên Cốc.

Mà nguyên nhân đụng phải nhanh như vậy là vì đối phương đang tìm người báo thù, khí thế hung hãn.

Thủ lĩnh Ma Uyên Cốc và Thanh Hùng Đạo Tôn tâm đầu ý hợp, Yêu tộc hai bên vẫn thường qua lại với nhau.

Nghe nói Thanh Hùng Cốc bị tiêu diệt, bên phía Ma Uyên Cốc lập tức điều động tất cả lực lượng, truy lùng tung tích kẻ địch khắp nơi.

Đàm Sa Đạo Tôn đụng phải chúng, suýt thì bị bầy yêu Ma Uyên Cốc thuận tay tiêu diệt.

Cũng may phong cách của Ma Uyên Cốc không giống với Thanh Hùng Cốc bên kia.

Thủ lĩnh của họ bế quan khổ tu thời gian dài hơn, coi như còn biết nói đạo lý, không giống với Thanh Hùng Đạo Tôn tàn sát bừa bãi, cướp bóc khắp nơi.

Vì tính mạng mình, Đàm Sa vắt óc suy nghĩ, cố ý bịa chuyện, nói Cung Tình của Băng Cung với ngoại giới nội ứng ngoại hợp, tiêu diệt Thanh Hùng Cốc.

Mà mình thì không ưa nàng làm như vậy, cho nên mới rời khỏi Băng Cung, đồng thời xung phong nhận làm tay sai dẫn đường.

Hắn chỉ hi vọng cuối cùng sẽ được bỏ qua nhờ công lao này.

Những nguyên nhân này chắc chắn không thể nói ra trước mặt được.

Nếu để các nữ nhân Băng Cung giải thích thì chẳng phải chân tướng sẽ rõ ràng hết cả sao?

“Tử Tông Đạo Tôn, các nàng đang ở đây!”

Mà phía sau hắn, hơn trăm vị Chí Tôn Yêu tộc xếp thành một hàng.

Ai nấy đều lộ ra sát khí không thèm che giấu.

“Đáng ghét!”

“Chỉ là Băng Cung nhỏ nhoi mà dám đối địch với chúng ta?”

“Thật to gan.”

“Báo thù cho Thanh Hùng Đạo Tôn!”

“Giết!”

“Giết!”

Bầy yêu gầm rú kêu gào, giậm chân chấn động cả hư không, tiếng hô giết vang rền tận mây xanh.

Sau đó, một con gấu lớn thân mình như dãy núi, mang theo sát khí sắc tía ngập trời bay lên phía trước.

“Tử Tông Đạo Tôn!”

“Tử Tông Đạo Tôn!”

Bầy yêu núi thét biển gầm khiến Thành ca cũng phải bật cười.

“Có tinh thần ghê.”

“Trông cũng hoành tráng phết đấy chứ.”

Các tiên nữ phía sau hắn tỏ vẻ cạn lời.

Giờ là lúc để nói chuyện này hả?

Ngươi có thể đứng đắn chút được không?

Đàm Sa Đạo Tôn bèn nhảy dựng lên.

“Khởi bẩm Tử Tông Đạo Tôn…”

Hắn cố ý chỉ vào Khương Thành: “Tên này chính là kẻ địch bên ngoài đã liên hệ với các nàng, đề nghị xử tử ngay lập tức.”

Tử Tông Đạo Tôn kia vừa nhìn thấy Thành ca, cả gương mặt đều trở nên tái mét.

Đúng vậy, hắn từng là Hùng Bì Đại Đế - một trong những Yêu đế của Thiên Yêu Vực.

Năm đó ở Cổ Tiên giới, ban đầu hắn thuộc quản lý của trận doanh tộc Kỳ Lân.

Sau đó Thành ca ngang trời xuất thế, tộc Kỳ Lân bị quét sạch, tất nhiên là hắn chọn đầu hàng.

Cho nên đã trở thành bộ hạ của Khương Yêu chủ.

Nhưng Thành ca tay đấm Tiên Minh Thánh Điện, chân đá Chân giới ngoại lai cũng chẳng cần đồng đội gì.

Cho nên rõ ràng hắn là Yêu đế mà cảm giác tồn tại vẫn nhỏ bé như trước.

"Hắn chính là người đã tiêu diệt Thanh Hùng Cốc mà ngươi vừa nói?"

Tên Hùng Bì này chủ động đánh tới cửa, giờ thấy biểu cảm vi diệu của Khương Thành, tâm trạng cũng hơi thấp thỏm, không dám chủ động nhận thân.

Chỉ đành giận dữ trừng mắt nhìn Đàm Sa Đạo Tôn, trong lòng thầm nói không phải ngươi muốn hãm hại chết ông đây đó chứ?

Lại dám đưa ta tới trước mặt vị sát tinh tuyệt thế này, sau đó nói với ta đây là kẻ địch kế tiếp của ngươi?

Đàm Sa Đạo Tôn còn tưởng hắn không tin.

"Tuy tên này chỉ có cảnh giới Chí Tôn, nhưng trên người hắn không hề có ký hiệu tông môn của Băng Cung, vừa nhìn biết ngay là người ngoại lai."

"Hơn nữa, các nàng còn gặp được hắn ở động phủ của Thanh Hùng, lúc đó bên cạnh hắn còn có đồng bọn khác."

"Cho nên dù Thanh Hùng không phải đích thân hắn giết thì chắc chắn thế lực phía sau hắn cũng không tránh khỏi liên can…"

Chương 1350: Ra luyện tập nào

"Được rồi được rồi, để ta tự nói."

Thành ca không nhịn được ngắt lời hắn đang khua môi múa mép.

“Thanh Hùng kia là do ta đánh bại, bầy yêu dưới trướng hắn cũng là một mình ta tiêu diệt.”

“Thế lực sau lưng cái chó gì? Đù mé đừng có quẳng công lao của ta cho người khác chứ!”

Phụt!

Các tiên nữ Băng Cung Lâm Tinh, Lam Diệu, Tuyết Diệc, Vụ Duyên vân vân, ở phía sau hắn suýt thì hộc máu tại chỗ.

Rõ ràng là Đàm Sa muốn vu cáo mình, ngươi không những không giải thích mà còn chủ động vơ tội danh vào người mình vậy?

Hơn nữa còn làm thế ngay trước mặt thủ lĩnh Ma Uyên Cốc - Tử Tông Đạo Tôn?

Đúng là ngại chết không đủ thảm mà.

Đàm Sa Đạo Tôn bật cười thành tiếng.

Hắn cứ tưởng rằng phải phí thêm ít nước bọt nữa, ai ngờ Khương Thành lại phối hợp như thế.

“Các người đều nghe thấy rồi chứ, chính miệng hắn đã thừa nhận rồi.”

Thậm chí hắn còn không nhịn được muốn khoa chân múa tay sung sướng.

“Hắn chính là kẻ đầu sỏ gây tội.”

“Tử Tông Đạo Tôn, nếu các ngươi muốn báo thù cho Thanh Hùng Đạo Tôn thì nên lập tức chém chết hắn.”

“Ngươi điên rồi à?”

Lam Diệu Chí Tôn vốn đang bị bầy yêu dọa cho run lẩy bẩy cũng bị Thành ca làm cho tức giận đến mức thốt lên thành tiếng.

“Rõ ràng không phải ngươi giết, ngươi thừa nhận làm gì chứ?”

“Chỉ một tên Chí Tôn như ngươi làm sao đánh thắng được Thanh Hùng Đạo Tôn lại còn bao nhiêu Yêu tộc như vậy?”

“Ngươi còn không mau nói rõ sự thật cho họ biết…”

Mặc dù nàng đang tức giận mắng nhiếc nhưng bản ý vẫn là thanh minh cho Khương Thành, cũng coi như có lòng tốt rồi.

Chỉ tiếc, Thành ca không hề cảm kích.

Hắn nhướng mày, nói với vẻ không vui: "Sao ta lại đánh không lại chứ, rõ ràng chính là ta giết vì sao lại không thể thừa nhận?"

"Làm người phải thành thật, đạo lý này mà ngươi cũng không hiểu à?"

Thậm chí hắn còn chỉ đích danh Tử Tông Đạo Tôn.

"Ngươi nói xem, có phải ta giết hay không?"

"Khụ!"

Tử Tông Đạo Tôn suýt thì sặc nước miếng.

Đại lão à, lúc ta thấy ngươi đã biết chắc là ngươi làm rồi.

Trừ ngươi ra cũng chẳng có ai giết được đến mức sạch sẽ triệt để như vậy, đến cả một con cá lọt lưới cũng không thấy.

Nhưng vấn đề là, đâu phải ngươi không biết ta đến báo thù cho Thanh Hùng.

Có thể nể mặt ta chút được không hả?

Ít ra cũng phủ nhận đi chứ, vậy ta cũng dễ thuận thế xuống lừa, vờ như không liên quan gì tới ngươi, sau đó nhanh chóng rút quân.

"Chắc là… không phải đâu?"

"Ngươi nói gì cơ?"

Thành ca lập tức xụ mặt xuống.

Người khác không tin chiến tích của ca cũng thôi đi, ngươi theo ta nhiều năm như vậy cũng dám nghi ngờ ca à?

Khương Thành vừa nói vừa căm giận rút kiếm ra.

"Xem ra phải ra tay thì mới chứng minh được ta không nhận bừa công lao."

"Vậy được rồi."

"Đến đây nào, mình luyện tập phát nhỉ."

Thấy cảnh này, các tiên nữ Băng Cung suýt thì ngất xỉu.

Đùa gì vậy trời?

Tử Tông Đạo Tôn khó có được rủ lòng từ bi, đã bảo chắc không phải ngươi giết rồi, chủ động giải oan cho ngươi, ngươi còn không vui à?

Lại còn dám rút kiếm ra với hắn?

Đây là khiêu khích trắng tợn trước mặt người ta đấy!

Đối phương không muốn giết ngươi cũng không được.

Bầy yêu Ma Uyên Cốc đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó đều cười phá lên.

Trong mắt bọn chúng, thực lực thế này chênh lệch xa quá.

Giống như một con kiến khiêu chiến với mấy vạn mãnh thú bên này, chẳng cảm thấy tức giận chút nào, chỉ thấy rất là tấu hài.

“Hắn chưa tỉnh ngủ à?”

“Chắc mất não luôn rồi?”

“Thế mà dám rút kiếm với Tử Tông Đạo Tôn, hắn nghĩ gì không biết?”

“Ha ha ha, lâu rồi chưa thấy chuyện hài thế này.”

Đàm Sa Đạo Tôn mừng không khép nổi miệng.

Chẳng cần mình ra sức, người ta tự nhảy vào đường chết thì trách được ai?

“Cung Tình, đây là Thái Thượng cung chủ mà ngươi chọn à? Đầu óc thế này? Thế này hả?”

“Ha ha ha ha, ta cũng không biết nên nói gì cho phải.”

Thậm chí hắn còn xung phong nhảy ra ngoài.

“Tử Tông Đạo Tôn, tên này tội ác tày trời, hơn nữa còn vô cùng bất kính với ngài, ta không nhìn nổi nữa.”

“Hay là thế này, cứ để ta tự tay chém chết hắn, khỏi làm ô uế tay ngươi…”

Hắn còn chưa dứt lời đã ăn ngay một cái tát của Tử Tông Đạo Tôn.

“Cần ngươi nhiều chuyện chắc?”

Mặc dù đều là cảnh giới Đạo Tôn nhưng một bên là hai trăm Thạch tộc, một bên là bốn mươi ngàn Yêu tộc, khoảng cách tăng tiến của Nguyên Hồng Vân thăng nguyên là quá lớn.

Một cái tát này giáng xuống, Đàm Sa Đạo Tôn bị đập cho đầu óc choáng váng, ngã thẳng xuống phía dưới.

Tử Tông Đạo Tôn vẫn còn chưa hết giận.

Hung hăng đạp lên.

“Còn tội ác tày trời hả?”

Yêu thể của hắn to lớn đến mức nào, may mà Đàm Sa là Thạch tộc.

Tiên thể vốn đã cực kỳ đặc biệt, bát kể độ cứng hay tính bền đều mạnh mẽ đến khó tin.

Nếu không đã bị đập ra bã tại chỗ rồi.

“Còn bất kính với ta?”

Bịch bịch bịch!

Tử Tông Đạo Tôn đúng là hận Đàm Sa muốn chết.

Đù mé, không phải do ngươi dẫn đường bừa, sao ta lại gặp phải tên sát tinh này chứ?

“Còn cần ngươi bịa chuyện à? Sao mà ngươi tài giỏi thế?”

Sau một phen đánh đập tàn nhẫn, Đàm Sa Đạo Tôn cũng suýt bị đánh cho tàn phế.

Thạch tộc bên cạnh tức giận nhưng vẫn câm như hến, chẳng dám lên tiếng.

Mà lũ yêu vây xem cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

Đàm Sa không phải dẫn đường à, sao lại đánh hắn trước vậy?

Nhưng những Yêu tộc như họ cũng không quản ai đúng ai sai, dù sao thì cứ đánh nhau là được rồi.

Lũ yêu đều sôi nổi gào lên.

“Hay!”

“Đánh hay lắm!”

“Tử Tông Đạo Tôn uy vũ khí phách.”

“Đánh chết chúng đi!”

“Ha ha ha, xem ra Tử Tông Đạo Tôn muốn tự mình tiêu diệt đám cặn bã này rồi.”

Thấy kết cục của Đàm Sa Đạo Tôn, các tiên nữ Băng Cung đối diện tuy cũng thấy hả giận lắm nhưng lại hoảng sợ không chịu được.

Yêu tộc này thật là đáng sợ.

Chẳng có dấu hiệu gì tự nhiên nổi trận lôi đình, đúng là hỉ nộ vô thường mà.

“Cặn bã cái đầu ngươi!”

Nghe được bầy yêu phía sau còn đang đổ thêm dầu vào lửa, Tử Tông Đạo Tôn càng giận hơn.

Các ngươi còn dám kêu gào trước mặt Khương Yêu chủ à?

Các ngươi không sợ chết chứ ta sợ lắm!

Một cái tát của hắn giáng xuống, mười mấy vị Chí Tôn Yêu tộc bị hắn đập cho lăn xuống đất.

Sau đó vọt đến phía sau tay đấm chân đá với bầy yêu còn lại.

“Khí phách à?”

“Ta cho các ngươi khí phách này!”

“Còn đánh chết chúng đi?”

“Ta làm thế nào còn cần các ngươi dạy chắc?”

Nhất thời bầy yêu bị đánh cho gào khóc thảm thiết.

Mà các tiên nữ Băng Cung đối diện bị dọa cho càng sợ hãi hơn.

Sao bảo phong cách của Tử Tông Đạo Tôn không giống Thanh Hùng Đạo Tôn cơ mà? Không phải nói xưa nay hắn cũng biết nói lý lẽ hả?

Rõ ràng là tên điên mà?

Điên lên đánh luôn cả người mình huống chi là những người khác?

Hung hăng xử bầy yêu một trận xong, lúc này Tử Tông Đạo Tôn mới quay về trước mặt Khương Thành.

“Xong rồi hả?”

Thành ca gẩy gẩy mũi kiếm.

“Ôi, xong rồi ạ.” Tử Tông Đạo Tôn trả lời thành thật.

“Xong rồi thì khai chiến đi chứ, các ngươi định lên tất hay muốn đi lần lượt nào?”

Giờ hắn nín một hơi muốn đại khai sát giới, làm cho các em gái Băng Cung mù mắt luôn.

Cho các ngươi thấy rốt cuộc là ai tiêu diệt Thanh Hùng Cốc.

Nhưng Tử Tông Đạo Tôn nào dám khai chiến với hắn?

Lão yêu này sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, yêu thể như dãy núi quỳ sụp xuống.

“Khương Yêu chủ à, ngươi tha cho ta đi!”

“Ta biết ta sai rồi, không nên tấn công vào đây, nhưng người không biết không có tội mà!”

Vẻ mặt hắn như đưa đám, cực kỳ tủi thân.

“Nếu ta biết ngươi ở đây, đánh chết ta cũng không tới đâu…”

Chương 1351: Anh hùng hay cẩu hùng

Tình huống này đừng nói đến Băng Cung, Thạch tộc và bầy yêu, ngay cả Cung Tình cũng trở tay không kịp.

Nàng biết Khương Thành chắc chắn có thể đối phó được với những Yêu tộc này.

Nhưng không ngờ rằng Tử Tông Đạo Tôn này lại quen biết với Khương Thành.

Nàng còn cảm thấy khó tin chứ đừng nói đến những người khác.

Đám người Thạch tộc cứ nghĩ Khương Thành phải chết không nghi ngờ gì đều trợn tròn cả mắt.

Nhất là Đàm Sa Đạo Tôn mà chúng vừa đỡ dậy, càng phiền muộn chết đi được.

Hắn nghi ngờ Tử Tông Đạo Tôn đang cố ý đùa giỡn mình.

Ngươi đường đường là một Đạo Tôn lại quỳ trước mặt Chí Tôn à?

Coi ta là kẻ ngu chắc?

Nhưng ngay sau đó, trong bầy yêu phía sau Tử Tông Đạo Tôn cũng có ba mươi mấy Chí Tôn và hơn hai ngàn vị Thiên Tôn Hùng tộc đều quỳ sấp xuống.

"Khương Yêu chủ, năm đó dù gì bọn ta cũng từng đi theo ngươi."

"Lần này thật sự là hiểu lầm."

"Ngươi xem, hay là bỏ qua đi được không…"

"Đúng vậy đúng vậy, bọn ta nào dám đối địch với ngươi, mấy năm nay đều nhắc đến ngươi mãi."

Bọn họ đều là Hùng tộc của Yêu giới năm đó, thực lực mạnh mẽ, còn quyết tâm đi theo Hùng Bì Đại Đế, là các thành viên nòng cốt của hắn.

Cũng chính vì sự tồn tại của họ, Hùng Bì Đại Đế đi đến đâu cũng mang một đoàn tử trung bên mình, cho nên mới có thể lặn lộn giang hồ vô địch như thế.

Nếu như chỉ có một mình Tử Tông Đạo Tôn quỳ xuống xin tha thì mọi người còn cho là hắn điên rồi.

Nhưng những đại yêu Hùng tộc này đều như vậy hết thì không phải là trường hợp cá biệt nữa.

Những Yêu tộc khác ở đây đều nhốn nháo cả lên.

Họ không thể lí giải nổi tình cảnh này.

Nếu không phải uy nghiêm của Tử Tông Đạo Tôn đã thâm căn cố đế thì sợ rằng tất cả Yêu tộc của Ma Uyên Cốc đều phát điên tại chỗ.

Mà lúc này các tiên nữ Băng Cung đối diện đã hóa đá tập thể.

Phải biết bất kể là đạo hạnh tự thân hay thực lực tổng thể của Tử Tông Đạo Tôn đều mạnh hơn Thanh Hùng Đạo Tôn rất nhiều.

Ở cả Vân Di Đạo này, hắn được coi là đứng trên chóp.

Một cường giả đáng sợ như vậy, lại còn cả mấy ngàn cao thủ Hùng tộc quỳ gối trước kẻ mà các nàng cho rằng không đủ tư cách làm Thái Thượng cung chủ - Tuấn Soái Chí Tôn.

Sao lại thế được?

Hoang đường quá rồi?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Trong đầu mọi người toàn dấu hỏi.

Thành ca cũng mặc kệ các nàng nghĩ sao thì nghĩ.

Giờ hắn chỉ thấy thất vọng vô cùng.

Cảnh tượng mình đại triển thần uy, dùng thực lực chấn động tất cả mọi người đâu rồi?

"Đứng lên đánh một trận đi! Ngươi quỳ làm gì hả?"

Tử Tông Đạo Tôn cười hề hề giảng hòa: "Ngươii cứ thích nói đùa, bọn ta trung thành tận tâm với Yêu chủ như vậy, có có thể khai chiến được?"

"Vậy được, Hùng tộc các ngươi né qua một bên, những kẻ khác để ta tiêu diệt."

Tử Tông Đạo Tôn vội vàng cầu xin.

"Đừng mà, họ đều là những Yêu tộc vô tội."

Những Yêu tộc khác của Ma Uyên Cốc đều là thuộc hạ hắn vất vả lắm mới thu phục được, ít một người là thiếu đi một phần lực lượng, sao hắn nỡ để Khương Thành dẹp sạch bằng một kiếm được?

Các Chí Tôn khác của Hùng tộc cũng không ngừng cầu xin.

"Đúng vậy đúng vậy, họ đều là Yêu tộc tốt cả."

"Trước nay luôn yêu quý hoa cỏ và động vật nhỏ, đã có cống hiến to lớn cho môi trường xung quanh."

“Ai nấy đều ôm lòng từ bi, quét dọn còn sợ làm hại đến tính mạng con sâu cái kiến.”

“Yêu tộc Ma Uyên Cốc bọn ta vốn thiện chí giúp người, làm bao nhiêu việc tốt, chỉ là bọn ta không thích lưu danh mà thôi.”

Các tiên nữ Băng Cung nghệt mặt ra.

Không phải vừa nãy nghe các ngươi nhiều lần kêu đánh kêu giết chắc bọn ta cũng suýt tin rồi đấy.

Đàm Sa Đạo Tôn càng muốn chế giễu mãnh liệt hơn.

Đù mé, lúc trước đụng phải các ngươi, dáng vẻ hung thần ác sát, muốn diệt sạch bọn ta bất cứ khi nào đi đâu rồi hả?

Giờ chạy đến đây cả đám lập địa thành phật hết rồi?

Chỉ vì tiểu tử kia?

Hắn quay cuồng trong mơ hồ, tên này không phải người quen cũ của Cung Tình à, sao lại biến thành cấp trên của Tử Tông rồi?

Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?

Cho nên lần này mình đá trúng thiết bản, chọc phải người không nên chọc à?

Ngay sau đó, sự ghen tị và không cam lòng mãnh liệt xông lên đầu hắn.

Dựa vào cái gì?

Vì sao một Chí Tôn có thể được các ngươi tôn kính như vậy mà Đạo Tôn ta đây lại không được tôn trọng?

Chỉ là một Chí Tôn nhỏ nhoi, các ngươi có gì phải sợ?

Hắn không thể nào tiếp thu nổi chuyện này.

Nếu cuối cùng Hùng Bì thật sự nghe lời Khương Thành thì mình phải làm sao?

“Tử Tông Đạo Tôn, ta vẫn tôn trọng ngươi như một anh hùng, không ngờ ngươi chỉ là cẩu hùng!”

Vừa dứt lời, tất cả đều ồ lên.

Hùng tộc điên rồi, ngươi cũng điên luôn à?

Chỉ có hai trăm Thạch tộc, ngươi lại dám chỉ vào mũi Tử Tông Đạo Tôn mắng hắn là cẩu hùng?

Chẳng lẽ không biết Hùng tộc tối kỵ bị gọi là cẩu hùng à?

Tử Tông Đạo Tôn đang bận xin tha từ từ ngoảnh cái đầu to đùng lại.

“Ngươi nói gì cơ?”

Tuy mắt hắn lộ hung quang nhưng không ra tay ngay lập tức. Đàm Sa Đạo Tôn cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cố ý đấy.

Cố ý dùng lời lẽ chói tai như vậy để kích thích Tử Tông Đạo Tôn, khiến hắn giết chết Khương Thành.

“Ta nhìn ra được, Hùng tộc các ngươi từng quen biết với hắn trước đây, không chừng còn chẳng mạnh bằng hắn ấy chứ, phải không nào?”

Hắn lấy lại bình tĩnh, tiếp tục chậm rãi nói.

“Nhưng cũng là chuyện lông gà vỏ tỏi, chẳng biết từ tận năm nào tháng nào rồi mà?”

“Nếu ta đoán không nhầm, chí ít cũng là thời đại viễn cổ trước khi thống nhất Nguyên Tiên giới nhỉ?”

“Giờ hắn chỉ là một Chí Tôn nhỏ bé mà thôi, đủ để chứng minh rằng hắn cũng chỉ có thế.”

“Thực lực kém xa ngươi, nhân số lại càng không bằng ngươi, ngươi còn cung kính lễ độ với hắn như vậy sao?”

“Chẳng lẽ không cảm thấy rất mất thân phận Đạo Tôn của ngươi à?”

Những lời hắn nói trúng ngay tâm khảm của mấy vạn Yêu tộc khác ở đây.

Họ cũng cảm thấy phản ứng của Tử Tông Đạo Tôn và các cao thủ Hùng tộc khác có hơi khoa trương quá mức.

Dù trước kia là thuộc hạ của người này, thì nay đã khác xưa rồi, sao phải tỏ ra hèn mọn như vậy?

Đúng là mất giá quá!

Thậm chí ngay cả các tiên nữ Băng Cung đứng ở phía đối lập với Thạch tộc cũng không khỏi thầm đồng tình.

Các nàng cũng không hiểu nổi chuyện này.

Không chỉ riêng Tử Tông Đạo Tôn, khi Cung Tình Đạo Tôn nhìn thấy Khương Tuấn Soái này cũng tỏ vẻ cung kính lễ độ, muốn gì cho nấy, đúng là quá bất thường.

"Nói xong rồi à?"

Tử Tông Hùng Bì từ từ thẳng người dậy, vẻ mặt thâm trầm khó đoán, cũng chẳng thèm nói đúng sai gì hết.

Trong lòng Đàm Sa Đạo Tôn càng thêm chắc chắn.

Hắn cảm thấy mình đã thành công thuyết phục được Tử Tông Đạo Tôn rồi.

"Đúng vậy, ta thấy ngươi làm thế là không đáng. Đường đường là Chí Tôn, không cần đến mức như vậy."

"Hờ!"

Tử Tông Hùng Bì nhếch cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra răng nanh chi chít.

"Ta hiểu rồi, ngươi muốn xúi giục ta đối địch với Khương Yêu chủ à."

"Đù mé ngươi đúng là dụng tâm hiểm ác, định hại chết ta mà!"

Hắn bóp nắm tay vang lên răng rắc, lửa giận trong lòng dấy lên bừng bừng.

Nếu trước đây Khương Thành chỉ là một cấp trên thông thường, thì giờ hắn đã chẳng thèm quan tâm.

Nhưng vấn đề là Khương Thành không phải vậy!

Nếu một người nhiều lần vượt hai, ba, bốn thậm chí năm, sáu đại cảnh giới giết địch trước mặt ngươi, vậy ngươi sẽ khó mà không coi đó là thao tác cơ bản của hắn.

Hiện tại Khương Thành "mới" đến cảnh giới Chí Tôn nhưng trong mắt Tử Tông Hùng Bì thì đó cũng tương đương với lực chiến của Thiên Đế rồi.

Không thể thấp hơn được.

Chẳng lẽ muốn hắn ra tay với Thiên Đế à?

“Ta là có ý tốt, suy nghĩ cho ngươi mà…”

Đàm Sa Đạo Tôn còn đang mải bịa chuyện.

“Ý tốt cái đầu ngươi!”

Tử Tông Đạo Tôn vỗ một chưởng xuống.

Chương 1352: Ta sai rồi Thái Thượng cung chủ

“Không!”

Đàm Sa Đạo Tôn có nằm mơ cũng không ngờ rằng, mình đã nói có tình có lý như vậy mà Tử Tông Đạo Tôn chẳng những không nghe lại còn ra tay với mình.

Sự chênh lệch to lớn của nhân số khiến hắn chẳng thể phản kháng.

Rầm!

Một chưởng giáng xuống, không phải máu thịt tung tóe mà là đá văng khắp nơi.

Vì Đàm Sa là Thạch tộc.

Lần này Tử Tông Hùng Bì không hề nương tay, dứt khoát lựa chọn giết chết.

Cùng lúc đó, các Chí Tôn và Thiên Tôn khác cũng không chịu yếu thế, gào thét nhao nhao xông về phía những Thạch tộc khác.

“Không, các ngươi không thể như vậy được.”

“Bọn ta không phải kẻ địch…”

“Các ngươi phải đối phó với Băng Cung mới đúng!”

Hai trăm Thạch tộc cực kỳ hoảng sợ, người kêu thảm, kẻ chạy trốn.

Mà cao thủ Hùng tộc làm sao nghe lọt mấy lời này?

Giờ họ chỉ muốn lấy công chuộc tộc, để Khương Yêu chủ hài lòng mà thôi.

Dù sao vừa rồi họ cũng đánh vào bí cảnh hạt bụi của Băng Cung ở bên ngoài.

Trận chiến này không kéo dài quá lâu, dù sao thực lực cũng chênh lệch quá lớn.

Vốn chẳng có gì hồi hộp kịch tính.

Thạch tộc đã bị tiêu diệt nhanh chóng, kể cả Đàm Sa Đạo Tôn, không một ai có thể sống sót.

Nhìn đá vụn mất đi sự sống rơi đầy đất, các tiên nữ Băng Cung thầm thấy hả giận, đồng thời sự lạnh lẽo cũng dâng lên trong lòng.

Hùng tộc này đúng là mạnh mẽ mà hung tàn.

Làm gì có lương thiện chứ?

Nếu chúng ra tay với Băng Cung, chỉ cần một loạt công kích thì kết cục cũng sẽ giống như vậy.

Mà giờ các nàng có thể sống được hay không phải xem vị Thái Thượng cung chủ mới nhậm chức tên Khương Thành này.

Dựa vào mặt mũi của hắn chắc… có thể khiến cho Tử Tông Đạo Tôn "hỉ nộ vô thường" rút quân nhỉ?

"Yêu chủ, thế này ngươi đã hài lòng chưa ạ?"

Sau khi xử lý đám Đàm Sa Đạo Tôn, Tử Tông Hùng Bì ton hót chạy tới tranh công.

"Ngươi thấy chưa, ta với Thạch tộc bọn chúng không phải đồng bọn đâu."

"Vừa rồi chúng ta tiến đánh Băng Cung là bị chúng lừa đấy, bọn ta thật sự vô tội."

Thành ca đang giận bốc khói.

Hùng tộc coi như người một nhà, không giết được.

Yêu tộc đối diện là bộ hạ của Hùng Bì Đại Đế, cũng không thể giết.

Duy nhất giết được cũng chỉ còn lại đám Thạch tộc của Đàm Sa Đạo Tôn.

Kết quả cơ hội duy nhất để khoe cơ bắp cũng bị Hùng tộc tự tiện ra tay cướp đi.

“Nhiều năm không gặp, các ngươi đúng là giỏi giang vờ lờ luôn!” Hắn vẻ ngoài cười trong không cười, nói.

Tử Tông Hùng Bì không nghe ra được ý của hắn, còn tưởng hắn thật sự đang khen ngợi mình.

“Hê hê, Yêu chủ quá khen, đây là việc chúng ta phải làm.”

“Vậy, giờ bọn ta đã đi được chưa?”

“Đi hả?”

Thành ca cắn răng, giận dữ đến cực điểm.

“Ngươi mơ đẹp đấy!”

“Giờ ta là Thái Thượng cung chủ của Băng Cung. Lúc trước ngươi công kích bí cảnh Băng Cung là đang tát vào mặt ta đấy, sao có thể bỏ qua như vậy được…”

Hắn còn chưa nói xong, Tử Tông Hùng Bì đã lập tức phục tùng nhận sai rồi.

“Ta sai rồi, đều là lỗi của bọn ta.”

Hắn rất thông minh, giống như một con lươn, không để Khương Thành tìm ra một cái cớ bắt bẻ nào.

Cả đám Hùng tộc cũng học theo, vừa cười xòa vừa luôn miệng xin lỗi.

Không chỉ nhận lỗi với Thành ca mà còn chủ động xin lỗi với Cung Tình và các môn đồ khác của Băng Cung.

Thậm chí ngay sau đó chúng cũng hạ lệnh cho tất cả bốn vạn Yêu tộc, ép họ nhận sai.

“Vừa rồi đều là bọn ta không đúng, xúc phạm đến chư vị, mong chư vị tiên tử Băng Cung tha thứ cho.”

“Đúng đúng đúng, sau này bọn ta không dám nữa đâu.”

“Từ nay về sau bọn ta gặp Băng Cung sẽ đi đường vòng.”

Yêu tộc còn là hung thần ác sát ban nãy đều trở nên ngây ngô chân thành, trông có vẻ khá là tức cười.

Nghe những tiếng xin lỗi vang vọng khắp núi đồi, các tiên nữ Băng Cung cảm thấy cực kì quái dị, chẳng chân thật chút nào.

Mặc dù lời xin lỗi như đang gào thét, rõ ràng là làm trò, nhưng mà…

Dù sao người ta cũng là Yêu tộc Ma Uyên Cốc!

Là thế lực mạnh mẽ nhất trong phạm vi trăm dặm này.

Người gặp người sợ, sự tồn tại khủng khiếp mà trước đây các nàng nhắc tới đều cảm thấy tê hết cả da đầu, chỉ dám trốn tránh.

Mà bây giờ lại thuận theo như vậy.

Mặc dù không nhìn ra Khương thái thượng mạnh bao nhiêu, nhưng các nàng có thể cảm nhận rõ ràng được mặt mũi hắn lớn bao nhiêu.

Lần này nếu không có hắn thì tất cả đã chấm hết.

Cuối cùng Thành ca cũng không thể làm gì được con lươn già Hùng Bì này, đành phất tay thả đi.

Tử Tông Hùng Bì như được đại xá, vội vã mang theo một đám Yêu tộc rút lui như gió cuốn mây bay.

Quang cảnh còn náo động ban nãy lập tức trở nên vắng vẻ đi rất nhiều.

Khương Thành cười tủm tỉm xoay người.

“Giờ các ngươi nói gì nào?”

Các tiên nữ vẻ mặt cứng ngắc, cùng tỏ ra sượng trân.

Trước đây không lâu các nàng còn chỉ vào Khương Thành, hết không phục lại đến không xứng, không có tài đức gì.

Mà bây giờ tất cả coi như đã được Thành ca cứu một mạng.

Nếu không có hắn, những Yêu tộc Ma Uyên Cốc ban nãy cũng không thật sự thành khẩn ngây ngô như vậy.

Được người mà mình hô hào phản đối cứu mạng, chuyện này rất xấu hổ.

“Ừm hửm? Sao không nói gì hết vậy?”

Khóe miệng Thành ca hơi cong lên.

“Không phải trước đó các ngươi còn nhanh mồm nhanh miệng lắm mà?”

“Giờ chơi bài im lặng hả?”

Lâm Tinh Chí Tôn không muốn nhượng bộ chút nào, nhưng cuối cùng vẫn nặn ra một câu.

“Hôm nay may mà có ngươi.”

Tuyết Diệc Chí Tôn cũng cắn răng nói: “Bọn ta nợ ngươi một mạng.”

“Cảm tạ ngươi hôm nay đã ra mặt cứu Băng Cung.”

Các tiên nữ nhao nhao cúi đầu.

Có thể áp đảo Tử Tông Đạo Tôn, bất kể là dùng thực lực hay gì khác cũng đều là chuyện các nàng khó lòng tưởng tượng.

Người làm được chuyện này, các nàng không muốn cúi đầu cũng không được.

“Ta cũng không phải muốn các ngươi cảm ơn gì.”

Khương Thành tươi cười như hoa giúp các nàng nhớ lại mọi thứ trước đây không lâu.

“Hình như chúng ta còn có vụ cá cược chưa thực hiện á?”

Vừa rồi bầy yêu Ma Uyên Cốc là bị đám Đàm Sa Đạo Tôn dẫn tới chứ không phải Khương Thành.

Huống chi hắn còn ra mặt cứu toàn thể Băng Cung.

Cho nên đương nhiên hắn không thể nào là gian tế được.

Dựa theo giao kèo trước đó, hắn đã thắng nên giờ tất cả mọi người gặp mặt hắn sau này đều phải hô lên “Ta sai rồi Thái Thượng cung chủ”.

Các tiên nữ hai mặt nhìn nhau, phải hô như vậy thật hả?

Điều kiện nhỏ như vậy ngươi cũng có được cái gì đâu?

“Hô thì hô, có gì khó chứ?”

Lam Diệu Chí Tôn cười hì hì, thốt lên: “Thái Thượng…”

Nàng bỗng ngậm miệng lại, vì nhận ra ý đồ chân chính của điều kiện này.

“Xin lỗi cũng được, nhưng mà đừng kèm cái danh xưng kia được không?”

Thành ca bĩu môi: “Vậy sao ta biết được ngươi đang xin lỗi ai chứ?”

Không phải các ngươi phản đối ta làm Thái Thượng cung chủ hả, vậy sau này cứ để các ngươi chủ động gọi ta là Thái Thượng cung chủ.

Hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều phải treo trên miệng.

Sau một thời gian sẽ giống như thôi miên vậy, tiềm thức đều cho rằng hắn chính là Thái Thượng cung chủ danh xứng với thực.

Các tiên nữ khác cũng nhận ra chuyện này ngay lập tức.

“Ngươi vô sỉ quá đấy.”

“Lại dùng thủ đoạn này để bọn ta thừa nhận ngươi.”

“Đúng là dụng tâm hiểm ác.”

Dựa bản lĩnh bức lui bầy yêu Ma Uyên Cốc vừa rồi của Khương Thành và công lao ngất trời cứu vớt Băng Cung, hắn xứng đáng nhận được bất cứ đãi ngộ gì.

Nhưng điều mà các nàng phản đối, chủ yếu vẫn là vì Thái Thượng Cung chủ đứng trên Cung Tình.

Trong suy nghĩ của các nàng, địa vị của Cung Tình cao quý không gì sánh kịp, chính là cấp độ thần tượng.

Có fan hâm mộ nào tình nguyện thấy thần tượng mình đứng dưới người ta đâu.

Chỉ tiếc tấm lòng này của các nàng cũng không làm cho người trong cuộc cảm động chút nào.

“Giao kèo là ta đứng ra đảm bảo, các ngươi nhất định phải thực hiện.” Cung Tình chân thành nói.

Chương 1353: Thăng Nguyên lệnh chủ

“Ta sai rồi, Thái Thượng Cung chủ.”

“Biết sai mà sửa là đáng quý rồi.”

“Ta sai rồi, Thái Thượng Cung chủ.”

“Ngoan, thấy ngươi gọi ngọt như thế, ca có thể cân nhắc tha thứ cho ngươi.”

“Ta sai rồi, Thái Thượng Cung chủ.”

“Từng người lên một, xếp hàng ngay ngắn nào…”

Khương Thành mặt mày hớn hở, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt muốn phát điên của các nàng.

Dưới sự giám sát của Cung Tình, không ai dám làm trái giao kèo cả.

Chúng tiên nữ vốn định đồng thanh hô một câu, nhưng Khương thái thượng nhất quyết không đồng ý, muốn từng người nói cơ.

Thành ra như xếp hàng kiểm tra sức khỏe vậy.

Hơn một ngàn hai trăm người, hắn cũng không chê phiền, ngược lại rất là thích thú.

Theo số lượng người dần dần giảm bớt, cuối cùng cũng đến lượt Lâm Tinh Chí Tôn không tình nguyện nhất.

“Ta sai rồi, Thái Thượng Cung chủ.”

Trước nay nàng vẫn nói giọng lanh lảnh, giờ lại như tiếng muỗi kêu.

Nói xong lại vội vàng rời đi, như sợ dính phải cái gì xúi quẩy.

Thành ca sao có thể nhịn được.

“Ta không nghe rõ, ngươi gọi qua loa quá đấy, làm lại đi!”

“Tại sao?”

Lâm Tinh Chí Tôn vốn cực kỳ xấu hổ, lại còn bị hắn chặn lại, tức giận đến mức hét lên.

“Rõ ràng ta đã gọi rồi mà, ngươi đừng có mà quá đáng.”

Khóe miệng Khương Thành cong lên: “Ngươi xem giọng nói này có tinh thần thật đó, giữ nguyên âm lượng này mà nói nhé.”

Ca không tin không trị được một Chí Tôn nho nhỏ như ngươi.

“Ngươi!”

Lâm Tinh Chí Tôn suýt thì chửi ầm lên. Nhưng đối diện với ánh mắt bình tĩnh lại mang theo áp lực nặng nề của Cung Tình.

Cuối cùng chỉ đành gào lên: “Ta sai rồi, Thái Thượng trưởng lão.”

Thành ca cười híp mắt xoa đầu nàng, tỏ vẻ khen ngợi.

“Sau này tiếp tục cố gắng nha.”

Lâm Tinh Chí Tôn rất muốn thừa cơ cắn đứt tay hắn nhưng cuối cùng đành từ bỏ suy nghĩ mê người này.

Đến đây, các tiên nữ đã hô xong hết một lượt.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, dựa theo giao kèo, về sau mỗi lần nhìn thấy Khương thái thượng đều phải hô một lần.

Dựa vào sự hứng thú ác liệt của Thành ca, con đường tương lai của các nàng còn dài lắm.

“Kế tiếp nên bắt đầu di chuyển Băng Cung.”

Khương Thành nhìn qua chư vị tiên nữ ở đây.

“Bây giờ Thanh Hùng Cốc đã bị diệt, Ma Uyên Cốc cũng không động đến các ngươi, đâu có gì phải sợ nữa?”

Các tiên nữ thầm nghĩ mối nguy hiểm ở đây không chỉ có Thanh Hùng Cốc và Ma Uyên Cốc.

Nhưng Cung Tình cứ hùa theo hắn, các nàng cũng không nói được gì.

Di rời Băng Cung khỏi bí cảnh hạt bụi cũng không có gì khó, chuyện này dù là tôn giả cũng có thể làm tốt.

Nơi duy nhất cần Cung Tình tự mình chủ trì là một tòa tháp băng.

Trên tầng không của đỉnh tháp có một đám hồng vân ngưng tụ không tan.

Khương Thành nhìn thoáng qua, đám mây rất nhỏ, thích thước chỉ bằng một tán ô mà thôi.

Bản thân nó cũng không có lực công kích gì, nhìn qua chính là một đám hồng vân rất bình thường.

Nhưng cẩn thận cảm nhận vẫn có thể phát hiện ra một lực lượng đặc thù thần bí khôn lường từ sâu trong hồng vân.

Nếu không nhầm thì đây chính là lực quy tắc thiên địa của Vân Di Đạo.

Cũng chỉ vì sự tồn tại của quy tắc này, nơi đây mới có thể biến thành khu vực đặc thù người nhiều lực lượng mạnh.

“Nơi đây mỗi thế lực thành quy mô đều có một đám hồng vân thế này.”

Là người quen cũ, Cung Tình cũng biết phong cách của hắn.

Chắc chắn lại là mới đến, không nắm rõ tình hình.

Bèn kiên nhẫn phổ cập khoa học.

“Người mới tới chỉ cần chủ động bỏ một luồng ý thức của mình vào đó thì coi như là một thành viên của Băng Cung, đồng thời cũng có thể nhận được ký hiệu của Băng Cung.”

“Sau này khi cùng chiến đấu thì sẽ nhận được buff thăng của Nguyên Hồng Vân.”

Khương Thành còn tưởng thứ này phức tạp thế nào nữa.

“Hóa ra là đơn giản tùy tiện vậy à?”

“Vậy chẳng phải người khác muốn rời khỏi là rời khỏi được ngay à?”

Cung Tình khẽ gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần cắt đứt luồng ý thức đó là có thể rời khỏi Băng Cung.”

Cắt đứt ý thức cũng chẳng gây thương tổn gì đối với tiên nhân.

Nhưng ngay sau đó, Cung Tình lại bổ sung một câu.

“Nhưng có một số bộ tộc và thế lực để tăng cường sự khống chế với thuộc hạ, phòng ngừa trưởng lão dẫn đệ tử ra ngoài cũng sẽ ép buộc bọn họ thả một luồng phân hồn vào.”

“Làm như vậy, môn hộ dưới trướng sẽ rất khó mà thoát thân.”

Cắt đứt một luồng phân hồn, cái giá bỏ ra là vô cùng lớn.

Nhẹ thì trạng thái tổn hao cần bế quan mấy trăm triệu năm để khôi phục, nặng thì hủy hoại thiên phú căn cơ vĩnh viễn, từ nay không thể tăng thêm được nữa.

Ở Băng Cung chỉ dùng ý thức, coi như rất tự do.

Nhưng một số tông môn bên ngoài lại khác.

Vân Di Đạo thêm một người sẽ tăng thêm một phần lực lượng. Mỗi một tông môn ở đây đều hi vọng có thể chiêu mộ thêm nhiều người.

Ở đây, người sống chính là những bảo vật di động, sẽ bị tranh đoạt.

Nhưng một số tông môn cực đoan và bộ tộc mạnh mẽ sẽ dứt khoát lựa chọn chiếm đoạt và "đi săn" khắp nơi để làm phong phú thêm lực lượng bản thân.

Người sau khi bị bọn họ bắt được sẽ bị ép ra nhập, đừng mong chỉ thả một luồng ý thức vào, chắc chắn sẽ bị ép bỏ phân hồn vào đó.

Giống như công cụ mất đi quyền tự chủ, bị đối phương cưỡng ép nô dịch.

Đám người Lâm Tinh và Lam Diệu tất nhiên không muốn phải rơi vào hoàn cảnh đó.

Sau khi hiểu rõ tình huống, Khương Thành bèn phân ra một luồng ý thức, định dung hợp với Nguyên Hồng Vân kia.

Cung Tình vội vàng dùng truyền âm lặng lẽ ngăn cản hắn.

"Ngươi đừng làm vậy."

Sau đó nàng hạ lệnh cho các tiên nữ lui ra, lúc này mới giải thích với Thành ca.

"Thăng Nguyên Hồng Vân của mỗi tông môn đều có một Thăng Nguyên tinh hạch, chỉ một người có thể câu thông."

"Người câu thông được với Thăng Nguyên tinh hạch được gọi là lệnh chủ."

"Lệnh chủ có thể mượn Hồng Vân chi phối những người còn lại, chỉ cần đối phương không rời khỏi tông môn thì không thể chống lại mệnh lệnh của lệnh chủ."

“Lệnh chủ Băng Cung chính là ta.”

Nàng bình tĩnh nhìn vào mắt Khương Thành, khẽ nói: “Nều giờ ngươi trực tiếp đưa ý thức vào trong hồng vân thì ngươi sẽ biến thành người dưới trướng của ta.”

“Bình thường có thể ngươi sẽ không phát hiện ra.”

“Nhưng đến thời khắc mấu chốt, cho dù ta bắt người làm ra chuyện trái ngược lại với ý nguyện của bản thân, ngươi cũng sẽ chấp hành.”

Đây cũng là lý do khi đám Đàm Sa rời khỏi bèn lập tức cắt đứt liên hệ ý thức.

Thành ca hơi kinh ngạc.

Nếu không phải Cung Tình giải thích trước, hắn thật sự không biết hóa ra còn có cái hố to như vậy.

“Ngươi định nhường vị trí lệnh chủ Băng Cung cho ta?”

Cung Tình khẽ gật đầu, tỏ vẻ đương nhiên nói: “Đúng vậy, ngươi là Thái Thượng Cung chủ, nơi này tất nhiên phải do ngươi khống chế rồi.”

Thành ca mấp máy môi, im lặng một lát mới cười khổ nói.

“Vậy được, Thăng Nguyên tinh hạch ở đâu?”

Hắn phát hiện ra mình không thể đoán nổi suy nghĩ của cô gái này.

Dựa vào phong cách buông thả lười động não, lại thiếu thường thức của hắn, Cung Tình không chủ động nói ra thì không đến bước cuối cùng chắc hắn cũng chẳng phát hiện ra cái hố này.

Nàng trung thành với mình như vậy sao?

Hai người nhanh chóng bước vào trong tòa đại điện Băng Tinh chính giữa Băng Cung.

Rong ruổi trong thế giới chạm băng, hai người sóng vai mà đi tựa như bước trong truyện cổ tích.

Hơn nữa Cung Tình còn là người Băng tộc một trăm phần trăm.

Sau khi đi qua một loạt cấm chế, Cung Tình mang theo hắn tiến vào khu vực hạch tâm nhất của tòa băng điện này.

Xuất hiện trước mắt Khương Thành là một lăng tinh trong suốt lơ lửng giữa không trung.

Cực kỳ nhỏ bé, chỉ lớn chừng hạt đậu.

“Đây chính là Thăng Nguyên tinh hạch của Băng Cung.”

Chương 1354: Cái này cũng có thể luyện hóa hả?

Cung Tình vừa nói, vừa từ từ rút ấn ký của mình ra khỏi lõi tinh hạch.

Khương Thành đương nhiên có thể nhìn ra được.

Khi ấn ký của nàng bị xóa hoàn toàn, tinh hạch này sẽ tạm thời không có chủ nhân.

Sau đó mình luyện hóa tinh hạch này một chút, thì có thể trở thành chủ nhân mới của nó.

“Thực sự quyết định đưa nó cho ta?”

“Đúng vậy.”

“Không hối hận sao?”

Cung Tình vừa rút tia ấn ký cuối cùng của chính mình về, vừa ngạc nhiên hỏi.

“Tại sao phải hối hận chứ.”

Cái này…

Sau khi cho đi, ngươi sẽ không còn là lão đại, không còn mặt mũi, điều này không đủ để hối hận sao?

Trong lòng Khương thái thượng nghĩ vậy, nhưng tay vẫn thành thật cầm lấy viên tinh hạch nhỏ kia, nhanh chóng bắt đầu quá trình luyện hóa.

“Đừng!”

Cung Tình vội vàng ngăng cản, nhưng tiếc là vẫn chậm mất một bước.

“Viên tinh hạch này không thể luyện hóa được…”

Trước đây nàng luôn nói về việc phải liên kết với tinh hạch.

Quá trình này tương tự như quá trình Chuẩn Đế với tâm quy tắc năm đó, cuối cùng hình thành một ấn ký của bản thân lên tâm quy tắc là được.

Đây là tư thế chính xác để trở thành lệnh chủ.

Rất nhiều lệnh chủ ở Vân Di Đạo đều sử dụng phương pháp này, không có ngoại lệ.

Việc luyện hóa căn bản là không thể làm được.

Tất cả các tiên nhân đều tu luyện sức mạnh của ba nghìn quy tắc.

Điểm này, ngay cả khi sức mạnh do chính bản thân Đạo Thánh tạo ra cũng không ngoại lệ, bọn họ vẫn chưa thể nhảy ra khỏi cái hệ thống này.

Sức mạnh mà bọn họ sáng tạo ra, suy cho cùng, vẫn là bắt nguồn từ ba nghìn quy tắc này.

Nhưng thứ mà tinh hạch này chứa đựng, chính là sức mạnh của quy tắc thiên địa đặc biệt của Vân Di Đạo.

Cái gì mà "Nhiều người thì sức mạnh lớn hơn" chứ, cái này hoàn toàn không chung một hệ thống với ba nghìn quy tắc.

Đối mặt với loại sức mạnh đặc biệt này, tất cả các tiên nhân đều không có cách nào vào được.

Càng không cần nói đến việc luyện hóa nó.

Chỉ là, ngay từ đầu Khương Thành cũng không hỏi rõ ràng.

Hắn đã trực tiếp sử dụng khả năng lĩnh ngộ ở cấp Xí Nghiệp của mình, hiển nhiên coi đó là sử dụng để luyện hóa.

Giọng của Cung Tình vẫn chưa dứt, viên Thăng nguyên tinh hạch thuộc về Băng Cung đã biến mất trong lòng bàn tay hắn ngay tại chỗ.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể vẫn rất có hiệu xuất.

Viên tinh thể nhỏ chỉ to như hạt đậu xanh đã bị luyện hóa trong nháy mắt.

Ngay sau đó, quy tắc Thiên Địa đặc biệt "Nhiều người thì sức mạnh lớn hơn" của Vân Di Đạo đã xuất hiện trong cơ thể của hắn.

Gần như trong khoảnh khắc đầu tiên, ba nghìn huyền văn trong cơ thể cùng với sức mạnh này đã bài trừ lẫn nhau một cách mạnh mẽ.

Nếu như nhất định phải miêu tả, thì chính là trong cơ thể của hắn vốn là thuộc về hệ thống ba ngàn quy tắc, cũng đã có một loại "Đạo Tuyệt Chi Địa" khác.

Hai bên ngay lập tức xảy ra một trận chiến trong người hắn.

Sau đó, Khương Thành liền chết một cách ngoạn mục.

Không còn cách nào khác, hắn cũng không thể chịu được mức độ hành hạ này.

"Ting! Kí chủ đã bị giết, đang kiểm tra sức mạnh của kẻ thù, sắp xếp phương án hồi sinh."

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Ting! Kí chủ đã thành công luyện hóa Thăng Nguyên tinh hạch."

"Ting! Kí chủ hồi sinh."

Phương pháp giải quyết của hệ thống rất đơn giản.

Nếu như ngươi chết vì luyện hóa tinh hạch, vậy thì nó sẽ trực giúp cho ngươi thành công.

Vì vậy, khi Thành ca sống lại một lần nữa, trận chiến trong cơ thể hắn đã tan thành mây khói, bình tĩnh đến khó có thể tin được.

Cung Tình ở bên cạnh xem cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Khương Thành đột ngột ngã xuống, sau đó lại đứng dậy nhảy nhót tưng bừng.

Mặc dù không rõ tình hình, nhưng Cung quân sư trước giờ tính tình rất tốt.

"Thăng Nguyên tinh hạch không thể luyện hóa, chỉ có thể liên kết…"

Thành ca ngắt lời nàng.

"Ta đã luyện hóa thành công."

"Hả?"

Mặc dù sự kỳ vọng mà Cung Tình đặt vào hắn vượt quá mức bình thường, nhưng sau khi nghe câu này, nàng vẫn cảm thấy thật nực cười.

“Ngươi, ngươi vậy mà lại có thể thực sự luyện hóa Thăng Nguyên tinh hạch?”

Khi nàng nhìn Khương chủ công, ánh mắt lại một lần nữa trở về ánh mắt như nhìn thấy ma quỷ thường xuất hiện ở Băng Cung.

“Sức mạnh của Thiên Địa quy tắc đặc biệt trong tinh hạch kia không tương thích với sức mạnh quy tắc của chúng ta, một khi chúng đã bài trừ lẫn nhau thì khó mà có thể tưởng tượng được, ngay cả Thiên Đế cũng không thể nào dung hợp được…”

“Hậu quả của việc bài trừ lẫn nhau đúng là rất nghiêm trọng.”

Thành ca gật đầu bày tỏ sự tán thành.

Sau đó cảm thán nói: “Để dung hợp được, ta vừa phải trả giá đắt là vô tình ngã xuống, đúng là không dễ dàng gì.”

Cung Tình đột nhiên muốn đánh hắn.

Vậy hậu quả nghiêm trọng mà ngươi nói, cũng chỉ là một cú ngã thôi sao?

Đây cũng là một cái giá lớn sao?

Ta có thể ngã cả trăm lần như vậy, liệu ta có thể thành công một lần không?

“Vậy bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?”

Nhìn Khương Thành trước mặt, Cung Tình đột nhiên cảm thấy khá là vinh hạnh.

Hắn hẳn là người đầu tiên trong lịch sử làm điều này, mà nàng lại là nhân chứng duy nhất tại nơi này.

“Không có cảm giác gì cả.”

Sức mạnh của Thành ca hoàn toàn không có thay đổi chút nào vì việc luyện hóa vừa rồi.

Cũng không có thêm bất cứ sức mạnh nào nữa.

Hắn cẩn thận tìm kiếm trong cơ thể mình.

Cuối cùng, trên khoảng đất trống bên cạnh cái cây treo đầy ba nghìn quy tắc nay đã biến thành một cây đại thụ cao chọt trời với cành lá um tùm, phát hiện một hạt đậu xanh nhỏ bé không có gì nổi bật.

"Không phải chứ?"

Không biết hồi đó hạt giống của huyền lực kia vật lộn biết bao nhiêu lâu mới có.

Không lẽ bây giờ lại có thêm một cái?

Sau đó hắn nhanh chống phát hiện ra rằng mình đã đoán sai.

Thứ này là tinh hạch, không phải hạt giống, cũng sẽ không biến thành cây non.

Hơn nữa, chính mình cũng không có được bất kỳ sức mạnh đặc biệt nào.

"Có vẻ như không có bất cứ tác dụng gì." Hắn giang hai tay ra.

Chân mày của Cung Tình khẽ động: "Hẳn là không đâu, không thể nào có chuyện không có tác dụng gì sau khi luyện hóa."

"Chắc chắn nó đã tạo ra một số thay đổi đối với ngươi."

Nếu như là người khác nói điều này, chắc là Thành ca chẳng thèm nghĩ gì nhiều.

Nhưng nếu đổi thành lời của Cung quân sư cực kỳ thông minh, hắn sẽ cảm thấy nó có giá trị tham khảo rất lớn, vì vậy sau đó hắn đã tìm kiếm lại nhiều lần. Cuối cùng đã tìm ra hệ thống.

Cuối cùng, hắn đã tìm thấy một hạng mục hoàn toàn mới trên bảng kỹ năng - lực thiên đạo.

Phụt!

Hắn suýt nữa rớt cằm ngay tại chỗ.

Chuyện quái gì thế này?

Chẳng phải bản thân mình không được Thiên Đạo công nhận sao?

Thậm chí ngay cả Thiên Tâm cũng không tồn tại, không phải sao?

Không lẽ là vì luyện hóa Thăng Nguyên tinh hạch thành công, mà bản thân mình đã trở thành người của Thiên Đạo sao?

Hắn lắc lắc đầu.

Không đúng, không phải là như vậy.

Đặc điểm lớn nhất của Đạo Tuyệt này chính là nó không thể bị Thiên Đạo quản lý.

Thiên địa quy tắc đặc biệt ở nơi này không phù hợp với Thiên Địa, cũng không thuộc về lực thiên đạo.

Vậy tình huống này rốt cuộc là như thế nào?

Hơn nữa, làm sao lực thiên đạo lại có thể bị người khác sở hữu?

Ngay cả Đạo Thánh và Thiên Đế, mặc dù có thể sử dụng một phần lực Thiên Đạo, nhưng cũng chỉ là mượn của Thiên Đạo.

Bọn họ không thể nắm giữ lực Thiên đạo cho của riêng mình.

Nếu thực sự có thể làm được bước đó, chính là chiến đấu với trời, làm hại đến Thiên Đạo để bù đắp cho chính mình!

Mang theo một bụng đầy nghi ngờ, hắn nhấp vào bảng điều khiển "Thiên Đạo", thực sự có một thanh tiến độ ở bên dưới.

Tên kỹ năng hiển thị phía trước thanh tiến độ chỉ là chữ "một".

Nói cách khác, sức mạnh này thậm chí còn chưa từng được đặt tên, nhưng được hệ thống đánh dấu là số một.

"Không lẽ kỹ năng số một của Thiên Đạo, cũng chính là nhiều người thì sức mạnh lớn hơn?"

Thành ca nghĩ rằng cái này thực sự là quá buồn cười rồi.

Nhìn vào thanh tiến độ hiện tại là 0,0013, không hiểu tại sao sự tò mò mạnh mẽ của hắn lại kích thích.

0,0013 này đến như thế nào?

Hơn nữa, nếu thứ đồ chơi này tăng lên, thì sẽ có tác dụng gì chứ?

Mà lúc này, đôi mắt của Cung Tình đột nhiên sáng lên.

"Đúng rồi, ngươi thử rời khỏi Vân Di Đạo ngay bây giờ thử xem?"

Chương 1355: Người phụ nữ có dã tâm bừng bừng

Mặc dù đề xuất này có chút không thể giải thích được, nhưng Cung quân sư từ trước tới giờ chưa từng nói nhảm.

Thành ca cũng hợp tác với nàng.

Ngay lập tức bay ra khỏi dãy núi cùng nàng, bay về phía bên ngoài của Vân Di Đạo.

Khương Thành đã chọn con đường ban đầu để trở lại Luyện Tâm Đạo.

Mà sau khi hắn bước vào Luyện Tâm Đạo, Cung Tình lập tức dừng lại.

"Quả nhiên là vậy!"

"Quả nhiên gì?" Thành ca không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vẻ mặt Cung Tình vô cùng trang trọng.

"Ngươi đã luyên hóa Thăng Nguyên tinh hạch, cho nên bây giờ, chẳng khác nào ngươi đang đưa viên tinh hạch đó ra khỏi Vân Di Đạo!"

Thành ca khẽ gật đầu.

"Sau đó thì sao? Có vấn đề gì với việc này không?"

"Vấn đề lớn."

Cung Tình từ tốn nói: "Thăng Nguyên tinh hạch căn bản là không thể nào rời khỏi Vân Di Đạo."

"Tại sao?"

"Bởi vì mỗi một đạo của Đạo Tuyệt Chi Địa đều bị cô lập với nhau, không liên quan gì với nhau."

Rõ ràng là nàng biết rất rõ tình hình xung quanh.

"Quy tắc Thiên Địa của Luyện Tâm Đạo thì chỉ có đan, khí, phù, trận mới được coi là sức mạnh chiến đấu."

"Mà Vân Di Đạo là số người có thể mang lại gia tăng sức chiến đấu."

“Hai loại quy tắc thiên địa này không can thiệp vào nhau, khi người của Vân Di Đạo đến Luyện Tâm Đạo, bọn họ phải tuân theo quy tắc thiên địa của Luyện Tâm Đạo.”

“Luyện Tâm Đạo cũng không tồn tại quy tắc nhiều người hơn thì sẽ càng mạnh hơn.”

“Những người khác có mang theo tinh hạch trong người không thể rời khỏi ranh giới phạm vi của Vân Di Đạo, cho dù là Đạo Thánh thì cũng sẽ bị quy tắc đặc biệt của thiên địa ngăn cản.”

“Mà ngươi… bây giờ đã phá vỡ quy tắc cứng rắn này.”

Nàng nói như vậy, Khương Thành cũng đã hiểu được.

“Ý của ngươi là, ta đã mang theo Thăng Nguyên tinh hạch rời khỏi Vân Di Đạo, vậy thì ta có thể đạt được hiệu quả của việc người đông thì sức mạnh ở Luyện Tâm Đạo?”

“Không sai!”

Cung Tình cũng chỉ là suy đoán thôi.

“Ngươi có thể kích thích hiệu quả của viên tinh hạch đó không?”

“Để ta thử thử.”

Khương Thành bắt đầu cố gắng thử liên kết với viên tinh hạch hình đậu xanh trong cơ thể.

Toàn bộ quá trình diễn ra suôn sẻ và thuận lợi.

Bởi vì viên tinh hạch này đã được luyện hóa, nó thuộc về hắn.

Khi suy nghĩ của hắn được truyền đến, tinh hạch sáng hơn một chút, cũng không gây ra nhiều chấn động.

Đồng thời, thế giới bên ngoài cũng đã thay đổi.

Hai đám Hồng Vân với màu sắc cực kỳ nhạt xuất hiện trên đầu hắn và Cung Tình.

Khương Thành ngay lập tức nhận ra sự khác biệt - sức chiến đấu của hắn tăng lên.

Mặc dù sự thăng cấp là cực kỳ nhỏ và hiệu quả hầu như không đáng kể, nhưng nó thực sự là một sự thăng cấp.

Cung Tình cũng cảm nhận được một chút.

“Hiệu quả của sự thăng cấp này thấp hơn một phần mười nghìn so với một Hồng Vân thông thường.”

“Nhưng mà nó cũng rất hiếm thấy.”

“Mà một khi có nhiều người hơn, nó sẽ đóng một vai trò nhất định, đủ để thay đổi rất nhiều thứ.”

Khương Thành thản nhiên nói: “Hiệu quả này có thể thăng cấp được, nhưng hiện tại ta không biết phải làm thế nào để có thể thăng cấp cho nó.”

Hắn ước tính rằng nếu thanh tiến dộ đầy, hiệu quả tăng thêm có thể giống như một Hồng Vân bình thường.

“Nó có thể thăng cấp được sao?”

Đôi mắt của Cung Tình đột nhiên trở nên điên cuồng.

“Nói cách khác, sớm hay muộn gì thì nó cũng sẽ có hiệu quả như Hồng Vân bình thường như Vân Di Đạo sao?”

“Chắc là vậy.”

“Vậy thì quá tuyệt rồi!”

Nàng vỗ tay liên tục, sự phấn khích đã lộ rõ lên mặt nàng.

Khóe miệng của Thành ca cong lên: “Có gì hay tốt?”

Thứ này đòi hỏi rất nhiều người để có thể tăng sức chiến đấu, hoàn toàn không đáp ứng được nhu cầu hành động một mình để làm màu của hắn.

Cứ nghĩ về nhóm người xung quanh mình đã được tăng cường sức mạnh bởi Hồng Vân, mỗi người họ đều có thể làm màu, vậy thì không phải là ánh hào quan của hắn bị người ta cướp hết sao?

Tuy nhiên, Cung Tinh không hề nghĩ vậy.

“Với viên tinh hạch siêu việt có thể di chuyển xuyên ranh giới này của ngươi, miễn là chúng ta có thể tuyển đủ người, chúng ta có thể chinh phục những Đạo khác!”

“Hãy nghĩ về điều đó đi, đến chỗ của những Đạo khác, chúng ta có thể tận dụng phát huy lợi thế về số lượng, nhưng đối phương thì không.”

“Đó là loại lợi thế đến mức nào?”

Càng lúc nàng càng nói nhanh hơn, càng nói thì càng hăng say, đôi mắt điên cuồng gần như sắp bốc cháy.

“Không chỉ là Đạo Tuyệt Chi Địa, mà còn cả bên ngoài của Thiên Cung!”

“Đến lúc đó, với sự tăng thêm của Thăng Nguyên Hồng Vân, tất cả mọi người dưới sự chỉ huy của chúng ta đều sẽ có thể sử dụng sức mạnh phi thường!”

“Trong tương lai, Băng Cung của chúng ta đi đến đâu, thì mọi người đều sẽ đầu hàng khi nhìn thấy chúng ta, toàn bộ Nguyên Tiên Giới nằm trong lòng bàn tay…”

“Được rồi được rồi.”

Thành ca không thể không làm gián đoạn việc ngâm xướng của nàng.

Hắn không ghét bỏ việc chinh phục Nguyên Tiên Giới, nhưng hắn chê mệt.

Thống lĩnh cho một đám người ngày ngày đánh đông dẹp bắc, còn phải giải quyết vô số công việc và các mối quan hệ, hơn nữa, nếu như xảy ra chiến tranh, thì sẽ xuất hiện cảnh tương sinh linh lầm than.

Làm sao có thể thư giãn và thoải mái như khi một mình làm màu chứ?

“Đây là ngươi phụ thuộc vào BUF có biết hay không? Hành vi như thế này là sai!”

Từ lâu Cung Tình đã quen với phong cách nói chuyện của hắn, vậy nên kiên nhẫn thuyết phục hắn: “Như vậy thì Băng Cung chúng ta sẽ trở thành chúa tể của Nguyên Tiên Giới, tất cả các tông và tộc đều sẽ đầu hàng…”

“Sau đó thì sao?”

Thành ca tức giận liếc nhìn nàng.

“Một người phụ nữ ngươi, tại sao lại đầy tham vọng như vậy?”

“Đúng là không thể nào tưởng tượng được!”

Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng hắn cũng có thể hiểu được, Cung Tình muốn chinh phục toàn bộ

Nguyên Tiên Giới không phải hoàn toàn vì bản thân nàng, đa số là vì bản thân hắn.

Dù sao thì lệnh chủ của Băng Cung này cũng là người mình.

Mà đối với sự phản đối của hắn, Cung Tình cũng không tiếp tục duy trì ý kiến của nàng nữa.

Nàng chỉ đưa ra một phỏng đoán, ở bên cạnh thúc đẩy Khương Thành mở rộng lực lượng.

"Có lẽ viên tinh hạch này của ngươi, có thể được tăng cấp bằng cách tăng số lượng người."

Thành ca không ngốc, ngay lập tức nhìn ra ý định của nàng.

"Ca đây không có rảnh đâu."

"Ngươi đừng có hi vọng ta sẽ đi theo con đường mà người sắp xếp, đừng có mơ nữa."

Nói xong, hắn liền quay đầu bay về hướng Băng Cung Vân Di Đạo.

Trên đường đi, Cung quân sư vẫn luôn không ngừng thuyết phục hắn, cố gắng biến người anh em này trở thành một hùng chủ có dã tâm bừng bừng.

Có như thế, người quân sư là nàng mới có thể cảm nhận đầy đủ giá trị của cuộc sống này.

Chỉ tiếc là, Thành ca làm như mắt điếc tai ngơ đối với điều này.

"Đợi đến khi Băng Cung của ngươi ổn định lại, ta sẽ rời đi, đừng mong đợi ta sẽ giúp ngươi mở mang đất đai lãnh thổ." Hắn nói vậy.

Chỉ là lúc này, hắn không biết rằng Băng Cung sắp phải nghênh đón một loạt "kẻ thù mạnh" mới.

Ở một nơi khác của Vân Di Đạo, các vị Đan sư của Thiên Đan Tư sắp vượt qua biên giới, tiến vào địa giới tiếp theo.

Sau khi chia tay Khương Thành, bọn họ không còn gặp nguy hiểm nữa.

Những tông phái khác mà bọn họ gặp trên đường đối xử với bọn họ rất lịch sự, mấy vị Đạo Tôn Đạo Thánh kia hận không

thể giữ những vị tông sư luyện đan này làm khách trong hàng trăm triệu năm.

Chỉ là các vị tông sư này đã khéo léo từ chối.

Tốc độ di chuyển của bọn họ không nhanh, các cao thủ của các môn phái lớn cũng đưa tiễn trên đường đi.

Vừa rồi mới chia tay nhóm người cuối cùng tiễn bọn họ.

Mà vào lúc này, hai bóng người với yêu khí ngút trời ở đằng xa nhanh chóng tiếp cận.

Mọi người nhìn kỹ hơn, phát hiện ra đó là Tam Nhãn Hổ và Yên Dĩ.

Nhóm mấy người Thiên Lâm và Thái Hành vội vã chào hỏi bọn họ.

"Khương Thủ Tọa ở đâu?"

"Tại sao các ngươi lại quay lại trước?"

Nghe đến đây, Tam Nhãn Hổ đã không vui.

"Bổn sứ thần ta tới đây để hội họp, câu đầu tiên các ngươi chỉ hỏi về hắn?"

Kim Phi Chí Tôn ở phía đối diện nhếch môi.

"Đúng vậy, có vấn đề gì không?"

Cái vị sứ thần Tam Nhãn Hổ này có địa vị rất cao trong ở Luyện Tâm Đạo, nhưng trong mắt bọn họ vẫn chỉ là một tên vô lại.

Dù sao thì bọn họ cũng biết con Yêu hổ này trước đây là như thế nào.

Hơn nữa còn có vị Khương Thủ Tọa còn quyền lực hơn, ai mà thèm nịn bợ hắn chứ?

Thái Hành cũng không thể kiên nhẫn hơn nữa được.

"Mau lên, Khương Thủ Tọa đâu? Chẳng lẽ hắn bỏ lại hai cái tên vướng víu chân tay là các ngươi lại rồi về sớm?"

Chương 1356: Nghĩ cách giải cứu Khương chủ tọa

Nghe thấy cái từ vướng víu kia, thì ngay cả Yên Dĩ trước giờ luôn ít nói cũng bùng nổ.

“Ngươi mới là thứ vướng víu, cả nhà ngươi đều là thứ vướng víu!”

Một người khác cũng không thoát khỏi cảnh bị làm cho khó chịu là Tam Nhãn Hổ, nhưng ánh mắt của hắn lại di chuyển, ngăn cản nàng với thái độ kì lạ.

“Em gái đừng tức giận, không phải là chúng ta vẫn còn tin tức quan trọng sao?”

Tin tức quan trọng?

Tin tức quan trọng gì?

Yên Dĩ có chút không phản ứng kịp, trước đây chúng ta tách ra khỏi bọn họ, không phải sau đó chỉ đi tới động phủ của Thanh Hùng thôi sao?

Ven đường cũng không gặp phải bất kỳ khó khăn trắc trở gì.

Trong khi nhóm người Thiên Lâm Thái Hành chỉ quan tâm đến Khương Thành, bọn họ không quan tâm đến những thứ khác.

“Được rồi được rồi, lại cố tình làm ra vẻ thần bí.”

“Nếu như không liên quan gì đến Khương Thủ Tọa, vậy thì ngươi có thể ngậm miệng lại.”

“Đúng vậy, bọn ta không quan tâm đến những thứ tầm thường.”

Tam Nhãn Hổ cười hi hi.

“Thật không may, tin tức quan trọng này thực sự có liên quan đến Thành Ca.”

Bắc Hà Đạo Tôn nhìn chằm chằm: “Vậy sao ngươi còn không mau nói ra đi, còn dông dài làm gì nữa?”

Khóe miệng Tam Nhãn Hổ nhếch lên: “Thấy thái độ của các ngươi như vậy, ta đột nhiên không muốn nói nữa.”

Các vị Đan sư cũng biết hắn là người như thế nào, bọn họ sẽ không bị con hổ yêu này nắm thóp.

“Không muốn nói thì thôi vậy.”

“Đi thôi đi thôi, chắc chắn là Khương Thủ Tọa đã về trước rồi.”

“Ngay cả khi hắn vẫn chưa quay trở lại, thì với sức mạnh của hắn, chúng ta không cần phải lo lắng gì cả.”

Nhìn thấy họ chuẩn bị khởi hành, Tam Nhãn Hổ đang giữ ý xấu liền nôn nóng.

Hắn cố tình thở dài ở đằng sau.

“Trời ạ, đúng là quá thảm mà.”

“Tội nghiệp cho Thành ca đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng, không biết bây giờ còn sống hay không.”

Nghe thấy như vậy, Yên Dĩ ở bên cạnh có chút khó hiểu.

Không phải Khương Thành còn đang sống tốt sao, còn thoải mái hơn chúng ta nhiều, rơi vào tuyện cảnh gì chứ?

Giọng nói buồn bã của Tam Nhãn Hổ vẫn chưa dừng lại.

“Trận thế của kẻ địch tàn bạo đến mức đó, đúng là quá kinh khủng!”

“Nếu còn chậm trễ hơn nữa thì e rằng sẽ không kịp nhặt xác cho hắn…”

Bước chân của các vị đan sư ở phía trước cuối cùng cũng dừng lại.

“Ngươi đang chơi trò gì vậy?”

Thiên Lâm đại sư vuốt vuốt chòm râu hoa tiêu, quắc mắt nhìn trừng trừng cảnh báo hổ yêu cẩn thận cái miệng của mình.

“Còn dám nói năng bừa bãi mà sắp xếp Khương Thủ Tọa nữa thì có tin là lão tử sẽ đánh ngươi hay không?”

Các vị Đan Sư khác cũng khịt mũi chế nhạo thủ đoạn của Tam Nhãn Hổ.

“Mỗi ngày đều không chịu học hành cho đàng hoàng!”

“Ngươi nghĩ bọn ta ngu ngốc sao? Với sức mạnh của Khương Thủ Tọa, làm sao có thể gặp nguy hiểm được hả?”

“Ngay cả ngươi cũng có thể sống sót quay về, hắn không về lại được sao?”

Tam Nhãn Hổ thầm chửi thề trong lòng, cái đám Đan sư này càng ngày càng khó lừa.

Hắn thực sự đang cố tình bịa ra chuyện nói dối.

Về mục đích của chuyện này hả, thì là cố ý bày trò đùa với đám Đan sư này thôi, ai bảo vừa rồi các ngươi bất kính với Hổ Gia ta?

Nhân tiện, phá vỡ "việc tốt" của Khương Thành.

Lần trước khi gặp các cô gái của Băng Cung, Thành ca đã cố tình vạch rõ ranh giới với hắn, ép hắn rời đi.

Trong mắt của Tam Nhãn Hổ, đây là một hành vi xấu xa đi ăn một mình, không thể tha thứ được!

Nguyên đoạn đường này hắn đã bố trí không biết bao nhiêu là thứ cho Khương Thành.

Có nhiều em gái như vậy, chia cho ta bảy tám người thì có sao đâu chứ?

Mặc dù trên danh nghĩa ta vẫn đang theo đuổi Yên Dĩ, nhưng ta không ngại việc có thêm một số lựa chọn khác.

Trong đầu hắn đang náo nhiệt như một cái rạp phim, bây giờ Khương Thành hẳn là đang cô này cô nọ trái ôm phải ấp ở bên kia, chìm đắm trong chốn dịu dàng không thể tự mình thoát ra.

Nghĩ đến cảnh đó, hắn ghen tị đến mức giận tím cả người.

Nếu như ca ngươi đã bất nhân, thì đừng trách tiểu đệ ta bất nghĩa!

Bây giờ dẫn nhóm các Đan Sư quay lại vây xem ngươi, phá hủy cái đài của ngươi, để xem ngươi có thể chơi như thế nào nữa.

"Haizzz, các ngươi thực sự rất tin tưởng vào hắn."

"Nhưng nếu như ta nói cho các ngươi biết là, phía kẻ địch có hơn triệu người thì sao?"

Tam Nhãn Hổ cũng dám chém gió.

Vừa mở miệng thì đã trực tiếp tăng số lượng hơn ngàn tiên nữ lên gấp ngàn lần.

Nghe nói số lượng kẻ thù lên tới hàng triệu người, tất cả mọi người của Thiên Đan Tư đều sợ đến ngây người.

“Làm sao có thể chứ?”

“Ở đâu ra mà có nhiều cao thủ đến vậy được?”

“Một môn phái có hơn mười ngàn người, thì đã có thể coi như là cực kỳ to lớn rồi, giờ lại còn cả triệu?”

“Đã vậy tập trung thành một đội?”

“Ngươi có biết một triệu người là trận thế lớn tới mức nào không, mở miệng ra là nói cả triệu người, bây giờ ta đang nghi ngờ không biết tên hổ yêu nhà ngươi có biết đếm hay không đó!”

Tam Nhãn Hổ bị bọn họ tra hỏi cũng không lo lắng khó chịu, dù sao hắn vốn cũng là bịa chuyện.

“Hừ, ở nơi khác thì không được, nhưng ở đây thì khác.”

“Đừng quên, ở Vân Di Đạo nhiều người thì mạnh hơn.”

“Để gia tăng nhân số, các môn phái ở đây không thèm quan tâm đến trình độ tài năng, chỉ là người sống là được rồi.”

“Một triệu thì có gì lạ chứ, gấp mười ngàn lần còn được chứ nói chi?”

Từng lời từng lời nói của hắn đều chân thật một cách khó tin, những người không biết còn nghĩ hắn là kẻ già đời ở Vân Di Đạo.

Thái Hành Đạo Tôn cười lạnh.

“Ngươi cứ tiếp tục bịa đặt đi, ngươi ngốc, nhưng Khương chưởng môn không ngốc.”

“Với thực lực của hắn, cho dù đánh không lại thì cũng không biết bỏ chạy trước à?”

“Đúng vậy, đánh không lại thì không thể chạy sao?”

Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Tam Nhãn Hổ mờ mịt ném một câu.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu kẻ thù đều là nữ tiên?”

Đầu tiên mọi người đều sửng sốt, sau đó sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

“Không hay rồi!”

Bọn họ tin cực kì bội phục khả năng chiến đấu và thuật luyện đan của Thành ca.

Nhưng đối với một số phong cách của hắn thì cũng âm thầm phê bình.

Một nhóm lớn các tiên nữ xuất hiện trước mặt hắn, liệu Khương Thủ Tọa sẽ trốn thoát hay ở lại, dùng chân cũng có thể đoán ra được lựa chọn của hắn.

Mà đối mặt với hàng triệu vị tiên nhân ở Vân Di Đạo, sợ rằng cho dù Thiên Đế có tới, vậy thì cũng chỉ có thể rút lui, tạm thời tránh khỏi nơi đầu sóng ngọn gió nhỉ?

“Vậy tại sao ngươi không ở lại?” Cuối cùng Kim Phi Chí Tôn hỏi.

Tam Nhãn Hổ nháy mắt ưỡn ngực tự hào nói: “Ta luôn trung thành với Yên Dĩ, làm sao lại bị một nữ tiên tầm thường dụ dỗ được chứ?”

Hắn hồn nhiên phớt lờ ánh mắt khinh bỉ của Yên Dĩ.

“Lúc đó, ta vẫn luôn thúc giục Thành ca bỏ trốn, nhưng hắn lại không chịu nghe!”

“Haizzz, ta phải nói rằng, ca này thực sự không thể khiến cho ta bớt lo lắng được…”

Những người khác không còn nghe lọt tai nữa, Thiên Lâm Tông Sư là người đầu tiên nhảy dựng lên.

“Nhanh lên, mau quay lại cứu Khương Thủ Tọa!”

“Hy vọng lão nhân gia hắn vẫn còn sống.”

“Với thuật luyện đan của hắn, nói không chừng đối phương sẽ giữ lại mạng sống của hắn!”

“Tốt nhất là nên như vậy.”

“Kim Phi, Chính Hư, Lưu Duyên… các ngươi nhanh chóng thông báo cho các môn phái lớn của Vân Di Đạo, để bọn họ phái quân đến nghĩ cách giải cứu Khương Thủ Tọa!”

“Bắc Hà đạo hữu, phiền ngươi đi một chuyến đến Thập Phương Minh, mời minh chủ Nguyên Quang Đạo Thánh ra mặt!”

“Thái Hành đạo hữu, ngươi và ta sẽ cũng nhau đi thương lượng với đối phương, nếu như có thể cứu Khương chưởng môn mà không đánh nhau, thì càng tốt hơn.”

Thái Hành gật đầu: “Tốt!”

“Tam Nhãn Hổ, còn không mau đi trước dẫn đường!”

Nói thật thì, lúc này tên Hổ yêu này đã bị ngu người luôn rồi.

Anh đây chỉ muốn trêu chọc các ngươi một chút, có cần phải làm cho nó hoành tráng đến như vậy không?

Nếu như cứ tiếp tục quậy ầm lên, toàn bộ Vân Di Đạo sẽ bị khuấy động đến mức loạn hết cả lên, có cần phải làm ra một trận chiến lớn như vậy không?

Đến cuối cùng biết được phe địch chỉ là một môn phái nhỏ, kết cục sẽ như thế nào?

Liệu những môn phái lớn đã lãng phí tình cảm có bị lột da của chính mình không?

Quên đi, dù sao cũng có Thành ca che chở cho mình.

Nếu không thì cũng sẽ giúp cho mình sống lại, sợ cái quái gì.

Nghĩ đến đây, hắn thái độ chuyển thành hình thức “xem náo nhiệt không sợ vấn đề quá lớn”.

“Đi nào, tất cả đi theo ca!”

Chương 1357: Chiêu mộ người mới

Về phía Băng Cung, việc di dời diễn ra suôn sẻ.

Môn phái này trước đây ẩn mình trong bụi nhỏ, nay đã nở rộ ở những ngọn núi gần đó.

Các nữ tiên đã mở ra những động phủ mới ở khu vực xung quanh.

Nhiều nơi thích hợp cho việc tu luyện của tộc cũng đã được xây dựng môt cách nhanh chóng.

Hộ tông đại trận và cấm chế cũng nhanh chóng được hoàn tất.

Ban đầu Thành ca còn dự định sẽ thể hiện tài nghệ của Đạo trận sư bát phẩm để làm sáng mắt cẩu của các nữ tiên.

Nhưng sau khi nghĩ lại, lỡ đâu trận pháp mà mình tạo ra quá mạnh, khiến kẻ địch muốn tấn công mà không tìm được đường vào thì phải làm sao?

Đó không phải là khiến cho người khác đi một chuyến không có tác dụng gì sao?

“Thái thượng Cung chủ, ta đã sai.”

Tuyết Diệt Chí Tôn bị cưỡng ép thức tỉnh khỏi trạng thái tu luyện, từ từ ngưng tụ những mảng tuyết thành hính.

Khương thái thượng phớt lờ ánh mắt muốn giết người của nàng, hai tay chắp sau lưng khẽ gật đầu như một trưởng lão môn phái thực thụ.

“Ừ, tu luyện chăm chỉ, đừng chểnh mảng.”

Sau đó, hắn đã tránh đi trước khi Tuyết Diệt Chí Tôn mở miệng nói ra những từ ngữ nguyền rủa, che giấu bản thân mình đi.

Ca này thực sự biết cách làm gián đoạn việc tu luyện của người khác, đúng là vô đạo đức.

Nhưng mà, vì trong lòng các ngươi không coi ta là thái thượng Cung chủ, nên ta chỉ có thể xem xét và đánh giá các ngươi mỗi ngày để khắc sâu trong ấn tượng của các ngươi.

Cũng không lâu sau, hắn lại xuất hiện trên đỉnh một ngọn núi tỏa sáng như một kho báu.

Sau đó, hắn rất thông thạo mà đi qua cấm chế, gõ lên cách của lớn của động phủ của Lâm Tinh Chí Tôn.

“Ngươi tới đây làm gì vậy? Có kẻ thù đang đến sao?”

Thành ca nhún vai: “Không có, đang sóng yên biển lặng.”

“Là do Cung chủ yêu cầu ngươi đến gọi ta đi tham gia nghị sự sao?”

“Ta đường đường là thái thượng Cung chủ, từ lúc nào lại trở thành một người đưa tin vậy?”

“Ý của ngươi là căn bản là không sao cả hả?” Khóe mắt Lâm Tinh Chí Tôn run lên.

“Đúng vậy.”

“Nếu không có việc gì thì ngươi làm gián đoạn việc tu luyện của ta làm chi, ngươi có…”

“Ta ở đây để nhắc nhở ngươi đừng quên việc thỉnh an mỗi ngày.” Thành ca cười nói.

“Ngươi!”

Lâm Tinh hít một hơi thật sâu, nghiếng răng tạo ra âm thanh kèn kẹt.

“Thái thượng Cung chủ, ta đã sai.”

Rõ ràng là đang muốn chửi ầm lên, nhưng trước tiên vẫn phải nhận lỗi với đối phương, đây là chuyện quái gì vậy?

Nàng muốn nói thêm điều gì đó, nhưng đã thấy Khương thái thượng đã biến mất tại chỗ, căn bản là không cho nàng ấy cơ hội để đánh trả.

Giọng nói an ủi của hắn vang lên từ nơi không trung ở phía xa.

“Cố gắng lên Đạo Tôn càng sớm càng tốt, ta rất xem trọng ngươi!”

Nếu là thân bằng máu thịt, Lâm Tinh có thể tức ói máu ngay tại chỗ.

Đối với Khương Thành không có việc gì làm, một môn phái toàn các em gái là mong ước ấp ủ từ lâu của hắn.

Bây giờ hắn đã coi như thực hiện được điều ước của mình, điều hắn muốn chỉ là một chút vui vẻ.

Trong những ngày qua, mỗi ngày của hắn diễn ra đều đặn và buồn tẻ.

Cả ngày đều trầm mê trong những tiếng gọi “Thái thượng Cung chủ”, không thể nào kiềm chế được.

Chỉ sau năm ngày, hắn đã bị cả môn phái đồng lòng tấn công.

Trong Băng Tinh chính điện, năm Chí Tôn trưởng lão và hàng chục trưởng lão trong trình trạng hỗn loạn, tất cả đều đang buộc tội Khương thái thượng.

“Thật quá đáng!”

“Đường đường là Thái thượng Cung chủ, vậy mà cả ngày không làm việc gì.”

“Hơn nữa không bao giờ tu luyện, không có chút lòng cầu tiến nào, là một tấm gương tiêu cực khủng khiếp cho các đệ tử của môn phái…”

Nếu như là trước đây, Cung Tình hẳn là đã khiển trách tất cả mọi người một cách nghiêm khắc.

Nhưng lần này nàng cố tình giữ im lặng.

Mong rằng Khương chủ công sẽ trở nên đầy tham vọng dưới sự kích thích của bọn họ, bắt đầu chinh phục thế giới bên ngoài, mở rộng phạm vi ảnh hưởng của Băng Cung.

Nhưng đáng tiếc, kỳ vọng của nàng sẽ không thành sự thật.

Đối với những lời buộc tội của những người phụ nữ, Thành ca không quan tâm chút nào.

Thậm chí còn khiêm tốn chắp tay về phía những người phụ nữ.

“Ha ha ha, quá khen quá khen rồi.”

“Ta đã nhận được lời khen của các ngươi, sẽ tiếp tục làm việc chăm chỉ hơn trong tương lai.”

Nếu không phải Cung Tình đang ở đây, các nữ tiên sợ là bản thân sẽ không nhịn được mà đung đôi bàn tay trắng hồng của mình đánh hắn.

“Nhưng theo quy tắc của tông môn, mọi người nên ra ngoài theo định kỳ để chiêu mộ người mới.”

Vụ Duyên Chí Tôn cả người phủ một tầng sương trắng đột nhiên chen vào một câu.

Những người khác ngay lập tức đồng ý.

“Đúng vậy, mọi người đều có nhiệm vụ tìm kiếm người mới.”

Thành Ca sững sờ, chỉ có thể dùng ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn về phía “người của mình” – Cung Tình

“Còn có loại quy định của môn phái yêu cầu lôi kéo người mới sao?

Cung quân sư khẽ gật đầu.

“Quả thực có quy tắc này, không chỉ có chúng ta, mà hầu hết các môn phái Vân Di Đạo đều có quy tắc này.”

Vẫn câu nói đó, tình hình ở đây và bên ngoài khác nhau.

Ở đây, người sống quá quý giá, mỗi người là một tài nguyên chiến lược.

Ra ngoài chiêu mộ người mới tương đương với việc mở rộng môn phái, không kém phần ý nghĩa so với việc làm nhiệm vụ khai thác mỏ chế tạo đan dược cho môn phái.

“Băng Cung của chúng ta tương đối khoan dung về mặt này, dù không tuyển được thì cũng không thành vấn đề, chỉ cần cố gắng hết sức là được.”

Cung Tình nói thêm: “Một số môn phái khắc nghiệt ép buộc dung hợp thần hồn, thậm chí phân chia các chiêu thức của họ, nếu số người không đạt chỉ tiêu thì sẽ có hình phạt.”

Trước khi Khương Thành có thể bày tỏ ý kiến của mình, nhóm mấy người Lâm Tịnh Tuyết Diệc đã ngay lập tức bắt ép Thành ca.

“Mặc dù không bắt buộc ngươi phải được chiêu mộ người thành công, nhưng với tư cách là Thái thượng Cung chủ, ngươi vẫn nên làm gương cho mọi người chứ?”

“Đúng là vậy, những người khác cũng có thể không chiêu mộ được thì thôi đi, nhưng một Thái thượng Cung chủ như ngươi mà lại không thể chiêu mộ được người mới thì đúng là quá xấu hổ.”

Lam Diệu Chí Tôn cười khúc khích: “Tất cả chúng ta đều được chiêu mộ bởi Cung chủ, nếu như ngươi muốn có thể đứng trên Cung chủ, vậy thì số người mà ngươi chiêu mộ được phải nhiều và mạnh hơn Cung chủ.”

Những Thiên Tôn khác cũng đồng loạt đồng ý.

“Đúng vậy, thái thượng Cung chủ không thể làm chúng ta thất vọng.”

“Chúng ta cầu chúc cho thái thượng Cung chủ chiến thắng!”

“Hì hì, thái thượng Cung chủ lợi hại như vậy, hẳn là có thể chiêu mộ được một vài vị Chí Tôn đúng không?”

“Chí Tôn? Ngươi xem thường Khương thái thượng sao? Dù sao thì cũng phải là Đạo tôn!”

“Đúng là vậy, người ta cũng rất sùng bái thái thượng Cung chủ, ta tin tưởng hắn sẽ đem mấy nghìn người trở về!”

Thành ca nhếch miệng, ngoài miệng nói là sùng bái ta, nhưng ta không nhìn thấy bất kỳ sự sùng bái nào trên khuôn mặt của ngươi.

Mà Cung Tình còn dở khóc dở cười hơn.

Cũng giống như tài nguyên sẽ ngày càng ít đi sau khi được khai thác hết năm này qua năm khác, mặc dù hàng năm sẽ xuất hiện những người sống mới, nhưng có quá nhiều đối thủ cạnh tranh, ít đồ nhưng nhiều người tranh giành.

Vân Di Đạo đã phát triển nhiều năm như vậy, cơ cấu ổn định, hiện tại càng ngày càng khó tuyển tân binh.

Thực lực của Băng Cung không phải cặn bã yếu ớt, dù sao cũng có Đạo Tôn trấn tọa.

Nhưng trong toàn bộ Vân Di Đạo, nó thậm chí không thể lọt vào top 100, không có sức hấp dẫn đối với những người mới.

Thông thường khi nàng đi chiêu mộ, có thể tuyển được ba hoặc hai người đã là một thu hoạch lớn.

Hàng chục nghìn?

Lần cuối cùng một tông phái chiêu mộ được hàng chục nghìn người cùng một lúc, vẫn là cách đây ba mươi tỷ năm.

“Các ngươi có phần ép người quá đáng rồi.” Thành ca sờ cằm, cau mày.

Đây là lần đầu tiên tất cả phụ nữ nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mặt “u sầu” như vậy, trong lòng bọn họ rất sảng khoái.

Có thể xem như là làm khó ngươi rồi ư?

Ngươi thử cố tỏ ra kiêu ngạo nữa xem?

“Sao nào, ngươi không tự tin hả?”

Lâm Tinh Chí Tôn là người đầu tiên nhảy ra nói lời xem thường.

“Đây không phải là phong thái mà một vị thái thượng Cung chủ nên có!”

“Đúng vậy, có phải là Khương thái thượng sợ không chiêu mộ được người sẽ bị mất mặt không?”

“Không không không…”

Thành ca lắc đầu cười.

“Ý ta là tầm nhìn của ngươi quá ngắn, chỉ chiêu mộ được mười ngàn người thì làm sao có thể xứng đáng với thân phận thái thượng Cung chủ của ta?”

Chương 1358: Nếu như hắn làm được thì sao

Khương Thành nói xong câu này, bèn bay ra khỏi Băng Cung.

Nhìn tư thế của hắn đúng là đi ra ngoài chiêu mộ người.

Tất cả mọi người trong điện đều tỏ ra kinh ngạc.

Rõ ràng vẫn chưa tỉnh lại từ câu nói sau cùng của hắn.

Phụt.

Lam Diệu Chí Tôn là người đầu tiên cười ra tiếng.

Ngay sau đó, các tiên nữ khác cũng cùng cười run cả người.

“Hắn vừa nói gì thế?”

“Mười ngàn người không xứng với thân phận của hắn à?”

“Trời ạ, hắn kiêu ngạo vô tri đến mức nào không biết?”

“Đừng nói mười ngàn người, dù hắn có chiêu mộ được mười người ta cũng phục lăn rồi.”

“Ha ha ha, lần này hắn khoác lác xong rồi, xem hắn định kết thúc thế nào.”

“Đến lúc đó đừng mất mặt trở về.”

“Thế thì tốt nhất đừng làm được, như vậy chúng ta coi như không có Thái Thượng Cung chủ nữa.”

“Tốt quá.”

Nhìn các tiên nữ trong điện vui vẻ ra mặt chờ xem trò cười của Khương Thành, Cung Tình khẽ lắc đầu.

“Nếu hắn làm được thì sao?”

“Đến lúc đó các ngươi định làm thế nào?”

Các tiên nữ đều yên lặng.

Nếu lời này là người khác nói, các nàng chắc chắn sẽ cho là chuyện cười.

Nhưng là Cung Tình nói, các nàng không khỏi suy nghĩ về tính khả thi.

Hồi lâu sau, Vụ Duyên Chí Tôn nghiêm mặt nói: “Nếu hắn thật sự có thể làm được chuyện đó, vậy Thái Thượng Cung chủ này đúng là danh xứng với thực.”

Thời kỳ đỉnh cao của Băng Cung cũng chỉ có hơn hai ngàn người.

Lập tức chiêu mộ được mười ngàn, chẳng khác nào mở rộng quy mô và thực lực chỉnh thể của tông môn ra gấp năm lần.

Đây là chuyện trước kia Cung Tình không thể làm được.

Nếu Khương Thành làm được, vậy thì càng nàng không phục cũng không được.

“Không thể nào.”

Lâm Tinh Chí Tôn lắc đầu quầy quậy, nàng từ chối tin tưởng kì tích như vậy sẽ xảy ra.

“Hắn không thể làm được đâu.”

Mà ở một bên khác, sau khi Khương Thành bay ra khỏi Băng Cung, thần niệm phóng ra bên ngoài cảm nhận một chút.

Sau đó bèn chọn phương hướng nhiều người nhất, thong thả bay qua.

Chiêu mộ mười ngàn người có nắm chắc không?

Thành ca tỏ ra là không hề.

Hắn cũng không ngốc, chỉ từ phản ứng của các tiên nữa cũng nhận ra được chiêu mộ người khó khăn thế nào.

Nhưng hắn cũng không hoảng.

Nếu thật sự chiêu mộ không được, hắn còn có bảo hiểm mà.

Đến lúc đó trực tiếp hợp nhất tập thể bốn vạn năm mươi ngàn Yêu tộc của Tử Tông Hùng Bì là được rồi mà?

Chẳng phải thứ các ngươi muốn là đầu người à.

Cũng không yêu cầu phải là người mới tự do không có tông môn.

Lại càng không nói rõ ràng là tộc nào.

Để tất cả Yêu tộc Ma Uyên Cốc đều thay đổi địa vị, gửi ý thức vào trong hồng vân của Băng Cung là được rồi.

Chuyện đơn giản biết bao?

Về phần Tử Tông Hùng Bì có bằng lòng không à?

Chắc chắn là bằng lòng rồi.

Cho dù ban đầu không bằng lòng thì Khương Yêu chủ cũng sẽ để hắn trở nên "bằng lòng" thôi.

Hắn vừa mới bay đi không được bao xa, đối diện đã đụng phải mấy người.

"Khương Thủ Tọa!"

"Ha ha, hóa ra Khương Thủ Tọa không sao cả!"

"Í, là các ngươi?"

Nhìn thấy Thiên Lâm và Thái Hành vội vã chạy tới, Thành ca vẫn rất kinh ngạc.

"Không phải các ngươi về Thiên Đan Tư rồi à?"

"Bọn ta là tới cứu ngươi mà!"

Thiên Lâm nhìn thấy hắn bình yên vô sự, tỏ vẻ cực kỳ ngạc nhiên.

Sở dĩ bọn họ tới muộn như vậy là vì khi đó Tam Nhãn Hổ gặp phải tiên nữ Băng Cung ở động phủ của Thanh Hùng.

Trên thực tế không hề biết vị trí cụ thể của các nàng.

Mấy hôm nay cứ mò mẫm quanh khu vực phụ cận.

“Quá tốt rồi, hóa ra ngươi đã thoát khỏi nguy hiểm.”

Thái Hành đạo tôn cũng giơ ngón cái.

“Không hổ là Khương Thủ Tọa, một triệu tiên nữ cũng không trói nổi ngươi.”

Mặc dù được nịnh nọt rất thoải mái, nhưng Khương Thành vẫn chẳng hiểu gì hết.

“Cứu ta?”

“Một triệu tiên nữ?”

“Ủa chuyện gì vậy? Ta còn cần phải cứu hả?”

Hai vị đạo tôn Thái Hành và Thiên Lâm cùng nhìn về phía Tam Nhãn Hổ bên cạnh.

Con hổ yêu này từ lúc gặp mặt ban nãy vẫn luôn tránh né, khác một trời một vực so với phong cách lẳng lơ của hắn trước đây.

Lúc này hai vị Đạo Tôn mới phản ứng lại.

Lập tức nổi giận.

“Con Hổ yêu đáng chết này, ngươi lừa bọn ta đó hả?”

“Sao lại thế được, ngươi bịa chuyện về người khác thì thôi đi, lại dám bịa chuyện về Khương Thủ Tọa hả?”

“Không thể tha thứ được!”

“Thế rốt cuộc chuyện là như nào vậy?”

Thái Hành đạo tôn tức giận chỉ vào Tam Nhãn Hổ, nghiêm nghị nói: “Đều là hắn bịa ra đó.”

“Hắn nói ngươi đụng phải hơn triệu nữ tiên, cảnh ngộ bất trắc, lúc này bọn ta mới vội vàng chạy tới cứu ngươi.”

Phụt!

Thành ca phun nước tại chỗ.

Hắn tỏ vẻ cạn lời nhìn về phía Tam Nhãn Hổ.

“Ngươi đúng là tiểu thiên tài mà.”

Là partner làm màu cùng nhau lâu năm, hắn lập tức nhìn thấu ý đồ của Tam Nhãn Hổ.

Đây chính là cố ý phá hỏng chuyện của mình chứ sao nữa.

“Hê hê…”

Tam Nhãn Hổ bị vạch trần sự thật dứt khoát ném hết xấu hổ, nhe răng cười.

“Chẳng phải ta lo lắng ngươi đắm chìm trong ôn nhu hương mài mòn hết chí khí anh hùng sao? Cho nên mới vội vàng dẫn người tới cứu ngươi đó.”

“Được rồi được rồi…”

Khương Thành cũng không muốn nghe hắn luyên thuyên nữa.

“Tông môn bên kia tên là Băng Cung, hiện tại có một ngàn hai trăm người. Cung chủ là bạn bè cũ của ta, cho nên ta đành treo cái danh hiệu Thái Thượng Cung chủ này.”

Sau khi Thiên Lâm và Thái Hành yên lòng rồi đều không nhịn được bật cười.

“Khó trách Khương Thủ Tọa mãi chưa trở về, hóa ra là chuyện như vậy.”

“Ha ha, không hổ là Khương chưởng môn, mới vài ngày mà đã trở thành Thái Thượng Cung chủ của một tông môn xa lạ rồi.”

“Chẳng phải vậy sao, Khương Thủ Tọa đến đâu cũng lăn lộn được hết cả.”

Thiên Lâm Đạo Tôn hiền từ vuốt chòm râu trắng, so với thái độ quắc mắt trừng trừng lúc nhìn Tam Nhãn Hổ đúng là như hai người khác nhau.

“Khương chưởng môn định đi đâu thế?”

“Chuẩn bị quay về Thiên Đan Tư à?”

Thành ca lắc đầu: “Không phải, lần này ta ra ngoài là đi chiêu mộ người.”

“Chiêu mộ người?”

Thiên Lâm, Thái Hành dở khóc dở cười.

“Ngươi định trông coi Băng Cung kia như tông môn nhà mình ấy hả?”

“Chẳng lẽ ngươi định cắm rễ ở đây sao?”

“Không phải đâu.”

Thật ra Khương Thành cũng từng nghĩ về tương lai Băng Cung.

Hắn không có tình cảm gì với Băng Cung hết.

Nhưng Cung Tình thì khác, mấy năm nay nàng vẫn luôn ở cùng với Băng Cung.

“Dù thế nào đi nữa, trước khi ta rời đi vẫn nên cố gắng giúp nàng xây dựng Băng Cung lớn mạnh hơn.”

“Như vậy sau khi ta đi rồi, nàng cũng có thể đứng vững ở nơi này, không cần trốn tránh nữa.”

Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến hắn đồng ý đi chiêu mộ người - vì để bồi thường cho nhiều năm bảo vệ của Cung Tình.

Còn thái độ của những tiên nữ kia cũng chẳng có ý nghĩa gì đới với hắn, chỉ là nhàn rỗi buồn chán đi trêu chọc chút thôi.

“Ha ha, đã vậy lão hủ cũng theo Khương Thủ Tọa cùng đi chiêu mộ người được không?”

Nghe đề nghị của Thiên Lâm, Thái Hành cũng hưởng ứng.

“Lão phu cũng đi cùng, đúng lúc trải nghiệm phong tục nhân tình của Vân Di Đạo này.”

Trước đó bọn họ quay về cũng chỉ vì muốn tụ họp với Khương Thành.

Giờ Khương Thành đã ở ngay bên cạnh, vậy cũng không cần gấp gáp nữa.

Một đoàn người nối đuôi nhau, cuối cùng cũng tới điểm đến.

Xuất hiện trước mắt họ là một phiên chợ đông đúc rộn ràng.

Trên đường phố lơ lửng nhìn không thấy điểm cuối, tiên nhân các tộc quay lại như mắc cửi, chen vai thích cánh.

Tam Nhãn Hổ cũng không nhịn được mà cằn nhằn.

“Nhiều người quá đi mất.”

Thành ca ngẫm nghĩ, nhiều người như vậy, chiêu mộ mười ngàn chẳng phải sẽ rất nhẹ nhàng sao?

Nhưng rất nhanh, hắn đã phát hiện ra mình nghĩ sai rồi.

Người trong phiên chợ này, tất cả đều có ký hiệu của tông môn và tộc quần.

Chương 1359: Nhân trung long phượng

Người đã có tông môn tộc quần, muốn tùy tiện để bọn hắn thay đổi tông môn là chuyện khó mà làm được.

Mấy người tùy tiện tìm người hỏi thăm ở ven đường, mới biết được muốn chiêu mộ người mới phải đến Vô Thượng thần điện.

Nghe được cái tên này, Thành ca và đám Tam Nhãn Hổ, Thái Hành đều tỏ vẻ hâm mộ.

“Vô Thượng thần điện, cái tên này nghe rất là bá khí!”

“Quy cách cao đến bất thường luôn.”

“Chỉ chiêu mộ người mới thôi mà, chắc không đến nỗi…”

Ngẫm lại ở những nơi khác, tông môn chiêu mộ người mới cũng sắp xếp ở đại điện tiếp đón bình thường, bên trong trận pháp kiểm tra.

“Chắc cũng đặt bừa cái tên ra dáng để khoe khoang thôi.”

Bọn hắn chạy một đường đến Vô Thượng thần điện trong truyền thuyết, mới phát hiện ra mình nghĩ lầm rồi.

Đại điện cảnh sắc tráng lệ, hùng vĩ khó mà tưởng tượng nổi.

Tiên lực tràn đầy là nơi thích hợp tu luyện nhất ở gần đây, khí phái trang nghiêm vượt qua rất nhiều chủ phong của đại tông môn đỉnh cấp.

Mà còn ở trung tâm của phiên chợ, khu vực hoàng kim nhất.

Tu vi của thủ vệ đạt đến cấp độ Chí Tôn, trường hợp chiêu mộ người mới ở tông môn thế này là rất hiếm thấy.

“Người mới ở đây cũng là được coi trọng, đãi ngộ không phải cao bình thường đâu.”

Đẳng cấp, thể diện rất là đầy đủ, sẽ không vì ngươi có tu vi thấp mà xem thường.

Nhìn thấy Thái Hành, Thiên Lâm, Tam Nhãn Hổ, Yên Dĩ đều không có kí hiệu tông môn, hơn mười vị thủ vệ Chí Tôn cứ như thấy cha mẹ ruột, tươi cười rạng rỡ tiến lên chào đón.

“y da, mấy vị đây đúng là tuấn dật xuất trần, oai hùng bất phàm, vừa nhìn đã thấy có tư thái Đạo Thánh rồi, hoan nghênh hoan nghênh.”

“Ta nói sao hôm nay lại có tử loan tinh động, hóa ra là mấy vị điều hành Nguyên Tiên giới tương lai sắp giá lâm nơi đây…”

“Được thấy mấy vị đạo thánh tương lai, thật sự là tam sinh hữu hạnh…”

Một tràng nịnh hót tuôn ra, trực tiếp đập mấy người choáng váng đầu óc.

Mà không chỉ nói miệng, bọn họ còn hành động nữa.

Mấy tiên trận bên cạnh đồng thời sáng lên, hiệu ứng hoan nghênh đặc biệt bay đầy trời nhanh chóng biến nơi này thành pháo hoa.

“Ha ha ha, các ngươi đúng là có mắt nhìn.”

“Liếc mắt đã thấy ngay được ai là người có khí chất nhất ở đây.”

Tam Nhãn Hổ vô cùng hưởng thụ, khóe miệng sắp nhếch lên tận trời, còn thuận tiện đắc ý nhướn mày với Thành ca.

Bởi vì đãi ngộ hiện tại của hai người khác biệt hơi bị lớn.

Khương Thành đã gia nhập Băng Cung, trên người có khí tức kí hiệu của tông môn Băng Cung, không phải người mới vô chủ, cho nên ban đầu đã bị bỏ qua một cách hoa lệ.

Mà Tam Nhãn Hổ Nhân Dĩ và Thái Hành, Thiên Lâm thì bị coi như bánh trái thơm ngon mà vây quanh.

“Đương nhiên rồi.”

“Vị Hổ gia đây chính là vị Hổ yêu xuất chúng nhất cả đời ta từng thấy.

“Khí chất này nổi bật xuất chúng, bất kể nơi đâu cũng như hạc giữa bầy gà, khiến người ta kính ngưỡng…”

“Mấy vị có bằng lòng gia nhập Độc Hồ Môn bọn ta không?”

“Phải gia nhập Huyền Cung bọn ta chứ!”

“Vân Hải Huyễn Tộc bọn ta chân thành mời các vị gia nhập…”

Nơi chiêu mộ người mới như Vô Thượng thần điện là mấy thế lực đỉnh cấp xung quanh liên thủ xây dựng lên, hơn mười vị thủ vệ Chí Tôn này đến từ những tông môn bộ tộc khác nhau.

Mặt ngoài là duy trì trật tự, trên thực tế nhìn thấy “người mới vô chủ” đẳng cấp trên Tôn Giả, bọn hắn cũng sẽ mời chào ngay.

Nếu không thủ vệ nào lại cần đến tiên nhân cấp độ thế này.

Thái Hành đạo tôn liên tục xua tay.

“Đa tạ ý tốt của mấy vị, chỉ là bọn ta đã được Băng Cung mời chào rồi.”

Thiên Lâm được nịnh hót thoải mái cả người cũng cười nói: “Đúng vậy, thật sự xin lỗi, bọn ta đã đồng ý với hắn trước rồi.”

Các thủ vệ Chí Tôn nghe được bọn họ đã có sở thuộc đều hơi thất vọng.

Nhưng ngay sau đó, họ lại bắt đầu một tràng thuyết phục mới.

“Mấy vị có muốn suy nghĩ thêm không nào?’

“Đúng vậy, chỉ là Băng Cung nhỏ nhoi, chẳng nghe tên bao giờ.”

“Thật ra ta biết đó, hình như là một môn phái nhỏ ẩn trong Hoa Lăng Sơn bên kia, trong tông môn chỉ có hơn hai ngàn người.”

Tình báo của bọn hắn vẫn dừng ở mức trước khi Thạch tộc bị tiêu diệt.

“Nghe nói Thanh Hùng Cốc và Ma Uyên Cốc bên đó lớn mạnh, Băng Cung lại nguy trong sớm tối.”

“Theo ta thấy, Băng Cung chẳng được mấy năm là bị tiêu diệt rồi.”

“Loại miếu nhỏ rách nát đó sao xứng đáng với mấy vị đại thần thế này được?”

“Qua bên đó chẳng có chút tiền đồ nào hết, sợ là mấy vị bị lừa rồi.”

“Vẫn nên đến chỗ bọn ta đi, mạnh hơn Băng Cung bọn họ biết bao nhiêu…”

Nghe vậy, Thành ca đã khó chịu vì không được nhìn tới từ lâu cũng đứng không yên nữa.

“Sao lại nói thế?”

“Ta chính là Thái Thượng Cung chủ của Băng Cung, các ngươi đào người ngay trước mặt ta cũng thôi đi.”

“Còn mở miệng nói miếu nhỏ rách nát không có tiền đồ, nâng bên này đạp bên kia có phải vô lý không hả?”

“Có ai lại làm như các ngươi chứ?”

Đám người đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

“Hóa ra ngươi chính là người Băng Cung đấy à?”

“Mới Chí Tôn đã là Thái Thượng Cung chủ rồi?”

“Ha ha ha, còn kém hơn cả bọn ta nói nữa.”

“Đạo hữu, ngôi miếu nhỏ kia của ngươi đúng là không được đâu, đừng để trễ nải mấy vị nhân trung long phượng này…”

Thành ca suýt nữa thì bị họ chọc cười.

Đù mé, Tam Nhãn Hổ cũng được coi là nhân trung long phượng hả?

“Để các ngươi thất vọng rồi, là họ nhất định phải đi theo ta.”

“Mà không chỉ riêng họ, lát nữa ca còn muốn mang đi càng nhiều nhân trung long phượng từ bên trong đó.”

“Ha ha ha ha…”

Thủ vệ và các tiên nhân vây xem đều cười vang.

“Nếu ngươi có thể mang đi được hơn năm người mới thì coi như bọn ta thua.”

Lúc này, Thiên Lâm, Thái Hành cũng bước lên hòa giải.

“Mấy vị à, chúng ta chỉ nhận Khương thái thượng thôi, không nhận những người khác đâu.”

“Chúng ta đến đây là vì hắn, xin lỗi.”

Mắt thấy chiêu mộ không được, hơn mười vị Chí Tôn thất vọng rồi chỉ đành cho qua.

“Người mới có thể tùy ý bước vào, nhưng tông môn muốn vào đó chiêu mộ người mới nhất định phải nộp khoản đóng góp giữ chỗ là năm mươi triệu Nguyên Tiên Tinh.”

Vô Thượng thần điện này là do bọn họ lập ra, những tông môn khác muốn vào bên trong bày sạp chiêu mộ người phải nộp tiền thuê mặt bằng.

Đây cũng là quy định.

Năm mươi triệu Nguyên Tiên Tinh cũng chẳng là gì với Khương Thành bây giờ.

Sau khi giao nộp xong, hắn nhận được một lệnh bài chiêu tân.

Mà lúc này, bên ngoài lại có hai người mới bước vào.

Tùy tiện nhìn lướt qua, chỉ mới là cảnh giới Tôn Giả thôi.

Mà hơn mười vị Chí Tôn vừa rồi lại bắt đầu chen chúc đi lên, kĩ năng nịnh hót phát động.

“y da, hai vị đúng là tuấn dật xuất trần, oai hùng bất phàm, vừa nhìn đã thấy có tư thái của Đạo Thánh, hoan nghênh hoan nghênh.”

“Ta nói sao hôm nay lại có tử loan tinh động, hóa ra là mấy vị điều hành Nguyên Tiên giới tương lai sắp giá lâm nơi đây…”

“Được thấy mấy vị Đạo Thánh tương lai, thật sự là tam sinh hữu hạnh…”

Lời thoại y đúc, thậm chí không thèm thay đổi một chữ.

Thấy cảnh này, Tam Nhãn Hổ vừa nãy còn cực kỳ đắc ý nghệt mặt ra.

Tỏ vẻ mỗi người mới đều có đãi ngộ như này hả?

Phụt!

Khương Thành cười ra tiếng.

“Hóa ra là Đạo Thánh tương lai đầy đường.”

Trong lúc cười nói, mấy người đã bước vào bên trong “Vô Thượng thần điện”.

Vào bên trong cứ như bước vào một con phố ăn vặt vậy.

Những tiếng “rao hàng” liên tiếp vang lên.

“Vô Hành Tông chiêu mộ người mới, thiên phú và tu vi không giới hạn, người sống là được.”

“Linh Chân Cung chiêu mộ người mới, không hạn chế chủng tộc, chỉ cần là sinh linh đều được.”

Chương 1360: Khuếch đạo cả trăm triệu

Gọi được người sống là được, chỗ đó chỉ có quy mô mười mấy người, là một tông môn nhỏ nhoi chẳng mạnh hơn một đội cảm tử bao nhiêu.

Mà những tông môn lớn khi chiêu mộ người mới cũng phải có yêu cầu.

Có thế nào đi nữa cũng phải đạt đến đế cảnh lục trọng thất trọng.

Cũng không phải đế cảnh nhất trọng nhị trọng thì sẽ không có sự gia trì, mà là người của tông môn quá nhiều rồi.

Bình thường thì còn được, khi chiến đấu tất cả cùng xuất binh, hiệu quả gia trì của Thăng Nguyên Hồng Vân càng mãnh liệt.

Đế cảnh nhất trọng nhị trọng cơ bản không chịu nổi lực quy tắc thiên địa cuồn cuộn đó, sẽ bị nổ tan xác ngay tại chỗ, đến cả việc làm bia đỡ đạn cũng không làm được.

Còn đế cảnh lục trọng thất trọng đối với những tông môn có Đạo Tôn tọa trân mà nói thì đã đủ thấp kém rồi.

Đám người Khương Thành nhìn quanh thử bốn phía.

Phát hiện đám tông môn và tộc uần bên trong đúng là giống như bày sạp hàng.

Đặt biệt là mấy tông môn nhỏ lại càng ra sức chèo kéo rao hàng, giống như đang dẫn dụ khách vậy.

Tông môn lớn thì dè dặt hơn một chút, Đạo Tôn ngồi đấy là người ta đã biết đó là một cái miếu lớn hàng đầu rồi.

Mà ngoại trừ bọn họ ra, người náo nhiệt nhất vẫn cứ là những “người mới”.

Thực lực của những “người mới” này không đồng đều, người cao thì thậm chí là Đạo Tôn, người thấp nhất còn có thể thấy được là đế cảnh nhất trọng.

Bọn họ giống như đi dạo chợ, hoặc kiểu ba người năm người thành một nhóm, hoặc kiểu một mình đi ngắm nghía xem thử.

Mà dọc đường còn có mấy tông môn nhiệt tình hết lòng lôi kéo bọn họ nữa.

“Đạo hữu, đến với chỗ bọn ta đi, nhập môn là cho vị trí trưởng lão rồi, được hưởng đãi ngộ cấp tôn nữa.”

“Đừng nghe lời hắn, tông môn bọn họ mới chỉ có mười mấy người, ai cũng là quan…”

Ở đây có thể nhìn thấy được những cảnh tượng cho dù ở Hạ giới, Tiên giới hay Nguyên Tiên giới đều có thể thấy.

Một vị Đạo Thánh tóc bạc mặt hồng hào vỗ vào đầu một đế cảnh ngũ trọng yếu như gà một cách hiền từ mà thân thiết.

“Tiểu hữu, ta thấy ngươi gân cốt cũng được đấy, vừa nhìn đã có tư thái của Thiên Đế, gặp được lão phu chính là duyên phận rồi. Đến Tỉnh Nguyệt đảo cra lão phu đi, ta sẽ cho ngươi một phần tạo hóa…”

Mấy Chí Tôn ở cạnh bên hiển nhiên đã nghe qua vô số lần đến nỗi chai luôn rồi.

Cũng chịu không nỗi mà bóc phốt.

“Ngươi cứ lôi kéo đi, bị người ta lừa vào rồi có lẽ cả mấy trăm triệu năm sau còn không thấy được nỗi cái mặt chứ đừng nói gì đến tạo hóa.”

“Đạo hữu vẫn nên đến chỗ bọn ta đi, nhập môn tọa trấn bảo vật của phái.”

“Ngươi vẫn còn lừa người ta, lần trước ta đến Chiêu Lạc Cung của ngươi, báu vật của phái gì đó của các ngươi chẳng qua chỉ là một nguyên tiên tinh đổi màu mà thôi.”

“Ôi vãi, ác thế luôn!”

“Ha ha, vẫn là Thiết Dực môn bọn ta thành thật nhất, nhập môn có thể tu luyện Bất chuyển chi bí cao cấp và trung tâm nhất của bọn ta.”

“Được chưa vậy, cái bí tịch cao cấp của các ngươi ở đâu chả mua được.”

Cảnh tượng này giống như việc tuyển người của những hiệp hội mua bán mới ra đời ở một thế giới khác.

Chẳng qua là trong mấy "người mới" này cũng có không ít người vô cùng sỏi đời.

Thậm chí còn có người vào mười ra mười, đổi N tông môn rồi.

Đám người Khương Thành tìm bừa một chỗ, bày vị trí và một tấm lệnh bài tuyển nguồi sáng lên.

Ca này đương nhiên cũng sẽ không đích thân đi làm chuyện mời gọi mất giá này rồi.

Ngay sau đó là những ấm thanh của tiên khí vang lên, ghi lại những tiếng nói của hắn rồi phát đi phát lại như cái kèn.

"Băng Cung có quy mô một triệu người đang tuyển người mới, còn ba người cuối cùng, đừng bỏ qua cơ hội này."

Phì! Phì! Phì!

Thái Hành, Thiên Lâm và Yên Dĩ đồng thời phụt cả nước.

Ba người cạn lời nhìn Khương Thành, sao ngươi có thể nói được ra mấy lời thoại này một cách tràn đầy khí thế mà mặt không đỏ thở không gấp được như vậy.

Băng Cung không phải chỉ có một ngàn hai trăm người thôi sao?

Sao lại thành một triệu người rồi?

Tam Nhãn Hổ cũng nhếch môi.

"Ca, ngươi chỉ định tuyển ba người thôi à?"

Thành ca lạnh lùng nói: "Thế là ngươi không hiểu ta rồi, đây là tiêu thụ mùa đói kém, số người ít thì càng dễ bị giành giật hơn."

Tam Nhãn Hổ đột nhiên bừng tĩnh.

"Ca à, mưu mô của ngươi cũng không ít nhỉ, không hổ là người được ta hun đúc."

"Được rồi được rồi, lát nữa người nhiều quá thì ngươi phụ trách duy trì trật tự để tránh xảy ra việc chen lấn giẫm đạp nhau."

"Yên Dĩ, ngươi phụ trách ghi tên đăng kí."

Thành ca cũng chẳng bận tâm đến việc quan hệ giữa mình và Lang nữ này không thuận hòa, phân phó nhiệm vụ vô cùng thành thục.

“Hai vị Đạo Tôn Thái Hành và Thiên Lâm, các ngươi phụ trách khâu giữ cửa, xem thử ai đáng để bồi dưỡng làm thiên tài.”

Ai nói Thành ca không có năng lực lãnh đạo cấp dưới chứ, chỉ là trước đây không dùng mà thôi.

Mặt Yên Dĩ không chút biểu cảm: “Vậy còn ngươi?”

Khương thái thượng biến ra một cái ghế lưng dài nằm xuống.

“Ta phụ trách chủ trì đại cục, tiện thể dùng gương mặt đẹp trai này tăng thêm thể diện cho tông môn.”

Mấy người cùng lúc nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Nhưng mà rồi cũng làm theo những gì hắn sắp xếp vào vị trí làm nhiệm vụ của mình.

Sau đó, cả hiện trường đều im lặng.

Ngoại trừ mấy cái kèn vẫn lặp đi lặp lại mấy lời thoại của Thành ca ra thì không còn tiếng động nào khác.

Cũng chẳng ai đến xem sạp hàng của hắn.

Bởi vì trên thế giới này đâu có thiếu những người thông minh.

Mấy lời thoại kiểu mời gọi người như vậy sớm đã bị mấy tông môn khác dùng rồi.

Mấy người mới đến đều lọc hết khỏi tai.

Mấy người “rỗi nghề” ngồi đó, rảnh đến mức có thể đi đếm xem có bao nhiêu hạt bụi luôn.

Trên thực tế, đám người Cung Tình trước đây đi chiêu mộ người toàn phải đi khắp tứ bề mà nói.

Làm gì có chuyện như bọn họ, ngồi im như pho tượng Phật, cũng chẳng thèm vẫy tay chiêu mộ người.

Tam Nhãn Hổ vừa rồi còn tự dát vàng lên mặt mình lại nhảy ra phá đám một cách thành thục.

“Ca, ngươi tuyển người vậy là không linh rồi.”

“Căn bản đâu ai thèm ngó ngàng đến đâu.”

“Uổng công ta còn đánh giá ngươi hơn mong đợi…”

Thành ca nhẫn nhịn phút giây kích động không tát một phát chết luôn hắn, bắt đầu suy nghĩ làm sao mới có thể thay đổi cục diện.

Tuy nói rằng hơn bốn mươi ngàn người của Tử Tông Đạo Tôn bên đó để bày ra.

Nhưng đích thân mình đã chạy đi tuyển người, kết quả lại chẳng tuyển được ai thì chẳng còn giống sống được chút nào.

Nghĩ một lúc, hắn cảm thấy “vị trí sạp hàng” của mình không được bắt mắt lắm.

Thế là ngay chốc sau, hắn huơ tay biến ra cả trăm người giả đứng canh bốn bề.

Đám người giả này bên cạnh mang theo lời hát điệu nhảy, còn được hắn làm cho đủ mọi đặc hiệu.

Cầu vồng cửu sắc trừ trên trời chiếu rọi xuống, rồi lại có hoa hòe huyễn cảnh bay khắp, cái đó gọi là náo nhiệt vô cùng.

Chỉ trong ngắn ngủi mấy giây sau, từ một sạp hàng bình thường đã trở thành một vũ đài rộn ràng.

Ngoài ra, hắn còn thay đổi lời thoại trước đó một chút.

“Đệ nhất tông môn của Vân Di Đạo phá lệ tuyển người, có Đạo Thánh tọa trấn, chất lượng đảm bảo…”

Mấy người ban đầu còn không thèm coi ra gì, sau khi trải qua sự thay đổi của hắn, tất cả mọi ánh mắt trong hiện trường đều nhìn qua đó.

Thần sắc của Thành ca vẫn rất bình thường: “Sạp nào cũng rêu rao, ta đương nhiên cũng phải thuận theo đó mà khuếch đại lên một chút rồi.”

Ngươi như thế là khuếch đại lên cả trăm triệu thì có?

Yên Dĩ mang vẻ mặt sụp đổ.

“Mặt mũi ngươi ở đâu ra vậy, biến một tông môn chẳng lọt vào nổi một trăm hạng đầu thành đứng nhất luôn.”

“Trước đó không phải, nhưng từ khi ta gia nhập vào thì đúng là thế rồi.”

Ca đây là vô địch, đi đến đâu thì đó sẽ là đệ nhất, có vấn đề gì sao?

Mà thao tác này của hắn cũng tạo ra được hiệu quả hiếm thấy.

Ngay lập tức đã có rất nhiều “người mới” tụ lại.

Không cần biết sau đó có thật sự gia nhập hay không nhưng chi ít cũng đã thu hút ánh nhìn của người khác, xem tình hình cuối cùng ra sao cũng được.

Chương 1361: Vô Địch Đạo Thánh

“Đệ nhất môn phái? Băng Cung sao?”

Các Tiên nhân tụ tập lại đây nghe thấy lời nói lợi hại tự động truyền phát ra từ tiên khí truyền thanh thì vẻ mặt đều mơ hồ.

“Đệ nhất môn phái của Vân Di Đạo chúng ta không phải là Thập Phương Minh sao?”

“Không đúng, có lẽ là Dạ Lăng chứ!”

“Nhưng năm đó Thập Phương Minh lại là do nhiều môn phái đứng đầu dung hợp và gây dựng lại hình thành lên, ai dám tranh phong chứ?”

“Minh Chủ Nguyên Quang Đạo Thánh nhất định là cao thủ đệ nhất của Vân Di Đạo!”

“Nói xằng nói bậy, Dạ Lăng hội tụ cao thủ đứng đầu của mười mấy Tộc quần, thủ lĩnh cũng là Đạo Thánh, còn mạnh hơn nhiều so với Thập Phương Minh!”

“Bây giờ không phải là lúc tranh luận xem người nào mạnh nhất.”

“Mà là cái Băng Cung này rốt cuộc có địa vị như thế nào?”

“Ta chưa từng nghe nói đến môn phái này…”

Có vài chục tên Tiên nhân đúng thật đã chạy tới trưng cầu ý kiến rồi.

“Băng Cung các ngươi thật sự có Đạo Thánh trấn giữ sao?”

Thành Ca ngồi ngay ngắn, hắn mỉm cười gật đầu.

“Cái đó nhất định phải có!”

Mọi người đều xôn xao lộ ra vẻ khiếp sợ.

Vân Di Đạo lại có thêm một vị Đạo Thánh sao?

Sự chênh lệch của Đạo Thánh và Đạo Tôn là quá lớn, hoàn toàn không phải là cùng một cái khái niệm.

Như lần trước một mình Thành Ca giết chết hết hai vạn Yêu tộc của Thanh Hùng Đạo Tôn kia vậy.

Đổi lại là những Đạo Thánh khác tới đây thì cũng có thể làm được, nhưng mà có thể tốc độ giết chóc sẽ không nhanh được như hắn mà thôi.

Mặc dù ở nơi như Vân Di Đạo càng có nhiều người thì năng lực càng lớn, Đạo Thánh cũng có thể không đếm xỉa tới sự chênh lệch một phần nhân số nhưng cũng là đại sát khí tuyệt đối.

Một môn phái có Đạo Thánh, điều đó chính là tượng trưng cho sức mạnh, có ý nghĩa là hàng đầu.

Mang một ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Lực hấp dẫn cũng tăng ít nhất hơn một trăm lần so với bên ngoài.

“Xin hỏi là vị Đạo Thánh nào?”

Thành Ca thuận miệng bịa chuyện.

“Vô Địch Đạo Thánh.”

Dù sao thì vốn dĩ hắn chính là vô địch, chỉ có điều cảnh giới của hắn không phải là Đạo Thánh mà thôi.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Phong hiệu của vị Đạo Thánh này như trò đùa ấy, làm cho người ta nghi ngờ có phải là đang nói chơi hay không.

“Tại sao bọn ta chưa từng nghe nói đến vị Vô Địch Đạo Thánh này chứ?”

“Đúng vậy, tất cả Đạo Thánh đều là nhân vật nổi danh chấn động ở Nguyên Tiên Giới, không thể nào không có chút tiếng

tăm được!”

“Có cái gì mà không thể chứ?”

Thành Ca nghiêm nghị nói: “Không phải vị Đạo Thánh nào cũng đều thích theo đuổi danh tiếng trục lợi như vậy, có một số Đạo Thánh khiêm tốn không huênh hoang, thường niên không xuất thế, chỉ để theo đuổi cực hạn của đạo…”

Hai tay hắn dựa đằng sau, vẻ mặt xúc động vẫy tay về phía bầu trời.

“Vị Vô Địch Đạo Thánh chính là một người cao thượng không màng danh lợi như vậy!”

Thì ra là như thế.

Mọi người bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy có một chút kính nể rồi.

“Vị Vô Địch Đạo Thánh kia…”

Mọi người còn muốn hỏi nữa, nhưng Thành Ca cũng không còn kiên nhẫn tiếp tục thêu dệt nữa rồi.

Hắn lập tức khoát tay áo.

“Được rồi được rồi, đường đường là Đạo Thánh, vốn dĩ không thể có quá nhiều ý nghĩ quá lố được.”

“Nếu như các ngươi muốn hiểu rõ hơn về hắn thì có thể gia nhập vào Băng Cung của bọn ta.”

“Là một môn phái siêu cấp ẩn dật, bọn ta sẽ rất ít khi thu nhận môn đồ ở bên ngoài, lần này coi như là phá lệ.”

“Lần thu nhận người tiếp theo có thể sẽ không biết phải đợi tới khi nào nữa…”

Hắn vừa nói như thế, có rất nhiều Tiên nhân đúng thật đã lung lay và có ý định gia nhập Băng Cung ở trong đầu.

“Gia nhập Băng Cung là sử dụng Ý Liên hay là Hồn Liên?”

Ý Liên là ý thức hợp với Thăng Nguyên Hồng Vân của môn phái, mà Hồn Liên chính là dùng Phân Hồn.

“Đương nhiên là Ý Liên.”

Khương Thái thượng ngạo nghễ nói: “Băng Cung bọn ta thân là môn phái siêu cấp, điểm khí phách này vẫn phải có, không đáng phải dùng Phân Hồn để trói buộc người khác.”

“Vậy được, ta gia nhập Băng Cung!”

“Ta cũng sẽ gia nhập!”

“Ta ta ta, tính thêm một người là ta!”

Một môn phái có Đạo Thánh trấn giữ, lần thu nhận người tiếp theo xa xôi không biết là bao giờ, hơn nữa còn là môn phái siêu cấp không trói buộc Phân Hồn, lực hấp dẫn được đặt lên hàng đầu.

Thậm chí rất nhiều người còn có tâm trạng vui sướng như trúng số độc đắc vậy.

Bỏ qua thôn này thì sẽ không còn trọ nữa rồi.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã có hơn ba trăm người ghi danh, Khương Thành thấy vậy thì vẻ mặt vô cùng rạng rỡ.

Mà cảnh tượng này cũng làm cho những môn phái khác ở xung quanh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Có khi bọn họ bận rộn cả mấy chục năm mà cũng chưa chắc chắn có thể chiêu mộ được một người.

Mà vừa mới được một lúc như vậy, Băng Cung đã lập tức nườm nượp, thậm chí còn dẫn những người vừa mới ở trước sạp hàng của bọn họ đi nữa.

Tình cảnh đông như trẩy hội làm cho người ta vô cùng ghen tị.

Hơn nữa kia mấy cấp cao đứng đầu môn phái kia lại càng không hẹn mà cùng xụ mặt xuống.

“Cái Băng Cung này có địa vị như thế nào vậy chứ?”

“Dám tranh giành làm ăn với chúng ta sao?”

“Quả thực buồn cười!”

“Cái đệ nhất môn phái chó má gì đó, bọn họ cũng xứng đáng sao?”

Rất nhanh đã có người đỏ mắt không nhìn được nữa rồi, hắn trực tiếp đánh thẳng đến phía trước quầy hàng của Thành Ca.

Hắn bước lên đập phá.

Đập vỡ một vài con rối và tiên khí truyền thanh thành một mớ hỗn độn.

“Những tên ngu ngốc các ngươi, tất cả đều bị lừa rồi.”

“Cái gì mà Băng Cung, cái gì mà Đạo Thánh, nghe cũng chưa nghe nói đến.”

“Rõ ràng chính là khoác lác mà thôi!”

Lần này bọn họ nhúng tay vào làm cho những Tiên nhân khác vốn dĩ còn muốn ghi danh vội vàng lùi về phía sau.

Ngược lại Khương Thành cũng chẳng thất vọng gì cả, dù sao thì ngay từ đầu hắn cũng không trông cậy vào việc có thể chiêu mộ được bao nhiêu người nhờ chiêu này.

Hắn chỉ xa xôi nhìn những vị khách không mời mà xông đến trước mặt mình.

Cầm đầu chính là bốn gã Đạo Tôn, phía sau có hơn mười vị Chí Tôn đi theo.

Ở trong đại điện chiêu tân này thì coi như là nguồn năng lực mạnh nhất rồi.

“Độc Hồ môn!”

“Đây cũng là một trong những môn phái mạnh nhất ở gần đây rồi.”

“Có trò hay để xem rồi đây.”

Cũng không đợi Thành Ca lên tiếng, vị Đạo Tôn cầm đầu ở đối diện lạnh lùng cười một tiếng, dẫn đầu gây rối loạn.

“Ngươi thật to gan mà!”

Khương chưởng môn cười hỏi: “Là sao?”

Tên Đạo Tôn kia lạnh lùng nói: “Đệ nhất môn phái sao? Đây cũng là danh hiệu xứng đáng để gọi các ngươi sao?”

“Đúng thật là liều mạng mà!”

“Lại còn Vô Địch Đạo Thánh?”

Hắn tiến tới trước mặt Thành Ca, ánh mắt đùa cợt kèm theo hàm ý xâm lược nồng nặc.

“Tại sao ta lại chưa từng nghe nói đến Đạo Thánh như vậy chứ?”

“Xuất hiện ở đâu ra vậy?”

Thành Ca hàm ý không hiểu mỉm cười.

“Ngươi chưa từng nghe qua, không có nghĩa là không tồn tại…”

“Vậy ngươi bảo hắn ra ngoài đi dạo đi chứ?”

Ba tên Đạo Tôn khác của Độc Hồ môn cũng tới vây quanh.

Thành Ca thản nhiên nói: “Các ngươi muốn gặp hắn đến như vậy sao?”

“Ôi, ngươi đúng thật là phùng má giả làm người mập, cho tới bây giờ vẫn còn ở đây giả vờ giả vịt.”

Tên Đạo Tôn trẻ tuổi cầm đầu cười lạnh lùng nói: “Vốn dĩ không tồn tại Vô Địch Đạo Thánh nào cả, ngươi gọi được hắn ra sao?”

“Bây giờ bọn ta tuyên bố sẽ là kẻ địch của Băng Cung các ngươi!”

“Bọn ta không những muốn tuyên chiến với Băng Cung mà còn muốn giết chết cái tên gọi là Vô Địch Đạo Thánh kia.”

“Sau đó thì sao?”

“Hắn ở đâu? Cũng đi ra ngoài phô trương uy lực đi chứ!”

“Nào nào nào, bọn ta cho ngươi cơ hội đưa tin gọi hắn đến, ngươi cũng gọi đi chứ!”

“Cũng không cần hắn tới đây, chỉ cần hắn có thể ở hiện thân ở trước mặt, bọn ta sẽ lập tức rút lui!”

Bọn họ thật sự rất chắc chắn không hề có sự tồn tại của Đạo Thánh ở Băng Cung.

Trước kia Cung Tình cũng đã đến chiêu mộ người mấy lần rồi, những người khác chưa từng nghe đến Băng Cung, nhưng mà bọn họ vẫn còn một chút ấn tượng.

Biết được tình hình của Băng Cung như thế nào.

Chỉ là một môn phái yếu kém ẩn nấp, sinh tồn ở trong khe nứt mà thôi.

Làm sao có thể có Đạo Thánh được chứ.

Mà bọn họ nói một cách chắc chắn như vậy, các Tiên nhân ở xung quanh cũng không tránh khỏi dần dần cảm thấy tin tưởng.

Nếu thật sự có một Đạo Thánh, cho dù không gọi đến thì bên này có người mắng hắn như vậy, hắn cũng nên cảm nhận được gì đó chứ nhỉ?

Chẳng lẽ cái này thực sự là Băng Cung khoác lác sao?

Hơn ba trăm người vừa mới ghi danh lập tức đã có hơn hai trăm đổi ý ngay tại chỗ.

“Làm một hồi lâu là lừa gạt bọn ta sao?”

“Thật là lãng phí tình cảm, ta sẽ không gia nhập nữa!”

Chương 1362: Đây chính là Đạo Thánh

Nhìn thấy số người chính mình chiêu mộ cũng đã ít đi hơn một nửa, ánh mắt của Khương Thành đã hoàn toàn lạnh lẽo.

Còn về phần mấy tên Đạo Tôn của Độc Hồ môn kia vẫn còn đang dấy binh hỏi tội.

“Không có Đạo Thánh, vậy thì đã chứng minh các ngươi đang lừa gạt rồi!”

“Ai cũng biết thần điện tối cao này là do bọn ta và năm môn phái lớn khác cùng nhau sáng lập lên nhỉ?”

“Ngươi ở đây lừa gạt trong khu vực này của bọn ta, ngươi đáng bị tội gì đây?”

“Đừng nói nhảm với hắn nữa, bắt bọn họ lại rồi nói sau!”

“Nhất định phải để cho Băng Cung đó phải trả một cái giá thật lớn!”

Khương Thành khẽ lắc đầu.

“Ta thực sự còn chưa biết mình đáng bị tội gì, nhưng ta biết các ngươi đã thu hẹp lại con đường rồi.”

Thật sự chỉ muốn nhảy ra phá hỏng, nói rằng ta biết lai lịch của Băng Cung, biết bọn họ ở đâu, có bao nhiêu người, vậy thì Khương Thành mỉm cười cũng vượt qua được rồi.

Dù sao thì trước khi hắn đến thì Băng Cung quả thật không hề mạnh.

Nhưng trong lúc đám người này phá đám, còn vừa lên tới đã lập tức đánh đập, bây giờ lại còn uy hiếp vơ vét tài sản.

Vậy thì thật không hay rồi.

Hắn chậm rãi rút Đạo Kiếm thất giai của mình ra.

"Không phải các ngươi muốn gặp Vô Địch Đạo Thánh sao?"

Thấy hắn lại dám rút kiếm ra, những người của Độc Hồ môn ở đối diện không những không giận dữ mà còn cảm thấy vui mừng.

Bọn họ ước gì Khương Thành ra tay trước.

Như vậy thì Độc Hồ môn còn có thể chiếm được danh phận đại nghĩa danh chính ngôn thuận.

"Đúng vậy, thì sao chứ?"

"Bị bọn ta vạch trần rồi, xấu hổ quá trở nên tức giận muốn ra tay sao?"

"Đây là do tự ngươi tìm đấy!"

Bọn họ cũng không chủ quan mà xôn xao lấy ra binh khí và bí bảo của mình.

Mà Tiên nhân còn lại vây quanh xem đều vội vàng lùi về phía sau, sợ ở lại sẽ bị liên lụy đến.

Dù sao thì Độc Hồ môn cũng không phải là người hiền lành gì cả, từ trước đến giờ ra tay đều rất tàn khốc.

Tam Nhãn Hổ ở bên kia cũng theo đó lùi về phía sau.

Vừa rút lui, Hổ yêu cũng vừa hét lên gọi.

"Ca, ngươi ở lại phải khống chế một chút, đừng bắn máu tung tóe cả người ta đó…!"

Thành Ca không thèm để ý đến hắn.

Mà chỉ lắc đầu với bốn gã Đạo Tôn và hơn mười Chí Tôn của Độc Hồ môn kia.

“Thật ra thì các ngươi đã thấy rồi.”

Đã thấy rồi sao?

Cho dù là Tiên nhân vây quanh xem hay là các cao thủ của Độc Hồ môn, ngay cả mấy môn phái lớn đang duy trì quan sát từ xa, tất cả đều lộ ra vẻ ngạc nhiên hoảng sợ.

Cái tên Vô Địch Đạo Thánh kia đang ở hiện trường sao?

Không thể nào?

Ở đâu chứ?

Mọi người vội vàng đưa mắt tìm kiếm xung quanh, nhưng đều không phát hiện ra Đạo Thánh nào cả.

“Đáng chết, đến bước này rồi mà còn vẫn ở đây phô trương thanh thế được!”

Những cao thủ của Độc Hồ môn tức giận không kiềm chế được.

“Cái tên Đạo Thánh chó má gì đó, ngươi cho rằng hù dọa được bọn ta hay sao?”

Những người khác cũng có hơi khó chịu một chút.

Đến bước này thì bọn họ cũng đã hoàn toàn cho rằng Đạo Thánh trong lời nói của Khương Thành thật ra vốn dĩ không hề tồn tại rồi.

“Ghê tởm!”

“Vậy mà lại dám lừa gạt bọn ta…”

Lời nói của bọn họ vẫn còn chưa dứt thì Khương Thành đã lập tức ra tay về phía Độc Hồ môn ở đối diện.

Mà hắn vừa ra tay thì cũng chính là bật hết hỏa lực.

Pháp Tắc không gian vượt xa cấp độ của Đạo Tôn đột nhiên xuất hiện.

Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ở trong mắt của bọn họ thì Khương Thành cũng chỉ là một Chí Tôn.

Làm thế nào mà có thể dùng được pháp cảnh chứ?

Còn sắc mặt của bốn vị Đạo Tôn của Độc Hồ môn đối mặt với sự tấn công lại càng biến đổi kịch liệt hơn.

Trình độ của Pháp Tắc không gian này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Vì vậy thậm chí bọn họ còn không thể nào điều động Pháp Tắc không gian của mình ra ngoài để ứng chiến được!

Sự chênh lệch của hai người là vô cùng lớn!

Pháp Tắc Không Gian đó của bọn họ vừa mới được triệu hồi ra ngoài thì đã bị pháp cảnh mạnh mẽ của Khương Thành nghiền nát phá hủy.

"Chuyện này là không thể!"

Mới vừa rồi bọn họ còn khinh thường Khương Thành, cảm thấy hắn chỉ là phô trương thanh thế, còn có ý định tiện tay bắt lấy hắn.

Chỉ là một Chí Tôn làm sao có thể nhảy lên được chứ?

Mà bây giờ rốt cuộc bọn họ cũng hiểu được "Các ngươi đã nhìn thấy" là có ý gì rồi.

Đối chiến của Pháp Tắc Không Gian bình thường đều là va chạm giao chiến lẫn nhau.

Muốn chèn ép phá hủy đối phương trừ phi phải cao hơn một cấp bậc trở lên so với đối phương.

Mà có thể đạt tới được cấp độ đó thì đương nhiên chính là Đạo Thánh.

Thì ra cái người gọi là "Vô Địch Đạo Thánh" đó thật sự có tồn tại, hơn nữa còn đang ở ngay trước mắt, chính là bản thân hắn sao?

Thế mà chính bản thân mình lại không ngừng kêu gào khiêu khích ở ngay trước mặt một Đạo Thánh?

Chuyện này là ngu xuẩn đến mức độ nào chứ?

Lúc bốn gã Đạo Tôn của Độc Hồ môn nhận thức được điều này thì cũng đã không còn kịp nữa rồi.

"Trốn thôi!"

Đối mặt với Đạo Thánh thì thậm chí bọn họ đều không thể nâng ý chí chiến đấu lên được.

Chỉ tiếc là quyết định chính xác duy nhất này đến hơi muộn một chút.

Ngay sau đó, đòn tấn công của thánh hồn đã tới rất đúng lúc.

Đánh thẳng một mạch tới, khi cơn sóng gió động trời đang trào dâng ở bên trong hồn hải của bọn họ thì cũng đã cắt đứt nhịp điệu rút lui phòng thủ của bọn họ.

Cùng lúc đó, ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành cũng ầm ầm đâm tới.

Dưới cái nhìn chăm chú chấn động của các Tiên nhân đang vây quanh theo dõi, thế giới kiếm đạo hoa mỹ và sáng chói đang nở rộ ra uy năng hủy diệt vô tận.

"Không…"

"Dừng tay…"

Ở giây phút cuối cùng, sự hối hận mãnh liệt đang tràn ngập trong lòng bốn gã Đạo Tôn của Độc Hồ môn.

Sớm biết người này chính là Đạo Thánh thì bọn họ nào dám chủ động trêu chọc chứ?

Cái này không phải là chê mạng mình dài quá rồi hay sao?

Đây không phải là một cước đá trúng tấm sắt mà hoàn toàn chính là chủ động chạy như điên vào chỗ chết đó!

Chỉ tiếc là Khương Thành không cho bọn họ có thêm cơ hội nào để làm lại.

Lúc thế giới kiếm đạo kia tiêu tan, uy năng của một nhát kiếm này kết thúc thì cũng là lúc tất cả mọi thứ cũng đều kết thúc.

Toàn bộ bốn gã Đạo Tôn và mười bảy tên Chí Tôn của Độc Hồ môn đều đã chết!

Vốn dĩ môn phái này có năm tên Đạo Tôn trấn giữ, mặc dù còn mấy vạn môn đồ nữa nhưng căn bản cũng coi như là sụp đổ rồi.

Các Tiên nhân vây quanh xem đều bị hoảng sợ choáng váng.

Mọi người ngơ ngác nhìn hiện trường vô cùng thê thảm, rất lâu sau cũng vẫn không thể lên tiếng.

Sức lực chiến đấu như vậy cả đời này bọn họ cũng chưa từng được nhìn thấy.

Không được phép chém giết ở bên trong thần điện tối cao, nếu như giết người ở đây thì sẽ bị trừng phạt.

Nhưng mà vào lúc này, tập đoàn mấy môn phái lớn khác đang ẩn nấp quan sát ở phía sau cũng đều lựa chọn im lặng.

Lúc trước bọn họ còn đang âm thầm tính toán dự định sẽ làm một chút gì đó.

Bây giờ đối mặt với một "Đạo Thánh", đặc biệt là "Đạo Thánh" đã giết chết bốn gã Đạo Tôn ở ngay trước mặt, bọn họ quyết định sẽ tạm thời quên đi cái gọi là quy củ.

Trận chiến vừa rồi đã làm cho bọn họ vô cùng hoảng sợ.

Quả thật ở hiện trường Độc Hồ môn chỉ có hai mươi mốt người, không thể nhận được sự tăng thêm của Thăng Nguyên Hồng Vân gì đó.

Nhưng bên này Khương Thành lại càng không hợp thói thường hơn.

Hắn hoàn toàn không có đồng đội, chỉ có một đám Hồng Vân mờ nhạt không thể nhìn kỹ được xuất hiện ở trên đỉnh đầu mà thôi.

Dưới tình huống bất lợi như thế này, hắn lại còn hạ được đối thủ một phát chết luôn.

Đây là sức lực chiến đấu ở mức độ nào vậy?

Thật ra trong số bọn họ cũng có vài người đã từng nhìn thấy Đạo Thánh ra tay, mà ở trong ấn tượng của bọn họ thì mặc dù Đạo Thánh giết Đạo Tôn nhất định có thể thắng, nhưng cũng không thể dễ dàng đến mức độ này được chứ?

Không còn cách nào khác, tình hình của Đạo Thánh bình thường quá chênh lệch với Khương Thành.

Có lẽ lúc hắn đối mặt với Đạo Thánh không chắc chắn có thể thắng được, nhưng đối mặt Đạo Tôn thì hiệu suất giết chóc của hắn cũng cao hơn.

Keng!

Thanh trường kiếm được cho vào vỏ, âm thanh lanh lảnh vang lên đập vào trong lòng của từng người, cũng đã đánh thức bọn họ khỏi trạng thái mờ mịt.

“Đã nói từ sớm là Đạo Thánh tới rồi, tại sao lại không tin chứ?”

Ca này vừa kiểm tra giá trị danh vọng mang đến từ sự khiếp sợ, vừa tiện tay thu thập chiến lợi phẩm của mấy tên Đạo Tôn lúc nãy.

Lại là một ngày tràn đầy thu hoạch mà!

Ánh mắt của tất cả Tiên nhân ở bốn phía đều đã thay đổi.

Trở nên chấn động, trở nên tôn thờ, trở nên sợ hãi.

Cũng không còn ai cảm thấy Khương Thành nói phóng đại lên nữa.

Thành tích chiến đấu đã đủ để nói rõ được tất cả, hơn nữa cái thành tích chiến đấu này còn xảy ra ở ngay trước mắt bọn họ.

Cuối cùng bọn họ cũng nhận thức được, người đang đứng ở trước mặt mình lúc này, chính là một vị Đạo Thánh chân chính!

Chương 1363: Đông như trẩy hội

Mặc dù trước mắt cảnh giới mà Khương Thành để lộ ra vẫn còn là Chí Tôn, nhưng vừa rồi bốn gã Chí Tôn kia bị choáng váng cũng là sự thật.

Không có bất cứ suy nghĩ nào.

Cũng chẳng có chất vấn gì cả.

Mọi người đã ngay lập tức nhận định thân phận của hắn chính là – Vô Địch Đạo Thánh!

“Đạo Thánh!”

Cuối cùng thì đám người cũng xôn xao cả lên.

“Thật sự là Đạo Thánh!”

“Trời ạ, vậy mà lúc ta còn sống lại có thể được tận mắt nhìn thấy một vị Đạo Thánh!”

“Thì ra là hắn chính là Đạo Thánh!”

“Vừa rồi thậm chí ta còn nói với Đạo Thánh một câu…”

Đối với phần lớn Tiên nhân thì Đạo Thánh quá cao cấp, rồng thần thấy đầu không thấy đuôi.

Đừng nói đến lục thất trọng, cho dù là Tôn Giả và Thiên Tôn thì cũng đều không có tư cách để nhìn thấy.

Sự chênh lệch quá to lớn, quả thực cũng không giống như cùng loại trên cũng một vị diện.

Một số Tiên nhân trước đó vây quanh xem đã chất vấn thậm chí là giễu cợt Khương Thành giờ đều đã bị dọa muốn tè cả ra.

Rất nhiều người lăn một vòng quỳ xuống, dập đầu thình thình thình.

“Đạo Thánh tha mạng!”

“Đạo Thánh gia gia tha mạng!”

“Vừa rồi đều là bọn ta có mắt mà không tròng nên đã mạo phạm ngươi…”

“Bọn ta tội đáng muôn chết, mong rằng Đạo Thánh gia gia rộng lượng tha thứ…”

Ngược lại Thành Ca cũng lười tính toán cùng với bọn họ.

Nếu không thì sợ rằng ở đây cũng không có nhiều người còn sống nữa.

“Được rồi được rồi, người không biết thì không có tội.”

Mọi người đều như được đại xá, ngay sau đó thì nịnh hót giống như thủy triều tập kích.

“Lòng dạ của Vô Địch Đạo Thánh thật là rộng lớn mà!”

“Tấm gương của bọn ta!”

“Vị Đạo Thánh nhìn thấy lần đầu tiên trong đời vậy mà lại bình dị gần gũi…”

“Vô Địch Đạo Thánh quả nhiên là người khiêm tốn không màng danh lợi!”

Sau khi đã để lộ ra thực lực thì Thành Ca nói gì cũng đều thơm cả.

Mà mọi người vừa nịnh hót lại vừa thầm cảm thấy không thể nào tin nổi.

Lúc trước nghe nói Băng Cung có một vị Đạo Thánh, bọn họ cũng không ngờ mình có thể may mắn nhìn thấy được.

Với cái nhìn của bọn họ, tiên khí của cao nhân ở cấp bậc đó chắc chắn sẽ không giống như của Tiên nhân bình thường hít thở được.

Mà bây giờ bọn họ đang nhìn thấy cái gì?

Một vị Đạo Thánh lại tự mình ra mặt chiêu mộ người mới?

Chuyện này thật lạ quá rồi?

Không hiểu nổi, tất cả những người mới đều cảm thấy có một chút không thể chịu nổi nữa rồi.

Vừa mừng lại vừa lo mà!

Cái phản ứng giống như nhanh chóng được trải qua sự rửa tội của mưa gió làm cho Khương Thành vô cùng hài lòng.

“Bản thân ta có danh hiệu là Vô Địch Đạo Thánh, hiện nay chính là Thái Thượng Cung chủ duy nhất của Băng Cung.”

“Bây giờ có lẽ các ngươi cũng đã biết Băng Cung thật sự có Đạo Thánh rồi chứ?”

Hắn cũng không khoe khoang quá lời nữa mà thậm chí còn khiêm nhường.

Dù sao thì có hệ thống hack, đúng thật hắn thực sự là không gì có thể sánh được.

Mà vốn dĩ Đạo Thánh cũng chưa tới mức vô địch.

Các Tiên nhân ở bốn phía lại bắt đầu dâng lên một trận nịnh hót mới.

Sau đó đã có người rục rịch ngóc đầu dậy.

“Vậy thì, Vô Địch Đạo Thánh, bây giờ bọn ta gia nhập Băng Cung vẫn còn kịp chứ?”

“Đúng vậy đó, các ngươi còn thu nhận người không?”

Có được sự tồn tại của một vị siêu cấp cường giả như vậy, nhất định Băng Cung sẽ trở thành thế lực đứng hàng đầu Vân Di Đạo.

Nói thẳng ra thì chính là dựa lưng vào cây đại thụ mà hóng gió.

Các cuộc đại chiến giữa các môn phái Vân Di Đạo xảy ra vô cùng thường xuyên.

Đừng nhìn những người mới lúc này là bánh trái thơm ngon, một khi đi ra khỏi khu chợ này thì có thể sẽ biến thành con mồi của một số môn phái.

Mà nếu như gia nhập vào một môn phái không đủ sức mạnh thì lại có khả năng sẽ bị diệt phái.

Đến lúc đó bị người bắt đi, thì sẽ bị nô dịch rồi.

Không những thủ đoạn sẽ là bị gieo sự khống chế mà bổng lộc gì đó của một môn đồ bình thường là điều hoàn toàn không có.

Mà gia nhập một môn phái có Đạo Thánh thì cũng không cần phải lo lắng đến những thứ này nữa.

Hơn nữa Băng Cung chỉ dùng Ý Liên chứ không cần Hồn Liên.

Chẳng có mấy ai thích bị trói buộc cả.

Đây cũng là ưu thế mà những môn phái đứng đầu khác không có được.

Tam Nhãn Hổ và bọn người Thái Hành, Thiên Lâm đều cảm thấy mừng rỡ, mặc dù bọn họ không có cảm tình đối với Băng Cung, nhưng dù sao thì vẫn hy vọng việc chiêu mộ người có thể thuận lợi tốt đẹp một chút.

Mấy người hận không được gật đầu ngay lập tức, đúng đúng, bọn ta vẫn còn nhận người, không từ chối đâu.

Nhưng Khương Thành lại khoát tay áo.

“Băng Cung bọn ta là một môn phái có sự theo đuổi, vẫn có một số tiêu chuẩn thu nhận người.”

Ca nhìn thấy sự nhiệt tình của mọi người cao đến như vậy, gần như tất cả mấy trăm ngàn người mới đều có dáng vẻ hăng hái

muốn ghi danh, bản thân hắn cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Năng lực kêu gọi của Đạo Thánh mạnh đến như vậy sao?

Nếu như vậy thì…

“Nhóm đầu tiên vừa nãy bọn ta không giới hạn tu vi.”

“Bây giờ nhóm thứ hai phải là Tôn Giả trở lên.”

Nếu không thu nhận toàn bộ mấy trăm ngàn người, vốn dĩ sau này rất nhiều Đế cảnh nhất nhị trọng sẽ không thể nào tiếp nhận được sức mạnh tăng thêm khổng lồ đó.

Cái tiêu chuẩn này nhất định cũng được coi là cực kỳ cao rồi.

Nhưng mà những người có mặt ở đây lại cảm thấy cũng hợp tình hợp lý.

Một môn phái được Đạo Thánh thống lĩnh đương nhiên không thể tùy ý giống với môn phái bình thường như vậy được rồi.

Có rất nhiều Tiên nhân ở đó có tu vi chưa tới Tôn Giả đã đấm ngực giậm chân bắt đầu hối hận rồi.

Nếu như vừa rồi lập tức ghi danh ở nhóm đầu tiên là tốt rồi, bây giờ cũng chẳng đuổi kịp nữa.

Nhưng mà, bọn họ hối hận, còn những “người mới” trên Tôn giả lại hăng hái giống như đang tranh nhau mua vậy.

Xôn xao chen chúc mà tới, gần như chỉ trong nháy mắt sạp hàng này của Băng Cung đã chật như nêmi.

“Ta muốn ghi danh!”

“Ta là Thiên Tôn, có thể ưu tiên hay không?”

“Thiên Tôn thì là cái gì chứ, ta còn là Chí Tôn đây này!”

“Đạo Thánh tiền bối nhìn ta này.”

Cảnh tượng trong lời nói trước đây của Khương Thành đúng thật đã được thực hiện.

Quả thật đã xuất hiện sự kiện đám người hỗn loạn giẫm đạp, mà đám người Thái Hành Thiên Lâm vốn dĩ cũng cực kỳ bận rộn.

Không biết phải làm thế nào, hắn chỉ có thể trực tiếp đưa mười mấy tên Tiên nhân ghi danh ở nhóm đầu tiên vào sử dụng, trợ giúp giữ vững trật tự ở hiện trường.

Cách đó không xa, những cao thủ đứng đầu môn phái ở xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng vẫn cảm thấy ghen tị.

Nhưng cũng không dám nói gì nữa.

Thậm chí ngay cả ánh mắt bất mãn cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Bọn họ chỉ có thể hy vọng sau khi vị "Vô Địch Đạo Thánh" này thu nhận người xong xuôi thì vẫn còn có thể chừa lại một chút.

Mà cùng lúc đó thì bọn họ cũng đang suy nghĩ đến chuyện kết giao cùng với Băng Cung.

Băng Cung cách chỗ này không xa.

Có một Đạo Thánh trấn giữ, những môn phái khác xung quanh bọn họ đều phải lạnh run.

Lỡ đâu Băng Cung mở rộng tuyên chiến với bên ngoài thì phải làm thế nào?

Có một số vị Đạo Tôn nghĩ tới điều này thì hoặc là móc ra tiên khí truyền tin liên lạc với tổng bộ môn phái ở bên kia, hoặc là dứt khoát bay về mở cuộc họp gia tộc để nghiên cứu kế hoạch đối phó.

Ở Băng Cung xa xôi bên này, các cô gái vẫn còn đang bàn luận về Khương Thành.

"Các ngươi nói xem hắn có thể chiêu mộ được bao nhiêu người?"

"Có thể có ba người cũng là không tệ rồi."

"Ta cũng cảm thấy nhiều nhất là ba người."

"Ba người sao?"

Lâm Tinh Chí Tôn cười nhạo một tiếng.

"Ta đoán một người cũng sẽ không có."

"Không đến mức đó chứ?"

Đám người Lam Diệu và Vụ Duyên cùng với trưởng lão Chí Tôn có chút hơi khó hiểu.

“Băng Cung chúng ta có Đạo Tôn trấn giữ, nếu thật sự muốn hạ thấp tiêu chuẩn xuống Đế cảnh nhất trọng thì có lẽ vẫn có thể thu nhận được một hai con cá lọt lưới.”

Lâm Tinh thản nhiên nói: “Người khác có lẽ có thể thu nhận được, nhưng chắc chắn hắn không được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn không giống một người có thể ra sức khuyên bảo người khác, hắn không có sự kiên nhẫn đó.”

“Mà ở trong đại điện tối cao, nếu không cố gắng mà nói thì vốn dĩ sẽ không có người nào hỏi thăm tới.”

Nếu như Thành Ca nghe thấy như vậy thì có lẽ sẽ vô cùng ngạc nhiên, em gái, ngươi còn hiểu rất rõ về ta đó.

Lúc các nàng đang bàn tán xôn xao thì bỗng nhiên ở phía ngoài có một vài môn đồ vô cùng hoảng sợ nhanh chóng chạy quay trở lại.

Mọi người định thần nhìn lại, đây không phải là một số đệ tử được sắp xếp canh gác ở bên ngoài hay sao chứ?

“Không xong rồi!”

“Có cường địch đột kích!”

Chương 1364: Đội hình cường đại

Cường địch đột kích?

Nghe thấy bốn chữ này thì các cô gái đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bây giờ thực lực của Băng Cung kém xa so với trước đây, hơn nữa còn đã rời khỏi bụi bí cảnh và lộ ra bên ngoài.

Lúc này các nàng đều không có cảm giác an toàn.

“Tại sao có thể như vậy chứ?”

“Có bao nhiêu kẻ địch?”

“Bọn họ mạnh như thế nào?”

Gương mặt của đệ tử chạy tới báo tin tràn ngập sự hoảng hốt, thở không ra hơi kèm theo sợ hãi.

“Ta không biết, dù sao thì bọn họ cũng rất đông.”

“Ít nhất cũng phải mấy chục ngàn người!”

“Khí tức của một số người cầm đầu cực kỳ hùng mạnh, không hề thua kém Cung chủ của chúng ta!”

“Cái gì?”

Điều này làm cho những các cô gái hoảng sợ mất hồn mất vía, cảm thấy vô cùng hoang mang.

“Sao có thể có kẻ địch mạnh như thế chứ?”

“Chúng ta chưa từng đụng chạm đến kẻ địch mạnh như vậy mà.”

“Làm thế nào bây giờ?”

“Cái này nên làm thế nào mới được đây?”

Mấy chục ngàn người, ngoài ra còn có một số Đạo Tôn, cái này chẳng phải còn mạnh hơn bốn mươi ngàn Yêu tộc của Ma Uyên Cốc lần trước hay sao?

“Đóng chặt sơn môn!”

“Mở huyễn trận và mê trận ra!”

“Mở Hộ tông đại trận!”

“Chuẩn bị từ bỏ phía ngoài và trốn vào bí cảnh bất cứ lúc nào.”

Cung Tình là người duy nhất vẫn còn giữ bình tĩnh, nàng phát ra mệnh lệnh đâu vào đấy.

Nàng cũng không lựa chọn chạy trốn.

Nếu như kẻ địch thật sự mạnh đến như vậy thì chắc chắn không trốn thoát được rồi, chỉ có thể ẩn nấp mà thôi.

Cùng lúc đó nàng móc ra tiên khí truyền tin.

Đây mới là đòn sát thủ lớn nhất của nàng lúc này – liên lạc với Khương Thành.

Chỉ cần Khương chủ công quay trở về thì kẻ địch có mạnh hơn nữa cũng đều không thể làm cho bọn họ sợ hãi được.

Nhưng mà hình như "kẻ địch" lần này hùng mạnh hơn một chút.

Còn không đợi cho các nàng kịp ẩn nấp thì đối thủ đã lao vọt vào trong trung tâm của môn phái, xuất hiện ở ngay trước mặt các nàng.

Huyễn trận và mê trận ở bên ngoài không phát huy được một chút tác dụng trì hoãn mê hoặc nào cả.

Hộ tông đại trận bị tê liệt tịt ngòi một cách kỳ lạ, hoàn toàn không có một sự tấn công nào đối với "kẻ địch".

Cảnh tượng này làm cho các tiên nữ có mặt ở đây suýt chút nữa đã sụp đổ.

Và khi các nàng tận mắt nhìn thấy bóng người ùn ùn kéo đến kia, cảm nhận được đội hình cụ thể của đối phương thì lại càng hoảng hốt kêu lên.

"Sáu tên Đạo Tôn!"

"Hơn ba trăm tên Chí Tôn!"

"Hơn năm mươi ngàn Tiên nhân, tất cả đều từ cấp Tôn Giả trở lên!"

"Ôi Chúa ơi, xong đời rồi…"

Đám người Lam Diệu và Tuyết Diệc cùng với các cháu gái bị dọa cho sợ hãi đến mức ngồi bệt xuống đất, sự chênh lệch về đội hình làm cho các nàng chỉ có thể cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Tiến lên chiến đấu thì hoàn toàn là một trò cười.

Lâm Tinh và Vụ Duyên cùng với đám Chí Tôn cũng đều tê liệt khắp người, suýt chút nữa đã không thể đứng vững được nữa.

Mà tiếng thét chói tai và tiếng gào thét hoảng sợ của những môn đồ khác lại càng vang dội thành một vùng.

Năm mươi ngàn Tiên nhân cứ như vậy công khai đáp từ trên bầu trời xuống trước mặt những cô gái Băng Cung mà không ai dám ngăn cản.

Ngay sau đó đoàn người phía trước tự động tản ra nhường ra một con đường.

Sau tên Đạo Tôn cầm đầu đứng yên vị ở hai bên, đám Chí Tôn xếp thành hai nhóm.

Một tòa Hành cung tráng lệ từ từ xuất hiện ở ngay giữa đám người.

Ngay sau đó, Thái Hành và Lưu Duyên bay ra từ bên trong Hành cung đó.

"Lại có hai gã Đạo Tôn nữa tới!"

Những cô gái lại hoảng hốt kêu lên, một tràng tiếng rên rỉ.

"Trời ạ, có khoảng chừng tám tên Đạo Tôn, cái này phải làm thế nào mới được đây?"

"Sáu tên và tám tên cũng chẳng có gì khác biệt cả."

"Đúng vậy đó, cho dù như thế nào thì chúng ta cũng đều là đường chết rồi."

Nhìn thấy Cung Tình cũng không nói một lời nào, đám người Lâm Tinh và Lam Diệu với tư cách là trưởng lão trong môn phái, cố gắng thu lấy dũng khí cuối cùng chủ động đi về phía "kẻ địch".

"Các ngươi… là người của môn phái nào?"

"Có lẽ giữa chúng ta có chút hiểu lầm…"

"Đúng vậy, chúng ta không phải là kẻ thù đâu!"

"Dù thế nào các ngươi cũng không được ra tay, có chuyện gì thì có thể ngồi xuống hòa thuận nói chuyện."

Điều duy nhất bây giờ các nàng có thể làm chính là khuyên nhủ đối phương.

Hy vọng có thể dùng tình động tâm, dùng lý động não, cuối cùng đối phương có thể chừa lại một chút tình cảm.

Nhưng sâu thẳm ở trong lòng thì các nàng cũng không còn ôm hy vọng gì cả.

Bởi vì ở Vân Di Đạo một môn phái diệt một môn phái khác cũng chẳng hề oán hận gì cả.

Tiêu diệt ngươi, có thể thu nạp người của ngươi, cướp đi tài nguyên của người, cái này cũng đủ để trở thành lý do rồi.

Tám vị Đạo Tôn ở đối diện đều không lên tiếng.

Bọn họ chỉ thản nhiên quan sát các nàng.

Điều này làm cho trái tim của đám người Lâm Tinh và Lam Diệu chìm thẳng xuống dưới.

Ngay cả nói chuyện mà đối phương cũng không thèm nói với các nàng, cái bộ dạng này xem ra là quyết tâm muốn tiêu diệt sạch toàn bộ Băng Cung rồi.

"Tiền bối, bọn ta thật sự không đắc tội với các ngươi mà!"

"Bọn ta đều vô tội!"

Đám người Lam Diệu và Tuyết Diệc sắp phát khóc lên rồi.

Lâm Tinh cũng vội vã vây quanh.

"Băng Cung bọn ta từ trước đến nay vẫn luôn không tranh quyền thế, cũng chẳng bao giờ chinh phạt với bên ngoài…"

"Được rồi!"

Một gã Đạo Tôn ở đối diện cuối cùng cũng đã mở miệng, nhưng mà thái độ cũng khá lạnh lùng.

"Ngươi nói với bọn ta những thứ này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả."

"Có lời gì thì ở lại nói cùng với Thủ Tọa của bọn ta đi."

Ở phía trên tám tên Đạo Tôn này vẫn còn có thủ lĩnh sao?

Người đó sẽ mạnh đến mức nào chứ?

Vào lúc này bọn họ đã nghe thấy một tiếng cười lạnh lùng phát ra từ bên trong Hành cung.

Ngay sau đó một tên Hổ Yêu hung dữ lao vọt ra.

Vừa đi lên đã lập tức khặc khặc cười khẩy.

"Không có liên quan gì đến bọn ta sao?"

"Vậy mà lần trước các ngươi hô đánh hô giết với bốn đại gia, nhanh như vậy mà đã quên rồi sao?"

Nhìn thấy tên Hổ Yêu này, đám người Lâm Tinh và Lam Diệu suýt chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Là ngươi!”

“Vậy mà lại là ngươi sao?”

Các nàng bắt đầu suy nghĩ.

Vào cái ngày động phủ Thanh Hùng bị tiêu diệt bọn họ đã nhìn thấy hai tên Chí Tôn một lang một hổ ở đó.

Lúc ấy các nàng cũng coi hai tên này là cùng một bè phái với Thanh Hùng Đạo Tôn.

Còn ra tay với bọn họ.

Nhưng mà về sau lại không biết đã có người nào cứu hai tên yêu quái đó.

Không ngờ tên Hổ Yêu kia lại xuất hiện ở ngay trước mắt.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Hắn chỉ là Chí Tôn, làm sao có thể mang tới một đội hình khổng lồ như thế?

Chẳng lẽ hắn là con của một vị Yêu tộc Đạo Thánh sao?

Nhưng mà phần lớn “kẻ địch” tới đây lần này cũng đều là Nhân tộc mà!

Các nàng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, nhưng các nàng biết lần này thật sự xong đời rồi.

Cái này đúng thật là có “thù sâu hận lớn” mà!

“Ta…”

“Lần trước bọn ta…”

Lam Diệu và Vụ Duyên muốn tìm một vài cái cớ để giải thích một chút, nhưng làm sao tìm ra được chứ?

Chẳng lẽ nói cho đối phương biết lúc ấy bọn ta không cố ý hay sao?

Trong lòng Lâm Tinh Chí Tôn nguội lạnh như tro tàn, nàng nhắm hai mắt lại.

“Người nào làm thì người đó chịu, lúc đó là do ta ra lệnh, ngươi muốn xử lý ta như nào cũng được, đừng liên lụy đến những người khác…”

“Thật sao?”

Khóe miệng của tên Hổ Yêu kia nhếch lên.

“Xử lý như thế nào cũng được sao?”

“Tốt lắm, đi sang một bên thôi.”

Ngay sau đó, một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai mọi người.

Tiếp theo, Thành Ca mặc một bộ áo bào trắng anh tuấn xuất trần bay ra khỏi Hành cung, lóe sáng bước lên đài.

“Ca, ta còn chưa có chơi đủ đâu!” Tam Nhãn Hổ không nhịn được bắt đầu oán trách.

Thành Ca nghiêng qua liếc nhìn hắn một cái.

“Cho ngươi chiếm ánh đèn mười mấy giây đã coi như là cực kỳ chiếu cố ngươi rồi, đừng có không biết đủ!”

Nói xong, hắn bay đến phía trên đầu của đội ngũ.

Ở phía đối diện Băng Cung, Cung Tình lộ ra một nụ cười thoải mái.

Năm mươi ngàn “kẻ địch” ra sân lúc này, nhưng lại không có người nào ra tay cả, nàng cũng đã đoán ra được một chút gì đó.

Mà sau khi thấy Hành cung tráng lệ bảnh bao kia xong thì nàng cũng biết là chuyện gì đang xảy ra rồi.

Mặc dù nàng biết, nhưng những người khác lại không biết.

Bọn họ còn đang ở đó kinh ngạc vì Khương Thành bước lên đài.

“Khương… Thái thượng Cung chủ!”

“Ngươi, tại sao ngươi lại ở phía đối diện?”

“Chẳng lẽ ngươi và kẻ địch là cùng một nhóm sao?”

Thành Ca thầm nói ở trong lòng các ngươi đúng thật là không nhạy bén.

“Kẻ địch gì chứ, đây đều là người ta mới chiêu mộ tới, còn không mau chuẩn bị nghi thức hoan nghênh!”

Chương 1365: Kết quả này làm thế nào đạt được

Người mới sao?

Hơn năm mươi ngàn vị Tiên nhân nhỏ nhất là Tôn Giả ở trước mặt đây, tất cả đều là vừa mới chiêu mộ tới sao?

Bao gồm cả tám vị Đạo Tôn và hơn ba trăm tên Chí Tôn kia nữa?

Lâm Tinh và đám người Lam Diệu Tuyết Diệc đều giống như có hàng vạn con ngựa lao nhanh ở trong lòng, đầu óc cũng loạn cả lên.

Các nàng hoàn toàn không thể tiêu hóa nổi tin tức kia.

Là giả sao?

Làm sao có thể chiêu mộ được nhiều người như vậy chỉ trong một lần chứ?

Thực tế ngay cả Cung Tình cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Nàng có thể đoán được Khương Thành sẽ mang đến rất nhiều người, nhưng vốn dĩ nàng cho rằng chẳng qua hắn đến Ma Uyên Cốc là trực tiếp đưa về một đám Yêu tộc.

Hoàn toàn không thể ngờ đúng thật hắn đã chiêu mộ được một đám Tiên nhân mới.

Hơn nữa còn không chỉ là mười ngàn, ước chừng cũng phải đạt đến hơn năm mươi ngàn.

Nhưng mà dù sao nàng cũng là người đã nhìn thấy nhiều cảnh tượng lớn hơn, nàng nhanh chóng trấn tĩnh lại, sau đó bay đến trước mặt đám người Thái Hành và Thiên Lâm.

“Ta là Cung Tình - Cung chủ của Băng Cung, các ngươi là do Thái thượng Cung chủ chiêu mộ tới, vậy thì chính là người một nhà rồi.”

Nàng lộ ra vẻ khéo léo và mỉm cười dịu dàng.

“Nhiệt liệt hoan nghênh các ngươi gia nhập liên minh!”

Đương nhiên Thái Hành và Thiên Lâm sẽ giữ thể diện cho nàng.

Trước đó ở trên đường đi, Khương Thành đã nói cho bọn họ biết rõ tình hình.

Vị Cung chủ này là bạn cũ năm xưa của Khương Thủ Tọa, rất được coi trọng.

“Hân hạnh gặp mặt, hân hạnh gặp mặt!”

“Cung chủ khách sáo rồi, sau này chúng ta cùng nhau hợp tác, hy vọng có thể làm cho Băng Cung càng ngày càng trở nên hùng mạnh hơn.”

Hai người bọn họ là Tiên quan nhị phẩm ở Thiên Đan Tư.

Thật ra thì bọn họ cũng sẽ không ở lại Băng Cung này vĩnh viễn, ít thì mấy tháng, lâu thì sau khoảng trăm ngàn năm sẽ quay về.

Nhưng mà ít nhất ở trong khoảng thời gian này bọn họ cũng coi như là một thành viên của Băng Cung.

Mà ngoài ra sáu vị Đạo Tôn và hơn ba trăm vị Chí Tôn kia cũng đều được Khương Thành chiêu mộ ở chỗ “Vô Thượng thần điện” đó đến.

Lúc ấy sau khi hắn thể hiện ra lực chiến đấu cấp Đạo Thánh thì “người mới” ở bên trong đều xôn xao tới tham gia.

Đương nhiên trong đó cũng có một số cao thủ.

Nhưng mà lúc này này trên gương mặt của sáu vị Đạo Tôn đều có một chút vi diệu.

“Vô Địch tiền bối, cái môn phái này của ngươi… Chỉ có một ít người như vậy sao?”

“Đúng vậy đó, đây hình như cũng chưa tới hai nghìn người nhỉ?”

Trước khi đến, bọn họ còn tưởng rằng Băng Cung là một môn phái siêu cấp, nhân số ít nhất cũng phải trăm ngàn người ấy chứ.

Bây giờ vừa nhìn thì thấy co rút lại gấp hơn trăm lần rồi.

Khương Thành cũng không hề che giấu.

“Không sai, Băng Cung chỉ có một ít người như vậy, nếu như các ngươi ngại miếu nhỏ thì cũng có thể rời đi.”

“Ta nhất định sẽ không ngăn cản.”

Hắn dự tính năm mươi ngàn người này cho dù có rụng mất hơn một nửa thì dù sao vẫn sẽ còn có trên chục ngàn người ở lại.

Vậy cũng đã đủ rồi, không cần phải ép buộc.

“Vô Địch tiền bối hiểu lầm rồi, bọn ta làm sao có thể ngại miếu nhỏ chứ?”

“Đúng vậy, có ngươi ở đây, Băng Cung lớn mạnh lên cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi.”

“Hơn nữa ít người như này cũng có lợi thế của ít người mà!”

Sau khi mấy tên Đạo Tôn đã xác định xong tình hình, chẳng những không thất vọng mà ngược lại một đám người còn lộ ra ánh mắt thầm vui mừng.

Mà những Chí Tôn và Thiên Tôn kia cũng có phản ứng tương tự như vậy.

Nếu như Băng Cung thật sự là một môn phái siêu cấp danh tiếng lâu năm có trăm ngàn người, vậy thì những “người mới” bọn họ bước vào đây thực sự là người mới rồi.

Dù sao thì trong môn phái của người ta, có một nhóm người lớn mạnh hơn so với bọn họ, tư cách tồn tại lại càng dày dặn kinh nghiệm hơn.

Người mới muốn nâng cao địa vị sẽ vô cùng khó khăn.

Mà bây giờ lại không giống như vậy.

Người của Băng Cung ít như vậy, trong số đám người môn đồ uy tín lâu năm đều không có một vị Đạo Tôn, cũng chỉ có năm vị Chí Tôn.

Có một số lượng lớn vị trí đang trống ở trong môn phái như vậy, những “người mới” bọn họ bước vào chính là trụ cột quan trọng, có thể gọi là người mới gần với nguyên lão.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả mọi thứ vẫn cần phải có sự tồn tại của vị "Đạo Thánh" Khương Thành này.

Nếu không thì sẽ không hề có một chút tương lai phát triển nào, thật sự cũng chỉ là một cái miếu nhỏ mà thôi.

Nghi thức nhập môn vô cùng náo nhiệt nhanh chóng bắt đầu.

Tám vị Đạo Tôn dẫn đầu bay về phía đỉnh Hồng Vân, tách ra một tia ý thức của mình hợp vào đám hồng vân.

Ngay sau đó, hơn ba trăm tên Chí Tôn cũng xôn xao đuổi theo.

Trải qua cái nghi thức này, coi như bọn họ cũng đã chính thức gia nhập Băng Cung, trở thành người ở đây.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, các cô gái của Băng Cung cảm thấy vô cùng mờ ảo.

Vậy là năm mươi ngàn người này đều không phải là kẻ địch, mà là người mình sao?

Cứ như vậy, trong thoáng chốc Băng Cung từ một môn phái nhỏ chỉ có khoảng chừng một nghìn hai trăm người đã nhảy vọt trở thành một môn phái lớn bỏ xa Ma Uyên Cốc sao?

Hơn năm mươi ngàn người đó!

Cộng thêm cả Cung Tình, vậy là có chín vị Đạo Tôn rồi.

Cái thực lực tổng thể này đặt ở Vân Di Đạo thì đã có thể bước vào top hai mươi rồi đấy!

Này này này…

Các nàng ngơ ngác nhìn một đám Tiên nhân hợp vào ý thức của mình giống như lưu huỳnh, rồi lại nhìn Thăng Nguyên Hồng Vân mở rộng từng chút một trở nên to lớn hơn, thậm chí cũng đã quên mất phải vui sướng.

Tất cả mọi thứ đều tới quá đột ngột, cũng quá kỳ lạ.

Mà người duy nhất các nàng có thể hỏi cũng chỉ có Khương Thái thượng rồi.

"Những người này… thật sự đều là do ngươi chiêu mộ sao?" Lam Diệu Chí Tôn hỏi.

Thành Ca cực kỳ hưởng thụ vẻ mặt thấy quỷ này của các nàng,

“Có phải ngươi đã quên cách chào hỏi chính xác rồi hay không?”

Lam Diệu hơi sững sờ rồi không lâu sau đó mới phản ứng lại.

“Thái thượng Cung chủ, ta sai rồi.”

Trước đây nói những lời này nàng cực kỳ không phục.

Nhưng mà lần này trong lòng nàng đã không còn mâu thuẫn gì nữa, thậm chí còn cảm thấy xưng hô như thế này là chuyện đương nhiên.

Khi một người có thể tự dưng mở rộng kích thước của Băng Cung lên gấp bốn mươi lần thì hắn muốn làm cái gì cũng được hết.

“Thái thượng Cung chủ ta sai rồi, trước đây là bọn ta có mắt mà không tròng.”

Vụ Duyên Chí Tôn thành khẩn khom người xuống.

“Lúc đầu Cung chủ tôn ngươi lên làm Thái thượng Cung chủ, quả nhiên là có nguyên nhân.”

“Chỉ là bọn ta thực sự không hiểu nổi, ngươi chiêu mộ năm mươi ngàn người này đến đây như thế nào, cái này hoàn toàn không thể tin được mà!”

Những lời này coi như cũng là hỏi thay cho tiếng lòng của tất cả tiên nữ có mặt ở đây.

Nghĩ lại trước lúc Khương Thành thu nhận người, dự đoán của các nàng đều là có thể chiêu mộ được hai ba người cũng là tốt lắm rồi.

Thậm chí có người còn đoán là sẽ không có được một chút thu hoạch nào cả.

Lúc ấy Thành Ca nói có thể chiêu mộ được mười ngàn người, các nàng chỉ cho rằng hắn ăn nói bậy bạ.

Bây giờ mới phát hiện, chẳng những hắn không hề khoa trương mà ngược lại còn rất khiêm tốn.

Không chỉ chiêu mộ được năm mươi ngàn người mà tất cả năm mươi ngàn người lại đều là Tôn Giả trở lên!

Muốn số lượng có số lượng, muốn chất lượng cũng có ngay chất lượng.

Thế này là vả bộp bộp vào mặt đấy.

Ngay cả Lâm Tinh Chí Tôn cứng rắn nhất cũng phải chịu thua rồi.

“Thái thượng Cung chủ, xem ra thật sự ta đã sai rồi, trước kia là ta đã mạo phạm, kính mong ngươi tha thứ…”

Cái mà nàng muốn nhìn thấy nhất vẫn là Băng Cung trở lên lớn mạnh.

“Không sao cả.”

Thành Ca nhún vai, cười nói: “Bởi vì Ca là Đạo Thánh mà.”

Lời nói của hắn thật sự rất đúng, chỉ có điều Băng Cung còn có một “ưu thế” khác chính là Ý Liên, không giới hạn đi hay ở. Nếu không thì có hai thế lực khác có Đạo Thánh đứng đầu cũng có thể làm được chuyện như thế này.

“Thái thượng Cung chủ ta sai rồi, bọn ta cũng coi như là đã tâm phục khẩu phục năng lực của ngươi, nhưng cái thói quen thích nói đùa này cũng vẫn không hề thay đổi một chút nào!”

Vốn dĩ các cô gái đều không tin hắn là Đạo Thánh: “Đúng vậy, rõ ràng chỉ là Chí Tôn thôi!”

“Mặc dù là Chí Tôn, nhưng bọn ta vẫn sẽ xem ngươi là Thái thượng Cung chủ mà tôn kính.”

Điều này làm cho Thành Ca dở khóc dở cười.

Vô cùng đáng tiếc là hắn thể hiện màn uy lực thần kỳ kia, các nàng đều không nhìn thấy được.

Muốn để cho các nàng tin tưởng một người cả ngày chẳng tu luyện gì cả là Đạo Thánh trong truyền thuyết thì thực sự quá khó.

Vầng sáng của Tuyết Diệc Chí Tôn lóe lên, lại nghĩ tới Hùng Bì Tử Tông trước đó.

“Chẳng lẽ, những người này cũng đều là bạn cũ của Thái thượng Cung chủ sao?”

“Chắc chắn là như vậy rồi.”

“Quan hệ của Khương thái thượng cũng quá rộng rồi.”

Lúc này, sáu vị Đạo Tôn đã chính thức gia nhập Băng Cung bước tới cung kính hành lễ một cái.

“Tham kiến Vô Địch Đạo Thánh!”

“Không biết ngươi có sắp xếp gì cho bọn ta không?”

Chương 1366: Trận chiến này giao cho bọn ta

Thành Ca có thể có sắp xếp gì, công việc của môn phái này hắn mặc kệ.

“Cái này phải xem Cung Tình.”

“Nàng là Cung chủ, bình thường tất cả công việc đều do nàng xử lý.”

Đương nhiên những vị Đạo Tôn này vô cùng tôn kính Khương Thành.

Nhưng đối với vị Cung chủ Cung Tình này thì bọn họ có chút hơi xem thường.

Dù sao cũng đều là Đạo Tôn, không chừng năng lực chiến đấu của Cung Tình còn không mạnh bằng bọn họ đâu.

Thành Ca nhìn rõ được điểm này nên đã tiêm một mũi thuốc dự phòng trước.

“Nàng là người của ta, lúc ta không có ở đây, quyết định của nàng chính là đại diện cho ý kiến của ta.”

Có được những lời này của hắn, sắc mặt của sáu vị Đạo Tôn đều trở nên run sợ, tất cả cùng nhau nhận lệnh.

Sau khi bọn họ lui ra, các cô gái của Băng Cung ở bên cạnh đều đang choáng váng.

Vừa rồi mới nghe thấy cái gì vậy?

Tuyết Diệc Chí Tôn cũng bắt đầu trở nên lắp bắp khi nói chuyện.

“Bọn họ… Gọi ngươi là Đạo Thánh sao?”

“E hèm.” Thành Ca khẽ hất cằm lên.

Ánh mắt của Lâm Tinh Chí Tôn giống như đang nhìn yêu quái vậy.

“Vậy ngươi thật sự là Đạo Thánh sao?”

“Cái đó tất nhiên là phải rồi.”

“Trời ạ…”

Các cô gái lập tức giật nảy cả mình.

“Ngài vậy mà lại là Đạo Thánh sao?”

Các nàng đều không dám dùng ngươi nữa mà thay vào đó dùng ngài.

Đạo Thánh đó!

Đối với các nàng mà nói thì chẳng khác nào một nhân vật trong truyền thuyết cả.

Thần thông quảng đại, ngay cả ở một nơi như Vân Di Đạo này thì vẫn có sự tồn tại của địa vị siêu nhân đỉnh chóp.

Vậy nên trước đó các nàng còn không phục, nhưng lúc này nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia của Khương Thành thì chân tay đều có chút hơi luống cuống rồi.

“Vậy mà lại là Đạo Thánh.”

“Băng Cung chúng ta có Đạo Thánh rồi sao?”

“Chẳng trách lúc đầu Cung chủ lại sùng bái hắn như vậy, thì ra chính là một vị Đạo Thánh…”

“Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?”

“Vậy là những ngày qua chúng ta thực sự đang ở cùng với một vị Đạo Thánh sao?”

“Thì ra mấy ngày nay, mỗi sáng sớm chúng ta đều chào hỏi một vị đường đường là Đạo Thánh sao?”

Mấy ngày trước Vụ Duyên Chí Tôn vẫn còn đang căm tức Khương Thành cắt ngang việc tu luyện của mình.

Bây giờ lại cảm thấy vinh hạnh không thể nào hiểu nổi.

Đây chính là một vị Đạo Thánh đấy có được không hả?

Được Đạo Thánh gọi dậy sớm, cái đãi ngộ này rất nhiều người nằm mơ cũng chẳng cầu được đâu, là chuyện có thể khoe khoang cả đời đấy có được không?

Thậm chí nàng còn hận không được trở lại như thế đến một trăm lần.

Sau khi vô cùng sợ hãi thì các cô gái lại cảm thấy khó mà có thể hiểu được.

“Nhưng mà ngươi rõ ràng là cảnh giới Chí Tôn mà!”

Thành Ca đang chìm đắm ở trong cảm giác sảng khoái rồi, hắn nghe thấy vậy thì không chút nghĩ ngợi nói ngay: “Vậy thì sao, bọn họ đã nhận định ta là Đạo Thánh.”

Các cô gái đều ngơ ngác nhìn nhau.

Nghe thấy ý này, vậy thật sự ngươi vẫn là cảnh giới Chí Tôn?

“Vậy… Ngươi định thu nhận đồ đệ không?”

Lam Diệu vừa mới đưa ra đề nghị này, các cô gái còn lại đều xôn xao sáng mắt lên.

“Thái thượng Cung chủ, ngươi thấy ta như thế nào?”

“Ta có thể bái ngươi làm sư phụ không?”

Tại sao có rất nhiều người đều mơ tưởng bái một vị sư phụ có tu vi cao hơn, thực lực mạnh hơn như vậy cơ chứ?

Ngoài việc có bắp đùi thô ráp to lớn bao phủ ở ngoài, tác dụng lớn hơn nữa vẫn là chỉ điểm con đường sai lệch.

Con đường tu luyện càng về sau lại càng khó khăn và mờ mịt hơn.

Đến được cấp độ Chí Tôn này thì cũng đã sớm truy tìm những cấp độ sâu thẳm hơn của huyền ảo và ý nghĩa.

Cho dù là công pháp võ đạo hay quy tắc nào thì tất cả đều cần đến một khoảng thời gian dài đằng đẵng mới có thể hiểu được.

Lúc này, có một danh sư có thể chỉ bảo cho mình vào thời điểm mấu chốt là vô cùng quan trọng.

Vị sư phụ ở cấp độ Đạo Thánh này vốn dĩ là không thể gặp cũng không thể cầu được.

Hiếm khi bắt gặp được vị Đạo Thánh Khương Thành này, đương nhiên các nàng phải nắm chắc cơ hội.

Trong nháy mắt Khương Thái thượng đã bị bao vây đến mức nước chảy cũng không lọt nổi.

Cái đãi ngộ này so với mấy ngày trước thì quả thực chính là một cái cực đoan khác.

Nhưng lần này hắn lại tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh với lần này.

Nhìn gương mặt tràn đầy khao khát của các cô gái, hắn châm một điếu thuốc rồi hít sâu hai cái.

“Không được.”

“Ta không có thói quen thu nhận đồ đệ.”

Cái này…

Các cô gái vô cùng thất vọng, nhưng cũng cảm thấy bình thường.

Vốn dĩ Đạo Thánh sẽ không dễ dàng thu nhận đồ đệ.

“Vậy thì sau này bọn ta có thể xin ngươi chỉ bảo những vấn đề tu luyện không?”

“Ta rất bận.”

Thành Ca đang tự nhủ ở trong lòng, xin chỉ bảo những vấn đề khác thì hắn rất vui lòng, những vấn đề tu luyện thì thôi đi.

Chủ yếu là liên quan đến tu luyện thì không những vô cùng khô khan mà hơn nữa còn tốn rất nhiều thời gian.

Hở ra một cái thì là một cuộc giảng đạo dài dòng, hận không thể bắt đầu từ Thiên Địa và chỉnh sửa lại các quy tắc một lần.

Nhưng mà hắn lại không có cái kiên nhẫn đó.

Ngươi bận rộn cái gì chứ, không phải mỗi ngày đều không có việc gì đấy sao?

Suýt chút nữa các cô gái đã vạch trần hắn lấy cớ ngay tại chỗ.

Nhưng suy nghĩ đến việc Ca này là Đạo Thánh thì lại phải thay đổi thành âm thầm oán trách ở trong lòng.

Mà lúc này, tất cả hơn năm mươi ngàn người mới cũng đều đã hoàn thành xong Ý Liên, chính thức trở thành môn đồ của

Băng Cung.

Chuyện sau đó cũng không cần Khương Thành phải quan tâm nữa.

Những người mới nhập môn này được sắp xếp thành chức vị gì thì Cung Tình sẽ tự giải quyết.

Thành Ca cảm thấy sau đó mình chỉ cần giữ vững cảm giác tồn tại là được.

Trấn giữ ở đây một thời gian ngắn, đợi đến khi ổn định lại thì cũng có thể đi ra ngoài tiếp tục làm màu.

Trong những ngày kế tiếp, toàn bộ Băng Cung đều phát triển phồn vinh.

Năm mươi ngàn người mới vào ở lại, có quá nhiều chuyện cần phải thay đổi.

Mà có rất nhiều môn phái ở gần đó cũng vội vàng phái người tới lấy lòng, chủ động liên minh cùng với Băng Cung.

Cung Tình và mấy vị Đạo Tôn trưởng lão vừa mới nhận chức cũng đều bận bộn xoay vòng.

Còn về phần Khương Thành thì cũng vô cùng mãn nguyện.

Tiên nữ trước đây không kính trọng hắn, bây giờ gặp mặt lập tức chủ động nghênh đón, cái đó gọi là nhiệt tình.

Mà năm mươi ngàn Tiên nhân vừa mới nhập môn nhìn thấy hắn cũng vô cùng tôn kính, không ngừng nịnh hót.

Đắm chìm ở bên trong từng tiếng "Thái thượng Cung chủ" và "Vô Địch Đạo Thánh", hắn cảm thấy có chút vui vẻ đến quên cả trời đất rồi.

Mà các cô gái của Băng Cung cũng lén lút mở mang hiểu biết thêm một lần nữa.

"Các ngươi cảm thấy Khương Thái thượng thật sự là Đạo Thánh sao?"

"Vậy còn có thể là giả được sao?"

"Đúng vậy, có nhiều Đạo Tôn cũng cung kính gọi hắn là Đạo Thánh như vậy, không sai được đâu."

“Nhưng mà… Làm gì có Đạo Thánh nào cả ngày không có việc gì giống như hắn chứ?”

“Ta nhìn thế nào đi nữa thì cũng cảm thấy tâm cảnh của hắn không giống một vị Đạo Thánh.”

“Hơn nữa lần trước…”

“Lần trước làm sao?”

“Hắn từ chối chúng ta thỉnh giáo vấn đề tu luyện, các ngươi nói xem… Có phải là vốn dĩ hắn cũng không biết, vậy nên mới từ chối hay không?”

“Cái này…”

“Đúng thật là có khả năng.”

“Nhưng mà, toàn bộ hơn năm mươi ngàn người mới tới đều cho rằng hắn chính là Đạo Thánh, cái này nói như thế nào được chứ?”

“Không chừng là bị hắn phô trương thanh thế lừa gạt rồi.”

“Không thể nào, cái này phải có bao nhiêu lá gan mới có thể lừa gạt được nhiều người như vậy chứ?”

Cuộc bàn tán như vậy dần dần cũng lan truyền bên trong các cô gái của Băng Cung.

Không có cách nào, từ trước tới giờ các nàng cũng chưa từng nhìn thấy Khương Thành ra tay.

Muốn làm cho các nàng tin tưởng một Chí Tôn thực sự là Đạo Thánh thì bất kể như thế nào cũng phải có một hình tượng đức cao vọng trọng phù hợp với những ảo tưởng trong lòng của đại chúng.

Mà sợ rằng đời này Thành Ca cũng không thể làm ra được cái hình tượng này.

Ngày hôm nay Băng Cung vừa mới nghênh đón một nhóm cường địch mới.

Lúc đệ tử truyền tin đang cuống quýt báo có kẻ địch tập kích, trên dưới Băng Cung cũng đều không hề lo sợ.

Đám người Lâm Tinh và Lam Diệu làm ra vẻ đã trở thành thói quen rồi.

Hơn nữa Băng Cung bây giờ xưa không bằng nay.

Chín vị Đạo Tôn trấn giữ, nếu như kẻ địch bên ngoài như Thanh Hùng Cốc và Ma Uyên Cốc tới đây thì chẳng qua cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Mà mấy vị Đạo Tôn mới gia nhập lại càng hưng phấn không thôi.

"Ha ha ha, tới đúng lúc lắm!"

"Bọn ta gia nhập Băng Cung, tấc công không đứng thẳng, trận chiến này cứ giao cho bọn ta đi!"

"Đúng vậy, đợi bọn ta đi trước đánh bại kẻ địch, Cung chủ ở phía sau càn quét là được."

Chương 1367: Thập Phương Minh

Bọn họ có lòng tin như vậy cũng là điều vô cùng bình thường.

Bây giờ Băng Cung có hơn năm mươi ngàn người, còn có chín vị Đạo Tôn.

Đặt toàn bộ thực lực này ở Vân Di Đạo thì có thể đứng vào trong top hai mươi rồi.

Còn có thể gặp phải cường địch gì được chứ?

Hơn nữa còn có "Vô Địch Đạo Thánh" ở đây.

Ngoại trừ hai nơi xếp ở vị trí đầu tiên là Thập Phương Minh và Dạ Lăng, Băng Cung hoàn toàn có thể giết chóc bừa bãi ở Vân Di Đạo.

Giết một cách tùy tiện!

Thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của bọn họ như vậy, Thành Ca ở bên trên âm thầm bĩu môi.

Các ngươi đúng thật là hăng hái.

Cái này là muốn tranh giành ngôi vua làm màu với ta sao?

Còn cướp đoạt cả cơ hội biểu diễn của Ca.

Vốn dĩ hắn còn dự định lần này sẽ ra tay thật tốt, thể hiện một chút năng lực chiến đấu cấp Đạo Thánh.

Rất nhanh đoàn người đã bay ra bên ngoài.

Sau đó trái tim của bọn họ lập tức nguội lạnh một nửa.

Nhưng khi nhìn thấy cờ chiến tung bay phấp phới ở bên ngoài môn phái, từng tòa Hành cung và Tiên Xa che khuất bầu trời, một bức tượng cường giả giống như Viễn Cổ Thần Minh.

Cung Tình dẫn đầu mọi người bay lên trời cao, nàng vừa mới nhìn thấy thế trận của đối phương thì không nhịn được hít sâu một hơi.

Biển người tấp nập chi chít đó, vừa nhìn sơ qua một cái thế mà lại không dưới hơn một triệu người!

Sắc mặt của mấy vị Đạo Tôn đi theo nàng ra ngoài nghênh chiến lại càng biến đổi rõ rệt hơn.

“Thập Phương Minh!”

“Nguyên Quang Đạo Thánh!”

“Còn có Vân Nguyệt Quán!”

“Thiên Diệm tông!”

“Thần Loan thế gia!”

Ngoại trừ Thập Phương Minh, mấy môn phái thế gia ở phía sau đều là thế lực đứng trong top mười của Vân Di Đạo.

Mỗi một cái tên này cũng đã vang dội như sấm ở bên tai bọn họ từ lâu.

Mà bây giờ, tất cả đều đang đằng đằng sát khí đứng ở đối diện bọn họ.

Trong lòng của mấy vị Đạo Tôn của Băng Cung ở bên này Đạo Tôn đều vô cùng khổ sở, sắp bật khóc cả lên rồi.

Bọn họ cảm thấy ngoại trừ Thập Phương Minh và Dạ Lăng thì hiện nay Băng Cung đã không còn phải sợ hãi nữa rồi.

Mà lần này tới đây lại cứ một mực là Thập Phương Minh.

Điều này làm cho lòng người làm sao có thể chịu nổi được chứ?

“Đúng thật là nhìn không ra, ở trong núi Hoa Lăng này thực sự có một môn phái ẩn giấu sức mạnh toàn vẹn như thế.”

Nguyên Quang Đạo Thánh cầm đầu phía đối diện bay đến phía trước trận.

Mà phía sau hắn có khoảng hơn một trăm vị Đạo Tôn, đội hình quả thực vô cùng khủng khiếp.

“Băng Cung?”

“Gọi tất cả người của các ngươi ra ngoài đi!”

“Ta biết các ngươi không chỉ có một ít người như thế này.”

“Không phải là còn có hàng triệu môn đồ sao, tại sao lại chỉ có một ít thế này đi ra ngoài chứ? Chẳng lẽ là xem thường bọn ta sao?”

Những người này đều được đám người Bắc Hà, Lưu Duyên và Kim Phi của Thiên Đan Tư mời tới.

Trước đó bọn họ nghe thấy Tam Nhãn Hổ đột nhiên rung rinh, còn tưởng rằng Khương thủ tọa thật sự bị hàng triệu tiên nữ bao vây tấn công đã gặp chuyện không may.

Cho nên mới cầu viện ở xung quanh Vân Di Đạo này.

Thể diện của Đế đan sư bát phẩm cũng không phải là quá lớn, nhưng đám môn phái đứng đầu như Thập Phương Minh đã ngay lập tức bằng lòng dốc sức hỗ trợ.

Thậm chí những môn phái này còn vô cùng mừng rỡ.

Hiếm khi mới có được cơ hội như vậy, có thể làm cho Tông Sư bát phẩm mang ơn của mình.

Biết được thủ tọa của Thiên Đan Tư đã bị hàng triệu tiên nữ bắt đi, các môn phái lớn đứng đầu cảm thấy rất vô lý.

Mặc dù Vân Di Đạo có rất nhiều người năng lực rất mạnh, nhưng số người nhiều đến một mức độ nhất định thì cần phải theo đuổi một chút chất lượng rồi.

Nhưng nếu yêu cầu cảnh giới cao một chút thì sẽ rất khó chiêu mộ người.

Ngay cả Thập Phương Minh cũng chỉ có quy mô triệu người.

Có môn phái siêu cấp nào nào vừa mới nổi lên đã có cấp độ triệu chứ? Hơn nữa tất cả lại còn đều là tiên nữ?

Làm sao có thể được?

Bọn họ tìm kiếm ở xung quanh đây một hồi lâu, cuối cùng tập trung lại này trận ở quanh thân tìm tòi hồi lâu, cuối cùng mục tiêu mà họ tập trung nghi ngờ nhất chỉ có Băng Cung là phù hợp nhất.

Mặc dù năm mươi ngàn người và triệu người có khoảng cách khá lớn, nhưng cái môn phái này có toàn bộ là Tôn Giả trở lên, hơn nữa vốn dĩ trước kia cũng chưa từng nghe nói đến.

Vừa nhìn đã thấy có vấn đề rồi.

Đối mặt với chất vấn của bọn họ, mọi người ở bên này Băng Cung đều mơ hồ không hiểu nổi.

Cái gì mà triệu môn đồ?

"Có phải các vị tìm nhầm chỗ rồi hay không?"

Cung Tình không kiêu ngạo cũng không tự ti, nàng cũng bay đến phía trước trận.

"Băng Cung bọn ta làm gì có triệu môn đồ chứ?"

"Hừ, còn dám nói sao!"

Mấy môn phái liên quanh ở đối diện đằng đằng sát khí, xôn xao lôi binh khí ra ngoài.

"Mặc kệ, trước hết bắt tất cả bọn họ lại rồi nói sau!"

Một cuộc đại chiến cuồn cuộn ngất trời có thể thấy được sắp nổ ra.

Mấy vị Đạo Tôn ở bên này Băng Cung chỉ có thể ném ánh mắt cầu cứu về phía Khương Thái thượng.

"Thái thượng cung chủ, cái này nên làm thế nào mới được đây…"

Trong lòng Thành Ca âm thầm mừng rỡ, nhưng trên gương mặt lại vẫn thản nhiên.

"Các ngươi không làm được sao?"

"Đúng vậy, ở phía trước không những người đông thế mạnh mà còn có Đạo Thánh trấn giữ, bọn ta thật sự không thể nhìn được."

"Ôi, vậy xem ra ta chỉ có thể gắng gượng ra mặt một lần nữa rồi."

“Như thế là tốt nhất!”

Mọi người thấp thỏm nhìn bóng lưng của hắn bay vào trong sân, cũng không dám hy vọng quá nhiều.

Mặc dù đều là Đạo Thánh, nhưng phía trước có nhiều người hơn gấp hai mươi lần, khoảng cách chênh lệch này quá lớn rồi.

“Ta là Khương Tuấn Soái, Thái thượng trưởng lão của Băng Cung.”

“Các ngươi dự định cùng nhau tiến lên hay là thay phiên nhau lên?”

Thành Ca không biết những người này, chỉ cho rằng thực sự là kẻ địch.

Hắn cũng lười hỏi tại sao đối phương lại muốn tấn công Băng Cung, cứ thế rút bội kiếm mang theo bên người ra.

Nghe thấy hắn nói như vậy, năm mươi ngàn môn đồ của Băng Cung ở phía sau suýt chút nữa đã ngất xỉu.

Lão đại, bọn ta hy vọng ngươi bước lên để đàm phán.

Ngươi vừa đi tới đã chủ động xử cả nhóm sao?

Cái này không phải là nhảy vào chỗ chết hay sao chứ?

Còn Thập Phương Minh và cao thủ của các tông còn lại ở đối diện đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Có nhầm không vậy?

Một Chí Tôn bước lên tuyên chiến với Đạo Thánh và hơn triệu Tiên nhân sao?

“Hắn lấy đâu ra tự tin như vậy?”

“Có thể là một kẻ điên.”

“Nhưng hắn nói hắn là Thái thượng cung chủ…”

“Mấy người Đạo Tôn bọn họ lại để cho một Chí Tôn làm Thái thượng cung chủ sao?”

“Không thể hiểu nổi, chỉ cần giết hắn là được.”

Lúc này có hai vị Đạo Tôn bay ra.

Đang dự định sẽ ra tay.

Bỗng nhiên có một tiếng hô hoảng hốt truyền đến từ phía sau.

“Dừng tay!”

“Tất cả dừng tay!”

“Người mình!”

“Vị này chính là Khương thủ tọa!”

Người bay ra ngoài chính là Bắc Hà Đạo Tôn, và đám người Lưu Duyên và Kim Phi vừa mừng rỡ vừa lo sợ.

Trừ bọn họ ra còn có mấy chục ngàn Tiên nhân cũng bay theo ra khỏi trận.

“Khương chưởng môn? Lại có thể là ngươi sao?”

Vân Di Đạo này vốn dĩ đã rất đông đúc, đương nhiên có không ít Tiên nhân của Tiên giới và Hạ giới năm đó.

Những người này làm sao có thể không nhận ra Khương Thành chứ.

“Ôi Chúa tôi, Khương chưởng môn, cái này là bao nhiêu năm không gặp rồi?”

“Ngươi vẫn còn ở đây sao?”

“Ha ha, thì ra môn phái của Khương chưởng môn, vậy thì không hề kỳ lạ chút nào.”

Vốn dĩ là hiện trường giương cung bạt kiếm, bỗng nhiên lại biến thành đại hội nhận người thân.

Nhìn thấy Khương Thành nhanh chóng bị vây xung quanh, cho dù là Thập Phương Minh ở bên này hay là Băng Cung ở bên kia đều không thể hiểu nổi, hoàn toàn không thể hiểu nổi tình huống này là như thế nào.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khoảng chừng sau mười năm phút, sự hiểu lầm do Tam Nhãn Hổ gây ra lúc đầy cuối cùng cũng được giải trừ.

Lúc này Thập Phương Minh mới biết được, thì ra là Khương thủ tọa mà Thiên Đan Tư phải giải cứu đã trở thành Thái thượng cung chủ của Băng Cung rồi.

Cái Băng Cung này vốn dĩ cũng không có quy mô triệu người.

Vậy nên đây chỉ là hiểu lầm, đi một chuyến vô ích rồi?

Biết được tất cả mọi chuyện, các môn phái lớn đều cảm thấy có chút lãng phí cảm xúc.

Nhưng mà bọn họ không thể nào nhắm vào Thiên Đan Tư, mà người khởi xướng Tam Nhãn Hổ cũng không biết đã trốn đi đâu từ sớm rồi.

"Khương thủ tọa, ngươi là thủ tọa của Thiên Đan Tư, chẳng lẽ sau này ngươi vẫn muốn ở lại Băng Cung sao?"

Thấy Khương Thành ở lại đây làm Thái thượng cung chủ, đám người Bắc Hà Đạo Tôn và Kim Phi Chí Tôn có chút không hiểu.

Trong lòng Thành Ca tự nhủ ta cũng không thể mãi mãi làm thủ tọa của Thiên cung được.

Bởi vì cuộc đánh cược kia còn phải trải qua hai mươi ngàn năm nữa.

Đến lúc đó nhìn chung sẽ có xác suất rời khỏi Thiên cung chứ?

Chương 1368: Nước ở đây rất sâu

"Ta sẽ không ở mãi Băng Cung, nhưng sẽ thường xuyên quay trở lại."

Cung Tình hoàn toàn là người của mình, trong suy nghĩ của Thành Ca thì địa vị của nàng cũng ngang hàng với đệ tử của Phi Tiên Môn.

Đương nhiên sẽ không chỉ đặt một cái tên rồi cứ buông bỏ mặc kệ.

Nếu như sau này Băng Cung thật sẽ xảy ra chuyện gì, vậy thì hắn cũng sẽ cư xử giống như Phi Tiên Môn gặp chuyện không may vậy.

Tất cả đám người Bắc Hà, Kim Phi và Đế đan sư đều thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu đã như vậy thì chúng ta cũng ghi danh ở Băng Cung cho có."

Dù sao Băng Cung cũng chỉ cần có ý thức gia nhập Hồng vân, mà điều đó cũng chẳng làm tổn hại gì đến bọn họ cả.

"Đúng, sau này chúng ta có cơ hội cũng có thể quay về thăm."

"Chỗ này là môn phái của Khương thủ tọa, cũng đều là người một nhà, sau này nếu như bọn ta có thể giúp thì sẽ dốc sức giúp đỡ."

Bọn họ vừa mới nói ra những lời đó, phần lớn mọi người ở trên dưới Băng Cung đều chìm đắm vào cảm xúc mừng rỡ như điên.

Trước đây thì không biết, nhưng bây giờ bọn họ đã biết Thái Hành, Thiên Lâm, Bắc Hà đều là Đế đan sư bát phẩm rồi.

Mà hơn mười vị Đế đan sư thất phẩm như Lưu Duyên, Kim Phi, Chính Hư cũng đều là nhân vật đứng đầu nổi tiếng ở trong giới luyện đan. Bình thường đừng nói đến việc kết giao, thậm chí ngay cả gặp mặt cũng không chưa từng được thấy.

Những Đế đan sư này có thể gọi là kho báu di động cao cấp, bây giờ đoàn thể lại gia nhập vào Băng Cung, ở trong cùng một môn phái với mình rồi sao?

Toàn bộ Băng Cung quả thực giống như đang nằm mơ, đặc biệt là những "người mới" kia.

Thì ra gia nhập vào đây không những có Đạo Thánh che chở mà còn có một nhóm đại sư bảo vệ hộ tống sao?

Mặc dù không lâu sau đó các đại sư đều sẽ phải trở về Thiên Đan Tư.

Nhưng vừa rồi bọn họ cũng đã nói, Băng Cung là người một nhà, có thể giúp thì sẽ dốc sức giúp đỡ.

Cái hàm ý đó chính là, sau này có nguyên liệu luyện đan thì không cần phải cầu xin ông nội nói với bà nội, dùng quan hệ để tìm người còn bị hố.

Mà có thể được người của mình hỗ trợ luyện chế!

Chuyện tốt như thế bình thường bọn họ đi đâu tìm được chứ.

Ngoại trừ một số rất ít Tộc quần ở phía ngoài không thể nào sử dụng được đan dược, những người còn lại đã không nhịn được nữa bắt đầu reo hò.

“Thật tốt quá!”

“Không ngờ hai vị trưởng lão Thiên Lâm và Thái Hành vậy mà lại đều là Đế đan sự bát phẩm!”

“Thật là thất lễ thất lễ!”

Bọn họ cảm thấy vô cùng may mắn khi bản thân đã gia nhập vào đây.

Một đám người lập tức làm ra vẻ giống như đã được trúng giải thưởng lớn vậy.

“Ha ha ha ha, thì ra Băng Cung chúng ta lại đặc biệt như vậy.”

“Cái này cũng tương đương với việc liên minh với Thiên Đan Tư rồi đó, làm gì có môn phái nào có đãi ngộ như thế này chứ?”

“Liên minh? Cái này rõ ràng chính là trở thành người một nhà đó, được chứ?”

“Đúng đấy, Tiên quan Thiên Đan Tư cũng chính là trưởng lão của Băng Cung chúng ta, đều là người một nhà rồi!”

Nhìn đám người ở bên cạnh đang reo hò vui sướng, đám người Lâm Tinh và Lam Diệu cũng cảm nhận được niềm vui sướng từ trong đáy lòng mình.

Các nàng đều không phải là Nhân tộc, phần lớn đan dược cũng không có tác dụng đối với các nàng.

Nhưng Băng Cung có thể lớn mạnh hơn vốn dĩ chính là tâm nguyện lớn nhất từ trước tới nay của các nàng.

Nhìn bóng dáng mãi mãi tuấn tú đó của Khương Thái thượng, trong lòng các nàng có hàng trăm cảm xúc ngổn ngang.

Tất cả những thứ này đều là do hắn mang tới.

Ai có thể ngờ hắn không những có thể đẩy lùi được Ma Uyên Cốc mà còn có thể mang về năm mươi ngàn người một cách vô cùng thần kỳ, thậm chí còn có thân phận là Thủ Tọa của Thiên Đan Tư nữa chứ?

Các nàng bỗng nhiên nhớ lại câu nói đó của Cung Tình – hắn đồng ý làm Thái thượng cung chủ chính là vinh hạnh của Băng Cung.

Mà lòng hiếu kỳ của các nàng với Thành Ca cũng đã tăng lên đến cực hạn.

Rốt cuộc người này đã làm những gì vậy?

Bề ngoài nhìn cũng không giống một cao thủ đứng đầu, lại càng không giống Tông sư luyện đan, nhưng hết lần này tới lần khác ở đâu hắn cũng có thể được chào đón.

Những môn phái lớn trước đó còn cảm thấy bị lãng phí tình cảm lúc này cũng không ngồi yên được nữa.

Nguyên Quang Đạo Thánh vốn dĩ còn đang ngồi ngay ngắn ở trên đỉnh, bày ra dáng vẻ lạnh lùng của một cường giả cao đoan.

Vừa nghe thấy đoàn thể Thiên Đan Tư gia nhập Băng Cung thì suýt chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Các vị đại sư, cái này là các ngươi có ý gì?”

“Sao các ngươi có thể gia nhập vào Băng Cung được chứ?”

Theo cái nhìn của hắn thì chuyện này thật sự quá hoang đường vô lý rồi.

Vì sao bọn họ vẫn luôn tôn trọng và hữu nghị với Thiên Đan Tư như vậy, còn không phải là để kết được thiện duyên, hy vọng sau này có thể để cho đại sư giúp mình luyện một lò đan hay sao chứ?

Còn về phần mời những đại sư này gia nhập vào môn phái của mình?

Chuyện như vậy bọn họ chưa từng dám hy vọng quá xa vời, bởi vì vốn dĩ nó không thể nào xảy ra được.

Đừng nhìn bây giờ từng vị đại sư này đang nở nụ cười rất chân thành, đó là bởi vì có Khương Thành mà thôi.

Ở bên ngoài bọn họ đều cực kỳ kiêu ngạo, cho dù muốn mời bọn họ làm khách thì cũng đều phải xem tâm trạng.

“Cho dù các ngươi có muốn gia nhập thì cũng nên gia nhập vào Thập Phương Minh của bọn ta chứ!”

Hắn vừa mới nói ra những lời này, những người khác cũng đều không ngồi yên được.

“Đại sư, Vân Nguyệt Quán bọn ta mạnh hơn nhiều so với Băng Cung, nhiệt liệt hoan nghênh sự gia nhập của các ngươi, các ngươi muốn đãi ngộ như thế nào cũng đều được cả!”

“Chỉ cần gia nhập vào Thiên Diệm tông thì vị trí tông chủ chính là của các ngươi!”

“Gia nhập Thần Loan thế gia bọn ta đi, từ nay về sau các đại sư chính là tộc trưởng của gia tộc bọn ta…”

Phụt!

Suýt chút nữa Thành Ca đã phun ra một ngụm nước.

Đến mức như vậy hả các ngươi?

“Đa tạ ý tốt của các vị.”

Thiên Lâm, Bắc Hà và Thái Hành mỉm cười khoát tay.

“Bọn ta gia nhập Băng Cung không phải vì thực lực của chỗ này mạnh như thế nào.”

“Chỉ là vì Khương thủ tọa của bọn ta ở lại đây mà thôi.”

“Ngoại trừ cái đó ra, bọn ta cũng không có ý định gia nhập bất cứ thế lực nào.”

Những lời này của bọn họ coi như cũng đã chặn kín lại suy nghĩ cướp người của những môn phái khác rồi.

Nhưng Nguyên Quang Đạo Thánh cũng có một ý tưởng thần kỳ ngay lập tức.

“Nếu không thì như vậy đi, đoàn thể Băng Cung các ngươi gia nhập vào Thập Phương Minh bọn ta là được rồi.”

“Ta bảo đảm đãi ngộ của Băng Cung chắc chắn sẽ tốt hơn so với bây giờ.”

“Hơn nữa từ nay về sau sẽ không còn người nào dám chọc ghẹo nữa!”

Nghe thấy hắn nói như vậy, người cầm lái của của các thế lực lớn như Vân Nguyệt Quán, Thiên Diệm tông, Thần Loan thế gia đều xôn xao tỏ vẻ phiền muộn.

Tại sao mình không nghĩ đến cái chủ ý thiên tài như thế này chứ?

Để cho Băng Cung gia nhập vào môn phái của mình, như vậy thì không phải tất cả đan sư của Thiên Đan Tư đều sẽ tự động trở thành người của mình hay sao?

Hơn nữa còn tự nhiên nhận được một nhóm cao thủ.

Mặc dù Thành Ca không thích quản lý công việc, nhưng chuyện này lớn quá, Cung Tình vẫn phải truyền âm xin ý kiến chỉ thị của Khương Thành.

Mà Thành Ca chỉ đáp lại có năm chữ.

"Hắn đang muốn ăn rắm."

Nghe thấy câu này thì trong lòng Cung Tình đã nắm chắc.

Vô cùng vất vả để kéo được môn phái đi lên, giờ để cho người khác hưởng lợi thật ra nàng cũng không muốn.

Mà ngoại trừ Khương chủ công thì nàng cũng không mong muốn phải ở dưới bất cứ kẻ nào cả.

"Đa tạ ý tốt của Nguyên Quang tiền bối, nhưng Băng Cung bọn ta tôn trọng tự do, mà ta nghe nói cao quý nhập môn là dùng Hồn Liên…"

Dù sao nàng cũng là cung chủ, nói chuyện vẫn cực kỳ khéo léo.

Không phải bọn ta không nể mặt, mà thật sự là không phù hợp.

Nhưng nàng vừa mới dứt lời thì Nguyên Quang Đạo Thánh đã lập tức tuyên bố.

"Băng Cung các ngươi có thể phá lệ, toàn bộ sử dụng cách thức của Ý Liên gia nhập Thập Phương Minh."

"Ta cho các ngươi tự do."

"Sao nào, bây giờ các ngươi không còn lý do để từ chối rồi chứ?"

Chỉ cần có thể để cho đám người Đế đan sư kia gia nhập vào Liên Minh, Ý Liên thì đã là cái gì chứ?

Dù sao thì thứ mà Thập Phương Minh coi trọng cũng chính là sự trợ giúp của các đại sư chứ không phải là năng lực chiến đấu tự thân của Băng Cung.

Cung Tình không biết làm sao, đành phải từ chối một lần nữa.

“Bây giờ Băng Cung bọn ta đang vượt qua rất tốt, cũng không có ý định gia nhập vào những môn phái khác…”

“Vượt qua rất tốt sao?”

Nguyên Quang Đạo Thánh lạnh lùng cắt ngang nàng.

“Chỉ với năm mươi ngàn người các ngươi thật sự có thể sống tốt sao?”

“Ai cũng biết nước ở Vân Di Đạo này rất sâu nhỉ?”

“Bọn ta nhìn nét mặt của các vị đại sư, đương nhiên sẽ không động tới nhóm Băng Cung các ngươi, nhưng những người khác thì lại không giống như vậy, ví dụ như Dạ Lăng đó.”

Dạ Lăng được tạo thành từ mười mấy Tộc quần đặc biệt, có Minh Tộc, Tử Linh tộc, Huyết tộc, Yêu tộc, Ám tộc…

Phân nửa những Tộc quần này đều không sử dụng được đan dược, Đế đan sư cũng không thể nào làm cho bọn họ kiêng dè được.

“Băng Cung các ngươi đột nhiên vùng lên, bọn họ sẽ không thể nào mặc kệ được.”

“Đến lúc đó các ngươi lấy cái gì để ngăn chặn chứ?”

Chương 1369: Từ chối gia nhập

Lời của Nguyên Quang Đạo Thánh cũng đã nói lên tiếng lòng của tất cả mọi người.

Những người có thể tu đến tiên nhân đều không ngốc, đương nhiên sẽ nhìn xem thời cục.

Cái bánh Vân Di Đạo lớn như vậy, vốn đã bão hòa rồi, giữa các thế lực cũng hầu như đạt đến sự cân bằng.

Giờ Băng Cung từ một nơi không tiếng tăm gì chỉ có hơn một ngàn người biến thành một quái vật khổng lồ có những năm mươi ngàn tôn giả chỉ trong vòng một đêm.

Nhảy vọt mạnh mẽ lên top thế lực hàng đầu của Vân Di Đạo.

Trong mắt những thế lực khác, Băng Cung nghiễm nhiên trở thành một sự uy hiếp lớn phá hủy tính cân bằng.

Các tông môn Thập Phương Minh, Thiên Diễm Tông lấy nhân tộc làm chủ, vì không dám đắc tội bên luyện đan cho nên không ra tay với Băng Cung.

Ít nhất cũng sẽ không trực tiếp tấn công.

Nhưng Dạ Lăng thì khác.

Họ không có gì phải dè chừng cả.

Đối mặt với Dạ Lăng có Đạo Thánh tọa trấn, nhân số đạt đến hơn cả triệu, Băng Cung có thể chống đỡ được sao?

“Hầu như kết quả duy nhất là các ngươi bị hủy diệt.”

“Chỉ có gia nhập Thập Phương Minh, trở thành người của bọn ta, mới khiến cho Dạ Lăng thu lại dã tâm, các ngươi mới được bảo toàn.”

Hắn dứt lời, rất nhiều người bên phía Băng Cũng cũng không khỏi thầm tán thành.

Bọn họ đã bị thuyết phục.

Suy nghĩ kỹ ra, chấp nhận hợp nhất với Thập Phương Minh cũng không có gì xấu cả.

Không cần giao phân hồn, vẫn tự do như trước, lại còn được dựa bóng cây cao, tốt biết bao nhiêu.

Nhưng Cung Tình lại không đồng tình.

Có Khương chủ công ở đây, Băng Cung cũng có một trận so thực lực chứ?

“Băng Cung bọn ta chưa bao giờ có ý định gia nhập vào bên khác.”

“Nhưng Dạ Lăng cũng là kẻ địch của các ngươi, có lẽ chúng ta có thể cân nhắc liên minh với nhau.”

Thái độ của Cung Tình chính là như vậy, chúng ta có thể hợp tác, nhưng sát nhập quy thuận thì thôi đi.

“Liên minh?”

Chư vị cao thủ Thập Phương Minh cùng bật cười.

“Điều kiện tiên quyết để trở thành đồng minh là thực lực phải ngang nhau.”

“Thực lực của Băng Cung các ngươi còn thiếu sót lắm.”

Ý nói là không đủ tư cách.

Nếu không phải có Thiên Đan Tư đứng về phía các ngươi, bọn ta đã tiêu diệt cả Băng Cung rồi, còn liên minh à?

Chẳng lẽ còn trông cậy vào chúng ta giúp các ngươi trấn áp Dạ Lăng?

Nguyên Quang Đạo Thánh mặt không cảm xúc nói: “Muốn được bọn ta bảo hộ thì con đường duy nhất là gia nhập với bọn ta.”

“Thế thì tiếc quá, xem ra chúng ta không thể nhận được sự bảo vệ của quý minh rồi.”

Cung Tình bề ngoài tỏ vẻ tiếc nuối, thực tế lại như trút được gánh nặng.

Ở vị trí của nàng, có rất nhiều điều cần phải cân nhắc.

Từ chối cũng là một bộ môn yêu cầu kỹ thuật, nếu nói thẳng quá không chừng lại thêm một cường địch mới.

Nhưng Thập Phương Minh đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Cả một nùi đại sư của Thiên Đan Tư đó.

Gom chung một chỗ có thể được một món thiên đạo chí bảo rồi.

“Là Cung chủ Băng Cung, quyết định này của người thật quá ngu xuẩn, cũng quá tắc trách.”

Bọn họ không thuyết phục được Cung Tình, bèn bắt đầu nhao nhao xúi giục những thành viên còn lại của Băng Cung.

“Đây là ép những môn đồ dưới trướng chôn cùng với ngươi.”

“Đúng vậy, ngươi không xứng làm Cung chủ.”

“Không biết xem thời thế gì hết.”

“Các ngươi có được nhiều đại sư như vậy, Dạ Lăng sao có thể ngồi nhìn được. Bọn chúng sẽ coi các ngươi là mục tiêu uy

hiếp lớn nhất.”

“Chỉ có gia nhập với bọn ta mới là lựa chọn chính xác nhất…”

Dưới sự xúi giục của bọn họ, ánh mắt của rất nhiều thành viên Băng Cung khi nhìn vào Cung Tình cũng thay đổi.

Họ cũng càng cảm thấy Cung chủ này có phần hành động theo cảm tính.

Trong lòng Cung Tình cũng bất đắc dĩ.

Mà lúc này, Thành ca cũng chẳng ngồi yên được nữa.

Có ý gì hả?

Cung quân sư là người đáng tin, các ngươi lại đi nghi ngờ quyết định của nàng sao?

“Được rồi được rồi, đã bảo không gia nhập các ngươi rồi, sao còn đứng đây lải nhải hả?”

“Bị từ chối thì phải biết thức thời mà ngậm miệng vào chứ, chẳng lẽ ngay cả cái thường thức này cũng không có luôn hả?”

“Lúc trước sao các ngươi lăn lộn được đến giờ vậy?”

Hắn mở miệng sẽ không khách sáo như Cung Tình nữa.

“Có ca ở đây, Băng Cung vô địch thiên hạ, còn cần phải gia nhập các ngươi chắc.”

“Nếu ngược lại thì còn tạm được, thấy lũ các ngươi đều mong mỏi chạy đến đây, ta có thể miễn cưỡng cho các ngươi gia nhập Băng Cung.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều choáng váng.

Thật sự là lời mà lãnh đạo của một tông môn có thể nói ra khi thương lượng với những tông môn khác à?

Cũng thẳng thắn quá rồi đấy?

Cao thủ của Thập Phương Minh và các tông còn lại đều suýt bốc hỏa tại chỗ.

Nếu không cân nhắc đến thân phận thủ tọa Thiên Đan Tư của Khương Thành chắc là đã rút kiếm ngay lập tức rồi.

Nhưng dù vậy thì sắc mặt họ cũng vẫn tối sầm lại.

“Ngươi đúng là nói khoác không biết ngượng.”

“Cho bọn ta gia nhập các ngươi? Các ngươi xứng chắc?”

Họ chưa từng thấy luyện đan thuật của Thành ca bao giờ.

Đến bây giờ họ vẫn thấy kỳ lạ, tên này sao có thể trở thành thủ tọa của Thiên Đan Tư được nhỉ.

Không phải Đế nhị đại bên Thiên Cung leo lên nhờ quan hệ đấy chứ?

“Ngươi cho rằng ngươi là ai hả?”

“Kiêu ngạo tự đại như vậy, ngươi nghĩ ngươi là Đạo Thánh chắc?”

Khương Thành tươi cười gật đầu.

“Ta là Đạo Thánh thật mà.”

Giờ hắn cũng phát hiện ra rằng, thân phận Đạo Thánh này rất có mặt mũi.

Đi đến đâu cũng có thể gây nên chấn động.

Dù sao sức chiến đấu thực tế của mình cũng không khác Đạo Thánh là mấy, dùng trước cái thân phận này cũng chẳng sao hết.

Đám người đối diện trợn mắt há mồm.

Ngay cả Nguyên Quang Đạo Thánh cũng hơi sững sờ, suýt nữa thì không nhịn được mà dụi mắt.

Đạo Thánh hả?

Hắn là Đạo Thánh á?

“Ha?”

“Ha ha ha ha ha…”

Các đại tông môn cũng cười vang.

Rất nhiều người còn cười đến nỗi thở không ra hơi.

“Hắn, hắn lại còn nói mình là Đạo Thánh?”

“Bắt nạt chúng ta không thấy rõ cảnh giới à?”

“Chỉ là Chí Tôn lại khoác lác mình là Đạo Thánh, đúng là lạ lùng mà.”

“Nếu ngươi là Đạo Thánh thì ta là gì hả?”

“Băng Cung này lại dám để một tên điên làm Thái Thượng Cung chủ, thảo nào toàn đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy.”

Nguyên Quang Đạo Thánh thậm chí còn chẳng muốn mở miệng.

Từ lúc bắt đầu gặp mặt, thật ra hắn vẫn thầm đánh giá Khương Thành.

Dù sao đây là thủ tọa Thiên Đan Tư, lại còn là Thái Thượng Cung chủ của Băng Cung, hẳn là có chút tài năng.

Mà bây giờ, điểm đánh giá của hắn có rồi - tạch.

Thực lực kém cỏi, nói năng kích động, làm việc hấp tấp, tất cả đều là những mục trừ điểm…

Khiến Đạo Thánh đại nhân thất vọng ghê gớm.

Loại người này mà lên được ghế thủ tọa Thiên Đan Tư, có thể thấy được Thiên Cung đã nát đến tận gốc rồi, hắn khẽ cảm khái nghĩ.

Sau đó hắn thấy được mấy vị Đạo Tôn bên phía Băng Cung đứng dậy.

“Khương thái thượng thật sự là Đạo Thánh.”

“Đúng vậy, phong hào của hắn là Vô Địch Đạo Thánh.”

“Thực lực của hắn sâu không lường được, tốt nhất là các ngươi nên tôn trọng hắn.”

Là thành viên Băng Cung, họ cũng không bằng lòng khi thấy người khác bất kính đối với Thái Thượng Cung chủ của bản môn.

“Nếu không phải hắn là Đạo Thánh thì sao chúng ta lại cùng gia nhập Băng Cung được?”

Đám người bên Thập Phương Minh đều ngẩn ra.

Mà Nguyên Quang Đạo Thánh cũng cực kỳ kinh ngạc.

Mấy vị cùng cất lời đều là Đạo Tôn, đương nhiên không thể ngay cả thực lực cũng nhìn nhầm được.

“Sao lại thế được?”

“Rõ ràng hắn chỉ mới là Chí Tôn…”

Thái Hành Đạo Tôn lạnh lùng nói: “Ẩn giấu cảnh giới bên ngoài có gì lạ đâu chứ?”

Đại sư đều đã lên tiếng, cả đám cũng không dám chất vấn thân phận Đạo Thánh của Thành ca nữa.

Ánh mắt nhìn hắn cũng thay đổi ngay lập tức.

Vừa rồi bọn họ còn cảm thấy Thành ca không xứng làm thủ tọa Thiên Đan Tư, giờ bỗng nghĩ lại, đường đường là Đạo Thánh có thể đảm nhiệm là đúng rồi.

Chương 1370: Chẳng lẽ lại là bạn của hắn

“Ngươi là Đạo Thánh thật à?”

Nguyên Quang Đạo Thánh từ từ đứng dậy.

Đối mặt với một cường giả đồng cấp với mình, hắn không thể không thận trọng hơn.

Nhưng bất kể hắn có quan sát tỉ mỉ ra sao cũng không nhìn ra được Khương Thành giống Đạo Thánh ở chỗ nào.

“Hóa ra đây chính là nguồn gốc sức mạnh của Băng Cung các ngươi sao?”

Hắn nhìn thẳng Khương Thành, chậm rãi nói: “Cho dù ngươi có là Đạo Thánh thật thì cũng chẳng làm được gì.”

“Dị Minh Đạo Thánh của Dạ Lăng cũng không phải dễ đối phó, dù là ta cũng không nắm chắc thắng được hắn.”

Ý nói, ta còn không nắm chắc thì ngươi lấy tự tin ở đâu ra.

“Huống chi nơi này là Vân Di Đạo.”

“Các ngươi mới chỉ có năm mươi ngàn người, cả tộc họ cả triệu cao thủ, ngươi lấy cái gì mà đấu với họ?”

“Thực lực chứ gì.”

Thành ca nói vẻ rất đương nhiên.

“Ngươi không được đâu có nghĩa là ta cũng không được.”

Hắn cười tủm tỉm: “Đừng có lấy sự nửa vời của ngươi để đánh giá ta.”

Rõ ràng lời này được cất lên giữa tiếng cười nói nhưng tất cả những người ở đây đều bày tỏ mình sắp chịu hết nổi rồi.

Lão huynh à, ngươi nói gì cơ?

Nửa vời? Đạo Thánh?

Nguyên Quang Đạo Thánh bị chọc tức đến bật cười.

Hắn tỏ ra đời này mình từng gặp nhiều người cuồng vọng nhưng đến mức độ này thì đúng là độc nhất vô nhị, không ai dám so bì.

Hắn vẻ ngoài cười trong không cười, cố ý mỉa mai: “Vậy đến lúc đó ta chúc ngươi thắng ngay trận đầu nhé.”

Thành ca chắp tay: “Đương nhiên là thế rồi.”

Nguyên Quang Đạo Thánh nghi ngờ tên này có phải không nghe ra lời mỉa mai trào phúng của mình không.

“Chỉ sợ thực lực của ngươi không lợi hại đến vậy, lại thất bại thê thảm thôi.”

Hắn cũng không cho rằng Khương Thành sẽ chết.

Nếu thật sự là thực lực ở đẳng cấp Đạo Thánh thì dù bại cũng có thể giữ được mạng sống.

“Ha ha ha ha…”

Các cao thủ Thập Phương Minh phía sau nhao nhao cười ầm cả lên.

“Đến lúc đó coi như làm trò hề cho thiên hạ.”

“Đường đường là Đạo Thánh, đừng có biến thành trò cười đấy.”

“Khi đó Băng Cung tử thương thảm trọng, tên Vô Địch Đạo Thánh nhà ngươi bị người ta đuổi đánh khỏi Vân Di Đạo thì đúng là chúa hề…”

“Đến lúc đó đừng mong bọn ta ra tay tương trợ.”

“Trừ phi các ngươi gia nhập Thập Phương Minh, trở thành người của bọn ta. Nếu không bọn ta cứ sống chết mặc bây…”

“Gia nhập các ngươi?”

Khương Thành tỏ vẻ khó hiểu.

“Ta cứ buồn bực mãi, sao cái ngươi lại yêu cầu Băng Cung bọn ta phải gia nhập các ngươi như lẽ đương nhiên vậy?”

“Vì bọn ta mạnh hơn chứ sao.”

Nguyên Quang Đạo Thánh thản nhiên nói: “Tông môn nhỏ yếu hơn quy thuận tông môn mạnh mẽ hơn, vốn là thuận theo ý trời.”

“Hóa ra là thế à?”

Thành ca chợt hiểu ra.

“Vậy nếu Băng Cung bọn ta mạnh hơn thì sao nhỉ? Dựa theo logic của ngươi, Thập Phương Minh các ngươi có phải sẽ gia nhập vào Băng Cung bọn ta không?”

Không ngoài ý muốn, vừa dứt lời đã dẫn tới một tràng xôn xao.

“Ngươi đang nói mớ à?”

“Băng Cung mạnh hơn Thập Phương Minh cơ á?”

“Hai bên so sánh được với nhau chắc? Dám hỏi Băng Cung các ngươi cũng xứng sao?”

Thập Phương Minh của họ là tông môn siêu cấp có quy môn triệu người, Băng Cung năm mươi ngàn người hiện nay chỉ được coi là một tông môn tầm trung -đại, sự chênh lệch cấp số của hai bên là rất lớn.

Nguyên Quang Đạo Thánh hừ lạnh nói: “Nếu Băng Cung các ngươi mạnh hơn bọn ta thật, vậy thì gia nhập các ngươi cũng được thôi. Nhưng các ngươi mạnh đến vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Khương Thành cười khẽ đáp: “Ngươi vừa nói, Thập Phương Minh các ngươi không thể tiêu diệt được Dạ Lăng đúng không?”

“Đúng thì sao?”

Thập Phương Minh và Dạ Lăng xem như lực lượng ngang nhau.

Thậm chí Dạ Lăng còn chiếm thượng phong hơi một chút.

“Vậy được rồi.”

Khương Thành mỉm cười: “Các ngươi không tiêu diệt được, bọn ta có thể tiêu diệt được.”

Hắn đối mặt với mọi người, nhún vai nói.

“Cho nên Băng Cung mạnh hơn Thập Phương Minh là hợp tình hợp lý.”

“Thập Phương Minh gia nhập Băng Cung cũng là chuyện đương nhiên.”

Hắn nói rất là “có đạo lý”, đến mức mọi người nghe xong câu này một lúc lâu cũng không thể phản bác nổi.

Chỉ có thể thầm suy nghĩ trong lòng.

Vì sao tên này có thể nói ra câu “bọn ta tiêu diệt được” một cách chắn chắn vậy nhỉ?

Nguyên Quang Đạo Thánh lại bị chọc cho tức quá bật cười.

“Được, nếu các ngươi thật sự có thể tiêu diệt được Dạ Lăng thì gia nhập các ngươi cũng có sao đâu?”

Hắn đương nhiên không thể gia nhập Băng Cung, đây chỉ là nói nhảm mà thôi.

“Chỉ sợ đến lúc đó, dưới công kích của Dạ Lăng, Băng Cung các ngươi đã chẳng còn tồn tại nữa rồi.”

Thành ca lắc lắc ngón tay.

“Không đâu, bọn họ không dám đánh bọn ta.”

“Hừ…”

Nguyên Quang Đạo Thánh cảm thấy tên này chắc bị thần kinh rồi, không thể nói chuyện tử tế với hắn được.

Mà cuộc đối thoại giữa bọn họ cũng được môn đồ của hai bên bàn tán sôi nổi không ngừng trong nhiều ngày sau đó.

Bên Thập Phương Minh đương nhiên là toàn châm biếm cười chê.

Mà bên Băng Cung thì dở khóc dở cười.

“Sự tự tin của Vô Địch Đạo Thánh nhà mình từ đâu ra thế nhỉ?”

“Chắc mà không muốn cãi tay đôi thua, cho nên mới cố ý chọc giận Nguyên Quang Đạo Thánh?”

“Ta cũng cảm thấy thế, dù sao chúng ta cũng chẳng có gì so được với Dạ Lăng.”

Đám tiên nữ Băng Cung trước đây lại có một ảo tưởng khác.

Lam Diệu Chí Tôn chợt nảy ra suy nghĩ, vui vẻ nói: “Các ngươi nói xem, có phải Dị Minh Đạo Thánh - thủ lĩnh của Dạ Lăng cũng quen biết Khương thái thượng không?”

Các tiên nữ nhìn nhau, lại kết hợp với những chuyện từng trải qua trước đó của Khương Thành.

“Đúng là có khả năng đấy.”

“Đúng nha, nếu không sự tự tin của hắn khó hiểu thật sự.”

Nghĩ tới đây, các tiên nữ càng nói càng hưng phấn.

“Hắn quen Cung chủ của chúng ta, cũng quen Tử Tông Đạo Tôn, lại còn biết cả người của Thiên Đan Tư nữa, thì sao lại không biết Dị Minh Đạo Thánh nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Nếu hắn biết Dị Minh Đạo Thánh mà đối phương cũng chịu nể mặt hắn thì Dạ Lăng chắc sẽ không tấn công chúng ta rồi.”

“Đúng đúng đúng, hôm đó hắn cũng bảo Dạ Lăng không dám đánh với Băng Cung, hóa ra là có ý này.”

Các tiên nữ giống như xuyên qua mây mù nhìn thấu chân tướng.

Mà trong quãng thời gian này, bên phía Băng Cung cũng không ngừng nhận được tin tức đến từ bên ngoài.

“Bên phía Dạ Lăng đã có hành động.”

“Minh tộc, Tử Linh tộc, Huyết tộc đều tập trung vào một chỗ.”

“Hiện tại mấy đại tộc khác cũng đều có dấu hiệu chuẩn bị chiến đấu.”

“Bọn họ có thể sẽ khai chiến.”

“Dị Minh Đạo Thánh xuất quan rồi!”

Những động thái mới nhất này khiến cho lòng người trong ngoài Băng Cung đều hoảng loạn.

Nhất là khi Cung Tình và Khương Thành dường như không hề chuẩn bị ứng chiến, chẳng có bố trí gì với Dạ Lăng bên kia hết.

Ai nấy đều sốt ruột.

“Dị Minh Đạo Thánh chính thức tuyên chiến với Băng Cung.”

“Tuyên bố muốn huyết tẩy Băng Cung.”

Sau khi tin tức mới nhất truyền ra, đừng nói đến Băng Cung, ngay cả Thập Phương Minh và những môn phái khác cũng đều xôn xao hết cả lên.

“Dạ Lăng chơi thật đó.”

“Lần này Băng Cung khó thoát khỏi tai kiếp rồi.”

“Đường sống duy nhất của họ là gia nhập vào Thập Phương Minh chúng ta.”

“Đúng vậy, đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ.”

“Có Thập Phương Minh chúng ta che trở, bên Dạ Lăng mới có thể rút quân vì kiêng kị, nếu không Băng Cung tất diệt không còn nghi ngờ gì nữa.”

Theo bước tiến của kẻ địch ngày càng đến gần, bầu không khí cũng dần trở nên khẩn trương.

Các tiên nữ Lam Diệu, Tuyết Diệc vốn đang yên tâm cũng dần hoảng hốt.

Vì Khương Thành chẳng có động tĩnh gì hết, vẫn là dáng vẻ ngày nào cũng vô công rồi nghề như trước.

Hôm nay họ thật sự không nhịn được nữa mà tìm đến Thành ca.

“Nếu không liên lạc với bằng hữu của ngươi thì không kịp nữa đâu.”

“Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chờ tới khi họ giết đến trước cửa Băng Cung à?”

Chương 1371: Một mình nghênh chiến

“Bằng hữu của ta?”

Khương Thành bị các nàng truy hỏi chẳng hiểu mô tê gì hết.

“Bằng hữu nào?”

“Đến nước này rồi ngươi còn giấu giếm gì nữa?”

Các tiên nữ Lam Diệu và Vụ Duyên đều tỏ ra bất mãn, vẻ mặt “bọn ta đã nhìn thấu hết rồi”.

“Bọn ta biết cả rồi.”

“Biết cái gì?”

“Ngươi còn giả vờ à?”

Khương Thành nghĩ bình thường ca rất thích làm màu, nhưng lần này thật sự không có dối trá tí nào luôn.

“Đừng chơi trò úp mở nữa, có chuyện thì nói thẳng ra xem nào.”

“Dị Minh Đạo Thánh!” Lâm Tinh Chí Tôn trầm giọng nói ra một cái tên.

Thành ca nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, cảm thấy mặc dù không hiểu nàng nói gì nhưng có vẻ rất lợi hại.

“Ta từng nghe thấy, hắn làm sao cơ?”

Lam Diệu Chí Tôn thấy tên này vẫn còn “giả ngu”, sốt ruột nói.

“Ngươi tranh thủ liên lạc với hắn đi, để hắn lui binh.”

“Hả…”

Dù là người hiểu rộng biết nhiều như Thành ca cũng bị câu này làm cho ngớ người ra.

“Mặc dù ca là chúa tể làm màu nhưng mặt mũi chưa lớn đến mức đó đâu, hắn sẽ nghe lời ta hả?”

Tuyết Diệc bất mãn lườm hắn một cái.

“Ngươi định giả vờ đến lúc nào hả?”

“Bọn ta biết cả rồi, hắn là bằng hữu của ngươi có phải không?”

“Rõ ràng đã quen biết trước rồi còn để bọn ta lo lắng rốt ruột, ngươi xấu tính quá đấy.”

“Ta thấy hình như các ngươi hiểu lầm gì đó thì phải.”

Thành ca dở khóc dở cười, sao lần nào các ngươi cũng cho trí tưởng tượng bay cao bay xa quá vậy hả?

“Ta có quen gì hắn đâu.”

Cái tên Dị Minh Đạo Thánh hắn chẳng có chút ấn tượng nào trước đó hết.

Mấy ngày gần đây hắn mới nghe được người bên cạnh nhiều lần nhắc đến tên này.

Tìm kiếm tư liệu trong hệ thống có liên quan đến Tiên giới, Hạ giới và Băng giới cũng không có ghi chép gì liên quan đến người này hết.

Cho nên lần này là kẻ địch chân chính.

“Cái gì?”

Các tiên nữ biến sắc.

“Ngươi không quen hả?”

“Có phải ngươi cố tình dọa bọn ta không?”

“Thật sự không quen mà.”

Khương Thái Thượng rất thành thật nhún vai: “Nếu ta quen hắn thì hôm đó đã nói thẳng ra rồi, sao còn để cho Thập Phương Minh nhảy nhót tưng bừng thế được.”

Hắn nói lý có cớ nhưng Lâm Tinh Chí Tôn vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Hắn không phải bằng hữu của ngươi thật à?”

“Không phải thật.”

“Cho nên hắn sẽ đến tấn công Băng Cung chúng ta?”

“Hẳn là vậy đó.”

Chuyện này…

Các cô gái sắp không quản lý nổi biểu cảm của mình nữa.

“Vậy sao mấy ngày nay ngươi cứ thảnh thơi thế hả?”

“Không hề thấy ngươi chuẩn bị ứng chiến gì hết, cũng không có ý định chạy trốn ẩn nấp, càng không định gia nhập Thập Phương Minh luôn…”

Vừa rồi các nàng còn không hoảng loạn chút nào mà chỉ trong chớp mắt đã sắp sụp đổ rồi.

“Ta thắng chắc rồi, việc gì phải trốn?”

“Ngươi!”

Các nàng suýt nữa thì bị hắn làm cho tức hộc máu.

Mà lúc này, bên ngoài lại truyền về động thái mới nhất.

“Các tộc Dạ Lăng đã tập kết xong xuôi.”

“Dị Minh Đạo Thánh thống soái tất thảy một triệu một trăm cao thủ của mười lăm tộc đang xuất phát về phía chúng ta.”

“Theo ước đoán, Đạo Tôn có hơn một trăm vị.”

“Hiện tại đã sắp đến Vũ Gian Nguyên, cách Băng Cung tối đa là một ngày đường.”

“Thế là hết, hết thật rồi…”

Lần này, rất nhiều môn đồ của Băng Cung bắt đầu khủng hoảng.

“Làm sao bây giờ, biết làm sao đây?”

“Sắp khai chiến thật rồi.”

“Ha ha ha, Vô Địch Đạo Thánh, ngươi còn không định nhận thua sao?”

Ở nơi xa, Nguyên Quang Đạo Thánh của Thập Phương Minh và lãnh đạo của các tông khác đều cười trên nỗi đau khổ của người khác mà bay vào trong điện.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ không ở Hoa Lăng Sơn mà vẫn đang chờ đợi.

Chờ Băng Cung không chống đỡ nổi áp lực kinh khủng từ phía Dạ Lăng, cuối cùng sẽ chạy về phía mình.

“Giờ lựa chọn thế nào, chắc ngươi đã có suy tính rồi chứ?”

“Bổn minh khuyên ngươi đừng hành động theo cảm tính, đùa giỡn trên tính mạng nhiều người như vậy…”

Theo bọn họ nghĩ, giờ Khương Thành chắc đang sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể thỏa hiệp.

Nhưng khi bay vào trong điện, họ lại chỉ thấy được bóng dáng Cung Tình đang ngồi ngay ngắn phía trên.

Bên cạnh còn có các đế đan sư Thiên Lâm, Thái Hành đang vuốt râu cười.

Còn Khương Thành lại chẳng thấy đâu.

“Thái Thượng Cung chủ của các ngươi đâu rồi?”

“Mấy ngày trước không phải rất ngông cuồng tự đại à?”

“Giờ kẻ địch sắp tới rồi, chẳng lẽ hắn định trốn đi?”

Cung Tình tỏ vẻ bình tĩnh lắc đầu.

“Thái Thượng của bản môn đã đi trước phá địch rồi.”

Hả?

Nguyên Quang Đạo Thánh nghi ngờ nàng đang trêu đùa mình.

Mà lãnh đạo các phái các minh phía sau hắn cũng ngớ cả người.

“Các ngươi nói gì cơ?”

“Hắn đi phá địch rồi?”

“Đi một thân một mình?”

Cung Tình gật đầu.

“Hắn đã nói sẽ không để kẻ địch đánh tới Băng Cung thì kẻ địch chắc chắn sẽ không qua được.”

Các đế đan sư Thái Hành và Thiên Lâm, Bắc Hà cũng đều tỏ ra ung dung.

“Chúng ta cứ yên tâm chờ đợi là được rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, kẻ địch đã có Khương thủ tọa xử lý.”

“Không cần hoảng loạn.”

Phụt!

Nguyên Quang Đạo Thánh sặc nước bọt.

Hắn cảm thấy chắc mình bước nhầm vào trại tâm thần rồi.

Không chỉ Khương Thái Thượng kia mà những kẻ khác ở đây đều là người điên cả.

“Ý của các ngươi là, một mình hắn chạy đi nghênh chiến triệu cao thủ Dạ Lăng hả?”

“Đúng thế.”

“Trợ giúp cũng không mang luôn à?”

“Khương Thái Thượng thực lực thông thiên, không cần giúp đỡ.”

Nguyên Quang Đạo Thánh há hốc miệng, nhất thời chẳng biết nên xỉ vả từ chỗ nào.

Bởi vì chỗ xỉ vả thật sự quá nhiều, đến mức hắn phải nghi ngờ đối phương có phải đang cố ý đùa giỡn với mình hay không.

Nhưng hắn không nói lên lời, những người khác của Thập Phương Minh phía sau hắn lại không nhịn được.

“Băng Cung các ngươi đúng là hiếm lạ thật luôn đấy.”

“Bái phục bái phục, cả đời chưa thấy tông môn nào hoang đường như các ngươi.”

“Một người? Đừng nói đến Đạo Thánh, cho dù là Thiên Đế cũng không thắng nổi.”

“Hắn tự tin đến mức nào chứ?”

“Theo ta thấy, hắn tự đi trốn rồi cũng nên.”

“Đúng thế, gì mà một mình xuất chiến, rõ ràng là kiếm cớ chuồn đi.”

“Uổng cho Băng Cung các ngươi còn tin…”

Đối với lời bàn tán của bọn họ, Cung Tình mắt điếc tai ngơ.

Dưới sự khai sáng nhiều lần của Khương Thành, người xưa nay luôn lí trí như nàng cũng đã nắm được một định lý: chỉ cần Khương chủ công tự đưa ra quyết định thì chắc chắn có thể thắng.

Trên khoảng không ở Vũ Gian Nguyên xa xôi, Khương Thành cầm trong tay đạo kiếm thất giai, bay lơ lửng giữa không trung.

Một vùng thảo nguyên bát ngát phía dưới giống như đại dương sắc tím, gợn sóng lăn tăn theo từng cơn gió.

Thánh hồn của hắn bao trùm ra phía ngoài, mênh mông cuồn cuộn, không thèm thu liễm lại.

Ở nơi xa hơn, một đội quân lớn nối liền đất trời từ từ bốc lên từ "mặt biển".

Phóng mắt nhìn ra, vô biên vô hạn.

Đội quân này hình thù khác nhau, có to lớn không gì sánh được, có hung diễm ngập trời, có chết chóc nặng nề.

Mà bây giờ bọn họ giống như một chỉnh thể kín kẽ, mỗi người có chức trách của mình, phân phối rõ ràng.

Không hề hỗn loạn giống như hắn tưởng tượng.

Trên đường tiến quân, một liên quân các tộc khổng lồ như vậy thậm chí không phát ra quá nhiều tiếng động.

Mà hết thảy đều vì có bia vô tự trắng toát phía trên đội ngũ.

Nhìn bề ngoài cũng không quá đặc sắc.

Nhưng trong nháy mắt khi thánh hồn của hắn tiếp xúc với nó lập tức bị bắn ngược về.

Sâu trong mộ bia kia ẩn giấu sự tồn tại mạnh mẽ không kém gì hắn.

Vì sự trấn áp của hắn, các tộc bên dưới đành phải thu lại hung tính, lấy sự trật tự ngay ngắn mình vốn không quen thuộc tiến về phía trước.

Sau một lát, song phương cuối cùng cũng chính diện đối đầu.

Chương 1372: Lâm trận trở giáo

Đội ngũ khổng lồ như triều dâng sóng dậy dừng lại ngay trước mặt Thành ca.

Cảnh tượng lấy một địch vạn là chuyện rất bình thường trong giới tu luyện.

Chênh lệch một hai đại cảnh giới đã là những sinh vật ở cấp độ khác nhau rồi, ở Tiên Nguyên giới tiện tay là giết sạch hết thì biển người cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng đổi thành Vân Di Đạo thì lại là chuyện khác.

Nếu không phải vừa rồi thánh hồn của Khương Thành ảnh hưởng đến bọn họ, khiến họ cảm nhận được uy áp của cấp bậc Đạo Thánh thì sợ họ cũng sẽ không dừng lại.

Bia đá màu trắng ở giữa chậm rãi bay ra.

Sương mù đen kịt tràn ngập, cuối cùng ngưng tụ thành một bóng hình kỳ lạ không rõ gương mặt.

Minh tộc bên cạnh hắn nhao nhao khom người cúi đầu.

Vì đây chính là Dị Minh Đạo Thánh, cũng là thủ lĩnh của họ.

Trong vô số bộ tộc của Nguyên Tiên giới, Minh tộc được xem là một trong những đại tộc đứng trên đỉnh, cả Đạo Tuyệt Chi Địa đương nhiên không chỉ có mỗi ngần này người.

Nhưng họ ở Vân Di Đạo cũng được coi là khá hùng mạnh.

Khương Thành có thể dễ dàng cảm nhận được khí tức mạnh mẽ phát ra từ trên người hắn.

Cho dù ngưng mà không phát cũng tựa như vực sâu biển lớn, thâm sâu khó lường.

Bình thường Thiên Tôn và Chí Tôn thử cảm nhận thậm chí sẽ sinh ra một ảo giác kì lạ như mình rất nhỏ bé mà đối phương lại như hóa thân của thiên địa.

“Vô Địch Đạo Thánh?”

Giọng nói trầm tĩnh mang theo một loại mị lực kỳ lạ, không hề đằng đằng sát khí.

Mà vị Đạo Thánh Minh tộc này cũng nắm tình báo của phía Băng Cung rõ như lòng bàn tay.

“Ta biết ngươi đã giết chết mấy tên Đạo Tôn không có mắt ở Vô Thượng thần điện.”

“Cho nên hôm nay ngươi đến một mình là định làm gì đây?”

Khương Thành quơ quơ thanh kiếm trong tay.

“Đương nhiên là đến thỏa mãn nguyện vọng khai chiến của các ngươi rồi.”

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên.

“Bằng không các ngươi chuẩn bị chiến đấu lâu như vậy là phí công à?”

Liên quân mười mấy tộc đối diện vốn đang đằng đằng sát khí.

Sau khi nghe được câu trả lời kỳ diệu của hắn, họ chẳng thể kiềm chế được nữa.

Tên này đơn thương độc mã tới khai chiến đó hả?

Bọn họ còn tưởng đến thương lượng đàm phán chứ.

Ví dụ như bàn điều kiện, thỉnh cầu bọn họ lui binh gì gì đó.

“Khai chiến hả?”

“Thế mà hắn lại định khai chiến với chúng ta cơ đấy?”

“Ta không nghe nhầm chứ?”

“Chỉ có một người à?”

“Có phải hắn quên mất nơi này là Vân Di Đạo không?”

“Nếu ở bên ngoài, đối diện với Đạo Tôn không mạnh mẽ, một Đạo Thánh thật sự có thể đánh bại hơn triệu người.

Nếu không từ lúc ban đầu Thập Thiên Đế chỉ có mấy người như vậy, cũng không khiến cho Nguyên Tiên giới trời long đất lở.

Nhưng ở Vân Di Đạo “càng đông càng mạnh”, với tiền đề là phe mình cũng có Đạo Thánh, đối diện với một Đạo Thánh mà dám ngông cuồng như thế?

Bọn họ đều nghi ngờ rằng quy tắc thiên địa của Vân Di Đạo có phải thay đổi rồi không?

Chẳng lẽ giờ đã đổi thành người càng ít càng mạnh rồi à?

Dị Minh Đạo Thánh không muốn nói chuyện nữa.

Hắn hạ lệnh cho Cốt tộc đứng ở trước trận.

“Tiến lên giết chết hắn.”

Cốt tộc có ba vị Đạo Tôn.

Dưới buff Thăng Nguyên Hồng Vân trên triệu người đã hầu như đạt tới chiến lực của cấp độ Đạo Thánh.

Huống chi còn có sự trợ giúp của hơn mười vị Chí Tôn và hơn mười ngàn tộc nhân Cốt tộc.

Chém giết một Đạo Thánh không có bất kỳ buff gì cũng không thành vấn đề.

Trước đó Dị Minh Đạo Thánh đã từng nghiên cứu về Khương Thành.

Giờ hắn cảm thấy nghiên cứu của mình đều là dư thừa, ai mà ngờ được tên này lại một mình chạy tới đây một cách ngu xuẩn như vậy?

Chẳng phải đi tặng mạng à?

Cùng là Đạo Thánh, thậm chí hắn còn chẳng muốn nhìn Khương Thành thêm chút nào nữa.

Mà ra lệnh cho các tộc còn lại.

“Tiếp tục tiến lên, san bằng Băng Cung.”

“Grào.”

Liên quân các tộc cùng ứng tiếng vang dội.

Mà ở một bên khác, sau khi nhận lệnh Cốt tộc cũng bắt đầu hành động.

Ba vị Đạo Tôn khổng lồ của Cốt tộc tựa như hung thú viễn cổ, toàn thân tử sắc ngọc cốt sáng ngời rạng rỡ.

Dẫn đầu cả bầy Cốt tộc, như ba tòa núi lớn di động thẳng tiếng không lùi giết về phía Khương Thành.

Tận khi chạy đến trước mặt Thành ca, ba vị thủ lĩnh Cốt tộc đi đầu mới đột nhiên dừng lại.

Quang mang bản nguyên dần dần tắt lịm, sát khí hung ác ngập trời cũng thu lại triệt để.

“Khương chưởng môn, bọn ta nên sát cánh chiến đầu với ngươi hay đứng đằng sau làm khán giả ạ?”

Đạo Tôn cầm đầu Cốt tộc chính là Kim Dực Cốt Vương năm đó, hai người khác cũng cùng đến từ Hạ giới Vạn Vực.

Mấy năm nay ở Nguyên Tiên giới, họ đã cắm rễ trong Vân Di Đạo.

Nói thật, vì Vân Di Đạo nhiều người nên cũng là nơi Thành ca dễ dàng gặp phải cố nhân nhất.

Cũng giống như cố nhân của Hạ giới và Cổ Tiên giới khác, bọn họ cũng biết thao tác cơ bản vượt cấp giết người của Khương Thành.

Năm đó chưa từng thấy hắn lật xe bao giờ.

Cho nên lần này cũng không hề nghi ngờ gì mà khẳng định vẫn là hắn thắng.

Gì cơ, ngươi nói Vân Di Đạo nhân số chênh lệch lớn, tình hình khác nhau hả?

Đấy là người khác chứ không bao gồm Khương chưởng môn nhé.

Lại thêm năm đó hắn có mấy lần đại ân với họ, đương nhiên phải đứng về phía hắn rồi.

Thành ca phất phất tay.

“Đứng phía sau xem ta biểu diễn là được rồi.”

Những Cốt tộc này không gia nhập Băng Cung, cũng không thể buff lực chiến gì cho hắn.

“Được.”

Kim Dực Đạo Tôn dẫn đầu từ từ thu đôi cánh sắc xanh lại.

Cốt tộc không có cảm xúc phong phú giống như những bộ tộc còn lại.

Ngay cả việc lâm trận trở giáo cũng tiến hành rất nhẹ nhàng yên tĩnh.

Sau khi nhận lệnh, bộ hạ Cốt tộc dưới trướng ba người cũng không hề chống cự.

Đối với bọn hắn, mức độ ưu tiên mệnh lệnh của ba vị thủ lĩnh bản tộc cao hơn cả Minh Dị Đạo Thánh.

Một đám Cốt tộc nhao nhao cắt đứt liên hệ với Dạ Lăng, từ bỏ ký hiệu thế lực của Dạ Lăng.

Cứ như vậy, sau lưng Thành ca bỗng dưng nhiều lên hơn chục ngàn quân Cốt tộc.

“Lão huynh, đừng đi vội thế.”

“Đã đánh xong đâu.”

Nghe được tiếng gào to của hắn, liên quân mười mấy tộc vốn đã chuyển hướng đi vòng qua đều dừng lại.

Đoàn người dần nổi lên xôn xao.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao Cốt tộc lại nhảy sang phía đối diện rồi?”

“Vừa nãy không phải vẫn bình thường à?”

Dị Minh Đạo Thánh vốn không thèm nhìn “người sắp chết” nữa cũng không thể không dừng lại theo.

Ngỡ là tiêu diệt nhẹ nhàng, kết quả người mình phái ra lại thành người của đối phương.

Giờ đây, hình tượng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn cũng hơi sứt mẻ.

Đến mức rất nhiều người của các bộ tộc dưới trướng đều nhao nhao nhìn về phía hắn.

“Quả nhiên ngươi dám tới một mình không thể không có bố trí gì được.”

Dị Minh Đạo Thánh tỏ vẻ không ngoài dự liệu, miễn cưỡng cứu vãn hình tượng.

“Ta đã đoán trước có người bị ngươi mua chuộc mà.”

Đành chịu, dưới trướng hắn là liên quân của các đại tộc, thành phần đội ngũ vô cùng phức tạp.

Làm lão đại dẫn đội, hắn nhất định phải giữ gìn hình tượng không gì không làm được, nếu không sẽ không ổn định nổi quân tâm bạo động của các tộc khác.

Thành ca tỏ vẻ vô tội nhún vai.

“Ta có thu mua họ đâu.”

Dị Minh Đạo Thánh tin hắn sao được?

Không thu mua mà Cốt tộc lại chạy về phía ngươi khi thực lực đôi bên khác xa nhau vậy à?

Cho là ta ngu hay bọn họ ngu hả?

Chắc là ra giá rất cao nhỉ?

"Cốt tộc dao động không có nghĩa là những bộ tộc khác cũng vậy."

"Ngươi có thể thu mua cũng chỉ có loại gió chiều nào xoay chiều đó như bọn chúng thôi."

Hắn bĩu môi, phất tay với một đội ngũ khác phía trước.

"Các ngươi xuất chiến, tiêu diệt hắn."

Chương 1373: Buff này hơi mạnh quá

Quyền uy của Dị Minh Đạo Thánh cũng không vì bị Cốt tộc phản bội mà giảm xuống bao nhiêu.

Hạ lệnh một tiếng, một đại quân ba mươi ngàn người lập tức nhận lệnh, đánh về phía Khương Thành.

Nhìn thấy ba tên Đạo Tôn dẫn đầu đại quân này, Thành ca suýt nữa cười ra tiếng.

Ngươi chọn ai không chọn lại cứ đi chọn bọn họ làm gì?

Nói thật, trong số Đạo Tôn thủ lĩnh của mười mấy đối diện, Thành ca có thể nhận ra được hai tộc.

Một là Cốt tộc, hai là Thi tộc.

Mà bây giờ… đội ngũ bị chỉ tên xuất chiến chính là Thi tộc.

Ba vị dẫn đầu chính là ba Thi Vương vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn ở Tiên giới năm đó.

Thi tộc thành tiên vốn chẳng có bao nhiêu người, những năm này bọn hắn dần dần phát triển tại Đạo Tuyệt Chi Địa, cuối cùng mới có được quy mô như hiện nay.

Mà mạnh mẽ nhất cũng chính là ba người họ.

Lúc vọt tới trước mặt Thành ca, ba người cùng phanh lại.

Sau đó cung kính hành lễ.

“Khương chưởng môn, bọn ta cũng làm khán giả nhé?”

Thành ca phất tay về phía sau.

“Ta còn chưa luân lạc tới mức cần các ngươi ra sức chiến đấu đâu.”

Ba vị Đạo Tôn Thi tộc ra bài nịnh nọt rất thuần thục.

“Vẫn là đi theo Khương chưởng môn nhàn hạ.”

“Đương nhiên rồi, Khương chưởng môn chưa từng để thuộc hạ phải chịu khổ.”

Mà Thi tộc dưới quyền họ cũng giống như Cốt tộc trước đó, không hề chống đối mà cắt đứt liên hệ với Dạ Lăng, chính thức rời khỏi Dạ Lăng.

Thật ra Dạ Lăng phải liên hồn, muốn thoát ly rất khó.

Nhưng Cốt tộc và Thi tộc vừa hay là bộ tộc không có hồn phách, thoát ly không cần phải trả giá gì hết.

Cứ như vậy, Thành ca vốn cô độc lẻ loi, sau lưng chợt lòi ra hơn bốn mươi ngàn người.

Đại quân các tộc còn lại ở phía đối diện đều tỏ ra sợ hãi.

“Ôi đệt, chuyện gì vậy trời?”

“Thi tộc cũng làm phản rồi?”

“Chuyện này kỳ lạ quá đi.”

“Rõ ràng bên chúng ta thắng chắc rồi, sao bọn họ lại chạy đến bên đối diện chứ?”

“Chẳng lẽ trước kia bọn họ có quen biết à?”

“Coi như quen biết thì cũng đâu cần nhảy vào hố lửa chứ? Hơn nữa còn nhảy rất là dứt khoát không do dự chút nào luôn.”

Thậm chí bọn họ còn nghi ngờ rằng có phải Khương Thành biết tà thuật gì hay không, ví dụ như nhìn vào mắt hắn sẽ mất đi tự chủ, tự động quy thuận hắn gì đó.

Suy đoán này tựa như ôn dịch, nhanh chóng tạo thành khủng hoảng nhất định trong nội bộ các tộc.

Rất nhiều người thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt Khương chưởng môn.

Dị Minh Đạo Thánh là thủ lĩnh cũng cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

Mới rồi hắn còn nói cùng lắm Khương Thành cũng chỉ "thu mua" được Cốt tộc, tỏ vẻ ta đã dự liệu trước rồi.

Cho nên, hắn cố tình lật thẻ Thi tộc, để "đoàn thân hữu" thường giao du với Minh tộc xuất chiến tiêu diệt phản quân.

Kết quả bị vả mặt thảm hại.

Thi tộc cũng làm phản rồi.

Sự mất mặt này cho dù muốn cứu vãn danh dự cũng rất khó.

"Trừ Minh tộc và Tử Linh tộc, các tộc còn lại lui hết về trăm triệu dặm phía sau chờ lệnh."

Vì phòng ngừa các tộc khác cũng bị Khương Thành "xúi giục", Dị Minh Đạo Thánh không thể không phòng trước.

Lâm thời điều động những bộ tộc này về hậu phương, để tránh chiến đấu về sau bọn họ đột nhiên trở giáo đâm mình một nhát.

Trong chiến đấu đột nhiên có kẻ phản bội thì hậu quả sẽ rất tai hại.

Mà Minh tộc và Tử Linh tộc cùng mâm với hắn.

Thủ lĩnh trực hệ của hai tộc này đều là bản thân hắn.

Xem như sức mạnh chính thống hoàn toàn thuộc về hắn, không tin còn bị xúi giục nữa.

Trên chiến trường, cao thủ các tộc đều xôn xao.

Không tin tưởng mình đây mà.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn chấp hành mệnh lệnh này.

Có thể xem kịch, ngăn ngừa thương vong của tộc mình thì sao lại không làm chứ?

Khi các tộc đều lui hết về phía sau, ở lại cũng chỉ còn trăm ngàn Minh tộc và hai vạn Tử Linh tộc.

Buff Thăng Nguyên Hồng Vân là cần có mặt đồng đội.

Bây giờ các tộc đều lui về phía sau một trăm triệu dặm, lượng buff Dị Minh Đạo Thánh có thể nhận được giảm hơn phân nửa.

Nhưng buff trăm hai mươi ngàn người vẫn cực kỳ khả quan.

Hắn cũng không có ý định giao lưu với Khương Thành.

Bắt đầu chính là tự mình ra trận.

Thành ca đương nhiên sẽ không lùi bước, vung kiếm ra là hai đại sát chiêu pháp tắc không gian và ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

Hai pháp tắc không gian va chạm vào nhau trong tưởng tượng cũng không xảy ra.

Một kiếm này chém xuống, hắn bỗng mất đi mục tiêu công kích.

Chỉ thấy bia đá màu trắng trước mắt đột nhiên kéo gần khoảng cách với hắn.

Một lực hút mạnh mẽ không thể ngăn cản tựa như vực sâu hắc ám vô tận nuốt trọn hắn vào trong.

Ngay sau đó, hắn đã biến mất trong tầm mắt "người xem" hai bên.

Khương Thành bị bia đá kia hút vào cảm nhận được mình đang không ngừng rơi xuống, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Mà trong quá trình rơi xuống, sinh mệnh của hắn đang dần trôi đi.

Đó là một loại lực lượng đặc thù, không thuộc về tiên lực khiến hắn không thể ngăn cản nổi.

Khi một thức ý cảnh kiếm đạo của hắn thi triển xong, tính mạng của hắn đi đến kết thúc một cách khó hiểu.

Cùng lúc đó, Dị Minh Đạo Thánh bên ngoài cũng khẽ rên lên.

Một thân sương mù màu đen sinh ra chấn động khác thường, một lát sau mới bình phục lại.

Hiển nhiên ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng kia vẫn công kích đến hắn.

Đồng thời còn tạo thành tổn thương nhất định đối với hắn.

“Hừ, cũng chỉ đến thế thôi.”

Thật ra sâu trong nội tâm hắn đã dậy lên sóng gió động trời.

Trận chiến vừa rồi không hề cân sức.

Bên cạnh hắn có trăm hai mươi ngàn Minh tộc và Tử Linh tộc làm đồng đội cung cấp buff Thăng Nguyên Hồng Vân.

Dưới tình huống này, hắn đã không còn là Đạo Thánh bình thường nữa.

Mà Khương Thành đối diện không có buff gì, Thi tộc và Cốt tộc cũng không gia nhập Băng Cung, không tính là đồng đội của hắn.

Vậy mà hắn vẫn có thể gây tổn thương cho mình.

Ý cảnh kiếm đạo của người này cũng quá mạnh rồi.

Dưới sự tăng cường của pháp tắc không gian, lực công kích đơn thuần thậm chí đạt đến đỉnh cao của cấp độ Đạo Thánh.

“Hắn chết rồi.”

Hắn hờ hững nhìn Cốt tộc và Thi tộc đối diện.

“Tiếp sau đây sẽ đến phiên những phản đồ các ngươi.”

Những “kẻ phản bội” này trong mắt hắn đã tựa như người chết.

Cũng đúng, Thi tộc cũng chẳng khác người chết là bao.

Khiến hắn bất ngờ là sáu vị Đạo Tôn Cốt tộc và Thi tộc chẳng lo sợ chút nào.

Ngược lại ai nấy đều bình tĩnh như thường, đến khí tức quanh người cũng chẳng hỗn loạn gì hết.

Đùa chứ, bọn họ cũng đâu phải lần đầu thấy Khương chưởng môn chiến đấu.

Mỗi lần hắn gặp phải tuyệt cảnh đều biến mất một cách kỳ diệu, đùa giỡn kẻ địch một lát.

Sau đó quay trở lại sẽ dễ dàng xử lí đối phương.

Mà họ cũng không đoán sai.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Lời nhắc nhở của hệ thống lại vang lên như thường lệ.

“Ting! Hiệu quả buff của Thăng Nguyên Hồng Vân của kí chủ duy trì một phút.”

Thành ca suýt nữa không nhịn được mà đập hệ thống.

Cái phương án giải quyết gì keo kiệt quá vầy?

Cả Vân Di Đạo Tông môn nào mà chẳng có Thăng Nguyên Hồng Vân. Còn cần hệ thống ngươi cho chắc?

Lại còn là bản thử nghiệm chỉ có một phút chứ?

Chắc ca thèm vào đấy?

“Ting! Kí chủ hồi sinh.”

Thành ca sống lại bày tỏ, đúng là thèm thật.

Hiệu quả buff Thăng Nguyên Hồng Vân của hệ thống mạnh mẽ hơn gấp trăm triệu lần luôn.

Hắn cảm thấy sức chiến đấu hiện tại chưa đến mức thoát thai hoán cốt nhưng miễn cưỡng cũng coi như là có thể đánh bại một trăm người như mình trước đó.

Chương 1374: Chướng nứt

Sức chiến đấu mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện khiến Khương Thành suýt nữa thì không biết phải dùng thế nào.

Tựa như đột nhiên nhận được một khoản tiền lớn, không biết nên tiêu thế nào vậy.

Nhìn thấy hắn sống lại, mấy vị Đạo Tôn Thi tộc và Cốt tộc phía sau đều nhao nhao bật cười.

“Quả nhiên là thế.”

“Ha ha, không hổ là Khương chưởng môn.”

“Biết ngay ngươi không chết dễ dàng như vậy mà.”

“Chỉ là Đạo Thánh, làm sao có thể giết chết được Khương chưởng môn?”

Bên bọn họ chúc mừng, Dị Minh Đạo Thánh bên đối diện lại trải qua cảm giác tồi tệ.

Người mà rõ ràng mình đã xác định giết chết rồi lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn hoài nghi nhân sinh lần nữa.

“Có phải muốn hỏi tại sao ta còn sống không?”

Dịch vụ của Thành ca rất là có tâm, còn giúp nói lên tiếng lòng của kẻ địch nữa.

“Ta cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Nếu dùng toàn bộ thực lực thì một kích là chém chết ngươi rồi.”

“Vậy chẳng phải Đạo Thánh như ngươi sẽ không còn chút cơ hội thể hiện nào sao?”

“Cho nên ta có lòng tốt phối hợp với ngươi, để cho ngươi có cảm giác tồn tại, nhân tiện bày tỏ sự tôn trọng đối với cảnh giới Đạo Thánh.”

Trừ ba vị Cốt Vương và ba vị Thi Vương cảm thấy hiển nhiên thì những người khác đều không còn sức mà phỉ nhổ nữa.

Rốt cuộc phải cuồng vọng đến mức nào mới có thể nói ra câu kiểu một kích chém chết Đạo Thánh?

Thiên Đế cũng chẳng dám bảo đảm ấy chứ.

Huống chi hiện tại Dị Minh Đạo Thánh còn có buff hai mươi ngàn người mà ngươi thì chẳng có gì hết.

Lúc bọn hắn nghĩ đến chuyện này, chợt phát hiện trên đỉnh đầu Khương Thành cũng có một đám mây.

Nhưng không phải Hồng Vân mà là một đám mây đỏ sậm đến mức hóa đen.

Nhìn có hơi kỳ lạ.

Nhưng đám người Minh tộc và Tử Linh tộc cũng chẳng coi nó ra gì.

Bên cạnh Khương Thành không có đồng đội đồng môn, “mây đen” kia chắc chỉ là trò lừa thôi.

“Đúng là nói khoác không biết ngượng.”

“Rõ ràng bị Đạo Thánh tộc ta đánh tơi bời còn dám ngông cuồng à?”

“Vừa rồi Đạo Thánh tộc ta là thủ hạ lưu tình thôi.”

“Chẳng cần Đạo Thánh ra tay, bọn ta cũng có thể giết chết ngươi.”

Dị Minh Đạo Thánh nhấc tay lên.

Chỉ có hắn biết, vừa rồi mình hoàn toàn không có lưu tình gì hết.

Người có thể hồi sinh ở Nguyên Tiên giới rất nhiều, ví dụ như chủ tu quy tắc sinh, một vài bộ tộc sinh mệnh đặc biệt, hay Thập Thiên Đế nhận được sự phù hộ của Thiên Đạo…

Nhưng cũng có thủ đoạn để khắc chế những quy tắc và bộ tộc này.

Ví như quy tắc tử có thể bóp chết sinh cơ.

Có thể nói, Minh tộc bọn họ chính là khắc tinh của “kỹ năng hồi sinh”.

Bị hắn giết chết thì không còn cơ hội hồi sinh nữa.

“Xem ngươi có thể hồi sinh được mấy lần.”

Hắn lại thôi động bia đá giết về phía Khương Thành.

Mà Thành ca cũng lại mở ra pháp tắc không gian cộng thêm ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

Nhìn như chẳng khác gì lúc trước.

Nhưng uy lực đã không còn giống với trước đó nữa rồi.

Nháy mắt khi một kiếm này vung ra, một trăm hai mươi ngàn cao thủ Tử Linh tộc và Minh tộc phía trước đều rùng mình dựng hết cả tóc gáy.

Bên trong nhát kiếm kia, họ cảm nhận được sự uy hiếp chí mạng mãnh liệt.

Mà trên thực tế, mục tiêu mà đòn tấn công đánh vào cũng không phải bọn họ.

Đó cũng tựa như giun dế đột nhiên nhìn thấy trụ trời sụp xuống.

Đừng nói là bị đánh phải, cho dù chỉ là chấn động và xung kích sinh ra khi sụp xuống cũng đủ đập nát bọn họ rồi.

Mà Dị Minh Đạo Thánh đứng mũi chịu sào cũng biến sắc.

Uy lực của một kiếm này vượt xa khỏi hiểu biết của hắn, đã không phải uy năng mà cấp độ Đạo Thánh nên có nữa.

Lần trước, nhát kiếm của Khương Thành vốn không tìm được mục tiêu.

Mà lần này, hắn nghe được tiếng gãy vụn giòn tan.

Pháp cảnh của Dị Minh Đạo Thánh lập tức vỡ tan.

Cùng lúc đó, cũng như lần trước, bia đá màu trắng kia tản ra lực hút không thể chống cực, giống như muốn kéo tất cả sự tồn tại vào vực sâu không đáy tĩnh mịch.

Công kích của Khương Thành bị bia đá màu trắng kia hấp thụ vào trong.

Nhìn thì giống như cảnh tượng lần trước sắp lặp lại.

Nhưng ngay sao đó, cảnh Khương Thành bị hút vào trong bia đá kia đã không xảy ra.

Công kích của kiếm đạo thập tam trọng sau khi xông vào bia đá tàn sát điên cuồng, chỉ trong chốc lát đã khiến bia đá bành trướng lên một cách bất thường.

“Không thể nào!”

Dị Minh Đạo Thánh hét lên.

Tấm bia đá này của hắn là bí bảo bản mệnh, uy lực vô cùng mạnh mẽ, đồng thời cũng đồng cam cộng khổ với bản thân hắn.

Mà bây giờ, hắn nghe được tiếng rên rỉ thê lương từ phía bia đá.

Nó sắp bị chướng nứt ra rồi.

Tựa như vực sâu không đáy, giờ khắc này bị chiếu rọi sáng ngời mà lộng lẫy.

Ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng nhanh chóng tràn lan, trong vực sâu trống rỗng kia giết ra một thế giới nguy hiểm vô biên

vô tận, bên trong những màu sắc sặc sỡ mang theo vô vàn sát cơ.

Bí bảo bản mệnh của hắn vốn không thể chịu nổi công kích cường độ cao như vậy.

Chứ đừng nói đến hút cả bản thể của Khương Thành vào trong, rồi đoạt lấy sinh cơ của hắn.

Bia đá tựa như quả bóng hơi bị ép căng ra, nháy mắt đã bành trướng đến mấy trăm ngàn dặm không biết.

"Không…"

Trong nháy mắt, Dị Minh Đạo Thánh đã thi triển bao nhiêu là pháp quyết và chú thuật, hòng trợ giúp bí bảo bản mệnh bình ổn lại.

Nhưng cũng chẳng ăn thua gì.

Dưới buff "Thăng Nguyên Hồng Vân" của hệ thống, nhát kiếm này có uy lực cực mạnh, căn bản không phải thứ nó có thể tiêu hóa được.

Uỳnh!

Vô số đá vụn bắn ra, bầu trời tựa như bị chọc ra một lỗ thủng cực lớn.

Bia đá màu trắng kia cuối cùng cũng sụp đổ.

Kèm theo đó là lực cắn trả cực mạnh.

Dị Minh Đạo Thánh lại khẽ rên lên một tiếng, lần này hắn phải chịu trọng thương thê thảm.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Sau khi nhát kiếm của Khương Thành phá vỡ bia đá, lại lần nữa tiến thẳng về phía bản thể của hắn.

Trong giây phút tuyệt vọng, Dị Minh Đạo Thánh đã sử dụng lực lượng hoàn toàn mới do mình sáng tạo ra.

Không hề phòng ngự mà hướng thẳng về phía bản thể của Khương Thành.

Ý đồ dùng công thế công, bức lui một kiếm này của Khương Thành.

Đối mặt với lực lượng hắn sáng tạo ra, Khương Thành không có thủ đoạn phòng ngự nào hết, nhưng hắn cũng không có ý định lui lại.

Buff Thăng Nguyên Hồng Vân giúp hắn có sức mạnh dùng thân thể cắn răng chống đỡ một kích này.

Cùng lúc đó, Dị Minh Đạo Thánh bị nhát kiếm kia đánh trúng ngay chính diện.

Không phát ra bất cứ tiếng vang nào, chỉ thấy một bóng đen như là lọ mực bị đập nát, văng tung tóe ra bốn phía.

Sau khi đâm xuyên qua Dị Minh Đạo Thánh, một kiếm này giết thẳng vào phạm vi Minh tộc và Tử Linh tộc ở phía sau.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Cho dù uy năng của nhát kiếm bị hao đi phân nửa nhưng vẫn là tai họa đối với những bộ tộc cao nhất chỉ đến Đạo Tôn này.

Thế giới kiếm đạo rít gào quét qua, như mưa gió gột rửa.

Một trăm hai mươi ngàn đại quân chưa kịp phản kích gì đã tan thành mây khói tại chỗ.

Mà uy năng của nhát kiếm vẫn chưa phóng thích hết.

Tiếp tục cuồn cuộn bay về hướng về hư không xa xôi.

Cuối cùng giết đến trước mặt đại quân mười mấy tộc khác đang chờ lệnh bên ngoài trăm triệu dặm mới tan biến.

Nhìn thấy đòn công kích vừa đột nhiên xuất hiện đã tắt lịm một cách kỳ lạ ngay sau đó, cao thủ và thủ lĩnh các tộc đều nghẹn lời, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Đó là gì vậy?

Ngay lúc mới nhận ra, bọn họ không hề nghi ngờ rằng mình sẽ chết.

Bởi vì vốn không thể tránh thoát, cũng không thể ngăn cản được.

Tất cả mọi người còn chưa hồi phục tinh thần.

“May mà nó biến mất rồi…”

“Đúng vậy, công kích từ phía đối diện à?”

“Chắc là vậy… Dị Minh Đạo Thánh không có thủ đoạn thế này đâu.”

Chương 1375: Thế thì giết chớp nhoáng thêm lần nữa vậy

Chính vào lúc cao thủ của các tộc không kìm chế được đem thần niệm ra thăm dò, vô cùng tò mò muốn xem xem ở bên đó đã xảy ra chuyện gì thì tình hình ở trong sân cũng có sự thay đổi.

Tro bụi tung bay đầy trời như thể có thần trí.

Dị Minh Đạo Thánh đã bị giết lại cuộn lại rồi ngưng tụ trong đám tro bụi đó, một lần nữa xuất hiện trước mặt Khương Thành.

Mặc dù bia đá bí bảo bản mệnh đã bị Thành Ca phá hủy nhưng bản thân hắn nhìn có vẻ như chẳng hề có chút đáng ngại nào.

“Rất tiếc, ngươi không giết chết được ta đâu.”

Giọng nói cay độc mang theo nỗi căm hận mãnh liệt.

Áo bào đen của hắn từ từ kéo lên sau đó mở ra, một thanh kiếm màu đen kỳ dị xuất hiện trong tay hắn.

Khương Chưởng môn vốn dĩ đã định thu kiếm vào vỏ lại hơi sững sờ, thế mà vẫn chưa chết à?

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức phản ứng lại ngay.

Tên này là người của Minh tộc.

Người ta tiếp xúc với cái chết mỗi ngày.

Thậm chí có thể nói, hắn vốn dĩ chính là một người chết, căn bản không cần cơ hội sống sót gì đó.

Một người chết thì còn giết chết thế nào được nữa?

Không chỉ Dị Minh Đạo Thánh, đến cả mấy đại quân của Minh tộc và Tử Linh tộc ở phía sau hắn, cũng xuất hiện dấu hiệu trỗi dậy như tro tàn cháy lại.

Bởi vì uy lực quá mạnh, những kẻ dưới Chí Tôn rốt cuộc đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng những kẻ trên Chí Tôn, thì cũng đang ngưng tụ lại từng chút từng chút một.

“Ngươi không giết chết được bọn ta đâu.”

“Băng Cung của ngươi sẽ vĩnh viễn không có ngày bình yên…”

Lời nguyền rủa của Dị Minh Đạo Thánh giống như một lời thề, khiến người ta không rét mà run.

Nhưng Khương Thành đã đáp lại hắn bằng một nhát kiếm tiếp theo.

Hiệu quả của Thăng Nguyên Hồng Vân của hệ thống chỉ còn lại mấy giây, hắn có phần không kịp rồi.

Lần này, hắn vẫn mở đường bằng Kiếm Đạo thập tam trọng.

Chỉ có điều, đổi một chiêu khác mà thôi.

Năm xưa lúc ở căn nguyên kiếm, trong số ý cảnh kiếm đạo mà hắn “quay được” ngoại trừ Kiếm đạo hoàn mỹ ra, thì kiếm đạo mạnh nhất còn lại là hai môn kiếm đạo thập tam trọng.

Khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn dùng một trong số các chiêu đó.

Chiêu này không có Sinh Diệt kiếm tâm, nhưng những kiếm tâm cao giai còn lại khác như Trường Minh, Vĩnh Dạ, Nhật Nguyệt thì đều đầy đủ cả, chỉ là cuối cùng vẫn thiếu mất hệ thủy mà thôi.

Còn chiêu khác có Sinh Diệt kiếm tâm nhưng lại không có Trường Minh kiếm tâm và Vĩnh Dạ kiếm tâm.

Nếu như luận về uy lực thì thực ra chiêu phía sau càng mạnh hơn.

Dẫu sao thì Sinh Diệt kiếm tâm cũng vượt lên trên tất cả các kiếm tâm khác.

Nhưng lúc đánh nhau Sinh Diệt kiếm tâm không có thanh thế gì, nếu dùng mắt thường thì không nhìn ta được hiệu ứng đặc biệt gì, chỉ có thể cảm nhận được khí tức thôi.

Nhưng Trường Minh và Vĩnh Dạ thì lúc sáng lúc tối, quả thực giống như thay trời đổi đất, đúng là thanh thế vô cùng to lớn.

Với tính cách thích khoe mẽ thể hiện từ trước đến nay của Thành Ca, chắc chắn hắn sẽ chọn chiêu đầu tiên, uy lực yếu hơn một chút thì yếu hơn một chút, mấu chốt là phải có đủ thể diện.

Chỉ là lần này, hắn không muốn dùng thì cũng chỉ có thể dùng mà thôi.

Muốn xử được kẻ coi cái chết là bạn động hành như Minh Tộc Đạo Thánh, biện pháp có hiệu quả nhất của hắn lúc này chính là Sinh Diệt kiếm tâm.

Đảo ngược Sinh Diệt, phóng thích cơ hội sống sót về phía đối thủ.

Cùng lúc này, sức mạnh được gia tăng bên trong Pháp tắc không gian cũng thay đổi một cách đáng kể.

Quy tắc chữa y, quy tắc sinh, quy tắc hệ mộc, quy tắc hệ thủy chứa đựng cơ hội sống sót đã thay thế quy tắc tử và quy tắc hủy diệt mạnh hơn lúc trước.

Dù rằng vì chuyện này mà lực sát thương của Pháp tắc không gian của hắn giảm xuống một chút, nhưng đối với Dị Minh Đạo Thánh mà nói, thì đây ngược lại lại là đụng phải khắc tinh.

Giết chết loại Tộc quần hệ tử như thế này, hoặc là dùng sức mạnh cường đại hơn tiêu diệt bọn chúng một cách triệt để.

Hoặc là dùng cơ hội sống sót làm độc dược, triệt tiêu, phá hoại căn cơ của quy tắc tử mà đối phương dựa vào nó để tồn tại.

Bởi vì nhát kiếm này vẫn nằm trong phạm vi thời gian có hiệu lực của Thăng Nguyên Hồng Vân của hệ thống, uy lực vẫn mạnh đến mức không tưởng tượng nổi giống như lúc trước.

Nhưng nhìn từng khóm hoa xuất hiện một cách bất ngờ từ bầu trời hư không rồi lan ra che kín cả bầu trời.

Các loại hoa muôn màu muôn vẻ, đua nhau khoe sắc.

Cùng lúc này, hơi thở giống như bản chất của sự sống bắt đầu bao phủ khắp bầu trời

Tất cả đều phảng phất như thể đột nhiên được trao cho sự sống.

Cho dù là Tiên Nguyên Chi Khí bình thường cũng đều xuất hiện từng luồng Tiên Linh Hư Ảnh sinh động, dường như sẽ biến thành sinh vật sống bất cứ lúc nào.

Nói một cách không hề khoa trương, một nhát kiếm này đủ để khiến vô số sinh linh dưới cấp bậc Tôn giả sống lại một cách vô căn cứ.

Nhưng đối với Dị Minh Đạo Thánh mà nói, là tai họa ngập đầu.

Sau khi bóng dáng sương mù màu đen tuyền ấy va chạm với sức sống mãnh liệt, giống như đột nhiên bị pha loãng, màu sắc mờ đi một cách nhanh chóng.

"Không…"

"Sao ngươi lại có thể làm được như thế…"

Có một môn ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng, đã là kỳ tích khiến người ta khó tin cực độ rồi.

Sao có thể có vẫn còn một môn khác được chứ?

Chỉ đáng tiếc, hắn không thể nào hỏi được câu này.

Khoảnh khắc màn sương mù màu đen tuyền trên toàn thân hắn biến thành màu xám, lại một lần nữa hóa thành tro bụi tung bay.

Còn mấy vị Đạo Tôn Minh tộc vừa mới hồi sinh ở phía sau hắn, cũng nối gót theo hắn mà tan thành tro bụi.

"Chết" sạch sành sanh.

Khắp sân là một bầu không khí im lặng, Thành Ca không lập tức ngoảnh đầu làm màu ngay.

Ngộ nhỡ bọn chúng vẫn chưa chết hẳn thì sao?

Thế thì xấu hổ biết chừng nào.

Cùng với sự phân tán uy lực và bản lĩnh của nhát kiếm này, những khóm hoa vô duyên vô cớ xuất hiện đầy trời cũng từ từ tàn lụi rồi tiêu tan.

Còn những Tiên Nguyên Chi Khí sinh động quá mức kia cũng trở lại vẻ tĩnh lặng.

Đợi đủ một phút, sau khi xác định ở đây không mảy may có bất kỳ hơi thở của Đạo Thánh nào nữa, không xuất hiện bất kỳ con thiêu thân nào nữa, cuối cùng hắn mới lại thu kiếm vào vỏ.

"Được rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong rồi."

Hắn phủi tay, quay người lại giống như thể đã làm một việc nhỏ bé.

"Từ trước đến nay ta nói được làm được, đã nói có thể giết hắn thì nhất định có thể giết chết hắn."

Tam Đại Cốt Vương và Tam Đại Thi Vương ở trước mặt bày tỏ bọn họ đã sốc đến đờ đẫn luôn rồi.

Nếu như Khương Chưởng môn không phải là người thuộc phe mình, chỉ sợ bọn họ đã run bần bật, sợ chết khiếp rồi.

Má nó chứ, bọn họ biết đại lão này rất mạnh, nhưng mạnh thế này thì cũng hơi quá rồi đúng không?

Một kiếm đã giết chết Đạo Thánh.

Sống lại rồi lại giết lần nữa.

Thế này có còn là người không hả?

Đến Thiên Đế cũng không làm được chuyện thế này ấy chứ?

Vốn dĩ đại quân Cốt tộc và Thi tộc ở phía sau bọn họ chỉ là vì tộc trưởng hạ lệnh, nên mới lựa chọn rời khỏi Dạ Lăng.

Bây giờ đại quân của cả hai tộc này chỉ cảm thấy, tộc trưởng không hổ danh là tộc trưởng mà.

Tầm nhìn xa trông rộng

Vừa nãy, nếu như làm trái mệnh lệnh của Dị Minh Đạo Thánh, vừa lên đã tấn công sát thần này…

Thì bây giờ bọn họ cũng lẫn trong đám người, bị chết chùm trong đám người đó rồi.

Sao có thể ở phía sau an nhàn quỳ lạy màn biểu diễn của đại thần cơ chứ.

"Tiếp theo, các ngươi có dự định gì?"

“Đương nhiên là bám gót theo bước chân của Khương Chưởng môn rồi.”

“Không sai, bọn ta định gia nhập Băng Cung, chắc Khương Chưởng môn sẽ không từ chối đâu đúng không?”

Mấy vị Cốt Vương và Thi Vương không hề do dự trả lời.

Bọn họ đưa ra quyết định này, một cách vô cùng dễ dàng.

Khương Thành và người có chiến lực tối cao của Vân Di Đạo, thế lực mà hắn ở chính là thế lực mạnh nhất.

Hơn nữa hắn còn là người quen, thân thiết hơn Dạ Lăng nhiều.

Cái đùi lớn này chẳng có lý do gì mà không ôm cả.

“Vậy được.”

Thành Ca vung mạnh tay, chiến thắng trở về.

Còn về đại quân của mười mấy tộc còn lại, hắn cảm nhận một chút, cuối cùng lựa chọn bỏ qua.

Bởi vì đám người đó đã bỏ chạy toán loạn cả rồi.

Sau nhát kiếm đầu tiên, các Đạo Tôn và Chí Tôn dẫn đầu đã tò mò đem thần niệm ra hướng về phía này mà cảm nhận.

Chính mắt bọn họ nhìn thấy Dị Minh Đạo Thánh hồi sinh, rồi cũng chính mắt bọn họ nhìn thấy nhát kiếm thứ hai.

Đạo Thánh mà cũng có thể giết chết được, bọn họ đã bị dọa sợ đến đần luôn rồi có được không hả.

Không bỏ trốn còn ở lại đây để đợi chết à?

Thành Ca cũng lười đuổi theo từng kẻ từng kẻ, tìm từng kẻ từng kẻ một, như thế phiền phức lắm.

Và sau trận chiến này, Dạ Lăng, top hai trong bảng xếp hạng của Vân Di Đạo đã sụp đổ tan tành từ đây.

Còn về phần sau này lề lối sẽ phát triển như thế nào thì hắn cũng lười chẳng buồn nghĩ tới.

Chương 1376: Hắn không thể nào quay lại được nữa rồi

Bên phía Băng Cung, tất cả mọi người vẫn còn đang thảo luận sôi nổi.

Đại quân Dạ Lăng sắp tới tập kích.

Mà Khương Thành lại "biến mất một cách kỳ lạ".

Toàn thể trên dưới Băng Cung ngoại trừ Cung Tình và mấy vị quyền cao chức trọng ra, những người khác có thể bình tĩnh được mới lạ.

Thậm chí bây giờ một số người còn nghĩ có phải hắn muốn cắt đứt sợi dây kết nối ý thức Hồng Vân, bỏ trốn khỏi Băng Cung rồi không.

Đợi đến lúc Dạ Lăng thật sự đến diệt phái, có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cũng bởi vì một đám Đan sư của Thiên Đan Tư vẫn vững như bàn thạch, thêm cả đám cao thủ tông môn Thập Phương Minh vẫn còn ở đây nên bọn họ mới quyết định ở lại đến giây phút cuối cùng.

"Rốt cuộc bên phía Khương Thái Thượng đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đúng thế, chẳng có chút tin tức nào cả."

"Thế này đúng là muốn người ta sốt ruột đến chết mà."

"Chiến đấu thì không có khả năng thắng đâu, hắn chỉ có một mình thôi."

"Đúng thế, cho dù là Thiên Đế đến Vân Di Đạo, thì đối mặt với hàng triệu người như thế cũng chỉ có thể rút lui mà thôi."

"Không ngoài dự liệu thì chắc hắn định thuyết phục Dạ Lăng rút quân…"

"Hừ! Đúng là nực cười!"

Nghe thấy những nghị luận của môn nhân Băng Cung, bên phía Thập Phương Minh đã có rất nhiều người bắt đầu nhao nhao giễu cợt.

"Thuyết phục Dạ Lăng rút quân?"

"Ngươi nghĩa Dị Minh Đạo Thánh là kẻ dễ nói chuyện à?"

“Gióng trống khua chiêng đuổi giết đến đây, bọn họ sẽ vì dăm ba câu nói mà rút quân hay sao?”

“Cho dù Thái Thượng Cung chủ của các ngươi đưa ra đề nghị quy phục Dạ Lặng, chỉ sợ cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, Dạ Lăng không thu nhận Tiên nhân Nhân tộc.”

“Theo ta thấy, cái vị được gọi là Đạo Thánh ấy hoặc là trốn rồi, hoặc là đã bị giết chết rồi.”

Cung Tình đang ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa chậm rãi lắc đầu.

“Khương Thái Thượng sẽ không bỏ trốn đâu, Dạ Lăng không ngăn cản nổi hắn.”

“Ngươi vẫn còn u mê không chịu tỉnh ngộ!”

Nguyên Quang Đạo Thánh lạnh lùng nói: “Ngươi vẫn nên nghĩ cách làm thế nào để giữ được những người còn lại đi.”

“Không cần thiết phải suy nghĩ đến vị Vô Địch Đạo Thánh kia nữa đâu.”

“Dựa vào tốc độ đi đường của Dạ Lăng, độ một giờ đồng hồ nữa là có thể đem quân bao vây khắp bốn phía rồi.”

Ánh mắt của hắn lướt từ Cung Tình đến gương mặt của những môn nhân Băng Cung khác ở phía dưới.

Đem theo sự kiêu ngạo và uy nghiêm của bề trên.

“Bây giờ ta cho các người thời gian nửa giờ đồng hồ để suy nghĩ.”

“Nội trong nửa giờ đồng hồ, nếu như các người vẫn không tình nguyện gia nhập Thập Phương Minh, thì bọn ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này.”

“Đến lúc đó các ngươi tự cầu phúc cho chính mình đi!”

“Hả?”

“Chuyện này…”

Tất cả những môn nhân Băng Cung khác đều vô cùng hoảng loạn.

“Cung chủ, mau đồng ý với bọn họ đi!”

“Đúng thế, đây là con đường sống duy nhất của chúng ta đó.”

“Gia nhập Thập Phương Minh, chúng ta có thể trở nên mạnh hơn, cớ sao không làm chứ?”

“Đúng thế, đúng thế, gia nhập vào Thập Phương Minh rồi, sẽ không có kẻ nào dám gây sự với chúng ta nữa, từ đó cũng không cần phải lo lắng bị diệt phái nữa.”

“Đây vốn là chuyện đôi bên cùng có lợi, tại sao ngươi lại phải do dự cơ chứ?”

Ngoại trừ đám tiên nữ trung thành tuyệt đối với Cung Tình như Lâm Tinh, Lam Diệu, Tuyết Diệc ra, những môn nhân còn lại đã loạn cào cào rồi.

Nếu không phải Thiên Đan Tư có quan điểm rõ ràng ngồi ở bên cạnh Cung Tình ủng hộ nàng, chỉ sợ ngay lập tức sẽ xảy ra một trận “phản đối bằng vũ trang”, đổi Cung chủ ngay tại trận.

Chỉ có điều cho dù là như thế thì vẫn có rất nhiều người đã bắt đầu đầu quân vào Thập Phương Minh trước để tìm cho mình một lối thoát.

“Nguyên Quang Đạo Thánh, bây giờ ta muốn gia nhập Thập Phương Minh, liệu có được không?”

“Cảnh giới của ta là Chí Tôn, ta đã ngưỡng mộ Thập Phương Minh từ lâu rồi…”

Đối với những kẻ gió chiều nào theo chiều đó này, trong lòng Nguyên Quang Đạo Thánh rất khinh thường bọn họ.

Trong tình huống Tông chủ vẫn chưa buông xuôi mà bọn họ đã quay qua đầu quân vào thế lực khác ngay trước mặt Tông chủ, có thể thấy lòng trung thành của bọn họ cũng chẳng có bao nhiêu.

Thập Phương Minh cũng khinh thường loại người như thế.

Nhưng lúc này, hắn lại cố tình gật đầu đồng ý.

“Có thể.”

“Thập Phương Minh bọn ra rất hoan nghênh các người gia nhập liên minh.”

Làm chuyện gì cũng nên dùng hành động thực tiễn để bày tỏ thành ý của mình mà.

Sau khi có người phản bội thành công, sẽ có càng nhiều người bắt chước theo.

Mà nguyên tắc mà Cung Tình kiên quyết giữ vững cũng sẽ sụp đổ cùng với sự tan rã từng bước của Băng Cung, đúng không?

Chỉ cần nàng buông xuôi thì Thiên Đan Tư cũng có thể đi theo, đó mới chính là điều mà Nguyên Quang Đạo Thánh mong muốn nhất.

Cùng với việc mười mấy vị môn nhân Băng Cũng dẫn đầu quay qua đầu quân thành công vào Thập Phương Minh, rất nhiều môn nhân Băng Cung khác cũng không ngồi yên được nữa.

“Ta cũng muốn gia nhập Thập Phương Minh!”

“Ta ta ta!”

“Còn ta nữa, dẫn ta theo với!”

“Ta không muốn tuẫn táng một cách ngu xuẩn đâu…”

Sự phản bội của bọn họ khiến cho đám Lâm Tinh và Lam Diệc vừa tức vừa lo lắng.

“Sao bọn họ có thể làm như vậy chứ?”

“Cho dù là cố ý kết nối, cũng không cần phải chân thực như thế đúng không?”

“Đúng là khiến cho người ta khinh bỉ chê cười quá!”

Giọng nói của các nàng rất nhanh chóng chìm trong khung cảnh ồn ào náo động.

Lúc này, Băng Cung giống như đã biến thành một “Vô Thượng Đại Điện” khác, chỗ nào cũng là môn đồ Băng Cung đang tìm nối thoát khác.

Chỉ sau một khắc đồng hồ ngắn ngủi, trong năm mươi ngàn môn đồ thì đã có hơn ba mươi ngàn người phản bội.

Gần như tất cả những người này đều gia nhập Thập Phương Minh.

Còn lại hơn hai mươi ngàn người, thì phần lớn vẫn đang chờ đợi.

Đối với cảnh tượng này, đám Đế Đan sư Thái Hành và Thiên Lâm cũng nhíu chặt lông mày, tức giận không thôi.

Những người này đều là bọn họ và Khương Thành cũng đi chiêu dụ lúc trước.

Kết quả mới có mấy ngày đã thế này…

Đám Đạo Tôn của Thập Phương Minh và Nguyên Quang Đạo Thánh còn cố ý chắp tay "xin lỗi" nữa cơ.

"Ha ha ha, chư vị đại sư, chuyện này không thể oán trách Thập Phương Minh bọn ta đâu nha."

"Đúng thế, không phải bọn ra muốn đào người của các ngươi mà là bọn họ chủ động đến đầu quân."

"Dạ Lăng kia cũng là tự bọn họ muốn đánh các ngươi, cũng không liên quan gì đến bọn ta cả."

"Vẫn mong chư vị đại sư đừng ghi hận bọn ta…"

Nhìn Cung Tình mặt vẫn không biểu cảm gì, điềm tĩnh như băng, Nguyên Quang Đạo Thánh cười lạnh lùng một tiếng.

"Cung Tình, ngươi vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ đấy à?"

"Dạ Lăng sẽ không vì Đế Đan sư mà đối xử khoan hồng đâu."

"Một mình ngươi bị giết thì cũng thôi vậy, hà tất phải liên lụy đến chư vị đại sư chứ?"

Cung Tình nhàn nhạt nhìn xuống những môn nhân Băng Cung, trong lòng nàng không hề có chút thất vọng nào.

Dựa vào mức độ thông minh của nàng, mấy ngày trước nàng đã đoán trước được sẽ có cảnh tượng này rồi.

"Khương Thái Thượng sẽ chiến thắng trở về."

Nàng ý vị thâm trường nhìn Nguyên Quang Đạo Thánh một cái.

"Hy vọng đến lúc đó ngươi đừng có muốn nuốt lời."

Nếu như Khương Thành chiến thắng trở về, như thế có nghĩa là hắn đã đánh bại đại quân Dạ Lăng.

Đây là chuyện mà Thập Phương Minh không làm được, như thế đủ để chứng minh hắn mạnh hơn Thập Phương Minh.

Dựa theo giao ước kẻ yếu sẽ gia nhập vào phe kẻ mạnh, đến lúc đó toàn thể Thập Phương Minh sẽ phải gia nhập vào Băng Cung.

“Đã đến nước này rồi, ngươi vẫn còn si tâm vọng tưởng, mơ mộng hão huyền à?”

Nguyên Quang Đạo Thánh cảm thấy nữ nhân này quả thực quá ngu xuẩn.

Sao nàng có thể trở thành Cung chủ của Băng Cung vậy?

“Hắn không thể nào trở về được đâu, bỏ cuộc đi!”

Câu nói này vừa mới ra khỏi miệng hắn, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

“Có một đám người đang tiếp cận nơi này một cách nhanh chóng.”

“Cốt tộc và Thi tộc, là người của Dạ Lăng!”

Sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Những Đạo Tôn khác có mặt ở đó cũng nhanh chóng cảm nhận được đội quân khổng lồ lên đến mấy vạn người.

“Sao bọn họ lại đến nhanh như thế được?”

“Kẻ địch tập kích!”

“Không phải đã nói còn một giờ đồng hồ nữa sao?”

“Bây giờ chúng ta rời khỏi nơi này cũng muộn rồi!”

“Quả nhiên, tiểu tử đó không ngăn chặn nổi người của Dạ Lăng.”

“Lại còn nói cái gì mà sẽ không để kẻ địch tiến đánh đến Băng Cung…”

“May mà ta đã gia nhập Thập Phương Minh trước.”

Vẻ mặt của Cung Tình không hề hoảng loạn, nhưng trong lòng nàng cũng rất hồi hộp.

Không phải chứ?

Chẳng lẽ Khương chủ công thất bại rồi.

Không thể nào, sao người đó có thể thất bại được cơ chứ?

“Mau ra ngoài xem xem!”

Nàng là người đầu tiên bay ra bên ngoài tông môn.

Xuất hiện trước mặt nàng, quả thực chính là một đại quân cho dù đã thu bớt dáng vẻ khí thế tàn độc trên người lại, cũng vẫn khiến người ta phải sợ hãi.

Mà ở vị trí trung tâm được Thi tộc và Cốt tộc vây quanh, chính là Khương Thành.

Chương 1377: Hai tộc gia nhập

“Thái Thượng Cung chủ!”

Cung Tình thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nàng lộ ra ý cười hiếm thấy.

Nếu Khương Chủ công đã trở về rồi, vậy thì chứng tỏ mối nguy đã được giải trừ rồi.

Chỉ là nàng nghĩ như thế, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy.

“Vô Địch Đạo Thánh?”

Nhìn thấy Khương Thành vui vẻ thoải mái xuất hiện trước mặt mình lần nữa, vẻ mặt Nguyên Quang Đạo Thánh giật mình hoảng hốt.

Vừa nãy hắn còn khăng khăng nói Khương Thành không thể nào trở về được nữa, chớp mắt đã tự vả vào mặt mình rồi.

“Ngươi thế mà lại không chạy, hơn nữa vẫn còn sống sờ sờ?”

Những người khác nháo nhào bay ra, sau khi nhìn thấy Khương Thành cũng đều vô cùng kinh ngạc.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao hắn lại đứng cùng với người của Dạ Lăng?”

Có người làm ra vẻ khôn ngoan, đã nghĩ đến một khả năng.

“Ta biết rồi, hắn đã nương nhờ vào Dạ Lăng rồi!”

“Đúng thế, nhất định là như thế, nếu không thì sao hắn có thể còn sống sót được chứ.”

“Không ngờ đường đường là chủ của Băng Cung, thế mà lại tự mình chạy sang hàng ngũ của địch trước tiên, đúng là nực cười…”

Đối với những nghị luận của bọn họ, Thành Ca chỉ coi như bọn họ đang diễn tướng thanh, nghe cho vui thôi.

Hắn bay đến trước mặt Nguyên Quang Đạo Thánh.

“Ngươi nên nghĩ cho kỹ xem tiếp theo đây phải thực hiện giao ước thế nào đi.”

“Giao ước gì?”

“Ta đã đánh bại Dạ Lăng rồi, giết chết Dị Minh Đạo Thánh rồi, ngươi nói xem là giao ước gì?”

Khương Thành nhún nhún vai: “Yên tâm đi, ta sẽ không chê bai Thập Phương Minh các ngươi quá yếu đuối đâu, ta sẽ bảo Cung Tình dẫn dắt các ngươi hẳn hoi.”

Nghe thấy câu này của hắn, đám người Cung Tình và Thái Hành cùng Thiên Lâm đều lộ ra vẻ mặt chấn động.

Thế mà hắn thật sự đã một mình giải quyết hết nhiều cường địch như thế sao?

Hơn nữa, còn giết chết cả Đạo Thánh?

Nhưng người khác thì không nghe nổi nữa.

“Ha ha ha ha ha…”

Tập thể những người quyền cao chức trọng trong các tông môn khác cùng với Thập Phương Minh đều cười ầm lên.

“Hắn vừa mới nói cái gì cơ?”

“Hắn xử hết Dạ Lăng rồi?”

“Còn giết chết cả Dị Minh Đạo Thánh?”

“Ha ha ha ha ha, để ta cười thêm lúc nữa đã.”

“Ngươi có dám chém gió vô lý thêm tí nữa không hả?”

“Sao ngươi không nói là ngươi ra ngoài một vòng đã trực tiếp thống nhất Vân Di Đạo luôn đi?”

“Đúng là sỉ nhục trí thông minh của bọn ta mà.”

Bọn họ quả thực không tin.

Bởi vì bọn họ không có cách nào để tin đây là sự thật.

Một người chạy đi đối mặt với triệu cao thủ của Dạ Lăng, đừng nói đối phương có Dị Minh Đạo Thánh, cho dù chỉ có mấy vị Đạo Tôn cũng có thể giết chết hắn rồi đúng không?

Nguyên Quang Đạo Thánh dứt khoát sa sầm mặt mày.

“Trò đùa này, không buồn cười chút nào đâu.”

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thi tộc và Cốt tộc ở phía sau Khương Chưởng môn.

Hai tộc này là chủ lực của Dạ Lăng, trước đây đã xảy ra không ít xung đột với Thập Phương Minh.

Trong mắt hắn, bọn họ chính là kẻ thù.

Mà bây giờ Khương Thành lại đứng cùng với kẻ thù.

“Nếu ngươi đã gia nhập Dạ Lăng, thì chính là kẻ thù của Thập Phương Minh bọn ta.”

Không cần Thành Ca mở miệng, Tam Đại Thi Vương và Tam Đại Cốt Vương ở phía sau đã oán hận thẳng lại hắn.

“Đúng là đồ đần độn tự cho là mình thông minh!”

Nguyên Quang Đạo Thánh nổi giận đùng đùng.

“Các ngươi nói cái gì?”

“Được rồi, tránh ra nhường đường đi.”

Thành Ca vẫy vẫy tay, tách đám người ra.

Sao đó dẫn theo đại quân Cốt tộc và Thi tộc, oai nghiêm hùng dũng tiến vào bên trong Băng Cung.

Cung Tình đương nhiên vô cùng phối hợp.

Nhưng Nguyên Quang Đạo Thánh và những người của Thập Phương Minh khác lại lạnh lùng quát lớn.

“Các ngươi làm cái gì vậy?”

“Các ngươi điên rồi sao?”

“Thế mà lại để đám kẻ địch này tiến vào nội địa của tông môn?”

Đến lúc này bọn họ vẫn chưa ra tay, chỉ là vì kiêng dè vị Khương Thành Đạo Thánh này, đồng thời cũng lo lắng “triệu đại quân Dạ Lăng” ở phía sau sẽ đến bất cứ lúc nào.

Cốt tộc và Thi tộc chẳng thèm để ý tới bọn họ.

Bọn họ bay một mạch theo Khương Thành đến phía trước tháp Hồng Vân.

Sau đó, Tam Đại Cốt Vương và Tam Đại Thi Vương tiến lên phía trước đầu tiên, chia một tia ý thức của mình ra, sau đó ném vào trong Hồng Vân to lớn kia.

Ngay sau đó, bọn họ đã có được ký hiệu tông môn của Băng Cung.

Đại quân Cốt tộc và Thi tộc ở phía sau cũng bắt chước y như thế, cũng theo bọn họ hoàn thành nghi thức đơn giản này.

Hồng Vân tựa như mái che tiếp tục bành trướng, phạm vi càng ngày càng lớn.

Mắt của những môn nhân Băng Cung khác ở bên cạnh đều nhìn đến đờ đẫn.

Thập Phương Minh và những tông môn khác vốn còn đang hô to gọi nhỏ thì giống như bị bóp chặt cổ họng, đột nhiên bị câm tập thể.

Thế này là thế nào?

Cảnh tượng trước mắt, là thế nào, tại sao bọn họ lại làm như vậy?

Bên chỗ Cốt tộc và Thi tộc vẫn còn đang bận rộn, Khương Thành mở hệ thống ra nhìn một cái.

Quả nhiên, người gia nhập Băng Cung càng nhiều thì tiến độ “kỹ năng Thiên Đạo” của hắn càng cao.

Năm chục ngàn người gia nhập lúc trước làm tiến độ của hắn tăng lên 1.2%.

Nhưng cùng với sự phản bội tông môn của ba vạn người vừa rồi, tiến độ giảm đi 0.8%.

Nhưng bây giờ sự gia nhập của Cốt tộc và Thi tộc lại làm tiến độ này tăng lên 1.5% rồi.

Đối với kỹ năng Hồng Vân này, Khương Thành cũng chẳng coi trọng lắm.

Chẳng qua là cũng có chút hiểu biết, mặc dù thứ này có liên quan đến số người, những người khác nhau thì tiến độ cung cấp cũng sẽ khác nhau.

Hắn bay đến trước mặt Cung Tình rồi khẽ mỉm cười.

“Cốt tộc và Thi tộc cũng chính thức gia nhập Băng Cung rồi.”

“Ngươi yên tâm, thủ lĩnh của hai tộc này đều là người của ta, sẽ rất phối hợp.”

“Từ nay về sau phải nhờ vào ngươi dẫn dắt bọn họ rồi.”

Mặc dù đã đoán được một chút chân tướng, nhưng đợi đến lúc chính miệng Khương Thành thật sự nói ra, đôi mắt xinh đẹp tựa như bông tuyết của Cung Tình vẫn đột nhiên bừng sáng trong chốc lát.

Cốt tộc và Thi tộc này đã xấp xỉ hơn năm mươi ngàn rồi.

Hơn nữa từ xưa đến nay hai tộc này đều là tộc quần khó đối phó.

Cốt tộc được biết đến với xương cốt mạnh mẽ vượt qua mức bình thường, đến mức có thể chịu được sự tấn công của các quy tắc, còn Thi tộc thì nổi tiếng là khó giết chết.

Không biết trước đây bọn họ đã gây ra bao nhiêu trận gió tanh mưa máu ở Vân Di Đạo.

Thế mà bây giờ, lại trở thành thuộc hạ của nàng như vậy.

“Tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!” Nàng cố gắng bình ổn nội tâm đang xao động của mình lại, vẻ mặt cung kính đáp lại hắn.

Đoạn đối thoại ngắn ngủi này của hai người đã khiến tất cả những người có mặt ở đó hiểu ra là chuyện gì đã xảy ra.

Khương Thành đi cùng với hai tộc này, không phải là hắn đã phản bội Băng Cung.

Mà là hai tộc này đã phải bội Dạ Lăng!

Nhưng chuyện này sao có thể xảy ra được cơ chứ?

Mặt của Thập Phương Minh và cao thủ của các đại tông môn đã bị vả sưng phù cả lên, phảng phất tựa như nhìn thấy cảnh tượng hoang đường nhất trên thế gian này vậy.

“Sao bọn họ có thể gia nhập Băng Cung được chứ?”

Nguyên Quang Đạo Thánh căn bản không có cách nào hiểu được chuyện này.

Khương Thành hờ hững nói: “Ta đã nói rồi, ta đã đánh bại Dạ Lăng rồi, đã giết chết Dị Minh Đạo Thánh rồi.”

“Không thể nào!”

“Chuyện này nhất định đã xảy ra nhầm lẫn ở đâu đó rồi!”

Hắn đương nhiên không tin chuyện hoang đường như thế.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Tiên khí truyền tin của hắn lại sáng lên.

Là một tia sáng màu tím, đại diện cho thông tin khẩn cấp nhất của tông môn.

Vừa mở ra, hắn đã nhìn thấy hư ảnh của một vị Đạo Thánh của Thập Phương Minh hiện lên giữa không trung, vẻ mặt hắn đầy chấn động và mừng rỡ.

“Minh chủ, xảy ra chuyện lớn rồi! Dị Minh Đạo Thánh chết rồi, Dạ Lăng đã tan rã rồi!”

Đối với Thập Phương Minh mà nói, đây là một tin tức vô cùng chấn động.

Dẫu sao thì Dạ Lăng vẫn luôn là kình địch mà bọn họ kiêng dè nhất.

Nhưng Nguyên Quang Đạo Thánh căn bản không có thời gian để vui vẻ vào lúc này.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

Giọng nói của hắn đột nhiên cao lên quãng tám.

Cùng lúc nãy, những Chưởng môn của các tông môn khác ở xung quanh cũng nhận được tin tức truyền tin giống như vậy.

Dạ Lăng vẫn còn đại quân của mười mấy tộc chưa chết.

Sau khi Minh tộc và Tử Linh tộc bị tiêu diệt, những tộc này không có cách nào tập hợp lại với nhau được nữa, nháo nhào tan tác như ong vỡ tổ.

Mà những nơi bọn họ đi qua, đương nhiên cũng nghe tin lập tức hành động.

Huồng hồ, Thập Phương Minh và Dạ Lăng vốn dĩ đã sắp xếp nội gián lẫn nhau.

Cùng với tin tức na ná như nhau mà những người này liên tiếp truyền về, vẻ mặt Nguyên Quang Đạo Thánh và những người có mặt ở đó đều bắt đầu dại ra.

Chương 1378: Đạo Thánh hoảng sợ

Các phiên bản của tin tức được gửi trở lại từ bên ngoài là khác nhau.

Có người nói rằng Dạ Lăng đã bị tấn công bởi một môn phái thần bí, lại có người nói rằng chỉ có một người ra tay.

Còn có, thậm chí nói là Thập Phương Minh làm.

Làm cho cả Nguyên Quang Đạo Thánh đều bối rối.

Nhưng có hai điểm giống nhau, Dị Minh Đạo Thánh đã thật sự bị giết, Dạ Lăng cũng thật sự đã bị tan rã.

Cho nên…

Mọi người đều nhìn Khương Thành với vẻ mặt khó tin.

“Thật sự là ngươi làm?”

Hắn rõ ràng đã từng nhìn thấy Khương Thành rất nhiều lần, nhưng ánh mắt lúc này vẫn giống như vừa nhìn thấy quỷ vậy.

“Nếu không thì sao?”

Thành Ca cố tình hời hợt.

“Một chiến tích nhỏ bé không đáng kể như vậy, cũng đáng để ta mạo danh?”

Đây vẫn là một chiến tích nhỏ?

Tất cả mọi người đều không biết nên nói cái gì cho phải.

Mặc dù biết rõ rằng Ca này đang giả ngu, nhưng vấn đề là người ta giả ngu làm cho mọi người tin tưởng và nghe theo.

"Chiến tích nhỏ" này đã trực tiếp thay đổi lề lối thế lực hàng chục tỷ năm của Vân Di Đạo.

Sự sụp đổ của Dạ Lăng, sẽ tạo ra một chân không quyền lực vô cùng lớn trong nội bộ của Vân Di Đạo, kéo theo đó sẽ là một trận chiến hỗn loạn dài đằng đẵng.

Mà làm được tất cả điều này, vẻn vẹn chỉ có sức lực của một người.

Nếu như không phải đoạn thời gian gần đây đều ở lại Băng Cung, biết vừa rồi là Khương Thành đi "nghênh chiến" Dạ Lăng, bọn họ sẽ không tin chuyện hoang đường như vậy.

"Sao có thể như thế được?"

"Loại chiến tích đó…"

"Quả thật là điên rồi!"

Người ta quả thật không cần gia nhập Thập Phương Minh.

Thậm chí cũng không cần đến đồng đội của bản thân ở Băng Cung.

Một người cũng có thể giải quyết nó một mình.

Điều này vốn không cùng một cấp độ với bọn họ.

Lẽ nào người này là Thiên Đế không có Thiên Đạo Chí Bảo?

Mọi người nghĩ đến việc thế mà lúc trước bản thân chỉ trỏ một "Thiên Đế", đủ loại chê cười sau lưng, bỗng nhiên cảm thấy cả khuôn mặt đều đau nóng.

Căn bản không xứng sao?

Chỉ có điều, một vấn đề mới cũng đang được bày ra trước mặt.

Làm thế nào để làm được loại chiến tích vô lý này?

"Dị Minh Đạo Thánh mang theo hàng triệu đại quân Dạ Lăng, Nguyên Hồng Vân gia trì cũng vô cùng khủng bố, làm sao ngươi có thể giết được hắn?"

Cho dù biết rõ một mình Khương Thành giải quyết kẻ thù là sự thật, Nguyên Quang Đạo Thánh vẫn cố tìm ra cái gọi là sơ

hở, để chứng minh rằng hắn không mạnh như trong tưởng tượng.

Ví dụ như hắn giở trò gian lận gì? Đã bố trí cạm bẫy gì?

Được rồi, hắn cũng không nghĩ ra có cạm bẫy gì có thể hãm chết một Đạo Thánh.

“Từ bây giờ ngươi nên suy nghĩ thật kỹ về cuộc sống ở Băng Cung.”

Thành Ca không thèm giải thích, vỗ vai Nguyên Quang Đạo Thánh, cho hắn một cái nhìn tự giải quyết ổn thoả.”

Sau đó phất y phục rời đi, bay vào bên trong Băng Cung.

Là một Đạo Thánh cao cao tại thượng, đã rất nhiều năm không ai dám đụng đến Nguyên Quang.

Nhưng lần này, hắn đến nói cũng không dám nói một tiếng.

Chỉ có thể ngơ ngác nhìn bóng lưng Thành Ca đang rời đi.

“Hắn thật sự đã giết chết Di Minh sao? Làm thế nào mà giết được?”

Lần này đối tượng hắn đặt câu hỏi là Tam đại Cốt Vương và Tam đại Thi Vương.

Kim Dực Cốt Vương gật đầu.

“Thật sự là hắn giết, còn mạnh hơn so với ngươi nghĩ.”

Cũng không đợi Nguyên Quang tiếp tục truy hỏi, Trảm Nham Thi Vương đã trực tiếp sử dụng một tiên khí Lưu ảnh.

“Ngươi tự mình chậm rãi mà xem.”

Diễn xuất của Thành Ca, lúc đó hắn đã thông minh chụp ảnh lưu lại.

Thật đáng tiếc, lúc đó uy lực của hai thanh kiếm kia quá lớn, tiên lực xung quanh đã hoàn toàn bị thay đổi.

Mặc dù lúc đó Trảm Nham Thi Vương đứng rất xa ở phía sau Khương Thành, nhưng vẫn bị ảnh hưởng rất nhiều, làm cho cảnh tượng rất hỗn loạn mơ hồ.

Thế nhưng, điều này cũng đã đủ rồi.

Nguyên Quang Đạo Thánh và một số vị Đạo Tôn cấp cao của Thập Phương Minh ở bên cạnh, và các chưởng giáo của một số môn phái khác đều vây quanh lại.

Ngay sau đó, bọn họ lập tức nhìn thấy cảnh tượng một mình Khương Thành đối mặt với một trăm hai mươi ngàn Minh tộc và Tử Linh tộc.

“Thật sự là Dị Minh Đạo Thánh!”

“Đây thì đánh làm sao?”

“Hắn chỉ có một người, đây không phải là tự tìm đường chết à?

Những lời châm biếm của họ nhanh chóng biến mất.

Bởi vì đã nhìn thấy thanh kiếm thứ nhất của Khương Thành.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, kể cả Nguyên Quang Đạo Thánh.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy Dị Minh Đạo Thánh bị tiêu diệt, vị Đạo Thánh đứng sừng sững ở Nguyên Tiên Giới này thế mà cả người giật mình một cái, không hiểu sao cảm thấy không rét mà run.

Mà sau khi thanh kiếm thứ hai được vung ra, tròng mắt của hắn đã trừng thành quả trứng gà.

Rốt cuộc cũng không còn kẻ thù nào ở phía trước, cảnh tượng cũng kết thúc đột ngột ở đây.

Những môn đồ khác ở xung quanh vẫn còn đang nghị luận sôi nổi, nhưng Thập Phương Minh và cấp cao của những môn phái khác lại ớn lạnh ở sau lưng.

Đặc biệt là Nguyên Quang Đạo Thánh, lông tơ của hắn đều đã dựng ngược rồi.

Hồi tưởng lại cảnh tượng vừa mới nhìn thấy, hắn chỉ cảm thấy hiện tại bản thân ở nơi này rất không an toàn, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Khương Thành chỉ cần một chiêu là có thể tiêu diệt Dị Minh Đạo Thánh thêm vào được một trăm hai mươi nghìn người.

Còn tiêu diệt mình thì sao?

Cần bao nhiêu chiêu?

Câu hỏi này thật là sâu sắc…

Cung Tình không "may mắn" xem được cảnh chiến đấu của tiên khí Lưu ảnh, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ ước định giữa Khương chủ công và Nguyên Quang Đạo Thánh.

"Hiện giờ Cung Tình Thái Thượng của bọn ta đã tiêu diệt sạch sẽ Dạ Lăng, đây là chuyện mà không ai trong Thập Phương Minh của các ngươi có thể làm được."

"Hẳn là đủ để chứng minh rằng, Băng Cung của bọn ta mạnh hơn Thập Phương Minh của các ngươi chứ?"

"Dựa theo ước định, Thập Phương Minh của các ngươi có nên ngược lại, gia nhập Băng Cung của chúng ta hay không?"

Nguyên Quang Đạo Thánh âm thầm oán thầm, Băng Cung của các ngươi mạnh hơn Thập Phương Minh khi nào?

Nếu như không có Khương Thành, đó chỉ là một mảnh vụn.

Thật sự mạnh hơn Thập Phương Minh, chỉ có người đó.

Còn chưa đợi hắn tỏ thái độ, Thập Phương Minh bên cạnh, trưởng lão của các môn phái khác và môn đồ đã nhảy ra ngoài.

"Ngươi đang đùa gì vậy?"

"Thập Phương Minh của bọn ta gia nhập vào các ngươi? Ai cho ngươi sức mạnh để nói ra lời này vậy?"

"Thật là một người mơ mộng lớn."

Mặc dù Khương Thành và Nguyên Quang đã có ước định từ trước, nhưng cũng không có tính ràng buộc gì.

Loại ước định ngoài miệng giống như lời nói đùa này, làm trái cũng chỉ là làm trái.

Đối với bọn họ, có thể cân nhắc Băng Cung gia nhập vào Thập Phương Minh, nhưng tuyệt đối không thể để Thập Phương Minh gia nhập vào Băng Cung.

"Sức mạnh của bọn ta là gì? Sức mạnh của Băng Cung các ngươi là gì? Làm thế nào ngươi nói ra lời này?

"Không biết xấu hổ!"

“Môn phái khác vô cùng nhiều, gia nhập vào cái đền nát của các ngươi, thật dám suy nghĩ…”

Tiếng chế giễu ồn ào và dữ dội, bỗng nhiên bị cắt ngang bởi một tiếng hét nặng nề.

“Câm miệng!”

Mặt Nguyên Quang tái đi, nhìn lướt qua môn đồ của Thập Phương Minh trước mặt.

“Bổn Minh làm việc như thế nào, khi nào thì đến lượt các ngươi chỉ huy?”

Mọi người im lặng như hến, cũng không dám nói thêm lời nào.

Trong lòng lại đang suy nghĩ, dù sao đi nữa chắc chắn ngươi cũng sẽ không đồng ý với loại ước định vô lý này, chúng ta cũng chỉ là nói ra trước quyết định của ngươi mà thôi.

Sau đó bọn họ nhìn thấy Nguyên Quang Đạo Thánh mở miệng với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Gia nhập vào Băng Cung là một việc lớn, bọn ta cần một khoảng thời gian để trao đổi và thảo luận.”

Cung Tình gật đầu, tỏ vẻ hiểu với việc này.

“Bọn ta có thể chờ.”

Sai khi hai người họ rời đi, toàn cảnh như nổ tung.

Ý gì?

Nguyên Quang Đạo Thánh vừa nói câu kia, là muốn nói lên điều gì?

Loại đề xuất vô lý như Thập Phương Minh gia nhập vào Băng Cung này, lẽ nào không nên từ chối ngay tại chỗ hay sao?

Thế mà còn có thể thương lượng?

Chuyện này không thể nào, còn có thể trở thành hiện thực hay sao?

“Làm sao điều này có thể xảy ra?”

“Ta không đồng ý!”

“Tuyệt đối không đồng ý!”

“Muốn chúng ta gia nhập? Băng Cung của bọn họ xứng sao?”

“Nếu Nguyên Quang Minh Chủ đồng ý, thì thái độ của các ngươi cũng không có tác dụng gì…”

Chương 1379: Đánh không lại thì gia nhập

Trong một tòa Hành cung tạm thời gần Băng Cung, hàng trăm vị Đạo Tôn cấp cao của Thập Phương Minh đã tụ tập đông đủ.

Ngồi ở đầu, đương nhiên là Nguyên Quang Đạo Thánh.

Vừa đi lên, hắn đã thẳng thắn minh bạch thái độ của bản thân.

“Ta đã quyết định, gia nhập vào Băng Cung.”

Một hòn đá khuấy động cả ngàn con sóng.

Các trưởng lão trong điện cũng lập tức sôi nổi.

“Cái gì?”

“Thật sự muốn gia nhập vào Băng Cung?”

“Điều này quả thật là hoang đường!”

“Ta không đồng ý!”

“Ta cũng kiên quyết không gia nhập vào Băng Cung!”

“Băng Cung cỏn con này, sức mạnh còn chưa bằng một phần của chúng ta, dựa vào cái gì chúng ta phải gia nhập vào bọn họ?”

“Chỉ dựa vào câu nói đùa lúc trước, mà trực tiếp từ bỏ đi cơ nghiệp của Thập Phương Minh? Điều này có quá qua loa hay không?”

“Đúng vậy, lời nói đùa kia hoàn toàn có thể bỏ qua!”

Ồn ào trong điện trở thành hỗn loạn.

Nước bọt của chúng trưởng lão tung bay, tâm trạng kích động đến mặt dày mày đỏ, thậm chí có người còn xắn tay áo lên mà vung hai tay.

Một khi quyết định của Nguyên Quang thành sự thật, Thập Phương Minh kia sẽ sụp đổ không còn tồn tại.

Lúc này, bọn họ cũng không quan tâm đến kính nể gì nữa.

Thái độ phản đối vô cùng kiên quyết, không có chỗ cho thương lượng.

Nhưng mà, hai vị Phó Minh Chủ ngồi bên cạnh Nguyên Quang và tám vị hộ pháp lại không nói gì.

Bọn họ yên lặng nhìn các trưởng lão gào thét dữ dội ở trước mặt, hoàn toàn không động đậy.

Bởi vì, họ cũng đã nhìn thấy đoạn hình ảnh đó.

Đến hiện tại, trong đầu bọn họ vẫn đang không ngừng phát lại đoạn hai thanh kiếm hủy thiên diệt địa kia.

Tự hỏi bản thân hết lần này đến lần khác, nếu như bản thân đụng phải hai thanh kiếm đó, kết cục sẽ như thế nào?

Câu trả lời nhận được rất dễ dàng, thậm chí bọn họ còn không có tư cách gặp phải thanh kiếm thứ hai.

Mãi cho đến khi mọi người ồn ào gần xong, Nguyên Quan Đạo Thánh mới mở miệng một lần nữa.

“Đạo Thánh vô địch ấy… mạnh hơn ta rất nhiều.”

Các trưởng lão khác không nhìn thấy được đoạn hình ảnh đó.

Nghe được câu này, không khỏi sửng sốt.

“Còn mạnh hơn ngươi rất nhiều?”

Wo

“Ngươi là Đạo Thánh mà, ngay cả những Thần Quân trong Thiên Cung có Thiên Đạo trợ giúp, cũng không dám nói mạnh hơn ngươi nhiều?”

“Cho dù hắn thật sự đã giết chết Di Minh Đạo Thánh, cũng không có nghĩa là chắc chắn có thể đánh bại ngươi.”

“Đúng vậy, biết đâu hắn đã sử dụng thủ đoạn đặc biệt gì.”

“Hà tất phải tăng thêm chí khí của người khác mà huỷ diệt uy phong của mình?”

“Nguyên Quang Minh Chủ, ngươi cũng khiêm tốn quá rồi.”

“Hơn nửa, Thập Phương Minh chúng ta có triệu môn đồ, Băng Cung của bọn họ cũng chỉ có mấy chục ngàn, sợ hắn làm gì?”

Trên mặt của Nguyên Quan Đạo Thánh không có biểu cảm gì, trên thực tế lại vô cùng xấu hổ.

Chết tiệt, ta khiêm tốn ở chỗ nào?

Thật ra ta đang đắp vàng lên mặt mình, được chứ?

Tên kia một kích đã giết chết Dị Minh Đạo Thánh, giữa sức mạnh như nhau của ta và Dị Minh.

Nói cách khác, cho dù hắn giết ta không phải là tức thì, cũng sẽ không vượt quá ba chiêu.

Trong tình huống này, Nguyên Quang nói”“mạnh hơn nhiều”, thật ra nó được xem như là che đậy, ăn nói ậm ờ.

Cao hơn một tiểu cảnh giới cũng được gọi là mạnh hơn nhiều, đánh bại đối phương trong một trận đại chiến cũng được gọi là mạnh hơn nhiều…

“Hắn không chỉ đã giết chết Dị Minh Đạo Thánh, cũng nhân tiện tiêu diệt một trăm hai mươi ngàn người của Minh tộc và Tử Linh tộc.”

“Mà hắn làm được tất cả điều này, chỉ dùng đúng một chiêu.”

Một vị Phó Minh Chủ của Thập Phương Minh nói tình hình thực tế bằng một giọng điệu vô hồn.

“Người này không tăng thêm Nguyên Hồng Vân vào lúc đó.”

“Loại sức chiến đấu này, các ngươi hãy tự mình cân nhắc thật kỹ.”

Lần này, tất cả trưởng lão đều chết lặng.

“Làm sao có thể?”

“Vậy thì phải mạnh đến mức nào?”

“Thiên Đế sao?”

“Ngay cả Thiên Đế cũng không thể làm được chuyện này?”

“Điều này là quá vô lý!”

Nguyên Quang Đạo Thánh buồn bã nhìn một vòng các trưởng lão.

“Có loại người này ở Vân Di Đạo, chúng ta ngoài việc quy thuận ra, cũng chỉ có một con đường khác là rời khỏi Vân Di

Đạo.”

Các trưởng lão vừa rồi còn đang phản đối dữ dội, tất cả đều nói không nên lời.

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu được, vì sao Nguyên Quang Đạo Thánh bằng lòng gia nhập vào Băng Cung.

Đó không phải là bởi vì giữ lời hứa, tuân thủ ước định gì.

Mà là bởi vì hắn đã bị làm cho sợ hãi rồi.

Trong mắt bọn họ, sức mạnh của Khương Thành đã vượt xa giới hạn cao nhất của Vân Di Đạo.

Sự xuất hiện của người này, giống như việc thả một con cá mập vào một hồ nước phẳng lặng, không còn chỗ cho những con cá khác sinh tồn.

“Mảnh hồ Vân Di Đạo này, đã là của hắn rồi.”

“Hoặc là cùng nhau lăn lộn với hắn, hoặc là rời xa nơi này, nếu không thì sớm muộn gì cũng sẽ bị giết.”

Nếu Thành Ca nghe được câu này, chỉ sợ rằng sẽ dở khóc dở cười.

Nếu các ngươi không đối địch với ta, cũng không kết oán với ta, ta không có việc gì thì giết các ngươi làm gì?

Ca có dã tâm tàn bạo như vậy sao?

Chỉ có thể nói rằng, đám người Thập Phương Minh này đang suy bụng ta ra bụng người.

Bọn họ cảm thấy nếu đổi lại thành chính mình, nếu như bản thân mạnh như vậy, vậy kế tiếp chắc chắc là muốn thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Thế là, thái độ của bọn họ đã có thay đổi lớn.

“Gia nhập vào Băng Cung cũng không sao.”

“Chẳng qua chỉ là đổi một cái tên, đổi một Minh Chủ.”

“Hơn nữa, Minh Chủ này mạnh như vậy, thậm chí chúng ta còn không có đối thủ ở Vân Di Đạo.”

“Vả lại, nếu gia nhập vào Băng Cung, nhân tiện còn có thể nhận được sự giúp đỡ từ Thiên Đan Tư.”

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, đột nhiên bọn họ cảm thấy gia nhập vào Băng Cung cũng không có gì không thể chấp nhận được.

Thậm chí hình như cũng không tệ lắm.

Sau đó rất lâu, cuộc họp của Thập Phương Minh chấm dứt.

Khi Nguyên Quang Đạo Thánh và hàng trăm vị Đạo Tôn trong Minh xuất hiện trở lại, tất cả môn đồ đều đang chờ đợi kết quả của cuộc thương lượng.

"Sau khi thảo luận, Bổn Minh và hội trưởng lão đã nhất trí quyết định rằng, từ hôm nay, toàn thể Thập Phương Minh sẽ gia nhập vào Băng Cung!"

Cả vùng náo động trước hiện trường đông đúc.

"Cái gì?"

"Làm sao có thể như vậy?"

"Thật sự muốn gia nhập?"

"Rõ ràng là chúng ta mạnh hơn, vì sao lại phải gia nhập vào một môn phái yếu hơn?"

Vô số môn đồ của Thập Phương Minh tỏ vẻ không hiểu.

Nhưng ý kiến của họ không có tác dụng gì.

Nguyên Quagn Đạo Thánh trực tiếp giải trừ ràng buộc Hồng Vân của Thập Phương Minh, đồng thời giải phóng toàn bộ Hồn Liên Ấn Ký của tất cả mọi người trở lại.

Thập Phương Minh chính thức tan rã.

Ngay sau đó, hắn là người đầu tiên bay tới tháp Hồng Vân của Băng Cung, tia ý thức được chia ra nhận được ký hiệu của Băng Cung.

Các Đạo Tôn khác cũng đuổi theo sôi nổi.

Không bao lâu sau, các Đạo Tôn cấp cao của Thập Phương Minh, toàn bộ đều đã trở thành người của Băng Cung.

"Hoan nghênh các ngươi gia nhập vào Băng Cung!"

"Sự gia nhập các ngươi, là may mắn cho Băng Cung của ta!"

Vẻ mặt của Cung Tình vẫn bình tĩnh như thường.

Nhưng trong lòng đã kích động đến khó có thể diễn tả thành lời.

Bắt đầu rồi!

Cảnh mà bản thân dự đoán trước, cuối cùng cũng đã mở màn!

Không hổ là Khương chủ công!

Ngày mà hắn trở về, mình đã lập tức biết rằng Băng Cung sẽ lớn mạnh nhanh chóng.

Mặc dù hắn trông có vẻ như rất hiền từ, không có tham vọng gì.

Nhưng có được sức mạnh như hắn, ngay cả khi hắn không muốn làm gì, có một số việc vẫn sẽ phát triển theo hướng đó.

Bây giờ cảnh này, thậm chí còn khoa trương hơn những gì nàng tưởng tượng lúc ban đầu.

Chỉ sau mười ngày, Băng Cung đã từ một tiểu miếu chỉ có một Đạo Tôn, đã phát triển thành môn phái thống trị của Vân Di Đạo có Đạo Thánh và hàng trăm Đạo Tôn trấn thủ.

Thống nhất Vân Di Đạo, dĩ nhiên nước chảy thành sông.

Đã đến nước này, những người khác của Thập Phương Minh không muốn gia nhập cũng không được.

Nếu không có Đạo Tôn, cho dù sau khi bọn họ rời khỏi tổ chức, cũng không thể sống sót được.

Mà ngay khi môn đồ của Thập Phương Minh kết bè kết phái chia ra ý thức đi vào Hồng Vân, vài cấp cao đạt trình độ cao nhất của môn phái khác ở bên cạnh cũng bay qua.

“Thiên Viêm tông của bọn ta cũng vừa mới bàn bạc, dự định cả toàn thể sẽ gia nhập vào Băng Cung.”

“Vân Nguyệt Quán của bọn ta cũng muốn gia nhập vào Băng Cung.”

“Còn có Thần Loan thế gia của bọn ta…”

“Không biết Cung chủ có hoan nghênh bọn ta hay không?”

Khóe miệng của Cung Tình hơi nhếch lên.

“Đương nhiên hoan nghênh!”

Chương 1380: Chúa tể của Vân Di Đạo

Nhìn từng Đạo Tôn lần lượt gia nhập vào Băng Cung, lại thấy sắp vượt mốc con số hai trăm người, trong lòng các nữ nhân Lâm Tinh và Lam Diệu đều hơi lo lắng.

Cứ tiếp tục như vậy, những "Băng Cung Nguyên lão" bọn họ sẽ trở thành những nhân vật ngoài lề.

Chung quy thì tu luyện giới vẫn là nơi dùng sức mạnh để nói chuyện, cảnh giới Chí Tôn của bọn họ không quá được xem trọng.

Nhưng mà, trong lòng bọn họ vẫn là vui sướng nhiều hơn.

Cho dù như thế nào, Cung chủ của Băng Cung vẫn sẽ mãi là Cung Tình.

Nhớ lại trước đây mọi người vẫn không chịu chấp nhận Khương Thành là Thái Thượng Cung chủ, hiện tại chỉ cảm thấy hổ thẹn và ngu xuẩn.

Không có người đó, hiện tại Băng Cung vẫn là một môn phái bé nhỏ chật vật sinh tồn trong hạt bụi.

Có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, xem như là một loại hy vọng xa vời.

Sao dám nghĩ đến ngày hôm nay?

Nếu bọn họ không xem được đoạn hình ảnh đó, họ vẫn không thể tưởng tượng được Khương Thành thật sự là một Đạo Thánh.

Với hàng triệu môn đồ từ Thập Phương Minh lần lượt gia nhập vào Băng Cung, Nguyên Hồng Vân đã tăng đến mở rộng không biết bao nhiêu lần.

Ban đầu chỉ có kích thước bằng một chiếc ô che mưa, nhưng hiện tại đã lan rộng ra đến mấy ngọn núi gần đó.

Khương chưởng môn đang nghỉ ngơi ở tẩm cung, kỹ năng Thiên Đạo đang tăng lên nhanh chóng.

Đặc biệt là Nguyên Quang Đạo Thánh - sự gia nhập của một người, đã trực tiếp cung cấp tiến độ thêm 5%.

Với sự tham gia của các môn phái hàng đầu khác, nhân số của Băng Cung chẳng bao lâu đã vượt mốc hai triệu.

Cuối cùng thì tiến độ của kỹ năng Thiên Đạo đã đạt tới 57%.

Mà lúc này ở bên ngoài, những người còn lại chưa từng gia nhập vào Băng Cung, cũng ngày càng ít lại.

Có một đám người như vậy, lập tức trở nên nổi bật hơn.

Đó là ba mươi ngàn người đã phản bội Băng Cung, gia nhập vào Thập Phương Minh cách đây không lâu.

Vào thời điểm đó, bọn họ tự cho rằng đã đưa ra quyết định sáng suốt nhất.

Không chỉ không cần chôn cùng theo Băng Cung, còn có thể ôm lấy đùi của Thập Phương Minh.

Nào biết được, phong thủy xoay nhanh như vậy.

Bây giờ thì hay rồi.

Trong chớp mắt, Thập Phương Minh đã không còn tồn tại.

Những người này trực tiếp không còn môn phái, khá là đột ngột.

Một đám người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đi cũng không được, ở lại cũng không được.

Băng Cung của hôm nay dung hợp với một số môn phái hàng đầu, sức mạnh của nó còn mạnh hơn nhiều so với Thập Phương Minh trước đây.

Người sáng suốt đều có thể nhận ra được, Vân Di Đạo chắc chắn sẽ thuộc về Băng Cung trong tương lai.

Nếu hôm nay không gia nhập vào Băng Cung, có thể sẽ trở thành mục tiêu công kích của gã khổng lồ này vào lần tới.

Cuối cùng, ba Đạo Tôn cầm đầu phản bội bay tới trước mặt Cung Tình.

“Cung chủ, trước đây bọn ta bị ma xui quỷ khiến, đưa ra quyết định sai lầm.”

“Thật ra bọn ta quan tâm đến Băng Cung rất nhiều.”

“Đúng vậy, lúc trước bọn ta gia nhập vào Băng Cung, cũng là bởi vì ngưỡng mộ nơi này.”

“Không biết liệu có thể gia nhập lại hay không?”

Lời này của bọn họ, nói đến nổi các tiên nữ Lam Diệu và Tuyết Diệc ở bên cạnh thật sự không thể nghe nổi nữa.

“Các ngươi có thể biết xấu hổ một chút được không?”

“Vừa rồi ai nói ngưỡng mộ Thập Phương Minh?”

“Ai nói không muốn chôn cùng bọn ta?”

“Hiện tại lại trở thành ngưỡng mộ Băng Cung?”

“Không phải các ngươi ghét bỏ Băng Cung sao, vậy thì cút đi, bọn ta không ép buộc đâu!”

Sắc mặt của Đạo Tôn cầm đầu phản bội đã thay đổi.

Nếu như ở nơi khác, Chí Tôn dám nói chuyện với hắn như vậy, hắn đã nổi giận từ lâu.

Nhưng hiện tại, đám tiên nữ này có hai triệu người gia tăng thêm Hồng Vân đến đáng sợ.

Giết chết Đạo Tôn này trông tích tắc cũng có thể.

“Lời này của chư vị tiên tử sai rồi!”

“Khi bọn ta gia nhập vào nơi này, nơi này cũng chỉ có hơn một ngàn người, đủ để có thể thấy được tâm ý của bọn ta.”

“Vừa rồi gia nhập vào Thập Phương Minh, bề ngoài là nương thân ở bên đó, nhưng thật ra ta hy vọng có thể nhờ vào sức mạnh của bọn họ để giúp Băng Cung vượt qua nguy hiểm!”

“Đúng vậy, thật ra bọn ta cũng rất khổ tâm…”

Đám người này cũng thật lợi hại, miệng lưỡi hoa sen, phản bội cũng có thể nói thành có lòng tốt.

Đừng nói những tiên nữ như Lam Diệu Lâm Tinh, ngay cả những môn đồ Thập Phương Minh vừa mới gia nhập cũng phải nhếch khóe miệng.

Cái này cũng quá không biết xấu hổ phải không?

Nhưng còn chưa đợi bọn họ lên tiếng, Cung Tình đã mở miệng.

“Các ngươi muốn trở về cũng được.”

Ba mươi ngàn người phản bội ra đi hết sức vui mừng.

“Cảm ơn Cung chủ!”

“Bọn ta biết Cung chủ có thể thông cảm cho bọn ta mà!”

Cung Tình giơ tay phải lên, chặn đường bọn họ đi tới Hồng Vân.

“Nhưng các ngươi bắt buộc phải dùng Hồn Liên.”

“Hơn nữa sau khi các ngươi nhập môn, đãi ngộ chức vị thấp hơn hai bậc so với môn đồ cùng cảnh giới khác.”

Nàng không phải là một người tốt.

Lúc thủ đoạn nên cứng rắn, không do dự đưa ra trả giá.

Cho dù có càng nhiều người thì càng tốt, cho dù Vân Di Đạo đổi môn phái là chuyện rất bình thường, thì những người đã tách khỏi một lần, cũng phải có biện pháp trừng phạt.

“Hả?”

Toàn bộ ba mươi ngàn người đó đã rơi vào tình trạng suy sụp.

Nếu là Hồn Liên, cũng không có tự do gì.

Mà đãi ngộ chức vị thấp hơn hai bậc so với môn đồ cùng cảnh giới khác, ý nghĩa rõ ràng là có thể làm trưởng lão nội môn nhưng giờ ngay cả trưởng lão ngoại môn cũng khó làm được.

“Tại sao?”

“Điều này không khỏi quá bất công!”

“Bọn ta không thể chấp nhận!”

Đương nhiên họ không thể chấp nhận điều đó.

Băng Cung của hiện tại không còn giống như xưa.

Làm trưởng lão nội môn ở đây, có nghĩa là tương đương với tông chủ của môn phái đứng đầu trước kia.

Mà thời gian bọn họ gia nhập vào Băng Cung, vốn dĩ còn sớm hơn Thập Phương Minh.

Mặc dù chỉ sớm hơn mấy ngày, lại sững sờ vì lai lịch cao hơn, cũng được xem như là “Nguyên lão môn phái” một cách thỏa

đáng.

Kết quả của lần ra đi rồi trở lại này, ngược lại địa vị còn kém xa so với người vừa mới nhập môn.

Lần tính toán này, quả thực lỗ đến nhân thần cộng phẫn, ai có thể cam lòng?

Nhưng vô dụng.

Lựa chọn lúc đó là do chính bọn họ đưa ra, chọn sai thì phải chịu trả giá.

Thậm chí Cung Tình còn lười giải thích cho bọn họ.

Mà là đối mặt với toàn trường: "Từ bây giờ, tuyên bố một môn quy mới."

"Người lần đầu gia nhập vào Băng Cung, có thể dùng Ý Liên."

"Phản bội một lần rồi quay lại, nhất định phải Hồn Liên, hơn nữa đãi ngộ chức vị giảm xuống hai bậc!"

"Còn các ngươi, chấp nhận hay không, muốn thế nào cũng được, các ngươi cũng có thể rời đi."

Sau khi quyết định của nàng được tuyên bố, Thập Phương Minh và các Đạo Tôn cấp cao của các môn phái lớn vừa mới gia nhập vào môn phái đều hơi sửng sốt.

Ngay sau đó, mọi người không hẹn mà cùng vui lòng phục tùng.

"Cung chủ anh minh!"

Hồn Liên hạn chế tự do, thường làm cho người mới chùn bước.

Mà Ý Liên lại không giữ được người, người khác muốn đi thì đi, không hề ràng buộc.

Giờ đây, quyết định này của Cung Tình, xem như phương án thỏa hiệp hoàn mỹ.

Khi người mới vào không có lo lắng, nhưng lúc muốn rời đi, lại phải suy nghĩ hậu quả.

Vốn dĩ bọn họ cũng không hiểu, vì sao Khương Thành lại ủng hộ Cung Tình đến vậy.

Hiện tại xem như là đã hiểu rõ rồi.

Băng nữ này có thủ đoạn!

Trong lòng của ba mươi ngàn kẻ phản bội vô cùng không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có hơn hai ngàn người rời đi ngay tại chỗ, những người còn lại tất cả đều đã chấp nhận Hồn Liên.

Tất cả công việc của Băng Cung, tự có Cung Tình và Nguyên Quang Đạo Thánh đi xử lý.

Khương Thành vẫn là phong cách mặc kệ người ta.

Hắn lúc này, nhìn vào thêm một trăm năm mươi tỷ điểm tiên nguyên trên bảng điều khiển hệ thống, rơi vào trong trạng thái suy nghĩ về đời người.

"Ca cũng không có ở hiện trường, điểm tiên nguyên này lại từ trên trời rơi xuống, đúng là trở tay không kịp."

Sự tham gia của Thập Phương Minh và các môn phái lớn vừa rồi, không chỉ cung cấp một thanh tiến độ cho kỹ năng Thiên Đạo, mà còn mang lại cho hắn một lượng lớn giá trị thanh danh.

Cái này thật ra cũng rất bình thường.

Hai trăm Đạo Tôn và một vị Đạo Thánh bên ngoài, đã chiếm hơn một nửa sức lực chiến đấu hàng đầu của Vân Di Đạo.

Những người này gia nhập vào Băng Cung, tương đương với việc thần phục quy thuận hắn, trở thành thuộc hạ của hắn.

Giá trị thanh danh được cung cấp, đương nhiên là đặc biệt nhiều.

Chương 1381: Giai vị của pháp cảnh

Nhìn vào điểm tiên nguyên một trăm năm mươi tỷ, Khương Thành lại một lần nữa rơi vào lựa chọn khó khăn.

Có quá nhiều hạng mục cần nâng cấp.

Điều đầu tiên cần xem xét là Thần Hồn.

Giai tiếp theo của Thánh Hồn là Đế Hồn, đó là cấp độ vượt lên cả Đạo Thánh.

Nếu như có thể nâng lên, vậy sau này hắn cũng không cần phải giả danh làm Đạo Thánh nữa.

Bởi vì khi đó, không cần hệ thống mở hack hồi sinh, hắn cũng có thể áp chế được Đạo Thánh.

Nhưng mà, để nhìn thấy được Đế Hồn cần phải có hàng nghìn tỷ điểm tiên nguyên, hắn âm thầm nhấp một cái để trở về cấp cũ.

Vẫn nên chọn một điểm thực tế hơn.

Sau khi xem một vòng lớn, cuối cùng hắn vẫn quyết định tăng cấp giai vị của bản thân Pháp Tắc Không Gian lên một chút.

Pháp Tắc Không Gian hiện tại của hắn, xét về nội tình đó là ba ngàn quy tắc có một không hai.

Mà xét về nền móng, sự chống đỡ của hai mươi đạo căn nguyên cũng vượt xa tất cả Đạo Tôn.

Nhưng bản thân giai vị của Pháp Tắc Không Gian, vẫn không bằng các Đạo Thánh khác.

Sau khi tiêu một trăm hai mươi tỷ điểm tiên nguyên, hắn đã nâng cấp Pháp Tắc Không Gian từ chân cảnh lên đến thiên cảnh.

Đã đến bước này, Pháp Tắc Không Gian của hắn đã đạt tới cấp độ Đạo Thánh trong mọi phương diện.

Cảm nhận được trình độ dũng mãnh của pháp cảnh sau khi nâng cấp, lại nhìn thấy cảnh giới tu vi của bản thân vẫn còn ở cấp độ Chí Tôn, biểu cảm của Khương Thành trở nên hơi sầu muộn.

“Lúc nào mới có thể trở thành Đạo Thánh thật sự đây!”

Ca này từ trước đến nay luôn luôn kiêu ngạo, cũng không có sở thích khiêm tốn che giấu cảnh giới gì.

Nghĩ đến việc mỗi lần có người xem thường bản thân, nhất định phải thể hiện ra sức chiến đấu dũng mãnh mới có thể được tôn kính, thật ra trong lòng hắn trăm mối tơ vò.

Đứng lên chính là cảnh giới Đạo Thánh thật sự, há không đẹp ư?

Thời gian trôi qua từng ngày.

Băng Cung cũng đang từng bước lớn mạnh.

Dạ Lăng bị đánh tan, Dị Minh Đạo Thánh bị giết chết, Thập Phương Minh gia nhập vào Băng Cung.

Ba tin tức chấn động này, không bao lâu sau đã truyền khắp toàn bộ Vân Di Đạo.

Thậm chí còn truyền đến các giới xung quanh.

Ai cũng biết, Vân Di Đạo đã trở trời.

Rất nhiều người nhao nhao nghe ngóng lai lịch của Băng Cung là gì.

Đột nhiên sao lại nổi dậy mạnh mẽ như vậy?

Đặc biệt là chuyện Đạo Thánh bị giết, một hòn đá khuấy động cả ngàn con sóng hơn, khiến cho vô số tiên nhân chấn động.

Đương nhiên Khương Thành cũng nổi tiếng.

Hiện tại khắp nơi đều đang bàn tán về sức mạnh của một mình vị này đã lật đổ được Dạ Lăng, làm cho Nguyên Quang Đạo Thánh - người vô cùng mạnh mẽ không thể không phục tùng.

Thậm chí các giới xung quanh, cũng đã có truyền thuyết của hắn.

Dù sao chiến tích này cũng quá dọa người, không ai dám xem nhẹ.

Nhưng thật đáng hận, bên ngoài truyền tai nhau đều là cái tên Vô địch Đạo Thánh.”

Điều này làm cho Thành Ca có phần không hài lòng lắm.

Nhưng nhìn thấy giá trị thanh danh ngày càng tăng, tâm trạng của hắn hơi cân bằng lại.

Dưới sự sắp xếp của Cung Tình, Nguyên Quang Đạo Thánh và các Đạo Tôn khác, từ lâu Băng Cung đã đi đúng hướng, thuận lý thành chương mà trở thành môn phái thống trị của Vân Di Đạo.

Danh tiếng nơi có Vô Địch Đạo Thánh và Nguyên Quang Đạo Thánh, hơn hai trăm vị Đạo Tôn trấn thủ, môn phái như vậy căn bản không có thiên địch.

Rất nhiều gia tộc và môn phái đều lần lượt giải tán, lựa chọn nương tựa nơi này.

Môn phái thế gia Vân Di Đạo xán lạn như sao, Tiên nhân hơn ngàn tỉ.

Nếu thật sự thu nhận tất cả, Đạo Thánh chỉ sợ rằng không thể chịu nổi mức gia tăng Nguyên Hồng Vân khoa trương kia.

Với quy mô hiện tại là hai triệu người, tôn giả đã rất khó chịu đựng rồi.

Cung Tình và Nguyên Quang chỉ có thể nâng ngưỡng đầu vào một chút, đầu tiên là nâng lên đến Thiên Tôn, sau đó lại bắt đầu rút gọn một ít môn đồ không đủ cảnh giới.

Thiết lập một nhóm Hồng Vân bên ngoài được bảo vệ bởi Băng Cung, tuân thủ mệnh lệnh của Băng Cung, nhưng thực tế lại sử dụng một đóa Hồng Vân khác.

Môn phái khổng lồ này, tiếp tục được mở rộng quy mô từng ngày.

Ngàn năm sau, một nhóm Đế đan sư của Thiên Đan Tư đến xin từ biệt.

“Khương thủ tọa, thời gian chúng ta ra ngoài lần này không ngắn, hiện tại cũng đã đến lúc nên trở về Thiên Đan Tư để báo cáo công tác rồi.”

Mấy năm nay ở Băng Cung, nhóm Đế đan sư này xem như là chưa từng dừng lại nghỉ một khắc nào.

Hoặc luyện đan cả ngày lẫn đêm, hoặc bận rộn giảng dạy các đệ tử, giúp Băng Cung đào tạo Đế đan sư.

Vất vả vô cùng.

Nhưng suy cho cùng, bọn họ vẫn là người của Thiên Cung.

Về phần Khương Thành, khoảng cách đánh cược hết hạn còn gần hai mươi ngàn năm, cho nên hắn không vội trở về.

Một nhóm đại sư của Thiên Đan Tư lên đường trở về, trên dưới Băng Cung đều lưu luyến không rời.

Nguyên Quang nắm chặt hai tay của Thiên Lâm đại sư, tiễn cả một đường, đường đường là Đạo Thánh suýt nữa vành mắt cũng đỏ.

"Đại sư, ta còn vài lô đan chưa luyện xong, ngươi xem khi nào thuận tiện thì lại đến đây một chuyến, hoặc là ta sai người đưa vật liệu qua…"

Những người khác cũng làm như sinh ly tử biệt.

"Đại sư hãy thường đến nha!"

"Bọn ta vẫn còn rất nhiều vật liệu chưa luyện xong!"

"Hãy thường về nhà thăm…"

"Đại sư, nếu không thì khi nào luyện xong ta đi cũng không muộn…"

Thành Ca ở bên cạnh âm thầm bĩu môi.

Các ngươi đâu phải tôn kính đại sư, đây rõ ràng là không nỡ để những người luyện đan khổ cực rời đi.

Con lừa của đội sản xuất cũng không dùng các ngươi như thế này.

Bình tĩnh và trầm lặng như Cung Tình cũng không ít lần thở dài.

Nếu những Đế đan sư này có thể ở lại Băng Cung mãi mãi, sẽ tốt biết bao!

Lần rời khỏi này của bọn họ, tổn thất đối với Băng Cung là không thể đong đếm được.

Nhìn bóng lưng đi xa của các đại sư, ngay cả nàng cũng không nhịn được mà truyền âm cho Khương chủ công.

"Hay là ngươi cưỡng ép bọn họ ở lại đi."

"Đừng để cho bọn họ quay trở về Thiên Cung."

Thành Ca nhún vai: "Điều đó không cần thiết chứ?"

"Rất cần thiết!"

Cung Tình nhanh chóng nói: “Sự tồn tại của bọn họ có tầm quan trọng quá lớn đối với Băng Cung. Có bọn họ ở đây, không riêng gì vấn đề đan dược của môn phái được giải quyết, mà cả sức hút bên ngoài của chúng ta cũng nâng lên ít nhất hai cấp độ!”

“Băng Cung không phải là một đại thế gia đơn độc sao, còn muốn hấp dẫn bên ngoài làm gì?”

“Chinh phục Vân Di Đạo mới chỉ là bước đầu tiên, vẫn còn rất nhiều nơi trong Đạo Tuyệt Chi Địa…”

“Được rồi được rồi.”

Nhìn ánh mắt của Cung Tình ngày càng điên cuồng, Thành Ca cảm thấy hơi không kiểm soát được.

Tại sao dã tâm của băng nữ này lại lớn đến như vậy?

Chỉ “đáng tiếc” là nàng quá trung thành với mình.

Nếu là kẻ thù, biết đâu có thể lừa giết mình thêm vài lần nữa.

Hắn vừa tiếc nuối, vừa khuyên nàng xua tan đi ý nghĩ trong đầu, bằng không Thiên Đan Tư sẽ bận chết.

“Thiên Cung mới là ngôi nhà thật sự của bọn họ, họ chỉ tạm thời ở đây. Vốn dĩ không giữ lại được, đừng nghĩ về nó nữa.”

Cung Tình vẫn không bỏ cuộc.

“Với mức độ tôn kính của bọn họ đối với ngươi, chỉ cần ngươi lên tiếng, chắc chắn bọn họ sẽ ở lại.”

“Dưa hấu xanh không ngọt, không nên ép buộc.”

Khương Thành vừa vung tay, vừa bay trở về Băng Cung.

Hắn đã quyết định rồi, đợi đến khi Băng Cung hoàn toàn ổn định sẽ lập tức rời khỏi nơi này, trong tương lai còn phải tránh xa nữ nhân này một chút.

Bởi vì nàng luôn luôn xúi giục mình làm những việc lớn, vậy không yên ả lắm.

Thế nhưng, cuộc sống yên ả của hắn cũng không kéo dài quá lâu.

Chỉ sau vài năm ngắn ngủi, Nguyên Quang Đạo Thánh đã tìm tới cửa.

Sau khi chào hỏi vài câu, phó Cung chủ đi thẳng vào nội dung chính.

“Khương thái thượng, ngươi vẫn còn liên lạc với Thiên Đan Tư chứ?”

“Không có liên lạc, làm sao vậy?”

“Ngươi có thể liên lạc với bên kia một chút không, hỏi khi nào thì các đại sư sẽ quay về Băng Cung.”

“Bọn họ rời đi mới được năm năm, ngươi đã muốn người ta đến lần nữa sao?”

“Đây không phải là vật liệu được chuẩn bị tốt, không thể tìm thấy người có thể giúp đỡ luyện đan sao, gấp đấy!”

Chương 1382: Hắn muốn lừa gạt vật liệu?

Đối với hầu hết Tiên nhân, luyện đan là một vấn đề lớn.

Vật liệu thu thập thì dễ, nhưng muốn tìm được người luyện chế thì lại vô cùng khó khăn.

Nhưng điều này không nằm trong phạm vi xem xét của Khương Thành.

“Đan dược của ngươi không có người luyện, liên quan đến gì đến ta?”

Ca đây lại không phải là thông tấn xã của ngươi.

“Hãy tự mình nghĩ biện pháp đi!”

Hắn tiện tay đuổi Nguyên Quang Đạo Thánh ra ngoài.

Trong toàn bộ Vân Di Đạo, cũng chỉ có mình hắn dám tuỳ ý như vậy với Đạo Thánh.

Nhưng mà, dường như sự xuất hiện của Nguyên Quang mới chỉ là bắt đầu.

Sau một thời gian, các trưởng lão Đạo Tôn liên tiếp đến cầu kiến hắn, xin hắn liên lạc với Thiên Đan Tư ở bên kia.

Bảo hắn chuyển lời giúp - bệnh nguy cần thuốc, nhanh chóng trở về!

Cuối cùng, ngay cả Cung Tình cũng đích thân ra trận.

“Không có Thiên Đan Tư thật sự không được.”

“Băng Cung quá lớn, đan sư bận không tới được.”

“Nguồn cung cấp đan dược của môn phái sắp đứt rồi.”

Thành Ca nhíu mày.

“Thảm như vậy? Còn có môn phái ngay cả đan dược cũng không cung ứng nổi?”

Hắn là chưởng môn Phi Tiên Môn, trước kia chưa từng gặp phải vấn đề như thế này bao giờ.

Cung Tình gật đầu.

“Vân Di Đạo không giống.”

“Vật liệu thì dễ rồi, điều quan trọng là Đế đan sư quá ít ỏi.”

“Bên cạnh chính là Luyện Tâm Đạo, phàm là Đế đan sư có chút trình độ đều đã đi đến đó, sẽ không ở lại đây.”

“Dẫn đến việc có ít Đế đan sư ở đây hơn là những nơi khác.”

“Thêm nữa là có quá nhiều người trong Băng Cung…”

“Hay là, ngươi mời các đại sư của Thiên Đan Tư đến giúp một lần nữa nhé!”

Trong lòng của Khương chưởng môn nói có chút chuyện thôi mà.

Tất cả Đế đan sư đều đã đi đến Luyện Tâm Đạo ở bên kia, vậy thì gọi Đế đan sư của Luyện Tâm Đạo qua đây đi.

Người khác gọi không nổi, bản thân với tư cách là Thần Chủ, chắc chắn có thể gọi được.

“Chuyện này rất đơn giản, trực tiếp…”

Bỗng nhiên hắn ngậm miệng lại, bởi vì đã nghĩ ra một biện pháp tốt hơn.

“Trực tiếp cái gì?” Cung Tình tràn đầy chờ mong.

Một khi Khương chủ công nói rất đơn giản, vậy thì thật sự rất đơn giản.

“Trực tiếp bảo bọn họ giao vật liệu cho ta, để ta luyện là được.”

Thành Ca suýt muốn mắng bản thân chậm chạp.

Lúc trước đáng lẽ nên làm như vậy.

Luyện đan thuật của hệ thống cũng không tốn công sức gì.

Đưa vật liệu trực tiếp vào không gian hệ thống.

Sau đó nhấp mở bảng điều khiển luyện đan thuật, thiết lập loại đan dược muốn sản xuất, bản thân có thể nằm xuống chờ.

Thanh tiến độ của hệ thống luyện đan rất nhanh, chờ bản thân tỉnh lại, một loạt thành phẩm đan dược đã được tự động phân

loại và đặt ở đó rồi.

Chuyện đơn giản biết nhường nào?

Điều quan trọng nhất chính là, làm như vậy, bản thân còn có thể được lợi hơn một nửa số đó!

Tỷ suất luyện thành đan của hệ thống luyện đan thuật là 100%.

Mà đan dược cuối cùng dành cho cố chủ, chỉ cần có 30% là được.

Bọn họ còn phải cảm ơn lòng tốt của mình đấy!

Ngẫm lại năm đó giúp Thiên Khu Các luyện đan, không chỉ vừa nhận được nụ hôn ngọt ngào của Mâu Vũ, mà còn vô cùng đắc chí lấy đi rất nhiều tiên đan thành phẩm sao?

“Giao cho ngươi?”

Đã nhiều năm Cung Tình không nghi ngờ hắn.

Nhưng lần này thực sự không nhịn được.

Nàng đã nhìn thấy sức chiến đấu của Khương Thành rất nhiều, thế nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy hắn luyện đan.

“Ngươi còn biết luyện đan?”

Thành Ca nhìn nàng một cách khó hiểu.

“Có phải ngươi đã quên một việc rất quan trọng không?”

“Cái gì?”

“Ta là thủ tọa của Thiên Đan Tư, là lão đại của đám Đế đan sư kia.”

Sau một lúc, trong đại điện nghị sự của Băng Cung truyền ra tiếng phản đối của các trưởng lão.

“Cái gì? Giao toàn bộ vật liệu luyện đan cho hắn?”

Cung Tình ngồi ở trên gật đầu.

“Đúng vậy, đây là ý của chính Thái Thượng Cung chủ.”

“Hắn quyết định dành một chút thời gian trong lúc bận rộn để giúp đỡ các ngươi giải quyết vấn đề đan dược.”

Đây là nguyên văn của Thành Ca, nàng chỉ tường thuật lại như cũ.

Mà các trưởng lão trong điện tự nhiên lại mãnh liệt không muốn.

“Điều này hơi hoang đường rồi.”

“Sức mạnh của Thái Thượng Cung chủ rất mạnh, nhưng hắn biết luyện đan sao?”

“Đúng vậy, lúc trước chưa từng nghe đề cập tới việc luyện đan.”

Cung Tình bình tĩnh nói: “Hắn là thủ tọa của Thiên Đan Tư, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.”

“Nhưng vấn đề là nếu hắn thật sự muốn luyện đan, cũng không đến mức đến hôm nay mới nói chứ?”

Nguyên Quang Đạo Thánh cũng đầy nghi ngờ.

“Ta có phần nghi ngờ liệu hắn có muốn lừa gạt vật liệu của chúng ta hay không.”

Hắn vừa nói như vậy, các trưởng lão khác cũng cảm thấy rất có vấn đề.

Từng người đều có vẻ mặt cảnh giác.

Cung Tình có thể nhìn ra được nghi ngờ của bọn họ.

Nhưng loại chuyện này không thể ép buộc được.

Suy cho cùng thì vật liệu thuộc về bản thân bọn họ, người ta không bằng lòng tìm ngươi luyện đan, đó là tự do của người ta.

“Ý của Thái Thượng Cung chủ ta đã đưa đến rồi, có bằng lòng hay không, xem thử các ngươi có tự nguyện không.”

Cuối cùng, có mặt đầy đủ hơn ba trăm Đạo Tôn trưởng lão, không một ai bằng lòng.

Sau khi tin tức này được truyền đi, Thành Ca có hơi thương cảm.

“Thế mà lại không tin tưởng được Thái Thượng Cung chủ ta sao?”

“Uy tín của ta có tệ đến như vậy không?”

Để kiếm được đan dược, hắn quyết định tự mình ra mặt.

Môn phái ba triệu người, nếu tất cả đều tìm mình để luyện đan, vậy phải kiếm được bao nhiêu?

Mối làm ăn này, hắn quyết định rồi!

Nhưng mà, hắn không chủ động đi tìm những Đạo Tôn trưởng lão đó.

Mà là đi đến ngoại môn của Băng Cung.

Các đệ tử ngoại môn của Băng Cung, đều đã là khởi đầu của tôn giả rồi.

Một số người xuất sắc, thậm chí còn đạt đến cảnh giới Thiên Tôn.

Đột nhiên Khương thái thượng đến, đám đệ tử ngoại môn gần đó lập tức chấn động.

"Thái Thượng Cung chủ!"

"Trời ơi, Khương Thái Thượng đến rồi!"

Là một "Đạo Thánh", vốn dĩ không phải môn đồ tầm thường nào cũng có thể dễ dàng nhìn thấy được.

Huống hồ quanh năm Khương Thành đều nằm trong tẩm cung, ít giao du với bên ngoài.

Đột nhiên những đệ tử ngoại môn cấp thấp này nhìn thấy hắn, đương nhiên rất kích động.

"Tham kiến Thái Thượng Cung chủ!"

Trong phút chốc, nơi này đã trở thành ba tầng bên trong ba tầng bên ngoài.

Người đông đúc, tinh thần quần chúng có hơi mãnh liệt.

Nhìn thấy dáng vẻ này, Thành Ca hơi hối hận, từ lâu bản thân đã nên đến những nơi này để đi dạo.

Có thể diện biết bao.

"Mọi người tu luyện thế nào rồi?"

Hắn vẫy tay chào đám đông, thật khó mà làm ra dáng vẻ của Thái Thượng Cung chủ nên có.

Mọi người cười đáp: "Việc tu luyện rất thuận lợi!"

“Đa tạ Thái Thượng Cung chủ quan tâm!”

“Khương thái thượng yên tâm, chắc chắn bọn ta sẽ tu luyện thật chăm chỉ, không để cho lão nhân gia ngươi thất vọng!”

Có một số người thông minh, thậm chí trực tiếp tâng bốc.

“Nhìn thấy Khương thái thượng, ta cảm thấy càng có thêm động lực để tu luyện!”

“y da, sao ta lại cảm thấy bản thân đã giác ngộ rồi, chẳng lẽ sự xuất hiện của Khương thái thượng, đã mang đến linh cảm?”

“Đó là đương nhiên, Thái Thượng Cung chủ đi tới đâu, nơi đó sẽ tràn ngập đạo vận…”

Nghe được những lời tâng bốc mà từ lâu đã không nghe, tâm trạng của Thành Ca vô cùng tốt.

“Rất tốt, mấy người các ngươi rất có tinh thần!”

Vừa rồi hắn chú trọng vào những kẻ tâng bốc đó.

“Đây mới là một tinh thần phấn chấn và lòng hăng hái mà một đệ tử môn phái cần phải có, đủ để trở thành tấm gương cho mọi người!”

Thành thật mà nói, những người có thể tu luyện được đến tôn giả, không phải một tỷ tuổi, thì cũng là hai trăm triệu tuổi.

Nhưng tuổi tác của tiên giới cũng không có nhiều ý nghĩa.

Được Thái Thượng Cung chủ khen ngợi, những đệ tử kia phấn kích đến nổi sắc mặt của họ hồng hào sáng bóng.

Mà thượng cấp chấp sự ngoại môn và trưởng lão trực thuộc của bọn họ, càng biết xử lý hơn, nhanh chóng ghi nhớ những đệ tử này.

Đây chính là những người mà Thái Thượng Cung chủ đích thân khen ngợi, lần sau vào lúc đề cử số người nội môn, phải ưu tiên đề cử mấy người này.

Chương 1383: Di chứng của việc xu nịnh

Tuy nhiên, sự khen ngợi của Khương Thành rõ ràng không chỉ dừng lại ở lời nói.

Đối với hành vi tâng bốc này, từ trước đến nay hắn đều sẽ chú trọng khuyến khích.

Để xây dựng hình mẫu điển hình, để cho những người khác sau này học tập tấm gương tốt, ca này đã đưa ra một vài món đạo khí lục giai mà hắn có được trước đó.

"Thưởng cho các ngươi!"

Đột nhiên các đệ tử vừa rồi nhận được phần thưởng như vậy, suýt nữa đã ngất đi vì phấn khích.

Không chỉ vì đạo khí lục giai đặc biệt quý giá với tôn giả.

Còn bởi vì đây là do Thái Thượng Cung chủ đích thân ban thưởng, nên nó có ý nghĩa vô cùng!

Lấy thứ này ra, đệ tử nội môn của Băng Cung nếu nhìn thấy cũng phải kính nể ba phần!

Thượng phương bảo kiếm đã thuộc về họ.

Những chấp sự ngoại môn và trưởng lão ngoại môn ở bên cạnh đều bị làm cho giật mình.

Chết tiệt, phải nhanh chóng thông báo cho nội môn để đến thu nhận đồ đệ.

Không không không, tốt nhất nên mời mấy vị trưởng lão nội môn đích thân thu nhận đồ đệ!

"Đa tạ Thái Thượng Cung chủ!"

"Thái Thượng Cung chủ vĩ đại!"

Mấy đệ tử ôm đạo khí khoa chân múa tay vui sướng, cảm kích đến nổi nước mắt lưng tròng.

Khương Thành mỉm cười xua tay.

"Đây là do các ngươi biểu hiện tốt, xứng đáng được nhận."

Đôi mắt của những đệ tử khác xanh đi vì ghen tị.

Trong phút chốc, những lời tâng bốc bạt ngàn như thuỷ triều, lại một lần nữa không thể khống chế.

Thành Ca thì lại không tiếp tục phát đạo khí.

Chờ cho đến khi bọn họ tâng bốc xong, cũng không có lời thoại gì mới mẻ, lúc này mới hắng giọng, bắt đầu làm chính

sự.

“Đan dược ngày thường của các ngươi có đủ dùng không?”

Hắn hỏi câu hỏi này, dự định tuỳ tiện thể hiện tài năng, luyện một đan trước mặt mọi người.

Sau khi truyền đi, tự nhiên các Đạo Thánh Đạo Tốn sẽ đưa vật liệu tới.

Chúng chấp sự và các đệ tử nào biết tâm tư của hắn, hết người này đến người khác gật đầu.

“Đủ dùng đủ dùng!”

“Vô cùng đủ dùng!”

“Băng Cung là môn phái mà ta thấy cho nhiều đan dược nhất, hài lòng rồi!”

“Vốn dĩ là dùng không hết, được chứ?”

“Ta sắp bị đan dược làm cho bùng nổ rồi!”

Trán của Thành Ca nổi lên ba vạch đen.

Vậy thì bảo hắn phải làm sao thể hiện tài năng nữa đây?

Ca xuất đạo đã nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe nói có đệ tử của môn phái nào không dùng hết đan dược.

Được rồi, ngoại trừ Phi Tiên Môn năm đó.

Cách đây không lâu Cung Tình còn chạy đến kể khổ, nói rằng nguồn cung cấp đan dược của Băng Cung sắp bị cắt đứt, có thể tưởng tượng được các đệ tử ngoại môn cấp thấp là tình huống gì.

Kết quả là hiện tại tất cả các người đều đủ dùng?

Hết cách, đây chính là di chứng của việc nịnh nọt.

Mọi người đều nhặt những lời nói êm tai.

Hắn chỉ có thể hỏi theo một cách khác: “Vậy thì những vật liệu luyện đan mà ngày thường các ngươi tích góp được, có người giúp đỡ luyện chế?”

“Có có có!”

Tất cả mọi người đều không thể đoán ra được ý đồ của Thái Thượng Cung chủ.

Vì để lấy lòng của hắn, việc tranh giành báo tin vui là đương nhiên.

“Tất nhiên là có!”

“Bọn ta tìm người luyện đan rất dễ dàng, hoàn toàn không thành vấn đề!”

Có cái lông, Đạo Tôn Đạo Thánh còn không có nơi nào để tìm người giúp đỡ, các ngươi còn có con đường hoang dã hơn cả bọn họ?

Hiếm khi Ca quan tâm đến đau khổ của cấp thấp, các ngươi có thể đừng đánh sưng mặt giả mập mạp như vậy không?

Thành Ca khống chế ham muốn được chửi bới.

Có vẻ câu hỏi này không được rồi.

Hắn nhấp mở vào kỹ năng nhìn rõ mọi vật đã lâu không dùng, quét một vòng nhẫn trữ vật của hơn mười đệ tử phía trước.

Cuối cùng, khóa trúng một tôn giả trong đó.

Ngay sau đó, đột nhiên cấm chế nhẫn trữ vật của tôn giả đó biến mất một cách kỳ lạ, sau đó tất cả các đồ vật trong nhẫn trữ vật đều tự động trào ra.

Nhưng thấy giữa mấy người đó, đột nhiên xuất hiện hơn mười món đạo khí đế giai, còn có mấy tấm phù lục, hai cái bàn trận đế giai, hai bình đế đan tứ giai, một đống Nguyên Tiên Tinh, mấy bộ quần áo thay giặt…

Ngoài ra, còn có rất nhiều vật liệu và đồ chơi nhỏ.

Có luyện đan có luyện khí, có rơi lả tả trên mặt đất, còn có chính bản thân trôi nổi ở giữa không trung.

Đối với Thành Ca, đây là nghèo đến nổi vang lên tiếng leng keng.

Nhưng đối với những đệ tử khác xung quanh, đây đã xem như là vô cùng giá trị.

“Ơ!”

Đệ tử kia hoảng hốt, vội vàng thu dọn đồ đạc của mình theo bản năng.

Mấy vị chấp sự và trưởng lão ngoại môn ở bên cạnh cũng nghiêm khắc trách mắng.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

“Trước mặt Thái Thượng Cung chủ, ngươi thành thể thống gì, cố ý gây phiền phức sao!”

“Không không không…”

Thành Ca mỉm cười xua tay.

“Không sao cả không sao cả.”

Hắn giả vờ có hứng thú với việc quan sát những tài liệu này, đệ tử kia luống cuống tay chân đứng ở bên cạnh, vừa sốt ruột vừa hoảng sợ.

Vừa lo lắng cho xuất thân của bản thân đã vất vả tích góp nhiều năm như vậy bỗng nhiên không còn, vừa lo lắng Thái Thượng Cung chủ sẽ không vui.

Đột nhiên Khương Thành lại nói một câu không ngờ.

“Những vật liệu này của ngươi, có thể luyện ra được Chính Dương Tích tiên đan ngũ phẩm chứ?”

Đệ tử kia ngẩn ra, ngay sau đó xu nịnh.

“Thái Thượng Cung chủ thật sự là có đôi mắt tinh tường như đuốc, chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể thấy được tác dụng thần kỳ của những tiên liệu này.”

Những người khác cũng bắt đầu xu nịnh như thủy triều.

“Chứ ngươi nghĩ thế nào, đây chính là Thái Thượng Cung chủ đó!”

“Chút vật liệu ít ỏi này làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của lão nhân gia hắn?”

“Đúng vậy, không có gì trong Nguyên Tiên Giới này mà Thái Thượng Cung chủ không thể nhận ra được…”

“Được rồi, được rồi.”

Lần đầu tiên Thành Ca cảm thấy được nịnh nọt cũng thật là phiền phức, làm cho bản thân chậm chạp không thể tiến vào tiết tấu.

“Hôm nay ta bình tĩnh suy nghĩ, đúng lúc rảnh rỗi không có việc gì để làm, nên ta sẽ giúp ngươi luyện Chính Dương Tích tiên đan này.”

Ngay sau khi lời này được nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Những đệ tử cấp thấp này, thế mà không nghi ngờ Khương Thành biết luyện đan.

Dù sao thì trong mắt bọn họ, Đạo Thánh là thần thông quảng đại.

Cho dù không thể luyện thành đế đan cao giai thất bát giai, đế đan ngũ giai hẳn là vẫn không thành vấn đề.

Chỉ là bọn họ không ngờ rằng, đường đường là Thái Thượng Chung chủ thế mà lại tốt như vậy, bằng lòng giúp một đệ tử ngoại môn luyện đan.

Điều này không thể xảy ra ở các môn phái khác.

Đến mức mà đệ tử kia ngẩn ra tại chỗ, thậm chí còn không biết nên đáp lại như thế nào.

Một chấp sự ngoại sau ở sau lưng hắn là người phản ứng lại đầu tiên.

“Còn không mau tạ ơn!”

“Thái Thượng Cung chủ thế mà lại đồng ý tự mình giúp ngươi luyện đan, đây quả thực là vinh quang vô cùng!”

“Ai có thể có được loại đãi ngộ này? Tiểu tử ngươi quả thực là tiên phong của tôn giả!”

“Thật đáng ghen tị!”

Lúc mọi người đang nói không ngừng, đệ tử kia đã kích động đến nổi nước mắt lưng tròng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà Thành Ca cũng không dài dòng, lấy ra một cái đan lô ngay tại chỗ.

Hiện tại làm màu trước mặt mọi người, hắn cảm thấy vẫn là phải luyện bình thường bằng hai lô, không thể dùng hệ thống luyện đan thuật.

Dù sao đế đan ngũ giai cũng đơn giản như ăn cơm uống nước với hắn mà thôi.

Hắn thoải mái vung tay để bố trí pháp trận luyện đan.

Vốn dĩ mọi người chỉ nịnh nọt theo thói quen, nhưng khi nhìn thấy sự khéo tay này, đột nhiên bình tĩnh lại.

Bọn họ là tiên nhân, cho dù chưa từng ăn thịt lợn cũng đã từng nhìn thấy lợn chạy, vẫn là biết phân biệt tốt xấu.

Vừa mới bố trí trận pháp luyện đan, tốc độ có phải nhanh hơn đầu một chút hay không?

Phải biết rằng, pháp trận của luyện chế đế đan là rất to lớn và phức tạp.

Đối với hầu hết Đế đan sư, bước này là một điểm khó khăn, bởi vì nó liên quan đến lĩnh vực trận pháp.

Cần phải tỉ mỉ và cẩn thận, hơi sai sót một chút, thì cuối cùng chính là sẽ thất bại trong việc luyện đan.

Kết quả Khương thái thượng nơi này, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Chẳng lẽ, Thái Thượng Cung chủ thật sự là Đế đan sư cao giai?

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong lòng bọn họ, miệng cũng vô thức mở ra.

Bởi vì thao tác tiếp theo của Thành Ca ngày càng trở nên vô lý, ngày càng phi nhân tính.

Chương 1384: Thế này cũng quá vĩ đại rồi

Luyện chế Đế Đan Ngũ Phẩm đối với Khương Thành mà nói chỉ là một chuyện cỏn con mà thôi.

Tỷ lệ thất bại gần như có thể xem nhẹ không cần tính toán đến.

Điều duy nhất cần suy xét đó chính là tốc độ luyện chế.

Điều này đối với việc hắn có được tất cả tri thức luyện đan, tất cả các trường phái luyện đan trong lòng bàn tay mà nói cũng không coi là vấn đề gì cả.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy hắn thao tác kỳ diệu giống như hồ điệp xuyên hoa và ấn quyết rối mắt của những người khác.

Phụ trợ pháp trận giống như là mở ra một máy tăng tốc chuyển động điên cuồng.

Trạng thái của lò đan, tốc độ phát triển biến hóa cực nhanh càng vượt xa nhận thức của mọi người.

Tất cả những người đứng xem đều ngây ngốc choáng váng.

Tiết tấu vốn có của luyện đan cũng có thể nhanh chóng kịch liệt gió cuốn mây tan giống như trong chiến đấu ư?

Luyện đan như vậy, thật sự sẽ không làm sai sao?

Cho dù đa phần bọn họ đều không hiểu luyện đan, cho dù có biết cũng chỉ biết nhiều nhất là Đế Đan nhất phẩm, Đế Đan nhị phẩm mà thôi.

Nhưng nhìn thấy thao tác cấp cao như vậy lại không thể hiểu sao lại cảm nhận được một loại ý cảnh kiểu khác.

Bất giác lò đan đã phát sáng dữ dội.

Ngay sau đó, 105 Tiên đan Chính Dương Tích Ngũ Phẩm quay tròn bay lên giữa không trung.

Thành Ca vung tay, thu thập hết toàn bộ đan dược.

Mọi người mắt sắc, vừa nhìn đã thấy chỗ bất phàm của những Đế Đan kia.

“Tinh Phẩm!”

“Còn có cực phẩm!”

“Trời ơi, không những nhanh như vậy, hơn nữa phẩm chất còn cực cao!”

“Lại có thể không có một viên đan dược nào phẩm chất bình thường, càng không tồn tại viên đan dược nào chất lượng kém…”

Bọn họ chẳng những tin rồi, mà còn phục rồi, dù sao thì cả quá trình cũng diễn ra ở ngay trước mắt mình.

“Chủ yếu là tốc độ, thực sự quá kinh ngạc!”

“Không hổ là Thái Thượng Cung chủ!”

“Sao ta lại cảm thấy Thái Thượng Cung chủ còn lợi hại hơn những vị tông sư trước đó vậy?”

Mặc dù chỉ là Đế Đan Ngũ Phẩm, nhưng chỉ riêng tốc độ thành đan đã vượt xa những người khác cả mấy chục lần, cũng đã đủ khiến bọn họ chấn động.

Khương Thành thu Đế Đan lại, cũng không “tham ô” một viên nào.

Hắn ở trước mắt bao người, giao hết tất cả hơn trăm viên Tiên Đan Chính Dương Tích cho đệ tử kia.

“Haizz, lâu lắm rồi không luyện đan, không được quen tay cho lắm.”

Thành Ca còn giả bộ không nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của mọi người, thở dài thật đáng tiếc.

“Trì trệ không thể đi vào tiết tấu bình thường, lãng phí quá nhiều thời gian.”

Tất cả mọi người đều không biết nên nói gì.

Vừa rồi mà vẫn còn là lãng phí thời gian?

Cảm thấy vậy vẫn là chậm à?

Điều này khiến những bậc thầy Đế Đan khác sao mà chịu đựng nổi, dứt khoát đổi nghề.

“Tay nghề luyện đan của Thái Thượng Cung chủ thực sự là lần đầu ta thấy.”

“Đan Thần, Đan Thần thỏa đáng!”

Mặc dù biết rõ Thành Ca chỉ đang làm màu, nhưng tất cả mọi người đều tỏ vẻ chịu phục, người ta dùng thực lực để làm màu mà.

Vị đệ tử ngoại môn kia run rẩy chìa hai tay ra tiếp nhận đan dược, kích động đến mức hoài nghi đây có phải đang nằm mơ không.

“Đa tạ Thái Thượng Cung chủ, đa tạ Thái Thượng Cung chủ…”

Thực ra hắn vẫn luôn phiền não không biết những tư liệu kia nên mời ai giúp đỡ mình luyện chế đây.

Đan sư của Thiên Đan Tư đều đã rời khỏi rồi.

Huống hồ cho dù có ở đây giúp đỡ cũng không giúp được đệ tử cấp thấp nhất như hắn.

Tông môn khổng lồ của ba triệu người, quá nhiều người.

Ngoài giúp đỡ luyện đan, chắc chắn sẽ ưu tiên Đạo Thánh, Đạo Tôn, trưởng lão, sau đó là thiên tài Chí Tôn, đệ tử chân truyền.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ điểm này.

Chuyện Đạo Thánh giúp đỡ tôn giả luyện đan so với tốc độ luyện đan vừa rồi càng thấy hiếm có, không thể nào tưởng tượng nổi.

Không khoa trương chút nào khi nói, giờ phút này hình tượng của Thành Ca ở trong cảm nhận của các đệ tử ngoại môn chẳng hiểu sao tự dưng tăng lên vài lần.

“Ta còn đang an nhàn thoải mái, nhân lúc hôm nay rảnh rỗi, còn có ai cần luyện đan không?”

Rèn thép phải nhân lúc nóng.

Hiệu quả làm màu của một lần Đế Đan Ngũ Phẩm còn chưa đủ.

Lại còn sẵn lòng giúp đỡ một lần nữa?

Lúc này, tất cả mọi người đều không thể nào gắng gượng được nữa.

Một tay vừa rồi của Khương Thái Thượng cũng đủ để nói rõ tay nghề luyện đan của hắn vững vàng biết bao nhiêu.

Mà dựa thân phận của hắn, cũng tội gì mà tham ô chút tư liệu kia của đệ tử ngoại môn.

Để lão nhân gia hắn giúp đỡ luyện đan là cơ hội tám đời cầu còn không được!

“Ta Ta Ta!”

“Giúp ta, giúp đỡ ta!”

“Thái Thượng Cung chủ giúp đỡ ta…”

“Tư liệu của ta đều ở chỗ này, Thái Thượng Cung chủ mau giúp ta!”

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người ở đấy đều loạn lung tung.

Lúc Thành Ca vừa mới luyện đan, lại có rất nhiều đệ tử ngoại môn nghe được tin tức nhanh chóng đi tới, lúc này ở đây đã tụ họp hơn hai trăm ngàn người.

Có thể tưởng tượng được đó là tình cảnh như thế nào.

Suýt chút nữa bị chết chìm trong biển người.

Thành Ca cuối cùng cũng chọn một đệ tử ngoại môn, giúp hắn thành công luyện được một lò Đế Đan Lục Phẩm.

Còn chẳng tốn đến thời gian nửa ngày.

Tốc độ này còn vượt xa cả Dịch Đan Lưu trực tiếp đổi mới nhận thức của mọi người.

Phẩm chất của thành quả đan dược, vẫn là cơ sở tinh phẩm như trước.

Thái Thượng Cung chủ còn “hào phóng”, vẫn giao hết toàn bộ 93 viên thành phẩm Đế Đan cho tên đệ tử kia như cũ.

Tên đệ tử được trợ giúp kia cảm động đến rớt nước mắt.

Bởi vì Khương Thành không giống với những Đế Đan Sư khác, trợ giúp xong còn thu một nửa thù lao.

“Hu hu hu, Thái Thượng Cung chủ ngươi thật tốt bụng.”

Thành Ca khoát tay, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Trợ giúp môn đồ dưới trướng của mình, ta há có thể nhận thù lao?”

“Như thế không phù hợp với tôn chỉ vui vẻ giúp đỡ mọi người của ta.”

“Có thể nhìn thấy các ngươi lớn lên khỏe mạnh, ta cũng rất vui mừng.”

Mọi người lập tức nghiêm nghị kính nể.

Như vậy quá vĩ đại rồi!

Loại tôn chỉ này, khiến mọi người cảm thấy kính nể từ tận đáy lòng.

Mặc dù có người hoài nghi có phải đan dược phẩm giai quá thấp, Thái Thượng Cung chủ chướng mắt nên mới cố ý nói như vậy hay không.

Nhưng loại ý nghĩ này rất nhanh đã bị một trận làn sóng âm thanh cuồng nhiệt nhấn chìm xuống.

"Thái Thượng Cung chủ, ngươi còn trợ giúp luyện đan không?"

Thành Ca đã luyện đan thành công hai lần liên tiếp, đã hoàn toàn thiêu đốt bầu không khí ở hiện trường.

Nhìn thấy hai tên đệ tử may mắn kia, những người khác sao có thể bình tĩnh được nữa?

Ngẫm lại bản thân mình lao tâm khổ tứ làm tốn nhiều tư liệu như vậy, nhưng buồn sầu bạc cả tóc cũng không tìm thấy một Đế Đan Sư làm chỗ dựa giúp đỡ luyện đan.

Cho dù có giúp đỡ cũng phải trả công một nửa thành phẩm trở lên để làm thù lao.

Mà bây giờ chỉ cần nịnh hót Khương Thành, nếu tâm tình hắn tốt, tất cả những vấn đề kia đều giải quyết dễ dàng!

Loại cơ hội tốt thế này thì ai có thể bỏ qua chứ?

Nếu như không phải Khương Thành còn có thể trấn giữ những người ở đây, thì thậm chí bọn họ còn muốn chen lấn đến mức đánh nhau luôn rồi.

"Thái Thượng Cung chủ giúp đỡ ta!"

"Thái Thượng Cung chủ anh minh uy phong!"

"Đạo Thánh Khương Thái Thượng anh tuấn phi phàm không gì sánh được…"

Đương nhiên Thành Ca sẽ không tiếp tục luyện chế ở đây nữa.

Quá phiền phức.

Sao có thể quay về vừa đóng cửa điện, rồi mở ra hệ thống thuật luyện đan nhanh vù vù một cách đơn giản đây.

“Mọi người yên lặng một chút, ổn định một chút đừng nóng vội!”

Hắn tùy tiện nói câu này, tất cả mọi người lập tức lặng ngắt như tờ.

Uy danh kia quả thực không gì sánh bằng.

“Ta hiểu mọi người đều có tâm tình là muốn có đan dược, nhưng hôm nay thực sự không có thời gian.”

Lời này vừa nói ra, mọi người không hẹn mà cùng phát ra tiếng thở dài.

Tiếc nuối và chán nản tràn ngập trên mặt mỗi một người ở đấy.

Sớm biết như vậy, lúc Thái Thượng Cung chủ vừa bắt đầu hỏi thì bản thân nên nói cần giúp đỡ luyện chế luôn rồi.

Lúc đó thì hay rồi, đánh cái gì mà mặt đầy gì mà mập mạp.

Bây giờ thì tốt rồi, bỏ qua lần này thì không còn cơ hội nào khác nữa.

Có điều ngay sau đó, Thành Ca liền chuyển đề tài câu chuyện.

“Nhưng mà là Thái Thượng Cung chủ, ta cũng không nhẫn tâm nhìn mọi người tu luyện nhưng không có đan dược có thể dùng được.”

“Mặc dù bình thường ta cũng bận, mặc dù tu luyện của ta cũng gấp rút, cũng vẫn muốn dành thời gian đến giúp mọi người.”

Chương 1385: Hắn định làm cái gì?

Khương Thành không đến nông nỗi quên mình vì người.

Nói như vậy, chỉ là thói quen gây thiện cảm thôi.

Dù sao thì đến lúc đóng cửa rồi, cũng không ai biết hắn đang nằm ngủ bên trong.

“Như vậy đi, nếu như các ngươi bằng lòng, có thể giao vật liệu thu thập được lên đây, ta cầm về trước có thời gian sẽ luyện chế cho các ngươi.”

“Đợi đến lúc có thành phẩm rồi sẽ phát lại cho các ngươi.”

Nghe thấy loại câu nói này, tất cả mọi người ở đó đều kích động đến nỗi hô hấp suýt nữa ngưng trệ.

Vốn tưởng rằng sau đó sẽ không có người may mắn nữa.

Cho dù có, mấy trăm ngàn người ở đây cũng không tới lượt mình.

Kết quả bọn họ vừa mới nghe được cái gì?

Chỉ cần bằng lòng, đều có thể để Thái Thượng Cung chủ mang về giúp đỡ luyện chế, ai cũng có phần?

"Ta bằng lòng!"

"Ta cũng bằng lòng!"

"Ta không thể chờ đợi được…"

"Thái Thượng Cung chủ là thiên thần hạ phàm đến cứu vớt chúng ta sao?"

Rất nhiều người vừa liều mạng nhét vật liệu cho Khương Thành vừa cảm động đến mức vỡ òa.

"Hu hu hu, cả đời này chưa từng gặp Đạo Thánh nào tốt bụng như vậy…"

"Quá cao thượng, quá vĩ đại!"

"Không ngờ được Thái Thượng Cung chủ của chúng ta lại là người tốt như vậy!"

"Khương Thái Thượng, ngươi như vậy thì bọn ta biết lấy gì để báo đáp đây!"

Lần này bọn họ nịnh hót thật đúng là phát ra từ tận đáy lòng.

Ngẫm lại một Đạo Thánh, bỏ mình không tu luyện, hy sinh thời gian tinh lực của mình, đặc biệt giúp đỡ trăm mấy ngàn đệ tử ngoại môn luyện chế đan dược.

Hơn nữa còn không cần thù lao.

Đây là loại tinh thần như thế nào chứ?

Quả thực là cắt thịt để nuôi đại bàng mà…

Thành thật mà nói, mấy năm nay Thành Ca ít giao du với bên ngoài, cũng chẳng có chút tồn tại nào ở trong Băng Cung.

Những môn đồ phía trước đều đến từ Thập Phương Minh và cái đại tông môn, vốn không phải người của hắn.

Có cảm giác kính nể đối với hắn cũng chỉ vì uy danh Vô Địch Đạo Thánh mà thôi.

Nhưng mà giờ này khắc này, sự vô tình cắm liễu của hắn lại thành công đánh vào tim của mỗi một đệ tử ngoại môn ở đây.

Thậm chí bọn hắn còn hận không thể lập tức xông vào nước sôi lửa bỏng vì Khương Thái Thượng.

“Nhưng ta có chuyện muốn nói trước.”

Khương Thành khiêm tốn vỗ hai tay, ra hiệu mọi người cầm trước đã.

“Luyện đan chắc chắn có tỷ lệ thất bại nhất định, hy vọng mọi người có chuẩn bị tâm lý trước.”

Hắn nói như vậy, là vì chuẩn bị cho kiếm lời đan dược sau này.

Miệng nói là không cần thù lao, nhưng thực tế thù lao đều ở trên “tỉ lệ thất bại” rồi.

Đưa hai phần vật liệu, hệ thống cho ra hai phần thành phẩm, cuối cùng đưa cho những người này một phần là được rồi.

Còn một phần khác?

Đương nhiên là phần bị “thất bại” rồi!

Mọi người còn tưởng là chuyện gì chứ.

Hóa ra chỉ là tỉ lệ thất bại thôi à, chuyện đó chẳng phải là quá bình thường sao?

“Thái Thượng Cung chủ yên tâm, đó là chuyện thường tình của con người thôi!”

“Đúng đúng đúng, luyện đan chính là có tỉ lệ thất bại cực cao, bọn ta đều hiểu mà!”

“Hoàn toàn có thể hiểu được mà!”

“Ngươi không cần có lòng giải thích như vậy, bọn ta hiểu rõ quy củ mà ….”

“Ngươi không cần thù lao, bọn ta đã cảm động rớt nước mắt rồi, sao còn có thể yêu cầu quá đáng nữa?”

Thành Ca gật đầu hài lòng thỏa dạ.

Sau đó vẫy vẫy tay, gọi hơn một nghìn vị trưởng lão và chấp sự ngoại môn ở đấy lại gần hắn.

“Các ngươi phụ trách ghi tên số lượng vật liệu nộp lên của mỗi một người, cùng với chủng loại đan dược có thể luyện ra.”

“Sau này cứ căn cứ vào tình hình ghi chép này mà phát đan dược.”

Bản thân những chấp sự ngoại môn và trưởng lão ngoại môn này đều muốn hắn giúp đỡ luyện đan đến mức không thể chờ đợi được.

Nghe được những lời ấy, bọn họ đương nhiên là hưng phấn như nhận được mệnh.

Sau khi bàn giao xong xuôi, Khương Thành quay về tẩm cung của mình.

Mà cảnh tương xảy ra ở ngoại môn này cũng đã truyền khắp Băng Cung một cách nhanh chóng.

“Thái Thượng Cung chủ biết luyện đan.”

“Ngay tại trận luyện chế được một lò Đế Đan Ngũ Phẩm và một lò Đế Đan Lục Phẩm.”

“Hai lò luyện đều thành công, hơn nữa tốc độ lại cực kỳ nhanh.”

“Thái Thượng Cung chủ quyết định giúp đỡ tất cả đệ tử ngoại môn Đông Cực Viện luyện đan!”

Những tin tức này lan nhanh giống như tuyết rơi, rất nhanh đã được cả trên dưới Băng Cung bàn tán.

Bên ngoài Băng Cung phân thành bốn khu vực lớn đông tây nam bắc, hôm nay Thành Ca đến Đông Cực Viện.

Sau khi biết được tất cả mọi chuyện xảy ra ở bên này, đệ tử của ba khu vực lớn tây nam bắc cũng đều xôn xao ầm ĩ.

Ngoại trừ một vài bộ tộc đặc biệt không thể sử dụng được đan dược ra, những đệ tử ngoại môn khác căn bản không thể nào giữ bình tĩnh được.

Nhao nhao xông tới chỗ ở của chấp sự thượng cấp và trưởng lão của mình.

“Trưởng lão, tất cả đệ tử ở Đông Cực Viện đều nhận được sự giúp đỡ của Thái Thượng Cung chủ rồi, chúng ta thì sao đây?”

“Tây Phong Viện chúng ta không thể rớt lại phía sau được!”

“Ngươi cũng đi tìm Thái Thượng Cung chủ nói gì đi chứ, mời lão nhân gia hắn giúp chúng ta luyện đan.”

“Đúng vậy, mời lão nhân gia hắn giúp đỡ đi.”

“Vật liệu của ta đã chuẩn bị mấy trăm triệu năm rồi, vẫn luôn gào khóc chờ ăn đây….”

Các trưởng lão và chấp sự thượng cấp đều ngồi không yên rồi.

Căn bản cũng không cần giật dây gì cả mà bay đến bên hội trưởng lão.

Thái Thượng Cung chủ không phải nói gặp là có thể gặp được, ít nhất thì trưởng lão ngoại môn không có tư cách ấy, bọn họ còn phải thông qua hội trưởng lão và Cung Tình nữa, tầng tầng báo cáo lên trên thỉnh cầu của mình.

Cùng lúc đó, đệ tử các nơi của nội môn cũng giống bọn họ bàn tán về chuyện này.

“Tại sao Thái Thượng Cung chủ phải giúp đỡ những đệ tử ngoại môn cấp thấp nhất ấy luyện đan?”

“Đúng vậy, nếu giúp cũng phải là giúp đệ tử trong môn phái chúng ta chứ.”

“Nghe nói lão nhân gia hắn chỉ là chán nên muốn thay đổi, vừa hay đi tới nơi đó, tình cờ nói chuyện với bọn họ, lại vừa hay luyện được hai lò đan dược, vừa hay có tâm tình tốt…”

“Cũng quá trùng hợp đi, ta không phục!”

“Đúng vậy, đệ tử trong môn chúng ta còn chưa được đãi ngộ kia, việc này Thái Thượng nào có nói đạo lý chưa?”

“Chúng ta cũng muốn.”

Rất nhanh, hàng loạt đệ tử nội môn cũng tìm đến sư phụ và sư thúc của mình.

Hơn ba trăm vị trưởng lão cấp Đạo Tôn không đồng ý Khương Thành luyện đan lúc trước, cũng không thể không khẩn cấp đi vào nghị sự mở hội nghị ở đại điện, thương lượng bàn bạc chuyện này.

“Thái Thượng Cung chủ thật sự biết luyện đan?”

“Có hơi bất ngờ.”

“Cũng không ngạc nhiên lắm, cẩn thận nghĩ lại hắn vốn dĩ chính là Thủ tọa Thiên Đan Tư, biết luyện đan cũng rất bình thường thôi, chỉ là chúng ta vừa bắt đầu đã cho ấn tượng ban đầu là chủ thôi.”

“Chẳng nhẽ hắn thực sự là Đế Đan Sư cao giai?”

“Chính xác là như vậy, vậy thì chúng ta cũng có thể tìm lão nhân giá hắn luyện chế.”

“Các ngươi có vẻ hơi suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Nguyên Quang Đạo Thánh đột nhiên hắt cho bọn họ một gáo nước lạnh.

“Chuyện này, các người không cảm thấy kỳ quặc sao?”

“Kỳ quặc?”

Mọi người đều tỏ vẻ khó hiểu.

Nguyên Quang lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nếu như hắn chỉ giúp hai đệ tử luyện đan thì cũng thôi đi.”

“Nhưng vấn đề ở chỗ hắn lại định giúp đỡ toàn bộ Đông Cực Viện, tất cả đệ tử ngoại môn và trưởng lão chấp sự luyện đan!”

Trong đôi mắt hắn bắn ra hai luồng tinh quang, giống như có thể phá vỡ những thứ vô căn cứ trong sương mù vậy, trực tiếp chỉ ra chân tướng cuối cùng.

“Nhưng ước chừng cũng phải ba trăm hai mươi ngàn người!”

“Đó chính là một công trình lớn biết bao, các ngươi có từng nghĩ đến chưa?”

“Một người có thể hoàn thành được hết không?”

“Cho dù có thể vội vàng làm xong, hắn định làm gì?”

Lão đầu này từ lần trước sau khi bị Thành Ca đuổi đi, bảo hắn tự quay về nghĩ cách giải quyết đã hơi oán giận hắn rồi.

Mặc dù không dám đối địch với Khương Thái Thượng, nhưng hiển nhiên là hắn đang kìm nén sức mạnh muốn phá tan nơi này.

Huống chi, bộ dạng hắn nói rất lưu loát có logic có đạo lý căn cứ.

Nếu như không có hệ thống thuật luyện đan, vậy thì Khương Thành quả thực không thể nhàn rỗi như vậy.

Hắn cũng sẽ không cao thượng đến mức làm một chiến sĩ thi đua không ràng buộc, càng không thể bận rộn làm hết đan dược của ba trăm hai mươi ngàn người được.

Luyện đan cũng là thể lực sống, chỉ sợ hơn nửa đan dược của ngoại môn đều là phẩm cấp Tứ Ngũ Lục, vậy thì cũng cần tinh lực không thể ước lượng được.

Chương 1386: Suy đoán của Nguyên Quang

Nhóm Đạo Tôn lúc trước còn có phần phấn khích, tất cả đều đã nguội lạnh.

Nguyên Quang Đạo Thánh nói câu này làm mọi người càng nghĩ càng cảm thấy ớn lạnh.

“Vì sao hắn phải làm như vậy?”

“Hắn có ý đồ gì?”

Đáp án gần như đã lộ rõ như ban ngày rồi.

“Chẳng lẽ đó là âm mưu mồi nhử?”

“Hay là để lừa được vật liệu, mưu mô cướp đoạt thân gia của chúng ta?”

“Khụ!”

Cung Tình ngồi ở trên Thượng Thủ không thể không ho nhẹ một tiếng.

“Thái Thượng Cung chủ tội gì phải làm loại chuyện bỉ ổi như vậy.”

Nàng thoáng không vui nheo mắt lại.

“Suy đoán ác ý như vậy với hắn, các ngươi đang mạo phạm môn quy đấy.”

Các vị trưởng lão lúc bấy giờ mới ngậm miệng lại.

Nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, không có ai có thể quản được.

Huống hồ, Nguyên Quang Đạo Thánh còn chưa ngậm miệng.

Hắn giống như một lão trinh thám đã sống hơn trăm tỷ năm, kéo tơ lột kén là phát hiện ra hàng loạt điểm đáng ngờ.

“Vì sao hắn phải chọn đệ tử ngoại môn để giúp đỡ luyện đan?”

“Vì sao không giúp đệ tử nội môn có thiên phú tốt hơn?”

“Vì sao không giúp đệ tử chân truyền là trụ cột tương lai của Tông Môn?”

Tầm mắt của hắn dùng tốc độ thong thả quét qua từng gương mặt của mỗi một người ở đây.

“Vì sao… lại nhất định phải là đệ tử ngoại môn đây?”

Có người “phản ứng” lại rồi.

“Ý của ngươi là… hắn chỉ biết luyện Đế Đan dưới lục phẩm?”

“Cho nên mới chỉ chọn đệ tử của Đông Cực Viện?”

“Tất cả những điểm khác thường đều có nguyên do của nó.”

“Hóa ra đây mới là chân tướng.”

Nguyên Quang mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giống như sau khi ra tay xong liền thu kiếm lại vào vỏ.

“Ta cũng không nói như vậy, ta chỉ đưa ra một vài nghi vấn mà thôi.”

Về phần các ngươi nghĩ như thế nào, là việc của các ngươi.

Câu nói này hiệu quả thật là nhanh chóng.

Ngoại trừ Cốt Vương, Thi Vương không dùng đan dược được và những Đạo Tôn không có hứng thú với chuyện này ra, tất

cả những Đạo Tôn khác lại lần nữa đều bỏ cái ý niệm muốn tìm Khương Thành giúp đỡ luyện đan.

Bọn họ cũng không muốn "mắc mưu bị lừa".

Còn về những đệ tử ngoại môn của Đông Cực Viện đã bị lừa mất vật liệu kia… thì chỉ có thể tự cầu phúc cho mình thôi.

Năng lực chiến đấu của Khương Thành bày ra ở kia, huống hồ còn là Thái Thượng Cung chủ lớn nhất của Băng Cung.

Bọn họ có thể lén bàn tán một chút, cũng không dám chạy đến trước mặt hắn lấy vật liệu trở về.

Chỉ là tất cả mọi người đều thở dài, nếu như làm như thế, sợ rằng lòng người ngoại môn Băng Cung phải ly tán rồi.

Sau khi những Đạo Tôn kia quay về, chẳng mấy chốc đã bác bỏ hết tất cả đề nghị luyện đan của trưởng lão ngoại môn và đệ tử nội môn.

Thật sự bọn họ cũng không dám nói rõ tuyên bố Khương Thái Thượng muốn lừa gạt vật liệu.

Dù sao thì chiến tích "Vô Địch Đạo Thánh" vẫn rất có tính uy hiếp.

Tất cả mọi người đều mơ hồ, đã nói là từ từ xem đã, xem xem Thái Thượng Cung chủ có thật sự có thể luyện được vật liệu của hơn ba trăm ngàn người hay không.

Bị bọn họ nói thế, những người khác cũng cảm thấy cũng có khả năng đó.

Trước kia Thiên Đan Tư có nhiều Đan Sư như thế cũng không thể làm kịp.

Bây giờ chỉ có một mình Khương Thái Thượng, sao có thể làm kịp được?

Hay là cứ đợi xem?

Cuối cùng, chỉ có vật liệu của trưởng lão chấp sự với ba trăm hai mươi ngàn đệ tử ngoại môn Đông Cực Viện đưa đến tay Khương Thành.

"Sao lại chỉ có như vậy?"

Nghe thấy câu này của hắn, Cung Tình đích thân mang vật liệu đến cũng không biết nên nói cái gì nữa.

Bên ngoài đang nói nhiều vật liệu như vậy ngươi không thể nào luyện hết được, kết quả ngươi còn ngại ít quá à?

Ngươi biết vật liệu của ba trăm hai mươi ngàn người là khái niệm gì không hả?

"Số vật liệu ở đây đã rất nhiều rồi."

Đừng nhìn nó chỉ là một cái nhẫn trữ vật, mở ra cũng đủ để hội tụ thành một cái hồ đấy.

Chỉ là ngẫm lại cũng khiến người ta tê dại cả da đầu.

"Của những người khác đâu?"

Thành Ca dù không quan tâm quản lý cũng biết được cấu tạo cơ bản của tông môn mình, bên ngoài có bốn đại khu, còn ba khu khác đâu?

Còn có của nội môn?

Các Đạo Tôn trưởng lão nữa?

Cung Tình cũng không nỡ nói mọi người nghi ngờ ngươi lừa gạt vật liệu của bọn họ, chỉ có thể khéo léo hơn một chút.

"Mọi người sợ ngươi làm việc vất vả quá sức, cho nên…"

Nghe thấy vậy, Thành Ca dở khóc dở cười.

"Ngươi đang coi ta là đứa trẻ ba tuổi dễ lừa à, dân chúng giới tu luyện từ khi nào lại trở nên khiêm nhường thành thật chất phác như thế?"

Thực ra hắn có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cũng không sao.

Dù sao thì hệ thống thuật luyện đan cũng là thật.

"Được rồi, ngươi lui xuống trước đi, đợi lượng đan dược này luyện xong ta lại thông báo cho ngươi đến lấy."

Nói xong hắn liền đóng cửa Điện lại, bắt đầu "bận rộn".

Cung Tình ở bên ngoài hơi lo lắng.

Lượng đan dược này thực sự có thể luyện xong à?

Mặc dù lấy hiểu biết của nàng với Khương Thành cũng không thể nào đoán định được ý đồ lần này của hắn.

Năm đó đi theo Khương Chủ Công lưu lạc Băng Giới, nàng thấy biết bao vụ vơ vét chiến lợi phẩm rồi.

Thật sự là đủ loại dọa nạt đánh cược cướp đoạt, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, quả là có thể xuất bản giáo tài cho Tà Tiên Giới.

Nhưng mặt khác, những người hắn hạ thủ vẫn luôn là kẻ thù, dường như cũng chưa bao giờ ăn cỏ ở gần hang.

Chỉ hy vọng hắn có thể tiếp tục giữ nguyên nguyên tắc năm đó.

Còn với ba trăm hai mươi ngàn phần vật liệu kia đến lúc nào có thể luyện xong đây?

Nàng nghĩ, không đến vài trăm triệu năm thì cũng không đủ.

Hao tổn luyện đan giống như một trận đại chiến kịch liệt, luyện xong một lò là được nghỉ ngơi một khoảng thời gian, không thể liên tục không gián đoạn được.

Đó sẽ là một đại công trình dài dằng dặc!

Mà một lúc sau, những người nội ngoại môn nghi ngờ sẽ nổi lên trên mặt nước thôi.

Cứ trì trệ không thấy thành phẩm đan dược, suy đoán đường đường là Thái Thượng Cung chủ lại đi lừa vật liệu của đệ tử ngoại môn, sẽ dần dần bị mọi người coi thành thật.

Ảnh hưởng tồi tệ ấy không thể nào dự tính được.

Đến lúc đó, cho dù mọi người không dám tìm đến trước mặt Đạo Thánh "đòi công bằng", lòng người trong Băng Cung cũng chắc chắn rời rạc.

Ánh mắt Cung Tình trước nay vẫn luôn nhìn xa trông rộng.

Nghĩ đến cảnh đó trong tương lai, nàng không khỏi nhức đầu.

Hướng đi của mọi việc dường như cũng thực sự giống những gì nàng dự liệu.

Khương Thành đóng cửa điện lại, cũng không có dấu hiệu mở ra.

Khoảng thời gian này toàn thể Băng Cung đều nhìn vào tòa đại điện cao nhất kia, quan tâm mật thiết đại công trình luyện đan lần này.

Ước chừng khoảng một tháng, bọn họ không nhìn thấy một bình thành phẩm đan dược nào được đưa ra.

Thế này là có nghĩa gì đây?

Triệu đệ tử trong ngoài môn cuối cùng cũng không nhịn được bắt đầu lén lút bàn tán.

“Không phải thật sự là bị lừa vật liệu đấy chứ?”

“Tốt xấu gì cũng là Đạo Thánh, hắn sẽ không đến mức ấy chứ?”

“Nghe nói tốc độ luyện đan của Thái Thượng Cung chủ rất nhanh, một ngày có thể luyện ra một lò Đế Đan Lục Phẩm.”

“Bây giờ đã qua một tháng rồi, chí ít còn có thể xuất ra ba đến năm bình thành phẩm rồi chứ.”

“Đúng thế, cho dù tính lên tỉ lệ thất bại cũng không thể nào không nhìn thấy dù chỉ một bình được.

“Dù sao cũng phải có một hai bình đan dược thành phẩm chứ, cái gì cũng không có, coi như chuyện quái quỷ gì đây?”

“Những vật liệu đó giống như đá chìm đáy biển vậy.”

“Đáng tiếc cho đệ tử Đông Cực Viện….”

“Lần này bọn họ bị hãm hại thê thảm, lỗ hết sạch vốn.”

Sau khi những lời bàn tán ấy xuất hiện Hỏa Tinh, rất nhanh đã bùng cháy mở ra.

Thậm chí ngay cả hơn trăm ngàn đệ tử ngoại môn hôm đó gặp được Khương Thành cũng có phần không thể tin tưởng được.

Chẳng lẽ bản thân mình thực sự bị lừa sao?

Suy tính thiệt hơn của bọn họ cũng không kéo dài được bao lâu.

Bởi vì ở ngày mười bốn từ lúc bọn họ đưa vật liệu vào, đại điện của Khương Thái Thượng cuối cùng cũng mở rộng cửa điện rồi.

Cung Tình nhận được thông báo đầu tiên đã vội vã chạy đến.

Còn không đợi nàng đặt câu hỏi, Khương Thành đã đưa cho nàng nhẫn trữ vật.

“Chỗ vật liệu đó đã luyện xong rồi, đều ở hết trong này, ngươi dựa theo số lượng danh sách ghi chép mà phân phát đi.”

Chương 1387: Rốt cuộc là có bao nhiêu bình

Luyện xong rồi?

Dựa vào trình độ trí tuệ của Cung Tình cũng không thể lập tức giải thích được ý nghĩa của câu nói này.

Luyện ra một bình rồi?

Luyện ra ba bình rồi?

Nàng đầy một bụng nghi hoặc, quăng thần niệm của mình vào bên trong nhẫn trữ vật.

Sau đó, nàng liền bị số lượng khủng bố kia làm cho sợ hãi thốt ra thành tiếng.

“Nhiều như vậy à!”

Thành Ca rất hài lòng với phản ứng của nàng.

Nhưng lại vẫn cố ý bày ra biểu cảm như ngươi gặp những chuyện kỳ lạ quá ít rồi.

“Chuyện này không phải rất bình thường sao?”

“Ba trăm hai mươi ngàn người, có người còn chuẩn bị đến mười phần vật liệu, cuối cùng đương nhiên là phải luyện ra nhiều thành phẩm như vậy rồi.”

Cung Tình nhất thời không còn gì để nói nữa.

Vật liệu của ba trăm hai mươi ngàn người cung cấp luyện ra nhiều đan dược như vậy là bình thường.

Nhưng vấn đề là tốc độ luyện đan của ngươi không bình thường!

Vốn tưởng rằng ít nhất cũng phải mất trăm triệu năm mới có thể hoàn thành được đại công trình ấy, kết quả là mới có 40 ngày.

Ngươi còn có thể không đi theo lẽ thường hơn nữa không?

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập mong muốn tìm tòi học hỏi của nàng, Thành Ca tàn nhẫn không thèm giả thích cho nàng bất cứ cái gì.

Mà phất phất tay.

"Sau khi phát số đan dược này xong, có thể thu xếp tiếp lượt tiếp theo."

"Lượt tiếp theo?"

Cung Tình trước tiên là ngẩn người, rồi chợt vui mừng như điên.

"Ý của ngươi là, ngươi còn bằng lòng giúp đỡ những người khác luyện đan nữa?"

Vấn đề đau đầu nhất chính là vấn đề luyện đan của tông môn.

Bây giờ dường như đã được giải quyết một cách dễ dàng rồi.

"Đương nhiên, Thành Ca ta xưa nay luôn luôn làm người tốt thì phải làm cho chót."

Vật liệu luyện đan của ba trăm hai mươi ngàn người kia, thực ra hắn không lấy bao nhiêu "thù lao".

Chủ yếu là hiệu quả của Đế Đan Tứ Phẩm Đế Đan Ngũ Phẩm đối với hắn không rõ ràng lắm, nên hắn cũng không quá để ý.

Huống hồ đệ tử ở tầng thấp nhất cũng không dễ dàng gì, coi như chiếu cố bọn họ một chút.

Chỉ có điều cho dù như vậy, cuối cùng bởi vì "tỉ lệ thất bại bình thường" mà hắn không giữ lại Đế Đan Lục Phẩm, mà vẫn nhiều đến một trăm năm mươi ngàn bình!

Nếu thu hoạch này truyền ra ngoài, sợ rằng Đạo Tôn Đạo Thánh của những nơi khác của Đạo Tuyệt Chi Địa đều muốn hợp thành một thể đến đây giết người đoạt bảo.

Nhìn thấy số lượng thu hoạch được khổng lồ như vậy, Khương Thái Thượng đương nhiên bằng lòng làm "người tốt."

Thậm chí hắn còn hy vọng làm được lâu như trời đất.

“Tốt quá rồi! Thật sự tốt quá rồi!”

Cung Tình vui mừng đến nỗi không thể nào tự kìm chế được, suýt nữa đã không nhịn được mà cũng muốn thơm lên má Thành Ca.

Ở sâu trong nội tâm nàng thực ra cũng rất buồn bực.

Dựa vào hiểu biết của nàng về Khương Chủ Công, hắn có lẽ là người không có lợi thì không dậy sớm chứ?

Tại sao lần này lại trở nên cao thượng như vậy?

Bên ngoài Đông Cực Viện, nhận được mệnh lệnh của Cung Tình, các trưởng lão và chấp sự ngoại môn đã xếp thành hàng ngũ chỉnh tề.

Bọn họ vừa nhận được mệnh lệnh.

Triệu tập tất cả các đệ tử ngoại môn của Đông Cực Viện, để bọn họ tiến đến tập hợp ở đây.

Hôm nay sẽ phát đan dược do Thái Thượng Cung Chủ luyện cho mọi người.

Sau khi biết được tin tức này, mấy ngàn trưởng lão và chấp sự ngoại môn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng xuất ra đan dược thành phẩm rồi.

Cũng thoáng có thể chứng minh Thái Thượng Cung Chủ thực sự giúp đỡ mọi người luyện đan mà không phải lấy vật liệu rồi biến mất hoàn toàn.

Có điều bọn họ cũng không nhịn được mà chửi mắng.

“Có cần dùng cái thế trận lớn thế này không hả?”

“Mới có bốn mươi ngày, cùng lắm một ngày cũng chỉ luyện được mười mấy bình đan dược.”

Đúng vậy, số đan dược này, chỉ cần tùy tiện cứ một chấp sự ngoại môn là có thể nhẹ nhàng phát hết rồi.”

“Cần gì phải triệu tập hơn ba trăm ngàn người Đông Cực Viện chứ?”

“Có thể là lần đầu tiên phát ra, hơn nữa trước trận này có bao nhiêu lời đồn đoán nghi ngờ, cho nên hắn mới cố ý chứng minh với những người ở đây?”

“Chắc là vậy…”

Lúc các trưởng lão ngoại môn đang thảo luận với nhau, những đệ tử cũng đang bàn tán xôn xao như thế.

“Các ngươi nói xem lượt đầu tiên này sẽ là thành phẩm đan dược từ vật liệu của ai?”

“Mẹ, cái này ai mà đoán được?”

“Đúng thế, hơn ba trăm ngàn người, vài bình đan dược ít ỏi đó sao đến lượt chúng ta đây.”

Tên đệ tử chắp hai tay lại hướng lên trời cầu nguyện.

“Hy vọng là của ta, hy vọng là của ta!”

“Đừng có mơ mộng nữa.”

Có đệ tử khác dường như khá là “thành thục” liếc mắt một cái liền nhìn thấu “tấm màn đen”.

“Nói thật cho các ngươi biết, lượt đầu tiên này chắc chắn là của trưởng lão, sẽ không có phần của đệ tử chúng ta đâu.”

“Không đến mức ấy chứ, lúc Thái Thượng Cung Chủ luyện chế, cũng sẽ không cố ý xem là của ai đâu, hoàn toàn là tùy tiện lấy ra luyện thôi.”

“Lão nhân gia nhà hắn không nhìn nhưng lúc các trưởng lão phân chia sẽ phân cho mình trước hiểu không?”

Mọi người ngẫm nghĩ quả đúng là như vậy.

Đế Đan Ngũ Phẩm, Đế Đan Lục Phẩm thường dùng cũng có mười mấy loại, mà vật liệu mọi người cung cấp thực ra đa phần đều giống nhau.

Chẳng qua là số lượng và phân lượng khác nhau thôi.

Các trưởng lão ưu tiên chia cho mình trước, nói đó là dùng vật liệu của mình để luyện thành, những người khác cũng không thể chửi bọn họ được.

“Haizzz, xem ra không trông mong gì vào lần này rồi.”

“Chỉ là đến đây xem náo nhiệt thôi.”

“Đúng vậy, đan dược của chúng ta ít nhất cũng phải đợi mấy triệu năm sau mới có thể cầm được tới tay.”

“Có thể cầm được cũng đủ may mắn rồi.”

“Chẳng thế à, khó khăn lắm Thái Thượng Cung Chủ mới tốt bụng giúp đỡ như vậy, loại cơ hội này ở những nơi khác căn bản là không thể có được.”

“Đúng như vậy…”

Bên Đông Cực Viện muốn phát đan dược, đệ tử nội môn và đệ tử các ngoại môn khác chẳng mấy chốc đã biết được tin tức này.

Mặc dù họ đều cho rằng lần này nhiều nhất cũng chỉ làm được mấy chục bình đan dược thôi, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Nhưng rất nhiều người vẫn không nhịn được mà chạy tới hóng hớt.

Nhất thời, ở đó ồn ào tiếng người, nói cái gì cũng có.

Một lúc sau, Cung Tình và hai vị trưởng lão kết giao của Thi Tộc và Cốt tộc bay đến đó.

Thi Tộc với Cốt Tộc đến nay cũng xem như là tâm phúc của Hội trưởng lão của Cung Tình.

Dù sao thì cũng đều là người của Thành Ca.

“Tham kiến Cung Chủ!”

Các chư vị trưởng lão ngoại môn dẫn dầu rồi mọi người quỳ xuống hành đại lễ.

Cung Tình gật đầu, cũng không nói mấy câu hình thức.

Trực tiếp lấy ra nhẫn trữ vật.

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn hết vào cái nhẫn trữ vật nho nhỏ kia.

Dù rằng cũng đoán được lượt đầu tiên này chỉ có vài bình, nhưng rốt cuộc là bao nhiêu bình, là những bình nào, mọi người vẫn vô cùng hiếu kì.

“Lần này vốn dĩ theo danh sách để phát đan dược.”

Cung Tình làm việc vừa kỹ càng vừa cẩn thận.

Mặc dù có ghi chép vật liệu nộp lên, nhưng bởi vì có "tỷ lệ thất bại", nên cuối cùng ai có thể phân được nhiều hay ít cũng là một vấn đề.

Sau khi Cung Tình lấy nhẫn trữ vật ra, cũng đã đối chiếu với tài liệu ghi chép, trước hết phân chia cho mỗi người đều có thể định mức và số lượng đan dược khác nhau.

Cũng chính là Tiên Nhân đổi thành người bình thường, chuyện này không bận rộn đến mấy tháng thì không thể xong được.

"Các ngươi dựa theo định mức đánh dấu trong danh sách này mà lần lượt phân phát, đừng để rối loạn."

Năm vị trưởng lão ngoại môn cấp Chí Tôn dẫn đầu vội vàng tiến lên nhận mệnh.

Trong lòng lại muốn chửi bới mãnh liệt.

Cùng lắm thì cũng chỉ có mười mấy bình đan dược, có cần phải làm hình thức long trọng thế này không.

Còn mang cả danh sách ra đây?

Trình tự còn rườm rà hơn không.

Lại còn lo lắng hỗn loạn?

Ngươi coi mọi người là đồ nhà quê chưa từng nhìn thấy đan dược bao giờ à?

Mấy người bắt đầu nhìn kiểm tra danh sách, vừa nhìn đã thấy đằng sau chỗ ghi tên chi chít là đánh dấu ghi số lượng và loại đan dược nhận được.

Những tên ở mặt sau cũng có.

Vậy thì ý nghĩa chính là ai cũng được phân chia đan dược.

Vài vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn danh sách xác nhận một lần nữa.

Không hề nhìn nhầm, chỉ cần là người có giao vật liệu lên thì sau tên đều có định mức đan dược được phân.

Ít nhất là một bình, ai ai cũng được phân, có người thậm chí còn được tận sáu đến bảy bình.

Đây là cái tình huống gì vậy?

Ở đâu ra nhiều đan dược để phát cho mọi người như vậy chứ?

Vẽ gì ra nấy à?

Bọn họ không khỏi liếc ánh mắt nhìn Cung Tình.

Sau đó liền nhìn thấy bình đan dược chồng chất như núi đổ ra từ trong nhẫn trữ vật, giống như dòng sông chảy siết vậy.

Chương 1388: Vai hề lại là chính mình

Vật liệu của hơn ba trăm ngàn người cung cấp, đạt được hơn một triệu phần.

Thành Ca cũng đã giữ lại một trăm năm mươi ngàn bình Đế Đan Lục Phẩm, thực ra Đế Đan Tứ Phẩm hay Ngũ Phẩm cũng coi như chiếu cố đệ tử cấp thấp, phát toàn bộ cho bọn họ.

Cho nên đợt này, chỉ riêng bình đan dược cũng đạt hơn một triệu bình.

Đó thật sự là một trận rầm rộ.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn con sông kia trào dâng ra bên ngoài, rất nhanh đã dựa theo phân loại đan dược chồng chất chất thành từng ngọn núi nhỏ.

Rất nhiều người cũng đoán rằng có khả năng, nhưng không ai dám tin đó là sự thật.

Các trưởng lão sững sờ nhìn Cung Tình, đợi nàng phổ cập kiến thức cho mình.

Đây là loại tình huống gì thế?

Chẳng lẽ lại phải phát bình rỗng sao?

Sau khi lấy ra tất cả bình đan dược ra ngoài, tất cả mọi người lại lặng ngắt như tờ như trước.

Cung Tình không giải thích bất cứ điều gì cho bọn họ.

Nàng chỉ trực tiếp hạ lệnh xuống cho những vị trưởng lão ngoại môn kia.

“Bắt đầu phát đi.”

Ơ cái này…

Các vị trưởng lão cũng không biết nên nói gì mới phải.

Theo bọn họ thấy những cái bình kia chắc chắn là bình rỗng.

Nhiều đan dược như vậy, cho dù chỉ là Đế Đan Tứ Phẩm, Ngũ Phẩm, hay Lục Phẩm, có đào rỗng cả thương khố của Băng Cung cũng không gom đủ một phần mười chỗ này.

Càng không thể là do Khương Thái Thượng luyện chế được.

Mới qua có bốn mươi ngày, làm sao có thể luyện được nhiều thành phẩm như vậy?

Không chỉ có bọn họ cho rằng như vậy, mà những đệ tử ở dưới đài cũng cho rằng như thế.

Thế cho nên lượt đầu tiên này lúc mà hai trăm vị trưởng lão cùng với hai trăm đệ tử được gọi tên lên đài lấy đan dược cũng không có gì kích động hay hưng phấn.

Bình đan dược rỗng ai mà chưa từng thấy chứ?

Bọn họ chẳng mấy chốc đã nhận được số lượng đan dược không giống nhau, chủng loại khác nhau rồi đi xuống.

Sau đó chẳng có tâm tình mong chờ được mở bình dược ra.

Ngay sau đó, từ trong đám người có tiếng thét chói tai cùng tiếng kinh hô vang lên liên tục không ngừng.

“Nguyên Linh Đan Tử Phủ Ngũ Phẩm!”

“Đây chẳng phải là đan dược mà ta muốn luyện sao?”

“Nguyên Nhất Phản Dương Đan Tứ Phẩm mà ta muốn!”

“Trời ơi, Đế Đan Lục Chuyển Thanh Trần!”

“Đan dược mà ta muốn luyện chế đều đến tay ta rồi?”

“Cực phẩm!”

“Chất lượng cực phẩm!”

“Trời đất ơi, cả ba bình đế đan của ta đều là cực phẩm!”

Tiếng kinh hô của bọn họ chốc lát như một ngòi nổ ở khán đài.

Chỉ trong nháy mắt, vốn dĩ vẫn còn một vài đệ tử ngoại môn vẫn lặng lẽ không lên tiếng lại đều la hét điên cuồng.

“Ôi mẹ ơi! Đệt?”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Những cái này không phải là bình dược trống, mà thật sự chứa đầy đan dược?”

“Trời ơi, không phải chứ…”

“Trên đài ít nhất có đến hơn triệu bình, lẽ nào tất cả đều chứa đầy đan dược à?”

“Có lẽ nào, vật liệu lần trước chúng ta nộp lên đều luyện chế xong hết rồi?”

Các trưởng lão và chấp sự ngoại môn ở trên đài đương nhiên cũng có thể thấy được động tĩnh ở dưới.

Sau khi thấy đệ tử vừa mới nhận bình dược xuống mở ra tất cả đều xuất hiện đan dược cực phẩm, tất cả trưởng lão ngoại môn đều giống như bị quất một roi vào người, đứng tại chỗ nhảy dựng lên.

Mà hai trăm vị trưởng lão ngoại môn phụ trách phát đan dược lượt thứ hai tay trơn nhút, suýt chút nữa thì làm rơi bình dược xuống đất.

“Những bình dược đan này là thật?”

“Thực sự có đan dược sao?”

“Cho nên những bình dược này thực sự thật sự là triệu bình đế đan?”

Bọn họ khiếp sợ nhìn sang Cung Tình, lại hy vọng có được lời giải thích từ chỗ nàng một lần nữa.

“Rốt cuộc là chuyện gì đây?”

“Chuyện quái gì thế này?”

Cung Tình cố ý không nói gì sa sầm mặt.

“Bảo các ngươi phát đan dược thì phát cho hẳn hoi đi.”

Thực ra nàng biết được những đệ tử và trưởng lão trước mặt này đang suy nghĩ cái gì.

Khoảng thời gian này nàng đã chịu không ít áp lực, làm sao mà không nổi nóng được.

Các ngươi hoài nghi cái này không tin cái kia, bây giờ tự vả mặt rồi.

“Bên trong tất cả đều là đan dược?”

“Không thì sao, ta không có việc gì mà chạy tới đây phát bình rỗng à?”

“Khụ…”

Sau khi có được sự xác nhận của nàng, các trưởng lão đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Còn tất cả những đệ tử ngoại môn ở đây đều đã hoan hô như sấm dậy.

Vài vị trưởng lão ngoại môn đứng đầu há miệng thở dốc, cả người đều ở trong trạng thái choáng váng.

“Đan dược nhiều như vậy là lấy ở đâu ra?”

Cũng không cần Cung Tình mở miệng, Trảm Nham Thi Vương đứng bên cạnh đã không chút khách khí oán giận lại.

“Ngươi nói xem?”

“Ngươi nói xem chúng từ đâu mà có?”

“Ngoại trừ Khương Thái Thượng đích thân luyện chế ra, còn ở đâu mà lại đột nhiên có nhiều đế đan như thế này?”

Thi Tộc bọn họ không dùng được đan dược, nhìn thấy dáng vẻ mọi người thu hoạch được đầy thỏa mãn, vốn cũng có hơi không cân bằng.

“Vậy mà tất cả thực sự đều do Thái Thượng Cung Chủ luyện chế ra sao?”

Mọi người lại bị kinh động sợ chết khiếp một lần nữa.

Thực ra ngay từ lúc vừa bắt đầu họ đã đoán được, nhưng không có ai dám tin rằng đó là sự thật.

“Mới qua có bốn mươi ngày thôi!”

“Hơn một triệu bình đan dược, sao có thể như thế được?”

“Mặc dù tốc độ luyện đan của Thái Thượng Cung Chủ cực nhanh, nhưng thế này thực sự là quá nhanh rồi?”

“Thực sự không thể nào tưởng tượng nổi!”

Cảm giác bản năng của bọn họ thấy loại chuyện này quá là hoang đường.

Nhưng đan dược cầm trong tay là rõ ràng chân thật, không phải do bọn họ không tin.

Tóm lại không có khả năng những bình đan dược này là đặc biệt mua từ ngoài vào đây, chỉ là để làm màu ở trong này thôi.

Chi phí trận làm màu này cũng đắt quá.

Cho nên số đan dược này, thực sự là do Thái Thượng Cung Chủ luyện chế ra.

Chỉ dùng bốn mươi ngày.

Hơn nữa tất cả đều là Đế Đan cực phẩm.

“Cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao làn trước hắn nói chậm, so sánh với lần này, lần trước quả thực là chậm hơn rất nhiều…”

“Thái Thượng Cung Chủ ngầu quá!”

“Không ai sánh kịp, chỉ có thể chắp tay bái phục!”

“Đa tạ Thái Thượng Cung Chủ!”

“Vô cùng cảm ơn Thái Thượng Cung Chủ!”

Rất nhiều đệ tử tự động hướng đến cung điện của Thái Thượng Cung Chủ vái lạy.

Tất cả mọi người trong khán đài đều vui mừng, còn những đệ tử nội môn và ngoại môn khác ở bên ngoài nghe được tin tức đến xem náo nhiệt ánh mắt đều dại ra, hối hận đến mức ruột quặn đau.

Mấy hôm trước mọi người còn đang nói đệ tử của Đông Cực Viện thảm quá.

Vật liệu bị hố, ngay cả tiếng vang cũng không nghe được.

Nào biết được bị vả mặt nhanh như vậy.

Thái Thượng Cung Chủ thực sự giúp đỡ bọn họ luyện chế đan dược.

Nhìn thấy nhịp điệu phát đan dược, gần như tất cả mọi người trong khán đài đều có không ai bị bỏ sót!

Hơn nữa không cần phải chờ đến mấy triệu năm, mà chỉ cần có bốn mươi ngày.

Loại chuyện này nếu không xảy ra ở ngay trước mắt mình, mặc cho ai nói ra bọn họ cũng chê cười coi như lời sỉ nhục trí thông minh của mình.

Mà bây giờ bỗng nhiên nghĩ lại, bọn họ mới phát hiện vai hề hóa ra lại là mình.

Nếu như lúc đầu bọn họ cũng giao nộp vật liệu lên.

Vậy thì bây giờ trong đám người vui mừng hớn hở lên nhận đan dược cũng có mình rồi.

Thật đáng tiếc, bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội ấy rồi.

Có người cuối cùng không nhịn được gào thét tứ phía.

“Lúc trước là ai nói Thái Thượng Cung Chủ muốn lừa gạt vật liệu?”

Cẩn thận nghĩ lại, lúc đầu nếu không phải có người truyền ở bên tai mình như vậy, bản thân cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đó.

Tiếng thét gào này trong nháy mắt đã kéo được sự đồng tình hết đợt này đến đợt khác.

“Là ai? Lăn ra đây cho ông!”

“Đmm, thế này mà gọi là lừa gạt vật liệu à?”

“Ta cũng muốn được lừa gạt như vậy một lần có được không hả?”

“Một đám người cứ tự cho mình là thông minh, bây giờ thì tốt rồi?”

“Cái gì mà tự cho mình là thông minh, phải gọi là tự mình đa tình!”

“Đúng vậy, Thái Thượng Cung Chủ có thực lực gì? Thân phận gì? Trình độ gì? Hắn có thể coi trọng đống phế phẩm ấy sao?”

“Thật đúng là coi vật liệu của mình như báu vật?”

“Con mẹ nó ta hối hận vì ở nội môn mà đã ngộ còn không tốt bằng đã ngộ của Đông Cực Viện ngoại môn!”

Ngay cạnh Chủ Điện ở xa xa, sắc mặt của tất cả Đạo Thánh Đạo Tôn ở chỗ tối điều tra quan sát động tĩnh ở bên này đều rất khó coi, vô cùng xấu hổ.

Bọn họ có thể nghe được những câu mắng chửi ấy.

Chương 1389: Cung Tình tự ý chủ trương

Đổi lại lúc bình thường, có đệ tử dám lén lút chửi mình, những vị Đạo Tôn kia nhất định sẽ khiến bọn họ biết tại sao hoa lại đỏ như vậy.

Thốt ra lời vô lễ với trưởng bối tông môn là cử chỉ ngỗ nghịch rất nghiêm trọng.

Chứ đừng nói đến bây giờ là một đám đệ tử chửi rủa không thèm kiêng nể gì.

Nhưng mà giờ khắc này đừng nói đến các Đạo Tôn, cho dù là Nguyên Quang Đạo Thánh cũng không dám ra mặt.

Bọn họ chỉ có thể lựa chọn chặt đứt cảm nhận ở bên kia, giả câm giả điếc không nghe thấy.

Một vài trưởng lão Đạo Tôn cũng đã bắt đầu oán trách Nguyên Quang Đạo Thánh.

Nếu không phải đại trinh thám ngươi phát hiện ra đủ loại "điểm đáng ngờ", thì hôm đó bọn ta cũng không đi ngăn cản đệ tử nội môn với đệ tử ngoại môn khác không giao nộp vật liệu để luyện đan.

Thì bây giờ đâu bị nghe chửi như vậy.

Cùng với ba trăm hai mươi ngàn đệ tử của Đông Cực Viện bên này và hàng ngàn trưởng lão chấp sự ngoại môn tất cả đều nhận được đan dược, bầu không khí ở khán đài cũng đạt tới đỉnh điểm.

Các đệ tử ở đó cũng phát hiện được càng nhiều "kinh hỉ".

"Tất cả đều là cực phẩm!"

"Ha ha ha ha ha ha! Tất cả đều là chất lượng cực phẩm!"

“Chất lượng như thế này, một viên có thể chống lại mấy viên chất lượng bình thường đây!”

“Trời ơi, có phải ta đang nằm mơ hay không?”

“Ta đưa lên ba phần vật liệu, kết quả nhận được ba phần Đế Đan Ngũ Phẩm, các ngươi thì sao?”

“Hai phần vật liệu Tứ Phẩm của ta cũng nhận được hai phần Đế Đan Tứ Phẩm.”

“Chẳng lẽ không có tỉ lệ thất bại sao?”

“Bốn phần vật liệu Lục Phẩm của ta lại chỉ nhận được hai phần.”

“Cái gì mà chỉ nhận được? Nếu ngươi tìm Đế Đan Sư khác có thể có được một phần cũng coi như may mắn rồi.”

“Đúng thế, đừng có không biết thỏa mãn!”

Cùng lúc các đệ tử ở đây đang hưng phấn bừng bừng trao đổi với nhau, khoe khoang với nhau, mọi người cũng dần dần phát hiện một quy luật.

Chính là Đế Đan Lục Phẩm có tỉ lệ thất bại đến năm sáu mươi phần trăm.

Mà Đế Đan cấp dưới Lục Phẩm thì không có thất bại.

Nộp lên bao nhiêu vật liệu thì có thể có được bấy nhiêu phần đan dược.

Không có ngoại lệ!

Phát hiện này lại lần nữa chấn động cả khán đài.

Đừng nói bọn họ, ngay cả Cung Tình và đám người Trảm Nham Thi Vương cũng bị thay đổi nhận thức hoàn toàn.

Đế Đan cấp dưới Lục Phẩm không hề có một ít tỉ lệ thất bại nào, tất cả đều là thần tích.

Tông sư Bát Phẩm luyện chế Đế Đan Tứ Phẩm Ngũ Phẩm quả thực là hạ bút thành văn, ung dung khoái trá.

Nhưng xác suất thành công phổ biến cũng chỉ có thể giữ ở khoảng xấp xỉ bảy mươi phần trăm.

Xác xuất thành công một trăm phần trăm?

Loại chuyện này bọn họ vẫn chưa từng nghe thấy.

Mà tất cả thành phẩm đan dược đều là chất lượng cực phẩm càng là thần tích bên trong thần tích!

Phải biết rằng, luyện đan mà xuất hiện một viên cực phẩm là vô cùng hiếm thấy khó có được, nó được coi là trúng được phần thưởng vậy.

Có vài Đế Đan Sư, thậm chí giữ lại tất cả đan dược cực phẩm mà mình luyện chế ra nhưng không dùng, xem như kỉ niệm, xem như huân chương.

Bây giờ hơn triệu bình dược ở khán đài, hơn một trăm triệu viên đan dược tất cả đều là cực phẩm.

Thế này khiến con người làm sao chịu nổi?

Đã đến bước này rồi, mọi người chỉ có sùng bái vị Thái Thượng Cung Chủ này thôi chứ không còn gì khác.

Những đệ tử nội môn ngoại môn khác đang vây xem ở bên ngoài lại càng thêm buồn bực.

Một vài đệ tử chân truyền có thiên phú tốt cũng không thể chịu đựng được nữa.

Sau khi hoàn tất xong việc phát đan dược, ở đó còn có hơn trăm người bay đến trước mặt Cung Tình.

Cung kính hành đại lễ với nàng.

“Tham kiến Cung Chủ!”

Cung Tình biết bọn họ muốn cái gì, nhưng mặt ngoài lại ung dung thản nhiên không biến sắc.

“Các ngươi còn có chuyện gì?”

Vài người dẫn đầu ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta đúng là có chút xấu hổ khó mở miệng.

Ngẫm lại cũng đúng.

Cơ hội lần trước xảy ra trước mắt, mà mình lại cự tuyệt.

Bây giờ còn không biết xấu hổ mà nhắc lại?

“Nếu đã không có chuyện gì thì lui xuống đi.”

Mắt thấy Cung Tình muốn quay về, mọi người nôn nóng cuối cùng cũng bất chấp thể diện.

“Cung Chủ đợi đã!”

“Bọn ta… bọn ta cũng muốn mời Thái Thượng Cung Chủ giúp đỡ luyện đan!”

“Không biết Thái Thượng Cung Chủ có thể bằng lòng giúp đỡ không?”

“Lần trước đều là bọn ta ngu dại, bị người khác giựt dây một cái liền mụ mị đầu óc, nhờ Cung Chủ dẫn bọn ta đến tạ lỗi với Thái Thượng Cung Chủ.”

Cung Tình quay đầu liếc bọn họ một cái.

“Thái Thượng Cung Chủ không so đo tính toán giống các ngươi.”

“Các ngươi muốn luyện đan, bây giờ vẫn có thể như trước.”

Lời này vừa thốt ra, xung quanh liền vang lên tiếng hoan hô rung trời.

“Tốt quá rồi!”

“Hóa ra còn có thể mời lão nhân gia hắn giúp đỡ!”

“Ha ha ha, ta cũng có cơ hội rồi!”

“Ý chí của Thái Thượng Cung Chủ thật sự làm người ta kính nể!”

Lúc trước là giữa khán đài, bây giờ thì bốn phía xung quanh cũng biến thành hải dương cuồng hoan.

Rất nhiều đệ tử đã nhìn xa xa về phía chỗ ở của Thành Ca, trong mắt ngoài sự cảm kích thì chính là tôn kính.

“Cảm tạ Thái Thượng Cung Chủ…”

“Ý chí và tình cảm sâu đậm của Thái Thượng Cung Chủ thật sự là cao thượng nhất Nguyên Tiên Giới!”

“Khiến người khác phải thán phục!”

“Vậy xin hỏi nộp vật liệu lên như thế nào, bọn ta trực tiếp giao cho lão nhân gia hắn à?”

Cung Tình lắc đầu.

“Đương nhiên không phải, việc luyện đan, bây giờ do bản cung đích thân chủ trì.”

“Cốt Tộc và Thi Tộc thành lập Luân Chuyển Đường tạm thời, vật liệu nộp sang bên kia.”

“Sau khi đạt tới số lượng nhất định, sẽ do bọn họ giao nộp lên cho Thái Thượng Cung Chủ.”

“Bất kể ai cũng không được một mình đi đến quấy rầy lão nhân gia hắn, nếu không tự gánh chịu hậu quả!”

Nàng sắp xếp như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu không bọn họ như ong vỡ tổ chạy qua đó, cung điện của Khương Thành chắc cũng bị tàn phá, hoàn toàn không có anh ninh trật tự.

Mà Cốt Tộc và Thị Tộc đều là bộ tộc không cần dùng đan dược, có thể bảo đảm xử lý công bằng.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, đám đệ tử lập tức lui xuống, ba chân bốn cẳng chạy như điên đến bên Luân Chuyển Đường mới thành lập.

Tốc độ đó người không biết còn tưởng bọn họ vội vã đi đầu thai.

Một lúc sau, Luân Chuyển Đường liền trở thành biển người đông nghìn nghịt.

Cũng may mà Cốt Tộc và Thị Tộc đã phái hơn chục ngàn người ở đây phụ trách ghi chép, còn có sáu vị Đạo Tôn của hai tộc phụ trách chủ trì, nếu không hiện trường chắc chắn loạn ầm lên.

Hơn triệu đệ tử của ba đại khu lớn ngoại môn khác, hơn trăm ngàn đệ tử nội môn, còn có đệ tử chân truyền, rất nhiều chấp sự nội môn cấp Chí Tôn, lúc này dĩ nhiên không phân biệt thân phận.

Tất cả mọi người dựa theo thứ tự đến trước đến sau mà xếp hàng.

Còn hội trưởng lão ở bên kia, hơn hai trăm vị Đạo Tôn có nhu cầu đan dược, đương nhiên cũng có thể thấy cảnh tượng này.

“Nhanh, nhanh, nhanh, chúng ta cũng mau giao vật liệu lên đi!”

“Cơ hội ngàn năm có một đấy!”

“Dựa vào thuật luyện đan cả thế giới hiếm gặp của Khương Thái Thượng, vấn đề của lão phu nhất định có thể giải quyết dễ dàng!”

“Không ngờ được lại đơn giản như vậy…”

Bọn họ lúc này, sớm đã quên chuyện thương nhớ Thiên Đan Tư lúc trước lên chín tầng mây.

Thuật luyện đan của Khương Thái Thượng thật đỉnh.

Mọi người đang muốn chạy như điên từ đại điện nghị sự ra, đằng sau lại truyền đến tiếng quát lạnh lùng của Nguyên Quang Đạo Thánh.

“Các ngươi như này còn có thể thống gì nữa?”

“Đường đường là Đạo Tôn, lại xếp hàng chung một chỗ với một đám đệ tử ngoại môn, để thân phận ở đâu?”

“Các ngươi không cần mặt mũi, nhưng ta cần!”

Lão đầu này hôm nay bị vô số người mắng chửi không ngừng, trong lòng vẫn còn hơi khó chịu một chút.

“Những điểm đáng ngờ lần trước ta phát hiện ra không có vấn đề gì, quỷ mới biết được tiểu tử kia làm sao làm được thế này?”

Mặc dù hắn cũng nôn nóng muốn mời Khương Thành giúp mình luyện đan, nhưng lúc này hắn lại để ý chuyện khác hơn.

“Chuyện lớn như đệ tử ngoại môn với nội môn nộp lên nhiều vật liệu như vậy, lẽ nào không phải do hội trưởng lão chúng ta chủ trì sao?”

“Hơn nữa thành lập Luân Chuyển Đường, Cung Tình lại có thể hoàn toàn không bàn bạc với chúng ta.”

“Chưa có được phê chuẩn của hội trưởng lão, đã tự ý chủ trương, việc này không tránh khỏi nàng ta không coi chúng ta ra gì!”

Chương 1390: Giải tán Luân Chuyển Đường?

Bị Nguyên Quang Đạo Thánh nói như vậy, hơn hai trăm vị trưởng lão quan trọng vốn dĩ định chạy như bay đến Luân Chuyển Đường bỗng dừng lại.

Cẩn thận nghĩ lại cũng đúng!

Bọn họ đều là Đạo Tôn, còn cùng một đám đệ tử xếp hàng giao vật liệu thì coi như cái chuyện gì chứ?

Đạo Tôn thì nên có mặt mũi của Đạo Tôn.

Nếu như không thể làm chút điểm đặc biệt hóa, mà lại có đãi ngộ bình thường giống như mọi người, vậy cao tầng há chẳng phải là xuống giá sao?

Mà kẻ phản nghịch mạo phạm đến bọn họ lại là Cung Tình tự ý chủ trương.

Một đất nước thường sẽ có sự hạn chế cân bằng phân chia tập quyền giữa quân vương và thần tử.

Còn một tông môn, thường cũng sẽ xuất hiện sự tranh quyền giữa trưởng lão với chưởng môn.

Có tông môn hoàn toàn là một mình chưởng môn độc tài, trưởng lão chỉ có thể làm kẻ phụ họa.

Còn có những tông môn ngược lại, chưởng môn chỉ là một quả hồng mềm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hội trưởng lão lật đổ đổi lại cầm quyền.

Tình hình trước mắt của Băng Cung, nằm ở giữa hai kiểu trên.

Cung Tình có Thành Ca chống lưng, cũng không có ai dám lật đổ cướp lấy vị trí của nàng.

Nhưng nàng cũng coi như bị mất một nửa quyền lực.

Bởi vì nàng có ba khiếm khuyết.

Tinh Hạch Hồng Vân của Băng Cung bị Khương Thành luyện hóa rồi, cũng không chịu sự thao túng của nàng.

Mà thực lực của nàng cũng không đủ mạnh mẽ.

Đừng nói đến Nguyên Quang Đạo Thánh này, chỉ là Đạo Tôn cấp trưởng lão cũng có hơn trăm người có thể một mình đánh bại nàng.

Suy cho cùng thì giới tu luyện chỉ nhìn đến thực lực thôi.

Cuối cùng, 99% đệ tử của Băng Cung đều là gia nhập sau.

Ví dụ như Thập Phương Minh, Thiên Viêm Tông, Thần Loan Thế Gia, Dạ Lăng…

Những môn đồ đó cũng không phải dòng chính của Cung Tình, ngược lại lại là dòng chính của hội trưởng lão.

Nói trắng ra, nội bộ Băng Cung thật ra vẫn còn một đám "môn phiệt".

Trước mắt Cung Tình quyết định chuyện gì, bất kể là lớn hay nhỏ đều phải thương lượng thông qua với hội trưởng lão, mới có thể có được toàn lực ủng hộ.

Nếu như không thông qua, thì mệnh lệnh của nàng không nhất định có hiệu quả.

Ở dưới ngẫu nhiên sẽ xuất hiện tình huống đệ tử chỉ nhận thủ lệnh của hội trưởng lão, không nhận ấn giám của Cung Tình.

Điểm này, cho dù là Khương Thành cũng không thể giúp đỡ được gì.

Đối với bản thân hắn, tất cả mọi người ở Băng Cung đương nhiên là vừa kính trọng vừa kinh sợ.

Nhưng đối với Cung Tình mà hắn đẩy ra, trong lòng mỗi người thấy thế nào, thì không phải chuyện hắn có thể khống chế được.

Tương lai một khi hắn rời khỏi Băng Cung, tình hình rất có thể vẫn còn tiếp tục chuyển biến xấu.

Làm sao Cung Tình có thể trấn áp được Nguyên Quang Đạo Thánh?

Đến lúc đó nàng thật sự sẽ trở thành Cung Chủ bù nhìn, hoàn toàn sẽ mất quyền lực và trở thành linh vật.

Các trưởng lão vẫn luôn đợi đến ngày đó.

Sao bọn họ có thể cho phép vượt qua hội trưởng lão, tự mình chủ trì chuyện trọng đại như vậy?

Thế thì có ý nghĩa gì?

Băng nữ này còn vượt lên bao trùm cả lên hội trưởng lão à?

“Dừng lại!”

Hơn hai trăm Đạo Tôn bên Luân Chuyển Đường đột nhiên đi đến.

“Dừng!”

“Chưa được cho phép, ai cho các ngươi giao nộp vật liệu tập thể?”

“Quả là hoang đường, chuyện lớn như vậy, đã có sự đồng ý của hội trưởng lão chưa?”

“Còn không mau lui xuống!”

Uy áp của Đạo Tôn cực kỳ khủng bố, huống chi còn có Nguyên Quang Đạo Thánh đích thân dẫn đầu.

Hiện trường báo danh vốn đang nhiệt liệt vui mừng lập tức liền tĩnh lặng.

Đại đa số những đệ tử ở đây đều đến từ Thập Phương Minh, lúc trước vô cùng tôn kính Nguyên Quang Đạo Thánh, nhưng lúc này lại không ai bảo ai mà đều nhíu mày.

Lần trước các ngươi nói Khương Thái Thượng muốn lừa gạt vật liệu, làm hại bọn ta không bắt kịp tuyến xe đầu tiên.

Bây giờ bọn ta vội vàng đuổi theo tuyến xe thứ hai, các ngươi lại đến ngăn cản.

Muốn làm gì?

Có thù hận gì với bọn ta sao?

Vài vị thiên tài Chí Tôn và Thiên Tôn dẫn đầu không nhịn được đứng dậy.

“Tham kiến chư vị trưởng lão.”

“Ta đây chỉ là vì muốn mời Thái Thượng Cung Chủ giúp đỡ luyện đan.”

“Thuật luyện đan của lão nhân gia hắn, bây giờ cũng không cần phải nghi ngờ gì nữa?”

“Đây là chuyện tốt với tất cả mọi người, vì sao lại phải bảo dừng lại?”

Bởi vì bọn ta không có mặt mũi!

Các vị trưởng lão đương nhiên không nói toẹt ra như vậy.

Mà lại trực tiếp đàn áp.

“Lui xuống!”

“Ở đâu có phần cho các ngươi nói chuyện ở trong này?”

“Thật sự là không có phép tắc quy củ gì cả!”

Sau đó, bọn họ coi thường đám đệ tử đó, ánh mắt lại càng thêm khó chịu, đi đến trước mặt Cung Tình.

Vừa bước lên liền trực tiếp hỏi tội.

“Cung Chủ, ý muốn của ngươi như thế nào?”

“Vật liệu của hơn triệu người, ngươi không thông qua hội trưởng lão một tiếng đã tự mình nhận rồi sao?”

“Ai cho ngươi tư cách đó, ngươi có quyền lực lộng quyền này rồi sao?”

Nếu nhỡ xảy ra sai sót, thậm Chí tông môn còn có thể sụp đổ, ngươi có chịu được trách nhiệm này không?”

Cung Tình khẽ lắc đầu, vẫn trấn định bình tĩnh trước nhau như một.

“Chư vị hiểu lầm rồi.”

“Thái Thượng Cung Chủ giúp đỡ luyện chế đan dược, là chuyện tốt đối với tất cả các đệ tử.”

“Bởi vì ta sốt ruột muốn mọi người nhanh chóng cầm được đan dược, cho nên mới tự ý chủ trương.”

“Không ngờ là làm cho chư vị trưởng lão không vui, mong các vị thứ lỗi…”

Nàng không tranh đoạt lẫn nhau, ngược lại lại chủ động giải thích, điều này vượt ra khỏi dự liệu của các trưởng lão.

Có điều ngay sau đó, lớp người đa mưu túc trí lại quay trở lại.

Đây là nói bọn họ bất nghĩa à.

Ý tứ câu nói kia của Cung Tình là "ta vì mọi người mới phạm sai lầm" câu này dễ dàng gợi lên đồng tình của các đệ tử.

Mà người cản trở nàng, sẽ phải cam chịu đứng mặt đối mặt giữa tất cả mọi người.

Chẳng lẽ ngươi không tốt cho mọi người sao?

"Hừ!"

Nguyên Quang lạnh lùng hừ một tiếng.

"Thật không hổ danh là Cung Tình, tâm cơ quả nhiên thâm sâu."

"Nhưng ngươi nói phá trời, nhưng chuyện tự ý xây dựng Luân Chuyển Đường có che giấu cũng không được!"

"Chưa được hội trưởng lão cho phép đã thành lập một Đường, hoàn toàn không hợp quy củ!"

Vài vị Cốt Vương và Thi Vương đứng sau Cung Tình có phần căm tức.

Đang muốn đứng lên oán giân vài câu, nhưng lại bị cánh tay Băng Nữ ngăn cản lại.

Sau đó chỉ thấy nàng quay sang Nguyên Quang khẽ gật đầu.

"Ngươi nói rất đúng, chuyện này là sơ sót của ta, bây giờ ta ở đây giải thích với chư vị."

"Luân Chuyển Đường không hợp quy củ, lập tức xóa bỏ!"

Ơ này?

Các vị trưởng lão lại sửng sốt một lần nữa.

Nữ nhân này có ý gì đây?

Bọn ta nói cái gì, nàng liền nhận cái ấy, dễ nói chuyện như thế à?

Lúc trước không phải rất cứng rắn à, sao lần này lại yếu đuối như vậy?

"Hả? giải tán?"

Các đệ tử vốn trầm mặc không lên tiếng đều không nhịn được.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, vật liệu của chúng ta vẫn còn chưa giao nộp lên, cũng chưa đăng kí báo danh nữa!”

“Bây giờ giải tán thì làm sao được?”

Vừa rồi thời gian lâu như thế, hơn một triệu bảy trăm ngàn đệ tử ở đây chỉ đăng kí được bốn trăm ngàn.

Một triệu ba trăm ngàn còn lại còn chưa kịp lên chuyến xe lần này đâu.

“Cung Chủ đừng giải tán, ta chỉ trông cậy vào lần này có thể luyện ra hai lò Đế Đan Lục Phẩm thôi, để dễ dàng đột phá cảnh giới tiếp theo!”

Thậm chí có vài đệ tử suýt chút nữa phát điên ở đó.

“Hàng triệu năm nay, ta đi khắp nơi cầu ngươi cũng không có Đại Sư bằng lòng giúp đỡ, khó khăn lắm mới có được cơ hội trời bạn này, kết quả còn chưa đến lượt đã mất rồi?”

“Còn bọn ta đã đăng ký rồi thì phải làm sao?”

“Chẳng lẽ muốn trả vật liệu lại, hủy bỏ đăng kí ư?”

“Ta không thể chấp nhận được!”

“Ta cũng không thể chấp nhận!”

“Thế này chẳng phải là muốn đoạn tuyệt con đường thăng cấp của bọn ta sao!”

Lúc bọn họ nói những lời này, cũng không nhìn Cung Tình, mà nhìn về phía người đứng đầu hội trưởng lão - Nguyên Quang.

Ai cũng không phải kẻ điếc.

Tại sao Cung Tình phải giải tán Luân Chuyển Đường, vừa rồi bọn họ đều nghe thấy hết rồi.

Nếu không có đám trưởng lão xuất hiện quấy rối, con đường của bọn họ cũng không bị cắt đứt.

Bây giờ ánh mắt bọn họ nhìn chư vị trưởng lão chẳng những có oán giận, thậm chí còn mang theo cả thù hận nữa.

Cắt đứt đan dược của con người, giống như cắt đứt đường sống của họ vậy.

“Không thể giải tán Luân Chuyển Đường!”

“Đúng, không thể giải tán!”

“Ai ép buộc giải tán, đó chính là muốn hại chết bọn ta!”

Nhìn ánh mắt bắn ra tia lửa giận của bọn họ, các trưởng lão mới ý thức được đại sự không ổn rồi.

Chương 1391: Tranh đấu không nhìn thấy

“Mọi người an tâm một chút chớ vội!”

Cung Tình vừa mới nói, tất cả mọi người ở đó lập tức im lặng.

“Mặc dù Luân Chuyển Đường đã giải tán, nhưng số vật liệu vừa rồi mới thu được, bọn ta vẫn sẽ chuyển giao cho Thái Thượng Cung Chủ.”

“Cho nên các ngươi yên tâm, những người đã có tên trong danh sách chắc chắn vẫn sẽ có đan dược.”

Nàng vừa nói như vậy, những đệ tử đã báo danh đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng những đệ tử chưa báo danh thì lại không chịu.

Lập tức có người đứng ra truy hỏi: “Vậy những người chưa báo danh như bọn ta thì phải làm sao?”

Cung Tình tiếc nuối thở dài một hơi.

“Hmmm… Mặc dù ta cũng không muốn, nhưng các trưởng lão nói cũng có đạo lý.”

“Ta không thể chuyên quyền độc đoán, một mình quyết định chuyện lớn như vậy được.”

“Sau khi Luân Chuyển Đường giải tán, ta cũng không thể lại tự ý nhận vật liệu của các ngươi nữa.”

“Thế nên chỉ có thể nói… hữu tâm vô lực, lực bất tòng tâm thôi.”

Vừa nói xong tất cả mọi người lại nhốn nháo lần nữa.

“Cái gì?”

“Sao có thể như thế?”

Những đệ tử chưa báo danh căn bản không thể chấp nhận được kết quả này.

“Ý là bọn ta không còn cơ hội nữa?”

“Lẽ nào lại như vậy, không thể giải tán Luân Chuyển Đường được.”

Có vài đệ tử dứt khoát thẳng thắn nói thẳng trước mặt hội trưởng lão.

“Ngươi là Cung Chủ, trừ Thái Thượng Cung Chủ ra, không phải ngươi là lớn nhất sao? Sao ngươi lại không thể chuyên quyền độc đoán được?”

“Đúng thế, thân là Cung Chủ, thành lập một Đường thì làm sao?”

“Hội trưởng lão dựa vào cái gì mà quản ngươi?”

“Nếu không phải do hội trưởng lão, lần trước ta đã có thể luyện chế rồi, bọn họ ngoài phá đám ra thì còn có thể làm gì?”

“Băng Cung có Cung Chủ là được rồi, còn cần hội trưởng lão gì chứ, đúng là vẽ vời thêm chuyện!”

Loại lời nói này, đã chẳng còn là giữ mồm giữ miệng nữa hoàn toàn là tiết tấu muốn lật tung hội trưởng lão ngay tại chỗ.

Các trưởng lão tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Nếu như một nhóm người nói như vậy, bọn họ cũng có thể dễ dàng áp đảo được.

Mấu chốt là bây giờ có hơn triệu đệ tử đều nói như vậy, chẳng lẽ muốn bọn họ dựa vào thực lực đánh ngã đám đệ tử này rồi trừng trị tất cả theo môn quy sao?

Đã đến bước này rồi, các trưởng lão cuối cùng cũng nhìn ra được dụng ý của Cung Tình.

Nữ nhân này thật quá đáng sợ!

Ngoài mặt thì răm rắp vâng lời, nhận mắng nhận phạt, nhưng thực tế lại lấy lùi làm tiến!

Nàng vừa giải tán Luân Chuyển Đường, đan dược của đám đệ tử không có chỗ trông cậy vào.

Nháy mắt lửa giận đã trút lên trên đầu của hội trưởng lão.

Nhóm người Nguyên Quang chặn hết đường của đệ tử làm nhiều người tức giận.

Hậu quả này vô cùng nghiêm trọng rồi.

Tiếp tục phát triển thì chỉ có danh tiếng của bọn họ bị hạ thấp, chỉ có Cung Tình mới có thể có được ủng hộ của đệ tử.

Tương lai rất có thể sẽ trở thành mọi người chỉ nhận ấn giám của Cung Chủ chứ không nhận thủ lệnh của hội trưởng lão nữa.

Vài vị trưởng lão đều rất nôn nóng.

“Mọi người đừng hoảng, bọn ta chưa nói muốn giải tán….”

Bọn họ còn chưa nói xong đã bị Nguyên Quang Đạo Thánh ngắt lời.

“Luân Chuyển Đường đương nhiên phải giải tán!”

Vị này đã từng là minh chủ của Thập Phương Minh, suy cho cùng cũng đã từng gặp những người hô mưa gọi gió.

Hắn hiểu rằng không thể nhượng bộ được.

Nếu như bây giờ bọn họ nói “Hội trưởng lão bọn ta sai rồi, bọn ta không giải tán Luân Chuyển Đường nữa” vậy thì thật sự xong rồi.

Hàm ý chính là đang thỏa hiệp với Cung Tình.

Hơn nữa làm trò trước mặt bao nhiêu đệ tử.

Sau này hội trưởng lão sẽ không có uy tín để có thể nói nữa.

Cung Tình tự ý chủ trương thành công một lần rồi, sau này sẽ có thêm vô số lần nữa.

Bây giờ Nguyên Quang phải đối mặt với cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Mà một người kinh nghiệm sương máu như hắn hiển nhiên không biết nên giải quyết như thế nào.

“Mọi người yên tâm, đan dược của các ngươi sẽ không thiếu.”

“Sau khi giải tán Luân Chuyển Đường, hội trưởng lão sẽ thành lập một Thập Phương Đường chính quy, tiếp nhận vật liệu của những người khác, thống nhất để các ngươi đăng kí báo danh.”

Lời đề nghị này vừa nói ra, hai trăm Đạo Tôn của hội trưởng lão suýt nữa vỗ tay tán thưởng ngay tại chỗ.

Tuyệt vời!

Thật là khéo!

Hội trưởng lão sẽ thành lập một Đường mới, thành công đoạt lấy danh tiếng của Cung Tình.

Còn mặt mũi của tất cả mọi người, để bọn hắn tận mắt nhìn thấy lời của ai nói mới có tác dụng.

Của bọn ta là chính quy, của Cung Tình là không chính quy.

Hơn nữa cái tên “Thập Phương Đường” cũng mang theo ý khiêu khích nồng nặc.

Ý cuả bọn họ là đang cảnh cáo Cung Tình, năng lượng của phe phái Thập Phương Minh vượt xa tưởng tượng của nàng, sau này nàng hãy thành thật một chút!

Các đệ tử mới vừa rồi còn vô cùng tức giận đã lập tức chuyển lo thành mừng.

Bọn họ cũng không nghĩ đến xa như vậy, cũng không để ý đến quyền lực chơi cờ gì cả.

Thứ bọn họ muốn chỉ là có thể giao nộp vật liệu lên, để Khương Thái Thượng giúp đỡ luyện chế.

Còn về giao cho ai, do ai đăng kí thì cũng không quan trọng!

“Được thôi!”

“Tốt quá rồi!”

“Ta còn tưởng rằng không còn hy vọng nữa, hóa ra là muốn thành lập một Đường mới à?”

“Vật liệu của ta đều ở đây, lúc nào thì có thể nộp lên?”

“Ta không thể chờ đợi thêm nữa rồi, lần này nhất định phải đuổi kịp.”

Nguyên Quang Đạo Thánh nhếch khóe môi lên, vẻ mặt vui mừng.

Hắn cố ý khoát khoát tay.

“Các ngươi an tâm chớ vội, thành lập một cái Đường chính quy không những phải có sự nhất trí của hội trưởng lão mà còn cần cái gật đầu của Cung Chủ nữa.”

“Cung Chủ, ngươi sẽ phản đối sao?”

Hắn lại cố ý khiêu khích Cung Tình lần nữa.

“Nếu như ngươi phản đối, vậy thì Thập Phương Đường kia bỏ đi vậy, dù sao thì bọn ta cũng là người làm việc theo quy củ.”

Trong nháy mắt ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên mặt của Cung Tình.

“Đương nhiên không rồi, ta rất tán thành.”

Nếu lúc này nàng phản đối, vậy thì nàng sẽ trở thành kẻ xấu cản trở mọi người có được đan dược.

Mọi người ở đó vỗ tay tiếng hoan hô vang như sấm.

“Ha ha ha ha!”

Nguyên Quang Đạo Thánh sung sướng đến mức cười to, trong tiếng cười còn mang theo tia đác ý nồng đậm.

Trận chiến này không nhìn thấy đao kiếm, chung quy lại vẫn là hội trưởng lão do hắn dẫn đầu thắng rồi.

“Cung Chủ!”

“Kế tiếp phải làm sao đây?”

Vài vị Thi Vương và Cốt Vương đều cảm thấy khó chịu.

“Bọn ta đang thu nhận tốt, bọn họ lại muốn đến đây thành lập một Đường mới.”

“Bọn họ đơn giản chỉ là cởi quần đánh rắm, vẽ vời cho thêm chuyện, chính là muốn đè đầu cưỡi cổ ngươi.”

“Bây giờ còn thật sự bị bọn họ đạt được ý đồ rồi!”

“Đáng tiếc, ngay từ đầu không tin tưởng Khương chưởng môn là bọn họ, bây giờ đi lấy lòng vẫn là bọn họ.”

“Hay là chúng ta cũng nghĩ cách, phá hoại Thập Phương Đường của bọn họ một chút.”

“Không được!”

Cung Tình vội vàng xua tay ngăn cản.

“Bây giờ Thập Phương Đường là hy vọng của các đệ tử.”

“Một khi chúng ta phá hoại, sẽ hoàn toàn mất đi trái tim của các đệ tử.”

Trảm Nham Thi Vương lạnh lùng nói: “Vậy chúng ta cứ nhìn bọn họ đắc ý như vậy sao?”

Cung Tình không nói thêm gì nữa.

Hắn chỉ cầm nhẫn trữ vật chứa vật liệu của hơn bốn trăm ngàn môn đồ, bay đến giao cho Khương Thành.

Thành Ca nhận lấy vật liệu xem xét.

“Ài nha, lần này còn có thể được, đa số đều là Đế Đan Lục Phẩm, có một ít còn có thể luyện chế thành Thất Phẩm nữa.”

Đương nhiên hắn hy vọng cấp bậc của đế đan cao một chút.

Như thế thì cuối cùng hắn cũng có thể có được “thù lao” cũng càng cao hơn.

Tu vi có thể lên đến Đạo Tôn hay không, chính là phải xem xem đại công trình luyện đan của Băng Cung lần này.

Cung Tình cũng không bất ngờ khi hắn có thể luyện chế được Đế Đan Thất Phẩm.

Bởi vì trước kia Khương Thành không giới hạn cấp bậc.

Nàng chỉ thấy kì lạ: “Sao ngươi không hỏi ta tại sao lần này chỉ có vật liệu của bốn trăm ngàn người, mà không phải của tất cả mọi người?”

“Ngươi tưởng ta mù à?”

Thành Ca khẽ cười nói: “Chuyện xảy ra ở Luân Chuyển Đường ta đã thấy rồi.”

“Vậy ngươi định…”

“Định?”

Thành Ca nhún vai.

“Ta không có dự định gì cả.”

“Được rồi, ngươi đi về trước đi, ta phải quay về luyện đan đây.”

Chương 1392: Thao tác cao cấp của hội trưởng lão

Đóng cửa Cung Điện, Thành Ca thu vật liệu vào hệ thống thương khố.

Sau đó ấn mở ra hệ thống thuật luyện đan, chọn luyện đan toàn năng.

Sau đó ấn bắt đầu rồi an tâm nằm xuống.

Đại công trình luyện đan này ở trong mắt mọi người thì bận rộn đến mức tối mày tối mặt lại đang xuất phát trong giấc mơ.

Mà lúc này bên ngoài cũng bận rộn hừng hực khí thế.

“Thập Phương Đường” mới thành lập người đông nghìn nghịt.

Hơn một triệu ba trăm ngàn đệ tử và chấp sự trưởng lão cùng tụ tập lại với nhau là cái khái niệm gì.

Nhân số hàng chục ngàn người đã vô bờ vô bến chứ nói gì đến triệu.

Có điều hội trưởng lão cũng không phải bất tài, Cung Tình có thể tổ chức phối hợp tốt loại chuyện này, bọn họ cũng có thể.

Hơn nữa còn có thể làm tốt hơn.

Mọi người đến hội trường, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy không phải là trưởng lão và chấp sự thu nhận vật liệu.

Mà là một tiên trận khảo thí vô cùng to lớn.

Một lần ước chừng có thể chứa được trăm ngàn người.

Sau khi bọn họ bước vào, lập tức đụng vào một trận khảo hạch khác.

Bên trong tiên trận đó, trước tiên sẽ tiến hành khảo hạch cảnh giới tu vi, sau đó là kiểm tra đo lường thiên phú tư chất, thi khảo hạch giống như khảo hạch lúc nhập môn.

Mỗi một lần kết thúc khảo thí đều có thể có được điểm số đánh giá khác nhau.

Mà đến cuối cùng, còn có một loại khảo hạch đặc biệt khác nữa.

Tất cả mọi người đều ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra làm sao bước vào tình cảnh đặc biệt.

Ở bên trong, bọn họ không ngừng nhận được mệnh lệnh cao cấp của trận pháp huyễn hóa ra, có cái đến từ Cung Tình, có cái đến từ Nguyên Quang Đạo Thánh, cũng có cái đến từ những trưởng lão khác.

Mà những mệnh lệnh đó đa số đều mâu thuẫn lẫn nhau.

Có những đệ tử thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhưng cũng có những đệ tử còn lại thì không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết rốt cuộc là đang đo lường cái gì.

Sau khi nhóm người Thập Phương đầu tiên kết thúc khảo hạch, dựa theo cấp độ cao thấp tổng quát phân tích được sẽ tự động được chuyển đến khu vực khác nhau.

Ngay sau đó nhóm người thứ hai nhanh chóng tiến vào.

Cả quá trình cũng không tính là quá dài, ròng rã cả một ngày trận khảo thí quy mô lớn này cũng kết thúc toàn bộ.

Những đệ tử bị phân bố ở bốn khu vực khác nhau Giáp Ất Bính Đinh đều đang bàn tán sôi nổi.

“Rốt cuộc là muốn làm như thế nào đây?”

“Đúng vậy, nộp vật liệu luyện đan lên còn muốn khảo hạch chúng ta là sao chứ?”

“Ta mới được 311 điểm, bị phân ở Bính khu, không biết có vấn đề gì không?”

Mọi người chẳng mấy chốc đã phát hiện được quy luật.

Môn đồ đạt được 750 điểm trở lên đều được phân đến Giáp khu, có khoảng một trăm năm mươi ngàn người.

Môn đồ đạt được 550 điểm trở lên được phân đến Ất khu có khoảng bốn trăm ngàn người.

Còn những môn đồ đạt được 300 điểm trở lên sẽ phân đến Bính khu, khu vực này ước chừng có khoảng sáu trăm ngàn người.

Cuối cùng là Đinh khu, khu vực này thậm chí còn có người chỉ đạt điểm có hai chữ số.

Các đệ tử ở ba khu vực Ất Bính Đinh không hiểu sao có chút bất an.

“Ta cũng có một loại dự cảm không ổn lắm.”

“Đúng vậy, chúng ta bị phân ra những cấp bậc không giống nhau, không biết có vấn đề gì không?”

“Không sao đâu, chỉ cần không ảnh hưởng đến luyện đan của chúng ta là được.”

Lúc này Nguyên Quang Đạo Thánh mới tự bay lên trời tuyên bố quyết định.

“Giáp khu lập tức báo danh.”

“Ất khu đợi đến lần sau thì báo danh sẽ tự động trúng cử.”

“Bính khu quay về cần cố gắng hơn, tranh thủ thì lần sau cũng có thể được chọn. Sau khi quay về thì nghĩ cho kỹ sao điểm của mình lại thấp như vậy.”

“Còn Đinh khu, các ngươi tự giải quyết ổn thỏa đi.”

Bỏ lại bốn câu nói ngắn gọn, hắn trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Mà những người ở đây đã bị bốn câu nói ấy châm lên ngòi nổ.

Đệ tử ở Giáp khu thật ra lại vui vẻ ra mặt, nhưng tâm trạng của những đệ tử ở khu Ất Bính Đinh thì lại không giống.

Nhất là đệ tử ở hai khu sau cùng, bọ họ căn bản không thể chấp nhận được kết quả này.

“Dựa vào cái gì?”

“Chẳng lẽ không phải nên là ai ai cũng có phần sao?”

“Luyện đan thôi mà còn phải phân ra nhiều cấp bậc?”

“Thái Thượng Cung Chủ cũng chưa nói không giúp bọn ta luyện đan?”

“Đúng, lão nhân gia hắn còn chưa nói không nhận vật liệu của ai, các ngươi dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

“Bằng việc tông môn không nuôi dưỡng những kẻ nhàn rỗi.”

Mấy vị trưởng lão đạo tôn lần lượt bay đến trên đám người.

Uy áp của cường giả ngang tàng che phủ tất cả, áp chế âm thanh của tất cả mọi người.

“Một tông môn, cần phải có cạnh tranh.”

“Đệ tử thiên tài với đệ tử bình thường có cùng đãi ngộ, vậy thì đệ tử thiên tài còn có động lực tu luyện gì nữa.”

“Toàn bộ bản khảo hạch này đều là tiên trận tự động chấm điểm, không có người nào can thiệp vào, bất cứ ai cũng không được phép dị nghị.”

“Huống chi, bọn ta cũng không hoàn toàn chặt đứt cơ hội của các ngươi.”

“Đợi đến khi lượt luyện đan lần này của Thái Thượng Cung Chủ luyện xong bọn ta sẽ sắp xếp lượt khảo thí tuyển chọn tiếp theo.”

“Có thể được chọn hay không thì phải xem các ngươi có cố gắng hay không, chứ không thể trách người khác được.”

Lời nói của bọn họ hiển nhiên không thể làm mọi người cảm thấy phục.

Rất nhiều đệ tử bày ra vẻ mặt không cam lòng không phục.

Rõ ràng lúc đầu ai ai cũng có phần, đột nhiên lại biến thành tuyển chọn sàng lọc, chuyện này đối với bọn họ là đả kích quá lớn.

Nhất là những đệ tử ở Đinh khu, bọn họ càng lộ rõ vẻ mặt tuyệt vọng.

Lấy điểm số của bọn họ, có khảo hạch bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng không thể được tuyển chọn.

Vậy há chẳng phải bọn họ sẽ mãi mãi không có cơ hội mời Thái Thượng Cung Chủ luyện đan cho mình sao?

“Ta không phục, ta là đệ tử chân truyền, tu vi đạt đến Chí Tôn rồi, dựa vào cái gì mà cũng bị phân đến Ất khu?”

“Đa số người ở Giáp khu bất kể là thực lực hay thiên phú cũng không bằng ta.”

“Đúng thế, lấy thiên phú của ta sao lại có thể phân ở Bính khu?”

“Lần khảo thí lần này của các ngươi hoàn toàn không công bằng.”

Một đạo tôn ở trên không trung vẻ mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đó là do hạng mục cuối cùng các ngươi biểu hiện quá kém, bọn ta cũng chưa từng nói lần khảo thí này không nhìn điểm số chỉ nhìn thiên phú thực lực.

“Điểm số của chính mình thấp thì tự nghĩ lại hẳn hoi đi.”

“Đừng lúc nào cũng nghi ngờ công bằng.”

Lần khảo thí này do hội trưởng lão bọn họ chuyên tâm chăm chú sắp xếp.

Tổng cộng chia thành mười mấy hạng mục.

Những hạng mục ở đầu là những hạng mục khảo hạch tu vi, tư chất, lĩnh ngộ thông thường.

Còn hạng mục cuối cùng thực ra là xem lúc bọn họ nhận được mệnh lệnh tông môn mâu thuẫn lẫn nhau rốt cuộc sẽ nghe theo ai.

Lần kiểm tra này là để xem trong lòng bọn họ hướng về bên nào, rốt cuộc là người của phe nào.

Tất cả khảo hạch điểm số tuyệt đối là một nghìn điểm, mà hạng mục cuối cùng chiếm 50%.

Hễ là môn đồ trong khảo hạch hướng đến Thập Phương Minh và các trưởng lão khác đều có thể dễ dàng đạt được điểm cao đến ba trăm bốn trăm điểm.

Rất dễ dàng là có thể qua ải.

Còn môn đồ hướng về phía Cung Tình, thì thật xin lỗi…

Đây cũng là lý do vì sao những đệ tử có cảnh giới thiên phú đều cao mà lại bị phân đến Ất khu với Bính khu.

Thực tế có vài đệ tử trong lúc khảo thí tư duy linh hoạt cũng đã nhận ra dụng ý này cho nên bọn họ cố ý hướng về phía hội trưởng lão.

Đối với bộ phận người này, hội trưởng lão cũng không thèm để ý.

Dù sao cũng chỉ là kiểm tra, không thể thật sự hoàn toàn kiểm tra được lòng người, có thể kiểm tra đại khái là được rồi.

“Những người chưa được chọn, quay về tự kiểm điểm lại mình suy nghĩ cho ký, đừng có lúc nào cũng than trời oán đất.”

Bọn họ chính là muốn thông qua cách này để gieo xuống ý niệm không thể làm trái ý của hội trưởng lão vào trong lòng của đám đệ tử này.

Mà ở đằng xa, Cung Tình và vài vị Cốt Vương, Thi Vương đều đã nhìn thấy cảnh ấy.

Một lúc lâu sau, Kim Dực với Trảm Nham mới lần lượt mở miệng.

“Bọn họ muốn mượn lần cơ hội này để thu phục tất cả môn đồ.”

“Chuyện này nhìn cứ như chuyện trẻ con nhưng thực ra lại vô cùng hiểm ác. Một khi thành công sau này mệnh lệnh của Cung Tình sẽ không còn giá trị gì nữa.”

“Chúng ta nhất định phải làm gì đó.”

Nhưng mà, thoạt nhìn Cung Tình lại không hề sốt ruột chút nào.

“Bọn họ với các ngươi đều quên mất một chuyện, Băng Cung này không phải của ta, cũng không phải của bọn họ, mà là của Thái Thượng Cung Chủ.”

Chương 1393: Bế môn canh

Khảo thí tuyển chọn của Thập Phương Đường hừng hực khí thế, chẳng mấy chốc đã tạm thời kết thúc.

Toàn bộ một trăm năm mươi ngàn người ở "tổ Giáp" trong lượt tuyển chọn đầu tiên đều vui mừng hớn hở giao vật liệu của mình lên.

Sau khi đăng kí xong sẽ đợi một khoảng thời gian nữa để nhận đan dược.

Còn những đệ tử của ba tổ còn lại bị bỏ lại, tổ Ất còn có thể được nhận, tốt xấu gì lần sau cũng có thể chuyển lên phải không?

Hai tổ Bính Đinh thì tức giận không thể bình tĩnh được.

Rất nhiều đệ tử sau khi trở về đã hùng hổ nói kháy.

"Khó ưa!"

"Đáng ghét!"

"Hội trưởng lão chính là ngáng đường chúng ta, không để chúng ta sống tốt!"

"Nếu như không có bọn họ, vật liệu đã sớm được giao lên cho Luân Chuyển Đường rồi, từ chỗ Cung Chủ giao lên cho Thái Thượng Cung Chủ, nào có phiền phức như thế này?"

Những đệ tử tư duy thông minh lanh lợi đã nhìn ra điểm mờ ám.

"Bọn họ đánh phủ đầu chúng ta."

"Đánh phủ đầu? Ý gì đây?"

"Hạng mục kiểm tra cuối cùng, các ngươi còn chưa hiểu sao? Đó chính là bắt chúng ta phải đứng thành hàng."

"Họ cảnh cáo chúng ta, từ nay về sau nhất định phải đứng về phía hội trưởng lão."

"Đệt! Trải qua chuyện này, có ma mới đứng về phía bọn họ!"

“Chẳng thế à, bọn họ làm loạn đến như vậy, ta càng trung thành với Cung Chủ hơn, nàng mới xử lý mọi chuyện công bằng!”

“Nhưng ngươi không thể không thừa nhận, Cung Chủ không thể lay chuyển được bọn họ.”

“Băng Cung này lời của ai có trọng lượng hơn, liếc mắt nhìn đã thấy rõ rồi…”

Rất nhiều người dần dần trầm mặc.

Làm tiên nhân sống đã bao nhiêu năm nay, về sau nên lựa chọn thế nào mới có thể sống tốt không cần người khác chỉ dạy bọn họ cũng biết.

Mà ở bên kia, nội bộ của hội trưởng lão đúng là một người làm quan cả họ được nhờ.

“Trải qua trận này, Băng Cung phân cao thấp rốt cuộc cũng trở thành hội trưởng lão độc tôn rồi!”

“Từ nay về sau, Cung Tình không còn uy tín nữa, lời nàng nói sẽ bị người dưới không coi ra gì nữa.”

“Hừ, sau này chúng ta nể nàng thì nàng chính là Cung Chủ.”

“Không nể nàng thì nàng không thể điều động ai được.”

“Vẫn là Nguyên Quang Đạo Thánh cao tay!”

“Vốn là cục diện bất lợi với chúng ta, lại cứng rắn đánh được một trận khắc phục khó khăn một cách tuyệt vời như vậy!”

“Được rồi!”

Nguyên Quang Đạo Thánh khoát tay.

“Kế tiếp nên giao vật liệu lên cho Thái Thượng Cung Chủ rồi.”

“Lão phu cũng đi, thuận tiện giao vật liệu của ta cho hắn luôn.”

“Ta cũng đi cùng!”

“Đúng, đúng, đúng, mấy lò Đế Đan Bát Phẩm của ta phải sớm bàn giao một chút, không thể xem thường được.”

Vì thế ngay lập tức, hơn hai trăm trưởng lão tập thể bay đến chỗ của Thành Ca.

Nhưng lúc đến trước cửa điện bọn họ lại bị ngăn cản.

“Đứng lại!”

“Chỗ ở của Thái Thượng Cung Chủ là cấm địa, không được tự ý tiếp cận.”

Lâm Tinh và Lam Diệu cùng song song đi ra.

Còn có đám người Tuyết Diệc với Vụ Duyên đi theo phía sau.

Thành Ca có thể ở trong Băng Cung cả ngàn năm, một nguyên nhân rất lớn chính là những nữ tiên này luôn được phân ở Thái Nguyên Điện này của hắn canh chừng.

Không cần Nguyên Quang mở miệng, hai vị đạo tôn đã mặt mày hung tợn, lớn tiếng quát tháo.

“Tránh ra!”

“Chí Tôn nhỏ nhoi mà lại dám cản đường của bọn ta?”

“Thực là không biết sống chết!”

Chuyện này nếu ở những chỗ khác, đám người Lâm Tinh với Lam Diệu đương nhiên không dám ngăn cản Đạo Thánh.

Nhưng ở đây thì không giống thế.

Sau lưng có Khương Thái Thượng là chỗ dựa, sợ cái lông.

“Thái Thượng Cung Chủ đang ở thời điểm luyện đan ngàn cân treo sợi tóc.”

“Bây giờ bất cứ ai cũng không được quấy rầy.”

“Trước khi các ngươi đi vào, tốt nhất hãy suy nghĩ cho kỹ, xem xem có thể chịu đựng được lửa giận của hắn không.”

Sắc mặt của Nguyên Quang và các vị trưởng lão cứng lại.

“Đang luyện đan?”

Quả thực là như lời nói, vậy thì bây giờ bọn họ thật sự không thể nào gặp Khương Thành được.

Bất cứ khi nào Đế Đan Sư đang luyện đan đều cần một hoàn cảnh môi trường yên tĩnh tuyệt đối, không thể chấp nhận

chuyện có người ngoài xông vào.

Chỉ hơi sơ suất một chút thôi, sẽ làm luyện chế bị thất bại, thậm chí có thể ảnh hưởng đến trạng thái kế tiếp.

“Vật liệu của bọn ta còn chưa nộp lên, hắn luyện đan được cái gì?”

Nguyên Quang nói như thể Khương Thành nhất định phải đợi bọn họ đến mới có thể luyện đan được vậy.

Lâm Tinh thờ ơ nói: “Hôm qua Cung Chủ giao cho hắn một lượt vật liệu rồi, trước mắt đang luyện chế số đó.”

“Cái gì?”

“Cung Tình đưa lên?”

Các trưởng lão bây giờ mới đột nhiên phản ứng lại.

Khương Thành trước giờ chưa từng ước hẹn với bọn họ.

Chỉ là bọn họ ban đầu giữ vai trò chủ đạo, tưởng rằng Thành Ca nhất định sẽ đợi “Thập Phương Đường” thu nhận xong vật liệu mới bắt đầu luyện chế.

Cho nên tình huống bây giờ là xe thứ hai đã bị Cung Tình vượt qua rồi.

Bọn họ phải đợi chuyến tiếp theo.

Thế này có hơi xấu hổ.

Không lâu trước đây bọn họ mới gióng trống khua chiêng làm ra cái khảo thí tuyển chọn, vô cùng long trọng.

Chia thành bốn tổ Giáp Ất Bính Đinh, chính là để tạo ra khác biệt giữa các đệ tử, làm ra đãi ngộ của các cấp bậc khác nhau.

Những đệ tử trúng vào “tổ Giáp” trước mắt đều giống như là trúng thưởng vậy.

Đó chính là hiệu quả của hội trưởng lão.

Để tất cả mọi người thấy, kiên định đứng ở chỗ tốt bên phía hội trưởng lão.

Kết quả bây giờ Thành Ca đóng cửa, ngay cả vật liệu bọn họ còn không đưa vào được.

“Không sao!”

Nguyên Quang đã quen với sóng gió tỏ ra không hề hoảng hốt.

“Khương Thái Thượng luyện xong một lò đan hẳn cũng sẽ nghỉ ngơi một lần.”

“Chờ đến lúc hắn nghỉ ngơi, chúng ta có thể đưa đan dược vào rồi.”

Các trưởng lão nghe thấy cũng đúng.

“Dựa vào tốc độ luyện đan của Khương Thái Thượng, luyện mấy lò đan cũng chỉ là một khoảng thời gian.”

“Chắc sẽ chẳng mấy chốc mà hắn ra ngoài nghỉ ngơi đâu.”

“Ha…”

Lâm Tinh ở đối diện cười lạnh.

“Vậy thì e là các ngươi phải thất vọng rồi.”

“Lần trước Thái Thượng Cung Chủ luyện đan không hề ra ngoài, hắn làm một hơi cho đến khi hoàn toàn kết thúc.”

Lam Diệu ở một bên khẽ che miệng cười, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vui sướng khi người khác gặp họa.

“Lần trước là đan dược của ba trăm hai mươi ngàn người hắn luyện hết 40 ngày.”

“Lần này là đan dược của bốn trăm ngàn người, thời gian ít nhất cũng phải mất hai tháng trở lên.”

“Ta thấy, các ngươi vẫn là đợi một khoảng thời gian nữa hãy quay lại đi!”

Các nàng đều là người của Cung Tình, vốn đã không vừa mắt hội trưởng lão, bây giờ chỉ mong sao bọn họ gặp phải trắc trở thôi.

“Cái gì?”

“Muốn bọn ta phải đợi hai tháng, lâu như vậy?”

Hai tháng thực ra cũng rất ngắn ngủi, bọn họ có thể đợi được.

Nhưng vấn đề là… quay về bọn họ phải ăn nói thế nào với nhóm đệ tử “tổ Giáp” đây?

Nguyên Quang vừa mới tự mình hứa hẹn, ngày hôm nay tổ Giáp có thể báo danh giao vật liệu lên trên.

Kết quả là bây giờ lại phải đợi lượt tiếp theo?

Lẽ nào phải nói với bọn họ, phó Cung Chủ Nguyên Quang nói chuyện như đánh rắm. Thực ra "tổ Giáp" cũng chẳng khác gì so với những tổ khác, đều cùng một đẳng cấp, cho nên khảo thí tuyển chọn của bọn ta không hề có ý nghĩa?

"Không được!"

"Không thể đợi được!"

"Nếu như đợi 60 ngày, uy tín của hội trưởng lão sẽ giảm xuống."

Thật ra Nguyên Quang Đạo Thánh cũng không dám xông vào.

Không nói đến sức chiến đấu khủng bố của Khương Thành, nhỡ đâu làm gián đoạn tiết tấu luyện đan của hắn, đến lúc đó tất cả đệ tử của Băng Cung đều muốn đâm vào xương sống của hắn.

"Các ngươi hẳn là có cách vào thông báo nhỉ?"

"Như này đi, các ngươi thông báo một tiếng, nói hội trưởng lão bọn ta muốn luyện Đế Đan Bát Phẩm!"

"Đúng, Đế Đan mà bọn ta muốn luyện quan trọng hơn những đệ tử kia."

"Nói với Khương Thái Thượng, để hắn ưu tiên luyện cho bọn ta trước."

"Nhân tiện bọn ta cũng giao lên vật liệu của một trăm năm mươi ngàn người lên cho hắn nữa."

"Đế Đan Bát Phẩm?"

Tuyết Diệc Chí Tôn cười như không cười.

Ngạo nghễ giương cằmm lên với một đám trưởng lão ở đối diện.

"Đương nhiên! Ngươi nên biết, Đế Đan Bát Phẩm quan trọng như thế nào!"

"So sánh với những cái khác, những Đế Đan Lục Phẩm Thất Phẩm của những môn đồ khác căn bản không tính là gì cả."

"Còn không mau nhanh chóng đi thông báo đi?"

Chương 1394: Vật liệu không giao lên

Thực ra Khương Thành đều biết động tĩnh ở bên ngoài.

Mặc dù Thành Ca đang ngủ ở bên trong, nhưng với thực lực của hắn, chỉ cần chút biến động nhỏ thôi chắc chắn hắn cũng cảm nhận được.

Mục đích chủ yếu của hắn là Đế Đan Bát Phẩm.

Nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại một chút, hắn quyết định gạt đám trưởng lão này sang một bên.

Chủ yếu là lúc trước khi chủ động giúp bọn họ luyện chế, đầu tiên đám người này còn không tin trình độ luyện đan của hắn, sau lại còn hoài nghi hắn lừa vật liệu.

Đừng có quên, là các ngươi không tìm được Đế Đan Sư giúp đỡ.

Là các ngươi cầu xin ta, chứ không phải ta cầu xin các ngươi.

Bây giờ các ngươi chạy tới trước cửa, làm cứ như là đang bố thí cho ta một cơ hội để giúp đỡ các ngươi vậy.

Thành Ca ta cũng không hèn như vậy.

Thái Thượng Cung Chủ không cần mặt mũi sao?

Vì thế, hắn trực tiếp truyền âm cho Tuyết Diệc Chí Tôn.

“Nói với bọn họ, từng lượt từng lượt mang lên, Đế Đan Bát Phẩm cũng không có tư cách chen ngang.”

Sau khi Tuyết Diệc Chí Tôn thuật lại nguyên văn lời nói của hắn một lượt, mọi người trong hội trường lão đều suy sụp xị mặt xuống.

Nguyên Quang vẫn còn muốn nói thêm gì đó.

Nhưng ngay sau đó tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng khí giết chóc không hề che giấu.

Ngưng tụ thành đầu nguồn sát khí thực chất, chính là ngưng tụ ở đại điện chỗ của Thành Ca.

“Thái Thượng Cung Chủ nổi giận rồi!”

“Chạy mau!”

Nghĩ đến hình ảnh Dị Minh Đạo Thánh bị giết lúc trước, Nguyên Quang Đạo Thánh cũng không dám ở lại thêm nữa, vội vàng bay nhanh trốn thoát khỏi nơi này.

Mọi người quay trở về đại điện nghị sự, ai nấy đều hơi buồn bực.

Đây không phải là kịch bản mà bọn họ suy tính trước.

“Bây giờ phải làm sao đây?”

“Vật liệu đã không giao lên được, phải làm thế nào mới ổn đây?”

“Vì kế hoạch ngày hôm nay, chỉ có thể chờ hai tháng nữa.”

Nguyên Quang trầm mặt xuống, chậm rãi nói: “Dù sao thì hai tháng cũng không lâu, thật ra cũng chờ được.”

Hai tháng quả thực không lâu.

Nhưng hai tháng này đối với bọn họ mà nói lại giống như sống một ngày bằng một năm vậy.

Có đệ tử không ngừng đến hỏi, đan dược đã luyện xong chưa?

Khi nào thì luyện xong?

Hội trưởng lão cũng không dám nói còn chưa giao vật liệu lên, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Nói với bọn họ phải chờ thêm nữa, kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc vừa mới đến ngày thứ năm mươi, hội trưởng lão đột nhiên nhận được một tin tức - Thái Thượng Cung Chủ mở cửa điện rồi!

Chẳng lẽ năm mươi ngày đã luyện xong đan dược của bốn trăm ngàn người sao?

Thế thì thật không thể tưởng tượng nổi!

Trong lòng mang theo tâm trạng khiếp sợ, bọn họ đã nhanh chóng đến Thái Nguyên Điện đầu tiên.

“Tham kiến Thái Thượng Cung Chủ!”

“Ra mắt Khương Thái Thượng!”

Nhìn thấy Thành Ca thần thanh khí sảng, các trưởng lão âm thầm buồn bực.

Luyện nhiều đan dược như thế, sao nhìn thế nào cũng không thấy dáng vẻ mệt mỏi chút nào.

“Thái Thượng Cung Chủ, ngươi luyện xong số vật liệu đó rồi?”

Thành Ca gật đầu.

“Luyện xong rồi.”

Mặc dù đã đoán được, nhưng sau khi có được xác nhận của hắn, mọi người vẫn nổi da gà.

Thế này cũng nhanh một cách thái quả rồi.

Hoàn toàn phá vỡ nhận thức bình thường.

Làm cho những Đế Đan Sư khác làm sao chịu nổi?

“Thuật luyện đan của Thái Thượng Cung Chủ thật sự vang dội cổ kim.”

“Đúng thế đúng thế, đúng là độc nhất vô nhị.”

“Khó trách ngươi có thể trở thành Thủ Tọa của Thiên Đan Tư.”

Bọn họ đến đây nịnh nọt Thành Ca đều dựa vào từng người nói xin vui lòng nhận.

Sau đó, Thành Ca gọi Tuyết Diệc Chí Tôn đến.

“Ngươi đi gọi Cung Tình qua đây, nói rằng lượt đan dược này luyện xong rồi, bảo nàng đem phát đi.”

“Khoan đã!”

Nguyên Quang Đạo Thánh vội vàng ngăn cản.

“Khương Thái Thượng không cần phải phiền phức như vậy đâu?”

“Dù sao hội trưởng lão bọn ta cũng ở đây, không bằng cứ đưa cho bọn ta đi, để bọn ta phát cho những đệ tử đó càng tiện hơn.”

Những trưởng lão khác cũng nhao nhao hùa theo.

“Đúng vậy, không cần thiết phải bảo Cung Chủ đích thân làm việc vất vả đâu.”

“Chuyện nhỏ nhặt này bọn ta cũng có thể làm được tốt.”

Bọn họ chạy đến trong nháy mắt chính là vì cái này.

Lần đan dược này do bọn họ phát cho đệ tử, lần làm màu này chẳng khác nào đợi bọn họ làm.

Các đệ tử cũng nhìn thấy năng lượng của hội trưởng lão, nhìn thấy Thái Thượng Cung Chủ tin tưởng bọn họ nhiều thế nào.

Nói trắng ra, là vẫn muốn đoạt danh tiếng của Cung Tình.

Mặc dù Thành Ca không thích hạn chế so sánh lục đục tranh giành quyền lực, nhưng hắn cũng không ngốc, sao lại không nhìn ra điểm mờ ám ấy chứ.

Con mẹ nó, Cung Tình lại là sự lựa chọn của ta.

Các ngươi lại dám mượn đan dược mà ta luyện ra để giẫm lên người của ta?

Thật là nực cười!

“Các ngươi đang nói nhảm cái gì vậy?”

“Chỗ vật liệu này là Cung Tình tự tay giao cho ta, đương nhiên phải do nàng đích thân phát lại rồi.”

“Có liên quan rắm gì đến các ngươi chứ?”

Nói xong, hắn trực tiếp bay ra bên ngoài, mà Cung Tình bên này cũng đã nghe được tin tức nhanh chóng đi đến.

Sau khi nhận lấy đan dược, hai người chỉ trao đổi ánh mắt, sau đó Cung Tình nhận lấy thành phẩm đan dược cứ thế rời đi.

Chỉ để lại đám trưởng lão ở lại mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Ở trước mặt Khương Thành, bọn họ không dám nói mấy câu cái gì mà chưa thông qua phê chuẩn của hội trưởng lão, không hợp với quy củ.

Không thể cướp đi danh tiếng, bọn họ chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác.

“Vậy… Thái Thượng Cung Chủ đã luyện xong số vật liệu đó rồi phải không?”

Nguyên Quang nặn ra nụ cười, đưa lên một cái nhẫn trữ vật mới.

“Đây là lượt vật liệu tiếp theo, làm phiền ngươi.”

Không đuổi kịp chuyến xe thứ hai, dù thế nào cũng phải đuổi được chuyến thứ ba.

Nhưng mà trong tưởng tượng của hắn, hình ảnh Thành Ca tiếp nhận vật liệu của hắn còn chưa xảy ra.

Thành Ca chỉ liếc mắt nhìn cái nhẫn trữ vật kia một cái.

Sau đó thờ ơ nói: “Trước tiên các ngươi cứ cầm lấy đi, đợi khi nào ta có thời gian thì nói sau.”

Ơ?

Nguyên Quang suýt chút nữa không thể hiểu nổi ý của hắn.

“Bây giờ không phải là ngươi đang rảnh sao?”

Khương Thành không hiểu nhìn hắn một cái.

“Luyện đan xong rồi, chẳng lẽ ta không được nghỉ ngơi một chút à?”

“Nhưng mà lần trước sau khi ngươi luyện xong đợt đan dược kia không phải lập tức lại có thể luyện ngay lần tiếp theo sao?”

Nguyên Quang hơi hoài nghi là hắn cố ý như vậy, chỉ là không có chứng cứ.

Những trưởng lão khác cũng nhao nhao phụ họa.

“Đúng vậy, Thái Thượng Cung Chủ ngươi đừng có nói đùa nữa.”

“Bọn ta đều biết ngươi không cần tạm nghỉ ngơi mà.”

Thoạt nhìn tinh thần của ngươi vẫn sảng khoái, trạng thái còn tốt hơn cả bọn ta nữa.

“Ngươi đang gây khó dễ cho bọn ta rồi…”

“Nói đùa?”

Thành Ca đột nhiên kích động.

Hắn giơ ngón tay ra chỉ vào mũi Nguyên Quang, rồi chửi ra một tràng.

“Một lần là hơn triệu lò, ngươi thử hỏi những Đan Dược Sư khác xem có mệt không?”

Lần trước ta phải tiêu hao tinh lực với căn cơ của mình mới gắng gượng liên tục luyện được xong lần thứ hai."

"Bây giờ ta đã dầu hết đèn tắt rồi!"

"Các ngươi là người ngoài nghề các ngươi không hiểu, thì đừng có khoa tay múa chân ở đây!"

"Thật sự coi ta là con lừa hàng sản xuất à?"

"Đều cút hết ra ngoài cho ta!"

Tất cả mọi người của hội trưởng lão đều bị trận gào thét này làm cho mông muội.

Mãi cho đến khi rời khỏi Thái Nguyên Điện bọn họ cũng không xác định được Khương Thành thật sự mệt cần nghỉ ngơi hay là hắn cố ý bắt bẻ bọn họ.

"Luyện hơn triệu lò luyện đan đương nhiên sẽ mệt, đổi là các Đế Đan Sư khác, cả đời này sợ rằng cũng không chắc chắn có thể hoàn thành được việc làm vĩ đại này."

Nguyên Quang nhìn về phía Thái Nguyên Điện, ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

"Nhưng sao ta vẫn luôn cảm thấy, lần này hắn cố tình giả vờ nhỉ?"

"Bất kể là hắn có phải giả vờ hay không, vấn đề bây giờ là chỗ vật liệu này chũng ta vẫn không thể giao lên đúng lúc."

"Nên làm thế nào mới tốt bây giờ?"

Bọn họ mơ hồ có dự cảm, số vật liệu đã thu nhận này, sợ rằng phải trở thành củ khoai nóng bỏng tay rồi, cuối cùng là nát ở trong tay.

"Không sao, đợi hắn nghỉ ngơi xong, chúng ta lại đưa lên là được."

"Chắc là cũng không lâu lắm đâu."

Đúng lúc bọn họ đang nói chuyện, bên ngoài đại điện nghị sự, đột nhiên vọt tới rất nhiều đệ tử.

"Trưởng lão, đan dược của bọn ta đâu?"

Chương 1395: Đây là nhằm vào

Các đệ tử đi đến đều là đệ tử phân vào “tổ Giáp” lần trước.

Nhóm người này ước chừng có khoảng hơn năm trăm ngàn người.

Mấy ngày nay bọn họ cả ngày đều đắm chìm trong trạng thái mâu thuẫn vừa vui sướng vừa nôn nóng.

Vui sướng vì đã báo danh được rồi, rất nhanh thôi là có thể lấy được đan dược rồi.

Còn nôn nóng vì những tháng ngày chờ đợi nó lại dài dằng dặc như vậy.

Vừa rồi Cung Tình triệu tập tất cả đệ tử, nói là nhóm đan dược thứ hai luyện xong rồi.

Bọn họ còn tưởng rằng đó là lượt của bọn họ.

Kết quả từng lượt đan dược phát ra, đã phát đầy đủ cho bốn trăm ngàn người, nhưng lại không hề có tên của bọn họ.

Những người cầm được đan dược đều là những người lần trước báo danh ở Luân Chuyển đường của Cung Tình.

Bọn họ không thể không chủ động đến hỏi.

Kết quả Cung Tình chỉ bỏ lại một câu, phần vật liệu đó của các ngươi không phải ta nhận, không thuộc quản lý của ta.

Thế nên, bọn họ chỉ có thể đến tìm Thập Phương Đường.

“Không phải ngươi nói lượt của bọn ta là nhanh nhất sao?”

“Đúng vậy, bọn ta là cấp Giáp đấy.”

“Tại sao đều phát cho bọn họ hết rồi, còn không phát cho bọn ta?”

“Chẳng lẽ còn chưa giao vật liệu của bọn ta lên trên ư?”

Sắc mặt của đám trưởng lão ai nấy đều khó coi.

Bọn họ không thể trực tiếp nói vật liệu vẫn chưa giao lên trên được.

Một khi nói như vậy, thì sẽ tạo thành hình ảnh hội trưởng lão không có tài cán gì.

Chỉ có thể ậm ờ trốn tránh, tiếp tục dây dưa.

“Thái Thượng Cung Chủ luyện đan cũng cần thời gian nghỉ ngơi, vẫn chưa đến lượt của các ngươi.”

“Huống hồ mới có hai tháng, các ngươi vội vã cái gì?”

“Đừng nói đến hai tháng, cho dù đợi hai năm, hai mươi năm cũng đã sao?”

“Đối với chúng ta mà nói, chẳng qua cũng chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi mà thôi!”

Các đệ tử oán thầm trong lòng, hai tháng đối với Tiên Nhân quả thực là rất ngắn ngủi.

Bọn họ cũng có thể đợi được.

Nhưng vấn đề là, bốn trăm ngàn người cũng nộp vật liệu lên Luân Chuyển đường cùng lúc đó đều đã nhận được rồi.

So sánh như vậy, “tổ Giáp” như bọn họ còn có mặt mũi gì nữa.

Nhưng bây giờ, ngoài miệng bọn họ cũng không biết nên nói gì.

Dù sao thì trước mắt cũng chỉ có Thập Phương Đường có thể giao vật liệu lên.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày từng ngày.

Chẳng bao lâu sau lại qua ba tháng rồi.

Đan dược của các đệ tử vẫn chưa có tin tức gì.

“Chư vị trưởng lão, đan dược của bọn ta sao vẫn chưa luyện xong?”

Lần này không chỉ có đệ tử “tố Giáp” nữa mà còn có cả đệ tử của “tổ Ất” cũng vội vàng chạy đến.

“Còn có bọn ta nữa?”

“Lần trước không phải ngươi nói bọn ta là tổ Ất, có thể báo danh ở lượt tiếp thao sao?”

“Đúng vậy, Thập Phương Đường sao vẫn không nhận vật liệu của bọn ta?”

“Chẳng lẽ hội trưởng lão lừa bịp bọn ta hay sao?”

Chư vị trưởng lão tỏ vẻ “khoảng thời gian này bọn ta cũng sứt đầu mẻ trán đây”.

Ba lần bảy lượt chạy đến Thái Nguyên Điện, nhưng tin tức nhận được đều là Thái Thượng Cung Chủ đang bế quan tĩnh dưỡng, căn bản còn không nhìn thấy hắn.

Kéo dài hơn một ngày, bọn họ liền bị dày vò thêm một ngày.

Để bình ổn sự bất mãn của các đệ tử, Nguyên Quang không thể không đích thân ra mặt.

“Thái Thượng Cung Chủ luyện nhiều Đế Đan như vậy, cũng cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian.”

“Các ngươi thúc giục cái gì, cũng sẽ không thiếu phần của các ngươi!”

“Mới có ba tháng đã không giữ được bình tĩnh còn có thể làm Tiên Nhân gì chứ?”

“Không bằng các ngươi quay về bế quan, sau khi kết thúc, lượt đan dược này tự nhiên sẽ đến tay thôi.”

May mà hắn là Đạo Thánh, nếu không thì đám đệ tử đã tức giận chửi luôn trước mặt rồi.

Khảo thí tuyển chọn lần trước bọn họ tổ chức long trọng như vậy, lúc ấy nói dễ nghe biết bao nhiêu?

Kết quả bây giờ lại lật lọng?

Thời gian tiếp tục trôi đi.

Chẳng mấy chốc đã qua một năm rồi.

Trong thời gian một năm này, Khương Thành vẫn luôn “nghỉ dưỡng”, cũng không giúp đỡ bất cứ ai luyện đan cả.

Áp lực của hội trưởng lão càng ngày càng tăng.

Lúc nào cũng có đệ tử đến trước cửa hỏi, khi nào thì phát đan dược cho bọn họ, khi nào thì cho bọn họ báo danh.

Không chịu được phiền phức, bọn họ chỉ có thể lần lượt nhao nhao tuyên bố với bên ngoài bế quan tu luyện, bất cứ ai cũng không được quấy nhiễu.

Nhưng cách này hiển nhiên không giải quyết được vấn đề.

Âm thanh chất vấn của các đệ tử bất mãn cũng càng ngày càng nổi lên.

“Rốt cuộc là Thập Phương Đường có được hay không?”

“Cẩn thận nghĩ lại, đến bây giờ bọn họ vẫn không thể đem về được một phần đan dược nào!”

“Hừ, lúc đầu khảo thí buộc chúng ta phải đứng về phía họ, bây giờ đến cái lông cũng không có được?”

“Không phải còn muốn tổ Bính tổ Đinh chúng ta quay về tự kiểm điểm mình vì sao điểm số lại thấp như vậy ư, ha ha ha…”

“Điểm số cảm tình có cao hay không đãi ngộ cũng giống nhau thôi.”

“Thập Phương Đường cái gì chứ, chính là thứ uổng công vô ích!”

“Lúc đầu ngoan ngoãn để Luân Chuyển đường thu nhận hết toàn bộ vật liệu thì bây giờ tất cả chúng ta cũng đã lấy được đan dược rồi.”

“Đều trách bọn họ không có việc gì đi kiếm chuyện!”

Những tiếng bàn tán đó, các đạo tôn của hội trưởng lão đều có thể nghe thấy.

Nguyên Quang Đạo Thánh thậm chí còn có thể cảm nhận được rõ ràng, uy tín của bản thân đang càng ngày càng giảm sút.

Sự bất mãn của các đệ tử với hội trưởng lão, càng ngày càng tăng lên.

Cứ tiếp tục như vậy, thậm chí hội trưởng lão còn có khả năng trở thành cái gai trong mắt của đám đệ tử nữa.

Rốt cuộc thì hắn cũng không thể ngồi yên được nữa.

Một năm nay, hắn đã bay đến Thái Nguyên Điện lần này là lần thứ 50 rồi.

Xuất hiện ở trước mặt hắn vẫn là Lâm Tinh và Tuyết Diệc.

“Khương Thái Thượng vẫn đang bế quan tĩnh dưỡng à?”

“Thời gian cũng lâu như vậy rồi, hẳn là cũng nghỉ ngơi đủ rồi nhỉ?”

“Có thể truyền tin đến cho hắn để hắn trước hết luyện xong đan dược cho mọi người được không?”

Nằm ngoài dự đoán của hắn, lần này chúng nữ không nói Khương Thành đang bế quan tĩnh dưỡng không thể quấy rầy nữa.

Mà mỉm cười lắc đầu.

“Không có nha, Thái Thượng Cung Chủ đã xuất quan rồi.”

“Cái gì!”

Nguyên Quang liền nhảy dựng lên.

“Hắn đã xuất quan rồi, sao các ngươi không báo cho ta sớm?”

Hắn còn không phân minh đã xông thẳng lên.

Cả đời này Nguyên Quang cũng không muốn gặp được Khương Thành như lúc này.

Tổ tông, ngươi mau mau luyện xong đống vật liệu này đi.

Chờ đến lúc luyện xong, thì ngươi thích gì cũng được!

Nhưng mà, sau khi hắn xông vào trong thì lại không thể nhìn thấy Khương Thành đâu.

Sau lưng truyền đến tiếng cười khúc khích của đám Lam Diệu và Vụ Duyên.

“Thái Thượng Cung Chủ với Cung Chủ của bọn ta kết bạn ra ngoài dạo chơi giải sầu rồi.”

“Ha ha ha….”

“Hắn không có ở trong cung đâu, ngươi đến chậm một bước rồi!”

Ra ngoài dạo chơi?

Con mẹ nó ngươi đang nhắm vào ta đúng không?

Nguyên Quang suýt chút nữa đã muốn chửi ầm lên, nhưng mà hắn lại không dám chửi Khương Thành, chỉ có thể đổ hết lửa giận lên đầu Cung Tình.

“Quả thực là buồn cười, lố lăng!”

“Nàng thân là Cung Chủ, không trấn giữ Băng Cung, sao lại có thể tùy tiện ra ngoài như thế?”

“Đây là việc không làm tròn nhiệm vụ rất nghiêm trọng…”

“Phó Cung Chủ, lời nói của ngươi thật chẳng có đạo lý gì.”

Lam Diệu cười ngắt lời hắn.

“Dù sao thì hội trưởng lão các ngươi có bản lĩnh lớn như vậy, tự mình có thể quyết định tất cả mọi chuyện, cũng không cần Cung Chủ của bọn ta phải ra mặt đâu.”

“Đúng thế, gần đây tất cả sự việc đều do hội trưởng lão các ngươi xử lý, Cung Chủ của chúng ta không có chuyện gì làm cả, ra ngoài giải sầu thì làm sao hả?”

“Chẳng lẽ các ngươi còn muốn nhốt nàng lại, hạn chế tự do của nàng sao?”

“Nàng không ở đây, không phải đúng là làm thỏa mãn ý nguyện của các ngươi rồi sao?”

Nguyên Quang Đạo Thánh cuối cùng cũng tỉnh táo lại trong cơn thịnh nộ.

Đúng vậy, Khương Thành chính là đang nhằm vào hắn!

Hắn nhất định không nhận vật liệu của Thập Phương Đường, chính là không hỗ trợ hội trưởng lão bọn họ.

Cuối cùng thì hắn cũng ý thức được, bản thân đã phạm phải sai lầm ngu xuẩn như thế nào.

Cung Tình là do Khương Thành đẩy lên, lật đổ mất quyền lực của Cung Tình chính là muốn khiêu chiến với Khương Thành.

Dưới loại tình huống này, ngươi còn trông chờ hắn sẽ giúp đỡ ngươi luyện đan hay sao?

Nằm mơ cũng không thể ngây ngô như thế được!

“Khi nào thì hắn quay về?”

“Cái này thì bọn ta cũng không biết được.”

Tiếng cười của chúng nữ không ngừng lại.

“Có thể là ngày mai, cũng có thể là trăm triệu năm sau.”

Chương 1396: Hội trưởng lão nhận ra được sự sợ hãi

Khi Khương Thành và Cung Tình cùng đi du ngoạn, các Thần Quân từ Thiên cung cũng cùng tụ họp lại với nhau.

“Đan sư của Thiên Đan Tư đều đã trở về Thiên Cung, nhưng Khương Thành vẫn chưa quay trở lại.”

“Không riêng gì Khương Thành, mà Yên Dĩ và Hồ Yêu kia cũng không trở về.”

“Thiên Đan Tư ở bên kia nói thế nào?”

“Bọn họ giữ kín như bưng về việc này, sau khi trở về cũng chưa từng nhắc tới tiểu tử kia.”

Điều này thực ra cũng rất là bình thường.

Đám người Thiên Lâm và Thái Hành ở Vân Di Đạo đã gia nhập vào Băng cung.

Làm sao chuyện này có thể công khai ra ngoài.

Đương nhiên bọn họ sẽ không tuyên bố với bên ngoài, Thủ Tọa của bọn ta là Thái Thượng Cung chủ ở bên kia.

Vì thế, mấy Thần Quân của Thiên cung đã khai triển sự hiểu biết cấp Xí Nghiệp.

“Ắt hẳn Khương Thành đã chết!”

Thích Vương sờ râu dưới cằm, hai mắt loé sáng.

“Như thế xem ra, việc đánh chặn bên kia của Vân Di Đạo, quả thật đã thành công!”

Dực Vương và Lư Vương ở trong điện cũng phấn khích lạ thường.

“Thật tốt quá, tiểu tử kia cuối cùng cũng đã bị giết, Yên Dĩ cũng đã bị giết rồi!”

“Cứ như vậy, ván cược xem như là miễn cưỡng hoà nhau.”

“Cách làm việc của Thanh Hùng Cốc cũng rất gọn gàng đấy.”

Tất cả Thần Quân đều thở phào nhẹ nhõm.

Tin tức của bọn họ, vẫn dừng lại khi Thanh Hùng Đạo Tôn chặn giết Khương Thành.

Vốn dĩ không biết gì về một loạt chuyện lớn mà mọi người đều biết xảy ra sau Vân Di Đạo.

Ngược lại cũng không thể trách mắng bọn họ bế tắc lạc hậu.

Mà là Thiên cung và Đạo Tuyệt Chi Địa giống như hai thế giới, cách quá xa nhau.

Trừ khi cố ý trà trộn vào để tìm hiểu, bằng không tin tức ở đó sẽ hoàn toàn không thể truyền đến được.

"Thật kỳ lạ, tại sao Thanh Hùng Đạo Tôn không tìm chúng ta để đòi lại khoản thù lao kia?"

Trong kế hoạch ban đầu của bọn họ, trước tiên sẽ cho Thanh Hùng Đạo Tôn một phần tiền đặt cọc, sau khi đã giết chết Khương Thành và Yên Dĩ, sẽ thanh toán phần còn lại.

Đây cũng là quy trình cơ bản để mua hung thủ.

Về phía Thiên cung, ban đầu dự định lợi dụng lúc Thanh Hùng Đạo Tôn ra để nhận số tiền còn lại, cũng giết chết hắn, diệt khẩu triệt để, che dấu manh mối truy xét.

"Đúng vậy, sao hắn không liên lạc với chúng ta?"

"Lẽ nào ở bên đó đã xảy ra vấn đề gì?"

"Hay là qua đó thăm dò một chút?"

"Chết phải thấy xác, nếu không ta sẽ luôn cảm thấy không ổn thỏa."

Mà ở bên kia, thật ra Tà Tiên Giới cũng không thể ngồi yên.

Hơn tám mươi ngàn năm qua, cứ mỗi ngàn năm, Yên Dĩ sẽ sử dụng thủ đoạn đặc biệt để truyền tin đến phụ thân Yên Mục Đạo Tôn ở Tà Tiên Giới.

Báo cáo rằng Thiên Tâm của bản thân vẫn còn thấp kém, sẽ không bao giờ phản bội Tà Tiên Giới, nhân tiện nói về những kiến thức ở Tiên Giới.

Mà vừa rồi, nàng "nói chuyện" với Yên Mục như thường lệ.

"Phụ thân, ta cảm thấy hay là ngươi đến Đạo Tuyệt Chi Địa đi, ở đây rất tốt…"

Trong tám mươi ngàn năm qua, Thiên Tâm của nàng thế mà không hề thay đổi.

Nhưng đi theo Khương Thành chạy khắp nơi ở Thiên cung và Đạo Tuyệt Chi Địa, cuối cùng thì tâm cảnh của nàng cũng đã thay đổi.

Nhiều lần được Thành Ca làm mới tầm mắt, nhiều lần bị lật đổ nhận thức.

Quả thật người này đi tới nơi nào, sẽ chinh phục được nơi đó.

Nàng đã suy nghĩ về một vấn đề trí mạng rất nhiều lần - liệu nàng thật sự muốn đại diện cho Tà Tiên Giới đối địch với người đáng sợ như vậy trong tương lai sao?

Là một Tà Tiên thông thạo trong việc tìm kiếm lợi thế và tránh những điều bất lợi, nàng cảm thấy không cần thiết phải cứng đầu như vậy chứ?

Tốt hơn hết là ở lại Đạo Tuyệt Chi Địa, tu luyện ổn định ở nơi này sẽ có tương lai tốt đẹp hơn.

“Đừng nói lung tung!”

Yên Mục ở bên kia ngắt lời hắn bằng một giọng nói trầm đục.

“Gần đây ngươi xảy ra chuyện gì, sao lúc nào cũng nói những lời điên rồ như vậy, tiếp tục kích phản Khương Thành!”

“Ta không thể kích phản hắn được, người đó quá thần kỳ, hoàn toàn không thể thành công…”

“Không có gì là không thể!”

Yên Mục ở bên kia gác Tiên khí truyền tin một cách hung hăng.

Mà Yên Dĩ cũng không biết rằng, mỗi lần nàng “nói chuyện” với phụ thân, thật ra có một vòng tròn các đại lão của Tà Tiên Giới ở phía đối diện.

Không chỉ có một đám Đạo Tôn có sức mạnh hoàn toàn không thua gì Yên Mục, mà còn có mấy Đạo Thánh cấp cường giả của Tà Tiên Giới.

Bên trong Ngân Lang điện, bầu không khí vô cùng nghiêm trọng.

“Yên Mục, con gái của ngươi đã phản bội chúng ta rồi.”

Cổ Kỳ Đạo Thánh đến từ núi Thiên Tà mỉm cười một cách âm trầm.

“Có vẻ như nàng đã bị Thiên cung bên kia tẩy não rồi, muốn làm kẻ địch với chúng ta.”

“Không, nàng sẽ không làm như vậy!”

Yên Mục nhanh chóng bác bỏ: “Vừa rồi nàng còn nói với ta, Thiên Tâm của nàng vẫn kiên định như trước, các người cũng đều đã nghe được…”

“Có thật không?”

Một Đạo Thánh Danh Tuyệt khác ngắt lời hắn một cách vô cảm

“Vậy ngươi giải thích như thế nào về những lời mà nàng vừa mới bảo ngươi đến Đạo Tuyệt Chi Địa.”

Mấy Đạo Tôn khác lần lượt lộ ra ý định giết người.

“Nàng cũng đã định rời khỏi Tà Tiên Giới, vậy mà người vẫn còn hi vọng vào Thiên Tâm của nàng?”

“Ta thấy nàng đã bị xúi giục từ lâu, đã trở thành chó của Thiên cung!”

“Cần phải tiêu diệt con chó này trước, nếu không chúng ta sẽ thua cuộc đánh cược này!”

Chỉ có thể nói rằng một số việc thật là kỳ diệu.

Thiên cung và Tà Tiên Giới, đều cho rằng bản thân sẽ thua.

Đều muốn tiêu diệt “người phát ngôn” ở bên bản thân, sớm chấm dứt đánh cược.

Thế là, cả hai bên đều bắt đầu chuẩn bị một kế hoạch mới.

Về phía Vân Di Đạo, Yên Dĩ và Khương Thành không hề hay biết gì về chuyện này, cả hai người vẫn đang đợi cuộc đánh cược hết hạn sau hai mươi ngàn năm.

Thành Ca và Cung Tình vân du ở bên ngoài ước chừng khoảng mười năm.

Trong mười năm này, bên trong Băng cung đã loạn thành một mớ hỗn độn.

Bởi vì luyện đan được đồng ý đã được "trả lại" vô thời hạn, Thập Phương Đường đã hoàn toàn mất thanh danh.

Hầu hết nhóm đệ tử đầu tiên đều đòi lại vật liệu của bản thân, sợ bị thèm muốn.

Uy tín của hội trưởng lão đã bị rơi xuống đáy vực.

Rất nhiều đệ tử bắt đầu bàn tán về việc khi nào thì Cung chủ sẽ quay trở về.

Nếu nàng trở lại, thì Thái Thượng Cung chủ cũng sẽ quay trở lại.

Bọn họ đã nhận ra rằng, người duy nhất có thể làm cho Thái Thượng Cung chủ nể mặt hỗ trợ, chỉ có bản thân Cung chủ.

Đối với hội trưởng lão, người ta hoàn toàn không quan tâm.

Nguyên Quang Đạo Thánh cũng phát hiện ra một việc đáng thất vọng, Băng cung này bản thân không thể nào điều khiển được.

Môn đồ ở nơi này, đến từ hàng trăm môn phái thế gia và tộc quần lớn nhỏ ở Vân Di Đạo, vốn dĩ rất khó để tập họp lại.

Chỉ có Khương Thành mới có thể giữ cho bọn họ bên nhau.

Chỉ riêng sức chiến đấu đáng sợ khi tiêu diệt Dạ Lăng, cũng đủ để tất cả mọi người tín phục.

Mà luyện đan thuật thần kỳ của hắn, cũng đủ để cho môn đồ của Băng cung mãi mãi không thể rời khỏi hắn.

Dù sao thì luyện đan cũng không phải là mua bán một lần, mà là một nhu cầu lâu dài.

"Chúng ta… chỉ có thể khuất phục."

Trong đại điện nghị sự, bỗng nhiên Nguyên Quang giống như đã già đi rất nhiều.

"Trận chiến này, chúng ta đã thua rồi, sau này chỉ có thể hết sức ủng hộ cho Cung Tình."

"Đó là người mà hắn đã xác định."

“Nếu không, sẽ không có ai luyện chế đan được của chúng ta.”

Những lời này của hắn, chẳng khác nào ngầm thừa nhận rằng Cung chủ của Băng cung trong tương lai sẽ thống trị, hội trưởng lão chỉ có thể làm phụ tá.

Các trưởng lão khác im lặng không nói gì.

Bọn họ không cam lòng, nhưng bọn họ phải thừa nhận một điều.

Cho dù Băng cung không có đám trưởng lão bọn họ, thì vẫn là môn phái liên tục xuất hiện phép màu.

Nhưng nếu không có Khương Thành, thì nơi này sẽ lập tức trở nên bình thường không có gì lạ.

Thật lâu sau, trong điện vang lên tiếng đáp trả liên tục không ngừng.

“Đồng ý.”

“Tán thành.”

Năm ngày sau, Khương Thành và Cung Tình được hội trưởng lão mời quay trở lại Băng cung.

Toàn bộ môn phái xếp hàng hai bên đường đón tiếp.

Nhìn thấy Khương thái thượng trở về, tất cả đệ tử đều hoan hô, giống như đã tìm được người đáng tin cậy.

Chương 1397: Quyết định của Thích Vương

Sau lần trở lại này, hội trưởng lão đã hoàn toàn nhận thấy được sự sợ hãi.

Không còn cách nào khác, cho dù bọn họ có thể chiến đấu với Cung Tình, thì cũng không thể nào chiến đấu với Khương Thành.

Thập Phương Đường trực tiếp hủy bỏ.

Luân Chuyển đường lại được thành lập.

Mà hội trưởng lão cũng giao lại tất cả quyền hành cho Cung chủ, biến mình thành một tổ chức phụ trợ.

Sau này công việc lớn nhỏ ở Băng cung, bọn họ chỉ có quyền đề nghị, quyền quyết định đều nằm trong tay Cung Tình.

Nhìn thấy bọn họ cuối cùng cũng lên đường, đương nhiên Khương Thành cũng sẽ không làm khó dễ nữa.

Nửa năm sau đó, hắn đã liên tiếp giúp đỡ hơn một triệu ba trăm ngàn đệ tử còn lại luyện xong đan dược.

Cuối cùng hắn đã giúp đỡ hơn hai trăm trưởng lão cấp Đạo Tôn luyện xong đế đan bát phẩm.

Đan dược tứ ngũ phẩm, toàn bộ đều được Ca phát đi, không chừa một lọ nào.

Xem như là chiếu cố các đệ tử cấp thấp.

Đối với đế đan lục thất phẩm, hắn nhận một nửa "thù lao".

Mà đế đan bát phẩm, hắn trực tiếp nhận hai phần ba.

Mặc dù như vậy, tất cả các trưởng lão bao gồm cả Nguyên Quang vẫn cảm thấy bản thân được lợi không ít.

Tỷ lệ thành công ba mươi phần trăm, bình thường thì đế đan sư bát phẩm rất khó làm được.

Bên cạnh đó, những đế đan sư kia còn muốn lấy đi một nửa.

"Không thể không phục!"

Mặc dù Nguyên Quang Đạo Thánh hơi không phục chuyện từ bỏ quyền lực, nhưng nhìn thấy ở trước mặt có hơn ba trăm lọ đế đan bát phẩm thuộc về bản thân, hắn vẫn tự vả mặt.

"Những đế đan bát phẩm này, là ba tông sư của Thiên Đan Tư hợp lực luyện chế ra, e là phải mất hàng chục ngàn năm."

"Kết quả là một mình hắn cũng có thể làm được một cách dễ dàng."

Các trưởng lão khác cũng hoàn toàn bái phục.

"Hơn nữa không riêng gì đế đan bát phẩm của chúng ta, hắn còn có thể luyện được đan dược của tất cả mọi người trong Băng cung…"

“Một đan dược bao vây mấy triệu người, đây quả thực chính là một con quái vật!”

Không ai thảo luận về luyện đan thuật đẳng cấp của Khương Thành.

Bởi vì điều đó không có ý nghĩa gì để thảo luận nữa.

“Cho dù là đế đan sư cửu phẩm trong truyền thuyết, cũng không thể làm được chuyện như vậy.”

“Có lẽ thật đúng như lời của một vài đệ tử bên ngoài nói, hắn là thiên thần hạ phàm.”

“Không thể không thừa nhận rằng, có Khương thái thượng ở đây, trong lòng an tâm một cách khó hiểu.”

Không lo lắng kẻ thù bên ngoài, đan dược có bảo đảm, còn có cái gì không hài lòng?

“An tâm làm một trưởng lão nhàn hạ cũng rất tốt, tốt xấu gì cũng có thể ôm đùi của hắn…”

Vốn dĩ hội trưởng lão rất ham muốn quyền lực, dần dần cũng thật sự có tâm thế ăn nằm.

Mà bên kia, nhìn lượng đan dược kiếm được ở trước mặt, Thành Ca hơi phiền não.

Chỉ riêng đế đan bát phẩm đã lên đến hơn một ngàn lọ, tức là hơn trăm mấy ngàn viên!

Mà đế đan lục phẩm, đã lên đến triệu lọ.

Thiên hoang bất diệt thể luyện hóa đan dược rất nhanh, chỉ cần nhét vào miệng là được.

Vấn đề là số lượng này quá vô lý.

Hắn chỉ có thể tuyên bố với bên ngoài rằng, bản thân muốn bế quan để “khổ tu”.

Về việc này, cho dù là Cung Tình hay là đám người Nguyên Quang, tất cả đều âm thầm oán thầm.

Ngươi mà còn phải khổ tu?

Lừa quỷ sao!

Đừng tưởng rằng chúng ta chưa từng nhìn thấy tác phong lười biếng ngày thường có thể nằm thì tuyệt đối sẽ không ngồi của ngươi.

Dù như thế nào đi nữa, Khương Thành đã thật sự đóng cửa Thái Nguyên điện hoàn toàn, bắt đầu hành trình uống thuốc dài dằng dặc của hắn.

Mà ở bên kia, Thích Vương và Dực Vương của Thiên cung cũng đã đi đến Vân Di Đạo được một thời gian.

Hôm nay, hai người đã gặp mặt nhau.

"Tiểu tử kia chưa chết!"

"Vừa rồi ta đã nhìn thấy hắn ở Vân Di Đạo!"

Vừa gặp mặt Thích Vương đã nổi giận.

"Thanh Hùng Đạo Tôn chết tiệt, thế mà dám nhận phần lợi mà không làm được gì!"

Lúc hắn nhìn thấy Thành Ca, chính là lúc vân du ở bên ngoài.

Dực Vương lắc đầu: "Ngươi đã hiểu lầm Thanh Hùng Đạo Tôn rồi."

"Thanh Hùng Cốc đã bị người san bằng, ta đã hỏi thăm, hắn cũng đã bị giết hơn một ngàn năm trước rồi."

"Lẽ nào là tiểu tử kia làm?"

Đột nhiên Thích Vương sợ hãi.

"Nơi này là Vân Di Đạo, Thanh Hùng Cốc có hai mươi ngàn yêu tộc, làm sao mà hắn có thể đánh trả được?"

"Không phải hắn!"

Trong mắt của Dực Vương mang theo một tia sợ hãi nồng nặc.

"Ta đã nghe ngóng xung quanh, Thái Thượng Cung chủ của Băng cung là Vô Địch Đạo Thánh!"

Thật đáng tiếc, Thành Ca ở Vân Di Đạo chỉ để lại hai cái tên, một cái là Khương Tuấn Soái, một cái là Vô Địch Đạo Thánh.

Chưa lần nào báo ra tên thật.

Thế cho nên Dực Vương đã biết rõ ràng về sự tích của hắn, nhưng lại hết lần này tới lần khác không biết người đó là hắn.

“Vô Địch Đạo Thánh?”

Thích Vương tỏ vẻ không đồng ý.

“Đúng là vùng đất hoang vu chưa từng được Thiên Đạo tắm rửa, danh xưng kiêu ngạo như vậy cũng có người dám dùng.”

Dực Vương lại lắc đầu.

“Hắn thật sự xứng đáng, ngươi không phát hiện sao, Vân Di Đạo của hôm nay thái bình hơn trước kia rất nhiều, tất cả đều là vì sự tồn tại của hắn.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Người này đã một mình giết chết Dị Minh Đạo Thánh của Minh tộc, phá hủy Dạ Lăng, sau đó lại thu phục Thập Phương Minh.”

Trong giọng nói của Dực Vương vẫn còn sót lại chấn động, điều này cho thấy rằng hắn đã sợ hãi rất nhiều khi lần đầu tiên biết tin.

“Vân Di Đạo của hiện tại, đã là thiên hạ của Băng cung, ta và ngươi ở đây phải hành sự cẩn thận một chút.”

“Nếu không mấy trăm vạn môn đồ giết tới, dưới sự tăng cường của Thăng Nguyên Hồng Vân, chúng ta cũng sẽ lành ít dữ nhiều.”

“Thế mà Vân Di Đạo đã thống nhất?”

Thích Vương cũng ngạc nhiên, mặc dù thời gian này hắn ở Vân Di Đạo, nhưng chưa từng nghe ngóng thế cuộc.

Bởi vì trong tận xương cốt, hắn xem thường những tiên nhân bên ngoài Thiên cung.

“Không chỉ vậy, nghe nói Thái Thượng Cung chủ của Băng cung còn rất am hiểu trong việc luyện đan…”

“Thế mà lại có người kỳ lạ như vậy sao?”

Nhận thức của Thích Vương đã bị đổi mới một chút.

Rất khó để vừa có được luyện đan vừa có được sức chiến đấu, thế mà Vô Địch Đạo Thánh đó lại làm được cả hai thứ đến đỉnh cao?

Sau một thời gian dài tiêu hóa những tin tức này, hắn thở dài.

“Sự thay đổi của Vân Di Đạo, không có quan hệ gì với chúng ta.”

“Dù sao sau khi những người ở đây đi ra ngoài, không có gia tăng thêm Thăng Nguyên Hồng Vân, cũng không có uy hiếp gì đến Thiên cung.”

“Nhưng Vô Địch Đạo Thánh kia, trong thời gian tới, nhất định phải hết sức lưu ý.”

“Ừm!”

Mặc dù Thiên cung đã luôn đánh đánh giết giết với Tà Tiên Giới, nhưng thật sự bị bọn họ xem là kẻ thù truyền kiếp, thật ra vẫn là Đạo Tuyệt Chi Địa.

Nói về số lượng Đạo Thánh, Đạo Tuyệt Chi Địa nhiều hơn rất nhiều so với Thiên cung, quả thực là thâm sâu khó dò.

Chẳng qua bọn họ không chống lại được Thiên Đạo Chí Bảo của Thập Thiên Đế, mới không thể không co đầu rụt cổ ở đây mà thôi.

“Mục đích lớn nhất trong chuyến đi này của chúng ta vẫn là giết chết Khương Thành.”

“Sau khi tiểu tử đó xuất hiện một thời gian trước, lại biến mất một cách kỳ lạ.”

“Đến nay cũng không thể tìm ra được.”

“Ta nghi ngờ hắn còn ở lãnh thổ Vân Di Đạo.”

Dực Vương gật đầu.

“Thế nhưng Vân Di Đạo quá lớn, hơn nữa chúng ta cũng không thể thả ra thần hồn để tìm kiếm một cách không kiêng nể gì, như vậy sẽ gây ra lòng thù địch mạnh mẽ của các môn phái ở đây.”

Thích Vương bình tĩnh nói: “Đối với kế hoạch hôm nay, chỉ có thể tìm Băng cung để giúp đỡ.”

Đương nhiên bọn họ cũng có nghĩ đến việc “mua hung giết người” lần thứ hai.

“Băng cung?”

Dực Vương không khỏi nhíu mày.

“Nhưng chúng ta không hề biết bất cứ điều gì về môn phái này, cũng không hề có bất kì tình cảm qua lại nào, hơn nữa cao thủ ở đó nhiều như mây…”

Thích Vương lại không cho là đúng.

“Vậy thì sao?”

“Không có tình cảm qua lại, nhưng cũng không có kết thúc. Bọn họ không có xung đột lợi ích với chúng ta, chỉ cần cho bọn họ chút lợi ích, việc giúp đỡ giết chết một Chí Tôn cũng chỉ là chuyện tiện tay.”

“Vậy cũng không cần mời Băng cung mà, hoàn toàn là giết gà dùng dao mổ trâu.”

“Thanh Hùng Cốc lúc trước không ra gì cả, cũng không đáng tin cậy.”

Thích Vương lạnh lùng nói: “Tiểu tử kia rất tà môn, cứ cho hắn một lần lớn, cũng xem như là tôn trọng hắn.”

“Hơn nữa Vân Di Đạo lớn như vậy, tìm một người như mò kim đáy biển, cũng chỉ có thế lực thống lĩnh như Băng cung mới có thể lôi được tiểu tử kia ra ngoài!”

Chương 1398: Thế mà ngươi lại muốn chúng ta giết Khương thái thượng?

“Muốn bọn ta giúp các ngươi giết một người?”

Tại Băng cung, Cung Tình và các trưởng lão tập hợp đông đủ.

Mà ngồi đối diện là Thích Vương và Dực Vương.

Lúc này, cả hai người đều biến đổi vẻ ngoài, cũng thay đổi cả khí tức trên cơ thể, tự xưng là đến từ các địa giới khác của Đạo Tuyệt Chi Địa.

Bởi vì hai người bọn họ đều là Đạo Thánh, nên cấp cao của Băng cung vẫn rất xem trọng họ.

“Không sai!”

Thích Vương giống như một người làm ăn sành sỏi.

“Người này kết oán với chúng ta, hiện tại hắn có lẽ ở trong địa giới Vân Di Đạo của các ngươi.”

Cung Tình truyền âm trao đổi ý kiến với Nguyên Quang, sau đó từ chối thỉnh cầu của Thích Vương.

“Các hạ có thể là đã tìm nhầm chỗ rồi.”

“Băng cung của chúng ta là danh môn đại phái, không phải tổ chức ám sát thuê, cũng sẽ không trở thành công cụ để kẻ khác mua chuộc giết người.”

Băng cung không cần phải làm loại làm ăn không thể nhìn thấy ánh sáng này, làm hỏng gia phong của bản thân.

Nguyên Quang còn bổ sung thêm vài câu.

“Nếu các ngươi muốn giải quyết ân oán vậy thì không thành vấn đề.”

“Nể tình cùng là Đạo Thánh, bọn ta có thể giả vờ như không nhìn thấy gì.”

Thể diện của Đạo Thánh có thể cho thì vẫn phải cho.

Băng cung ở Vân Di Đạo là cấp bá chủ, nhưng là tiên nhân, cả đời cũng không thể không đi ra ngoài, biết đâu trong tương lai sẽ đi du lịch đến khu vực của người ta thì sao.

“Nhưng các ngươi cũng phải khống chế quy mô của trận chiến, một khi ảnh hưởng đến môn phái bản địa của Vân Di Đạo, lúc đó bọn ta sẽ can thiệp.”

“Đến lúc đó, đừng trách tại sao bọn ta không nói tình cảm.” Hắn cảnh cáo trước.

“Quy mô của trận chiến?”

Thích Vương và Dực Vương nhìn nhau, sau đó cùng cười.

“Haha, chắc là chư vị nghĩ sai rồi.”

“Có phải các ngươi cho rằng, người mà bọn ta muốn giết vô cùng nguy hiểm, lo rằng sẽ rước họa vào thân phải không?”

“Thật không dám giấu, người mà bọn ta muốn giết chỉ là một Chí Tôn mà thôi.”

“Đối với các ngươi, hắn chỉ là một con kiến nằm trong lòng bàn tay.”

“Hơn nữa đối phương cũng không có chỗ dựa nào, giết cũng chỉ là giết, sau này các ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng sẽ có phiền toái.”

Lời nói này, khiến cho các vị trưởng lão của Băng cung vốn dĩ không hề có hứng thú cũng khá bất ngờ.

“Chỉ là Chí Tôn?”

“Nếu đã như vậy, tại sao các ngươi không tự mình ra tay, còn cần mời bọn ta làm gì?”

“Đúng vậy, bản thân các ngươi là Đạo Thánh, muốn giết một Chí Tôn còn không phải là dễ như trở bàn tay hay sao?”

“Ta càng tò mò hơn là, làm thế nào mà một Chí Tôn có thể chọc cho hai Đạo Thánh đích thân ra mặt.”

Theo lẽ thường, cho dù Chí Tôn muốn chọc đến Đạo Thánh, hắn cũng không có bản lĩnh đó, đúng không?

Chẳng lẽ phái thủ hạ của Đạo Tôn đến quét sạch sẽ không phải dễ dàng hơn sao?

Trong lòng Thích Vương nói rằng nếu bọn ta có thể tự mình ra tay, vậy thì sẽ không để kéo dài cho đến ngày hôm nay.

Từ lâu đã dễ dàng giết chết tiểu tử đó một vạn lần ở Thiên cung.

Mấu chốt là không thể tự tay động thủ.

Nếu không, Tà Tiên Giới có thể suy đoán ra trong tương lai.

“Tiểu tử đó gian xảo như quỷ, hơn nữa Vân Di Đạo lớn như vậy, tìm một người giống như mò kim đáy biển.”

“Có thể làm được việc này, cũng chỉ có quý phái.”

Hắn vừa nói, vừa lấy ra một tiên khí Lưu ảnh.

Sau khi khởi động, một bóng người trong Hư Không đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Thành Ca, các trưởng lão của Băng cung suýt nữa đã từ giữa không trung ngã xuống.

Người mà các ngươi muốn Băng cung giết là ai?

Khương thái thượng?

Thế mà các ngươi lại muốn mua chuộc Băng cung bọn ta đi chém giết Thái Thượng Cung chủ của bản thân?

Cũng may là từng người bọn họ ai nấy đều đã lục đục với nhau từ rất lâu rồi, từ lâu đã rèn luyện được nhìn xa trông rộng lòng dạ thâm sâu, nếu không chỉ sợ rằng sẽ kêu ra tiếng ngay tại chỗ.

Tuy là vậy, nhưng biểu cảm của mỗi người vẫn trở nên rất vi diệu.

Dù nhìn việc này như thế nào, thì nó cũng quá mức hoang đường.

Ngay cả Nguyên Quang Đạo Thánh cũng không khỏi dụi mắt, cho rằng bản thân bị ảo giác.

Nhưng cho dù có nhìn thế nào đi nữa, thì người trong hình cũng là Khương thái thượng.

Cho dù là mặt mũi, tư thế, hay là khí chất bắt mắt làm cho người ta khó quên kia, tất cả đều giống nhau.

“Người mà ngươi muốn bọn ta giết, là hắn?”

Hắn hơi nghi ngờ liệu đối phương có phải đang tiêu khiển mình hay không.

Nhìn thấy từng trưởng lão của Băng cung, tất cả đều từ sự không xem trọng trước đó, trở nên “cảm thấy rất hứng thú”, Thích Vương còn tưởng rằng bọn họ đã động tâm.

“Không sai, người này thật sự chỉ là Chí Tôn, rất dễ giết.”

Dễ giết đại gia ngươi!

Nguyên Quang suýt nữa đã nhịn không nổi mà chửi ầm lên.

Đây là Thiên Hoa Bản sức chiến đấu của Vân Di Đạo, một người có sự tồn tại biến thái đã tiêu diệt Dạ Lăng.

Ngươi chán sống thì cứ nói thẳng.

May mà bản thân đã gia nhập vào Băng cung, nếu vẫn còn ở Thập Phương Minh của trước đây, chưa từng nhìn thấy tình huống Khương Thành nhận được đơn như vậy, vậy thì thật sự không biết đến cuối cùng sẽ chết như thế nào.

Hơn nữa, Khương thái thượng chính là thần của Băng cung bọn ta đó!

Luyện đan thuật tài giỏi của hắn, vô cùng kì diệu.

Có hắn ở đây, trong tương lai sẽ nhận được vật liệu luyện đan, không cần phải đi khắp nơi cầu ông nội bà nội nữa.

Mẹ chứ cũng không cần phải lo lắng cho ta về việc không thể tìm được người luyện đan nữa.

Hơn nữa, người ta luyện đan còn "không nhận thù lao", người tốt như vậy, đi đâu tìm?

Gọi là cha mẹ cũng không quá đáng.

Thế mà ngươi lại muốn chúng ta giết chết cha mẹ của bản thân?

Đây không chỉ là có thù với hắn, mà còn có thù với bọn ta!

Tất cả các trưởng lão có mặt tại đây đều nghĩ đến điều này, trong lúc nhất thời, trong điện đều tràn ngập sát khí, mọi người đều đang suy nghĩ làm thế nào để băm hai Đạo Thánh này thành thịt băm.

Thích Vương và Dực Vương cho rằng luồng sát khí này là nhằm vào Khương Thành, trong lòng còn rất vui vẻ.

"Họ tên của người này là gì?" Cung Tình ở giữa vẫn vô cảm.

"Họ Khương tên Thành."

Nghe thấy cái tên này, Cung Tình cũng xem như là hoàn toàn xác nhận thân phận.

Người mà bọn họ muốn giết thật sự là Khương chủ công!

Nàng vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục hỏi: "Hắn kết oán gì với các ngươi?"

Thích Vương ảm đạm nói: "Đây là việc của bọn ta, không tiện tiết lộ."

"Chỉ cần các ngươi có thể giết chết hắn, thì sẽ rất dễ bàn chuyện thù lao."

Hắn lấy ra một nhẫn trữ vật một cách rất thông thạo.

Cung Tình và Nguyên Quang nhận lấy nhìn một cái, bên trong chứa Nguyên Tiên Tinh rực rỡ muôn màu, ước chừng có hơn một tỷ.

Cũng xem như là một khoản tiền lớn.

Giá này dùng để giết một Chí Tôn, quả thật là dư dả.

Đặc biệt là nơi nhiều người có thể đè bẹp ít người như Vân Di Đạo, hoàn toàn không tốn nhiều công sức.

“Đây là tiền đặt cọc.”

“Sau khi làm xong việc, sẽ nhận thêm một tỷ nữa.”

Nguyên Quang thở dài xúc động.

“Xem ra người này kết oán rất lớn với các ngươi, để cho các ngươi chịu chi như vậy.”

“Ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc thì hắn đã làm gì các ngươi.”

“Chuyện này không liên quan đến các ngươi.”

Dực Vương ở bên cạnh cũng lấy ra một tiên khí Lưu ảnh.

Bên trong xuất hiện hình ảnh của Yên Dĩ.

Đối với lang nữ này, các trưởng lão của Băng cung cũng không xa lạ gì.

Mặc dù Yên Dĩ mới là Chí Tôn, nhưng nàng, Hổ Yêu và Khương thái thượng ở cùng nhau, mặc dù không có bất kỳ quyền lực gì ở Băng cung, nhưng địa vị lại rất đặc biệt.

Nhìn thấy hình ảnh của nàng, cuối cùng tất cả các trưởng lão cũng xác định được thân phận của người trong hình ảnh trước đó.

Trên thực tế thì thẳng cho đến hôm nay, bọn họ mới biết được tên thật của “Vô Địch Đạo Thánh” là Khương Thành.

“Ngoại trừ Khương Thành thì lang nữ này cũng là mục tiêu của bọn ta.”

“Mà nàng cũng chỉ là Chí Tôn, cũng rất dễ giết.”

Dực Vương bình tĩnh nói: “Hai người này, cho dù các ngươi giết chết ai cũng được.”

“Sau khi bất kỳ ai bị giết, các ngươi mang theo vật có thể chứng minh cái chết của bọn họ tới đây, chúng ta sẽ đưa thù lao còn lại.”

Chương 1399: Buông dây dài câu cá lớn

“Đủ rồi!”

“Các ngươi quả thực là đang nằm mơ!”

Có rất nhiều trưởng lão cũng không thể nghe nổi nữa rồi.

Có thôi ngay đi không?

Ở trước mặt bọn ta mà không ngừng nói muốn giết chết Thái thượng cung chủ.

Thế là giẫm mặt khiêu khích rồi.

Cái này còn có thể nhẫn nhịn được hay sao chứ?

“Ta thấy các ngươi đang bị điên rồi.”

“Vậy mà lại trông chờ vào bọn ta để giúp đỡ giết…”

Ba chữ Khương Thái thượng vẫn còn chưa kịp nói ra thì đã bị Cung Tình giơ tay lên ngăn cản.

“Bọn ta có thể tiếp nhận mối làm ăn này.”

Cái gì?

Các trưởng lão đều vô cùng kinh ngạc, bọn họ cùng đồng loạt nhìn về phía Cung Tình.

“Nhưng bọn ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Cung Tình bình thản nói: “Sau khi xử lý xong chuyện này, địa điểm giao nhận vẫn sẽ ở trong Băng cung của bọn ta.”

Tâm trạng của Thích Vương và Dực Vương đều có chút run sợ, dấu hiệu cảnh báo đột nhiên tăng lên.

Bọn họ gần như nói ra hai chữ kia cùng một lúc.

“Không được!”

Lần thu mua Thanh Hùng Cốc trước đây, bọn họ đã suy nghĩ đến việc sau khi mọi chuyện thành công thì sẽ diệt khẩu Thanh Hùng Đạo Tôn.

Lần này Băng cung thực sự quá mạnh mẽ, vậy nên cũng không thể tiêu diệt được.

Nhưng cái nhịp điệu này bọn họ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Suy từ bụng ta ra bụng người, bọn họ cảm thấy rất có thể Băng cung này đã xuất hiện tâm địa xấu xa.

Nhỡ đâu sau khi chuyện này thành công, đối phương không nói đến uy tín nữa mà có ý định đã làm là phải làm đến cùng, giết mình để âm mưu cướp đoạt tiền của thì sao chứ?

Nếu như giao nhận ở khu vực của đối phương, cái này không phải là mặc cho người ta chém giết hay sao?

“Không những không thể ở Băng cung mà Vân Di Đạo cũng không được.”

“Đến lúc đó chúng ta sẽ giao nhận ở một địa giới khác, nếu không thì giao dịch sẽ bị bỏ dở lại từ lúc đấy!”

Ở những địa giới khác không có cái loại quy tắc “nhiều người và sức mạnh to lớn” như Vân Di Đạo, bọn họ với tư cách là Đạo Thánh thần thông quảng đại, cho dù có bị bao vây tấn công thì cũng có thể dễ dàng phá được vòng vây.

Sau đó hai bên lại bắt đầu bàn luận xung quanh địa điểm giao nhận.

Ở bên này Băng cung chủ yếu là Cung Tình và Nguyên Quang Đạo Thánh.

“Vậy bọn ta cũng không thể đến địa giới của các ngươi được!”

“Các ngươi không yên tâm thì làm sao bọn ta có cảm giác yên lòng được chứ?”

“Nếu đã như vậy thì chọn một khu vực giao nhận trung lập mà cả hai bên đều không hiểu rõ đi!”

Sau khi giằng co loại bỏ phản đối ở trong những vòng tròn luân phiên, địa điểm giao nhận đã được đặt ở Nguyên Cực Đạo.

Đó là khu vực ở bên rìa Đạo Tuyệt Chi Địa, cách Vân Di Đạo khoảng chừng ba mươi Vực Giới.

Ở đó cho dù có gặp nạn thì Thích Vương và Dực Vương có muốn xông về Thiên cung sẽ vô cùng dễ dàng, đường xá cũng rất gần.

Mà đặc biệt là quy tắc Thiên Địa cũng "bình thường không có gì kỳ lạ", chính là khuếch đại hiệu quả tấn công của bất cứ tiên lực nào.

Được đối xử một cách bình đẳng, cũng không cần phải nhìn vào nhân số, lại càng không nhìn vào thuộc tính nghề nghiệp gì cả.

Ở đó thì hai bên đều sẽ không bị thiệt thòi, có thể nói là cực kỳ công bằng.

Sau khi giao hạn xong xuôi, Thích Vương và Dực Vương cáo từ rời đi.

Mà sau khi bọn họ đi khỏi, có một số trưởng lão đã thể hiện sự khó hiểu một cách mãnh liệt.

"Cung chủ, tại sao ngươi có thể thật sự đồng ý với bọn họ chứ?"

"Thái thượng cung chủ đối xử tốt với ngươi không thể phản đối được, vậy mà ngươi lại có thể giúp đỡ người ngoài ra tay với hắn sao?"

"Cái này quả thực là hoang đường!"

"Bọn họ là kẻ địch với Khương Thái thượng, vừa rồi chúng ta nên trực tiếp giết chết bọn họ!"

"Đúng đấy, lại còn để cho bọn họ đi chứ."

Nhưng mà lại càng có nhiều trưởng lão không hề ngạc nhiên, ngược lại trên gương mặt của một đám người lại đang lộ rõ nụ cười.

Nguyên Quang Đạo Thánh thản nhiên nói: "Nếu như ta đoán không sai thì cung chủ có ý định buông dây dài để câu được cá lớn?"

Cung Tình gật đầu.

“Đúng vậy, đương nhiên ta không thể nào giết chết Khương Thái thượng được.”

“Vừa rồi cái đó là để tương kế tựu kế, ổn định được bọn họ.”

Nàng liếc mắt nhìn hơn ba trăm vị Đạo Tôn đang có mặt.

“Để giết chết Khương Thái thượng, có lẽ đối phương phái hai gã Đạo Thánh ra mặt, có thể biết rõ được thực lực hùng mạnh ẩn giấu ở đằng sau!”

“Bây giờ giết chết bọn họ vô cùng dễ dàng, nhưng những kẻ địch khác cũng sẽ không cắn câu được.”

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là Cung Tình muốn dụ rắn ra khỏi hang, một lần giăng lưới bắt gọn hết tất cả.

“Nhưng mà lúc bọn họ giao nhận không chắc chắn sẽ phái ra rất nhiều cao thủ mà, làm sao bắt hết trong một lần giăng lưới được chứ?”

“Bọn họ sẽ làm như vậy.”

Nguyên Quang Đạo Thánh tiếp lời.

“Vừa rồi cung chủ nói muốn giao nhận ở Băng cung, là cố ý làm cho bọn họ hoảng sợ, để cho bọn họ nghi ngờ chúng ta có tâm địa xấu xa.”

“Sau khi đối phương có suy nghĩ này trong đầu rồi, đương nhiên bọn họ sẽ cực kỳ đề phòng.”

“Thế nên lần giao nhận tiếp theo đối phương sẽ phái ra đội hình đủ mạnh để đảm bảo được sự an toàn lúc giao nhận.”

Hắn nói tới đây thì cũng không nhịn nổi nhìn Cung Tình bằng ánh mắt tán thưởng.

Mặc dù thực lực của Băng nữ này không có gì nổi trội, nhưng đầu óc thực sự rất đáng sợ.

Từ bên ngoài nhìn vào, yêu cầu giao dịch ở Băng cung của nàng không được thỏa mãn, là nàng đã thua.

Nhưng thực tế vốn dĩ mục đích của nàng không hề có ở lần này.

Trong khoảnh khắc nàng nói ra yêu cầu này thì đối phương cũng đã trúng chiêu rồi.

Các trưởng lão gần như không thể nói thêm gì được nữa.

Cái giẫm này là vào ngựa hay người đây?

May mà là phe cánh của bên mình, nếu như là kẻ địch, bị tính kế mà vẫn còn hoàn toàn không biết gì cả rồi.

Nhưng mà ngay sau đó lại xuất hiện một vấn đề.

“Nhưng địa điểm giao nhận không ở Vân Di Đạo mà.”

“Đúng vậy, Nguyên Cực Đạo cũng không phải là địa bàn của chúng ta, ở bên đó chúng ta không có một chút lợi thế nào cả.”

Nếu như vẫn làm như vậy, dụ rắn ra khỏi hang không chừng sẽ bị rắn nuốt luôn.

“Với đội hình hùng mạnh của đối phương, đến lúc đó rất có thể chúng ta sẽ bị phản đòn.”

“Đúng vậy đó, cái này cần phải bàn bạc kỹ hơn!”

Cung Tình hoàn toàn không hoảng hốt một chút nào về vấn đề này.

“Các ngươi yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ thắng.”

“Đừng quên chúng ta còn có Khương Thái thượng nữa đấy!”

Thăng Nguyên Hồng Vân của Khương chủ công có thể có tác dụng ở bên ngoài Vân Di Đạo, toàn bộ Đạo Tuyệt Chi Địa cũng là sân nhà của chúng ta, chẳng lẽ ta muốn kiêu ngạo một chút cũng không được sao?

Mọi người cũng đều không biết con át chủ bài của nàng.

Nhưng mà nghĩ đến chiến tích giết chết toàn bộ Dị Minh Đạo Thánh của Thành Ca trước đó thì bọn họ lại cảm thấy có lòng tin ngay lập tức.

Ở bên kia, sau khi Dực Vương và Thích Vương rời khỏi Vân Di Đạo thì cũng bắt đầu thảo luận.

“Nhất định là Băng cung có có mưu đồ mờ ám, chúng ta cần phải đề phòng!”

“Đề phòng? Chúng ta còn cần phải đề phòng sao?”

Thích Vương lạnh lùng cười châm biếm.

“Ta ước gì đến lúc đó bọn họ sẽ sẽ chỉ điểm nhiều người tới hơn.”

Dực Vương sửng sốt hỏi lại: “Tại sao?”

“Như vậy chúng ta mới có thể bắt được hết tất cả bọn họ trong một lần!”

Thích Vương ngạo nghễ nói: “Nếu bàn về thực lực thì bọn họ chỉ là một môn phái đầu rắn, có tư cách so sánh cùng với Thiên cung chúng ta sao?”

“Đi ra khỏi Vân Di Đạo thì bọn họ cũng chẳng là cái gì cả!”

Nghe thấy những lời này của hắn, rốt cuộc Dực Vương cũng có phản ứng.

“Đến lúc đó ngươi dự định sẽ gọi thêm mấy vị Thần Quân tới đây tiêu diệt bọn họ ở Nguyên Cực Đạo sao?”

“Đương nhiên!”

Trong ánh mắt của Thích Vương lóe lên tia sát khí nồng nặc.

“Vốn dĩ Đạo Tuyệt Chi Địa cũng chính là kẻ địch tiềm ẩn của chúng ta, có thể tiêu diệt thêm một tên thì hay một tên!”

“Ta chỉ hy vọng lần giao nhận tiếp theo, cái tên Thái thượng cung chủ kia của bọn họ cũng sẽ tham dự vào.”

“Như vậy thì coi như chúng ta câu được con cá lớn rồi!”

Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cười ầm ĩ.

Lúc bọn họ quay về Thiên cung điều người thì Cung Tình cũng chạy tới Thái Nguyên điện.

Gần đây Khương Thành vẫn luôn luôn bế quan uống thuốc, nhưng chuyện lần này có liên quan đến chính bản thân hắn, Cung Tình nhất định vẫn phải báo lên cho hắn biết.

Chỉ là nàng còn chưa kịp tới thì đã có một tin khác truyền đến.

“Lại có Đạo Thánh đến cửa sao?”

“Hơn nữa còn là ba vị?”

Đừng nói tới các trưởng lão khác, ngay cả nàng cũng cảm thấy khó hiểu.

“Hôm nay là ngày gì?”

Cấp bậc Đạo Thánh này không thể nào chậm trễ được, nàng chỉ có thể quay về triệu tập hội trưởng lão cùng bàn bạc với đối phương.

Người lần này xuất hiện trước mặt bọn họ là Cổ Kỳ Đạo Thánh, Danh Tuyệt Đạo Thánh cùng với Trần Hiêu Đạo Thánh của Tà Tiên giới.

Dường như đã giao hẹn từ trước, ba người này đều đã biến đổi vẻ bề ngoài, tạm thời thay đổi khí tức đặc biệt ở trên người, giả mạo làm những Tiên giới địa giới khác xuất hiện ở Đạo Tuyệt Chi Địa.

Chương 1400: Tà Tiên giới theo đó bận việc gì

“Bọn ta tới đây là muốn giúp đỡ các ngươi dọn dẹp môn phái.”

Mục tiêu chủ yếu của Tà Tiên giới chính là Yên Dĩ.

Mặc dù bọn họ đều không biết Khương Thành chính là Thái thượng cung chủ ở đây, nhưng bọn họ biết Yên Dĩ đang ở trong Băng cung, Tà Tiên giới đang có một thủ đoạn đặc biệt.

Đáng tiếc là biết rồi cũng không có tác dụng gì.

Ở một môn phái có hơn ba triệu người, những Đạo Thánh bọn họ hoàn toàn không có cơ hội thuận lợi thành công.

Hơn nữa bọn họ cũng không thể tự mình ra tay, nếu không ở bên chỗ Thiên cung đó sẽ có thể đoán ra được.

Lưỡng lự bao nhiêu ngày như vậy, cuối cùng bọn họ không còn cách nào khác, vẫn phải trực tiếp nhờ đến sự trợ giúp của Băng cung để cho thuận tiện.

“Dọn dẹp môn phái sao?”

“Cái này là có ý gì vậy?”

Các trưởng lão của Băng cung ngay lập tức nổi giận.

Ba người ngoài các ngươi chạy tới đây, vừa mở mồm ra đã nói dọn dẹp môn phái cho bọn ta, là đang có tâm tính gì vậy?

Cái này còn vô lý hơn cả so với hai người kia nữa.

“Đề nghị này của ba vị quá đáng rồi đúng không?”

“Bảo bọn ta giết môn đồ của chính mình, làm sao các ngươi có thể nói ra được chứ?”

“Coi Băng cung bọn ta là cái gì chứ?”

“Các ngươi đang trắng trợn sỉ nhục Băng cung đúng không?”

“Các vị hiểu lầm rồi…”

Lúc Cổ Kỳ Đạo Thánh ở Ngân Lang ngông cuồng không ai có thể bì nổi, những ở đây hắn vẫn cực kỳ cẩn thận.

“Người bọn ta muốn giết chỉ là một Chí Tôn nho nhỏ.”

“Người phụ nữ này là một Tà Tiên, trước kia không có chuyện độc ác nào là nàng không làm, sau đó lại còn làm ra rất nhiều việc ác ở chỗ bọn ta, nếu như ở lại Băng cung của các ngươi thì sớm muộn gì cũng sẽ làm bại hoại đến gia phong.”

“Một Chí Tôn nhỏ bé như vậy, các ngươi giết chết nàng cũng sẽ không làm tổn hại đến sức mạnh của Băng cung…”

Khi hắn nói đến Tà Tiên, tất cả các vị trưởng lão đang có mặt đều sững sờ.

Nếu như bọn họ nhớ không nhầm thì Băng cung chỉ có một Tà Tiên, đó chính là Yên Dĩ.

Chẳng lẽ…

“Người mà các ngươi muốn giết là ai?”

Cổ Kỳ Đạo Thánh đẩy tới một cái tiên khí Lưu ảnh.

Có một hình bóng xuất hiện ở bên trong, lúc thì là hình người, lúc thì lại là yêu thể.

Nhìn thấy Yên Dĩ, các vị trưởng lão thực sự bất lực than phiền.

Tại sao lại muốn giết nàng chứ?

Cung Tình cố ý nói: “Cho dù trước đây nàng đã làm gì, ít nhất thì cũng không làm tổn hại đến Băng cung bọn ta, nàng vẫn luôn an phận, vì vậy bọn ta không có lý do gì để giết chết nàng.”

Nguyên Quang Đạo Thánh cũng gật đầu nói: “Không sai, bọn ta không thể nào tự dưng giết chết môn đồ của mình được, điều đó tổn hại quá lớn tới danh tiếng của môn phái bọn ta.”

Trong khoảng thời gian sau đó, ba người của Tà Tiên giới không ngừng khuyên bảo.

Nhưng mà mồm mép đã mệt mỏi rã rời cũng không thể làm cho buông ra được.

Nhìn thấy đối phương không chịu giúp đỡ diệt trừ Yên Dĩ, Cổ Kỳ Đạo Thánh chỉ có thể lui lại mà đưa ra thỉnh cầu tiếp theo.

“Nếu như các ngươi đã không muốn giết nàng, vậy có thể giúp bọn ta giết chết một người khác hay không?”

“Người này có lẽ cũng đang ở bên trong Vân Di Đạo.”

“Hắn cũng chỉ là một Chí Tôn, đối với các ngươi mà nói thì dễ như trở bàn tay.”

Nói xong, bọn họ cũng đẩy ra cái tiên khí Lưu ảnh thứ hai, hình ảnh xuất hiện ở phía trên chính là Khương Thành.

Ở trong mắt của Tà Tiên giới, Khương Thành cũng chỉ là một Chí Tôn bình thường.

Hoàn toàn không đáng để nhắc tới.

Dù sao thì nếu như giết tên tiểu tử này, cuộc đánh cược cũng sẽ sớm kết thúc, hiệu quả cũng giống như nhau thôi.

Một lần nữa lại nhìn thấy hình ảnh quen thuộc của Khương Thái thượng, thấy hắn trở thành mục tiêu mua giết người của kẻ khác, khóe miệng của các vị trưởng lão Băng cung đều co giật, trong chốc lát không biết phải nói cái gì.

Thậm chí bọn họ cũng không cảm thấy tức giận.

Chỉ có cảm giác con mẹ nó quá là hiếm thấy.

Rốt cuộc các ngươi có biết người mà mình đang chọc vào là ai không?

Lại còn là một Chí Tôn? Lại còn dễ như trở bàn tay?

“Người này họ Khương tên Thành, có lẽ hắn không phải là người của Băng cung các ngươi đâu nhỉ?”

“Chỉ cần giết hắn, bọn ta nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh!”

Cổ Kỳ Đạo Thánh cũng rất thuần thục đẩy một chiếc nhẫn tới, hắn còn nói đây là tiền đặt cọc.

Thật trùng hợp, bên trong cũng là một tỷ Nguyên Tiên Tinh.

Suýt chút nữa mọi người đã nghi ngờ có phải vòng tuần hoàn vô hạn lại mở ra, tái diễn cảnh tượng đùa giỡn đó hay không.

Hay là đối phương đang tổ chức thành đoàn thể để tới giải trí cho Băng cung.

Nhưng khi nhìn biểu hiện của ba tên Đạo Thánh ở đối diện kia, cũng được gọi là một dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn.

Hơn nữa một tỷ Nguyên Tiên Tinh cũng không phải là một con số nhỏ đâu.

“Các ngươi có mối thù gì với hắn sao?”

Cung Tình đã sắp không kìm nén được sự hiếu kỳ của mình nữa rồi.

“Tại sao lại gấp gáp muốn giết hai Chí Tôn chứ?”

“Chuyện này không liên quan đến các ngươi, các ngươi chỉ cần giết chết bọn họ, thù lao tiếp theo bọn ta nhất định sẽ theo đó mà trả cho các ngươi.”

Tâm tính của Tà Tiên giới cũng giống như của Thiên cung.

Bọn họ đều mong làm được bí mật và sạch sẽ một chút, không được làm bại lộ thân phận của mình.

Đương nhiên bọn họ cũng sẽ không tiết lộ nguyên nhân thật sự.

Cuối cùng, Cung Tình lại lựa chọn tương kế tựu kế một lần nữa.

Sau khi đàm phán một hồi xong, hai bên cũng rất “trùng hợp” lựa chọn Nguyên Cực Đạo làm địa điểm giao nhận.

Mà sự “trùng hợp” đó đương nhiên là do Cung Tình cố ý thúc đẩy.

Sau khi tiễn ba người bọn họ đi, một đám trưởng lão của Băng cung cũng đều không biết làm sao nữa rồi.

“Cái này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bọn họ có phải là cùng một hội với nhóm người trước đó không?”

“Có lẽ không phải.”

“Cung chủ cũng lựa chọn Nguyên Cực Đạo làm địa điểm giao nhận của hai nhóm người, chẳng lẽ đã có mưu tính gì rồi sao?”

Cung Tình gật đầu.

“Nếu như hai nhóm người này không phải là đồng bọn, vậy thì sẽ rất làm cho người ta phải suy nghĩ rồi đây.”

“Ta rất tò mò rốt cuộc bọn họ chạm mặt nhau thì sẽ xảy ra chuyện gì.”

Sự tò mò của nàng cũng không kéo dài quá lâu.

Bởi vì nửa năm sau Thành Ca đã xuất quan.

Cuối cùng hắn đã ăn sạch tất cả đế đan lục thất bát phẩm.

Đan dược quán chú đó đủ để chống đỡ sự nổ tung bất cứ lượng hải hà nào của một Đạo Tôn vài chục lần, rốt cuộc hắn cũng đã được như ý nguyện, thăng cấp từ Chí Tôn lên Đạo Tôn.

Mà sau khi đạt tới cảnh giới này, sức mạnh của hắn cũng tăng vọt lên một lần nữa.

Đầu tiên là tiên lực tích lũy đã tăng lên một bậc thang.

Bởi vì căn cơ của ba ngàn quy tắc thâm hậu quá mức, cảnh giới khó có thể đột phá như vậy, đương nhiên hiệu quả chính là tiên lực thâm hậu hơn rất nhiều lần so với Tiên nhân cùng cấp bậc.

Mặc dù vừa mới thăng cấp lên Đạo Tôn nhưng tiên lực của hắn đã vượt quá giới hạn của cảnh giới này. Cho dù có đụng phải Đạo Thánh thì ở phương diện tiên lực cũng sẽ không phải chịu thiệt lắm.

Tiếp theo chính là căn nguyên.

Bởi vì căn nguyên băng và căn nguyên đan đã có được sự công nhận nên vốn dĩ đã thuộc về hắn.

Từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã có thể điều động một cách không có giới hạn.

Chỉ có điều cảnh giới trước kia của hắn không đủ, không thể khống chế được căn nguyên mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ thăng cấp lên Đạo Tôn, hắn có thể khống chế được hai căn nguyên này, tự nhiên cũng sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Cái trình độ mạnh mẽ đó chỉ sợ là ở cấp độ Đạo Thánh cũng rất hiếm gặp.

Kết quả cuối cùng mang đến chính là sức chống đỡ Pháp Tắc không gian của hắn lại tăng thêm một bước lên.

Cảm nhận được sức mạnh dũng mãnh từ trước tới nay chưa từng có làm cho sự làm màu của Ca lại rục rịch ngóc đầu dậy.

"Ôi, sau khi thăng cấp lên Đạo Tôn, cuối cùng ta cũng đã có một chút năng lực tự vệ ở Nguyên Tiên giới đầy rẫy nguy hiểm rồi."

Nếu ai không biết thì còn tưởng rằng trước đây hắn đều thận trọng cố gắng sống sót ở trong khe hẹp ấy chứ.

Sau khi xuất quan, người đầu tiên hắn nhìn thấy chính là Cung Tình.

Sau đó hắn cũng biết được chuyện có hai đợt người muốn giết mình.

Biết được tin tức này, hắn không hề tức giận một chút nào, phản ứng đầu tiên của hắn chính là vô cùng hào hứng.

"Thật tốt quá!"

"Có nhiều Đạo Thánh muốn đẩy ta vào chỗ chết như vậy, cái này quả thực là thịnh tình không thể từ chối được, làm cho Ca chịu nổi làm sao được chứ."

Từ lâu Cung Tình cũng đã quen với mạch não khác hoàn toàn với người bình thường này của hắn, vậy nên nàng cũng không cảm thấy quái dị khi nhìn thấy.

"Ngươi biết thân phận của bọn họ sao?"

"Biết chứ, quả thực là biết rất rõ."

"Đợt đầu tiên chính là Thích Vương và Dực Vương của Thiên cung, đợt phía sau ta không nhận ra, ta đoán có lẽ là người của

Tà Tiên giới.”

Thật ra hắn vẫn có chút ngạc nhiên.

Thiên cung thấy được cuộc đánh cuộc chắc chắn sẽ thua, muốn làm cho mình phải chết thì cũng có thể đoán được.

Vậy Tà Tiên giới bận rộn cái gì chứ?

Không phải cuộc đánh cược đó chắc chắn bọn họ sẽ thắng rồi hay sao?

Chương 1401: Cấp Thần tiên trao đổi

“Thiên cung và Tà Tiên giới sao?”

Lúc đầu Cung Tình vô cùng ngạc nhiên hoảng hốt, vậy mà lại không phải là người của Đạo Tuyệt Chi Địa?

Ngay sau đó nàng đã bình tĩnh lại.

Với khả năng gây chuyện của Khương chủ công, trêu chọc một số kẻ địch cấp Đạo Thánh của Thiên cung và Tà Tiên giới, coi như cũng là thao tác căn bản ấy nhỉ?

Không có gì là quá kỳ lạ cả.

“Ngươi đã làm gì bọn họ?”

“Chẳng lẽ ngươi đánh cắp Thiên Đạo Chí Bảo của Thiên cung sao?”

“Hay là bắt cóc vị đạo lữ Tà Thần đó của Tà Tiên giới?”

“Ngươi đang nói cái gì vậy chứ?”

Thành Ca không nói được gì trừng mắt liếc nhìn nàng.

“Trong mắt ngươi Ca là người không biết phân biệt tốt xấu như vậy hay sao?”

“Ngươi không phải người như vậy.”

Cung Tình thầm oán trách ở trong lòng, không chừng ngươi còn làm chuyện quá đáng hơn so với cái này ấy chứ.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ đó của nàng, Thành Ca có chút hơi đau buồn.

“Lần này thật sự ta không làm gì cả, không phải là họa của ta.”

“Còn về nguyên nhân cụ thể thì…”

Bởi vì trước đây lúc hắn thiết lập cuộc đánh cược cùng với Thiên cung và Tà Tiên giới đã từng có giao hẹn không được tiết lộ ra bên ngoài, vậy nên hắn vẫn luôn rất có nguyên tắc tuyệt đối giữ mồm giữ miệng.

Bây giờ suy nghĩ lại thì đối phương cũng đã phơi bày chân tướng mua chuộc giết người rồi, vậy thì mình cũng không cần phải duy trì phẩm hạnh chuyên nghiệp ngày thường nữa.

Vậy nên hắn đã kể hết ra tất cả đầu đuôi gốc ngọn nội dung cuộc đánh cược với Tà Tiên giới và Thiên cung.

Cung Tình nghe xong thì tỏ vẻ đã được mở rộng tầm mắt.

Chuyện lớn như vậy mà hai bên lại dùng cách thức đánh cược trò đùa của trẻ con như vậy.

Với cái nhìn của Cung quân sư thì điều này thật sự không lý trí lắm rồi.

Một người hành động sau khi đã mưu tính như nàng, có lẽ cả đời này cũng sẽ không bao giờ đánh cược cái gì với người khác.

“Xem ra bọn họ đều cho rằng mình sẽ thua.”

“Đúng vậy, trong chuyện này có lẽ đã xảy ra một số hiểu lầm.”

Khương Thành cũng không thèm để ý đến việc tại sao Tà Tiên giới lại hiểu lầm, hắn chỉ đang toan tính tiếp theo sẽ làm màu như thế nào.

Vì vậy hắn đã để cho Cung Tình liên lạc với hai đợt người kia, nói với bên đó chuyện đã hoàn thành, có thể giao nhận được rồi.

Sau đó hắn dẫn theo Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ cùng đi tới Nguyên Cực Đạo.

Dọc đường đi hai tên yêu quái này vẫn còn chưa biết đang có chuyện gì xảy ra nữa.

“Ca, cái này là ngươi muốn quay về Thiên cung sao?”

Thành Ca cũng tự cảm nhận được: “Làm xong chuyện này chỉ sợ không quay về Thiên cung được nữa rồi.”

Sắc mặt của Yên Dĩ biến đổi một cách rõ rệt.

“Ý của ngươi là gì?”

“Ngươi sẽ được biết rất nhanh thôi.”

Đoàn người đã nhanh chóng tới được địa điểm đã giao hẹn.

Khương Thành cố ý trốn đi trước.

Không bao lâu sau đã có bóng dáng của ba tên Đạo Thành của Tà Tiên giới xuất hiện ở đây, vẫn là khí tức và vẻ bề ngoài đã được biến đổi.

“Tại sao lại không có ai chứ?”

“Chẳng lẽ bị chơi xỏ rồi sao?”

“Không phải nói chuyện tốt đã thành công, giao nhận ở chỗ này hay sao?”

“Có lẽ bọn họ vẫn còn chưa tới, tiếp tục chờ đợi đi.”

Mặc dù ở bên chỗ Băng cung nói rằng Khương Thành và Yên Dĩ đã bị giết, nhưng trước khi thấy được bằng chứng thật sự thì bọn họ đều không thể yên tâm được.

“Hy vọng là chuyện thật sự đã thành công.”

“Đúng vậy đó, cái tên lang nữ đó đúng thật là làm cho người ta phải thất vọng, dám phản bội chúng ta!”

Bọn họ vừa nói thì đã nhắc tới Yên Dĩ.

Điều này làm cho người ở phía sâu vô cùng sợ hãi hoảng hốt, bọn họ đã lập tức nhìn ra được thân phận của ba tên Đạo Thánh xa lạ này rồi.

Nếu như không phải Khương Thành sử dụng bí bảo đặc biệt để che giấu khí tức của nàng, chỉ sợ ngay từ đầu đã bị ba tên Đạo Thánh kia phát hiện ra rồi.

“Chỉ biết là nàng không đáng tin cậy.”

“Những thứ vô dụng thì loại bỏ sớm được càng tốt, tránh trở thành mối tai họa ngầm trong tương lai.”

Nghe thấy câu được câu không cuộc bàn tán của bên kia, trái tim của Yên Dĩ đã chìm sâu xuống đáy rồi.

Cuối cùng nàng cũng nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này nàng rất muốn nhảy ra ngoài nói cho đối phương biết, Thiên Tâm của ta không hề bị mê hoặc, vốn dĩ ta cũng không thua cuộc đánh cược đó.

Nhưng dường như đã muộn rồi.

Tà Tiên giới cũng đã mua hung diệt khẩu, mọi chuyện đã đến đường cùng rồi.

Sự thất vọng mãnh liệt tràn ngập trong lòng nàng, làm cho tâm tư của nàng rối loạn tối sầm.

Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh rất thuần thục tận dụng mọi thứ, ôm cô em gái đầu óc đã sớm hoang mang hỗn loạn vào trong lòng an ủi.

Nhân tiện hắn còn giơ ngón tay cái về phía Khương Thành.

Hắn còn tưởng rằng cái này chính là cục diện mà Thành Ca đã bố trí ấy chứ.

Sau một khoảng thời gian rất lâu thì Thích Vương và Dực Vương cũng chạy tới hiện trường.

Khí tức và vẻ bề ngoài của hai người bọn họ đều vẫn biến đổi giống như lúc trước, trừ khi giao đấu, nếu không thì cho dù là người nào cũng không thể nhìn ra được thân phận thực sự của bọn họ.

Trong khoảnh khắc năm tên Đạo Thánh ở hai bên đột nhiên chạm mặt thì đều đông loạt ngây ngẩn cả người.

Bởi vì hai bên đều dùng thân phận giả, vậy nên bọn họ cũng không nhận ra đối phương là ai.

Nhưng mà ngay sau đó, hai bên đều không hẹn mà cùng "hiểu ra".

Đối phương có lẽ là người của Băng cung thì phải?

Ba vị Đạo Thánh ở bên Tà Tiên giới có hơi buồn bực.

Quả thật Băng cung có hai vị Đạo Thánh.

Vô Địch Đạo Thánh trong truyền thuyết chưa từng được gặp thì không nói, nhưng Nguyên Quang Đạo Thánh cũng không giống như vậy.

Chẳng lẽ Nguyên Quang cũng thay đổi dáng vẻ bề ngoài và khí tức rồi sao?

Hắn che giấu thân phận cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi?

Mà Thích Vương và Dực Vương ở Thiên cung bên này thì đang cuồng loạn ở trong lòng rồi.

Ba vị Đạo Thánh!

Băng cung vậy mà lại có ba vị Đạo Thánh sao?

May mà bản thân mình đã chuẩn bị từ trước, nếu không lần này thực sự gặp tai họa rồi.

Sau một màn kịch nội tâm phong phú cùng với quan sát đánh giá cẩn thận, rốt cuộc hai bên cũng bắt đầu giao nhận.

Thích Vương là người đầu tiên lên tiếng.

"Vật chứng minh mà các ngươi mang đến đâu?"

Cổ Kỳ Đạo Thánh của Tà Tiên giới ở phía đối diện sững sờ, vật chứng minh gì vậy chứ?

Chẳng lẽ đang nói đến khoản tiền còn lại sao?

Hắn lấy ra chiếc nhẫn rồi gật đầu.

"Đều ở đây rồi, chuyện của các ngươi đã làm xong chưa?"

Làm xong chuyện gì chứ?

Thích Vương không hiểu như thế nào.

"Là có ý gì?"

"Cái gì có ý gì?"

Danh Tuyệt Đạo Thánh ở bên cạnh Cổ Kỳ không nhịn được nói: "Các ngươi nói đã giết Khương Thành và Yên Dĩ, dù sao cũng phải có một vật chứng minh chứ? Cho dù là đầu người hay là tàn hồn tàn thể, hoặc là Lưu ảnh hiện trường giết chết bọn họ, hay là những vật làm tin khác."

"Lấy ra cho bọn ta xem một chút đi!"

Nghe thấy bọn họ nói như vậy, Thích Vương nghi ngờ liệu có phải mình nhầm tình hình rồi không.

Người là do ta xin giết, chẳng lẽ không phải vật này nên do các ngươi cung cấp hay sao?

Ngươi lại còn hỏi bọn ta muốn đem chứng cứ muốn giết người ra?

“Ngươi đùa với bọn ta à?”

Sắc mặt của hắn chìm xuống, thậm chí Dực Vương ở bên cạnh cũng đã đưa đao khí bát giai ở bên người ra.

Nhìn thấy dáng vẻ này, ba người của Tà Tiên giới ở đối diện cũng vội vàng lôi đạo khí của mình ra.

“Các ngươi có ý gì?”

“Nuốt tiền đặt cọc của bọn ta, còn muốn tiếp tục ăn hiếp bọn ta sao?”

Thích Vương bị chọc cho tức cười ngay lập tức.

Ngươi nói ra tất cả lời kịch của bọn ta, bảo bọn ta còn nói gì được nữa chứ.

“Bọn ta ăn hiếp sao?”

“Các ngươi chỉ có một chút danh dự này sao? Không những không làm chuyện như đã giao hẹn mà còn trả đũa, ngươi coi bọn ta là quả hồng mềm sao?”

“May mà bọn ta đã có đề phòng từ sớm!”

Hắn lập tức thúc giục Tiên khí truyền tin.

Chỉ trong nháy mắt đã có khoảng chừng năm bóng dáng lóe ra ở trong hư không phía sau.

Đó chính là năm vị Thần Quân Lư Vương và Cự Vương của Thiên cung.

Vốn dĩ hắn định đợi đến sau khi giao nhận sẽ tiêu diệt hết tất cả người của Băng, bây giờ coi như tiến vào bước sau cùng trước cũng được.

Mà bọn họ lại nhìn thấy đột nhiên có năm tên Đạo Thánh nhảy ra ở đối diện, Tà Tiên giới bên này cũng bị hoảng sợ hết hồn.

Băng cung không phải chỉ có hai vị Đạo Thánh thôi à, tại sao lại xuất hiện hơn năm người rồi?

Nhưng mà bọn họ cũng không hề ngồi không.

Trần Hiêu Đạo Thánh liếm đôi môi màu đỏ tươi, trong đôi mắt chẳng những không có một chút sợ hãi nào mà ngược lại còn lộ ra vẻ hưng phấn tàn nhẫn.

“May mà bọn ta cũng đã có chuẩn bị từ sớm.”

Nói xong, hắn cũng thúc giục Tiên khí truyền tin mang theo bên mình điều người.

Chỉ trong chớp mắt lại có thêm năm tên Đạo Thánh gian ác xuất hiện ở trong hư không.

Chương 1402: Hóa ra là các ngươi

Một bên là bảy Đạo Thánh, một bên là tám Đạo Thánh, cảnh tượng đó thực sự vô cùng thú vị.

Sau khi nhìn thấy đội hình của đối phương, cả hai bên đều cảm thấy hơi chấn động.

Tại sao Băng cung lại gọi nhiều người đến vậy?

Vốn còn cho rằng lợi thế là của mình, nhưng hóa ra thế lực lại ngang nhau.

“Đã hẹn bàn giao, nhiều cao thủ đến như vậy, các ngươi muốn làm gì?”

“Không phải các ngươi cũng như vậy sao? Ta cũng hỏi các ngươi muốn làm gì!”

Hai bên không ra tay ngay lập tức.

Bởi vì đội hình của đối phương hơi mạnh nên không có cơ hội chiến thắng.

Đây sẽ là một cuộc chiến, khả năng cao là phe của mình sẽ bị thiệt hại, cái giá phải trả là quá lớn.

Thế là, hắn chỉ có thể vừa cầm đạo khí để phòng bị, mặt mày dữ tợn, vừa nói nhảm.

“Thất tín bội nghĩa, thật sự là làm người ta khinh bỉ!”

“Các ngươi đang nói chính mình à?”

“Biết ngay là Băng cung các ngươi không thể tin được!”

“Băng cung chúng ta? Ha ha, đã đến bước này, mà các ngươi vẫn còn đổi trắng thay đen?”

“Các ngươi cho rằng bọn ta không dám làm gì?”

“Ngươi cho rằng bọn ta dễ trêu chọc như vậy?”

Cảnh tượng này hơi giống như la hét vào mặt nhau, có bản lĩnh thì các ngươi đánh ta thử xem.

Trên thực tế, hai bên đều không muốn khai chiến, hai bên đều tỏ ra bản thân không dám ra tay.

Bởi vì không có cơ hội chiến thắng tuyệt đối.

Cho dù bên Tà Tiên Giới có nhiều Đạo Thánh, nhưng lợi thế cũng không rõ ràng.

Đạo Thánh quá khó giết, trong tình huống bình thường chắc chắn không thể giết được bất kỳ kẻ nào trong số họ, chỉ lãng phí sức lực một cách vô ích mà thôi.

Không đáng để khai chiến.

Mà sau khi cục diện này bị giằng co kéo dài đến nửa giờ, Thành Ca trong bóng tối không thể chịu đựng được nữa.

Với tiết tấu này, cãi nhau thêm một ngày cũng không đánh phải không?

“Các ngươi đang làm gì vậy?”

Hắn cởi bỏ lớp ngụy trang, bước ra ngoài một cách nghênh ngang.

“Đánh cũng không đánh, đi cũng không đi, các ngươi kéo dài ở đây để làm tắc nghẽn giao thông sao?”

“Các ngươi có thể có lương tâm một chút không?”

Tam Nhãn Hổ cũng đi theo chửi bới.

“Đúng vậy, thật là lãng phí tình cảm.”

“Còn tưởng rằng có thể xem một màn kịch lớn không mất tiền, nhưng hoá ra chỉ là một trò đùa?”

“Lại còn là Đạo Thánh sao, ta khinh!”

Vẻ mặt của hắn tràn đầy khinh thường, như thể hai Đạo Thánh này làm mất đi thể diện của hắn.

Chỉ là Yên Dĩ ở phía sau hai người họ đã suy sụp.

Hai người đang muốn làm gì vậy?

Cẩn thận ẩn núp không được sao?

Thiên cung và Tà Tiên Giới vừa nhìn nhau đã nảy sinh hiểu lầm sâu sắc, đối thoại cũng khác tần số.

Kiên nhẫn chờ đợi, chỉ cần hơi có cơ hội, cuối cùng rất có thể đánh nhau.

Một khi khai chiến, vậy thì sẽ là trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang.

Dù sao hai bên cũng không phải đồ tốt, để cho bọn họ chó cắn chó không tốt sao?

Tại sao lại để bản thân bại lộ, để cho bản thân biến thành mục tiêu?

Không chỉ nàng rất suy sụp, mà ngay cả Nguyên Quang Đạo Thánh và các cao thủ của Băng cung đang ẩn nấp từ xa ở phía sau dùng tiên khí âm thầm quan sát trong bóng tối cũng suy sụp.

Thái Thượng Cung chủ đang làm gì vậy?

Tại sao lại ra trước dự tính rồi?

Điều này không khớp với kế hoạch ban đầu!

Không phải ngươi đã nói rằng sẽ để cho hai bên kia chém giết lẫn nhau trước, sau khi cả hai cùng bị thua thiệt thì sẽ ra giết cả hai bên sao?

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Bọn họ hơi hoang mang lo sợ, chỉ có thể nhìn Cung Tình xin giúp đỡ.

Cung Tình cũng không biết làm sao.

Nhưng may mắn thay, năm đó ở Băng giới, nàng đã từng nhìn thấy Thành Ca không làm theo kế hoạch của bản thân nhiều lần, nên đã quen với nó rồi.

“Tiếp tục đợi, mỗi một quyết định của Thái Thượng Cung chủ đều có ý nghĩa.”

Nguyên Quang thầm oán trong lòng.

Quyết định ngu ngốc như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Vốn dĩ mười lăm Đạo Thánh còn đang tranh cãi trong cảnh, toàn bộ đều dừng lại.

Nhìn thấy Khương Thành, Yên Dĩ và Tam Nhãn Hổ đột nhiên xuất hiện một cách vui vẻ ở trước mặt, bọn họ đều trợn to hai mắt.

Cả hai bên cùng lúc bối rối.

Không phải đã nói rằng Khương Thành và Yên Dĩ đều đã bị giết chết rồi sao?

Sao vẫn còn sống thế kia?

Thích Vương nhảy lên đầu tiên.

Chỉ tay vào Cổ Kỳ Đạo Thánh ở phía đối diện chửi ầm lên.

“Ta biết ngay Băng cung các ngươi không có uy tín!”

“Không phải đã đồng ý giết chết bọn hắn sao? Hiện tại giải thích như thế nào?”

Hiện tại hắn còn cho rằng ở phía đối diện là người của Băng cung.

Danh Tuyệt Đạo Thánh của Tà Tiên Giới cũng vô cùng tức giận.

“Chết tiệt, ngươi đang quật ngược lại bọn ta!”

“Thứ bọn ta muốn là đầu người, thế mà các ngươi lại để lại nhân chứng sống!”

“Lẽ nào các ngươi vẫn còn hy vọng bọn ta sẽ tự tay chém giết?”

“Ngay cả khi không có uy tín, còn nói Băng cung bọn ta?”

“Môn phái khốn kiếp gì, có gan làm không có gan nhận, thật đáng khinh bỉ!”

Ngay cả Tà Tiên cũng cho rằng hành vi này rất đáng khinh bỉ, có thể tưởng tượng được có bao nhiêu quá đáng.

Thấy cả hai bên đều không chú ý đến mình, lại bắt đầu cãi nhau, Thành Ca không thể chịu đựng được nữa.

“Được rồi, được rồi, các ngươi có mệt không?”

“Cũng cởi bỏ lớp ngụy trang đi.”

Cả hai bên vẫn đang giả vờ, vẫn muốn che giấu thân phận của mình.

“Cải trang cái gì?”

“Không hiểu gì cả!”

Thành Ca chỉ thẳng vào mũi của Thích Vương.

“Ngươi không phải là Thích Vương của Thiên cung sao?”

“Còn có ngươi, Dực Vương đúng không?”

“Được rồi được rồi, đều là người quen cũ mà, nhìn cái gì vậy!”

Hắn quay lại nhìn tám Đạo Thánh ở phía sau.

“Người của Tà Tiên Giới, đúng không?”

“Đừng che đậy, lẽ nào ngươi lớn lên xấu xí?

Hắn trực tiếp vạch trần thân phận của hai bên, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt hơn.

“Cái gì? Thế mà các ngươi lại là người của Thiên cung?”

“Các ngươi là người của Tà Tiên Giới?”

Thích Vương vừa tức giận thay đổi trở lại diện mạo ban đầu, vừa chỉ vào Tà Tiên ở đối diện mà chửi rủa.

“Khá lắm, hóa ra là tên khốn Cổ Kỳ ngươi!”

“Hóa ra là những kẻ đạo đức giả Thiên cung!”

“Ha, không phải các ngươi đã nói rằng các ngươi không thể xuống tay với người có liên quan đến việc đánh cược sao? Các ngươi muốn làm gì?”

“Không phải các ngươi cũng như vậy sao?”

“Ta khinh!”

Vốn dĩ mua chuộc kẻ giết người là mờ ám.

Một khi đối phương biết được, sẽ trực tiếp bị xử thua đánh cược.

Nhưng vấn đề là, bên kia cũng mua chuộc kẻ giết người.

Hơn cũng còn mua chung dịch vụ tương tự.

Vậy rốt cuộc là ai thua?

Thực sự không thể nói rõ được.

“Các ngươi mua chuộc kẻ giết người, điều này là trái với quy tắc, các ngươi đã thua cược!”

“Nói như thể các ngươi không mua chuộc vậy.”

Hai bên lại chế giễu lẫn nhau, Thành Ca và Yên Dĩ không quan tâm hai bên nữa.

Trong trận chửi rủa dữ dội này, chính bọn họ cũng đang âm thầm hoang mang.

Chúng ta chắc chắn sẽ thua cuộc đánh cược này, bên kia chắc chắn sẽ thắng.

Tại sao bọn họ cũng muốn mua chuộc kẻ giết người?

Không quan tâm nữa, cho dù lần này đối phương không sạch sẽ, hơn nữa tận dụng cơ hội này để chiếm lấy điểm cao.

“Là các ngươi thua!”

“Rõ ràng là các ngươi thua!”

“Được rồi, dừng lại đi!”

Tam Nhãn Hổ cũng bị trận cãi nhau của bọn họ làm cho đau đầu.

“Dù sao cũng là Đạo Thánh, làm chuyện xấu hổ mất mặt như vậy, ta cũng xấu hổ khi ngang hàng với các ngươi.”

“Các ngươi không biết xấu hổ, nhưng ta vẫn biết xấu hổ đó.”

Hắn vừa xuất hiện đã quở trách một trận, đồng thời cũng lặng lẽ nói ra thân phận của bản thân đã nâng cấp ngang hàng với Đạo Thánh.

“Các ngươi không cần phải cãi nhau nữa, ta đã trải qua toàn bộ sự việc, hơn nữa ta là người trung gian ngay từ lúc đầu, có quyền phát ngôn nhất!”

“Hay là ta đến làm trọng tài cho các ngươi.”

Hai bên đều bị hắn làm cho mông muội, thế mà trong lúc nhất thời còn quên cả phản bác, ngây người nhìn hắn.

Dường như hắn thật sự cho rằng bản thân là trọng tài.

“Vậy ngươi nói xem ai thắng ai thua?”

“Đúng vậy, ngươi nói ai thắng?”

Thích Vương hét lên một cách đáng sợ: “Hổ Yêu ngươi nên thức thời một chút, nếu không Thiên cung của bọn ta sẽ không buông tha cho ngươi!”

Ngay lập tức, Tam Nhãn Hổ rút ra một thẻ vàng, phạt cảnh cáo lão già này.

“Thế mà dám uy hiếp trọng tài, trừ hai mươi điểm!”

Chương 1403: Trọng tài công bằng Tam Nhãn Hổ

Thích Vương cũng không biết hai mươi điểm có ý nghĩa gì, nhưng nghe có vẻ không phải là chuyện tốt lành gì.

Hắn vừa định nổi giận, thì đám người Cổ Kỳ Đạo Thánh ở đối diện cũng phụ hoạ theo.

“Đúng vậy, ngươi đe doạ người trung gian, trực tiếp xử ngươi thua!”

“Nhưng Tam Nhãn Chí Tôn là người trung gian mà bọn ta đã ước định ngay từ đầu.”

“Hắn đủ tư cách để phán xét thắng thua!”

“Xử Thiên cung bọn họ thua, nhanh lên!”

“Đừng dài dòng nữa!”

Trong lòng bọn họ cũng không xem trọng Tam Nhãn Hổ.

Một Chí Tôn nho nhỏ, chẳng qua chỉ là một công cụ dùng để đánh vào Thiên cung mà thôi.

Tam Nhãn Hổ lại rút thẻ vàng ra, lắc về phía Tà Tiên Giới.

“Nếu các ngươi quấy nhiễu phán xét của trọng tài, sẽ phải trừ 10 điểm, cảnh cáo một lần!”

Tà Tiên Giới lập tức im lặng.

Mười lăm Đạo Thánh giữ im lặng cùng một lúc, Tam Nhãn Hổ cảm thấy rằng cuộc sống của bản thân, à không, cuộc sống của nó đã được thăng hoa rất nhiều.

Hắn chưa từng kiêu ngạo như vậy trong đời.

Thậm chí hắn còn nhướng mày với Yên Dĩ, như muốn nói với em gái rằng, nhìn ta nhanh lên, ta đang rất nổi bật…

Yên Dĩ đã bị hai tên này làm cho sắp phát điên rồi.

Hai người các ngươi chơi đùa rất vui, nhưng các ngươi đã từng nghĩ đến việc cuối cùng sẽ làm thế nào để thoát ra chưa?

Nhìn thấy những ánh mắt “căng thẳng” của các Đạo Thánh, Tam Nhãn Hổ thực sự phán xét.

Nhưng tiêu chuẩn của hắn hơi kỳ lạ.

“Hai người các ngươi đều đã tìm đến Băng cung, nhưng có một trong hai người đến trước.”

“Nói cách khác, làm trái ước định là theo thứ tự trước sau.”

“Khi người đầu tiên làm trái ước định, canh bạc đã thực sự được xem như là bị phá hủy, cưỡng ép kết thúc.”

“Cho nên phán quyết về việc làm trái ước định trước, các ngươi không còn gì để nói, phải không?”

Thiên cung và Tà Tiên Giới không biết bên kia tìm đến Băng cung từ lúc nào.

Dù sao thì cũng cảm thấy bản thân vốn dĩ đã thua rồi, dựa theo tiêu chuẩn kỳ lạ này có lẽ là có thể chuyển bại thành thắng.

Vì vậy, mười lăm người lần lượt gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với tiêu chuẩn này.

“Lúc các ngươi đến Băng cung, ta cũng tình cờ ở đó.”

Thích Vương thúc giục nói: “Nói mau, là ai làm trái ước định trước?”

Tam Nhãn Hổ đảo mắt.

“Cái này à… còn phụ thuộc vào các ngươi có đủ tốt hay không.”

Đám người Nguyên Quang đang mai phục ở đằng xa suýt nữa phun nước ra.

Thế mà Hổ Yêu này lại dám trực lợi từ Đạo Thánh?

Hắn chán sống rồi đúng không?

Mười lăm Đạo Thánh có mặt cũng tức giận.

“Ngươi nghĩ ngươi là ai?”

“Thế mà ngươi lại dám chơi bọn ta?”

“Muốn chết sao?”

Tam Nhãn Hổ lùi lại ngay lập tức.

“Vậy được rồi, các ngươi tiếp tục cãi nhau đi, ta sẽ không phán xét nữa.”

Hắn trong tư thế mặc kệ.

Vài Đạo Thánh tính tình nóng nảy của Tà Tiên Giới tức đến nỗi đã sử dụng pháp cảnh ngay tại chỗ, che phủ hắn.

“Ngươi cho rằng bọn ta không dám giết ngươi?”

“Ngươi chỉ là một kẻ trung gian vô dụng, có chết cũng chỉ là chết thôi.”

Tam Nhãn Hổ hơi hoảng sợ, thấy Thành Ca đang khoanh tay xem trò, ngay lập tức gào lên giống như giết lợn.

“Là Thiên cung thắng!”

“Là người của Tà Tiên Giới tìm đến Băng cung trước, ta nhớ vô cùng rõ ràng!”

Vừa nói ra những lời này, Thành Ca cũng không còn sức để trêu chọc.

Ngươi đang đảo ngược trắng đen, lợi dụng việc công để trả thù riêng.

Sự thật rõ ràng là người của Thiên cung tìm đến Băng cung trước.

Nhưng mà, Đạo Thánh ở cả hai bên đều không biết sự thật này.

Vốn dĩ các Thần Quân của Thiên cung vẫn còn đang tức giận đùng đùng ở trước mặt đã biến tức giận thành vui mừng ngay tại chỗ.

Thích Vương và Lư Vương vội vàng giết, tóm gọn Tam Nhãn Hổ ra khỏi Pháp cảnh đó.

Người trung gian tuyên bố rằng Thiên cung đã thắng, điều đó rất có giá trị, nhất định phải giữ được mạng chó của hắn để làm bằng chứng.

"Ha ha, hóa ra là chúng ta đã thắng!"

Các Thần Quân hết sức vui mừng.

"Các ngươi còn có gì để nói?"

"Còn không mau nhận thua đi?"

"Tà Tiên Giới sẽ rút lui chục tỷ năm, đây là nội dung đã định trong cuộc đánh cược, hãy nhanh chóng cút khỏi Nguyên Tiên Giới đi!"

Đương nhiên tám Đạo Thánh của Tà Tiên Giới ở phía trước không thể chấp nhận kết cuộc này.

"Hắn nói cái gì là cái đó à?"

"Đó là đương nhiên!" Thích Vương đắc thắng.

Danh Tuyệt Đạo Thánh chỉ vào Tam Nhãn Hổ nói một cách giận dữ: "Hổ Yêu này rõ ràng là đang nói xằng nói bậy!"

"Vừa rồi hắn suýt nữa đã bị bọn ta giết chết, cho nên ôm hận trong lòng, cố ý nói chúng ta thua, như vậy cũng có thể thừa nhận sao?"

Sắc mặt của Lư Vương thản nhiên mà vuốt râu hình chữ bát, ảm đạm nói: "Phán quyết của người trung gian, là luật sắt của canh bạc, đây là lẽ thường tình."

Lúc này, bọn họ không còn nói gì về Tam Nhãn Hổ nữa.

Dường như hắn đã trở thành một người có uy quyền không thể nghi ngờ.

“Cho dù hắn nói trong hoàn cảnh nào, chỉ cần hắn nói ra, thắng thua sẽ được định.” Thích Vương nói.

“Tà Tiên Giới các ngươi không nhận thua?”

“Chút quy tắc này cũng không hiểu sao?”

Đối mặt với sự chế giễu của Tiên Giới, tám Đạo Thánh của Tà Tiên Giới giận đến mức sắp bùng nổ.

Thua cược như thế này, làm sao bọn họ có thể chấp nhận được?

Vào lúc quan trọng, đột nhiên Cổ Kỳ Đạo Thánh đảo mắt, vẫy tay với Tam Nhãn Hổ.

“Lão phu có duyên với ngươi, nên ta có thể cho ngươi một chút quà.”

Vốn dĩ Tam Nhãn Hổ rất căm ghét Tà Tiên Giới, ngay lập tức có tinh thần.

“Món quà nhỏ gì thế?”

Cổ Kỳ Đạo Thánh bấm ngón tay, đột nhiên trong tay của Tam Nhãn Hổ xuất hiện một chiếc nhẫn trữ vật.

Sau khi kiểm tra nó một chút, mặt mày đã trở nên rạng rỡ.

“Món quà nhỏ này… thật phong phú, khiến người ta thật khó để từ chối.”

Kết hợp với phong cách của Hổ Yêu, đám người Thích Vương và Dực Vương lập tức thầm hô không ổn.

Nhưng mà đã quá muộn.

Được hối lộ quá nhiều, Tam Nhãn Hổ sửa lời ngay tại chỗ.

“Thật ra thì Tà Tiên Giới đã thắng!”

Lần này hắn cũng nhanh chóng nhìn ra cơ hội, vừa nói ra lời này đã bay đến bên Tà Tiên Giới.

Để không bị các Thần Quân của Thiên cung nghiền xương thành tro.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ngươi tìm chết hay sao?”

“Thế mà ngươi lại dám sửa lời!”

“Ha ha ha ha…”

Đám Tà Tiên Cổ Kỳ và Danh Tuyệt cười đắc thắng.

“Đúng như những gì các ngươi nói, phán quyết của người trung gian là luật sắt, bất cứ ai cũng không thể nghi ngờ.”

“Hiện tại các ngươi đang làm gì đấy?”

“Tự vả mặt mình à?”

Các Thần Quân của Thiên cung bị nghẹt thở đến mức suýt nhồi máu cơ tim.

Một khắc trước Lư Vương còn xem Tam Nhãn Hổ là quyền uy, thế mà hiện tại lại chê hắn là vô giá trị.

“Hổ Yêu thì được tính là gì chứ?”

“Hắn ăn nói bừa bãi, hoàn toàn không có căn cứ, vốn dĩ không đủ tư cách để làm người trung gian!”

Lời này Tam Nhãn Hổ nghe không vừa ý.

“Ai nói ta không có căn cứ?”

Để bảo vệ uy tín trọng tài của bản thân từ lâu đã bị vỡ vụn thành từng mảnh, Hổ Yêu đã bán đứng Thành Ca ngay tại chỗ.

“Vốn dĩ hắn không có Thiên Tâm, ngươi cho rằng ta không biết sao?”

“Mà đến hôm nay, Thiên Tâm của Yên Dĩ vẫn còn là hạ phẩm!”

“Vì vậy, canh bạc này, từ ban đầu đã là Tà Tiên Giới thắng, bổn trọng tài đang phán xét bằng lương tâm, từ trước đến nay luôn công bằng chính trực!”

Xì!

Thành Ca sắp thổ huyết rồi.

Tuy nói việc không có Thiên Tâm cũng không sao, nhưng ngươi bán đứng người ta thật sự là không hề chớp mắt.

Mà các Đạo Thánh của Tà Tiên Giới ở phía đối diện thật sự là sững sờ, ngay cả Yên Dĩ cũng ngẩn người.

“Ngươi nói gì?”

“Khương Thành không có Thiên Tâm?”

Tam Nhãn Hổ giống như đang nhìn một kẻ ngốc, cười vui vẻ nói: “Đúng vậy, Thiên Tâm của hắn ngay từ đầu đã là con số không, Tà Tiên Giới các ngươi thật sự là đã chiến thắng ngay từ đầu rồi.”

“Nếu không, các ngươi cho rằng tại sao Thiên cung muốn diệt khẩu?”

“Lẽ nào lại như vậy?”

“Thật sự là như thế sao?”

Lần này, Thiên cung và Tà Tiên Giới cùng nhau nổi giận.

Chương 1404: Tội ác của Thành Ca

Thiên cung tức giận rất đơn giản, bởi vì bản thân bị xử thua.

Bí mật mà Khương Thành không muốn tiết lộ nhất là Thiên Tâm của hắn là con số không, hiện tại đã bị Tà Tiên Giới biết rồi.

Mà Tà Tiên Giới nổi giận, cũng có lý do của bản thân.

Nếu ngay từ đầu biết bản thân đã thắng, còn lo lắng vô ích nhiều năm như vậy, còn chạy đến Băng cung bận làm ăn làm cái gì?

Thật ra không cần làm gì cả!

Bọn họ cảm thấy bản thân bị lừa một cách khó hiểu.

Chỉ số thẹn quá hóa giận gần như bùng nổ.

“Đáng ghét!”

“Đồ khốn kiếp!”

Đột nhiên Thích Vương ở phía đối diện hét lên.

“Cổ Kỳ, dù sao thì ngươi và ta đều là những nhân vật cấp Đạo Thánh, bị mấy con kiến này đùa giỡn đến xoay vòng vòng, rốt cuộc ý đồ là gì?”

“Hay là cứ giết chúng như thể vụ cá cược này chưa từng tồn tại.”

“Ngươi nghĩ thật đẹp!”

Cổ Kỳ Đạo Thánh lạnh lẽo nói: “Vốn dĩ vụ cá cược này Tà Tiên Giới của bọn ta đã thắng, dựa vào cái gì phải hoà?”

“Thắng?”

Lư Vương cười chế giễu.

“Các ngươi thực sự đã thắng sao?”

“Chỉ cần ba người bọn họ còn sống, ta và ngươi sẽ mãi mất mặt ở Nguyên Tiên Giới!”

Cổ Kỳ Đạo Thánh suy nghĩ một lúc.

Từ lâu Thiên Tâm của Khương Thành đã là con số không, kết quả là cả Thiên cung và Tà Tiên Giới đều bận rộn suốt tám mươi ngàn năm, hắn rất hứng thú với cuộc đánh cược này.

Nếu nội tình này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho vô số tiên nhân phải bật cười.

Đến lúc đó, những người như Cổ Kỳ và Thích Vương sẽ lên ngôi như những kẻ ngốc.

Đường đường là Đạo Thánh, sao có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy?

Là những cao giai tiên nhân có uy tín danh dự, họ thà hủy diệt Tiên Giới, còn hơn trở thành trò cười cho ngoại giới.

Hơn nữa, ngay cả khi đã thắng vụ đánh cược, muốn Thiên cung cam lòng nhận thua cũng rất khó.

“Ngươi nói đúng.”

Hắn trao đổi một phen với mấy Đạo Thánh ở phía sau.

Cuối cùng, ánh mắt đầy sát khí nhìn Khương Thành và Yên Dĩ.

“Từ lâu bọn ta cũng đã phát ngán với vụ đánh cược ngu ngốc này rồi!”

“Mệt rồi, tiêu diệt thôi.”

“Cứ xem như hoà đi, từ nay về sau Thiên cung và Tà Tiên Giới nên thế nào thì cứ thế đấy.”

Thích Vương ở phía đối diện cũng gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy!”

“Tốt!”

“Nên như vậy.”

“Chỉ cần có thể tự tay giết chết mấy con kiến mà vốn không thể chạm vào này, cảm giác còn đáng giá hơn bất cứ thứ gì!”

Thấy hai bên vốn là thù địch của nhau, cuối cùng lại có thể đứng chung một chiến tuyến, Thành Ca cảm thấy rất vui mừng.

Cuối cùng cũng bước vào tiết tấu bình thường.

“Giết thì giết, nhưng có một số chuyện cần phải nói rõ trước.”

“Trước kia cũng là các ngươi muốn cược, khi đó Ca đã phản đối mấy lần.”

“Bị chơi đùa lừa gạt cái gì, cái nồi này ta không vác nổi.”

“Bây giờ ngươi nói gì cũng vô dụng!”

Cuối cùng Thích Vương bỏ qua nỗi sợ hãi, chỉ cảm thấy mình chưa từng nở mày nở mặt như vậy trong đời.

Nghĩ lại lúc trước tiểu từ này ở Thiên cung, dựa vào việc mình không dám giết hắn, nên không kiêng nể gì cả.

“Trước đây không phải rất điên cuồng sao?”

“Dựa vào vụ đánh cược, ở Thiên cung của ta làm xằng làm bậy, ai cũng không để trong mắt!”

“Giết hại tiên quan, ngươi nghĩ rằng thực sự không có chuyện gì sao?”

Lư Vương - Thủ Tọa của Chấp Luật Tư vẫy tay, một tập sổ nhỏ sáng lấp lánh tự dưng hiện ra trên lòng bàn tay.

Trang sách được lật ra, hắn đọc lên như một bản án.

“Cơ thể không có Thiên Tâm, tội chết!”

“Che giấu Thiên Tâm, lừa dối Thiên cung, tội chết!”

“Mạo phạm Thiên Quân, đại bất kính, tội chết!”

“Yêu cầu địa vị ẩn Hoàng, vượt quá bổn phận, tội chết!”

“Làm nhục các tiên quan nhị phẩm, tội chết!”

“Tàn sát tọa kỵ của tiên quan, tội chết!”

“Giết hại Thương Liễm tiên quan của Thần Lôi Tư, tội chết!”

“Mưu hại Dịch Nguyên tiên quan của Thiên Đan Tư, tội chết!”

“m mưu đánh chiếm vị trí Thủ Tọa của Thiên Đan Tư, tội chết!”

“Sát hại Chưởng Lôi tiên quan, tội chết!”

“Phá hoại đại hội Đế Kiếm, tội chết!”

“Sát hại con của Tu Đế, tội chết!”

“Mạo phạm Tu Đế, tội đáng muôn chết…”

Một loạt tội danh liên tiếp này, Thành Ca có thể chết N lần.

Ngay cả sắc mặt của những người bên Tà Tiên Giới ở phía đối diện cũng thông cảm.

Không phải thông cảm cho Khương Thành, mà là thông cảm cho Thiên cung.

Mới chỉ mấy chục ngàn năm thôi mà?

Thiên cung đã bị tiểu tử đó làm cho gà bay chó sủa, làm ra nhiều chuyện như vậy sao?

Thậm chí Cổ Kỳ Đạo Thánh cũng không chịu nổi mà cảm thán: “Các ngươi cũng không dễ dàng gì…”

May mà lúc đó tiểu tử này được để ở bên cạnh Thiên cung, nếu để ở bên Tà Tiên Giới, có lẽ bản thân đã bệnh từ lâu rồi.

Nếu họ biết rằng trong tám mươi ngàn năm đó, thật ra thì Thành Ca đã dành 99,99% thời gian ở Thiên Đạo Kiếm Hải, không rảnh để làm những việc bên ngoài, những “tội ác” này chỉ được thực hiện trong 0,01% thời gian còn lại mà thôi, thì lúc đó không biết bọn họ sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

Nhưng mà bản thân Thành Ca cũng có điều muốn nói.

“Ta có ý kiến!”

“Ngươi còn đủ tư cách để đưa ra ý kiến sao?”

“Đương nhiên, những tội danh khác thì bỏ đi, sao ta làm ẩn Hoàng lại vượt quá bổn phận?”

“Thân phận của Ca là gì? Làm Ẩn Hoàng là giáng chức ta một cách oan ức, các ngươi nên vinh hạnh, được chứ?”

Yên Dĩ phía sau hắn sắp điên rồi.

Đây là điều mà ngươi đang vướng mắc?

Ngươi sắp bị giết rồi, có biết không?

Ngay cả khi đối phương thừa nhận rằng ngươi là ẩn Hoàng không vượt quá bổn phận thì sao, ngươi có thể nhận được gì?

Ngươi có thể chú ý vào việc quan trọng nhất trước mắt được không?

Vẻ mặt uy nghiêm trông như phán quan của Lư Vương ở đối diện, cũng bị mông muội.

“Đây là ý kiến của ngươi?”

Lẽ nào ngươi không quan tâm đến những tội danh khác sao?

Chết cũng không quan tâm?

“Nếu không thì sao? Chuyện khác thì bỏ đi, chỉ là những chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi, thân phận của Ca không thể bị hạ thấp!”

Các Thần Quang ngơ ngác nhìn nhau.

Đây không phải là phản ứng mà bọn họ muốn thấy.

Vốn dĩ muốn nhìn thấy Khương Thành suy sụp tuyệt vọng, đứt hơi khản tiếng, đủ loại khóc lóc, kêu oan, ngụy biện, xin tha thứ, làm trò hề.

Sau đó bọn họ sẽ chế nhạo hắn một phen thật cẩn thận, trước khi bộc phát sự tức giận.

Hiện tại ngươi hối hận cũng đã muộn rồi, kêu trời cũng vô ích, đây là kết cục cho sự bất kính của ngươi với chúng ta vào lúc đầu…

Sau cùng sẽ dùng lòng bàn tay đánh chết hắn.

Thật sảng khoái!

Kết quả là dường như tiểu tử này hoàn toàn không nhận ra được bản thân sắp phải đối mặt với những gì.

Điều này khiến cho bọn họ rất bất mãn, có một loại cảm giác khó chịu không thể trút bỏ.

“Thật sự không thể giải thích được!”

Thích Vương và Dực Vương cảm thấy nếu như bọn họ tiếp tục nói chuyện, họ sẽ bị tiểu tử này cuốn vào một tiết tấu kỳ lạ nữa.

“Sắp chết đến nơi còn nói xằng nói bậy!”

“Ngươi sẽ cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng…”

Lời nói của bọn họ rõ ràng là vô ích, bởi vì Thành Ca đã xem thường bọn họ, chạy đến bên Tà Tiên Giới.

“Còn có các ngươi cũng thật là.”

“Giết ta thì cũng thôi đi, tại sao ngay cả Yên Dĩ cũng muốn giết?”

“Không phải lang nữ này rất có trách nhiệm và trung thực sao, cũng không có lừa gạt các ngươi, các ngươi làm như vậy, khó tránh khỏi có hơi không đúng mực chứ?”

Yên Dĩ hơi ngạc nhiên.

Thế mà hắn còn tâm trạng giúp mình nói câu công bằng?

Nhưng mà, bản thân là Tà Tiên, tại sao lại hành động một cách trung thực?

Đám người Cổ Kỳ Đạo Thánh và Danh Tuyệt Đạo Thánh ở phía đối diện cũng hơi không rõ tình huống này.

Người có thể nói “Giết ta cũng thôi đi”, hoặc là anh hùng, hoặc là kẻ mất trí.

Bọn họ cảm thấy tiểu tử này có lẽ là ở vế sau.

“Tà Tiên bọn ta làm việc, còn cần đến lý do sao?”

“Ngươi nên lo lắng cho chính mình một chút đấy!”

“Được, vậy ta yên tâm rồi.”

Khương Thành gật đầu.

Sau đó vẫy tay về phía bầu trời.

“Tất cả đến đây.”

Các cao thủ Băng Cung đang ẩn náu từ xa, đang kiểm tra tình hình ở đây thông qua tiên khí truyền ảnh, tất cả đều bay ra ngoài.

Che trời rợp đất, vô biên vô bờ, đông nghịt đến nổi không nhìn thấy bờ.

Chương 1405: Có hơn trăm triệu người

“Băng Cung.”

Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Cung Tình và Nguyên Quang Đạo Thánh, cho dù là Thích Vương hay là Cổ

Kỳ Đại Thánh thì đều bị sốc.

Mặc dù trước đó bọn họ đã nói lảm nhảm, nhưng bọn họ cũng không quên sự tồn tại của Băng Cung.

Bởi vì điểm giao nhau này là điểm hẹn với Băng Cung.

“Cuối cùng thì các ngươi cũng xuất hiện rồi!”

“Môn phái lụi bại không biết giữ uy tín, rốt cuộc thì các ngươi muốn làm gì?”

Mặc dù bây giờ bọn họ dự định để tự mình giết Khương Thành, Yên Dĩ, không cần phải thuê Băng Cung làm điều đó thay.

Nhưng trước đó Băng Cung đã nhận tiền đặt cọc nhưng không làm gì cả, cũng là sự thật.

Mười lăm tên Đạo Thánh vẫn không bỏ vũ khí xuống, đồng loạt nhắm vào Băng Cung phía bên này.

“Làm gì vậy?”

Nguyên Quang Đạo Thánh cười một cách lạnh lùng.

“Các ngươi muốn giết người của Băng Cung của bọn ta, rồi giờ còn trách bọn ta không giữ chữ tín sao?”

“Các ngươi nói bọn ta muốn làm gì cơ?”

“Người của môn phái các ngươi?”

Cổ Kỳ Đại Thánh ngược lại “phản ứng” lại:

“Ngươi nói Yên Dĩ sao?”

“Không phải lúc đó bọn ta đã nói rồi sao, nếu như các ngươi không muốn thanh lý môn hộ thì cứ giết Khương Thành là được rồi.”

“Hơn nữa, đối với một lang nữ nhỏ nhoi như vậy, các ngươi cần phải trả giá nhiều đến vậy sao?”

Hắn liếc nhìn, Băng Cung có hơn trăm triệu người.

Trước mắt xuất hiện hơn ba trăm tên Đạo Tôn, Chí Tôn cũng có hơn bảy tám nghìn, tất cả những cao thủ có cảm tình đều ra mặt hả?

“Yên Dĩ?”

Nguyên Quang cười khinh thường.

“Vì nàng cũng không đủ để bọn ta dốc hết toàn lực.”

“Vậy thì các ngươi vì ai chứ?”

Thích Vương cau mày: “Không lẽ Khương Thành cũng là môn đồ của Băng Cung?”

“Môn đồ?”

Nguyên Quang và các trưởng lão phía sau đều cùng nhau cười to.

“Hắn không phải là một môn đồ bình thường.”

“Các ngươi không hỏi thăm một chút trước khi mua kẻ giết người sao?”

“Ngay cả thân phận của hắn mà còn không tìm hiểu rõ thì đã chạy vào chỗ của bọn ta, đúng là đầu đất mà!”

Tất cả mười lăm tên Đạo Thánh đều sững sờ.

Không lẽ Khương Thành là một nhân vật quan trọng trong Băng Cung?

Trong mắt của Dực Vương hiện tại Khương Thành đang ở cảnh giới Đạo Tôn, trong lòng hắn cũng thầm mắng tên tiểu tử kia lên cấp quá nhanh nhưng đồng thời cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Hắn là Đạo Tôn trưởng lão nội môn của các ngươi?”

Lư Vương cười lạnh lùng: “Cái tên tiểu tử đó chính là một tên sao chổi ôn thần, đi tới đâu là gây tại họa tới đó.”

Các Thần Quân khác cũng thi nhau chăm ngòi li gián.

“Băng Cung các ngươi vẫn muốn ra mặt thay cho hắn sao?”

“Thực sự thông cảm cho các ngươi, vậy mà lại thực sự coi hắn như một bảo vật.”

“Nếu như ta là các ngươi, thì sẽ phân rõ giới hạn với hắn ngay lập tức…”

“Ha!”

“Ha ha ha ha ha…”

Tất cả các trưởng lão của Băng Cung đều cười thành tiếng.

“Trưởng lão nội môn?”

Nụ cười trên mặt Nguyên Quang Đạo Thánh và các Đạo Tôn khác đều bị thu lại.

Sau đó, dẫn đầu hàng nghìn Chí Tôn, cùng nhau khom lưng cúi đầu về phía Thành Ca.

“Tham kiến Thái Thượng cung chủ!”

Thành Ca cười híp mắt giơ tay lên.

“Miễn lễ miễn lễ.”

Ầm!

Đầu của đám người Thích Vương Dực Vương cũng như Cổ Kỳ, Danh Tuyệt dường như bị đập bằng một cái búa, gần như chết lặng ngay tại chỗ.

Bọn họ vừa gọi tên tiểu tử kia là gì cơ?

Thái Thượng cung chủ?

Không phải Băng Cung chỉ có một vị Thái Thượng cung chủ thôi sao?

“Ngươi chính là Vô Địch Đạo Thánh kia sao?”

Thích Vương trực tiếp nhảy dựng lên.

Khi hắn và Dực Vương nói chuyện về Vân Di Đạo cách đây không lâu, hắn cũng đã nhiều lần đề cập đến vị Vô Địch Đạo Thánh bí ẩn kia.

Theo quan điểm của hắn, người này có khả năng trở thành kẻ thù lớn trong tương lai.

Thảo nào người này biết rất rõ về bọn họ?

“Tất nhiên.”

Thành Ca rất hài lòng với phản ứng bị làm cho kinh ngạc của bọn họ.

“Có phải là ngay lập tức cảm thấy cung kính nể phục không?”

Tất nhiên, các vị Thần Quân của Thiên Cung sẽ không kính nể hắn.

Nhưng bọn họ thực sự rất sốc.

Khương Thành là Thái Thượng cung chủ của Băng Cung, vì vậy hắn chính là lão đại của Băng Cung rồi.

Bọn họ chạy đến lãnh thổ của đối phương, nhờ đối phương đi giết lão đại của mình, đây là hành vi kiểu gì chứ?

Cái này mà là ở Thiên Cung, giống như ai đó yêu cầu mấy tên Thần Quân bọn họ đi giết Thiên Đế vậy.

Không có gì lạ khi Băng Cung làm trái với quy ước.

“Làm thế có thể được chứ?”

“Làm thế nào mà ngươi có thể là Thái Thương cung chủ của bọn họ được?”

“Ngươi có cái tài đức gì chứ?”

Bọn họ căn bản là không muốn tin điều này.

Nhưng Băng Cung có nhiều người như vậy, không thể tham gia vào một trận chiến lớn như vậy chỉ để đùa với bọn họ.

Đặc biệt là Nguyên Quang Đạo Thánh còn phải hành lễ với hắn.

Theo quan điểm của bọn họ, điều này thực sự quá vô lý.

Thích Vương nhịn không được mà đánh giá Nguyên Quang từ trên xuống dưới.

“Ngươi có bị trúng tà hay không, hay là bị hạ cổ rồi?”

“Đường đường là một Đạo Thánh mà lại khuất phục trước một tên Đạo Tôn?”

Đây mới thật sự là mất mặt của Đạo Thánh!

Mầy người Thần Quân của Thiên Cung bọn họ, mặc dù trước đó không dám làm gì Khương Thành, chỉ có để cho hắn muốn làm gì thì làm.

Nhưng trong tận xương tủy thì không coi hắn là một tồn tại bình đẳng với bản thân.

Càng không cần nói đến việc ở giai cấp cao hơn.

Có thể thực sự coi hắn là Ẩn Hoàng sao?

Trong mắt bọn họ, Khương Thành chẳng qua chỉ là một tên tiểu bối ỷ vào việc đánh cược mà làm xằng làm bậy, không biết sống chết kiêu ngạo mà thôi.

Hôm nay cũng là ngày để hắn trải nghiệm được thực tế tàn khốc.

Kết quả là Khương Thành vẫn còn chưa nhận ra điều đó, thì ngược lại họ đã mở rộng thế giới quan của mình rồi.

“Hừ, điều kỳ diệu về Khương Thái Thượng, làm sao đám ếch dưới đáy giếng các ngươi có thể hiểu được.”

Nguyên Quang Đạo Thánh căn bản là không buồn giải thích với bọn họ.

“Cả hai bên các ngươi đều kêu gọi giết Khương Thái Thượng, thì tất cả các người đều là kẻ thù của Băng Cung.”

Giọng nói của hắn vừa dứt, nhóm các Đạo Tôn và Chí Tôn sau lưng hắn đều đồng loạt lấy đạo khí và bí bảo ra.

Chỉ trong nháy mắt, thiên địa phong vân thay đổi, sát khí xông thẳng lên trời.

Bảy Thần Quân của Thiên Cung và tám tên Đạo Thánh của Tà Tiên giới, tất cả đều lấy pháp cảnh của mình ra, chuẩn bị cho trận chiến.

Vì Băng Cung đã dám đến đây khai chiến, điều đó có nghĩa là đã nắm chắc phần thắng.

Không thể chịu được sự bất cẩn của họ.

Mười lăm tên Đạo Thánh ồ ạt xuất thần hồn ra thăm dò, tìm kiếm xung quanh.

Bởi vì bọn họ nghi ngờ Băng Cung còn cất giấu ít nhất mười Đạo Thánh, nếu không bọn họ sẽ không tự tin như vậy.

Muốn chống lại Đạo Thánh, thì nhất định cũng phải có đủ Đạo Thánh, có nhiều người thì cũng vô ích.

Cuộc tìm kiếm này, ngược lại lại khiến cho nhưng tiên nhân đến từ Nguyên Cực Đạo phải bị dọa.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hơn một chục thần hồn đáng sợ quét qua bọn họ, khiến bọn họ tự hỏi liệu có phải ngày

tận thế đã đến hay không.

Người đứng đầu của Nguyên Cực Đạo, Vân Thuyên Đạo Thánh lúc đó đã trực tiếp bị một bị Đạo Thánh quét qua bằng Thần hồn, còn nghĩ đây là một sự khiêu khích, ngay lập tức tức giận, lao ra khỏi động phủ.

Nhưng khi thần hồn thánh thứ hai, thứ ba, thứ tư lướt qua, hắn dừng lại.

Khi đạo hồn thứ năm quét qua hắn, hắn đã rất khéo léo để thu liễu khí tức sắc bén toàn thân của mình lại.

Năm tên Đạo Thánh không phải là thứ mà hắn có thể chống lại.

Không lẽ Thiên Cung hay là Tà Tiên giới đang tấn công có quy mô đến Đạo Tuyệt Chi Địa rồi?

Mà sau khi Thần hồn thánh thứ mười lăm quét qua hắn, hắn đã rời khỏi tông môn của mình, chạy đến các vực giới khác mà không thèm quan tâm đến hình tượng của mình.

Hắn ta chạy trốn, mà trong tâm trí vẫn đang mờ mịt.

Ta chỉ là chưởng môn của một môn phái vô hại thôi mà, tại sao ta phải cử nhiều Đạo Thánh đến để dọa ta như vậy?

Mà tại hiện trường, mười lăm vị Đạo Thánh của Thiên Cung và Tà Tiên Giới đều có chút kinh ngạc sau khi điều tra toàn bộ Nguyên Cực Đạo.

Ngoại trừ người vừa mới trốn thoát khỏi Nguyên Cực Đao rõ ràng không liên quan đến chuyện này, thì bọn họ chưa từng cảm thấy bất kỳ vị Đạo Thánh nào khác.

Nói cách khác, trước mắt thì vị Đạo Thánh duy nhất hiện có mặt tại Băng Cung chính là Nguyên Quang.

Điểm nổi bật duy nhất của bọn họ chính là có rất nhiều người.

Đặc biệt nhiều.

Chương 1406: Ca đây không ỷ đông hiếp ít

Lần này Băng Cung đến hoàn toàn không phải là chỉ có Đạo Tôn và Chí Tôn đến.

Tất cả trưởng lão, chấp sự và đệ tử mội môn và ngoại môn đều cố gắng hết sức mình.

Bất kể là Thiên Tôn hay Tôn giả, tất cả những ai có thể đến đều ở đây.

Ba triệu hai trăm năm mươi nghìn người, không sót bất cứ ai.

Vào lúc này, trong trụ sở của Băng Cung ở phía bên kia, đã biến từ một ngươi ngày thường vẫn luôn náo nhiệt thành một quỷ vực trống rỗng.

Cung Tình quyết tâm được ăn cả ngã về không, sử dụng tất cả sức mạnh có thể sử dụng.

Chỉ là đội hình này lọt vào mắt của mười lăm vị Đạo Thánh ở phía đối diện, thì có chút buồn cười.

Vừa rồi bọn họ còn rất lo lắng.

Vào lúc này, tất cả đều thấy nhẹ nhõng.

“Các ngươi định sử dụng đội hình này để khiêu chiến với bọn ta sao?”

Cổ Kỳ Đạo Thánh cảm thấy khó có thể tin được.

“Băng Cung các ngươi bị chết não tập thể sao?”

“Ha ha ha ha…”

Thích Vương bật cười ngay tại chỗ.

“Ta nghĩ đám người Vân Di Đạo các ngươi quen thói ỷ đông hiếp ít.”

“Đến đây mà còn mang theo một đám người rách nát?”

Những Đạo Thánh khác của Thiên Cung và Tà Tiên giới, hiếm thấy có một lần bọn họ có cùng quan điểm.

“Các ngươi nghĩ rằng Đạo Thánh có thể bị nhiều người đè chết sao?”

“Một bầy ếch ngồi đáy giếng.”

“Chỉ với hơn ba triệu con kiến hôi như các ngươi, ta chỉ cần phất tay một cái thì đã có thể quét sạch phân nửa.”

Ngoại trừ Vân Di Đạo, thì toàn bộ những nơi khác của Nguyên Tiên giới đều không phù hợp với chiến thuật đông người.

Trong lĩnh vực tu luyện, về cơ bản có thể đạt được hai cảnh giới.

Ở hai đại cảnh giới ở giới tu luyện, căn bản là có thể lấy một địch ngàn vạn.

Mà ở ba đại cảnh giới cao, số lượng người cũng triệt để mất đi ý nghĩa của nó, có bao nhiêu người thì cũng như không.

"Hơn nữa, đây là Vân Di Đạo có thể nâng cao hiệu quả tấn công!"

Trong mắt của Dực Vương hiện ra một vệt màu tối.

"Ngươi nói xem tại sao ngay từ đầu bọn ta lại đặt địa điểm ở đây?"

"Vì quy tắc thiên địa ở đây, rất thân thiện với những người có cảnh giới cao."

Các quy tắc thiên địa của Nguyên Cực Đạo nhìn thì như được đối xử bình đẳng và cực kỳ công bằng.

Tuy nhiên, Đạo Thánh tăng một nửa và Tôn giả tăng một nửa, hiệu quả cuối cùng thể hiện ra là hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì nền móng của cả hai là khác nhau.

Nếu sức chiến đấu có thể được hiển thị bằng số, người có sức chiến đấu mười nghìn sẽ trở thành mười lăm nghìn, mà người có sức mạnh chiến đấu một trăm sẽ chỉ trở thành một trăm năm mươi.

Khoảng cách giữa hai người bị kéo rộng ra.

Trong Nguyên Cực Đạo, sức mạnh chiến đấu cao cấp sẽ dễ dàng tiêu diệt kẻ yếu trong trận chiến hơn.

Đây cũng là lý do tại sao lần này Thiên Cung và Tà Tiên giới không mang theo Đạo Tôn và Chí Tôn đến, bởi vì không cần thiết phải như vậy.

Chỉ cần mang thêm ít Đạo Thánh là được rồi.

"Ta tưởng lần này chỉ có thể giết vài cao thủ của ngươi."

“Không ngờ toàn bộ người từ trên xuống dưới của Băng Cung các ngươi đều đến, ngay cả đệ tử ngoại môn cũng không ngoại lệ.”

Danh Tuyệt Đạo Thánh cố ý thở dài.

“Tại sao các ngươi lại khổ như vậy chứ?”

Lư Vương bật cười một cách kỳ lạ.

“Là do bọn họ chán sống rồi, vội vàng đến nhờ chúng ta giúp diệt phái!”

Đối với bọn họ mà nói, Nguyên Quang Đạo Thánh là người có một chút sức mạnh chiến đấu ở Băng Cung bên kia.

Mà sau đó thì hơn ba triệu Đạo Tôn cũng chỉ có thể gây ra một ít rắc rối.

Dù sao thì cũng chỉ là kém một đại cảnh giới.

Nhưng không phải là một vấn đề lớn.

Để giải quyết bọn chúng, chỉ cần ba Đạo Thánh là vừa đủ rồi.

Băng Cung ở bên này, trên thực tế, đại đa số mọi người đều có suy nghĩ giống nhau.

Mệnh lệnh mà bọn họ nhận được trước đó là xông lên để phục kích đường từ Nguyên Cực Đạo đến, thậm chí còn không cần biết kẻ thù là ai.

Bây giờ nhìn thấy mười lăm vị Đạo Thánh ở đối diện, lòng cũng lạnh.

Mặc dù người ở Vân Di Đạo đã quen với việc người đông thế mạnh, nhưng bọn họ không chế giễu ngu ngốc như đám người Thích Vương.

Bọn họ biết rất rõ về ý nghĩa của việc thua nhiều cảnh giới như vậy ở bên ngoài.

Đừng nhìn số người của đối phương ít đến đáng thương, sức mạnh tổng thể thì lại ngược lại!

Chính là chênh lệch rất lớn.

Băng Cung cơ ban là không có chút cơ hội chiến thắng nào.

Nhiều Chí Tôn thậm chí còn thể hiện sự tuyệt vọng ngay tại chỗ.

Nhìn cung chủ và các Đạo Tôn trưởng lão đạo sĩ trước mặt mình với một chút oán trách.

Mệnh lệnh lần này là do bọn họ đưa ra.

Nếu như không phải là do cực kỳ ủng hộ vị Thái Thượng cung chủ là Thành Ca này, chỉ e rằng vào lúc này đã có người quay đầu bỏ trốn.

Mà bọn họ cũng không biết rằng ngay cả hội trưởng lão của Nguyên Quang Đạo Thánh thực ra cũng đang toát mồ hôi hột.

Điều mà Cung Tình đã nói kia có đáng tin cậy không?

Thái Thượng cung chủ thực sự có thể đưa Thăng nguyên tinh hạch của Băng Cung đến các vực giới khác?

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy trước đây!

“Được rồi, để cho các ngươi nhảy nhót lâu như vậy rồi, giờ đã đến lúc giao sân khấu cho nhân vật chính rồi.”

Thành Ca mang theo một thanh Thất giai Đao Kiếm đến trước đội hình.

Hắn hờ hững chỉ về phía mười lăm Đạo Thánh ở đối diện.

“Ai trong các ngươi sẽ đến để chết trước nào?”

“Đừng lo lắng, là một Ẩn Hoàng cao cấp hơn các ngươi, cũng sẽ không lấy đông hiếp ít.”

“Cho dù các ngươi đưa ra bao nhiêu người đi chăng nữa, ta cũng sẽ chỉ có một người duy nhất.”

Ngoại trừ Cung Tình, phản ứng đầu tiên của những người khác khi nghe điều này là không nói nên lời.

Ngay cả những trưởng lão của Băng Cung như Nguyên Quang cũng không khỏi cạn lời.

Ngay cả khi ngươi có thể phát huy tác dụng của Thăng Nguyên tinh hạch, thì một mình ngươi vẫn cũng quá kiêu ngạo rồi phải không?

Có thể quần ẩu thì tại sao lại phải đánh đơn lẻ?

Hơn nữa còn là một chọi mười lăm?

Đạo Thánh cũng không phải là một trò đùa!

Tam Nhãn Hổ đã lẻn vào đám đông của Băng Cung từ sớm cũng không nhịn được mà bắt đầu mở đài.

“Ca à, ngươi lần này làm màu hơi quá lố rồi, ta thấy chắc sắp bị lật xe rồi.”

“Có vẻ như ngươi vẫn còn đang phiêu!”

Mà mười lăm vị Đạo Thánh ở phía đối diện cũng cười lớn sau một hồi kinh ngạc.

“Ha ha ha ha ha…”

“Khương Thành, tính kiêu ngạo của ngươi thực sự không hề thay đổi.”

“Có vẻ do trước đó bọn ta dung túng cho ngươi như vậy, đã khiến cho ngươi có những suy nghĩ viển vông.”

Thích Vương chậm rãi bước ra ngoài, nhìn ánh mắt đầy sát khí của Khương Thành.

“Mọi người, ta đã thấy tên tiểu tử này chướng mắt từ lâu rồi, đầu của hắn cứ để ta lấy xuống cho.”

Tám vị Đạo Thánh ở bên phía Tà Tiên giới bày ra tư thế xin mời.

“Xin cứ tự nhiên.”

“Ánh đèn sân khấu là dành cho ngươi.”

“Đừng kéo quá lâu, bọn ta không muốn xem một tên Đạo Tôn nhảy nhót lung tung.”

“Hừ! Các ngươi nghĩ ta là ai chứ?”

Tay trái của Thích Vương ngự kiếm, tay phải cầm một viên ngọc châu bí bảo không biết tác dụng là gì.

Pháp Tắc không gian đã được khuếch đại bởi các quy tắc Thiên Địa của Nguyên Cực Đạo, lưu chuyển từng luồng ánh sáng cửu sắc hấp dẫn.

Bảy loại căn nguyên đã được cô đọng thành thực thể, giống như những cột trụ đồ đằng khổng lồ, phân bố theo bảy hướng

khác nhau của Pháp cảnh, toát ra khí tức bí ẩn khiến cho người khác hoa mắt.

Pháp tắc không gian của hắn được bảy loại căn nguyên chống đỡ.

Điều này trông kém xa so với hai mươi căn nguyên của Khương Thành.

Nhưng bảy căn nguyên của Thích Vương đều ở cấp Đạo Thánh, bởi vì chúng đều ngưng tụ thành thực thể.

Mà Căn Nguyên để Khương Thành đạt được sức mạnh này chỉ có ba thứ là băng, đan, thủy.

Mười bảy huyền văn còn lại đều là ở thập tam giai, tương đương với Đạo Tôn đỉnh phong, cũng không đạt tới tầng Đạo Thánh.

Tất nhiên, ca đây sẽ không để đối thủ ra tay đàn áp mình trước.

Vì vậy, hắn cũng quyết đoán lấy pháp cảnh của mình ra.

Mà khi pháp cảnh của hắn xuất hiện, tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều không khỏi cảm thán.

“Đây là cái gì?”

“Loại Pháp cảnh gì vậy?”

“Có một Pháp cảnh như vậy trên thế giới này sao?”

Nhưng ở hiện trường, pháp tắc không gian của Khương Thành cũng đang tuôn ra những tia sáng cữu sắc.

Điều đó có nghĩa là pháp tắc không gian của hắn ở cùng cấp độ với Thích Vương, cả hai đều là Thiên Cảnh.

Chỉ với điều này, hắn đã có đủ tư cách để đấu với Đạo Thánh.

Chương 1407: Hóa ra người đó là ngươi

Trụ cột căn nguyên của Khương Thành trông không được gọn gàng như của Thích Vương.

Trong không gian pháp tắc của hắn, có một trụ cột căn nguyên có cùng cấp độ sức mạnh với Thích Vương, cũng đã được cô

đọng thành thực thể.

Đó là căn nguyên hệ thủy.

Điều này đủ để chứng minh rằng hắn thực sự có cảm ngộ quy tắc đến cấp bậc Đạo Thánh.

Tuy nhiên, cũng chỉ có một.

Điều này chênh lệch rất lớn với Thích Vương.

Nhưng điều khiến mọi người phải thốt lên chính là đồ đằng căn nguyên này.

Ngoài việc đạt đến Cấp bậc Đạo Thánh, căn nguyên thủy đã cô đọng thành trụ cột khổng lồ đồ đằng trong không gian pháp tắc, Khương Thành còn có thêm hai trụ cột căn nguyên lớn hơn đứng sừng sững và uy nghiêm ở sau lưng!

Đó là hệ băng và hệ đan.

Mặc dù cảm ngộ của hai loại căn nguyên này đạt đến trình độ thập tam giai, chỉ có thể so sánh với Đạo Tôn.

Nhưng vì căn nguyên cho phép, nên cường độ thậm chí còn vượt qua cả Đạo Thánh.

“Làm sao có thể chứ?”

Thích Vương vốn dĩ đang tràn đầy tự tin, nghĩ rằng xử lý Khương Thành dễ như trở bàn tay.

Lúc này, nhìn trụ cột đồ đằng khổng lồ còn mạnh hơn cả căn nguyên của chính mình, hắn bỗng nhiên hơi hoài nghi nhân sinh.

Việc này làm sao có thể được chứ?

“Cái này sắp vượt qua cả Cấp bậc Đạo Thánh rồi phải không?”

“Quá bất hợp lý!”

Một đám Đạo Thánh của Thiên cung và Tà Tiên giới nhìn hai căn nguyên kia, cả mặt đều là vẻ không thể tin được.

“Chẳng lẽ Khương Thành cũng có thể bước vào cảnh giới đó…”

“Không thể nào!”

“Chỉ có hai cái, hắn còn quá sớm!”

“Căn nguyên của hắn… cũng khá nhiều đó!”

Ngoài ba căn nguyên đồ đằng đã đạt đến Cấp bậc Đạo Thánh, Khương Thành còn có mười bảy trụ cột căn nguyên lớn khác sắp thành hình.

Những cột trụ khổng lồ này vẫn chưa hoàn toàn biến thành thực thể, nhưng bóng dáng của nó đã rất rõ ràng.

Mọi người đều là người có hiểu biết, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết đây là căn nguyên ở cấp Đạo Tôn đỉnh phong.

Số lượng như vậy cũng quá đáng sợ nhỉ?

Để có thể lĩnh ngộ được một quy tắc đến Cấp bậc Đạo Tôn, không chỉ đòi hỏi thời gian dài theo đơn vị hàng tỷ năm, mà còn phải có đủ tài năng và cơ duyên.

Không phải chỉ cần dựa vào nỗ lực là được.

Hầu hết các Đạo Tôn Đạo Thánh có thể có sáu hoặc bảy căn nguyên đã được luyện hóa, thì đã được xem là đã không tệ rồi.

Vậy mà người này lại có tới hai mươi cái?

Đây có còn là con người không?

Cho dù là Thích Vương hay là các Thần Quân khác thì cũng đều trợn tròn mắt.

Bọn họ luôn cảm thấy nội tình của Khương Thành không ổn.

Thiên phú của tên tiểu tử này đúng là rất nổi bật, đặc biệt là kiếm thuật kia, khiến cho bọn hắn ai cũng phải ngước nhìn.

Nhưng dù sao thì hắn cũng còn quá “trẻ”.

Nếu nhớ không sai, lúc hắn vừa mới đến Thiên Cung cùng lắm cũng chỉ là Thiên Tôn mà thôi phải không?

Cảm ngộ quy tắc của loại người này chắc chắn không tốt bằng các cường giả lâu năm.

Kết quả là, hiện tại bọn họ nhìn thấy cái gì đây?

Không lẽ nội tình của hắn còn thâm hậu cả cả của mình?

“Thế thì sao chứ!”

Dù gì thì Thích Vương cũng là một vị Thần Quân lâu năm, tâm trạng đã sớm ổn định lại.

“Ta không biết ngươi đã sử dụng bàng môn tà đạo gì để lấy được những căn nguyên này.”

“Nhưng ngươi có nghĩ rằng mình có thể đấu với Đạo Thánh bằng những thứ này sao?”

Mười bảy môn này không thể trở thành trụ cột căn nguyên đồ đằng này cấp bậc quá thấp, trong mắt hắn thì không có chút đe dọa nào.

“Ta có bảy, nhưng ngươi chỉ có ba.”

“Ta cũng không tin là ngươi thực sự có thể chống lại với ta!”

Vừa nói xong, cả hai người chính thức đụng độ!

Ầm ầm!

Pháp cảnh vô hình ban đầu, vào thời điểm đối đầu, phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Hai trụ cột đồ đằng khổng lồ đồng thời tỏa ra ánh vàng.

Như thể ra lệnh cho thiên quân vạn mã vậy, một trận chiến khốc liệt vô hình được phát động!

Vào lúc này, tất cả mọi người có mặt ở đây dường như bị kéo ra khỏi không gian ban đầu của họ.

Mặc dù bọn họ căn bản là không nằm trong phạm vi tấn công.

Nhưng nhiều căn nguyên đối đầu với nhau như vậy, lại thêm những pháp tắc của riêng hai người kia, đã đủ để đưa bọn họ vào một thế giới khác.

Nguyên Quang chóng mở ra không gian pháp tắc của mình ra, bao phủ xung quanh những người thuộc Băng Cung.

Dù sao thì bọn họ ở chấn động kịch liệt và những biến hóa phức tạp kia cũng không thể phân biệt được mình.

Mười bốn vị Đạo Thánh còn lại ở phía đối diện cũng có vẻ mặt ngưng trọng.

Pháp cảnh của hai người giao nhau, vậy mà lại không phân thắng bại.

Bảy đồ đằng của Thích Vương cũng không trấn áp ba đồ đằng của Khương Thành như bọn họ mong đợi.

Cho dù hư ảnh của mười bảy căn nguyên khác của Khương Thành run rẩy ngay sau khi cuộc chiến bắt đầu, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng cuối cùng chúng vẫn không bị phá hủy.

Những căn nguyên đó dường như có sức sống phi thường, nền tảng của chúng vô cùng vững chắc.

“Cái này làm sao có thể như thế chứ?”

“Không lẽ căn cơ Pháp cảnh của hắn còn cao hơn cả của Thích Vương?”

“Cái nào nào chỉ có một chút chứ, chắc chắn phải cao hơn ít nhất là một hai cấp.”

Căn cơ Pháp cảnh, là do chính bản thân lĩnh ngộ quy tắc mà có được.

“Thích Vương lĩnh ngộ được khoảng năm mươi lăm quy tắc chủ.”

“Hơn nữa, hầu hết các quy tắc lĩnh hội đều vượt quá trình độ Thiên Tôn tầng thứ.”

“Cao hơn hắn hai cấp, vậy tên kia lĩnh ngộ được bao nhiêu quy tắc chủ chứ?”

Mọi người ở Băng Cung đều coi đó là điều hiển nhiên.

Một mình Vô Địch Đạo Thánh một mình đã giết chết Dị Minh Đạo Thánh, có một vài thủ đoạn đặc biệt không phải là chuyện đương nhiên sao?

Nhưng mười bốn vị Đạo Thánh ở phía đối diện thì không thể hiểu được.

“Chẳng lẽ…”

Lư Vương Dực Vương cùng với các bị Thần Quân khác của Thiên Cung, đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra tám mươi ngàn năm trước!

Ngày đó có người ngưng tụ ra Pháp cảnh, tiến vào Đạo Tôn, không ngờ lại chấn động đến Thiên Đạo!

Đến mức trời sinh dị tượng, cộng hưởng với Thiên Đạo.

Trong số mười Thiên Đế, người tu luyện nhiều quy tắc chủ nhất kia, sở hữu trọn vẹn hai trăm năm mươi sáu quy tắc chủ.

Con số này đã đủ để khiến cho người khác không thể tưởng tượng được.

Nhưng năm đó khi hắn hình thành pháp tắc, cũng không đạt đến mức cộng hưởng với Thiên Đạo.

Người này đã gây chấn động đến Thiên Đạo, điều này đủ cho thấy các quy tắc mà hắn sở hữu là nhiều hơn hai trăm năm mươi sáu.

Điều này thật khó tin làm sao?

Lúc đó, từ trên xuống dưới của Thiên Cung đã âm thầm tìm kiếm khắp nơi, cố gắng tìm ra người đó.

Bọn họ đã tìm thấy nhiều kẻ tình nghi, thậm chí Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa cũng không bỏ qua, nhưng cuối cùng lại phải loại bỏ từng người một.

Bởi vì không ai có khả năng sơt hữu nhiều quy tắc chủ như vậy.

Chuyện gì xảy ra ngày hôm đó, thật giống như Thiên Địa nổi bão sai lầm vậy, căn bản là không có người nào như vậy.

Mà bây giờ cuối cùng thì bọn họ cũng tỉnh ngộ.

Người đó thực sự tồn tại, mà vẫn luôn ở trong tầm mắt của bọn họ, bị họn họ theo dõi sát sao.

Chỉ là trước đây bọn họ không để hắn vào mắt.

“Hóa ra là ngươi!”

“Hóa ra người đó là ngươi!”

Thích Vương đang trong trận chiến đột nhiên hét lên.

Hắn nên nghĩ đến chuyện này từ lâu.

Thiên phú kiếm thuật của Khương Thành thậm chí còn lấn át cả Thu Vũ Huyền.

Trải qua mấy chục ngàn năm, tu vi của hắn từ Tôn Giả vượt qua mấy đại cảnh giới trở thành Đạo Tôn, càng nghe càng thấy rợn người.

Loại yêu nghiệt như vầy, vốn phải là kẻ bị nghi ngờ nhiều nhất!

“Chết!”

Một lực lượng hoàn toàn mới lặng lẽ xuất hiện trên chiến trường.

Lực lượng này không bị Pháp Tắc không gian ngăn cản của, không bị căn nguyên phong tỏa, trong nháy mắt đánh giết tới trước mặt Khương Thành.

Chính là sức mạnh do chính Đạo Thánh Thích Vương tạo ra.

Đồng thời, viên ngọc châu tròn trong tay hắn cũng phát ra ánh sáng thần thánh chói mắt.

Vào giờ phút này, sát ý của hắn đối với Khương Thành mạnh hơn bất cứ thứ gì.

Bởi vì ngày hôm đó bọn họ đã nhất trí dự đoán rằng - sự xuất hiện của người này sẽ đe dọa đến Thiên Đế, khiến cho vận may của Thiên Cung bị giảm sút.

Đối với tên Khương Thành này mà nói thì, bắt buộc phải giết.

Chương 1408: Thăng Nguyên Hồng Vân

Khi lực lượng đặc biệt kia đánh đến, Khương Thành quả quyết dùng ra ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

Lấy công đối công!

Ta không ngăn cản được lực lượng Đạo Thánh sáng tạo kia.

Nhưng ngươi cũng không ngăn cản được thế giới kiếm đạo của ta!

Nhưng mà một lúc sau, bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy trên bầu trời cao, Thần Quân của bí bảo viên châu mà Thích Vương lấy ra kia bùng lên.

Một vòng lại một vòng quầng sáng giống như đường núi quanh co uốn lượn gập ghềnh.

Thu hút hết tất cả công kích kiếm đạo huỷ thiên diệt địa kia đến.

Thế giới kiếm đạo rực rỡ không ngừng lượn vòng trong từng vòng quầng sáng kia, cuối cùng đánh vào bên trong viên châu!

Chỉ thấy viên châu kia đột nhiên bành trướng trong nháy mắt.

Suýt nữa bị một kiếm này làm nổ tung!

Ngay sau đó, ở nơi xa nào đó ầm ầm nổ vang.

Một kiếm này của Khương Thành vậy mà bị di chuyển đến nơi khác một cách thần kì, không thể đánh trúng bản thân Thích Vương.

Vô số ngọn núi ở phía xa hoá thành bột mịn, dưới sự tàn phá của thế giới kiếm đạo đã trải qua vô số lần huỷ diệt, cuối cùng hoá thành hố sâu đen kịt sâu thẳm.

Nhiều năm sau, có lẽ nơi đó sẽ trở thành một vùng biển lớn bao la.

Đám người Lư Vương và Dực Vương đằng sau suýt nữa kinh ngạc kêu lên.

Bí bảo viên châu này của Thích Vương tên là Triều Nguyên Chuyển Tinh Châu.

Đến cấp độ của Khương Thành, công kích căn bản không tồn tại tình huống không đánh trúng gì đó.

Điều khiển chính xác là thao tác căn bản.

Mà hiệu quả của viên châu này chính là di chuyển hết tất cả công kích Tiên lực.

Chỉ cần bản chất công kích của ngươi là Tiên lực, vậy thì nhất định sẽ bị di chuyển đến nơi khác, sẽ không thương tổn đến chủ nhân của viên châu này.

Thủ đoạn của loại di chuyển này rất không theo đạo lí, đã đến gần lực Thiên Đạo rồi.

Chỉ có điều, dù sao nó cũng không phải là Thiên Đạo Chí Bảo, mà là bí bảo, công kích Tiên lực di chuyển có cực hạn.

Sáu vị Thần Quân quen biết Thích Vương nhiều năm như vậy, nhiều lần nhìn thấy hắn sử dụng viên châu này.

Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy viên châu bị một đạo công kích chống đỡ đến bành trướng lên trong quá trình di

chuyển.

“Thật là quá không thể tin được!”

Trước kia khi Thích Vương sử dụng viên châu này, đối thủ đối mặt đều là Đạo Thánh đấy.

“Rốt cuộc một kiếm này có uy năng bậc nào?”

“Vậy mà suýt nữa đẩy Chuyển Tinh Châu kia đến sụp đổ.”

“Ý cảnh của kiếm đạo thập tam trọng quả nhiên danh bất hư truyền mà!”

Mấy vị Thần Quân của Thiên Cung bọn họ còn tốt, dù sao đã đến Đế Kiếm Tinh.

Tám vị Đạo Thánh của Tà Tiên giới bên cạnh kia vẫn là lần đầu nhìn thấy kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành, toàn bộ đều bị doạ đến kinh ngạc hô lên ngay tại chỗ.

“Chuyện này sao có thể?”

“Hắn thế mà có được kiếm đạo bậc này?”

“Khó mà tin được…”

Kiếm đạo thập tam trọng vẫn như cũ cực kì hiếm thấy ở cấp bậc Đạo Thánh.

Lúc này, cuối cùng bọn họ cũng ý thức được sự mạnh mẽ về thực lực của Khương Thành.

May mà Thích Vương có Chuyển Tinh Châu kia.

Nếu như đổi thành một Đạo Thánh không có bí bảo thích đáng, vậy thì đã thật sự bị đánh trúng rồi.

Cũng ngay vào lúc này, đạo công kích đặc biệt kia của Thích Vương cuối cùng cũng đã đánh đến.

Thành Ca đã tránh vô số lần, bất đắc dĩ công kích này của đối phương cũng là “Điều khiển chính xác”, đuổi theo hắn không buông.

“Ha ha ha!”

“Ổn rồi!”

“Tên này thua rồi!”

Một đám Thần Quân Thiên Cung vỗ tay cười lớn.

Vừa rồi khi chiến đấu kịch liệt nhất, đám người Lư Vương Dực Vương rục rịch muốn động.

Nếu không phải là chú ý đến tự tôn của Thích Vương, bọn họ đều đã không nhịn được xông vào chiến trường chơi nhiều đánh một rồi.

Hiện tại nhìn thấy Thích Vương đã nắm chắc thắng lợi trong tay, nhất thời toàn bộ đều đã yên tâm.

"Vừa rồi doạ ta giật cả mình."

"Tên này không ngăn cản được Thánh lực đặc biệt này, vậy nói rõ hắn không phải là Đạo Thánh đâu?"

Nếu như là Đạo Thánh, hoàn toàn có thể dùng lực lượng đặc biệt của chính mình tạo ra để triệt tiêu công kích.

Mà hiển nhiên Khương Thành không làm được loại chuyện này.

Tiên lực của hắn đối mặt với Thánh lực của Thích Vương căn bản không có tác dụng gì.

"Nháo loạn cả nửa ngày, thực ra hắn vẫn là Đạo Tôn?"

"Xí, vậy thì còn chênh lệch một cấp độ với chúng ta đấy."

Trên miệng nói như vậy, nhưng thực ra trong lòng bọn họ càng thêm chấn động.

Một Đạo Tôn, thần hồn, Tiên lực và Pháp Tắc không gian đều không kém hơn Đạo Thánh, đây rốt cuộc là quái thai chủng loại gì vậy?

Nếu như tương lai người này trở thành Đạo Thánh, vậy thì lại sẽ như thế nào đây?

Lúc này, bọn họ càng thêm xác định suy đoán lúc trước kia.

Khương Thành thật sự sẽ tạo thành uy hiếp với Thiên Đế.

"Haizz!"

Thành Ca trong chiến đấu thở dài một hơi.

"Cũng coi như là đã xuất ra lực chiến đấu đại khái rồi."

Vừa rồi hắn quyết đấu bình thường như vậy chỉ là vì thử xem hoả lực hiện tại của mình mạnh bao nhiêu.

Hiện tại cũng coi như là đã nhìn ra rồi.

Nếu như Thích Vương không có Chuyển Tinh Châu, vậy trận chiến này tỉ lệ cao là mình sẽ chiến thắng.

Bởi vì lực sát thương trong nháy mắt của kiếm đạo thập tam trọng phải càng mạnh hơn Thánh lực kia, đủ để một kích đánh đối phương thành nửa tàn phế.

Nhưng trước khi chiến thắng, bản thân Khương Thành cũng phải bị Thánh lực đánh thương.

Từ góc độ này mà nói, hiện tại hắn quả thực có thể xưng là "Đạo Thánh".

Mặc dù không có lực lượng tự tạo ra của Đạo Thánh kia, nhưng lực công kích của hắn còn mạnh hơn phần lớn Đạo Thánh.

"Thử nghiệm hoàn tất, bắt đầu dọn bãi thôi."

Cuối cùng hắn ấn mở bảng điều khiển kĩ năng, lấy ra đòn sát thủ cuối cùng.

Khởi động kĩ năng Thiên Đạo - Thăng Nguyên Hồng Vân.

Sau khi kĩ năng này thắp sáng, toàn bộ hơn ba triệu tên môn đồ có mặt ở Băng Cung, bất luận là Đạo Thánh hay Tôn Giả, đỉnh đầu đều xuất hiện một đám mây đỏ nhỏ mini.

Mà đỉnh đầu của Khương Thành tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bởi vì thanh tiến độ của đám mây đỏ này vẫn chưa đầy, hiệu quả không bằng đám mây đỏ bỉnh thường Vân Di Đạo kia.

Nhưng nhân số khủng bố bày ở đó, hiệu quả phụ gia quả thực là tăng mạnh…

Trong nháy mắt, thực lực của hắn điên cuồng tăng vọt.

Một kiếm chém ra lại là kiếm đạo thập tam trọng.

Lần này, trong khoảnh khắc Thích Vương nhìn thấy kiếm đạo kia toả ra đã trực tiếp bị doạ đến hét lên.

"Đây là cái gì!"

Đều cùng là kiếm đạo thập tam trọng, nhưng uy lực của lần này lại đã tăng phạm vi trên gấp năm lần!

Không!

Có lẽ đã gấp mười lần rồi nhỉ?

Hắn vẫn chưa phản ứng lại, ý cảnh của kiếm đạo thập tam trọng được Thăng Nguyên Hồng Vân phụ gia kia xông vào trong Chuyển Tinh Châu giống như lần trước.

Ngay sau đó một tiếng ầm ầm nổ vang.

Chuyển Tinh Châu không bất ngờ gì nổ tung ra.

"Không!"

Bí bảo Thiên Đạo là chói chặt với bản thân đấy, trong khoảnh khắc sụp đổ, Thích Vương đã bị phản phệ mãnh liệt.

Cả người lập tức ủ rũ xuống.

Nhưng mà hắn lúc này làm gì còn có thời gian đi trị thương.

Nháy mắt sau đó, kiếm đạo thập tam trọng nổ vỡ Chuyển Tinh Châu đã chôn vùi hắn.

Giống như lần chém giết Dị Minh Đạo Thánh kia.

Thích Vương đối diện căn bản không có chút lực phản kháng nào.

Mà những Đạo Thánh đằng sau lưng hắn kia ngay từ lúc đầu đã cuống quýt lui ra.

Uy năng của kiếm đạo mạnh mẽ giống như nước lũ cuồn cuộn sau khi vượt qua Thích Vương, lại tiếp tục xông về phía hư không phía xa.

Sau không biết bao xa cuối cùng mới dừng lại.

Mà lại nhìn trong sân, Thích Vương đã ngay cả vụn xương cũng không còn.

Ngay cả đạo giáp bát giai kia của hắn cũng đều bị một kiếm này trực tiếp phá huỷ, càng đừng nhắc đến người bên trong.

Một thế hệ cường giả cứ như vậy ngã xuống.

Mà trong khoảnh khắc chiến đấu kết thúc, Khương Thành cũng đã vội vàng dập tắt kĩ năng "Thăng Nguyên Hồng Vân"

này.

Thế là trong nháy mắt, đám mây đỏ trên đỉnh đầu hắn và hơn ba triệu môn đồ cũng biến mất theo.

Hiệu quả phụ gia cũng không còn nữa.

Không phải là hắn không muốn thu hút sự chú ý, mà là kĩ năng này phải trả đại giá quá lớn!

Khi sử dụng kĩ năng Thiên Đạo, không cần lực thần hồn gì đó, cũng không cần Tiên lực và lực quy tắc.

Thoạt nhìn không có bất kì hao phí nào, nhưng một lúc vừa rồi kia, Khương Thành đã ít đi một tỷ điểm tiên nguyên.

Chương 1409: Hổ giả uy người

“Kĩ năng này không đốt Tiên lực không đốt dầu, chuyên đốt điểm tiên nguyên ư?”

Thành Ca có hơi trở tay không kịp.

Trước kia khi thử nghiệm cùng với Cung Tình, hắn hoàn toàn không nhận ra.

Bởi vì lúc đó hiện trường chỉ có hai người hắn và Cung Tình, hiệu quả phụ gia quá yếu ớt.

Điểm tiên nguyên khấu trừ nhiều nhất cũng chỉ hàng chục đến hàng trăm điểm.

Số lượng điểm như thế tự nhiên không kinh động được Khương chưởng môn tỷ phú.

Mà Thăng Nguyên Hồng Vân của hơn ba triệu người lần này, hiệu quả phụ gia quá mạnh mẽ, điểm tiên nguyên cần thiết cũng gia tăng theo gấp bội.

Điều này khiến hắn có hơi đau lòng.

Có điều, hiệu quả vẫn rất đáng mừng.

Mười bốn tên Đạo Thánh còn lại ở đối diện đờ người ra.

Nhìn xương cốt còn sót lại của Thích Vương ngã xuống kia, từng người đều đang suy ngẫm nhân sinh.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Thích Vương không phải là đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối sao?

Sao lại đột nhiên bị tiêu diệt trong chớp mắt rồi?

Một kiếm kia đã xảy ra chuyện gì?

Cho dù Tiên Đế tự mình ra tay cũng không thể vung ra một kích đáng sợ như vậy, càng không thể trong chớp mắt tiêu diệt Đạo Thánh đâu nhỉ?

Chuyện này làm sao làm được vậy?

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra được.

Dù sao vừa rồi đỉnh đầu của Khương Thành và tất cả mọi người Băng Cung xuất hiện đám mây đỏ, toàn bộ thời gian dài còn không vượt qua một giây.

Mà mặc dù những người bọn họ biết Vân Di Đạo người nhiều lực lượng lớn, nhưng nơi này là Nguyên Cực Đạo, cho nên đã loại bỏ khả năng này theo bản năng.

Lại thêm cả bọn họ cũng chưa từng trải qua Thăng Nguyên Hồng Vân, căn bản đều không chú ý đến chi tiết vừa rồi.

Cho nên chuyện này rơi ở trong mắt bọn họ chính là Khương Thành đã đột nhiên bạo phát tiêu diệt Thích Vương vốn dĩ có thể thắng hắn.

Đây quả thực đã quá li kì.

Đến mức quá trình sợ hãi của mười bốn vị Đạo Thánh cũng đều đã tăng mạnh.

Mà sự sợ hãi của bọn họ cũng coi như là đã hồi chút máu cho điểm tiên nguyên của Thành Ca.

Bù đắp một chút tổn thất vừa rồi sử dụng Thăng Nguyên Hồng Vân.

Về phần tất cả môn đồ Băng Cung đằng sau hắn cũng đều là nghẹn họng nhìn trân trối, hoàn toàn không dám tin những gì mình nhìn thấy.

Thái Thượng Cung Chủ mạnh mẽ như vậy sao?

Khiến người ta có chút không thể bình tĩnh mà.

“Quả nhiên…”

Người phá vỡ yên tĩnh đầu tiên là Cung Tình xưa nay điềm tĩnh ung dung.

Lúc này Băng nữ này đã rơi vào trong vui sướng cực hạn.

Nàng phấn khởi nắm chặt bàn tay trắng giống như ngọc, sắc thái cuồng nhiệt trong đôi mắt xinh đẹp hoàn toàn không thể kiềm chế.

“Thật tốt quá!”

Lần trước khi nàng suy đoán, hiện trường chỉ có hai người nàng và Khương Thành.

Không hoàn toàn xác định sau khi nhiều người liệu còn có hiệu quả hay không.

Mà một kiếm vừa rồi kia đã đưa ra đáp án.

Nàng không hề tính sai!

Vừa rồi chính là Thăng Nguyên Hồng Vân không sai.

Khương chủ công quả nhiên có thể mang hiệu quả của Thăng Nguyên Hồng Vân ra Vân Di Đạo, phá vỡ quy luật bất di bất dịch quy tắc thiên địa không thông nhau kia của Đạo Tuyệt Chi Địa!

Cho dù là có được hơn ba triệu người cũng vẫn như cũ có thể phát huy ra được.

Điều này có nghĩa là… Cuối cùng tham vọng kia của nàng cũng đã có thể thực hiện rồi.

Thử nghĩ một chút, mang theo ba triệu người này chinh chiến khắp nơi, vậy sẽ là quang cảnh như thế nào?

Toàn bộ Đạo Tuyệt Chi Địa có ai có thể ngăn cản chứ?

Nghĩ đến cảnh tượng này, nàng kích động đến toàn thân đều đã run lên, phảng phất như toàn bộ Nguyên Tiên giới đều ở dưới chân mình.

“Ha ha ha ha…”

Cuối cùng Nguyên Quang Đạo Thánh cũng giật mình tỉnh giấc, ngay sau đó lớn tiếng cười dài.

“Cung chủ quả nhiên không nói sai!”

“Quả nhiên có thể làm được!”

Những trưởng lão khác cũng như vừa ở trong mộng tỉnh lại.

Trước đó khi Cung Tình nói với bọn họ, bọn họ đều không tin tưởng lắm.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy mười lăm tên Đạo Thánh, càng là trong lòng từng người có hơi tuyệt vọng vô lực.

Mà hiện tại, những lo lắng này đều đã ném đến trên chín tầng mây.

Cung Tình có thể nghĩ đến, bọn họ cũng có thể nghĩ đến.

“Băng Cung chúng ta… Dường như có thể không cần chỉ giới hạn ở Vân Di Đạo nữa.”

“Đúng, đúng vậy…”

“Đây quả thực là như mộng như ảo.”

“Khương Thái Thượng thật là thần kì quá!”

“Trên đời này vẫn còn có chuyện hắn không làm được sao?”

Bọn họ cũng không còn lo lắng chiến đấu trước mắt nữa.

Nên lo lắng có lẽ là đám Đạo Thánh đối diện kia.

“Ngươi! Ngươi vậy mà dám giết chết Thần Quân!”

Lư Vương cuối cùng cũng khôi phục lại từ trong sợ hãi, với tư cách là Thủ Tọa của Chấp Luật Tư, hắn lập tức giậm chân chỉ vào Thành Ca gào thét.

“Ngươi điên rồi sao?”

“Giết hại Thần Quân, ngươi quả thực là phát rồ nhân thần đều phẫn hận!”

Mấy vị Thần Quân khác cũng đều không thể tiếp nhận được.

“Ngươi xong đời rồi!”

“Ngươi hoàn toàn xong rồi!”

“Bắt đầu từ giây phút này trở đi, Thiên Cung tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi đâu!”

Cũng không trách bọn họ phản ứng lớn như vậy được.

Bắt đầu từ ngày Thiên Cung sắc phong chín mươi vị Thần Quân kia, vẫn chưa có một Thần Quân nào ngoài ý muốn ngã xuống đâu.

Mà hôm nay, cuối cùng đã bị Thành Ca mở màn.

“Cho dù ta không giết hắn, cũng không thấy các ngươi buông tha cho ta mà.”

Đối với uy hiếp này của bọn họ, Khương Thành không xem ra gì.

“Ngươi cho rằng chỉ có bọn ta sao?”

“Nhưng bắt đầu từ khi ngươi giết chết Thích Vương, Thiên Đế cũng sẽ không còn buông tha cho ngươi nữa, cứ chờ đi!”

“Đừng mà!”

Thành Ca vội vàng vẫy tay.

“Đừng để ta chờ đợi, để ta lập tức mở rộng tầm mắt đi.”

Hắn lắc lư kiếm trong tay.

“Tiếp theo ai đến?”

Tam Nhãn Hổ đằng sau hết sức vui mừng chạy đến.

“Đúng vậy, tiếp theo ai đến?”

“Thành Ca của ta vẫn chưa thoả thuê đâu đấy, các ngươi cứ muốn đi như vậy sao? Chuyện này cũng quá không đủ thịnh tình rồi đi?”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, hơn nữa ta thấy phong cảnh nơi này cũng rất tươi đẹp, rất thích hợp các ngươi an giấc ngàn thu…”

Hắn hoàn toàn đã quên không lâu trước đó, hắn vẫn ngấm ngầm dự đoán lần này Khương Thành phải thất bại.

Nhìn thấy Thành Ca ra vẻ thành công, hắn vội vàng nôn nóng chạy đến hổ giả uy người.

“Không phải chứ không phải chứ, lẽ nào các ngươi muốn chạy sao?”

“Đường đường là Thần Quân của Thiên Cung đấy! Đại biểu mặt mũi của Thiên Cung đấy, vậy mà lại muốn chạy?”

“Thiên Cung các ngươi không phải được mệnh danh là chủ nhân của Nguyên Tiên giới sao, chỉ là vậy thôi sao?”

Lời này nói ra, trên mặt một đám Thần Quân hoàn toàn không nhịn được nữa.

Nói thật, bọn họ quả thật đã bị doạ đến, có ý lui đi.

Một kiếm cuối cùng vừa rồi đã quá đáng sợ.

Bọn họ biết rõ nếu như đổi thành bản thân cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót trở về.

Nếu đã như vậy, không bằng trở về Thiên Cung tìm cứu binh, để Thiên Đế tự mình ra tay.

Nhưng không chịu được Tam Nhãn Hổ ở một bên điên cuồng chế giễu kia.

Hổ Yêu này không biết móc ra Tiên khí Lưu ảnh từ đâu.

Chụp lấy khuôn mặt của một đám Thần Quân, hận không thể chụp thật gần biểu cảm của mỗi một người.

“Đều đến xem thử đi, đường đường là Thiên Cung lại bị ép đến chạy trốn, sợ chết khiếp đây…”

Hắn vừa chụp, còn vừa cố ý vẫy tay về phía trước.

“Được rồi, các ngươi mau chạy đi, ta sẽ chụp lại tư thế oai hùng của các ngươi cho mọi người làm kỉ niệm.”

“Kỉ niệm cả nhà ngươi!”

Dực Vương tức giận đến văng tục ngay tại chỗ.

Ai cũng biết Hổ Yêu này là phép khích tướng, nhưng cho dù biết cũng vẫn không nhịn được.

Miệng của con Hổ Yêu này quá thất đức, quá ghê tởm.

Sớm biết vậy, vừa rồi nên bóp chết hắn đầu tiên!

Lư Vương cũng tức đến ba hồn lìa khỏi xác.

“Cho dù ta liều chết cũng phải chém chết con Hổ Yêu bẩn thỉu này!”

Sau đó, hắn lặng lẽ truyền âm cho Tà Tiên giới bên kia.

“Cổ Kỳ đạo hữu, ngươi và ta cùng nhau ra tay thế nào?”

Một kiếm kia của Khương Thành quá đáng sợ, bọn họ vẫn có chút tự biết rõ.

Đơn đả độc đấu chắc chắn là chết.

Sáu vị Thần Quân của Thiên Cung liên thủ có thể thắng được không vẫn còn khó nói.

Cùng kéo tám tên Đạo Thánh bên Tà Tiên giới lên mới có thể chắc chắn một chút.

Cổ Kỳ Đạo Thánh không có chút hứng thú nào với đề nghị này của hắn.

“Chúng ta đường đường là Đạo Thánh, lấy nhiều đánh ít, không khỏi quá tổn hại thân phận.”

Chương 1410: Chỉ có liên thủ

Nghe thấy câu nói này của hắn, Lư Vương suýt nữa nôn ra.

Gì mà tổn hại thân phận chứ?

Ngươi cho rằng ta không biết phong cách bình thường của Tà Tiên giới, không biết các ngươi là loại hàng như thế nào sao?

Nhưng mà hiện tại đối mặt với uy hiếp này của Khương Thành, hắn không thể không tiếp tục xưng hô với kẻ thù không đội trời chung trước kia là “đạo hữu”.

“Cổ Kỳ đạo hữu nói đùa, tên này ỷ vào một kiếm kia càn rỡ phách lối, còn nói cái gọi là quy củ lại có ý nghĩa gì nữa?”

Cổ Kỳ Đạo Thánh liên tục khoát tay.

Mỉm cười truyền âm nói: “Lư Vương chớ có nói đùa, cho dù kẻ địch điên cuồng ngang ngược, bọn ta cũng không thể đánh mất giới hạn.”

Đám Tà Tiên giới các ngươi có giới hạn cái rắm.

Lư Vương coi như là đã nhìn ra.

Cổ Kỳ Đạo Thánh là định xem trai cò đánh nhau, ngồi nhìn xem Thiên Cung xuất hiện càng nhiều thương vong.

Dù sao Thiên Cung cũng là kẻ thù của bọn họ.

“Tiểu tử này là kẻ thù chung của chúng ta, ngươi cho rằng sau khi hắn giết chết bọn ta sẽ buông tha cho các ngươi sao?”

Khi nói ra câu nói này, hắn cảm thấy rất mất mặt.

Trước kia vẫn luôn đều mong ngóng đến kì hạn trăm ngàn năm, sau đó xé rách mặt chơi một hồi cháy nhà ra mặt chuột, khiến Khương Thành hiểu rõ tại sao hoa lại đỏ như vậy.

Kết quả hiện tại, bản thân bọn họ ngược lại đã học được cái gì gọi là sống sót cũng khó khăn.

Nhưng mà hết cách rồi, giới tu luyện vẫn là thực lực nói chuyện.

Cổ Kỳ Đạo Thánh căn bản không hề bị lay động.

Giống như Lư Vương đã dự đoán, Thiên Cung và Tà Tiên giới đã đối địch vài chục tỷ năm, hắn mong mỏi Khương Thành giết nhiều thêm mấy Thần Quân của Thiên Cung.

“Lời này của Lư Vương sai rồi.”

“Tiểu tử kia vừa rồi giết chết là Thích Vương, muốn báo thù cũng là các ngươi ra mặt.”

“Tà Tiên giới bọn ta không danh không nghĩa, vô cớ xuất binh, làm sao có thể không biết ngại ngùng mà cướp đoạt cơ hội báo thù của các ngươi chứ?”

“Ngươi!”

Lư Vương suýt nữa bị tức đến trở mặt.

Đám Tà Tiên này, quả nhiên khó chơi vô cùng.

“Một kiếm vừa rồi đã vượt xa cực hạn của Đạo Thánh, hoàn toàn không phù hợp quy luật vận hành của tự nhiên.”

“Theo ta thấy, tiểu tử kia nhất định cũng đã trả cái giá lớn không muốn người ta biết.”

“Hiện tại hắn chắc chắn là đã thế suy sức yếu rồi, Cổ Kỳ đạo hữu sợ cái gì chứ?”

Cổ Kỳ rất tán thành với phán đoán này.

“Đúng vậy đúng vậy, hắn là đã thế suy sức yếu rồi, vậy thì càng không cần đến bọn ta nữa, các ngươi tuỳ tiện phái một người đã có thể xử lí hắn rồi mà.”

Lư Vương trực tiếp đã bị nghẹn đến không nói nên lời.

Bất luận hắn nói hết lời như thế nào, Cổ Kỳ Đạo Thánh cũng chỉ muốn ngồi khán đài cũng không muốn xuống chiến trường.

Mà lúc này, Thành Ca phía đối diện cũng không đã đợi đến không kiên nhẫn nữa.

“Trước khi ca khai chiến, ngược lại không để ý cho đối thủ thời gian chuẩn bị, phòng ngừa khi thua rồi lại trách trạng thái không tốt.”

“Nhưng thời gian chuẩn bị này của các ngươi cũng dài quá rồi đấy?”

Hắn đung đưa kiếm trong tay.

“Tiếp theo rốt cuộc ai đến?”

Lư Vương cầm kiếm hướng về phía trước, vẻ mặt đầy sát khí.

“Hừ, Khương Thành, ngươi cho rằng bọn ta thật sự đã sợ ngươi sao?”

“Muốn khai chiến, vậy thì khai chiến là được rồi.”

Nói xong, hắn vẫn không đợi Thành Ca ra tay đã dẫn đầu chém một kiếm đến.

Pháp Tắc không gian cấp Đạo Thánh lại lần nữa hùng dũng bao phủ lấy Khương Thành.

Mà một kiếm này của hắn ra tay chính là ý cảnh kiếm đạo thập nhất trọng.

Ở trong Đạo Thánh, một kiếm này của hắn đã xem như là công kích đỉnh phong rồi.

Dưới tình huống không mở ra Thăng Nguyên Hồng Vân, đối mặt với một kiếm này, Khương Thành cũng phải ứng phó cẩn thận.

Mà cùng lúc đó, Lư Vương cũng đã gọi ra bí bảo Thiên Đạo của mình.

Đánh ra Thánh lực độc nhất của mình.

“Đi chết đi!”

Một tư thế điên cuồng không chết không ngừng của hắn đi lên đã đánh ra đầu ra mạnh nhất.

Điều này khiến cho Thành Ca đều có hơi buồn bực.

Chỉ cần không phải là kẻ ngốc đều có thể nhìn ra một kiếm vừa rồi kia mạnh cỡ nào rồi nhỉ?

Các ngươi còn không liên thủ?

Hắn quả quyết chọn kĩ năng Thăng Nguyên Hồng Vân.

Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu của hơn ba triệu môn đồ Băng Cung lại xuất hiện đám mây đỏ lần nữa.

Nhưng mà vẫn chưa đợi hắn gọi ra ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng, Lư Vương phía trước đột nhiên vọt về phía sau.

“Cổ Kỳ đạo hữu, xem ngươi rồi!”

Không chỉ là hắn, những Thần Quân khác của Thiên Cung cũng giống như đã hẹn trước, toàn bộ đột nhiên vọt đến sau người tám tên Đạo Thánh Tà Tiên giới.

“Bọn ta đã thu hút lực chú ý của hắn, nhanh thừa cơ giết hắn!”

Đám Tà Tiên Cổ Kỳ và Danh Tuyệt tức đến suýt nữa ba hồn bị tức đến chạy đi mất.

Đám Thần Quân của Thiên Cung này quả thực quá mất mặt.

Lư Vương cố ý đi lên trước ra tay, sau khi khích động Khương Thành, vậy mà lại dẫn hoả lực về phía bọn họ bên này.

Nói rõ chính là dùng bọn họ làm bia đỡ đạn phía trước.

Khương Thành cũng không biết lúc riêng tư hai đại quân doanh đã xảy ra chuyện gì.

Hắn chỉ coi mười bốn tên Đạo Thánh của Thiên Cung và Tà Tiên giới đã liên thủ lại, vừa rồi thật sự là chiến thuật giả vờ tiến công gì đó.

Thế là, một kiếm này của hắn rất tự nhiên đã khoá chặt lấy Cổ Kỳ Đạo Thánh cách gần nhất.

Mặc kệ các ngươi bao nhiêu người, dù sao dùng thực lực san bằng là được rồi.

Cổ Kỳ bị khoá chặt, căn bản không tránh thoát được một kiếm này.

Chỉ có thể một kiếm oán giận nghênh đón tiếp lấy.

Cũng đều là Pháp Tắc không gian cấp Đạo Thánh mở đường, cùng lúc đó, bí bảo của hắn cũng quay tròn bay lên giữa không trung.

Chỉ thấy từng trận sương mù xám xịt vẩy xuống, tràn ngập toàn trường.

Khương Thành ở trung tâm sương mù xám xịt đột nhiên cảm thấy trạng thái của mình đã bị suy yếu rất nhiều.

Bất luận thần hồn hay là Tiên lực đều có loại hiện tượng ủ rũ, phảng phất như sắp rơi vào ngủ say.

Bí bảo Thiên Đạo này quả nhiên là không nói đạo lí.

Bởi vì sự tồn tại của nó, uy năng một kiếm này của Khương Thành bỗng dưng đã suy yếu một phần ba.

Có điều rất đáng tiếc, không thể thay đổi được kết quả.

Đối mặt với phụ gia khủng bố của ba triệu người, uy năng của bí bảo Thiên Đạo này chung quy vẫn là không đủ.

Kiếm đạo thập tam trọng đã bị suy yếu một phần ba vẫn như cũ là một đi không trở lại đánh trúng Cổ Kỳ Đạo Thánh.

Ầm!

Pháp cảnh tan vỡ, thánh hồn phân tán khắp nơi.

Cổ Kỳ Đạo Thánh bị nổ thành pháo hoa sáng chói một cách hoa lệ ngay tại chỗ, ngay cả phát ra thêm một tiếng cũng không thể làm được.

Sau khi giết chết hắn, Thành Ca căn bản không dừng lại.

Bởi vì sự ngăn cản vừa rồi của Cổ Kỳ, những người khác phảng phất như đều đã nhìn thấy cơ hội, mười ba tên Đạo Thánh còn lại đều thừa cơ đánh đến.

“Chết!”

Lư Vương lại xuất hiện lần nữa, nhưng lại là ở đằng sau Thành Ca.

“Giết!”

Bí bảo vòng tròn trong tay Danh Tuyệt Đạo Thánh nhanh chóng mở rộng, vậy mà mơ hồ có thể cắt đứt căn nguyên!

“Chết đi!”

Dực Vương cũng không thấy thần thái uy nghiêm trước kia nữa, vẻ mặt đều là sát ý dữ tợn đáng sợ.

Khi mười ba vị Đạo Thánh cùng nhau ra tay, toàn bộ Nguyên Cực Đạo đều phảng phất như sắp bị chấn động, thậm chí ngay cả Tiên Nhân các đạo xung quanh cũng đều đã lộ ra vẻ kinh sợ.

Bọn họ ngẩng mắt nhìn lên, chỉ thấy nơi xa trời đất mịt mù, mơ hồ có Thần Quân huỷ diệt vô tận lấp loé như ngày tận thế sắp đến.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người nào đang chiến đấu?”

Mà ở trong chiến trường, rất nhiều đệ tử thuộc Băng Cung đã bị xa xa đánh bay ra ngoài.

Phải biết rằng Khương Thành đã mở Thăng Nguyên Hồng Vân, bọn họ cũng có phụ gia, thực lực tạm thời đã tăng lên gấp mấy lần.

Mà mười ba tên Đạo Thánh cũng không ra tay với bọn họ, toàn bộ đều đang tập trung đối phó Khương Thành.

Dưới loại tình huống này, rất nhiều Chí Tôn vậy mà đều đứng không ổn định, suýt nữa bất tỉnh.

Cung Tình và các trưởng lão Băng Cung lại cũng không thể ngồi nhìn tiếp nữa.

“Lên!”

“Không thể nhìn Thái Thượng Cung chủ bị vây công!”

“Cùng nhau lên!”

Nguyên Quang Đạo Thánh có được hồng vân phụ gia chỉ cảm thấy toàn thân đều tràn đầy lực lượng giống như bùng nổ, mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Hắn cảm thấy, bản thân lúc này ít nhất cũng có thể áp chế được hai ba Đạo Thánh.

Nhưng mà vẫn chưa đợi hắn xông vào, chiến trường trời đất mù mịt đột nhiên yên tĩnh lại.

Chương 1411: Hào quang của kiếm đạo hoàn mỹ

Trời đất chập chờn, nhật nguyệt tinh chiếu sáng lẫn nhau!

Vốn dĩ khung cảnh giống như ngày tận thế, trở nên hoàn toàn kỳ quái.

Tất cả âm thanh hoàn toàn bị nuốt chửng bởi một sự tồn tại vô hình nào đó trong phút chốc.

Toàn bộ thế giới rõ ràng là khốc liệt và lộng lẫy, nhưng lại tĩnh lặng một cách khó hiểu.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Bọn họ chỉ biết rằng đây có lẽ lại là một kiếm đạo khác.

Nhưng lúc này, thậm chí bọn họ còn không thể phán đoán được là ai đã vung kiếm.

Cuối cùng Khương Thành cũng sử dụng kiếm đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng đã lâu không sử dụng.

Đương nhiên hắn không muốn sử dụng, bởi vì sau khi sử dụng phương pháp sát thủ này, sẽ kèm theo di chứng rất lớn.

Nhưng hắn không thể không dùng.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn, là mở Thăng Nguyên Hồng Vân để giết sạch tất cả mười lăm Đạo Thánh.

Nhưng khả năng bảo mệnh của Đạo Thánh quá mạnh.

Từng người đều có thánh lực tự tạo đặc biệt, từng người đều có Thiên Đạo Bí Bảo vô cùng kỳ lạ.

Hơn một nửa uy năng tấn công của hắn đã bị làm cho mất tác dụng.

Đối mặt với vây đánh của mười ba Đạo Thánh, rất khó để hắn có thể giải quyết trận chiến một cách nhanh chóng.

Vốn dĩ cũng không có việc gì, chẳng qua là đánh từ từ, sớm muộn gì hắn cũng có thể thắng.

Mấu chốt là Thăng Nguyên Hồng Vân đốt điểm tiên nguyên, chỉ vừa mới một lúc như vậy, đã tiêu hết tám tỷ điểm rồi.

Nếu tiếp tục chiến đấu, thì hai mươi tỷ điểm tiên nguyên cuối cùng của hắn sẽ sớm cạn kiệt.

Như vậy thì không đáng.

Hắn đã bắt đầu cân nhắc việc cố tình bị đánh thua, để hệ thống mở hack hồi sinh.

Nhưng vào lúc này này hắn đã phóng lao thì phải theo lao, không thể không tấn công.

Nếu chặt đứt Thăng Nguyên Hồng Vân vào lúc này, để kẻ thù giết mình, chắc chắn sẽ bị hệ thống đánh giá là một trận chiến thụ động.

Đến lúc đó có thể sẽ chết vĩnh viễn.

Hơn nữa ngay cả khi mở hack hồi sinh, cũng sẽ kéo theo một hậu quả khác.

Hack hồi sinh cần thời gian hơn mười giây để chuẩn bị.

Trong thời gian hắn chết, Băng Cung không có Thăng Nguyên Hồng Vân, mà kẻ thù thì sẽ không dừng lại.

Chắc chắn Băng Cung sẽ bị thương vong nặng nề vào lúc đó.

Cho dù cuối cùng hắn vẫn có thể sử dụng hồi sinh thuật, thì cũng không tốn điểm tiên nguyên nào sao?

Sau khi bỏ ra nửa giây, hắn nghĩ đến hai phương án tiết kiệm hơn là đốt điểm tiên nguyên và di chứng kiếm đạo hoàn mỹ.

Cuối cùng, vế sau đã được chọn.

Bỏ đi, dù sao Băng Cung cũng là thuộc hạ của hắn, bất tỉnh thì bất tỉnh.

Khoảnh khắc hắn sử dụng kiếm đạo hoàn mỹ, Thăng Nguyên Hồng Vân đã tự động cắt đứt.

Bởi vì kiếm đạo này hoàn toàn không có cách nào được tăng cường bởi Hồng Vân.

Thậm chí cũng không thể sử dụng quy tắc kiếm và pháp tắc không gian để tăng cường.

Chỉ có thể sử dụng cơ thể, thiên lực và thần hồn cơ bản nhất.

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Nó quá mạnh.

Nó mạnh đến mức vượt qua định nghĩa kiếm thuật theo ý nghĩa thông thường.

Mạnh đến mức suýt nữa Khương Thành không thể khống chế được!

Hắn giống như đang cưỡng ép điều khiển một cự thú điên cuồng và hung dữ mất kiểm soát, vô cùng khó khăn.

Điều cuối cùng hắn làm, không phải là nhắm vào kẻ thù, mà là hạn chế sát thương của thanh kiếm này trong một phạm vi nhỏ, để tránh ảnh hưởng đến môn đồ của Băng Cung.

Kiểm soát phạm vi tấn công của bản thân, cho dù là tu sĩ Tôi Thể cảnh cũng có thể dễ dàng làm được điều này.

Được xem như là cơ bản trong cơ bản.

Nhưng việc đơn giản như vậy, lại làm cạn kiệt chút dư lực cuối cùng của hắn.

Sau đó, hắn thả "cự thú", để nó tự do phát huy.

Khi cả thế giới xuất hiện xung quanh bản thân, đám người Lư Vương, Dực Vương và Danh Tuyệt Đạo Thánh, chỉ kịp nhìn một cách mù mịt vì sợ hãi.

Sau đó bọn họ bị đoạt lấy mạng sống.

Không hề có sức chống cự, cũng không hề có bất kỳ sự hồi hộp nào.

Không ai có thể trốn thoát, cũng không ai có thể tránh khỏi.

Đừng nói đến kẻ địch, ngay cả Đạo kiếm Thất giai trong tay Khương Thành cũng bị phá hủy theo vì không thể chịu được sức mạnh to lớn như vậy.

Mà trước khi bản thân hắn xác định chiến tích, hắn đã dùng hết tiên lực và lực thần hồn của toàn thân.

Đúng như dự liệu, trước mắt tối sầm lại, hắn ngất đi hoàn toàn.

Trận chiến đã kết thúc, nhưng thế giới lộng lẫy bị tiêu diệt bởi kiếm đạo hoàn mỹ lại không biến mất ngay lập tức.

Nó chỉ chậm rãi mờ đi từng chút ở ranh giới.

Cho người ta cảm giác vô cùng kỳ lạ, lại vô cùng chấn động.

Khương Thành đang lơ lửng giữa trung tâm thế giới do chính bản thân hắn đã "sáng tạo" ra.

Hắn giống như người cuối cùng sắp tan biến trong thế giới đổ nát sau ngày tận thế.

Rất nhiều môn đồ của Băng Cung cũng đã bị chấn động đến hôn mê trong trận chiến khốc liệt trước đó.

Mà nhiều người cũng bị kiếm đạo hoàn mỹ làm cho vô cùng chấn động.

Bọn họ ngẩn ngơ nhìn thế giới biến mất từng chút, lại nhìn Khương Thành nằm ở chính giữa, thật lâu sau cũng không nói nên lời.

Nhận thức của mỗi người đều bị đổi mới.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Đây là điều mà hầu hết mọi người rất muốn biết.

"Thắng rồi sao?"

"Những Đạo Thánh kia thì sao?"

"Tất cả bọn họ đã chết rồi."

"Không còn ai cả."

"Thanh kiếm vừa rồi… là Thái Thượng Cung Chủ dùng sao?"

"Rốt cuộc đó là kiếm chiêu gì? Thế mà uy lực lại mạnh đến mức có thể giết chết mười ba Đạo Thánh ngay lập tức?"

Nguyên Quang Đạo Thánh lắc đầu.

Hắn xem như là người đầu tiên trong tất cả biết phân biệt tốt xấu.

“Đó không phải là kiếm chiêu gì cả.”

“Đó là ý cảnh kiếm đạo thập ngũ trọng.”

Trong lúc nói câu này, hắn cố gắng duy trì sự bình tĩnh, nhưng vẫn không thể nào che giấu được giọng nói run rẩy của bản thân.

“Không ngờ rằng… thế gian thực sự tồn tại người có thể thông thạo kiếm đạo thập ngũ trọng.”

Lúc này, một chút lòng so sánh cuối cùng của hắn với Khương Thành cũng hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó, chỉ còn lại sự kính phục sâu sắc.

“Hắn quá mạnh, chừng như vượt qua mọi thứ.”

Nếu như hắn nhớ không lầm, vào khoảnh khắc thanh kiếm được vung ra, Hồng Vân trên đỉnh đầu đã tan biến.

Nói cách khác, “sát chiêu” vừa rồi khiến cho mười ba Đạo Thánh ngã xuống cùng một lúc, không hề nhận được gia tăng của Thăng Nguyên Hồng Vân.

Trong trường hợp này, lực sát thương của nó vượt qua mọi thứ.

Điều này quả thật là không gì sánh bằng!

“Kiếm đạo thập ngũ trọng?”

“Trời ơi!”

“Vừa rồi là ý cảnh kiếm đạo thập ngũ trọng sao?”

“Thật là kinh khủng, thế mà thế gian lại thật sự tồn tại kiếm đạo này?”

“Nếu như vừa rồi Thiên Đế đứng trước thanh kiếm này, vậy sẽ thế nào?”

Sau khi câu hỏi này xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm thấy bản thân sắp điên rồi.

“Thái Thượng trưởng lão quả nhiên là Thiên Thần giáng lâm!”

“Đúng vậy!”

“Sức mạnh như vậy, chỉ có thể quỳ bái.”

“Hiện tại Thái Thượng Cung Chủ thế nào rồi?”

“Hắn còn sống không?”

Không ít đệ tử không khỏi bay về phía Thành Ca.

“Đừng lại gần!”

“Dừng lại!”

Nguyên Quang và các Đạo Tôn trưởng lão khác vội vàng ngăn cản, nhưng có quá nhiều người.

Cuối cùng, hơn một trăm đệ tử xông vào.

Nhìn thấy bọn họ sau khi bước chân vào thế giới kiếm đạo vẫn chưa hoàn toàn biến mất, đã lập tức biến thành bong bóng

Đột nhiên toàn bộ quá trình không gì so sánh được.

Thậm chí bọn họ không thể vùng vẫy, dường như ngay giây phút đầu tiên chạm vào thế giới kiếm đạo, đột nhiên cả người tan chảy.

Khi bong bóng tan biến, dấu tích cuối cùng của bọn họ còn lại trên thế gian cũng không còn nữa.

“Ôi!”

Nguyên Quang vươn tay, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài.

“Thế giới kiếm đạo này có thể giết chết cả Đạo Thánh, cho dù là ta cũng không dám tuỳ tiện bước vào.”

“Huống hồ là các ngươi?”

“Người duy nhất có thể bình yên vô sự ở trong đó, chỉ có Thái Thượng Cung Chủ.”

“Việc chúng ta có thể làm, đó là chờ.”

Chương 1412: Trở về Thiên Cung

Nghe thấy phổ cập của Nguyên Quang, mọi người càng sửng sốt hơn.

Kiếm đạo hoàn mỹ này quá thần kỳ.

Thế mà kiếm đạo có thể giống như vật chất thực tế, sẽ tiếp tục tồn tại trong một thời gian sau khi sử dụng xong.

Bọn họ cũng không chờ đợi quá lâu.

Một lúc sau, Khương Thành đã tự mình tỉnh lại.

Mà thế giới kiếm đạo cuối cùng cũng đã hoàn toàn tan biến.

Nhưng mà, mảnh Hư Không kia vẫn chưa hồi phục.

Dường như thanh kiếm đó trực tiếp chém giết không gian trong phạm vi tấn công, đến nỗi xuất hiện một chỗ trống không quá lớn trong Hư Không.

Dòng chảy hỗn loạn trong không gian xung quanh chậm rãi lan ra, nhưng nhanh chóng bị cuộn sạch, lặp lại một cách tuần hoàn.

Có vẻ như trong vòng vài tháng, cũng không thể lấp đầy nó trở lại trạng thái ban đầu.

Mọi người lại sợ hãi mà không nói nên lời.

Là một Vị Diện cao cấp, không gian của Nguyên Tiên Giới vô cùng vững chắc.

Trước đây bọn họ chỉ nhìn thấy cảnh tượng phá vỡ không gian như thế này ở chân giới.

“Thế mà Thái Thượng Cung Chủ lại thông thạo kiếm đạo hoàn mỹ, xứng đáng nhận một lạy của ta!”

Nguyên Quang là người đầu tiên nịnh nọt.

Hiện tại hắn đã có thái độ cam tâm tình nguyện của tiểu đệ, thậm chí còn cảm thấy rằng có thể được ở dưới trướng của Thành Ca, có lẽ sẽ là cơ duyên của bản thân.

Các trưởng lão khác cũng không cam lòng bị rớt lại phía sau.

“Khương thái thượng thần uy hơn người!”

“Chắc chắn là bất khả chiến bại!”

“Có Khương thái thượng ở đây, Băng Cung chúng ta thần chặn giết thần…”

Sau khi trở ra, Thành Ca vừa ăn đế đan hồi phục thần hồn và tiên lực, vừa vui vẻ lắng nghe những lời khen ngợi của mọi người.

Mặc dù những Đạo Tôn nịnh bợ này lòng dạ ngay thẳng, không có nhiều kỹ năng, nhưng hắn cũng không soi mói.

Lúc này, Cung Tình cũng đã tập hợp được ba triệu môn đồ.

Thấy bọn họ định trở lại Vân Di Đạo, đột nhiên Khương Thành nói lời từ biệt.

"Ta dự định sẽ quay trở về Thiên Cung một chuyến."

"Hả?"

"Quay về?"

Bao gồm cả Cung Tình, tất cả mọi người đều không hiểu rõ lắm về quyết định này.

"Ngươi không cần thiết phải quay lại đâu!"

"Đúng rồi, dù sao thì bọn họ cũng không có ý tốt gì với ngươi."

"Nếu bây giờ ngươi đi thì rất có thể sẽ bị bên Thiên Cung mưu hại một lần nữa."

"Tốt hơn hết là ở lại Đạo Tuyệt Chi Địa, bọn ta cũng cần sự chỉ dẫn của ngươi!"

Bọn họ đã xem như là nói rất khéo léo rồi.

Trong lòng lại đang châm biếm, ngươi đã giết bảy Đạo Thánh của người ta, lẽ nào ngươi còn mong người ta sẽ nghênh đón ngươi sao?

Đây rõ ràng là tự chui đầu vào lưới.

Nhưng Thành Ca lại tự có tính toán.

"Vụ cá cược của bọn họ vẫn chưa kết thúc mà, những người có nguyên tắc giống như ta, đương nhiên làm việc phải đến nơi đến chốn."

"Hơn nữa, ta cũng muốn xem xem bọn họ sẽ làm gì tiếp theo, liệu họ có chuẩn bị tấn công Băng Cung của chúng ta không."

“Thân là Thái Thượng Cung Chủ, ta có nhiệm vụ phải thâm nhập vào trong trại địch để dò xét tin tức, không thể thoái thác!”

Nghe được lời phát biểu chính trực hùng hồn của hắn, các trưởng lão và đệ tử đều cung kính nể phục.

Nhưng Tam Nhãn Hổ ở bên cạnh lại âm thầm bĩu môi.

Mỗi lần Ca nói những lời chính trực như vậy, chắc chắn là đang kìm nén những suy nghĩ khác.

Sự thật chính xác là vậy.

Thành Ca chỉ mong sao Thiên Cung sẽ tiếp tục tấn công chính mình.

Trong trận chiến vừa rồi, do lực sát thương quá lớn mạnh của kiếm đạo hoàn mỹ, mười ba Đạo Thánh đã chết không còn thừa lại một chút mảnh vụn nào, cũng không thu được chút chiến lợi phẩm nào.

Trận chiến này đánh quá lỗ vốn.

Phí tổn quá cao, lợi ích thu được bằng không.

Khương thái thượng từ trước đến nay luôn siêng năng và tiết kiệm, làm sao có thể chấp nhận điều đó.

Nếu Thiên Cung đã có dã tâm mưu hại người chống lại bản thân, thì tổn thất vẫn phải trả lại từ đó.

Hy vọng lần sau sẽ đến với Thiên Đế.

Đương nhiên kế hoạch cấp thần tiên của hắn không thể nói thẳng được.

Thấy hắn đã quyết định ra đi, mọi người cũng không còn giữ lại nữa.

Nhưng lần này, Tam Nhãn Hổ không muốn đi cùng hắn nữa.

Mặc dù có thể sẽ có được không ít cơ hội làm màu từ Thành Ca, nhưng đây rõ ràng là tự tìm đường chết, Hổ gia cho rằng mạng sống của bản thân vẫn là quan trọng hơn.

Ngay cả khi được hồi sinh, khoảnh khắc bị giết vẫn sẽ rất đau đớn.

Về phần Yên Dĩ, sau khi Thành ca hỏi hai câu, cuối cùng nàng cũng quyết định ở lại Băng Cung.

Cuối cùng, Khương Thành trở về một mình.

Mà sau khi hắn rời đi, Nguyên Quang và các trưởng lão khác cũng khó mà che giấu sự lo lắng trên khuôn mặt của họ.

“Sức mạnh của Khương thái thượng thì không có gì để nói.”

“Nhưng Thiên Cung có Thập Thiên Đế, từng người đều có Thiên Đạo Chí Bảo, lần này đi e là lành ít dữ nhiều.”

“Không sao đâu.”

Cung Tình gom dây băng tung bay bên tai.

Khi đại chiến kết thúc, nàng đã khôi phục được sự bình tĩnh trầm lặng trước đây.

“Mọi quyết định của Khương thái thượng, cho dù là vô lý, chắc chắn cũng là đúng.”

“Hơn nữa, ta sẽ không để Thiên Cung nhắm mũi nhọn vào chúng ta.”

“Ồ?”

Nguyên Quang cảm thấy hứng thú.

“Kế hoạch đà dàn xếp xong?”

Cung Tình ảm đạm nói: “Mười lăm Đạo Thánh ngã xuống, đây rõ ràng không phải là chuyện mà Băng Cung chúng ta có thể làm được.”

“Ít nhất trong mắt ngoại giới, chúng ta không có sức mạnh như vậy.”

Nguyên Quang đã hiểu.

“Ngươi định thêm dầu vào lửa trong âm thầm, tạo ra hiện tượng giả rằng Thiên Cung và Tà Tiên Giới đang đánh nhau?”

“Đúng vậy, lúc bọn họ cho rằng đối phương mới là hung thủ, đương nhiên sẽ không có thời gian để bận tâm đến chúng ta.”

Nhìn khuôn mặt vẫn bình tĩnh của nàng, Nguyên Quang và chư vị trưởng lão hoàn toàn không nói nên lời.

Mặc dù sức mạnh của băng nữ này bình thường, nhưng suy nghĩ của nàng quá đáng sợ.

Thế mà nàng lại muốn kích động một trận đại chiến toàn diện giữa Thiên Cung và Tà Tiên Giới.

Xét về mức độ nguy hiểm, nàng không thua kém gì Khương thái thượng.

Hai người này làm việc cùng nhau, quả thật là phạm quy!

Chỉ là bọn họ không biết rằng, Thành Ca rất ít khi nghe theo kế sách hành động của Cung quân sư.

Sau khi Băng Cung rời khỏi hiện trường không lâu, những người khác đã nhanh chóng xuất hiện ở đây.

Đó không phải là những tiên nhân Nguyên Cực Đạo, mà là hai đại năng hàng đầu đến từ Tà Tiên Giới và mười mấy Đạo Thánh khác.

“Chính là ở đây!”

Nhìn vào chỗ trống sâu không thấy đáy ở trước mặt, nhìn những dòng chảy hỗn loạn trong không gian đang dần dần lan ra ranh giới, ngay cả bọn họ cũng không khỏi sợ hãi.

Không gian trong Đạo Tuyệt Chi Địa vô cùng ổn định, nhưng vẫn có thể để cho bọn họ xé rách vài vết nứt.

Chỉ là nó không thể như chỗ trống trước mặt, sẽ không tồn tại được lâu.

“Đây là không gian đã trực tiếp bị xóa bỏ.”

“Chẳng lẽ là chủ tu đại năng căn nguyên không gian ra tay?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ai đã làm vậy?”

Đột nhiên đám người Cổ Kỳ Đạo Thánh và Danh Tuyệt Đạo Thánh ngã xuống, bọn họ không thể không nhận ra được.

Cái chết của tám Đạo Thánh là một việc lớn với bất kỳ thế lực nào.

Thậm chí Tà Thần của Tà Tiên Giới còn đích thân đến.

Nhóm người đã sử dụng phương pháp với chỗ trống, hy vọng có thể hồi tưởng cảnh tượng lúc đó, để xem rốt cuộc là ai đã giết tám Đạo Thánh.

Nhưng điều khiến cho bọn họ ngạc nhiên hơn nữa là chỗ trống và xung quanh hoàn toàn không thể hồi tưởng được.

"Không thể tính ra."

"Không thể hồi tưởng."

"Rốt cuộc đây là phương pháp gì?"

Muốn tính ra chuyện đã xảy ra ở đây lúc trước, nhất định phải có nhân quả.

Làm theo người có liên quan, hoặc là đường nhân quả của địa đới ở trước mặt, hồi tưởng từng bước, mới có thể tái hiện lại cảnh tượng lúc đó.

Nhưng thật không may, kiếm đạo hoàn mỹ quá bá đạo, ngay cả nhân quả xung quanh cũng có thể bị nuốt chửng và tiêu diệt.

Cuối cùng bọn họ không có gì, cũng không tìm thấy gì cả.

"Sức mạnh của kẻ thù quá cường đại."

"Hẳn là không kém bổn tọa!"

Cuối cùng Tà Thần của Tà Tiên Giới rút ra kết luận vô dụng.

"Không nhiều người có thể làm được chuyện này…"

Chương 1413: Chính là ta giết

Sau khi đám cao thủ của Tà Tiên Giới rời khỏi, người của Thiên Cung cũng sớm xuất hiện.

Bảy Thần Quân đã chết, điều này chưa từng xuất hiện trong lịch sử sau khi thành lập Thiên Cung.

Không Đế, người dẫn đầu cũng đã tự mình thúc đẩy hồi tưởng.

Nhưng nó cũng vô ích, hắn cũng không tìm thấy gì.

"Vốn dĩ bọn họ đến để bàn giao với Băng Cung của Vân Di Đạo."

"Chẳng lẽ Băng Cung đã giết bọn họ?"

“Trừ phi Băng Cung có người có sức mạnh không thua kém gì bổn đế, nếu không thì không thể làm được chuyện này.”

Không Đế cũng đưa ra phán đoán như vậy.

“Người mạnh mẽ như vậy, sao có thể ở lại nơi tầm thường như này?”

“Đáng lẽ nên đến nơi đó từ lâu.”

“Vậy còn lần này thì sao…”

“Tiếp tục điều tra! Điều tra Băng Cung, tra Nguyên Cực Đạo và các đạo xung quanh, tra Tà Tiên Giới!”

Lúc này Thành Ca đã rời khỏi Đạo Tuyệt Chi Địa từ lâu, không biết rằng cả Thiên Cung và Tà Tiên Giới đều không thể xác định chính xác bản thân là hung thủ thực sự.

Sau khi uống thuốc vài ngày để hồi phục, hắn quay trở lại Thiên Cung.

Cứ tưởng rằng sẽ gặp phải cảnh tượng thú vị bị thiên binh vạn mã do Thiên Đế chỉ huy đến giết.

Hóa ra vẫn bình lặng và không có chuyện gì xảy ra.

Điều này khiến hắn hơi lúng túng.

Giống như vốn dĩ đang mong đợi một trận chiến “hoan nghênh” hoành tráng, nhưng kết quả lại hoang vắng, lạnh lẽo.

Mọi người xem thường hắn.

Thật không có thể diện.

“Ta đã giết hết bảy Thần Quân của các ngươi, dù sao cũng nên có chút phản ứng chứ!”

“Cảm phiền tôn trọng thành quả lao động của ta một chút có được không?”

Hắn trở về Thiên Đan Tư một cách thuận lợi, không ai ngăn cản hắn.

Nhìn thấy hắn trở lại, đương nhiên là đám người Thiên Lâm và Thái Hành vui mừng khôn xiết.

“Cuối cùng Khương Thủ Tọa đã trở lại.”

“Chúng ta còn tưởng rằng ngươi sẽ cắm rễ ở Băng Cung đó.”

“Gần đây có rất nhiều câu hỏi về luyện đan muốn thỉnh giáo ngươi…”

Nhìn thấy những khuôn mặt già nua thiết tha đến khao khát đó, Thành Ca hơi hối hận khi quay trở về Thiên Cung rồi.

Nhưng sau tất cả, một số dòng chảy ngầm vẫn đang dâng trào.

Sau chuyện lớn về cái chết của bảy Thần Quân như vậy, Thiên Cung không thể xem như không có gì xảy ra như vậy.

Điều tra trong âm thầm, từ lâu đã có rất nhiều.

Mặc dù hắn trở về Thiên Cung trong tình trạng vắng vẻ, nhưng thực ra hắn đã để ý đến điều đó từ rất lâu rồi.

“Khương Thành đã trở lại.”

“Làm thế nào mà hắn vẫn còn sống?”

“Không phải đã mua chuộc Băng Cung, để bên đó giết hắn rồi sao?”

“Lí nào lại như vậy!”

“Bảy Thần Quân của chúng ta cũng đã chết rồi, làm sao hắn còn sống được?”

“Các ngươi nói, cái chết của đám người Thích Vương, có liên quan với hắn hay không?”

“Hắn?”

“Với chút sức mạnh ít ỏi của hắn, có một trăm kẻ như hắn cũng không đủ để giết chết một Thần Quân.”

“Nhưng lần này hắn quay lại một cách kỳ lạ, biết đâu hắn sẽ biết được điều gì đó.”

“Phái người đi thăm dò chút đi.”

Vì vậy, ba ngày sau, một Thần Quân đã đến Thiên Đan Tư - Quân Vương.

Nhìn thấy Khương Thành được thăng cấp thành Đạo Tôn, Quân Vương cũng vô cùng ngạc nhiên.

Không phải nói rằng tiểu tử này chỉ mới ở cảnh giới Thiên Tôn sao?

Sao đã thành Đạo Tôn rồi?

Nhưng sự ngạc nhiên của hắn cũng không kéo dài quá lâu.

Dù sao thì Đạo Tôn chẳng qua cũng chỉ là một tên cặn bã yếu ớt trong mắt hắn mà thôi.

“Lần này ngươi trở về, sao lại trễ hơn Thiên Đan Tư nhiều như vậy?”

Bởi vì Khương Thành chưa chết, Thiên Cung cũng không muốn tuyên bố xóa bỏ cá cược.

Bọn họ cũng không biết rằng đám người Thích Vương và Dực Vương đã bị bại lộ chân tướng với Thành Ca vào ngày hôm đó, còn nghĩ rằng tiểu tử này không biết rằng Thiên Cung đã mua chuộc để giết hắn.

Cho nên lần này hắn cũng không xé nát nhau, vẫn đối xử với Khương Thành như người có liên quan trong vụ cá cược.

“Nghe nói ngươi đã ở lại Vân Di Đạo rất lâu, ngươi ở đó làm gì?”

Bọn họ không hiểu rõ về Đạo Tuyệt Chi Địa, cũng không biết Thành Ca đã trở thành Thái Thượng Cung Chủ của Băng Cung.

Tình báo vẫn dừng lại ở đoạn Vân Di Đạo phát hiện tung tích của hắn.

“Không làm gì cả.”

Khương thủ tọa nhún vai.

“Chỉ ở đó làm màu, điều hoà tâm trạng một chút thôi.

Khuôn mặt của Quân Vương chìm xuống.

“Tốt hơn hết là người nên nghiêm túc đi, lần này là chuyện rất trọng đại, không cho phép ngươi nói đùa.”

“Ta không nói đùa.”

“Ngươi ở Vân Di Đạo, có gặp phải nguy hiểm gì không?” Dực Vương không thể hỏi thẳng, chỉ có thể dò xét từng chút.

“Nguy hiểm?”

Thành Ca lắc đầu cười.

“Cảm ơn ngươi đã quan tâm, không có nguy hiểm gì cả.”

“Không có ai giết ngươi?”

“Ta ngược lại chỉ mong sao.”

Quân Vương thầm mắng chửi trong lòng, Băng Cung chết tiệt, sau khi lấy tiền cũng không làm gì!

“Vậy thì ngươi ở đó, cũng không có xảy ra xung đột với các môn phái ở địa phương sao? Ta nghe nói ở đó có một môn phái tên Băng Cung đã thống nhất Vân Di Đạo, theo ta thì sống nghịch ta thì chết, ngươi có thể tự lo liệu?”

Thành Ca thầm nghĩ Băng Cung của ta không bá đạo như vậy chứ?

Rất nhiều người chen chúc muốn gia nhập vào nhưng không vào được.

“Băng Cung rất thân thiện, rất tôn trọng ta.”

Bốp!

Quân Vương hung hăng vỗ bàn, vẻ mặt uy nghiêm, như một vị quân vương tức giận.

“Nếu miệng ngươi tràn đầy lời bịa đặt, thì đừng trách sao ta không khách sáo!”

Lời này không hiệu quả với Thành Ca, vừa nghe xong thì dựa vào lưng ghế.

Khoanh hai tay trước ngực, nhẹ nói: “Ta ăn ngay nói thật.”

Đương nhiên Quân Vương không tin.

“Ngươi là người từ Thiên Cung đến, ở Đạo Tuyệt Chi Địa mà không trở thành mục tiêu công kích thì đã không tồi rồi, còn muốn nhận được sự tôn trọng?”

“Không tin thì bỏ đi.”

“Vậy ngươi có nghe nói gì về tin tức gần đây của Băng Cung không?”

Mặc dù bản thân Thành Ca muốn bị vây đánh sớm hơn, nhưng hắn không muốn Băng Cung bị nhắm trúng.

Vì thế cố ý bĩu môi: “Không phải ngươi nói ta là mục tiêu công kích sao, vậy thì không phải nên thận trọng ẩn nấp ở Vân

Di Đạo sao, ở đâu còn dư sức lực đi thăm dò chuyện xảy ra ở bên ngoài?”

“Hoạt động môn phái của Băng Cung lớn như vậy, một chút tin đồn ngươi cũng không để ý?”

“Đúng vậy đúng vậy, ta không để ý.”

Rốt cuộc Quân Vương cũng không nhịn nổi nữa.

“Sao ngươi lại vô dụng như vậy?”

Lần này đến lượt Thành Ca khó chịu.

“Chết tiệt, rốt cuộc ngươi muốn ầm ĩ cái gì?”

Ta nói bản thân và Băng Cung rất quen thuộc thì ngươi không tin, nói ta không có quan hệ dây mơ rễ má gì với bọn họ ngươi cũng không hài lòng.

Khó hầu hạ đến như vậy sao?

“Đừng quên ca là Ẩn Hoàng, là cấp trên của ngươi, không phải thuộc hạ của ngươi!”

“Ngươi cũng đừng nói bóng nói gió, có rắm thì thả ra, đừng có ôm lại.”

Thái độ bất kính này, làm cho Quân Vương suýt nóng nảy.

Cho dù ngươi là Ẩn Hoàng, nếu không phải Băng Cung nhận tiền mà không làm việc, ngươi cũng chết chắc rồi.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi: “Lúc ngươi trở về, có nghe nói tới Nguyên Cực Đạo…”

Thành Ca trở nên mất kiên nhẫn, trực tiếp cắt ngang lời hắn

“Ngươi đang nói về việc giết chết những Thần Quân Thích Vương và Dực Vương à?”

“Đúng! Chính là chuyện này!”

Hai mắt Quân Vương sáng lên, nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thành, như muốn đánh giá câu nói tiếp theo của hắn có phải là nói dối hay không?

“Làm sao ngươi biết được chuyện này?”

Thiên Cung bên này, trước mắt ngoại trừ cấp cao, phần lớn mọi người vẫn không biết bảy Thần Quân đã chết.

Tin tức đã không lan truyền.

Nhưng Khương Thành lại biết.

Theo suy nghĩ của hắn, chắc chắn tiểu tử này biết những chuyện không ai biết.

“Đương nhiên là ta biết, bởi vì ta là người có liên quan.”

“Cái gì?”

Quân Vương vọt đứng lên.

Quả nhiên là có liên quan đến tiểu tử này?

“Ai đã giết bọn họ?”

Cảm giác thậm chí các ngươi còn không biết hung thủ thật sự là ai?

Thành Ca cũng hơi ngạc nhiên.

Chẳng trách sau khi bản thân quay trở lại Thiên Cung, trời yên gió lặng, không có người tới giết chính mình.

Hóa ra trình độ nghiệp vụ truy đuổi tội phạm của bọn họ kém như vậy.

Như vậy không được đâu!

“Đương nhiên là ta, chính tay ta giết.” Hắn nóng lòng nhận.

Chương 1414: Ta nói giỡn thôi

“Ngươi! Giết! Sao?”

Quân Vương gằn từng tiếng một.

Sắc mặt của hắn trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Ánh mắt đó quả thực giống như muốn ăn thịt người.

“Đúng vậy, toàn bộ bảy Thần Quân đều là ta giết đó, ta có trách nhiệm với chuyện này.”

Thành Ca vỗ lồng ngực, biểu hiện vô cùng “chịu trách nhiệm”.

“Ta khinh!”

Nước bọt của Quân Vương đều đã trực tiếp tức giận phun ra.

Cũng may Thành Ca né nhanh, bằng không phải bị hắn phun khắp cả người.

“Nói chuyện thì chú ý đến lời ăn tiếng nói chút, đây là nơi quan trọng của Thiên Đan Tư, đừng phóng uế bừa bãi!”

Ca này rất không hài lòng phê bình.

“Tốt xấu gì ngươi cũng là cán bộ cao cấp của Thiên Cung đấy, chút tố chất này cũng không có sao?”

Quân Vương suýt nữa bị hắn chọc tức đến bất tỉnh.

Chỉ dựa vào con sâu làm rầu nồi canh làm xằng làm bậy, quấy phá đến Thiên Cung không được trật tự như ngươi còn có mặt mũi nói tố chất với ta ư?

À không đúng, trọng điểm của chủ đề hiện tại hình như không phải là cái này.

Keng!

Hắn đã rút đạo kiếm ra ngay tại chỗ.

“Nếu như ngươi còn dám nói bậy nói bạ nữa, đừng trách ta thật sự không khách khí với ngươi!”

Lần này đến lượt ba vị Tông Sư bát phẩm đang ngồi đằng sau Thành Ca bất mãn.

“Quân Vương, ngươi đã quá rồi.”

“Khương Thành là Thủ Tọa của Thiên Đan Tư ta, hoàn toàn được bọn ta kính trọng, nếu như ngươi ra tay với hắn, vậy thì chính là ra tay với Thiên Đan Tư ta.”

Thiên Lâm Đạo Tôn lạnh lùng đặt ra giới hạn.

“Đến lúc đó, bọn ta không dám đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Mặc dù bọn họ chỉ là Đạo Tôn, nhưng lời của Đế đan sư bát phẩm vô cùng có trọng lượng.

Quân Vương chỉ có thể lại thu kiếm lại.

Điều này khiến Thành Ca có hơi tiếc nuối, trực tiếp khai chiến cũng không phải là không thể mà.

Chỉ là sẽ đánh hỏng hoa cỏ của Thiên Đan Tư mà thôi.

“Ngươi nói thật cho ta biết, làm sao ngươi biết Thích Vương Dực Vương bọn họ lại ngã xuống?”

“Lúc đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn không thành thật khai báo?”

Khương Thành vừa rồi rõ ràng đã nhận rồi, nhưng hắn căn bản không tin, chỉ coi đây là sỉ nhục chỉ số thông minh của mình.

“Ta đã nói rồi, chính là ta làm đó.”

“Chỉ dựa vào ngươi?”

Quân Vương lạnh lùng cười: “Ngươi tính là thứ gì chứ, cũng xứng nhận chuyện này sao?”

“Chỉ dựa vào chút thực lực này của ngươi có thể giết ai?”

“Thích Vương đứng ở trước mặt ngươi không đánh trả, ngươi cũng không thể lay động hắn được.”

“Mạo nhận cái gì cũng được, vậy mà dám mạo nhận hung án tày trời này, ngươi cho rằng như vậy thì có thể dát vàng lên mặt mình sao? Thật đúng là ngu xuẩn!”

“Thật sự là ta làm đó!”

Thành Ca cũng đã tức giận: “Mẹ nó, công lao của bản thân ta sao lại không thể nhận chứ?”

“Ta ngược lại muốn xem thử ai dám cướp chiến tích của ta.”

“Thật sự là không thể hiểu nổi, đã nói rồi ngươi còn không tin.”

Quân Vương lạnh lùng giễu cợt nói: “Soi mặt vào trong nước tiểu mà xem chính mình đi, ngươi có tư cách đánh đồng với Đạo Thánh sao?”

“Được rồi, là ta không xứng đấy.”

Thành Ca thầm nghĩ vốn dĩ ta đã thừa nhận thành thật rồi, tránh cho các ngươi tìm hung thủ khắp nơi quá phiền phức.

Nếu như đã sống chết không tin, vậy các ngươi cứ tiếp tục phí công vô ích, từ từ tìm đi.

Quân Vương tiếp tục truy hỏi: “Ngày đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Chiến tích của Thành Ca không được thừa nhận, tâm trạng rất không thoải mái, thuận miệng chính là giả ngu.

“Ngày đó nào?”

“Chính là ngày mà Thích Vương bọn họ bị giết đó!”

“Ồ, sáng sớm hôm đó ta ngủ nướng, sau khi thức dậy đã đánh răng, thuận tiện thảo luận một chút lí tưởng cuộc sống với muội tử bên cạnh…”

Mạch máu ở thái dương của Quân Vương co rút.

“Ta không hỏi ngày đó ngươi đã làm gì, ta là hỏi hiện trường bọn họ bị giết chết hôm đó đã xảy ra chuyện gì!”

“Ai bị giết?” Thành Ca tiếp tục giả hồ đồ.

Quân Vương suýt nữa lại muốn tức giận vỗ bàn.

“Thích Vương và Dực Vương bọn họ!” Giọng nói của hắn rít ra từ trong kẽ răng.

“Hả? Bọn họ đã chết rồi sao?” Thành Ca vẻ mặt kinh ngạc.

Làm đến giống như vừa mới biết chuyện này.

Cuối cùng Quân Vương vẫn là không nhịn được, mà lần này cái bàn trước mặt hắn đã trực tiếp vỡ thành bột phấn.

Lửa giận của hắn hoàn toàn không kiềm chế được, chỉ vào Thành Ca lạnh lùng gào thét.

“Tốt nhất ngươi đừng giả ngu, thành thật nói ra lúc đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì cho ta!”

Khương Thành chỉ coi hắn đã bị bệnh chó dại.

Có hơi đồng tình lắc đầu.

“Vậy ngươi phải hỏi bản thân bọn họ chứ, hỏi ta làm gì, ta lại không biết.”

Quân Vương thầm nghĩ bọn họ đã chết rồi, ta đi đâu hỏi đây?

Không thể suy tính nhìn lại cảnh tượng khi đó, tìm vô số người ở khắp Nguyên Cực Đạo nhưng lại không tìm thấy một người chứng kiến.

“Sao ngươi có thể không biết chứ, vừa rồi rõ ràng ngươi còn nói biết cái chết của bọn họ…”

“Ta từng nói sao?”

“Vừa rồi rõ ràng ngươi đã nói qua!”

“Ta không nhớ nữa, có chứng cứ không?”

Quân Vương tỏ vẻ cả đời này chứ từng thấy qua loại cực phẩm này.

Lời chính miệng nói ra một lát trước, vậy mà còn mang nuốt trở lại?

Hắn quả thực không có chứng cứ, dù sao hắn lại không ghi hình lại tại chỗ.

“Các ngươi đều đã nghe thấy!”

Thế là hắn chỉ có thể tìm nhân chứng.

“Rõ ràng hắn đã nói biết đám người Thích Vương và Dực Vương bị giết…”

Ba người khác trong sân liên tục xua tay.

Mắt Thiên Lâm Đạo Tôn tràn đầy mù mịt.

“Có chuyện này sao?”

Thái Hành Đạo Tôn trả lời chắc chắn.

“Hoàn toàn không nghe thấy.”

Bắc Hà Đạo Tôn mỉm cười lắc đầu.

“Quân Vương thật sự là thích nói đùa.”

Vốn dĩ bọn họ đã bội phục Thành Ca sát đất, sau khi trải qua đại hội đan đạo càng là hoàn toàn đã biến thành tay sai của Thành Ca.

Khương Thủ Tọa nói cái gì thì chính là cái đấy.

Đảo lộn trắng đen cũng không sao cả.

Quân Vương đã bị tức đến nổ tung ngay tại chỗ, hắn hận không thể giết đến trời đất mịt mù ở Thiên Đan Tư này.

Nhưng hắn không thể làm như vậy.

Cuối cùng hắn chỉ có thể run rẩy tay, chỉ vào bốn vị có mặt.

“Các ngươi rất tốt, vô cùng tốt!”

“Bảy vị Thần Quân bị giết, không thể cứ như vậy cho qua đâu!”

“Ta hỏi lại ngươi một lần cuối, bảy vị Thần Quân cuối cùng là bị ai giết chết!”

Thành Ca thu lại nụ cười, màng mắt hơi rủ xuống, thong thả ung dung nếm một ngụm trà.

Lúc này mới không mặn không nhạt liếc mắt nhìn về phía Quân Vương mặt đen như mực.

“Chút thực lực bé nhỏ như vậy của ta, làm gì xứng tiến vào trong hiện trường Thần Quân bị giết chứ? Loại chuyện này ngươi nên đi hỏi người có tư cách đánh đồng với Thần Quân chứ!”

Quân Vương đột nhiên đã có hơi hối hận.

Phải biết Khương Thành là người chứng kiến bị nghi ngờ “duy nhất” mà hắn vừa mới tình cờ phát hiện.

Vô cùng trân quý.

Cho dù có gai mắt tiểu tử này đi chăng nữa cũng nên hỏi ra tin tức nên biết trước, mà không phải là các loại châm chọc khiêu khích ngươi là tính là thứ gì gì đó.

Hiện tại đã đắc tội với người ta rồi thì rất khó hỏi.

Vì để truy hỏi chân tướng ngày hôm đó, hắn chỉ có thể nhẹ giọng.

“Vừa rồi ta chỉ là nói đùa thôi, ngươi đừng để trong lòng.”

“Không sao không sao.”

Thành Ca rất rộng lượng mỉm cười khoát tay.

“Ta cũng là nói đùa thôi.”

“Ha ha ha, ta biết ngay ngươi sẽ không so đo mà.”

“Đương nhiên rồi, lòng dạ ca xưa nay rộng lớn.”

Trong lòng Quân Vương thầm mắng, cho ngươi một chiếc gậy, ngươi đã có thể leo lên trời.

Cứ đợi đi, đợi tương lai khi cuộc đánh cược hoàn toàn kết thúc, nhất định phải cho ngươi biết mặt!

Có điều trên mặt ngoài, hắn vẫn là cười tươi như hoa.

“Cho nên ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta không nhìn thấy.” Thành Ca tiếc nuối giang tay ra.

“Cái gì? Trước đó không phải là ngươi còn nói…”

“Ta nói giỡn thôi mà, chuyện này ngươi cũng coi là thật sao?”

Thành Ca trực tiếp đứng dậy rời khỏi đại điện, để lại cho một bóng lưng vẫy tay nói lời từ biệt.

Xa xa ném đến một câu.

“Sắc trời đã không còn sớm nữa, Thiên Đan Tư bọn ta không mời ngươi ăn cơm nữa ha!”

Chương 1415: Đại hội Thông Thần

Cuối cùng, Quân Vương tràn đầy lửa giận không thể phát tiết, vẫn là đã rời khỏi Thiên Đan Tư.

Mà sau khi hắn trở về, lập tức đã nhận được một tin tức bùng nổ.

Nghe nói Tà Tiên giới bên kia cũng đã chết tám Đạo Thánh.

Cũng là chết ở Nguyên Cực Đạo.

“Bọn họ vậy mà cũng đã chết tám Đạo Thánh?”

“Thật hay giả vậy?”

“Nếu như đã đều ở Nguyên Cực Đạo, vậy rất có thể là chuyện của Thích Vương bọn họ cùng xảy ra!”

“Đúng, bọn họ rất có thể đã gặp phải cùng một đám kẻ thù.”

“Vậy chẳng phải là một lần đã chết mười lăm tên Đạo Thánh sao?”

“Chuyện này sao có thể chứ?”

“Ai có thể một lần hành động giết chết mười lăm tên Đạo Thánh đây?”

“Chuyện này đã quá kì quặc rồi!”

Không Đế ở giữa khẽ ho một tiếng, cắt ngang thảo luận của các vị Thần Quân.

“Nếu như thật sự là cùng bị giết, vậy nói rõ trước khi bị giết, người của chúng ta và Tà Tiên giới là đứng cùng với nhau đấy.”

“Gần như loại chuyện này không thể xảy ra.”

“Hơn nữa cũng không có ai có thể đồng thời giết chết mười lăm tên Đạo Thánh.”

Lời của hắn đã khiến các vị Thần Quân rơi vào suy tư.

Muốn đánh bại mười lăm vị Thần Quân, có lẽ cấp bậc như Thiên Đế có thể làm được.

Nhưng muốn giết sạch mười lăm người Đạo Thánh, không lưu lại một người sống nào, vậy thì quá không thể nào rồi.

Năng lực bảo vệ mạng sống của Đạo Thánh cực mạnh, không đánh lại còn không biết chạy sao?

Bất luận thế nào cũng không thể không có một ai chạy thoát được.

"Trừ phi tất cả bọn họ đều đã bị quấn lại."

Quân Vương và đám người Điệt Vương, Trúc Vương xung quanh đều đã hiểu rõ.

"Mà muốn quấn lấy đám người Thích Vương, nhân số của đối phương chắc chắn sẽ không ít hơn chúng ta."

"Tà Tiên giới và chúng ta như nước với lửa, mà bọn họ lại có tám tên Đạo Thánh…"

Có người chợt hiểu ra.

"Lẽ nào là đã đồng quy vu tận sao?"

Quân Vương trầm giọng nói: "Đó là không thể nào đâu!"

Loại chuyện đồng quy vu tận này vốn chính là tỉ lệ cực thấp.

Còn là mười lăm người cùng nhau đồng quy vu tận, sao có thể chứ?

"Ta nghi ngờ, Tà Tiên giới bên kia không chỉ có tám tên Đạo Thánh đã đi, bọn họ biết được hành động của đám người Thích Vương, mai phục trước ở đó."

"Chính là vì để chặn giết Đạo Thánh."

"Mà tám người kia cũng căn bản không chết!"

"Bọn họ đã giết đám người Thích Vương, sợ chúng ta tra được nên đã cố ý cũng nguỵ trang mình thành kẻ bị hại trước!"

Suy đoán của bọn họ dường như rất có đạo lí.

Không lâu sau đó, tin tức bảy vị Thần Quân bị giết dần dần truyền ra đã dẫn đến sóng to gió lớn.

Toàn bộ Nguyên Tiên giới đều vì đó chấn động.

Mà một vài lời đồn đại cũng dần dần lưu truyền ở Thiên Cung bên này.

Nghe nói khi đó có người nhìn thấy Tà Tiên giới bên kia đã xuất động hơn ba mươi vị Đạo Thánh vây công bảy vị Thần Quân.

Lời đồn đại này dường như vừa vặn đã kiểm chứng suy đoán của đám người Quân Vương.

Mà cùng lúc đó, Tà Tiên giới bên kia cũng đã có một vài lời đồn đại.

Nghe nói có người nhìn thấy Thiên Cung bên này đã xuất động hơn bốn mươi vị Thần Quân, vây công tám tên Đạo Thánh của Tà Tiên.

Những lời đồn đại này đương nhiên là Cung Tình phái người lặng lẽ tung ra.

Mục đích chính là thêm dầu vào lửa, khiến Tà Tiên giới và Thiên Cung nghi ngờ lẫn nhau.

Cuối cùng, hai bên đều cho rằng đối phương chính là "hung thủ thật sự".

Đối với đối phương nói bọn ta bên này đã chết bảy Thần Quân, tám Đạo Thánh gì đó, hoàn toàn không tin tưởng.

Chỉ coi đối phương là đã giấu người đi, vì để vừa đánh trống vừa la làng phản công.

"Cái gì? Bốn mươi tên Thần Quân của Thiên Cung các ngươi đã vây công giết chết tám vị Đạo Thánh của bọn ta, vậy mà còn dám phản công sao?"

"Cái gì? Rõ ràng Tà Tiên giới các ngươi đã giết chết bảy vị Thần Quân của bọn ta, còn dám tìm bọn ta hỏi tội sao?"

"Thực là lẽ nào có lí đó!"

Ôm lấy loại tâm thái này, hai bên vốn đã là quan hệ đối địch lại trở nên càng thêm ác liệt.

Thiên Cung và Tà Tiên giới đều không hẹn mà cùng bắt đầu tăng binh ở tiền tuyến.

Trên danh nghĩa là đề phòng đối phương tập kích, trên thực tế đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch trả thù.

Về phần ước định trước đó kia đã mỏng manh đến giống như một trang giấy trắng, bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể bị đâm rách.

Trong bầu không khí mưa gió sắp đến này, Thành Ca vẫn luôn sống những ngày gió yên sóng lặng.

Bởi vì đã xác định Tà Tiên giới là "hung thủ thật sự", khoảng thời gian này hắn đều đã bị cấp cao Thiên Cung bỏ qua, không có cảm giác tồn tại nào .

Mãi cho đến ngày này, lại một tin tức trọng đại truyền ra.

"Bởi vì bảy vị Thần Quân ngã xuống, cho nên đã có bảy vị trí bỏ trống, Thiên Cung sắp tổ chức đại hội Thông Thần."

"Chọn ra bảy Thần Quân mới!"

Sau khi tin tức này truyền ra, toàn bộ Thiên Cung nhất thời sôi trào.

Quần chúng Tiên quan của các giới nô nức tấp nập, chạy đi báo tin.

Thậm chí ngay cả đám người Thiên Lâm Thái Hành suốt ngày trầm mê luyện đan cũng không nhịn được bàn tán sôi nổi.

"Đây thật sự là một cơ duyên cực lớn."

"Đúng vậy, một khi giành được vị trí Thần Quân, vậy đãi ngộ hoàn toàn khác biệt."

"Cơ hội như vậy, từ sau khi Thiên Cung ổn định vẫn là lần đầu tiên xuất hiện."

"Hơn nữa trọn vẹn bảy vị trí, xem ra Thiên Cung đã phải xuất hiện chấn động cực lớn rồi."

"Lần cạnh tranh này chắc chắn kịch liệt hơn bao giờ hết."

Nghe thấy nghị luận của bọn họ, Thành Ca có phần không hiểu.

"Thần Quân không phải là phải Đạo Thánh mới đủ tư cách sao, Thiên Cung cũng không còn dư thừa Đạo Thánh nữa, đi đâu tuyển chọn?"

Bắc Hà Đạo Thánh ở một bên lắc đầu bật cười.

"Ha ha, Khương Thủ Tọa đã hiểu lầm rồi."

“Thần Quân không hề giới hạn ở Đạo Thánh, trong tám mươi ba vị Thần Quân còn lại hiện nay thì có hai mươi mốt người vẫn là Đạo Tôn.”

“Hơn nữa, ngoại trừ Thần Quân ra, Thiên Cung cũng không phải là không còn những Đạo Thánh khác.”

“Còn có loại chuyện này?”

Thành Ca tỏ ý cuối cùng vẫn là mặt tri thức của mình đã hạn hẹp.

“Nếu như vẫn có những Đạo Thánh khác, vậy sao bọn họ không lên làm Thần Quân? Ngược lại bị hai mươi mốt Đạo Tôn kia lên làm Thần Quân?”

“Khương Thủ Tọa có chỗ không biết.”

Thiên Lâm Đạo Tôn vuốt chòm râu hoa râm, cười ha ha nói: “Chuyện này có nguyên nhân khác.”

“Thần Quân của Thiên Cung chỉ có chín mươi vị trí.”

“Đây là số lượng cố định, không thể sửa đổi được.”

“Cho dù Thiên Cung đã sắc phong vị Thần Quân thứ chín mươi mốt, vậy cũng chỉ là hữu danh vô thực, cũng không có ý nghĩa gì.”

“Tại sao chỉ có chín mươi vị trí? Chín mươi vị trí Thần Quân này có chỗ đặc biệt gì sao?”

Thành Ca nhớ lại đại chiến với đám người Thích Vương Dực Vương cùng với Cổ Kỳ Đạo Thánh lúc trước.

Cảm thấy đánh lên cũng đều giống nhau, ai cũng không nhiều chân hơn ai.

“Sở dĩ chỉ có chín mươi vị trí là bởi vì mỗi vị Thiên Đế nhiều nhất chỉ có thể sắc phong chín vị.”

Thiên Lâm chậm rãi nói: “Chín mươi vị Thần Quân được sắc phong này cũng đều có thể có được một phần Thiên Đạo bảo hộ.”

“So với những Đạo Thánh khác, bọn họ không chỉ có Thánh lực tự tạo ra, còn có thể mượn dùng một phần uy năng của Thiên Đạo.”

“Đây cũng là nguyên nhân Thần Quân của Thiên Cung trước kia không có một người ngã xuống, bọn họ có thể có được sự gia trì của số mệnh Thiên Đạo, chỉ là không bằng Thiên Đế mà thôi.”

“Lần này đám người Thích Vương và Dực Vương ngã xuống, chỉ vì Nguyên Cực Đạo nằm ở Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Đó là nơi Thiên Đạo bị cắt đứt, bọn họ đã mất đi sự bảo hộ của Thiên Đạo, biến trở về Đạo Thánh bình thường.”

Bọn họ phổ cập khoa học như vậy, cuối cùng Khương Thành cũng đã hiểu, tại sao những Tiên Nhân bên ngoài giống như bị điên báo danh tham gia đại hội Thông Thần.

Vị trí Thần Quân này có thể có được sự bảo hộ của Thiên Đạo.

Nguyên Tiên giới còn có thể có ai mạnh hơn Thiên Đạo chứ?

Ngoại trừ Đạo Tuyệt Chi Địa ra, Thần Quân đều có thể nói là như có Thần trợ giúp.

Đại hội Thông Thần, thực sự là một trận chiến thông với Thần.

Vị trí Thần Quân đã quá trân quý.

Đối với Tiên Nhân bằng lòng sống ở dưới sự chiếu rọi cuả Thiên Đạo mà nói, đó chính là dụ hoặc không gì sánh bằng, không có ai có thể từ chối.

Chương 1416: Căn nguyên kiếm nhận chủ

“Nếu như vị trí Thần Quân đã cao quý như vậy, quan trọng như vậy, vậy tại sao không chọn hết toàn bộ Đạo Thánh?”

“Sao lại vẫn còn Đạo Tôn tiến vào thật giả lẫn lộn?”

“Ha ha ha…”

Các vị đan sư có mặt lại lần nữa lắc đầu bật cười.

Người dám nói rõ những Thần Quân kia là thật giả lẫn lộn, sợ rằng cũng chỉ có Khương Thủ Tọa thôi.

Thiên Lâm tiếp tục phổ cập khoa học nói; “Chín mươi vị Thần Quân kia là cánh tay đắc lực từ nhỏ đã theo sau mười vị Thiên

Đế, có thể xưng là trọng thần tâm phúc tay phải tay trái."

"Có người thậm chí ở thời kì ba nghìn chân giới đã là bạn tốt của vị Thiên Đế nào đó rồi."

"Mà sau khi Thiên Cung sáng lập, Thiên Đế đã thưởng theo công lao, sắc phong chín mươi vị trong đó làm công thần thiên giai."

"Chín mươi vị này tự nhiên đã thành Thần Quân."

Khương Thành lúc này mới hiểu lai lịch của chín mươi vì Thần Quân.

"Nói như vậy, ngược lại cũng có chút đạo lí."

Suy nghĩ một chút nếu như mình là Thiên Đế, vậy chắc chắn cũng đã phải sắc phong những bộ hạ cũ của Phi Tiên môn như Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, Lâm Ninh, La Viễn này rồi, bởi vì bọn họ là dòng chính trong dòng chính của mình.

Sau dó đám người Cung quân sư và Băng Cực chắc chắn không chạy thoát, Thương Linh và Mâu Vũ là người mình tuyệt đối, mình không sắc phong bọn họ cũng không thể nào nói nổi.

Lại sau đó, Huyền tộc bên kia cũng phải chọn mấy người, dù sao mình cũng là đại hiền giả của bọn họ.

Đám người Quy Tàng Hư Uyên và Kim Long Vương năm đó cùng phi thăng đều nghe lời răm rắp mỗi câu nói của mình, vô cùng phối hợp nể mặt, tự nhiên không thể bạc đãi.

Đám Đế đan sư Thái Hành, Thiên Lâm, Bắc Hà trước mặt, bọn họ vì hợp sức cho mình, thậm chí bằng lòng gia nhập Băng Cung của Đạo Tuyệt Chi Địa, cũng không thể không bày tỏ chút gì.

Về phần loại gian thần thường kìm sức lực muốn cướp vị trí vua làm màu của mình như Tam Nhãn Hổ và lão Thanh Long, thì đi qua một bên hóng mát đi.

Tính toán như vậy, mười vị trí còn lâu mới đủ, còn phải mượn chút vị trí từ bên những Thiên Đế khác.

"Vậy những Đạo Thánh không lên làm Thần Quân của Thiên Cung thì sao?"

Thái Hành nghe vậy cười nói: “Những Đạo Thánh khác của Thiên Cung chia thành hai loại.”

“Một loại là khi Thiên Cung sáng lập, không muốn đi đến Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Bọn họ coi như là đã quy thuận Thiên Cung, hiện tại rải rác ở các nơi danh lam thắng cảnh của Nguyên Tiên giới.”

“Thiên Cung không thể chiêu mộ được bọn họ, nhưng bọn họ cũng sẽ không chống cự lại Thiên Cung, trên danh nghĩa coi như là người của Thiên Cung.”

“Về phần một loại khác, vậy chính là Tiên quan từ Đạo Tôn tấn nhập Đạo Thánh sau này.”

“Bọn họ có người vẫn đang làm Thủ Tọa của một Tư nào đó như cũ, có người lại là tháo xuống công việc ở thế tục ẩn lui.”

“Mặc dù không còn đảm nhiệm chức vụ nữa, nhưng địa vị ở Thiên Cung rất cách biệt. Cho dù Thần Quân nhìn thấy bọn họ cũng sẽ nể mặt, đãi ngộ không kém hơn bất kì Tiên quan nhất phẩm nào.”

Khương Thành gật đầu.

Nói cho cùng, giới tu luyện vẫn là nơi thực lực nói chuyện, đến được cấp bậc Đạo Thánh này, cho dù không có tầng vầng sáng như Tiên quan cũng không có ai dám khinh thường.

“Cho nên lần này, bọn họ cũng đều đã rục rịch muốn động rồi?”

Bắc Hà Đạo Tôn gật đầu.

“Đó là chắc chắn rồi.”

“Lần này, đám Đạo Thánh sau khi quy thuận bởi vì không phải là công thần, cho nên không được sắc phong kia chắc chắn đã muốn toan tính một vị trí cho mình.”

“Mà những người thăng cấp đến Đạo Thánh sau này, có vài người sở dĩ ẩn lui cũng là bởi vì vị trí Thần Quân đã đầy rồi.”

“Lần này đột nhiên xuất hiện bảy chỗ trống, bọn họ sao có thể ngồi yên được?”

Sau khi làm rõ tất cả này, Thành Ca lập tức khoát tay.

“Được rồi, tan họp tan họp.”

Vẻ mặt của các vị có mặt kinh ngạc.

Gọi bọn ta đến đây chỉ vì để bọn ta phổ cập khoa học một chút thôi sao?

Ngươi không định tuyên bố quyết định gì sao?

Mắt thấy ca này lại muốn trở về ngủ một giấc say, Lưu Duyện không nhịn được đặt câu hỏi.

“Khụ, Khương chưởng môn, ngươi không định đi tham gia đại hội Thông Thần sao?”

Đám người Kim Phi và Chính Hư cũng khá không hiểu.

“Đúng vậy, sự bảo hộ của lực Thiên Đạo tương đương với được trời giúp đỡ đấy, đối với tiến cảnh sau này cũng có sự giúp đỡ lắm.”

“Vì vị trí Thần Quân này, một số Đạo Thánh của Đạo Tuyệt Chi Địa thậm chí đều có thể sẽ đến đó quy thuận Thiên Cung.”

Thành Ca vẻ mặt buồn cười quay đầu qua.

“Đám lão hồ đồ các ngươi có phải là đã quên một chuyện rồi không?”

“Ta là Ẩn Hoàng đấy, vị trí này và Thiên Đế địa vị ngang nhau đấy.”

“Ta chạy đi cạnh tranh vị trí Thần Quân gì đó, vậy không phải là hạ thấp chính mình hay sao?”

Vẻ mặt mọi ngưởi không nói nên lời.

Vị trí Ẩn Hoàng kia của ngươi, Thiên Cung lại không coi ra gì.

Ngoại trừ cái chức suông ra, không có gì cả.

Làm gì chân thật như sự bảo hộ của Thiên Đạo kia của Thần Quân chứ?

Nếu như ngươi đứng cùng Thần Quân mà ra lệnh những Tiên quan khác, sợ rằng tất cả mọi người chỉ nghe Thần Quân, không có một ai nghe ngươi đâu.

Chỉ là loại lời này, bọn họ cũng không dám nói ra trước mặt Thành Ca.

“Khụ!”

Thiên Lâm vô cùng hi vọng hắn có thể lên làm Thần Quân đấy.

Dù sao đó lại không xung đột với chức vị Thủ Tọa của Thiên Đan Tư.

Có thể trở nên càng mạnh, cớ sao mà không làm?

Mặc dù đại hội Thông Thần chắc chắn khảo sát rất nhiều mặt, nhưng thực lực tuyệt đối là một hạng mục quan trọng nhất.

Lấy lực chiến đầu một kích đã giết chết Dị Minh Đạo Thánh trong nháy mắt kia của ngươi, lực cạnh tranh vô cùng lớn đấy.

Nhưng nhìn ca này không hứng thú lắm, một bộ dạng xem danh lợi như mây bay, hắn chỉ có thể nghĩ cách dụ dỗ thôi.

“À thì, Thần Quân không chỉ có thể có được sự bảo hộ của Thiên Đạo, còn có thể mượn dùng một phần lực Thiên Đạo.”

“Đúng đó, đây là đề cao cực lớn với lực chiến đấu.”

“Không phải ngươi rất thích chiến đấu sao, chỗ tốt như vậy, sao ngươi có thể bỏ qua chứ?”

Bọn họ nói như vậy, Thành Ca suýt nữa đã động tâm.

Nhưng nghĩ lại, mình căn bản cũng không được Thiên Đạo công nhận.

Buff của sự bảo hộ của Thiên Đạo kia chắc chắn không thể gia trì mình được, giỏ tre múc nước công dã tràng mà thôi.

“Ai nói ta thích chiến đấu chứ, ca từ trước đến nay là người theo chủ nghĩa hoà bình.”

Khoé miệng mọi người co giật.

Ngươi dám nhìn hai mươi ngàn Yêu tộc của Thanh Hùng Cốc và trăm hai mươi ngàn xác của Minh tộc, Tử Linh tộc kia mà nói lại câu này một lần nữa không?

Ngay vào lúc bọn họ còn muốn khuyên bảo tiếp, hư không phía trên đột nhiên đã tối sầm lại.

Ngay sau đó, bội kiếm tuỳ thân của tất cả mọi người ong ong vang lên.

“Đã xảy ra chuyện gì!”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Mọi người đè lấy bội kiếm của mình, nhưng lại phát hiện làm sao cũng không đè được.

Tiếp theo đó, kiếm của bọn họ đồng loạt rời khỏi vỏ bay lên trên không.

Ngoại lệ duy nhất chính là Khương chưởng môn.

Trừ phi là vì để tạo kiểu, bằng không thì bình thường hắn sẽ không đeo kiếm trên người.

Bởi vì ca này ngại vướng bận.

Kiếm của hắn đã để ở trong nhẫn trữ vật, căn bản đều không lấy ra.

Thế là lúc này ngoại trừ hắn ra, tất cả những Tiên Nhân lấy kiếm làm vũ khí khác, toàn bộ bội kiếm tuỳ thân đều đã mất khống chế.

Không chỉ là Thiên Đan Tư, toàn bộ phạm vi Thiên Cung, thậm chí ngay cả một vài cao thủ kiếm tu của Tà Tiên giới bên kia cũng đều đã mất khống chế theo.

Kiếm của bọn họ tụ hợp ở giữa không trung, bay thẳng lên giống như một cự Long kéo dài vô số dặm uốn lượn.

Trong bầu trời tràn đầy Tiên m, hoa rơi khắp thiên địa.

Các loại cảnh tượng kì diệu ùn ùn kéo đến, tình cảnh và sự vật xinh đẹp ào ào lộ ra.

Vô số Tiên Nhân ngửa mặt nhìn lên bầu trời cao, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mãi cho đến khi căn nguyên kiếm đột nhiên tăng cường trong nháy mắt ở giờ phút này.

Trong bầu trời, hào quang của căn nguyên đã chiếu sáng màn đêm.

Sự huyền ảo của kiếm thuật lấy phương thức vô cùng lạ lùng quỷ dị hiện ra trước mắt vô số người.

Mặc dù chỉ duy trì trong chốc lát, nhưng lại khiến người ta nhớ mãi không quên.

Trong đầu của tất cả mọi người đột nhiên đã xuất hiện một tin tức.

Đó là Thiên Đạo đang nói cho tất cả mọi người biết - Căn nguyên kiếm đã có chủ.

Chương 1417: Chẳng lẽ là nàng ấy?

“Căn nguyên nhận chủ!”

“Ôi trời ơi, thế mà lại xảy ra chuyện này được ư.”

“Hơn nữa còn là căn nguyên kiếm.”

Cả Nguyên Tiên giới đều nhốn nháo cả lên.

Nhất là mấy kiếm tu, bọn họ đều vô cùng kinh ngạc.

“Chủ nhân của căn nguyên kiếm xuất hiện rồi.”

“Thế há chẳng phải sau này chúng ta đều phải phụ thuộc, nhìn sắc mặt của người này mà sống hay sao?”

“Bây giờ vẫn chưa đến mức ấy.”

“Nhưng sau này, ngày mà người này trở thành Thần Kiếm, thì sẽ không giống như thế nữa.”

“Lúc đó, thậm chí người này có thể cắt đứt hoặc giao phó căn nguyên kiếm của chúng ta…”

“Chuyện này…”

Có một vài kiếm tu đã lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ và đố kỵ, tại sao người đó không phải là mình?

Có mấy kiếm tu trở nên sùng bái và cuống tín, giống như đang nghênh đón một vị thần mới.

Còn có một vài kiếm tu thì nhíu chặt lông mày, thậm chí lộ ra thái độ thù địch.

Căn nguyên kiếm là căn nguyên chủ tu của bọn họ.

Mặc dù không còn căn nguyên nữa, nhưng cảm ngộ quy tắc kiếm của bọn họ thì vẫn còn, chỉ là thực lực bị suy yếu đi

nhiều thôi.

Nếu như tương lai người này thuận lợi trở thành Thần Kiếm, đến lúc đó há chẳng phải bọn họ sẽ phải chịu sự khống chế của người này hay sao? Bất kể là mấy vị Thiên Đế và Thần Quân của Thiên Cung hoặc là Đại năng và Đạo Thánh của Tà Tiên giới, tất cả đều không nhịn được mà xuất quan hết.

Tiên nhân dùng kiếm quả thật quá nhiều.

Tiên nhân đã từng tu luyện quy tắc kiếm thì càng nhiều không đếm xuể.

Giờ khắc này, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Bọn họ điên cuồng suy diễn bói toán, thậm chí còn liên kết với Thiên Đạo, muốn nhìn thấu Thiên Cơ.

Chỉ đáng tiếc, bọn họ không đoán ra được thân phận và địa vị của người này.

Đây là sự bảo vệ của Thiên Đạo đối với "Thần Kiếm" vẫn chưa trưởng thành, cố tình giấu kín Thiên Cơ.

Bên phía Thiên Đan Tư, chư vị Thiên Đan Sư cũng quên luôn việc thảo luận về Đại hội Thông Thần.

Tất cả đều không kìm chế nổi bắt đầu tranh luận sôi nổi về chuyện này.

"Không thể nào tin được."

"Đã bao nhiêu năm chưa từng xảy ra chuyện căn nguyên nhận chủ rồi?"

"Lần trước lúc nó xảy ra thì vẫn còn là thời kỳ Nguyên Tiên Giới Thượng Cổ đúng không?"

Đó là thời đại trước ba ngàn Chân giới rồi.

"Không sai…"

Năm xưa Bắc Hà Đạo Tôn đến từ chân giới đan cũng từng trải qua Nguyên Tiên giới thời cổ đại.

"Năm đó ta cũng từng may mắn gặp vị Đại năng được căn nguyên mộc nhận chủ đó một lần."

“Luận về thực lực, thậm chí hắn còn vượt qua cả mười vị Thiên Đế hiện nay, quả thật là vị thần trong truyền thuyết.”

“Mà năm đó, không phải chỉ có mình hắn là được căn nguyên nhận chủ.”

“Nếu không phải Bà Sa Ngọc nhân điều khiển mười ba Thiên Đạo Chí Bảo chặn lại, chỉ sợ Thiên Đạo đã bị đám người siêu mạnh đó phá hủy từ lâu rồi…”

Mặc dù căn nguyên và Thiên Đạo bổ trợ lẫn nhau, nhưng chúng độc lập với nhau.

Người mà căn nguyên công nhận, chưa chắc đã tôn trọng Thiên Đạo.

Trong điện, mấy Tiên nhân chưa từng trải qua thời đại đó lần lượt ớn lạnh hết cả sống lưng, bày tỏ bọn họ đã bị sốc phát khiếp luôn rồi.

“Đó là thời đại thần tiên khủng bố gì vậy?”

“May mà thời đại đó đã trôi qua rồi.”

“Đúng thế, đám người đó đã chết lâu rồi.”

Đôi lông mày trắng của Thiên Lâm Đạo Tôn nhíu thật sâu, giống như nham thạch không thể tan chảy vậy.

Vẻ mặt hắn không hề vui vẻ chút nào.

“Cho dù thời đại đó Thần nhân xuất hiện lớp lớp, cũng chưa từng có ai nhận được sự công nhận của căn nguyên kiếm.”

“Một khi có người thật sự có thể trở thành Thần Kiếm, thì lực thống trị của người này sẽ mạnh hơn một cấp so với những đại năng mạnh mẽ năm xưa.”

“Bởi vì số lượng Tiên nhân tu luyện căn nguyên kiếm… là nhiều nhất.”

Tất cả mọi người nghĩ đến cảnh tượng đó cũng không khỏi im lặng không nói gì.

Bắc Hà Đạo Tôn thở dài một cái.

“Căn nguyên bắt đầu nhận chủ, có lẽ chính là điềm báo thời buổi rối ren sắp đến rồi.”

“Đúng vậy, chuyện này cũng có nghĩa là sự tồn tại có thể tạo thành sự uy hiếp đối với Thiên Đế cuối cùng cũng xuất hiện rồi.”

“Thật tò mò người này rốt cuộc là ai.”

“Không đến lượt chúng ta đi tra xét đâu, sẽ có vô số người muốn tìm ra hắn.”

Bọn họ ở đây đoán đi đoán lại, trong đầu Thành Ca đột nhiên xuất hiện một đáp án, Thu Vũ Tuyền.

Sau khi cái tên này xuất hiện, hắn càng ngày càng chắc chắn hơn.

Thu Vũ Tuyền là “Tiên Mẫu chuyển thế” đó.

Cô gái này có thể xông qua bí cảnh Đăng Thiên xác suất một trong một trăm triệu, có thể có được vị trí Đế Kiếm Tinh Chủ một cách thần kỳ.

Số mệnh này, cơ duyên này, thiên phú này…

Nàng là người khiến hắn khó tin nhất trong tất cả những người hắn từng gặp.

Hơn nữa, quy tắc chủ tu của Thu Vũ Tuyền cũng chính là quy tắc kiếm.

Vẫn còn một nguyên nữa dẫn tới sự nghi ngờ to lớn nhất này của Thành Ca.

Lần trước, trước khi hắn và Thu Vũ Tuyền chia tay nhau ở Đế Kiếm Tinh, vì để hố Thu Vũ Tuyền một vố hắn đã lừa nàng nói ở nơi sâu thẳm dưới biển sâu của Đế Kiếm Tinh có Kiếm Đạo cơ duyên, có thể lĩnh hội Kiếm Đạo thập tam trọng gì gì đó.

Dựa vào sự hiểu biết của Khương Thành đối với em gái này, nàng nhất định sẽ xuống dưới đó để kiểm tra.

Nếu như nàng có thể vượt qua Thiên Đạo kiếm hải thành công, vậy thì cuối cùng nàng sẽ đến được phía trước của căn nguyên kiếm.

“Chẳng lẽ nàng không bị căn nguyên kiếm giết chết, ngược lại còn có được sự công nhận của căn nguyên sao?”

Nghĩ đến khả năng này, Thành Ca chỉ hận không thể nện vỡ đầu mình ra.

Ngươi nói xem, ngươi không có việc gì lại đi bẫy nàng ấy làm cái gì cơ chứ.

Ngươi không biết số mệnh của nàng ấy còn cao hơn cả Thiên Đạo chi tử, căn bản không bẫy chết được nàng hay sao?

Thế rõ ràng là tặng cho nàng một lần cơ duyên rồi, trái lại lại là giúp nàng ấy chứ.

Khương Thành ngược lại không để bụng chuyện Thu Vũ Tuyền trở nên mạnh hơn, cũng không quan tâm nàng có được cơ duyên gì.

Mấu chốt là mỗi lần nữ nhân này chơi trội đều sẽ khiến Nguyên Tiên giới chấn động.

Khiến trong lòng hắn cực kỳ mất cân bằng.

Những người khác ở bên cạnh hắn vẫn còn đang thảo luận.

Kim Phi Chí Tôn dường như đã nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của mọi người, bèn nặn ra một nụ cười, vỗ vỗ tay.

“Yên tâm đi, những người luyện đan như chúng ta không cần phải lo lắng chuyện này đâu.”

“Đúng vậy, chỉ cần Nguyên Tiên giới vẫn do Nhân tộc làm chủ thì Luyện đan sư chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Hơn nữa, cũng có khả năng người nhận được sự công nhận của căn nguyên kia cũng không thích tranh đấu mà?”

“Ha ha ha, ta hy vọng là như thế.”

“Nhìn chút tiền đồ này của các ngươi đi.”

Thành Ca không nhịn được bĩu bĩu môi.

“Không phải chỉ là chỉ là sự công nhận của căn nguyên thôi sao, được các ngươi khen ngợi như thế, còn tưởng rằng nàng ấy đã trở thành vị Chân Thần duy nhất rồi cơ ấy.”

Ca đây đã nhận được sự công nhận của hai căn nguyên từ lâu rồi, còn sớm hơn nàng ấy, có được không hả?

Sao không có loại hiệu ứng giật gân thế này?

Hết cách, lúc Khương Thành nhận được căn nguyên băng nhận chủ, hắn vẫn còn đang ở chân giới Băng.

Lúc ấy ở nơi đó không có Thiên Đạo, tất nhiên sẽ không xuất hiện động tĩnh quá lớn.

Còn lần thứ hai, lúc nhận được sự công nhận của căn nguyên đan, Thiên Đạo đã coi hắn là ngoại tộc từ lâu rồi, đương nhiên cũng sẽ không cổ vũ tạo thanh thế cho hắn.

Cho nên hai lần đó… đều vô cùng quạnh quẽ vắng vẻ.

Thời gian tiếp tục trôi qua từng ngày từng ngày.

Mặc dù tin tức căn nguyên kiếm nhận chủ vẫn luôn lên men, nhưng bởi vì ở bên ngoài cũng chẳng nhìn ra được bất kỳ đặc trưng gì, mãi không tìm ra được chính chủ, độ hot cuối cùng vẫn bị Đại hội Thông Thần che lấp mất.

Lần đại hội này do đích thân ba vị Thiên Đế là Không Đế, Tu Đế và Nguyên Đế chủ trì.

Có thể nói là việc trọng đại nhất của Nguyên Tiên giới từ sau khi Thiên Cung thành lập.

Thậm chí đến cả bên phía Tà Tiên giới và Đạo Tuyệt Chi Địa cũng luôn duy trì sự theo dõi chặt chẽ.

Mặc dù Thành Ca chỉ nằm ăn rồi chờ chết, chẳng có mục tiêu gì ở Thiên Đan Tư nhưng cách dăm ba ngày vẫn nghe thấy xung quanh bàn tán một vài tin tức.

“Cổ Tinh Đạo Tôn đã đăng ký tham gia rồi!”

“Cổ Tinh Đạo Tôn á? Chính là cái vị Cổ Tinh Đạo Tôn đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng Thiên Đạo đấy hả?”

“Không sai, ngoài hắn ra thì còn có thể là ai nữa?”

“Hắn là sự tồn tại đỉnh của chóp trong các Đạo Tôn đấy!”

“Nào chỉ có hắn, tất cả các Đạo Tôn top 10 trên bảng xếp hạng Thiên Đạo đều đăng ký tham gia rồi, không có ngoại lệ.”

“Vãi chưởng, lần cạnh tranh này thật là kịch liệt.”

“Thế này đã gọi là kịch liệt rồi sao? Nếu ta nói với ngươi mấy vị Thương Vị Tinh Chủ cũng đều đăng ký tham gia rồi thì sao?”

Chương 1418: Thật sự là ngươi à

Mấy hôm nay, Thành Ca nghe các Đan Sư ở xung quanh bàn tán về những Tiên nhân đã đăng ký tham gia đại hội đến mức tai sắp mọc kén luôn rồi.

Nào là Cổ Tinh Đạo Tôn đứng như nhất với Vô Bi Đạo Tôn đứng thứ hai trên bảng xếp hạng Thiên Đạo.

Rồi lại còn Thiên Tung kỳ tài Ly Hoàng Đạo Tôn có chín đạo căn nguyên gì gì đó.

Lại cả Cực Huyền Đạo Tôn từng một mình đánh bại ba vị Tà Tiên cùng cấp bậc.

Còn có cả cái gì mà Trung vị tinh chủ, Thượng vị tinh chủ gì gì đó.

Nghe nói lần này trong 34 vị Thượng vị tinh chủ thì có đến 30 vị đã đăng ký tham gia.

Sau khi những vị Thượng vị tinh chủ này rời khỏi chủ tinh mà bọn nó kiểm soát mặc dù không còn là không gì không làm được như trước nữa, những bởi vì bọn họ có tinh lực thần kỳ, thực lực thường vượt xa so với các vị Đạo Tôn cùng cấp bậc.

Nhưng lần này, người nhận được sự chú ý nhất vẫn không phải là bọn họ.

Mà là Đạo Thánh.

Trong một tháng ngắn ngủi, Thành Ca đã nghe được không dưới mười lần tin tức Đạo Thánh đăng ký tham gia.

Mỗi một vị Đạo Thánh tuyên bố muốn tham gia Đại hội Thần Thông đều sẽ tạo nên một cơn chấn động.

Có vài vị Đạo Thánh đã mấy chục tỷ năm chưa từng xuất sơn, mãi đến tận lần này, rất nhiều thế hệ trẻ mới biết đến sự tồn tại của bọn họ.

Mà cũng chính vào mấy ngày đăng ký tham gia cuối cùng của lần đại hội long trọng này, Khương Thủ tọa đã nghênh đón một “người bạn cũ”, chính là Thu Vũ Tuyền.

Nhiều năm không gặp, phong thái của người kia vẫn như cũ.

Vẫn đẹp đến rung động lòng người, hoàn hảo đến mức không có gì để bới móc bắt bẻ.

Mà khí chất của nàng cũng không có biến đổi gì quá lớn.

Không hề bởi vì thân phận cao quý là Đế Kiếm Tinh chủ mà trở nên uy nghiêm thâm trầm như rất nhiều vị Thượng vị tinh chủ.

Vẫn là cảm giác trong ấn tướng của Khương Thành năm xưa.

Biến hóa lớn nhất của nàng cũng chính là cảnh giới.

Thành Ca không thể không cảm khái, cơ duyên của nữ nhân này quả thực quá đáng quá mức.

Hắn dựa vào việc gian lận, lừa đảo chiến lợi phẩm mới khổ cực thăng lên đến cấp Đạo Tôn.

Thế mà Thu Vũ Tuyền lại cũng là Đạo Tôn rồi.

Sau khi nữ nhân này nhìn thấy cảnh giới của hắn, rõ ràng cũng hơi bất ngờ một chút.

Nhưng ngay sau đó, nàng liền không hề khách khí bắt đầu chất vấn hắn.

“Tại sao ngươi không đăng ký tham gia Đại hội Thông Thần?”

Giống y như đây chính là nhiệm vụ mà nàng sắp xếp nhưng không được hoàn thành vậy.

Khiến cho Thành Ca sững sờ mất một lúc, suýt chút nữa đã còn tưởng rằng thân phân của hắn và nàng đã bị đổi cho nhau rồi cơ.

“Tại sao ta lại phải đăng ký tham gia?”

Hắn dựa vào lưng của ghế tựa, thong thả gác chân này lên chân kia.

Thu Vũ Tuyền cũng chẳng hề khách khí, dứt khoát ngồi xuống phía đối diện hắn.

“Ngươi nhất định phải đăng ký tham gia!”

“Dựa vào đâu mà ta phải đăng ký tham gia chứ?”

“Dựa vào việc ta đã đăng ký tham gia rồi.”

“Vậy thì sao?”

“Cho nên ngươi cũng nhất định phải đăng ký tham gia.”

Thành Ca có chút không hiểu được logic ở trong chuyện này.

“Ngươi có thể chút nói ngôn ngữ mà loài người có thể nghe được không hả?”

“Ta muốn đứng trên vũ đài cao nhất mà hàng tỉ tỉ người nhìn vào, ở trong đại hội lớn nhất này, đánh bại ngươi một cách hoàn toàn.”

Thu muội muội nói như thể đây là điều hiển nhiên.

“Nếu như ngươi không xuất chiến thì làm sao ta thắng ngươi được chứ?”

Lý do này nghe thì có vẻ như hoàn toàn không hợp lý, đem theo ý tứ khiêu khích gây hấn sâu sắc, nhưng trái lại khiến trong lòng Khương Thành có vài phần thông cảm.

Bất kỳ ai bị gài bẫy cá cược liên tiếp mấy lần, bị ép phải trở thành thị nữ, thu nhập bị chia mất một nửa, mỗi ngày còn phải hét một câu sùng bái đối phương nhất, như thế rất khó để không căm hận đối phương.

Kìm nén suy nghĩ mạnh mẽ muốn tẩn chết người mà mình căm hận nhất kia cũng coi như là hợp tình hợp lý.

“Ngươi lại cảm thấy ngươi có thể làm được điều đó?”

Hắn lắc lắc đầu, vẻ mặt tức cười, ánh mắt tùy tiện hời hợt lộ ra tia trêu chọc.

“Người ta thường nói đi một ngày đàng học một sàng khôn, ngươi đã phải chịu thiệt thòi bao nhiêu lần ở chỗ ta rồi mà vẫn chưa thấy đủ à?”

Khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ của Thu Vũ Tuyền không có chút tức giận nào.

Có lẽ nhiều năm trôi qua như thế, nàng đã nổi giận trong âm thầm lặng lẽ vô số lần thành quen rồi.

“Ngươi tưởng rằng ta thua mấy lần cá cược thì sẽ sinh ra cái gọi là ám ảnh tâm lý, từ đó không dám khiêu chiến ngươi nữa sao?”

“Rất tiếc, lần này ngươi thật sự xong đời rồi.”

“Ồ? Có tự tin đến thế sao?”

Thành Ca cười híp mắt, quan sát đánh giá nàng.

“Chẳng lẽ ngươi lại có được tuyệt chiêu gì nữa rồi sao?”

“Hừ!”

Thu Vũ Tuyền cố ý vòng vo lấp lửng.

“Sớm muộn gì ngươi cũng biết thôi, chẳng qua là đợi đến ngày ngươi biết thì cũng muộn rồi.”

“Vậy để ta đoán xem.”

Khương Thành cố ý làm ra vẻ nghĩ ngợi, gật gù đắc ý một lúc.

Vẻ mặt Thu Vũ Tuyền đầy khinh thường.

“Ngươi không thể nào đoán được đâu…”

Nàng còn chưa nói hết câu thì đã bị ngắt lời rồi.

“Ngươi nhận được sự công nhận của căn nguyên kiếm.”

Đôi đồng tử trong veo tựa như pha lê của Thu Vũ Tuyền hơi co lại.

Sau đó lại giãn ra ngay.

Nàng gật đầu một cách dứt khoát.

“Không sai, sao ngươi lại đoán được?”

Má nó chứ, thật sự là ngươi à?

Thành Ca lại muốn nện vào đầu mình phát nữa.

Suy nghĩ cẩn thận thì nếu như không có sự xúi giục của hắn, Thu Vũ Tuyền thật sự sẽ không có cơ hội này.

Thuận tiện hắn còn muốn tẩn cho căn nguyên kiếm một trận nữa.

Mắt nhìn của căn nguyên kiếm nhà ngươi thế nào vậy hả?

Ta đây mới là vai chính, thế mà ngươi lại không chọn ta đi chọn nàng ấy?

Thực ra, nếu như hắn không lĩnh hội Kiếm Đạo Hoàn Mỹ, rất có khả năng căn nguyên kiếm thật sự sẽ chọn công nhận hắn.

Sau khi lĩnh hội Kiếm Đạo Hoàn Mỹ, căn nguyên kiếm cảm thấy người này đã vượt qua phạm trù của kiếm rồi, hình thành sự uy hiếm đe dọa với chính bản thân căn nguyên kiếm, nó cũng không có tư cách công nhận hắn nữa.

Chẳng qua là, bản thân Khương Thành không biết nguyên nhân này.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ, chẳng lẽ vai chính đã bị đổi rồi hay sao?

Thời đại của Thu Vũ Tuyền sắp đến rồi à?

"Ngươi thật sự mạnh dạn táo bạo đấy, thế mà lại dám thừa nhận ngay trước mặt ta."

Hắn nhìn Thu muội muội đầy thích thú.

"Ngươi không sợ ta công khai tuyên bố ra bên ngoài à?"

Một khi hắn phát tán tin tức Thu Vũ Tuyền được căn nguyên kiếm công nhận ra bên ngoài thì Thu Vũ Tuyền sẽ lập tức phải nghênh đón sự tấn công bất tận.

Kiếm tu quả thực quá nhiều.

E rằng tuyệt đại đa số kiếm tu đều không hy vọng sau này sẽ xuất hiện một Thần Kiếm có thể thu hồi lại căn nguyên của chính mình.

Thậm chí có khả năng Thiên Đế và Thần Quân của Thiên Cũng cũng sẽ âm thầm ra tay với nàng.

Nói nàng là kẻ thù chung của toàn thế giới cũng chẳng thổi phồng nói quá.

Thu Vũ Tuyền lạnh lùng đáp: "Nếu như ngươi công khai tuyên bố ra bên ngoài, thì cũng không xứng là đối thủ của ta nữa, coi như ta đã đánh giá cao ngươi rồi."

Hả, chuyện này?

Thành Ca âm thầm suy nghĩ một lát.

Đây coi như là đang khen hắn trá hình hay sao?

Chắc là phải, đúng không?

Không quan tâm nữa, cứ vui vẻ nhận trước rồi nói.

“Ha ha, ngươi thật sự có con mắt tinh đời đấy, nhìn một cái là biết ca đây không giống với những người khác, bất phàm như thế nào rồi!”

Thu Vũ Tuyền ở phía đối diện âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không hề ngu ngốc, trước đó nàng bảo vệ bí mật này rất tốt.

Thậm chí có một vị Thiên Đế của Thiên Cung từng đến Đế Kiếm Tinh để điều tra chuyện này nhưng cũng bị nàng che giấu lừa gạt.

Nàng vốn định chôn giấu bí mật này ở trong lòng mãi mãi, không biết lộ cho bất kỳ ai cho ngày nàng thật sự trở thành Thần Kiếm.

Nhưng không biết tại sao, sau khi gặp Khương Thành, nàng lại nhịn không nổi nữa.

Sau khi Khương Thành đoán đúng, nàng nhanh chóng từ bỏ ý định phủ nhận.

Có lẽ là vì nàng quá muốn đè bẹp tên đáng ghét này một cái thì phải, trong lòng nàng nghĩ như vậy.

“Biết ta đã được căn nguyên kiếm công nhận, trong lòng ngươi có phải rất tuyệt vọng không?”

“Không hề, ta rất vui mừng.”

Thành Ca nhún nhún vai: “nhìn thấy thị nữ của mình lại tiến bộ nữa, ta vui mừng khỏi phải nói luôn.”

“Ha ha ha, ngươi cứ cứng miệng đi…”

Thu Vũ Tuyền không hề kiêng dè bật cười thành tiếng, tiếng cười của nàng tựa như chuông bạc pha chút giễu cợt.

“Ngươi nắm giữ nhiều kiếm tâm và kiếm đạo thập tam trọng như thế, chủ yếu là dựa vào căn nguyên kiếm, đúng chứ?”

“Đó chính là cội nguồn sức mạnh của ngươi.”

“Tương lai sau này ngươi có thể dùng được bao nhiêu căn nguyên kiếm thì phải xem tâm trạng của ta.”

“Ta cảm thấy bây giờ ngươi nên suy nghĩ một cách nghiêm túc xem làm thế nào để lấy lòng ta, khiến ta duy trì được tâm trạng

vui vẻ, ngươi nói xem có đúng không?”

Chương 1419: Đại hội này có chút tiền đồ đấy

“Ngươi đúng là không phải tự tin ngạo mạn bình thường đâu, mặt sắp vênh lên tận trời rồi kia kìa.”

Thành Ca vừa cà khịa, bóc phốt vừa cười thầm trong lòng.

Căn nguyên mà ca đây có thì nhiều lắm, thật sự không cần dựa vào căn nguyên nào để kiếm cơm đâu.

Mức độ ỷ lại của ca đây với căn nguyên kiếm không cao như ngươi tưởng tượng đâu.

Hơn nữa… Kiếm Đạo Hoàn Mỹ căn bản không cần bất kỳ căn nguyên nào tăng cường.

“Đúng, thế thì sao? Ngươi không phục?”

Ở trước mặt hắn, Thu Vũ Tuyền căn bản không hề giữ gìn và bảo vệ hình tượng.

Dẫu sao phẩm chất đạo đức của đôi bên thế nào, bọn họ đều hiểu rất rõ.

Thậm chí nàng còn cố tình cúi người sát người đến cách gương mặt đẹp trai của Thành Ca ba centimeter, tiếp tục dán mặt vào khiêu khích.

“Ngươi không phục cũng chẳng có tác dụng, những điều mà ta nói đều là tình hình thực tế.”

Hơi thở của nàng thoang thoảng, thơm mát tựa như hoa lan, vẫn thấm vào lòng người như trước đây.

Chỉ là tính xâm lược trong ánh mắt của nàng quá mạnh mẽ.

“Sau này ngươi sẽ sống dưới bóng râm của ta, cầu xin ta bố thí cho ngươi một chút căn nguyên kiếm, cứ chờ đợi đi.”

Thành Ca có chút dở khóc dở cười.

Em gái này nhiều năm không bị tấn công áp chế lại muốn tạo phản rồi đây.

Ngươi thế mà lại có mưu đồ muốn dẫm bẹp một người nắm giữ cả một hệ thống ở dưới chân, cũng thật sự là bảo thủ cố chấp đấy.

“Bây giờ ngươi vẫn còn cách Thần Kiếm mười vạn tám ngàn dặm nữa cơ, ngươi nói những lời này có phải hơi sớm rồi không?”

“Sau này ta nhất định có thể làm được.”

Thu Vũ Tuyền nói như đinh đóng cột, như thể đó là chuyện đã định.

Sự tự tin của nàng luôn luôn đầy ắp đến bùng nổ.

“Thế thì đợi đến ngày ngươi làm được rồi đến đây khoe khoang tự mãn đi.”

Thành Ca xua xua tay.

“Ca đây muốn nghỉ ngơi, a hoàn nhà ngươi có thể lui xuống được rồi đấy.”

“Chúc ngươi chơi vui vẻ ở Đại hội Thông Thần, đừng để bị người khác tẩn cho trận, làm mất hết mặt mũi của lão gia ta đây.

Thu Vũ Tuyền có cảm giác như đang đấm vào bị bông, rất chi là bất mãn.

“Những người khác căn bản không lọt vào mắt của ta.”

Nàng hung hãn nói: “Ta chỉ muốn đánh bại ngươi mà thôi!”

“Thế thì bây giờ ngươi có thể ra tay rồi, không cần đợi đến Đại hội Thông Thần đâu.”

Thành Ca âm thầm tính toán, nên cho nàng combo ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng với Thánh hồn pháp cảnh để giáo dục nàng, dạy cho nàng bài học hay là trực tiếp lên luôn đại tiệc Kiếm Đạo Hoàn Mỹ đây?

Đại tiệc Kiếm Đạo Hoàn Mỹ hình như hơi tàn nhẫn quá.

“Không được, ở đây ít người quá.”

Thu Vũ Tuyền không hề có ý định ra tay ngay lập tức.

Thành Ca không thể nào hiểu được ý đồ của nàng: “Ngươi lại còn nhất định phải tìm một nơi đông ngươi rồi mới đánh bại ta

sao?”

“Đương nhiên!”

“Tại sao?”

“Ngươi càng nhiều thì càng chấn động!”

Trong lòng Thành Ca thầm nghĩ sao ngươi cũng học được cách làm màu rồi vậy?

Hắn nhịn không nhịn được bĩu bĩu môi.

“Thật sự nên để người khác đến đây xem cái bộ mặt như vinh này của ngươi, ta đảm bảo bọn họ sẽ tan vỡ hết ảo tưởng.”

Nghĩ đến chuyện bên ngoài kia có rất nhiều Tiên nhân coi nữ nhân này là Thần nữ siêu phàm, vượt ra khỏi trần tục.

Trong mắt bọn họ, tất cả mọi thứ của Thu Vũ Tuyền đều thanh cao, hoàn hảo không tì vết.

Kết quả nữ nhân này ở chỗ hắn lại vừa ra oai vừa uy hiếp, lại còn ngạo mạn, hư vinh, thậm chí còn có chút ấu trĩ…

Thế này là thế nào chứ!

“Ha…”

Thu Vũ Tuyền không hề nói ra nguyên nhân thật sự.

Tin tức nàng là thị nữ của Khương Thành đã lưu truyền ở Thiên Cung rất nhiều năm rồi.

Mặc dù lúc tuyệt đại đa số mọi người mọi người nhắc đến chuyện này đều công kích Khương Thành, nói hắn quá đáng, nói hắn không xứng.

Nhưng chung quy trong lòng Thu Vũ Tuyền vẫn có một cái gai.

Nàng cảm thấy muốn rửa sạch nỗi nhục nhã này thì chỉ có đánh bại Khương Thành trước mặt tất cả mọi người, dùng thực lực chứng minh tên tuổi của mình.

Nàng cố ý chọn Đại hội Thông Thần, trái lại không phải là vì hư vinh.

“Ngươi thật sự không dám đăng ký tham gia Đại hội Thông Thần à?”

“Không phải ca đây không dám, chỉ là lười đăng ký tham gia thôi.”

“Vẫn là ngươi không có tự tin, thế này thật sự không giống với Khương Thành mà ta quen biết.”

Thu Vũ Tuyền tiếp tục kích bác hắn.

“Không phải lúc trước ngươi rất kiêu căng ngạo mạn sao? Sao nào, lần này có mấy vị Đạo Thánh đăng ký tham gia, đã dọa ngươi sợ chết khiếp rồi à? Hay là ngươi sợ sẽ thua ta?”

“Đừng dùng kế khích tướng thiển cận này với ta.”

Thành Ca khinh thường nói: “Số Đạo Thánh mà ca đây giết chết, cả hai tay ngươi cũng không đếm hết đâu.”

Thu Vũ Tuyền chỉ coi như hắn đang thuận miệng khoe khoang khoác lác, đương nhiên sẽ không tin.

Dựa vào sự hiểu biết của nàng về Khương Thành, tên này thích nhất là tự dát vàng lên mặt mình.

“Ha, nếu như ngươi lợi hại như thế thì ngươi đăng ký tham gia đi.”

“Ca đây không ham danh lợi, không hư vinh giống như ngươi.”

Thấy kế khích tướng không thành, Thu Vũ Tuyền đổi thành mê hoặc cám dỗ.

“Đến vị trí Thần Quân ngươi cũng không động lòng sao?”

“Ta là Ẩn Hoàng, ăn no dửng mỡ không có việc gì làm à mà đi tranh cướp vị trí Thần Quân?”

“Sự bảo hộ của Thiên Đạo thì sao?”

“Ca đây là vai chính, không cần sự bảo hộ cỏn con ấy của Thiên Đạo?”

“Lực Thiên Đạo…”

“Đó không phải là thứ ta muốn”

“Tin ngươi mới lạ ấy!”

Miệng thì nói như thế, nhưng thực ra trong lòng Thu muội muội có chút hoang mang.

Xem ra tên này thật sự không có ý định tham gia, thế này không giống với phong cách có lợi lộc thì tuyệt đối không để sót trước đây của hắn.

Trong lòng nàng vừa động, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên cân nhắc.

“Đó là Đại hội Thông Thần đấy, nếu như đánh bại hết tất cả mọi người ở đó thì danh tiếng của ngươi sẽ lừng lẫy khắp cả Nguyên Tiên giới.”

Với tư cách là kẻ thù cũ của Khương Chưởng môn, nàng hiểu rõ, hiểu sâu sắc bản tính làm màu ra vẻ của vị huynh đài này hơn người khác nhiều.

“Có hàng tỉ tỉ người nhìn vào, tên của ngươi sẽ được vô số Tiên nhân ca tụng…”

Giọng nói của nàng giống như ma âm tiêu hồn thực cốt, cuối cùng nói lay động cả trái tim của Thành Ca.

Mặc dù hắn không thèm vị trí Thần Quân, lực Thiên Đạo rất có khả năng không có hiệu quả, nhưng một sân khấu lớn như thế, không dùng để làm màu ra vẻ quả thực quá lãng phí.

Thu muội muội nói không sai.

Nơi như thế sao có thể thiếu truyền thuyết của hắn được cơ chứ?

Huống hồ có tỉ tỉ người nhìn vào, nếu như hắn đoạt giải quán quân ở đó, chỉ riêng giá trị thanh danh cũng đã được cả đống rồi đúng không?

Chỉ là vừa nãy hắn mới nói không ham danh lợi, chữa lại ngay lập tức hình như có chút xấu hổ.

“Khụ, mặc dù những gì ngươi nói cũng có tí đạo lý, nhưng ta không phải là người hư vinh như thế…”

Thu Vũ Tuyền ngắt lời hắn, tiếp tục mê hoặc cám dỗ.

“Nếu như ngươi đoạt giải quán quân ở Đại hội Thiên Đạo, có thể nhận được một bộ phần thưởng là Đạo khí và Đạo giáp bát phẩm, còn có cả một bí bảo Thiên Đạo thượng phẩm nữa.”

“Ngoài những cái này ra, còn có rất nhiều Đan dược và kho báu quý hiếm nữa.”

Nàng cũng coi như là đã thuận theo sở thích của Khương Thành rồi.

Tên này là người không bỏ qua bất kỳ cơ hội kiếm chác nào, đến thu hoạch của nàng cũng phải gài bẫy lấy một nửa, những bảo vật này hắn có thể không động lòng sao?

Quả nhiên, khóe miệng của Khương Chưởng môn đã bất giác cong lên rồi.

Trước đây hắn xem thường bí bảo Thiên Đạo, cướp được không ít bí bảo Thiên Đạo thứ phẩm nhưng cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Nhưng lần trước, sau khi chiến đấu với đám người Thích Vương và Cổ Kỳ Đạo Thánh, hắn phát hiện, bí bảo Thiên Đạo thượng phẩm thật sự không tầm thường.

Gần đây hắn vốn định đi chỗ nào đó kiếm một cái.

Còn về Đạo khí bát phẩm, Đạo khí mà hắn đang dùng bây giờ chỉ là Đạo kiếm thất phẩm, coi như vừa đủ dùng.

Thế là cuối cùng, hắn dứt khoát cười một tiếng.

“Ha ha, đúng thật là không thể nói không với ngươi mà.”

“Nếu ngươi đã có nhã ý mời mọc như thế, vậy thì coi như ta nể mặt mỹ nữ, hân hạnh nhận lời tham gia là được rồi.”

Trong lòng Thu Vũ Tuyền lặng lẽ oán thầm, nếu như ngươi thật sự nể mặt mỹ nữ thì đã bị ta chinh phục từ lâu rồi.

“Vậy được, chúng ta hẹn gặp ở Đại hội Thông Thần.”

“Đợi một chút.” Khương Thành gọi nàng lại.

“Sao, ngươi lại thay đổi quyết định rồi à?”

“Không phải, là ta nhắc nhở ngươi, đừng quên một số chuyện.”

Nhìn thấy hắn xoa xoa ngón tay, mỉm cười khà khà với khuôn mặt đòi nợ, sau khi Thu Vũ Tuyền phản ứng lại chỉ hận không thể đá cho hắn một phát.

Nàng tính toán một chút, cuối cùng hung hãn vứt nhẫn trữ vật qua cho hắn.

Thành Ca nhìn mấy vật phẩm lác đác lưa thưa ở bên trong trong, cực kỳ không hài lòng.

“Số mệnh của ngươi tốt như vậy mà một nửa thu hoạch chỉ có tí tẹo thế này thôi à?”

Chương 1420: Bốn trận so tài

Thu Vũ Tuyền suýt nữa bị hắn chọc tức cho hộc cả máu.

Ngươi hèn hạ bóc lột thu hoạch của ta, vậy mà còn có mặt mũi để chê ít sao?

Làm người không thể vô liêm sỉ đến mức này được chứ?

Nàng phẫn nộ nói: “Mấy năm nay phần lớn thời gian của ta đều ở căn nguyên kiếm, thu hoạch ở đâu ra chứ?”

Thành Ca suy nghĩ thì thấy cũng đúng.

“Vậy lần này coi như xong.”

“Sau này nhớ xông xáo ở bên ngoài nhiều hơn, đừng có làm trạch nữ ở lại trong Đế Kiếm Tinh.”

Với tư cách là “Tiên Mẫu chuyển thế”, hào quang nhân vật chính của em gái Thu nhất định sẽ giết chết những Thiên Đạo Chi Tử và Vị Diện Chi Tử kia ngay lập tức.

Dẫm lên tảng đá thì kết quả phát hiện là cửu thải thần thạch, đi dạo một con phố thì mua được dị bảo hiếm thấy với giá của cái trắng, ngã vào hang núi thì phát hiện tiên viễn cổ đại năng ẩn nấp… Cái này là đãi ngộ phù hợp với nàng hay sao?

Thành Ca vô cùng coi trọng nàng.

Hắn tin rằng Thu Vũ Tuyền đi ra ngoài nhiều hơn một chút thì nhất định sẽ thu hoạch được khá nhiều.

Nàng thu hoạch được nhiều chẳng phải cũng tương đương với việc thu hoạch của bản thân mình cũng nhiều hay sao?

“Mọi người nói đi ngàn dặm đường học được vạn quyển sách, tu luyện cũng giống như vậy, cần phải có nhiều chuyến đi rèn luyện ở bên ngoài hơn, không thể đóng cửa làm liều xa rời thực tế được.”

Ca này nói như thể bây giờ mình không phải là tên trạch nam ở Thiên Đan Tư vậy.

Từ trước tới nay chưa từng kiên nhẫn tỉ mỉ, đã tới trình độ nói dông dai rồi, đệ tử của Phi Tiên Môn cũng sẽ không có đãi ngộ như thế này.

“Bên ngoài đụng phải kẻ mắt không mở thì trực tiếp sử dụng kiếm chào hỏi, đừng chịu đựng nhẫn nhịn làm cho bản thân mình khó chịu.”

“Cũng đừng sợ chỗ dựa ở phía sau bọn họ, dù sao thì sớm muộn gì cũng sẽ là gói kinh nghiệm của ngươi thôi.”

“À đúng rồi, ngươi có đi vào vùng đất cấm nguy hiểm nhất định phải chết thì cũng hoàn toàn không cần coi ra gì cả, đó cũng chỉ là do người khác thêu dệt để hù dọa người khác thôi.”

“Ngươi mạnh dạn xông thẳng vào bên trong thì nhất định phần lớn sẽ có thu hoạch không thể nào tưởng tượng được…”

“Lời ân cần nhắc nhở của” hắn, đương nhiên là Thu Vũ Tuyền nghe không lọt tai rồi, dù sao thì nàng cũng biết người này đang tính toán điều gì.

“Ngươi câm miệng đi!”

Nàng thực sự đang cố gắng kìm nén đôi bàn tay hồng hào của mình trở nên trắng bệch cả rồi, bởi vì bất cứ lúc nào nàng cũng có thể không nhịn được mà đánh tên ghê tởm này.

“Ngươi cho rằng ta ngu xuẩn giống như ngươi vậy sao?”

“Ôi.”

Thành Ca có hơi thương cảm, giống như người cha già nhìn đứa con gái của mình đang ở thời kỳ phản nghịch vậy.

“Cái này đều là những kinh nghiệm của ca, dù sao thì ta cũng thật sự muốn tốt cho ngươi…”

“Đủ rồi! Ta không cần phải ngươi tới dạy ta phải tu hành như thế nào!”

Nhìn thấy nàng đã bay ra khỏi Điện môn đến giữa không trung, Thành ca còn đuổi theo và vẫy tay tạm biệt.

“Cái đó, hôm nay không nói câu chào hỏi kia à?”

Câu mà hắn nói đương nhiên là “Ta sùng bái Khương Thành nhất” rồi.

Thu Vũ Tuyền tức giận đến mức suýt chút nữa rơi từ trên trời xuống, nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn bằng ánh mắt phóng hỏa.

“Vẫn chưa, sau khi ta trở về sẽ gọi!”

Sau khi bỏ lại những lời này thì nàng đã nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ.

Để lại Thành ca đứng tại chỗ xoa cằm có chút tiếc nuối.

“Ôi, sớm biết vậy thì ban đầu có lẽ phải giới hạn gọi ngay trước mặt ta rồi.”

Sau khi Thu Vũ Tuyền rời đi, hắn bắt đầu tính toán chuyện ghi danh vào đại hội thông thần.

Vì vậy, đám người Thiên Lâm Thái và Hành Lâm Duyên nhanh chóng được triệu tập tới đây.

“Cuối cùng ngươi cũng có ý định ghi danh rồi sao?”

Mọi người đều vô cùng vui vẻ.

“Ha ha, Khương Thủ Tọa ra tay thì vị trí Thần Quân chắc chắn là chuyện đương nhiên rồi.”

“Cái đó là tất nhiên rồi, những Đạo Thánh khác ở trước mặt Khương Thủ Tọa không là gì cả.”

“Thiên Đan Tư chúng ta cũng sắp xuất hiện một vị Thần Quân trấn giữ rồi!”

Khương Thành vẫn cứ chờ cho bọn họ nịnh hót xong xuôi, lúc này hắn mới khoát tay áo.

“Ta gọi các ngươi tới không phải là để cho các ngươi nịnh hót.”

Mọi người âm thầm phỉ báng ở trong lòng, lời này của ngươi chính bản thân ngươi tin được sao?

“Ta muốn biết quy tắc so tài của đại hội thông thần này.” Thành Ca nghiêm nghị nói.

Hả cái này?

Tin tức của đại hội thông thần cũng đã xôn xao một thời gian dài như vậy rồi, việc ghi danh cũng đã sắp kết thúc, vậy mà thậm chí ngay cả quy tắc so tài ngươi cũng không rõ sao?

“Khụ!”

Thái Hành Đạo Tôn khẽ ho một tiếng rồi đi vào hình thức phổ cập khoa học.

“Đại hội thông thần được chia làm bốn trận so tài.”

“Hả?”

Thậm chí còn có bốn trận, nhiều như vậy sao?

Thành Ca cảm thấy có hơi ngạc nhiên.

“Bốn trận đó?”

“Bởi vì số người đăng ký quá nhiều, trận đầu tiên coi như là sàng lọc, loại bỏ đi một đám có thực lực quá thấp.”

Kim Phi Chí Tôn tiếp lời nói: “Trận này có lẽ là thả mọi người vào trong một bí cảnh nào đó để tiếp nhận thử thách, không chống đỡ được cũng sẽ bị tự động đào thải.”

Thành Ca gật đầu.

Cái cửa ải này chẳng qua cũng chỉ là một cuộc tuyển chọn thông thường, không có gì bất ngờ xảy ra thì Đạo Tôn bình thường cũng có thể vượt qua được, nhất định là vô cùng dễ dàng khoái trá đối với hắn.

“Trận thứ hai thì sao?”

“Trận thứ hai tên là thử thách đạo duyên.”

“Là có ý gì?”

“Nghe nói là phải xem duyên phận của từng người với Thiên Đạo cao như thế nào.”

“Cài trò này thi như thế nào?”

Thành Ca cảm giác có phần không ổn.

Sau khi chính bản thân mình từ chối hợp đạo lúc đầu thì đã hoàn toàn không thích hợp với Thiên Đạo.

Có thể có một cọng lông duyên phận nào chứ?

Cánh cửa thứ hai sẽ lập tức bị loại bỏ rồi.

Vậy thì đến lúc đó rõ ràng làm màu lật xe biến thành trò cười rồi.

Đám người Thái Hành và Lưu Duyên bất lực buông tay ra.

“Bọn ta cũng không biết, trước kia chưa từng có đại hội thông thần, trước mắt chỉ biết là có một quy trình như vậy thôi.”

“Cái cửa ải đạo duyên này cụ thể là phương thức so tài như thế nào đều không có ai biết.”

“Vậy trận thứ ba thì sao?”

“Trận thứ ba tên là thái sơ tạo hóa.”

“Cái này lại có ý gì vậy?” Thành Ca nghe mà không hiểu ra sao.

“Nghe nói là muốn so đấu nội tình và tâm cảnh, nhưng nội dung cụ thể bọn ta cũng không rõ lắm…”

“Chẹp, cái đại hội thông thần này cố ý đối nghịch với ta sao?”

Thành Ca suýt chút nữa nhấc cả bàn lên.

“Ngươi không thể đàng hoàng so sánh lực chiến đấu sao?”

“Mọi người quăng ở cùng một chỗ đánh một trận là được, bảy người giành chiến thắng là bớt được bao nhiêu việc rồi?”

Mọi người nghe thấy hắn than phiền thì lập tức nhìn ra được nội tình tâm cảnh gì đó chính là điểm yếu của Ca này rồi.

“Khụ, Thiên Cung cho rằng Thần Quân không thể chỉ nhìn vào lực chiến đấu được.”

“Còn phải hữu duyên cùng với Thiên Đạo, hơn nữa nhất định phải có nội tình và năng lực khai sáng…”

“Nhưng mà ngươi yên tâm đi, trận thứ tư chính là đấu thực lực.”

Thành Ca âm thầm phỉ báng ở trong lòng, vậy thì cũng phải chống đỡ đến trận thứ tư mới được.

Nếu như lúc ở trận thứ hai ba kia đã bị loại bỏ, vậy thì đến lúc đó thực lực có mạnh hơn nữa cũng phí công.

Những người khác thì thôi đi, nhưng Thu Vũ Tuyền nhất định sẽ không kiêng nể mà cười nhạo mình.

Nghĩ đến việc cuối cùng người phụ nữ kia cũng tỏa sáng, mà bản thân mình có khả năng ngay cả một tấm vé vào trận cuối cùng cũng không lấy được, tư cách làm màu đúng là mất hết.

Không được, mình phải nghĩ ra được cách.

Bảo đảm đến lúc đó có thể ổn định tiến vào trận thứ tư.

Hắn mang theo tâm tư này bước vào con đường tiến đến đại hội thông thần.

Nơi mà đại hội thông thần tổ chức là ở Lan Đài, nằm ở gần phía Tây của cung Đế Tiêu - nơi mà Thiên Đế sống, cũng coi như là khu vực trung tâm của Thiên Cung rồi.

Lúc Thành Ca chạy tới nơi này thì ở đây đã đông nghịt từ sớm rồi.

Các vị đan sư của Thiên Đan Tư không có hứng thú lắm đối với việc chiến đấu, vậy nên bọn họ không tới xem.

Nhưng những Tiên nhân khác lại không giống vậy.

Thậm chí có một số Tư còn dốc toàn lực tham gia, chạy tới cổ động trợ uy cho Tiên quan Thủ Tọa thượng cấp của mình.

Đương nhiên cũng không thiếu Tiên quan chỉ có cảnh giới Thiên Tôn hay Chí Tôn cũng có ý nghĩ ghi danh ôm đại vận.

May mà Thiên Cung cũng là một nơi có quy tắc, mặc dù có rất nhiều người nhưng cũng không bị lộn xộn.

Trong đám người đang chờ đợi ở đây, Thành Ca liếc mắt đã thấy được Phạm Lôi Đạo Tôn lần trước vội vã trở về từ Vân Di Đạo.

Vậy nên hắn cười híp mắt bay qua bắt chuyện.

“Ô, ngươi cũng muốn làm Thần Quân à?”

Chương 1421: Ngươi chạy tới làm gì

Với tư cách là Thủ Tọa Thần Lôi Tư, có không ít Tiên quan của Thần Lôi Tư tụ tập bên cạnh Phạm Lôi.

Lúc này tất cả bọn họ đều đang ngồi ở một tòa hoa cái, chờ đến ngày vào trận bắt đầu so tài.

Mặc dù bọn họ đường đường đều là Tiên quan, nhưng phô trương lúc này lại có chút hèn mọn.

Cũng chẳng có cách nào cả, trước khi kết thúc vòng tuyển chọn đầu tiên thì Thiên Cung sẽ không sắp xếp chỗ ở.

Mà ở xung quanh Lan Đài cũng không cho phép mở hành cung xa hoa.

"Khương Thành!"

Vừa nhìn thấy ca này, vẻ mặt của Phạm Lôi Đạo Tôn lập tức tái xanh.

"Tại sao ngươi cũng chạy tới đây?"

Thành Ca cười ha ha một tiếng.

"Xem ngươi nói gì này, ngươi có thể tới vậy tại sao ta lại không thể tới chứ?"

Phạm Lôi lập tức kéo hắn sang một bên, hạ giọng biểu thị sự bất mãn của mình.

"Ngươi đang làm Thủ Tọa của Thiên Đan Tư tốt lắm rồi, chạy tới đây xem náo nhiệt làm gì chứ?"

"Hơn nữa ngay cả Tu Đế ngươi cũng dám đắc tội, vốn dĩ Thần Quân không có phần của ngươi đâu, ta thấy ngươi vẫn nên trở về quên đi."

Ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng hắn lại coi Khương Thành là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình.

Lúc đầu Phạm Lôi không ở lại Vân Di Đạo, sau khi tiêu diệt hai mươi ngàn Yêu tộc Thanh Hùng Cốc thì hắn lập tức quay trở về Thiên Cung.

Hắn cũng không biết sau khi Khương Thành giết chết Dị Minh Đạo Thánh thì đã hành động vĩ đại phi nhân tính thống nhất toàn bộ Vân Di Đạo.

Nhưng mà cái kia cũng đã đủ rồi.

Ở Đoạn Dương Đạo hắn đã tận mắt nhìn thấy sức mạnh chiến đấu đáng sợ đó của Khương Thành.

Thấy ca này xuất hiện thì hắn đã ý thức được xác suất mình có thể trở thành Thần Quân lại thấp hơn một chút.

Thành Ca vui vẻ nói: “Không có phần của ta, vậy thì có phần của ngươi rồi?”

“Ta nghe nói có rất nhiều Đạo Thánh tham gia, cũng có không ít thượng vị chủ tinh.”

“Cho dù ta không đến thì cũng không còn chuyện gì của ngươi đâu.”

Phạm Lôi không hề tỏ ra vẻ sợ hãi đối với việc này.

Hắn lau nhẵn trữ vật, trân trọng móc ra một điếu thuốc.

“Lần này thực ra ta đã có chuẩn bị mà đến đây.”

Hắn vuốt ve điếu thuốc trong tay giống như đang vuốt ve tình nhân.

Hắn ngạo nghễ nói: “Đạo Thánh thì khó mà nói, nhưng mà thượng vị Tinh chủ… Ta còn không thèm xem ra gì.”

Không riêng gì hắn, mất vị Tiên quan của Thần Lôi Tư ở phía sau cũng không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, mọi người đều lộ ra nụ cười đã tính trước mọi việc.

Món hàng mà lúc đầu bọn họ thu được từ Thành ca cho đến bây giờ cũng chưa được mở hàng.

Nhìn điệu bộ đó, giống như cả đám đều đang nắm trong tay đòn sát thủ, chuẩn bị cho một dáng vẻ làm lớn vào thời điểm mấu chốt của đại hội thông thần vậy.

Thành Ca nhếch miệng.

Các ngươi trông cậy vào những thứ khói này để đảo ngược tình hình chiến sự sao?

Có thể chọc cười hơn một chút hay không?

“Ta cảm thấy các ngươi vẫn đừng nên quá tự tin, dù thế nào thì bảo bối có tốt hơn nữa cũng phải xem là người nào sử dụng.”

Để tránh bị lòi đuôi và làm tổn hại đến danh tiếng, hắn chỉ có thể tận tình khuyên bảo mấy vị này của Thần Lôi Tư kiềm chế một chút.

“Hơn nữa trận chiến đấu rất phức tạp, không chừng bảo vật còn chưa kịp dùng đến thì đã bị người ta giết chết luôn rồi…”

Một gã Đạo Tôn của Thần Lôi Tư ở phía sau cười khẩy.

“Ha ha, cái này cũng không phiền đến Khương Thủ Tọa ngươi phải quan tâm.”

Mấy vị khác Đạo Tôn cũng tràn ngập lòng tin.

“Bọn ta cũng không kém đến mức độ đó, dùng bảo bối này như thế nào không cần ngươi phải dạy.”

“Đúng đấy, chỉ cần ngươi đừng tiết lộ trước uy năng của những bảo bối này là được.”

“Bọn ta còn chuẩn bị cầm nó làm vũ khí bí mật đó.”

“Ta khuyên ngươi vẫn nên trở về đi, đừng ở đây làm loạn thêm nữa.”

“Lời cảnh cáo nói trước, nếu thật sự gặp phải ở trong cuộc so đấu thì đừng trách bọn ta dùng bảo bối của ngươi bán đánh ngươi.”

Lời nói của bọn họ càng lúc càng lố bịch hơn, Phạm Lôi cũng không thể nghe nổi nữa.

“Câm miệng hết đi, quan hệ của chúng ta và Khương Thủ Tọa rất tốt đẹp, không được vô lễ!”

Mẹ nó, sức mạnh chiến đấu của tiểu tử này cũng vượt ra khỏi Đạo Tôn một đoạn lớn rồi, hơn nữa hắn vẫn còn là người bán buôn “Tín Hương”.

Các ngươi lấy sự tin đánh bại hắn ở đâu ra?

Mấy vị Đạo Tôn của Thần Lôi Tư vẫn còn không phục.

Trong lòng bọn họ tự nhủ, trước kia không phải tên tiểu tử này có thù oán với Thần Lôi Tư hay sao, quan hệ tốt đẹp ở đâu chứ?

“Được được được, ta chọc không được!”

Thành Ca liên tục chắp tay.

“Ta lập tức cầu chúc cho các ngươi tỏa sáng trong cuộc so đấu ở đây.”

Nói xong hắn cũng không ngoảnh đầu lại mà chen vào trong đám người ở phía trước.

Bởi vì vừa rồi Phạm Lôi mới gọi lên một tiếng nên bây giờ hắn vẫn còn đang được chú ý tới.

Rất nhiều Tiên nhân nghe thấy cái tên Khương Thành này thì cũng xôn xao lộ ra vẻ hoặc là tò mò, hoặc là ngạc nhiên, hoặc là ánh mắt dò xét.

Trong chốc lát đám người bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Hắn chính là Khương Thành sao?”

“Không sai, hắn là Thủ Tọa chưa từng luyện đan đầu tiên của Thiên Đan Tư, Khương Thành.”

“Năm đó người đã thi triển ra kiếm đạo thập tam trọng ở Đế Kiếm Tinh, đánh chết con của Tu Đế chính là hắn sao?”

“Người này vậy mà cũng tới ghi danh, nhất định cần phải chú ý hơn một chút.”

“Lại thêm một đối thủ cạnh tranh hùng mạnh rồi!”

Những cuộc bàn tán này đương nhiên đã lọt vào tai của một số Đạo Tôn đứng đầu và thượng vị Tinh chủ có mặt ở đó.

Bọn họ gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng của Khương Thành, có người sợ sệt, cũng có người khinh thường lắc đầu.

“Hừ, hắn vẫn còn chưa được nói tới là một đối thủ hùng mạnh gì đâu.”

“Năm đó giết chết con của Tu Đế là ở Đế Kiếm Tinh đặc thù, nơi đó chỉ có thể dùng quy tắc kiếm.”

“Mà bây giờ…”

“Đối mặt với tinh lực của chúng ta, vốn dĩ hắn không đáng được nhắc tới.”

Cuối cùng Khương Thành cũng đi tới chỗ ghi danh giữa những tiếng bàn tán ở đây,.

Còn chưa đợi cho vị Tiên quan chịu trách nhiệm ghi danh cho hắn có thể nói chuyện thì Quân Vương đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi ở phía sau đã nhảy dựng lên giống như bị lửa thiêu vào mông rồi.

“Ngươi chạy tới đây làm gì?”

Cùng một câu hỏi như trước, hỏi cho Thành Ca có chút không giải thích được.

“Ta tới tham gia đại hội thông thần, kiếm chút chuyện lòi đầu ra cho vui cũng không được sao?”

Quân Vương cũng không có lòng dạ nào mà đâm chọt hắn, hắn đi tới trực tiếp đuổi người.

“Đi đi đi, ngươi có chuyện gì ở đại hội thông thần chứ?”

“Hóng mát ở bên đó đi!”

Cảnh tượng này đừng nói là Khương Thành, ngay cả những Tiên nhân khác ở xung quanh cũng kinh ngạc mãi không thôi.

Tin tức của đại hội thông thần được truyền ra cũng đã nhiều năm rồi, bọn họ cũng đã từng gặp đủ các loại Tiên nhân đến ghi danh, nhưng vẫn chưa có một người nào bị đuổi đi cả.

“Ý là gì, ta không thể ghi danh sao?”

“Ngươi cứ nói đi?”

Quân Vương hung hăng nhìn chằm chằm cái tên không có một chút tự giác nào này rồi âm thầm chọn vào truyền âm.

“Ngay cả Thiên Tâm cũng không có, ngươi ghi danh cái gì chứ?”

“Lực Thiên Đạo có chuyện của ngươi sao?”

“Hơn nữa, trận đánh cuộc kia vừa kết thúc, Thiên Cung sẽ… khai trừ ngươi.”

Hắn muốn nói giết chết ngươi, nhưng dù sao thì những lời như thế hắn cũng không thể nói ở trước mặt Khương chưởng môn được.

“Ngươi có thể tự mình biết mình một chút được hay không, với điều kiện này của người có mặt mũi nào mà mơ mộng hão huyền làm Thần Quân chứ?”

Ẩn Hoàng còn chưa tính.

Dù sao thì cũng chỉ là chức suông.

Thần Quân thì không giống như vậy, đó là một người khống chế thực quyền chân chính của Thiên Cung.

Vị trí này, cho dù bọn họ có cho một Tôn Giả nho nhỏ cũng tuyệt đối không thể cho Khương Thành được.

“Lời này của ngươi không có ý nghĩa gì rồi.”

Thành Ca không truyền âm mà trực tiếp giang tay ra về phía mọi người ở hiện trường.

“Ghi danh đại hội thông thần, ta nhớ là không có bất cứ giới hạn nào, ai cũng có thể mà?”

“Quy tắc không có giới hạn, nhưng lại từ chối một người như ta hết lần này tới lần khác, dù sao cũng phải có lý do chứ, không phải sao?”

“Ngươi nói rõ lý do cho mọi người nghe đi, đừng có che giấu.”

Hắn vừa nói như thế thì mọi người ở bốn phía đều xôn xao bàn luận.

Quân Vương tức giận đến mức có hơi tức ngực.

Những người dự thi đại hội thông thần, ngoại trừ mấy Đạo Thánh có uy tín lâu năm từ dưới lên, còn lại tất cả đều là Tiên quan của Thiên Cung.

Đương nhiên toàn bộ cấp bậc Thiên Tâm của Tiên quan đều rất xuất sắc, thế nên đại hội lần này sẽ không vẽ vời đưa ra giới hạn này.

Chương 1422: Quân Vương cúi đầu

Trước khi cấp cao của Thiên Cung bắt đầu đại hội thông thần, bọn họ hoàn toàn chưa từng nghĩ tới tình huống như vậy.

Làm gì có người nào không có Thiên Tâm mà dám không có mắt chạy tới cạnh tranh Thần Quân được chứ?

Kết quả hết lần này tới lần khác lại xuất hiện con cá Thành ca này lọt lưới.

Để cho Quân Vương công công khai nói ra lý do thì hắn không làm được.

Một khi chuyện Khương Thành không có Thiên Tâm được công khai, vậy thì Thiên Cung nhất định sẽ bùng nổ.

Nếu hắn không có Thiên Tâm, vậy làm sao hắn có thể lên làm Tiên quan được?

Thậm chí còn trở thành Thủ Tọa của Thiên Đan Tư.

Thiên Cung cũng sẽ biến thành trò cười ở bên ngoài.

Hơn nữa bây giờ còn chưa vạch mặt khai chiến cùng với Tà Tiên giới, cuộc đánh cược kia vẫn chưa xong.

Một khi biết Khương Thành không có Thiên Tâm, vậy thì Tà Tiên giới có thể mượn danh nghĩa đánh cược để văn vẻ làm ầm ĩ lên rồi.

Quân Vương chỉ có thể tiếp tục truyền âm uy hiếp Khương Thành.

“Tốt nhất ngươi hãy thức thời quay về rút lui đi, làm cho phía trên nổi giận thì ngươi sẽ không có trái ngon để ăn đâu.”

“Ôi? Ngông cuồng như vậy sao?”

Thành Ca làm sao có thể để cho người ta uy hiếp được chứ.

“Vậy được, bây giờ ta lập tức nói cho mọi người biết, cấp bậc Thiên Tâm của ta là độc đáo và xuất sắc đến mức độ nào…”

Quân Vương cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Người này lại dùng nhược điểm chính bản thân mình không có Thiên Tâm uy hiếp ngược lại Thiên Cung sao?

“Ngươi dám! Không muốn sống nữa thì ngươi thử xem!”

Thành Ca lập tức khiến cho hắn biết mình thật sự dám làm.

“Nhất định mọi người đang cảm thấy rất kỳ lạ tại sao hắn lại không thể để cho ta ghi danh, thật ra là vì ta không có Thiên…”

Lời nói của hắn còn chưa dứt thì đã bị Quân Vương nổi trận lôi đình ngăn lại.

“Ngươi điên rồi sao?”

Người này lại thực sự không ngại làm nổ tung bản thân mình.

Khương Thành nói với hắn nói thì hiệu quả cũng như nhau.

“Không phải ngươi bảo ta thử sao?”

“Ngươi, cái đồ hèn hạ vô liêm sỉ này!” Quân Vương suýt chút nữa là tức điên lên rồi.

“Hèn hạ vô liêm sỉ sao?”

Thành Ca lặng lẽ cười một tiếng: “Xem ra ngươi vẫn chưa học được tư thế chính xác để trao đổi cùng với Ca rồi.”

Nói xong hắn lại muốn công khai tuyên bố.

Quân Vương lo lắng không yên vội vàng ngăn lại một lần nữa.

“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

“Không phải là ta muốn như thế nào.”

Khương Thành sâu xa nhìn hắn một cái: “Mà là ngươi cần phải như thế nào, trước tiên hãy nói lời xin lỗi với ta vì sự bất kính vừa nãy đi.”

Quân Vương cười khẩy: “Nằm mơ đi, ngươi xứng sao?”

Đường đường là Thần Quân mà phải nói xin lỗi, lại còn là với cái tên không có Thiên Tâm này sao?

Thành Ca lại hét lên về phía đám người một lần nữa.

“Tất cả mọi người nghe cho rõ, thật ra thì ta…”

“Đừng đừng đừng!”

Quân Vương hận không thể xé xác được tên này ngay tại chỗ.

Cuối cùng hắn cũng biết, tại sao lúc đầu đám người Thích Vương và Dực Vương lại gấp rút muốn giết chết tên tiểu tử này như vậy.

Thương lượng cùng với hắn thực sự có thể bị chọc tức đến sinh bệnh.

Nói đến cùng thì tên tiểu tử này hoàn toàn không để Thần Quân của Thiên Cung vào trong mắt, không có sự kính sợ như những Tiên quan khác.

Đổi lại là những Tiên quan khác, bị Thần Quân trừng mắt liếc một cái đều sẽ cúi đầu nghe theo, làm sao dám uy hiếp ngược lại chứ?

Nghĩ lại cái thói nhiều chuyện ở trên người Khương Thành, hắn có thể ngăn cản được được trong chốc lát, nhưng cũng không thể nào ngăn cản được cả đời.

Vậy nên sau khi sắc mặt trải qua một trận biến đổi thất thường, cuối cùng hắn cũng buồn bực nặn ra ba chữ bằng giọng điệu khó chịu.

“Ta sai rồi.”

“Sai cái gì rồi?”

“Không nên bất kính với ngươi.” Suýt chút nữa Quân Vương đã cắn nát hàm răng.

Thành Ca giống như không như không nhìn thấy cái ánh mắt đáng sợ có thể trở nên hung bạo giết người bất cứ lúc nào kia mà còn mỉm cười vỗ vai hắn.

“Ngươi nói xem tội gì ngươi phải khổ như vậy chứ? Lúc đầu ngươi đàng hoàng dựa theo quy củ mà cho ta ghi danh thì làm gì có nhiều chuyện tồi tệ như vậy?”

“Chuyện ghi danh này ta cần xin chỉ thị của Thiên Đế!”

Quân Vương nói xong thì vội vã rời đi.

Mà cả một vùng ở hiện trường đã trở nên nhốn nháo.

“Con mẹ nó, vừa rồi mới xảy ra chuyện gì vậy?”

“Quân Vương lại cúi đầu nói xin lỗi với tên tiểu tử kia sao?”

“Tên tiểu tử kia chỉ là Đạo Tôn thôi mà, hắn có tài đức gì chứ?”

Với cái nhìn của bọn họ thì chuyện như thế này thật sự quá hoang đường.

Đẳng cấp Thiên Cung vô cùng nghiêm ngặt.

Thần Quân chỉ đứng phía sau Thiên Đế, không thể nào xúc phạm được.

Trong nhận thức của bọn họ, cho dù Thần Quân thật sự phạm sai lầm thì người phải cúi đầu khuất phục cũng sẽ là Đạo Tôn.

“Nghe nói hắn là Ẩn Hoàng, chẳng lẽ là vì cái thân phận đó sao?”

“Làm sao có thể chứ? Ngươi không thấy vốn dĩ Quân Vương không hề tình nguyện hay sao?”

“Ta nghi ngờ Quân Vương có nhược điểm gì đó rơi vào trong tay hắn rồi…”

Trong phút chốc ánh mắt của mọi người nhìn Khương Thành cũng đã thay đổi.

Rốt cuộc người này có thể lên làm Thần Quân hay không cũng khó mà nói được.

Nhưng dựa vào thủ đoạn vừa nãy làm cho Quân Vương phải cúi đầu thì mặt mũi đã vượt xa Thần Quân rồi.

Thành Ca mở bảng hệ thống giá trị thanh danh ra xem.

“Không tệ không tệ, mặc dù chỉ là mức độ kinh ngạc nho nhỏ nhưng cũng có thể đổi được một tỷ mấy điểm tiên nguyên rồi.”

Hắn mặt mày hớn hở ở chỗ này, nhưng ở bên trong Tử Tiêu cung thì sắc mặt của một đám Thần Quân lại không được tốt như vậy.

“Ngay cả Thiên Tâm hắn cũng không có, vậy mà vẫn còn mặt mũi tới ghi danh sao?”

“Còn dám dùng cái này tới uy hiếp chúng ta?”

“Ai cho hắn lá gan đấy vậy?”

“Tiểu tử này còn sống thật sự là một cái gai.”

Ở ngay phía trên chính điện của Tử Tiêu cung, ngồi bên trái ba tòa sen chính là Tu Đế - người đã có thù oán với Thành Ca từ lúc đầu.

Lúc này vị Thiên Đế mới chậm rãi mở đôi mắt ra, vẻ mặt của hắn không vui cũng không buồn, lạnh lùng giống như thần linh.

“Giết hắn đi.”

Ba chữ kia vừa thốt ra giống như ý chỉ của thần không thể nào làm trái được.

Có một số Thần Quân ở trong điện hơi hoảng sợ, nhưng cũng có một số Thần Quân trông sắc mặt rất vui mừng.

“Đúng, lập tức giết hắn đi!”

“Tránh để cho hắn lại gây thêm phiền phức.”

“Ta nguyện làm giúp cho Tu Đế!”

Có một số Thần Quân muốn xung phong nhận việc, đi qua bên đó giết chết Khương Thành.

Lúc này, Nguyên Đế ở phía bên phải cũng mở đôi mắt tang thương ra.

“Không thể.”

“Cuộc đánh cược của chúng ta và Tà Tiên giới còn chưa kết thúc, bây giờ vẫn chưa phải là thời điểm để giết hắn.”

Tu Đế phản đối.

“Tà Tiên giới mưu sát bảy vị Thần Quân của chúng ta, đã là mối đại thù sống chết rồi.”

“Sau khi đại hội thông thần kết thúc, chúng ta sẽ phải chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh tiêu diệt bọn họ.”

“Cuộc đánh cược kia đã không còn một chút ý nghĩa nào từ lâu rồi, giết thì lập tức giết.”

Lúc đầu con trai độc nhất của hắn đã bị Thành Ca giết chết ở Đế Kiếm Tinh, lúc ấy nếu không phải Chiến Đế ngăn cản thì ngày đó hắn cũng đã chạy đi báo thù rồi.

Nguyên Đế lắc đầu.

“Ít nhất thì hiện nay hai bên vẫn còn đang giằng co, chúng ta vẫn chưa chuẩn bị xong.”

“Lúc này giết chết hắn, Tà Tiên giới có thể trắng trợn công khai cuộc đánh cược, nói là bọn họ đã thắng, bức ép chúng ta phải rút quân.”

“Đến lúc đó nếu như chúng ta không chịu rút lui, uy danh của Thiên Cung sẽ gặp phải đả kích nặng nề vì làm trái với điều khoản, mất sạch thanh danh ở trong toàn bộ Nguyên Tiên Giới.”

Trừ khi bây giờ khai chiến cùng với Tà Tiên giới.

Chỉ sợ khai chiến trước một ngày thì cuộc đánh cược kia cũng vẫn còn hiệu lực.

Hủy bỏ trước bằng bất cứ phương pháp nào thì đối phương cũng có thể lấy ra tạo thế, đứng ở trên đồi cao của đạo đức.

"Vậy cũng không thể để cho hắn không kiêng nể một chút nào như thế được!" Tu Đế lạnh lùng nói.

"Hiện tại không thể giết hắn." Không Đế ở giữa cũng bày tỏ ý kiến.

Đôi mắt của Quân Vương khẽ lay động, bỗng nhiên hắn nảy ra một ý hay.

"Vậy hay là chúng ta bắt giữ hắn, nộp cho Tu Đế tự mình xử lý."

"Đợi đến ngày khai chiến sẽ giết hắn để tế cờ là được rồi."

Sắc mặt của Tu Đế bất chợt giãn ra, hắn vô cùng tán thành gật đầu về phía Quân Vương.

"Tốt!"

Đề nghị này thì Không Đế và Nguyên Đế cũng không còn ý kiến gì nữa.

Chỉ cần không giết chết Khương Thành thì bên phía Tà Tiên giới kia cũng không tìm ra khuyết điểm gì nữa rồi.

Nhìn thấy một vài vị Thần Quân muốn đi truy bắt Khương Thành, đột nhiên có một tiếng cười khanh khách truyền tới từ phía trên Tử Tiêu cung, mang theo hàm ý chế giễu nồng nặc.

"Mấy người các ngươi đúng thật vẫn ra vẻ đạo mạo như năm đó."

Chương 1423: Thái độ của Lăng

Là Thiên Đế, ở Thiên Cung tuyệt đối là chí cao vô thượng.

Ai dám bất kính với bọn họ?

Mặc dù đại năng của Đạo Tuyệt Chi Địa và Tà Tiên Giới, cũng sẽ không tuỳ tiện xúc phạm bọn họ.

Nhưng mà lúc này, nghe được tiếng cười nhẹ nhàng mang theo ý tứ trào phúng, ba Thiên Đế không hẹn mà cùng nhíu mày.

Nguyên Đế không khỏi xoa trán, cười khổ.

Mà những Thần Quân có mặt ở đây, vẻ mặt của từng người đều hoảng sợ, lần lượt lui tránh về phía sau.

“Cung nghênh Thiên Đế Chiến!”

Đám người Quân Vương vội vàng hành lễ.

Còn Không Đế ở giữa và Nguyên Đế ở bên phải cũng đồng loạt đứng lên.

“Chiến Đế, sao ngươi lại đến đây?”

Chỉ có Tu Đế khó chịu bởi vì bị ngăn lại vào lần trước, vẫn ngồi tại chỗ với vẻ mặt lạnh lùng.

Phía trên Bảo Điện, lại có một toà sen chậm rãi hiện lên.

Nhưng mà, Chiến Đế Lang lại không ngồi trên đó.

Nàng đáp thẳng xuống chính giữa đại điện.

Rõ ràng vẫn là gương mặt tươi sáng của thiếu nữ nhà hàng xóm, nhưng nàng dừng lại ở giữa, giống như lấy nàng làm trung tâm tạo thành một đế quốc.

Mà nàng chính là nữ hoàng đoạt hết vô số phong hoa, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Ta tới nơi này, chỉ là muốn ngăn cản các ngươi ra tay với Khương Thành mà thôi.”

“Hừ!”

Cơn tức giận của Tu Đế tăng lên.

“Chiến Đế, ngươi lại muốn bảo vệ hắn? Hắn là gì của ngươi, xứng với ngươi như vậy?”

Hắn âm trầm phỏng đoán ra.

“Chẳng lẽ, hắn là quân cờ mà ngươi bồi dưỡng?”

Hắn đang cố ý đưa ra âm mưu, dẫn dắt người khác phỏng đoán theo một hướng nào đó.

Ví dụ như Chiến Đế lợi dụng quân cờ Khương Thành để quấy rối Thiên Cung.

Vậy ý muốn của nàng là gì?

Mỗi người đều có suy nghĩ miên man, bổ não ra một đống vở kịch lớn quyền mưu tranh đấu.

“Ha…”

Lăng cười nhẹ.

“Tiết Dương, không gặp nhiều năm như vậy, ngươi đã trở nên tự tin hơn rất nhiều nha.”

Lại một lần nữa nàng gọi thẳng tên húy của Tu Đế.

Làm cho những Thần Quân có mặt ở đây kinh hồn bạt vía, ngay lập tức hận không thể biến mất tại chỗ, không dám tiếp tục lắng nghe.

Tu Đế có thể nghe ra nàng đang chế giễu chính mình, nhưng không hiểu ý nghĩa.

“Nếu hắn không phải là người của ngươi, vậy ngươi bảo vệ hắn như vậy làm gì?”

Lăng vẫn chưa giải thích rõ, ánh mắt nàng nhìn Tu Đế giống như đang nhìn một tên ngu ngốc.

Sau đó nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

“Nếu ta thật sự muốn đối phó ngươi, còn cần phải phiền toái như vậy sao?”

“Thật sự xem trọng bản thân? Ngươi xứng sao!”

“Ngươi!”

Ngay lập tức Tu Đế phá vỡ phòng ngự, tức giận đến mức suýt nữa mặt đỏ tía tai.

Là Thiên Đế, ai dám xem thường hắn?

Nhưng mà Lăng lại có sức mạnh này.

Mà những người khác cũng nhanh chóng vứt bỏ suy đoán Tu Đế cố tình dẫn dắt vừa rồi.

Đúng vậy, với sức mạnh của Thiên Đế, nếu thật sự muốn đối phó với ai, cần phải chơi âm mưu quỷ kế gì đó, quân cờ quấy rối gì đó?

Lão nhân gia nàng trực tiếp ra tay là được rồi.

Nói về chiến đấu một mình, không ai trong chín Thiên Đế khác là đối thủ của nàng.

Mắt thấy bầu không khí có hơi giương cung bạt kiếm, Không Đế và Nguyên Đế chỉ có thể đi ra hòa giải.

“Chiến Đế, chút chuyện nhỏ này không đến mức làm phiền ngươi ra mặt.”

“Giết tên Khương Thành kia, cũng không ảnh hưởng gì đến ngươi.”

“Hà tất vì một tiểu nhân vật như vậy mà ảnh hưởng đến tình nghĩa nhiều năm của chúng ta.”

“Tiểu nhân vật?”

Lăng trực tiếp cười ra tiếng.

“Nếu đã là tiểu nhân vật, vậy thì tại sao vẫn cần ba Thiên Đế các ngươi đích thân thảo luận?”

“Trực tiếp phái một tiên quan cửu phẩm không phải đã bị nghiền nát rồi sao?”

Không Đế nhíu mày nói: “Không thể nói như vậy, hắn chỉ đang dựa vào cuộc đánh cược thân phận nhạy cảm, chúng ta vẫn luôn không tiện ra tay mà thôi.”

“Ngươi còn biết hắn có thân phận đương sự của cuộc đánh cược.”

Ánh mắt Lăng lướt qua từng khuôn mặt của ba Thiên Đế.

“Dựa theo ước định của các ngươi, trước khi hiệp ước đánh cược chấm dứt, song phương đều không được xuống tay với đương sự.”

“Cho nên hiện tại hiệp ước đánh cược kết thúc rồi sao?” Giọng nói trong trẻo của nàng vang vọng trong điện.

Điều này…

Sắc mặt của ba Thiên Đế và chư vị Thần Quân đều trở nên lúng túng.

Dựa theo ước định, hiện tại chắc chắn không thể động vào Khương Thành.

Nhưng những đại nhân vật như bọn họ, làm việc đều rất "linh hoạt".

Làm thế nào để có lợi cho bản thân, làm thế nào để đến, ước định không cần phải tuân thủ một cách cứng nhắc.

"Khụ! Hiệp ước đánh cược thực sự vẫn chưa kết thúc."

Không Đế ho nhẹ, giải thích: "Nhưng người này thật sự hơi điên cuồng ngang ngược, chúng ta bắt hắn, cũng là để tránh phiền toái…"

"Ta nhớ rõ năm đó khi các ngươi khuyên ta, đầy miệng đều là phải cải tà quy chánh bảo vệ Thiên Đạo, quy tắc trật tự tối thượng, tuyệt đối không thể tùy tính làm loạn."

Lăng đầy ẩn ý nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Không Đế, đến mức suýt nữa người sau sinh ra cảm xúc tránh né.

"Như thế nào, hiện tại các ngươi làm việc lại không nói quy tắc?"

Ba Thiên Đế lại nghẹn lời.

Lăng của năm đó thiện ác khó phân, làm việc tùy tâm, rắc rối hơn nhiều so với Khương Thành.

Lúc đó bọn họ vì cảm hóa trấn an nàng, vô số lần khuyên nàng đừng xem thường các quy tắc, không nên phá hư quy củ, chúng ta cùng nhau xây dựng một Thiên Đạo chiếu rọi Thiên Cung công bằng nhất, làm cho Nguyên Tiên Giới hỗn loạn trở nên trật tự ngay chính…

Chỉ là nhiều năm trôi qua như vậy, dù sao lòng người vẫn sẽ hơi thay đổi mà.

"Cho dù như thế nào, chắc chắn Khương Thành phải chết!"

Tu Đế lạnh lùng nói: "Kẻ thù của Ngọc Lưu ta, cho dù Nguyên Tiên Giới bị tiêu diệt, nhất định cũng phải báo thù!"

"Đó cũng là sau khi hiệp ước đánh cược chấm dứt."

Nụ cười của Lăng cũng thu lại.

"Trước đó, ai dám động đến hắn, ta sẽ giết người đó."

"Nếu các ngươi đã quên phép tắc của Thiên Cung, vậy để ta dạy các ngươi."

Tất cả mọi người trong điện đều ngạc nhiên.

Trước đây đám người Quân Vương và Cảnh Vương làm ầm ĩ muốn bắt giết Thành Ca, lần lượt cúi đầu, thu trái tim rục rịch kia lại thật tốt.

Tu Đế tức giận đến mức cả người run lên.

Đây là ngang nhiên nhắc nhở.

Nhưng mà cuối cùng hắn cũng không dám trực tiếp đối chọi gay gắt, chỉ có thể lạnh lùng cười nói: "Vậy nếu như hắn bị người ta giết ở đại hội thông thần thì sao?"

Còn chưa đợi Lăng đáp lại, ngay lập tức Không Đế ở giữa đã nói tiếp: "Bị giết ở đại hội thông thần, vậy thì chỉ có thể trách hắn không đủ mạnh, hoàn toàn hợp với lẽ tự nhiên, không vi phạm bất kỳ quy tắc nào."

Nguyên Đế cũng gật đầu: "Chết ở đại hội thông thần, ngay cả Tà Tiên Giới cũng không còn gì để nói."

"Tốt! Rất tốt!"

Tu Đế lớn tiếng hét lên, nhìn chằm chằm vào nữ nhân trông có vẻ yếu đuối ở trước mặt.

"Như vậy ngươi cũng không có gì để nói chứ?"

Lăng cười híp mắt nói: "Đó là tuỳ thuộc vào các ngươi, nhưng mà đại hội thông thần lần này ta cũng sẽ vào sân."

Đừng nói Tu Đế, ngay cả Nguyên Đế và Không Đế suýt nữa cũng đã nhảy dựng lên.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Lẽ nào ngươi còn muốn bảo vệ hắn ở đại hội thông thần? Gian lận cho hắn hay sao?"

"Đó thật sự là đã phá vỡ quy tắc!"

"Hơn nữa ngươi đường đường là Chiến Đế, xuất hiện trong loại so tài này, hoàn toàn phá vỡ cân bằng, cũng không công bằng với những người khác!"

Lăng lắc đầu.

"Ta sẽ không ra tay, cũng sẽ không can thiệp vào bất kỳ kẻ nào bên trong."

Tu Đế vẫn không yên tâm: “Vậy ngươi vào làm gì?”

“Ta chỉ muốn ở gần để nhìn xem Khương Thành tạo ra kỳ tích như thế nào.”

Vẻ mặt mọi người hoảng hốt đến mức xuất hiện một khoảng lặng.

Một lát sau, Nguyên Đế và Không Đế không hẹn mà cùng lắc đầu.

Thậm chí Tu Đế còn trực tiếp cười nhạo.

“Lẽ nào ngươi còn cảm thấy hắn có thể tỏa sáng ở đại hội thông thần này?”

“Đừng quên, lần này có đến hai mươi Đạo Thánh tham gia đại hội.”

“Cho dù hắn có thể xông vào trận thứ tư, thì đó cũng xem như là ngoài ý muốn.”

Chương 1424: Trận đầu tiên

Bên địa điểm báo danh, mọi người vẫn đang chờ đợi tin tức bên trong.

Rất lâu sau, rốt cuộc Quân Vương lại xuất hiện.

Nhìn thấy Khương Thành cũng không nói lời vô ích.

“Thiên Đế đã đồng ý, ngươi có thể báo danh.”

“Còn không mau tạ ơn!”

Đương nhiên Thành Ca sẽ không cảm ơn, thật ra hắn hơi ngạc nhiên.

Vốn dĩ tưởng rằng Thiên Đế sẽ không đồng ý, hắn cũng chuẩn bị sẵn sàng đại náo một trận, thậm chí còn định khai chiến với Thiên Đế.

Rốt cuộc hắn thật sự đồng ý cho mình báo danh?

Thật sự không để ý mình là người không có Thiên Tâm làm Thần Quân?

“Thú vị.”

Hắn thuận lợi đăng ký báo danh một cách nhanh chóng, cũng nhận được ký hiệu thân phận tham chiến.

Điều này khiến cho Phạm Lôi Đạo Tôn của Thần Lôi Tư phía sau hơi thất vọng.

Nếu tiểu tử kia không báo danh thì tốt biết bao.

Những người khác có thái độ khác nhau.

Có người cũng không xem trọng sức chiến đấu của Khương Thành, tỏ ý không cho là đúng.

Có người bắt đầu thăm dò về thông tin của hắn, để thuận lợi cho việc ứng phó với hắn sau này.

Ngoài ra, còn có một số người sợ hãi.

Bởi vì bọn họ đã nghe thấy truyền âm của một đại nhân vật nào đó.

“Tu Đế không muốn để cho Khương Thành sống quá lâu.”

“Lúc so tài, các ngươi biết nên làm như thế nào rồi chứ.”

Là Thiên Đế, đương nhiên Tu Đế có tâm phúc chính thống của bản thân ở Thiên Cung.

Mà chín Thần Quân dưới trướng hắn, cũng có thuộc hạ của riêng mình, có thể xem như là mạng lưới quan hệ rắc rối phức tạp.

Những chính thống và thuộc hạ này, có không ít người tham gia đại hội thông thần lần này.

Nghe được những truyền âm này, ánh mắt bọn họ nhìn Khương Thành đã thay đổi ý nghĩa.

Từng người bắt đầu tính toán, nên làm sao để giết chết Khương Thành trong trận so tài sau, lấy lòng Tu Đế.

Về phần đương sự Khương chưởng môn, lúc này cũng vô cùng lo lắng.

Hắn đang tính toán, có cơ hội nào để bản thân giả vờ trong bốn trận sau hay không, xác xuất thất bại lớn hay không, hệ thống có thể phát huy tác dụng hay không.

Những người xung quanh nhìn biểu cảm nghiêm trọng của hắn, còn tưởng rằng hắn đang suy nghĩ vấn đề gì đó lớn lao

lắm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua trong bầu không khí trầm tư.

Hai ngày sau, kết thúc việc báo danh.

Trận thịnh hội lớn nhất của Thiên Cung, rốt cuộc cũng mở màn.

Những tiên nhân trước đó không ở gần Lan Đài, cũng lần lượt đuổi đến.

Làm cho tất cả mọi người có mặt hoảng sợ kêu lên từng trận.

"Ám Vũ Tinh chủ!"

"Thượng Vị Tinh chủ đến rồi."

"Bán Tháp Tinh chủ!"

"Thăng Dương Tinh chủ!"

Tiếng kêu sợ hãi trong đám đông vang lên liên tục.

Những Thượng Vị Tinh chủ này, đều là đối thủ mạnh của Thần Quân.

Mặc dù cảnh giới là Đạo Tôn, nhưng bởi vì hàm chứa tinh lực, thật ra bọn họ cũng chẳng khác nào có được sức mạnh đặc biệt.

Khi đối mặt với những Đạo Tôn khác, quả thực chính là hàng duy đả kích.

Mà bầu không khí ở hiện trường, cũng là sóng sau cao hơn sóng trước.

"Đạo Thánh!"

"Minh Trần Đạo Thánh!"

"Đã từng là Thủ Tọa Liệt Dương Tư, mười tỷ năm trước đã lui về ở ẩn, cuối cùng lần này lại xuống núi."

"Mộng Ngột Đạo Thánh!"

"Thủ Tọa Đại Mộng Tư thủ nhậm Thiên Cung, nhiều năm qua chưa từng nghe đến tin tức của hắn."

"Đúng vậy, thậm chí có một dạo ta còn cho rằng hắn đã không còn nữa…"

“Không ngờ rằng, lần này hắn cũng đến.”

“Vân Đình Đạo Thánh, trời ơi, thế mà lão cổ này cũng đã xuống núi.”

Nghe đến cái tên này, rất nhiều tiên nhân có mặt cũng mơ hồ.

“Hắn là ai, rất nổi tiếng sao?”

“Nổi tiếng?”

“Lúc hắn trở thành Đạo Thánh, còn chưa có Thiên Cung đâu.”

Xì!

Rất nhiều người không hỏi hít một hơi lạnh.

Lai lịch này là gì?

Trước khi thành lập Thiên Cung thì đã là Đạo Thánh, vậy thì lai lịch của người này mạnh đến mức nào?

Ngay cả trong số các Thần Quân phụ trách chủ trì, cũng không có mấy người chủ động chắp tay chào hỏi với Vân Đình Đạo Thánh đó.

“Vân Đình đạo hữu, đã nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như trước đây.”

“Ha ha, có vẻ như cuối cùng chúng ta cũng phải trở thành đồng liêu rồi.”

“Hoan nghênh Vân Đình đạo hữu trở thành một thành viên trong chúng ta…”

Những gì bọn họ nói giống như Vân Đình Đạo Thánh chắc chắn có thể thắng.

Mà trên thực tế, cũng không ai phản bác.

Dù sao nói về thâm niên, người này cũng già dặn kinh nghiệm hơn những Thiên Đế khác.

Hắn đồng ý đến làm Thần Quân, xem như là đã nhượng bộ.

Sau khi mọi người tập hợp đông đủ, Không Đế xuất hiện làm người chủ quản, làm cho mọi người có mặt càng thêm sôi nổi.

Mà ngay sau đó, trận so tài đầu tiên cũng sắp bắt đầu.

Không ngoài dự đoán của mọi người, quả nhiên vòng này là đưa tất cả mọi người vào trong bí cảnh để thử thách.

Vừa vào sân, Thành Ca đã bị "tấn công".

Hắn không thể nhìn thấy những người khác trước mặt mình, chỉ có thể đặt mình vào trong một mảnh non sông tươi đẹp.

Trước khi hắn có thể quan sát kỹ càng, ngay lập tức nước hồ biến thành nham thạch đỏ rực, toả ra hơi thở nóng rực quét đến.

Hệt như một Cự Long Nham Thạch dữ tợn đáng sợ, sắp nuốt chửng tất cả mọi thứ.

"Quy tắc huyễn và quy tắc hoả sao?"

Khương Thành thản nhiên ra đòn, đánh Cự Long Nham Thạch trên không trung vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Nham thạch vỡ vụn văng tung toé, thế mà biến thành vì sao khắp bầu trời.

Ngay sau đó, tất cả các ngôi sao đều tỏa sáng rực rỡ, chiếu rọi khắp nơi thành ảm đạm.

Trong nháy mắt có vô số lưu quang cùng tập hợp lửa đánh về phía hắn.

Trong giây lát Thành Ca cảm nhận được điều đó, những đòn tấn công này gần như tương đương với tấn công toàn lực của Đạo Tôn bình thường.

Có vẻ như vòng tuyển chọn này, thật ra là để loại bỏ những tiên nhân dưới Đạo Tôn.

Đương nhiên, một số Thiên Tôn Chí Tôn có được bí bảo đặc biệt hoặc đạo khí phòng ngự, nếu có thể vượt qua được, vậy cũng xem như là may mắn của bọn họ.

Đạo Tôn bình thường đụng phải tấn công như vậy, hoặc là tránh né hoặc là chống lại, nhưng Khương Thành lại không làm như vậy.

Đối mặt với bầu trời đầy sao đó, hắn xông thẳng lên ngược dòng với ánh sáng vô tận.

Giống như mũi tên xuyên qua bầu trời, đột ngột lao tới một điểm nào đó của mái vòm.

Bầu trời đầy sao, trông có vẻ như lộn xộn, lại không thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Hắn hiểu rõ ba ngàn quy tắc, biết mấu chốt của huyễn cảnh này ở đâu.

Hắn cũng không có đủ kiên nhẫn để tiếp nhận từng đợt tấn công bất đồng quy tắc kia, trực tiếp đánh thủng huyễn cảnh này, không phải là bớt việc nhiều hơn sao?

Quang huy của Đạo kiếm Thất giai đã phá hủy tất cả những ánh sáng rực rỡ đang đuổi theo, che lấp ánh sáng của tất cả vì sao.

Lưu quang giống như thác nước cắt ra, bao trùm cả người hắn trong đó.

Nhưng hết lần này đến lần khác không thể làm tổn thương đến hắn.

Giờ khắc này, sự phân bố trông có vẻ như lộn xộn của các ngôi sao trên bầu trời đột nhiên giống như có được sinh mệnh.

Chớp nhanh trên màn trời, liên tục thay đổi vị trí.

Một kiếm đó của Khương Thành, giống như vĩnh viễn cũng không chạm đến được điểm cuối mà hắn muốn đạt đến.

Hắn biết, đây là quy tắc không gian đang quấy nhiễu bản thân.

Đáng tiếc, vô dụng.

Huyền văn không gian của hắn là thập tam trọng, cảnh giới đã vượt qua thủ đoạn không gian đang quấy nhiễu bản thân ở trước mắt.

Cho dù nó có biến đổi như thế nào, cũng không thể thoát khỏi khóa của thanh đạo kiếm kia.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, cuối cùng mũi kiếm của đạo kiếm cũng chạm vào điểm Hư Không dường như không thể nhìn thấy được.

Ầm ầm!

Sau một tiếng nổ lớn, toàn bộ ngôi sao hồ quang trước đó đều vỡ vụn biến mất giống như bọt biển.

Xuất hiện trước mặt hắn, là một thế giới mới.

Nơi này trên không tiếp trời, dưới không liền đất, hư hư đãng đãng.

Trông có vẻ như không có bất kỳ sự tồn tại nào.

Không đợi đến khi hắn thở phào nhẹ nhõm, trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn lại bị cuốn vào trong một huyễn cảnh khác.

Một vòng tấn công mới, hoàn toàn không cho hắn cơ hội thở dốc, giết thnagwr về phía hắn.

Chương 1425: Người thứ bảy là ai

Khương Thành cũng không biết, lúc hắn phá huỷ huyễn cảnh đầu tiên, những tiên nhân đang quan sát ở bên ngoài, tất cả đều kêu lên trong ngạc nhiên.

Từ bên ngoài nhìn vào không thể thấy hết được từng huyễn cảnh, cũng không thể nhìn thấy được bọn họ đã gặp phải cái gì.

Nhưng chưa từng ăn thịt lợn, cũng đã thấy lợn chạy.

Tất cả mọi người cũng biết rằng, bọn họ bị tấn công theo từng cách khác nhau.

Phương thức thể hiện lọt vào mắt bọn họ, là sau khi mọi người tiến vào sân, cả người sẽ bị mây đen bao phủ.

Mà trên thực tế, đó chính là rơi vào huyễn cảnh tấn công.

Trong tất cả các "tuyển thủ dự thi" chia nhỏ lộn xộn, người đầu tiên xua tan mây đen xung quanh bản thân là Vân Đình Đạo Thánh kia.

Chỉ trong hai giây mở màn, hắn đã dựa vào sức mạnh thâm sâu khó dò, đánh thủng huyễn cảnh bao phủ bản thân một cách ép buộc.

Lúc này tất cả mọi người có mặt đều đang kêu lên trong sự ngạc nhiên.

“Quả nhiên là Đạo Thánh lâu năm!”

“Lão già cổ hủ là lão già cổ hủ kìa!”

“Lão quái này, không phải đã vượt ra ngoài cấp độ Đạo Thánh đó chứ?”

“Quá mạnh!”

Lúc này, người thứ hai xua tan mây đen quanh thân cũng xuất hiện.

Cũng là một cường giả lâu năm - Tịch Phong Đạo Thánh.

Hẳn chậm hơn Vân Đình Đạo Thánh vẻn vẻn chỉ một giây mà thôi.

“Lại là Đạo Thánh lâu năm!”

“Lai lịch của bọn họ thật sự đáng ngạc nhiên!”

“Chắc chắn rồi, rất nhiều Thần Quân có mặt ở đây, thâm niên cũng không nhiều như bọn họ.”

“Thời kỳ hỗn loạn của Nguyên Tiên Giới vào năm đó, Tịch Phong Đạo Thánh đã là cường hào tung hoành một phương rồi!”

Mặc dù ngay cả khi đánh tan mây đen, cũng không thể thông qua vòng so tài đầu tiên ngay lập tức.

Sau khi Vân Đình và Tịch Phong Đạo Thánh xua tan đám mây đen đầu tiên, trên đỉnh đầu của họ rất nhanh cũng xuất hiện đám mây đen thứ hai.

Nhưng người đầu tiên vượt qua huyễn cảnh đầu tiên, thể hiện sức mạnh thoả đ.

Đối với rất nhiều người, điều này đã được xem là một sự khác biệt.

Hầu như “khán giả” có mặt đều là tiên quan của Thiên Cung, nhìn thấy cảnh này, trong lòng hơi khó chịu không thể giải thích được.

Vân Đình và Tịch Phong Đạo Thánh, trước kia không gia nhập vào Thiên Cung, chỉ là những người ngoài cuộc ngầm thừa nhận sự thống trị của Thiên Cung.

Đối với các tiên quan ở đây mà nói, bọn họ xem như là người ngoài.

Hai người ngoài đã chiếm "top hai", còn Đạo Thánh của Thiên Cung thì sao?

May mà lúc bọn họ nổi lên suy nghĩ này, cường giả thứ ba xua tan mây đen cũng xuất hiện.

"Mộng Ngột Đạo Thánh!"

"Đã từng là Thủ Tọa Đại Mộng Tư của Thiên Cung!"

"Cuối cùng cũng đến phiên người của Thiên Cung chúng ta!"

"Thật tốt quá!"

Nhìn thấy cảnh này, rất nhiều tiên quan xúc động phấn khích, tiếng hoan hô còn lớn hơn so với hai người đầu.

"Mộng Ngột Đạo Thánh vốn đã có sức mạnh và tư cách của Thần Quân, chỉ là trước kia không có vị trí mà thôi."

"Lần này có đến hai mươi Đạo Thánh, ba mươi Thượng Vị Tinh chủ, cuối cùng ai có thể giành được bảy vị trí này cũng rất khó nói, nhưng ba người này là ván đã đóng thuyền."

"Phải!"

"Sức mạnh của bọn họ rõ ràng cao hơn một bậc so với các Đạo Thánh khác."

Có người thể hiện nổi bật, có người biểu hiện không đáng tin cậy.

Hơn mười tiên nhân không đến cảnh giới Chí Tôn, sau khi mở màn đã nhanh chóng bị mây đen cắn nuốt.

Sau đó bị loại khỏi sân.

Vòng đầu tiên hải tuyến cũng không đến mức muốn mạng của bọn họ, chỉ là sau khi bị huyễn cảnh đánh bại dễ như bỡn, mấy chục người bị đào thải vẫn chưa mất mạng.

Chỉ là sắc mặt của từng người phờ phạc, sợ hãi chưa bình tĩnh lại được.

"Thật đáng sợ."

"Thật sự quá đáng sợ."

Sau khi bọn họ bị đào thải, rất nhiều tiên nhân tập hợp lại, cũng nhanh chóng biết được những mây đen bên trong đến cuối cùng là có ý nghĩa gì.

Trong phút chốc, cuộc thảo luận càng thêm sôi nổi.

“Chết tiệt, đây mới chỉ là vòng hải tuyến đầu tiên, khó đến như vậy sao?”

“Cái này không phải đến Đạo Tôn cũng không có hy vọng chứ?”

“Cho dù là Đạo Tôn cũng có thể thất bại!”

“Nếu không thì, đây là một trận chiến Thần Quân tranh đoạt, dưới Đạo Tôn hoàn toàn không có hy vọng.”

“May mà ta không báo danh…”

Sau đó, chỉ mấy chốc đã xuất hiện cường giả thứ tư, thứ năm, thứ sáu xua tan mây đen quanh người.

Họ là Linh âm Đạo Thánh, Thanh Khuyết Đạo Thánh và Ma Kiền Đạo Thánh.

Ba người này tất cả đều đến từ Nguyên Tiên Giới phía dưới, làm cho các tiên quan có mặt ở đây vô cùng mất mặt.

“Đây đây đây, tại sao tất cả đều đến từ phía dưới?”

“Thể diện Thiên Cung của chúng ta để ở đâu?”

Trên thực tế, điều này cũng bình thường.

Mấy Đạo Thánh lâu năm này đến từ phía dưới, họ đều đã có danh tiếng hiển hách trước khi thành lập Thiên Cung.

Mà Đạo Thánh lâu năm thật sự của Thiên Cung, đã trở thành Thần Quân khi vừa mới thành lập Thiên Cung.

Ví dụ những người như Dực Vương và Cảnh Vương.

Nếu như bọn họ cũng xuống sân thi đấu, vậy biểu hiện sẽ không kém hơn Vân Đình và Tịch Phong.

Nếu hôm nay Thiên Cung xuất chiến, sau này mới phát triển thành một nhóm Đạo Thánh mới.

Đương nhiên lai lịch sẽ không bằng những Đạo Thánh lâu năm kia.

“Tuy rằng đây chỉ là hải tuyến, phá vỡ huyễn cảnh đầu tiên cũng không tính là thành tích gì, nhưng thực sự là không dễ nhìn lắm.”

“Mặt của chư vị Thần Quân cũng tối lại.”

“Đó là chắc chắn rồi, đại hội này là Thiên Cung chúng ta tổ chức, kết quả là tất cả danh tiếng đều bị người ngoài giành lấy.”

“Hiện tại sáu người đánh tan mây đen, chúng ta chỉ chiếm một người.”

Bảy Thần Quân tương ứng với bảy người, vậy với tốc độ phá vỡ huyễn cảnh này, dù sao cũng phải ra hai người đứng đầu bảy người chứ?

“Công bố, không có gì ngoài ý muốn, người tiếp theo vẫn là đến từ phía dưới…”

Ngay khi bọn họ đang thảo luận, cuối cùng người thứ bảy phá vỡ bí cảnh, xua tan mây đen cũng xuất hiện.

Không phải Thành Ca thì là ai?

Vốn dĩ Ca có thể nhanh hơn, nếu như hắn đồng ý, thậm chí có thể là người đầu tiên.

Kiếm đạo hoàn mỹ đánh ra, trong nửa giây huyễn cảnh cũng không thể trụ nổi, ngay lập tức sẽ bị đánh thủng.

Thậm chí toàn bộ không gian khảo hạch cũng sẽ bị phá hủy.

Chỉ là hắn lười hao tổn nhiều sức lực như vậy.

Ngay cả Kiếm đạo thập tam trọng cũng vô dụng.

Cho dù sử dụng kiếm đạo và pháp cảnh, cũng phải đốt cháy tiên lực và lực thần hồn.

Hắn chỉ mới tìm ra sơ hở của huyễn cảnh, dùng phương thức phá giải tiết kiệm sức nhất, thoải mái nhất.

Hải tuyến thôi mà, thân là vua làm màu phải có khí phách cao thủ, không đáng phải liều mạng như vậy.

Nhưng những người bên ngoài cũng không biết những chi tiết này, bọn họ đã hoàn toàn sôi sục.

Trong nháy mắt âm thanh của tất cả mọi người có mặt đạt đến đỉnh điểm, dễ dàng vượt qua thanh thế lúc Vân Đình Đạo Thánh thông qua lúc trước.

“Khương Thành!”

“Là Thủ Tọa Thiên Đan Tư Khương Thành.”

“Chết tiệt chết tiệt! Người thứ bảy thật sự là tiên quan của Thiên Cung chúng ta?”

Những tiên quan bình thường này cũng không hề biết bất kỳ cuộc đánh cược nào, trong mắt bọn họ, Khương Thành là tiên quan vậy chắc chắn là người một nhà.

Nghĩ lại vừa rồi tất cả mọi người đều đang đoán người thứ bảy vẫn là người ngoài, còn đang vì Thiên Cung suy sụp mà thở dài.

Lúc này đột nhiên Thành Ca nổi lên, chiếm giữ vị trí thứ bảy…

Giành vinh quang cho Thiên Cung, vinh quang thuộc về mọi người.

Thậm chí có rất nhiều người còn vẫy hai tay, bắt đầu gọi Thành Ca đến khàn cả cổ.

“Khương Thủ Tọa uy vũ!”

“Khương Thủ Tọa vạn tuế…”

“Hắn mới là Đạo Tôn, sao có thể làm được?”

“Đúng vậy, có hai mươi Đạo Thánh tham chiến lần này, thế mà hắn có thể đánh thủng huyễn cảnh đầu tiên trước mười mấy Đạo Thánh, điều này lạ lùng ra sao?”

Rất nhiều tiên nhân cũng cảm thấy điều này quá không chân thật.

“Nếu không thì sao người ta có thể làm Ẩn Hoàng? Ta biết, Khương Thủ Tọa chắc chắn không phải là người bình thường.”

“Ngươi biết cái rắm, trước kia ngươi còn châm biếm hắn.”

“Trước kia không phải là tuổi trẻ không hiểu chuyện sao, từ giờ trở đi, Khương Ẩn Hoàng chính là thần tượng của ta!”

“Không hổ là Ẩn Hoàng mà! Đạo Tôn có thể tranh phong với Đạo Thánh, tư thế Thiên Đế thỏa đáng!”

Chương 1426: Song kiêu của Thiên Cung

Bản thân Thành Ca thân đang ở trong tỉ thí không nghe thấy được động tĩnh bên ngoài.

Có điều những Thần Quân phụ trách chủ trì đại hội Thông Thần ở bên ngoài trận kia lại có thể nghe thấy.

Tu Đế, Nguyên Đế và Không Đế không hiện thân cũng có thể nghe thấy.

Thế là tâm trạng của đám cấp cao của Thiên Cung này vô cùng phức tạp.

Mẹ nó, tiểu tử kia căn bản không phải là người của Thiên Cung bọn ta!

Các ngươi hoan hô chúc mừng lung tung cái gì?

Ngay cả Thiên Tâm hắn cũng không có, ngay cả Tà Tiên cũng trung thành hơn hắn, tốt xấu gì Tà Tiên còn có một Thiên Tâm hạ phẩm đấy.

Đợi đến khi xé rách mặt khai chiến với Tà Tiên giới, bọn ta sẽ phải ra tay với hắn.

Kết quả các ngươi vậy mà lại coi hắn thành anh hùng của Thiên Cung?

Còn Khương Ẩn Hoàng vĩ đại gì đó, tư chất Thiên Đế gì đó.

Chuyện này khiến người ta làm sao chịu nổi?

“Đồ đáng chết!”

Mặt Tu Đế sa sầm đến khó chịu.

“Những Đạo Thánh khác làm ăn kiểu gì vậy, lại để hắn giành ánh đèn rồi!”

Đổi lại thành bất kì một người nào khác làm anh hùng cũng được, nhưng người này cứ phải chính là Khương Thành mà hắn căm thù nhất.

Cứ với đà này, vậy sau này khi hắn giết Khương Thành, không phải là phải phòng ngừa bị quần tiên của Thiên Cung biết sao?

Bằng không, bọn họ sẽ cảm thấy anh hùng giành vẻ vang cho Thiên Cung đã bị mưu hại.

Sau đó nổi lên bất mãn mãnh liệt.

“Tu Đế hãy yên tâm đi.”

Không Đế ở một bên khẽ mỉm cười.

“Đây là trận sàng lọc đầu tiên mà thôi, độ khó rất thấp.”

“Tên này dựa vào lực công kích mạnh mẽ của kiếm đạo thập tam trọng nhanh chóng vượt qua được, vốn dĩ rất bình thường.”

“Đến phía sau sẽ không giống vậy nữa.”

Tu Đế nặng nề gật đầu.

“Đúng vậy, cửa ải này căn bản không tính là gì.”

“Đợi đến trận thứ tư mới là ngày tận thế của hắn.”

Trận thứ tư là trận quyết đấu thực lực thật sự, không chỉ không thể “Đầu cơ trục lợi”, thậm chí có hơi hung hiểm tàn khốc.

Hiện tại hắn cũng đã có hơi gấp không thể chờ đợi được muốn nhìn thấy trận chiến đó bắt đầu.

Nguyên Đế bên cạnh Không Đế đột nhiên thản nhiên nói: “Tên này có thể thông qua hai ba trận chiến không?”

Hả chuyện này?

Tu Đế và Không Đế chợt sửng sốt, dường như cũng là cho đến lúc này mới suy nghĩ đến vấn đề này.

Trận thứ hai kiểm tra đạo duyên.

Trận thứ ba kiểm tra nội tình tâm cảnh.

Hai trận này không cần chiến đấu, sẽ không xuất hiện nguy hiểm tính mạng.

“Ngay cả Thiên Tâm tiểu tử này cũng không có, trận thứ hai hắn không thể qua được.”

Đại hội Thông Thần là thể lệ loại bỏ từng trận từng trận một.

Người bị loại bỏ ở trận thứ nhất sẽ không thể tham gia trận thứ hai nữa.

Bị loại ở trận thứ hai cũng không thể tiến vào trận thứ ba.

Tu Đế nghĩ đến Khương Thành rất có thể sẽ không đến được trận thứ tư, căn bản không có cơ hội quang minh chính đại giết chết hắn ở trong tỉ thí, không có chỗ nào phát tiết oán hận và lửa giận, hắn suýt nữa chửi bậy ngay tại chỗ.

Lần đầu tiên hắn mong mỏi Thành Ca có thể cố lên chút, dù sao cũng phải chống đỡ đến trận thứ tư.

Tiểu tử kia không phải là rất biết đầu cơ trục lợi sao, cho dù làm bừa cũng được!

Ngay vào lúc bọn họ thảo luận riêng, bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng hoan hô dời núi lấp biển.

“Thu Vũ Tuyền!”

“Đế Kiếm Tinh chủ, Thu Vũ Tuyền!”

“Không hổ là Thần Nữ thiên tư như Phượng!”

Sau khi Khương Thành đánh xuyên huyễn cảnh đầu tiên, vị trí thứ tám thứ chín lần lượt là hai vị Đạo Thánh đến từ Thiên Cung và hạ diện.

Sự mạnh mẽ về thực lực của Đạo Thánh có thể thấy một phần nhỏ cũng có thể suy đoán được.

Ngoại trừ dị loại như Khương Thành ra, những Đạo Tôn khác đều không thể lay động được địa vị thống trị của bọn họ.

Hoàn toàn chính là sự chênh lệch cấp bậc.

Nhưng mà ngay vào lúc mọi người nghĩ như vậy, lại có một Đạo Tôn vượt qua mười mấy vị Đạo Thánh, dẫn đầu đánh xuyên huyễn cảnh đầu tiên, chiếm lấy vị trí thứ mười.

Người này chính là Thu Vũ Tuyền.

“Ha ha ha, lại là người của Thiên Cung chúng ta.”

“Hơn nữa lại là một vị Đạo Tôn.”

“Thu Thần Nữ thật lợi hại!”

“Trước có Khương Thành, sau có Thu Vũ Tuyền, mặc dù Đạo Thánh của Thiên Cung chúng ta không giỏi, nhưng mà Đạo Tôn lại mạnh mẽ đến rối tinh rối mù!”

“Cho dù đây chỉ là hải tuyển, nhưng có thể vượt qua mười mấy vị Đạo Thánh ở một hạng mục nào đó, cũng vẫn là quá không thể tin được!”

“Hai vị này đặt ở bất kì thời đại nào cũng đều là tuyệt đại thiên kiêu trấn áp những người cùng lứa.”

“Thiên Cung chúng ta có thể đồng thời có được hai vị, đây là điềm báo đại hưng đấy!”

Sắc mặt của những Thần Quân cấp cao và Thiên Đế của Thiên Cung càng đen hơn.

Đối với Thu Vũ Tuyền Thiên Tâm đầy ắp, bọn họ đương nhiên không có bất kì địch ý gì, thậm chí còn ôm lấy thiện cảm cực lớn.

Nhìn thấy nàng lấy được thành tích tốt cũng vô cùng vui vẻ.

Nhưng vấn đề là, khi đám Tiên Nhân dưới đài kia khen Thu Vũ Tuyền, lại cùng kéo Khương Thành vào.

Mẹ nó, các ngươi cổ vũ Thu Vũ Tuyền thì cổ vũ đi, kéo gì mà tuyệt đại song kiêu chứ?

Đây không phải là gia tăng cảm giác tồn tại của con sâu làm rầu nồi canh kia sao?

Lúc này trong sân tỉ thí đã có trên nghìn tên Tiên Nhân dưới Đạo Tôn bị loại bỏ ra ngoài.

Mà số người này vẫn đang không ngừng tăng lên.

Nhưng cùng lúc đó, biểu hiện của các cao thủ lại là vô cùng vững vàng.

Khi Vân Đình Đạo Thánh phá vở huyễn cảnh lần thứ hai, mười mấy tên Đạo Thánh khác cũng ào ào phá vỡ huyễn cảnh mình rơi vào.

Tiếp theo, chính là đám người Tịch Phong, Mộng Ngột, Khương Thành phá vỡ huyễn cảnh lần thứ hai.

Bởi vì lần thứ hai Thành Ca đã có kinh nghiệm, cho nên phá vỡ huyễn cảnh cũng trở nên quen thuộc dễ dàng hơn rất nhiều.

Thứ tự trực tiếp xếp ở vị trí thứ tư.

Một lần nữa dẫn đến toàn trường một trận hoan hô.

“Khương Ẩn Hoàng còn nhanh hơn lần trước nữa!”

“Không phải là ngẫu nhiêu!”

“Thể diện của Thiên Cung đều dựa vào Khương Thủ Tọa mạnh mẽ đổi lại đấy!”

“Thật mạnh quá!”

“Thu Vũ Tuyền! Thứ tự phá vỡ huyễn cảnh lần thứ hai nàng xếp ở vị trí thứ bảy.”

“Hay lắm!”

“Không hổ là song kiêu Đạo Tôn của Thiên Cung chúng ta mà!”

Ngoại trừ những người nhìn ra sự mạnh mẽ của những Đạo Thánh lâu năm kia ra, rất nhiều người cũng càng là nhận thức sâu sắc được chỗ không thể tin được của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền.

Cho đến bây giờ, ngoại trừ những Đạo Thánh kia ra thì chỉ có hai người bọn họ có thể làm được chuyện đánh xuyên huyễn cảnh này.

Những người khác, bất luận là Đạo Tôn thiên tài nổi tiếng, hay là ngồi trên ngôi vị Tinh chủ đều vẫn chiến đấu hăng hái ở trong huyễn cảnh thứ nhất.

Mặc dù bọn họ chắc chắn cũng có thể thông qua, nhưng thời gian tiêu phí có sự chênh lệch trình độ.

Nhưng bọn họ không hề biết, tâm trạng lúc này của Thành Ca không tốt đẹp cho lắm.

Quy tắc của hải tuyển là ở trong trận này ba ngày.

Ba ngày không bị loại bỏ thì coi như là thông qua, cho dù không đánh xuyên được một huyễn cảnh nào cũng có thể tiến vào trận thứ hai.

“Thể lệ này cũng đã sắp xếp quá hố người rồi đi?”

Dưới loại quy tắc tỉ thí này, người đánh nhanh cũng không có chỗ tốt bổ sung gì cả.

Bọn họ sẽ lập tức đón lấy công kích của một huyễn cảnh tiếp theo, một mực kéo dài đến hết ba ngày.

“Theo lí mà nói, ca đánh xuyên một huyễn cảnh thì đã nên trực tiếp vượt qua rồi.”

“Đây mẹ nó còn phải hì hà hì hục liên tục đánh đến ba ngày mới tính là kết thúc, coi ca là đến đây làm cu li sao?”

Thời gian ba ngày, đối với Tiên Nhân mà nói cũng chỉ thấm thoát trôi qua.

Không tính là dài bao nhiêu cả.

Cho dù đánh như vậy đến ba năm, dựa vào Tiên lực của Thành Ca cũng có thể thoải mái bay nhảy.

Nhưng vấn đề là ca này không có kiên nhẫn đó.

Hắn cảm thấy quá phiền phức.

Khi bị cuốn vào một huyễn cảnh nào đó lần thứ ba, tiếp nhận một vòng thử thách công kích quy tắc mới, cả đầu hắn đều nghĩ làm sao thu được lợi ích.

Bí cảnh của tỉ thí này rốt cuộc là cái gì?

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, có lẽ bản chất của nó là một đại trận.

Bằng không sẽ không có quy luật như vậy, ngay ngắn thứ tự như vậy.

Mà cho dù là đại trận do người xây dựng, hay là do thiên nhiên tạo thành, chung quy vẫn là trận pháp.

Chỉ cần là trận pháp, vậy thì sẽ tồn tại mắt trận, tồn tại sơ hở.

Chương 1427: Người ngao du ở bên ngoài tỉ thí

“Trên đời này không tồn tại trận pháp không có sơ hở.”

Đây là chân lí mà năm xưa Khương Thành đã học được khi rút được một thuật trận pháp của hệ thống.

Có vài trận pháp thoạt nhìn trời sinh hoàn mỹ, đó là bởi vì trình độ của người phá trận không đủ, không tìm được sơ hở mà thôi.

Mà trình độ trận pháp của hắn vẫn là rất tốt.

Lần trước ở Luyện Tâm Đạo của Đạo Tuyệt Chi Địa, trình độ trận pháp của hắn đã có một bước nhảy vọt không có nguyên do.

Một lần đột phá cấp bậc đạo trận bát phẩm, cách đạo trận sư cửu phẩm cũng chỉ xa một bước.

Ở Nguyên Tiên giới, sợ rằng rất khó tìm được người có trình độ trận pháp mạnh hơn hắn.

Trong chiến đấu không quan trọng, hắn đã thay đổi góc nhìn võ giả ban đầu của mình.

Bắt đầu dùng góc nhìn của trận pháp sư, từng chút một quan sát huyễn cảnh.

Sau đó hắn cảm nhận được một số mạch tầng sâu của huyễn cảnh này.

Có nhiều người có mặt như vậy, chỉ có hắn có thể làm được chuyện này.

Bởi vì đây là năng lực chỉ thuộc riêng về đạo trận sư.

Toà đại trận bí cảnh được Thiên Cung dùng để làm sân bãi so tài, phẩm giai còn đúng thật là bát phẩm.

Cho dù những người khác từng xem qua trận pháp, thậm chí từng tu luyện qua trận chi quy tắc, đạo hạnh cũng không đủ động chạm đến bản chất nội bộ của toà đại trận này.

Thông qua biểu tượng của bí cảnh, Khương Thành đã “nhìn thấy” sợi tơ đan xen quanh co uốn lượn.

Cũng đã nhìn thấy vô số điểm sao bơi lội ở trên từng tấm lưới.

Bọn nó là lộn xộn như thế, không nhìn ra một chút quy luật gì.

Nhưng Khương Thành lại rất nhanh đã có phát hiện.

Lần này, thời gian hắn ở trong huyễn cảnh dài khác thường.

Dài đến rất nhiều Đạo Tôn đều đã ào ào đánh tan đám mây đen tối thứ nhất, Vân Đình Đạo Thánh đã đánh tan đám mây đen lần thứ sáu, mà Thu Vũ Tuyền cũng đã đánh tan năm lần.

Hắn vẫn cứ ở trong bí cảnh thứ ba kia cẩn thận cảm nhận.

Bên ngoài trận dần dần lại có tiếng nghị luận.

“Sao Khương Thủ Tọa vẫn chưa đánh tan đám mây đen thứ ba chứ?”

“Đúng vậy, lẽ nào hắn đã gặp phải phiền phức rồi sao?”

“Theo lí mà nói, hiện tại ít nhất hắn cũng đã nên đánh được đám thứ sáu rồi.”

“Kì lạ kì lạ…”

Nghe thấy tiếng nghị luận xôn xao xung quanh chúng Tiên, đám Thần Quân Quân Vương sớm đã không thoải mái không nhịn được đứng ra.

“Hừ, hai lần vừa rồi kia chỉ là may mắn mà thôi.”

“Hiện tại hắn thiếu lực lượng chống đỡ, cho nên đã lộ ra trình độ chân thật.”

“Một Đạo Tôn, các ngươi còn có thể kì vọng hắn thế nào? Xoay chuyển trời đất sao?”

“Chỉ như vậy còn là anh hùng giành vẻ vang cho Thiên Cung, hắn có tư cách đó sao?”

“Giống như Thu Vũ Tuyền mới tính.”

“Nhưng rất đáng tiếc, Thu Vũ Tuyền chỉ có một mình, không phải là người tầm thường gì cũng xứng đánh đồng với nàng đâu.”

“Đừng cưỡng hành song kiêu nữa…”

Bọn họ cũng coi như là đã cực lực nhịn rồi.

Vốn đã nhìn Khương Thành không thoải mái, kết quả tiểu tử này vừa lên đã cướp hết sự chú ý.

Hiện tại hiếm khi Thành Ca lộ ra “xu hướng suy tàn”, có thể coi như là để bọn họ đạt được cơ hội phát ra chế nhạo.

Mà nghe thấy chư vị Thần Quân nói như vậy, rất nhiều Tiên Nhân cũng không khỏi bắt đầu bán tín bán nghi.

“Lẽ nào Khương Thủ Tọa thật sự đã không ổn rồi?”

“Có thể lắm.”

“Thu Vũ Tuyền thông qua bí cảnh Đăng Thiên, trở thành Đế Kiếm Tinh chủ, đây đều là thiên phú chân thật hiện ra, mọi người đều rõ như ban ngày.”

“Mà ngoại trừ kiếm đạo thập tam trọng trong lời đồn ra, Khương Thành chưa từng làm ra hành động thiên tài kinh thiên động địa gì.”

“Đúng thế, hắn không có lực thuyết phục giống Thu Vũ Tuyền.”

Ngay vào lúc bọn họ nghị luận ầm ĩ, cuối cùng Khương Thành trong tỉ thí đã đánh tan đám mây đen thứ ba, thông qua bí cảnh thứ ba.

Mọi người nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng đã coi như là rất tốt.”

“Đúng vậy, những Đạo Tôn khác đều vẫn ở trong huyễn cảnh thứ hai đấy, tốt xấu gì hắn cũng đã đánh xuyên bí cảnh thứ ba.”

“Mặc dù không bằng Thu Vũ Tuyền, cũng đã rớt lại phía sau những Đạo Thánh kia, nhưng vẫn đã rất nổi bật rồi.”

“Đúng vậy, người nổi bật trong Đạo Tôn tuyệt đối coi như là thiên tài đỉnh cấp.”

Bọn họ cứ nói, dần dần đã lộ ra vẻ nghi ngờ.

Rất nhiều người cũng bất tri bất giác ngậm miệng lại.

Thậm chí ngay cả mấy vị Thần Quân không kiêng dè gì chế giễu Khương Thành kia cũng có hơi không hiểu rõ nổi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao hắn lại vẫn chưa gặp phải công kích của huyễn cảnh thứ tư?”

Vòng thi đấu hải tuyển đầu tiên này, công kích huyễn cảnh là hết đợt này đến đợt khác đấy.

Đánh xong một cái, không đến mười giây cái tiếp theo sẽ đến, căn bản sẽ không cho bao nhiêu cơ hội nghỉ ngơi thở dốc.

Nhưng hiện tại, cách Khương Thành đánh xong bí cảnh trước đã qua trọn vẹn nửa phút.

Hắn vẫn như cũ không bị một đám mây đen tiếp theo bao trùm lấy.

Điều này rất kì quái.

Chỉ thấy trong trận, những người khác bên kia vẫn như cũ đang thi đấu hừng hực, duy chỉ ca này bắt đầu dạo chơi ở xung quanh.

Thậm chí hắn cũng đã thu lại kiếm của mình.

Chắp tay sau lưng bước đi thong thả, nhìn đông nhìn tây.

Phảng phất như không phải là đến thi đấu, ngược lại giống như là đến tản bộ hơn.

Tỉnh thoảng còn đi qua bên người một vài Tiên Nhân đang thi đấu.

Vòng thứ nhất không cho phép ra tay với bất kì người nào, hắn cũng chỉ là tuỳ tiện nhìn thử một chút.

Cùng với thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều Tiên Nhân chú ý đến dị thường của hắn.

Cuối cùng những Thần Quân trắng trợn chế giễu Thành Ca lúc trước kia đã nhìn ra vấn đề ở đâu.

“Sở dĩ hắn không bị huyễn cảnh công kích là bởi vì hắn đã tránh được tất cả mây đen.”

“Thoạt nhìn hắn là tuỳ ý đi lại, nhưng trên thực tế có rất nhiều huyền cơ.”

“Mỗi một đám mây đen sắp rơi đến trên đầu hắn, cuốn hắn vào huyễn cảnh, đều sẽ sắp xếp đan xen với hắn vào khoảnh khắc rơi xuống đó.”

“Đây không phải là trùng hợp, mà là hắn cố ý làm như vậy!”

“Loại chuyện này cũng có thể làm được sao?”

“Tiểu tử đó thật đúng là quái đản rồi!”

Thậm chí ngay cả ba vị Thiên Đế cũng không nhịn được đưa mắt nhìn nhau.

“Người bên trong không nhìn thấy mây đen được, cũng không thể cảm nhận trước được khí tức công kích.”

“Mà ở bên trong xông bay lung tung cũng chạy không thoát sự bao trùm của mây đen.”

“Vậy sao hắn biết trước được thời cơ và vị trí của đám mây đỉnh đầu?”

“Chuyện này phải hỏi bản thân hắn rồi.”

Tu Đế lạnh lùng nói: “Ta biết ngay tiểu tử này am hiểu đầu cơ trục lợi nhất, hắn nhất định là đã dùng thủ đoạn đặc biệt gì đó, chiếm được lợi ích.”

Cho dù sức tưởng tượng của bọn họ lại phong phú đi chăng nữa cũng không thể nghĩ Thành Ca thành một đạo trận sư bát phẩm.

Bởi vì điều đó còn khó tin hơn cả Đạo Thánh.

Những Đạo Thánh trên mặt ngoài của Thiên Cung có mấy chục vị, mà đạo trận sư bát phẩm chỉ có hai vị.

Hiện trường bên ngoài đã lại lần nữa sôi trào lên.

Lúc này, bất luận là Vân Đình Đạo Thánh, Mộng Ngột Đạo Thánh hay là Thu Vũ Tuyền đều không có ai chú ý nữa.

Tất cả ánh mắt đều đang chuyển động theo bóng dáng của Khương Thành.

“Chuyện này cũng quá thần kì rồi đi?”

“Lần đầu tiên nhìn thấy loại chuyện này.”

“Đạo Thánh đều chỉ có thể thành thật đánh những huyễn cảnh kia, duy chỉ có hắn có thể không cần đánh.”

“Rõ ràng hắn vẫn ở trong trận, nhưng lại coi như là đi dạo ở bên ngoài quy tắc so tài!”

“Đúng vậy, một phần duy nhất của toàn trường!”

“Chuyện này sao làm được vậy?”

“Cho dù làm thế nào, có thể tìm được lỗ hổng ở đại hội Thông Thần, bản thân đã là một loại năng lực không thể tin được.”

“Đúng vậy, đây đã coi như là nhảy ra mê cục đấy, đánh bại tất cả mọi người rồi!”

Kết luận này vừa ra, Thành Ca không lâu trước đó còn bị nói xấu, lập tức lại được toàn trường tâng bốc.

“Ta đã nói rồi mà, trước đó hắn tiêu hao thời gian lâu như vậy ở huyễn cảnh thứ ba chắc chắn là có nguyên nhân.”

“Căn bản không phải là thực lực không tốt gì đó, lúc đó người ta bận tìm lỗ hở đấy!”

“Cao nhân mà, làm chuyện đều khác biệt.”

Chương 1428: Ngươi cũng coi như là đã tận lực rồi

Khuôn mặt của đám người Quân Vương và Cảnh Vương có hơi đau rát.

Không lâu trước đó bọn họ còn nói Khương Thành thiếu lực lượng chống đỡ, đã lộ ra trình độ thực sự.

Không xứng song kiêu gì đó với Thu Vũ Tuyền.

Lúc đó nói đến tuyên thệ một cách nghiêm trang, giống như quyền uy chứng thực.

Kết quả hiện tại sự thật chứng minh là bản thân bọn họ vô tri, cũng không nhìn thấu thao tác cao cấp đã nhảy ra nói xằng nói bậy.

Nếu không phải là thân phận Thần Quân bày ở đó, mọi người không dám đắc tội, vậy hiện tại sớm đã đến lượt bọn họ bị giễu cợt cả nhóm rồi.

Mà dù là như thế, rất nhiều Tiên Nhân cũng lặng lẽ mắng chửi trong lòng.

Những Thần Quân các ngươi thân là Đạo Thánh lâu năm, lại là người tổ chức của đại hội.

Còn tưởng rằng các ngươi thật sự là chuyên gia đấy.

Kết quả chỉ như vậy?

Chỉ là nhìn một Đạo Tôn, các ngươi cũng có thể tập thể phán đoán phạm sai lầm?

Là không mang mắt hay là không mang não?

Rốt cuộc có được không vậy?

“Vẫn là Khương Thủ Tọa lợi hại mà!”

Trong lòng khinh thường Thần Quần, đồng thời mọi người cũng không quên tâng bốc Khương Thành.

Chiêu này của Thành Ca, ai cũng có thể nhìn ra hắn là đã tìm được lỗ hổng.

Là đã mưu lợi.

Vấn đề là điều này không vi phạm quy tắc so tài.

Chỉ cần có thể chống đỡ ở bí cảnh ba ngày, mặc kệ ngươi dùng cách nào cũng được.

Hơn nữa mưu mô này chỉ có hắn có thể lấy được, cũng không có một Đạo Thánh nào có mặt ở đây có thể làm được.

“Phần độc nhất của toàn trường, lúc này Thiên Cung chúng ta có thể coi như là đã đánh bại người ngoài rồi.”

“Bằng không người ta sao lại gọi là Ẩn Hoàng chứ?”

“Còn cưỡng hành song kiêu, ta lại không cảm thấy Thu Vũ Tuyền cũng có thể làm được loại chuyện này.”

Đáng tiếc, Thành Ca bên trong không hề biết mình đang ở đầu ngọn gió.

Hắn cũng không biết bên ngoài có thể nhìn thấy người bên trong.

Bằng không, ca này chắc chắn sẽ phô mấy bộ dáng rồi.

Hắn mở ra hình thức dạo phố, đi đến đi lui, cuối cùng đã đi đến bên cạnh Thu Vũ Tuyền.

Lúc này xung quanh Thu muội tử vẫn đang bao trùm mây đen.

Nàng đang vật lộn với bí cảnh thứ bảy.

Thành Ca giống như thị sát, chắp tay sau lưng tràn đầy hứng thú ở một bên xem.

Những Tiên Nhân bên ngoài kia đầu óc mơ hồ.

Hắn muốn làm gì?

Chốc lát sau, cuối cùng Thu Vũ Tuyền cũng đã gian nan đánh xuyên bí cảnh thứ bảy, xua tan đi mây đen.

Vừa ra ngoài, muội tử này chính là chợt kinh ngạc.

Thấy Khương Thành đứng ở trước mặt mình, hai tay trống không vỗ tay mỉm cười.

“Không tệ không tệ, rất có tinh thần mà!”

Thu Vũ Tuyền có hơi buồn bực.

Sao hắn lại chạy đến trước mặt mình rồi, lẽ nào vị trí phân ngẫu nhiên ở lúc mở màn cách gần sao?

“Không phải là ngươi rất muốn đánh một trận với ta sao, hiện tại ta đã đến rồi thì ra tay đi!”

Nghe thấy lời thiếu đòn này của hắn, Thu Vũ Tuyền rất tức giận.

“Hiện tại không phải là lúc, ngươi đợi đấy cho ta…”

Quy tắc của vòng hải tuyển đầu tiên này giới hạn không thể ra tay quấy rầy những người khác.

Huống hồ lập tức đã phải đến công kích của huyễn cảnh lần thứ tám rồi, nàng cũng không rảnh ra tay.

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị đám mây đen thứ tám bao trùm lấy.

Nàng kịch liệt chiến đấu trong bí cảnh, hơi tăng nhanh chút tiết tấu.

Nếu như đã không thể ra tay, vậy thì đánh xong bí cảnh này trước tên kia cũng coi như là đạp hắn xuống rồi!

Đối mặt với Khương Thành, cái gì nàng cũng muốn so thử một chút.

Chốc lát sau, nàng đã nhanh chóng đánh xong huyễn cảnh thứ tám.

Vẫn chưa kịp dụi mắt, đã lại lần nữa nghe thấy tiếng cười đùa của Thành Ca.

“Có hơi chậm đấy, ta đợi đến hoa cũng đã tàn rồi!”

“Sao ngươi có thể nhanh như vậy?”

Thu Vũ Tuyền không biết Thành Ca căn bản sẽ không bị huyền cảnh công kích.

Nàng vẫn tưởng rằng Khương Thành là giống với mình, vừa rồi lại đã rơi vào công kích của một huyễn cảnh.

Nhìn thấy hắn yên lành ở bên ngoài, xung quanh cũng không có mây đen, chỉ coi hắn còn nhanh hơn mình.

“Đây cũng tính là rất nhanh sao?”

Khương Thành cố ý kinh ngạc một chút.

“Ca đã thả chậm nhịp điệu rồi đấy.”

Ngươi cứ nổ đi!

Ôm lấy tâm trạng như vậy, Thu Vũ Tuyền lại lần nữa bị huyễn cảnh công kích.

Vòng hải tuyển này, thật ra nàng cũng không sử dụng toàn lực.

Thi đấu phải chống đỡ ba ngày, không cần thiết phải lần nào cũng liều mạng.

Nhưng vì đánh bại tên này, cuối cùng nàng đã mở ra toàn bộ hoả lực.

Chỉ năm giây sau, nàng đã đánh xuyên bí cảnh thứ chín.

Dẫn đến toàn trường một trận kinh hô.

Nhưng mà bản thân Thu Vũ Tuyền ở bên trong lại không kịp vui mừng, vừa ra ngoài nàng đã gấp không thể chờ được nhìn xem Khương Thành thế nào rồi.

Ở cái nhìn đầu tiên, không nhìn thấy người.

Sau đó, sau lưng truyền đến tiếng cười chế nhạo.

“Vẫn là không được nha, với tư cách là thị nữ của ta, ngươi không thể khiến ta mất mặt.”

“Chuyện này sao có thể chứ?”

Thu Vũ Tuyền đã có hơi nghi ngờ nhân sinh.

Sao tên này có thể còn nhanh hơn mình?

Một lúc sau, nàng lại bị huyễn cảnh công kích, lần này nàng càng liều mạng ở bên trong hơn.

Chỉ ba giây đã đánh ra ngoài.

“Chỉ có vậy chỉ có vậy? Chỉ thế thôi sao?”

Lần này Thành Ca lại đi đến phía trước mặt nàng.

Vẫn là nụ cười thiếu đòn như cũ.

“Đây chính là tốc độ cực hạn của ngươi sao, ta đều đã sắp đợi đến ngủ rồi.”

Cũng chính là người bên ngoài không nghe thấy âm thanh bên trong, bằng không chắc chắn đều phải mắng hắn.

Có cần mặt mũi không?

Thu Vũ Tuyền đã có hơi bị đả kích đến.

Sau khi lại một lần bị cuốn vào huyễn cảnh, thậm chí nàng đều đã bắt đầu sử dụng con bài chưa lật không muốn người khác biết.

Số mệnh của nàng cực sâu, con bài chưa lật cũng vô cùng nhiều.

Trong đó có một vài đòn sát thủ có thể xưng là “cấm thuật”.

Vốn không định dùng ở vòng thứ nhất, nhưng vì đạp Khương Thành xuống, nàng không thèm đếm xỉa đến!

Lần này, chỉ vỏn vẹn một giây đã đánh xuyên huyễn cảnh trước mắt.

Còn nhanh hơn cả Vân Đình Đạo Thành trước đó!

Những Tiên Nhân bên ngoài kia đều đã chấn động, đây là không thể tin được cỡ nào chứ?

Hoá ra Thu Vũ Tuyền trước đó không hề dùng toàn lực?

Thậm chí ngay cả ba vị Thiên Đế cũng đều không khỏi tán thán.

Một giây đã đánh xuyên huyễn cảnh, nói rõ uy lực của công kích không muốn người ta biết lần vừa rồi kia của nàng mạnh đến đã vượt qua loại giới hạn nào đó.

“Quá không thể tin được!”

“Nghe nói nàng tấn nhập Đạo Tôn cũng chẳng qua là chuyện lần này.”

“Số mệnh và thiên phú của nàng này thật là hiếm thấy trong cuộc đời, nàng gia nhập Thiên Cung là chuyện may mắn của chúng ta.”

Các Thần Quân ở một bên sợ hãi biến sắc.

Theo sau các vị Thiên Đế nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy có người có thể có được đánh giá như vậy.

Nhưng mà Thu Vũ Tuyền bên trong lại không vui lên nổi một chút nào, nàng đã thật sự bị đả kích đến.

Bởi vì nam nhân đó vẫn cười tươi như hoa đứng ở trước mặt nàng.

“y, ngươi cũng coi như là đã tận lực rồi.”

“Bỏ đi bỏ đi, chung quy chỉ là một thị nữ, ta không nên yêu cầu ngươi cao như vậy.”

Trong miệng nói như vậy, thật ra Thành Ca vẫn là có hơi chấn động một chút.

Chiêu này của Thu Vũ Tuyền cũng chỉ đứng sau kiếm đạo hoàn mỹ của mình thôi.

Mẹ nó, Tiên Mẫu chuyển thế cũng quá được Thiên Đạo thiên vị rồi nhỉ?

Quả thực chính là phạm quy mà!

Ca này tự động phớt lờ mình là kẻ tái phạm mở hệ thống hack.

“Chuồn đây chuồn đây, không đả kích ngươi nữa.” Hắn cố ý dáng vẻ cụt hứng.

Cứ tiếp tục đả kích như thế, Thu Vũ Tuyền không chừng phải bị kích thích đến đốt cháy căn cơ, tiêu hao tiềm lực.

Sao phải vậy chứ?

Mình còn trông mong tương lai nàng lưu lạc khắp nơi, kiếm thêm nhiều chút thu hoặc đấy.

Thỉnh thoảng trêu đùa một chút còn được, nhưng không thể nghịch hỏng được.

“Ngươi…”

Nhìn bóng dáng thản nhiên rời đi của hắn, trong lòng Thu Vũ Tuyền hết sức không cam lòng.

Nhưng mà nàng thật sự đã tận lực rồi.

Nàng căn bản không thể tưởng tượng được, làm sao Khương Thành làm được còn nhanh hơn mình vậy.

Mà lúc này, công kích của huyễn cảnh tiếp theo cũng đã đến.

Nàng lại lần nữa bị quy tắc đủ mẫu mã công kích.

Mà khương Thành lại là đang tiếp tục tản bộ.

Cứ đi dạo, phía trước một đạo mây đen đột nhiên tan đi, có người đã đánh xuyên một đạo huyễn cảnh.

Ngay sau đó, bóng dáng của Lăng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chương 1429: Thành ca anh minh thần võ

"Ơ, thế mà lại là ngươi?""

Thành Ca hiển nhiên vẫn còn nhớ em gái đã từng được bản thân che chở ở Thiên Đạo Kiếm Hải.

"Ô, đây không phải là Khương Ẩn Hoàng sao, đã lâu không gặp!"

Sau khi Lăng ngạc nhiên cũng mặt mày rạng rỡ.

Đương nhiên đây là giả vờ.

Là Thiên Đế Chiến, đừng nói trong sân, ngay cả ngoài sân cũng không có sinh linh nào mạnh hơn nàng.

Nhưng nàng chỉ là "nhân chứng" đến chơi đùa, cho nên trong giai đoạn đầu chỉ là cố tình ở lại trong huyễn cảnh để giết thời gian.

Cải trang sức mạnh thành Đạo Tôn bình thường, bất hiển sơn bất lộ thuỷ.

Vừa rồi vẫn là lần đầu tiên nàng xuyên thủng huyễn cảnh.

Dù sao ngoại trừ Thiên Đế và Thần Quân, những tiên nhân khác cũng không biết nàng.

“Đã lâu không gặp, ngươi cũng tới cạnh tranh Thần Quân sao?

Thành Ca hơi cảm khái, cảnh giới của nữ nhân này cũng là Đạo Tôn.

“Đúng vậy.”

Lăng cười đến mức mắt cong lên như trăng lưỡi liềm.

“Lần này Khương Ẩn Hoàng có còn dư sức lực dẫn theo người khác không?”

Đương nhiên Thành Ca không ngại dẫn theo em gái.

Nhưng hắn cũng biết rằng, đây là một người phụ nữ đầy tâm cơ đen tối.

Ở Thiên Đạo Kiếm Hải vào lần trước, nữ nhân này có thể ra lệnh cho một Chí Tôn thành thạo Sinh Diệt Kiếm Tâm, thân phận chắc chắn không tầm thường.

Nếu ngươi muốn giả ngu để trêu đùa ta, thì ta cũng sẽ chơi đùa vui vẻ với ngươi.

“Ngươi biết vòng hải tuyển đầu tiên này là một cuộc chiến cá nhân, người khác cũng không thể vào được huyễn cảnh.” Hắn cố tình làm bộ mặt khó coi.

Ngay lập tức Lăng nở một nụ cười xấu xa tràn đầy ý trêu ghẹo.

“Ôi chao, không phải trước đây Khương Ẩn Hoàng đã nói rằng có thể dễ dàng dẫn dắt tất cả mọi người có mặt đến bất cứ nơi nào sao?”

“Lần này lẽ nào không được…”

Nàng vừa mới nói xong, mây đen mới đã bao phủ lấy người.

Cũng kéo nàng vào trong huyễn cảnh mà tấn công.

Thảo nguyên mênh mông trong huyễn cảnh, đột nhiên từng ngọn cỏ giống như trở nên sống động.

Trong một thời gian ngắn, vô số lá cỏ từ bốn phương tám hướng bắn đến nàng.

Lăng thậm chí không thèm liếc nhìn nó.

Tất cả lá cỏ được áp dụng quy tắc tấn công khác nhau, đều đồng loạt dừng lại.

Đột nhiên cứng lại giữa không trung, không nhúc nhích.

Vào lúc này thời gian dường như dừng lại.

Vốn dĩ huyễn cảnh sẽ không ngừng tấn công, cũng đã dừng lại một cách thần kỳ.

Chỉ khi nàng buông bỏ sự ràng buộc, mới có thể tiếp tục di chuyển một lần nữa.

May mắn thay động thái này xảy ra bên trong huyễn cảnh mà không ai có thể nhìn thấy được.

Nếu không chắc chắn sẽ dọa tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi.

Vân Đình Đạo Thánh hay Mộng Ngột Đạo Thánh gì đó, còn có đòn tấn công mạnh mẽ của Thu Vũ Tuyền, nỗi sợ hãi đáng sợ trước mặt nàng, cũng không có gì có thể so sánh được.

Mà nữ nhân này đã làm ra tất cả, biểu cảm vào lúc này lại hời hợt giống như không hề xảy ra chuyện gì.

“Ôi, cuộc so tài này thật sự là phiền phức, ta còn chưa nói hết.”

Vì cải trang thành Đạo Tôn bình thường, nàng cũng không tiện xuyên thủng huyễn cảnh ngay lập tức, ra ngoài tiếp tục đùa giỡn Thành Ca.

“Thôi bỏ đi…”

Nàng cười trên nỗi đau của người khác.

“Bị ta nói không được, có lẽ hắn đã rất tức giận nhỉ?”

Sau đó, đột nhiên những chiếc lá cỏ xung quanh nàng biến mất không dấu vết.

Không riêng gì lá cỏ, ngay cả huyễn cảnh nơi nàng đang ở cũng biến mất.

Ngay sau đó, nàng lại nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đầy ý trêu chọc của Khương Thành.

“Đừng nói không được với nam nhân.”

“Đương nhiên ta có thể dẫn dắt tất cả mọi người, chẳng qua phải xem biểu hiện của bản thân ngươi rồi.”

Đường đường là Thiên Đế Chiến, đã không còn nhiều chuyện có thể làm cho Lăng ngạc nhiên nữa.

Nhưng lúc này nàng vẫn còn choáng váng.

Bởi vì, vừa rồi nàng cũng không phá vỡ huyễn cảnh.

Huyễn cảnh đó, là Khương Thành giúp nàng phá vỡ từ bên ngoài.

Làm sao có thể?

Lúc này tất cả mọi người bên ngoài, lại một lần nữa được đổi mới nhận thức.

"Trời ơi, vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ta cũng không biết."

"Hình như, hắn cưỡng ép xua tan mây đen trên người tiên nữ đó?"

Có người gật đầu lắp bắp: "Đúng, đúng vậy, đúng là như vậy…"

Bọn họ không thể nghe được cuộc đối thoại của hai người bên trong, nhưng dù sao bọn họ vẫn có thể nhìn thấy được quá trình.

Vừa rồi sau khi Lăng bị mây đen bao phủ, Khương Thành vẫn chưa rời đi.

Thay vào đó lại ở bên cạnh nàng kết mấy ấn quyết thần bí.

Sau đó, đám mây đen đã bị hắn kéo xuống.

"Còn có thể kéo xuống như vậy?"

"Bí cảnh so tài này, không phải chỉ có thể dựa vào bản thân thôi sao? Thì ra còn có thể giúp đỡ người khác?"

"Vô lý, quá vô lý!"

"Cũng chỉ có kì nhân như Khương Thủ Tọa mới có thể làm được nhỉ?"

"Vậy thì giúp đỡ người khác thoát khỏi huyễn cảnh tấn công, có thuộc loại hành vi gian lận không?"

Tất cả mọi người tỏ vẻ họ đã bị choáng váng.

Ca, ở trước mặt nhiều người như vậy ngươi lại chơi loại thao tác phi người này, phá huỷ hết ý nghĩa vốn có của so tài!

“Quy tắc cũng không nói rằng không thể giúp đỡ mà, hẳn là không thuộc loại hành vi gian lận chứ?”

“Tiên nữ kia cũng may mắn thật…”

Nghe được thảo luận của bọn họ, các Thần Quân trên đài cao đều không nói nên lời.

Tiên nữ kia là Thiên Đế Chiến được chưa?

Nàng còn cần phải nhờ người khác giúp à?

Mà tiểu tử đó sao có thể làm được như vậy?

Ba Thiên Đế cũng không khỏi xoa trán.

Hai người đó, một người ai cũng không dám quản, một người làm việc không ngừng lợi dụng sơ hở, hiện tại đụng phải nhau, cũng xem như là kỳ phùng địch thủ.

Làm sao ngươi có thể làm được?

Lăng ở bên trong cũng rất muốn hỏi vấn đề này.

Nhưng cuối cùng, nàng chỉ cười khúc khích.

“Thật không hổ là ngươi!”

Nàng nhìn vào mắt Khương chưởng môn đầy ẩn ý: “Vậy ngươi muốn ta biểu hiện như thế nào đây?”

Khương chưởng môn vừa mới phá giải điểm kết nối đại trận cười ha ha.

“Trước tiên gọi Thành Ca nghe xem nào.”

Trán Lăng nổi lên ba đường vạch màu đen.

Lòng dũng cảm của tiểu tử ngươi không nhỏ!

Người dám bảo bổn đế gọi ca còn chưa tồn tại.

Nhưng nghĩ đến việc nếu như không gọi, tiểu tử này biết đâu sẽ bỏ đi, sau này sẽ không có gì để chơi đùa.

Với lại bên ngoài cũng không thể nghe được.

Vì thế nụ cười của nữ nhân bụng dạ đen tối này vẫn không thay đổi: “Chào Thành Ca.”

“Ngoan!”

Thành Ca xoa đầu nàng mỉm cười hài lòng.

Vai vế của hắn, thật ra cao hơn Chiến Đế một chút.

Ngẫm lại năm đó Thập Thiên Đế đều do tiên mẫu ra ngoài lựa chọn.

Mà khi đó, Khương Thành đã bị nhốt trong Thiên Đạo rất lâu.

Chỉ là lúc này hai người bọn họ đều không biết.

Khương Thành cũng không biết nữ nhân này là một trong Thập Thiên Đế, hắn chỉ xem Lăng là hậu nhân của Thiên Đế nào đó, thân phận là một tiểu công chúa cao quý hay gì đó.

Hoặc là thống lĩnh cao giai của một chi cấm quân Thiên Cung dưới trướng Chiến Thiên Tư.

Mà hành động xoa đầu này của hắn, dĩ nhiên đã dọa những người xung quanh sợ hãi.

Những Thần Quân bên ngoài và thậm chí là ba Thiên Đế, suýt nữa ngã xuống.

Tiểu tử ngươi đang làm gì vậy?

Thế mà ngươi lại dám xoa đầu của Chiến Đế?

Ngươi không muốn sống nữa sao?

Đặc biệt là Tu Đế, đang điên cuồng gào thét trong lòng.

Giết hắn đi!

Mau giết hắn!

Thật đáng tiếc, Lăng không nghe thấy tiếng lòng của hắn.

Nàng chỉ cười tủm tỉm mà ghi khoản nợ này lại, dự định sẽ trả lại sau.

“Vậy Thành Ca bằng lòng dìu dắt ta sao?”

“Hãy gọi ta là Thành Ca anh minh thần võ.”

Khương Thành không biết xấu hổ đưa ra yêu cầu mới.

Lăng âm thầm nghiến răng, nàng hơi nghi ngờ rằng tiểu tử này là đang cố ý chỉnh mình, nhưng nàng cũng không có chứng cứ gì.

“Anh minh thần võ Thành…”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên Khương Thành kéo cánh tay nàng, ôm nàng vào trong ngực mình.

“Ngươi đây là?”

Lăng híp mắt, khóe miệng vẫn cười như trước.

Trong lòng nghĩ gì, cũng chỉ có bản thân nàng mới biết được.

Chương 1430: Chuyên gia gánh em gái

“Ngươi xem ngươi không cẩn thận như thế nào, suýt nữa là bị huyễn cảnh kéo vào lần nữa rồi.”

Tay trái Thành Ca đang kéo tay nàng, tay phải đã ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Trên mặt lại là biểu cảm giành công.

“Ca nói sẽ dìu dắt ngươi theo, vậy thì chắc chắn sẽ không để cho ngươi rơi vào nguy hiểm một lần nào nữa.”

Lăng bán tín bán nghi, nàng nghi ngờ rằng đây là vì muốn chiếm hời từ mình mà bịa ra.

“Cho nên vừa rồi ngươi cảm nhận được có huyễn cảnh đang tấn công ta mới kéo ta tránh đi?”

Khương Thành có thể né tránh tấn công thông qua mạch lạc và lưu động sâu trong đại trận, đương nhiên cũng có thể giúp người khác né tránh.

“Đây là việc ta nên làm, ngươi không cần cảm ơn đâu!”

Nghe lời thừa nhận của hắn, Lăng cảm thấy hơi hoang đường.

Nhưng mà cách lúc huyễn cảnh kia xuất hiện đã hơn mười giây, nàng thật sự vẫn chưa gặp phải đòn tấn công mới.

“Thật sự thành công tránh được rồi?”

“Không sai.”

“Vậy không phải ngươi nên buông ta ra rồi sao?”

“Ôi, ta quên mất.”

Thanh Ca buông tay phải đang ôm thắt lưng, nhưng tay trái đang kéo Lăng lại không buông ra.

“Phía sau còn có thể có rất nhiều tấn công, hay là để ta dắt ngươi đi như vậy sẽ an toàn hơn.”

“Ngươi thật sự là quá lợi hại.” Lăng nhếch cái miệng nhỏ nhắn, thật sự để cho hắn dắt theo như vậy.

“Hình thức nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới.”

Khương Thành vừa theo thói quen giả vờ, vừa cố ý tay trong tay kéo nàng đi về phía trước.

Hắn cũng rất tò mò, em gái này có thể giả vờ yếu đuối đến khi nào, như vậy cũng không chọc giận được ngươi sao?

Lòng dạ thật sâu mà!

Chẳng lẽ phải đợi Ca cưỡng hôn ngươi, mới có thể trở mặt nói rõ chân thân sao?

Lúc này Thần Quân và các Thiên Đế ở bên ngoài đang bận lắp cằm cho mình, bởi vì vừa rồi tất cả đều sợ hãi.

Thế mà tiểu tử này lại dám kéo nữ nhân khủng bố kia ôm vào trong lòng mình!

Hắn điên rồi đúng không?

Chơi trò chơi chiếm tiện nghi này với Chiến Đế?

Đây thực sự là lái đủ mã lực chạy như điên trên đường chết!

Mà mấu chốt chính là, thế mà Chiến Đế từ trước đến nay luôn không dễ chọc ghẹo nhất lại không tức giận.

Nhìn hai người tay trong tay đi về phía trước, ba Thiên Đế ngơ ngác nhìn nhau, đã hoàn toàn nghi ngờ về cuộc sống này.

Tại sao nàng lại khoan dung với Khương Thành như vậy?

Không Đế lặng lẽ truyền âm cho hai người khác.

“Khương Thành có phải là con riêng của nàng ấy không?”

Nguyên Đế dở khóc dở cười.

“Có nam nhân nào có thể được nàng nhìn trúng? Con riêng là điều không thể.”

“Hơn nữa với tính tình của nàng, nếu thật sự có hậu nhân, cũng sẽ không che giấu không cho người khác biết.”

“Đó là nam thiếp!”

Tu Đế bắt đầu suy đoán một cách ác ý.

“Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được vì sao nàng lại muốn bảo vệ Khương Thành, vì sao lại dung túng hắn đến như vậy!”

Hắn cố ý cười chế giễu nói: “Nhìn không ra nha, nữ nhân đó biết chơi như vậy.”

Không Đế và Nguyên Đế ở bên cạnh cắt đứt truyền âm, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, hoàn toàn không trả lời chủ đề đang thảo luận.

Ngươi muốn biên đạo, vậy thì biên đạo một mình đi, bọn ta không nghe thấy gì hết, cũng không muốn bị liên lụy.

Có bản lĩnh thì ngươi nói trước mặt nàng.

Mà Lăng bị Khương Thành dắt tay ở bên trong, cũng không thể không tin tưởng vào năng lực của Khương Thành.

Đi theo người này suốt cả chặn đường về phía trước, thỉnh thoảng thay đổi hướng đi, nàng thật sự chưa từng gặp phải một lần tấn công huyễn cảnh nào nữa.

Bí cảnh không tiếp thiên không liền địa này, thoạt nhìn không có gì cả.

Mà cũng không đúng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những tiên nhân dự thi khác đang bị mây đen bao phủ.

Điều này làm cho nàng cảm thấy vô cùng khó

tin.

Rốt cuộc trong con người này còn bao nhiêu điều bất ngờ đang che giấu nữa?

Trước đây nhìn thấy hắn có Sinh Diệt Kiếm Tâm, có thể bơi lội thoả thích trong Thiên Đạo Kiếm Hải, cảm thấy như vậy cũng đã đủ thần kỳ rồi.

Không ngờ rằng, đó còn chưa phải là toàn bộ năng lực của hắn.

Những tiên nhân bên ngoài, lúc này mọi người đều đang ghen tị với nàng.

“Tiên nữ này là ai vậy?”

“Thế mà lại có thể nhận được sự chiếu cố của Khương Thủ Tọa, được hắn dẫn theo.”

“Thật là quá may mắn.”

“Đại lão gánh à?”

“Ta cũng muốn được Khương Thủ Tọa gánh!”

“Ngươi tỉnh ngộ đi…”

“Cũng chỉ là trận đầu tiên, dù sao thì phần sau cũng không thể gánh nổi.”

“Quả thật, trận khảo nghiệm thứ hai, thứ ba là đạo duyên và tâm cảnh của cá nhân, cái này ai cũng không thể giúp được.”

“Còn trận thứ tư, khảo nghiệm sức chiến đấu thật sự, cũng không thể dùng thủ xảo.”

Lúc bọn họ đang nghị luận sôi nổi, Khương Thành đã bảy quẹo tám lách, tìm được vị trí mắt trận của bí cảnh đại trận này.

Nơi này trông có vẻ như không có bất kỳ khác biệt nào với những nơi khác xung quanh.

Nhưng trong mắt Khương Thành, đây là điểm trung tâm nơi cuối cùng hội tụ vô số sợi tơ lưới.

Mà nơi này, cũng không có bất kỳ một tia sáng nào tới gần.

Có nghĩa là nơi này sẽ không bị bất kỳ đám mây đen nào tấn công, xem như là khu an toàn duy nhất trong bí cảnh này.

“Được rồi, nghỉ ngơi ở đây một chút đi.”

Nói xong, hắn trực tiếp biến ra hai cái ghế dựa rồi nằm xuống trước.

Lăng cũng không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì.

“Nếu không di chuyển, ngươi không lo lắng sẽ bị huyễn cảnh tấn công sao?”

“Yên tâm.”

Thành Ca nửa nằm nhàn nhã nâng ly rượu lên.

“Có ta ở đây, huyễn cảnh sẽ không dám đến gần, chỉ có thể nhượng bộ lui binh.”

Đương nhiên Lăng sẽ không tin vào lời nói xằng bậy của hắn.

Nhưng mà tiếp theo, nàng ngồi trên một chiếc ghế dựa khác, thật sự không bị huyễn cảnh tấn công lần nào.

“Thế nào?”

Thành Ca nhíu mày.

Lăng biết, đây là đang chờ mình nịnh nọt.

Nhưng nàng cũng thật sự rất ngạc nhiên.

“Thật lợi hại, không hổ là Thành Ca anh minh thần võ, thế mà có thể dọa cho huyễn cảnh tấn công chạy hết.”

“Có ngươi ở đây, dường như ta không cần làm gì cả.”

“Ha ha ha!”

Khương chưởng môn vỗ ngực bản thân: “Chuyên gia gánh em gái há lại là hư danh?”

“Đây còn chưa tới một phần công lực của ta, đừng quá phấn khích.”

“Ồ!”

Hai mắt của Lăng nổ đom đóm, dù sao năm đó ở Thiên Đạo Kiếm Hải cũng đã quen với việc khen tên này.

“Vậy nếu ngươi dùng hết toàn bộ sức lực thì sẽ như thế nào?”

“Ca chưa từng phải dùng toàn bộ sức lực.”

Thành Ca uống một ngụm, nằm ngửa nhìn bầu trời của bí cảnh, thờ ơ nói: “Nếu dùng năm phần công lực, hẳn là có thể dễ dàng gánh người cùng nhau leo lên vị trí Thần Quân.”

Xì!

Lăng suýt nữa cười ra tiếng.

Nàng rất xem trọng Khương Thành, nhưng ba trận sau không thể dùng thủ thuật.

Còn mang theo người khác cùng nhau leo lên vị trí Thần Quân?

“Vậy ngươi có thể giúp ta trở thành Thần Quân sao?” Nàng cố ý hỏi.

Thân phận và sức mạnh Chiến Đế của nàng vốn cao hơn Thần Quân không chỉ bao nhiêu.

Đây là cố tình cho Khương Thành một vấn đề nan giải, để xem hắn làm thế nào để làm vỡ tấm da bò phía sau.

“Có thể là có thể.”

Thành Ca đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sau đó cười một cách quái dị.

“Chẳng qua, vậy thì phải xem biểu hiện của ngươi.”

“Ngươi muốn gì?”

Mắt Lăng uốn cong thành trăng lưỡi liềm hiện lên một tia đầy ý nghĩa.

Tên này sẽ không tính toán chiếm tiện nghi của mình một lần nữa chứ?

Sau đó, nàng nhìn thấy những ngón tay chà xát kỳ lạ gợn sóng của Khương Thành.

“Tốt xấu gì cũng phải trả cho ta chút thù lao chứ?”

“Thù lao?”

Lăng còn chưa kịp phản ứng, một tờ danh sách thật dài, liệt kê các loại tài nguyên tu luyện đã bay đến trong tay nàng.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên suýt nữa đã chọc cười nàng.

“Năm trăm lọ Đế đan bát phẩm?”

“Mười tỷ Nguyên Tiên Tinh thượng phẩm?”

“Một thanh Đạo kiếm bát phẩm?”

“Một món bí bảo thượng phẩm?”

Thế mà tên này lại biến đại hội thông thần của Thiên Cung trở thành một cửa hàng làm ăn, hơn nữa còn lấy vị trí Thần Quân vốn dĩ không thể đến tay kia trở thành hàng hóa để bán?

Cuối cùng, thế mà hắn còn dám thực hiện việc làm ăn này làm trên đầu mình?

Chương 1431: Kỳ phùng địch thủ

Cũng chỉ có thể là nữ nhân bụng dạ đen tối tâm cơ như Lăng, nếu đổi lại là những người khác đối mặt với nhiều khe hở như vậy, chỉ sợ là không thể nào tiếp tục giả vờ.

“Thành Ca, ngươi đây là…”

“Là Thành Ca anh minh thần võ.” Khương chưởng môn sửa lại từ ngữ của nàng.

Nữ nhân đối diện vẫn giống như thiếu nữ xinh đẹp động lòng người, thậm chí khuôn mặt xinh đẹp còn hơi bất mãn.

“Thành Ca anh minh thần võ, không phải ngươi thích nhất là vui vẻ giúp đỡ người khác sao?”

“Sao còn phải trả thù lao?”

Trước đây khi Khương Thành ở Thiên Đạo Kiếm Hải, thật sự là đổi trắng thay đen, chính miệng mình nói thích nhất là vui vẻ giúp đỡ người khác.

Nhưng mặt khác, hắn cảm thấy Lăng là nữ nhân thần bí có thân phận cao quý, chắc chắn có xuất thân không bình thường.

Không nhân cơ hội làm thịt con dê béo này, thật sự là làm trái với Thiên Đạo!

“Khụ, vị trí Thần Quân không phải là chuyện đùa, điều này có lẽ ngươi cũng biết.”

“Ừm ta biết, vậy chuyện này thì có liên quan gì đến việc thu thù lao không?” Đôi mắt to ngây thơ hồn nhiên của Lăng chợt lóe sáng.

“Ta nghe nói những Thần Quân được chọn vào năm đó đều là công thần trước kia của Thiên Cung, không sai chứ?”

Lăng gật đầu: “Có thể xem là như vậy.”

Trên thực tế, chín mươi Thần Quân kia không phải ai cũng xứng với danh thực.

Có một bộ phận nhỏ có sức mạnh và công lao không đủ, chỉ vì quen biết sớm với vị Thiên Đế nào đó, quan hệ gần gũi, đi theo gà chó thăng thiên.

Khi đó mỗi Thiên Đế có thể chọn chín Thần Quân, đây là số lượng mà Thiên Đạo đã định.

Một số Thiên Đế muốn sắc phong cho quá nhiều người, vị trí hoàn toàn không đủ dùng.

Mà Lăng vẫn độc lai độc vãng, cũng không có để ý người nào, nàng chỉ sắc phong cho hai Đạo Thánh đã lập công.

Bảy vị trí còn lại, dưới sự năn nỉ của các Thiên Đế khác, đều nhường người cho bọn họ.

Cũng vì vậy, nhiều Thiên Đế vẫn còn nợ tình nghĩa với nàng.

Đây là bí mật của Thiên Cung năm xưa.

Khương Thành tiếp tục nói: "Cho nên Thần Quân quyền cao chức trọng này, ảnh hưởng đến toàn thân, không được qua loa, cái này cũng không sai chứ?"

"Đúng vậy." Lăng hơi không hiểu hắn muốn giải bày cái gì.

"Nếu như ta tuỳ tiện mang theo một người quen không đủ sức mạnh, giúp nàng lăn lộn lên vị trí Thần Quân, vậy há chẳng phải là vì tư tình của bản thân, mà phá hư lợi ích của Thiên Cung sao?"

Thành Ca khẽ thở dài, sau đó nghiêm mặt nói: "Gian lận vì lợi ích cá nhân như vậy, ta sẽ cảm thấy vô cùng tội lỗi."

Lăng nghe xong cũng muốn cười.

Người khác nói lời này cũng thôi đi, ngay cả người không có Thiên Tâm như ngươi mà cũng nói ra, có một chút độ tin cậy nào sao?

Ngươi sẽ quan tâm đến nguy hại của Thiên Cung?

Sẽ có cảm giác tội lỗi?

Nàng cố tình nói một cách bất mãn: "Với tình bạn của chúng ta, không đáng để ngươi phá lệ một lần sao?"

Khương Thành lắc đầu chắc như đinh đóng cột: "Công là công, tư là tư, cho dù những chuyện khác có như thế nào ta

cũng có thể giúp ngươi, ngoại trừ việc gây thiệt hại đến lợi ích của Thiên Cung này thì ta không thể làm được."

"Ngươi thật sự là hiểu rõ lẽ phải!" Lăng cũng không biết phải nói gì.

Thành Ca xua tay.

"Đây là phẩm cách mà ta nên có."

"Để khỏa lấp cảm giác tội lỗi này, tránh trở thành tâm ma, ta chỉ có thể nhận một chút thù lao không đáng kể."

Lăng hơi không hiểu mối quan hệ nhân quả trong đó.

"Nhận thù lao, thì sẽ không có cảm giác tội lỗi?"

Khương Thành mặt không đỏ thở không khó gật đầu.

"Nhận thù lao, sau đó giúp ngươi trở thành Thần Quân, vậy thì nó thuộc về một cuộc giao dịch rồi."

"Vậy thì không tính là giúp đỡ người quen, làm việc thiên tư, cũng không phải vì tư tình của bản thân mà!"

"Giao dịch ngay thẳng thì tại sao ta phải có cảm giác có lỗi?"

Lăng gần như không nói lên lời trước tư duy logic mạnh mẽ của hắn.

Thật lâu sau mới cảm phục từ tận đáy lòng.

"Ngươi thật sự là dụng tâm lương khổ rồi."

"Đây là điều ta nên làm."

Khương Thành mặt mày hớn hở xoa ngón tay.

"Cho nên ngươi muốn làm Thần Quân đúng không?"

"Vụt mất cơ hội này thì sẽ không có lần sau."

Lăng thầm nghĩ, bản thân đường đường là Chiến Đế, bỏ tiền ra xin ngươi giúp ta giáng chức trở thành Thần Quân có được không?

Suýt nữa nàng đã không thể chịu nổi mà nói ra thân phận của mình, làm mù mắt chó của tiểu tử này.

Nhưng con ngươi đen láy vừa mới xoay tròn, suy nghĩ xấu xa của nàng lại hiện lên.

“Vậy lỡ như ta đưa thù lao cho ngươi, ngươi không giúp ta trở thành Thần Quân thì sao!”

“Không có gì là không thể làm được.” Thành Ca vỗ ngực đến vang dội.

“Ý ta là lỡ như.”

Lăng hơi nghi ngờ liệu tên này có phải định cuỗm đồ rồi bỏ trốn hay không, dù sao danh sách mà hắn đưa ra, cũng sắp vượt qua phần thưởng cao nhất cuối cùng.

Khương Thành không cần suy nghĩ nói: “Vậy thì ta trả thù lao lại cho ngươi là được rồi.”

“Vậy cũng không được.”

Lăng cười mỉm lắc ngón tay.

“Lỡ như không làm được, vậy thì không phải là làm cho ta từ tràn đầy hy vọng, trở thành vô cùng thất vọng sao, độ chênh lệch dữ dội kia, sẽ gây nên tổn thương vô cùng to lớn với tâm hồn của ta.”

Thành Ca nghe lời này, cảm giác hơi không thích hợp.

“Vậy thì sao?”

“Cho nên, để bù đắp cho vết thương tâm hồn của ta, đến lúc đó ngươi phải bồi thường thù lao cho ta gấp mười lần, chuyện này rất hợp tình hợp lý đúng không?” Lăng cũng mặt mày hớn hở mà đưa ra logic mạnh mẽ của bản thân, có thể xem là ngọa hổ tàng long với Khương Thành.

Một quả bóng hợp lý.

Tâm của ngươi được khảm đầy Chí Bảo đúng không, đã phải nuốt bao nhiêu tài nguyên để bù đắp rồi?

Trong lòng Thành Ca điên cuồng chửi bới.

Nữ nhân bụng dạ đen tối này quả thật khó đối phó, trong tiếng cười nói vui vẻ, muốn biến mình thành một người nghèo rớt mồng tơi.

À không đúng, nếu thật sự muốn bồi thường gấp mười lần, tài sản hiện tại của mình cũng không đủ.

Đến lúc đó còn phải viết cho nàng một tờ giấy nợ, tương lai còn phải làm việc cho nàng để trả nợ trong một thời gian rất dài.

Còn thảm hơn Thu Vũ Tuyền mới gặp mặt một nửa.

Mưu đồ nham hiểm, không thể không đề phòng!

Trên thực tế, bản thân Khương Thành cũng không chắc mình có thể vượt qua vòng hai vòng ba hay không, cũng không quá chắc chắn có thể trở thành Thần Quân.

Chẳng qua là hắn gửi gắm hy vọng vào hệ thống thần kỳ.

Vừa rồi đưa ra thù lao, cũng là ôm tâm thế nếu có thể làm được sẽ kiếm được một khoản lớn, làm không được sẽ trả lại cho nàng.

Cái này còn phải bồi thường, nhưng với hắn thì hơi khó.

"Khụ, gấp mười lần có phải hơi cao hay không, hai lần là hết cỡ, nếu ngươi không đồng ý thì thôi…"

"Không phải chứ không phải chứ?"

Lăng giả vờ ngạc nhiên che mặt nhỏ nhắn cười ra tiếng.

"Thành ca anh minh thần võ, không gì không làm được, trên đời này không có việc gì khó, chỉ cần cho đủ tiền, thế mà lại không có lòng tin?"

"Trời ơi, chẳng lẽ ngươi giả dối sao?"

Nàng làm cho bộ dáng giống như rất khó tin, trên thực tế lại không hề che dấu ý trêu chọc của bản thân.

Thành Ca giật khóe mắt, hơi muốn kéo nữ nhân này từ ghế dài bên cạnh xuống đánh một trận.

Ai bảo ngươi tự ý thêm nhiều tiền tố cho tiền công lao động?

Hắn cắn răng, bất chấp.

"Gấp mười lần cũng được, nhưng có một số chuyện cần phải nói trước."

Lăng thành công phát huy phép kích tướng vô cùng đắc ý.

"Ta xin rửa tai lắng nghe."

Thành Ca hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Đầu tiên, trong cuộc so tài lần sau, ngươi phải nghe lệnh của ta, không được tự ý hành động.”

Lỡ như nữ nhân này vội kiếm bồi thường gấp mười lần, cố ý thua cuộc so tài, vậy thì mình phải tìm ai nói lý lẽ?

Lăng dứt khoát gật đầu.

“Không thành vấn đề.”

“Thứ hai, nếu như chúng ta không thể suôn sẻ gặp mặt trong ba trận so tài sau đó, vậy thì việc thất bại không liên quan đến ta.”

Nếu như hai người không được chia ở cùng nhau vào lần sau, vậy thì tay mắt thông thiên cũng uổng công.

“Có thể.”

“Vậy ngươi có thể giao thù lao ra rồi.”

Chương 1432: Danh sách tuyển chọn trực tiếp

Hai người tiến hành giao dịch với nhau trước mặt tất cả mọi người.

Chẳng qua là Lăng dùng một vài thủ đoạn khiến những người ở bên ngoài không thể nhìn thấy quá trình cụ thể.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy hai người đang nhàn nhã tán gẫu trên ghế tựa mà thôi.

Bọn họ cầm ly rượu trên tay, bên cạnh còn có con rối đang phe phẩy quạt, bóp bóp vai.

Thậm chí còn có một nồi lẩu trên cái lò ở giữa.

Phong cách theo trường phái hưởng lạc này so với các đối thủ khác hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

“Thế này cũng hoang đường quá rồi.”

“Hóa ra còn có thể thi đấu kiểu này nữa hở.”

“Coi như ta được tăng thêm sự hiểu biết rồi!”

Trước đây, những cuộc tranh tài mà bọn họ nhìn thấy đều là căng thẳng, kịch liệt, kích thích gay cấn.

Mà những Đạo Thánh, Đạo Tôn tham gia thi đấu khác quả thực cũng như vậy.

Duy chỉ có mỗi hai người này…

"Cho dù cuối cùng Khương Thủ tọa có thể lấy được vị trí Thần Quân hay không, chỉ dựa vào màn thể hiện ở trận đầu tiên, cũng đủ để hắn lưu danh ở Thiên Cung rồi."

"Đúng thế, đây sẽ là một cảnh tượng mà vô số người bàn tán hăng sau trong tương lai đây."

"Ha ha ha, không hổ danh là Ẩn Hoàng!"

Mà lúc này, ở bên trong Thành Ca đang vô cùng hào hứng loay hoay hí hoáy với thu hoạch của hắn.

Thân là Chiến Đế, đối mặt với bảng hóa đơn mà Khương Thành đưa ra, tất cả Lăng đều có thể cho hết.

Cho nên bây giờ Khương Thành có mấy trăm bình Đế Đan bát phẩm, hàng chục tỉ Nguyên Tiên Tinh, còn có Đạo giáp bát giai và một thanh Tức Vũ Đạo kiếm bát giai.

Đạo khí bát giai và thất giai có sự khác nhau về bản chất.

Đạo giáp bát giai chống lại sự tấn công của căn nguyên một cách hiệu quả.

Còn Đạo kiếm bát giai thì ngoài hiệu quả tăng phạm vi quy tắc ra, còn có thể liên kết trực tiếp với một căn nguyên nào đó.

Đây là một hiệu quả cực kỳ nghịch thiên.

Điều này đồng nghĩa với việc, cho dù một Đế cảnh nhất trọng có được Đạo kiếm bát giai thì cũng có thể dùng được căn nguyên giống như Chí Tôn.

Chiến đấu vượt bảy, tám đại cảnh giới là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đối với những Tiên nhân trên cấp Chí Tôn, hiệu quả này vẫn mạnh mẽ, bùng nổ như cũ.

Nếu như không nắm chắc đạo căn nguyên này thì đồng nghĩa với việc có thêm một đạo căn nguyên có thể dùng trong chiến

đấu.

Nếu như đã nắm chắc đạo căn nguyên này thì sau khi hai đạo căn nguyên tương đồng tăng lên nhiều lần, thậm chí căn nguyên mà Đạo Tôn dùng có thể so sánh với độ mạnh mà Đạo Thánh dùng.

Lần thăng cấp này, nói là Thần khí cũng không có gì là quá đáng.

Khương Thành cầm kiếm cảm nhận một cách cẩn thận tỉ mỉ giây lát, hắn phát hiện căn nguyên mà thanh kiếm này liên kết… là căn nguyên tàn.

Cái này tương đương với quy tắc ít được chú ý.

Nếu như không phải hệ thống huyền văn có thể trực tiếp dùng điểm Tiên Nguyên để thăng cấp, có khả năng cả đời này Thành Ca đều sẽ không chơi với loại quy tắc này.

Cho dù lần trước hắn thăng cấp tập thể, môn quy tắc này thăng cấp lên thập nhất trọng thì cũng chưa từng có tác dụng gì.

Nó chỉ là nền tảng, cơ sở của Pháp tắc không gian mà thôi.

Nhìn thanh kiếm có thể tăng phạm vi của mười mấy loại quy tắc khác này lần nữa, phần lớn cũng là mấy quy tắc không hay gặp, ví dụ như mấy loại kiểu như quy tắc nộ, quy tắc âm.

May mà cuối cùng có hai môn quy tắc mà hắn quen thuộc là quy tắc hệ băng và tắc tốc độ tăng phạm vi hiệu quả.

“Thanh kiếm này của ngươi cũng hơi ít được chú ý quá đúng không?”

Nhìn thấy biểu cảm ghét bỏ đầy trên khuôn mặt hắn, Lăng bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác.

“Thứ mà ngươi cần là Đạo kiếm bát giai, đây chính là Đạo kiếm bát giai đó, nếu giả bao đổi hàng.”

Bởi vì quy tắc mà thanh kiếm này tăng phạm vi và liên kết với căn nguyên đa số đều rất ít được chú ý, cho nên người có thể dùng được nó cực kỳ ít ỏi.

Thanh kiếm này là sự tồn tại vô bổ trong các Đạo kiếm bát giai.

Phẩm giai siêu cao bày ra đó, uy lực lại vô cùng lợi hại.

Tiền đề là ngươi phải có những căn nguyên đó.

“Ngươi cứ cầm cẩn thận đi, Tức Vũ Tức Vũ, cái này là để ngươi bớt đánh nhau với người khác đó, ha ha ha…”

Lăng nghĩ đến việc nàng dùng một thanh kiếm vô bổ, chẳng có tác dụng gì như thế này, cuối cùng lại có thể đổi lấy bồi thường của mười thanh kiếm, nàng quả thực không nhịn cười được.

Trong lòng Thành Ca thầm nghĩ, em gái à, sợ rằng ta phải khiến ngươi thất vọng rồi.

Thực ra ca đây có thể tu luyện toàn bộ ba ngàn căn nguyên đó.

Sau này ta sẽ nâng tất cả các căn nguyên tàn, căn nguyên âm gì gì đó lên thập tam, thập tứ trọng, đến lúc đó thanh kiếm này tự động sẽ biến thành đại sát khí tiện lợi nhất.

Thu thanh kiếm này lại, hắn lại cầm một cây trâm ngọc màu xanh nhạt lên.

Nhìn thì có vẻ không có gì khác thường, nhưng trên thực tế cây trâm ngọc này là một bí bảo Thiên Đạo thượng phẩm.

Mà hiệu quả của nó cũng vô cùng ghê gớm.

Cây trâm Thước Quang này có thể làm gia tăng cảm giác tồn tại.

Thúc giục cây trâm này thì tất cả mọi người xung quanh trong phạm vi hàng trăm triệu dặm đều có thể cảm nhận được vị trí của người nắm giữ nó, sẽ không kiềm chế được mà chú ý đến hắn.

Đồng thời, còn gia tăng một chút hiệu quả thù hận.

Loại kỹ năng kì lạ cưỡng ép người khác chú ý đến mình này có thể nói là vô cùng ngang ngược không theo lẽ phải, cũng chỉ có Thiên Đạo thần kỳ có thể làm được.

Đối với những Tiên nhân khác mà nói, loại kỹ năng này cũng không thể gọi là vô bổ, không có giá trị, chỉ có thể nói là phế phẩm thôi, đúng không.

Nghĩ xem, một mình hành tẩu ở bên ngoài, phần lớn đều phải khiêm tốn một chút, tránh bị người khác nhắm vào rồi vây đánh.

Thúc giục thứ đồ chơi này thì đến cả một phàm nhân cũng có thể phát hiện ra vị trí của ngươi, rõ ràng là tự đào hố nổ tung chính mình!

"Chuyện này cũng không thể trách ta được, trâm Thước Quang quả thực là bí bảo thượng phẩm."

Lăng cười càng vui vẻ khoái trá hơn.

Theo quan điểm của nàng thì Khương Thành lấy được một bí bảo hoàn toàn không có cách nào phụ trợ cho việc chiến đấu, hắn nhất định là tức muốn chết.

Những lại không hay biết rằng, sau ca này cầm được cây trâm này thì giống ý như nhận được vật báu.

Bình thường hắn luôn chê đèn pha chiếu sáng quá ít, không đủ thu hút sự chú ý của người khác.

Thứ đồ chơi có thể gia tăng cảm giác tồn tại này, rõ ràng là đo ni đóng giày cho hắn mà!

Nhưng miệng hắn thì vẫn cố tình kén cá chọn canh, chọn đi chọn lại.

"Ai da, đúng là chẳng thể đề phòng được mà, vừa mới không chú ý một cái đã bị ngươi lấy đồ đểu giả mạo làm đồ tốt rồi."

"Mốt chốt nhất là, đây là một cây trâm ngọc, là đồ chơi của đám nữ nhân, ngươi thật sự là vô lý quá rồi đấy."

Lừa gạt Đạo khí và bí bảo của người khác cũng nên ủ rũ chán nản một tí, để cho đối phương vui vẻ một chút chứ.

"Ha ha ha…"

Ánh mắt đong đưa của Lăng xoay chuyển, không có ý tốt đánh giá hắn một lượt từ đầu đến chân: "Ngươi có thể biến thành nữ nhân rồi dùng nha, cùng lắm thì sau này hai chúng ta gọi nhau là tỷ muội, Khương tỷ ha…"

"Ngươi thôi đi!"

Khương Thành trân trọng, nâng niu cất trâm ngọc đi.

Thời gian trôi đi từng chút một.

Rất nhanh, thời gian ba ngày của cuộc tuyển chọn trực tiếp đã kết thúc.

Tất cả những Tiên nhân vẫn còn đang ở trong bí cảnh đều tự động rời khỏi đó.

Bọn họ được coi là đã tiến vào vòng thứ hai, ký hiệu đăng ký tham gia cũng có sự thay đổi.

Vòng tuyển chọn trực tiếp này đã loại mất chín mươi chín phần trăm người không đạt.

Trong đó, tuyệt đại đa số đều là Chí Tôn, còn có một bộ phận nhỏ Đạo Tôn cũng không thể chống đỡ được đủ ba ngày trong sự tấn công của huyễn cảnh.

Lúc các chư vị Đạo Thánh và Đạo Tôn ra ngoài, có từng luồng từng luồng ánh sáng vàng trong không trung

Ngay sau đó, có một bảng danh sách tuyển chọn trực tiếp vắt ngang qua phía trước bầu trời xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Từng chữ từng chữ vàng rực rỡ óng ánh, toát lên ánh sáng thiêng liêng.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú về phía đó, cái tên đầu tiên ở nơi cao nhất chính là Vân Đình Đạo Thánh.

Mà ở phía dưới cái tên đó còn có một dãy số, 92545.

Con số này có nghĩa là nội trong ba ngày này, hắn đã đánh xuyên qua quy tắc huyễn cảnh hơn chín mươi ngàn lần.

Nói thật, danh sách này là tạm thời đưa ra thôi.

Một cuộc tuyển chọn trực tiếp cỏn con, Thiên Cung vốn dĩ không định làm bảng xếp hạng gì cả.

Số lần đánh xuyên qua huyễn cảnh có nhiều hơn nữa, cũng vẫn vào vòng hai y như thế.

Có một số Đạo Thánh, Đạo Tôn vì để bớt việc, vừa nãy cũng cố ý giảm chậm tiết tấu, giết thời gian bên trong mấy huyễn cảnh.

Cho nên ý nghĩa bảng xếp hạng này không lớn.

Sỡ dĩ cố tình đưa ra bảng xếp hạng, chủ yếu là vì để làm phai nhạt đi sự tồn tại của Khương Thành.

Hiệu quả cũng rất rõ rệt.

Mặc dù những Tiên nhân kia ở bên ngoài quan sát hết tất cả quá trình, nhưng sau khi thực sự nhìn thấy con số thống kê này thì vẫn không nhịn được mà cảm thấy ớn lạnh hết sống lưng.

"Thế này cũng kinh khủng quá rồi."

"Đây là con số không thể nào tưởng tượng nổi."

Chương 1433: Thu Vũ Tuyền chết lặng

Ba ngày đánh xuyên qua huyễn cảnh hơn chín mươi ngàn lần, quả thực là vô cùng mạnh mẽ.

"Đừng nói những người không đánh phá vỡ huyễn cảnh lấy một lần đã bị loại rồi, đến những người đã qua ải rồi cũng có không ít người mất hai ba ngày khó khăn lắm mới đả thông được một lần."

"Kết quả người ta nhẹ nhàng đánh xuyên qua hơn chín mươi ngàn lần…"

So với những Tiên nhân vây xem cả quá trình ở bên ngoài thì những tiên nhân đã thăng cấp, vừa mới ở bên trong đó ra ngoài thực ra còn sốc hơn nhiều.

"Ta mới đả thông được sáu lần, vốn tưởng rằng biểu hiện đã rất xuất sắc rồi cơ."

"Khoảng cách chênh lệch thế này cũng lớn quá rồi."

"Hoàn toàn không thể nào so sánh được."

"Uy lực của Đạo Thánh khủng khiếp như thế đấy!"

Nghĩ đến chuyện ba vòng sau phải ganh đua với đối thủ như thế, rất nhiều Đạo Tôn suýt chút nữa đã mất đi dũng khí tiếp tục thi đấu.

Có không ít Tiên nhân đã chủ động tiến lên phía trước tâng bốc lấy lòng.

“Quả nhiên uy phong của tiền bối Vân Đình không hề giảm đi chút nào so với trước đây!”

“Đúng là Đạo Thánh nổi tiếng xưa nay, danh bất hư truyền!”

“Vị trí Thần Quân ngay từ khi bắt đầu đã bị ngươi đặt trước một chỗ rồi.”

Vân Đình Đạo Thánh bị vây chặt chỉ khẽ gật nhẹ đầu, không hề tiếp lời với những người này.

Ánh mắt của hắn đổ dồn vào người đứng thứ hai trong bảng xếp hạng là Tịch Phong Đạo Thánh và người đứng thứ ba trong bảng xếp hạng, Mộng Ngột Đạo Thánh.

Hai người này lần lượt đã đánh được 81366 lần và 75713 lần, khoảng cách chênh lệch với hắn không lớn.

Cũng may lần này có vị trí Thần Quân còn bảy chỗ trống.

Nếu như chỉ có một chỗ thì thật khó để nói ai sẽ là người thắng cuối cùng.

Ngoại trừ ba người đứng top đầu bọn họ, người xếp thứ sáu trong bảng xếp hạng cũng cực kỳ được chú ý giống như bọn họ.

Chính là Thu Vũ Tuyền, 32378 lần!

Mặc dù có khoảng cách khá lớn so với top ba người đứng đầu, nhưng thành tích này cũng đủ để khiến vô số người ngửa mặt trông lên rồi.

Mấu chốt nhất là, một Đạo Tôn như nàng đã giẫm đạp mười năm vị Đạo Thánh khác dưới gót chân rồi.

Vân Đình Đạo Thánh cũng không nhịn được mà khen ngợi.

“Ta đã nghe danh của nữ nhân này lâu rồi, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tịch Phong Đạo Thánh ở cách hắn không xa cũng gật gật đầu.

“Nàng đã vượt qua những Đạo Tôn khác rồi.”

“Số mệnh thâm hậu quá, thiên phú cũng yêu nghiệt quá mức, nàng quả thực có đủ tư cách để đứng cùng một chỗ với chúng ta rồi.”

“Còn những Đạo Tôn khác thì chỉ là đám không biết tự lượng sức mình, đến cho đủ số mà thôi.”

Lúc những đại lão cấp cao bọn họ nói chuyện, cũng không tránh những người khác.

Những lời này lọt vào tai những vị Đạo Tôn kia, phải gọi là vô cùng chói tai.

Trên thực tế, lần này có một vài Đạo Tôn nổi tiếng xưa nay và tuyệt thế thiên tài biểu hiện cũng không tệ.

Giống như Cổ Tinh Đạo Tôn, người từng xếp đầu tiên trong bảng xếp hạng Thiên Đạo lần này cũng đánh xuyên qua hơn một nghìn lần.

Thành tích này đã đủ để khiến 99% Đạo Tôn ngưỡng mộ, ngửa mặt trông lên rồi.

Chỉ là so sánh với những người top đầu thì vẫn còn kém quá.

Lúc này, Thu Vũ Tuyền đang xem bảng xếp hạng.

Nàng không có chút kiêu ngạo nào đối với thành tích của mình.

Bởi vì lúc trước ở bí cảnh, nàng bị tốc độ phá huyễn cảnh không thể nào tưởng tượng nổi của Thành Ca làm cho sốc dữ dội.

Cho nên sau khi bảng xếp hạng được đưa ra, nàng ngay lập tức tìm tên của Khương Thành.

Đứng thứ nhất?

Không phải!

Đứng thứ hai à?

Không phải!

Hay là đứng thứ ba?

Vẫn không phải!

Mãi đến tận lúc tên nàng xuất hiện trên vị trí thứ sáu, vẫn không nhìn thấy Khương Thành đâu.

Tiếp tục nhìn xuống dưới, người thứ mười, người thứ hai mươi, người thứ ba mươi…

Đến tận người thứ một trăm, vẫn không thấy tên của Thành Ca xuất hiện.

Sao có thể như thế được chứ?

Thu muội muội thấy hơi hoang mang.

Chẳng lẽ sau khi tên này khoe khoang thể hiện trước mặt nàng xong thì làm chậm tiết tấu lại, ở trong những huyễn cảnh khác từ từ trì hoãn dây dưa.

Nghĩ đến khả năng này, nàng không khỏi âm thầm nghiến răng.

Đáng ghét!

Thế này là thế nào chứ?

Sau khi vào đó xong, ta vẫn luôn duy trì tiết tấu phá huyễn cảnh với cường độ cao, muốn so tài với ngươi.

Thế mà ngươi lại dám làm lính đào ngũ à?

Nàng tiếp tục tìm kiếm trong bảng xếp hạng.

Tìm một mạch!

Đã qua hai trăm người, năm trăm người, một nghìn người, ba nghìn người…

Vẫn không nhìn thấy Khương Thành đâu.

Số lần đánh xuyên qua của những người xếp ở vị trí này đã chỉ còn bốn, năm lần thôi.

Thu Vũ Tuyền bắt đầu nghi ngờ có phải tên này ở phía trên hay không, chẳng qua là hắn đã đổi một bí danh đến tham gia Đại hội Thông Thần mà thôi.

Cũng chính vào lúc này, cái tên quen thuộc kia đã xuất hiện trước mắt nàng.

Khương Thành, 3 lần.

Là người thứ 3426 trong bảng xếp hạng.

Phía sau hắn chẳng có bao ngươi nữa, coi như là xếp cuối cùng của bảng xếp hạng.

Thu Vũ Tuyền tí nữa thì không nhịn được dụi dụi mắt, nghi ngờ nàng đã nhìn nhầm rồi.

Chẳng lẽ là một vị Đạo Tôn cùng họ cùng tên với hắn chăng?

Nhưng phía trước tên của danh sách này, vẫn còn một chỗ, đó chính là Thiên Đan Tư.

Ngoài cái này ra, còn có cả mã số lúc đăng ký tham gia nữa.

Chắc chắn không sai!

Khương Thành mà chỉ đánh xuyên qua ba lần kia, chính là hắn!

Nhưng chuyện này làm sao có thể xảy ra được chứ?

Hắn rõ ràng nhanh như thế.

Bởi vì vẫn luôn nhìn chằm chằm Khương Thành, lại thêm cả sự nghi hoặc trong lòng quá mạnh mẽ, nàng quả thực không kìm chế nổi.

Dứt khoát bay đến trước mặt đương sự đang ở phía xa xa.

Vừa mới đến trước mặt hắn đã bắt đầu ngay: "Ngươi mới đánh xuyên qua ba lần?"

"Đúng thế!"

Thành Ca nhún nhún vai: "Tuyển chọn trực tiếp mà thôi. còn không đáng để ca đây sử dụng sức mạnh."

"Không thể nào có chuyện này được!"

Thu Vũ Tuyền hoàn toàn không thể nào hiểu nổi.

"Sao ngươi có thể chỉ đánh xuyên qua ba lần được cơ chứ?"

Thành Ca cười híp mắt nói: "Tại sao lại không thể?"

"Không phải lúc đó ngươi đã cùng ta phá huyền cảnh bốn lần sao?"

Cho dù sau đó người đứng ỳ ở một huyễn cảnh nào đó từ từ trì hoãn dây dưa thì ít nhất cũng trên bốn, năm lần rồi.

Sao có thể mới có ba lần được chứ?

Thành Ca có chút thông cảm vỗ vỗ bờ vai thon thả của nàng.

"Khả năng là ngươi hiểu lầm rồi."

"Ngươi nói thế là có ý gì?"

“Lúc đó ta chỉ đứng ở bên ngoài nhìn ngươi liên tiếp phá vỡ huyễn cảnh, thuận tiện đưa ra một vài chỉ đạo mang tính kỹ thuật cho ngươi mà thôi.”

Sắc mặt của Thu Vũ Tuyền thay đổi: “Ngươi nói cái gì cơ?”

Lúc này, những “khán giả” trước đó cũng bay tới.

Bảng xếp hạng bày ra đó, các Đạo Thánh như Vân Đình, Tịch Phong và Mộng Ngột Đạo Thánh vốn còn rằng những Tiên nhân ở bên ngoài này nhất định sẽ bay về phía mình như ong vỡ tổ.

Sau đó nịnh nọt tâng bốc mấy vị Đạo Thánh nổi tiếng xưa nay, để người ta biết mình là ai, kết một mối thiện duyên gì gì đó.

Nhưng chuyện khiến bọn họ không ngờ được là, tuyệt đại đa số mọi người đều bay về phía Thu Vũ Tuyền.

Chuyện khiến bọn họ càng ngạc nhiên hơn chính là người mà những Tiên nhân này vây chặt lấy để nịnh hót, tâng bốc không phải là Thu Vũ Tuyền, mà là nam tử ở bên cạnh nàng.

“Khương Thủ tọa, rốt cuộc là ngươi làm thế nào mà làm được vậy?”

“Thế mà lại làm được chuyện mà Đạo Thánh cũng không làm được, quá khó tin rồi!”

Quả thực là thành tích chiến đấu của đám Vân Đình Đạo Thánh và Mộng Ngột Đạo Thánh rất mạnh mẽ.

Nhưng đó suy cho cùng vẫn là chuyện mà Đạo Tôn bình thường có thể làm được, chỉ là số lần phá vỡ bí cảnh không khủng khiếp như thế mà thôi.

Thứ hạng thành tích của bọn họ cũng nằm trong dự đoán của mọi người.

Nhưng chuyện Khương Thành làm được lại là chuyện mà bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Chỉ riêng độ chấn động đã không giống nhau rồi.

“Lần tuyển chọn trực tiếp này, việc tăng thể diện cho Thiên Cung chúng ta phải trông cậy vào ngươi rồi.”

“Ngươi làm thế nào để tránh né tất cả sự tấn công của huyễn cảnh vậy?”

Thậm chí, cuối cùng ngươi còn tìm thấy một khu vực an toàn nữa, chuyện này cũng thần kỳ quá mức rồi.”

Vẻ mặt đắc ý của đám người Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh ở phía xa xa biến mất, thay vào đó là những biểu cảm khó tin.

Bọn họ vừa mới nghe thấy cái gì cơ?

Ngươi này thế mà lại có thể né tránh được sự tấn công của những huyễn cảnh đó sao?

Thu Vũ Tuyền hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ.

Một lúc lâu sau, cuối cùng nàng mới lao đến trước mặt Thành Ca trong cơn thịnh nộ ngất trời.

“Lúc đó là ngươi đang chơi xỏ ta đúng không?”

Nghĩ lại lúc đó, Khương Thành lúc thì ở bên này nói tốc độ của ngươi vẫn chưa được, lúc lại ở bên kia nói đợi đến hoa cũng héo tàn rồi.

Nàng còn tưởng rằng tốc độ đánh xuyên qua huyễn cảnh của tên này còn nhanh hơn nàng cơ.

Kết quả không biết hắn lừa gạt thế nào mà lại né tránh huyễn cảnh, căn bản không hề vào đó? Lúc đó nàng ngớ ngẩn ngốc nghếch cạnh tranh với không khí à?

Chương 1434: Chín cánh cửa khổng lồ

“Ta không chơi xỏ ngươi nha.”

Thu Vũ Tuyền tức giận nói: “Lúc đó ngươi rõ ràng không đánh huyễn cảnh!”

Vẻ mặt Khương Thành bất lực dang tay sang hai bên.

“Lúc đó quả thật ta không đánh huyễn cảnh, chuyện này không phạm luật đâu, đúng không?”

“Là tự ngươi muốn nghĩ như thế.”

Bây giờ lại còn trách ta à?

Thu Vũ Tuyền suýt nữa thì cho phần tử cặn bã này một cái chết nhân đạo ngay tại chỗ!

Mà lúc này, những Tiên nhân ở xung quanh vẫn đang vừa hóng hớt xem náo nhiệt vừa châm ngòi thổi gió.

“Đúng là Thiên Cung song kiêu nha!”

“Ở trong bí cảnh hai người đã nói chuyện vài câu với nhau rồi, giờ ra ngoài lại không chờ được mà sáp vào với nhau rồi.”

“Hóa ra hai người các ngươi thân thiết với nhau như thế à?”

“Ha ha, Vũ Tuyền Tiên tử và Khương Ẩn Hoàng đúng là một cặp oan gia, hay cãi vả nhưng thực ra rất yêu thương nhau đấy nha.”

“Sau này sẽ lại là một đoạn giai thoại ấy!”

Thu Vũ Tuyền tí nữa thì tức đến nổ tung.

“Ngươi cứ đợi đấy cho ta!”

Khương Chưởng môn cũng cạn hết lời.

Ca đây là vai chính độc nhất vô nhị, tại sao lại nói ca đây với nàng ấy là song kiêu hả?

Hắn không hề hay biết, trong đám người kia có không ít người đang ngứa mắt với hắn.

Nhất là mấy vị Thượng vị tinh chủ sở hữu tinh lực đặc biệt.

Bị Đạo Thánh đè bẹp, bọn họ chấp nhận.

Nhưng bị Khương Thành và Thu Vũ Tuyền đoạt mất sự nổi trội, bọn họ vô cùng không vui, thậm chí còn có chút khinh thường.

“Thiên Cung song kiêu, bọn họ mà cũng xứng à?”

“Một người thì đầu cơ trục lợi, một người thì không lâu trước đây mới bước vào Đạo Tôn, toàn là cái loại căn cơ nông cạn, thiếu hiểu biết.”

“Loại như bọn họ thế mà lại có thể dẫn tới sự săn đón như thế, đúng là nực cười vô cùng!”

“Nói cứ như chưa ai từng có cái danh thiên tài vậy.”

“Đúng thế, đợi đến vòng thứ tư là được năng lực thật sự của bọn chúng như thế nào rồi.”

“Vòng thứ nhất bổn tọa ta lười thể hiện mà thôi, đợi đến vòng thi đấu cuối cùng, chút bối cảnh lai lịch kia của bọn họ…”

“Đến lúc đó để cho song kiêu biến thành một đôi trò cười.”

Thành Ca không hề nghe thấy sự chế nhạo lén lút này của bọn họ.

Mà hắn cũng không hề biết, còn có không ít Đạo Tôn tham chiến là thuộc hạ của Tu Đế và chư vị Thần Quân cũng đang lặng lẽ âm thầm nhìn chằm chằm hắn.

Nếu như hắn biết, có lẽ hắn sẽ mong chờ vòng thứ tư hơn một chút.

Lúc này hắn còn đang hoang mang khó hiểu không biết Lăng đi đâu mất rồi.

Sau khi vòng một kết thúc đã không thấy bóng dáng nữ nhân này đâu nữa rồi.

“Không phải muốn ca đây gánh ngươi sao?”

“Nếu ngươi không túm chặt cái đùi lớn này thì không trách ta được đâu đấy.”

Bên trong Tử Tiêu Cung, Lăng đang vô cùng hứng thú nhìn cảnh tượng xảy ra ở bên ngoài.

Sự tranh chấp của Thu Vũ Tuyền và Khương Thành suýt chút nữa đã khiến nàng bật cười thành tiếng.

Hóa ra trước đây tên tiểu tử kia còn từng làm chuyện thiếu đạo đức như thế sao?

Đúng là thú vị.

“Chiến Đế, trong cuộc thi ngươi và tên tiểu tử đó dính chặt lấy nhau như hình với bóng, chắc hẳn ngươi cũng biết hắn đã giở thủ đoạn gì đúng không?”

Tu Đế, Không Đế và Nguyên Đế đến lúc này vẫn không hiểu được, tại sao Khương Thành có thể tránh được sự tấn công của những huyễn cảnh kia.

Bọn họ rất tò mò chuyện này.

Lăng thuận miệng đáp: “Bởi vì khí chất của hắn xuất chúng, huyễn cảnh không dám tấn công hắn.”

“Ta khinh!”

Tu Đế nổi cơn giận ngay tại trận.

“Hắn là cái thá gì chứ, lại còn không dám tấn công hắn sao?”

“Quả nhiên tên tiểu tử này cả người đều là điểm đáng ngờ, không thể không diệt trừ!”

“Chiến Đế, hy vọng trong trận đấu tiếp theo, ngươi có thể nói được làm được, đừng can thiệp vào bất cứ ai!”

Trận thi đấu thứ hai đã được vén màn trong bầu không khí như vậy.

Sau vòng tuyển chọn trực tiếp trước, chỉ còn lại có 5233 vị Tiên nhân nữa.

Lúc này, hơn năm nghìn người, được dẫn đến một đại sảnh thần bí.

Đại sảnh này rộng mênh mông bát ngát, mái vòm màu bạc toát ra hơi thở thiêng liêng cao quý.

Xung quanh đại sảnh trống trải đơn điệu, tổng cộng có chín cửa khổng lồ với màu sắc khác nhau.

Mỗi cửa khổng lồ đều được ngăn cách thành hai bên trái phải.

Xích, Tranh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử, Bạch, Hắc na ná tương tự như các trì luyện cốt của Long tộc năm xưa.

Chỉ có điều lần thi đấu này là khảo nghiệm Đạo duyên huyền ảo như có như không kia.

Trong hơn năm vạn người được thả xuống nơi này, ngoại trừ một phần rất nhỏ Đạo Thánh của Thiên Cung đã biến trước phương thức thi đấu ra, những người còn lại đều đang tò mò không biết ải này thi đấu thế nào.

Lúc này, nhóm năm vị Thần quân của Quân Vương và Cảnh Vương đáp xuống đại sảnh.

“Chín cánh cửa khổng lồ này đại diện cho sự khảo nghiệm lực Thiên Đạo ở các trình độ khác nhau.”

“Trong trận đấu tiếp theo đây, việc mà các ngươi cần làm chính là bước vào trong những cánh cửa khổng lồ kia.”

“Chỉ cần có thể thuận lợi bước ra khỏi cánh cửa đó thì sẽ được coi là đã thông qua lần khảo nghiệm Thiên Đạo ở cấp độ ấy.”

Tịch Phong Đạo Thánh trầm giọng hỏi: “Thế nếu như không thông qua thì sao?”

Quân Vương hiển nhiên vẫn rất tôn trong vị Đạo Thánh tiếng tăm lẫy lừng này.

Nghe những lời đó, hắn mỉm cười đáp: “Chắc Tịch Phong đạo hữu cũng nhìn thấy rồi, mỗi cánh cửa khổng lồ đều có hai mặt trái phải.”

“Bên phải là lối vào, bên trái là lối ra.”

Tịch Phong Đạo Thánh hiểu ra.

“Ý của ngươi là, sau khi vào đó, nếu có thể đi từ bên trái ra thì chính là thông qua, vẫn đi ra từ cửa bên phải thì coi như là không thông qua?”

Cảnh Vương gật gật đầu: “Tịch Phong Đạo hữu nói không sai chút nào, đây chính là quy tắc của lần thi đấu này.”

Nhìn thấy tất cả mọi người hăm he xắn tay áo lên chuẩn bị, ai nấy đều nóng lòng muốn thử, hắn lại bổ sung thêm mấy câu.

“Xích môn là yêu nhất, ngoại trừ mấy phế vật nào đó, những người khác chắc có lẽ đều thuận lợi thông qua!”

Lúc hắn nói những lời này còn cố ý liếc nhìn Thành Ca một cái, xem vòng này ngươi lòi mặt xấu thế nào.

“Hắc môn là mạnh nhất, sợ rằng Đạo Thánh cũng khó mà được công nhận, thậm chí có thể sẽ bị ảnh hưởng nặng nề bởi Thiên Đạo.”

“Chư vị có thể đến tham gia Đại hội Thông Thần đều là trụ cột vững chắc của Thiên Cung, bọn ta cũng không hy vọng các vị bị thương, mọi người cứ cân nhắc khả năng của mình mà làm thôi!”

“Mỗi người có ba cơ hội.”

“Cuối cùng, Thiên Cung chỉ lấy ba nghìn người đứng đầu tiến vào vòng thứ ba thôi.”

Những lời này vừa dứt, tâm trạng của tất cả mọi người đều trở nên sợ hãi.

Trong hơn năm nghìn người, cuối cùng sẽ có hơn hai nghìn người bất luận thế nào cũng đều bị loại.

Mà tiêu chuẩn thông qua rốt cuộc là Tranh môn hay là Lục môn, hiện tại không có ai biết.

Nó phụ thuộc vào thứ hạng thành tích cuối cùng.

Không nghi ngờ gì, thông qua cánh cửa khổng lồ có độ khó càng lớn thì thành tích càng tốt.

Nhưng cho dù ngươi thông qua Lam môn ở gần cuối, nhưng nếu như ba nghìn người đứng đầu đều thông qua Tử môn thì ngươi vẫn sẽ bị loại.

Cho nên việc mà mỗi người cần làm chính là cố gắng hết sức, thử hết mọi giới hạn của bản thân, đồng thời thuận lợi thông qua.

“Cuộc thi bắt đầu, chư vị có thể tự quyết định thứ tự.”

Nói xong, thân ảnh của năm vị Thần Quân dần dần biến mất.

Nhưng hơn năm nghìn người ở đó không bắt đầu luôn.

Đạo duyên là một thứ huyền ảo như có như không, chín cánh cửa khổng lồ đại diện cho chín cấp Đạo duyên, không ai nói chính xác dược bản thân mình có thể thông qua cấp độ nào.

Biết đâu một Chí Tôn có thể thông qua được cấp bảy còn một Đạo Thánh lại chỉ có thể thông qua được cấp ba.

Lúc này tất cả mọi người đều đang lặng lẽ quan sát, trông ngóng, đợi kẻ khác thử xem mức độ khó nông sâu thế nào trước.

Mặc dù vòng thi đấu thứ hai này không cần phải chiến đấu với nhau, nhưng trên thực tế nó đã là một cuộc chiến vô hình rồi.

Bầu không khí ở đại sảnh dần dần có chút nghiêm trọng.

Thành Ca cũng đang nhìn về phía chín cánh cửa khổng lồ.

Vòng khảo nghiệm duyên số với Thiên Đạo này, một người hoàn toàn đối nghịch với Thiên Đạo như hắn, thực sự chẳng có chút tự tin nào.

Hắn gác suy nghĩ này sang một bên, cuối cùng trong đại sảnh cũng có người không nhịn được mà đứng ra.

“Để ta thử xem!”

Người đứng ra đó là Tiêu Đoan Đạo Tôn, một vị thống lĩnh trong Thiên Lặc Quân.

Nhìn thấy cuối cùng cũng có người tình nguyện làm chuột bạch, tất cả mọi người đều nâng cao tinh thần.

“Tiêu Đoan Đạo Tôn đúng là một người gan dạ!”

“Xin chúc đạo hữu giành được thắng lợi ngay trong trận đầu tiên!”

“Khởi đầu thuận lợi nhé!”

Trước hàng ngàn đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, Tiêu Đoan Đạo Tôn quay mặt lại, cung kính chắp tay.

Sau đó giống y như một tráng sĩ, bước vào cánh cửa thứ hai từ cửa bên phải, chính là Tranh môn.

Sau mười giây, hắn đi ra từ cửa bên trái, thuận lợi thông qua khảo nghiệm Đạo duyên của cửa này.

Chương 1435: Thử thách nguy hiểm

“Như vậy đã xem như là qua rồi sao?”

“Chỉ một lát như vậy sao?”

“Cũng dễ dàng quá rồi đấy?”

Rõ ràng chỉ là đơn giản đi vào, sau đó lại đi ra, rất nhiều người trong trận lại vô cùng kích động giống như đã nhìn thấy vệ tinh phóng thành công.

“Tiêu Đoan đạo hữu, ngươi đã nhìn thấy cái gì ở bên trong?”

“Đúng vậy, bên trong có công kích sao?”

“Thiên Đạo là cảm giác gì?”

“Đã bị nội thương gì?”

Cả đời này Tiêu Đoan Đạo Tôn cũng chưa từng có máu mặt như lúc này.

Nhiều Đạo Tôn và Đạo Thánh như vậy đồng loạt nhìn mình, trong mắt hiện lên một tia khát khao kiến thức.

Hắn suýt nữa đã bay lên luôn rồi.

“Thật ra vẫn tốt, sau khi đi vào, bên trong…”

Hắn nói đến đây, đột nhiên ngậm miệng lại.

Tại sao mình phải nói tình hình bên trong cho bọn họ?

Hơn năm nghìn người này đều là đối thủ cạnh tranh của mình đấy!

Đưa ra chiến lược cho bọn họ, sau đó để bọn họ đánh bại mình sao?

“Bên trong có gì?”

Mấy vị Đạo Tôn không nhịn được vội vàng truy hỏi.

“Đúng vậy, rốt cuộc bên trong có cái gì?”

Tiêu Đoan Đạo Tôn đã lộ ra vẻ nghĩ lại phát sợ.

“Bên trong lực Thiên Đạo không ngừng tập kích, giống như địa ngục, đau đớn vô cùng.”

Đây hoàn toàn là do hắn bịa đặt.

Sau khi tiến vào, thật ra hắn không nhìn thấy gì cả.

Lúc bắt đầu đã cảm nhận được phía trước có một tồn tại thần bí, tiếp dẫn bản thân đi về phía trước.

Đi về phía trước theo tồn tại thần bí kia, dọc đường không gặp phải bất kì nguy hiểm nào, cũng không đụng phải một chút dị thường nào, hắn cứ thuận lợi như vậy đã đi ra.

Sau đó đã nhìn thấy mọi người bên ngoài đang hoan bô.

Lúc đó nếu như không phải là hắn đã do dự chần chừ một lát, sợ rằng ba giây đã có thể từ bên trong đi ra.

“Mặc dù các ngươi ở bên ngoài có thể đợi không bao lâu, nhưng ở trong đó ta đã trải qua trắc trở dài dằng dặc, quả thực

không muốn nhớ lại thêm lần nữa…”

Hả chuyện này?

Rất nhiều người nhất thời có hơi bị doạ sợ.

Mà lúc này, Tiêu Đoan Đạo Tôn cũng đã đi thẳng về phía lục môn xếp ở vị trí thứ tư bên trong chín lối vào.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, hắn đã xông vào bên trong.

Mà chỉ năm giây sau, hắn đã thuận lợi đi ra từ bên trái, lại lần nữa đã thông qua một lần thử thách của Thiên Đạo.

Lần này, tiếng kinh hô của toàn trường càng lớn hơn.

“Mẹ nó chứ, lại thông qua rồi?”

“Hơn nữa còn nhanh hơn lần trước?”

“Xem ra đây không giống như là bộ dạng đã trải qua trắc trở, dường như vô cùng đơn giản, không có chút độ khó nào.”

“Các ngươi đã sai rồi!”

Tiêu Đoan Đạo Tôn trầm giọng cắt ngang bọn họ.

“Đừng thấy thời gian đã ngắn hơn, nhưng mà ta cũng đã bị trọng thương nghiêm trọng, càng thêm đáng sợ hơn lần trước.”

“Tự mình trải nghiệm một lần các ngươi sẽ rõ thôi.”

“Hơi không cẩn thận một chút, có lẽ ta đã không thể trở lại được rồi…”

Nói xong, hắn đi về phía hắc môn cuối cùng.

Lục môn vừa rồi kia vẫn là không có một chút xíu nguy hiểm nào.

Sau khi đi vào, hắn lập tức cảm nhận được lại có một tồn tại thần bí đang chỉ dẫn mình, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì có lẽ là Thiên Đạo đi?

Xem ra mình vô cùng có duyên với Thiên Đạo đấy!

Lẽ nào mình là Thiên Đạo chi tử ẩn tàng?

Hắn cảm thấy thiệt thòi lớn rồi!

Tổng cộng có ba lần cơ hội, vậy mà mình lại đã lãng phí hai lần cơ hội ở vị trí quá gần phía trước.

Vậy cách cực hạn của mình còn xa đấy!

Sớm biết vậy từ lúc đầu đã nên chọn gần ra sau một chút.

Màu đen cao nhất, có thể sẽ có hơi nguy hiểm, nhưng mà nhân sinh có thể có mấy lần đọ sức!

Xông qua cánh cửa lớn màu đen, trực tiếp đã khoá chặt vị trí đầu tiên.

Cho dù cuối cùng trận tỉ thí thứ tư không thể thắng được, nhưng dựa vào biểu hiện của trận này cũng có thể có được sự bồi dưỡng trọng điểm của Thiên Cung!

Làm thôi!

Nhìn thấy hắn đi về phía cửa lớn màu đen cấp bậc cao cấp, những người khác không thể hiểu được.

"Tiêu Đoan đạo hữu, ngươi là muốn…"

Cửa thứ hai vừa rồi cũng vừa nguy hiểm vừa đau khổ, ngươi còn tiến vào cánh cửa cuối cùng?

Vậy không phải là tìm phiền phức cho mình sao?

Tiêu Đoan Đạo Tôn quay đầu lại, thầm nghĩ những người ngu xuẩn các ngươi làm sao biết được Thiên Đạo chi tử mới đã sắp từ từ thăng lên rồi.

Hắn cố ý hùng hồn nói: "Ta nguyện dùng trọng thương của mình để giúp mọi người tìm tòi kinh nghiệm quý báu!"

Sau khi nói xong lời nói dễ nghe quên người vì mình, hắn xông vào từ lối vào bên phải của cửa lớn màu đen.

Nửa giây sau, hắn lại lần nữa từ lối vào bên phải bay ngược trở về.

Rầm!

Nặng nề ngã xuống trên mặt đất của đại sảnh, không còn cử động chút nào nữa.

Rất nhiều người thậm chí đều còn đang chìm đắm ở bên trong câu nói vừa rồi kia của hắn.

Sau đó đã nhìn thấy Tiêu Đoan Đạo Tôn đang nằm đó.

Hắn chỉ là đã ngất đi chứ chưa chết, bên ngoài thân cũng không có bất kì vết thương nào.

Nhưng hơi cảm nhận một chút, mọi người cảm thấy đây còn không bằng chết.

Vừa rồi vị Đạo Tôn này còn đang mơ một giấc mộng đẹp là làm Thiên Đạo chi tử đã hoàn toàn phế rồi.

Tiên thể thối nát, kinh mạch tàn lụi, khí hải cạn kiệt, thần hồn yếu đuối đến giống như ngọn đuốc tàn trong gió, ngay cả ý thức cũng đã phai mờ.

Nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, sau khi hắn tỉnh lại cũng là người vô dụng.

"Tiêu Đoan đạo hữu…"

Rất nhiều người vẻ mặt kinh sợ, giống như bị dội một gáo nước lạnh, trái tim vốn dĩ rục rịch muốn động trong nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi nhỉ?

Chỉ là kiểm tra một chút đạo duyên mà thôi, vậy mà phải trả ra đại giá trầm trọng như vậy?

"Tiêu Đoan đạo hữu vì tìm tòi kinh nghiệm quý báu cho mọi người, đúng thật là đủ liều mạng."

"Đúng vậy, hắn đúng thật là đã trả ra đại giá trọng thương."

"Trình độ nguy hiểm của cửa lớn màu đen đã vượt ra khỏi tưởng tượng!"

"Mọi người phải lượng sức mà làm đó…"

"May mà Tiêu Đoan đạo hữu đã đi thử trước, loại tinh thần cao thượng mở đường vì mọi người như hắn đáng để chúng ta vì vậy mà tưởng nhớ!"

Rất nhiều người cảm thấy chuyện này không hoài niệm ba giây, về lương tâm cũng đều không yên lòng.

Ngay cả Thành Ca cũng đã thu lại nụ cười, người này biến thành người vô dụng, hệ thống hack cũng không thể giúp đỡ được.

Khí tức bi tráng tràn ngập giữa mọi người.

Lúc này, đám Đạo Thánh lâu năm như Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh cũng không có lòng tin trước đó nữa.

Ở trước mặt Thiên Đạo, mặc kệ ngươi là Chí Tôn hay là Đạo Thánh, đều là không có chút lực chống cự nào nhỉ?

Vì một trận tỉ thí, đạo hành trăm tỉ năm tan thành mây khói, ai có thể liều được chứ?

Nhưng rút lui ở đây, vậy thì sẽ không còn liên quan đến vị trí Thần Quân nữa.

Sau khi Tiêu Đoan Đạo Tôn ngã xuống, rất nhanh đã có Tiên Nhân mới sải bước đi ra.

“Ta đến!”

“Ta cũng đến!”

“Mặc kệ, liều thôi!”

Liên tiếp có mười mấy tên Tiên Nhân đi lên phía trước, bắt đầu khảo hạch của mình.

Rất nhiều người trong bọn họ đều giống như Tiêu Đoan Đạo Tôn, lúc bắt đầu chỉ chọn một cửa lớn màu cam, thậm chí có người đã chọn cánh cửa lớn màu đỏ nhạt cấp thấp nhất.

Sau khi đi vào mấy giây, toàn bộ những người này đều thuận lợi đi ra từ bên trái.

Đám người ở lại chỗ cũ có hơi bất ngờ.

“Toàn bộ đều đã thành công rồi?”

“Có lẽ là phía trước khá đơn giản nhỉ?”

“Không phải Tiêu Đoan đạo hữu nói vô cùng đáng sợ nguy hiểm, chịu đủ trắc trở sao?”

Nghe thấy nghi vấn của bọn họ, mười mấy người vừa mới ra ngoài chửi ầm lên.

“Mẹ nó Tiêu Đoan, trước đó hắn là đang doạ nạt chúng ta!”

“Làm gì có nguy hiểm và khó khăn gì đó, sau khi đi vào không có gì cả, trực tiếp đã bị tiếp dẫn ra ngoài.”

“Tên kia thật đúng là đáng chế!”

Bọn họ nói như vậy, mọi người lại lần nữa có lòng tìn.

Hoá ra chỉ là tiến vào đi một vòng, không có bất kì trắc trở và chiến đấu sao?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng kết cục của Tiêu Đoan Đạo Tôn cũng là sự thật.

Tỉ thí sau đó, cuối cùng đã tiến vào trong nhịp điệu bình thường.

Chương 1436: Thành Ca cũng không chắc

Trong đại sảnh, Tiên Nhân lần lượt tham gia khảo hạch phân thành hai loại.

Một loại từ thấp đến cao, từng chút một thăm dò.

Loại người này căn bản đều là chọn xích môn tranh môn.

Sau khi qua rồi, lại tăng lên một hai cấp, suy xét hoàng môn lục môn.

Lấy ổn thoả làm chủ.

Nhưng khi loại người này thành công lần thứ ba, thường thường vẫn là chưa thể thử ra cực hạn của mình.

Thở dài tiếc nuối và đập đầu ảo não, thỉnh thoảng trình diễn ở trong đại sảnh này.

“y, sớm biết vậy lần thứ ba ta nên khiêu chiến thanh môn!”

“Lục môn qua dễ dàng như vậy, rõ ràng ta vẫn còn thừa sức, ta vốn nên có thành tích càng tốt hơn!”

“Ta không cam tâm, lại cho ta thêm một lần cơ hội nữa đi!”

“Lam môn phía sau ta nhất định cũng có thể qua được đó…”

Đối lập với bọn họ, còn có một loại người khác có chiến lược ngược lại.

Lần cơ hội đầu tiên của bọn họ đã dẫn đầu tìm thanh môn lam môn gần phía sau thậm chí là tử môn thử một chút trước.

Chỉ cần vừa lên đã qua được thanh môn, khả năng cao đó đi thẳng tới trận thứ ba.

Phía sau là tiếp tục khiêu chiến càng cao hơn, vẫn là không mạo hiểm, vậy thì xem lựa chọn của mỗi người.

Mà nếu như vừa lên không thể qua được, vậy cũng coi như là đã thử ra được cực hạn của mình.

Hai lần cơ hội phía sau có thể giảm độ khó theo cấp độ.

Bầu không khí trong đại sảnh dần dần trở nên sôi nổi lên.

Bởi vì kết cục của Tiêu Đoan Đạo Tôn, mọi người đều đã cẩn thận hơn rất nhiều, hai cánh cửa màu trắng đen gần như không có ai hỏi thăm, cho nên cũng không còn xuất hiện tên xui xẻo bị Thiên Đạo giết chết.

Cho dù rất nhiều người không qua được lục môn thanh môn, cũng chỉ bị Thiên Đạo lễ độ từ lối vào đẩy trở lại, đa phần không bị thương gì cả.

Mà những người thất bại ở lam môn thường thường cũng chỉ bị chút thương nhẹ.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Hai mươi bị Đạo Thánh và hơn ba mươi vị thượng vị Tinh Chủ, cùng với rất nhiều Đạo Tôn thiên tài vẫn đang chờ xem như cũ.

Từng người đa mưu túc trí bọn họ nghĩ khá xa.

Thiên Cung không có tiêu chuẩn cố định, nhưng cùng với người tiến vào càng ngày càng nhiều, chung quy có thể nhìn ra tình huống tổng thể.

Hiện tại trong hơn ba nghìn người đã vào sân, người thông qua tử môn chỉ có ba người.

Thông qua lam môn khoảng hơn một trăm người.

Mà thông qua thanh môn đã có hơn tám trăm vị rồi.

Dựa theo tư thái này, qua được thanh môn chắc chắn là đứng trước ba nghìn người, có thể thuận lợi tấn cấp trận thứ ba, mà lục môn thì không dễ nói lắm.

Cho nên tiếp theo, bọn họ lấy thanh môn làm mục tiêu là được.

Dưới sự chú ý của mọi người, cuối cùng Vân Đình Đạo Thánh đã đứng ra.

Lựa chọn đầu tiên của hắn chính là thanh môn.

Lúc này, rất nhiều Tiên Nhân đang chuẩn bị tiến vào cửa đều không hẹn mà cùng dừng lại.

Mà những "khán giả" bên ngoài kia càng là không khỏi nín thở ngưng thần.

Lực chiến đấu của Vân Đình Đạo Thánh coi như được công nhận là mạnh nhất đợt này.

Nhưng đạo duyên này và thực lực cũng không liên quan đến nhau.

Trong ba người đã thông qua tử môn, thậm chí có một vị chỉ là Chí Tôn may mắn đã qua hải tuyến.

Mà trong những người bị lục môn và hoàng môn đẩy ra cũng có mười mấy vị Đạo Tôn cường lực có tiếng tăm.

Vân Đình Đạo Thánh có thể qua cửa ải được hay không vẫn thật sự không dễ nói.

Chỉ thấy vị Đạo Thánh lâu năm này đi đứng như rồng bước đi như cọp, hoàn toàn không có chút do dự nào đi vào trong thanh môn.

Năm giây sau, hắn đã thuận lợi đi ra từ bên trái.

"Qua cửa ải rồi!"

"Vân Đình Đạo Thánh đã qua được thanh môn!"

"Ổn rồi!"

Toàn trường một mảnh tiếng xôn xao, giống như hồ thuỷ điện xả lũ.

Lúc này, ngay cả ba vị Thiên Đế trong Tử Tiêu cung cũng đã hơi thở phào nhẹ nhõm.

Vân Đình coi như là cường giả đỉnh cấp trong Đạo Thánh.

Nhân tài như vậy, Thiên Cung đương nhiên muốn thu để mình dùng.

Nhưng nếu như đạo duyên của hắn không đạt tiêu chuẩn, Thiên Cung cũng không thể đặc cách đề bạt hắn làm Thần Quân.

Bởi vì không đủ duyên phận với Thiên Cung, rất khó gia trì Buff lực Thiên Đạo của Thần Quân cho hắn.

Sau khi qua được thanh môn, Vân Đình Đạo Thánh cũng hiếm khi lộ ra một tia vui mừng.

Ngay sau đó, hắn không dừng lại chút nào đã bước vào trong tử môn.

Mấy giây sau, hắn đã trở thành Tiên Nhân thông qua tử môn thứ tư.

Trong nháy mắt, toàn trường vì đó mà chấn động.

“Thật mạnh quá!”

“Không hổ là Vân Đình Đạo Thánh!”

“Trận thứ nhất đứng đầu, trận thứ hai thoạt nhìn lại phải đặt ngang hàng đứng đầu rồi!”

“Lợi hại!”

“Ta còn cho rằng trước đó hắn không gia nhập Thiên Cung, cho nên không có quan hệ gì với Thiên Đạo chứ.”

“Người ta chỉ là không làm Tiên quan, không đại biểu người ta không kính Thiên Đạo.”

Ở trong tiếng nghị luận như vậy, Vân Đình Đạo Thánh không buồn không vui, sắc mặt thản nhiên đi về phía cánh cửa lớn màu trắng thứ hai đếm ngược.

Đường đường sự kiêu ngạo của Đạo Thánh bày ở đó.

Sao hắn có thể sẽ không quan tâm có Đạo Tôn, Chí Tôn đặt ngang hàng thứ nhất với mình?

Đương nhiên phải lấy được một thứ bậc người khác cũng không thể hi vọng đạt đến.

Hắn đã đi vào.

Bảy giây sau, hắn bị Thiên Đạo bài xích, đã đẩy ra từ bên phải.

Cho dù chỉ bảy giây như vậy, nhưng trên trán của vì Đạo Thánh mạnh mẽ này cũng đã hiện lên một tầng mồ hôi, sắc mặt cũng có hơi tái nhợt, hiển nhiên vừa rồi là đã gặp phải trọng thương nhất định.

Mà động tác xông vào cửa lớn màu trắng của hắn cũng lấy thất bại kết thúc.

"y…"

"Không ngờ rằng ngay cả Vân Đình Đạo Thánh cũng không qua nổi bạch môn."

"Thoạt nhìn hai cánh cửa kia là thật sự không ai có thể qua được rồi."

"Đó là đương nhiên rồi, ngươi tưởng rằng hai cánh cửa này thật sự là chuẩn bị cho người dự thi bình thường sao?"

Có vài Tiên quan cao giai dưới trướng Thiên Đế mơ hồ biết một vài bí mật.

"Nói thật cho các ngươi biết, bạch môn này chỉ có Thiên Đế mới có thể thông qua."

"Ngay cả Thần Quân cũng không được."

"Về phần hắc môn, khà khà…"

"Cái gì, Thiên Đế mới có thể qua được?"

Sau khi những lời này truyền ra, vốn dĩ các Đạo Thánh có mặt còn có chút ý nghĩ đối với bạch môn kia, toàn bộ đều đã dập tắt tâm tư.

Thập Thiên Đế có được Thiên Đạo Chí Bảo chính là người phát ngôn của Thiên Đạo hành tẩu ở nhân gian.

Ai dám so sánh với bọn họ?

"Có thể qua được tử môn, có lẽ đã là cực hạn của những Tiên Nhân khác rồi."

"Đúng vậy."

Cùng với Vân Đình Đạo Thánh ra trận, những Đạo Thánh và thượng vị Tinh Chủ khác cũng không còn tiếp tục chờ xem nữa.

Những người ở lại chỗ cũ đã dần dần thưa thớt.

“Sao ngươi vẫn không lên thế?”

Không biết khi nào, Lăng đã lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn.

“Không phải là nói muốn đưa ta bay sao, Thành Ca anh minh thần võ? Khi nào chúng ta bắt đầu nhỉ?”

Nàng biết Khương Thành không có thiên tâm, lúc này lộ ra đặc biệt cười trên nỗi đau của người khác.

Ngược lại phải xem thử lần này ngươi còn mưu lợi thế nào.

“Khụ.”

Thành Ca sờ mũi, hắn quả thực không chắc lắm.

Nếu như Thiên Đạo giết người, vậy cùng lắm thì hệ thống hồi sinh chiến thắng.

Vấn đề biến thành người vô dụng này, hệ thống cũng bất lực…

“Vạch kế hoạch xong mới bắt đầu hành động, xem rõ tình hình lại hành động sau, đạo lí này ngươi cũng không hiểu sao?”

“Ha ha ha, đây không giống phong cách của ngươi đấy!”

Lăng không chút lưu tình vạch trần hắn: “Lẽ nào ngươi không nắm chắc, sợ rồi?”

Thành Ca đương nhiên không sợ.

Hắn thua được, nhưng không thể mất mặt được.

Nhiều người nhìn như vậy, nếu như mình từ xích môn tiến vào cũng bị đẩy ra, vậy thì thật mất mặt vô cùng rồi.

Dù sao người kém nhất toàn trường kia cũng qua được cánh cửa màu cam.

Suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy hay là mình cũng chọn thanh môn thử xem sâu cạn chút được rồi.

Cho dù không qua được, mọi người cũng sẽ cảm thấy tình huống bình thường.

“Ta đi thăm dò đường trước thử xem, đợi ta thăm dò xong sẽ trở về mang ngươi đi.”

Nói xong, hắn cũng không đợi nữ nhân tâm địa đen tối này tiếp tục lên tiếng đã loé thân một cái như thế xông vào trong thanh môn.

Cho đến hiện tại, toàn trường vẫn không có ai tiến vào cửa trực tiếp xông vào giống như hắn.

Ai không phải cực kì cẩn thận?

Cho dù Thành Ca đã hết sức nhanh chóng, vẫn là đã dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người.

Hết cách rồi, hắn quá được chú ý.

Chương 1437: Hoá ra đơn giản như vậy

“Hắn đã tiến vào rồi!”

“Cuối cùng đã tiến vào rồi.”

Các vị Thần Quân gần như là đồng loạt chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm lối vào thanh sắc kia.

Mà ba vị Thiên Đế cũng đều nhìn không chớp mắt.

“Xem lần này hắn xấu mặt thế nào!” Tu Đế lạnh lùng nói.

Nguyên Đế thản nhiên mỉm cười: “Nếu như tên này không qua được cửa ải này, vậy hắn sẽ không đến được trận thứ tư, kế hoạch ngươi muốn giết hắn sẽ gặp trở ngại.”

Sắc mặt Tu Đế chợt cứng lại.

Hắn quả thật rất mâu thuẫn.

Vừa không muốn nhìn thấy Khương Thành qua được trận thứ hai, lại hi vọng có thể quang minh chính đại giết chết hắn ở trận thứ tư.

Cuối cùng hắn đã nghĩ ra một kết cục vẹn cả đôi đường.

“Ngay cả thiên tâm tên này cũng không có, chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo xoá bỏ, hắn sẽ chết ở thanh môn thôi!”

Khi hắn đưa ra loại “mong ước đẹp đẽ” này, đồng thời rất nhiều Tiên Nhân trong ngoài trận cũng đều gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa lớn thanh sắc đó.

Danh tiếng tạo ra ở trận thứ nhất của Khương Thành đã quá lớn rồi.

Các “khán giả” bên ngoài trận ôm kì vọng cực cao với hắn.

Mà những Tiên Nhân thi đấu trong trận kia lại đa phần là nhìn hắn không thoải mái, trông chờ hắn xấu mặt.

“Tiểu tử này có thể qua được sao?”

“Hừ, trận thứ nhất dựa vào lỗ hổng cướp sự chú ý, trận này cũng nên lộ ra nguyên hình rồi.”

“Hắn đã tiến vào được một lát rồi.”

Lời này vừa dứt, mọi người cũng đều đã ý thức được một điểm không đúng.

Thời gian Khương Thành tiến vào đã bao lâu rồi.

Những Tiên Nhân tiến vào cửa trước đó kia, bất luận là thông qua hay là bị bài xích ra đều sẽ không vượt quá mười giây.

Mà hiện tại Khương Thành cũng đã tiến vào trọn vẹn ba mươi giây, vẫn không chút động tĩnh nào như cũ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tình huống gì vậy?”

“Lẽ nào… Hắn đã bị Thiên Đạo giết chết rồi?”

“Cho dù là đã bị giết chết cũng nên có một thi thể chứ? Giống như Tiêu Đoan Đạo Tôn trước đó vậy.”

“Hay là hắn đã bị Thiên Đạo nuốt chửng rồi?”

Bên trong thanh môn lúc này, Thành Ca đang vẻ mặt không nói nên lời tìm tòi xung quanh.

Trước khi tiến vào, hắn còn cho rằng có màn kịch gì đó đang chờ mình.

Kết quả sau khi tiến vào, những gì hắn cảm nhận được chỉ là lực Thiên Đạo bình thường mà thôi, không có những mánh khoé gì khác.

Hơn nữa trình độ mạnh yếu của khí tức của Thiên Đạo này, ngay cả phạm vi rìa mép của bản thể Thiên Đạo cũng không bằng, có lẽ chỉ là hình chiếu của Thiên Đạo.

Năm xưa hắn có thể nhiều lần ngang nhiên trốn khỏi vị trí trung tâm của Thiên Đạo đấy, hành tẩu ở đây đương nhiên không phải là vấn đề.

Nhưng đã đi một đoạn ở bên trong, hắn có hơi không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Làm sao đi ra từ bên trái?

Không phải là đã nói sau khi tiến vào sẽ có tồn tại thần bí chỉ dẫn phương hướng sao?

Tuỳ tiện vòng mấy vòng ở bên trong, Thành Ca đã dần dần hiểu được.

Mình và Thiên Đạo không hợp nhau, cho nên nó đương nhiên sẽ không chỉ dẫn phương hướng.

Dưới tình huống bình thường, có lẽ nó phải công kích mình rồi.

Lực Thiên Đạo địa thế long trọng không thể điều khiển, mình sẽ giống những người khác lập tức thất bại, thậm chí còn sẽ bị thương.

Nhưng bởi vì năm xưa đã thông qua thử thách ba nghìn quy tắc ở bên bản thể Thiên Đạo kia, Thiên Đạo cũng đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của mình.

Cũng chính là nói, nó vừa sẽ không giúp đỡ, cũng sẽ không công kích.

Gần như tương đương với phớt lờ đi, cứ coi như Khương Thành không tồn tại.

Sau khi nghĩ rõ ràng, hắn cũng không biết nên vui mừng, hay là nên bất lực đây.

Nếu như suy đoán này không sai, vậy từ xích môn đến hắc môn, đối với hắn mà nói độ khó là giống nhau.

Không có nguy hiểm, nhưng cần phải tự mình tìm mò phương hướng.

May mà không gian phía sau lưng của mỗi một cánh cửa cũng không tính là quá lớn.

Thời gian rất nhanh đã qua ba phút.

Khương Thành vẫn chưa đi ra.

Nghị luận bên ngoài cũng càng ngày càng lớn tiếng hơn.

“Sao vẫn chưa ra?”

“Sẽ không phải thật sự là đã ngã xuống ở bên trong rồi chứ?”

“Chuyện này… Đường đường là một trong những song kiêu của Thiên Cung, không nên không chút tiếng động nào chết đi như vậy đâu!”

Trong đại sảnh một vài “tuyển thủ” nhìn Thành Ca không thuận mắt kia cũng không thể khống chế được nữa.

“Hừ, quả nhiên đã lộ ra nguyên hình.”

“Tiến vào thanh môn đều không thể toàn thân mà lui, đây cũng là hơi yếu quá đấy.”

“Còn Thiên Cung song kiêu, quả thực là buồn cười!”

Về phần Tu Đế trong Tử Tiêu điện càng là hưng phấn không thôi.

“Ha ha ha ha ha, Thiên Đạo đã mở mắt rồi.”

“Cuối cùng cũng đã bắt hắn đi rồi!”

“Đây đúng thật là bản thân hắn tự tìm chết đấy, không có thiên tâm còn dám chạy đến tham gia đại hội Thông Thần, không thể trách chúng ta được.”

Ở trong mắt hắn, có lẽ là Khương Thành đã thật sự chết ở bên trong.

Bằng không sớm đã nên ra ngoài rồi.

Thu Vũ Tuyền căng chặt mặt, con ngươi giống như bảo thạch cũng không nháy mắt, nhìn chằm chằm thanh môn kia.

Nàng là một trong những người biết rõ Khương Thành không có thiên tâm.

Nhưng bất luận thế nào nàng cũng không muốn tin tưởng, nam nhân duy nhất được nàng xem như là đối thủ mạnh cả đời kia thật sự cứ như vậy không còn nữa.

Nếu như hắn thật sự cứ như vậy vô duyên vô cớ chết đi, vậy mình phải làm sao?

Bị hắn áp chế lâu như vậy, bị chiếm nhiều lần tiện nghi như thế, mình vẫn chưa ngược lại đạp hắn xuống đâu đấy!

Hắn sao có thể cứ không chịu trách nhiệm như vậy mà chết đi?

Cảm giác cực kì không cam lòng và tiếc nuối dập dờn ở trong lòng nàng, thậm chí khiến đạo tâm của nàng cũng đã mơ hồ xuất hiện một vết nứt.

Mà cũng ngay vào lúc này, bên trái của thanh môn kia, một đạo bóng dáng chậm rãi đi ra.

Thành Ca đã mò tìm trọn vẹn năm phút, cuối cũng là đã thành công vòng ra.

Khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai quen thuộc kia của hắn, Thu Vũ Tuyền đã thở dài nhẹ nhõm.

Khoé môi ẩm ướt phấn hồng của nàng không kìm nén được cong lên, nhưng trong nháy mắt đã lại khôi phục lại bình tĩnh.

Chết tiệt, tên kia quả nhiên vẫn còn sống!

Mà những người bên trận khác lại là hoàn toàn thất vọng.

“Hắn vậy mà đã thành công qua được thanh môn?”

Qua được thanh môn vốn là một chuyện bình thường, trước đó cũng đã xảy ra hơn tám trăm lần.

Nhưng Khương Thành lại không giống lắm.

“Hắn tiến vào lâu như vậy, đây cũng có thể thành công?”

“Hắn đã trải qua những gì ở bên trong?”

“Chẳng lẽ tên này cố ý kéo dài ở bên trong?”

“Kéo dài cái con khỉ, theo ta thấy hắn qua được vô cùng miễn cưỡng, chắc chắn là gian nan chống lại tập kích của lực Thiên Đạo mới có thể qua được.”

“Đúng, những người khác đều là dễ dàng qua cửa ải, duy chỉ có hắn là gian nan chịu đựng qua.”

“Điều này đủ để chứng minh hắn vẫn là không được.”

“May mắn mà thôi!”

Bọn họ rất nhanh lại đã tìm được lí do xem thường Thành Ca.

Về phần một bên khác, Tu Đế trong Tử Tiêu điện khá thất vọng.

“Đáng hận, thật là tai hoạ để lại nghìn năm, như vậy cũng không chết!”

“Xem ra vẫn là phải đợi trận thứ tư rồi.”

Nguyên Đế và Không Đế bên cạnh hắn đột nhiên nổi lên nghi hoặc.

“Tên này không có thiên tâm, sao hắn qua được thanh môn vậy?”

“Không có thiên tâm, có nghĩa là hoàn toàn vô duyên với Thiên Đạo, sao có thể có được chỉ dẫn?”

“Kì lạ, quá kì lạ rồi!”

Trên thực tế lại há chí là bọn họ, Lăng cũng đều khó nén không thể tin được trong mắt.

“Muội tử, ngươi là định tự mình thử một chút trước, hay là để ca trực tiếp dẫn đi?”

Nhìn Khương Thành giống như bình thường dương dương đắc ý đi đến, nàng thật sự rất muốn trực tiếp chất vấn.

Sao ngươi làm được vậy?

“Bỏ ra nhiều thù lao như vậy, đương nhiên muốn hưởng thụ nhiều phục vụ mang ta bay của ngươi một chút rồi.” Nàng cười ngọt ngào nói.

“Vậy được.”

Hiện tại Khương Thành đã có cơ sở rồi, đang định kéo tay nàng, mang nàng lại qua thanh môn một lần nữa.

Lúc này, Thu Vũ Tuyền đột nhiên cản ở trước mặt hắn.

“Thanh môn ngươi đã thoả mãn rồi sao?”

Nhìn thấy Khương Thành đi trở lại, nàng cho rằng ca này đã thoả mãn rồi, không dám tiếp tục khiêu chiến càng cao hơn nữa.

Thành Ca có hơi khó hiểu, ngươi đang khoe khoang cái gì, làm đến giống như ta đã làm ngươi mất mặt vậy.

“Ta chưa thoả mãn đấy…”

Còn chưa đợi hắn nói xong, Thu Vũ Tuyền đã vòng qua hắn, bước nhanh vào trong một cánh cửa lớn.

Mà cánh cửa lớn đó là cánh cửa màu trắng.

Chương 1438: Tư thế Thiên Đế

Bóng dáng Thu Vũ Tuyền vừa mới biến mất, cả trong và ngoài sân cùng lúc sôi sục.

Cách đây không lâu, Vân Đình Đạo Thánh đã kết thúc trong thất bại.

Chỉ có Thiên Đế mới có thể thông qua đạo môn này, còn những người khác đi vào hoàn toàn ngược lại.

“Chuyện này cũng quá không sáng suốt rồi.”

Trong sân có rất nhiều cao thủ đang nghị luận sôi nổi.

“Danh thiên tài của nàng ta đã nghe từ lâu, nhưng sự lựa chọn này không khỏi quá ngu ngốc.”

“Lẽ nào nàng còn muốn sánh ngang với Thiên Đế sao?”

“Một khi thất bại, nàng sẽ bị thương nặng, đối với lần so tài sau vô cùng bất lợi.”

“Nổi rồi nổi rồi, nữ nhân này cho rằng bản thân không gì là không làm được.”

“Dựa vào thiên phú mà làm việc lỗ mãng, cho dù vận may có cao đến đâu, cũng không thể chịu được giày vò như thế.”

Đừng nói bọn họ, ngay cả ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện cũng không kìm được mà nheo mắt.

So với Thành Ca khiến cho bọn họ căm ghét, Thu Vũ Tuyền ở đây là một đãi ngộ cực đoan khác với bọn họ.

Bọn họ cũng không hy vọng trụ cột tương lai của Thiên Cung này xảy ra chuyện.

Nhưng lần này thời gian Thu Vũ Tuyền đi vào, cũng hơi không bình thường.

Sau vài chục giây, nàng vẫn chưa ra ngoài.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Tại sao nàng phải mất nhiều thời gian như vậy?”

“Thật sự không hổ là Thiên Cung Song Kiêu mà, ngay cả tiết tấu của trận thứ hai này cũng chung nhịp như vậy.”

“Chắc chắn đã bị Thiên Đạo nuốt chửng rồi.”

“Nàng không thể thành công…”

Thời gian đang trôi qua trong tiếng bàn tán của mọi người.

Ngay cả Thành Ca cũng hơi bất ngờ.

Chẳng lẽ nàng cũng giống như mình, vừa không bị tấn công, cũng không được chỉ dẫn?

Không!

Ngay lập tức hắn loại bỏ suy đoán này.

Thu Vũ Tuyền là "Tiên Mẫu chuyển thế" đó!

Trừ khi có người đã hợp đạo, nếu không sẽ không có ai có thể gần với Thiên Đạo hơn nàng.

Thiên Đạo không giúp nàng còn giúp ai?

Nữ nhân đó… đã gặp phải cái gì bên trong?

Lẽ nào nàng ở bên trong bị Thiên Đạo kích thích, muốn khôi phục lại phần ký ức thuộc về Tiên Mẫu sao?

Đúng lúc hắn đang nghĩ ngợi lung tung, Thu Vũ Tuyền dáng người yểu điệu thướt tha, quần áo rung rinh, lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà lối nàng bước ra - là bên trái.

"Thông, thông qua rồi?"

"Trời ơi, thế mà nàng lại thông qua bạch môn?"

Dù ở trong hay ngoài sân, tất cả đều bùng nổ.

"Không phải nói rằng chỉ có Thiên Đế mới có thể thông qua bạch môn hay sao?"

"Quá mạnh, quá mạnh mẽ rồi!"

"Đây là sự tồn tại như thế nào?"

"Lẽ nào nữ nhân này cũng là con của Thiên Đạo?

Lúc này, Thu Vũ Tuyền lại trở thành người chói mắt nhất trong tất cả những người có mặt tại đây.

Hào quang của nàng lộng lẫy, thậm chí che phủ hai mươi Đạo Thánh đang có mặt, không người nào có thể tranh sự chú ý với nàng!

Ngay cả Vân Đình Đạo Thánh có sức chiến đấu mạnh nhất, sau một thời gian hoang mang, cũng không thể không lắc đầu

cười khổ.

“Nữ sinh này sai thời đại rồi.”

Câu này nghe có vẻ như không đầu không đuôi, nhưng Tịch Phong Đạo Thánh bên cạnh hắn lại hiểu rõ được ý nghĩa trong đó.

“Quả thật, nếu như nàng được sinh ra ở thời đại hỗn loạn khi Thiên Cung còn chưa được sáng lập, có lẽ cũng sẽ trở thành một trong những Thiên Đế.”

Có rất nhiều chuyện ở Nguyên Tiên Giới xem trọng định số.

Giống như Thiên Đế, vừa xuất hiện thì đã tập hợp mười người.

Nhưng trong hàng chục tỷ năm trước và sau đó, dù những người khác có là thiên tài hay là yêu nghiệt, cũng không có ai xuất hiện nữa.

Bởi vì không đuổi kịp thời đại đó, thiên mệnh không thuộc về bọn họ.

Ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện không thể ngồi yên.

“Thế mà nữ nhân này có thể thông qua đạo môn đó!”

“Đạo duyên của nàng… sao lại mạnh như vậy?”

Có một số việc người khác không thể hiểu rõ, nhưng bọn họ lại vô cùng rõ ràng.

Bảy cự môn xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử, chỉ là nối tiếp hình ảnh phản chiếu của Thiên Đạo với cường độ khác nhau.

Mà đến cự môn bạch sắc, thật ra là dùng phương pháp đặc biệt, kết nối đến Thiên Đạo thật sự bên kia.

Mặc dù chỉ là một góc của khu vực sát bìa nhất của Thiên Đạo, nhưng cũng đủ để gọi là cấm khu.

Trừ khi là người được Thiên Đạo ưu ái, nếu không thì không thể nào vượt qua được.

Trước đó, ngoại trừ Thập Thiên Đế bọn họ, không ai khác có thể làm được điều đó, cho dù là các Thần Quân khác cũng không được.

Mà hiện tại, cuối cùng bọn họ đã nhìn thấy người thứ mười một.

“Người Thiên Mệnh mới đã xuất hiện.”

Tu Đế trầm giọng nói: “Nàng đã giành được vị trí Thần Quân rồi.”

Không Đế và Nguyên Đế cũng gật đầu.

“Quả thật, nàng đã không cần phải thi đấu trong hai trận cuối cùng.”

“Đạo duyên của nữ nhân này đã nói lên tất cả.”

Cuối cùng tưởng tượng của Tiêu Đoan Đạo Tôn lúc trước vẫn là bảo thủ.

Hắn cho rằng thông qua hắc môn, hẳn là có thể nhận được điểm tựa đề bạt của Thiên Cung.

Mà trên thực tế, thông qua bạch môn cũng đã là tư thế của Thiên Đế rồi.

Loại người này hoàn toàn có đủ tư cách để làm Thần Quân, thậm chí tài năng còn không thua kém.

“Chờ trận so tài thứ hai kết thúc, thì có thể sớm tuyên bố rồi.”

Bọn họ đã quyết định, đến lúc đó ba Thiên Đế sẽ đích thân ra mặt tuyên bố Thu Vũ Tuyền là Thần Quân.

Cho nàng đủ thể diện.

Tu Đế lại nhìn Khương Thành trong hình chiếu, biểu cảm căm ghét không hề che giấu.

“Thiên Cung Song Kiêu gì chứ, hắn cũng xứng sao?”

Rất nhiều người trong đại sảnh, lúc này vẫn chưa ý thức được ý nghĩa của bạch môn sâu xa như thế nào.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc em gái Thu trở thành ngôi sao sáng nhất trong lòng mọi người có mặt.

Chỉ là, sau khi vị thiên chi kiêu nữ này đi ra, cũng không thể hiện chút vui mừng nào.

Nàng nhìn lướt qua mọi người có mặt, ánh mắt sắc bén trước nay chưa từng có, giống như muốn xuyên thủng mọi thứ, thậm

chí có hơi đáng sợ.

Ước chừng sau vài giây, cuối cùng cũng trở lại như bình thường.

Nhưng vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt không vui không buồn.

Nàng không có tiếp tục khiêu chiến hắc môn, mà là đi đến trước mặt Khương Thành.

“Đến phiên ngươi.”

Thành Ca cũng không xác định được nàng có biến trở lại thành Tiên Mẫu hay không.

Nhìn thoáng qua, cảnh giới vẫn là Đạo Tôn, dường như cũng không có đột nhiên trở nên mạnh mẽ.

Vì vậy, thăm dò hỏi ngược lại một câu: “Hẳn là ngươi đã nhớ lại rồi nhỉ?”

Trong mắt Thu Vũ Tuyền hiện lên một tia tức giận.

“Hôm nay ta sẽ hét lên, nhưng không phải ở đây!”

Khương Thành sửng sốt, chính mình nói là nhớ tới thân phận Tiên Mẫu, rốt cuộc nàng đã hiểu thành cái gì rồi?

Hét lên cái gì?

Hét lên “ta ngưỡng mộ Khương Thành nhất”?

Vậy xem ra, nàng vẫn chưa hồi phục lại ký ức của Tiên Mẫu mà.

“Ngươi chỉ có thể dừng lại ở thanh môn thôi sao?” Thu Vũ Tuyền không hề che giấu vẻ mặt thất vọng của bản thân.

Thành Ca hơi bối rối.

Em gái, vì sao ngươi lại nghiêm khắc với ta như vậy, ta không phải con trai của ngươi.

Lúc này, bỗng nhiên bên cạnh lóe ra mấy người.

“Hừ, tiểu tử này có thể vượt qua thanh môn, đã vô cùng may mắn rồi.”

“Sao hắn còn dám tiếp tục?”

“Trận đầu tiên là lợi dụng sơ hở, trận này vẫn là lợi dụng sơ hở, ngươi còn thật sự cho rằng hắn có tài năng thật sự gì đó sao?”

“Còn tưởng rằng lợi hại biết bao, thì ra chỉ là thanh môn, thật sự là làm cho người ta quá thất vọng.”

Mấy người này đều là tiên quan Đạo Tôn nhị phẩm dưới trướng Tu Đế, một người trong đó thậm chí còn là thủ toạ của Địa Trạch Tư.

Bọn họ nhảy ra, là cố ý kích Khương Thành xông vào phía sau, tốt nhất cũng biến thành một người đần độn.

Chỉ là Khương Thành không biết bọn họ.

Cảm giác rất khó hiểu.

Hắn biết nơi này đều là đối thủ cạnh tranh, cũng có người không chấp nhận chính mình, nhưng người lạ lại trào phúng trước mặt như vậy, đó là lần đầu tiên gặp.

Nhóm người này có vấn đề về tinh thần không?

Hay là có thù với mình?

“Ta rất quen thuộc với các ngươi?”

“Hừ! Tất nhiên là không quen!”

Cự Thao Đạo Tôn cầm đầu lạnh lùng cười.

“Chỉ là chúng ta nhìn ngươi không vừa mắt.”

“Chỉ là thanh môn, chọc người bật cười!”

“Chỉ là vượt qua thanh môn mà thôi, ngươi có tư cách gì đặt ngang hàng với Thu Vũ Tuyền?”

Chương 1439: Dám theo hay không

Lời nói của bọn họ suýt nữa khiến Thành Ca bật cười.

Ca có hệ thống, có một không hai, chưa từng nghĩ tới việc muốn đặt ngang hàng với Thu Vũ Tuyền, được chứ?

Hắn cũng nhìn ra được, mấy người này đến đây là để xoi mói.

Nếu đã như vậy, thế thì chính là kẻ thù.

Hắn nhìn thoáng qua những người xung quanh, cố ý nói: "Hình như thanh môn cũng không kém mà?"

Mấy người kia không cần suy nghĩ, tiếp tục giễu cợt.

"Thanh môn còn không kém sao?"

"Người người đều biết, mọi người đều biết được chứ?"

"Quả thực không đáng nhắc tới!"

Ánh mắt Thành Ca trở nên đầy ý nghĩa.

"Nếu đã hạ thấp thanh môn như vậy…"

"Thế thì xin hỏi, mấy vị cao nhân các ngươi đã qua cửa nào vậy?"

"Chẳng lẽ là lam môn, tử môn?"

Sắc mặt mấy người này cứng lại.

Bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào Khương Thành, còn chưa bắt đầu so tài.

Lúc này, đã có không ít người ở xung quanh nhìn qua, chú ý tới chuyện bên này.

Sắc mặt của rất nhiều người đều trông rất khó coi.

Mấy người này nói thanh môn rất kém cỏi, chẳng khác nào cũng là hạ thấp bọn họ.

Đặc biệt là những thiên tài Đạo Tôn có mặt ở đây rõ ràng sức mạnh thiên phú rất mạnh, nhưng bởi vì đạo duyên không đủ, nên chỉ mới vượt qua được chanh môn, hoàng môn.

Bọn họ đã được định trước sẽ bị đào thải ở vòng này, vốn dĩ tâm trạng sa sút, vô cùng nhạy cảm.

Vừa rồi đám người Cự Thao Đạo Tôn chế giễu Khương Thành, bọn họ cũng bị kích động sâu sắc.

Thanh môn đã bị chê cười, vậy còn chúng ta thì sao?

Cảm giác như bản thân chỉ thi được 20 điểm trong kỳ thi, lúc này bên cạnh lại có người chế giễu người khác chỉ thi được 70 điểm, quá tệ.

Cảm xúc bên trong của một người đạt điểm 20 trong bài thi là gì?

Bọn ta không cần phải làm người nữa đúng không?

“Đồ ngốc từ đâu đến, qua cửa Thiên Đạo, nhìn các ngươi giỏi nhỉ!”

“Mấy tên ngu ngốc này còn chưa đi vào, đã chạy tới chế giễu người khác.”

“Lão tử chỉ là chanh môn, hay là ra sau luyện tập chút nào?”

Ngay lập tức mấy người đó hơi luống cuống.

Bọn họ cũng không ngờ rằng, chỉ là chế giễu Khương Thành một chút, thế mà lại khiến cho mọi người tức giận.

Cự Thao Đạo Tôn dẫn đầu vội vàng giải thích.

“Bọn ta không có ý đó, bọn ta chỉ nhằm vào hắn mà thôi.”

“Ai bảo hắn cao giọng như vậy…”

Thành Ca thầm nghĩ trong trận so tài thứ hai này, đã xem như là khiêm tốn trước nay chưa từng có.

“Vậy nếu như lần khảo hạch tiếp theo của các ngươi, thành tích còn thấp hơn ta thì sao? Vậy có phải các ngươi còn có bất tài hơn không?”

“Ha, làm sao có thể?” Cự Thao Đạo Tôn cười chế nhạo.

Vượt qua thanh môn, hắn vẫn có lòng tin.

“Ngươi có thể vượt qua, đương nhiên bọn ta cũng có thể vượt qua…”

“Được!”

Thành Ca giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng ngắt lời bọn họ, cũng thu hút sự chú ý của nhiều người ở đây.

“Các ngươi cũng đã nghe rồi, ta có thể vượt qua nơi nào, bọn họ cũng có thể vượt qua nơi đó.”

“Cái này là chính miệng bọn họ nói.”

Mấy Đạo Tôn khác cũng không nghe ra một tầng ý tứ khác của hắn.

Nhìn thấy hàng ngàn người có mặt đều đang vây xem bên này, làm sao có thể sợ hãi?

Vì thế từng người ngẩng cao cằm, làm đến khí thế hừng hực.

“Đó là đương nhiên!”

“Thanh môn mà thôi, chắc chắn bọn ta có thể vượt qua.”

“Không không không, không phải ta đang nói về thanh môn.”

Khương Thành cười híp mắt, lắc ngón tay.

“Thành tích của ta còn chưa dừng lại đâu, không phải ta vẫn còn hai cơ hội sao?”

“Nếu như kế tiếp ta khiêu chiến cự môn cao hơn, các ngươi dám theo sao?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, cao hơn nữa là lam môn, tử môn.

Bọn họ không chắc chắn.

Cưỡng ép khiêu chiến, không chừng sẽ bị chút thương tích.

“Không phải chứ?”

Khương Thành cố ý làm ra biểu cảm khoa trương.

“Chẳng phải vừa rồi còn xem thường thanh môn sao?”

“Không phải rất ghét ta sao, ngay cả lòng dũng cảm đi theo cũng không có?”

Kích tướng pháp, hắn cũng không phải không biết chơi.

Các tiên nhân khác ở bên cạnh bởi vì khó chịu mấy người đó, cũng phụ họa theo.

“Đúng vậy, các ngươi sợ hãi như vậy, còn không biết xấu hổ chạy đến nói người khác?”

“Thể diện này ai cho các ngươi vậy?”

“Có dám theo hay không, cho một lời xác định!”

“Không dám thì kẹp đuôi cút đi!”

Cự Thao Đạo Tôn nghiến răng, hắn nghĩ rằng chắc chắn Khương Thành sẽ không thể vượt qua một cửa nữa.

Dù sao thanh môn hắn cũng vượt qua “khó khăn” như vậy.

“Được, vậy bọn ta theo!”

“Ngươi qua nơi nào, bọn ta hầu đến cùng!”

“Rất tốt!”

Thành Ca chờ, chính là những lời này.

“Vì phòng ngừa có người lâm trận lùi bước, chúng ta lập một lời thề.”

“Nếu như ta không dám tiếp tục khiêu chiến, vậy thì ta sẽ mặc cho chư vị xử trí, sinh tử do mệnh thành bại tại thiên!”

“Cho dù bị giết, cũng không liên quan gì đến các quy tắc của cuộc so tài, cho dù là ai cũng không được truy cứu!”

“Nếu như ta đã vào cửa tiếp theo, mà các ngươi không dám vào, vậy thì các ngươi cũng phải để mặc cho ta xử trí!”

Hắn chắp tay về phía các tiên nhân đang quan sát xung quanh.

“Còn làm phiền chư vị giúp đỡ làm chứng.”

Vốn dĩ mọi người vây xem đã thấy khó chịu Cự Thao Đạo Tôn nên ngay lập tức hưởng ứng.

Dù sao thì xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

“Tốt!”

“Không thành vấn đề!”

“Khương thủ tọa yên tâm đi, chắc chắn bọn ta sẽ làm tốt việc công chứng!”

“Mấy người kia, sao các ngươi không nhận?”

“Đúng vậy, các ngươi lại sợ rồi?”

“Sợ hãi như vậy, nhân lúc còn chưa muộn mau trở về đi, còn chạy đến cạnh tranh Thần Quân cái gì?”

Đám người Cự Thao Đạo Tôn tức giận đến nổi lửa giận tấn công tâm trí, bình thường nào có người nào dám nói chuyện với bọn họ như vậy?

Nhưng hiện tại quá người nhiều, hơn nữa từng người đều là cao thủ, bọn họ cũng không dám chọc giận mọi người.

“Lỡ như hắn cố ý chọn bạch môn, muốn đồng quy vu tận với bọn ta thì sao?”

Khương Thành cười: “Nếu như ta không thành công đi ra, vậy thì các ngươi cũng không cần đi vào.”

Nghe được câu này, ngay lập tức đám người Cự Thao yên tâm.

“Ha, đây là ngươi nói đấy.”

“Vậy bọn ta tiếp nhận!”

Theo quan điểm của họ, không có lý do gì để không nhận.

Chắc chắn Khương Thành không thể vượt qua mấy cửa phía sau, biết đâu còn sẽ chết ở bên trong.

Như vậy bọn họ cũng có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ bí mật cấp trên giao phó, lập được đại công.

Mà cái gì bọn họ cũng không cần phải trả, kiếm lời mà không sợ lỗ.

Lời thề nhanh chóng được lập trước mặt mọi người.

Nhìn thấy ván đã đóng thuyền, Cự Thao Đạo Tôn cũng rất hưng phấn.

Thậm chí bọn họ còn nóng lòng đi đến bên cạnh lam môn, giơ tay lên thủ thế mời.

“Đến đây, nhanh vào đi.”

Khương Thành lắc ngón tay: “Ta sẽ không vào đó.”

Ngay lập tức Cự Thao Đạo Tôn và mấy tiên nhân khác nhảy dựng lên.

“Thấy ngươi lập lời thề rất chắc chắn, lẽ nào lâm trận lại rút lui?”

“Lam môn đối với Ca, thật sự quá thấp kém.”

Thành Ca thản nhiên nói: “Muốn vào thì vào cửa cao hơn một chút.”

“Cái gì? Ngươi còn muốn vào cửa cao hơn?”

Cự Thao Đạo Tôn suýt nữa bật cười.

“Tốt lắm, có can đảm!”

“Ngươi muốn vào tử môn sao?”

Hắn chỉ lo lam môn không thể chôn chết Khương thủ tọa, chỉ mong sao hắn vào một cấp cao hơn.

Thành Ca nhìn hắn một cách khinh bỉ.

“Ngươi cũng chỉ có chút kết cấu này.”

Nói xong, hắn vươn tay phải về phía Lăng ở bên cạnh.

“Kế tiếp ngồi vững, Ca sắp khởi hành rồi.”

Trong lòng Lăng sửng sốt.

“Ngươi định hai người tay dắt tay cùng nhau đi vào?”

“Đúng vậy, nếu không thì làm sao gánh ngươi?”

Là Chiến Đế, Lăng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cái này hẳn là… đi không qua nhỉ?

Giống như rất nhiều Tiên trận thí nghiệm, độ khó một người đi vào là bình thường.

Hai người đi vào, độ khó sẽ tăng lên gấp bội.

Chương 1440: Ngươi là Bà Sa Ngọc nhân?

Nhìn thấy Khương Thành không chỉ bản thân muốn đi vào, còn muốn mang theo một tiên nữ xa lạ cùng đi vào, mọi người ai cũng không hiểu.

“Hắn muốn làm gì vậy?”

“Một người đi vào đã nguy hiểm như vậy, còn muốn vào hai người?”

“Cái này là sợ bản thân không thất bại sao?”

Cho dù bọn họ có nghĩ như thế nào, cuối cùng Khương Thành vẫn dắt Lăng đi cùng, đi đến phía trước hắc sắc cự môn.

Đúng vậy, hắc sắc cự môn cấp cao nhất.

Còn chưa đợi hắn đi vào, tất cả mọi người có mặt đã xôn xao.

“Hắc môn?”

“Bạch môn cũng không thể thành công, thế mà hắn muốn vào hắc môn?”

“Hơn nữa còn là hai người đi vào cùng nhau?”

“Cái này, cái này…”

“Thật sự điên rồi!”

Lúc này, những tiên nhân bên ngoài sân cũng sôi trào.

Mà trong Tử Tiêu Điện, thậm chí ba Thiên Đế đã co giật khóe miệng.

“Chẳng lẽ tiểu tử này trúng tà rồi sao?”

“Cho dù là người mù, cũng nên thấy rõ độ khó chứ?”

“Hắn còn mang theo Chiến Đế đi cùng, hắn muốn làm gì?”

“Hắc sắc cự môn trực tiếp truyền tống đến một nơi nào đó bên trong Thiên Đạo, gần như tiếp cận khu vực trung tâm của Thiên Đạo, nơi đó ngay cả chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào sự che chở của Thiên Đạo Chí Bảo, miễn cưỡng toàn mạng trở ra.”

“Còn về phần thông qua khảo nghiệm của Thiên Đạo, điều đó là hoàn toàn không thể.”

“Nếu hai người kết hợp với nhau, thậm chí có thể sẽ chọc giận Thiên Đạo nhỉ?”

“Quả thật, hẳn là Chiến Đế sẽ ngăn cản hắn làm chuyện ngu xuẩn này.”

Thu Vũ Tuyền ở cách đó không xa cũng rất ngạc nhiên.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Cái này không rõ ràng sao?”

Biểu cảm trên khuôn mặt của Khương Thành “ngươi có phải ngốc hay không”.

“A hoàn ngươi đã thông qua bạch môn, vậy thì lão gia ta không thể thông qua hắc môn sao được?”

Thu Vũ Tuyền và những người khác ở đây cùng lúc không biết nên nói cái gì cho phải.

Lý do ngươi lựa chọn hắc môn lại tùy tiện như vậy sao?

Dù sao cũng dùng thử bạch môn trước đã chứ, ít nhất không nguy hiểm như vậy.

“Tốt! Khương Thành ngươi thật sự dũng cảm!”

Đám người Cự Thao Đạo Tôn vỗ tay ngay tại chỗ, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa ở trên mặt không thể che giấu được.

“Ha ha ha, chúc ngươi mã đáo thành công.”

Mấy người cố ý kỳ quái.

Thành Ca cười: “Cảm ơn lời chúc của các ngươi, yên tâm đi, sau khi ta đi ra sẽ đến lượt các ngươi.”

Ngươi còn muốn đi ra?

Nếu như chỉ có một mình ngươi, dự đoán cũng chỉ là kết cuộc của một người đần độn, giống như Tiêu Đoan Đạo Tôn lúc trước.

Nếu hai người vào chung với nhau, thì khả năng cao là sẽ chết cùng nhau.

Lăng bị hắn dắt tay, cũng hơi suy sụp.

“Ngươi thật sự định mang theo ta cùng đi vào đạo môn này?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi không phải là sợ bồi thường không nổi gấp mười lần bồi thường, cho nên cố ý đi vào tìm chết để quỵt nợ chứ?”

Là Chiến Đế, nàng biết bên trong là tình huống gì.

Sau khi đi vào, bản thân nàng cũng khó bảo toàn.

Thành Ca mỉm cười: “Nếu ngươi không dám, vậy cuối cùng không làm Thần Quân, cũng không phải là lỗi của ta.”

Lăng âm u nhìn chăm chú vào hắn ba giây, cũng khôi phục lại dáng vẻ suy nghĩ bình thường.

“Được thôi.”

“Ta trả nhiều thù lao như vậy, không tận hưởng dịch vụ gánh của ngươi một chút thì không khỏi quá thiệt thòi.”

Hai người nhìn nhau cười, sau đó tay nắm tay, bước vào trong cửa vực thẳm tối tăm uốn lượn.

Đây không phải là lần đầu tiên Lăng đi vào.

Nơi này, Thập Thiên Đế các nàng thường xuyên bước vào.

Là người giữ Thiên Đạo Chí Bảo, người được Thiên Đạo che chở, mục tiêu cuối cùng mà các nàng tu luyện là hợp đạo.

Trở thành hóa thân của Thiên Đạo.

Đi vào nơi này, là để hiểu sâu hơn về Thiên Đạo, tăng cường kết nối với Thiên Đạo.

Nhưng mà bước mấu chốt này, cho dù các nàng là những người được trời ưu ái nhưng vẫn luôn không thể bước qua được.

Được Thiên Đạo che chở và được Thiên Đạo công nhận, đó là hai chuyện khác nhau.

Khoảng cách giữa hai cái giống như vô số mặt phẳng cách xa nhau.

Vừa mới bước vào bên trong, suýt nữa Lăng đã sử dụng Thiên Đạo Chí Bảo của bản thân theo bản năng.

Bởi vì không làm như vậy, nàng cũng sẽ bị bài trừ ra ngoài.

Cưỡng ép ở lại, vậy thời gian sống sót ở chỗ này sẽ không vượt quá năm giây.

Nhưng nàng nhịn lại, ngược lại hiện tại nàng muốn nhìn xem tiểu tử ngươi phải làm sao!

Sau đó nàng phát hiện, Khương Thành không làm gì cả.

Hắn chỉ đi về phía trước một cách rất bình thường.

Là Chiến Đế, cảm giác của Lăng vô cùng nhạy bén, nàng có thể cảm nhận được lực Thiên Đạo như vực sâu như biển lớn ở bốn phía đang từng chút từng chút lưu động đè ép qua bên này.

Đừng nói là bị nó nuốt chửng, cho dù chỉ dính một chút, cũng đủ để tạo thành tấn công hủy diệt với bất kỳ tiên nhân nào.

Nhưng nếu sa vào trong đó, vậy thì tất cả mọi thứ của bản thân sẽ nhanh chóng biến mất ở thế gian.

Cho dù là tiên thể thần hồn hay là một thân đạo hạnh, cho dù thuộc về ý thức tàn niệm của bản thân, hoặc là hy vọng luân hồi, toàn bộ đều sẽ hoàn toàn biến mất.

Trong hồi quy vu Thiên Đạo…

Lúc này, lực Thiên Đạo không thể chống lại kia đã bao chặt lấy nàng, gần như không còn khoảng trống.

Nhưng điều thần kỳ là, nàng đi tới nơi nào, Thiên Đạo sẽ tự động tránh ra xung quanh, giống như nước chảy.

Thế mà lại không tạo ra chút thương tổn nào với nàng.

Làm sao có thể!

Đột nhiên Lăng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang lấy nắm tay trái của mình.

Đường đường là Thiên Đế Chiến, lúc này suýt nữa đã hét lên vì chấn động.

Đúng vậy, tất cả là vì sự tồn tại của người này!

Thế mà hắn có thể làm cho Thiên Đạo tự động rút lui tránh đường!

Mà bởi vì hắn dắt bản thân, cho nên bản thân cũng được Thiên Đạo buông tha.

Đây là một phép màu đáng kinh ngạc như thế nào?

Bắt đầu từ ngày xuất đạo, tâm của Lăng không có hỗn loạn như thế này.

Khó trách hắn dám đi vào hắc môn!

Khảo nghiệm đạo duyên này đối với hắn mà nói, quả thực chỉ là một trò cười

Người ta và Thiên Đạo đã đến mức không thể phân biệt lẫn nhau, cao hơn nhiều so với Thiên Đế.

Nàng thật sự rất muốn bảo chín Thiên Đế khác tới xem, cái gì được gọi là Thần thật sự.

Nhìn xem rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra ở đây…

Làm sao có thể có người ở trung tâm Thiên Đạo đi lại không bị cản trở?

Chẳng lẽ hắn đã hợp đạo?

Lẽ nào không có Thiên Tâm, mới là trạng thái đạo duyên cấp độ Chí Cao?

Sau khi suy đoán này xuất hiện, Lăng gần như bị chấn động đến ngu ngốc.

Nàng cũng không biết sau khi hợp đạo là dáng vẻ gì.

Nhưng có lẽ, ngoại trừ người đã hợp đạo, không thể có người khác có thể hoàn toàn không bị Thiên Đạo ảnh hưởng, đúng không?

Không, có lẽ không phải vậy.

Nàng âm thầm lắc đầu, lật ngược suy đoán này.

Nếu thật sự đã hợp đạo, Khương Thành đã là tồn tại vô địch thế giới.

Không lý nào lại chạy đến Thiên Cung làm Ẩn Hoàng gì đó, làm Thủ Tọa Thiên Đan Tư gì đó.

Đi theo Thành Ca một đường đi về phía trước, tùy ý rong ruổi trong biển của Thiên Đạo, nàng cảm thấy nhận thức của bản thân bị đánh đến thất kinh bát đảo, sắp mờ mịt.

Tình huống này, làm cho nàng không hiểu sao liên tưởng đến trước kia cầm Thiên Đạo Chí Bảo tới nơi này mò mẫm.

Lúc đó, bởi vì trong tay có một Thiên Đạo Chí Bảo, cho nên Thiên Đạo cũng không nuốt chửng bản thân.

Mặc dù Thiên Đạo Chí Bảo chỉ có thể che chở cho nàng mấy chục giây ngắn ngủi, mà lúc này cũng đã hơn một phút.

Nhưng cảm giác đó thật sự rất giống.

Bản thân nắm tay hắn, giống như nắm trong tay một món Thiên Đạo Chí Bảo lợi hại hơn.

Lúc suy nghĩ này xuất hiện trong đầu nàng, đột nhiên một suy đoán kỳ lạ bùng nổ trong đầu nàng!

Thiên Đạo Chí Bảo lợi hại hơn?

Chẳng lẽ…

Rốt cuộc nàng không thể nhịn được nghi ngờ trong lòng, ngay cả giọng nói cũng bởi vì chấn động mà trở nên run rẩy.

“Ngươi là… Bà Sa Ngọc nhân?”

Chương 1441: Rốt cuộc hắn có lai lịch gì

Sau khi nghĩ đến khả năng "Bà Sa Ngọc Nhân" này, Lăng đã càng ngày càng xác định.

Nhất định là như vậy!

Ở Nguyên Tiên giới Thượng Cổ kia, Bà Sa Ngọc Nhân là kiện Thiên Đạo Chí Bảo thứ mười bốn, đồng thời còn một mình quản lí mười ba kiện Thiên Đạo Chí Bảo khác.

Có thể nói là dựa vào sức lực một mình ngăn cản ham muốn đối với Thiên Đạo của vô số người.

Đương nhiên, Bà Sa Ngọc Nhân phải mạnh hơn mười ba kiện chí bảo khác.

Nơi những Thiên Đạo Chí Bảo khác không đến được, nó có thể đến, điều này không kì lạ chút nào.

Thành ca quay đầu qua, vẻ mặt không nói nên lời nhìn về phía nàng.

"Muội tử, bốn chữ Bà Sa Ngọc Nhân này, ngươi nghe cũng nên biết là một giống cái đúng không?"

Vậy mà đoán ta thành nàng?

Ngươi nghĩ sao vậy?

Xét cho cùng có lẽ ngươi đã gặp qua Bà Sa Ngọc Nhân rồi mà.

Khi xưa nàng ban Thiên Đạo Chí Bảo cho ngươi, để ngươi trở thành Thiên Đế kia chính là Bà Sa Ngọc Nhân đấy.

Lẽ nào đến bây giờ ngươi cũng không biết thân phận của nàng?

Hơn nữa hiện tại "chuyển thế" của nàng là Thu Vũ Tuyền ở ngay trong đại sảnh bên ngoài đấy.

"Ai nói Bà Sa Ngọc Nhân nhất định là nữ?"

Lăng cười khanh khách một tiếng: "Nó là Thiên Đạo Chí Bảo đấy, làm gì có chuyện phân biệt nam nữ gì chứ?"

Nàng nắm chặt tay Thành ca, ánh mắt ranh mãnh đắc ý giống như là tiểu hồ li trộm được gà.

“Chiêu trò của ngươi đã bị ta nhìn thấu rồi, có che đậy thế nào đi nữa cũng đã muộn rồi.”

“Ta thật sự không phải!”

Thành ca dở khóc dở cười.

“Ngay cả thiên tâm ca cũng không có, ngươi đã quên rồi sao?”

“Bà Sa Ngọc Nhân là chí bảo, lại không phải là sinh linh, không có thiên tâm rất bình thường.”

Lăng ghé sát đến, biển Thiên Đạo xung quanh cũng vì vậy mà nổi lên chút sóng gợn.

“Khi xưa ngươi có thể từ chỗ sâu của Thiên Đạo kiếm hải sống sót ra ngoài, ta đã nên nghĩ đến rồi.”

Nàng mỉm cười ghé sát gáy Thành ca, đôi môi đỏ thẫm đã sắp chạm đến tai của hắn.

“Ngoại trừ Bà Sa Ngọc Nhân ra, còn có ai có thể đi qua chỗ sâu Thiên Đạo mà không trở ngại gì?”

Thành ca cảm nhận được ấm áp bên tai, lòng nghĩ chuyện này là sao thế?

Chơi loại thao tác này trong biển Thiên Đạo, còn ra thể thống gì?

Quả thực là kì cục quá!

“Nếu như ngươi thích, vậy ngươi cứ coi ta như nàng là được rồi, ca không sao cả.”

“Cuối cùng ngươi cũng đã thừa nhận rồi!”

Lăng mỉm cười rời khỏi phía sau lưng hắn.

Thành ca nhất thời có hơi tiếc nuối, thật ra ca không hề để ý ngươi làm nhiều chuyện không ra thể thống một chút.

“Bà Sa Ngọc Nhân, lần này ngươi chui vào Thiên Cung là có kế hoạch lớn gì sao?”

Lăng đã hoạt động đầu óc, bắt đầu suy diễn.

“Lẽ nào ngươi muốn thu hồi mười kiện Thiên Đạo Chí Bảo của bọn ta?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi mau giao chí bảo của ngươi cho ta đi.”

Thành ca cười híp mắt duỗi một tay khác ra, thuần thục xoa nắn ngón tay.

Nhìn thấy thế tay quen thuộc này, Lăng hơi sửng sốt.

Cuối cùng nàng đã ý thức được một chút gì đó không đúng.

Nếu như Khương Thành thật sự là Bà Sa Ngọc Nhân, vậy trước đó hắn căn bản không cần hỏi mình đòi thù lao.

Bà Sa Ngọc Nhân không phải từ đầu đã ở phong sao, hơn nữa cũng không phải là sinh linh.

Đan dược, Nguyên Tiên Tinh, Tiên khí bát giai, bí bảo thượng phẩm căn bản không có bất kì ý nghĩa gì với nó.

Lẽ nào mình thật sự đã đoán sai rồi, hắn không phải là Bà Sa Ngọc Nhân?

Vậy làm sao hắn làm được vậy?

Qua được trọn vẹn mười phút, Lăng đã thoát ra khỏi từ trong suy tư, phát hiện nam nhân đang dắt tay trái của mình vẫn như cũ quay vòng vòng ở trong biển Thiên Đạo này.

Có lúc thậm chí sẽ thâm nhập đến khu vực trung tâm Thiên Đạo.

Đó là khu vực mà trước đó các nàng mang theo chí bảo cũng không dám đụng vào, cũng không thể hi vọng với tới.

Mà hiện tại dưới sự dẫn dắt của Khương Thành, cứ tuỳ tiện đi dạo như thế, giống như đi ở hậu hoa viên của nhà mình.

“Ngươi vẫn không định ra ngoài sao?”

Thành ca ngượng ngùng cười.

“À thì, không phải ta đang tìm lối ra sao.”

“Tìm lối ra?”

Trong nhất thời Lăng không biết nên nói gì mới hay.

Ngươi tuỳ tiện rong ruổi ở trong Thiên Đạo, làm được chuyện bất kì ai cũng không thể hi vọng với tới, kết quả ngay cả đường cũng không tìm được?

“Ngươi không được chỉ dẫn của Thiên Đạo sao?”

“Không.”

Thành ca làm ra vẻ hậm hực.

“Thiên Đạo đố kị sự đẹp trai anh tuấn của ta, không bằng lòng giúp đỡ.”

Lăng lại lần nữa lật đổ suy đoán lúc trước.

Nếu như Khương Thành thật sự là Bà Sa Ngọc Nhân, vậy hắn không thể ngay cả phương hướng cũng không mò ra, chỉ có thể đi lung tung ở bên trong.

Cho nên, hắn thật sự không phải là Bà Sa Ngọc Nhân!

Vậy cuối cùng hắn là ai?

Lúc này, lòng tò mò của nàng gần như đã tăng lên đến cực hạn.

“Ngươi đi ngược lại.”

Trước đó mặc dù nàng không thể thông qua kiểm tra của hắc môn, nhưng ít nhất biết làm thế nào để tìm được điểm truyền tống ở bên trái.

Dưới sự chỉ dẫn của nàng, cuối cùng Thành ca đã bước vào nề nếp.

Quá trình kiểm tra đạo duyên không phải như vậy.

Thao tác bình thường nên là có được sự chỉ dẫn của Thiên Đạo mới có thể chứng minh người này có duyên với Thiên Đạo.

Mà Khương Thành hiển nhiên không làm được bước này.

Điều này nói rõ hắn vô duyên với Thiên Đạo.

Nhưng mặt khác, dưới tiền đề không có sự cho phép của Thiên Đạo, hắn vẫn có thể tuỳ tiện đi dạo ở bên trong, điều này còn khó hơn thông qua kiểm tra vô số lần.

Mà bên ngoài lúc này, nghị luận của mọi người lại ùn ùn kéo đến.

“Lại là lâu như vậy?”

“Lần này càng lâu hơn lúc hắn thông qua thanh môn lần trước.”

“Rốt cuộc thế nào rồi?”

“Chắc chắn là đã thất bại rồi, điều này còn phải nghĩ sao? Lẽ nào ngươi cho rằng có người có thể qua được hắc môn?”

“Nhưng mà, hắn không bị Thiên Đạo đẩy ra!”

Cự Thao Đạo Tôn cao giọng kêu lên: “Đó chính là đã chết rồi, đã bị Thiên Đạo trực tiếp nuốt chửng!”

“Đã qua lâu như vậy, kết quả cũng đã ra rồi.”

Mấy người đằng sau hắn cũng nhao nhao nhảy ra.

“Khương Thành đã chết rồi, chúng ta cũng không cần đi vào tiếp nữa.”

“Là bản thân hắn không được lại muốn phô trương, chuyện này cũng không thể trách chúng ta.”

“Đúng vậy, vốn dĩ chúng ta cho rằng hắn khiêu chiến một lam môn cũng thôi đi, kết quả hắn không biết lợi hại khiêu chiến hắc môn, đây thật sự là tự tạo nghiệp không thể sống…”

Bọn họ đang nói, Khương Thành dắt Lăng, vừa hay đã đi ra từ bên trái hắc môn kia.

“Ai tự tạo nghiệp không thể sống thế?”

Sau khi ca này đi ra, giả vờ quên buông tay nhỏ mềm mại ấm áp của Lăng muội tử ra.

Chỉ giơ tay trái lên vẫy tay chào mọi người.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Lúc này, toàn bộ đại sảnh, người xem bên ngoài, cùng với các Thiên Đế và Thần Quân trong Tử Tiêu điện đều là vẻ mặt kinh ngạc, tập thể yên tĩnh lại.

Nhìn bóng dáng nhảy nhót tưng bừng của Thành ca kia, lại nhìn hắc môn đằng sau hắn, tất cả mọi người đều nghi ngờ có phải mình đã xuất hiện ảo giác không.

Thành công rồi?

Hắn thế mà đã thành công thông qua kiểm tra của hắc môn?

“Chuyện này không thể nào!”

Tu Đế phá vỡ yên tĩnh đầu tiên.

“Chuyện này tuyệt đối không thể nào, nhất định là đã sai lầm ở đâu đó rồi!”

Hắn giơ cánh tay lên, suýt nữa đã mất đi uy nghi của Thiên Đế.

Bởi vì chuyện này quả thật quá hoang đường cmn.

Hắn lúc này đã không phải là tiếc nuối bất mãn vì Khương Thành không chết, mà là không thể thừa nhận Khương Thành có thể làm được chuyện mà vị Thiên Đế như hắn đây cũng không làm được.

“Là Chiến Đế!”

Hắn đột nhiên cao giọng kêu lên: “Đúng, là bởi vì nàng! Nàng đã giúp tiểu tử kia!”

Nguyên Đế và Không Đế ở một bên không hẹn mà cùng lắc đầu.

Vừa rồi Khương Thành đã ở trong đó lâu trọn vẹn mười phút đó!

Cho dù cộng lại thời gian mà Thập Thiên Đế có thể sống sót ở Thiên Đạo cũng không được một nửa của hắn.

Bản thân Lăng cũng không làm được loại chuyện này, làm sao giúp người khác?

Chương 1442: Tuyệt đối đừng đi vào

“Chuyện này không thể nào!”

Trong đại sảnh cũng có không ít người đã hét ra năm chữ này.

Trong bọn họ có đám Thần Quân Quân Vương và Cảnh Vương không nhịn được hiện thân.

Cũng có Vân Đình Đạo Thánh bị bạch môn đẩy ra trước đó.

Mà trong số đó, những người la hét mãnh liệt nhất đương nhiên là mấy người Cự Thao Đạo Tôn kia.

Dựa theo thề ước trước đó, Khương Thành đã thành công đi ra, vậy tiếp theo đã phải đến lượt bọn họ xông vào hắc môn rồi.

Chuyện này sao bọn họ dám?

“Chuyện này tuyệt đối không thể nào!”

“Ngay cả Thiên Đế cũng không qua được Hắc môn nhỉ, sao hắn có thể qua được chứ?”

“Hơn nữa còn mang theo một tiên nữ bình thường không biết xuất hiện từ đâu, chuyện này quá không hợp lí rồi!”

Vốn dĩ đám người Quân Vương và Cảnh Vương còn chuẩn bị lên tiếng phụ hoạ cho hắn.

Nghe được câu nói này, toàn bộ đều không hẹn mà cùng ngậm miệng lại.

Lão huynh ngươi thật mạnh bạo, vậy mà dám nói Chiến Đế là một tiên nữ bình thường không biết xuất hiện từ đâu.

Vũng nước đục này vẫn là ngươi đến lội đi, bọn ta không thể nắm chắc được.

“Hắn nhất định là đã gian lận!”

Cự Thao Đạo Tôn giậm chân, chỉ vào Thành ca lớn tiếng chỉ trích.

“Trận hải tuyển đầu tiên tiểu tử này đã tìm một lỗ hổng gian lận thông qua.”

“Trận này nhất định lại là dùng lại chiêu cũ, hắn không thể nào là dựa vào thực lực thông qua đâu!”

Những lời này vừa nói ra, hầu hết những người có mặt còn thật sự không khỏi thầm gật đầu.

Ngay cả ba vị Thiên Đế trong Tử Tiêu điện cũng không nhịn được bắt đầu suy tư.

Lẽ nào đây mới là chân tướng?

Tiểu tử kia đã tìm thấy lỗ hổng trong hắc môn?

Nhưng mà điều này cũng đã quá không hợp lí nhỉ, trước mặt Thiên Đạo thật sự cũng có thể tìm được lỗ hổng?

Trong nhất thời, bất luận trong trận hay ngoài trận đều vang lên tiếng nghị luận xôn xao.

Rất nhiều người bắt đầu suy đoán, suy luận, tưởng tượng làm sao Khương Thành làm được, cuối cùng đã trải qua chuyện gì ở bên trong.

Mà Thành ca hoàn toàn không quan tâm tới lời nói của những người này, hắn đã thản nhiên đi đến trước mặt Thu Vũ Tuyền.

“Đã nói ca lười phát lực, ngươi cứ phải ép ta lộ ta thực lực thật sự, đó không phải là gây khó sao?”

Hắn rất bất mãn thở dài một hơi.

“Hiện tại làm đến chấn động như vậy, ngươi bảo ta làm sao chịu nổi?”

“Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với phong cách luôn luôn khiêm tốn làm người của ta, thật sự là sai lầm mà!”

Thu Vũ Tuyền không nói lời nào, lặng lẽ nhìn ca này làm màu.

Dù sao nàng cũng không phải là lần đầu tiên bị Khương Thành đả kích.

Không lâu trước đó bạch môn của nàng vẫn là tồn tại chấn động nhất toàn trường.

Hiện tại Khương Thành cùng mang theo Lăng đã quét qua hai hắc môn, bạch môn kia của nàng dường như cũng không có gì đặc biệt nữa.

Mà nàng cũng không chất vấn.

So với những người khác, nàng ngược lại lại là người có lòng tin với Thành ca nhất.

Có điều nàng không chất vấn, nhưng có người lại không nhịn được.

“Ngươi không thể nào qua được hắc môn! Trong này có điều kì lạ, ta kiến nghị tạm dừng thi đấu, tra rõ người này!”

Thành ca quay đầu lại liếc nhìn, là mấy người Cự Thao Đạo Tôn kia.

“Ồ, suýt nữa quên mất mấy kẻ dở hơi các ngươi đấy.”

“Vừa rồi đã nói rồi đúng không? Ta đi vào đâu, các ngươi đều theo đến cùng.”

“Hiện tại đến lượt các ngươi tiến vào hắc môn rồi.”

“Mời!”

Cự Thao Đạo Tôn không dám đi theo vào hắc môn, hiện tại hắn nôn nóng muốn biến thành tích vừa rồi của Thành ca thành vô hiệu.

“Thành tích của ngươi tuyệt đối có vấn đề!”

“Bọn ta không phục!”

Thành ca suýt nữa đã vui lên.

“Ta cần các ngươi phục sao?”

“Vả lại thành tích của ca có vấn đề chỗ nào, đường đường chính chính được không?”

Cự Thao Đạo Tôn liếc nhìn chúng Tiên vây xem xung quanh một cái, cao giọng hét lên: “Khắp nơi đều là vấn đề!”

“Ngươi ở bên trong lâu như vậy, vốn đã là dị thường!”

“Phía sau hắc môn là Thiên Đạo chân chính chứ không phải hình chiếu, không có ai có thể sống sót ở trong đó lâu như vậy!”

“Càng huống hồ, ngươi còn mang theo một tiên nữ vô dụng.”

“Rõ ràng ngươi đã gian lận, thành tích kia căn bản không tính!”

Thành ca đã nóng rồi.

“Ta gian lận chỗ nào, rõ ràng là bản thân hắc môn có vấn đề, ta tiến vào không bị Thiên Đạo công kích, chuyện này có thể trách ta sao?”

Câu nói này của hắn vừa dứt, bất luận tất cả mọi người trong trận hay là ngoài trận đều đột nhiên chợt kinh ngạc.

Cái gì?

Bản thân hắc môn có vấn đề?

Đừng nói bọn họ, ngay cả ba vị Thiên Đế trong Tử Tiêu điện cũng đều không nhịn được dựng thẳng tai lên.

Chuyện này mẹ nó đúng thật là có lỗ hổng bị tiểu tử kia phát hiện rồi?

Trái tim của Cự Tiêu Đạo Tôn cũng suýt nữa đã nhảy ra.

Khó trách tiểu tử này có thể thông qua hắc môn đấy!

Vậy có nghĩa là nếu như mình xông vào hắc môn cũng có thể đi dạo một vòng ở trong Thiên Đạo, đồng thời lấy được vị trí đầu tiên của trận thứ hai?

Mê hoặc này, làm sao hắn chống đỡ được.

Hắn cố ý ung dung thản nhiên lên tiếng.

"Ngươi đang bịa đặt lời nói dối đúng không, nếu như hắc môn có vấn đề, lúc trước sao Tiêu Đoan Đạo Tôn lại có thể biến thành như thế?"

Thành ca dương dương đắc ý nói: "Đó là cách vào cửa của hắn có sai lầm, hắn không biết tiến vào cửa thì phải lập tức rẽ phải, mà cứ đi về phía trước, vậy đương nhiên…"

Nói đến đây, hắn đột nhiên ngậm miệng lại.

Ngay cả Tịch Phong Đạo Thánh và đám người Quân Vương cũng không nhịn được bắt đầu chất vấn.

"Vậy đương nhiên cái gì?"

"Đúng vậy, rẽ phải có gì sao?"

Mắt Thành ca tràn đầy ảo não, dường như là hối hận vì đã nói ra bí quyết này.

"Vừa rồi ta đều là nói bừa đấy, đùa các ngươi chơi thôi."

"Hắc môn khủng bố như vậy, sao có thể có lỗ hổng?"

"Vào cửa rẽ phải gì đó hoàn toàn nói đùa, các ngươi suy nghĩ một chút cũng nên biết không thể nào đúng không, có lẽ sẽ không có ai tin loại chuyện vớ vẩn này đâu nhỉ?"

Hắn ngửa mặt lên trời cười ha ha, lại phất tay với mọi người.

"Ha ha ha, giải tán đi giải tán đi…"

Che giấu!

Che giấu rõ ràng!

Mọi người có mặt đều là lão cáo già đã sống mấy trăm triệu năm, tâm tư đó đều phức tạp hơn bất kì ai.

Khương Thành đột nhiên sửa miệng, quả thực là quá gượng gạo, quá kì lạ rồi.

Gì mà nói bừa, gì mà nói đùa, tiểu tử này là hối hận vì đã nói ra bí mật, sợ người khác bắt chước hắn đấy!

Cho nên, tiến vào cửa rẽ phải mà hắn vừa nói chính là bí quyết thật sự!

Lúc này, những Tiên Nhân đã dùng hết ba lần cơ hội kia đều không nhịn được muốn giậm chân đấm ngực.

Còn những Tiên Nhân vẫn không kịp thi đấu kia lại là nhao nhao vui mừng khôn xiết.

Hắc môn, bọn ta đến đây!

Đừng nói bọn họ, ngay cả ba vị Thiên Đế cũng suýt nữa không nhịn được muốn đến hiện trường, tự mình đi vào cửa rẽ phải, đến đi dạo một chút trong hắc môn.

Mà trong những người này, dẫn đầu chính là mấy người Cự Thao Đạo Tôn kia.

Mắt thấy cảnh tượng này, Khương Thành còn gấp gáp nữa đấy.

Vội vàng xông đến ngăn cản mấy người này lại.

“Đừng đừng đừng, hắc môn quá nguy hiểm rồi, thượng thiên có lòng ban ân huệ đấy!”

“Mấy người các ngươi cũng không cần tiến vào hắc môn nữa, ca khoan hồng độ lượng, các ngươi tiến vào bạch môn tử môn gì đó là được rồi.”

“Đừng nha!”

Cự Thao Đạo Tôn vẻ mặt nghiền ngẫm vểnh khoé môi lên.

“Thề ước trước đó là ngươi tiến vào cửa nào, bọn ta phải theo ngươi tiến vào cửa đó.”

“Đây là chuyện đã nói trước rồi.”

Mấy người khác cũng nhao nhao lớn tiếng phụ hoạ.

“Đúng vậy, lẽ nào ngươi muốn bọn ta làm trái thề ước sao?”

“Ngươi coi bọn ta thành loại người gì rồi?”

“Nói được thì làm được, nhất định phải tiến vào hắc môn!”

“Đúng vậy, bọn ta từ trước đến nay đều nhất ngôn cửu đỉnh!”

Thành ca chặn ở cửa hắc môn, liên tục lắc đầu.

“Không được đâu không được, quá nguy hiểm rồi, tuyệt đối không thể đến loạn.”

“Còn không nhanh tránh ra cho ta!”

Cự Thao Đạo Tôn đều đã sốt ruột rồi, trực tiếp đẩy Thành ca ra, gấp không thể chờ được xông về phía hắc môn.

Chương 1443: Các Thiên Đế ngượng ngùng

Khi Cự Thao Đạo Tôn xông vào, đồng thời mấy người khác kia cũng không cam chịu rơi ở phía sau.

Dù sao cánh cửa lớn rất lớn, mấy chục người cùng tiến vào đều vẫn rộng rãi như thường.

Trong nháy mắt, bọn họ liền như ong vỡ tổ chen vào trong cánh cửa lớn kia.

Mà đằng sau bọn họ vẫn còn càng nhiều người hơn muốn đuổi kịp chuyến tàu hào hoa này.

Đó là cánh cửa lớn màu đen đấy, sau khi thông qua, vị trí đứng đầu trận thứ hai chắc chắn không cần lo lắng.

Hơn nữa bên trong là Thiên Đạo chân chính, không chừng còn có thể có được một lần cơ duyên cực lớn đấy, chẳng hạn như tăng thêm cảm ngộ đối với Thiên Đạo.

Bọn họ vừa mới xông đến cửa, đã thấy bên trong trọn vẹn sáu đạo bóng dáng đột nhiên bay trở lại.

Mấy người không kịp phản ứng đã bị đụng cùng ngã bay ra ngoài.

Rầm rầm rầm…

Những người vốn dĩ còn muốn xông vào kia đều dừng lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Là Cự Thao Đạo Tôn!”

Nhìn thấy mấy đạo bóng dáng nằm ngổn ngang trên mặt đất kia, có người lập tức đã nhận ra.

Chính là mấy vị Đạo Tôn vừa rồi chống đối với Khương Thành khắp nơi kia, tốp xông vào đầu tiên.

“Mẹ nó, bọn họ thế nào rồi?”

“Không ổn rồi, bọn họ đã không thể cứu được nữa.”

Thần niệm của mọi người thoáng quét qua đã nhìn ra trạng thái hiện tại của mấy người này.

Hoàn toàn chính là phiên bản của Tiêu Đoan Đạo Tôn trước đó.

“Đã hoàn toàn trở thành người vô dụng.”

“Bọn họ bị Thiên Đạo trong cánh cửa lớn màu đen kia trực tiếp phá huỷ.”

“Phế rồi, hoàn toàn phế rồi.”

“Cả đời này ngay cả người phàm cũng không bằng, ngay cả ý thức cũng đã không còn nữa…”

“Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi…”

Nhìn tình trạng bi thảm của sáu tên Đạo Tôn bao gồm cả Cự Thao Đạo Tôn, rất nhiều người nghĩ đến mà sợ.

Đặc biệt là những người vừa rồi suýt nữa xông vào theo kia càng càng cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Hoá ra, cánh cửa lớn màu đen không đơn giản như trong tưởng tượng của bọn họ.

Đây không phải là nhặt món hời, đây là đi chịu chết mà!

“Ngươi, ngươi lại dám lừa bọn ta!”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía kẻ đầu sỏ Khương chưởng môn, từng người đều nổi giận đùng đùng.

“Quá hèn hạ, dụng tâm hiểm ác!”

“Đây là một trận mưu sát!”

Nếu không phải là Thành ca nói gì mà “cánh cửa lớn màu đen có vấn đề, vào cửa rẽ phải là bí quyết”, đánh chết bọn họ cũng sẽ không đi thử hắc môn.

Lúc này rất nhiều người cũng đã tỉnh táo lại.

Vừa rồi tên này chính là cố ý.

Nói hắc môn có vấn đề chỉ là đang dẫn dụ mấy người kia cắn câu, mà cuối cùng hắn cũng đã thành công rồi.

“Ngươi cũng quá xảo quyệt rồi nhỉ?”

“Đáng giận, ngươi hãm hại chết bọn họ cũng thôi đi, suýt nữa ngay cả bọn ta cũng cùng bị hại luôn rồi!”

“Tên này quả thực đáng sợ…”

Đối mặt với sựu chỉ trích của mọi người, Thành ca vẻ mặt vô tội giang tay ra.

“Này này, các ngươi đang nói những gì vậy chứ?”

“Chuyện này cũng có thể trách ta sao?”

“Vừa rồi rõ ràng ta cũng đã nói là nói bừa, là nói đùa, bảo các ngươi tuyệt đối đừng tin.”

“Sao ta biết tai các ngươi điếc một bên, chỉ có thể nghe được một nửa trước, một nửa sau hoàn toàn không nghe thấy chứ?”

Hắn nhìn xung quanh mọi người một vòng, tình ý sâu xa bắt đầu kể lể.

“Ta cũng đã nói mấy lần là hắc môn rất nguy hiểm rồi.”

“Hơn nữa cuối cùng ta còn tự mình ngăn cản bọn họ, nhưng không ngăn cản được.”

“Vì cứu vãn mọi người, vì phòng ngừa thảm kịch xảy ra, các ca đã tận tình tận nghĩa rồi được không?”

“Cũng không cần các ngươi nói lời cảm tạ gì đó đâu, cứ đặt sự cảm kích ở trong lòng là được.”

Mọi người nghe đến mắt trợn trắng.

Mẹ nó ngươi đã hại chết mấy người, cuối cùng còn muốn cảm tạ?

Đây là đã được hời còn khoe mẽ à!

Bọn họ cũng không ngốc, lúc này đã tỉnh táo lại rồi.

Những lời phía sau kia của Khương Thành cũng là cố ý diễn kịch.

Con người chính là như vậy, nếu không phải sau đó hắn đột nhiên sửa miệng, không chừng mọi người còn muốn chất vấn một chút có phải hắc môn thật sự không có vấn đề gì không.

Kết quả nhìn thấy Thành ca "cố gắng che giấu", ngược lại lập tức nhận định đây là thật sự, tận dụng thời cơ nhanh chóng lên!

Tên này quả thực là một cực phẩm đấy, đào hố người khắp nơi.

Hố người ta xong, còn phải lấy lòng.

Ngay cả Lăng cũng tỏ ý mở rộng tầm mắt.

Nàng phát hiện, người này không hề không đứng đắn giống như mặt ngoài.

Ở Tử Tiêu điện bên kia, sắc mặt Tu Đế tái mét, âm trầm đến sắp vắt ra nước.

Sáu người chết vừa rồi kia, toàn bộ đều là bộ hạ dòng chính của hắn.

Đặc biệt là Cự Thao Đạo Tôn càng đã theo sau hắn từ trước khi Thiên Cung sáng lập, coi như là một trong những tâm phúc rồi.

Kết quả cứ ly kỳ như vậy ngã ở trong trận tỉ thí nhỏ bé.

"Cái thứ đáng chết kia!"

Nếu như có thể, hắn thật sự muốn bất chấp thân phận xông đến, chém Thành ca thành muôn mảnh.

Nhưng mà hắn không thể làm như vậy.

Không chỉ bởi vì Lăng đứng ở bên cạnh Khương Thành, còn bởi vì lúc này đang ở trong tỉ thí, hắn căn bản không có cái cớ gì.

Trước đó Khương Thành và mấy người đó đã định thề ước, sống chết có số, đây là tất cả mọi người có mặt cùng nhau chứng kiến.

Rõ ràng ai cũng đều biết mấy người kia là Khương Thành hố chết.

Nhưng vẫn cứ không đào ra được một chút xíu sai lầm nào.

“Cứ đợi đi!”

“Chờ xem vòng thứ tư!”

Dưới trướng của hắn không chỉ là mấy người Cự Thao Đạo Tôn kia, trong đó thậm chí còn có Đạo Thánh.

Lúc này, mấy vị Thần Quân trong Tử Tiêu điện ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó Phất Vương dẫn đầu xin chỉ thị một câu.

“Vậy hiện tại… Thu Vũ Tuyền phải làm sao?”

“Còn lập tức sắc phong nàng là Thần Quân không?”

Trước đó khi Thu Vũ Tuyền thông qua bạch môn, ba vị Thiên Đế khen không dứt lời, khen đến trên trời có dưới đất không.

Gì mà tư chất Thiên Đế, trực tiếp miễn đi hai trận thi đấu phía sau…

Bọn họ đều nhớ hết đấy.

Bị hắn nhắc nhở như vậy, vẻ mặt của ba vị Thiên Đế đều trở nên có hơi tế nhị.

Hiện tại còn sắc phong thế nào?

Ồ, bọn ta chạy đến, nói Thu Vũ Tuyền thông qua bạch môn vô cùng xuất sắc, có thể đặc cách đề bạt.

Vậy Khương Thành thì sao?

Khương Thành đã thông qua hắc môn càng cao cấp hơn bạch môn đấy.

Cho dù mọi người đều cảm thấy hắn đã lợi dụng sơ hở, nhưng không có chứng cứ, thành tích đó của hắn là hữu hiệu.

Cho nên nên sắc phong cái gì cho hắn?

Lẽ nào sắc phong hắn là Thiên Đế?

Ít nhất ngươi đã sắc phong Thu Vũ Tuyền, cũng không thể cố ý lọt mất hắn chứ?

Bên ngoài nhiều người như vậy đang nhìn đấy.

“Chuyện này… vẫn là không thích hợp.” Nguyên Đế từ từ nhắm hai mắt lại.

Đặc cách đề bạt Thu Vũ Tuyền, bọn họ vô cùng vui lòng.

Nhưng phải mang theo Thành ca, vậy bọn họ lại tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Không Đế cũng thản nhiên nói: “Vẫn là để nàng thông qua bốn vòng tỉ thí như bình thường đi.”

“Phá lệ vốn cũng không hợp quy củ.”

Đề nghị trước đó cứ coi như chưa từng xảy ra là được rồi.

Đặc biệt là Tu Đế, càng là căm tức liếc nhìn Phất Vương một cái.

“Không có mắt nhìn, hết chuyện để nói rồi hả.”

Thu muội tử đáng thương, căn bản không biết mình đã từng một chân bước lên vị trí Thần Quân, nhưng bởi vì Khương Thành lại bị lôi xuống.

Trong đại sảnh, trải qua mấy hành động như vậy của Thành ca, hai cánh cửa hắc bạch lại lần nữa biến thành cái miệng lớn đáng sợ có thể ăn thịt người.

Trước đó vẫn chỉ là một Tiêu Đoan Đạo Tôn, hiện tại lại có thêm sáu người vô dụng.

Mẹ nó doạ quá người rồi.

Thậm chí mọi người đều không muốn nhìn hai cánh cửa kia thêm một chút nào nữa.

Vẫn là thành thật đi thử lục môn thanh môn gì đó thôi.

Cứ như vậy, tỉ thí phía sau trở nên ngay ngắn có trật tự, bình lặng không sóng gió.

Rất nhiều Đạo Thánh và thượng vị Tinh Chủ cũng đã ào ào thông qua thanh môn, trong đó thậm chí lại đã có thêm mấy người thông qua tử môn.

Nhưng lại cũng không nổi lên được bất kì gợn sóng nào.

Ở trước mặt ba người thông qua hắc môn bạch môn ly kỳ kia, thành tích của bọn họ lộ ra bình thường như thế.

Chương 1444: Trận thứ ba

Trận so tài thứ hai kết thúc, ba ngàn tiên nhân đã vượt qua sẽ đi thẳng đến trận thứ ba.

Còn hơn hai ngàn ba trăm người còn lại đều bị loại ngay tại chỗ.

Vòng hải tuyến đầu tiên, tốt xấu gì cũng là xem sức mạnh.

Sức mạnh mạnh mẽ sẽ không bị lật đổ.

Còn vòng này, cũng khá thảm thiết.

Ngay cả Đạo Thánh cũng bị loại một người, bởi vì đạo duyên không đủ, chỉ qua hoàng môn.

Còn hơn ba mươi Thượng Vị Tinh chủ, cũng có ba người tiếc nuối khi dừng lại ở trận thứ hai.

Còn những Thiên Tài Đạo Tôn kia thì lại càng nhiều hơn.

Sau khi những người này đi ra, từng người đều vô cùng đau đớn, hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả này.

Nhưng không còn cách nào khác, Thiên Cung không thiếu thiên tài cao thủ.

Bởi vì trận hải tuyến đầu tiên đã cố ý đặt một bảng danh sách, cho nên ở trận thứ hai mặc dù Thiên Cung không muốn giúp Khương Thành tuyên truyền, cũng không thể không đặt lại bảng một lần nữa.

Trong bảng danh sách ba ngàn người, xếp cuối cùng là lục môn.

Bởi vì số lượng người lục môn khá nhiều, cuối cùng người dùng ít thời gian hơn sẽ thắng.

Mà ở vị trí đầu tiên là - Lăng.

Cuối cùng Thiên Cung vẫn phải làm chút thủ thuật, cho dù ai cũng biết Lăng được Khương Thành gánh, bọn họ vẫn phải xếp Thành ca ở vị trí thứ hai.

Dù sao hai người đều là hắc môn, ra vào cùng một lúc mà.

Mà vị trí thứ ba là Thu Vũ Tuyền đã vượt qua bạch môn.

“Không hổ là Khương Thủ Tọa!

Những tiên nhân vây xem bên ngoài, đã bắt đầu sùng bái Thành ca.

“Không chỉ có thể tự mình thể hiện, còn có thể dẫn theo em gái cùng nhau leo lên đỉnh, thật sự là tấm gương của chúng ta…”

“Tiên nữ tên Lăng kia thật may mắn.”

“Cả hai trận đều có Khương Ẩn Hoàng gánh nàng, nữ nhân may mắn nhất Thiên Cung, người may mắn nhất!”

“Ha ha ha, có vẻ trận so tài này không có gì khó khăn với Khương Ẩn Hoàng.”

“Đương nhiên, có thể tìm được sơ hở, đó cũng là một loại bản lĩnh.”

Những Thần Quân ở xa đang lắng nghe những cuộc thảo luận này, nội tâm tràn ngập dục vọng chửi bới mãnh liệt.

Các ngươi có biết tiên nữ đó là ai không?

Còn may mắn của nàng?

Nàng cần được người khác gánh sao?

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, bọn họ lại xuất hiện một nghi ngờ khác —— bản thân Chiến Đế thật sự có thể vượt qua hắc môn sao?

Hình như, Thập Thiên Đế đều không vượt qua được mà?

“Chiến Đế, rốt cuộc tiểu tử kia làm như thế nào?

“Mau nói cho bọn ta biết, các ngươi gặp phải gì ở bên trong rồi?”

Lăng vừa mới trở lại Tử Tiêu Điện, Nguyên Đế, Không Đế và Tu Đế đã vội vàng nghênh đón.

Bọn họ thật sự quá hiếu kỳ.

Nhìn ba Thiên Đế tràn đầy tò mò muốn biết, Lăng khẽ cười.

“Những gì các ngươi hỏi, ta cũng muốn biết.”

Không Đế sửng sốt: “Ngươi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Làm sao có thể?”

“Ngươi ở bên cạnh hắn suốt chặn đường đi, sao có thể không biết hắn đã làm gì?”

“Ta thật sự không biết.”

Lăng không nói dối.

Đến hiện tại, nàng cũng không biết Khương Thành đã làm như thế nào.

Toàn bộ hành trình cũng chỉ đi dạo lòng vòng trong biển Thiên Đạo.

“Ngay cả ngươi cũng không nhìn ra?”

Tu Đế ngược lại không nghi ngờ Lăng đang nói dối, bởi vì điều đó không phù hợp với tác phong của nàng.

“Trên người tiểu tử này có rất nhiều điều kỳ lạ, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đại họa!”

Trên mặt hắn tràn đầy ý định giết người.

“Không thể để cho hắn sống sót được nữa, nhất định trận thứ tư phải khiến cho hắn chết!”

Trong điện và ngoài sân cùng nhau thảo luận, Thành ca cũng kiểm tra thu hoạch của bản thân một cách vui vẻ.

Hải tuyến và trận thứ hai, cả hai trận hắn đều gây sợ hãi cho tất cả mọi người có mặt.

Mà bởi vì đại hội thông thần này là sự kiện lớn nhất của Thiên Cung, số lượng tiên nhân đến quan sát không rõ, hắn cũng vì vậy mà đạt được một lượng lớn giá trị thanh danh.

Nhìn nhật kí hệ thống, giá trị thanh danh của cả hai trận, đã có thể đổi được 125 tỷ điểm tiên nguyên.

“Có vẻ như lần này đã không mắc sai lầm!”

Hắn không thể không nhìn Thu Vũ Tuyền cách đó không xa bằng ánh mắt cảm kích.

Nếu không có ‘lời mời tử tế’ của em gái này, lúc đó bản thân còn không muốn đến.

Ánh mắt của hắn, Thu Vũ Tuyền rõ ràng có thể nhận ra.

Thu Vũ Tuyền còn tưởng rằng hắn đang khoe khoang khiêu khích, vì thế hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Mà lúc này, trận so tài thứ ba cũng mở màn.

Ba ngàn tiên nhân lại được dịch chuyển một lần nữa, rời khỏi Lan Đài đến một không gian hoàn toàn mới.

Lần này, thứ xuất hiện trước mặt Thành ca là từng tảng đá trôi nổi giữa không trung.

Những tảng đá này đều rất thấp, một số chỉ cao đến đầu gối, thậm chí có một số chỉ cao đến hai ba tấc.

Chiều rộng chưa đến hai mét, trên bề mặt có thể nhìn thấy rất nhiều đường vân không đồng đều nhô ra.

Những viên đá này một số có màu nâu, một số có màu xám, một số loang lỗ, một số xem như bóng loáng, còn rất nhiều hình dáng kỳ quái.

Làm cho người ta có cảm giác hơi giống gốc cây đã chết.

Thành ca nhìn trái nhìn phải, sững sờ không nhìn ra được những tảng đá này là đồ chơi gì.

Mà khi hắn nhìn lên, ở Hư Không phía trước có vừa đúng ba ngàn cọc đá tương tự, hẳn là tương ứng với ba ngàn tiên nhân ở đây.

“Tảng đá thối này tượng trưng cho cái gì?”

“Bảo chúng ta đến chơi điêu khắc đá à?”

Lăng bên cạnh hắn cười khúc khích.

“Có lẽ.”

Các tiên nhân khác cũng nghị luận sôi nổi.

“Nghe nói trận này muốn khảo nghiệm tâm cảnh và nội tình, nên dùng những tảng đá này khảo nghiệm sao?”

“Nhìn không hiểu!”

“Dù sao thì nhất định cũng sẽ không dễ dàng.”

Sau khi trải qua hai trận đầu tiên, cũng không ai dám xem thường độ khó của trận thứ ba.

Lúc này, đám năm Thần Quân của Quân Vương và Cảnh Vương phụ trách duy trì trật tự cũng bay đến hiện trường lần nữa.

“Từ Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới đến nay, có rất nhiều công pháp tiên thuật thần thông Võ Kỹ bị nhấn chìm trong Trường Hà của thời gian vì nhiều lý do khác nhau.”

Câu nói này, khiến cho đám Đạo Thánh lâu năm Vân Đình và Tịch Phong không khỏi khẽ gật đầu.

Từ thượng cổ đến nay, đã trải qua quá nhiều đại nạn và tranh chấp, nhiều điển tịch biến mất cũng rất bình thường.

“Sau khi Thiên Cung được thành lập, để khôi phục lại hưng thịnh và vinh quang của Nguyên Tiên Giới ngày xưa, cũng đã từng đi khắp nơi để tìm kiếm công pháp tiên thuật thần thông Võ kĩ bị thất truyền.”

“Thế nhưng, hầu hết chúng đều không trọn vẹn.”

“Thậm chí một số chỉ có vài câu khẩu quyết, lưỡng thức ngoại hình…”

“Mà hiện tại, ba ngàn viên đá bày ở trước mặt các ngươi, chính là Linh Tiễu đã phong tỏa chân ý của ba ngàn tàn khuyết điển tịch.”

“Là Thiên Đế đích thân luyện chế mà thành.”

Linh Tiễu?

Không chỉ Thành ca nghe không hiểu, những người khác cũng bối rối.

Nhưng chân ý của các điển tịch thượng cổ tàn khuyết đã bị phong ấn, vẫn khơi dậy sự hứng thú của rất nhiều người.

Công pháp Võ kĩ của thượng cổ không nhất định sẽ cao cấp hơn tu luyện hiện nay của bọn họ, nhưng dù sao cũng có thể tham khảo một chút, không chừng còn có thể giác ngộ, xem như là một lần cơ duyên.

Có người hỏi: “Vậy trận so tài này, rốt cuộc phải so sánh như thế nào?”

“Hỏi hay!”

Cảnh Vương giơ tay chỉ vào ba ngàn Linh Tiễu kia.

“Việc các ngươi phải làm tiếp theo là mỗi người lựa chọn một Linh Tiễu, cảm ngộ tỉ mỉ chân ý của sự tàn khuyết trong đó.”

“Sau đó, trong vòng một ngày, tiếp tục cảm ngộ những chân ý khác của các tàn khuyết điển tịch.”

Hắn vừa mới nói xong, các Đạo Thánh kể cả Vân Đình và Tịch Phong lập tức phun ra ngay tại chỗ.

“Các ngươi đang nói đùa đúng không?”

“Một tàn khuyết điển tịch, muốn bổ sung, cho dù hơn ngàn vạn năm cũng chưa chắc có thể làm được.”

“Huống chi một ngày!”

“Đây xem là so tài gì chứ, cứ loại toàn bộ đi!”

Là Đạo Thánh, bọn họ có sức mạnh phản đối phương pháp so tài của Thiên Cung.

Mà các Đạo Tôn khác, mặc dù không dám trực tiếp chất vấn, nhưng vẻ mặt khó hiểu của bọn họ cũng đã giải thích hết rồi.

Chương 1445: Đứng đầu quần thạch

“Vân Đình đạo hữu hiểu lầm rồi.”

“Những tàn khuyết điển tịch này, phần lớn Thiên Cung chúng ta không thể phục hồi như cũ.”

Quân Vương mỉm cười lắc đầu: “Sao có thể yêu cầu các ngươi bổ sung tất cả phần còn lại.”

“Chuyện các ngươi cần làm là dựa theo chân ý trong Linh Tiễu, nối tiếp chân ý tương tự là được rồi, cho dù là từng chút cũng được.”

Hắn vừa nói như vậy, cuối cùng sắc mặt của mọi người mới dịu lại.

Bất kỳ một công pháp tiên thuật thần thông Võ kĩ, đều có chân ý riêng biệt.

Được xem là bản chất đặc tính của điển tịch này.

Chân ý này không rõ ràng, nhưng lại thật sự tồn tại.

Muốn bổ sung một tàn khuyết điển tịch, không phải chỉ cần lĩnh hội chân ý đặc biệt kia, còn phải nghiên cứu bản chất của tàn khuyết công pháp, lĩnh hội bí ẩn sâu sắc trong đó, tìm được quy luật trong đó.

Sau đó tự mình men theo mạch suy nghĩ của tiền nhân, bổ sung cấu trúc cho công pháp này từng chút một lần nữa.

Lượng công trình kia quả thực rất nhiều, cho nên mới nói hơn ngàn vạn năm cũng chưa chắc đủ.

Có những tàn khuyết điển tịch, thậm chí không thể phục hồi.

Nhưng chỉ là nối tiếp một tia chân ý, vậy thì đơn giản hơn vô số lần.

Cảm ngộ tỉ mỉ chân ý vốn có trong điển tịch, sau đó cố gắng cô đọng chân ý của các đặc tính giống nhau là được.

Nếu ví von việc hồi phục tàn khuyết công pháp thành xây một tòa cung điện xa hoa, vậy thì đây chỉ có thể xem như là đặt một viên gạch nhỏ mà thôi.

Trong vòng một ngày, thực sự có cơ hội để làm điều đó thành công.

Mà khảo hạch này, nội tình và tâm cảnh đúng là quan trọng nhất.

Tiên nhân nội tình thâm hậu, kinh nghiệm tu luyện phong phú vô cùng, điển tịch đã từng xem cũng không đếm xuể, nên có thể dễ dàng làm được chuyện này.

Mà tâm cảnh lúc cảm ngộ chân ý như có như không kia, cũng có thể phát huy tác dụng vô cùng lớn.

“Là Thần Quân, chẳng những phải có đạo duyên và sức mạnh, còn phải có đủ tâm cảnh và nội tình.”

“Trận so tài thứ ba, dụng ý cũng ở đây.”

“Nếu thật sự hồi phục một tàn khuyết điển tịch, đó sẽ là một tông sư có khả năng khai tông lập phái, có thể tự mình sáng tạo ra một trường phái Tiên Hà!”

Mặc dù Thiên Cung đã không tồn tại môn phái, nhưng thân là Thần Quân, loại năng lực nghiệp vụ này vẫn phải theo đuổi.

Thành thật mà nói, mặc dù có vô số môn phái thế gia ở Đạo Tuyệt Chi Địa, nhưng thật sự có thể tạo ra trường phái Tiên Hà, cũng là rất ít.

Đa số các môn phái, đều là gánh hát lưu động gào thét tập hợp đám đông.

Công pháp điển tịch của môn phái đều được lấy từ những nơi khác, hoặc là bắt chước theo người khác, tự thành lập một môn pháp thật sự là điều rất khó.

“Trận so tài này, làm sao để quyết định thông qua hay không?”

“Đúng vậy, sẽ có bao nhiêu người bị loại trong trận này?”

Quân Vương trên đài cao nghiêm túc nói: “Chỉ cần có thể nối tiếp thành công một chút chân ý, coi như thông qua.”

“Trận này không giới hạn số lượng người thông qua.”

Nếu cả ba ngàn người cùng đi ra, vậy thì toàn bộ sẽ tiến đến trận thứ tư.

Nếu tất cả đều không thể tiếp tục, vậy thì sẽ không có trận thứ tư.

“Những Linh Tiễu thạch đài này đại diện cho các tàn khuyết công pháp không giống nhau, chắc chắn độ khó cũng không giống nhau đúng chứ?”

Có người đã nhìn ra một số vấn đề.

“Lẽ nào là cho bọn ta tuỳ ý lựa chọn sao?”

“Vậy nếu như chọn cái khó, chẳng phải rất thiệt thòi sao?”

Cảnh Vương lắc đầu.

“Những Linh Tiễu này, thật sự có phân chia khó dễ.”

“Càng đến gần khu vực trung tâm, đẳng cấp của điển tịch sẽ càng cao, chân ý sẽ càng sâu xa, độ khó bổ sung cũng càng lớn.”

“Mà đến gần vùng ven, thì đơn giản hơn rất nhiều.”

“Nhưng ai dùng hòn Linh Tiễu nào, không phải do các ngươi lựa chọn, mà là rút thăm quyết định.”

Rút thăm?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Có người không nhịn được hỏi: “Cái này có quá qua loa không?”

Quân Vương thản nhiên nói: “Đối với một Thần Quân, may mắn cũng rất quan trọng!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại.

Sau đó là một nghi thức rút thăm ngắn gọn.

Thành ca tiện tay rút ra, rút được số 2668.

Mà Lăng bên cạnh hắn, lại rút tới số 194.

Tổng cộng ba ngàn người, xét theo con số này, thứ hạng của hai người cũng rất sát biên.

“Ồ, Ca thích khiêu chiến độ khó cao, đây không phải là không cho ta cơ hội sao?”

Khương chưởng môn giả vờ tiếc nuối.

Lăng ở bên cạnh cười trộm: “Đừng nói những lời quá kiêu ngạo…”

Mà lúc này, ba ngàn Linh Tiễu thạch đài cũng di chuyển cùng một lúc.

Ngay sau một trận xoay tròn nhanh chóng, cuối cùng xếp thành một vòng tròn khổng lồ.

Từ ngoài vào trong, lần lượt hình thành bốn vòng tròn có kích thước khác nhau, hẳn là đại diện cho bốn độ khó khác nhau.

Mà trên mỗi Linh Tiễu thạch đài đều có số hiệu.

“Chân ý của Linh Tiễu đã kích hoạt.”

“Chư vị có thể bắt đầu rồi!”

Năm Thần Quân thủ thế mời.

Sau đó, ba ngàn tiên nhân nối đuôi nhau đi vào, lần lượt bay đến gần Linh Tiễu thạch đài mà mình vừa rút được số.

Lúc này Thành ca mới phát hiện, sau khi những Linh Tiễu này phân bố thành vòng tròn, cũng không phải theo thứ tự từ 1 đến 3000.

Mà là ngẫu nhiên lộn xộn.

Hắn đi tìm một vòng, cuối cùng cũng tìm được Linh Tiễu số 2668 của bản thân.

Sau đó phát hiện ra rằng, vị trí này thật sự là một viên phong thủy bảo địa đặc biệt.

Từ trong ra ngoài tổng cộng có bốn vòng Linh Tiễu, tương ứng với bốn cấp độ khó.

Dựa theo cách nói của Quân Vương, độ khó của vòng trong cao hơn vòng ngoài.

Chỉ có Linh Tiễu của Khương Thành không ở trong bất kỳ vòng tròn nào, mà là tự thành một điểm.

Tâm của vòng tròn là số 2668, là trung tâm toàn trước đó.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, nhiều người suýt nữa bật cười tại chỗ.

“Ta ở vòng thứ ba, vốn dĩ còn cảm thấy rất kém may mắn, nhìn thấy Khương Thủ Tọa, ngay lập tức cân bằng.”

“Ha ha ha ha, thế mà còn có Linh Tiễu trung tâm nhất?”

“Cái này của hắn xem như là vòng thứ năm đúng không?”

“Độ khó cao nhất, không chừng là tàn khuyết điển tịch cấp bậc Đạo Thánh đó…”

“Thật là quá xui xẻo.”

Có một số người bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác.

“Không, sao có thể gọi là kém may mắn?”

“Khương Thủ Tọa đã thể hiện rất tốt ở hai vòng đầu tiên, vị trí trung tâm của vòng thứ ba không ai khác ngoài hắn.”

“Đúng đúng đúng, đây là sự tôn trọng dành cho tuyệt thế thiên tài.”

“Ngươi bình thường cũng không có đãi ngộ này…”

Thật ra Thành ca đã nhìn ra, đây chắc chắn là thao tác gian lận của Thiên Cung, cố ý hãm hại bản thân.

Dù sao thì người ta cũng là nhà tài trợ, muốn bố trí cho ai ở đâu, còn không phải là một chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Vốn dĩ hắn vẫn có chút không vui.

Nhưng nhìn thấy tất cả mọi người chú ý đến Linh Tiễu của bản thân như vậy, ánh đèn sân khấu đầy đủ, sự khó chịu của hắn biến mất ngay lập tức.

“Đúng vậy, ta luôn luôn đòi hỏi rất cao về bản thân, mặc kệ làm gì cũng phải có độ khó cao nhất!”

“Cho độ khó thấp là khinh thường ta, ta còn chưa hài lòng đâu!”

“Viên đá này của Ca ở trung tâm của vòng tròn, là viên đá đứng đầu quần thạch thích hợp nhất, đá của các ngươi đều phải gọi là tổ tông!”

Nhìn thấy hắn chẳng những không tức giận, ngược lại còn đắc ý, ngay lập tức mọi người cũng bị đánh bại.

Có một số tiên nhân không khỏi âm thầm gật đầu.

Cái khác không nói, tâm tính của Ca thật đúng là hạng nhất.

Chẳng bao lâu sau, rất nhiều tiên nhân bắt đầu ấn tay vào Linh Tiễu, bắt đầu cảm nhận được chân ý trong điển tịch.

Khương Thành không bắt đầu ngay lập tức, mà nhìn xung quanh một lượt, giống như Đế Vương đang tuần tra lãnh thổ của bản thân.

Hắn nhanh chóng phát hiện, Phạm Lôi Đạo Tôn được bố trí ở vòng thứ tư, lúc này đang thở dài ngao ngán.

Mà Thu Vũ Tuyền thiên phú dị bẩm, lại rút được vòng thứ nhất đơn giản nhất.

Cũng không biết là do may mắn của nàng cao, cho nên rút thăm may mắn, hay là cấp cao của Thiên Cung cố tình chăm sóc cho nàng.

Chương 1446: Cái này cũng xem là bí tịch?

Lúc Khương Thành nhìn qua, hắn phát hiện Thu Vũ Tuyền cũng đang nhìn bản thân mình chằm chằm.

Theo lý mà nói, người được bố trí đến vòng đầu tiên, nói chung sẽ giống như trúng được một giải thưởng.

Mà em gái này lại giống như ai đó đang nợ tiền nàng, khuôn mặt cứng nhắc rất khó chịu.

Hai người cách xa nhau, bốn mắt nhìn nhau, giọng của Thu Vũ Tuyền truyền đến.

"Hy vọng ngươi sẽ không thất bại ở trận này."

Thành ca cố tình làm mặt mày dữ tợn.

"To gan! Hỗn xược!"

"Ngươi khiêu chiến độ khó thấp nhất cặn bã này, cũng có tư cách nói chuyện với ngôi sao của tất cả mọi người như ta sao?"

Thu Vũ Tuyền hung hăng nghiến răng, đây là chỗ nàng khó chịu.

Em gái này mới thật sự là người thích khiêu chiến độ khó cao, cũng chưa từng sợ hãi khó khăn, nguy hiểm.

Được bố trí đến vòng đầu tiên, nàng ngược lại rất thất vọng.

"Ta sẽ không dừng lại khi nối tiếp được một tia chân ý, nếu như trận này ta không thể nối tiếp được ba ngàn tia chân ý, vậy xem như ta thua!"

Nàng đã bắt được cơ hội so sánh với Khương Thành.

Mặc dù độ khó Linh Tiễu của hai người khác nhau, nhưng tiêu chuẩn mà nàng đặt ra cho bản thân cũng khác nhau.

Nếu lời này của nàng không phải truyền âm, mà là nói thẳng ra, e rằng sẽ có vô số người nói đó là nói chuyện viển vông.

Một ngày nối tiếp ba ngàn tia chân ý, sao có thể làm được?

Cho dù tàn khuyết chân ý trong Linh Tiễu của nàng chỉ ở cấp bậc Thiên Tôn cũng không thực tế chút nào.

Thành ca cười ha ha: “Ngươi thật gan nhỉ, ngươi có muốn cược chút gì đó hay không?”

Nghe được chữ cược này, Thu Vũ Tuyền phá vỡ truyền âm trong một giây.

“Cút!”

Ngay lập tức nàng cắt đứt truyền âm, miệt mài chìm đắm trong chân ý của Linh Tiễu.

Mà lúc này, bên cạnh Thành ca cũng truyền đến tiếng cười khẽ của Lăng.

“Thành ca anh minh thần võ, trận này ngươi muốn gánh ta như thế nào?”

Trận này em gái này vô cùng ‘tình cờ’ được bố trí đến vòng thứ tư, vị trí cách hắn không xa.

Thành ca thầm nghĩ trận so tài này, mỗi người có một Linh Tiễu thạch đài, hai người không thể dùng cùng một cái.

Bảo ta gánh làm sao?

Nhưng sau khi nghĩ lại, trận so tài này cũng không hạn chế tự do.

Đợi sau khi bản thân vượt qua, hẳn là cũng có thể đến Linh Tiễu của nàng giúp nàng làm đúng không?

“Ta phải làm việc ở đây trước, ngươi tự mình thử trước đi.”

Trận so tài này, hắn cũng không chắc chắn thành công.

Tâm cảnh và nội tình đều là điểm yếu của hắn.

Mà trận này cũng không chết người được, hệ thống hack chỉ sợ không thể phát huy tác dụng.

Chi bằng để cho nữ nhân này tự mình cảm ngộ một chút chân ý bên trong, phần sau tốt xấu gì cũng có thể cho chút gợi ý tham khảo.

Nhưng mà Lăng lại không phối hợp, nàng lắc đầu một cách vô cùng dứt khoát.

“Ta không thử.”

“Tại sao?”

Lăng cười tươi như hoa, làm cho người ta rất đau đầu.

“Ta đã trả nhiều thù lao như vậy, đương nhiên phải cố gắng tận hưởng sự phục vụ của ngươi, sao có thể tự mình làm?”

Mạch máu hai bên thái dương của Thành ca giật giật.

Hơn nữa, ngươi nằm thực sự đủ chuyên nghiệp, đây là tiết tấu hoàn toàn không có ý định cử động ngón tay.

“Xét cho cùng thì trận so tài này thuộc về bản thân ngươi.”

Hắn nói lời thành khẩn, dạy bảo: “Linh Tiễu này cũng xem như là một cơ duyên, ngươi tỉ mỉ cảm ngộ nó sẽ được lợi vô cùng, sao có thể lười như vậy…”

“Còn không phải là do có ngươi sao?”

Lăng che lại cái miệng nhỏ nhắn của bản thân, ánh mắt linh động lại cong thành trăng lưỡi liềm.

“Ta tin tưởng Thành ca anh minh thần võ không gì không làm được, chắc chắn có thể dễ dàng giải quyết trận này, vốn dĩ không cần ta phải làm việc không cần thiết.”

“Ngươi có thể làm việc không cần thiết, ta không phiền đâu.”

“Không không không, vậy không phải là không tin tưởng vào khả năng của ngươi sao, quá không tôn trọng Thành ca anh minh thần võ rồi, ta không thể làm chuyện ngu ngốc như vậy…”

Nhìn vẻ tinh nghịch trong mắt nữ nhân này, Khương chưởng môn cảm giác nắm đấm của bản thân cứng lại.

Nữ nhân bụng dạ đen tối này chắc chắn là cố ý!

Nàng chỉ vội vàng muốn được bồi thường gấp mười lần!

“Vậy ngươi cứ ở một bên chờ.”

Hậm hực bỏ lại câu này, hai tay hắn ấn Linh Tiễu trước mặt bản thân, bắt đầu cảm nhận.

Bước này vẫn diễn ra suôn sẻ.

Một bức tranh từ từ được mở ra xung quanh hắn.

Mây đen dày đặc trên bầu trời, mưa phùn lất phất

Giọt mưa đầu tiên rơi trên mặt hắn, thậm chí có cảm giác hơi mát mẻ.

Nhưng ngay sau đó, lại có cảm giác hơi nóng bỏng dưới chân.

Nhưng nhìn thấy xung quanh đã thành một vùng đỏ rực.

Sau khi mưa phùn rơi xuống, chẳng những không làm ướt mặt đất, thay vào đó lại biến thành từng ngọn lửa nhỏ sinh động.

Bức tranh đến đây thì đột nhiên dừng lại.

Toàn bộ quá trình chưa đầy hai giây.

Ý thức của hắn quay trở lại bên ngoài địa điểm trận khảo hạch thứ ba.

Nhìn những tiên nhân khác ở xung quanh vẫn đang nhắm chặt hai mắt, đang tỉ mỉ cảm ngộ Linh Tiễu, Thành ca chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn trời, thật sự muốn nói mấy câu chửi thề.

Đến đây là kết thúc rồi?

Chỉ có một chút hình ảnh không thể giải thích được như vậy?

Có thể nhìn ra cái gì quái gì?

Cái này thế mà lại là tàn khuyết điển tịch?

Hắn tỏ vẻ bản thân chẳng những không thể cảm nhận được một chút cái gọi là chân ý, mà thậm chí còn không nhìn ra được rốt cuộc là công pháp, hay là tiên thuật, hay là kiếm pháp đao pháp, hay là thần thông bí thuật…

Hoàn toàn không thể phân biệt được, được chứ?

“Thứ đồ chơi này cũng xem là bí tịch, nhất định là đang nói đùa đúng không?”

Trước khi cảm nhận, hắn còn cho rằng cảnh tượng hiện ra trước mắt bản thân, là chiêu thức diễn tập của một tiểu nhân đang đổ mồ hôi như mưa, hoặc là một ít đoạn văn tự ngắn.

Vậy mới phù hợp với dáng vẻ mà bí tịch nên có chứ!

Kết quả lại là những hình ảnh phiền muộn gì đó?

Trên thực tế, đây là những mặt hạn chế của chủ sở hữu hệ thống như hắn.

Trước kia hắn học công pháp kiếm thuật, những điển tịch đó đều là được mua từ hệ thống thương thành, sau đó kích hoạt là tự động được mãn cấp.

Không có bất kỳ quá trình học tập và tu luyện nào.

Mà những người khác thì khác.

Bọn họ hoặc là nghiên cứu từng câu từng chữ trong điển tịch, hoặc là tỉ mỉ trải nghiệm từ việc giảng dạy của các trưởng bối sư môn, hoặc là tự mình cảm ngộ đặc tính và bản chất trong đó.

Nhìn thấy cảnh tượng huyền bí này, bọn họ có thể tự động kết nối đến công pháp Võ kĩ, có thể nhìn ra được sức hấp dẫn đặc biệt mà người khác không thể nhìn thấy.

Đó là bản năng nghiệp vụ của bọn họ.

Cũng là cái mà bọn họ gọi là nội tình và tâm cảnh.

“Cái này thật sự là quá làm khó dễ ca rồi.”

Khương chưởng môn có phần không phục, lại ấn vào Linh Tiễu để cảm nhận thêm hai lần.

Lần nào cũng nhìn thấy cảnh tượng giống hệt lần trước.

Mỗi lần đều chưa tới hai giây cũng đột ngột dừng lại, chân ý gì đó cũng không cảm nhận được.

Mặc dù cảm nhận Linh Tiễu chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng có lẽ lại không liên quan đến dòng chảy thời gian, hắn cảm nhận ba lần, bên ngoài cũng đã trôi qua ba canh giờ.

Mà lúc này, những tiên nhân khác đã sớm bận đến ngất trời.

Rất nhiều người bắt đầu cố gắng nối tiếp chân ý cho Linh Tiễu ở trước mặt.

Bước này cũng không phức tạp, chỉ là truyền chân ý của võ đạo mà bản thân đã ngưng luyện vào trong Linh Tiễu.

Nếu phù hợp, Linh Tiễu sẽ có phản ứng đặc biệt.

Lúc này hơn trăm người đang cố gắng, nhưng Linh Tiễu ở trước mặt lại không hề có động tĩnh gì.

Tất cả đều thất bại.

Cho đến một thời khắc nhất định, đột nhiên trong ba ngàn Linh Tiễu có một hòn kim quang sáng lên mờ ảo

“Thành công rồi!”

“Đã có người thành công nối tiếp ra một tia chân ý!”

Vốn dĩ các tiên nhân vây xem ở bên ngoài sân đã chờ đến vô cùng nhàm chán, nhìn thấy cảnh tượng này, không hẹn mà cùng ngửa cổ.

“Là ai?

“Chỉ mất ba canh giờ đã thành công, ai nhanh như vậy?”

“Thu Vũ Tuyền, là Thu Vũ Tuyền!”

Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy phía sau Linh Tiễu kia, Thu Vũ Tuyền đang khép hờ hai mắt bị kim quang chiếu đến vô cùng thần thánh.

Chương 1447: Thiên phú chưa từng được sử dụng

“Rất tốt, rất tốt!”

“Không hổ là nàng.”

Ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện đều nở nụ cười vui mừng yên tâm.

Vị trí trung tâm của Khương Thành thật sự là do bọn họ cố ý bố trí.

Vốn dĩ là lập kế hoạch để giết chết hắn ở trận thứ tư.

Nhưng biểu hiện của Khương Thành ở trận thứ hai quá dọa người, bọn họ chỉ sợ tiểu tử này đến trận thứ tư lại làm ra điều kỳ diệu gì đó, nên quyết định loại hắn trước.

Nhưng nếu nói Thành ca là cái đinh trong mắt bọn họ, vậy thì Thu Vũ Tuyền là khuê nữ trong mắt bọn họ.

Bọn họ hận không thể ba người tay trong tay làm kiệu, bế em gái Thu leo lên ngồi vị trí Thần Quân.

“Vốn dĩ trận thứ hai đã định trực tiếp đặc cách đề bạt Thu Vũ Tuyền, chỉ vì tiểu tử đó gian lận vượt qua hắc môn, nên mới không thể không bỏ qua.”

“Trận này nàng chọn được độ khó thấp nhất, cũng xem như là bồi thường.”

“Mặc dù là độ khó thấp nhất, nhưng chỉ trong ba canh giờ đã có thể thành công ngưng tụ ra một tia chân ý, như vậy đủ để cho thấy thiên phú của nàng đáng kinh ngạc cỡ nào.”

“Đúng vậy.”

Cùng chọn được độ khó thấp nhất có hơn 1500 người, nhưng những người khác đều không thành công.

Mà so với bọn họ, thật ra Thu Vũ Tuyền chỉ có thể xem như là người mới.

Nàng cũng không có nội tình gì.

Hơn tám mươi ngàn năm trước, nàng vẫn còn đang chìm trong khu vực vứt bỏ, chỉ là một Đế Cảnh lục trọng.

“Thiên phú và tâm cảnh, tất cả đều đỉnh cao.”

“Nữ nhân này quả thực được sinh ra để tu luyện!”

Nhìn trong sân, vốn dĩ bề ngoài Linh Tiễu trước mặt Thu Vũ Tuyền xám xịt, dần dần nổi lên một vòng gợn sóng.

Trông đẹp như mơ, như thể đó chỉ là hư ảnh.

Nhưng chỉ cần nhìn một cái, đã có thể cảm nhận được chân ý đặc biệt trong đó.

Mà sở dĩ chỉ là hư ảnh, là vì chỉ có chân ý, không có nội dung thực tế mà công pháp điển tịch nên có.

Sau khi Thu Vũ Tuyền thành công, trong sân nhanh chóng xuất hiện người thành công thứ hai.

Đó là Mộng Ngột Đạo Thánh đến từ Thiên Cung.

Hắn cũng may mắn được bố trí ở vòng thứ nhất, độ khó rất thấp.

Mà sau hắn, lần lượt lại có thêm vài Đạo Thánh thành công, trong đó bao gồm Vân Đình Đạo Thánh bị bố trí ở vòng thứ ba.

Người sau thành công nối tiếp chân ý cho một kiếm pháp cấp Chí Tôn, Linh Tiễu trước mặt cũng kim quang lượn lờ.

Làm cho bầu không khí của mọi người có mặt trở nên sôi nổi.

“Đạo Thánh đúng là Đạo Thánh!”

“Đúng vậy, đây là kiếm pháp cấp Chí Tôn, chỉ dựa vào một chút chân ý tàn khuyết, đã có thể tìm ra đặc tính, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.”

“Dùng cũng rất ít thời gian.”

“Nội tình của Đạo Thánh lâu năm mà, nếu đổi thành Thu Vũ Tuyền ở vòng ba, nàng chưa chắc có thể thành công sớm như vậy.”

Nhắc tới Thu Vũ Tuyền, đột nhiên mọi người phát hiện, thế mà nữ nhân này còn đang ngưng luyện chân ý.

“Sao nàng vẫn còn trong sân?”

Ngưng luyện ra một tia chân ý, đã được xem như là qua cửa thăng cấp.

Mấy Đạo Thánh thành công vừa rồi, lúc này cũng đã rời khỏi sân.

Chỉ có Thu Vũ Tuyền thành công đầu tiên vẫn chưa rời đi.

“Tia thứ hai!”

“Nàng ngưng luyện ra tia chân ý thứ hai!”

Nhưng nhìn thấy phía trên Linh Tiễu trước mặt Thu Vũ Tuyền, một tầng hư ảnh màu vàng mới lại dập dờn hiện lên.

Hoà lẫn với tầng thứ nhất, phân biệt rõ ràng.

“Không thể tưởng tượng nổi, thế mà nàng lại ngưng luyện ra tia thứ hai…”

“Hiện tại người thành công lần thứ nhất còn chưa tới mười người, thế mà nàng đã thành công lần thứ hai.”

“Tia thứ ba!”

“Tia thứ ba rồi!”

“Trời ơi, rốt cuộc nàng muốn làm gì vậy?”

Thu Vũ Tuyền hoàn toàn không có ý dừng lại.

Nàng đã từng nói với Khương Thành phải ngưng luyện ra ba ngàn tia chân ý, vậy thì nhất định phải làm được.

Cho dù là 2999 tia, đối với nàng mà nói cũng là thất bại.

“Thiên tung kỳ tài!”

Không riêng gì khán giả ngoài sân, mấy Đạo Thánh rời sân vừa rồi cũng thay đổi sắc mặt liên tục.

Trong mắt tràn đầy vẻ khâm phục.

Mặc dù khó khăn nhất là tia đầu tiên, nhưng vì đã nắm rõ phần đặc tính phía sau, nên sẽ đơn giản hơn rất nhiều, nhưng cũng không thể thuận lợi đến mức của Thu Vũ Tuyền được.

“Từ lâu cảnh giới Đạo Tôn đã không thể chứa đựng nữ nhân này nữa.”

“Đúng vậy, theo thời gian, ta và ngươi đều phải ngưỡng mộ nàng.”

“Nhưng lần này rốt cuộc không phải thiên hạ của nàng, trận thứ tư là so sức mạnh.”

“Đúng vậy, thời đại của nàng còn chưa đến.”

“Đúng rồi, Khương Thành kia…”

Vài Đạo Thánh đã rời sân sau khi nhắc tới Thu Vũ Tuyền, theo bản năng nghĩ đến một người khác trong ‘song kiêu’.

Chỉ thấy Linh Tiễu trước mặt Khương Thành vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì.

Sau khi Ca cảm nhận cảnh tượng ba lần, cuối cùng cũng bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

“Lẽ nào đây là chân ý hệ thuỷ?”

“Dù sao trời mưa mà!”

Hắn bắt đầu đối mặt với Linh Tiễu, ngưng luyện chân ý hệ thuỷ.

Nhưng cũng vô dụng, Linh Tiễu không thay đổi chút nào.

“À đúng rồi, cuối cùng trên mặt đất toàn là lửa.”

“Chẳng lẽ là chân ý hệ hoả?”

Hắn lại đổi thành chân ý hệ hoả.

Đương nhiên kết quả vẫn là trở về mà không thành công.

Đây cũng là việc đương nhiên.

Nếu chân ý dễ dàng nhìn thấu như vậy, vậy thì tất cả mọi người có mặt đã thành công từ lâu rồi, vòng khảo hạch này cũng không có ý nghĩa.

Chân ý và quy tắc không giống nhau.

Chỉ riêng hệ thuỷ đã có hàng ngàn hàng vạn chân ý chủng loại khác nhau.

Nếu không thể hoàn toàn giống nhau, vậy chẳng khác nào sai mật mã, Linh Tiễu sẽ không có bất kỳ phản ứng gì.

Mà bởi vì Thành ca chưa từng tu luyện công pháp nào, thậm chí cũng không biết phân biệt.

Hơn nữa, trong cảnh tượng có nước mưa và ngọn lửa, cũng không có nghĩa đó là nước và lửa, cảnh tượng đó vô cùng trừu tượng…

“Lẽ nào là chân ý thủy hỏa giao dung sao?”

Hắn thử lại lần nữa, vẫn sai.

“Thủy hỏa không tương thích?”

Lại sai…

Cái này không phải Khương Thành không đủ thông minh.

Ngược lại, thật ra thiên phú tu luyện của hắn cũng là đỉnh cao, hoàn toàn không thua kém gì Thu Vũ Tuyền.

Vấn đề là, thiên phú cơ bản này của hắn chưa từng được dùng tới.

Cho dù công pháp, kiếm thuật, kiếm đạo, huyền văn hay là ý cảnh, hắn đều dựa vào hack các loại mà làm được, không có lúc nào cần lão nhân gia hắn sử dụng thiên phú tu luyện.

Giống như một thanh bảo đao, quanh năm không dùng, rỉ sét loang lổ cũng là đương nhiên.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, lại có những người khác liên tục thành công.

Hiện tại thành công đều là những tiên nhân ở vòng thứ nhất vòng thứ hai, vòng thứ ba rất ít ỏi.

Còn vòng thứ tư, tàn khuyết điển tịch trước mặt bọn họ đã là cấp độ Đạo Tôn, chưa có ai vượt qua cửa ải.

Phạm Lôi Đạo Tôn ở vòng này sắp khóc.

Hắn đang cầm bí bảo 'Tín Hương' mua từ Thành ca với rất nhiều tiền, chỉ đang chờ trận thứ tư để đại triển quyền cước, lật đổ hai Đạo Thánh gì gì đó.

Hiện tại kết quả vòng thứ ba có thể sẽ không vượt qua được, điều này làm cho người ta sao có thể chịu đựng nổi?

Nhưng lúc này, đáng chú ý nhất vẫn là Thành ca.

"Đã tám canh giờ rồi, hắn vẫn chưa có bất kỳ dấu hiệu thành công nào."

"Có vẻ như sau phong quang của hai trận trước, hắn sẽ ngã xuống ở trận này."

Ngược lại cũng không có bao nhiêu người chế giễu Khương Thành, dù sao thì ai cũng biết, độ khó này vô lý như thế nào.

"Tàn khuyết điển tịch trước mặt hắn, chắc chắn là cấp độ Đạo Thánh, vậy lĩnh hội chân ý khó như thế nào?

"Một ngày nối tiếp ra một tia chân ý, quả thực là nói chuyện viển vông."

"Đúng vậy, đặc biệt là tài năng của hắn chỉ là Đạo Tôn…"

"Ngay từ đầu đã là nhiệm vụ không thể hoàn thành."

"Thật đáng tiếc, thế mà một trong hai song kiêu lại không vào được trận thứ tư."

"Cũng không có gì đáng tiếc, đến trận thứ tư đã là thiên hạ của Đạo Thánh."

Có người mơ hồ nhìn ra được một chút manh mối.

"Ta có hơi nghi ngờ, có phải Thiên Cung đang nhằm vào hắn hay không?"

“Suỵt, đừng nói bậy, họa từ miệng mà ra!”

Chương 1448: Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh

Trong Tử Tiêu điện, nhìn thấy Khương Thành vẫn nghĩ mãi không ra, ba Thiên Đế không hẹn mà cùng cười ra tiếng.

Đặc biệt là Tu Đế, lại càng mặt mày hớn hở hơn.

“Ha ha ha ha, lần này để ta xem tiểu tử kia còn ngông cuồng như thế nào.”

“Không phải sẽ dùng thủ thuật sao, không phải sẽ gian lận sao?”

“Thử một lần nữa xem?”

Không Đế gật đầu: “Chân ý của điển tịch đòi hỏi thực tài, vốn dĩ không có đường tắt gì cả.”

“Trận này, hắn thật sự vô vọng rồi.”

“Mặc dù không có cách nào hại chết hắn ở trận thứ tư, nhưng cũng tránh được việc ngoài ý muốn.”

Nguyên Đế cũng không thể không đồng ý với quan điểm này.

“Người này thể hiện quá tà ở ở hai trận trước, một khi để cho hắn tiến vào trận thứ tư, rất có thể thật sự sẽ xuất hiện vấn đề.”

“Vẫn là tốt hơn nếu loại bỏ hắn sớm hơn.”

Theo bọn họ thấy, Khương Thành bị loại bỏ đã là việc không thể tránh khỏi.

Dù sao trước mặt hắn là tàn khuyết công pháp cấp độ Đạo Thánh, hơn nữa tàn khuyết cũng nhiều vô cùng.

Ngoài vài tia chân ý, cũng không còn gì khác.

Cho dù đổi thành ba Thiên Đế bọn họ, cũng không thể nối tiếp ra chân ý trong vài ngày.

Sau khi yên tâm, vài người lại bắt đầu hết lời khen ngợi Thu Vũ Tuyền.

Mà bên ngoài, cũng có vô số người thán phục vì biểu hiện của Thu Vũ Tuyền.

“Nàng cũng đã nối tiếp được hơn một ngàn tia chân ý rồi.”

“Nữ nhân này không chỉ thiên phú tuyệt đỉnh, tính khí này cũng thật đáng ngạc nhiên!”

“Không sai, sau khi những người khác qua cửa thì lập tức rời sân, chỉ có nàng vẫn đang tiếp tục.”

“Có lẽ là bẩm sinh đã theo đuổi sự hoàn mỹ?”

“Nàng đã đủ hoàn mỹ rồi…”

“So với nàng, vòng này Khương Thành hơi bê bết.”

“Không còn cách nào khác, ai gặp phải Linh Tiễu thạch đài kia, đều là cùng một kết quả.”

“Cho dù để hắn ở vòng thứ nhất, cũng khó làm được đến mức này của Thu Vũ Tuyền chứ?”

Những nghị luận này, bản thân Thành ca cũng không nghe được.

Nhưng sau khi thử N lần thất bại, hắn đã mất kiên nhẫn.

“Chân ý chó má gì đó.”

“Thật sự không thể giải thích được.”

Ca đã đánh một cái lên Linh Tiễu thạch đài trước mặt.

Bởi vì Linh Tiễu là do Thiên Đế đích thân luyện chế, nên nó cũng không bị đánh hỏng, chỉ là đánh cho thạch đài xoay tròn giữa không trung vài vòng.

Sau đó, mới bay trở lại điểm ban đầu lần nữa.

Quân Vương ở phía trên đã sớm vui sướng khi người gặp họa lập tức nhảy ra cảnh cáo: “Làm tổn hại đến Linh Tiễu, không những sẽ bị loại ngay lập tức, mà còn vi phạm luật pháp của Thiên Cung!”

“Một số người hãy chú ý đến cách cư xử của bản thân!”

Đám Thần Quân bên cạnh Cảnh Vương cũng lần lượt trở nên kì quái.

“Đúng vậy, Linh Tiễu rất quý giá.”

“Nếu thật sự không qua được thì đừng miễn cưỡng, kéo dài cũng là lãng phí thời gian, hà tất phải như vậy?”

“Thừa nhận thất bại một cách thẳng thắng cũng là một loại dũng khí.”

Thành ca có thể nghe thấy giọng nói của bọn họ, nhưng lúc này hắn đã mắt điếc tai ngơ.

Bởi vì sau khi hắn vừa vỗ lên tảng đá thối kia, đã nhìn thấy một dòng chữ nhỏ ở phía dưới.

Tương tự với việc xác định xuất xứ, chẳng qua là đánh dấu tên gọi của điển tịch này – Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh.

Sau khi nhìn thấy sáu chữ này, cuối cùng Ca đã nở nụ cười.

Hắn đã có thể tuyên bố rằng bản thân là người thắng cuối cùng của đại hội thông thần.

Bởi vì trận thứ ba đã có thể dễ dàng vượt qua rồi.

Còn cuộc thi sức mạnh của trận thứ tư… Đó là nghề cũ của hắn.

“Thành ca anh minh thần võ, bên ngươi thế nào rồi?”

Lăng còn đang ở bên cạnh cười đùa trêu ghẹo.

“Ta trả nhiều thù lao như vậy, khi nào ngươi sẽ gánh ta?”

Vốn dĩ nữ nhân này không phải đến để làm Thần Quân.

Thuần túy là vì đến chơi với Khương Thành, càng thú vị, nàng càng hăng hái.

Trận này đến hiện tại đã hơn tám canh giờ, toàn bộ quá trình của nàng đều là hai tay nâng má dựa vào Linh Tiễu, nhìn Thành ca bận rộn một cách đầy hứng thú, không làm gì khác.

Nếu không phải có hai sự tồn tại vô cùng thu hút sự chú ý là Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, biểu hiện như vậy của nàng chắc chắn sẽ khiến cho rất nhiều người bàn bạc.

“Cho dù không vượt qua được, cũng đừng lấy tảng đá rách kia trút giận.”

“Ngươi thật đúng là không có kiến thức.”

Lúc này Thành ca đã có đủ sức lực.

“Vừa rồi Ca đánh một phát là nghi thức đặc biệt, là mang theo ý nghĩa sâu xa, chỉ là những phàm phu tục tử các ngươi nhìn không ra mà thôi.”

“Ý nghĩa sâu xa?”

Lăng chỉ nghĩ hắn đang che giấu sự xấu hổ của bản thân, vì thế cười hi hi nói: “Ý nghĩa sâu xa gì vậy, chẳng lẽ ngươi vỗ nó một cái, nó còn có thể trả lời ngươi một tiếng sao?”

“Đúng vậy, nó lên tiếng trả lời.”

“Sau đó thì sao, nó nói cho ngươi biết chân ý của nó là gì à?”

Khương Thành hạ giọng, thần bí nói: “Chẳng những nó nói cho ta biết chân ý là gì, mà còn thể hiện toàn bộ công pháp ngay tại chỗ một lần.”

Lăng không khỏi đảo mắt.

Tên này thật sự là càng nói càng vô lý.

Còn toàn bộ công pháp, bản thân Linh Tiễu cũng chỉ có vài chân ý, được không?

“Ồ!”

Nàng giả vờ ngạc nhiên nói: “Vậy thì dựa theo ý này, ngươi có thể phục hồi lại toàn bộ công pháp?”

Thành ca thản nhiên nói: “Chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.”

“Vậy ngươi mau bắt đầu đi, ta không thể chờ đợi được mà muốn xem màn biểu diễn của ngươi rồi.”

Lăng một dáng vẻ xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, trong lòng lại đang cười thầm, ngược lại phải xem ngươi có thể chống đỡ đến khi nào.

Thành ca lắc ngón tay.

“Lười phục hồi toàn bộ như cũ, quá tốn công.”

Quả nhiên, tên này nửa đường bỏ cuộc.

Ngay lập tức Lăng cười nhạo nói: “Là không thể phục hồi như cũ đúng không?”

Đương nhiên Thành ca sẽ không bị kích, mà là nhún vai: "Việc nối tiếp một tia chân ý là có thể thành công, ta cần gì phải phục hồi toàn bộ như cũ chứ?"

"Lại không có lợi ích gì quá đáng."

"Ngươi cứ khoác lác đi!"

Thành ca đảo mắt, nước hôi bốc ra: "Muốn ta phục hồi hoàn toàn cũng được, trừ khi ngươi…"

"Trừ khi ta cái gì?"

"Trừ khi ngươi hôn ta tại đây một cái, hơn nữa còn phải lớn tiếng hô ba câu đùi Thành ca thật thô, ta không khống chế nổi!"

Nữ nhân bụng dạ đen tối này đã lười biếng hơn nửa trận, cũng nên trị rồi.

Không phải ngươi cất giấu tâm tư đầy bụng sao, vậy thì ta vẫn cứ muốn ngươi lộ diện trước mặt người khác.

"Xì ha ha ha…" Lăng cười đến cành hoa run rẩy, suýt nữa cũng thở không ra hơi.

"Ai cho ngươi can đảm, thế mà lại dám đặt điều kiện này với ta?"

Nàng cảm thấy điều này thật sự vô lý đến đỉnh điểm.

Tiểu tử này thật sự không biết trời cao đất dày.

Nếu hắn biết thân phận thật sự của mình, không biết còn có thể đứng thẳng lưng lên nói chuyện hay không.

Thế mà lại dám bảo Chiến Đế hôn bản thân trước mặt mọi người, lại còn nói ra những lời lẽ xấu hổ như vậy?

Sư can đảm này là ai đã cho hắn vậy?

"Vậy thì không thể trách ta không biểu diễn rồi."

Thành ca buông tay: "Đây là ngươi không nỡ bỏ vốn, dù sao chuyện không có lợi ích, ta tội gì phải tốn nhiều công sức."

"y, nối tiếp một tia chân ý rồi sẽ ngừng lại."

Lăng lại bị hắn chọc cười.

Tên này khoác lác, phỏng chừng bản thân cũng coi như là thật chứ?

“Ha, được rồi, ta đồng ý.”

“Chỉ cần ngươi có thể phục hồi công pháp lại hoàn chỉnh như cũ, ta có thể hôn ngươi một cái, hơn nữa còn nói câu đó trước mặt mọi người ba lần.”

“Nhưng nếu như ngươi không làm được, vậy thì ngươi tính như thế nào?” Nàng nói đầy ẩn ý.

Thành ca vỗ ngực mà không cần suy nghĩ.

“Nếu ta không làm được, ngươi nói như thế nào thì như thế đấy, tùy ngươi xử trí.”

Lời này vừa nói ra, đột nhiên ánh mắt Lăng sáng lên trong giây lát.

Nó giống như một bảo tàng đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

“Cái này là ngươi nói, đừng hòng nuốt lời!”

Chương 1449: Sự thay đổi do sáu chữ mang lại

Sau khi hai người đồng ý, Khương Thành cũng không còn do dự nữa.

Hắn đối mặt với Linh Tiễu lần nữa, cũng không có cảm ngộ chân ý gì đó, cảnh tượng mưa nhẹ và ngọn lửa gì đó.

Bởi vì nó không cần thiết.

Ở trước mặt hệ thống, phương pháp đó cấp thấp đến quá dễ thương.

Hắn nhanh chóng mở hệ thống thương thành, bấm vào giao diện công pháp, sau đó tìm kiếm một mạch.

Ngay sau đó, tìm được Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh.

Bộ công pháp này cấp bậc rất cao, giá cả còn rất đắt, ước chừng cần 6 tỷ điểm tiên nguyên.

Nhưng so với giá trị thanh danh phía sau, phần thưởng của đại hội thông thần, mọi thứ đều xứng đáng.

Nhấp chọn mua, trừ đi điểm tiên nguyên, công pháp thuận lợi xuất hiện trong kho của hệ thống, sau đó nhấp chọn kích hoạt.

Toàn bộ quá trình liền mạch dứt khoát, mượt mà vô cùng.

Sau đó hắn đã học được Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh này.

Từ nhất trọng đến tam trọng, tất cả đều tự động viên mãn.

Về phần cấp độ Đạo Thánh nhất trọng cuối cùng, mặc dù giới hạn tu vi cảnh giới, không lĩnh ngộ viên mãn ngay lập tức, nhưng cũng thay đổi thành tri thức lưu trữ ở trong đầu của hắn.

Nói không hề khoa trương, hiện tại hắn đã là hóa thạch sống của công pháp này.

Cho dù Nguyên Tiên Giới thượng cổ, cũng chỉ có người sáng tạo công pháp này mới có thể sánh ngang với hắn.

Hắn hoàn toàn có thể nói một cách kiêu ngạo:

“Không ai trong toàn bộ Nguyên Tiên Giới hiểu Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh hơn ta.”

Hắn đã hiểu toàn bộ công pháp, trong tình huống này, nếu hắn muốn phục hồi lại như cũ thì quả thực là dễ như trở bàn tay.

Lúc hắn cảm ngộ chân ý vào trước kia, đã từng nghĩ tới việc mua trực tiếp thành phẩm từ hệ thống để kích hoạt.

Vấn đề là, lúc ấy hắn không biết bên trong Linh Tiễu thạch đài này là điển tịch gì.

Thậm chí còn không rõ đó là công pháp Võ kĩ hay là thần thông bí thuật, cũng không thể làm trống toàn bộ hệ thống thương thành.

Trước khi biết sáu chữ ‘Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh’, chân ý Linh Tiễu trước mặt giống như phương trình chuyển động tên lửa đối với hắn, hoàn toàn không sờ được manh mối gì.

Mà sau khi biết sáu chữ này, ngap lập tức độ khó giảm mạnh xuống cấp bậc 1+1=2.

Hai tay bấm quyết, hắn lại chìm đắm ý thức vào trong Linh Tiễu lần nữa.

Lần này, hắn trực tiếp không để ý đến cảnh tượng bên trong.

Thay vào đó, trong cảnh tượng kia bắt đầu xây dựng ‘Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh’ bản thân vừa mới có được.

Vốn dĩ mưa phùn đang tí tách đột nhiên biến mất, thay vào đó là mặt trời đỏ rực đang từ từ mọc lên…

Vốn dĩ mọi người bên ngoài còn nghĩ rằng đây lại là một lần cố gắng vô ích.

Lăng ngược lại ôm một hy vọng nhất định.

Nàng cảm thấy Khương Thành vượt qua cửa cuối cùng hẳn là vẫn không thành vấn đề, tiểu tử này giỏi tạo ra kỳ tích, không chừng thật sự có thể kiếm ra một tia chân ý.

Sau đó, nàng nhìn thấy Linh Tiễu ở vị trí trung tâm sáng lên.

Trên bề mặt Linh Tiễu xuất hiện một tầng gợn sóng màu vàng dập dờn.

Đại diện cho một tia chân ý đã được thành công nối tiếp.

Điều đó cũng có nghĩa là Khương Thành thật sự đã vượt qua cửa ải.

Quả nhiên…

Nàng vừa mới nảy ra suy nghĩ này, đã bị sợ hãi lấp đầy.

Bởi vì, một tầng gợn sóng màu vàng đó chỉ là khởi đầu.

Nhưng nhìn thấy phía trên hư ảnh như mộng như ảo, tầng thứ hai, tầng thứ ba, tầng thứ tư…

Trong chớp mắt, đã đột phá trăm tầng, ngàn tầng, vạn tầng.

Tầng tầng lớp lớp gợn sóng màu vàng lần lượt lan rộng lên trên một cách nhanh chóng, có nghĩa là từng tia chân ý đang nhanh chóng nối tiếp tàn khuyết điển tịch này.

Mà rõ ràng là tất cả đều chính xác, hoàn toàn giống với Linh Tiễu đó.

Nếu không, chỉ cần sai một tia ở giữa, quá trình này sẽ bị ngắt quãng.

Mọi người đều há to miệng thành hình chữ O.

Cho dù là bên ngoài sân hay là ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện, mọi ánh mắt đều tràn đầy vẻ không thể tin được, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

“Chuyện này, chuyện này làm sao có thể?”

“Mỗi một tia chân ý đều phải được lĩnh hội một cách tỉ mỉ, tìm ra quy luật trong đó, cần phải tính toán vô hạn đó…”

“Làm sao có thể nhanh đến mức này?”

Lúc này Thu Vũ Tuyền ở bên kia đã nối tiếp đến hai ngàn tia chân ý.

Thành tích này, vốn dĩ vô cùng đáng kinh ngạc, gây nên từng làn sóng thán phục.

Nhưng trước biểu diễn của Khương Thành vào lúc này, đã bị lu mờ đến mức không có thể so sánh được.

Linh Tiễu trước mặt Thành ca chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi, cũng đã gấp mấy vạn chân ý.

Trăm ngàn?

Một triệu?

Thậm chí mọi người không thể nào đếm rõ được.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy từng vòng chân ý kia lượn vòng một cách nhanh chóng trên bầu trời, hoàn toàn thành hình ở giây thứ mười hai.

Lại nhìn hình dáng kỳ lạ ban đầu của Linh Tiễu, giống như Thần Sơn phía trên nâng một tòa thất phong.

Hùng vĩ, tráng lệ, từng vòng kim quang tản ra từng luồng hơi thở huyền ảo.

Trong lòng mọi người, đã để lại dấu ấn khó có thể xóa nhòa.

Bọn họ nhìn thấy bóng dáng của Khương Thành, không thể tin được như đang nhìn một vị thần.

"Chuyện này… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thế mà hắn lại nối tiếp được tất cả chân ý?"

"Vừa rồi không phải là không còn chút hy vọng nào sao, làm sao có thể làm được đến mức này chỉ trong một thời gian ngắn như vậy?"

Mới mười giây trước, tất cả mọi người còn cho rằng chắc chắn Khương Thành sẽ không thể nào vượt qua được vòng này.

Mà hiện tại, hắn đâu chỉ ở mức độ vượt qua được cửa ải.

Hắn đã nối xong tất cả chân ý của công pháp này.

Đám người Quân Vương và Cảnh Vương trợn mắt há mồm.

Ải này cứ nghĩ chắc chắn hắn sẽ bị loại rồi mà?

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Nghĩ đến những điều kỳ lạ dùng để châm chọc Khương Thành cách đây không lâu, bọn họ chỉ hy vọng mọi người nhanh chóng quên đi.

So với biểu hiện của Khương Thành lúc này, những gì bọn họ nói là trò đùa từ đầu đến cuối.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

"Sao còn chưa dừng lại?"

Mọi người vây xem đại thần biểu diễn, cũng nhanh chóng phát hiện Thành ca không hề dừng hành động.

“Nhìn kìa, nhìn kìa! Đó là cái gì!”

“Trời ơi…”

“Cái này thật sự là phép màu mà!”

“Thế mà Linh Tiễu kia…”

Nhưng nhìn thấy Linh Tiễu đó đã nối đầy chân ý, thế mà lại phát triển bản chất thật sự.

Chân ý trước đây của kim quang chỉ là hư ảnh, bởi vì không có công pháp thực tế lấp đầy.

Mà hiện tại, lại có thêm một tầng Linh Tiễu phía trên nó.

Tầng Linh Tiễu mỏng manh đó, vừa vặn lấp đầy tầng hư ảnh thứ nhất vừa rồi thành tồn tại thật sự.

Nhưng để đạt được bước này, nhất định phải lấp đầy công pháp chân chính!

Đây cũng chỉ là khởi đầu.

Ngay sau đó, tầng thứ hai, tầng thứ ba, tầng thứ tư…

Linh Tiễu bắt đầu phát triển một cách chân thật, men theo chân ý kim quang đã thành hình trước đó, nhanh chóng mở rộng lên trên.

Có nghĩa là tàn khuyết công pháp này đang thật sự phục hồi một cách nhanh chóng.

Cảnh tượng này đã sớm làm cho mọi người bị chấn động đến hoàn toàn im lặng.

Tất cả mọi người có mặt đều lặng ngắt như tờ, mọi người chỉ biết ngơ ngác nhìn quá trình sáng tạo gần như bịa đặt.

Thu Vũ Tuyền dừng lại.

Lúc này còn hơn ba canh giờ nữa mới kết thúc trận so tài, nàng đã nối tiếp được đến tia 2077.

Với tiến độ này, cuối cùng nàng chắc chắn có thể đạt được mục tiêu nối tiếp 3000 tia chân ý mà nàng đã nói từ lúc đầu.

Nhưng lúc này, nàng không thể tiếp tục được nữa.

Bởi vì mục tiêu đó đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Một cái là độ khó cấp Thiên Tôn ở vòng đầu tiên, một cái là độ khó cấp Đạo Thánh ở vòng thứ năm.

Một cái còn đang ở giai đoạn chân ý, một cái đã nối xong toàn bộ chân ý, tiến vào bước lấp đầy công pháp thực tế.

Giữa hai người, không biết kém bao nhiêu vị diện.

Cho dù cuối cùng nàng nối được ba ngàn bốn ngàn chân ý, cũng chẳng thấm vào đâu.

Bình tĩnh nhìn bóng dáng quen thuộc của Khương Thành, nàng biết bản thân lại thua hắn một lần nữa.

Thua đến thảm hại, thẳng thắn dứt khoát, không có chút nghi ngờ nào.

Chương 1450: Tên này lại gian lận!

Sau ba phút ngắn ngủi, Linh Tiễu trước mặt Khương Thành đã biến thành một ngọn núi thật sự.

Chỉ có điều, ngọn núi này lại không giống như những ngọn núi thông thường khác.

Bên trong của nó chứa đựng toàn bộ nội dung của Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh.

Nó là một cuốn bí tịch được biểu hiện dưới dạng ngọn núi Linh Tiễu.

Từng vòng chữ vàng giống như vật sống, bay lượn ở mọi ngóc ngách của ngọn núi, trông giống như vô số con cá.

Chỉ cần nhìn từ xa, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được khí tức huyền ảo của công pháp toả ra từ trong đó.

Làm cho người ta không khỏi muốn đến gần để quan sát kỹ hơn.

Đây là một bộ công pháp bí tịch có thể tu luyện đến cấp độ Đạo Thánh đó, nếu được để ở Nguyên Tiên Giới thì bất kỳ môn phái nào cũng có thể làm bảo vật trấn phái.

Lúc nó thành hình, đột nhiên những chữ vàng xung quanh Linh Tiễu sáng lên trong chớp mắt, sau đó toàn bộ đều dần dần biết mất.

Khí tức huyền ảo lúc trước cũng biến mất.

Đây là kết quả của sự khống chế của Khương Thành.

Công pháp đến cấp bậc này, cũng đã sắp có linh rồi.

Linh Tiễu đã lưu trữ công pháp hoàn chỉnh cấp Đạo Thánh, nếu nó rơi xuống thế giới Tiểu Thiên nào đó phía dưới, thậm chí sẽ kích động Thiên Đạo, nâng cao cấp độ của thế giới Tiểu Thiên.

"Thu!"

Thành ca mở tay trái ra, Linh Tiễu đã mở rộng vô cùng to lớn nhanh chóng thu nhỏ lại.

Trong chớp mắt đã biến thành kích thước bằng một quả óc chó, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Ánh nhìn của các Đạo Tôn ở trong sân vẫn còn rất nóng bỏng, vẫn luôn nhìn hắn thu Linh Tiễu kia vào nhẫn trữ vật.

Không ít người trong bọn họ cũng tu luyện công pháp nhưng cũng không thể tu luyện tới cấp độ này, cái này đã xem như là chí bảo với bọn họ rồi.

Mà đến bước này, màn biểu diễn của Khương Thành mới xem như là đã kết thúc.

Chủ yếu Linh Tiễu đã bị hắn làm đến hết mức, cũng không còn bước kế tiếp gì nữa.

Bấm mở hệ thống ra xem, sóng thần tích này, giá trị thanh danh mà nó mang lại cứ thế vượt qua trận trước đi vào hắc môn.

Lại mang về cho hắn hơn trăm tỷ điểm tiên nguyên.

"Ca thật sự là một chuyên gia chăm chỉ và tiết kiệm."

Bỏ ra 6 tỷ mua công pháp, cuối cùng nhận được hồi báo gấp mười mấy lần, việc làm ăn này tương đối có lợi.

"Quá vô lý!"

"Chuyện này cũng quá vô lý rồi!"

Ba Thiên Đế đều không nói nên lời.

“Hắn làm được điều đó như thế nào, làm sao có thể trong vòng một ngày đã có thể phục hồi hoàn chỉnh ‘Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh’, không thể nào có người có thể làm được chuyện này!”

“Đúng vậy, đừng nói là phục hồi hoàn chỉnh như cũ, cho dù là phục hồi chân ý cũng không thể!”

“Trong đó nhất định là có vấn đề.”

Tu Đế trực tiếp đưa ra kết luận.

“Hắn lại gian lận!”

“Con sâu làm rầu nồi canh này chắc chắn lại tìm ra được sơ hở gì đó!”

“Đồ chết tiệt, trận nào cũng gian lận, hắn xem đại hội thông thần là cái gì?”

“Thực sự không thể tha thứ được!”

Vốn dĩ hắn rất ghét Thành ca.

Hiện tại Thành ca thể hiện ba trận liên tiếp, làm trận so tài này sắp mất hết đi ý nghĩa vốn có của nó, khiến hắn càng thêm tức giận.

Nhưng nói cho cùng, bọn họ cũng không có bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh Thành ca gian lận.

Đám người Quân Vương và Cảnh Vương ở bên ngoài cũng không thể nào tin tưởng vào kết quả này.

“Chắc chắn ngươi đã từng học Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh, chắc chắn là như vậy!”

Bọn họ vừa nói như vậy, vốn dĩ toàn bộ chúng tiên cũng cảm thấy không thể nào giải thích, lập tức ‘tỉnh ngộ’.

“Đúng, chắc chắn là đã học trước.”

“Chắc chắn trước đây hắn đã từng xem qua công pháp thất truyền đó, cho nên mới có thể phục hồi hoàn chỉnh lại như cũ.”

“Ta đã nói mà, làm sao có thể có người trong vòng một ngày đã có thể phục hồi trống rỗng lại như cũ?”

“Nếu như vốn dĩ đã từng học, vậy thì có thể hiểu được.”

“Đây có được xem là gian lận không?”

“Hình như cũng không được xem là gian lận đâu, chỉ có thể trách hắn rút thăm quá may mắn, rút được công pháp bản thân đã từng học…”

Được, vốn dĩ mọi người còn cảm thấy Thành ca xui xẻo nhất, hiện tại lại cảm thấy hắn là người may mắn nhất.

Nhưng cũng có những người đặt câu hỏi về suy đoán này.

“Các ngươi đừng quên, Khương Ẩn Hoàng vẫn còn là cảnh giới Đạo Tôn.”

“Cho dù hắn thật sự đã từng học công pháp này, cũng chỉ có thể học được đến cấp độ Đạo Tôn.”

“Mà hắn vừa rồi, thế nhưng ngay cả cấp độ Đạo Thánh cũng phục hồi lại như cũ.”

“Cái này…”

Rất nhiều người lại rơi vào nghi ngờ.

“Có lẽ hắn đã hiểu rõ phần Đạo Thánh của công pháp đó từ trước…”

“Vậy thì phải cần có thiên phú tu luyện mạnh bao nhiêu đây?”

“Có thể thiên phú của người này không thua kém gì Thu Vũ Tuyền.”

Nghe được những lời bình luận của bọn họ, Khương chưởng môn âm thầm oán thầm.

Thì ra cho đến bây giờ, rốt cuộc các ngươi mới ý thức được thiên phú tu luyện của ta rất mạnh sao?

Sau khi thu Linh Tiễu của bản thân, hắn thản nhiên đi tới trước mặt Lăng.

“Đã phục chưa?”

Lăng cũng vừa mới thoát khỏi trạng thái sợ hãi.

Nghe xong không khỏi tò mò, hỏi một câu.

“Có phải thật sự ngươi đã từng học công pháp đó không?”

Nàng cũng cảm thấy, ngoại trừ khả năng này, thật sự không còn cách nào khác có thể giải thích được thần tích vừa rồi.

Khương Thành thầm nghĩ ta chưa từng học nó trước đây, nhưng vừa rồi thật sự là đã học được.

“Không phải ca đã nói rồi sao, đánh Linh Tiễu này, là một nghi thức đặc biệt.”

“Đừng thấy cú đánh đó đơn giản, trên thực tế lại ẩn chứa kỳ diệu vô tận, có thể đánh ra được kinh nghiệm đời trước của công pháp trong Linh Tiễu kia.”

“Đương nhiên rồi, những phàm phu tục tử các ngươi có thể không hiểu được…”

“Hoang đường!”

Còn chưa đợi Lăng mở miệng, phía sau Khương Thành đã truyền đến tiếng quát lạnh của Quân Vương.

“Quả thực là một đống vô nghĩa!”

“Nghi thức đặc biệt cái gì, còn kinh nghiệm đời trước?”

Hắn xông tới, một là bởi vì khó chịu khi nhìn thấy Thành ca, nhìn không nổi lúc hắn giả vờ.

Hai là muốn giành được sự ưu ái trước mặt Chiến Đế.

Thế mà tiểu tử này lại dám nói khoác mà không biết xấu hổ ở trước mặt nàng, bất kính với nàng, xem ta đến giúp nàng trút giận!

Hắn nhảy đến trước mặt Thành ca, không ngừng chế giễu.

“Ngươi muốn khoác lác cũng khoác lác tử tế một chút, Linh Tiễu chỉ là một dụng cụ để niêm phong tàn bản điển tịch mà thôi, nào có đời trước gì?”

“Chẳng qua ngươi chỉ là muốn che giấu chân tướng vốn dĩ bản thân đã từng học công pháp này mà thôi.”

“Không phải chỉ vì sợ người khác cảm thấy xem thường ngươi sao?”

“Thật sự là vừa buồn cười vừa thương hại…”

Thành ca cũng lười tranh cãi với hắn.

Chỉ phất tay giống như đuổi ruồi.

“Ca còn chưa rời khỏi sân, ngươi chạy vào làm gì?”

“Nơi này có phần ngươi nói chuyện sao?”

“Ngươi!”

Quân Vương giận dữ, nhưng ngay sau đó lại nhìn thấy ánh mắt không mang theo chút cảm xúc nào của Chiến Đế.

Cả người lập tức lạnh lẽo.

Vội vàng lăn ra khỏi sân.

Trong lòng hắn còn đang hả hê khi người gặp họa.

Xem ra Chiến Đế đã thật sự bị Khương Thành mạo phạm cho tức giận rồi, nếu không sắc mặt sẽ không khó coi như vậy!

Lần này có kịch hay, với tính tình nóng nảy của nàng, không chừng sẽ làm Khương Thành tan xương nát thịt ngay tại chỗ.

Chờ chết đi!

Sau đó, hắn nghe được giọng nói trong trẻo như suối của Lăng.

“Đùi Thành ca thật thô, ta sắp không giữ nổi nữa!”

“Đùi Thành ca thật thô, ta sắp không giữ nổi nữa!”

“Đùi Thành ca thật thô, ta sắp không giữ nổi nữa!”

Liên tiếp ba lần, tuy rằng tốc độ nói hơi nhanh, nhưng vẫn vô cùng rõ ràng.

Vốn bên cạnh sân có rất nhiều người còn đang xì xào bàn tán.

Nghe được ba tiếng hò hét bất ngờ xảy ra này, tất cả đều bối rối.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, Lăng đã làm một hành động càng lớn mật hơn.

Chỉ thấy nàng bay tới phía trước, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra, đôi môi mỏng đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên mặt Thành ca.

Không còn cách nào khác, đây là ước hẹn trước đó.

Có chơi có chịu, nàng cũng là người dám chơi dám chịu.

Chương 1451: Bí thuật đánh một cái

Nụ hôn của Lăng chỉ là một cái chạm nhẹ, nhanh đến nỗi Khương Thành còn không kịp nhận ra.

Mà bản thân nàng sau khi lui trở về, cũng không có da mặt phát sốt nai con chạy loạn.

Giống như đang làm một việc rất bình thường.

Thậm chí còn không nhịn được mà vuốt khóe miệng một cái, ánh mắt đung đưa, vẻ mặt tinh nghịch nhìn Thành ca.

Nhưng mà, hai người bọn họ có thể bình tĩnh, còn những người khác thì không thể bình tĩnh được.

Ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện, suýt nữa thì trượt khỏi ghế ngay tại chỗ.

"Trời ơi…"

"Chuyện này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Vừa rồi đó là Chiến Đế?"

"Nàng nàng nàng điên rồi phải không? Hay là đổi tính rồi? Thế mà nữ nhân đó sẽ nói ra lời nói kiểu đó, hơn nữa còn chủ động hôn người khác?"

"Trời ơi, trời ơi!"

Nguyên Đế cũng không nhìn được mà lấy tay ôm đầu, hắn hơi nghi ngờ có phải Thiên Đạo đã thay đổi rồi hay không, cho nên thế đạo loạn rồi.

Cảnh tượng vừa rồi, đối với hắn mà nói còn kỳ diệu hơn việc Nguyên Tiên Giới bị hủy diệt.

Tính tình Lăng kỳ lạ, trong mắt bọn họ là hình tượng thiện ác khó phân, vui buồn thất thường.

Bề ngoài của nữ nhân này trông có vẻ rất gần gũi, cả ngày đều cười tủm tỉm, nhưng trên thực tế không ai có thể thật sự đến gần nàng.

Nguyên Đế quen biết nàng nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy ai có thể trở thành bạn bè của nàng.

Kể cả chín Thiên Đế bọn họ cũng không ngoại lệ.

Chứ đừng nói đến việc được nàng chủ động hôn.

“Nam thiếp! Lúc nãy ta đã nói, Khương Thành chính là nam thiếp của nàng!”

Cảm xúc của Tu Đế khá xúc động, dù sao hắn cũng muốn giết chết Khương Thành nhiều như vậy.

Mà quan hệ giữa Lăng và Khương Thành càng thân mật, hắn lại càng khó khăn hơn.

“Nữ nhân này ở cùng một bọn với hắn, cho nên mới có thể đối xử đặc biệt như vậy với hắn!”

“Nàng là người mù sao, Tâm Đế ái mộ nàng nhiều năm như vậy, nàng lại không nhìn thấy, thế mà lại vừa ý con sâu làm rầu nồi canh đó…”

Nguyên Đế và Không Đế lại tiếp tục im lặng.

Ngươi thích biên đạo, vậy thì tự mình biên đạo đi, bọn ta không muốn xen vào, để tránh cho tương lai trở thành mục tiêu của nữ nhân đó.

Đám người Quân Vương và Cảnh Vương ở bên ngoài suýt nữa cũng sợ hãi đến rớt cằm.

Vừa rồi Chiến Đế đã làm gì vậy?

Vừa rồi còn tưởng rằng Khương Thành chọc giận Lăng.

Nào biết…

Còn những tiên nhân khác không biết Lăng, vì vậy họ không có phản ứng gì nhiều.

Chỉ là cảm thấy rất hoang mang.

“Tiên nữ này thật đúng là phóng khoáng mà.”

“Đâu chỉ là phóng khoáng, quả thực chính là phóng khoáng.”

“Ngay tại chỗ nói rằng bản thân không kiềm chế nổi, còn được à?”

“Khụ khụ, thật ra cũng có thể hiểu được, dù sao thì Khương Ẩn Hoàng cũng đã gánh nàng hai trận.”

“Đổi lại là ta cũng không kiềm chế nổi…”

Những nghị luận này, đương nhiên Lăng có thể nghe được.

Không riêng gì trong sân, thậm chí nàng còn có thể nghe thấy được giọng nói ngoài sân ở phía xa.

Nhưng nàng không có vẻ gì là xấu hổ, cũng không có tức giận gì cả.

Thậm chí còn tiếp tục cười dịu dàng.

“Ngươi có hài lòng không?”

“Tàm tạm.”

“Có phải có thể bắt đầu khởi công rồi không?”

“Đương nhiên có thể.”

Khương Thành nói xong, lập tức đánh lên Linh Tiễu của Lăng.

Muốn đưa nữ nhân này lên vị trí Thần Quân, vậy thì vòng này cũng chỉ có thể hoàn thành giúp nàng.

Linh Tiễu xoay tròn trên không trung, quả nhiên phía dưới lại xuất hiện tên của Lĩnh Tiễu tàn khuyết điển tịch này —— ‘Hàn Nguyệt Tinh Cực’.

Thứ đồ gì đây?

Thành ca lục tìm một hồi ở hệ thống thương thành, cuối cùng mới phát hiện ra đây là một phủ pháp, cấp độ Đạo Tôn cao nhất.

Giá bán ở hệ thống thương thành là 80 triệu điểm tiên nguyên.

Hiện tại đối với hắn, cái này không tính là gì cả.

Nhìn thấy hắn dừng lại một chút, Lăng che môi cười nhẹ.

“Độc môn bí thuật đánh một cái của ngươi sẽ không mất tác dụng đó chứ?”

“Linh Tiễu này nói cho ngươi biết kiếp trước của nó sao?”

Nàng cũng không tin Khương Thành thật sự có thể đánh một cái, sẽ trực tiếp lấy được toàn bộ điển tịch.

Chỉ cho rằng lần vừa rồi là trùng hợp.

Mà lần này, phải xem hắn còn tiếp tục như thế nào.

“Khiến ngươi thất vọng rồi, nó đã nói hết toàn bộ phủ pháp cho ta biết rồi.”

Lúc nghe được hai chữ phủ pháp, Lăng đã hơi sửng sốt.

Hắn còn chưa cảm ngộ chân ý bên trong, làm sao biết đây là phủ pháp?

Mà ngay sau đó, nàng nhìn thấy phía trên Linh Tiễu của bản thân, dập dờn lên tầng kim quang thứ nhất.

Tiếp theo là tầng thứ hai, tầng thứ ba…

Vốn dĩ Khương Thành chỉ định nối tiếp một tia chân ý, qua cửa ải là được rồi

Nhưng nhiều người cho rằng lần trước đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, là hắn đã từng học trước Thần Võ Thanh Hư Bí Kinh, nghiêm túc chất vấn mức độ làm màu của hắn.

Hắn cảm thấy bản thân cần phải bịt kín mọi miệng lưỡi nghi ngờ của đám người kia một lần nữa.

Như vậy mới có thể duy trì được cảm giác trải nghiệm việc làm màu.

Dù sao cũng đã học được 'Hàn Nguyệt Tinh Cực' này từ hệ thống, sau khi kích hoạt thì đã mãn cấp.

Một tia chân ý và phục hồi toàn bộ như cũ, độ khó giống nhau, chẳng qua tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Sau khi chân ý trên Linh Tiễu lại dâng lên tầng tầng lớp lớp, tất cả mọi người có mặt cũng bùng nổ một lần nữa.

"Mẹ kiếp, lại tới?"

"Linh Tiễu vòng thứ tư này, hẳn là hắn vừa mới tiếp xúc đúng không?"

"Thế mà cũng có thể phục hồi như cũ?"

"Ai có thể cho ta biết, rốt cuộc chuyện này là làm sao không?"

"Đừng nói đây cũng là công pháp hắn đã được học trước."

Đám người Quân Vương và Cảnh Vương cũng mông muội rồi.

Linh Tiễu là do bọn họ bố trí, vốn dĩ Khương Thành không thể chuẩn bị trước công pháp, hơn nữa những công pháp này còn bị thất truyền.

Trùng hợp gặp một cửa, đã là kỳ tích trong kỳ tích.

Trùng hợp gặp hai cửa, hơn nữa còn là vừa vặn đụng phải, cơ bản là chuyện không thể tồn tại.

“Rốt cuộc hắn làm điều này bằng cách nào?”

Vấn đề này, đã là lần thứ N xoay quanh trong đầu bọn họ.

“Linh Tiễu của bản thân hắn, tốt xấu gì cũng cảm ngộ chân ý vài lần, làm dáng.”

“Linh Tiễu lần này, hắn còn không có cảm ngộ chân ý trong đó.”

”Đúng vậy, hắn chỉ đánh một cái mà thôi.”

“Lẽ nào… câu hắn nói là thật á?”

“Hắn nắm giữ bí pháp đặc biệt gì đó, đánh một cái, thì có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của điển tịch trong Lĩnh Tiễu vào trước đây?”

“Điển tịch cũng không phải là vật sống, thế gian làm sao có thể tồn tại chuyện hoang đường như vậy?”

“Nhưng ngoại trừ như vậy thì không còn cách nào khác có thể giải thích được.”

Ngay cả Lăng cũng hơi nghi ngờ.

Chẳng lẽ tiểu tử đó nói thật sao?

Điều này là không thể!

Ở chung với Khương Thành càng lâu, nàng càng cảm thấy nhận thức trước kia của bản thân sắp bị lật đổ sạch sẽ.

Nàng còn nghĩ như vậy, huống chi là những người khác?

Ngay sau đó, trong sân xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Chỉ nhìn thấy hai ngàn tiên nhân khác vẫn chưa qua ải ở xung quanh lần lượt bắt chước theo, cũng đánh một cái lên Linh Tiễu của bản thân.

Cảnh tượng hơn hai ngàn Linh Tiễu đang xoay tròn trên không, khiến cho người ta bật cười một trận.

Cho dù là Quân Vương hay Cảnh Vương ở trên không, hay là Tu Đế và Không Đếm trong Tử Tiêu Điện, tất cả đều không nhịn được mà co giật khóe mắt.

Chết tiệt, các ngươi đang làm gì vậy?

Bảo các ngươi đến để so tài, không phải đến để cho các ngươi chơi trò con quay, có thể trang trọng chính thức một chút hay không?

Những người này đánh một chưởng, đương nhiên là không nhận được gì cả.

Mặc dù bọn họ cũng nhìn thấy tên điển tịch ở phía dưới, nhưng lại không có tác dụng gì cả.

Dù sao thì bọn họ cũng không có hệ thống.

Rất nhiều người đang xem màn biểu diễn tráng lệ của Khương Thành ở cách đó không xa, vừa hâm mộ vừa tiếc nuối.

"Xem ra… là chúng ta không thể có được kỹ thuật chủ yếu đánh một cái kia mà."

"Chắc chắn rồi, một chưởng kia rất không đơn giản, không thể tùy tiện đánh một cái là được."

Chương 1452: Như vậy cũng tính?

"Bề ngoài nhận thấy một chưởng kia bình thường không có gì kỳ lạ."

"Trên thực tế chắc chắn ẩn chứa kỳ diệu vô tận, mà đó mới là tinh túy."

Có tiên nhân vuốt cằm, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, làm ra vẻ hiểu ra.

"Theo suy đoán của ta, một chưởng đó liên quan đến mạch đặc biệt của điển tịch…"

"Nó thuộc về thiên địa huyền môn đả thông điển tịch."

"Thật là thần kỳ!"

"Thật sự không ngờ, thế mà thế gian vẫn còn có bí thuật phục hồi điển tịch này, hôm nay thực sự là mở mang tầm mắt."

"Đúng là Thần nhân!"

Nghe được cuộc thảo luận của bọn họ, Tu Đế trong Tử Tiêu Điện nghiến răng nghiến lợi.

“Các ngươi thật sự tin sao?”

“Dù sao thì ta cũng không tin, chắc chắn tiểu tử đó đã dùng thủ đoạn gian lận gì đó, tìm được sơ hở.”

Cho dù hắn đoán như thế nào, cuối cùng cũng không đoán được sự thật.

Tiến trình Khương Thành phục hồi công pháp đã xảy ra trước mắt bao người, thuận lợi trôi chảy trước sau như một, không ai có thể bới móc ra được vấn đề gì.

Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, phủ pháp ‘Hàn Nguyệt Tinh Cực’ này đã được hắn phục hồi lại hoàn toàn.

Linh Tiễu lại phát triển ra toàn diện lần nữa.

Sau đó Khương Thành cũng không hề dừng lại, sau khi thu nhỏ Linh Tiễu này, rất tự nhiên mà bỏ vào trong nhẫn trữ vật của bản thân.

Tuy rằng hắn không thể sử dụng phủ pháp này được, nhưng có thể dùng để làm phong phú Phi Tiên Môn và điển tịch môn phái của Băng Cung trong tương lai mà!

Mà việc so tài của Lăng trong vòng này, lúc hắn ngưng luyện ra tia chân ý đầu tiên, cũng đã vượt qua cửa ải.

Thấy nàng không cần làm gì cả, cứ thế được gánh vào trận thứ tư, rất nhiều người đỏ mắt vì ghen tị.

“Tiên nữ này cũng thật quá may mắn, cả ba trận đều được gánh qua cửa ải.”

“Đúng vậy, với thực lực của nàng, vốn dĩ trận đầu tiên đã không thể vượt qua rồi đúng không?”

“Gặp phải Khương Ẩn Hoàng, xem như là may mắn lớn nhất trong cuộc đời nàng.”

“Được quý nhân tương trợ trong đại hội thông thần, đây là khói xanh phần mộ tổ tiên mà.”

“May mắn của cả cuộc đời nàng đã dùng hết ở đây rồi.”

Đám Thần Quân của Quân Vương và Cảnh Vương sắp chết lặng.

Đó là Chiến Đế, người có sức chiến đấu mạnh nhất trong Thập Thiên Đế.

Nàng hoàn toàn không cần được gánh…

Nhưng mà, cuối cùng vẫn có rất nhiều người đặt câu hỏi.

“Trận thứ ba này, chẳng lẽ cũng có thể giúp đỡ sao?”

“Đúng vậy, đây rõ ràng là so tài một người, sao có thể để cho người khác làm thay?”

“Cái này không hợp quy tắc đúng không?”

“Ta cảm thấy nên hủy bỏ thành tích của tiên nữ này, loại nàng ra ngoài.”

Với những chất vấn của bọn họ, bản thân Lăng cũng không có bất kỳ lời giải thích và phản đối nào.

Như thể nàng không hề nghe thấy, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn nở một nụ cười thản nhiên như trước.

Mà cứ chất vấn như vậy, cũng nhanh chóng cuốn qua mọi người có mặt.

Ngay cả đám Đạo Thánh lâu năm là Vân Đình và Tịch Phong kết thúc trận so tài thứ ba, cũng không khỏi nhìn về phía năm Thần Quân phụ trách chủ trì.

Chờ bọn họ tuyên bố thành tích của Lăng không hợp lệ.

Hai trận đầu cũng bỏ qua đi.

Miễn cưỡng xem như đó là hợp tác với nhau là được rồi.

Trận thứ ba này hoàn toàn là nhờ người thi hộ, hơn nữa còn là ở trước mặt mọi người.

Thật sự là quá trắng trợn rồi.

Nếu không tuyên bố điều này không hợp lệ, thì đúng là không thể nào nói nổi nữa mà.

Vẻ mặt của Quân Vương và Cảnh Vương vô cùng khó coi.

Nếu như người mà Khương Thành giúp là người khác, từ lâu bọn họ đã tuyên bố không hợp lệ ngay tại chỗ rồi, ngay cả Khương Thành thi hộ cũng phải trị tội, cùng loại ra ngoài.

Vốn dĩ không cần người khác đến thúc giục.

Nhưng mà vấn đề là người hắn giúp là Lăng, là Chiến Đế…

Đón lấy từng ánh mắt thúc giục, suýt nữa Quân Vương muốn chửi ầm lên.

Hơn nữa, thế mà các ngươi muốn ta tuyên bố thành tích của Chiến Đế không hợp lệ, thật sự là một đám người mơ mộng.

Cái này không phải là các ngươi đang ép ta đắc tội với nàng sao?

Nàng là sự tồn tại mà những Thiên Đế khác cũng không dám đắc tội, nhỏ bé như ta thì tính là cái gì?

Các ngươi muốn ép chết ta thì cứ nói thẳng!

"Khụ, trận so tài này cũng không hạn chế không được giúp đỡ người khác, cũng không hạn chế việc không nhận giúp đỡ của người khác."

"Cho nên, Khương Thành giúp đỡ người khác vượt qua cửa ải là hợp với quy tắc, thành tích của Lăng cũng hợp lệ."

Cái gì?

Trắng trợn thay người khác so tài như vậy, thế mà cũng là hợp quy tắc?

Mọi người hoàn toàn không thể hiểu được.

Vân Đình Đạo Thánh không khỏi lạnh lùng hừ một cái.

"Quân Vương, lời này của ngươi thật không có ý nghĩa, nếu như như vậy là hợp với quy tắc, vậy chẳng phải là mỗi người đều sẽ làm theo sao?"

Đám người Tịch Phong Đạo Thánh cũng lần lượt hùa theo.

"Đúng vậy đó, nếu như như vậy cũng có thể, vậy thì ai cũng có thể giúp người khác rồi."

"Trong số những người vượt qua cửa ải cuối cùng, chẳng phải là đã xuất hiện một lượng lớn hạng người thật giả lẫn lộn rồi sao?"

"Đây là đại hội tuyển chọn Thần Quân, người có thể đi lên đều là tinh anh, bất chấp hạng người tầm thường vàng thau lẫn lộn, há chẳng phải là chuyện cười hay sao?"

Quân Vương rất muốn nói rằng, những lời này của các ngươi ta đều đồng ý, kể cả dấu chấm câu.

Nhưng mà vấn đề là người đó là Chiến Đế.

Một người có thể phá vỡ hoàn toàn quyết định của các Thiên Đế khác, một người có thể tự mình đặt ra quy tắc, một người có thể lật đổ toàn bộ chúng ta.

Cho nên những đạo lý lớn này không áp dụng vào lần này được đâu!

"Đúng vậy!"

Quân Vương cắn răng, hạ thấp giọng nói: "Mỗi người đều có thể giúp đỡ người khác."

"Có thể được quý nhân tương trợ, đó cũng xem như là một loại năng lực, một loại may mắn, là định số trong bóng tối."

"Chỉ có điều, những người đã rời khỏi sân thì không thể vào sân lần nữa."

Hắn cũng đã xem như là bất chấp tất cả, dù sao chuyện này ngoại trừ Khương Thành, cũng không có mấy người có thể làm được.

Bản thân những người khác muốn vượt qua cửa ải cũng đã khó khăn, huống chi nói đến việc giúp đỡ người khác?

Mà đại hội thông thần cũng sẽ không có kỳ tiếp theo.

Chỉ cần không đắc tội bà cô đó, thì mọi thứ đều dễ bàn, sửa đổi quy tắc thì thế nào?

"Cái gì?"

"Như vậy cũng được?"

"Thật sự là hoang đường mà!"

Đám người Vân Đình Đạo Thánh hoàn toàn không thể nào chấp nhận được.

Cho nên ánh mắt nhìn Thành ca và Lăng đều khó chịu.

Nhưng bọn họ cũng không thể làm gì được, trừ khi bản thân bọn họ không muốn làm Thần Quân nữa, nếu không hai chữ rút thi cũng nói không nên lời.

“Xem ra thân phận của ngươi rất cao quý.”

Thành ca cũng không nhịn nổi mà truyền âm.

Hắn cũng rất tự mình hiểu lấy.

Có thể nhìn ra được quy định dung túng gian lận này, không phải vì mình, mà là vì Lăng.

“Ồ, cái này cũng bị ngươi nhìn ra rồi sao?” Lăng cũng cười híp mắt mà truyền âm trở lại.

Nàng cũng không phủ nhận.

“Cho nên rốt cuộc ngươi là ai?”

“Hì hì, ngươi đoán xem?”

“Ta đoán à, có lẽ ngươi là con gái của Thiên Đế nào đó đúng không, hoặc là cháu gái.”

Thành ca khởi động đầu óc, phát huy óc tưởng tượng.

“Ngoại trừ loại tiểu công chúa được cưng chiều này, không ai khác có thể nhận được sự chăm sóc như vậy.”

“Ngươi thật đúng là một đại thiên tài, chuyện này cũng bị ngươi đoán được.” Thế mà Lăng lại không phủ nhận.

Thành ca hờ hững nói: “Đương nhiên, nói thật cho ngươi biết, năm đó ở Thiên Đạo Kiếm Hải ta đã nhìn ra rồi, chỉ là lười nói thẳng mà thôi.”

“Ngươi thật đúng là tuệ nhãn như đuốc mà!”

Lăng mỉm cười giơ ngón cái cho Thành ca.

“Nếu đã biết thân phận của ta, vậy thì có phải ngươi nên tôn kính ta một chút hay không?”

“Tôn kính?”

Thành ca trực tiếp cười ra tiếng.

“Đừng nói là loại tiểu nha đầu Đế nhị đại như ngươi, ngay cả Thiên Đế thật sự, ở trước mặt Ca thì cũng chỉ là như vậy mà thôi.”

Nội tâm Lăng hơi động, không biến sắc nói: “Phải không? Ta không tin.”

“Muốn khích ta.”

Thành ca cười ha ha: “Có phải muốn khích ca nói ra nội tình không?”

Hắn xoa đầu Lăng, mạnh đến nổi làm rối mấy sợi tóc đen của nàng.

“Giở trò tiểu tâm cơ này trước mặt Ca không được đâu.”

Chương 1453: Lương tâm của ta không cho phép

Nhìn thấy Khương Thành bất kính với Chiến Đế như vậy, ba vị Thiên Đế và các vị Thần Quân đã không sợ hãi hay kinh ngạc gì nữa.

Bọn họ đều đã tê liệt.

Cứ như vậy đi, hai người các ngươi chơi vui vẻ là được rồi.

Tu Đế vẫn như cũ ôm lấy một kì vọng.

Dựa vào tính cách hỉ nộ vô thường kia của Chiến Đế, một ngày nào đó trong tương lai sẽ vỗ chết tiểu tử kia trong tiếng cười cười nói nói.

Hắn tin chắc!

Mà hai người bên này quả thực chơi rất vui vẻ.

Thành ca cảm thấy mình rất giỏi trong việc trấn áp sự kiêu ngạo của nữ tử tâm địa đen tối này.

Lăng lại đánh lừa hắn, cố ý để hắn xem mình như tiểu công chúa của Thiên Cung gì đó.

Mỗi người mang ý xấu riêng thuộc về mình.

“Khương Thủ Tọa!”

Một tên Đạo Tôn gần vòng thứ tư đột nhiên lắp bắp chạy đến.

“À thì, ta là Hoài Liễu Đạo Tôn của Phượng Thần Động Thiên ở Nguyên Tiên giới phía dưới, ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu!”

“Hả?”

Thành ca cũng không quen biết người này.

Có điều ca này xưa nay nhiệt tình, sau khi chợt sửng sốt hắn quay đầu lại đáp một tiếng.

“Xin chào xin chào!”

Hoài Liễu Đạo Tôn có phần được ưu ái mà sợ, vội vàng lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“Chào chào chào!”

“À thì, Khương Thủ Tọa đã đứng đầu trong ba trận liên tục, khiến người ta bội phục đấy!”

Thành ca có phần không đoán được tâm tư của hắn.

Có điều đối với nịnh hót, bình thường hắn đều chấp nhận tất cả.

“Ha ha ha, chỉ là chuyện nhỏ không đáng phí sức, không ngờ rằng lại dẫn đến chấn động lớn như vậy, thật là có lỗi quá mà.”

“Khương Thủ Tọa quả thực là quá khiêm tốn rồi, không hổ là tấm gương của Đạo Tôn chúng ta!”

“Khiêm tốn khiêm tốn, ta chỉ là đã làm chuyện nên làm, tấm gương gì đó ta không dám làm…”

Trong miệng Thành ca nói không dám làm, khuôn mặt đẹp trai kia lại sớm đã phơi phới lên rồi.

Trong lòng hắn cũng có hơi buồn bực.

Người này chạy đến chỉ là đặc biệt để nịnh nọt mình thôi sao?

Vậy loại tinh thần này của hắn… cũng quá đáng quý rồi.

Nếu như người người đều giống như hắn, Nguyên Tiên giới phải hài hoà bao nhiêu chứ?

Hoài Liễu Đạo Tôn tiếp tục thao thao bất tuyệt tâng bốc: “Nghe nói Khương Thủ Tọa vỗ một chút đã có thể biết được toàn bộ điển tịch trong Linh Tiễu, loại bản lĩnh này thật đúng là hết sức cao minh, khiến người ta mở rộng tầm mắt…”

Thành ca tiếp tục làm ra vẻ khiêm tốn.

“Cảnh tượng nhỏ, không đáng nhắc đến, khiến mọi người chê cười rồi.”

“Những Linh Tiễu khác, Khương Thủ Tọa cũng có thể làm được chứ?”

Nghe thấy câu nói này của Hoài Liễu Đạo Tôn, không chỉ là Khương Thành, những người khác cũng đột nhiên phản ứng lại.

Đặc biệt là những Tiên Nhân vòng thứ ba vòng thứ tư nhìn Linh Tiễu bất lực không biết làm gì kia, càng là trước mắt chợt sáng.

Đúng vậy!

Vừa rồi Quân Vương và Cảnh Vương đã chính miệng nói rồi, tỉ thí này có thể tìm người giúp đỡ, không làm trái quy tắc.

Mà Khương Thành vẫn chưa rời khỏi trận.

Nếu như hắn đã có thể giúp tiểu tiên nữ kia, vậy cũng có thể mời hắn giúp mình mà.

Nếu như không nắm bắt được cơ hội như vậy, vậy quả thực làm trái Thiên Đạo đấy!

Một lúc sau, một đám đông người đã vây chặt đến.

“Khương Thủ Tọa có thể giúp ta không?”

“Khương Thủ Tọa chân thực nhiệt tình đấy, nhất định không để ý mà giúp ta qua được cửa ải này.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta đều biết Khương Ẩn Hoàng nhiệt tính nhất, chắc chắn sẽ không ngồi nhìn chúng ta bị loại bỏ đâu.”

“n tình này, bổn tiên nhất định khắc ghi trong lòng.”

Thành ca ngược lại là không để ý làm màu nhiều một chút, nhưng đối với đề nghị của những người này, một chút xíu hứng thứ hắn cũng không có.

Bởi vì… không có lợi.

Chỉ nói cảm tạ thì có tác dụng gì, hắn muốn qua cửa ải, nhất định phải mua công pháp võ kĩ từ hệ thống đấy.

Những thứ bỏ ra kia là điểm tiên nguyên trắng loá.

Chỉ vì có được mấy tiếng cảm tạ hời hợt, thậm chí có lẽ đều không phải là phát từ đáy lòng?

Tốt xấu gì các ngươi cũng phải trả chi phí chứ?

Còn gì mà sẽ không ngồi nhìn các ngươi bị loại bỏ, các ngươi bị loại bỏ hay không liên quan quái gì đến ta?

“Khụ!”

Sắc mặt Thành ca chợt nghiêm lại, lời lẽ chính nghĩa khoát tay.

“Các vị thật sự là nói đùa rồi.”

“Tỉ thí đương nhiên phải dựa vào bản thân, sao có thể trông mong vào người khác giúp đỡ chứ, như vậy cho dù đã thông qua rồi lại có ý nghĩa gì chứ?”

“Nếu như ta giúp các ngươi, những người dựa vào thực lực qua được cửa ải kia sẽ nghĩ thế nào?”

“Chuyện này có hơi không công bằng lắm với bọn họ, lương tâm của ta không cho phép mình làm như vậy!”

Mọi người đều oán thầm trong lòng, vậy vừa rồi ngươi đã giúp Lăng qua cửa ải lại tính là chuyện gì chứ?

Lúc đó lương tâm của ngươi đi đâu rồi?

Có điều những lời này của Thành ca ngược lại là đã khiến đám người Quân Vương và Cảnh Vương với tư cách là chủ trì đại hội hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ còn thật sự lo lắng hắn tuỳ tiện giúp đỡ người khác, mang theo một đám đông người không đủ tư cách tiến vào trận thứ tư.

Như vậy thật sự là đã phá hoại sạch sẽ công bằng công chính rồi, vòng thứ ba này sẽ biến thành một trò cười.

“Những người các ngươi không đi đường chính, cả đầu đều chỉ biết đi đường tắt!”

“Như vậy cũng xứng trở thành Thần Quân sao?”

“Quả thực không ra gì, coi như tiểu tử này biết điều…”

“Mặc dù vẫn đáng hận như cũ, nhưng cuối cùng vẫn có thể biết được một chút đạo lý quan trọng, cũng chỉ điểm ấy đáng khen.”

Sự trách móc của bọn họ không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của mọi người đối với việc muốn gian lận.

Lăng đã gian lận, hơn nữa đã được ngầm đồng ý, vậy tại sao những người khác lại không thể gian lận?

Hoài Liễu Đạo Tôn hết sức cầu khẩn.

“Khương Thủ Tọa, dù sao ngươi đã giúp một người, lại giúp thêm một người nữa cũng không có gì khác biệt mà.”

“Đúng vậy đúng vậy, lại giúp thêm hai người nữa, ảnh hưởng cũng không lớn.”

“Thật ra lại giúp thêm ba người cũng giống như vậy, dù sao bọn ta cũng không thể lay động nổi địa vị của Đạo Thánh.”

“Lại giúp thêm bốn người…”

Thành ca thầm nghĩ cứ phát triển như vậy nữa, lập tức phải tiếp tục đi vội vàng giúp thêm một nghìn người nữa rồi.

Các ngươi có thôi đi không hả?

“Không giúp không giúp!”

“Vừa rồi đã giúp nha đầu kia, điều này đã phá hoại nghiêm trọng tính công bằng của đại hội, hiện tại nội tâm ta cũng đã tràn đầy sự hối hận và tự trách, sao có thể sai lại càng sai?”

Giọng nói của hắn trầm thấp, vẻ mặt vô cùng xót xa.

“Ta không thể càng đi càng xa trên con đường sai lầm nữa, nhất định phải kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm!”

“Các ngươi cũng không cần nói thêm gì nữa đâu, ca là một người chính trực…”

Thành ca đang nói liền phát hiện tay trái của mình đã bị đụng một chút, sau đó lòng bàn tay đã có thêm một chiếc nhẫn trữ vật.

Khẽ dò ra thần niệm xem một chút đã nhìn thấy trong nhẫn không gian có một đống thiên tài địa bảo đang nằm.

Tính sơ qua, gần như có thể trị giá trên trăm triệu điểm tiên nguyên rồi.

Có điều hắn là tông sư luyện đan, luyện khí, chế phù, xây dựng trận pháp tinh thông đủ loại, những thiên tài địa bảo này

ở trên tay hắn, tương lai có thể phát huy ra giá trị càng lớn.

Chắc chắn xa không chỉ thu hồi chút giá kia cho hệ thống.

Ngước mắt lên nhìn một chút đã nhìn thấy nụ cười nịnh nọt ngầm hiểu lẫn nhau kia của Hoài Liễu Đạo Tôn.

“Ngươi làm gì vậy?”

Khương Thủ Tọa không vui nhíu mày lại, sắc mặt khá nghiêm túc.

“Lẽ nào ngươi trông cậy dùng bảo vật để thu mua lương tâm của ta, để ta tiếp tục làm chuyện trái công bằng sao?”

Hắn vừa nói, vừa thuần thục cất nhẫn trữ vật kia đi.

“Quả thực không thể tưởng tượng được, ngươi coi ta là loại người gì, không có nguyên tắc như vậy sao?”

“Khà khà khà…”

Hoài Liễu Đạo Tôn nhìn thấy hắn nhận lấy, lập tức vui mừng khôn xiết xoa tay.

“Cái này… Ngươi giúp nàng qua cửa ải thứ ba quả thực là cực khổ, đây là một chút tâm ý của ta mà.”

“Cũng hi vọng có thể khiến lương tâm bị tổn thương của ngươi hơi được an ủi một chút.”

“Khụ, lương tâm của ta quả thực đã ấm áp rất nhiều.”

Thành ca ho khan một tiếng, sau đó thản nhiên nói: “Nhưng mà ngươi đã giúp ta trị liệu lương tâm một lần, làm hại ta cũng đã nợ ngươi một nhân tình đấy.”

“Người có nguyên tắc giống như ta, đã thiếu nhân tình không trả, buổi tối cũng không thể ngủ được.”

“Ngươi nói như vậy nên làm thế nào đây?”

Chương 1454: Lương tâm được an ủi

Thứ Hoài Liễu Đạo Tôn đang đợi chính là câu nói này.

“Khương Ẩn Hoàng quả thực là đã quá khách khí rồi.”

“Thật ra đó đều là ta phát tự tận đáy lòng đấy, là bởi vì kính ngưỡng ngươi, không tham muốn hồi báo, làm gì tính là nhân tình gì chứ?”

“Ngươi căn bản không cần trả đâu.”

Lão già này xem như là đã học được tiết tấu của Thành ca, không ngừng lấy lòng theo.

Khuôn mặt già nua đều đã sắp cười thành hoa cúc.

“Nhưng mà ta lại không thể phá vỡ nguyên tắc của ngươi, làm hại buổi tối ngươi không ngủ được, lỗi lầm này quá lớn rồi.”

“Thế này đi, Linh Tiễu của ta vẫn chưa hoàn thành, hay là ngươi giúp ta hoàn thành đi, như vậy ngươi sẽ không nợ nhân tình nữa.”

Thành ca cực kì vui mừng.

“Vậy đúng thật là phải cảm ơn ngươi đã cung cấp cơ hội trả lại nhân tình này rồi.”

“Đây là việc ta nên làm.”

Mọi người ở một bên đều đã sắp hoá đá rồi.

Còn có thể chơi như vậy?

Hai người các ngươi là coi bọn ta ngốc, hay là coi bọn ta vừa mù vừa điếc?

Cho rằng bọn ta không nhìn thấy cảnh tượng nhận nhẫn trữ vật kia?

Hay là cho rằng bọn ta nghe không hiểu cuộc trò chuyện thần tiên của hai người các ngươi?

Cầu xin hai người các ngươi thu lại thần thông đi, đừng biểu diễn nữa.

Một cuộc giao dịch ngầm không thể lộ ra ngoài ánh sáng, lại bị hai người các ngươi nói thành một lần hành vi cao thượng giúp đỡ lẫn nhau làm niềm vui.

Mọi người đều đã sắp bị bọn họ cảm động chết rồi.

Ngay cả ba vị Thiên Đế cũng nghẹn họng nhìn trân trối, bị hai tên này đổi mới nhận thức đối với từ vô sỉ này.

Đám Thần Quân Quân Vương và Cảnh Vương quả thực không thể nhìn tiếp được nữa.

Quá tồi tệ rồi!

Thay người ta thi đấu trước mặt mọi người, gian lận trước mặt mọi người, hơn nữa còn mẹ nó nhét chỗ hời trước mặt mọi người…

Các ngươi coi đây là cái gì?

Đường đường Thiên Cung lại không cần mặt mũi sao?”

Không biết có vài chuyện căn bản không thể lộ ra ánh sáng, không thể đặt trên mặt bàn hay sao?

Cho dù thật sự muốn làm cũng đừng để nhiều người như vậy nhìn thấy chứ!

“Khương Thành, ngươi dám giúp hắn thử xem!”

“Ngươi coi đại hội này là cái gì rồi? Thay người khác thi đấu như vậy, quả thực chính là nhiễm bẩn công chính công bằng của tỉ thí!”

“Ngươi đã quên vừa rồi từng nói gì rồi sao?”

Một lát trước, bọn họ còn cảm thấy Thành ca lo cho đại cuộc đấy.

Hiện tại cảm thấy tiểu tử này quá khiến người ta thất vọng, thật sự là đã nhìn nhầm hắn!

Đều đã có một chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép như thế rồi.

“Chúng ta là đang giúp đỡ lẫn nhau, ngươi đừng nhúng tay vào nữa.”

Thành ca trực tiếp khoát tay, cũng không thèm liếc nhìn hắn nhiều thêm một cái.

“Vả lại trước đó không phải là các ngươi cũng đã tuyên bố rồi sao, thay người thi đấu là phù hợp quy củ tỉ thí đấy.”

Hắn biết phá hoại sự công chính của tỉ thí như vậy sẽ khiến Thiên Cung mất hết thể diện.

Nhưng vậy thì lại sao chứ?

Trước đó phân mình đến Linh Tiễu khó nhất, không phải cũng là Thiên Cung lợi dụng chức quyền lén lút làm đó sao?

Lúc đó sao bọn họ không nói công chính đi?

Hoài Liễu Đạo Tôn tung tăng đi lên trước dẫn đường, dẫn hắn đến phía trước Linh Tiễu của mình.

Thật ra hiện tại Khương Thành căn bản không cần vỗ bay Linh Tiễu, trực tiếp dùng thần niệm thì đã có thể nhìn thấy tên của điển tịch ở dưới đế rồi.

Nhưng hắn vẫn là làm bộ làm tịch vỗ một chưởng.

Sau đó mới cười khổ chỉ vào Hoài Liễu Đạo Tôn, cố ý oán trách một câu: "Ngươi đấy ngươi đấy, không có lần sau đâu!"

Người sau ngầm hiểu trong lòng.

"Khà khà khà! Hiểu mà hiểu mà!"

Ngay sau đó, Khương Thành lại lần nữa ấn mở hệ thống thương thành, tìm thấy môn công pháp cấp Đạo Tôn này, tiêu mất chín mươi lăm triệu điểm tiên nguyên để mua lấy.

Sau khi kích hoạt chính là công tác liên tục bổ sung toàn bộ trình tự công pháp.

Đám người Quân Vương và Cảnh Vương tức đến mí mắt máy động.

Dưới tình huống bình thường, bọn họ nhất định sẽ nhảy ra lớn tiếng quát mắng, sau đó cả hai người một là gian lận và một là giúp đỡ gian lận, đều sẽ bị trục xuất cả ra khỏi trận.

Vấn đề là sau khi đã trải qua lần của Lăng kia, bọn họ đã không thể nói đây là gian lận nữa.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn ba toà Linh Tiễu hoàn toàn thành hình.

"Thành công rồi!"

Các Tiên Nhân vây xem lại hoan hô lần nữa.

"Lại hoàn chỉnh phục hồi một bộ điển tịch không hoàn chỉnh, quả thực thần kì!"

"Mẹ nó đây nếu như còn từng học qua trước, vậy chính là sỉ nhục chỉ số thông minh của ta."

“Bí thuật vỗ một chút kia cũng thần kì quá rồi đi…”

Trong tiếng khen ngợi xung quanh, Hoài Liễu Đạo Tôn kích động đến khuôn mặt già nua tươi cười rạng rỡ.

“Ha ha ha, thật tốt quá!”

“Đa tạ Khương Ẩn Hoàng, đa tạ…”

Nếu không phải là Khương Thành tránh nhanh, lão già này đã suýt nữa muốn ôm hắn một cái nhiệt liệt chắc nịch.

Có điều Hoài Liễu Đạo Tôn cũng không có cơ hội phát biểu gì.

Một lúc sau, hắn đã bị những Tiên Nhân khác xung quanh chôn vùi, sau đó xô đẩy chen đến bên ngoài.

“Khương Ẩn Hoàng, đây là một chút tâm ý của ta!”

“Còn có ta, ta cũng muốn góp hết một phần lực non yếu cho lương tâm bị tổn thương của ngươi.”

“Khương Ẩn Hoàng nhìn ta đi!”

“Ta với Khương Ẩn Hoàng vừa gặp như đã quen biết từ lâu, phần lễ vật này thuộc về biết anh hùng trọng anh hùng, hoàn toàn không cầu hồi báo. Đương nhiên nếu như ngươi vẫn cứ muốn giúp ta hoàn thành Linh Tiễu, vậy ta cũng sẽ vô cùng cảm động…”

Mặc dù coi như đã thông qua vòng thứ ba, cơ hội bọn họ có thể lấy được trí bảy người đứng đầu ở trận thứ tư vẫn là cực kì nhỏ bé, nhưng dù sao vẫn có một tưởng niệm.

Huống hồ đây lại không cần bọn họ trả ra toàn bộ thân gia.

Đối mặt với sự mê hoặc của vị trí Thần Quân, liều một phen vẫn đáng giá.

Thành ca rất nhanh cũng đã bị sự nhiệt tình của mọi người chôn vùi.

Người người đều giơ nhẫn không gian lên, khóc lóc gào thét cầu hắn thu lấy.

Tư thế đó, rất nhiều dấu hiệu ngươi không thu bọn ta sẽ phải nằm xuống khóc lóc om sòm ngay tại chỗ.

Nhìn đến những người xem bên ngoài trận kia cũng đều không nói nên lời nữa.

Sống nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại cảnh tượng này.

Hơn nữa còn xảy ra ở nơi đường đường là Thiên Cung, cách Tử Tiêu điện không xa.

"Trò cười!"

"Thật đúng là một trận trò cười…"

Ba vị Thiên Đế chậm rãi nhắm mắt, dứt khoát cắt đứt nhận biết với bên ngoài.

Nhắm mắt làm ngơ.

Ngược lại Lăng không để bụng chuyện này, ngược lại tràn đầy hứng thú nhìn náo nhiệt.

Mà bên cạnh Thu Vũ Tuyền ở chỗ không xa cũng đã tụ tập không ít người.

"Vũ Tuyền Tiên tử, có thể giúp ta thông qua một chút không?"

"Đúng thế đúng thế, đây là một chút tâm ý của ta."

"Vũ Tuyền Tiên tử ngươi không thể thấy chết không cứu…"

Thành ca bên kia đã quá nhiều người, hai nghìn người đến, hơn ba tiếng còn lại căn bản không bận hết.

Chút thời gian như vậy, còn có nắm chắc giúp người khác hoàn thành cũng chỉ có Thu Vũ Tuyền tốc độ mở màn nhanh nhất thôi.

Đáng tiếc nhiều nhất nàng chỉ có thể giúp một hai người, hơn nữa nàng căn bản không có hứng thú đó.

"Từng người từng người đến!"

"Xếp thành hàng cẩn thận hết cả đi."

Bởi vì làm ăn quá nhiệt huyết, Khương Thành quyết định sau đó sẽ làm một tầng chân ý rồi sẽ thu tay, không cần phục hồi hết toàn bộ bí tịch nữa.

Dù sao một tia chân ý đã qua cửa ải.

Có điều cho dù hắn có nhanh hơn nữa, tìm được công pháp phù hợp từ hệ thống, mua lấy, sau đó kích hoạt, lại hoàn thành một tia chân ý, ít nhất cũng phải mười mấy giây.

Chủ yếu là tìm công pháp trong thương thành khá phiền phức.

Hơn ba tiếng còn lại có thể giúp được một nghìn người đã coi như là hiệu suất cao rồi.

Ca này vẫn là rất có đạo đức nghề nghiệp đó, không hề thu trước nhẫn không gian của tất cả mọi người.

"Vòng thứ tư khá khó qua cửa ải, cho nên ưu tiên vòng thứ tư."

Nghe thấy tin tức này, hơn sáu mươi Tiên Nhân bị phân đến vòng thứ tư hoan hô như sấm dậy.

Cho đến hiện tại, vòng thứ tư này chỉ có một tên Đạo Thánh đã thành công ngưng ra một tia chân ý.

Toàn bộ những người khác đều không có manh mối gì.

Dưới tình huống bình thường, tỉ lệ cao bọn họ đều sẽ bị loại bỏ.

Nói thật, điều này rất không công bằng.

Nếu như hơn sáu mươi người này phân ở vòng thứ nhất, ít nhất có từ bốn mươi người trở lên có thể thành công.

Nhưng hết cách rồi, đây chính là số mệnh từ lúc đầu Thiên Cung đã nói.

Đáng đời người rút được một vòng này, ai bảo số mệnh của ngươi thấp chứ?

Mà hiện tại, Khương Thành coi như là đã giúp bọn họ thay đổi số mệnh.

Chương 1455: Phạm Lôi keo kiệt

Nhìn thấy vòng thứ tư được ưu tiên, những Tiên Nhân khác ngưỡng mộ đố kị và oán hận.

Cứ lần lượt oán hận tại sao mình không được phân đến vòng này.

Mà tự nhiên hơn sáu mươi người ở vòng thứ tư kia lại sung sướng vô ngần.

“Vốn tưởng rằng lần này vận số không tốt, bị phân đến vòng thứ tư.”

“Không ngờ rằng đây ngược lại là một chuyện tốt.”

“Ha ha ha, dựa vào thực lực của bổn tiên, cho dù vòng thứ nhất cũng không nhất định có thể qua được cửa ải, hiện tại thì tốt rồi!”

“Thậm chí cũng không cần bản thân ra tay.”

Đối với hắn mà nói, đây giống như là trước mặt người chết đuối đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền lớn hào hoa.

“Khương Thủ Tọa, đây là phần tâm ý kia của ta.”

“Khương Ẩn Hoàng, ngươi mau cất kĩ đi.”

“Một lát nữa ngươi bị mệt, phần tình này bọn ta sẽ ghi nhớ.”

“Gì mà tình với không tình, các ngươi đã quên Khương Ẩn Hoàng không thích nợ nhân tình nhất sao?”

“Đúng đúng đúng, là ta ăn nói vụng về đã nói sai lời rồi ha ha…”

Bỏ ra một vài thù lao trong phạm vi chấp nhận được đã có thể trực tiếp thông qua trận thứ tư vốn không thể nào thông qua, bọn họ cảm thấy bản thân lời lớn rồi.

Bầu không khí vô cùng vui sướng, hoạt bát, nhiệt liệt.

Mãi cho đến khi những người khác đều đã giao xong thù lao, Phạm Lôi Đạo Tôn xuất hiện ở trước mặt Thành ca.

Lão này đang kìm hãm sức lực muốn dùng thuốc lá trong trận tiếp theo để đạt được thành tựu xuất sắc ở trận thứ tư, kết quả trận thứ ba phân ở vòng thứ tư, hoàn toàn không lĩnh hội ra được chân ý, mắt thấy sắp bị loại bỏ, đang lo lắng tức giận ở kia đấy.

Sự xuất hiện đột ngột của Thành ca coi như là đã cho hắn một lần cơ hội.

Có điều, hắn cảm thấy mình không thể tầm thường như những người khác.

“À thì Khương Thành à… Thời gian hai chúng ta quen biết cũng không ngắn rồi.”

Thành ca cười híp mắt gật đầu: “Đúng vậy, đặc biệt là chuyến đi Đạo Tuyệt Chi Địa, đã làm đồng đội một khoảng thời gian.”

Trong lòng Phạm Lôi Đạo Tôn chợt vui mừng, tiểu tử này nhớ thì tốt.

Mặc dù lúc ở Đạo Tuyệt Chi Địa kia, hắn và Khương Thành căn bản không hợp nhau ra sao cả, thỉnh thoảng lại trái nhau…

Nhưng tốt xấu gì cũng đã làm quen không phải sao?

“Nếu như chúng ta đã là người quen, vậy giúp ta đầu tiên không có vấn đề gì chứ?”

Thành ca cũng rất dứt khoát, “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Dù sao vòng thứ tư ai cũng có phần, hắn cũng không biết xếp ở vị trí đầu tiên có tác dụng gì.

Lẽ nào chuyện này cũng rất có máu mặt, có thể gia tăng phẩm vị?

Phạm Lôi Đạo Tôn vẻ mặt vui vẻ yên tâm, coi như tiểu tử này thức thời, còn nhớ “giao tình” lúc đó, biết nể mặt mình.

Thậm chí hắn không nhịn được ưỡn ngực ngẩng đầu, dùng cằm nhìn những người khác ở xung quanh một vòng.

Có nhìn thấy không, ta và các ngươi khác nhau.

Những người khác nhao nhao tỏ ra Phạm Lôi Đạo Tôn thật sự là được hoan nghênh, vậy mà có thể nói chuyện được với Khương Ẩn Hoàng.

Khương Thành nể mặt như vậy, Phạm Lôi nở mày nở mặt, đi đường đều đắc ý vênh váo rất nhiều.

“Ha ha ha, đây chính là Linh Tiễu của ta, mau bắt đầu đi!”

Thành ca đi đến bên cạnh Linh Tiễu kia, có hơi buồn bực.

Phạm Lôi Đạo Tôn này có phải là già rồi hay quên, đã quên mất vẫn còn một bước quan trọng chưa hoàn thành không?

“Chuyện này sợ rằng không thể bắt đầu được.”

“Tại sao?”

Thành ca xoa nắn ngón tay.

Phạm Lôi Đạo Tôn vừa nhìn thế tay đó, không thể tiếp nhận được ngay tại chỗ.

“Dựa vào giao tình của chúng ta, ngươi còn không biết xấu hổ đòi thù lao ư?”

“Thù lao gì chứ, ta đòi thù lao khi nào?”

Thành ca sửa lại cách dùng từ của hắn.

“Đó đều là mọi người chủ động tốt bụng nhét cho ta đó, dùng để trị liệu lương tâm bị tổn thương của ta mà thôi.”

Phạm Lôi suýt nữa bị hắn sửa đến sững sờ.

Chuyện này có gì khác biệt sao?

Hắn nghiến răng nghiến lợi gắt gao nói: “Ngươi cũng đã nhận nhiều như vậy, lương tâm cũng nên chữa khỏi rồi chứ!”

Thành ca không hề bị lay động.

“Lương tâm của ta bị thương đã quá nặng, rất khó chữa khỏi.”

Nói trắng ra, hắn và Phạm Lôi không có giao tình gì.

Chuyến đi Đạo Tuyệt Chi Địa, từ đầu đến cuối tên này cũng không đứng bên hắn, càng chưa từng nịnh nọt hắn bao giờ.

Hắn không cần phải đặc biệt đối đãi tốt.

“Ngươi! Đây quả thực là ăn cướp!” Phạm Lôi rất tức giận, cảm thấy đã mất hết mặt mũi.

Hắn bủn xỉn một hồi, cuối cùng đã ném một chiếc nhẫn không gian đến.

“Cho ngươi cho ngươi, đều cho ngươi hết! Ăn không bao giờ no!”

Thành ca nhận lấy nhìn một chút, bên trong chỉ có ba mươi ngàn Nguyên Tiên Tinh, cũng không còn những thứ khác.

Giá trị ít hơn nhẫn không gian của người khác trên chục ngàn lần.

Còn no chết ta?

“Ngươi vẫn nên giữ lấy mua sơi cay bồi bổ đi.”

Nói xong, hắn lại ném nhẫn không gian kia trở lại, nhấc chân muốn đi đến Linh Tiễu khác.

Phạm Lôi gấp gáp.

Bảo hắn đưa đan dược hắn không nỡ, đạo khí và bí bảo càng là vật bảo hộ sống yên phận ở trận tiếp theo, cũng không thể cho.

Thiên tài địa bảo khi mua hàng từ bên Thành ca lần trước đã không còn thừa lại chút nào nữa.

“Đừng đừng đừng…”

Hắn vội vàng cản lấy Khương chưởng môn, trong lòng rỉ máu vẻ mặt đau đớn móc ra một điếu thuốc.

Suy nghĩ một chút mình vẫn còn khoảng hai mươi cây, thiếu một cây cũng không ảnh hưởng trận tiếp theo đại sát tứ phương.

“Cái này cũng đủ rồi chứ!”

Vì phòng ngừa những người khác nhìn ra, hắn còn chuyển sang truyền âm.

“Ngươi hài lòng rồi chứ!”

“Cái tên tham lam, biết ngay ngươi đang mưu đoạt chí bảo của ta, dụng tâm hiểm ác quá!”

Thành ca suýt nữa phun ra một ngụm nước.

Cái thứ này cũng không đáng một điểm tiên nguyên, ngươi vậy mà còn làm như ta đã chiếm hời cực lớn.

Hắn vốn định từ chối, trong lòng đột nhiên chợt mềm.

Bỏ đi bỏ đi, lần đó bán nhang đã hố hắn một đợt…

“Thật đúng là bó tay với ngươi, ta nợ ngươi sao?”

Cuối cùng hắn vẫn là nhận lấy cây nhang đó, còn rất tự nhiên đốt lấy.

Những Đạo Tôn và Đạo Thánh khác đầu óc mù mịt.

Bọn họ vừa thấy đã nhìn thấu thứ đồ này rất bình thường, chỉ là phàm vật mà thôi, căn bản không có giá trị gì.

Phạm Lôi chỉ đưa phế phẩm này, vậy mà cũng có thể khiến Khương Thủ Tọa giúp đỡ?

Vậy xem ra giao tình của hai người bọn họ đúng thật là không nhạt đâu!

Ngược lại là bản thân Phạm Lôi vẻ mặt đau xót.

Thứ đồ đó có thể cản được công kích của Đạo Thánh đó, hiện tại ngươi đã đốt nó rồi thật là lãng phí quá mà!

Thật đúng là phá gia chi tử, đạo lý thép tốt dùng làm lưỡi đao cũng không hiểu.

Khi hắn lặng lẽ than thở, Khương Thành đã bắt đầu bận rộn rồi.

Sau mười mấy giây ngắn ngủi, trên Linh Tiễu kia của Phạm Lôi đã nổi lên một vòng chân ý.

Sau đó Thành ca quyết đoán thu tay, chuyển hướng trận tiếp theo.

Phạm Lôi vẫn rất không hài lòng, thậm chí định đưa ra đánh giá kém.

“Sao mới làm một tầng chân ý cho ta thế, không phải là bọn họ đều làm xong nguyên bộ sao?”

Cũng không cần Thành ca mở miệng, những Tiên Nhân đợi đến không kiên nhẫn xung quanh kia đã lập tức phóng thích.

“Mẹ nó đừng không biết đủ!”

“Cũng đã qua cửa ải rồi ngươi còn muốn thế nào?”

“Ngươi còn muốn nguyên bộ điển tịch? Sao ngươi không lên trời đi?”

“Chỉ đưa một phế phẩm như vậy, Khương Ẩn Hoàng giúp ngươi đã coi như là đại phát thiện tâm rồi, ngươi không những không cảm động đến rơi nước mắt, còn không biết xấu hổ đưa yêu cầu, mặt mũi đâu?”

Phạm Lôi rất muốn nói cây “Tín Hương” kia của ta trân quý hơn tất cả mọi người các ngươi cộng lại.

Nhưng suy nghĩ đến thứ đồ đó là “vũ khí bí mật”, không thể tiết lộ quá sớm, chỉ có thể nín nhịn nhận giễu cợt.

Mà một bên khác, Thành ca duy trì tốc độ mười mấy giây một Linh Tiễu, bắt đầu làm liên tục trong trận.

Hơn sáu mươi người vòng thứ tư rất nhanh đã giải quyết xong toàn bộ.

Ngay sau đó lại là hơn ba trăm người của vòng thứ ba.

Mọi người bên trận nhìn cảnh tượng này, đã hoàn toàn không còn sức cằn nhằn nữa.

Tên này quả thực chính là bộ máy khôi phục điển tịch, bí kĩ vỗ một chưởng kia của hắn không có tiêu hao sao, có thể cứ dùng tiếp như vậy?

Cùng với thời gian trôi qua, khi Thành ca khôi phục được Linh Tiễu thứ một nghìn bốn trăm sáu mươi hai, trận thi đấu thứ ba cuối cùng cũng kết thúc.

Chương 1456: Gia môn bất hạnh mà

Trong một ngày, trận so tài thứ ba kết thúc.

Lúc kết quả cuối cùng được đưa ra, các cấp cao của Thiên Cung tức giận đến nỗi đau gan.

Bốn trận so tài của đại hội thông thần, loại bỏ những người kém cỏi theo từng tầng từng tầng.

Theo kế hoạch ban đầu, sau khi 3.000 người vượt qua trận thứ ba, sẽ không vượt quá 1.200 người có thể bước vào trận cuối cùng.

Nhưng mà hiện tại bị Khương Thành làm như vậy, cuối cùng chỉ có hơn 300 người bị loại ở trận thứ ba.

Hơn 2.600 người còn lại đều vượt qua trận so tài này.

Điều này đã làm xáo trộn nghiêm trọng sự sắp xếp của Thiên Cung.

“Tên chết tiệt này, tăng gấp đôi biến số không căn cứ ở trận sau!”

“Đúng vậy, thật giả lẫn lộn nhiều như vậy, thật là hoang đường!”

“Lòi ra những người không cần thiết, hoàn toàn không xứng có được cơ hội!”

“Vậy trận tiếp theo nên làm sao bây giờ?”

“Chỉ có thể thay đổi phương thức thôi, may là chúng ta sớm đã có chuẩn bị.”

Mà ở phía bên kia, bảng danh sách của trận thứ ba cũng đã xuất hiện.

Vị trí thứ nhất - Thu Vũ Tuyền, mất ba canh giờ.

Mười người đứng đầu cơ bản đều là Đạo Thánh.

Mà bởi vì Thành ca dùng hơn tám canh giờ, ước chừng xếp đến hơn một ngàn.

Nhưng đã đến bước này, cũng không ai xem trọng thứ hạng này.

Ai là ngôi sao sáng nhất ở trận thứ ba, mọi người cũng đã rõ như ban ngày.

Đó là nam nhân dùng sức mạnh của chính mình thay đổi ý nghĩa của trận thứ ba.

Vô số đôi mắt nóng bỏng ở bên ngoài sân đều đang nhìn Thành ca.

“Liên tục ba trận đều tạo ra kỳ tích, nếu ta là Thiên Đế, đã dứt khoát sắc phong hắn làm Thần Quân.”

“Không sai, hắn thật thần kỳ.”

“So tài lần này, điều ngạc nhiên vui mừng nhất chính là Khương Ẩn Hoàng.”

“Trước đây, ta chỉ từng nghe đồn rằng hắn có Kiếm đạo Thập Tam trọng, hiện tại mới phát hiện ra rằng lời đồn đó hoàn toàn không nói ra chỗ thần kỳ của hắn.”

“Đúng vậy, vốn dĩ còn tưởng rằng đám người Vân Đình Đạo Thành và Mộng Ngột Đạo Thánh là nhân vật chính của đại hội thông thần.”

“Không ngờ rằng, hào quang của bọn họ đều bị che đậy hết.”

“Thu Vũ Tuyền cũng rất xuất sắc…”

“Nàng rất xuất sắc, nhưng so với Khương Ẩn Hoàng, vẫn còn hơi kém một chút nha.”

“Một người là tiên, một người đã là thần rồi.”

“Vốn dĩ còn nghĩ rằng chỉ có Đạo Thánh mới đủ tư cách để làm Thần Quân, nhưng nếu đổi thành hai Đạo Tôn bọn họ, ta thật sự chịu phục.”

“Tán thành…”

Những nghị luận này, không riêng gì ngoài sân, mà ngay cả những tuyển thủ tham gia so tài trong sân cũng không ngoại lệ.

“Khương Ẩn Hoàng, trận vừa rồi cảm ơn ngươi.”

“Trận trước ta có thể vượt qua cửa ải đều là nhờ có ngươi, phần tình này bổn tiên sẽ nhớ kỹ không quên đâu.”

Mặc dù bọn họ đã trả thù lao, nhưng về bản chất nó vẫn chỉ là một giao dịch.

Nhưng nếu không phải có sự có mặt của Khương Thành, cho dù bọn họ đồng ý trả thù lao gấp mười lần, trận vừa rồi bọn họ cũng không có cơ hội vượt qua được.

“Ha ha ha, tiếp theo là trận thứ tư, chúc cho Khương Ẩn Hoàng có thể cười đến cuối cùng!

“Không sai không sai, nếu Khương Ẩn Hoàng làm Thần Quân, một trăm người chúng ta ủng hộ.”

Không hiểu tại sao, hiện tại Thành ca làm Thần Quân còn là hy vọng của mọi người.

Điều này làm cho nội tâm của những Đạo Thánh và Thượng Vị Tinh chủ ở bên cạnh vô cùng khó chịu.

Trước khi đại hội thông thần bắt đầu, bọn họ đều cảm thấy rằng kế tiếp là sân khấu bản thân biểu diễn.

Kết quả là trong ba trận liên tiếp, ngoại trừ mấy Đạo Thánh hàng đầu như Vân Đình, Tịch Phong và Mộng Ngột hơi có cảm giác tồn tại này ra, những người khác hoàn toàn không có gì đặc biệt cả.

Sự nổi bật của bọn họ, tất cả đều bị Khương Thành và Thu Vũ Tuyền làm lu mờ.

“Thật nực cười.”

“Bọn họ còn thật sự cho rằng Khương Thành có cơ hội trở thành Thần Quân sao?”

Ám Vũ Tinh chủ thản nhiên nói: “Ba trận trước tiểu tử đó điên cuồng tìm sơ hở để gian lận, đã tạo ra quá nhiều sự nổi bật, cũng tạo cho những người khác một ít ảo tưởng không thực tế.”

“Làm trò hề mà thôi.”

“Tác dụng của ba trận đầu, cũng chỉ để tranh suất bước vào trận thứ tư mà thôi.”

Bạch Diệu Tinh chủ bĩu môi: “Biểu hiện tốt hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì.”

“Trận thứ tư mới là so tài thật sự, đó mới là lúc để xem thật sự.”

“Bọn họ sẽ nhanh chóng biết được, tinh lực có ý nghĩa như thế nào với các Đạo Tôn khác.”

Khóe miệng Ly Thần Tinh chủ hơi nhếch lên, khẽ cười chế giễu.

“Ba trận trước tiểu tử đó đã quá nổi bật, vốn dĩ ta không có cảm giác gì về hắn, hiện tại thật sự nhìn hắn hơi không vừa mắt.”

“Cây cao gặp gió ắt sẽ gãy, ai bảo hắn không biết làm người chứ?”

“Có chút nổi bật, không đủ sức mạnh cứng rắn, là không có tư cách.”

“Che lấp hào quang của người khác, sẽ phải trả giá.”

“Vậy thì có vẻ như may mắn của hắn thật sự không tốt lắm, còn chưa bắt đầu đã bị chúng ta nhìn trúng rồi.”

”Hừ hừ, ai bảo hắn không hiểu quy tắc chứ? Người nhìn hắn thấy khó chịu cũng không chỉ có mình chúng ta.”

Ngoại trừ những Thượng Vị Tinh chủ bọn họ, bên kia cũng có mấy Đạo Thánh khác đang dùng ánh mắt lạnh lẽo đánh giá Khương Thành.

Dường như đang suy nghĩ tiếp theo nên dạy dỗ hắn như thế nào.

Hạ gục thiên tài quá mức xuất sắc trong ba ván đầu tiên, cho những khán giả bên ngoài một bài học.

“Ngay từ đầu trận so tài này đã thuộc về Đạo Thánh.”

“Vốn dĩ Đạo Tôn là dư thừa, chỉ là đến để góp số, làm nóng sân mà thôi.

“Trận tiếp theo dạy một số người nào đó nhận ra vị trí của bản thân.”

Mà trên thực tế đâu chỉ có bọn họ?

Dưới trướng Tu Đế cũng không chỉ có mấy Đạo Tôn trận thứ hai kia.

Âm thầm nhận được sự bày mưu tính kế, muốn đặt Thành ca vào chỗ chết ở trận thứ tư còn có người mạnh hơn.

Chẳng qua là, những người này hiện đang ẩn nấp rất kỹ.

Cho dù là những Thượng Vị Tinh chủ hay là Đạo Thánh, rõ ràng cũng không có trực tiếp chạy đến trước mặt Khương Thành khiêu khích.

Thay vào đó Thu Vũ Tuyền đã chủ động đi tới.

“Người nhắm trúng ngươi rất nhiều, hy vọng ngươi sẽ không bị bọn họ thanh lý quá sớm.”

Nghe câu này của nàng, Thành ca cười toe toét.

“Ngươi đang lo lắng cho ta đấy à? Chẳng lẽ cuối cùng ngươi cũng bị tư thế oai hùng của ta hấp dẫn, không thể tự kiềm chế mà yêu ta rồi đấy chứ?”

Từ lâu em gái Thu đã quen với phong cách nói chuyện này của hắn, thậm chí lúc nghe xong ánh mắt cũng không hề thay đổi.

“Nếu như ngươi bại trong tay những kẻ đó, vậy thì chứng tỏ ngươi hoàn toàn không xứng đánh một trận với ta.”

Nói xong, mặt nàng không chút thay đổi mà xoay người lại, bay thẳng đến phía xa.

Nhìn bóng lưng kiêu ngạo của nàng, Thành ca không khỏi phỉ nhổ.

“Chỉ là thị nữ, lần nào cũng ra vẻ như vậy.”

Lăng luôn xem như là đứng chung với hắn suốt thời gian chờ, không thể nhịn cười.

“Có vẻ như mục đích lớn nhất mà nàng tham gia trận so tài lần này không phải là vì vị trí Thần Quân, mà là lật đổ ngươi.”

“Lão gia ngươi cũng quá thất bại.”

“Ôi, gia môn bất hạnh!”

Thành ca thở dài: “Xem ra lúc kết thúc so tài, phải dạy cho nàng phép tắc, sửa lại gia phong một chút rồi!”

Lăng cười hì hì, cố ý chế nhạo nói: “Chỉ sợ đến lúc đó không thể sửa lại gia phong, ngược lại lão gia còn bị thị nữ giẫm ở dưới chân, vậy thì từ này về sau gia phong của các ngươi sẽ thay đổi.”

Hai người đang vừa nói vừa cười ở đây, đám Thần Quân phụ trách chủ trì của Quân Vương và Cảnh Vương lại bay lên bầu trời một lần nữa.

“Trận so tài thứ tư sắp bắt đầu.”

“Ba trận đầu biểu hiện không tốt, cũng đừng nản lòng, bởi vì chỉ có trận thứ tư mới có thể quyết định thắng bại.”

“Cho dù ba trận đầu có biểu hiện tốt đến đâu, cũng không có bất kỳ tác dụng nào ở trận thứ tư.”

Lúc nói lời này, bọn họ còn cố ý nhìn thoáng qua Khương Thành.

“Trận so tài này, là phương thức loạn chiến ngẫu nhiên.”

“Không thể dựa dẫm vào bất kỳ sơ hở nào!”

Chương 1457: Thần Hoàn Ấn

Nghe nói là phương thức loạn chiến ngẫu nhiên, rất nhiều người đã bất ngờ.

Lúc trước bọn họ còn tưởng rằng trận thứ tư này hẳn là bắt cặp chém giết.

Kẻ thua bị loại, mười sáu đến tám, tám đến bốn, bốn tiến vào chung kết từng vòng…

Không ngờ rằng lại không phải là hình thức đó.

Rất nhiều Đạo Tôn có sức mạnh không quá hơn người, ngược lại không nhịn được mà vui mừng ra mặt.

Nếu bắt cặp chém giết, đối thủ phía sau sẽ ngày càng mạnh hơn, hy vọng lọt vào top 7 của họ gần như là con số không.

Nếu đổi thành loạn chiến gì đó, không chừng còn có thể đục nước béo cò.

“Vậy xin hỏi phương pháp loạn chiến như thế nào?”

“Hỏi rất hay!”

Quân Vương vươn tay lên, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một cổng vào chậm rãi xoay tròn.

“Trận so tài thứ tư là ở trong Thiên Đạo bí cảnh đặc biệt.”

“Ở trung tâm bí cảnh có một tòa Thông Thần đài, chỉ cần có thể thành công leo lên là có thể trở thành Thần Quân, tổng cộng có bảy vị trí.”

Vừa nói xong lời này, gần như tất cả mọi người đều không thể nào bình tĩnh được nữa.

“Đơn giản như vậy?”

“Vậy chẳng phải là so về tốc độ hay sao?”

“Ai đến trước thì có thể thành Thần Quân?”

Cảnh Vương mỉm cười lắc đầu.

“Thông Thần đài cũng không dễ dàng leo lên như các ngươi nghĩ.”

“Muốn leo lên Thông Thần đài thành công, nhất định phải có ba tấm Thần Hoàn Ấn.”

Mọi người đều mơ hồ.

“Thần Hoàn Ấn, đó là bảo vật gì?”

“Chẳng lẽ là bí bảo?”

Quân Vương thản nhiên nói: “Thần Hoàn Ấn chẳng qua chỉ là tín vật có thể làm cho Thông Thần đài cho phép qua ải mà thôi, bản thân nó không hề có giá trị gì cả.”

“Chỉ khi có được ba tấm Thần Hoàn Ấn mới có thể leo lên Thông Thần đài?”

“Không sai, có tổng cộng 21 tấm Thần Hoàn Ấn. Mỗi người chỉ có thể nhận được nhiều nhất ba tấm, tương ứng vừa đúng với bảy Tân Tấn Thần Quân vượt qua cửa ải.”

“Vậy nếu như không có được ba tấm Thần Hoàn Ấn, mà cũng lao vào Thông Thần đài thì sao?”

“Vậy thì sẽ bị Thiên Đạo xóa bỏ.”

Xùy!

Mọi người lập tức sợ hãi, đến hiện tại nguy cơ tử vong rốt cuộc cũng xuất hiện trong đại hội thông thần.

“Cho nên, trước khi không chắc chắn có được ba tấm Thần Hoàn Ấn, chúng ta cũng không kiến nghị chư vị xông vào Thông Thần đài.”

Vân Đình Đạo Thánh nhíu mày nói: “Vậy thì phải làm sao để có được Thần Hoàn Ấn, chẳng lẽ phải tìm kiếm trong Thiên Đạo bí cảnh đó?”

Tổng cộng chỉ có 21 tấm Thần Hoàn Ấn, lỡ như bị những người khác tìm thấy trước, vậy thì sức mạnh thông thiên cũng vô ích.

Phương thức so tài như vậy, hơi bất lợi với hắn.

Nếu như là bắt cặp chém giết bình thường, thì với sức mạnh của hắn, vị trí Thần Quân gần như là việc chắc như đinh đóng cột.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện một biến số to lớn.

Thật ra Thiên Cung cũng không phải đang nhằm vào cao thủ đứng đầu như hắn, vốn dĩ ban đầu chắc chắn là bắt cặp chém giết.

Nhưng cân nhắc đến việc đơn đả độc đấu chưa chắc có thể quang minh chính đại giết chết Khương Thành, hơn nữa có

quá nhiều người, nên tạm thời đổi thành phương thức loạn chiến này.

Mà Cảnh Vương trên đài cũng lắc đầu lần nữa.

“Không, Thần Hoàn Ấn đang ở trên người của 2647 người các ngươi.”

“Cái gì?”

“Ở trên người bọn ta?”

Mọi người ở đây đều sợ hãi, trên người bản thân có tín vật đó, thế mà bọn họ lại không nhận ra?

“Sau khi trận thứ tư chính thức bắt đầu, Thần Hoàn Ấn sẽ xuất hiện trên người của 21 người trong số các ngươi.”

Nghe được lời này của Cảnh Vương, tất cả mọi người đều hiểu rõ phải làm như thế nào ở trận thứ tư.

Chính là nghĩ cách để cướp lại Thần Hoàn Ấn của 21 người đó.

Sau khi gom đủ ba tấm, leo lên Thông Thần đài, sau đó thì đã là Tân Tấn Thần Quân.

“Nó sẽ ở trên 21 người nào?”

Quân Vương buông tay: “Chúng ta cũng không biết, cái này là hoàn toàn ngẫu nhiên.”

“Không riêng gì bọn ta, ngay cả người có được Thần Hoàn Ấn, bản thân cũng không thể biết được.”

“Cái gì? Ngay cả bản thân cũng không biết sao?”

“Không sai, Thần Hoàn Ấn không thể cảm nhận được.”

Ám Vũ Tinh chủ suýt nữa nhảy dựng lên.

“Vậy thì cướp như thế nào? Ngay cả mục tiêu cũng không xác định, lẽ nào là muốn giết hết mọi người sao?”

“Cái này cũng quá tàn khốc phải không?”

“Chẳng lẽ hơn 2600 người cuối cùng chỉ còn lại 7 người có thể sống sót?”

“Quá hoang đường.”

“So tài kiểu này thì có ý nghĩa gì?”

Phàm là so tài, bình thường đều sẽ cố gắng hết sức để tránh xuất hiện tình huống ngã xuống.

Cho dù là đại hội vạn yêu của Yêu tộc, cũng chỉ cho phép đánh bị thương, nhưng nghiêm cấm sát hại.

Bởi vì những người tham gia so tài, hầu hết đều là người của trận doanh nơi này.

Giết chết quá nhiều người dự thi, đó là làm suy yếu sức mạnh của trận doanh nơi này.

Có một số Đạo Tôn sức mạnh không quá xuất chúng đã hơi chùn chân.

Vị trí Thần Quân rất hấp dẫn.

Nhưng bất chấp nguy hiểm thân tử đạo tiêu, theo đuổi xác suất rất nhỏ kia có phần không đáng.

“Chư vị yên tâm chớ nóng nảy.”

Quân Vương đè tay xuống, tiếp tục nói: “Chư vị yên tâm, trận so tài này, chỉ cần các ngươi không xông vào Thông Thần đài một cách tuỳ tiện, thì sẽ không ngã xuống.”

“Trong Thiên Đạo bí cảnh, tất cả những người có Thiên Tâm đẳng cấp đạt tới thượng phẩm, khi bị giết có thể nhận được một cơ hội che chở của Thiên Đạo, sẽ không thật sự chết.”

“Nhưng sau khi dùng hết cơ hội che chở, sẽ bị loại ra khỏi sân.”

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Có thể lên làm Tiên quan, đương nhiên Thiên Tâm khởi đầu là thượng phẩm.

Điều này có nghĩa là ít nhất bọn họ sẽ không chết trong trận so tài.

“Vậy Thiên Tâm tiên phẩm thì sao?”

“Thiên Tâm tiên phẩm có hai cơ hội được Thiên Đạo che chở, sau khi bị giết lần thứ nhất sẽ không bị loại, sẽ được truyền tống đến một vị trí ngẫu nhiên ở bí cảnh.”

“Còn Thiên Tâm thần phẩm, có ba cơ hội.”

Nghe đến đây, suýt nữa Thành ca không nhịn được nữa.

Điều này đặc biệt nhằm vào ông đây sao?

Là nhằm vào đúng không?

Các ngươi chơi trò chơi gì mà hai mạng ba mạng bốn mạng.

Chỉ có Ca là có một mạng?

"Vậy nếu không có Thiên Tâm thì sao?" Hắn cố ý cười ha ha mà hỏi.

Quân Vương suýt nữa không nhịn được mà bay xuống che miệng hắn lại.

Ngươi không có Thiên Tâm cũng thôi đi, có thể đừng la to như vậy được không?

Sợ người khác không biết sao?

Thiên Cung để cho một người không có Thiên Tâm làm Tiên quan là tai tiếng, nếu bị Tà Tiên Giới biết được, cuộc đánh cược kia trực tiếp bị xử thua.

May mắn thay những người khác đều nhao nhao cười lên.

"Làm sao có thể không có Thiên Tâm?"

"Tất cả mọi người đều có Thiên Tâm, kể cả Tà Tiên Giới và Đạo Tuyệt Chi Địa."

"Chẳng qua Thiên Tâm đẳng cấp của bọn họ thấp mà thôi."

Ngay cả Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh không làm Tiên quan ở đây, Thiên Tâm cũng ở đẳng cấp thượng phẩm.

Cảnh Vương nhìn chằm chằm Khương chưởng môn, lạnh lùng giễu cợt nói: "Thiên Tâm không tới đẳng cấp thượng phẩm, không có cơ hội được Thiên Đạo che chở, bị giết sẽ thật sự chết."

"Cho nên ta xin khuyên nhủ một số người, nếu như sợ chết, hiện tại rút lui vẫn còn kịp."

Trận so tài này ai cũng sẽ không chết, chỉ có ngươi bị giết thì sẽ chết.

Tức giận không?

Rất nhiều người nghe ra được ý nghĩa trong câu nói của hắn.

Nhưng cuối cùng bọn họ cũng không đoán ra được Khương Ẩn Hoàng đã thể hiện rất nổi bật ở ba trận đầu, lại không có Thiên Tâm.

Mà Cảnh Vương cũng không ngờ rằng, trong lòng Thành ca thật ra đang rất vui vẻ.

May là bản thân không có Thiên Tâm.

Nếu không bản thân đụng phải người đánh không lại ở trận tiếp theo, hết lần này tới lần khác không chết được, há chẳng phải sẽ không mở lên được hệ thống hack sao?

Các ngươi có hai mạng ba mạng, ca của các ngươi còn hơn chín mươi triệu mạng đây.

Xem ai chơi hơn ai!

Lại có người hỏi: "Nếu người có Thần Hoàn Ấn bị loại thì sao?"

"Thần Hoàn Ấn trong bí cảnh chẳng phải sẽ trở nên ít hơn sao?"

Quân Vương lắc đầu: "Nếu người có Thần Hoàn Ấn bị loại, thì Thần Hoàn Ấn của hắn sẽ tự động xuất hiện trên người của một người ngẫu nhiên trong sân."

"Ngoài ra, nếu muốn cướp được Thần Hoàn Ấn thì phải giết chết người có Thần Hoàn Ấn, vậy thì Thần Hoàn Ấn của hắn sẽ tự động thuộc về ngươi."

Chương 1458: Ba bí bảo tạm thời

Mọi người trong sân bàn tán sôi nổi.

"Cho nên trong trận thứ tư kế tiếp, thật ra là gặp người giết ngay là được."

"Dù sao cũng có Thiên Đạo che chở, bị giết cũng chỉ bị loại, sẽ không chết."

"Không sai, chỉ cần giết đến khi tất cả mọi người chỉ còn lại bảy người, vậy thì bảy người này chắc chắn đều sẽ có ba tấm Thần Hoàn Ấn."

Dù sao thì một người chỉ có thể có được nhiều nhất ba tấm.

Điều này làm cho mọi người vui buồn lẫn lộn.

Những Đạo Thánh và Thượng Vị Tinh chủ ai nấy đều xoa tay.

Mà các Đạo Tôn có sức mạnh bình thường, lại rất lo lắng.

Dựa theo phương thức này, bọn họ đi vào thì sẽ trở thành con mồi, tiếu tấu của toàn bộ quá trình đều là bị đuổi giết.

Nhưng Quân Vương lại lắc đầu.

“Không, trận so tài này cũng không phải để cho các ngươi giết chóc khắp nơi.”

“Trong Thiên Đạo bí cảnh, mỗi người chỉ có thể giết chết nhiều nhất 21 người.”

“Nếu vượt quá con số này, sẽ bị Thiên Đạo xoá bỏ.”

Vừa nói ra lời này, các Đạo Tôn có sức mạnh bình thường suýt nữa hoan hô.

Đây là đang ràng buộc những Đạo Thánh và Thượng Vị Tinh chủ đó, để cho bọn họ không dám tùy ý làm bậy quá đáng.

“Bó tay trói chân như vậy thì có tác dụng gì?”

Vài Đạo Thánh không khỏi nhíu mày.

“Lẽ nào trận thứ tư không phải cạnh tranh sức mạnh sao?”

Cảnh Vương thản nhiên nói: “Là cạnh tranh sức mạnh, nhưng người mà Thiên Cung thu nhận không phải là kẻ điên cuồng tàn sát, mà là Thần Quân có cả sức mạnh và trí tuệ.”

Giới hạn ở 21 vị trí, sức mạnh mạnh mẽ vẫn có xác suất vượt qua cao, chẳng qua cần phải động não một chút.

Người nào có thể giết, khi nào nên giết, khi nào thì thả, tất cả đều cần phải cân nhắc.

Mà những Đạo Tôn bình thường kia, cũng có cơ hội sống sót ở bí cảnh.

Thậm chí bọn họ còn nhìn thấy được khả năng trở thành Thần Quân.

Về mặt lý thuyết, nếu như bản thân có được Thần Hoàn Ấn, sau đó giết chết hai Đạo Tôn yếu hơn bản thân và cũng có

Thần Hoàn Ấn, vậy là có thể leo lên Thông Thần đài.

Nếu may mắn thông thiên, nhiều nhất hai trận là có thể trở thành Thần Quân.

So với loại 128 còn 64, 32 còn 8, cạnh tranh từng vòng đối thủ ngày càng mạnh, phương thức loạn chiến của hiện tại thật sự mang đến cho bọn họ hy vọng rất lớn.

Nhưng Thần Hoàn Ấn nhìn không thấy sờ không được, ai cũng không biết ai có nó.

Lại thêm rất nhiều biến số cho trận đấu.

Mà lời nói tiếp theo của Quân Vương, lại càng mang đến càng nhiều biến số hơn cho trận đấu.

"Trong bí cảnh, còn có không ít cửa ải khó khăn."

"Các ngươi có thể lựa chọn né tránh, cũng có thể lựa chọn khiêu chiến, nếu khiêu chiến thắng lợi còn có thể nhận được một ít phần thưởng nhỏ như đan dược và thiên tài địa bảo."

Kể cả đám người Vân Đình và Ám Vũ, tất cả mọi người đều tỏ ra không đồng ý.

Vị trí Thần Quân mới là quan trọng nhất.

Lãng phí quá nhiều sức lực vì những phần thưởng nhỏ đó, nếu sau này đụng phải đối thủ mạnh, thì không thể dùng trạng thái viên mãn ứng chiến.

Đó là nhặt vừng ném dưa hấu.

Nhưng sau đó Quân Vương lại nói: "Trong bí cảnh, còn có ba bí bảo tạm thời do đích thân Thiên Đế luyện chế, chúng được giấu trong những cửa ải khó khăn kia, chúng lần lượt là Cực Minh Kính, Nguyên Ẩn Châu, Thiên Huyền Đồ."

Trong lòng mọi người dao động, bí bảo tạm thời có nghĩa là chỉ có hiệu lực ở Thiên Đạo bí cảnh, ra ngoài thì đã là phế phẩm.

Nhưng có thể được nhấn mạnh giới thiệu, chắc chắn có ý nghĩa khác thường.

"Xin hỏi tác dụng của ba bí bảo tạm thời này là gì?"

Cảnh Vương cao giọng nói: “Cực Minh Kính, có thể nhìn thấy trên người của những người xung quanh có Thần Hoàn Ấn hay không!”

Vãi?

Suýt nữa mọi người đã nhảy dựng lên.

Cho dù là đám cao thủ hàng đầu như Vân Đình và Mộng Ngột, điều khiến cho bọn họ phiền lòng nhất ở hiện tại không phải là đánh không lại người khác, mà là sau khi giết chết 21 người, vẫn không gom đủ ba tấm Thần Hoàn Ấn.

Nếu như có Cực Minh Kính đó, tất cả những điều này không còn là vấn đề nữa.

Hoàn toàn có thể nhắm được mục tiêu để giết.

Đây có thể được gọi là Thần Khí trong Thiên Đạo bí cảnh, bắt buộc phải có mà!

“Hai cái còn lại thì sao?”

Cảnh Vương mỉm cười: “Rốt cuộc hai cái còn lại có tác dụng thần kỳ gì, thì phải chờ các ngươi tự đi tìm hiểu rồi.”

“Chư vị có thể vào sân!”

Nói xong, năm Thần Quân nhường đường.

2647 người dự thi không ai do dự, tất cả đều nhanh chóng bay vào trong cửa vào bí cảnh.

Khương Thành chen lẫn trong đám người, sau khi thông qua cửa vào, thì thấy bản thân bị truyền tống đến một quần sơn.

Xung quanh thật tươi tốt, tràn ngập hơi thở trong lành.

Thần niệm của hắn ra ngoài dò xét.

Không có gì ngạc nhiên, nơi này bị Thiên Đạo áp chế, phạm vi có thể cảm nhận được không vượt quá chục triệu dặm.

Trong phạm vi này, hắn nhìn thấy hai Đạo Tôn cũng vừa mới vào sân.

Xem ra vị trí sau khi vào sân cũng là ngẫu nhiên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hiện ra một cảnh tượng tuyệt vời trước mắt hắn.

Trên vòm trời đó, phản chiếu từng chữ bạc.

Đó là 2647 người đã tham gia so tài.

Trong đó, hắn có thể dễ dàng tìm thấy tên của bản thân.

“Chẳng lẽ bí cảnh so tài này cũng cho biết số lượng người có mặt trong thời gian thực?”

Sau khi suy nghĩ kỹ một chút, hắn cảm thấy đây cũng là chuyện đương nhiên.

Nếu không có một số Đạo Tôn giở trò xấu, vừa mở màn thì lập tức đi tìm một xó xỉnh để trốn đi, cứ như vậy cho đến khi chấm dứt.

Mà các Đạo Thánh trải qua chém giết, cuối cùng cho rằng chỉ còn lại bảy người, tràn đầy tự tin bước lên Thông Thần đài, niềm vui sẽ rất lớn.

Có hiển thị số lượng người theo thời gian thực này, ít nhất có thể có một chút phổ biến.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, hắn bay lên bầu trời.

Bí cảnh này nhìn thì có vẻ như rộng lớn, nhưng hắn có thể mơ hồ cảm nhận được tiếng gọi từ một hướng nào đó.

Không có gì ngạc nhiên, nơi đó là Thông Thần đài ở khu vực trung tâm.

Chỉ là hiện tại đi qua đó cũng không có ý nghĩa gì.

Đang bay vô định không mục tiêu, đột nhiên phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, đó là Lăng.

Vừa nhìn thấy hắn, nữ nhân này lập tức cười ngọt ngào.

“Thật là trùng hợp nha, nhanh như vậy đã gặp phải Thành ca anh minh thần võ.”

“Đúng đó, thật trùng hợp.”

Thành ca oán thầm trong lòng, trùng hợp cái đầu ngươi.

Nếu không phải là thao tác ngầm của Thiên Cung, cố ý bố trí ngươi ở gần Ca, Ca chặt đầu xuống làm ghế cho ngươi ngồi.

Lần này hắn thật sự là hiểu lầm Lăng.

Là Chiến Đế, nàng hoàn toàn không cần phối hợp với Thiên Cung.

Có thể trực tiếp tìm kiếm đến vị trí của Khương Thành dựa vào thần hồn mạnh mẽ hơn của bản thân, sau đó truyền tống tới ngay lập tức.

“Tiếp theo ta phải dựa vào sự bảo vệ của ngươi rồi.”

Em gái tiếp tục giả vờ yếu đuối một cách thuần thục.

Mà Thành ca cũng thuần thục giả vờ vỗ ngực.

“Đi theo ca, ngươi xem như là lên chuyến tàu sang trọng, nắm chặt là được.”

Hai người bay không nhanh không chậm một đoạn, Lăng không nhịn được hỏi: “Tiếp theo ngươi định cướp Thần Hoàn Ấn như thế nào, có kế hoạch gì không?”

Thành ca thầm nghĩ ta có một kế hoạch lông.

Trận so tài này một người chỉ có thể giết 21 người, là hạn chế đối với đám người Vân Đình và Tịch Phong, chẳng lẽ không phải là hạn chế đối với hắn sao?

Nếu như không có hạn chế này, hắn cũng có thể thấy người lập tức chém, chém thẳng cho đến khi tất cả mọi người chỉ còn lại bảy người mới thôi.

Nhưng ở trước mặt Lăng, đương nhiên hắn vẫn phải tỏ ra như một cao nhân.

“Bổn tọa đã có chiến lược và chiến thuật chi tiết, Thần Hoàn Ấn cướp dễ như trở bàn tay.”

Lăng cũng thích thú.

“Ôi, thật lợi hại, thật không hổ là Thành ca anh minh thần võ mà, có thể nói cho ta biết không?”

“Không thể.”

“Hả, vì sao?”

Bởi vì Ca hoàn toàn không nghĩ ra.

“Diệu kế nói ra sẽ không linh, tiếp theo ngươi chỉ cần nghe theo chỉ huy là được.”

Nhìn biểu cảm cao thâm khó lường của hắn, nội tâm Lăng hết sức để chửi bới.

Đúng lúc này, có ba Đạo Tôn xuất hiện trước mặt hai người.

Chương 1459: Nằm cũng bình yên quá rồi

“Nhanh như vậy đã sắp mở hàng rồi sao?”

Đại hội Thông Thần, suy cho cùng vẫn là nhân chiến.

Những người khác đụng phải đều là đối thủ cạnh tranh.

Khương Thành lập tức cực kì hứng thú rút ra đạo kiếm “Tức Vũ” bát giai lừa từ trong tay Lăng không lâu trước đó.

“Cuối cùng cũng đã đến lúc ngươi uống máu rồi.”

Hắn lắc lư kiếm trong tay, còn không quên cản Lăng ở đằng sau người.

“Muội tử đứng xa chút, đợi chút nữa tình hình chiến đấu kịch liệt, ta sợ vấy máu khắp người ngươi!”

Nói xong hắn nghênh ngang đón lên.

Lăng cười híp mắt gật đầu, rất ngoan ngoãn lui đến chỗ xa.

Ba vị Thiên Đế trong Tử Tiêu điện chủ yếu chỉ chú ý đến hai người bọn họ, sau khi nhìn thấy cảnh tượng, lại là vẻ mặt không nói nên lời.

“Có phải tiểu tử kia có phần càng nhân nhượng càng lấn tới không?”

“Bản thân ta cảm thấy vẫn rất tốt.”

“Chuyện này đối với Chiến Đế mà nói, coi như là một loại sỉ nhục rồi nhỉ?”

“Lần đầu tiên ta phát hiện, hoá ra tính tình của nàng cũng có lúc tốt như vậy.”

Tu Đế vẫn không thoải mái như cũ, âm dương quái khí: “Suy cho cùng cũng là nam sủng đấy, vậy tự nhiên sẽ nuông chiều

rồi, ta xem nàng có thể sủng tiểu tử đó đến khi nào, rồi sẽ có lúc nàng chơi chán!”

Mà lúc này, Thành ca đã đánh đến trước mặt ba tên Đạo Tôn kia.

Tập trung nhìn kĩ, người dẫn đầu kia vậy mà là Hoài Liễu Đạo Tôn.

“Khương Thủ Tọa?”

“Hoá ra là ngươi?”

Ba tên Đạo Tôn đều là người ở trận trước được Thành ca giúp đỡ đưa đến đây, vội vàng thu lại đạo khí chào hỏi.

“Ha ha, là ta!”

Trường kiếm trong tay Thành ca chợt rung.

“Ba người các ngươi là từng người đến, hay là ba người cùng lên?”

“Yên tâm, người phía sau ta chỉ là linh vật, sẽ không cùng ta vây đánh các ngươi.”

Cho dù thêm cả Lăng, các ngươi cũng chỉ có hai người nhỉ?

Ba người cảm thấy mình lại có hiểu biết mới với từ “vây đánh” này.

Hoài Liễu Đạo Tôn vội vàng lui về phía sau hai bước.

“Khương Ẩn Hoàng khoan đã, sao bọn ta có thể đánh với ngươi chứ.”

“Tình cảm giúp đỡ ở trận thứ ba, bọn ta vẫn đều ghi nhớ đấy.”

Thành ca đang định mở rộng quyền cước.

Nghe thấy lời này lập tức tỏ ra bản thân không cần phần ý tốt này.

Lỡ như trên người ba người các ngươi vừa hay có Thần Hoàn Ấn thì sao?

“Tình cảm là tình cảm, thi đấu là thi đấu, các ngươi ra tay là được, ta cũng sẽ không trách các ngươi.”

Hoài Liễu Đạo Tôn bật cười khanh khách: “Khương chưởng môn thật là thích nói đùa.”

Hai người khác cũng cười nói: “Trận tỉ thí này, những người khác đều là kẻ địch, duy chỉ ngươi không phải.”

“Cáo từ cáo từ!”

Nói xong, ba người liền chắp tay như vậy, bay về phía nơi xa.

Để lại Khương chưởng môn đang cầm kiếm ngổn ngang trong gió.

Người khác nể mặt như vậy, hắn cũng không nên không biết xấu hổ đuổi đến một kiếm một người, vậy quá không lịch sự rồi.

“Có cần nể mặt ta như vậy không chứ?”

“Nếu như những người từng được ta giúp đỡ khác cũng đều như vậy, vậy trận này không phải là gặp phải ai cũng đều không thể xuống tay sao?”

Hắn cũng đã có hơi phiền phức rồi.

Lúc này, Lăng ở nơi xa cũng cười híp mắt đi thong thả đến.

“Như vậy đã kết thúc rồi?”

“Kết thúc rồi.”

“Tình hình chiến đấu kịch liệt à? Máu bắn tung toé khắp người à?”

Nữ nhân tính tình xấu xa này còn cố ý nhìn xung quanh tìm máu nữa chứ.

Thành ca hơi cắn răng: “Bọn họ đã bị tư thế oai hùng của ta chinh phục rồi, chủ động đầu hàng không được sao?”

“Nhưng vừa rồi ta nghe thấy không phải là ý này nha, hình như là bọn họ đã tha cho ngươi.”

“Như vậy xem ra, ngươi vẫn rất may mắn đấy, tránh khỏi mở màn đã bị loại bỏ.”

Thành ca đột nhiên cảm thấy nàng thật không đáng yêu, hết chuyện để nói à.

“Ngươi hiểu cái quái gì! Thực lực của ca cần bọn họ tha sao?”

“Chỉ là bọn ta yêu thích hoà bình, không muốn đánh đánh giết giết mà thôi.”

Lăng che miệng cười trộm, tỏ ra không tin.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, phía trước đột nhiên lại xuất hiện một vòng xoáy đang tản phát ra ánh sáng yếu ớt.

Nhìn giống như một lối vào.

Trong bí cảnh còn xuất hiện một lối vào khác rất kì quái, Thành ca rất tự nhiên nhìn về phía Lăng bên cạnh.

“Đây là thứ gì?”

“Ngươi đang hỏi ta sao?”

“Xung quanh còn có người khác sao?”

“Ngươi vậy mà lại hỏi ta?”

“Không thì sao?”

Thành ca chợt nhíu mày: “Ngươi là tiểu công chúa của Thiên Cung, hẳn phải biết một vài chiến lược nội tình bên trong chứ?”

“Hiện tại hai người chúng ta là cùng một tổ, ngươi cũng phải ra sức chút chứ.”

Lăng cố ý trêu chọc nói: “Thành ca anh minh thần võ không phải là có thể dễ dàng gánh người khác sao?”

“Nhưng mà trước đó chúng ta cũng đã từng giao hẹn rồi, ngươi nhất định phải nghe ta chỉ huy.”

“Ồ, ngươi nói đúng lắm.”

“Vậy hiện tại ta hỏi ngươi, cái thứ này là gì?”

“Ta không biết.” Lăng vẻ mặt vô tội giả vờ ngốc nghếch.

Thành ca suýt nữa bị nàng chọc tức chết.

Xem ra nữ nhân này thật sự vội vàng muốn được bồi thường gấp mười lần.

Tư thế nằm ngửa vô cùng thoải mái, cũng không muốn đứng dậy nữa, hoàn toàn không có dáng vẻ định làm Thần Quân.

Nhìn thấy không thể trông mong vào nàng, Thành ca chỉ có thể tự mình hoạt động đầu óc.

“Lẽ nào đây chính là cửa ải khó mà bọn họ đã nói?”

“Thử xem thì biết thôi.”

“Vậy thì cùng tiến vào đi!”

Thành ca nói xong liền mang theo Lăng cùng tiến vào trong vòng xoáy đó.

Ở đầu kia của vòng xoáy là một hang đá đen như mực sâu thẳm.

Vừa tiến vào bên trong, Khương Thành đã gặp phải công kích.

Công kích kia vô hình vô chất, nhưng lại chân thật rõ ràng, ngược lại có hơi giống đòn tấn công của quy tắc huyễn cảnh ở lúc cuộc thi hải tuyển.

Hắn tiện tay cản lại, dọc theo hang đá đi về phía trước.

Không bao lâu đã gặp phải đòn công kích của quy tắc mới.

Mức độ mạnh của những công kích này không cao, giống với cửa ải thứ nhất, chỉ là trình độ của Đạo Tôn bình thường.

Không hề nguy hiểm, cũng không khó ứng phó.

Vấn đề là… quá nhiều.

Hơn nữa căn bản không thể tránh được, chỉ có thể từng chút một đánh về phía trước.

Khương Thành có loại cảm giác cả đoạn đường có hơi kì quái.

Lúc ban đầu hắn còn cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Nhưng cùng với thời gian trôi qua, dường như hang đá kia vĩnh viễn cũng không có phần cuối.

Dần dần, hắn có hơi hối hận vì đã tiến vào bên trong cái gọi là cửa ải khó này.

“Chuyện này cũng quá phiền phức rồi.”

“Ca là đến quyết đấu đỉnh phong đấy, không phải là đến làm culi đâu.”

Hắn đã nhìn ra, loại cửa ải khó này chính là dùng để tiêu hao tinh lực.

Bận rộn trọn vẹn ba canh giờ, cuối cùng hắn mới đả thông được bí cảnh trong bí cảnh này.

Khi đánh ra bí cảnh, vòng xoáy đã biến mất rồi.

Hư không phía trước bỗng dưng đã xuất hiện ba cái bình đựng đan dược.

Mở ra xem một chút, hai bình Đế đan lục phẩm, còn có một bình là Đế đan thất phẩm, đặt ở bên ngoài cũng coi như là bảo vật hiếm có.

Trừ những thứ này ra, còn có bảy kiện vật liệu thất giai.

“Thu hoạch vẫn được.”

Thành ca kiểm kê những phần thưởng của cửa ải khó này một chút, sau đó chia một nửa ra.

“Ngươi cũng nhận lấy đi!”

Nhìn hai kiện vật liệu và một bình rưỡi Đế đan bay lơ lửng ở trước mặt mình, Lăng vô cùng kinh ngạc.

“Cho ta à?”

“Đúng vậy, chúng ta là đồng đội mà, thu hoạch của tổ đội đương nhiên phải chia đều!” Khương Thành nhếch mép cười một cách đương nhiên.

“Hả đây…”

Lăng cũng có hơi nghi ngờ nam nhân trước mặt có phải là bị người khác nhập vào, cho nên đã đổi tính hay không.

Tự hỏi bản thân, vừa rồi nàng không làm gì cả, toàn bộ quá trình là Khương Thành ra sức.

Hơn nữa trước khi tiến vào, nàng còn cố ý cái gì cũng không biết.

Loại đồng đội này, bất luận đội ngũ nào cũng sẽ không chia thu hoạch cho nàng đâu nhỉ?

Càng đừng nhắc đến Khương Thành.

Dựa vào sự hiểu biết của nàng đối với ca này, không những hắn sẽ không cho mình, thậm chí còn sẽ cố ý lấy phần thưởng khoe khoang một trận trước mặt mình.

Đó mới phù hợp với phong cách của hắn chứ?

Chương 1460: Một người đội trưởng ưu tú

Ngơ ngác nhận lấy một nửa phần thưởng kia, nội tâm của Lăng có hơi buồn bực.

Nàng có hơi nghi ngờ có phải là Khương Thành cố ý dùng cách này để châm biếm mình không ra sức hay không.

Nhưng nhìn vẻ mặt của hắn rất bình thường, ánh mắt cũng rất trong veo.

Lẽ nào hắn định cảm hoá mình, trông mong mình sau này giúp hắn cung cấp tình báo?

Ý tưởng rất hay.

Có điều mình sẽ không phối hợp đâu.

Ai bảo lúc ban đầu ngươi nói chuyện kiêu căng như vậy chứ?

Vả lại với tư cách là Chiến Đế, bất cứ lúc nào mình cũng có thể nhìn thấy tình hình tổng thể.

Nếu như cung cấp tình báo cho hắn, vậy sẽ thuộc về giúp hắn gian lận rồi.

Sau đó cả đoạn đường hai người đi về phía trước lại đã gặp phải Tiên Nhân khác hai lần, cũng đều là những người tiến vào bằng sự giúp đỡ của Thành ca ở trận thứ ba.

Nhìn thấy Khương Ẩn Hoàng, nói thế nào cũng không chịu ra tay.

Làm đến khiến Thành ca rất bất lực.

Mà sau khi ở đây, bọn họ còn gặp phải "cửa ải khó" một lần.

Vẫn là hai người cùng tiến vào như cũ, sau đó một mình Khương Thành giải quyết chiến đấu.

Lần này có hơi khác với lần trước, sự công kích của quy tắc liên miên không ngừng, càng thêm nhiều hơn so với vòng trước.

Nhưng thời gian tiêu phí đã ngắn hơn rất nhiều.

Toàn bộ quá trình Khương Thành đứng im tại chỗ cản lấy công kích, sau khi đã cản được năm phút, "cửa ải khó" tan thành mây khói.

Mà bọn họ cũng lại có được phần thưởng qua cửa ải lần nữa.

Vẫn là một vài phần thưởng không tính là đỉnh cấp, nhưng lại cũng đáng ra sức như cũ.

Mà Khương chưởng môn cũng lại khiến Lăng ngạc nhiên lần nữa, chia cho nàng một nửa.

Lần này không chỉ là Lăng, ngay cả những "người xem" ở bên ngoài kia cũng đều không giấu nổi sự kinh ngạc.

"Khương Ẩn Hoàng cũng đã quá phúc hậu rồi nhỉ?"

"Đúng vậy, mặc dù chúng ta không nhìn thấy bọn họ đánh ở trong cửa ải khó thế nào, nhưng chắc chắn là Khương Thủ Tọa làm chủ."

"Tiên nữ tên là Lăng kia chỉ là gà yếu được mang theo mà thôi."

"Cho dù hai người kết bạn, nếu chia thu hoạch cho nàng, chia hai phần cũng đã coi như là rất hiếm gặp rồi."

"Khương Thủ Tọa thế mà mỗi lần đều chia cho nàng một nửa."

Ánh mắt của rất nhiều Tiên Nhân nhìn Lăng đều mang theo sự ghen ghét không hề che giấu chút nào.

"Rốt cuộc tiên nữ này là ai, tại sao Khương Ẩn Hoàng lại đối xử với nàng tốt như thế?"

"Ba trận trước Khương Ẩn Hoàng dẫn dắt nàng cả đoạn đường, đến trận này vẫn còn chăm sóc nàng, quả thực là không có thiên lí."

"Có lẽ đây chính là vận may đã định trước trong số mệnh của nàng nhỉ."

"Tiên nữ may mắn nhất trong lịch sử, không có người thứ hai đâu!"

Mặc dù ba vị Thiên Đế trong Tử Tiêu điện biết Lăng căn bản không cần dẫn dắt, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều

tặc lưỡi lấy làm lạ.

“Cuối cùng tiểu tử kia muốn làm gì?”

“Chiến Đế không đến lượt hắn chăm sóc đâu nhỉ?”

Tu Đế bĩu môi: “Chuyện này còn không nhìn ra sao, tiểu tử kia đang lấy lòng Chiến Đế mà thôi.”

“Dù sao bất cứ lúc nào nam sủng cũng đều có thể bị vứt bỏ, nịnh bợ chủ tử làm nàng vui lòng cũng rất bình thường.”

Nếu như Lăng nghe thấy kết luận này của hắn, nhất định sẽ không biết nên khóc hay nên cười.

Khương Thành căn bản cũng không biết mình là Chiến Đế, lấy lòng gì chứ.

Hơn nữa chung sống càng lâu, nàng lại càng nhìn ra một phẩm chất riêng trên người Khương Thành - Dường như người này không sợ ai, không nể ai cả.

Khi bọn họ gặp phải vòng xoáy “cửa ải khó” thứ ba, Khương Thành đã dừng lại.

Khoé miệng Lăng chợt hơi nhếch lên: “Thế nào, lần này không định tiến vào nữa sao?”

Thành ca nhún vai: “Quá lãng phí thời gian và tinh lực rồi.”

“Nhưng mà bên trong rất có thể sẽ có ba kiện bí bảo tạm thời kia đấy.”

Bí bảo kia tổng cộng ba loại, mà bí cảnh bên trong cửa ải khó chắc chắn là không chỉ số lượng này.

Phần thưởng mà bọn họ có được ở hai trận trước đó kia đều chỉ là phần thưởng bình thường.

Muốn có được ba kiện bí bảo tạm thời kia, chỉ có thể không ngừng kiểm tra những cửa ải khó này xem vận may.

“Đúng vậy.”

Khương Thành rất đồng ý gật đầu.

“Ba kiện bí bảo tạm thời kia có ý nghĩa rất quan trọng với tỉ thí, không được bỏ lỡ.”

“Nhưng nếu như lãng phí quá nhiều lực khí trong bí cảnh, sau này gặp phải kẻ địch rất khó giải quyết.”

“Ngươi nói phải làm sao đây?”

Lăng đương nhiên sẽ không nghĩ cách giúp hắn.

Nghe vậy chỉ là không thành ý chút nào lặp lại theo một câu: “Đúng vậy, phải làm sao đây?”

Khương Thành đột nhiên vỗ tay một cái, thoạt nhìn giống như là linh quang chợt loé, đã nghĩ ra diệu kế.

“Xem ra chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Lăng tràn đầy hứng thú hỏi ngược lại: “Làm thế nào?”

“Tiếp theo ta ở bên ngoài khôi phục nguyên khí, ngươi tiến vào đánh cửa ải khó, tranh thủ sớm đánh ra bí bảo tạm thời chút.”

“A, hả?”

Lăng nằm mơ cũng không ngờ rằng diệu kế hắn nghĩ đến lại là sai bảo mình.

Với tư cách là nữ tử tâm cơ xấu tính, nàng đến là để đùa bỡn Khương Thành tìm thú vui, sao có thể sẽ ngu ngốc chạy vào làm cu li chứ.

Mặc dù dựa vào thực lực của nàng, qua những cửa ải khó kia đơn giản như ăn cơm uống nước, nhưng nàng cảm thấy tiểu tử này chắc chắn là cố ý.

Chỉ là vì đùa mình một trận.

Nàng sẽ không để hắn đạt được ý nguyện đâu.

“Như vậy không ổn đâu nhỉ?”

Nàng mang vẻ mặt kháng cự.

“Thực lực của ngươi mạnh hơn mà, cửa ải khó đương nhiên nên do người mạnh hơn đi vào đánh, ta yếu hơn một chút, ta chờ ở bên ngoài càng thích hợp hơn mà…”

“Lời này sai rồi!”

Thành ca mỉm cười ngắt lời nàng.

“So với cái gọi là cửa ải khó kia, kẻ thù bên ngoài mới là sự tồn tại càng nguy hiểm hơn đấy!”

“Thực lực của ta mạnh, cho nên phải ở bên ngoài ứng phó kẻ địch càng mạnh mẽ hơn, đây gọi là thép tốt dùng làm lưỡi đao.”

“Mà thực lực của ngươi yếu, đi vào trong đánh những trạm gác không hề khó kia, thích hợp không còn gì bằng rồi, sự phân công này rất hoàn hảo đúng không?”

“Hơn nữa lỡ như kẻ địch đến, ngươi ở bên trong trạm gác cũng có thể tránh khỏi bị ảnh hưởng đến.”

Thậm chí hắn không nhịn được bắt đầu tự khen.

“Lão đội trưởng từng trải như ca, mỗi câu nói đều là lời lẽ chí lí, ngươi phải học tập thật tốt một chút, tương lai được lợi cả đời.”

Lăng suýt nữa bị hắn chọc tức đến cười.

Cả đoạn đường này ngươi đã gặp phải cường địch gì rồi?

Hơn nữa ta chỉ là giả vờ yếu đuối, ngươi còn thật sự coi ta thành gà yếu như là lẽ đương nhiên mà tuỳ tiện đùa bỡn rồi à?

“Nhưng mà bên ngoài không nhìn thấy kẻ địch gì mà.”

Thành ca nghiêm nghị nói: “Hiện tại không có, không có nghĩa một lúc sau không có, lúc này duy trì cảnh giác chuẩn bị chiến đấu là sự chuyên nghiệp cần thiết mà một đội trưởng ưu tú dày công tu dưỡng.”

“Được rồi được rồi, ngươi mau chóng tiến vào đi, đừng lề mà lề mề nữa.”

Lăng chỉ muốn nằm ngửa chọc tức hắn, nói thế nào cũng không muốn tiến vào, thế là dứt khoát giả vờ yếu đuối.

“Nhưng mà, thực lực của ta quá yếu, đánh không lại cửa ải khó, lỡ như chết ở bên trong thì phải làm sao?”

“Ta tin ngươi sẽ không làm ta mất mặt.”

Thành ca vỗ bờ vai nàng mấy cái, thuận tiện còn giơ ngón tay cái lên.

“Phải có lòng tin với chính mình.”

Lăng suýt nữa bị hắn chọc tức chết.

Sao mỗi câu nói của tên này đều đang chiếm ưu thế của mình vậy?

Nàng có hơi hối hận vì đã giả vờ nhỏ yếu.

Mắt thấy quả thực không tìm được lí do, nữ tử xấu tính này chỉ có thể lựa chọn một chiêu cuối cùng - Hung hăng càn quấy.

“Ta không có lòng tin, ta không tiến vào…”

Sắc mặt Thành ca chợt trầm.

“Đừng quên, trước đó chúng ta đã hẹn rồi đấy, ngươi phải nghe ta chỉ huy, nếu không coi như ngươi trái với ước hẹn.”

“Vậy đến lúc đó ta không dẫn dắt ngươi nữa.”

Lăng thật sự là muốn triển lộ thực lực khủng bố của Chiến Đế ra ngay tại chỗ, để tên này biết ai mới là lão đại.

Nhưng mà trừ phi nàng không muốn tiếp tục chơi nữa.

Bằng không nàng chỉ có thể tuân thủ “quy tắc trò chơi”.

“Coi như ngươi giỏi!”

Cuối cùng, nữ tử xấu tính không chịu ăn thiệt thòi này vẫn là không tình nguyện đi vào trong vòng xoáy.

Nhìn thấy nàng thật sự đã đi vào, Thành ca suýt nữa cười ra tiếng.

Nhóc con, đấu với ca, ngươi vẫn còn non lắm.

Ai kêu ngươi cố ý không phối hợp, vậy thì tìm cho ngươi chút chuyện để làm.

Mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy Lăng ra tay, nhưng một Đạo Tôn có thể lấy ra đạo khí bát giai, qua cửa ải khó bên trong chắc chắn không tồn tại nguy hiểm.

Mà cho dù Lăng muốn kéo dài công việc cũng không làm được, bởi vì sự công kích bên trong là liên miên không ngừng đấy.

Chương 1461: Làm người phải có khuôn phép nhất định

Sau khi Lăng bước vào, Khương Thành trực tiếp lấy ra Hành cung xa hoa của bản thân.

Sau đó triệu tập một đám con rối làm người hầu, bản thân nằm xuống hưởng thụ.

Cảnh giác phòng bị gì đó, hoàn toàn không cần phải làm, được chưa?

Nhìn thấy cảnh tượng sa đọa truỵ lạc này, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

“Khương Ẩn Hoàng… thế này là đang làm cái gì vậy?”

“Có lẽ là đang nghỉ ngơi dưỡng sức đúng không?”

“Nhưng như này cũng hơi phô trương nhỉ, thế mà lại sử dụng cả Hành cung tuỳ thân.”

“Hắn như thế này rất dễ bị người khác để ý.”

“Dù sao thì hắn vẫn là người chưa có đủ kinh nghiệm và chưa từng trải đủ mà…”

Bọn họ vẫn xem như là tốt, khoé mắt của ba Thiên Đế bên kia cũng đã run lên.

“Tiểu tử đó, thế mà lại dám bảo Chiến Đế đi vào chiến đấu, còn bản thân thì nằm ở bên ngoài?”

“Hắn thật to gan!”

“Quan trọng là Chiến Đế chẳng những không tức giận, thay vào đó còn thật sự đi vào…”

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Và điều khiến cho bọn họ không nói nên lời vẫn còn ở phía sau

Sau một khắc, Lăng thành công thoát khỏi vòng xoáy khó khăn.

Đương nhiên nàng không dùng hết toàn bộ sức lực.

Nhưng tấn công trong cửa ải khó khăn sẽ không dừng lại, trừ phi nàng muốn bị loại, nếu không cho dù đứng bất động, cũng có thể chống đỡ đến khi vượt qua cửa ải.

Khi vòng xoáy biến mất, Thành ca ngay lập tức vươn mình bay ra khỏi ghế dựa trên sân thượng của Hành cung.

Sau đó nhận phần thưởng qua ải vừa mới được lấy ra vào trong tay.

Sau khi kiểm tra một chút, lại chia cho Lăng một nửa.

“Mặc dù mất khá nhiều thời gian, nhưng cũng xem như là đáng được khen ngợi, tiếp tục cố gắng nhé!”

Khương đội trưởng giơ ngón cái cho đội viên duy nhất của bản thân, cho nàng đủ thừa nhận, cũng thúc giục động viên nàng kiên trì nỗ lực.

Suýt nữa Lăng đã bị hắn chọc cười.

Nàng nhìn Khương Thành chia phần thưởng tuỳ tiện như vậy, mãi cho đến khi hành động vô lý của hắn chấm dứt, cuối cùng mới mỉm cười tinh nghịch.

“Phần thưởng này, hình như là do một mình ta đánh.”

Ngươi còn có mặt mũi để lấy một nửa?

Thành ca nhìn nàng một cách khó hiểu.

“Hai cửa trước cũng là một mình ta đánh, không phải cũng chia cho ngươi một nửa hay sao?”

Hắn nói lời thành khẩn, vỗ vai Lăng.

“Ta đã nói rồi, chúng ta là cùng một đội, đương nhiên chúng ta phải chia đều thu hoạch cho nhau, đừng xem nhau như người ngoài như vậy.”

Cuối cùng Lăng cũng hiểu rõ được tại sao hai lần trước hắn lại khác thường như vậy, tốt bụng chia một nửa cho mình.

Thì ra là đào một cái hố, ở đây chờ mình.

Tên này, thật quá vô sỉ đúng không?

Ngươi ở bên ngoài lười biếng, cuối cùng còn muốn quang minh chính đại mà nhận một nửa thu hoạch?

Đương nhiên nàng không thể chấp nhận được.

“Nhưng lần này thậm chí ngươi còn không đi vào cửa ải, không chỉ không đóng góp tí sức lực nào, mà toàn bộ hành trình cũng chưa từng tham gia vào.”

“Không thể nói như vậy được.”

Khương đội trưởng thất vọng thở dài, làm cho bản thân giống như rất mệt mỏi.

“Vừa rồi ta đóng giữ ở bên ngoài, không biết đã nguy hiểm đến mức nào, ngươi cũng biết Đạo Thánh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.”

“Nếu không có ta canh giữ bảo vệ ở bên ngoài, làm khiếp sợ vô số kẻ thù mạnh mẽ, làm khiếp sợ đám người xấu thèm muốn, vậy thì sau khi ngươi ra ngoài có thể sẽ bị người ta bao vây giết chết.”

“Ngươi chỉ đẩy một cửa ải nhỏ đơn giản không đáng kể ở bên trong, mà ta lại phải một mình ngăn cản thiên quân vạn mã thế lực hùng hậu ở bên ngoài…”

“Cho nên, huy chương quân sự đẩy cửa ải không chỉ có non nửa của ngươi, mà còn có hơn phân nửa của ta.”

“Sao có thể nói rằng ta không tham gia được chứ?”

Lăng liếc nhìn Hành cung xa hoa phía sau hắn.

Nàng rất muốn kéo da mặt của hắn xuống để nhìn xem rốt cuộc là dày đến mức độ nào, mới có thể nói ra được những lời vừa rồi mà không chút đỏ mặt.

Ngươi đã gặp phải nguy hiểm gì?

Lấy đâu ra thiên quân vạn mã?

Ta thấy ngươi nằm đến nổi loãng xương suýt nữa không đứng dậy nổi, được chưa?

Thật đáng ghét!

Nàng cười đầy ẩn ý: “Dựa theo cách nói này của ngươi, chia cho ta một nửa, còn là ta được lợi?”

“Ngươi có thể hiểu được điều này thì tốt rồi, nhưng chăm sóc cho người yếu đuối vẫn là việc mà ta nên làm.”

Thành ca tỏ vẻ bản thân sẽ không vì có công lao mà tự cao tự đại.

“Tiểu Lăng à, điểm nào của ngươi cũng tốt, chỉ là có hơi quá tính toán chi li.”

Hắn lại khuyên nhủ đội viên của bản thân bằng lời nói thành khẩn.

“Làm người phải có khuôn phép nhất định, phải biết cảm ơn, như vậy mới có thể làm được chuyện lớn, đây cũng là kinh nghiệm của Ca.”

“Ngươi hãy ghi nhớ một cách cẩn thận, đây đều là những câu nói chí lý.”

Nhớ cái đầu ngươi!

Cho dù lòng dạ của Lăng có sâu đến đâu, tâm trạng có tốt hơn nữa, cũng có ý muốn tiêu diệt tên này một cách nhân đạo.

“Ngươi thật đúng là dụng tâm lương khổ!”

Nàng cười như không cười vắt ra câu ‘khen ngợi’ từ trong kẽ răng.

Thật ra vốn dĩ nàng muốn nói dụng tâm hiểm ác.

Khương chưởng môn rất khiêm tốn.

“Bình thường bình thường, đây là việc ta nên làm.”

Mà đây cũng chỉ là bắt đầu.

Tiếp theo đó, khi hai người đụng phải vòng xoáy, đương nhiên Khương Thành sẽ phái đội viên duy nhất của bản thân đi vào.

Mà sau khi nàng đánh xong, đương nhiên cũng sẽ chia thu hoạch làm hai phần.

Đây thuộc về chiêu culi miễn phí.

Khi mọi người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Nhưng câu ‘Khương Ẩn Hoàng thật phúc hậu’ kia, cho dù như thế nào cũng không nói nên nỗi.

Trong khi tiểu đội của bọn họ bận rộn, các nơi khác đã đánh đến khí thế ngút trời.

Chỉ nhìn thấy từng cái tên màu bạc trên bầu trời kia dần dần biến mất.

Điều đó có nghĩa là đã có người bị loại.

Trận thứ tư này kéo dài cho đến khi tất cả bảy Thần Quân được quyết định, cũng không giới hạn thời gian, đã được định sẵn là sẽ rất dài.

Nhưng chỉ sau ngày đầu tiên, 2.647 người đã giảm xuống còn 2.368 người.

Trong một đám mây đầy màu sắc kỳ lạ, không gian trở nên khó nắm bắt.

Ba Đạo Tôn đối mặt với một người.

“Bạch Diệu Tinh chủ, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, thế nào?”

“Ngươi muốn thắng ba người bọn ta cũng không dễ, tạm thời chúng ta cũng không muốn xảy ra xung đột với ngươi.”

“Không bằng cứ như vậy là được!”

Bạch Diệu Tinh chủ mặc áo giáp trắng nhẹ ở phía đối diện, tay cầm một thanh trường kích màu vàng.

Nghe đến đây thì cười thầm.

“Muốn nước giếng không phạm nước sông? Được thôi!”

“Giao thu hoạch các ngươi vừa mới nhận được từ trong bí cảnh ra đây, ta có thể thả cho các ngươi đi.”

Ba Đạo Tôn giận dữ.

“Đáng ghét, ngươi thật sự cho rằng có thể thắng chắc bọn ta?”

“Tất cả đều là Đạo Tôn, đến lượt ngươi lại kiêu ngạo như vậy?”

“Bọn ta thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc cái gọi là tinh lực kia lợi hại đến mức nào.”

Trong nháy mắt tiếp theo, đám mây màu sắc rực rỡ kia đã bị sự va chạm của Pháp Tắc không gian xé thành vô số mảnh nhỏ.

Một thanh trường kích cắt vào bầu trời đầy sao, mang theo huyền ảo vô tận, đánh thẳng một mạch mở ra Pháp Tắc không gian của Đạo Tôn cầm đầu.

Tiếng la hét sợ hãi liên tiếp vang lên từ ngoài sân.

“Đó là cái gì?”

Các tiên nhân đang chú ý tình huống ở đây đều trợn trừng hai mắt.

“Mẹ kiếp, trực tiếp bổ ra Pháp Tắc không gian, cái này cũng quá mạnh rồi phải không?”

“Pháp cảnh của Bạch Diệu Tinh chủ cũng không mạnh hơn bọn họ bao nhiêu mà!”

“Tinh lực, bởi vì tinh lực của Bạch Diệu Tinh chủ!”

“Không sai, nó thuộc về sức mạnh đặc biệt, Pháp Tắc không gian đối mặt với sức mạnh này, cũng không có phương pháp phòng ngự gì.”

“Trời ạ, thì ra Thượng Vị Tinh chủ và Đạo Tôn bình thường chênh lệch lớn như vậy?”

Ba Đạo Tôn trong sân vô cùng sợ hãi.

“Dừng tay!”

“Bọn ta đồng ý giao ra!”

“Đã muộn rồi!”

Kèm theo một tiếng cười lạnh lùng, trường kích khuấy động như vũ bão, Pháp Tắc không gian đầu tiên hoàn toàn sụp đổ.

“Đồ vô dụng các ngươi, vốn dĩ không xứng tiến vào trận thứ tư.”

Chương 1462: Tiên nữ này cũng đừng hòng được buông tha

Vào lúc Bạch Diệu Tinh chủ thi triển thần uy, ‘đánh chết’ ba Đạo Tôn bình thường, các trận chiến cũng đang diễn ra ở những nơi khác.

Có cái xảy ra giữa Đạo Tôn và Đạo Tôn.

Có trận xảy ra giữa Đạo Thánh và Đạo Tôn.

Mặc dù số lượng đánh chết của mỗi người không thể vượt quá 21 người, nhưng điều này cũng không thể dập tắt ham muốn chiến đấu của tất cả mọi người.

Rất nhiều người cho rằng 21 người là khá nhiều, đủ để bản thân phung phí.

Có hơn hai ngàn người trong tất cả mọi người, chỉ cần có hơn một trăm người đánh chết đến 20 người, vậy thì trận này sẽ không có đối thủ cạnh tranh gì nữa.

Những người còn lại có được ba tấm Thần Hoàn Ấn, hy vọng trở thành Thần Quân sẽ tăng lên rất nhiều.

Dưới sự thống trị của suy nghĩ này, chiến đấu cũng trở thành lẽ tự nhiên.

Thậm chí những khán giả ở bên ngoài quá bận rộn để xem.

So với sự căng thẳng kích động ở những nơi khác, phong cách của Thành ca ở bên này có vẻ hơi không hợp.

Buổi chiều yên tĩnh, có cơn gió nhẹ thổi qua trên chiếc ghế dài trên sân thượng của Hành cung, uống chút rượu, mấy con rối ở bên cạnh thỉnh thoảng còn đút trái cây và rau quả đến khóe miệng.

Một bầu không khí yên bình truỵ lạc.

Không bao lâu sau, vòng xoáy gần đó biến mất, Lăng lại thông qua một cửa ải nhỏ.

Dường như Khương Thành muốn nằm đến thiên hoang địa lão, hắn bay tới giống như phản xạ có điều kiện, chia phần thưởng vừa mới được lấy ra thành hai phần một cách vô cùng nhanh chóng.

Đây đã là ‘cửa ải khó khăn’ thứ năm mà Lăng vượt qua.

Những thứ lấy được đều là những phần thưởng thông thường, vẫn chưa thấy được dáng vẻ của Cực Minh Kính gì đó.

“Cố lên cố lên, cố gắng tìm được ba bí bảo tạm thời càng sớm càng tốt.”

Nghe được sự động viên của Ca, Lăng suýt nữa không nhịn được mà trợn trừng mắt.

Nàng đặt ra một câu hỏi rất sâu sắc.

“Ngươi muốn ba món bí bảo đó để làm gì?”

Ánh mắt Thành ca nhìn nàng như đang nhìn một đứa ngốc.

“Lời ngươi nói, ba món bí bảo đó vừa nhìn đã biết là đạo cụ mở hack của Thiên Đạo bí cảnh, đương nhiên là ta bắt buộc phải có.”

“Sau khi có được thì sao?”

Lăng nhếch khóe miệng, cười khẽ.

“Ta thấy dáng vẻ của ngươi, cũng không giống như là muốn cạnh tranh Thần Quân mà.”

“Nếu ba món bí bảo đó mà rơi vào tay ngươi, thì thật là lãng phí.”

Thành thật mà nói, nàng không thể hiểu được tên này đang nghĩ những gì.

Hiện tại là đang tranh giành vị trí Thần Quân đó, cơ hội duy nhất kể từ khi Thiên Cung được thành lập cho tới hôm nay.

Theo lí, lẽ ra hắn nên bận rộn từ lâu rồi chứ?

Dáng vẻ hiện tại, hoàn toàn không nhìn ra hắn đến để tham gia so tài.

Thành ca nhướn mày.

“Nói xằng nói bậy, cái gọi là lập kế hoạch sau đó mới hành động, ta chỉ đang lập kế hoạch một cách nghiêm túc, được chưa?”

“Vậy ngươi đã lên kế hoạch gì chưa?”

“Bí mật quân sự ít hỏi thăm, nhanh chóng đi tìm xem có các cửa ải nào khác gần đây hay không.”

Lăng gần như muốn mặc kệ không làm nữa.

Tên này thật sự xem nàng là người làm công miễn phí à, con lừa của đội sản xuất cũng không sử dụng như vậy chứ?

Hiện tại nàng chỉ còn lại một mong muốn.

Đó chính là tên này mau mau lật kèo thất bại, bị người khác loại ra ngoài.

Chờ cho ta, nếu sau này không trở thành Thần Quân, thậm chí ngươi đừng nghĩ đến việc bồi thường gấp mười lần.

Mà sẽ khiến cho ngươi mịt mù tăm tối trong nửa phần đời còn lại!

Nàng đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên phía trước Hành cung xuất hiện ước chừng mười hai Đạo Tôn.

Đạo Tôn mà Lăng quen biết không nhiều, nhưng người đứng đầu là Thủ Tọa Tiên quan Hàng Trọng Đạo Tôn của Ngũ Uẩn Tư, nàng vẫn có một chút ấn tượng.

Hình như người này là thuộc hạ cũ đã từng đi theo Tu Đế vào năm xưa, nàng đã từng nhìn thấy.

Có vẻ như thử thách của Khương Thành cuối cùng cũng đã đến.

Mà sau khi Hàng Trọng Đạo Tôn nhìn thấy nàng, cũng vội vàng khom lưng sao cho không để lại dấu vết.

Tuy rằng không mở miệng chào hỏi rõ ràng, nhưng dù sao thái độ cung kính cũng không dám thiếu.

Trong sân có nhiều Đạo Thánh Đạo Tôn như vậy, hắn xem như là một trong vài người có thể nhận ra Chiến Đế.

Mặc dù đã nhận được bày mưu tính kế của Tu Đế trước đó, biết rằng Chiến Đế sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến giữa bọn họ và Khương Thành, nhưng hắn vẫn phải cẩn thận từng li từng tí.

Là người đã từng gặp Lăng từ lâu, hắn biết rõ nữ nhân này kỳ lạ như thế nào, lại kinh khủng như thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lăng vẫn chưa thay đổi chút nào, hắn thoáng yên tâm một chút.

Mà mười một Tiên quan đi theo hắn, đã sớm đi lên, vây quanh Thành ca.

“Rốt cuộc cũng đã tìm được ngươi!”

Sau khi phong bế đường lui của Khương Thành, bọn họ không hẹn mà cùng cười gằn.

“Vốn dĩ còn tưởng rằng sẽ rất khó tìm, không ngờ rằng lại dễ dàng gặp phải như vậy.”

“Ai bảo tiểu tử này ngoại trừ việc gây chuyện, một chút kinh nghiệm đi lại cũng không có chứ?

“Chẳng những không biết che giấu hơi thở, ngược lại còn sử dụng Hành cung phô trương như vậy ở nơi này, quả thực là mục tiêu sống.”

“Hành cung này còn khá lộng lẫy, ta rất hứng thú.”

“Chờ sau khi giết hắn rồi sẽ chia cho ngươi là được rồi.”

“Ha ha ha, vậy ta không ngại đâu.”

Nghe được cuộc nói chuyện như không có người của bọn họ, Thành ca chẳng những không hề tức giận, ngược lại còn vui mừng khôn xiết.

“Các ngươi đến để tuyên chiến với ta sao?”

Thật hiếm thấy mà, lúc trước đụng phải vài đợt Đạo Tôn, tất cả đều được hắn giúp đỡ.

Không ai đồng ý tuyên chiến với hắn, làm cho hắn vẫn luôn không có cơ hội ra tay thể hiện.

“Tuyên chiến?”

“Ha ha ha ha…”

Diêu Xuân Đạo Tôn cười dài.

“Ngươi nghĩ thật là quá ngây thơ, bọn ta đến để giết ngươi.”

“Giết ta?”

Diêu Xuân Đạo Tôn dừng cười, trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra giễu cợt không chút che giấu.

“Ngươi không có Thiên Tâm, không phải sao?”

“Thật đáng tiếc mà, Thiên Đạo cũng sẽ không che chở cho ngươi, ngươi chết thì sẽ thật sự chết.”

Tin tức này, mãi cho đến khi Tu Đế bày mưu tính kế muốn trong trận so tài giết chết Khương Thành vào không lâu trước

đây, bọn họ mới có được.

Lúc đó cũng vô cùng sợ hãi.

Mặc dù bọn họ không biết vụ đánh cược của Tà Tiên Giới, cũng không biết Khương Thành lên làm Tiên quan như thế nào, hơn nữa vì sao Tu Đế không tự tay giết chết hắn.

Nhưng mà…

"Không có Thiên Tâm, đã đủ để ngươi chết một vạn lần."

"Ngươi đã nhảy nhót lâu như vậy, hiện tại đụng phải bọn ta, xem như là kết thúc hoàn toàn."

Bí mật này cũng là trong so tài, người bên ngoài không thể nghe được người bên trong nói gì.

Nếu không, bọn họ cũng không dám nói ra trước mặt mọi người.

"Mới một vạn lần sao?"

"Ta không ngại chết thêm mấy vạn lần đâu."

Thành ca cười nhếch miệng, triệu hồi ra thanh Tức Vũ Đạo kiếm Bát giai.

Sau đó đứng chặn trước mặt Lăng.

"Được rồi, lần này xem ra thật sự sẽ có máu bắn tung tóe, vì vậy trước tiên ngươi nên đứng xa một chút."

Lăng vui sướng khi người gặp họa mà cười hỏi: "Bọn họ có nhiều người như vậy, ngươi chẳng những không chạy trốn, thế mà còn định tuyên chiến?"

Nàng biết Khương Thành có kiếm đạo thập tam trọng.

Xét về sức chiến đấu hẳn là cấp bậc đứng đầu trong Đạo Tôn, nhưng hiện tại kẻ thù hắn đối mặt ước chừng có mười hai Đạo Tôn.

Trận chiến kiểu này, cho dù là Thượng Vị Tinh chủ cũng chỉ có thể tạm tránh mũi nhọn, chỉ có Đạo Thánh mới có thể thắng được.

Nhiều khi số lượng người trong tu luyện giới là vô nghĩa, nhưng đó là trong tình huống cảnh giới chênh lệch quá lớn.

Khương Thành cũng chỉ là Đạo Tôn, cảnh giới tương đồng, sự chênh lệch về số lượng người cũng rất có thể gây tử vong.

“Ngươi không có lòng tin với đội trưởng của bản thân nhỉ.”

Thành ca mỉm cười, Tức Vũ kiếm từ từ được nâng lên.

“Đừng quên, ta muốn gánh ngươi trở thành Thần Quân.”

“Ha ha ha ha, còn Thần Quân? Thật sự là mơ giữa ban ngày!”

Diêu Xuân Đạo Tôn lại cười chế giễu.

Sau đó chỉ vào Lăng phía sau hắn.

“Tiên nữ này cũng đừng hòng bỏ chạy!”

Chương 1463: Một chọi mười hai

Những người khác cũng lần lượt cười gằn với Lăng.

“Không sai, tiên nữ này cũng cùng nhau đóng gói giết chết đi.”

“Lúc trước nàng vẫn luôn được tiểu tử này gánh, cho nên chắc chắn là người thân mật nhất của hắn.”

“Từ lâu nhìn nàng đã khó chịu, không có chút sức mạnh, một đường lợi dụng đi lên.”

Tu Đế trong Tử Tiêu Điện, vốn dĩ còn đang rất phấn khởi.

Nhìn thấy mười hai thuộc hạ đã vây quanh Khương Thành, chỉ coi như là đã xong việc lớn.

Chỉ chờ khoảnh khắc Khương Thành bị giết.

Nhưng mà lúc này, hắn lại sợ hãi đến mức bật thẳng khỏi Liên Đài.

“Chết tiệt, đám ngu xuẩn này muốn làm gì vậy?”

Mặc dù hắn cũng không thể nghe được âm thanh ở bên trong, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn thấy được cảnh tượng Diêu Xuân Đạo Tôn đang chỉ vào Lăng nhe răng cười gằn.

“Chỉ cần thành thật giết chết Khương Thành là được, thế mà còn trêu chọc nàng!”

Không Đế và Tu Đế ở bên cạnh đều bắt đầu vui sướng khi người gặp họa.

“Lần này ngươi xong rồi.”

“Sau khi Chiến Đế trở về chắc chắn sẽ trút giận lên người ngươi.”

Nhưng Lăng trong sân cũng không bị tấn công đến, bởi vì còn có Hàng Trọng Đạo Tôn dẫn đầu.

Nhìn thấy đám người Diêu Xuân nhắm binh khí của bọn họ về phía Lăng, hắn bị doạ đến suýt nữa tiểu ra quần.

Vội vàng bất chấp tất cả mà chắn ở phía trước.

“Các ngươi muốn làm gì, đừng gây thêm rắc rối.”

Diêu Xuân Đạo Tôn không cho là đúng.

“Có gì to tát, chẳng qua là thuận tay tiễn nàng ra ngoài mà thôi…”

“Đúng vậy, nữ nhân này cùng nhóm với Khương Thành, chắc chắn cũng không có Thiên Tâm, giết cả hai cùng một lúc sẽ giảm bớt nhiều việc.”

“Câm miệng lại!”

Hàng Trọng Đạo Tôn rống to ngắt lời bọn họ.

“Mệnh lệnh mà chúng ta nhận được là giết chết Khương Thành, không có người khác, ai cũng không được làm tổn thương người vô tội.”

“Ai dám làm gì với nàng, kẻ đó là kẻ thù của ta!”

Lúc nói ra những lời này, hắn dùng ánh mắt tràn đầy cầu xin và lấy lòng nhìn về phía Lăng, chỉ hy vọng rằng cho dù nàng có tức giận thì cũng đừng trút giận lên người mình.

Những người khác hơi sững sờ.

Từ lúc nào mà Hàng Trọng Đạo Tôn trở nên có nguyên tắc như vậy?

Còn không làm tổn thương người vô tội sao?

Hơi khó hiểu đó.

“Bỏ đi bỏ đi, thật là mất hứng.”

Diêu Xuân Đạo Tôn xua tay một cách mất kiên nhẫn.

“Giết tiểu tử này trước rồi nói sau.”

Vừa dứt lời, đạo khí của mười hai người đều sáng lên, mà bí bảo của bọn họ cũng bay lên cao, chỉ thẳng vào Khương chưởng môn ở trung tâm.

Cùng lúc đó, Pháp Tắc không gian của mười hai người cũng được triệu ra.

Cảnh tượng này, làm cho những khán giả ở bên ngoài náo loạn.

“Chuyện này cũng quá vô lý rồi.”

“Thế mà lại xuất hiện việc một chọi mười hai?”

Lăng cũng không bị bọn họ tính vào.

“Đây là một trận chiến gặp gỡ chênh lệch nhất hiện nay.”

“Khương Thủ Tọa còn có thể sống sót sao?”

“Khó, rất khó…”

Do biểu hiện hơn người ở ba trận trước, Thành ca vẫn luôn là một trong những tâm điểm chính trong trận thứ tư.

Mặc dù giai đoạn trước hắn không đánh trận nào, nhưng vẫn có rất nhiều người chú ý đến hắn.

Khi mười hai Đạo Tôn đột nhiên vây quanh hắn, tất cả mọi người đều nhận thấy được có chuyện không ổn.

“Tại sao ta lại cảm thấy không thích hợp lắm.”

“Đúng vậy, có quá nhiều người ở phía đối diện, giống như đã có mưu tính từ trước.”

Đại hội thông thần là một trận chiến cá nhân, ba hoặc năm người bạn thâm giao tụ tập lại cùng một nơi còn có thể hiểu được.

Mười hai người thì quá vô lý.

Nhưng lúc này nói gì thì cũng đã quá muộn.

“Thế mà Khương Thủ Tọa vẫn không chạy?”

“Đây mà tiết tấu muốn tuyên chiến của hắn đó!”

“Binh khí của hắn…”

“Đạo khí bát giai?”

Lúc đạo kiếm trong tay Khương Thành cũng thúc giục theo, không ít người lộ ra vẻ khó tin.

Bởi vì cái đang lượn lờ xung quanh đạo kiếm, ngoại trừ quy tắc loạn lưu ra, thế mà còn có một luồng căn nguyên có thể so với cấp độ Đạo Tôn.

Đó là căn nguyên tàn của đạo kiếm tích hợp.

“Thế mà hắn lại có được đạo kiếm bát giai?”

“Trời ạ, làm sao có thể?”

“Rất nhiều Đạo Thánh cũng không có binh khí cấp độ này đúng không?”

“Chẳng lẽ đây là chỗ sức mạnh của Khương Ẩn Hoàng?”

Sau khi nhìn thấy Tức Vũ kiếm trong tay Thành ca, mười hai người đối diện cũng vô cùng sợ hãi.

“Bát giai! Thế mà ngươi lại có đạo kiếm bát giai!”

“Cái này… làm sao hắn có được nó?”

Diệu Xuân Đạo Tôn không thể nhịn được nữa.

“Ha ha ha, thanh kiếm này là của ta, ai cũng đừng cướp với ta!”

Toàn bộ khuôn mặt được che phủ bởi sự tham lam, hắn thúc giục Pháp Tắc không gian một cách vội vã, người đầu tiên nhắm về phía Khương Thành.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Thậm chí Thành ca còn không sử dụng Pháp Tắc không gian, chỉ là thuận tay vung kiếm về phía hắn, lập tức chém ra cả người và Pháp Tắc không gian của hắn.

Không còn cách nào khác, chênh lệch giữa hai người thật sự quá lớn.

Trước kia Khương Thành ở Đạo Tuyệt Chi Địa, dựa vào sức mạnh cứng rắn đã đánh đến khó phân thắng bại với Thích

Vương, mà Thích Vương cũng được xem như là đứng đầu trong Đạo Thánh.

Tiên lực bên ngoài của Khương Thành là cảnh giới Đạo Tôn, nhưng bởi vì căn cơ quá khủng bố, đối mặt với Đạo Thánh cũng không rơi vào thế hạ phong.

Đạo Tôn tầm thường ở trước mặt hắn, toàn là phần bị đè bẹp.

Máu tuôn ngập trời.

Lúc này tất cả mọi người đều sợ hãi.

Sao có thể làm được như vậy?

Ngay cả đám người Hàng Trọng Đạo Tôn cũng vô cùng sợ hãi, vốn dĩ bọn họ đằng đằng sát khí, suýt nữa dừng lại ngay tại chỗ.

Sức mạnh của Diêu Xuân Đạo Tôn không hề yếu mà!

Sao có thể vừa đánh một đòn đã chết ngay?

Nếu như không phải chết trong bí cảnh còn có thể được Thiên Đạo che chở cho sống lại ở bên ngoài, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ mất đi dũng khí chiến đấu.

“Lên!”

“Chẳng qua hắn chỉ là dựa vào uy lực của đạo kiếm bát giai mà thôi!”

“Giết hắn xem như là hoàn thành nhiệm vụ!”

Hàng Trọng Đạo Tôn chấn chỉnh lại, những người khác cũng bỏ qua cảnh tượng vừa rồi, đi lên giết hắn một lần nữa.

Sau đó, đầu bọn họ vang lên tiếng ong ong, giống như bị cự chùy đánh đến trời đất nghiêng ngả.

Thành ca trực tiếp phát động thần hồn tấn công.

Thánh hồn đối mặt với tử hồn, đó là thế tấn công đè bẹp.

Trận chiến vô hình này, đã dâng lên một làn sóng lớn trong hồn hải của mười một Đạo Tôn còn lại.

Phá huỷ tử hồn của bọn họ thành từng mảnh, hoàn toàn không thể tổ chức lại tấn công tử tế.

Thậm chí Pháp Tắc không gian của bọn họ cũng khó mà tiếp tục duy trì.

Đương nhiên Thành ca có kinh nghiệm sẽ không bỏ qua kẽ hở này, hắn thúc giục đạo kiếm, ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng quét sạch tất cả mọi người có mặt.

Dưới sự thấp thoáng của thế giới kiếm đạo óng ánh rực rỡ, mọi thứ dường như mất đi màu sắc.

Người ở bên ngoài không còn có thể nhìn thấy Pháp Tắc không gian, cũng không thể nhìn thấy bóng người và đạo khí.

Chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng chấn động khi ánh sáng và bóng tối đan xen, nhật nguyệt tinh cùng khiêu vũ.

Khi mọi thứ đã qua đi, trong sân chỉ còn lại một mình Khương Thành đứng sừng sững.

Về phần mười một Đạo Tôn khác, giống như một con thuyền bị sóng gió cuồng phong cuốn vào, đã thương tích đầy mình mà ngã xuống.

“Sao có thể như vậy!”

Trong Tử Tiêu Điện, người đầu tiên la lên không phải là Tu Đế, mà là Không Đế.

Hắn mở to hai mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng tiên khí truyền ảnh đang lơ lửng ở phía xa, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Điều này là không thể!”

Tiếng gầm của Tu Đế vang vọng trong đại điện một cách không hề bất ngờ.

“Sao hắn có thể mạnh đến như vậy?”

“Thậm chí hắn còn không phải Tinh chủ, sao có thể giết chết mười hai Đạo Tôn cùng cấp?”

Ngay cả bọn họ cũng ngạc nhiên đến như vậy, chứ đừng nói đến những khán giả ở bên ngoài.

Lúc này, trong bí cảnh vẫn có những trận chiến khác đang diễn ra.

Nhưng mà đã không còn ai quan tâm đến nữa.

Tất cả mọi người đã bị chiến tích một chọi mười hai hơn nữa còn dễ dàng thắng lợi vừa rồi của Khương Thành làm cho chết lặng.

Phía trên màn trời, mười hai cái tên màu bạc cùng lúc biến mất, thậm chí còn làm kinh động đến rất nhiều Đạo Thánh và Thượng Vị Tinh chủ trong sân.

Chương 1464: Hắn lại tìm ra sơ hở?

"Khương Ẩn Hoàng… thế mà lại mạnh như vậy?"

Khi người đầu tiên lắp bắp hỏi câu hỏi này, tất cả mọi người ở bên ngoài sân như tỉnh khỏi cơn mê.

Thoát ra khỏi tình cảnh chấn động.

"Chết tiệt, một mình giết chết mười hai Đạo Tôn cùng cấp, đây là loại sức mạnh gì?"

"Không hổ là Khương Ẩn Hoàng!"

"Ta đã biết, ba trận đầu tiên với biểu hiện ngoạn mục của hắn không phải là ngẫu nhiên!"

"Người ta thật sự có đủ sức mạnh để cạnh tranh Thần Quân!"

"Quá mạnh rồi, thế này cũng quá mạnh mẽ rồi, hẳn là cũng không thua kém gì Đạo Thánh nhỉ?"

Giữa những lời thán phục và ngưỡng mộ, cũng có người vô cùng bình tĩnh.

"Nhưng các ngươi cũng đừng quên, binh khí hắn dùng là đạo khí bát giai."

"Binh khí đã mang đến gia tăng to lớn cho sức mạnh của hắn, có thể nói là nâng cao chất lượng."

"Đúng vậy, thanh kiếm đó là thần khí đối với Đạo Tôn nhỉ…"

Nếu như Lăng trong sân nghe được những nghị luận này, chắc chắn sẽ âm thầm lắc đầu.

Thanh kiếm đó đúng là đạo khí bát giai.

Nhưng nó chỉ là loại vô bổ thôi.

Căn nguyên liên kết và quy tắc tăng đều không phổ biến.

Khương Thành trong trận chiến vừa rồi, cũng không sử dụng những quy tắc đó.

Cho nên hiệu quả được phát huy của thanh kiếm đó trong tay hắn, cũng không mạnh hơn đạo kiếm thất giai bao nhiêu.

Hắn có thể giết chết mười hai Đạo Tôn kia, dựa vào sức mạnh thật sự của hắn - làm cho đường đường là một Chiến Đế như nàng cũng cảm thấy sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

So với những người bên ngoài sân, nhân chứng gần gũi như nàng vừa rồi nhìn thấy nhiều hơn.

Trong trận chiến vừa rồi, Khương Thành không chỉ triển khai kiếm đạo thập tam trọng mà đa số Đạo Thánh không thể có được, mà còn triển khai tiên lực cấp bậc Đạo Thánh.

Bên cạnh đó, hắn còn có thánh hồn mà Đạo Thánh mới có thể có được!

Đây là loại sự việc lạ lùng gì?

Trong Thập Thiên Đế bọn họ vào năm đó, cũng chỉ có hai người có sức mạnh như vậy trong thời kỳ Đạo Tôn.

Chỉ dựa vào điều này, người này cũng đã vượt qua mấy Thiên Đế cùng cấp bậc rồi.

Sau khi cố chấp tạo dáng một hồi, Khương Thành nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm.

Lại vui vẻ thu hoạch hơn mười món đạo khí thất giai và tài nguyên tùy thân của bọn họ.

Cho đến tận lúc này, những người ngoài sân đang chìm đắm trong sức mạnh chấn động của hắn, cuối cùng mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng.

Mười hai Đạo Tôn kia… hình như đã thực sự chết?

Kể từ khi bắt đầu trận thứ tư, đã có hơn 300 người bị giết.

Bởi vì Thiên Đạo che chở, tất cả những người bị giết này đều biến mất ngay tại chỗ, sau đó hoặc là bị loại ra khỏi sân, hoặc là được truyền tống đến một vị trí ngẫu nhiên khác.

Họ không thực sự chết.

Nhưng hiện tại, mười hai người bị Khương Thành giết chết, tất cả đều để lại thi thể thật sự.

Bọn họ không xuất hiện ở nơi khác.

Bên ngoài đã bùng nổ.

“Sao lại có thể làm được như vậy?”

“Bị Khương Ẩn Hoàng giết chết, là thật sự chết?”

“Chết tiệt, chẳng lẽ hắn lại tìm được sơ hở của trận thứ tư?”

Nếu như Thành ca nghe được những lời này, nhất định sẽ bày tỏ nỗi oan ức của bản thân mà!

Trận này Ca thật sự không chủ động mở hack.

“Chuyện này hơi đáng sợ rồi…”

“Nếu những người khác ở phía sau đụng phải hắn, há chẳng phải là vô cùng nguy hiểm hay sao?”

“Nhìn thế này, những người lúc trước không muốn tuyên chiến với hắn, ngược lại lại là tốt bụng tự cứu mình một mạng mà!”

Đằng!

Tu Đế và Không Đế thúc giục Liên Đài cùng một lúc, không nói một lời đã xông ra ngoài.

Nguyên Đế vội vàng chắn ở phía trước bọn họ.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?”

Tu Đế nghiến răng nói.

“Con sâu làm rầu nồi canh này, thế mà có thể giết người dưới mí mắt của Thiên Đạo!”

“Chắc chắn hắn là hiểm hoạ từ bên trong lớn nhất của Thiên Cung.”

Không Đế hung hăng nói: “Hiện tại phải xử tử bọn họ ngay lập tức, nếu không sau này sẽ gặp phải vô vàn rắc rối!”

Bọn họ đã không còn muốn khám phá điều này được làm như thế nào nữa.

Nếu như nói rằng lúc trước bọn họ vừa muốn giết hắn vì cuộc đánh cược với Tà Tiên Giới, vừa muốn báo thù vì người thừa kế đã bị giết, vậy thì hiện tại bọn họ thật sự không dám giữ lại hắn.

Từ trận đầu tiên đến bây giờ, Khương Thành đều làm được những chuyện mà Thiên Đế bọn họ không thể làm được.

Những chuyện này, khiến cho bọn họ mơ hồ cảm nhận được mùi của một kẻ thù tự nhiên nào đó.

Mặc dù sức mạnh của hắn kém xa Thiên Đế, nhưng đã đủ để khiến cho Thiên Đế cảm nhận được sự uy hiếp mãnh liệt.

“Hiện tại không thể ra tay.”

Nguyên Đế vẫn không tránh đường.

“Tại sao?”

“Trận so tài không thể bị gián đoạn, hơn nữa, Chiến Đế đang ở bên cạnh hắn.”

Nguyên Đế nói một cách chậm rãi: “Trừ phi nàng cũng không muốn giữ lại Khương Thành, nếu không hiện tại chúng ta chỉ có thể nhìn.”

Trong Thiên Đạo bí cảnh, ánh mắt sâu thẳm của Lăng chỉ kéo dài trong chớp mắt ngắn ngủi, ngay sau đó lại trở lại như bình thường.

Mà lúc này, Thành ca thu xong chiến lợi phẩm cũng vô cùng tự mãn mà đi tới trước mặt nàng.

“Ngạc nhiên không, bất ngờ không?”

Trong lòng Lăng âm thầm chửi bới.

Ngươi đã giết mười mấy Tiên quan ở trước mặt ta, thế mà còn hỏi ta có ngạc nhiên hay không?

“Ôi, thật không hổ là Thành ca anh minh thần võ, thế mà có thể giết hết tất cả bọn họ một cách dễ dàng như vậy.”

Nữ nhân bụng dạ đen tối này thật sự vỗ tay như một fangirl.

Chẳng qua vẻ mặt và giọng nói đều có hương vị bị ép buộc kinh doanh, lộ ra vẻ miễn cưỡng sâu sắc.

Điều này làm cho Thành ca hơi bất mãn, nhưng nghĩ lại bản thân ép nàng làm việc suốt cả chặng đường, hơi nhỏ mọn cũng rất bình thường.

“Ha ha ha, giữ chặt, đây chỉ là một phần trăm sức mạnh của xa mà thôi.”

Hắn mỉm cười xua tay, tỏ ý rằng đây chỉ là một thao tác nhỏ, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

“Một phần trăm?”

Lăng suýt nữa không nhịn được muốn phun vào hắn một cái.

Giả vờ quá mức rồi phải không?

Đây mới chỉ là một phần trăm, vậy một trăm phần trăm của ngươi còn không phải có thể lên trời?

Bề ngoài nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng lại tò mò chỉ vào thi thể của mười hai người phía dưới, giả vờ ngạc nhiên nói: “Không phải nói rằng sau khi bị giết có thể được Thiên Đạo che chở, sẽ không thật sự chết sao?”

“Sao ta lại cảm thấy bọn họ đã thật sự chết rồi vậy?”

“Chết rồi?”

Khương Thành hơi sửng sốt.

Là người có liên quan, thế mà mãi cho đến lúc này ca mới phát hiện ra điều này.

“Chuyện này… còn có thể như thế này?

Đối với loại chuyện này, bản thân hắn cũng mơ hồ.

“Lẽ nào là vì khí chất của ca hơn người, cho nên Thiên Đạo cố ý quan tâm?”

Mặc dù không tìm ra được lý do, nhưng đó dường như là một việc tốt với hắn.

Nếu như những người này ‘bị giết’ rồi lập tức biến mất, vậy thì hắn sẽ không lấy được bất kỳ chiến lợi phẩm nào.

Nhìn thấy hắn cũng không biết nguyên nhân, Lăng cố tình chế nhạo.

“Trước kia không phải ngươi còn nói bản thân thích hòa bình, không thích đánh đánh giết giết hay sao?”

Thành ca hơi xấu hổ, ca chỉ thuận miệng nói mà thôi, ngươi xem như là thật cái gì.

“Chuyện này liên quan gì đến ta, là do Thiên Đạo làm, ngươi muốn trách thì trách nó.”

“Được rồi được rồi, ngươi cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi, nhanh chóng tìm cửa ải khó khăn tiếp theo đi.”

Hai người ngồi lên Hành cung, tiếp tục thăm dò về phía trước.

Mà ở một nơi nào đó xa xôi, Thu Vũ Tuyền vẫn luôn lẻ loi một mình đi về phía trước, cuối cùng cũng gặp phải kẻ thù mạnh mẽ vào ngày thứ tư của trận so tài.

Người xuất hiện ở trước mặt nàng, chính là Bạch Diệu Tinh chủ đã ‘đánh chết’ ba Đạo Tôn cách đây không lâu.

Chỉ trong vòng bốn ngày, hắn đã tấn công khắp nơi, đã giết chết mười lăm đối thủ, thống trị tiết tấu của tất cả mọi người.

“Thu Vũ Tuyền, ngươi muốn tự mình rời khỏi sân, hay để ta giết một lần?”

Trường kích màu vàng của Bạch Diệu đặt ngang trước mặt, ánh sáng lạnh lẽo không hề có ý thương hương tiếc ngọc.

“Tự mình rời khỏi sân, còn có thể nhận được chút thể diện.”

“Bị ta giết chết, vậy thì cho dù có thể sống lại, trước khi chết ngươi cũng sẽ cảm nhận được sự đau đớn tột cùng.”

Chương 1465: Pháp cảnh của Thu Vũ Tuyền

Đối với sự uy hiếp của hắn, Thu Vũ Tuyền ngay cả một chữ cũng lười đáp lại.

Nàng chỉ chậm rãi giơ kiếm của mình lên, ngay cả ánh mắt và biểu cảm cũng không thay đổi.

Dường như Bạch Diệu Tinh chủ trước mặt không phải là sinh linh, chẳng qua hắn cũng chỉ là một tảng đá lớn chắn đường

mà thôi.

Đây mới là phong cách thường ngày của Thu muội tử.

Trước đây ở trước mặt Khương Thành trước đây, quả thật là đi chệch hướng.

“Xem ra ngươi còn chưa nhìn rõ vị trí của mình.”

Mắt thấy Thu Vũ Tuyền không có ý định nhận thua, ngược lại nàng còn hướng binh khí sáng loáng về phía mình, ánh mắt Bạch Diệu Tinh chủ trở nên chế giễu.

“Có phải ngươi cho rằng cùng nhậm chức Tinh chủ, thì ngươi có thể ngồi ngang hàng với ta đúng không?

Bốn chục tỷ năm trước ta chính là thượng vị Tinh chủ, luận về tinh lực hay cảnh giới lĩnh ngộ, ta đều cao hơn ngươi vô số tầng.”

“Cái gì mà Thiên Cung Đạo Tôn song kiêu, ở trước mặt những Tinh chủ lâu đời như bọn ta chính là trò cười.”

“Cơ bản cũng chẳng xứng để so sánh với nhau…”

Hắn còn chưa dứt lời, Thu Vũ Tuyền liền trực tiếp phát động tấn công.

Nàng không có thói quen đấu võ mồm, thậm chí đã mất kiên nhẫn.

“Không biết sống chết!”

Bạch Diệu Tinh chủ có chút tức giận.

Hắn cảm giác Thượng vị Tinh chủ mới tấn thăng này quả thật không hiểu chuyện, hắn quyết định sẽ dạy nàng cách làm người.

Nhưng suy nghĩ này vào lúc cuộc chiến bắt đầu, đã nhanh chóng biến mất không còn sót lại chút nào.

Sau khi mở màn, cả hai đều theo thói quen trước hết mở ra Pháp Tắc không gian của mình.

Thu Vũ Tuyền hình như chưa bao giờ ra tay trước mặt người khác, rốt cuộc nàng mạnh đến mức nào vẫn luôn là một bí ẩn.

Mãi cho đến thời điểm này, tất cả mọi người cuối cùng cũng lần đầu được nhìn thấy.

Ngay sau đó, toàn trường vang lên tiếng hô ngạc nhiên đến chấn động.

“Tình huống gì vậy?”

“Đó là cái gì? Pháp cảnh à?”

“Không phải nàng không có Pháp cảnh sao?”

“Nhưng rõ ràng nàng đang ở cảnh giới Đạo Tôn mà!”

Thế nhưng bên trong đạo trường, pháp cảnh của Bạch Diệu Tinh chủ kéo đến rợp trời kín đất, bảy hư ảnh căn nguyên tượng trưng cho nguồn gốc nó đến từ bảy cấp nguyên tắc của Đạo Tôn.

Mặc dù hắn không có tinh lực đặc biệt, nhưng với trình độ lĩnh ngộ căn nguyên như vậy, ở trong hàng Đạo Tôn xem như đứng đầu.

So với hắn, Thu Vũ Tuyền đối diện tương đối quái dị.

Quanh người nàng không có bất kỳ hư ảnh căn nguyên nào, cũng không thể có thanh thế lớn như vậy.

Thoạt nhìn giống như không có Pháp Tắc không gian.

Nhưng cùng lúc đó, toàn thân nàng đều lượn lờ một tầng sáng nhàn nhạt.

Xanh trắng đan xen phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ của nàng, khiến mọi thứ càng thêm mông lung.

Bạch Diệu Tinh chủ đồng thời cũng không biết đây là tình huống gì.

Chẳng lẽ chỉ là do tiên lực xuyên thấu cơ thể tạo thành một tầng ánh sáng bình thường thôi sao?

Đương lúc chiến đấu, hắn cũng không có nhiều thời gian mà suy nghĩ.

Dưới sự gia tăng và duy trì của tiên lực cùng tinh lực, đạo khí của hai người vẽ ra ánh sao đầy trời đánh về phía đối phương.

Ầm ầm!

Cú va chạm mạnh mẽ gần như che khuất tầm nhìn của tất cả mọi người.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy pháp cảnh gần như trong suốt, hệt như bong bóng bị cắt ra.

Nhát kiếm thứ nhất chém ra.

“Là pháp cảnh của Bạch Diệu Đạo Tôn!”

Đám đông nháo nhào kêu lên.

“Pháp cảnh của hắn vậy mà bị cắt ra?”

Từ khi bắt đầu chinh chiến cho đến nay, Bạch Diệu Đạo Tôn xuất trận ở khắp nơi mà chưa phải gặp bất lợi lần nào.

Đây là lần đầu tiên hắn bị người khác phá huỷ pháp cảnh.

“Thu Vũ Tuyền lợi hại thật, tinh lực của nàng mạnh như thế à?”

“Nàng đâu?”

“Ngay cả Pháp Tắc không gian cũng không có, không phải là bị một chiêu kia chém chết chứ?”

Khi bóng dáng hai người từ trong vụ va chạm cùng nổ tung liên miên kia giết ra, tất cả mọi người lại khiếp sợ.

Bởi vì Thu Vũ Tuyền vẫn còn nguyên vẹn.

Nàng không chịu một chút thương tích nào, mà Bạch Diệu Tinh chủ phía đối diện thì ngược lại, bởi vì pháp cảnh vỡ tan mà vẻ mặt hắn ủy khuất, trạng thái giảm mạnh.

“Trời ạ, Thu Vũ Tuyền vậy mà lại chiếm thế thượng phong?”

“Không có pháp cảnh, một kích kia của nàng sao lại mạnh như vậy?”

“Không có pháp cảnh thì làm sao nàng ngăn cản được một kích kia của Bạch Diệu Tinh chủ?

“Nàng có pháp cảnh.”

Cùng một vấn đề, bên trong Tử Tiêu điện cũng có Thần Quân nhắc đến.

Mà người trả lời bọn họ chính là Nguyên Đế.

“Thu Vũ Tuyền có pháp cảnh, ánh sáng lượn lờ quang người chính là pháp tắc không gian của nàng.”

Các vị Thần Quân nhao nhao bày ra vẻ mở rộng tầm mắt.

“Có loại pháp cảnh như vậy sao?”

Phàm là pháp tắc không gian, không phải đều là từ từ mở rộng ra bên ngoài, tự mình có thể quyết định pháp tắc xung quanh à?

Vậy mà còn có cả phạm vi nhỏ như vậy?

“Pháp cảnh như vậy có gì đặc biệt không?”

Nguyên Đế lắc đầu.

“Ta chỉ ngẫu nhiên gặp một lần nhiều năm về trước.”

“Dựa theo cảm nhận của ta lúc ấy, loại pháp cảnh này không có ảnh hưởng đối với xung quanh, cũng không có pháp tắc hạn chế tác dụng. Ngược lại giống như dung nhập pháp cảnh vào trong cơ thể, tiến hành tăng cường cực hạn với bản thân.”

Không gian pháp tắc nói chung có hai loại tác dụng.

Thứ nhất chính là lợi dụng pháp tắc của bản thân để áp chế đối phương, dưới tình huống này, đối phương căn bản không dùng được quy tắc khác, chỉ có thể chiến đấu dưới pháp tắc hạn chế của mình.

Tuy nhiên, việc này đòi hỏi chênh lệch thực lực đủ lớn mới có thể tạo thành nghiền ép.

Còn một loại tác dụng khác, chính là tăng điểm tấn công và năng lực phòng ngự, cho dù là kiếm thuật, tiên thuật hay là căn nguyên, đều có thể được pháp cảnh tăng cường.

Đây cũng là phương thức thông thường mà rất nhiều Đạo Tôn, Đạo Thánh chiến đấu hiện giờ.

Chiếu theo lời Nguyên Đế nói, pháp cảnh này của Thu Vũ Tuyền cũng không phải loại tác dụng thứ nhất.

Nhưng nếu như là loại tác dụng tăng điểm thứ hai, thì so với pháp cảnh bình thường lại mạnh hơn.

“Chiến Đế hẳn sẽ biết nhiều hơn ta, khi ấy là nàng giao thủ với người nọ.”

Nghe được sự phổ cập khoa học này của hắn, chư vị Thần Quân cũng không khỏi tán thưởng.

“Thu Vũ Tuyền có thể đạt được loại pháp cảnh đặc biệt này, đủ để chứng minh bản thân nàng đặc thù bất phàm cỡ nào.”

“Nữ nhân này quả nhiên có tư cách tranh đoạt vị trí Thần Quân.”

“Ha ha, ta còn rất chờ mong nàng trở thành đồng liêu.”

Bọn họ và Thu Vũ Tuyền không thù không oán, thái độ thân thiện hơn không biết bao nhiêu lần so với Khương Thành.

Mà ở bên kia, Thu Vũ Tuyền đã đánh Bạch Diệu Tinh chủ đến mức liên tục thất thế.

Bạch Diệu Tinh chủ bị nghiền ép khiến sắc mặt hắn tái nhợt, cả bộ thất giai khinh khải đã xuất hiện nhiều chỗ hư hại.

“Đế Kiếm Tinh chủ, dừng tay!”

Rơi vào đường cùng, hắn một bên khổ sở ngăn cản đòn tấn công như cuồng phong bão táp của Thu Vũ Tuyền, một bên lại kịch liệt thở dốc.

Hắn là Thiên Tâm Tiên phẩm, cho dù lần này chết, hắn cũng sẽ còn một cơ hội, không bị đào thải ra khỏi sân ngay lập tức.

Nhưng cơ hội quý giá như vậy, hắn cũng không muốn dùng hết nhanh đến thế.

“Ta và ngươi đều là Thượng vị Tinh chủ, phải tha cho người khác, cần gì phải hùng hổ bức người như thế?”

Lời này của hắn chính là không thể truyền ra, bằng không sẽ có vô số người chửi bới.

Đặc biệt, trước đây khi hắn giết các Đạo Tôn khác xung quanh, tại sao lại không tha cho ai?

Kiếm quang đầy trời chợt chậm lại trong giây lát, khuôn mặt tinh xảo mà lạnh lùng của Thu Vũ Tuyền hiện ra.

“Ngươi chỉ có vậy thôi sao?”

Đây là câu đầu tiên nàng nói sau khi vào sân.

Mà những lời này, khiến Bạch Diệu Tinh chủ cảm nhận được sự nhục nhã nồng đậm.

“Ngươi đừng khinh người quá đáng, chỉ cần sau khi ra ngoài…”

Còn chưa dứt lời, Thu muội tử đã xác định rằng hắn không thể mang lại bất kỳ sự khiêu chiến mới mẻ nào, nên nàng tiếp tục phát động công kích một lần nữa.

Kiếm quang ngày càng mạnh mẽ hóa thành đại dương, nhanh chóng bao vây đối thủ triệt để.

Một thời gian sau, cả hai cuối cùng cũng đã phân định sinh tử.

Chương 1466: Thời cơ bất lợi của Bạch Diệu Tinh chủ

Lúc mới bắt đầu không bao lâu, mọi người đều đã nhận thấy Thu Vũ Tuyền có thể giành chiến thắng, nhưng cuối cùng tất cả vẫn không khỏi tán thưởng khi nhìn thấy nàng đã thực sự chém chết Bạch Diệu Tinh chủ một cách nhẹ nhàng lưu loát.

“Trời ạ, đây thật sự là tân thượng vị Tinh chủ sao?”

“Vẫn còn là Đạo Tôn mới lên cấp đấy.”

“Thiên tài tuyệt thế có khác!”

“Đúng vậy, Bạch Diệu Tinh chủ đã là Tinh chủ lâu năm, trước kia mạnh đến cỡ nào chứ.”

“Thật không ngờ, hắn ta ở trước mặt Thu Vũ Tuyền không có chút sức lực đánh trả nào.”

“Các ngươi nói xem ai mạnh hơn, Thu Vũ Tuyền hay Khương Thành?”

Vấn đề này nhanh chóng dấy lên cuộc bàn tán sôi nổi.

“Chắc là Khương Thành nhỉ?”

“Khương Thủ Tọa một mình giết hết mười hai Đạo Tôn, cái này tính ra còn chấn động hơn nhiều.”

“Không sai, Thu Vũ Tuyền chỉ giết một tên, không thể so được!”

Nhưng cũng có một số người có ý kiến khác.

“Pháp cảnh kỳ lạ kia của Thu Vũ Tuyền thoạt nhìn cực kỳ phi thường.”

“Pháp Tắc không gian của Khương Thành chỉ là thường quy, còn Pháp Tắc không gian của Thu Vũ Tuyền là thứ chúng ta chưa từng thấy trước đây.”

“Hơn nữa, người nàng giết không phải là Đạo Tôn bình thường, mà chính là Bạch Diệu Tinh chủ.”

Một số người lập tức tính toán như tiểu học.

“Bạch Diệu Tinh chủ đã dễ dàng giết ba tên Đạo Tôn trước đó, Thu Vũ Tuyền lại giết hắn rất nhẹ nhàng, điều đó có nghĩa Thu Vũ Tuyền cũng có thể một mình chọi hơn chục tên.”

Bọn họ tranh cãi không ngừng ở đây, hai người trong cuộc lại không hay biết gì.

Và Bạch Diệu Tinh chủ vừa bị Thu Vũ Tuyền chặt đầu, cũng sống lại tại một nơi khác trong bí cảnh, người đầy máu me.

Thiên Đạo hộ phù quả thực vô cùng thần kỳ.

Hắn không chỉ sống lại mà còn phục hồi thể lực, tiên lực và thần hồn đến mức hoàn thiện.

Chỉ là tính tình không thể khôi phục được nữa.

“Thu Vũ Tuyền chết tiệt!”

“Chỉ là một Tinh chủ mới lên cấp, dám không cho ta mặt mũi!”

“Cứ chờ đi, chờ ta trở lại Bạch Diệu tinh, ta nhất định sẽ cân nhắc ngươi thật kỹ.”

Sau khi mất một mạng, tính khí kiêu ngạo của hắn thu liễm lại rất nhiều.

Tuy nhiên, cho dù là vậy, sau đó hắn lại dùng thân phận Tinh chủ, đe dọa ép buộc hai Đạo Tôn tự nguyện nhận thua mà rời sân.

Đúng lúc này, một tòa cung điện sang trọng cao ngất trời hiện ra trước mắt hắn.

Bạch Diệu Tinh chủ cảm thấy thật khó tin.

Bên trong bí cảnh này, ai lại dám vênh váo như vậy?

So với ta thì kẻ này còn to gan không biết tiết chế hơn!

Chẳng lẽ là một vị Đạo Thánh lâu năm nào đó?

Hắn vội vàng tiến lên một bước, áp chế lại hơi thở của mình, cẩn thận che giấu từng chút để không bị phát hiện.

Dù sao cũng chỉ còn một mạng, bị giết lần nữa sẽ bị đào thải.

Bạch Diệu Tinh chủ thậm chí còn không dám tùy tiện do thám bằng thần niệm.

Khi gặp phải kẻ mạnh hơn mình, nước sông không phạm nước giếng là thích hợp nhất.

Thế nhưng những người bên trong cung điện không hề mang bất cứ đồ che chắn nào, cứ tùy ý mà nằm trên ghế xếp tại sân thượng, vênh váo đến mức muốn hắn không nhìn thấy cũng là chuyện khó.

“Khương Thành?”

“Với tiểu nữ tiên hắn thường mang theo?”

“Vậy mà lại là bọn họ?”

Bạch Diệu Tinh chủ tự nhiên bốc lên lửa giận khó giải thích được.

Cmn! Sớm biết là các ngươi thì ta còn che giấu làm cái cóc gì?

Thật quá mất mặt!

Hắn lập tức tỏa ra uy áp của thượng vị chủ tinh, xuyên qua bầu trời tựa như sao băng, lập tức lao tới đại điện phía trước.

Trường kích vung lên, Thành Ca cản đường hắn.

“Khương Thành, ngươi đúng là kiêu ngạo!”

Thành Ca từ trên ghế dựa ngồi dậy, liếc mắt một cái nhưng không nhận ra là ai.

Thượng vị chủ tinh so với mấy Đạo Tôn bình thường, bề ngoài cũng không khác nhau là bao.

“Ta rất kiêu ngạo sao?”

Hắn hơi buồn bực nhìn sang Lăng bên cạnh.

Kẻ ở phía sau đã quen trợn mắt mà nói dối, nghe hỏi vậy liền cười híp mắt lắc đầu.

“Không hề kiêu ngạo, không ai khiêm tốn được bằng ngươi đâu ạ.”

“Đúng đó, thật là khó hiểu.”

Khương Thành từ trong cung điện bay ra ngoài, Lăng đứng trên bầu trời đối diện với Bạch Diệu Tinh chủ.

“Lão huynh, ngươi như vầy muốn khai chiến với ta sao?”

“Ta khuyên ngươi nên mang thêm ít người tới đi, nếu không ta sợ mình không đủ tận hứng.”

Nghe được câu này, Bạch Diệu Tinh chủ suýt chút nữa cười phá lên vì giận.

Sao chứ, ý này của ngươi là không muốn khi dễ ta à?

Việc này hắn càng không thể nhịn nổi.

“Tên chết tiệt, Thu Vũ Tuyền thì cũng thôi đi, ngươi mà cũng dám vênh váo kiêu ngạo với ta sao? Ai cho ngươi tư cách đó?”

“Ngươi thật sự coi trọng chút khoác lác đùa bỡn của Thiên Cung song kiêu sao?”

“Thu Vũ Tuyền?”

Thành Ca ngược lại có hơi hứng thú.

“Ngươi có gặp nàng ta không?”

Bạch Diệu Tinh chủ lạnh lùng nói: “Có thì sao?”

“Ồ, ngươi còn đứng ở đây, chẳng lẽ ngươi đánh bại nàng ta rồi?”

Khương chưởng môn có chút thất vọng.

“Vậy xem ra nàng ta cũng chả có gì đặc biệt, thế mà lúc trước còn đến tìm ta khiêu chiến.”

Sắc mặt của Bạch Diệu Tinh chủ lúc xanh lúc trắng, trong lòng hắn còn hơi nghi ngờ có phải Khương Thành đang cố ý giả ngu để chế giễu mình hay không.

Cmn, chẳng lẽ ngươi không biết Thiên Tâm Tiên phẩm có thể giúp chết thêm một lần sao?

Ta không thắng, là nàng ta thắng!

Nhưng hắn không thể chính miệng nói ra sự thật này được.

“Xui xẻo cho ngươi!”

Trường kích của hắn lại có thêm mấy điểm tinh mang lượn lờ xung quanh.

“Nếu là những người khác, ta sẽ cho bọn họ cơ hội nhận thua, nhưng hôm nay ta nhất định phải để ngươi nếm trải đau đớn cực hạn trước khi rút lui.”

Thành Ca hơi sững sờ.

“Sao lại đối tốt với ta vậy?”

Bạch Diệu Tinh chủ cười lạnh một tiếng.

“Chỉ là nhìn thấy bọn Thiên Cung song kiêu chó má các ngươi ở đây khoe khoang khiến ta khó chịu!”

Hắn đã quyết định, cơn giận lúc nãy do Thu Vũ Tuyền gây ra, bây giờ hắn muốn chuyển lên người tên Khương Thành này.

Nghe lời này của hắn, Thành Ca đại khái cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Vậy ngươi cố lên.”

Nói xong, hắn cũng xuất ra Đạo Kiếm bát giai của mình.

Khi cả hai triển khai thế trận, vẻ mặt của nhiều người đều hơi suy sụp.

Không phải dành cho Khương Thành, mà là dành cho Bạch Diệu Tinh chủ.

Ngươi đụng ai không đụng, vậy mà lại chạy tới đây trêu chọc tên sát tinh này.

Tên này cách đây không lâu vừa mới giết chết mười hai Đạo Tôn.

Hơn nữa, những kẻ bị hắn giết chết đều không có cơ hội sống lại…

Đây không chỉ là đá trúng một tấm sắt, mà là đạp phải núi đao!

Tội gì phải khổ thế chứ?

Bạch Diệu Tinh chủ không biết hết những chuyện này.

Hắn vốn cho rằng Thu Vũ Tuyền tốt xấu gì cũng là là một thượng vị Tinh chủ, đánh thắng mình thì cũng nghe tạm được.

Khương Thành là cái thá gì chứ, nhất định là không bằng mình.

Nhưng ngay lúc hắn muốn ra tay, một bóng người ở gần đó bay đến.

Bạch Diệu Tinh chủ chăm chú nhìn, không khỏi nheo mắt.

"Ly Thần Tinh chủ!"

"Sao ngươi lại tới đây?"

Ly Thần Tinh chủ cũng giống như hắn, đều là thượng vị Tinh chủ lâu năm.

Ly Thần Tinh chủ nhìn ra phía sau hắn, vẻ mặt cũng lộ ra sự kiêng dè tương tự

Bên trong bí cảnh này, tất cả mọi người đều là đối thủ của nhau.

"Bạch Diệu Tinh chủ, chúng ta không cần giao đấu sớm đâu, chi bằng cố lưu lại đến mấy ngày cuối cùng, ngươi thấy thế nào?"

Bạch Diệu khẽ gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy!"

Mặc dù hắn có khoác lác, nhưng cũng không phải là người không có não.

Trước đó hắn toàn giết mấy Đạo Tôn bình thường và trung vị Tinh chủ, đều là những kẻ có sức mạnh kém hơn hắn rất nhiều.

Lần khiêu chiến Thu Vũ Tuyền kia, nàng ta là thượng vị Tinh chủ mới lên cấp, căn cơ chưa ổn định rất dễ xử lý.

Ly Thần Tinh chủ và hắn có thực lực tương đương, nếu giao chiến quá sớm, dù có thắng được cũng phải trả cái giá rất đắt, vô cùng bất lợi cho những trận tỷ thí sau.

Trận chiến ngang tài ngang sức thế này, tốt hơn hết nên đợi đến "Vòng chung kết" cuối cùng.

Sau khi hai người ăn ý hiểu rõ, lập tức không hẹn mà nhìn về phía Khương Thành lần nữa.

Chương 1467: Các ngươi liên thủ không phải được rồi sao

Ly Thần Tinh chủ liếc nhìn đánh giá Khương Thành từ trên xuống dưới, trong mắt đầy vẻ đăm chiêu.

“Người này cả ba trận đấu trước đều không hiểu quy củ, lại cực kỳ nổi bật, đã sớm khiến cho nhiều người tức giận.”

“Ta và ngươi ngược lại quả thực rất may mắn, tình cờ đụng phải hắn nhanh như vậy.”

Bạch Diệu Tinh chủ lặng lẽ cười: “Giết hắn đi, để những người ngoài đó nhìn cho rõ, ba trận trước chẳng qua chỉ là chuyện cười mà thôi.”

“Nhờ tìm thấy sơ hở mà đi lên, rốt cuộc cũng chỉ là phường tôm tép nhãi nhép.”

Khóe miệng Ly Thần nhẹ cong lên: “Quả thật, ta nhìn tên tiểu tử này rất chướng mắt!”

“Vậy thì làm phiền Ly Thần đạo hữu.” Bạch Diệu Tinh chủ làm ra tư thế mời.

Mặc dù hắn muốn trút giận, nhưng có thể tiết kiệm một chút sức lực cũng tốt.

Huống chi, lỡ như trong lúc hắn và Khương Thành giao đấu, Ly Thần ở sau lưng đánh lén thì biết làm sao?

Không thể không phòng!

Mà phía Ly Thần Tinh chủ cũng có dự định tương tự.

Hắn vội vàng khoát khoát tay, lui về phía sau mấy bước.

“Hắn là do Bạch Diệu đạo hữu ngươi phát hiện ra trước, đương nhiên là con mồi của ngươi, sao ta có thể chiếm lợi của ngươi được?”

“Ly Thần đạo hữu thật biết nói đùa, ta làm sao có thể để ý mấy chuyện nhỏ nhặt ấy, ngươi cứ yên tâm ra tay thật mạnh dạng, ta tuyệt đối sẽ không can thiệp.”

“Không, không, không, lúc ta vừa mới tới, ta thấy ngươi đã chuẩn bị động thủ…”

“Nói thế là sai rồi, bọn ta chỉ mới đề phòng lẫn nhau mà thôi. Hơn nữa, ngươi vừa mới nói nhìn thấy hắn chướng mắt, hẳn là ngươi đặc biệt căm ghét hắn, ta đây là ý tốt muốn để cho ngươi trút giận…”

Nghe hai người này nói, ngươi một câu ta một câu từ chối khiêm nhượng lẫn nhau, xem mình thành miếng thịt trên thớt, Thành Ca bị chọc đến mức buồn cười.

Chẳng lẽ ông đây không có uy tín?

“Được rồi được rồi, cái bộ dạng chậm chạp này của các ngươi là muốn kéo tới khi nào?”

“Hai người các ngươi không thể đồng loạt ra tay sao?”

“Chẳng lẽ thân phận của ta không đáng để các ngươi hợp lực với nhau? Ngươi cho ta chút mặt mũi có được không?”

Bạch Diệu Tinh chủ và Ly Thần Tinh chủ nhìn nhau chằm chằm, suýt chút nữa còn tưởng mình nghe lầm.

Tên tiểu tử này dám nghĩ kế giúp địch à?

Có phải hắn quên lập trường của mình rồi không?

Hay là não hắn có vấn đề?

Phụt!

Lăng đang chống cằm bằng hai tay trên lan can sân thượng của cung điện xem trò vui, cười đến mức cả người run run như nhành hoa trước gió.

Nàng càng ngày càng cảm thấy đi theo Khương Thành quả thật rất thú vị.

Mạch não khép kín của tên này rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với những tiên nhân mà nàng từng gặp.

Nàng chỉ không biết liệu lần này có bị lật xe hay không.

Thượng vị Tinh chủ và Đạo Tôn bình thường là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nhất là bây giờ có hai vị xuất hiện cùng một lúc.

“Đây là tự ngươi muốn chết.”

Bạch Diệu và Ly Thần cũng cảm thấy chỉ có nước liên thủ, nếu không thì không ai tình nguyện ra tay trước.

Khi hai người cùng lúc động Pháp Tắc không gian và triệu ra đạo khí, tất cả khán giả bên ngoài đạo trường bất giác nín thở.

Thượng vị Tinh chủ và một cường giả đã giết mười hai Đạo Tôn, cuộc quyết đấu giữa ba người này chắc chỉ thua mỗi tranh chấp giữa mấy Đạo Thánh, không phải sao?

Dưới góc nhìn của bọn họ, trận này Khương Thành e là lành ít dữ nhiều.

Hắn có mạnh đến đâu, xét cho cùng cũng không có tinh lực.

Đánh với hai thượng vị Tinh chủ, xét về lực thì có thể thua.

Trận chiến nổ ra bất ngờ giữa không gian.

Khương chưởng môn ngay từ đầu đã không coi trọng hai người này, dù sao bọn họ cũng chỉ là Đạo Tôn.

Cho nên ngay cả Pháp Tắc không gian cũng không thèm thôi động, trực tiếp sử dụng tiên lực cấp Đạo Thánh cùng thánh hồn để nghiền nát.

Tiên lực mênh mông của hắn, thoạt đầu thế như chẻ tre mà phá tan lá chắn tiên lực đang tấn công lẫn phòng ngự của hai người còn lại.

Ngay sau đó, nó va chạm với tinh lực đặc thù kia.

Chỉ thấy tinh mang đang lượn lờ trên đạo khí của hai người ở đối diện, mặc dù cả hai đều mang sức mạnh kinh người nhưng so ra vẫn nhỏ hơn tiên lực của Khương Thành mấy phần.

Thế nhưng ngược lại, tinh lực kia dần tiêu trừ tiên lực của Thành Ca đến hao mòn từng chút một, dù khó khăn lắm mới làm được

Pháp Tắc không gian của hai người chấn động nhẹ, nhưng nó không tổn thương đến căn cơ bên trong.

“Đạo Thánh?”

“Không thể nào!”

Mặt hai người cùng lúc biến sắc.

Nếu như Khương Thành là Đạo Thánh thì bọn họ chắc chắn không có cửa thắng nổi.

“Không đúng!”

Bạch Diệu Tinh chủ liên tục lắc đầu.

“Hắn ta không có tự sáng tạo ra sức mạnh đặc thù!”

“Đúng vậy, hắn cũng không phải là Đạo Thánh!”

Lúc này, hai người cũng cuối cùng cũng buông bỏ ý nghĩ khinh địch, bắt đầu nhìn thẳng vào Khương Thành.

“Tên này quả thật kỳ quái!”

Nếu để hắn lưu lại đến cuối cùng, nói không chừng sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh đáng gờm.

“Toàn lực liên thủ, loại bỏ hắn!”

Suy nghĩ của bọn hắn rất hay, đáng tiếc là hơi muộn rồi.

Sau khi phát hiện ra đòn tấn công đầu tiên không có tác dụng, Thành Ca cũng cảm thấy mình đã đánh giá quá thấp đối phương.

Vì thế, hắn cũng triệu ra Pháp Tắc không gian của chính mình.

Khi ba trụ đồ đằng lớn đứng trong pháp cảnh dưới sự bảo vệ của mười bảy căn nguyên hư ảnh trùng trùng điệp điệp, toàn trường lập tức bùng nổ.

“Đm, đó là cái gì vậy?”

“Pháp Tắc không gian cấp bậc Đạo Thánh sao?”

“Trời ạ, chẳng lẽ Khương Thủ Tọa là Đạo Thánh?”

“Ẩn tàng Đạo Thánh?”

Ngay cả Lăng đang ở phía sau Thành Ca cũng ngạc nhiên ngồi thẳng người dậy, nheo mắt lại quan sát cẩn thận.

Nàng cũng cảm thấy chuyện này thực sự thật rất đáng nghi.

Hóa ra những lời trước đây tên này nói đều không phải khoe khoang, chẳng lẽ lần trước hắn thực sự không dốc toàn lực để giết mười hai Đạo Tôn?

Nàng vô cùng tin tưởng rằng Khương Thành chính là Đạo Tôn.

Bởi vì cho đến nay hắn vẫn chưa sử dụng sức mạnh mà một Đạo Thánh nên có, cũng như có một số chi tiết không phù hợp với đặc thù của Đạo Thánh.

Thế nhưng làm thế nào mà một Đạo Tôn lại có thể nắm giữ tiên lực, thánh hồn cùng pháp cảnh của Đạo Thánh đây?

Có một số chuyện nàng nghĩ mãi không thông.

Về phần Bạch Diệu Tinh chủ và Ly Thần Tinh chủ bên trong đạo trường, khi nhìn thấy Pháp Tắc không gian, bọn họ suýt chút nữa hồn phi phách tán.

"Không…"

"Bọn ta…"

Bọn họ cuối cùng cũng hối hận.

Muốn dừng tay đình chiến.

Bởi vì bọn hắn không muốn lãng phí một cái mạng ở nơi này.

Nhưng mọi chuyện đều đã quá trễ.

Lần này bọn hắn không phải lãng phí một mạng, mà chính là vĩnh viễn diệt vong.

Kiếm đạo thập tam trọng dưới sự điều khiển của pháp tắc không gian có sức mạnh khủng khiếp, cuồn cuộn chảy như dòng thác lũ.

Bẻ gãy, nghiền nát tinh lực phòng ngự của hai người thật dễ dàng!

Ngay sau đó, Pháp Tắc không gian của cả hai vỡ tan như bong bóng.

Có điều bọn hắn đã không thể để ý đến những thứ này nữa.

Cả hai đã sớm sa vào những trận công kích vô tận bên trong thế giới kiếm đạo, đến cuối cùng bị hủy diệt toàn bộ.

Khi hết thảy tan thành mây khói, hai thượng vị Tinh chủ đã chết không để lại một dấu vết nào.

May mắn thay, đạo giáp thất giai cùng đạo khí bọn họ mang theo bên mình đều không bị hư hại gì.

Khi Khương Thành vội vã tiến lên thu thập chiến lợi phẩm, cho dù là ở trong Tử Tiêu điện hay là bên ngoài điện, tất cả đều sôi trào tới cực điểm.

"Khương Ẩn Hoàng này có phải quá mạnh rồi không?"

"Hai thượng vị Tinh chủ, thế mà đều bị hắn giết dễ như trở bàn tay?"

Có người nhịn không được tán thưởng.

"Thiên Cung song kiêu này quả thực khó mà tin nổi, một pháp cảnh thì nội liễm như băng, một pháp cảnh lại mãnh liệt như lửa, đúng là hai thái cực đối lập!"

"Khương Thủ Tọa ra tay còn dễ dàng hơn so với Thu Vũ Tuyền trước đó…"

"Xem ra thực lực của Khương Ẩn Hoàng cao hơn một bậc!"

"Trọng tâm hiện tại không phải chuyện này, mà là cái chết của hai thượng vị Tinh chủ."

"Bị Khương Thủ Tọa giết thì chết thật rồi."

"Vì vậy, hiện tại Bạch Diệu tinh và Ly Thần tinh… vô chủ."

Cho đến giờ phút này, tất cả mọi người mới nhận thức được sự việc đã hoàn tòan chấn động.

Bên trong Tử Tiêu điện, tổng cộng hai mươi vị Thần Quân bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Chương 1468: Nguyên Ẩn Châu

Thượng Vị Tinh chủ không nằm trong tay Thiên Cung, hoàn toàn do bản thân Tinh chủ thao túng.

Mà bản thân Thượng Vị Tinh chủ lại có ý nghĩa rất lớn đối với Thiên Cung.

Hiện tại hai Tinh chủ Bạch Diệu và Ly Thần đã chết, chẳng khác nào đột nhiên xuất hiện hai chỗ trống.

Ngay cả những Thần Quân Thiên Cung cũng động tâm.

Sức mạnh của bọn họ mạnh hơn Thượng Vị Tinh chủ, nhưng ai lại bận tâm thêm đến một át chủ bài tinh lực chứ?

Sự rời sân của hai Thượng Vị Tinh chủ, làm cho trên bầu trời bí cảnh lại mất đi hai cái tên.

Rất nhiều tuyển thủ trong sân cũng lần lượt bày tỏ sự sợ hãi.

Trận so tài này mới bắt đầu mấy ngày, đã có cao thủ cấp bậc này bị loại rồi sao?

“Cùng lúc tiêu diệt hai Thượng Vị Tinh chủ, không phải Đạo Thánh thì không thể làm được.”

“Lẽ nào có Đạo Thánh không nhịn được muốn xoá bỏ?”

“Xem ra trận so tài này còn tàn khốc hơn trong tưởng tượng.”

Khương Thành ở trong sân cũng không biết một kiếm tiện tay của bản thân, lại vô tình thay đổi lề lối của Thiên Cung.

Sau khi đã thu xong chiến lợi phẩm, hắn lại chạy về để ‘phỏng vấn’ đội viên duy nhất của bản thân.

“Bạn học Tiểu Lăng, cánh tay rắn chắc của Ca có phải đã mang đến cho ngươi cảm giác an toàn trước nay chưa từng có hay không?”

Lăng thật sự muốn khinh khuôn mặt nàng.

Lão nương là Chiến Đế, Chiến Đế mạnh nhất Thiên Cung!

Chiến Đế đã đuổi vô số cường giả vào Đạo Tuyệt Chi Địa!

Từ lúc nào lại suy bại đến mức cần ngươi mang đến cảm giác an toàn?

Nhưng không còn cách nào khác, trừ phi nàng không muốn chơi, nếu không nàng chỉ có thể bị bắt buộc kinh doanh.

“Ừm ừm, thật lợi hại.”

“Đi theo Thành ca anh minh thần võ, dường như ta không cần phải lo lắng về bất kỳ điều gì nữa.”

Đôi mắt Carslan to lại xuất hiện những ngôi sao, đôi bàn tay trần cũng sắp sưng lên.

“Ha ha ha, có phải ngươi đang cảm thấy có thể ôm được đùi của Ca, là may mắn lớn nhất cuộc đời này của ngươi hay

không?”

“Đúng vậy đúng vậy, thật may mắn, may mắn trong cuộc đời này của ta đều đã dùng ở chỗ của ngươi.”

Lăng cố nén ham muốn chửi bới mạnh mẽ của bản thân, khen ngợi với nụ cười tươi như hoa nói: “Đây là toàn bộ sức mạnh của ngươi sao, yêu rồi yêu rồi…”

“Sai rồi!”

Thành ca lắc ngón tay, đính chính lại với nàng.

“Đây cũng không phải là toàn bộ sức mạnh của Ca, chỉ là ba mươi phần trăm mà thôi.”

“Đây vẫn chỉ là ba mươi phần trăm?”

“Ừm.”

Đương nhiên Lăng sẽ không tin hắn.

Khương Thành thật sự là cảnh giới Đạo Tôn, có thể có tiên lực thần hồn và pháp cảnh của cấp bậc Đạo Thánh, chắc chắn là cao nhất.

Tên này đang làm màu theo thói quen.

Nàng cố tình chế nhạo hỏi: “Thế thì tại sao ngươi không dùng toàn bộ sức mạnh, lẽ nào là không dùng được sao?”

“Ta không thể dùng.”

“Tại sao?”

Khương chưởng môn chắp hai tay sau lưng đứng sừng sững ở rìa sân thượng, ngước nhìn trời cao ở đằng xa, rơi vào trong một quãng trầm lặng.

Thật lâu sau, hắn mới từ từ thở dài.

“Toàn bộ sức mạnh bung ra uy lực quá lớn, nếu thật sự dùng hết sức, trận so tài này sẽ ngay lập tức bị huỷ diệt.”

“Cho nên ta chỉ có thể khổ sở đè nén lực hồng hoang trong cơ thể của bản thân, để không làm cho mọi người sợ hãi.”

“Phần dụng tâm lương khổ này, các ngươi không thể nào hiểu được đâu.”

“Ôi…”

Nhìn thấy dáng vẻ cô đơn hiu quạnh của hắn, Lăng rất muốn trao cho hắn một giải thưởng biểu diễn xuất sắc nhất.

Sao ngươi lại có thể giả vờ như vậy?

Tất cả đã được ngươi giả vờ xong rồi, cho người khác chút con đường sống chứ!

“Ngươi vĩ đại quá!”

“Nên mà…”

Hai người đang nói chuyện, phía trước lại xuất hiện một vòng xoáy.

Thành ca lập tức hăng hái.

“Mau mau mau, đã bắt đầu rồi!”

Lăng là người làm công miễn phí, hắn dùng ngày càng nhuần nhuyễn.

Sau khi đuổi nữ nhân chậm chạp này vào bí cảnh lần nữa, hắn rút thanh Tức Vũ kiếm kia ra suy nghĩ.

“Quy tắc gia trì của thanh kiếm này, tất cả đều chưa từng tu luyện, không phát huy ra được hiệu quả gì cả.”

“Hay là cũng nâng lên huyền văn tương ứng nhỉ.”

Trong ba trận đầu tiên hắn đã sử dụng thao tác thần kỳ, làm mới lại nhận thức của toàn bộ khán giả hết lần này đến lần khác, nhận được một lượng lớn giá trị thanh danh.

Hiện tại nhấp mở hệ thống ra xem, điểm tiên nguyên lại có hơn 360 tỷ.

“Dù sao mục tiêu của ca là nâng toàn bộ ba ngàn huyền văn lên đến đỉnh cao, nâng cái gì cũng là nâng, cũng không uổng phí.”

Những gì Tức Vũ kiếm kết nối là căn nguyên tàn.

Đồng thời còn kèm theo gia tăng hiệu quả của mười lăm quy tắc như quy tắc nộ, quy tắc âm.

Trong mười lăm huyền văn, chỉ có hệ băng và tốc độ là hắn đã từng nghiên cứu, nâng cấp đến thập tam trọng.

Còn mười ba huyền văn tàn còn lại khác, toàn bộ đều là thập nhất trọng.

Một huyền văn từ thập nhất trọng đến thập nhị trọng ngược lại không đắt, cũng chỉ có hai trăm ba trăm triệu.

Nhưng từ thập nhị Trọng đến thập tam Trọng, phải mất 15 tỷ điểm tiên nguyên.

Thành ca tính toán một chút, nếu nâng cấp toàn bộ mười bốn quy tắc này, tổng cộng phải mất hơn 210 tỷ.

"Cũng may là đủ dùng."

Một khi hắn nâng mười bốn huyền văn này lên thập tam Trọng, thì thanh kiếm này sẽ là thần khí tiện lợi nhất với hắn.

Tất cả quy tắc gia trì đều là cấp độ Đạo Tôn đỉnh cao.

Căn nguyên tàn càng có thể dưới sự gia trì của binh khí đạt đến cấp độ Đạo Thánh.

Mà ngoài ra, Pháp Tắc không gian của hắn cũng có thể nhận được sự gia trì của mười bốn hư ảnh căn nguyên, đây là bước nâng cấp đột phá.

Trong khi hắn đang bận rộn với một chút kỹ năng ở đây, Phạm Lôi Đạo Tôn ở một nơi nào đó trong bí cảnh lại có tâm trạng phức tạp.

Lần này Thiên Đan Tư của bọn họ có tổng cộng năm Đạo Tôn tham gia thi đấu.

Trước khi trận đấu bắt đầu, tất cả mọi người đều cầm 'Tín Hương' được mua bằng số tiền lớn từ Khương Thành ở trong tay, từng người xoa ma đao trong tay ken két.

Tất cả đều trông cậy vào đòn sát thủ này có thể đại sát tứ phương trong đại hội thông thần, làm mù mắt chó của tất cả mọi người có mặt.

Chỉ đáng tiếc là, năm người còn lại ngoại trừ Phạm Lôi, đều đã ngã xuống trong ba trận đầu tiên.

Đặc biệt là một trong những trưởng lão đang ở trong trận thứ ba, vốn dĩ đã có thể được Thành ca giúp đỡ gánh qua.

Nhưng bởi vì luyến tiếc trả giá 'Tín Hương', cuối cùng đã thua trong sự do dự kéo dài.

Là duy nhất, Phạm Lôi là Thủ Tọa gánh vác vinh quang của Thần Lôi Tư.

Đây đã là lần thứ 86 hắn kiểm tra nhẫn trữ vật của bản thân.

Có 24 điếu thuốc đang nằm yên lặng ở bên trong… à không, 24 bí bảo Tín Hương!

Đại sát khí tất cả đều hoàn hảo, mỗi một cây đều giữ nguyên tình trạng hoàn toàn mới khi mới xuất xưởng, giống như 24 lưỡi dao sắc bén sẵn sàng xuất vỏ để chiến đấu vào bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy chúng nó, sóng lòng của Phạm Lôi dâng trào, tràn đầy tự tin.

Hắn muốn xông ra chém giết ngay lập tức, tấn công khắp nơi như Bạch Diệu Tinh chủ trước đó.

Nhưng cân nhắc đến việc Tín Hương rất quý giá, có thể tiết kiệm một cây là một cây, hắn lại hơi do dự.

Vì vậy, trong năm ngày này, hắn đã không làm bất cứ điều gì cả.

Bởi vì bí cảnh đủ lớn, khá vắng vẻ, những ngày nay hắn cũng không đụng phải người khác, chỉ đánh trạm kiểm soát vài lần.

Toàn bộ giống như hình thức máy đơn.

Vài giờ sau, hắn lại vượt qua một cửa ải khó khăn khác.

Mà lần này sau khi đi ra, hư không phía trước cũng không xuất hiện một đống phần thưởng.

Một viên châu hư ảnh trong suốt lao đến mi tâm của hắn.

"Á…"

Phạm Lôi hoàn toàn không kịp né tránh, đã bị hạt châu kia đánh trúng.

"Chết ta rồi!"

Tiếng kêu sợ hãi của hắn cho đến lúc này mới phát ra.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã phát hiện bản thân không bị một chút tổn hại nào cả, chứ đừng nói là chết.

Chỉ là sâu trong hồn hải lại có thêm một viên châu sương mù mông lung giống như vật hư ảo.

“Đây là cái gì?”

“Sao lại xuất hiện trong hồn hải của ta?”

Lúc đầu Phạm Lôi rất ngạc nhiên và sợ hãi, nhưng ngay sau đó hắn đã nghĩ đến một khả năng nào đó.

“Nguyên Ẩn Châu?”

Chương 1469: Lựa chọn của kẻ mạnh

Lúc Phạm Lôi nhận ra được ba chữ này, trong lòng hắn lập tức tràn đầy sự vui sướng.

Trước đó Quân Vương đã từng giới thiệu, trong trận so tài này có ba món bí bảo tạm thời do đích thân Thiên Đế luyện chế, được cất giấu trong những trạm kiểm soát kia.

Cực Minh Kính trong ba bí bảo, có thể nhìn thấu những người khác rốt cuộc có Thần Hoàn Ấn hay không.

Hiệu quả kiểu này được đặt ở trận so tài này, nó giống như là mở hack nhìn thấu.

Gọi nó là thần khí cũng không quá đáng.

Còn tác dụng của hai món khác, vẫn còn là một bí mật.

Nhưng theo đánh giá từ Cực Minh Kính, hai món còn lại chắc chắn cũng vô cùng bất phàm.

“Chẳng lẽ là tàng hình?”

Phạm Lôi nhanh chóng nối tiếp với viên châu đó, phát hiện ra rằng hoàn toàn không cần phải luyện hóa.

Ngay sau đó… không có gì xảy ra.

Hắn vẫn còn ở đó, vẫn có thể bị người khác nhìn thấy.

Nhưng mà ‘Nguyên Ẩn Châu’ hiển nhiên sẽ không vô dụng.

Trong khoảnh khắc Phạm Lôi kích hoạt viên châu này, chữ màu bạc trên màn bầu trời lặng lẽ thay đổi, tên của hắn cũng biến mất theo.

Cảnh tượng này, làm cho những khán giả bên ngoài chú ý tới hắn lần lượt kêu lên trong ngạc nhiên.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Rõ ràng Phạm Lôi Đạo Tôn còn ở trong sân, sao lại không có tên của hắn?”

“Kỳ quái, lẽ nào là phạm lỗi rồi?”

“Ta hiểu rồi! Nguyên Ẩn Châu!”

“Đây là tác dụng của Nguyên Ẩn Châu!”

“Trời ơi, thì ra bảo vật này lại thần kỳ như thế…”

“Một chân của hắn gần như đã bước lên vị trí Thần Quân rồi!”

Bọn họ đều là tiên nhân, phản ứng rất nhanh, lập tức biết được tác dụng này có ý nghĩa gì.

Nhưng tuyển thủ hiện tại đang so tài ở bên trong, cũng không biết có một người rõ ràng đang có mặt lại ‘biến mất’.

Phương pháp bọn họ phán định số người còn lại, chỉ là nhìn vào những cái tên trên bầu trời.

Tên của Phạm Lôi đã biến mất, vậy thì bọn họ chỉ nghĩ rằng người này đã bị loại.

Khi những Đạo Thánh và Thượng Vị Tinh chủ khác trong sân đang không ngừng chém giết, Phạm Lôi Đạo Tôn chỉ cần kiên nhẫn nán lại.

Tiếp tục ẩn nấp cho đến khi còn lại tám người…

Lúc này, bảy người còn lại sẽ cho rằng bản thân là một trong bảy người cuối cùng.

Bọn họ sẽ yên tâm, mạnh dạn mà bước lên Thông Thần đài.

Nhưng trên thực tế, bởi vì Phạm Lôi vẫn còn ở trong sân, khả năng cao là Thần Hoàn Ấn của một hoặc hai người vẫn chưa đủ.

Khi người đó chết ở Thông Thần đài, Phạm Lôi là một trong bảy người cuối cùng thật sự.

Lúc này hắn lại xuất hiện, thì có thể vững vàng leo lên Thông Thần đài.

“Cái này quả thực là tuyển thẳng mà!”

Vô số người ngoài sân không nhịn được chửi bới, ngưỡng mộ, ghen tị, ghét bỏ.

“Nguyên Ẩn Châu đó là đạo cụ gian lận, quá hoang đường rồi.”

“Phạm Lôi Đạo Tôn thật là may mắn.”

“May mắn đời này của tên đó, phỏng chừng đều đã dùng ở đây.”

Bản thân Phạm Lôi hiển nhiên cũng nhận thức được điều này.

Thế cho nên cái lão già này không nhịn được cười điên cuồng tại chỗ.

“Ha ha ha ha, điều này làm cho bổn tọa ngại quá đi.”

“Nhiều sát thủ giản Tín Hương như vậy, há chẳng phải là đều không cần sao?”

Có lẽ là đi theo Thành ca một thời gian, cho nên hắn cũng nhiễm thói quen làm màu.

“Ôi, vốn dĩ có thể dựa vào thực lực, kết quả hết lần này tới lần khác muốn ta dùng may mắn.”

“Làm cho ta không thể phát huy được sức mạnh của bản thân, thật sự là vô bổ mà!”

Nếu như là Thành ca, có lẽ hắn sẽ thật sự ném thứ đồ chơi này đi như một phế phẩm.

Nếu như có thể có thể diện gì đó, phong cách làm màu đều sẽ rớt sạch.

Tuy ngoài miệng Phạm Lôi nói vô bổ, nhưng hành động thực tế lại rất thành thật.

Trong toàn bộ quá trình, khó khăn lớn nhất là ẩn nấp không để người khác phát hiện ra.

Hắn nhanh chóng chìm vào trong bóng tối, nhân tiện thu lại hơi thở của toàn thân, cắt đứt thần hồn cảm giác, thậm chí ngay cả ý thức cũng dần dần rơi vào trạng thái như ngủ như không.

Bởi vì có một số cao thủ ngay cả dao động trong ý thức cũng có thể nhận ra manh mối.

Hiện tại nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, rất có thể sẽ xem hắn như một cục đất.

Thật ra hắn cũng có một bí bảo ẩn thân không gian giống như một hạt bụi.

Nhưng bản thân bí bảo đó lại mang theo dao động đặc biệt, hoàn toàn không thể giấu được cảm giác của Đạo Thánh, thay vào đó chi bằng trực tiếp ẩn náu như thế này.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Dường như là bởi vì cái chết của Bạch Diệu Tinh chủ và Ly Thần Tinh chủ, đã khiến rất nhiều cao thủ bị chấn động, để cho bọn họ lần lượt thu lại sự kiêu ngạo của bản thân.

Vì vậy trong khoảng thời gian tới, rất hiếm khi xảy ra cuộc đối đầu giữa các cường giả đỉnh cao đó.

Tình hình trong sân, phát triển không ấm không nóng.

Mỗi ngày đều sẽ xuất hiện một ít cuộc gặp gỡ và xung đột, nhưng phần lớn chỉ là chạm trán mang tính thăm dò, cũng sẽ không phân sinh tử.

Thỉnh thoảng có người bị loại bỏ, bọn họ cũng là một số Đạo Tôn bình thường không có tiếng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày…

Ba tháng sau, số lượng người trong sân chỉ giảm từ 2100 người xuống còn 1500 người.

Phải biết rằng, trong bốn ngày đầu tiên đã giảm hơn 500 người.

Tiết tấu hiện tại thực sự khiến khán giả bên ngoài cảm thấy rất không hài lòng.

“Đã ba tháng trôi qua, tổng cộng Vân Đình Đạo Thánh chỉ giết một Trung Vị Tinh chủ mà thôi.”

“Tịch Phong Đạo Thánh cũng chỉ tiêu diệt hai Đạo Tôn bình thường.”

“Bọn họ đã xem như là không tệ, từ lúc Mộng Ngột Đạo Thánh mở màn cho đến nay một người cũng không giết, ta đang nghi ngờ có phải hắn đã quên đi vào làm gì rồi hay không…”

“Những cường giả lâu năm này, hơi hữu danh vô thực nhỉ.”

“Đúng vậy, còn cho rằng có thể nhìn thấy bọn họ đại triển thần uy, đánh ra màn biểu diễn cấp thống trị, kết quả chỉ có vậy?”

“Lúc đầu ta còn chờ mong được nhìn thấy trận chiến đỉnh cao của Đạo Thánh và Đạo Thánh, từ đó rút ra chút kinh nghiệm, quá thất vọng.”

“Người phát huy ổn định nhất lúc này vẫn là Khương Thủ Tọa đấy.”

Cho đến hiện tại, chiến tích cao nhất trong tất cả mọi người, ngược lại là Thành ca mỗi ngày không có việc gì làm nằm trong Hành cung.

Cái này cũng hết cách.

Có không ít người giống như Hoài Liễu Đạo Tôn bởi vì trận thứ ba mà không muốn tranh đấu với hắn, nhìn hắn khó chịu, cũng có không ít người kìm nén muốn đánh hắn ở trận thứ tư một cách mạnh mẽ.

Loại người thứ hai nhìn thấy hắn thì giống như là nhìn thấy kẻ thù giết cha.

Kết quả là từng người theo gót Bạch Diệu Tinh chủ, tất cả đều chết sạch không còn một mảnh.

Trong ba tháng qua, chiến tích của Thành ca đã đạt tới hai mươi người, vững vàng đứng đầu trong tất cả mọi người.

Chỉ tiếc là, chiến tích này không có tác dụng gì.

“Vẫn là Khương Thủ Tọa ấn tượng mà.”

“Đúng vậy, Khương Ẩn Hoàng sẽ không bao giờ làm cho người ta thất vọng!”

“Nếu chết trong tay hắn là sẽ thật sự chết, nhưng những người khác trong sân vẫn còn chưa biết điều đó, nghĩ thôi đã thấy kích thích.”

“Khương Ẩn Hoàng mãi mãi là thần …”

Đại hội thông thần đến nay, do những biểu hiện thần kỳ liên tiếp trong trận đấu, Thành ca đã có một lượng lớn người hâm mộ.

Nhưng cũng có người không ngừng chế nhạo.

“Các ngươi còn chưa nhìn ra sao, cách làm của đám Đạo Thánh lâu năm Vân Đình và Tịch Phong mới là thông minh nhất.”

“Mỗi người chỉ có thể giết nhiều nhất là 21 người, con số này là ranh giới sinh tử, càng về sau càng quan trọng.”

“Ai giết đủ 21 người trước, thì chẳng khác nào người đó mất đi tư cách cạnh tranh Thần Quân.”

Lời nói của bọn họ, đã khiến cho rất nhiều người rơi vào trầm tư.

Cẩn thận suy nghĩ thì thật đúng là như vậy.

Sau khi giết đủ 21 người, lại gặp phải kẻ thù thì phải làm sao?

Lúc này ngươi giết hay là không giết?

Nếu giết, ngươi sẽ bởi vì quy tắc so tài, mà bị Thiên Đạo xoá bỏ.

Nếu không giết, vậy thì ngươi chỉ có thể bị đánh hoặc chạy trốn một cách thụ động.

Nghĩ lại một Đạo Thánh, đối mặt với một Đạo Tôn kém xa bản thân, nhưng chỉ có thể nén giận, vậy thì còn tranh giành Thần Quân cái gì.

Nói trắng ra, càng đến gần giới hạn 21 người, sẽ ngày càng túng.

“Khó trách tất cả bọn họ lại kìm nén không ra tay.”

“Thì ra là chuyện như vậy à!”

“Nếu như vậy, thì Khương Thủ Tọa đang gặp nguy hiểm đấy!”

“Đúng vậy, hắn chỉ còn thiếu một vị trí là sẽ đầy.”

Chương 1470: Kẻ thù gặp mặt

Đối với chuyện bản thân sắp đạt giới hạn 21 người, trong lòng Khương Thành cũng biết rõ.

Hắn tỏ vẻ rất vô tội.

Mỗi ngày, bản thân đều nằm trong Hành cung, cũng không nghĩ đến việc tìm những người khác ở xung quanh để chinh chiến.

Đều là người khác chủ động đến giết hắn, cho nên hắn cũng không thể không đánh trả mà.

“Giết thêm một người nữa, hình như Thành ca anh minh thần võ buộc phải rời khỏi sân.”

Lăng đã bị buộc phải làm việc cho Khương Thành trong ba tháng qua, có thể xem như là bắt được một cơ hội để trút giận.

Khương chưởng môn bĩu môi.

“Ta dựa vào cái gì mà rời khỏi sân, cho dù có đủ 21 người, ta vẫn có thể ở lại bên trong.”

“Hu hu hu, ở lại bên trong để bị đánh sao?”

Lăng lau mắt, nhưng trên thực tế đương nhiên một giọt nước mắt cũng sẽ không có.

“Hay là bị người ta truy đuổi chạy trốn khắp nơi?”

Nàng cố tình giơ ngón tay lên chấm vào đôi môi đỏ thẫm của bản thân, trong đôi mắt đen láy hiện lên suy nghĩ, tư thế như đang muốn suy nghĩ cách cho Thành ca.

“Ôi, làm sao bây giờ?”

“Không phải ngươi còn phải gánh ta trở thành Thần Quân hay sao, kết quả là ngay cả chính mình cũng không có cơ hội?”

“Quá thảm rồi, rõ ràng thực lực mạnh như vậy, nhưng không thể tiếp tục sử dụng nữa.”

“Cuối cùng, hu hu hu … còn phải bồi thường cho ta thù lao gấp mười lần, thật sự là người nghe thương tâm làm người thông cảm…”

Thành ca nhìn từ trên xuống dưới nữ nhân này một cái, nể tình nàng ba tháng nay tận tâm tận tụy, quyết định không so đo với nàng.

Dù sao người bị ép buộc quá tàn nhẫn, cũng cần một chỗ để trút giận mà.

Nếu không sẽ kìm nén đến bệnh.

Để chữa bệnh cho em gái này, thỏa mãn ham muốn trút giận của nàng, thậm chí hắn còn cố ý lắc đầu thở dài, vờ như đang thật sự phiền muộn.

“Ngươi thật sự muốn đồng cảm, vậy thì xoá bỏ bồi thường gấp mười lần, ta cảm tạ tám đời tổ tông của ngươi.”

Nhìn thấy biểu cảm không cam lòng trong cô đơn của hắn, rốt cuộc Lăng không nhịn được nữa.

“Ha ha ha ha…”

Trong tiếng cười như chuông bạc có ý vui sướng khi người gặp họa không chút che giấu.

Thành ca cứ lặng lẽ nhìn nàng như vậy, còn thầm nghĩ ngươi có thể thu lại một chút hay không, dù sao thì chúng ta cũng là đồng đội trên một con thuyền mà.

Sau khi cười đủ rồi, em gái này mới thở dài một cách tiếc nuối.

“Ta cũng rất muốn xoá bỏ bồi thường của ngươi, nhưng không được đâu.”

“Tại sao không được?”

“Ước định đã được đưa ra, sao có thể làm trái với quy ước, cái này chẳng phải là bôi một vết nhơ lên cuộc đời của Thành ca anh minh thần võ hay sao?”

“Ta không ngại có vết nhơ.”

Lăng liên tục xua tay: “Không không không, ngươi không ngại, nhưng ta lại không đành lòng nhìn thấy ngươi hoàn mỹ

cao thượng lại xuất hiện khuyết điểm. Cho nên, mặc dù ta rất muốn giúp ngươi xóa bỏ bồi thường, nhưng ta tuyệt đối không thể làm điều đó.”

“Ta chỉ có thể miễn cưỡng nhận bồi thường gấp mười lần của ngươi, nếu như ngươi không đủ khả năng để bồi thường, vậy thì ta cũng chỉ có thể làm trái ý muốn ban đầu đi thúc ép ngươi…”

Mong muốn lớn nhất hiện tại của nàng, là nhìn thấy Khương Thành sứt đầu mẻ trán bôn ba khắp nơi để trả nợ cho mình.

Chỉ có như vậy mới có thể xóa bỏ hoàn toàn sự khó chịu trong ba tháng gần đây.

Thành ca không khỏi bùi ngùi.

“Ngươi thật sự là suy nghĩ cho ta quá nhiều.”

Lăng cười tươi như hoa: “Đây là việc ta nên làm…”

Hai người đang nói chuyện ở đây, đột nhiên cách đó không xa có mấy bóng người bay đến.

Giương mắt lên nhìn, có bốn người.

Hơn nữa đối phương trông có vẻ hung hăng, không giống như người bình thường đi ngang qua.

“y da, thật là không đúng lúc, lo lắng cái gì thì cái đó đến.”

Khương Thành chỉ có một vị trí, bốn người rõ ràng là vượt quá tiêu chuẩn một cách nghiêm trọng.

Vẻ mặt Lăng đau khổ, tràn ngập ‘lo lắng’ nhìn về phía Khương đội trưởng.

“Thành ca anh minh thần võ, bây giờ chúng ta phải rời sân, hay là chạy trốn đây?”

Trên thực tế lại đâu chỉ có nàng.

Lúc này, ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện cũng không nhịn được vỗ tay cười lớn.

“Ha ha ha ha, cuối cùng tiểu tử đó cũng bó tay.”

“Mặc dù không có nhân vật lợi hại nào ở phía đối diện, nhưng trận thứ tư của hắn dừng lại ở đây rồi.”

Tu Đế nói một cách hung hăng: “Thay vào đó ta lại hy vọng hắn ngoan cố chống cự, như vậy bị Thiên Đạo xoá bỏ, chết cũng đáng đời!”

Cũng lúc đó, những tiên nhân bên ngoài sân phát ra tiếng thở dài nặng nề.

“Khương Ẩn Hoàng chỉ có thể dứt khoát rời sân, như vậy tốt xấu gì cũng có thể giữ được thể diện.”

“Đúng vậy, bị một đám Đạo Tôn có sức mạnh kém xa bản thân đuổi đánh, không dám đánh trả, lại càng thêm mất mặt.”

“Với thực lực của hắn, bị buộc rời sân sớm, thật sự là quá đáng tiếc.”

“Còn không phải sao, đại hội thông thần lần này, mỗi một trận hắn đều có thể mang đến vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.”

Thậm chí có người còn không nhịn hét to với mấy Thần Quân trên bầu trời.

“Có thể cho Kương Ẩn Hoàng thêm mấy chục người nữa không, bọn ta chỉ muốn nhìn hắn…”

“Đúng vậy, đại hội thông thần không có Khương Thủ Tọa bọn ta không xem!”

Các Thần Quân âm thầm bĩu môi, nếu như có thể, bọn ta còn hận không thể giảm bớt hạn ngạch đầu người của hắn.

“Khương Thành, ngươi thật đúng là nghênh ngang khoác lác mà!”

“Có thể xem như là bị chúng ta chờ được rồi.”

Mấy tiên nhân này ngoại trừ sát khí ra, còn mang theo thù hận sâu sắc.

Thành ca vừa nhìn, thế mà mấy người này đều là người quen.

Người phụ nữ trung niên đứng đầu, là Dao Lang Đạo Tôn của Li Huyễn Tinh.

Mà nam tử râu đen, sắc mặt kiêu ngạo điên cuồng, sơ xác tiêu điều bên cạnh hắn, là Tiên quan nhị phẩm Ưng Trì Đạo Tôn của Kiếm Các.

Năm đó Khương Thành và Thu Vũ Tuyền cùng nhau trở thành Tiên quan, Dao Lang Đạo Tôn đích thân chạy đến Gia Vương đạo trường chào đón em gái Thu.

Sau đó ở Tiếp Dẫn Tư, đám người của nàng và Ưng Trì Đạo Tôn đều nhiệt liệt mời Thu Vũ Tuyền tham gia.

Vốn dĩ chuyện này cũng không có quan hệ gì, nhưng mấy người này vì ra mặt cho em gái Thu, giẫm lên Khương Thành không ngừng.

Kết quả cuối cùng là mấy người này bị lừa đến quỳ xuống dập đầu.

Mối thù cũng kết thúc như vậy.

Những năm gần đây, lúc nào bọn họ cũng muốn rửa nhục.

Chỉ là Khương Thành đã nhanh chóng trở thành Thủ Tọa Thiên Đan Tư có thân phận cao hơn bọn họ, ra ngoài không phải ở Đế Kiếm Tinh thì là ở Đạo Tuyệt Chi Địa, bọn họ cũng không thể tìm được bất kỳ cơ hội nào.

Đại hội thông thần lần này, mấy người nhìn thấy Khương Thành tham gia thi đấu, quả thực như là bắt được chí bảo.

Cơ hội trả thù danh chính ngôn thuận đang ở ngay trước mắt!

Ba trận đầu không thể ra tay, trận thứ tư này vừa mới bắt đầu, mấy người này không làm gì cả, đã kìm nén hết sức đi tìm Thành ca khắp nơi.

Người đầu tiên tìm được, là Ưng Trì Đạo Tôn.

Đó là một vài ngày trước khi trận đấu bắt đầu.

Lúc ấy hắn đã định ra tay.

Theo hắn thấy, năm đó Khương Thành chỉ là tôn giả.

Cho dù hiện tại đã nâng lên Đạo Tôn một cách thần kỳ, chắc chắn căn cơ cũng không vững, không chịu nổi một đòn.

Còn biểu hiện chói mắt trong ba trận đầu, đó đều là gian lận tìm sơ hở mà.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã tận mắt nhìn thấy cảnh mười hai Đạo Tôn bị giết.

Suýt nữa doạ hắn đến tiểu ra quần.

Chỉ có thể ẩn nấp cẩn thận dưới mặt đất, nhìn Thành ca rời đi.

Người thứ hai tìm được Khương Thành, là Dao Lang Đạo Tôn.

Nàng cũng mài dao ken két, cũng xem được một trận đại chiến miễn phí, tận mắt nhìn thấy cảnh hai Thượng Vị Tinh chủ là Bạch Diệu và Ly Thần bị giết.

Nàng - Li Huyễn Tinh chủ chỉ là Trung Vị Tinh chủ, còn không bằng hai người đó.

Vì thế nàng cũng chỉ có thể co rút lại ở trong góc, tiếp tục nén giận.

Ba tháng sau, nàng và Ưng Trì Đạo Tôn gặp mặt, tìm thêm được hai trợ thủ khác.

Nhưng cân nhắc đến sức chiến đấu không thể tưởng tượng nổi của Khương Thành, mấy người cảm thấy rằng nếu giết đến chỉ sợ còn không đủ khởi động hắn, chỉ có thể tiếp tục ẩn nấp quan sát.

Mãi cho đến cách đây không lâu, cuối cùng bọn họ cũng đã có được sự tự tin.

“Khương Thành, từ lâu ta đã từng nói, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận!”

Phất trần của Dao Lang Đạo Tôn giương cao, mang theo thù hận không thể nào quên.

Chương 1471: Chỉ cho các ngươi một con đường sáng

“Đã lâu không gặp!”

Thành ca vẫn là người lịch sự như trước, trước khi khai chiến còn giơ tay lên ân cần hỏi thăm.

Như thể không nhìn thấy mối hận của đối phương.

“Khương Thành, rất nhanh thôi ngươi sẽ không thể cười được nữa.”

“Hiện tại bọn ta đến để thông báo cho ngươi biết, đại hội thông thần lần này của ngươi kết thúc rồi.”

Thành ca ngạc nhiên: “Các ngươi mạnh như vậy sao?”

Ưng Trì Đạo Tôn lạnh lùng cười.

“Cho dù Thiên Tâm của ngươi là phẩm giai gì, cho dù sau khi bị giết ngươi còn có thể sống lại ở nơi khác, bọn ta cũng sẽ một mực đuổi giết đến cùng.”

“Trận so tài này, ngươi đã bị bọn ta nhắm trúng, sẽ không còn cơ hội bò lên nữa!”

Điều này nói như thể muốn gặp một lần đánh một lần.

“Rất dũng cảm!”

Thành ca bày tỏ sự khen ngợi với tinh thần này của hắn.

“Nhưng mà người của các ngươi hơi ít, không an toàn lắm, hay là gọi thêm chút người đến nhé.”

Lời này làm cho đám người Dao Lang và Ưng Trì suýt nữa không thể trả lời.

Mấy người nhìn nhau, sau đó phá lên cười to.

“Ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha ha…”

“Khương Thành, bọn ta biết thực lực của ngươi rất mạnh, lúc trước ngươi tự mình giết chết mười hai người, bọn ta đã nhìn thấy.”

“Ngươi giết hai Tinh chủ Bạch Diệu và Ly Thần, bọn ta cũng đã nhìn thấy được.”

Khương chưởng môn nhún vai: “Đó cũng chỉ là một chút thao tác nhỏ mà thôi, để cho các ngươi chê cười rồi.”

“Hừ hừ, có phải ngươi cho rằng bọn ta sợ ngươi không?”

Trong mắt Dao Lang Đạo Tôn tràn đầy chế giễu sâu sắc.

“Ngươi ở trong Thiên Đạo bí cảnh này đã không còn số người để đánh chết nữa, cho rằng bọn ta không nhìn thấy sao?”

“Ôi ôi, các ngươi biết nhiều thật.”

Khương Thành không phủ nhận, vì thế bốn người kia càng yên tâm hơn.

“Hết số người đánh chết, ngươi hoàn toàn không thể giết người ở bí cảnh này.”

“Bọn ta thừa nhận, bốn người bọn ta cộng lại, quả thật không phải là đối thủ của ngươi.”

Dao Lang Đạo Tôn đùa cợt nói: “Nhưng hiện tại ngươi dám giết bọn ta sao?”

Bên ngoài sân vào lúc này, rất nhiều người cũng đang chăm chú theo dõi cảnh tượng này.

“Thật đáng tiếc.”

“Bị mấy người này thanh lý ra khỏi sân, thật sự không đáng.”

“Còn không phải sao, với sức mạnh của Khương Ẩn Hoàng, lẽ ra hắn phải đi xa hơn…”

Ưng Trì Đạo Tôn ở trong sân lắc kiếm trong tay, lạnh lùng cười.

“Bọn ta muốn tấn công ngươi, ngươi dám đánh trả sao?”

“Một thân sức mạnh của ngươi không biết lấy từ đâu ra, hiện tại đã hoàn toàn vô dụng.”

“Chỉ có thể bị bọn ta đánh cho ôm đầu chạy trốn!”

“Bày ra trước mặt ngươi chỉ có hai con đường, hoặc là chủ động kẹp đuôi chán nản rời khỏi sân, hoặc là bị bọn ta giết đến khi rời khỏi sân.”

Thành ca mỉm cười gật đầu đồng ý: “Cái này thật sự là quá thảm rồi, vậy thì nhanh chóng bắt đầu nhé.”

Hắn hoàn toàn không ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, làm cho Dao Lang Đạo Tôn vô cùng khó chịu.

Có một loại ấm ức không phát ra được.

Vì thế nàng đung đưa phất trần trong tay, khuôn mặt cũng trở nên dữ tợn.

“Thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

“Giết chết hắn!”

Nhưng Ưng Trì Đạo Tôn lại giơ tay lên ngăn cản nàng.

“Chờ một chút.”

Dao Lang Đạo Tôn hét to: “Còn chờ cái gì nữa, con chó này vô cùng đáng ghét, ta hận không thể dùng phương pháp tàn khốc nhất để giết chết hắn!”

Hai Đạo Tôn khác cũng không thể hiểu được.

Có tứ lập tức ra tay.

Ưng Trì Đạo Tôn lắc ngón tay, trên mặt nở một nụ cười trêu chọc.

“Khương Thành, ngươi mạnh như vậy, hiện tại nếu bị loại thì nhất định sẽ rất không cam lòng đúng không?”

Thành ca cũng không biết ý của hắn là gì.

Chỉ có thể phụ họa gật đầu: “Vậy thì cũng phải, thực sự là quá không cam lòng.”

“Nếu như kế hoạch thích hợp, thậm chí ngươi còn có cơ hội tranh đoạt vị trí Thần Quân, mà hiện tại lại bị bọn ta thanh lý ra khỏi sân, ngay cả Thông Thần đài cũng không thể nhìn thấy được.”

Ưng Trì Đạo Tôn âm u nói: “Nếu đổi lại ta là ngươi, chỉ sợ sẽ hối hận cả đời.”

“Vậy thì sao?”

“Cho nên bọn ta cũng không muốn để cho ngươi sụp đổ giữa chừng, vậy thì quá đáng tiếc không phải sao?”

Thành ca nhướng mày: “Lẽ nào ngươi muốn rút lui?”

“Ngươi suy nghĩ thật sự quá ngây thơ.”

Sắc mặt Ưng Trì Đạo Tôn chùng xuống: “Với kết thúc của bọn ta vào năm đó, làm sao có thể buông tha cho ngươi?”

“Nhưng bọn ta có thể cho ngươi một cơ hội.”

“Cơ hội gì?”

“Hiện tại lập tức ba quỳ chín lạy bốn người bọn ta, cúi lạy sát đất nhận sai.”

Khi nói ra những lời này, đột nhiên hai mắt của Ưng Trì Đạo Tôn sáng lên, gương mặt già nua bởi vì hưng phấn mà trở nên hơi méo mó.

Vốn dĩ Dao Lang Đạo Tôn còn chưa hiểu được vì sao hắn lại kêu dừng lại, trực tiếp kích động mà nhảy dựng lên.

“Đúng, dập đầu nhận sai với bọn ta! Dập đầu một trăm cái!”

“Không! Một ngàn cái!”

Nàng khoa tay múa chân chỉ vào Thành ca, thật giống như một bệnh nhân động kinh.

Điều này cũng không thể đổ lỗi cho tâm tính của nàng không tốt, mà là tâm ma đã xâm nhập vào xương tủy của nàng.

Năm đó sau khi Tiếp Dẫn Tư bị Khương Thành ép phải quỳ xuống đất dập đầu gọi gia gia, nàng, Ưng Trì Đạo Tôn và đám người Thiên Đan Tư Dịch Nguyên Đạo Tôn những năm nay vẫn luôn sống trong khói mù của sự thù hận sâu sắc.

Đường đường là Đạo Tôn, thế mà lại bị ép làm chuyện này.

Nếu như truyền ra ngoài, cơ bản chẳng khác nào mất mặt.

Danh tiếng một đời đã mất hết từ lâu, sỉ nhục giống như roi lúc nào cũng đánh vào các nàng.

Chỉ giết chết Khương Thành, hoàn toàn không đủ giải trừ tâm ma.

Đề xuất của Ưng Trì Đạo Tôn đã cho các nàng thấy được hy vọng.

Sỉ nhục đã không thể tiêu trừ, vậy thì làm cho Khương Thành chịu sỉ nhục lớn hơn, vậy thì miễn cưỡng có thể đồng đều không phải sao?

Trước mặt vô số tiên nhân ở đây, để cho hắn dập đầu nhận sai với bản thân, chỉ có như vậy mới có thể trút được sự khó chịu đó!

“Còn không mau quỳ xuống dập đầu!”

“Nhanh!”

Dao Lang Đạo Tôn và hai người khác đã không thể đợi được nữa.

“Khương Thành, vị trí Thần Quân đang đặt ở trước mặt ngươi, hẳn là ngươi biết nó có ý nghĩa gì chứ?”

“Cơ hội như vậy, nếu ngươi bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa đâu.”

“Nhưng chỉ cần ngươi dập đầu nhận sai với bọn ta, thì có thể tiếp tục chiến đấu.”

“Ngươi là người thông minh, hẳn là biết lựa chọn sáng suốt hơn.

Ưng Trì Đạo Tôn vừa thúc giục, vừa cười thầm.

Chờ sau khi ngươi làm xong, bọn ta sẽ lật lọng.

Nói cho ngươi biết, bọn ta chỉ đang đùa bỡn ngươi, sau đó cho ngươi một đòn nặng nề hơn, khiến ngươi hoàn toàn tuyệt vọng giữa sự không cam lòng và căm hận…

Quả thật là hoàn mỹ mà!

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn gần như ướt đẫm.

“Các ngươi thật sự là một đám tiểu thiên tài.”

Thành ca hơi dở khóc dở cười.

Làm thế nào những người này cảm thấy tốt như vậy về bản thân bọn họ?

“Vậy thì ta cũng chỉ một con đường sáng cho các ngươi.”

Tay phải của hắn nâng chuôi kiếm của Tức Vũ kiếm, thản nhiên nói: “Buông binh khí và bí bảo xuống, cởi đạo giáp và nhẫn trữ vật ra, sau đó nhanh chóng cút đi.”

“Nể tình trước kia đã từng gặp mặt, ta có thể tha cho các ngươi một con đường sống.”

Đám người Ưng Trì và Dao Lang bị chọc cười ngay tại chỗ.

“Khương Thành, ngươi thật sự là cuồng vọng tự cao trước sau như một!”

“Đã đến bước này, thế mà vẫn còn bướng bỉnh.”

Sao bọn họ có thể giao ra binh khí, bí bảo và nhẫn trữ vật, quả thật là nói hưu nói vượn.

Lùi lại chục ngàn bước mà nói, bị giết cũng chỉ là bị loại mà thôi, cần gì phải giao cho tên này đồ kiếm sống!

“Tốt! Tốt lắm!”

“Đây là ngươi tự chuốc lấy phiền toái!”

“Con đường Thần Quân của ngươi, đến đây xem như bị chặt đứt!”

Cùng với tiếng gào thét mãnh liệt của Ưng Trì, bốn người cùng lúc thúc giục Pháp Tắt không gian giết tới.

Chương 1472: Bởi vì lòng tin

Đón nhận sự tấn công của bốn Đạo Tôn, Khương Thành vung kiếm không chút do dự.

Một kiếm đánh ra, trời đất u ám.

Ưng Trì Đạo Tôn đứng mũi chịu sào, Pháp Tắc không gian không thể giữ vững nửa giây lập tức tan vỡ.

Ngay sau đó, Tức Vũ kiếm mang theo từng tầng lực căn nguyên mạnh mẽ đánh lên trên bản thể của hắn.

“Không…”

Ưng Trì Đạo Tôn hoảng hốt, đây không phải là kịch bản mà hắn mong đợi.

Khương Thành rõ ràng đã tới giới hạn giết người, sao hắn còn dám tuỳ tiện giết mình như vậy?

Càng đến gần giới hạn giết chết 21 người, không phải nên càng sợ hãi càng dè dặt hay sao?

Làm sao điều này có thể xảy ra?

Lẽ nào hắn còn thừa hai ba vị trí, bản thân trở thành con gà bị giết gà cảnh cáo khỉ?

Những suy nghĩ này, bị phá hủy theo thân thể và thần hồn của hắn, cùng biến mất ở giữa thiên địa.

Cùng lúc đó, một con số xuất hiện trong tâm trí của mọi người trong Tử Tiêu Điện và gần như tất cả mọi người ngoài sân - 21!

Đủ 21!

Khương Thành không thể giết người được nữa, nếu tiếp tục giết sẽ bị Thiên Đạo xóa bỏ!

Lúc này, ba Thiên Đế đều không nhịn được mà mở to hai mắt, muốn nhìn xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Lẽ nào hắn định giết Ưng Trì xong sẽ rời khỏi sân ngay lập tức?

Mà ở trong sân, nhìn thấy Ưng Trì bị giết, Dao Lang Đạo Tôn vô cùng sợ hãi.

“Ngươi điên rồi sao?”

Nàng gào thét thất thanh.

“Thế mà lại dám đánh trả giết chết Ưng Trì…”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, kiếm của Thành ca dễ dàng phá vỡ pháp cảnh của nàng.

Lúc này, thế giới kiếm đạo thập tam trọng nở rộ một lần nữa.

Hai Đạo Tôn kia còn chưa kịp nói lời nào, đã bị cuốn vào cùng nhau.

Lăng cách đó không xa không khỏi híp mắt.

Lúc này, nàng cũng không hiểu Khương Thành muốn làm gì.

Rõ ràng biết bản thân đã giết đủ 21 người, vậy mà còn muốn tiếp tục giết?

Chẳng lẽ thật sự là điên rồi sao?

Trong thiên địa lúc sáng lúc tối, đó cũng không phải là uy năng của Thiên Đạo, mà là kiếm đạo thập tam trọng đang tàn sát bừa bãi.

Khi tất cả bụi bặm lắng xuống, Dao Lang Đạo Tôn và hai người kia cũng đã chết hoàn toàn.

Đến lúc này, bốn Đạo Tôn xâm phạm lãnh thổ vừa rồi đều đã ngã xuống.

Số đầu người Khương Thành lấy được là 24 cái.

Nhưng hắn - vẫn đứng trong hư không, không bị Thiên Đạo xóa bỏ như mọi người dự đoán.

Cảnh tượng này, làm cho mọi người bên ngoài náo động.

Mà ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện càng nhảy vọt đứng lên, vẻ mặt khó có thể tin được.

Thắng bại của trận chiến vừa rồi không có gì đáng ngạc nhiên, với sức chiến đấu của Khương Thành, việc giết bốn người kia là việc đương nhiên.

Quan trọng là…

"Tại sao hắn không chết!"

Tu Đế có mối thù không thể nào quên với Thành ca hoàn toàn không thể chấp nhận được.

"Sao hắn có thể còn sống?"

"Không phải Thiên Đạo nên xóa bỏ hắn hay sao, vì sao lại không có?"

Tiếng gầm gừ của hắn vang vọng trong đại điện.

Hai Thiên Đế khác, lại không thể giải thích được cho hắn.

Bọn họ cũng mơ hồ về chuyện này.

"Chẳng lẽ là Thiên Đạo bí cảnh sai lầm?"

Rất nhiều tiên nhân ở bên ngoài đã bắt đầu ca hát tưng bừng.

Không còn cách nào khác, Thành ca đã thu được không ít người hâm mộ trong bốn trận này.

Nhìn thấy hắn còn đang vui vẻ ở trong sân, những người này vui mừng như trẩy hội.

"Ha ha ha, chưa chết!"

"Khương Ẩn Hoàng đã phá vỡ giới hạn 21 người, vẫn không chết!"

"Thật tốt quá, lại có thể tiếp tục nhìn hắn chiến đấu rồi…"

"Chắc chắn hắn lại tìm được sơ hở."

"Ha ha ha ha, tìm tốt lắm, không hổ là Khương Thủ Tọa!"

"Có thể gian lận ở Thiên Đạo bí cảnh, còn khó hơn so tài bình thường nhỉ?"

"Ta sẵn sàng gọi hắn là Gian Lận Thần Quân!"

Nếu như Khương Thành nghe thấy danh hiệu này, vậy thì đầu của hắn nhất định sẽ đầy vạch đen.

Công bằng mà nói, bốn trận so tài lần này hắn không hề gian lận.

Trận thứ nhất dựa vào trình độ trận pháp, trận thứ hai dựa vào quan hệ với Thiên Đạo, trận thứ ba dựa vào hệ thống thương thành…

Đó đều là năng lực vốn có của bản thân hắn.

Chẳng lẽ cố ý không dùng?

Về phần vừa mới đột phá 21 người không chết, thật ra cũng là đương nhiên.

Lúc đầu khi biết được giới hạn 21, ca quả thật đã buồn bực một lúc, cảm thấy bản thân bị hạn chế.

Nhưng ngay sau đó hắn cũng không xem trọng việc đó nữa.

Bởi vì sau khi đột phá 21 người, hình phạt là bị Thiên Đạo xóa bỏ, chứ không phải bị Thiên Đạo thanh lý đuổi ra bên ngoài.

Nếu đó là loại thứ hai, thì hắn còn đau đầu.

Chỉ là bị giết, vậy thì có gì phải lo lắng?

Hệ thống đặt đó không phải là để hồi sinh hay sao?

Mà sau khi vừa mới giết chết ba người đó, hắn thậm chí còn không dùng hệ thống hồi sinh.

Bởi vì lần từ chối hợp đạo vào năm đó, Thiên Đạo cũng đã sẵn sàng xoá bỏ hắn.

Lúc ấy ở trong Thiên Đạo, hắn đã thông qua khảo nghiệm của ba ngàn quy tắc.

Từ đó về sau, Thiên Đạo đã ngầm đồng ý sự tồn tại của hắn, sẽ không bao giờ giết hắn nữa.

Sao có thể vì một trận so tài ‘phạm quy’ nhỏ nhoi mà phá lệ đẩy hắn vào chỗ chết?

Chỉ là tất cả những chuyện này, những người khác cũng không biết.

Ngay cả trong đôi mắt xinh đẹp của Lăng, cũng liên tục có màu sắc khác thường.

“Cái này ngươi cũng có thể vượt qua? Sao ngươi có thể làm được?”

Nàng thực sự vô cùng tò mò.

Nếu vừa rồi ở một nơi khác, đổi lại nàng là Khương Thành, vậy thì nàng cũng không thể nào làm được chuyện này.

Phá vỡ giới hạn 21 người, có lẽ nàng có thể dựa vào sức mạnh mạnh mẽ và Thiên Đạo Chí Bảo mà miễn cưỡng không chết, nhưng chắc chắn sẽ phải trả một cái giá nặng nề.

Đây là hậu quả của việc chống lại Thiên Đạo.

Vốn dĩ Thành ca định làm màu theo thói quen là vì khí chất.

Nhưng trước khi mở miệng, hắn lại nhớ tới vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của nữ nhân này trước đó không lâu.

“Bởi vì lòng tin.” Hắn nói một cách nghiêm túc.

“Lòng tin?”

Lăng tỏ vẻ mở rộng tầm mắt.

Thứ hão huyền này còn có thể ngăn chặn sức mạnh to lớn của Thiên Đạo xóa bỏ sao?

“Đúng vậy!”

Khương Thành liên tục gật đầu.

“Sức mạnh của lòng tin đó quá lớn, cho phép ta chiến thắng Thiên Đạo.”

Lăng càng tò mò hơn, không nhịn được hỏi: “Lòng tin gì?”

“Cái này mà ngươi còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là lòng tin gánh ngươi trở thành Thần Quân đó!” Sự đương nhiên ở trên mặt Thành ca.

“Hả?”

Còn chưa đợi Lăng chửi bới, Khương Thành đã thuần thục bật chế độ làm màu.

“Vốn dĩ ta còn định bồi thường gấp mười lần, dù sao chút đồ đó cũng chẳng là gì đối với ta.”

“Không phải chỉ là mười món đạo kiếm bát giai, mười món bí bảo thượng phẩm gì đó sao, ta bồi thường được!”

“Nhưng sau khi nghĩ lại, ta đã hứa sẽ gánh tiểu muội ngươi trở thành Thần Quân, nếu cuối cùng không thể làm được, thì ngươi sẽ đau khổ biết bao.”

Ca biết rõ Lăng vì bồi thường gấp mười lần mà lao đến, cố tình dùng những lời này để chế giễu nàng, cũng xem như là đã đủ sát thương rồi.

Hắn còn vỗ ngực vang dội, dáng vẻ rất có trách nhiệm.

“Để thỏa mãn nguyện vọng trở thành Thần Quân của ngươi, ta cảm thấy ta còn chưa thể chết được, ta còn muốn tiếp tục chiến đấu.”

“Cho nên, ta đã sống sót.”

Khuôn mặt của Lăng dại ra, suýt nữa bị tên này làm cho tức chết.

Nàng mới vừa rồi còn suýt tin tưởng điều đó là thật, xem cái gọi là lòng tin kia trở thành một chuyện.

Hiện tại nàng rất muốn đập ngã tên này xuống đất sau đó hung hăng đạp mấy cước, để cho hắn biết hậu quả của việc đùa giỡn mình.

Nhưng nữ nhân bụng dạ đen tối này không giống như vậy, trong lòng rõ ràng đang đánh người, ngoài mặt vẫn cười tươi như hoa.

“Hoá ra lòng tin của ngươi là vì ta à, thật sự là làm cho người ta cảm động!”

“Ngàn vạn lần đừng cảm động.”

Thành ca xua tay, vẻ mặt chính trực.

“Đó là việc mà ta nên làm với tư cách là một đội trưởng xuất sắc!”

Chương 1473: Đạo Thánh cấu kết

Hai người nói chuyện cười đùa suốt chặng đường, cũng không nói đến lục đục với nhau.

Dù sao hai bên cũng không có suy nghĩ mưu hại đối phương, chỉ là chèn ép lẫn nhau một chút mà thôi.

Thời gian tiếp tục trôi qua dưới sự thường ngày của hai người họ.

Mặc dù Khương Thành phá vỡ giới hạn 21 người, nhưng cũng không có ý định tàn sát khắp nơi, giết người đến khi chỉ còn lại bảy người.

Hắn vẫn cưỡi Hành cung một cách ung dung, mang theo Lăng là công nhân miễn phí quét các trạm kiểm soát ở xung quanh.

Cứ như vậy, đã ba năm trôi qua.

Cuối cùng nhân số trong Thiên Đạo bí cảnh cũng chậm rãi giảm xuống còn 191 người.

Đương nhiên, Phạm Lôi Đạo Tôn vẫn luôn ở dưới lòng đất thì không tính.

“Các đại lão còn chưa định hành động sao?”

Các tiên nhân ở bên ngoài sân sắp xem đến mệt mỏi rồi.

Trong ba năm qua, số người bị Vân Đình Đạo Thánh đánh chết chỉ tăng lên năm người mà thôi.

Mà Tịch Phong Đạo Thánh cũng chỉ giết bảy người.

Về phần Mộng Ngột Đạo Thánh, trong ba năm, thế mà hắn vẫn duy trì chiến tích bằng không.

Dù sao bọn họ là Đạo Thánh, những Đạo Tôn khác đụng phải bọn họ cũng sẽ đi đường vòng, không dám khiêu khích.

Hầu hết những người bị loại đều là các Đạo Tôn chém giết lẫn nhau.

“Vẫn là Khương Thủ Tọa phát huy ổn định mà!”

“Đúng vậy đó, số người bị hắn đánh chết cũng hơn trăm người rồi.”

“Khương Ẩn Hoàng vẫn còn hơi quá dè dặt, nếu ta là hắn, hiện tại số người bị ta đánh chết đã hơn ngàn từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, thực lực mạnh, lại không bị giới hạn số lượng người đánh chết là 21, quả thực là muốn làm gì thì làm!”

“Hơ, sau đó ngươi sẽ bị Đạo Thánh nhìn trúng, bị loại ra ngoài từ sớm.”

“Trừ phi có thể mạnh đến nổi một người chống lại vài Đạo Thánh, nếu không ai làm như vậy, cũng sẽ gây ra sự bao vây tấn công của các cường giả khác.”

“Khương Thủ Tọa vẫn rất sáng suốt.”

“Đúng, toàn bộ hành trình của hắn đều là bị ép phản sát, chưa từng chủ động tấn công, hiển nhiên biết quy luật cây cao gặp gió ắt sẽ gãy.”

Khương chưởng môn tỏ ra thật ra bản thân không nghĩ nhiều như vậy.

Hắn chỉ cảm thấy đây chỉ là một trận đấu, thậm chí những đối thủ đó còn không thể gọi là kẻ thù.

Mà bị hắn giết chết, thì sẽ thật sự chết.

Trừ phi đối phương không có mắt chạy đến hô đánh hô giết, bằng không hắn cũng lười tạo sát nghiệt nhiều hơn.

“Các Đạo Thánh cũng nên hành động rồi.”

“Đúng vậy, hiện tại nhân số lúc mở màn chỉ chiếm 10%, đại chiến thật sự sắp đến.”

“Đã đến lúc sơ tán rồi.”

Dường như dự đoán của mọi người là đúng.

Chỉ nhìn thấy mười chín Đạo Thánh trong sân, đều lần lượt bắt đầu hành động của bản thân.

Bảy Tiên quan đến từ Thiên Cung bao gồm Chí Nguyên Đạo Thánh, Minh Trần Đạo Thánh và Vô Ách Đạo Thánh lặng lẽ hội tụ cùng một chỗ.

Sát khí loé lên trong mắt của Chí Nguyên Đạo Thánh dẫn đầu.

“Bảy vị trí Thần Quân, nhất định phải là của Thiên Cung chúng ta, không thể để bị những Đạo Thánh phía dưới kia cướp đi.”

“Đã đến lúc nên động thủ rồi.”

Minh Trần Đạo Thánh và Vô Ách Đạo Thánh không hẹn mà cùng nhíu mày.

“Còn 191 người, có phải còn quá sớm không?”

Chí Nguyên Đạo Thánh thản nhiên nói: “Đạo Tôn bình thường chỉ có thể góp đủ số mà thôi, cũng không thể uy hiếp được, có thể bỏ qua trước.”

Sáu người khác phản ứng lại.

“Ý của ngươi là… nhắm vào các Đạo Thánh khác và Thượng Vị Tinh chủ giết?”

“Không sai, trước tiên chúng ta liên thủ, đuổi đám người Vân Đình và Tịch Phong ra ngoài!”

“Nhưng mà, bí cảnh quá lớn, rất khó gặp được bọn họ.”

Chí Nguyên Đạo Thánh hơi nâng cằm lên, ngạo nghễ nói: “Ta đã có được Thiên Huyền Đồ.”

“Cái gì!”

Sáu người còn lại lập tức kêu lên, ánh mắt cũng lập tức trở nên nóng bỏng.

“Thế mà ngươi lại có được một trong ba món bí bảo tạm thời?”

“Trời ơi, may mắn của Chí Nguyên đạo hữu thật sự khiến cho người ta hâm mộ.”

“Không biết Thiên Huyền Đồ đó có tác dụng đặc biệt gì?”

Chí Nguyên Đạo Thánh mỉm cười: “Có được vật này, bất cứ lúc nào cũng có thể biết được vị trí của những người còn lại trong sân.”

Tác dụng này, trong ba bí bảo xem như là loại kém nhất.

Biết được vị trí của người khác, tương đương với việc có được phạm vi nhìn toàn cuộc.

Dùng để chạy trốn cũng không tệ, nhưng không thể trở thành Thần Quân.

Nhưng Thiên Huyền Đồ đúng lúc khắc chế Nguyên Ẩn Châu, Chí Nguyên Đạo Thánh là người duy nhất trong tất cả mọi người có mặt biết rằng Phạm Lôi chưa bị loại.

Hắn biết rằng vẫn còn 192 người trong sân.

Chỉ là hắn nén không nói ra bí mật này.

Bởi vì lúc ở lại đến cuối cùng chỉ còn lại tám người, bí mật này có thể phát huy tác dụng kỳ diệu.

Cuối cùng Minh Trần Đạo Thánh và Vô Ách Đạo Thánh cũng chợt hiểu ra, thảo nào Chí Nguyên Đạo Thánh có thể dễ dàng tập hợp đám người của mình lại cùng một chỗ.

“Thật tốt quá!”

“Có được vật này, chúng ta đang ở trong ánh sáng, những người khác đang ở trong bóng tối!”

“Quả thực như hổ mọc thêm cánh!”

Sáu người đều hưng phấn.

“Chúng ta diệt ai trước?”

“Vân Đình hay là Tịch Phong?”

“Có muốn giết Mộng Ngột Đạo Thánh hay không?”

Chí Nguyên Đạo Thánh xua tay, trong mơ hồ hắn đã thành thủ lĩnh của đám người này.

“Nội tình của ba người Vân Đình, Tịch Phong và Mộng Ngột quá mạnh, nếu chúng ta muốn đánh bại bọn họ, trong bảy người chúng ta rất có thể cũng sẽ xuất hiện thương vong.”

“Điều đó rất bất lợi với trận so tài phía sau.”

“Không bằng dễ trước khó sau!”

Bảy người nhanh chóng lên kế hoạch.

Mà cảnh tượng này, tất cả đều bị các tiên nhân bên ngoài nhìn thấy.

“Bọn họ muốn làm gì?”

“Thế mà Đạo Thánh lại liên thủ?”

“Đã là Đạo Thánh hết rồi, thế mà còn cấu kết, còn có con đường sống cho người khác sao?”

Cho dù bọn họ nghĩ như thế nào, bảy người bên trong cũng nhanh chóng hành động.

Mục tiêu đầu tiên mà bọn họ nhắm đến, là Giáng Vân Đạo Thánh đến từ Địa Hoa Động Thiên của Nguyên Tiên Giới.

Người này xếp tốt hơn 60 người trong vòng hải tuyển đầu tiên.

Mặc dù vòng đó nàng không phát huy toàn bộ sức lực, nhưng nó vẫn là quá thấp.

Xem ra đây là một quả hồng mềm tương đối dễ bóp trong Đạo Thánh.

Đương nhiên, cho dù Đạo Thánh có yếu thế nào, thì đó cũng là Đạo Thánh.

Lúc nhìn thấy đột nhiên Chí Nguyên Đạo Thánh giết đến trước mặt mình, hơn nữa không hề che giấu sát khí, sắc mặt nàng sợ hãi, vội vàng sử dụng đạo khí và bí bảo của bản thân.

“Chí Nguyên Đạo Thánh, hiện tại ngươi muốn phân sinh tử với ta sao?”

“Có phải còn quá sớm không? Hiện tại còn 191 người trong sân, nếu ta và ngươi lưỡng bại câu thương, vậy thì rất bất lợi trong tương lai.”

“Không bằng để lại đến cuối cùng…”

“Ha ha ha ha!”

Chí Nguyên Đạo Thánh ngửa mặt cười to.

“Lưỡng bại câu thương? Ngươi là người cô đơn chưa từng gia nhập Thiên Cung cũng xứng sao?”

Sắc mặt Giáng Vân Đạo Thánh thay đổi.

“Ý ngươi là sao? Thật sự muốn ép ta liều chết đánh một trận sao?”

Trên mặt Chí Nguyên Đạo Thánh hiện ra một ý giễu cợt.

“Ta muốn giết ngươi, còn cần phải bị thương, ngươi thật sự cũng quá đề cao bản thân.”

“Đáng ghét, đây là ngươi ép ta, vậy thì đến đây đi!”

Dù sao cũng là Đạo Thánh, bị chế giễu nhục nhã như vậy, Giáng Vân cũng rất nóng giận.

Nàng lập tức thúc giục đạo khí và pháp cảnh, đánh về phía Chí Nguyên Đạo Thánh ở đối diện.

Hai người vừa mới giao thủ, tâm trạng của nàng thoáng ổn định một chút.

Pháp Tắc không gian của Chí Nguyên cũng không mạnh hơn nàng bao nhiêu, cho dù thật sự đánh không lại, cũng có thể rút lui.

Với sức mạnh này, thế mà còn tưởng rằng có thể ăn chắc mình?

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, đột nhiên những dấu hiệu cảnh báo trong lòng nàng tăng lên mạnh mẽ trong cuộc chiến kịch liệt.

Nhưng mà đã quá muộn.

Phía sau, bên cạnh, đỉnh đầu gần như là cùng lúc truyền đến sáu đòn tấn công chí mạng đủ để nàng ngã xuống!

Phong bế tất cả đường lui của nàng trong nháy mắt.

“Không…”

Thậm chí Giáng Vân Đạo Thánh còn không kịp suy nghĩ về những gì đã xảy ra.

Nàng điên cuồng chống lại, bị ba đòn tấn công đánh gục ngay tại chỗ.

Chương 1474: Đội ngũ mạnh mẽ

Sau khi chịu đòn tấn công nặng nề của ba Đạo Thánh cùng cấp, Giáng Vân Đạo Thánh suýt nữa chết ngay tại chỗ.

Nàng rất khó hiểu, vì sao đột nhiên lại có nhiều Đạo Thánh đến bao vây tấn công bản thân như vậy?

Cũng rất không cam lòng, bởi vì Thiên Tâm của nàng là thượng phẩm, nếu lần này bị giết sẽ bị loại thẳng ra ngoài.

Trên thực tế, vốn dĩ Thiên Tâm tiên phẩm rất hiếm thấy.

Đạo Thánh trong sân, hầu hết cũng chỉ là Thiên Tâm thượng phẩm.

Cuối cùng Giáng Vân Đạo Thánh cũng không thể nghịch thiên sửa mệnh.

Dưới sự bao vây tấn công mạnh mẽ của đám người Chí Nguyên Đạo Thánh và Minh Trần Đạo Thánh, nàng chỉ chống đỡ trong năm giây thì đã 'ngã xuống'.

May mắn thay nàng không phải bị Khương Thành giết chết.

Sau khi 'ngã xuống' bị loại, lại sống lại một lần nữa bên ngoài sân.

Giấc mộng làm Thần Quân bị tan vỡ, đương nhiên vị Đạo Thánh uy nghiêm này không thể nào chấp nhận được.

Ngay lập tức, nàng tìm đến đám người Quân Vương và Cảnh Vương trong cơn thịnh nộ ngút trời.

"Chuyện này là như thế nào?"

"Sao có thể xuất hiện tình huống này?"

"Bảy Đạo Thánh bao vây tấn công một người, Thiên Cung các ngươi bố trí ván cờ này từ trước sao?"

Đối với việc này, Quân Vương chỉ nhếch môi hờ hững.

"Chuyện này không liên quan gì đến bọn ta, mà là hành vi tự phát của bọn họ."

"Trận thứ tư cũng không hạn chế lập đội, điều này hoàn toàn phù hợp với quy tắc."

Giáng Vân Đạo Thánh nổi giận chỉ tay về phía bảy Đạo Thánh đang vô cùng tự hào trong cảnh tượng ở phía xa

"Nhưng bọn họ đều là Tiên quan của Thiên Cung các ngươi, đây rõ ràng là đã thông báo cho nhau biết trước!"

Nàng mơ hồ có một ảo giác, chẳng lẽ là đang cố ý chèn ép Đạo Thánh không thuộc về Thiên Cung.

“Vậy thì sao?”

Cảnh Vương lạnh lùng giễu cợt hỏi: “Vốn dĩ ngươi có thể lập đội với các Đạo Thánh khác, nhưng ngươi lại không làm như vậy, cái này thì có thể trách ai?”

“Muốn trách thì trách bản thân ngươi thiếu phòng bị, không ứng phó được tình huống đặc biệt.”

Hắn chỉ thiếu nói thẳng rằng Giáng Vân Đạo Thánh ngu xuẩn.

Mà trên thực tế, sự nghi ngờ của Giáng Vân cũng không sai.

Đại hội thông thần là do Thiên Cung tổ chức, mà Tiên quan của bản thân Thiên Cung cũng sẽ dự thi.

Ban tổ chức, trọng tài, thí sinh đều đến từ một nhà, thì làm sao có thể không có sự mờ ám trong đó được.

Mặc dù ý định ban đầu của các Thiên Đế là thu nhận bảy anh tài có thiên phú, sức mạnh, trí tuệ đứng đầu để sử dụng cho riêng mình, nhưng người chấp hành cụ thể là những Thần Quân dưới trướng Quân Vương và Cảnh Vương.

Một số Đạo Thánh của Thiên Cung tham gia thi đấu, là những người có mối quan hệ bạn tốt với những Thần Quân này trong ngày thường.

Thiên Huyền Đồ của Chí Nguyên Đạo Thánh, thật ra đã bị Cảnh Vương tiết lộ vị trí trước trận đấu, đây mới là gian lận thật sự.

Về phần ba trận đầu, có một số Đạo Thánh của Thiên Cung cũng đã biết trước nội dung so tài, thậm chí còn thích nghi với việc diễn luyện ở trong sân từ sớm.

Trong Thiên Đạo bí cảnh, đột nhiên nhìn thấy tên của Giáng Vân Đạo Thánh biến mất trên màn trời, các tuyển thủ khác trong sân đều vô cùng sợ hãi.

“Thế mà Giáng Vân đã bị loại rồi?”

“Làm sao có thể?”

“Nàng là Đạo Thánh mà, cho dù đánh không lại, cũng có thể trốn thoát chứ?”

“Ai đã làm điều đó?”

“Chẳng lẽ rốt cuộc Vân Đình Đạo Thánh cũng bắt đầu đại khai sát giới?”

Bản thân Vân Đình Đạo Thánh cũng bày tỏ rất vô tội, bởi vì lúc này hắn cũng đang ngẩn người nhìn màn trời đó.

“Chẳng lẽ là Tịch Phong Đạo Thánh?”

Vào lúc bọn họ đang không ngừng suy đoán lẫn nhau, tiểu đội bảy người phô trương nhất trong sân lại xuất phát.

“Tiếp theo là ai?”

Sau khi thành công giết chết Giáng Vân Đạo Thánh, bảy người này xoa tay hằm hè ý chí chiến đấu sục sôi, rất có tư thế san bằng tất cả mọi người trong sân.

Chí Nguyên Đạo Thánh lại kiểm tra bản đồ toàn cục tùy thân của bản thân một chút.

“Người gần nhất là Thanh Khuyết Đạo Thánh.”

“Thế mà lại là hắn?”

Sáu người còn lại hơi sợ hãi.

Thanh Khuyết Đạo Thánh cũng là một Đạo Thánh lâu năm đến từ phía dưới, trong lần hải tuyến trước, số lần phá cảnh của hắn xếp thứ năm.

Nếu như một mình đụng phải người này, vậy thì bảy người bọn họ ai cũng không có cơ hội chiến thắng.

Không, nên nói là không chắc chắn có thể toàn mạng trở ra.

Chỉ có thể đi đường vòng từ xa.

Nhưng hiện tại…

“Được rồi!”

“Ha ha, thích thử thách những thứ có mức độ khó!”

“Đưa hắn ra khỏi đây!”

Nghĩ đến một đối thủ có thực lực mạnh hơn bản thân rất nhiều, sắp bị đám người của mình đánh đến bị loại một cách oan ức, bọn họ không nhịn được mà đã phấn khích trước.

Một lát sau, quả trứng xui xẻo Thanh Khuyết Đạo Thánh gặp phải Minh Trần Đạo Thánh.

So với Giáng Vân, phản ứng của hắn nhanh hơn nhiều.

Vào lúc Minh Trần xuất hiện, hắn cũng đã nhận ra có sáu Đạo Thánh khác đang mai phục xung quanh mình.

Vì vậy, hắn quyết định phá vỡ vòng vây.

Nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thể phá vỡ vòng vây của bảy người, cuối cùng bị giết và ra khỏi sân trong sự nuối tiếc.

Sau khi Thanh Khuyết Đạo Thánh cũng bị loại, tất cả cao thủ trong sân đều sợ hãi.

Hai ngoại lệ duy nhất là Khương Thành và Lăng.

Vốn dĩ Thành ca chưa từng nghe ngóng trước về đối thủ, lại càng không có hứng thú nhìn chằm chằm những cái tên trên bầu trời.

Mà Lăng thì đang ôm tâm thế chơi game, hơn nữa nàng đã dễ dàng 'nhìn thấy' hành động của bảy người kia từ sớm.

Đối với những người khác, Thanh Khuyết Đạo Thánh bị loại là một sự kiện siêu lớn.

"Sức mạnh của Thanh Khuyết Đạo Thánh cũng không yếu mà!"

"Sức mạnh của hắn hẳn là có thể xếp vào top 7 lần này, sao hiện tại lại có thể bị loại ra ngoài?"

"Ai giết hắn?"

"Hiện tại còn lại hơn một trăm tám mươi người, thế mà đã tiến vào vòng tranh đoạt cuối cùng rồi sao?"

Sự kinh ngạc của bọn họ lần này không kéo dài quá lâu.

Bởi vì lần tiếp theo đã nhanh chóng đến.

Vũ La Đạo Thánh đến từ phía dưới cũng bị bảy con sói đói kia thanh lý ra khỏi sân.

Giáng Vân Đạo Thánh trước đó còn có thể nói là tình cờ, nhưng hiện tại đã liên tục hai người, đó là tất nhiên.

"Chắc chắn là có cao thủ đứng đầu đang thanh trừng, hơn nữa không chỉ có một người!"

Đã đến bước này, tất cả mọi người cũng hiểu được đây không phải là Vân Đình hay là Tịch Phong, một Đạo Thánh đỉnh cao nào đó hành động một mình.

Thanh Khuyết và Vũ La bị loại, chỉ cách nhau vài phút mà thôi.

Cho dù một người có mạnh đến đâu, muốn tiêu diệt một Đạo Thánh cũng không thể nhanh đến mức độ này.

Đặc biệt là việc Linh âm Đạo Thánh bị loại, càng khiến tất cả mọi người có mặt sợ hãi.

Hắn đã được xếp thứ tư trong hải tuyển trước, sức mạnh cứng rắn có thể xếp vào top 5 Đạo Thánh đứng đầu một cách thích hợp!

Cho dù Vân Đình Đạo Thánh gặp phải hắn, cũng không chắc là có thể đánh chết hắn.

“Có Đạo Thánh cấu kết lập đội.”

Mọi người trong sân cũng không phải kẻ ngốc.

Mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng cũng có thể đoán ra được đã xảy ra chuyện gì.

Trong chốc lát mọi người đều đang gặp nguy hiểm, rất nhiều người lần lượt có hành động khác nhau.

Mà đám người Chí Nguyên Đạo Thánh cũng nhanh chóng phát hiện ra, những Đạo Thánh ở xung quanh đều đang di chuyển với tốc độ cao, rất khó để bắt được hành tung.

“Xem ra chuyện chúng ta lập đội, đã bị bọn họ nhận ra.”

“Không sao cả, dù sao thời gian còn dài, hơn nữa chúng ta có thể nhìn thấy vị trí của bọn họ bất cứ lúc nào.”

“Cần phải đẩy nhanh tiến độ một chút.”

Sắc mặt Chí Nguyên Đạo Thánh hơi khó coi.

Thiên Đạo bí cảnh này quá lớn, nếu như những người khác ẩn nấp ở phạm vi bên ngoài, vậy thì giết cũng khá tốn công.

“Từ giờ trở đi, Thượng Vị Tinh chủ cũng liệt vào mục tiêu đánh chết.”

Một tiếng hạ lệnh này, 22 Thượng Vị Tinh chủ còn lại trong sân gặp tai hoạ.

Người đầu tiên bị bọn họ tìm tới cửa, là Ám Vũ Tinh chủ.

Kể từ khi bắt đầu thi đấu cho đến nay, biểu hiện của Ám Vũ Tinh chủ ổn định, đã đánh chết sáu Đạo Tôn.

Đối với vị trí Thần Quân, hắn cũng rất biết tìm cách.

Trong lòng còn đang tính toán các Đạo Thánh tranh đấu lẫn nhau, giết đến sạch sẽ, cuối cùng sẽ có cơ hội cho bản thân.

Khi nhìn thấy bảy Đạo Thánh cùng lúc tiến đánh đến bản thân từ trước sau trái phải, chúa tể của Ám Vũ Tinh này suýt nữa bị dọa đến phát ngốc.

"Có cần long trọng như vậy không hả!"

Một Đạo Thánh muốn toàn thân trở ra cũng đã rất khó, bản thân có phẩm hạnh và tài cán gì, có thể được bảy Đạo Thánh trọng điểm chăm sóc.

Chương 1475: Thu Vũ Tuyền bị nhắm trúng

Ám Vũ Tinh chủ ở trước mặt bảy Đạo Thánh như sói như hổ này, ngay cả một giây cũng không thể cầm cự được, chết một cách dứt khoát.

Việc hắn bị loại, đã không còn là chuyện đáng kinh ngạc gì.

Dù sao trước đó cũng đã có bốn Đạo Thánh bị giết.

Mà Chí Nguyên Đạo Thánh lại không quá hài lòng.

"Thế này quá chậm."

Minh Trần Đạo Thánh cũng gật đầu.

"Chỉ là Thượng Vị Tinh chủ, hoàn toàn không xứng để cho bảy người chúng ta hợp sức."

"Hay là giao vị trí của những Thượng Vị Tinh chủ khác cho bọn ta, để bọn ta phân tán đi giết chúng."

“Sau khi giết sạch tất cả Thượng Vị Tinh chủ, chúng ta sẽ tập hợp lại cùng một chỗ, quét sạch những Đạo Thánh còn sót lại.”

Mặc dù người trong sân luôn di chuyển, nhưng dù sao thì Thượng Vị Tinh chủ cũng chỉ là Đạo Tôn.

Cảm nhận về tốc độ và thần hồn, khác nhau một trời một vực với Đạo Thánh.

Chỉ cần nói cho biết phương hướng đại khái, sẽ có thể dễ dàng đuổi kịp.

“Hiện tại còn sót lại 21 Thượng Vị Tinh chủ ở trong sân, bảy người chúng ta, mỗi người giải quyết ba người, chư vị hẳn là không thành vấn đề chứ?”

Bởi vì có giới hạn về số lần đánh chết, nhiệm vụ chia ra này chắc chắn phải xử lý sự việc công bằng.

“Đương nhiên không thành vấn đề!”

“Giao cho ta là được.”

“Đừng nói là giết từng người một, cho dù ba người cùng lúc thì cũng ngại gì?”

Thượng Vị Tinh chủ rất mạnh ở trong mắt các Đạo Tôn khác, còn ở trong mắt của Đạo Thánh thật sự như bọn họ, cũng không tính là cái gì cả.

Chỉ cần không bị tinh lực đánh trúng, trên cơ bản cũng không có nguy hiểm gì.

Vì thế, Chí Nguyên Đạo Thánh bắt đầu phân bố địa điểm.

“Thăng Dương Tinh chủ, Sát Hồn Tinh chủ, Trọng Quỹ Tinh chủ, ba người này ở gần nhau, ai muốn tổ này?”

“Để ta!”

Một Đạo Thánh lập tức nhận lấy.

“Năm đó Sát Hồn Tinh vô chủ, ta đã từng đi cạnh tranh, cuối cùng ta đã bị tên đó nhanh chân đến trước, vốn dĩ một bụng khó chịu. Sau khi đi đến Sát Hồn Tinh, hắn còn bất kính với ta, quả thực là tội đáng muôn chết!”

“Lần này nhất định phải làm cho hắn đẹp mặt!”

Chí Nguyên Đạo Thánh cũng không quan tâm ân oán gì đó của hắn và Sát Hồn Tinh chủ, chỉ nói cho hắn biết tất cả vị trí của ba người.

Sau đó tiếp tục phân công nhiệm vụ.

“Nguyên Lạc Tinh chủ, Thiên Hải Tinh chủ, Đế Kiếm Tinh chủ, tổ này để ai?”

“Đế Kiếm Tinh? Đó không phải là Thu Vũ Tuyền sao?”

Năm người còn lại không khỏi cảm thấy hứng thú.

“Để ta!”

“Hay là để ta nhé, từ lâu ta đã nghĩ đến việc gặp mặt vị thiên chi kiêu nữ được Thiên Đế coi trọng này.”

“Ha ha ha, ta cũng rất muốn biết nàng có cái gì đặc biệt.”

“Hạ gục thiên tài tuyệt thế gì đó, sảng khoái nhất!”

“Vậy thì rút thăm là được rồi.”

Cuối cùng, Minh Trần Đạo Thánh trong năm người rút trúng tổ này.

Sau khi biết được vị trí của Thu Vũ Tuyền và hai Tinh chủ khác, hắn lập tức bay về phía xa, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau đó, hết tổ này đến tổ khác được phân bổ.

Lúc phân đến tổ thứ sáu, sau khi Phục Lãng Đạo Thánh nhận nhiệm vụ vẫn chưa rời đi ngay lập tức.

Mà đột nhiên hỏi: “Khương Thành đang ở đâu, nói vị trí của hắn cho ta biết?”

Chí Nguyên Đạo Thánh hơi sửng sốt, Khương Thành cũng không phải là Thượng Vị Tinh chủ, không nằm trong mục tiêu đánh chết ở vòng này.

“Ngươi muốn giết hắn?”

Phục Lãng Đạo Tôn lạnh lùng hừ: “Không sai, từ lâu ta nhìn thấy hắn là đã khó chịu, cái gì mà Thiên Cung Song Kiêu, chỉ biết gian lận mà thôi!”

Chí Nguyên nhìn hắn thật sâu sắc, dễ dàng phân biệt được lời không thật lòng trong lời nói của hắn.

Những người khác đều không muốn đạt đến giới hạn giết chết quá sớm, vì họ sợ rằng sẽ phải chịu thiệt.

Thay vào đó, ngươi lại chủ động muốn giết thêm một người.

“Ngươi có thù với Khương Thành à?” Hắn tò mò hỏi.

Sắc mặt Phục Lãng không vui: “Cái gì mà có thù hay không có thù, vốn dĩ tiểu tử đó rất tà môn, diệt trừ từ sớm cũng rất bình thường.”

“Vậy thì được rồi.”

Bản thân Chí Nguyên Đạo Thánh cũng nhìn Khương Thành khó chịu, chỉ mong sao có thể loại bỏ hắn càng sớm càng tốt.

Chẳng bao lâu sau, Phục Lãng Đạo Thánh đã mang theo vị trí của bốn người rời khỏi chỗ cũ.

Nhìn thấy đội ngũ phô trương này đột nhiên phân tán, vốn dĩ mọi người bên ngoài sân còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bọn họ đã biết câu trả lời.

“Thăng Dương Tinh chủ bị giết rồi!”

“Bán Tháp Tinh chủ cũng bị nhìn trúng rồi!”

“Trời ơi, bọn họ phân tán để giết Thượng Vị Tinh chủ!”

“Kỳ lạ, làm sao bọn họ có thể biết được vị trí chính xác của từng Tinh chủ?”

Ngoài sân cũng có không ít người thông minh, lập tức đoán được nguyên nhân.

“Không có gì ngạc nhiên, Thiên Huyền Đồ đã bị bọn họ chiếm được, mà tác dụng của bản đồ đó là biết được vị trí của những người khác.”

“Cái này cũng quá hoang đường, tất cả đều là Đạo Thánh, cấu kết với nhau không nói, thế mà còn chiếm được một bí bảo tạm thời.”

“Trận thứ tư này đã bị bọn họ chơi như một cuộc đi săn.”

“Lần này Thượng Vị Tinh chủ sắp bị tiêu diệt hoàn toàn rồi.”

Niềm hy vọng lớn nhất của Thượng Vị Tinh chủ cạnh tranh Thần Quân, là ẩn nấp ở chỗ tối, lợi dụng tinh lực xử Đạo Thánh một chút vào thời điểm mấu chốt.

Hoặc liên thủ với những người khác.

Kế hoạch thích hợp, ngược lại có cơ hội đắc thủ.

Hiện tại tất cả đều đã bị bại lộ trong phạm vi tầm nhìn của bảy Đạo Thánh, rõ ràng một chọi một, bọn họ hoàn toàn không có bao nhiêu năng lực phản kháng.

Không ngoài dự đoán của mọi người, chỉ sau mười mấy phút, vài Thượng Vị Tinh chủ đã lần lượt ‘ngã xuống’.

Mà đó, cũng chỉ là mới bắt đầu.

Cùng với từng Thượng Vị Tinh chủ bị loại, những Thượng Vị Tinh chủ còn lại trong sân run lên bần bật, mỗi người đều gặp nguy hiểm.

Ngay cả các Đạo Thánh cũng ngạc nhiên.

Ở một nơi nào đó trong sân, cuối cùng Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh cũng đã gặp nhau.

“Xem ra không phải ngươi làm.”

“Cũng không phải ngươi.”

“Có người cấu kết với nhau, hơn nữa bọn họ còn có thể biết được vị trí của những người khác.”

“Ta và ngươi tạm thời liên thủ, thế nào?”

“Tốt!”

Đối với khán giả bên ngoài, hai Đạo Thánh lâu năm này chỉ là tình cờ gặp mặt, sau đó thương lượng vài câu, thì đã chia ra như vậy.

Cũng không ai biết, chỉ mấy câu ngắn gọn này, hai người cũng đã đạt được sự hiểu ngầm.

Mà ở phía bên kia, Minh Trần Đạo Thánh cũng đã khoá mục tiêu vào Thu Vũ Tuyền vẫn luôn độc lai độc vãng, bay thẳng đến nơi nàng đang ở.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng này, vô số người bên ngoài sân đều phát ra tiếng than khóc đau khổ.

“Đừng…”

“Ôi trời ơi!”

“Vũ Tuyền tiên tử của ta…”

“Đây là niềm tự hào của Thiên Cung, đừng xuống tay với nàng!”

Phải nói rằng, mức độ được yêu thích của Thu Vũ Tuyền vẫn cao vô cùng, không thua kém gì Khương Ẩn Hoàng.

Trước đại hội thông thần, nàng đã có nhóm ủng hộ tự phát. Mà trong lần so tài này, nàng đã biểu hiện rất tốt trong ba trận đầu tiên, lại thu được không ít người hâm mộ.

Nghĩ đến việc Thu Vũ Tuyền cũng phải lập tức theo gót của những người trước đó, trái tim bọn họ cũng sắp vỡ vụn rồi.

“Minh Trần Đạo Thánh đáng chết, cút đi!”

“Tránh xa Vũ Tuyền tiên tử một chút!”

“Mọi người yên tâm, Vũ Tuyền tiên tử là Thiên Tâm thần phẩm, cho dù nàng bị giết, cũng còn có hai cơ hội.”

“Nhưng đối phương có Thiên Huyền Đồ, sống lại thì có thể thế nào?”

“Đúng vậy, vẫn sẽ tiếp tục bị đuổi giết…”

Trong tiếng nghị luận của bọn họ, Thu Vũ Tuyền vẫn lẳng lặng đi về phía trước giống như là sau lưng có mắt, đột nhiên trở tay một kiếm, chặn cú đánh lén sau lưng của Minh Trần Đạo Thánh lại.

Đám đông lại bùng lên tiếng reo hò dữ dội.

Những Thượng Vị Tinh chủ trước đây mở màn đều là bị đánh lén, gần như không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

Thu Vũ Tuyền là người duy nhất cảm nhận trước được điều đó.

“Không hổ là Thiên Cung Song Kiêu!”

“Có lẽ nàng có hy vọng toàn thân trở ra nhỉ?”

“Chỉ mong như thế!”

Trong âm thanh của cuộc thảo luận của bọn họ, hai người trong sân đã đối đầu chính diện với nhau.

Chương 1476: Lá bài chưa lật của nàng

Minh Trần Đạo Thán đánh lén không thành, vốn dĩ còn định phát biểu vài câu mở đầu.

Chỉ là Thu Vũ Tuyền hoàn toàn không cho hắn cơ hội đó.

Em gái này đã cướp một cuộc tấn công dữ dội trước Đạo Thánh.

Điều này làm cho Minh Trần Đạo Thánh hơi khó chịu.

“Hừ, không tự lượng sức…”

Một là Pháp Tắc không gian cấp Đạo Thánh, một là pháp cảnh đặc biệt.

Lần đầu tiên chạm trán của hai người, Thu Vũ Tuyền đã mơ hồ rơi xuống thế hạ phong.

Cũng may Pháp Tắc không gian của nàng không phải là thông thường, mà là hội tụ trong cơ thể, cho nên lần va chạm này cũng không bị đánh nát.

Nhưng cho dù như vậy, sắc mặt của nàng cũng trở nên hơi tái nhợt.

Ngay sau đó, giống như không có việc gì, nàng lại giết lên một lần nữa.

Tinh lực và tiên lực đan xen, cuộc giao chiến dữ dội bùng nổ Thánh lực của Minh Trần Đạo Thánh ở đối diện.

Mà lần giao chiến này, nàng lại rơi vào thế hạ phong.

Ngay cả Nguyên Đế trong Tử Tiêu Điện, cũng không nhịn được mà khẽ thở dài.

“Nếu đại hội thông thần trì hoãn thêm một trăm triệu năm nữa mới tổ chức, chỉ sợ nó sẽ là thiên hạ của một mình nàng.”

Không Đế ở bên cạnh cũng gật đầu.

“Nàng có thể dựa vào cảnh giới Đạo Tôn để chiến đấu ác liệt chính diện với Đạo Thánh mà không bị đánh bại ngay lập tức, đủ để cho thấy rõ nàng phi thường đến mức nào.”

“Chỉ đáng tiếc, đối với nàng, vẫn còn quá sớm.”

So với những Thượng Vị Tinh chủ bị loại trước đó, biểu hiện của Thu Vũ Tuyền cũng xem như là một kỳ tích.

Đó là bởi vì pháp cảnh đặc biệt của nàng, có thể tối đa hoá sức mạnh của hai thái cực tấn công và phòng thủ của bản thân.

Xem như là cố gắng hết sức kéo gần khoảng cách lúc chiến đấu với Đạo Thánh.

Nhưng mà, cuối cùng nàng cũng không thể giống như Thành ca, vượt ra khỏi giới hạn của Đạo Tôn một cách toàn diện.

Trong trận chiến này, mặc dù nàng vẫn luôn tấn công, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được ai chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

“Thu Vũ Tuyền, ngươi quả thật đáng để ta nhìn thẳng.”

Minh Trần Đạo Thánh trong cuộc chiến khốc liệt thậm chí còn có thời gian để mở miệng.

“Nhưng thời đại của ngươi còn chưa tới.”

“Hôm nay tặng cho ngươi một thất bại, hy vọng khi ngươi tự hào đứng trên đỉnh cao trong tương lai, có thể nhớ rằng ngươi đã từng thua…”

Cái lão già này thật cay độc.

Không chỉ muốn loại Thu Vũ Tuyền, còn muốn gieo cho nàng bóng ma thất bại, hủy diệt tuyệt thế thiên tài này từng chút một.

Mà đối với những suy nghĩ ngầm chọc này của hắn, câu trả lời của Thu Vũ Tuyền là ánh kiếm đột ngột cuộn trào gấp mười lần một trăm lần!

Trong chớp mắt, thiên địa lúc sáng lúc tối, nhật nguyệt tinh cùng nhảy múa!

Toàn bộ màn trời bị biển của Thế giới kiếm đạo lấp đầy, không còn gì khác.

Vốn dĩ Minh Trần Đạo Thánh đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối, đột nhiên bị chìm ngập.

Vốn dĩ các tiên nhân bên ngoài sân đang ủ rũ than khóc, lúc này tất cả đều reo hò hết sức phấn khởi

“Kiếm đạo thập tam trọng!”

“Ha ha, thì ra Vũ Tuyền tiên tử cũng có kiếm đạo thập tam trọng!

Bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng tương tự rất nhiều lần trong ba năm qua.

Nhưng tất cả đều là nhìn thấy từ Khương Thành.

Ngoại trừ Thành ca, những kiếm tu khác trong sân nhiều nhất cũng chỉ dùng ý cảnh kiếm đạo thập nhất trọng, ngay cả thập nhị trọng cũng chưa từng có.

Hiện tại, người thứ hai có được kiếm đạo thập tam trọng đã xuất hiện.

“Chết tiệt, thì ra lúc trước nàng cũng không sử dụng hết toàn bộ sức lực?”

Trong ba năm qua, Thu Vũ Tuyền chỉ giết chết chín người.

Ham muốn tấn công của nàng không mạnh, thỉnh thoảng gặp phải người khác, thường cũng chỉ là nghiêng người đi qua.

“Quá mạnh mẽ, không hổ là Thiên Cung Song Kiêu mà!”

“Kiếm đạo thập tam trọng của nàng… có vẻ như còn bao hàm Sinh Diệt Kiếm Tâm!”

“Trời ạ, kiếm tâm khó lĩnh ngộ nhất trong truyền thuyết, thế mà nàng cũng có?”

“Đây mới là sức mạnh thật sự của nàng sao?”

Trong phút chốc, khán giả khắp nơi đều sợ hãi và thán phục.

Nhưng ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện, lại không hẹn mà cùng thở dài.

“Còn chưa đủ.”

“Kiếm đạo thập tam trọng, còn chưa đủ để vượt cấp đánh bại Đạo Thánh.”

“Nàng thật sự làm cho người ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.”

Thậm chí Không Đế không nhịn được mà cười khổ.

“Thật sự muốn đặc cách cho nàng một vị trí Thần Quân.”

Thành ca đã sử dụng hơn trăm lần kiếm đạo thập tam trọng, hoàn toàn không hề biết rằng bản thân lại bị đối xử khác nhau.

Phán đoán của ba Thiên Đế dường như là chính xác.

Khi ánh hào quang của kiếm đạo thập tam trọng tan biến hết, Minh Trần Đạo Thánh vẫn chưa ngã xuống.

Mặc dù bên ngoài cơ thể của hắn xuất hiện rất nhiều vết thương, sắc mặt cũng bởi vì tử khí của Sinh Diệt Kiếm Tâm mà trở nên hơi già nua, nhưng cũng không bị thương nặng.

“Ngươi thật sự đã mang đến cho ta một ít phiền toái.”

Một luồng tử khí phát ra từ trên người hắn, sau đó những vết thương trên khắp cơ thể hắn lành lại ngay lập tức.

Ngay cả những nếp nhăn trên khuôn mặt của hắn cũng biến mất không dấu vết.

Mà phía trên tay trái đang chậm rãi duỗi thẳng ra của hắn, một bí bảo thượng phẩm dáng vẻ như lệnh kỳ màu tím, cũng bay phấp phới trên đỉnh đầu hắn.

Nó giống như đang hộ tống hắn vậy.

“Ngươi thật sự cho rằng ánh sáng của đom đóm có thể cạnh tranh với ánh trăng sao?”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng hắn lại vô cùng rung động.

Kiếm đạo thập tam trọng vô cùng mạnh mẽ, nhưng đổi thành Đạo Tôn khác sử dụng, e rằng ngay cả Pháp Tắc không gian của hắn cũng không thể phá vỡ.

Chứ đừng nói đến việc làm tổn thương hắn.

Pháp cảnh đặc biệt của Thu Vũ Tuyền đã mang lại cho một kiếm đó sức mạnh mạnh mẽ hơn.

Nhưng cũng may, dù sao cũng không đột phá giới hạn chịu đựng của hắn.

Nội tình của Đạo Thánh, lúc này lộ rõ không thể nghi ngờ.

“Thất bại này, ta đã nói muốn tặng cho ngươi, vậy thì ngươi cũng chỉ có thể nhận lấy…”

Hắn lại thúc giục Pháp Tắc không gian, đánh về phía Thu Vũ Tuyền.

Nhưng vào lúc này, trạng thái của Thu Vũ Tuyền ở phía đối diện lại trở nên hơi kỳ quái.

Đôi mắt vốn dĩ sáng như sao của nàng, lặng lẽ mờ đi, không còn chút tia sáng nào, như thể ngọn lửa sinh mệnh đã tắt.

Gương mặt thanh tú của giếng cổ không sóng, đau khổ chợt lóe lên rồi biến mất.

Mà cùng lúc đó, sinh khí và hơi thở trên người nàng cũng không còn.

Cả người giống như phản chiếu trong sóng nước, thật nhưng không thật, ảo nhưng không ảo, giống như đã không còn tồn tại trên thế gian.

Cảnh tượng này đừng nói là Minh Trần Đạo Thánh, ngay cả ba Thiên Đế cũng là vẻ mặt khó hiểu.

Đây là tiên thuật đặc biệt gì sao? Hay là thần thông chưa xác định gì đó?

“Cố làm ra vẻ huyền bí!”

Minh Trần Đạo Thánh cắn răng, hung hăng đánh về phía đối diện.

Cùng lúc đó, Thu Vũ Tuyền giơ kiếm lên.

Vẫn chưa thi triển bất kỳ kiếm thuật nào, cũng không có uy năng của kiếm đạo, thậm chí không có tiên lực và tinh lực gia trì.

Chỉ là một nhát kiếm thông thường.

Trái ngược với thanh thế huỷ thiên diệt địa của Minh Trần Đạo Thánh ở phía đối diện, quả thực cũng không tính là châu chấu đá xe, hoàn toàn không thể so sánh được.

Ngay sau đó, kiếm của nàng chém xuống.

Đừng nói quy tắc kiếm, ngay cả kiếm khí kiếm quang cấp thấp cũng không có một chút nào.

Nhưng mà, đòn tấn công cấp Đạo Thánh che trời rợp đất phía trước nàng lại biến mất.

Bởi vì Minh Trần Đạo Thánh đã chết.

Từ đầu đến chân, bị chia làm hai gọn gàng ngăn nắp, miệng vết thương trơn nhẵn giống như đã từng được ủi.

Hai mắt hắn vẫn mở to, trước khi chết ngay cả ánh mắt cũng không hề thay đổi.

Có thể tưởng tượng được, một kiếm đó đến đột ngột như thế nào.

Lúc này, cho dù ngoài sân hay là Tử Tiêu Điện, đều đã rơi vào một không gian tĩnh mịch.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Đến mức mà Minh Trần Đạo Thánh vừa mới bị giết, lúc này cũng không sống lại ngoài sân, tạm thời cũng không ai chú ý tới.

Chương 1477: Vô Đạo Kiếm?

Mỗi một người đều đắm chìm trong thanh kiếm nhìn như đồ chơi vừa rồi.

Trong đầu bọn họ bây giờ toàn là dấu chấm hỏi.

Chỉ dựa vào một kiếm thoạt nhìn ngay cả Thôi Thể Cảnh cũng không bằng kia lại có thể trực tiếp chém giết được một tên Đạo Thánh?

Làm sao có thể làm được như thế?

Vừa rồi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nếu như không phải Minh Trần Đạo Thánh chết ở dưới mí mắt của tất cả mọi người, chỉ sợ bọn họ sẽ coi một kiếm vừa rồi như một câu chuyện cười.

Tất cả mọi người có mặt ở đây mãi lâu sau không có ai hé răng.

Ai cũng biết một kiếm vừa rồi hẳn là tuyệt chiêu của Vũ Thu Tuyền, nhưng sau khi thấy xong lại không có ai có thể nhìn mà hiểu được.

Một kiếm kia, đã vượt xa phạm vi nhận thức của bọn họ.

“Chẳng lẽ là Kiếm Đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng?”

Bên trong điện Tử Tiêu, Không Đế dẫn đầu đưa ra suy đoán.

Nhưng ngay sau đó, Nguyên Đế và Tu Đế đều đồng loạt phủ nhận phán đoán của hắn.

“Không.”

“Mặc dù ta chưa bao giờ gặp Kiếm Đạo hoàn mỹ như thế này, nhưng đó tuyệt đối không phải.”

“Kiếm Đạo hoàn mỹ bao hàm mười lăm môn kiếm tâm, bổ trợ cho nhau, hơn nữa nếu như nở rộ, thì thanh thế kia hẳn là phải cuộn trào mãnh liệt hơn kiếm đạo thập tam trọng gấp hàng chục hàng trăm lần.”

“Nhưng một kiếm vừa rồi của nàng, thậm chí ngay cả khí lưu xung quanh đều không thể mang đến.”

“Giống như đó chỉ là một người phàm nhân bình thường vung một kiếm thôi vậy.”

“Thực sự là vô cùng kì lạ.”

Nguyên Đế khóa chặt hai hàng lông mày xám trắng, có chút chưa xác định được đưa ra một suy đoán khác.

“Một kiếm vừa rồi, thật ra làm ta liên tưởng đến một sự tồn tại đáng sợ khác.”

Hai vị Nguyên Đế khác không hẹn mà cùng nhìn lại.

“Ngươi nghĩ đến cái gì?”

“Vô! Đạo! Kiếm!”

Nguyên Đế nói từng chữ một, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói ra ba chữ kia.

Hmm!

Không chỉ mười vị Thần Quân có mặt trong điện, mà ngay cả hai vị Thiên Đế đều không nhịn được mà ớn lạnh.

“Chuyện này làm sao có thể chứ?”

“Quá hoang đường rồi!”

Sở dĩ Thiên Cung có thể thống nhất được Nguyên Tiên giới, là vì có mười vị Thiên Đế.

Mà mười vị Thiên Đế có thể cường thế như vậy, chính là bởi vì mỗi người bọn họ đều có Thiên Đạo Chí Bảo.

Có thể thấy được Thiên Đạo Chí Bảo thần kỳ cỡ nào.

“Thiên Đạo Chí Bảo, ngoại trừ Bà Sa Ngọc nhân ra thì tổng cộng có mười ba chiếc.”

Biểu cảm của Nguyên Đế trở nên càng lúc càng chắc chắn.

“Thiên Đạo Chi Bảo của mười người chúng ta có được cũng không bao gồm Vô Đạo Kiếm.”

“Mà trong truyền thuyết, Vô Đạo Kiếm chính là một trong những bảo vật bên trong mười ba chiếc Thiên Đạo Chí Bảo, là bảo vật có lực sát phạt mạnh mẽ nhất.”

Hắn ung dung nhìn mọi người đang ngồi ở đây, chậm rãi nói: “Uy năng chỉ riêng nó có chính là có thể mở ra tất cả những thứ hữu hình trên thế giới.”

Tu Đế gắt gao nhìn chằm chằm hình ảnh Thu Vũ Tuyền.

“Nhưng, thanh kiếm đó ở trong tay nàng dường như chỉ là kiếm đạo thất giai.”

“Đúng vậy.”

Không Đế cũng đưa ra nghi vấn: “Vô Đạo Kiếm không thể nào chỉ là thất phẩm được.”

“Không, Vô Đạo Kiếm vốn không nên ở trong phạm vi của Kiếm Đạo.”

Nguyên Đế lắc đầu.

“Ngươi ta vẫn chưa tận mắt thấy Vô Đạo Kiếm, không biết nó có hữu hình hay là vô hình, càng không biết nó có phải có thể phụ thuộc vào những binh khí khác mới có thể phát huy uy năng hay không.”

“Theo ta thấy, ngoài Vô Đạo Kiếm ra không có cách giải thích nào khác.”

Cuối cùng hắn cũng rút ra kết luận.

“Nàng ta với chúng ta là cùng một loại người!”

Thần Quân trong điện nghe những lời bàn tán của bọn họ, chỉ cảm thấy hai tai vo ve vo ve, suýt chút nữa thì bị chấn động đến mức đứng không vững.

Có được Vô Đạo Kiếm, nàng há chẳng phải Thiên Đế mới sắp nổi dậy sao?

Lẽ nào Thu Vũ Tuyền sắp trở thành vị Thiên Đế thứ mười một?

Thế này.. thế này… thế này….

Xem xét như vậy, vị trí của Thần Quân căn bản không xứng với nàng ta!

Khoảnh khắc này, tất cả Thần Quân đều không dám lại thái độ từ trên cao nhìn xuống đối xử với vị “Đạo Tôn hậu bối” này nữa.

“Sao có thể như vậy? Sao lại có thể xuất hiện vị Thiên Đế thứ mười một được?”

Tu Đế lắc đầu không ngừng, hắn cũng hơi không thể tiêu hóa được kết luận này.

“Với lại còn là Vô Đạo Kiếm….”

“Chuyện này quả thực quá hoang đường.”

Nếu như Thành ca nghe được lời này của hắn, có thể sẽ vỗ vỗ vai hắn, nói một câu: “Lão huynh, chuyện này quả thực không thể bình thường hơn có được không hả?”

Nữ nhân kia thế mà lại là “Tiên Mẫu chuyển thế”, năm đó mười ba Thiên Đạo Chí Bảo chính là do một mình Tiên Mẫu thao túng.

Đột nhiên nàng lấy ra thanh Vô Đạo Kiếm này cũng rất hợp tình hợp lí mà.

Thao tác cơ bản, không cần phải kinh ngạc.

Nguyên Đế nghiêm mặt nói: “Sự xuất hiện của nàng, đương nhiên có nguyên tắc của nàng.”

“Chúng ta nhất định phải vui mừng, từ lúc bắt đầu nàng đã gia nhập vào Thiên Cung.”

Tu Đế và Không Đế khe buông lỏng trong lòng.

Quả thực trước mắt Thu Vũ Tuyền vẫn là người của Thiên Cung, cũng coi như người một nhà.

Sau này có thêm một vị Thiên Đế cũng coi như chuyện tốt.

“Vậy…. Sau này chúng ta nên đối xử với nàng như thế nào đây?”

“Thuận theo tự nhiên, cố gắng không cần can dự.”

Có được người của Thiên Đạo Chí Bảo, có khí vận Thiên Đạo bao phủ, cũng không phải người bọn họ có thể can dự được.

“Cuộc nói chuyện vừa rồi, bất cứ ai cũng không được để lộ ra ngoài dù chỉ một chữ.”

“Kẻ làm trái lệnh, giết!”

Cuộc trò chuyện xảy ra ở trong điện Tử Tiêu cũng không truyền ra ngoài.

Còn ở bên ngoài đã sôi trào đến mức giống như một nồi cháo lộn xộn rồi.

Không ai biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, suy đoán gì cũng có.

Mà phổ biến mọi người đều cho rằng, thứ kia chính là thuộc về một loại cấm thuật đặc biệt đột nhiên bạo phát mạnh gấp trăm ngàn lần.

Chẳng mấy chốc người trong cuộc Minh Trần Đạo Thánh chưa từng có tình tiết sống lại cũng truyền ra ngoài rồi.

“Vậy mà cũng không thể sống lại được?”

“Thế này cũng quá kỳ dị rồi!”

“Một kiếm kia hoàn toàn phá vỡ lý niệm tu luyện và chiến đấu bình thường.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Đối với điểm Minh Trần Đạo Thánh chưa từng sống lại, ngược lại thái độ của ba vị Thiên Đế rất bình thản.

Vô Đạo Kiếm chính là Thiên Đạo Chí Bảo, người nó tự mình chém giết cũng tương đương là người Thiên Đạo chém giết.

Không sống lại là chuyện không thể nào bình thường hơn, thậm chí nó còn gián tiếp chứng minh đó chính là Vô Đạo Kiếm.

Còn về Minh Trần thuộc về phe cánh Thiên Cung nào, chết đi một Đạo Thánh thì quả đáng tiếc cho họ….

Nếu như bị Thành ca chém giết, thì bọn họ nhất định nổi trận lôi đình.

Nhưng hắn lại bị Thu Vũ Tuyền - Thiên Đế tương lai chém giết, cũng coi như vinh hạnh của Minh Trần đi!

Trận chiến này ở bên ngoài đã gây nên chấn động cực hạn, nhưng ở bên trong lại không dấy lên cơn sóng nào quá lớn.

Dù sao thì trước kia cũng đã có bốn Đạo Thánh bị đào thải rồi.

Cái chết của Minh Trần ở trong mắt của bọn họ cũng chỉ là theo gót chân bốn vị Đạo Thánh trước kia thôi.

Nhưng mà "đội viên" của đội cùng cấp với Chí Nguyên Đạo Thánh và Vô Ách Đạo Thánh lại vô cùng kinh ngạc.

Minh Trần lại có thể chết rồi?

Mục tiêu của hắn không phải là ba vị Tinh chủ: Thiên Hải, Nguyên Lạc và Đế Kiếm này sao?

Đạo Thánh giết Tinh chủ còn gặp khó khăn?

Sáu người ngẩng đầu nhìn lên trời, tên của Nguyên Lạc Tinh chủ và Thiên Hải Tinh chủ đều đã biến mất rồi, tên của Thu Vũ Tuyền vẫn còn.

Nói cách khác, Minh Trần bị Thu Vũ Tuyền giết chết sao?

Điều này đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của bọn họ.

Lẽ nào bên cạnh Thu Vũ Tuyền có Đạo Thánh khác hộ giá hộ tống ư?

Vậy tại sao Chí Nguyên Đạo Thánh lại không nhắc nhở?

Vừa rồi Vô Ách Đạo Thánh đã hoàn thành nhiệm vụ của ba Tinh chủ, ôm một bụng đầy nghi vấn, đã bay về phía bên Thu Vũ Tuyền.

Mà lúc này, ánh mắt của mọi người bên ngoài vẫn tập trung lên người Thu Vũ Tuyền như trước.

“Thoạt nhìn nàng hình như có hơi không thích hợp.”

“Đúng vậy, tại sao vẫn là trạng thái kỳ dị cuối cùng kia vậy?”

Lúc này Thu Vũ Tuyền ở bên trong vẫn đứng im sừng sững tại chỗ như trước.

Tay nàng cầm một thanh kiếm, thanh kiếm đó nghiêng nghiêng cắm trên mặt đất.

Mà bản thân nàng lại bất động, giống như một bức tượng điêu khắc cúi đầu xuống suy nghĩ.

Bóng dáng yểu điệu kia vẫn như thật như ảo như trước, thoạt nhìn giống như không thuộc về thế giới này.

Chương 1478: Vô địch toàn trường rồi

“Ta biết rồi, nhất định cuối cùng một kiếm kia đã phải trả một cái giá thật lớn, dẫn đến bây giờ ý thức và hồn vía của nàng đều tan rã.”

“Đúng vậy, tuyệt đại bộ phận cấm thuật đều có tác dụng phụ rất lớn!”

Quân chi viện của Thu Vũ Tuyền ở bên ngoài đều gấp gáp.

“Mau hồi phục lại đi, Vũ Tuyền tiên tử!”

“Trận thứ tư còn chưa kết thúc, ngươi không thể ngã xuống được…”

Nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp đến phát cáu, hận không thể ngăn chặn truyền ảnh tiên khí, truyền công gì gì đó cho Thu Vũ Tuyền của bọn họ.

“Nguy rồi, Vô Ách Đạo Thánh đang bay về phía nàng!”

“Chuyện này phải làm thế nào mới ổn đây?”

“Vô Ách Đạo Thánh chết tiệt, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì tính là anh hùng gì chứ!”

Chỉ trong khoảnh khắc, Vô Ách Đạo Thánh vô tội đã trở thành kẻ thù chung của tất cả mọi người ở đấy.

Bất kể là những người hâm mộ cuồng nhiệt của Thu Vũ Tuyền không bằng lòng nhiều thế nào, cuối cùng thì Vô Ách vẫn đến trước mặt nàng.

Nhìn thi thể thê thảm bị banh ra của Minh Trần Đạo Thánh trên mặt đất, hắn cũng không kìm nổi mà rợn gai óc.

Chết một cách thẳng thừng dứt khoát như vậy?

Hơn nữa tại sao chưa bị loại bỏ ra khỏi sân?

Lại nhìn Thu Vũ Tuyền ở đối diện, trạng thái của nàng có vẻ như không bình thường lắm, hắn có chút do dự không chắc lắm.

"Minh Trần Đạo Thánh… là ngươi giết?"

Chỉ là một vị Tinh Chủ, không thể làm được loại chuyện này được?

Cho dù thật sự có thể vượt cấp làm được, cũng không thể giết một thành hai rung động đến tâm can như thế được.

Thu Vũ Tuyền ở đối diện cũng không ngẩng đầu lên, càng không có lời đáp lại của hắn.

Giống như hắn thật sự biến thành một bức tượng điêu khắc.

Chuyện này khiến cho tất cả mọi người ở bên ngoài càng thêm nôn nóng.

Vô Ách Đạo Thánh nhìn xung quanh một chút, thần hồn không ngừng tìm tòi xung quanh.

"Đừng có cố làm ra vẻ huyền bí, ngươi vẫn còn có người giúp đỡ ư?"

"Cho bọn họ xuất hiện đi!"

Thu Vũ Tuyền vẫn không hề trả lời như trước, giống như không hề nghe thấy gì.

Vô Ách Đạo Thánh có hơi khó chịu bực dọc.

"Sao nào, ngươi lợi hại như vậy? Ngay cả ta cũng không xứng nói chuyện với ngươi sao?"

Mắt thấy Thu Vũ Tuyền vẫn cứ không chịu hé răng, cảm thấy thể diện của mình bị tổn hại, hắn không khỏi tế ra đạo khí của mình.

“Lẽ nào lại như vậy, ta đường đường là Đạo Thánh, ngươi chỉ là Đạo Tôn!”

Nhưng cho dù như vậy, Thu Vũ Tuyền ở đối diện cũng vẫn không hề phản ứng lại.

Vô Ách Đạo Thánh rất muốn trực tiếp giết chết ả ta.

Nhưng hắn có chút lo lắng, Thu Vũ Tuyền ở đối diện còn có bẫy, chính là cố ý dùng loại thái độ coi thường này để kích thích mình ra tay.

Chẳng hạn như xung quanh thật sự có cao thủ mai phục, mà một khi mình ra tay thì sẽ bị trúng quỷ kế gì đó hoặc loại mai phục nào đó.

Dù sao thì cái chết của Minh Trần Đạo Thánh cũng là sự thật.

“Hừ, còn muốn dọa nạt ta, ngươi cứ từ từ mà giả thần giả quỷ đi!”

Nói xong, hắn quay ra bỏ trốn biến mất ngay tại chỗ.

Những người bên ngoài đều lần lượt thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng được, cũng được, hắn bị dọa sợ chạy mất rồi.”

“Tình trạng của Thu Vũ Tuyền nhất định là sa cơ lỡ vận rồi, kế vườn không nhà trống này cũng được lắm.”

“Chính xác, một kiếm lúc trước ấy, nàng không thể không trả giá thật đắt.”

Nhưng mà ngay sau đó, bọn họ liền không nhịn được mà chửi ầm lên.

“Vô Ách Đạo Thánh chết tiệt này.”

“Hắn cũng quá gian xảo rồi?”

Mọi người chỉ thấy Vô Ách Đạo Thánh vốn đã thoát ra ngoài, ở phía xa cuộn thành một vòng lớn, lại có thể cuộn đến phía sau Thu Vũ Tuyền.

Nhìn thấy bóng lưng Thu Vũ Tuyền đang chống kiếm đứng sừng sững ở trên mặt đất, hắn đột nhiên thúc giục pháp cảnh, sử dụng đạo khí và thánh lực, phát ra một đòn mạnh mẽ nhất của mình.

“Đi chết đi!”

Hắn đường đường là Đạo Thánh, sao có thể thật sự bị một tên Đạo Tôn hù dọa chứ.

Chính trong nháy mắt lúc hắn sắp tấn công đến sau lưng Thu Vũ Tuyền, bóng dáng vốn dĩ không động đậy nhúc nhích kia lại đột nhiên quay người lại.

Vung một kiếm về phía sau.

Vẫn là một kiếm bình thường như trước.

Thậm chí ngay cả kiếm quang cũng chưa từng nhộn nhạo lên.

Ngay sau đó, sự công kích khắp trời bị phân thành hai.

Tựa như vải vóc đầy trời bị xé ra thành hai, sượt qua bên người Thu Vũ Tuyền cuộn trào lên mà đi, chỉ là cũng không hề làm tổn thương đến thân thể nàng.

Cũng đúng lúc đó, Vô Ách Đạo Thánh ở trên bầu trời cao cũng rơi xuống.

Đùi trái đến vai trái của hắn bị nghiêng kéo ra một đường thẳng tắp.

Dọc theo đường kia, thân thể của hắn bị chia làm hai nửa.

Phù phù!

Thân thể tàn phế bị rơi xuống dưới đất, chết ngay tại chỗ.

Mà tên của hắn cũng biến mất ở trên màn trời.

Xoạt!

Tất cả mọi người lại một lần nữa vang như sấm dậy.

“Đậu má, đậu má! Thế mà vẫn có thể đánh một lần nữa?”

“Lại là một giây vung kiếm giết chết Đạo Thánh!”

“Lần này ngay cả khúc dạo đầu cũng không có đã vung ra một kiếm như vậy, ai dám tin?”

“Đây hoàn toàn đúng là tiết tấu người nào đến người đó chết à?”

“Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không, nhận thức của ta hoàn toàn bị phá vỡ rồi…”

“Vô địch, Vũ Tuyền Tiên tử tuyệt đối chính là vô địch toàn trường!”

“Ta dám đánh cược, cho dù Vân Đình Đạo Thánh tới đây cũng sẽ bị chết như vậy.”

“Thật là đáng sợ…”

Một kiếm có thể nói là ngẫu nhiên, lại được nói thành kiếm thuật không thể vãn hồi.

Có thể dùng hết một lần, cả đời cũng không thể nào dùng lại một lần nào nữa.

Hai lần, vậy thì chính là thủ đoạn tác chiến bình thường.

Mà lần này sau khi chém giết đối thủ xong, ánh mắt của Thu Vũ Tuyền cuối cùng cũng khôi phục lại ánh sáng như trước, dường như là cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại rồi.

Bóng dáng vốn như thật như ảo cũng lần nữa trở nên rõ nét.

Nàng liếc mắt nhìn thi thể ngổn ngang ở trước sau, nhưng cũng chỉ hơi ngừng lại một chút.

Ngay sau đó cũng rất tự nhiên bay đến trước hai người họ, thu lấy đạo khí và bí bảo nhẫn trữ vật tùy thân của bọn họ.

Rồi sau đó lập tức bay đi.

Lại chết thêm một Đạo Thánh, nội tâm của những tuyển thủ khác ở bên trong đều sắp chết lặng rồi.

Bọn họ chỉ vẫn giống đám người Giáng Vân Thanh Khuyết lúc đầu, bị cùng một nhóm người giết chết.

Đám người Chí Nguyên Đạo Thánh và Phục Lãng Đạo Thánh bày ra vẻ mặt vô cùng vô tội.

Không phải bọn ta mà!

Hai lần người bị chết đều là người của mình, bọn ta chẳng lẽ lại ăn no rửng mỡ đi tranh chấp nội bộ à?

Chính bọn họ cũng vô cùng kinh sợ đấy nhé.

Giết một Tinh Chủ, thế mà lại có thể liên tiếp thất bại hai lần, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vì cái chết của Vô Ách Đạo Thánh, hành động của những người khác đều trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, lại chẳng có ai dám đi đến kiểm tra tình hình của Thu Vũ Tuyền nữa.

Mà ở một bên khác, Khương Chưởng môn vẫn thoải mái nhàn hạ.

Cho đến tận lúc này, cuối cùng hắn mới có thể thấy được màn trời.

“Sao ta lại cảm thấy, hôm nay hình như ít đi mười mấy cái tên nhỉ, là ảo giác của ta sao?”

Lăng đang nằm ở ghế nằm ở bên cạnh bất đắc dĩ liếc mắt qua.

Cũng đã ít đi sáu Đạo Thánh rồi, mười mấy tên thượng vị Tinh Chủ, thế mà bây giờ ngươi mới phát hiện?

Rốt cuộc là ngươi có đến để tỷ thí hay không vậy?

Cho dù buông lỏng tâm tính cũng phải có mức độ chứ?

“Là chết một nhóm người, ngươi có ý kiến gì không?”

Thành ca nhún vai.

“Không có ý kiến gì cả, chỉ là cảm thấy lâu lắm rồi không đụng vào người sống, sắp quên mất cách tỷ thí rồi.”

Lăng có chút hào hứng hỏi: “Thế ngươi mong đợi đụng phải ai nhất?”

Câu hỏi này trước nay Thành ca chưa từng nghĩ đến.

Suy nghĩ cẩn thận thì cuối cùng hắn vẫn đưa ra đáp án.

“Thu Vũ Tuyền đi.”

“Tại sao?”

“Gần đây càng ngày nàng càng vượt quá, ta phải dạy dỗ lại nàng cách làm người như thế nào, nhân tiện sửa lại gia phong một chút.”

Vẻ mặt của Lăng trở nên cổ quái.

“Ngươi chắc chắn?”

Biểu hiện của Thu Vũ Tuyền, thực sự nàng đã hoàn toàn ngăn chặn khoảng không “nhìn thấy” rồi.

Giống như Nguyên Đế, nàng cũng phải đưa ra phỏng đoán của Vô Đạo Kiếm.

“Chuyện này có gì mà không chắc? Nha hoàn thì phải có dáng vẻ của nha hoàn, luôn muốn nhấc lên lật đổ lão gia thì quả thực là không biết lễ phép gì cả…”

Lăng rất muốn nói, hay là chúng ta đánh cược đi, ngươi thua thì như thế nào như thế nào.

Nhưng ngẫm nghĩ lại lần này nếu như Khương Thành thật sự bại dưới tay Thu Vũ Tuyền, vậy thì hắn cũng sẽ chết, thì còn có sau này gì nữa chứ?

Lúc hai người đang nói chuyện, một bóng dáng ở bên cạnh đã nhanh chóng bay đến gần.

Chương 1479: Tổng thể thực lực của Thành ca

Người đến đúng là không lâu trước đây đã cố ý muốn biết vị trí của Khương Thành - Phục Lãng Đạo Thánh.

Nhìn thấy người kia giết đến đây, ánh mắt của tất cả mọi người ở đây lập tức chuyển dời đến bên này.

“Hắn nhìn chằm chằm vào Khương Ẩn Hoàng?”

“Đây không phải là người dễ trêu chọc, Khương Thủ Tọa giết chết chính là đã chết thật rồi.”

“Thắng bại còn chưa chắc chắn đâu.”

“Đúng vậy, chung quy thì Khương Thành vẫn là Đạo Tôn, mặc dù hắn có yêu nghiệt, lại có thể vượt cấp khiêu chiến, đụng phải Đạo Thánh chân chính cũng khó nói lắm.”

Trong ba năm nay, Khương Thành đã trải qua hơn mười trận đấu.

Cho dù đa số đều là nhẹ nhàng giành được chiến thắng, ngay cả pháp tắc không gian cũng không cần tế ra, nhưng hắn cũng chưa từng dùng Thánh lực.

Điều này đủ để chứng minh, hắn vẫn không phải Đạo Thánh.

Một chút ôm đồn cả khối của Khương Thành vẫn rất có lòng tin.

“Suy cho cùng thì đều là Thiên Cung song kiêu mà, Thu Vũ Tuyền có thể giết chết được Đạo Thánh, chắc chắn Khương Ẩn Hoàng cũng không có bất cứ vấn đề gì…”

“Nhưng cũng không thể nói như vậy, theo ta thấy Khương Thành vẫn là không nên đánh đồng với Thu thần nữ.”

“Đúng thế, Vũ Tuyền tiên tử hẳn là vô địch toàn trường, Khương Thành chỉ là đến gần Đạo Thánh một cách vô hạn, hắn vẫn còn kém xa.”

Cùng lúc đó, Tu Đế trong Tử Tiêu điện đều không kìm nổi mà nắm chặt nắm đấm.

Sớm sắp xếp nhiều người để đối phó với Khương Thành như vậy, kết quả trận thứ hai lại bị lỗ chết mất mấy người, trận thứ tư lại bị chết mất hơn chục người nữa.

Trước mắt chỉ còn lại hy vọng cuối cùng.

Đúng vậy, Phục Lãng Đạo Thánh cũng là thuộc hạ của hắn, sớm cũng đã nhận được sự bày mưu đặt kế rồi.

Phải ở trong trận tỷ thí quang minh chính đại giết chết Khương Thành.

Giống như những Đạo Thánh khác, Phục Lãng Đạo Thánh cũng bắt đầu đi lên bằng cách đánh lén sau lưng.

Có điều đối với Khương Thành mà nói thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Thật ra Thành ca hy vọng bị người ta đánh lén giết chết, nhưng vấn đề là cảm giác thánh hồn của hắn để ở đó.

Phục Lãng Đạo Thánh còn chưa kịp khởi thế, hắn đã quay người bay ra hành cung, ngang nhiên chém giết lên đấy.

Ầm!

Hai người ở giữa không trung bắt đầu lần giao chiến đầu tiên.

Sau đó, Phục Lãng Đạo Thánh vốn đang lao xuống lại bị đánh bay ngược lên trên.

Không chỉ bản thân hắn mà những người khác cũng bị giật mình hoảng sợ.

Mà lúc bọn họ nhìn thấy không gian quy tắc của Khương Thành, tất cả đều nhốn nháo.

“Ta nhìn thấy cái gì thế này…”

“Một người có thể có nhiều căn nguyên như vậy à?”

“Có thể trở thành quy tắc căn nguyên của căn nguyên hư ảnh, tất cả đều là ở trên mức độ Đạo Tôn, hắn lại có thể có đủ 30 đạo!”

“Có thể trở thành hình thành nên trụ đồ đằng to lớn, đều là trình độ lĩnh ngộ của Đạo Thánh, lần trước hắn không phải là có ba căn à, sao lần này lại thành bốn rồi?”

“Sao có thể làm được như vậy?”

“Lẽ nào lần trước hắn vẫn ẩn giấu thực lực của mình?”

Lần trước Khương Thành ở trước mặt bọn họ dùng pháp tắc không gian, vẫn là đối mặt với hai vị Tinh Chủ Bạch Diệu và Ly Thần.

Còn về trận đấu khác ở phía sau, hắn đều không cần dùng quy tắc không gian nữa.

Suy cho cùng thì pháp cảnh thiêu đốt tiên lực và năng lực thần hồn cũng vẫn rất lợi hại.

Lúc ấy trong quy tắc không gian của Khương Thành, ba cái trụ đồ đằng to lớn, lần lượt là Băng, Đan, Thủy.

Lần này lại có thêm một cái trụ đồ đằng to lớn của căn nguyên tàn.

Sau khi căn nguyên này tăng lên đến thập tam trọng, bởi vì bản thân Tức Vũ Đạo Kiếm Bát Giai đã khơi thông căn nguyên tàn, sức chống đỡ cũng đạt đến trình độ Đạo Thánh.

Còn về những căn nguyên hư ảnh xuất hiện nhiều kia, đều là trận bấm chọn kỹ năng lúc trước một đường đi lên.

Nhưng đáng tiếc, những người khác lại không biết.

Đối với bọn họ mà nói, một Đạo Tôn có thể nắm vững bảy tám căn nguyên đã coi như là vô cùng xuất sắc rồi.

Một người có thể nắm vững được hơn ba mươi căn nguyên thì quả thực chính là thần tích.

Ngay cả Lăng cũng có chút chịu phục.

Bây giờ nàng thật sự tin tưởng câu nói kia của Khương Thành, thực lực lần trước chỉ là vài phần của hắn mà thôi.

"Có điều, sao lại trùng hợp như thế, lại đúng là căn nguyên tàn và căn nguyên âm…"

Nàng mơ hồ cảm thấy có điều không đúng.

Những căn nguyên đột nhiên xuất hiện này, đúng lúc là Tức Vũ Kiếm khơi thông hoặc là tăng phúc, không nhiều không ít.

Hơn nữa gần như tất cả đều là quy tắc ít được chú ý.

Vốn là Đạo khí bát giai vô bổ bây giờ đã trở thành vô cùng phù hợp với hắn.

Thế này cũng có hơi quá trùng hợp rồi.

"Lẽ nào, đây là tu luyện gần đây nhất của hắn sao?"

Ngay lúc nàng hiện lên ý niệm không thể nào mà tưởng tượng nổi ở trong đầu, thì trận chiến của hai người ở giữa sân đã đến đoạn gay cấn.

Được rồi, thực ra là Khương Thành một mình nghiền ép đối phương.

Hắn quả thực không có Thánh lực, nhưng ngoại trừ điều đó ra, sự bố trí của hắn đều là ở trình độ Đạo Thánh.

Kiếm Đạo Thập tam trọng là tầng mà Phục Lãng Đạo Thánh căn bản không thể nào có hi vọng đạt được nó.

Đạo Kiếm Bát Giai vô cùng phù hợp, là đối phương không thấu đáo.

Bây giờ pháp tắc không gian này, lại càng là toàn bộ phương vị áp đảo vượt lên trên đối phương.

Sau khi tất cả những ưu thế đó thay phiên nhau cộng chung với nhau, cuối cùng cũng hoàn toàn đè ép sụp thiên bình thắng bại.

Thánh lực của Đạo Thánh cho dù có kỳ lạ thần kì như thế nào cũng không thể xoay chuyển được xu hướng suy tàn lớn như

vậy được.

Nếu như đối phương không phải dựa vào Thánh lực chống trái chống phải vụng về mới miễn cưỡng chống đỡ được, dựa vào thượng phẩm bí bảo chống đỡ một cách khó khăn, sớm đã bị hắn đánh tơi tả.

“Dừng tay!”

Phục Lãng Đạo Thánh biết rõ không thể cứ tiếp tục như vậy được nữa.

Từ lúc khai chiến đến bây giờ, toàn bộ hành trình đều do Khương Thành mạnh mẽ tấn công, từ giây đầu tiên hắn đã chỉ có thể khổ sở ngăn chặn.

Nếu như sớm biết được thằng cha này đáng sợ như vậy thì nói gì hắn cũng không một mình tìm đến nơi.

Hắn vẫn còn là Đạo Tôn à?

Đạo Thánh cũng không có sức mạnh như vậy.

“Khương Thành ngươi dừng tay, đây chỉ là hiểu lầm…”

Trong trận đấu kịch liệt, hắn ra sức tìm cơ hội gào thét cầu xin tha thứ.

Nhưng Khương Thành không hề có ý định ngừng lại một chút nào.

Đối phương vừa lên đã đánh lén, thì đó chính là kẻ địch.

Thậm chí hắn còn nhân lúc đối phương lên tiếng mà tăng thêm cường độ, thế nên Phục Lãng Đạo Thánh rơi vào trong hải dương của Kiếm Đạo Thập tam trọng, cũng không thể nào tự kiềm chế được.

Ở Pháp Cảnh sóng sau đè lên sóng trước nghiền ép tất cả, vào khoảnh khắc nào đó, cuối cùng thì Vô Ách Đạo Thánh cũng tan vỡ.

Ngay sau đó, Kiêm Đạo thập tam trọng gào thét lên, hoàn toàn chiếm đoạt lấy cả người hắn.

Keng!

Đạo Kiếm phóng khoáng tiêu sái vào vỏ, trận chiến kết thúc.

Phục Lãng Đạo Thánh rơi xuống, trên màn trời lại mất đi một cái tên nữa.

Cả quá trình không hề trì hoãn, không xuất hiện trường hợp ngươi lên ta đến chiếm thế thượng phong lẫn nhau, cũng không xuất hiện đòn sát thủ đường cùng phản kích nào.

Thoạt nhìn rất có dáng vẻ sóng lớn không sợ hãi.

Nhưng mà nhìn thấy bóng dáng Khương Thành vút qua thu thập chiến lợi phẩm, tất cả mọi người có mặt ở bên ngoài sân lại khó mà nén vẻ mặt chấn động lại.

"Phục thật…"

"Đây chính là một trận chiến phân rõ mạnh yếu."

"Đúng vậy, tổng thể thực lực của Khương Ẩn Hoàng đúng là mạnh hơn Phục Lãng Đạo Thánh."

Lúc nói ra những câu này, chính bản thân bọn họ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vượt cấp khiêu chiến còn muốn giành được thắng lợi thường sẽ đều ở trong lúc bị đối phương áp chế, đột nhiên bộc phát ra những chiêu hiếm thấy lật con át chủ bài xoay chuyển cục diện.

Giống như Thu Vũ Tuyền, cho dù có Pháp cảnh đặc thù và Kiếm Đạo Thập tam trọng, nhưng tổng thể thực lực thì thực ra nàng vẫn không bằng Đạo Thánh.

Trận chiến với Minh Trần Đạo Thánh kia, vừa bắt đầu nàng đã bị đối phương đè ép đánh rồi.

Có thể thắng được hoàn toàn là vì tuyệt chiêu cuối cùng kia.

Còn trận chiến vừa rồi của Khương Thành thì không giống thế.

"Hắn là đường đường chính chính, chính diện đánh tan Phục Lãng Đạo Thánh."

"Không hề màu mè, cũng không cần dùng đến đòn sát thủ, từ đầu đến cuối đối thủ không cho đối thủ một cơ hội nào."

"Thậm chí ngay cả chạy trốn mà Phục Lãng Đạo Thánh cũng không thể chạy trốn được."

“Chuyện này chỉ sợ là đã có cùng cấp độ với những Đạo Thánh được tín nhiệm Vân Đình Tịch Phong rồi.”

“Vô cùng cường thế…”

“Vậy rốt cuộc thì hắn với Thu Vũ Tuyền ai mạnh hơn?”

Chương 1480: Đội ngũ bị tổn thất nghiêm trọng

Vấn đề này rất nhanh chóng dẫn đến sự thảo luận sôi nổi của tất cả mọi người có mặt ở đó.

Cuối cùng, sau khi trải qua vô số tranh luận và cãi vã, tất cả mọi người đã đạt được nhận thức chung.

“Khương Thành mạnh hơn, nhưng hai người bọn họ chém giết người sống kẻ chết, người sống sót sẽ là Thu Vũ Tuyền.”

“Tổng thể sức mạnh của Khương Ẩn Hoàng đã có thể đè bẹp được Đạo Thánh chân chính rồi, Thu Vũ Tuyền chắc chắn không ngăn lại được.”

“Nhưng nhát kiếm cuối cùng của Thu Vũ Tuyền thực sự quá vô lý, chắc Khương Thành chắc cũng không có cách nào may mắn tránh thoát được đâu.”

Sự bàn tán nghị luận ở bên ngoài sân hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với những người ở trong sân.

Cái chết của Phục Lãng Đạo Thánh cũng chẳng tạo lên được cơn sóng quá lớn.

Bọn họ đã tê liệt từ lâu rồi.

Nhưng, với tư cách là đội trưởng của đội ngũ bảy người, Chí Nguyên Đạo Thánh lại bị dọa sợ không nhẹ.

“Phục Lãng Đạo Thánh cũng chết rồi ư?”

Hắn có chút hoài nghi cuộc sống.

Thời đại này, Thượng vị tinh chủ đều dũng mãnh như thế sao?

Lúc trước bảy người bọn họ cùng nhau hành động thuận lợi biết bao nhiêu, tiết tấu nhịp điệu thần chặn thì giết luôn cả thần.

Sao vừa mới tách nhau ra chưa được bao lâu đã chết mất ba người rồi?

Hắn sở hữu bản đồ đúng lúc nhưng bây giờ hắn rất mơ hồ.

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không?”

Hắn không dám phân tán ra hành động nữa rồi, nhanh chóng vội vàng tìm ba đồng đội kia về.

Trải qua một lần vây săn này của bọn họ, hiện tại số Thượng vị chủ tinh còn lại trong mật cảnh cũng chỉ còn lại ba người nữa mà thôi.

Ngoại trừ Thu Vũ Tuyền ra, bây giờ hai người còn lại vẫn đang run cầm cập.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Tại sao cả ba vị đạo hữu Minh Trần, Phục Lãng, Vô Ách đều bị loại cả rồi?”

“Thượng vị tinh chủ có thể giết chết được bọn họ sao?”

“Chuyện này không thể nào xảy ra được!”

Sau khi bốn vị Đạo Thánh gặp lại nhau, tất cả đều mơ hồ bối rối, vẫn không rõ đang xảy ra chuyện gì.

“Ta vô cùng nghi ngờ có người đang gài bẫy chúng ta.”

Vẻ mặt Chí Nguyên Đạo Thánh hết sức nghiêm trọng.

“Có một tấm lưới âm mưu cực kỳ to lớn đang bao trùm trên đỉnh đầu của chúng ta.”

Ba người còn lại gật đầu lia lịa, bày tỏ sự tán đồng.

Nếu như những khán giả đang đứng ở góc nhìn của người thứ ba ở bên ngoài sân kia nghe thấy những lời này, nhất định sẽ bốc phốt cà khìa một cách mãnh liệt.

Mẹ các ngươi chứ, cả sân chỉ có các ngươi là có thể giày vò người khác nhất thôi.

Kẻ âm mưu, nhân vật phản diện lớn nhất chính là các ngươi.

Các ngươi lại còn có mặt mũi bày ra bộ dạng mình bị người khác mưu hại à?

“Cho dù thế nào thì tiếp sau đây chúng ta cũng không được tách ra ở một mình nữa.”

Đường đường là Đạo Thánh lại sợ bị bỏ lại một mình, cũng coi như là có một không hai.

Nhưng bốn người bọn họ lại cứ một mực cảm thấy đây là lẽ đương nhiên.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

“Tiếp tục bắt tay liên thủ với nhau, trọng điểm là quét sạch những Đạo Thánh khác!”

“Chúng ta vẫn còn bốn người, mỗi lần bao vây tấn công một người thì vẫn dư sức.”

Chí Nguyên Đạo Thánh biết rõ, nếu như bây giờ không loại bỏ các đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ hơn, thì đến cuối cùng, hy vọng của hắn rất mong manh.

Suy cho cùng thì thực lực của hắn trong các Đạo Thánh cũng không được coi là xuất chúng.

Tiếp theo, bọn họ rất thuận lợi dùng phương pháp tập kích bất ngờ và bao vây tấn công, loại bỏ được một vị Đạo Thánh chỉ còn lại một mình.

“Bốn người giết một người, không có vấn đề gì cả.”

“Chỉ cần duy trì được lâu dài thì chúng ta vẫn có thể trở thành Thần Quân.”

Mục tiêu này vừa được lập thì bọn họ đã thất bại.

Lúc bao vây bị Đạo Thánh tiếp theo, chính là Ma Kiền Đạo Thánh, trong thời gian ngắn cả bốn người đều không thể đắc thủ.

Thực lực của Ma Kiền Đạo Thánh vô cùng mạnh mẽ, trong danh sách tuyển chọn cuối cùng lúc trước, luận về sức mạnh cứng thì tuyệt đối có tư cách để cạnh tranh Thần Quân.

Đối mặt với người này, đám người Chí Nguyên Đạo Thánh đã bị giảm quân số một cách nghiêm trọng cũng phải mất chút thời gian.

Mà thời gian kéo dài đã làm hỏng chuyện.

Không biết từ lúc nào, hai đại thần là Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh đã đuổi từ tít xa xôi đến đây.

“Sao bọn họ lại tới đây!”

“Nguy hiểm!”

“Rút lui!”

Bốn người bọn họ quyết đoán kịp thời, từ bỏ kế hoạch tiêu diệt Ma Kiền Đạo Thánh, chạy tan tác mỗi người một ngã về phía xung quanh.

Chỉ đáng tiếc là không kịp nữa rồi.

“Vẫn muốn trốn à?”

Nhìn thấy bốn người này bao bây tấn công người khác, Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh lập tức “hiểu ra” gần đây mấy vị Đạo Thánh và Thượng vị tinh chủ kia đã bị loại như thế nào rồi.

“Hóa ra đều là do các ngươi làm!”

“Đúng là kế hoạch tốt, thế mà lại cấu kết lại để tiêu diệt những người khác, may mà bọn ra phát hiện kịp thời.”

“Đừng kẻ nào nghĩ rằng có thể chạy thoát được!”

Ma Kiền Đạo Thánh vốn đang cận kề với nguy hiểm, nhìn thấy hai vị đại thần đến giúp mình, nhanh chóng rơi vào sự vui vẻ điên cuồng.

“Đa tạ hai vị Đạo hữu!”

“n huệ này ta suốt đời không quên!”

Sau đó, hắn cũng đuổi theo hai người.

Nếu ba người bọn họ bắt tay liên thủ với nhau, tác chiến chính diện có thể nhẹ nhàng tiêu diệt toàn bộ nhóm bốn người của Chí Nguyên Đạo Thánh.

Nhưng rất đáng tiếc, bốn người đó bây giờ đều đang bỏ chạy thục mạng rồi.

Mà bọn họ chỉ có ba người.

Cuối cùng, ba người còn lại bị Ma Kiền Đạo Thánh cùng với Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh chặn lại, còn

Chí Nguyên Đạo Thánh thì may mắn giữ được mạng, bỏ chạy mất tăm mất tích.

Một lát sau, tên của ba vị Đạo Thánh kia cũng biến mất trên bầu trời.

Đến lúc này, đội ngũ bảy người mà Chí Nguyên Đạo Thánh lôi đến đây chỉ còn lại một mình hắn cô độc lẻ loi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Thanh Khuyết và Giáng Vân bị loại lúc trước vô cùng hả giận.

"Làm tốt lắm!"

"Đáng đời."

"Đáng tiếc Chí Nguyên Đạo Thánh đã chạy thoát mất rồi."

"Yên tâm, hắn chắc chắn không sống sót được đến cuối cùng đâu, cứ đợi đấy mà xem!"

Đến bước này, mười chín vị Đạo Thánh tham gia vòng đấu thứ tư đã nhanh chóng bị loại mất mười một người, chỉ còn sót lại tám người nữa.

Vòng thi đấu này nhìn có vẻ đã bước vào giai đoạn cuối cùng rồi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, ba vị Đạo Thánh Vân Đình, Tịch Phong và Ma Kiền cũng muốn liên kết lại, sau đó đi tấn công xung quanh.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ được chính là, ba vị Đạo Thánh này sau khi nói ngắn gọn với nhau mấy câu xong liền tách ra, ai đi hướng của người nấy.

"Bọn họ không có Thiên Huyền Đồ, muốn tìm thấy người khác là một chuyện hết sức khó khăn."

"Đúng vậy, bây giờ tất cả vòng thi chỉ còn lại 161 người, đất rộng người thưa, những người đang ẩn náu kia thật sự rất khó tìm."

"Hơn nữa có tận 161 người, chỉ dựa vào ba người bọn họ cũng giết không hết, số người không đủ."

"Ôi, Chí Nguyên Đạo Thánh có Thiên Huyền Đồ thì bây giờ đã trốn mất rồi."

Thời gian cứ thế trôi đi, cuối cùng tốc độ bị loại của 161 người này càng ngày càng chậm chạp.

Có lúc, một tháng trời cũng không thấy người nào bị loại cả.

Cứ như thế, sau hai năm, trong sân đấu vẫn còn tận 55 người.

Những Tiên nhân ở bên ngoài sắp bất lực rồi.

“Những người này muốn đánh đến ngày tháng năm nào mới quyết định thắng bại ra top 7 người đây?”

“Bọn họ cũng kìm chế giỏi quá.”

“Có người ẩn náu từ lúc bắt đầu trận đấu đến tận bây giờ, chẳng làm gì cả, định nấp vậy mãi sao?”

Người mà bọn họ đang nói đến không chỉ có Phạm Lôi Đạo Tôn, vẫn còn mấy vị Đạo Tôn khác cũng lựa chọn cách thức tương tự.

Bọn họ đều hy vọng ẩn náu đến tận cuối cùng, sau đó may mắn số đỏ có được một vị trí Thần Quân.

Không chỉ ở bên ngoài sân, đến cả Khương Chưởng môn ở trong sân cũng có chút mất kiên nhẫn rồi.

Nhất là nửa năm gần đây, đến trạm kiểm soát bọn họ cũng chẳng tìm được, cũng chẳng quay được phần thường nào.

“Thế này thì chẳng có gì thú vị cả.”

“Có mỗi một vòng thi đấu mà tận năm năm trời vẫn chưa thi đấu xong, ngày nào cũng bôn ba vất vả, thế này thế muốn làm ca đây mệt chết à?”

Nghe thấy những lời này của cái tên không biết xấu hổ, phần lớn thời gian đều nằm ườn ra, Lăng cũng lười chẳng buồn cà khịa bóc phốt hắn nữa.

“Sắp rồi.”

“Sắp cái gì?”

“Sắp đến giai đoạn cuối rồi.”

Đây coi như là lần duy nhất nàng tiết lộ tin tức tình báo về cuộc thi cho Khương Thành với tư cách là đồng đội, mặc dù điều nàng nói vẫn không rõ ràng tỉ mỉ.

Thành ca ngẩng đầu nhìn lên 55 cái tên trên bầu trời, chau mày lắc lắc đầu.

“Vẫn còn sớm lắm.”

“Bí cảnh này quá rộng lớn, nếu như nhiều người cứ ấn náu như thế, sợ là qua cả trăm năm nữa cũng chưa chắc đã tìm được ra.”

Ba tháng sau, số tên trên bầu trời đã giảm xuống còn 49 người.

Bí cảnh vẫn luôn không có thay đổi gì đột nhiên vang lên tiếng động ầm ầm.

Chương 1481: Quy tắc của vòng chung kết

Toàn bộ bí cảnh đột nhiên tối đi.

Thậm chí đến cả Thần niệm cũng không thể nào cảm nhận được bất kỳ sự tồn tại nào nữa.

Hai tai cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, tựa như thế giới đang đổi thay.

Nhất thời, tất cả những người đang ở trong bí cảnh đều hết sức ngạc nhiên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta không hề gặp phải kẻ địch, có chuyện gì vậy?”

“Chẳng lẽ cuộc thi sắp kết thúc rồi sao? Chắc không phải chứ?”

Cảm giác này cũng chỉ kéo dài ba giây đồng hồ mà thôi.

Ngay sau đó, trời đất lại bừng sáng, cảnh vật ở phía trước tầm mắt của mỗi người đều thay đổi.

Nhưng bọn họ nhìn thấy ở phía trước có một đài cao sừng sững vươn qua những đám mây bằng đá màu vàng.

Nhìn vừa linh thiêng vừa trang nghiêm, toát ra hơi thở huyền bí uy nghiêm, khiến lòng người rung động.

“Thông Thần Đài?”

Ai nấy sau khi nhìn thấy đài đá đó đều lập tức biết nơi này là nơi nào.

Tất cả mọi người hơi dùng Thần niệm liếc nhìn xung quanh, thế mà lại nhìn thấy luôn 48 người còn lại.

Mà tiếp tục mở rộng ra phía bên ngoài thì rất nhanh chóng nhìn thấy được thế giới bên ngoài.

Bí cảnh Thiên Đạo bị thu nhỏ lại ít nhất là mười ngàn lần.

Mặc dù diện tích vẫn rộng lớn, nhưng đối với Đạo Thánh mà nói, đã có thể tung hoành khắp sân một cách dễ dàng rồi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tại sao chúng ta đột nhiên lại bị tập hợp lại với nhau thế này?"

"Ta rõ ràng vẫn đang ẩn náu rất yên ổn mà!"

"Bí cảnh xảy ra vấn đề gì rồi sao?"

Bí cảnh đột nhiên thu nhỏ lại nhiều như thế, bây giờ cho dù có muốn trốn cũng không kịp nữa rồi."

Những Đạo Thánh tiếng tăm lừng lẫy xưa nay như Vân Đình Đạo Thánh và Tịch Phong Đạo Thánh nhẹ nhàng quan sát đánh giá xung quanh.

"Nếu không nằm ngoài suy đoán, chắc lúc còn lại 49 người, giai đoạn cuối cùng của cuộc thi đã được kích khởi rồi."

"Vừa hay là con số bảy người lấy một người."

"Bây giờ tất cả mọi người đều đang ở trước mắt, những kẻ thật giả lẫn lộn đã không còn chỗ nào để che thân nữa rồi!"

"Ha ha, vừa đúng ý của ta!"

"Đúng vậy, chúng ta cũng đỡ phải đi tìm kiếm khắp nơi."

Bọn họ không hề biết rằng, thực ra lúc này ở trong sân có 50 người.

Mà cái người thừa ra kia, chính là Phạm Lôi Đạo Tôn, người đã nhận được Nguyên Ấn Châu.

Lão già này cũng vô duyên vô cớ bị di chuyển vị trí.

Nhưng bởi vì hiệu quả đặc biệt của Nguyên Ẩn Châu, hắn là người duy nhất trong sân không bị di chuyển ra khỏi mặt đất.

Thậm chí Thiên Đạo còn tiếp tục duy trì trạng thái ẩn thân, thu bớt lại khí tức trên khắp người hắn.

49 người nhanh chóng tập trung lại với nhau.

Chỉ có điều, có người là chủ động, có người thì là bị động.

"Chư vị, đã đến lúc để cạnh tranh sức mạnh thực sự rồi."

Ma Kiền Đạo Thánh bay vút lên bầu trời cao, từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người.

Phía sau hắn là các cường giả tiếng tăm lừng lẫy như Vân Đình, Tịch Phong, Mộng Nguyên, hoàn toàn nắm được tiết tấu nhịp điệu của sân đấu.

"Đã đến nước này rồi, chẳng có ai trốn được nữa đâu."

"Muốn thừa nước đục thả câu cũng không thể nữa rồi."

Nói đến thừa nước đục thả câu, gần như tất cả mọi người đều rất ăn ý cùng nhìn về phía Khương Thành ở cách đó không xa, đến cả Chí Nguyên Đạo Thánh, người đã thật sự làm trò lừa đảo dối trá cũng không ngoại lệ.

Hết cách, hình tượng lừa đảo dối trá của Thành ca đã ăn sâu vào lòng người rồi.

Lúc này, cao thủ lừa đảo được mọi người công nhận vẫn đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế nằm ở rìa sân thượng Hành Cung của hắn.

Nghênh đón ánh mắt của tất cả mọi người, hắn vẫn cười típ mắt vẫy vẫy tay.

"Mọi người tiếp tục họp bàn đi, đừng có bận đu idol làm gì."

"Hừ!"

Ma Kiền Đạo Thánh hừ lạnh một tiếng.

Suốt cả cuộc thi chỉ làm trò lừa đảo bịp bợm, bây giờ lại còn cố tình làm ra vẻ.

Đợi lát nữa xem ngươi còn cười nổi nữa hay không.

“Bắt đầu từ bây giờ, sẽ cận chiến theo cặp, mỗi người đều phải quyết đấu một trận sinh tử, mới có thể tiếp tục ở lại.”

“Nếu ai không phục thì sẽ phải đối đầu với tất cả mọi người!”

Có người nhịn không được hỏi: “Thế nếu như vẫn còn một cơ hội thì sao?”

“Tiếp tục đấu lượt tiếp theo.” Ma Kiền Đạo Thánh lạnh lùng đáp.

Hắn vừa dứt lời, tất cả các Đạo Tôn có mặt ở đó đều hoảng sợ.

Thế này chẳng phải là trở về hình thức thi đấu mười sáu người lấy tám người, tám người lấy bốn người hay sao?

Với hình thức thi đấu này, bọn họ căn bản không có cơ hội nào cả.

Những Đạo Tôn thực lực yếu ớt ai nấy đều đau khổ như cha chết mẹ chết, bọn họ cảm thấy cơ hội trở thành Thần Quân của mình đã tiêu tan hết rồi.

Còn tám vị Đạo Thánh còn lại thì ai nếu đều đã tính sẵn trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Bọn họ tự cho rằng bọn họ chính là tám người mạnh nhất trong cuộc thi.

Tổng cộng có bảy vị trí Thần Quân, tám người lấy bảy người, bất luận tiếp theo có thi đấu thế nào thì bọn họ cũng đều có xác suất cao có thể trở thành Thần Quân.

Về cơ bản đã tương đương với bước một chân lên vị trí Thần Quân rồi.

Còn về những Đạo Tôn kia, bọn họ chỉ là những người gom góp cho đủ số lượng mà thôi, căn bản không được suy xét trong đó.

“Dựa vào đâu mà lại thi đấu như vậy?”

Một Đạo Tôn không thể nào chấp nhận được lên tiếng.

“Đây căn bản không phải là quy tắc thi đấu mà Thiên Cung đặt ra, mà là do các ngươi tự mình quyết định, ta không phục!”

Hắn vừa dứt lời, Ma Kiền Đạo Thánh đột nhiên ra tay.

Sau đó một tiếng nổ ầm ầm vang lên, tiếp đó bóng dáng của vị Đạo Tôn kia bị bóp méo, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

“Dựa vào việc đây là quyết định của đa số mọi người.”

Ma Kiền Đạo Thánh vừa giết gà dọa khỉ xong, lạnh lùng quét mắt nhìn tất cả mọi người.

Rất nhiều Đạo Tôn oán thầm trong lòng, tại sao quyết định này lại là quyết định của đa số mọi người, sao bọn họ lại không hay biết gì cả?

Nhưng lúc này bọn họ đã câm như hến, không dám phản đối nữa rồi.

Có hai con đường đang chờ đợi bọn họ.

Hoặc là chủ động nhận thua rồi rút khỏi cuộc thi, hoặc là chấp nhận quy tắc và tiếp tục chơi.

Nhưng thấy sắc mặt của những Đạo Thánh tiếng tăm lẫy lừng ở phía sau không hề biến đổi, vẻ mặt hờ hững, hiển nhiên là đã thương lượng xong ngay từ lúc bắt đầu rồi.

Quyết định của Ma Kiền cũng chính là thái độ của bọn họ.

“Đừng trách bọn ta không cho các ngươi cơ hội.”

Khóe miệng hắn khẽ cong lên, ánh mắt hắn đem theo sự giễu cợt nhìn xuống các Đạo Tôn đang có mặt ở đó.

“Cận chiến theo cặp này không phân nhóm, chọn đến ai thì sẽ chiến đấu với người đó.”

“Thông qua một trận thì có thể nghỉ ngơi, những người khác không được phép tấn công người đó.”

“Chỉ cần quyết đấu đến lúc chỉ còn lại bảy người thì đó chính là những người chiến thắng cuối cùng.”

Hắn vừa dứt lời, rất nhiều Đạo Tôn ngay lập tức tấn công về phía các Đạo Tôn khác ở bên cạnh.

Trước tiên phải khiêu chiến những Đạo Tôn yếu hơn mình, ít nhất cũng có thể tránh được việc vừa mới bắt đầu đã bị Đạo Thánh chọn trúng rồi tiến hành cận chiến theo cặp.

Vượt qua được vòng nào hay vòng đó.

Những Đạo Thánh có mặt ở đó không những không ngăn cản những hành động này của bọn họ, ngược lại ai nấy còn cười ầm ĩ.

Đối với bọn họ mà nói, đấy là một chuyện hết sức buồn cười.

Nhìn những Đạo Tôn thực lực yếu ớt đang chém giết lẫn nhau giống như đang xem một vở náo kịch, như một trò hề vậy.

Nhưng bọn họ không hề hay biết, những khán giả ở ngoài sân nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin đó của bọn họ cũng giống y như đang nhìn mấy kẻ ngốc.

Trong cuộc thi này có hai nhân vật cực kỳ nguy hiểm đó nha.

Một người thần chặn thì giết cả thần, còn một người thì số đầu người trong tay đã vượt qua 150 cái rồi.

Thế mà các ngươi vẫn còn cảm thấy đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi sao?

“Bước vào vòng chung kết, bầu không khí quả thực đã không còn như trước nữa rồi.”

Thành ca không hề lựa chọn bất kỳ Đạo Tôn nào, mà tràn đầy hứng thú quan sát đánh giá một hàng Đạo Thánh ở phía xa xa.

Nên chọn tên nào để khai đao đây?

Hắn còn chưa kịp gọi tên thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Chính là Thu Vũ Tuyền đã lâu không gặp.

“Ngươi có thể chống đỡ được đến đây, cũng coi như không quá làm ta thất vọng.”

Nhìn thấy nàng vừa mới bắt đầu đã chọn mình, Thành ca bật cười.

“Ngươi thật sự quyết định muốn khiêu chiến ta sao?”

Hắn cố ý tỏ ra tràn đầy năng lực làm màu, thở dài thườn thượt.

“Đây không phải là một quyết định sáng suốt đâu, rất có thể nó sẽ khiến ngươi không thể nào trở thành Thần Quân được nữa.”

So với sự lạnh lùng cao ngạo lúc đối mặt với những người khác thì lúc đối mặt với hắn, Thu Vũ Tuyền rõ ràng hoạt bát

sôi nổi hơn rất nhiều.

Nàng từ từ rút kiếm ra, ánh mắt nàng không hề bình tĩnh.

“Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng để ngươi chủ động hủy bỏ những giao ước cá cược trước kia.”

“Như thế thì ngươi có thể sống sót.”

Chương 1482: Nhát kiếm đó thất bại rồi

Thu Vũ Tuyền biết, sau khi nhát kiếm cuối cùng kia hạ xuống, người bị giết đã thật sự chết rồi.

“Chỉ cần ngươi hủy bỏ những giao ước cá cược đó thì ta có thể tha cho ngươi lần này, ngươi vẫn có thể tiếp tục cạnh tranh vị trí Thần Quân như trước.”

Khương Thành lắc đầu bật cười.

“Xem ra ta vẫn nên cảm động một tí nhở?”

Hắn cũng từ từ rút thanh Tức Vũ Kiếm của mình ra.

“Ta cũng cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi ngươi nhận sai với lão gia ta đây, ta cũng có thể đảm bảo trong cuộc thi này ta sẽ không động đến ngươi, giúp đỡ ngươi giành được vị trí Thần Quân.”

Lúc hai người nói chuyện, bên cạnh dường như không có một ai.

Tựa như sự va chạm của Pháp cảnh và sự giao phong của Tiên Thuật và Thần Thông ở xung quay không hề tồn tại.

Phảng phất như thể những Đạo Thánh kia đều không đáng để bọn họ quan tâm chút nào.

Giờ phút này, đến cả Lăng cũng đột nhiên cảm thấy sự tồn tại của mình có chút dư thừa.

Một người xưa nay luôn bỡn cợt với đời như nàng lần đầu tiên cảm khái từ tận đáy lòng.

Hai người bọn họ đều là ngoại tộc, những người bị bọn họ giết chết trước đây đều không thể hồi sinh được nữa.

Nhìn bóng dáng hai người đang đối đầu với nhau ở phía xa, Lăng cũng không biết phải nói gì cho phải.

Nghe ý tứ của hai người bọn họ, thật ra bọn họ đều không muốn dồn đối phương vào chỗ chết, chỉ là muốn đàn áp, đè bẹp đối phương mà thôi.

Kết quả không ai chịu thừa nhận thất bại, cuối cùng vẫn cần phải phân ra người thắng kẻ bại, người sống kẻ chết.

Những Tiên nhân ở bên ngoài sân nhìn thấy cảnh tượng này cũng đau lòng hết sức.

"Tại sao lại như thế?"

"Tại sao hai người bọn họ lại muốn đối đầu với nhau?"

"Thiên Cung song kiêu, quan hệ của bọn họ không phải nên tốt đẹp, tâm đầu ý hợp sao?"

"Đúng thế, hơn nữa ta còn nghe nói bọn họ đã quen biết nhau từ lâu rồi…"

"A a a, ta không thể chấp nhận được, hai tuyệt thế thiên kiêu này thế mà lại có một người phải chết."

Trải qua bốn trận đấu cho đến nay, thậm chí có rất nhiều người đã coi Khương Thành và Thu Vũ Tuyền thành một đôi kim đồng ngọc nữ, bắt đầu chèo thuyền couple của bọn họ.

Nhìn thấy nhóm bảy người của Chí Nguyên Đạo Thánh, nhìn thấy cả đám người Vân Đình và Tịch Phong đi cùng với nhau, thậm chí trong lòng bọn họ còn tự tưởng tượng ra cảnh Khương Thành và Thu Vũ Tuyền gặp nhau sau đó bắt tay liên thủ với nhau.

Nếu hai người này bắt tay liên thủ với nhau thì cuộc thi này sẽ không có ai có thể ngăn cản được bọn họ.

Hai bọn họ dắt tay nhau trở thành Thần Quân rõ ràng là chuyện dễ như trở bàn tay, tương lai sau này cũng sẽ là một đoạn giai thoại.

Nhưng tính một đằng lại ra một nẻo.

Sau khi hai người khó khăn lắm mới gặp nhau vậy mà lại đối đầu với nhau.

Tu Đế ở trong Tử Tiêu Điện lại vui vẻ hứng thú một cách dị thường.

“Ha ha ha, hay, hay lắm!”

“Đúng là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, cứ tưởng hết hy vọng mà bây giờ lại có hy vọng rồi, vốn còn tưởng rằng sau khi Phục Lãng Đạo Thánh bị giết, không thể nào quang minh chính đại giết chết tên tiểu tử này ở trong cuộc thi nữa cơ.”

Không ngờ rằng, Thu Vũ Tuyền lại giúp chúng ta làm chuyện này.”

Không Đế cũng khẽ mỉm cười nói: “Luận về thực lực thì bây giờ Thu Vũ Tuyền vẫn chưa bằng Khương Thành, nhưng thanh Vô Đạo Kiếm kia của nàng lại không thèm đếm xỉa đến thực lực gì cả, lần này Khương Thành chỉ có con đường chết mà thôi.”

“Chắc chắn là như thế!”

Như thể nghe được tiếng nói từ tận đáy lòng của bọn họ.

Sau khi cuối cùng hai người bọn họ cũng quyết định liều mình, đặt tất cả vào cuộc chiến, Thu Vũ Tuyền căn bản không làm bất kỳ hành động thăm dò đối phương nào.

Nàng không dùng mấy Pháp Cảnh đặc biệt kia, cũng không dùng Kiếm Đạo thập tam trọng.

“Ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ngươi.”

Nói xong câu này, nàng trực tiếp bước vào trong trạng thái huyền diệu lần trước.

Trong phút chốc, đôi mắt sáng ngời của nàng tối đi, không có một chút sắc màu nào.

Bóng dáng của nàng cũng biến thành như hư hư ảo ảo, như thật như giả.

Nàng giơ cao thanh kiếm trong tay lên…

Thời khắc này, bầu không khí ở bên ngoài sân đã lên đến đỉnh điểm.

“Trời ơi, nàng vừa mới lên mà đã dùng chiêu thức này rồi sao?”

Điên rồi, nàng quả thực đã điên rồi!”

“Vừa mới ra tay đã dùng tuyệt chiêu không thể thu hồi được, thế này là có thù hận gì, có ân oán gì cơ chứ?”

“Tuyệt tình quá rồi!”

“Hoặc có lẽ, nàng chỉ muốn dùng chiêu thức mạnh nhất để bày tỏ sự tôn trọng đối với Khương Ẩn Hoàng thì sao?”

Cùng lúc này, ở trong sân, Khương Thành cũng rút kiếm của mình ra.

Nhìn thấy trạng thái kỳ lạ kia của Thu muội, hắn có chút hoang mang bối rối.

“Ngươi lại học ở đâu tuyệt chiêu mới này vậy?”

“Nhìn cũng có vẻ khá hù dọa người khác đấy.”

Thế nhưng Lăng ở phía sau hắn lại lặng lẽ cà khịa, châm biếm, cái này không chỉ đơn giản là hù dọa người khác đâu.

Ngươi đã vô cùng cận kề với cái chết rồi.

Ngay sau đó, Thu Vũ Tuyền vung một nhát kiếm.

Đồng tử mắt của Lăng đột nhiên thu nhỏ lại, ngay sau đó lại giãn ra ngay.

Thu Vũ Tuyền cuối cùng vẫn nể tình với hắn.

Nhát kiếm này của nàng không lao đến để chia Khương Thành làm hai nửa, vào khoảnh khắc chém ra, nó đã di chuyển một chút.

Khương Thành sẽ không bị giết chết, mà là bị chặt đứt một tay.

Bị Vô Đạo kiếm chém đứt, chắc có lẽ không thể nào hồi phục lại nguyên trạng được nữa rồi.

Nàng nhìn về phía bóng dáng Khương Thành, sau đó vẻ mặt của nàng liền trở nên có chút cổ quái.

Nhìn thấy Khương Thành ở phía trước không bị làm sao, hai tay vẫn còn y nguyên.

Lông trên người hắn cũng không rụng mất cọng nào.

Nhất thời, tất cả những người ở bên ngoài sân đều vô cùng kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới có thể làm được chuyện này.

“Vãi chưởng? Hắn không sao cả?”

“Như thế mà cũng có thể yên ổn không làm sao à?”

“Khương Ẩn Hoàng thế mà lại có thể ngăn chặn được nhát kiếm khủng khiếp kia sao?”

“Nào chỉ có ngăn lại, ta thấy hắn hình như còn không cả dùng sức cơ.”

“Lúc trước Minh Trần Đạo Thánh và Vô Ách Đạo Thánh chết một cách dứt khoát như vậy, thế mà bây giờ Khương Thủ tọa lại chẳng hề bị thương chút nào.”

“Tốt xấu gì cũng phải thấy chút máu hình thức tí chứ!”

Bên trong Tử Tiêu Điện, cằm của ba vị Thiên Đế suýt chút nữa thì rơi xuống.

“Chuyện này không thể nào xảy ra được!”

“Trên đời này không tồn tại vật hữu hình nào mà Vô Đạo Kiếm không chặt đứt được!”

Vừa nãy nhìn thì như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại lật đổ nhận thức của bọn họ đối với Thiên Đạo Chí Bảo.

“Trừ khi tên tiểu tử đó là người vô hình…”

“Chẳng lẽ là do thực lực của Thu Vũ Tuyền vẫn chưa đủ, không thể nào phát huy được toàn bộ uy lực và bản lĩnh của Vô Đạo Kiếm?”

“Có như thế thì cũng không thể nào đến cả một Đạo Tôn cũng không chém đứt được chứ!”

Những kẻ đang rơi vào trong sự mơ hồ bối rối như bọn họ không hề biết, kết quả này là lẽ đương nhiên.

Phải biết rằng, năm xưa lúc xông vào mười ba cửa ải của Thiên Đạo, cửa ải đầu tiên mà Khương Thành gặp phải chính là Vô Đạo Kiếm.

Mà lúc vì đó Thiên Hoang Bất Diệt Thể đã vượt qua phạm vi của Thiên Đạo, Vô Đạo Kiếm có thể chém đứt tất cả mọi vật

hữu hình nhưng lại vô hiệu với nó, những thương tổn của Vô Đạo Kiếm với hắn chỉ là con số không.

Cho dù một nhát kiếm đó của Thu Vũ Tuyền có thể hủy diệt đất trời thì cũng không thể làm hắn bị thương được.

Đây là khả năng miễn dịch tự nhiên.

Chỉ có điều bây giờ Thành ca không hiểu rõ mọi chuyện, hắn cũng không biết chuyện Thu Vũ Tuyền đã từng dùng nhát kiếm này giết chết hai vị Đạo Thánh.

Lúc nhìn thấy nhát kiếm ấy chém xuống, hắn vẫn rất nghiêm túc mà chống đỡ.

Kết quả phát hiện chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Sau khi đợi một lúc hắn mới không chắc chắn lắm hỏi một câu.

“Thế này là ngươi đang đùa ta đấy à?”

Kết quả Khương Thành không hề hấn gì thế này không chỉ nằm ngoài dự liệu của tất cả Tiên nhân ở ngoài sân, đồng thời cũng nằm ngoài mong đợi của Thu Vũ Tuyền.

Một lát sau, nàng lại vung kiếm lần nữa.

Nhưng Khương Thành vẫn không rơi một giọt máu nào.

“Ngươi đang làm cái trò gì vậy?”

“Đang nhảy đồng đấy à?”

Hắn hơi hoài nghi Thu Vũ Tuyền ở trước mặt đang cố ý sỉ nhục hắn.

“Ngươi đem trò tạp kỹ cấp mẫu giáo này ra để khảo nghiệm một Tiên nhân cao cấp như ta đây sao?”

“Thế này là không tôn trọng ca đây đâu nhé.”

“Ngươi có thể nghiêm túc một tí được không hả?”

Thu Vũ Tuyền ở phía đối diện không hề hé răng nửa lời, như thể sau khi chuyển đổi sang trạng thái này, nàng đã mất đi năng lực nói chuyện vậy.

Nhìn thấy nhát kiếm thứ ba của nàng đang chém đến giữa không trung, Khương Chưởng môn có chút mất kiên nhẫn.

Hắn dứt khoát thu kiếm lại, vén tay áo lên xông đến trước mặt Thu Vũ Tuyền.

Trong quá trình này Thu Vũ Tuyền lại chém ba nhát kiếm về phía hắn, nhưng vẫn không hề có chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này, Khương Thành đã nắm chặt lấy cổ tay trắng trẻo của nàng.

“Rốt cuộc ngươi đang làm cái quái gì thế hả?”

Chương 1483: Thắng cũng thật mất mặt

Thu Vũ Tuyền bị hắn nắm lấy cổ tay giống như đột nhiên bừng tỉnh, lập tức từ trong trạng thái quỷ dị kia thoát ra.

Đồng tử của nàng lại khôi phục lại thần thái một lần nữa. Toàn thân cũng khôi phục lại sức sống sinh lực. Nhưng còn không đợi nàng làm bất cứ điều gì, lời chỉ trích trách mắng của Thành ca đã đổ ập xuống đầu nàng.

“Ngươi còn muốn làm gì nữa?”

“Coi thường ta như thế à?”

Cảm xúc của Thành ca vẫn khá xúc động. “Không nói đến căn nguyên ý cảnh, nhưng ngay cả Tiên lực cũng coi thường không thèm sử dụng.”

Thu Vũ Tuyền có chút sững sờ chết lặng.

Nàng cũng đã đoán trước được Khương Thành sẽ chặn được một kiếm kia một cách vô cùng kỳ lạ.

Nhưng nàng thực sự không thể ngờ được, thậm chí đến chặn hắn cũng không cần chặn, mà hắn lại trực tiếp miễn dịch luôn.

“Ta…”

“Ngươi cái gì mà ngươi? Ngươi có ý gì đây hả?”

Khương Thành nới lỏng cổ tay nàng, chống hông một cách khó chịu.

“Lần trước ngươi nói như thế nào? Ngươi muốn ở trước mặt vô số người đánh bại ta một cách quang minh chính đại, lúc ấy

nói nhiều đến mức đinh tai nhức óc, làm ta cũng có chút cảm xúc mãnh liệt sục sôi.”

“Còn cố ý báo danh chạy đến tiếp trận quyết đấu đỉnh phong này.”

“Vốn tưởng rằng sẽ là một trận kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, đủ để ghi vào trong đại chiến của sử sách, mà kết quả lại như vậy?”

“Ngươi lại dùng cả cách thấp kém chả bằng nỗi Tôi Thể cảnh để chiêu đãi ta?”

Lời này của hắn thật đúng là không phải đang làm bộ làm tịch sao, là thật sự có hơi căm tức phát cáu rồi.

Thu Vũ Tuyền muốn đánh bại hắn ở trước mặt mọi người.

Hắn sao lại không muốn đánh bại nữ nhân này ở trước mặt mọi người chứ?

Nha hoàn này gần đay càng ngày càng không tôn trọng Khương lão gia rồi, phải dùng một trận thất bại thảm hại để cho nha hoàn này nhớ lại gia phong một chút, để nàng biết được nha hoàn thì không thể trở mình thoát ra khỏi lòng bàn tay của Khương lão gia được.

Hơn nữa bây giờ tiếng tăm của muội tử Thu cũng khá lớn rồi, đánh bại nàng ở trước mặt mọi người, hẳn là sẽ phong cách hơn đánh bại Đạo Thánh.

“Đủ rồi!”

Bị hắn chửi một trận như vậy, Thu Vũ Tuyền cũng phát cáu.

Ta cũng đã dùng tuyệt chiêu kinh khủng nhất rồi mà ngươi vẫn còn nói những lời như vậy?

Nàng vô cùng hoài nghi Khương Thành đang cố ý làm mình nhục nhã, châm biếm mình.

“Ngươi thắng rồi thì thắng rồi, tội gì phải kỳ quái như thế.”

“Lần này ta thừa nhận, lần sau tuyệt đối sẽ không thua dưới tay ngươi nữa!”

Ý chí của nàng quả thực là vô cùng kiên cường dẻo dai.

Đổi lại là người khác, tuyệt chiêu kia hoàn toàn mất hiệu lực, sợ rằng đã sớm chịu đả kích lớn, tâm tính đã sớm mất cân bằng bị sụp đổ rồi.

Nói xong nàng liền rời đi.

Thành ca lập tức chặn nàng lại.

“Thế này mà thắng cái lông gì? Ngươi chiến đấu với tinh thần sa sút như vậy, cho dù ta thắng cũng không hề có sức thuyết phục.”

Căn bản hắn cũng không biết một kiếm kia chính là “Vô Đạo Kiếm”, cũng không biết bên ngoài đang chấn động vì hắn có thể ngăn chặn được.

“Người khác sẽ nhìn ta như thế nào hả? Không khéo còn cho rằng ta lợi dụng điểm yếu để ăn gian.”

“Không được, ngươi không thể như vậy được.”

Thậm chí hắn còn truyền âm.

“Hai người chúng ta đánh thêm trận nữa, lần này ngươi nghiêm túc lên một chút, tất cả Kiếm Đạo căn nguyên ý cảnh gì đó cũng sử dụng hết đi.”

“Đúng rồi, không phải ngươi có được sự chấp nhận của căn nguyên kiếm rồi sao, hẳn là còn có tuyệt chiêu, thế thì cũng dùng luôn đi, Thành ca ta tiếp nhận được.”

Vì để Thu muội tử phối hợp đánh nhau ngoạn mục một chút, thành toàn cho uy năng của mình, thậm chí hắn còn không tiếc lừa gạt người khác.

“Thực ra mấy năm nay ta vẫn luôn rất lười biếng tu luyện, thực lực hoàn toàn không có tiến bộ gì cả, ngươi muốn thắng ta hẳn là không khó đâu.”

“Hơn nữa với thân phận nha hoàn, ta bảo đảm không hạ đòn chí mạng còn không được à?”

Trong lòng Thu Vũ Tuyền thì lại đang nói ngươi có ngày nào không lười biếng?

Ngươi có tu luyện à?

Nàng đã không muốn trao đổi với cái tên điên bật hack này nữa rồi.

Bởi vì lời của cái tên này nghe thế nào cũng thấy khoe khoang, kiêu ngạo, khoác loác, nhân tiện lừa gạt chỗ ngoặt châm biếm mình.

Thành ca còn tính toán lại giữ lại một chút, nhưng lại phát hiện Thu Vũ Tuyền đã bị những người khác chặn lại rồi.

Nhìn kỹ thì thấy chính là một trong tám vị đại lão của vòng chung kết - Đấu Không Đạo Thánh.

Hắn cũng từ dưới đi lên.

Bởi vì lúc trước chi đội bảy người đó gần như bị diệt, trước mắt tám vị Đạo Thánh còn lại ở trong này, chỉ có ba vị đến từ Thiên Cung.

Trong đó vì Chí Nguyên Đạo Thánh đánh úp bao vây tấn công Ma Kiền Đạo Thánh, lúc này sợ bị trả thù nên kề sát Mộng Ngột Đạo Thánh, như kiểu ôm đùi.

Đối với nhừng Đạo Thánh như bọn họ mà nói, "trận chung kết" cuối cùng không phải là 49 chọn 7 mà là 8 chọn 7.

Những Đạo Tôn khác cũng chỉ là công cụ cung cấp niềm vui, làm nóng mà thôi.

Trước mắt Đấu Không Đạo Thánh ôm lấy Vân Đình, "bắp đùi" của đám người Tịch Phong giúp Ma Kiền giữ gìn trật tự của "thi đấu biểu diễn".

Đấu Không Đạo Thánh hiện nay đang ôm lấy đùi của đám người Vân Đình, Tịch Phong, giúp đỡ Ma Kiền giữ gìn trật tự của trận "thi đấu biểu diễn" này.

Hy vọng rằng cuối cùng bản thân không phải trở thành người kẻ xui xẻo duy nhất trong tám Đạo Thánh bị đào thải.

Cho nên, biểu hiện dục vọng của hắn vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn thấy kết cục của Thu Vũ Tuyền và Khương Thành ngay cả một cọng lông cũng không hề bị thương như vậy, Đấu Không Đạo Thánh lập tức nhảy ra.

Hắn giơ tay ra ngăn cản Thu Vũ Tuyền.

“Ngươi coi lời của bọn ta là gió thoảng qua tai?”

Thoát khỏi Khương Thành, Thu Vũ Tuyền lập tức đã trở thành mỹ nhân băng lạnh lạnh lùng.

Nàng chỉ thờ ơ lãnh đạm nhìn hắn, ngay cả một câu hỏi lại cũng lười chẳng buồn hỏi hắn.

Ánh mắt này giống như ánh mắt đang nhìn côn trùng vậy, khiến cho Đấu Không Đạo Thánh càng thêm khó chịu.

Hắn chỉ vào mũi ngọc của Thu Vũ Tuyền, nghiêm nghị quát lớn: “Vốn dĩ quy củ của cuộc tỷ thí này là để phân sống chết, hai người các ngươi vừa mới làm cái gì?”

“Cứ tùy tiện vung lung tung qua loa mấy kiếm như vậy, hai bên đến cọng lông ngọn tóc cũng không bị thương nói vài câu đã muốn lừa gạt mọi người?”

Lúc hắn quát hỏi mấy cường giả đứng đầu như Vân Đình, Tịch Phong, Mộng Ngột, Ma Kiền đều nhìn qua.

Biểu cảm của mỗi người đều vô cùng bình thản, cũng không ngăn cản.

Hiển nhiên, bọn họ cũng cảm thấy nhất định phải cho Thu Vũ Tuyền và Khương Thành một bài học, khiến hai người họ biết cái gì gọi là quy củ của cường giả đặt ra, cái gì gọi là ngoan ngoãn nghe theo.

Đấu Không Đạo Thánh cũng không biết, lúc này ánh mắt nhìn hắn của người xem ở bên ngoài tựa như nhìn một tên ngu xuẩn vậy.

Khương Thành trêu chọc Thu Vũ Tuyền một chút thì cũng thôi đi.

Ngươi cũng dám trêu chọc?

Chẳng lẽ ngươi cũng có thể ngăn chặn được một kiếm kia?

Bị hắn đuổi theo lải nhải như vậy, Thu Vũ Tuyền rốt cuộc cũng mở miệng.

“Đó là quy củ của các ngươi, không liên quan gì đến ta.”

Nàng đến đây tham gia đại hội Thông Thần này chính là đến để đánh bại Khương Thành, những người khác cho dù có

mạnh mẽ thế nào cũng chỉ là gió thoảng mây bay thôi.

Cái gì mà quy củ "vòng chung kết" từng đôi chém giết, từ lúc bắt đầu nàng đã không nghe lọt tai, càng không coi ra gì.

Nhất là vừa mới thua một cách dứt khoát như vậy, tâm tình đang không tốt.

"Không muốn chết thì cút đi."

Nàng vừa nói câu này xong, bảy vị Đạo Thánh còn lại ở bên trong sân suýt chút nữa nghi ngờ lỗ tai của mình.

Nữ nhân này cũng quá là ngạo mạn rồi?

Lại có thể dùng cái chết để uy hiếp một Đạo Thánh, hơn nữa đằng sau lưng Đạo Thánh kia còn có vài vị Đạo Thánh còn mạnh hơn đứng đằng sau.

Quả thực là muốn quăng lên trời!

Tuyền muội tử là tri âm duy nhất ở đây cũng là Khương Lão gia.

Thậm chí Thành ca còn không hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác thấy có nguy cơ, chẳng lẽ Thu Vũ Tuyền cũng ngấp nghé vị trí bảo tọa vua làm màu của mình sao?

"Hà!"

"Ha ha ha ha ha…."

Đấu Không Đạo Thánh giận quá hóa cười.

Cũng giống như Khương Thành, hắn cũng chưa từng nhìn thấy một kiếm kia.

Cho nên bây giờ hắn cảm thấy bản thân mình đã chịu một khiêu khích nghiêm trọng, căm phẫn rời khỏi.

"Thu Vũ Tuyền, thật sự tưởng rằng Đế Kiếm Tinh Chủ ngươi có thể tạo phản rồi? Thật sự tưởng rằng Hải Tuyền thứ sáu thì mạnh hơn thực lực của ta ư?"

"Ai cho ngươi ảo tưởng thế?"

"Nói thật cho ngươi biết, bánh xe kia bọn ta căn bản khinh thường không thèm dùng hết toàn lực."

“Đại hội Thần Thông này là nơi Đạo Thánh nói chuyện. Cái gọi là Thiên Cung Song Kiêu của các ngươi, cái gì cũng không phải!”

Chương 1484: Một kiếm kia là thật đó

Ở bên trong sân lúc này đã có không ít trận chiến đấu đều quyết định sống chết.

Hơn ba mươi vị Đạo Tôn đã ít đi mười vị rồi.

Mà những người còn lại căn bản không kịp đắc chí, bọn họ biết đằng sau vẫn còn nữa.

Nghe những lời chói tai của Đấu Không Đạo Thánh, biểu cảm của bọn họ đều không được tự nhiên.

Có năm người dứt khoát lựa chọn rút lui ngay tại trận, không muốn lại phải chịu bị làm cho nhục nhã như khỉ làm xiếc nữa.

Nhưng những người còn lại thì vẫn ôm một tia hy vọng.

Cảnh tượng này làm cho những Đạo Tôn ở trong sân càng thêm đắc ý.

“Ba vòng trước cùng so tài với chúng ta, thậm chí còn có vài người riêng lẻ xếp đến trước mặt chúng ta, cũng để cho các ngươi sinh ra ảo tưởng không thực tế.”

“Bây giờ cũng nên đến lúc tỉnh mộng nhận rõ hiện thực rồi.”

Khóe miệng của Đấu Không Đạo Thánh hiện lên vẻ giễu cợt nồng đậm.

“Thu Vũ Tuyền, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn.”

“Hoặc là tìm một Đạo Tôn đánh tiếp.”

“Hoặc là bị ta giết chết.”

Vì để tăng thêm cảm giác áp bức, hắn còn tế ra Đạo Khí và pháp tắc Không gian.

Nhưng mà những hành động này giống như là mở ra một công tắc nào đó.

Lúc đầu cả người Thu Vũ Tuyền đều lộ ra khí tức sống lạnh, sau khi cảm nhận được pháp tắc không gian bao phủ đến đây, lập tức bèn thay đổi hình thức chiến đấu khác.

Nàng lại rút kiếm của mình ra một lần nữa, sau đó nhắm ngay vào Đấu Không Đạo Thánh.

“Ngươi lại dám chĩa kiếm vào ta?”

“Không lẽ ngươi muốn khiêu chiến với ta?”

Đấu Không Đạo Thánh có chút trở tay không kịp.

Hắn cảm thấy chỉ số IQ hơi bình thường một chút cũng nên biết phải chọn ai.

Thu Vũ Tuyền lấy kiếm chĩa vào hắn, hơn nữa còn phản ứng kéo căng chiến ý, quả thực là vượt xa dự kiến của hắn.

Cũng để hắn cảm nhận được vũ nhục càng thêm nồng đậm.

Lẽ nào ngươi cảm thấy càng dễ đối phó với những Đạo Tôn như ta?

Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta không giết chết được ngươi?

“Được, được lắm!”

Hắn giận quá hóa cười, sát ý xuyên qua cơ thể ra ngoài.

“Đây chính là tự tìm đường chết!”

“Cho dù ngươi có bao nhiêu cơ hội thì ta cũng cam đoan đều sẽ lần lượt giết chết ngươi…”

Giọng nói của hắn còn chưa dứt, thì một kiếm của Thu Vũ Tuyền đã hoán đổi thành “trạng thái Vô Đạo” chém xuống.

Sau đó âm thanh lải nhải lảm nhảm liền biến mất.

Bởi vì Đấu Không Đạo Thánh bị một kiếm này ngăn chặn khoảng không cắt thành hai nửa.

Không riêng gì người của hắn, mà tiên giáp tùy thân hắn, thậm chí còn có Đạo Kiếm ở trước ngực cũng bị cắt ngang.

Tất cả đều chia làm hai.

Cả Bí Cảnh đều yên lặng.

Nụ cười của bảy vị Đạo Thánh đều cứng đờ lại, giống như bỗng nhiên trở thành tượng điêu khắc.

Còn hai vị Đạo Tôn còn chưa đánh xong cũng đồng loạt ngừng lại.

Nhìn thi thể vô cùng thê thảm ở dưới mặt đất, bọn họ há to miệng, trong mắt đều là vẻ khó có thể tin được.

Thậm chí ngay cả Thành ca có kiến thức rộng rãi cũng suýt chút nữa bị dọa giật nảy mình.

Đây là loại tình huống gì thế?

Bởi vì đã sớm biết rằng Thu Vũ Tuyền là "Tiên Mẫu chuyển thế", hắn nhanh chóng đoán được Vô Đạo Kiếm.

Mà cuối cùng thì hắn cũng hiểu được, vừa rồi lúc Thu Vũ Tuyền "quyết đấu" với mình, vì sao lại vung ra mấy kiếm một cách quái lạ, không hiểu ra sao cả kia.

Cảm thấy mấy kiếm kia không kém cỏi một chút nào, càng không phải xiếc ảo thuật?

Mà là sát chiêu khủng bố một trăm phần trăm.

Hắn vuốt cằm suy tư một lúc, nếu nhìn như vậy thì vừa rồi nàng vẫn khá tôn trọng mình rồi.

Ngược lại là mình hiểu lầm nàng.

Nhưng một thắc mắc mới lại hiện lên trong lòng hắn.

Thu Vũ Tuyền có thể dùng được Vô Đạo Kiếm, chẳng lẽ… nàng đã khôi phục được trí nhớ của kiếp trước rồi sao?

Không nên như vậy nha.

Nếu nàng đã quay về làm Tiên Mẫu, vậy thì nàng không nên dùng tác phong của Thu Vũ Tuyền trao đổi với mình.

"Vậy kiếm kia… là chuyện gì thế?"

Âm thanh lắp ba lắp bắp của Vân Địch Đạo Thánh cắt ngang suy nghĩ của hắn, cũng đánh thức luôn vẻ mặt đờ đẫn của những người khác.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đấu Không Đạo Thánh bị một kiếm kia chém chết, sao có thể như vậy chứ?"

"Ta không tin, chuyện này quả thực là quá hoang đường."

"Nàng chỉ là Đạo Tôn, cho dù có nghịch thiên thì sao có thể làm được chuyện như vậy?"

Trước đó dựa theo cách nghĩ của bọn họ, vị trí của bảy vị Thần Quân cuối cùng chính là do tám vị Đạo Thánh bọn họ đến chia.

Bây giờ Đấu Không Đạo Thánh vừa chết, đã ít đi một người cạnh tranh, nên cũng không cần tranh đoạt nữa.

Vốn dĩ bọn họ nên vui mừng.

Nhưng lúc này ai còn có thể vui mừng được nữa?

Nhìn Thu Vũ Tuyền vẫn đứng sừng sững tại chỗ như cũ, toàn thân không có sinh cơ hoạt khí một chút nào, bọn họ chỉ cảm thấy cả người phát lạnh.

Một kiếm kia không những có chiến lực đáng sợ giết chết Đạo Thánh.

Mà còn vì thân thể tàn khuyết của Đấu Không Đạo Thánh còn ở nguyên tại chỗ vẫn chưa hồi sinh ở bên ngoài.

Nó có nghĩa là hắn đã chết hoàn toàn rồi.

Nguy hiểm!

Vô cùng nguy hiểm!

Đặc biệt là Chí Nguyên Đạo Thánh cuối cùng cũng hiểu được trước đó Minh Trần Đạo Thánh chết như thế nào.

Ngẫm nghĩ lại lúc ấy chọn chia nhóm đi diệt Thượng Vị Tinh Chủ, vài người vẫn còn muốn bốc thăm chọn trúng nhóm của Thu Vũ Tuyền, hắn chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc.

Bảy người gắt gao nhìn chằm chằm vào Thu Vũ Tuyền, thấy nàng cũng không có tấn công người tiếp theo, cũng không có bất cứ hành động nào, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Ma Kiền Đạo Thánh nhìn thoáng qua đám lão đại Vân Đình Tịch Phong Mộng Ngột ở đằng sau, lúc này mới thử thăm dò đàm phán thương lượng với nàng.

“Thu Vũ Tuyền, bọn ta công nhận địa vị của ngươi rồi.”

“Sau này ngươi có thể không cần chém giết với người khác nữa.”

“Vị trí Thần Quân chắc chắn sẽ để cho ngươi một chỗ.”

Đối mặt với một kiếm không nói đạo lý kia, bọn họ không thể không lựa chọn thỏa hiệp, dùng vị trí Thần Quân để trấn an.

Chỉ là Thu Vũ Tuyền ở đối diện vẫn không lên tiếng nào như cũ.

Hình như trong trạng thái căn bản không giống người sống này, nàng thật sự không có khả năng nói chuyện.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thế này cũng quá lạnh lùng rồi?

Cho dù không đáp ứng, tốt xấu gì cũng phải trả lời lại một câu.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, bầu không khí bên trong sân cứ dần dần trở nên có chút lúng túng.

Khiến cho người ta có cảm giác giống như đang nói chuyện với một khối băng lạnh vậy.

Bảy vị Đạo Thánh dần dần nhíu mày.

“Chẳng lẽ…”

“Chỉ là lực của một kiếm kia?”

“Đúng rồi, một kiếm kia tuyệt đối đã làm cạn kiệt cấm thuật đến cực độ đại giới.”

“Dùng xong một kiếm vừa rồi, nàng liền không chịu đựng được nữa, thậm chí còn rơi vào tình trạng sắp chết.”

Nếu như những người khác ở bên ngoài nghe được lời bàn tán của bọn họ nhất định sẽ tỏ vẻ đồng tình.

Các ngươi đoán sai rồi.

Kiếm kia của nàng không chỉ có thể vung ra một lần.

Còn tại sao mỗi lần giết người xong nàng lại ngừng lại bất động thì nguyên nhân cũng chỉ có chính Thu Vũ Tuyền mới biết được.

“Dọa ta sợ giật này mình.”

“Ta còn tưởng rằng nàng đã thay chúng ta thống trị toàn trường rồi chứ.”

“Hóa ra là cũng không thể.”

Nghĩ đến sự đáng sợ của kiếm vừa rồi, tất cả Đạo Thánh ở bên trong đều lộ ra sát khí, nào ai còn dám giữ Thu Vũ Tuyền ở lại

đây nữa?

Nhỡ đâu một lát sau nàng khôi phục lại bình thường thì sao?

“Tiêu diệt nàng!”

Dẫn đầu ra tay là Tịch Phong Đạo Thánh.

Trong khoảnh khắc lúc sự tấn công long trời lở đất bao phủ xuống, Thu Vũ Tuyền cuối cùng cũng cử động.

Lại là một kiếm từ đuôi đến đầu chọc lên.

Tất cả đều hệt như tái diễn lại cảnh Vô Ách Đạo Thánh bị giết lúc trước.

Chỉ có điều lần này đổi thành Đạo Thánh Tịch Phong lâu năm mà thôi.

Mà kết quả cũng không hề thay đổi một chút nào.

Vị cường giả xếp thứ hai vòng Hải tuyển, thực lực có thể sắp xếp vào ba cường giả đứng đầu toàn trường, bị cắt thành hai mảnh một cách dứt khoát nhanh gọn.

Một đời cường giả cứ bị thân tử đạo tiêu như vậy.

Tàn khu thân thể rơi xuống đất, không có cơ hội sống sót nào nữa.

Những Đạo Thánh khác ở đằng sau đang muốn rục rịch ngóc đầu dậy đều lạnh thấu tâm can ngay khoảnh khắc này.

Thậm chí bọn họ còn suýt chút nữa muốn lập tức rời đi, chạy thoát khỏi nơi nguy hiểm này, thoát khỏi nữ nhân đáng sợ ở bên cạnh này.

Chương 1485: Nàng chưa xuất chiến

Có điều, dường như cũng bởi vì Tịch Phong Đạo Thánh ngắt lời như vậy, Thu Vũ Tuyền cuối cùng cũng đang ở trong “trạng thái Vô Đạo” mà “thức tỉnh” lại rồi.

Nàng nhìn những Đạo Tôn khác ở xung quanh, rồi lại nhìn những Đạo Thánh như đại địch ở trước mặt.

Cuối cùng tầm mắt của nàng dừng ở trên người của Khương Thành.

“Bây giờ ngươi hẳn là nên biết, ta không nói dối.”

Ý của nàng là vừa rồi ta không hề làm xiếc ảo thuật.

Nói xong câu ấy nàng lập tức bay về Thông Thần Đài ở trên không.

Hành động này lại làm cho mọi người bị dọa nhảy dựng.

Thông qua Thông Thần Đài lại có thể trở thành Thần Quân.

Nhưng nếu muốn thông qua, thân thể nhất định phải có ba Thần Hoàn Ấn, thứ đồ ấy không nhìn được không sờ được cũng không cảm nhận được.

Không có ba Thần Hoàn Ấn mà xông vào Thông Thần Đài chính là tìm chết.

Thu Vũ Tuyền rõ ràng làm cho tất cả mọi người ở đấy phải khiếp sợ trừ Khương Thành và Lăng ra, nàng hà cớ gì phải tìm chết như vậy?

Mọi người nhìn bóng dáng cành bay càng xa của nàng rồi dần dần bừng tỉnh đại ngộ.

“Cực Minh Kính hẳn là ở trên người nàng.”

“Đúng vậy, nàng đã có ba Thần Hoàn Ấn, mà chính nàng cũng nhìn thấy rồi.”

“Số mệnh này thật sự là khiến cho người khác phải hâm mộ.”

Quả nhiên, chẳng mấy chốc Thu Vũ Tuyền đã leo lên đỉnh của đài cao kia.

Ngay sau đó, bóng dáng của nàng biến mất ở trong phạm vi cảm nhận của mọi người.

Sau đó kim quang của tên của Thu Vũ Tuyền lấp lánh rực rỡ ở trên màn trời.

“Nàng đã thật sự trở thành Thần Quân rồi!”

“Thần Quân đầu tiên xuất hiện rồi!”

Tiếng hoan hô của người bên ngoài đã vang lên như sấm dậy.

“Thật không ngờ, người đầu tiên trở thành Thần Quân lại là Đạo Tôn.”

“Nhưng mà thực chí danh quy mà, không phải sao?”

“Chính xác, sức chiến đấu của nàng cũng gần bằng với Khương Ẩn Hoàng.”

Suy cho cùng Khương Thành là người duy nhất ở đây có thể miễn dịch được kiếm kia.

Nhưng mà tâm tình của Khương Thành lúc này cũng không tốt lắm.

“Hừ, nàng chiếm được Cực Minh Kính rồi cũng không nói sớm.”

“Trước khi đi tốt xấu gì cũng nên tiết lộ cho lão gia ta một chút tin tức của Thần Hoàn Ấn chứ!”

Hắn đang oán giận phàn nàn, sáu vị Đạo Thánh ở trên đài lại bắt đầu giở trò rồi.

Thu Vũ Tuyền thoát khỏi cuộc tỷ thí, bọn họ cảm thấy chuyện này dù sao cũng nên thực sự đến phiên các Đạo Thánh nói chuyện chứ?

“Bây giờ vẫn còn lại sáu hạng ngạch Thần Quân, chúng ta vẫn còn lại sáu Đạo Thánh, đúng là vừa vặn mỗi người một cái.”

“Đúng vậy, ngược lại lại tránh phải tranh giành.”

“Nên dọn sạch trận đấu rồi.”

Ma Kiền Đạo Thánh lại đứng dậy một lần nữa.

“Mấy người Đạo Thánh các ngươi tiếp tục bắt cặp chém giết đi!”

Các Đạo Thánh ở trên sân suýt chút nữa thì tức giận chửi um lên.

Ngươi coi bọn ta là đồ điếc à?

Đều đã nói sáu Đạo Thánh mỗi người một vị trí rồi, lại còn bắt bọn ta chém giết lẫn nhau?

Tiếp tục chém giết có ý nghĩa gì không?

Thành ca lại có thêm hứng thú cười cười.

“Vậy mấy người Đạo Thánh các ngươi thì sao? Sao các ngươi lại không bắt cặp chém giết?”

Hắn vừa nói xong câu ấy, ánh mắt của tất cả sáu vị Đạo Thánh đều dừng lại ở trên người hắn.

Nhưng không đợi bọn họ mở miệng, vị Thượng Vị Tinh Chủ Bạch Niết còn sót lại cuối cùng ở trong này liền nhảy ra ngoài.

"Vừa rồi Khương Thành cũng không phân sống chết!"

"Hơn nữa, thậm chí nữ nhân ở phía sau hắn còn chưa ra tay!"

Bạch Niết Tinh Chủ chỉ vào Lăng, lớn tiếng nói: "Cho dù bọn ta có muốn bắt cặp chém giết cũng phải đợi bọn họ hoàn thành vòng thứ nhất!"

Thành ca cũng không nói gì.

Bản thân ngươi cũng còn khó bảo toàn, còn phải kéo người khác xuống nước, đó là cái tâm tính gì đây?

Lẽ nào phải bức Lăng phải thi đấu một trận, kéo dài thời gian một chút, ngươi mới có thể đón lấy chuyện tốt đẹp?

Bọn họ cũng không hề biết, Mộng Ngột Đạo Thánh già nhất có tư cách nhất ở bên trong Thiên Cung này cũng đã không nhịn được mà phải lùi về sau vài bước.

Đúng thế, hắn cũng nhận ra Chiến Đế.

Người khác đều cảm thấy Mộng Ngột Đạo Thánh ở cả đại hội Thông Thần đều vô cùng thận trọng, nhất là trận thứ tư, càng phát huy sự nhẫn nại đến cực hạn, kiên quyết không ra tay.

Nhưng có ai biết được, hắn bị Lăng dọa cho không dám lên tiếng, toàn bộ quá trình đều ngoan ngoãn thành thật co rúm lại.

Nhưng tiếc là những người khác lại không biết Lăng.

Ma Kiền Đạo Thánh ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhếch khóe miệng lên.

"Vậy sao? Nữ nhân này đã tránh được vòng đầu tiên rồi?"

Bạch Niết Tinh Chủ giống như dâng vật quý lên, lớn tiếng tố giác vạch trần: "Đúng vậy, ta vẫn luôn chú ý đến nàng, nàng lại trốn ở phía sau Khương Thanh chưa hề làm gì cả!"

Không riêng gì hắn mà lại có cả ba vị Đạo Tôn khác cũng lên "làm chứng".

"Đúng, ta cũng thấy vậy."

“Nàng căn bản chưa xuất chiến!”

“Nàng mưu toan lừa gạt để qua ải trót lọt, hoàn toàn không coi chư vị tiền bối ra gì!”

Ma Kiền Đạo Thánh bày ra vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Bạch Niết Tinh Chủ cười cười.

“Vậy thì để ngươi ra tay, dọn sạch nàng đi.”

Bạch Niết Tinh Chủ sửng sốt, vạch trần chuyện này không phải nên là có công sao, sao lại bắt mình phải đấu thêm một vòng nữa?

Nhìn ánh mắt trêu tức như mèo vờn chuột đồng của nhóm Đạo Thánh kia, hắn cũng biết ở đây không đến phần mình nói chuyện, phải ngớ người một lúc rồi cũng chỉ có thể phục tùng.

Cẩn thận suy nghĩ lại, nữ nhân ở phía sau Khương Thành kia toàn bộ quá trình đều chỉ là được kéo lên, thực lực chắc chắn là vô cùng yếu.

Đánh thêm một trận thì đánh thêm một trận.

Thế nên hắn đã tế ra Đạo Khí và Pháp Cảnh, vọt đến trước mặt Lăng.

“Đi chết đi!”

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ba vị Thiên Đế bên trong Tử Tiêu Điện đều không nhịn được cười trên nỗi đau của người khác.

“Đây thật sự là chán sống rồi.”

“Nhưng hình như Chiến Đế đã từng nói, nàng sẽ không can thiệp vào những người khác.”

“Nếu như nàng giết Bạch Niết Tinh Chủ, vậy thì không phải là nói một đằng làm một nẻo à?”

Tu Đế hừ lạnh một tiếng: “Đợi sau khi nàng đi ra, ta nhất định phải hỏi cho ra nhẽ, xem nàng còn có gì có thể nói hay không!”

Lăng cũng không tiếp chiến giống như bọn họ dự đoán.

Bởi vì Thành ca không cho phép.

Hắn chỉ coi Lăng là một tiểu công chúa có xuất thân tôn quý, đối với thực lực của nàng cũng không hề tin tưởng một chút nào.

Lỡ như nữ nhân này bị Tinh Chủ ở đối diện đào thải rồi, chính mình há chẳng phải bồi thường gấp mười sao?

Hắn liền vội vàng ngăn ở phía trước Lăng.

Tức Vũ Kiếm trực tiếp chĩa thẳng vào Bạch Niết Tinh Chủ ở đối diện.

“Khương Thành, ngươi có ý gì đây?” Sắc mặt Bạch Niết khẽ biến.

Mặc dù hắn cũng chướng mắt Khương Thành, nhưng hẳn là so với Lăng thì khó đối phó hơn một chút?

“Nàng được ta bảo bọc, ngươi nói ta là có ý gì đây?”

Nói xong câu đó, hắn còn cố ý quay đầu liếc nhìn Lăng một cái.

Người sau thực sự Thượng Đạo, lập tức hoán đổi thành kiểu mẫu fan girl: “Ôi, Thành ca anh minh thần võ thật là có khí phái, người ta rất cảm động đó…”

Thành ca cảm thấy hài lòng hả dạ, nhưng Bạch Niết Tinh Chủ ở đối diện thì rất khó chịu.

“Đây là ngươi chống lại ý của chư vị trưởng bối Đạo Thánh, phá hỏng quy củ của bọn họ!”

“Ta thấy có phải ngươi cũng không coi các vị tiền bối ra gì phải không!”

Nghênh đón Bạch Niết Đạo Thánh cùng với vài vị Đạo Thánh vẻ mặt ý vị thâm trường ở phía sau hắn, nụ cười của Khương chưởng môn chân thành, gật đầu.

“Ngươi nói chí phải, ta thật sự không coi bọn họ ra gì.”

Hắn cũng không coi quy củ gì mà bắt cặp chém giết từng đôi ra gì.

Các ngươi định ra quy củ của các ngươi, ta nên làm như thế nào thì làm như thế ấy.

Bây giờ mấy tên Đạo Thánh này nhảy nhót đủ rồi thì cũng chính là lúc hắn đập bọn họ xuống.

“To gan!”

“Ngông cuồng!”

Không riêng gì Bạch Niết Tinh Chủ mà mấy vị Đạo Tôn khác cũng phải quát lớn theo.

Ma Kiền Đạo Thánh mặt trầm như nước.

“Bạch Niết Tinh Chủ, giết chết lũ hề này đi!”

Thu Vũ Tuyền thì cũng thôi đi, hắn không tin tên còn lại của “Thiên Cung Song Kiêu” kia cũng thần kỳ như vậy.

Ta không trấn áp được Thu Vũ Tuyền, còn không trấn áp được Khương Thành ngươi à?

Nháy mắt sau đó, kiếm quang cuồn cuộn như sao biển liền tràn đầy tầm mắt của hắn!

Chương 1486: Người mạnh nhất

Ở trước mặt pháp tắc không gian ước chừng phải hơn ba mươi đạo căn nguyên của Khương Thành, Bạch Niết Tinh Chủ gống như gió cuốn lá rách.

Ngay cả nửa giây cũng không thể chống đỡ.

Pháp cảnh của hắn căn bản không thể tế ra kịp thời.

Cả người cũng bị sức mạnh khủng bố mãnh liệt giống như Cự Long càn quét kia cắn nuốt.

Mà những người khác ở bên cạnh thậm chí còn không có phải ứng gì.

Khương Thành cũng đã vượt qua đám cặn bã đã bị mình nghiền thành bột mịn, giết đến trước mặt Ma Kiền Đạo Thánh.

“To gan!”

Ma Kiền Đạo Thánh có nằm mơ cũng không thể ngờ được, một Đạo Tôn lại dám chủ động giết mình.

Càng không thể ngờ được, tất cả chuyện này lại đến bất ngờ như vậy.

Hắn vừa kinh vừa sợ, căn bản không có chuẩn bị chiến đấu.

Lúc hắn đang lo liệu chuẩn bị thì lại phát hiện pháp tắc không gian của mình đã không điều động được nữa.

Ở bên trong vùng không gian kia, pháp cảnh của Khương Thành hoàn toàn vùi lấp hắn.

Mang theo thế giới Kiếm đạo thập tam trọng có Sinh Diệt Kiếm Tâm, cứ một lần rồi lại một lần rửa tội cho hắn.

Ma Kiền Đạo Thánh bị đánh cho đến mức choáng váng.

Cả đời này của hắn đều chưa từng đụng phải thế công mạnh mẽ ác liệt như thế này, khiến cho hắn căn bản không thể tổ chức được bất cứ đòn phản kích nào hữu hiệu.

Từ lúc bắt đầu thì hắn đã hết hơi thở hổn hển, ra sức thi triển Tiên Lực và Lực Thánh Hồn của mình ra.

Hy vọng có thể mượn cơ hội để tạo ra pháp cảnh.

Nhưng mà không có tác dụng gì, hai phương diện này, Khương Thành không kém hắn một chút nào.

Hắn lại ký thác hy vọng ở trên Thánh Lực.

Nhưng mà chuyện này cũng chỉ như muối bỏ biển thôi…

Hai phương diện khác của hai người có khoảng cách quá lớn, lớn đến mức Thánh Lực căn bản không xoay chuyển được xu hướng suy tàn.

Bàn về thực lực của Ma Kiền Đạo Thánh, phải mạnh hơn một bậc so với Phục Lãng Đạo Thánh lúc trước đã chết ở trong tay Khương Thành.

Nhưng Phục Lãng Đạo Thánh dù sao thì cũng là người khai chiến pháp tắc không gian chống đỡ.

Mà ngay từ lúc bắt đầu Ma Kiền Đạo Thánh đã bị đánh đến mức không thể khai triển pháp tắc không gian ra được.

Phàm là căn nguyên của hắn có chút dấu hiệu ngoi đầu lên, đã lập tức bị pháp cảnh của Khương Thành mạnh mẽ nghiền ép xuống.

Dưới loại tình huống như này, hai đầu phòng công của hắn đầu không đạt được chống đỡ của pháp cảnh, biểu hiện còn kém xa Phục Lãng Đạo Thánh trước đó.

“Dừng tay!”

Vân Đình Đạo Thánh cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Sau khi hai vị Đạo Thánh Đấu Không và Tịch Phong bị giết, đội hữu của hắn còn lại càng ngày càng ít.

Nếu như Ma Kiền Đạo Thánh lại bị chém chết nữa thì không có lợi cho hắn chút nào.

Dưới tình huống như vậy, hắn bắt buộc phải ra tay bảo vệ Ma Kiền.

“Khương Thành, ngươi dám!”

Khương Thành đương nhiên dám rồi, trên đời này không có chuyện gì là hắn không dám làm cả.

Ánh sáng chói lọi của pháp cảnh chiếu rọi cả Thiên Đạo Bí Cảnh, ngăn chặn toàn bộ công kích của Vân Đình và ba vị Đạo Thánh khác ở bên ngoài một cách gắt gao.

“Không…”

Ma Kiền Đạo Thánh đã bị biển Kiếm Đạo cắn nuốt hoàn toàn thét lên một cách thê lương thảm thiết.

Hắn cách vị trí Thần Quân gần như vậy rồi, chỉ cần cố một chút nữa thôi là hắn có thể thành công.

Sao có thể cam tâm việc sắp thành lại hỏng như thế này được?

Trong nháy mắt lúc sắp chết, trong lòng hắn cuối cùng cũng dâng lên sự hối hận vô cùng.

Sau khi Thu Vũ Tuyền rời sân đấu, hắn cảm thấy lần này hẳn là sẽ không xuất hiện nhân tố ngoài ý muốn gì nữa.

Hoàn toàn không coi Khương Thành ra gì.

Mà bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu được, chiến lực trên trần của đại hội Thông Thần không phải bọn họ, cũng không phải Thu Vũ Tuyền mà là Khương Thành - người từ lúc bắt đầu đã bị coi là “tên ăn gian”.

Ba trận trước mấy người Đạo Thánh bọn họ không phải là nhân vật chính, đến trận thứ tư này cũng vẫn không phải!

Đá một tấm sắt ở chỗ Thu Vũ Tuyền, lại chạy đến đá một tấm sắt ở chỗ Khương Thành.

Đây quả thực là tự tìm đường chết mà.

Sớm biết như vậy, thì lời ngon tiếng ngọt nào bọn họ cũng lôi ra, làm sao lại có kết cục như giờ phút này chứ?

Hắn vẫn còn không biết, bị Khương Thành giết chết cũng không phải đơn giản chỉ bị đào thải như vậy đâu.

Bóng tối vĩnh hằng lan khắp hồn hải của hắn, vị cường giả này tung hoành hơn năm mươi tỷ năm đã đi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Vân Đình không thể cứu được hắn.

Mặt khác ba vị Đạo Thánh kia cũng không thể cứu hắn được.

Cảnh tượng này làm rung động tất cả mọi người ở trong sân và ngoài sân một cách sâu sắc.

Cũng làm cho bọn họ có nhận thức hoàn toàn mới đối với tổng thể thực lực của Khương Thành.

Kiên quyết chống lại sự vây công của bốn vị Đạo Thánh, mạnh mẽ cưỡng ép chém giết một vị Đạo Thánh uy tín lâu năm…

Một vị Đạo Tôn lại có thể làm được đến bước này?

“Sinh diệt!”

Vô số Tiên nhân bên ngoài lại ồn ào nhốn nháo lên.

“Hóa ra là Khương Thủ Tọa cũng biết Sinh Diệt Kiếm Tâm!”

“Trời ạ, hắn nắm vững hai môn Kiếm đạo thập tam trọng, thật là đáng sợ.”

“Chẳng lẽ trận trước người có được sự công nhận của căn nguyên kiếm chính là hắn ư?”

“Rốt cuộc là hắn mạnh mẽ như nào?”

”Vân Đình Đạo Thánh hẳn là không phải đối thủ của hắn…”

Khoảnh khắc này, Khương Thành dĩ nhiên đã trở thành Thần Quân được chọn danh xứng với thực nhất trong cảm nhận của mọi người.

Cũng không còn ai nói hắn làm càn gian dối nữa.

Bởi vì đây chính là thực lực mạnh nhất không hề giả bộ.

"Năm nay nếu như đại hội Thông Thần có tên người đứng đầu thì chắc chắn là hắn."

"Đúng thế, mặc dù kiếm kia của Thu Vũ Tuyền khủng bố, nhưng mà hết lần này đến lần khác không có hiệu quả với hắn…"

"Toàn bộ phương vị đều lớn mạnh không có góc chết!"

Vô số lời nghị luận ùn ùn kéo đến, vang vọng khắp các ngõ ngách của Lan Đài.

Sắc mặt của ba vị Thiên Đế bên trong Tử Tiêu Điện u ám.

Đây là tình cảnh mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

Khương Thành không chết trong cuộc so tài, ngược lại còn có được sự ủng hộ với sùng bái của vô số Tiên Nhân.

Thu Vũ Tuyền vừa mới ra trận, bình tĩnh nhìn hình tượng ở trên Truyền Ảnh Trận, trong lòng sớm đã dời sông lấp biển.

Nàng đã đoán được tổng thể thực lực của Khương Thành sẽ rất mạnh, là người mà tất cả mọi người ở trong này coi trọng nhất.

Nhưng cho đến giờ phút này, nàng mới phát hiện rằng bản thân vẫn còn đánh giá thấp hắn.

Thần Hồn, Tiên Lực hoàn toàn không thua kém của Đạo Thánh, vượt xa pháp tắc không gian của Đạo Thánh bình thường, còn có hai bộ Kiếm Đạo Ý Cảnh Thập Tam Trọng!

Quả thực khiến nàng khó mà tưởng tượng được.

Nếu như vừa rồi lúc nàng quyết đấu với Khương Thành, lúc vừa mới lên đã không sử dụng "Vô Đạo Kiếm" thì nàng cũng sẽ bị đánh cho đến mức không thể nghỉ xả hơi, phía sau rất có thể căn bản cũng không còn cơ hội để thi triển gì nữa.

Đám người Vân Đình Đạo Thánh ngừng lại.

Nhìn lên thi thể của Ma Kiền Đạo Thánh đã vỡ thành mảnh vụn ở trên đất, trong lòng mấy người đã tỏa ra khí lạnh.

Lại không thể hồi sinh?

Sao có thể như thế?

Thậm chí lúc này bọn họ còn thật sự bắt đầu tin rằng danh xưng "Thiên Cung Song Kiêu" này là ông trời định trước.

Bởi vì hai người đều làm được chuyện phá vỡ luật thép.

Đối mặt với Khương Thành cả người đều có hơi thở thần bí lượn lờ xung quanh, một chút kế hay hắn cũng không có, hắn chỉ có thể lại lựa chọn nhượng bộ thôi.

"Khương Thành, bọn ta tán thành thực lực của ngươi."

"Trong danh sách sáu người con lại có một phần của ngươi, kế tiếp ngươi và ta dừng tay như này không can thiệp vào chuyện của nhau nữa, ngươi thấy thế nào?"

Nghe được câu nói này, mọi người đều cảm thấy thổn thức.

Không lâu trước đó, tám vị Đạo Thánh này còn là hạng người vô cùng cường thế đấy!

Thế mà bây giờ lần lượt bị ép phải thỏa hiệp.

Cái gọi là Đạo Thánh Chủ Tể toàn trường đã bị Thu Vũ Tuyền và Khương Thành đánh cho thất linh bát lạc, chẳng khác nào một chuyện cười.

Mà hết lần này đến làn khác Khương Thành còn lắc đầu.

"Không thể nào."

"Ngươi có ý gì?"

Vân Đình biến sắc: "Lẽ nào ngươi lấy sức lực của một mình ngươi đi đối đầu với năm người bọn ta ư?"

"Ngươi cho rằng bọn ta thật sự sợ ngươi?"

"Không, không, không, ngươi hiểu lầm rồi."

Thành ca quay đầu, chỉ về phía Lăng ở sau lưng mình.

"Ta còn có đội hữu muốn đi theo, một vị trí Thần Quân hiển nhiên không đủ."

“Ngươi nói cái gì?”

Không chỉ riêng Vân Đình, sắc mặt của mấy vị Đạo Thánh khác cũng lập tức thay đổi.

“Ngươi nói đùa gì vậy?”

“Nàng cũng xứng làm Thần Quân ư?”

“Quả thực là sai lầm nghiêm trọng!”

Chương 1487: Lựa chọn của Mộng Ngột Đạo Thánh

Không riêng gì đám người Vân Đình mà mấy vị Đạo Tôn còn lại ở trong sân cũng cảm thấy vô cùng hoang đường.

Mặc dù bọn họ không biết Lăng, nhưng cũng đã có ấn tượng từ trước.

Đó không phải là Tiên Nữ may mắn ba vòng trước đều phải dựa vào sự giúp đỡ của Khương Thành mới qua ải được sao?

Nàng có thể vào được đến vòng thứ tư này cũng coi như cất nhắc rất kĩ rồi?

Thế mà còn dám vọng tưởng đến vị trí Thần Quân?

Quả thực là trò đùa của cấp Tiên giới.

Nhưng mà thái độ của Thành ca lại rất kiên quyết.

“Hoặc là cho nàng một vị trí, hoặc là nhất phách lưỡng tản, trực tiếp khai chiến!”

Nếu Lăng làm Thần Quân không được, hắn phải trả giá bồi thường gấp mười.

Bây giờ Thành ca thà rằng bản thân mình không làm được, cũng phải để em gái lên làm, quả là “cao thượng”.

Đương nhiên Vân Đình không thể chấp nhận chuyện này được.

Một mình Thành ca thì còn dễ nói, dù sao thì vị trí của sáu vị Thần Quân, trừ năm vị Đạo Thánh ra thì vừa hay còn một chỗ trống.

Lăng muốn làm Thần Quân, vậy thì có nghĩa là phải đào thải một người trong năm vị Đạo Thánh.

“Chuyện này không có gì để nói cả!”

“Nếu ngươi đã muốn khai chiến, vậy thì chuẩn bị tiếp nhận bao vây tấn công đi.”

Hắn hung hãn rút Đạo Kiếm của mình ra.

Ba vị Đạo Thánh khác cũng nhảy ra ngay lập tức.

“Đúng vậy! Bọn ta tuyệt đối không chấp nhận chuyện này!”

“Khai chiến thì khai chiến!”

“Khương Thành, ngươi cho rằng một mình ngươi có thể chiến thắng được nhiều người bọn ta như vậy sao?”

“Vốn định giữ lại mặt mũi cho ngươi, kết quả ngươi lại không cần.”

“Nếu đã như vậy, vậy thì đừng mong nhận được cái gì hết!”

Nếu như người đứng đối diện là Thu Vũ Tuyền thì bọn họ chắc chắn không dám chống lại.

Bởi vì Vô Đạo Kiếm không thể tìm được dấu vết, thật sự là không có nguyên tắc gì cả!

Thoát ra khỏi phạm vi tu luyện, khiến người ta hoàn toàn không nghĩ ra nên ngăn cản như thế nào.

Mà mặc dù tổng thể thực lực của Khương Thành mạnh hơn so với Thu Vũ Tuyền, nhưng pháp cảnh, Kiếm Đạo, Tiên Lực của hắn tốt xấu gì cũng là phương thức chiến đấu thông thường.

Bọn họ cảm thấy, năm Đạo Thánh cùng bao vây tấn công hẳn là có thể thắng được.

Vài người đang muốn xông lên liền phát hiện Mộng Ngột Đạo Thánh vẫn đứng im tại chỗ như cũ.

Vân Đình Đạo Thánh vội vàng hỏi thăm.

“Mộng Ngột đạo hữu, tên này quá càn rỡ, ta với ngươi liên thủ lại chém chết hắn được không?”

Bốn đánh một, hắn vẫn thật sự không dám đảm bảo sẽ không xuất hiện thương vong.

Hơn nữa, Mộng Ngột là Đạo Thánh lâu năm của Thiên Cung này, vậy cũng ổn thỏa vững vàng hơn.

Nhưng mà đối với lời mời của hắn, Mộng Ngột Đạo Thánh lại không có hứng thú gì cả.

“Khụ, ta thì thôi đi.”

Nói đùa à, nữ nhân đứng ở sau lưng Khương Thành, các ngươi phải chĩa mũi nhọn vào tiên nữ may mắn ấy, nhưng mà Chiến Đế mới là người mạnh nhất Thiên Cung mà!

Mấy người lại có thể mời hắn cũng đứng lên đối nghịch với Chiến Đế?

Hắn cảm thấy não của mấy người này quả thực là bị bệnh nặng rồi, nếu không sao lại đưa ra cái loại đề nghị tự đâm vào chỗ chết trăm triệu năm não bị tắc động mạch cũng không nghĩ được thế chứ.

“Ta tán thành cho Chiến… vị tiên nữ kia một vị trí.”

Mặc dù hắn cũng không biết vì sao Chiến Đế lại muốn chạy đến đây làm Thần Quân, nhưng nếu nàng đã muốn chơi, vậy thì mình chắc chắn phải toàn lực phối hợp với nàng.

“Ngươi nói cái gì?”

Vân Đình suýt nữa thì tưởng mình nghe nhầm.

“Mộng Ngột, ngươi điên rồi à?”

“Tiên nữ không có năng lực như nàng ta, nàng dựa vào cái gì mà chen với Đạo Thánh đi làm Thần Quân?”

“Nàng có thiên phú và thực lực gì mà có sức thuyết phục được chứ?”

“Không có cái gì cả, cho dù bọn ta có tán thành thì cấp cao Thiên Cung cũng sẽ không đồng ý!”

Hắn chỉ tay vào Lăng, nói một cách không hề kiêng nể một chút nào: “Nếu nàng lên làm Thần Quân, vậy thì sẽ là sự sỉ nhục của Thần Quân, bôi nhọ toàn thể Thần Quân!”

Mộng Ngột Đạo Thánh đồng tình nhìn hắn một cái.

Lão huynh, ngươi thật sự là can đảm lắm.

Những Thiên Đế khác cũng không dám nói câu này, ngươi lại dám nói.

Người ta quả thật không thích hợp làm Thần Quân, bởi vì người ta còn cao quý hơn Thần Quân.

Ngươi muốn phi nước đại trên đường chết, ta cũng không thể tháp tùng được.

"Không không không, ta không cho rằng như vậy, vị tiên tử này vừa thấy đã biết là người bất phàm, chúng ta khó mà đạt được đến một phần vạn của nàng!"

Để tránh bị Lăng giận cá chém thớt, Mộng Ngột từ trước đến nay không thích nói chuyện cũng coi như đã cố.

"Nếu như nàng nguyện ý làm Thần Quân, vậy thì nàng sẽ là vinh hạnh cho vị trí Thần Quân này, vị trí Thần Quân này cũng sẽ vì vậy mà có ý nghĩa trình tự càng cao hơn!"

Hắn hít một hơi thật sâu, vung tay hô to.

"Đó chính là vinh quang của toàn thể Thần Quân!"

Đám người Vân Đình bị hắn hét cho mơ hồ lờ mờ, ngay cả Thành ca cũng có chút ngạc nhiên há hốc mồm.

Lão huynh, cho dù nữ nhân này là con riêng của Thiên Đế nào đó thì ngươi cũng không thể khoác loác quá đáng như vậy được?

Chẳng lẽ ngươi chính là nhân vật cấp ngôi sao sáng biết nịnh hót đấy ư?

Vậy đúng là thất kính thất kính quá.

"Mộng Ngột, ta thật sự nhìn lầm ngươi!"

Vân Đình Đạo Thánh vô cùng giận giữ.

"Không ngờ được ngươi lại mê muội như vậy, hơn nữa lại nịnh hót đến mức làm cho người khác tức lộn ruột…"

Mộng Ngột Đạo Thánh thấy sắc mặt của Lăng vẫn không thay đổi, đứng im ở bên kia như cũ, cho rằng nàng vẫn không hài lòng đối với thái độ của mình, trong lòng lại càng bất an.

Vì thế đã dứt khoát rút ra một vòng Đạo Khí hình tròn.

Đồng thời còn tế ra Bí Bảo của chính mình nữa.

“Ngươi dám nhục mạ nàng thì cũng chính là kẻ thù của ta!”

Nói xong hắn cũng không để ý đến bên cạnh Vân Đình còn có ba vị Đạo Thánh khác mà ngang nhiên xông đến chém giết.

Thậm chí ngay cả Chí Nguyên Đạo Thánh ở bên cạnh hắn cũng bị làm cho choáng váng.

Đây rốt cuộc là tình huống gì vậy?

Mà Vân Đình Đạo Thánh bỗng nhiên lại gặp phải công kích lại càng giận dữ như vậy.

“Hay lắm Mộng Ngột, đây là do ngươi bức ta.”

Là Đạo Thánh già nhất có tư cách nhất ở đây, hắn cũng không dễ trêu chọc như vậy.

Trường kiếm kia run lên, Thế giới Kiếm đạo thập nhị trọng trùng trùng điệp điệp, dưới sựu gia trì pháp cảnh và tiên lực của mấy chục tỷ năm, cả trời đất bí cảnh đều biến sắc, tựa như thần uy buông xuống.

Cùng lúc đó, một bí bảo hình chủy thủ đen nhánh cũng vẽ ra một đường khói bụi, bỗng nhiên giết vào trong pháp cảnh của Mộng Ngột Đạo Thánh.

Tình hình của Mộng Ngột Đạo Thánh càng nguy cấp hơn!

Hắn vội vàng lớn tiếng rống to: “Khương Thành, ngươi còn không mau nhân cơ hội này mà giết một tên đi?”

“Chí Nguyên, U Hoàn, mau chóng đến đây giúp ta!”

Hai người đều là Đạo Thánh của Thiên Cung, vừa rồi đều ôm lấy đùi của hắn.

Hai người này đến bây giờ cũng không nắm rõ được tình huống.

Là Thủ Tọa Đại Mộng Tư, từ trước đến nay không phải là người trứ danh không hỏi thế sự sao?

Lần này sao lại hăng hái giúp đỡ một nữ tiên như thế?

Nhưng mà dù sao thì Mộng Ngột cũng là nhân vật lĩnh quân của Thiên Cung Tiên, hai người vội vã đuổi theo, lấy ba địch một vây đánh Vân Đình.

Mà Khương Thành cũng bị gọi tên kia cũng dở khóc dở cười.

Hắn vốn còn đang tính lấy một chọi năm, lần này e là lại phải mở hệ thống hack rồi.

Dù sao thì nếu dùng Kiếm Đạo hoàn mỹ này, sẽ hôn mê một lúc, hơn nữa còn có thể phá hủy Thông Thần Đài và toàn bộ Bí Cảnh này nữa.

Đến lúc đó ai thừa nhận Thần Quân?

Bản thân ngã xuống cũng không có chuyện gì, Lăng cũng ngã xuống thì sẽ phải bồi thường gấp mười lần.

Kết quả không ngờ được rằng Mộng Ngột Đạo Thánh lại phản bội, hơn nữa còn xông vào tuyến đầu hăng hái như vậy.

Người ta đều đã ngăn chặn Vân Đình Đạo Thánh, tạo ra cơ hội cho chính mình, hắn đương nhiên không thể nào nhìn được.

Mắt thấy vị Đạo Thánh cuối cùng chạy đến giúp đỡ Vân Đình, hắn lập tức vọt tới, chặn đường những người này lại.

Dù sao thì người này vừa mới kêu đánh kêu giết với mình.

Hai trận đại chiến cuồn cuộn ngất trời đã tiến vào đến hồi gay cấn.

Khương Thành bên này không có chút áp lực nghiền ép thấp thỏm nhớ mong, mà bên kia cũng đang phân chia thượng phong hạ phong như thế.

Chỉ có điều, người chiếm ưu thế lại là Vân Đình Đạo Thánh lấy một địch ba!

Tu vi tiên lực của Đạo Thánh lâu năm đã sâu không thể lường được, thậm chí còn có thể vượt xa trình tự của Đạo Thánh.

Mà Thánh lực của hắn lại càng áp đảo ba vị Đạo Thánh kia.

Điều khiển chuôi bí bảo chủy thủ nhánh này đúng là quấn pháp cảnh của ba người đến mức vỡ nát.

Chương 1488: Ánh sáng của Đạo Tôn?

Nếu không phai Mộng Ngột Đạo Thánh nội tình thâm hậu như vậy, không ngừng lấy căn nguyên mộng đi quấy nhiễu làm trì trệ thế tấn công của Vân Đình, chỉ sợ hai vị Đạo Thánh Chí Nguyên và U Hoàn chẳng mấy chốc đã bị chém giết.

Vân Đình Đạo Thánh quá mạnh mẽ.

Nhân vật có tư cách còn cổ lão hơn cả mấy vị Thiên Đế, đơn giản mà nói chính là ở cảnh giới này mà thành giả.

Thực lực của hắn còn mạnh hơn rất nhiều so với dự đoán của tất cả mọi người lúc ban đầu.

Chí Nguyên Đạo Thánh ở trong ba người, lúc này chỉ cảm thấy ý nghĩ lúc trước của bản thân thật ngây thơ.

Lúc đó hắn còn trông cậy dựa vào tổ đội Thiên Huyền Đồ là có thể liệt sát toàn trường.

Bây giờ nghĩ lại, tổ đội bảy người bọn họ cho dù có không đụng vào Thu Vũ Tuyền và Khương Thành, đụng vào Vân Đình Đạo Thánh thì có thể thắng hay không?

Không chừng bảy người sẽ bị hắn xử lý từng người một đến hơn nửa.

Xuất sư chưa liệp thân đã chết trước, chưa kịp thi triển thực lực của Tịch Phong Đạo Thánh.

Nếu như không bị Thu Vũ Tuyền chém giết, rất có thể cũng là một hố to siêu cấp.

Nước của đại hội Thông Thần này thực sự là quá sâu rồi.

Trông cậy vào việc có được Bí Bảo tạm thời là có thể thắng hoàn toàn là chuyện viển vông.

Mà đối với vô số tiên nhân bên ngoài mà nói, đây mới là đại hội Thần Thông mà bọn họ tưởng tượng lúc ban đầu.

Lúc Đạo Thánh và Đạo Thánh đứng đầu giao chiến kịch liệt.

Chỉ là đến giờ quá muộn.

Khương Thành bên này chẳng mấy chốc đã chiến đấu xong, nhanh nhẹn dứt khoát chém giết Đạo Thánh kia ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn lại không ngừng tiến đến để giết Vân Đình Đạo Thánh ở bên này.

Kế hoạch của Mộng Ngột Đạo Thánh cũng không phải muốn giết chết Vân Đình, chỉ cần Khương Thành bên này xử lý được một người, để chừa ra vị trí cho Chiến Đế là được rồi.

Có điều Khương Thành vừa gia nhập, lập tức đương đầu chính diện với Vân Đình Đạo Thánh, ngăn chặn tất cả thế tấn công của hắn lại.

Để áp lực của hắn và đám người Chí Nguyên Đạo Tôn biến mất trong nháy mắt.

Cơ hội diệt địch như này không có lý gì mà lại bỏ qua.

Thế nên, hắn cũng tiếp tục bao vây tấn công tiếp.

"Đáng ghét!"

Một mình Khương Thành cũng không thua mình, lại thêm ba người nữa, sao mà Vân Đình chịu đựng được chứ.

Bây giờ hình như chỉ có một con đường sống hiện ra ở trước mắt hắn, đó chính là liều mạng bị thương giết ra khỏi vòng vây, sau đó nhận thua thoát ra khỏi Thiên Đạo Bí Cảnh, từ bỏ đại hội lần này.

Nếu không thì sẽ bị Khương Thành giết chết, vậy thì chính là thân tử đạo tiêu.

Nửa phần trước Vân Đình cơ bản đều nhất trí.

Hắn liều mạng bị thương, đi theo Chí Nguyên Đạo Thánh giết ra một con đường sống.

Nhưng nửa phần sau, hắn lại làm một lựa chọn khác.

Vị trí Thần Quân há có thể từ bỏ như vậy?

Lúc này trong sân ngoài Khương Thành, Lăng, Mộng Ngột, Chí Nguyên, U Hoàn ra thì còn bốn vị Đạo Tôn nữa.

Thêm cả hắn nữa tổng cộng là có mười người.

Sáu danh ngạch, đáng giá để đánh cược một lần.

Hắn lực chọn tin tưởng số mệnh của mình, nhận định rằng chính mình đã có ba Thần Hoàn Ẩn.

Vị Đạo Thánh lâu năm này tràn đầy quyết đoán, vừa mới xông ra vòng vây, đã kinh hô và hét chói tai ở ngay trong sân thẳng tắp bay lên tận Thông Thần Đài.

Ngay sau đó, thân hình của hắn liền biến mất ở trong đó.

Trên màn trời, tên của Vân Đình Đạo Thánh tỏa ra kim quang sáng lóng lánh.

Thế nhưng hắn lại thật sự cược thắng rồi, trở thành vị Thần Quân rồi.

Ở bên ngoài là một trận xôn xao nhốn nháo, vì Thần Quân mới xuất hiện mà rung động.

Mấy vị Đạo Tôn ở bên trong sân lại liên tục thở dài.

Nếu như Vân Đình thất bại, vậy thì còn thừa lại sáu danh ngạch, không chừng bọn họ cũng có thể đi theo quẹt một cái.

Bây giờ Vân Đình thành công rồi, danh ngạch ở trong ngoài còn lại cũng chỉ còn năm người.

Ngược lại Thành ca lại không hề tỏ ra thất vọng tí nào.

Dù sao thì Vân Đình quả thực vừa có tư cách lại vừa có thực lực.

Mà toàn bộ quá trình hắn phải hoàn thành việc "thuê mướn" của Lăng, lại dạy dỗ Thu Vũ Tuyền một chút, thuận tiện thì giả bộ làm màu.

Những mục tiêu này cơ bản đều đã hoàn thành.

Những người khác ai trở thành Thần Quân hắn cũng không quan tâm.

Mộng Ngột Đạo Thánh ở bên cạnh cũng không muốn đêm dài lắm mộng.

Hắn trực tiếp ở trên vòng tròn Đạo Khí của mình lạnh lùng nhìn xuống bốn gã Đạo Tôn.

"Năm danh ngạch, năm người chúng ta đều có."

"Các ngươi có thể rời đi rồi!"

Bốn vị Đạo Tôn vừa tức vừa giận, cuối cùng lại dành sự chú ý trên người Khương Thành.

"Khương Thủ Tọa, ngươi giúp bọn ta đi!"

"Đúng vậy, những Đạo Thánh này quá đáng giận, ỷ vào thực lực mà ức hiếp chúng ta, quả thực là cả người cả thần đều căm phẫn."

“Là Đạo Tôn, chúng ta chỉ hy vọng trông chờ ngươi chủ trì công đạo.”

“Đúng thế đúng thế, ngươi lại là ánh sáng của Đạo Tôn, chúng ta là cùng một trận doanh mà! Để bọn ta cùng đến đánh tan hết tất cả mấy vị Đạo Thánh kia đi.”

Bọn họ vẫn còn suy nghĩ khá tốt đẹp.

Thực lực của Khương Thành mạnh như vậy, sức lực của bản thân hẳn là cũng có thể đánh tan được toàn bộ ba người Đạo Thánh Mộng Ngột, Chí Nguyên, U Hoàn.

Nếu là như vậy, chẳng phải sẽ trống mất ba vị trí danh ngạch rồi?

Bốn người kia thì còn có hy vọng to lớn đạt được vị trí Thần Quân.

Nghe được những lời này của bọn họ, đám người Mộng Ngột Đạo Thánh và Chí Nguyên Đạo Thánh suýt chút nữa đã phun ra máu.

Con mẹ nó, sớm biết vậy thì từ lúc bắt đầu đã giết chết bọn họ luôn cho rồi.

“Khương Thủ Tọa, dù sao thì ngươi cũng không thể làm như vậy được.”

“Bọn ta vừa mới liên thủ chiến đấu, lúc trước khi Ma Kiền và Vân Đình khoe oai, ta cũng không có…”

Khương Thành khoát tay áo.

Hắn cười tủm tỉm nhìn về phía mấy vị Đạo Tôn.

“Các ngươi muốn làm Thần Quân?”

Có người giống như bắt được cọng rơm cứu mạng liền vội vàng gật đầu.

“Vậy các ngươi nên dựa vào thực lực, dựa vào sức lực của chính mình, sao có thể chỉ trông chờ vào ta được?”

“Được ta đưa lên, nhưng cho dù các ngươi thật sự lên làm Thần Quân thì cũng không thể làm mọi người nể phục không phải sao?”

Hắn với bốn vị Đạo Tôn vô thân vô cố, với Mộng Ngột Đạo Thánh cũng không oán không thù, hà cớ gì chứ?

Huống hồ không lâu trước đây lúc Bạch Niết Tinh Chủ nhảy ra gây chuyện, mấy người kia vẫn còn đi theo làm chứng và bênh vực.

Thành ca không có tự trọng mới có thể đi giúp bọn hắn.

Cái gì mà ánh sáng của Đạo Tôn, thế gian này nhiều Đạo Tôn như vậy khi nào thì đã thành người một nhà rồi?

Bị hắn cự tuyệt, bốn gã Đạo Tôn vô cùng không cam lòng.

Có người sắc mặt đã vặn vẹo bóp méo hết cả lên.

Bọn họ chỉ vào Lăng lớn tiếng nói: "Vậy còn nàng? Nàng cũng không dựa vào thực lực của mình? Nếu ngươi có thể mang theo nàng tại sao lại không thể mang theo bọn ta?"

"Đúng thế, mang thêm một hai người thì làm sao?"

Khương Chưởng Môn suýt chút nữa thì bị chọc cười.

Thành ca cũng thật sự không ngờ được ở trong Nguyên Tiên Cảnh cũng sẽ bị đụng phải bị cuỗm mất đạo đức.

"Nàng trả thù lao."

"Nếu các ngươi đều có thể cho ta hai kiện Đạo Khí, Đạo Giáp, với bí bảo thượng phẩm, v.v…. bát giai, vậy thì ta có thể mang theo các ngươi nhưng phải tuyệt đối nghiêm túc."

Nói xong hắn cười híp mắt lại chà chà đầu ngón tay.

"Ha ha ha ha ha!"

Mộng Ngột Đạo Thánh ở bên cạnh cười to vui sướng.

"Đúng đúng đúng, các ngươi có bản lĩnh cũng trả thù lao cho Khương Thủ Tọa đi!"

"Thật muốn lấy Đạo khí bát giai và Bí bảo thượng phẩm, và ta thì cũng tự nhận thấy không may thì như thế nào?"

U Hoàn Đạo Thánh bĩu môi, lạnh lùng chế giễu: "Lúc trước các ngươi đi theo mắng Khương Thủ Tọa, bây giờ lại không chịu trả giá đắt, còn muốn hắn phải đấu một trận với chúng ta, vậy thì thành toàn cho các ngươi…"

“Cảm thấy chuyện tốt ở trong đời này đều bị các ngươi chiếm rồi.”

Bốn vị Đạo Tôn cô cùng không hài lòng, cũng không dám phản bác.

Cuối cùng thì mấy người cũng ngước mắt lên nhìn Thông Thần Đài!

Còn lại chín người nhưng chỉ có năm danh ngạch!

Vân Đình Đạo Thánh liều mình như thế một phen cũng không phải không có hy vọng.

Thế mà, ý niệm trong đầu của bọn họ vừa mới lên cùng nhau đã bị Chí Nguyên và U Hoàn ngăn chặn rồi.

“Hoặc là lăn ra ngoài, hoặc là bị bọn ta giết ra ngoài.”

“Thông Thần Đài, các ngươi đừng nghĩ đến muốn xông lên lại nữa.”

Lỡ như bốn người xông vào hai ba người, vậy thì những người còn lại thật là phiền phức.

“Các ngươi dựa vào cái gì?” Bón vị Đạo Tôn vừa tức vừa vội.

“Dựa vào thực lực!”

Mộng Ngột Đạo Thánh nói xong câu đó liền trực tiếp ra tay.

Chương 1489: Kế hoạch của Chí Nguyên Đạo Thánh

Bốn Đạo Tôn đối mặt với ba Đạo Thánh, bọn họ hoàn toàn không có sức đánh trả.

Nhanh chóng bị đuổi giết ra khỏi sân.

Thành ca vẫn xem như chú ý, không đích thân ra tay, để tránh cho bọn họ ngay cả cơ hội sống lại cũng không có.

Đến lúc này, những cái tên còn lại trên màn trời là Khương Thành, Lăng, Mộng Ngột Đạo Thánh, Chí Nguyên Đạo Thánh, U Hoàn Đạo Thánh.

Năm cái tên, tương ứng với vị trí của năm Thần Quân.

Lúc này, U Hoàn Đạo Thánh kích động đến nổi cả người đều đang run lên.

“Chư vị, ta đi trước một bước!”

Vị trí Thần Quân đã ở ngay trước mắt, nghĩ đến những phần thưởng và thay đổi sau khi trở thành Thần Quân, hắn không thể đợi thêm được nữa.

Bọn họ không biết rằng, lúc này tất cả mọi người ngoài sân không phải ngưỡng mộ, mà là toát mồ hôi.

Bởi vì, thật ra có thêm một người nữa trong sân đấy!

Còn có Phạm Lôi Đạo Tôn có được Nguyên Ẩn Châu không xuất hiện.

Các ngươi không phải là năm chọn năm, mà là sáu chọn năm!

Trừ phi giết thêm một người nữa, nếu không vẫn sẽ có nguy cơ ngã xuống!

Người duy nhất trong sân biết được sự thật, là Chí Nguyên Đạo Thánh có được Thiên Huyền Đồ.

Bí mật này, hắn vẫn luôn che giấu, vốn định dùng nó vào thời điểm mấu chốt cuối cùng.

Mà đến bước này, thật ra hắn có thể nói ra.

Mộng Ngột và U Hoàn là đồng đội của hắn, Khương Thành và Lăng cũng không có lòng thù địch với hắn.

Nói ra, sau đó mọi người cùng nhau giết chết Phạm Lôi Đạo Tôn là xem như xong việc.

Nhưng mà, vào lúc hắn sắp nói ra, thế mà hắn lại cứng rắn nén trở về.

Bởi vì, vừa rồi hắn lại có được Cực Minh Kính.

Thu Vũ Tuyền là người đầu tiên có được Cực Minh Kính, sau khi nàng rời sân, bảo vật này sẽ ngẫu nhiên rơi xuống trên người bất kỳ của một người nào đó trong sân.

Lúc ấy rơi xuống người một Đạo Tôn, tiếc là không có tác dụng.

Sau đó Đạo Tôn đó bị giết đuổi ra ngoài, lại rơi xuống một lần nữa, đi lòng vòng hai vòng.

Mãi cho đến khi vừa rồi cả bốn Đạo Tôn đó bị loại, cuối cùng rơi xuống người Chí Nguyên Đạo Thánh.

Hắn hiện tại, đã có được hai trong ba đạo cụ lớn mở hack, may mắn không phải là tốt bình thường.

Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng trên người của mỗi người ở đây rốt cuộc có mấy Thần Hoàn Ấn.

Hiện tại có năm vị trí Thần Quân, tương ứng với mười lăm Thần Hoàn Ấn.

Trên người Phạm Lôi, U Hoàn, Mộng Ngột và Lăng, đều có ba cái Thần Hoàn Ấn.

Trên người hắn có hai cái.

Mà Khương Thành lại xui xẻo nhất, mới chỉ có một cái.

Một kế hoạch táo bạo và thiếu đạo đức nhanh chóng chiếm lấy đầu óc của Chí Nguyên Đạo Thánh.

Bản thân hiện tại… có vẻ như có thể bẫy chết Khương Thành!

Hắn và Khương Thành không có thù oán, nhưng hắn có lòng ghen tị.

Bốn trận so tài của Khương Thành, hắn đều vỗ ngực ta đây.

Mỗi trận đều đè ép những người khác không thể ngẩng đầu lên nổi.

Chí Nguyên đường đường là Đạo Thánh, ngoại trừ tổ đội bảy người lúc đó, những lúc khác hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Đến hiện tại còn phải dựa dẫm vào Đạo Tôn này, mặt mũi còn để ở đâu?

Lúc uy danh của Khương Thành lên đến đỉnh cao, đột nhiên bản thân bẫy chết hắn, khi đó sẽ xảy ra chuyện gì…

Uy danh của Chí Nguyên Đạo Thánh hắn sẽ nhanh chóng đẩy lên đỉnh cao.

Mà hành động cao cấp của hắn vào thời điểm cuối cùng ở đại hội thông thần, cũng sẽ được vô số tiên nhân say sưa trò chuyện, được trích dẫn như một tác phẩm kinh điển.

Cảnh tượng đó, hắn chỉ nghĩ đến cũng sắp không nhịn được mà cười ra tiếng.

Hơn nữa hắn lại nghĩ đến một chi tiết khác.

Trước kia Phục Lãng Đạo Thánh xung phong muốn đi giết Khương Thành.

Người thông minh như Chí Nguyên, lúc ấy lập tức nhìn ra có vấn đề.

Chẳng lẽ… có người ở trên cũng không muốn nhìn thấy Khương Thành sống sót?

Nhìn như vậy, nếu như mình bẫy chết Khương Thành, nhân tiện còn có thể lập đại công, trong tương lai được đại lão nào đó ở trên âm thầm dẫn dắt.

Cách nghĩ của hắn là không sai.

Nếu như hắn thật sự làm được như vậy, vậy thì Tu Đế thật sự muốn cảm tạ tám đời tổ tông của hắn.

Vì thế, ôm suy nghĩ như vậy trong đầu, Chí Nguyên Đạo Thánh ngậm miệng không nói gì.

Những người khác nào biết những suy nghĩ này của hắn.

Chỉ nhìn thấy U Hoàn Đạo Thánh bay lên Thông Thần Đài mà không quay trở lại.

Sau đó bóng dáng của hắn biến mất trên Thông Thần Đài một cách thuận lợi.

Ngay sau đó, tên của hắn cũng biến thành màu vàng, đồng nghĩa với việc hắn đã trở thành Thần Quân thứ ba mới ra lò trong đại hội lần này.

Mộng Ngột Đạo Thánh cũng bị choáng ngợp bởi cảm xúc.

“Khương Thành, sau khi trở thành Thần Quân, chúng ta sẽ là đồng liêu.”

Hắn chắp tay về phía Thành ca.

“Lần này liên thủ cũng xem như là kết thiện duyên, trong tương lai chúng ta có thể thân thiết với nhau nhiều hơn!”

Chủ động bày tỏ thiện chí, đương nhiên Thành ca sẽ nể mặt.

Cũng cười híp mắt nói: “Không dám không dám!”

Sau đó, Mộng Ngột cũng bay lên Thông Thần Đài, thuận lợi trở thành Thần Quân thứ tư của đại hội lần này.

Vốn dĩ Khương Thành còn cho rằng người tiếp theo chắc chắn là Chí Nguyên, dù sao trông những người này đều có vẻ vội vàng.

Nhưng Chí Nguyên Đạo Thánh vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Thành ca nhún vai, cũng không nghĩ nhiều.

Hắn còn đang bận rộn thể hiện bản thân ở bên này với Lăng.

“Hì hì, thật sự là làm cho người ta quá bất ngờ mà, không ngờ nhiệm vụ giúp ngươi trở thành Thần Quân lại đơn giản như vậy.”

Hắn còn cố ý thở dài, làm dáng vẻ rất bất ngờ.

“Vốn dĩ ca còn tưởng rằng khó khăn như thế nào, cuối cùng phát huy như thế, đã thành công như vậy.”

“Chỉ mới dùng lượng sức mạnh nhỏ nhoi như vậy, đã nhận được một lượng lớn thù lao bao gồm cả Đạo khí bát giai, thật đúng là làm cho người ta không nỡ.”

Em gái Lăng liếc xéo hắn, trong lòng tự nhủ từ trên bộ mặt đắc ý của ngươi, ta thật sự không tìm ra được sự không nỡ nào.

“Nếu ngươi thật sự không nỡ, vậy thì có thể trả thù lao lại cho ta nha, ta không ngại nhận lại đâu.”

“Không không không.”

Khương Thành liên tục xua tay.

“Mặc dù ta rất muốn trả lại, nhưng nhiệm vụ đã thành công rồi, cũng không có tư cách đó mà!”

Lăng cười khúc khích: “Ai bảo đã thành công, nếu bây giờ ta không cẩn thận rời khỏi sân, không phải là đã thất bại rồi sao?”

Sắc mặt Thành ca thay đổi.

Nữ nhân này đang gấp rút bồi thường gấp mười lần, thật sự có thể làm điều đó.

Dù sao bản thân đã sử dụng nàng như người làm miễn phí ở trận thứ tư trong mấy năm, nàng không thể không chút cáu kỉnh.

“Này này, bạn học Tiểu Lăng, ngươi như vậy thì không đúng mực lắm đâu, đây là vi phạm hợp đồng.”

Để đề phòng vào thời khắc cuối cùng Lăng làm ra việc gì đó, thậm chí hắn còn chủ động nắm lấy tay nàng.

“Nào nào nào, ca dẫn ngươi bay đoạn đường cuối cùng.”

Nói xong, hắn không nói lời nào mà đã bắt lấy bàn tay mềm mại của Lăng, dắt nàng bay về phía Thông Thần Đài.

Bay thẳng đến chỗ cao, chỉ còn cách Thông Thần Đài vài bước chân mới buông ra.

“Được rồi được rồi, tiễn phật thì phải tiễn đến tây thiên, ngươi có thể đi vào.”

Chỉ còn lại vài bước, thậm chí Ca còn dùng sức phất tay.

“Lên đường may mắn, đừng ngã dập đầu!”

Lăng đã trực tiếp bị hắn đánh bại.

Ở một khía cạnh nào đó, dịch vụ gánh của tên này đã đến mức bón ăn bón đến tận miệng.

Cuối cùng, nàng cũng bước lên Thông Thần Đài, bóng dáng biến mất ngay tại chỗ.

Sau đó tên của nàng cũng theo đó sáng lên ánh sáng vàng trên màn trời, điều đó có nghĩa là nàng cũng đã trở thành một trong những Thần Quân mới của đại hội lần này.

Mấy người đầu tiên trở thành Thần Quân còn đỡ, Lăng trở thành Thần Quân, điều này gây ra rất nhiều lời phàn nàn.

“Tiên nữ này còn thật sự trở thành Thần Quân?”

“Điều này cũng quá hoang đường.”

“Toàn bộ quá trình nàng không hề làm cái gì cả, cứ như vậy vô duyên vô cớ lên làm Thần Quân, may mắn quá mức đúng không?”

“Đến hiện tại ta cũng không biết tiên nữ này rốt cuộc có sức mạnh gì, có gì đặc biệt.”

“Có Khương Ẩn Hoàng hộ tống nàng, đừng nói nàng là một Đạo Tôn, cho dù là một con chó cũng có thể mang đến đó, đúng không? Nói trắng ra, vẫn là Khương Ẩn Hoàng quá mức thần kỳ!”

Chương 1490: Sao ngươi vẫn còn sống?

Lăng trở thành Thần Quân, không riêng gì những tiên nhân ngoài sân, lúc này các Thần Quân trong Tử Tiêu điện cũng không biết làm sao.

Bọn họ biết Lăng là Chiến Đế.

Vị trí Thần Quân này chẳng những không có ý nghĩa gì với nàng, trên danh nghĩa ngược lại còn bị xem là giáng cấp.

Hà tất phải làm thế?

“Chiến Đế, hiện tại ngươi hài lòng rồi chứ?”

Không thể giết chết được Khương thành, nỗi căm hận của Tu Đế không còn chỗ để giải tỏa.

Lại không dám đối đầu trực tiếp với Lăng, chỉ có thể âm thầm dùng đạo lý lớn để chăm chọc chèn ép nàng.

“Bảy vị trí Thần Quân, Thiên Đế ngươi chiếm một cái, điều này là hoàn toàn lãng phí!”

Những gì hắn nói là đúng sự thật.

Tổ chức đại hội thông thần, là để chọn ra bảy Thần Quân.

Lăng chiếm một vị trí, chẳng khác nào chỉ chọn ra sáu người.

“Ngươi giải thích việc này thế nào?” Hắn lạnh lùng cười.

“Ta còn cần phải giải thích với ngươi?”

Lăng ngày ngày cười tít mắt với Khương Thành, ở trước mặt Tu Đế lại tràn đầy vẻ uy nghiêm của một cường giả.

Ngụ ý, ngươi thì là cái gì?

Tu Đế tức giận đến nghiến răng.

“Lúc trước ngươi hứa hẹn như thế nào?”

“Không phải ngươi nói là sẽ không can thiệp vào người khác sao, không phải ngươi nói là sẽ không phá hỏng tính công bằng của đại hội sao?”

“Hiện tại ngươi hại vị trí Thần Quân biến tướng ít đi một người, vốn dĩ có một người có lẽ có thể lên làm Thần Quân nhưng lại không thể lên làm được.”

“Lẽ nào điều này không cần một lời giải thích?”

Lăng nhìn hắn thật sâu, thản nhiên nói: “Lỗi của bản thân ngươi, thế mà còn có mặt mũi yêu cầu ta giải thích?”

“Lời này của ngươi có ý gì?”

Không riêng gì Tu Đế, mà ngay cả Nguyên Đế và Không Đế cũng nhíu mày.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến Tu Đế?”

“Đương nhiên có liên quan.”

Vẻ mặt của Lăng không hề thay đổi nói: “Bốn trận so tài này, trong toàn bộ quá trình ta gần như đều ở sau hắn, kết quả hắn vẫn thành công đưa ta đến vị trí Thần Quân.”

“Đại hội thông thần là ba người các ngươi sắp xếp, mà trước đó các ngươi hoàn toàn xem thường khả năng của hắn.”

“Đây là do các ngươi không có năng lực!”

Trong mắt nàng xuất hiện một ý giễu cợt: “Cẩn thận ngẫm lại, nếu hắn thật sự muốn làm cho Thiên Cung khó xử, thậm chí có thể mang theo vài Đế Cảnh Nhất Trọng vượt qua cửa ải.”

“Đến lúc đó khuôn mặt già của các ngươi biết đặt ở đâu?”

Sắc mặt của cả ba Thiên Đế đều trở nên khó coi.

Bọn họ rất muốn phản bác.

Mang theo vài Đế Cảnh Nhất Trọng, ngay giây đầu tiên bước vào hải tuyến đã bị quét ra.

Muốn mang theo cũng không mang theo được nhỉ?

Nhưng nếu đổi thành vài Đạo Tôn bình thường hoặc là Chí Tôn hơi mạnh, vậy thì xác suất thành công thật sự rất lớn.

Đến lúc đó, cả bảy vị trí Thần Quân đều là Chí Tôn và Đạo Tôn, khi đó thật sự sẽ biến thành trò cười.

Nghĩ đến khả năng đó, Không Đế và Nguyên Đế đều không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

"Đúng vậy, may mà mấy Thần Quân lần này được chọn đều xứng đáng với danh nghĩa."

Mặc dù hai sự chú ý ban đầu là Tịch Phong Đạo Thánh và Ma Kiền Đạo Thánh của bọn họ bị giết, không thể lên làm Thần Quân.

Nhưng Thu Vũ Tuyền, Vân Đình Đạo Thánh, Mộng Ngột Đạo Thánh được chọn hiện tại đều là những nhân tài bọn họ mong muốn từ đầu.

Mà U Hoàn và Chí Nguyên phía sau tốt xấu gì cũng là Đạo Thánh, cũng có thể được xem như là xứng đáng.

Nhìn như vậy, đại hội thông thần lần này cũng không tính là thất bại.

Về phần Khương Thành và Lăng, vậy thì thật sự không còn cách nào khác.

Ai bảo Khương Thành tà môn như vậy, trừ khi bọn họ tự mình rời sân, nếu không hoàn toàn không thể ngăn cản được.

"Hừ, coi như hắn biết điều!"

Tu Đế hung hăng nói: "Tiểu tử đó cũng biết không thể làm bậy, nếu không sẽ khơi dậy cơn thịnh nộ của chúng ta, hắn gánh vác không nổi!"

Đối với loại mật ong tự tin như hắn, Lăng trả lại ha ha.

Mà trong sân lúc này, Khương Thành cũng đang định leo lên Thông Thần Đài.

Nhìn bóng lưng của hắn, Chí Nguyên Đạo Thánh gần như không giấu được vẻ hả hê trong mắt.

Mau vào trong đi!

Ngươi sẽ chết ngay khi bước vào.

Uy danh sau khi ngươi xông vào, tất cả sẽ trở thành bước đệm để nêu cao tên tuổi của ta ở Thiên Cung trong tương lai.

Khi Khương Thành bước lên đài cao, hắn trợn tròn hai mắt, vô thức mở miệng ra.

Mà sau khi Khương Thành bước vào trong, hắn đã không nhịn được mà phát ra tiếng cười đắc ý.

“Ha ha ha ha ha ha…”

Chí Nguyên Đạo Thánh hận không thể cất cao giọng.

Hắn khoa tay múa chân, hoàn toàn không quan tâm những người khác ở bên ngoài sân sẽ đối xử với mình như thế nào.

Bởi vì hắn không thể chịu đựng được nữa.

“Vân Đình cái gì, Thu Vũ Tuyền cái gì, Khương Thành cái gì?”

“Bổn tọa mới là người mạnh nhất trong tất cả!”

Dựa theo logic của hắn, Vân Đình là người mạnh nhất trong tất cả Đạo Thánh, Thu Vũ Tuyền doạ Vân Đình đến mức không dám nhúc nhích, mà Khương Thành lại ép lui Thu Vũ Tuyền, hiện tại bản thân lại bẫy chết Khương Thành.

Vậy thì bản thân trở thành MVP của tất cả mọi người là chuyện đương nhiên!

“Người cười cuối cùng, mới là cường giả thật sự!”

Sau khi Khương Thành đi vào, trên màn trời, tên của hắn cũng không sáng lên ánh sáng màu vàng.

Điều này có nghĩa là hắn không thể trở thành Thần Quân.

Rất nhiều người ngoài sân cũng nhao nhao nghị luận.

“Không phải chứ, chẳng lẽ trên người Khương Ẩn Hoàng không có ba Thần Hoàn Ấn?”

“Thật đúng là có thể, dù sao bên trong vẫn còn một Phạm Lôi Đạo Tôn.”

“Chí Nguyên Đạo Thánh cũng thật đáng ghét, thế mà lại cố tình che giấu!”

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ Khương Thủ Tọa không gì không làm được lại ngã xuống như vậy?”

Không đủ Thần Hoàn Ấn, miễn cưỡng xông vào Thông Thần Đài, hậu quả là sẽ bị Thiên Đạo xóa bỏ.

Không ai ngờ rằng, thế mà Khương Thành toả sáng trong bốn trận lại rơi vào kết cục như thế này, thế cho nên có rất nhiều người trở tay không kịp, hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Nhưng mà, Tu Đế trong Tử Tiêu Điện lại vui mừng khôn xiết.

“Ha? Thế mà tiểu tử đó lại ngã xuống vào lúc này?”

Đối với hắn, đây là điều hoàn toàn bất ngờ vui vẻ.

“Thật tốt quá, ha ha ha ha, đây thật sự là ông trời có mắt!”

“Lần này tốt rồi, rốt cuộc con sâu làm rầu nồi canh đó đã không còn nữa.”

“Nghĩ đến việc một người không có Thiên Tâm suýt nữa đã trở thành Thần Quân như hắn, quả thực là một sự sỉ nhục với Thiên Cung!”

Không Đế và Nguyên Đế cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, cái chết của hắn tránh được rất nhiều rắc rối.”

Mà Chí Nguyên Đạo Thánh trong sân, đã hoàn toàn quên mất hình tượng của bản thân.

“Hừ hừ hừ, Khương Thành, cho dù ngươi có biểu hiện yêu nghiệt hơn nữa, không phải vẫn bị ta dễ dàng đùa bỡn trong lòng bàn tay hay sao?”

Hắn vừa mới nói xong, đột nhiên giọng nói của Khương Thành vang lên phía sau lưng hắn.

“Ồ phải không?”

“Ngươi lợi hại như vậy sao?”

“A!”

Chí Nguyên Đạo Thánh sợ hãi đến mức giật mình, suýt nữa ngã xuống từ giữa không trung.

Quay đầu lại nhìn, không phải Khương Thành thì là ai?

Vốn dĩ hắn còn mừng như điên giống như gặp quỷ, trong nháy mắt lập tức trở nên mất hồn mất vía, không thể nói chuyện một cách lưu loát.

“Ngươi, ngươi ngươi… không phải ngươi vào trong rồi sao?”

Hắn rất muốn hỏi, sao ngươi vẫn còn sống?

Đáng lẽ người nên chết rồi mới đúng mà!

Hơn nữa cho dù thành công hay là thất bại, sau khi đi vào cũng không nên trở lại sân lần nữa chứ?

Thành ca chậm rãi rút Tức Vũ Kiếm của bản thân ra.

Biểu cảm của hắn không thể giải thích được.

“Ta đi vào dạo một vòng, có vấn đề gì sao?”

Hắn thực sự vừa mới vào trong.

Thành ca không biết trong sân còn có một Phạm Lôi Đạo Tôn, cũng không biết Thần Hoàn Ấn của bản thân không đủ.

Nhưng thật ra hắn đã nhìn thấy có gì đó không đúng ở Chí Nguyên Đạo Thánh.

Mộng Ngột và U Hoàn đều vội vàng lên Thông Thần Đài, chỉ có người này lại không hề vội vàng làm Thần Quân.

Đặc biệt là khi hắn trêu ghẹo Lăng một lúc, thế mà người này còn mỉm cười chờ đợi ở bên cạnh, quả thực là trên mặt viết ta có vấn đề.

Vốn dĩ định dùng Đọc Tâm Thuật, để xem tên này rốt cuộc muốn làm cái máy bay gì.

Nhưng cái giá phải trả để Đọc Tâm Thuật đọc một Đạo Thánh là quá cao, lên đến hàng chục tỷ điểm tiên nguyên.

Nghĩ lại bản thân có hệ thống không có gì đáng sợ, Khương Thành vẫn không để ý đến hắn, để cho hắn tự giải trí là được rồi.

Kết quả sau khi lên Thông Thần Đài, lập tức phát hiện bản thân không qua được.

Chương 1491: Chí Nguyên khiêm tốn

Sau khi Khương Thành tiến vào Thông Thần Đài, lập tức phát hiện bản thân không thể qua được, không thể làm Thần Quân.

Trong một lúc, hắn thật sự không hiểu rõ tình hình.

Lẽ nào là bởi vì bản thân không được Thiên Đạo thu nhận?

Đổi thành người khác không qua được, kế tiếp chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo xóa bỏ.

Nhưng hắn thì khác.

Lúc trước vượt qua giới hạn 21 người, Thiên Đạo cũng không xoá bỏ hắn.

Vậy thì hiện tại đương nhiên cũng sẽ không.

Cho nên hắn cũng không có bất kỳ tổn thương nào, chỉ là bị bài trừ ra ngoài, xuất hiện ở một vị trí ngẫu nhiên trong bí cảnh.

Chí Nguyên Đạo Thánh làm động tác khoa tay múa chân, hắn xem như là nhìn ra được ngay.

“Dáng vẻ vừa rồi của ngươi có vẻ rất có ý kiến với ta mà!”

Hắn lắc kiếm trong tay, tinh thần chiến đấu từ từ trỗi dậy.

“Lẽ nào trước đây ta đã từng đào phần mộ tổ tiên của nhà ngươi?”

“Nào nào nào, hai người chúng ta luyện tập, ta cho ngươi một cơ hội đánh bại ta trút giận báo thù!”

Chí Nguyên Đạo Thánh nhìn thấy ánh sáng trên thân kiếm của hắn dần dần sáng lên rực rỡ, suýt nữa bị dọa tiểu ngay tại chỗ.

Hắn nào dám đánh với Khương Thành?

Ngay cả Vân Đình Đạo Thánh mà ca cũng có thể chính diện nghênh đấu.

Hơn nữa, chết ở trong tay hắn, đó là chết vĩnh viễn.

“Không không không.”

Thậm chí ngay cả binh khí hắn cũng không dám tế ra, vì sợ sẽ gây ra lòng thù địch của Khương Thành.

Chỉ liên tục lắc tay lui về phía sau.

“Ta không có bất mãn với ngươi mà, đó là hiểu lầm, ta hoàn toàn không muốn đánh nhau với ngươi chút nào…”

“Sao ta lại không nhìn ra được đó là hiểu lầm nhỉ?”

Sao Thành ca có thể dễ dàng buông tha cho hắn như vậy.

“Không phải vừa rồi ngươi còn tự xưng ngươi mới là người mạnh nhất trong tất cả mọi người sao?”

Hắn cười đầy ẩn ý.

“Đúng lúc cho ta mở mang kiến thức.”

Chí Nguyên Đạo Thánh gần như bật khóc.

Hiện tại người có liên quan đang hối hận, vô cùng hối hận.

Sớm biết như vậy thì ngay từ đầu đã thanh toán Phạm Lôi Đạo Tôn đuổi hắn ra ngoài, không nghĩ đến việc mưu hại Khương Thành, vậy thì hiện tại hắn đã thuận lợi trở thành Thần Quân.

Nào sẽ như hiện tại, tiến thoái lưỡng nan.

“Ta không mạnh đâu, vừa rồi đó chỉ là khoe khoang, chỉ là nhất thời đắc ý vênh váo, hành vi phóng đãng…”

“Thật khiêm tốn phải không?”

Thành ca mỉm cười, ngắt lời hắn.

“Khiêm tốn quá mức là kiêu ngạo quá mức đó!”

Pháp cảnh của hắn đã trải ra, trực tiếp bao vây Chí Nguyên Đạo Thánh ở bên trong.

Mà người sau vẫn tỏ vẻ bản thân không dám nhúc nhích.

Hắn chỉ có thể ngoan ngoãn để cho trụ căn nguyên đó vây quanh, vẻ mặt bất lực nhìn ba mươi luồng Căn Nguyên Hư Ảnh xung quanh, run lên bần bật.

Những người khác đều đã rời sân, lần này hắn muốn tìm đồng đội cũng không thể tìm được.

“Ta không khiêm tốn mà, ta thật sự không giỏi!”

Vẻ mặt Chí Nguyên Đạo Thánh buồn bã, khổ sở cầu xin.

“Ngươi buông tha cho ta đi, ta hoàn toàn không có sức mạnh gì cả, cũng không xứng đánh một trận với ngươi!”

“Đừng đùa nữa!”

Kiếm của Thành ca khoa tay múa chân trước mặt hắn.

“Là cao thủ ẩn nấp mạnh nhất trong tất cả mọi người, toàn bộ hành trình của ngươi không tìm được cơ hội biểu hiện nào.”

“Đây là anh hùng không đất dụng võ mà, đáng buồn biết bao?”

“Ta không thể để cho sự hối tiếc này xảy ra!”

“Nào nào nào, ra tay nhanh đi, để ta giúp đỡ ngươi hoàn thành uy danh của bản thân.”

Chí Nguyên Đạo Thánh thầm nghĩ ngươi xem ta là tên ngốc sao?

Muốn giết ta thì nói thẳng!

Hắn biết rõ, một khi khai chiến bản thân chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Cho dù như thế nào cũng không ra tay, vậy thì còn có thể trì hoãn một thời gian, không chừng có thể lừa gạt.

“Không thể nào không thể nào, sức mạnh của ta so với ngươi, là ánh sáng của đom đóm so với trăng sáng, hoàn toàn không đáng để nhắc đến…”

“Lẽ nào lại như vậy!”

Khương Thành không cười nữa, cố ý trầm mặt xuống.

“Ngươi liên tục từ chối, không muốn đánh một trận với ta, có phải ngươi đang xem thường ta không?”

“Cho rằng sức mạnh của ta quá yếu, không đáng để ngươi ra tay có phải hay không?”

“Nếu đã như vậy, vậy thì ta phải trình bày cái xấu hổ vụng về của bản thân rồi, kính xin người mạnh nhất trong tất cả mọi người chỉ dạy!”

“Không! Không mà!”

Chí Nguyên Đạo Thánh bật khóc tại chỗ, ngươi còn có thể nói lý lẽ một chút hay không?

Làm sao hắn không nhìn ra được, Khương Thành đang muốn giết hắn.

Chẳng qua là đang cố ý dùng danh nghĩa như vậy để đùa giỡn hắn mà thôi.

“Thật ra… thật ra ta đã bị thương nặng trong trận chiến trước đó!”

Trong tình thế cấp bách, hắn nảy ta một ý tưởng, bắt đầu ra sức thảm hại.

“Hiện tại ta không còn sức chiến đấu, ngay cả Đạo Tôn cũng không đánh lại được, trận so tài hiện tại của chúng ta hoàn toàn không có ý nghĩa đâu!”

Không phải đang muốn dùng quyết chiến đường hoàng để giết ta sao?

Vậy thì ta sẽ làm theo trò cũ của ngươi!

Lẽ nào ngươi nhẫn tâm động thủ với một nhân sĩ tàn tật như ta?

Vậy thì cũng thật là không xem trọng đạo đức võ thuật đúng không?

“Bị thương nặng? Ngay cả Đạo Tôn cũng không thể đánh lại?”

Thành ca đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

“Không phải ngươi đang trong trạng thái vui vẻ tốt đẹp hay sao, sao ta lại không nhìn ra được ngươi đang bị thương nặng nhỉ?”

“Ta bị nội thương, nội thương vô cùng nghiêm trọng.”

Chí Nguyên Đạo Thánh vội vàng làm ra vẻ suy yếu không gì sánh được.

Nhưng Khương Thành nhìn thoáng qua cũng biết đây là giả vờ, đương nhiên sẽ không để cho hắn lừa gạt như vậy.

“Vậy sao, vậy thì để ta giúp ngươi xem một chút nhé.”

Làm sao Chí Nguyên có thể để cho hắn xem nó, vừa nhìn sẽ lộ tẩy ngay.

Để sống sót, lão già này ra sức cắn chặt răng, thế mà lại tự làm tổn thương bản thân!

Hắn vận động tiên lực, tấn công vào một bộ phận cơ sở trong cơ thể hắn một cách tàn nhẫn.

Đánh đến thủng lỗ chỗ, thật sự là bị thương nặng.

Dù sao hắn cũng là Đạo Thánh, có thể chịu được, tương lai sau này mất mấy trăm triệu năm còn có thể hồi phục lại được.

Dù sao thì so với kết cục thân tử đạo tiêu vẫn tốt hơn vô số lần.

“Ta thật sự bị khụ khụ khụ… bị thương nặng, không tin… ngươi đến xem…”

Vào lúc này, hắn trở nên suy yếu có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Tình hình của Chí Nguyên Đạo Thánh, người bên ngoài không nhìn ra, nhưng Khương Thành lại có thể dễ dàng cảm nhận được.

Hắn cũng có phần bị đánh bại.

Lão huynh, ngươi thật sự rất quyết đoán!

Chuyện như vậy cũng có thể làm được?

Trong lúc nhất thời, hắn thật sự không tìm ra được lý do gì để giết chết Chí Nguyên Đạo Thánh.

Chỉ có thể rút lại đạo kiếm, huỷ bỏ pháp cảnh.

“Bỏ đi, nếu ngươi đã bị thương nặng như vậy rồi, vậy thì bỏ đi.”

Chí Nguyên Đạo Thánh thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng sống sót.

Hắn còn cố ý ra sức ngoan ngoãn.

“Khụ khụ, đúng vậy đúng vậy, không thể quyết đấu một trận đỉnh cao với ngươi, ta cũng rất tiếc…”

Khóe miệng Thành ca khẽ nhếch lên.

“Không sao, chờ lần sau ngươi hồi phục, chúng ta lại bù đắp lần tiếc nuối này.”

Chí Nguyên suýt nữa không nhịn được hăng hái phun ra máu trong cổ họng.

Ngươi còn muốn đợi ra ngoài sau đó xử ta?

Nghĩ thật đẹp!

Sau khi rời khỏi trận so tài, ta là tiên quan đường đường chính chính, ngươi cũng không có cơ hội để ra tay với ta.

"Được rồi được rồi, ngươi cũng không dễ dàng gì, nên nhanh chóng ra ngoài chữa thương đi."

Nói xong, Thành ca chỉ Thông Thần Đài.

Ra hiệu cho hắn có thể qua ải.

Mặt Chí Nguyên Đạo Thánh lại tái đi một lần nữa.

Hiện tại hắn chỉ có hai Thần Hoàn Ấn, leo lên Thông Thần Đài chẳng khác nào tự sát.

"Không được, ta không vội."

Thành ca nhướng mày.

"Ý của ngươi là sao? Đã tự làm tổn thương chính mình thành như vậy, còn muốn ở lại bên trong?"

Hắn lại xuất hiện vẻ mặt nghi ngờ.

"Chẳng lẽ, trong bí cảnh này còn có bảo vật gì chưa được tiết lộ?"

Chí Nguyên Đạo Thánh kêu lên một cách căng thẳng.

Bên trong bí cảnh không có bảo vật, nhưng có một người.

Nhưng hắn không dám nói ra, nói ra sẽ bị bại lộ tâm cơ mình biết chuyện lại giấu diếm lừa người, Khương Thành chắc chắn sẽ rút kiếm lần nữa.

"Cái này, cái này, ta… ta cũng không biết nữa."

Thành ca suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

"Vậy thì ngươi nói thử xem, ngươi ở lại để làm gì?"

"Chẳng lẽ… thật sự có bảo vật sao, hay là chúng ta tìm thử xem?"

Chương 1492: Đạo Thánh này hơi yếu

"Hai người họ đang làm gì vậy?"

"Không biết, hình như đang tìm thứ gì đó?"

Trong Thiên Đạo bí cảnh, Khương Thành và Chí Nguyên Đạo Thánh phân tán ra, chậm rãi bay, lục soát xung quanh từng chút một.

Làm giống như thực sự đang tìm kiếm bảo vật.

Mọi người bên ngoài sân nhìn đến bối rối.

Đối với việc vừa rồi Khương Thành không chết ở Thông Thần Đài, bọn họ ngược lại không ngạc nhiên.

Dù sao ca đã làm ra quá nhiều chuyện không thể trong bốn trận liên tiếp, tất cả mọi người đều đã chết lặng.

Nhưng mà Tu Đế rất tức giận, rất buồn bực mà thôi.

“Con sâu làm rầu nồi canh, như vậy còn không chết!”

“Đáng ghét, hắn hoàn toàn là đến để phá hư đại hội thông thần.”

“Rốt cuộc trước đó là ai đồng ý cho phép hắn tham gia?”

Nghe tiếng gào thét giận dữ của hắn, biểu cảm trên mặt của hơn mười Thần Quân trong Tử Tiêu Điện đều trở nên hơi mất tự nhiên.

Không phải là bản thân ngươi cho phép sao?

Lúa đó hy vọng có thể giết chết Khương Thành trong trận so tài một cách quang minh chính đại, thậm chí ngươi chỉ mong sao hắn dự thi.

Bọn họ chỉ có thể tập trung trở lại vào sân.

Khương Thành và Chí Nguyên Đạo Thánh ở bên trong, hiện tại đều đang vội vàng “tìm kiếm bảo vật”.

Trên thực tế, hai người đều biết rằng không hề tồn tại bảo vật gì.

Thành ca là bởi vì nhàn rỗi không có việc gì làm, muốn nhìn xem đối phương rốt cuộc che giấu bí mật gì.

Dù sao trận so tài thứ tư cũng không giới hạn thời gian.

Mà Chí Nguyên Đạo Thánh là bị đe dọa không còn cách nào khác.

Hiện tại hắn lại không thể lên Thông Thần Đài chịu chết, lại không cam lòng nhận thua rời sân từ bỏ vị trí Thần Quân như vậy.

Hơn nữa, còn không thể trực tiếp nói ra câu "ta biết trong bí cảnh còn có một người".

Nếu không Khương Thành sẽ hỏi hắn "Sao ngươi biết, sao trước đó ngươi không nói".

Cho nên hắn chỉ có thể giả vờ tìm kiếm bảo vật, sau đó "trong lúc vô tình" tìm được Phạm Lôi Đạo Tôn.

Hai người cứ tìm rồi tìm như vậy…

Vốn dĩ Chí Nguyên Đạo Thánh định trì hoãn thêm một chút, diễn trò thật một chút.

Nhưng màn tự làm hại bản thân vừa rồi hơi quá mức, lại không dám uống thuốc hồi phục dưới mí mắt Khương Thành, kiên trì vác theo nội thương nặng nề thật sự sắp không thể kiên trì nổi nữa.

Vẻn vẹn nửa khắc sau đó, hắn đã rất "trùng hợp" tìm được Phạm Lôi Đạo Tôn đang ẩn thân trên bầu trời.

Sau đó lại rất "trùng hợp" dừng lại, "trùng hợp" đánh xuống một đòn.

Cuối cùng "trùng hợp" đánh bay Phạm Lôi Đạo Tôn ra ngoài.

"Ôi! Ai vậy!"

Hắn còn la hét vì ngạc nhiên.

"Thế mà vẫn còn một người ở bên trong?"

Thành ca lại không ngốc, làm sao không nhìn ra được tất cả đều là diễn.

Nhưng người ta đã ra sức diễn như vậy, hắn cũng không tiện vạch trần, hơn nữa cũng không có chứng cứ gì.

Đã đến bước này, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ được tại sao vừa rồi bản thân lại không thể vào được.

Vẫn còn một người ẩn nấp trong bí cảnh.

Lại nói, tại sao trên màn trời không có tên của người này?

Lại nhìn người vừa mới bị đánh văng ra, hắn gần như cũng thấy buồn cười.

“Phạm Lôi Đạo Tôn?”

Mẹ kiếp, thế mà lão già này có thể sống sót đến giờ phút cuối cùng?

Còn chưa đợi hắn chào hỏi, Chí Nguyên Đạo Thánh đã không cho phép giải thích, đánh giết về phía Phạm Lôi Đạo Tôn.

Đây là cách duy nhất để hắn có thể trở thành Thần Quân.

“Giết!”

Bị tấn công bất ngờ, Phạm Lôi Đạo Tôn suýt nữa bị đánh đến mông muội.

Lão già này cứ nấn ná ở phía dưới, cắt đứt hơi thở phong bế thần hồn cảm giác, hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Hắn chỉ dự định cố gắng hết sức ẩn nấp thêm một lúc, ẩn nấp cho đến khi bản thân trở thành người cuối cùng sau đó lại đi ra nhặt một vị trí Thần Quân.

Đột nhiên hiện tại bị người ta đánh văng ra, trái tim của hắn cũng là đập thình thịch đó.

Tiêu rồi!

Mình đã bị bại lộ.

Kế hoạch hoàn hảo đã thất bại…

Cũng may bản năng phản ứng của Đạo Tôn vẫn còn, hắn cũng vội vàng tế ra đạo kiếm và Pháp Tắc không gian để ngăn cản.

Sau đó nhìn thấy ba cây Đồ Đằng Cự Trụ trong pháp cảnh ở phía đối diện, trái tim của Phạm Lôi lập tức lạnh thấu.

Thế mà lại là Đạo Thánh?

Tiêu rồi, hoàn toàn tiêu rồi!

“Dừng tay đi mà!”

“Có chuyện thì nói nha Chí Nguyên đạo hữu, sao vừa xuất hiện đã đánh đánh giết giết…”

Hắn ngược lại quen biết Chí Nguyên Đạo Thánh, chỉ hy vọng có thể nói một ít lời van xin, để đối phương có thể buông tha cho mình đi.

Nhưng mà lúc này, Chí Nguyên Đạo Thánh chỉ muốn giết chết hắn, sau đó trở thành Thần Quân, sao có thể buông tha cho hắn.

"Cút đi!"

Hắn vung binh khí, giống như dã thú phát cuồng.

"Chết cho ta!"

Phạm Lôi Đạo Tôn khóc không ra nước mắt.

Trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc ngươi muốn ta cút, hay là muốn ta chết?

Có thể làm rõ các yêu cầu được không?

Vốn dĩ Phạm Lôi chỉ cho rằng bản thân sẽ nhanh chóng bị đánh bại, thậm chí còn không có ý chí chiến đấu gì.

Sự chênh lệch giữa Đạo Tôn và Đạo Thánh quá lớn.

Mà lúc này, "Tín Hương" hắn gửi gắm niềm hy vọng lại không có cơ hội để lấy ra.

Nhưng đang đánh, hắn cảm thấy hình như… không phải như vậy.

Dường như vẻ bề ngoài của Chí Nguyên Đạo Thánh không mạnh lắm.

Quả thật đối phương là Đạo Thánh, thánh hồn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Nhưng ngoài chuyện đó ra, cũng không có lợi thế nào khác.

Pháp Tắc không gian của Chí Nguyên Đạo Thánh chỉ là hình thức bên ngoài, va chạm với pháp cảnh cấp bậc Đạo Tôn của hắn, đừng nói là ưu thế áp đảo, ngay cả thế thượng phong cũng không chiếm được bao nhiêu.

Mà thần thông Tiên Pháp của Chí Nguyên, sau khi gia trì pháp cảnh, dường như uy lực cũng chỉ như vậy.

Về phần tiên lực, nó càng làm cho Phạm Lôi Đạo Tôn có một loại "ảo giác" rằng đối phương còn không bằng mình.

Sao điều này có thể xảy ra?

Vừa đánh, hắn vừa rơi vào nghi ngờ.

Hóa ra Đạo Thánh yếu đến như vậy sao?

Hay là mình có "Tín Hương" trong người, nên có được thần lực hộ thể?

Sự thật đương nhiên không phải như vậy.

Sự thật là cách đây không lâu, Chí Nguyên Đạo Thánh vì tránh khai chiến với Khương Thành, nên đã chủ động tự hại bản thân giả vờ bị thương nặng, phá hư rất nhiều cơ sở trong cơ thể của bản thân.

Điều này khiến cho tiên lực của hắn không thể liên tục thông thuận.

Pháp Tắc không gian cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng rất lớn, mặc dù vẫn có thể nối liền với căn nguyên, nhưng thiếu đi sự chống đỡ của tiên lực cấp Đạo Thánh, lập tức vô cùng trống rỗng.

Nhưng vì thánh hồn và căn nguyên quy tắc mạnh hơn, trong trận chiến này, thật ra hắn vẫn chiếm ưu thế hơn.

Nói tóm lại, vẫn là hắn đè Phạm Lôi Đạo Tôn ra đánh.

Lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, nếu tiếp tục, chắc chắn vẫn là Đạo Thánh như hắn chiến thắng.

Vì vị trí Thần Quân, hắn càng đánh càng dũng mãnh, dần dần áp chế Phạm Lôi Đạo Tôn!

Nhưn vào đúng lúc này, Khương Thành mở miệng.

"Lão huynh, không phải ngươi nói ngươi bị thương nặng, ngay cả Đạo Tôn cũng đánh không lại hay sao?"

Hắn khoanh tay, vô cùng hứng thú đánh giá Chí Nguyên Đạo Thánh trong trận chiến.

"Ta thấy dáng vẻ đằng đằng sát khí của ngươi, cảm giác nếu đánh thêm một quân đội nữa cũng còn dư sức mà!"

"Lẽ nào vừa rồi là lừa gạt ta?"

"Nếu trạng thái của ngươi tốt như vậy, thế thì chúng ta lập tức làm một trận quyết đấu đỉnh cao nhé."

Chí Nguyên Đạo Thánh giật mình.

Chẹp, sao lại quên sát tinh này.

“Không có không có, ta thật sự bị thương nặng.”

Để thể hiện bản thân thật sự không được, hắn vội vàng dừng tay đình chiến, còn cố ý thở hổn hển.

Nhìn xem, ta đã như thế này, đủ yếu ớt rồi, phải không?

Mà Phạm Lôi Đạo Tôn vốn bị áp chế ở bên kia, cuối cùng cũng có được cơ hội thở dốc.

“Khương Thành, sao ngươi cũng ở đây?”

Hắn còn xem Thành ca là đối thủ cạnh tranh lớn nhất.

Lén lút nhìn thoáng qua màn trời, lại càng kinh ngạc.

“Sao chỉ còn có ba người chúng ta?”

“Những người khác đâu?”

Thành ca cười.

“Ta còn đang muốn hỏi ngươi đây, sao ngươi lại trốn kín như vậy, rõ ràng ở đây, thế mà trên màn trời lại không có tên của ngươi?”

Chương 1493: Tư thế sử dụng của ngươi không đúng

“Cái này, cái này…”

Phạm Lôi vẫn muốn tiếp tục che giấu Nguyên Ẩn Châu.

Chí Nguyên Đạo Thánh ở phía đối diện bùng nổ ngay lập tức.

“Hắn có Nguyên Ẩn Châu!

Hắn chỉ vào Phạm Lôi Đạo Tôn, lớn tiếng nói: “Khương đạo hữu, người này có Nguyên Ẩn Châu, mà công dụng của viên châu này là để ẩn tên trên màn trời.”

“Cho nên hắn vẫn luôn ẩn nấp không xuất hiện, chỉ chờ cho đến khi những người khác đã tranh giành xong rồi, lại nhặt một vị trí Thần Quân.”

“Thế mà còn có loại bí bảo tạm thời như vậy?”

Thành ca tỏ vẻ mở rộng tầm mắt.

Mà trên thực tế, những tuyển thủ đã rời sân trước đó, lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là đám người Mộng Ngột Đạo Thánh và U Hoàn Đạo Thánh, càng sợ hãi toát mồ hôi lạnh hơn.

“Hoá ra vừa rồi lúc chúng ta leo lên Thông Thần Đài, bên trong vẫn còn một người nữa?”

Bọn họ còn cho rằng không có bất kì nguy hiểm gì, tràn đầy tự tin.

“May mà lúc ấy ta có ba Thần Hoàn Ấn, nếu không thì đã thân tử đạo tiêu!”

“Đáng ghét! Đáng ghét!”

Mà Chí Nguyên Đạo Thánh trong sân, vội vàng châm dầu vào lửa.

“Khương đạo hữu, chỉ cần giết chết hắn, vậy thì ngươi sẽ gom đủ ba Thần Hoàn Ấn rồi!”

Hiện tại bản thân hắn đang giả vờ bị thương không tiện ra tay, chỉ có thể trông cậy vào Khương Thành giết chết Phạm Lôi Đạo Tôn.

Bằng cách này, bản thân hắn cũng có thể gom đủ.

Phạm Lôi vừa nghe lời này của hắn, lập tức nhảy dựng lên.

“Lão già khốn nạn, Chí Nguyên ngươi có ý gì?”

“Khương Thành, ngươi nhất định không thể nghe theo lời xúi bậy của hắn, ta và ngươi là bạn cũ, sao ngươi có thể xuống tay với ta?”

Hắn hung tợn chờ đợi Chí Nguyên Đạo Thánh.

“Chi bằng hai người chúng ta liên thủ, giết đuổi hắn ra ngoài, vậy thì hai người chúng ta đều đủ cả, chẳng phải là quá đẹp sao?”

Hắn vẫn không biết rằng Thành ca có thể dễ dàng đánh chết một Đạo Thánh.

Mà Chí Nguyên Đạo Thánh hiển nhiên không thể ngồi nhìn kết cuộc này.

“Khương Thủ Tọa, vừa rồi ngươi lên đài thất bại, là vì không có đủ Thần Hoàn Ấn.”

Hắn âm thầm đâm chọc gây chia rẽ mối quan hệ giữa Phạm Lôi và Khương Thành.

Mặc dù, thật ra hai người này cũng không có tình cảm qua lại gì.

“Nghĩ lại vừa rồi nguy hiểm như thế nào? Mà sở dĩ nguy hiểm như vậy, là vì hắn ẩn nấp.”

“Trên một khía cạnh nào đó, hắn là hung thủ suýt nữa hại chết ngươi!”

“Mà động cơ không trong sáng, nếu ngươi không giết hắn thì quả thực là không thể nào nói nổi…”

Sau khi hai người cãi nhau ầm ĩ như vậy, Khương Thành xem như là đã biết toàn bộ quá trình.

Cẩn thận suy nghĩ lại, vừa rồi Chí Nguyên cố ý không lên đài, bất thường như vậy, rõ ràng là đã sớm biết vẫn còn một Phạm Lôi Đạo Tôn ở trong sân.

Mặc dù Phạm Lôi làm cho bản thân mình thất bại, nhưng hắn ẩn nấp ở phía dưới cũng không biết gì, không phải cố ý nhằm vào mình.

Mà đáng ghét thật sự, là Chí Nguyên Đạo Thánh.

Hắn cố ý giấu giếm, cái này thuộc về chủ động hãm hại mình!

Thế mà còn hy vọng mình buông tha cho hắn? Nhân tiện giúp hắn giết chết Phạm Lôi, giúp đỡ hắn trở thành Thần Quân?

Ngươi mới là nhân vật chính trong tình cảm, chuyện tốt cho ngươi chiếm hết?

Hắn cố ý ra tay ngay lập tức, giết chết tên thâm hiểm khó lường này.

Nhưng vào lúc này, Phạm Lôi Đạo Tôn ở phía đối diện đã không nhịn được mà lấy ra một điếu thuốc.

“Khương Thành, ngươi đừng lo nữa, ta muốn đích thân tiêu diệt tên tạp chủng gây chia rẽ này!”

Nhìn thấy điếu thuốc hắn châm lửa, Thành ca giật khóe miệng.

Lão huynh, ngươi vẫn còn ở đây à?

Còn muốn biến điếu thuốc này thành đại sát khí?

Hắn lập tức cảm thấy đầu óc vô cùng đau nhức.

“Hay là, vẫn để ta nhé, nào cần làm phiền đến ngươi trả giá lớn…”

“Không!”

Phạm Lôi nghiêm túc xua tay từ chối.

“Ta muốn đích thân đánh chết hắn!”

Nếu đổi thành mọi khi, đương nhiên hắn không dám khiêu khích Đạo Thánh.

Nhưng vừa rồi hắn cũng nghe ra được, Chí Nguyên Đạo Thánh bị thương nặng.

Mặc dù bản thân vẫn không sánh bằng, nhưng cộng thêm đòn sát thủ “Tín Hương” thì khác.

Vốn dĩ hắn còn đang tiếc nuối, luôn tạm bợ đến cuối cùng, cho dù trở thành Thần Quân cũng không có sức thuyết phục gì.

Mà hiện tại chỉ còn lại ba người trong sân, có thể nói là hàng trăm triệu người đang theo dõi.

Trong trường hợp này, chính mình đích thân đánh bại một Đạo Thánh, hiệu quả chấn động như thế nào?

Trở thành Thần Quân có lý có cứ nha!

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng châm điếu thuốc đó.

Bởi vì cầm tay sẽ ảnh hưởng đến chiến đấu, hắn trái để phải bày, cuối cùng cũng hiểu được tại sao trước kia mỗi lần Khương Thành đều dùng miệng ngậm.

Nhưng bản thân cũng dùng miệng ngậm, vậy hơi cố tình bắt chước.

Không hề thể hiện tính riêng biệt của bản thân.

Vì thế, dưới ánh nhìn chăm chú sụp đổ của Thành ca, hắn cẩn thận cắm điếu thuốc đang cháy đó vào lỗ mũi trái của bản thân.

Lần này suýt nữa làm hắn sặc ra một hơi lớn.

Sau khi nhanh chóng điều chỉnh lại hơi thở, hắn còn dùng ánh mắt khoe khoang nhìn Thành ca.

Thấy không, ta sử dụng tư thế "Tín Hương" tiêu chuẩn hơn, chúng ta không giống nhau!

Thành ca tỏ vẻ bái phục.

Các khán giả bên ngoài sân đều bối rối.

Mà Chí Nguyên Đạo Thánh ở phía đối diện đã sắp tức đến nổ tung.

Hắn đường đường là Đạo Thánh, thế mà lại suy bại đến mức bị một kẻ cướp Đạo Tôn chỉ đích danh muốn đánh chết.

Điều này quả thực là vô cùng nhục nhã.

"Tên ngốc! Nếu ngươi đã muốn chết, vậy thì ta sẽ giúp ngươi hoàn thành!"

Nói xong, hai người lại vung đạo khí lần nữa, cùng nhau tế ra pháp cảnh đại chiến.

Thành ca ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt không nói nên lời.

Nhận ra dường như không có việc của mình.

Hai người nhiệt tình chiến đấu, nhanh chóng quên mất sự tồn tại của hắn.

Đang đánh, Chí Nguyên Đạo Thánh chiếm thế thượng phong một cách hợp lý.

Mà bên kia, Phạm Lôi Đạo Tôn mũi cắm thuốc lá thì dần dần hơi sốt ruột.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bản thân đã dùng "Tín Hương", không phải nên thần chặn giết thần, dễ dàng nghiền ép đối thủ hay sao?

Tại sao vẫn giống như trước đây?

Tình hình chiến đấu này hoàn toàn không có gì thay đổi vậy!

“Khương Thành, có phải ngươi lừa ta không, Tín Hương này hoàn toàn không có tác dụng gì cả…”

Thành ca thầm nghĩ cuối cùng ngươi cũng đã nhận ra rồi sao?

Không dễ dàng mà!

“Nào có, là do ngươi sử dụng sai cách.”

Phạm Lôi Đạo Tôn trong trận chiến đấu ác liệt đã sắp chảy mồ hôi đầm đìa, thật vất vả mới tìm được một cơ hội mở miệng.

“Sao lại không đúng?”

Vẻ mặt Thành ca nghiêm túc nói: “Điếu thuốc đó… à không, Tín Hương, phải đổi lỗ mũi cắm.”

Phạm Lôi suýt nữa phun ra máu.

Hoá ra cắm vào lỗ mũi nào cũng phải chú ý sao?

Thế sao ban nãy ngươi không nói sớm?

Hiện tại trong trận chiến kịch liệt này, bản thân nào có dư sức rảnh tay rút ra rồi cắm lại?

Hắn cũng không biết, Khương chưởng môn vì bảo vệ uy tín của bản thân, tránh bị coi là bán hàng giả, cũng âm thầm dùng sức.

Hắn lặng lẽ truyền âm uy hiếp Chí Nguyên Đạo Thánh.

“Không phải vừa rồi ngươi nói ngay cả Đạo Tôn cũng đánh không thắng nổi, suy yếu đến rối tinh rối mù sao?”

“Nhìn dáng vẻ của ngươi hệt như chiến thần, quả nhiên là lừa ta.”

Vốn dĩ Chí Nguyên Đạo Thánh đang chiếm thế thượng phong thì hoảng sợ.

“Ta không có lừa ngươi mà, ta thật sự bị thương rất nặng, đây là tia sức lực cuối cùng còn sót lại của ta.”

Vốn dĩ Thành ca không muốn buông tha cho tên cố ý hãm hại mình, nghe vậy lạnh lùng cười.

“Sau khi thắng Phạm Lôi Đạo Tôn, ta sẽ cẩn thận đọ sức một trận với ngươi.”

“Chờ ta!”

Nghe nói như thế, Chí Nguyên Đạo Thánh suy sụp ngay tại chỗ.

Sau khi thắng Phạm Lôi, thế mà còn phải đánh với ngươi?

Như vậy không phải là chết chắc rồi sao?

"Đừng mà Khương Thủ Tọa, trước kia chúng ta không hề có oán hận…"

Sóng truyền âm này của hắn hoàn toàn không truyền qua, bởi vì Thành ca đã phong bế hồn hải, cắt đứt truyền âm.

Chỉ dùng ánh mắt tràn ngập sát ý đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Chương 1494: Bụi đã lắng

Chí Nguyên Đạo Thánh vừa đánh, vừa tính toán.

Sau khi đánh thắng Phạm Lôi, bản thân sẽ có ngay ba Thần Hoàn Ấn.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là có thể trở thành Thần Quân.

Có Khương Thành ngăn cản, bản thân đã bị thương nặng ngay cả Thông Thần Đài cũng không chạm tới.

Nhưng một khi khai chiến với hắn, đó là một con đường chết.

Khương Thành đã nhìn ra trước đây mình đã lừa gạt hắn, rõ ràng là muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Bị thương nặng, quyết đấu gì đó đều là viện cớ.

Chắc chắn hắn sẽ không buông tha cho mình!

Nên làm thế nào đây?

Sau khi suy nghĩ, giải pháp tối ưu cuối cùng hắn nghĩ ra, là thua Phạm Lôi sau đó rời sân.

Thua Phạm Lôi thì chỉ là bị loại.

Thua Khương Thành thì sẽ thật sự chết.

Nghĩ đến việc hắn liên tục có được hai đạo cụ mở hack, kết quả làm một trận mãnh liệt như hổ, cuối cùng ngược lại trở

thành người duy nhất không thể lên làm Thần Quân, đó là muốn không cam lòng bao nhiêu thì có không cam lòng bấy nhiêu.

Nhưng mà so với vị trí Thần Quân, tính mạng vẫn quan trọng hơn mà!

Lúc hắn đang suy nghĩ, rốt cuộc Phạm Lôi cũng thành công đổi điếu thuốc đó cắm vào lỗ mũi bên phải.

Ngay sau đó, hắn lập tức nhận ra thế tấn công của Chí Nguyên Đạo Thánh ở phía đối diện càng lúc càng chậm, càng ngày càng trống rỗng.

"Ha ha!"

"Bảo vật này quả nhiên hữu dụng!"

Hắn chỉ xem đây là hiệu quả của "Tín Hương", lập tức phát động phản công.

Thành ca đang đứng sừng sững ở bên cạnh theo dõi trận chiến, một phong thái cao nhân.

Hai tay chắp lên, thản nhiên hỏi: "Thế nào, ta không nói sai chứ?"

Phạm Lôi đã nhanh chóng chiếm được thế thượng phong, hoàn toàn không có áp lực, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

"Không có không có, vừa rồi là ta hiểu lầm ngươi, xin lỗi xin lỗi…"

Hắn còn xin lỗi Thành ca.

Hắn hoàn toàn không biết rằng, thật ra là Chí Nguyên Đạo Thánh ở phía đối diện đã nhường không dám thắng.

Hắn càng đánh càng dũng mãnh, thậm chí không nhịn được tự mãn.

"Ha ha ha ha, Chí Nguyên Đạo Thánh, ngươi chỉ có chút sức mạnh như vậy sao?"

"Thật là làm cho người ta thất vọng!"

"Hiện tại đã biết sự lợi hại của bổn tọa chưa?"

"Thật sự cho rằng ta chỉ có thể trốn? Lúc trước bổn tọa chỉ là khiêm tốn mà thôi, không thèm tấn công những Đạo Thánh

các ngươi.”

“Nhưng hết lần này tới lần khác ngươi luôn muốn ép ta, ngươi nói ngươi đây là tội gì…”

Chí Nguyên Đạo Thánh tức giận đến mức suýt nữa nhồi máu cơ tim, hận không thể lớn tiếng mắng chửi.

Chết tiệt, chỉ dựa vào món hàng này của ngươi?

Nếu không phải Khương Thành ở bên cạnh như hổ rình mồi, cho dù ta đang trong tình trạng bị thương nặng, cũng có thể đánh ngươi ra bã.

Trận chiến kỳ lạ này của hai người bọn họ, khiến cho những khán giả bên ngoài đều mơ hồ.

“Nếu ta không nhìn lầm, hiện tại là Phạm Lôi Đạo Tôn đang đè Chí Nguyên Đạo Thánh ra đánh sao?”

“Hình như đúng là như vậy, hiện tại hắn đang chiếm thế thượng phong hoàn toàn.”

“Ngày nay, Đạo Tôn đều mãnh liệt như vậy sao?”

“Làm thế nào mà từng người bọn họ đều có thể đè ép Đạo Thánh?”

Bọn họ không nghe được cuộc đối thoại bên trong, hoàn toàn không biết Chí Nguyên Đạo Thánh là không dám thắng.

Thậm chí bọn họ cũng không biết trước đây Chí Nguyên Đạo Thánh còn tự làm mình bị thương nặng.

Chỉ xem Phạm Lôi Đạo Tôn cũng giống như Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, là một Đạo Tôn yêu nghiệt che giấu.

“Thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Chân nhân bất lộ tướng mà!”

Ngay cả Tam Đại Thiên Đế cũng hơi cảm thấy khó hiểu.

Bọn họ nhìn thế nào, cũng cảm thấy trận chiến đấu bên trong hơi kém, không có sức thuyết phục giống như Khương Thành khiêu khích Đạo Thánh trước đây.

Nhưng Phạm Lôi chiếm thế thượng phong cũng là sự thật.

“Hắn làm điều đó thế nào vậy?”

“Hơn nữa trong mũi hắn đang cắm cái gì vậy?”

“Thoạt nhìn giống như rất buồn cười.”

“Chẳng lẽ đó là bảo vật đặc biệt có thể làm suy yếu kẻ thù?”

Ngoài sân, những người duy nhất biết được “sự thật”, là các tiên quan của Thần Lôi Tư.

Dù sao bọn họ cũng đã mua thuốc lá từ Thành ca.

Nhìn thấy Phạm Lôi đại triển thần uy ở bên trong, những người này vừa hâm mộ lại vừa tiếc nuối.

“Ôi, không ngờ rằng Tín Hương đó lại thật sự thần kỳ như vậy.”

“Đúng vậy, vốn dĩ ta còn hơi không yên tâm, hiện tại xem ra, vẫn là đánh giá thấp hiệu quả của nó.”

“Thủ Tọa Phạm Lôi hoàn toàn là dựa vào Tín Hương mới có thể áp chế Đạo Thánh.”

“Đáng tiếc, nếu ta cũng có thể thuận lợi tiến vào trận thứ tư thì tốt biết mấy…”

Trong tiếng nghị luận của bọn họ, trận chiến cuối cùng trong sân cũng đã đến phần kết thúc.

Cuối cùng Chí Nguyên Đạo Thánh không tình không nguyện nhận thua Phạm Lôi Đạo Tôn, chủ động nhận thua rời khỏi sân.

Đến lúc này, trong trận cũng chỉ còn lại Khương Thành và Phạm Lôi.

Mà mãi cho đến lúc này, Thành ca mới có được Cực Minh Kính, nhìn thấy Thần Hoàn Ấn trên người chính mình và Phạm Lôi.

Quả thật là mỗi người ba cái.

“Được rồi, đã đến lúc nên lên đài rồi.”

Thiên Đạo bí cảnh cũng không cần phải trì hoãn nữa.

Chỉ là Phạm Lôi Đạo Tôn vẫn thật sự trở thành Thần Quân, khiến hắn cũng cảm thấy rất là không nói nên lời.

Có cảm giác đẳng cấp của Thần Quân quả thật hơi bị kéo xuống.

Lão già này thậm chí còn không biết điều đó.

Trước khi lên đài, còn cố ý dặn dò một phen.

“Cái kia, Khương Thành à, sau khi ngươi đi ra ngoài, nếu như người khác có hỏi, nhất định đừng nói là vì Tín Hương nha!”

Hắn rút điếu thuốc đã cháy đến mông ra khỏi lỗ mũi.

Hai lỗ mũi đã bị hun đến hơi vàng, nước mắt gần như chảy xuống.

Thành ca nhìn hắn.

“Vì sao?”

“Khụ, át chủ bài bí mật bị người ta biết dù sao cũng không tốt mà.” Phạm Lôi đánh ha ha một cái.

Với tư cách là vua làm màu, Thành ca liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm can lá lách phế thận của hắn.

Mẹ nó, ngươi còn muốn đi ra ngoài làm màu, để người ta cho rằng ngươi dựa vào sức mạnh cứng rắn chiến thắng một Đạo Thánh?

Đúng là hay quá mà!

Là tội phạm mở hack nhiều lần, hắn rất hiếm khi khuyên một câu.

“Dù sao thứ đó cũng là vật ngoài thân, cho nên sau này hãy cố gắng hết sức đừng dùng đến nó. Phụ thuộc quá nhiều vào ngoại vật, sẽ ảnh hưởng đến việc nâng cao sức mạnh.”

Lần sau nếu ca không có mặt, ngươi lại trông cậy vào một điếu thuốc là có thể thắng, sợ là sẽ chết rất thảm.

Phạm Lôi không nghe ra “khổ tâm” của hắn, nghe vậy không cho là đúng.

“Cái này không cần ngươi quan tâm, bổn tọa tự có tính toán!”

Nói xong, hắn bước lên Thông Thần Đài.

Ngay sau đó, tên của hắn lại xuất hiện trên màn trời một lần nữa và ánh sáng vàng đã sáng lên.

Điều này có nghĩa là hắn đã trở thành Thần Quân thứ sáu.

Vẻ mặt của ba Thiên Đế trong Tử Tiêu Điện vô cùng khó coi.

Loại hàng như Phạm Lôi cũng có thể lên làm Thần Quân, quả thực là sỉ nhục của Thiên Cung mà!

Ngay sau đó, Khương Thành cũng bước lên Thông Thần Đài một cách thuận lợi, trở thành Thần Quân cuối cùng.

Đến lúc này, đại hội thông thần đã kết thúc một cách viên mãn.

Biểu cảm của ba Thiên Đế càng thêm khó coi.

"Hiện tại nên làm thế nào đây?"

Tu Đế hận không thể ăn thịt người, thế cho nên mười mấy Thần Quân còn lại trong Tử Tiêu Điện, mỗi người đều câm như hến.

"Thế mà tiểu tử đó lại trở thành Thần Quân, thế thì còn giết hắn như thế nào?"

Thanh thế của đại hội thông thần lớn như vậy, hiện tại ngoại trừ Đạo Tuyệt Chi Địa, toàn bộ Nguyên Tiên Giới đều đã biết Khương Thành trở thành Thần Quân.

Cho dù bọn họ hủy bỏ quy ước đánh cược với Tà Tiên Giới, cũng không thể nào giết chết Khương Thành trong tương lai.

Không Đế cũng nhíu chặt mày.

Sau một hồi nhắm mắt suy nghĩ, bỗng nhiên Nguyên Đế mở to hai mắt.

"Hay là, đâm lao thì cứ theo lao, đối xử với hắn như Thần Quân thật sự đi."

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại, thật sự xem Khương Thành là một sức mạnh của Thiên Cung, cũng không hẳn là không được mà.

"Mặc dù người này bướng bỉnh, có phần không tuân theo quản chế, nhưng vẫn chưa từng chủ động làm kẻ thù với Thiên Cung của chúng ta."

"Mà với thiên phú và sức mạnh của hắn, hoàn toàn xứng với một vị trí Thần Quân."

Biểu hiện thần kỳ của Khương Thành ở đại hội thông thần đã thật sự làm hắn rung động.

Chương 1495: Ca dùng kiếm

Ý nghĩ của Nguyên Đế rất đơn giản.

Nếu đã không tiêu diệt được, vậy thì lôi kéo đi.

Hắn thay đổi suy nghĩ một chút, nhận thấy thật sáng tỏ thông suốt.

Nếu như không xem Khương Thành là kẻ thù, mà xem hắn là người của mình, vậy thì không phải đau đầu nữa, mà là như nhặt được chí bảo.

Đây là nhân vật yêu nghiệt áp chế "Thiên Đế tương lai" Thu Vũ Tuyền!

Nếu hắn đứng về phía Thiên Cung, chắc chắn là thu hoạch lớn.

Nhưng mà đề nghị này của hắn vừa được đưa ra, đã lập tức gặp phải sự phản đối mạnh mẽ của Tu Đế.

"Hắn không có Thiên Tâm!"

"Ngay cả Tà Tiên cũng có Thiên Tâm, nhưng mà hắn lại không có, điều đó có nghĩa là gì?"

"Điều đó có nghĩa là hắn hoàn toàn bị Thiên Đạo tẩy chay!"

Hắn trợn trừng mắt nhìn lướt qua tất cả mọi người ở đây, tiếng gầm gừ tiếp tục quanh quẩn trong điện.

Tự hỏi tự trả lời đúng.

"Hắn là kẻ thù của Thiên Đạo!

"Cho nên, chắc chắn hắn cũng là kẻ thù của chúng ta!"

"Ta cho rằng nên lập tức bất chấp tất cả đi giết hắn, không thể để mặc nữa!"

"Không ổn!"

Nguyên Đế lắc đầu.

Hắn biết nguyên nhân khiến Tu Đế muốn đẩy Khương Thành vào chỗ chết mãnh liệt như vậy, là vì có thù riêng.

"Đừng quên, Thiên Đạo cũng không giết hắn, thậm chí còn bao dung cho hắn hơn những người khác, điều này không giống như kẻ thù."

Tu Đế lạnh lùng nói: “Chúng ta vẫn chưa thấy trận thứ hai và trận thứ tư, rốt cuộc hắn và Thiên Đạo đã xảy ra chuyện gì.”

“Sao ngươi có thể chắc chắn rằng Thiên Đạo không muốn giết hắn?”

Sắc mặt của các Thần Quân trong điện đều khác nhau.

Một số người đồng ý với Nguyên Đế, cảm thấy không bắt buộc phải tranh đấu với Khương Thành.

Cũng có một số người đồng ý với Tu Đế, cảm thấy không có Thiên Tâm chung quy vẫn là đại họa.

Kết quả cuối cùng của cuộc tranh luận này là không có kết quả.

Thành thật mà nói, đây cũng là bởi vì bọn họ không biết nhóm bảy Thần Quân, Thích Vương và Dực Vương là bị Thành ca giết chết.

Nếu biết, vậy thì hiện tại chắc chắn sẽ chen lấn, tranh nhau ra ngoài đuổi giết.

Sau khi Phạm Lôi Đạo Tôn bước ra, bị truyền tống đến trên đài cao của Lan Đài.

Phía dưới là vô số tiên nhân vây xem.

Nhưng phản ứng của tất cả mọi người lại không mấy nhiệt tình, thậm chí còn la ó.

Không còn cách nào khác, bảy Thần Quân mới nhậm chức thì thuộc tính nước cao nhất của hắn, nước đến nát bét.

Mà ngay sau đó, Khương chưởng môn đi ra, tất cả mọi người lập tức dâng lên tiếng hoan hô dời núi lấp biển.

“Khương Ẩn Hoàng!”

“Khương Ẩn Hoàng!”

Thậm chí biểu cảm của rất nhiều tiên nhân còn mang theo chút ý cuồng nhiệt.

Trước đó, bọn họ không có nhiều ấn tượng về Khương Thành, thậm chí còn tự hỏi người này từ đâu xuất hiện, sao đột nhiên lại trở thành Thủ Tọa Thiên Đan Tư và Ẩn Hoàng.

Mà lần đại hội thông thần này, Khương Thành đã có biểu hiện thần kỳ trong suốt bốn trận đấu, xem như là đã chinh phục được đại đa số mọi người trong sân.

Đối với bọn họ, Khương Ẩn Hoàng quả thật là gần như đồng nghĩa với kỳ tích.

Cách đối xử như vậy, làm cho Phạm Lôi Đạo Tôn ở bên cạnh hơi đỏ mắt ghen tị.

“Tiểu tử này dựa vào cái gì?”

“Không phải cũng tuỳ tiện đến cuối cùng giống như ta sao?”

Hắn hoàn toàn không biết Khương Thành có chiến tích gì ở trận thứ tư.

Nhưng sau khi Thành ca bước ra, việc đầu tiên hắn làm là nhấp mở hệ thống, kiểm tra bảng điều khiển giá trị thanh danh.

Sau đó nở nụ cười phơi phới.

Kết thúc trận thứ tư, giá trị thanh danh mang về cho hắn đã trực tiếp hơn ba trăm tỷ điểm tiên nguyên.

Cộng với con số ban đầu, điểm tiên nguyên của hắn hiện đã lên đến hơn 450 tỷ.

Sau khi bảy người đã đến đông đủ, lập tức được dẫn một mạch vào trong Tử Tiêu Điện.

Ngoại trừ hai Đạo Thánh Thiên Cung là Mộng Ngột và U Hoàn, những người khác bao gồm Phạm Lôi vẫn là lần đầu tiên đi vào nơi này.

Ba Thiên Đế ngồi ngay ngắn ở trên, nói nhảm ba la ba la một trận.

Sau đó đến phần phát thưởng.

Đại hội thông thần lần này, người trở thành Thần Quân sẽ được tặng một Đạo khí bát giai và một bí bảo thượng phẩm, cùng với các phần thưởng khác như thiên tài địa bảo và đan dược, vân vân.

Đây cũng là ý định ban đầu của Khương Thành khi đến tham gia đại hội thông thần.

Ngay sau đó, bảy tân tấn Thần Quân lần lượt lĩnh thưởng của bản thân dựa theo thứ tự.

Người đầu tiên đi lên là Thu Vũ Tuyền.

Nàng nhận được một thanh Đạo kiếm Bát giai Kỵ Khuyết.

“Kiếm này liên kết với căn nguyên tử, ngươi nắm giữ Sinh Diệt Kiếm Tâm, nhận được kiếm này, chắc chắn có thể tiến thêm một bước nữa.”

Quy tắc tử là một trong những quy tắc thượng vị rất mạnh.

Chỉ dựa vào điều này, thanh kiếm này là cực phẩm trong Đạo kiếm Bát giai.

“Hơn nữa còn đi kèm với gia tăng mười sáu môn quy tắc.”

Không Đế phụ trách phát thưởng cho nàng cười tươi như hoa mà giới thiệu, thật sự là nhìn thấy con gái ruột cũng sẽ không nhiệt tình như vậy.

“Mặc dù ngươi có cái tốt hơn, nhưng thanh kiếm này sử dụng lúc bình thường, hẳn là vẫn rất thuận tay.”

Thu Vũ Tuyền hơi ngẩn ra, từ lúc nào ta có cái tốt hơn?

“Cám ơn.”

Nàng cất thanh kiếm đó đi, Không Đế lại phát cho nàng một bộ bí bảo thải y hào quang có màu sắc kỳ lạ, thế mà hiệu quả lại là có thể chống đỡ một phần tập kích của thánh lực.

Nghe được, ánh mắt của mọi người trong điện đều nóng như lửa.

Bí bảo thượng phẩm này quá mạnh đúng không?

Phải biết rằng, thánh lực ngoại trừ dùng thánh lực ngang nhau để triệt tiêu lẫn nhau, bình thường chỉ có thể cứng rắn đối phó.

Thế mà bí bảo thượng phẩm này lại có thể chống đỡ thánh lực một cách thần kỳ như vậy?

Mặc dù chỉ có thể chống đỡ một phần, vậy thì cũng vô cùng nghịch thiên.

Sức tấn công của Thu Vũ Tuyền đã đủ mạnh rồi, thế mà hiện tại còn phát cho nàng một bí bảo thượng phẩm có thể chống

đỡ thánh lực của Đạo Thánh, đây là muốn đưa nàng lên trời mà!

Đừng nói bọn họ, ngay cả Thành ca cũng phấn khích xoa tay.

Căn nguyên tử liên kết với kiếm của Thu Vũ Tuyền, hắn cũng rất cần nha!

Suy cho cùng, điều hắn thích nhất là chết.

Tiếp theo là Vân Đình Đạo Thánh, người thứ hai trở thành Thần Quân.

Hắn cũng nhận được một thanh Đạo kiếm Bát giai, chỉ có điều căn nguyên liên kết không tính là hấp dẫn lắm.

Ngoài ra, còn có một bí bảo thượng phẩm thi triển Huyễn Thuật đặc biệt.

Sau đó là U Hoàn Đạo Thánh thứ ba.

Thứ hắn nhận được không phải là kiếm, mà là một thanh loan câu màu xanh, nhưng hắn vốn dùng loại binh khí này, cũng giống như nhận được chí bảo.

Cứ như vậy, từng phần thưởng được phát xuống cho từng người, cuối cùng đến lượt Khương Thành.

Đối mặt với Khương Ẩn Hoàng với vẻ mặt chờ mong, tay phải Không Đế lơ lửng, một cây ngân châm dài khoảng hai tấc từ từ xuất hiện.

Ngân châm chậm rãi xoay tròn, tỏa ra từng luồng hơi thở huyền ảo, như ẩn như hiện ở giữa không trung.

“Bảo vật này tên là Nguyệt Diễm…”

Không Đế còn chưa nói xong, đã bị Thành ca cắt ngang.

“Người anh em, đây là Đạo khí bát giai?”

Quân Vương ở bên cạnh lập tức nhảy dựng lên.

“To gan, thế mà ngươi lại dám xưng hô với Đại Đế Không như thế, quả thật là tội đáng chết muôn chết!”

Không Đế xua tay, mỉm cười nói: “Đương nhiên là Đạo khí bát phẩm, đây là phần thưởng của đại hội thông thần, làm sao bọn ta có thể làm giả được?”

Thành ca lại hỏi: “Vậy thì cây châm này, có phải còn có hình dạng chủ khác hay không, chẳng hạn như biến thành một cây gậy, hoặc biến thành một thanh kiếm hay gì đó.”

Trên thực tế, đã đến cấp bậc tiên khí này, việc biến đổi hình dạng là chức năng cơ bản rất bình thường.

Càng đừng nói đến đạo khí cao cấp hơn.

Nhưng chỉ thay đổi hình dạng cũng không có ý nghĩa gì.

Phần lõi bên trong vẫn là bản gốc, trừ phi ngay từ lúc bắt đầu luyện chế đã có hình dạng chủ yếu khác.

Không Đế lắc đầu.

“Nguyệt Diễm là đạo khí hình kim, không có hình dạng khác.”

Hai hàng lông mày của Thành ca dần dần nhíu lại.

Hắn đánh giá Không Đế từ trên xuống dưới.

“Lão huynh, có một bí mật có thể ngươi không biết.”

Hắn vừa nói như vậy, không riêng gì Không Đế, Tu Đế và Nguyên Đế mà những người khác cũng cảm thấy hứng thú.

Trên người Khương Thành, quả thật lượn lờ sắc thái thần bí vô tận.

“Bí mật gì?” Không Đế thản nhiên hỏi.

Vẻ mặt Thành ca nghiêm túc, nghiêm mặt nói: “Thật ra, bình thường ta luôn dùng kiếm làm binh khí.”

Chương 1496: Hai phế phẩm

Đương nhiên Khương Thành vô cùng không hài lòng với cây kim châm này.

Những người khác đều lấy được đạo khí thuận tay, chỉ có bản thân lấy được kim châm.

Cho dù ngươi cho một thanh đao, một cây gậy, một cây trường kích, vậy cũng có thể dùng tạm đúng không?

Nếu không, cho dù là búa rìu cũng được mà!

Mặc dù những binh khí này không phát huy được kiếm tâm kiếm đạo, nhưng dù sao cũng trông rất dũng mãnh.

Ca không quá kén chọn, cùng lắm thì học thêm một môn đao pháp hoặc phủ pháp từ hệ thống là được.

Cho một cây châm thì có nghĩa gì?

Có chuyện gì vậy, muốn ca tự thiến chính mình để tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển sao?

"Có thể các ngươi đã phát nhầm rồi, hay là đổi thành kiếm nhé."

Mọi người trong điện suýt nữa phun nước ngay tại chỗ.

Còn cho rằng ngươi muốn nói bí mật động trời gì, làm nửa ngày thì ra là nói cái này?

Hai ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng, hiện tại chỉ sợ toàn bộ Nguyên Tiên Giới cũng biết ngươi dùng kiếm, đương nhiên bọn ta cũng biết.

Mà cây châm này cũng là cố ý, là không muốn để cho ngươi được thoải mái.

Không Đế cố tình làm vẻ mặt cứng nhắc.

"Ngươi đang nói gì vậy, phần thưởng của đại hội thông thần đã được cố định, há có lý nào lại thay đổi?"

Vân Đình Đạo Thánh xếp thứ hai cũng hát phụ hoạ theo.

“Bọn ta cũng không yêu cầu thay đổi, làm sao có thể một mình ngươi trở nên đặc biệt như vậy?”

Đạo Thánh lâu năm này kết thù với Thành ca ở trận thứ tư, lúc này không hề che giấu sự hả hê vui sướng của bản thân.

“Thiên Đế thưởng đạo khí cho ngươi, đó là may mắn của ngươi, ngươi nên cảm kích đến rơi nước mắt mới phải.”

“Thế mà còn kén cá chọn canh, quả thực là không biết điều!”

“Ha ha ha…”

Rất nhiều Thần Quân ở xung quanh cũng cười ra tiếng.

“Đúng vậy, chẳng lẽ muốn trở nên đặc biệt sao?”

“Có thể nhận được đạo khí do Thiên Đế đích thân ban thưởng, đó là vinh hạnh của ngươi, đừng nói Đạo khí bát giai, cho dù là một viên đá bình thường, vậy thì cũng đủ để cho ngươi được lợi vô cùng.”

“Cầm về cúng bái nhé ha ha ha…”

Rốt cuộc Thành ca đã nghe ra được.

Đám người này đang cố ý làm khó dễ mình đây mà.

Hắn cũng lười tranh cãi, trực tiếp cầm lấy cây châm đó, thậm chí cũng lười hỏi thăm cây châm này liên kết căn nguyên gì.

Dù sao dựa trên tính cách nước tiểu của đối phương, chắc chắn chẳng phải quy tắc mạnh mẽ gì.

Nhìn thấy hắn “cam chịu số phận”, đám người Không Đế, Tu Đế và Quân Vương đều mỉm cười đắc ý.

Rất khó chịu, phải không?

Khó chịu cũng phải kìm nén!

Thu Vũ Tuyền Thiên Tâm thần phẩm mới là người mà bọn ta muốn, còn đối với ngươi, không giết chết ngươi ngay tại chỗ đã xem như là được lời.

Thành thật mà nói, nếu không phải Thu Vũ Tuyền cũng giết người ở trận thứ tư, thì bọn họ đã dùng lý do này để bắt giữ Khương chưởng môn từ lâu rồi.

Sau khi phát cây châm đó, Không Đế lấy ra một ngọn lửa khác.

Không sai, là một ngọn lửa, không có bất kỳ đồ trang trí nào, cũng không có bất kỳ cái đế và tim đèn nào.

“Bảo vật này tên là Trường Minh Diễm, là một bí bảo thượng phẩm vô cùng quý giá.”

Nghe thấy hắn cố ý nghiến mạnh bốn chữ vô cùng quý giá này, Thành ca gần như đoán được là loại hàng gì.

Hắn xuôi tay một cách uể oải: “Vậy nó có công hiệu thần kỳ gì đây?”

“Cho dù ngọn lửa này bất kể nó ở đâu và vào lúc nào, cũng có thể tồn tại mãi mãi, Thiên Đạo tồn tại mãi mãi, nó sẽ tồn tại mãi mãi.”

Không Đế mỉm cười, tiếp tục bổ sung: “Hơn nữa chỉ cần luyện hóa, không có sự cho phép của ngươi, nó sẽ không đốt cháy bất kỳ tồn tại nào, có thể mang theo bên người, có thể nói là thần diệu vô song!”

Nghe được tác dụng kỳ lạ này, Thành ca cũng không biết nên nói gì cho phải.

Chết tiệt, lão tử cũng không phải là không biết quy tắc lửa.

Cần mang theo bên người một chiếc bật lửa không thể dập tắt?

Muốn đồ chơi này để làm gì?

Ném nó vào đối thủ khi chiến đấu à?

Các Thần Quân khác không thể chịu đựng được nữa.

“Ha ha ha, đây là bảo vật vô cực.”

“Thật đáng ngưỡng mộ, thế mà còn có bí bảo thượng phẩm thần kỳ như vậy…”

“Thiên Đế quả thật là rất yêu quý ngươi.”

“Làm cho người ta đỏ cả mắt mà!”

Ngay cả Phạm Lôi Đạo Tôn cũng hùa theo cười trên nỗi đau của người khác.

“Khương Thành, ngươi phải cất nó cho thật cẩn thận nhé, dù sao cũng là bí bảo thượng phẩm, người khác cầu cũng không cầu được đâu.”

“Ngươi thử nghĩ xem, lỡ như có một ngày nào đó tiên lực thần hồn của ngươi cạn kiệt, không liên kết được với căn nguyên quy tắc, không phải Trường Minh Diễm này có thể phát huy được thần hiệu sao?”

Thành ca cầm lấy Trường Minh Diễm đó, liếc xéo lão già này một cái.

“Hay là hai người chúng ta đổi nhé?”

Hắn còn cố ý hỏi Không Đế một câu.

“Những phần thưởng ta lấy được sẽ thuộc về ta, ta muốn đổi với ai, cũng không có vấn đề chứ?”

Khóe miệng Không Đế hơi nhếch lên.

“Đương nhiên có thể, chỉ cần có người đồng ý.”

Hắn không tin có người đồng ý đổi bảo vật của bản thân với phế phẩm của Khương Thành, trừ phi người đó gần như ngu ngốc.

Đương nhiên Phạm Lôi Đạo Tôn không ngốc.

Đầu hắn lập tức lắc như trống lắc.

“Không đổi không đổi!”

Thành ca cười hắc hắc: “Không phải vừa rồi ngươi còn khen Trường Minh Diễm này trên trời có dưới đất không có sao? Ta sẽ chịu thiệt một chút, đổi cái tốt nhất này cho ngươi còn không được sao?”

Bí bảo thượng phẩm mà Phạm Lôi vừa mới nhận được là Kiền Hoàng Cổ, tác dụng là có thể tăng thêm hai phần uy năng tấn công tiên lực khi chiến đấu.

Tác dụng này đối với Đạo Tôn bình thường như hắn, đương nhiên kém xa so với bí bảo có thể chống đỡ thánh lực của Thu Vũ Tuyền, cũng không bằng đoản kiếm có thể đâm thủng pháp cảnh của Vân Đình Đạo Thánh.

Nhưng đối với Khương Thành, tác dụng vẫn rất lớn.

Lợi thế lớn nhất của hắn hiện tại là số lượng lớn căn nguyên Pháp Tắc không gian.

Tăng cường hai thành uy năng tiên lực, uy lực của Pháp Tắc không gian của hắn có thể tăng lên thêm một bước nữa, hiệu quả cũng khác.

Nhưng Phạm Lôi cũng không dễ lừa gạt như vậy.

“Dù ngươi có nói bao nhiêu đi nữa thì cũng vô ích, ta rất thích cái trống này, không định đổi, ha ha!”

Đám Thần Quân của Quân Vương ở bên cạnh cũng nhao nhao lên tiếng cười nhạo.

“Khương Thành, ngươi thật đúng là suy nghĩ viển vông.”

“Người ta dựa vào cái gì mà đổi với ngươi?”

“Ngươi xem Phạm Lôi đạo hữu là người tiêu tiền như nước sao?”

“Ngươi vẫn nên dùng thật tốt Trường Minh Diễm của ngươi đi, đừng mơ mộng hão huyền nữa…”

Thành ca mắt điếc tai ngơ với lời nói của bọn họ.

Hắn cười híp mắt lấy ra một điếu thuốc, đưa cho Phạm Lôi Đạo Tôn.

Ánh mắt của người thứ hai lập tức thẳng tắp.

Vẻ mặt vốn khinh thường lập tức biến thành hoảng hốt và bất ngờ.

Vốn dĩ hắn luôn xem những điếu thuốc đó là bí bảo Tín Hương, vẫn luôn trân trọng.

Nhưng trải qua trận chiến “đánh bại” Chí Nguyên Đạo Thánh trong bí cảnh vừa rồi, hiện tại hắn đã xem những điếu thuốc đó là tồn tại quan trọng hơn cả mạng sống.

Bí bảo có thể khiến cho Đạo Tôn vượt cấp chiến thắng Đạo Thánh, đáng tiếc là tiêu hao, dùng một cây mất một cây.

Nếu có thể nhiều hơn một chút thì tốt rồi.

Vừa rồi hắn vẫn luôn nghĩ như vậy, lúc này Khương Thành đưa điếu thuốc đến trước mặt hắn, hắn lập tức nhận lấy không cần suy nghĩ.

Sau đó, lắp bắp hỏi: “Ngươi, ngươi có ý gì?”

Khóe miệng Thành ca hơi nhếch lên.

“Ta dùng Trường Minh Diễm đổi Kiền Hoàng Cổ của ngươi, bảo vật này xem như là đền bù, không thành vấn đề chứ?”

“Cái này…”

Phạm Lôi hơi ho dự.

Trường Minh Diễm không có tác dụng gì hết, đổi Kiền Hoàng Cổ, bản thân quá thiệt thòi.

Nhưng hắn lại không muốn buông tay khỏi điếu thuốc.

Mà lúc này, những Thần Quân xung quanh cũng không bất ngờ mà chế giễu lần nữa.

“Ha ha ha, hắn đang làm gì vậy?”

“Thế mà lại trông cậy vào loại rách nát không đáng một xu này, sẽ làm rung động Phạm Lôi đạo hữu?”

“Ngươi cho rằng hắn mù hay là cho rằng hắn ngu?”

Ngay cả Không Đế và Tu Đế phía trên cũng không khỏi lắc đầu cười trừ.

“Khương Thành, lẽ nào ngươi điên rồi sao?”

Mà lúc này, Phạm Lôi Đạo Tôn cũng mở miệng.

“Khụ, Trường Minh Diễm đó, ta giữ nó cũng không có tác dụng gì hết.”

Chương 1497: Số mệnh của bảo vật này thuộc về ngươi

Thấy hắn thật sự hơi rung động, Khương Thành biết hắn đã ổn.

“Sao có thể nói là vô dụng chứ?”

“Trường Minh Diễm này, thật ra là thiết kế riêng cho ngươi đó!”

Phạm Lôi thầm nghĩ ta đường đường là Đạo Tôn, cần chút ngọn lửa không tắt có ích gì?

“Lời này có ý gì?”

Khương Thành chuyển sang truyền âm, làm cho thần bí hơn.

“Ngươi nghĩ đi, những đòn sát thủ của ngươi không phải cần lửa sao?”

Lần trước ngươi mua thuốc lá, lần này ca lại chào hàng bật lửa cho ngươi, rất hợp tình hợp lý đúng không?

Phạm Lôi sửng sốt, sau đó lắc đầu khinh thường.

“Bổn tọa quản lý Thần Lôi Tư, vốn dĩ quy tắc hệ hoả là chủ tu, ta có một vạn cách thắp Tín Hương, tội gì phải cố ý dùng bí bảo thượng phẩm.”

“Nhưng lỡ như gặp phải tình huống đặc biệt thì sao?”

Thành ca kiên nhẫn phân tích.

“Lỡ như tiên lực và thần hồn của ngươi sử dụng hết, lở như quy tắc xung quanh ngươi bị người khác chặt đứt, chỉ chờ đòn sát thủ đến cứu mạng thì sao?”

“Trong chiến đấu, tình huống gì cũng có thể xuất hiện.”

“Lỡ như địa giới đặc biệt, đối phương dùng băng sương mưa tuyết áp chế quy tắc hệ hoả của ngươi thì sao?”

“Lúc này, cho dù ngươi có một vạn cách, cũng không thể đốt cháy!”

“Rõ ràng nắm trong tay đại sát khí, lại không dùng được, hy vọng lật bàn cứ thế bị dập tắt, vậy thì thảm thương biết bao?”

Hắn duỗi ngón trỏ ra, ngọn lửa ở đầu ngón tay chập chờn nhảy nhót.

“Mà Trường Minh Diễm gió thổi không tắt, nước giội không tắt, không một căn nguyên quy tắc nào có thể dập tắt nó!”

“Nó có thể cho ngươi đối mặt với bất kỳ kẻ thù nào, ở bất kỳ hoàn cảnh nào, có thể thắp lên những Tín Hương gì đó bất kỳ lúc nào bất cứ nơi đâu.”

“Chẳng phải là phòng ngừa những tình huống ngoài ý muốn đó xảy ra hay sao?”

Bị hắn nói như vậy, ánh mắt Phạm Lôi dần dần sáng lên.

Thành ca rèn sắt trong lúc còn nóng.

Cắt đứt truyền âm, cao giọng quát: “Mọi người đều nói bảo vật đang chờ người có duyên, ta thấy người có duyên của Trường Minh Diễm này chính là ngươi!”

“Số mệnh của bảo vật này thuộc về ngươi đó!”

Hắn vung tay hô lớn, giọng nói chỉ kém như tuyên truyền giác ngộ, làm cho mọi người trong điện sửng sốt.

Thầm nghĩ cho dù ngươi lưỡi sáng hoa sen thì có ích lợi gì?

Trừ phi ngốc mới có thể dùng một bí bảo có thể tăng sức tấn công, đi đổi một chút rắm cũng không có lửa.

Mà Phạm Lôi Đạo Tôn thì rõ ràng không ngốc!

Quân Vương không thể không chế nhạo một lần nữa.

“Chậc chậc, Khương Thành ngươi đừng tốn công vô ích nữa, dáng vẻ mơ mộng hão huyền trông thật buồn cười…”

Nhưng mà lần này, Phạm Lôi Đạo Tôn mắt điếc tai ngơ.

Hắn nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trên đầu ngón tay Thành ca, tập trung tinh thần.

“Ngươi nói… có lý!”

“Việc tăng sức tấn công của Kiền Hoàng Cổ quả thật rất tốt, nhưng cho dù bản thân dùng Kiền Hoàng Cổ, căn cơ của Đạo Tôn đặt ở đó, đối mặt với Đạo Thánh vẫn là bị đánh cho tơi tả.”

Bản thân có thể vượt cấp chiến thắng Đạo Thánh, là dựa vào những “Tín Hương” đó.

Có thể thắp sáng Tín Hương trong bất kỳ điều kiện khắc nghiệt nào, có thể ngược gió lật bàn, quan trọng hơn tất cả!

Câu “số mệnh của bảo vật này thuộc về ngươi” cuối cùng của Khương Thành hoàn toàn làm cho hắn rung động.

Hắn cảm thấy đây có thể là số mệnh đã định.

Số mệnh để cho mình có được Tín Hương đó, số mệnh lại để Khương Thành có được Trường Minh Diễm, hơn nữa Khương Thành còn không cần, còn chủ động đổi với mình…

Tất cả những điều này, đều là do số mệnh mà!

“Phạm Lôi, ngươi nói cái gì?”

Quân Vương trợn tròn mắt, các Thần Quân khác cũng trợn tròn mắt.

Vẻ mặt của Thiên Đế cũng khó tin.

Chỉ cần không ngốc, thì có thể nhìn ra được sự chênh lệch giá trị của hai bí bảo thượng phẩm đúng không?

“Ngươi điên rồi sao, thế mà thật sự muốn đổi với hắn?”

“Ngươi lấy Trường Minh Diễm này có thể có ích lợi gì…”

Phạm Lôi xua tay cười ha ha: “Các ngươi đừng hỏi nhiều, ta tự có tính toán.”

Sau đó, hắn xoa ngón tay của mình.

“Muốn đổi cũng có thể, nhưng ngươi phải cho ta nhiều hơn cái đó… cái gì đó.”

Thành ca suýt nữa bị hắn chọc cười.

Ngươi muốn thêm thuốc lá à?

Không thành vấn đề nha, một toa xe cũng có thể.

Nhưng ngoài mặt hắn lại làm ra biểu cảm vô cùng đau đớn.

“Ba cây, không thể nhiều hơn nữa!”

Phạm Lôi lập tức “sư tử mở to miệng”, ném ra giá của mình.

“Hai mươi cây, không thể ít hơn nữa!”

“Hai mươi cây, sao ngươi không đi cướp luôn đi?”

“Ít hơn hai mươi cây thì miễn bàn!”

Hai người nhanh chóng mặc cả trong điện.

Nước bọt của Phạm Lôi tung bay, cuối cùng dưới ánh nhìn chăm chăm vô cùng thương tiếc của Thành ca, nhận được mười hai điếu thuốc.

“Thật đúng là bị ngươi hung hăng mổ một đao mà!”

Khương Thành nhận lấy Kiền Hoàng Trống, cho đối phương cảm giác mặc cả hài lòng.

Phạm Lôi vuốt ve ngọn lửa nhỏ tự cảm thấy chiếm được của hời, cũng đang được thuận tiện ra vẻ thông minh.

“Ha ha, bảo vật này không có duyên với ngươi, ta đang giúp ngươi đấy.”

Nghĩ đến bản thân lại có thêm mười hai điếu thuốc trong túi, thêm mười hai cơ hội lật ngược tình thế, chỗ dựa vững chắc của hắn lại cứng rắn hơn rất nhiều.

Mà con ngươi của những người khác cũng sắp trừng muốn rớt ra ngoài.

Đừng nói Quân Vương, Cảnh Vương và Tam Đại Thiên Đế, ngay cả Lăng và Thu Vũ Tuyền xem náo nhiệt cũng hơi nghi ngờ về cuộc sống.

Dù có nhìn những điếu thuốc đó như thế nào đi chăng nữa thì chúng cũng chỉ là những vật phàm tục mà thôi.

Sao tiểu tử này có thể làm được?

Nói cách khác, Phạm Lôi đã bị hắn tẩy não rồi?

Vui vẻ nhận lấy Kiền Hoàng Cổ, Khương chưởng môn tỏ vẻ không dễ dàng!

Cuối cùng bản thân cũng có một bí bảo thượng phẩm tiện dụng.

Tất cả đều là do bản thân cố gắng có được, hắn tràn ngập cảm giác thành tựu, lau những giọt mồ hôi không tồn tại trên trán.

Quyết định tiếp tục cố gắng, cũng đổi cây châm đó thành một thanh kiếm thuận tay.

Không phải những Thiên Đế các ngươi cố tình gây khó dễ cho ca sao, xem ca làm sao khiến cho kế hoạch của các ngươi tan vỡ hết nhé.

Lần này, hắn nhắm vào Thu Vũ Tuyền.

Thanh Kỵ Khuyết kiếm đó liên kết với căn nguyên tử, rõ ràng là có duyên với mình mà!

Thế là ca cười híp mắt bước đến trước mặt em gái Tuyền, lấy ra cây châm Nguyệt Diễm đó.

“Ngươi cảm thấy bảo bối này thế nào?”

Thu Vũ Tuyền liếc nhìn, nàng cũng không có sở thích thêu hoa.

Vô cùng ngay thẳng đưa ra đánh giá chân thật.

“Chẳng ra sao cả.”

Thành ca thầm nghĩ ngươi như vậy, sao ta tiếp tục được?

“Khụ, thật ra ta cảm thấy nó vô cùng phù hợp với ngươi…”

Em gái Tuyền nhìn một cái đã nhìn thấu tâm can lá lách phế thận của hắn, cắt ngang lời hắn một cách dứt khoát: “Ngươi không cần nói nữa, ta sẽ không đổi với ngươi.”

“Đúng, tuyệt đối không thể đổi với hắn!”

Đám người Quân Vương và Cảnh Vương ở bên cạnh không thể không vây quanh.

“Khương Thành, bỏ những rắp tâm khó lường đó của ngươi đi!”

“Thu Vũ Tuyền, đừng nghe những lời nói ngon nói ngọt của hắn, người này không có ý tốt gì đâu!”

“Không sai, chỉ cần kiên định với quyết định đúng đắn của ngươi bây giờ là được.”

“Kỵ Khuyết kiếm thuộc loại cực phẩm đứng đầu trong Đạo khí Bát phẩm, còn tốt hơn so với của bọn ta, làm sao có thể đổi với chiếc châm gãy chỉ có thể liên kết với căn nguyên thêu đó.”

“Thật không dám giấu, cây châm đó đã được đặt trong Bảo Các của Tử Tiêu Điện bốn mươi tỷ năm, vẫn luôn không có người hỏi thăm.”

Mức độ yêu thích của bọn họ đối với Thu Vũ Tuyền thật sự rất cao, sợ nàng bị lừa, nên chăm sóc nàng như một người thân.

Thành ca vừa nhìn đã biết không thể lừa gạt, cho nên dứt khoát không uổng phí công sức.

Hắn cất cây châm đi, sau đó đối mặt với Thu Vũ Tuyền xoa ngón tay với ánh mắt lạnh nhạt.

“Đại hội thông thần kết thúc rồi, thu hoạch của ngươi cũng không ít đúng không?”

“Đừng quên, một nửa thu hoạch đã hẹn đó.”

Những người khác vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, Thu Vũ Tuyền lại mài răng nanh, hận không thể cắn chết hắn.

Cuộc đánh cược đó, trong tương lai, mình nhất định phải nghĩ cách huỷ bỏ nó!

Không, trong tương lai, phải khiến hắn cũng phải chia một nửa cho mình!

Chương 1498: Đổi kiếm

Những người khác có mặt ở đó biết chuyện Thu Vũ Tuyền là thị nữ của Khương Thành.

Nhưng bọn họ không hề biết chuyện nàng phải nộp một nửa thu hoạch cho Khương Thành.

Nghe thấy Khương Thành đưa ra yêu cầu kỳ lạ như thế với Thu Vũ Tuyền, bọn họ chỉ coi như hắn đang nói những lời say rượu mà thôi.

“Có một số người đúng là có thể diện mặt mũi lớn, cũng không biết tự ước lượng đánh giá chính mình.”

“Khương Thành, ngươi dựa vào cái gì mà đòi Thu Vũ Tuyền một nửa thu hoạch? Dựa vào giấc mơ của ngươi à?”

“Ngươi thật sự cho rằng nàng là thị nữ của ngươi à? Bây giờ ngươi là Thần Quân, nàng cũng là Thần Quân, không hề thấp kém hơn ngươi đâu, ngươi có hiểu không hả?”

Trong mắt bọn họ, Thu Vũ Tuyền chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhất là xung quanh còn có nhiều đại lão chống lưng cho nàng như thế.

Nhưng lúc này, Thu Vũ Tuyền lại mở nhẫn trữ vật ra ngay trước mặt bọn họ.

Đạo khí và Đan dược cùng với phù trận và cả thiên tài địa bảo rực rỡ đủ loại tuôn ra.

Số lượng không tính là quá nhiều, nhưng chất lượng thì rất cao.

Đạo khí đều cao hơn thất giai.

Còn Đan dược và mấy dị bảo quý hiếm kia cũng đều đã đạt đến cấp bậc thất giai rồi.

Thật ra những thứ này cũng là do nàng giết chết bốn vị Đạo thánh trong vòng thứ tư nên có được, trong bốn người đó, chỉ có Tịch Phong Đạo thánh là dùng một thanh Đạo kiếm bát giai.

Đạo khí mà ba vị Đạo thánh còn lại dùng cũng đều là Đạo khí thất giai.

Nhưng đáng tiếc là, thanh Đạo kiếm bát giai đó của Tịch Phong Đạo thánh đã bị "Vô Đạo Kiếm" trực tiếp chia thành hai nửa, phá hỏng mất rồi.

Có thể thấy Đạo khí bát giai quý báu hiếm lạ đến mức nào, thứ đồ chơi này vẫn chưa đạt đến mức độ phổ biến trong Đạo thánh.

Thu Vũ Tuyền vô cùng thành thục chia số Đạo khí thất giai và Đan dược đó thành hai nửa.

Sau đó, phân cho Khương Thành một phần.

Những người ở xung quanh đó lập tức bùng nổ, hỗn loạn.

"Thu Vũ Tuyền, ngươi làm gì vậy hả?"

"Tại sao ngươi lại khuất phục hắn? Hắn có đức hạnh, có tài năng gì chứ?"

Nhìn biểu cảm của đám người Quân Vương và Cảnh Vương, tưởng chừng như bọn họ vừa bị người khác đập cho một trận.

Thu Vũ Tuyền chia cho Khương Thành một nửa thu hoạch, bộ dạng của bọn họ còn đau khổ hơn cả chính mình phải bỏ ra vậy.

"Ngươi hoàn toàn không cần phải cho hắn đâu!"

"Có phải hắn đã nắm được điểm yếu gì của ngươi rồi phải không, ngươi nói cho bọn ta biết đi, bọn ta sẽ chống lưng cho ngươi!"

"Đúng thế, không cần phải sợ hắn, càng không cần bị hắn lợi dụng điểm yếu để uy hiếp!"

Trong lời nói của bọn họ, Khương Thành đã trở thành cường hào ác bá lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác rồi.

Nhưng, Thu Vũ Tuyền căn bản lười chẳng thèm để ý đến bọn họ.

“Ngươi kiểm kê một tí đi, nếu không có vấn đề gì thì cầm lấy.”

Phân một nửa thu hoạch nhưng trên mặt nàng lại nhìn không thấy một chút đau đớn và miễn cưỡng nào.

Khương Thành cũng không thể không thừa nhận, Thu Vũ Tuyền là người có nguyên tắc nhất mà hắn từng gặp.

Đường đường chính chính, nói cái gì thì là cái đó, vĩnh viễn không cần lo nàng lật lọng, nói một đằng làm một nẻo.

Nếu như nàng không phải là Tiên Mẫu chuyển thế, số trời định sẵn là kẻ thù cũ của hắn, thì hắn sẽ vô cùng vui vẻ trở thành bạn bè với nàng.

Chỉ đáng tiếc…

Thứ mà hắn muốn không phải là những thứ này.

Hắn vứt mấy Đạo khí thất giai lại cho nàng.

“Đạo kiếm bát giai đâu?”

Hắn vừa dứt lời, tất cả những người có mặt ở đó lại huyên náo ầm ĩ lần nữa.

Thi nhau giận dữ quở trách Khương Thành đưa ra đòi hỏi quá cao, quá đáng quá mức rồi.

Chỉ có điều, những tiếng kêu gào của bọn họ Khương Thành chỉ coi như không tồn tại.

Lừa lấy một thanh kiếm từ chỗ kẻ thù cũ của mình là chuyện hợp tình hợp lý mà.

Huống hồ thái độ của các ngươi đối với ta và Thu Vũ Tuyền chênh lệch lớn như thế, đãi ngộ khác nhau một trời một vực, đúng là nam nhân nhìn thấy cũng phải im lặng, nữ nhân nhìn thấy cũng phải rơi nước mắt mà.

Thế mà ca đây còn không thể bù đắp được một tí à.

Thậm chí hắn còn nhìn lên ba vị Thiên Đế ở phía trên vui vẻ cười hì hì.

“Nếu như các ngươi đau xót cho nàng thì phát bổ sung cho nàng một thanh Đạo kiếm bát giai là được mà.”

Mặt của ba vị Thiên Đế sắp đen như đáy nồi rồi.

Sắc mặt của Thu Vũ Tuyền không hề thay đổi, nhưng cuối cùng, ánh mắt nàng lại trở nên muốn giết người.

Thanh kiếm vừa mới được ban thưởng vừa nãy vô cùng cao cấp, tiện lợi, chính bản thân nàng cũng yêu thích không rời, sao nỡ đưa cho Khương Thành chứ.

Nghiến nghiến hàm răng trắng như ngọc lần nữa, nàng hung hãn nói: “Ta cho ngươi tất cả những thứ khác còn thanh kiếm này thì ta muốn để lại để ta dùng!”

“Không!”

Thành ca vô cùng kiên trì xua tay từ chối.

“Ta muốn thanh kiếm ấy, cộng tất cả những thứ khác lại cũng không đáng giá bằng thanh kiếm ấy.”

Thứ mà hắn nhắm trúng chính là thanh Kỵ Khuyết Kiếm đó.

Còn bộ Hà Y có thể chống lại một phần Thánh lực kia, ngược lại hắn cũng không coi trọng đến như thế.

Ngăn chặn được nhiều tổn hại, thế há chẳng phải là rất khó chết à?

Từ trước đến nay, mạch suy nghĩ của Khương Chưởng môn chính là liên tiếp, không ngừng tấn công, hoặc là đánh chết đối phương, hoặc là bị đối phương đánh chết.

Thu Vũ Tuyền nắm chặt thanh kiếm, nói “Nhưng ta chỉ có một thanh kiếm này thôi!”

“Cái đấy ta không quan tâm, cho dù thế nào thì cũng đã nói rồi, phải chia cho ta một nửa.”

Thành ca khẽ mỉm cười, quăng ra một đề xuất thiên tài.

“Nếu đã chỉ có một thanh kiếm, thế thì chặt đôi thanh kiếm này ra, hai người chúng ta mỗi người một nửa là được rồi.”

Chưa kể Đạo kiếm bát giai có thể chặt đôi được hay không, cho dù có thể chặt đôi được thì sau khi chặt xong cũng thành phế phẩm mất rồi.

Thu Vũ Tuyền từ chối đề nghị này một cách vô cùng dứt khoát.

“Ta không đồng ý chặt đôi nó!”

Nàng cũng đâu có ngu, chặt đôi ra rồi thì chẳng còn gì nữa.

Khương Thành ngửa lòng bàn tay ra rồi giang tay sang hai bên, nói “Nếu ngươi không muốn chặt đôi nó, thế thì chỉ có thể đổi thôi.”

“Cùng lắm thì ta chịu thiệt một tí, lấy cây châm trên tay này ra đổi lấy thanh kiếm đó của ngươi.”

Hắn làm như thể hắn vẫn chịu thiệt vậy.

“Ngươi xem ngươi vốn dĩ chỉ có thể có được một nửa Đạo khí bát giai, bây giờ ngươi có thể trực tiếp đổi lấy cả một cây kim châm, như thế là ngươi kiếm hời rồi nha!”

Cứ quanh co lòng vòng đông tây thế này, cuối cùng lại bị hắn vòng lại chỗ cũ rồi.

Nói trắng ra, vừa nãy hắn đòi một nửa thu hoạch, tất cả đều là vì đổi lấy thanh Kỵ Khuyết Kiếm này.

Đôi mắt của Thu Vũ Tuyền run rẩy, cố gắng kiềm chế thôi thúc kích động muốn đánh người.

“Từ xưa đến nay ta không dùng kim!”

Nàng không hề thích cây kim châm đó chút nào, cũng không có ý định chuyển sang dùng binh khí là kim.

Đừng nói là bát giai, sợ rằng đến cửu giai nàng cũng không đổi ấy chứ.

Khương Thành cười khà khà: “Bây giờ không dùng, sau này có thể dùng mà, cứ học từ từ là được .”

“Ta cảm thấy cây kim châm này rất hợp với ngươi, khí chất phù hợp với ngươi…”

Thu Vũ Tuyền thở dài một cái, ánh mắt nàng dần dần trở nên kiên định.

“Nếu ngươi đã muốn chặt đôi Kỵ Khuyết Kiếm ra mỗi người một nửa, thế thì chặt là được!”

Khương Thành hơi bất ngờ.

Em gái này thà không có được thứ gì, cũng không bằng lòng lấy cây kim châm này sao?

Có nhất thiết phải cố chấp như thế không?

“Nếu ngươi nhất định muốn dùng kiếm, thế thì cùng lắm ra lấy kiểm đổi cho ngươi là được.”

Hắn lại cất Nguyệt Diễm Trâm đi, sau đó lôi Tức Vũ Kiếm ra.

“Thanh kiếm này cũng là Đạo kiếm bát giai, đổi lấy Kỵ Khuyết Kiếm ngươi không thiệt tí nào đâu đúng không?”

Không thiệt cái đầu ngươi!

Đám người Quân Vương và Dực Vương ở bên cạnh nhịn không nổi lại bắt đầu gào rống lên.

“Ngươi đủ rồi đấy!”

“Kỵ Khuyết Kiếm đâu phải là thứ mà Đạo khí khác có thể so sánh được chứ?

“Ngươi cho rằng Thu Vũ Tuyền dễ lừa lắm à?”

“Cất cái si tâm vọng tưởng, mơ mộng hão huyền của ngươi đi, con đường này không đi được đâu…”

Bọn họ còn chưa nói xong, Thu Vũ Tuyền đã đón lấy Tức Vũ Kiếm.

Cảm nhận một lúc, nàng bèn đưa thanh Kỵ Khuyết Kiếm kia cho Khương Chưởng môn một cách rất dứt khoát.

Quá trình trao đổi vốn dĩ nên vô cùng thận trọng và phức tạp lại kết thúc bằng một phương thức đơn giản đến mức khiến người ta căm phẫn.

Căn bản không có mặc cả, cò kè bớt một thêm hai gì cả.

“Thu Vũ Tuyền, ngươi điên rồi sao?”

Lần này đến cả Tu Đế cũng nhịn không nổi xuống ngăn cản.

“Mặc dù Kỵ Khuyết Kiếm và Tức Vũ Kiếm đều là Đạo kiếm bát giai, nhưng giá trị khác nhau một trời một vực, Tức Vũ Kiếm chỉ là một thanh kiếm vô dụng mà thôi!”

“Sao ngươi lại có thể trao đổi với hắn chứ?”

So với sự kích động của hắn, bản thân Thu Vũ Tuyền ngược lại lại vô cùng bình tĩnh.

“Không sao.”

Thần sắc của nàng vẫn như bình thường, không hề nhìn ra có chút chịu thiệt nào.

Tựa như đối với nàng mà nói, chỉ cần binh khí là kiếm là được.

Chương 1499: Tiến về Chiến Cực Cung

Sau một loạt các hành động, cuối cùng Khương Thành cũng thành công có được Đạo khí bát giai và bí bảo thượng phẩm mà hắn mong muốn nhất.

Các Thiên Đế và Thần Quân thì bảy tỏ bọn họ nhìn không hiểu những hành động cao cấp như thế, nhưng bọn họ vô cùng tức giận.

Chỉ có điều, Thu Vũ Tuyền và Phạm Lôi đều là tự nguyện trao đổi với Khương Thành.

Bọn họ cũng chẳng nói gì được.

Sau khi trao đổi xong, đã đến bước quan trọng nhất của việc trở thành Thần Quân, đó chính là giao phó lực Thiên Đạo.

So với các Đạo thánh thông thường thì đặc trưng lớn nhất của Thần Quân chính là có thể điều động một bộ phận lực Thiên Đạo.

Điều này có ý nghĩ vô cùng to lớn trong việc chiến đấu.

Lần trước, nếu không phải đám người Thích Vương và Dực Vương không phải ở Đạo Tuyệt Chi Địa thì lực chiến đấu của bọn họ chắc chắn sẽ khác.

Cả Nguyên Tiên giới, ngoại trừ Đạo Tuyệt Chi Địa ra, những nơi khác đều nằm dưới sự chiếu rọi của Thiên Đạo.

Thần Quân nắm giữ lực Thiên Đạo về cơ bản cũng coi như có Thần giúp đỡ.

“Tổng cộng có bảy vị trí Thần Quân còn trống.”

Quân Vương đước trước người ba vị Thiên Đế, phát huy tác dụng của một cái loa một cách trung thành.

Bảy vị trí này tương ứng với đám người Thích Vương, Dực Vương và Lư Vương đã đã chết lúc trước.

“Trong đó hai người ở dưới trướng của Không Đế.”

“Hai người ở dưới trưởng của Tu Đế.”

“Một người ở dưới trướng của Lẫm Đế.”

“Hai người ở dưới trưởng của Chiến Đế.”

Bởi vì lực Thiên Đạo của Thần Quân là do Thiên Đế trao cho, cho nên bảy người được bổ sung lần lượt lần này bắt buộc phải đi theo những Thiên Đế khác nhau.

Sau khi nhận được lực Thiên Đạo mà bọn họ trao cho thì mới có thể coi như là Thần Quân danh bất hư truyền.

“Vân Đình, Mộng Ngột, hai người các ngươi đi theo Không Đế!”

Vân Đình Đạo thánh và Mộng Ngột Đạo thánh vội vàng tiến lên phía trước tiếp nhận mệnh lệnh.

“U Hoàn, Phạm Lôi, hai người các ngươi đi theo Tu Đế!”

“Thu Vũ Tuyền, ngươi đi theo Lẫm Đế.”

Đãi ngộ của Thu muội quả thực không giống người khác, thậm chí Không Đế còn chủ động khuyên giải nàng mấy câu.

“Không phải bọn ta không nhận ngươi, mà là Lẫm Đế phù hợp với sự phát triển của ngươi hơn.”

Tu Đế cũng cười nói: “Nàng ấy được coi là người kiên nhẫn nhất, cũng am hiểu việc giáo dục, dạy bảo nhất trong Thập Thiên Đế rồi.”

“Đi theo nàng ấy, ngươi nhất định sẽ có nhiều triển vọng!”

Cuối cùng, Quân Vương tiếp tục tuyên bố: “Khương Thành và…khụ, Lăng, hai người đi theo Chiến Đế.”

Lúc hắn nói, căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt của Lăng.

Chỉ sợ sau khi gọi thẳng cái tên này ra thì nữ nhân trước nay luôn hỉ nộ vô thường, lúc nắng lúc mưa này sẽ đột nhiên đập

chết mình.

Bản thân Lăng chính là Thiên Đế, ngoại trừ chính bản thân nàng ra cũng chẳng có kẻ nào dám ngự trị trên nàng cả, nói gì để nàng bám gót chứ.

Còn Khương Thành, mấy vị Thiên Đế khác chắc chắn là không đồng ý thu nhận hắn.

Sau khi phân chia xong, tất cả mọi người phải đi theo Thiên Đế của mình.

Thu Vũ Tuyền tự sẽ có tiên nhân tiếp đón, đưa nàng đến động phủ của Lẫm Đế.

Còn Cảnh Vương thì đến trước mặt Khương Thành, định đưa hắn đến động phủ Chiến Cực Cung của Chiến Đế.

“Chuyện đó…”

Thành ca giơ tay lên.

“Chắc ta không cần phải đi đâu đúng không, ta cũng không có kế hoạch theo đuôi ai cả.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người vốn đang định rời đi đều dừng bước chân lại, vẻ mặt ai nấy đều giật mình hoảng hốt nhìn về phía hắn.

“Ngươi nói cái gì cơ?”

Không Đế hơi hoài nghi có phải mình đã nghe nhầm rồi không.

Khương Thành lặp lại một lần: “Ca đây không có hứng thú với việc bám đuôi Chiến Đế gì đó.”

“Hả?”

Bất luận là ba vị Thiên Đế hay là đám ngươi Quân Vương và Cảnh Vương hay là cả Vân Đình và Mộng Ngột, tất cả bọn họ đều cảm thấy không hiểu ra làm sao cả.

Khó khăn lắm ngươi mới giành được thắng lợi ở đại hội Thông Thần, đến bước quan trọng nhất thì lại muốn từ bỏ?

“Tại sao?”

Lần này đến cả Lăng cũng không nhịn được tự mình mở miệng hỏi rồi, ta đường đường là Chiến Đế mà không có thể

diện thế à?

Thành ca nhún nhún vai.

“Chẳng lẽ là các ngươi đã quên rồi sao, ca đây là Ẩn Hoàng đó nha, vốn dĩ đã không thấp hơn Thiên Đế rồi.”

“Lại còn đi bám theo đuôi một Thiên Đế, thế chẳng phải là tự hạ thấp thể diện của mình à?”

Tất cả mọi người đều âm thầm bóc phốt cà khịa trong lòng.

Chức Ẩn Hoàng kia của ngươi chỉ là một cái tên mà thôi, căn bản không thể nào bằng với Thần Quân chân chính dược.

Cho dù là Tu Đế, người căm thù hắn nhất cũng có chút không theo kịp mạch suy nghĩ của hắn.

“Thế tại sao ngươi lại còn chạy đến tham gia đại hội Thông Thần làm cái gì?”

Thành ca vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, như thế rất tò mò tại sao hắn lại đột nhiên hỏi một câu ngu như thế.

“Đương nhiên là vì phần thưởng rồi.”

Hắn đưa qua đưa lại thanh Kỵ Khuyết Kiếm và Kiền Hoàng Cổ trong tay.

“Bây giờ phần thưởng đều nhận được hết rồi, đại công cáo thành, có thể dọn đường về phủ được rồi. Còn về lực Thiên Đạo, ai thích lấy thì lấy đi.”

Nhất thời, tất cả mọi người đều không thể nào phản bác lại được, chỉ có thể âm thầm bóc phốt, cà khịa.

So với Đạo khí bát giai thì không phải lực Thiên Đạo càng quan trọng hơn à?

Thế này chẳng phải là ngươi tham bát bỏ mâm rồi sao?

Tu Đế và Không Đế sau khi giật mình hoảng hốt một lúc, đột nhiên đồng loạt phản ứng lại.

Đúng thế, Thiên Tâm của tên tiểu tử này là 0.

Hắn căn bản không có được sự tăng cường của lực Thiên Đạo.

Chẳng trách hắn mặc kệ như vậy.

“Hừ hừ, Khương Thành, nếu như ngươi không hoàn thành bước cuối cùng, không có được sự tăng cường của lực Thiên Đạo thì ngươi không được coi là Thần Quân chân chính đâu đấy.”

Thành ca gật đầu lia lịa, biểu thị hắn đồng ý.

“Ta quả thực không được coi là Thần Quân chân chính đấy, có vấn đề gì sao?”

“Có vấn đề lớn đấy!”

Không Đế cao giọng quát lớn: “Đại hội Thông Thần được tổ chức là để tuyển chọn Thần Quân, phần thường Đạo khí bát giai và bí bảo thượng phẩm cũng là chuẩn bị cho người sẽ trở thành Thần Quân!”

“Nếu ngươi đã không trở thành Thần Quân, thì ngươi không có tư cách để nhận được những phần thưởng đó.”

“Mau giao ra đây!”

Cái gì?

Làm gì có đạo lý nào phần thưởng đã đến tay lại còn nôn ra chứ?

Khương Thành bày tỏ hắn không thể nào hiểu nổi.

“Khương Thành, chẳng lẽ ngươi thân là Ẩn Hoàng, lại muốn chủ động đi ngược lại với quy tắc sao?”

“Thế thì chức Ẩn Hoàng này của ngươi cũng là hữu danh vô thực!”

Trong lòng Thành ca thầm nghĩ, các ngươi dọa ai đấy, nhưng lúc này, Lăng ở bên cạnh lại kéo kéo tay áo hắn.

“Ta luôn mong chờ ngươi và ta cùng trở thành Thần Quân mà, chẳng lẽ ngươi không đồng ý sao?”

Nhìn vào sự mong chờ trong đôi mắt to tròn ngấn nước của em gái, trong lòng Khương Ẩn Hoàng thầm nói, ngươi lại muốn làm loạn cái gì nữa hả?

Hắn cố ý cười híp mắt nói: “Sao, chẳng lẽ ngươi bị tư thế oai hùng của ca đây chinh phục, đã không thể nào rời xa ta được nữa rồi sao?”

Đám người Tu Đế và Không Đế ở bên cạnh đã sắp sợ đến đơ người rồi.

Tiểu tử này, sao ngươi lại dám ăn nói như thế với Chiến Đế?

Nhưng Lăng lại không hề tỏ ra tức giận, ngược lại, nàng còn tiếp tục tươi cười.

“Đúng thế, không có ngươi bảo vệ, ta sợ ta sẽ bị Chiến Đế bắt nạt mất.”

Đám Thần Quân Quân Vương và Cảnh Vương bất lực bóc phốt.

Chính ngươi mà cũng bắt nạt được ngươi à?

Hơn nữa, ngươi lại còn cần ngươi khác bảo vệ hả?

Thành ca chỉ biết nữ nhân này rất muốn hắn đến Chiến Cực Cung, chẳng qua là hắn có nằm mơ cũng không ngờ được rằng nàng chính là Chiến Đế.

“Đúng là làm người ta hết cách mà, nếu ngươi đã cần ta như thế thì ta đành tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, đã thương thì thương cho trót, hộ tống ngươi trở thành Thần Quân là được rồi chứ gì.”

Nói xong, hắn còn xoa xoa đầu Lăng.

Vẻ mặt của Tu Đế và Không Đế cùng cả Nguyên Đế đều sụp đổ, nhịn không được muốn bỏ chạy khỏi chỗ này.

Cứ như thế, dưới sự “dẫn đường” của Cảnh Vương, ba người ngồi trên Hoa Liễn bay về phía Chiến Cực Cung.

Trên đường, Thành ca nhịn không được mà cảm khái.

“Nói thật, nếu không phải vì che chở, bảo vệ ngươi. Ta chắc chắn sẽ không đến Chiến Cực Cung kia đâu.”

“Tại sao vậy?” Lăng tò mò hỏi.

“Bởi vì đó là Chiến Đế, người chấp chưởng Hám Thiên Phủ đó.”

Lăng bắt đầu cười nhạo: “Sao, chẳng lẽ ngươi sợ Chiến Đế à?”

Thành ca lắc lắc đầu.

“Sao ta có thể sợ được chứ, chẳng qua là ta cảm thấy ở cùng một kẻ cơ bắp điên rồ, trong đầu chỉ toàn là đánh đấm chẳng có tiếng nói chung gì mà thôi.”

Cảnh Vương chịu trách nhiệm dẫn đường tí nữa thì phun nước ra.

Ngươi nói liên thiên bát nháo gì trước mặt Chiến Đế thế hả?

Chương 1500: Lại vẫn còn khảo nghiệm nữa à?

Lăng vẫn ung dung thản nhiên, mặt không biến sắc với nụ cười làm người khác dễ chịu thường trực trên môi.

“Chẳng lẽ ngươi đã từng gặp Chiến Đế rồi?”

Khương Thành lắc lắc đầu.

“Chưa từng.”

Lăng có chút hoang mang bối rối.

“Thế sao ngươi biết hắn là một kẻ cơ bắp điên rồ, trong đầu chỉ toàn là đánh đấm?”

“Thiên Đạo chí bảo của hắn là Hám Thiên Phủ mà!”

Thành ca nhún nhún vai: “Cái này vừa nghe đã biết là có liên quan đến đánh đấm và sức mạnh rồi, với lại mặc dù thiên về tu luyện thể chất nhưng ai phát triển theo hướng đó mà không phải là kiểu đô con à?”

“Làm như ngươi hiểu rõ lắm vậy.”

Khương Thành hơi hơi hất cằm lên, tự hào nói: “Đó là đương nhiên, ca đây hiểu biết sâu rộng, không có ai hiểu quy tắc lực hơn ca đây đâu.”

Hắn còn vỗ nhẹ lên bờ vai mỏng manh xinh đẹp của Lăng.

“Yên tâm đi, thực ra hắn cũng chẳng có gì đáng sợ đâu, có ta ở đây, hắn không dám bắt nạt ngươi đâu.”

“Ngươi có tự tin như thế sao?” Lăng nửa tin nửa ngờ.

Thành ca hạ thấp giọng, âm thầm nhẹ nhàng sáp đến gần tai nàng.

“Nói cho ngươi một bí mật, thực ra những người tu luyện loại quy tắc này, phần lớn não đều không tốt lắm đâu, rất dễ mắc lừa.”

Lúc vị huynh đài này nói, hình tượng hiện ra trong đầu hắn chính là Mãng Dã - Đại Đế Lực của Man giới năm xưa.

Đó là một người cao to vạm vỡ, lưng dài vai rộng, chỉ là giống y như trong não thiếu mất một dây vậy.

Trong mắt hắn, Chiến Đế chắc chắn cũng là trường phái như thế.

“Ha ha ha ha…”

Tiếng cười trong trẻo lanh lảnh của Lăng tựa như tiếng chuông gió.

Cảnh Vương tí nữa thì muốn nhảy khỏi xe chạy, bỏ trốn khỏi nơi này.

Tên này dám bịa đặt về nàng trước mặt Chiến Đế, hắn thật sự không dám nghe tiếp nữa, thậm chí còn chủ động phong bế cảm giác của mình.

Không biết đã qua bao lâu, một ngọn núi sừng sững dựng đứng vươn qua những đám mây đã hiện ra trước mắt ba người.

Trên đỉnh núi khổng lồ mây trắng trải dài, thấp thoáng dãy cung điện nguy nga, tráng lệ, hùng vĩ bao la, lúc ẩn lúc hiện.

“Đây chính là Chiến Cực Cung.”

Cảnh Vương cẩn thận từng li từng tí nhìn Lăng một cái.

“Chuyện đó, ta nên vào trước để thông báo một tiếng… đúng không?”

Theo trình tự vốn có, nếu dẫn Thần Quân mới nhậm chức đến, chắc chắn phải báo cáo với Chiến Đế.

Nhận được sự đồng ý của lão nhân gia nàng xong, sau đó mới đưa Khương Thành đến gặp nàng.

Nhưng bây giờ Chiến Đế đang ở ngay đây, hắn cũng không biết phải làm thế nào cả.

Lăng khó hiểu gật gật đầu.

Cảnh Vương như được đại xá, vội vàng một mình bước lên ngọc đài ở dưới chân núi.

Sau đó, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

Còn Khương Thành và Lăng thì đứng ở chỗ cũ đợi.

“Không biết Chiến Đế có tự mình ra nghênh đón hai ta mình không nhỏ.”

“Hì hì, nói không chừng hắn đã âm thầm quan sát ngươi trong bóng tối từ lâu rồi…”

Lăng vừa trêu đùa vừa lặng lẽ âm thầm liên lạc với Chiến Cực Cung ở trên đỉnh núi, bắt đầu thu xếp.

Cả Chiến Cực Cung với sắc thái đen xám, bầu không khí xơ xác tiêu điều mà trang nghiêm.

Thần niệm của Lăng được một luồng ánh sáng màu vàng bao quanh, khiến cho người khác không dám nhìn trực tiếp.

“Cung nghênh Chiến Đế!”

Cảnh Vương và bốn vị Thần Quân khác chịu sự quản lý của Chiến Đế đồng loạt cúi đầu.

Còn những Tiên quan khác của Chiến Cực Cung thì càng quỳ mọp dưới đất hơn, bộ dạng vô cùng cung kính.

Thần niệm của Lăng treo cao ở chính giữa, khí chất của nàng giống như đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Cao quý, lạnh lùng, khí phách hiên ngang, đứng từ trên cao nhìn xuống mọi người, giống như một nữ hoàng thống trị thiên hạ.

“Khương Thành không hề biết thân phận của ta.”

“Bất kì kẻ nào dám cả gan để lộ, giết không tha!”

Trong lòng tất cả mọi người đều rét lạnh, vội vàng nhận lệnh.

“Vâng!”

“Tiếp theo hãy cho hắn một vài khảo nghiệm, chơi với hắn thật vui vào.”

Tất cả mọi người đồng thanh nhận lệnh: “Bọn ta đương nhiên sẽ phối hợp.”

Vị Thần Quân dẫn đầu tò mò hỏi: “Không biết Chiến Đế định cho hắn khảo nghiệm gì vậy?”

Lăng suy nghĩ giây lát, sau đó lạnh nhạt đáp: “Để hắn đi bộ từ chân núi lên đỉnh núi đi.”

Hả, chuyện này…

Tất cả mọi người ở trong điện đều giật giật khóe miệng.

Không phải vì quá dễ, mà là bởi vì khảo nghiệm này quá khó.

Truyền tống từ dưới chân ngọc đài lên đỉnh núi rất đơn giản.

Nhưng đi từng bước từng bước lên trên này, đó lại là một chuyện khác rồi.

Ngọn núi khổng lồ dưới Chiến Cực Cung này, chính là do Hám Thiên Phủ hóa thành.

Với tư cách là Thiên Đạo chí bảo, hiệu quả của Hám Thiên Phủ có thể làm chấn động tất cả mọi sự tồn tại.

Sức mạnh đi kèm với nó đáng sợ đến mức nào chứ?

Cả Chiến Cực Cung này, chỉ có bản thân Chiến Đế mới có thể trực tiếp đi từ dưới đó lên mà thôi.

Còn những người khác, bất luận là Đạo Thánh hay là Thần Quân đều chưa một lần thành công.

Hơn nữa, cả quá trình còn nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, giày vò đau đớn một cách dị thường, sau khi bọn họ thử qua một lần thì cũng không muốn thử lần thứ hai nữa.

Đến cả Cảnh Vương cũng không nhịn được bắt đầu cảm khái.

Ta thấy ngươi khoan dung với Khương Thành như thế, vốn còn tưởng rằng ngươi vô cùng coi trọng Khương Thành cơ.

Ta thấy ngươi làm thế này chính là muốn khiến hắn sống không bằng chết hả?

Lăng tự có tính toán của mình.

Bây giờ nguyện vọng to lớn nhất của nàng, chính là nhìn thấy Khương Thành làm màu thất bại.

Sau đó xem hắn có biểu cảm gì.

Nhất là vòng thứ tư bị ép phải làm công cho hắn mấy năm, chuyện này nói gì thì nói cũng phải đòi lại mới được.

Thành ca ở bên ngoài lại chẳng hay biết những điều này.

Hết cách, cảnh giới của hắn hiện tại quả thực còn cách rất xa so với Thiên Đế.

Một lát sau, bóng dáng của Cảnh Vương và ba người khác xuất hiện trên ngọc đài.

“Ba vị này là Thần Quân dưới trướng của Chiến Đế.”

“Lần lượt là Sát Vương, Lạc Vương và Lệ Vương!”

Đối với người không thù không oán gì, Thành ca vẫn rất nhiệt tình.

Hắn tiến lên phía trước, chắp tay hành lễ với ba người bọn họ.

“Vinh hạnh, vinh hạnh, mặc dù ta đây là Ẩn Hoàng, nhưng các ngươi cũng không cần quá căng thẳng, ta rất hiền lành dễ gần đấy.”

Sau đó hắn còn bắt tay với một trong ba vị Thần Quân, chính là Lạc Vương trước cái nhìn chăm chú với ánh mắt đầy sụp đổ của bọn họ.

Bởi vì vị Thần Quân với dáng người cao gầy, mặc một bộ máy màu đen lộng lẫy tinh tế, để lộ ra đôi chân thẳng tắp này là một em gái.

Sau đó, Sát Vương liền đứng dậy.

“Khương Thành, trước mắt ngươi vẫn chưa phải là Thần Quân của Chiến Cực Cung.”

“Mà muốn nhận được sự công nhận của Chiến Đế thì ngươi phải thông qua được khảo nghiệm!”

“Khảo nghiệm gì?”

Khương Thành hơi sững sờ.

Không phải nói Chiến Đế đã âm thầm quan sát hắn trong bóng tối rồi sao, chẳng lẽ Chiến Đế không bị phong thái của hắn thu hút hay sao?

“Đi bộ từ chân núi này lên là được.”

Khương Thành nhìn sang bên cạnh ngọc đài, quả thực có một hàng bậc đá.

Thông thẳng lên phía trên, căn bản nhìn không thấy điểm cuối.

Mặc dù chưa từng ăn thịt lợn những hắn cũng từng nhìn thấy lợn chạy, chưa từng trải qua thử thách này thì hắn cũng từng nhìn thấy rồi, dẫu sao thì lúc một vài tông môn ở hạ giới tiến hành khảo hạch cũng sẽ có loại hạng mục thường lệ là leo cầu thang lên trời này.

Mà nếu Chiến Cực Cung đã cố tình đem ra để thử thách hắn thì chắc chắn là vô cùng tốn sức rồi.

“Không nhất thiết phải như thế đâu đúng không?”

Hắn chỉ vào ngọc đài ở bên cạnh.

“Trực tiếp truyền tống lên trên không phải là xong rồi sao, hà tất phải phí công phí sức như thế chứ?”

Mấy vị Thần Quân tí nữa thì bị hắn làm nghẹn chết.

“Nếu như ngươi không thông qua khảo nghiệm thì Chiến Đế sẽ không giao lực Thiên Đạo cho ngươi, vị trí Thần Quân sẽ chỉ là nói suông thôi.”

“Nói suông thì nói suông.”

Khương Thành vốn cũng không can tâm tình nguyện làm Thần Quân thật lắm, bởi vì chức vị Thần Quân nằm ở dưới Thiên Đế, không phù hợp với thân phận là vai chính của hắn.

Nếu không phải trên đầu hắn vẫn còn treo cái mác Ẩn Hoàng, trên danh nghĩa vẫn có thể cứu vớt một tí thể diện thì hắn sẽ hoàn toàn không suy xét đến việc này đâu.

Ba vị Thần Quân thật sự không ngờ rằng hắn sẽ từ chối một cách dứt khoát như thế.

Đây là chức vị Thần Quân đó nha, thế mà ngươi lại chẳng coi ra gì à?

Bọn họ chỉ đành chuyển ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lăng, bọn ta đã làm theo kịch bản rồi, phải diễn tiếp thế nào đây?

“Không phải ngươi bảo sẽ hộ tống ta trở thành Thần Quân à?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn bỏ cuộc giữa chừng?”

Hắn suy xét đến việc lại có thể làm màu trước mặt em gái, lúc này hắn mới xoay người, thay đổi suy nghĩ.

“Vậy thì được thôi! Ca đây đúng là quá tốt với ngươi rồi!”

Chương 1501: Lực Hám Thiên

Dưới chân núi, Khương Thành một tay dắt Lăng, đồng thời khống chế Pháp Tắc không gian tạo thành một kết giới.

Bảo vệ nàng an toàn ở phía sau.

Công tác chuẩn bị đã được thực hiện đầy đủ.

Nhưng trong mắt của đám người Sát Vương và Lạc Vương, tất cả đều chỉ là vô ích.

Hám Thiên Phủ là Thiên Đạo Chí Bảo, áp lực mà ngọn núi này mang đến, không phải là căn nguyên quy tắc lực tầm thường.

Mà là Thiên Đạo tối tăm nghiền nát mọi thứ.

Trừ phi dùng lực Thiên Đạo để triệt tiêu, nếu không hoàn toàn không thể chống lại áp lực lan tràn, lại không hợp lý đó.

Sau khi Khương Thành bước lên bậc thang đá đầu tiên, hắn không có cảm giác gì.

Không có áp lực đặc biệt gì, cũng không có trọng lượng đủ để nghiền nát tất cả mọi thứ.

Hắn cảm thấy không có sự khác biệt giữa đứng trên đó và đứng ở nơi khác.

Vì vậy, hắn dắt Lăng đi thêm hai bước nữa.

Vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Vốn dĩ đám người Sát Vương và Lạc Vương còn định xem chuyện cười của hắn, vừa nhìn thấy ba bước đầu này hình như không tốn sức, không thể không ngạc nhiên.

“Ung dung như vậy?”

“Hình như không phải chịu bất kỳ áp lực nào.”

Người không hiểu lực Thiên Đạo, vốn dĩ nên là một cấp cũng không qua được.

“Không thể nào, chẳng lẽ bề ngoài thì ra vẻ ung dung thoải mái, nhưng trên thực tế, từ lâu đã không chịu nổi gánh nặng?”

Lạc Vương vừa mới nói xong, lập tức không nhịn được mà kêu lên lần nữa.

“Trời ơi!”

Nhưng nhìn thấy phía trên bậc thang đá đó, Khương Thành chống đỡ kết giới giống như thác nước ngược dòng từ dưới lên trên, lên như diều gặp gió.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy một đường màu trắng nhanh chóng quét qua, gần như trong nháy mắt đã vượt qua không biết bao nhiêu cấp, đến vị trí sườn núi.

Mà đến nơi này, Khương Thành vẫn không cảm nhận được bất kỳ áp lực nào.

“Thế nào, hiệu suất gánh của ca có hài lòng không?”

Đối với hắn, một bước chân in dấu thông thường thong thả, hoàn toàn dư thừa.

Lăng cũng sợ hãi.

Vô Đạo kiếm của Thu Vũ Tuyền trước đó vô dụng với hắn.

Thế mà hiện tại Hám Thiên Phủ vẫn không có hiệu quả với người này?

Rốt cuộc là chuyện kì lạ gì?

Nàng cảm nhận sơ qua một chút, nhận ra rằng bản thân đã đoán sai.

Khương Thành cũng không miễn dịch với trọng lượng và áp lực khủng khiếp của Hám Thiên Phủ, chẳng qua hắn đi tới nơi nào, hiệu quả của Hám Thiên Phủ sẽ tự động lùi ra khỏi nơi đó.

Làm cho người ta có cảm giác, giống như đang đi trong dòng sông chảy xiết không ngừng. Mà vị trí của Khương Thành, tình cờ là một khu vực trống.

Hám Thiên Phủ không chú ý đến hắn.

Điều này làm cho Lăng hồi tưởng lại Thiên Đạo hắc môn ở trận thứ hai của đại hội thông thần một cách rất tự nhiên.

Lúc ở bên trong đó, Thiên Đạo cũng không chú ý đến Khương Thành, hắn đi đến đâu, nơi đó sẽ xuất hiện một chỗ trống.

“Không phải sự tấn công của Hám Thiên Phủ không có hiệu lực với hắn.”

“Mà là Hám Thiên Phủ không tấn công hắn.”

Sau khi nhạy bén phát hiện ra sự khác biệt trong đó, Lăng đã cười rất vui vẻ.

“Đây là mấy phần trăm công lực của ngươi vậy?”

Khương Thành nhún vai: “Ta rất muốn nói là năm mươi phần trăm, nhưng thực tế là chưa đến mười phần trăm.”

“Vốn dĩ còn tưởng rằng thử thách của Chiến Đế khó khăn đến mức nào, không ngờ nó lại đơn giản đến như vậy.”

“Có phải hắn hơi xem thường ca rồi không?”

“Sử dụng loại hình thể thao leo núi bình thường này để khảo nghiệm tiên nhân cao cấp?”

Lăng cũng xem như là đã quen thuộc phong cách làm màu của hắn, nghe vậy chỉ cười khúc khích.

Sau đó, nàng âm thầm liên kết với Hám Thiên Phủ, chủ động thúc giục uy năng của Thiên Đạo Chí Bảo, đè xuống Khương Thành.

Lực Thiên Đạo có người thao túng và không có người thao túng, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Có nàng chủ động thao túng, Hám Thiên Phủ sẽ không còn không chú ý đến Khương Thành nữa.

Mà kết quả của việc này, là đột nhiên bước chân của Khương Thành ghì xuống.

Ngay sau đó, áp lực vô biên đồng thời đánh tới từ mọi phương hướng.

Cho dù ngoài cơ thể, hay là tâm mạch mạch máu trong cơ thể, thậm chí cả hồn hải cũng giống như bị núi lớn đè lên liên tục không ngớt.

Làm cho hắn hoàn toàn không thở nổi.

Hắn thử điều động căn nguyên lực để chống lại nó.

Nhưng hoàn toàn không hiệu quả.

Lực đè lên của Hám Thiên Phủ trực tiếp đến từ Thiên Đạo không nói đạo lý, không phải quy tắc lực.

Bản thân Thiên Đạo sẽ không chú ý đến Khương Thành, sẽ không giết hắn, nhưng lực Thiên Đạo bị người khác khống chế, vậy thì không giống.

Đối với sức mạnh này, hắn không có năng lực chống cự.

Do sự tồn tại của thiên hoang bất diệt thể, cuối cùng áp lực trên bề mặt cơ thể vẫn bị ngăn cản, đây cũng là lý do tại sao hắn có thể miễn dịch với Vô Đạo kiếm.

Nhưng áp lực trong cơ thể và hồn hải lại không thể xua tan.

Áp lực của Hám Thiên Phủ thật sự rất đáng sợ, nhưng với huyết mạch xương cốt và sức chống đỡ tiên thể của Khương Thành, cũng không đến mức xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng.

Bên cạnh đó, Lăng vẫn đang khống chế tốt.

Nàng chỉ muốn để cho Khương Thành chịu chút khổ sở, làm màu thất bại, không có ý định giết chết hắn thế này.

Nhưng mà, sau khi áp lực của Hám Thiên Phủ tiến vào cơ thể Khương Thành, lại gây ra một vòng thay đổi bất thường mới.

Ngộ đạo Tiên Thụ giống như phát hiện ra thiên địch xâm nhập vào lãnh địa, bỗng nhiên sáng lên.

Ào ào ào…

Cành đong đưa lá.

Khương Thành chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn trong cơ thể, ngay sau đó hắn lập tức chìm vào trong bóng tối vô biên.

“Ting! Kí chủ đã bị giết, đang kiểm tra sức mạnh của kẻ thù, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Lời nhắc của hệ thống đã không vang lên trong một thời gian dài.

Cho nên Khương Thành cũng hơi không quen.

Ta lại chết nữa sao?

Chỉ là một khảo nghiệm nho nhỏ, thế mà còn có thể chết người?

“Ting! Kí chủ nhận được lực Hám Thiên cùng loại.”

Lực Hám Thiên gì?

Lẽ nào là hiệu quả của Hám Thiên Phủ, do bản thân mình đạt được?

Không phải chứ?

Hệ thống quá mạnh, phải không?

Đó là Thiên Địa Chí Bảo đấy!

Vốn dĩ Thành ca đã chết, suýt nữa lại kích động đến ngất đi lần nữa.

Bình thường ngoài miệng hắn luôn rất khinh thường Thiên Đạo Chí Bảo, nhưng đó là bởi vì hắn biết bản thân không được Thiên Đạo chấp nhận, cho dù đã cho hắn Thiên Đạo Chí Bảo, cũng sẽ không phát huy được bất kỳ hiệu quả gì.

Lần này tùy tiện chết một cái, thế mà đã nhận được lực Hám Thiên gì đó, bất ngờ quá lớn.

Mà bên ngoài vào lúc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Không thể nào, không phải trước đây vẫn luôn vô cùng thuận lợi sao?

Sao đột nhiên lại chết rồi?

Cho dù cảm nhận được áp lực của Hám Thiên Phủ, thì dù sao cũng phải có một quá trình thay đổi từ từ mà.

Chẳng hạn như bắt đầu từ việc đổ mồ hôi, sau đó đỏ mặt cổ thô…

Cái này cũng không chào hỏi đã chết một cách dứt khoát như vậy, thì rất bất ngờ không kịp đề phòng.

Ngay cả Lăng cũng sững sờ tại chỗ.

Lúc nhìn thấy Khương Thành đột nhiên nổ tung mà chết, tan biến không còn một mảnh, nàng hoàn toàn không có phản ứng

gì.

Điều này không nên đâu!

Bản thân không sử dụng sức mạnh bao nhiêu hết, hoàn toàn không có ý định giết chết hắn mà.

Ở phía bên kia, lời nhắc của hệ thống vang lên.

“Ting! Kí chủ hồi sinh.”

Vốn dĩ Khương Thành đã tan biến lại xuất hiện một lần nữa.

Vui vẻ nhảy nhót, dáng vẻ chuyện rắm gì cũng không có.

Trước tiên, hắn lập tức kiểm tra cái gọi là lực Hám Thiên, để xem rốt cuộc là tình huống gì.

Bởi vì hắn không nhận ra bản thân có được sức mạnh đặc biệt nào.

Sau khi tìm kiếm một hồi, hắn phát hiện thay đổi trong kỹ năng Thiên Đạo của bảng điều khiển hệ thống kỹ năng.

Trước đó, hắn chỉ có được một “kỹ năng Thiên Đạo”, hiệu quả Thăng Nguyên Hồng Vân của Vân Di Đạo.

Mà hiện tại, có thêm một kỹ năng Thiên Đạo 2, có lẽ là lực Hám Thiên.

Lúc này thanh tiến độ của lực Hám Thiên đó cũng không phải là 0%, mà là tự động đạt đến 25%.

Chương 1502: Chủ soái Thiên Lạc Quân

Khương Thành vẫn có thể cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ xung quanh và bên ngoài.

Nhưng đồng thời, hắn không gặp phải đòn tấn công nào nữa.

Bởi vì áp lực của lực Hám Thiên của hắn và Hám Thiên Phủ là tương đồng.

Cả người hắn dường như đã trở thành một phần của nước sông cuồn cuộn, đương nhiên sẽ không bị làm tổn thương.

“Vừa rồi ngươi…”

Cho dù là Chiến Đế, cũng không nhịn được suýt nữa nói ra câu “thế mà ngươi còn sống”.

Khương Thành cười ha ha.

“Có phải ngươi cho rằng ca đã chết không?”

“Thật ra chỉ là đùa các ngươi một chút mà thôi.”

“Dù sao lúc trước qua ải thật sự quá dễ dàng, một chút tình tiết gay cấn cũng không có, khó tránh quá nhàm chán không phải sao?”

“Cho nên ca cố ý làm chút chuyện vui vẻ để đề cao tinh thần cho các ngươi…”

Biểu cảm của mọi người phía dưới không nói nên lời.

Ngươi cũng quá đặc sắc rồi nhỉ?

Sau một thoáng ngạc nhiên, Lăng lại nở nụ cười ngọt ngào.

“Thật không hổ là Thành ca anh minh thần võ nha.”

Là Chiến Đế, mặc dù nàng không biết Khương Thành có thêm một kỹ năng Thiên Đạo 2, nhưng nàng có thể mơ hồ cảm nhận được hơi thở Hám Thiên Phủ trên người hắn.

Điều này khiến cho nàng hoang mang vô cùng.

Rốt cuộc vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?

Hai người tiếp tục đi về phía trước, lần này Lăng lặng lẽ gia tăng lực đè ép của Hám Thiên Phủ.

Mà Khương Thành cũng cảm nhận được áp lực một lần nữa.

Ca bấm mở kỹ năng Thiên Đạo 2 một cách thuần thục, sau đó nhấp sử dụng.

Ngay sau đó, áp lực của Hám Thiên Phủ lập tức lại bị ngăn chặn ở bên ngoài một lần nữa.

Lần này, Lăng hoàn toàn cảm nhận được hơi thở của lực Hám Thiên ở Khương Thành.

Nàng suýt nữa không nhịn được mà kêu lên.

Lực Thiên Đạo!

Thế mà tên này đã có thể điều động lực Thiên Đạo?

Làm sao có thể?

Cả Nguyên Tiên Giới, người có thể điều động lực Thiên Đạo, chỉ có mười Thiên Đế có được Thiên Đạo Chí Bảo.

Và chín mươi Thần Quân dưới trướng bọn họ.

Lực Thiên Đạo của Thần Quân, thật ra xem như là được Thiên Đế trao cho.

Ngoài ra, không thể có người nào khác có thể điều động lực Thiên Đạo.

Vốn dĩ nàng định trao lực Thiên Đạo cho Khương Thành, để hắn biến thành một Thần Quân dưới trướng của bản thân.

Nhưng nàng còn chưa kịp làm như vậy vào lúc này, Khương Thành đã có được trước rồi.

Hiệu quả của lực Thiên Đạo của hệ thống Hám Thiên Phủ này có rất nhiều loại, ví dụ như trọng lượng, uy áp, khí thế…

Các Thần Quân dưới trướng Lăng, thứ bọn họ nhận được là những loại này.

Về phần lực Hám Thiên, đó là bản chất của Hám Thiên Phủ, chỉ có nàng nắm giữ Thiên Đạo Chí Bảo mới có thể thi triển.

Nhưng thứ mà Khương Thành sử dụng vào lúc này, thế mà cũng là lực Hám Thiên.

Mặc dù tiến độ 25%, không mạnh mẽ như Hám Thiên Phủ chính hãng, nhưng chắc chắn là như nhau.

Điều này làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như không phải Hám Thiên Phủ vẫn có thể được nàng liên kết, nàng đã nghi ngờ Thiên Đạo Chí Bảo của bản thân đã đổi chủ.

Cuối cùng nàng cũng nhận ra rằng, Khương Thành hoàn toàn không cần phụ thuộc vào ai cả.

Lực Thiên Đạo của hắn không phải do Thiên Đế trao cho, mà là do chính bản thân hắn có được.

So với các Thần Quân khác, lực Thiên Đạo của hắn sẽ không ai có thể tước đoạt.

Theo nghĩa này, hắn quả thật ngang hàng với Thiên Đế.

Bởi vì khi sử dụng kỹ năng Thiên Đạo của hệ thống phải đốt điểm tiên nguyên, Thành ca cũng không lề mề, nhanh chóng kéo tay nàng lao lên đỉnh.

Lúc này, áp lực xung quanh biến mất, hắn cũng vội vàng cắt đứt kỹ năng hệ thống.

“Ca đã dễ dàng hoàn thành thử thách nho nhỏ này.”

Khương chưởng môn cố ý nói một cách hời hợt, giống như chuyện bản thân vừa chết một lần chưa từng xảy ra.

“Hiện tại cũng nên để cho Chiến Đế xuất hiện rồi đúng không?”

Mặc dù hắn có vẻ hơi bất kính với Thiên Đế Chiến, nhưng Sát Vương, Lạc Vương và Lệ Vương từ Ngọc Đài dịch chuyển đi lên đã bị hắn làm cho choáng váng.

Thế mà tên này thật sự có thể trực tiếp từ chân núi đi lên.

Hơn nữa còn đi thoải mái như vậy, nhanh như vậy…

Điều này hoàn toàn đánh nát thái độ xem thường ban đầu của bọn họ khi đối mặt với Khương Thành.

Ba Thần Quân của Chiến Cực Cung, thật sự hơi công nhận Khương Thành.

Cho dù cảnh giới của hắn vẫn là Đạo Tôn.

“Hiện tại Chiến Đế không rảnh, sau này ngươi sẽ gặp.”

Dưới sự sắp xếp bí mật của Lăng, cuối cùng Khương Thành được đưa đến một sảnh phụ ở Chiến Cực Cung.

Sống ở đây ba tháng.

Trong khoảng thời gian này, Lăng đi sớm về khuya, thường xuyên không nhìn thấy bóng dáng.

Ba tháng sau, cuối cùng Khương Thành không nhịn nổi nữa.

“Mặc kệ Chiến Đế có rảnh hay không, dù sao cũng cho một tin chính xác chứ?”

“Không cam tâm tình nguyện cho phép Ca làm Thần Quân thì nói rõ, dù sao ta cũng không có hứng thú.”

Mà ngay trong ngày hôm đó, hắn nhận được một chỉ định đến từ Tử Tiêu Cung.

“Khương Thành đã là Ẩn Hoàng, thân phận không thua gì Thần Quân, có thể quản lý Thiên Lạc Quân, đảm nhiệm chức chủ soái.”

Ngay khi tin tức này được đưa ra, không riêng gì Chiến Cực Cung mà bên ngoài cũng náo động.

Thiên Cung 33 nhánh Thiên Quân, toàn bộ thuộc về Chiến Thiên Tư.

Nhìn bề ngoài, cấp bậc của 33 nhánh Thiên Quân này còn không bằng bộ môn như Vũ Tần Tư và Thần Lôi Tư.

Nhưng thực tế không phải như vậy.

Chiến Thiên Tư là bộ môn chiến đấu mạnh nhất của Thiên Cung, cũng là nền tảng để Thiên Cung thống trị Nguyên Tiên Giới.

Số lượng của mỗi nhánh Thiên Quân ít thì hơn trăm ngàn, nhiều thì hơn chục triệu.

Các chủ soái của nhánh Thiên Quân, không phải Thần Quân, thì là Đạo Thánh mạnh mẽ đã trải qua chiến trận.

Xét về thực quyền và bài diện, nó còn cao hơn nhiều so với bộ môn như Thiên Đan Tư và Thiên Khí Tư.

Chính vì vậy, chủ soái của mỗi một nhánh Thiên Quân đều phải trải qua từng tầng xem xét, liên quan đến phát động toàn thân.

Đầu tiên là sức mạnh cá nhân, khởi đầu là Đạo Thánh.

Về phương diện này, tuy rằng cảnh giới của Khương Thành không đủ, nhưng sức chiến đấu của hắn đã làm thỏa mãn.

Thứ hai là thời hạn nhậm chức ở Thiên Cung, không mất ba mươi tỷ năm miễn đàm phán.

Sau đó còn có một loạt các điều kiện khó khăn như năng lực chỉ huy, chiến công chiến tích.

Khương Thành gia nhập Thiên Cung mới hơn tám mươi ngàn năm, vừa mới tham gia xong đại hội thông thần cách đây

không lâu, chiến tích chiến công và thời hạn nhậm chức gì đó, tất cả đều không tương xứng.

“Mặc dù Khương Ẩn Hoàng rất mạnh, nhưng quyết định này vẫn là quá vội vàng.”

“Đúng vậy, thống lĩnh thiên quân không phải là trận chiến cá nhân.”

“Bên trên cũng quá nóng vội rồi, hẳn là để cho hắn thống lĩnh từ nhỏ trước sau đó chậm rãi rèn luyện lên.”

“Ngay từ đầu đã là chủ soái, thật sự là giục tốc bất đạt…”

Trên thực tế, sau khi Lăng đưa ra quyết định này, những Thiên Đế khác cũng từng phản đối dữ dội.

Đặc biệt là Tu Đế, vốn đang kìm nén ý muốn đặt Thành ca vào chỗ chết.

Sao có thể đồng ý để hắn ngồi vào vị trí chủ soái của Thiên Lạc Quân?

Hơn nữa, Khương Thành còn kiêm cả chức vị thủ tọa Thiên Đan Tư.

Nhưng dưới sự kiên trì của Lăng, cuối cùng quyết định này vẫn được thông qua một cách ép buộc.

Mà Thành ca lúc này đang ở Chiến Cực Cung, hoàn toàn không biết gì về sóng gió sau lưng này.

Hắn chỉ hơi bối rối.

Không phải nói rằng Chiến Đế kia còn muốn trao cho mình lực Thiên Đạo sao?

Lẽ nào hắn không nỡ?

Dù sao hắn cũng sẽ không thành công, Khương Thành ngược lại không có gì tiếc nuối, thậm chí hơi may mắn.

Suy cho cùng, việc được người khác trao cho sức mạnh, vừa nghe đã rất mất mặt.

Đi cùng với đặc sứ An Lâm Đạo Thánh ở Tử Tiêu Cung, hắn rời khỏi Thiên Cung, đi đến phía đông Thiên Giới Hoá Tiên phủ nơi tọa lạc của Thiên Lạc Quân.

Đối với hắn, chức vị chủ soái Thiên Lạc Quân miễn cưỡng cũng xem là hơi hấp dẫn.

Dù sao thì cũng thống lĩnh ba trăm ngàn thiên quân không phải sao?

Nếu không thì hắn vẫn chưa có hứng thú.

Nhưng đối với những người khác, đây là một vấn đề lớn.

Toàn bộ Nguyên Tiên Giới không biết có bao nhiêu đôi mắt đang theo dõi nhất cử nhất động của hắn vào lúc này.

Chương 1503: Nói chuyện thật dễ nghe

Nguyên Tiên Giới sau khi tổ chức lại, cũng không có ranh giới cố định.

Hiện giờ là thời đại Thiên Đạo và căn nguyên phát triển mạnh mẽ, thật ra toàn bộ Nguyên Tiên Giới vẫn luôn lan rộng và bành trướng ra bên ngoài.

Còn lâu mới kết thúc.

Mà phía đông Thiên Giới nơi tọa lạc của Hoá Tiên phủ, xem như là một trong những phạm vi thế lực dưới quyền thật sự hiện tại của Thiên Cung.

Từ Hoá Tiên phủ tiếp tục đi đến địa giới rộng lớn về phía đông, Thiên Cung vẫn chưa chinh phục, có vô số tộc quần và tiên nhân đang quanh quẩn và chiếm giữ nơi đó.

Một số người trong số này là Tà Tiên, một số người đến từ Đạo Tuyệt Chi Địa.

Có người là người hóa ngoại tôn kính Thiên Cung trên danh nghĩa.

Chẳng hạn như là Vân Đình Đạo Thành và Tịch Phong Đạo Thánh là một phần trong đó.

Thiên Lạc Quân trấn thủ Hóa Tiên phủ, xem như là trấn thủ biên cương vì Thiên Cung.

Không cầu tiếp tục mở rộng lãnh thổ, ít nhất phải phòng ngừa Tà Tiên và Đạo Tuyệt Chi Địa thâm nhập vào một cách trắng trợn cố ý phá hư trật tự Thiên Cung.

“Thiên Lạc Quân không dễ quản lý đâu!”

Bên Chiến Cực Cung, sau khi Khương Thành khởi hành, Lệ Vương, Lạc Vương và Sát Vương cũng không nhịn được mà nghị luận.

Đối với Khương chủ soái mới nhậm chức, bọn họ cũng không quá coi trọng.

“Đúng vậy, chưa kể vàng thau lẫn lộn ở bên đó, mười hai tiên tướng cũng có lai lịch phức tạp.”

“Chủ soái trước đó là Túc Vương, lúc ấy phải tốn rất nhiều công sức mới có thể thu phục được mười hai tiên tướng.”

“Cho dù như vậy, cũng chỉ là duy trì cân bằng mà thôi.”

“Khương Thành không có căn cơ, đất khách quê người, cho dù có sức chiến đấu vượt trội, cũng sẽ bị khiển trách.”

Đối với những lời nói xấu của bọn họ, Lăng không phản bác.

Ở bên Khương Thành lâu như vậy, sao nàng không nhìn ra người này lười biếng như thế nào.

Có thể nói là nếu có thể nằm thì chắc chắn sẽ không đứng, để cho hắn quản lý sự vụ thì đó là làm khó hắn.

Đơn đả độc đấu, đương nhiên là hắn điềm tĩnh không sợ hãi. Hiện tại cho hắn một quầy hàng lớn phức tạp, vậy thì sẽ đánh trúng điểm yếu của hắn.

Mà sở dĩ nàng sắp xếp chức vị như vậy cho Khương Thành, cũng không phải là muốn nhìn thấy trò cười của hắn, mà là vì nàng thật sự hy vọng hắn sẽ lại tạo nên kỳ tích.

Dù sao thì, hắn là người mà bản thân vẫn luôn ủng hộ.

Cũng tiện để cho các Thiên Đế khác thấy rằng, mình vẫn luôn âm thầm bảo vệ hắn như vậy, không cho phép Tu Đế giết chết hắn, là có nguyên nhân.

Ở phía bên kia, Không Đế và Tu Đế của Tử Tiêu Cung đang ôm thái độ chê cười.

“Ngồi chờ tiểu tử đó trở về một cách chán nản!”

Đám người Quân Vương và Cảnh Vương ở bên cạnh cũng đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Nước của Thiên Lạc Quân cũng không phải sâu bình thường, ha ha…”

“Đúng vậy, cho dù đổi thành chúng ta đi qua, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện yên ổn một chút.”

“Nếu lần này hắn thất bại, thanh danh của Chiến Đế cũng bị thiệt hại nghiêm trọng nha.”

“Hừ!”

Tu Đế lạnh lùng hừ.

“Nữ nhân đó vẫn luôn kiêu căng ngạo mạn, trước đây chúng ta không làm gì được nàng, lần này là nàng tự chuốc lấy phiền phức!”

Lăng vẫn luôn độc lai độc vãng, cho dù là mấy Thần Quân của Chiến Cực Cung, cũng không phải tâm phúc chính thống của nàng.

Nàng không có bất kỳ phe cánh nào, cũng không đặc biệt quan tâm đến bất cứ ai.

Mà Khương Thành xem như là người duy nhất ràng buộc cùng một chỗ với nàng cho đến nay.

“Một thiệt hại dẫn đến tất cả thiệt hại, nếu nàng đã muốn bảo vệ tiểu tử đó, vậy thì chúng ta thi hành án tử cho tiểu tử đó là được rồi!

“Chỉ cần tiêu diệt Khương Thành, nàng cũng sẽ chán nản!”

Khương Thành hoàn toàn không biết gì về những trò chơi sau lưng này.

Có lẽ cho dù hắn biết, hắn cũng lười nghĩ nhiều. Dù sao hệ thống hack trong tay, ta có cả thiên hạ.

Ngày hôm nay, cuối cùng hắn cũng đến Hoá Tiên phủ cùng với An Lâm Đạo Thánh.

“Nhiệt liệt hoan nghênh đặc sứ Thiên Cung!”

“Hoan nghênh chủ soái Thiên Lạc Quân giá lâm!”

Phía trước cờ màu phấp phới, hoa bay đầy trời.

Trong tiếng nhạc trống, một đám tiên nhân mặc quan phục nghênh đón bọn họ.

Dẫn đầu là một Đạo Tôn trung niên đội mũ màu xanh lam, để râu chữ bát dẫn đầu tiến lên hành lễ.

“Hạ quan là phủ chủ của Hoá Tiên phủ, Dương Tư!”

Mà bên cạnh hắn, còn có hai Đạo Tôn mặc Tiên Khải chạm rỗng đứng ở hàng đầu.

“Hạ quan là tiên tướng Thiên Lạc Quân, Mông Thuần!”

“Hạ quan là tiên tướng Thiên Lạc Quân, Xích Linh!”

Sau khi hai người bọn họ hành lễ, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Khương Thành.

Đặc biệt là An Lâm Đạo Thánh, càng nóng lòng mong muốn để ý mọi thay đổi trong ánh mắt và biểu cảm của Thành ca.

Theo hắn thấy, hiện tại Khương Thành chắc chắn rất tức giận, rất nổi nóng, rất lúng túng.

Bởi vì chủ soái là hắn đến nhậm chức, thế mà mười hai tiên tướng dưới trướng chỉ có hai người đến tiếp giá, mười người còn lại tất cả đều không xuất hiện.

Mà Mông Thuần và Xích Linh đến đây, một người xếp thứ chín, người còn lại xếp thứ mười hai, trong mười hai tiên tướng là đứng cuối cùng.

Tiếp theo, ngươi muốn nổi trận lôi đình à?

Hay là muốn kìm nén lửa giận, tạm thời chịu đựng?

Với tư cách là đặc sứ Thiên Cung, An Lâm Đạo Thánh gánh vác mệnh lệnh bí mật của Thiên Đế, là để xem Khương Thành có cách giải quyết gì hay không.

Sau đó…

“Ha ha ha, miễn lễ miễn lễ!”

Thành ca cười đến mức khóe miệng cũng sắp bập bềnh.

Hắn đích thân tiến lên, đỡ phủ chủ và hai tiên tướng lên.

Sau đó còn vỗ vai hai tiên tướng đó, trong mắt tràn đầy vẻ rất hài lòng.

“Các ngươi là thuộc hạ của ta sao?”

“Không sai không sai, chàng trai trẻ rất có tinh thần!”

“Sau này đi theo ta làm việc thật tốt, lợi ích là không thể thiếu…”

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều ngạc nhiên, hoàn toàn không ngờ rằng hắn lại có phản ứng thoải mái như thế.

Lão huynh, chủ tướng dưới trướng của ngươi chỉ đến một phần sáu, năm phần sáu còn lại cũng không nể mặt ngươi.

Điều này rõ ràng là đang tuyên bố đối đầu với ngươi.

Cho dù ngoài mặt ngươi không tức giận, cũng không nên vui vẻ như vậy chứ?

An Lâm Đạo Thánh vô cùng hoang mang, thậm chí hắn còn hơi nghi ngờ có phải Khương Thành đang giả vờ hay không.

Lẽ nào tiểu tử này là một tên nham hiểm? Giấu dao trong nụ cười?

Nhưng nhìn cũng không giống mà, diễn xuất hơi quá rồi phải không?

Làm sao hắn có thể tưởng tượng được rằng, Khương Thành không hề biết gì về Thiên Lạc Quân bản thân sắp quản lý.

Ca hoàn toàn không học trước, thậm chí còn không hiểu rõ một số kiến thức thông thường.

Cho nên, hắn cũng không biết dưới trướng bản thân có mười hai tiên tướng.

Thậm chí còn không biết dưới mỗi tiên tướng còn có tám thống lĩnh, mà dưới thống lĩnh thì còn chưa kể…

Mông Thuần và Xích Linh được hắn vỗ vai ngược lại có hơi vì được sủng ái mà lo sợ.

Tiếng tăm của Khương Thành, bọn họ đã nghe đến như sấm bên tai.

Dù sao thì cũng là người chiến thắng đại hội thông thần, cả Nguyên Tiên Giới đều biết.

Vốn dĩ còn cho rằng tuyệt thế thiên tài này xa cách, kiêu ngạo lạnh lùng, rất khó tiếp xúc, không ngờ rằng lại là một bệnh nhân mắc chứng giỏi giao tiếp xã hội.

Hai người vội vàng mỉm cười.

“Bái kiến Khương chủ soái!”

“Ha ha, từ lâu đã nghe đến tên của Khương chủ soái, hôm nay vừa gặp, càng là nổi tiếng không bằng gặp mặt!”

“Ta chỉ tỏ ý rằng sức chiến đấu của Khương Ẩn Hoàng rất mạnh mẽ, không ngờ rằng phong thái cũng làm cho người ta tin phục như vậy, vừa nhìn đã biết là một truyền kỳ được định trước sẽ vĩnh viễn lưu danh ở Nguyên Tiên Giới…”

“Có thể được Khương chủ soái thống lĩnh, đó là vinh quang của chúng ta!”

Sự xu nịnh này làm cho Thành ca mặt mày hớn hở, suýt nữa không nhịn được mà phát thưởng ngay tại chỗ.

Vốn dĩ còn cảm thấy Thiên Lạc Quân này không có gì thú vị.

Không ngờ rằng người ở đây lại nhiệt tình như vậy, nói chuyện dễ nghe như vậy.

Hắn cũng không rõ tình hình thực tế của Thiên Lạc Quân, nếu như biết rõ, vậy thì hiện tại có thể sẽ cảm thấy lời đồn là sai.

Dưới ánh mắt sụp đổ của An Lâm Đạo Thánh, hắn đã có một cuộc giao lưu thân thiết hữu nghị với hai chủ tướng.

Sau đó, đoàn người hoành tráng đi tới Soái phủ của Thiên Lạc Quân

Nơi này cũng sẽ là nơi ở kế tiếp của hắn.

Chương 1504: Thiên Lạc Quân phong cách khác thường

Từ Khương Thành đến Hóa Tiên Phủ, rồi lại đến Soái Phủ, ven đường không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn hắn chằm chằm.

Quát sát từng hành vi của hắn, thăm dò phản ứng của hắn.

Cuối cùng còn đánh giá vị chủ soái mới này rốt cuộc đáng gờm đến mức nào.

Ở trong một khu vườn xa hoa của Hóa Tiên Phủ, một đám nam thanh nữ tú không đang uống rượu đàn hát, săn bắt mua

vui.

Nhưng thứ mà bọn họ săn đương nhiên không phải là yêu thú bình thường.

Ca nữ và vũ tần bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi, trong sảnh nhảy múa ca hát mừng cảnh thái bình, một đám tôi tớ tùy tùng đi qua giữa, tràn đầy không khí xa hoa.

Nhưng bảy người thanh niên nam nữ bị một đám người vây quanh kia, cảnh giới lại không hề cao.

Bốn người Chí Tôn, ba người Đạo Tôn.

Nhưng trang bị ở trên người bọn họ lại có thể nói là vô cùng lộng lẫy.

Có người đội trên đầu bí bảo Phẩm Tử Quán, có người thì mặc trên người đạo giáp tinh xảo bát giai.

Người nào người nấy toàn thân phát sáng, cực kỳ chói mắt.

Đi ra ngoài sợ rằng có thể khiến cho rất nhiều tiên nhân chảy nước miếng ngưỡng mộ.

“Khương Thành đã đến rồi.”

“Có lẽ hắn đã biết thái độ của chúng ta rồi nhỉ?”

Tên thanh niên mặc áo bào trắng mặt mày thanh tú đi đầu đó khóe miệng hơi nhếch lên.

“Thiên Lạc Quân này chính là địa bàn của chúng ta, không được chúng ta cho phép, hắn cũng không thể làm được gì đâu.”

Mấy người còn lại cười lớn.

“Đó là điều tất nhiên rồi.”

“Chủ soái cái gì chứ? Người thắng của đại hội Thông Thần cái gì chứ? Cứ ở một mình thì cũng chẳng là cái thá gì cả.”

“Chúng ta không phối hợp, những tướng lĩnh dưới trướng cũng chẳng ai nghe lời hắn đâu.”

“Các vị xin đợi một chút, ta dám đánh cược rằng, trong vòng hai canh giờ, hắn sẽ ngoan ngoãn cúi đầu chạy đến đây cầu xin chúng ta!”

“Ha ha ha, nghe nói bên trên cũng rất không ủng hộ hắn, chúng ta có thể xuống tay chơi đùa.”

“Vậy thì càng phải gây khó dễ cho hắn một chút mới được.”

Tên thanh niên dẫn đầu đó khoát khoát tay.

“Cũng không thể xem thường hắn quá, dù sao thì năm đó hắn đã giết chết con trai của Tu Đế, đến nay vậy mà vẫn chưa bị xử tử.”

“Nghe nói sau lưng người này còn có Chiến Đế bảo vệ.”

“Không sao, ta từng thăm dò qua rồi, bên trên và Chiến Đế lần này đều đã đồng thuận phối hợp với nhau.”

“Hai bên đều sẽ không can thiệp vào Thiên Lạc Quân, cứ xem biểu hiện của bản thân Khương Thành thôi.”

“Vậy thì quá tốt rồi.”

“Biểu hiện của hắn sẽ rất là kém cỏi, ta đảm bảo…”

Chính vào lúc bọn họ đang ở bên này bàn bạc âm mưu, bên phía đông cách Hóa Tiên Phủ tỷ dặm, những thành lũy liên tiếp giống như những con cự thú lởm chởm.

Ở đây là một trong những tiền tuyến của trụ sở Thiên Lạc Quân.

Dưới sự bao phủ của màn trời u ám, từng đội tiên nhân mình mẩy đầy máu quay trở về, giống như sát thần đi ra từ trong sân đấu Tu La vậy.

Trên lưng của rất nhiều người trong số bọn họ đều khiêng một xác cự thú còn to hơn bọn họ rất nhiều lần, vừa nhìn đã biết là bọn họ đã trải qua trận chém giết vô cùng tàn khốc.

So với cảnh tượng của những ca vũ ở trong vườn hoa lệ kia thì ở đây hoàn toàn chính là một thế giới khác.

Thế nhưng, cảnh tượng này lại hoàn toàn là hai nhóm người khác nhau, thế nhưng rõ ràng đều thuộc về Thiên Lạc Quân.

Trong nội bộ của một tòa thành lũy lớn nhất, hai nam tử mặc trên người bộ hắc giáp, mặt như tạc tượng, thân hình như đá đang bàn bạc chiến sự.

Dưới trướng của hai người còn có hơn mười tên Đạo Tôn cấp thống lĩnh mặt mày mang đậm vẻ sương gió.

“Thái Thủy Trọc Ma ở cách 3000 vạn dặm về phía đông đã bị đánh chạy rồi.”

“Hai bên của Trọc Ma bây giờ đang ẩn nấp, lệnh cho quân ở phía trước đừng thâm nhập vào quá sâu, để tránh bị cắt đứt đường lui.”

“Ngoài ra hãy thông báo cho Tà Tiên và mấy tộc quần ở xung quanh, bảo mọi người thời gian này hãy an phận một chút!”

“Thời gian này mọi người đều vất vả rồi, để mọi người tranh thủ nghỉ ngơi một chút, hồi phục lại tình trạng ban đầu.”

“Có điều gì bất thường thì đều tập chung lại bảo vệ…”

Từng mệnh lệnh được truyền xuống, những thống lĩnh sôi nổi nhận lệnh.

Thái Thủy Trọc Ma, đối với phần lớn những tiên nhân đều rất lạ lẫm.

Nhưng ở loại biên giới này, lại người nào người nấy đều nói về sự tồn tại khiến mình phải biến sắc này.

Nguyên Tiên giới trong quá trình tràn lan mở rộng, một phần hỗn độn loạn lạc trong quá trình đụng chạm lẫn nhau với Thiên Đạo và căn nguyên đã bị ảnh hưởng.

Tiến rồi huyễn hóa thành hình, trở thành rất nhiều Thái Thủy Trọc Ma có hình dạng quỷ dị khác nhau.

Do sự tồn tại của bọn họ, biên giới hoang vu luôn đầy rẫy những trọc khí mãnh liệt, tiên nhân bình thường sau khi đi vào khó mà tồn tại tiếp được.

Chỉ có thể chờ đợi Thiên đạo căn nguyên rửa sạch trọc khí từng chút một.

Có điều, đó là cả một quá trình kéo dài vô tận.

Hơn nữa, tính công kích của Thái Thủy Trọc Ma rất mạnh, bình thường cũng sẽ xâm nhập vào địa giới của tiên nhân.

Vì vậy, giao chiến với Thái Thủy Trọc Ma cũng đã trở thành nhiệm vụ thường xuyên của Thiên Quân biên giới.

Tiêu diệt bọn chúng, có thể tăng nhanh tiến trình khai hoang Nguyên Tiên Giới, đồng thời cũng có thể bảo vệ sự an toàn của hậu phương Nguyên Tiên Giới.

Thiên Lạc Quân và một cánh Thiên Quân khác, có trách nhiệm là phòng tuyến bên phía đông của Thiên giới.

Mà hai vị tiên tướng ở trong thành lũy to lớn lúc này, chính là tiên tướng thứ hai và thứ ba của Thiên Lạc Quân.

Hai người đều có kinh nghiệm xông pha chiến trận, là những lão tướng có kinh nghiệm phong phú.

Sau khi đưa ra một loạt những mệnh lệnh một cách đâu ra đó, một tên thám báo cấp Chí Tôn đột nhiên bay vào trong.

“Bên phía Hóa Tiên phủ có tin tức đến.”

“Tử Tiêu Cung đã sắp xếp cho chúng ta một chủ soái mới.”

“Ồ?”

“Chủ soái?”

Không chỉ hai vị tiên tướng, những thống lĩnh khác ở trong thành đều có hứng thú.

“Cuối cùng lại phải sắp xếp cho chúng ta một thủ lĩnh mới rồi sao?”

“Hy vọng là không giống với Túc Vương trước đây, toàn không ở tiền tuyến, hơn nữa làm việc còn không công bằng!”

“Đúng đó, hy vọng thủ lĩnh lần này có thể uy tín một chút.”

“Lần này là vị Thần Quân nào thế?”

Tên thám báo đó vội vàng chắp tay, nghiêm túc nói: “Bẩm hai vị tiên tướng, người mà lần này phái đến là Ẩn Hoàng Khương Thành.”

“Khương Thành?”

“Ẩn Hoàng cái gì?”

Tất cả những tiên tướng và thống lĩnh ở đó đều không hiểu kiểu gì.

Không còn cách nào khác, 10 tỷ năm nay, bọn họ chỉ trở về hậu phương của Hóa Tiên phủ nghỉ ngơi vẻn vẹn có năm lần.

Những thời gian khác đều ở tiền tuyến 'khai hoang'.

Chiến đấu với Thái Thủy Trọc Ma, giằng co với tà tiên, kết bạn với các tộc quần các tông môn.

Lần trước liên lạc với ngoại giới, đã là vài năm trước khi Tử Tiêu cung truyền tin thông báo cho bọn họ: Túc Vương - chủ soái của Thiên Lạc Quân mất rồi.

Ngoài đó ra, gần đây hậu phương đã xảy ra những chuyện gì, bọn họ đều không hề biết gì cả.

Cũng vì đó, Khương Thành đã nổi danh ở Nguyên Tiên Giới, nhưng bọn họ căn bản chưa từng nghe nói qua.

Tên thám báo đó đã nghe ngóng được một chút tin tức của Khương Thành.

"Khương Thành là một vị tuyệt thế thiên tài đột nhiên mới nổi lên vài chục năm gần đây."

"Nghe nói gần đây Thiên Cung có tổ chức Đại hội Thông Thần, đã chọn ra bảy vị Thần Quân tân nhiệm, hắn chính là một trong số đó…"

Một vị tiên tướng trong đó đã cắt ngang lời của hắn.

"Hắn là Đạo Thánh mới nổi trăm triệu năm gần đây sao?"

Đối với những tướng sĩ tiền tuyến như bọn họ mà nói, sức mạnh mới là quan trọng nhất.

Tên thám báo đó lắc đầu.

"Hắn hình như vẫn chỉ là cảnh giới Đạo Tôn, có điều nghe nói sức chiến đấu của người này rất mạnh…"

Hai ánh mắt của vị tiên tướng lập tức trở nên lạnh nhạt.

"Ồn ào cả ngày lại là một tên Thần Quân quèn trà trộn."

Mặc dù không biết Đại hội Thông Thần diễn ra như thế nào, nhưng dưới con mắt của bọn họ, Đạo Thánh của Thiên Cung và Nguyên Tiên giới nhiều như vậy, nếu thật sự muốn chọn Thần Quân sao có thể đến lượt một Đạo Tôn chứ?

Cho dù là yêu nghiệt thiên tài hơn nữa, cũng không thể nào.

"Không cần nghĩ nữa, chắc chắn là dựa vào quan hệ mà leo lên thôi."

Những thống lĩnh khác ở trong điện cũng cùng nhau thở dài ngao ngán.

“Haiz, vốn còn hy vọng có một chủ soái mạnh một chút đến đây, không ngờ còn không bằng Túc Vương trước đây.”

“Vậy chủ soái mới đến, hai vị có muốn đi bái kiến trước?”

“Không cần phải như vậy.”

Hai vị tiên tướng lạnh lùng nói: “Hắn làm chủ soái của hắn, chúng ta đánh trận của chúng ta, không đụng chạm đến nhau, không cản chân chúng ta là được rồi.”

Chương 1505: Mười hai tiên tướng

Khương Thành không hề hay biết, bản thân mình thật ra còn có mười hai tiên tướng dưới trướng.

Càng không hề biết mười hai người này có những phong cách khác nhau.

Hắn lúc này đã đi đến soái phủ của mình.

“Cung nghênh chủ soái!”

Bên trong soái phủ, một ông già gầy gòm tóc xám trắng, người mặc hắc bào, dẫn theo một đám nô bộc len nghênh tiếp.

“n lão!”

Mông Thuần và Xích Linh mặt mày tươi tỉnh cười chắp tay.

Sau đó lại giới thiệu với Khương Thành.

“Vị này là n Bình - tổng quản của soái phủ, lão nhân gia người ta đã từng đi theo ba vị chủ soái của Thiên Lạc Quân.”

Thành ca vừa nghe thấy, đây không phải chính là trợ thủ ở đây của mình sao?

“Vinh hạnh được gặp.”

n Bình đem theo nụ cười phải phép cung kính chắp tay.

“Không biết chủ soái có sắp xếp gì cho ta không, mong chủ soái dạy bảo.”

Thành ca thì có thể có sắp xếp cái lông gì chứ, vẫy tay một cái: “Trước đây các ngươi như thế nào thì sau này vẫn cứ như vậy đi.”

n Bình gật đầu.

“Xin tuân theo mệnh lệnh chủ soái.”

Sau khi hắn lui xuống, Thành ca lại gọi hai tên Mông Thuần và Xích Linh qua.

“Tân Quan thượng nhiệm, vẫn là phải làm quen với những thuộc hạ của Thiên Quân một chút.”

“Hai người các ngươi tập chung hết tất cả những thuộc hạ lại đây, để ta đi gặp bọn họ một chút.”

Mặc dù hắn không có hứng thú gì với việc chỉ huy đánh trận, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tốt xấu gì thì hắn cũng là chủ soái, bộ dạng cũng cần phải tỏ vẻ một chút chứ.

Mông Thuần và Xích Linh đều lộ ra vẻ mặt khó coi, có chút bối rối.

“Sao vậy, việc này rất khó thực hiện sao?”

“Không không không, bọn ta lập tức đi làm!”

Một lúc sau, ở phía trước sân tập võ của soái phủ, Khương Thành đã gặp được các Thiên Quân dưới trướng của mình.

Ước chừng có khoảng hơn chục ngàn người.

Những người này đứng lộn xộn, đứng tùy tiện.

Không giống đánh nhau, mà lại giống như những người nhàn rỗi đến xem náo nhiệt.

Nếu không phải là đang mặc chiến giáp của Thiên Cung, miễn cưỡng bảo đảm đội hình, hắn cũng không thể nhìn ra đây là một đội quân.

Có điều, hắn cũng chưa từng thấy qua những Thiên Quân khác.

“Dù sao cũng đều là Tiên nhân cấp cao mà, có chút cá tính là điều rất bình thường.”

“Không thể nghiêm chỉnh giống với đại quân của Hạ giới được.”

Hắn rất nhanh đã thuyết phục được bản thân.

“Ha ha ha, rất tốt rất tốt!”

Khương Thành lại một lần nữa vỗ lên vai hai vị tiên tướng, thể hiện tán thưởng.

Mông Thuần và Xích Linh cùng với mấy vị thống lĩnh ở phía sau, suýt chút nữa nghi ngờ đây là đang nói ngược lại.

Vốn dĩ điều mà bọn họ lo lắng nhất chính là thái độ không vừa ý của Khương Thành đối với hơn chục ngàn người bọn họ.

So với những bậc thầy lang sói ở tiền tuyến kia, kỷ luật và tác phong quân nhân của bọn họ chỉ có thể xem như là cấp bảo vệ khu vực.

Không ngờ rằng, Khương Thành vậy mà còn khen bọn họ.

“Hụ hụ, quá khen quá khen.”

“Đây là việc mà bọn ta nên làm.”

Khương Thành mỉm cười gật đầu, hắn cũng không phải là vừa ý hết.

“Sao số người lại ít như vậy?”

Không phải là nói từ đầu rồi sao, thuộc hạ của mình có ba trăm ngàn thiên quân sao?

“À việc này….”

Mông Thuần và Xích Linh không hề biết lời mà hắn nói là tất cả Thiên Lạc Quân, còn tưởng rằng bộ phận của hai người bọn họ.

“Bọn họ bây giờ đều có nhiệm vụ phải làm.”

“Đúng thế, nhất thời cũng không thể điều động qua đây được.”

Hai người bọn họ thân là tiên tướng, vốn dĩ thuộc hạ của mỗi người đều có hơn hai mươi ngàn người, cộng lại với nhau cũng gần năm mươi ngàn.

Bốn mươi ngàn còn lại kia, phần là bị chiêu mộ đi tiền tuyến, phần thì bị mấy tên ở hậu phương lôi kéo đi.

Chỉ là trên danh nghĩa vẫn thuộc về bọn họ mà thôi, trên thực tế sớm đã không còn thuộc về bọn họ chỉ huy nữa.

Khương Thành không hề biết được nội tình này.

Nghe thấy vậy cũng gật đầu.

“Các tư các chức vụ khác nhau rất tốt, vậy thì không cần làm phiền bọn họ qua đây nữa, để tránh phải huy động nhân lực.”

Hai vị tiên tướng và sáu vị thống lĩnh cùng nhau nịnh hót.

“Chủ soái anh minh!”

Sau đó Mông Thuần chủ động nói: “Ta đã chuẩn bị sẵn rượu ngon ở nhà, muốn nghênh đón tẩy trần cho chủ soái, không biết là có thể có được niềm hân hạnh này không?..”

“Ha ha ha, các ngươi cũng khách sáo quá rồi, việc này bảo ta làm sao mới được chứ?”

Mấy người nhìn thấy bộ dạng giả vờ từ chối của hắn, thì vui mừng ra mặt.

“Việc nên làm việc nên làm mà, Khương chủ soái đến đây, không biết bọn ta vui mừng đến nhường nào chứ!”

“Đúng thế đúng thế, Đại hội Thông Thần đã ngưỡng mộ đại danh của người từ lâu rồi, ngươi chắc chắn rất hãnh diện, đó là vịnh hạnh của bọn ta.”

Khương Thành thầm nghĩ các ngươi cũng thật là biết cách nói chuyện, ca đây nghe cũng thấy bắt đầu yêu cái nơi này rồi.

Nhìn cảnh mà hắn cùng hai vị tiên tướng và đám thống lĩnh kề vai sát cánh rời đi, một tên thiếu niên mặc quần áo trắng có đôi lông mày thanh tú có mặt ở đó vô cùng thất vọng lắc đầu.

“Vốn tưởng rằng là một viên ngọc tốt lẫn vào trong, không ngờ chỉ là một cây gỗ mục.”

Cho dù hắn chỉ là cảnh giới Chí Tôn, nhưng n Bình đứng ở bên cạnh hắn không hề trách mắng, chỉ thở khẽ một tiếng.

“Giản Sanh, ngươi không định phò tá hắn sao?”

Bên cạnh mỗi vị tiên tướng của Thiên Lạc Quân đều có một nhóm phò tá, chủ soái đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Vị thiếu niên mặc quần áo trắng tên Giản Sanh này chính là người đứng đầu trong nhóm những người phò tá chủ soái.

Nói thẳng ra, chính là mưu sĩ cao cấp nhất.

Với n Bình thấy, nếu như ngay cả Giản Sanh cũng không đồng ý giúp đỡ Khương Thành, vậy thì vị chủ soái này sẽ không thể nào nắm giữ được Thiên Lạc Quân.

“Phò tá?”

Giản Sanh cười lạnh: “Chim khôn chọn cành mà đậu, một người rất nhanh sẽ bị đuổi đi, sao ta lại phải phò tá cho hắn?”

Từ khi Soái phủ gặp mặt đến nay, hắn cố ý không nói một lời nào, cứ luôn đợi Khương Thành chủ động đến chào hỏi hắn.

Kết quả Khương Thành mãi không hề để mắt tới hắn.

Không còn cách nào khác, Khương Thành ngay cả thuộc hạ của mình có bao nhiêu người còn không biết, sao có thể biết một Chí Tôn không lọt vào mắt của soái phủ là mưu sĩ cao cấp nhất chứ?

n Bình còn khuyên bảo.

“Hắn dù sao cũng là người giành được chiến thắng trong Đại hội Thông Thần, thực lực có lẽ là vô cùng xuất chúng, chắc không đến nỗi bị đuổi đi…”

Giản Sanh cắt lời hắn.

“Từ sự lựa chọn của hắn, đã nhìn ra sự yếu kém trong tầm nhìn của hắn rồi.”

Hắn bắt đầu tự mình phân tích.

“Hai mươi vị tiên tướng của Thiên Lạc Quân, đệ nhất tiên tướng Hoàn Thường có thực lực mạnh nhất, lại có dã tâm hừng hực, luôn muốn giành lấy vị trí chủ soái.”

“Lần này Tử Tiêu Cung trực tiếp phái xuống một vị chủ soái mới, hắn có lẽ hận nhất người đó.”

“Đệ nhị tiên tướng Hạng Lê và Đệ tam tiên tướng Mạnh Lâm, bình thường đều ở tiền tuyến chinh chiến.”

“Trừ phi vị chủ soái mới này của chúng ta đi tiền tuyến, kề vai sát cánh với bọn họ, nếu không thì không thể nhận được sự tôn trọng của bọn họ.”

“Mà để đệ tứ tiên tướng Lăng Hầu dẫn đầu 7 vị đó, không phải là con trai của Thần quân thì là cháu của Thiên Đế, ai ai cũng

là Thiên Hoàng quý tộc, bọn họ chỉ là đến chiến đấu để lấy kinh nghiệm.”

“Mặc dù thực lực cũng không, chiến công cũng không, nhưng dựa vào xuất thân, những rối rắm trong quan hệ bên phía Tử Tiêu Cung.”

“Cho dù mấy Thần Quân như Quân Vương, Sát Vương có giết đến, cũng không thể dễ dàng đắc tội với bọn họ.”

“Còn về đệ cửu tiên tướng Mông Thuần và đệ thập nhị tiên tướng Xích Linh, hại người này vừa không có năng lực vừa không có chỗ dựa, chỉ là những tên phế vật biết nịnh hót mà thôi.”

“Bọn họ nịnh bợ chủ soái mới, đơn giản chỉ là hy vọng tiếp tục giữ được vị trí tiên tướng của mình mà thôi.”

n Bình gật đầu, lại một lần nữa thở dài.

“Phải rồi, cái Thiên Lạc Quân này chính là một đống hỗn độn.”

Giản Sanh lặng lẽ nhìn về phía mái cong của cung điện ở phía xa, lạnh lùng nói: “Muốn khuất phục được hai mươi vị tiên tướng, hoàn toàn nắm giữ được Thiên Lạc Quân, duy chỉ có Thiên Đế mới có thể làm được.”

“Còn về những người khác, việc có thể làm chỉ có lôi kéo một phần những tiên tướng trong hai mươi vị tiên tướng đó.”

“Nhận được sự ủng hộ của một bộ phận tiên tướng, ít nhất có thể duy trì một cục diện cân bằng.”

“Nếu không thì, chủ soái hoàn toàn bị mất quyền lực, không có tác dụng gì mà thôi.”

Chương 1506: Cuối cùng kẻ thù cũng đã đến

n Bình suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên tò mò hỏi: “Nếu ngươi là hắn, ngươi sẽ làm gì?”

Giản Sanh cười nhẹ.

“À, ta có nhiều lựa chọn hơn.”

“Hoặc là nhượng bộ nhất định với Hoàn Thường, lôi kéo hắn liên thủ, vậy thì ít nhất có thể khống chế hơn phân nửa Thiên Lạc Quân.”

“Hoặc là ra tiền tuyến lôi kéo Hạng Lê và Mạnh Lâm, nếu như có thể có được sự ủng hộ của bọn họ, vậy thì sẽ chiếm được một phần tinh nhuệ nhất của Thiên Lạc Quân!”

“Nếu thật sự không được, cũng có thể ngã về phía đám người Lăng Hầu kia.”

“Đám ăn chơi trác táng đó thật ra không khó hóa giải, chỉ cần đủ nể mặt, ở tư thế thấp, bọn họ cũng sẽ không làm khó dễ lắm.”

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nụ cười khẽ trên khoé miệng biến thành mỉa mai.

“Nhưng Khương chủ soái mới nhậm chức của chúng ta, hết lần này tới lần khác chọn Mông Thuần và Xích Linh kém giá trị nhất!”

“Ngay cả quân đội dưới trướng hai người này cũng không giữ được, hơn phân nửa đều đã đi nương tựa vào ba nhà khác.”

“Cho dù bọn họ thật lòng nương tựa, thì có ích lợi gì?”

“Một đám vô dụng ngồi không ăn bám, hoàn toàn không thể thay đổi được cục diện!”

Vị mưu sĩ thủ tịch Giản Sanh này còn có nhiều kế hoạch hơn.

Nhưng thật đáng tiếc, Thành ca không có mặt ở đó, không nghe thấy một câu nào.

Lúc này, hắn đang bận đẩy chén đổi ly với hai tiên tướng được Giản Sanh đánh giá là đồ vô dụng không biết làm gì, vô cùng vui vẻ.

Tiệc rượu kéo dài liên tục suốt ba canh giờ.

Lúc kết thúc, vì muốn lấy lòng vị chủ soái này nên Mông Thuần và Xích Linh còn chuẩn bị hai phần lễ vật.

Khương Thành kiểm tra qua loa, là hai vật liệu quý hiếm có thể luyện chế Đạo khí Bát giai.

Đối với các tiên nhân khác, đã xem như là bảo vật rất quý giá.

Đối với Thành ca, hai vật liệu này ngược lại cũng không tính là gì.

Chẳng qua là có ý nghĩa sâu sắc.

Lăn lộn nhiều năm như vậy, luôn là hắn phát thưởng cho người khác, đây là lần đầu tiên có người chủ động tặng quà cho hắn.

Ca vừa cười, vừa giả vờ không vui.

“Ngươi xem các ngươi đang làm gì, ta là loại người như vậy sao, cái này không phải là đang hại ta sa đọa sao?”

Hai tiên tướng tươi cười rạng rỡ liên tục xua tay.

“Khương chủ soái nặng lời rồi, bọn ta chỉ vì quá ngưỡng mộ ngươi.”

“Đúng vậy, đây là tập tục, tập tục mà thôi!”

Thành ca “chợt hiểu ra”.

“Thì ra là tập tục à, vậy nếu ta không nhập gia tùy tục thì rất có lỗi ha ha ha…”

Hắn không biết rằng, trong khu vườn xa hoa bên kia, lúc này đang có một đám thiên hoàng dòng dõi quý tộc sốt ruột chờ đợi.

“Sao hắn vẫn chưa đến?”

“Đúng đó, không phải nói là trong vòng ba canh giờ hắn sẽ lăn qua đây cúi đầu phục tùng chúng ta hay sao?”

“Cái thứ chết tiệt này, thế mà lại không biết điều như thế?”

Khương Thành đang vui vẻ nhận quà, nào biết đang có một đám người thế mà đang khổ sở chờ đợi chính mình.

Các ngươi nói sớm quá rồi!

Mặc dù ngay cả khi đã nói rồi, ca cũng sẽ không đi.

Trong những ngày tiếp theo, hắn đã sống rất yên tĩnh.

Không phải ngủ say ở Soái phủ, thì là được Mông Thuần và Xích Linh mời đi ra ngoài dự tiệc.

Chấp nhận sự tấn công tâng bốc của hai người cả ngày, vui đến mức sắp quên đường về.

Trước khi đến, hắn còn hơi lo lắng về những việc trần tục khi quản lý một nhánh đại quân.

Hiện tại lại nhận ra rằng, Thiên Lạc Quân hoàn toàn không có việc gì để làm.

Chưa từng có ai cầm một đống hồ sơ đến muốn hắn xem, cũng không có việc gì muốn hắn đích thân phê duyệt, cũng không hề tồn tại tình hình quân sự khẩn cấp gì đó.

Đến nổi hắn không nhịn được xúc động, hoá ra chủ soái của một nhánh thiên quân có thể sống thảnh thơi như vậy.

Chẳng lẽ đây chỉ là một chức vụ nhàn rỗi sao?

Cái này thực sự là rất phù hợp với mình.

Trạng thái phật hệ vô dục vô cầu này của hắn, bị n Bình và Giản Sanh nhìn thấy, hai người đã thầm lắc đầu không biết bao nhiêu lần.

Thật đúng là gỗ mục không thể khắc, bùn nhão không thể đỡ được tường mà!

Sau khi tiên tướng thứ tư Lăng Hầu biết được tin tức của Khương Thành trong khoảng thời gian này, hơi không thể tưởng tượng nổi.

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ hắn không biết, chức chủ soái của hắn đã bị làm trống rồi sao?”

“Cũng không biết rằng Hoàn Thường đã nhúng tay vào xử lý rất nhiều sự vụ của Thiên Lạc Quân, trực tiếp bỏ qua hắn?”

Khương Thành mặc kệ mọi thứ, dường như đó chính xác là những gì hắn muốn.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Thà rằng làm bạn với hai tên vô dụng kia, cũng không muốn cúi đầu với chúng ta?”

Ngay cả Hoàn Thường là Đạo Thánh cũng phải duy trì quan hệ tốt với chúng ta, thế mà ngươi lại không để ý đến sự tồn tại của bọn ta?

“Rất tốt! Vô cùng tốt!”

“Xem ra phải cho hắn biết tay rồi.”

Ngay tại ngày hôm đó, một bóng đen rời khỏi Hoá Tiên phủ, đi thẳng về phía đông.

Ba ngày sau, bên ngoài kết giới Hoá Tiên phủ, bỗng nhiên xuất hiện một đám Tà Tiên kết bè kết phái.

Đông nghìn nghịt một vùng, không thể nhìn thấy bờ.

Huyết khí và sát khí mạnh mẽ, ngưng tụ thành thực chất, còn chưa tấn công, đã bắt đầu bào mòn phòng tuyến kéo dài của Hoá Tiên phủ.

Trong Hư Không, thậm chí có thể thấy kết giới bị ăn mòn sau đó bốc lên khói dày đặc.

Che khuất bầu trời, mang lại cho người ta một cảm giác áp bức sâu sắc.

“Không ổn rồi!”

“Kẻ thù tấn công!”

“Không phải mấy chục triệu năm nay Tà Tiên chưa từng tấn công sao, sao đột nhiên lại đến?”

Các tiên nhân trong Hoá Tiên phủ lần lượt kêu lên.

Nhìn vào màn sương đen dày đặc trên bầu trời đằng xa, trong mắt dâng lên từng trận màu sắc sợ hãi.

Kỹ năng trông nhà của Tà Tiên là cướp bóc giết hại.

Một khi bị đánh hạ, Hoá Tiên phủ phồn hoa này sẽ trở thành đống đổ nát, mà tiên nhân có mặt ở đây cuối cùng mười không còn một có thể sống sót.

Nhưng mà, bọn họ cũng không quá lo lắng.

“Có phải bọn họ điên rồi không?”

“Hoá Tiên phủ đóng quân ở Thiên Lạc Quân.”

Khương Thành đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở Soái phủ, cũng cảm nhận được động tĩnh ở bên ngoài.

n Bình vội vàng chạy tới.

“Khương chủ soái, không ổn rồi, Tà Tiên đã tấn công Hoá Tiên phủ rồi!”

Thành ca ngược lại không hoảng sợ chút nào.

Hắn đã trải qua rất nhiều trận chiến, trước mắt lúc này mới đến đâu chứ?

“Nếu không có chút chiến sự, ca còn cho rằng đến đây để đi nghỉ.”

Hắn nhấc Kỵ Khuyết kiếm lên, đang định bay ra khỏi Hoá Tiên phủ, một mình giáp mặt, tiễn đại quân Tà Tiên lên tây thiên.

Sau đó nghĩ lại, hiện tại bản thân là chủ soái của Thiên Lạc Quân mà.

Chủ soái ra trận, không mang theo chút người để tăng thêm thanh thế, khó tránh quá mất thể diện.

“Truyền lệnh xuống, để Mông Thuần và Xích Linh điểm tề nhân mã, theo ta ra ngoài nghênh chiến!”

Nghe được mệnh lệnh này, n Bình suýt nữa phun ra một ngụm nước.

Ba trăm ngàn Thiên Lạc Quân, trăm ngàn người mạnh mẽ nhất đang ở tiền tuyến, đi theo Hạng Lê và Mạnh Lâm chinh chiến loạn quỷ.

Trong số hai trăm ngàn người còn lại, năm mươi ngàn người tinh nhuệ nhất đã bị Hoàn Thường nắm trong tay.

Còn có hơn trăm ngàn người, thì lại bị bảy thiên hoàng dòng dõi quý tộc nắm giữ, trang bị vũ trang của hầu hết trong số bọn họ đã lỏng lẻo từ lâu, người có thể chiến đấu cũng chỉ còn ba bốn mươi ngàn người.

Về phần cuối cùng, trăm ngàn người cuối cùng dưới trướng của Mông Thuần và Xích Linh, đó là nhóm tệ nhất.

Cảnh giới thấp nhất, thiên phú kém nhất, hơn nữa bình thường cũng chưa từng tập luyện, so với những tiên nhân nhàn rỗi bình thường cũng không khá hơn là bao.

Thế mà ngươi lại định mang theo một đám xiêu dưa liệt táo như vậy, đi nghênh chiến những Tà Tiên như sói như hổ đó?

Cái này không phải là chịu chết sao?

“Hành động này e rằng hơi không ổn…”

Theo hắn thấy, cách duy nhất của Khương Thành vào lúc này là xin viện trợ của đám người Hoàn Thường và Lăng Hầu.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết thì đã bị Khương Thành ngắt lời.

“Có gì không ổn, đây là mệnh lệnh, còn không mau đi!”

Thành ca thật sự không biết rằng, dưới trướng của mình còn có rất nhiều tướng mạnh và binh lính tinh nhuệ, hắn cũng nhìn ra được nhóm người Mông Thuần và Xích Linh không thể chiến đấu.

Nhưng vậy thì sao?

Lúc hắn giao chiến chưa từng cần đồng đội, chỉ cần nhóm cổ vũ mà thôi.

Chương 1507: Thì ra ta có nhiều thủ hạ như vậy

Tà Tiên tấn công bất ngờ, đương nhiên Mông Thuần và Xích Linh cũng nhận ra động tĩnh.

Lúc đầu hai người còn kinh ngạc, sau khi đi ra ngoài nhìn thấy đám hung thần ác sát đầy trời đó, trong lòng dần dần bình tĩnh trở lại.

Trận chiến này, chắc chắn sẽ không tới lượt mình lên làm hề.

Không có gì đáng ngạc nhiên, hẳn là đệ nhất tiên tướng Hoàn Thường ra mặt.

Không có chuyện của mình, không sợ.

Hơn nữa, xác suất lớn cuối cùng cũng không đánh nổi.

Bọn họ đã ở Hoá Tiên phủ hàng chục tỷ năm, những môn phái và tộc quần của Tà Tiên và Đạo Tuyệt Chi Địa đã tấn công hơn mấy chục lần.

Thật sự đánh đến đất trời u ám, cũng chỉ lác đác sáu lần.

Hầu hết thời gian đều là vì đôi bên có xung đột.

Sau khi người đứng đầu hai bên thương lượng, mỗi bên thỏa thuận điều kiện thì rút lui như vậy.

Lần này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Sau đó, cả hai người nhận được mệnh lệnh từ Soái phủ cùng một lúc.

“Lập tức ra lệnh cho quân đội dưới trướng, theo Khương chủ soái ra ngoài nghênh chiến!”

Cái gì?

Hai người suýt nữa nhảy dựng lên.

“Sao có thể muốn chúng ta nghênh chiến?”

“Nhầm rồi phải không?”

Sứ giả truyền lệnh của Soái phủ là hai Chí Tôn, bọn họ cũng rất biết giải quyết việc công.

“Không nhầm, đây là do Khương chủ soái đích thân hạ lệnh!”

“Nếu các ngươi không phối hợp, đó là kháng mệnh bất tuân!”

Nhìn sắc mặt của sứ giả truyền lệnh không chút thay đổi, Mông Thuần và Xích Linh chỉ cảm thấy như sét đánh, cả người mềm nhũn ngay tại chỗ.

“Sao có thể có chuyện này?”

“Không phải hắn nên chiếu cố chúng ta hay sao, tại sao phải làm khó chúng ta?”

Hoàn Thường dám không tuân theo mệnh lệnh của chủ soái, bởi vì hắn là Đạo Thánh, hơn nữa còn có hệ rễ vô cùng sâu ở Thiên Lạc Quân.

Động đến hắn, Thiên Lạc Quân sẽ bị tê liệt quá nửa.

Túc Vương, chủ soái trước đó, đã dựa vào hắn rất nhiều.

Đám thiên hoàng dòng dõi quý tộc của Lăng Hầu cũng dám chống lại, bởi vì xuất thân của bọn họ vững chắc.

Động đến bọn họ, sẽ bị Tử Tiêu Cung nhắm vào.

Hạng Lê và Mạnh Lâm cũng dám chống lại, bởi vì chiến công của bọn họ quá lớn.

Vào định kỳ, Thiên Cung sẽ đưa ra chỉ tiêu tác chiến cho mỗi nhánh thiên quân ở tiền tuyến, Quân Thiên Lạc sẽ dựa vào chiến tích của bọn họ ở tiền tuyến để hoàn thành.

Ngay cả đám ăn chơi của Lăng Hầu lúc nhìn thấy hai người này, cũng sẽ mỉm cười vô cùng tôn kính.

Chỉ có Mông Thuần và Xích Linh là không dám chống lại.

Bọn họ không có chiến công, không có năng lực, cũng không có xuất thân.

Chủ soái muốn phế truất bọn họ, cũng chỉ là một câu nói thôi.

Cuối cùng, hai người chỉ có thể ôm tâm trạng lên pháp trường, điểm đủ 'đại đội bảo vệ' chục ngàn người dưới trướng.

Không đi không được mà, nếu như không đi, chức tiên tướng thật vất vả mới có được sẽ không còn nữa.

Mà trên đường nhanh chóng đi đến kết giới, đại đội không hề có quy luật này loạn thành một đống hỗn loạn.

Rất nhiều người sau khi nghe nói là đi khai chiến với đám Tà Tiên ở phía đối diện, lập tức rút lui ngay tại chỗ.

"Mẹ kiếp? Thế mà lại muốn chúng ta chiến đấu?"

"Đang nói đùa đúng không?"

"Sao có thể đến lượt chúng ta tác chiến?"

"Lúc đầu khi gia nhập vào Thiên Lạc Quân, đã nói không nguy hiểm mà?"

"Đây không phải là muốn mạng của ta sao?"

"Không được, ta không thể chịu chết!"

Dọc theo đường đi liên tục có lính đào ngũ, Mông Thuần và Xích Linh tức giận đến nổi chửi ầm lên.

Nhưng hoàn toàn vô dụng.

Lúc bọn họ chạy tới bên ngoài kết giới thì nhìn thấy Khương Thành, vốn dĩ đội ngũ có chục ngàn người, hiện tại chỉ còn lại có hơn sáu ngàn người.

"Khương chủ soái!"

"Ha, các ngươi đến rồi."

Thành ca nhìn thấy người ít đi một chút, cũng không quan tâm lắm.

“Nếu các ngươi đã đến, vậy thì có thể khai chiến rồi!”

Bịch!

Bịch!

Mông Thuần và Xích Linh trực tiếp quỳ xuống tại chỗ.

“Khương chủ soái suy nghĩ kỹ đi ạ!”

“Việc này việc này… Tà Tiên này thế lớn, không phải việc chúng ta có thể ứng phó được.”

Nhưng thấy Tà Tiên ở phía đối diện trải dài như biển, sát khí như mây, sợ là không dưới trăm ngàn người.

Chỉ cần tùy tiện dò xét một chút, bọn họ sẽ cảm nhận được hơn mười luồng hơi thở mạnh mẽ và đáng sợ.

Rõ ràng, đó đều là Đạo Tôn có cảnh giới hoàn toàn không thua kém gì bọn họ.

Thiên Lạc Quân cũng không thiếu cao thủ, nhưng cao thủ hoặc là ở tiền tuyến, hoặc là nương nhờ vào Hoàn Thường và Lăng Hầu.

Mông Thuần và Xích Linh bên này chỉ có hai Đạo Tôn - chính là bản thân bọn họ.

Mà so với hai người chưa từng động thủ trong hàng trăm triệu năm qua, các Tà Tiên bình thường đều trải qua những ngày tháng lưỡi đao liếm máu, sức chiến đấu là không thể so sánh được.

Trận chiến này, trăm ngàn Tà Tiên ở phía đối diện sẽ tấn công toàn diện, tùy tiện phái một đội một ngàn người, cũng có thể giết mấy người bên này.

Khương Thành cũng không bận tâm đám Tà Tiên ở phía đối diện.

“Cái này có gì mà ứng phó không được, chỉ là một cảnh tượng nhỏ mà thôi.”

Ngay cả một Đạo Thánh cũng không có, thậm chí hắn còn không cần dùng hết sức lực.

“Đừng lo lắng, biểu hiện bình thường của các ngươi bổn soái đều nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi.”

“Đi theo ta, bảo đảm các ngươi sẽ không có việc gì.”

Mông Thuần và Xích Linh suýt nữa bật khóc.

Ngươi ép bọn ta đi ra chịu chết, cái này còn gọi là bạc đãi sao?

Trả lại những lời xu nịnh của bọn ta vào ngày thường, trả lại quà mà bọn ta đã tặng!

“Cái này thật sự không được mà, xa xa ở phía đối diện vượt ra ngoài phạm vi ứng phó của chúng ta, ngươi hãy nhanh chóng thông báo cho đám người Hoàn Thường và Lăng Hầu đi mà!”

“Nếu không có bọn họ, đợt này sẽ xong đời…”

Vốn dĩ Thành ca còn đang nóng lòng muốn thử thì đột nhiên hơi sửng sốt.

“Hoàn Thường và Lăng Hầu?”

“Bọn họ là ai?”

“Bọn họ là đệ nhất tiên tướng và đệ tứ tiên tướng ạ!”

“Đệ nhất tiên tướng và đệ tứ tiên tướng gì cơ? Ý của ngươi là, dưới trướng của ta còn có hai tiên tướng khác?”

Mông Thuần hơi nghi ngờ rằng hắn đang giả ngu.

Nhưng biểu cảm không hiểu vấn đề của Khương Thành, hoàn toàn không giống như đang giả vờ.

Xích Linh hơi khó tin, hỏi một câu.

“Tổng cộng có mười hai tiên tướng dưới trướng của ngươi… lẽ nào, ngươi không biết sao?”

Ha?

Thành ca khá có ý mở rộng tầm mắt.

“Chuyện lớn như vậy, thế mà không ai nói cho ta biết?”

Ngươi còn đổ lỗi cho người khác.

Mông Thuần và Xích Linh bị hắn đánh bại ngay tại chỗ.

Vẻ mặt của n Bình ở bên cạnh cũng dại ra.

Đại lão, ngươi đến Thiên Lạc Quân nhậm chức cũng nửa tháng rồi đúng không?

Không cầu mong ngươi biết rõ hơn vạn tiểu đội trưởng dưới trướng của ngươi như lòng bàn tay, mười hai tiên tướng tình huống cơ bản nhất nhất nhất này, thế mà ngươi là chủ soái còn không biết?

Khó trách bình thường hắn phật hệ như vậy!

Náo loạn nửa ngày, hắn hoàn toàn không biết hoạt động ngầm của Hoá Tiên phủ đã bắt đầu khởi động?

Tình cảm gần đây của Hoàn Thường và Lăng Hầu vẫn luôn đối lập đến nghẹt thở, là làm việc vô ích?

Người ta trực tiếp xem bọn họ như không khí.

“Đúng vậy, dưới trướng ngươi còn có mười tiên tướng khác…”

Vào lúc n Bình đang cố gắng xoa dịu tâm trạng suy sụp, cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng để phổ biến cho Khương Thành, bầu không khí ở đâu đó phía sau Hoá Tiên phủ xơ xác tiêu điều.

Năm mươi ngàn đại quân sát khí đằng đằng, tích luỹ năng lượng chờ phát động.

Bọn họ có thể nhìn thấy những đám mây đen ở đằng xa, cũng biết Tà Tiên đang tới.

Hiện tại chỉ đang chờ một mệnh lệnh, mệnh lệnh ra quân.

So với ‘đại đội bảo vệ’ đó, năm mươi ngàn người này được huấn luyện bài bản, có đầy đủ những phẩm chất chuyên nghiệp mà một thiên quân nên có.

Là chủ tướng của bọn họ, Hoàn Thường ngồi ngay ngắn trong màn lớn của quân đội, sắc mặt vẫn như ngày thường.

Mà hai bên của hắn, ngoại trừ mấy phụ tá ra, còn có hơn mười thống lĩnh cấp Đạo Tôn.

“Khi nào chúng ta xuất chiến?”

Hoàn Thường mặc một bộ giáp màu đỏ nặng nề, hai mắt nhắm hờ, hơi thở dài và sâu, giống như mãnh hổ đang ngủ say.

Một văn sĩ Đạo Tôn ăn mặc kiểu trung niên bên cạnh hắn mỉm cười.

“Đương nhiên là chờ chủ soái mới của chúng ta chủ động tới cửa.”

Mấy thống lĩnh bật cười vang.

“Không sai, chờ hắn khuất phục cúi đầu.”

“Hiện tại chắc hắn đang rất sốt ruột nhỉ?”

“Nhất định phải cho hắn biết, chủ nhân thật sự của Thiên Lạc Quân này là ai.”

Chương 1508: Các ngươi áp trận là được rồi

“Nếu hắn trực tiếp dùng thân phận chủ soái để hạ lệnh thì làm sao bây giờ?”

Trong trướng cũng có người suy nghĩ khá xa.

“Nếu chúng ta không thuận theo, rất có thể sẽ bị buộc vào tội danh kháng mệnh không tuân đúng không?”

“Ai, ngươi suy nghĩ nhiều quá.”

Tên mưu sĩ trung niên đó hơi châm chọc cười khẽ một tiếng.

“Mấy chục ngàn người ở đây, có quen với chúng ta không? Hay là quen thuộc với một người mới vừa mới được bổ nhiệm tới?”

“Hôm nay hắn dám trị tội của chúng ta, ngày mai mấy chục ngàn người này, một người hắn cũng không gặp được.”

“Cuối cùng, hắn giải thích thế nào với Tử Tiêu Cung? Hậu quả như vậy, hắn không gánh nổi!”

Các thống lĩnh có mặt đều bật cười.

“Không sai!”

“Đúng là như vậy!”

“Thiên Lạc Quân là của chúng ta, một người ngoài chẳng là cái gì cả!”

“Muốn nhánh Thiên Quân này phối hợp, vậy thì phải có được sự cho phép của chúng ta.”

“Đợi lát nữa nếu thái độ của hắn không đủ hèn mọn, vậy thì chúng ta sẽ không hài lòng.”

“Gần đây tên đó vẫn luôn không đến bái sơn đầu, ta đã khó chịu với hắn từ lâu rồi!”

Bọn họ đang ba hoa khoác lác ở đây, nhưng thời gian trôi qua, thỉnh thoảng có người bắt đầu nhìn ra ngoài.

“Sao chủ soái mới nhậm chức của chúng ta còn chưa đến cầu xin chúng ta xuất chiến?”

“Chẳng lẽ cổ hắn cứng rắn đến mức thà rằng nhìn Hoá Tiên phủ biến thành đống đổ nát, cũng không chịu cúi đầu với chúng ta?”

“Nến còn không bắt đầu hành động, e rằng đám Tà Tiên đó sẽ thật sự giết vào.”

“Đúng vậy, nếu thật sự náo loạn đến mức đó, chúng ta không xuất chiến mà chỉ ngồi nhìn đám Tà Tiên đó tấn công vào, cuối cùng chúng ta cũng sẽ bị cấp trên trừng phạt.”

Hoàn Thường ngồi ngay ngắn ở trung tâm từ từ mở mắt.

Ánh mắt bắt mắt cũng không có ý mãnh liệt, nhưng lại mang theo sức ép dày đặc.

“Hừ, nếu thật sự náo loạn đến mức đó, người cuối cùng bị trừng phạt cũng không phải là chúng ta.”

“Tại sao?”

Rất nhiều thống lĩnh bày tỏ sự bối rối.

Khóe miệng Hoàn Thường hơi nhếch lên.

“Đám Tà Tiên này, là Lăng Hầu âm thầm gọi tới.”

“Cái gì?”

Hơn mười thống lĩnh trong màn náo động.

Nhưng mấy phụ tá đó lại nở nụ cười hiểu rõ, có vẻ như họ đã biết điều đó từ lâu.

“Vậy không phải là hắn thông đồng với người ngoài sao?”

“Trời ơi, thực sự là điên rồi mà!”

“Lăng Hầu là cháu của Huyết Đế đúng không, sao hắn có thể đi nhờ vả Tà Tiên, đầu óc nứt ra rồi sao?”

Hoàn Thường lắc ngón tay.

“Không, đương nhiên hắn sẽ không đi nhờ vả Tà Tiên, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.”

“Thỉnh thoảng bọn họ sẽ giúp Tà Tiên loại bỏ các đối thủ cạnh tranh, thỉnh thoảng Tà Tiên cũng sẽ giúp bọn họ làm một ít

chuyện không sạch sẽ.”

Khóe miệng hắn tràn ra một nụ cười lạnh lùng.

“Chẳng qua là hắn tự cho mình là thông minh, nhưng thật ra vẫn quá non nớt, bị ta nhìn ra manh mối.”

Là ‘nhà dã tâm’ lớn nhất trong Thiên Lạc Quân, đương nhiên thủ đoạn của đám đế tử có xuất thân cao quý kia không thể so sánh với thủ đoạn của Hoàn Thường.

Bên cạnh Lăng Hầu, thật ra từ lâu đã có người của hắn.

“Hơn nữa hắn quá ngây thơ, tiếp xúc với Tà Tiên, nào có đơn giản như vậy?”

“Một khi Khương Thành không ngăn được, đám Tà Tiên đó cũng sẽ không quan tâm đến hợp tác gì cả, bọn họ thật sự sẽ xông vào.”

“Đến lúc đó, Hoá Tiên phủ sẽ bị phá hủy, phía trên giáng tội, ta sẽ dâng lên bằng chứng đám người Lăng Hầu cấu kết với Tà Tiên, Tử Tiêu Cung giúp hắn lau mông cũng lau không sạch, nào có thời gian trị tội chúng ta?”

Theo quan điểm của Hoàn Thường, tiếp theo sẽ có hai kết quả.

Hoặc là Khương Thành đến cúi đầu cầu xin hắn, đuổi Tà Tiên trở về, vậy thì chủ soái sẽ trở thành con rối của hắn.

Hoặc là Tà Tiên đánh vào, nhưng có đám người Khương Thành và Lăng Hầu gánh tội, hắn không có chuyện gì.

Đứng ở thế bại.

Mà ở bên kia, đám người Lăng Hầu cũng đang chờ Khương Thành đến cửa cầu xin mình xuất binh.

Thậm chí bọn họ còn nghĩ kỹ đến việc sau khi chờ Khương Thành đến rồi, phải chế giễu hắn, làm cho hắn nhục nhã một trận như thế nào.

Sau đó chính mình dẫn binh ra trận một cách nổi bật.

Tùy tiện thương lượng vài câu với đám Tà Tiên ở phía đối diện trước khi chiến đấu, thì đã dễ dàng ‘đẩy lùi kẻ thù’.

Như vậy còn có thể đánh một đợt công lao, nghĩ thôi đã thấy vô cùng vui vẻ.

Vài người không khỏi xoa tay phấn khích một lúc.

Chung quy chỉ là bọn họ và Hoàn Thường vẫn không hiểu Khương Thành.

Sau khi ca biết được vẫn còn mười tiên tướng dưới trướng của bản thân, hơn nữa có tám người đang ở Hoá Tiên phủ phía sau, tỏ vẻ bản thân đã rất ngạc nhiên.

“Thế lực của Tà Tiên phía đối diện rất lớn, ngươi nên nhanh chóng quay vào trong kết giới đi!”

n Bình cũng không muốn nhìn thấy chủ soái mới tới này chết ở bên ngoài quá sớm.

“Đúng vậy, đúng vậy. Mau đi mời Hoàn Thường đi!”

Mông Thuần và Xích Linh cũng vội vàng khuyên bảo.

“Chỉ có hắn mới có thể đối phó với những Tà Tiên này.”

“Hắn là Đạo Thánh, chỉ cần hắn dẫn binh ra mặt, chắc chắn Tà Tiên phía đối diện sẽ rất sợ hãi.”

“Nếu thật sự không được, vậy thì mời Lăng Hầu cũng được, Tà Tiên sẽ cho bọn họ thể diện.”

“Chúng ta vẫn còn hai nhánh đại quân hùng hậu ở phía sau, tội gì chỉ mang theo vài người như vậy để nghênh chiến chứ…”

Thành ca ngắt lời bọn họ.

“Hai nhánh đại quân gì chứ, ta không biết các ngươi đang nói gì.”

Sao hắn có thể đi nhờ người khác giúp đỡ.

Nếu những người đó thật sự đến, vậy chẳng phải là cướp sự nổi trội của hắn sao?

Tự mình làm màu một mình tốt hơn!

Hắn cố ý trừng mắt: “Hai nhánh đại quân hùng mạnh, tinh nhuệ gì đó của Thiên Lạc Quân không phải tất cả đều đang ở đây sao?”

Sáu ngàn người phía sau sắp ‘cảm động’ đến mức bật khóc.

Không, bọn ta không phải tinh nhuệ, bọn ta là đồ vô dụng!

Bên ngoài rất nguy hiểm, ngươi cứ ra lệnh thả bọn ta về đi!

“Được rồi được rồi, các ngươi ở đây áp trận cho ta, ta đi giáp mặt.”

Thành ca không cho bọn họ cơ hội tiếp tục khuyên bảo, một mình bay thẳng vào trong trận của Tà Tiên ở phía đối diện.

Mọi người phía sau sợ đến mức suýt nữa run rẩy.

“Hắn, hắn muốn làm gì?”

“Điên rồi sao, thế mà một mình đi lên nghênh chiến?”

“Cho dù muốn thương lượng với bọn họ, cũng không thể đi một mình chứ!”

“Đám Tà Tiên cũng không nói đạo nghĩa gì, lần này xong rồi, Khương chủ soái của chúng ta sẽ ngã xuống như vậy.”

“Chủ soái mới vừa mới đón đến, cứ như vậy không còn…”

n Bình cũng luống cuống, nhưng mà hắn cũng chỉ là Đạo Tôn, xông lên chỉ là cho không mà thôi.

Chỉ có thể giậm chân tại chỗ sốt ruột.

“Quá bốc đồng!”

“y, chuyện này phải thế nào mới tốt đây?”

Về phần bên kia, đám Tà Tiên lại vô cùng kinh ngạc.

Quả thật là bọn họ có nhận được tin tức của Lăng Hầu, cố ý chạy đến để hợp tác tấn công.

Nhưng cũng đúng với dự đoán của Hoàn Thường, nếu thật sự tấn công vào, vậy thì bọn họ cũng sẽ không khách sáo.

Ban đầu nhìn thấy ở phía đối diện chỉ có sáu ngàn người, bọn họ còn đang khó hiểu.

Như vậy là đang muốn làm gì?

Đợi đến khi đột nhiên Khương Thành giết đến, mấy người cầm đầu lập tức vui mừng khôn xiết.

“Bao vây hắn!”

“Ha ha, thật không ngờ, thế mà lại câu được một con cá lớn!”

“Không không không, cái này gọi là tự chui đầu vào lưới.”

Rất nhiều Tà Tiên còn chưa kịp phản ứng.

“Hắn là Khương Thành, chủ soái Thiên Lạc Quân mới nhậm chức!”

Mặc dù bọn họ không ở Hoá Tiên phủ, nhưng bọn họ cũng có gián điệp ở Hoá Tiên phủ, biết được không ít tình báo.

“Giết chết hắn, Thiên Lạc Quân sẽ là rắn mất đầu.”

“Chắc chắn việc này là một công lớn…”

Soạt!

Tất cả Tà Tiên có mặt suýt nữa điên cuồng tập thể.

Là Tà Tiên, bọn họ tiếp xúc với các nhánh đại quân của Thiên Cung quanh năm.

Trải qua nhiều năm như vậy, Tà Tiên Giới đã giết chết không ít thiên quân, thống lĩnh cũng có.

Nhưng chủ soái, thì vẫn chưa từng.

Người có thể trở thành chủ soái không phải là Thần Quân thì cũng là Đạo Thánh, nào có thể dễ dàng ngã xuống như vậy.

Nhưng lần này, dường như bọn họ sắp tạo nên lịch sử.

Chương 1509: Một mình quét sạch

Vốn dĩ Khương Thành định nói mở đầu hai câu.

Kết quả còn chưa kịp nói gì, đối diện đã gầm thét giết đến.

Mấy Đạo Tôn cầm đầu đó hoàn toàn không có được cơ hội ra tay.

Mấy chục Đạo Tôn phía sau bọn họ vừa nghe nói đây là chủ soái, từng người tranh nhau vượt lên trước, thật sự là còn tích cực hơn khi so với đụng phải kẻ thù giết cha.

Giết chủ soái của thiên quân, đó là một việc hiếm thấy đến mức nào?

Phần thưởng là sự xem trọng của các cấp cao ở Tà Tiên Giới, đó là thứ chắc chắn sẽ có.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng sẽ để lại một nét bút huy hoàng trên con đường ở Tà Tiên giới.

Trong nháy mắt, Thành ca đã bị chìm vào trong biển người.

Các loại Pháp Tắc không gian và đủ loại căn nguyên, đồng loạt giết về phía hắn.

Trong khoảnh khắc đầu tiên, hắn đã phải đối mặt với sự tấn công của ba mươi Đạo Tôn.

Thành thật mà nói, nếu đổi lại là một Đạo Thánh bình thường, không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Đạo Thánh có thể nghiền ép một đám Đạo Tôn

Nhưng như vậy thì cũng kĩ quá, không thể đặt mình vào vị trí nguy hiểm nhất ngay từ đầu.

Bị nhiều Đạo Tôn tập trung tấn công cùng lúc như vậy, cho dù có thể giết chết mấy người, cũng sẽ bị Pháp Tắc không gian và các loại thần thông tiên pháp của bọn họ tấn công vô số lần.

Sau khi lượt tấn công đầu tiên được đánh ra, Mông Thuần và Xích Linh ở phía xa nhắm mắt lại theo bản năng.

Nhưng n Bình nhìn pháp cảnh và căn nguyên rực rỡ vô cùng chói mắt đó, nhìn bầu trời đột nhiên sáng ngời, trong lòng lập tức u ám.

Xong rồi, lần này hoàn toàn xong rồi.

Trước kia đã từng nghe nói Khương Thành có thể giết chết Đạo Thánh ở đại hội thông thần, hắn còn đang ôm một chút chờ mong.

Có lẽ với sức mạnh của hắn, có thể toàn thân trở ra đúng không?

Kết quả là bây giờ…

Bóng dáng của Khương Thành hoàn toàn biến mất trong biển tấn công đó.

Với vị trí là trung tâm của hắn, giữa sân xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Căn nguyên hỗn loạn tàn sát bừa bãi một cách điên cuồng, đến mức các Đạo Tôn ra tay tấn công khó mà tiếp cận.

Trong suy nghĩ của bọn họ, chủ soái Thiên Lạc Quân vừa mới đến đó hắn là mảnh vụn cũng không còn.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ dâng lên vui sướng, đột nhiên trung tâm vòng xoáy xuất hiện một chỗ trống màu xám.

Tử khí vô biên tràn ngập.

Thế mà lại cưỡng ép tiêu diệt những căn nguyên sức sống hỗn loạn đó.

Tử khí lan tràn đến nơi nào, nơi đó sẽ trở nên yên tĩnh.

Yên tĩnh đến tĩnh mịch.

Toàn bộ quá trình có vẻ phức tạp, nhưng trên thực tế nó chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Vốn dĩ không gian đang sục sôi rung động dữ dội lại yên tĩnh trở lại, pháp cảnh rực rỡ vô cùng cũng hoàn toàn bị che phủ.

Còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng.

Một thanh kiếm đã xuyên qua tử khí, ngay sau đó, một Pháp Tắc không gian tráng lệ đến khó tin lặng lẽ bao trùm tất cả bọn họ.

Trong Pháp Tắc không gian, bốn cột đồ đằng khổng lồ lao thẳng lên trời, trang nghiêm thần thánh.

Sau khi đổi lại Kỵ Khuyết kiếm, căn nguyên tàn của Khương Thành biến trở về trạng thái căn nguyên ảo ảnh.

Mà căn nguyên tử thập tam trọng dưới sự gia trì của thanh kiếm này, được bổ sung rất nhiều, thăng cấp lên trụ đồ đằng khổng lồ.

“Đó là gì!”

Hai mươi bốn luồng căn nguyên ảo ảnh, phản chiếu khuôn mặt hoảng sợ của mỗi người ở đây.

“Trời ơi!”

“Đạo Thánh! Đây là pháp cảnh của Đạo Thánh!”

“Nói bậy, sao pháp cảnh của Đạo Thánh lại có thể đáng sợ như vậy…”

Đúng vậy, Đạo Thánh tầm thường không thể ngăn được tập hỏa tấn công vừa rồi như vậy.

Nhưng Khương Thành thì có thể.

Pháp Tắc không gian của hắn quá mạnh mẽ.

Số lượng căn nguyên khủng khiếp, ba ngàn quy tắc là căn cơ thậm chí còn nhiều hơn chưa từng có.

Pháp cảnh như vậy, không phải Đạo Tôn chỉ dựa vào số lượng là có thể công phá.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, kiếm đạo thập tam trọng chứa đựng Sinh Diệt Kiếm Tâm gào thét tấn công.

Một đợt tấn công bao trùm quét qua như rồng xung quanh.

Mấy chục Tà Tiên Đạo Tôn xung quanh Khương Thành, lúc trước còn như sói như hổ, lúc này ngay cả ngọn nến tàn trong gió cũng không thể sánh được.

Dưới sự tấn công của Khương Thành, pháp cảnh của bọn họ yếu ớt như bong bóng.

Thậm chí còn không cần trực tiếp tiếp xúc, chỉ cần một sự ép buộc, thì đã trực tiếp bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ.

Sự sụp đổ của pháp cảnh, mang đến sự cắn trả đáng sợ.

Nhưng bọn họ đã không thể cảm nhận được nữa.

Bởi vì ngay sau đó, bọn họ đã bị thế giới kiếm đạo thập tam trọng bao phủ.

Ý thức lần thứ nhất bị huỷ diệt, cùng lúc đó, sức sống của tiên thể nhanh chóng bị lấy đi.

Chỉ còn lại bóng tối vĩnh cửu.

Chỉ là một lần càn quét đơn giản, bên cạnh Khương Thành đã không còn Đạo Tôn nào còn sống.

Trăm ngàn Tà Tiên này, sau lần tấn công đầu tiên của hắn, thì đã mất đi chỉ huy cao cấp.

“Không…”

“Không thể nào…”

Các Tà Tiên khác ở xung quanh gần như phát điên.

Tình huống này nằm ngoài tầm hiểu biết của bọn họ về chiến đấu.

Nhưng đương nhiên là Khương Thành sẽ không dừng lại.

Không phải nói rằng nếu như những Tà Tiên này tấn công vào Hoá Tiên phủ, sẽ biến nơi đó trở thành đống đổ nát sao?

Nếu đã như vậy, vậy thì tiêu diệt đám nhân tố nguy hiểm này là được rồi.

Mặc dù không đồng ý với Thiên Cung, nhưng nếu đã đảm nhận chức chủ soái Thiên Lạc Quân, tốt xấu gì cũng phải làm công việc của mình mà.

Theo từng đợt tấn công liên tục của hắn, Tà Tiên trong sân rơi xuống thành từng mảnh.

Mà nhiều Tà Tiên hoảng loạn, tản đi bốn phía một cách điên cuồng hơn.

"Ma đầu!"

"Chạy mau…"

Là Tà Tiên, công việc chính vào ngày thường của bọn họ là cướp bóc giết chóc, quen với máu và lửa.

Chuyện tàn sát bình thường này, không phải bọn họ cũng chưa từng làm.

Nhưng Khương Thành vẫn đột phá giới hạn chịu đựng của bọn họ.

Một kiếm hạ xuống đã giết chết hàng ngàn vạn người như hắn, đã không còn được gọi là tàn sát, cũng không gọi là thu hoạch, mà là quét sạch toàn bộ.

Đối với bọn họ, Khương Thành mới là 'Tà Tiên' đáng sợ hơn.

Đám Tà Tiên vào lúc này, chỉ hận bản thân thiếu hai chân, chỉ hận bản thân không thể dồn hết tất cả thiên phú về tốc độ và Pháp Tắc không gian.

Cho nên hiện tại chạy thoát thân hoàn toàn không kịp.

Trước mặt Khương Thành, đám đại quân Tà Tiên còn lại, cấp cao nhất không vượt quá Chí Tôn này, đã bị mình một mình vây quanh từ sớm rồi.

Một người cũng đừng hòng trốn thoát!

Nghe tiếng kêu thảm thiết của đám Tà Tiên trước khi chết ở phía xa, gào thét thảm thiết lúc chạy trốn.

Nhìn thi thể rơi xuống giống như mưa và rất nhiều thi thể kỳ dị đến mức không đổ một giọt máu, sáu ngàn người bên phía Thiên Lạc Quân sợ đến mức hồn vía lên mây.

Lần lượt tỏ vẻ bản thân không dám nhúc nhích.

Bọn họ đã bị dọa đến ngẩn người.

Mặc dù Khương Thành là chủ soái của bọn họ, nhưng nhìn tử khí màu xám dày đặc hư ảo ở phía xa, nhìn bóng dáng quen thuộc bị tử khí vô biên lượn lờ, bọn họ chỉ cảm thấy xa lạ.

Nỗi sợ hãi không thể giải thích được tập kích khắp nơi trên toàn bộ cơ thể bọn họ.

Mông Thuần chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc từng trận, muốn nói cái gì đó, rồi lại nói không nên lời.

Xích Linh đã kinh hồn bạt vía từ lâu.

Hắn hoàn toàn không thể tin được rằng, nam tử như ma thần trước mặt mình lại là người kề vai sát cánh với mình mỗi ngày trong khoảng thời gian này, trông có vẻ rất không ra gì.

Hắn không phải dựa vào mối quan hệ, mới có thể nhảy dù đến làm chủ soái cô độc ở nơi này sao?

Hoá ra… hắn mạnh như vậy sao?

Sắc mặt n Bình đờ đẫn, hắn cũng rất khó mà tiêu hóa được những gì đang diễn ra trước mắt.

Là tổng quản của Soái phủ, hắn đã trải qua ba đời chủ soái Thiên Lạc Quân.

Vốn dĩ còn cho rằng Khương Thành là người kém cỏi nhất.

Giờ thì cuối cùng hắn đã nhận ra rằng, bản thân đã nhìn lầm rồi, lầm đến mức vô lý.

Người này nào phải là bùn nhão hay gỗ mục.

Lúc này, bỗng nhiên hắn rất muốn quay trở về nói cho Giản Sanh biết, những luận điệu lôi kéo lấy lòng mà ngươi đưa ra không sai, nhưng chúng hoàn toàn không áp dụng cho người này.

Chương 1510: Biểu hiện của các ngươi rất xuất sắc

Keng!

Âm thanh Kỵ Khuyết kiến vào bao du dương mạnh mẽ, đập vào trong lòng của mỗi người.

Cũng đã đánh thức bọn họ.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ còn lại một mình Khương Thành sống sót ở khoảng không phía trước.

Trăm ngàn Tà Tiên vừa rồi hoặc là bị tiêu diệt thành mảnh vụn, hoặc là lặng yên chết dưới sự gột rửa của quy tắc tử!

Không ai sống sót!

Khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể và bí bảo đạo khí nằm rải rác, kéo dài uốn lượn, nhìn thoáng qua không thể nhìn thấy bờ.

Đương nhiên Khương Thành sẽ không bỏ qua cơ hội thu hoạch chiến lợi phẩm.

Quan sát thấy rõ là một trận vơ vét.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của hắn sụp đổ.

Những Tà Tiên này hơi nghèo khó nhỉ.

Những thứ phổ biến Đạo Tôn dùng chỉ là Đạo khí Lục giai và đạo giáp, cũng không đáng giá bao nhiêu điểm tiên nguyên.

Chỉ có hai cái có thể dùng trên thất giai.

Chí Tôn thì càng đừng nói đến, phổ biến chỉ là Đạo khí tứ ngũ giai.

Về phần không gian trữ vật tùy thân, càng không có bao nhiêu.

Đan dược cơ bản đừng hy vọng, thiên tài địa bảo cũng ít đến đáng thương.

“Sao có thể như vậy?”

Thành ca mất hết hy vọng bày tỏ thế giới xuống dốc, bản thân ‘vất vả khổ sở’ đánh một trận, vậy mà chỉ thu hoạch được như vậy.

Nhưng hắn cũng đã quên rằng, những người lúc trước hắn giết không phải là tiên quan của Thiên Cung, thì cũng là các môn phái đứng đầu của Đạo Tuyệt Chi Địa.

Đó đều là những thế lực chính quy, các chế độ phúc lợi đãi ngộ được bảo đảm.

Mà Tà Tiên, đó chỉ là một con đường hoang dã.

Trên thực tế, đây đã được xem là tốt rồi, dù sao Tà Tiên còn có thể dựa vào cướp bóc.

Nhiều tiên nhân của con đường hoang dã còn nghèo hơn bọn họ.

Bữa đói bữa no toàn bộ phụ thuộc vào sự may rủi.

Sau khi thu chiến lợi phẩm cấp Chí Tôn xong, nhìn thi thể của đám Tà Tiên Thiên Tôn và Tôn Giả hỗn loạn khắp nơi, Khương chủ soái trực tiếp mất hứng.

Dù sao sức mạnh của bản thân cũng đã ở cấp độ Đạo Thánh, còn tìm kiếm từng chút chiến lợi phẩm tiêu chuẩn thấp như vậy, hơi mất thân phận mà.

Vì thế hắn vẫy tay với đám người ở đằng xa, bảo đám người Mông Thuần và Xích Linh lại đây.

Hai người này bị hắn nhìn một cái thì đã sợ đến mức cả người run rẩy.

Chỉ sợ người này sẽ trở mặt này không nhận người.

Dù sao những cảnh tượng xảy ra vừa rồi cũng quá đáng sợ.

Đặt mình vào vị trí của người khác ngẫm lại một chút, nếu đổi lại bản thân là một trong số những Tà Tiên trong đó, vậy thì hiện tại cũng đã chết hoàn toàn rồi.

Loại tồn tại bản thân có thể dễ dàng bị nghiền nát bất cứ lúc nào này, thật sự là quá đáng sợ.

“Khương, Khương chủ soái, vừa rồi không phải là bọn ta không muốn ra tay… mà là, mà là…”

“Là do ngươi giết quá nhanh, bọn ta thật sự không theo kịp tiết tấu đó!

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi quá mạnh, bọn ta không đến kịp!”

Thành ca thầm nghĩ là ai theo ai chứ.

Nếu như ta suy bại đến mức trông cậy vào các ngươi hỗ trợ đánh trận, vậy cũng không cần lăn lộn.

“Được rồi được rồi, biểu hiện vừa rồi của các ngươi rất xuất sắc, ta rất hài lòng.”

Mông Thuần và Xích Linh nhìn nhau, bọn ta vừa biểu hiện xuất sắc ở chỗ nào vậy?

Hình như bọn ta không làm gì cả mà.

Bọn họ nghi ngờ rằng Khương chủ soái đang cố tình nói ngược lại để chế giễu mình.

Nhưng ngay sau đó, Khương Thành đã chỉ vào các thi thể của những Thiên Tôn và Tôn Giả trên mặt đất.

“Những chiến lợi phẩm còn lại, xem như là thưởng cho các ngươi nhé.”

Dù sao hắn cũng chướng mắt những thứ rách nát đó, dứt khoát bán thuận nước giong thuyền, khích lệ nhóm cổ vũ một chút, để bọn họ biểu hiện tốt hơn một chút vào lần sau.

Hơn nữa, việc nịnh nọt và mời khách của Mông Thuần và Xích Linh cũng xem như là vất vả nhiều nên công lao sẽ càng lớn, vừa rồi còn cung cấp cho hắn một chút giá trị thanh danh.

Thành ca không ngại dẫn theo bọn họ.

Cái gì?

Thế mà còn có thưởng?

Tất cả những gì còn lại trên mặt đất là của bọn ta?

Mông Thuần và Xích Linh còn tưởng rằng bản thân đang bị ảo thính giác.

Hai người ngơ ngác nhìn thi thể của đám Tà Tiên chất đầy như núi phía dưới, hai mắt nhìn thẳng.

“Ngươi, ngươi nói những thứ đó… cho bọn ta hết tất cả sao?”

“Đúng vậy.”

Cả hai phấn khích đến mức suýt ngất đi.

Chiến lợi phẩm còn sót lại trên mặt đất Khương Thành nhìn chướng mắt, nhưng bọn họ nhìn vô cùng thích mắt.

Đối với bọn họ, đây đâu chỉ là một khoản tiền lớn.

“Cái này cái này, cái này bảo bọn ta làm sao không ngại chứ…”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng hai người đều không thể rời mắt khỏi bên dưới.

“Không có gì phải ngại.”

Thành ca vỗ vai hai người, nói lời thành khẩn:

“Không phải ta đã nói với các ngươi rồi sao, đi theo ta, lợi ích là không thể thiếu.”

Hai người cảm động đến mức suýt nữa muốn kết nghĩa kim lang ngay tại chỗ.

Trước kia khi nịnh nọt Túc Vương, không hề được đáp lại, còn thường xuyên bị huấn luyện thành cháu trai.

Hiện tại nịnh nọt Khương chủ soái, thế mà có thể có báo đáp hậu hĩnh như vậy.

Xem ra sau này còn phải tiếp tục cố gắng!

Hai người lập tức vỗ ngực vang dội.

“Sau này Khương chủ soái sai bảo, vào nước sôi lửa bỏng quyết không từ…”

Thành ca cũng biết những lời nói hùng hồn của hai tên ngốc này chỉ là nói mà thôi, có thể phát huy tác dụng của hoạt náo viên một chút cũng đủ rồi.

Ngay sau đó, Mông Thuần và Xích Linh vẫy tay về phía sau.

“Mọi người mau tới đây, tất cả đều là Khương chủ soái thưởng cho chúng ta!”

Hơn sáu ngàn người ở phía sau hai mặt nhìn nhau, thế mà cũng có phần của bọn ta?

Nhưng mà vừa rồi bọn ta không hề làm gì cả.

Thậm chí suýt nữa còn làm đào binh.

Cái này cũng được thưởng?

Ngay sau đó, tất cả đều rơi vào trạng thái điên cuồng.

Những Thiên Lạc Quân được chọn còn lại này, đương nhiên đãi ngộ cũng là kém nhất, thậm chí rất nhiều người vào ngày thường còn phải làm thêm việc khác để kiếm sống.

Những Đạo khí tam ngũ giai trước mắt, đối với bọn họ đã xem như là bảo vật khó có được rồi.

Hơn nữa, có ước chừng mấy chục ngàn phần, mỗi người còn có thể nhận được hơn mấy món.

Có thể nói là trở nên giàu có sau một đêm.

"Đa tạ Khương chủ soái!"

"Khương chủ soái vĩ đại lắm!"

Mọi người vừa tìm bảo vật ở phía dưới, vừa cảm động đến rơi nước mắt.

"Vĩnh viễn ra sức vì Khương chủ soái…"

"Ta sẽ là thuộc hạ trung thành nhất của Khương chủ soái!"

"Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ là tử sĩ của Khương chủ soái, đừng ai cướp với ta!"

Thành ca rất hài lòng với phản ứng này của bọn họ.

Nhánh Thiên Lạc Quân này nhận được ban thưởng, trang bị được đổi mới, không lo tài nguyên tu luyện, sau khi được huấn luyện nề nếp, hẳn là có thể thay da đổi thịt một cách nhanh chóng.

Trở thành một đội cổ vũ chuyên nghiệp và có tổ chức.

Nhìn thấy Khương Thành bay về kết giới, vẻ mặt thoải mái, n Bình trăm mối cảm xúc đan xen.

"Khương chủ soái, ngươi… cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao ngươi có thể trở thành Thần Quân."

Hắn không tận mắt nhìn thấy đại hội thông thần, trước đây hắn đã từng nghe đồn rằng Khương Thành đã đánh bại Đạo Thánh ở bên trong, nhưng hắn không tin lắm.

Cảm thấy đó là tin đồn phóng đại.

Hiện tại chỉ cảm thấy, lời đồn đó hoàn toàn không nói hết chỗ lợi hại của hắn.

Thành ca mỉm cười: “Cho nên, mười tiên tướng khác ngươi nói lúc nảy, rốt cuộc là tình huống gì?”

Mặc dù không cần đồng đội, nhưng bản thân đã đến đây nửa tháng, mười người đó không xuất hiện cũng là sự thật.

n Bình run rẩy, vội vàng giới thiệu với hắn.

Từ đệ nhất tiên tướng Hoàn Thường đến tiên tướng thứ mười một, tất cả đều nói ra tỉ mỉ chi tiết một lần.

Cuối cùng, các phe phái của họ đã được giới thiệu.

Sau khi Khương Thành nghe xong, không khỏi chửi thầm trong lòng.

Tam triều Nguyên lão dã tâm bừng bừng, Đế nhị đại bối cảnh vững chắc, cuồng chiến đấu nghiệp vụ thành thạo nhưng tính tình vô cùng nóng nảy, còn có những người nịnh hót không có lý tưởng…

Thêm vào đó là người lãnh đạo trực tiếp nhảy dù như mình.

Hay lắm, cái này là tiết tấu nuôi dưỡng con sâu độc mà.

Tất cả có thể bắt đầu một cuộc chiến lớn.

“Khương chủ soái, tiếp theo ngươi định làm như thế nào?”

Là tổng quản của Soái phủ, đương nhiên n Bình hy vọng chủ soái mới là lớn nhất, mà không phải là bị đám tiên tướng phía dưới cho đi tàu bay giấy.

Chương 1511: Hoàn Thường khó tin

Ban đầu n Bình không hề xem trọng Khương Thành chút nào.

Thậm chí còn cho rằng hắn là gỗ mục.

Nhưng hiện tại, hắn cảm thấy chủ soái mới nhậm chức này, vẫn có thể tranh đấu với mấy phái tiên tướng kia.

Mặc dù hắn không có nền tảng gì ở Thiên Lạc Quân, nhưng sức mạnh của hắn thật sự đủ mạnh mẽ mà.

Chắc chắn không thể thu phục được toàn bộ tiên tướng, dù sao Túc Vương trước kia cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện tôn trọng lẫn nhau.

Nhưng kiểm soát một phần, hẳn là vẫn không thành vấn đề.

Nhưng mà còn chưa đợi hắn hiến kế, đề nghị muốn lôi kéo ai, Khương Thành đã rất ngạc nhiên hỏi ngược lại một câu.

"Ta có cần phải làm gì không?"

Ca xuôi tay: "Ta chỉ hỏi tình hình mà thôi."

Nói xong, hắn cứ thản nhiên như vậy trở về Hoá Tiên phủ.

Mà ở bên kia, hai người Hoàn Thường và Lăng Hầu vẫn còn đang chờ đợi tin tức từ bên ngoài.

Đang chờ Khương Thành đến cầu xin bọn họ giúp đỡ, đuổi đám Tà Tiên đó đi.

Chờ trái chờ phải, nhưng đợi mãi vẫn không thấy có người đi qua.

Ngược lại nghe ngóng được một số tin tức bất ngờ.

"Khương Thành đã gọi Mông Thuần và Xích Linh đi qua."

"Còn bảo bọn họ điểm đủ nhân mã!"

Cho dù là Hoàn Thường hay là Lăng Hầu, khi nghe được tin tức này, đều hơi bối rối.

"Hắn gọi hai kẻ vô dụng đó làm gì?"

"Lẽ còn trông cậy vào đám ăn hại đó giúp hắn đánh lùi kẻ thù?"

"Hơn chục ngàn người không ngừng đào binh chạy trốn trên đường, đã có rất nhiều người đã bỏ trốn."

"Còn chưa đến kết giới, đã mất một nửa số người!"

"Ha ha ha, ta đã biết đám vô dụng đó không trông cậy vào được."

"Tiểu tử đó thật sự là suy nghĩ viển vông…"

Mặc dù Hoàn Thường và Lăng Hầu không ở cùng nhau, nhưng bọn họ vẫn có cùng quan điểm về 'đại đội bảo vệ' đó.

“Bọn họ ra kết giới rồi!”

“Cái gì?”

“Hắn điên rồi sao?”

“Thật sự đi ra ngoài rồi?”

“Lẽ nào hắn cho rằng Tà Tiên sẽ nể mặt hắn?”

Hai nhóm người Hoàn Thường và Lăng Hầu, tất cả đều hơi bối rối.

Thế mà Khương Thành thà ra kết giới, cũng không đến cầu xin bọn họ.

“Hừ! Hắn tìm chết!”

“Chỉ cần Tà Tiên nhận ra hắn, biết thân phận của hắn, vậy thì sẽ xé nát hắn một cách nhanh chóng!”

“Ta thấy hắn chỉ đang làm bộ làm tịch, làm màu, nhưng trên thực tế vẫn đang hy vọng vào chúng ta chạy tới từ phía sau.”

“Vậy thì hắn đang nằm mơ giữa ban ngày rồi…”

Cả hai bên cứ chờ mãi chờ mãi như vậy.

Đợi đến khi mây đen bên ngoài đều tan hết, Khương Thành vẫn không xuất hiện.

Lúc này, vốn dĩ tiên thành bên ngoài vì Tà Tiên tập kích mà trở nên yên tĩnh, bỗng dưng trở nên huyên náo.

Ngay sau đó, tiếng hoan hô và tiếng chúc mừng rung động bầu trời, tựa như từng trận sấm mùa xuân.

“Khương chủ soái đã đánh bại kẻ thù!”

“Hoá Tiên phủ vẫn ổn!”

“Tà Tiên đến xâm lược toàn quân bị diệt rồi!”

“Đại thắng trước nay chưa từng có!”

“Tin mừng, tin mừng đây!”

Với sức mạnh của Hoàn Thường và Lăng Hầu, đương nhiên có thể nghe rõ tình hình ở bên ngoài.

Cả hai người đều nghi ngờ tai của bản thân.

Mà tâm phúc và thống lĩnh bên cạnh hai người, tất cả đều kêu lên.

“Cái gì?”

“Hắn thắng à? Còn tiêu diệt toàn bộ trăm ngàn Tà Tiên?”

“Điều này là không thể!”

“Chắc chắn là giả!”

Hai đám người không hẹn mà cùng bay ra ngoài.

Chỉ nhìn thấy trên mỗi một phố lớn vùng trời của Hoá Tiên phủ, đều có tiên nhân chúc mừng.

Thậm chí có một số nơi còn treo đèn kết hoa, giống như lễ hội.

Mọi người đều vô cùng vui vẻ, lan truyền tin tức.

Đối với những tiên nhân bình thường sống trong phạm vi Thiên Cung, Tà Tiên là tồn tại mà bọn họ căm ghét nhất cũng sợ hãi nhất.

Một khi Hoá Tiên phủ bị công phá, hậu quả sẽ như thế nào, thậm chí bọn họ cũng không dám nghĩ đến.

Có thể ép Tà Tiên rút lui, bọn họ cũng đủ thoả mãn rồi.

Mà có thể giết sạch Tà Tiên ở phía đối diện, như vậy chưa đủ để ăn mừng sao?

Không khoa trương chút nào khi nói rằng Khương Thành - chủ soái mới nhậm chức cách đây không lâu đã trở thành ‘thần bảo hộ’ trong mắt vô số tiên nhân nơi này.

Chỉ một trận chiến đã có thể giết chết nhiều Tà Tiên như vậy, hắn đã làm được chuyện mà ba chủ soái trước đó không làm được.

Bởi vì chiến đấu bên ngoài kết giới cho nên có rất nhiều người không thể nhìn thấy được.

Cho nên ngay cả Mông Thuần và Xích Linh cũng được liên tục tung hô lên trời, được nói là cánh tay đắc lực của Khương chủ soái.

Nhìn không khí ăn mừng vui vẻ trước mắt, nghe vô số lời bàn tán của mọi người, Hoàn Thường cảm thấy hoang đường vô cùng.

“Làm thế nào mà trăm ngàn Tà Tiên có thể bị tiêu diệt chỉ trong một lần?”

“Lúc này mới bao lâu?”

“Lời bịa đặt phải bị vạch trần!”

“Buồn cười vô cùng!”

Để tìm ra sự thật, bọn họ bay ra khỏi kết giới một cách nhanh chóng, đến bên ngoài.

Nơi Khương Thành chiến đấu cách đây không lâu, đã không còn ai.

Sau khi hơn sáu ngàn Thiên Lạc Quân vơ vét các thi thể trên mặt đất xong, đã tốt bụng chôn cất một tý.

Sau đó dưới sự chỉ huy của Mông Thuần và Xích Linh, trở lại bên trong một cách vô cùng vui vẻ.

Vừa trở lại Hoá Tiên phủ, bọn họ còn nhận được sự hoan nghênh chào đón của rất nhiều tiên nhân, như thể đối xử với anh hùng chống lại kẻ thù bên ngoài.

Điều này làm cho ‘đại đội bảo vệ’ này ai cũng vừa xúc động, vừa lúng túng.

Xúc động là vì từ khi gia nhập Thiên Lạc Quân cho đến nay, hầu hết bọn họ đều bị đối xử lạnh nhạt, đây là lần đầu tiên bọn họ nhận được hoa tươi và tiếng vỗ tay.

Lúng túng là vì trận chiến đó không liên quan gì đến bọn họ, toàn bộ quá trình đều do Khương Thành một mình biểu diễn tất cả.

Điểm khác biệt duy nhất giữa bọn họ và những tiên nhân trong thành là mua vé xem trong sân mà thôi.

Lúc này, những kẻ đào binh lúc trước cũng từ từ chạy đến.

Nhìn thấy đội ngũ này được hoan nghênh chào đón, từng người một muốn chen vào bên trong, cũng lợi dụng đi theo.

Có người còn để ý tới sáu ngàn người đó, rất nhiều người đã thay đổi trang bị, phối hợp với bí bảo.

“Mẹ kiếp, mấy thứ này của các ngươi đến từ đâu?”

“Thế mà ai cũng có!”

“Lẽ nào tìm được đại bảo tàng thượng cổ để lại sao?”

Thiên Lạc Quân trong đội ngũ đó vô cùng tự hào.

“Sai rồi, tất cả đều là chiến lợi phẩm!”

“Là Khương chủ soái thưởng cho bọn ta.”

Đám đào binh lúc trước lập tức đỏ mắt ghen tị.

“Thế mà còn được ban thưởng?”

“Cho ta một bộ nữa!”

Nhưng còn chưa đợi bọn họ chen vào, những đội trưởng và thống lĩnh trong đội đã đẩy tất cả bọn họ ra ngoài.

Mông Thuần Xích Linh ra lệnh ngay tại chỗ.

“Đào binh cách chức ra khỏi Thiên Lạc Quân, không bao giờ thu nhận nữa!”

Mặc dù hai người bọn họ đều thích nịnh hót, nhưng đối với người phản bội, vẫn căm thù đến tận xương tuỷ.

Không trị tội những kẻ đào binh này, đã xem như là đặc biệt khai ân rồi.

Ngay lập tức, đám đào binh này ai nấy đều như cha mẹ mất, đau khổ than khóc khắp nơi, hối hận đến mức ruột xanh.

Thật không may, đã không còn cơ hội nào nữa.

Nhưng ở bên ngoài, nhìn dấu vết để lại phía dưới chiến trường, đám người Hoàn Thường đã tìm được đám Tà Tiên được chôn cất một cách nhanh chóng.

Sau khi mọi người nhìn thấy gò đất mới xuất hiện với quy mô khổng lồ trải dài đó, tất cả đều không hỏi hít một hơi khí lạnh.

“Trời ơi!”

“Rốt cuộc có bao nhiêu người chết?”

“Những Tà Tiên đó, toàn bộ thật sự đã bị chém chết hết rồi!”

Hoàn Thường là Đạo Thánh, cũng không khỏi tự lẩm bẩm với chính mình.

“Làm sao có thể?”

Hắn biết rõ, nếu đổi lại là bản thân thì cũng không làm được đến chiến tích như vậy.

Mà chẳng phải Khương Thành chỉ là một Đạo Tôn thôi sao?

Lẽ nào tin đồn hắn giết chết Đạo Thánh ở đại hội thông thần lúc trước là thật sao?

"Điều này là không thể!"

Từ trên cao vang lên tiếng thét chói tai khó tin của Lăng Hầu.

Ngay sau đó, hắn và mấy tên đế tử kia nhanh chóng bay xuống dưới.

Chương 1512: Người này cao thâm khó lường

Đột nhiên trăm ngàn Tà Tiên toàn quân bị diệt, đối với Lăng Hầu, quả thực là một điều đáng sợ.

Hắn không phải thông cảm và thương tiếc cho đám Tà Tiên.

Chỉ là có nhiều người chết như vậy, dù sao cũng phải chào hỏi trước mà.

Thật sự quá bất ngờ, phải không?

Hơn nữa, có thể giết chết nhiều Tà Tiên như vậy, vậy thì mạnh đến mức nào?

"Không thể là hắn làm được!"

Vẻ mặt Hoàn Thường u ám, thản nhiên nói: "Lẽ nào còn là do Mông Thuần và Xích Linh làm hay sao?"

Lăng Hầu lạnh lùng hừ một tiếng.

"Càng không thể nào là đám vô dụng đó làm được!"

"Bọn họ có mấy cân trọng lượng ta còn có thể không biết sao?"

"Nhét vào kẽ răng cho đám Tà Tiên này cũng không đủ, chỉ dựa vào bọn họ…"

Tất cả mọi người ở đây đều rất đồng ý với điều này.

Người duy nhất còn lại cũng chỉ có Khương Thành.

“Có vẻ như sức mạnh của chủ soái mới nhậm chức này mạnh hơn so với dự đoán của chúng ta rất nhiều nhỉ!”

“Sức mạnh của hắn, thật sự xứng với vị trí chủ soái.”

Trước đó bọn họ còn chờ Khương Thành đến cầu xin chính mình.

Kết quả là người ta hoàn toàn không cần đến bọn họ.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, điều này thuộc về kiểu tự mình đa tình.

“Hừ, thật nực cười, cho dù hắn thật sự có sức mạnh của cấp bậc Đạo Thánh thì có thể như thế nào?”

Lăng Hầu lạnh lùng cười, bay trở về bầu trời.

“Có thể giết chết đám Tà Tiên này thì như thế nào, sức mạnh mạnh mẽ thì như thế nào?”

“Hắn không có căn cơ, cũng không có bối cảnh, Thiên Lạc Quân này không đến lượt hắn lên tiếng!”

“Chúng ta đi!”

Sau khi đám người Lăng Hầu trở về, Hoàn Thường chìm vào suy nghĩ.

Mà các phụ tá bên cạnh hắn cũng chìm vào suy nghĩ.

Lúc trước bọn họ cho rằng sức mạnh của Khương Thành không đủ, cho nên không dám tranh giành với bọn họ.

Hiện tại mới phát hiện, sức mạnh của Khương Thành vượt quá sự mạnh mẽ bình thường.

Ít nhất, không yếu hơn bản thân Hoàn Thường.

Vậy thì vấn đề đã đến rồi.

Tại sao hắn vẫn luôn không có hành động gì cả, tại sao hắn không tranh giành gì?

“Không có gì bất ngờ, hắn sắp bắt đầu làm việc với chúng ta rồi!”

Ánh sáng nhìn xa trông rộng lập lòe trong đôi mắt của văn sĩ trung niên kia.

“Một người có sức mạnh mạnh mẽ đến như vậy, không thể nào cam tâm bị thủ hạ cho đi tàu bay giấy!”

“Thời gian ở ẩn trước đó, chỉ là màn dạo đầu cho phong ba bão táp lớn hơn sắp đến.”

Sắc mặt mọi người nghiêm túc, Hoàn Thường cho là đúng gật đầu.

Trầm giọng nói: “Ta sẽ chờ hắn.”

Thời gian trôi qua từng ngày.

Hành động lớn trong dự đoán của mọi người cũng không xảy ra.

Ca vẫn giữ nguyên phong cách phật hệ như trước đây.

Điểm khác biệt duy nhất là đám người Mông Thuần và Xích Linh nịnh hót nhiệt tình hơn.

Chuyện đùa là, sau khi Thành ca biết được có một tiên tướng tên Hoàn Thường vượt quá chức phận, âm thầm thay mình xử lý sự vụ của Thiên Lạc Quân, vui vẻ đến mức hận không thể uống thêm ba ly nữa.

Thứ làm cho hắn phiền muộn nhất là xử lý những công việc tầm thường.

Lúc ở Phi Tiên Môn, ném cho đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn.

Lúc ở Yêu giới, ném cho Thiên Bộ Yêu Đế, Thanh Long Băng Phượng.

Lúc ở Băng Cung, ném cho Cung Tình và Nguyên Quang Đạo Thánh.

Ở Thiên Lạc Quân bên này, hắn còn chưa kịp ném, thì đã có người chủ động đón nhận công việc khổ sai này, đây quả thật là chuyện vui đáng chúc mừng, được không?

Chỉ là lo lắng Hoàn Thường khiêm tốn, làm việc tốt không để lại tên tuổi như vậy, hắn cũng không tiện phá vỡ sự ăn ý ngầm này.

Nếu không, còn phải trực tiếp đến cảm tạ hắn một chút.

Còn chuyện lái máy bay giấy hay không lái gì đó, không sao cả.

Chỉ cần hắn vẫn là lớn nhất trên danh nghĩa, hơn nữa những người khác không ảnh hưởng đến việc làm màu của hắn là được.

Đáng tiếc là, suy nghĩ này của hắn, người khác có đoán nát óc cũng đoán không ra.

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì?”

Sau bao nhiêu ngày chờ đợi như đối mặt với kẻ thù, vẫn không đợi được Khương Thành ra tay, tâm trạng của Hoàn Thường càng ngày càng nặng nề.

Lòng bàn tay trái của hắn vươn ra, một đại ấn màu đen năm mặt đều điêu khắc tiên thú chậm rãi xuất hiện.

Nhìn đại ấn toả ra hơi thở sâu thẳm câu hồn, ánh mắt của các thống lĩnh khác có mặt căng thẳng, lập tức lần lượt cúi đầu.

Đây là soái ấn của chủ soái Thiên Lạc Quân.

Một số quyết định trọng đại của Thiên Lạc Quân, nhất định phải có soái ấn mới có thể quyết định.

Chủ soái Túc Vương trước đây vào ngày thường chủ yếu luôn ở Tử Tiêu Điện, cho nên soái ấn đã cho Hoàn Thường mượn, do hắn thay mặt xử lý công việc hàng ngày của Thiên Lạc Quân.

Bởi vì Túc Vương chết quá đột ngột, cho nên đại ấn này vẫn luôn nằm trong tay hắn.

Dựa theo trình tự thông thường, chủ soái mới nhậm chức, soái ấn nhất định phải được trả lại.

Trong khoảng thời gian này, Hoàn Thường vẫn luôn suy nghĩ về việc Khương Thành sẽ hỏi về soái ấn này với hắn như thế nào, mà làm thế nào để hắn tiếp tục chiếm giữ nó mà không cần trả lại.

Là một ‘nhà dã tâm’ chuyên nghiệp, trí tưởng tượng trong đầu hắn thậm chí có thể phát một bộ phim nhiều tập.

Mưu sĩ trung niên bên cạnh liên tục bẻ gãy mấy sợi râu, lúc này mới chậm rãi nói: “Vào ngày thường Khương luôn làm bộ làm tịch, tất cả là ngụy trang, để cho chúng ta lơ là thiếu cảnh giác.”

“Sau lưng, chắc chắn có kế hoạch vô cùng chu đáo và đáng sợ.”

“Một khi bắt đầu, sẽ là thế lực sấm vang chớp giật.”

“Người này cao thâm khó lường, chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường.”

Hoàn Thường nặng nề gật đầu.

“Điều tra, tiếp tục điều tra!”

“Nhất định phải điều tra ra hắn đã làm những gì sau lưng!”

Khi hắn đang khua chiêng gõ trống đấu trí đấu dũng với không khí, Lăng Hầu bên kia cũng không nhàn rỗi.

“Đám Tà Tiên lần trước không đè bẹp được hắn, vậy thì chúng ta phải tìm cho hắn kẻ thù mạnh hơn!”

Nếu Thành ca nghe được lời này, có thể sẽ vỗ vai hắn một cách khen ngợi.

Ca đang lo lắng không có cơ hội làm màu và kiếm chiến lợi phẩm, tinh thần giúp người khi gặp nạn của ngươi rất đáng được khen ngợi.

“Nhưng mà người này quá mạnh, trăm ngàn Tà Tiên lần trước cũng không tiêu diệt được hắn.”

“Đạo Tôn không được, vậy thì Đạo Thánh!”

Trong ánh mắt của Lăng Hầu đầy sát khí.

“Tu Đế đã âm thầm dặn dò qua đây từ lâu, không tiếc tất cả thủ đoạn cũng phải chỉnh đốn hắn!”

Năm ngày sau, Khương Thành nhận được một thư mời từ Tà Tiên.

Trên thư đề cập đến việc trăm ngàn người bị giết vào lần trước, Tà Tiên Giới bên kia vô cùng tức giận, dự định sẽ phái nhiều Đạo Thánh đến để trả thù.

Mà đám Tà Tiên vùng này, cũng không muốn làm cho vấn đề trở nên tồi tệ hơn.

Đặc biệt mời chủ soái Khương Thành đến trao đổi, tốt nhất là có thể biến việc lớn thành việc nhỏ.

Đọc bức thư này, Thành ca hơi dở khóc dở cười.

Bên kia có xem mình là một kẻ ngốc không vậy?

Từ trước đến nay, Tà Tiên làm việc có thể có bao nhiêu xảo quyệt, thì sẽ có bấy nhiêu xảo quyệt.

Nếu bọn họ thực sự muốn trả thù, vậy thì bọn họ sẽ không cho biết trước.

Cái này rõ ràng là một cái bẫy mà.

Nhưng hắn thích.

Mà sau khi biết được bức thư này, n Bình, Mông Thuần và Xích Linh vội vàng đến khuyên nhủ.

“Ta thực sự nghi ngờ rằng có mai phục ở bên đó.”

“Dụ dỗ ngươi đi qua đó, sau đó Đạo Thánh ra mặt giết ngươi, ý đồ vô cùng thâm độc!”

“Đúng, một mình ngươi đi vào địa bàn bên phía đối diện, quá nguy hiểm.”

Thành ca gật đầu đồng ý.

“Các ngươi nói rất đúng, ta không thể qua loa như vậy được.”

Trên mặt ba người xuất hiện nụ cười vui mừng.

Cũng may, Khương chủ soái nghe theo lời khuyên, không bốc đồng, biết đâu là quyết định đúng đắn.

“Cho nên ta sẽ mang theo những chủ lực tinh nhuệ là các ngươi đi cùng.”

“Có các ngươi ở đây, nếu bên đó có mai phục, chúng ta sẽ giết lại bọn họ, chẳng phải là đẹp lắm sao?”

Nụ cười của n Bình trở nên cứng nhắc.

Sắc mặt của Mông Thuần và Xích Linh trở nên tái mét.

Sao lại biến thành bọn họ cũng muốn đi rồi?

Bảo bọn họ đối mặt với đám Tà Tiên ở bên ngoài kết giới Hoá Tiên phủ, bọn họ còn không có dũng khí đó.

Hơn nữa còn bảo bọn họ đi vào doanh trại của kẻ thù, đó không phải là muốn cái mạng già của bọn họ sao?

“Khương chủ soái suy nghĩ kỹ lại đi mà…”

Chương 1513: Xuất chinh

“Không cần suy nghĩ kỹ, ta đã nghĩ xong rồi.”

Thành ca liên tục vỗ vai của Mông Thuần và Xích Linh.

“Có hai nhân tài kiệt xuất như các ngươi hộ giá và bảo vệ, trong lòng ta rất yên tâm.”

Nhìn ánh mắt hắn đầy sự coi trọng, hai người bọn họ suýt chút nữa thì cảm động.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn họ liền trở lại hiện thực tàn khốc.

Lão đại, đến chính bọn ta còn không an tâm với chính mình thì ngươi yên tâm kiểu gì vậy?

“Bọn ta không phải là chủ lực tinh nhuệ, hay là ngươi tìm Hoàn Thường đi…”

Nước mắt của Mông Thuần sắp chảy ra đến nơi.

Nhưng Khương Thành lập tức nghiêm túc ngắt lời hắn.

“Tại sao ngươi lại tự coi nhẹ mình như vậy hả?”

“Quân đoàn có tinh thần, khí chất tốt nhất của Thiên Lạc Quân chính là quân đoàn số tám của các ngươi.”

Toàn bộ hơn ba trăm ngàn người của Thiên Lạc Quân phân thành tám quân đoàn.

Số người của mỗi quân đoàn không cố định.

Năm mươi ngàn người dưới trướng của Hoàn Thường lần lượt là quân đoàn số một và quân đoàn số hai.

Trăm ngàn người dưới trướng Hạng Lê và Mạnh Lâm thì là quân đoàn số ba và quân đoàn số bốn, quân số của hai quân đoàn này đã vượt mức rồi.

Mấy trăm ngàn người dưới trướng của đám Lăng Hầu thì lần lượt là quân đoàn số năm, số sáu và quân đoàn số bảy.

Mông Thuần và Xích Linh cùng nhau thống lĩnh chục ngàn người cuối cùng, là quân đoàn số tám đang bị thiếu quân số

một cách nghiêm trọng.

Được thôi, bây giờ gì còn lại có sáu nghìn người nữa thôi.

“Ta luôn cảm thấy quân đoàn số tám có sức mạnh chiến đấu quên mình, có tiền đồ.”

“Về điểm này, từ ngày đầu tiên ta đến đây đã tin chắc như vậy rồi!”

Khương Chủ soái nhìn bọn họ với ánh mắt sâu xa.

“Chẳng lẽ, các ngươi muốn nói trí nhớ ta tồi tệ, nhìn nhầm rồi sao?”

Mông Thuần và Xích Linh cứng họng líu lưỡi, không nói được gì.

Thế này thì muốn bọn họ tiếp lời kiểu gì đây?

Đến cả n Bình cũng nhịn không nổi bắt đầu lặng lẽ oán thầm, ngươi làm thế này là tâng bốc quân đoàn số tám lên tận trời xanh, sau đó lại châm một ngọn lửa ở bên dưới rồi điên cuồng nướng bọn họ à.

Bất luận thế nào thì Khương Thành là Chủ soái.

Hắn đưa ra mệnh lệnh này, Mông Thuần và Xích Linh cũng không dám chống lại.

Sáu nghìn người của quân đoàn số tám rất nhanh chóng đã tập hợp xong.

Mấy ngày không gặp mà phong cách của “đại đội bảo vệ” này đã hoàn toàn thay đổi.

Ai nấy đều được cải tiến trang thiết bị, đổi Đạo giáp và Đạo khí mới, còn phối thêm bí bảo đa dạng, đủ mẫu mã rất xa xỉ.

Khí chất cũng không giống với trước kia nữa.

Mặc dù vẫn hỗn loạn mất trật tự, nhưng hơi thở chán chường lúc trước đã không còn nữa rồi.

Nhìn thấy Khương Thành xuất hiện, ai nấy đều trở lên cuồng nhiệt.

“Khương Chủ soái!”

“Tham kiến Khương Chủ soái!”

“Khương Chủ soái vĩ đại đến rồi!”

Lần trước Thành ca chia một ít chiến lợi phẩm cho bọn họ, bây giờ bọn họ đều cảm động rơi nước mắt, chỉ hận không thể bán mạng cho hắn.

Có một vài người thông minh, lanh lợi, thậm chí đã bắt đầu thổi sáo gảy đàn, nhạc trống vang trời.

Trận chiến này, Thành ca vô cùng hài lòng.

Có tiến bộ đấy nha!

Mặc dù càng ngày càng không giống một quân đoàn nhưng lại cách càng ngày càng gần với đội cổ vũ trong suy nghĩ của Khương Thành rồi.

Trước khi xuất chinh, tốt xấu gì cũng phải làm một lễ tuyên thệ trước khi xuất quân.

Đối mặt với đám đông, hắn mỉm cười nói: “Mọi người dùng chiến lợi phẩm lần trước kiếm được có thấy hài lòng không?”

Tất cả mọi người lập tức nhiệt liệt đáp lại.

“Hài lòng!”

“Cảm ơn Khương Chủ soái đã chiếu cố bọn ta!”

“Không có Chủ soái nào tốt hơn ngươi cả!”

Thành ca đè hai tay xuống.

“Nhưng ta cảm thấy như thế vẫn chưa đủ.”

Tất cả mọi người ngẩn ra, thế vẫn còn không đủ ở chỗ nào nữa?

“Những Đạo khí cao nhất cũng không quá tứ giai này, nào xứng với quân đoàn số tám mà ta thân thiết nhất chứ?”

Hắn nắm chặt tay phải thành nắm đấm, hung hãn nói: “Muốn kiếm thì phải kiếm cái tốt hơn!”

“Cho nên ta đã quyết định, đưa các ngươi đi kiếm món lớn!”

Quân đoàn cả sáu nghìn người đột nhiên lặng thinh.

Bọn họ không hề biết lần này Thành ca muốn đi thâm nhập vào địch doanh, gặp mặt Đạo Thánh ở bên Tà Tiên.

Nhưng kiếm món lớn thì bọn họ vẫn nghe hiểu.

Thế này là muốn đưa bọn đó đi phát tài đó.

Ngay sau đó, cả quân đoàn số tám đều rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Lại kiếm món lớn nữa!”

“Lại kiếm món lớn nữa!”

Ánh mắt của bọn họ hoàn toàn điên cuồng, vẻ mặt đã mất khống chế hoàn toàn, tiếng la hét vang thẳng lên tận trời xanh.

Mông Thuần và Xích Linh nước mắt rơi lã chã đầy mặt.

Các ngươi có biết lần này chúng ta xuất chinh sẽ phải đối mặt với cái gì không hả?

Hơn nữa, loại từ như “kiếm món lời” này, được nói ra bởi một chủ soái của một đội quân chính quy có phải là quá bất thường hay không hả?

Bất luận bọn họ nghĩ như thế nào thì quân đoàn số tám cũng nhanh chóng rời khỏi nơi trú quân dưới sự dẫn đầu của Thành ca

Những Tiên nhân ở ven đường trong thành nhìn thấy quân đoàn trang bị đa dạng đủ mẫu mã, tí nữa thì không nhận ra.

Sau khi biết chuyện lần này bọn họ muốn xuất chinh, những Tiên nhân của Hóa Tiên Phủ bật lên những tiếng hoan hô reo hò.

“Có chí khí lắm!”

“Lần trước quân đoàn số tám giết chết trăm ngàn Tà Tiên, bảo vệ chúng ta.”

“Không ngờ nhanh như vậy, các ngươi ngươi đã muốn chủ động xuất chinh rồi!”

“Hãy thể hiện khí thế của Hóa Tiên Phủ chúng ta!”

“Chúc chư vị anh hùng thắng lợi trở về…”

Những lời này khiến cả quân đoàn số tám ai nấy cũng nhiệt huyết sôi trào, đến Thành ca cũng hơi bị làm cho hào hứng theo.

Dự tính ban đầu của hắn chỉ là đi ra ngoài làm màu, kiếm tí lợi ích, không hề có giác ngộ cao cả là trị quốc an dân.

Không ngờ rằng lại được coi là anh hùng.

Ca này vừa bay vừa xoa xoa cằm ngẫm nghĩ.

Cảm thấy hình như…cũng không tồi?

Để kiếm chút giá trị thanh danh, hắn giơ tay lên rồi dừng lại.

Hắn hướng về phía các Tiên nhân ở xung quanh phát biểu tuyên ngôn trước trận chiến.

“Chư vị yên tâm, ngày nào có Khương Thành ta ở đây thì Hóa Tiên Phủ chính là nơi an toàn nhất trên thế gian này, vĩnh viễn không cần lo bị xâm lược!”

“Người cần lo lắng, nên là đám kẻ địch bên ngoài kia!”

Còn về việc tương lai sau này, lúc ta không có ở đây, thì các ngươi chỉ có thể tự cầu phúc cho chính mình thôi.

“Hay!”

“Khương Chủ soái anh tuấn uy vũ!”

Đám đông hô lên những tiếng reo hò tựa như tiếng gào của sóng biển.

Thành ca mở hệ thống ra xem, quả nhiên những người này đã cung cấp một chút giá trị thanh danh.

Nhưng bởi vì cảnh giới của bọn họ còn kém xa so với nhưng Tiên quan và Thần Quân ở Thiên Cung, cho nên cuối cùng cũng chỉ có ba trăm triệu điểm Tiên nguyên thôi.

“Cũng coi như không tồi rồi, kiếm được một chút thì một chút, không được chê ít.”

Mang theo sự kỳ vọng của vô số Tiên nhân có mặt ở đó, quân đoàn số tám do hắn chỉ huy đã ra khỏi Hóa Thiên Phủ một cách hoành tráng.

Động tĩnh lớn như thế, bên phía Hoàn Thường đương nhiên là có thể biết.

“Hắn dẫn quân đoàn số tám đi rồi à?”

“Lần này lại muốn làm cái gì đây?”

Mặc dù hắn đã cài cắm không ít người bên phía Lăng Hầu, nhưng chuyện Tà Tiên mời Khương Thành đến lần này, hắn quả thực không thăm dò được.

“Hướng về phía Đông? Bên đó có không ít Tà Tiên và Tông môn không chịu sự cảm hóa chiếm đóng đâu.”

Có vị thống lĩnh không khỏi suy đoán, “Chẳng lẽ lần này là hắn xuất chinh?”

Lập tức có người bật cười thành tiếng.

“Ha ha, sao có thể như thế được chứ?”

“Cho dù hắn là một thằng ngu, thì cũng nên biết đối phương có Đạo Thánh Tà Tiên, hơn nữa bên đó là lãnh thổ của kẻ địch.”

“Đúng thế, hắn chỉ dẫn theo quân đoàn số tám phế vật kia, không thể nào là xuất chinh được.”

“Trừ phi hắn muốn tìm chết.”

Hoàn Thường từ từ đứng lên.

Thân hình của hắn trong bộ áo giáp, so với Yêu tộc thì chẳng là gì, nhưng lại tạo cho người ra cảm giác nghẹt thở như cả dãy núi sắp đổ xuống.

“Người này hành sự cao thâm khó lường, bên ngoài thì dùng hình tượng không tranh không giành để mê hoặc chúng ta, trên thực tế thì lòng dạ cực kỳ thâm sâu.”

“Hắn dẫn quân đoàn số tám ra ngoài, nhìn thì tựa như cực kỳ vô lý, nhưng chắc chắn là có ý nghĩ sâu xa.”

Ánh mắt như có điện của hắn nhìn ra phía bên ngoài màn trướng, phảng phất tựa như hắn đã nhìn thấy tất cả lòng dạ của Thành ca.

“Hắn nhất định là có ý đồ gì đó, hơn nữa, cực kỳ có khả năng là có liên quan đến chúng ta!”

Chương 1514: Trúng mai phục rồi

Theo quan điểm của Hoàn Thường, lần này Khương Thành bề ngoài thì là xuất chinh, nhưng trên thực tế rất có thể hắn đang

kìm hãm, che giấu âm mưu gì đó.

Hơn nữa mục tiêu cuối cùng nhất định là để đối phó với hắn.

“Kẻ dã tâm” thích tự tưởng tượng này đã không ngồi yên được nữa rồi.

“Đuổi theo!”

“Ta muốn xem xem rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì!”

“Chỉ cần hắn không lọt khỏi tầm mắt của ta, thì dù hắn có âm mưu quỷ kế gì, chúng ta cũng sẽ kịp thời đối phó.”

Hắn gọi luôn một Phó Tướng tâm phúc và hai trợ tá cùng với ba vị thống lĩnh.

Tổng cộng bảy người, bộ dạng lo âu rời khỏi Hóa Tiên Phủ, đuổi theo đám Khương Thành.

Còn ở một nơi khác, sau khi Lăng Hầu biết tin Khương Thành xuất chiến, hắn cảm thấy có chút khó tin.

“Bị trúng kế dễ như thế sao?”

Không sai, lần này lại là do hắn âm thầm lén lút giở trò ma mãnh.

Lần trước, sau khi trăm ngàn Tà Tiên bị tiêu diệt, Lăng Hầu còn cho rằng bên phía Tà Tiên nhất định sẽ phái Đạo Thánh đến để báo thù.

Nhưng đợi hoài đợi mãi, bên phía Tà Tiên căn bản chẳng có động tĩnh gì cả.

Hắn cũng không nghĩ quá nhiều.

Tà Tiên chỉ là một khái niệm quần thể mà thôi.

Không phải là một tổ chức thống nhất như Thiên Cung, càng không phải là một gia tộc dựa vào quan hệ huyết thống gắn kết lại.

Lúc đánh nhau với Thiên Cung, quả thực có vô số Tà Tiên sẽ kết thành một khối, tạm thời lựa chọn liên thủ với nhau.

Nhưng ngày thường, chuyện đâm chém lẫn nhau là chuyện bình thường.

Báo thù vì những Tà Tiên đã chết khác ư?

Bọn họ không có cái giác ngộ cùng chung mối thù ấy đâu.

Giống như Đạo Tuyệt Chi Địa, lúc hắn chinh phục Vân Di Đạo, những Đạo khác ở xung quanh đến một chút địch ý cũng chẳng có.

Chưa kể, những Tà Tiên ở bên ngoài Hóa Tiên Phủ cũng không được coi là người cùng chí hướng với những Tà Tiên ở Tà Tiên giới.

Lăng Hầu đợi mấy ngày trời vẫn không đợi được, thế là hắn lựa chọn đổ thêm dầu vào lửa, khiêu khích.

Thể diện của hắn vẫn chưa lớn đến mức có thể móc nối với Đạo Thánh Tà Tiên.

Hắn chỉ có thể viết một lá thư cực kỳ lựa lời với ý tứ khiêu khích trên danh nghĩa Chủ soái của Thiên Lạc Quân, rồi cho người đưa đến chỗ đối phương.

Hắn hy vọng khiêu khích chia rẽ như thế thì đối phương sẽ bị chọc giận, sau đó đến đây để giết chết Khương Thành.

Chuyện bên phía Tà Tiên trả lời mời Khương Thành, hắn cũng không hay biết.

“Chắc là bọn họ muốn chém giết lẫn nhau đúng không?”

“Chỉ là, tại sao lại là Khương Thành chủ động đi giết bọn họ, hơn nữa lại còn dẫn theo cái quân đoàn phế vật kia?”

Hắn có chút không thể hiểu được tình hình cụ thể.

Nhưng bất kể thế nào thì kết quả đối với hắn mà nói cũng vô cùng hoàn mỹ.

“Lần này hắn chết chắc rồi!”

“Nếu thực sự bẫy chết được hắn, Tu Đế còn khen thưởng ta ý chứ.”

Lúc hắn đang ở đây âm thầm cầu khấn, Khương Thành đã dẫn quân ra khỏi thành được năm trăm triệu dặm rồi.

Đến được đến đây, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được một chút không khí vẩn đục rồi.

Trọc Ma ở đây đã bị tiêu diệt sạch sẽ mấy trăm triệu năm trước rồi, nhưng hơi thở còn sót lại không dễ dàng bị loại bỏ một

cách triệt để như thế.

“Tại sao lại có chút giống với hơi thở loạn lưu hỗn độn vậy nhỉ?”

Hắn khẽ cau mày, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Đội ngũ sáu nghìn người vẫn hào hứng ngẩng cao đầu như cũ, bọn hắn biết Khương Thành muốn xuất chinh, nhưng có nằm mơ cũng không biết rằng, lần này đối phương có Đạo Thánh.

Chỉ coi như hắn muốn đối phó với một vài Đạo Tôn gì đó thôi.

Đối với bọn họ mà nói, lần này chỉ giống như một cuộc du xuân.

Căn bản không hề hay biết rằng lúc này Mông Thuần và Xích Linh đang ôm tâm trạng như lên pháp trường.

“Khương Chủ soái, có phải chúng ta có nên giảm tốc độ hay không?”

Hai người nhìn thấy ca này không hề giảm tốc độ, tiến thẳng về phía trước, cảm thấy càng ngày càng bất an.

“Đúng vậy, ở đây đã gần kề với khu vực mà Tà Tiên hay hoạt động rồi.”

n Bình cảnh giác cảm nhận khắp xung quanh, cũng cảm thấy thế này quá lỗ mãng.

Tốt xấu gì cũng phải phái một tiểu đội trinh sát đi thăm dò đường ở phía trước chứ!

Làm gì có ai dẫn cả một đại đội khổng lồ đi liền một mạch như ngươi?

“Ngộ nhỡ kẻ địch có mai phục thì phiền phức lắm.”

Thành ca vỗ ngực bồm bộp nói: “Yên tâm đi, có ta ở đây, không có chuyện đó đâu.”

Ở phía sau, đám người Hoàn Thường dựa vào bí bảo đặc biệt che giấu hơi thở của mình mà đuổi theo.

Lúc đuổi đến đây, mấy người bọn họ cảm thấy nhận thức của mình đã được đổi mới rồi.

“Bộ dạng hắn như thể hoàn toàn không biết dẫn binh đi hành quân vậy?”

Cho dù Tiên nhân cao cấp đánh trận có sự khác biệt so với Hạ giới, nhưng có một vài thứ vẫn giống nhau.

Đường hành quân, cách sắp xếp đội hình, phối hợp binh khí đều phải chú ý.

Còn việc cử trinh sát đi thăm dò đường xá phía trước, đó là điều cơ bản nhất.

“Đây rõ ràng là đang làm liều.”

“Dẫn đội như hắn rõ ràng là bịt mắt chạy lung tung khắp nơi.”

“Đi theo một Chủ soái như hắn cũng không yên tâm nổi.”

“Cứ tiếp tục tiến về phía trước như thế thì quân đoàn số tám sắp bị đưa xuống hố rồi.”

Hoàn Thường lắc lắc đầu.

“Không, không đơn giản như thế đâu.”

“Một người có thể giết chết trăm ngàn Tà Tiên, sao có thể đến cả chuyện này cũng không chú ý chứ?”

“Hắn khác thường như thế, chắc chắn là có thâm ý sâu xa.”

Tất cả mọi người đều giật mình sợ hãi, sau đó đồng loạt gật đầu.

“Không sai, chắc chắn là hắn cố tình làm thế.”

“Có khả năng hắn còn sắp xếp người ở xung quanh, chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi.”

“Bây giờ kẻ này chỉ đang cố tình lộ ra điểm yếu thôi.”

Bọn họ cứ tiếp tục nói, ở phía trước, Khương Thành và toàn bộ người của quân đoàn số tám đột nhiên dừng lại.

Bởi vì, bọn họ đột nhiên rơi vào vòng mai phục.

Nhưng mắt nhìn thấy phía trước vốn là hư vô trống rỗng, không có bất cứ vật gì, đột nhiên hàng loạt các tinh thể sáng long lanh xuất hiện.

Tầng tầng lớp lớp, nhìn không thấy bờ.

Từng viên từng viên đột nhiên đâm ra dưới ánh sáng chiếu rọi của mặt trời, dù tráng lệ nhưng cũng bộc lộ sát khí chết người, giống như một cái lồng khổng lồ.

“Thiên âm Huyền Tinh Trận, Đạo trận bát giai!”

Hoàn Thường ở bên ngoài nhịn không được hét lên.

“Bọn họ bị nhốt lại rồi!”

“Trời ơi, sao có thể như thế được chứ?”

“Hắn rơi vào mai phục của người khác rồi sao?”

So với kẻ một lòng muốn đẩy Thành ca vào chỗ chết như Lăng Hầu thì Hoàn Thường tốt xấu gì cũng là lão đại tự phong của Thiên Lạc Quân.

Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện khiến Khương Thành và quân đoàn số tám bị tiêu diệt.

Mà lúc này, cho dù bọn họ có ra tay thì cũng không giải quyết được việc gì.

Bởi vì ở trong trận bao vây đó, xuất hiện hai sự đe dọa và áp bức không hề yếu hơn hắn, đó chính là Đạo Thánh!

Ngoài ra, còn có tà khí nồng nặc tản ra từ trong tinh trận đó.

Những kẻ địch khác ở bên trong đó chắc chắn không ít, hơn nữa còn không hề yếu ớt.

“Không phải hắn nên dự liệu trước được chuyện này, nên có sắp xếp trước sao?”

Hoàn Thường hơi chết lặng, không nói nên lời.

Trong mắt hắn, Khương Thành là một người thâm sâu khó lường, loại người này sao có thể cứ thế mà rơi bào mai phục của của kẻ khác được chứ?

Chuyện này quá vô lý.

Mấy vị mưu sĩ ở bên cạnh hắn cau mày không thôi.

“Chẳng lẽ, hắn thật sự không hiểu gì cả, là chúng ta đánh giá cao hắn rồi sao?”

“Cho nên hắn không phải là giả ngu mà là ngu thật sự à?”

“Không phải chứ?”

“Người như thế sống sót kiểu gì đến tận bây giờ vậy?”

Chính vào lúc bọn họ đang ở đây nghị luận sôi nổi, quân đoàn số tám bị nhốt ở trong tinh trận đã loạn nháo nhào như nồi cháo từ lâu rồi.

Đột nhiên bị trúng mai phục, chuyện này hiển nhiên là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Rất nhiều người tấn công về phía tinh trận theo bản năng.

Nhưng sau khi bọn họ tấn công, đại trận không những chẳng bị tổn hại gì, ngược lại còn tấn công lại bọn họ.

Kết quả, mấy trăm tinh lăng đột nhiên bắn ra từ khắp các ngóc ngách của tinh trận.

Nếu không phải Khương Thành vung tay chặn lại thì đã xuất hiện mấy trăm thương vong rồi.

Lúc này, bóng dáng của mấy Tà Tiên kia cũng xuất hiện ở trong trận.

Hai người dẫn đầu, quả nhiên là Đạo Thánh.

Mà ở phía sau bọn họ, số lượng Tà Tiên cũng không nhiều hơn lần trước là bao nhiêu, nhưng có đến tận một trăm vị Đạo Tôn.

Trong đại trận bao la, hơn trăm ngàn Tà Tiên ai lấy đều cầm Đạo khí trong tay, sát khí bừng bừng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim của n Bình đã rét lạnh rồi.

“Khôn Du Đạo Thánh!”

“Viêm Khải Đạo Thánh!”

Chương 1515: Sức mạnh đáng sợ

Tà Tiên ở phía đối diện Hóa Tiên Phủ, tổng số cũng khoảng hơn hai trăm ngàn.

Lần trước Khương Thành giết chết trăm ngàn Tà Tiên.

Lần này lại có hơn trăm ngàn Tà Tiên đến, hơn nữa cả hai vị Đạo Thánh đều có mặt, điều này chứng tỏ số Tà Tiên còn lại về cơ bản đều huy động toàn bộ lực lượng.

Đối mặt với đội hình như thế, trừ khi Thiên Lạc Quân cũng điều động toàn bộ.

Nếu không thì đối đầu trực diện, thì cho dù là quân đoàn số ba, quân đoàn số bốn có thể đánh đấm được nhất thì cũng sẽ thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng lúc này, chỉ có quân đoàn số tám yếu ớt nhất đối mặt với bọn họ…

“Khà khà khà, không ngờ ngươi thật sự đã đến.”

Khôn Du Đạo Thánh ở phía đối diện vuốt vuốt chòm râu, tay còn lại thì nắm hờ

trường kiếm bén ngót lạnh thấu xương.

“Rất không may, ngươi đã trúng mai phục rồi.”

Viêm Khải Đạo Thánh được bao quanh bởi tám ngọn lửa màu đen nhánh, sắc mặt hắn lúc sáng lúc tối, nhìn có vẻ đã không giống sinh linh bình thường nữa rồi.

“Ta vốn còn tưởng rằng lời mời hời hợt như thế, ngươi sẽ không tới cơ.”

Toàn bộ quân đoàn số tám sợ đến run cầm cập, nhưng Khương Thành lại chẳng sợ hãi chút nào, ngược lại còn hơi thất vọng.

Hai Đạo Thánh, còn dẫn thêm hơn trăm Đạo Tôn.

Đội hình như thế này, dựa vào thực lực hiện tại của hắn, chắc có thể giải quyết đúng không?

Vẫn chưa khởi động nỗi hệ thống hack!

“Các ngươi nhiệt tình như thế, sao ta có thể không biết xấu hổ mà không tới chứ?”

“Được rồi được rồi, đừng nói những lời khách khí nữa, mau mau khai tiệc thôi!”

Những Tà Tiên ở phía đối diện nhất thời nghe không hiểu ý của hai từ khai tiệc này, còn tưởng rằng hắn đang nói yến tiệc cơ.

“Ha ha ha, ngươi đang nghĩ cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ ngươi vẫn tưởng rằng bọn ta sẽ tha cho ngươi sao?”

Đám Tà Tiên kẻ nào kẻ nấy dương dương tự đắc, cười to.

“Không ngờ ngươi lại ngu như thế.”

“Ngươi cho rằng Tà Tiên là cái gì?”

Từ trước đến nay Tà Tiên bọn ta làm việc đều dựa vào xảo trá mà thành danh, chuyện mai phúc gì đó, hoàn toàn là thao tác cơ bản.

Khương Thành cười, sau đó nhìn về đám đông đằng sau.

“Đợi tí nữa sau khi khai chiến, các ngươi đi ra bên kia đứng.”

Hắn chỉ vào một vị trí ở xa xa Tinh trận.

“Bên đó là khán phòng không tồi.”

Với tư cách là Tông sư trận pháp chỉ còn cách Đạo trận sư cửu giai một bước, mặc dù hắn không thể phất phất tay phá trận với tốc độ ánh sáng, những có thể nhìn ra rất nhiều thứ mà Tiên nhân bình thường không nhìn ra được.

Nhìn thấy hắn chỉ như vậy, đám Xích Linh đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng ánh mắt của hai vị Đạo Thánh ở phía đối diện lại đông cứng lại.

Nơi mà Khương Thành chỉ, chính là khe hở bên trong Tinh trận.

Đây là Tinh trận bát giai đó!

Tại sao người này có thể nhìn ra được?

“Ta cũng nói cho các ngươi một tin xấu.”

Không biết từ lúc nào, Kỵ Khuyết Kiếm đã xuất hiện trên lòng bàn tay của Khương Thành.

Kiền Hoàng Cổ cũng như ẩn như hiện trong không trung.

“Các ngươi đã bị ta bao vây rồi.”

Những chỗ có thể phốt được trong câu này quả thực quá nhiều.

Chỉ có một mình mà lại nói là đã bao vây hơn trăm ngàn người, quả thực là quá nực cười.

Nhưng chưa có ai kịp cười thành tiếng thì tầm mắt đã bị bốn Đồ Đằng cực trụ chiếm cứ.

Khương Thành không hề do dự, vừa lên là đã giải phóng toàn bộ sức mạnh.

“Đó là cái gì!”

“Thế mà lại là Pháp cảnh sao?”

Khôn Du Đạo Thánh và Viêm Khải Đạo Thánh vốn còn cho rằng phần thắng đã nằm trong tay mình nhưng nụ cười khẩy chế giễu trên mặt bọn họ biến mất hoàn toàn.

Bị sự kinh ngạc chiếm lấy.

Với tư cách là Đạo Thánh, bọn họ đều chỉ có ba cây cột Đồ Đằng cực trụ, còn chưa nhiều bằng một Đạo Tôn như Khương Thành.

Càng đừng nói tới hư ảnh căn nguyên.

Hai người bọn họ đều chỉ có lác đác hai ba đạo, thế mà Khương Thành lại có đến tận hơn hai mươi đạo.

Pháp cảnh của bọn họ vừa mới chen ra, đã bị đè bẹp xuống rồi.

Vù!

Trong tiếng vù vù nặng nề, ba Pháp cảnh bắt đầu trận giao chiến đầu tiên.

Cùng lúc này, động tác của mấy Đạo Tôn ở xung quanh cũng không hề chậm chạp.

Lần lượt lôi Pháp cảnh không gian cấp Đạo Tôn của mình ra, đối đầu với Pháp cảnh của Khương Thành.

Ban đầu bọn họ định chia một phần nhân lực tấn công quân đoàn số tám.

Dẫu sao thì bên đó cũng có rất nhiều người, không phải sao?

Kết quả, vừa mới khai chiến, Pháp cảnh không gian của Khương Thành đã bao trùm lên hơn trăm ngàn Tà Tiên bọn họ.

Chỉ trong khoảnh khắc đầu tiên của cuộc chiến, nhiều vô số, đến mức đếm không xuể Tà Tiên cùng với Thiên Tôn và Tôn giả bị pháp cảnh đó xé luôn thành vụn.

Trước mặt Đồ Đằng cực trụ, bọn họ giống như con sâu cái kiến dưới cối xay thịt, hoàn toàn không có sức chống lại.

Thậm chí không cần Khương Thành vung kiếm.

Tiếng la hét thảm thiết không ngừng bên tai.

Quả thực giống như một màn tàn sát hàng loạt.

Mặc dù đã từng nhìn thấy Pháp cảnh không gian vượt quá mức bình thường kia của Thành ca một lần, nhưng đám Mông Thuần cùng với Xích Linh và n Bình vẫn vô cùng bàng hoàng, chấn động.

“Vậy mà hắn lại định một mình khiêu chiến hơn trăm ngàn người sao?”

“Quá điên rồ…”

“Thế này… có thể thắng không?”

Bọn họ đương nhiên là cầu mong có thể thắng.

Nhưng, lần này đối mặt với hai Đạo Thánh đó!

Hơn nữa, có quá nhiều người.

Muốn chỉ dựa vào Pháp cảnh trực tiếp áp đảo đối phương, chuyện này không thực tế lắm đúng không?

Dự đoán của bọn họ gần như không hề sai.

Mặc dù Pháp cảnh này của Khương Thành có ưu thế cực kỳ lớn, nhưng đối phương có ưu thế sân nhà.

Thiên âm Huyền Tinh Trận bát giai đã khóa chặt hắn, vô số tinh lăng giống như hàng loạt thanh cự kích, đột nhiên xuất hiện với sự bén ngót đến lạc phách, tất cả đều nổ ầm trên người hắn.

Sự tấn công của Đạo trận bát giai cũng mang theo uy lực và bản lĩnh căn nguyên nhất định.

Mặc dù vẫn không đủ để phá vỡ phòng ngự của Khương Thành, nhưng cũng tạo nên sự ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với Pháp cảnh của hắn.

Cùng lúc này, hai vị Đạo Thánh cũng thúc giục thánh lực của chính mình, bắt đầu phản công.

Nhưng nhìn trong sự giao thoa của ánh sáng và bóng tối vô tận, thánh lực cuối cùng đã xé mở được hai khe hở.

Hư ảnh căn nguyên và Đồ đằng cự trụ giống như sức mạnh thần kỳ từ trên trời rơi xuống, bắt đầu tàn phá bừa bãi bên

trong Pháp cảnh không gian của Khương Thành.

Hết cách, ảnh hưởng của đại trận quá lớn.

Nếu như chỉ có hai Đạo Thánh thì Khương Thành có thể áp đảo bọn họ.

Nhưng bây giờ hắn đang chống lại sự tấn công của đại trận, gần như là vượt quá khả năng của hắn.

Điều duy nhất hắn có thể làm bây giờ chính là nhanh chóng giải quyết những người cảnh giới thấp.

Giảm bớt tốc độ bị xâm chiếm của Pháp cảnh.

Mà cũng chính vào lúc này, Kiền Hoàng Cổ không có dùi trống ở giữa không trung đột nhiên chấn động.

Tùng!

Một tiếng trống vang lên.

Hư ảnh căn nguyên và Đồ Đằng cực trụ của Khương Thành vốn đã bị mấy trăm căn nguyên của hơn một trăm Đạo Tôn và hai Đạo Thánh lần lượt quấn lên.

Lúc này cũng đồng thời chấn động theo.

Ngay sau đó, hơn hai mươi đạo hư ảnh căn nguyên kia của hắn đột nhiên lớn mạnh.

Mà Đồ Đằng cực trụ thì càng tỏa ra ánh vàng dữ dội hơn.

Căn nguyên của một vài Đạo Tôn đột nhiên bị đâm vỡ vụn ngay tại chỗ!

Bí bảo thượng phẩm không phải là đồ giả.

Dưới sự bổ sung của Kiền Hoàng Cổ, tất cả uy lực và bản lĩnh của căn nguyên của hắn đều được tăng phạm vi.

Kéo theo đó, toàn bộ Pháp cảnh không gian thăng cấp!

Từ sự lung lay sắp đổ ban nãy, trở nên kiên cố lại.

Tùng!

Tiếng trống thứ hai vang lên.

Cùng lúc này Đạo kiếm thập tam trong của hắn, dưới sự tăng cường của Kiền Hoàng Cổ cũng nhận được sự tăng trưởng

mới.

Tử khí vô biên tản ra từ Kỵ Khuyết Kiếm, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ chiến trường!

Tất cả tinh lăng vốn dĩ sắp tấn công về phía Khương Thành đột nhiên bị hủy thành tro giữa không trung.

Vẫn chưa chạm đến hắn, đã hóa thành tro bay rồi!

Ý cảnh kiếm đạo mênh mông bát ngát, giống như một con cự thú đang nuốt chửng tất cả, bao trùm lên tất cả Tà Tiên trong thế giới kỳ quái đó.

Sau khi, uy lực và sức mạnh của thập tam trọng được tăng cường, đều trổ hoa trên người của toàn bộ Tà Tiên!

Ầm!

Chỉ trong đợt tấn công đầu tiên, tất cả các Thiên Tôn đều chết sạch.

Hơn trăm ngàn Tà Tiên đều chết sạch không còn một ai.

Mà đây mới chỉ là phần nổi tảng băng chìm của uy lực và sức mạnh kiếm đạo mà thôi.

Chương 1516: Phong thái cao nhân

“Không…”

Khi hai tên Đạo Thánh không thể thắng nữa, hoảng sợ gào thét, tất cả Tà Tiên Chí Tôn cũng đã bị ý cảnh kiếm đạo giết chết sạch sẽ.

Các Đạo Tôn vẫn đang trầm luân như cũ!

Cùng với Pháp Tắc không gian không ngừng ổn định, lực công kích của Khương Thành cũng càng ngày càng mạnh.

Mà dưới sự gia trì kép của Kiền Hoàng Cổ và Kỵ Khuyết kiếm, sau khi tử khí phá huỷ tinh lăng, cũng bắt đầu phát động ăn mòn về phía bản thể của đại trận.

Đại trận vốn dĩ óng ánh rực rỡ đã dần dần phủ lên một lớp sương mù.

Lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên xám xịt ảm đảm xuống.

Điều này đã càng giảm nhẹ áp lực của Khương Thành.

Cũng khiến thế tấn công của hắn trở nên càng ngày càng ác liệt!

Sau khi Đại Tôn cũng toàn quân bị diệt, hai tên Đạo Thánh bị chìm ngập trong biển kiếm đạo không thể tự mình thoát khỏi, cuối cùng Pháp Cảnh cũng bị phá vỡ.

Hai người cũng không còn dám tiếp tục chiến đấu nữa.

Cuối cùng bọn họ cũng đã muốn trốn thoát khỏi nơi này.

Chỉ là đã muộn rồi.

Đã đến bước này, sao Khương Thành có thể sẽ để bọn họ trốn.

Đạo Thánh không còn Pháp Tắc không gian, ở trước mặt hắn yếu đuối không chịu nổi, căn bản không cản được thế tấn công của hắn.

“Không!”

“Dừng tay!”

Khôn Du Đạo Thánh sợi tóc tán loạn, vẻ mặt vội vàng hoảng hốt, không còn đắc chí tự mãn của trước đó nữa.

Tám ngọn lửa đen kịt quanh người Viêm Khải Đạo Thánh kia đã bị Khương Thành đánh đến chỉ còn lại hai ngọn, mà bản thân hắn càng là vết máu toàn thân, cực kì thê thảm.

Trước đó bọn họ còn tự cho là mưu thành.

Lừa Khương Thành đến đây, dẫn vào vòng mai phục giết chết.

Hiện tại nhìn lại, kế hoạch này ngược lại là rất hoàn hảo, trong quá trình thực hiện cũng không gặp phải trở ngại gì.

Khương Thành còn phối hợp hơn bọn họ dự tính.

Đáng tiếc chỉ là một bước cuối cùng không thành công.

Hai Đạo Thánh mở đại trận, mang theo hơn trăm tên Đạo Tôn và hơn trăm ngàn trợ thủ, vậy mà lại không giết chết nổi Khương Thành.

Điều này quả thực là đã quá xấu hổ.

“Khương Thành dừng tay!”

“Bọn ta chỉ đùa với ngươi thôi!”

“Bọn ta có ý tốt mời ngươi đến thương lượng, tại sao ngươi muốn ra tay…”

“Sao lại có thể không nói đạo lý như vậy?”

Đám người quân đoàn thứ tám xem kịch bên cạnh đều đã không nhịn nổi nữa rồi.

Là cái gì đã chống đỡ lấy cái miệng đó của các ngươi, khiến các ngươi sau một trận bố trí mai phục công kích còn có thể nói khoác không biết ngượng nói ra loại lời nói như vậy?

Khương Thành ngược lại không phản bác lại bọn họ.

Ca này vừa phá ra một đạo phòng ngự cuối cùng của Viêm Khải Đạo Thánh một cách dễ như trở bàn tay, vừa lớn tiếng cười dài.

“Ta rất nói đạo lý đấy!”

“Các ngươi phái nhiều người như vậy đến đón tiếp ta, chiêu đãi niềm nở như vậy, đương nhiên ta phải dùng cách thức càng nồng nhiệt hơn để đáp lại.”

Khi lời nói này vừa ra, một ngọn lửa màu đen cuối cùng của Viêm Khải Đạo Thánh cũng đã lụi tắt.

Điều này cũng chứng tỏ sinh mạng của hắn đã đi đến chấm dứt.

“Ha ha ha, Khương chủ soái nói đúng lắm!”

Các Tiên Nhân của quân đoàn thứ tám bên cạnh kia hết sức vui mừng.

“Các ngươi nhiệt tình như vậy, đương nhiên phải mạnh mẽ đáp lại một chút.”

“Khương chủ soái khách khí như vậy, các ngươi nên vui mừng chứ!”

Trận chiến đấu này, mặc dù bọn họ chỉ là người xem, nhưng tâm trạng giống như ngồi tàu lượn siêu tốc.

Ngay từ đầu hoảng hốt lo sợ, run lẩy bẩy.

Sau khi Khương Thành khai chiến, bọn họ đầu tiên là lo lắng bất an, sau đó chấn động không nói nên lời, tiếp sau đó chính là ngửa lên nhìn đại thần làm việc.

Đến hiện tại đã chỉ còn lại quỳ bái và vui mừng hớn hở.

“Lúc trước ai sợ, đứng ra cho ra?”

Khuôn mặt xanh biếc của Mông Thuần Tiên tướng hiện tại hồng hào rực rỡ, bắt đầu dạy dỗ mọi người đằng sau.

“Ta đã nói từ sớm rồi mà, phải có lòng tin với Khương chủ soái thần uy cái thế.”

“Phải hoàn toàn tin tưởng tất cả quyết định của lão nhân gia hắn, kết quả các ngươi thì sao?”

“Vừa rồi từng người hoang mang lo lắng, giống như chưa từng nhìn cảnh đời bao giờ, thành thể thống gì?

Xích Linh Tiên tướng một tay chống nạnh, ngực ưỡn thẳng.

“Đúng vậy, các ngươi có thể có chút tiền đồ được hay không?”

“Bằng không tương lai đi ra ngoài, sao lại không biết xấu hổ nói là cấp dưới của Khương chủ soái?”

n Bình ở một bên âm thầm châm biếm.

Mẹ nó, biểu hiện vừa rồi của hai người các ngươi cũng không tốt hơn bọn họ chỗ nào.

Hiện tại ngược lại đã vênh mặt lên rồi.

Làm giống như Khương chủ soái đã đánh thắng cũng có một phần công lao của các ngươi vậy.

Quả nhiên ngày nào cũng nịnh nọt nên không biết mặt mũi là gì mà!

Dưới sự dạy dỗ của hai vị Tiên tướng, sáu nghìn người của đại đội bảo hộ đã nhận thức sâu sắc được sai lầm của mình, bắt đầu ào ào đánh trống reo hò.

Tiếng trống và tiếng nhạc vang trời, bắt đầu cổ vũ cho Thành ca.

Mà lúc này, chiến đấu ở bên khác cũng đã đến phần kết thúc.

Dưới tình huống tử khí không ngừng ăn mòn, cùng với chấn động điên cuồng tàn phá bừa bãi của đại chiến ngập trời, cuối cùng tinh trận bát giai cũng đã bị phá vỡ ngay tại chỗ.

Khi ánh mặt trời lần nữa chiếu rọi, Khôn Du Đạo Thánh trong nháy mắt cảm thấy mình đã có hi vọng thoát thân.

Nhưng sự thật chứng minh, đây chỉ là ảo tưởng của hắn.

Ầm!

Thành ca vung ra một kích cuối cùng, sau đó tiêu sái thu kiếm vào vỏ.

Khôn Du Đạo Thánh sau lưng đã bị nổ tan thành mây khói, không còn một chút cơ hội sống nào nữa.

“Khương chủ soái vô địch!”

Đội cổ vũ phía sau suýt nữa ướt tập thể.

“Đây chính là phong thái cao nhân trong truyền thuyết sao?”

“Đàn ông đích thực không bao giờ quay đầu lại nhìn vụ nổ.”

“Xem thử cái gì gọi là cường giảa, đây chính là cường giả chí cao đấy!”

“Bình thường không để lộ thực lực ra ngoài, thật sự vừa ra tay, ai đến cũng đều có thể làm nổ tung!”

Đắm chìm ở trong những tiếng nịnh nọt, Thành ca cảm thấy phong cách phủ bụi đã lâu của bản thân lại đã có được một lần thối luyện.

Sự tồn tại của đội cổ vũ này, à không, của quân đoàn thứ tám này vẫn là vô cùng có ý nghĩa.

Mà ở nơi xa, Hoàn Thường và sáu tên thuộc hạ tâm phúc của hắn đang xa xa nhìn trộm bên này, lúc này toàn bộ đều ở trong trạng thái trơ như phỗng.

Bọn họ còn tưởng rằng lần này Khương Thành và quân đoàn thứ tám chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt đấy.

Kết quả vừa rồi đã nhìn thấy gì?

Đại trận sụp đổ ở trước mắt bọn họ, Khôn Du bị giết trước mặt bọn họ.

“Vừa rồi người kia… Có lẽ là Khôn Du Đạo Thánh đúng không?”

Hoàn Thường cảm thấy cổ họng có hơi khô.

Một màn vừa rồi kia đã khiến hắn chấn động quá lớn, đến mức tâm loạn như ma.

Hắn đương nhiên quen biết Khôn Du Đạo Thánh.

Dù sao đó cũng coi như là kẻ địch cũ của Thiên Lạc Quân, trước đó hắn còn từng đối đầu qua.

Kết quả hiện tại cứ biến mất như vậy?

Điều này có nghĩa là gì…

Hắn vẫn chưa nghĩ ra nữa, những người khác lập tức đã có phát hiện mới.

“Đó không phải là Giới Hỏa Bàn sao?”

“Hình như là đúng thật!”

“Có điều dường như là đã bị đánh hỏng rồi.”

Với tư cách là đối thủ cũ, bọn họ đương nhiên rất quen thuộc với trang bị thường dùng của cao thủ đứng đầu Tà Tiên bên này.

Giới Hỏa Bàn là đạo khí thất giai, ngoại hình rất đặc biệt, ấn tượng càng là sâu sắc.

“Nếu như ta nhớ không nhầm, người dùng bảo vật này làm vũ khí chỉ có Viêm Khải Đạo Thánh.”

“Đúng vậy, chỉ có hắn!”

Trước đó bọn họ từ bên ngoài tinh trận đã cảm nhận được hai cỗ khí tức của Đạo Thánh, hiện tại không nhìn thấy người khác, mà vũ khí lại bị huỷ ở đây…

“Viêm Khải Đạo Thánh cũng đã bị giết rồi?”

“Trời ạ, chuyện này sao có thể?”

“Đó là hai vị Đạo Thánh duy nhất chúng ta đối mặt trong Tà Tiên đấy!”

Hàng chục tỉ năm nay, hai vị Đạo Thánh này đã tạo thành vô số phiền phức cho Thiên Lạc Quân bên này.

Ba chủ soái tiền nhiệm, bao gồm cả Túc Vương trong đó đều không có cách nào hạ được bọn họ.

Mà hiện tại, hai kẻ địch khó đối phó nhất này lại không giải thích được ngã xuống ở trước mắt bọn họ.

Không chỉ là bọn họ, cùng mai táng theo bọn họ còn có bạt ngàn những Tà Tiên khác.

Trong một khoảng thời gian rất dài trong tương lai, Hoá Tiên phủ cũng không cần lo lắng Tà Tiên đến xâm lược nữa.

Chương 1517: Hoàn Thường hoảng sợ

"Chuyện này làm sao làm được vậy?"

"Rõ ràng là bọn họ đã rơi vào mai phục, còn bị thế trận đáng sợ như thế vây công, sao ngược lại…"

Đám người Hoàn Thường căn bản đều không thể tưởng tượng được lúc đó bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Hắn chỉ biết, nếu như mình dẫn dắt quân đoàn thứ nhất và thứ hai gặp phải loại chiến trận đó, vậy kết quả duy nhất chính là toàn quân bị diệt.

Cho dù thêm cả quân đoàn thứ ba thứ tư có thể đánh nhất cũng không thể thay đổi được kết cục.

Rơi vào trong mai phục của đạo trận bát giai, có nghĩa là khi giao thủ với đối phương, bên mình vẫn sẽ bị đại trận điên cuồng công kích.

Hắn cũng đều không nghĩ ra được làm sao mới có thể tìm được đường sống.

Mà Khương Thành mang theo đạo quân đoàn phế vật kia, vậy mà lại đã đánh đối phương đến toàn quân bị diệt.

"Quân đoàn thứ tám chỉ là góp đủ số thôi."

"Đám người đó không hề có thay đổi gì, người mang đến thay đổi thật sự là Khương Thành."

"Chiến tích đó là một mình hắn làm được đấy!"

Nghe thấy phân tích của thủ tịch mưu sĩ bên cạnh, Hoàn Thường muốn phản bác vài câu.

Sao hắn có thể mạnh như vậy?

Tuy nhiên cuối cùng, hắn vẫn là không thể phản bác ra được.

Hắn chỉ là lại lần nữa nghĩ đến vấn đề trước đó kia - Nếu như Khương Thành mạnh như vậy, tại sao hắn không đến tranh quyền với mình?

“Dựa vào thực lực như vậy của hắn, căn bản không cần phải mưu kế mánh khoé gì đâu nhỉ?”

“Trực tiếp dùng vũ lực ngang tàng cũng đều đã có thể trấn áp toàn bộ Thiên Lạc Quân rồi, ai có thể chống lại?”

“Nhưng tại sao hắn không làm như vậy?”

Không chỉ hắn, sáu người khác đi cùng cũng đã rơi vào trầm tư.

Mà lúc này, Thành ca đã thu xong chiến lợi phẩm của hai Đạo Thánh và hơn trăm tên Đạo Tôn vài nghìn tên Chí Tôn.

Khai mở hơn mười kiện đạo khí thất giai và hơn nghìn kiện đạo khí lục giai, còn có một vài thiên tài địa bảo.

Những thứ còn lại hắn cũng chướng mắt, thế là vẫy tay, lại để đội cổ vũ dưới trướng chia ra.

Mọi người sớm đã chờ đợi thời khắc này từ lâu.

Có được sự cho phép của hắn, lập tức đã hết sức phấn khởi xông lên.

“Đa tạ Khương chủ soái nha!”

“Khương chủ soái thật sự là rộng rãi quá!”

“Có thể đi theo Khương chủ soái, quả thực chính là cơ duyên lớn nhất đời này…”

“Đúng vậy, cảm thấy vận may đời này của ta đều đã dùng ở đây rồi.”

Thành ca vừa cười nhận lấy lời cảm ơn của mọi người, vừa đổi những đạo khí không dùng được thành điểm tiên nguyên.

Mà đám người Hoàn Thường ở nơi xa lại là ngạc nhiên nhìn sáu nghìn người kia điên cuồng thu chiến lợi phẩm còn lại.

“Kẻ địch vừa rồi đều là hắn tiêu diệt đúng không?”

“Đạo quân đoàn phế vật kia lại không xuất lực gì cả, vậy mà cũng có thể chia được nhiều phần thưởng như vậy, chuyện này cũng vô lí quá rồi.”

“Chết tiệt, quân đoàn thứ tám có tài đức gì chứ?”

“Thậm chí bọn họ cũng không xứng được xưng là Thiên Lạc Quân đâu nhỉ?”

Ba vị thống lĩnh kia đều đã có hơi đố kị.

Hoàn Thường không coi trọng chiến lợi phẩm còn lại, bọn họ vẫn là rất coi trọng đó.

Huống hồ cho dù không dùng được, cầm đi bán cũng là một khoản thu hoạch rất nhiều đấy!

Hoặc là cầm đi trang bị cho cấp dưới của mình.

Kết quả cứ như vậy hời cho đại đội bảo vệ bị bọn họ coi là phế vật kia.

“Chuyện này quả thật chính là phí phạm của trời!”

“Đáng ghét, sao có thể chia cho bọn họ chứ?”

“Dựa vào đâu chứ?”

“Dựa vào bọn họ quen với Khương Thành.”

Tên mưu sĩ trung niên dưới trướng Hoàn Thường kia yếu ớt mở miệng.

“Ngay từ đầu quân đoàn thứ tám đã đứng ở bên hắn.”

“Cho dù có lại yếu đi chăng nữa, đó cũng là người của bản thân hắn.”

“Nếu như ta là Khương Thành, vậy ta cũng sẽ không bạc đãi bọn họ.”

Mọi người không hẹn mà cùng im lặng xuống.

Mà Hoàn Thường vẫn đang suy nghĩ vấn đề kia như cũ.

Khương Thành mạnh đến nỗi không hợp lí thường, tại sao không tranh quyền với mình, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Lẽ nào, hắn đang đợi mình phạm lỗi, sau đó tìm một lí do danh chính ngôn thuận trực tiếp chém chết mình?

Khi hắn nghĩ đến khả năng này, mồ hôi lạnh đều đột nhiên ứa ra.

Đúng vậy!

Nhất định là như vậy!

Sát thần này căn bản lười chơi trò tranh quyền với mình, đó chỉ là đang đợi một cơ hội khai đao thích hợp mà thôi!

Mà Hoàn Thường hắn… Trước mắt quả thực là đã phạm sai.

Hắn giữ lấy ấn soái của chủ soái, vẫn luôn đều không trả lại cho Khương Thành.

Nếu như lần sau Khương Thánh hỏi hắn, mà hắn từ chối không trả lại, vậy Khương Thành giết chết hắn, có lẽ phía trên cũng sẽ không nói gì.

Về phần sức mạnh của quân đoàn thứ nhất và quân đoàn thứ hai.

Dựa vào sức chiến đấu của hắn, có thể sử dụng sao?

Sau khi Hoàn Thường hiểu rõ hết thảy này, hắn đã hoảng sợ.

Hiện trường rất nhanh đã bị quét dọn sạch sẽ, sau khi quân đoàn thứ tám thu thập sạch những thi thể của Tà Tiên kia, lại phát huy chủ nghĩa nhân đạo, “tốt bụng” chôn cất bọn họ một chút.

Sau đó cánh đại quân này kết thúc hành trình, người nào cũng mặt mày hớn hở trở về Hoá Tiên phủ.

Không bao lâu, Tiên Nhân trong thành đã nhìn thấy đội ngũ không lâu trước đó vừa mới xuất chinh.

“Sao lại trở về rồi?”

“Đây mới là thời gian một ngày thôi mà, không phải là đã ra ngoài xuất chinh rồi sao?”

Trong nhận thức của bọn họ, một lần xuất chinh ít thì mấy năm, nhiều thì hàng trăm triệu năm, chẳng hạn như Hạng Lê.

“Sẽ không phải là bỏ cuộc giữa chừng đấy chứ?”

“Đúng là có khả năng ấy, dù sao quân đoàn thứ tám mà, bình thường dáng vẻ gì, mọi người cũng có rõ như ban ngày…”

Những nghị luận này vừa mới nổi lên, Mông Thuần và Xích Linh đã bay đến phía trên đầu đám người.

“Nói cho mọi người một tin tức tốt!”

“Vừa rồi bọn ta thâm nhập vào lãnh thổ kẻ địch, đại chiến một trận với lượng lớn Tà Tiên.”

“Hai tên thủ lĩnh địch Khôn Du Đạo Thánh và Viêm Khải Đạo Thánh này đã bị Khương chủ soái tự mình giết chết rồi!”

“Cùng bị tiêu diệt còn có một trăm mười ba tên Đạo Tôn và trăm hai mươi ngàn Tà Tiên!”

“Từ giờ trở đi, mọi người không cần phải tiếp tục lo lắng Tà Tiên tấn công nữa…”

Ồn ào!

Tiên Nhân xung quanh nhất thời liền sôi trào.

Tin tức này quả thực là quá chấn động, quá khiến người ta khó mà tin được.

Tuy nhiên Tiên tướng của Thiên Lạc Quân chính miệng nói ra, không tồn tại giả mạo, dù sao phía trên tra một chút sẽ biết thôi.

Cho nên, chiến tích này là sự thật.

“Trời ạ, Khương chủ soái vậy mà đã giết chết hai tên Đạo Thánh?”

“Chuyện này quả thực là quá mạnh mẽ rồi đi?”

“Không chỉ Đạo Thánh, còn có hơn trăm Đạo Tôn nữa đấy!”

“Không hổ là người chiến thắng của đại hội thông thần!”

Trước đó, mặc dù mọi người cũng đều đã nghe nói Khương Thành biểu hiện ưu tú ở đại hội thông thần, còn là một trong hai song kiêu của Thiên Cung gì đó, nhưng nhận thức vẫn không sâu.

Đặc biệt khi Thành ca vừa đến, khi bọn họ biết được đây là chủ soái tân nhiệm của Thiên Lạc Quân, còn đã từng thất vọng.

Dù sao là một Đạo Tôn.

Cho dù vượt cấp khiêu chiến có thể vật tay đôi với Đạo Thánh, nhưng dù sao không phải là Đạo Thánh chân chính.

Cảm giác cho người ta luôn không đáng tin như vậy.

Mà với tư cách là Tiên Nhân hậu phương bảo vệ Hoá Tiên phủ, bọn họ đương nhiên hi vọng chủ soái của Thiên Lạc Quân càng mạnh càng tốt, như vậy bọn họ mới càng an toàn.

Hiện tại cuối cùng bọn họ cũng phát hiện, hoá ra chủ soái này mạnh hơn gấp mười lần trong tưởng tượng của bọn họ.

Ở trước mặt chiến tích dễ như trở bàn tay này, trước đó ba chủ soái tiền nhiệm hiện ra bình thường như vậy, bình thường đến giống như kẻ vô dụng.

"Đây mới đến mấy ngày, vậy mà đã san bằng Tà Tiên bên ngoài rồi?"

"Đây là thần tiên bậc nào?"

"Khương chủ soái thần uy cái thế!"

"Đúng vậy, có Khương chủ soái chấp chưởng Thiên Lạc Quân, quả thực chính là may mắn của chúng ta mà!"

Những lời này, Hoàn Thường lặng lẽ theo về vừa vặn nghe thấy.

Lần này hắn không nổi giận gì, ngược lại bình tĩnh lạ thường.

Hắn biết, mình không còn cơ hội tiếp tục kiểm soát Thiên Lạc Quân nữa.

Cho dù Khương Thãnh cũng đều chưa gặp mặt mình, cũng chưa ra tay với mình, nhưng mà mình đã thua đến thảm hại.

Chương 1518: Náo động Thiên Cung

Khi toàn bộ Hoá Tiên phủ lại lần nữa rơi vào bầu không khí chén chè say sưa, Lăng Hầu cũng rất nhanh đã biết được tin

tức Khương Thành trở về.

“Cái gì?”

“Hắn thế mà đã tiêu diệt hai trăm ngàn Tà Tiên bao gồm cả Khôn Du và Khải Viêm?”

Hắn nhảy đứng lên, huyết sắc trên mặt đều suýt nữa không còn.

Mà sáu tên quý tộc Thiên Hoàng khác kia, càng có phần đứng không vững.

Tin tức này quả thực đã quá chấn động.

“Khôn Du và Viêm Khải lợi hại như vậy, sao có thể sẽ bị hắn giết chết?”

“Loại chuyện này, cho dù cao thủ đứng đầu trong đám Thần Quân như Quân Vương và Sát Vương cũng rất khó làm được đâu nhỉ?”

Trong lúc mơ hồ, bọn họ cảm thấy mình có thể đã trêu chọc một mục tiêu vô cùng đáng sợ.

Lăng Hầu hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình phục lại tâm trạng một chút.

“Khi người này ở đại hội thông thần đã từng giết chết hai Đạo Thánh.”

“Chỉ là lúc đó không ai ngờ rằng, đó vẫn không phải là toàn bộ thực lực của hắn!”

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm sao?”

Có người đã bắt đầu bỏ cuộc giữa đường rồi.

“Hay là, chúng ra vẫn nên đừng đối đầu với hắn nữa nhỉ?”

“Xem ra người này có chút đáng sợ, không phải là người dễ trêu chọc.”

Ánh mắt của Lăng Hầu trong nháy mắt đã trở nên sắc bén, chậm rãi nhìn mấy người có mặt một vòng.

Một mực nhìn đến bọn họ có hơi sợ hãi, lúc này mới lặng lẽ bật cười.

“Cho dù hắn lại mạnh đi chăng nữa, thì có thể thế nào?”

“Người dám động vào chúng ta chỉ có Thiên Đế, hắn là Thiên Đế sao?”

“Tu Đế sớm đã bày mưu tính kế tiêu diệt hắn rồi, ngươi và ta tiếp tục đánh liều một lần là được!”

Nếu như Khương Thành nghe thấy âm mưu này, có lẽ sẽ khen ngợi vỗ vai hắn, chàng trai trẻ làm thật tốt.

Ta chỉ dùng hai trận chiến đã tiêu diệt xong Tà Tiên trước mặt, cũng phải may mà ngươi ở đằng sau lặng lẽ hi sinh đấy, công trạng cũng có gần một nửa của ngươi.

Nếu không phải là Lăng Hầu âm thầm nói cho Tà Tiên, Khương Thành không thể chịu nổi một kích, lại thêm việc châm ngòi ly gián, làm hại Tà Tiên khinh địch, vậy Thành ca đúng thật là không có cơ hội giải quyết dứt điểm.

Dù sao Tà Tiên trái một nơi phải một nơi, hơn nữa vô cùng xảo trá.

Nếu như hắn xuất chinh bình thường, khi đối mặt cho dù không đánh thắng được cũng sẽ chạy, sẽ không dốc hết toàn lực.

Chiến tích của Hoá Tiên phủ bên này, rất nhanh đã truyền ra.

Sau khi trên Thiên Cung biết được Thiên Lạc Quân thế mà đã giết chết hai tên Đạo Thánh huỷ diệt hơn trăm hai mươi ngàn Tà Tiên, quá trình náo động đó có thể nghĩ được.

Gần đây chuyện của Nguyên Tiên giới bị nhìn chằm chằm nhất, vốn dĩ là cuộc cạnh tranh của Thượng vị Tinh chủ.

Đại hội thông thần lần trước, Thành ca đã tiêu diệt hai Thượng vị Tinh chủ, hai vị trí chủ tinh đã xuất hiện chỗ trống.

Hiện nay trận tranh đoạt đều đã tiến vào ác liệt, dẫn đến ánh mắt của vô số người.

Nhưng mà chiến tích nghịch thiên này của Khương chủ soái vừa ra, trong nháy mắt đã áp xuống nhiệt độ của việc tranh đoạt Tinh chủ, cưỡng hành cướp chủ đề chính.

Thiên Cung thành lập đến nay, đã giao chiến với Tà Tiên giới cùng với Tà Tiên khắp nơi nhiều năm như thế, còn chưa từng có thành quả chiến đấu huy hoàng như vậy.

Thiên Đế càng lợi hại hơn.

Vấn đề là một khi Thiên Đế ra trận, Tà Tiên sớm đã ẩn nấp không thấy tăm hơi rồi.

“Chuyện này cũng quá không thể tin được!”

“Mới mấy ngày, hắn đã lập nên chiến tích huy hoàng như thế, quả thực là chiến thần nhập hồn mà!”

“Lúc trước rất nhiều người còn không phục đấy.”

Khi Khương Thành đi đến Thiên Lạc Quân nhậm chức chủ soái, rất nhiều Tiên quan của Thiên Cung cũng không coi trọng.

Cảm thấy lý lịch của hắn xa xa không đủ, vị trí chủ soái quá mức to lớn, hắn căn bản không quản thúc được.

Hiện tại, bọn họ chỉ cảm thấy ý nghĩ ấy quả thực là thừa thãi.

“Căn bản không thể lấy lẽ thường đánh giá Khương Ẩn Hoàng.”

“Đúng vậy, lúc ở đại hội thông thần, chúng ta đã nên nhìn ra rồi.”

“Bốn trận thi đấu khi đó, mỗi một trận hắn đều tạo ra kì tích.”

“Việc hắn trở thành chủ soái, đó là vận may của Thiên quân, cũng là chuyện may mắn của Thiên Cung.”

Những nghị luận này, Thiên Đế, Tu Đế và Nguyên Đế ở trong Tử Tiêu điện tự nhiên có thể nghe được.

“Không ngờ rằng, hắn lại dùng cách này để chinh phục Thiên Lạc Quân.”

Tâm trạng của Thiên Đế có hơi phức tạp.

“Dựa theo báo cáo chiến đấu truyền trở về, thực lực của tên này đã càng mạnh hơn khi ở đại hội thông thần nữa.”

Đối mặt với sự bắn phá của đạo trận bát giai, cưỡng hành tiêu diệt hai tên Đạo Thánh và trăm hai mươi ngàn Tà Tiên, loại chuyện này Quân Vương và Ảnh Vương không làm được, Vân Đình Đạo Thánh cũng không làm được.

Chỉ dựa vào điều này, Khương Thành đã vượt qua ba mươi hai vị chủ soái Thiên quân khác.

Loại người này, căn bản không cần lý lịch căn cơ mối quan hệ sâu rộng gì, cũng không cần quyền mưu gì.

Sau khi thực lực vượt qua giới hạn nhất định, những thứ khác đều là mây trôi.

Cái gọi là không xứng trước đó, sớm đã trở thành trò cười.

Tu Đế tức giận không cam lòng cắn răng.

“Tên này không sống được bao lâu!”

“Ngoại trừ Tà Tiên, bên đó vẫn còn tông môn của Đạo Tuyệt Chi Địa, còn có Thái Thuỷ Trọc Ma.”

“Con sâu làm rầu nồi canh này hiện tại như mặt trời ban trưa, nhưng rất nhanh sẽ hết thịnh mà suy tàn!”

Nguyên Đế ở một bên không ngừng nhíu mày.

“Khương Thành tiêu diệt Tà Tiên, bất luận thế nào cũng có công với Thiên Cung chúng ta.”

“Ta thấy không bằng bỏ xuống thành kiến, coi hắn thành người của mình là được rồi.”

Khi đại hội thông thần lần trước kết thúc, thái độ của hắn đối với Khương Thành đã có chuyển biến rất lớn.

Hiện tại càng tin chắc điều này.

Nếu như không coi Khương Thành là kẻ địch, vậy sự tồn tại của hắn quả thực chính là phúc của Thiên Cung.

“Tên này cực kì yêu nghiệt, hơn nữa số mệnh quỷ dị, toàn thân đều là khí tức thần bí. Trở thành bằng hữu với người như vậy phải tốt hơn trở thành kẻ địch nhiều…”

“Đủ rồi!”

Tu Đế lạnh lùng ngắt lời hắn.

“Hắn không có thiên tâm!”

“Hắn là kẻ địch của Thiên Đạo!”

“Thiên Đạo cũng đều muốn chúng ta giết hắn, sao ngươi có thể làm phản ý chỉ của Thiên Đạo?”

Lời này của hắn vừa ra, Nguyên Đế chỉ có thể thở dài dằng dặc.

Mà Không Đế ở một bên lại là im lặng không nói.

Mấy ngày sau, một phần lệnh khen ngợi đến từ Thiên Cung đã truyền đạt đến Hoá Tiên phủ.

Khen ngợi Khương Thành cùng với "toàn thể tướng sĩ" của quân đoàn thứ tám, khuyền khích bọn họ từ nay về sau lại lập công mới nữa.

"Cũng chỉ là mấy câu biểu dương miệng, không có chút phần thưởng mang tính thực chất nào."

Thành ca vừa ném lệnh khen ngợi cho Mông Thuần Xích Linh, vừa không chút cố kị gì châm biếm.

"Tử Tiêu điện này cũng quá keo kiệt rồi."

"Không có chút bố cục nào mà."

Mông Thuần Xích Linh không dám phụ hoạ chủ đề này.

Nghĩ thầm ngươi kiềm chế một chút đi, vậy mà dám nói xấu sau lưng Thiên Đế, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hai người bọn họ ngược lại là vô cùng trân quý lệnh khen ngợi này.

Bởi vì thật ra khen ngợi đến từ Tử Tiêu điện vô cùng hiếm thấy.

Lần sau khi Tiên quan kiểm tra đánh giá, thứ đồ này chính là vốn liếng quan trọng của hai người bọn họ, đồng tiền mạnh tuyệt đối.

Quân đoàn thứ ba và thứ tư tinh nhuệ nhất của Thiên Lạc Quân đã chinh chiến ở tiền tuyến nhiều năm như vậy, cũng chỉ từng có được khen ngợi đến từ Chiến Thiên Tư.

Quy cách vẫn không cao bằng lần này.

Mà quân đoàn thứ tám chỉ là đi theo Khương Thành ra ngoài du ngoạn hai vòng mà thôi…

Ngay vào khi ba người tán gẫu, bên ngoài truyền đến thông báo.

"Đệ nhất Tiên tướng Hoàn Thường cầu kiến!"

"Hoàn Thường?"

Sắc mặt của Mông Thuần và Xích Linh chợt thay đổi, mơ hồ cảm thấy có hơi không ổn.

“Sao hắn lại đến đây?”

Khương Thành ngược lại không nghĩ nhiều.

Với tư cách là Tiên tướng dưới trướng mình, đến gặp mình không phải là rất bình thường sao.

Hắn nhớ mang máng lần trước n Bình đã từng giới thiệu qua, Hoàn Thường này là một tên dã tâm nhỉ?

“Đế hắn vào.”

Chẳng mấy chốc, Hoàn Thường một thân trọng giáp xuất hiện ở chính giữa Điện môn.

Đằng sau còn có tên mưu sĩ trung niên kia và hai tên thống lĩnh.

Vượt ra khỏi dự đoán của đám người Khương Thành, vị chủ tướng của quân đoàn thứ nhất và quân đoàn thứ hai này vào cửa đã cúi thân hình cao lớn xuống.

Chương 1519: Thiên Lạc Quân khiêm nhường hữu ái

“Tham kiến Khương chủ soái!”

Vừa mới vào, Hoàn Thường đã chính thức hành lễ.

“Mạt tướng là đệ nhất Tiên tướng Hoàn Thường thuộc Thiên Lạc Quân, hiện đang chấp chưởng quân đoàn thứ nhất và quân đoàn thứ hai.”

Khương Thành khẽ gật đầu.

“Ta biết ngươi.”

Lòng Hoàn Thường giật thót.

Quả nhiên, hắn đã để mắt đến mình từ lâu.

May mà mình phản ứng kịp thời.

Hắn vội vàng nặn ra vẻ tươi cười: “Khương chủ soái đến nhậm chức, đáng lẽ ta phải nghênh tiếp từ trước.”

“Nhưng dạo này quân vụ bề bộn quá mức, ta quá bận rộn, không thể thoát thân, mong được thứ tội.”

Ngươi hỗ trợ ta xử lý nhiều quân vụ như vậy, ta cảm ơn ngươi không kịp, sao lại trách tội ngươi?

Thành ca tự nhủ trong lòng.

Hắn khoát tay, cười mà nói: “Không sao, điều này dễ hiểu mà.”

Lúc này Hoàn Thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lập tức lấy ra ấn soái của Thiên Lạc Quân.

“Còn đây là Ấn giám của chủ soái, trước khi đi Túc Vương tạm thời phó thác cho ta, để ta chấp chưởng.”

“Nay Khương chủ soái đã đến nhậm chức, bây giờ ấn đương nhiên sẽ về tay chủ nhân.”

Dứt lời, hai tay hắn nâng ấn soái, cung kính dâng lên Khương Thành.

Thấy cảnh này, Mông Thuần, Xích Linh và n Bình vừa kinh ngạc, vừa vui mừng.

Cứ ngỡ rằng trong Thiên Lạc Quân cái gai khó hàng phục nhất sẽ là Hoàn Thường.

Xét cho cùng thì người này có thực lực mạnh, giàu mưu trí, nhiều thủ đoạn, ba chủ soái trước cũng cố lắm mới miễn cưỡng đạt thành cục diện đôi bên ngang sức.

Không ngờ hắn lại bằng lòng chủ động giao ấn soái.

Chủ động trả lại và bị ép trả về có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Đưa trước nghĩa là từ bỏ không tranh giành quyền lực, chủ động thần phục.

Trên thực tế, Hòan Thường vốn không muốn khuất phục trước người khác, hắn cũng bất đắc dĩ lắm.

Thực lực của Khương Thành mạnh quá, làm hắn bị dọa sợ.

Vả lại chiến tích hai trận ấy nghe mà rợn cả người.

Hắn biết, dù mình ở trong Thiên Lạc Quân nhiều năm nhưng uy danh không thể vượt qua Khương Thành.

Chiến công của hai trận ấy thực sự cao ngất trời.

Trong quân đội, chiến công là thứ vững vàng nhất.

Đối mặt với một vị chủ soái như vậy, một số Tiên nhân thuộc hai quân đoàn dưới trướng hắn cũng theo bản năng sinh lòng bội phục.

Hắn không còn sức cạnh tranh nữa rồi, đã không tranh nỗi với Khương Thành thì chi bằng thức thời sớm một chút.

Thành ca vừa nhận ấn soái, vừa cười nói: "Thật ra không cần khách khí như thế."

"Nên thế, nên thế, đây là điều đương nhiên."

Sau đó Hoàn Thường khẽ chạm vào mặt nhẫn, một lượng hồ sơ lớn tuôn ra, chồng chất như núi, trôi lơ lửng giữa không trung.

"Ngươi mới là chủ soái thực sự, về sau công việc lớn nhỏ của Thiên Lạc Quân đều được quyết định bởi ngươi."

"Đây là một ít quân vụ chủ chốt, nếu cần ta hợp tác thì ngươi cứ nói…"

Nhìn đống hồ sơ chất chồng trước mặt, đầu Khương Thành lập tức phình to.

Lão huynh, ngươi đang trêu đùa ta sao?

Đây mới chỉ là một phần chủ chốt?

Nghĩa là còn rất nhiều hồ sơ vẫn chưa được lấy ra?

Ca không đắc tội ngươi mà, cần gì làm khó ta thế?

Hắn lập tức lấy ấn soái mới nhận chưa ấm tay dúi lại trở lại.

"Được rồi được rồi."

"Những thứ quân vụ này tuỳ ngươi xử lý, ngươi giữ ấn soái tiếp tục quản lý là được."

Ơ?

Mông Thuần và Xích Linh sốt ruột.

Đại lão, ngươi làm gì vậy?

Khó khăn lắm cái tên giàu dã tâm này mới chịu trả lại binh quyền, sao ngươi lại đùn đẩy về như thế.

n Bình càng không nhịn nổi mà khuyên Thành ca thu hồi mệnh lệnh mới đưa ra.

“Khương chủ soái, việc này không ổn đâu.”

“Chủ soái ở Hoá Tiên Phủ, có lẽ nào lại trao ấn soái cho người khác chấp chưởng không?

Khương Thành giơ tay.

“Không cần, ngày trước Tiên tướng Hoàn Thường làm rất tốt rồi, ta rất hài lòng.”

Nói xong, hắn lại giúi ấn soái về phía đối diện.

Dáng vẻ kia, như thể đang cầm củ khoai nóng bỏng tay.

Hoàn Thường hơi khó xử.

Chuyện gì thế này?

Tại sao lại trả cho ta?

Ngay sau đó, hắn lập tức cảm nhận được ánh mắt sốt sắng và ám chỉ từ những mưu sĩ bên cạnh.

Hắn tức thì ngộ ra!

Không ổn, đang định thăm dò lòng trung thành của ta đây mà!

Giống như các vương triều trần thế, trước khi lâm chung, hoàng đế sẽ lấy cớ là thái tử còn nhỏ mà giả vờ muốn truyền hoàng vị cho vương gia gì đó…

Lúc ấy, nếu vương gia kia dám đồng ý thật thì tức là hắn thật sự có dã tâm.

Một khắc sau, hắn sẽ bị lôi ra xử tử.

Nghĩ đến đây, hắn nào dám nhận lại.

Vội vàng lắc đầu xua tay.

“Không không không, ấn soái này ta không dám nhận, nó thuộc về ngươi, Khương chủ soái!”

Chớ thăm dò ta!

Đừng hòng lừa ta!

Lão tử không mắc mưu đâu!

Thành ca nhướn mày: “Ta đưa ngươi, ngươi nhận là được. Trước đây ngươi làm gì thì hôm nay cứ như thế.”

Ngươi không phải là kẻ ôm dã tâm sao?

Khiêm nhường thế này, không hợp với con người ngươi chút nào?

Hoàn Thường tiếp tục xua tay: “Chuyện này không hợp quy củ, ta tuyệt đối không thể nhận.”

Một mưu sĩ trung niên cười phụ họa theo.

“Đúng vậy, đúng vậy, quân vụ của Thiên Lạc Quân từ xưa đến nay đều do chủ soái cân nhắc quyết định, đệ nhất Tiên tướng không dám vượt mặt làm thay.”

“Khương chủ soái đừng đùa nữa.”

“Bọn ta chưa từng nghĩ đến việc làm thay ngươi, đó là đại bất kính…”

Thành ca cũng sốt ruột.

Không phải lúc trước các ngươi xử lý mấy chuyện này rất tốt sao, sao cứ nằng nặc gán cho ta?

Định hại ta à?

“Ta không ngại, các ngươi thay ta xử lý quân vụ, ta vô cùng hài lòng, cực kì yên tâm.”

Ngươi đang lừa quỷ đấy à, Hoàn Thường nghĩ bụng.

Trên đời này có ai không mê quyền lực?

Hắn hoàn toàn không tin Thành ca thật lòng uỷ quyền, chỉ nghĩ hắn đang thử lòng mình.

Thậm chí có khi hắn đang nổi sát ý với mình, cố tình gán cho mình cái tội cưỡng đoạt ấn soái.

Cho nên hắn nằng nặc từ chối.

Mà Thành ca sống chết nhét ấn soái vào tay hắn.

Hai người cứ thế ngươi đẩy đi, ta đẩy về.

Cảnh tượng này làm Mông Thuần và Xích Linh trố mắt mà nhìn.

Hai ngươi bày đặt chơi trò mỹ đức truyền thống à?

Ai không biết còn tưởng Thiên Lạc Quân xưa nay luôn thân tình, nhường nhịn lẫn nhau, vui vẻ thuận hoà.

Cuối cùng Thành ca không nhịn nổi nữa.

Sầm mặt xuống, giả vờ tức giận.

“Tiên tướng Hoàn Thường, ta lệnh cho ngươi tạm thời thay ta trông giữ ấn soái, thay ta xử lý tất cả sự vụ của Thiên Lạc Quân.

“Đây là mệnh lệnh từ chủ soái, chẳng lẽ ngươi muốn kháng lệnh hay sao?”

Hoàn Thường nhủ thầm, ngươi thăm dò cũng có mức độ thôi.

Trông ta trung thành nhưu này, ngươi còn muốn diễn?

Hắn sắp chịu hết nổi rồi.

Hắn cũng nghiêm mặt, bi phẫn nói: “Khương chủ soái, tại sao ngươi nhất định phải đẩy ta vào tội bất trung bất nghĩa?”

“Vị trí chủ soái là của ngươi, ta hoàn toàn không có ý kiến.

“Ấn soái của ngươi, ta chưa từng muốn chiếm, trời đất trăng sao chứng giám.”

“Xin ngươi đừng xúc phạm lòng trung thành của ta!”

Lời hắn nói như chém đinh chặt sắt, nói năng đầy khí phách.

Làm n Bình đứng một bên cũng thấy vui vẻ.

Nếu không phải lão phu đã theo ba đời chủ soái, không thấy vẻ mặt lồ lộ dã tâm của ngươi thì có khi sẽ không tin ngươi có ý xấu.

Thành ca sắp bị đánh bại.

“Ta chưa nói ngươi bất trung bất nghĩa, ta đã thấy lòng trung nghĩa của ngươi, được chưa?”

“Ngươi tiếp ấn soái, nhận cả những thứ quan vụ này, ta không trách ngươi.”

Hắn thực sự không cần ấn soái.

Dù sao Thiên Cung đã sắc phong hắn làm chủ soái, mặt mũi vẫn còn đây là được.

Nếu muốn làm gì đó trong Thiên Lạc Quân, với thực lực của hắn, chỉ cần chường mặt ra là xong.

Chương 1520: Đừng làm khó người khác

Khương Thành đã nói đến nước này, Hoàn Thường cũng hơi bối rối.

Chẳng lẽ hắn muốn ủy quyền thật?

Lão huynh này hơi kích động, nhưng cũng thấy khó tin.

“Ngươi thực sự muốn ta tiếp tục giữ ấn soái, chấp chưởng công việc trong Thiên Lạc Quân?”

Thành ca vui vẻ gật đầu.

“Đương nhiên.”

“Nhưng, nhỡ đâu ngươi đổi ý, dùng chuyện này để xử ta tội soán quyền…”

Chưa đợi hắn nói hết, Thành ca ngay lập tức lấy ra một cái tiên khí Lưu ảnh.

Nhìn về Tiên khí ghi hình một đoạn.

Đại ý là sẽ để mặc Hoàn Thường, ấn soái và quân vụ do chính mình giao cho hắn, tuyệt đối không đổi ý.

Sau đó gọi đám n Bình, Mông Thuần, Xích Linh, Hoàn Thường chụm vào thành nhóm xuất hiện trước “ống kính”, cùng làm chứng.

Ghi xong rồi mới đưa cho Hoàn Thường.

“Đây, ngươi yên tâm chưa?”

Hiện giờ Hoàn Thường chỉ muốn nói hai chữ - Được rồi.

Hắn đã cảm thấy vững lòng.

Ngoài ra, vẫn còn một thắc mắc rất khó lý giải.

Lúc trước hắn muốn tranh quyền, luôn coi Khương Thành là kẻ thù.

Bây giờ đối phương lại trao quyền lực cho hắn, làm hắn cảm thấy thật khó tin.

Chẳng lẽ thật sự có người không ham mê quyền lực?

Kỳ lạ quá đi mất?

Hắn vốn bị thực lực và chiến công của Khương Thành làm khiếp vía, không thể không khuất phục làm kẻ dưới.

Hiện tại quả thật tin phục rồi.

Có một vị chủ soái biết đánh đấm, vừa không tranh giành quyền lực với mình, lại thực sự cho mình cơ hội phát huy năng lực, còn đòi hỏi gì nữa?

“Khương chủ soái, mạt tướng… Quyết không phụ sự tin tưởng của ngươi.”

Hắn lại cúi đầu, trầm giọng tỏ thái độ.

Khương Thành cười ha hả.

“Tốt lắm, ta rất coi trọng ngươi!”

Hắn cũng rất phấn khởi.

Trước đây không đi gặp Hoàn Thường, ngoài việc lười đi, phần vì lo sẽ phá hỏng hoà khí, rồi còn một đống việc chờ mình.

Bây giờ đối phương chính thức nhận lời, coi như vơi đi một nỗi lo.

Sau khi Hoàn Thường tươi cười rời đi, n Bình cũng gặp lại Giản Sanh.

“Hoàn Thường chủ động quy thuận rồi.”

n Bình nở nụ cười chế nhạo.

“Sao nào, vẫn nghĩ Khương chủ soái vô dụng hả?”

Làm phụ tá trửng dưới trướng chủ soái, từ trước đến nay Giản Sanh luôn tự tin với đầu óc và mắt nhìn của mình.

Nhưng lần này ra kết quả trật lất.

Chỉ e hắn không thể không thừa nhận.

“Ta đã đánh giá sai thực lực của hắn.”

Hắn đành vớt vát thể diện.

“Vậy là tại bản thân hắn cố ý giấu giếm từ đầu, không thể trách ta đoán sai.”

n Bình cực kỳ thích thú, cười bảo: “Vậy bây giờ ngươi có đồng ý dốc sức cho hắn không?”

Giản Sanh chắp tay sau lưng, thản nhiên đáp: “Hiện tại hắn cũng xem như xứng với sự hỗ trợ hết mình của ta.”

“Thế thì tốt quá.”

n Bình hiểu rõ tài năng của Giản Sanh.

Một khi Khương chủ soái thu phục được hắn thì cũng như hổ mọc thêm cánh.

Thử nghĩ đi, một người có sức chiến đấu mạnh mẽ, một người đầu óc khôn khéo, tổ hợp này kết hợp với nhau sẽ mang lại hiệu quả rất cao.

“Ta dẫn ngươi đi gặp hắn luôn.”

Nhưng Giản Sanh không nhúc nhích.

Hắn chắp tay như cũ, ung dung nhìn trời.

“Để hắn tự qua, ta muốn xem lòng thành của hắn.”

n Bình dở khóc dở cười.

Nhưng nghĩ lại thì kiểu quân sư hàng đầu này cũng khá kiêu ngạo.

Để thu nhận người tài giỏi thế này, đi mời ba lần cũng chẳng thiệt.

Cho nên hắn vội vàng chạy đi tìm Khương Thành.

“Khương chủ soái, tin vui, tin cực vui đây.”

Khương Thành sửng sốt, mừng rỡ mà xoay người.

“Sao, có quân địch tấn công à?”

n Bình suýt nghẹn họng.

Quân địch tấn công và tin vui có liên quan gì đến nhau?

“Có một người thông minh tuyệt đỉnh sẽ trở thành phụ tá đắc lực cho ngươi.”

“Thông minh tuyệt đỉnh?”

Thành ca nhướn mày, không hiểu sao lại nghĩ tới quân sư Cung Tình.

n Bình gật đầu chắc nịch.

“Người này tên là Giản Sanh, tài năng kinh thiên động địa, có thể hô mưa gọi gió!”

“Hiện đang là thủ tịch phụ tá của Soái Phủ, thật ra ngươi đã tìm gặp hắn, nhưng chưa có ấn tượng mà thôi.”

Thành ca nghe đến đó, hơi muốn kháng cự.

Hắn muốn làm màu, không cần ai thông minh hỗ trợ đâu!

Năm ấy Cung Tình cũng từng lật tay làm mây, trở tay làm mưa, tâm tư sâu hơn biển.

Bất kể là tình cảnh khó khăn thế nào, nàng cũng có thể tìm ra cách giải quyết rất ảo diệu, giống như một con quái vật vậy.

Thành ra nhiều lần suýt nữa giành mất danh tiếng của Khương Thành, khiến hắn sứt đầu mẻ trán.

“Khụ, người này là nam hay nữ?”

Nếu là mỹ nữ tuyệt trần thì có thể cân nhắc dẫn theo bên người hay không, làm bình hoa di động cho đẹp cũng được.

n Bình không hiểu lắm, là nam hay nữ quan trọng lắm à?

Nhưng Khương chủ soái đã hỏi thì chắc chắn là hắn có thâm ý.

“Người đó là nam…”

“Ồ, vậy thì thôi.” Thành ca dứt khoát ngắt lời hắn.

“Ơ?”

n Bình trở tay không kịp.

“Tại sao?”

Hắn cứ tưởng Khương Thành sẽ như nhặt được vật báu.

Sao lại có phản ứng kiểu không hứng thú vậy nhỉ?

Một nhân vật trâu bò ở ngay trước mặt mà ngươi không định chiêu mộ hay sao?

“Không vì sao cả.”

“Giản Sanh này thực sự vô cùng có tài, làm phụ tá thủ tịch của Soái Phủ, ba vị chủ soái tiền nhiệm nhờ hắn giúp sức nên mới nhanh chóng ổn định được cục diện.”

Suy cho cùng, n Bình vẫn hy vọng Khương chủ soái nhận được nhiều sự trợ giúp hơn, hết nước hết cái mà khen ngợi.

“Hắn không chỉ mạnh về bày mưu tính kế mà còn âm hiểm bày binh bố trận, ngươi đừng thấy mỗi vị trí của hắn, trên thực tế…”

“Được, được rồi.”

Thành ca nhủ thầm, ngươi càng khen hắn giỏi giang thì ta càng không muốn, đỡ bị cướp danh tiếng như Cung quân sư năm xưa.

“Người này thông minh đến mấy thì ta cũng không cần.”

Hắn giang tay ra.

“Ta không cần chơi mấy trò bày mưu tính kế, Hoàn Thường cũng đã quy thuận ta. Ta càng chẳng cần bày binh bố trận, không phải trước đây cứ đánh là thắng sao?”

n Bình rất muốn phản bác.

Nhưng hắn nhận ra không phản bác nổi.

Bởi vì Khương Thành nói cực đúng sự thật.

“Nhưng nếu có thêm một nhân tài, suy cho cùng chẳng xấu ở đâu.”

Khương Thành lại lắc đầu.

“Thôi đi vậy, ngươi thấy hắn thân là phụ tá thủ tịch của Soái Phủ, ban đầu không ra mặt. Lần này ngươi đề cử hắn, chính hắn cũng không tới đây.”

“Điều này cho thấy gì?”

Không chờ n Bình phân bua, ca đây tự hỏi tự đáp luôn.

“Rõ là người ta có ẩn ý nhưng khó nói ra, việc gì phải làm khó người khác?”

“Cho hắn không gian riêng, để hắn làm chuyện mình thích chứ?”

“Dưa xanh hái không ngọt, ép buộc người ta ở cạnh mình có phải là độc đoán không?”

Nói xong, hắn phất tay áo, lập tức bay ra khỏi Soái Phủ, đến yến hội của Mông Thuần.

Bỏ lại n Bình thẫn thờ trong gió.

Mà ở bên kia Giản Sanh vẫn làm đủ các loại phong thái của cao nhân, đợi Khương Thành đến tận cửa mời mình.

Nhưng đợi nữa đợi mãi, sốt ruột không chờ nổi nữa.

Cuối cùng nhịn không nổi nữa, hắn chạy đi tìm n Bình.

"Vì sao hắn chưa tới gặp ta?"

"Chẳng lẽ ngươi không nói với hắn?"

n Bình nhìn hắn với vẻ rối rắm, nhất thời không biết hé răng thế nào.

Một lúc lúc sau mới cười khổ…

"Ta cũng nói rồi, chỉ có điều…"

Giản Sanh quả là người thông minh.

n Bình vừa bắt đầu, hắn đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Được lắm, nếu hắn không thích thì ta cũng không cần lãng phí thời gian ở đây.

"Nơi này không giữ người thì sẽ có chỗ khác lưu."

Dứt lời, không đợi n Bình níu kéo, hắn biến mất tại chỗ ngay tắp lự.

Chương 1521: Chủ động xin chiến

Khương Thành cũng không biết phụ tá trưởng dưới trướng của bản thân vì nguyên nhân không giải thích được như vậy, đã rời khỏi Soái phủ.

Chỉ có thể nói rằng những người như Giản Sanh quả thật là đầy kiêu ngạo.

Sau khi rời khỏi Soái phủ, tâm trạng của hắn vẫn khó ổn định như trước.

Ta sẵn sàng phụ tá cho ngươi, thế mà ngươi còn không xem trọng?

Dựa vào cái gì?

Đó là một sự sỉ nhục đối với ta!

Được rồi!

Nếu ngươi đã không biết phân biệt tốt xấu, vậy thì ta sẽ khiến cho ngươi phải hối hận!

Hắn suy nghĩ trong lúc đang bay giữa không trung, thế mà sau đó lại bất ngờ bay về phía Lăng Hầu.

Một lúc sau, Lăng Hầu đang vui vẻ uống rượu trong trang viên xa hoa nhanh chóng nghênh đón.

“Trời ơi, vốn dĩ ta còn không tin.”

Cháu trai của Thiên Đế bước nhanh đến chào hỏi.

“Không ngờ rằng thật sự là Giản Sanh tiên sinh!”

“Tiên sinh đồng ý đến nơi này nương tựa ta, thật sự là may mắn của ta, xin mời xin mời!”

Lăng Hầu cũng không phải làm bộ làm tịch.

Giản Sanh đã nổi tiếng ở bên ngoài từ lâu, trước kia hắn cũng đã từng giao tiếp.

Trước kia, lúc chơi cờ với ba chủ soái trước, người này với tư cách là phụ tá trưởng của Soái phủ, đã gây ra không ít rắc rối cho hắn.

Làm hắn sứt đầu mẻ trán, có một lần còn muốn nhanh chóng giết hắn.

Lúc này lại nghe nói người này muốn đến nương tựa vào mình, đương nhiên là vui mừng khôn xiết.

“Ừm.”

Sắc mặt của Giản Sanh vẫn không thay đổi, chỉ khẽ gật đầu.

Còn Lăng Hầu, cuối cùng hắn cũng hiểu được cái gì gọi là tri ngộ chi ân.

Đây mới chỉ là đãi ngộ mà thôi!

Lúc trước Khương Thành hoàn toàn là có mắt như mù.

Cả hai nhanh chóng đi vào sảnh trong, bàn bạc âm mưu.

Vài ngày sau, Soái phủ của Khương Thành lại đón thêm những vị khách mới.

“Tham kiến Khương chủ soái!”

“Tất cả bọn ta đều là tiên tướng của Thiên Lạc Quân, ta là tiên tướng thứ tư Lăng Hầu…”

Nhưng nhìn thấy bảy nhị thế tổ bao gồm cả Lăng Hầu, đột nhiên tất cả đều xuất hiện trước mặt hắn.

Đối với bảy người này, đánh giá ban đầu của n Bình là nhị thế tổ kiêu ngạo xảo trá, việc đánh trận đừng trông cậy vào, ngược lại rất giỏi trong việc gây cản trở.

Vốn dĩ Thành ca lười nói chuyện với bọn họ.

Hiện tại nhìn thấy đột nhiên bọn họ lại đến đây, còn tưởng rằng muốn làm khó mình.

Không ngờ rằng thế mà Lăng Hầu lại nặn ra một nụ cười tươi như vậy.

“Khương chủ soái đến Thiên Lạc Quân để nhậm chức, hôm nay bọn ta chính thức đến bái kiến.”

Thành ca sửng sốt, sau đó thản nhiên nói: “Thế nào, các ngươi cũng đến thể hiện lòng trung thành với ta?”

Gân xanh trên trán Lăng Hầu nổi lên, giọng nói vang lên từ kẽ răng.

“Khương chủ soái thật biết nói đùa, vốn dĩ bọn ta là thuộc hạ của ngươi, đương nhiên là trung thành rồi.”

Lời này hắn thật sự rất cứng rắn mới có thể nói ra.

Vốn dĩ tên này đã thấy Khương Thành không vừa mắt.

Dưới sự âm thầm bày mưu tính kế của Tu Đế, hắn còn muốn đẩy Thành ca vào chỗ chết hơn.

Đương nhiên ban đầu không thể chủ động chạy đến bái kiến.

Tất cả đều là do Giản Sanh dạy.

Giản Sanh nhìn ra hai lần đại chiến trước đều là do bảy tên ăn chơi trác táng này giở trò sau lưng, biết rằng bọn họ vẫn luôn muốn mưu hại Khương Thành.

Cho nên đề nghị bọn họ thay đổi phương pháp, tốt hơn hết là nên giả vờ nương tựa Khương Thành, giả vờ làm người của hắn, để hắn buông lỏng phòng bị.

Sau đó lại đưa hắn vào một cái bẫy lớn hơn.

Thành ca không biết âm mưu này của bọn họ, nếu như hắn biết, chắc chắn hắn sẽ rất hứng thú.

Lúc này, hắn không có hứng thú.

Hắn chẳng có hứng thú gì với bảy người này.

Hoàn Thường có thể giúp hắn xử lý quân vụ, Mông Thuần và Xích Linh nói chuyện rất dễ nghe.

Còn 7 người này thì sao?

Bọn họ có thể làm gì?

Là bảy tên vô dụng mà!

Hắn vẫn ngồi trên chiếc ghế lớn ở trung tâm, thản nhiên hỏi: "Các ngươi cố ý đến thể hiện lòng trung thành với ta, là vì quá sùng bái bổn soái sao?"

Lăng Hầu và sáu người khác suýt nữa tức giận đến mất kiểm soát.

Bọn ta sùng bái ngươi?

Ngươi thì là thứ gì chứ?

Nhưng vì muốn lấy được sự bổ nhiệm của Khương chủ soái, bảy người chỉ có thể nặn ra nụ cười, hư tình giả ý.

"Đúng vậy, hai trận chiến trước Khương chủ soái đều giành được thắng lợi, bọn ta cũng rất khao khát điều đó."

"Chỉ một hành động của Khương chủ soái đã có thể tiêu diệt được đám Tà Tiên ở phía đối diện, thật sự là xưa nay chưa từng có đó!"

Thành ca thầm nghĩ không nhìn ra được bất kỳ chân thành nào trong biểu cảm của các ngươi.

Tâng bốc như vậy là thiếu chuyên nghiệp, muốn ta dùng các ngươi thế nào?

“Được rồi được rồi, nếu không có chuyện gì khác, các ngươi có thể lui xuống.”

Hắn vẫy tay như đuổi ruồi.

Sắc mặt của Lăng Hầu như thở không thông, nhìn Khương Thành, hắn cảm nhận được sự xem thường thật sự.

Ngoại trừ Thiên Đế, thật sự là không có ai dám dùng thái độ này để đối xử với hắn.

Điều này khiến cho sát khí trong lòng hắn trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

“Lần này bọn ta tới đây, là để xin chiến.”

“Ồ?”

Không riêng gì Thành ca, ngay cả Mông Thuần và Xích Linh cũng ngạc nhiên.

Từ khi gia nhập Thiên Lạc Quân cho đến nay, bảy người này chưa từng ra ngoài chiến đấu.

Thế mà lần này lại chủ động xin chiến?

Lẽ nào Thiên Đạo đảo ngược hỗn loạn sao?

“Xin chiến? Ngươi muốn chiến đấu với ai?”

“Khương thủ tọa đã tiêu diệt đám Tà Tiên ở phía đối diện, nhưng vẫn còn có một số môn phái và tộc quần lén lút chạy ra từ Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Không bằng tiêu diệt trong một lần, lập được công lao lớn hơn!”

Thành ca nhướng mày.

“Theo ta được biết, mấy môn phái và tộc quần đó, cũng không chủ động xâm phạm Hoá Tiên phủ.”

Phong cách của bọn họ và Tà Tiên không giống nhau.

Lăng Hầu lập tức lắc đầu phản bác.

“Lời này của Khương chủ soái sai rồi, toàn bộ Nguyên Tiên Giới đều là địa bàn của Thiên Cung ta. Vốn dĩ nên dùng những phương pháp lôi đình để làm khuất phục và tiêu diệt những môn phái và tộc quần không tuân theo giáo hóa này!”

Hắn không tiếc công sức xúi giục đến như vậy, là hy vọng có thể đi theo Khương Thành chinh chiến mấy môn phái và tộc quần đó.

Vào lúc trận đại chiến của Khương Thành đang xảy ra sôi nổi, chính mình âm thầm dẫn trọc ma ở gần đó đến.

Thái Thuỷ Trọc Ma vô cùng đáng sợ, những phương pháp thông thường rất khó đạt được hiệu quả.

Dưới sự tấn công từ trong và ngoài, chắc chắn Khương Thành sẽ chết không thể nghi ngờ.

Thậm chí những môn phái và tộc quần của Đạo Tuyệt Chi Địa cũng sẽ bị chôn vùi cùng với hắn.

Đến lúc đó, bản thân mình sẽ toàn thân trở ra, nhân tiện nhận hết công lao tiêu diệt tộc quần, môn phái và trọc ma.

Quả thật là hoàn mỹ!

“Hơn nữa, Thái Thuỷ Trọc Ma ở tiền tuyến là do Thiên Lạc Quân ta tiêu diệt, địa giới là do chúng ta mở ra.”

Hắn lớn tiếng quát: “Bọn chúng dựa vào cái gì mà chiếm cứ những địa giới đó?”

“Không tiêu diệt bọn chúng, không đủ để bảo vệ Hoá Tiên phủ, cũng không thể giải thích với Thiên Cung!”

Thành ca gật đầu.

“Nếu ngươi đã căm ghét bọn chúng như vậy, vậy thì bảy người các ngươi xuất chinh đi, ta phê chuẩn.”

Nói xong hắn phất tay.

Lăng Hầu trợn tròn mắt.

Điều này không khớp với kịch bản!

Bọn ta đề nghị xuất chinh, lẽ nào ngươi không có ý định đi với bọn ta sao?

Chỉ phái bảy người bọn ta đi?

Dựa theo phân tích bí mật của Giản Sanh, Khương Thành là người kiêu ngạo tự phụ, thích việc lớn hám công to mà, hắn không nên có phản ứng này mới đúng chứ?

Bảy người nhìn nhau, đương nhiên bọn họ không muốn xuất chinh, đó hoàn toàn là đi ra ngoài tìm chết mà.

Đột nhiên bầu không khí trở nên lúng túng.

“Thế nào, vừa rồi các ngươi còn xin chiến một cách hăng hái như vậy, sao hiện tại lại rút lui không làm nữa rồi?”

Mặt Thành ca chùng xuống.

“Lẽ nào các ngươi cố ý đến để tìm trò tiêu khiển, đùa giỡn bổn soái?”

Lăng Hầu nghiến răng, vì diễn kịch, chỉ có thể đè nén lửa giận, cười tươi.

“Ha ha, Khương chủ soái hiểu lầm rồi.”

“Là như vầy, hai trận chiến trước của ngươi uy danh lan xa, khiến người ta ngưỡng mộ!”

“Chỉ tiếc…”

Hắn chuyển đề tài, làm vẻ mặt tiếc nuối.

“Bọn ta không thể tận mắt nhìn thấy dáng vẻ oai hùng của ngươi.”

“Cho nên, ta hy vọng lần này có thể xuất chinh dưới sự dẫn dắt của ngươi.”

Chương 1522: Nguyên Thanh Tiên Dịch

Nếu là vì lý do khác, Thành ca cũng lười phản ứng với hắn.

Mặc dù hắn có thể tùy tiện lỗ mãng, hoàn toàn không cần động não, nhưng diễn xuất của Lăng Hầu quả thực không tốt.

Hắn liếc mắt cũng có thể nhìn ra được tên này không kìm được rắm tốt gì.

Nhưng nghĩ đến mấy nhị thế tổ này quả thật vẫn chưa chiêm ngưỡng dáng vẻ oai hùng của bản thân, hắn quyết định thỏa mãn bọn họ một lần.

“Những môn phái và tộc quần của Đạo Tuyệt Chi Địa thì bỏ đi, không thù không oán, ta lười động đến bọn họ.”

“Những Thái Thuỷ Trọc Ma ta vẫn chưa từng nhìn thấy, hơi hứng thú.”

“Nếu các ngươi đã tích cực hăng hái như vậy, vậy thì xuất chinh càng sớm càng tốt nhỉ.”

Đám người Lăng Hầu nghe vậy, khó nén vẻ mặt vui mừng.

“Ha ha, được!”

“Bọn ta đi chuẩn bị!”

Mặc dù điều này khác với kế hoạch đã tính trước, nhưng Khương Thành đồng ý cùng nhau xuất chinh, đó xem như là kết quả rất tốt rồi.

Sau khi bọn họ trở về, Hoàn Thường cũng nhận được tin tức rất nhanh.

Tên khi xưa có dã tâm này lập tức vội vàng chạy đến.

“Khương chủ soái, ngươi tuyệt đối không thể xuất chinh với đám người Lăng Hầu.”

“Đây chắc chắn là một âm mưu!”

Khương Thành nghe hắn nói thành khẩn như vậy, cũng hơi bất ngờ.

“Làm sao ngươi biết?”

Hoàn Thường trầm giọng nói: “Bởi vì người mang đám Tà Tiên tấn công Hoá Tiên phủ vào lần trước, là Lăng Hầu âm thầm liên lạc.”

“Hơn nữa ta còn nghe ngóng được, Giản Sanh đã đến nương tựa vào Lăng Hầu.”

“Hai người này gần đây thường xuyên âm mưu cùng nhau, vừa nhìn đã biết là muốn gây bất lợi cho ngươi lần nữa!”

Thành ca vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Thầm nghĩ ngươi thật đúng là không phải có năng lực bình thường, phỏng chừng Lăng Hầu đã bị ngươi thẩm thấu thành sàng rồi đúng không?

“Không sao, ta đã lập kế hoạch từ lâu rồi!”

Đương nhiên hắn không hề có kế hoạch gì.

Chẳng qua là dựa vào sức mạnh và hệ thống nên không sợ hãi mà thôi.

Nhưng Hoàn Thường nghe hắn nói như vậy, thế mà lại yên lòng.

Dù sao trong mắt hắn, Khương Thành là một người cao thâm khó lường.

Những thứ chính mình có thể nghĩ đến, chắc chắn hắn cũng có thể nghĩ đến.

“Lần xuất chinh này, muốn mạt tướng đi cùng không?”

Khương Thành xua tay.

“Không cần, Hoá Tiên phủ không thể không có người trấn thủ, ngươi ở lại giữ nhà là được rồi.”

Mà ở bên kia, Giản Sanh và Lăng Hầu cũng đang lên kế hoạch ráo riết.

“Hắn muốn tấn công trọc ma, đây là kết quả tốt hơn cho chúng ta!”

“Chỉ cần hắn chạm trán với trọc ma, chắc chắn hắn sẽ chết không thể nghi ngờ!”

Nghe được kết luận này của Giản Sanh, Lăng Hầu không thể hiểu nổi.

“Không phải chứ?”

“Trọc ma quả thật rất nguy hiểm, trọc khí cũng có ảnh hưởng tiêu cực rất lớn với mỗi tiên nhân, nhưng hắn sẽ không đến mức nhìn thấy trọc ma sẽ bị giết đúng chứ?”

Phải biết rằng, quân đoàn thứ ba và thứ tư do Hạng Lê và Mạnh Lâm chỉ huy ở tiền tuyến, vẫn luôn chiến đấu với trọc ma quanh năm.

Đại quân trăm ngàn người đó, có vài người chỉ là Tôn Giả mà thôi.

Những người đó còn có thể sống sót trong đó, huống chi là một siêu cấp cường giả như Khương Thành?

Giản Sanh nhếch khóe miệng, cười một nụ cười tự tin đã lập kế hoạch từ trước.

“Hai quân đoàn đó, sở dĩ có thể miễn cưỡng chịu được sự ăn mòn của trọc khí, chiến đấu trực tiếp với trọc ma, là vì cái gì?”

Lăng Hầu không cần suy nghĩ nói: “Đương nhiên là vì Nguyên Thanh Tiên Dịch.”

Thứ gọi là Nguyên Thanh Tiên Dịch, vừa không phải là đan dược cũng không phải là thiên tài địa bảo gì.

Mà là một loại ‘dược vật’ do Thiên Cung phát minh ra.

Điểm mạnh nhất của trọc ma, là trọc khí của nó chỗ nào cũng có thể xâm nhập vào, hơn nữa không thuộc về tiên lực cũng không thuộc về thánh lực.

Một khi vào trong cơ thể, sẽ tùy ý phá hư tất cả cơ sở vật chất trong cơ thể liên quan đến tu luyện.

Cơ bản là dính vào sẽ không cứu được.

Mà tác dụng của Nguyên Thanh Tiên Dịch, là chế tạo ra thanh khí, để ngăn cản sự xâm nhập của trọc khí.

Quá trình chế tạo ‘dược vật’ này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ.

Chỉ cần học được ‘Tiên Nguyên Hoá Hư Quyết’ của Thiên Cung, thì mọi tiên nhân đều có thể biến tiên lực của bản thân thành Nguyên Thanh Tiên Dịch

Quá trình này cũng không phức tạp, Tiên Nguyên Hoá Hư Quyết cũng không khó, hầu như tất cả các Thiên Quân ở biên cương đều được học.

Nhưng nếu như chưa từng học Tiên Nguyên Hoá Hư Quyết, vậy thì lại khác.

Nguyên Thanh Tiên Dịch được chia làm hai loại là uống và bôi.

Bình thường trước khi quân đoàn chiến đấu với trọc ma, bọn họ sẽ uống một bình trước, sau đó sẽ bôi một lớp khác lên hộ giáp đang mặc và bên ngoài cơ thể.

Bằng cách này, khi chiến đấu với trọc ma, sẽ ít bị trọc khí ảnh hưởng.

Mãi cho đến khi hiệu quả của thanh khí tan hết, cũng có thể sống sót ở khu vực có trọc khí dày đặc.

Bởi vì Nguyên Thanh Tiên Dịch không thể bảo quản trong thời gian dài, cho nên ở trong quân, Nguyên Thanh Tiên Dịch này đều là do tự mình chuẩn bị cho mình vào đêm trước của trận chiến.

“Chắc chắn Khương Thành không hề biết đến sự tồn tại của Nguyên Thanh Tiên Dịch.”

Nụ cười của Giản Sanh trở thành giọng điệu mỉa mai: “Cho nên chỉ cần đụng phải trọc ma, đến lúc đó không có biện pháp chống lại, hắn sẽ dễ dàng bị trọc ma nuốt chửng ngay lập tức.

“Hơn nữa sau đó, cũng không ai có thể truy cứu trách nhiệm của chúng ta.”

“Truyền ra ngoài, người ngoài cũng chỉ cho rằng hắn quá ngu ngốc…”

Lăng Hầu và vài tên nhị thế tổ khác nghe xong thì mặt mày hớn hở.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, những người khác đều không sao cả, chỉ có chủ soái Khương Thành chết.

Truyền ra ngoài, chắc chắn vô cùng đặc sắc.

Thế nhưng, một chi tiết rất nhỏ bé bày ra trước mặt bọn họ.

Lăng Hầu cau mày: “Nguyên Thanh Tiên Dịch là thứ mà tất cả mọi người trong Thiên Lạc Quân đều biết, Khương Thành là chủ soái, sao có thể không biết?”

Giản Sanh mỉm cười bí ẩn: “Hắn thật sự không biết.”

“Tại sao tiên sinh lại chắc chắn như vậy?”

“Mặc dù ta chưa từng gặp mặt người này, nhưng ta đã tìm hiểu về hắn suốt thời gian qua.”

Hắn giống như một nhà thông thái nhìn thấu tất cả mọi thứ, cái gì cũng nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

“Khương Thành người này, mức độ thiếu hiểu biết về kiến thức xung quanh của hắn vượt xa tưởng tượng của các ngươi.”

“Mà bản chất của hắn là lười biếng, dường như cũng không quan tâm đến việc tìm hiểu.”

“Ta vẫn luôn rất tò mò, sao hắn có thể sống sót cho đến ngày hôm nay.”

“Sức mạnh của hắn, chỗ dựa của hắn, rốt cuộc là gì…”

Nói đến đây, hắn cũng không khỏi suy nghĩ.

Nhưng Lăng Hầu lại đang vô cùng vui vẻ.

Nhận định mà Giản Sanh đưa ra, về cơ bản cũng không sai.

Hắn nói Khương Thành không biết, vậy hẳn là thật sự không biết.

Chỉ có điều, lại có một vấn đề mới ở trước mặt.

“Đại quân xuất chinh, có rất nhiều người luyện chế Nguyên Thanh Tiên Dịch trước mặt hắn, sao hắn có thể không nhìn thấy?”

“Cho dù hắn không nhìn thấy, hai tên vô dụng Mông Thuần và Xích Linh chắc chắn cũng sẽ nhắc nhở hắn.”

Có lẽ hiện tại Khương Thành thật sự không biết.

Nhưng chỉ cần trước khi chiến đấu với trọc ma, có người nói cho hắn biết, vậy thì đương nhiên hắn cũng sẽ luyện chế.

Đến lúc đó, kế hoạch này sẽ trở thành công dã tràng.

“Cho nên, lúc này đến lượt các ngươi ra sức.”

Ánh mắt của Giản Sanh lướt qua bảy người đang ngồi, vẫn bình tĩnh như trước, tính trước kỹ càng.

“Các ngươi nhất định phải làm cho hắn không nhìn thấy đại quân luyện chế Nguyên Thanh Tiên Dịch.”

“Cũng đừng để cho Mông Thuần và Xích Linh có cơ hội nói cho hắn biết chuyện về Nguyên Thanh Tiên Dịch.”

Cuối cùng, hắn mỉm cười.

“Ta nghĩ, các ngươi muốn làm được điều này cũng không khó, phải không?”

Lăng Hầu suy nghĩ một chút, sau đó nở nụ cười tự tin.

“Đương nhiên, trước khi nhìn thấy trọc ma, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắn có cơ hội biết đến bốn chữ Nguyên Thanh Tiên Dịch.”

Chương 1523: Vật làm nền của quân đoàn vô dụng

Vài ngày sau, quân đoàn thứ tám lại được tập hợp.

Lần này hoàn toàn không cần Thành ca và hai tiên tướng huy động, sau khi mọi người nghe nói Khương chủ soái lại muốn dẫn đội xuất chinh, mọi người đều hoan hô hăng hái nhảy nhót.

Nóng lòng làm một huyết thư ngàn người, đề nghị chiến đấu đến tuyến đầu… khán phòng ngay lập tức.

Hiện giờ quân đoàn vô dụng này, đã không còn nhìn ra phong thái của đại đội bảo vệ nữa.

Mỗi người đều được trang bị đạo khí ngũ giai, thậm chí có người còn được trang bị đạo giáp lục giai.

Mặc dù hai đợt chiến lợi phẩm trước đó, bọn họ chỉ nhặt được những phế phẩm dưới tứ phẩm, nhưng lại có rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ quân đoàn thứ tám đều đang bận rộn làm ăn, hiện tại xem như là đã đổi súng chim thành đại bác thật sự.

“Nghe nói là lần này đi đánh trọc ma?”

“Hình như trọc ma hơi nguy hiểm đó.”

“Có Khương chủ soái ở đây, còn tồn tại hai chữ nguy hiểm này sao?”

“Đúng vậy, đánh bại trọc ma!”

“Xuất chinh!”

“Xuất chinh!”

Trên người trọc ma không có đạo khí, đạo giáp và bí bảo, cũng không có nhẫn trữ vật.

Nhưng bản thân trọc ma là bảo vật.

Sản vật đặc biệt này được sinh ra sau sự va chạm giữa căn nguyên Thiên Đạo và loạn lưu hỗn độn, cho dù da thịt xương cốt hay là lông tóc cũng là bảo vật.

Chỉ cần có thể vận chuyển trở về, thường luôn có giá trị vô giá.

Nếu không, Tà Tiên và một số môn phái, tộc quần ăn no chống đỡ, không ở Tà Tiên Giới và Đạo Tuyệt Chi Địa an toàn, chạy đến đây chịu khổ làm gì.

Chỉ vì cuộc khủng hoảng và những lợi ích to lớn cùng tồn tại.

Còn chưa xuất chinh, mọi người đã bắt đầu tính toán.

Bữa cơm chắc chắn là Khương chủ soái tự mình ăn, đến lúc đó bọn họ có thể uống chút canh, vậy thì cũng xem như là thu hoạch không tồi.

Không có gì bất ngờ, sau khi trở về lần này, tất cả mọi người có thể thay đổi đạo khí lục giai.

Không chừng cảnh giới cũng có thể nâng lên.

Có thể nói đây là một cơ duyên lớn.

Khi quân đoàn thứ tám rời khỏi đại doanh, ba quân đoàn thứ năm sáu bảy ở gần đó, dưới sự chỉ huy của đám người Lăng Hầu, cũng chậm rãi xuất phát.

Vào lúc bốn quân đoàn vừa chạm mặt, ba quân đoàn còn lại lập tức mất cân bằng.

“Mẹ kiếp, trang bị của quân đoàn thứ tám sao lại tốt như vậy?”

“Đây là quân đoàn vô dụng đó sao?”

“Mỗi người thấp nhất đều được trang bị đạo khí ngũ giai, vô lý!”

Nhân sự của quân đoàn thứ tám, là người không được các quân đoàn khác chọn, ngoài ra còn một số tán tiên địa phương chiêu mộ.

Từ lâu, bọn họ đã là tồn tại rác rưởi, miễn cưỡng góp cho đủ số trong mắt các quân đoàn khác.

Mà hiện tại…

“Ta nhớ trước kia bọn họ chỉ dùng đạo khí tam giai.”

“Sự thay đổi của hiện tại cũng quá lớn phải không?”

“Chậc ta cũng chỉ mới mặc đạo khí tứ giai, cảm thấy của quân đoàn thứ năm chúng ta còn không bằng quân đoàn thứ tám bọn họ sao?

Mùi chua nhanh chóng tràn ngập hiện trường.

“Dựa vào cái gì?”

“Sao quân đoàn vô dụng này có thể xứng với đãi ngộ như vậy chứ!”

“Quả thật không thể hiểu nổi.”

“y da, ai bảo người ta may mắn như vậy chứ?”

Ánh mắt của mọi người không khỏi nhìn về phía Khương Thành đang bị vây chặt ở trung tâm.

Lý do quân đoàn thứ tám có đãi ngộ như thế, hoàn toàn là vì ôm đùi Khương chủ soái, đi theo ăn nhờ hai lần chiến lợi phẩm.

Suy nghĩ kỹ lại, bọn họ cũng là một thành viên của Thiên Lạc Quân.

Rất nhiều binh lính và tiểu đội trưởng của ba quân đoàn đó đều không nhịn được, thẳng thắng kêu rên với Thành ca.

“Khương chủ soái, sao ngươi có thể xem trọng bên này xem nhẹ bên kia chứ?”

“Bọn ta cũng là thuộc hạ của ngươi mà!”

“Đúng vậy đúng vậy, đừng chỉ quan tâm đến quân đoàn thứ tám, mà hãy quan tâm đến bọn ta với…”

Thành ca nghe vậy mỉm cười.

“Quân đoàn thứ tám đã theo ta xuất chinh hai lần, chiến đấu ở tiền tuyến, có công rất lớn.”

“Còn các ngươi, lúc đó đều ở hậu phương, không hề lập công, chia cho các ngươi cũng không hợp lý.”

Hắn xuôi tay, làm một biểu cảm lực bất tòng tâm.

“Muốn trách thì trách các ngươi lúc đó không xuất hiện ở vị trí thích hợp.”

Mọi người thầm nghĩ nếu không phải đã biết bọn họ đóng vai trò gì trong hai trận chiến kia từ lâu, suýt nữa đã tin lời này của ngươi.

Toàn bộ quá trình không cần ra tay, chỉ làm khán giả, như vậy cũng xem như là chiến đấu ở tuyến đầu sao?

“Bọn ta cũng có thể đó!”

“Chỉ cần ngươi gọi một tiếng!”

“Đúng, sau này chỉ cần ngươi mở miệng, bọn ta tuyệt đối chỉ đâu đánh đó…”

Làm khán giả ai mà không biết chứ?

Bên này bọn họ đang ồn ào, đám người Lăng Hầu hơi luống cuống.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vừa mới nhìn thấy Khương Thành, ba quân đoàn dưới trướng của mình đã muốn đi theo hắn rồi sao?

Quả thật hoang đường!

Quả nhiên tên này không thể giữ lại, nhất định phải giết chết!

Hắn dâng lên uy áp cấp bậc Đạo Tôn, vận lên một thân tiên lực hét lớn.

“Các ngươi đang ồn ào gì vậy?”

“Đại quân tập kết, nghiêm chỉnh chấp hành pháp lệnh, các ngươi ầm ĩ như vậy còn ra thể thống gì?”

“Ai dám làm càn một lần nữa, xử trí theo quân pháp!”

Dù sao hắn cũng đã điều hành ba quân đoàn này trong nhiều năm, đã nắm được rất nhiều quyền lực.

Bị hắn làm cho sợ hãi như vậy, cả ba quân đoàn đều im như hến, cũng không dám lắm lời nữa.

Sau đó, Lăng Hầu lại nặn ra một nụ cười khó coi.

“Khương chủ soái, có phải chúng ta cũng nên xuất phát rồi không?”

Thành ca vừa mới gật đầu, hắn đã thúc ngựa đi trước, bay lên phía trước dẫn đầu với sáu tiên tướng khác.

Cố gắng giành lấy sự nổi trội của Khương chủ soái.

Trăm năm mươi ngàn đại quân rời khỏi đại doanh, đương nhiên là cờ chiến che khuất không trung, các tiên nhân Hoá Tiên phủ ven đường sau khi nghe tin đều vội vàng chạy tới.

Mà người bọn họ đầu tiên nhìn thấy, là đám người Lăng Hầu và ba quân đoàn thứ năm, sáu, bảy.

Nghe nói bọn họ muốn đi đánh trọc ma, mọi người lần lượt tỏ vẻ có phải đầu óc của các ngươi bị đá rồi hay không.

“Mấy tiên tướng này, trước kia chưa từng xuất chinh đúng không?”

“Hình như là chưa từng.”

“Một số tiên tướng chỉ mới là Chí Tôn cơ.”

“Ba quân đoàn này không giỏi đâu, cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu.”

“Ta cảm thấy tốt nhất vẫn nên để bọn họ ở bên ngoài, dọn dẹp những tàn dư Tà Tiên cuối cùng là được rồi.”

Trong đám đông phát ra từng trận cười vang.

“Ha ha ha, không sai, vẫn nên luyện tập ở thôn lính mới trước nhỉ!”

“Quái vật mạnh mẽ như Thái Thuỷ Trọc Ma, quá cao cấp với các ngươi.”

Nghe những cuộc thảo luận này, đám người Lăng Hầu suýt nữa tức giận đến mức nhồi máu cơ tim.

Vốn dĩ thật không dễ mới xuất chinh một lần, giành lấy sự nổi trội, kết quả lại thật khó chịu.

Mà lúc này, cuối cùng quân đoàn thứ tám và hành cung xa hoa thuộc về Thành ca cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Vừa nhìn thấy bọn họ, mọi người lập tức hiểu ra ngay.

“Thì ra lần này đích thân Khương chủ soái bất khả chiến bại dẫn đội à!”

“Thế thì ta yên tâm rồi.”

“Ngoài ra còn có quân đoàn thứ tám có chiến công hiển hách!”

“Ha ha, khó trách ba quân đoàn năm sáu bảy dám đi khiêu chiến trọc ma, thì ra là có bọn họ hộ tống.”

Từng trận reo hò, hoan hô vang lên từ trong đám đông.

Không còn cách nào khác, chiến tích nghịch thiên hai lần trước bày ra ở đó, điều này thuyết phục hơn bất cứ điều gì khác.

“Khương chủ soái chắc chắn sẽ thắng không thể nghi ngờ!”

“Xin chúc quân đoàn thứ tám chiến thắng trở về một lần nữa!”

Đám người Lăng Hầu vô cùng tức giận.

Đặc biệt, có nằm mơ cũng không ngờ rằng có một ngày bản thân sẽ suy bại đến mức trở thành vật làm nền cho quân đoàn thứ tám.

Từ khi nào bọn ta cần đến lượt quân đoàn vô dụng đó hộ tống?

Hơn nữa ba quân đoàn thứ năm, sáu, bảy của bọn ta, mặc dù không có kinh nghiệm chiến đấu gì, nhưng đánh quân đoàn thứ tám, vẫn thoải mái vui vẻ chơi đùa, được không?

Nếu không có Khương Thành chống lưng, bọn họ là cái rắm gì chứ?

Dưới bầu không khí này, đội ngũ rời khỏi Hoá Tiên phủ vô cùng nhanh chóng.

Chương 1524: Nịnh hót cũng phải cạnh tranh?

Dọc theo đường đi, Khương Thành vẫn hành quân thẳng tắp ồn ào náo nhiệt như trước.

Không chia binh, không đội hình, cũng không có lính trinh sát để dò đường.

Người của quân đoàn thứ tám đều đã quen với việc này, thậm chí còn cảm thấy đây mới là dáng vẻ chiến đấu chính xác.

Nhưng ba quân đoàn còn lại thì có chút mở mang tầm mắt.

Mặc dù bọn họ cũng chưa từng xuất chinh, nhưng những rèn luyện cơ bản hằng ngày vẫn có.

Nhìn thấy Khương chủ soái làm như vậy, trong lòng không hiểu sao lại hơi không yên tâm.

Điều này trông có vẻ thực sự không đáng tin cậy.

Cơ mà nghe nói hắn cứ như thế này đánh thắng Tà Tiên vào lần trước sao?

Không phải vì may mắn đó chứ?

Đám người Lăng Hầu cũng hơi nghi ngờ về cuộc sống.

Đi theo tên này, sẽ không bị đưa xuống hố chôn chung đúng không?

Mấy người đang buồn bực, bỗng nhiên nhìn thấy Mông Thuần và Xích Linh bay ra khỏi đội ngũ của quân đoàn thứ tám, bay về phía hành cung của Khương Thành.

Hai người này cũng không có chuyện gì quan trọng.

Chẳng qua chỉ là đi nịnh hót, củng cố mối quan hệ với Khương chủ soái một chút.

“Ta khinh, hai cái chân chó!”

Mặc dù các tiên tướng khác đều là đám ăn chơi trác táng nhị thế tổ, nhưng vẫn rất xem thường hành vi này.

“Hai tên vô dụng đó một chút năng lực cũng không có, chỉ biết nịnh hót.”

“Kết giao với loại này, có thể thấy được bản thân Khương Thành cũng không ra làm sao…”

Bọn họ đang ở đây chửi bới, đột nhiên Lăng Hầu lại nhảy dựng lên.

“Không ổn!”

Sáu người còn lại hơi khó hiểu.

“Sao vậy?”

Lăng Hầu lo lắng không yên đuổi theo.

“Nguyên Thanh Tiên Dịch!”

“Không thể để hai người đó đến gần Khương Thành!”

Trong đầu mọi người lập tức vang lên lời dặn dò của Giản Sanh, dọc theo đường đi quả thật không thể để cho Mông Thuần và Xích Linh có cơ hội nói về Nguyên Thanh Tiên Dịch.

Nếu không kế hoạch sẽ bị phá hỏng.

Nghĩ đến đây, cả bảy người đều không thể ngồi yên, như lửa đốt mông.

Bên ngoài hành cung của Thành ca, khó khăn lắm mới ngăn được hai người họ lại.

"Đứng lại!"

"Các ngươi không thể đi vào!"

Mông Thuần và Xích Linh ngẩn người.

"Vì sao không thể vào?"

Bảy người suýt nữa bị câu hỏi làm cho dừng lại, Lăng Hầu suy nghĩ, nghĩ ra một lý do quang minh chính đại.

"Đại chiến sắp tới, ắt hẳn Khương chủ soái đang bận rộn suy nghĩ về chiến lược tác chiến, sao có thể bị quấy rầy?"

"Trước khi cuộc chiến bắt đầu, nhất định phải cho hắn không gian yên tĩnh một mình, cho dù là ai cũng không được đến gần!"

Mông Thuần và Xích Linh suýt nữa cười ra tiếng.

Còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, náo loạn nửa ngày là vì lo lắng chuyện này?

"Không sao không sao, Khương chủ soái không bận tâm điều này đâu."

"Đúng vậy, trước khi cuộc chiến bắt đầu, Khương chủ soái là người nhàn rỗi hơn ai hết, bọn ta xuất chinh với hắn hai lần, còn không biết rõ chuyện này sao…"

Nói xong, hai người lại muốn xông vào bên trong.

"Câm miệng lại!"

Vẻ mặt Lăng Hầu trở nên u ám, lạnh lùng cười.

“Đừng tưởng rằng ta không biết hai tên nịnh hót các ngươi muốn làm gì.”

“Lãng phí thời gian của Khương chủ soái, ảnh hưởng đến trạng thái của hắn.”

“Ngay cả khi người khác vào được thì các ngươi cũng không được vào.”

Mông Thuần và Xích Linh suýt nữa bị hắn làm cho tức chết.

Bọn ta nịnh hót cản trở ngươi à?

“Ngươi kiểm soát cũng nhiều quá rồi đúng không?”

“Bọn ta không thể có quan hệ tốt với Khương chủ soái sao?”

Ngươi cũng chỉ là tiên tướng ngang cấp với bọn ta, có tư cách gì điều khiển bọn ta?

Keng!

Lăng Hầu trực tiếp rút kiếm ra.

“Nếu các ngươi dám tiến thêm một bước, ta sẽ lập tức giết chết các ngươi!”

Ở trước mặt Khương Thành, Hoàn Thường và Hạng Lê, hắn không dám tùy tiện trở mặt.

Nhưng ở trước mặt Mông Thuần và Xích Linh, đó lại là một chuyện khác.

“Nếu hai người các ngươi không muốn bị trả thù trong tương lai, thì ngoan ngoãn cho ta!”

“Nếu không, hậu quả tự chịu!”

Vừa nói ra lời này, Mông Thuần và Xích Linh tức giận đến đỏ mặt tía tai, nhưng cũng thật sự không dám tiến thêm một bước nữa.

Dù sao mấy người này không phải cháu của Thiên Đế thì cũng là con của Thần Quân, bối cảnh thâm hậu, bọn họ không thể chọc vào.

Lúc này, Khương Thành đang nghỉ ngơi ở bên trong, sau khi nghe tin cũng bước ra ngoài.

“Làm sao vậy?”

“Ồn ào ầm ĩ, lẽ nào kẻ thù đã đến rồi sao?”

Vì ổn định hắn, Lăng Hầu vội vàng cười theo.

“Không có không có, chỉ là bọn ta không muốn Khương chủ soái bị quấy rầy, cho nên ở đây để bảo vệ ngươi.”

Thành ca ngẩn người, ngay lập tức bật cười.

“Ca không sao cả, không cần bảo vệ, các ngươi có thể lui về.”

Lăng Hầu thầm nghĩ làm sao có thể lui về.

Một khi lui về, Mông Thuần và Xích Linh lại muốn gặp khâu cắm kim, đến gần ngươi.

Hắn quyết định thay đổi chiến thuật, sử dụng bí quyết dính.

Chỉ cần mấy ngày này vẫn luôn ở bên cạnh Khương Thành, không phải là không có tí sơ hở nào sao?

“Ha ha, là như vầy, bọn ta ngưỡng mộ Khương chủ soái đã lâu, đã muốn kết thân với ngươi từ lâu.”

Mấy người khác cũng ngầm hiểu.

“Đúng đúng đúng, bọn ta muốn lắng nghe những chỉ dạy của ngươi ở khoảng cách gần, không biết có cơ hội hay không?”

“Bọn ta muốn ở bên cạnh ngươi học hỏi…”

Thành ca thầm nghĩ ta có chỉ dạy cái lông.

Các ngươi muốn học theo ta cái gì, học hưởng lạc như thế nào sao, cái này hẳn là các ngươi còn giỏi hơn ta từ lâu rồi chứ?

“Không cần đâu, ta không có gì để dạy cho các ngươi.”

Nói xong hắn nhìn về phía Mông Thuần và Xích Linh.

Vẫn là hai người này nói chuyện dễ nghe hơn, vừa ý hắn hơn.

Nhận ra được ánh mắt của hắn, Lăng Hầu luống cuống.

Dưới tình thế cấp bách, hắn chỉ có thể trông bầu vẽ gáo, học phong cách nịnh hót của hai người kia.

“Khương chủ soái, thật ra ta có chút đồ chơi nhỏ, muốn nhờ ngươi giúp ta đánh giá.”

Nói xong hắn lau nhẫn, lấy ra một gốc tiên thảo đặc biệt, trong suốt ở trung tâm, màu sắc rực rỡ.

“Sóc Nguyệt Lưu Ly, hay là Cửu Thải?”

Mặc dù Thành ca thiếu kiến thức thông thường trong rất nhiều chuyện, nhưng là một nhân vật đã bước vào hàng ngũ Đế đan sư cửu phẩm, thiên tài địa bảo không có mấy thứ là hắn không biết.

Cửu Thải Sóc Nguyệt Lưu Ly này, là vật liệu luyện chế đế đan cửu phẩm.

Vô cùng quý hiếm!

Trước kia hắn giết chết nhiều kẻ thù như vậy, trong đó có rất nhiều Đạo Thánh, nhưng có thể luyện chế vật liệu cửu phẩm, thật sự rất ít.

Xem ra nhị thế tổ này ra tay, quả nhiên không tầm thường mà.

Lăng Hầu lập tức làm ra vẻ ngạc nhiên, lớn tiếng khen ngợi: “Sau khi ta nhận được, hỏi thăm bốn phương cũng không ai nhận ra, mà Khương chủ soái nhìn một cái đã có thể nhìn ra được, xem ra bảo vật này có duyên với Khương chủ soái rồi!”

Nói xong, hắn chủ động nhét gốc Sóc Nguyệt Lưu Ly này vào tay Thành ca.

“Ha ha, sao mà ngại quá đi?” Thành ca vừa nói vừa thuần thục nhận lấy.

Đương nhiên Lăng Hầu đau lòng, nhưng cân nhắc đến tầm quan trọng của việc hãm hại Khương Thành. Cũng như phần thưởng của Tu Đế, khoản đầu tư này vẫn rất cần thiết.

“Cũng như câu nói, bảo kiếm tặng hiệp sĩ, bảo vật là do số mệnh trao tặng, nếu Khương chủ soái không nhận, chẳng phải là trái với Thiên Đạo sao?”

Thành ca vui cười hớn hở, cất vật liệu vào không gian trữ vật.

Hắn biết sự nịnh hót của Lăng Hầu, Mông Thuần và Xích Linh khác nhau, chắc chắn là có ý đồ xấu.

Nhưng như thế thì sao?

Cái này là do bản thân ngươi đưa tới cửa, thấy rẻ không lấy là đồ khốn mà.

“Nếu đã như vậy, thế thì ta nên thuận theo Thiên Đạo là được rồi.”

Có bảo vật mở đường, mấy tiên tướng thuận lợi tiến vào hành cung của hắn, bầu không khí lại hoà thuận sôi nổi một lần nữa.

Mà Mông Thuần và Xích Linh, lại bị Lăng Hầu phái người chặn ở bên ngoài, không có cơ hội đến gần Khương Thành.

Hai người phẫn nộ bất bình, rõ ràng là bọn ta đến trước.

Trong lòng chửi bới một cách điên cuồng hơn nữa, không phải lúc trước các ngươi còn xem thường bọn ta sao, hiện tại chính các ngươi còn không phải giống như vậy sao?

Má nó, lẽ nào hiện tại nghề nịnh hót cũng phải cạnh tranh?

Chương 1525: Sư hổ lang

Đội ngũ liên tục đuổi theo, cuối cùng cũng đã đuổi đến tiền tuyến.

Đến đây, trọc khí đã khiến người ta rất khó chịu.

Thậm chí sắc mặt của một số Tôn Giả trong Thiên Lạc Quân đã trở nên trắng bệch, bước đi không còn ổn định.

Có thể làm cho tiên nhân xuất hiện những triệu chứng tương tự như bị bệnh, tình huống này có thể nói là vô cùng tồi tệ và hiếm thấy.

Mà trên thực tế, những trọc ma nơi này đã bị thanh trừ sạch sẽ từ lâu, xem như là khu vực tương đối an toàn.

Nếu tiếp tục đi vào sâu hơn, thậm chí còn có thể có người ngã xuống đường.

Khương Thành dựa vào sức mạnh ngang tàng của bản thân, ngược lại không có phản ứng gì.

Nhưng sau khi ra khỏi hành cung, nhìn thấy hầu hết mọi người trong đội ngũ đều trở nên chán nản và uể oải, Ca cũng không khỏi nhíu mày.

“Chỉ mới đi tới nơi này, đại quân hơn trăm ngàn người, cũng đã có ít nhất trăm ngàn trạng thái giảm một nửa.”

“Nếu cứ tiếp tục đi như vậy, sợ không phải sẽ có người ngã xuống chết tại chỗ hay sao?”

“Dựa theo tư thế này, cũng không cần trọc ma ra tay.”

Hắn thở dài, cũng không muốn giày vò thuộc hạ của mình.

“Nếu thật sự không thể, thế thì thôi vậy, tất cả các ngươi trở về hết đi.”

Dù sao thì hắn cũng có thể tự mình chiến đấu mà không cần người khác trợ giúp.

Lăng Hầu còn tưởng rằng hắn muốn rút lui không làm nữa.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn dính lấy Khương Thành, mỗi lần Khương Thành không kiên nhẫn, hắn đều phải dâng bảo vật lên nịnh nọt kéo dài thời gian.

Mấy ngày trước sau, đã bị hại mấy chục món vật liệu quý hiếm cửu phẩm.

Sao có thể quay đầu bỏ cuộc tại đây?

Vậy thì không phải là tất cả vốn đầu tư của hắn đều bị mất cả sao?

“Không không không, không cần trở về.”

Hắn vội vàng chỉ tay về phía xa, nơi có từng tòa pháo đài giống như cự thú sắt thép.

“Ngươi xem quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư, bọn họ ở đây không tốt sao?”

Lúc đến tiền tuyến này, bọn họ đã hợp lại với hai quân đoàn tiền tuyến của Hạng Lê và Mạnh Lâm.

Khương Thành vừa nhìn, không phải sao?

Từng tiên nhân đắm mình trong hơi thở ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh bay vào bay ra.

Đừng nói là nản lòng nhụt chí, thậm chí trông có vẻ như còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn những tiên nhân bình thường cùng cấp.

“Bọn họ làm điều đó như thế nào?”

Thành ca hơi tò mò.

“Chẳng lẽ bọn họ đã ăn loại thuốc đặc biệt nào đó để chống lại trọc khí?”

Trong lòng Lăng Hầu vang lên tiếng lộp bộp.

Sao tên này lại có thể đoán trúng ngay?

Trăm ngàn đại quân tiền tuyến của quân đoàn thứ ba và thứ tư, có thể bình yên vô sự trong trọc khí, quả thật là vì Nguyên Thanh Tiên Dịch.

Nhưng Lăng Hầu chắc chắn không thể nói như vậy.

“Không không không, chẳng qua là vì bọn họ chinh chiến quanh năm ở đây, đã quen với trọc khí ở đây, nên trong cơ thể xuất hiện đề kháng.”

“Đề kháng?”

Một số tiên tướng nhị thế tổ khác cũng liên tục gật đầu.

“Đúng, trọc khí có thể làm quen được.”

“Sau khi ở lâu, tự nhiên sẽ có đề kháng, đây là chuyện có lợi cho bản thân.”

“Đúng đúng, cơ hội rèn luyện này cũng xem như là quý giá.”

“Nếu như hiện tại trở về, không chỉ bị người ta nhạo báng mà còn mất đi cơ hội rèn luyện mấy quân đoàn của chúng ta.”

Mặc dù Thành ca nghe ra lời nói không thành thật của bọn họ, nhưng hai quân đoàn hùng mạnh đó ở tiền tuyến nhiều năm vô sự cũng là sự thật.

“Vậy thì để mọi người làm quen trước đi.”

Kế hoạch ban đầu của hắn là xuất chinh ngay lập tức, lười gặp Hạng Lê và Mạnh Lâm của quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư.

Nhưng vì để cho đội cổ vũ điều chỉnh lại trạng thái, hắn quyết định vẫn nên đợi vài ngày rồi nói sau.

Hắn cũng không biết rằng, lúc này bên trong pháo đài lớn nhất, đám người Hạng Lê và Mạnh Lâm đang điên cuồng chửi bới mình.

“Chủ soái Khương Thành của chúng ta đã đến rồi.”

Là một trong hai Đạo Thánh duy nhất trong mười hai tiên tướng, dường như Hạng Lê không có chút tôn trọng nào đối với Thành ca.

Nói tới hai chữ chủ soái, khóe miệng của hắn xuất hiện vẻ khinh thường không hề giấu giếm.

“Không chỉ riêng mình hắn tới, mấy tên ăn chơi trác táng Lăng Hầu kia, còn có hai người bất tài Mông Thuần và Xích Linh cũng tới.”

Vốn dĩ hắn đã không có cảm tình với chủ soái nhảy dù như Khương Thành.

Hiện tại đám người Khương Thành, Lăng Hầu và Mông Thuần lăn lộn cùng một chỗ, làm cho hắn còn khinh thường hơn nữa.

Như tục ngữ đã nói, mây tầng nào gặp mây tầng đó, lăn lộn cùng một chỗ với những tên ăn chơi trác táng và đám nịnh hót đó, vậy thì hắn có thể là loại hàng tốt gì?

Tiên tướng thứ ba Mạnh Lâm không khỏi lắc đầu.

“Chậc chậc chậc, đây quả thật là tập hợp đồ ăn hại mà.”

Hàng chục Đạo Tôn cấp thống lĩnh trong pháo đài cũng lần lượt phá lên cười.

“Đúng vậy đó, bọn họ không co rút lại ở phía sau, chạy lên tiền tuyến làm gì?”

“Đến chịu chết đúng không?”

“Phỏng chừng là hậu phương quá an nhàn, bọn họ chán sống rồi.”

“Không chừng là nhìn thấy chiến công ở tiền tuyến của chúng ta quá cao nên cũng muốn lợi dụng đó mà ăn theo.”

“Hừ, bọn họ nghĩ cũng hay thật!”

“Muốn cướp chiến công của chúng ta, vậy thì phải hỏi đao trong tay ta có đồng ý hay không!”

Nghe cuộc thảo luận của mọi người, mấy tên phụ tá bên cạnh Hạng Lê khẽ lắc đầu.

Một ông lão tóc hoa râm trong đó ho nhẹ.

Mà hắn vừa lên tiếng, đám kiêu binh dũng tướng đang ngồi ở đây lập tức im lặng.

Ngay cả giọng điệu của Hạng Lê cũng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Tùng Nghiên tiên sinh nhìn ra điều gì sao?”

Ông lão tóc hoa râm cười ha ha, đôi mắt đục ngầu trải qua tình đời, xuất hiện ánh sáng nhìn xa trông rộng.

“Nếu như ta dự đoán không lầm, lần này Khương Thành ra tiền tuyến, là để tranh quyền.”

“Hắn muốn cướp đi quyền kiểm soát thực tế của quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư từ trong tay hai tiên tướng.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong pháo đài đều bùng nổ.

“Cái gì?”

“Lòng can đảm của hắn cũng thật lớn, thế mà dám động đến quân đoàn thứ ba của chúng ta?”

“Quân đoàn thứ tư cũng không phải là thứ mà hắn có thể chỉ huy được!”

Là sư đoàn bách chiến quanh năm tách rời với hậu phương, trong mắt bọn họ chỉ có hai chủ tướng là Hạng Lê và Mạnh Lâm mà thôi.

Về phần chủ soái ở Hoá Tiên phủ xa xôi bên kia, cho tới bây giờ bọn họ vẫn luôn chưa từng xem trọng.

Cho dù chủ soái mới là thủ lĩnh tối cao thật sự của Thiên Lạc Quân.

“Chủ soái tiền nhiệm Túc Vương cũng không dám nghĩ cách với hai quân đoàn của chúng ta, hắn là cái gì?”

“Chống lại hắn!”

Có mấy thống lĩnh tính tình nóng nảy, thậm chí còn rút binh khí ra nhảy dựng lên.

“Ta đi giết hắn!”

“Khoan đã!”

Hạng Lê trầm giọng quát cho bọn họ đứng lại.

“Tiên sinh nói như vậy, có căn cứ không?”

Ông lão tóc hoa râm vuốt râu, thản nhiên nói: “Lần này Khương Thành đến đây, bên cạnh không chỉ có Mông Thuần và Xích Linh, còn có đám người Lăng Hầu.”

“Hai người đầu bất tài không có chỗ dựa, nghe lệnh của hắn, cũng không có gì lạ.”

“Nhưng Lăng Hầu thì khác.”

“Với thói quen hưởng lạc xa hoa thường ngày của hắn, đến chiến trường tiền tuyến này, chỉ có một khả năng, đó là bị Khương Thành ép buộc.”

“Điều này nói lên một chuyện.”

Như thể hắn đã nhìn thấy được sự thật, tiếp tục phân tích nói: “Khương Thành đã thu phục được đám người Lăng Hầu, đây là điều mà ba chủ soái tiền nhiệm trước không thể làm được.”

“Từ điều này có thể nhìn ra được, dã tâm của chủ soái mới nhậm chức này vô cùng lớn, nhìn trúng lực lượng của chúng ta, muốn thu vào trong túi cũng là đương nhiên.”

“Hắn mang theo trăm năm mươi ngàn đại quân đến đây, hẳn là cũng vì để tăng cường thanh thế, gây áp lực cho chúng ta!”

“Gây áp lực?”

Hạng Lê và Mạnh Lâm nhìn nhau, sau đó ngửa mặt cười lớn.

Tiếng cười xuyên kim nứt đá mang theo khí phách và khinh thường dày đặc.

Các thống lĩnh trong điện cũng cười to theo.

“Chỉ dựa vào những hàng hóa này của bọn họ?”

“Ra ngoài gặp bọn họ!”

“Đúng vậy, ra ngoài gặp bọn họ!”

Chương 1526: Đương nhiên là đến để đánh trận

Bốn quân đoàn vừa mới đến, chỉ sợ nằm mơ cũng không ngờ rằng, mình vừa mới đến đây thì đã bị xem như là kẻ thù rồi.

Hơn nữa không chỉ riêng đám tướng lĩnh cấp cao Hạng Lê và Mạnh Lâm, mà ngay cả những đội trưởng và binh lính dưới trướng bọn họ, thái độ của bọn họ cũng rất không thân thiện.

Một đại quân hơn trăm ngàn người lên đường đến đây, trăm ngàn người của quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư đóng quân ở pháo đài, thế mà lại thờ ơ không chút tiếng động.

Cứ như vậy từng người đứng ở bên ngoài nhìn.

Không một ai đi lên để chào đón, cũng không chào hỏi.

Trong ánh mắt của bọn họ có một sự thờ ơ và dò xét.

Như thể những người này không phải là bạn cũng không phải là kẻ thù của Thiên Lạc Quân, mà là một bầy khỉ trong sở thú.

Bốn quân đoàn bên này trái ngược hẳn với bọn họ, tạo thành đối lập rõ ràng.

Có rất nhiều người lần đầu tiên đến tiền tuyến, cho nên còn khá mới mẻ và lạ lẫm với những thứ ở đây.

Trong chốc lát tiếng nghị luận và tiếng cười không dứt bên tai.

Điều này càng làm trầm trọng thêm tâm lý xem thường của hai quân đoàn thứ ba và thứ tư bên pháo đài.

Trong mắt bọn họ, hơn trăm ngàn người này hoàn toàn không xứng gọi là Thiên Lạc Quân.

Đây đâu phải là đến đánh giặc, quả thật là đến để du xuân.

Giống như bọn họ, nếu đụng phải trọc ma trên tiền tuyến, cho dù một đợt thôi toàn quân không bị diệt, cũng sẽ mười không còn một.

Góc nhìn kiêu ngạo từ trên nhìn xuống này, mãi cho đến khi có sự xuất hiện của quân đoàn thứ tám, lúc này mới đột nhiên thay đổi.

Sáu ngàn người của quân đoàn này, thế mà tất cả đều mặc đạo giáp trên ngũ phẩm, dùng đạo khí trên ngũ phẩm.

Thậm chí có không ít người còn dùng lục phẩm.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều được trang bị ít nhất hai bí bảo trở lên.

Mặc dù hầu hết chỉ là hạ phẩm, nhưng đặt trong Thiên Lạc Quân, chắc chắn được xem là thứ xa xỉ.

Điều này làm cho trăm ngàn đại quân tiền tuyến vô cùng bất ngờ.

Trong bọn họ có một số Tôn Giả và Thiên Tôn còn chưa được mang đạo giáp và đạo khí ngũ phẩm.

Về phần bí bảo, thì ít phổ biến hơn.

Quân đoàn thứ tám này có đạo đức và tài cán gì, thế mà lại có thể dùng trang bị tốt như vậy?

Đôi mắt của rất nhiều người dần dần nhíu lại.

Trong khoảng thời gian này Mông Thuần và Xích Linh không có cơ hội để tiếp cận Thành ca.

Sau khi đi ra, lại bị đám người Lăng Hầu chặn ở bên ngoài.

Hai người chỉ có thể bay về phía pháo đài để kêu cửa.

“Chủ soái Thiên Lạc Quân Khương Thành đích thân đến đây, quân đoàn thứ ba và thứ tư, còn không mau đi ra nghênh đón!”

Là Đạo Tôn, giọng nói của hai người cũng rất hùng hồn, truyền đi không biết bao xa.

Nhưng mà hai quân đoàn này vẫn thờ ơ như trước.

Vẻ mặt của ai nấy đều kiêu ngạo và lạnh lùng, giống như bọn họ không hiểu ý nghĩa của hai chữ chủ soái.

Bản thân Khương Thành cũng không để bụng.

Dù sao hắn đánh trận không cần đồng đội, cũng không có cảm giác gì với hai quân đoàn tiền tuyến này, cũng không có suy nghĩ gì.

Bọn họ lập công của bọn họ, chính mình nên ra vẻ làm màu.

Nhưng mà Mông Thuần và Xích Linh lại cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Lẽ nào lại như vậy!”

“Thái độ của các ngươi là gì?”

Lời này vừa nói ra, cuối cùng một đội trưởng cấp Chí Tôn của đội trăm người phía dưới cũng đáp lại.

“Bọn ta có thái độ này với tất cả mọi người.”

“Đúng vậy.”

Các đội trưởng khác ở xung quanh cũng lần lượt bay lên.

“Chủ soái hay không chủ soái gì đó, liên quan gì đến bọn ta?”

“Không có việc gì thì đừng đến đây làm phiền bọn ta.”

“Nên làm gì thì làm đi!”

Đừng nói Mông Thuần và Xích Linh, ngay cả n Bình cũng tức giận.

Mặc dù đám kiêu binh dũng tướng này có chiến công hiển hách, nhưng không khỏi quá ngông cuồng.

Nếu không biết, còn tưởng rằng bọn họ là thế lực thứ tư độc lập với Thiên Cung, Tà Tiên Giới và Đạo Tuyệt Chi Địa.

“Lẽ nào các ngươi muốn tạo phản?”

“Hừ, lời cũng không thể nói lung tung!”

Hàng Lê và Mạnh Lâm dẫn đầu một đám phụ tá và thống lĩnh, cuối cùng cũng bay ra ngoài.

Mà bọn họ vừa xuất hiện, trăm ngàn đại quân tiền tuyến phía dưới lập tức thu hồi binh khí, vẻ mặt nghiêm trang, ầm ầm lên tiếng.

“Tham kiến hai chủ tướng!”

“Tham kiến hai chủ tướng!”

Lăng Hầu không khỏi nhìn Khương Thành ở bên cạnh.

Theo hắn nghĩ, hiện tại chỉ sợ rằng Khương Thành vô cùng khó chịu, nhất định là rất tức giận.

Rõ ràng hắn mới là chủ soái lớn nhất trong Thiên Lạc Quân.

Nhưng trong mắt hai quân đoàn này chỉ có chủ tướng, không có chủ soái, hoàn toàn không xem trọng hắn.

Đổi lại là ai cũng không thể nhịn được đúng không?

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Thành ca chỉ xem tất cả những điều này một cách đầy hứng thú, biểu cảm khá thoải mái, thậm chí hơi giống như đang xem kịch.

Lăng Hầu oán thầm.

Ra vẻ! Ngươi đang cố ra vẻ đúng không!

Khi đám mấy chục người của Hạng Lê và Mạnh Lâm bay thẳng đến trước mặt, hơi thở xơ xác đanh thép giống như phong ba bão táp, sự áp bức khiến cho mọi người ngạt thở một trận.

Phía sau Lăng Hầu, dáng vẻ của vài nhị thế tổ có vẻ sợ hãi, thậm chí liên tục bay lùi về phía sau mấy bước theo bản năng.

Mà hơn trăm ngàn đại quân phía sau, cũng có rất nhiều người đứng không vững.

Cảnh này đã rơi vào trong mắt trăm ngàn đại quân tiền tuyến, khiến cho người ta cười nhạo vô cùng.

“Tham kiến Khương chủ soái.”

Sau khi Hạng Lê gặp mặt cũng không hành lễ, chỉ tùy ý chắp tay.

Không đợi Khương Thành trả lời, hắn đã không quanh co, trực tiếp hỏi: “Không biết ngươi đến tiền tuyến này, có chuyện gì vậy?”

Thành ca nhún vai.

“Câu hỏi này của ngươi hỏi thật đặc biệt, đến tiền tuyến đương nhiên là để đánh trận.”

Hạng Lê hơi sửng sốt.

Đánh trận?

Chỉ dựa vào những hàng hóa của các ngươi, còn đánh trận?

Đến để tranh quyền, phải không?

Ông lão tóc hoa râm phía sau hắn trực tiếp cười ha hả.

“Vậy thì bọn ta xin chúc Khương chủ soái mã đáo thành công.”

Hắn còn tự cho là đắc kế.

Không phải ngươi nói đánh trận sao, vậy thì bọn ta sẽ thuận nước đẩy thuyền, để ngươi đi đánh trận là được rồi.

Mạnh Lâm và các thống lĩnh khác ngầm hiểu.

“Đúng vậy đúng vậy, xin chúc Khương chủ soái chiến thắng trở về.”

“Với thân phận và đội ngũ phía sau của ngươi, chắc chắn cũng không cần bọn ta phải làm việc không cần thiết.”

“Đúng đúng đúng, các ngươi đi tiễn… đi, bọn ta sẽ bảo vệ trận địa phía sau cho các ngươi.”

Thành ca thầm nghĩ giọng điệu này của các ngươi sao nghe có vẻ không tốt?

“Vậy đến lúc đó các ngươi cổ vũ cho ta ở phía sau nhé.”

Sau khi nói xong hắn ra lệnh, trăm năm mươi ngàn đại quân đã nhanh chóng thiết lập một doanh trại gần đó dưới sự sắp xếp của các cấp thống lĩnh.

Mà Khương Thành cũng lười trao đổi với đám người Hạng Lê và Mạnh Lâm.

Dù sao cũng không phải tuyệt thế mỹ nữ, nói chuyện lại không dễ nghe, hắn hoàn toàn không có hứng thú.

Hắn lại tiện tay tế ra hành cung, Ca đi đến đâu cũng có thể hưởng thụ.

Vốn dĩ Hạng Lê còn đang đợi hắn xuất chiêu với mình, chẳng hạn như ép buộc mình giao ra quyền chỉ huy gì đó.

Hắn đã chuẩn bị rất nhiều phương pháp để đối phó.

Kết quả là Khương Thành chỉ vội vàng gặp mặt, sau đó ném bọn họ qua một bên, thậm chí cả một câu dặn dò cũng không có.

Đây là tình huống gì vậy?

Trong phút chốc, hắn hơi bối rối về mưu đồ của Thành ca.

“Chẳng lẽ hắn thật sự đến để đánh trận?”

Mạnh Lâm bĩu môi: “Ngươi xem hành cung xa hoa đó giống như là tư thế đánh trận sao? Chỉ là ra vẻ mà thôi.”

Ông lão tóc hoa râm bên cạnh vô cùng đồng ý.

“Không sai, đây là để cho chúng ta lơ là thiếu cảnh giác, không thể không đề phòng.”

“Dù sao địa vị của người này cũng là chủ soái, chúng ta cũng không tiện cứng rắn với hắn, nếu không Chiến Thiên Tư và Tử Tiêu Cung sẽ thật sự xem chúng ta là kẻ phản nghịch.”

“Chỉ có thể chờ chính hắn tự làm bản thân mất mặt, sau đó trở về Hoá Tiên phủ.”

Hàng Lê gật đầu, sau đó không thể không oán trách.

“Nếu như ít đi một chút cản trở từ phía trên thì tốt biết bao.”

“Chúng ta chỉ muốn chiến đấu với trọc ma mà không bị quấy nhiễu, tại sao yêu cầu đơn giản như vậy lại khó đáp ứng đến như vậy?”

Ông lão tóc hoa râm vỗ vai hắn, xúc động thở dài.

“Không còn cách nào khác, ở đâu có người, ở đó có tranh đấu.”

Chương 1527: Sóng gió trước chiến tranh

Vào lúc đám người Hạng Lê đang bận rộn tranh đấu với không khí, Khương Thành lại một lần nữa đắm chìm trong sự tâng bốc lấy lòng của đám người Lăng Hầu.

Ca không ngốc, hắn biết Lăng Hầu hoàn toàn không thật lòng muốn thắt chặt mối quan hệ với chính mình.

Cũng sẽ không cam tâm tình nguyện tặng bảo vật cho chính mình.

Hắn hơi khó hiểu, mấy nhị thế tổ này ngày nào cũng ở chỗ của mình, rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

Không quan tâm nữa, dù sao có thể đạt được lợi ích từ chỗ bọn họ mới là đúng đắn.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Ba ngày sau đó, vẫn luôn gió yên biển lặng.

Bốn quân đoàn thứ năm, sáu, bảy, tám ở bên ngoài đều đang vội vàng thúc giục 'Tiên Nguyên Hóa Hư Quyết', luyện chế Nguyên Thanh Tiên Dịch.

Ngay cả đám người Lăng Hầu cũng thường xuyên luân phiên 'xin nghỉ phép' đi ra ngoài để lén lút luyện chế.

Chỉ có Thành ca bị lừa trong bóng tối.

Đám người Mông Thuần, Xích Linh và n Bình cũng đang bận rộn chuyện này.

Đối với bọn họ, đây là kiến thức chung cơ bản nhất.

Bọn họ thì muốn đến gặp Khương Thành, nhưng mỗi lần đến đều bị đám người Lăng Hầu ngăn cản, từ đầu đến cuối vẫn luôn không có cơ hội.

Hơn nữa bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, Khương chủ soái anh minh thần võ ngay cả Nguyên Thanh Tiên Dịch cũng không biết.

Đêm nay, trăm năm mươi ngàn đại quân đã luyện xong Nguyên Thanh Tiên Dịch.

Sau khi phân biệt ra uống và thoa, bên trong và bên ngoài cơ thể của mỗi người đều tràn ngập thanh khí đặc biệt.

Thanh khí này có thể chặn trọc khí xung quanh ở bên ngoài.

Vốn dĩ đại quân đang uể oải bơ phờ, lúc này đã khôi phục lại trạng thái hoàn toàn.

Nhưng vào lúc này, Khương Thành nghe được từng trận gào thét vang lên từ bên ngoài.

Nghe rất xa, nhưng lại ồn ào vô cùng.

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ trọc ma chủ động tấn công tới đây sao?"

Hắn vừa mới thả thần niệm ra, định kiểm tra xem xảy ra chuyện gì, thì bên ngoài đã vang lên tiếng thét chói tai dồn dập.

"Khương chủ soái, không ổn rồi!"

"Tránh ra, bọn ta phải gặp Khương chủ soái!"

Thành ca nghe ra được là giọng của đám người Mông Thuần và Xích Linh.

Vừa định ra ngoài, Lăng Hầu đã không thể ngồi yên.

Hắn lo lắng rằng hai người này sẽ nói ra chuyện của Nguyên Thanh Tiên Dịch, vì vậy vội vàng đến ngăn cản.

“Khương chủ soái, bọn họ thì có thể có việc lớn gì chứ, không bằng để ta đi kiểm tra là được…”

Lời còn chưa dứt, Thành ca đã biến mất ngay tại chỗ.

Mặc dù trong mắt hắn, Mông Thuần và Xích Linh chỉ là hoạt náo viên nói chuyện dễ nghe, nhưng không có nghĩa là hắn không xem trọng bọn họ.

Vào lúc Lăng Hầu đuổi theo, Thành ca đã nhận ra rằng bản thân đã đoán sai.

Bởi vì quân đoàn thứ tám ở đằng xa không có bóng dáng của trọc ma.

Nhưng nhìn thấy sự hỗn loạn ở đó, tiếng người huyên náo bên tai, ngoài ra còn có tiếng nổ vang sau khi binh khí và tiên lực va chạm, xen lẫn với tiếng khóc và chửi bới.

“Dừng tay!”

“Buông ra, cái này là của bọn ta!”

“Các ngươi không thể cướp nó!”

Mông Thuần và Xích Linh vừa tức giận vừa lo lắng, giống như cô dâu nhỏ bị bắt nạt.

“Khương chủ soái, quân đoàn thứ tư quá đáng ghét!”

“Thế mà bọn họ lại đến cướp đạo khí và bí bảo của quân đoàn thứ tám của bọn ta!”

“Cái này thật sự quá khiến người ta tức giận, hành vi không thể tha thứ!”

“Quả thật là muốn tạo phản mà!”

“Còn có chuyện như vậy?”

Khương Thành híp mắt.

“Đi qua xem.”

Khi hắn đến nơi, doanh trại của quân đoàn thứ tám đã là một vùng hỗn loạn, giống như đã bị người ta cày xới nhiều lần một cách hung hăng.

Những vách tường bị giẫm nát, bàn ghế giường tủ vỡ tan tành thành nhiều mảnh nhỏ, lộn xộn tứ tung, rải rác khắp mặt đất.

Cũng may tiên nhân xuất chinh không cần quân nhu lương thảo gì đó, nếu không cảnh tượng sẽ càng khó coi hơn.

Mà những thống lĩnh, đội trưởng, binh lính của quân đoàn thứ tám trên mặt đất hầu như đều bị thương.

Binh khí và đạo giáp của bọn họ đã bị lột không còn một mảnh, rất nhiều người nằm trên mặt đất xoa vết thương kêu rên, quả thật là muốn thảm bao nhiêu thì có thảm bấy nhiêu.

Nhìn thấy Khương Thành đi đến, tất cả mọi người giống như đứa trẻ bị đánh nhìn thấy cha mẹ đến chủ trì công đạo, tất cả đều lảo đảo nghênh đón.

“Khương chủ soái hu hu hu…”

“Những người đó thật đáng ghét!”

“Bọn họ hoàn toàn không phải là bạn gì cả, tất cả đều là quân ăn cướp! Là quân ăn cướp mà!”

“Khương chủ soái làm chủ cho bọn ta đi… hu hu hu…”

Nghe tiếng gào khóc trải dài, Thành ca gần như biết đầu đuôi sự việc.

Trang bị của quân đoàn thứ tám quá tốt, nhưng sức mạnh lại quá yếu, cho nên được người ta nhớ nhung.

Nhưng dù sao thì cũng là Thiên Lạc Quân, chuyện này thật sự quá không đúng mực.

“Người của quân đoàn thứ tư đến cướp?”

Mấy thống lĩnh cấp Chí Tôn bị đánh cũng liên tục gật đầu.

“Đúng vậy đúng vậy, là bọn họ!”

“Năm vạn người của quân đoàn thứ tư, tất cả đều đến đây?”

“Không có, số người đến của bọn họ tương đương với bọn ta.”

Khương Thành lại hỏi: “Hạng Lê và Mạnh Lâm cũng đến sao?”

“Không có, có mấy thống lĩnh bên đó đến.”

Trong chốc lát Thành ca không biết nên nói gì cho phải.

Bên đó có mấy thống lĩnh đến, các ngươi cũng có hai tiên tướng Mông Thuần và Xích Linh.

Thế mà không thể ngăn được người khác cướp bóc?

Cho dù đánh không lại, thân phận tiên tướng cũng đặt ở đó chứ, không thể trấn áp được mấy thống lĩnh?

Bỏ đi bỏ đi, dù sao bọn họ chỉ là nhóm cổ vũ.

Vốn dĩ bản thân cũng đã mong đợi bọn họ mạnh đến mức nào, vì vậy không cần phải trách móc nặng nề.

Mông Thuần ở bên cạnh vẫn còn đang lớn tiếng cáo trạng.

“Đây là một hành động có tổ chức và được lên kế hoạch trước!”

“Chắc chắn là do Hạng Lê và Mạnh Lâm bày mưu tính kế!”

Đương nhiên Khương Thành biết việc này đã được tổ chức và có tính toán trước đó.

Nếu không thì không thể có số người vừa đúng chính xác nhau.

Hơn nữa, hành động của đối phương vô cùng đột ngột, lại kết thúc vô cùng nhanh chóng, giống như gió cuốn mây trôi.

Từ đây có thể thấy được là có kế hoạch trước, mục tiêu rất rõ ràng, tấn công rất chính xác.

Lúc này, đám người Lăng Hầu cũng chạy tới.

“y da, việc này cũng quá quá đáng rồi đúng không?”

Đám nhị thế tổ này vừa nhìn thấy quân đoàn thứ tám bị cướp, bọn họ không hề tức giận, ngược lại suýt nữa không quản lý được nụ cười trên mặt.

Dù sao trong mắt bọn họ, quân đoàn thứ tám mới là nhánh chính duy nhất của Khương Thành.

Cái này là thương ai thương cả đường đi lối về.

“Quả thật là người và thần cùng phẫn nộ, phải không?”

“Không thể nhịn, tuyệt đối không thể nhịn được nữa!”

“Nếu người của chúng ta xuất hiện chuyện này, không lấy lại được thể diện thì thật xấu hổ, chi bằng dứt khoát từ chức…”

Đám người này nhảy cẫng lên, làm dáng vẻ còn kích động hơn cả Mông Thuần và Xích Linh.

Trên thực tế chỉ sợ thiên hạ không loạn, chỉ mong sao Khương Thành và Hạng Lê xử kí nhau.

Thành ca nhìn thoáng qua những người của quân đoàn thứ năm, thứ sáu và thứ bảy đang vây xem ở đằng xa, hầu hết đều có thái độ không liên quan đến bản thân.

Trên thực tế, vào lúc quân đoàn thứ tư đến cướp bóc vừa rồi, đám người ở kế bên này có thể đến giúp ngăn cản.

Kết quả đáng ngạc nhiên là không có ai ra tay.

Bọn họ chỉ đứng nhìn quân đoàn thứ tám bị cướp sạch.

Điều này làm cho nội tâm Khương Thành hơi thất vọng.

Đây là lần đầu tiên hắn nhận ra rằng, Thiên Lạc Quân không phải là một chỉnh thể.

“Đi theo ta.”

Hắn phất tay, dẫn đầu bay về phía pháo đài của quân đoàn thứ tư.

Mông Thuần, Xích Linh và những người khác của quân đoàn thứ tám lập tức đi theo.

Lăng Hầu và vài tiên tướng khác nhìn nhau, bọn họ đều có thể nhìn thấy sự hả hê vui sướng khi người gặp họa trong mắt nhau.

Chuyện này cũng không phải dễ dàng xử lý đâu!

Hai quân đoàn thứ ba và thứ tư, tất cả đều là kiêu binh dũng tướng, tiếp xúc vô cùng khó khăn.

Muốn bọn họ phun ra thứ đã ăn vào miệng, hoàn toàn không thể.

Trước mắt Khương Thành chỉ còn lại hai kết quả.

Mà cho dù là nội loạn hay là chịu thiệt thòi, đều sẽ làm cho vị chủ soái này bị mất hết uy tín.

“Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt.”

Dưới sự dẫn đầu của bọn họ, rất nhiều người từ quân đoàn thứ năm, thứ sáu và thứ bảy cũng đi theo.

Đội ngũ hùng hậu nhanh chóng đến trước cửa doanh trại của quân đoàn thứ tư.

Chương 1528: Trận pháp của các ngươi quá tệ

Đại đội nhân mã đã đến trước cửa doanh trại của quân đoàn thứ tư một cách nhanh chóng.

Trong nháy mắt, tất cả các pháo đài tỏa sáng ánh sáng màu xanh thẳm cùng một lúc.

Tầng tầng lớp lớp, lấp lánh một bầu không khí nguy hiểm.

Những pháo đài này không phải là đồ trang trí.

Là mặt trận tiền tuyến, mỗi một tòa pháo đài là một đại trận.

Kết nối với nhau, uy năng có sẵn sẽ được nhân đôi, có khả năng phòng ngự vô cùng đáng sợ.

Đại trận này sáng lên, có nghĩa là đối phương cũng không có ý định đàm phán.

Thay vào đó, đối phương dự định ngăn chặn tất cả mọi người của quân đoàn thứ tám ở bên ngoài, không cho bọn họ vào cửa.

Lúc này, bên trong pháo đài trung tâm ở phía sau, Hạng Lê, Mạnh Lâm và một đám phụ tá đang xem cảnh tượng ngoài cửa doanh trại.

Ông lão tóc hoa râm vuốt râu, thản nhiên cười nói: “Lần này, chủ soái mới của chúng ta xem như bị làm thành một kẻ ngốc rồi.”

“Quân đoàn thứ tám nghe nói là thân vệ đoàn của hắn, hiện tại đã bị cướp không còn một mảnh, chắc chắn hắn sẽ không cam

tâm.”

“Không cam tâm thì cũng phải nhịn.”

Khóe miệng Hạng Lê treo một ý mỉa mai.

“Bài học lần này, xem như là một bài học chúng ta dạy cho hắn.”

“Thứ không có bản lĩnh bảo vệ thì đừng khoe khoang.”

“Đây không phải là lực lượng mà hắn có thể kiểm soát được, cũng đừng mơ tưởng được tranh phần.”

“Ha ha ha ha…”

Vài thống lĩnh cười vui sướng.

“Bị ngăn bên ngoài pháo đài, chắc chắn hắn rất tức giận.”

“Chắc chắn rồi, hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, ngay cả cơ hội thương lượng chúng ta cũng không cho hắn.”

“Hiện tại, việc duy nhất hắn có thể làm, cũng chỉ có chạy trở về một cách chán nản, cáo trạng với phía trên.”

Tiên tướng Mạnh Lâm của quân đoàn thứ tư thong thả nói: “Với chiến tích của chúng ta, phía trên hoàn toàn không nỡ động vào chúng ta.”

“Nhiều nhất chỉ có thể quở trách vài câu không đau không ngứa, lô trang bị đó vẫn thuộc về chúng ta.”

“Về phần chủ soái mới của hắn, ngược lại sẽ bị gắn mác là vô năng!”

Mà bên ngoài vào lúc này, Mông Thuần và Xích Linh cũng bay đến rìa pháo đài.

Có Khương Thành ở bên cạnh, thắt lưng của hai người cứng rắn.

Ngăn cách với pháo đài đại trận, hét lớn vào bên trong.

“Người của quân đoàn thứ tư, các ngươi thật to gan!”

“Cướp trang bị của bọn ta, thế mà còn dám mở đại trận để cản trở!”

Màn ánh sáng của đại trận vô hình vô chất, không ngăn cách với thanh âm, người bên trong có thể nghe được rõ ràng.

Chỉ nhìn thấy hai đội trưởng cấp Chí Tôn đang không nhanh không chậm bay tới.

Sau khi bay đến thì liếc xéo Mông Thuần và Xích Linh, lúc này mới dở ngô dở khoai nói: “Quân đoàn thứ tư của bọn ta mở pháo đài đại trận, liên quan gì đến quân đoàn thứ tám của các ngươi?”

“Đây là mệnh lệnh của chủ tướng bọn ta, các ngươi có tư cách gì bảo bọn ta rút khỏi đại trận?”

Còn chuyện cướp trang bị, hai người xem như không có chuyện gì xảy ra, trực tiếp lảng tránh.

Bên trong pháo đài, mấy chục ngàn người của quân đoàn thứ tư hoặc là tụm năm tụm ba, hoặc là vênh mặt khoanh tay, cứ trêu tức nhìn quân đoàn thứ tám như vậy.

Trang bị của các ngươi là do bọn ta cướp, các ngươi có thể làm gì được bọn ta?

Mông Thuần và Xích Linh suýt nữa bị bọn họ chọc cho tức giận đến bùng nổ.

Từ khi nào mà ngay cả đội trưởng cũng dám xem thường bọn họ?

“To gan!”

“Hiện tại Khương chủ soái đã đích thân đến đây, nhanh chóng rút đại trận xuống, chẳng lẽ các ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của hắn?”

Hai đội trưởng đó sâu kín nhìn Khương Thành, sau đó hắng giọng.

“Các trinh sát tiền tuyến báo cáo, Thái Thuỷ Trọc Ma sẽ phản công hàng loạt trong thời gian tới.”

“Bọn ta nhất định phải mở pháo đài đại trận, duy trì trạng thái phòng ngự và canh gác cấp cao nhất.”

“Tình hình quân sự khẩn cấp, cho dù là chủ soái đích thân đến, cũng thứ cho khó theo mệnh!”

“Lẽ nào lại như vậy!”

Mọi người của quân đoàn thứ tám suýt nữa tức giận đến mức nhồi máu cơ tim.

Lại còn trọc ma xâm phạm, xem bọn ta là kẻ ngốc sao?

Lúc nảy các ngươi còn chủ động tấn công, cướp của quân đoàn thứ tám bọn ta.

Sau đó lại phòng ngự trọc ma xâm phạm?

Đám người Lăng Hầu không khỏi nhìn về phía Khương Thành.

Mọi người đều biết rằng đối phương chỉ đang mượn cớ, nhưng ngươi có thể làm gì?

Trong tương lai, tin tức này truyền ra ngoài, hai đội trưởng ngăn cản chủ soái là ngươi ở ngoài, điều đó thật sự là huỷ hoại danh tiếng cả một đời.

Mà những tiên nhân của quân đoàn thứ tư bên trong pháo đài cũng cất tiếng cười to.

“Đúng vậy, tình hình quân sự của chúng ta rất khẩn cấp.”

“Đám người nhàn rỗi còn không mau nhanh chóng rút lui?”

“Đừng đợi đến khi lũ trọc ma đánh đến đây, không phá vỡ đại trận của chúng ta, ngược lại còn tiêu diệt hết tất cả các ngươi.”

“Đến lúc đó còn phải nhờ bọn ta giúp các ngươi nhặt xác…”

Cho dù là Hạng Lê hay Mạnh Lâm ở bên trong, hay là đám người Lăng Hầu và n Bình ở bên ngoài, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Khương Thành.

Theo quan điểm của họ, lần này thực sự không còn cách nào khác.

Lý do của đối phương đường đường chính chính, đại trận lại kiên cố không thể phá hủy. Ngoài việc quay trở lại, thực sự không có giải pháp nào khác cho vấn đề này.

Đáp lại ánh mắt của mọi người, Khương Thành chậm rãi bay đến rìa màn ánh sáng của đại trận.

“Ta đã luôn nghe nói hai quân đoàn tiền tuyến các ngươi chuyên nghiệp như thế nào, hiện tại nhìn thấy, cũng chỉ có như vậy mà thôi.”

Hắn vươn tay gõ vào màn ánh sáng.

Từng luồng ánh sáng lấp lánh xoay tròn lướt nhẹ từ các đốt ngón tay ra ngoài, giống như gợn sóng lăn tăn.

Chỉ với một cái chạm nhẹ, hắn đã cảm nhận được lực phản công mạnh mẽ.

Nếu không phải thực lực của hắn đủ mạnh, không chừng đã bị chấn động đến mức lùi lại phía sau vài bước.

Nhưng hắn cũng đã nhìn ra được, đây là Tử Hoa Liên Tinh Trận.

Đại trận này có sức mạnh phòng ngự phản kích cấp độ bát giai, nhưng về bản chất nó thực chất chỉ là đạo trận thất giai.

Chẳng qua là từng pháo đài liên kết với nhau, dưới sự bổ sung trợ giúp lẫn nhau, phụ trợ lẫn nhau, mới tạo nên hiệu quả của đạo trận bát giai.

“Đối mặt với Thái Thuỷ Trọc Ma mà các ngươi chỉ trông cậy vào một đại trận rách nát như thế này?”

“Ta rất thất vọng về các ngươi đó.”

Nếu như Khương Thành cũng gào thét mắng chửi một cách giận dữ, vậy thì người bên trong sẽ thờ ơ không lên tiếng, thậm chí còn đắc ý hơn.

Nhưng giọng điệu xem thường này, lại chọc trúng vảy ngược của bọn họ.

Phải biết rằng, quân đoàn thứ tư vẫn luôn tự cho mình là con át chủ bài.

Cảm giác ưu việt được tạo ra bởi thành tựu và chiến tích hiển hách, đã trở thành chất riêng trong xương cốt của quân đoàn này.

Thất vọng, rách nát, chỉ có như vậy…

Những từ này đủ để kích thích bọn họ sâu sắc.

Trong nháy mắt, sắc mặt của hai tiểu đội trưởng trở nên vô cùng khó coi, mà mặt của những tiên nhân của quân đoàn thứ tư ở bên trong đều sa sầm.

“Khương chủ soái, nể mặt Tử Tiêu Cung, bọn ta cho ngươi mặt mũi gọi ngươi một tiếng chủ soái.”

“Nhưng mà điều này không có nghĩa là ngươi có thể nói xằng nói bậy, sỉ nhục bọn ta một cách tuỳ tiện!”

“Sỉ nhục?”

Thành ca cười khẽ.

“Các ngươi quá xem trọng bản thân rồi đó.”

“Các ngươi còn không đáng để ta đặc biệt sỉ nhục đâu.”

“Bổn soái chỉ nói chút sự thật mà thôi, đây thật sự là một đại trận rách nát, vừa đâm sẽ rách.”

“Trông cậy vào trận pháp giấy dán này để ngăn chặn trọc ma, ta chỉ có thể nói rằng chủ tướng của các ngươi quá ngây thơ.”

Hắn hành động như thể bản thân mới là chuyên gia đánh trọc ma vậy.

Lăng Hầu ở bên cạnh âm thầm chửi bới, nếu không phải ta biết ngay cả Nguyên Thanh Tiên Dịch mà ngươi cũng chưa từng nghe đến, suýt nữa ta cũng tin rồi.

Ngay cả Hạng Lê và Mạnh Lâm bên trong pháo đài cũng không cười nữa.

“Giọng điệu của hắn cũng thật lớn!”

“Đáng ghét, xem ra chúng ta dạy dỗ hắn chưa đủ, vẫn còn quá nhân từ!”

“Dám bôi nhọ sỉ nhục quân đoàn thứ tư, chuyện này ta nhớ kỹ!”

Lần này, ngay cả hai chủ tướng Hạng Lê và Mạnh Lâm, Thành ca cũng làm cho nhục nhã, quân đoàn thứ tư không thể chịu đựng được nữa.

Rất nhiều người lần lượt xông đến rìa đại trận kêu gào.

Chương 1529: Làm thoả mãn yêu cầu của các ngươi

Hạng Lê và Mạnh Lâm có địa vị rất cao trong hai quân đoàn.

Gần như tương đương với tín ngưỡng vật tổ của quân đoàn thứ tư.

Đương nhiên bọn họ không thể tha thứ cho việc chủ tướng bị bôi nhọ.

“Đồ vô tri từ đâu đến?”

“Nếu ngươi đã đánh giá thấp đại trận này đến không đáng một đồng, vậy thì ngươi phá nó thử xem?”

“Đúng vậy, giọng điệu lớn như vậy, chỉ biết khoác lác thôi sao?”

“Không phải ngươi nói vừa đâm sẽ rách sao, nếu như ngươi không phá được, vậy thì cũng đừng làm chủ soái gì nữa, lúc đó đã mất hết thể diện rồi…”

Khi bọn họ còn ngăn cách mà mắng mỏ, bỗng nhiên màn ánh sáng trước mặt biến mất.

Đến mức mà rất nhiều tiên nhân đang chen chúc bên trong màn ánh sáng đều đứng không vững, suýt nữa bị người ở phía sau đẩy ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, ánh sáng chiếu lên xung quanh mỗi pháo đài một cách mãnh liệt.

Trong phút chốc, nó đã gây ra một cảnh tượng hỗn loạn nhỏ.

Mà ở bên kia, Khương Thành nhẹ nhàng thổi ngón tay giữa bên tay phải của chính mình.

Còn lấy một cái khăn lụa ra lau.

Lúc này mới trân trọng cất vào.

“Có vẻ như ta nói không sai, thật sự là vừa đâm sẽ rách.”

Đạo trận thất giai thật ra không dễ phá như vậy.

Cho dù đổi thành một trận pháp có trình độ khác có thể so với sư trận đạo bát giai của Khương Thành, cho dù nhìn ra điểm mấu chốt của trận pháp, muốn phá vỡ cũng cần rất nhiều thời gian.

So với các trận pháp tông sư khác, Khương Thành có ưu thế vượt trội, đó là sức chiến đấu cá nhân vô cùng mạnh mẽ.

Hắn có thể phá trận bạo lực hơn người khác rất nhiều.

Vừa rồi ngón tay gõ vào trông có vẻ như đơn giản, nhưng trên thực tế, nó đã phá hỏng liên tục 3600 nút trận pháp của đại trận thất giai chỉ trong nháy mắt.

Ngay khi hắn dứt lời, 3600 nút mấu chốt đã bị phá hỏng, giống như đoản mạch không thông, đồng thời xảy ra cháy nổ.

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ doanh trại của quân đoàn thứ tư không ngừng vang lên tiếng nổ.

Khung cảnh một lúc càng trở nên hỗn loạn hơn.

Bốn quân đoàn bên ngoài đều trố mắt nhìn.

Hơi không dám tin những gì đang xảy ra trước mắt.

Đại trận này thật sự dễ dàng bị đánh thủng như vậy sao?

Lẽ nào là giả?

Không phải chứ?

“Ngươi! Ngươi đã làm gì?”

Lần này không chỉ có hai đội trưởng gào thét giận dữ, mà các thống lĩnh của quân đoàn thứ tư đang ẩn nấp ở phía sau cũng vội vàng chạy tới.

Hiệu quả phòng ngự này có thể so với đạo trận bát giai, vô cùng quan trọng với bọn họ.

Mà hiện tại, đã hoàn toàn bị phế bỏ.

Mặc dù mắt trận vẫn còn, nhưng tất cả các nút mấu chốt đều đã bị phá hỏng, hoàn toàn không thể sửa chữa.

“Thế mà ngươi lại phá hỏng Tử Hoa Liên Tinh Trận của bọn ta!”

Ngay cả Mạnh Lâm cũng lao ra khỏi pháo đài.

Vốn dĩ hắn có tâm lý xem trò cười của Khương Thành, không định xuất hiện.

Hiện tại làm sao có thể nhịn được.

Thiệt hại của đại trận bị phế bỏ thật sự quá lớn, bọn họ không thể nhanh chóng xây dựng lại một cái khác.

Từ nay về sau, hoặc là chen chúc ở cùng quân đoàn thứ ba.

Hoặc là bại lộ ở bên ngoài, nếu thật sự gặp phải sự tấn công của trọc ma, thì sẽ mất đi sự bảo vệ của chỗ đóng quân.

Còn không thì là rút quân quay về, tìm mọi cách để làm thêm một cái nữa.

“Ngươi thân là chủ soái, thế mà lại phá hỏng đại trận quan trọng như vậy, hại cả quân đoàn thứ tư từ nay về sau bại lộ dưới sự nguy hiểm!”

Hắn không biết Khương Thành làm như thế nào, theo hắn thấy, chắc chắn vài ngày trước đã âm thầm phá hỏng.

“Ngươi thật sự không xứng được gọi là một thành viên của Thiên Lạc Quân!”

Thành ca nhìn hắn một cách khó hiểu.

“Ngươi đang nói lung tung cái gì vậy?”

“Vừa rồi lẽ nào không phải là bọn họ chủ động mời ta phá hỏng trận pháp rách nát này sao?”

Hắn vừa nói như vậy, mọi người của quân đoàn thứ tám ở phía sau lập tức hiểu ý, lớn tiếng hùa theo.

“Đúng vậy, không sai!”

“Là do các ngươi tự mình thỉnh cầu!”

“Còn nói là phá nó thử xem…”

“Bọn ta đã sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe đến thỉnh cầu nào vô lý như vậy.”

Trước đó bọn họ đã bị quân đoàn thứ tư cướp bóc một phen, đang kìm nén tức giận.

Lúc này lại nhìn thấy dáng vẻ của từng người trong quân đoàn thứ tư giậm chân điên cuồng, lập tức trở nên vô cùng phấn chấn.

“Ha ha ha, lúc nảy khi các ngươi thỉnh cầu Khương chủ soái, thái độ thành khẩn như vậy, nhiệt liệt như vậy, sao lại mau quên đến như vậy?”

“Đúng vậy, Khương chủ soái thật là tốt với các ngươi mà, lập tức làm thỏa mãn thỉnh cầu của các ngươi.”

“Nếu ta là các ngươi, thì hiện tại ta đã nói cảm ơn với hắn từ lâu rồi.”

“Xem ra, quân đoàn này quanh năm không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nên không biết đối nhân xử thế mà, lễ nghĩa cơ bản cũng không có.”

Mặc dù sức chiến đấu của quân đoàn thứ tám yếu kém, nhưng bản lĩnh làm nhục người khác lại không hề yếu.

Bị bọn họ sỉ nhục như vậy, trên dưới quân đoàn thứ tư suýt nữa tức đến thăng thiên ngay tại chỗ.

Mà vốn dĩ Mạnh Lâm thế lực hùng hổ, cũng bị nghẹn đến không nói nên lời.

Hắn đã đoán được, Khương Thành đang cố ý khiêu khích quân đoàn thứ tư, dụ bọn họ nói ra câu ‘phá nó thử xem’.

Nhưng cho dù đoán được cũng vô dụng.

Cái hố này là do bọn họ tự mình nhảy xuống, không trách người khác được.

Thành ca còn nhờ đó mà thuận tiện khoe khoang.

“Cho nên ta mới nói, đại trận này quá tệ.”

“Chỉ một ngón tay đã có thể đâm thủng, làm sao có thể ngăn cản được trọc ma?”

Mọi người của quân đoàn thứ tám đều bật cười, cuối cùng Mông Thuần và Xích Linh cũng bắt được cơ hội để trút giận.

“Đúng vậy, may mà Khương chủ soái vạch trần vấn đề này, nếu không quân đoàn thứ tư của các ngươi thật sự sẽ gặp nạn trong tương lai.”

“Cũng không biết cấp trên của các ngươi không đủ năng lực.”

“Thật không chuyên nghiệp, cái này cũng xứng làm tiên tướng sao?”

“Có thể sống đến tận bây giờ thật sự là kỳ tích mà.”

Mạnh Lâm và một đám thống lĩnh bị chế giễu một cách điên cuồng, mặt cũng sắp tức giận đến mức biến thành màu gan

heo.

Để nhanh chóng giảm bớt sự xấu hổ này, hắn chỉ có thể chủ động chuyển đề tài.

“Đủ rồi!”

“Các ngươi chạy đến doanh địa của quân đoàn thứ tư bọn ta, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Hắn nhắc tới điều này, Mông Thuần mới nhớ đến chính sự lớn hơn.

Quân đoàn thứ tám bị cướp nhiều trang bị như vậy, đương nhiên không thể cứ như vậy mà bỏ qua.

“Người của ngươi cướp trang bị của quân đoàn thứ tám bọn ta, ta cũng muốn hỏi các ngươi muốn làm gì!”

“Còn không mau giao ra đây?”

“Cướp bóc hữu quân, quả thật là làm cho người ta tức giận, tội ác tày trời!”

“Hừ!”

Mạnh Lâm hất cằm lên cao, cố ý nhếch khóe miệng tỏ vẻ khinh thường.

“Các ngươi thật sự là nói chuyện cười.”

“Trang bị của quân đoàn thứ tám bị cướp, vậy thì các ngươi đi tìm đi chứ, liên quan gì đến quân đoàn thứ tư của bọn ta?”

Tâm trạng tốt vừa rồi của Mông Thuần lập tức biến mất.

Hắn không ngờ rằng, hành động của hàng nghìn người chỉ mới xảy ra vài phút trước, thế mà Mạnh Lâm lại dám không thừa nhận.

“Vừa rồi rõ ràng là bị người của các ngươi cướp, trắng trợn lộ liễu, sự thật đều ở đây, thế mà ngươi còn giả vờ như không biết?”

“Còn không mau giao người ra đây!”

“Lẽ nào ngươi muốn bao che cho những tên ăn cướp đó…”

“Lời nói cũng không thể nói như vậy.”

Mạnh Lâm lạnh lùng ngắt lời hắn.

“Sao lại nói rõ ràng là người của bọn ta?”

“Ngươi nói sự thật đều ở đây, vậy chứng cứ đâu?”

Hành động cướp bóc của họ đã được lên kế hoạch cẩn thận.

Đồ đạc sau khi cướp về, tất cả đều đã được cất giấu từ lâu.

Hiện tại muốn tìm ra không gian trữ vật đang che giấu đó, hoàn toàn không thể làm được.

Vì có chỗ dựa nên không sợ hãi, thậm chí hắn còn cảnh cáo Mông Thuần.

“Còn nữa, chú ý lời nói của ngươi, thuộc hạ của ta là anh hùng chinh chiến ở tiền tuyến, không phải ăn cướp.”

Những thống lĩnh của quân đoàn thứ tư cố ý ưỡn ngực ngẩng cao đầu, vô cùng đắc ý.

“Đúng vậy, các ngươi có chứng cứ không?”

“Lẽ nào muốn nói quân đoàn thứ tám của các ngươi là nhân chứng? Đó đều là người của các ngươi, vốn dĩ không thể tính được.”

Chương 1530: Khương Thành ra tay

“Đừng nói bọn ta không cho các ngươi cơ hội.”

“Nếu các ngươi đã thề là do bọn ta cướp, thế thì có thể đi vào lục soát.”

Rất nhiều thống lĩnh và đội trưởng của quân đoàn thứ tư, thậm chí còn giả vờ nhường đường.

“Chỉ cần các ngươi tìm được, đương nhiên bọn ta sẽ nhận.”

“Nhưng nếu các ngươi không tìm được, thế thì là vu khống, đến lúc đó đừng trách bọn ta hành động bạo lực!”

Mông Thuần, Xích Linh và mọi người của quân đoàn thứ tám ở phía sau lập tức nhảy dựng lên.

“Được chứ, lục soát thì lục soát!”

“Đúng, lúc trước có người đánh ta, ta vẫn có thể nhận ra!”

“Lập tức đi lục soát trong pháo đài của quân đoàn thứ tư bọn họ!”

“Được rồi được rồi…”

Sau khi Khương Thành nghe xong một hồi đã có thể nghe ra được, trang bị của quân đoàn thứ tám không thể tìm được.

Nếu đối phương thật sự muốn giấu, thế thì có một vạn cách giấu để người ta không tìm ra được.

Đơn giản nhất là bỏ thẳng vào dị không gian là được.

Ai biết đó là không gian nào?

Nếu thật sự không được, còn có thể đựng tất cả trang bị vào nhẫn trữ vật.

Sau đó, một người nào đó mang nhẫn trữ vật đi ra ngoài giấu.

Dù thần thông quảng đại như thế nào cũng không tìm ra được.

Đương nhiên, thật ra Khương Thành có thể tìm được, chỉ cần hắn dùng Độc Tâm Thuật…

Nhưng nghĩ đến việc nếu làm như vậy sẽ phải tốn một ít điểm tiên nguyên, hơn nữa chỉ tìm lại được nguyên vật, không có tiềm năng.

“Thật sự không phải là do các ngươi cướp sao?”

Sắc mặt của Mạnh Lâm không hề thay đổi, thản nhiên nói: “Đương nhiên không phải!”

Thành ca sờ cằm, làm biểu cảm nghi ngờ.

“Vậy thì cũng thật là kỳ lạ, thế tại sao trang bị của quân đoàn thứ tám lại không có?”

Mạnh Lâm lạnh lùng khịt mũi, không che giấu sự mỉa mai của bản thân.

“Làm sao mà ta biết được, cái này thì phải hỏi bản thân bọn họ chứ.”

“Ngay cả trang bị của chính mình cũng không giữ được, cũng xứng gọi là quân đoàn sao?”

Hắn vừa nói như vậy, quân đoàn thứ tư vừa mới kìm nén sự tức giận vì đại trận bị huỷ hoại, lập tức chớp thời cơ phản

công.

“Đúng vậy, đồ của bọn họ bị mất, vậy thì đi tìm đi.”

“Chạy đến hỏi bọn ta rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lẽ nào bọn ta là cha của bọn họ, còn phải chịu trách nhiệm với bọn họ?”

“Ha ha ha, vô dụng như vậy, bị cướp cũng đáng đời!”

“Nếu ta là bọn họ, trang bị bị cướp cũng không còn mặt mũi đi ra ngoài gặp người khác, còn không biết xấu hổ kêu to khắp nơi?”

Trên dưới quân đoàn thứ tám, bị đám người này chọc giận đến tức ngực khó thở.

Cướp đồ của bọn ta, còn kiêu ngạo đến như vậy.

Quả thực không thể nhịn được.

Khương Thành lại giơ tay lên ngăn cản bọn họ một lần nữa.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn tập trung vào Mạnh Lâm.

“Vô dụng gì đó, lời này có hơi quá đáng không?”

“Quá đáng?”

Vẻ mặt của Mạnh Lâm đùa giỡn, cười nói: “Một tiên nhân thậm chí không thể giữ được đạo giáp và đạo khí của bản thân, điều đó có nghĩa là bọn họ hoàn toàn không xứng có được, chứng tỏ những trang bị đó hoàn toàn không phải là thứ mà bọn họ nên có, không có duyên với bọn họ.”

“Loại người này không phải là vô dụng thì là gì?”

Thành ca thở dài: “Bị cướp là chuyện bình thường, quân đoàn thứ tư các ngươi chưa từng gặp phải chuyện này sao?”

“Hả?”

Vẻ mặt của Mạnh Lâm trở nên kỳ quái, như thể hắn vừa nghe được trò cười buồn cười nhất.

“Ngươi đang nói gì vậy? Quân đoàn thứ tư của bọn ta bị người khác cướp?”

“Thật vô lý!”

Quân đoàn thứ tư bọn ta là sư đoàn hổ lang, từ trước đến nay chỉ có bọn ta cướp của người khác, làm sao có thể đến lượt

người khác cướp của bọn ta?

Chuyện này không tồn tại.

Hắn vừa mới nói xong, đầu vang lên tiếng ong.

Hồn hải khổng lồ giống như trời sụp xuống, nổ vang không ngừng, khuấy đảo đến long trời lở đất.

Hồn hải bị tấn công là chuyện vô cùng nguy hiểm, trước mắt hắn tối sầm, ý thức cũng tan rã theo.

Không ổn!

Thế mà hắn dám tấn công mình!

Dù sao Mạnh Lâm cũng là Đạo Tôn, mặc dù tử hồn thấp hơn thánh hồn một cấp, nhưng cũng không dễ dàng bị phá hủy như vậy.

Hắn lập tức thắt chặt phòng thủ, thanh minh chủ hồn, ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Vào lúc ý thức của hắn tan rã, Khương Thành đã ra tay nhanh như chớp, phong ấn toàn bộ tiên lực của hắn.

Không có tiên lực chống đỡ, tử hồn của hắn lập tức biến thành nước không nguồn.

“Ngươi đã làm gì!”

Hắn vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn Khương Thành.

Tên này điên rồi sao?

Thân là chủ soái, thế mà lại ra tay với một tiên tướng như mình, quả thật là khiến người ta tức giận!

Nhưng mà hắn hoàn toàn không nhìn thấy mặt của Khương Thành.

Bởi vì Thành ca đã biến mất từ lâu, hắn làm theo cách tương tự, cũng phong ấn tất cả hơn mười Đạo Tôn cấp thống lĩnh phía sau lưng Mạnh Lâm.

Ngay sau đó, thánh hồn bị bao trùm, hơn hai mươi ngàn đội trưởng và binh lính của quân đoàn thứ tư ngã xuống.

Sau đó là Chí Tôn, Thiên Tôn và Đạo Giả.

Cảnh giới như vậy, trước mặt thánh hồn của hắn, nào có lực chống cự gì.

Trên thực tế, quân đoàn thứ tư cũng không yếu đến như vậy.

Chỉ là Khương Thành quá mạnh.

Hơn nữa, lần này ra tay quá bất ngờ, hoàn toàn không kịp đề phòng, bọn họ không hề thực hiện bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào.

Hơn nữa, ai có thể ngờ rằng chủ soái sẽ ra tay với người của mình chứ?

Đợi đến khi đòn tấn công thật sự đã đến hồn hải, cũng đã muộn rồi.

Khương Thành ra tay, làm sao có thể cho đối phương cơ hội phản ứng, hoàn toàn giống như gió mạnh quét lá rụng, dễ như trở bàn tay!

Sau khi hơn hai mươi ngàn tiên nhân đều ngã xuống, cuối cùng các tiên nhân khác ở bên ngoài của quân đoàn thứ tư cũng phản ứng lại.

“Ngươi làm gì thế!”

“Ngươi điên rồi sao?”

“Hắn tấn công người của chúng ta, vậy thì là kẻ thù!”

“Giết!”

Các tướng sĩ còn sót lại của quân đoàn thứ tư trong mắt quả thật chỉ có chủ tướng, không có chủ soái gì cả.

Lần lượt tế đạo khí và bí bảo ra, bên cạnh đó, sát khí hội tụ, nhắm vào Khương Thành.

Cùng lúc đó, có tiếng gào thét vang lên từ bên trong pháo đài ở phía sau.

“Dừng tay!”

Tiếng gầm của Hạng Lê nổ như sấm, chấn động đến nỗi khí tức xung quanh cũng không ổn định.

“Ngươi dám!”

Người khác chưa tới, thánh hồn cũng đã ngăn cách không trung va chạm với Khương Thành.

Ầm ầm!

Chấn động vô hình tản ra bốn phía, dư âm khiến các tiên nhân ở xung quanh lần lượt lùi về phía sau.

Người này là chủ tướng của quân đoàn thứ ba, là một Đạo Thánh hùng mạnh.

Chiến đấu quanh năm ở tiền tuyến, sức chiến đấu sâu không lường được.

Vốn dĩ hắn không định xuất hiện.

Theo hắn thấy, Mạnh Lâm có chết cũng không nhận nợ, cuối cùng Khương Thành chỉ có thể chịu thiệt thòi.

Ai có thể ngờ rằng, thế mà tên này lại dám xuống tay với quân đoàn thứ tư trước mặt nhiều người như vậy.

“Ngươi điên rồi sao…”

Đột nhiên tiếng gầm dừng lại ngay khi hắn lao đến hiện trường.

Bởi vì bên cạnh cổ của Mạnh Lâm đã có thêm một thanh kiếm, Kỵ Khuyết kiếm của Khương Thành.

“Ngươi muốn làm gì?”

Hạng Lê giận dữ dừng lại.

Vừa rồi còn nói Khương Thành đã điên rồi, hiện tại chính mình cũng sắp bị kích thích đến phát điên rồi.

“Không có gì, chỉ là hy vọng các ngươi có thể im lặng một chút.”

Thành ca nhếch miệng, giống như chỉ đang làm một việc nhỏ không đáng kể.

Kết giới của hắn đã lan rộng ra, bao phủ hơn hai mươi ngàn người đã bị phong ấn ở bên trong.

“Nếu không, tay ta không vững, không chừng sẽ kết liễu mạng người.”

Lúc hắn nói chuyện, cổ của Mạnh Lâm đã chảy máu.

Hạng Lê cắn chặt răng, khoé mắt nứt ra.

Đương nhiên Khương Thành sẽ không run tay, hắn biết, máu tươi này là đang cảnh cáo chính mình.

Người này thực sự có thể làm mọi thứ!

Từ trên xuống dưới, từ thống lĩnh đến binh lính của quân đoàn thứ tư, ai cũng đỏ mắt nổi gân xanh, hận không thể chặt Khương Thành thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng mà bọn họ cũng không dám di chuyển nữa.

Lúc này, ông lão tóc hoa râm, các phụ tá và các thống lĩnh khác của quân đoàn thứ ba, tất cả đều đang vội vã chạy tới.

Cảnh tượng trước mắt đã tác động rất lớn đến họ.

Đường đường là chủ soái, thế mà lại uy hiếp tiên tướng dưới trướng mình làm con tin?

Chương 1531: Trả lại của mất

Đối với đám lão giả tóc xám phụ tá này mà nói, một màn này đã vượt ra khỏi dự đoán.

Bọn họ từng nghĩ Khương Thành không công mà về, bất lực lui đi.

Từng nghĩ sau khi Khương Thành trở về sẽ cáo trạng với Chiến Thiên Tư và Tử Tiêu điện.

Cũng từng nghĩ hắn sẽ không biết làm gì phẫn nộ điên cuồng, ra tay phát tiết với người bên cạnh.

Chỉ duy nhất không nghĩ đến, hắn có thể thành công khống chế toàn bộ cấp cao của quân đoàn thứ tư trong nháy mắt.

Mặc dù là tập kích, nhưng một người trấn áp hơn hai mươi ngàn người, vẫn là hơi quá khoa trương một chút.

Cho dù Khương Thành thật sự có lực chiến đấu cấp bậc Đạo Thánh, cũng không thể lắm nhỉ?

“Thần Quân nắm giữ lực Thiên Đạo!”

“Nhất định là dùng lực Thiên Đạo trấn áp đấy.”

Bọn họ rất nhanh đã đoán được "đáp án".

"Khương chủ soái, bình tĩnh!"

Hạng Lê trong cơn thịnh nộ, đều đã không thể bình tĩnh hoà nhã thương lượng nữa.

Lúc này người ra mặt là phụ tá tóc xám Tùng Nghiên Chí Tôn.

"Ngươi có yêu cầu gì, nói ra trước đi, bọn ta từ từ thương lượng sau."

Hắn định ổn định Khương Thành trước.

Sau đó lại dựa vào chiếc lưỡi không xương của mình, từng chút một giết thời gian, cố gắng chuyện lớn hoá nhỏ.

"Tội gì kịch liệt như vậy, ngươi ra tay với bộ hạ của mình, nếu như chuyện này truyền lên trên, ảnh hưởng cực kì không tốt!"

Ở trong mắt hắn, hành vi này của Khương Thành là vô cùng ngu ngốc.

Ra tay với mình như vậy, đồng nghĩa với hắn đã hoàn toàn mất đi cảm tình của quân đoàn thứ tư.

Trải qua một lần như vậy hôm nay, hắn vĩnh viễn không thể có được sự thành tâm cống hiến sức lực của nhánh tinh nhuệ này.

Thành ca suýt nữa đã bị hắn chọc cười.

Lúc này cuối cùng đã nhớ đến các ngươi là bộ hạ của ta rồi sao?

Ta còn tưởng rằng các ngươi đã quên rồi chứ.

"Ta không có yêu cầu gì."

Hắn hoàn toàn không có ý định dính dáng với đối phương.

Bởi vì ngay từ đầu, hắn đã không định coi quân đoàn thứ tư thành con tin để đòi điều kiện gì.

"Ta muốn làm gì, cũng không cần trưng cầu ý kiến của các ngươi."

Tầm mắt của ca này trực tiếp vượt qua đám người Hạng Lê và Tùng Nghiên, cuối cùng đã rơi ở trên đầu quân đoàn thứ tám.

Mông Thuần và Xích Linh há hốc miệng, đang nhìn hắn với vẻ mặt sững sờ.

Mà sáu nghìn người "đại đội bảo hộ", bất luận bị thương hay là không bị thương cũng đều ở trong trạng thái đờ người ra.

Lực chiến đấu của Khương Thành, bọn họ ngược lại không kinh ngạc.

Nhưng chuyện đột nhiêu ra tay với quân đoàn thứ tư này, quả thực là đã doạ sợ bọn họ rồi.

Đại lão, chuyện này có phải là đã hơi quá bốc đồng chút rồi không?

Phía sau có thể kết thúc thế nào đây?

Trong đầu mỗi người đều vọng lại một từ - Toi rồi.

Chuyện lần này là đã hoàn toàn làm lớn rồi, sắp chọc thủng trời rồi.

"Vừa rồi trang bị của các ngươi không phải là đã bị người cướp rồi sao?"

"Hiện tại trả lại của mất, các ngươi có thể đến đây tìm trang bị rồi."

Nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người đều trở nên khó mà tin được.

Cuối cùng bọn họ đã hiểu rõ Khương Thành muốn làm gì.

Đúng vậy, hắn căn bản lười tìm trang bị giấu đi, tội gì phiền phức như vậy, trực tiếp cướp đoạt cái mới không phải là được rồi sao?

Sao Mạnh Lâm có thể chấp nhận loại chuyện này?

Hắn lạnh lùng tức giận quát lên: "Khương Thành ngươi dám…"

Bốp!

Âm thanh lanh lảnh vang dội toàn trường.

Thành ca đã mạnh mẽ tát một cái lên trên mặt hắn.

Nửa bên má của hắn đã bị đánh đến sưng lên, cũng đã đánh toàn bộ lời uy hiếp phía sau của hắn trở về.

Mạnh Lâm đều đã bị đánh đến choáng váng.

Bị khống chế bị trấn áp, hắn vẫn đều có thể bảo trì tự tôn, chẳng qua chỉ là thực lực không tốt.

Nhưng một cái tát này, coi như là đã hoàn toàn đánh hết tự tôn của hắn rồi.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi đó, thậm chí hắn có hơi nghi ngờ.

Ta là công thần đã lập được chiến công hiển hách ở tiền tuyến đấy!

Bất luận Hoàn Thường, Lăng Hầu hay là ba vị chủ soái tiền nhiệm, bất luận là người đến từ Chiến Thần Tư hay là Tử Tiêu điện đều là tiếp đãi long trọng có thừa với ta đấy.

Vậy mà lại có người dám làm nhục ta?

Lẽ nào không sợ bách chiến chi tướng như ta bỏ gánh, không sợ ta đến cậy nhờ Đạo Tuyệt Chi Địa?

“Tù binh thì phải có dáng vẻ của tù binh, lúc nào đến lượt ngươi tỏ vẻ rồi?”

Thành ca giống như người không có chuyện gì thu tay trở về, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt hoặc tức giận hoặc kinh hãi hoặc sụp đổ của mọi người xung quanh.

“Được rồi, các ngươi đã bị mất trang bị thì đều nhanh chóng đến tìm một chút đi.”

Lúc này Hạng Lê cực kì giận dữ.

“Khương Thành, nếu như ngươi dám làm như vậy, hậu quả tự chịu!”

Tùng Nghiên cũng đang khuyên bảo.

“Khương chủ soái, hành động này vô cùng không sáng suốt.”

“Chuyện quân đoàn thứ tám bị cướp trang bị, trước mắt không có bất kì chứng cứ nào nói rõ là quân đoàn thứ tư đã động tay.”

“Chân tướng chưa rõ, vậy thì dùng thủ đoạn mãnh liệt trấn áp quân đoàn thứ tư, để tránh khỏi quá mức qua loa độc đoán, hoàn toàn không thể thuyết phục mọi người…”

Khương Thành thầm nghĩ lão tử không có tâm tư chơi trò chứng cứ gì đó với các ngươi đâu.

Lẽ nào còn muốn ta làm một thám tử lừng danh tra án ở đây à?

Điều đó có cần thiết không?

Hắn cũng lười để ý đến Hạng Lê và Tùng Nghiên.

Chỉ là không ngớt lời thúc giục quân đoàn thứ tám.

“Mau chóng đi, các ngươi lề mề cái gì đấy?”

Mông Thuần và Xích Linh đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên căm thù quân đoàn thứ tư.

Cũng vô cùng muốn lấy lại mặt mũi.

Nhưng kết quả tốt nhất bọn họ dự đoán ngay từ đầu, cũng chỉ là Khương Thành gây áp lực giở mánh khoé, ép buộc đối phương phun ra trang bị cướp đi.

Hay là Khương Thành thần thánh nhập hồn, tìm ra trang bị đối phương giấu đi.

Quả thực không ngờ rằng, hắn sẽ dùng cách thức này.

Vậy mà muốn mình tự tay đi đến lột trên người những kẻ hung ác quân đoàn thứ tư kia?

Chuyện này chuyện này chuyện này…

Có hơi quá mức khó rồi nhỉ?

Mông Thuần cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn đám người của quân đoàn thứ tư ở đối diện kia một cái.

“Nhìn gì mà nhìn?”

Mặc dù đã bị Khương Thành phong ấn Tiên lực, còn đang bị thánh hồn cưỡng hành trấn áp, nhưng đám Tiên Nhân quanh năm lăn lộn trong máu và lửa ở tiền tuyến, bản thân đã mang sát khí và hung tính khiến người sợ hãi.

Bị bọn họ trừng mắt nhìn một cái, mọi người của quân đoàn thứ tám đều rụt rè trong lòng.

Càng huống hồ là trực tiếp bị uy hiếp.

“Ngươi dám lột trang bị của ta thử xem?”

“Ta thấy các ngươi là muốn chết!”

“Còn không mau cút!”

Mông Thuần bị doạ đến muốn bỏ cuộc giữa đường, có hơi sợ hãi rụt dè đè thấp giọng nói.

“Những trang bị bọn họ mặc trên người này cũng không phải là đám bọn ta bị cướp kia đâu!”

Khương Thành nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu.

“Các ngươi muốn để ta giúp chủ trì công đạo, hiện tại ta đã đặt cơ hội ở đây rồi.”

Người khác trắng trợn cướp đoạt cũng đều dám làm.

Hiện tại ta đều đã phong ấn Tiên lực của đối phương rồi, thần hồn cũng đã trấn áp lấy rồi, chẳng khác nào chỉ là một đám cừu con đợi làm thịt.

Điều này tương đương với đút cơm đã đút đến tận miệng, kết quá các người còn không dám há mồm nuốt xuống.

Vậy còn có gì để nói nữa chứ?

“Xem ra các ngươi cảm thấy không cần phải làm như vậy, điều đó có nghĩa là bị cướp cũng có thể bỏ đi.”

“Nếu đã như vậy, từ nay về sau chiến lợi phẩm các ngươi cũng đừng lấy nữa.”

“Tránh khỏi lại làm giá y cho người khác.”

Lời này của hắn khiến cho từng người của quân đoàn thứ tám đều vô cùng xấu hổ.

Mông Thuần và Xích Linh còn đang do dự.

Nhưng cuối cùng vẫn là có người không nhịn được nữa.

“Làm thôi!”

“Có gì không dám chứ!”

Sau khi một người xông ra ngoài, lập tức liền có mấy người hưởng ứng.

“Đúng, đạo giáp lục giai của ta bị cướp, tại sao phải nhịn chứ?”

“Bọn họ có thể cướp của ta, tại sao ta không thể cướp của bọn họ?”

Mấy người này xông vào trong trận quân đoàn thứ tư bị phong ấn, không quan tâm khoá chặt mấy tên tiểu đội trưởng, trên tay đã bắt đầu lột đạo kiếm và đạo giáp của đối phương.

“Các ngươi thật to gan!”

“Muốn chết?”

Mấy tên tiểu đội trưởng kia vừa sợ vừa giận, giơ tay chính là công kích.

Chương 1532: Khương chủ soái - chuyên gia điều khiển

Mấy người xông vào kia bị doạ nhảy dựng.

Bản năng có hơi sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó lại phát hiện, sự công kích này của đối phương không có chút uy hiếp nào, chỉ là cấp bậc nhà trẻ.

Nói đùa, Khương Thành đang trấn giữ ở đây đấy.

Hai mươi ngàn người của quân đoàn thứ tư bị kết giới vây lấy, hiện tại Tiên lực không dùng được, thần hồn lại bị thánh hồn của hắn gắt gao áp chế lấy.

Căn nguyên không thể kết nối được, pháp cảnh cũng không gọi ra được.

Ở loại tình cảnh này, đường đường là Chí Tôn có lẽ ngay cả cặn bã yếu ớt Đế cảnh ngũ trọng cũng không đánh lại.

Càng huống hồ những người của quân đoàn thứ tám này đều là Tôn Giả trở lên.

Oành! Oành! Oành!

Mấy người mới vừa vận lên Tiên lực, vẫn chưa ra tay đã chấn động đến mấy tên tiểu đội trưởng kia ngã xuống mặt đất.

Nhất thời liền vô cùng kinh ngạc vui mừng.

“Xí! Yếu như vậy?”

“Vậy các ngươi còn ngạo mạn cái khỉ gì?”

Một tên Tôn Giả của quân đoàn thứ tám không nói lời gì đã từ một tên đội trưởng cấp Chí Tôn đè ngã xuống đất, mạnh mẽ móc một kiện đạo khí lục giai xuống.

“Để cho ta đi!”

“Ha ha, phẩm giai của cây thương này còn cao hơn cây trước của ta nữa đấy, thu được hời rồi…”

Lúc này, những tướng sĩ của quân đoàn thứ tám ở chỗ cũ kia không nhịn được nữa.

Vốn dĩ bọn họ lo lắng nhất là tương lai quân đoàn thứ tư sẽ báo thù.

Hiện tại ngẫm nghĩ, mặc kệ nó chứ!

Trước đó không đắc tội quân đoàn thứ tư, không phải cũng vẫn là đã bị bọn họ cướp hay sao?

Nếu đã như thế, vậy còn không bằng cướp của bọn họ trước đã, xả ra cơn giận này lại nói sau.

"Lên!"

Mấy tên thống lĩnh của quân đoàn thứ tám lắc tay hô to.

"Không có gì đáng sợ cả, tất cả lên hết cho ta!"

"Dù sao là quân đoàn thứ tư bọn họ mở đầu trước!"

Giọng nói của bọn họ còn chưa dứt đã bị chôn vùi trong đám người.

Những người khác làm gì còn cần bọn họ dẫn dắt, sớm đã như ong vỡ tổ xông vào trong kết giới từ lâu.

Mỗi người đều đã khoá chặt mục tiêu của mình, đi lên cũng không quan tâm đối phương trừng mắt với mình thế nào, không giận tự uy thế nào, đè xuống đất lại nói sau.

Sau đó chính là lột đạo giáp đạo khí và bảo vật.

Quân đoàn thứ tư là chủ lực của tiền tuyến, một thân bố trí tự nhiên không kém.

Đặc biệt trong đám người này có không ít thống lĩnh và đội trưởng, trang bị không hề kém hơn quân đoàn thứ tám trước kia.

Trong chốc lát ngắn ngủi, toàn bộ quân đoàn thứ tám đều đã rơi vào trong vui mừng của việc thu hoạch.

Ai cũng tranh cướp như điên, giống như giết đỏ cả mắt.

Mà mọi người của quân đoàn thứ tư bị bọn họ cuớp bóc gầm thét vùng vẫy, nhưng căn bản chẳng thấm vào đâu.

Hạng Lê và các Tiên Nhân của ba bốn quân đoàn vây xem khác ở bên ngoài, tức đến khoa tay múa chân.

"Các ngươi điên rồi à?"

“Phát rồ cả rồi!”

“Đều là một thành viên của Thiên Lạc Quân, các ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Đây là hữu quân của các ngươi, quân đoàn thứ tám các ngươi quả thực không biết điểm dừng gì cả…”

“Khương Thành, ngươi còn không mau bảo bọn họ dừng tay!”

“Còn tiếp tục không dừng tay thì đừng trách bọn ta không khách khí đấy!”

Thành ca chỉ coi những uy hiếp và chỉ trích này của bọn họ như gió thổi ngoài tai.

Kiếm của hắn vẫn còn đang ở bên cạnh cổ của Mạnh Lâm đấy, ai dám động một chút?

Cho dù Hạng Lê lại mạnh đi chăng nữa, cũng chỉ dám ở một bên trơ mắt nhìn trận cướp bóc hoang đường này.

Không ai có thể quấy rầy, càng không ai có thể ngăn cản trận cướp bóc xảy ra giữa ban ngày ban mặt này.

Khương Thành còn đang hét lớn chỉ huy đấy.

Hắn phát hiện rất nhiều người đang cấu xé lẫn nhau.

Chuyện gì vậy, đều đã phong ấn lấy Tiên lực của đối phương rồi, lẽ nào không nên là quân đoàn thứ tám đơn phương đánh no đòn phía đối diện sao?

Sao còn làm ra chuyện giằng co lôi kéo rồi?

Trên thực tế, quân đoàn thứ tám vẫn không dám làm quá mức.

Chỉ dám cướp đồ, không dám đánh người.

Điều này khiến Thành ca vô cũng không hài lòng.

“Các ngươi là người nhã nhặn như vậy sao?”

“Trước đó khi người khác đánh các ngươi, cũng không thấy lưu tình đúng không?”

“Cái người kia, ngươi lôi kéo cái gì đấy, trực tiếp một một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm không phải là xong rồi sao?”

“Còn có những cái người kia nữa, cho hắn một cước là thành thật rồi!”

“Đúng vậy, một quyền đánh hôn mê, tiếp theo không phải là đơn giản rồi sao…”

Dưới sự chỉ huy điều khiển của hắn, hành vi cướp đoạt của quân đoàn thứ tám cuối cùng cũng đã thành công phát triển theo hướng thô bạo hoá, đổ máu hoá, chuyên nghiệp hoá.

Hạng Lê ở bên cạnh cùng với Lâm Mạnh đang bị hắn khống chế nghe đến khoé mắt co giật.

Ngươi còn tính là một chủ soái không?

Quả thực chính là đầu lĩnh cường đạo!

Thậm chí ngay cả đám người Lăng Hầu xem náo nhiệt ở chỗ không xa cũng đều đang âm thầm nổi da gà.

Tên này đúng thật là một kẻ điên!

Ở trước mặt tất cả mọi người, loại chuyện để một quân đoàn dưới trướng cướp bóc một quân đoàn khác này cũng làm ra được, quả thực là đã vượt qua cực hạn nhận thức của hắn.

Hắn chưa từng nghĩ đến phía sau nên kết thúc như thế nào sao?

Có điều, rất nhiều người của ba quân đoàn năm, sáu, bảy dưới trướng hắn này nhìn một màn kích thích xảy ra trong sân, ngược lại là bắt đầu âm thầm ngưỡng mộ.

Đạo khí ngũ lục giai này chỉ cần cướp đến tay chính là của mình.

Loại chuyện tốt này không phải là tận mắt nhìn thấy, đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin.

Chuyện này cũng quá đã rồi đi?

Quân đoàn thứ tám quả thực là đã cảm thấy rất sảng khoái.

Không chỉ đã cướp được đồ về rồi, còn đánh những Tiên Nhân của quân đoàn thứ tư ở trên mặt đất kia đến ngã đông ngã tây mặt mũi bầm dập.

Bất luận thống lĩnh hay là năm trăm người đội trưởng, lại hoặc là tiểu đội trưởng chỉ thống lĩnh mười mấy người.

Toàn bộ đều được xem như nhau, nên đánh thì đánh.

Đánh đến trên mặt đất máu chảy thành sông, rất nhiều người căn bản cũng chỉ còn lại một hơi thở.

Chẳng mấy chốc, trong kết giới đã có hơn sáu nghìn người bị lột sạch đạo giáp, cướp sạch nhẫn không gian.

Đồng thời, những người này ai cũng bị thương.

Về phần hơn một vạn người còn lại, lại là hoảng hốt lo sợ trốn đến rìa kết giới.

Bọn họ lúc này không còn dáng vẻ khí thế độc ác và kiêu căng trước đó nữa.

Chỉ hi vọng trận cướp bóc điên cuồng này đừng tràn đến mình.

Quân đoàn thứ tám chỉ có hơn sáu nghìn người, hiện tại ai cũng đều đã cướp đủ hết rồi, nên thu tay rồi nhỉ?

Sau đó bọn họ lại lần nữa nghe thấy Khương Thành hét lên.

“Sao lại dừng lại hết cả rồi?”

“Như vậy đã thoả mãn rồi?”

“Lẽ nào quân đoàn thứ tám ta xem trọng nhất, chỉ có chút khẩu vị như vậy sao?”

“Lề lối đâu?”

Vốn dĩ quân đoàn thứ tám đã định thu tay rồi.

Có vài người quả thực còn muốn cướp nhiều hơn chút, nhưng lại lo lắng không hợp quy củ.

Quá mức tham lam, lỡ như dẫn đến Khương chủ soái không hài lòng thì sao?

Kết quả, Khương chủ soái ngược lại đã nghi ngờ bọn họ quá bảo thủ.

Vậy còn có gì để do dự nữa chứ?

Ngẫm nghĩ cũng phải.

Trước đó quân đoàn thứ tư bọn họ đã cướp của hơn sáu nghìn người bọn ta, hiện tại lẽ nào bọn ta phải y hệt cũng cướp lại hơn sáu nghìn người giống vậy?

Tại sao bọn ta không thể cướp hơn bảy nghìn người?

Thậm chí hơn chục ngàn người?

Các ngươi làm được, bọn ta lại không làm được sao?

Mọi người vốn dĩ đã dừng tay lại lần nữa gào thét nhào lên.

“Ha ha ha, giết nào!”

“Khương chủ soái có lệnh, sao chúng ta dám không nghe theo?”

“Có oan báo oan, có thù báo thù!”

Hơn chục ngàn người của quân đoàn thứ tư nghe thấy lời này, giống như sấm sét giữa trời quang, suýt nữa ngất đi ngay tại chỗ.

Mỗi người các ngươi đều đã thu lại tổn thất, sao còn cướp nữa?

Còn có thể nói chút lí được không?

Bọn họ rất nhanh đã bị nhánh “quân đoàn bảo hộ” giết đỏ mắt là quân đoàn thứ tám này nhìn chằm chằm, nhanh chóng chôn vùi ở trong biển loạn quyền và đạp mạnh.

Mạnh Lâm ở bên trong hận muốn phát điên.

Mấy tên thống lĩnh cùng bị khống chế cũng nổi giận đùng đùng.

Về phần phụ tá và các thống lĩnh khác của quân đoàn thứ ba lặng lẽ nhìn ở bên ngoài, lại là từng người nắm chặt hai nắm đấm, cắn răng đến vang lên kèn kẹt.

Nhưng mà, vẫn không ai có thể ngăn cản được như cũ.

Chương 1533: Cần phải đưa lời giải thích gì sao

Thủ tịch mưu sĩ của quân đoàn thứ ba Tùng Nghiên Chí Tôn với đôi mắt già nua kia lúc này lại không còn thần thái cơ trí “hết thảy đều nắm ở trong lòng bàn tay” nữa.

Không lâu trước đó, bọn họ còn cười nhìn Khương Thành bị cản ở ngoài đại trận.

Lúc đó tất cả bọn họ đều cho rằng mưu thành, toàn bộ đều đợi xem Khương Thành bị trêu đùa thế nào, bị bọn họ dạy cho một bài học thế nào.

Mà hiện tại, cuối cùng hắn cũng đã phát hiện có vài người không phải hắn có thể đoán trước được.

Từ khoảnh khắc Thành ca phá trận kia trở đi, tình thế đã trượt về một hướng khác.

Cách làm nhìn như lỗ mãng ngang ngược, nhưng lại đánh cái gọi là kế hoạch của bọn họ đến tan tành.

Hạng Lê chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng.

Hắn đã không muốn tiếp tục nhìn nữa.

Hiện tại chỉ muốn đợi trận trò cười hoang đường này kết thúc, lại xem thử Khương Thành kết thúc thế nào.

Hơn hai mươi ngàn người còn lại trong sân rất nhanh đã bị cướp bóc sạch sẽ.

Người nào cũng sạch sẽ trơn tru, rất nhiều người bị lột đến chỉ còn lại một chiếc quần cộc, toàn thân thương tích chồng chất, quả thực là người gặp rơi lệ người nghe đau lòng.

Rất nhiều người của quân đoàn thứ tư bị đánh đến cũng không còn tức giận nữa, thậm chí trên mặt đã nổi lên sợ hãi và hoang mang.

Mà càng nhiều người hơn lại dứt khoát ngất đi dưới sự xấu hổ và giận dữ.

Cảm giác ưu việt của bọn họ đã bị đánh đến không còn, ngay cả lòng dạ cũng đã gặp phải trọng thương mang tính huỷ diệt.

Làm gì còn có thể nhìn được mảy may phong thái quân đội tinh nhuệ chứ?

Một màn này, khiến mấy quân đoàn vây xem xung quanh đều không nhịn được sởn gai ốc.

Đây cũng quá thảm rồi!

Bọn họ lặng lẽ xếp quân đoàn thứ tám vào trong danh sách không thể trêu chọc.

Có Khương chủ soái chống lưng cho nhánh "đại đội bảo hộ" này, trêu chọc bọn họ, chỉ sẽ gặp phải sư trả thù gấp mấy lần.

Bọn họ không muốn gặp phải đãi ngộ như vậy.

Mọi người của quân đoàn thứ tám hết sức phấn khởi, rửa sạch vẻ suy sụp trước đó.

Bọn họ ngược lại cũng rất biết làm người, toàn bộ mười mấy kiện đạo khí thất giai trở lên cướp được đều chủ động bàn giao cho Khương chủ soái bảo quản.

Thành ca rất hài lòng.

Thuận tiện cũng lột của Mạnh Lâm.

Là chủ soái của quân đoàn thứ tư, mặc dù Mạnh Lâm chỉ là Đạo Tôn, nhưng lại hiếm thấy mặc đạo giáp bát giai, vẫn là có thể đáng giá không ít điểm tiên nguyên.

Mà người sau đã không còn giận dữ gầm thét nữa, chỉ là lặng lẽ mặc cho Khương Thành hành động.

Sau khi làm xong hết thảy này, Thành ca cuối cùng mới trừ bỏ kết giới, thu về thánh hồn trấn áp.

"Được rồi, đại công cáo thành!"

Ca này vỗ tay mấy cái, định rời khỏi.

Sao Hạng Lê có thể để hắn rời đi như vậy.

"Khương chủ soái!"

Hắn cắn chặt răng, giọng nói cũng đều là rít ra từ trong kẽ răng.

"Chuyện này, ngươi tưởng rằng cứ như vậy kết thúc rồi sao?"

Thành ca kì quái liếc nhìn hắn, lại liếc nhìn quân đoàn thứ tám kiếm được đầy túi bên cạnh.

Lúc này mới nhún vai.

"Không thì sao?"

"Chuyện xấu quân đoàn thứ tám bị cướp bóc đã được giải quyết viên mãn, tránh khỏi rối loạn càng lớn hơn trong nội bộ Thiên Lạc Quân."

"Mọi người đều rất hài lòng, đều rất vui vẻ."

“Có thể giải tán rồi…”

Mấy quân đoàn vây xem đều vô lực châm biếm.

Đây đã coi như là giải quyết viên mãn rồi?

Cách giải quyết rối loạn của ngươi chính là dùng cách càng thô bạo để tạo ra một chuyện càng ác liệt hơn?

Ngoại trừ quân đoàn thứ tám ra, còn có ai đều vui mừng nữa?

Hạng Lê suýt nữa không nhịn được sự bốc đồng bùng nổ ngay tại chỗ của mình.

Hắn thề, nếu như Khương Thành không có thân phận chủ soái, hắn tuyệt đối sẽ quyết đấu một trận sinh tử với hắn!

“Chuyện ngươi mang theo quân đoàn thứ tám cướp bóc quân đoàn thứ tư này có phải là nên cho bọn ta một giải thích hợp lí không?”

Cùng với câu nói này của hắn, Mạnh Lâm sớm đã bị phẫn hận đến phát điên ở một bên khác lạnh lùng quát lên!

“Toàn bộ quân đoàn thứ tư, toàn thể bày trận!”

Trong giọng nói của hắn tràn đầy thù hận và sát ý mãnh liệt.

Căn bản cũng không cần cảm nhận cẩn thận, trực tiếp đã có thể nhìn thấy sát khí ngút trời kia.

“Chuẩn bị chiến đấu!”

“Mục tiêu - Quân đoàn thứ tám!”

Quân đoàn thứ tư tổng cộng hơn bốn mươi ngàn người.

Vừa rồi hơn hai mươi người kia đã bị đánh tàn, cũng đã bị giải trừ vũ trang, nhưng còn lại vẫn còn hơn hai mươi ngàn người.

“Gào!”

Sau khi hơn hai mươi ngàn người này nghe thấy mệnh lệnh, gần như là gấp không thể chờ đợi được gọi ra vũ khí và căn nguyên.

Toàn bộ nhắm vào quân đoàn thứ tám.

Trong nháy mắt, toàn trường biến động lớn, cảm giác áp bức như gió bão muốn tới đã ngưng thành thực chất, chấn động tâm phòng bị của mỗi một người.

Rõ ràng chỉ có hơn hai mươi ngàn người, nhưng cảm giác cho người ta lại không kém hơn mấy chục ngàn Tà Tiên!

Đám người Lăng Hầu không khỏi lui về phía sau.

Mặc dù Khương Thành và Hạng Lê, Mạnh Lâm rạn nứt là cảnh tượng mà bọn họ muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng thật sự đến khoảnh khắc xảy ra này, hắn mới phát hiện một vài suy nghĩ lúc trước của mình có hơi ngây thơ.

Trước kia hắn cảm thấy ba quân đoàn dưới trướng của mình cộng lại, có không tốt đi chăng nữa cũng có thể so được với một trong hai quân đoàn thứ ba hoặc thứ tư.

Đây cũng là một trong những lực lượng mà hắn và Hoàn Thường, Hạng Lê Mạnh Lâm có địa vị ngang nhau.

Mà hiện tại hắn mới bỗng nhiên phát hiện, mấy trăm ngàn người dưới trướng mình kia, sợ rằng cũng chẳng đủ để nhánh quân đoàn thứ tư đã bị tàn một nửa này giết.

Một trận đại chiến mới đã như mũi tên trên dây cung.

Hạng Lê chậm rãi giơ tay trái lên, tạm thời đã cản lại Mạnh Lâm đang có chiến ý rõ ràng.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Khương Thành, mặt không biểu cảm nói: “Khương Thành, hôm nay nếu như ngươi không cho ra một lời giải thích khiến bọn ta hài lòng, vậy ta cũng không dám đảm bảo quân đoàn thứ tư sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

“Tướng sĩ tiền tuyền sẽ không cho phép một vài kẻ xấu nào đó chà đạp.”

“Vì để lắng lại lửa giận của bọn họ, cho dù xé nát quân đoàn thứ tám, cho dù náo loạn đến Tử Tiêu điện thì lại thế nào?”

Giọng nói của hắn giống như sắt thép va chạm, vang dội ở toàn trường, mang theo khí thế kiên quyết một đi không trở lại.

Tất cả mọi người của quân đoàn thứ tám đều đang nhìn Khương Thành.

Trên mặt rất nhiều người đã nổi lên vẻ nghĩ mà sợ, nhưng lại rất bất ngờ không có ai trốn đi.

Có lẽ là bởi vì vừa rồi tự tay đè quân đoàn thứ tư ở trên mắt đất đánh đập mạnh mẽ một trận, cho nên trong xương bọn họ đã bất giác nhiều hơn một vài thứ trước kia không có.

Hô hấp của Mông Thuần và Xích Linh đều đang run rẩy, n Bình cố gắng áp chế nội tâm đập mạnh, nhưng lại khó giấu vẻ buồn lo trên mặt.

Mà Tùng Nghiên Chí Tôn lại là lặng lẽ quan sát Khương Thành.

Hắn muốn xem thử, vị chủ soái ra bài không theo kịch bản này còn có thể làm thế nào.

Lẽ nào bạo phát một trận giao chiến ngút trời chân chính với Thiên Lạc Quân dưới trướng mình sao?

Nếu như thật sự xảy ra loại chuyện này, vậy thì toàn bộ xong rồi.

Bất luận ai đánh thắng, cuối cùng cũng đều sẽ là một trận thất bại, sẽ không có kẻ thắng lợi.

Dưới bầu không khí ngột ngạt bức bối mà lại căng thẳng này, Khương Thành ở vị trí tầm mắt của toàn trường lại là đột nhiên cười ra tiếng.

“Ha ha?”

“Giải thích? Ta cần giải thích gì sao?”

Hắn nhìn về phía quân đoàn thứ tư sát ý ngút trời, không lui nhường chút nào đối mắt với bọn họ.

“Nếu như ta nhớ không lầm, trước đó một số người nào đó từng lời lẽ vang dội nói một vài đạo lí lớn cho ta.”

“Chẳng hạn như gì mà ngay cả trang bị của mình cũng không giữ được, căn bản không xứng xưng là quân đoàn.”

“Chẳng hạn như phế vật như vậy, bị cướp mất cũng là đáng đời.”

“Chẳng hạn như nếu như trang bị của ta bị cướp, cũng không có mặt mũi ra ngoài gặp người rồi, làm gì không biết ngại mà ra ngoài hô hoán?”

“À đúng rồi, còn có câu nói kinh điển nhất kia…”

“Một Tiên Nhân ngay cả đạo khí của mình cũng đều không bảo vệ nổi, vậy nói rõ bọn họ căn bản không xứng có được, nói rõ những trang bị kia vốn không phải là những thứ bọn họ nên có, không có duyên với bọn họ.”

Tầm mắt của hắn đã khoá chặt Mạnh Lâm dẫn đầu.

“Lời này là ngươi nói đúng không?”

Chương 1534: Quân đoàn thứ tám cũng là người

Vốn dĩ Mạnh Lâm còn đang vô cùng oán hận sát khí ngập trời, đột nhiên lại tạm ngừng.

Khương Thành hỏi lại liên tiếp không ngừng, hắn rất muốn phủ nhận.

Nhưng lúc đó mấy trăm ngàn người có mặt đều đã nghe thấy, muốn nuốt trở về cũng đã muộn.

Không sai, những lời đó đều là do hắn và người của quân đoàn thứ tư nói.

Lúc ấy hắn nói vô cùng vui vẻ, mỉa mai vô cùng hăng hái.

Ai có thể ngờ rằng Thiên Đạo luân hồi tốt, hiện tại tất cả những câu mỉa mai đó đều ứng nghiệm trên người bọn họ.

“Dựa theo lý lẽ của các ngươi, trang bị bị cướp chỉ có thể trách sức mạnh của bản thân không đủ tốt, hoàn toàn là đáng đời, không phải sao?”

“Cho nên ta hiện tại rất khó hiểu đây.”

Thành ca cố ý làm vẻ mặt nghi ngờ.

“Các ngươi nâng đao xách kiếm, là đang tức giận cái gì thế?”

“Không phải các ngươi đã nói, không còn mặt mũi nào để gặp người khác khi bị cướp sao? Các ngươi chạy đi bày trận là để tạo dáng mất mặt à?”

Toàn bộ quân đoàn thứ tư từ trên xuống dưới xuất hiện bầu không khí yên tĩnh như chết.

Đương nhiên bọn họ vẫn vừa căm hận vừa tức giận như trước, nhưng dường như đã không còn lý do gì để trách móc.

Thay vào đó, phải kiềm chế cả căm hận và tức giận xuống, nuốt trở về.

Nếu không thì là tự tát vào mặt của chính bản thân bọn họ.

Vốn dĩ mọi người của quân đoàn thứ tám còn đang lo lắng sẽ không yên lặng.

Thì bọn họ hùa theo ngay lập tức.

“Đúng đó, lúc đó chính tai bọn ta nghe được.”

“Ha ha, bị đánh phải nghiêm, điều này là do chính miệng của các ngươi nói, chẳng lẽ bản thân các ngươi không làm được?”

“Không phải vừa mới mỉa mai bọn ta không nên đến đây kêu gào sao? Thế thì hiện tại các ngươi đang làm gì thế?”

“Không phải chứ không phải chứ, đường đường là quân đoàn thứ tư lại không thua nổi?”

Khương Thành ấn hai tay xuống ra hiệu cho mọi người im lặng.

Sau đó cười chân thành xoay người.

“Cho nên, ta cần giải thích gì sao?”

Hạng Lê nghiến chặt răng, hít sâu một hơi, cố nén lửa giận trong lòng.

Sao việc này có thể bỏ đi như vậy?

Nếu không có lời giải thích nào cho sự tổn thất của quân đoàn thứ tư, tương lai hắn còn có thể dẫn binh như thế nào?

Vậy mà lúc này, hắn thật sự không có lý do gì để tức giận.

“Nhưng vừa rồi rõ ràng là Khương chủ soái ngươi tự mình xuống sân khiến mọi thứ bị lệch, điều này hoàn toàn không đủ để phục chúng.”

“Tuy nói bị cướp thì không có gì để nói, nhưng dù sao ngươi cũng là chủ soái.”

Lông mày trắng xám của Tùng Nghiên Chí Tôn run lên, chậm rãi nói: “Việc cướp đi hai chục ngàn bộ trang chuẩn bị của

quân đoàn thứ tư, đã làm cho quân đoàn tinh nhuệ này chịu thiệt hại nghiêm trọng, không phải là điều mà một chủ soái nên làm!”

Các phụ tá và thống lĩnh khác cũng lần lượt bước lên phía trước.

“Đúng vậy, đây là thiệt hại của toàn bộ Thiên Lạc Quân.”

“Cho dù tức giận, cũng phải lấy đại cục làm trọng chứ?”

“Sao có thể cướp trang bị của quân đoàn thứ tư?”

“Trò cười dừng ở đây nhé, mau chóng trả hai chục ngàn bộ trang chuẩn đó lại bọn họ thì sáng suốt hơn đó.”

Thành ca trực tiếp bị đám người này chọc cười.

“Dáng vẻ các ngươi chủ trì công đạo thật có khí phách.”

“Ta muốn hỏi, vào lúc quân đoàn thứ tám bị cướp trước đó, các ngươi đang ở đâu thế?”

“Cả quân đoàn thứ tư không thể cướp, quân đoàn thứ tám thì có thể tùy tiện cướp?

“Vừa rồi còn nói ta kéo lệch thế, hiện tại các ngươi xem là gì?”

Giọng của hắn không lớn, nhưng lại rất rõ ràng.

Quân đoàn thứ tư là người, quân đoàn thứ tám cũng là người.

Nghe thấy lời ấy, thế mà hai tên nịnh hót Mông Thuần và Xích Linh không khỏi run lên, những người phía sau cũng rơm rớm nước mắt.

Sau bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có người đặt họ lên vị trí ngang hàng với các quân đoàn khác.

Hơn nữa, người này còn là chủ soái của Thiên Lạc Quân.

Trước đó Khương Thành chia chiến lợi phẩm, bọn họ vô cùng cảm kích, vô cùng ủng hộ vị chủ soái này.

Nhưng lúc đó ôm lấy đại lão chỉ vì muốn được gánh, bọn ta theo với tâm thế cá ướp muối ăn chùa.

Nhưng chính vào thời điểm này, cuối cùng bọn họ cũng nhận ra rằng, người duy nhất tôn trọng và nhận ra bọn họ, hoá ra là

đại lão gánh bọn họ.

“Quân đoàn thứ tám cũng xứng để so sánh với quân đoàn thứ tư sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Hạng Lê cắt ngang dòng suy nghĩ của bọn họ.

“Cho dù là sức mạnh hay là chiến tích, có thể so sánh một tí nào sao?”

Ý của hắn là, quân đoàn thứ tám bị cướp cũng chỉ là cướp.

Cho dù quân đoàn này không còn, cũng chỉ như vậy, không thành vấn đề.

Nhưng quân đoàn thứ tư không thể xảy ra vấn đề.

“Nếu như không phải ngươi kéo khung lệch, thì trước mặt quân đoàn thứ tư, quân đoàn thứ tám sẽ không thể chống đỡ nổi một đòn.”

Hắn vừa nói ra lời này, mọi người của quân đoàn thứ tư vốn dĩ đang ấm ức lập tức ngẩng đầu lên.

“Không sai, quân đoàn thứ tám chỉ là đồ vô dụng mà thôi!”

Rất nhiều người nóng lòng kêu gào.

“Bọn ta nghiền nát bọn họ, chỉ cần ba ngàn người.”

“Ba ngàn? Ngươi đề cao bọn họ quá rồi, muốn tiêu diệt đám vô dụng này, một đội năm trăm người là đủ rồi!”

“Đúng vậy, chỉ có thể dựa vào việc nịnh bợ chủ soái để chủ trì công đạo cho bản thân, thì tính là thứ gì?”

“Hơ, ai kêu người ta biết khóc chứ?”

“Trẻ con biết khóc có sữa uống đó!”

Nếu như là trước kia, quân đoàn thứ tám sẽ chỉ cúi đầu nhận giễu cợt, thậm chí cảm thấy đối phương nói đúng.

Bọn họ quả thật là hoàn toàn dựa vào Khương Thành hộ tống.

Nhưng sau khi trải qua việc bị cướp và cướp ngược lại ở tiền tuyến vào lần này và sự công nhận của Khương chủ soái, cuối cùng tâm lý của bọn họ cũng đã trải qua một sự thay đổi.

‘Đại đội bảo vệ’ của trước đây, tất cả mọi người đều đang im lặng, vừa nắm chặt hai tay, vừa hít thở nặng nề.

Nhìn thấy Khương Thành không hề nhượng bộ, Hạng Lê không có lý do gì để ra tay chỉ có thể tìm cách tạo áp lực.

“Khương Thành, ta không hiểu ngươi nghĩ gì.”

Vẻ mặt của hắn bình tĩnh lại, thậm chí hơi tiếc nuối.

“Hôm nay ngươi giúp quân đoàn thứ tám trút giận, thoải mái thì cũng đã thoải mái, nhưng ngươi biết hậu quả không?”

“Một trận cướp bóc là rất vui vẻ với các ngươi, nhưng nó ảnh hưởng vô cùng tồi tệ và không thể khắc phục được đối với chiến sự ở tiền tuyến.”

Đám phụ tá Tùng Nghiên Chí Tôn đúng lúc đó chen vào.

Nói bổ sung: “Nếu thiếu những trang bị đó, hai chục ngàn người của quân đoàn thứ tư sẽ mất đi khả năng chống lại trọc ma trong một thời gian tương đối dài, buộc phải giảm quân số.”

“Mà việc cắt giảm quân số hai chục ngàn người, sẽ khiến tuyến phòng thủ vốn đã chặt chẽ của chúng ta trở nên thủng lỗ chỗ và thậm chí là sụp đổ hoàn toàn.”

“Hậu quả cuối cùng, là trọc ma phản công.”

“Ngoài ra…”

Ánh mắt của bọn họ u ám, nhìn chăm chú vào Khương Thành.

“Chỉ tiêu chiến tích mà Tử Tiêu Cung và Chiến Thiên Tư định xuống cho Thiên Lạc Quân chúng ta, chúng ta cũng không thể hoàn thành.”

Câu nói này, là kiểu uy hiếp một cách trần trụi.

Ngươi mau chóng trả trang bị lại cho quân đoàn thứ tư.

Nếu không, hậu quả ngươi không gánh nổi.

Khương Thành còn chưa phản ứng lại, đám người Lăng Hầu đã lo lắng.

Chỉ tiêu chiến tích trước kia của Thiên Lạc Quân, toàn bộ đều do quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư đảm nhiệm.

Nếu như hai quân đoàn này mặc kệ, rút về hậu phương, không còn tiếp tục tác chiến với trọc ma nữa, ai sẽ là người đảm nhận chỉ tiêu chiến tích của Thiên Lạc Quân?

Lẽ nào lại muốn để ba quân đoàn dưới quyền bọn họ đi chịu chết sao?

Mà nếu như không hoàn thành được, toàn bộ tiên tướng và thống lĩnh của Thiên Lạc Quân đều sẽ bị phạt.

Cho dù đám nhị thế tổ bọn họ có người chống lưng cũng sẽ bị giáng chức, trao quyền cho cấp dưới đến những bộ phận khác, điều này vô cùng bất lợi cho tương lai của bọn họ.

Mấy nhị thế tổ này vội vàng bu lại.

“Khương chủ soái, ta thấy tốt hơn hết hay là trả lại cho bọn họ là được rồi.”

“Dù sao ngươi cũng đã trút giận rồi, có chừng mực nhé.”

“Hà tất vì một quân đoàn vô dụng, ảnh hưởng đến toàn bộ Thiên Lạc Quân?”

“Bọn họ hoàn toàn không xứng đáng mà…”

Chương 1535: Ai là sói, ai là chó

Nhìn thấy bọn họ cuống cuồng, tất cả mọi người của quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư đều ngẩng đầu kiêu ngạo.

Không sai, thể diện của Thiên Lạc Quân vẫn luôn dựa vào sự chống đỡ của bọn ta.

Các ngươi dựa vào chiến tích của bọn ta.

Một đường Hóa Tiên phủ, hỏi thăm nghe ngóng xem ai là cha.

Dám chọc bọn ta khó chịu?

“Thực sự không được, ngươi để bọn họ giữ lại sáu ngàn bộ, trả lại hơn trăm năm mươi ngàn bộ .”

Lăng Hầu vỗ ngực làm người trung gian.

Thành ca hoàn toàn không để ý đến hắn.

“Chiến sự tiền tuyến, chỉ tiêu chiến tích gì đó, cũng không phiền các ngươi nhọc lòng.”

“Ngươi nói cái gì?”

Cho dù Lăng Hầu hay là Tùng Nghiên, Mạnh Lâm, thậm chí cả Hạng Lê cũng hoảng hốt.

Hắn hơi nghi ngờ rằng mình đã nghe nhầm.

Hoặc là Khương Thành hoàn toàn không hiểu được mức độ nghiêm trọng của việc không hoàn thành chỉ tiêu của Tử Tiêu Điện.

“Nếu như không có chiến tích của bọn ta, Thiên Lạc Quân sẽ chỉ tồn tại trên danh nghĩa, chủ soái là ngươi cũng bị phế truất.”

“Tốt hơn hết ngươi nên suy nghĩ rõ ràng trước khi lên tiếng!”

Khương Thành mỉm cười.

“Không có chiến tích của các ngươi, vẫn còn chiến tích của quân đoàn khác mà.”

Vốn dĩ Hạng Lê đang tức giận suýt nữa bị hắn chọc cười.

Mà rất nhiều người của quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư ở phía sau, đã cười thành tiếng.

“Ha ha ha, hắn nói cái gì vậy?”

“Chiến tích của quân đoàn khác?”

“Ta không nghe lầm chứ, thế mà hắn lại trông cậy vào quân đoàn khác?”

“Mặc dù quân đoàn thứ nhất và thứ hai của Hoàn Thường cũng có chút sức mạnh, nhưng hắn trấn thủ ở Hóa Tiên phủ quanh năm, hoàn toàn không muốn ra ngoài.”

“Ba quân đoàn thứ năm, thứ sáu và thứ bảy hoàn toàn không có sức chiến đấu gì.”

“Hơn nữa, mấy tiên tướng đó có sẵn sàng chiến đấu không?”

“Chẳng lẽ hắn trông cậy vào quân đoàn thứ tám?”

Cuộc nghị luận của bọn họ, đương nhiên Thành ca có thể nghe được.

Hắn mỉm cười nhẹ gật đầu.

“Đúng đó, không phải ở đây vẫn còn một quân đoàn thứ tám tinh nhuệ nhất sao?”

Vẻ mặt của Ca đầy vui mừng, vỗ vai Mông Thuần và Xích Linh, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

“Mặc dù quân số của quân đoàn thứ tám hơi ít, chỉ có sáu ngàn người, nhưng từng người đều là lực sĩ lấy một chọi trăm.”

“Với cách tính toán như vậy, sáu ngàn người có thể làm sáu trăm ngàn người, chiến tích gì đó, hoàn toàn không thành vấn đề.”

Trong phút chốc, mọi người trực tiếp bị hắn lời nói này của hắn làm cho mơ hồ.

Bài toán bậc tiểu học này có vẻ không sai.

Nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng Mông Thuần và Xích Linh vừa mới được công nhận, lúc này đang trong trạng thái máu gà.

“Không sai!”

Hai người ngẩng đầu ưỡn ngực, xúc động nói: “Bọn ta tuyệt đối sẽ không để cho Khương chủ soái thất vọng!”

Nhiệt huyết của sáu ngàn người phía sau xông lên trán, đồng thanh kêu lên.

“Tuyệt đối không để cho Khương chủ soái thất vọng!”

Những người khác ở sân bên đưa mắt nhìn nhau, ngay sau đó phá lên cười, rất nhiều người cười đến mức nước mắt sắp trào ra.

“Ha ha ha…”

“Có thể đừng chọc cười ta được không?”

“Quân đoàn thứ tám này còn thật sự xem bản thân là báu vật à?”

“Từ khi nào thì Thiên Lạc Quân của chúng ta lại suy bại đến mức cần quân đoàn thứ tám làm đại diện rồi?”

Hạng Lê cố nén nụ cười của bản thân, hắn hơi nghi ngờ rằng Khương Thành đang cố ý trêu chọc chính mình.

“Đủ rồi!”

“Ngươi muốn phùng má giả làm người mập thì cũng nên tìm một quân đoàn đàng hoàng.”

Hắn hoàn toàn không tin Khương Thành dám nhìn quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư rút lui.

Các đời chủ soái của Thiên Lạc Quân, ai không phải dựa vào hai quân đoàn này?

“Ta vẫn nói rằng, quân đoàn thứ tư và quân đoàn thứ tám không giống nhau.”

“Bởi vì cái gọi là sói đi ngàn dặm ăn thịt, chó đi ngàn dặm đớp cứt, điều này là do thiên tính và sức mạnh quyết định.”

“Những trang bị mà quân đoàn thứ tám có được cũng là phung phí của trời, mà quân đoàn thứ tư thì như hổ mọc thêm cánh, vốn dĩ nên dâng tặng.”

”Được rồi được rồi.”

Khương Thành xua tay, ngắt lời hắn.

Sói hay chó gì đó, quân đoàn thứ tám là đội cổ động do ca khâm định, ngươi đang ngoặt chỗ cong mắng ta à?

“Tranh luận suông cũng không có ý nghĩa gì.”

“Như vầy nhé, chúng ta đánh cược.”

Nếu như Thu Vũ Tuyền ở đây, sẽ lập tức trở nên cảnh giác, tên này lại muốn lừa người.

Nhưng Hạng Lê rõ ràng thiếu hiểu biết về Khương Thành.

Hắn đến bây giờ, thậm chí còn không biết rằng Khương Thành đã tiêu diệt hơn hai trăm ngàn Tà Tiên.

“Đánh cược gì?”

Khóe miệng Thành ca nhếch lên: “Thì đánh cược quân đoàn thứ tám và quân đoàn thứ tư ai là hổ lang, ai là chó vô dụng.”

Hạng Lê nhanh chóng hỏi mà không do dự: “Đánh cược như thế nào?”

“Kỳ hạn một tháng tiếp theo, so chiến tích của ai tốt hơn.”

“Bên ta quân đoàn thứ tám bên là chính, ba quân đoàn thứ năm, sáu, bảy tùy ý.”

Khương Thành nhìn về phía hai đại quân đoàn tiền tuyến đang căm hờn không thôi ở đối diện.

“Về phía các ngươi, quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư có thể phái đi tất cả.”

Hắn còn rất độ lượng vẫy tay: “Bởi vì bốn quân đoàn bên ta hơi nhiều người, toàn bộ chiến tích của các ngươi tính vào quân đoàn thứ tư cũng không thành vấn đề, để tránh cho các ngươi nói ta chiếm ưu thế.”

Trong một khoảnh khắc, Hạng Lê nghi ngờ rằng tên này đang cố ý sỉ nhục mình.

Ngươi dùng quân đoàn thứ tám ngoài ra còn ba quân đoàn rách nát khác để so sánh với quân đoàn tinh nhuệ của bọn ta?

Còn cho rằng bọn ta chiếm ưu thế?

Đây là xem thường sư đoàn hổ lang ở tiền tuyến của bọn ta?

“So với bọn họ!”

“Đúng, cược thì cược!”

Cả quân đoàn thứ ba và thứ tư đều đang rất hăng chí.

“Hoàn toàn không cần hai quân đoàn, chỉ cần phái mười ngàn người của chúng ta là đủ!”

“Chiến tích áp đảo mấy quân đoàn tôm cá hôi thối năm, sáu, bảy, tám, còn phải dùng chục ngàn người? Phái đội năm trăm người của chúng ta cũng đủ rồi!”

Quân đoàn thứ năm, sáu, bảy vừa ăn dưa vừa xem kịch nửa ngày, vẻ khó chịu.

Làm ơn, các ngươi muốn mỉa mai quân đoàn thứ tám thì cứ mỉa mai, hà tất gì phải mang cả bọn ta vào?

“Phái bọn ta!”

“Phái bọn ta đánh cược với bọn họ, nếu thua đưa đầu đến gặp!”

“Không tồn tại việc bọn ta thua!”

Những người trong quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư này cũng không phải là tự tin một cách mù quáng, bọn họ có lý do để tự tin.

Trong trường hợp đánh theo nhóm, bọn họ tuỳ tiện phái một đội năm trăm người, chắc chắn không thể đánh bốn nhóm hơn trăm nghìn người.

Nhưng hiện tại so về chiến tích.

Thậm chí bốn quân đoàn thứ năm, sáu, bảy và tám còn chưa từng ra tiền tuyến, hoàn toàn xa lạ với tình huống ở đây, thậm chí còn chưa từng giao chiến với trọc ma.

Dưới tình huống này, tùy tiện xâm nhập vào sẽ chỉ bị trọc ma đánh đến mất phương hướng mà thôi.

Còn chiến tích? Chiến tích thua thì giống hơn.

Ngược lại, bọn họ là những người quanh năm ở tiền tuyến, quen đường quen lối.

Muốn tìm một ít đầu và thi thể của trọc ma để làm chiến công, cũng không tính là quá khó.

Hạng Lê cũng có suy nghĩ tương tự.

Nhưng chủ tướng là chủ tướng, dù sao hắn cũng bình tĩnh hơn những người khác rất nhiều, cũng không định lên kế hoạch giao phó.

“Tốt, vậy thì cứ dựa theo cách ngươi nói để đánh cược.”

Sư tử dùng hết sức chiến đấu với thỏ, nhất định phải nhân cơ hội lần này hung hăng áp đảo chủ soái Khương Thành.

“Ngươi muốn gì? Chẳng lẽ sau khi chiến thắng, muốn quyền chỉ huy của hai quân đoàn thứ ba và thứ tư?”

Mặc dù hắn không nghĩ rằng bản thân sẽ thất bại, nhưng không thể không đề phòng.

Sau đó hắn nhìn thấy Khương Thành lắc ngón tay.

“Không không không, quyền chỉ huy gì đó, các ngươi cứ giữ lại cho bản thân đi.”

Hắn ăn no rửng mỡ đi chỉ huy hai quân đoàn này làm gì, không mệt sao?

Những người khác xem quyền chỉ huy này như bảo bối, nhưng hắn chỉ cho rằng nó là một gánh nặng.

Thắng rồi còn tìm phiền phức cho bản thân?

Cần gì chứ?

Đám người Hạng Lê và Tùng Nghiên hoàn toàn không tin hắn, bọn họ đang nghi ngờ rằng liệu hắn có đang làm bộ làm tịch hay không.

Hoặc là, hắn còn có kế hoạch gì đó lớn hơn?

"Vậy ngươi muốn cái gì?"

Chương 1536: Trọc khí bá đạo

Khương Thành nhìn hai quân đoàn, có vẻ như cũng không có chuyện gì.

Thân là chủ soái, cũng không thể tước sạch tất cả trang bị của quân đoàn dưới tên bản thân.

Vì thế hắn tiện tay biến ra hai lá cờ.

Trên một lá cờ, nhìn thấy trên đó thêu một Thiên Lang vô cùng uy mãnh nhìn trời gầm trăng.

Mà một lá cờ khác, thì thêu một con chó rơi xuống nước, toàn thân ướt sũng chật vật không chịu nổi.

Mọi người nhìn thấy hai lá cờ này, đều không hiểu ý của hắn.

"Ngươi mới vừa nói sói đi ngàn dặm ăn thịt, chó đi ngàn dặm đớp cứt gì đó, vậy thì chia thành sói và chó cũng được."

"Trong cuộc cá cược này, bất kỳ ai thắng, quân đoàn của ai có được cờ Thiên Lang, sẽ trở thành quân đoàn cao cấp nhất của Thiên Lạc Quân, từ nay về sau, các quân đoàn còn lại nhìn thấy đều phải hành lễ thể hiện sự tôn kính."

"Còn bên thua cuộc, sau này xuất chinh nhất định phải giương cờ con chó, treo danh hiệu cẩu đoàn."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Đặc biệt là đám người Lăng Hầu, càng không nói nên lời hơn.

Có phải ngươi quá ham chơi rồi, đặt cái này chơi đùa mọi người chứ?

Thiên Lang đoàn Cẩu đoàn gì đó, có ý nghĩa thực tế gì sao?

Nhưng mà, hắn không chú ý đến những ánh mắt nóng như lửa đột nhiên sáng lên của các tướng sĩ thuộc quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư.

"Được!"

Dường như Hạng Lê không cần suy nghĩ, đã ngay lập tức lớn tiếng đồng ý vụ cá cược này.

Mặc dù vốn dĩ hắn đã cho rằng quân đoàn thứ tám là quân đoàn vô dụng, là chó ghẻ.

Cho dù vụ đánh cược này có thắng, đối phương cũng không có vẻ gì là tổn thất.

Nhưng dù sao nó cũng có thể dùng để đánh bại thanh danh của Khương Thành.

Vị chủ soái Thiên Lạc Quân này từ đây không thể ngẩng đầu lên được nữa.

Mạnh Lâm nhìn chằm chằm vào Khương Thành, hung hăng nói: "Bên chiến thắng nhận được cờ Thiên Lang, các quân đoàn khác của Thiên Lạc Quân khi gặp phải cúi đầu hành lễ thể hiện sự tôn kính, cái này là chính miệng chủ soái ngươi nói!"

Cái gọi là cờ Thiên Lang, danh hiệu cao cấp nhất quân đoàn, không có tác dụng thực tế gì trong mắt Lăng Hầu.

Nhưng trong mắt bọn họ, lại vô cùng ý nghĩa.

Hai quân đoàn ở tiền tuyến đặt danh dự lên hơn bất cứ thứ gì khác.

Trên thực tế, đây cũng là tâm lý mà các quân đoàn tinh nhuệ nên có.

Nếu một quân đoàn không có khao khát khẩn cấp về danh dự, vậy cũng chẳng làm được trò trống gì.

Mặc dù ai cũng biết rằng quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư là quân bài hàng đầu của Thiên Lạc Quân, nhưng cờ Thiên Lang trước sự chứng kiến của hơn hai trăm ngàn đại quân, vẫn đánh vào điểm yếu của bọn họ.

Giống như Kỳ Lân tộc nhìn thấy trân châu, hiện tại bọn họ cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Không được nuốt lời!”

Khương Thành nhún vai: “Hiệp ước đánh cược đã được thành lập, nếu ta nuốt lời, còn có thể ở lại Thiên Lạc Quân lăn lộn sao?”

“Rất tốt!”

Biểu cảm của Hạng Lê và Mạnh Lâm là đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Ngươi cứ đợi treo cờ con chó nhé!”

Khương Thành mỉm cười.

“Không bao lâu nữa, các ngươi sẽ nhận ra rằng đã không còn chuyện gì có thể làm ở tiền tuyến nữa.”

Nội bộ lục đục tạm thời lắng xuống.

Sau khi hai bên trở về, công việc chuẩn bị được thực hiện ráo riết ngay lập tức.

Kế hoạch ban đầu của đám người Hạng Lê là sửa chữa toàn bộ pháo đài trong vài năm.

Hiện tại vì vụ cá cược này, toàn bộ quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư đều sốt ruột chiến đấu, quần tình sục sôi.

Một đám thống lĩnh và đội trưởng tràn đầy tự tin.

“Chiến đấu với trọc ma là nghề của chúng ta.”

“Vụ đánh cược này có thể thắng dễ như trở bàn tay.”

“Từ nay về sau, chúng ta là Thiên Lang quân đoàn!”

“Không biết rằng sau khi hắn thua, liệu hắn có còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại Thiên Lạc Quân nữa hay không.”

Trong bầu không khí tràn đầy tự tin, chỉ có Tùng Nghiên Chí Tôn là hơi nghi ngờ.

“Không quá lời khi nói rằng những quân đoàn đó thậm chí còn không thể tìm ra nơi ở của trọc ma.”

“Chỉ cần không ngốc, thì có thể nhìn ra được sự chênh lệch giữa bọn họ và chúng ta.”

Hắn lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không ổn, quá bất thường.

“Hẳn là hắn biết rõ bên hắn sẽ thua, vì sao lại muốn đánh cược với chúng ta chứ?”

Các thống lĩnh khác hoàn toàn không quan tâm.

“Chứng tỏ hắn chỉ là kẻ ngu thôi!”

“Đúng, nếu hắn thông minh, thì hôm nay đã không làm mất lòng chúng ta như vậy.”

Bọn họ còn cảm thấy mục đích của Khương Thành, là muốn giành quyền chỉ huy quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư.

Mà ở bên kia, đám người Lăng Hầu vẫn bám theo Khương chủ soái.

Hiện tại Khương Thành vẫn không hề biết đến sự tồn tại của Nguyên Thanh Tiên Dịch.

Mà ngày mai sẽ phải xâm nhập vào khu vực của trọc ma, chính thức khai chiến, bọn họ cũng không muốn thất bại trong gang tấc.

So với Hạng Lê, thì đám người này lại biết vì sao Khương Thành tự tin đến như vậy.

Bất cứ ai sau khi đã một mình giải quyết hơn hai trăm ngàn Tà Tiên và hai Đạo Thánh, đều có tư cách để tự tin.

Chỉ có điều, dù sao thì trọc ma cũng không giống.

Căn nguyên Thiên Đạo và loạn lưu hỗn độn va chạm, sản sinh ra một lượng lớn trọc khí, sau đó hội tụ thành vô số Thái Thủy Trọc Ma.

Bản thân bọn chúng cũng có thể tiếp tục sản sinh ra trọc khí, làm cho địa giới mới mở ra chậm chạp không cách nào bình thường được.

Có thể nói, đám trọc ma là ngọn nguồn trọc khí hoạt động.

Do mức độ nhiều ít của trọc khí khác nhau, những trọc ma này cũng có phân chia mạnh yếu.

Khi thời gian đến ngày hôm sau, hai đại quân gần như xuất phát cùng một lúc.

Một đường là quân đoàn thứ ba và thứ tư do Hạng Lê và Mạnh Lâm chỉ huy.

Một đường khác là quân đoàn thứ năm, sáu, bảy và tám do Khương Thành và Lăng Hầu chỉ huy.

Mỗi bên phái một người sang bên kia, định làm nhân chứng, phòng ngừa gian lận.

Khương Thành bên này phái n Bình, mà Hạng Lê bên kia phái Tùng Nghiên.

Sau khi hai người này tiến vào quân trận của đối phương, không được bày mưu tính kế, cũng không được phá hoại hay quấy nhiễu kế hoạch của đối phương.

Sau đó, hai đội quân mỗi bên chọn một phương hướng, tự mình xâm nhập đến chỗ sâu phía trước tràn ngập trọc khí u ám.

Sau khi đại quân đi về phía trước trăm triệu dặm, trọc khí đã càng lúc càng dày đặc.

Trước kia Khương Thành đã từng đến một địa giới xa lạ, chỉ cần tế ra thần hồn nhìn một vòng, có thể nhìn thấy hàng trăm triệu dặm xung quanh trong nháy mắt.

Nhưng lần này, sau khi thần niệm của hắn ra ngoài dò xét, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh ăn mòn kỳ lạ.

Thế mà nó lại ăn mòn sự tồn tại vô hình vô chất của thần niệm.

“Trọc khí này hơi bá đạo đấy!”

Hắn vừa dứt lời, một góc của hành cung sang trọng nơi hắn đang tọa lạc chuyển từ vàng son lộng lẫy sang màu trắng nhạt.

Ngay sau đó, một góc đó giống như là biến thành tro tàn, trôi đi từng chút.

Mà khi tiếp tục đi vào sâu hơn, nhiều nơi trong hành cung cũng bắt đầu bị ăn mòn.

Mặc dù tiên khí hành cung này bay không đáng bao nhiêu điểm tiên nguyên, nhưng Khương Thành là một người chăm chỉ và tiết kiệm trong việc điều hành gia đình, vội vàng cất đi trong đau đớn.

Sau khi không còn sự che phủ của hành cung, quần áo của hắn cũng bắt đầu bị ăn mòn từng chút.

May mà thân thể của hắn là Thiên Hoang Bất Diệt Thể, vẫn có thể ngăn cản sự ăn mòn của trọc khí.

“Mẹ kiếp, cái này cũng được?”

Khương Thành giật nảy mình.

Kẻ thù còn chưa nhìn thấy đâu, mới vừa hành quân đã khó như vậy rồi sao?

Quần áo bị hủy cũng không sao, quan trọng là nếu cứ tiếp tục đi xuống như vậy, không phải là muốn khỏa thân chạy sao?

Hình tượng chủ soái ở đâu?

Cuối cùng hắn cũng nhận ra được, lần xuất chinh này không hề đơn giản.

Vội vàng vẫy một vòng kết giới tiên lực, che chắn xung quanh bản thân.

Làm như vậy, quả thật là hiệu nghiệm.

Trọc khí bị chặn lại ở bên ngoài kết giới tiên lực, quần áo xem như là vẫn được giữ lại.

Nhưng ngay sau đó, vòng kết giới tiên lực đó cũng bắt đầu bị trọc khí nơi nào cũng lan tràn được ăn mòn.

Giống như một con đê không ngừng bị xói mòn, ngày càng mỏng đi, thậm chí bắt đầu xuất hiện những lỗ thủng.

Chương 1537: Khương chủ soái chăm chỉ

Chỉ vỏn vẹn một phút sau, bức màn chắn Tiên lực này đã bị trọc khí từng bước xâm chiếm sạch sẽ, không còn tồn tại.

Vì để bảo vệ y phục, Thành ca chỉ có thể lại lần nữa vung ra một bức màn chắn Tiên lực mới.

Sau đó, màn chắn Tiên lực mới lại bị ăn mòn lần nữa.

Điều này giống như đã trở thành một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Đi theo phía sau hắn, Tùng Nghiên Chí Tôn với tư cách là người chứng kiến của đối phương nhìn đến vô cùng sửng sốt.

Hắn không hề biết Thành ca không dùng Nguyên Thanh Tiên Dịch, cho nên có hơi không rõ hắn đang làm gì.

Sau khi bôi Nguyên Thanh Tiên Dịch lên đạo giáp đang mặc, không phải là sẽ không bị trọc khí ăn mòn sao?

Căn bản không cần nhiều lần thúc động Tiên lực, dùng màn chắn Tiên lực để ngăn cản trọc khí tập kích như vậy!

Mông Thuần bị đám người Lăng Hầu cản ở phía sau ngược lại là đã trực tiếp hỏi ra thay hắn.

“Khương chủ soái, ngươi đang làm gì thế?”

Thành ca vừa nhìn trăm mấy chục ngàn đại quân phía sau kia không phải làm gì cả, vậy mà cũng bình an vô sự.

Trong lòng đã có hơi mất cân bằng.

Chuyện gì vậy, lẽ nào ngay cả một tên tiểu tốt mình cũng không bằng?

Mặt mũi của chủ soái này ở đâu?

Lẽ nào lại là bởi vì mình không có thiên tâm?

“Khụ, ta đang rèn luyện thân thể đấy.”

Hắn mặt không đỏ thở không gấp lại lần nữa làm ra một vòng màn chắn Tiên lực.

“Tu luyện như chèo thuyền ngược dòng không tiến ắt lùi, dùng nhiều lực tiên nguyên một chút, có thể tăng thêm độ thuần thục, cũng coi như là luyện tay một chút.”

“Hoá ra là như vậy à!’

Đám người Mông Thuần và Xích Linh chợt hiểu ra, sau đó tâng bốc theo thói quen.

“Không hổ là Khương chủ soái.”

“Trên đường hành quân cũng không bao giờ quên luyện tập chút nào, thật sự là tấm gương của Tiên Nhân bọn ta!”

“Đó là đương nhiên, thành tựu của Khương chủ soái không chỉ có thiên phú cực mạnh, còn có mồ hôi mà mọi người không nhìn thấy nữa.”

“Mọi người phải học tập nhiều ở Khương chủ soái!”

Hơn sáu nghìn người của quân đoàn thứ tám nhao nhao gật đầu, tỏ ý đã nhận sự chỉ bảo.

“Khương chủ soái rõ ràng đã mạnh như vậy rồi, còn cố gắng như vậy.”

“Chúng ta sao lại không biết ngại mà lười biếng?”

“Trước đó ta còn tưởng rằng Khương chủ soái ở trong Hành cung là đang hưởng lạc, hoá ra hắn vẫn luôn đều đang vất vả tu luyện, thật là khiến chúng ta hổ thẹn!”

Nói xong, tâm thái của nhánh quân đoàn này sớm đã biến đổi, trở nên có chí tiến thủ, vậy mà cũng bắt đầu bắt chước Thành ca.

Ai cũng đều thúc động Tiên lực, ngưng ra một vòng màn chắn Tiên lực ở bên ngoài cơ thể.

Thực lực của bọn họ kém xa Khương Thành, màn chắn Tiên lực luôn luôn chỉ cần mấy giây đã bị trọc khí ăn mòn sạch sẽ.

Nhưng mọi người vẫn như cũ làm không biết mệt, tiếp tục thúc động màn chắn Tiên lực mới, hoàn toàn không thương tiếc Tiên lực tiêu hao.

Khương thành chủ cũng đã làm như vậy rồi, vậy thì nói rõ điều này là đúng.

Một màn vô cùng “phản trí tuệ” này đã khiến Tùng Nghiên Chí Tôn nhìn đến dại ra.

Rèn luyện?

Còn có cách rèn luyện này?

Nhưng mà một phút một lần thúc động và duy trì màn chắn Tiên lực như vậy rất hao phí lực tiên nguyên trong cơ thể đúng

không?

Đợi đến khí thật sự gặp phải Trọc Ma, há không phải là toàn bộ thành viên đều đã thở hồng hộc sao?

Lẽ nào là có thâm ý đặc biệt gì?

Giống như Hoàn Thường trước kia, Tùng Nghiên cũng cho rằng Khương Thành là người túc trí đa mưu, lòng dạ cực sâu.

Bằng không hắn không thể chỉ dựa vào cảnh giới Đạo Tôn liền đột nhiên từ trên trời rơi xuống làm chủ soái của Thiên Lạc Quân.

Ngay vào lúc hắn nghi thần nghi quỷ, n Bình trong đại quân ở một con đường khác cũng là đã mở rộng tầm mắt.

Hắn đi theo quân đoàn thứ ba và thứ tư, vẫn luôn đồng hành ở bên cạnh Hạng Lê.

Sau khi hai nhánh quân đoàn này bắt đầu lên đường đi ra, rất nhanh đã chia thành sáu bộ phận.

Trong đó hai chục ngàn người bị tước vũ khí trước đó, lại lần nữa đã phân phát đạo khí tứ giai, làm quân dự phòng sử dụng.

Năm bộ phận khác, cả đường làm trung quân, theo sát Hạng Lê.

Mà bốn bộ phận khác lại là phân thành bốn đường, nhận lấy nhiệm vụ chiến đấu khác nhau.

Dưới sự chỉ huy của Mạnh Lâm, trải ra các phương hướng khác nhau.

Đại quân bốn đường giống như thuỷ ngân cuồn cuộn trên mặt đất, biến mất ở nơi sâu trong trọc khí mù mịt.

Mà Hạng Lê và một đám phụ tá lại là nhanh chóng mở ra một bức tranh thần kì.

Chỉ thấy phía trên bức tranh kia không có núi sông trập trùng, chỉ có thể nhìn thấy từng vùng điểm sáng nhanh chóng chuyển động về các phía khác nhau.

Coi như là sa bàn đặc biệt.

“Tiểu đoàn thứ tư di chuyển ba triệu dặm về phía bên trái đằng trước.”

“Tiểu đoàn thứ bảy tạm thời dừng lại, mai phục tại chỗ.”

“Tiểu đoàn thứ sáu đánh bọc sườn về phía bên trái đằng trước…”

Từng đạo mệnh lệnh đã trực tiếp truyền xuống ở không trung.

Mà điểm sáng trong bức tranh giống như là máy móc bị điều khiển từ xa, cẩn thận tỉ mỉ chấp hành mệnh lệnh của trung quân bên này.

Bốn bộ phận đại quân giống như bốn đoá hoa tươi lớn từng chút một nở rộ, tản phát ra mỹ cảm và ý vị riêng biệt.

Hoá ra còn có thể đánh trận như vậy?

n Bình làm tổng quản của Soái phủ, vốn chính là người biết quân sự.

Hắn biết bốn đoá hoa tươi này không chỉ là đẹp mắt, hơn nữa còn lộ ra vô tận sát cơ và huyền diệu.

Một cái túi tử vong, đã lặng lẽ mở ra ở xung quanh, chỉ đợi một mẻ hốt gọn Trọc Ma trong phạm vi này.

Hắn lúc này chỉ có thể nhìn mà than thở.

So với phong cách hành quân như ong vỡ tổ khi đi theo Khương Thành trước đó, đây quả thực chính là một tồn tại khác.

Hắn bất giác có hơi lo lắng cho Khương chủ soái rồi.

Lần này hắn sẽ không thật sự bị Hạng Lê đánh bại đấy chứ?

Chỉ hi vọng hắn vẫn như cũ có thể dựa vào thực lực cá nhân mạnh mẽ lại tạo ra kì tích lần nữa…

Một đường đi lên, không biết đã qua bao lâu, phía trước cuối cùng đã bùng phát chiến đấu.

Phía trên bức tranh, rất nhiều điểm sáng nhanh chóng đi sát lại về phía nào đó.

Mà Hạng Lê lại là trường thương giơ cao, chỉ thẳng về phía trước.

Trong nháy mắt, trung quân giống như thuỷ triều im lặng cuốn về phía trước.

Một trận đại chiến lặng lẽ bùng nổ.

n Bình đi theo phía sau hắn không hề ra tay.

Dựa theo ước định của hai bên, người làm chứng không thể nhúng tay.

Năm đó khi theo sau chủ soái tiền nhiệm, n Bình đã từng gặp Thái Thuỷ Trọc Ma, biết rõ loại ma vật đặc biệt này khó đối phó bao nhiêu.

Trọc Ma không hề biết võ kĩ và công pháp gì đó.

Nhưng bọn nó có quá nhiều năng lực không thể tin được.

Tiên pháp và võ kĩ thông thường không giết chết được Trọc Ma đâu.

Sau khi thân thể của bọn họ bị cắt ra, có thể rất nhanh đã thông qua trọc khí phục hồi như cũ.

Cho dù bị nổ thành mảnh nhỏ, cũng chỉ là tổn hao một chút trọc khí mà thôi.

Muốn giết Trọc Ma, chỉ có thể nghĩ cách từng chút một hao hết trọc khí của bọn nó.

Nhưng quá trình này cực kì gian nan.

Trọc khí của Trọc Ma đối với Tiên Nhân mà nói phải nguy hiểm hơn Thánh lực của Đạo Thánh, bất luận Tiên lực hay là quy tắc đều không có hiệu quả với loại sức mạnh này.

Mà tiên thể của mình bị xé ra một miệng vết thương thì có thể sẽ giống như khí độc lan tràn toàn thân.

Đến lúc đó cho dù có thanh khí Nguyên Thanh Tiên Dịch bảo vệ cũng sẽ bị trọng thương.

Ngoại trừ điều này ra, bản thân Trọc Ma còn có cường hãn thể phách không kém gì Yêu tộc Man tộc, còn có thể điều khiển một vài sức mạnh đặc biệt…

Trọc Ma nhất giai, phân chia theo sức mạnh, thật ra cũng tương đương với Tôn Giả.

Nhưng trên thực tế, cho dù một Chí Tôn gặp phải bọn nó cũng rất có thể sẽ gặp phải bất trắc.

Mà bên trong chiến đấu n Bình nhìn thấy hiện tại đều là một Thiên Tôn dẫn tiểu đội hơn mười tên Tôn Giả vây lấy một con Trọc Ma, không ngừng vật lộn.

Đối mặt với Trọc Ma nhị giai có thể giết chết Đạo Tôn, bọn họ thường cũng chỉ cần hai ba Chí Tôn, mang theo một trăm nhân đội đã có thể đánh lui rồi.

Sự phối hợp của mỗi một nhánh tiểu đội đều kín kẽ giống như bộ máy tinh xảo, gần như không nhìn thấy một chút xíu lỗi lầm nào.

Mỗi một người đều giống như đi ở phía trên lưỡi đao, nhưng lại giống như tự nhiên mà thành.

Chương 1538: Đây là người bình thường sao

Cùng với từng con Trọc Ma ngã xuống, n Bình đều đã có hơi khó giấu được kích động và rung động trong lòng.

Hoá ra chiến đấu với Trọc Ma có thể đánh thuận lợi như vậy, trơn tru như vậy.

Nếu như không phải là trong lòng hướng về bên Thành ca, hắn đã không nhịn được sắp giơ ngón tay cái lên, khen ngợi nghệ thuật một tiếng rồi.

Trận chiến đấu này, hai quân đoàn tổng cộng đã tiêu diệt được một trăm hai mươi mốt con Trọc Ma nhất giai, mười một con Trọc Ma nhị giai, một con Trọc Ma tam giai.

Ngoại trừ điều này ra, còn có hơn một trăm con Trọc Ma bị đánh lui chạy trốn.

Mà cái giá hai quân đoàn đã trả ra chỉ là hơn năm trăm người bị thương, nhưng cũng không một ai ngã xuống.

Có thể nói là một trận đại thắng huy hoàng.

Chiến đấu kết thúc, những người khác bận rộn kiểm kê chiến lợi phẩm và tình hình thương thế, Hạng Lê nhếch khoé miệng lên nhìn về phía n Bình.

“Thế nào?”

Con Trọc Khí tam giai kia chính là hắn tự mình đánh chết.

Trọc Ma cấp bậc này, bình thường Đạo Thánh nhìn thấy cũng phải gặp khó khăn.

n Bình rất thành thật gật đầu.

“Quả thực lợi hại!”

“Ha ha ha ha!”

Hạng Lê lớn tiếng cười dài, trong tiếng cười mang theo kiêu ngạo và hào hùng ngút trời.

“So với Khương Thành thế nào?”

n Bình rất muốn nói, một mình Khương chủ soái giết chết hai tên Đạo Thánh, thực lực cá nhân tuyệt đối mạnh hơn ngươi.

Nhưng suy nghĩ một chút lần này đối mặt là Thái Thuỷ Trọc Ma.

Cho dù Khương Thành có mạnh đi chăng nữa, Tiên lực và quy tắc thậm chí là lực Thiên Đạo đều không có hiệu quả bao nhiêu với Trọc Ma.

Mà bốn quân đoàn bên cạnh hắn kia… Căn bản không thể trông mong được.

Sự chỉ huy của bản thân hắn càng là một lời khó nói hết.

Thế là cuối cùng, hắn chỉ có thể giữ im lặng.

Nhìn thấy vẻ mặt im lặng này của hắn, những tên thống lĩnh và phụ tá của hai quân đoàn xung quanh kia nhao nhao đắc ý cười lớn.

Cùng lúc này, Khương Thành ở một bên khác vẫn đang hành quân đi thẳng về phía trước.

Tùng Nghiên Chí Tôn đi theo hắn, những ngày này vẫn luôn ở trong trạng thái sững sờ.

Hắn chưa từng thấy hành quân như ong vỡ tổ như vậy.

Cũng chưa từng nhìn thấy trước khi đánh trận không bảo tồn thể lực, một mực lãng phí Tiên lực làm màn chắn gì đó.

Có lúc hắn cũng sẽ nghi ngờ, có phải là Khương Thành không hiểu chút gì không.

Đây căn bản không phải là đánh trận, mà mà đến tìm chết nhỉ?

Chẳng mấy chốc hắn lại đã lật đổ suy đoán này.

Người này cao thâm khó lường lòng dạ cực sâu, sao có thể sẽ phạm sai lầm cấp thấp?

Loại hành quân như ong vỡ tổ không phái lính trinh sát này, bề ngoài có vẻ hoang đường nực cười.

Nhưng trên thực tế, tuyệt đối có đạo lí của hắn, chỉ là mình không thể nhìn thấu.

Mình nhất định phải quan sát cẩn thận.

Cùng với bọn họ không ngừng đi sâu về phía trước, trọc khí cũng trở nên càng ngày càng nồng đậm.

Tốc độ tan vỡ của màn chắn Tiên lực của Khương Thành cũng càng ngày càng nhanh.

Mà Lăng Hầu lại là càng ngày càng hãi hùng khiếp vía.

Hắn chưa từng đến tiền tuyến đánh trận bao giờ, nhưng vị đế tam đại này không phải là không biết chút nào về tiền tuyến.

Càng đi sâu về phía trước, Trọc Ma sẽ càng mạnh.

Hiện tại bọn họ không gặp phải một con nào cả, nhưng nếu như gặp phải, rất có thể chính là toàn quân bị diệt.

Một khi gặp phải Trọc Ma tứ giai, Đạo Thánh cũng khó mà giữ được mạng.

Thông thường cấp bậc đó đều là báo cáo lên trên, thỉnh cầu nhiều vị Thần Quân thậm chí Thiên Đế đến giết chết.

Khương Thành không phái lính trinh sát, hắn không dám cùng điên theo, sớm đã âm thầm phái mấy tên thống lĩnh dò đường ở phía trước.

Mà ngay vào lúc này, hắn đã có được tin tức phía trước truyền trở về.

Phía trước có một lượng lớn Thái thuỷ Trọc Ma chiếm giữ.

Suy tính cẩn thận không dưới năm sáu trăm, trong đó Trọc Ma tam giai trở lên ít nhất năm con!

Nhận được tin tức này, Lăng Hầu vừa mừng vừa sợ.

Sợ là vì đội ngũ Trọc Ma này quá mạnh, mẹ nó quá nguy hiểm rồi.

May mà mình đã phái người dò xét trước, bằng không sẽ lập tức một chân đạp vào trong hố theo, trốn cũng trốn không thoát.

Vui là vì Trọc Ma càng mạnh, Khương Thành sẽ chết càng thảm.

“Khương chủ soái, ta có một đề nghị.”

Hiện tại việc hắn muốn làm chính là tách khỏi đội ngũ lớn, tránh khỏi cùng đụng phải đám Trọc ma đáng sợ kia.

Cho nên phải tìm một cái cớ hợp lí.

“Đề nghị gì?”

“Chúng ta binh hợp ở một chỗ như vậy, rất khó tìm được tung tích của Trọc Ma.”

Lăng Hầu bình tĩnh như thường nói: “Bằng không ta dẫn đầu ba quân đoàn dưới trướng kia, chia binh tìm kiếm xung quanh, như vậy cũng có thể mở rộng phạm vi, tăng thêm cơ hội tìm được Trọc Ma.”

Thành ca đang rầu vì không tìm thấy Trọc Ma đấy.

Đối với cá cược, hắn vô cùng tự tin, dù sao có hệ thống lật tẩy.

Nhưng kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, ai có thể ngờ rằng vậy mà lại không gặp phải kẻ địch chứ?

Hiện tại ước hẹn một tháng cũng đã qua mất bảy ngày rồi, tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay.

Đề nghị của Lăng Hầu ngược lại vừa vặn hợp ý hắn.

Sắc mặt ca này chợt nghiêm túc, bàn tay vung một cái.

“Lăng tiên tướng nghe lệnh!”

Một tiếng hét này, khiến cho trăm mấy chục ngàn đại quân đồng thời chấn động, suýt nữa đã giật mình.

Ban đầu Lăng Hầu vẫn chưa phản ứng kịp.

Dại người ra hai giây mới tỉnh ngộ đây là muốn hạ lệnh cho mình.

Trong lòng đều đã mắng thầm.

Hắn vậy mà còn thật sự coi ta thành cấp dưới của hắn à?

Có điều diễn kịch đã đến bước này rồi, Khương Thành cách cái chết cũng không xa nữa, nhịn một chút vậy.

Thế là lão huynh này đột nhiên hành lễ một cái.

“Có mạt tướng!”

Khương Thành hít sâu một hơi, lúc này mới trầm giọng nói: “Bản soái đã ân chuẩn rồi.”

Lăng Hấu suýt nữa đã không nhịn được xung động chửi bới.

Mẹ nó, còn tưởng rằng ngươi muốn hạ mệnh lệnh gì chứ.

Trực tiếp nói tiếng ngươi đồng ý không phải là xong rồi sao, làm đến chính thức như vậy.

“Vâng!”

Đế tam đại này lập tức mang theo mấy tên tiên tướng con ông cháu cha còn lại, kéo ba quân đoàn năm, sáu, bảy này dừng lại.

Mà Khương Thành lại là mang theo quân đoàn thứ tám tiếp tục hành quân.

Mông Thuần và Xích Linh vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng đã lại có cơ hội đến gần Khương chủ soái rồi.

Hai người vội vàng vui vẻ vây đến, đưa đến những lời nịnh nọt tươi mới nóng hổi.

Tùng Nghiên Chí Tôn ở một bên đã há hốc mồm.

Vì vậy nhánh đại quân này thực ra là có thể chia binh à?

Sở dĩ hành quân như ong vỡ tổ, chỉ là lúc trước Khương Thành đã quên mất?

Im lặng nhiều ngày như vậy, cuối cùng hắn cũng đã không nhịn được mở miệng.

“Khương chủ soái, trung quân này của ngươi có phải là có hơi quá yếu ớt một chút không?”

Chỉ mang theo sáu nghìn tạp ngư của quân đoàn thứ tám, hơn nữa còn khí phách hào hùng đi ở phía trước đội ngũ.

Đây nếu như trực tiếp gặp phải Trọc Ma, ba quân đoàn khác cũng đều không kịp đến giúp đỡ đâu nhỉ?

Tùng Nghiên Chí Tôn cảm thấy đây là chạy đi tìm chết.

“Ngươi nói chuyện kiểu gì đấy?”

Còn chưa đợi Thành ca trả lời, Mông Thuần và Xích Linh đã không hài lòng rồi.

“Có quân đoàn thứ tám anh dũng bọn ta ở đây, sao lại yếu ớt chứ?”

Khương Thành cũng mỉm cười lắc tay.

“Yên tâm đi, quân đoàn thứ tám tương đương với sáu trăm ngàn đại quân, hoàn toàn không có vấn đề gì đâu.”

Tùng Nghiên Chí Tôn liếc nhìn sáu nghìn người phía sau kia.

Nhóm người này quả thực đã càng ngày càng tiến bộ, mấy ngày nay vẫn luôn đều bận rộn duy trì màn chắn Tiên lực, vô cùng ra sức dụng công.

Nghị lực kiên trì bền bỉ kia đủ để khiến phần lớn Tiên Nhân thẹn thùng.

Chỉ là…

Trạng thái hiện tại của bọn họ có hơi không ổn lắm.

Liên tiếp mấy ngày, không ngừng thúc động màn chắn Tiên lực, điều này quả thực đã tiêu hao quá nhiều Tiên lực của bọn họ.

Tiên lực của rất nhiều Tôn Giả đều đã tiêu hao.

Các Thiên Tôn cũng là mồ hôi khắp đầu, trạng thái tổn hao nhiều.

Hơn sáu nghìn người, hiện tại người có thể giữ được một nửa chiến lực, sợ rằng còn không vượt qua mười người.

Quân đoàn thứ tám chẳng khác gì tự mình đùa phế mình trước khi chiến đấu.

Mà hết lần này đến lần khác bọn họ không hề lo lắng chút nào, vẫn tràn đầy niềm tin như cũ sải bước phi hành về phía trước.

Điều này khiến Tùng Nghiên không biết nên nói gì mới tốt.

Những người mình đang đi theo hiện tại, thật sự là một đám người bình thường sao?

Mà lúc này, bóng dáng lờ mờ của Trọc Ma phía trước kia cũng đã xuất hiện ở trong phạm vi tầm nhìn của bọn họ.

Chương 1539: Khương Thành với Trọc Ma

Bởi vì ở đây thần niệm không thể thông thuận cảm nhận được nơi xa.

Mọi người phát hiện Trọc Ma, hoàn toàn là nhìn thấy bằng mắt.

Có thể nghĩ, khoảng cách của hai bên gần cỡ nào.

Khi bọn họ gặp phải thì đã không thể tránh thoát được nữa rồi.

“Thái Thuỷ Trọc Ma!”

Cuối cùng Tùng Nghiên đã mất đi bình tĩnh, không nhịn được hét lên.

Bởi vì hắn ý thức được mình có thể sẽ chết ở đây.

Trọc Ma gặp phải lần này vậy mà có đến bảy trăm, hơn nữa còn có sáu con Trọc Ma tam giai!

Đây là trận chiến đáng sợ mà quân đoàn thứ ba và quân đoàn thứ tư cũng đều không thể chống lại được.

Nếu như cảm nhận được Trọc Ma ở phía trước nhiều như vậy mạnh như vậy, vậy đổi thành Hạng Lê, hoặc là lựa chọn đi đường vòng, hoặc là nghĩ cách phân tán những Trọc Ma này đánh phá từng con một.

Mà hiện tại, Khương Thành đã trực tiếp gặp phải toàn bộ bọn nó.

Trọc Ma phía đối diện sẽ không dừng lại đàm phán mấy câu với bọn họ đâu.

Sau khi ngửi được Tiên lực và khí tức quy tắc trên người đám người bọn họ, giống như đám cá mập ngửi được máu tanh, lập tức gào thét vây lên.

Hiện tại quân đoàn thứ tám xưa không bằng nay, lòng can đảm vượt xa trước kia.

Mọi người đã không muốn làm cá muối nữa.

Mặc dù biết rõ Trọc Ma nguy hiểm đáng sợ, nhưng không một ai mặt lộ vẻ sợ hãi, ngược lại chiến ý hiên ngang.

"Giết!"

Các thống lĩnh hét lớn một tiếng, ai cũng coi thường cái chết.

Đạo khí ra khỏi vỏ, tiếng giết rung động trời.

"Khụ khụ khụ…"

Vừa mới hét ra một tiếng, rất nhiều người đã dừng lại.

Sau đó khom lưng thở hồng hộc.

Có vài người bị trọc khí ngút trời kia kích thích, dứt khoát đã ngất đi.

Hết cách rồi, trên cả đoạn đường trước đó, bọn họ bận rộn làm màn chắn Tiên lực đã như đèn cạn dầu rồi.

Thiên Tôn và Chí Tôn hơi tốt một chút, trạng thái cạn kiệt gần hết.

Dưới xung kích của trọc khí, ngay cả đạo khí và căn nguyên cũng khó mà thắp sáng, càng dừng nhắc đến chiến đấu.

Chỉ có thể làm nghề cũ - Cổ vũ cho Thành ca.

"Khương chủ soái uy vũ!"

"Khương chủ soái thần uy cái thế, nhất định sẽ lại chiến thắng trở về lần nữa!"

"Trọc Ma gì đó, ở trước mặt Khương chủ soái chỉ là gà đất chó sành mà thôi."

Nhìn thấy một màn kia, Tùng Nghiên Chí Tôn suýt nữa cũng đã ngất theo.

Các ngươi muốn ầm ĩ thế nào?

Thật sự là đến để đánh trận sao?

Đùa ta à?

Gì mà cao thâm khó lường, gì mà chuyện xảy ra bất thường ắt có thâm ý, làm cả nửa ngày đám người này thật ra là thật sự làm chuyện không đâu vào đâu chút nào.

Sớm biết như vậy, mình đã không nên đến!

Hiện tại vô ích nộp lên theo một mạng.

Dưới cái nhìn chằm chằm bằng ánh mắt sụp đổ của hắn, một mình Khương Thành đã đánh đến Trọc Ma phía đối diện.

Giống như Tùng Nghiên đã liệu trước.

Chỉ trong nháy mắt đầu tiên, Thành ca đã bị Thái Thuỷ Trọc Ma phía đối diện chôn vùi.

Mặc dù hắn vừa lên đã thúc động Pháp Tắc không gian biến thái kia, nhưng lại giống như trang trí.

Pháp cảnh thần cản giết thần trước kia, ngay cả Trọc Ma nhất giai cũng không thể cản lại được, bị thẩm thấu thành cái sàng.

Cây cột đồ đằng lớn và hư ảnh căn nguyên bên trong, mặc dù đang uy thế kinh người, nhưng đánh ở trên người Trọc Ma, gần như chỉ là không tổn thương.

Đón lấy từng tầng ma ảnh liên tiếp, Khương Thành quả quyết gọi ra Kiền Hoàng Cổ, thúc động kiếm thập tam trọng.

Thùng!

Một tiếng trống vang, thế giới kiếm đạo rực rỡ sáng chói nở rộ.

Bao trùm hết tất cả Trọc Ma ở bên trong.

Ngay sau đó, một trận tàn sát gió bão đã nhanh chóng cuốn ra.

Trọc Ma ùn ùn kéo đến lập tức đã gặp phải đả kích mang tính huỷ diệt.

Mảng lớn bột phấn theo gió phiêu tán, chân tàn tay đứt bay tung toé ở trong máu tươi.

Hơn sáu trăm con Trọc Ma nhất giai biến thành tro bụi trong kiếm đạo thập tam trọng, không còn lại chút cặn bã nào.

Mấy chục Trọc Ma nhị giai cũng toàn bộ bị cắt thành thi thể tàn.

Thực lực của sáu con Trọc Ma tam giai cường hãn rất nhiều, mặc dù cũng là vết thương chồng chất, nhưng lại không hề mất mạng.

“Đơn giản như vậy?”

Khương Thành lần đầu tiên gặp phải Trọc Ma có hơi bất ngờ.

Một đợt công kích kiếm đạo đã trực tiếp tàn phá, đây cũng không có gì đáng sợ nhỉ.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người ở phía xa.

“Cẩn thận!”

“Không tốt!”

Trong nháy mắt tiếp theo, phấn bột khắp trời và tàn thi biến mất không còn.

Trọc Ma vốn dĩ đã trở thành tro tàn đột nhiên lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ngay cả quá trình tái hợp cũng không nhìn thấy.

Hơn nữa còn vượt qua không gian, vô cùng kì diệu kéo gần khoảng cách với hắn, gần như đều đã mặt dán mặt rồi.

Lần này, Khương Thành căn bản cũng không kịp lại lần nữa thi triển kiếm đạo công kích.

Cuối cùng hắn cũng đã gặp phải công kích của Trọc Ma.

Đó là một loại công kích thần kì khiến người ta khó mà nói rõ.

Sức mạnh của Trọc Ma không hề kém hơn Yêu tộc và Man tộc cùng cấp chút nào, đổi thành bất cứ Tiên Nhân nào khác, tiếp theo chắc chắn sẽ xương cốt đứt gãy, tiên thể bị tàn phá hoàn toàn.

Nhưng Khương Thành lại ngay cả lực chấn động cũng không thể cảm nhận được.

Tiên thể của hắn vẫn như cũ hoàn hảo không chút tổn hại nào.

Đây vẫn là bởi vì Thiên Hoang Bất Diệt Thể, khiến cho ngoại hình của hắn không chịu ảnh hưởng của trọc khí.

Tất cả công kích của Trọc Ma đều bắt nguồn từ trọc khí.

Sau khi hiệu quả của trọc khí được miễn dịch, thân thể rõ ràng cao ngất như núi của bọn họ lại ngay cả tổn thương vật lí cũng không đánh ra được.

Có điều, điều này không có nghĩa là Khương Thành bình yên vô sự.

Gần như trong cùng một lúc, phía trước phía sau đỉnh đầu dưới chân của hắn, thậm chí ngay cả chỗ sâu trong hồn hải cũng đều đã đập đến trọc khí vô hình vô chất.

Vô số trọc khí tiến quân thần tốc, rót vào trong cơ thể của hắn.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể bình an vô sự, kinh mạch, cơ quan nội tạng và những bộ phận khác trong cơ thể của hắn vẫn miễn dịch trọc khí như cũ.

Nhưng Tiên lực và thần hồn là thứ tu luyện ra, không hề thuộc Thiên Hoang Bất Diệt Thể, bọn nó sẽ bị trọc khí ảnh hưởng.

Cũng chưa kịp cảm nhận, hồn hải mênh mông đã đột nhiên đông cứng lại.

Dưới ảnh hưởng của trọc khí, chủ hồn của nó bắt đầu từng chút một bị ăn mòn đồng hoá, thậm chí ngay cả ý thức cũng dần dần tan rã.

Nằm ở trong loại trạng thái này, Khương Thành ngược lại không hoảng sợ chút nào.

Không phải chỉ là sau khi giết chết còn có thể tái hợp lại thôi sao, Ảnh tộc năm xưa cũng không phải là giống vậy à?

Không phải chỉ là chủ hồn bị phai mờ thôi sao, cũng không biết mình đã chết bao nhiêu lần, bình tĩnh bình tĩnh.

Loại trọc khí này, chẳng qua chỉ là một loại lực lượng đặc biệt khác.

Hiện tại mình không thể đối phó được, nhưng hệ thống chắc chắn có cách.

Có điều, đội cổ vũ bên ngoài lại không có loại tâm trạng tốt này của hắn.

Mọi người quân đoàn thứ tám vốn dĩ tràn đầy tự tin, mặc dù không nhìn thấy bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng chậm

trễ không thấy Khương Thành đánh ra lớp lớp vòng vây, cuối cùng cũng đã ý thức được việc lớn không tốt.

Lẽ nào Khương chủ soái thần uy cái thế đã thua rồi?

“Sao lại như vậy?”

“Lực công kích của Khương chủ soái mạnh, nhưng Thái Thuỷ Trọc Ma này khó mà đề phòng đấy!”

“Vậy Khương chủ soái phải làm sao?”

Lúc này, cuối cùng bọn họ cũng đã ý thức được sự đáng sợ của Trọc Ma, bắt đầu hoảng sợ.

Mà Khương Thành bị Trọc Ma chôn vùi hoàn toàn, lại đang đợi tiếng kêu bíp vui tai của hệ thống.

Hắn có thể cảm nhận được Tiên lực của mình đã bị đông cứng hết, nhưng không hề cảm nhận được đau đớn gì.

Chỉ là sau khi cảm thấy Tiên lực và thần hồn bị ăn mòn, thân thể giống như không thuộc về mình nữa.

Cứ một mực tiếp tục như vậy, có lẽ mình sẽ biến thành một cái vỏ rỗng nhỉ?

Sao tiếng kêu bíp của hệ thống vẫn chưa vang vậy?

Sao mình vẫn chưa chết?

Ngay vào lúc suy nghĩ này của hắn nổi ra, một trận âm thanh cành lá lay động đột nhiên đã đánh thức hắn.

Ào ào ào…

Ngộ đạo Tiên Thụ đến nay cũng không biết tác dụng cụ thể đột nhiên toả hào quang rực rỡ.

Chương 1540: Sức mạnh thần bí

Khương Thành biết ngộ đạo Tiên Thụ cực kì quan trọng.

Năm xưa bị Thiên Đạo vây lấy, chính là dựa vào nó mới thành công thoát vây.

Nếu như không có cây Tiên Thụ này, lần đó cho dù có một trăm triệu cái mạng cũng vẫn sẽ mất đi bản thân, bị ép hợp

đạo.

Nhưng hắn không hề biết tác dụng cụ thể của ngộ đạo Tiên Thụ.

Cũng không biết nên điều khiển nó thế nào.

Mỗi lần nó xuất hiện đều là bị động kích hoạt.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Từng vầng ánh sáng thần bí bập bềnh ra từ trên cây Tiên Thụ này, từ từ lan tràn đến xung quanh.

Nơi bị lan đến đầu tiên chính là hồn hải của hắn.

Vốn dĩ đã hoàn toàn lặng như tờ, một mảnh hồn hải xám xịt giống như bị gió nhẹ khẽ lướt, vậy mà lại lần nữa bắt đầu dâng trào lên.

Mà cùng lúc này, trọc khí thẩm thấu vào chỗ sâu trong hồn hải đã bị loại bỏ ra khỏi nội bộ.

Ý thức của Khương Thành nhanh chóng đã khôi phục tỉnh táo.

Sau đó hắn đã nhìn thấy một màn phong cảnh tuyệt vời.

Chỉ thấy trọc khí bị loại bỏ ra khỏi trong hồn hải, nhẹ nhàng bồng bềnh nổi lên trên không trung mặt biển.

Giống như hơi nước bốc hơi, rất nhanh đã hình thành một lớp sương mỏng màu xám ở phía trên.

Thậm chí hắn có thể nhìn rõ từng hạt trọc khí rất nhỏ ở chỗ sâu sương mù kia.

Bọn nó không hề sinh động giống như sức sống, cũng không tĩnh mịch giống như tử khí.

Vừa không có sự nham hiểm tàn ác huyết sắc của trọc khí, cũng không có sự hung bạo xấu xa của yêu khí.

Mà là… không có đặc trưng.

Khương Thành đột nhiên mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Có lẽ, đây mới là chỗ lợi hại nhất của trọc khí nhỉ?

Nếu như đặc biệt, bọn nó nhất định sẽ bị rất nhiều thứ bài xích.

Chính bởi vì bọn nó không có bất kì đặc trưng gì, ngược lại có thể được rất nhiều sự vật hữu hình hoặc vô hình tiếp nhận, trong lúc im hơi lặng tiếng đã thẩm thấu vào.

Sau đó, cũng lặng lẽ thay đổi đặc trưng của những sự vật ban đầu kia.

Khiến thần hồn vốn dĩ thần kì trở nên bình thường, khiến Tiên lực mất đi ánh sáng chói mắt.

Đây chính là bản chất ăn mòn của trọc khí.

Nó không hề vẩn đục.

Cái gọi là trọc, chỉ là xưng hô của các Tiên Nhân với nó.

Trên thực tế, nó là một loại sức mạnh thần bí không thể tưởng tượng nổi!

Sương mù tiếp tục bay bập bồng lên trên, rất nhanh đã hình thành một mảnh mây đen ở trên không trung.

Mà cùng lúc đó, nội bộ Tiên lực tràn đầy trong cơ thể, trọc khí cũng đã nổi lên dưới sự chiếu rọi của từng vầng ánh sáng ở ngộ đạo Tiên Thụ kia.

Trọc khí bị loại bỏ cũng khiến Tiên lực của hắn cuối cùng đã được giải thoát.

Có điều điều này không có nghĩa là kết thúc.

Bởi vì những Trọc Ma bên ngoài kia vẫn đang không ngừng rót trọc khí vào trong cơ thể hắn.

Đối với bọn nó mà nói, mục tiêu Khương Thành này vẫn chưa chết.

Đương nhiên phải tiếp tục ăn mòn, tiếp tục từng bước xâm chiếm.

Trọc khí liên tục không ngừng tiếp tục bị ngộ đạo Tiên Thụ gột rửa, lại cũng không thể thẩm thấu vào bên trong Tiên lực và thần hồn của Khương Thành.

Toàn bộ quá trình nhìn như phức tạp, trên thực tế cũng chỉ xảy ra trong chốc lát.

Mà trong chốc lát này, gần như tất cả mọi người đều cho rằng Khương chủ soái đã ngã xuống rồi.

Tất cả mọi người của quân đoàn thứ tám suýt nữa đã gào rống lên ngay tại chỗ.

Mà trong lòng Tùng Nghiên Chí Tôn lại là đang nội tâm đấu tranh dữ dội.

Là một người thông minh, hắn không muốn chôn theo Khương Thành và quân đoàn thứ tám.

Nhưng là một thành viên của Thiên Lạc Quân, nếu như hiện tại trốn đi, vậy chính là đào binh rồi.

Mà ngay vào lúc hắn do dự, chiến trường phía trước cuối cùng đã xảy ra biến đổi.

Từng tầng trọc khí liên tiếp đã chôn vùi Khương Thành giống như là một ngọn núi lớn đen nhánh trôi nổi ở hư không.

Vào một khoảnh khắc nào đó, một con Trọc Ma đột nhiên im hơi lặng tiếng rơi xuống.

Rơi ở trên mặt đất không động đậy chút nào, cũng không còn một chút sức sống nào.

Mà Trọc Ma vốn dĩ đen kịt, cũng đã lộ ra màu da ban đầu, ngoại hình không có khác biệt quá lớn với Yêu tộc Man tộc.

Sừng nhọn, đầu lâu, vảy màu, cơ thể, toàn bộ đều có.

Mặc dù thân thể đó vẫn dữ tợn khủng bố như cũ, nhưng lại không còn sự thần bí như khi trọc khí bao trùm dày đặc kia nữa.

“Con Trọc Ma kia đã chết rồi?”

“Chết rồi, trọc khí của nó đã hao hết rồi, bằng không sẽ không biến thành như vậy!”

Thân thể của Thái thuỷ Trọc Ma là do Thiên Đạo và căn nguyên tạo thành.

Mà nội hạch sức mạnh của nó lại là do trọc khí cung cấp.

Sau khi không còn trọc khí, tính mạng của nó đã đi đến kết thúc.

Nhưng thân thể của nó vẫn bảo tồn như cũ.

Đối với vô số Tiên Nhân mà nói, thân thể còn sót lại kia là bảo vật vô cùng quý hiếm.

Bất luận da thịt, xương cốt, huyết dịch thậm chí lông tóc, đều có thể trở thành vật liệu luyện đan luyện khí luyện trận trân quý.

Thậm chí có vị trí còn không cần luyện chế, trực tiếp đã có hiệu quả đặc biệt.

Ở những nơi khác của Nguyên Tiên giới cũng không có điều kiện sinh trưởng những sản vật thần kì này.

“Sao lại đột nhiên chết một con rồi?”

“Lẽ nào…”

Ngay vào lúc mọi người đầu óc mù mịt, thi thể của con Trọc Ma thứ hai đã ngã xuống.

Cũng đều là hao hết trọc khí như vậy, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, nó đã chết hoàn toàn.

Ngay sau đó, con thứ ba, con thứ tư, con thứ năm…

Như cơ mưa há cảo.

“Trời ạ!”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lẽ nào Khương chủ soái chưa chết?”

“Nói nhảm, nếu như hắn đã chết, vậy những Trọc Ma này sẽ không chết rồi!”

Vốn dĩ mọi người như cha mẹ chết, lại lần nữa phấn chấn lên.

“Ta biết ngay Khương chủ soái bách chiến bách thắng mà!”

“Trọc Ma cỏn con ở trước mặt hắn chỉ là gà đất chó sành mà thôi!”

Mặc dù bọn họ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Khương Thành như cũ.

Nhưng những Trọc Ma này rõ ràng là bị Khương Thành chém chết nhỉ, bằng không sao có thể vô duyên vô cớ chết?

Trên thực tế, bọn họ đoán đúng, cũng không đúng.

Những Trọc Ma này là bởi vì Khương Thành mà chết.

Bọn nó không ngừng rót trọc khí vào Thành ca, nhưng bởi vì sự loại bỏ gột rửa của ngộ đạo Tiên Thụ, dẫn đến Khương Thành vẫn luôn không thể chết đi.

Thế là Trọc Ma chỉ có thể tiếp tục rót càng nhiều trọc khí vào hắn theo bản năng…

Nếu như là người bình thường, chắc chắn sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Nếu như đã không thể thành công, cũng lắm là đổi một nơi khác đổi một mục tiêu khác.

Nhưng Trọc Ma không hề có linh trí gì đó, làm việc toàn dựa theo bản năng ăn mòn từng bước xâm chiếm.

Có vài Thái Thuỷ Trọc Ma đã từ từ hao hết trọc khí của mình.

Cuối cùng cũng đã hao hết sức sống của mình.

Mà sau khi thi thể của bọn nó ngã xuống, những Trọc Ma xung quanh khác lại đã bổ sung lên, tiếp tục lặp lại quá trình tìm chết này.

Vòng đi vòng lại.

Trong quá trình này, thật ra bản thân Khương Thành không làm gì cả.

Hắn cũng chỉ là một người chứng kiến.

Hắn không chiến đấu, Trọc Ma chỉ có thể coi như là xếp hàng tự sát ở chỗ hắn.

Đám mây trọc khí phía trên không hồn hải, cùng với trọc khí tăng thêm cũng đang dần dần mở rộng.

Mà xung quanh kinh mạch trong cơ thể cũng đã dần dần xuất hiện một đường nét màu xám do trọc khí loại bỏ ngưng tụ thành.

Điều này khiến bản thân hắn có hơi không hài lòng.

Ngộ đạo Tiên Thụ có chuyện gì vậy?

“Ngươi trâu bò như vậy, cũng đã loại bỏ hết trọc khí rồi, ngược lại giúp ta quét sạch ra ngoài cơ thể!”

“Việc đã sắp thành, sao có thể lại thất bại trong gang tấc được chứ?”

Thậm chí ca này còn âm thầm đâm chọc dùng phép kích tướng với ngộ đạo Tiên Thụ.

“Lẽ nào Thụ lão đệ ngươi đã yếu rồi?”

“Thời khắc mấu chốt không được việc nữa?”

Rất đáng tiếc, dường như ngộ đạo Tiên Thụ không hề có ý định giao lưu với hắn.

Vẫn như cũ bận rộn chuyện của mình.

Thành ca thở dài một hơi, cảm thấy có hơi mất mặt.

Đồng thời còn có hơi lo lắng một chút.

Hiện tại, những trọc khí này nhìn như không có ảnh hưởng gì với hắn.

Hắn vẫn như cũ có thể thuận lợi điều động Tiên lực và thần hồn giống như bình thường, nhưng luôn cảm thấy những trọc khí này sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ.

“Không không không, nói trước bước không qua.”

Tốc độ hao hết trọc khí của Thái Thuỷ Trọc Ma rất nhanh, cho nên tốc độ bị “tiêu diệt” cũng rất nhanh.

Sau khoảng ba phút, bóng dáng của Khương Thành cuối cùng cũng lại lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt của của mọi người.

Hắn vẫn sống rất tốt.

Mà những Trọc Ma vây quanh hắn kia đã toàn quân bị diệt.

Chương 1541: Sự giác ngộ của Tùng Nghiên

Mãi cho đến khi nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim của tất cả mọi người quân đoàn số tám mới hoàn toàn buông xuống.

Ngay sau đó chính là tiếng kinh hô rung trời.

“Thắng lợi rồi!”

“Khương chủ soái lại lần nữa thắng lớn rồi!”

“Không hổ là Khương chủ soái bách trận bách thắng…”

“Mẹ nó, lại thắng rồi, thần rồi thần rồi!”

“Hỏi còn có ai?”

Mông Thuần và Xích Linh dẫn đầu xông đến đưa ra lời nịnh nọt tươi mới nóng hổi.

“Quá ổn rồi, quả thực là không gì sánh bằng mà!”

“Đi theo Khương chủ soái, mẹ cũng không cần lo lắng cọ trầy da khi ta đánh trận nữa.”

“Trọc Ma gì đó, lúc trước thổi phồng đến ba hoa chích choè, ở trước mặt Khương chủ soái còn không phải là không chịu được một kích hay sao?”

“Người đâu! Có thể cho Khương chủ soái thêm ít độ khó không, đây đối với lão nhân gia hắn hoàn toàn không có tính khiêu chiến đâu!”

Bọn họ ngược lại hết sức phấn khởi, ai cũng vui mừng.

Dù sao có chiến tích tiêu diệt Tà Tiên hai lần trước làm cơ sở, đối với việc Thành ca tạo ra kì tích đã có độ tiếp nhận nhất định.

Tùng Nghiên Chí Tôn đã hoàn toàn nghi ngờ cuộc đời rồi.

Hắn theo sau Hạng Lê xuất chinh vô số lần, còn chưa từng nhìn thấy loại chuyện này bao giờ.

Trọc Ma tam giai, cho dù Đạo Thánh gặp phải cũng phải cẩn thận đối phó, thường thường còn cần phải một vài trợ thủ.

Kết quả một mình tên này đã giải quyết xong sáu con.

Đồng thời còn cộng thêm hơn bảy trăm con Trọc Ma nhất giai và nhị giai.

Đây là chuyện người có thể làm được ư?

Vô lí nhất là, vừa rồi Khương Thành còn dùng cách “chiến đấu cận thân” giành được thắng lợi.

Một khi Trọc Ma đến gần cơ thể, trọc khí sẽ có thể dễ dàng thẩm thấu vào trong cơ thể.

Dưới tình huống bình thường, một Tiên Nhân đừng nói là bị nhiều Trọc Ma như vậy bao vây chôn vùi, cho dù chỉ là bị một

con Trọc Ma cận thân quấn lấy đều có thể đã tuyên bố thất bại và diệt vong rồi.

Nếu như không phải là tự mắt nhìn thấy, vậy bất cứ ai nói cho hắn, hắn đều sẽ cảm thấy đối phương đang nói bậy bạ.

Đây là lực chiến đấu gì vậy?

Tùng Nghiên Chí Tôn chưa từng thấy Thiên Đế ra tay, có điều hắn rất rõ ràng, Thiên Đế cũng không làm được chuyện vừa rồi.

Bằng không Trọc Ma sớm đã bị tiêu diệt sạch sẽ rồi.

Chém chết Trọc Ma, giải trừ nguy hiểm, hắn vốn nên cùng gia nhập vào đám người chúc mừng.

Nhưng hiện tại hắn có hơi không vui nổi.

Bởi vì hắn biết - Hạng Lê thua chắc rồi.

Thời gian một tháng, quân đoàn thứ ba và thứ tư cộng lại có thể giết chết bốn trăm con Trọc Ma đều đã coi như là phát huy vượt xa bình thường rồi.

Mà Trọc Ma tam giai, tuyệt đối sẽ không vượt qua hai con.

Chỉ sau một trận chiến đấu này, vụ cá cược kia đã mất đi tính hồi hộp.

“Sao lại có thể như vậy…”

“Rốt cuộc hắn là người như thế nào?”

Nhìn quân đoàn thứ tám vây quanh bên cạnh Khương Thành hoan hô ở phía trước, hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng châm chọc.

“Khó trách hắn có thái độ đó với bọn ta.”

Trước kia hắn cứ cảm thấy rất kì quái, Khương Thành căn bản không để ý đắc tội quân đoàn thứ tư, thoạt nhìn cũng không quan tâm liệu hai quân đoàn của tiền tuyến có thành tâm cống hiến sức lực với hắn không.

Lúc này Tùng Nghiên Chí Tôn cuối cùng đã hiểu rõ.

Người này căn bản không coi trọng hai quân đoàn tinh nhuệ nhất kia.

Bởi vì một mình hắn đã có thể làm càng tốt hơn hai quân đoàn đó.

Trước đó, Tùng Nghiên vẫn luôn kiên định cho rằng chiến tranh quy mô lớn dựa vào tổng thể, mưu lược, trang bị, chiến thuật và phối hợp…

Nhưng màn biểu diễn vừa rồi của Khương Thành đã đánh nát vụn quan niệm này của hắn.

Khiến hắn đã có hơi mù mịt.

Hoá ra chiến tranh thật sự có thể do một người khống chế toàn trường?

Quân đoàn thứ tám quả thực như bọn họ dự đoán, không phát huy tác dụng gì, nhưng bọn họ có Khương Thành.

Có một người này đã đủ rồi.

Thành ca bị mọi người vây lấy, tâm trạng lại không phải là vô cùng tốt.

Sau khi hắn phát hiện chiến đấu kết thúc, trọc khí trong cơ thể mình vẫn cứ không biến mất.

Mà là vẫn dừng ở trong kinh mạch và hồn hải như cũ.

Đây là tình huống gì?

Có điều rất nhanh, hắn đã chìm đắm trong sự tâng bốc của mọi người.

Tạm thời vứt chuyện này ra sau đầu.

Mặc kệ nó, cứ giả vờ là được.

Càng huống hồ, còn có số lượng lớn chiến lợi phẩm.

Nhìn thi thể Trọc Ma chất đống như núi kia, ca này cũng không quá rõ giá trị.

Chỉ có thể thu một phần vào kho của hệ thống trước, dùng hệ thống để xem thử giá trị.

Sau đó đã phát hiện, thứ đồ này quả nhiên toàn thân là bảo vật.

Bộ xương của Trọc Ma tam giai căn cứ theo bộ phận khác nhau, đại khái tương đương với vật liệu luyện khí thất giai và

bát giai, mà huyết dịch tương đương với vật liệu luyện đan thất bát giai.

Tổng giá trị của một cái xác Trọc Ma tam giai đã không thấp hơn hai ba trăm kiện thiên tài địa bảo bát giai rồi.

“Phát đạt rồi!”

Hắn suýt nữa đã cười ra tiếng.

Lần này tiền tuyến coi như là đến đúng lắm.

Nếu như còn ở lại Thiên Cung và Đạo Tuyệt Chi Địa, phải bận việc bao lâu mới có thể có được thu hoạch phong phú như vậy?

Sau khi đã thu lấy Trọc Ma tam giai và nhị giai, hắn chợt vung tay lên, cũng thu lấy năm trăm thi thể Trọc Ma nhất giai.

Hơn một trăm con còn lại chia xuống dưới, coi như là tẩm bổ một chút cho đội cổ vũ.

Quân đoàn thứ tám lại lần nữa tiếng hoan hô như sấm động, ai cũng hét lớn muốn vì Khương chủ soái bất chấp gian nguy quên mình phục vụ mệnh.

Một thi thể của Trọc Ma nhất giai, nếu như phân giải và lợi dụng đúng cách cũng đã có thể luyện chế ra một kiện đạo khí lục giai và mười mấy bình Đế đan lục phẩm.

Cho dù sáu nghìn người chia một trăm con, mỗi một người chỉ có thể được chia một phần, nhưng đó đã coi như là một khoản tiền của bất ngờ rồi.

Hiện trường tràn đầy bầu không khí vui vẻ.

Mà Tùng Nghiên Chí Tôn cũng đã đột nhiên hiểu rõ điều gì đó.

Lẽ nào những trang bị của quân đoàn thứ tám trước đó kia chính là có như vậy sao?

Chuyện này cũng quá sướng rồi nhỉ?

Mọi người đã tu sửa lại một lúc, Khương Thành liền móc ra Tiên khí truyền tin, bắt đầu liên hệ với Lăng Hầu ở một bên khác.

Cái cớ mà đế tam đại này dùng trước đó là đi giúp đỡ tìm Trọc Ma.

Mà hiện tại Khương Thành cũng hết sức khẩn cấp muốn giết chết càng nhiều Trọc Ma, tốt nhất là có chút tứ giai.

Ba quân đoàn năm, sáu, bảy ở một bên khác đang đợi lệnh ở chỗ cũ.

Mặc dù ba quân đoàn này đều là người của Lăng Hầu, nhưng không phải là người nào cũng đều coi là tâm phúc của hắn.

Có một vài thống lĩnh và đội trưởng vẫn còn không hiểu lắm.

“Chúng ta cứ ở tại chỗ đợi lệnh?”

“Vừa rồi không phải là nói muốn chia binh tìm kiếm sao?”

Nghe thấy thắc mắc của bọn họ, toàn bộ mấy trăm tên nhị thế tổ bên cạnh Lăng Hầu kia đều đã bắt đầu chế nhạo.

“Tìm kiếm?”

“Các ngươi có mấy cân mấy lượng, bản thân không đếm sao?”

“Nơi này là chỗ sâu trong trọc khí, tuỳ tiện hành động gặp phải Trọc Ma, toàn quân bị diệt cũng có khả năng.”

“Đúng vậy, chúng ta trốn tránh Trọc Ma còn không kịp, tìm gì mà tìm?”

Những thống lĩnh và đội trưởng kia càng thêm không hiểu.

“Vậy tại sao chúng ta ở lại nơi này?”

Khoé miệng Lăng Hầu chợt hơi nhếch lên.

“Vì để nhặt xác cho Khương chủ soái anh dũng không biết sợ của chúng ta đấy!”

Bất luận thế nào, cuối cùng hắn vẫn là phải xác định một chút Khương Thành thật sự đã chết rồi.

Như vậy mới có thể tranh công với Tu Đế.

“Cái gì?”

Rất nhiều người của ba quân đoàn xôn xao một mảnh.

“Khương chủ soái chết rồi?”

“Sao lại có thể như vậy?”

“Không phải không lâu trước đó hắn vẫn còn sống rất tốt sao?”

Hai tay Lăng Hầu chắp ở sau lưng, ung dung nói: “Vừa rồi còn sống rất tốt, không đại biểu hiện tại vẫn sống rất tốt.”

Mọi người rất muốn hỏi, sao ngươi biết được?

Nhưng vẫn chưa đợi bọn họ hỏi ra, Tiên khí truyền tin của Lăng Hầu đã bắt đầu sáng lên.

Mở ra nhìn một chút, hình ảnh của Khương Thành xuất hiện ở trong hư không.

“Lăng tiên tướng, mệnh lệnh của bản soái, ngươi chấp hành thế nào rồi? Có tìm được sào huyệt của Trọc Ma không?”

Lại lần nữa nhìn thấy khuôn mặt của Khương Thành, Lăng Hầu bị doạ suýt nữa ném Tiên khí truyền tin ra.

“Ngươi, sao ngươi vẫn còn sống?”

Chương 1542: Trọc Ma tứ giai

Lăng Hầu không tận tâm tận lực gì với mình, ngay từ đầu trong lòng Khương Thành đã biết rõ.

Có điều tên này cứ đến là nguyền rủa mình chết, đúng là tức cười.

“Ngươi không muốn nhìn thấy ta sống sót?”

Lăng Hầu vội vàng giải thích.

“Không có không có, ta chỉ là lo lắng Khương chủ soái gặp phải bất trắc, cho nên mới nhất thời nhanh miệng lỡ lời.”

“Ta không biết đã trông mong ngươi bình an vô sự, mở cờ là thắng đến cỡ nào, vì vậy thậm chí còn âm thầm cầu nguyện…”

Thành ca lại không ngốc, từ câu nói trước đó kia của hắn, căn bản đã đoán được hơn nửa.

Xem ra đám Trọc Ma vừa rồi này, Lăng Hầu đã biết từ trước rồi.

Bằng không sẽ không chắc chắn mình phải chết không thể nghi ngờ.

“Được rồi, ta bảo ngươi tìm những Trọc Ma khác, ngươi tìm được chưa?”

Lăng Hầu ở chỗ cũ không di chuyển, đương nhiên là không tìm thấy gì rồi.

“Chuyện này, có thể Trọc Ma gần đây ẩn nấp quá sâu…”

Thành ca không kiên nhẫn ngắt lời hắn.

“Được rồi được rồi, một chút chuyện nhỏ cũng không làm được, ta cần ngươi có tác dụng gì? Không tìm thấy thì nhanh chóng đến đây phục mệnh, biết ngay không trông mong nổi ngươi.”

Lăng Hầu suýt nữa bị tức đến lệch mũi.

Mẹ nó, ngươi thật sự coi ta thành tôn tử mà dạy dỗ à?

Lăng Hầu đương nhiên không muốn đi tụ họp với Khương Thành, nhưng sau khi lồng ngực kịch liệt phập phồng mấy lần, hắn đã dần dần bình tĩnh lại.

Phía trước nhiều Trọc Ma như vậy, sao Khương Thành có thể không chết?

Lẽ nào hắn đã đi sai hướng, không gặp phải những Trọc Ma kia?

Cứ như vậy, hắn rất nhanh lại mang theo ba quân đoàn đuổi đến.

Hai bên cách nhau không hề tính là xa.

Khi lại gặp mặt lần nữa, quân đoàn thứ tám ngược lại là không thèm ngẩng đầu lên chút nào, mọi người đang vội vàng cắt tàn thi của Trọc Ma, chia cắt chiến lợi phẩm đấy.

Ba quân đoàn ở một bên khác đã nhỉn đến trợn mắt.

“Mẹ nó, đã xảy ra chuyện gì?”

“Thái Thuỷ Trọc Ma? Bọn họ đã tiêu diệt sạch một đống lớn Trọc Ma?”

“Lúc này mới tách ra bao lâu?”

“Quá nhanh rồi đi?”

“Đó là Thái Thuỷ Trọc Ma đấy, không phải là rất lợi hại sao, sao lại nhanh như vậy đã bị tiêu diệt sạch rồi?”

Nhìn tàn thi Trọc Ma đầy đất, đó đều là bảo vật khó có được đấy.

Rất nhiều người vô cùng đỏ mắt, tâm thái lập tức đã trở nên không cân bằng.

Ba quân đoàn thứ năm, sáu, bảy này, lẹt đẹt đuổi đến tiền tuyến, tất nhiên là có nguyên nhân Lăng Hầu dẫn đội.

Nhưng động lực càng lớn hơn vẫn là muốn có được chiến lợi phẩm.

Kết quả đã tách ra một lúc như vậy, quân đoàn thứ tám đã ăn được thịt.

Mà bọn họ vẫn là không có gì cả.

Rất nhiều người thậm chí âm thầm oán trách đám người Lăng Hầu.

Nếu không phải là vừa rồi ngươi đề nghị tách ra, vậy bọn ta cũng đã đuổi kịp chuyến xe này rồi.

Ngươi nói ngươi không có chuyện gì chỉ đạo một cách mù quáng làm gì chứ?

Hại bọn ta hiện tại cũng chẳng uống được chút canh nào.

Tâm trạng của Lăng Hầu còn tồi tệ hơn bọn họ.

“Thật sự đã gặp phải nhóm Trọc Ma kia rồi?”

“Chuyện này sao có thể thắng nổi? Hoàn toàn không đúng!”

Hắn căn bản không tin tưởng, thậm chí ánh mắt nghi ngờ còn rơi đến trên người Tùng Nghiên Chí Tôn làm người chứng kiến.

“Lẽ nào vừa rồi có Thiên Đế đi qua, giúp đỡ các ngươi đánh chết những Trọc Ma này?”

Ngay cả Nguyên Thanh Tiên Dịch Khương Thành cũng không có, mà quân đoàn thứ tám vốn thực lực kém, còn đã hao hết Tiên lực.

Một nhánh đội ngũ như vậy, gặp phải sáu bảy trăm Trọc Ma, toàn quân bị diệt mới là kết cục duy nhất chứ.

Cho dù chạy thoát một người cũng coi như là Trọc Ma đã thua rồi.

Tùng Nghiên mặt không biểu cảm lắc đầu.

“Là Khương chủ soái giết chết đấy.”

Có được chứng thực quyền uy của hắn, miệng của Lăng Hầu đã há thành hình chứ o.

“Một mình hắn?”

“Đúng vậy.”

“Điều này hoàn toàn không đúng mà…”

“Sao điều này lại không đúng rồi?”

Khương Thành nhìn vào mắt hắn đầy ẩn ý.

Mẹ nó, ngươi trông mong ta chết, tốt xấu gì mặt ngoài cũng phải nguỵ trang một chút chứ?

Cứ như vậy không thèm diễn chút nào, có phải là quá không nể mặt ta rồi không?

Lăng Hầu tự biết đã lỡ lời, vì để không “bại lộ”, lại liên tục tạ lỗi che giấu.

“Không có không có, ta đây không phải là rung động vì thực lực của Khương chủ soái sao?”

Mấy tên nhị thế tổ khác cũng phụ hoạ theo.

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta cảm thấy chuyện này có hơi quá khó mà tin được.”

“Hoàn toàn không thể tưởng tượng được làm sao ngươi làm được, cho nên mới nói ra loại lời đó.”

“Điều này càng thêm chứng minh chiến tích của ngươi thần kì cỡ nào…”

Mấy người không tình nguyện nịnh nọt.

Thành ca lúc này mới giãn đầu lông mày ra.

Sau đó móc trong túi trữ vật, lấy ra một đĩa ngọc ngân quang sáng chói.

“Chủ tướng và thống lĩnh các doanh của ba quân đoàn các ngươi, cùng với trên năm trăm người đội trưởng đều rót một sợi Tiên lực vào bên trong này.”

“Tiếp theo, các ngươi tìm được Trọc Ma thì thông báo cho ta, ta có thể lập tức biết được phương hướng.”

Hiệu quả của đĩa ngọc này là lấy được từ bên Tà Tiên bị giết chết trước kia.

Hiệu quả cũng gần giống như bức tranh cuộn kia của Hạng Lê.

Địa giới tràn ngập trọc khí này của tiền tuyến, phương hướng khó phân biệt, thần hồn cũng không thể dò đường, thứ đồ này vẫn là rất cần thiết đấy.

Đám người Lăng Hầu đưa mắt liếc nhìn nhau, nhưng lại là đồng thời lắc đầu.

Sao bọn họ có thể thật sự đi giúp Khương Thành tìm Trọc Ma.

Lỡ như sau khi tìm được, Khương Thành vẫn chưa đuổi đến, mình đã bị Trọc Ma giết chết rồi thì sao?

Càng huống hồ mình đường đường là thiên hoàng quý tộc, tại sao lại làm việc cho tiểu tử này?

Con ngươi của hắn chợt xoay động: “Khương chủ soái, ta cảm thấy như vậy không thoả đáng lắm.”

“Làm sao?”

Lăng Hầu biết, lí do bình thường không thể thuyết phục nổi Khương Thành.

Khoảng thời gian này đi theo Khương Thành, ngược lại đã học được làm sao phục vụ theo sở thích.

“Sau khi chia binh, bọn ta liền không thể lắng nghe sự chỉ bảo của ngươi ở khoảng cách gần nữa!”

Mấy tên nhị thế tổ khác cũng ngầm hiểu trong lòng.

“Đúng vậy, trận chiến vừa rồi kia, bọn ta cũng đều không thể tận mắt nhìn thấy tư thế oai hùng chém giết Trọc Ma của ngươi.”

“Thế này nếu tương lai trở về, không phải bọn ta phải ôm tiếc nuối suốt đời hay sao?”

“Không thể cùng kề vai chiến đấu với Khương chủ soái, bọn ta đến tiền tuyến lại có ý nghĩa gì chứ?”

Thành ca thầm nghĩ có phải là các ngươi cảm thấy con người ta đã già rồi, đầu óc không dùng được nữa rồi không?

Có điều, nịnh nọt quả thực rất dễ nghe. Vốn định thả các ngươi trở về, nếu như các ngươi cứ muốn tìm chết, vậy thì cứ đi theo đi.

“Vậy thôi được, các ngươi cứ đi theo ta là được rồi.”

Một tiếng này của hắn lệnh xuống, toàn bộ ba quân đoàn kia đều đã bắt đầu mừng thầm.

Vừa rồi bọn họ cũng đã nghe thấy, Trọc Ma là một mình Khương Thành giải quyết hết đấy.

Cũng chính là nói, đi theo hắn sẽ không có nguy hiểm gì, ngược lại có thể có được chút chỗ tốt.

Đại quân tiếp tục lên đường.

Bởi vì bọn họ đã đi đến chỗ sâu trong trọc khí, càng đi về bên trong, Trọc Ma chiến đóng cũng càng nhiều.

Lần này, đại quân mới đi về phía trước được hai canh giờ, phía trước đã lại lần nữa xuất hiện bóng dáng của nhóm lớn Trọc Ma.

Nhìn từ xa, mờ mờ ảo ảo, sợ rằng không trên dưới nghìn con!

Con dẫn đầu kia, càng là có khác biệt rõ ràng với những con Trọc Ma khác.

Hình dáng nhìn giống như những Trọc Ma khác, nhưng toàn thân lại trong vắt giống như thuỷ tinh đen.

Liếc mắt nhìn lướt qua, thậm chí có thể nhìn thấy mặt sau từ phía trước.

“Trọc Ma tứ giai!”

Tùng Nghiên và Lăng Hầu gần như là đồng thời rít lên.

“Trời ạ, vậy mà đã xuất hiện tứ giai!”

“Còn có mười hai mươi con Trọc Ma tam giai!”

Nếu như không có chiến tích vừa rồi của Khương Thành làm cơ sở, vậy hiện tại bọn họ tuyệt đối sẽ quay đầu bỏ chạy.

Trọc Ma tứ giai, trước kia hoặc là bảy tám Thần Quân cùng nhau liên thủ, hoặc là Thiên Đế tự mình ra tay.

Những người khác gặp phải, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn Trọc Ma gào thét mà đến, Lăng Hầu nuốt mấy ngụm nước miếng, trong lòng rất bất an.

"Khương, Khương chủ soái, ngươi còn nắm chắc không?"

Chương 1543: Không thể cướp sự nổi bật

"Dễ như ăn bánh mà thôi!"

Thậm chí Khương Thành cũng không rút kiếm, trực tiếp đã một đi không trở lại xông lên.

Dù sao pháp cảnh không có hiệu quả với Trọc Ma.

Mà mặc dù công kích kiếm đạo có thể xé nát Trọc Ma, nhưng bọn nó lập tức đã có thể tái hợp lại.

Cho nên cần gì phải lãng phí hơi sức chứ?

Ở trong mắt quân đoán thứ tám, điều này rất bình thường.

Nhưng ở trong mắt ba quân đoàn khác, đây quả thực chính là chuyện hoang đường.

Đây chẳng lẽ là đi lên tìm chết?

Ngay sau đó, Khương Thành lại lần nữa bị tầng tầng lớp lớp Trọc Ma bao vây chôn vùi.

Ba quân đoàn năm, sáu, bảy này lập tức đã xuất hiện rối loạn kịch liệt.

"Toi rồi!"

"Khương chủ soái chết rồi?"

"Không phải chứ…"

Lăng Hầu cũng đã bị doạ giật mình.

Không đến nỗi chứ?

Cho dù thật sự bị Trọc Ma giết chết cũng không nên là kiểu tự sát ngớ ngẩn này chứ!

Hắn lặng lẽ nhấc Tiên lực lên, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nhìn bóng đen Trọc Ma chất đống thành núi bên kia, đã lên xong kế hoạch bàn chân bôi dầu bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Mà ngay sau đó, phía trên ngọn núi to lớn kia đã có một bóng dáng ngã xuống.

Là một con Trọc Ma.

Không sai, lần này Khương Thành đã lặp lại thủ đoạn cũ.

Sau khi trọc khí của Trọc Ma xâm nhập vào trong thân thể hắn, ngộ đạo Tiên Thụ lại sáng lên lần nữa, tản phát ra từng đạo vầng sáng lung linh rực rỡ.

Thế là, những trọc khí xâm lấn kia cũng lại lần nữa bị loại bỏ ra.

Khương Thành không bị tổn thương đến một cọng lông nào.

Nhóm Trọc Ma này cũng đã bước vào trong tiết tấu tuần hoàn của việc tự sát.

“Ha ha ha!”

Quân đoàn thứ tám bên này hết sức phấn khởi.

“Quả nhiên, Khương chủ soái lại bắt đầu mở rộng thần uy rồi.”

“Đây chính là cách đánh cận chiến đặc biệt của Khương chủ soái, chỉ một mình hắn!”

Thậm chí bọn họ còn đắc ý nhướn mày kiêu ngạo với ba quân đoàn khác.

“Các ngươi học hỏi chút đi, đừng có không có chuyện gì hô to gọi nhỏ!”

Lăng Hầu cảm thấy nhận thức của mình đã có hơi bị lật đổ rồi.

Còn có cả như vậy?

Không phải là nói không thể tiếp cận Trọc Ma, phải cố gắng hết sức thả diều tiêu hao trọc khí của bọn nó, sau cùng lại nghĩ cách một kích chí mạng sao?

Trước mắt này tính là gì?

Nhìn từng con Trọc ma rơi xuống kia, giống như nấu bánh bao, hắn cảm thấy nhận thức chung về tiền tuyến trước đó mình nghe thấy đều là nói nhảm.

Đây không phải là rất dễ đối phó sao?

Nghe thấy tiếng hoan hô reo hò của quân đoàn thứ tám bên cạnh.

Lại liếc nhìn ánh mắt sợ hãi và sùng bái của rất nhiều Tiên Nhân của ba quân đoàn năm, sáu, bảy bên cạnh này, hắn có hơi không thoải mái.

Các ngươi là bộ hạ của ta, quay đầu đã muốn theo họ Khương Thành rồi?

Quả thực lẽ nào lại như vậy!

Hơn nữa mục đích bọn họ đến tiền tuyến lần này là cái gì?

Nhìn Khương Thanh làm màu, thuận tiện còn nịnh nọt tặng quà hắn?

Vậy hắn ham cái gì?

Hắn cắn răng, cảm thấy không thể lại tiếp tục như vậy được nữa.

Kế hoạch hố chết Khương Thành lần này đã bị thất bại hoàn toàn rồi, nhưng mình đi theo mệt mỏi hành quân xa, cũng không thể đến vô ích một chuyến!

Không phải ngươi lợi hại sao, vậy ta cũng phải cướp chút công!

Nghĩ đến đây, hắn hạ một mệnh lệnh cho một tên thống lĩnh tâm phúc dưới trướng của mình.

“Tiếp theo ngươi dùng Tiên khí lưu ảnh, ghi lại cẩn thận tư thế oai hùng khi chiến đấu của ta.”

Tên thống lĩnh kia vẫn còn có hơi buồn bực.

Thầm nghĩ chỉ dựa vào thực lực này của ngươi, làm gì có tư thế oai hùng khi chiến đấu gì đó?

Chẳng lẽ ngươi muốn đại chiến với Trọc Ma?

Đó không phải là tìm chết sao?

Nhưng trong nháy mắt, hắn đã nghĩ rõ ràng rồi.

Trước mắt toàn bộ Trọc Ma đã vô duyên vô cớ vây lấy Khương Thành tiến công, hoàn toàn không chú ý đến những người khác.

Lăng Hầu bay đến lân cận vung động kiếm bày tư thế, sẽ không có nguy hiểm gì đó.

Mà nếu như "góc độ quay" lại tốt một chút, người ngoài chỉ có thể coi Trọc Ma rơi xuống khắp trời là Lăng Hầu chém giết từ xa.

Về phần Khương Thành…

Hắn bị chôn vùi ở bên trong, cũng không có ai có thể nhìn thấy.

Chỉ cần khoá lại miệng của bốn quân đoàn, ai biết được là hắn đánh?

Huống hồ cho dù truyền ra ngoài, cũng có thể nói là Lăng Hầu hợp lực với Khương Thành tiêu diệt trên nghìn Trọc Ma mà!

"Hiểu rồi!"

Tên thống lĩnh kia ngầm hiểu trong lòng dựng Tiên khí lưu ảnh lên, "ống kính" vững chắc khoá chặt Lăng Hầu.

Lăng Hầu đã điều chỉnh nét mặt một chút, giơ cao trường kiếm về phía mấy chục ngàn người bên này.

"Khương chủ soái đã bị Trọc Ma vây lấy rồi!"

"Tình hình của hắn tràn ngập nguy hiểm!"

"Lăng Hầu ta thân là tiên tướng của Thiên Lạc Quân, sao có thể ngồi nhìn không quan tâm?"

Kiếm trong tay hắn chỉ thẳng vào tầng tầng lớp lớp Trọc Ma ở hư không chỗ xa kia, giọng điệu phải gọi là khảng khái bi tráng.

"Các ngươi ở đây giữ trận địa thật tốt cả đi!"

"Một mình ta phải đi cứu giúp Khương chủ soái!"

Nhìn thấy bóng dáng anh dũng bất chấp tất cả bay về phía đám Trọc Ma kia, tất cả mọi người có mặt đều suýt nữa nôn ra.

Mẹ nó, ngươi coi bọn ta là kẻ mù đấy à?

Khương chủ soái đang giết vui vẻ ở đó, thi thể Trọc Ma đã giống như nấu bánh bao rồi, còn cần ngươi nhiều chuyện ư?

Còn cứu hắn?

Mặt mũi đâu?

Rõ ràng chính là đang cướp công lao, còn nói quang minh chính đại như vậy.

Có điều, bọn họ cũng chỉ có thể oán thầm trong lòng một chút.

Nhìn Lăng Hầu vung kiếm về phía Trọc Ma từ xa, không đánh ra chút khí lạnh nào, hướng về không khí, hơn nữa còn có "máy quay phim" ghi lại toàn bộ quá trình.

Sáu tên nhị thế tổ khác cũng không ngồi im được nữa.

Lăng Hầu có thể có được công lao, tại sao bọn ta không thể?

Ai mà ngại công lao nhiều chứ?

Thế là sáu người này cũng nhao nhao hét to lên.

"Một mình Lăng huynh ngươi sợ rằng không đủ, ta đến giúp ngươi!"

"Giải cứu Khương chủ soái, sao có thể thiếu ta được?"

"Cho dù phải trả ra mạng sống, ta cũng không thể nhìn chủ soái của Thiên Lạc Quân bị giết!"

Rất nhiều người quân đoàn thứ tám đã thật sự nôn ra ngay tại chỗ.

Đám người này diễn kịch cũng không ngại buồn nôn.

Mấy người các ngươi, có vài người vẫn chỉ là Chí Tôn thôi đấy.

Thân thể nhỏ bé đó có thể khiến Trọc Ma nhất giai cấp thấp nhất tiêu hoá sao?

Mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, sáu tên nhị thế tổ kia vẫn là gấp không thể chờ được xông lên.

Học theo dáng vẻ của Lăng Hầu, tiến hành phát ra không khí về phía Trọc Ma.

Một màn này, không chỉ người bên ngoài nhìn thấy, thật ra Khương Thành bên trong cũng đã nhìn thấy.

Mặc dù hắn bị Trọc Ma chôn vùi, nhưng người bận rộn là ngộ đạo Tiên Thụ.

Bản thân hắn không phải làm gì cả, chỉ là cung cấp một nơi tự sát cho Trọc Ma mà thôi.

Nhìn màn biểu diễn của bảy tên nhị thế tổ này, Thành ca cảm thấy cũng là lúc tiễn bọn họ lên Tây Thiên rồi.

Vốn dĩ hắn không có cảm giác gì với mấy người Lăng Hầu này.

Dù sao hắn cũng không có suy nghĩ gì với ba quân đoàn năm sáu bảy này.

Hắn không ngăn nổi đám người Lăng Hầu hết lần này đến lần khác dính sát.

Nhiều lần phơi bày ra ý đồ muốn mưu hại hắn cũng thôi đi, dù sao Thành ca vốn đã muốn chết nhiều một chút.

Vấn đề hiện tại mấy thứ này vậy mà lại đang cướp sự nổi bật của hắn.

Mưu toan đội chiến tích của hắn lên trên đầu mình.

Đây là vảy ngược của Khương Thành.

Hắn mở hệ thống ra, định ẩn thân.

Mặc dù sau khi ẩn thân, Trọc Ma gần đấy vẫn có thể đánh được hắn, nhưng Trọc Ma bên ngoài sẽ mất đi mục tiêu trong nháy mắt.

Lúc này, bọn nó sẽ tự động khoá chặt mục tiêu gần nhất.

Mà cách bọn nó gần nhất chính là đám người Lăng Hầu.

Đến lúc đó, đám người Lăng Hầu sẽ không chút hồi hộp bị Trọc Ma xé rách.

Cũng coi như là chết có ý nghĩa mà!

Mà mình lại lần nữa hiện thân, mở rộng thần uy, báo thù cho đám người Lăng tiên tướng…

Suy nghĩ một chút cũng đều rất kích thích.

Hắn đang định bắt đầu thực hiện kế hoạch hoàn hảo này, trong cơ thể đột nhiên chợt chấn động!

Một mảnh sương xám trọc khí lớn bị loại bỏ ra ngoài, đột nhiên rơi xuống.

Chương 1544: Lăng Hầu tìm chết

Trọc khí xâm nhập vào trong cơ thể, trước đó đều bị ngộ đạo Tiên Thụ loại bỏ ra.

Nhưng cùng với trọc khí của Trọc Ma rót vào càng ngày càng nhiều, đám mây hình thành bởi trọc khí ở phía trên không hồn hải cũng là càng tích tụ càng dày.

Hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng không chịu được gánh nặng, lại một lần nữa chìm xuống.

Mà thứ phá vỡ điểm giới hạn này, chính là con Trọc Ma tứ giai kia.

Trọc khí của nó gần như có thể so được với tổng số trên nghìn con Trọc Ma khác.

Trong chốc lát đã đè sập đám mây trên không.

Chuyện này không phải là ngộ đạo Tiên Thụ không lợi hại, nó vẫn đang bận rộn như cũ.

Chỉ là, trong cơ thể Khương Thành đã không thể chứa nổi nhiều trọc khí như vậy nữa.

Hậu quả mang đến của thay đổi này là hậu quả mang tính huỷ diệt.

Khi tất cả trọc khí đồng thời chìm xuống, hồn hải của Khương Thành trong nháy mắt đã bị thay đổi.

Nếu như nói ban đầu khi hắn bị trọc khí ăn mòn hồn hải, còn có quá trình thích ứng, vậy lần này hoàn toàn chính là sấm sét đánh.

Không chỉ hơn nghìn con Trọc Ma của một trận này, ngay cả trọc khí của bảy trăm Trọc Ma của trận trước đã đồng thời chìm xuống.

Điều này chẳng khác nào là hắn đã đồng thời gặp phải một kích liên thủ của hai nhóm hơn một nghìn bảy trăm con Trọc Ma ở lúc này.

Có thể nghĩ mà biết được đó là hậu quả gì.

Hồn hải của hắn bị đóng băng trong nháy mắt, ý thức căn bản cũng không kịp thốt một tiếng đã bị phai mờ.

Tối tăm mãi mãi cuốn đến.

Thậm chí hắn cũng đều không thể cảm nhận được quá trình Tiên lực trong cơ thể mình bị phá huỷ đã rất dứt khoát chết đi.

Tiếng kêu bíp của hệ thống cuối cùng đã vang lên.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!"

Ngoại giới cùng lúc này, hơn ba trăm con Trọc Ma còn lại đồng thời mất đi mục tiêu công kích.

Khương Thành đã chết rồi.

Mặc dù thân thể của hắn vẫn còn, nhưng ở trong mắt Trọc Ma, mục tiêu này không khác gì cục đá trên mặt đất.

Bọn nó tự nhiên sẽ không ra tay với vật chết.

Thế là những Trọc Ma còn lại theo bản năng thay đổi mục tiêu công kích, nhào về phía vật sống cách gần nhất.

Nếu như bảy người Lăng Hầu kia không chạy ra cướp công, không đến phía trước đại quân làm màu, vậy thì hiện tại hơn ba trăm con Trọc Ma này có lẽ sẽ công kích bốn quân đoàn phía sau.

Nhưng đám người Lăng Hầu đã cản ở phía trước.

Cho nên bọn họ đứng mũi chịu sào, đón tiếp đợt công kích đầu tiên.

Lăng Hầu vẫn còn đang dương dương đắc ý, tự cho rằng mưu đã thành.

Vừa ra tay về phía không khí trước mặt, vừa nhe nanh múa vuốt tạo dáng.

"Khương chủ soái, ngươi lại chống đỡ thêm một lát!"

"Ta sẽ giải cứu ngươi ra ngoài…"

Hắn còn cố ý vung kiếm về phía Trọc Ma rơi xuống ở nơi xa, làm đến giống như đó là bị mình đánh rơi xuống.

Sáu tên nhị thế tổ khác kia cũng vô cùng "ra sức".

Vừa cười toe toét vung vũ khí, vừa đắc chí ở đó.

“Che giấu lâu như vậy, lần này vì để giải cứu Khương chủ soái, không thể không bại lộ thực lực thật sự rồi.”

“Ta sớm đã tự sáng tạo ra một môn thần thông đánh Trọc Ma từ xa, không ngờ rằng hôm nay cuối cùng cũng dùng đến.”

Đang ba hoa, bóng đen che trời rợp đất đột nhiên bao phủ lấy bọn họ.

“Ta…”

“Không!”

“Sao Trọc Ma lại chạy đến công kích chúng ta rồi?”

Mọi người phía sau rất muốn châm trọc.

Vừa rồi không phải các ngươi xưng là rộng lượng chém giết Trọc Ma sao?

Nếu như các ngươi dũng mãnh như vậy, vậy tại sao Trọc Ma không thể đánh lại các ngươi?

Trong bảy người, có ba tên Chí Tôn không kịp phát ra tiếng nào cả đã bị mấy chục con Trọc Ma bao vây chôn vùi.

Bọn họ không có Thiên Hoang Bất Diệt Thể của Khương Thành, càng không có ngộ đạo Tiên Thụ.

Trong khoảnh khắc bị bao vây thì đã bị trọc khí nồng đậm từng bước xâm chiếm ngay tại chỗ.

Cho dù bề ngoài cơ thể và bên ngoài cơ thể của bọn họ đều đã có Thanh khí Nguyên Thanh Tiên Dịch tạo thành, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Trọc Ma đã quá nhiều, chút Thanh khí đó chỉ là như muối bỏ biển.

Cứ trong nháy mắt như vậy, Thiên Lạc Quân đã ít đi ba tên tiên tướng.

“Không, không thể nào…”

Chuyện này không khớp với kịch bản!

Lăng Hầu bị doạ đến hồn bay phách tán ngay tại chỗ, lập tức quay người chật vật trốn đi về phía sau.

Tuy nhiên đã muộn rồi.

Hắn mới là cảnh giới Đạo Tôn mà thôi.

Mà Trọc Ma tam giai lại là sự tồn tại có thể đối kháng chính diện với Đạo Thánh.

Càng đừng nhắc đến lần này còn có Trọc Ma tứ giai.

Mới vừa bước ra một bước, hắn đã bị con Trọc Ma tứ giai đó một tay bóp lấy cổ.

Ngay sau đó, trọc khí mạnh mẽ rót vào trong cơ thể của hắn.

"Cứu…"

Trước khi sắp chết, Lăng Hầu rất muốn kêu cứu mạng.

Nhưng hắn căn bản không kịp nói, thì đã mất đi một chút sức sống cuối cùng.

Một vài thống lĩnh và đội trưởng tâm phúc của Lăng Hầu phía sau ngược lại lại xông lên theo bản năng.

Ở trong mắt bọn họ, đã chỉ còn hơn ba trăm Trọc Ma còn lại thôi, chưa chắc không thể thắng.

Tuy nhiên suy nghĩ này rất nhanh đã trở thành trò cười ngây thơ.

Bọn họ vốn chưa từng đến tiền tuyến, căn bản không có linh nghiệm chiến đấu với Trọc Ma, cũng không hiểu cách phối hợp.

Lúc này mấy nghìn người xông lên, hoàn toàn chính là dâng món ăn mà thôi.

Trên bầu trời lại lần nữa rơi xuống những cái bánh bao.

Chỉ có điều lần này thứ rơi xuống đều là một vài tâm phúc của Lăng Hầu trong quân đoàn năm, sáu, bảy.

"Rút!"

Có một vài thống lĩnh vẫn coi như là tỉnh táo, cuối cùng đã nhìn ra Trọc Ma đáng sợ cỡ nào.

Cứ tiếp tục xông lên, mấy trăm ngàn đại quân sẽ toàn quân bị diệt.

"Mau rút!"

Trên thực tế, cũng không cần bọn họ hạ lệnh.

Rất nhiều người của quân đoàn thứ năm, sáu, bảy vốn không có ý chí chiến đấu, dự tính ban đầu chính là đi theo đến lấy chùa chiến lợi phẩm.

Hiện tại mắt thấy đã xảy ra chuyện, mình cũng rất có thể sẽ bị giết, làm gì còn dám ở lại.

Mọi người la lên một tiếng, đại quân nhanh chóng quay đầu điên cuồng chạy trốn về phía đường đến.

Cho dù là làm đào binh, cũng không hề tiếc nữa!

Mà đoàn quân thứ tám ở lại chỗ cũ, lại là đưa mắt nhìn nhau.

“Chúng ta nên làm sao?”

Nhánh quân đoàn đã từng nát nhất, ngược lại là không một ai chạy trốn.

“Lẽ nào Khương chủ soái đã xảy ra chuyện rồi?”

“Nói bậy, lão nhân gia hắn bách chiến bách thắng, sao có thể sẽ xảy ra chuyện chứ?”

“Vậy chúng ta…”

Đám bảy người Lăng Hầu sớm đã chết đến không còn thừa lại chút cặn bã nào.

Hơn ba nghìn người vừa mới xông lên cũng đã sắp thương vong gần hết rồi.

Mọi người nhìn Trọc Ma nhe nanh múa vuốt, điên cuồng tàn sát kia, không khỏi âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

Chiến đấu hay chạy trốn, đây là một lựa chọn khó khăn.

Mà lúc này, bóng dáng của Khương Thành đột nhiên lại lần nữa xuất hiện ở phía trên Trọc Ma.

Đúng vậy, Thành ca đã sống lại.

Trong chốc lát trước, sau khi bị trọc khí kia áp đảo, tiếng kêu bíp của hệ thống đã vang lên.

Hắn cũng rất tò mò, lần này hệ thống có thể giải quyết thế nào.

Hung thủ giết chết hắn là những Trọc Ma kia.

Cho dù hệ thống cho hắn một con át chủ bài giết chết toàn trường trong nháy mắt, giết chết đám Trọc Ma còn lại kia trong nháy mắt cũng chẳng thấm vô đâu.

Trọc khí trong cơ thể hắn vẫn còn ở đó như cũ.

Sau khi giết những Trọc Ma kia, hắn vẫn phải chết.

"Ting! Vân mạch và đạo ngộ Tiên Thụ trong cơ thể kí chủ hình thành kết nối."

Nghe thấy phương án giải quyết này, Khương Thành đầu óc mù mịt.

Vân mạch là một kinh mạch rất bình thường, mỗi tu sĩ nhân tộc đều có, hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Đến cảnh giới này của Khương Thành, Tiên lực không nhất định phải đi theo kinh mạch mới có thể vận chuyển, ý nghĩa cũng không lớn như vậy nữa.

Cho dù không có kinh mạch, hắn cũng có thể dễ dàng điều động Tiên lực trong cơ thể để công kích phòng ngự.

Vân mạch và đạo ngộ Tiên Thụ hình thành liên kết là ý gì?

Điều này và giải quyết tình cảnh khó khăn trước mắt có liên quan gì sao?

Sau khi hắn sống lại, cuối cùng đã hiểu rõ dụng ý của hệ thống.

Sau khi vân mạch kia và ngộ đạo Tiên Thụ hình thành liên kết, trọc khí ở khắp nơi trong cơ thể và hồn hải nhanh chóng đã chảy về phía ngộ đạo Tiên Thụ.

Chương 1545: Sự thay đổi của Tiên Thụ

Vừa rồi sở dĩ Khương Thành lại đột nhiên chết đi, chính là bởi vì trong cơ thể đã không chứa nổi nhiều trọc khí như vậy nữa.

Mà hiện tại phương án này của hệ thống chẳng khác nào đã giúp hắn xây dựng một đường thông đạo bên ngoài.

Dẫn toàn bộ những trọc khí kia đến ngộ đạo Tiên Thụ bên kia.

Trong nháy mắt đã khiến áp lực của hắn biến mất sạch sẽ.

Có điều, đây cũng có nghĩa là ngộ đạo Tiên Thụ phải thay hắn chịu đựng áp lực mà những trọc khí kia mang đến.

Cái cây này sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Ngay vào lúc Khương Thành nghĩ như vậy, hắn rất nhanh đã phát hiện phía trên một chạc cây giữa đạo ngộ Tiên Thụ cành lá xum xuê từ từ xuất hiện một điểm sáng trắng tinh.

Điểm sáng này lúc đầu chỉ to bằng hạt đậu xanh.

Có điều rất nhanh đã lớn lên giống như bơm phồng, cuối cùng phồng lên đến to cỡ quả trứng bồ câu.

"Đây…"

Khương Thành cũng coi như là hiểu biết sâu rộng, rất nhanh liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Những trọc khí kia đến trên thân ngộ đạo Tiên Thụ, nếu không xảy ra bất ngờ gì, đã bị hắn chuyển hoá thành một thứ không biết tên khác.

Lấy hình thái trái cây để bày ra ngoài với hình tượng cụ thể.

"Lượng lớn trọc khí nhiều như thế, cuối cùng đã cô đọng thành một quả nhỏ như vậy?"

"Hơn nữa còn biến thành loại sắc thái thánh khiết hoàn mỹ này…"

Hắn không thể không cảm khái sự kì diệu của thế giới.

Nếu như những Tiên Nhân khác nhìn thấy quả trái cây này, sợ rằng sẽ không thể nói ra được hai chữ trọc khí nữa.

Sau khi trọc khí trong cơ thể được dọn sạch, Khương Thành đã hoàn toàn yên tâm.

Nỗi lo lắng âm thầm của hắn trước đó cũng đã không còn.

Hiện tại lại nhìn Trọc Ma, hắn giống như là nhìn gà yếu.

Sau khi sống lại, hắn đã lập tức đánh đến.

Mà hắn vừa gia nhập chiến trường, dĩ nhiên Trọc Ma cũng lại lần nữa vây lên.

Thế là, một vòng mới của quá trình Trọc Ma tự sát bắt đầu lặp lại.

Chỉ có điều lần này, trọc khí của Trọc Ma căn bản không dừng lại ở trong cơ thể hắn.

Vừa mới thẩm thấu vào đã lập tức thuận theo vân mạch kia, trực tiếp bị ngộ đạo Tiên Thụ chủ động hấp thu lấy, tiếp tục phát triển quả trái cây màu trắng kia.

Quá trình này phải nhanh hơn ngộ đạo Tiên Thụ loại bỏ trọc khí trước kia quá nhiều.

Hơn nữa, cũng mãnh liệt hơn quá nhiều.

Trước đó Khương Thành chỉ có thể bị động đợi Trọc Ma đến công kích mình, sau đó rót trọc khí vào mình.

Mà hiện tại, sau khi ngộ đạo Tiên Thụ đã có đường thông đạo vân mạch này, thế mà bắt đầu ngược lại chủ động hấp thu trọc khí của những Trọc Ma kia.

Điều này đã tăng rất nhanh tốc độ thất bại và diệt vong của Trọc Ma.

Trọc Ma nhất giai nhị giai, gần như là trong nháy mắt gặp phải đã bị rút sạch trọc khí, biến thành từng cái vỏ rỗng.

Trọc Ma tam giai cũng đều không tốt hơn được bao nhiêu, không đến một giây đã không còn lại một chút trọc khí nào.

Ngộ đạo Tiên Thụ phảng phất như đã biến thành một vòng xoáy nuốt chửng đáng sợ, điên cuồng rút lấy trọc khí của các Trọc Ma.

Vừa xông xáo ngang dọc, Thành ca cũng ở đó lớn tiếng gào thét.

“Những Trọc Ma các ngươi, vậy mà dám tàn hại bộ hạ của ta, quả thật là tội đáng muôn chết!”

“Ta thân là chủ soái, sao có thể không báo thù cho bọn họ?”

“Lăng tiên tướng, mặc dù các ngươi đã bị giết, không có được một chút xíu tác dụng gì, những tinh thần tặng không của các ngươi vẫn là đáng khen đấy…”

“Lên đường bình an!”

Tùng Nghiên và mọi người của quân đoàn thứ tám ở phía sau đã từ vui mừng khôn xiết vì vừa mới trở về từ cõi chết biến

thành vô lực châm chọc.

Lão đại, Trọc Ma cũng không hiểu ngươi đang nói gì.

Hơn nữa những lời thoại ngươi nói kia, xác định thật sự là đang tưởng nhớ đám người Lăng Hầu, mà không phải là muốn chọc bọn họ tức đến xác chết vùng dậy sao?

Thu lại nụ cười trên khoé miệng ngươi đi, cũng đã không giấu được rồi.

Giết đến cuối cùng, còn lại ở trước mặt Khương Thành lại chỉ còn con Trọc Ma tứ giai kia.

Trọc Ma cấp bậc đó có rất nhiều năng lực không thể tin được.

Thậm chí giống như lực Thiên Đạo không nói đạo lí.

Đổi thành những Đạo Thánh khác đến đây, tuyệt đối sẽ sứt đầu mẻ chán.

Nhưng ở trước mặt Khương Thành, nó và những Trọc Ma cấp thấp khác cũng không có khác biệt gì.

Cũng đều bị ngộ đạo Tiên Thụ nhanh chóng rút lấy trọc khí.

Sau khi những trọc khí này tiến vào quả trái cây màu trắng của ngộ đạo Tiên Thụ kia, cuối cùng vẫn là có một vài thay đổi.

Khương Thành có thể dễ dàng cảm nhận được, trọc khí của nó có một phần chảy sâu vào trong quả trái cây kia, biến thành một hạt quả trong suốt.

“Đây lại là chuyện gì?”

“Chẳng lẽ đây đúng thật là một loại trái cây?”

Trọc Ma tứ giai đã chống đỡ trọn vẹn một phút.

Cuối cùng đã thất bại và diệt vong.

Đến lúc này, hơn một nghìn con Trọc Ma vừa rồi kia đã toàn quân bị diệt.

Mà bởi vì sự bại vong của bọn nó, trọc khí của mảnh lớn địa giới xung quanh đã chỉ còn lại chút xíu, trở nên trong sạch rất nhiều.

Lực thần hồn của Khương Thành lại đã có thể lan ra đến bên ngoài mấy trăm triệu dặm.

Mà đây cũng chính là ý nghĩa của việc giết chết Trọc Ma.

Tùng Nghiên Chí Tôn lặng lẽ nhìn bóng dáng hắn thu dọn chiến lợi phẩm, trong lòng đã không còn cay đắng phức tạp trước đó nữa.

Hắn đã chịu phục rồi, phục hoàn toàn.

Hai trận chiến của Khương Thành và Trọc Ma, trước sau cộng lại cũng không đến nửa canh giờ.

Chiến tích của hắn đã vượt qua sự nỗ lực hàng chục tỷ năm của quân đoàn thứ ba và thứ tư rồi.

Dĩ nhiên, Trọc Ma mà hai quân đoàn kia giết chết càng nhiều hơn, tính gộp lại khoảng chừng hơn chục ngàn con.

Nhưng từ trước đến nay bọn họ chưa từng giết chết Trọc Ma tứ giai.

Đối mặt với người này, đừng nói là phần thắng, ngay cả tư cách so sánh Hạng Lê cũng không có.

Nhìn thấy Khương Thành lại để lại hai trăm con Trọc Ma nhất giai, thưởng cho quân đoàn thứ tám, hắn đã khó hiểu sinh ra một lòng ghen tị.

Không phải là ghen tị với Khương Thành, mà là ghen tị với quân đoàn thứ tám.

Thật ra quân đoàn này đều chẳng làm gì cả!

Nhưng chiến lợi phẩm bọn họ đoạt được, lại đủ để khiến quân lính của những quân đoàn tiền tuyến khác chiến đấu hăng hái mấy tỉ năm.

Bọn họ dựa vào đâu chứ?

Nhìn quân đoàn thứ tám hết sức phấn khởi, Tùng Nghiên rất muốn đi lên khuyên nhủ Khương Thành thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra.

Nhánh quân đoàn này không xứng!

Thực lực của bọn họ căn bản không tốt, cũng không có tố chất chiến đấu gì, thưởng cho bọn họ hoàn toàn chính là phung phí của trời.

Nếu như ngươi thật sự muốn ban thưởng, có thể thưởng cho quân đoàn thứ ba và thứ tư đấy.

Đó mới là thép tốt dùng làm lưỡi đao, mới là như hổ mọc thêm cánh…

Tuy nhiên cuối cùng, hắn vẫn là không thể nói ra gì cả, chỉ là hoá thành một tiếng thở dài tràn ngập tiếc nuối.

Khương Thành là chủ soái của Thiên Lạc Quân.

Hắn vốn sẽ không đối xử khác biệt với quân đoàn dưới trướng mình.

Là đám người Hạng Lê, Mạnh Lâm từ chối tiếp nhận sự chỉ huy của hắn, là toàn bộ tập thể quân đoàn thứ ba và thứ tư đẩy hắn đi.

Nếu như ngay từ đầu quân đoàn thứ ba và thứ tư cũng giống như quân đoàn thứ tám, thành thật làm bộ hạ của hắn…

Khương Thành không biết bụng dạ của lão già này thay đổi.

Lúc này hắn đang chìm đắm ở trong vui sướng.

Trọc Ma tứ giai hoàn toàn không khiến hắn thất vọng, một thân xương cốt máu thịt đó, phần lớn đều tương đương với vật liệu cửu giai.

Cho dù đối với hắn mà nói, đây cũng đã là bảo vật cực kì hiếm rồi.

“Nếu như giết nhiều hơn chút, gom góp nhiều hơn chút, tương lai không chừng có thể thu thập được vật liệu đạo khí cửu giai.”

“Đợi luyện khí thuật của hệ thống đúng lúc, tương lai há không phải là có thể trực tiếp luyện ra đạo khí cửu giai sao?”

Nghĩ đến cảnh tượng này, hắn đều đã không nhịn được cười ra tiếng.

Đám người Mông Thuần, Xích Linh đã xử lí xong tàn thi của Trọc Ma nhất giai, trên mặt mỗi người đều dào dạt niềm vui sướng bội thu.

“Khương chủ soái, chúng ta còn phải tiếp tục xuất chinh nữa không?”

Thành ca phất tay, xuất chinh đương nhiên là phải tiếp tục xuất chinh rồi.

Nhưng trước đó, còn có một chút chuyện nhỏ phải làm.

Hắn liếc mắt nhìn trên mặt đất, trọn vẹn bảy Tiên khí lưu ảnh bay vào trong tay hắn.

Đây chính là công cụ "tư thế chiến đấu oai hùng" của đám người Lăng Hầu ghi lại trước đó.

"Thiên Lạc Quân đã có bảy tiên tướng chết, tốt xấu gì cũng phải khiến Tử Tiêu điện biết là chết thế nào mà!"

Chương 1546: Tràn đầy tự tin

Sau khi lừa chết đám người Lăng Hầu, Thành ca ở đây yên tĩnh hơn rất nhiều.

Ba quân đoàn dưới trướng Lăng Hầu đều đã chạy trối chết, chỉ còn lại quân đoàn thứ tám.

Bởi vì trọc ma xung quanh đã hoàn toàn được dọn dẹp sạch sẽ, nên trong hơn mười ngày tiếp theo, bọn họ chỉ gặp phải trọc ma hai lần.

Vẫn là một mình Khương Thành giải quyết, vừa thoải mái vừa vui vẻ.

Chỉ tiếc là hai lần gần nhất cũng không gặp được trọc ma tứ giai.

Tùng Nghiên Chí Tôn đi theo bọn họ đã tê liệt.

Hiện tại hắn đã hiểu sâu sắc ý nghĩa trong câu nói ban đầu của Khương Thành- tiền tuyến đã không còn cần đến các ngươi nữa.

Đến bước này, khu vực phòng thủ tiền tuyến của Thiên Lạc Quân sâu hàng chục tỷ dặm, đã xem như là không còn sự tồn tại của trọc ma nữa.

Chủ soái Khương Thành này một mình đã làm xong việc.

Mà ở bên kia, dưới sự xuất lĩnh của Hạng Lê, quân đoàn thứ ba và thứ tư cũng đạt được những chiến tích hơn bình thường.

Bọn họ huyết chiến cả một đường, tiêu diệt 230 trọc ma nhất giai, 42 trọc ma nhị giai và 2 trọc ma tam giai.

Chiến tích như vậy, nếu đổi lại là trước kia, không đến mấy trăm ngàn năm cũng không thể làm được.

Mà sở dĩ lần này có thể cô đọng lại trong một tháng, là vì cách đánh chi nhiều hơn thu của hai quân đoàn không tính thương vong.

Nói trắng ra, là dùng mạng người lấp vào.

Sau ba trận đánh liên tiếp, hai quân đoàn đã giảm hơn hai ngàn người.

Ngoài ra, còn có hàng chục ngàn người khác bị thương.

Đây cũng là việc chưa từng xảy ra trong hàng trăm triệu năm qua.

Đối với nhánh đại quân trăm ngàn người này, xem như là tổn thất nghiêm trọng.

Trái tim của Hạng Lê rỉ máu, nhưng ý chí chiến đấu vẫn cao ngất như trước.

“Vì vinh dự, vì bảo vệ tôn nghiêm của quân đoàn thứ ba và thứ tư, vì trấn áp cái gọi là chủ soái đó, những hy sinh này đều đáng giá!”

Mạnh Lâm và chư vị thống lĩnh bên cạnh hắn hung hăng gật đầu.

“Đúng vậy, lần này sau khi trở về, ta phải tự tay đội cờ con chó lên đầu quân đoàn thứ tám!”

“Vô dụng thì là vô dụng, không bao giờ có thể thay đổi được.”

“Ngược lại ta muốn nhìn xem, tiểu tử đó còn có gì để nói.”

“Đánh sưng mặt hắn, làm cho hắn hoàn toàn không thể ngẩng đầu lên được ở Thiên Lạc Quân!”

“Chủ soái thua tiên tướng, hắn còn không biết xấu hổ mà ở lại?”

n Bình ở bên cạnh làm nhân chứng, miễn cưỡng cười.

Các ngươi nói những lời này, có thể lặng lẽ tránh ta được không?

Dù sao thì ta cũng là người của Khương chủ soái mà.

“Đã không gặp phải trọc ma trong năm ngày liên tiếp.”

Hạng Lê thu lại lòng hăng hái, khẽ cau mày rồi chìm vào suy nghĩ.

“Điều này hơi không bình thường.”

Bọn họ không vội vàng tìm kiếm sự ồn ào náo nhiệt như Khương Thành.

Ở tiền tuyến nhiều năm như vậy, nơi nào là vùng an toàn, nơi nào rất có thể có trọc ma xuất hiện, có tầm khoảng bao nhiêu, sức mạnh như thế nào, bọn họ biết rõ tất cả như lòng bàn tay.

Hơn nữa, phần lớn thời gian bọn họ đều là chia binh tiến công, phạm vi bao trùm cũng lớn hơn nhiều.

Để đạt được chiến tích cao nhất có thể trong lần này, bọn họ đã cố ý chọn vài khu vực có thể sẽ có trọc ma.

Kết quả là ba nơi đầu thì còn tốt, nhưng những nơi tiếp sau thì đều đã không còn trọc ma nữa.

Mạnh Lâm cũng hơi khó hiểu.

“Chúng ta cũng đã đi sâu vào khu vực nguy hiểm trước kia không thể vào, kết quả thế mà nơi này lại gió êm sóng lặng.”

“Hoàn toàn không thích hợp!”

“Theo lý mà nói, càng đi sâu vào bên trong, càng nhiều trọc ma. ”

Hạng Lê chậm rãi gật đầu.

“Không chỉ như thế, thế mà trọc khí ở xung quanh đây cũng loãng hơn ở phía sau, điều này quá bất thường.”

Các thống lĩnh khác ở xung quanh cũng lần lượt gật đầu.

“Quả thật không bình thường, điều này không đúng nhỉ.”

“Ta đã từng đến gần đây vào mấy năm trước, lúc đó trọc khí vô cùng dày đặc, chắc chắn có trọc ma cao giai chiếm giữ.”

“Hiện tại sao lại như thế này?”

Có người thuận miệng đoán: “Lẽ nào đã bị người ta tiêu diệt rồi?”

“Sao có thể?”

Mạnh Lâm lập tức phản bác hắn.

“Đây là chỗ sâu trong chiến khu của Thiên Lạc Quân chúng ta, những chiến khu khác sẽ không tốt bụng đến mức chạy đến đây giúp chúng ta dọn dẹp.”

“Đúng vậy, phía trước nguy hiểm như vậy, bọn họ cũng không dám đến.”

Có người cười nói: “Cũng không phải là Khương Thành chứ?”

“Hiện tại bọn họ cũng là những người duy nhất dọn dẹp trọc ma ở chiến khu này với chúng ta.”

Ngay khi suy đoán này được đưa ra, ngay lập tức nó đã gây ra rất nhiều tiếng cười.

“Ha ha ha, chỉ dựa vào bọn họ? Ngươi nói đùa cũng phải có giới hạn chứ?”

“Nếu bọn họ dám đến đây, kết cuộc duy nhất là toàn quân bị diệt.”

“Nơi sâu nguy hiểm này, bọn họ cũng xứng đặt chân đến sao?”

“Theo ta thấy, hẳn là nội bộ trọc ma đã di cư.”

Chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra ở chiến khu tiền tuyến.

Mặc dù bình thường trọc ma không hoạt động nhiều, nhưng không có nghĩa là nó sẽ không bao giờ chuyển chỗ ở.

“Vậy chúng ta sẽ tiếp tục đi vào sâu hơn?”

Hạng Lê suy nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu.

“Không ổn, hiện giờ chúng ta không rõ tình hình phía trước, lỡ như rơi vào trùng vây thì không hay.”

“Còn năm ngày nữa là đến kỳ hạn một tháng, trở về!”

Hắn vung tay lên, các tiểu đoàn do hai quân đoàn chia ra đồng thời nhận lệnh rút lui.

Thế là mọi người mang theo tâm trạng đại thắng toàn thắng, chiến thắng trở về, quay đầu chạy về phía trận địa phía sau.

Bốn ngày sau, bọn họ trở lại nơi đóng quân pháo đài ban đầu.

Vừa tới nơi này, bọn họ đã nhận ra bầu không khí ở vùng lân cận ảm đạm.

Mọi người nhìn kỹ hơn, là người của quân đoàn thứ năm, sáu và bảy.

Vốn dĩ sức chiến đấu của ba quân đoàn này đã chẳng ra sao cả, thế nhưng trạng thái vào lúc này cũng không còn như trước.

Ai nấy đều ủ rũ, trên mặt của rất nhiều người vẫn còn còn sót lại sự bối rối và sợ hãi.

Nào còn giống như quân đoàn, quả thực giống như lưu dân.

Khi quân đoàn thứ ba và thứ tư trở về, thậm chí có rất nhiều người trong bọn họ còn thở phào nhẹ nhõm, giống như là thần bảo hộ đã trở về.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Hạng Lê cũng hoàn toàn yên tâm.

Trước đây ba quân đoàn này đi theo Khương Thành xuất chinh, hiện tại lại trở thành dáng vẻ như thế này, có thể tưởng tượng được lần này Khương Thành dẫn binh thảm như thế nào.

“Khương Thành đâu?”

“Lăng Hầu đâu?”

Mạnh Lâm sải bước bay đến nơi đóng quân hỗn loạn của ba quân đoàn đó.

Sắc mặt trực tiếp chùng xuống.

“Ầm ĩ hỗn loạn, giống cái dạng gì?”

“Nhìn các ngươi đi, còn chút khí phách nào mà Thiên Lạc Quân nên có sao?”

Trước đó ba quân đoàn sợ hãi đến mức lựa chọn chạy về, bọn họ đã hồn phi phách tán từ lâu.

Bị hắn rống lên như vậy, rất nhiều người đều không khỏi co ro lại.

Cũng may có hai thống lĩnh chủ động bay ra ngoài.

“Khương chủ soái và đám tiên tướng Lăng Hầu, tất cả đều đã tử trận.”

“Cái gì?”

Đừng nói là Mạnh Lâm, ngay cả Hạng Lê cũng không khỏi run rẩy.

Hắn cảm thấy chuyến đi này của Khương Thành rất có thể sẽ có chiến tích thua, hoàn toàn không thể đánh được trọc ma.

Nhưng quả thực không ngờ rằng, sẽ thảm đến như vậy.

Thế mà cả chủ soái và tiên tướng đều tử trận?

Điều này là quá vô lý, phải không?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thật ra hai thống lĩnh đó cũng không biết rõ chi tiết cụ thể.

Lần trước bọn họ là những người đầu tiên trở lại tiền tuyến, thậm chí nơi nào cũng không gọi lên được.

“Lúc đó Khương chủ soái một mình xuất chiến, bị rất nhiều trọc ma vây quanh.”

“Đám người Lăng tiên tướng đi trợ uy, sau đó thì đã bị trọc ma tiêu diệt toàn bộ…”

Mặc dù hai thống lĩnh này cố ý che giấu sự thật rằng bản thân là đào binh, nhưng Hạng Lê cũng đoán được điều đó.

Nhưng vào lúc này, hắn cũng không có lòng dạ nào để đi quan tâm những thứ này.

Chương 1547: Nước mắt lưng tròng cũng phải kết thúc so tài

“Thế mà Khương Thành chết rồi?”

Mọi người của quân đoàn thứ ba và thứ tư cũng chết lặng.

“Hắn chết rồi, chẳng phải có nghĩa là Thiên Lạc Quân lại không có chủ soái sao?”

Sau một thoáng ngạc nhiên, đám người vỡ oà hoan hô trong tiếng hò reo.

“Ha ha ha, đáng đời mà!”

“Ai bảo hắn kiêu ngạo tự cao như vậy, đây là kết cục mà hắn nên có!

“Không có chủ soái như hắn, Thiên Lạc Quân sẽ trở lại như bình thường.”

“Đúng vậy, chúng ta không cần loại chủ soái như vậy!”

Không còn cách nào khác, lần trước Thành ca ra tay với quân đoàn thứ tư, hiện tại hai quân đoàn này chỉ còn căm ghét và giận dữ với hắn, đương nhiên không có thiện cảm.

“Quả thật là tin tức tốt.”

Bọn họ hoàn toàn không hề thương cảm sau khi đồng bào tử trận, ngược lại từng người một còn rất vui vẻ phấn chấn.

“Hơn nữa đám người Lăng Hầu cũng đã chết!”

“Bảy tên ngu dốt lâu năm của Thiên Lạc Quân cũng đã được loại bỏ.”

“Ta nhận ra rằng Khương chủ soái cũng đã làm được chút chuyện tốt đó nha, ít nhất cũng đã mang theo bảy người đó cùng chôn theo.”

“Ha ha ha, về điểm này, chúng ta cũng nên ghi nhớ hắn.”

“Nhưng mà, cái hiệp ước đánh cược kia…”

“Còn phải nói sao, bọn họ đều đã chết hết rồi, rõ ràng là chúng ta đã thắng!”

“Từ nay về sau, cờ Thiên Lang sẽ là của chúng ta, chúng ta chính là Thiên Lang quân đoàn!”

“Còn quân đoàn thứ tám con chó đó, hẳn là cũng đã toàn quân bị diệt rồi đúng chứ, xem như là bọn họ được lời…”

“Chậc chậc, đáng tiếc là một thân trang bị tốt của bọn họ cũng bị chôn theo.”

Bọn họ còn rất tiếc nuối, không thể sỉ nhục Khương Thành và quân đoàn thứ tám.

Có hơi không thoả mãn.

Mà Hạng Lê cũng không giấu được niềm vui trên mặt.

Đối với hắn, Khương Thành chết, Lăng Hầu chết, đánh cược thắng lợi, thuộc về là tam hỷ lâm môn.

“Người đâu!”

“Thỉnh cờ Thiên Lang!”

Hai lá cờ lớn một sói một chó, từ ngày ước định bắt đầu, đã phất phới trên bãi đất trống phía trước pháo đài.

“Bắt đầu từ hôm nay, các quân đoàn khác của Thiên Lạc Quân nhìn thấy Thiên Lang quân đoàn chúng ta, đều phải cúi đầu thể hiện sự tôn kính…”

“Thiên Lang quân đoàn gì vậy?”

Một giọng nói mang theo ý giễu cợt và lười biếng vang lên từ bầu trời cao xa xăm.

“Ai?”

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn, không phải Khương Thành thì là ai?

Mà người theo sau hắn là Tùng Nghiên, Mông Thuần, Xích Linh và hơn sáu ngàn người của quân đoàn thứ tám.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt của ba quân đoàn thứ năm, sáu và bảy ở phía dưới đều dựng thẳng.

Thế mà bọn họ vẫn còn sống?

Không thể nào!

Lúc đó rõ ràng trọc ma đã phản công lại, đám người Lăng Hầu đều đã chết một cách rất dứt khoát.

Sao quân đoàn thứ tám ở nguyên tại chỗ mà vẫn có thể còn nguyên vẹn?

Hơn nữa, sao Khương Thành có thể còn sống?

“Ngươi còn sống?”

Sắc mặt Hạng Lê trở nên u ám.

Ngoài thất vọng, hắn còn hơi tức giận hai thống lĩnh nói lung tung vừa rồi.

Lúc này, Khương Thành cũng bay xuống.

Kỳ hạn một tháng sắp đến, đương nhiên hắn cũng phải trở về.

“Đúng vậy, muốn chết cũng không chết được, thật là làm cho người ta phiền não.”

Đây thực sự là lời nói thật.

Nhưng vào tai những người khác, lại tràn ngập ý mỉa mai dày đặc.

“Hừ, còn sống trở về cũng tốt!”

Mạnh Lâm hận Khương Thành nhất lạnh lùng cười.

“Vậy thì ta có thể tự tay trao cờ con chó cho ngươi!”

“Hy vọng cái gọi là chủ soái của ngươi, đừng đến cuối cùng không thua nổi.”

Quân đoàn thứ tám phía sau Khương Thành vang lên một trận tiếng cười vang dội.

Nhưng Ca lại ấn hai tay xuống ra hiệu mọi người im lặng.

“Ngay cả chiến tích của bọn ta ngươi cũng không biết, đã trực tiếp tuyên bố là các ngươi thắng, cái này có phải hơi tự tin quá rồi không?”

Cằm Mạnh Lâm hơi nâng lên.

Thản nhiên hỏi: “Ta còn cần phải hỏi chiến tích của các ngươi sao?”

Những thống lĩnh của quân đoàn thứ tư ở phía sau hắn nhanh chóng mỉa mai, dù sao đây cũng là cảnh tượng bọn họ đã chờ đợi từ lâu.

“Lại nói quân đoàn thứ tám của các ngươi có chiến tích sao?”

“Nắm bắt được mà ra tay sao?”

“Nếu ta là ngươi, ta cũng ngại trở về!”

“Lợi hại lợi hại.”

Thành ca cười tủm tỉm vỗ tay.

“Có vẻ như lần này các ngươi thu hoạch không ít nhỉ.”

Hạng Lê thản nhiên nói: “Không tệ, miễn cưỡng xem như đủ nhìn.”

Kỹ năng làm màu này, hắn cũng biết.

Rõ ràng lần này quân đoàn thứ ba và thứ tư đều phát huy hơn bình thường, đạt được chiến tích trước nay chưa từng có, nhưng lại cố ý nói qua loa.

Khương Thành thật sự có hứng thú.

“Vậy xin hỏi, lần này các ngươi đã đánh chết bao nhiêu trọc ma thế?”

Thậm chí Hạng Lê còn không thèm trả lời trực tiếp.

Trực tiếp nhìn về phía nhân chứng n Bình ở bên cạnh.

“Ngươi bảo hắn nói cho ngươi biết là được.”

Tổng quản soái phủ n Bình cười khổ nhìn Khương chủ soái, cuộc đánh cược này là do bản thân ngươi định ra, cũng không thể trách ta.

“Trong vòng một tháng này, quân đoàn thứ ba và thứ tư tổng cộng đánh chết 230 trọc ma nhất giai.”

“42 trọc ma nhị giai.”

“2 trọc ma tam giai.”

Mỗi lần hắn nói một câu, các tướng sĩ của hai quân đoàn phía sau, đầu lập tức ngẩng cao hơn một phần, ngực cũng nhô lên cao hơn một chút.

Đến cuối cùng, tất cả đều trở thành lỗ mũi nhìn người.

Trong vòng một tháng, bọn họ đã đạt được chiến tích mấy trăm ngàn năm trước mới có thể gom góp đủ, bọn họ có đủ lý do để kiêu ngạo.

Nhưng sau khi n Bình nói xong, bọn họ đang chờ phản ứng kinh ngạc của các quân đoàn khác xung quanh, chờ quân đoàn thứ tám kêu khóc.

Nhưng mà điều làm cho bọn họ bất ngờ là, phản ứng của bốn quân đoàn xung quanh rất bình tĩnh.

Chiến tích này cũng không biết xấu hổ mà đi khoe khoang?

Vẻ mặt của quân đoàn thứ tám không nói nên lời.

Mà lúc đó ba quân đoàn thứ năm, sáu và bảy đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trọc ma đầy trời rơi xuống như sủi cảo.

Bọn họ đã nghi ngờ cuộc sống từ lâu.

Đối với loại 'chiến tích bình thường' của đám người Hạng Lê, quả thực rất khó để ngạc nhiên.

Cũng may Khương Thành còn xem như là cổ vũ.

"Khó có được khó có được!"

Ca lại vỗ tay một lần nữa.

"Đây là kết quả các ngươi đã dùng hết sức lực sao?"

Hạng Lê tiếp tục làm màu.

"Bình thường mà, miễn cưỡng cũng có thể xem như là phát huy một phần trình độ của hai quân đoàn bọn ta."

Khương Thành gật đầu đồng ý.

"Quả thật, nếu chiến tích bình thường này của các ngươi phát huy hết sức, vậy thì hai quân đoàn của các ngươi cũng được đấy."

Hạng Lê nheo mắt, sao những lời này không giống như một lời khen?

Mà Mạnh Lâm ở bên cạnh đã không thể chờ đợi được nữa.

"Đủ rồi!"

"Đã đến bước này rồi, ngươi còn ra vẻ phô trương thanh thế?"

Đột nhiên hắn chỉ vào quân đoàn thứ tám.

"Mau báo cáo chiến tích đáng thương của các ngươi!"

Khương Thành thở dài thông cảm.

"Không cần so sánh bi thảm gì đó, dù sao cũng nhiều hơn các ngươi, trực tiếp tuyên bố chúng ta thắng là được rồi."

"Ngươi đang đùa giỡn gì vậy?"

Nước bọt của Mạnh Lâm suýt nữa bay ra ngoài.

"Ngươi cho rằng bọn ta là kẻ ngốc sao? Muốn dùng cách buồn cười này để lừa gạt vụ đánh cược đó?"

Những thống lĩnh và đội trưởng của quân đoàn thứ ba và thứ tư ở phía sau cũng lần lượt kêu gào theo.

“Thua còn muốn chối?”

“Ngay từ đầu bản thân kiêu ngạo tự phụ như vậy, hiện tại nước mắt lưng tròng cũng phải kết thúc cá cược.”

“Cho dù các ngươi không giết được một trọc ma nào, cũng phải có một lời giải thích!”

“Thời khắc chứng kiến quân đoàn nào mới là vô dụng thật sự sắp đến!”

“Nghi lễ trao cờ của quân đoàn con chó, mọi người cùng chờ xem nha ha ha ha…”

Bọn họ cũng không để ý đến vẻ mặt táo bón của Tùng Nghiên Chí Tôn đang đứng bên cạnh quân đoàn thứ tám.

“Được rồi, chúng ta quả thật đã thua.”

Chương 1548: Đánh nát kiêu ngạo

Tùng Nghiên Chí Tôn vừa nói ra, tiếng ồn ào của tất cả mọi người quân đoàn thứ ba và thứ tư lập tức ngừng lại.

Tất cả mọi người có mặt lặng ngắt như tờ, mọi người giống như đột nhiên bị chặn cổ họng.

“Ngươi nói gì?”

Hạng Lê kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm, hơi nghi ngờ có phải bản thân đã nghe lầm rồi hay không.

Chúng ta trong lời nói của hắn chính là chỉ quân đoàn thứ ba và thứ tư sao?

Mà Mạnh Lâm lại trực tiếp nhảy dựng lên.

“Tùng Nghiên, ngươi nói cho rõ ràng.”

“Cái gì gọi là chúng ta đã thua?”

“Ngươi là nhân chứng, đừng nói xằng nói bậy…”

“Câm miệng!”

Hạng Lê rất tôn trọng thủ tịch phụ tá Tùng Nghiên Chí Tôn, vội vàng giơ tay lên ngăn hắn lại.

Sau đó trầm giọng hỏi: “Chiến tích của bọn họ là bao nhiêu?”

Sự bối rối đầy trong mắt Tùng Nghiên.

Nhưng với tư cách là một nhân chứng, hắn không thể không nói, hơn nữa chiến tích thực sự cũng không giấu được.

“Một tháng này, Khương Thành tổng cộng đánh chết 3043 trọc ma nhất giai.”

“503 trọc ma nhị giai.”

“22 trọc ma tam giai.”

“1 trọc mà tứ giai.”

“Ngươi nói gì?”

Lần này, Hạng Lê cũng sợ hãi kêu lên.

Mà tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả quân đoàn thứ năm, sáu và bảy đều kêu lên.

“Trời ơi, cái này cũng quá khốc liệt rồi phải không?”

“Mới một tháng, thế mà hắn đã giết nhiều trọc ma như vậy?”

“Ta đã biết lần trước chúng ta không nên trở về mà!”

“Lần này quân đoàn thứ tám phát đạt rồi, đi theo Khương chủ soái, được quá nhiều lợi ích…”

“Bọn họ không hề nghi ngờ chiến tích của Khương Thành.”

Dù sao cũng đã tận mắt nhìn thấy cảnh bọn họ chia chiến lợi phẩm.

Nhưng quân đoàn thứ ba và thứ tư bên này thì khác.

Trong một tháng đã giết chết hơn ba ngàn trọc ma, trong đó có 17 trọc ma tam giai có thể sánh ngang với Đạo Thánh, thậm chí còn có một trọc ma tứ giai chỉ có Thiên Đế mới có thể đánh bại?

“Chiến tích này quá giả!”

“Hoàn toàn không thể!”

“Ta không tin!”

“Còn trọc ma tứ giai? Chỉ dựa vào quân đoàn vô dụng như bọn họ? Sao ngươi không nói ngũ giai luôn đi!”

Hầu như tất cả mọi người trong hai quân đoàn đều nhảy lên la hét.

Bọn họ liều mạng một tháng, đó thật sự là đang liều mạng.

Hai ngàn tổn hại do chiến trận, hàng vạn người bị thương vẫn còn đang bày ra ở đó.

Trả một cái giá lớn như vậy, là vì cái gì?

Chẳng phải chỉ để trấn áp Khương Thành, để lúc công bố thành tích cuối cùng, có thể hung hăng chế giễu hắn và quân đoàn thứ tám sao?

Kết quả vừa nghe thấy gì?

Chiến tích của quân đoàn thứ tám gần gấp mười lần bọn họ?

Điều này làm bọn họ sao có thể chấp nhận được?

Cho dù Tùng Nghiên Chí Tôn là người của bọn họ, thì vẫn làm dấy lên sự nghi ngờ phản bác mãnh liệt.

Quá khích động, thậm chí có một số người còn chỉ vào Tùng Nghiên chửi mắng.

“Tùng Nghiên Chí Tôn, có phải ngươi bị Khương Thành mua chuộc rồi không!”

“Bọn ta để cho ngươi đi làm nhân chứng, là để cho ngươi xử lý việc công bằng, tránh bị tiểu tử đó đầu cơ trục lợi. Thế mà ngươi lại giúp hắn lừa gạt bọn ta!”

“Lão Tùng Nghiên thất phu, bọn ta đã nhìn lầm ngươi!”

“Đủ rồi!”

Sắc mặt Hạng Lê tái nhợt, ánh mắt như muốn giết người.

Hắn cũng không thể chấp nhận kết quả này, nhưng ít nhất hắn cũng biết rằng Tùng Nghiên không phải là loại người như vậy.

“Đây thật sự là chiến tích của bọn họ sao?”

Tùng Nghiên lại thở dài một lần nữa.

“Thật.”

“Có chứng cứ không?”

Cho dù Hạng Lê có tin tưởng hắn, chuyện vô lý như vậy, vẫn cần lý do nhất định.

“Có.”

Tùng Nghiên Chí Tôn ném ra một tiên khí Lưu ảnh ngay tại chỗ.

Hạng Lê không nhận lấy.

Thay vào đó, hắn giơ tay chỉ lên không trung, kích hoạt tiên khí Lưu ảnh đó trước mặt mọi người.

Một hình ảnh khổng lồ xuất hiện trên khoảng không, phơi bày trước mắt tất cả mọi người.

Trong hình, là trận thứ tư Khương Thành gặp phải Thái Thuỷ Trọc Ma.

Trận đó, có hơn 800 trọc ma ở phía đối diện, trong đó có 5 trọc ma tam giai.

Đương nhiên Tùng Nghiên không ngốc, từ lâu hắn đã đoán được quân đoàn thứ ba và thứ tư sẽ không tin tưởng chiến tích của Khương Thành, thậm chí còn đoán được mình sẽ bị nghi ngờ và chửi rủa.

Trừ khi bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Nếu không thì không ai có thể tin được.

Cho nên chỉ có thể để cho bọn họ tự mình ‘nhìn thấy’.

Mở đầu hình ảnh, khi nhìn thấy hơn tám trăm trọc ma ở phía đối diện gào thét lao đến góc nhìn của bản thân giống như mây đen đang đè xuống thành phố, rất nhiều người của quân đoàn thứ ba và thứ tư thét lên theo bản năng.

“Không!”

“Không ổn!”

Ước chừng hơn tám trăm con, trận chiến này có thể quét sạch quân đoàn bọn họ tự xưng là tinh nhuệ nhất hai lần.

Ai có thể ngăn cản điều này?

Một bóng lưng xuất hiện ở phía trước tầm nhìn của mọi người, lao thẳng về phía trọc ma ở phía đối diện.

Một mình, một đi không trở lại.

Không phải Khương Thành thì là ai?

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người của hai quân đoàn đều sợ hãi đến phát ngốc.

Đây là điên hay ngu ngốc?

Ngay cả Hạng Lê cũng kinh ngạc, cảm thấy hành động này thật sự quá ngu xuẩn.

Đúng như dự đoán của bọn họ, bóng dáng của Khương Thành nhanh chóng bị trọc ma nhấn chìm rồi biến mất.

Cho dù biết rõ lúc này Khương Thành vẫn còn sống, rất nhiều người trong hai quân đoàn vẫn không khỏi nhanh chóng mỉa mai.

“Chỉ có vậy thôi sao?”

“Vậy cũng được gọi là đánh trọc ma?”

“Cái này không phải là tìm chết sao?”

“Điều này có thể thắng bọn ta?”

“Đừng nói với ta, một mình hắn đã giết sạch trọc ma…”

Trong hình cũng không xuất hiện bóng người nào khác.

Đối với những quân đoàn chuyên nghiệp đã quen với các chiến thuật phối hợp như bọn họ, phương thức một ngựa xông trận là quá ngu xuẩn.

Sau đó, trong hình là Khương Thành bị trọc ma đầy trời vây quanh, bỗng nhiên một con rơi xuống.

“Chuyện gì xảy ra…”

Mọi người sửng sốt.

Mà ngay sau đó, con thứ hai con thứ ba con thứ tư, trọc ma rơi xuống nhanh như mưa.

Mỗi một con rơi xuống, đều không còn động tĩnh gì nữa, chết hoàn toàn.

Con ngươi Hạng Lê co rút lại, trong mắt tràn vẻ khó tin.

Cảnh tượng này, hoàn toàn là đang chà đạp nhận thức của hắn một cách điên cuồng.

Mà đám người Mạnh Lâm đã hoàn toàn chết lặng.

Cái này là gì?

Trong hình này đã xảy ra chuyện gì?

Còn chơi kiểu thế luôn?

Mưa trọc ma cũng không kéo dài bao lâu.

Dù sao 'cũng chỉ' hơn 800 con.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng oai hùng hiên ngang của Khương Thành lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Hắn không hề hấn gì, thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng không bị rối.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy hình ảnh trọc ma bị diệt sạch, mọi người sẽ không bao giờ tin rằng hắn đã từng chiến đấu.

Phía sau vang lên tiếng hoan hô và tâng bốc, là quân đoàn thứ tám trước giờ không hề có cảm giác tồn tại.

Mặc dù bọn họ nịnh nọt như thủy triều, nhưng lúc này đã không còn ai cảm thấy khó chịu.

Bởi vì những cảnh tượng vượt quá lẽ thường vừa rồi đã khiến họ hoàn toàn chết lặng.

Vốn dĩ còn không ngừng nghi ngờ quân đoàn thứ ba và thứ tư sẽ mỉa mai, lúc này lại yên lặng như gà.

Chiến tích đối đầu trọc ma, là nguồn gốc cảm giác ưu việt của bọn họ.

Nhưng so với hành động cao cấp vừa rồi của Thành ca, kiêu ngạo của bọn họ bị đánh cho vỡ vụn.

"Trong một tháng này có tổng cộng bốn trận chiến tương tự, trong đó có một trận xuất hiện trọc ma tứ giai."

Giọng nói của Tùng Nghiên phá vỡ sự im lặng, đánh thức bọn họ.

“Trận đó đám người Lăng Hầu vì cướp công, không cẩn thận bị trọc ma giết chết.”

“Các quy trình khác gần giống như quy trình này.”

Hắn bình tĩnh nhìn Hạng Lê ở phía đối diện, đờ đẫn nói: “Chiến tích vô lý đó của bọn họ, đến nhờ như vậy.”

Hạng Lê vẫn luôn hăng hái, lúc này lại giống như gà bị nhúng nước bị cuồng phong tàn phá, thật lâu không nói nên lời.

Chương 1549: Sự thay đổi của Không Đế

Rốt cuộc Hạng Lê cũng hiểu được, tại sao những nơi sâu thẳm, nơi trọc ma thường ngày hay tụ tập, đột nhiên không còn trọc khí nữa.

Bởi vì những trọc ma đó đều đã bị Khương Thành tiêu diệt.

Cho nên đương nhiên bọn họ không thể nhìn thấy được.

Tất cả tướng sĩ của quân đoàn thứ ba và thứ tư đều rơi vào sự yên lặng khó tả.

Bọn họ thua rồi.

Hơn nữa còn không phải là thua nhỏ, mà là thua gấp hơn mười lần!

Chiến tích đáng tự hào của họ chẳng khác nào trò cười trước mặt Khương Thành.

Đây quả thật cũng không phải là một cuộc tỷ thí cùng đẳng cấp.

Hai bên hoàn toàn không thể so sánh được.

Điều này khiến cho bọn họ hoàn toàn nghi ngờ về cuộc sống.

Sao điều này có thể xảy ra?

Hôm nay không phải nên là một ngày lành để bọn họ mỉa mai sỉ nhục Khương Thành và quân đoàn thứ tám, khoe mặt của bọn họ sao?

Sao có thể bị khoe mặt ngược lại?

“Ha ha ha ha, quả nhiên đã đến lúc chứng kiến ai là quân đoàn vô dụng!”

Về phía quân đoàn thứ tám, mọi người cũng sẽ không ngoan ngoãn im miệng.

Trước đây lúc quân đoàn thứ ba và thứ tư mỉa mai bọn họ cũng không lưu tình, không ít lần phun ra chuyện vụn vặt.

“Hu hu, nhìn dáng vẻ kiêu ngạo đắc ý của bọn họ vừa rồi, ta còn tưởng rằng bọn họ đã giết hơn chục ngàn trọc ma rồi đấy.”

“Đúng vậy, vừa rồi dọa ta sợ chết khiếp.”

“Kết quả chỉ có vậy?”

“Còn chưa tới ba trăm, thế mà còn tràn đầy tự tin vội vàng muốn so sánh với bọn ta như vậy?”

“Còn mặt mũi tự xưng là Thiên Lang quân đoàn tinh nhuệ?”

“Ta cười chết mất…”

“Chúng ta cùng đẳng cấp sao?”

Mặc dù tất cả mọi người đều biết quân đoàn thứ tám không ra tay, tất cả đều do một mình Khương Thành làm.

Nhưng trước đó ước định, tất cả mọi người đã ràng buộc Khương Thành và quân đoàn thứ tám lại với nhau.

Cho nên hiện tại, không ai có thể nói gì.

“Hai quân đoàn vô dụng các ngươi, không biết xấu hổ khi dùng đạo khí và bí bảo tốt như vậy sao?”

“Không phải trước kia chủ tướng của các ngươi còn nói quân đoàn vô dụng không xứng sao?”

“Hiện tại nói như thế nào?”

Nghe đám người chế giễu một cách điên cuồng như vậy, mặt Mạnh Lâm cũng sắp biến thành màu gan heo.

Mà tất cả mọi người của hai đại quân đoàn ở phía sau hắn, suýt nữa tức giận đến nổ phổi.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không thể phản bác.

Chiến tích đã bày ra ở đó, bọn họ thua đến mức hoàn toàn không tìm ra được một lý do nào để ăn vạ.

Mà lúc này, tiên khí Lưu ảnh đã xuất hiện hình ảnh quân đoàn thứ tám chia chiến lợi phẩm.

Nhìn thấy quân đoàn thứ tám không làm gì, nhưng đi theo lại được chia nhiều trọc ma nhất giai như vậy, nội tâm của bọn họ càng phức tạp hơn nữa.

Dựa vào cái gì?

Là vì ngay từ đầu bọn họ đã trung thành với Khương Thành?

Lúc này, cuối cùng bọn họ cũng đã biết được bản thân đã bỏ lỡ điều gì.

Hạng Lê im lặng rất lâu, cuối cùng không thể không mở lời.

“Ngươi làm được như vậy bằng cách nào?”

Hắn nhìn chằm chằm về phía đối diện.

Trong mắt hắn, toàn thân Khương Thành vào lúc này đều bao phủ màu sắc thần bí.

Ngay từ đầu vị chủ soái nhảy dù này đã không được hắn xem trọng, hoàn toàn là sâu không lường được.

Cách giết chết trọc ma như vậy, cho dù là Thiên Đế cũng không thể làm được.

Thế mà trước đây bản thân lại đối nghịch với một người như vậy.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thành ca cười.

“Có phải đã đến lúc nên thực hiện ước hẹn đánh cược rồi không?”

Mặt bên cứng rắn như nham thạch của Hạng Lê cũng không khỏi run rẩy.

Với tư cách là thủ lĩnh của hai quân đoàn tiền tuyến, sao hắn có thể đồng ý nhận lấy lá cờ con chó có ý nghĩa nhục nhã đó?

Từ nay về sau còn phải bị gọi là quân đoàn con chó?

Nhưng mà cuộc đánh cược này là do chính mình đồng ý, nước mắt lưng tròng cũng phải kết thúc cuộc đánh cược.

Lồng ngực của hắn phập phồng dữ dội mấy lần, cuối cùng đích thân bay lên giữa không trung, tháo ngọn cờ thêu hình chó rơi xuống nước xuống.

Tất cả mọi người của quân đoàn thứ ba và thứ tư nắm chặt nắm tay, nghiến răng răng rắc.

Sự không cam lòng và phẫn nộ dữ dội tràn ngập đỉnh đầu.

Nhưng Khương Thành không thèm để ý.

Hắn cũng không sợ đắc tội với ai.

Nháy mắt với Mông Thuần, Mông Thuần ngầm hiểu, bay lên giữa không trung lấy lá cờ Thiên Lang đó xuống.

Trong nháy mắt, quân đoàn thứ tám hoan hô cuồng nhiệt.

“Ha ha, chúng ta đã trở thành quân đoàn tinh nhuệ nhất của Thiên Lạc Quân rồi!”

“Thiên Lang quân đoàn, tự hào quá!”

“Các quân đoàn khác còn không mau hành lễ?”

Các quân đoàn khác đang có tâm trạng tồi tệ, nhưng cựu ‘đại đội bảo vệ’ này xem như là đã hoàn toàn thay da đổi thịt vô cùng tự tin.

Sau khi cuộc đánh cược này kết thúc, Hạng Lê và Mạnh Lâm mang theo hai quân đoàn rời khỏi nơi đóng quân, trở về Hoá Tiên phủ.

Trọc ma ở tiền tuyến đã bị Khương Thành giết gần hết.

Trong vòng ít nhất hàng tỷ năm, xung quanh sẽ thái bình.

Sau khi trở lại Hoá Tiên phủ, bọn họ mới phát hiện ra rằng, thì ra Tà Tiên xung quanh cũng đã bị Khương Thành xóa sạch toàn bộ.

Thậm chí còn có hai Tà Tiên Đạo Thánh bị Khương Thành giết chết.

Mà từ lâu Hoàn Thường cũng đã khuất phục trước Khương chủ soái.

Đột nhiên sự không cam tâm trong lòng Hạng Lê biến mất không còn dấu vết.

“Hắn mạnh hơn chúng ta rất nhiều, hắn xứng đáng với vị trí chủ soái!”

Mạnh Lâm ở bên cạnh im lặng không lên tiếng.

Ngày đó hắn bị Khương Thành tước vũ khí, giọng điệu vẫn không thuận theo.

Mà Tùng Nghiên Chí Tôn thì lắc đầu.

“Ngay từ đầu, chúng ta đã mắc lỗi rồi…”

Hiện tại hắn chỉ hy vọng sau này có thể hoà thuận với Khương Thành.

Có được một chủ soái mạnh mẽ như vậy, vốn là một chuyện vô cùng tốt.

Bên kia, ba quân đoàn thứ năm, sáu và bảy cũng bị Khương Thành hạ lệnh đuổi trở về.

Một đám đào binh, mang theo cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi mọi người ở tiền tuyến đã rời khỏi, hắn lại suất lĩnh quân đoàn thứ tám tiến vào khu vực trọc khí dày đặc một lần nữa.

Chuyện đánh trận như thế này, vốn dĩ hắn chê mệt.

Nhưng toàn thân trọc ma đều là bảo vật, xem xuất chinh như một cuộc truy tìm bảo vật, hắn vẫn rất có động lực.

Vào lúc hắn đang tiếp tục chinh chiến, chiến tích của Thiên Lạc Quân cũng đã được truyền lại Tử Tiêu Điện.

Biết được việc Khương Thành thực sự đã giết chết trọc ma tứ giai, ba Thiên Đế thường trú suýt nữa sợ đến ngây người.

Trọc ma tứ giai khó đối phó đến mức nào, bọn họ đã từng trải qua.

Kết quả là Khương Thành ở đó, ngay cả một trận chiến đứng đắn cũng không nhìn thấy đã bị quét sạch.

“Sao hắn có thể mạnh như vậy?”

“Tiểu tử này thật sự là quá thần kỳ.”

Nguyên Đế vuốt râu cười nói: “Ta đã nói rồi, nếu các ngươi xem người này là người của bản thân, vậy sẽ là phúc của

Thiên Cung!”

Thái độ của Không Đế vẫn luôn không rõ ràng, lần này cũng không thể không gật đầu đồng ý.

“Quả thật là vậy, có sự tồn tại của hắn, Hoá Tiên phủ thật sự là phòng thủ kiên cố.”

“Thậm chí mấy chiến khu xung quanh cũng có thể được hưởng lợi từ hắn.”

Thử nghĩ xem, đợi đến khi Khương Thành dọn sạch trọc ma ở tiền tuyến của Thiên Lạc Quân, không phải là có thể bước vào chiến khu khác sao?

Là Thiên Đế, đương nhiên Không Đế hy vọng lãnh thổ của Thiên Cung sẽ rộng lớn hơn.

“Có vẻ như vị trí chủ soái Thiên Lạc Quân này, còn hơi không xứng với hắn.”

Nguyên Đế bật cười.

“Nếu thăng cấp nữa sẽ là thủ toạ Chiến Thiên Tư!”

Không Đế sờ cằm, suy nghĩ một lát: “Thật sự không được, trong tương lai thiết lập thêm một thủ tọa ở Chiến Thiên Tư là được rồi, dù sao vốn dĩ Chiến Đế cũng đang che chở hắn.”

Nghe bọn họ bàn tán sôi nổi, Tu Đế vô cùng khó chịu.

Thù giết con, sao có thể bỏ qua?

Nguyên Đế và Không Đế đã từng không phản đối hắn giết chết Khương Thành ở đại hội thông thần, nhưng hiện tại cả hai người đều đã ngã về phía Khương Thành.

Hắn cũng biết, nếu hiện giờ lại nói về việc Khương Thành không có Thiên Tâm, cũng không thể thuyết phục được hai Thiên Đế này.

“Các ngươi cũng đừng quên, bảy tiên tướng Lăng Hầu, tất cả đều chết không giải thích được!”

“Chuyện này, cũng sẽ không trôi qua như vậy!”

Chương 1550: Rìa Nguyên Tiên Giới

Nghe Tu Đế nhắc đến đám người Lăng Hầu, Nguyên Đế và Không Đế đều không cho là đúng.

Bảy người đó ở Thiên Lạc Quân có phẩm chất đạo đức gì, thật ra từ lâu trong lòng họn họ đã biết rõ.

Chẳng qua là chỗ dựa sau lưng bảy người này đặc biệt mà thôi.

Nguyên Đế chậm rãi nói: “Cái chết của đám người Lăng Hầu, hoàn toàn là gieo gió gặt bão.”

Vừa rồi bọn họ cũng xem hình ảnh mà chính Lăng Hầu đã tự mình ghi lại vào ngày hôm đó.

Là Thiên Đế, sao bọn họ không nhìn ra được suy nghĩ nhỏ nhặt muốn cướp công lao của bảy người đó.

“Khôn lắm dại nhiều, cái chết của bọn họ không thể trách Khương Thành.” Không Đế cũng đưa ra phán quyết.

Lần này, Tu Đế không nói gì nữa.

Chiến tích mới nhất của Khương Thành đã truyền đi khắp nơi ở Thiên Cung một cách nhanh chóng.

Không bất ngờ, nó lại gây ra một làn sóng náo động một lần nữa.

“Mới bao lâu, thế mà đã quét sạch ba bốn ngàn trọc ma, điên cuồng quá rồi đúng không?”

“Ta rất tò mò về cách hắn giết chết trọc ma tứ giai như thế nào, đó là chuyện mà các thần quân khác hoàn toàn không làm được.”

“Không hổ là Ẩn Hoàng mà!”

“Đúng vậy, ta cảm thấy hắn đã thoát khỏi cấp độ Thần Quân rồi.”

Trước đây có rất nhiều người cũng gọi là Khương Ẩn Hoàng, nhưng đó chỉ là nói đùa về việc Thiên Đế và Ẩn Hoàng ngang vai ngang vế.

Chưa từng xem đó là thật.

Mà hiện tại, cuối cùng bọn họ cũng nhận ra rằng, vị trí Ẩn Hoàng đó hơi xứng đáng với danh nghĩa.

“Trước kia chỉ có Thiên Đế mới có thể giết chết trọc ma tứ giai, hiện tại Khương Ẩn Hoàng cũng có thể làm được.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

Với sự truyền bá của những cuộc thảo luận này, Thành ca ở Thiên Cung cũng nổi tiếng một thời gian.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền đã ‘ngang hàng’ với hắn trước đây, hiện tại cũng không có ai đi nhắc tới.

Trong tiếng khen ngợi che trời rợp đất này, không có ai để ý đến hình chiếu của Tu Đế đã tiến vào trong một bí cảnh đặc biệt.

Bên trong bí cảnh không có đất liền, thậm chí không có bầu trời.

Chỉ có biển máu mênh mông vô tận.

Hình chiếu của Tu Đế đứng sừng sững trong biển máu.

Một lúc sau, biển máu dao động, một nam tử trẻ tuổi phong thần tuấn lãng đang mặc một bộ cẩm bào chậm rãi thành hình ở đối diện hắn.

Khí chất phong độ nhẹ nhàng của hắn, giống như một công tử tốt đẹp sống trong thời đại hỗn loạn đen tối, hoàn toàn khác với biển máu muốn cắn người phía dưới.

“Tu Đế, ngươi đến đây làm gì?”

“Huyết Đế, ngươi cũng không cần phải biết rồi còn hỏi như vậy, Lăng Hầu bị giết, lẽ nào ngươi không định báo thù sao?”

Tu Đế nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ tuổi trước mặt.

Người này là một trong mười Thiên Đế ngang hàng với hắn, sức mạnh sâu không lường được.

Lăng Hầu là cháu trai của Huyết Đế, trong mắt Tu Đế, bản thân và hắn có cùng chung kẻ thù.

“Lăng Hầu gieo gió gặt bão, có thù gì để báo?” Dường như Huyết Đế không quan đến lời xúi giục của hắn.

“Ta không tin ngươi thật sự có thể nhịn được!”

Tu Đế nhanh chóng nói: “Rõ ràng là Khương Thành cố ý, hiện tại người này có thể giết chết Lăng Hầu, tương lai chưa chắc

sẽ không đứng đối diện với ngươi, không nhân cơ hội hiện tại hắn còn chưa trưởng thành mà tiêu diệt hắn thì sẽ muộn…”

Huyết Đế ngắt lời hắn.

“Ngươi không cần phải xúi giục ta, ta biết Ngọc Lưu bị Khương Thành giết chết, ngươi nóng lòng muốn giết chết hắn.”

“Muốn giết Khương Thành, ngươi có thể tự đi.”

Nói xong, hắn lại định quay về biển máu đó một lần nữa.

“Ta không có cơ hội.”

Tu Đế trầm giọng nói: “Chiến Đế âm thầm che chở cho hắn, Nguyên Đế một mực nhìn chằm chằm vào ta, hiện giờ Không Đế cũng đang để ý đến động thái của ta, bọn họ sẽ không cho ta cơ hội ra tay!”

“Nhưng ta có thể tạo cơ hội cho ngươi!”

“Ta có thể giúp ngươi thu hút sự chú ý của Nguyên Đế và Không Đế, giúp ngươi thu hút Chiến Đế!”

“Hiện tại Khương Thành vẫn đang ở tiền tuyến của Hoá Tiên phủ, trọc khí ở đó dày đặc, sức mạnh của Thiên Đạo rất yếu, cho dù ngươi có giết hắn, cũng sẽ không có người biết là ngươi làm.”

“Đến lúc đó cùng lắm thì nói hắn bị trọc ma giết…”

Huyết Đế đã biến mất một nửa cơ thể, rốt cuộc lại ngừng lại.

Không phải hắn không muốn báo thù, chỉ là trước đây hắn không có bất kỳ cơ hội nào mà thôi.

Đương nhiên Khương Thành không biết bản thân đã chính thức bị Thiên Đế nhắm trúng.

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn vẫn luôn bận rộn đuổi giết trọc ma.

Không sai, đã là đuổi giết rồi.

Sau khi hiệp ước đánh cược đó chấm dứt, hắn mang theo quân đoàn thứ tám một mạch tiến về phía trước, trải qua hơn mười trận lớn nhỏ, gần như hắn đã quét sạch chiến khu tiền tuyến của Thiên Lạc Quân.

Mà thu hoạch của hắn cũng rất khả quan.

Sau mười mấy trận chiến này, hắn lại đụng phải ba trọc ma tứ giai.

Hàng trăm trọc ma tam giai.

Điều này đã mang lại cho hắn một lượng lớn vật liệu quý hiếm bát giai và cửu giai.

Về phần trọc ma nhất giai, đã hơn chục ngàn.

Hắn suy nghĩ cho dù chỉ đổi toàn bộ trọc ma nhất giai và nhị giai thành điểm tiên nguyên trong tương lai, nó cũng là một con số thiên văn.

Mà chiến lợi phẩm quân đoàn thứ tám ăn chùa được cũng liên tục tăng lên.

Tiếng cười nói vui vẻ trên đường đi khiến nó giống như một chuyến du xuân vậy.

Không còn cách nào khác, đi theo Thành ca, cho dù nơi này có nguy hiểm đến đâu cũng thành thoải mái dễ chịu.

Không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, sau khi bọn họ xuyên qua một vùng trọc khí dày đặc, đột nhiên trước mắt bọn họ chỉ còn lại sự đan xen của ánh sáng và bóng tối.

Nhưng nhìn thấy loạn lưu hỗn độn vô tận ở nơi đó đang va chạm dữ dội, mà thứ đang va chạm với chúng là lực Thiên Đạo thần bí.

Ánh sáng sau khi hai bên va chạm rực rỡ mà lại sâu xa.

Nhưng sau khi ánh sáng đó qua đi, đại địa mới lan ra xung quanh từng chút.

“Chúng ta đã đi đến rìa của Nguyên Tiên Giới rồi sao?”

Xung quanh không có tiếng nổ vang, nhưng mà cảnh tượng Thiên Đạo và loạn lưu hỗn độn đan xen nhau, cũng đủ để làm chấn động tâm hồn của mỗi người có mặt ở đây.

“Hẳn là đúng nhỉ?”

Mông Thuần si ngốc nhìn rìa sáng không ngừng như vạch trắng đó, chỉ cảm thấy phía trước quá trình này, bản thân nhỏ yếu hơn bao giờ hết.

“Ngoại trừ Thiên Đế, chúng ta hẳn là những người duy nhất nhìn thấy cảnh tượng này đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Phải khoe khoang về nó trong suốt cuộc đời.”

Khương Thành yên lặng quan sát một lúc, thế mà nội tâm lại dâng lên một luồng kích thích.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, vượt qua ánh sáng đó, phía trước sẽ là gì nhỉ?

Chỉ còn lại loạn lưu hỗn độn sao?

“Được rồi được rồi, đã quét xong vùng này, trước tiên chúng ta sẽ trở về Hoá Tiên phủ để tiêu hóa chiến lợi phẩm.”

Hắn xua tay.

Lúc này mọi người mới thu hồi tâm trí.

Nghĩ đến việc sau khi trở về, xử lý hết thi thể của lũ trọc ma đó, trang bị của bản thân lại có thể thăng lên một cấp, tâm trạng của mọi người đều vô cùng phấn khích và vui mừng.

“Ha ha, quân đoàn thứ tám của chúng ta sẽ sớm trở thành quân đoàn tinh nhuệ thật sự.”

Khương Thành biết lời này cũng không sai.

Tinh thần của quân đoàn này đã thay đổi, hiện tại trang bị đã có, tài nguyên tu luyện cũng có.

Trong tương lai, chỉ cần tích lũy được một ít kinh nghiệm chiến đấu, sẽ sớm trở thành sư đoàn hổ lang thật sự.

Nhưng mà, hình như điều này không có ý nghĩa.

Hắn nhún vai, những gì bản thân muốn chỉ là một đội cổ vũ.

Ngay khi hắn lắc đầu bật cười, đột nhiên tất cả mọi người của quân đoàn thứ tám trước mặt hắn biến mất tập thể, một người cũng không thấy đâu.

Khương Thành nheo mắt.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào xuất hiện phía trước hắn.

“Ta là Huyết Đế, tổ phụ của Lăng Hầu.”

Trên mặt hắn không hề có chút hận ý kịch liệt nào, ngược lại ôn hoà nhã nhặn, nhưng trong tay lại chậm rãi kéo dài ra một chuôi Loan Câu đỏ tươi, phản chiếu màu sắc của sự khát máu.

“Hẳn là ngươi biết mục đích đến của ta.”

Từ trước đến nay Thành ca nói chuyện không khiêm nhường, lần này lại trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Những người vừa rồi, điều bị ngươi giết cả rồi sao?”

Chương 1551: Chiến đấu với Thiên Đế

“Không.”

Khóe miệng Huyết Đế hơi nhếch lên.

Nhìn từ bề ngoài, thật sự không nhìn ra hắn đến để trả thù.

“Bọn họ là một thành viên của Thiên Lạc Quân, cũng không thù không oán với ta, đương nhiên ta sẽ không làm hại bọn họ.”

“Ta chỉ đưa bọn họ trở về Hoá Tiên phủ mà thôi.”

Nghe được những lời này, Khương Thành thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù quân đoàn thứ tám chỉ là đội cổ vũ, trong mắt những người khác cũng chỉ là người nịnh hót nương tựa vào hắn, hoàn toàn không có giá trị gì cả.

Nhưng trên thực tế, hắn rất xem trọng bọn họ.

Nếu vừa rồi bọn họ bị giết, vậy thì hiện tại ngay cả hồi sinh hắn cũng không thể làm được.

Dù sao ngay cả lông cũng không tìm được.

“Có vẻ như ngươi vẫn còn là một người đúng mực.”

Hắn ném ánh mắt tán thưởng vào Huyết Đế.

Sau đó chậm rãi rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

“Vậy thì đến đây đi, đối với người đúng mực, ta sẽ cho một cái chết đàng hoàng.”

Huyết Đế không ra tay ngay lập tức.

Ngược lại xuất hiện vẻ mặt tò mò.

Tu Đế, Không Đế và Nguyên Đế đã qua lại với Khương Thành từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Khương Thành.

“Vốn dĩ ta còn tưởng rằng, ngươi sẽ giải thích về cái chết của Lăng Hầu.”

“Nếu ta giải thích, ngươi sẽ dừng lại sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy còn nói nhảm gì nữa?”

Khương Thành tế Kiền Hoàng Cổ ra, thúc giục kiếm đạo thập tam trọng, dưới sự gia trì của Pháp Tắc không gian phiên bản biến thái, đánh ra một cách hoành tráng.

Khi bộ này được sử dụng, Đạo Thánh bình thường chỉ có thể ngăn cản được chốc lát sau đó sẽ bị tiêu diệt.

Trong mắt Thành ca, hẳn là Thiên Đế cũng chỉ cao hơn Đạo Thánh một đại cảnh giới nhỉ?

Nếu như bản thân nỗ lực hết sức mình, hẳn là có sức để đánh một trận.

Nhưng sau khi thật sự giao đấu, hắn mới nhận ra rằng bản thân đã sai lầm đến vô lý.

Đối mặt với pháp cảnh hùng mạnh và kiếm đạo thần chặn giết thần, Huyết Đế chỉ cần thúc giục Loan Câu xẹt qua chính diện.

Bỗng nhiên Khương Thành có ảo giác rằng bản thân đang chiến đấu với toàn bộ Nguyên Tiên Giới.

Trước mặt hắn không còn là một mình Huyết Đế nữa, mà là đại dương tiên lực vô tận.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, pháp cảnh sụp đổ.

Thế giới kiếm đạo dưới một câu đó, còn chưa kịp nở rộ thì đã vụt tắt.

Ong!

Hồn hải của Khương Thành vang lên từng tiếng ong ong.

Sự cắn trả dữ dội sau khi pháp cảnh sụp đổ làm cho tiên thể của hắn suýt nữa nứt ra ngay tại chỗ, cảm giác khó chịu mãnh liệt không ngừng vọt tới.

Thế mà Huyết Đế ở phía đối diện vẫn bình an vô sự.

“Quả thật ngươi còn đáng kinh ngạc hơn trong lời đồn.”

“Trong Thần Quân, không ai có thể ngăn cản ngươi.”

Loan Câu màu máu chậm rãi cắt xuống, chúa tể của Thiên Cung cũng không khỏi sợ hãi.

“Nhưng thật đáng tiếc, ngươi không vượt qua một bước đó.”

Khương Thành cũng không biết bước đó là bước gì.

Từ khi hắn xuất đạo cho đến nay cũng chưa từng bái sư, hơn nữa cho dù có người chỉ điểm, cũng không thể chạm tới cấp độ Thiên Đế đó.

“Thiên Đạo đang giúp ngươi?”

Huyết Đế mỉm cười lắc đầu.

“Trên Đạo Thánh, là Đạo Thần.”

Nội tâm Thành ca lập tức dâng lên ham muốn chửi bới mãnh liệt.

Nguyên Tiên Giới thật sự có tồn tại cái gọi là Thần?

Có lẽ chỉ là xưng hô thôi đúng không?

“Đạo Thánh trở thành sức mạnh của bản thân. Đạo Thần trở thành Đạo của bản thân.”

Khuôn mặt Huyết Đế nghiêm túc.

“Đạo của ta, là Thiên Đạo.”

Cuối cùng Khương Thành cũng hiểu được ý của hắn.

Cái gọi là Đạo Thần, đã là tự thành một đạo.

Trước khi giao thủ với hắn, nơi này cũng đã trở thành thế giới mà hắn thống trị.

Còn đánh gì nữa?

“Nói cách khác, trừ phi ta cũng tự thành một đạo, nếu không hoàn toàn không đả thương được ngươi?”

Không phải là thế giới kiếm đạo và Pháp Tắc không gian vô dụng.

Mà là không vượt qua rào cản đó, hoàn toàn không có cơ hội giao chiến với đối phương tiến hành tiên thuật võ kỹ và phương diện thần thông.

Huyết Đế nhếch khóe miệng.

“Nếu ngươi trở thành Thần một hệ căn nguyên, vậy thì cho dù vô đạo, cũng có thể giao chiến với ta.”

Ngược lại Khương Thành có được sự công nhận của hai hệ căn nguyên là hệ băng và hệ đan.

Nhưng vì giới hạn cảnh giới, còn lâu hắn mới có thể trở thành Thần Băng và Thần Đan.

Nhưng có hệ thống là ác chủ bài, hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Đang định lên một bước nữa, bị giết một cách dứt khoát, một sự thôi thúc không thể giải thích được xuất hiện trong lòng.

Bỗng nhiên hắn rất muốn thử một lần, kiếm đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng của bản thân có thể phá vỡ sự chênh lệch ở cấp độ này hay không.

Thế là ngay sau đó, hắn lại nâng kiếm lên một lần nữa.

“Chấp mê bất ngộ.”

Huyết Đế cũng nâng Loan Câu lên một lần nữa.

Đại dương tiên lực cuồn cuộn như một thế giới lại bao phủ qua một lần nữa.

Nhưng mà lần này, cảnh tượng Khương Thành tan tác trong tưởng tượng của Huyết Đế lại không xảy ra.

Trời đất lúc sáng lúc tối, như Thiên Đạo ở phía xa và sự va chạm của ánh sáng và bóng tối của loạn lưu hỗn độn đang cạnh tranh với nhau.

Trên đại dương tiên lực, nhật nguyệt tinh đang chiếu sáng lẫn nhau.

Đột nhiên con ngươi vốn lạnh nhạt của Huyết Đế mở rộng, xuất hiện vẻ không thể tưởng tượng nổi một cách mãnh liệt.

“Kiếm đạo hoàn mỹ?”

Ngay cả hắn cũng không nghe thấy giọng nói của bản thân.

Vì lúc này, đại dương tiên lực đã trở thành đại dương kiếm đạo.

Mọi thứ đều bị kiếm đạo đáng sợ tồn tại cùng lúc với sự tráng lệ và tĩnh mịch bị nuốt chửng một cách nhanh chóng.

Là Thiên Đế, hắn còn có vô số đòn sát thủ át chủ bài.

Đến nay hắn vẫn chưa sử dụng bất kỳ tiên thuật võ kỹ và thần thông bí pháp nào.

Nhưng hắn còn chưa kịp sử dụng thì cả người đã bị kiếm đạo đáng sợ đó nuốt chửng.

Giống như bị một con cự thú đến từ thời cổ xưa xé rách cắn nát một cách điên cuồng!

Máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ cơ thể của hắn.

Nếu như có người ngoài ở hiện trường, chỉ sợ cho dù nhìn thấy cảnh tượng này cũng không dám tin là thật.

Thế mà Thiên Đế lại bị thương?

Đối với Huyết Đế, đây thật sự là một trải nghiệm đã lâu không có.

Mặc dù bị thương, nhưng hắn cũng không bị giết chết một cách dứt khoát giống như đám người Thích Vương và Dực Vương lúc trước.

Giữa trung tâm hủy diệt tràn ngập tử khí, hắn vẫn đứng vững vàng.

Nhưng tâm trạng không bình tĩnh chút nào.

Trước khi khai chiến, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng bản thân có thể giết chết Khương Thành chỉ bằng một cái phất tay.

Dù sao ở dưới Thiên Đế, tất cả đều là con sâu cái kiến.

Mặc dù nơi này cách rất xa trung tâm Nguyên Tiên Giới, lực Thiên Đạo vô cùng yếu ớt, không thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh của hắn.

Nhưng dù sao đối phương cũng chỉ là một người không thành đạo.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, trận chiến này sẽ đánh đến bước này.

Nếu như Khương Thành cũng ở cảnh giới Đạo Thần, vậy sẽ như thế nào?

Đột nhiên một phù ấn toàn thân đỏ thẫm nổi lên trong lòng bàn tay hắn.

Đây là Thiên Đạo Chí Bảo - Huyết Hải Ấn mà hắn có được.

Sau khi Thiên Đạo Chí Bảo xuất hiện, tử khí xung quanh bên ngoài cơ thể hắn và sức mạnh sát hại hủy diệt vô tận bị làm cho mất tác dụng.

Hiệu quả của Huyết Hải Ấn là khống chế huyết mạch.

Khương Thành ở phía đối diện vẫn đang thi triển kiếm đạo hoàn mỹ.

Vào một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên hắn nhận thấy sức lực toàn thân biến mất trong nháy mắt.

Rõ ràng tiên lực vẫn còn, Thiên Hoang Bất Diệt Thể cũng không bị tổn hại, nhưng lại giống như ngay cả cầm kiếm cũng khó có thể làm được.

Xuyên qua sự phong tỏa của kiếm đạo hoàn mỹ, Huyết Hải Ấn vô căn cứ phong ấn tất cả huyết mạch của hắn.

Cho dù là loài người, hay là Cửu Văn Thương Long, hay là huyết mạch khác thu được từ hệ thống.

Máu là nguồn sức mạnh, ngoại trừ một vài tộc quần đặc biệt, các tiên nhân khác gặp phải tình huống này cũng thảm khốc.

Nhưng, thế tấn công của Khương Thành lại không bị ảnh hưởng quá lớn.

Bởi vì thi triển kiếm đạo hoàn mỹ, chỉ cần thần hồn và tiên lực chống đỡ là được.

Vốn dĩ một kiếm này rất khó có thể khống chế, cuối cùng cắt qua phạm vi bao phủ của Huyết Hải Ấn, nặng nề đánh vào Nguyên Tiên Giới phía dưới.

Chương 1552: Phong ấn huyết mạch

Một kiếm gào thét lao xuống, mặc dù không thể phá vỡ Thiên Đạo Chí Bảo, nhưng vẫn gây ra chấn động mạnh mẽ đối với phạm vi bảo vệ của Huyết Hải Ấn.

Huyết Đế ở trong đó, cũng bị chấn động một lần nữa.

Hắn không thể không thừa nhận rằng, may mà cảnh giới của Khương Thành vẫn còn chưa đủ, tiên lực thần hồn chống đỡ cho kiếm đạo hoàn mỹ còn chưa đủ nhiều.

Nếu không kết quả thật đúng là khó nói.

Là Thiên Đế, Đạo Thần của hắn khác với các Đạo Thần khác.

Suy cho cùng hắn cũng có Thiên Đạo bảo vệ.

Nhưng ở trước mặt kiếm đạo hoàn mỹ, chúng sinh bình đẳng.

Một kiếm đó của Khương Thành, cuối cùng đánh xuống phía dưới.

Đó là lãnh thổ mới mà Thiên Đạo mở rộng ra cách đây không lâu, vẫn còn tràn ngập loạn lưu hỗn độn và trọc khí.

Sau khi một kiếm này chém xuống, Nguyên Tiên Giới ở phía dưới đã thật sự bị đánh thủng một lỗ sâu không thấy đáy.

Khoảng trống cũng không tính là quá lớn, chỉ có mấy chục ngàn dặm.

Nhưng mà từ phía trên nhìn xuống, thế mà lại có thể nhìn thấy loạn lưu hỗn độn ở đầu bên kia.

Huyết Đế suýt nữa kêu lên sợ hãi.

Thế mà Nguyên Tiên Giới vô cùng kiên cố lại bị một kiếm này đánh thủng?

Sao điều này có thể xảy ra?

Phải biết rằng, có Thiên Đạo và 3000 căn nguyên mạnh mẽ trấn thủ, địa hình của Nguyên Tiên Giới rất khó bị phá huỷ.

Thiên Đế có thể gây ta sát thương lớn hơn, nhưng cũng sẽ được bản thân Thiên Đạo sửa chữa một cách nhanh chóng.

Nhưng lần này thì khó nói.

Sự huỷ diệt của kiếm đạo hoàn mỹ, rất khó để đảo ngược.

Hơn nữa nơi này thuộc về rìa Nguyên Tiên Giới, vốn dĩ sức mạnh của Thiên Đạo không mạnh.

Một kiếm này của Khương Thành chẳng khác nào để lại một vết thương dài đằng đẵng cho Nguyên Tiên Giới.

Sau khi một kiếm này chấm dứt, huyết mạch bị phong ấn của hắn vốn đã suy yếu, ngất đi một cách dứt khoát.

Giống như tình cảnh sau khi giết chết đám người Thích Vương và Lư Vương vào năm đó.

Thế giới kiếm đạo hoàn mỹ trải qua một thời gian dài không tan, lấy hắn làm trung tâm, tạo thành một khu vực đáng sợ không thể đến gần.

Huyết Đế rất muốn nhân cơ hội này triệt để giết chết hắn.

Nếu như nói trước đó, hắn chỉ có tâm thế báo thù cho Lăng Hầu, không quá xem trọng Khương Thành. Vậy thì hiện tại hắn cũng giống như đám người Thích Vương, không dám giữ lại Khương Thành nữa.

Thậm chí cảnh giới thật sự của người này còn chưa đến Đạo Thánh.

Bởi vì hắn không có sức mạnh thuộc về bản thân.

Nhưng hắn lại làm tổn thương một Thiên Đế có được đạo của bản thân.

Điều này đáng kinh ngạc như thế nào?

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức nhận ra rằng bản thân không thể làm được chuyện này.

Khương Thành ở trung tâm kiếm đạo hoàn mỹ, giống như được nó bảo vệ, hoàn toàn ngăn cách với sự xâm nhập từ bên ngoài.

Là Thiên Đế, cho dù là tiên thuật thần thông hay là bí pháp, thế mà Huyết Đế không thể phá vỡ sự ngăn cách của tầng kiếm đạo đó.

Huyết Hải Ấn là thứ duy nhất có thể xuyên qua sự phong tỏa của kiếm đạo, đã được sử dụng từ lâu.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Thành chìm xuống từng chút.

Chìm xuống từ chỗ trống vừa bị đánh thủng.

Chìm ở đầu kia của vô tận.

Ở bên kia, loạn lưu hỗn độn vẫn đang tàn sát bừa bãi, giống như vực thẳm nuốt chửng mọi thứ.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên thế giới kiếm đạo xung quanh Khương Thành tối sầm lại.

Giống như là đột nhiên sụp đổ.

Khương Thành ở trung tâm vẫn chưa tỉnh lại.

Vì thế, hắn cũng theo đó biến mất ở trong điểm đen đang sụp đổ.

Cuối cùng ánh mắt của Huyết Đế cũng trở nên kiên định.

Trước khi điểm đen đó sắp xóa sạch, hắn cũng xông vào.

Một lúc sau, nơi này xuất hiện mấy bóng dáng.

Là Tu Đế, Nguyên Đế và Không Đế.

Nhìn khoảng trống bị đánh thủng, mấy người không hẹn mà cùng sợ hãi.

“Chúng ta đến trễ một bước.”

“Không kịp vãn hồi.”

Nguyên Đế và Không Đế thở dài, trong thời gian này cả hai người vẫn luôn đề phòng Tu Đế làm xằng bậy.

Lại không phòng ngừa Huyết Đế.

Theo bọn họ thấy, hẳn là Khương Thành đã chết.

“Thật sự là quá đáng tiếc.”

Nguyên Đế không ngừng lắc đầu.

“Một người hiếm hoi như vậy, cần gì, cần gì chứ…”

Tu Đế ngược lại vô cùng vui vẻ.

“Huyết Đế đã nghiên cứu thần thông mới sao, thế mà lại mạnh mẽ đến như vậy?”

Hắn không biết rằng khoảng trống đó là do kiếm đạo hoàn mỹ tạo thành.

Càng không ngờ rằng đó là do Khương Thành làm ra.

“Dưới đòn tấn công này, chắc chắn tiểu tử đó không còn cơ hội tái sinh nào nữa.”

“Huyết Đế đâu?”

Bọn họ đã tìm kiếm khắp nơi ở Nguyên Tiên Giới, thế mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của Huyết Đế.

Không chỉ như thế, bọn họ cũng không còn cảm nhận được hơi thở của Huyết Hải Ấn.

“Chẳng lẽ hắn và Khương Thành đồng quy vu tận?

Không Đế kêu lên sợ hãi.

“Làm sao có thể!”

Tu Đế bĩu môi: “Các ngươi cũng xem trọng tên tiểu tử đó quá rồi, hắn có xứng không?”

“Có thể là… có bên thứ ba đã nhúng tay vào?”

Bọn họ không thể đoán được lý do tại sao.

Mà trận chiến giữa Khương Thành và Huyết Đế cũng gây nên ảnh hưởng sâu sắc đến Thiên Cung.

Trong những ngày sau đó, hàng loạt tin tức có thể gây chấn động truyền đi, khiến cho vô số tiên nhân kêu lên sợ hãi.

Chủ soái Thiên Lạc Quân, Ẩn Hoàng Khương Thành, không cẩn thận bị giết khi đang tiêu diệt trọc ma ở tiền tuyến.

Từ đó ngã xuống!

Vô số tiên nhân của Hoá Tiên phủ thương tiếc cho hắn, bởi vì hắn đã đặt nền hòa bình cho Hoá Tiên phủ hàng chục tỷ năm trong tương lai.

Mấy Đế đan sư cao giai của Thiên Đan Tư ngất xỉu ngay tại chỗ.

Thu Vũ Tuyền ở xa đang tu hành bên Lẫm Đế, ước chừng đã ngồi héo hon trong ba ngày, lần đầu tiên quên mất việc tu luyện.

Bên Tử Tiêu Điện còn tổ chức cho Khương Thành một nghi thức tưởng niệm long trọng.

Không lâu sau, Thiên Cung đã chuẩn bị chiến tranh hoàn tất, chính thức tuyên chiến với Tà Tiên Giới.

Hai mươi nhánh Thiên Quân bao gồm cả Thiên Lạc Quân cũng đã được triệu tập, Lẫm Đế, Hồn Đế, Tâm Đế và một số đại năng cùng hiện thân, sôi nổi chưa từng có.

Mà cũng vào ngày xuất chinh, Chiến Đế có sức mạnh mạnh nhất Thiên Cung tuyên bố bế quan…

Mọi thứ xảy ra ở Nguyên Tiên Giới, Khương Thành đã không thể nào biết được.

Vào lúc hắn tỉnh dậy một lần nữa, hắn phát hiện bản thân đang lơ lửng trên không trung.

Phía dưới là mây trắng dài dằng dặc.

Chỉ tiếc hắn không thể nhìn thấy xa lắm.

Một kiếm kiếm đạo hoàn mỹ, đã rút sạch tiên lực và lực thần hồn trong cơ thể hắn.

Hiện tại có thể tỉnh lại, chỉ vì thần hồn đã tự động hồi phục xíu xiu.

Mà điều khiến cho hắn bất lực nhất là huyết mạch vẫn còn bị phong ấn.

Điều này làm cho hắn mất đi sức mạnh thể chất mà một tiên nhân nên có.

Hiện tại hắn cảm giác sức lực của bản thân không lớn hơn một người bình thường bao nhiêu.

“Muốn phong bế huyết mạch của ca, cũng không dễ dàng như vậy.”

Hắn lặng lẽ nhấp mở hệ thống thương thành, sau đó nhấp mở phân loại huyết mạch lâu ngày không gặp.

Trước kia hắn chỉ đặt mua huyết mạch của Cửu Văn Thương Long và Nguyệt Tộc, những huyết mạch khác đều không mua.

Nếu lần này đã bị phong ấn, vậy cùng lắm thì mua lại huyết mạch mới, kích hoạt là được rồi.

Tùy tiện tìm kiếm, hắn đặt một bộ huyết mạch Cửu Trảo Kim Long, ào ào ào kích hoạt một trận.

Sau đó toàn thân hắn lập tức lại tràn ngập sức mạnh nổ tung.

Nếu mà Ngao Dương ở đây, có lẽ sẽ khóc ngay tại chỗ.

Ca, ta thở phì phò nhiều năm như vậy cũng chỉ là huyết mạch Bát Trảo Kim Long, ngươi lên mấy phút đã Cửu Trảo, làm rồng sao có thể chịu nổi chứ?

Khương Thành lại có được sức mạnh cường hãn một lần nữa, vô cùng hăng hái.

Sau đó định sẽ hấp thu một chút tiên lực xung quanh để bổ sung.

Kết quả làm cho hắn ngạc nhiên.

Nơi mới này hoàn toàn không tồn tại tiên lực.

Hắn quan sát từ trên xuống dưới một phen, càng mở mang tầm mắt.

Những đám mây trắng ở đây trôi nổi dưới chân, thế mà sông núi lại ở trên đỉnh đầu.

Chương 1553: Phải bị giết một lần

Khương Thành cũng chỉ ngạc nhiên một lúc, sau đó nhanh chóng chấp nhận tình hình hiện tại.

Hắn đã từng đến nhiều nơi hơn.

Không phải năm đó Huyền Giới cũng không có tiên lực sao?

Về phần không gian lộn xộn, đây chỉ là một cảnh tượng nhỏ mà thôi.

Không phải là nơi không có Thiên Đạo ràng buộc sao?

Đạo Tuyệt Chi Địa trước kia, cảnh tượng muôn hình muôn vẻ gì là không có?

Nhưng ngay sau đó, hắn lại phát hiện ra một vấn đề mới.

Nơi này không liên kết với căn nguyên.

Thứ duy nhất hiện tại hắn có thể dùng, chỉ có chút lực quy tắc của Huyền Văn.

Dù sao thì đó cũng là thứ hoàn toàn thuộc về hắn, không cần dựa vào ngoại giới.

“Không dùng được căn nguyên, sức mạnh của ca có chút trượt dốc nhỉ.”

Không có căn nguyên chống đỡ, Pháp Tắc không gian của hắn cũng biến trở về phiên bản phá sản.

Nhưng mà điều này cũng không thể đả kích được đến Khương chưởng môn từ trước đến nay vẫn luôn lạc quan.

Dù sao chỉ là ở chỗ này không thích ứng, đổi chỗ khác lại có thể đầy máu sống lại, cũng không phải là sức mạnh bị phế bỏ vĩnh viễn.

Đang lơ lửng trên mây trắng, hắn ngồi xuống, lấy đan dược ra đút vào miệng.

“Dù sao trước tiên cũng phải bổ sung đầy đủ tiên lực và thần hồn.”

Nhưng mà sự thay đổi kỳ lạ lại xảy ra một lần nữa.

Đế đan bát giai đang chứa tiên lực, vào khoảnh khắc nó được lấy ra, ánh sáng rực rỡ tan biến ngay tại chỗ, trở nên xám xịt.

Dược lực bên trong hoàn toàn biến mất.

Thành ca suýt nữa đã ăn một miếng tro.

“Mẹ kiếp? Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Mặc dù một viên đan dược không là gì đối với hắn.

Nhưng mà từ trước đến nay Khương Thành luôn tiết kiệm chăm lo nhà cửa vẫn rất đau lòng.

“Ngay cả tiên đan cũng không cho phép tồn tại ở thế giới này sao?”

Nếu như vậy, hắn chỉ có thể dựa vào tu luyện.

Nhưng mà lại không có sự tồn tại của tiên lực ở xung quanh, muốn tu luyện cũng không tu luyện được.

Vốn dĩ hắn đã bị kiếm đạo hoàn mỹ rút sạch tiên lực, hiện tại giống như xe không dầu.

“Chết tiệt, há chẳng phải có nghĩa là chỉ cần ca ở thế giới này, cũng chỉ có thể duy trì trạng thái gà yếu này sao?”

Hắn không thể chịu đựng được nữa.

Nhưng mà hắn nhanh chóng nhận được sự an ủi.

Đan dược bổ sung tiên lực không dùng được ở nơi này, nhưng đan dược bổ sung lực thần hồn lại không bị hạn chế.

“Cũng tốt, bổ sung đầy đủ lực thần hồn, tốt xấu gì cũng có thể khôi phục chút thể diện.”

Hắn là cảnh giới thánh hồn.

Thần hồn ở cấp độ này, cho dù là một người vô dụng đang nằm, cũng có thể giết thiên giết địa.

Đút Đế đan thần hồn bát giai vào miệng một cách qua loa, hồn hải khô cạn của hắn nhanh chóng được tràn đầy một lần nữa.

Cảm giác choáng váng cuối cùng đi theo đó.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng thần hồn của hắn khôi phục trở lại trạng thái đỉnh cao.

Thần niệm tan rã, mặc dù không bị giới hạn bởi thế giới này một cách bất ngờ, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy tình hình hơn chục triệu dặm ở xung quanh.

Trong phạm vi nhận thức của hắn, đã có thành quách và thôn xóm.

Thậm chí có thể nhìn thấy một số người dân địa phương.

Nơi này không có Thiên Đạo, rất nhiều trật tự đúng là lộn xộn.

Chẳng hạn như lửa có thể tưới nước, nước như sắt vàng, ví dụ như có rất nhiều người, tất cả đều đang bay ở trên cùng, muốn hạ xuống thế mà còn phải tốn chút sức lực.

Hết thảy đều ở trong mắt, cuối cùng hắn cũng không phải hai mắt đen sầm.

Sau đó, hắn lấy hành cung bay sang trọng của bản thân ra một cách rất tự nhiên.

Có thể nằm, không cần phải tốn sức lực thở hổn hển.

Kết quả là hành cung này vừa đi ra, thế mà hàng ngàn Tiên Nguyên Tinh làm động lực cũng theo đó mất đi vẻ rực rỡ.

“Cái này… thật sự là quá tàn nhẫn mà!”

Thành ca lại giật khóe miệng một cách đau đớn, thu hành cung bay của bản thân trở về.

Mặc dù thần hồn có thể kéo theo bay, nhưng vì tiết kiệm chút đan dược, cuối cùng hắn vẫn thúc giục thân thể không dầu của bản thân chậm rãi bay về phía trước.

Sau khi trôi nổi một ngày, ca lại cảm thấy tình hình hơi không đúng.

Thế mà sức mạnh trong cơ thể hắn lại mất đi một cách nhanh chóng.

Với tiên thể và xương cốt huyết mạch của Khương Thành, cho dù bay chục ngàn năm cũng sẽ không cảm giác mệt mỏi.

Nhưng mà lúc này, hắn lại cảm nhận được sự mệt mỏi.

Bởi vì, huyết mạch Cửu Trảo Kim Long hắn có được cách đây không lâu, đang chậm rãi bị phong ấn.

Huyết Hải Ấn đang hình thành phong ấn trong cơ thể hắn.

Đó là sức mạnh đến từ Thiên Đạo.

Trừ phi hắn có thể chiến thắng Thiên Đạo, nếu không hiệu quả của phong ấn này sẽ không bao giờ mất đi.

Huyết mạch Cửu Trảo Kim Long lúc vừa mới kích hoạt vẫn còn có thể sử dụng được, nhưng theo thời gian trôi qua, cũng sẽ bị Huyết Hải Ấn phong ấn từng chút.

“Má, còn kèm theo cái này?”

“Cái này làm giống như trúng độc vậy nhỉ?”

Hồn lực vẫn tràn đầy, hắn thở hổn hển, chỉ có thể dừng lại.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh nguyên thủy nhất của bản thân đang trôi đi rất nhanh, không bao lâu sau lại sẽ trở về thể lực của một người bình thường.

Thành thật mà nói, áp lực của thế giới này là rất lớn.

Muốn chống lại áp lực này, cần phải có đầy đủ sức mạnh huyết mạch để chống đỡ.

Nếu đổi thành những người khác đột nhiên bị biến trở lại huyết mạch của người bình thường, chỉ sợ là đã bị đè bẹp thành thịt nát.

Nhưng Khương Thành còn có Thiên Hoang Bất Diệt Thể và Thủy Nguyên Long Cốt chống đỡ, tốt xấu gì cũng có thể nằm một cách yên ổn.

Nếu cố gắng thậm chí còn có thể ngồi dậy.

Nhưng nếu muốn hồi phục lại sức mạnh, chỉ có thể kích hoạt lại huyết mạch một lần nữa.

Lần này hắn không kích hoạt những huyết mạch cao cấp đó nữa.

Mà chỉ tùy tiện tìm một huyết mạch liệt ma chỉ cần một chút điểm tiên nguyên là có thể kích hoạt.

Sau khi huyết mạch được kích hoạt, cảm giác tràn đầy sức mạnh lại tràn ngập toàn thân một lần nữa.

Mặc dù khác một trời một vực với Cửu Trảo Kim Long, nhưng có thể dùng là được.

Nhưng mà lần này, chỉ sau mười giây, huyết mạch liệt ma đã bị hiệu quả của Huyết Hải Ấn phong ấn.

“Không phải nhanh như vậy chứ?”

“Chỉ cố lên một chút cũng không được sao?”

Có vẻ như huyết mạch cấp quá thấp, cũng quá dễ dàng bị phong ấn, hoàn toàn không trông cậy vào được.

Ca sờ cằm, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không ổn.

Hắn chỉ có thể gọi cho hệ thống lâu ngày không gặp.

“Lão huynh, tình huống hiện tại của ca, có giải pháp gì không?”

Hệ thống hoàn toàn không lên tiếng.

Bởi vì đây là câu hỏi không thuộc về hệ thống.

Sao Khương Thành có thể bỏ qua như vậy.

“Đừng giả chết, lẽ nào ngươi muốn nhìn chủ nhân của bản thân giống như bùn nhão, nằm cả đời sao?”

“Đối với chính ngươi cũng rất mất mặt đúng không?”

“Mau lên, cho ta một phương án!”

Hệ thống vẫn duy trì độ lạnh lùng.

Ngươi nằm thì nằm chứ, cũng không trở ngại nó chuyện gì.

Thành ca nghiến răng.

“Đồ vô dụng, bình thường khoác lác ba hoa thiên địa, lúc mấu chốt không trông cậy vào được.”

Pháp kích tướng này, cuối cùng cũng chọc giận hệ thống.

Cuối cùng nó cũng chỉ đường sáng cho Khương chưởng môn.

“Chỉ cần ngươi bị giết một lần nữa là được.”

Hả?

Đầu tiên là Khương Thành sửng sốt.

Ngay sau đó phản ứng lại.

Hiện tại huyết mạch của hắn đã bị phong ấn, hệ thống cũng không thể bắt tay vào làm.

Một khi hắn bị giết chết, hệ thống hack hồi sinh sẽ được kích hoạt, đến lúc đó hắn có thể khôi phục về trạng thái đầy máu.

Phong ấn của Huyết Hải Ấn trong cơ thể cũng sẽ tự động biến mất.

“Đề xuất này rất mang tính xây dựng.”

Dù sao bản thân cũng đã quen với cái chết, bị giết cũng chỉ là một hành động thông thường, thoải mái đơn giản.

Ở một đầu xa xôi khác, chỉ sợ Huyết Đế nằm mơ cũng không ngờ rằng, Huyết Hải Ấn còn có phương pháp phá giải như thế này.

Phàm là bị Huyết Hải Ấn nhắm trúng, hoặc là dựa vào Đạo mạnh mẽ để thoát ra, hoặc là cũng chỉ có thể bị phong ấn cả đời, cả đời cũng không thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích.

Hắn còn hoàn toàn cho rằng Khương Thành cũng sẽ suy bại đến như vậy.

Lúc này, hắn cũng tiến vào thế giới thần kỳ này.

Nhưng trạng thái của hắn tốt hơn nhiều so với Khương Thành.

Mặc dù hắn cũng không thể sử dụng tiên đan, nhưng tiên lực trong cơ thể vẫn ở trạng thái tràn đầy, huyết mạch cũng không bị trở ngại.

Chương 1554: Ngươi nên giúp đồng đội của ngươi

So với Khương Thành, tình hình của Huyết Đế tốt hơn nhiều.

Đứng sừng sững trên bầu trời cao, thần niệm đã đạt tới cấp độ đế hồn của hắn tùy tiện quét qua, cảnh tượng trăm triệu dặm xung quanh đều thu hết vào mắt hắn.

Chỉ cảm nhận một cách tuỳ tiện, hắn lập tức có vẻ mặt hiểu rõ.

Dường như đã biết đây là nơi nào.

Sau đó, hắn lao xuống biển mây bên dưới, đi thẳng đến một mục tiêu nhất định.

Mà ở bên kia, Khương Thành vẫn còn đang lơ lửng trên bầu trời.

Cũng may có thể sử dụng thần hồn, hắn biết cách đó không xa có một đám người.

Đếm sơ qua, sáu nam ba nữ, mỗi người đều mặc quần áo ngắn bình thường.

Có thể sống sót ở thế giới này, đương nhiên sẽ không phải là người bình thường.

Bên ngoài cơ thể của chín người này đều lượn lờ một luồng khí màu xanh, hẳn là sức mạnh riêng của thế giới này.

Mà lúc này, bọn họ đang hợp lực đuổi theo một đóa hoa đỏ rực.

Thân rễ của đóa hoa đó sạch sẽ, toát ra từng chút ánh bạc, nhưng tiếc là nó không nằm trong phạm vi hiểu biết của

Khương Thành.

Hắn suy đoán hẳn là tiên thảo của thế giới này.

Điều này khiến Thành ca hơi khó hiểu.

Hắn lại gọi hệ thống ra một lần nữa.

“Lão huynh, chuyện này hơi không thích hợp đó.”

“Trước kia đến một địa giới xa lạ, sau khi sự vật mới không xuất hiện, không phải ngươi luôn muốn khởi động lại sao?”

“Mặc dù lúc đó Huyền Văn không khởi động lại, nhưng một lượng lớn vật phẩm cũng đã được cập nhật trong hệ thống thương thành vào lúc đó.”

“Sao lần này không làm?”

Câu hỏi này liên quan đến bản thân hệ thống, cho nên hệ thống đã đưa ra một câu trả lời rất dứt khoát.

“Vị diện này không có giá trị nhận biết và thích ứng.”

Hả?

Cái quái gì thế này?

Nghe giọng điệu thối rắm kéo dài của hệ thống, Thành ca vô lực chửi bới.

Hắn chỉ có thể tiếp tục ‘quan sát’ hành động của những người đó.

Tiên thảo bị truy đuổi bay cực nhanh.

Mặc dù chín người trông có vẻ dày dặn kinh nghiệm, chia ra bao vây, nhưng tiên thảo vẫn có thể chuồn ra ngoài.

Mấy người này vừa tức giận vừa sốt ruột.

“Không ổn!”

“Đáng chết, lại không bắt được!”

Ngôn ngữ thông dụng của tiên giới?

Khương chưởng môn vẫn hiểu được những gì bọn họ nói.

Sau đó thì nhìn chín người đó đuổi theo phía sau tiên thảo, bị tiên thảo đó kéo càng ngày càng xa, dần dần sắp mất đi bóng dáng của tiên thảo.

Nhìn thấy chín người đó sắp bỏ buộc, Khương Thành cảm thấy như vậy không được.

Hiện tại hắn đang trôi nổi ở chỗ này, muốn chết cũng khó.

Chỉ có gặp được người khác, giao tiếp với người khác, mới có thể liên tục gia tăng xác suất bị giết của bản thân.

Cho nên hắn nhất định phải để cho mấy người này đến gặp hắn.

Nghĩ tới đây, hắn thúc giục thánh hồn, dễ dàng chặn lại đóa hoa đỏ rực đó.

Đóa hoa đó hoàn toàn không kịp lao từ đông sang tây, lập tức bị thần hồn mạnh mẽ của hắn khống chế hoàn toàn.

Sau đó, nó trở thành con rối dưới sự điều khiển của hắn.

Ca cố ý điều khiển đóa hoa, dừng lại tại chỗ.

Vốn dĩ chín người đã định bỏ cuộc, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức lấy lại tinh thần.

Vội vàng đuổi theo một lần nữa.

Nhưng ngay khi bọn họ nhào tới vị trí, Khương Thành lập tức điều khiển đóa hoa đó chạy ra ngoài.

Vòng vây của chín người lại nhào vào khoảng không.

Chỉ có thể tiếp tục đuổi theo.

Khương Thành điều khiển tốc độ của đóa hoa đó, nhanh hơn bọn họ một chút.

Vừa không để cho họ đuổi kịp, cũng vừa không để cho bọn họ mất hy vọng.

Cứ đuổi theo không nhanh không chậm như vậy về phía bản thân.

Mỗi lần mấy người này muốn bỏ cuộc, hắn lại để cho đóa hoa đó dừng lại, thậm chí còn cố ý di chuyển về phía mấy người đó, giống như dụ dỗ.

Làm cho chín người đó vô cùng kinh ngạc.

“Từ khi nào âm Linh Diệp trở nên ngứa đòn đến như vậy?”

“Đúng vậy, đóa âm Linh Diệp này giống như là thành tinh vậy.”

“Quá kỳ dị rồi đúng không?”

Cứ như vậy, mấy người đuổi theo rồi lại dừng lại, cuối cùng đuổi đến trước mặt Thành ca.

Chỉ thấy đóa ‘m Linh Diệp’ nhảy nhót, biến mất trên người Khương Thành.

Nữ tử dẫn đầu có một mái tóc ngắn ngang tai hiếm thấy trong Tiên Giới, xương gò má hơi nhô lên.

Sau khi nhìn thấy tiên thảo rơi vào tay Khương Thành, sắc mặt của nàng lập tức trầm xuống.

“Ngươi là ai?”

“Còn không mau trả âm Linh Diệp lại cho bọn ta!”

Nói xong, nàng và ba nam tử khác phía sau bao vây cùng lúc.

Đối với một gốc tiên thảo, Khương Thành cũng không quan tâm lắm.

Nhưng mà liên quan đến sức mạnh của thế giới này, hắn cảm thấy bản thân vẫn phải giữ lại nghiên cứu một chút.

“Trả lại cho các ngươi, chẳng lẽ âm Linh Diệp gì đó mang họ của ngươi?”

Nhìn thấy hắn vẫn nằm nói chuyện như trước, mấy người này cảm thấy ý khiêu khích dày đặc.

Người này không xem trọng bọn họ đến như vậy sao?

Không thèm đứng lên nhìn một cái?

Nữ tử dẫn đầu đó lạnh lùng hừ, lạnh lùng hỏi: “m Linh Diệp là do bọn ta trồng, đương nhiên thuộc về bọn ta, ngươi còn không mau trả lại chủ cũ?”

Khương Thành thầm nghĩ thứ này còn chạy nhanh hơn các ngươi, chỉ sợ ngươi không có khả năng trồng nó mới đúng?

“Nếu là ngươi trồng, vậy làm sao chạy tới chỗ ta?”

Nữ tử đó lạnh lùng cười.

“Ngươi nói sao? Rõ ràng là ngươi đã ăn cắp nó từ bọn ta!”

“Nếu như không trả lại, vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo!”

Khương Thành âm thầm oán thầm, nếu không phải ca thấy được dáng vẻ chật vật của các ngươi suốt chặn đường vây đuổi, không chừng ta sẽ tin.

“Vậy thì ngươi xem ta là trộm là được rồi, vào trong miệng ta, đừng hy vọng ta sẽ nôn ra.”

Hắn hoàn toàn lười giải thích, ngược lại điên cuồng khiêu khích.

“Ngươi thật sự có bản lĩnh, gọi nó một tiếng, bảo nó đi theo ngươi!”

Nữ tử đó tức giận.

“Ngươi tự tìm đường chết!”

Keng!

Ba nam tử phía sau cũng lập tức rút binh khí ra.

Bốn người đoàn kết vây quanh Khương Thành.

Thành ca vui mừng khôn xiết.

Hắn chỉ mong sao người khác ra tay với hắn.

“Đừng như thế…”

Phía sau lại có một nữ tử mặt trái xoan, búi tóc đứng ra.

Nàng giang hai tay, ngăn ở phía trước nữ tử kia trước, khó khăn lắm mới ngăn được Khương Thành ở phía sau.

“Ly Thần, bỏ đi, vốn dĩ chúng ta đã không bắt được âm Linh Diệp này rồi.”

“Rơi trên người hắn, hẳn là có duyên với hắn, vốn đã không thuộc về chúng ta, vì vậy đừng làm khó hắn…”

Nữ tử tóc ngắn Ly Thần suýt nữa bị chọc giận.

“Mộc Nguyệt, có phải ngươi điên rồi không?”

“Vậy mà lại nói lời nói nhảm này, âm Linh Diệp đó rõ ràng là của chúng ta…”

Còn chưa đợi nữ tử tên Mộc Nguyệt đó tiếp tục nói chuyện, Thành ca đã liên tục gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Đúng đúng đúng, âm Linh Diệp này là của các ngươi, nhưng đã bị ta lấy được, hiện tại nàng muốn lấy lại cũng là hợp tình hợp lý.”

Thậm chí hắn còn dạy bảo Mộc Nguyệt.

“m Linh Diệp cũng không có duyên gì với ta, em gái, ngươi cũng không cần nói giúp ta, ngươi nên giúp đồng đội của ngươi đi, sao ngươi có thể nghĩ đến quyền lợi của người khác mà không nghĩ cho người nhà thế?”

Lời nói này của hắn, làm cho Mộc Nguyệt vốn định giúp hắn giải vây cứng lưỡi.

Thậm chí vẻ mặt của những người khác có mặt ở đây còn dại ra hơn.

Đây là tình huống gì vậy?

Thế mà còn có người chê chuyện không đủ lớn, cố ý tìm phiền phức cho bản thân?

Vốn dĩ nữ tử đó còn đằng đằng sát khí, ngược lại hơi ngạc nhiên.

Trên người Khương Thành không có sức mạnh mà bọn họ quen thuộc, trông hắn giống như một kẻ vô dụng.

Nhưng sự tự tin của hắn có hơi quá.

Hơn nữa vừa rồi tiện tay cất âm Linh Diệp vào, rõ ràng là có bản lĩnh.

Chẳng lẽ, hắn là cao thủ ẩn thế phong trần trong trò chơi?

Nghĩ đến đây, biểu cảm của mấy người này đều hơi nghiêm trọng.

Chương 1555: Ngươi đến chạm vào thử xem

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Trước khi giết người còn cần phải báo cáo họ tên sao?

Thành ca đang nằm rất hiểu nguyên tắc nhập gia tùy tục.

“Ta họ Khương tên Thành tự Tuấn Soái, có thể bắt đầu chưa?”

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau.

Đương nhiên bọn họ chưa từng nghe đến cái tên này.

“Thứ bọn ta hỏi là thân phận của ngươi, ngươi đến từ đâu?”

Chẳng hạn như môn phái nè, gia tộc nè, quốc gia gì gì đó nè.

Nếu như Khương Thành xuất thân từ những thế lực hàng đầu nổi tiếng, thế thì nhất định bọn họ phải làm một vẻ ‘hiểu lầm hiểu lầm, tiền bối, bọn ta có mắt như mù, đã mạo phạm ngươi’.

Nếu như Khương Thành không có gốc gác, vậy thì sẽ dạy bảo hắn một cách cẩn thận.

“Thân phận?”

Khương Thành hoàn toàn không có nhận thức giữ bí mật che giấu, bởi vì hắn không cần.

“Thân phận của ca nhiều như vậy, Ẩn Hoàng của Thiên Cung, Thái Thượng trưởng lão của Băng Cung, lão tổ Phi Tiên Môn, vân vân…”

Mấy người lại bối rối một lần nữa.

Họ chưa từng nghe đến Băng Cung và Phi Tiên Môn.

Nhưng mà, từ Băng Cung đã thu hút sự chú ý của Ly Thần.

“Ngươi đến từ Nguyên Tiên Giới phải không?”

“Đúng vậy.”

“Hóa ra lại là từ nơi đó.”

Mấy người thở phào nhẹ nhõm.

“Xem dáng vẻ hình như là lần đầu tiên đến đây.”

Bọn họ không ngạc nhiên cũng không có thái độ thù địch.

Dường như là đã quá quen thuộc với điều này.

Phản ứng này khiến Khương Thành hơi khó hiểu.

Từ lời nói của bọn họ, hắn có thể nghe ra được nơi này không còn là Nguyên Tiên Giới nữa.

Nhưng mọi người ở đây đều biết Nguyên Tiên Giới.

Năm đó, khi những người của Huyền Giới nghe thấy tiếng của những người từ bên ngoài Tiên Giới, bọn họ đều giống như đang đối mặt với một kẻ thù lớn, như thể bọn họ là một loại yêu ma quỷ quái nào đó bên ngoài lãnh thổ.

Ly Thần nhanh chóng hỏi: "Ngươi ở cấp độ tu luyện nào ở Nguyên Tiên giới?"

Câu hỏi này hơi kiêng kỵ trong tu luyện giới.

Nhưng mà, Thành ca có hỏi tất đáp.

"Xem như là Đạo Tôn thôi."

Tu vi tiên lực của hắn quả thật còn chưa đột phá đến cấp Đạo Thánh.

Để khuyến khích đối phương giết chính mình, đương nhiên lần này hắn sẽ không nói quá lên.

Đạo Tôn?

Chín người có mặt đều kêu lên sợ hãi.

Mấy người ở gần nhau nhanh chóng sợ hãi bay về phía sau vài bước.

"Thế mà ngươi là Đạo Tôn?"

Người này thật đúng là không dễ kích động, may mà vừa rồi không ra tay bao vây tấn công hắn.

Bọn họ vẫn có một số hiểu biết về tình hình ở Nguyên Tiên Giới.

Sức mạnh của chín người này khi chuyển đổi đến Tiên Giới cũng giống như Đế cảnh thất bát trọng.

Đạo Tôn ở đó mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Thành ca không thể không hơi hối hận khi nhìn thấy phản ứng sợ hãi quá mức của mấy người đó.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ không dám giết chính mình nữa.

Biết vậy, chính mình nên nói là Đế cảnh nhất trọng.

“Ta chỉ là một Đạo Tôn rất bình thường, sức mạnh không đáng kể…”

“Đây là lần đầu tiên ngươi đến đây?”

“Đúng vậy, ta không biết gì về nơi này.”

Ta là một người mới, ngốc nghếch, các ngươi yên tâm giết ta một cách mạnh dạn là được.

Ly Thần đứng đầu lại càng kiêng dè hơn.

Khách đến thăm của Nguyên Tiên Giới, thời kỳ gay gắt nhất là năm đầu tiên đến.

Vì khi đó, tiên lực vẫn còn tồn tại trong cơ thể bọn họ.

Lúc này, hoàn toàn không thể chọc giận.

Ngược lại, sau khi đã thích ứng với việc này, tiên lực cũng dần dần kiệt quệ, lúc sức mạnh không tu luyện được bao nhiêu ở thế giới này nữa, bọn họ đã hoàn toàn suy yếu.

Nghĩ đến đây, Ly Thần và một số người khác đều rút lui.

“Hừ, nể tình lời cầu xin của Mộc Nguyệt dành cho ngươi, lần này ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

“Chúng ta đi!”

Nói xong, mấy người lập tức rời khỏi đây.

Thành ca sốt ruột.

Các ngươi đi rồi, ca phải bay đến lúc nào mới có thể bị giết đây?

“Đừng đi, đừng đi mà!”

“Ta không cần nàng cầu xin cho ta, các ngươi cũng không cần bỏ qua cho ta.”

Càng nói như vậy, mấy người đó càng đi nhanh hơn.

Thành ca hét lên: “Thật ra ta không phải Đạo Tôn, ta chỉ là Đế cảnh nhất trọng…”

Đám người Ly Thần thầm nghĩ ngươi đang lừa quỷ sao.

Đế cảnh nhất trọng có thể xuất hiện người nổi điên như ngươi ở đây sao?

Nghe nói cho dù Đế cảnh nhất trọng muốn di chuyển từ Nguyên Tiên Giới đến đây cũng không có tư cách đâu.

Mấy người nhanh chóng bỏ chạy.

Chỉ còn lại Khương Thành và em gái tên Mộc Nguyệt.

Nhìn thấy tám người đồng hành đó đều đã đi hết, Mộc Nguyệt do dự một chút, sau đó cũng xoay người, dự định rời đi.

"Này này, đừng đi mà!"

Lần này Thành ca thật sự rất sốt ruột.

"Nếu như ngươi cũng đi rồi, ta phải trông chờ vào ai?"

Người cuối cùng cũng muốn rời đi, bản thân lại phải nghĩ cách tìm một đợt người tiếp theo.

"Rõ ràng là ta cướp lấy âm Linh Diệp, ngươi không có chút ý kiến gì sao?"

Mộc Nguyệt thật sự dừng lại.

Nàng nhìn chăm chú vào Khương Thành một cách rất nghiêm túc.

"Tiền bối, ngươi đừng nói đùa nữa, với sức mạnh của ngươi, hà tất phải trêu đùa bọn ta?"

Đến bước này, nàng cũng nhìn ra được trước đây ca này hoàn toàn không cần chính mình giúp đỡ xin tha.

Là bản thân đã làm điều thừa thãi.

"Ngươi thật sự nghĩ nhiều quá rồi, ta không hề có sức mạnh gì cả, hiện tại ta yếu đến mức đứng lên không nổi!"

Sao Mộc Nguyệt có thể tin hắn được.

Ở tu luyện giới, ai lại chủ động vạch trần điểm yếu của bản thân?

"Ta phải đi rồi."

"Tiền bối, hành vi mạo phạm trước đây của đám người Ly Thần, hy vọng người đừng ghi hận với nàng…"

Nang vẫn rất biết suy nghĩ cho những người bạn đồng hành của bản thân.

Thành ca cũng rất suy nghĩ cho bọn họ, chủ động giúp nàng đưa ra đề xuất.

“Ngươi giết ta không phải tất cả đều ổn rồi sao? Chỉ cần ta chết, ngươi sẽ không cần lo lắng ta sẽ ghi hận bọn họ nữa!”

Dựa theo quy tắc sớm nhất do hệ thống quy định, ký chủ không được chủ động kêu người khác giết chính mình.

Thành ca cũng vì vội vàng muốn bị giết nên đã chủ động vi phạm quy tắc.

Nhưng Mộc Nguyệt không ngốc, nàng không hề bị lừa.

“Tiền bối, ngươi đừng hại ta. Những người đến từ Nguyên Tiên Giới đều có một tiên lực thần kỳ, đó là thứ mà chúng ta nào có thể chống lại.”

“Tiên lực của ta đã cạn kiệt rồi!”

Mộc Nguyệt hoàn toàn không tin.

“Tiền bối, đừng nói đùa nữa, ta không thù sâu oán nặng với ngươi.”

Nói xong nàng lập tức muốn rời đi.

Khương Thành vội vàng hét lên sau lưng nàng: “Vậy thì ngươi tự mình chạm vào thử xem không phải là biết rồi sao, ta không chỉ không có tiên lực, ngay cả sức mạnh huyết mạch cũng không có. Hiện tại ở thế giới này, người yếu nhất là ta đó!”

“Chạm vào thử?”

“Đúng vậy, ngươi có thể kiểm tra chi tiết kinh mạch và huyết mạch gì gì đó của ta, không phải nhìn là rõ rồi sao?”

Vầng trán hơi nghiêm túc của Mộc Nguyệt nổi đầy vạch đen, nàng hơi nghi ngờ không biết người này có phải bệnh nặng rồi không.

Sao lại có người bảo người khác xâm nhập vào kinh mạch của bản thân?

Điều này là cực kỳ nguy hiểm.

Một khi đối phương muốn phá hủy kinh mạch thì gần như là dễ như trở bàn tay.

Điều này tương đương với việc giao mạng sống của bản thân vào tay người khác.

Nhưng mà ánh mắt của Khương Thành lại trong veo và chân thành như vậy.

Mặt khác, là dân địa phương ở nơi này, nàng thực sự rất tò mò về những người ngoại giới đến từ Nguyên Tiên Giới.

“Thật sự có thể chạm vào thử sao?”

“Thật, thật!”

Thành ca cũng đã dụng tâm lương khổ rồi.

Hắn cũng biết sức mạnh của đối phương rất có thể sẽ không giết được chính mình, nên đã đặc biệt giúp nàng tạo điều kiện tốt nhất.

Hắn vẫn không tin.

Ở tu luyện giới, khi một người nhận thấy rằng việc vươn ngón tay ra thì có thể dễ dàng tiêu diệt đối phương, hơn nữa vừa rồi đối phương còn lấy được tiên thảo mà nàng vô cùng mong muốn, nàng sẽ không ra tay giết sao?

Ta không tin không thể cám dỗ được ngươi.

Quả nhiên Mộc Nguyệt ngồi xổm xuống.

Ngón tay ngọc xanh thẳm đặt trên cổ tay trái của Khương Thành truyền đến từng hồi ấm áp.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh đặc biệt vừa không phải là tiên lực cũng không phải là huyền lực, giống như chảy nhỏ giọt tiến vào kinh mạch của hắn.

Chương 1556: Lực Giới Nguyên

Nếu đổi lại là tiên nhân khác, lúc này có thể sẽ cảm thấy kinh mạch hơi đau nhói.

Suy cho cùng, đó là sức mạnh của người khác.

Hơn nữa nó cũng không thuộc về tiên lực.

Nhưng mà nền tảng của Khương Thành quá vững chắc, dưới trạng thái hoàn mỹ, tiên lực của hắn có thể so sánh với Đạo Thánh.

Cộng với nền tảng của Thiên Hoang Bất Diệt Thể, kinh mạch của hắn có sức chống đỡ vô cùng mạnh mẽ.

Một chút sức mạnh của Mộc Nguyệt trút vào, hắn chỉ có thể cảm thấy hơi ngứa mà thôi.

Nhưng vào lúc đối phương cảm nhận hắn, hắn cũng đang cảm nhận đối phương.

Hắn nhận ra thế mà sức mạnh của đối phương hơi giống với thánh lực.

Cho dù tiên lực của hắn vẫn còn, cũng khó có thể ngăn cản luồng sức mạnh đặc biệt này.

Điều này làm cho nội tâm của hắn động đậy.

Phải biết rằng, có hai trở ngại lớn nhất đối với việc tiến vào Đạo Thánh của hắn.

Một là tích lũy tiên lực, cần một lượng đan dược khổng lồ.

Hai là tạo ra thánh lực của riêng bản thân, điều đó đòi hỏi sự cảm ngộ, đòi hỏi sự tìm tòi học hỏi.

Năng lực thiên phú của Thành ca hoàn toàn là ở trên mạng, thậm chí vượt quá tiêu chuẩn, câu hỏi được đặt ra là sao hắn có thể có được lòng dạ thảnh thơi như vậy?

Hiện tại hắn đang nghĩ, lẽ nào cơ duyên may mắn, bản thân đã rơi vào thế giới này?

Để cho bản thân có thể dễ dàng vui vẻ có được thành lực thần kỳ?

“Có vẻ như thế giới này rất được hứa hẹn đây.”

Lúc hắn xoay chuyển những suy nghĩ này, Mộc Nguyệt đang nghiêm túc ở bên cạnh, không nhịn được mở cái miệng nhỏ nhắn.

“Ngươi thật sự không có chút tiên lực nào trong cơ thể?”

“Hơn nữa cũng không có bất kỳ sức mạnh huyết mạch nào…”

“Trời ạ!”

Nàng rút bàn tay ngọc về, che môi lại, trong mắt đầy ánh nhìn sâu sắc, vẻ mặt mở mang kiến thức.

Thành ca cười hì hì.

“Đúng vậy, ca không nói dối đúng không, hiện tại ta thuộc nhóm yếu.”

Mộc Nguyệt không thể không thừa nhận hắn nói đúng.

Lớn đến từng tuổi này, nàng cũng chưa từng nhìn thấy người nào không có sức mạnh huyết mạch.

Phàm là đã tiến vào Tôi Thể cảnh, đều sẽ có sức mạnh huyết mạch như một cách đương nhiên, chẳng qua là huyết mạch đó tương đối yếu mà thôi.

Cho dù là ‘thể chất vô dụng’ trong truyền thuyết cũng có huyết mạch thấp kém, cho nên dù sao cũng có thể cung cấp một ít sức mạnh huyết mạch, phải không?

Người giống như Khương Thành, nàng không thể tưởng tượng làm thế nào hắn có thể sống sót ở Nguyên Tiên Giới.

“Không phải vừa rồi ngươi nói bản thân là Đạo Tôn sao? Lẽ nào ngươi bị thương rồi?” Nàng tò mò hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, ta bị thương nặng, tuỳ tiện đâm một cái cũng có thể chết.” Thành ca không tiếc công sức để ám chỉ rằng nàng có thể động thủ.

Đáng tiếc là suy nghĩ của Mộc Nguyệt hơi khác so với mong muốn của hắn.

“Vậy thì ngươi đừng bao giờ nói cho người khác biết việc bản thân không có sức mạnh huyết mạch và tiên lực.” Khuôn mặt

trái xoan hơi hồn nhiên của nàng trông nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Thành ca giật khóe miệng.

“Tại sao?”

“Như vậy rất nguy hiểm, Cô Thần Giới của bọn ta không hề thái bình.”

Thành ca âm thầm oán thầm.

Nếu các ngươi là Thần Giới gì đó, từ lâu hệ thống đã bận khởi động lại.

Không có gì đáng ngạc nhiên, hẳn chỉ là một cái tên mà thôi.

Có một số nơi, đại sảnh tuyển dụng cũng có thể được gọi là Vô Thượng Thần Điện.

Mộc Nguyệt ở bên cạnh vẫn đang nghiêm túc khuyên nhủ hắn về ý thức sinh tồn thông thường.

“Ngươi đừng để bị người khác phát hiện ra rằng ngươi đang bị thương và rất yếu ớt, nếu không…”

Thành ca ngắt lời nàng.

“Vậy ngươi không định giết ta sao?”

Mộc Nguyệt nhìn hắn: “Tại sao ta phải giết ngươi?”

“Ta đã lấy âm Linh Diệp đó.”

“Đó là cơ duyên của ngươi.”

“Hiện tại ta không có tiên lực cũng không có sức mạnh huyết mạch, thật sự rất dễ giết.”

“Có phải đầu của ngươi cũng bị thương rồi không?”

Lần này đến lượt mặt Thành ca đầy vạch đen.

Hắn hơi không chắc em gái này thực sự cảm thấy não của hắn bị thương, hay là đang nguyền rủa não hắn bị thương.

Nhưng cuối cùng hắn cũng nhìn ra, nữ nhân trước mặt là một dòng suối trong vắt trong tu luyện giới.

“Ồ, thật sự là một năm không may mắn, trước kia khắp nơi ở Thiên Lạc Quân đều muốn mưu hại ca. Hiện tại khi ca muốn

chết, thế mà lại đụng phải một người tốt.”

Hắn bất lực thở dài, chỉ có thể rút lui, tìm người tiếp theo.

“Nếu ngươi đã tốt như vậy, vậy thì hãy làm người tốt thì làm đến cùng, đưa ta đi cùng nhé.”

Hắn không muốn một mình bay từ từ, như vậy sẽ rất mệt mỏi.

Hơn nữa nếu được nữ nhân này đưa đến nơi có nhiều người, không phải lại có cơ hội bị giết sao?

“Hả?”

Mộc Nguyệt hơi trở tay không kịp trước thỉnh cầu của hắn.

“Nhưng vốn dĩ chúng ta chưa từng quen biết nhau…”

Thành ca chơi trò lừa đạo đức một cách không biết xấu hổ.

“Ngươi thấy ta đang bị thương nghiêm trọng đến như vậy, cần phải dưỡng thương, ngươi nhẫn tâm nhìn ta trôi nổi khắp nơi, đụng phải kẻ xấu sao?”

Một lúc sau, Mộc Nguyệt lên đường bay về hướng mà nàng đến.

Mà phía sau nàng, trên một chiếc giường lớn sang trọng là Khương chưởng môn đang nằm nhãn nhã.

Đầu giường, có hai dải ruy băng gắn trên người của Mộc Nguyệt.

Cảm giác như ca xem em gái như một ‘cu-li’ kéo chiếc xe khổ cực vậy.

Mặc dù kéo một người, đối với tiên nhân hoàn toàn không tốn quá nhiều sức.

“Nhân tiện, sức mạnh ở đây của các ngươi, gọi là thánh lực sao?”

Mộc Nguyệt đang bay về phía trước lắc đầu.

“Sức mạnh của bọn ta được gọi là lực Giới Nguyên.”

Thành ca giật miệng.

“Cho nên thế giới của các ngươi tràn đầy giới khí? Bình thường dựa vào giới khí để tu luyện?”

Cái tên này cũng quá kỳ quái đúng không?

Nhưng mà Mộc Nguyệt lại lắc đầu một lần nữa.

“Không, ở đây bọn ta không có giới khí gì cả. Bình thường bọn ta dựa vào việc thu thập để tu luyện.”

“Thu thập cái gì?”

“Những bảo vật như âm Linh Diệp, sau khi hấp thụ, tự nhiên sẽ tăng thêm lực Giới Nguyên.”

Trong khoảnh khắc Khương Thành không biết nên nói gì cho phải.

Bản thân hắn rất hiếm khi tu luyện, bình thường nếu muốn nâng cao tu vi thì chủ yếu đều dựa vào việc ăn đan dược.

Thế giới này thì tốt rồi, hoàn toàn không cần tu luyện gì cả, cũng khá phù hợp với thói quen của hắn.

Nghĩ đến đây, hắn lấy âm Linh Diệp ra.

Mặc kệ như thế nào, phải làm chút giới khí gì đó để bảo vệ bản thân trước.

Nhưng khi hắn muốn luyện hóa thì mới nhận ra rằng ngay cả tiên lực bản thân cũng không có, hoàn toàn không thể làm được.

Trong lúc tuyệt vọng, ca chỉ có thể trực tiếp đút âm Linh Diệp vào miệng mà nhai.

“Đừng!”

Mộc Nguyệt đang bay nhanh chóng dừng lại.

“m Linh Diệp không thể trực tiếp nuốt vào như vậy…”

Nàng có thể phát hiện ra động tác của Khương Thành ở phía sau, nhưng đáng tiếc là nàng ngăn cản đã quá muộn.

Âm Linh Diệp màu đỏ rực đã bị Thành ca nuốt chửng.

Mặt của Mộc Nguyệt dại ra, như thể đang nhìn một người mất trí.

Giới Nguyên chứa đựng trong âm Linh Diệp rất hung mãnh.

Một đóa hoa như vậy, ít nhất cũng phải mất mấy chục ngàn năm, bọn họ mới có thể từ từ hấp thụ, nào có ai trực tiếp nuốt

vào.

Như vậy chắc chắn sẽ nổ tung và chết!

Một luồng lực Giới Nguyên dâng trào xông vào trong cơ thể Khương Thành, nhanh chóng tác động vào từng kinh mạch của hắn.

Nhưng còn chưa đợi hắn cảm nhận một cách tỉ mỉ luồng sức mạnh này, ngộ đạo Tiên Thụ trong cơ thể hắn đột nhiên vang lên tiếng róc rách.

Một trọc lực còn tinh khiết hơn không biết bao nhiêu lần so với trọc khí tỏa ra từ quả trên cây, lan truyền đến các kinh mạch khác nhau dọc theo vân mạch của hắn.

Ngay sau đó, lực Giới Nguyên lập tức bị lực trọc ăn mòn và phân hủy, cuối cùng tiêu tan hoàn toàn.

Quá trình này không phức tạp, chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, lực trọc lại lăn đi, trở lại trong quả màu trắng.

Ngộ đạo Tiên Thụ ngừng rung rung, sự việc đã qua đi.

Giống như vừa rồi không có gì xảy ra.

Khương Thành ngơ ngác nhìn một lúc, lại nhìn kinh mạch trống rỗng một lần nữa, cuối cùng không nhịn được lớn tiếng mắng.

“Đồ lừa đảo, ngươi xem ngươi đã làm những gì!”

Chương 1557: Thánh lực ở trong cơ thể?

Ngộ đạo Tiên Thụ không nhúc nhích, giả chết một cách thuần thục.

Như thể tất cả mọi thứ vừa rồi không liên quan gì đến nó.

Nhưng Khương Thành sẽ không miễn cưỡng bỏ qua việc này dễ dàng như vậy.

“Vậy trọc khí mà ta đã hấp thụ trước đây thực sự có thể chảy ngược lại bất cứ lúc nào?”

“Mẹ kiếp, há chẳng phải là một quả bom hẹn giờ chôn trong cơ thể sao?”

Ca hoàn toàn không thể chịu đựng được, tâm trạng kích động.

“Cây nhỏ ngươi làm ăn kiểu gì vậy?”

“Chỉ là một căn bệnh nhỏ cũng không thể loại bỏ hoàn toàn, ngươi khiến cho ta quá thất vọng.”

“Chút chuyện nhỏ này cũng không làm tốt được, vậy thì ca nuôi ngươi có ích lợi gì?”

Pháp kích tướng này vô dụng với ngộ đạo Tiên Thụ.

Sau vẫn im lặng, không hề có tiếng động nào.

Trong lúc bất lực, Khương Thành chỉ có thể dồn hết tâm trí vào quả màu trắng.

Sau khi trải qua nhiều trận chiến ở tiền tuyến, tiêu diệt hàng chục ngàn trọc ma, kích thước của quả chỉ lớn hơn trước gấp năm lần.

Sau đó thì ngừng phát triển, nhưng nó trông tròn trịa và thuần khiết hơn trước.

Nhìn từ xa, nó giống như một quả dưa hấu màu trắng.

Trước đây Khương Thành chưa từng chạm vào quả dưa hấu này, bởi vì nó được tạo thành từ trọc khí, quá nguy hiểm.

Lần này sau khi ý thức của hắn chạm vào ‘quả dưa hấu màu trắng’, kết quả khiến hắn hơi ngạc nhiên.

Xúc giác của ý thức cẩn thận nhô ra thế mà không bị lực trọc nuốt chửng.

Ý thức của hắn thuận lợi tiến vào bên trong quả dưa hấu.

Ngay sau đó, dường như hắn đã đi vào một đại dương bao la, xung quanh toàn là lực trọc.

Những lực trọc này không tấn công hắn, ngược lại thể hiện một cảm giác gần gũi mờ ảo.

Ở sâu trong nó, Khương Thành cũng nhìn thấy được trung tâm được cấu tạo từ trọc khí của trọc ma tứ giai.

Nơi đó toả ra hơi thở thần bí hơn nữa, nhưng ý thức của hắn chỉ có thể quanh quẩn bên ngoài, không thể xâm nhập vào trong trung tâm.

Một ý nghĩ chợt vụt qua trong đầu hắn nhanh như chớp.

Sau khi một lượng lớn trọc khí trải qua việc được xử lý biến đổi của ngộ đạo Tiên Thụ, đã trở thành một 'lực trọc' hoàn toàn mới.

Mà biểu tượng của Đạo Thánh là tạo ra sức mạnh mới.

Có lẽ… bản thân có thể xem 'lực trọc' đó là thánh lực của riêng mình?

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, hắn suýt nữa kích động đến nổi bật khóc vì phấn khích.

Hóa ra điều hắn mong muốn nhất vẫn luôn ở trên người bản thân?

Quá trình sinh ra thánh lực của một tiên nhân, vô cùng khó khăn và phức tạp.

Cảnh giới, căn cơ, tư chất, cơ duyên, cảm ngộ, tích lũy… không một thứ nào trong số đó có thể thiếu!

Không biết có bao nhiêu Đạo Tôn bộc lộ thiên tư đang mắc kẹt ở bước này, cả đời cũng không thể vượt qua được.

Với ngộ tính thiên phú của Khương Thành, nếu như hắn bằng lòng chuyên tâm nghiên cứu, thì việc nuôi ra thánh lực là điều chắc chắn, chỉ có điều cần phải chịu khó từ ba đến năm trăm triệu năm.

Điều này đã là vô cùng nghịch thiên.

Những Đạo Thánh khác, người nào không tích lũy hàng tỷ hoặc thậm chí là hàng chục tỷ năm, mới có cơ duyên tình cờ vượt qua được bước đó?

Nhưng mà, việc khổ tu hàng trăm triệu năm quả thật là quá làm khó Thành ca.

Nếu hắn phát triển bình thường, cả đời hắn có thể cũng sẽ không thể nào trở thành một Đạo Thánh.

Lực trọc xem như là đã cho hắn một con đường tắt trước nay chưa từng có.

Nhưng hắn đã cố gắng nhận thức và liên kết, lại nhận ra rằng bản thân không thể điều động luồng 'thánh lực' này.

Mặc dù quả dưa hấu màu trắng này rất gần gũi với hắn, có vẻ như cùng căn nguyên cùng thân thể, nhưng cũng không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

"Sao có thể như vậy?"

"Lẽ nào là tư thế không đúng?"

"Nói cách khác, ta phải tiến vào trong trung tâm đó?"

Ý thức của hắn rút khỏi, hắn quan sát từ trên xuống dưới ngộ đạo Tiên Thụ một cách rất không có ý tốt.

"Ngươi biết điều một chút, trả lại quả dưa hấu lớn này cho ta."

"Chiếm lấy nó cũng không có ích lợi gì cho ngươi."

Theo hắn thấy, lý do hắn không thể điều khiển được lực trọc là bởi vì quả của lực trọc đã bị Tiên Thụ giam giữ.

"Đưa nó cho ta, đó mới là kết quả tốt nhất của nó."

"Ca dùng nó đại giết tứ phương. Ngươi cũng có mặt mũi, phải không?"

Đối với đề nghị của hắn, Tiên Thụ không quan tâm.

Điều này khiến Thành ca rất khó chịu.

"Ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ đi, ta đợi câu trả lời của ngươi."

Ca âm thầm tính toán, trong tương lai nhất định phải tìm cách để 'giải thoát' quả dưa hấu màu trắng khỏi tay Tiên Thụ.

Chỉ cần đạt được bước đó, hắn sẽ là một Đạo Thánh thật sự.

"Ngươi không sao chứ?"

Giọng nói lo lắng của Mộc Nguyệt vang lên bên tai, đánh thức hắn.

"Ta đã nói không thể trực tiếp nuốt xuống, ngươi liều lĩnh quá…"

Thu hồi ý thức, Khương Thành nhún vai cười ha ha với em gái.

“Đương nhiên không sao. Xem ra âm Linh Diệp này của các ngươi không có tác dụng gì với ta hết. Ta không nhận được lực Giới Nguyên.”

Hiện tại hắn đã không còn quan tâm đến lực Giới Nguyên nữa.

Thử nghĩ xem có loại thánh lực nào có thể bá đạo như lực trọc?

Chỉ cần hình dạng trọc khí ban đầu của nó cũng có thể khiến cho vô số tiên nhân khiếp sợ như một con hổ, được chứ?

Nghĩ đến một ngày nào đó có thể điều khiển lực trọc để cho người khác một bộ, Thành ca suýt nữa cười thành tiếng.

“Đương nhiên, là do ngươi chưa từng bái Thiên Đạo.”

Mộc Nguyệt không biết người bên cạnh đang suy nghĩ gì.

“Chỉ cần bái Thiên Đạo, có được sự công nhận của Thiên Đạo, mới có thể nhận được tia lực Giới Nguyên đầu tiên do Thiên Đạo ban tặng.”

“Bái Thiên Đạo?”

Vẻ mặt của Thành ca kỳ lạ.

Thế giới này của các ngươi hoàn toàn không có lực Thiên Đạo mà.

Nếu không cũng sẽ không đến nỗi lộn xộn đến như vậy.

Hơn nữa, Thiên Đạo cần thiết bái sao?

“Đúng vậy, Thiên Đạo ở khắp mọi nơi. Ngươi cần phải buông bỏ trói buộc trong nội tâm, chủ động đi cảm nhận.”

“Chỉ khi nào ngươi có được sự chấp nhận của Thiên Đạo, ngươi mới có thể được phép tu luyện sức mạnh của Cô Thần Giới. Như vậy ngươi mới có thể nhận được tia lực Giới Nguyên đầu tiên, là một hạt giống, lúc đó ngươi sẽ được xem như là tấn môn…”

Em gái này cũng rất tốt bụng phổ cập cho hắn cách để có được lực Giới Nguyên.

Nhưng Khương Thành không quan tâm chuyện này.

Hắn còn không quan tâm đến Thiên Đạo ở Nguyên Tiên Giới.

Huống hồ là một 'Thiên Đạo' khó hiểu ở đây?

Còn phải bái? Nói đùa gì vậy? Thể diện của nhân vật chính ở đâu?

Cả hai trò chuyện suốt quãng đường, không bao lâu sau, phía trước xuất hiện một ngôi làng thần kỳ.

Ngôi làng rộng lớn chằng chịt nằm rải rác với hàng chục ngôi nhà gỗ.

Khương Thành dùng thần niệm cảm nhận sơ qua một chút, phát hiện những ngôi nhà gỗ có bề ngoài bình thường này, bên trong đều là từng động phủ thô sơ.

Do không đủ trật tự Thiên Đạo cho nên mọi thứ ở đây khác một trời một vực so với Tiên Giới.

Ngôi làng lơ lửng trên không trung, hơn nữa vị trí của nó cũng không cố định.

Khi một cơn gió thổi qua, thậm chí sẽ xuất hiện di chuyển tổng thể.

Những ngọn đồi kéo dài xung quanh mọc xiên xẹo, thứ mọc lên cũng không phải là cây, mà là một chất lỏng kỳ lạ chảy chầm chậm.

Nhìn từ xa, mỗi ngọn núi giống như một vật sống.

Ngay khi hai người vừa mới xuất hiện ở cổng làng, bọn họ đã thu hút sự chú ý của những người bên trong.

"Mộc Nguyệt!"

"Sao ngươi lại đưa hắn về!"

Ly Thần và vài thanh niên khác trở về không lâu đã vội vàng dừng lại ở cổng làng.

"Ngươi điên rồi sao?"

Nhìn thấy Khương Thành xuất hiện lần nữa, sắc mặt của mấy người đều thay đổi rõ rệt.

Lúc trước bọn họ chạy trở về, là vì không dám ở cùng Khương Thành.

Những người ngoại giới vừa đến Cô Thần Giới có tiên lực cuồn cuộn trong cơ thể bọn họ.

Thậm chí những người này không phải là Tôn Giả, cho dù có lực Giới Nguyên cũng không thể chống lại.

“Người này thâm hiểm khó lường, thế mà ngươi lại đưa hắn về thôn, ngươi muốn giết mọi người sao?”

Tiếng cãi nhau của mấy người rất lớn, sau khi những người trong những nhà gỗ khác ở xung quanh nghe tin cũng nhanh chóng chạy ra ngoài.Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi

kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 1558: Giới Nguyên Châu

“Có chuyện gì vậy?”

“Người ngoài đến?”

Một đám người bay ra từ trong thôn làng, đứng đầu là một người đàn ông trung niên với nước da màu đồng.

‘Gương mặt của người đứng đầu’ điềm tĩnh và đáng tin cậy.

Nhìn Khương Thành đang nằm, rõ ràng là hắn cũng bị tư thế này làm cho kinh ngạc.

“Ta là Lộc Nguy, các hạ vừa mới đến từ Nguyên Tiên Giới?”

Hắn không hề xa lạ với từ ngữ của Nguyên Tiên Giới, càng không hề thể hiện bất kỳ sự thù địch nào.

Dường như cũng đã quen với điều này.

Nhưng còn chưa đợi Thành ca trả lời, Ly Thần ở bên cạnh đã vội vàng lên tiếng.

“Đúng vậy, hắn còn là Đạo Tôn nữa, rất nguy hiểm!”

“Ta đề nghị lập tức báo cáo với Thần Đàn bên dưới, để bọn họ phái cao thủ đến bắt người này!”

Nghe vậy, vẻ mặt Thành ca mừng rỡ.

Hắn chỉ mong sao có nhiều cao thủ đến giết hắn, như vậy hắn sẽ chết sớm hơn, mở khóa phong ấn huyết mạch sớm hơn.

“Đừng mà, hắn không có ác ý gì với chúng ta cả, hắn cũng không nguy hiểm!”

Mộc Nguyệt liên tục xua tay cầu xin.

Em gái này quả thực rất lương thiện, rõ ràng không quen biết gì với Khương Thành, nhưng lại sợ hắn gặp phải nguy hiểm.

“Không nguy hiểm?”

Có thể là vì có đám người Lộc Nguy đứng ở phía sau, Ly Thần cũng có nhiều tự tin hơn.

“Sao ngươi có thể đảm bảo rằng hắn không nguy hiểm?”

“Tiên lực của các Đạo Tôn ở Nguyên Tiên Giới dồi dào. Một khi hắn nổi lên suy nghĩ không tốt, tất cả chúng ta đều có thể sẽ muôn kiếp bất phục!”

“Dù sao thì ta cũng sẽ không bao giờ đồng ý chấp nhận việc hắn ở đây!”

Mộc Nguyệt rất muốn nói rằng, cho dù hắn là Đạo Tôn, thì hắn cũng chỉ là một Đạo Tôn không có tiên lực.

Hơn nữa ngay cả sức mạnh huyết mạch cũng không còn, thật sự là yếu đến mức không thể yếu hơn được nữa.

Người như vậy có thể có nguy hiểm gì?

Nhưng mà nàng cũng không ngốc, lo lắng việc tiết lộ căn cơ của Khương Thành sẽ gây ra dã tâm giết người của đám người Ly Thần.

Chỉ có thể lắc tay một cách cuống quýt.

“Hắn thật sự không có ý xấu, con người và động vật đều vô hại, các ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng về hắn đâu.”

“Nếu thật sự không được, ta có thể bảo đảm cho hắn!”

Nàng đứng phía trước Khương Thành, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định và dứt khoát.

Thành ca nằm ở phía sau dở khóc dở cười.

Ca không cần đến sự bảo vệ của ngươi đâu.

“Được rồi, được rồi, dù sao thì ta cũng sống với nàng ấy, không liên quan gì đến các ngươi.”

“Ca sống trong thôn nhỏ của các ngươi, là vinh hạnh của các ngươi, rồng đến nhà tôm, được không?”

Ca rất khí phách giơ cánh tay lên.

“Lời nói ném ở đây, ai muốn ra tay thì nhanh lên, nhanh lên, đừng lề mề nữa.”

Nể tình bản thân chủ động khiêu khích và dụ dỗ, hắn có thể cam đoan rằng sau khi sống lại sẽ không giết chết đối phương.

Giữ lại một mạng của đối phương, đủ lịch sự rồi chứ?

“Còn ai nữa, Lộc trưởng thôn đúng không, ngươi có thể tổ chức bọn họ, ta không ngại bị bao vây tấn công đâu.”

Lời này khiến cho tất cả mọi người có mặt không khỏi xuất hiện vẻ mặt tức giận.

Quá kiêu ngạo, quá cuồng vọng rồi.

Nhưng đây chính xác là hiệu quả mà Khương Thành mong muốn.

Tức chết rồi đúng không?

Hãy mau đến giết ta đi!

Nhưng Lộc Nguy đứng đầu không hề tức giận.

Thay vào đó hắn ngăn cản tất cả mọi người.

“Các hạ nói đùa rồi, bọn ta không có ác ý, hoan nghênh ngươi đến thăm.”

Nói xong, hắn chủ động tránh sang một bên để nhường đường.

Để cho Mộc Nguyệt kéo Khương Thành vào ‘thôn làng’.

Sau khi bóng dáng của hai người biến mất, đám người Ly Thần mới phàn nàn một cách vô cùng bất bình.

“Lộc đại ca, sao ngươi có thể để cho hắn vào trong như vậy?”

“Trước đó hắn còn cướp lấy âm Linh Diệp của bọn ta nữa, thật là tội ác tày trời.”

“Đúng vậy, người đó quá đáng ghét!”

“Chắc chắn hắn không có ý tốt, sự xuất hiện của người này sẽ phá vỡ sự yên tĩnh hiếm hoi của chúng ta.”

“Ta đề nghị đuổi bọn họ đi ngay lập tức!’

Nghe ý kiến của họ, sắc mặt Lộc Nguy nghiêm trọng, lắc đầu.

“Nếu hắn đã là Đạo Tôn, vậy thì cho dù chúng ta có tính cùng với nhau, cũng không thể ngăn cản được.”

Ngay khi câu nói này phát ra, mặc dù Ly Thần vẫn còn tức giận bất bình, nhưng nàng không thể nói thêm một lời nào nữa.

Cho dù thế giới này đặc biệt như thế nào, thì nó vẫn là tu luyện giới dùng sức mạnh để nói chuyện.

Lộc Nguy nói tiếp: “Dựa theo lời nói của các ngươi, trước đây người này đã từng xảy ra tranh chấp với các ngươi, nhưng hắn lại không giết chết các ngươi.”

“Ngược lại, nhận định đó của Mộc Nguyệt có thể đúng.”

“Hẳn là người này không hề có ác ý với chúng ta.”

Hắn vừa nói như vậy, rất nhiều người cũng không thể không suy nghĩ.

Cẩn thận suy nghĩ lại, quả thật là đúng như vậy.

Nếu Khương Thành thực sự có hành vi nguy hiểm và xấu xa như đám người Ly Thần đã mô tả, vậy thì trước đó bọn họ hoàn toàn không thể sống sót trở về.

Sự bình tĩnh và kiềm chế của Lộc Nguy khiến cho Thành ca khá thất vọng.

Đã hai ngày kể từ khi hắn đến thế giới này, thế mà vẫn chưa từng có ai ra tay với hắn, thật quá cô đơn.

Trong ngôi nhà gỗ của Mộc Nguyệt không có trời đất, xem như là một động phủ.

Động phủ vô cùng thô sơ.

Thô sơ đến nỗi Khương Thành tưởng rằng bản thân đã trở về Hạ giới.

Nhìn những bức tường nhẵn bóng, những chiếc bàn đá và ghế dài làm bằng gỗ tầm thường, hắn không khỏi châm biếm những ngày đã qua vẫn luôn vui vẻ.

“Dù sao ngươi cũng là một tiên nhân, lại không có những tiện nghi mà một tiên nhân nên có sao?”

Hiện tại, thứ xa xỉ nhất trong căn phòng này chính xác là chiếc giường lớn mà hắn biến ra.

Đến nổi mà trận pháp gì đó nè, phù lục nè, tiên khí pháp khí ở nhà nè, cũng không một thứ nào tồn tại.

Mộc Nguyệt lại xem đó là lẽ đương nhiên.

Sau khi nàng trở lại, nàng lập tức lấy ra một quả cầu pha lê to bằng quả đào từ trong vách tường sâu trong động phủ.

Nhìn bề ngoài của quả cầu pha lê đó sặc sỡ nhiều màu, toát lên mùi đồ chơi rẻ tiền.

Nhưng nàng cầm trong tay, lại là bảo bối rất quý giá.

Nàng không trả lời Thành ca, bắt chéo chân ngồi xuống, chỉ quan tâm đến việc của bản thân, dùng hai tay ấn vào quả cầu pha lê, còn khép chặt đôi mắt to đen láy.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Khương Thành hơi co giật khóe miệng.

Thao tác ấn quả cầu pha lê này khiến hắn liên tưởng đến một bà đồng xem bói ở một thế giới khác.

“Tu luyện.”

“Không phải thế giới này của các ngươi không có giới khí sao, ngươi còn đang tu luyện cái gì?”

Mộc Nguyệt vừa bận rộn, vừa không quay đầu nhìn lại giải thích cho hắn.

“Lực giới nguyên có được từ các loại bảo vật khác nhau, không thể trực tiếp hấp thu. Ngươi phải sử dụng Giới Nguyên Châu để hấp thu sau khi chuyển hóa, mới có thể sử dụng để nâng cao cảnh giới”

“Rắc rối như vậy sao?”

Khương Thành cũng chỉ phàn nàn một chút, ngược lại cũng không nghĩ rằng đây là một vấn đề quá lớn.

Dù sao thì trọc khí của hắn không phải sau khi trải qua sự chuyển hóa của ngộ đạo Tiên Thụ, mới trở thành lực trọc sao?

Nghĩ đến quả dưa hấu lớn màu trắng, hắn không khỏi chìm đắm ý thức vào Tiên Thụ, tiến hành giao lưu thân thiện với đối phương.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Vài ngày sau khi Mộc Nguyệt vẫn luôn bận rộn tu luyện.

Người mà Khương Thành mong đợi sẽ đến gây rắc rối cho hắn vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng hắn không biết rằng Thiên Đế Huyết đã xuống trần thế của thế giới này rồi.

Xuất hiện trước mặt hắn chỉ là một bóng đen bao phủ trong sương mù.

Ngay khi người này vừa gặp mặt, đã dứt khoát gọi tên thật của Huyết Đế.

“Ha ha ha, Lăng Hiển, biệt lai vô dạng!”

Huyết Đế không hề tức giận sau khi bị mạo phạm, chỉ nhẹ giọng châm chọc: “Yến Khai, hóa ra là ngươi đang trốn ở đây.”

“Đúng vậy, bị đuổi ra khỏi Nguyên Tiên Giới, không phải tất cả đều là do mấy Thiên Đạo chi tử các ngươi ban cho sao?”

Giọng nói của bóng đen bay bổng, khó đoán.

Nhưng mà sự thù hận lại không hề che giấu.

“Ta nghe nói rằng hiện tại tất cả các ngươi đều đã trở thành các chúa tể ở nơi đó, còn tạo ra một Thiên Cung, thật sự là vô cùng náo nhiệt mà!”

“Sớm biết như vậy, lúc đó ta nên nhân cơ hội bóp chết các ngươi lúc các ngươi còn yếu kém.”

Chương 1559: Năng suất của ngươi quá thấp

Huyết Đế không phản bác lại lời nói của Yến Khai.

Bởi vì những gì đối phương đang nói đều là sự thật.

Trình độ của Yến Khai là không thể tưởng tượng nổi.

Hắn là cao thủ hàng đầu trong thời đại Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, trong thời đại đó hắn là Đạo Thần.

Năm đó Nguyên Tiên Giới đã thay đổi đáng kể, hắn mang theo một hơi thở may mắn sống tiếp được.

Mãi cho đến khi ba ngàn chân giới tập hợp lại, người này bị đánh thức, mới xuống núi một lần nữa.

Trước khi Thập Thiên Đế trỗi dậy, hắn đã thống trị Nguyên Tiên Giới một thời gian ngắn trong hai trăm triệu năm.

Trước mặt hắn, cường giả được tín nhiệm như Vân Đình Đạo Thánh chỉ có thể được xem như là nhân tài mới xuất hiện.

Diễn biến sau đó là một lẽ đương nhiên, Thập Thiên Đế trỗi dậy mạnh mẽ, Đạo Thần là hắn đứng mũi chịu sào, là người đầu tiên gánh chịu tấn công nặng nề.

Cuối cùng, hắn buộc phải chạy trốn khỏi Nguyên Tiên Giới, đến đây.

"Ta cần ngươi tìm cho ta một người."

Huyết Đế giống như hoàn toàn không biết đối phương hận chính mình, chỉ quan tâm đến bản thân, ra lệnh.

"Người này tên là Khương Thành, cũng trôi dạt đến đây…"

Chưa kịp nói hết, Yến Khai ở phía đối diện đã phá lên cười.

"Ha ha ha ha, Lăng Hiển, có phải ngươi chưa thức dậy đúng không?"

Trong tiếng cười của hắn mang theo ý nhạo báng nồng đậm.

"Ngươi cho rằng ở đây là ở đâu? Còn nghĩ nơi này là Nguyên Tiên Giới sao?"

"Nơi này không có Thiên Đạo thiên vị giúp đỡ các ngươi, ngươi tự chui đầu vào lưới!"

Khóe miệng Huyết Đế nhếch lên thành một nụ cười nhẹ khinh thường.

"Chỉ dựa vào ngươi?"

"Chỉ dựa vào ta!"

Yến Khai vừa nói xong, một trận đại chiến cuồn cuộn ngất trời cũng nổ ra.

Đối với những thế lực lớn bên dưới Cô Thần Giới, đây là một trận đại chiến khủng khiếp đủ để hủy diệt cả thế giới, khiến cho họ phải run sợ và sợ hãi.

Nhưng ở một ngôi làng nào đó đang nổi trên đỉnh của thế giới này, ngược lại không bị ảnh hưởng nhiều.

Thành ca có một cuộc sống rất yên bình.

Đến đây đã được nửa năm, Mộc Nguyệt vẫn luôn bận rộn tu luyện.

Không có điêu dân đến sát hại hắn, những người khác trong thôn cũng không đến quấy rầy hắn, điều này khiến cho hắn muốn đổi một nơi khác để thử.

Mãi cho đến hôm nay, cuối cùng Mộc Nguyệt cũng cất quả cầu pha lê chết tiệt đi, định đi ra ngoài.

Thành ca đang chợp mắt vội vàng trở người.

"Ngươi muốn đi đâu?"

"Đi tìm bảo vật đó."

Căn nguyên tu luyện của lực giới nguyên ở thế giới này chủ yếu là các loại tiên thảo tiên dược đã thành tinh.

Tìm chúng, sau đó nghĩ cách thu thập hoặc là bắt là được rồi.

Vốn dĩ Khương Thành không có hứng thú với chuyện này, nhưng mỗi ngày nằm xuống đều rảnh rỗi.

"Đưa ta đi cùng với."

Mộc Nguyệt quan sát hắn.

"Ngươi vẫn nên dưỡng thương cho tốt đi, đợi đến khi vết thương của ngươi được chữa lành rồi, có thể tu luyện lực giới nguyên, chúng ta lại cùng nhau đi ra ngoài thu thập."

Ngươi đang xem thường sức chiến đấu của ca sao?

Khương Thành hơi nghẹn ngào.

Thế mà hắn lại bị một con gà yếu ớt Đế cảnh thất trọng đánh giá thấp?

Hơn nữa, huyết mạch bị phong ấn của hắn cũng dưỡng không được, trừ phi hắn bị người khác giết một lần.

"Vậy thì đưa ta đi mở mang kiến thức phong tục địa phương của các ngươi đi."

Mộc Nguyệt suy nghĩ một chút, nếu Khương Thành ở đây một mình, hắn không hề có sức phản kháng, biết đâu sẽ bị đám người Ly Thần ức hiếp đúng không?

Sẽ an toàn hơn nếu mang theo bên cạnh bảo vệ.

“Được rồi, có thể dẫn ngươi ra ngoài, nhưng ngươi không được nói bậy đắc tội người khác…”

“Được được được…”

Một lúc sau, Mộc Nguyệt nắm theo dải ruy băng, mang theo Thành ca đang nằm trên chiếc giường lớn ra khỏi thôn.

Ở đây chỉ có một vài người, đương nhiên động tĩnh của hai người đều bị người khác nhìn thấy.

“Mộc Nguyệt mang theo hắn ra ngoài một mình à?”

Trong khoảng thời gian này, Ly Thần đã âm thầm quan sát động phủ của Mộc Nguyệt.

Âm Linh Diệp bị ‘cướp’, nàng vẫn luôn không cam lòng.

Đặc biệt là thái độ của Thành ca vẫn kiêu ngạo như vậy, nàng cũng không chịu nổi giọng điệu này.

“Trong nửa năm nữa, có lẽ tiên lực của hắn cũng sẽ bị tiêu hao và suy thoái gần hết rồi, đúng không?”

“Rốt cuộc thì khi nào chúng ta mới ta tay?”

Trong động phủ của nàng, ngoài ra còn có năm thanh niên nam nữ khác.

Một số người cũng luyến tiếc gốc âm Linh Diệp đó.

“Không vội.”

Ly Thần đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“m Linh Diệp là tiên thảo lục đẳng, phải mất mấy chục ngàn năm mới có thể chuyển hoá được, chắc chắn là vẫn còn đó.”

Bình thường bọn họ tu luyện chỉ sử dụng tiên thảo cấp thấp nhất là cửu đẳng và bát đẳng.

Đối với bọn họ lục đẳng đã được xem là tuyệt thế bảo vật rồi.

“Nhất định phải thăm dò rõ ràng tiên lực của hắn còn lại bao nhiêu.”

“Không phải hắn đã theo Mộc Nguyệt ra ngoài rồi sao? Đúng lúc chúng ta có thể quan sát hư thực của hắn một chút.”

“Chỉ cần tiên lực của hắn cạn kiệt, đó là lúc cái chết của hắn đã đến!”

“Đạo Tôn gì đó! Đến lúc đó còn không phải bị chúng ta nhào nặn một cách tuỳ tiện hay sao?”

Mấy người gật đầu.

Ngay sau đó, bọn họ cũng mò mẫn đi theo.

Mà ở bên kia, Khương Thành đã đi theo Mộc Nguyệt cùng đi vào núi.

Nói là núi, nhưng trên thực tế nó trông giống như một con sóng khổng lồ đang chảy từng lớp, cũng không biết là được cấu tạo từ vật chất kỳ lạ gì.

Khương Thành dùng thần niệm cảm nhận, nhưng không cảm nhận được tiên lực và lực giới nguyên từ đó.

Nhưng sau khi vào trong, hắn phát hiện ở đây dường như có từng lớp vật vô hình dính sệt, cản trở thần hồn cảm giác của bản thân.

Sau khi vào núi, Mộc Nguyệt trở nên thận trọng.

Mang hắn bay tới bay lui quẩn quanh không ngừng giữa các dãy núi.

Khương Thành đã cảm nhận được vài lần hơi thở tiên dược ở gần đó, nhưng Mộc Nguyệt đều không chú ý sau đó đi qua.

Điều này khiến hắn khá khó hiểu.

“Em gái, ngươi đang làm gì vậy?”

“Ta đang tìm tiên thảo tiên dược đó.” Mộc Nguyệt trả lời một cách tự nhiên.

“Sao ta cảm thấy không giống nhỉ?”

“Tìm thấy rồi!”

Đột nhiên Mộc Nguyệt phát ra một tiếng hoan hô vui mừng.

Sau đó chạy về phía ngọn núi phía trước.

Khương Thành nhìn chăm chú, bên đó có hai ngọn cỏ xanh nhạt tuỳ tiện cho gió thổi bay lơ lửng.

Cũng vẫn là rễ không chạm đất.

Chỉ nhìn bề ngoài, hắn cũng có thể biết được cái này kém xa so với âm Linh Diệp lần trước.

Nhưng Mộc Nguyệt lại giống như bắt được chí bảo.

Dường như hai ngọn tiên thảo đã cảm nhận được sự truy đuổi của nàng nên nhanh chóng chạy trốn khỏi chỗ cũ.

Nhưng tốc độ của hai ngọn tiên thảo này còn kém xa âm Linh Diệp, sau khi Mộc Nguyệt đuổi theo ba vòng trên núi, cuối cùng cũng bắt được tất cả.

Lúc này mới đặt nó vào trong không gian trữ vật tuỳ thân một cách hài lòng.

Sau đó nàng quay lại bên Khương Thành, lại kéo hắn lên một lần nữa.

“Hình như năng suất thu thập của ngươi không khả quan lắm nhỉ.”

Thành ca đã xem như là rất khéo léo rồi.

Nhìn thấy em gái này chạy đuổi theo tiên thảo lâu như vậy, hắn không khỏi châm một điếu thuốc.

Hì hục hì hục như vậy, bận vài ba năm cũng không thu hoạch được bao nhiêu nhỉ?

Nhưng Mộc Nguyệt lại rất hài lòng.

“Mặc dù Giáng Tinh thảo chỉ là tiên thảo cửu đẳng, nhưng mà ngày đầu tiên vào núi đã có thể bắt được thì có thể xem như là vô cùng may mắn.”

“Tiên thảo cửu đẳng?”

“Đúng vậy, tiên thảo từ nhất đẳng đến cửu đẳng, Giáng Tinh thảo có lực giới nguyên rất nhỏ, nhưng thường thấy nhất.”

Khương Thành không thể không thở dài, cuộc sống của các tiên nhân ở tầng thấp nhất trải qua thật sự không dễ dàng.

Hắn không thể không nhắc nhở em gái này.

“Hẳn là dọc đường ngươi đã bỏ lỡ rất nhiều tiên thảo đúng không?”

“Chắc chắn có bỏ lỡ, nhưng mà không còn cách nào khác mà.”

Mộc Nguyệt lau trán.

“Dù sao thì những thứ đó đều ẩn sâu, ta cũng không thể nhìn thấy chúng, hẳn là không có duyên với ta.”

Không thể nhìn thấy?

Khương Thành dở khóc dở cười.

Cuối cùng thì hắn cũng phản ứng lại.

Cảm giác về cảnh giới thánh hồn của bản thân đã bị cản trở trong những ngọn núi này.

Mà Mộc Nguyệt chỉ là Đế cảnh thất trọng, đương nhiên cảm giác của nàng sẽ hạn chế hơn, e rằng chỉ có thể dựa vào mắt để tìm kiếm.

Khó trách nàng không thể tìm thấy những tiên thảo cách đó không xa.

“Hay là ta giúp ngươi tìm nhé.”

Chương 1560: Thần hồn tấn công

“Ngươi?”

Mộc Nguyệt nhìn hắn, thế mà trong mắt lại có một chút đồng cảm.

“Ngươi đừng nên làm việc quá sức, chăm sóc vết thương cho thật tốt đã.”

Trong mắt nàng, Khương Thành là một người tàn tật, cần được chăm sóc.

Thậm chí còn không nghĩ rằng hắn vẫn còn sức chiến đấu, càng không hy vọng đến việc hắn có thể phát huy tác dụng gì đó.

Mặc dù nàng cũng nói rất khéo léo, nhưng Thành ca vẫn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Đáng ghét thật mà!

“Ngươi đừng quên dù sao ca cũng là Đạo Tôn.”

Thậm chí hiện tại Mộc Nguyệt còn không quá tin rằng trước đây hắn là Đạo Tôn.

Dù sao thì Khương Thành cũng đã nằm trong động phủ của nàng được nửa năm, hắn cũng chưa từng tiết lộ ra chỗ gì đặc biệt.

Nàng khẽ nhếch lông mày: “Hiện tại ngươi không có tiên lực, không có lực giới nguyên, thậm chí sức mạnh huyết mạch cũng không có, chớ phô trương thanh thế chứ.”

Thành ca nghiến răng nghiến lợi.

“Có phải ngươi đã quên rằng vẫn còn một sức mạnh được gọi là lực thần hồn trên thế giới này rồi không?”

“Nếu ngươi có lực thần hồn, cũng sẽ không đến nổi cần ta bảo vệ ngươi rồi.”

Hai người vừa nói xong, cách đó không xa vang lên tiếng cười điên cuồng.

“Ha ha ha ha, hóa ra ngươi đã không còn tiên lực từ lâu rồi sao?”

“Hơn nữa cũng không còn sức mạnh huyết mạch?”

Đột nhiên sáu người xuất hiện trước mặt Khương Thành, người dẫn đầu là Ly Thần.

Lúc này, nàng cười rất đắc ý.

“Ta còn nói sao mỗi ngày ngươi chỉ nằm như thế.”

“Hoá ra là ngươi thực sự không thể đứng dậy à?”

Nàng vừa đến bao vây, vừa rút binh khí ra.

Không hề che giấu sát khí.

Với năng lực cảm giác thánh hồn của Khương Thành, thật ra hắn đã biết được bọn họ đang lén lút đi theo phía sau từ lâu.

Hiện tại nhìn thấy cuối cùng bọn họ cũng sắp tấn công chính mình, có một cảm giác khá là đạt được những gì mình mong muốn.

Thật không dễ dàng mà!

Cuối cùng bản thân cũng sắp bị giết rồi.

“Đúng vậy đúng vậy, ta đã từng nói rằng ta không thể đứng dậy được rồi mà, nhưng lúc đó các ngươi không tin.”

Ca còn oán trách đám người Ly Thần.

“Hơn nữa năm lãng phí vô ích. Ngươi nói chuyện ồn ào làm chậm trễ rất nhiều thời gian.”

Đám người Ly Thần gần như bị hắn làm cho choáng váng.

Lão huynh, hình như phản ứng của ngươi không đúng nhỉ?

Một người sắp bị giết, không phải nên tuyệt vọng và tức giận sao?

Sao tên này lại khuyến khích như vậy?

Lẽ nào hắn cố tình tỏ ra yếu ớt, dụ mình cắn câu?

“Đừng, đừng giết hắn mà!”

Mộc Nguyệt lại tốt bụng đứng ra, lo lắng xua tay, hy vọng có thể bảo vệ được Khương Thành.

“Hắn cũng không làm chuyện xấu xa gì cả, cũng không gây thù chuốc oán với các ngươi, tại sao cứ một mực đuổi theo không buông vậy?”

“Không làm chuyện xấu?”

Ly Thần bình tĩnh lại.

Đúng! Mộc Nguyệt đã ở cùng hắn hơn nửa năm, chắc chắn biết rõ.

Nàng rất hoang mang như vậy, chứng minh người này thực sự tồi tệ.

Hắn chẳng qua chỉ phô trương thanh thế mà thôi.

“Hắn cướp âm Linh Diệp của bọn ta, còn không gây thù chuốc oán với bọn ta sao?”

Năm thanh niên phía sau đã vây quanh Khương Thành thành một vòng, trên người ai cũng tràn đầy khí thế hung hãn.

“Còn không mau giao âm Linh Diệp ra đây?”

“Ngươi thật là can đảm, không có sức mạnh mà vẫn dám kiêu ngạo trước mặt bọn ta.”

“Đạo Tôn chết tiệt gì đó, không có tiên lực thì cũng chỉ là đồ vô dụng mà thôi.”

“Quả thật là không biết sống chết!”

Ly Thần đảo mắt, lạnh lùng cười đầy giễu cợt.

“Nếu hiện tại ngươi biết điều một chút, ngoan ngoãn giao âm Linh Diệp cho ta, sau đó nằm trước mặt ta nhận lỗi, ta có thể đảm bảo sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Nàng kìm nén tức giận hơn nửa năm, đã muốn trút hết ra từ lâu.

Bỏ qua cho Khương Thành là điều không thể.

Sau khi lấy được âm Linh Diệp, sau đó sẽ hung hăng sỉ nhục ngươi, chẳng qua ta không tự mình làm, nhưng năm người kia cũng không bảo đảm sẽ buông tha cho ngươi.

Đến lúc đó vẫn có thể thưởng thức vẻ mặt thất vọng không cam lòng của Khương Thành, thật sảng khoái mà.

“Ngươi phải biết, đây là cơ hội sống sót duy nhất của ngươi.”

Vẻ mặt của nàng trông như một con mèo đang chơi đùa một con chuột.

Năm người còn lại cũng lần lượt phá lên cười.

“Ha ha ha, đúng vậy, ngươi có thể thử.”

“Biết đâu thực sự có thể sống sót đấy.”

Thành ca xuất đạo nhiều năm như vậy, mặt hàng nào mà hắn chưa từng nhìn thấy.

Nhìn đám người này một cái, lập tức biết rằng tiếp theo bọn họ sẽ đánh rắm gì.

Hắn chỉ có thể xuôi tay tiếc nuối.

“Ai da, đáng tiếc là ta đã ăn đoá âm Linh Diệp đó mất rồi, nếu không ta thật sự muốn thưởng thức với ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt của Ly Thần thay đổi, âm Linh Diệp đã không còn nữa, vậy thì nàng còn bận rộn gì?

“Sao có thể ăn âm Linh Diệp được?”

“Ngươi dám lừa gạt bọn ta?”

“Có phải muốn sống không bằng chết đúng không!”

Mộc Nguyệt vội vàng đến cầu tình một lần nữa.

“Hắn thực sự đã ăn âm Linh Diệp, chính mắt ta nhìn thấy, các ngươi giết hắn cũng vô dụng!”

“Không bằng nể mặt ta bỏ qua cho hắn nhé…”

Nàng vừa nói như vậy, sáu người không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận sự thật rằng âm Linh Diệp đã thực sự biến mất.

Nỗ lực lãng phí, một sự thất vọng mạnh mẽ bao trùm lấy họ.

Tiếp theo là sự tức giận và sát khí dữ dội hơn.

“Còn nể mặt ngươi?”

“Ngươi nghĩ ngươi là ai?”

Ly Thần nghĩ đến việc bảo vật đã không còn nữa, khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn.

“Đều là do ngươi, nếu không phải ngươi ngăn cản ba lần bốn lượt, đáng lẽ bọn ta đã thuận lợi từ lâu!”

Năm người còn lại không thể kìm nén được sát khí, binh khí sáng lên, lần lượt rống lên.

“Đừng nói nhảm với bọn họ nữa, giết bọn họ!”

Để trút giận, thậm chí bọn họ còn ngắm đồ đao vào Mộc Nguyệt.

“Tiểu tiện nhân này hết lần này đến lần khác bênh vực người ngoài, nàng hoàn toàn không xứng làm bạn của chúng ta, cũng không thể giữ lại được nữa…”

Nói xong, mấy người không cho phép giải thích, giết về phía Khương Thành.

Mà Ly Thần và một nữ tử khác thì giết về phía Mộc Nguyệt.

Hai trận chiến nổ ra gần như cùng lúc.

Đối mặt với bốn thanh niên giết mình, Khương Thành vô cùng chào đón.

Vào khoảnh khắc binh khí của bốn người được chém xuống, hắn đã cảm nhận được bốn luồng lực giới nguyên đang gầm thét tiến đến.

Suy nghĩ đến việc bản thân cũng không thể hoàn toàn phòng vệ được.

Nếu không, hệ thống sẽ phán định rằng bản thân đang chiến đấu một cách tiêu cực, muốn tự sát.

Vì vậy, mặc dù ca vẫn đang nằm, nhưng bản năng vẫn thúc giục lực thần hồn, cho bọn họ một đòn tấn công nhỏ.

Nó gần 10% sức mạnh.

Nhưng mà lực thần hồn 10% này đã giáng một đòn tàn khốc vào bốn người này.

Vì Thành ca muốn chết quá nên vẫn luôn không chú ý một chuyện.

Đám người này còn chưa đến Tôn Giả, sao có thể ngăn cản thần hồn của hắn?

Sau khi lực thần hồn 10% của hắn chia thành bốn luồng tấn công lao vào hồn hải của bốn người đó, hồn hải của đối phương trực tiếp bị thổi long trời lở đất, tan vỡ ngay lập tức.

Sau đó chủ hồn bị dập tắt, ý thức tiêu tan.

Sức mạnh chênh lệch quá lớn, thậm chí khiến cho cả bốn người bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, sức sống đã bị nghiền nát.

Trước khi chết, bọn họ vẫn còn đang chìm đắm trong trạng thái tự tin ưu thế của ta.

Ngươi là một đồ vô dụng đang nằm, bọn ta sử dụng bốn người bao vây tấn công, quả thật là giết gà dùng đao trâu.

Đến nỗi vào lúc sắp chết, ngay cả biểu cảm sợ hãi cũng không kịp xuất hiện.

Nhưng Khương Thành ước tính sai chênh lệch sức mạnh, còn dùng thêm một chút sức.

Lần này, đòn tấn công của thánh hồn không chỉ phá hủy hồn hải của bốn người, thậm chí còn đánh nứt tiên thể của họn họ.

Cảnh tượng lại tàn bạo!

Sau khi giết chết bốn người đó, vẻ mặt của ca cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Các ngươi không hề nỗ lực. Thật lãng phí tình cảm một cách vô ích, biết thế ta không nên hy vọng vào các ngươi.”

Mà ở bên kia, Ly Thần và Mộc Nguyệt vừa mới bắt đầu chiến đấu, đều sợ hãi dừng lại.

Chương 1561: Cho ngươi cơ hội mà không tận dụng

Ly Thần và nữ tử còn lại ngơ ngác nhìn bốn người bạn ngã trên mặt đất.

Đôi mắt đờ đẫn.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên bọn họ đều chết hết rồi?

Mộc Nguyệt cũng hé miệng nhỏ, rất lâu sau cũng không thể khép lại.

Ba người đứng cùng nhau nhìn qua bên này, thậm chí quên mất rằng vừa rồi bọn họ đang chiến đấu, hoàn toàn không phải bạn của nhau.

“Ngươi, ngươi, bọn họ…”

Vào lúc Ly Thần ý thức được đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy một luồng ớn lạnh xộc thẳng lên trán, lạnh đến nổi toàn thân run rẩy.

“Ngươi ta cái gì chứ.”

Thành ca rất không kiên nhẫn, chống hai tay, nửa ngồi dậy.

“Sao mấy người các ngươi lại yếu đến như vậy?”

“Với chút sức mạnh này mà còn muốn làm chuyện lớn?”

Đối với câu nói này, ba nữ tử không hề có sức châm biếm.

Nào có ai cho rằng đối thủ yếu?

Ngươi đang cố tình chế nhạo đúng không?

Ly Thần sợ đến mức liên tục lùi lại phía sau, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Tiền, tiền bối, ngươi… ngươi che giấu sức mạnh của bản thân sao?”

“Không có mà.”

Thành ca cảm thấy chống tay mệt mỏi, lại nằm xuống, nhân tiện còn dang hai tay ra một cách rất vô tội.

Thậm chí Ly Thần còn không dám bỏ chạy, nói lắp muốn xin lượng thứ, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Mọi người hô chém hô giết, sao đối phương có thể bỏ qua cho được?

“Vậy, vậy bọn họ…”

“Ta thực sự không có tiên lực cũng không có sức mạnh huyết mạch, em gái Mộc Nguyệt không lừa các ngươi, nếu các ngươi không tin thì có thể tự mình đến kiểm tra xem là biết.”

Thành ca cũng xem như là dụng tâm lương khổ rồi.

Hắn nhìn hai nữ tử này hoàn toàn không thể giết được bản thân trong chiến đấu bình thường, vì vậy hắn chỉ có thể chủ động giúp họ tạo cơ hội giết người.

Để bọn họ đến chạm vào là được rồi.

“Kiểm tra xem?”

Ly Thần và nữ tử còn lại hơi không theo kịp tiết tấu của hắn.

Đối phương rõ ràng có thể dễ dàng tấn công thần hồn giết chết chính mình, cần thiết phải làm cho chính mình tin tưởng gì đó sao?

Còn bảo cho mình kiểm tra?

“Đúng vậy, qua đây chạm vào không phải sẽ yên tâm hơn sao?”

Hành động của Thành ca suýt nữa khiến Mộc Nguyệt ngất xỉu.

Lực thần hồn của Khương Thành quả thực mạnh đến mức khiến nàng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, mở rộng tầm mắt.

Nhưng tại sao người này lại ngu ngốc đến mức để cho người khác xâm nhập vào kinh mạch, tim, phổi và huyết quản của bản thân?

Một khi trong lòng người khác có dã tâm, thì cho dù lực thần hồn của ngươi có mạnh mẽ đến đâu cũng đã quá muộn rồi!

“Đừng, đừng mà, chuyện này quá nguy hiểm.”

Nhìn thấy phản ứng này của nàng, Ly Thần lập tức trấn an.

Nàng lập tức cướp lời: “Ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Tiền bối chủ động bảo bọn ta kiểm tra, đây là biểu hiện tấm lòng dũng cảm của hắn, được không?”

“Lẽ nào ngươi cho rằng tiền bối không dám sao?”

Khương Thành cũng liên tục gật đầu.

“Đúng đúng đúng, mau lên đi.”

Ly Thần và nữ tử còn lại, vì nghĩ rằng bản thân không thể trốn thoát, cho nên cẩn thận tiến lại gần.

Một người để lên tay trái của Thành ca, một người để lên tay phải của Thành ca.

Sau đó, hai luồng lực giới nguyên tiến vào trong cơ thể của Khương Thành.

Ngay sau đó, vẻ mặt của hai nử tữ trở nên phấn khích.

Kinh mạch này là kinh mạch rộng lớn và mạnh mẽ nhất mà bọn họ từng thấy, quả thật là vượt ra ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Nhưng mà bên trong kinh mạch, quả thực là trống rỗng, không tồn tại bất kỳ sức mạnh nào.

Theo sự xâm nhập của bọn họ, không bao lâu sau đã phát hiện ra Khương Thành không hề có chút sức mạnh huyết mạch nào.

“Thế mà còn có chuyện như vậy sao?”

“Vậy thì chẳng phải hắn còn không bằng phế vật sao?”

“Sao người này có thể có lực thần hồn mạnh đến như vậy?”

Trong khi hai nữ tử vô cùng khó hiểu, lòng can đảm của bọn họ cũng dần dần lớn lên.

Lúc đầu bọn họ rất kiềm chế và cẩn thận, vì sợ rằng nếu tràn vào quá nhiều sức mạnh sẽ khiến Khương Thành không hài lòng.

Sau đó, một đòn tấn công thần hồn sẽ giết chết chính mình.

Nhưng dần dần, nhìn thấy Khương Thành không những không có phản ứng gì, ngược lại sau khi hắn dùng ánh mắt khích lệ nhìn hai nàng, hai người không hẹn mà cùng sinh ra sát tâm.

Chỉ cần di chuyển ngón tay đã đủ để giết đối phương.

Với cấp độ thần hồn của người này, chắc chắn hắn mang theo rất nhiều bảo bối đúng không?

Cả hai nữ tử đều không thể cưỡng lại sự hấp dẫn này.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hai người nổi lên dã tâm, thúc giục toàn bộ lực giới nguyên tấn công vào trong cơ thể Khương Thành cùng một lúc.

Vốn dĩ Thành ca chỉ cảm thấy ngứa ngứa tê tê, cuối cùng lúc này cũng có cảm giác đau nhẹ.

Ngoài ra, không có gì hơn.

Lực giới nguyên của hai nữ tử này, so với kinh mạch của hắn, giống như nước từ ao nhỏ đổ ra sông lớn khô cạn.

Hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Nhưng hai nữ tử này cũng không ăn chay.

Lực giới nguyên một luồng xông thẳng vào tim mạch của hắn, một luồng xông thẳng lên đầu của hắn.

Đây là nơi chí mạng nhất.

Thành ca nghĩ rằng bản thân cũng không thể giả chết, nếu không hệ thống có thể sẽ phán định rằng hắn thực sự muốn chết.

Còn giả vờ kêu lên.

“Các người muốn làm gì!”

Ly Thần và tiên nữ kia cứ cho là mình đã thành công, cuối cùng xé bỏ lớp ngụy trang sợ hãi thận trọng ban đầu, cùng nhau phát ra tiếng cười chế giễu.

“Ha ha ha ha, ngươi nói bọn ta đang làm gì?”

“Khương Thành! Ngươi tiêu rồi!”

“Đây là kết cuộc ngươi đắc tội với bọn ta!”

“Thế mà lại cho bọn ta xâm nhập vào trong cơ thể của ngươi một cách yên tâm can đảm như vậy, quả thật là người ngu ngốc nhất mà ta từng thấy…”

Hai người cười đắc ý vài giây, sau đó ngẩn ra.

Bởi vì, thế mà lực giới nguyên của bọn họ không thể tấn công được tim mạch và đầu của Khương Thành.

Không còn cách nào khác, những bộ phận quan trọng này vốn có hàng rào phòng thủ tự nhiên.

Mà cảnh giới ban đầu của Thành ca lại cao hơn bọn họ rất nhiều.

So với cơ thể của Đạo Thánh, có năm cảnh giới lớn tách biệt với cảnh giới Đế cảnh bát trọng của bọn họ.

Lực giới nguyên của hai người giống như con sâu đang rung cây, bọn họ chỉ có thể điên cuồng càn quét bên ngoài hàng rào của tim mạch và đầu, chẳng khác gì con sâu rung cây.

Hoàn toàn không bị tổn thương.

Điều này thật gây lúng túng quá.

Dù sao vừa rồi còn cho rằng kết cục chỉ có thể bị giết, trực tiếp cháy nhà ra mặt chuột.

Kết quả hiện tại lại không thể giết chết, làm sao chuyện này có thể kết thúc?

Vào lúc này, Ly Thần gần như phát điên.

“Không thể!”

“Chuyện này tuyệt đối không thể!”

Đối phương không có tiên lực cũng không có lực giới nguyên, không có sức mạnh huyết mạch, cũng không dùng lực thần hồn để tấn công nàng.

Với điều kiện tốt như vậy, thế mà vẫn không thể giết chết được đối phương.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi nhận thức của nàng.

Nếu như nàng biết Khương Thành là một 'quái vật' đáng sợ như vậy từ trước, nàng sẽ không nói lời đụng chạm.

Nhưng mà dường như dừng tay vào lúc này cũng đã quá muộn.

Khương Thành cũng rất tức giận.

Không phải hai nữ tử tức giận ra tay với chính mình, mà là bọn họ có tức giận cũng vô dụng.

"Ta đã cho các ngươi điều kiện tốt đến như vậy, thế mà vẫn không thể giết được ta?"

"Cho ngươi cơ hội ngươi còn không dùng được à!"

"Cần các ngươi có ích gì chứ?"

Hắn mất kiên nhẫn.

Cũng không thể đưa cho bọn họ một thanh kiếm, bảo bọn họ chém từ từ, phải không?

Vậy thì thật sự là tự sát thuần túy, chắc chắn sẽ không thể vượt qua được sự kiểm tra của hệ thống.

Ngay sau đó, còn không đợi Ly Thần trở mặt cầu xin tha thứ một lần nữa, hắn đã tấn công bằng hai luồng thần hồn, tiễn nàng và nữ tử còn lại cùng nhau về tây thiên.

"Ai da, có vẻ như đây không phải là nơi để ở lâu."

"Ta phải tìm một số kẻ thù lợi hại hơn để thử."

Hắn đang kìm nén chửi bới, nhưng Mộc Nguyệt ở bên cạnh lại dùng tay che môi, nỗi sợ hãi và không thể tin được đầy trong mắt.

Vừa rồi nàng còn cho rằng Khương Thành đã chết.

Thật không ngờ rằng, hắn như vậy mà vẫn có thể giết người.

"Ngươi… tiên lực và sức mạnh huyết mạch của ngươi không biến mất sao?"

Chương 1562: Phương pháp tu luyện lực trọc

“Đương nhiên đã biến mất rồi.”

Khóe miệng Khương Thành hơi nhếch lên.

“Hiện tại đã tin rằng ca đã từng là Đạo Tôn chưa?”

“Tin rồi tin rồi.”

Đầu Mộc Nguyệt gật như gà mổ thóc.

“Được rồi, tiếp theo đưa ta cùng nhau đi xuống phía dưới nhé, một lúc nữa chúng ta hãy tìm thêm một số kẻ thù lợi hại hơn.”

Cô Thần Giới này, càng gần đỉnh, sức mạnh càng yếu.

Hắn muốn bị giết, chắc chắn không thể làm được ở thôn lính mới, cho nên hắn chỉ có thể thăm dò phía dưới.

Nhưng vì sự phong tỏa huyết mạch vẫn chưa được phá giải, hắn vẫn cần ‘tài xế’ Mộc Nguyệt.

“Hả?”

“Đi xuống phía dưới?”

Mộc Nguyệt vội vàng lắc đầu, lắc vô cùng dứt khoát.

“Không được không được, không thể đi xuống phía dưới được.”

Khương Thành cau mày: “Tại sao, lẽ nào ngươi còn không có tin tưởng sức mạnh của ta?”

“Không phải đâu, là do ta không đủ tư cách để xuống.”

“Tư cách?”

“Đúng vậy, nếu muốn đi xuống phía dưới, nhất định phải có được chứng từ của các Thần Đàn, nếu không sẽ bị bắt.”

Vậy thì để bọn họ bắt đi, đúng lúc đại sát đặc sát.

Nhưng Khương Thành cũng biết tài xế riêng của bản thân chắc chắn không dám.

“Vậy thì bảo bọn họ phát chứng từ thôi.”

“Nếu muốn có được chứng từ, hoặc là sức mạnh của ta tăng thêm hai đại cảnh giới, hoặc là giá trị cung phụng của ta đạt đến trăm ngàn điểm.”

Thành ca thầm nghĩ hai đại cảnh giới, điều đó quả thật là quá xa vời với ngươi.

“Giá trị cung phụng trăm ngàn điểm là tình huống gì?”

“Cứ mỗi trăm ngàn năm, Thần Đàn phía dưới sẽ thu thập tiên thảo một lần, tiên thảo cửu đẳng tương đương với một điểm giá trị cung phụng, bát đẳng tương đương với mười điểm…”

Thần Đàn của thế giới này đều là bảo địa thích hợp để tu luyện lực giới nguyên.

Bao quanh bọn họ, dần dần xuất hiện một thế lực.

“Thần Đàn phía dưới cho các ngươi lợi ích gì sao?”

“Đâu có đâu, chỉ là giao cung phụng đúng hạn, bọn họ sẽ không tấn công bọn ta.”

Khương Thành nghe thế thì cau mày.

Sao cái này lại giống như thu phí bảo vệ vậy.

“Được rồi, vậy thì ngươi từ từ đi tìm tiên thảo nhé.”

Nhưng lần này Mộc Nguyệt lại không lập tức khởi hành.

Thay vào đó nhìn hắn một cách ngượng ngùng.

“Ngươi… có thể giúp ta tìm vị trí của tiên thảo được không vậy?”

Em gái này cũng không ngốc, sau khi biết lực thần hồn của Khương Thành mạnh mẽ như vậy, đương nhiên cũng nhận thấy được tác dụng của hắn khi đi tìm tiên thảo có thể lớn đến mức nào.

“Hả, không phải vừa rồi ngươi còn bảo ta nên tu dưỡng thêm sao?” Thành ca cố ý trêu chọc.

Mộc Nguyệt cắn răng, ngón tay đan vào nhau, xấu hổ đỏ mặt.

“Ta sai rồi, ta không nên xem thường ngươi.”

Tâm trạng Thành ca vô cùng thoải mái, cảm thấy tất cả thể diện rơi xuống trước đây đều được nhặt lại.

“Được rồi, ngươi đi qua bên đó, với lại qua bên kia thử xem.”

Hắn tiện tay chỉ ba vị trí.

Mộc Nguyệt vui mừng khôn xiết, vội vàng bay nhanh đến nơi Khương Thành chỉ.

Quả nhiên nơi đầu tiên có tiên thảo, hơn nữa còn là bát đẳng.

Trong khi nàng đang bận rộn đuổi theo tiên thảo, Thành ca cũng không nhàn rỗi.

Đương nhiên hắn sẽ không đi thu thập giá trị cung phụng, bởi vì Thành ca sẽ không bao giờ trả bất kỳ khoản phí bảo vệ nào.

Hắn có tính toán của riêng mình.

Chỉ cho em gái này vài vị trí, chỉ là để trẻ con chơi bên cạnh bản thân mà thôi.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, thần hồn của hắn tản ra, chục triệu dặm xung quanh đều nằm trong phạm vi cảm giác của hắn.

Trong phạm vi rộng lớn như vậy, có hàng trăm gốc tiên thảo phẩm giai các loại khác nhau.

Trong đó, hầu hết là Giáng Tinh thảo cửu đẳng, loại có dược lực thấp nhất.

Mà âm Linh Diệp lục đẳng, chỉ tìm thấy hai gốc.

Đối với Khương Thành, mặc dù tự mình bay đi rất phiền phức, nhưng thu thập tiên thảo vẫn rất dễ dàng.

Hắn trực tiếp dùng thánh hồn điều khiển, hàng trăm gốc tiên thảo đó quả thật giống như là cá mắc lưới, hoàn toàn không thể thoát khỏi sự kiểm soát của hắn.

Ngay sau đó chúng lần lượt bay về phía hắn.

Giống như từng dòng suối, chảy vào hắn.

Nhìn từng gốc tiên thảo trước mặt, Khương Thành chìm vào suy nghĩ.

Hắn nhớ rằng bởi vì lần trước đã nuốt chửng một gốc âm Linh Diệp, lực trọc của ngộ đạo Tiên Thụ đã được kích hoạt một lần.

Vậy nếu như chính mình lại nuốt một lần nữa thì sao?

Lực trọc sẽ kích hoạt một lần nữa sao?

Nếu kích hoạt thêm vài lần nữa, có phải bản thân có thể tìm thấy cơ hội để kiểm soát lực trọc không?

Vừa nghĩ đến đây, hắn quyết định thử xem sao.

Vì thế hắn mở miệng nuốt xuống một gốc Giáng Tinh thảo.

Ngay sau đó, dược lực của tiên thảo cửu đẳng này hoàn toàn bùng nổ trong cơ thể hắn.

So với âm Linh Diệp, dược lực của Giáng Tinh thảo kém hơn gấp ngàn lần.

Nhưng đúng như những gì Khương Thành đã dự đoán, dù sao đây cũng là lực giới nguyên tương tự như thánh lực.

Khi nó đang chảy tới vân mạch, ngộ đạo Tiên Thụ thật sự không thể ngồi yên.

Mặc dù cành lá không hề động đậy, nhưng một lực trọc yếu ớt từ quả dưa hấu màu trắng đã nhanh chóng lao ra ngoài.

Chỉ một cú va chạm đã ăn mòn hoàn toàn luồng lực giới nguyên vừa rồi.

Thành ca vẫn luôn quan sát cẩn thận, phát hiện lực trọc điều động quá ít, không gây ra động tĩnh bao nhiêu.

Vì vậy, hắn lại dùng một gốc tiên thảo bát giai để thử ngay sau đó.

Nhưng có lẽ là do dược lực không đủ, nên lực trọc có thể kích hoạt vẫn còn quá ít, ngay cả ngộ đạo Tiên Thụ cũng lười rung động.

Tiếp theo, Khương Thành lại thử Hoàn Quế hoa, tiên thảo thất giai.

Lần này, rốt cuộc ngộ đạo Tiên Thụ cũng hơi run lên một chút.

Mà lực trọc bắn ra cũng có quy mô nhỏ, không phải một tia một sợi nữa.

Sau khi dược lực của Hoàn Quế hoa bị lực trọc ăn mòn, trên mặt Khương Thành hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn phát hiện, vừa rồi sau khi lực trọc đi một vòng khắp kinh mạch trong cơ thể, mức độ thân thiết của hắn với luồng sức mạnh này đã tăng lên một chút.

Mặc dù không có thanh tiến độ kỹ năng nhưng hắn có thể chắc chắn rằng cảm giác của bản thân không sai.

“Đúng rồi, giống như khi tu sĩ Hạ giới tu luyện, để cho linh lực chạy qua các kinh mạch trong cơ thể của bản thân, bản thân là một quá trình tôi luyện và kiểm soát sức mạnh.”

“Mặc dù ta không thể điều khiển lực trọc, nhưng có thể lợi dụng lực giới nguyên để thu hút lực trọc.”

“Mà khi lực trọc phá hủy lực giới nguyên trong kinh mạch của ta, chẳng khác nào biến tướng chạy trong kinh mạch của ta trong một tuần.”

“Đương nhiên điều này sẽ nâng cao mức độ thân thiết của ta và luồng sức mạnh này!”

Trong nháy mắt, hắn sáng tỏ thông suốt.

Khi mức độ thân thiết giữa bản thân và lực trọc càng ngày càng cao, thì luồng sức mạnh này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành của chính mình!

Đến ngày đó, bản thân sẽ có thánh lực như một lẽ đương nhiên!

“Ha ha ha, ca quả thật là một thiên tài!”

Sau khi suy nghĩ rõ ràng về tất cả những điều này, việc trước mắt là tìm thêm tiên thảo.

Bát đẳng và cửu đẳng không có tác dụng gì, chúng không thể kích hoạt được bao nhiêu lực trọc, cũng không thể chạy trong một tuần.

Trên thất đẳng mới có ý nghĩa.

Tiên thảo có đẳng giai càng cao, lực trọc điều động càng nhiều!

Nếu nuốt tiên thảo nhất giai của thế giới này, thì hẳn là cả quả dưa hấu màu trắng sẽ được điều động toàn bộ, chạy toàn lực, đúng không?

Trong khoảng thời gian tiếp theo, hắn ăn toàn bộ khoảng mười mấy gốc tiên thảo thất giai và hai gốc tiên thảo lục giai vừa tìm thấy.

Quả nhiên mức độ niềm nở của lực trọc cũng tăng lên một chút sau đó.

Mà Mộc Nguyệt ở bên kia hoàn toàn không biết ở đây xảy ra chuyện gì, nàng còn đang bận rộn đuổi theo gốc tiên thảo bát đẳng đầu tiên.

Thật sự Khương Thành hơi không nhìn nổi nữa nên đã âm thầm dùng thần hồn để giúp nàng ngăn cản.

Sau một vài phút, em gái mới vui vẻ vội vã chạy trở về.

Chương 1563: Là do các ngươi làm đúng không

"Lần này thu hoạch quá lớn rồi!"

"Thế mà có hai gốc tiên thảo bát đẳng và một gốc cửu đẳng, cảm ơn ngươi đã giúp ta…"

Nhìn vẻ mặt vui mừng báo tin vui của nàng, trong lòng Thành ca cảm thấy rất yên tâm.

Cũng không thể nhẫn tâm nói cho nàng biết rằng bản thân vừa tìm được hơn sáu trăm gốc tiên thảo cửu đẳng, hơn một trăm gốc tiên thảo bát đẳng.

"Không tệ không tệ, thu hoạch rất hài lòng nhỉ."

Hắn bày tỏ lời chúc mừng ngay lập tức, sau đó hỏi một câu hỏi.

"Nhân tiện, tiên thảo ở đây có thể trao đổi không?"

"Trao đổi?" Mộc Nguyệt hơi ngẩn ra.

"Đúng vậy, là dùng một lượng lớn tiên thảo đẳng thấp để đổi lấy một lượng nhỏ tiên thảo đẳng cấp cao với người khác."

"Có thể đấy, nhưng ngươi phải đến Thần Đàn mới có thể."

Thành ca gật đầu, có vẻ như những tiên thảo bát giai và cửu giai bản thân vừa mới thu hoạch được vẫn còn có ích.

"Trăm vạn dặm xung quanh đây đã không còn tiên thảo nữa, chúng ta đổi chỗ khác nhé."

Mộc Nguyệt sửng sốt.

“Hả? Nơi này không còn nữa?”

Trăm vạn dặm xung quanh rộng lớn như vậy, lẽ nào chỉ có mấy gốc vừa nảy thôi sao?

Nàng cảm thấy rất không thể tin được.

Khương Thành phong phạm cao nhân, thản nhiên hỏi: “Lẽ nào ngươi còn không tin cảm giác thần hồn của ta sao?”

Mộc Nguyệt không nói lời nào.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, hai người không ngừng tìm kiếm tiên thảo tiên dược giữa những ngọn núi này.

Mỗi lần Khương Thành đều ngẫu nhiên chỉ một vài nơi, để cho Mộc Nguyệt đi chơi ở một bên.

Sau đó, bản thân bao trùm thần hồn, thu thập tất cả tiên thảo trong chục triệu dặm xung quanh.

Sau khi cứ bận rộn như vậy đủ một tháng, tiên thảo trong hàng trăm triệu dặm xung quanh đã gần như bị gom sạch.

Những ngày này Mộc Nguyệt chìm đắm trong niềm vui sướng khi thu được tiên thảo tiên dược.

Mỗi ngày đều có thu hoạch, đối với nàng, đây là chuyện nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

“Một tháng này, tiên thảo ta thu hoạch được đã là không thể hy vọng có được trong mấy triệu năm.”

Lòng biết ơn của nàng đối với Khương Thành cũng tăng lên từng ngày.

“Khương đại ca, tất cả đều nhờ vào ngươi đó…”

Thành ca xua tay.

Thu hoạch của hắn gấp ngàn vạn lần của Mộc Nguyệt, nhưng hắn vẫn chưa hài lòng.

Mỗi lần sau khi lực trọc được kích hoạt, đều sẽ biến tướng chạy trong cơ thể trong một tuần, hiện tại đã có tổng cộng hơn 700 tuần.

Mức độ niềm nở quả thực là càng ngày càng cao, nhưng vẫn còn lâu hắn mới có thể điều khiển được luồng sức mạnh này.

“Đẳng giai của tiên thảo ở đây quá thấp.”

“Hì hục hì hục một tháng, nhưng tiến độ vẫn còn rất chậm.”

Vẫn cần phải nhanh chóng đến ‘khu luyện cấp’ lợi hại hơn ở bên dưới càng sớm càng tốt, không thể lãng phí thời gian ở khu tân thủ nữa.

Nhưng mà hắn suy nghĩ, trực tiếp bảo Mộc tài xế đưa bản thân đi xuống dưới, chắc chắn nàng sẽ không dám.

“Được rồi, hành trình thu thập tiên thảo lần này, đến đây thôi nhé.”

“Hả? Có nghĩa là sẽ quay về sao?”

Đương nhiên là Mộc Nguyệt vẫn chưa đủ vui, ai lại chê quá nhiều tiên thảo chứ.

Trước đây mỗi lần đến thu thập, ít nhất cũng phải kéo dài hàng ngàn năm.

Nhưng vấn đề này là quyết định cuối cùng của Khương Thành.

“Trước tiên, ngươi hấp thụ và chuyển hoá tất cả tiên thảo mà ngươi thu hoạch được, nâng cao sức mạnh một chút, vậy thì năng suất sẽ cao hơn trong tương lai.”

Cứ như vậy, sau vài ngày, cả hai đã trở về ngôi làng trước đó của họ.

Nhưng vừa đi đến cổng làng, cả hai nhận ra có một nhóm người lớn đang đợi họ.

Nhìn thấy hai người trở về, đám người có hơi rối loạn.

Lộc Nguy đứng đầu bay tới, vẻ mặt nghiêm túc.

“Thi thể của sáu người là đám người Ly Thần đã được tìm thấy.”

Hắn nhìn chăm chú vào mắt Khương Thành.

“Các ngươi làm chuyện này, đúng không?”

Mộc Nguyệt lập tức bị dọa sợ đến mức hồn vía lên mây, nói chuyện cũng không lưu loát.

“Ta, bọn ta…”

Khương Thành vừa định nhận, nhưng Lộc Nguy ở đối diện lại hiện ra vẻ mặt sáng tỏ.

“Được rồi, ta biết rồi.”

Hắn giơ tay vỗ vai Mộc Nguyệt.

“Không bao lâu nữa bên Thần Đàn sẽ có người đến điều tra, ngươi nhớ kĩ, nhất định không được thừa nhận!”

“Chỉ cần thà chết không nhận, không có chứng cứ, cuối cùng chỉ có thể bỏ mặc.”

Những lời này khiến Khương Thành khá bất ngờ.

Tên trưởng thôn này, thế mà thiên vị với Mộc Nguyệt đến như vậy sao?

Như thể cảm nhận được sự nghi ngờ của hắn, ánh mắt của Lộc Nguy cũng nhìn qua.

“Mộc Nguyệt không thể làm chuyện như vậy, nàng không độc ác như vậy, hơn nữa không có sức mạnh đó.”

“Ta có thể đoán được rằng chuyện đó là do ngươi làm, cũng có thể đoán được rằng bọn họ tự tìm đường chết.”

Hắn rõ ràng là biết khá rõ phong cách của sáu người đó.

“Chuyện này dừng ở đây, ta không muốn Mộc Nguyệt bị cuốn vào.”

Nói xong, hắn xoay người, đuổi những người khác trở về trong động phủ.

Thành ca xuôi tay nằm trên giường, cười híp mắt nói: “Trưởng thôn của các ngươi khá là tử tế, rất có khí thế.”

Mộc Nguyệt nào có thể cười được nữa.

Nghĩ đến việc bản thân sắp phải đối mặt với sự điều tra bên phía Thần Đàn, nàng vô cùng lo lắng đến nỗi mất ăn mất ngủ.

Niềm vui khi thu hoạch được tiên thảo cũng tan biến.

Sau khi trở về động phủ, nàng lập tức kéo tay Khương Thành, muốn đối chiếu lời khai với hắn.

“Người được phái đến của Thần Đàn chắc chắn sẽ thẩm tra lần lượt hai chúng ta.”

“Đến lúc đó chúng ta không chỉ không được nhận, lời khai cũng phải nhất trí.”

Em gái này không bảo thủ, biết rõ cửa ải khó khăn lần này sẽ không dễ qua, hơi bất cẩn một chút sẽ vạn kiếp bất phục.

“Nếu như bọn họ hỏi chúng ta đã ở đâu, thì ngươi hãy nhớ rằng chúng ta đã đi đến một số ngọn núi khác, những ngọn núi đó là…”

Thành ca nghe vậy thì dở khóc dở cười.

Kể từ khi hắn xuất đạo cho đến này, từ khi nào lại cẩn thận từng li từng tí đến như vậy?

“Không cần phiền phức đến như vậy chứ?”

“Chỉ là một Thần Đàn mà thôi, cho dù biết ta đã làm thì thế nào?”

Thậm chí hắn còn chỉ mong sao đối phương xem mình là hung thủ càng sớm càng tốt.

Chỉ như vậy mới có thể mở ra từng đợt truy đuổi, mới có thể bị người khác giết chết sớm hơn.

Mộc Nguyệt vô cùng lo lắng, nhìn thấy ca không quan tâm, nàng suýt bật khóc.

“Thần Đàn bên đó cao thủ nhiều như mây, ngươi chỉ có lực thần hồn là có thể sử dụng, một người làm sao có thể ngăn cản nhiều người như vậy?”

Khương Thành không cho là đúng, nói: “Sáu người đó đều chết trong tay của ta, cùng lắm thì đến lúc đó một mình ta nhận tội, không kéo ngươi xuống nước.”

Hắn suy nghĩ, đến lúc đó thì để cho Thần Đàn bên đó đưa bản thân xuống phía dưới là được rồi.

Đúng lúc ở phía dưới tiếp tục đại sát đặc sát.

“Đừng lo lắng nhé, ngươi sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Sao ngươi có thể nói như vậy hả?”

Đột nhiên vành mắt đẫm lệ của Mộc Nguyệt chực trào ra.

Ngoài sự lo lắng còn có cả sự tức giận.

“Ngươi là do ta mang về, hơn nữa còn giúp ta tìm được nhiều tiên thảo như vậy, nếu như ta sống một mình tạm bợ qua ngày, không màng thế sự, vậy thì ta sẽ trở thành người như thế nào?”

Thành ca mở miệng, trong phút chốc không biết nên nói cái gì mới phải.

Hắn vẫn luôn sử dụng em gái này như một công cụ, có tác dụng như phương tiện di chuyển.

Trong sâu thẳm, chưa từng đối xử một cách nghiêm túc.

Nhưng lúc này, đột nhiên hắn nhận ra rằng dường như bản thân đã đánh giá thấp nàng.

Mộc Nguyệt vẫn còn đang nói về nó.

“Ngươi nghe lời ta một lần được không? Chỉ một lần này thôi, chúng ta cùng nhau phối hợp cẩn thận để vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Lời nói của nàng mang theo ý cầu xin.

“Thần Đàn thật sự không phải thứ mà ngươi có thể khiêu khích.”

“Hơn nữa, phía dưới Thần Đàn còn có nhiều người mạnh mẽ hơn nữa…”

Khương Thành bất lực thở dài.

“Được rồi được rồi, ta thua ngươi rồi đó, ta sẽ hợp tác với ngươi.”

Lúc này Mộc Nguyệt mới chuyển từ lo lắng sang vui mừng.

Sau đó bắt đầu bàn bạc lời thoại với hắn.

Khi bị người được phái đến từ Thần Đàn vặn hỏi, mỗi câu hỏi nên trả lời như thế nào.

Chương 1564: Lòng tham không đáy

Hai ngày sau, có người từ Thần Đàn đi qua.

Cấu trúc của Cô Thần Giới rất đơn giản, nhưng cũng rất chặt chẽ.

Đứng đầu là sáu môn phái.

Mà bên dưới sáu môn phái là hàng nghìn Thần Đàn lớn nhỏ.

Những Thần Đàn này cai quản vô số làng mạc và thị trấn.

Ở Tiên giới, tình huống cai quản đến tầng thấp nhất này thực sự rất hiếm thấy.

Hầu hết các môn phái nhìn chung chỉ quan tâm đến phạm vi ảnh hưởng của sơn môn, không quan tâm đến những tiên nhân nhàn rỗi ở xung quanh như thế nào.

“Đúng đúng đúng, bọn họ đã trở lại.”

“Là ở đây.”

Ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc của Lộc Nguy.

Giọng điệu khác hẳn vẻ bình tĩnh thường ngày, lúc này mang theo chút ý nịnh nọt.

Ngay sau đó, hai sứ thần mặc mãnh bào xông vào.

Nghe tên sứ thần đó rất có thể dọa người.

Nhưng trên thực tế, hai người bọn họ cũng chỉ ở cảnh giới cấp bậc Tôn Giả mà thôi.

“Mộc Nguyệt, Khương Thành, hai người các ngươi thật là dũng cảm, thế mà lại dám sát hại tiên nhân bản địa một cách vô cớ!”

Ngay khi sứ thần trẻ tuổi bên trái đi vào, hắn lập tức quắc mắt nhìn trừng trừng, lạnh lùng hỏi tội.

Mộc Nguyệt bị dọa sợ đến mức toàn thân run rẩy, gần như quên hết toàn bộ lời thoại trước đây.

Mà Khương Thành nằm phía sau nàng thì không nói một lời.

Từ khi nào thì đến lượt Tôn Giả nhỏ nhoi hỗn xược hét lên trước mặt hắn?

“Hai sứ thần đừng tức giận, cái chết của đám người Ly Thần, cũng không chắc có liên quan đến bọn họ mà, tốt hơn là nên hỏi rõ ràng cẩn thận…”

Hắn vừa cười, vừa lặng lẽ đưa hai gốc tiên thảo bát đẳng cho hai sứ thần.

Mà sau khi hai sứ thần thu hai gốc tiên thảo vào trong ống tay áo mà không để lại chút dấu vết, vẻ mặt cũng dịu đi rất nhiều.

"Nói đi, ngày hôm đó hai người các ngươi đã đi đâu?"

Mặc dù những động tác này che giấu, nhưng đương nhiên không thể thoát khỏi sự nhận ra bởi thần niệm của Khương Thành.

Mặc dù hắn hoàn toàn không cần tặng quà để lấy lòng người khác cứu mạng bản thân, nhưng không thể không nói rằng, đây cũng được xem như là Lộc Nguy đang bảo vệ bọn họ.

Mà có đút lót của hắn, cuối cùng Mộc Nguyệt cũng có thể xoa dịu tâm trạng lo lắng của bản thân.

"Thưa sứ thần đại nhân, ngày hôm đó hai người bọn ta đã đi đến núi Tháp Xuân, bọn ta không ở cùng với đám người Ly Thần, cũng không nhìn thấy bọn họ…"

Sứ thần trung niên có bộ râu đen phía trên môi, khuôn mặt vô cảm hỏi: "Ngươi nói không nhìn thấy thì là không nhìn thấy sao, có chứng cứ gì không?"

Mà thiếu niên đó thì trừng mắt nhìn Khương Thành đang nằm ở phía sau.

"To gan, nhìn thấy sứ thần mà ngươi còn dám vô lễ như vậy sao?"

Lộc Nguy vội vàng hoà giải một lần nữa.

"Thân thể của Khương Thành có chút vấn đề, hắn rất khó đứng lên…"

Sau đó là hàng loạt câu hỏi.

Nhưng mà chủ yếu là Mộc Nguyệt trả lời, Khương Thành chỉ tiện miệng hùa theo một câu 'đúng, là như vậy' khi ngẫu nhiên bị hỏi.

Dù sao thì cũng đã đồng ý với em gái, sẽ hợp tác với nàng để thoát tội.

Cứ như vậy, sau hơn hai canh giờ, cuộc thẩm vấn mới kết thúc.

Do Mộc Nguyệt đã chuẩn bị cũng xem như là đầy đủ, đối phương cũng không có chứng cứ gì, những thôn dân vây xem ở bên ngoài cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lộc Nguy ở bên cạnh khom lưng cười nói: "Hai sứ thần, ngày hôm đó chỉ là đúng lúc hai người bọn họ vào núi thu thập, với sức mạnh của bọn họ, cũng không thể giết chết sáu người."

"Ta nghĩ rằng hung thủ là người khác, hẳn là bọn họ không liên quan gì đến chuyện này, tốt hơn hết là nên tuyên bố kết quả càng sớm càng tốt, đúng không?"

Sứ thần trẻ tuổi nhướng mày.

"Ngươi là sứ thần, hay bọn ta là sứ thần?"

Lộc Nguy vội vàng xin lỗi.

Mà sứ thần trung niên thì lạnh lùng cười nhìn Mộc Nguyệt và Khương Thành.

"Lần này bọn ta đến đây không dễ dàng gì."

"Đương nhiên phải làm mọi chuyện thật rõ ràng mới được, sao có thể qua loa?"

Sau đó, hắn vuốt chòm râu đen, thản nhiên hỏi: "Nếu không há chẳng phải là toi công một chuyến sao?"

Hắn vừa nói như vậy, Lộc Nguy ở phía sau phản ứng, đây là trắng trợn đòi tiền trà nước ư.

Nhanh chóng nháy mắt ra hiệu với Mộc Nguyệt và Khương Thành.

Mộc Nguyệt lập tức lấy từ trong nhẫn trữ vật ra hai mươi gốc tiên thảo bát đẳng.

"Hai sứ thần đặc biệt đến đây, hành trình này quá vất vả, bọn ta cũng không chiêu đãi tử tế, mong rằng các ngươi đừng chê."

Đối với nàng, đây là tài nguyên vô cùng quý giá để tu luyện.

Nếu như lần trước không có Khương Thành giúp đỡ tìm kiếm, thậm chí nàng còn không bắt được hai cây.

Mà đưa lần này thì lần trước cũng xem như là bận rộn uổng công.

Trong lòng đau đến tột cùng.

Nhưng nghĩ đến việc một khi đã ngồi vững tội danh, cái giá phải trả là vạn kiếp bất phục, chỉ có thể miễn cưỡng từ bỏ.

Nhìn thấy tổng cộng có hai mươi gốc tiên thảo bát đẳng, mọi người ở phía sau không khỏi kêu lên ngạc nhiên, đây là một khoản rất lớn đối với bọn họ.

Hai sứ thần cũng không khỏi sáng mắt.

Hai người nhanh chóng chia đồng ăn đủ, chia sẻ tiên thảo.

Cuối cùng mới nở một nụ cười vui vẻ.

“Không tệ không tệ.”

“Theo ta thấy, khuôn mặt của ngươi nhân hậu, chắc chắn không phải là hung thủ.”

Những lời vô nghĩa này cũng xem như là đã tuyên bố Mộc Nguyệt vô tội.

Nàng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm.

Nhưng sau đó, ánh mắt của quan tiên trẻ tuổi lại nhìn vào Khương Thành.

“Ngươi đến từ Nguyên Tiên Giới, thân phận đáng ngờ, theo ta thấy vẫn phải tiếp tục điều tra ngươi rõ ràng.”

Tiên quan trung niên cũng gật đầu.

“Bọn ta không hiểu rõ về Nguyên Tiên Giới, vẫn luôn rất tò mò về sự huyền diệu của những đồ vật ở đó…”

Lần này ngay cả Lộc Nguy cũng không nhịn được âm thầm nghiến răng, gần như muốn nguyền rủa hắn ra tiếng.

Khi hai sứ thần này vào thôn, họ nhận hai gốc tiên thảo, sau đó bản thân đã nhét thêm bốn gốc, vừa rồi Mộc Nguyệt lại dâng lên thêm hai mươi gốc nữa.

Cmn quả thật là bóc lột đến tận xương tuỷ mà.

Thế mà bọn họ vẫn chưa hài lòng với thành quả này, còn muốn tiếp tục đánh vào lợi ích.

Có thể coi là vô cùng tham lam đến cực điểm.

“Ai da…”

Khương Thành nằm trên giường thong thả thở dài.

Nhưng thay vì trả lời ngay lập tức lời nói của hai người bọn họ, hắn lại nhìn Mộc Nguyệt.

“Ngươi cũng thấy rồi đó, thật sự không phải ta không muốn hợp tác với ngươi, mà là bọn họ đang tự tìm đường chết.”

Vừa nói ra lời này, sắc mặt của mọi người thay đổi ngay lập tức.

Mà đồng tử của hai sứ thần thì đột nhiên co rút.

“To gan!”

Keng! Keng!

Cả hai tế binh khí của bọn họ ra cùng một lúc.

“Ngươi vừa mới nói cái gì?”

“Lẽ nào ngươi muốn chống đối với Thần Đàn?”

Thậm chí sứ thần trẻ tuổi còn lớn tiếng la hét vào mặt Thành ca.

“Chắc chắn Khương Thành là hung thủ, bằng chứng phạm tội vô cùng xác thực, lập tức trói tay, áp giải hắn về Thần Đàn xử lý!”

Nghe đến đây, Mộc Nguyệt suýt nữa ngất đi.

Em gái xinh đẹp thay đổi sắc mặt, vội vàng cầu tình.

“Đừng mà, phần của hắn ta sẽ đưa thay cho hắn, cầu xin các ngươi…”

“Muộn rồi!”

Ánh mắt của sứ thần trung niên sắc bén, mang theo uy nghiêm của người bề trên mặc sức hoành hành.

“Có những câu không thể nói bậy.”

“Nói ra thì phải trả giá!

Mộc Nguyệt còn muốn nói thêm gì đó, Lộc Nguy ở phía sau nhanh chóng che miệng nàng lại, lắc đầu thật mạnh với nàng.

Hắn biết rõ rằng, hiện tại muốn cầu tình thì cũng đã quá muộn, ngược lại bản thân Mộc Nguyệt cũng sẽ bị cuốn vào.

Không còn cách nào khác, Thần Đàn uy phong như vậy.

Có bằng chứng hay không hoàn toàn không quan trọng.

Bọn họ nói vô tội thì là vô tội, nói bằng chứng phạm tội vô cùng xác thực, vậy thì ngay cả khi không có bằng chứng gì, cũng là bằng chứng phạm tội vô cùng xác thực.

Nếu vừa rồi Khương Thành phục tùng nhẹ nhàng là được rồi.

Bất cứ ai thể hiện một chút bất mãn cũng sẽ đón một trận tấn công dữ dội.

Nhìn thấy hai thanh trường kiếm nhanh chóng xuyên qua, Mộc Nguyệt đau khổ kêu gào nhưng không thể phát ra tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Đúng lúc này, hai thanh kiếm dừng trên không trung cùng một lúc.

Chương 1565: Không chào hỏi mà đã muốn đi?

Hai thanh kiếm lơ lửng trên không vẫn tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

Nhưng mà không di chuyển chút nào, giống như đã bị khảm vào khoảng không.

Hai người này chỉ tương đương với Tôn Giả mà thôi.

Cảnh giới Thần hồn cũng chỉ miễn cưỡng vừa đến Tinh hồn.

Mà sau Tinh hồn còn có Tử hồn, sau Tử hồn mới là Thánh hồn.

Thậm chí Khương Thành còn không dùng Thánh hồn để tấn công hồn hải của bọn họ, chỉ là ràng buộc thánh hồn, khóa chặt binh khí của bọn họ.

“Chuyện này…”

“Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt của hai người vô cùng ngạc nhiên, bởi vì điều này hoàn toàn vượt quá nhận thức của bọn họ.

Nếu như Khương Thành cũng lấy binh khí ra, đọ sức một trận quyết liệt đao đối đao kiếm đối kiếm, vậy thì cho dù thua, tốt xấu gì bọn họ cũng biết bản thân thua như thế nào.

Nhưng hiện tại, thậm chí Khương Thành còn không hề ngồi dậy.

Hắn vẫn đang nằm đó.

Xung quanh cơ thể hắn cũng không có uy áp đáng sợ, không có thanh thế làm sợ hãi gì cả.

Có vẻ như hắn không hề làm gì cả.

Nhưng cho dù hai sứ thần có cố gắng như thế nào, điều khiển lực giới nguyên và lực Tinh hồn như thế nào, bọn họ cũng không thể di chuyển kiếm của bản thân được.

Không thể tiến lên phía trước, không thể lùi về phía sau, không thể di chuyển nghiêng lệch, thậm chí không thể để vũ khí của bản thân rơi xuống.

Cảnh tượng này khiến cho đám người Lộc Nguy vốn dĩ cho rằng Khương Thành sẽ chết vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được làm thế nào điều này có thể xảy ra.

Cần sức mạnh mạnh mẽ đến bao nhiêu.

“Ngươi, ngươi đã làm gì!”

Đối với hai sứ thần, điều này quả thật giống như là yêu pháp trong truyền thuyết.

Nhưng mà bản thân bọn họ là tiên nhân, vốn dĩ không nên sợ yêu pháp gì đó.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ cuộc sống của bọn họ, Thành ca từ từ ngồi dậy.

Hắn nhìn hai người một cách thú vị.

“Chỉ với chút sức mạnh mèo cào này của các ngươi, còn tự xưng là sứ thần?”

Câu nói này lập tức khiến cho hai sứ thần xấu hổ.

Là người của Thần Đàn, bọn họ đã từng đến bao nhiêu làng, chưa từng có ai dám bất kính với bọn họ như vậy.

Dẫu sao thì quyền sanh sát nắm ở trong tay, ai dám lỗ mãng?

“Ngươi thật to gan, còn không mau dừng tay!”

“Ngươi muốn đối đầu với Thần Đàn sao?”

Đột nhiên hai thanh kiếm trong khoảng không lại chuyển động.

“Ha ha, xem như ngươi biết điều!”

Hai người hoàn toàn cho rằng Khương Thành đã bị bản thân mình làm cho sợ hãi, cho nên không thể không tháo bỏ ràng buộc, nhận tội với mình.

“Còn không mau khoanh tay chịu trói…”

Bọn họ đã quyết định rồi.

Người này to gan dám chống lại người của Thần Đàn, đại nghịch bất đạo, chắc chắn sau này sẽ bị đánh tan thành từng mảnh.

Rửa nhục cho vừa rồi.

Sau đó, cả hai nhận ra rằng hai thanh kiếm đang chuyển động, hoàn toàn mất kiểm soát.

Như thể nó không còn thuộc về bản thân nữa.

Bởi vì Khương Thành đã trực tiếp cắt đứt liên hệ của bọn họ với binh khí, còn sử dụng thần hồn của bản thân để xóa đi dấu ấn của bọn họ trên binh khí.

Chẳng khác nào biến từ luyện hóa thành binh khí xa lạ.

Ngay sau đó, còn không đợi hai người kêu lên, hai thanh kiếm đã cắt ra hai luồng ánh sáng, tấn công trực tiếp vào mặt trước của bọn họ.

“Không!”

Hai người vội vàng lui về phía sau né tránh, lại nhận ra rằng ngay cả những hành động đơn giản bản thân cũng không thể làm được.

Bởi vì cuối cùng Thánh hồn của Khương Thành cũng đã xâm nhập vào hồn hải của bọn họ.

Lần này Thành ca khống chế sức mạnh rất tốt, cũng không giết chết bọn họ ngay lập tức.

Thay vào đó, hắn đã trói buộc chủ hồn của bọn họ.

Ngay sau đó, hai thanh kiếm cũng lao tới trước mặt hai người.

“Ta chỉ nói đùa với các ngươi mà thôi, sao lại bị dọa sợ thành thế này rồi?”

Thành ca cười nhưng mà không lên tiếng: “Là sứ thần mạnh mẽ như vậy, một chút sức mạnh này cũng không có sao?”

Chủ hồn của hai người bị trói buộc, hoàn toàn không thể nói ra được một lời nào.

Nhưng cũng yên tâm, dù sao người này cũng không dám giết chết mình.

Tương lai khi trở về, nhất định phải…

Bốp! Bốp!

Hai tiếng tát tay lanh lảnh, vang dội khắp phòng.

Ngay cả những người còn lại bên ngoài phòng cũng có thể nghe thấy rõ ràng, bởi vì cmn quá vang dội.

Nhưng nhìn thấy hai má bên trái của hai người đã đỏ bừng sưng tấy, hai dấu ấn rộng một tấc, dài bốn tấc nhanh chóng phồng lên.

Đây là bị thanh kiếm của bản thân bọn họ đánh.

Hai cái tát tay này, suýt nữa đánh cho hai người ngất xỉu.

Cái tát này chỉ là ngoại thương, nhưng nỗi nhục mới là chuyện lớn.

Trong phút chốc, sự tự tôn và niềm kiêu hãnh của hai người họ đã bị đánh tan tành.

Làm cho bọn họ nhục nhã xấu hổ không chịu nổi, hận không thể phá hủy mọi thứ.

Mộc Nguyệt và đám người Lộc Nguy ở phía sau cũng suýt bị dọa sợ đến phát ngốc.

Thế mà thật sự có người dám đánh người của Thần Đàn, chuyện này đã không còn có thể dùng từ đại nghịch bất đạo để miêu tả nữa, hoàn toàn là tiết tấu tạo phản mà.

Mà điều này chỉ mới là khởi đầu mà thôi.

Nhưng khi nhìn thấy hai thanh kiếm bay lượn hai bên, chúng vút qua nhanh như máy móc gắn động cơ.

Bốp bốp bốp bốp bốp…

Trong phòng vang lên tiếng tát tay như mưa.

Trong nháy mắt, hai khuôn mặt của hai sứ thần sưng lên thành bong bóng, ngay sau đó bị đánh đến mức vỡ tung.

Từng luồng máu tươi bị đánh đến mức bắn ra tung toé.

Chỉ sau vài giây, đừng nói là nhìn thấy sự hăng hái trước đó, cho dù là cha ruột của bọn họ đến đây, e là cũng không thể nào nhận ra.

“Tại sao các ngươi không trốn hả?”

Thành ca vừa điều khiển hai thanh kiếm, vừa cười hì hì.

“Các ngươi kiên cường như vậy sao?”

Bốp bốp bốp bốp bốp…

“Không hổ là người của Thần Đàn mà, xương cứng. À không đúng, nên là da mặt vững chắc.”

“Khó trách trước đây mạnh mẽ như vậy nhỉ, hóa ra là luyện tuyệt kỹ tấn công bằng mặt sao?”

Những người khác cả trong và ngoài phòng đều bị doạ cho kinh hồn bạt vía, không ai dám nói lời nào, huống chi là ngăn cản hắn.

Sau khi mặt hai người bê bết máu, răng bị lộ ra ngoài, xương gò má vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, Khương Thành mới cho hai thanh kiếm dừng lại.

Chủ hồn của hai sứ thần cũng không còn bị ràng buộc, cuối cùng cũng có cơ hội hành động và lên tiếng.

“Ngươi…”

Hai người vừa mở miệng, một ngụm máu lớn lập tức trào ra.

Nhưng ánh mắt căm thù và thù hận như muốn thiêu đốt xuyên thủng bầu trời.

Là người của Thần Đàn, cho dù Khương Thành mạnh hơn bọn họ, bọn họ cũng không bao giờ khuất phục.

Sau khi thoát ra, cả hai lập tức thúc giục lực giới nguyên, vừa phục hồi vết thương trên mặt, vừa xoay người bỏ trốn ra ngoài.

Nhưng mà điều này chỉ là vô ích.

“Ơ này, rời đi mà không chào sao?”

Bọn họ còn chưa thoát khỏi cửa, Thánh hồn của Khương Thành lại bao trùm qua một lần nữa.

Khương Thành ràng buộc mười phần, hai người giống như bị nhốt trong tủ kính trong suốt, lên trời xuống đất hoàn toàn không cửa!

“Thu nhiều tiên thảo như vậy, là thu hoạch không không à?”

“Một chút đáp lễ cũng không có sao?”

Vẻ mặt của Ca thú vị, nở nụ cười: “Thần Đàn của các ngươi không dạy cho các ngươi lễ độ làm khách gì sao?”

Hai thanh kiếm đó lại bay ra một lần nữa.

Hai sứ thần vô cùng sợ hãi, vội vàng che mặt lại theo bản năng.

Nhưng mà lần này mục tiêu của thanh kiếm không phải là khuôn mặt, mà là toàn bộ cơ thể.

Xẹt xẹt!

Xẹt xẹt!

Tiếng quần áo bị xé rách giống như tiếng sét dữ dội.

Còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng, những mảnh vải đã đầy trời, bay bổng như bụi, cuốn theo gió.

Hiện ra trước mặt mọi người, là hai sứ thần khỏa thân.

Đám tiên nữ Mộc Nguyệt không thể không quay đi.

Mà đám người Lộc Nguy thì ớn lạnh.

Điều này quá tàn nhẫn, quá điên cuồng rồi!

Thế mà lại lột sạch sứ thần cao cao tại thượng.

Quả thật là còn khó chịu hơn là giết chết bọn họ.

Cho dù hai sứ thần này còn sống, kiếp này cũng xem như là bị hủy hoại hoàn toàn, trong tương lai, tâm ma sẽ giống như sâu bọ cắn gặm suốt quãng đời còn lại của bọn họ.

Chương 1566: Rõ ràng là do ta làm

Trước khi hai sứ thần đến đây, vốn dĩ còn cho rằng đây là việc vặt thông thường bản thân nắm giữ vận mệnh của người khác, thuận tiện vơ vét chút lợi ích.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng bản thân sẽ suy bại đến mức này.

Đến lúc này, không chỉ quần lót trên người mà ngay cả tinh thần của bọn họ cũng bị lột sạch hoàn toàn.

Cảm nhận được những ánh mắt tế nhị của mọi người, hai người vô cùng xấu hổ và tức giận.

Vốn dĩ muốn lấy quần áo trong nhẫn trữ vật ra để che chắn.

Nhưng nhẫn trữ vật đã bị Khương Thành cách không lấy đi từ lâu.

Hai người chỉ có thể thúc giục lực giới nguyên, cố gắng che chắn cơ thể.

Nhưng dưới sự can thiệp của thần hồn Khương Thành, hoàn toàn không thể làm được.

Miệng của hai người đã được lực giới nguyên phục hồi phần lớn, dù sao cũng có thể nói được.

Có lẽ là do lửa giận làm choáng váng đầu óc, thế mà bọn họ còn dám điên cuồng hét lên.

“Ta sẽ giết ngươi!”

“Giết ngươi!”

“Để cho ngươi không bao giờ có thể trở mình…”

Thành ca rất vui vẻ.

“Người của Thần Đàn tính tình nóng nảy đến như vậy sao?”

Hắn thúc giục hai thanh kiếm một lần nữa, mặc kệ sự tránh né của hai người, kiếm quang mang theo từng vết máu tươi và tiếng gào thét.

Mọi người đều chăm chú nhìn.

Nhìn thấy trán, ngực và lưng của hai người đều bị khắc chữ.

Những chữ đó cũng không phức tạp, chúng đều là chữ ‘chó’.

Sau đó, còn không đợi hai người phản kháng, hai thanh kiếm lại đánh đến.

“Xem xem các ngươi phục hồi nhanh, hay là ta đánh nhanh hơn.”

Lần này thứ bị đánh không phải là mặt mà là toàn bộ cơ thể.

Đôm đốp đôm đốp đôm đốp…

Kiếm quang trên người bọn họ như cuồng phong mưa bão, không bao lâu sau, hai người đã bị đánh đến mức không còn hình người, nó cũng làm tê liệt những người khác đang có mặt.

Hiện tại bọn họ không biết Khương Thành còn có thể làm ra được chuyện gì, thậm chí không dám nghĩ tới.

Nhưng hai sứ thần lại không thể trở nên tê liệt.

Bọn họ chỉ có thể cảm nhận được đau khổ ở hai phương diện về thể xác và tâm linh, bên cạnh đó còn có từng tia sợ hãi đang dần hiện ra.

Sức mạnh của Khương Thành khiến cho bọn họ hơi không thể tưởng tượng nổi.

Ở trước mặt hắn, bản thân chỉ như một con kiến mặc sức bị đùa giỡn, nào có cơ hội đánh trả?

Nếu biết người này lợi hại như vậy, vừa rồi không nên chọc giận hắn.

Mà là cần phải… mang đại đội đến để tiêu diệt hắn.

Hai người bị đánh cho gần như choáng váng, dần dần nhận ra nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng bị đánh chết.

Người này có thể làm bất cứ điều gì.

Ngoài mặt thì cười, nhưng xuống tay lại không có một chút ý lưu tình nào.

Xem bọn họ là con mồi mà xâu xé từng chút.

“Đừng đánh nữa!”

“Đừng đánh nữa…”

Hai người ôm đầu vừa vặn vẹo quằn quại trên mặt đất né tránh đòn đánh của trường kiếm, vừa gào thét thảm thiết.

“Bọn ta sai rồi!”

“Bọn ta không dám nữa!”

Nhưng mà Khương Thành vẫn không dừng lại.

“Ngươi bảo ta đừng đánh nữa thì ta không đánh nữa sao?”

“Ra lệnh cho ta?”

“Còn dám ra lệnh cho ta?”

Hai thanh kiếm vẫn không đầu không não chào hỏi phía dưới.

Ngoài việc để lại một hơi thở, không có gì khác được xem xét.

Mãi đến khi kết thúc, toàn thân hai người đã không còn hình người nữa, quỳ rạp trên mặt đất điên cuồng quỳ lạy.

“Cầu xin ngươi đừng đánh nữa hu hu hu…”

“Cầu xin ngươi… bọn ta biết sai rồi!”

“Thật sao?”

Thành ca nở một nụ cười kỳ quái: “Vậy thì các ngươi nói, có phải ta đã giết sáu người đó hay không?”

“Không phải không phải, chắc chắn không phải là ngươi!”

Hai sứ thần nào còn dám định tội hắn nữa.

Việc vội vàng giúp hắn gỡ tội, quả thật là còn gấp hơn việc của bản thân.

“Chắc chắn hung thủ là người khác, không liên quan gì đến ngươi…”

“Ta biết rồi, là sáu người đó tự sát, đáng đời, không trách ai được!”

Trong phút chốc, mọi người vây xem không biết nên nói gì cho phải.

Ngươi nói ý đồ của hai ngươi là gì thế?

Trước đó trực tiếp tuyên bố vô tội, chẳng phải sẽ không có việc gì sao?

Phải bị đánh một trận.

Nhưng Khương Thành cũng không hài lòng.

“Ngươi nói cái gì? Không phải ta làm?”

Mạch não của ca rõ ràng là khác biệt.

Đã đến mức này, cũng không cần thiết phải cố gắng che đậy.

“Chiến tích của ca, cho dù nhỏ hơn nữa, cũng không thể xóa được!”

Lúc này, hai thanh kiếm càng đánh dữ dội hơn.

“Rõ ràng là ta làm, thế mà hai người các ngươi dám nói không phải, như vậy là không nể mặt ta sao?”

Hai người bị đánh đến lăn qua lộn lại trên mặt đất, nội tâm gần như sụp đổ.

Bọn ta nói ngươi không phải hung thủ, ngươi cũng không vừa lòng sao?

“Đúng đúng đúng, là ngươi!”

“Là do ngươi làm.”

“Sáu người đó là do ngươi giết.”

Lúc này vẻ mặt của Khương Thành mới hơi nguôi giận, thu hai thanh kiếm về.

“Xem như các ngươi biết điều.”

Đây là tiết tấu hắn nên có mà.

Biết là do ta giết thì thế nào chứ?

Nhìn cơ thể của hai người máu thịt lẫn lộn, mọi người vây xem không hề tỏ ra thương cảm, ngược lại còn âm thầm vỗ tay tán thưởng.

Trước đây bọn họ bị Thần Đàn áp chế quá nhiều, đã bị ngộp thở từ lâu rồi.

Rốt cuộc hôm nay Khương Thành đã giúp bọn họ trút giận.

Nhưng mà sau khi trút giận xong sao có thể kết thúc?

"Cút đi!"

Nhìn thấy ca lại nằm xuống một lần nữa.

Hai sứ thần giống như được đại xá, cũng không dám che giấu, cuống cuồng chạy trốn khỏi hiện trường, không bao lâu sau đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Lộc Nguy ở tại chỗ không khỏi lo lắng.

"Ngươi, sao ngươi lại thả bọn họ đi vậy?"

Hắn liên tục vỗ đùi, vẻ mặt lo lắng.

"Sau khi bọn họ trở về, chắc chắn sẽ tăng viện trợ!"

"Đến lúc đó, bọn ta cũng sẽ bị san bằng ở đây, tiêu rồi tiêu rồi…"

"Giết bọn họ, chúng ta còn có một tia cơ hội che đậy."

Lộc Nguy quả thật không dám đối đầu với Thần Đàn. Nhưng theo hắn thấy, vừa rồi đã làm đến mức này, sao có thể không diệt khẩu?

Giữ lại mạng của hai người đó, thả bọn họ quay trở về, là để lại một mối nguy hiểm tiềm ẩn mà.

"Lần này hoàn toàn tiêu rồi!"

Những người khác cũng vô cùng lo lắng.

Khương Thành cười híp mắt nói: "Trời có đức hiếu sinh, bọn họ tội không đáng chết, ca từ bi thương xót, tội gì phải đuổi cùng giết tuyệt chứ."

Mọi người gần như không có sức châm biếm.

Vừa rồi ngươi làm cho bọn họ sống không bằng chết, bọn ta thực sự không nhìn ra được bất kỳ lòng từ bi thương xót nào.

Hơn nữa, hai người đó thật sự không thể buông tha mà!

Nhìn thấy mọi người còn muốn khuyên giải một lần nữa, Khương Thành thở dài vừa ân hận vừa tiếc nuối.

“y da, không còn cách nào khác mà, ta không bay được, cũng không đuổi kịp.”

Ca mới không thèm đuổi theo đấy.

Nếu không thả hai người đó trở về thì khi nào mới có kẻ thù nhiều hơn, mạnh hơn đến?

Hắn chỉ mong sao đối phương sẽ đưa thêm nhiều cao thủ đến để phục thù.

Tôn Giả gì gì đó, cấp bậc quá thấp rồi.

Một số Đạo Tôn, Đạo Thánh đến càng sớm càng tốt nhé!

“Các ngươi yên tâm nhé, có ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương đến các ngươi.”

Mọi người suýt nữa bậc khóc.

Ngươi bảo bọn ta sao có thể yên tâm chứ?

Sau khi tách khỏi hắn ở đây, bầu không khí trong thôn trở nên vô cùng căng thẳng, mọi người giống như sắp gặp phải tai họa.

Không ít người dứt khoát chạy trốn khỏi nơi này.

Ngày thứ hai, Lộc Nguy không thể kiên trì được nữa, vội vàng chạy tới nói lời từ biệt.

“Hai người các ngươi cũng mau chạy đi.”

“Trốn đến địa phận của môn phái khác, bắt đầu lại, còn có hy vọng sống sót.”

Khương Thành không thuyết phục hắn ở lại, mà chỉ cười nhẹ.

“Ngươi không cần phải chạy quá xa.”

“Có thể sau một thời gian, sẽ phát hiện các ngươi lại có thể trở lại.”

Lộc Nguy miễn cưỡng cười lắc đầu.

Hắn chỉ xem suy nghĩ của Khương Thành là viển vông.

Cao thủ bên Thần Đàn nhiều như mây, hơn nữa, cho dù ngươi đánh đuổi Thần Đàn một lần thì có ích lợi gì?

Phía sau Thần Đàn lại có thêm nhiều Thần Đàn hơn, còn có nhiều môn phái đáng sợ hơn.

Chương 1567: Phượng hoàng rụng lông không bằng gà?

Sau khi đám người Lộc Nguy chạy trốn khỏi làng, Khương Thành và Mộc Nguyệt là những người duy nhất còn lại trong ngôi làng rộng lớn này.

“Chúng ta cũng mau chóng chạy đi!”

Hai ngày nay em gái này cũng bị doạ cho hoang mang lo sợ, nhưng nàng vẫn không vứt bỏ Thành ca, suy nghĩ lên đường chạy trốn một mình.

“Đã quá muộn rồi.”

Nàng lại kéo giường Khương Thành lên, định mang hắn cùng chạy trốn nơi chân trời.

Khương Thành hơi dở khóc dở cười.

“Ngươi định chạy đi đâu?”

“Chạy trốn đến làng khác đó, chỉ cần thoát khỏi phạm vi của Thần Đàn này thì có thể an toàn hơn nhiều.”

Đó không còn là khu lính mới sao?

Chẳng qua là chuyển từ khu lính mới này sang khu lính mới khác.

Đương nhiên Thành ca không bằng lòng.

Những gì hắn muốn là từng bước giết xuống phía dưới, chạm trán với kẻ thù ngày càng mạnh, cho đến khi hắn bị giết chết.

Nhân tiện, có được càng nhiều tiên thảo cao giai.

“Không cần, lẽ nào cho đến hiện tại ngươi vẫn không tin vào sức mạnh của ca sao?”

Đối với sức mạnh của hắn, Mộc Nguyệt quả thực là mở mang tầm mắt.

Cho dù là trận chiến trên núi hay là áp đảo hai sứ thần, tất cả đều không thể tin nổi.

“Thật sự là ngươi chỉ dựa vào lực thần hồn đã có thể đánh bại bọn họ sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà thần hồn không phải là vạn năng đâu. Nếu không có lực giới nguyên hay tiên lực chống đỡ, cũng không thể phát huy toàn bộ uy năng.”

Mộc Nguyệt vẫn vô cùng lo lắng.

Không còn cách nào khác, hiện tại Khương Thành vẫn đang nằm trên giường.

Ai có thể tin tưởng vào một người đang nằm không thể đứng dậy?

Thời gian trôi qua từng chút trong sự lo lắng không yên của nàng.

Khương Thành quyết định ở tại chỗ đợi ba ngày, dù sao thì như vậy rất bớt việc.

Ba ngày, nếu đối phương vẫn không đến, vậy thì hắn chỉ có thể chủ động đi qua.

Mãi cho đến ngày thứ ba, cuối cùng một đội ngũ hoành tráng cũng đã giết đến bên ngoài làng.

Mộc Nguyệt còn chưa kịp đi ra ngoài nghênh đón, thì bên ngoài đã vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Những tòa nhà phía trước ngôi làng này đang nhanh chóng sụp đổ.

Mặc dù không có khói bụi mịt mù, nhưng loạn lưu bắn tung toé chẳng khác nào từng con thú dữ đang rình mồi.

Chỉ trong nháy mắt, ngoại trừ động phủ bọn họ đang ở, những nơi khác đều hoàn toàn biến thành đống đổ nát.

Những bức tường đổ nát và vô số mảnh vỡ lơ lửng trong khoảng không, hiện ra vô cùng hỗn loạn.

Hàng trăm ‘cao thủ’ của Thần Đàn mờ mờ ảo ảo ở xung quanh, nóng lòng muốn đánh ra khí thế của hàng vạn người.

“Làm, làm sao bây giờ?”

Biểu hiện của Mộc Nguyệt đã xem như là không tệ, nhưng vẫn khó kiềm chế được hàm răng đang run rẩy.

“Bọn họ đến rồi!”

Nàng chỉ có thể đưa ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Khương Thành.

Nếu như không ngăn được, vậy thì số phận của nàng sẽ vô cùng thê thảm.

“Đưa ta ra ngoài xem thử.”

Khi hai người ra đến ngoài, Khương Thành dùng thần hồn mở ra một vòng kết giới mỏng mỏng.

Chặn những đống đổ nát hỗn loạn đó ở bên ngoài.

Nhìn thấy có hơn năm trăm người ở xung quanh.

Hầu hết vẫn là Tôn Giả, khoảng hơn hai mươi Thiên Tôn, người đứng đầu là một Chí Tôn.

Bên cạnh hắn là hai sứ thần một trái một phải bị lột sạch lần trước, đang dùng ánh mắt vừa căm thù vừa tàn nhẫn nhìn chằm chằm về bên này.

“Thần Đàn mới điểm đội hình này sao?”

Khương Thành thất vọng không thôi.

Hắn còn nghĩ rằng bên đó ít nhất có thể đến một ít Đạo Tôn cơ.

“Là hắn!”

“Hắn là Khương Thành!”

Vừa nhìn thấy hắn, hai sứ thần lần trước lập tức khoa tay múa chân hét lên.

“Người này vô cùng bất kính với bọn ta, hoàn toàn muốn trở thành kẻ thù của toàn bộ Thần Đàn!”

“Khương Thành, lần này ngươi chết chắc rồi!”

“Lần trước ngươi nhục mạ bọn ta, lần này bọn ta sẽ trả thù lại gấp ngàn lần vạn lần!”

“Chờ đấy, ngươi sẽ hối tiếc vì còn sống…”

Mặc dù những vết thương mà bọn họ nhận được vào lần trước trông rất đáng sợ, nhưng chỉ là tổn thương ngoài da. Đối với tiên nhân thì việc phục hồi cũng khá dễ dàng.

Nhưng mà tư thái đó chung quy cũng không còn chút uy nghiêm nào như trước đây.

Sự điên cuồng và tàn nhẫn nhiều hơn cả.

Phía trên Chí Tôn cầm đầu là một con thú răng màu nâu vàng đang nhìn xuống hai người gầy yếu bên này.

Từng luồng lửa vàng dập dờn xung quanh, khiến cho bầu không khí xung quanh trở nên âm u mờ ảo, mơ hồ tăng thêm cảm giác áp bức.

Mặc dù đã biết tình huống của Mộc Nguyệt và Khương Thành, nhưng khi thật sự nhìn thấy Thành ca đang nằm trên chiếc giường lớn sang trọng, hắn vẫn cảm thấy hơi vô lý.

Là đây sao?

Chỉ là một người như vậy, lại dám chống lại Thần Đàn, hơn nữa còn thành công ngược đãi hai sứ thần?

Về phần Mộc Nguyệt cảnh giới thấp kém ở bên cạnh, hắn trực tiếp bỏ qua.

“Là hắn?”

“Là hắn!”

Sứ thần trung niên lần trước hung hăng nói: “Lực thần hồn của người này vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn đã là cấp độ Tử hồn rồi!”

“Ta nghi ngờ trước đây hắn là Đạo Tôn ở Nguyên Tiên Giới!”

“Đạo Tôn?”

Chí Tôn cầm đầu nhếch khóe môi xem thường.

“Đạo Tôn của Nguyên Tiên Giới không đáng một xu ở Cô Thần Giới chúng ta!”

“Nhưng có thể áp chế đùa giỡn một Đạo Tôn thì cũng là một trải nghiệm không tồi.”

Những gì hắn nói cũng không phải là khoa trương.

Nếu thật sự là một Đạo Tôn bình thường của Nguyên Tiên Giới lưu lạc đến đây, không có tiên lực, mặc dù thần hồn cao, nhưng cũng không tạo thành khí thế nghiền ép.

Vậy thì sẽ thực sự bị một đám Thiên Tôn ức hiếp.

"Ha ha ha ha…"

Các Tôn Giả và Thiên Tôn khác ở xung quanh đều bật cười.

"Đúng vậy, điều này không dễ dàng gặp phải."

"Đây là lần đầu tiên ta được tận mắt nhìn thấy Đạo Tôn đấy."

"Mặc dù phượng hoàng rụng lông không bằng gà, nhưng dù sao hắn cũng đã từng là Đạo Tôn mà!"

"Trong tương lai cũng có thể khoe khoang với người khác, ta đã từng giẫm đạp Đạo Tôn dưới chân…"

Chí Tôn cầm đầu chậm rãi giơ tay phải lên.

"Bắt sống hắn, ta muốn nhìn kỹ cấu tạo của Đạo Tôn ở Tiên Giới."

Hai mắt hắn sáng lên vẻ tối tăm vì hưng phấn.

Làm cho Thành ca cảm thấy hơi buồn nôn sợ hãi, chết tiệt, ngươi muốn làm gì?

Giải phẫu sao?

Mà vào lúc này, đám Tôn Giả và Thiên Tôn ở xung quanh được lệnh tấn công, gần như xông đến cùng một lúc.

Hai sứ thần lần trước dẫn đầu.

"Khương Thành, không phải lần trước ngươi rất điên cuồng sao?"

"Lần này xem ngươi còn kiêu ngạo như thế nào!"

Khương Thành cũng lười vòng vo với bọn họ.

Hắn thực sự muốn bị giết, nhưng đội hình cấp thấp này còn lâu mới đủ, dây dưa cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Thánh hồn lấy hắn làm trung tâm, gần như che phủ ra ngoài.

Tất cả hơn năm trăm người đều bị che phủ trong phạm vi tấn công.

Đối mặt với những cuộc tấn công dồn dập xung quanh, Mộc Nguyệt run rẩy, tuyệt vọng.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, tất cả các cuộc tấn công dừng lại cùng một lúc.

Ban đầu lòng hăng hái và loạn lưu trên bầu trời giống như những dòng sông lớn.

Nhưng mà lúc này chúng lại đột ngột bị mất nguồn.

Bởi vì những người thực hiện những đòn tấn công này đã mất đi ý thức cùng một lúc.

Thánh hồn của Khương Thành tấn công hết sức lực, mặc dù chia ra hơn năm trăm phần, nhưng vẫn vượt ra ngoài phạm vi hồn hải của những người này một cách nghiêm trọng.

Bên trong hồn hải của bọn họ, giống như đột nhiên nghênh đón một trận nhiên tai đủ để hủy diệt thế giới.

Chủ hồn bị lật đổ ngay lập tức, ý thức còn sót lại dễ dàng bị tiêu diệt trước khi nó kịp trốn thoát.

Trước khi chết, ngay cả đánh lại những người này cũng không làm được.

Sau đó, hơn năm trăm người bị mất sức sống cùng một lúc.

Chỉ còn lại ba người, bất ngờ lại là hai sứ thần lần trước và Chí Tôn cầm đầu.

Bọn họ có thể sống sót không phải do sức mạnh của bọn họ, mà là do Thành ca cố tình giữ lại.

Chương 1568: Thiếu người kéo xe

Dư âm của đòn tấn công thần hồn khơi ra cuồng phong gào thét.

Đống đổ nát xung quanh tung bay ra tứ phía, vương vãi khắp nơi.

Mộc Nguyệt nhìn hơn năm trăm xác chết không còn sự sống với vẻ mặt không thể tin được, nội tâm chìm vào trong sự chấn động dữ dội.

Người này… thật sự là người lần trước chính mình mang theo sao?

Rốt cuộc đây là loại sức mạnh như thế nào?

Đó là cao thủ của Thần Đàn mà, thế mà hắn còn không cần phải đứng dậy hay động đậy ngón tay, thì đã tiêu diệt toàn bộ như vậy rồi.

Nhưng hai sứ thần và Chí Tôn cầm đầu đang đứng trong cơn cuồng phong thì đã hoàn toàn lộn xộn trong gió.

Cả ba ngẩn người ra, gần như mất đi khả năng suy nghĩ.

Đây tính là gì?

Bên mình hơn năm trăm người cứ như vậy mà bị tiêu diệt sao?

Đã vừa mới chiến đấu rồi sao?

Điều này hoàn toàn không phù hợp với kịch bản mà!

Mang nhiều người như vậy đến đây, phải đội hình sư tử vồ thỏ hay không?

Lẽ nào bọn họ không nên bắt giữ Khương Thành, sau đó hung hăng trả thù và làm nhục nhã sao?

Nhìn biểu cảm tuyệt vọng và hối hận của hắn, nghe tiếng gào khóc đau đớn của hắn, như vậy mới có thể nở mày nở mặt, rửa sạch hoàn toàn nỗi nhục lần trước!

Tại sao có thể như vậy?

Chắc chắn là đã làm sai chỗ nào đó.

“Không phải nói muốn giẫm lên Đạo Tôn của Nguyên Tiên Giới ở dưới chân sao?”

Khương Thành chống đỡ ngồi dậy, nhìn ba người một cách sâu thẳm.

“Sao ta còn chưa nhìn thấy nhỉ?”

“Ngược lại khiêu chiến với ta mà, chút sức mạnh này của các ngươi, lẽ nào là các ngươi đến để chọc cười ta sao?”

“Ngươi, ngươi không phải Đạo Tôn!”

Cuối cùng tên Chí Tôn kia cũng phản ứng lại.

“Chắc chắn ngươi không chỉ là Đạo Tôn!”

Nếu thật sự là một Đạo Tôn bình thường, ngay cả trong trạng thái hoàn chỉnh, sở hữu toàn bộ tiên lực và quy tắc, cũng không thể tiêu diệt nhiều Tôn Giả và Thiên Tôn như vậy chỉ trong một đợt tấn công bao phủ.

“Ngươi là Đạo Thánh!”

Hắn chỉ vào Khương Thành hét lớn.

“Chắc chắn ngươi là Đạo Thánh ở bên kia!”

Chỉ có Thánh hồn mới có thể phát huy tác dụng nghiền ép chênh lệch xa đến như vậy.

Đạo Thánh?

Hai chữ này lại làm cho Mộc Nguyệt và hai sứ thần chấn động đến phát ngốc một lần nữa.

Có rất ít Đạo Thánh trong Cô Thần Giới.

Đã đạt đến cấp độ này cũng là chưởng giáo của sáu môn phái lớn.

Đối với bọn họ, đó là thần trong truyền thuyết, là thứ mà trong suốt cuộc đời của bọn họ cũng không có cơ hội được nhìn thấy một lần.

Không ngờ rằng, thế mà một Đạo Thánh lại đang ở ngay trước mặt bản thân.

“y da, che giấu lâu như vậy, thế mà vẫn bị phát hiện.”

Khương Thành cũng không có hứng thú nói chuyện với bọn họ.

Sát ý trong mắt lóe lên, ba người đối diện bị doạ cho hồn phi phách tán.

Chí Tôn vội vàng xoay đầu tọa kỵ, điên cuồng chạy trốn về phía xa.

Nhưng vừa mới cất bước, toàn thân hắn và tọa kỵ yêu thú bên dưới đồng thời mềm nhũn ra.

Bị Thánh hồn của Khương Thành cưỡng ép tấn công mà chết.

Trên thực tế, thần hồn của Chí Tôn cũng đã đạt đến cảnh giới Tử hồn.

Nếu Thành ca chỉ dựa vào thần hồn, vốn dĩ không đến mức giết hắn dễ dàng như vậy, dù sao Tử hồn cũng có thể ngăn cản hắn khỏi cái chết trong chốc lát.

Đáng tiếc là, Chí Tôn hoàn toàn không có ý định chiến đấu, hắn bị tên Đạo Thánh ấy dọa cho mông muội, thậm chí còn không biết tổ chức phòng thủ ở hồn hải.

Sau khi giết hắn, ánh mắt của Thành ca chuyển lên người hai sứ thần.

Sau đó bị dọa đến nhảy dựng.

Hai người quỳ rạp trên mặt đất một cách vô cùng thuần thục, thậm chí còn cởi sạch quần áo trên người rất thuần thục.

Thuộc về quen việc dễ làm.

“Tha mạng với tiền bối!”

“Là do bọn ta có mắt như mù, bọn ta sai rồi…”

Bọn họ quỳ ở chỗ cũ dập đầu thùm thụp thùm thụp.

Sau khi hai người bọn họ bị khống chế vào lần trước, một lần còn rất kiêu ngạo, cái đó gọi là kiên cường bất khuất.

Lần này thì tốt rồi, quỳ xuống gọi là thật dứt khoát và kiên quyết.

Không còn cách nào khác, bọn họ cũng biết rằng bọn họ không thể trốn thoát.

Mà Thần Đàn thất bại hoàn toàn, cộng với sức nặng của hai chữ Đạo Thánh, hai người họ đã hoàn toàn sụp đổ.

Vừa dập đầu, hai người còn vừa tự tát bản thân một cách điên cuồng.

Lốp bốp lốp bốp, đánh đến nổi máu tươi bắn ra tung tóe từ khóe miệng, không hề thương xót bản thân.

"Không phải vừa rồi hai người các ngươi còn nói rằng muốn trả thù ta ngàn vạn lần sao?"

Hai người bị dọa sợ đến mức toàn thân run cầm cập, sau đó lắc đầu như trống lắc.

"Không có, không có!"

"Bọn ta làm sao dám chứ, bọn ta tôn kính ngươi còn không kịp nữa là."

Vẻ mặt Khương Thành cố ý chùng xuống.

"Ý của các ngươi là, vừa rồi là ta nghe lầm, đây là đang chê cười ta bị lãng tai có đúng không?"

Hai người bọn họ làm sao dám nói như vậy, vội vàng lắc tay cùng một lúc.

"Không không không…"

"Mặc dù bọn ta có nói, nhưng chỉ là nói đùa với ngươi thôi."

"Đúng đúng đúng, bọn ta nói đùa với ngươi thế thôi."

Khương Thành nói đầy ẩn ý: "Hai người các ngươi bày ra trò đùa hơi long trọng đấy, cuộc vây công của hơn năm trăm người cũng là một trò đùa sao?"

"Cái đó…"

Hai sứ thần lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Làm sao bọn họ không biết rằng Khương Thành muốn giết chết bản thân thì chỉ trong một khoảnh khắc.

Một câu nói không hay, rất có thể sẽ mất mạng trong khoảnh khắc tiếp theo.

"Đó cũng không phải là do bọn ta đã ra lệnh đâu, tất cả là do bọn họ muốn giết ngươi."

“Đúng vậy đúng vậy, trước khi ra trận, bọn ta đã cực lực phản đối việc làm kẻ thù của ngươi, nhưng mà bọn họ không nghe cơ!”

“Vì lý do này, bọn ta cũng rất đau đầu, sầu muộn…”

Suýt nữa Khương Thành đã bị hai cực phẩm này đánh bại.

Lúc hai người nói những điều như thế này, có thể cần chút mặt mũi không?

Nhưng nhìn vào độ dày của đôi má sưng phồng của bọn họ, cảm thấy cũng thực sự không cần thiết.

“Nếu các ngươi đã không muốn làm kẻ thù với ta như vậy, vậy thì các ngươi đặc biệt chạy đến đây một chuyến làm gì?”

“Ta, bọn ta…”

Hai người đăm chiêu suy nghĩ, khó khăn nén ra chút lý do.

“Bọn ta đến để giúp ngươi.”

“Không sai không sai, bọn ta đang định kề vai chiến đấu với ngươi, chống lại Thần Đàn đấy.”

“Không ngờ rằng ngươi lại mạnh đến như vậy, hoàn toàn không cần bọn ta nhiều chuyện.”

“Nhìn thấy ngươi chỉ cần hành động một lần đã có thể tiêu diệt bọn họ, khỏi phải nói trong lòng bọn ta vui sướng và yên tâm đến nhường nào…”

Nhìn thấy nụ cười ‘vui sướng’ mà hai người nặn ra, vẻ mặt Khương Thành không nói nên lời.

Cảm thấy giết chết bọn họ sẽ làm dơ bẩn thần hồn của bản thân.

Hắn nhìn Mộc Nguyệt ở bên cạnh.

“Hay là ngươi giết nhé?”

Đầu Mộc Nguyệt lắc như trống lắc.

“Không được không được…”

Không giống như những tiên nhân có rất nhiều kinh nghiệm phong phú ở Nguyên Tiên Giới, nàng đã sống ở ngôi làng này

kể từ khi còn là một đứa trẻ, vẫn luôn dùng thu thập để kiếm sống, cũng chưa từng giết bất cứ ai.

Khương Thành lắc đầu.

“Nếu hai người các ngươi đã quan tâm đến ta như vậy, lo lắng cho sự an nguy của ta như vậy, vậy tình hình hiện tại của ta, các ngươi cũng nhìn thấy rồi.”

Hắn chỉ vào chiếc giường lớn sang trọng dưới cơ thể.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, trong một lúc thực sự không hiểu ý của hắn.

Thành ca cười híp mắt nói: “Đúng lúc ta đang thiếu hai tọa kỵ kéo xe, các người có hứng thú không?”

Trong lòng hai sứ thần điên cuồng chửi bới.

Tọa kỵ?

Thế mà người cũng nói ra được?

Bọn ta là tiên nhân, không phải yêu thú!

Ngươi đang sỉ nhục nhân cách của bọn ta!

Nhưng mà bọn họ hiểu rõ hậu quả của việc từ chối hơn.

“Đương nhiên, đương nhiên bọn ta có hứng thú.”

Thành ca không chọc tức người không đền mạng, còn cố tình ngạc nhiên.

“Ôi, làm tọa kỵ kéo xe giống yêu thú, hình như rất nhục nhã đó, chuyện này các ngươi cũng đồng ý sao?”

Hai người nghiến răng nghiến lợi tiếp tục cười nói.

“Đúng vậy, bọn ta cầu còn không được nữa.”

Khương Thành thản nhiên hỏi: “Thật không, ta cũng không ép buộc các ngươi đâu, các ngươi có thể từ chối.”

Trong lòng hai người bọn họ âm thầm chửi mắng, ngươi xem bọn ta là kẻ ngu ngốc sao?

“Đúng đúng đúng, ngươi không ép buộc bọn ta, hoàn toàn là do bọn ta tự nguyện.”

“Có thể kéo xe cho một Đạo Thánh, đó là vinh hạnh của bọn ta!”

Chương 1569: Sự thay đổi của lực trọc

Mười lăm phút sau, một chiếc tiên xa sang trọng chậm rãi khởi hành.

Khương Thành nằm trong tiên xa, Mộc Nguyệt ngồi ở bên cạnh.

Người đang kéo xe phía trước, là hai sứ thần.

“Khương chủ thượng, ngươi định đi đâu thế?”

Đương nhiên bọn họ trăm phần trăm không tình nguyện, nóng lòng mong muốn đột nhiên Thành ca chết ngay tại chỗ.

Nhưng trước khi chuyện này xảy ra, tốt hơn hết vẫn phải biết thời biết thế.

“Tuỳ ý, các ngươi muốn đi đâu thì đi.”

Cái gì?

Muốn đi đâu thì đi?

Hai người nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng lạnh lùng cười.

Đây là do ngươi nói, vì vậy không thể trách bọn ta.

Mộc Nguyệt cũng ở trong xe, hơi lo lắng.

Vội vàng lặng lẽ truyền âm: “Nhỡ bọn họ cố tình đưa chúng ta đến nơi nguy hiểm thì sao đây?”

Khương Thành thầm nghĩ hiệu quả này là điều ta muốn, chỉ mong sao bọn họ đưa đến nơi nguy hiểm nhất trong Cô Thần Giới.

Thế là hắn hờ hững xua tay.

“Ngươi đừng nghĩ xấu người ta mà, bọn họ lo lắng cho sự an nguy của ta như vậy, sao có thể nhẫn tâm mưu hại ta chứ?”

Hiện tại ca không có tiên lực, không thể truyền âm.

Hai người bên ngoài đều nghe rõ.

Vội vàng lớn tiếng đáp lại.

“Đúng đúng đúng, bọn ta không phải là người xấu!”

“Bọn ta không có bất kỳ suy nghĩ xấu nào cả, dù sao thì Mộc tiên tử cũng đừng hiểu lầm bọn ta!”

“Chuyện mưu hại Khương chủ thượng, bọn ta nghĩ cũng không dám nghĩ đến…”

Thành ca bên trong cười mỉm nhún vai.

“Ngươi nghe rồi đấy, bọn họ cũng nói bản thân không có ý xấu, vì vậy đừng lo lắng nữa.”

Mộc Nguyệt bị đánh bại, hoàn toàn không nói nên lời.

Ngay cả hai người bên ngoài cũng hơi không có sức châm biếm.

Tên này thực sự tin tưởng mình như vậy sao?

Làm thế nào hắn có thể sống đến ngày hôm nay?

Khi cả hai bay về phía một Thần Đàn nào đó bên dưới, Khương Thành cũng đang kiểm kê thu hoạch của bản thân.

Đợt này đã giết chết hơn năm trăm người.

Mặc dù bọn họ chỉ ở cấp bậc Tôn Giả và Thiên Tôn, đối với hắn chỉ có thể xem như là tôm nhỏ cá nhỏ, nhưng hiện tại cũng không thể quan tâm đến việc kén chọn.

Những người này đều đến từ Thần Đàn, xuất thân của bọn họ mạnh hơn hàng chục hàng trăm lần so với những tiên nhân cấp thấp thông thường như Mộc Nguyệt và Ly Thần.

Bên trong không gian trữ vật của rất nhiều người đều tồn tại một số tiên thảo thất đẳng và chút ít lục đẳng.

Đặc biệt là tên Chí Tôn cầm đầu, có hai gốc tiên thảo ngũ giai.

Điều này khiến cho Khương Thành vui mừng khôn xiết.

Tiện tay cất trang bị của những người khác vào, hắn trao binh khí và hộ giáp mà tên Chí Tôn sử dụng cho Mộc Nguyệt.

Mặc dù thứ đồ chơi này có tác dụng tương tự như đạo khí và đạo giáp của Tiên Giới, nhưng bởi vì nó chỉ có thể sử dụng lực giới nguyên thúc giục, nên hệ thống không thể thu hồi.

“Bộ này thuộc về ngươi rồi.”

Nhìn binh khí và hộ giáp tứ giai, Mộc Nguyệt hơi kinh ngạc không thể tin được.

Nàng mới Đế cảnh bát trọng mà thôi.

Nhưng vì nàng đang ở cấp thấp nhất của Cô Thần Giới, cuộc sống của nàng rất khó khăn, nên trang bị hiện tại nàng sử dụng thực ra vẫn chỉ là nhất giai.

Một khi đổi bộ trang bị tứ giai này, vậy thì sức chiến đấu của nàng sẽ tăng lên ít nhất ba đến năm lần.

Đối với nàng, đây hoàn toàn là một núi vàng từ trên trời rơi xuống.

Mặc dù hai tay của nàng đã vươn ra một cách mất kiểm soát, nhưng nàng vẫn cố gắng lắc đầu.

“Không được, quá quý giá, ta không thể lấy được!”

Khương Thành nhẹ nhàng cười: “Ngươi khách sáo với ta cái gì, nếu không phải ngươi đưa ta về thôn, ta cũng không hiểu tình hình ở đây, đây là những gì ngươi xứng đáng nhận được.”

Mộc Nguyệt có hơi không biết phải nói gì cho tốt.

Nếu Ly Thần còn sống nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ vô cùng hối hận nhỉ.

Thật ra nàng hoàn toàn không cần phải nghĩ đến việc mưu hại vị tiền bối này mà.

“Nhưng mà những kẻ thù đó đều do ngươi tiêu diệt, ta cũng không có công lao gì cả…”

“Ta không có lực giới nguyên, giữ lại cũng vô dụng, ngươi cứ giữ đi.”

Nghe Thành ca nói như vậy, Mộc Nguyệt mới vui vẻ nhận lấy bộ trang bị đó.

Mà hai tài xế kéo xe bên ngoài khi nghe toàn bộ cuộc trò chuyện bên trong, đương nhiên cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai người họ chỉ là Tôn Giả, nghe được phải gọi là đố kỵ, ghen ghét và hận thù.

Sao tiên nữ yếu ớt đó có thể xứng sử dụng trang bị cao giai như vậy?

Hai người chỉ có thể gửi gắm hy vọng của bản thân ở phía sau, một khi bẫy giết Khương Thành và Mộc Nguyệt, biết đâu bọn họ có thể cướp lại bộ trang bị đó.

Vào lúc bọn họ đang xoay chuyển những suy nghĩ này, Khương Thành trong xe cũng bắt đầu 'tu luyện' đặc biệt.

Tiên thảo thất giai thu được lần này lên đến hơn ba ngàn gốc, hơn năm trăm gốc lục giai, thật ra phần lớn đều đến từ mấy chục Thiên Tôn kia.

Những Tôn Giả đó hầu hết chỉ có một số tiên thảo bát giai mà thôi.

Điều này cũng củng cố kế hoạch chạm trán với kẻ thù cao giai của hắn.

Vì tác dụng của tiên thảo này chênh lệch quá lớn.

Đối với hành động uống thuốc không hợp lẽ thường của hắn, Mộc Nguyệt cũng không hề ngạc nhiên.

Ngay sau đó nàng cũng bắt đầu bận bịu luyện hóa bộ trang bị tứ giai đó.

Mà Khương Thành thì lần lượt đút tiên thảo thất giai vào miệng.

Hắn cảm thấy hiện tại bản thân giống như đã trở thành một con bò ăn cỏ.

Mặc dù nhìn có vẻ hơi mất mặt, rất không phù hợp với hình tượng phóng khoáng anh minh thần võ của hắn, nhưng vì thánh lực thuộc về bản thân, liều thôi!

Trên ngộ đạo Tiên Thụ, do lực trọc tạo thành quả dưa hấu màu trắng nhanh chóng bị ép buộc bận rộn.

Mỗi một lần lực giới nguyên tiến vào trong cơ thể, hắn sẽ luôn kịp thời tách lực trọc ra để triệt tiêu lực giới nguyên.

Mà lực giới nguyên càng mạnh thì lực trọc cần tách ra cũng càng nhiều, chảy trong kinh mạch cũng càng triệt để.

Một tuần, hai tuần, ba tuần…

Thời gian cứ thế trôi qua trong hoạt động lặp đi lặp lại nhàm chán này.

Không ai biết rằng, trong chiếc tiên xa bình thường này đang tiến hành một thí nghiệm trước nay chưa từng có.

Bởi vì không có thánh lực của ai dùng cách này có được.

Khi hơn hai ngàn gốc tiên thảo thất đẳng được sử dụng hết, lực trọc đã chảy hơn hai ngàn tuần trong kinh mạch của Khương Thành.

Mức độ thân thiết của hắn và lực trọc đã cao hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc đầu.

Trước đây, những lực trọc này chỉ không bài xích hắn, không làm tổn thương hắn.

Hiện tại, cuối cùng cũng có một dấu hiệu muốn giữ hắn ở lại.

Mà khi lực trọc chảy đến hơn ba ngàn tuần, Khương Thành phát hiện ra rằng có thứ gì đó ở rìa kinh mạch của bản thân.

Đó là dấu vết của lực trọc dần dần còn lại bên trong kinh mạch khi chúng bị gột rửa hết lần này đến lần khác.

Nó có nghĩa là từng tia lực trọc đã bắt đầu ở lại trong cơ thể hắn.

Điều này hoàn toàn khác với trọc khí ăn mòn hắn trước đây.

Lực trọc này thực sự đang thuộc về hắn từng chút một!

Kể từ lúc này, kinh mạch của hắn đã không còn trống rỗng nữa.

“Quả nhiên suy nghĩ của ta không sai, nó thực sự hiệu quả!”

Hắn nhận được khích lệ lớn, nhanh chóng tiếp tục.

Lúc này hắn đã dùng hết tiên thảo thất đẳng, hắn lại thay thế bằng tiên thảo lục đẳng.

Sự ‘xâm nhập’ của lực giới nguyên càng mạnh mẽ, khiến cho sự gột rửa của lực trọc càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Lực trọc còn sót lại trong kinh mạch cũng ngày càng nhiều.

Dần dần, nó sắp được phủ một lớp màu hoàn toàn mới trên thành kinh mạch.

Hơn năm trăm tuần sau, tiên thảo lực đẳng cũng đã hết sạch.

Hắn lấy hai gốc tiên thảo ngũ đẳng ra.

Nuốt xuống không chút do dự.

Lần này, không chỉ ngộ đạo Tiên Thụ, mà cả một tầng trọc khí mỏng manh trên thành kinh mạch trong cơ thể hắn cũng đột nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, đột nhiên cả tầng trọc khí đó trôi khỏi kinh mạch, nhanh chóng tụ lại với nhau.

Chương 1570: Cuối cùng đã có được lực trọc rồi

Không đợi Khương Thành kịp phản ứng lại, lực trọc thoát ra từ kinh mạch đó đã hội tụ thành một điểm.

Giống như một tinh hạch đặc biệt.

Vào khoảnh khắc nó thành hình, cuối cùng Khương Thành cũng hình thành mối liên hệ trực tiếp với quả lực trọc của ngộ đạo Tiên Thụ.

Trước đó, hắn chỉ có thể tiếp cận nó thông qua ý thức mà thôi.

Hoàn toàn không có cách nào điều khiển được.

Mà giờ phút này, hắn phát hiện giữa bản thân hắn và quả lực trọc kia đã có một cây cầu rồi.

Mà cây cầu này chính là điểm sáng vừa mới được hình thành từ lực trọc bên trong cơ thể kia.

Sau khi nó tách khỏi kinh mạch đã xuất hiện ở bên cạnh tiểu thụ Huyền Văn với tốc độ nhanh như chớp.

Cắm rễ sâu vào bên trong.

“Lại thêm một hạt giống nữa?”

“Hạt giống lực trọc à?”

Đã có kinh nghiệm của hạt giống Huyền lực năm xưa, Thành ca cũng coi như thấy chuyện quái dị cũng không kinh sợ nữa rồi.

Thực ra nơi này chính là Khí Hải của hắn.

Bình thường cũng là điều động Tiên lực từ nơi này.

Bây giờ "hạt giống lực trọc" xuất hiện ở nơi này, như thế đồng nghĩa với việc hắn thật sự đã bắt đầu sở hữu lực trọc rồi.

Mặc dù chỉ có một hạt nhỏ như thế thôi nhưng từ không đến có vốn đã là một bước vô cùng khó khăn rồi.

Lực giới nguyên mà cây Tiên thảo ngũ đẳng đem tới đã bị loại bỏ sạch.

Lực trọc ở quả lực trọc đi một vòng ở kinh mạch như thường lệ.

Lần này không hề để lại bất kỳ dấu vết nào ở bên trong kinh mạch, nhưng lại có một chút ánh sáng rơi xuống bên trên hạt giống lực trọc của Khí Hải.

Hắn có thể cảm nhận một cách rõ ràng, hạt giống lực trọc đã lớn hơn một chút rồi.

Mà thông qua nó, bản thân hắn dường như có thể kết nối trực tiếp với quả lực trọc rồi.

"Chẳng lẽ, mình đã có thể điều động quả lực trọc rồi à?"

Khương Thành tràn đầy vui mừng, bừng tỉnh đại ngộ.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rồi.

Giống như một Tiên nhân bình thường lợi dụng Tiên lực của mình để dẫn động lực Thiên Địa bên ngoài vậy.

Hạt giống lực trọc chính là Tu vi của hắn, còn quả lực trọc kia chính là lực Thiên Địa ở bên ngoài.

"Tu vi" của hắn càng mạnh, thì càng có thể điều động được nhiều lực trọc ở bên ngoài.

Để kiểm chứng suy đoán này, hắn vội vàng thôi động hạt giống lực trọc.

Một lát sau, quả lực trọc của ngộ đạo Tiên Thụ thật sự đã phân ra một sợi lực trọc.

Sức mạnh này hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Hắn muốn nó đến kinh mạnh nào thì nó đến kinh mạch đó.

Chỉ chuyển động mấy vòng, hắn đã bắt đầu thuần thục rồi. Dẫu sao thì hắn cũng có kinh nghiệm điều động Tiên lực nhiều năm, chỉ là đổi một loại sức mạnh khác mà thôi.

Hắn dùng suy nghĩ, kết nối với nhẫn trữ vật, Kỵ Khuyết Kiếm bay ra.

Trước đây, lúc sử dụng Kiếm Đạo Hoàn Mỹ hắn cố tình đổi thành một thanh Đạo kiếm cấp thấp.

Bây giờ thanh kiếm này vẫn còn tồn tại.

Dựa theo phương thức thôi động Tiên lực, thổi sợi lực trọc ấy vào bên trong Kỵ Khuyết Kiếm.

Một lát sau, Kỵ Khuyết Kiếm toả ra ánh sáng lấp lánh.

Mặc dù thanh thế còn không bằng một phần vạn hắn sử dụng Tiên lực lúc hưng thịnh, nhưng Khương Thành biết, hắn thật sự đã sở hữu "Thánh lực" rồi.

Sau khi thu hồi lực trọc, hắn rơi vào trong sự suy tư.

Bởi vì hạt giống lực trọc kia quá nhỏ bé và yếu ớt, trước mắt hắn không thể điều động toàn bộ quả lực trọc mà chỉ có thể điều động một phần cực nhỏ mà thôi.

"Chỉ có làm hạt giống lực trọc lớn mạnh thì mình mới có thể điều động nhiều quả lực trọc hơn!"

Tổng số lượng lực trọc mà cả quả lực trọc chứa đựng đã vượt xa tổng số lượng Tiên lực mà hắn có trong thời kỳ hắn hưng thịnh rồi.

Dẫu sao cũng là do trọc khí của hơn vạn Trọc ma hội tụ lại, trong đó còn có mấy quả là do mấy Trọc ma tứ giai hội tụ lại thành.

Cho dù đã bị ngộ đạo Tiên Thụ hấp thụ, cải tạo một chút, nhưng vẫn không thể coi thường được.

"Một khi mình có thể điều động được cả quả lực trọc, thế thì…"

Phải biết rằng, thực ra Thánh lực của các Đạo Thánh khác đều rất ít ỏi.

Suy cho cùng, sức mạnh mà bản thân tự tạo, vốn đã rất khó tăng lên rồi.

So với Tiên lực tự thân của bọn họ thì tổng lượng Thánh lực còn không đến một phần trăm.

Lúc chiến đấu, chủ yếu vẫn là dùng Tiên lực là chính.

Còn về Thánh lực thì bình thường đều là đòn sát chiêu, phù trợ lúc cấp bách, then chốt.

Nhưng bởi vì sự mạnh mẽ và tính đặc biệt của bản thân Thánh lực nên chỉ dựa vào một phần trăm thôi đã có thể đè bẹp tất cả những Đạo Tôn khác, khiến họ không thể nào trở mình được nữa rồi.

Nếu Khương Thành điều động cả quả lực trọc thì cường độ Thánh lực của hắn sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Hắn hoàn toàn có thể dùng Thánh lực như Tiên lực.

Nghĩ xa vời đến cảnh tượng đó, ca này đã sắp khóc rồi.

Sau đó, hắn lại ăn tiếp cây Tiên thảo ngũ đẳng thứ hai.

So với âm Linh Diệp lục đẳng thì hiệu quả của Tiên thảo ngũ đẳng rõ rệt hơn gấp mười lần.

Khiến cho "hạt giống lực trọc" của hắn lại một lần nữa được bổ sung, tăng cường.

Cũng coi như là đã tiến thêm một bước trên con đường tăng cường "tu vi lực trọc" của hắn.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, ca này kết thúc việc tu luyện.

Xắn tay áo lên, hắn chỉ hận không thể có thêm một đống Tiên thảo cấp cao hơn ngay lập tức.

Còn ánh mắt hắn tự nhiên cũng nhìn về phía hai thân ảnh ở trước mặt.

"Hy vọng hai tọa kỵ này có thể giúp ta đem đến nhiều cường địch hơn một chút."

Trong đầu hắn vừa nảy ra suy nghĩ này thì phía trước đã truyền đến hai tiếng cười điên cuồng.

"Ha ha ha ha!"

“Khương Thành, ngươi trúng kế rồi!”

Mộc Nguyệt kinh ngạc, vội vàng bay ra.

Thì nhìn thấy hai người phát ra tiếng cười đó, chính là hai vị sứ thần kéo xe.

Lúc này, hai người bọn họ đã quẳng Tiên xa đi, bay nhanh về phía trước.

Ở đó đã xuất hiện một đội quân do các “cao thủ” hợp thành.

Số người thì xem chừng cũng không nhiều hơn lần trước bao nhiêu, cũng chỉ có hơn tám trăm người, nhưng thanh thế thì cường đại hơn lần trước không dưới mười lần.

Chỉ riêng khí tức của hơn ba mươi thân ảnh đứng sừng sững ở phía trước đã không hề yếu hơn vị Chí Tôn lần trước rồi.

Mà ở chính giữa của đội ngũ còn có một khí tức vượt lên trên tất cả mọi người.

Khiến Mộc Nguyệt có một cảm giác áp bức đến nghẹt thở.

“Cuối cùng cũng có một Đạo Tôn đến rồi, miễn cưỡng coi như đủ chút phân lượng.”

Giọng của Khương Thành đột nhiên vàng lên bên tai nàng.

“Ngươi, ngươi có thể đứng lên rồi à?”

Ngữ khí mang theo sự kinh ngạc mãnh liệt này khiến Thành ca khóc không được cười cũng chẳng xong.

“Xin người, ta cũng có phải người tàn tật đâu, đứng lên thì có gì mà kích động chứ?”

Hắn vốn dĩ có thể đứng dậy được.

Chỉ là nếu không có sự chống đỡ của huyết mạch và Tiên lực, lại chịu sự áp lực của lực thiên địa ở Cô Thần giới, chỉ dựa vào tiên thể thì sẽ vô cùng tốn sức mà thôi.

Bây giờ trong cơ thể hắn đã có một sợi lực trọc, hành động của hắn đã thuận tiện hơn lúc trước rất nhiều rồi.

Hắn không chỉ đứng lên mà còn rút Kỵ Khuyết Kiếm đã lâu không được dùng ra.

Chỉ là vào lúc này, không hề có ai nhận ra đây là một thanh Đạo kiếm bát giai cực kỳ hiếm gặp.

“Khương Thành, ngươi xong đời rồi!”

Hai vị Sứ thần kéo xe khôi phục lại bộ dạng điên cuồng liều lĩnh.

“Bọn ta đã nói sẽ báo thù tất cả những điều mà ngươi nhục mạ bọn ta, nhất định sẽ báo thù hết!”

Mặc dù lời thoại cũng không khác lần trước mấy, có cảm giác như đọc lại, nhưng hận ý và sự phẫn nộ tràn ngập trong mắt hai người bọn họ không hề giảm bớt chút nào.

Thực ra Thành ca đã biết hai người này sẽ làm như vậy từ lâu rồi.

Giữ lại mạng của hai người bọn họ chính là để hai bọn họ âm thầm lén lút xin viện binh.

Nhưng bề ngoài hắn vẫn cố ý làm ra bộ dạng kinh ngạc.

“Ố ồ, các ngươi trở mặt cũng nhanh quá rồi đấy, có đúng không hả?”

“Không phải đã nói là tôn kính ta sao, không có ý đồ xấu gì với ta sao, bây giờ lại nói những lời này đúng là khiến người ta đau lòng biết bao nhiêu…”

Hai người nghe thấy hắn nói như thế, còn tự cho rằng hắn đã trúng kế thật rồi, phải nói là vô cùng đắc ý.

“Ha ha ha ha, ngươi có bị ngu không vậy?”

“Thế mà lại tin bọn ta thật à?”

“Nói cho ngươi biết, lúc ngươi nằm trên Tiên xa tác oai tác quái, bọn ta đã âm thầm lặng lẽ thông báo cho Tông môn cấp trên rồi!”

“Ngươi có nằm mơ cũng không nghĩ đến đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, ta thật sự không nghĩ đến ấy.”

Chương 1571: Thần logic của Bá Vũ Cung

Vốn dĩ hai người bọn họ định đưa Khương Thành đến Thần đàn khác.

Nhưng bọn họ nghĩ một hồi, dựa vào Thánh hồn cường đại có thể giết chết mấy trăm người chỉ trong chớp mắt kia, bất luận đưa hắn đến Thần đàn nào thì cũng như tặng không cho hắn "gói kinh nghiệm" thôi.

Thế là cuối cùng hai người bọn bọn họ liên lạc với tông môn cấp trên Bá Vũ Cung.

Một cao thủ của Thần đàn bị diệt là chuyện Thần đàn bên phía tổng bộ khá coi trọng.

Bọn họ lập tức phái một trưởng lão cấp Đạo Tôn, triệu tập một đội quân tinh nhuệ của hơn ba mươi Thần đàn ở xung quanh đó cùng lên đường.

Mặc dù lần này chỉ có hơn tám trăm người đến, nhưng tất cả bọn họ đều là cao thủ trên cấp Thiên Tôn.

Đối với Bá Vũ Cung mà nói, đây là một cuộc tấn công như sấm sét, quyết tâm giành chiến thắng.

Cố hòng nghiền nát "phiến loạn" chỉ trong một đòn.

"Nghe nói ngươi là Đạo Thánh ở Nguyên Tiên giới?"

Trưởng lão nòng cốt đến từ Bá Vũ Cung - Mông Cư Đạo Tôn bước ra khỏi đám đông mà không hề che đậy uy áp trên người của mình.

Mặc dù trong mắt Khương Thành, chuyện này có hơi múa rìu qua mắt thợ tí.

Nhưng Mộc Nguyệt ở bên cạnh hắn thì lại sợ run cầm cập, bị dọa cho mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đối với Đế cảnh bát trọng mà nói, Đạo Tôn đã được coi là một loài sinh vật cấp cao khác rồi.

"Ngươi từ Nguyên Tiên giới qua đây, tiêu diệt Thần đàn của Bá Vũ Cung chúng ta, rốt cuộc ngươi có mưu đồ gì?"

Theo suy nghĩ của hắn thì không có Đạo Thánh nào hành động mà không có mục đích sâu xa cả.

"Ngươi hỏi ta có mưu đồ gì?"

Thành ca cười.

“Ngươi nên hỏi hai con chó trước mặt ngươi ấy.”

Mông Cư Đạo Tôn lạnh lùng nói: “Chuyện của hai người bọn họ, ta đã biết từ lâu rồi.”

“Chẳng qua là hỏi đòi hỏi ngươi chút cống nạp mà thôi.”

“Nếu lúc đó ngươi cho bọn họ thì đã không có những tranh chấp sau này rồi.”

Thành ca vốn dĩ cũng không có ý định tranh luận đạo lý cả đúng sai gì với bọn họ.

Dù gì cuối cũng chắc chắn vẫn phải khai chiến.

Nhưng nghe thấy câu này, hắn vẫn có một loại cảm giác được mở mang tầm mắt.

“Đúng là lần đầu tiên ta được nghe thấy có ngươi nói chuyện đòi hỏi lợi lộc một các ngay thẳng, cây ngay không sợ chết đứng như thế đấy, hóa ra là có cấp trên chống lưng nha.”

Mông Cư Đạo Tôn không hề cảm thấy nhục nhã với lời chế giễu này của hắn.

Ngược lại hắn còn cười lạnh lùng: “Mỗi một Tiên nhân của Cô Thần giới đều phải nộp cung phụng, đây là luật thép.”

“Lần đầu tiên ngươi đến đây, không những không đăng ký ghi tên vào sổ, cũng không nộp cung phụng, đó vốn dĩ là ngươi nợ bọn họ.”

“Bọn họ đòi ngươi là chuyện hợp tình hợp lý.”’

“Ngươi từ chối cho bọn họ, ngược lại còn ra tay với bọn họ, như thế nghĩa là đối đầu với toàn thể Bá Vũ Cung bọn ta!”

Khóe miệng Thành ca giật giật.

“Các ngươi đúng là dám nói thật đó.”

Vẻ mặt của Mông Cư Đạo Tôn lạnh lùng cao ngạo.

“Có phải ngươi cho rằng ở Nguyên Tiên giới ngươi là Đạo Thánh, thân phận cao quý thì có thể không cần tuân thủ quy tắc của Cô Thần giới bọn ta nữa không?”

Mấy vị Chí Tôn ở đối diện cũng bắt đầu chế nhạo theo.

“Muốn vượt qua các quy tắc thì ngươi tu luyện lực giới nguyên cũng lên đến cấp độ Đạo Thánh trước đi rồi hẵng nói.”

“Nếu không thì cũng chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.”

“Ngươi vẫn chưa có tư cách để không nộp cung phụng đâu!”

“Ầy.”

Khương Thành lắc lắc Kỵ Khuyết Kiếm trong tay, thở dài thườn thượt.

“Thế vẫn nên dùng kiếm nói chuyện đi.”

“Hừ, đúng là đồ ngu ngốc!”

Mông Cư Đạo Tôn vừa hạ lệnh, hơn tám trăm vị cao thủ lập tức bao vây hắn lại.

Thành ca vẫn bắt đầu với Thánh hồn bao trùm tấn công.

Nhưng lần này, không xuất hiện cảnh tượng tiêu diệt toàn quân nữa.

Đến cảnh giới Chí Tôn đã là Tử hồn rồi.

Cũng chỉ kém một bậc so với Thánh hồn mà thôi.

Đè bẹp thì có thể đẹp bẹp, nhưng phân thành nhiều phần như thế, muốn một đòn chí mạng như lần trước hiển nhiên là không thể.

Thậm chí, đến cả Thiên Tôn bên phe đối phương cũng chẳng có mấy người ngã xuống.

Bởi vì Mông Cư Đạo Tôn đã điều động Tử hồn, cùng nghênh đón với nhóm Chí Tôn.

Hai bên vẫn chưa tiếp xúc với nhau nhưng Thần hồn đã tiến hành một cuộc va chạm giữa không trung rồi.

Trong nháy mắt, cuồng phong dữ dội nổi lên, âm thanh của những vụ nổ vô hình không ngừng bên tai.

Có không ít Thiên Tôn bị chấn động đến hai mắt trợn trắng, suýt chút nữa thì ngất luôn.

Còn một vài Chí Tôn cũng đồng loạt khó chịu hừ một tiếng, rất nhiều người lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Đối mặt với Thánh hồn, Tử hồn của bọn họ không nằm ngoài dự liệu, bị thiệt hại nghiêm trọng.

Trong trận giao phong giữa Thần hồn này, Khương Thành vẫn chiếm ưu thế.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đấy mà thôi.

Bởi vì sự phòng ngự nhóm của đối phương mà lần tấn công bằng Thần hồn này của hắn không thể nào tiêu diệt được kẻ địch.

Chuyện này khiến tâm trạng Mông Cư Đạo Tôn và đám Chí Tôn ở phía đối diện vô cùng yên tâm.

“Ha ha ha, để xem lần này ngươi làm thế nào!”

Ngươi thật sự cho rằng có thể dựa vào Thánh hồn là có thể đè bẹp được tất cả sao?”

“Lần này ngươi chết chắc rồi!”

Trước khi đến đây, bọn họ đã biết tình hình trận đấu trước.

Khương Thành không có Tiên lực nữa, cũng không có lực giới nguyên.

Chỉ cần ngăn chặn được sự tấn công của Thánh hồn thì hắn chẳng làm được gì nữa.

“Giết!”

Mông Cư Đạo Tôn dẫn đầu làm gương, lôi lực quy tắc của mình ra.

Những Chí Tôn khác cũng không hề tỏ ra yếu kém.

Trong chớp mắt, trên bầu trời tràn ngập sự hỗn loạn của quy tắc.

Khương Thành và Mộc Nguyệt đã hoàn toàn bị bao phủ ở bên trong.

Mộc Nguyệt cũng cảm thấy lần này xong thật rồi, nàng nhắm mắt chờ chết.

Khương Thành thì lại có phần không kịp trở tay.

Những người ở trước mặt hắn, thật sự là Chí Tôn và Đạo Tôn sao?

Căn nguyên đâu?

Pháp tắc không gian đâu?

Hắn phát hiện, lực giới nguyên mà những người này dùng quả thực đã đạt đến cấp độ mà Chí Tôn và Đạo Tôn nên có.

Tử hồn cũng không có vấn đề gì.

Nhưng quy tắc kia của bọn họ lại không có sự tăng cường của căn nguyên, chỉ là lực quy tắc thuần chất mà thôi.

Luận về cường độ của mấy quy tắc đó thì quả thật cũng có trình độ lĩnh ngộ mà Chí Tôn và Đạo Tôn nên có.

Nhưng không có sự tăng cường của căn nguyên, lực quy tắc có mạnh hơn nữa thì uy lực và bản lĩnh cũng có giới hạn đúng không?

Thế này là thế nào chứ?

Hắn là một người mới đến, tạm thời không thể kết nối với căn nguyên của thế giới này là chuyện bình thường.

Nhưng những người ở phía trước mặt hắn này không phải là dân bản địa hay sao?

Sao bọn họ có thể cũng không dùng được căn nguyên chứ?

Chẳng lẽ là coi thường hắn nên lười không buồn lôi căn nguyên ra dùng à?

Không cần thế chứ!

Hắn có chút không hiểu.

Mà lúc này, sự tấn công của đối phương đã đuổi giết đến rồi, không cho hắn quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Ca này lập tức thôi động hạt giống lực trọc, điều động một sợi lực trọc trong quả lực trọc, tưới lên trên Kỵ Khuyết Kiếm.

Tiếp theo đó, hắn lần lượt thắp sáng tận năm mươi huyền văn!

Không sai, mặc dù Khương Thành không kết nối được với căn nguyên của Cô Thần giới, nhưng lực quy tắc huyền văn của hắn là hoàn toàn thuộc về hắn.

Đứng đầu sóng ngọn gió chính là huyền văn thủy đã đạt đến thập tứ trọng.

Ngoài ra, huyền văn băng thập tam trọng, huyền văn tử thập tam trọng, huyền văn kiếm thập tam tất cả đều nằm trong số đó!

Nghênh đón sự tấn công che trời rợp đất của quy tắc, hắn rút ý cảnh kiếm đạo ra.

Khương Thành đã dùng ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng rất nhiều lần rồi.

Lần này là lần thanh thế nhỏ nhất.

Bởi vì lần này chỉ có một sợi lực trọc làm "động lực", đi kèm theo cũng chỉ có lực huyền văn cơ bản mà thôi, so với những lần căn nguyên và Tiên lực cuồn cuộn có thể so sánh với Đạo Thánh trước đây đương nhiên là còn kém xa.

Từ xa nhìn chỉ thấy một lớp sương mù xám mỏng đang nhanh chóng bao phủ.

Ánh sáng của mặt trời, trăng và sao cũng có phần ảm đạm đi.

Sự tuần hoàn của tiểu thế giới Ngũ Hành bùng nổ giống như từng tiếng sấm rền vang, hoàn toàn không thể nào chống đỡ nổi thể diện mà một cuộc đại chiến nên có.

Nhưng sau khi nhát kiếm này chém ra, hiệu quả lại mang tính hủy diệt.

Tử khí kèm theo lực trọc bao phủ khắp mọi nơi, hơn ba mươi vị Chí Tôn đứng đầu ngất luôn tại chỗ.

Không cất lên một tiếng nào.

Ngay sau đó, mấy trăm vị Thiên Tôn ở phía sau cũng bị lan đến.

Không sót một ai, tất cả đều mất đi sự sống.

Mông Cư Đạo Tôn không còn nắm chắc phần thắng như trước nữa.

Chương 1572: Thánh lực như vậy

"Đó là cái gì!"

Vị trưởng lão nòng cốt của Bá Vũ Cung này bị dọa sợ đến lộ ra vẻ mặt sụp đổ ngay tại chỗ, hét lên.

Thời khắc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Khương Thành không phải là người mới đến sao?

Vừa mới đến vẫn chưa kịp quen thuộc với quy tắc của Cô Thần giới, sao có thể dùng được lực quy tắc.

Thậm chí còn mạnh hơn lực quy tắc của hắn!

Hơn nữa, không phải đã nói hắn chỉ còn lại lực Thần hồn thôi sao?

Trước trận chiến, không phải Mông Cư Đạo Tôn không nghĩ đến khả năng Khương Thành vẫn còn sót lại một chút Tiên lực.

Cũng không phải không nghĩ đến chuyện có lẽ hắn đã luyện được một chút lực giới nguyên.

Đó đều không phải là vấn đề.

Bọn họ đều có thể đối phó được.

Nhưng vào thời khắc này, lực trọc kia lại vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

“Vãi chưởng? Mạnh mẽ như thế sao?”

Chính bản thân Khương Thành cũng bị thành quả chiến đấu vừa rồi dọa cho một trận.

Chỉ một sợi lực trọc như thế mà so với Tiên lực trước đây của hắn, rõ ràng là ánh sáng của đom đóm so với trăng sáng, chắc chắn không hình thành được lực chiến đấu gì cả.

Hắn chỉ đi lướt qua, chờ bị giết sau đó bật hack thôi.

Khương Thành cảm thấy muốn phát huy uy lực siêu mạnh của lực trọc thì phải có quy mô nhất định.

Ít nhất tổng số lượng cũng không thể nào ít hơn Thánh lực của các Đạo Thánh khác.

Nhưng nhát kiếm vừa nãy…

Đó đã không thể nào gọi là hiệu quả rõ rệt nữa mà là thần chặn thì giết cả thần rồi.

“Lực trọc vô lý như thế sao?”

Nếu như vừa nãy đổi thành Tiên lực thì hắn đã bị thua rồi.

Sở dĩ hắn có thể thắng hoàn toàn là bởi vì lực trọc.

Sợi lực trọc đó thông qua Kiếm đạo mà phát huy ra bên ngoài, sau đó lại bao phủ khắp mọi nơi, có thể nói là đã pha loãng đến cực điểm rồi.

Sắp biến thành hình dạng sương mù rồi.

Đến mức lúc đó ý cảnh kiếm đạo nhìn giống như gác lửng trên không trung vô cùng hư ảo, cực kỳ không ổn định.

Đem đến cho người ta cảm giác chỉ đâm một phát là thủng.

Nhưng chính thứ trông như thể một lớp sương mù yếu ớt do những lực trọc hợp thành kia, sau khi tiếp xúc với lực giới nguyên lại sinh ra hiệu quả thần kỳ không thể nào tưởng tượng nổi.

Nó bao phủ đến đâu thì lực giới nguyên tan thành mây khói đến đấy.

Mà đâu chỉ lực giới nguyên, đến cả lực quy tắc của bọn họ khi đối mặt với lực trọc này cũng chẳng có chút uy lực nào.

Sai khi quy tắc hỗn loạn va chạm, ngay lập tức mất đi hiệu quả hủy thiên diệt địa.

Biến mất trên bầu trời.

Mà khi lực trọc cuối cùng cũng tiếp xúc đến Tiên thể của bọn họ, nó cũng không hề phải chịu bất kỳ cản trở nào.

Nó xâm nhập vào trong cơ thể bọn họ dễ như trở bàn tay.

Không có quá trình phá hoại, tàn phá bừa bãi, nhưng hiệu quả ăn mòn của bản thân lực trọc sau khi kèm thêm cả tử khí đã đủ để làm bọn họ mất đi khả năng sống sót rồi.

Những người ở phía trước mặt thậm chí còn không có một chút biện pháp phòng bị nào.

“Ha ha ha, cuối cùng ông đây cũng có Thánh lực rồi.”

Khương Thành tí nữa thì khóc vì sung sướng.

Dẫu sao thì trước đây hắn không có một chút manh mối nào về việc làm thế nào để có được Thánh lực.

Mặc dù bề ngoài hắn không nói gì nhưng trong lòng thì lo lắng hắn sẽ dừng bước ở Đạo Tôn, không thể nào tiến bộ được nữa.

Đạo Tôn có mạnh hơn nữa thì vẫn là Đạo Tôn, cho dù lực chiến đấu có nghịch thiên hơn thì năng lực làm màu vẫn thấp hơn nhiều so với Đạo Thánh.

Nhất là nghĩ đến thiên phú của "kẻ thù cũ" Thu Vũ Tuyền.

Nói không chừng lần sau gặp lại, em gái này đã trở thành Đạo Thánh một cách thần kỳ, đến lúc đó thể diện của Khương lão gia làm gì còn nữa.

Nhưng bây giờ, cuối cùng hắn cũng vứt được tảng đá trong lòng đi.

Tiêu diệt hết đám ăn hại khác, đối thủ duy nhất mà hắn khóa chặt trước mặt mình chỉ còn lại Mông Cư Đạo Tôn.

Kiếm đạo thập tam trọng đột nhiên co lại.

Lực quy tắc và lực giới nguyên của Mông Cư Đạo Tôn giống như hơi nước bị bốc hơi một cách nhanh chóng rồi tiêu tan.

"Không!"

"Không thể nào có chuyện này được!"

Vị trưởng lão nòng cốt của Bá Vũ Cung này không phải chưa từng nhìn thấy Thánh lực.

Chưởng môn của Bá Vũ Cung chính là Đạo Thánh.

"Đây tuyệt đối không phải Thánh lực! Tuyệt đối không phải!"

Lúc gặp phải Thánh lực, mặc dù hắn cũng không thể nào ngăn chặn được, nhưng ít nhất vẫn có thể thôi động lực giới nguyên và lực quy tắc để tấn công đối phương.

Lấy việc tấn công để đối phó với sự tấn công, phá vỡ nhịp điệu của đối phương.

Nhưng bây giờ đối diện Khương Thành, đòn tấn công mà hắn đánh ra trực tiếp biến mất như thế, hoàn toàn không có một chút lực chống cự nào.

Nếu như lúc Đạo Tôn đối mặt với Đạo Thánh lại không có chút sức lực nào như thế thì cho dù có tập hợp hàng trăm hàng ngàn Đạo Tôn, cũng chỉ có nước bị Đạo Thánh giết trong chớp mắt mà thôi.

“Không phải Thánh lực thì là cái gì?”

Khương Thành còn bắt đầu nổi cáu rồi đây.

Ngươi có ý gì?

Ca đây tốn bao nhiêu công sức mới có thể giải quyết được cửa ải khó khăn nhất của việc tấn nhập vào Đạo Thánh, thế mà ngươi lại nói là không phải hả?

“Ngươi tuyệt đối không phải là Đạo Thánh!”

Mông Cư Đạo Tôn điên cuồng thôi động lực giới nguyên của mình, cho dù nhìn thì có vẻ như là uổng công phí sức, nhưng lực trọc của Khương Thành cũng đã sức cùng lực tận rồi.

“Ngươi nói không phải thì là không phải à?”

Lực trọc có thể dùng quả thực quá ít, căn bản không thể chống lại sự tiêu hao nên sắp tiêu tan rồi.

May mà Thánh hồn của Khương Thành cũng có thể để hắn rảnh tay đối phó với một mình Mông Cư Đạo Tôn.

Dưới sự chăm sóc tận tình của Thánh hồn, hồn hải của Mông Cư long trời lở đất.

Hai tai hắn ù ù, trước mắt hắn tối đen, ý thức của hắn bắt đầu tan rã rồi.

Xoẹt!

Cuối cùng Kỵ Khuyết Kiếm cũng đâm xuyên qua yết hầu của hắn, chém chết hắn ngay tại chỗ.

Mà đến giờ phút này, lực trọc kia cũng biến mất hoàn toàn.

Hạt giống lực trọc bên trong cơ thể Khương Thành tối đi.

Giống như Khí Hải của người khác bị dùng hết Tiên lực vậy.

Cần một khoảng thời gian để phục hồi mới có thể sáng lại.

Nếu hắn muốn khôi phục hạt giống lực trọc, chỉ có thể dựa vào việc kết nối với quả lực trọc ở chỗ ngộ đạo Tiên Thụ thôi.

“Haiz, đúng là không dễ dàng mà!”

Sau khi kết thúc trận chiến, Khương Thành nhanh chóng nhận được chiến lợi phẩm khắp nơi.

Lúc này Mộc Nguyệt ở bên cạnh đã vô cùng kinh ngạc.

Em gái này nhẹ nhàng che khuôn miệng nhỏ nhắn lại, mắt tràn ngập ánh nhìn như nhìn thiên thần, phải nói là vô cùng khó tin.

“Ngươi, ngươi thật sự là Đạo Thánh à?”

“Đấy là đương nhiên!”

Trong lòng Thành ca thầm nghĩ cũng chẳng dễ dàng đâu, lúc trước hắn toàn là giả mạo Đạo Thánh, bây giờ cuối cùng cũng coi như danh chính ngôn thuận là Đạo Thánh rồi.

Mặc dù cảnh giới Tiên lực thực ra vẫn chưa đến Đạo Thánh, nhưng sau này trở về ăn Đế đan thì có thể nước chảy thành sông, trăng đến rằm thì sẽ tròn rồi.

“Nhưng, thế, thế trước đây ngươi không phải là…”

Mộc Nguyệt cảm thấy tất cả những chuyện này quả thực quá không chân thực.

Đây là Đạo Thánh đó!

Từ nhỏ nàng chỉ nghe thấy trong truyền thuyết thôi, giống như một sự tồn tại thần thánh vậy.

Kết quả chính nàng lại tự mình gặp được một người, hơn nữa lại còn sớm tối bên nhau với nàng lâu như thế sao?

Cảm giác này, giống như một tiểu tốt cấp thấp được cùng ở cùng, đồng hành với một nguyên soái thống lĩnh trăm vạn đại quân vậy, quả thật quá sức ly kỳ mộng ảo.

Khương Thành còn tưởng rằng nàng đang nói đến chuyện không có Tiên lực, nhưng vừa nãy lại rút Kiếm đạo ra cơ.

Thế là hắn ngửa đầu 45 độ nhìn lên bầu trời, tay trái chắp sau lưng, tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của em gái này.

“Đừng quên, Đạo Thánh mất Tiên lực thì vẫn còn Thánh lực!”

Phong phạm cao thâm khó lường của hắn giống như một cao nhân ẩn giới của trò chơi phong trần vậy.

Mộc Nguyệt tựa như hiểu lại tựa như không hiểu, cảnh giới đó cách nàng quá xa.

Mà lúc này, ánh mắt của hai người đều nhìn về phía hai người còn sống sót duy nhất trên chiến trường.

Ở nơi xa xôi đó, hai vị sứ thần kéo xe lúc trước lại lần nữa may mắn sống sót.

Lần này không phải là Khương Thành cố ý giữ lại mạng của bọn họ.

Mà là cảnh giới của hai Tôn Giả bọn họ quá thấp, cho nên căn bản không gia nhập vào trận đại chiến vừa nãy mà chỉ đứng ở phía sau làm đội cổ vũ tạo bầu không khí mà thôi.

Cũng chính vì vậy, nên bọn họ rất "may mắn" không bị lực trọc bao phủ đến.

Mà lúc này, hai người bọn họ cũng vô cùng cùng biết điều, lại thuần thục quỳ ngay tại chỗ điên cuồng tự vả vào mặt mình.

Chương 1573: Thế giới không có căn nguyên

"Bọn ta sai rồi!"

"Bọn ta thật sự sai rồi!"

Nhìn hai người bọn họ dập đầu bộp bộp bộp, kích động tự đánh mình mặt mũi bầm dập, đến Mộc Nguyệt cũng bất lực bóc phốt.

Da mặt phải dày đến mức nào mới không biết ngại mà cầu xin tha thứ chứ?

Khương Thành lạnh nhạt nói: "Ý của các ngươi là trước đây đều là giả sai?"

"Không phải không phải!"

Hai người bọn họ lắc đầu lia lịa, trên thực tế lần này chính bọn họ cũng không nắm chắc.

Hoán đổi vị trí, bọn họ cảm thấy nếu như bọn họ là Khương Thành thì lần đầu tiên gặp đã dứt khoát giết luôn rồi.

Làm gì giữ bọn họ đến bây giờ chứ?

“Không phải lúc nãy hai người các ngươi bảo ta ngu xuẩn à, không phải nói lần này nhất định phải báo thù à?”

“Bọn ta…”

Hai người bọn họ mặt mày méo xệch, điên cuồng tìm lý do.

“Sao ngươi lại ngu xuẩn được chứ? Ngươi anh minh thần vũ nhất!”

“Vậy sao?”

Vẻ mặt Thành ca tràn ngập ý trêu đùa, nhếch khóe miệng.

“Nhưng các ngươi triệu tập nhiều kẻ địch đến như thế, không phải còn nói ta trúng kế rồi sao?”

Lần này chính hắn cũng rất tò mò xem hai người này vòng lại kiểu gì.

“Bọn ta đâu có nói thế.”

“Bọn ta nào dám hại ngươi chứ?”

Hai người bọn họ vắt óc suy nghĩ, liều mạng tìm lý do.

Mắt nhìn thấy sát khí trong mắt Khương Thành càng ngày càng nặng, vị sứ thần trung niên đột nhiên lóe lên một suy nghĩ,

“Là như thế này, lúc nãy là bọn ta cố tình diễn kịch cho bọn họ xem.”

“Diễn kịch?”

Khương Thành hơi ngẩn ra, “diễn kịch gì?”

Vị sứ thần trung niên kia bắt đầu tán tụng Thành ca.

“Bọn ta đã nhìn ra ngươi có sức mạnh thông thiên, bất khả chiến bại, mấy kẻ xấu xa này hoàn toàn không phải là đối thủ của ngươi.”

Vị sứ thần trẻ tuổi cũng phản ứng lại.

“Đúng đúng đúng, Bá Vũ Cung đứng trước mặt ngươi thì chẳng qua cũng chỉ là đám lông gà vỏ tỏi mà thôi, tiêu diệt trong nháy mắt.”

Nếu được nịnh hót thì Thành ca vẫn rất hài lòng.

“Cho nên?”

“Cho nên bọn ra cố tình gọi bọn họ đến để cho ngươi tiêu diệt.”

“Chỉ là để tránh bọn họ lâm trận bỏ trốn, nên ban nãy hai người bọn ta mới giả vờ đoạn tuyệt với ngươi, nói ngươi trúng kế rồi.”

Hai người bọn họ, mặt không đỏ, không thở gấp, khuôn mặt không biết đã sưng thành quả bóng lần thứ mấy nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười vui vẻ.

“Nhìn thấy ngươi tiêu diệt bọn họ như vậy, ngươi không biết bọn ta vui đến thế nào đâu.”

“Quả nhiên, Khương Chủ thượng lại giết chết cả đám giặc, hả lòng hả dạ, tạo phúc cho Cô Thần giới!”

“Khương Chủ thượng thần thông cái thế, khiến người khác bái phục!”

Khương Thành không biết nên nói gì nữa.

Các ngươi tốt xấu gì cũng là thuộc hạ của Bá Vũ Cung, những lời như hả lòng hả dạ mà các ngươi cũng nói ra được thì ở một mức độ nào đó cũng được coi là vô địch rồi.

Giết chết hai người này rất dễ dàng.

Tấn công bằng một đạo thần hồn là giải quyết xong.

Nhưng nghĩ đến chuyện giết chết hai người này thì Tiên xa không còn tọa kỵ nữa thì cũng phiền phức lắm.

Thế là hắn thuận nước đẩy thuyền, gạt bỏ ý định giết bọn họ.

“Ha ha, hóa ra các ngươi suy nghĩ nhiều đến thế à?”

Hai người nhìn thấy bộ dạng như thế của hắn, tức khắc thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng thế, đúng thế, bọn ta làm tất cả đều là vì ngươi.”

“Đây đều là những chuyện mà bọn ta nên làm.”

Trong lòng hai người bọn họ cũng âm thầm hoang mang.

Như thế đã có thể lừa được hắn rồi à?

Thế này cũng kỳ lạ quá rồi đúng không?

Nhìn phong cách tiêu diệt toàn quân lúc chiến đấu của người này cũng không phải người mềm lòng nhân hậu đâu nhỉ.

Mặc dù trong lòng bọn họ nghĩ như vậy, nhưng động tác cũng không dám sơ suất.

Rất biết điều đeo hàm thiếc và dây cương của mình lên, bộ dạng giống y như tọa kỵ kéo Tiên xa.

"Không biết lần trước Khương Chủ thượng dự định đi đâu vậy?"

"Tùy các ngươi?"

Lại tùy ý nữa?

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, đều hơi hoài nghi có phải hắn cố ý không.

Hai bọn họ đương nhiên sẽ không một lòng một dạ với Khương Thành thật.

Trong lòng vẫn kìm nén suy nghĩ mạnh mẽ muốn gài bẫy chết Thành ca, báo thù lại hẳn hoi.

Chỉ có điều đối mặt với một Đạo Thánh có thể đè bẹp Đạo Tôn, dọc đường tìm Chí Tôn của mấy Thần đàn thì cũng là tặng không cho hắn thôi.

Muốn giết chết Khương Thành, xem ra chỉ có thể đến chỗ tổng bộ của Bá Vũ Cung.

Hai ngươi quyết tâm, đang định xuất phát thì giọng nói của Khương Thành truyền đến từ phía sau.

"Đúng rồi, tại sao Chí Tôn và Đạo Tôn ở chỗ các ngươi lúc chiến đấu đều không dùng căn nguyên vậy?"

"Căn nguyên?"

Khuôn mặt của hai vị tôn giả này đều mờ mịt ngơ ngác, không hiểu gì.

"Căn nguyên gì cơ?"

Khương Thành nhìn vẻ mặt hai người bọn họ không giống như đang giả vờ, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

“Đến cả căn nguyên quy tắc mà các ngươi cũng không biết à?”

Ở Nguyên Tiên giới, những Tôn giả sắp tấn nhập vào Thiên Tôn, cả ngày đều nghĩ các làm thế nào để mượn được một đạo căn nguyên đó.

Thế mà các ngươi lại không biết?

“Quy tắc?”

“Cái mà ngươi nói là mười năm quy tắc Thiên Đạo à?”

“Mười năm quy tắc?”

Khương Thành lại bất ngờ lần nữa.

Không phải là ba nghìn quy tắc à?

Hơn nữa, ở chỗ các ngươi có Thiên Đạo hả?

Nhưng nghĩ kỹ lại thì hắn phát hiện quả thực thế giới này thiếu hầu hết quy tắc.

Cho nên mới xuất hiện nhiều sơn mạch kỳ lạ, nhiều làng mạc kỳ quái như thế.

Còn quy tắc mà những Chí Tôn và Đạo Tôn vừa giao thủ với hắn khi nãy phần lớn đều giống nhau.

Chỉ trong phạm vi mười mấy loại như thế mà thôi.

Sau khi trở lại bên trong xe, hắn rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Thế giới này rốt cuộc là thế giới như thế nào?

Hệ thống nói thế giới này không update và không có giá trị thích ứng, thậm chí còn không thu hồi Tiên thảo và trang bị của nơi này.

Rốt cuộc như thế có nghĩa là gì?

Hắn nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định quẳng suy nghĩ này đi.

Lo chuyện này làm gì chứ, dù sao thì trang bị ở đâu mà chả là trang bị?

Sau đó, ca này vô cùng hào hứng kiểm kê thu hoạch vừa nhận được.

Lần này hắn tiêu diệt hơn tám trăm người, toàn thể cao hơn lần trước một đại cảnh giới.

Tiên thảo mà hắn nhận được đương nhiên cũng phong phú hơn lần trước rất nhiều.

Tiên thảo lục đẳng cũng có tận hơn ba nghìn cây, Tiên thảo ngũ đẳng thì có hơn bốn trăm cây.

Trong đó phần lớn đều đến từ vị Mông Cư Đạo Tôn kia.

Hắn còn cung cấp cho Thành ca hai mươi cây Tiên thảo tứ đẳng.

Đã đến nước này thì Khương Thành cũng chẳng coi trọng Tiên thảo thất đẳng nữa rồi.

Dược lực quá yếu, hiệu quả chẳng ra làm sao hơn nữa ăn còn tốn công tốn sức nữa, không phải sao?

Cùng với việc Tiên xa bay xuống bên dưới, hắn lại bắt đầu con đường tu luyện đặc biệt là ăn Tiên thảo.

Mà vào lúc hắn đang chăm chỉ "khổ luyện", chiến tích của hắn cũng nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Cao thủ chủ lực phá hủy hơn ba mươi Thần đàn, còn giết chết Mông Cư Đạo Tôn - cao thủ nổi tiếng của Bá Vũ Cung, chuyện lớn này cũng đủ để chọc thủng trời ở Cô Thần giới rồi.

Nhất là ở phạm vi quản lý của Bá Vũ Cung lại càng tạo nên những con sóng khổng lồ cuồn cuộn ngất trời.

Cái tên Khương Thành cuối cùng cũng được vô số Tiên nhân bản địa ở đây biết đến rồi.

"Có một vị Đạo Thánh tên là Khương Thành từ Nguyên Tiên giới đã đến đây!"

"Ngươi đã từng nghe nói đến người này chưa?"

Ở trong Cô Thần giới có không ít người lưu lạc của Nguyên Tiên giới.

Chỉ có điều lúc bọn họ lưu lạc ở đây thì Khương Thành vẫn còn ở trong không gian Thiên Đạo.

"Chưa từng nghe thấy."

“Hoàn toàn không biết có một vị Đạo Thánh tên là Khương Thành, thậm chí Đạo Tôn cũng không có.”

“Thế thì đúng là rất kỳ lạ.”

“Người này vừa mới đến đã khiêu chiến với một Bá Vũ Cung đồ sộ to lớn, có vẻ hơi thiếu khôn ngoan.”

“Chuyện nó là đương nhiên, của Đạo Thánh từ bên ngoài đến không tu luyện tốt lực giới nguyên vốn đã chịu thiệt rồi.”

“Bá Vũ Cung cũng có Đạo Thánh tọa trấn.”

“Theo ta thấy, không bao lâu sau nữa Bá Vũ Cung sẽ huy động toàn bộ lực lượng đi tiêu diệt người này.”

Trong những tiếng nghị luận bàn tán rối rắm phức tạp này, Tiên xa của Khương Thành cuối cùng cũng được kéo từ trên bầu trời cao xuống dưới mặt đất ở nơi thấp nhất.

Coi như là lần đầu tiên làm đến nơi đến chốn.

Mà quần thể kiến trúc khổng lồ xuất hiện ở trong cái hố lớn bên dưới hắn, chính là Bá Vũ Cung.

Chương 1574: Mưu kế của Bá Vũ Cung

Nếu như Khương Thành tu luyện lực giới nguyên thì hắn sẽ hiểu ở thế giới này nơi càng cao thì càng yếu.

Bởi vì càng lên cao, khí Giới Nguyên sẽ càng loãng.

Còn nơi nồng đậm nhất thì chính là mặt đất ở tầng thấp nhất.

Đối với Tiên nhân mà nói, khu vực có “Tiên lực” nồng đậm nhất đương nhiên là danh lam thắng cảnh, nơi càng thích hợp để tu luyện hơn.

Bá Vũ Cung nằm trên một vùng đất trù phú như vậy.

Nó tọa lạc bên trong hố sâu dưới bề mặt trái đất, chỉ có điều cái hố sâu này to như một vùng biển vậy.

Lúc này, trong nội bộ tông môn, mười mấy trưởng lão quyền cao chức trọng cấp Đạo Tôn đang tiến hành một cuộc tranh luận kịch liệt.

Mà chủ đề tranh luận chính là phải đối đãi với Khương Thành như thế nào.

“Chế ngự hắn sao? Ta không đồng ý!”

“Kẻ này dám cả gan khai chiến với Bá Vũ Cung ta, nhất định phải phân thây vạn đoạn, để răn đe cảnh cáo những người học đòi theo!”

“Nếu không loại bỏ người này thì sau này chúng ta làm sao có chỗ đứng ở Cô Thần giới được?”

“Nhưng người này là Đạo Thánh, ngoại trừ Chưởng môn thì ai có thể ngăn chặn được hắn chứ?”

“Nhưng bây giờ Chưởng môn và các trưởng lão khác đều đang vây quét Huyết Ma, căn bản không rảnh tay để làm việc này.”

“Chúng ta chỉ có thể chế ngự kẻ này trước thôi…”

“Dựa vào cái gì chứ? Cùng lắm thì mở Hộ tông đại trận liều mạng với hắn!”

“Như thế thì chúng ta sẽ phải đánh đổi thương vong cực kỳ to lớn.”

“Để bảo vệ tôn nghiêm của của Bá Vũ Cung, có phải trả cái giá lớn hơn cũng tuyệt đối không tiếc!”

“Tạm thời chế ngự người này không có nghĩa là tương lai sau này không tiêu diệt hắn, hà tất nhất thời phải vội vàng thực hiện luôn?”

Nhất thời, nước bọt văng tung tóe khắp trong điện, các vị trưởng lão tranh cãi kịch liệt, chẳng ai thuyết phục được ai.

Mà lúc này một đạo ánh sáng màu vàng từ phía trên đại điện hạ xuống phía trước tượng thần ở chính giữa đại điện.

Đám đông nhìn thấy đạo ánh sáng này thì vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Tham kiến Chưởng môn!”

Mặc dù ánh sáng vàng này là là hình chiếu của Chưởng môn Cực Vũ Đạo Thánh nhưng bọn họ vẫn lễ độ cung kính.

Dẫu sao thì đứng trước mặt Đạo Thánh thì Đạo Tôn vẫn còn kém xa.

Huống hồ Cực Vũ Đạo Thánh là Đại năng đã tồn tại từ lúc Cô Thần giới vừa mới được xây dựng.

Địa vị của hắn vô cùng cách biệt.

“Chưởng môn đã giết chết Huyết Ma rồi sao?”

Có mấy vị trưởng lão đã không đợi được bắt đầu nịnh bợ ton hót hắn rồi.

“Chúc mừng Chưởng môn toàn thắng…”

Thế nhưng hình chiếu được bao phủ trong ánh sáng màu vàng kia lại ngắt lời bọn họ.

“Vẫn chưa tiêu diệt được Huyết Ma, cuộc đại chiến vẫn đang tiếp tục.”

“Đang lúc trăm công nghìn việc ta chiếu hình đến đây là để giải quyết chuyện Khương Thành.”

Các trưởng lão đồng loạt nói: “Vẫn xin Chưởng môn chỉ bảo dạy dỗ, bây giờ nên toàn lực vây giết Khương Thành đó hay là tạm thời chế ngự hắn trước sau này giết sau ạ?”

Cực Vũ Đạo Thánh chậm rãi hạ lệnh.

“Chi bằng các ngươi lôi kéo người này bằng mọi giá đi.”

“Hả?”

Vẻ mặt của tất cả các trưởng lão đều giật mình hoảng hốt.

Mặc dù mệnh lệnh của Chưởng môn đối với bọn họ mà nói chính là thần dụ, nhưng mệnh lệnh này vẫn khiến người ta vô cùng khó tin.

Không phải chế ngữ mà là lôi kéo hắn sao?

“Kẻ này đã giết chết Mông Cư trưởng lão, lại còn tiêu diệt tinh anh của ba mươi hai toà Thần đàn, thù sâu tựa như biển…”

“Đúng vậy, hạng người này chẳng lẽ chúng ta còn phải coi hắn như người của mình hay sao?”

Cho dù là những trưởng lão lúc ban đầu đã đưa ra đề nghị chế ngự Khương Thành thì cũng không thể nào tiếp nhận được.

Nhưng ý của Cực Vũ Đạo Thánh mới đại diện cho ý chí của toàn thể Bá Vũ Cung.

“Sau khi lôi kéo Khương Thành, các ngươi phải nghĩ cách dùng tất cả khả năng để dẫn hắn vào cuộc chiến với Huyết Ma, để hắn chém giết với Ma đầu kia.

Sau khi vứt lại câu nói này, hình chiếu của hắn nhanh chóng tiêu tan.

Xem ra ở phía bên kia, vị Đạo Thánh này cô cùng bức thiết và bận rộn.

Chỉ có điều chỉ thị này của hắn lại khiến chư vị trưởng lão ở trong điện sáng tỏ thông suốt.

“Vẫn là Chưởng môn anh minh mà!”

“Không sai, so với việc chiến đấu với Khương Thành, không bằng lợi dụng hắn!”

“Bề ngoài thì lôi kéo hắn, coi hắn như người của phe mình, trên thực tế thì đẩy hắn đến chỗ Huyết Ma tự tìm đường tìm chết!”

Hai phe vốn còn đang tranh cãi kịch liệt lập tức đạt được sự thống nhất chung.

“Cứ làm như thế đi!”

“Bất luận là tiêu diệt thành công Ma Huyết hay là hắn chết trong tay Ma Huyết thì đối với chúng ta mà nói vẫn là chỉ có trăm lợi chứ không có hại!”

“Tên nghịch tặc này còn không phải vẫn bị chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay hay sao?”

Nhóm người Thành ca vừa mới đến bên rìa hố lớn Bá Vũ Cung đương nhiên không thể nào vô duyên vô cớ đoán được những người ở bên trong đó đang thảo luận cái gì.

Khương Thành đã chuẩn bị chiến đấu xong rồi.

Còn hai vị sứ thần kia thì càng kích động vạn phần.

Cuối cùng cũng đến nơi rồi!

Đến Bá Vũ Cung rồi thì bọn họ coi như có thể được cứu sống rồi.

Bọn họ không tin Khương Thành đến nơi đầm rồng hang hổ cực kỳ nguy hiểm này, đối mặt với Cực Vũ Đạo Thánh và một

đám Đạo Tôn cùng với Hộ tông đại trận ở đây mà hắn còn có thể chuyển bại thành thắng được.

Hai người bọn họ vừa mới đến bên rìa hố lớn đó đã không chờ đợi được vứt luôn Tiên xa đi, nhảy xuống dưới.

Hai kẻ này vẫn còn ở giữa không trung đã bắt đầu ngang ngược cười lớn.

“Ha ha ha ha, Khương Thành, ngươi xong đời rồi!”

“Lần này ngươi có chạy trời cũng không khỏi nắng đâu, số kiếp đã định rồi!”

“Bọn ta đã thông báo với tổng bộ lâu rồi, bốn phương tám hướng ở đây đều có mai phục tầng tầng lớp lớp rồi, ngươi có mọc cánh cũng không thoát nổi đâu!”

“Ngươi lại dám để bọn ta dẫn đường, đúng là ngu không ai bằng.”

Khương Thành cười típ mắt bước ra khỏi Tiên xa.

“Hai người các ngươi đã ngã đau, thua mấy vố rồi, không sợ lần này lại lần này khoe khoang quá sớm nữa hay sao?”

“Đến lúc đó lại phải tự vả mặt hình, hà tất phải tự làm khổ chính mình chứ?”

Hai người bọn họ liên tưởng đến cảnh tượng quỳ xuống dập đầu nhận lỗi của mình trước đây, lại nhìn thấy vẻ mặt cân nhắc kia của hắn, toàn thân không khỏi giật mình một cái.

Chẳng lẽ lần này lại lặp lại cảnh tượng trước đây lần nữa sao?

Không, không thể nào!

Lần này đã đến tận tổng bộ rồi, ưu thế lớn như thế, không dễ gì thất bại được, tuyết đối không thể có chuyện gì!

“Có Cực Vũ Đạo Thánh ở đây, đến lượt ngươi điên cuồng ngang ngược sao?”

Ngươi cứ thử ra tay với bọn ta ở trên Hộ tông đại trận của Bá Vũ Cung xem?”

“Nói thật cho ngươi biết, bây giờ ngươi đã bị Hộ tông đại trận và vô số đòn tấn công khóa chặt rồi, một người đang đứng

trước cửa tử như ngươi, tốt nhất vẫn nên nghĩ di ngôn cho nó hẳn hoi đi…”

Khi bọn họ vẫn đang nói huyên thuyên lảm nhảm nói những lời thừa thãi thì bên dưới đột nhiên có hàng ngàn hàng vạn bóng người đột nhiên bay ra.

Mười mấy vị dẫn đầu chính là những trưởng lão nòng cốt cấp Đạo Tôn của Bá Vũ Cung.

Mà ở phía sau hắn, gần như toàn thể trưởng lão nội môn, trưởng lão ngoại môn, đệ tử chân truyền, đệ tử nội môn của Bá Vũ Cung đều cùng xông ra.

Hoành hoành tráng tráng, thanh thế cực kỳ to lớn.

Hai người bọn họ còn tưởng rằng những người này ra để bao vây Khương Thành cơ, phải nói là vô cùng vui mừng.

“Tham kiến chư vị trưởng lão!”

Hai người vừa khom người hành lễ vừa đắc ý cười lớn.

“Ha ha ha, Khương Thành, xem lần này ngươi làm thế nào.”

“Bọn ra không tin lần này vẫn không nghiền chết được ngươi!”

Dưới ánh mắt theo dõi của bọn họ, mười hai vị Đạo Tôn đứng đằng trước lao đến trước mặt Khương Thành.

Sau đó nhất loạt phanh lại, ngừng trước mặt hắn.

Ngay sau đó đám người ở phía sau cùng ngừng lại theo.

Trong mười hai vị Đạo Tôn, đại trưởng lão và lục trưởng lão dẫn đầu bước ra khỏi đám người, trên mặt tràn ngập sự vui vẻ.

“Vị này chính là Khương Thành Đạo Thánh phải không?”

“Hoan nghênh hoan ngênh!”

“Toàn thể trên dưới Bá Vũ Cung đều vô cùng hoan nghênh sự ghé thăm cửa ngươi.”

“Đến đây đến đây đến đây, mời vào bên trong…”

Ngay sau đó, những trưởng lão và đệ tử nội môn chân truyền đồng loạt chia thành hai hàng, để lại một lối đi rộng rãi.

Con đường đó đi thẳng xuống chính điện bên dưới.

Hai tên sứ thần lúc trước hóa đá ngay tại chỗ.

Chuyện này là thế nào?

Khương Thành là kẻ địch của Bá Vũ Cung chúng ta đấy, kẻ thù một mất một còn đấy!

Tại sao các ngươi không giết hắn?

Ngược lại còn tiếp đón hắn y như khách khứa vậy hả?

Chuyện này rõ ràng hết sức hoang đường!

Đến cả Thành ca cũng thấy hơi sững sờ, bọn họ lại định làm trò gì nữa đây.

Chương 1575: Thịnh tình khó chối

Khương Thành hằm hè xắn tay áo lên một lúc rồi, hắn đang đợi khai chiến.

Tiên thảo nhận được lần trước hắn đã "tu luyện" hết sạch rồi.

Bây giờ hạt giống lực trọc của hắn đã lớn hơn trước đây gấp bốn năm lần.

Điều này đồng nghĩa với việc lực trọc mà hắn có thể lấy ra từ chỗ quả lực trọc trong chiến đấu cũng sẽ tăng lên gấp bội lần.

Đang định dùng Bá Vũ Cung để thử hỏa lực mới đây.

Nếu thật sự không được, thì vẫn còn hệ thống là ác chủ bài mà.

Kết quả, đối phương lại không khai chiến?

"Các ngươi thế này là muốn làm trò gì vậy?"

Triết Mang Đạo Tôn - trưởng lão của Bá Vũ Cung cười tươi như hoa nở bước lên.

"Ha ha ha, chẳng lẽ Khương Đạo Thánh không nhìn ra sao?"

"Bọn ra đang nghênh đón ngươi đấy!"

Vốn dĩ hắn cố gắng hết sức chủ trương vây giết Khương Thành bằng bất cứ giá nào, nhưng sau khi Cực Vũ Đạo Thánh đưa ra chỉ thị thì hắn cũng cảm thấy lôi kéo Khương Thành trước sau đó lừa hắn đến chỗ Huyết Ma tự tìm chết có lợi hơn.

Như thế không những báo được thù mà còn bóc lột được giá trị cuối cùng của kẻ thù không đội trời chung.

Hiện tại là bước đầu tiên của kế hoạch, lôi kéo Khương Thành.

Chỉ có điều, chuyện này không hề giống với mong đợi của Thành ca.

Ca này còn mong chờ một trận đại chiến kinh thiên động địa, tiêu diệt Bá Vũ Cung, sau đó nhận lấy Tiên thảo nhiều như biển, rồi nâng cấp hạt giống lực trọc của hắn lên mấy chục mấy trăm lần cơ.

Bây giờ đối phương không khai chiến, hắn thật sự rất thất vọng.

"Nhưng ta đã giết bao nhiêu người của các ngươi như thế."

"Các ngươi không định báo thù à?"

Triết Mang Đạo Tôn và Lục trưởng lão Lịch Thiền Đạo Tôn thở dài một cái, suýt chút nữa đã không thể duy trì được nụ cười nữa.

Mẹ nhà ngươi chứ, hóa ra ngươi cũng hiểu rất rõ bản thân đấy.

Biết mình sẽ bị báo thù?

"Khụ, Khương tiền bối nói đùa rồi, chúng ta không hề có thâm thù đại hận gì, lấy đâu ra chuyện báo thù chứ?"

"Đúng vậy, bọn ta đối với ngươi chỉ có thiện ý mà thôi, tuyệt đối không có ý định mưu hại ngươi."

Không hề có thâm thù đại hận á?

Khương Thành nghe xong câu này thì nhếch miệng.

Các ngươi trúng tà rồi hả?

Hắn không thể không nhắc nhở đối phương "ta đã giết một Đạo Tôn, còn cả mấy chục Chí Tôn, thêm một đám Thiên Tôn nữa đấy."

"Thế mà các ngươi cũng không hận ta à?"

Hận!

Hận ngươi đến ngứa hết răng.

"Đương nhiên là không hận!"

Răng của Triết Mang Đạo Tôn sắp nghiến đến mức kêu kèn kẹt rồi, hắn cảm thấy Khương Thành đang chạm vào nỗi đau của hắn, cố tình chế nhạo hắn.

Chỉ có điều, vì kế hoạch tuyệt diệu hơn, vì lợi dụng ngươi, bọn ta nhịn!

“Biết tin có một vị Đạo Thánh của Nguyên Tiên giới đến đây, không biết bọn ta vui mừng biết bao, vốn dĩ là định đi nghênh đón ngươi ấy.”

“Ai biết tên Mông Cư Đạo Tôn kia lại không nghe theo mệnh lệnh, tự ý chủ trương đối địch với ngươi.”

“Hành động tự tiện của hắn không phải là suy nghĩ của Bá Vũ Cung bọn ta!”

Trong lòng Khương Thành thầm nghĩ rốt cuộc các ngươi đang chơi xỏ gì ta vậy?

Hắn cố ý cười nhạo nói: “Nghe ngươi nói như vậy, ngược lại ta lại giúp các ngươi tiêu diệt phản tặc ấy chứ nhỉ?”

Triết Mang Đạo Tôn nghiến răng kèn kẹt.

“Đúng vậy!”

“Cho dù ngươi không giết tên tặc tử Mông Cư thì bọn ta cũng sẽ không tha cho hắn, bọn ta còn muốn cảm ơn ngươi đã thay bọn ta làm ấy!”

“Ha ha ha!”

Thành ca cũng quyết định rồi, ta không quan tâm các ngươi có kế hoạch gì, cứ ghê tởm các ngươi cái rồi hẵng nói tiếp.

“Giúp đỡ người khác là nền tảng của hạnh phúc, đây là điều mà ta nên làm.” Hắn vỗ vỗ ngực bắt đầu tự khen chính mình.

Khiến một đám Đạo Tôn và Chí Tôn ở phía đối diện tức đến hụt hơi.

Những màn kịch này vẫn phải diễn tiếp.

“Đúng thế, đúng thế.”

“Khương Tiền bối đúng là một người chân thành nhiệt tình.”

“Bọn ta vô cùng cảm kích.”

Để bày tỏ sự cảm kích của bọn ta với ngươi, nào nào nào, mời vào bên trong rồi nói.”

Một đám trưởng lão nháo nhào xông lên, chỉ thiếu nước kéo Khương Thành xuống dưới.

Khương Thành đã thấy nhiều trận chiến, mặc dù không đoán được chân tướng, nhưng cũng biết đạo lý có chuyện dị thường ắt là có quỷ kế âm mưu.

Hắn hơi hơi hoài nghi bên dưới chính là hồng môn yến.

Đầu tiên là khiến hắn buông lỏng phòng ngự, sau đó là năm trăm tên đao phủ… à không, phải là cùng lúc phát động cả đại trận phù văn, cấm chế, mai phục đúng không?

Vốn dĩ ca này này ngày ngày đều mong bị giết chết nên cũng không bài xích kiểu trận chiến này.

Nhưng đám ngươi các ngươi rõ rành rành là đang ôm một bụng xấu xa muốn mưu hại ca đây thì đừng trách ca đây không khách khí.

“Xuống dưới đấy dự tiệc thì không vội.”

Ca này xoa xoa ngón tay vô cùng thuần thục.

“Không phải các ngươi vừa nói rất cảm kích ta sao?”

“Chắc không phải chỉ là cảm kích nói suông đâu đúng không nhỉ?”

Đám trưởng lão đầu tiên là ngẩn ra sau đó có người sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Mẹ nhà ngươi chứ, lúc nãy bọn ta còn khen ngươi tự mình biết mình, thế bây giờ ngươi đang làm cái mẹ gì vậy hả?

Ngươi giết nhiều người của bọn ta như thế mà vẫn có mặt mũi đòi lợi lộc từ chúng ta à?

“Chuyện này, chuyện đó…”

Triết Mang Đạo Tôn chỉ muốn lừa tên này đi tìm chết sớm một chút, căn bản không muốn phải trả bất cứ cái giá thực tế nào.

“Sao nào? Các ngươi không có thành ý như thế sao?”

Trong lòng Thành ca thầm nghĩ lúc đầu người của các ngươi đòi lợi lộc của ta ở trong thôn kia nghiệp vụ cứ phải nói là vô

cùng thuần thục đấy nhá.

Từ lúc vào thôn đến cuối cùng, hai tên sứ thần kia dọc đường đã chặt chém hắn đến tận bốn lần.

Có thể gọi là tận dụng triệt để, các ngươi có thấy thế không?

Mà cuối cùng là chuyện Mông Cư Đạo Tôn còn nói đầy là chuyện nên làm.

Nếu đã như thế thì có đi mà không có lại thì cũng không hợp lễ nghĩa đâu.

Để các ngươi cũng mở mang kiến thức về kỹ thuật lợi dụng điểm yếu của người khác để moi tiền đến từ Nguyên Tiên giới, mọi người cùng học hỏi lẫn nhau.

Hắn cố ý nói: "Bộ dạng không hề có thành ý gì này của các ngươi khiến ta không thể không hoài nghi sự cảm kích của các ngươi là giả, chẳng lẽ các ngươi có ý đồ khác hay sao?"

Trong lòng Triết Mang Đạo Tôn và Lịch Thiền Đạo Tôn hồi hộp.

Nếu cứ tiếp tục nói thì kế hoạch sẽ bị lộ kẽ hở mất.

Đến lúc Chưởng môn trách tội ai mà gánh được chứ?

Đám trưởng lão vội vàng xua tay phủ nhận.

"Không có không có."

"Ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta vô cùng có thành ý đấy."

"Đúng đúng đúng, bọn ta cảm kích thật sự, không tin thì ngươi nhìn xem…"

Lịch Thiền trưởng lão mặt đầy đau khổ móc ba cây Tiên thảo Bích Lạc Văn Diệu Hoa ra.

Muốn đánh được sói thì phải chịu từ bỏ con, muốn đạt được mục đích thì phải chấp nhận trả giá lớn.

Mặc dù Khương Thành không biết loại Tiên thảo này, nhưng từ bên ngoài cũng có thể nhìn ra cấp bậc của Tiên thảo này cao hơn tất cả những Tiên thảo mà trước đây hắn có được.

Hắn mặt mày hớn hở nhanh chóng nhận lấy.

“Ha ha ha, ngươi xem ngươi khách khí như thế ta thật ngại quá.”

“Chỉ có điều, thịnh tình khó chối, nếu các ngươi đã muốn tặng ta một cách mãnh liệt như thế thì đành miễn cưỡng nhận lấy vậy.”

Hắn vừa cất Tiên thảo vào nhẫn trữ vật vừa ra vẻ.

“Lần sau không được làm như thế này nữa đâu nha, lần sau không được làm như thế này nữa đâu nha!”

Ngoại trừ em gái Mộc Nguyệt ra thì tất cả những người khác có mặt ở đó đều dâng lên niềm xúc động muốn đánh người một cách mãnh liệt, rất muốn tiêu diệt cái tên này luôn.

Nhưng cũng coi như là đã loại bỏ được sự cảnh giác, dè chừng của hắn rồi đúng không?

“Khương Đạo Thánh, bây giờ có thể đi xuống dưới rồi đúng không nào, mời mời mời…”

Triết Mang Đạo Thánh lại lần nữa vươn tay ra mời hắn.

Nhưng Khương Thành lại không hề dịch chuyển vị trí.

“Xuống dưới đó?”

Tay ca này lắc như chong chóng.

“Không không không, ta không thể xuống dưới đó được đâu.”

Triết Mang Đạo Tôn và những trưởng lão khác tí thì phát điên ngay tại chỗ.

Ngươi nhận quà cáp rồi thì nhanh chóng đi xuống rồi trúng kế, chui vào cái tròng hộ bọn ta cái có được không hả, đừng có lề mề chậm chạp nữa!

“Khương Đạo Thánh làm thế này là có ý gì nữa?” Giọng nói của Lịch Thiền trưởng lão chui từ trong kẽ răng ra.

Khương Thành nhìn thấy cả những người có mặt ở đó một lượt, sau đó thở dài một cái.

“Chỉ có mình ngươi bày tỏ thành ý, những người khác hoàn toàn không có.”

“Chuyện này chứng tỏ điều gì hả?”

Hắn ngửa hai tay ra rồi dang sang hai bên.

“Điều này chứng tỏ tất cả những người khác của Bá Vũ Cung các ngươi đều không hoan nghênh ta đến đây, ta nào có thể đi xuống được chứ?”

“Nhỡ đâu sau khi đi xuống lại bị các ngươi mưu hại thì biết làm sao?’

Tất cả mọi người sau khi nghi thấy câu này của hắn thì cuối cùng coi như cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Mẹ nhà nó chứ, tên này thế mà lại muốn chặt chém tất cả những người có mặt ở đây một lần.

Chương 1576: Câu cá thì không tiếc mồi

“Khương Đạo Thánh, chuyện này có chút không thích hợp lắm?”

Trong lòng Triết Mang Đạo Tôn đang mắng chửi ầm lên, nhưng trên mặt thì vẫn tiếp tục giả vờ cười như cũ.

Ở đây ước chừng có hơn sáu ngàn người, hơn nữa còn đều là nhưng tinh anh và cao tầng của Bá Vũ Cung.

Muốn những người ở đây đều phải biếu quà cho ngươi, ngươi nghĩ ngươi là ai?

Cho dù là Cực Vũ Đạo Thánh cũng không có mặt mũi lớn như vậy đâu?

Hơn nữa ngươi đừng quên, ngươi lại là kẻ thù của bọn ta, ngươi có thể có chút tự giác không hả?

“Thích hợp hay không, cũng không phải ta nói là được.”

Thành ca nhún vai, bày ra thái độ chuyện này không liên quan gì đến ta.

“Rõ ràng là các ngươi nói phải cảm ơn ta, cũng là các ngươi nhiệt tình mời, thành ý đương nhiên là do các ngươi bày tỏ rồi, đừng có nói giống như là ta ép buộc các ngươi có được không hả?”

Lịch Thiền Đạo Tôn cố nén cơn tức giận, nhếch môi miệng cười nhưng lòng không cười nói: “Khương tiền bối, ngươi làm

Đạo Thánh cũng biết quy củ rồi, làm sao lại có chuyện hoang đường như tặng quà tập thể được chứ, thành ý cũng không phải thông qua những vật ngoài thân để biểu đạt được…”

Trong lòng Thành ca nói các ngươi muốn mưu hại con cá lớn là ta đây, ngay cả mồi câu cũng không nỡ bỏ ra thì làm sao mà làm được việc chứ?

Lề lối đâu?

Khí phách đâu?

“Cũng không phải nhất định phải đi xuống dự tiệc, cùng lắm thì ta đi là được rồi, như vậy thì cũng tránh làm phiền Bá Vũ Cung các ngươi.”

Nói xong, Thành ca liền xoay người còn làm ra vẻ phải rời khỏi nữa.

Nếu không phải có kế hoạch sắp xếp của Cực Vũ Đạo Thánh, Triết Mang với Lịch Thiền đã sớm ra tay bao vây tấn công, chém chết tên này rồi.

Nhưng lúc này, bọn họ lại không thể không vội vàng giữ hắn lại.

Nếu không thì kế hoạch sử dụng Khương Thành sẽ bị nhỡ mất.

“Đừng đừng đừng, bọn ta đưa, bọn ta đưa!”

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều rất đau khổ, nội tâm khó chịu vô cùng.

Đặc biệt là những chấp sự ngoại môn và đệ tử nội môn cùng đến theo.

Đến bây giờ bọn họ còn không hiểu rõ được kế hoạch, chỉ là nhận được mệnh lệnh từ bên trên đến đây để phối hợp đón tiếp Khương Thành một lát.

Nào biết được, thế mà lại còn muốn chính mình chảy máu.

Ngẫm lại Khương Thành rõ ràng chính là kẻ thù của Bá Vũ Cung, bây giờ có thể duy trì sự khắc chế, cũng đã là cố gắng hết sức rồi đấy?

Thành ca lại hết lần này đến lần khác vẫn ở đó vội vàng đặt ra tiêu chuẩn nghề nghiệp nữa.

“Thành ý này bao nhiêu cứ nhìn phẩm giai của Tiên Thảo Tiên Dược là biết.”

“Tùy tiện lấy chút phế phẩm ngũ đẳng lục đẳng lừa bịp ta, đủ để nói rõ ngươi không hề có thành ý gì cả…”

Mọi người sắp bị tức chết rồi.

Tiên Thảo ngũ phẩm vẫn còn là phế phẩm, sao ngươi có thể nói ra khỏi mồm được chứ?

Triết Mang Đạo Tôn chỉ sợ tên này sẽ còn nói ra càng nhiều kỳ hoa ngôn luận làm cho người ta tăng huyết áp lên, khiến cho rất nhiều đệ tử ở đây bạo phát, như vậy thì không thể diễn kịch tiếp được nữa.

Vội vàng cùng với các trưởng lão khác thúc giục mọi người giao ra chút lợi ích, qua được cái cửa này sớm một chút.

Cũng may cấp bậc Bá Vũ Cung của bọn họ nghiêm ngặt, Đạo Tôn muốn mấy người thấp hơn phải nộp mấy cây Tiên Thảo thật ra cũng không khó.

Cuối cùng, Thành ca nhận được khoảng chừng 35 cây Tiên Thảo tam đẳng, 423 cây Tiên Thảo cấp bốn, và hơn hai mươi ngàn cây Tiên Thảo ngũ đẳng.

Một đợt sóng này, thu hoạch có thể sánh với đánh mười mấy trận như trận lần trước.

Mặc dù chắc chắn là thua kém tiêu diệt Bá Vũ Cung, nhưng cũng coi như là không uổng công.

Khương chưởng môn cũng cơ bản hài lòng, lúc này mới vung tay lên.

“Thành ý của các ngươi ta cảm nhận được đầy đủ rồi, thế này nếu như không đi dự tiệc, thì có hơi không nể mặt các ngươi rồi.”

“Vậy thì ta nể mặt các ngươi vậy!”

Nội tâm của Triết Mang Đạo Tôn và Lịch Thiền Đạo Tôn đang chửi bới điên cuồng.

Bọn ta chỉ nói là mời ngươi đi xuống bàn bạc, nói đó là yến hội bao giờ hả?

Có điều Khương Thành cũng đã nhắc đến dự tiệc nhiều lần, bọn họ cũng chỉ có thể âm thầm truyền âm, để người khác lập tức chuẩn bị.

Mà ngay lúc sắp bay xuống dưới, cuối cùng Khương Thành cũng nhớ đến hai người lái xe của mình.

Thành ca giơ tay ý bảo mọi người dừng lại trước, lúc này mới chậm rì rì bước đi thong thả đến trước mặt hai tên sứ thần.

“Hai ngươi không phải vừa mới nói thập diện mai phục, ta tai vạ khó tránh sao?”

“Ở đâu hả?”

Hai gã sứ thần đều đã bị tất cả mọi chuyện vừa xảy ra làm cho choáng váng rồi.

Trong tưởng tượng, hình ảnh Bá Vũ Cung bao vây tấn công đánh chết Khương Thành còn chưa xảy ra thì cũng thôi đi.

Ngược lại còn phải tặng quà cho kẻ thù, lại còn mời hắn đi dự tiệc.

Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

Đường đường là Bá Vũ Cung, một tông môn chúa tể có Đạo Thánh trấn giữ, còn đến mức như vậy à?

Nhưng mà hai người bọn họ chỉ là thành viên bình thường của phân đàn bên ngoài mà thôi, nào có tư cách nói chuyện ở đây.

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy áp bức của Khương Thành, bản năng nghiệp vụ của hai người đã lại bắt đầu lần nữa từ sớm rồi.

Bộp bộp bộp bộp!

Còn chờ gì những người khác phản ứng lại nữa, hai người một người thì quỳ rạp dập đầu sát đất, còn một người thì tự tát mình một cách điên cuồng.

“Bọn ta sai rồi, bọn ta thật sự sai rồi!”

“Khương chủ thượng minh giám, bọn ta chưa bao giờ có bất cứ ý nghĩ mưu hại nào đối với ngươi!”

Bởi vì kỹ thuật thuần thục, hai người kia bạt tai đôm đốp đôm đốp, nháy mắt đã tát đến mức mặt mình sưng phù lên.

Những đệ tử khác bên cạnh Bá Vũ Cung cũng không hiểu được bọn họ đang làm cái quái gì nữa, nhưng vẫn chịu sự chấn động vô cùng lớn.

Bản thân Khương Thành cũng thấy có chút phiền.

Lần nào cũng dùng cái chiêu này, hai người không mệt à?

Hắn cũng lười chẳng buồn châm biếm hai người họ, không có hứng thú gì.

Thẳng thừng gọn gàng dứt khoát.

“Được rồi được rồi được rồi, cho các ngươi một phút sắp xếp lại câu chữ, ngẫm nghĩ xem lần này làm thế nào để qua được.”

Hai tên này là những tên biểu hiện sự xin lỗi cừ khôi, không cần đến một phút, ba giây là có thể nói rồi.

“Là như thế này, thực ra bọn ta đã sớm biết được ngươi sẽ không bị Bá Vũ Cung tấn công rồi.”

“Vừa rồi chỉ là nói đùa không thuần thục một chút mà thôi.”

“Đúng đúng đúng, bọn ta đã sớm biết được Bá Vũ Cung sẽ không động được vào ngươi rồi.”

“Vừa rồi chỉ là nói đùa chút thôi, chỉ là để điều hòa thay đổi không khí chút thôi, thứ lỗi thứ lỗi…”

Thành ca khẽ nhếch khóe miệng.

“Như vậy là các ngươi đều đã biết từ trước rồi?”

“Đúng thế đúng thế.” Hai người gật đầu lia lịa.

Khương Thành có chút hứng thú liền truy hỏi tiếp: “Vậy các ngươi nói xem, tại sao bọn họ lại không động được vào ta?”

“Đương nhiên là bởi vì ngươi anh minh thần võ, sức mạnh phi thường rồi!”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi là độc nhất vô nhị, thần chặn sát thần, chỉ cần là người có đầu óc một chút đều biết đối địch với ngươi là quyết định ngu xuẩn cỡ nào, cho nên Bá Vũ Cung mới lựa chọn kết giao bằng hữu với ngươi!”

Hai người lại không hề phát hiện, sắc mặt của rất nhiều trưởng lão ở bên cạnh Bá Vũ Cung đã vô cùng khó coi.

Bọn họ cũng không phải thật sự muốn kết giao bằng hữu với Khương Thành, mà chỉ là lợi dụng hắn, chứ thực chất bên trong là hận hắn đến thấu xương.

“Vậy sao?”

Thành ca bĩu môi: “Nhìn thấy ta không sao, hai người các ngươi hẳn là rất thất vọng phải không?”

“Sao có thể như vậy chứ?”

Hai người lập tức cao giọng phản bác.

“Bọn ta lo lắng cho sự an nguy của ngươi biết bao nhiêu!”

“Nhìn thấy ngươi quả nhiên không sao, bọn ta vui mừng biết chừng nào chứ.”

Hai người cũng là phụ họa diễn theo nhau, thậm chí còn lộ ra biểu cảm tủi thân như bị oan ức hiểu lầm.

“Bọn ta một đường nhẫn nhục chịu khó, trung thành tận tâm với ngươi, mà ngươi lại đối xử với bọn ta như thế ư…”

“Thật sự là làm cho người ta đau lòng quá đi mất, không bằng bọn ta chết quách đi cho xong.”

“Ngươi muốn giết thì giết đi!”

Nói xong, hai người còn cố ý nhắm hai mắt lại, bày ra tư thế tâm như tro tàn.

Nhìn qua thì tựa như tráng sĩ vươn cổ ra để giết.

Ngay cả Mộng Nguyệt có tính tình tốt như thế cũng không nhìn được nữa.

Hai người này dọc đường có ba lần “phản bội”, chỉ cần không mù thì đều có thể nhìn ra là cái loại người gì.

“Hai người các ngươi còn không biết xấu hổ, dọc đường này rõ ràng là…”

Nhưng lời của nàng còn chưa nói xong, đã bị Khương Thành cắt ngang rồi.

“Được rồi được rồi, người ta càng vất vả công lao càng lớn, hà tất phải làm khó dễ nữa.”

Chương 1577: Các ngươi rõ ràng là đồng đảng của hắn

Thấy Khương Thành vẫn chưa tức giận, lại còn dễ dàng tha thứ cho mình.

Bản thân hai gã sứ thần cũng không nhịn được mà âm thầm chửi mắng.

Thằng cha này có phải là thắng ngốc không vậy?

Sao lại dễ lừa như vậy chứ?

Bọn ta phản bội ở đây hết lần này đến lần khác, thế mà lần nào cũng có thể nhận được sự tha thứ.

Cũng dễ nói chuyện quá đi mất!

Thấy bóng lưng Khương Thành bị mọi người vây chặt hướng bay xuống, hai người không ngừng âm thầm cười khẩy.

Thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng mà đầu óc lại không tốt cho lắm.

Bị bọn ta đùa bỡn xoay vòng vòng.

Dễ lừa như vậy, sau này nếu như tiếp tục đi theo hắn, há chẳng phải còn có thể chiếm được hời hơn sao?

Chính lúc hai người xoay chuyển những ý nghĩ ngây thơ ấy, lại bỗng nhiên phát hiện ra chính mình đã bị vây lại rồi.

Đứng ở đầu sóng ngọn gió, chính là một vị trưởng lão chấp sự Chưởng Hình điện Bá Vũ Cung.

Hai người còn chưa kịp phản ứng lại đã bị chế trụ rồi.

Ngay sau đó lực giới nguyên toàn thân đã bị niêm phong.

“Thế này, thế là là ý gì?”

Hai tên sứ thần cực kỳ sợ hãi, còn chưa kịp giãy giụa thì đã bị vài tên tiên nhân khác trái phải bao vây gông xiềng chặt chẽ rồi.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Mà vị trưởng lão chấp sự của Chưởng Hình điện kia thì lại mặt cười nhưng trong không cười quét mắt liếc nhìn hai người họ.

“Ngươi nói làm cái gì à?”

“Các ngươi có quan hệ rất tốt với tên tặc tử Khương Thành mà.”

Khương Thành, tặc tử?

Hai người có chút không theo kịp tiết tấu này rồi.

Vừa rồi không phải các ngươi còn đang nhiệt liệt nghênh đón hắn còn tặng lễ vật cho hắn sao?

Sao lại biến thành tặc tử rồi?

“Biết rõ hắn là kẻ thù của bọn ta, vậy mà lại còn dám lo lắng cho an nguy của hắn, còn trung thành và tận tâm đối với hắn nữa à?”

“Xem ra Bá Vũ Cung ta lại nuôi hai con sói rồi!”

Ánh mắt lạnh lùng thờ ơ của vị trưởng lão chấp sự giống như nhìn người chết vậy, cuối cùng cũng làm cho hai người ý thức được, có thể bản thân mình đã hiểu lầm cái gì rồi.

“Không có, các ngươi hiểu lầm rồi!”

Hai người liền vội vàng điên cuồng biện bạch.

“Oan uổng quá! Bọn ta không đi nương nhờ hắn, càng không tồn tại bất cứ sự trung thành tận tâm nào đối với hắn cả.”

“Vừa rồi chỉ là để lấy được sự tín nhiệm của hắn nên bọn ta mới bất đắc dĩ phải nói như vậy thôi.”

“Thực ra bọn ta chỉ mong sao hắn bị băm thành trăm thây nghìn mảnh, thực sự…”

Thật đáng tiếc, người của Chưởng Hình điện không phải Khương Thành.

Là bộ môn chưởng quản hình luật của Bá Vũ Cung, câu đám người này nghe được nhiều nhất chính là ba chữ “oan uổng quá”.

Lỗ tai đều nghe đến mức mà kết kén rồi.

“Những lời như vậy, vẫn là nên giữ lại mà lừa người khác đi.”

“Hai người các ngươi đi theo hắn lâu như vậy, nhất định là biết được không ít bí mật của hắn nhỉ?”

“Ta đã nói rồi, sao hắn lại có thể liên tiếp tiêu diệt được nhiều Thần đàn của bọn ta như vậy được, lại còn dễ dàng giết chết được trưởng lão Mông Cư, xem ra là sau lưng có các ngươi để lộ thông tin dẫn đường phối hợp với kẻ thù…”

Tội danh này hai tên sứ thần bọn họ làm sao mà thừa nhận được?

Mặc dù Chưởng Hình điện bọn họ chưa từng qua lại, nhưng mà đối với phong cách tàn khốc của bộ môn này thì đã nghe nói từ lâu rồi.

Nếu rơi vào trong tay bọn họ, chết cũng trở thành một loại giải thoát.

“Bọn ta không có!”

“Oan uổng quá, thật sự oan ức quá…”

Hai người còn chưa dứt lời, đã bị cưỡng ép bịt chặt miệng.

Trước kia trợn mắt nói dối trước mặt Khương Thành, lần nào cũng được thả ra.

Lần này hiếm lắm mới nói lời thật lòng thì kết quả ngược lại lại chẳng có ai tin.

Mà sắc mặt của trưởng lão chấp sự lại lạnh lùng.

“Có phải oan uổng hay không, đợi đến lúc sau khi chịu đựng qua mấy hình phạt rồi nói.”

“Lần này hai người cấu kết với kẻ thù, tội không thể tha! Dẫn xuống dưới xử lí, cạy miệng của bọn họ sớm một chút!”

Tiếng ra lệnh vừa dứt, chư vị Tiên nhân của Chưởng Hình điện không ngừng cười gằn, mài đao soàn soạt.

Còn trước mắt hai tên sứ thần thì tối sầm lại, trực tiếp bị dọa ngất ngay tại chỗ.

Còn ở bên kia, Thành ca đã nhận được sự nghênh đón bên trong điện của Bá Vũ Cung.

Hắn đoán, hai tên sứ thần kia cả đời này cũng sẽ không gặp lại lần nữa.

Mà đối với Mộng Nguyệt mà nói, tất cả những chuyện xảy ra mấy ngày nay thực sự rất mộng ảo.

Bá Vũ Cung là quái vật khổng lồ tên tuổi vang dội từ lúc nàng còn nhỏ.

Chưa bao giờ nàng nghĩ tới có một ngày chính mình lại có thể đi vào nơi này, càng không thể ngờ được bản thân mình còn có thể trở thành thượng khách của nơi này.

Điều này khiến cho nàng vô cùng bất an.

Chỉ có thể đi theo sát Khương Thành, chỉ sợ ở đây bất cứ người nào buộc miệng cũng có thể tiêu diệt được mình.

"Khương Đạo Thánh đã đến rồi, thật sự là làm cho Bá Vũ Cung ta nở mày nở mặt!"

Cho dù trong lòng vô cùng căm giận, nhưng diễn trò đã diễn đến phần này rồi, đương nhiên phải diễn cho trọn bộ.

Vẻ mặt của toàn bộ đám người Triết Mang và Lịch Thiền Đạo Tôn đều tươi cười.

Lúc này yến hội đã bắt đầu, Thành ca cũng không khách khí, dự định cứ ăn ngấu nghiến trước đã rồi nói sau.

Kết quả xảy ra ngay trước mắt hắn, cũng chỉ là một chút Tiên Thảo cửu đẳng xào nấu rau dại mà thành.

Trừ cái đó ra, còn có một ít đồ dính sền sệt đủ mọi màu sắc, nhìn thôi đã khiến người ta không muốn ăn uống.

Còn về rượu thì căn bản là không tồn tại.

Hắn vốn định nói, quy cách yến hội của các ngươi cũng quá là "giản dị" nhỉ?

Nhưng nghĩ lại ngược lại cũng đã hiểu ra.

Quy tắc của Cô Thần Giới này cũng thiếu mất quá nhiều, đồ ăn của Nguyên Tiên Giới bên kia rất dễ nhìn thấy, ở chỗ này rất khó có thể kiếm được.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể thẳng thừng vào chủ đề chính.

"Được rồi được rồi, yến hội đến đây thôi."

Thành ca dửng dưng đặt Kị Khuyết Kiếm lên trên bàn.

"Các ngươi có chiêu gì, bây giờ có thể sử dụng rồi."

Mọi người trong điện đều đồng thời sửng sốt.

Chẳng lẽ thằng cha này nhìn ra được gì rồi?

“Khụ!”

Lịch Thiền Đạo Tôn thử thăm dò hỏi lại một câu.

“Khương Đạo Thánh có ý gì vậy?”

“Bọn ta cũng không có ác ý gì đối với ngươi cả.”

Thành ca cũng lười phải giả bộ.

“Được rồi được rồi, các ngươi vừa mời khách lại vừa tặng quà, nếu nói không có âm mưu gì thì tự các ngươi có tin không?”

Hồng Môn Yến đâu?

Đừng có che giấu.

“Mai phục cái gì chứ, năm trăm loại đao phủ, tốt nhất là chạy nhanh lên đi, còn có chưởng môn Đạo Thánh kia của các ngươi nữa? Còn không mau đi ra đây?”

“Ông đây rất vội!”

Mọi người suýt chút nữa thì bị sự thẳng thắn bộc trực của tên này làm cho á khẩu không nói lên lời.

Trong lòng tự nhủ nếu không có kế hoạch của Chưởng môn, thì bọn ta thật sự muốn làm như vậy.

“Khương Đạo Thánh thật sự là hiểu lầm bọn ta rồi.”

“Bọn ta tuyệt đối không có ác ý gì đối với ngươi cả!”

Triết Mang Đạo Thánh lắc đầu một cách rất vô tội.

“Chỗ này không có mai phục, Chưởng môn phái ta bận làm việc khác rồi, bây giờ cũng không có ở trong cung.”

Các trưởng lão khác cũng nhao nhao lên nói: “Đúng vậy, nếu như ngươi không tin thì có thể tự mình đi tìm xem.”

“Bọn ta thật sự là một lòng ý tốt, ngươi lại hiểu lầm bọn ta như vậy, thật là khiến người ta đau lòng mà.”

“Thành kiến của Khương Đạo Thánh đối với bọn ta không khỏi quá sâu rồi.”

Trong lòng Thành ca thầm nhủ các ngươi thật là biết diễn đấy.

Hắn cũng không tin, có người sẽ vô duyên vô cớ tặng cho mình nhiều Tiên Thảo như vậy.

“Được thôi, nếu như các ngươi đã không định mưu hại ta, vậy bây giờ thì người ta cũng đã thấy rồi, yến hội cũng đã dự rồi, thịnh tình của các ngươi ta cũng cảm nhận được rồi.”

Hắn đứng dậy chắp tay lại.

“Cũng đến lúc nên nói một tiếng cáo từ rồi.”

Sau đó hắn kéo tay của Mộng Nguyệt, liền định dắt theo em gái này rời đi.

Đám người Triết Mang và Lịch Thiền sao có thể để con vịt đã nấu chín rồi còn bay đi chứ.

Đương nhiên là vội vàng đứng dậy giữ hắn lại.

“Khương Đạo Thánh khoan đã!”

“Thực ra bọn ra mời ngươi đến đây là có chuyện muốn thương lượng.”

Thành ca thầm nghĩ trong lòng cuối cùng cũng đến rồi.

“Nói nghe xem nào.”

Triết Mang Đạo Tôn đương nhiên sẽ không trực tiếp nói luôn, ngươi mau chóng đi quyết chiến cùng với Huyết Ma đi được.

Như vậy thì thẳng thừng quá, Khương Thành chắc chắn sẽ không đáp ứng.

“Không biết Khương đạo hữu có ấn tượng với Cô Thần giới bọn ta như thế nào?”

Thành ca nhu nhận chỗ tốt của bọn họ, ngược lại cũng rất là phối hợp.

“Tạm được, người dân thành thật chất phác, nhiệt tình hiếu khách.”

Triết Mang Đạo Tôn rất tán thành gật đầu.

“Đúng thế, Cô Thần giới bọn ta an bình hài hòa, đối với Tiên nhân lưu lạc đến tận đây cũng đều hoan nghênh đã đến.”

Chương 1578: Tin tức của Huyết Đế

Khương Thành âm thầm oán thầm.

Ngay cả phí bảo vệ của Đạo Thánh các ngươi cũng thu, thế này cũng coi như là hoan nghênh à?

Có điều lần này hắn cũng không biết thuốc gì ở trong hồ lô của đối phương.

Chỉ có thể nghe Triết Mang Đạo Tôn tiếp tục vòng quanh.

“Nhưng mà Cô Thần giới an lành như vậy, nhưng cũng không phải không có lo lắng thầm lặng.”

“Lúc Cô Thần giới sơ khai, trong thiên địa tổng cộng có sáu vật quý báu, cũng bởi vậy trở thành căn cơ lập phái của sáu đại chúa tể tông môn.”

Thành ca hơi kinh hãi, thật đúng là có chút hứng thú rồi.

“Các ngươi ở đây cũng có vật quý?”

Các trưởng lão khác đều lần lượt gật đầu.

“Chính xác!”

“Vật quý ở trong Bá Vũ Cung của bọn ta, gọi là Dẫn Huyết Châu, quả nhiên là thần diệu vô song, uy năng không gì bằng.”

Thành ca lại cảm thấy kinh ngạc một lần nữa.

Dẫn Huyết Châu?

Trước đó không lâu hắn vừa mới bị Huyết Hải Ấn của Huyết Đế phong ấn một lần.

Sao mà lần này lại có liên quan đến máu nữa vậy?

“Dẫn Huyết Châu này có hiệu quả gì?”

Triết Mang Đạo Tôn nghiêm nghị nói: “Hiệu quả của Dẫn Huyết Châu cùng với Huyết Hải Ấn của Nguyên Tiên giới các ngươi tương tự nhau, có thể thao túng lực huyết mạch!”

Suy nghĩ của Khương Thành lập tức lanh lẹ hẳn lên.

Nếu như mình có được Dẫn Huyết Châu này, vậy thì lần sau đối mặt với Huyết Đế, trực tiếp cho hắn một bộ há chẳng phải tuyệt đẹp hay sao?

“Sau đó thì sao, Dẫn Huyết Châu này sao rồi?”

Chúng trưởng lão trong điện không hẹn mà cùng thở dài, nhiều người còn không ngừng lắc đầu.

“Dẫn Huyết Châu là căn cơ lập phái của bọn ta, nhưng mà vừa mới bị mất tích một cách lạ lùng.”

“Mất tích?”

Vẻ mặt Khương Thành hoảng hốt, đồ chơi quý như này mà còn bị mất tích?

Mười Thiên Đế của Thiên Cung bên kia từ lúc có được mười cái Thiên Đạo chí bảo, thì bất kể là đối mặt với kẻ thù mạnh như thế nào, cũng không thể nào đoạt đi được.

Bởi vì đó là Thiên Đạo đã định trước rồi.

Trừ khi người cướp đoạt mạnh hơn Thiên Đạo.

“Đúng vậy!”

Chư vị trưởng lão lo lắng, Triết Mang Đạo Tôn bày ra vẻ mặt nghiêm trọng.

“Châu này vừa mất, Bá Vũ Cung này liền thiếu mất căn cơ, hình ảnh suy vong đã hiện, tiếc thay đau thay….”

“Chưởng môn Cực Vũ Đạo Thánh tự mình dẫn một đám trưởng lão tìm kiếm khắp xung quanh, lại liên lạc với năm phái khác nhờ giúp đỡ, cuối cùng tìm được một chút manh mối.”

“Ồ? Vậy Dẫn Huyết Châu đâu?”

Lịch Thiền Đạo Tôn nắm chặt hai nắm đấm lại, hung hăng nói: “Bị một tà ma đánh cắp, con ma này tâm hiểm tà ác, nó đã sớm ngấp nghé Dẫn Huyết Châu trăm triệu năm nay.”

“Dẫn Huyết Châu rơi vào trong tay hắn, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!”

Triết Mang Đạo Tôn chậm rãi nhìn về phía Khương Thành, gương mặt mang theo vẻ khẩn thiết.

“Bọn ta thân thiết với ngươi, chính là hy vọng ngươi có thể giúp bọn ta tìm lại Dẫn Huyết Châu về.”

“Nếu thành công, bọn ta nhất định sẽ hậu tạ!”

“Cho dù không thành công, trên dưới Bá Vũ Cung ta cũng vô cùng cảm kích ngươi như cũ…”

Bọn họ vòng một vòng lớn như vậy, cuối cùng cũng buộc phải quay lại.

Trên thực tế không hề tồn tại Dẫn Huyết Châu gì cả.

Chỉ là muốn để cho Khương Thành đi chém giết với tên Huyết Ma thực lực thông thiên kia, lợi dụng hắn làm tiêu diệt ma đầu khiến Cô Thần giới đều sứt đầu mẻ trán.

Nhân tiện cũng hại chết hắn.

Nhưng chuyện này nếu như nói rõ ràng ra, thì chỉ có thằng ngu mới đi chịu chết.

Thế nên bọn họ mới cố ý dựng lên một vật quý báu.

Dùng bảo vật để dụ dỗ Khương Thành mắc mưu.

Có thể so với Thiên Đạo chí bảo của Nguyên Tiên giới các ngươi, ngươi có thể không động tâm ư?

Chỉ cần ngươi đi thì sẽ đụng phải Huyết Ma, đến lúc đó thì biết rõ chân tướng cũng đã muộn rồi!

Mà Khương Thành lúc này, lại âm thầm buồn bực.

Thành ca tuy rằng bình thường lười nghĩ nhiều, nhưng mà bảo vật vẫn có thể khiến cho hắn khởi động đầu óc một chút.

Hắn cảm thấy chuyện này có chút hoang đường.

Thiên Đạo chí bảo là đồ vật mẫn cảm và quan trọng như vậy, đương nhiên càng ít người biết càng tốt, sao lại có thể mời người ngoài đến trợ giúp tìm kiếm chứ?

Nếu như những lời của Bá Vũ Cung là thật thì sáng lập ra môn phái hai năm trước đã phải sụp đổ rồi.

Mặc dù Thành ca có hứng thú với vật quý, nhưng cũng không muốn một chuyến tay không.

Thế nên, hắn yên lặng mở Độc Tâm Thuật đã lâu không động.

“Vậy thì, Dẫn Huyết Châu đó ở đâu, có manh mối gì không?”

Triết Mang Đạo Tôn nói ngay không cần suy nghĩ: “Trước mắt bọn họ ở dưới đất truy sát tà ma kia…”

Nhưng mà âm thanh lúc hắn trả lời câu hỏi này lại bị Khương Thành nghe được tiếng lòng rõ rõ ràng ràng.

“Mau đi quyết chiến cùng với Huyết Đế đi!”

“Nhanh đi chịu chết đi!”

“Dẫn Huyết Châu chó má gì chứ, nó căn bản không hề tồn tại, đến lúc đó ngươi không thể nào trốn thoát được ha ha ha ha…”

Ở bên ngoài, bọn họ không để lộ ra một chút sơ hở nào như trước.

Để dụ dỗ Khương Thành vào tròng, đó phải gọi là đủ loại dụ dỗ.

“Vậy Dẫn Huyết Châu thật sự là rất thần kì.”

“May mà tên tà ma kia không khống chế tốt, nếu không hắn thu huyết khí lại thì ai có thể tìm được chứ?”

“Một khi luyện hóa thành công thì sẽ vô địch thiên hạ rồi!”

Thành ca một mực im lặng nhìn bọn họ biểu diễn, lòng thầm nghĩ thật là làm khó các ngươi quá.

Có muốn ta trao cho các ngươi phần thưởng biểu diễn xuất sắc nhất không?

Thành ca suýt chút nữa thì bị điều động khơi dậy hứng thú, nói một hồi lâu hóa ra là giả.

Chuyện này quả thực là thương cảm quá đi mất.

Nhưng mà lúc này, hắn để ý hơn vẫn là sự kiện khác.

Thiên Đế Huyết cũng đến đây?

Hơn nữa nghe ý tứ của bọn hắn, thì còn đang bị sáu đại môn phái ở đây truy giết?

Nghĩ đến thằng cha phong ấn huyết mạch của mình, Thành ca lại càng thấy mắc ói!

Tuy rằng phúc họa liền nhau, rơi xuống Cô Thần giới, khiến cho hắn có được “chìa khóa” để mở ra được lực trọc, nhưng Huyết Đế rõ ràng là kẻ thù.

Huống chi trước mắt những người này cũng không giết chết được mình, hy vọng muốn chết một lần, vẫn là ký thác ở trên người Huyết Đế thôi.

Triết Mang Đạo Tôn chỉ sợ có nằm mơ cũng không ngờ rằng, lần này hắn lại tự cho mình là thông minh.

Nếu như hắn trực tiếp nói Huyết Đế xuất hiện rồi, giúp bọn ta cùng vây đánh hắn, thế thì gặp mặt kẻ thù con ngươi liền đỏ, Khương Thành không nói hai lời sẽ đi ngay.

Thậm chí Thành ca còn để sáu đại môn phái tránh ra xa một chút, tự mình giải quyết từng người một, các ngươi đừng để bắn tung tóe một thân máu.

Bây giờ liên tục lừa gạt như vậy, nào là bảo vật, nào là lợi dụng, lại thêm muốn hố chết ca, Thành ca cảm thấy đối phương đang xem hắn như thằng ngốc mà đùa giỡn.

Nếu như dễ dàng như vậy đã đáp ứng, há chẳng phải thật mất mặt sao?

Không hung hăng tế cho bọn họ mấy đao thật có lỗi với biểu diễn của bọn họ quá!

Vì thế hắn cố ý bĩu môi.

“Ta mà lợi hại như vậy, lại lấy lại được Dẫn Huyết Châu à, ta không có chuyện gì đi gây sự, trêu chọc hắn làm cái gì?”

“Ông đây không có hứng thú với vụ này.”

Vẻ mặt của Triết Mang với Lịch Thiền kinh hoàng.

Chí bảo đó, bất cứ kẻ nào nghe thấy một chút dấu vết để lại cũng sẽ vội vội vàng vàng, ngươi lại có thể không có hứng thú?

“Khương Đạo Thánh hiểu lầm rồi.”

“Thực ra sức mạnh của tà ma kia cũng không mạnh, bất cứ một Đạo Thánh nào cũng có thể tiêu diệt được, chỉ là rất có thể đã ẩn nấp rồi mà thôi.”

“Dẫn Huyết Châu cũng không dễ dàng luyện hóa như vậy, bây giờ hắn cũng không dùng được uy năng, căn bản không cần lo lắng.”

Có Đạo Tôn thậm chí còn vỗ ngực thể hiện: “Bọn ta chỉ là không tìm được hắn, nếu như gặp được rồi, ta cũng có thể nắm chắc sẽ chém giết được hắn, sau đó đoạt được Dẫn Huyết Châu!”

Suýt chút nữa thì Thành ca bị bọn họ làm chọc cười.

Kia chính là Huyết Đế đó!

Đạo Thánh ở trước mặt hắn đều giống như gà rù đấy có biết không?

Ai cho ngươi dũng khí nói ra ba chữ “chém giết hắn” thế hả?

“Nếu dễ dàng như vậy, thì các ngươi cùng nhau tìm đi, hà cớ gì phải ở trong Bá Vũ Cung này làm gì?”

“Chuyện này…”

Triết Mang Đạo Tôn cười gượng một tiếng.

“Bá Vũ Cung cũng cần có người trấn giữ mà, bọn ta không thoát thân ra được.”

Khương Thành thản nhiên nói: “Cho dù giúp các ngươi đoạt lại Dẫn Huyết Châu về, ta bận rộn lâu như vậy lại không được cái gì ư?”

Hắn có chút thích thú cười cười.

“Hay là các ngươi tặng Dẫn Huyết Châu đó cho ta?”

Chương 1579: Không có lợi không đi sớm

Triết Mang Đạo Tôn rất muốn nói rằng, tặng cho ngươi thì tặng cho ngươi.

Dù sao Dẫn Huyết Châu là bịa ra, hoàn toàn không có thật, không có gì đáng kể hết.

Nhưng mà lời này không thể nói ra được.

Kẻ ngốc cũng sẽ không tin rằng Bá Vũ Cung sẽ chắp tay giao 'Chí bảo' cho người khác.

Hắn lại chỉ biết cười gượng một lần nữa.

"Bọn ta vừa nói rồi, chỉ cần ngươi giúp đỡ, bọn ta sẽ vô cùng cảm kích."

"Cảm kích thì bỏ đi, không phải đã nói rằng nhất định sẽ có hậu tạ sao?"

Thành ca xoa ngón tay.

Mặt của đám người Triết Mang Đạo Tôn gần như tái mét.

Chết tiệt, cách đây không lâu ngươi vừa bắt chẹt bọn ta một khoản lễ vật, sao hiện tại lại không biết xấu hổ muốn hậu tạ!

Sao ngươi có thể mở miệng được vậy?

Lịch Thiền Đạo Tôn chỉ có thể chơi bài tình cảm, mặc dù bọn họ không hề có tình cảm gì với Khương Thành.

"Lời này của Khương Đạo Thánh sai rồi."

"Một khi tà ma luyện hóa Dẫn Huyết Châu, chắc chắn sẽ gây hoạ cho muôn dân."

"Đến lúc đó, toàn bộ Cô Thần Giới sẽ sinh linh đồ thán, vô cùng thê thảm…"

"Tiên nhân chúng ta nên suy nghĩ đến việc cứu giúp chúng sinh, sao có thể so đo đến được và mất gì đó…"

Những người khác cũng nhao nhao vỗ ngực.

"Đúng vậy, bọn ta cố thủ nơi này, cũng là vì ngăn ngừa tà ma làm loạn, làm tổn thương đến những người tiên nhân ở hậu

phương.”

“Nếu cấp trên điều động bọn ta đi vây quét tà ma, chắc chắn bọn ta không thể chối từ!”

“Có thể cứu cả thế giới, vinh quang biết bao, bọn ta cầu còn không được, còn nói thù lao gì chứ?”

“Thể thống của Khương Đạo Thánh hơi nhỏ quá rồi…”

Bọn họ mang ý trong lời nói là ép buộc Thành ca.

Sứ mệnh vĩ đại như vậy, ngươi vinh quang còn không kịp, nói thù lao dung tục như thế nào?

Suýt nữa Khương Thành đã bị bọn họ chọc cười.

Mặc dù Huyết Đế là kẻ thù của chính mình, nhưng hắn thực sự không phải là ma đầu làm sinh linh đồ thán gì đó.

Nếu không, Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới cũng sẽ không ủng hộ hắn.

Nào có gây hoạ cho muôn dân gì đó?

Thành thật mà nói, hắn thật sự rất tò mò, vì sao những người này lại muốn bao vây tấn công Huyết Đế.

Đáng sao?

“Vừa rồi các ngươi cũng đã nói, Dẫn Huyết Châu quan trọng như vậy, là căn cơ lập phải phải không?”

“Nếu ta giúp các ngươi lấy lại nó, vậy gọi ta là cha mẹ tái sinh của Bá Vũ Cung các ngươi cũng không quá đáng đúng không?”

“Trong tình huống này, ngay cả khi ta không muốn thù lao, các ngươi cũng không biết xấu hổ mà không cho sao? Nghe có hợp lý không?”

“Ta nghĩ, hẳn là các ngươi sẽ không không có thể thống như vậy, đúng không?”

Trên mặt mọi người cười mỉm, nhưng nội tâm lại đang điên cuồng chửi bới.

Chết tiệt, người là cha mẹ của ai hả, có phải cố tình lợi dụng bọn ta hay không?

Hơn nữa, hoàn toàn không tồn tại Huyết Dẫn Châu nào cả!

Căn cơ lập phái gì đó, chết tiệt!

Nhưng mà ván cờ này là do bọn họ sắp đặt, Dẫn Huyết Châu cũng là do bọn họ bịa ra, chỉ có thể rưng rưng gật đầu.

“Khụ khụ, thật sự không còn gì để nói.”

“Vậy thì ngươi muốn thù lao gì thế?”

Khương Thành không hề úp mở, nhanh chóng lập danh sách.

Triết Mang Đạo Tôn nhận lấy, vừa nhìn dòng đầu tiên đã nhảy dựng lên.

“Ba trăm gốc tiên thảo nhất đẳng?”

“Ngươi đùa gì vậy?”

Những Đạo Tôn khác đến gần cũng nổi giận.

“Một nghìn năm trăm gốc tiên thảo nhị đẳng?”

“Ngươi dứt khoát giết bọn ta luôn đi. Toàn bộ Bá Vũ Cung cũng không có nhiều tiên thảo nhất nhị đẳng như vậy!”

“Còn hai ngàn gốc tiên thảo tam đẳng? Sao ngươi không đi ăn cướp luôn đi?”

“Sư tử mở to miệng cũng không đủ để miêu tả!”

“Vô lý, quá vô lý!”

Tiếng gào thét của các trưởng lão đạo tôn khiến cho Mộc Nguyệt bên cạnh Thành ca run lên bần bật.

Quanh năm nàng vẫn dùng tiên thảo cửu đẳng, nghe danh sách này giống như đang nghe một cuộc trò chuyện của một thế giới khác.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng được tiên thảo nhất đẳng và nhị đẳng trông như thế nào.

Nhưng Khương Thành lại rất bình tĩnh.

Hắn bình tĩnh giống như đã nhìn thấy rất nhiều lần thứ này rồi, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

“Các ngươi đừng quên, Dẫn Huyết Châu là Thiên Đạo chí bảo đó!”

Hắn trực tiếp đứng lên.

Giơ hai cánh tay lên, làm một biểu cảm vô cùng khoa trương.

“Thiên Đạo chí bảo mạnh mẽ đến mức nào, không cần ta dạy các ngươi đúng không?”

“Thứ đó là vô giá, cho dù có bao nhiêu bảo vật cũng không đổi được, câu này không sai chứ?”

“Ta chỉ nhận một lượng nhỏ tiên thảo như vậy xem như bồi thường mà thôi, quả thật là lương tâm đến không thể lương tâm hơn, được không?”

“Rõ ràng là các ngươi chiếm được lợi lớn, sao còn không biết xấu hổ mà mặc cả với ta?”

Suýt nữa mọi người đã bị hắn đánh bại.

Dùng một ‘Dẫn Huyết Châu’ hoàn toàn không tồn tại để đổi lấy nhiều tiên thảo như vậy, thế mà ngươi còn nói là bọn ta chiếm lợi?

Tay không bắt sói trắng cũng không thủ đoạn như ngươi nữa đó!

Nhưng còn ‘Dẫn Huyết Châu’ là do bản thân bọn họ bịa ra, rớt nước mắt cũng phải thừa nhận.

“Những lời của Khương Đạo Thánh, nghe cũng có lý.”

Đương nhiên Triết Mang Đạo Tôn sẽ không vì một vài câu lập luận phi lý như vậy của Thành ca mà thật sự dâng lên tiên thảo.

Còn chưa đợi các trưởng lão khác ở xung quanh sốt ruột lên tiếng, hắn đã xua tay, cười nhẹ: “Nhưng hiện tại ngươi vẫn chưa thành công lấy được Dẫn Huyết Châu mà!”

“Từ khi nào nói về thù lao?”

“Chỉ cần ngươi có thể lấy lại được Chí bảo, những thù lao mà ngươi đã đề cập, chắc chắn bọn ta sẽ dâng lên bằng hai tay, quyết không nuốt lời.”

Mọi người chợt nhận ra.

Đúng vậy, dù sao Dẫn Huyết Châu cũng không hề tồn tại, ngươi muốn lấy lại cũng không được.

Cho nên tốt hơn hết hãy ngoan ngoãn tự tìm đường chết với Huyết Đế nhé, thù lao gì đó, cả đời này cũng đừng nghĩ đến.

Thành ca nào không nhìn ra tâm tư nhỏ này của bọn họ.

“Nếu đã như vậy, vậy thì dựa theo quy tắc làm việc của ngành việc làm, trước tiên phải trả một nửa tiền đặt cọc là được rồi.”

Nhìn những ngón tay xoa xoa của hắn, vẻ mặt của mọi người có mặt đều khó chịu.

Thuê người khác giúp đỡ, thật sự có quy tắc trả trước tiền đặt cọc.

Thông thường là từ một phần năm đến một phần hai.

Nhưng mà Bá Vũ Cung hận Khương Thành còn không kịp, hơn nữa lần này là vì muốn bẫy chết hắn, không phải thật sự muốn thuê hắn.

Trả tiền đặt cọc gì đó, đương nhiên bọn họ không đồng ý.

“Chuyện này, khó tránh…”

“Khó tránh cái gì?”

Khương Thành trực tiếp ngắt lời bọn họ.

“Lẽ nào Bá Vũ Cung của các ngươi đường đường là danh môn chính phái, ngay cả quy tắc làm việc này cũng không biết sao?”

“Nói cách khác, các ngươi làm việc không tỉ mỉ sao?”

“Nếu đã như vậy…”

Hắn nắm tay Mộc Nguyệt, dứt khoát bước ra khỏi điện.

“Vậy thì các ngươi làm ơn hãy tìm ai đó có trình độ tốt hơn ta nhé!”

Thành thật mà nói, thậm chí hắn còn hy vọng Bá Vũ Cung sẽ gây chiến với bản thân hơn.

Nhưng mà đám người Triết Mang Đạo Tôn và Lịch Thiền Đạo Tôn có được chỉ điểm của Cực Vũ Đạo Thánh, đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để lừa hắn chiến đấu với Huyết Đế.

“Khương Đạo Thánh, đợi một chút!”

“Xin dừng bước!”

“Chúng ta có thể thương lượng lại mà…”

“Đúng vậy, số lượng ngươi muốn thật sự quá lớn, đây không phải là chuyện nhỏ.”

Khương Thành cũng biết danh sách của bản thân hơi vô lý.

Có lẽ tiên thảo nhất đẳng gần giống với tiên thảo cửu đẳng của Nguyên Tiên Giới.

Về cơ bản là có thể gặp không thể cầu.

Hắn cố ý sư tử mở to miệng, điều này cũng tạo cơ hội cho đối phương không gian trả giá và cân nhắc.

“Được rồi, ta sẽ đợi vài ngày nữa, đợi quyết định của các ngươi.”

Nói xong, hắn dẫn Mộc Nguyệt cùng đi ra cửa điện.

Triết Mang Đạo Tôn nhanh chóng đưa mắt ra hiệu với hai trưởng lão bên cạnh, ý bảo hắn nhanh chóng sắp xếp chỗ ở cho Khương Thành.

Thành ca vừa đi ra khỏi cửa điện, mấy trưởng lão bên trong lập tức mắng.

“Chết tiệt, tên này thật đáng ghét!”

“Hắn có biết chúng ta là kẻ thù sinh tử hay không, thế mà còn dám bắt chẹt lợi ích chúng ta không ngừng?”

“Hắn có thể đưa ra danh sách như vậy, quả thật là suy nghĩ viển vông!”

“Chết tiệt, nhanh chóng đi chiến đấu với Huyết Ma, nhanh chóng tự tìm đường chết!”

“Lề mà lề mề, đáng ghét!”

Bọn họ đều hận không thể ở phía sau Khương Thành đẩy một cái, đuổi hắn đến tiền tuyến.

Chương 1580: Chút chuyện nhỏ này cũng không xử lý được?

“Vấn đề hiện tại là, chúng ta nên lừa hắn chiến đấu với Huyết Ma như thế nào?”

“Nếu như không xử lý được, chưởng môn trách tội xuống, ta và ngươi không kham nổi!”

Triết Mang Đạo Tôn nhìn xung quanh mọi người có mặt.

Hy vọng bọn họ có thể nghĩ ra một biện pháp đối phó.

“Người này không có lợi không đi sớm, đúng là trơn tru quá!”

Mặc dù Khương Thành làm việc trông có vẻ rất không được chuyên, nhưng bọn họ cũng hoàn toàn cảm nhận được khó đối phó với người này.

Việc hét lên những khẩu hiệu trống rỗng cứu lấy Cô Thần Giới gì đó với hắn chẳng có ích lợi gì.

Lôi kéo làm quen nói chuyện tình cảm với hắn, thì hắn sẽ nhiệt tình đáp lại.

Nhưng cuối cùng, khi xử lý chính sự, vẫn sẽ luẩn quẩn về vấn đề thù lao.

“Trừ phi dùng lợi ích dụ dỗ, nếu không hoàn toàn không sử dụng hắn được.”

“Ta không thể cho hắn tiên thảo gì đó, ném xuống dưới ngay cả tiếng vang cũng không nghe được!”

“Đừng quên, hắn là kẻ thù của chúng ta!

“Đúng vậy, ta cũng không đồng ý!”

“Nhiều tiên thảo như vậy, hắn quả thật là nằm mơ giữa ban ngày, hoàn toàn là việc không thể!”

Vào lúc bọn họ đang ồn ào, Thành ca bên kia đã an tâm ở lại Bá Vũ Cung.

Trái ngược với hắn, Mộc Nguyệt lại vô cùng lo lắng.

“Tốt hơn hết chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Vừa vào phòng em gái lập tức giống như kiến trên nồi nóng.

Khương Thành dở khóc dở cười.

“Ta sắp nhận một đợt lớn tiên thảo, sao có thể rời đi vào lúc này.”

“Ngươi còn nghĩ về tiên thảo sao?”

Mộc Nguyệt đã sắp sụp đổ.

“Nơi này là Bá Vũ Cung đó, nếu như ngươi giết nhiều người như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ trả thù ngươi!”

Mặc dù em gái này chưa từng nhìn thấy cảnh đời, nhưng đầu óc của nàng vẫn khá tỉnh táo.

“Ngươi đừng thấy hiện tại bọn họ rất khách sáo với ngươi, trên thực tế chắc chắn có âm mưu quỷ kế vô cùng đáng sợ đang chờ đợi ngươi!”

“Ở nơi này nhiều thêm một ngày, chúng ta sẽ nguy hiểm nhiều thêm một ngày.

“Đêm dài lắm mộng, nên mau chóng rời khỏi đây thôi…”

Thành ca cười híp mắt xoa đầu nàng.

“Người ta nhiệt tình như vậy, hiếu khách như vậy, sao ngươi có thể nói bọn họ như vậy chứ?”

“Đừng lo lắng nữa, bọn họ sẽ tiếp tục tặng quà cho chúng ta.”

Nhìn thấy ca vẫn tự do và nhàn nhã như trước, Mộc Nguyệt lo lắng đến sắp khóc.

Nhưng mà hiện tại nàng cũng không thể làm gì được.

Một Đế cảnh bát trọng nhỏ bé, nếu như tách khỏi cánh của Khương Thành, đi ra ngoài không quá xa cũng sẽ chết không chừa lại chút mảnh vụn nào.

Thành ca đã rất chiếu cố nàng.

Lần trước sau khi giết Mông Cư Đạo Tôn, hắn đã thu được một Giới Nguyên Châu cao giai, vào lúc này cũng lấy ra.

“Chăm chỉ tu luyện đi, đợi đến khi ngươi đã trở nên mạnh mẽ hơn, thì ngươi không cần phải sợ hãi lo lắng như vậy nữa.”

Giới Nguyên Châu cao giai có thể chuyển hóa lực giới nguyên trong tiên thảo, nhanh hơn một ngàn lần so với Giới Nguyên Châu đẳng thấp nhất.

Đối với Mộc Nguyệt, đây là bảo vật mà nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

“Cái này, cái này quá quý giá, ta không thể lấy được…”

“Nếu không có ngươi, lúc đó ta còn không biết bản thân sẽ trôi nổi đến lúc nào, đây là thứ mà ngươi xứng đáng được nhận.”

Bản thân Thành ca cũng không thể sử dụng được, không nói gì mà nhét vào trong tay nàng.

Sau đó lại chia hơn vạn gốc tiên thảo thất đẳng và bát đẳng cho nàng.

Nâng Giới Nguyên Châu và nhẫn trữ vật chứa đầy tiên thảo trên tay, Mộc Nguyệt vô cùng xúc động, nhưng cũng có nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Lần đầu tiên gặp Khương Thành, nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày như vậy.

Ngẫm lại, vẫn giống như ảo mộng, quá không chân thật.

Mà tình cảnh tốt đẹp như vậy có thể kéo dài mãi mãi hay không, nàng không có chút lòng tin nào.

Trong khi nàng đang tu luyện, Khương Thành đã cầm tiên thảo bắt đầu suy nghĩ.

Lô tiên thảo xem như ‘quà gặp mặt’ vừa mới thu được, hiện tại nên ăn hết để chuyển hóa thành sức mạnh, hay là sau này rồi ăn?

Phải biết rằng, mục tiêu lớn nhất của hắn vào lúc bắt đầu là bị giết một lần.

Nhưng khi lực trọc tăng lên từng chút, mục tiêu bị giết ngày càng xa.

Bởi vì sức mạnh càng ngày càng mạnh, sẽ càng ngày càng khó bị giết.

“Nếu như không bị giết, phong ấn huyết mạch sẽ không thể giải trừ.”

“Vậy chẳng phải là ta sẽ luôn không có sự chống đỡ của sức mạnh huyết mạch sao?”

Hiện tại hắn có thể tự do di chuyển dưới áp lực của thế giới này, dựa vào việc làm tiêu hao lực trọc, rõ ràng không phải là một giải pháp lâu dài.

Mà Thiên Đạo ở Nguyên Tiên giới hùng mạnh, áp lực càng mạnh hơn.

Trở về với trạng thái hiện tại, tương lai sau này chắc chắn hắn sẽ nằm sinh hoạt như vậy cả đời.

“Không quan tâm nữa, trên đời không có cách kìm hãm không nâng cao sức mạnh!”

“Dù sao người chạm mặt tiếp theo là Huyết Đế, hắn mạnh mẽ chói mắt như vậy, chắc chắn có thể thuận lợi giết chết ta.”

Khương Thành vẫn rất tự mình biết mình.

Hắn biết rất rõ rằng ngay cả khi bản thân nắm bắt được lực trọc, vẫn còn cách Thiên Đế một chặng đường rất xa.

Lực trọc chỉ để hắn có được thánh lực khác thường mà thôi.

Mà Thiên Đế là người có Đạo của riêng mình.

Cả hai hoàn toàn không phải là một khái niệm.

Nghĩ đến đây, hắn lại bắt đầu tiến trình uống thuốc một cách điên cuồng.

Mà thời gian trôi qua tuần hoàn, uống thuốc hàng ngày tăng cường lực trọc.

Hắn không vội.

Nhưng các trưởng lão của Bá Vũ Cung, đám Triết Mang và Lịch Thiền ở bên ngoài lại nóng lòng như lửa đốt.

“Tiếp tục kéo dài không phải là cách đâu.”

“Tên tặc tử này hoàn toàn không có ý định buông tha.”

Lúc này, bọn họ đã bắt đầu cảm thấy kế hoạch lợi dụng Khương Thành ngay từ đầu của chưởng môn thật ngây thơ.

Còn không bằng cùng lên, dứt khoát giết chết tên này.

Năm ngày sau, bọn họ lại chờ đợi được sự xuất hiện của hình chiếu của Cực Vũ Đạo Thánh.

Còn không đợi Triết Mang Đạo Tôn tiến tới giải thích lý do, thì hình chiếu của Đạo Thánh đang đắm chìm trong kim quang đã mắng chửi dữ dội.

“Chuyện này là thế nào? Sao Khương Thành vẫn chưa bị lừa?”

“Các ngươi ăn để làm gì vậy?”

“Chút chuyện nhỏ này cũng không xử lý được?”

Một đám trưởng lão bị mắng đến máu chó đầy đầu, cảm thấy ấm ức và tủi thân.

Tiểu tử đó vừa xảo quyệt vừa tham lam, hoàn toàn không thể xử lý được, hay là ngươi tự mình đến lừa thử xem?

Triết Mang Đạo Tôn dè dặt nói: “Hắn muốn chúng ta phải trả thù lao thì mới đi…”

Còn chưa kịp nói xong thì đã bị Cực Vũ Đạo Thành rõ ràng đang rất bận rộn cắt ngang.

“Ta không quan tâm trả hay không trả thù lao gì đó, ta chỉ muốn hắn xuất hiện trước mặt Huyết Ma ngay lập tức!”

“Nhưng mà thứ hắn muốn vô cùng nhiều…”

“Không nhưng nhị gì hết!”

Cực Vũ Đạo Thánh không kiên nhẫn gầm lên một tiếng vang vọng, chấn động tai của mọi người trong điện, kêu ù ù.

“Đưa hắn thù lao, bảo hắn nhanh chóng đến đây chịu chết!”

“Nếu các ngươi vẫn không xử lý được, vậy thì đổi thành các ngươi đến quyết chiến với Huyết Ma…”

Hắn còn chưa nói xong thì hình chiếu đã mờ đi.

Cũng không biết bên kia đã xảy ra chuyện gì.

Đoán chừng là tình hình chiến đấu rất dữ dội.

Mà các trưởng lão trong điện bên đây đều lộ ra vẻ bất lực, trong lòng chửi bới không ngừng.

Chết tiệt, thù lao cũng không phải ngươi ra, nói thực nhẹ nhàng.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Còn có thể làm thế nào?”

Triết Mang Đạo Tôn trước mặt Cực Vũ Đạo Thánh ngoan ngoãn giống như cháu trai, lúc này tâm trạng vô cùng không tốt.

“Thu thập thôi, thu thập đủ tiền đặt cọc mà tiểu tử đó yêu cầu, nhanh chóng tiễn hắn lên đường!”

“Ai dám giấu giếm, đừng trách ta không khách sáo!”

Theo lệnh của hắn, các trưởng lão cấp cao của Bá Vũ Cung và các đệ tử chân truyền xem như gặp tai hoạ.

Tiên thảo trong danh sách của Khương Thành thực sự vượt quá giới hạn khả năng của bọn họ.

Cho dù giảm bớt một nửa tiền đặt cọc thì vẫn là muốn cái mạng già của bọn họ.

Một ngày sau, đám người Triết Mang Đạo Tôn nâng nhẫn có chứa một trăm năm mươi gốc tiên thảo nhất đẳng, bảy trăm năm mươi gốc tiên thảo nhị đẳng, một vạn gốc tiên thảo tam đẳng, ba vạn gốc tiên thảo tứ đẳng xuất hiện trước mặt Khương Thành.

Chương 1581: Bao vây tấn công Huyết Đế

Sau khi kiểm tra tiên thảo trong nhẫn một lượt, ngay cả Khương Thành cũng cảm thấy hơi không thể tưởng tượng nổi.

Hắn biết rằng đối phương có khả năng cao sẽ trả thù lao cho bản thân.

Nhưng mà kế hoạch ban đầu là đối phương sẽ mặc cả, còn cắt giảm hơn một nửa.

Bởi vì danh sách đó hoàn toàn là hét giá trên trời.

Thật không ngờ, thế mà bọn họ còn cùng nhau gom góp.

“Lần này, ngươi không còn gì để nói nữa chứ?”

“Có phải có thể đi tìm Huyết Ma quyết chiến ngay lập tức rồi không?”

Đám người Triết Mang và Lịch Thiền nghiến răng nghiến lợi.

Trong lòng âm thầm lập lời thề, nếu ngươi còn dám tăng giá ngay tại chỗ, vậy thì ta nhất định sẽ liều với ngươi!

Liều nguy hiểm bị chưởng môn trách phạt, ta cũng không chần chừ!

Thành ca không sử dụng Độc Tâm Thuật, cũng không thể nghe thấy tiếng lòng của bọn họ.

Nhưng mà nhìn từ biểu cảm kích động của bọn họ, đám người này cũng có thể xem như là đã làm hết sức mình.

“Đừng lo lắng, ta rất có tín nhiệm.”

Sau khi nhận nhẫn trữ vật một cách hài lòng, lúc này hắn mới hỏi: “Huyết Đế, à không, Huyết Ma đang ở đâu?”

Dựa theo cách nhìn nhận vấn đề trước đó của đám người Triết Mang, sức mạnh của Huyết Ma không tốt, chẳng qua là hành tung thất thường, không thể tìm ra được mà thôi.

Nhưng trên thực tế, đương nhiên không phải như vậy.

Thật ra vị trí của Huyết Đế rất rõ ràng, chẳng qua là sáu môn phái lớn hợp sức cũng không thể giết hắn.

“Hắn ở dưới lòng đất…”

Sau khi chỉ rõ vị trí, Khương Thành vung tay lớn.

“Không thành vấn đề, các ngươi ở đây chờ tin mừng chiến thắng của ta nhé!”

“Nhớ chuẩn bị trước lễ khánh công cho tốt!”

Tất cả mọi người đều không nói nên lời.

Còn lễ khánh công ư, chúc mừng ngươi bị giết còn tạm được.

Đợi ngươi đến đó, chạm trán với Huyết Đế thì sẽ biết thế nào là tuyệt vọng!

Nhưng ngoài mặt, bọn họ vẫn đang bận rộn đóng kịch.

“Tốt tốt tốt, vậy thì bọn ta xin chân thành chúc Khương Đạo Thánh thắng ngay trong trận đầu, chiến thắng trở về!”

Lúc này Thành ca mới kéo tay Mộc Nguyệt.

Lúc sắp xuất phát, đám người Triết Mang và Lịch Thiền không khỏi mở miệng.

“Ngươi muốn đưa nàng đi cùng?”

Khương Thành gật đầu.

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Đương nhiên hắn sẽ không để Mộc Nguyệt ở đây.

Nếu không, khi quay lại vào lần sau, biết đâu em gái này đã bị Bá Vũ Cung huỷ hoại không còn hình người.

“Có phải sức mạnh của nàng hơi quá thấp rồi không?”

Vốn dĩ đám người Triết Mang và Lịch Thiền thật sự có ý định này.

Đương nhiên bọn họ sẽ không lo lắng cho sự an toàn của Mộc Nguyệt.

Chỉ là đã nhận quá nhiều sự tức giận từ Khương Thành, lại có thâm thù đại hận, cần một chỗ trút giận.

Vốn dĩ định đợi ngay khi Khương Thành rời đi sẽ trút giận lên Mộc Nguyệt.

Nhìn thấy Thành ca dẫn nàng đi cùng thì hơi thất vọng.

“Sức mạnh thấp?”

Thành ca cười: “Các ngươi sai rồi, nàng vô cùng quan trọng.”

Tất cả trưởng lão đều sững sờ, lẽ nào tiên nữ Đế cảnh bát trọng nhỏ nhoi này có gì đặc biệt?

Vì vậy, nhanh chóng xin chỉ bảo một cách thành khẩn.

“Xin lắng tai nghe.”

“Huyết mạch của ca bị Huyết Ma phong ấn, thân thể suy nhược, nếu như mất hết sức lực, không phải cần dựa vào nàng trợ giúp đi đường sao?”

Nói xong, Khương Thành trực tiếp kéo Mộc Nguyệt chui vào trong trận pháp truyền tống dẫn đến lòng đất.

Những người ở tại chỗ đều rối tung trong gió.

“Hắn vừa nói gì?”

“Huyết mạch của hắn bị Huyết Ma phong ấn?”

“Nói cách khác, trước đây hắn đã từng giao chiến với Huyết Ma?”

Bọn họ vẫn luôn cho rằng Khương Thành và Huyết Đế trước nay chưa từng gặp mặt, hoàn toàn không quen biết nhau.

Có người cho đến giây phút này, mới chợt hiểu ra.

“Đúng rồi, Huyết Đế xuất hiện trước đó, trước đó vài ngày tiểu tử đó cũng mới bắt đầu làm loạn, rõ ràng là bọn họ đã cùng nhau đến Cô Thần Giới!”

“Chết tiệt, làm loạn nửa ngày hóa ra bọn họ là kẻ thù?”

“Vậy thì chúng ta còn phải mời hắn làm gì? Vốn dĩ hắn không thể không chiến đấu với Huyết Ma!”

“Ngay từ đầu hắn đã biết người hắn phải đối phó là Thiên Đế Huyết, nhưng hắn lại cố tình giả vờ không rõ.”

“Đáng ghét, tiểu tử đó lừa chúng ta!”

Vào lúc này, bọn họ đã tức giận đến mức thăng thiên ngay tại chỗ.

Đã tiêu hao nhiều tiên thảo như vậy mà, rốt cuộc, thật sự hoàn toàn không cần cho?

Vài người suýt nữa không nhịn được muốn đuổi theo.

Mà lúc này, Khương Thành đã dẫn Mộc Nguyệt đến dưới lòng đất.

Không giống như Nguyên Tiên Giới, bởi vì Cô Thần Giới thiếu sót quá nhiều căn nguyên quy tắc, cấu tạo bên dưới không phải là đất và nham thạch.

Xuyên qua một lớp chất dính không xác định, thế mà lòng đất lại hoàn toàn trống rỗng.

Không có nước, không có đất, cũng không có gió.

Nhìn xung quanh, bên dưới càng không có mặt đất thực, chỉ có thể nhìn thấy từng tia của những đám mây kỳ dị đầy màu sắc.

Giống như một bầu trời đảo ngược khác.

“Chúng ta thực sự sẽ chiến đấu với Huyết Ma sao?”

Mộc Nguyệt co rúm lại nhìn về phía xa, vẻ lo lắng và sợ hãi trên mặt, hoàn toàn khó mà che giấu.

Thành ca nhìn khuôn mặt buồn cười.

“Sao, ngươi không chắc chắn sao?”

Mộc Nguyệt rất muốn nói, không phải ta không chắc chắn, mà là ta không biết tiếp theo ta sẽ chết như thế nào.

Những cuộc nói chuyện trước đây giữa Khương Thành và các trưởng lão của Bá Vũ Cung, nàng cũng không phải không nghe thấy.

Để đối phó với Huyết Ma, các Đạo Thánh của sáu môn phái lớn đều ra trận.

Mặc dù vậy, vẫn không thể loại bỏ được Huyết Ma.

Có thể thấy được sức mạnh của đối phương mạnh đến như thế nào.

Trận chiến này đối với nàng, quá cao cấp rồi!

Trong trận chiến cao cấp này, nàng ở Đế cảnh bát trọng, ngay cả tư cách đến gần chiến trường, khiến cho đối phương nhìn thẳng cũng không có, đúng không?

“Đừng lo lắng, ngươi sẽ không sao đâu.”

Khương Thành vừa nói vừa tiện tay nhổ một sợi tóc của nàng.

Mộc Nguyệt không hiểu ý hắn.

“Cái này là…”

Khương Thành chỉ là đề phòng lỡ như, nếu như Mộc Nguyệt thật sự bị giết ở phía sau, dùng sợi tóc này thì có thể sống lại.

Nhưng mà ca vì né tránh việc nàng thiếu tự tin vào bản thân nên đã không nói ra sự thật.

Chỉ tiện miệng cười hỏi: “Để lại kỷ vật mà, trong tương lai lỡ như ngươi bị lạc, còn có thể nhìn vật nhớ người, phải không?

“Nhìn, nhìn vật nhớ người?”

Mộc Nguyệt đầu tiên là sửng sốt, sau đó hai má nàng nhanh chóng đỏ bừng.

Khương Thành nào biết phim tâm lý của nàng, dẫn em gái bay một đường, chẳng mấy chốc đã đến nơi hai bên giao chiến.

Trước khi đến nơi, tầm nhìn của hai người đã bị hồng quang đầy trời lấp đầy.

Cho dù những chất dính ở phía trên hay là những đám mây ở phía dưới, toàn bộ đều bị chiếu rọi thành màu máu.

Mà trong khoảng không trung trống rỗng, một huyết hồ khổng lồ đang vắt ngang ở giữa.

Loè lẹt chói mắt, toát ra hơi thở hoàn toàn không thuộc về thế giới này, vô cùng kỳ lạ.

Khương Thành vừa nhìn đã biết, đây là Huyết Hải Ấn của Huyết Đế phát huy tác dụng.

Chẳng qua là rời xa Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới, chịu sự trấn áp của Cô Thần Giới, cho nên ngay cả huyết hồ mênh mông vô tận cũng bị thu nhỏ lại thành như thế này.

Bên bờ huyết hồ có sáu nhóm người đang phân bố đan xen.

Mỗi nhóm đều có Đạo Thánh trấn thủ, hàng chục Đạo Tôn vây quanh.

Lúc này, bọn họ đang tấn công huyết hồ một cách khí thế sục sôi.

Có vung binh khí, có phát huy bí thuật, có sử dụng phù văn, có bố trí trận pháp, thuộc về việc cùng thi triển thần thông.

Những cuộc tấn công này đánh vào huyết hồ phía trên, đôi khi giống như một đi không trở lại, đôi khi lại phát ra tiếng vàng và sắt chạm nhau một cách mãnh liệt.

Mặc dù từng người bọn họ trông giống như ong thợ dốc sức, nhưng dường như chẳng có tác dụng gì.

Huyết hồ đó cũng không co lại nhiều.

Nhìn lại, Khương Thành không nhìn thấy bóng dáng của Huyết Đế.

Nhưng huyết hồ dường như không hề gợn sóng đó thỉnh thoảng sẽ đột nhiên phát động phản kích chí mạng.

Chương 1582: Đã mong chờ ngươi từ lâu

Khi Khương Thành đến hiện trường, thì tận mắt nhìn thấy một Đạo Tôn đang gặp nguy hiểm.

Nhưng nhìn thấy tay của người này bấm tiên quyết, sử dụng hai thoi bay đâm vào huyết hồ hết lần này tới lần khác.

Mặc dù trông giống như chuồn chuồn lướt nước, nhưng dưới sự gia trì của lực giới nguyên một cách cuồn cuộn mãnh liệt, vẫn giống như từng luồng thần lôi đánh xuống.

Huyết hồ trông giống như một mục tiêu sống khổng lồ, chỉ là thật sự quá bền bỉ mà thôi.

Đối mặt với những đòn tấn công như vậy, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường, hầu như không có gì thay đổi.

Dùng thần niệm quan sát, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy từng tia tổn thương của nó.

Vốn dĩ Thành ca đã rất ngạc nhiên.

Các ngươi đơn phương tấn công như vậy, có gì phải sợ?

Cần gì phải dè dặt như vậy?

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy một giọt máu đột nhiên dính lên một thoi bay của một Đạo Tôn.

Một giọt vô cùng nhỏ bé, có vẻ như hoàn toàn không đáng kể, cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng sắc mặt của Đạo Tôn đó lại thay đổi rõ rệt, vội vàng cắt đứt mối liên hệ giữa bản thân và thoi bay.

Nhưng mà đã quá muộn.

Rõ ràng hắn chỉ dùng tiên quyết để điều khiển, nhưng mà giọt máu đó lại thông qua mối liên hệ với hắn từ xa chỉ trong chốc lát.

Nháy mắt đã giết người!

Đạo Tôn đó còn chưa kịp nói lời nào, đã ngã xuống ngay tại chỗ.

Nhưng nhìn thấy cánh tay trái của hắn đã không còn một giọt máu, màu da như vỏ cây khô, nếp nhăn cũng khô lại.

Mà những huyết hồ bị hắn đánh rớt lúc trước, giống như đã được bổ sung, ngược lại lại tiến lên phía trước từng chút.

May mắn thay, vào khoảnh khắc người này ngã xuống, những người khác xung quanh vội vàng lao đến.

Lần lượt đánh ra một loạt tiên quyết đặc biệt về phía hắn, đánh tan hoàn toàn giọt máu đó, ngăn cản tiến trình huyết mạch tiêu tán.

Ngay sau đó, như thể theo bản năng, bọn họ nhanh chóng bổ sung vào vị trí vừa có.

Sau một trận tấn công điên cuồng, mới đẩy lùi phần vừa mới mở rộng của huyết hồ một lần nữa một cách khó khăn.

Đúng lúc này, Đạo Tôn vừa ngã xuống dường như cũng nhận được bổ sung của một sức mạnh thần kỳ nào đó.

Mặc dù bàn tay trái vẫn không có giọt máu nào, lộ ra sự thiếu sức sống quá mức, nhưng bề mặt của cơ thể đã trở nên tròn trịa trở lại, thậm chí có cảm giác như một quả bóng đàn hồi.

Sau đó, hắn như được hồi sinh đầy máu, một lần nữa gia nhập đội hình tấn công huyết hồ.

Cảnh tượng này khiến cho Thành ca đang quan sát bên cạnh chấn động không thôi.

Hắn nhận ra rằng, trên người hàng trăm Đạo Tôn có mặt đều có những vị trí trắng bệch tương tự.

Có vẻ như bọn họ đều đã gặp phải cảnh ngộ tương tự.

“Thực sự là một trận chiến khốc liệt mà!”

Ca phát ra cảm thán tự đáy lòng.

Mặc dù hắn không thực sự hiểu được.

Mà sự xuất hiện của hắn và Mộc Nguyệt đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người gần đó.

“Hả?”

Vài Đạo Tôn vừa tấn công, vừa quay đầu lại.

“Các ngươi là ai?”

“Làm sao đến đây?”

Thành ca mỉm cười, nhún vai.

“Ca đến để giúp các ngươi đó.”

Hắn không biết rằng, đám người đầu tiên mà hắn gặp phải không phải là chưởng môn của Bá Vũ Cung và những cao thủ

khác.

Mà là đến từ sáu môn phái lớn khác, Tinh Huyền tông.

“Mời các ngươi?”

Các trưởng lão Đạo Tôn của Tinh Huyền tông lần lượt nhìn sang.

Thế tấn công vào huyết hồ vẫn không ngừng, ánh mắt quét một vòng từ trên xuống dưới trên người Khương Thành và Mộc Nguyệt.

Thậm chí còn có một vài người suồng sã, tách thần hồn ra để cảm nhận.

Sau đó, mọi người đều lần lượt xuất hiện biểu cảm ngạc nhiên và khó chịu.

“Đế cảnh bát trọng?”

“Còn có một người ngay cả lực giới nguyên cũng không có, vừa mới rơi xuống từ Nguyên Tiên Giới sao?”

“Hai người kì lạ từ đâu đến?”

“Còn giúp đỡ? Đến lượt các ngươi đến đây à?”

Bọn họ không biết là Bá Vũ Cung lừa Khương Thành sang đây, vốn dĩ nghe nói giúp đỡ, còn thật sự tưởng rằng có trợ thủ đắc lực.

Mới vừa nhìn cảnh giới này, đương nhiên vô cùng thất vọng.

“Sao hai người lại tới đây?”

“Các ngươi đến để bổ sung nguyên khí cho Huyết Ma sao?”

Vòng vây hiện tại của bọn họ là vì thông qua tấn công huyết hồ mà không ngừng tiêu hao nguyên khí tiên lực của Huyết Đế.

Mặc dù thường ngày Huyết Đế khinh thường thao tác cấp thấp như thủ đoạn hút máu gì đó, nhưng hiện tại tình thế khẩn cấp.

Cướp đoạt sức mạnh huyết mạch của những tiên nhân khác quả thực có thể bổ sung vào huyết hồ, để cho hắn có thể chống đỡ lâu hơn.

Đạo Tôn trước kia là Đạo này.

Vì nguyên nhân này, sáu môn phái lớn mới chỉ phái đến những cao thủ đỉnh cao, không triệu tập hàng trăm triệu tiên nhân trong toàn bộ Cô Thần Giới một lần hành động dồn ép.

Khương Thành cũng không hiểu rõ những tình hình bên trong này.

Còn hơi hoang mang đây.

“Lẽ nào không phải các ngươi mời ta đến sao?”

“Mời các ngươi?”

Vài Đạo Tôn ngửa mặt lên cười.

“Hai đồ vô dụng, các ngươi cũng xứng để bọn ta mời sao?”

“Ngươi đang nói mơ cái gì đấy?”

“Ở đây không cần các ngươi, đừng thêm phiền!”

“Còn không mau cút đi?”

Khương Thành cũng không giận không buồn mà thay vào đó là cười tươi trên mặt.

“Được thôi, đây là do các ngươi nói.”

Nói xong, hắn dắt Mộc Nguyệt dứt khoát xoay người.

Dù sao cũng đã nhận tiền đặt cọc rồi.

Nhìn thấy lúc này Huyết Đế đang bị người ta đánh cho khó chịu không lên tiếng, hắn cảm thấy bản thân có giẫm chân xuống hay không cũng không quan trọng nữa.

Nhìn thấy hai người bọn họ biết điều xoay người rời đi, những Đạo Tôn phía sau vẫn đang tiếp tục phàn nàn.

“Sao bọn họ lại có thể xuống đây?”

“Chỉ là Đế cảnh bát trọng, thật không thể giải thích được mà!”

“Đừng nói ở đây, cho dù là phía trên cũng không phải là nơi bọn họ nên ở.”

Mà ngay khi bóng dáng của Khương Thành sắp biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ, đột nhiên một bóng người lóe lên vô cùng lo lắng phía sau hắn.

“Người đến là Khương Đạo Thánh à?”

“Đừng đi! Đừng đi mà!”

Nhìn thấy người đuổi ra ngoài, các Đạo Tôn của Tinh Huyền tông đều kinh ngạc kêu lên.

“Cực Vũ Đạo Thánh?”

“Vãi chưởng, sao đột nhiên ngươi lại chạy đến bên bọn ta?”

“Đại trận phong ma này mỗi một môn phái mỗi một trận vị, bên Bá Vũ Cung không thể không có ngươi trấn thủ đâu!”

Ngay cả Huyền Vanh Đạo Thánh của Tinh Huyền tông cũng là vẻ mặt khó hiểu.

“Cực Vũ đạo hữu, ngươi đang muốn làm gì vậy?”

Nhưng mà Cực Vũ Đạo Thánh hoàn toàn không phản ứng với bọn họ.

Hắn lo lắng không yên đuổi kịp Khương Thành.

“Khương đạo hữu đừng đi mà!”

“Ngươi đã đồng ý với Bá Vũ Cung sẽ giúp bọn ta chống lại Huyết Ma, sao ngươi có thể rời đi như thế này?”

Mặc dù cách rất xa, nhưng có mặt đều là trên Đạo Tôn, đương nhiên có thể nghe thấy rõ ràng.

Trong một lúc, cho dù là chưởng môn hay là trưởng lão của Tinh Huyền Tông, tất cả đều nghi ngờ có phải bản thân đã bị ảo thính giác rồi hay không.

Cái gì?

Thật sự là hai người này được đặc biệt mời đến đây sao?

Hơn nữa còn được đường đường là Cực Vũ Đạo Thánh mời sang?

Đang đùa cái gì vậy?

Chúng ta cần một Đế cảnh bát trọng, cộng thêm một người mới vừa rơi xuống Cô Thần Giới, ngay cả lực giới nguyên cũng không tu luyện ra được đến giúp đối phó với Huyết Ma sao?

Tiếp tế cho Huyết Ma cũng không đủ tư cách đâu!

Nhưng mà Cực Vũ Đạo Thánh không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào.

Hắn nhiệt tình lôi kéo tay Thành ca, giống như một người bạn cũ nhiều năm.

“Khương đạo hữu, bọn ta đã chờ mong ngươi từ rất lâu rồi!”

“Mời mời mời…”

Bên Tinh Huyền tông không biết, nhưng hắn đã được thông báo từ lâu rằng Khương Thành là một Đạo Thánh có ‘thánh lực’.

Tìm cách lừa hắn sang đây, kế hoạch để cho hắn và Huyết Đế tàn sát lẫn nhau, là kế hoạch mà Cực Vũ Đạo Thánh tự mình nghĩ ra.

Hiện tại đã trả thù lao, người cũng đã đến, chỉ còn thiếu chặn cuối cùng.

Hơn nữa, Huyết Đế quá mạnh, tình hình hiện tại của bọn họ không tốt.

Chương 1583: Bọn họ đã nhận ra lỗi lầm

Thêm một Đạo Thánh, cũng xem như là thêm một sức mạnh quan trọng nữa.

Sao Cực Vũ Đạo Thánh có thể trơ mắt nhìn Khương Thành rời đi?

“Cái này không thể trách ta được.”

Thành ca không lập tức đánh như lên máu gà một trận với Huyết Đế.

Hắn nhìn đám người Tinh Huyền tông ở đằng xa với vẻ thích thú.

Sau đó, bất lực xuôi tay.

“Là do bọn họ nói, không cần ta thêm phiền.”

Cực Vũ Đạo Thánh sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra.

“Ha, bọn họ không biết ngươi, bọn họ cũng không biết cảnh giới của ngươi, có thể thông cảm được.”

“Sao bọn ta có thể không cần ngươi chứ?”

Để lừa Khương Thành tự đi vào chỗ chết, lão già này cười làm lành, thái độ của hắn tốt đến không thể tốt hơn.

So với hình chiếu đến lần trước, lúc dạy bảo đám người Triết Mang Đạo Tôn thành cháu trai, hắn hoàn toàn như người khác.

Nhưng mà Thành ca không hề cảm động.

Hắn không chút dấu vết đẩy tay Cực Vũ Đạo Thánh ra.

Thản nhiên nói: “Ngươi cần, không có nghĩa là bọn họ cần.”

“Ta cảm thấy bọn họ nói rất đúng, tốt hơn hết ta không nên thêm phiền cho các ngươi.”

“Bọn họ chỉ nói xằng nói bậy mà thôi, ngươi cần gì phải tính toán với bọn họ chứ?”

“Vậy thì không được.”

Thành ca lắc đầu một cách vô cùng kiên quyết.

“Theo như thái độ của bọn họ, sau khi ta đánh bại Huyết Đế, biết đâu còn chê ta nhiều chuyện, cướp đi cơ hội biểu diễn của bọn họ thì sao.”

Dù sao thì ca cũng là Đạo Thánh, được không?

Đã bị người ta mắng như vậy, sau đó còn quay đầu lại?

Không cần mặt mũi?

Không hy vọng các ngươi là đội cổ vũ, nhưng ít nhất cũng phải có thể diện mà Đạo Thánh nên có chứ?

“Cái này, cái này…”

Cực Vũ Đạo Thánh tức giận đến mức tức ngực khó thở.

Một mặt là tức giận Khương Thành, ngươi đã lấy thù lao rồi thì tranh thủ thời gian cho ta, lề mề cái gì?

Mặt khác thì tức giận bên Tinh Huyền tông.

Ngươi nói các ngươi nhiều chuyện làm gì?

Ta mời cao thủ sang đây, liên quan gì đến các ngươi?

Cần các ngươi nói chuyện trên trời dưới biển sao?

Bây giờ thì tốt rồi, cao thủ này bắt đầu gây khó dễ cho ta rồi.

“Ngươi chờ một chút, ta sẽ đi nói chuyện với bọn họ.”

Hắn cũng biết rằng lần này nếu không cho Khương Thành một lời giải thích là không được.

Vội vàng bay về.

Mặc dù mọi người ở Tinh Huyền tông đã nghe được một chút, nhưng bọn họ không rõ đầu đuôi sự việc, còn đang ở đây kinh ngạc.

Nhìn thấy hắn bay trở về, nhao nhao cười hỏi: “Cực Vũ tiền bối, hai người đó là ai vậy?”

“Đúng vậy, hai tên cặn bã yếu ớt mà thôi, ngươi cần gì phải khách sáo với hắn như vậy?”

“Ngươi mới là cặn bã yếu ớt!”

Cực Vũ Đạo Thánh nghe thấy bọn họ vẫn đang biên đạo ở đây, chỉ sợ bọn họ sẽ trực tiếp chọc Khương Thành tức giận rời đi, không nhịn được lớn tiếng mắng.

“Trừng lớn mắt chó của các ngươi nhìn cho rõ! Đó là cao thủ ta mời đến, các ngươi cũng xứng hạ thấp hắn sao?”

“Các ngươi thì tính là thứ gì? Mở miệng một tiếng người khác đến thêm phiền, cũng không tự mình nhìn xem đã bị Huyết Ma rút bao nhiêu lần sức mạnh huyết mạch rồi?”

“Các ngươi cứ như vậy, còn có mặt mũi nói người khác, tư cách ai cho các ngươi?”

“Một đám ngu xuẩn! Làm lỡ chuyện lớn của ta, các ngươi chịu trách nhiệm nổi không?”

Hàng chục Đạo Tôn của Tinh Huyền tông bị một trận điên cuồng, tất cả đều ngẩn ra.

Bọn ta chỉ đang chế giễu hai tên cặn bã yếu ớt mà thôi, có nghiêm trọng như vậy không?

Còn làm lỡ chuyện lớn?

Chưởng môn Huyền Vanh Đạo Thánh của Tinh Huyền tông cũng không khỏi nhíu mày.

“Cực Vũ đạo hữu, ngươi có hơi quá đáng rồi không?”

Ngươi cũng không phải là người của môn phái bọn ta, không có tư cách để dạy bảo các trưởng lão của môn phái bọn ta như vậy đúng không?

“Quá đáng?”

Mặc dù Cực Vũ Đạo Thánh đang rất tức giận, nhưng khi đối mặt với cường giả cùng giai, hắn cũng rất bình tĩnh.

Hắn lập tức chuyển sang truyền âm.

“Khương Thành này là Đạo Thánh.”

“Cái gì! Đạo Thánh?”

Đột nhiên Chưởng môn Huyền Vanh chấn động.

“Thế mà hắn là Đạo Thánh?”

Hắn hơi khó tin nhìn về phía Khương Thành ở đằng xa.

Cho dù nhìn thế nào đi chăng nữa, cũng không thể thấy được chút phong thái của một cao thủ đồng giai từ người này.

“Hàng giả bao đổi! Hắn là Đạo Thánh đến từ Nguyên Tiên Giới, cho nên chúng ta cần sức chiến đấu của hắn!”

Sự nghiêm trọng trong mắt Huyền Vanh Đạo Thánh dần dần tiêu tán, thay vào đó là sự không đồng tình.

“Đạo Thánh cũng phân mạnh yếu, cách đây không lâu người này vừa mới rơi xuống Cô Thần Giới chúng ta, ngay cả lực giới nguyên cũng không tu luyện ra được.”

Hắn nói với giọng điệu khinh thường: “Phượng hoàng rụng lông không bằng gà, sức chiến đấu hiện nay của hắn chỉ sợ còn không tốt bằng bất kì một Đạo Tôn của bên chúng ta.”

“Ngươi cũng thật là bị bệnh mới lo tìm thầy, thế mà lại trông đợi vào một người sa sút có sức mạnh mười tồn tại một, còn tôn kính với hắn như vậy, cần thiết sao?”

Cực Vũ Đạo Thánh nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi nghĩ sai rồi, thánh lực của người này cực kỳ mạnh, hắn giết chết Mông Cư Đạo Tôn và hàng chục Chí Tôn mà ta phái đến dễ như trở bàn tay.”

“Cái gì?”

Lần này, chưởng môn Huyền Vanh thực sự bị chấn động.

“Dễ dàng giết chết?”

“Không sai!”

“Vậy thì sức chiến đấu còn lại của hắn không thua kém gì ngươi và ta cả!”

“Đó là đương nhiên.”

Cực Vũ Đạo Thánh lạnh lùng nói: “Cho nên ta mới xem trọng hắn như vậy, sự tham gia của hắn quả thực có thể gây ra mối đe dọa cho Huyết Ma.”

Huyền Vanh Đạo Thánh chậm rãi gật đầu.

“Chính xác, có vẻ như thật sự phải giữ hắn ở lại.”

Sau đó, hắn lại sửng sốt.

“Nếu hắn đã giết người của môn phái ngươi, tại sao ngươi vẫn đối xử với hắn…”

Hắn còn chưa hỏi xong, bản thân đã chợt hiểu ra.

“Hoá ra là ngươi muốn lợi dụng hắn.”

Cực Vũ Đạo Thánh cười uy nghiêm đáng sợ: “Không sai, cho dù là hắn làm tiêu hao Huyết Ma hay là cuối cùng bị Huyết Ma giết chết, đều là có lợi vô hại với bọn ta.”

“Khiến kẻ thù để cho chính mình sử dụng, ép sạch chút giá trị cuối cùng của hắn, đây mới là cách trả thù tàn nhẫn nhất!”

Huyền Vanh Đạo Thánh lại gật đầu.

“Có vẻ như ta cần phải phối hợp với ngươi một lần.”

Bao vây tấn công Huyết Đế lần này là chuyện của sáu môn phái lớn.

Bọn họ là những con châu chấu trên một sợi dây thừng.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức ra lệnh cho các trưởng lão của Tinh Huyền tông xung quanh.

“Người đối diện là một nhân vật quan trọng.”

“Tiếp theo, tất cả phải xin lỗi hắn.”

Cái gì?

Các trưởng lão Đạo Tôn của Tinh Huyền tông đều không thể hiểu được.

“Không phải chứ?”

“Dựa vào cái gì?”

“Một tia lực giới nguyên hắn cũng không có, trông hắn giống cao thủ ở chỗ nào?”

“Hơn nữa, cho dù hắn là cao thủ thì thế nào?”

Vẻ mặt của Huyền Vanh Đạo Thánh chùng xuống: “Đây là mệnh lệnh!”

Giống Cực Vũ Đạo Thánh của Bá Vũ Cung, hắn cũng có quyền nói một là một ở Tinh Huyền tông.

Bận xong bên này, Cực Vũ Đạo Thánh lại lắc lư mông chạy đến Thành ca bên này, mời hắn quay lại.

Để lợi dụng Khương Thành, hắn cũng xem như là cmn có tâm.

“Ta vừa mới nói với bọn họ, hiện tại bọn họ đã sâu sắc nhận thức được lỗi lầm của bản thân.”

“Cũng vì đã khinh thường ngươi mà cảm thấy có lỗi.”

Thật ra Thành ca đã biết kế hoạch của lão già này từ lâu.

Thầm nghĩ ngươi cũng thật không dễ dàng.

Muốn giúp ta chết một lần nhiệt tình như vậy, tinh thần đáng khen đấy.

“Thật sao, vậy ta phải đi xem xem.”

Nói xong, hắn lại dắt tay Mộc Nguyệt một lần nữa, quay lại bên Tinh Huyền tông.

Lúc này, đám Đạo Tôn lại nhìn thấy hắn, tất cả mọi người đều là vẻ mặt khó chịu.

Chính bọn họ đã nói ra những lời chế giễu trước đó, lúc này còn giống như văng vẳng bên tai, sao lại có thể thay đổi lời nói một cách dễ dàng như vậy?

Đó không phải là tự tát vào mặt mình sao? Cũng quá làm khó bọn họ rồi.

Khương Thành nhìn đám người đang lúng túng, ánh mắt nghi ngờ của hắn rơi lên trên mặt Cực Vũ Đạo Thánh.

“Cô Thần Giới của các ngươi phổ biến kiểu xin lỗi trong im lặng như vậy sao?”

Chương 1584: Toàn bộ lui về sau

Cực Vũ Đạo Thánh sốt ruột.

Vị trí phụ trách bên Bá Vũ Cung cần hắn trấn thủ, không thể ở đây dây dưa quá lâu.

“Các ngươi còn không mau lên!”

“Lề mề gì vậy?”

Bị hắn trách mắng như vậy, sau đó lại nhìn sắc mặt chùng xuống của Huyền Vanh Đạo Thánh, hàng chục Đạo Tôn có mặt chỉ có thể nặn ra một nụ cười khó coi.

“Đạo hữu này, thực sự xin lỗi, bọn ta có mắt không tròng, đã mạo phạm ngươi…”

“Đạo hữu?”

Thành ca cố tình nhìn Cực Vũ Đạo Thánh.

Cực Vũ Đạo Thánh sửa lại một cách giận dữ.

“Hắn là tiền bối của các ngươi!”

Các trưởng lão của Tinh Huyền tông thầm nghĩ, nhìn hắn cũng không giống Đạo Thánh mà.

Cho dù là Đạo Thánh của Nguyên Tiên Giới, đến đây cũng không đáng một xu, đúng không?

Nhưng dưới áp lực của hai Đạo Thánh bản địa là Cực Vũ và Huyền Vanh, bọn họ cũng không dám nói gì, không dám hỏi gì.

“Tiền bối, là bọn ta sai.”

“Vừa rồi bọn ta không nên nói ngươi đến đây thêm phiền…”

“Ngươi đến, bọn ta hoan nghênh còn không kịp nữa là.”

“Vừa rồi chỉ là một sự hiểu lầm, ta hy vọng tiền bối bỏ qua cho.”

“Vậy à?”

Từ trước đến nay, Thành ca vẫn luôn là người dễ nói chuyện, nhưng lần này hắn khăng khăng muốn tính toán chi li một chút.

Dù sao thì mục đích của đối phương là muốn bẫy chết hắn, nếu hắn không vui đùa cẩn thận thì có lỗi với lòng tốt của đối phương.

“Nói như vậy, các ngươi rất dựa vào ta rồi?”

Vẻ mặt của mọi người không nói nên lời.

Ngay cả rễ hành của ngươi là gì bọn ta còn không biết, còn dựa vào ngươi?

Nhưng hiện tại người ở dưới mái hiên, chỉ có thể cúi đầu.

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta rất dựa vào ngươi.”

“Không có ngươi, bọn ta không biết chiến thắng Huyết Ma như thế nào.”

“Chỉ chờ ngươi đến, đại triển thần uy đấy.”

“Ngươi đã đến, bọn ta lập tức yên tâm rồi.”

“Ha ha ha…”

Sau khi được nịnh nọt một trận, lúc này Thành ca mới hài lòng xua tay.

“Không dám không dám, thấy dáng vẻ của các ngươi gào khóc đòi ăn quá khẩn cấp, ca chỉ tiện tay ra tay, cứu các ngươi thoát khỏi tình cảnh tuyệt vọng thôi.”

Ngay khi câu nói này được phát ra, đừng nói đám Đạo Tôn đó, ngay cả Cực Vũ Đạo Thánh và Huyền Vanh Đạo Thánh cũng sắp mất kiểm soát biểu cảm của bản thân.

Chết tiệt, sao ngươi có thể vênh váo như vậy?

Sao bọn ta lại trong tình cảnh tuyệt vọng rồi?

Làm như kiểu ngươi là cứu tinh, có thể có chút tự mình biết mình được không?

“Đúng vậy đúng vậy, lần này tất cả đều phải dựa vào ngươi rồi.”

Cực Vũ Đạo Thánh vừa qua loa lấy lệ, vừa thúc giục Thành ca mau chóng đi tìm đường chết.

“Huyết Ma ở gần đây, hiện tại Khương đạo hữu có thể ra tay không?”

“Có thể thì có thể.”

Thành ca nhìn bên này và vài môn phái đang bận rộn khác.

“Nhưng nếu các ngươi cứ làm như thế này, ta khó mà làm được.”

Huyền Vanh Đạo Thánh sửng sốt.

“Khương đạo hữu, đây là ý gì?”

Cực Vũ Đạo Thánh còn nheo mắt hơn.

“Lẽ nào hiện tại không tiện ra tay sao?”

Ngươi đã nhận nhiều thù lao của bọn ta như vậy, đi đúng hướng chút cho ta!

Khương Thành lắc đầu: “Không phải ta không tiện, mà là toàn bộ các ngươi vây quanh huyết hồ đánh như vậy, ta không có không gian ra tay.”

“Ý của ngươi là?”

Hai Đạo Thánh không hiểu.

Huyết hồ lớn như vậy, sáu môn phái lớn của bọn ta cộng lại cũng hơn bốn trăm người.

Ngoài sáu trận vị, vẫn còn không gian rộng lớn cho ngươi tha hồ đi tìm đường chết, được không?

“Là một cao thủ, ca có lòng kiêu hãnh của bản thân.”

Thành ca nhìn huyết hồ chướng mắt trước mặt, hai tay vác phía sau nói: “Đối phó với một Huyết Ma nhỏ nhoi, còn cần nhiều người trợ giúp như vậy, có hại đến danh tiếng của ta, hơn nữa cũng chiến thắng không vẻ vang.”

Hắn không phải thật sự là người bảo thủ như vậy.

Mà là suy nghĩ đến việc Huyết Đế bị nhiều người bao vây tấn công như vậy, có vẻ như hắn đang ở trong tình trạng vô cùng tồi tệ, nếu như không thể giết mình thì phải làm sao?

Vì vậy, trước tiên phải dọn sạch hiện trường, cho hắn một cơ hội ra tay thoải mái.

Tất cả mọi người có mặt đều không biết suy nghĩ của hắn, suýt nữa bọn họ đã phun ra.

Bọn ta sai rồi, vừa rồi bọn ta không nên nói ngươi vênh váo, nên giữ lại bây giờ để nói.

Đó là Huyết Đế, một sự tồn tại ngang tàng mà sáu môn phái lớn của bọn ta hợp lại cũng không thể chiến thắng!

Ngươi có tư cách chiến đấu một mình với hắn sao?

Hơn nữa, từ khi nào bọn ta trở thành trợ thủ của ngươi vậy?

Nhưng hiện tại bọn họ còn phải lừa Khương Thành 'tự đi tìm đường chết', những lời này cũng không thể trực tiếp nói ra.

Hai Đạo Thánh chỉ có thể tận tình thuyết phục ca.

"Khương đạo hữu, dù sao thì cũng đừng xem thường kẻ thù mà!"

"Đúng vậy, Huyết Ma không thể xem thường, nếu bọn ta rời khỏi trận vị, hắn sẽ lập tức thoát khỏi trói buộc, khôi phục nguyên khí nhất định!"

"Đến lúc đó, sự nỗ lực của bọn ta sẽ vô ích."

Khương Thành thầm nghĩ đúng lúc, hắn chỉ mong sao Huyết Đế khôi phục chút nguyên khí.

"Đừng lo lắng, có ta ở đây, chỉ là Huyết Ma không đáng nhắc đến, các ngươi có thể lui ra ngoài."

Mọi người vô lực chửi mắng.

Tên này thật sự điên cuồng không có giới hạn.

Cực Vũ Đạo Thánh vừa lo lắng nhìn trận vị bấp bênh nguy hiểm của Bá Vũ Cung ở đầu bên kia, vừa kiên nhẫn thuyết phục.

"Sức mạnh của Huyết Ma vô cùng mạnh mẽ, thật sự không phải sức lực của một người có thể chống lại…"

Còn chưa nói xong thì đã bị Khương Thành cắt ngang.

“Các ngươi không tin tưởng vào sức mạnh của ta sao?”

Hắn khoanh tay: “Không phải vừa rồi các ngươi còn nói dựa vào ta sao? Hóa ra là lừa ta?”

“Nếu đã như vậy, vậy thì các ngươi bận đi, ta xem trò vui.”

“Khương đạo hữu hiểu lầm rồi.”

Huyền Vanh Đạo Thánh cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Sư tử vồ thỏ cũng sử dụng toàn bộ sức lực, sao có thể xem thường kẻ thù được chứ?”

“Bọn ta rõ ràng có nhiều người, lại không dùng đến như vậy, vậy không phải là quá lãng phí sao?”

Thành ca nhún vai.

“Các ngươi muốn phát huy tác dụng thì cũng được thôi, đứng đằng sau làm đội cổ vũ đi, đó cũng là trách nhiệm to lớn đó!”

“Đội cổ vũ?”

Mọi người đều không hiểu ý nghĩa của từ này.

Thành ca kiên nhẫn phổ biến kiến thức: “Là nhóm không khí la hét trợ uy cho ta, các ngươi chỉ cần cổ vũ cho ta là được.”

Hai Đạo Thánh cảm nhận được sự sỉ nhục nặng nề, suýt nữa đã bị hắn làm cho tức đến nổ tung.

Nhưng cũng vào lúc này, không biết hai người nghe thấy cái gì, vẻ mặt nhìn rất nghiêm túc.

Sau đó không hẹn mà cùng gật đầu.

Ngay sau đó, hai người chắp tay về phía Khương Thành.

“Nếu Khương đạo hữu đã có lòng tin như vậy, vậy thì bọn ta xin chúc ngươi thắng lợi ngay từ trận đầu.”

Nói xong, Huyền Vanh Đạo Thánh ra lệnh cho hàng chục Đạo Tôn bên Tinh Huyền tông.

“Rút khỏi trận vị, nhường chiến trường lại cho hắn!”

Cái gì?

Thực sự muốn rút lui về phía sau?

Đùa gì vậy, tên này muốn làm bừa, sao có thể để hắn làm theo ý muốn của hắn?

Ở đầu kia, Cực Vũ Đạo Thánh cũng ra lệnh cho các cao thủ của Bá Vũ Cung rút ra bên ngoài.

Bốn trận vị khác gần đó, bốn Đạo Thánh cũng hạ lệnh rút lui.

Trên thực tế, bọn họ cũng đã nghe thấy cuộc trò chuyện ở đây.

Cùng lúc đó, đột nhiên sáu người này dường như đạt được một sự ăn ý ngầm.

Mặc dù các Đạo Tôn của sáu môn phái lớn hoàn toàn không thể hiểu được, nhưng bọn họ vẫn chỉ có thể nhận mệnh lệnh.

Chỉ trong vòng mười giây, hơn bốn trăm cao thủ đều đã sơ tán.

Mà khi bọn họ vừa rời đi, vốn dĩ huyết hồ giống như một vật chết không có gợn sóng, đột nhiên giống như được ban tặng sự sống.

Trong âm thanh ầm ầm, nhanh chóng cuộn ngược lại, phá hủy toàn bộ sáu trận vị.

Ngay sau đó, nhanh chóng mở rộng gấp nhiều lần mới dừng lại.

"Không!"

Hơn bốn trăm cao thủ vừa mới tản ra, hoàn toàn không kịp ngăn chặn, chỉ có thể tiếp tục hỗn loạn rút lui.

"Tiêu rồi!"

"Huyết Ma thật sự hồi phục nguyên khí rồi!"

"Phải làm sao mới tốt đây?"

"Không nên nghe theo tên mất trí đó…"

Mà cũng đúng lúc này, ở giữa huyết hồ, một bóng người cao lớn từ từ trỗi dậy như quân vương lên ngôi.

Chương 1585: Uy của Huyết Đế

Trên mặt hồ, một nam thanh niên phong trần tuấn lãng mặc áo bào gấm bước trên gợn sóng.

Từ cơ thể hắn, không thể cảm nhận được một chút hơi thở huyết sắc nào.

Nhìn hắn phong độ nhẹ nhàng, giống như công tử tốt đẹp ở một thế giới hỗn loạn.

Không hợp với huyết hồ đang dần dâng lên như một vực thẳm bên dưới.

Hoàn toàn không giống các ma tu tu luyện quy tắc máu hung ác thô bạo, cũng không có cái gọi là tà mị điên cuồng gì đó.

Hắn chỉ đứng đó một cách rất bình thường.

Nhưng lại khiến cho người ta không thể không sinh ra một ảo giác rằng chỉ có thể khao khát.

“Huyết Ma!”

“Hắn ra rồi!”

Hàng trăm cao thủ từ sáu môn phái lớn nhao nhao hét lên, lo lắng và sợ hãi.

Đối với bọn họ, đây quả thực là một đại ma đầu đáng sợ nhất trong lịch sử.

Cho dù tập hợp sức mạnh của sáu phái đứng đầu Cô Thần Giới cũng khó có thể lung lay, một tồn tại hơn hẳn chỉ có thể tiêu hao một cách dè dặt.

Vốn dĩ thật vất vả mới có thể bao vây hắn trong huyết hồ.

Mà hiện tại, hắn lại xuất hiện trước mặt người đời một lần nữa.

Cảnh tượng giống như phong ấn vạn cổ bị mở ra, tai họa vô biên sắp ập đến.

“Đều tại hắn!”

Sau khi sợ hãi và hỗn loạn cực độ, tất cả mọi người lập tức tìm được ‘người phụ trách’ - Khương Thành.

“Đáng ghét, hắn là tên điên từ đâu đến!”

“Dựa vào cái gì, rút lui cái gì, hiện tại thì tốt rồi?”

“Còn một người giao đấu với Huyết Đế, hắn thì là cái thá gì, không thể giải thích được!”

“Ta ngược lại muốn nhìn xem hiện tại sẽ kết thúc như thế nào…”

So với bọn họ, Mộc Nguyệt chỉ là Đế cảnh bát trọng lại có phản ứng bình tĩnh hơn nhiều.

Nàng không biết đây là Thiên Đế Huyết, cũng không biết hắn mạnh đến mức nào.

Từ góc nhìn của em gái, nam tử mặc áo gấm trước mặt ôn hoà như ngọc, toàn thân vừa không có tính cách hung hãn cũng không có sát khí.

Ngược lại, mang đến cho người ta sự ấm áp vô cùng yên tâm.

Thậm chí nàng còn cảm thấy, Huyết Đế còn có sức hấp dẫn hơn rất nhiều so với những cao thủ gầm thét dữ tợn của sáu phái ở phía sau.

“Khương Thành.”

Sau khi Huyết Đế nhìn thấy Thành ca, ánh mắt không dời đi nữa.

“Tôi biết ngay ngươi vẫn còn sống.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy thôi cũng đủ gây ra một làn sóng chấn động trong lòng mọi người phía sau.

Vừa rồi bọn họ còn nói Khương Thành là cái thá gì.

Lúc này Huyết Đế gặp mặt thì gọi tên của Khương Thành, ánh mắt chỉ tập trung vào một mình hắn.

Ánh mắt nghiêm trọng trước nay chưa từng có.

Rõ ràng, đây mới là tồn tại đáng để hắn quan tâm nghiêm túc.

Về phần sáu Đạo Thánh và các cao thủ khác của sáu môn phái lớn sau lưng hắn, hoàn toàn không đáng để hắn nhìn.

“Ngươi cũng thật sự đuổi theo ta đến đây à, cần phải ra sức như vậy sao?”

Khương Thành chậm rãi rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

Hiện tại hắn không có tiên lực, rõ ràng là không thể sử dụng kiếm đạo hoàn mỹ, cho nên cũng không cần lo lắng về việc vũ khí bị phá hủy.

Khóe miệng Huyết Đế nhếch lên, đột nhiên huyết hồ dưới chân co rút lại.

Ngay sau đó, trong lòng bàn tay hắn nổi lên một ấn quyết nho nhỏ.

Chậm rãi xoay tròn, toát ra vẻ thần bí khó đoán, không phải Huyết Hải Ấn thì là cái gì.

“Sự tồn tại của ngươi, là một mối đe dọa to lớn đối với toàn bộ Nguyên Tiên Giới.”

“Chỉ cần có thể xóa sổ ngươi, cho dù mười Thiên Đế trở thành chín Thiên Đế thì thế nào?”

Lần này, ngay cả Cực Vũ Đạo Thánh tự cho là đắc kế cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn cảm thấy bản thân xem Khương Thành như là người nổi bật nhất trong số Đạo Thánh, đã xem như là đủ xem trọng hắn.

Nhưng nghe ý của Huyết Đế, dùng Thiên Đế để một đổi một với hắn, thế mà còn rất đáng giá sao?

Là một mối đe dọa to lớn đối với toàn bộ Nguyên Tiên Giới, Đạo Thánh nào có thể xứng đáng với câu này?

Rốt cuộc người này là ai?

Lúc này, hắn lờ mờ nhận ra có lẽ mình đã làm sai điều gì đó.

“Vậy à, vậy thì ta phải cảm ơn sự yêu mến của ngươi rồi.”

Thành ca không biết suy nghĩ của bọn họ, hắn chỉ lắc lư Kỵ Khuyết kiếm trong tay.

“Có thể bắt đầu chưa?”

Tinh thần chiến đấu hết mình của hắn khiến Huyết Đế khá kinh ngạc.

“Lúc đầu, thanh kiếm đó đã rút sạch tiên lực của ngươi, đúng không?”

“Không sai.” Khương Thành rất thành thật gật đầu.

“Ngươi chỉ là một Đạo Tôn, không có thánh lực, vậy sức mạnh của ngươi từ đâu ra?”

Đôi mắt Huyết Đế hơi nheo lại, loé lên một tia nghi ngờ.

“Là thứ gì đang chống đỡ cho ngươi, khiến cho ngươi có can đảm chủ động đến đây?”

Thành ca rất muốn nói cho hắn biết - là hệ thống.

Nhưng trận chiến lướt qua nên diễn ra trước khi chết vẫn phải được tiến hành.

“Tình trạng của ngươi vẫn chưa được cải thiện gì đúng không, tiên lực cũng không còn lại bao nhiêu đúng không?”

Hắn cố ý cười trên nỗi đau của người khác, chế nhạo.

“Bị một đám Đạo Thánh và Đạo Tôn bao vây đánh dữ dội, co rút không dám bước ra, phong cách ra vẻ của Thiên Đế đã bị ngươi làm mất sạch rồi.”

Dám nói như vậy với Huyết Đế, ngoài Lăng ra, e rằng cũng chỉ có hắn.

Nhưng Huyết Đế không hề tức giận, ngược lại cười nhẹ.

“Bọn họ không đáng để mắt, ta vẫn luôn giữ sức chờ ngươi xuất hiện.”

Những Đạo Tôn và Đạo Thánh ở phía sau nghe được lời này thì cảm thấy hơi buồn bực.

Ý ngươi là gì?

Cảm thấy chiến trận trước đây của chúng ta lớn như vậy, còn ngươi chỉ là tùy tiện chơi đùa sao?

“Hiện tại ngươi không thể sử dụng kiếm hoàn mỹ đó.”

Huyết Đế cũng chậm rãi tế ra đạo khí của bản thân — loan câu cửu giai!

“Ta nghĩ, tiên lực còn sót lại của ta đã đủ để dễ dàng giết chết ngươi rồi.”

“Chỉ hy vọng như vậy.”

Thành ca mỉm cười, sau đó thúc giục lực trọc giết đến.

Cùng lúc đó, Huyết Đế cũng thúc giục toàn bộ sức mạnh.

Lần này, đối mặt với Khương Thành, hắn sẽ không tạm thời giữ lại gì nữa.

Tiên lực còn lại mạnh mẽ, dâng lên sóng lớn đầy trời một lần nữa.

Cùng lúc đó, các quy tắc mà hắn nắm vững cũng cuồn cuộn giết ra.

Mặc dù vừa không có căn nguyên, cũng không có pháp cảnh.

Nhưng dưới sự gia trì của Đạo của chính mình, uy năng của quy tắc đó vượt xa Pháp Tắc không gian của Đạo Thánh.

Trên bầu trời, Huyết Hải Ấn và hai bí bảo không biết tên khác lúc sáng lúc tối.

Vào lúc này, toàn bộ thế giới dưới lòng đất đã long trời lở đất!

Ngay cả Cô Thần Giới phía trên cũng dao động dữ dội.

Đám mây kỳ dị bị xé toạc thành vô số sợi, chỉ trong một thời gian ngắn đã nhanh chóng bị đốt cháy…

Mà những chất dính thần bí trên bầu trời thì tan chảy rồi nhanh chóng rơi xuống, biến thành sương khói giữa không trung.

Hai người còn chưa va chạm, thế giới dưới lòng đất đã bị Đạo của Huyết Đế khuấy đảo cho long trời lở đất!

Vào lúc này, thế mà mặt đất nơi đóng quân của Bá Vũ Cung và sáu môn phái lớn trên bầu trời đang dần dần chìm xuống.

Âm thanh ầm ầm chấn động não và ngực của mọi người, khiến da đầu tê dại, toàn thân run lên dữ dội.

Thậm chí, suýt nữa không giữ được thần hồn của bản thân.

Dường như xưa nay bản thân sống yên phận, lúc này đang bị phá hủy bên trong!

“Cô Thần Giới đều bị rung chuyển sao?”

Cực Vũ Đạo Thánh nhìn bóng người đang cầm Huyết Hải Ấn ở đằng xa với ánh mắt đầy sợ hãi, tự lẩm bẩm một mình.

“Chẳng lẽ thế giới này vẫn không thể khống chế được Đạo của một mình hắn sao?”

Lúc này, Huyền Vanh Đạo Thánh mới cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Cuối cùng hắn đã hiểu ra, vừa rồi Huyết Đế không phóng đại.

Lúc đối mặt với vòng vây tấn công của bọn họ vừa rồi, người này thật sự đã không cố gắng hết sức.

Thậm chí, có thể hắn còn không quan tâm đến bọn họ.

“Đây là sức mạnh to lớn như thế nào chứ!”

Trong tiếng thét kinh ngạc tràn đầy chấn động của bọn họ, chỉ kiếm của một mình Khương Thành đi lên.

So với thanh thế cuồn cuộn đủ để chấn động một thế giới của Huyết Đế, bên hắn trông có vẻ giống như một vô cùng khác.

Xung quanh của Kỵ Khuyết kiếm, chỉ là một vòng sáng mờ nhạt xung quanh mà thôi.

Chương 1586: Lực trọc bất khả chiến bại

Đối với người quan sát, lúc này Khương Thành đâu chỉ là lấy trứng chọi đá.

Đánh giá từ ánh sáng tỏa ra trên thanh kiếm của hắn, quy mô còn không bằng một Thiên Tôn bình thường.

Chỉ có như vậy?

Đây cũng tính là một Đạo Thánh?

Nhưng Huyết Đế trước mặt lại hơi kinh ngạc.

Trong dự đoán của hắn, Khương Thành không có thánh lực, tiên lực cũng đã cạn kiệt, vì vậy hiện tại đáng lẽ hắn không thể sử dụng được bất kỳ sức mạnh gì.

Trừ phi trong khoảng thời gian này, hắn đã tu luyện được sức mạnh của thế giới này.

Nhưng sức mạnh trước mắt, rõ ràng không phải là lực giới nguyên.

Mà là một tồn tại đặc biệt mà hắn chưa từng thấy trước đây.

Không chỉ như vậy, thế mà thân kiếm của Khương Thành còn được bao bọc bởi lực quy tắc!

Thậm chí, có hơi thở của năm mươi quy tắc!

Mức độ cảm ngộ của mỗi một quy tắc cho hắn cảm giác không thua gì cảnh giới Đạo Tôn.

Đây là việc không thể tin được như thế nào?

Thậm chí Huyết Đế còn cho rằng điều đó thật vô lý.

Ở thế giới này, Khương Thành không thể điều động quy tắc, trừ phi hắn tiến vào cảnh giới Đạo Thần, có Đạo của bản thân để chống đỡ!

Mà điều này rõ ràng là không thể!

Khoảnh khắc chiến đấu khốc liệt đó, không cho hắn nhiều cơ hội tìm tòi tra cứu.

Trong phút chốc, Khương Thành bị đại dương tiên lực cuồn cuộn của hắn nhấn chìm.

"Kết thúc rồi."

"Không tự lượng sức."

"Ta còn cho rằng dù sao thì hắn cũng có thể gây ra một chút phiền phức cho Huyết Ma cơ, nhưng không ngờ lại không thể chịu đựng nổi như vậy…"

Các Đạo Tôn và Đạo Thánh ở bên ngoài âm thầm chửi bới.

Theo bọn họ thấy, từ lúc Khương Thành xuất hiện đến lúc bị nhấn chìm, toàn bộ quá trình đều rất đột ngột.

Đột ngột giống như một trò đùa.

Trong khi chửi bới, bọn họ cũng dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc.

"Một Huyết Ma như vậy… thực sự là người mà sức người có thể chống lại sao?"

"Chúng ta thực sự có thể đánh bại hắn sao?"

Vào lúc những suy nghĩ này của bọn họ đang xoay chuyển, trong đại dương tiên lực cuồn cuộn đó, có một mũi kiếm nhô ra.

Kỵ Khuyết kiếm lại xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa.

Mà phía sau thanh kiếm, cơ thể của Khương Thành cũng đang dập dờn ánh sáng của lực trọc.

Hắn từ trong đòn tấn công huỷ thiên diệt địa đó giết ra, trông có vẻ giống như chỉ là xuyên qua một lớp sương mù, không chút tổn thương.

Nhưng khi nhìn vào trung tâm đại dương bị hắn bỏ lại phía sau, có một khoảng trống không quá lớn, nhưng lại vô cùng rõ ràng!

Đó là khoảng trống bị hắn và Kỵ Khuyết kiếm cùng nhau xuyên qua.

Trước lực trọc, tiên lực như tờ giấy.

Cuối cùng ánh mắt vốn dĩ lạnh nhạt của Huyết Đế cũng thay đổi.

Đòn tấn công tiên lực đó của hắn là dưới sự gia trì của Đạo của bản thân.

Lúc này, trong chiến trường, hắn là Thiên Đạo!

Gần như toàn năng.

Chưa đạt đến mức độ đó, chỉ có phần bị nghiền nát, hoàn toàn không tồn tại việc phản công nào cả.

Ngay cả khi Đạo Thánh sử dụng thánh lực, cũng chỉ có thể chống đỡ được một lúc dưới đòn tấn công của hắn mà thôi.

Nói trắng ra, với sự gia trì của Đạo của bản thân, tiên lực của hắn hoàn toàn có thể phát huy tác dụng thánh lực của Đạo Thánh bình thường.

Nhưng Khương Thành chỉ là một Đạo Tôn.

Đạo Thánh bình thường chỉ dùng một tia thánh lực cũng có thể trấn áp Đạo Tôn đến khó thở.

Hơn nữa, ‘thánh lực’ cuồn cuộn của Huyết Đế, còn có uy năng của Đạo của bản thân kiểm soát mọi thứ.

Việc bị một đòn tấn công đánh xuyên qua, quả thật là điều viển vông.

“Làm sao có thể?”

Nếu như Khương Thành phát huy kiếm đạo thập ngũ trọng để làm được chuyện như vậy thì Huyết Đế cũng không kinh ngạc.

Bởi vì bản thân kiếm đạo hoàn mỹ đã quá đặc biệt.

Nhưng lúc này Khương Thành đừng nói là kiếm đạo hoàn mỹ, ngay cả kiếm đạo thập tam trọng cũng không hề sử dụng.

“Là vì sức mạnh đặc biệt đó sao?”

Sự chú ý của hắn lại đổ dồn vào lực trọc bao quanh Kỵ Khuyết kiếm một lần nữa.

“Chẳng lẽ hắn đã tiến vào cảnh giới Đạo Thánh, tu luyện được thánh lực?”

Là Thiên Đế của Nguyên Tiên Giới, mức độ hiểu biết sâu rộng của Huyết Đế có thể xếp vào hàng đầu.

Những thánh lực mà hắn hiểu biết rất đa dạng, nhưng lực trọc của Khương Thành vẫn làm lật đổ nhận thức của hắn.

Là Thiên Đế, đương nhiên Huyết Đế cũng có thánh lực của riêng mình, hơn nữa, quy mô và cường độ đều hơn hẳn các Đạo Thánh khác.

Nhưng sau đó, khi ‘thánh lực’ của hai người đối đầu lẫn nhau, thế mà thánh lực của hắn cũng bị ăn mòn từng chút.

Mặc dù trong quá trình này, lực trọc của Khương Thành nhanh chóng bị tiêu hao, chứng tỏ thánh lực của Huyết Đế không phải là vô ích.

Nhưng cuối cùng, thánh lực của hắn đã bị đánh xuyên qua!

“Chuyện này không thể nào!”

Cuối cùng, đường đường là Huyết Đế cũng không nhịn được kêu lên.

Đối mặt với Khương Thành cuối cùng đã sử dụng kiếm đạo thập tam trọng, hắn chỉ có thể thu hồi tiên lực và thánh lực, dùng Đạo của bản thân xây dựng một vòng phòng ngự vô cùng chặt chẽ!

Lực trọc và Đạo của hắn cuối cùng đã trực tiếp đối đầu!

Rõ ràng là không có bắn ra tia lửa sấm sét gì đó, cũng không có âm thanh ầm ầm.

Nhưng mà khu vực mà hai người đối đầu, lại đột nhiên giống như bị đẩy mạnh, toàn bộ Cô Thần Giới vì vậy mà trở nên hỗn loạn dữ dội.

Trong sự va chạm dữ dội, lực trọc có dấu hiệu tiêu tán.

Mà Đạo của Huyết Đế cũng bị ăn mòn thành một ổ gà cạn.

Cho dù là hắn hay là những Đạo Tôn Đạo Thánh đang quan sát trận chiến ở phía sau, toàn bộ đều rơi vào trong sự chấn động cực độ.

Trước đó, không ai có thể ngờ rằng Khương Thành có thể làm được đến bước này!

Thế mà hắn thực sự dựa vào sức mạnh của chính mình, ép một Thiên Đế đến tình huống như vậy.

Mặc dù Huyết Đế bị giới hạn ở Cô Thần Giới, không thể thi triển căn nguyên và pháp cảnh, tiên lực và thánh lực cũng đã bị tiêu hao hơn phân nửa trong trận chiến với người khác vào trước đó, không phải là Thiên Đế phiên bản đầy máu.

Nhưng Khương Thành cũng chẳng phải ở tình trạng hoàn hảo.

Hắn cũng chịu sự giới hạn của Cô Thần Giới.

“Ha ha ha ha…”

Ngay khi cuộc giao chiến giữa Đạo của bản thân và lực trọc trở nên ác liệt, đột nhiên tiếng cười điên cuồng vang lên từ khoảng không bên dưới hai người.

Đột nhiên, một sức mạnh vô hình bùng lên giữa hai người.

Đột nhiên Khương Thành có một ảo giác, toàn bộ Cô Thần Giới đều nổ tung ở trước mắt bản thân.

Sức mạnh vô biên suýt nữa chấn hắn đến hôn mê bất tỉnh.

Hắn lại cảm nhận được hơi thở của Đạo một lần nữa.

Không phải là Đạo của Huyết Đế, mà là Đạo của một người khác.

May mắn thay, mục tiêu chính của người đó không phải là hắn.

Ầm ầm!

Men theo vị trí vừa rồi lực trọc và Đạo của Huyết Đế giao chiến, người này thúc giục Đạo của bản thân theo tiếng ầm ầm đi xuống!

Vốn dĩ Đạo của Huyết Đế đã bị lực trọc ăn mòn thành một lỗ hổng nhỏ, đột nhiên lại gặp phải Đạo của một người khác tấn công, trong nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt!

Ngay sau đó, ầm ầm phá vỡ.

Sự sụp đổ của Đạo, sức cắn trả mang lại mạnh mẽ đến mức nào.

Huyết Đế vẫn luôn không bị tổn thương, cuối cùng đã nhận được một vết thương nặng nề.

Miệng phun ra máu tươi, mặt mũi như tờ giấy vàng.

Cùng lúc đó, cuối cùng Khương Thành cũng hồi phục thần trí.

Nhìn thấy bóng người đột nhiên giết đến trước mặt, ca không khỏi tức giận.

Lão tử đang chờ bị Huyết Đế giết chết, mở khóa phong tỏa huyết mạch.

Đột nhiên ngươi chạy ra chen vào một tay, là có ý gì?

Trên thực tế, nếu trận chiến vừa rồi vẫn tiếp tục, Khương Thành có khả năng bị giết rất cao.

Mặc dù lực trọc của hắn đã nâng cao không ít, nhưng so với Đạo bản thân của Huyết Đế, vẫn còn quá yếu ớt, chịu đựng không được bao lâu.

Thấy hắn sắp chết, kết quả tiến trình này bị cắt ngang, có thể tưởng tượng được hắn đã khó chịu như thế nào.

“Cút đi!”

Hắn đâm ra một kiếm, người đang chặn ở phía trước bị doạ cho nhảy dựng.

Trước đó, người này đã quan sát trong bóng tối rất lâu, đương nhiên hắn biết lực trọc bá đạo như thế nào, vội vàng né tránh theo bản năng.

Mà Khương Thành cũng giết đến trước mặt Huyết Đế một lần nữa.

Chương 1587: Thế giới của hắn

Trước đó, Huyết Đế đã bị người khác làm tiêu hao rất lâu.

Trận chiến với Khương Thành xem như là tiên lực và thánh lực cuối cùng của hắn.

Lúc này, hắn lại bị Đạo của bản thân cắn trả sụp đổ, ngay cả tiên thể cũng bị nứt ra.

Hắn hoàn toàn không có sức chống lại một kiếm đột ngột của Khương Thành.

Xẹt!

Một kiếm hạ xuống, trúng giữa yết hầu.

Đâm xuyên qua hắn.

Ngay cả bản thân Khương Thành cũng cảm thấy vô cùng không chân thật.

Như vậy đã đắc thủ?

Thế mà bản thân đã giết chết một Thiên Đế?

Không thể nào…

Nhưng những cảnh tượng trước mắt nói cho hắn biết rằng tất cả những điều này đều là sự thật.

Huyết Đế bị đâm xuyên không phun máu ra một cách điên cuồng như những tiên nhân khác, nhưng bóng dáng của hắn dần dần mờ nhạt.

Chẳng mấy chốc hắn đã tan biến giữa trời và đất.

Trong khoảng không, ngay cả Huyết Hải Ấn cũng biến mất theo.

Giống như hắn chưa từng đến thế giới này bao giờ, lúc hắn rời đi cũng mang theo dấu vết cuối cùng.

Khiến cho Khương Thành gần như trống trải.

Nhưng vào lúc suy nghĩ lại, hắn lại trở nên khó chịu một lần nữa.

Chết tiệt, bản thân cố tình đến để bị giết mà!

Sao ngược lại giết chết hắn rồi.

Giết chết thì cũng thôi đi, chiến lợi phẩm một cọng lông cũng không tìm thấy.

Cái này tính là gì?

Mà tất cả những điều này đều là do kẻ vừa giết ra ban tặng.

Hắn tức giận quay đầu lại, lại nhận ra các Đạo Tôn của sáu môn phái lớn phía sau đã quỳ trên mặt đất.

“Bái kiến Cô Thần!”

“Bái kiến Cô Thần!”

Mà các Đạo Thánh cũng lần lượt khom người cúi đầu.

Ở phía xa chiến trường, Mộc Nguyệt đang hoa mắt chóng mặt vì chấn động dữ dội trước đó, sau khi biết được thân phận của người này, chỉ cảm thấy đầu vang lên tiếng ong ong, suýt nữa thật sự ngất đi.

“Cô Thần?”

Khương Thành sửng sốt, hắn nhớ lại thế giới này tên là Cô Thần Giới.

“Không phải chứ lão huynh, thực sự có Thần sao?”

Đột nhiên hắn hiểu ra điều gì đó, nhưng sau khi đoán ra, chỉ nghĩ nó thật vô lý.

“Ha ha ha ha ha…”

Người vừa can thiệp vào trận chiến tập kích Huyết Đế, ngửa mặt cười lớn.

Màn sương mù trên người tan đi, lộ ra gương mặt thật của hắn.

“Lăng Hiển, cuối cùng thì ngươi cũng chết rồi!”

“Năm đó ở Nguyên Tiên Giới, ngươi oai phong biết bao?”

“Có từng nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay không?”

Trong tiếng cười của hắn chứa đầy hận thù đã chôn sâu suốt vô số năm.

Người này là Đạo Thần Yến Khai mà Huyết Đế gặp phải trước đây.

Lý do hắn bị ép phải rút khỏi Nguyên Tiên Giới vào năm đó, là do mười Thiên Đế ban cho.

Khương Thành không nhịn được ngắt lời hắn.

“Cho nên trước đó các ngươi đã ở cùng một chỗ bao vây tấn công hắn sao?”

Hắn nói, với sức mạnh của Huyết Đế, trước đây sáu môn phái lớn làm sao có thể trấn áp được hắn.

Cho dù hắn muốn bảo toàn sức mạnh, sáu môn phái lớn cũng không đủ tư cách động đến bên của hắn.

Có vẻ như, lúc đó vẫn còn một Cô Thần đang sử dụng sức mạnh trong bóng tối.

Là hắn đã khiến cho Huyết Đế không thể không ngừng ở thế co rút phòng ngự tại chỗ.

Đạo Tôn của sáu môn phái lớn ở phía sau rất muốn nghiêm khắc trách mắng, thế mà lại dám sử dụng giọng điệu bất kính như vậy nói chuyện với Cô Thần, quả thật là tội đáng muôn chết.

Nhưng nhớ lại mức độ mạnh mẽ của Khương Thành trong trận chiến vừa rồi, bọn họ không khỏi nuốt lời trở lại.

Chỉ dám hung hăng trừng mắt nhìn hắn bằng ánh mắt tức giận.

Mà bản thân Cô Thần thì quan sát Khương Thành một vòng với vẻ đầy hứng thú.

“Đúng vậy, Lăng Hiển không dễ đối phó.”

Hắn thừa nhận một cách dứt khoát.

“Bọn ta đã bao vây tấn công lâu như vậy, cũng không thể làm tiêu hao hết tiên lực của hắn, từ đầu đến cuối không thể đưa hắn vào chỗ chết.”

Sau cuộc gặp gỡ đầu tiên với Huyết Đế, giữa bọn họ đã bùng nổ một trận đại chiến kịch liệt.

Vốn dĩ Yến Khai nghĩ rằng Cô Thần Giới là địa bàn của bản thân, hắn có thể tha hồ nhào nặn Huyết Đế.

Nào biết mức độ hùng mạnh của đối phương còn hơn cả dự tính.

Trong tình huống không có sự bổ trợ của tiên lực, cũng không có sự trợ giúp của Thiên Đạo và căn nguyên, thế mà vẫn không hề rơi xuống thế hạ phong.

Dưới sự bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lựa chọn chiến thuật kiệt sức.

Bản thân phụ trách hãm chân, sau đó hạ lệnh các Đạo Tôn và Đạo Thánh của sáu môn phái lớn ra tay, làm tiêu hao từng chút tiên lực và nguyên khí của Huyết Đế.

Chỉ cần làm tiêu hao sạch sẽ tiên lực của hắn, đến lúc đó Huyết Đế chỉ có Đạo của bản thân, cũng không phát huy được bao nhiêu uy lực.

Nhưng mà đó là một quá trình dài đằng đẵng.

Ban đầu Yến Khai nghĩ rằng không mất vài trăm triệu năm cũng không thể làm được điều đó.

“Nhờ vào sự xuất hiện của ngươi đấy!”

Hắn không chút giấu giếm khen ngợi Khương Thành.

“Có sự giúp đỡ của ngươi, ta mới có thể giết chết hắn một cách thuận lợi như vậy, ngươi mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với đám vô dụng đó!”

Các Đạo Tôn và Đạo Thánh của sáu môn phái lớn ở phía xa đều đỏ mặt tía tai, vô cùng xấu hổ.

Trước đây, bọn họ còn chế giễu Khương Thành là gà yếu ớt, nhưng hiện tại Thần của bản thân đã đích thân chứng nhận bọn họ đồ vô dụng.

Điều này làm người ta sao có thể chịu nổi?

Nhưng mà Thành ca lại không cảm kích.

“Đính chính một chút, ca mới là người tấn công chính, từ trước đến này không làm người giúp đỡ gì đó cho người khác.”

Yến Khai mỉm cười.

Đi đôi với nụ cười này của hắn, không gian của Khương Thành và hắn ở không thay đổi, nhưng tất cả những người khác có mặt đều biến mất.

Cũng không biết đã bị hắn sử dụng thủ đoạn gì, bỗng dưng cho dời đi.

Thủ đoạn này tưởng chừng như đơn giản, nhưng thực tế lại suy nghĩ tỉ mỉ đến vô cùng đáng sợ.

Phải biết rằng, trong số những người bị hắn dời đi, còn có sáu Đạo Thánh.

Có thể dời những người đó đi một cách dễ dàng, đồng nghĩa với việc hắn có thể dễ dàng làm được nhiều việc hơn.

Người quan sát duy nhất còn ở lại tại chỗ là Mộc Nguyệt.

"Đây là thế giới của ta."

"Ngày đầu tiên ngươi đến, ta đã biết rồi."

"Vốn dĩ ta còn tưởng rằng ngươi không khác gì những người khác từ Nguyên Tiên Giới trôi dạt đến đây, lúc đó, tất cả suy nghĩ của ta đều dồn hết lên người Lăng Hiển."

"Hiện tại có vẻ như trình độ đặc biệt của ngươi không thua kém hắn chút nào."

Hắn nhìn chăm chú vào Khương Thành một cách sâu xa, ánh mắt dần dần mang theo cảm giác áp bức nặng nề.

"Hẳn là ngươi nhìn ra được, trong Cô Thần Giới, ta là Thiên Đạo toàn năng, ta là Thần."

Khương Thành biết rõ hắn không nói phóng đại.

Cô Thần Giới là thế giới của bản thân Yến Khai.

Không có gì đáng ngạc nhiên, có lẽ là tương tự với tiên quốc, nhưng cao giai hơn vô số lần so với sự tồn tại của tiên quốc.

Thiên Đạo ở đây, là Đạo của bản thân hắn.

Hắn có thể điều khiển và thay đổi thế giới một cách tùy ý, giống như một món đồ chơi.

Lực giới nguyên mà tiên nhân ở đây tu luyện, thật ra là sức mạnh mà hắn sắp đặt cho thế giới này.

Nhưng mà so với Thiên Đạo và ba ngàn căn nguyên của Nguyên Tiên Giới, chung quy hắn vẫn kém hơn vô số lần.

Thế giới này khiếm khuyết không hoàn thiện, hơn nữa, căn cơ không ổn định.

Bản thân Yến Khai chỉ tu luyện mười lăm quy tắc chủ, vì vậy hầu hết các quy tắc đều thiếu trên thế giới này.

Những tiên nhân ở đây chỉ có thể cảm ngộ được tối đa mười lăm quy tắc.

Cuối cùng Khương Thành cũng hiểu, tại sao hệ thống lại lười thu thế giới này vào, còn nói rằng nó không có giá trị gì.

Nhưng có một số chuyện, vẫn còn rất khó hiểu đối với hắn.

"Chưởng môn của sáu môn phái lớn đều là Đạo Thánh."

"Sao bọn họ có thể quy y ngươi, tự nguyện ở lại đây, tu luyện sức mạnh và quy tắc do ngươi đặt ra?"

Yến Khai thản nhiên nói: "Bọn họ là đệ tử ta thu nhận ở Nguyên Tiên Giới, không giống với những người khác."

Khương Thành biết rằng, sự vận hành của thế giới này, chắc chắn còn có vô số bí mật.

Sự phức tạp ngoài sức tưởng tượng.

Ví dụ như những tiên thảo đó, chẳng hạn như lực giới nguyên, Giới Nguyên Châu, Thần đàn…

Nhưng cuối cùng, tất cả những câu hỏi này đều hợp thành một câu hỏi chung.

"Ngươi tạo ra thế giới này, có tác dụng gì sao?"

Chương 1588: Diệt Cô Bảo Cụ

Đối với câu hỏi chỉ thẳng vào lòng người này, Cô Thần Yến Khai không trực tiếp trả lời.

Hắn chỉ làm động tác 'mời' về phía Khương Thành một cách chân thành.

"Ngươi rất đặc biệt, ta biết ngươi chắc hẳn có rất nhiều bí mật, nhưng ta không định khám phá chúng."

"Chỉ là, trong thế giới của ta, ta không cho phép có bất kỳ sự tồn tại nào nằm ngoài tầm kiểm soát của bản thân."

“Hiện tại ngươi chỉ có một con đường sáng, đó là phục tùng ta, tu luyện Đạo của ta, trở nên lệ thuộc vào ta.”

“Ha ha?”

Khương Thành trực tiếp bị chọc cười.

“Ngươi thật sự là một tiểu thiên tài, trong đầu tràn ngập ý tưởng vi diệu.”

Ngay cả Thiên Đạo bên Nguyên Tiên Giới ca còn không thèm nhìn đến, còn tu luyện Đạo nhỏ nhoi không thể giải thích của ngươi?

Ngươi là cái thá gì?

Hơn nữa, mức giá mà Thiên Đạo đưa ra cho ca trực tiếp hợp đạo, vượt lên tất cả mọi người.

Ngươi vẫn xếp ở dưới một người.

Thú vị không?

“Ta biết ngươi rất khó chấp nhận.”

“Nhưng hẳn là ngươi có thể nhận rõ hiện thực, trong Cô Thần Giới, không ai có thể thoát khỏi sự kiểm soát của ta.”

Dường như Yến Khai rất xem trọng việc quy thuận hắn, tiếp tục thuyết phục.

“Có rất nhiều tiên nhân đã rơi xuống đây từ Nguyên Tiên Giới.”

“Mặc dù những người đó không mạnh bằng ngươi, nhưng ngay từ đầu, hầu như đều không muốn chấp nhận điều đó.”

“Nhưng cuối cùng, tất cả đều nhận rõ hiện thực.”

Hắn nhìn chằm chằm vào Khương Thành, thậm chí còn mang theo một tầng thần quang đặc biệt trong mắt.

“Chỉ cần ngươi phục tùng ta, vậy thì ngươi có thể có được địa vị cao hơn những đệ tử của ta.”

“Thân tử đạo tiêu và dưới một người ở Cô Thần Giới, hai còn đường này nên chọn như thế nào, hẳn là rất dễ dàng.”

Khương Thành thực sự có hứng thú.

“Ngươi nói không sai, đó thực sự là một lựa chọn rất tốt.”

Khuôn mặt Yến Khai dâng trào niềm vui.

Sự gia nhập của Khương Thành có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với hắn, đó là một thu hoạch rất lớn.

“Ngươi có thể hiểu được chuyện hiện tại thì tốt rồi, vậy thì bắt đầu quy y Đạo của ta…”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Thành ca cười híp mắt, lắc ngón tay.

“Ý của ta là, có đường thân tử đạo tiêu tốt như vậy, sao ta có thể không chọn?”

Chẳng phải hắn ở đây để bị giết sao?

Nếu Huyết Đế đã không thể giúp hắn việc này, vậy thì để nó cho Yến Khai là được rồi.

Sắc mặt của Cô Thần chùng xuống.

“Ngu si bướng bỉnh!”

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên.

Đột nhiên cảnh vật xung quanh thay đổi từ thế giới dưới lòng đất thành bầu trời đầy sao vô tận.

Ngân hà bao la đang treo trên bầu trời đêm xa xôi, vô số sao băng nhanh chứ chóng lướt qua xung quanh, khiến người ta mê mẩn.

Đối với Mộc Nguyệt - người quan sát duy nhất, trải nghiệm của ngày hôm nay đủ để lật đổ nửa đời trước của nàng.

Hóa ra là Cô Thần thực sự tồn tại.

Hóa ra Cô Thần Giới chỉ là một thế giới do người khác tạo ra.

Hóa ra là bản thân đang tu luyện Đạo của hắn…

Nhưng nàng còn chưa kịp tiêu hóa những tin tức chấn động này, thì bóng dáng của Khương Thành đã lao thẳng vào ngân hà đó.

Hắn biết rất rõ rằng đây không phải là một ảo ảnh.

Là chúa tể của thế giới này, Yến Khai có thể biến bất kỳ sự tồn tại nào ở đây trở thành hiện thực.

Khoảnh khắc kiếm của Khương Thành chạm vào ngân hà, đột nhiên cả bầu trời đêm sụp đổ.

Tất cả những gì có thể thấy chỉ là làn sương mù vô tận.

Hắn không bị tấn công bởi lực giới nguyên, cũng không bị tấn công bởi các quy tắc và căn nguyên.

Nhưng lực trọc của hắn lại đang nhanh chóng tiêu tan.

Lực trọc của Khương Thành đã cạn kiệt khi hắn chiến đấu với Huyết Đế vào trước đó.

Sau đó, hắn hoàn toàn không có cơ hội bổ sung.

Hiện tại gặp phải 'đòn tấn công Thiên Đạo' của Cô Thần, đã nhanh chóng chạm đáy.

Hắn không biết rằng, vào lúc này, Yến Khai thực sự đang vô cùng chấn động.

Vốn dĩ còn cho rằng trong thế giới của bản thân, sử dụng Đạo của bản thân giết chết một Đạo Thánh chỉ là chuyện trong suy nghĩ.

Nhưng Khương Thành lại cứng rắn đương đầu lâu như vậy, thậm chí còn khiến cho Đạo của hắn bị tổn hại một chút.

Nhưng may mắn thay, dù sao thì hắn cũng đã chiếm lợi thế tuyệt đối.

Vào lúc lực trọc của Khương Thành đã cạn kiệt, làn sương mù vô hình đó quét qua.

Nào có vẻ như không chút nguy hại.

Hoàn toàn là một địa ngục vô tận!

Với một thân đạo hạnh của Yến Khai và 'lực Thiên Đạo' đặc biệt cùng trấn áp xuống.

Lúc này, trong Cô Thần Giới, tất cả những tiên nhân giống như sắp nghênh đón ngày tận thế.

Đột nhiên bọn họ không thể cảm nhận được sự tồn tại của lực giới nguyên.

Bởi vì thế giới này đang tập trung sức mạnh tấn công một người.

Mà Khương Thành là mục tiêu bị tấn công, sau khi lực trọc dập tắt, giống như sử dụng hết điện.

Hắn lập tức từ bất khả chiến bại, trở thành một nhân sĩ tàn tật thậm chí không thể đứng dậy.

Khoảng cách lớn đến mức tưởng chừng như bầu trời và mặt đất.

Ầm!

Dưới đòn tấn công nhân đôi toàn lực của Yến Khai và Cô Thần Giới, hắn bị đánh chết thành mảnh vụn mà không chút hồi hộp, thậm chí một chút xác cũng không tồn tại.

"Không…"

Mộc Nguyệt ở đằng xa không hề bị ảnh hưởng.

Sống chung với nhau nhiều ngày như vậy, Thành ca cũng không đối xử lạnh nhạt với nàng, đương nhiên là có cảm tình.

Nhìn chiến trường tan tành mây khói, nước mắt em gái trào ra.

Nhưng bóng dáng của Yến Khai lại xuất hiện một lần nữa, cau mày.

"Sao có thể chết dễ dàng như vậy?"

Thật ra hắn không định giết chết Khương Thành.

Kế hoạch ban đầu là bắt giữ Khương Thành, ép buộc hắn phải quy y bản thân, tu luyện Đạo của bản thân.

Nào biết Khương Thành trước đó một giây còn thần chặn giết thần, đột nhiên giây sau hắn lại yếu ớt không chịu nổi, đến nỗi hắn hoàn toàn không khống chế được kết quả.

"Nếu ngươi đã có duyên với hắn, vậy thì ngươi đã có thể ở bên hắn mãi mãi rồi."

Yến Khai giữ Mộc Nguyệt lại, nhưng không phải vì nhân từ gì.

Sau khi ném lại câu nói này, hắn biến mất tại chỗ.

Mà Mộc Nguyệt thì bị lưu đày trong bầu trời đầy sao khép kín này mãi mãi.

Với sức mạnh của nàng, chỉ sợ rằng kiếp này sẽ không thể thoát ra được.

Nhưng mà lúc này, sắc mặt của nữ nhân này kinh hồn bạt vía, thậm chí quên cả lo lắng và sợ hãi.

Chỉ ngây người nhìn vị trí Khương Thành vừa mới rơi xuống.

“Ting! Ký chủ đã bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Cuối cùng, tiếng kêu của hệ thống mà Khương Thành đã chờ đợi từ lâu cũng vang lên.

“Ting! Ký chủ thu hoạch được Diệt Cô Bảo Cụ — quạt xếp.”

“Ting! Ký chủ đã sống lại!”

Thành ca đã sống lại, quả nhiên là trạng thái đầy máu.

Phong tỏa Huyết Hải Ấn biến mất, sức mạnh huyết mạch của hắn được giải phóng, các huyết mạch của Nhân tộc, Kim Long, Thương Long, Nguyệt tộc, Liệt Ma được khôi phục.

Đáng tiếc là sức mạnh huyết mạch khác nhau không thể phát huy tác dụng cùng một lúc.

Nhưng vẫn mang đến cho hắn một sức sống mãnh liệt, cảm giác sức mạnh đã lâu không gặp cứ quanh quẩn toàn bộ cơ thể hắn!

Mà thậm chí tình huống còn tốt hơn hắn mong đợi.

Bởi vì tiên lực vốn dĩ đã cạn kiệt của hắn, cũng tự động được lấp đầy vào lúc này.

Không chỉ tiên lực, ngay cả lực trọc đã bị dùng hết trong trận chiến vừa rồi cũng đã phục hồi về lại trạng thái nguyên vẹn.

Khương Thành không khống chế được tay của bản thân muốn nhấn thích cho hệ thống.

“Lão huynh thật thú vị, sau khi báo hư xe đã sửa chữa tốt, còn tra đầy dầu, sống lại đầy máu không bị tổn hại!”

Ngoại trừ việc khôi phục lại trạng thái viên mãn, tay trái của hắn cũng nhiều thêm một chiếc quạt xếp giấy một cách vô căn cứ.

Đó là giải pháp của hệ thống lần này — Bảo Cụ Quạt Xếp.

Xương quạt là những khúc tre bình thường, hai mặt là giấy trắng, không có tranh phong cảnh, cũng không có lời thơ, hơn nữa cũng không tồn tại bản đồ bảo tàng hay bí tịch gì đó.

Không có tiên lực lượn lờ trên quạt xếp, cũng không có bảo quang dập dờn.

Nó trông bình thường, không có gì kỳ lạ.

"Diệt Cô Bảo Cụ, đồ chơi gì đây?"

Hắn xem đi xem lại nhiều lần, nhưng không nhìn ra được chỗ nào lợi hại.

Chương 1589: Ngươi cũng không chết?

"Không quan tâm nữa, từ trước đến nay chất lượng đạo cụ của hệ thống vẫn luôn được đảm bảo."

Thành ca quyết định tin tưởng hệ thống một lần.

Nghĩ lại trước đây súng nước cũng có thể giết chết kẻ thù, huống chi là quạt xếp.

Nhưng mà kẻ thù trước mặt đâu rồi?

Yến Khai đâu?

Sao lại rút lui rồi?

Hack của ca đã được tải rồi, kết quả ngươi lại không mau đến chịu chết, cái này không khỏi quá không nói đạo lý, đúng không?

"Khương tiền bối!"

Mộc Nguyệt vừa đau buồn vừa sợ hãi ở phía xa, đột nhiên lại nhìn thấy hắn xuất hiện một lần nữa, không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

"Hóa ra ngươi chưa chết!"

Em gái vừa lau nước mắt vừa bay về phía hắn.

"Quá tốt rồi, quá tốt rồi…"

"Ngươi có bị thương không vậy?"

Vốn dĩ Thành ca vẫn còn đang tiếc nuối về sự biến mất của kẻ thù, sau khi nghe nàng quan tâm hỏi han bằng chất giọng nghẹn ngào, cũng không khỏi hơi xúc động.

“Ha ha ha, đừng lo lắng, hắn còn chưa xứng để làm tổn thương đến ta đâu.”

“Vừa rồi chỉ là ta giả vờ bị hắn giết, đùa giỡn hắn một chút, không ngờ cũng hù doạ đến ngươi, thật là có lỗi có lỗi…”

Mặc dù ca không quên làm màu, nhưng cũng an ủi em gái một cách hiếm thấy.

“Thật không ngờ, thế mà ngươi vẫn còn sống.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên trong khoảng không.

Huyết Hải Ấn chậm rãi xuất hiện trước mặt Khương Thành.

Ngay sau đó, bóng dáng cao lớn của Huyết Đế lại được định hình lại một lần nữa.

“Chết tiệt, hoá ra ngươi cũng chưa chết?”

Bản thân Thành ca hơi vô lực chửi bới.

Bản thân mình không chết, Cô Thần không chết, Huyết Đế cũng không chết.

Vậy nguyên nhân của trận chiến trước đó là gì?

Đừng gọi thế giới này là Cô Thần Giới gì nữa, đổi tên thành thế giới không ai tử trận đi.

“Đạo Thần không phải tiêu diệt tiên thể thì có thể giết chết được, trừ khi ngươi có thể tiêu diệt Đạo của ta.”

Sắc mặt của Huyết Đế trông rất tốt, giống như không bị chút tổn thương nào.

Nhưng trên thực tế, hắn không ở trạng thái đầy máu.

Dù sao thì hắn không có hệ thống, nơi này cũng không phải là Nguyên Tiên Giới, không có Thiên Đạo chống lưng cho hắn.

Lúc này, tiên lực của hắn đã cạn kiệt, thần hồn cũng tiêu hao hơn phân nửa.

Chỉ là ở trước mặt Khương Thành, đương nhiên hắn sẽ không lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Thế mà ngươi đã hồi phục sức mạnh huyết mạch?”

Hắn lại lộ ra vẻ kinh ngạc một lần nữa, hơn nữa còn hơn mấy lần trước.

Bởi vì ‘phát hiện nhỏ’ này gần như thực sự lật đổ Đạo của hắn.

Bản chất của Huyết Đế là Thiên Đạo chí bảo Huyết Hải Ấn, phong tỏa huyết mạch là tác dụng chủ yếu của Chí bảo này.

Trước đó, huyết mạch đã bị hắn phong tỏa, trừ khi là dùng Đạo của bản thân chống lại, nếu không thì không thể giải thoát được.

Mà hiện tại, Khương Thành xem như là đã phá vỡ luật sắt này.

“Sao ngươi có thể làm được?”

Xoạc!

Thành ca mở chiếc quạt xếp ra một cách phóng khoáng, cười hì hì.

“Ngươi muốn biết?”

Huyết Đế gật đầu.

Hắn có thể chắc chắn rằng Khương Thành vẫn chưa tu luyện được Đạo của bản thân, thật sự không khỏi tò mò.

“Thực ra rất đơn giản.”

Thành ca vung vẩy nhẹ nhàng chiếc quạt xếp trong tay, vẻ mặt thâm sâu khó dò.

“Bởi vì ta không có Thiên Tâm.”

Lông mày của Huyết Đế hơi cau lại.

“Đây thật sự là lý do?”

Khương Thành không có Thiên Tâm, cũng không phải là bí mật gì ở cấp cao của Thiên Cung, đương nhiên hắn cũng đã biết từ lâu rồi.

Điều đó có nghĩa là hắn hoàn toàn không được Thiên Đạo chấp nhận.

Nguyên Tiên Giới là thế giới của Thiên Đạo, một người không được Thiên Đạo chấp nhận, về cơ bản có thể kết luận rằng không có tương lai.

Nếu không phải Khương Thành liên tục thể hiện những khả năng đáng kinh ngạc, bọn họ đã xem hắn như một tên vô dụng từ lâu rồi.

Lẽ nào, không được Thiên Đạo chấp nhận, thật ra cũng có lợi?

“Không sai!”

Thành ca vung vẩy nhẹ nhàng chiếc quạt xếp, vuốt chiếc cằm nhẵn bóng, nghiêm túc gật đầu.

“Các ngươi đều cho rằng không có Thiên Tâm là chuyện xấu, trên thực tế là trong họa có phúc!”

Chắc chắn ca sẽ không nói là bởi vì hệ thống khôi phục lại thiết lập gốc cho ta.

Thuận miệng thì nói dối.

Lông mày của Huyết Đế càng nhíu chặt hơn: “Đây là ý gì?”

Khương Thành đứng bên cạnh hắn thong thả cười nói: “Huyết Hải Ấn là Thiên Đạo chí bảo, tượng trưng cho Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới, nhưng ta không tin Thiên Đạo.”

“Cái gọi là tin thì có, không tin thì không có.”

“Huyết Hải Ấn của ngươi đối với ta mà nói, là không có.”

Hắn vung vẩy chiếc quạt liên tục, trịnh trọng nói: “Vì vậy, ta thoát khỏi phong tỏa của Huyết Hải Ấn chỉ là việc trong một khoảnh khắc mà thôi, ta nghĩ rằng nó không tồn tại, vậy thì nó sẽ không tồn tại.”

“Điều này rất hợp tình hợp lý, không phải sao?”

Huyết Đế rất muốn nói, hợp tình hợp lý cái rắm!

Nhưng lại không có bằng chứng để bác bỏ.

Bởi vì Khương Thành thực sự không có Thiên Tâm, cũng thực sự thoát khỏi phong tỏa của Huyết Hải Ấn một cách thần kỳ.

Nhưng dựa theo những gì hắn nói, Thiên Đạo đã trở nên hư ảo mờ mịt.

Còn có việc như vậy?

“Điều này không hẳn đâu!”

Huyết Đế có cảm giác Đạo của bản thân sẽ bị lật đổ một lần nữa.

Là một trong mười Thiên Đạo chi tử, hắn vô cùng tin tưởng vào Thiên Đạo.

Hắn từ Đạo của bản thân mà lên Đạo Thần cũng nhờ dựa vào Thiên Đạo đắp nặn thành.

Đột nhiên hiện tại có người nói với hắn rằng, chỉ cần ngươi không tin, Thiên Đạo sẽ không tồn tại nữa, tác dụng của Thiên Đạo cũng sẽ không tồn tại nữa.

Điều này quả thực cảm thấy hơi sụp đổ tín ngưỡng.

Ngay cả Đạo của bản thân, cũng có dấu hiệu sắp bị tan rã.

"Không thể nào!"

"Điều này không thể nào!"

Hắn liên tục lắc đầu.

Đường đường là một Thiên Đế, hắn không thể dễ dàng bị lật đổ như vậy.

"Chắc chắn là sai chỗ nào đó rồi."

Ánh mắt của hắn lại trở nên kiên định một lần nữa.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy ớn lạnh từng trận, một đầu tóc đen và quần áo của hắn cũng bị thổi bay trong gió.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

Hắn cau mày nhìn Khương Thành.

Bên cạnh hắn, Thành ca đang ra sức quạt chiếc quạt xếp, chẳng qua là phương hướng của quạt không chỉ có bản thân hắn, còn đặc biệt quan tâm đến Huyết Đế.

Trước khi hắn vung vẩy nhẹ nhàng chiếc quạt xếp, Huyết Đế chỉ xem hắn như đang giả vờ học đòi phong nhã.

Hiện tại hắn lại quạt dữ dội như vậy, hơn nữa còn thay đổi phương hướng nhiều lần, hắn quạt về phía bản thân một cách rất 'ngẫu nhiên', điều này cảm thấy hơi khó giải thích.

"Khụ, không có gì."

Thành ca cười gượng một tiếng, sau đó cất chiếc quạt xếp đi.

“Không phải ta đang lo lắng bộ não của ngươi vượt quá số lần vận hành sẽ quá nóng, giúp ngươi quạt gió hạ nhiệt sao.”

Thật ra trong lòng hắn đang âm thầm bối rối.

Tại sao đạo cụ của hệ thống không có tác dụng?

Vừa rồi trong lúc tiện miệng nói dối Huyết Đế, thật ra hắn định trong lúc đối phương không thể nhận thấy, dùng chiếc quạt xếp này tiễn đối phương về tây thiên.

Không phải ngươi nói ta không giết được Đạo Thần sao?

Ta sẽ cho ngươi xem cái gì gọi là bất ngờ.

Theo tình huống bình thường, đạo cụ của hệ thống ra tay, nên là giết không nói lý mới đúng.

Kết quả lại chẳng có tác dụng gì cả.

Sao có thể như vậy?

Lúc này, cuối cùng Khương Thành cũng nhớ ra bốn chữ trong hệ thống trước đây miêu tả về chiếc quạt xếp — Diệt Cô Bảo Cụ.

Lẽ nào thứ này chỉ có tác dụng với Cô Thần?

Hắn đang đặt ra những suy nghĩ lung tung này, Huyết Đế không biết tên này vừa rồi đang mưu hại chính mình, nhìn tình hình xung quanh.

“Hẳn là Yến Khai đã biết ngươi chưa chết.”

“Một lượt giết người mới sắp đến rồi.”

Khương Thành nhún vai.

“Ta cầu còn không được, chỉ sợ hắn không dám tới.”

Quạt xếp không đối phó được Huyết Đế, cũng không đối phó được hắn sao?

Huyết Đế chỉ xem hắn đang tiện miệng khoác lác, sau đó nói: “Ngươi và ta ở thế giới của hắn, phân không ra sống chết, tốt hơn hết là nên tạm thời dừng tay, tương lai tái chiến.”

“Ý của ngươi là?”

Khương Thành giật khóe miệng.

“Không phải ngươi muốn liên thử với ta để đối phó với Yến Khai đó chứ?”

“Đúng vậy!”

Chương 1590: Lại muốn cho ta đánh phụ trợ?

“Ngươi thật sự là…”

Khương Thành cảm thấy rất vô lý, sau khi kìm nén vài giây, mới nghĩ ra một từ để miêu tả.

“Thật sự rất biết linh hoạt mà!”

Có phải ngươi đã quên rằng ta đã giết chết cháu trai Lăng Hầu của ngươi rồi không.

Sau đó ngươi còn đuổi theo giết chết ta một trận, hại ta rơi xuống nơi này.

Mà cách đây không lâu, ta vừa mới giết ngươi một lần.

Mối thù như vậy, thế mà cũng có thể tạm thời buông bỏ được sao?

Hơn nữa, không phải ngươi đường đường là Thiên Đế sao?

Thế mà lại muốn ‘oan ức’ cho bản thân mà liên thủ với kẻ thù?

Niềm kiêu hãnh của Thiên Đế ở đâu?

Huyết Đế ngược lại rất thoáng với điều này.

“Ta phong tỏa ngươi một lần, ngươi cũng làm tổn thương ta một lần, ngươi cũng không hề chịu thiệt.”

“Đối với Yến Khai, nếu hai người chúng ta không liên thủ với nhau, sẽ chỉ bị hắn chia ra đánh bại.”

Hiện tại, sức mạnh của Cô Thần Giới được chia thành ba nhóm.

Hắn, Khương Thành và toàn bộ Cô Thần Giới do Yến Khai đứng đầu.

Mà ba nhóm này, Yến Khai trấn thủ sân nhà có thế lớn nhất.

Đối với Huyết Đế, việc liên thủ với Khương Thành là chuyện vừa khôn ngoan vừa hợp lý.

Thành ca không có hứng thú với việc liên thủ.

Hệ thống đã đưa ra một phương án, không thể nói là mặt cưỡi rồng bay, mà là mài dao xoèn xoẹt, trực diện thịt trên thớt.

Cần phải liên thủ sao?

Hơn nữa, nếu bọn họ liên thủ giết chết hắn, há chẳng phải huy chương quân sự sẽ bị chia đôi sao?

"Đừng lo lắng, ca sẽ một mình tiêu diệt hắn." Hắn dùng quạt xếp đã gấp lại gõ vào ngực bản thân.

"Tiêu diệt hắn?"

Huyết Đế đánh giá hắn từ trên xuống dưới một vòng, thản nhiên phun ra năm chữ.

"Kẻ ngu không biết sợ."

Tính khí hung bạo của Thành ca nổi lên.

"Nếu như ta thật sự làm được thì sao?"

Huyết Đế cười nhẹ: "Có phải ngươi cho rằng dựa vào thánh lực đặc biệt của ngươi, thì ngươi có thể xuyên thủng phòng ngự của Đạo của đối phương, chỉ một lần hành động đã giết chết hắn?"

Đương nhiên Thành ca sẽ không để lộ tác dụng đạo cụ của hệ thống.

Thế là hỏi ngược lại: "Có vấn đề gì sao?"

"Có vẻ như ngươi hoàn toàn không biết gì về cảnh giới của Đạo Thần."

Nếu như đối mặt với người khác, Huyết Đế sẽ không có kiên nhẫn để phổ cập kiến thức.

Nhưng Khương Thành quá đặc biệt, hơn nữa, hiện tại hắn quả thật muốn dựa vào tên này.

"Đạo Thần có rất nhiều sự lựa chọn khác nhau, nhưng đại khái có thể chia thành hai loại."

“Một loại là dạng như của ta, lấy Nguyên Tiên Giới làm nền tảng, tu luyện Thiên Đạo thật sự.”

“Đạo của bọn ta, có nguồn gốc từ Thiên Đạo.”

“Tương lai nếu như siêu thoát, vậy thì thành tựu cũng sẽ không thua kém gì Thiên Đạo đúng đắn duy nhất!”

Đề cập đến cảnh giới bản thân sẽ đặt chân đến trong tương lai, Khương Thành cũng cảm thấy hứng thú.

“Vậy loại còn lại thì sao?”

“Loại còn lại là dạng như Yến Khai, bọn họ tách khỏi Nguyên Tiên Giới tự lập môn hộ.”

“Bọn họ không cần sự chống đỡ của Thiên Đạo Nguyên Tiên Giới, bản thân Yến Khai là Thiên Đạo của Cô Thần Giới, ý chí của hắn là ý chí của toàn bộ thế giới này.”

“Nếu như ngươi muốn tiêu diệt hắn, vậy thì phải chịu sự phản công của toàn bộ Cô Thần Giới.”

“Trừ khi ngươi tiêu diệt toàn bộ Cô Thần Giới, nếu không thì không thể giết được hắn.”

Cuối cùng Khương Thành cũng đã biết độ khó.

Đừng nhìn sáu Đạo Thánh mạnh nhất trong Cô Thần Giới, bọn họ trông có vẻ không khó tiêu diệt, nhưng thế giới này vẫn còn có hàng trăm triệu tiên nhân khác nữa!

Đó đều là sinh linh.

Dưới tình huống không thù không oán, hắn thực sự không thể ra tay.

Hơn nữa, cho dù hắn có thể làm đến bước này, cho dù Thiên Hoang Bất Diệt Thể không sợ sự trói buộc nghiệp chướng vô biên, hắn vẫn phải đối mặt với sự cắn trả to lớn lúc hủy diệt Cô Thần Giới.

Sức mạnh bùng phát trong một thế giới, thật là kinh khủng biết bao!

Hắn không thể không xúc động.

“Chuyện này cũng quá vô lý, quả thật là chơi xấu mà.”

Huyết Đế thản nhiên nói: “Đạo Thần tự ta thành đạo, vốn dĩ hy vọng có thể trở thành một một vị thần thật sự, siêu thoát khỏi Thiên Đạo trong tương lai.”

“Vậy thì Đạo Thần tự lập môn hộ của bọn họ, còn cao cấp hơn so với những Đạo Thần dựa vào Nguyên Tiên Giới của các ngươi một chút đấy.”

Khương Thành trầm ngâm nói.

“Muốn ngồi ngang hàng với Thiên Đạo, thậm chí siêu thoát, chắc chắn không nằm trong phạm vi kiểm soát của Thiên Đạo, đúng không?”

“Rời khỏi Nguyên Tiên Giới giống như hắn, mở ra lối riêng, ngược lại đã xem như là đã thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo.”

Cái này liên quan đến quan niệm thành đạo của Huyết Đế.

Lúc hắn nói ra câu hỏi này, nụ cười của Huyết Đế không còn ôn hoà nữa, mà trở nên lạnh lùng hơn.

“Mở ra lối riêng? Trói buộc? Siêu thoát?”

“Tiên lực của Yến Khai được tu luyện từ Nguyên Tiên Giới, các quy tắc của hắn được cảm ngộ từ Nguyên Tiên Giới.”

Có một sự chế giễu sâu sắc dâng lên trong mắt hắn.

“Cô Thần Giới của hắn ngoài mặt là mở ra lối riêng, nhưng từ trước đến nay vẫn từ Nguyên Tiên Giới, cứ một mực học không đâu vào đâu, hắn lấy cái gì siêu thoát?”

“Chưa kể…”

Hắn nhìn vào mắt Khương Thành một cách sâu sắc.

“Tại sao hắn lại muốn mở ra lối riêng?”

Còn không đợi Thành ca trả lời, hắn đã chậm rãi hất cằm lên.

“Vốn dĩ Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới là Đạo đúng đắn duy nhất, tại sao chúng ta lại không thể học nó?”

“Rõ ràng là chúng ta có Thiên Đạo đúng đắn, tại sao lại không ngừng phạm sai lầm?”

“Được rồi, được rồi…”

Khương Thành thấy cảm xúc của tên này càng ngày càng kích động, cũng không thèm tiếp tục kích thích hắn.

Tranh cãi quan niệm kiểu này sẽ không có kết quả.

Nếu không thì sẽ lật đổ Đạo của bản thân.

“Theo lời của ngươi, Cô Thần Yến Khai hoàn toàn không thể giết chết được?”

Huyết Đế thản nhiên nói: “Nếu ở Nguyên Tiên Giới, ta có thể giết chết hắn.”

“Nhưng hiện tại, ta và ngươi đều rơi vào Cô Thần Giới, dưới sự kiểm soát của hắn, cho dù muốn thoát khỏi đây cũng không làm được, nói chi đến việc giết hắn?”

Thành ca nhún vai, có vẻ như không lo lắng về tình thế khó khăn này.

“Cho nên nói tới nói lui, ngươi không thể xử hắn chứ gì.”

Huyết Đế gật đầu: “Đối với kế hoạch hiện tại, chỉ có thể dùng Đạo của bản thân để áp chế Đạo của hắn, ép buộc hắn mở đường ra khỏi Cô Thần Giới, ngươi và ta mới có thể thoát khỏi đây, trở về Nguyên Tiên Giới.”

“Đạo của ngươi mạnh hơn của hắn?”

“Đó là đương nhiên!”

Huyết Hoàng khẽ thở dài: “Nhưng trong thế giới của hắn, ta phải chịu quá nhiều hạn chế, cho dù đến gần hắn cũng rất khó có thể làm được, không có cơ hội tiến hành giao chiến Đạo với hắn.”

Hắn chậm rãi nhìn Khương Thành, trong mắt tràn đầy hy vọng.

“Đó là lý do vì sao ta cần ngươi.”

“Thánh lực đặc biệt của ngươi, hẳn là có thể đánh thủng tiên lực và căn nguyên của hắn cũng như những ngăn trở của Cô Thần Giới, tạo cơ hội đó cho ta!”

“Sau đó ngươi có thể áp chế hắn?”

“Không sai!”

Thành ca híp hai mắt.

“Cho nên ta đánh phụ trợ, ngươi đến thu hoạch?”

Mặc dù Huyết Đế không quen với kiểu miêu tả này, nhưng quả thật là ý này.

“Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, nếu không chúng ta chỉ có thể bị mắc kẹt trong Cô Thần Giới.”

Hắn sâu xa nói: “Cũng rất có thể trong tương lai, thời gian trôi qua, ngươi sẽ ngày càng yếu đi, sẽ thực sự bị hắn chinh phục, bị buộc phải trở thành thuộc hạ của hắn, chỉ có thể tin tưởng và chấp hành Đạo của hắn.”

“Đến ngày đó, ngươi sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.”

Khương Thành biết lời nói của hắn không phải là bắn tiếng đe doạ.

Nhưng cầm đạo cụ của hệ thống trong tay, đó lại là một vấn đề khác.

“Ca không muốn đánh phụ trợ.” Hắn chắc như đinh đóng cột nói.

Huyết Đế cau mày: “Ngươi đừng hành động theo cảm tính!”

“Nếu như ngươi ghi hận ta trả thù, vậy ta có thể hứa, trong vòng một trăm triệu năm sau khi trở lại Nguyên Tiên Giới, ta sẽ không làm hại đến ngươi!”

Nếu không phải hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Khương Thành, hắn không thể hứa như vậy được.

Dù sao thì trong mắt hắn, Khương Thành nguy hiểm hơn rất nhiều so với Yến Khai.

Người này không có Thiên Tâm nhưng lại thông thạo kiếm đạo hoàn mỹ, thậm chí còn có thánh lực đặc biệt, chắc chắn sẽ đe dọa đến Thiên Đạo!

Mà hắn dựa vào Thiên Đạo, đương nhiên sứ mệnh là bảo vệ Thiên Đạo.

Đối với sự chủ động ‘nhượng bộ’ của hắn, Thành ca không cảm thấy vinh hạnh.

Đột nhiên khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra một nụ cười kỳ quái.

“Hay là, chúng ta cược một ván, thế nào?”

Chương 1591: Đại ca và tiểu đệ

Mặc dù không hiểu những thỏa thuận đánh cược giữa Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, cũng không biết rõ phong cách của Thành ca, nhưng rõ ràng Huyết Đế không quan tâm đến đánh cược gì đó.

"Đối với chuyện này mà đùa rõ ràng là không quá khôn ngoan."

"Có liên thủ hay không, ngươi quyết định một lời!"

Là Thiên Đế, hắn vẫn có sự kiêu ngạo mà hắn nên có.

Mặc dù rất muốn hợp tác, nhưng nếu như Khương Thành tùy tiện ra điều kiện, hắn sẽ không nhượng bộ thỏa hiệp.

Cùng lắm thì bị mắc kẹt với nhau ở đây trong Cô Thần Giới.

"Nếu muốn ta đồng ý liên thủ, vậy thì chỉ có thể đánh cược theo cách này!"

Khương Thành cũng không nhân nhượng.

Huyết Đế nhìn hắn một cái thật sâu, giọng điệu dịu đi một chút.

"Đánh cược như thế nào, ngươi nói ta nghe xem."

Thành ca không chút do dự nói: "Thì cược ta có thể tự tay giết chết Cô Thần Yến Khai hay không."

Còn chưa nói hết, Huyết Đế đã lộ ra vẻ mặt khó chịu.

"Đánh cược của ngươi có ích lợi gì?"

Theo hắn thấy, Khương Thành chỉ đang xem chuyện lớn như chuyện trẻ con mà thôi.

Hay là đang tiêu khiển cho bản thân.

Yến Khai là một Đạo Thần trong tình trạng hoàn hảo, mà Cô Thần Giới cũng là địa bàn của hắn.

Đối mặt với một kẻ thù mạnh mẽ như vậy, cả hai liên thủ còn không đủ cơ hội chiến thắng.

Một thân một mình, không thể rời khỏi Cô Thần Giới.

Chớ nói chi là Khương Thành đang nói về việc giết chết Yến Khai, không chỉ là rời khỏi nơi này.

“Nếu như một mình ta không giết được hắn, vậy xem như là ta thua.”

Thành ca lẩm bẩm nói: “Đến lúc đó, ta sẽ tôn ngươi làm đại ca, sau này chỉ hành động theo lời một mình ngươi, đại ca nói đi hướng đông thì đi hướng đông, đại ca nói lên trời thì lên trời.”

Hắn cười híp mắt nhìn Huyết Đế, lời nói khá dụ dỗ.

“Không phải ngươi muốn liên thủ sao? Chỉ cần ngươi thắng cuộc cá cược, chỉ là chuyện một câu của ngươi mà thôi!”

Huyết Đế ngây ngẩn cả người.

Đừng nói là hắn, ngay cả tiểu trong sáng Mộc Nguyệt ở bên cạnh cũng sững sờ.

Đến hiện tại, đương nhiên nàng biết cấp bậc của hai người trước mặt mình cao đến mức nào, bọn họ là tồn tại có thể chống lại ‘Thần’ của Cô Thần Giới.

Lúc những đại lão cấp cao thảo luận những vấn đề to lớn, thế mà lại như chuyện đùa vậy sao?

“Lời này của ngươi là thật sao?”

Cuối cùng Huyết Đế cũng có hứng thú, rất có hứng thú.

Mong muốn lớn nhất hiện tại của hắn là gì, còn không phải là giết chết Khương Thành, diệt trừ kẻ thù của Thiên Đạo mà hắn nghĩ hay sao?

Nhưng hắn cũng hiểu rằng, rất khó để thực hiện mong muốn này.

Rõ ràng là Huyết Hải Ấn đã phong tỏa huyết mạch của Khương Thành, kết quả hắn lại thoát được.

Rõ ràng Yến Khai đã giết chết hắn, vừa đảo mắt hắn lại nhảy nhót vui vẻ.

Đây rõ ràng là có thiên mệnh tại thân trong thế giới vô hình mà!

Giống như Thiên Đạo chi tử, mười Thiên Đế bọn họ, đã gặp phải những tình huống tuyệt vọng vô số lần trong quá trình nổi dậy trong quá khứ, nhưng lần nào cũng sẽ thoát khỏi nguy hiểm một cách thần kỳ.

Những người như vậy rất khó giết chết.

Nói trắng ra là, đãi ngộ của nhân vật chính.

Hiện tại vụ cá cược này đã cho hắn một hy vọng.

Nếu như Khương Thành thực sự cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ của chính mình, tuân theo mệnh lệnh của bản thân, vậy thì sau này không cần phải lo lắng hắn gây tai hoạ cho Thiên Đạo nữa.

Vì lúc đó, bản thân có thể trông chừng hắn, luôn luôn trói buộc hắn.

Thậm chí còn có thể bảo hắn nỗ lực chiến đấu, bảo vệ Thiên Đạo.

Điều này có lợi hơn là giết hắn!

"Đương nhiên là thật."

Thành ca vỗ ngực nói: "Từ trước đến này, ta luôn nghiêm túc về chuyện này."

"Nếu ai thua, sau này gặp mặt phải gọi đại ca, tự xưng là tiểu đệ."

"Đối với chỉ thị của đại ca, ta cũng không nhất định phải ngoan ngoãn tuân theo, dù sao cũng là tiểu đệ chứ không phải thuộc hạ. Nhưng ít nhất phải tận tâm tận lực…"

"Không!"

Huyết Đế nghiêm nghị nói: "Trưởng ấu tôn ti, đối với mệnh lệnh của đại ca, đương nhiên tiểu đệ phải hoàn toàn nghe theo, không được có bất kỳ phản kháng nào!"

Vốn dĩ Thành ca không có ý định quá đáng.

Dù sao thì hắn cũng chỉ muốn một cái tên.

Bảo một Thiên Đế sau này phải gọi chính mình là đại ca, không phải rất có thể diện sao?

Đặc biệt là một Thiên Đế vẫn đang kìm nén ý muốn giết bản thân, vậy thì càng thích hơn.

Chỉ cần Huyết Đế có thể duy trì tôn kính với bản thân là được, không nghĩ đến việc sẽ thật sự biến hắn thành thuộc hạ của bản thân.

Kết quả là đối phương khăng khăng chủ động đào hố sâu hơn.

“Ngươi chắc chứ?” Ca không có ý tốt nhướng mày.

“Đương nhiên chắc chắn.”

“Không suy nghĩ thêm chút nữa sao? Nếu như ngươi thua, sau này gặp mặt phải gọi ta là đại ca, hơn nữa còn phải nghe theo chỉ thị của ta.”

“Không cần suy nghĩ.”

Huyết Đế nắm chắc thắng lợi trong tay mỉm cười lắc đầu.

“Nếu ngươi thực sự có thể một mình giết chết Yến Khai, ta nhận ngươi làm đại ca thì có gì phải ngại?”

Suýt nữa Thành ca bật cười ra tiếng.

“Vậy được, cuộc đánh cược được thành lập từ bây giờ!”

“Một lời đã định!”

Vì tính chính thức của cuộc đánh cược, thậm chí Huyết Đế còn cố ý giơ tay trực tiếp đưa Mộc Nguyệt qua.

“Vụ cá cược này, ngươi là nhân chứng duy nhất!”

Vừa nói xong, ba luồng thần quang rơi xuống đỉnh đầu Mộc Nguyệt.

Thành ca cũng không biết có tác dụng gì.

Đoán chừng lại là tác dụng Đạo của hắn.

“Nếu có ai phá vỡ khế ước, trời đất sẽ tấn công người đó!” Huyết Đế quả quyết hét lên.

Là một nhân chứng, Mộc Nguyệt đã phải chịu áp lực rất lớn.

Trước mặt hai đại lão, nàng không dám nói gì, cũng không dám hỏi gì, chỉ cảm thấy bản thân giống như địa vị quá thấp, hoàn toàn không gánh vác nổi trách nhiệm nặng nề như vậy được…

Bốp bốp bốp bốp!

Thành ca không khỏi vỗ tay khen ngợi.

“Không hổ là Thiên Đế, rất xem trọng người khác, có tinh thần nghi lễ như vậy!”

Hoàn thành thoả thuận đánh cược, tâm trạng Huyết Đế khá tốt, thậm chí ánh mắt nhìn Khương Thành cũng hơi thân thiết.

Dù sao thì ở trong mắt hắn, đây cũng là tiểu đệ tương lai, có thể nói trước là người nhà.

“Không phải ngươi muốn đi giết Yến Khai một mình sao?”

Hắn làm một động tác tay mời.

“Hiện tại có thể xuất phát.”

Hắn xác định rằng Khương Thành nhất định sẽ thua không thể nghi ngờ, không thể thành công.

Dù sao thì với số mệnh của Khương Thành, hẳn là thất bại cũng sẽ không chết, chỉ để hắn vẫy vùng một lần là được rồi.

Trở về lại tiếp tục liên thủ thôi, nhưng lúc đó thì bản thân dùng thân phận đại ca để chỉ huy hắn.

“Chờ ta tu luyện thêm vài ngày.”

Mặc dù rất có lòng tin vào phương án của hệ thống, nhưng Khương Thành cũng biết, tình huống đã không còn giống với trước đây.

Lúc hắn bị giết, kẻ thù chỉ có một mình Cô Thần.

Quạt xếp do hệ thống cung cấp, cũng chỉ dùng để đối phó với một mình Cô Thần.

Nhưng sau khi giết ra, có thể còn gặp phải những cao thủ trong sáu môn phái lớn, thậm chí là những Cô Thần Giới khác.

Những lâu la cản đường này, cần được dọn dẹp.

“Tu luyện?”

Huyết Đế buồn cười.

Thầm nghĩ ngươi nước đến chân mới nhảy có phải quá hồn nhiên rồi không.

“Hiệp ước đánh cược đã xong, ngươi muốn giở thủ đoạn gì thì cũng đã muộn rồi.”

“Đừng lo lắng, chỉ cần vài ngày thôi.”

Nói xong, Khương Thành lấy tiên thảo nhận được từ Bá Vũ Cung lúc trước ra, lại bắt đầu quá trình tu luyện ăn cỏ.

Nhìn thấy hắn nhét từng nắm tiên thảo vào miệng, Huyết Đế liên tục lắc đầu.

Hắn cảm thấy cách làm này của Khương Thành là vô nghĩa.

Nói trắng ra, lực giới nguyên của Cô Thần Giới là một sức mạnh do bản thân Yến Khai tạo ra.

Nếu Yến Khai chết, lực giới nguyên sẽ mất tác dụng.

Mà tất cả tiên thảo cũng là do bản thân Yến Khai tạo ra.

Nếu muốn, thậm chí hắn có thể tạo ra hàng chục triệu tiên thảo nhất đẳng.

Trong mắt của Huyết Đế, thứ đồ chơi này là phế phẩm, không đáng một xu.

Chỉ là hắn không biết rằng, thứ mà Khương Thành muốn tu luyện không phải là lực giới nguyên, mà là dùng tiên thảo để kích thích lực trọc.

Chương 1592: Một mình ứng chiến

Nếu nói sự thúc đẩy của tiên thảo tứ đẳng là nhỏ giọt, thì tác dụng của tiên thảo nhất đẳng là long trời lở đất.

Ngộ đạo Tiên Thụ cảm nhận được ‘kẻ thù xâm nhập’, lập tức điều động quả của lực trọc đi tiêu diệt những kẻ thù này.

Lực trọc cuộn trào mãnh liệt tràn vào kinh mạch và khắp mọi nơi trong cơ thể của Khương Thành.

Có rất nhiều dấu ấn của lực trọc đã để lại trong cơ thể hắn.

Mà những dấu ấn này nhanh chóng được hạt giống lực trọc hấp thụ, sau đó phát triển mạnh hơn.

Thậm chí hắn có thể nhìn thấy quá trình hạt giống bén rễ và nảy mầm, tương tự như hạt giống huyền lực trước kia.

Hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự tiến bộ, nâng cao tu vi trong lực trọc của bản thân.

Nhưng khi tiên thảo tiếp tục được tiêu thụ, hắn dần dần nhận ra rằng tác dụng thúc đẩy lực giới nguyên đối với bản thân trở nên ngày càng yếu đi, càng ngày càng trở nên ít rõ ràng hơn.

Nói trắng ra, kinh mạch của hắn đã sản sinh ra kháng thể dưới sự gột rửa lần lượt của lực trọc.

Không cần nhiều sự trợ giúp từ lực trọc đã có thể ngăn chặn sự xâm nhập của lực giới nguyên một cách tự nhiên.

Khi còn lại hàng trăm gốc tiên thảo tam đẳng, lực giới nguyên đã không thể khiến ngộ đạo Tiên Thụ phản ứng nữa.

Bởi vì Tiên Thụ nhận định rằng đây không phải là một mối đe dọa đối với hắn, không cần quả lực trọc làm việc không cần thiết.

Khương Thành biết rằng hành trình tu luyện ăn cỏ của bản thân đã kết thúc.

Lúc này, lực trọc mà hạt giống lực trọc có thể điều động đã vững chắc hơn gấp ba lần so với thánh lực của Đạo Thánh bình thường.

Điều này thực sự vượt quá sự mong đợi của Khương Thành.

Phải biết rằng, trước khi đến Cô Thần Giới, hắn hoàn toàn không có thánh lực thuộc về riêng hắn.

Thậm chí một chút manh mối cũng không có.

Mà hiện tại, ‘thánh lực’ của hắn đã mạnh hơn bất kỳ Đạo Thánh nào.

Hắn không dùng đến tiên thảo còn lại nữa, thế là giao hết cho Mộc Nguyệt.

Mộc Nguyệt vừa vui mừng vừa lo sợ, lập tức nói không dám nhận.

Huyết Đế ở bên cạnh cười nhẹ.

“Ngươi cứ nhận đi, có thể quen biết với hắn, vốn dĩ là cơ duyên vận mệnh của ngươi.”

Sau đó hắn nhìn về phía Khương Thành.

“Hiện tại đã có thể khởi hành rồi sao?”

Tu vi của lực trọc không thể cảm nhận được từ bên ngoài, hắn cũng không biết những ngày qua Khương Thành đã tu luyện ra cái gì.

Thành ca chậm rãi rút Kỵ Khuyết kiếm ra, chỉ về một điểm nào đó của bầu trời đầy sao.

Tiên lực tràn vào cuồn cuộn mãnh liệt, kiếm đạo thập tam trọng lâu ngày không gặp ầm ầm giết ra.

Trong khoảnh khắc, bầu trời đầy sao bị cuốn trôi sạch sẽ như cát chảy bị rửa sạch.

Ba người lại xuất hiện trong thế giới dưới lòng đất một lần nữa.

Nhưng chỉ một lúc sau, ba người lại bị cưỡng ép chuyển đổi không gian một lần nữa.

Rõ ràng, đây là bút tích của Yến Khai.

Là chúa tể của Cô Thần Giới, hắn thực sự có thể kiểm soát mọi thứ.

May mắn thay, Khương Thành và Huyết Đế không tu luyện Đạo của hắn, bọn họ cũng không thuộc về thế giới này, nếu không hắn có thể giết hai người chỉ bằng một ý nghĩ.

Lần này, ngay khi ba người vừa mới xuất hiện, bọn họ đã bị rơi vào tầng tầng lớp lớp vòng vây.

Thứ xuất hiện trước mặt bọn họ thực sự là sáu môn phái lớn.

Cực Vũ Đạo Thánh và Hiền Vanh Đạo Thánh thình lình xuất hiện.

Mà các Đạo Tôn của mỗi môn phái cũng sát khí đằng đằng.

“Thế mà Huyết Ma vẫn còn sống?”

“Cái gì!”

Nhìn thấy Huyết Đế đứng bên cạnh Khương Thành, các cao thủ của sáu môn phái lớn đều vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa còn lui về sau hàng chục dặm một cách ‘lễ phép’.

Không còn cách nào khác, mức độ đáng sợ của Huyết Ma đã ăn sâu vào xương tuỷ của bọn họ từ lâu.

Cùng so sánh, ngược lại Khương Thành lại không có sức uy hiếp mạnh mẽ như vậy.

Cho nên bọn họ nhanh chóng chào hỏi Thành ca.

“Tặc tử, thế mà ngươi lại thông đồng với Huyết Ma!”

“Còn nói muốn giúp bọn ta đối phó với Huyết Ma, quả nhiên không giữ chữ tín!”

“Lần này ngươi chạy trời không khỏi nắng!”

Lời chào hỏi bình thường này, Thành ca đã nghe rất nhiều kể từ khi hắn xuất đạo, đã miễn dịch từ lâu.

Hắn chỉ cười, hỏi ngược lại một câu.

“Vậy các ngươi chờ ở đây, là muốn làm gì vậy? Lẽ nào là để nghênh đón ta chiến thắng trở về sao?”

Sáu môn phái lớn đương nhiên không phải.

Lý do tại sao bọn họ lại đợi ở đây, là vì bọn họ nhận được lệnh của Cô Thần.

Đặt trận ở đây trước để bao vây giết chết ‘ma đầu’ Khương Thành đã xúc phạm đến Cô Thần.

Là chúa tể của Cô Thần Giới, Khương Thành sống lại không lâu thì Yến Khai đã nhận ra.

Sau khi phát hiện Khương Thành và Huyết Đế liên thủ, hắn cũng nhận thức được nguy cơ, cho nên đương nhiên hắn muốn sử dụng hết toàn bộ lực lượng tinh nhuệ có thể sử dụng.

“Khương Thành, ngươi dám cả gan trở thành kẻ thù của Cô Thần, quả thật là tội đáng muôn chết!”

Cực Vũ Đạo Thánh lạnh giọng quát lên: “Còn không mau bỏ binh khí xuống, quy y Cô Thần, cầu xin sự tha thứ của hắn?”

Bọn họ là đệ tử và thuộc hạ của Yến Khai, xem như là có mối quan hệ ràng buộc với Cô Thần Giới.

Yến Khai trở nên mạnh hơn, tức là Thiên Đạo của Cô Thần Giới trở nên mạnh hơn, bọn họ cũng có thể trở nên mạnh hơn.

Ngược lại, nếu Yến Khai bị tổn thương và trở nên yếu ớt, vậy thì bọn họ cũng sẽ bị như vậy.

Ngoại trừ một số người bị giết ở Bá Vũ Cung, năm môn phái lớn khác hoàn toàn không hề quen với Khương Thành, hoàn toàn không có chút thù hận nào.

Nhưng bảo vệ Yến Khai là lập trường đã định trước tự nhiên của bọn họ.

Khương Thành thở dài.

"Có vẻ như chỉ có thể đại khai sát giới một lần nữa."

Nếu như không tiêu diệt những người chặn ở trước mặt bọn họ, ngay cả mép của Yến Khai cũng không thể chạm vào.

Mà Huyết Đế đang đứng ở phía sau hắn thì đứng khoanh tay, tư thế thảnh thơi xem trò vui.

"Ngươi đã nói, một mình ngươi có thể làm được, ta sẽ không nhiều chuyện."

Hắn chỉ dùng Huyết Hải Ấn che phủ bản thân và Mộc Nguyệt.

"Ta chịu trách nhiệm bảo vệ tính mạng của nhân chứng là được, ngươi có thể bắt đầu."

Thành ca nhún vai, quả nhiên không thể trông cậy vào tên này giúp bản thân thu dọn binh lính linh tinh.

Thúc giục lực trọc, xung quanh Kỵ Khuyết kiếm xuất hiện 'kiếm quang' đặc biệt dữ dội.

Ánh mắt của Huyết Đế hơi nheo lại.

Hắn nhận ra rằng thánh lực của Khương Thành ít nhất cũng mạnh hơn mấy lần so với lần trước chiến đấu, lẽ nào lần trước hắn không thực sự phát toàn lực sao?

Hơn nữa, thánh lực cũng không phải sử dụng như vậy!

Ngay sau đó, Khương Thành lập tức giết ra.

Mục tiêu đầu tiên là Cực Vũ Đạo Thánh và các Đạo Tôn của Bá Vũ Cung phía sau hắn.

Ngay khi hai bên vừa giao chiến, Cực Vũ Đạo Thánh ở phía đối diện đã sử dụng Pháp Tắc không gian.

Hoàn toàn không thua kém pháp cảnh bên Nguyên Tiên Giới.

Năm cây đồ đằng khổng lồ nhô lên khỏi mặt đất, giống như năm ngọn núi!

Sáu luồng hư ảnh căn nguyên lao thẳng lên trời, tỏa ra sức mạnh to lớn vô biên!

Khương Thành hơi kinh ngạc.

Những Đạo Tôn và Chí Tôn hắn đã gặp trước đây hoàn toàn không thể sử dụng căn nguyên.

Bởi vì những gì Cô Thần Giới có thể liên kết, chỉ có mười lăm quy tắc mà Yến Khai nắm giữ, không tồn tại căn nguyên gì cả.

Nhưng hiện tại Cực Vũ Đạo Thánh lại dùng đến.

Hơn nữa, trong số mười một quy tắc của hắn, có ba trong số đó là bản thân Yến Khai không có.

"Hắn có thể liên kết với Nguyên Tiên Giới."

Căn nguyên như vậy, Cô Thần Giới là không nào thể có.

Khả năng lớn nhất là đến từ Nguyên Tiên Giới.

Huyết Đế nhanh chóng nói: "Có vẻ như Yến Khai đã đặc biệt mở ra một con đường để bọn họ có thể liên kết với Nguyên Tiên Giới, nếu không thì không thể nào liên kết với căn nguyên bên đó."

Hắn vừa mới mở miệng, Khương Thành và Cực Vũ Đạo Thánh đã giết đến cùng một chỗ.

Thánh hồn của hai bên dẫn đầu giao chiến, Khương Thành chiếm thế thượng phong, nhưng không tạo thành lợi thế rõ ràng.

Ngay sau đó, hắn và cảnh giới của đối phương va chạm kịch liệt cùng một chỗ.

Do bản thân không có sự gia trì của pháp cảnh, nên sức mạnh của Khương Thành ở hai đầu tấn công và phòng thủ không tăng gì nhiều, chỉ có một bí bảo Kiền Hoàng Cổ có thể cung cấp một ít gia trì.

Mà ở phía đối diện, Cực Vũ Đạo Thánh nhận được sự hỗ trợ của Pháp Tắc không gian hoàn chỉnh.

Sự va chạm giữa hai người dường như vô cùng không cân sức.

Nếu không phải lần trước Khương Thành lập chiến tích chống lại Huyết Đế, e rằng mọi người sẽ cho rằng hắn tự tìm đường chết.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, Kỵ Khuyết kiếm được lực trọc bao quanh, giết vào pháp cảnh của Cực Vũ Đạo Thánh!

Chương 1593: Tác dụng của quạt xếp

Khương Thành không gặp nhiều trở ngại.

Sau khi gặp phải Kỵ Khuyết kiếm, hư ảnh căn nguyên của Cực Vũ Đạo Thánh giống như bị tan thành mây khói.

Có thể gây ra chút thách thức cũng là cột đồ đằng to lớn.

Trước khi ầm ầm sụp đổ, nó đã làm tiêu hao một tầng lực trọc mỏng.

Ngoài ra, không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Khương Thành.

"Đây là thánh lực sao?"

Năm Đạo Thánh khác có mặt kinh ngạc thốt lên.

Là đệ tử của Yến Khai, trước đây bọn họ đều đã tu luyện ở Nguyên Tiên Giới, đương nhiên biết rõ khả năng của Đạo Thánh.

Đúng là thánh lực rất đặc biệt, nhưng bình thường cũng vượt ra ngoài rào cản của căn nguyên, tấn công trực tiếp vào bản thể kẻ thù.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy có người dùng thánh lực trực tiếp hủy diệt căn nguyên.

Còn không đợi Cực Vũ Đạo Thánh phản ứng lại, tất cả mười một luồng căn nguyên đều bị tiêu diệt, cảnh giới đã mất đi chỗ dựa ầm ầm sụp đổ!

Cuộc tấn công che trời rợp đất ban đầu của hắn lập tức trở nên nhụt chí.

Mà sức cắn trả do sự sụp đổ của pháp cảnh mang lại khiến hắn càng thêm hoảng sợ và hỗn loạn.

“Sư tôn cứu ta…”

Lúc này, hắn còn đâu một chút phong thái mà một Đạo Thánh nên có.

Tiếng gào thét của hắn có hiệu quả.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên Khương Thành mất đi mục tiêu tấn công.

Cuối cùng Cô Thần Yến Khai vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối cũng đã ra tay.

Hắn kiểm soát Cô Thần Giới, cũng không biết đã thi triển phương pháp gì, thế mà lại kéo Cực Vũ Đạo Thánh ra khỏi phạm vi tấn công của Khương Thành một cách vô căn cứ.

Nhưng Khương Thành vẫn dựa vào một tia hồn niệm khóa chặt mục tiêu.

Vượt qua phòng tuyến của sáu môn phái lớn, hắn đuổi theo Cực Vũ Đạo Thánh.

Về phần các cao thủ khác của sáu môn phái lớn, thế mà cũng không ngăn cản.

Huyết Đế ở tại chỗ lắc đầu.

“Quá thiếu trí tuệ.”

Dường như là để chứng thực suy đoán của hắn, vừa mới đuổi ra ngoài, đột nhiên đường lui phía sau của Khương Thành bị ngăn cách ra.

Ngăn cách đó không phải là trận pháp, cũng không phải là từng tầng màn chắn.

Mà là một khoảng cách được Cô Thần Giới tạo ra.

Trông có vẻ không rộng, nhưng lại giống như đường được Thiên Đạo của Tiên Giới cắt ra, hệt như rãnh trời!

Hoàn toàn không nói lý.

Cuối cùng Yến Khai cũng đã ra tay.

Ầm!

Một kiếm gần như bất khả chiến bại của Khương Thành, bỗng nhiên giống như rơi xuống địa ngục sâu thẳm vô tận một cách nhanh chóng.

Trong quá trình rơi xuống, lực trọc bị phá hủy một cách điên cuồng, nhanh chóng bị tiêu hao.

Không gian xung quanh không ngừng thay đổi, mỗi lần va chạm đều phát ra tiếng rít thê lương.

Âm thanh ầm ầm làm chấn động ý thức của tất cả mọi người trong Cô Thần Giới, khiến cho bọn họ run lên trong sâu thẳm thần hồn.

Mãi đến cuối cùng, địa ngục hoàn toàn bị nghiền nát, cuối cùng bóng dáng của Khương Thành cũng giết ra.

Lúc này, lực trọc của hắn chỉ còn sót lại không đến ba mươi phần trăm.

Mà bóng dáng của Yến Khai, cuối cùng đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Khương Thành, ngươi thật sự khiến ta không thể không lau mắt mà nhìn đấy!”

Mặc dù không biết lực trọc là sức mạnh gì, nhưng hắn biết sức mạnh này có uy hiếp rất lớn đối với hắn.

Việc ngăn chặn vừa rồi là để làm tiêu hao lực trọc.

Không ngờ rằng, một trận đại chiến linh đình như vậy, thế mà vẫn không thể làm tiêu hao hết.

Nhưng mà kế hoạch của hắn cũng xem như là đã thành công.

“Ngươi đã phạm một sai lầm rất lớn.”

Yến Khai nhìn chằm chằm vào Huyết Đế ở phía xa, sáu môn phái ở bên đó chắn ở phía trước giống như một con đập.

“Nếu như ngươi và Lăng Hiển liên thủ, còn có thể gây ra một chút đe dọa cho ta.”

“Nhưng ngươi quá bốc đồng.”

Khóe miệng của hắn nhếch lên một nụ cười tự tin.

“Sau khi tách ra, hai người chỉ có thể để mặc ta xâu xé.”

Kế hoạch liên thủ trước đó của Huyết Đế, Yến Khai cũng có thể thấy trước hậu quả.

Hắn biết rất rõ, Đạo của Huyết Đế còn mạnh hơn bản thân.

Nhưng dưới tình huống Huyết Đế không có căn nguyên và tiên lực chống đỡ, không có cơ hội tiến hành đối đầu trực diện với bản thân.

Nhưng lực trọc của Khương Thành tấn công ác liệt, có thể giết đến trước mặt bản thân.

Nhưng hắn không có Đạo, dù thế nào hắn cũng không thể làm rung động căn nguyên của bản thân.

Hai người liên thủ thì có thể bù đắp những thiếu sót của nhau, gây ra một mối đe dọa chết người thực sự.

Vì vậy, chiến thuật của hắn là phân tán và tiêu diệt, lợi dụng Cực Vũ Đạo Thánh để dụ dỗ Khương Thành đến một mình, để những người còn lại chặn đường Huyết Đế, cuối cùng lại sử dụng rảnh trời để trì hoãn.

Chiến thuật này rất suôn sẻ.

Hiện tại Khương Thành đang một mình đối mặt với hắn, đã định sẵn sẽ bị Đạo của hắn đè bẹp.

Mà ở bên kia, Huyết Đế thờ ơ, chỉ lẳng lặng nhìn qua bên này.

Hắn không ra tay, sáu môn phái lớn cũng không chủ động tấn công, dù sao nhiệm vụ của bọn họ là ngăn cản Huyết Đế là được.

“Ta sẽ cho ngươi thời gian ba hơi thở cuối cùng để trả lời.”

Toàn thân Yến Khai lộ ra vẻ cao ngạo trời sinh, nhìn xuống Khương Thành một cách hờ hững.

“Là bị giết, hay là quy phục Đạo của ta.”

“Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi!”

Thành ca mỉm cười, lặng lẽ lấy chiếc quạt xếp giấy ra.

“Vốn dĩ điều ta lo lắng nhất là ngươi sẽ ẩn nấp không chịu ra ngoài.”

Cô Thần Giới là của Yến Khai, có thể nói hắn có mặt ở khắp mọi nơi, cũng có thể nói là hắn không ở đâu cả.

Nếu thật sự muốn lẩn trốn, có lẽ cả đời này, Khương Thành cũng không thể tìm được hắn.

Nhưng hiện tại, thế mà đối phương lại chủ động đứng trước mặt hắn.

Cái này không phải là giao đến tận cửa sao?

“Ngươi đã sẵn sàng chưa?”

Hắn mỉm cười mở chiếc quạt xếp ra.

Cảnh tượng này khiến cho Huyết Đế ở phía sau hơi vô lực chửi bới.

Tên này lại lấy chiếc quạt rách đó ra, lẽ nào trước khi thất bại còn phải giữ được phong thái hay sao?

Ánh mắt của Yến Khai cũng trở nên lạnh lùng.

“Xem ra ngươi đã quyết tâm chọn con đường chết.”

Đi kèm với câu nói này, bầu trời sau lưng hắn sôi lên sùng sục, sức mạnh của toàn bộ Cô Thần Giới đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn!

Mà cũng chính vào lúc này, Khương Thành quạt một cái về phía hắn.

Trong phút chốc, vốn dĩ bầu trời đang sóng gió bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Thanh thế cuồn cuộn ngất trời giống như diệt thế trước kia giống như chỉ là ảo giác của mọi người.

Trong khoảng không tĩnh lặng, Yến Khai hơi giơ tay phải lên, đứng sững ở đó, trông hơi buồn cười.

Cũng không phải là hắn bị thi triển Định Thân Thuật gì đó, mà là đột nhiên hắn phát hiện ra Đạo của bản thân đã bị phong ấn.

Giống như hiệu quả của huyết mạch bị Huyết Hải Ấn phong ấn.

Sự thay đổi mạnh mẽ như vậy, khiến hắn hoàn toàn không thể chấp nhận được, thậm chí đầu óc cũng bị mông muội.

Đả kích thật sự quá lớn!

Không chỉ có hắn, sáu môn phái lớn và Huyết Đế ở phía sau đều bị cảnh tượng này làm cho mông muội.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một quạt đó là cái gì?

Người đầu tiên phản ứng là Cực Vũ Đạo Thánh, người vừa mới được giải cứu.

"To gan! Ngươi dám!"

Nhìn Khương Thành mài dao xoèn xoẹt về phía heo cừu, hắn vừa lạnh lùng gào thét, vừa giết đến trước mặt Yến Khai, định ngăn cản.

Cuối cùng hắn và Yến Khai đều bị tổn thương.

Nhưng mà điều này chỉ là vô ích.

Tay trái Khương Thành cầm quạt, tay phải thúc giục Kỵ Khuyết kiếm, lực trọc còn sót lại giết vào pháp cảnh của hắn một lần nữa.

Cùng lúc đó, thanh kiếm đó xuyên qua Pháp Tắc không gian, cũng xuyên qua tiên thể của Cực Vũ Đạo Thánh, hoàn toàn giết chết hắn mà không chút hồi hộp.

Nhưng lần này, kiếm của Khương Thành lại chĩa thẳng vào cổ của Yến Khai ở phía đối diện.

Mãi đến lúc này, cuối cùng Yến Khai mới hoàn hồn trở lại.

Cực Vũ Đạo Thánh bị giết, nhưng hắn vẫn không hề xúc động.

Toàn bộ tâm thần của hắn đều được đặt vào những thay đổi mạnh mẽ mà hắn đã gặp phải.

"Ngươi đã làm gì!"

Sau khi Đạo của bản thân bị phong ấn, trạng thái của hắn hơi tương tự như Huyết Đế. Cũng không thể điều động sức mạnh của Cô Thần Giới, hay thậm chí là liên kết với căn nguyên của Nguyên Tiên Giới.

Chương 1594: Không thể giết?

Cô Thần Yến Khai sắp phát điên rồi.

Bởi vì sự thay đổi này quá lớn.

Cô Thần Giới là do hắn sáng tạo ra, hầu hết mọi thứ ở đây đều là của hắn.

Hiện tại, sau khi Đạo của hắn bị phong ấn, hắn không thể liên kết với thế giới của bản thân.

Bởi vì không 'tu luyện' Đạo của thế giới này, thậm chí hắn còn không thể điều động lực giới nguyên.

Sức mạnh này là do đích thân lão nhân gia hắn tự mình phát minh ra!

Đúng là vô cùng vô lý.

Lúc này, thậm chí hắn còn không bằng Huyết Đế, dù sao Huyết Đế còn có Đạo của bản thân.

"Rốt cuộc ngươi đã làm gì?"

Đối mặt với mũi kiếm ở phía đối diện, hắn bình tỉnh không hề sợ hãi, lạnh lùng gầm lên.

"Ngươi đã làm gì với Đạo của ta!"

Để giúp hắn nhận ra tình hình của bản thân, Thành ca chỉ có thể đưa mũi kiếm về phía trước.

Lúc này, đột nhiên từ phía sau vang lên từng tiếng kêu sợ hãi và tiếng la hét chói tai.

"Đừng!"

"Đừng giết Cô Thần!"

"Tuyệt đối đừng mà…"

"Dừng tay!"

Người của sáu môn phái lớn không kịp kinh ngạc trước lực chiến đấu của Khương Thành, bọn họ sắp phát điên rồi.

Một khi Yến Khai chết, hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

Đối với họ, đây là chuyện trời sập.

Nhưng khoảng cách đó lại trở thành một rãnh trời ngăn chặn bọn họ, thay vào đó, ngăn chặn bọn họ ở bên ngoài.

Hai người duy nhất đến đây được suôn sẻ là Huyết Đế và Mộc Nguyệt.

Huyết Đế dùng Đạo của bản thân để vượt qua ranh giới đó, mà Mộc Nguyệt thì được mang theo cùng một cách tự nhiên.

“Khương Thành, ngươi thật sự muốn giết hắn?”

Thấy hắn không đồng ý, Khương Thành hơi kinh ngạc.

“Sao, không giết được à?”

Ca suy nghĩ, không phải ngươi sợ sẽ thua cuộc đánh cược đó chứ?

Huyết Đế lắc đầu.

Huyết Đế cũng vô cùng kinh ngạc vì Khương Thành có thể đột nhiên khống chế Yến Khai.

Điều này hoàn toàn phá vỡ nhận thức của hắn.

Ai có thể làm được chuyện này?

Cho dù thực sự là Thần cũng không thể!

Đến mức mà, lúc này thậm chí hắn không buồn nghĩ đến vụ đánh cược.

Vốn dĩ hắn còn cho rằng Khương Thành không giết được Đạo Thần, nhưng mà cảnh tượng hiện tại, hắn không thể không tin.

Nhưng trước mắt vẫn còn một việc quan trọng khác.

“Thật sự không thể giết.” Hắn trịnh trọng nói.

Sắc mặt Khương Thành không thay đổi, thản nhiên nói: “Cho ta một lý do.”

“Cô Thần Giới là do một tay Yến Khai tạo ra, Thiên Đạo ở nơi này là Đạo của hắn.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy thì nếu ngươi giết hắn, Thiên Đạo của Cô Thần Giới sẽ biến mất cùng với hắn, thế giới sẽ bị hủy diệt cùng với hắn”

Huyết Đế trầm giọng nói: “Hàng vạn sinh linh ở thế giới này đều tu luyện Đạo của hắn, tiếp tục tồn tại bằng cách dựa vào hắn.”

“Một khi Đạo của hắn biến mất, đạo hạnh của hàng vạn sinh linh cũng sẽ sụp đổ theo.”

Lời nói của hắn không phải là bắn tiếng đe doạ.

Hiện tại Đạo của Yến Khai chỉ bị phong ấn, bản thân hắn không thể liên kết được mà thôi, không hề biến mất.

Một khi Yến Khai bị giết, đương nhiên sẽ thân tử đạo tiêu.

Thế giới này được xây dựng dựa trên Đạo của hắn, Đạo của hắn là quy tắc sống còn ở đây.

Sau khi Đạo tiêu, tất cả ‘thiết lập’ của thế giới này sẽ mất hiệu lực.

Hệ thống tu luyện… đương nhiên cũng sẽ bị bãi bỏ.

Khi đó, lực giới nguyên thật sự không tồn tại, tiên thảo cũng vô dụng.

“Đúng!”

Yến Khai giống như một dã thú bị thương nặng, hai mắt đỏ như máu trợn trừng nhìn chằm chằm vào Khương Thành.

“Ngươi không thể giết ta!”

“Còn không mau cởi bỏ phong ấn Đạo của ta, nếu không thế giới này sẽ hoàn toàn rối tung lên!”

Thành ca cau mày suy nghĩ một chút.

Sau đó hắn phản bác nói: “Hệ thống tu luyện sụp đổ thì sụp đổ thôi, cùng lắm thì chuyển người khác đến Nguyên Tiên Giới, tu luyện lại một lần nữa là được rồi.”

Mặc dù lực giới nguyên của những người đó không còn, nhưng cảnh giới thần hồn không thay đổi, khí hải kinh mạch gì đó đã được mở ra, mọi thứ vẫn ở đó.

Trình độ cảm ngộ của bọn họ về các quy tắc vẫn còn đó.

Tu luyện lại hệ thống tiên lực, muốn khôi phục tu vi cũng không phải khó.

“Dù sao Đạo nhỏ này, vốn cũng không có giá trị gì trong tu luyện.”

Huyết Đế lại lắc đầu: “Mọi chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ.”

Mà Yến Khai đang bị kiếm đón ở phía đối diện thì cười một cách dữ tợn.

“Ha ha ha ha, ngươi cho rằng ta chết rồi, bọn họ còn có thể sống sót sao?”

Huyết Đế khẽ thở dài.

“Hắn nói không sai, một khi Đạo của hắn biến mất, Cô Thần Giới sẽ sụp đổ, hàng vạn sinh linh ở nơi này đang tu luyện Đạo của hắn, cuối cùng sẽ không có hơn mười người sống sót.”

Đây cũng là lý do vì sao Huyết Đế và đám người Yến Khai theo đuổi tự ta thành Đạo.

Nghĩ lại Nguyên Tiên Giới thời cổ xưa vào năm đó, Thiên Đạo đã mất, ba ngàn căn nguyên chia thành ba ngàn chân giới.

Khi đó, tất cả mọi người đều phải hứng chịu sự cắn trả mãnh liệt, vô số đại năng bị thương nặng hoặc thậm chí là chết đi, không một tiên nhân nào trong trăm vạn dặm may mắn sống sót.

Đó vẫn là Nguyên Tiên Giới hùng mạnh và rộng lớn.

Vốn dĩ Cô Thần Giới chỉ là một thế giới không hoàn chỉnh và không ổn định, một khi sụp đổ, người có thể sống sẽ chỉ càng ít hơn.

“Ha ha ha ha! Ngươi giết ta đi!”

Yến Khai cười mở to miệng một cách điên cuồng, nhìn chằm chằm vào Mộc Nguyệt phía sau Khương Thành với đôi mắt hung tợn như dã thú.

“Thứ nàng tu luyện là Đạo của ta!”

“Một khi ta chết, nàng cũng sẽ tuẫn táng theo ta!”

“Ngươi ra tay đi!”

Mặc dù đã đến cảnh giới này của bọn họ, cái gọi là cảm tình phần lớn đã bị cắt đứt từ lâu, tình cảm giữa nam và nữ ngay cả

mây trôi cũng không tính, hoàn toàn không thể chạm vào bọn họ.

Nhưng hắn tin rằng Khương Thành là một kẻ ngoại lai.

Từ việc Mộc Nguyệt vẫn luôn được hắn mang đi cùng, có thể thấy rằng nàng vẫn rất có một vị trí trong tâm trí của Thành ca.

Lúc này, những tiên nhân ở đằng xa đều nổi lên hy vọng.

“Khương Thành, suy nghĩ kỹ đi!”

“Trong suy nghĩ của ngươi, sinh linh thật sự sẽ lầm than.”

“Cho dù không nghĩ đến bọn ta, ngươi cũng nên suy nghĩ đến tiên tử bên cạnh ngươi chứ, nàng vô tội biết bao?”

Trước đó bọn họ chỉ xem Mộc Nguyệt như một con kiến nhỏ trong sáng, ai có thể để mắt nàng?

Hiện tại nàng lại trở thành mấu chốt cho sự sống còn của tất cả mọi người ở Cô Thần Giới.

“Tiên tử, ngươi cũng nói giúp với!”

“Bọn ta quỳ xuống với ngươi…”

Các cao thủ của sáu môn phái lớn bên đó dứt khoát quỳ xuống, cho dù là Đạo Thánh hay là Đạo Tôn đều không thể chịu được sự sụp đổ của Cô Thần Giới, bản thân cũng thân tử đạo tiêu theo hậu quả mà chôn cùng.

Yến Khai cũng dần bình tĩnh lại.

“Khương Thành, nếu ngươi giết ta, nghiệp chướng vô biên của việc hủy diệt tất cả sinh linh ở Cô Thần Giới cũng sẽ ghi vào ngươi!”

Hắn lạnh lùng quát: “Ngươi cho rằng ngươi sẽ không sao à?”

“Đến lúc đó, cho dù ngươi không chôn theo, cũng sẽ bị nghiệp chướng đó quấn cả đời!”

“Hả?”

Thành ca bị tên này đánh bại.

Lão huynh, đã đến bước này, ngươi vẫn còn đe dọa ta sao?

Ngay từ đầu hắn đã không có ý thù địch gì với Yến Khai.

Nếu lúc đó người này thả hắn rời khỏi Cô Thần Giới thì hắn sẽ bình an vô sự, chỉ làm khách qua đường.

Kết quả là đối phương lại sống chết muốn chinh phục hắn, một dáng vẻ thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Vậy thì còn có thể làm sao?

Ca thật sự không tin, mở hệ thống ra, trên thế giới này vẫn còn có người mà bản thân không thể giết?

Giương quạt lên, hắn lại quạt vào Cô Thần ở phía đối diện một lần nữa.

Đúng vậy, chiếc quạt này không phải chỉ có thể quạt.

Nhưng sau khi quạt qua, đột nhiên toàn thân Yến Khai giống như được rửa tội, một trận ánh sáng chói mắt cắt qua người hắn.

Một hạt châu tương tự như Giới Nguyên Châu, từ từ tách ra khỏi cơ thể hắn.

Hạt châu đó cũng có nhiều màu sắc, điểm khác biệt là hơi lớn hơn một chút.

Nó gần giống như một ngọn núi.

Chương 1595: Một cơ hội hợp đạo khác

Ngước nhìn hạt châu đó, miệng của tất cả mọi người đều bất giác mở ra.

Đôi mắt đầy kinh ngạc.

Không phải vì dáng người bình thường của Yến Khai thế mà có thể chứa một hạt châu lớn như vậy.

Mà là bởi vì bọn họ có thể nhìn ra hạt châu này là gì chỉ trong nháy mắt.

“Đạo!”

Huyền Vanh Đạo Thánh ở đằng xa hét lên đầu tiên.

Đôi mắt của hắn như sắp lồi ra, vẻ mặt hoàn toàn mất kiểm soát.

Mà những người khác bên cạnh hắn cũng không khá hơn là bao.

“Đây là Đạo của Cô Thần đó!”

“Thiên Đạo của Cô Thần Giới!”

Mặc dù chưa có ai tận mắt nhìn thấy Đạo, nhưng lúc này, không ai nghi ngờ thứ bản thân nhìn thấy là Đạo.

Bởi vì đó là thứ bọn họ tu luyện.

Đồng cam cộng khổ với bọn họ.

“Trời ơi, hóa ra Đạo là thế này à?”

Đương nhiên Đạo không phải như thế này.

Huyết Đế nhìn hạt châu trước mặt cũng ngẩn ra.

Giống như gặp quỷ.

Hắn biết rất rõ rằng vốn dĩ chuyện này không nên xảy ra.

“Vốn dĩ Đạo là vô hình vô chất, chỉ xuất phát từ lý tưởng mà phát triển, không phải là vật có thật…”

“Làm sao có thể bị tách ra được?”

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy ham học hỏi của hắn, Thành ca thực sự hơi trở tay không kịp.

Hắn chỉ thử quạt một lần nữa để xem có thể quạt ra được kết quả gì.

Thật không ngờ lại làm được một việc lớn.

Thế mà hệ thống lại trực tiếp cụ thể hoá Đạo của Yến Khai, hơn nữa còn tách nó ra.

Cái này cũng quá mạnh mẽ rồi, phải không?

“Đây là bí kỹ độc môn của ca, bao nhiêu năm che giấu vẫn không thể không sử dụng.”

Ca chuyển sang chế độ làm màu một cách thuần thục.

“Thật có lỗi mà!”

Sao Huyết Đế có thể tin lời nói bậy này.

Nếu Khương Thành thật sự mạnh như vậy, lúc trước bản thân đuổi theo giết hắn chắc chắn đã bị hắn bóp chết từ lâu.

Hắn nhìn vào chiếc quạt xếp.

Nhưng Yến Khai đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên loạn.

“Không thể! Điều này là không thể nào!”

Trước đó, Đạo của hắn chỉ bị phong tỏa, hiện tại là thật sự không thuộc về hắn.

“Đạo của ta!”

Hắn xoay người, bay về phía quả cầu khổng lồ như một ngọn núi.

Như con thiêu thân đuổi theo ánh sáng, bất chấp tất cả không quay đầu lại.

Khoảnh khắc hắn chạm vào quả cầu, đột nhiên cả người giống như bị điện giật.

Sau đó, hắn nhanh chóng bốc hơi, biến thành một đám khói xanh, biến mất trong không khí.

Sắc mặt Khương Thành kinh ngạc.

Vừa rồi hắn còn định ngăn cản, kết quả…

“Cô Thần chết rồi?”

Nhìn ánh mắt thắc mắc của hắn, Huyết Đế nặng nề gật đầu, giọng điệu trở nên hơi thổn thức.

“Đúng vậy, hắn chết rồi.”

Như thể hắn biết Khương Thành không hiểu, hắn cũng đặc biệt giải thích một câu.

“Sau khi Đạo bị tách ra, hắn chẳng khác nào chưa từng tu luyện Đạo đó, cho nên vào khoảnh khắc hắn chạm vào nó, hắn đã bị gạt bỏ và tấn công.”

Trong khi hắn nói ra điều đó, bản thân hắn cũng cảm thấy vô lý.

Chuyện này gọi là gì đây!

Bị Đạo của bản thân giết chết, chỉ sợ đây là cách chết kỳ lạ nhất trong số các cách chết cao cấp, cũng là cách có độ khó

cao nhất.

Là một người cũng đã tu luyện Đạo của bản thân, hiện tại tâm trạng của Huyết Đế rất phức tạp.

Đạo Thần chết, đây là chuyện lớn như thế nào?

Năm đó, thập Thiên Đế cùng nhau nổi dậy thành lập Thiên Cung, rất nhiều cao thủ đã bị giết, nhưng chưa từng có một Đạo Thần nào.

Kết quả là Khương Thành đã làm được chuyện thần kỳ như vậy.

Hơn nữa, dường như không có hậu quả xấu gì.

Mặc dù Yến Khai đã chết, nhưng Thiên Đạo của Cô Thần Giới vẫn còn đó, thế giới này không hề sụp đổ như những gì bọn họ dự đoán trước đó, cũng không có ai chôn theo hắn.

Trong một lúc, những người không ngừng kêu gào trước đó cũng dừng lại.

Sau khi nhận ra không có chuyện gì xảy ra, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không có ai vừa khóc vừa la hét đòi trả thù cho Yến Khai.

Nhưng mà, dường như tình huống này không thể cứ kéo dài mãi.

“Hạt châu khổng lồ này đang tan chảy!”

Huyết Đế cẩn thận quan sát ‘Đạo Châu’ đó, nhận thấy có một chút thay đổi.

Ở mép mờ mịt như sương nước, thấm dần vào bên trong từng chút một.

“Yến Khai đã chết, Đạo này không có căn cứ, vô căn vô cơ, cũng không có ai tiếp tục cung cấp nguồn lý niệm cho Đạo này, sớm muộn gì nó cũng sẽ tiêu tan trong trời đất.”

Không hổ là Thiên Đế, mặc dù đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tình huống kỳ quái này, những vẫn nhanh chóng nhìn ra được vấn đề.

“Một khi nó hoàn toàn biến mất, Cô Thần Giới vẫn sẽ sụp đổ.”

Lời vừa nói ra, những cao thủ của sáu phái ở phía xa lại hoảng hốt lo sợ một lần nữa.

“Không…”

“Không phải chứ?”

“Lẽ nào chúng ta vẫn phải bị chôn theo sao?”

“Hiện tại Yến Khai đã chết, chúng ta nên làm gì? Không còn cách nào để xoay chuyển cả!”

“Trời ơi, ta không muốn chết…”

Huyết Đế ngược lại không lo lắng, mà là thản nhiên nói: “Quá trình này sẽ rất dài, người của Cô Thần Giới các ngươi có thể di chuyển đến Nguyên Tiên Giới trước.”

“Như vậy ít nhất có thể tránh được một trận đại nạn.”

Còn không đợi Khương Thành lên tiếng, đột nhiên những tiên nhân ở đằng xa hét lên.

“Không!”

“Thật ra không cần thiết!”

Huyền Vanh Đạo Thánh nỗ lực vượt qua rãnh trời đó, nhưng sức mạnh lại không đủ, vẻ mặt nôn nóng chặn lại ở bên ngoài có hơi buồn cười.

“Để ta hấp thụ hạt châu này, kế thừa Đạo của Cô Thần, vậy là vấn đề này sẽ được giải quyết một cách dễ dàng!”

Hắn vừa nói như vậy, mọi người chợt nhận ra.

Đúng vậy!

Đạo Châu không có vật dẫn, cùng lắm thì cho nó một vật dẫn mới là được rồi.

Bọn họ đã tu luyện Đạo của Cô Thần Giới, sẽ không bị từ chối.

Mà một khi kế thừa Đạo Châu này, vậy thì có thể bỗng dưng có được Đạo của Yến Khai.

Theo một nghĩa nào đó, điều này cũng tương đương với hợp đạo!

Mặc dù đây không phải là kế thừa tu vi tiên lực và trình độ cảm ngộ quy tắc, nhưng kế thừa Đạo sẽ trực tiếp trở thành chúa tể của Cô Thần Giới.

Trực tiếp kiểm soát một thế giới!

Phàm là tiên nhân đã quy y Đạo này, đều là thuộc hạ của bản thân.

Muốn cái gì không có?

Khi đó, tu vi chẳng là gì cả.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, tất cả mọi người của sáu môn phái lớn đều điên cuồng.

“Giao cho ta đi!”

“Giao cho ta giao cho ta!”

“Khương tiền bối nhìn ta này, nhất định ta sẽ đối xử thật tốt với Cô Thần Giới…”

“Khương tiền bối chọn ta, không ai thích hợp hơn ta!”

“Huyết Đế chọn ta!”

Huyết Đế làm ngơ trước những tiếng la hét điên cuồng ở phía xa.

Hắn mỉm cười với Thành ca.

“Thực ra, ngươi không cần phải nhường cơ hội này cho bọn họ.”

“Hiện tại, chỉ cần ngươi bắt đầu quy y Đạo này, vậy thì có lẽ là ngươi cũng có thể hấp thụ nó.”

“Hiện tại Yến Khai không còn nữa, ngươi không cần phải khuất phục và bị bất cứ ai kiểm soát.”

“Sau đó, ngươi sẽ trở thành một Đạo Thần!”

Cơ hội này đã không thể dùng từ cơ duyên để miêu tả nữa, cũng không phải là nghịch thiên cải mệnh.

Mà là một bước thành Thần.

Nếu như Đạo Thần cũng được xem là Thần.

“Còn ngươi thì sao?”

Thành ca không tiến lên phía trước.

Từ trước đến nay, nếu có lợi thì hắn sẽ chiếm, nhưng lần này lại duy trì sự kiềm chế to lớn một cách hiếm thấy.

“Nếu đã có cơ hội tốt như vậy, thế thì tại sao ngươi không lên?”

Huyết Đế thong thả thở dài.

“Đạo bắt nguồn từ lý tưởng, không thể chồng chất.”

“Cho dù ta thật sự có thể hấp thu Đạo của hắn, đến lúc đó ngược lại sẽ ảnh hưởng đến Đạo của ta, tiếp theo sẽ hại đến bản thân ta.”

Khương Thành nhún vai, hắn không có hứng thú lắm.

“Mặc dù ta không có lý tưởng gì đó, nhưng ta cũng không có ý định ở lại Cô Thần Giới.”

Đối với hắn, thế giới mà hệ thống lười thu thập quá nông cạn, nào có muôn màu muôn vẻ như Nguyên Tiên Giới.

Lúc đầu hắn không hợp với Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới, hiện tại sao có thể hợp với Đạo ở đây?

“Về phần ứng cử viên cho Đạo Châu này…”

Ánh mắt hắn chậm rãi lướt qua đám tiên nhân ở phía xa.

Cuối cùng, hắn nhìn Mộc Nguyệt ở bên cạnh.

“Ta cảm thấy nàng là người thích hợp nhất.”

Chương 1596: Giải nhiệt cho ngươi

Đầu tiên Huyết Đế sửng sốt.

Ngay sau đó hắn phá lên cười.

“Thật thú vị!”

Hắn cảm thấy rất thú vị, nhưng những người khác lại không cảm thấy vậy.

“Sao ngươi có thể chọn nàng chứ?”

Bọn họ hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Nữ tử này chẳng qua chỉ là một con kiến Đế cảnh bát trọng mà thôi, nàng có tài đức gì?”

“Chưa nói đến cảnh giới thiên phú, cho dù là tâm tính hay kiến thức, còn lâu nàng mới đủ sức gánh vác nhiệm vụ quan trọng này!”

“Đúng vậy, nếu Cô Thần Giới nằm trong tay nàng, vậy thì tiêu rồi…”

Cơ hội như vậy, sao bọn họ có thể không tranh giành.

Cố gắng hết sức, làm trò hề cũng không ngại.

“Khương tiền bối, xin ngươi hãy xem xét lại một lần nữa!”

“Chỉ cần ngươi giao lại cho ta, từ nay về sau ta sẽ trung thành với ngươi…”

“Đúng vậy đúng vậy, xin ngươi hãy suy nghĩ kỹ lại đi!”

Không chỉ bọn họ, mà cả đương sự là Mộc Nguyệt cũng chết lặng.

Trực tiếp trở thành Đạo Thần, đả kích này thật sự quá lớn, đủ để khiến nàng mất đi khả năng suy nghĩ.

“Ta, ta…”

Khương Thành cau mày: “Thế nào, lẽ nào ngươi không muốn?”

“Không…”

Mộc Nguyệt lắc đầu theo bản năng.

Mục đích của việc tu luyện chăm chỉ suốt thời gian qua là gì, còn không phải là để nâng cao cảnh giới sao?

Vốn dĩ với nền tảng Đế cảnh bát trọng của nàng trong tương lai có thể trở thành Chí Tôn đã được xem như là thiên phú dị thường.

Dù sao thì có không biết bao nhiêu tiên nhân đang mắc kẹt trong mỗi một đại cảnh giới, cả đời cũng khó có thể tiến thêm.

Mà có thể trở thành Đạo Thần, thực sự là chuyện hoang đường.

Còn về Đạo của người khác không phù hợp với bản thân, ngược lại còn ảnh hưởng đến những lo ngại giới hạn trên của bản thân trong tương lai, thì những người có tham vọng lớn hơn như Khương Thành và Huyết Đế mới có tư cách để suy nghĩ đến.

Những người khác, trước tiên tốt hơn hết là hãy nghĩ xem cả đời của bản thân có đủ tư cách để trở thành Đạo Thần hay không đã.

Cơ hội bày ra trước mặt như vậy, sao Mộc Nguyệt có thể từ chối?

Chẳng qua là nàng cảm thấy ân huệ này thật sự quá lớn, phản ứng đầu tiên là không dám nhận.

Suy nghĩ kỹ một chút, nàng thực sự không làm bất cứ điều gì đặc biệt trong suốt quá trình đó cả, hầu hết thời gian nàng chỉ đóng vai trò như phông màn mà thôi.

Những người đó nói không sai… có tài đức gì?

“Ha ha, nếu đã bằng lòng rồi, vậy thì ngươi còn do dự cái gì?”

Khương Thành cười lớn, không đợi nàng nói xong đã trực tiếp đẩy nàng qua.

Các cao thủ của sáu môn phái lớn ở phía xa đau khổ than khóc.

“Không…”

“Đừng mà!”

Cơ hội một bước lên trời đã ở ngay trước mắt, nhưng lại bỏ lỡ mất, cảm giác mất mát to lớn đó quả thật có thể hủy hoại một người.

Có rất nhiều người ngất xỉu ngay tại chỗ vì đau lòng.

Mộc Nguyệt bị Khương Thành đẩy qua, nàng như một chiếc lông vũ bay đến trước mặt trời thiêu đốt.

Mà khoảnh khắc khi cả hai cuối cùng cũng tiếp xúc, trời bỗng tối sầm lại.

Ngay sau đó, toàn bộ Cô Thần Giới giáng xuống từng luồng Tiên m.

Tất cả sinh linh trên thế giới này đều cảm thấy trái tim của bọn họ vào lúc này, tất cả đều nhìn về cùng một hướng.

Mặc dù bọn họ không nhìn thấy gì, nhưng bọn họ biết rằng Cô Thần Giới đã đổi 'Thần'.

Ở một ngôi làng nào đó xa xôi hẻo lánh gần dãy núi, Lộc Nguy mang theo một nhóm dân làng thận trọng ẩn nấp.

Sau khi Khương Thành đắc tội với sứ thần của Thần Đàn vào lần đó, bọn họ bước lên một cuộc hành trình lưu vong.

Mặc dù trên đường đi không gặp truy sát gì cả, nhưng mọi người vẫn phập phồng lo sợ, không dám thả lỏng một chút nào.

Mãi đến lúc này, tất cả mọi người mới cảm nhận được một hơi thở quen thuộc từ trong Tiên m.

Trong khi tất cả mọi người đang ngẩng đầu trông lên và chấn động, lại hơi mờ mịt.

Sau một hồi bối rối, đột nhiên Lộc Nguy nghĩ đến điều gì đó, thế là đôi mắt hắn vô thức mở to, miệng cũng không khép lại được.

"Chẳng lẽ… là nàng sao?"

Mấy ngày trước, thực ra hắn đã nghe ngóng một số chiến tích của Khương Thành.

Tin từ Bá Vũ Cung cho biết người này có thể đối đầu với Đạo Thánh.

Lúc đó, hắn lập tức biết rằng bản thân đã bỏ lỡ rất nhiều.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, thứ hắn bỏ lỡ lại là cơ hội trực tiếp điều khiển một thế giới!

Nếu ngày Khương Thành vào thôn, hắn nhiệt tình đưa Thành ca về nhà chính mình.

Nếu như ngày lưu vong đó hắn cùng lên đường đi theo Khương Thành…

Thì cơ hội trở thành Đạo Thần, rất có thể sẽ rơi vào người hắn.

Bởi vì hắn thực sự thông minh và điềm tĩnh hơn, trông đáng tin hơn và phù hợp hơn Mộc Nguyệt.

Nhưng mà, đã không thể làm lại từ đầu được nữa.

Đây là cơ hội thuộc về Mộc Nguyệt, không ai có thể tước đoạt nó.

Thứ duy nhất Lộc Nguy có được, là hắn có thể trở lại ngôi làng lúc trước. Như Khương Thành đã nói, bọn họ sẽ không sao cả.

Bầu trời đầy màu sắc thật lộng lẫy, những con thú và chim chóc tốt lành đua nhau khoe sắc.

'Đạo Châu' khổng lồ đó đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mộc Nguyệt nhắm chặt hai mắt lơ lửng trên không, xung quanh cơ thể nàng dập dờn ánh sáng vừa thần thánh vừa cao quý, uy nghiêm bất khả xâm phạm!

Dường như, vốn dĩ vị trí này nên là của nàng, vận mệnh thuộc về nàng!

Các cao thủ của sáu môn phái lớn ở phía xa đều im lặng nhìn cảnh tượng này, không biết từ lúc nào đã không còn ai lên tiếng.

Khương Thành chậm rãi nhìn về phía Huyết Đế ở bên cạnh.

Ở gần như vậy, đương nhiên hắn có thể cảm nhận được rằng, ngoài những Tiên âm trước đó, những con thú và chim chóc tốt lành phía sau, bầu trời đầy màu sắc và vầng hào quang xung quanh Mộc Nguyệt vào lúc này, đều là kiệt tác của hắn.

"Thế mà ngươi lại ra sức cổ vũ cho nàng, thật là làm người khác bất ngờ."

Khương Thành không tiếp xúc nhiều với thập Thiên Đế, ở chung với Lăng nhiều nhất mà hắn còn không biết thân phận.

Theo hắn thấy, chắc chắn thập Thiên Đế cao cao tại thượng đã thoát khỏi đại chúng Tiên Giới, xem thường những tiên nhân ở tầng thấp nhất.

Dưới Đạo Thánh, chắc chắn đều không được bọn họ xem là người, đúng không?

"Ta cũng đã từng vùng vẫy trong bùn đất, cũng đã từng cố gắng nhìn lên…"

Huyết Đế khẽ mỉm cười, màu của ký ức trong mắt mờ nhạt dần rồi mất đi.

“Hơn nữa, hiện tại nàng đã là Đạo Thần, thêu hoa trên gấm cũng không chịu thiệt, không phải sao?”

Hắn nói rất thực tế.

Mộc Nguyệt đã trở thành Đạo Thần, mặc dù cảnh giới thần hồn và tiên lực của nàng vẫn chưa lên cao, nhưng đã có Đạo của bản thân, vậy thì đó là chuyện đương nhiên.

Tạo mối quan hệ tốt với một Đạo Thần trước là chuyện trăm lợi không hại với Thiên Cung.

Nhưng Khương Thành có thể nghe ra câu nói trước đó mới là lý do quan trọng hơn.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, mặc dù có một số lý tưởng không đồng nhất, mặc dù nút thắt vẫn chưa biến mất, nhưng vẫn có sự công nhận lẫn nhau.

Nhưng ngay sau đó, khóe miệng Thành ca nhếch lên.

“Cuộc đánh cược đó, có lẽ là ngươi chưa quên, đúng chứ?”

Nhắc đến chuyện này, nụ cười trên mặt Huyết Đế lập tức biến mất.

Dựa theo giao ước trước đó, nếu một mình Khương Thành giết chết Yến Khai thì xem như thắng.

Từ đây về sau, hắn phải gọi Khương Thành là đại ca, xem bản thân là tiểu đệ.

Hơn nữa, bản thân hắn còn thêm vào trưởng ấu tôn ti, tiểu đệ phải nghe theo sai bảo của đại ca, không được làm trái các điều kiện bổ sung.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên trở nên khó chịu.

“Chiếc quạt đó của ngươi!”

“Lúc trước ngươi không ngừng quạt cho ta là có ý gì?”

Đã đến bước này, đương nhiên hắn đã nhìn ra Khương Thành có thể dễ dàng giết chết Yến Khai là dựa vào chiếc quạt xếp đó.

Vì vậy, lúc đó Khương Thành quạt mạnh vào hắn, rõ ràng là không có ý tốt.

Thật thiệt thòi khi lúc đó bản thân còn vội vàng đưa ra thiện ý, khuyến khích hắn liên thủ.

Cảm giác tên này đang lặng lẽ hạ tử thủ với bản thân? Chết tiệt thật!

“Ha ha, ngươi hiểu lầm rồi, sao đại ca lại có thể có ý định sát hại tiểu đệ chứ?”

Thành ca cười nói: “Không phải đã nói rồi sao, lúc đó ta sợ tiểu đệ quá nóng, giải nhiệt cho ngươi.”

Chương 1597: Trở về Nguyên Tiên Giới

“Ngươi lừa quỷ à!”

Có lẽ là suy nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng của việc cược thua, Huyết Đế mất đi phong độ vốn có, lớn tiếng mắng: “Ta chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ hơn ngươi…”

“Ngươi hiểu lầm ta quá sâu rồi.”

Vẻ mặt Thành ca thương cảm.

“Đây chỉ là một chiếc quạt rất bình thường, không có gì đặc biệt, nếu không thì sao lúc đó ngươi không sao cả?”

Nói xong, ca tiện tay ném chiếc quạt giấy xếp đi.

Dù sao đây cũng là Diệt Cô Bảo Cụ, dựa theo tính nước tiểu của hệ thống, sau khi giết Yến Khai thì sẽ mất tác dụng.

Huyết Đế được hắn vỗ bả vai một cách thân thiết thí trừng lớn mắt chó ngơ ra.

Ném, ném rồi?

Thế mà hắn lại ném chiếc quạt ‘thần khí’ đủ để nghiền ép Đạo Thần sao?

Lẽ nào bản thân đã nghĩ nhiều rồi, chiếc quạt đó thực sự chỉ là một thứ bình thường thôi sao?

“Làm sao vậy, ngươi đường đường là một Thiên Đế lại muốn nuốt lời sao?”

Thành ca còn đang chờ hắn gọi đại ca đây.

Lúc này, cuối cùng Mộc Nguyệt cũng đã tỉnh lại.

Lúc nàng mở hai mắt ra, đôi mắt của nàng tràn đầy thăng trầm và xa lạ, giống như một đứa trẻ vừa mới được sinh ra trên thế giới này.

Một lúc sau, cuối cùng nàng cũng khôi phục được chút tỉnh táo, nhẹ giọng hét một câu về phía bên này.

“Khương đại ca?”

“Ngoan!”

Thành ca cảm thấy nhẹ nhõm, mỉm cười xoa đầu em gái.

Nhưng ngay lúc vừa chạm vào, hồn hải và tâm mạch chấn động cùng một lúc, suýt nữa đã phun ra máu ngay tại chỗ.

Nếu không phải vì lực trọc ngăn cản theo bản năng, sợ là phải theo gót của Yến Khai trước đó.

“Chết tiệt, tình huống gì đây?”

Từ phía sau vang lên tiếng cười khẽ mang theo ý cười trên nỗi đau của người khác của Huyết Đế.

“Đạo của nàng là vô căn cứ có được, nàng hoàn toàn không kiểm soát được, huống chi là thông hiểu.”

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Mộc Nguyệt.

Khương Thành thở phào nhẹ nhõm.

“Vấn đề nhỏ, chỉ cần tốn chút thời gian làm quen là được.”

Huyết Đế cười như không cười quay đầu lại nhìn hắn.

“Ngươi cho rằng đây là một võ kỹ hay là một công pháp đơn giản như vậy sao, chỉ cần tốn chút thời gian?”

“Đây là một Đạo hoàn chỉnh của Đạo Thần, mà căn cơ của nàng lại quá thấp.”

Điều hắn nói cũng là tình hình thực tế.

Yến Khai là đồ cổ hàng trăm tỷ năm từ thời Nguyên Tiên Giới cổ đại cho đến nay.

Đạo mà hắn để lại so với Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới là đom đóm so với trăng sáng. Nhưng đối với Mộc Nguyệt, đó là nhiều vô số kể.

Nhưng mà Mộc Nguyệt chỉ là một con gà yếu ớt, thậm chí còn không đạt tới Tôn Giả, mức độ lĩnh ngộ các quy tắc thậm chí còn chưa chạm đến ngưỡng ban đầu.

Cái này tương đương với việc thôn lính mới đi ra đã khởi động tàu sân bay, không biết bắt đầu từ đâu.

"Ta có xem là chuyện lớn gì đâu."

Thành ca vỗ vai tiểu đệ mình một cách phóng khoáng.

"Nàng không biết, ngươi có thể dạy nàng mà!"

"Đạo của bản thân gì đó, có lẽ là ngươi có biết chút ít đúng không, nhờ ngươi dạy nàng cách thích ứng thì có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian."

Khóe miệng Huyết Đế co giật.

Chết tiệt, ngươi thật sự sắp xếp nhiệm vụ cho người ta.

Còn biết chút ít.

Đạo của ta mạnh hơn Đạo của Yến Khai, được không?

Hắn cố ý chế nhạo, hỏi: "Nàng là do ngươi chọn, sao ngươi không tự mình dạy nàng?"

"Chuyện vặt vãnh này không đến lượt đại ca ra tay, tiểu đệ có thể xử lý mà."

Sắc mặt Thành ca nghiêm túc, hỏi: "Thế nào? Lẽ nào ngươi muốn chống lại chỉ thị của đại ca sao?"

Vẻ mặt Huyết Đế khó chịu, hận không thể cho hắn một đao.

Quả nhiên tên này thực sự bắt đầu biên soạn ra oai đại ca.

Hắn hít một hơi thật sâu, nặn ra một nụ cười tràn đầy phong độ.

"Mà thôi, xem như là tạo một mối quan hệ tốt vậy!"

Nói xong lời này, hắn thật sự tiện tay chuyển đổi không gian, đưa Mộc Nguyệt sang một bên dạy dỗ cẩn thận.

Mà đối với hắn, Mộc Nguyệt cũng không từ chối.

Thậm chí nàng còn cho rằng tiền bối này rất ân cần và rất đáng tin cậy.

Mà cảnh tượng này rơi vào mắt của các cao thủ của sáu môn phái ở phía xa thì dùng từ đố kỵ, ghen ghét và hận thù cũng không thể diễn tả được.

Nữ nhân đó có phải là người được trời chọn không?

Hay là chuyển sinh của chân thần nào đó!

Không thể nào giải thích được, đã có được Thiên Đạo của Cô Thần Giới, hiện tại còn nhận được sự chỉ dẫn của Huyết Đế.

Đó là một trong thập Thiên Đế đó!

Đích thân dạy bảo, hơn nữa, những gì nàng được dạy còn là lĩnh vực có liên quan về bản thân.

Đãi ngộ như vậy từ Nguyên Tiên Giới cổ đại cho đến nay không có ai được.

Cho dù những người khác ở Thiên Cung nhìn thấy cảnh tượng này, bọn họ cũng sẽ không thể tin được.

Theo lý mà nói, những Đạo Thần khác không tuân theo Thiên Đạo chẳng phải đều là đối tượng Thiên Cung cần phải tiêu diệt sao, sao còn dạy dỗ bọn họ?

Buổi dạy dỗ này kéo dài lâu hơn một chút so với dự kiến ban đầu của Khương Thành.

Lúc đầu, hắn nghĩ chỉ cần vài ngày là được.

Kết quả là hắn đợi trái đợi phải, sau cùng thế mà cũng đợi được ba ngàn năm.

Nghe nói đây mới chỉ là dạy được một chút, học được các hoạt động cơ bản của Đạo mà thôi.

Ba ngàn năm sau, hai người xuất quan.

Mộc Nguyệt đã loại bỏ rãnh trời mà Yến Khai đã cắt ra lúc đầu, lúc này các cao thủ của sáu môn phái lớn đã đến đây.

Mặc dù rất ghen tị với nàng, không tin một con gà yếu ớt như vậy lại trở thành Đạo Thần bên trên bản thân, nhưng những lời của Huyết Đế đã xua tan những suy nghĩ rục rịch của bọn họ.

“Các ngươi hoàn toàn không thể giết nàng.”

“Cho dù thực sự thành công, Đạo cũng là mơ hồ mờ mịt, không thể tìm cách tước đoạt được.”

“Nếu nàng chết, Cô Thần Giới sẽ thực sự diệt vong.”

Mọi người sợ hãi.

Suy nghĩ cẩn thận thì thực sự là như vậy.

Đạo của Yến Khai có thể bị tách ra, chỉ vì phương pháp thần kỳ của Khương Thành.

Nếu bọn họ mưu hại Mộc Nguyệt thì sẽ không xuất hiện tình huống tương tự, đến lúc đó Đạo của Cô Thần Giới sẽ biến mất cùng với cái chết của nàng.

Hơn nữa còn có hai chỗ dựa vững chắc đến vô lý phía sau Mộc Nguyệt.

Cho dù bọn họ có giết chết nữ nhân này, bọn họ cũng phải đối mặt với sự trả thù của Khương Thành và Huyết Đế trong tương lai.

Yến Khai còn không thể ngăn cản được, bọn họ lấy gì để ngăn cản?

Nghĩ đến đây, Huyền Vanh Đạo Thánh hít một hơi thật sâu, tất cả các cao thủ dẫn đầu Tinh Huyền môn đều cùng nhau cúi đầu.

“Tham kiến Thần!”

Mà năm môn phái lớn còn lại thì ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng cũng không thể không cúi đầu khuất phục.

Toàn tâm sớm chút, còn có thể tạo ấn tượng tốt trước mặt tân thần, phải không?

Về phần sau này Mộc Nguyệt sẽ thay đổi Cô Thần Giới như thế nào trong tương lai, đó là chuyện sau này.

Lúc này, Khương Thành cũng đã yên tâm bắt đầu lên đường trở về với Huyết Đế.

Với sự hợp tác của Mộc Nguyệt - chúa tể của Cô Thần Giới, cùng với sự chỉ dẫn tận tay của Huyết Đế, con đường dẫn đến Nguyên Tiên Giới đã sớm hiện ra trước mắt.

Khi sắp chia tay, em gái vẫn lưu luyến không rời.

“Khương đại ca, ngươi còn có thể trở lại gặp ta không?”

Nàng biết rất rõ, bản thân có thể được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ một tay Khương Thành tạo ra.

Thành ca thực sự không muốn đến nơi tồi tàn này chút nào.

Nhưng nhìn vào đôi mắt to tròn ngấn nước của em gái, trong lòng hắn mềm nhũn.

“Sẽ, hy vọng lần sau ta trở lại, ngươi đã là đại lão có thể một mình đảm đương nhiệm vụ một phươnga.”

“Vâng, vâng!”

Mộc Nguyệt dùng sức gật đầu.

“Lăng đại ca đã dạy ta rất nhiều, ta biết nên làm thế nào!”

Thành ca thực sự khá tò mò, chính xác thì Huyết Đế đã dạy nàng những gì trong những năm qua.

Nhưng hắn cũng không tiện hỏi.

Cứ như vậy, cuối cùng hắn và Huyết Đế cũng đã kề vai bước vào con đường đó.

Ánh sáng lóe lên, cả hai rời khỏi Cô Thần Giới.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, lực Tiên Nguyên quen thuộc dập dờn xung quanh, căn nguyên đã lâu không gặp cuối cùng đã được kết nối lại.

Hai người đặt chân xuống đất, nhìn núi xanh nước biếc xung quanh, Thành ca không nhịn được mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cuối cùng cũng đã trở lại Nguyên Tiên Giới!

Chương 1598: Thiên Cung thay đổi kịch liệt

Cảm nhận hơi thở của căn nguyên, sức mạnh của Khương Thành lại có thể phát huy toàn bộ, hắn không thể không xúc động.

“Vẫn là nơi này thoải mái hơn mà!”

Nhưng Huyết Đế lại không rảnh rỗi như hắn.

Vừa mới đáp xuống nơi này, hắn lập tức bắt đầu tham lam tu luyện.

Cả người giống như biến thành một vòng xoáy đáng sợ, thanh thế lực Tiên Nguyên trong hàng trăm triệu dặm xung quanh quét qua vì điều này phải gọi là to lớn.

Cùng lúc đó, lão huynh này vẫn đang miệt mài luyện hóa Đế đan để bổ sung cho bản thân.

Ở Cô Thần Giới, tiên lực của hắn đã cạn kiệt, đương nhiên hiện tại việc đầu tiên là khôi phục lại trạng thái.

Trong lúc bận rộn, hắn cũng không quên phàn nàn Khương Thành.

“Nếu ngươi đã biết Nguyên Tiên Giới tốt hơn, vậy thì đừng huỷ hoại nơi này, bảo vệ Thiên Đạo cẩn thận mới là chuyện quan trọng!”

Hiện tại hắn đã xuống trở thành tiểu đệ của Thành ca, đương nhiên không cần nhắc tới chuyện trả thù gì đó.

Chỉ có thể hy vọng có thể cảm hoá được người ngoại giới này, để hắn đừng đối đầu với Thiên Đạo.

“Ta huỷ hoại nơi này khi nào?”

Thành ca cảm thấy rất khó hiểu.

Chỉ là ngay từ đầu hắn đã không lựa chọn hợp đạo mà thôi, chưa từng có thâm thù đại hận để suy nghĩ đến nghịch thiên diệt thiên gì đó, được không?

“Hơn nữa, tiểu đệ ngươi cũng không có tí giác ngộ nào hết, khi nào thì đến lượt ngươi dạy đại ca làm việc vậy?”

“Ngươi có biết cái gì gọi là trưởng ấu tôn ti không?”

Sự kiếm chế của Huyết Đế gần như bị hắn chọc cho tức giận đến mức gián đoạn công pháp.

Nhưng lại không thể phản bác lại hắn.

Dù sao thì cuộc đánh cược đó quả thật là hắn đã thua.

Nhưng đúng lúc này, một đám tiên nhân ở phía xa dần dần chạy tới.

Động tĩnh hấp thụ tiên lực của Huyết Đế quá lớn, hơn nữa quá bá đạo, khó mà không thu hút sự chú ý của những tiên nhân xung quanh.

Sự xuất hiện của bọn họ, đương nhiên không thể che giấu cảm nhận của hai người.

Nhưng mà điều khiến cho Khương Thành bất ngờ là, đám người này không lập tức giết đến trước mặt hắn.

Lúc đến gần, tất cả không hẹn mà cùng đồng loạt ẩn nấp.

Sau đó, cẩn thận thu lại toàn bộ năng lượng, lần mò về phía bên này từng chút một.

"Đám người này khá có kinh nghiệm sinh tồn hoang dã đấy."

"Không sai không sai, có tác phong của nhân sĩ chuyên nghiệp."

Từ trước đến nay, Thành ca chỉ biết xông xáo liều lĩnh, đưa ra đánh giá cao, làm cho bản thân giống như là một chuyên gia dày dặn kinh nghiệm.

Huyết Đế từ chối cho ý kiến, vẫn hấp thu khí Tiên Nguyên xung quanh một cách không hề kiêng dè.

Cuối cùng đám tiên nhân đó cũng mò đến gần hai người, sau đó xúc tua thần niệm thò ra từng chút, cảm nhận về phía bên này.

Cho đến khi cuối cùng cảm nhận được bóng dáng của Huyết Đế, đột nhiên tên Chí Tôn dẫn đầu nhảy dựng lên.

"Thiên Đế Huyết!"

"Trời ơi!"

Hắn nhảy lên như điên.

Sau đó, giống như thiên thạch ầm ầm rơi xuống cách đó trăm mét trước mặt Huyết Đế, hắn không kiềm được quỳ xuống đất, gào lên thảm thiết.

"Thuộc hạ Đường Trọng, tiên quan ngũ phẩm của Thiên Thông Tư, bái kiến Huyết Đế ạ…"

Không giống với Chiến Đế như Lăng, Huyết Đế đã từng là luân trị Thiên Đế, cho nên vẻ ngoài của hắn đã được tất cả các

tiên quan ghi nhớ từ lâu.

Cho dù không tận mắt nhìn thấy Thiên nhan cũng có thể nhận ra.

Hắn hét lên, hơn mười người ở phía sau cũng bay tới.

“Tham kiến Huyết Đế!”

“Huyết Đế hu hu hu hu, cuối cùng lão nhân gia ngươi cũng xuất sơn rồi sao?”

“Ngươi trở về thật sự là quá tốt rồi!”

“Ông trời có mắt, chúng ta được cứu rồi…”

Đám người này từng người đều đứt hơi khản tiếng, tâm trạng kích động đến mức điên cuồng, giống như nhìn thấy cha ruột của bản thân.

Làm cho Thành ca ở bên cạnh âm thầm oán thầm.

Thiên Cung các ngươi tôn thờ thần tượng làm hơi quá mức rồi, phải không?

“Rút lui đi.”

Huyết Đế bận rộn tu luyện khôi phục tiên lực, không có thời gian đi quan tâm đến những tiên nhân trung và hạ cấp này.

Nhưng mà đám người này lại không lĩnh lệnh lập tức rời đi.

Tiên quan đứng đầu Đường Trọng nước mắt lưng tròng, như thể hắn đã phải chịu đựng oan ức rất lớn.

“Huyết Đế, hãy làm chủ cho bọn ta với!”

Những người khác thì dập đầu thùm thụp, khóc đến mức vô cùng thương tâm.

“Đúng vậy, bọn ta… có thể xem như là mong ngươi trở lại…”

“Ngươi đừng vứt bỏ không quan tâm bọn ta mà…”

Trận này khiến Thành ca chết lặng.

Mà Huyết Đế cũng phải dừng lại, mở to hai mắt nhìn đám người đang quỳ trước mặt.

“Các ngươi đang làm gì vậy?”

Mặt hắn sa sầm như nước, mang theo sự khó chịu dày đặc.

“Khóc lóc khóc lóc, uy nghi thể thống của tiên quan để ở đâu?”

“Thể diện của Thiên Cung đều bị các ngươi làm mất sạch rồi!”

“Nếu thật sự có chuyện gì, thì có thể đi tìm tiên quan thượng cấp của các ngươi, cũng có thể đi tìm Chấp Luật Tư đấy!”

Hắn cảm thấy những tiên quan này thật sự ngu dốt.

Nào có tuỳ tiện gặp phải chút chuyện thì trực tiếp tìm Thiên Đế ra mặt, Thiên Cung lớn như vậy, đâu thể nào bận chết được?

Hơn nữa, Thiên Đế làm nhiệm vụ ở Thiên Cung hôm nay là Không Đế.

Chính mình cũng không tiện vượt qua chức phận.

“Tiên quan thượng cấp của bọn ta, đã chết rồi!”

Nước mắt của Đường Trọng rơi đầy mặt, đau thương như một đứa trẻ bị nhà tan cửa nát.

“Chấp Luật Tư, cũng đã bị gạt bỏ rồi.”

“Toàn bộ Thiên Cung, đã xảy ra chuyện lớn…”

“Ngươi nói cái gì!”

Lần này, ngay cả Khương Thành ở bên cạnh xem trò vui cũng phải sửng sốt.

Mà Huyết Đế cũng không thể ngồi yên được nữa.

Hắn chợt lóe lên đến trước mặt Đường Trọng, nhấc bổng hắn lên.

“Ngươi dám lấy chuyện này lừa ta?”

Khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi đã dày đặc sát khí.

“Bọn ta không có, là sự thật…”

Hơn mười tiên quan khác còn chưa đứng lên, đã gào khóc lớn tiếng hơn.

“Thiên Cung đã bị Tà Tiên Giới xử lí rồi.”

“Chúng ta bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng!”

“Đại nạn đã đến… hu hu thương thay…”

“Chuyện này làm sao có thể?”

Khương Thành không khỏi đứng lên.

“Tà Tiên Giới xử Thiên Cung? Đây không phải là chuyện đùa sao?”

Dù sao hắn đã ở Thiên Cung nhiều năm như vậy, hắn vẫn biết được một ít tình hình cơ bản.

Sức chiến đấu cao cấp nhất của Tà Tiên Giới, ngoại trừ mười mấy Đạo Thánh, cũng chỉ có một Tà Thần trấn thủ.

Lúc đầu hắn không biết tên tuổi của Tà Thần đó là gì, nhưng hiện tại đương nhiên hắn cũng biết được đó là một Đạo Thần.

Mà bên Thiên Cung, mất đi Huyết Đế vẫn còn chín Thiên Đế mà!

Bên cạnh đó, Nguyên Tiên Giới còn là sân nhà của các Thiên Đế, tuỳ tiện chọn một người cũng có thể trấn áp được Tà Thần đó, đúng không?

Tà Tiên Giới có thể vẫn chưa bị tiêu diệt, ngoài việc bọn họ xuất quỷ nhập thần thì chưa từng trực tiếp chiến đấu, một nguyên nhân quan trọng khác là Thiên Cung và Đạo Tuyệt Chi Địa đều cần một khu vực hoà hoãn xung đột như vậy.

Khai chiến toàn diện thật sự thì Tà Tiên Giới và Thiên Cung hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Còn xử lí?

Sức mạnh chênh lệch quá nhiều, ngươi xử thế nào?

Cho dù ngươi thực sự có diệu kế, thành công xử đối phương cũng không ăn được đâu!

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Huyết Đế cố gắng khống chế sóng gió trong lòng, chậm rãi buông Đường Trọng ra.

Lúc này, vành mắt Đường Trọng mới đỏ hoe, chậm rãi kể lại.

“Sau khi ngươi biến mất không lâu, Thiên Cung của chúng ta bắt đầu tấn công Tà Tiên Giới.”

“Hai mươi nhánh Thiên Quân được điều động xuất chiến, Không Đế đích thân chỉ huy, Nguyên Đế, Lẫm Đế, Hồn Đế,

Tâm Đế hành quân xuất chinh, còn Huyền Đế và Tu Đế thì trấn thủ hậu phương!”

Nghe đến đây, Khương Thành càng thêm khó hiểu.

“Ta còn tưởng rằng các ngươi khinh địch, đội hình này toàn là phi long kị kiếm, sao ngươi có thể thua được?”

Ngoại trừ nội bộ của Thiên Lạc Quân phe phái mọc lên như rừng, ngẫu nhiên rút ra một nhánh trong hầu hết các Thiên Quân còn lại của Thiên Cung cũng có thể quét sạch Tà Tiên Giới, đúng không?

Hơn nữa còn có năm Thiên Đế hộ tống.

Thật sự là muốn thua cũng khó đó!

“Thời gian đầu, bọn ta thực sự là mạnh như vũ bão.”

Đường Trọng chậm rãi nhớ lại, nói: “Lúc đó bọn ta đang ở hậu phương Thiên Cung, hầu như mỗi ngày đều có thể nhận được tin thắng trận từ tiền tuyến.”

Chương 1599: Đại nạn đã đến

“Lúc đó Tà Tiên Giới hoàn toàn không thể ngăn cản được thế tấn công của chúng ta, dễ dàng sụp đổ ngay khi chạm trán, mỗi ngày đều tháo chạy.”

“Khó khăn duy nhất ở giữa cũng là Tà Thần đã đích thân đánh lén Thiên Vi Quân, gây ra một số tổn thất cho chúng ta.”

“Nhưng ngay sau đó, Lẫm Đế và Nguyên Đế đã đuổi đến, không chỉ đuổi hắn chạy đi, mà còn đánh hắn bị thương.”

Huyết Đế gật đầu.

Nghe đến đây, tình hình chiến đấu đã nằm trong dự đoán của hắn.

“Không dám đối đầu trực tiếp với cao thủ cùng cấp, quả thật là phong cách của Tà Thần, sau đó thì sao?”

“Sau đó thì đám Tà Tiên tháo chạy hết lần này đến lần khác, toàn bộ Tà Tiên Giới hoàn toàn thất thủ.”

“Thậm chí cả thánh địa núi Thiên Tà của bọn họ cũng bị Không Đế đích thân phá huỷ!”

Lúc nói đến đây, khuôn mặt của hắn rạng rỡ phấn khởi hiếm thấy.

Có thể tưởng tượng được rằng, lúc đó khi nghe tin tức này, trên dưới Thiên Cung vui mừng biết bao.

Khương Thành ngạc nhiên hỏi: “Vậy không phải các ngươi đã thắng rồi sao?”

Cũng xử lí quân thua trận, dọn dẹp chiến trường, nhận lấy chiến lợi phẩm là có thể chiến thắng trở về rồi!

Thật ra Đường Trọng đã nhận ra hắn.

Dù sao thì Khương Thành cũng rất nổi tiếng ở Thiên Cung, thậm chí lúc đó hắn còn tận mắt nhìn thấy tư thế oai hùng của ca ở đại hội thông thần.

Nhưng mà không phải Tử Tiêu Cung đã tuyên bố rằng người này đã chết từ ba nghìn năm trước rồi sao?

Lúc đó còn tổ chức một buổi lễ tưởng niệm hoành tráng nữa cơ.

Sao hắn vẫn còn sống?

Nhưng Huyết Đế có mặt ở đó nên hắn cũng không dám hỏi gì.

Chỉ có thể gật đầu.

“Đúng vậy, lúc đó bọn ta cũng cho rằng đã thắng rồi.”

“Nhưng sau đó lại xuất hiện một biến cố lớn.”

Hai mắt Huyết Đế híp lại, vội vàng hỏi: “Biến cố gì?”

“Mặc dù bọn ta đã san bằng Tà Tiên Giới, tiêu diệt không ít Tà Tiên, nhưng những cao thủ đỉnh cao của bọn họ lại không bị nhiều thiệt hại.”

“Tà Thần chỉ bị thương nhẹ, mười bảy Đạo Thánh khác vẫn còn sống.”

“Không Đế cho rằng phải diệt cỏ tận gốc, cho nên đã cùng với Nguyên Đế, Hồn Đế và Lẫm Đế, mỗi người sẽ dẫn đầu một nhánh Thiên Quân tiếp tục truy đuổi, chỉ để Tâm Đế ở trung tâm quân đội trấn thủ.

“Cuộc truy đuổi này, cuối cùng lại đuổi theo đến Đạo Tuyệt Chi Địa.”

Nghe đến bốn chữ Đạo Tuyệt Chi Địa, Khương Thành lờ mờ hiểu ra điều gì đó.

“Đại năng của bên Đạo Tuyệt Chi Địa can thiệp vào?”

Bước vào Đạo Tuyệt Chi Địa, ưu thế sân nhà của các Thiên Đế lập tức biến mất.

Vì đó là địa giới Thiên Đạo chưa từng chiếu rọi đến.

Mặc dù không giống như Cô Thần Giới ngay cả căn nguyên cũng không có, nhưng các Thiên Đế đã đi đến đó, cũng là Đạo Thần bình thường.

“Đúng vậy!”

Đường Trọng gật đầu: “Đợi sau khi bốn Thiên Đế tiến sâu vào, hơn mười Đạo Thần của Đạo Tuyệt Chi Địa đã ra tay!”

“Đây là một ván cờ nhắm vào Thiên Cung!”

“Bọn ta cũng không biết trận đại chiến kinh thiên động địa đó đã xảy ra như thế nào, chỉ biết cuối cùng thì bốn Thiên Đế… chỉ có Lẫm Đế trở lại với cơ thể đầy thương tích.”

“Ba người còn lại, đến nay vẫn đang mất tích.”

Huyết Đế vẫn chưa nóng giận gào thét, cũng không ngắt lời, thế nhưng thần quang trong mắt lại hơi tán loạn.

Rõ ràng là tin tức này đã hung hăng làm tổn thương nặng nề đến hắn.

Đến nỗi hắn hơi mất tinh thần.

Mối liên hệ giữa thập Thiên Đế không chỉ là sự kết hợp về việc thống nhất lợi ích.

Mặc dù sau khi trở thành Thiên Đế, tâm lý của một số người trong số họ đã thay đổi.

Nhưng mà năm đó cùng nhau kết bạn lang bạt, từ yếu ớt cùng nhau trở nên mạnh mẽ cũng không phải dễ quên như vậy.

Lời tường thuật của Đường Trọng vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì đây chỉ là sự khởi đầu.

“Khi bốn Thiên Đế bị bao vây tấn công ở Đạo Tuyệt Chi Địa, Tâm Đế và mười sáu nhánh Thiên Quân ở lại Tà Tiên Giới cũng bị tấn công, người ra tay cũng là người của Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Trận chiến đó, đối phương điều động bốn Đạo Thần, vô số Đạo Thánh và Đạo Tôn… mười sáu nhánh Thiên Quân tổn thất vô cùng nghiêm trọng.”

“Tâm Đế một mình chống đỡ, may mà lão nhân gia hắn lật ngược tình thế, một mình hắn có thể đánh lui bốn Đạo Thần!”

Huyết Đế nghiến răng nghiến lợi, nhưng khóe miệng lại cố gắng nhếch lên, cảm xúc vui buồn lẫn lộn, tức giận và tự hào đều đan xen trong nụ cười đó.

“Đó là điều đương nhiên!”

“Đất của Thiên Đạo, cho dù có đến bao nhiêu Đạo Thần, chúng ta cũng không sợ!”

Tất cả các tiên quan có mặt đều gật đầu.

“Sau đó thì sao?”

Khương Thành lại hỏi tiếp.

“Theo lý mà nói, các ngươi vẫn còn sáu Thiên Đế trấn thủ ở Thiên Cung, có lẽ vẫn vô cùng kiên cố mà!”

Theo hắn nghĩ, nếu Đạo Tuyệt Chi Địa và Tà Tiên Giới liên thủ phản công Thiên Cung, kết quả cuối cùng sẽ là chạm trán đến mức đầu rơi máu chảy.

Xét cho cùng thì lợi thế sân nhà của thập Thiên Đế là quá lớn.

“Bọn họ không tấn công Thiên Cung ngay lập tức.”

Đường Trọng nhìn Thiên Cung ở phía xa: “Sau khi cuộc chiến bên phía Đạo Tuyệt Chi Địa kết thúc, những Đạo Thần đó đã giết về phía Thiên Đạo.”

“Cái gì!”

Lần này, Huyết Đế gần như nhảy dựng tại chỗ.

“Tấn công Thiên Đạo?”

“Đúng vậy, không chỉ có mười bốn Đạo Thần đó, mà còn có các cường giả khác.”

Trong sự thay đổi kịch liệt cuồn cuộn ngất trời này, thân phận của Đường Trọng quá thấp, cũng không tìm ra được nhiều tin tức bên trong.

Hắn chỉ biết rằng Thiên Đạo đã trở nên bấp bênh từ sự thay đổi này, thứ Thiên Cung dựa vào để sinh tồn đã hoàn toàn bị lung lay.

"Để bảo vệ Thiên Đạo, Tu Đế, Huyền Đế và Lẫm Đế đang bị thương cũng chỉ có thể đưa mình vào một trận đại chiến khác, chỉ để lại Tâm Đế trấn thủ Thiên Cung."

"Mãi đến lúc đó, cuối cùng Đạo Tuyệt Chi Địa cũng bật ra toàn bộ sức mạnh, phát động tấn công Thiên Cung."

"Nhưng may mắn thay chúng ta vẫn còn Tâm Đế trấn thủ, còn có chủ tinh đại trận cho nên vẫn có thể miễn cưỡng duy trì."

"Nhưng trong đại hội thông thần đã có vô số Thượng Vị Tinh chủ ngã xuống, cũng không xuất hiện Tinh chủ mới, uy năng của chủ tinh đại trận cũng giảm bớt không ít…"

Hắn không nhịn được mà nhìn Khương Thành, cái chết của những Thượng Vị Tinh chủ đó đều là nhờ lão huynh ngươi ban tặng!

Huyết Đế hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi: "Cho nên hiện tại chỉ có một mình Tâm Đế chủ trì đại cuộc ở Thiên Cung thôi sao?"

"Đúng vậy."

Đường Trọng thở dài.

"Nếu không phải còn có lão nhân gia hắn ở đây, bọn ta hoàn toàn không thể sống sót qua ba ngàn năm này."

"Chỉ sợ trong ba năm đầu, Thiên Cung đã bị tiêu diệt."

"Hiện tại lề lối của Nguyên Tiên Giới đã thay đổi mạnh mẽ, đã không còn là tình trạng ban đầu nữa…"

Huyết Đế lắc đầu.

"Ta có một câu hỏi."

"Xảy ra biến cố lớn như vậy…"

Hắn nhìn chằm chằm Đường Trọng, nói ra từng chữ, chậm rãi hỏi: “Chiến Đế đi đâu rồi?”

Vấn đề này, Khương Thành cũng rất tò mò.

Đến nay ca vẫn không biết rằng Chiến Đế là Lăng đâu.

Nhưng hắn cũng đã từng nghe nói rằng, Chiến Đế mới là người mạnh nhất trong thập Thiên Đế.

Nếu có ‘hắn’ ở đây, có lẽ là cục diện có thể thay đổi không ít, phải không?

Huyết Đế nghiến răng nghiến lợi, hung hăng nói: “Nàng là thủ toạ Chiến Thiên Tư, ba mươi ba nhánh Thiên Quân đều là thuộc hạ của nàng!”

“Việc xuất chinh Tà Tiên Giới vốn dĩ nên do nàng dẫn đầu!”

“Tại sao nàng không xuất hiện?”

Mặc dù thập Thiên Đế đều là Đạo Thần, tất cả đều có khả năng thông thiên, nhưng mà không phải tất cả Thiên Đạo Chí Bảo của bọn họ đều thuộc loại chiến đấu.

Hơn nữa, thiên phú chiến đấu của mỗi người cũng không giống nhau.

Trong cuộc hành trình bọn họ kết bạn và thành lập Thiên Cung vào năm đó, những trận chiến khó khăn nhất, tất cả đều do Chiến Đế ra mặt giải quyết chủ lực mạnh nhất của đối phương.

Nàng mới là mối uy hiếp lớn nhất của Thiên Cung đối với ngoại giới.

Nếu như lần xuất chinh này là do Chiến Đế đích thân dẫn đầu, sau khi đuổi vào Đạo Tuyệt Chi Địa đối mặt với sự bao vây tấn công của mười Đạo Thần, biết đâu còn có thể giết ngược lại được một hoặc hai người, đúng không?

Cho dù thực hư thế nào, có lẽ là bốn Thiên Đế cũng có thể toàn thân trở ra mới đúng.

Đường Trọng thấp giọng nói: “Trước khi xuất chinh vào ba nghìn năm trước, nàng đã ẩn Chiến Cực Cung đi, bế tử quan…”

Chương 1600: Sự hối hận của Huyết Đế

“Bế quan?”

Sự không thể tin được hiện lên trên mặt Huyết Đế.

“Thế mà nàng lại bế tử quan trước khi đại quân xuất chinh?”

“Nàng bị điên à?”

“Càn quấy cũng phải có mức độ thôi chứ?”

Cho dù bế tử quan, cũng không đến mức giấu kín luôn Chiến Cực Cung chứ?

Nguyên Tiên Giới lớn như vậy, hiện tại ai có thể tìm được Chiến Đế?

Những người khác không dám nói gì, cũng không dám hỏi gì.

Ngược lại là Khương Thành đồng cảm với hắn một lần hiếm thấy.

“Đúng vậy, Chiến Đế này cũng quá vô lý rồi.”

“Sớm không bế quan, muộn không bế quan.”

Ca sờ cằm, âm thầm đâm chọt nói: “Ca nghiêm túc nghi ngờ đây là cố ý…”

Vốn dĩ Huyết Đế đang rất tức giận đến mức sững sờ, thế mà sau đó hắn lại im lặng.

Bởi vì hắn chợt hiểu tại sao lúc đó Chiến Đế lại bế quan.

Còn nhớ năm đó khi Tu Đế và hắn âm mưu muốn giết Khương Thành, đã từng đề cập đến một chuyện, đó là phải che giấu sự thật với Chiến Đế.

Khương Thành là ‘người mình’ duy nhất của Chiến Đế độc lai độc vãng, là vảy ngược duy nhất của nàng, đây là sự đồng thuận của các Thiên Đế và Thần Quân của Thiên Cung.

E rằng chỉ có Thành ca là không biết chuyện này.

Khi đó, Huyết Đế định tiền trảm hậu tấu, giết Khương Thành trước, sau này Chiến Đế tức giận như thế nào cũng là chuyện của sau này.

Không phải hắn chưa từng nghĩ đến lập tức khai chiến với Tà Tiên Giới.

Nhưng mà lúc đó ai có thể ngờ rằng Thiên Cung sẽ thua?

Vốn dĩ còn cho rằng sự cai trị của Thiên Cung là vô cùng ổn định, không ai có thể lay chuyển được, có Chiến Đế tham gia hay không cũng không quan trọng…

Bây giờ nghĩ lại, thực ra Lăng đã rất quan tâm đến toàn cục, cho bọn họ rất nhiều thể diện.

Sau khi biết được 'tin dữ' Khương Thành thất thủ, nàng không chạy đến làm ầm ĩ một trận, cũng không đả thương Tu Đế để trút giận, cũng không dùng thân phận thủ toạ Chiến Thiên Tư để làm tổn hại đến đại quân xuất chinh.

Nàng chỉ bình tĩnh chọn cách im lặng bế quan, mắt không thấy tim không đau.

Huyết Đế chợt nhận ra rằng, bản thân đã không thể nói một lời nào để trách móc nàng nữa.

Tất cả những điều này là tự làm tự chịu cả.

Nếu như lúc đó hắn không đuổi theo giết Khương Thành, thì cho dù là hắn hay là Chiến Đế đều có thể kịp thời xuất hiện ở bất cứ chiến trường nào ở Đạo Tuyệt Chi Địa, Tà Tiên Giới, Thiên Cung và Thiên Đạo.

Có lẽ đã là một cục diện khác.

"Bỏ đi."

Hắn nhìn về phía xa, tâm trạng của hắn bình tĩnh trở lại ngay sau đó.

Là một thế hệ Thiên Đế, hắn đã trải qua nhiều sóng gió hơn, sự thay đổi to lớn này còn không đủ khiến hắn hoảng sợ.

"Hiện tại Tâm Đế vẫn đang trấn thủ ở Tử Tiêu Cung sao?"

"Ừm ừm!"

Các tiên quan liên tục gật đầu, sự trở lại của Huyết Đế khiến cho bọn họ phấn khích không thôi, nóng lòng muốn báo cho toàn bộ trên dưới Thiên Cung đều biết ngay lập tức.

Đường Trọng dẫn đầu rút Tiên khí truyền tin ra.

“Ta sẽ thông báo cho bên trên ngay lập tức, để bọn họ tới nghênh đón ngươi.”

“Không cần!”

Huyết Đế giơ tay ngăn cản hắn.

“Các ngươi không được tiết lộ tin tức trở về của ta.”

“Đạo Tuyệt Chi Địa có thể tính kế chúng ta, đương nhiên ta cũng có thể tính kế bọn họ!”

Nói xong, hắn nhìn về phía Khương Thành.

“Chuyện này quan trọng như thế nào, ngươi cũng biết.”

“Chuyện của ngươi và ta, tạm thời gác lại.”

Thành ca gật đầu, còn chưa kịp nói gì đó, Huyết Đế đã bay đi với mười mấy tiên quan.

Đường Trọng theo sau hắn, hắn nhìn Khương Thành vẫn ở nguyên tại chỗ, bóng dáng càng ngày càng mờ mịt.

Không kiềm được tò mò hỏi: “Ừm… Khương Ẩn Hoàng hắn không trở về với chúng ta sao?”

Huyết Đế vừa mang theo bọn họ cưỡng ép vượt qua từng tầng không gian, vừa thản nhiên nói: “Hắn không trở về.”

Mặc dù thân phận chênh lệch quá lớn với hắn, Đường Trọng vẫn không nhịn được mạnh dạn đoán, nói: “Chẳng lẽ ngươi có sắp xếp khác cho hắn”

Huyết Đế thầm nghĩ, hiện tại ta có tư cách gì để sắp xếp cho hắn?

Hắn không dùng thân phận đại ca của vụ đánh cược đó để áp chế ta, ta đã cảm ơn sâu sắc rồi.

“Hắn không phải người của Thiên Cung, sau này các ngươi đừng nhắc đến nữa.”

“Hả?”

Cho dù là Đường Trọng hay là các tiên quan khác, toàn bộ đều đột nhiên sửng sốt.

Hoàn toàn không thể hiểu câu nói này.

Sao Khương Ẩn Hoàng lại có thể không phải là người của Thiên Cung chứ?

Một trong chín mươi Thiên Quân, thủ toạ Thiên Đan Tư, chủ soái Thiên Lạc Quân.

Trong số những thân phận này, có thân phận nào không phải là nhân vật chủ yếu của Thiên Cung?

Khi vừa nhìn thấy Huyết Đế, tâm trạng của bọn họ song hỷ lâm môn, bởi vì bên cạnh Huyết Đế còn có Khương Ẩn Hoàng đang đứng.

Nhân vật huyền thoại, người giỏi nhất ở đại hội thông thần, lập bất thế chiến công ở tiền tuyến Hoá Tiên phủ.

Đường Trọng rất muốn tiếp tục hỏi nguyên nhân.

Nhưng nhìn biểu cảm thờ ơ của Huyết Đế, cuối cùng hắn chỉ có thể nuốt trở về.

Mà hắn không biết rằng, thực ra trong lòng Huyết Đế cũng vô cùng hối hận.

Đối với Thiên Cung hiện tại, bất kỳ sức chiến đấu nào cũng vô cùng quý giá, giống như nắng hạn gặp mưa rào.

Hơn nữa, người đó còn là Khương Thành?

Trong chuyến đi đến Cô Thần Giới, hắn hiểu rõ hơn ai hết Khương Thành đáng kinh ngạc như thế nào, đó là đại sát khí có thể xem là Đạo Thần để đối xử đấy!

Giờ này ngày này, cuối cùng hắn cũng đã hối hận.

Nếu như ban đầu ủng hộ Khương Thành như Chiến Đế, nếu như nghe lời Nguyên Đế, thật sự xem Khương Thành như một thành viên của Thiên Cung, thế thì hiện tại tốt biết bao?

Đáng tiếc, bản thân và Tu Đế đã đưa ra lựa chọn hoàn toàn ngược lại.

Hơn nữa, hiện tại hắn đã thực sự đoán ra được trước đây đám bảy Thần Quân bao gồm Thích Vương và Dực Vương đã chết trong tay ai.

Cho nên trước đại hội thông thần, có lẽ là Khương Thành đã biết rằng Thiên Cung muốn tiêu diệt hắn.

Huyết Đế đặt bản thân vào vị trí của hắn để suy nghĩ, nếu bản thân là Khương Thành, chắc chắn rất hận Thiên Cung.

Hiện tại cười trên nỗi đau của người khác đã không kịp rồi, đúng không?

Không theo giẫm một chân đã xem như là khoan hồng độ lượng rồi.

Còn trông chờ vào người ta giúp ngươi chinh chiến tứ phương?

"Ai da…"

Hắn khẽ thở dài.

"Sai rồi, tất cả sai hết rồi…"

Khương Thành ở tại chỗ, thật ra vẫn chưa tiêu hóa xong một loạt tin tức quan trọng.

"Cho nên, trời lại đổi sao?"

Mặc dù ca không hề sầu muộn, nhưng vẫn sờ râu dài không tồn tại dưới cằm, thở dài giả vờ phiền muộn.

"Trong dòng nước lũ của thay đổi lớn này, lão phu nên làm như thế nào đây?"

"Lại phải đi đâu tìm chiến lợi phẩm đây?"

Sau một phút quý giá, hắn nghĩ sau này bản thân phải làm gì.

Cuối cùng, hắn cảm thấy rằng đã đến lúc nên đi gặp đám đệ tử Phi Tiên Môn đáng yêu của bản thân.

Sau khi trở về từ Thiên Đạo, hắn liên tục ở Thiên Cung, Tà Tiên Giới và Đạo Tuyệt Chi Địa, duy chỉ không đi tìm đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh.

Về lý do, để bọn họ thoát khỏi sự bảo vệ vây cánh sẽ có lợi hơn cho sự phát triển mà.

"Hiện tại, dù sao thì đại họa cũng sắp đến."

"Lỡ như bọn họ bị ảnh hưởng đến, trở thành tro tàn, chức chưởng môn của ta có phần không làm tròn rồi."

Nghĩ đến đây, Khương Thành ngược lại hơi nóng lòng muốn gặp những đệ tử đó.

Nhưng mà, hắn cũng không biết bọn họ đang ở đâu.

Trước kia nhận được tin tức từ Tam Nhãn Hổ là mọi người đều không sao, còn đang xây dựng một Phi Tiên Môn ở Đạo Tuyệt Chi Địa.

Còn những người khác, hắn không biết gì cả.

Hắn quyết định tìm về hướng Đạo Tuyệt Chi Địa.

Vừa mới bay ra ngoài không bao xa, đối diện đã gặp phải năm tiên nhân.

"Đứng lại!"

Tên Đạo Tôn dẫn đầu tế Đạo Khí ra, chắn trước mặt Thành ca.

"Ngươi từ đâu tới?"

Bốn người khác vây quanh Thành ca một cách rất thuần thục, rõ ràng là đã làm chuyện này không ít.

"Có phải là gian tế từ Thiên Cung không?"

"Còn không mau thành thật khai báo?"

Nhìn những tiên nhân tràn đầy năng lượng này, Thành ca hơi thương cảm.

Bản thân đã làm nhiều việc quan trọng như vậy, tại sao vẫn còn có nhiều người như vậy ở Nguyên Tiên Giới không nhận ra hắn?

Chương 1601: Tất cả mọi người đều có thể giết hắn

Hắn không lấy binh khí ra vì hắn không cần dùng đến.

"Là người của Thiên Cung thì sao, không phải là người của Thiên Cung thì lại như thế nào?"

"Người này là gian tế của Thiên Cung!"

Tên Đạo Tôn đứng đầu không cần xác minh thân phận đã trực tiếp đưa ra kết luận.

"Hạ hắn đi!"

Khương Thành thấy, cho dù những người này không phải là Tà Tiên, cũng không phải là người thuộc về môn phái chính trực gì cả.

Dù sao thì cách xử sự này cũng quá rõ ràng.

Vì vậy hắn cũng không khách sáo nữa.

Sau một giây, chỉ còn lại một Chí Tôn trong số năm người.

Đạo Tôn dẫn đầu và ba người còn lại đều không phản ứng gì, bọn họ đã được Thành ca tiễn đi tây thiên với một suất tiện tay tấn công thần hồn cộng thêm lực trọc.

“Cảm giác hơi hoành tráng.”

“Thánh lực rất quý giá, về sau tốt hơn hết nên tiết kiệm một chút.”

Trọc lực của hắn muốn khôi phục cũng không thể dựa vào đan dược, chỉ có thể dựa vào hạt giống trọc lực, bản thân chậm rãi liên kết với quả trọc lực.

Thậm chí công pháp tu luyện dùng để hồi phục cũng không có.

“Tiền, tiền bối…”

Tên Chí Tôn duy nhất còn sống sót đổ mồ hôi hột, run lên bần bật.

“Ngươi, ngươi là Đạo Thánh à?”

Một cơn gió lạnh thổi qua trong khoảng không, hắn bị doạ đến mức suýt nữa đã ngất đi.

“Không phải.”

Hiện tại Thành ca cũng lười giả làm Đạo Thánh, dù sao vấn đề thánh lực đã được giải quyết, việc còn lại là ăn đan dược để nâng cao tu vi tiên lực.

Những thứ trong tầm tay thì tội gì phải khoe khoang cho vay trước.

Chí Tôn thầm nghĩ ngươi lừa quỷ à.

Có thể giết chết Đạo Tôn chỉ trong tích tắc, nếu không phải là Đạo Thánh thì mới là chuyện lạ.

Hơn nữa, vừa nói ngươi còn nói về thánh lực, nghĩ ta bị điếc sao?

“Đúng đúng đúng…ừm, tiền bối tha mạng với… vừa rồi là ta có mắt không tròng nên đã mạo phạm ngươi, nhưng thực ra không phải là ý của ta đâu…”

Hắn liên tục chắp tay thi lễ, hận không thể quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ.

“Ta vừa nhìn đã biết chắc chắn tiền bối không phải là người của Thiên Cung.”

Sắc mặt Khương Thành chùng xuống.

“Ai nói ta không phải? Ca là Ẩn Hoàng của Thiên Cung, nhân vật quan trọng, được chưa?”

“Ta thấy các ngươi không phải nhìn thấy người của Thiên Cung thì sẽ hô đánh hô giết sao, đến đây!”

Chí Tôn này không biết Ẩn Hoàng, nhưng nào dám động thủ với Khương Thành.

“Không không không, ta vẫn luôn sùng bái Thiên Cung, ta cũng không có thù địch với đạo hữu ở đó, ngược lại tràn đầy thiện cảm.”

Để loại bỏ sự thù địch của Khương Thành, thậm chí hắn còn nịnh nọt.

“Hôm nay vừa nhìn thấy tiền bối, ta mới hiểu rõ cái gì gọi là gặp mặt tốt hơn nghe tiếng!”

“Tiền bối ngươi có phong thái giống như thần nhân, quả nhiên cũng chỉ có Thiên Cung mới có thể xuất hiện thôi, thật sự là làm cho người ta ngưỡng mộ.”

Thành ca giữ lấy hắn, vốn dĩ cũng chỉ là bảo hắn tiếp tục điều binh.

Hiện tại nghe được những lời tâng bốc này, có thể xem như là thu hoạch bất ngờ.

“Được rồi được rồi, ta hỏi ngươi, ngươi có biết Phi Tiên Môn không?”

Chí Tôn đó sửng sốt, sau đó mới chợt hiểu ra.

“Từng nghe từng nghe, đương nhiên là ta đã từng nghe nói về Phi Tiên Môn, đó là một môn phái có Đạo Thánh trấn giữ đó!”

Hắn xoa tay, vẻ mặt mong chờ, hỏi: “Ngươi muốn đi đối phó với bọn họ sao?”

“Thật ra ta đã thấy Phi Tiên Môn khó chịu từ lâu rồi!”

Theo hắn thấy, Khương Thành là cao thủ của Thiên Cung, chắc chắn là đến gây phiền phức.

Để lấy lòng Thành ca, hắn khá phẫn nộ.

“Phi Tiên Môn này không chuyện ác nào không làm, quả thật là người người oán trách, đừng nói các tiền bối bên Thiên Cung của các ngươi, ngay cả bên bọn ta cũng nóng lòng muốn dẹp bỏ!”

Cho dù biết rõ hắn tiện miệng nói bừa, mạch máu thái dương của Khương Thành cũng nhảy dựng lên.

“Người người oán trách?”

“Đúng vậy đúng vậy, hôm nay tiền bối đến thu dọn bọn họ, đây gọi là vì dân trừ hại, khắp chốn vui mừng mà!”

Thậm chí Chí Tôn đó còn chắp tay về phía Khương Thành.

“Ta phải thay mặt cho vô số tiên nhân cám ơn tiền bối đã tiêu diệt Phi Tiên Môn, đây là một công đức lớn, cung chúc tiền bối chiến thắng trở về!”

Vốn dĩ Khương Thành chỉ định hỏi địa điểm, sau đó sẽ đuổi tiên nhân này đi.

Hiện tại nghe hắn nói như vậy, cảm thấy nếu không làm gì thì có lỗi với màn trình diễn này của hắn.

“Thật sao, nếu đã như vậy, thế thì ngươi phụ trách chỉ đường cho ta nhé.”

“Hả, hả?”

Chí Tôn đó suy sụp ngay tại chỗ.

Hắn còn đang hy vọng thoát thân sớm chút, tránh xa Đạo Thánh đáng sợ này.

“Làm sao vậy, ta giúp các ngươi giải quyết Phi Tiên Môn, vì dân trừ hại đấy, bảo ngươi dẫn đường cho ta thì không sẵn

lòng sao?”

Nhìn thấy trong mắt Thành ca tràn đầy ý không tốt, Chí Tôn mồ hôi đầm đìa, chỉ có thể buồn rười rượi lĩnh mệnh.

Tiện tay thu chiến lợi phẩm của bốn người vừa rồi, Thành ca tế hành cung bay đã lâu không gặp ra.

“Vẫn là đi đường như thế này thoải mái dễ chịu mà!”

Hắn nằm trong tẩm điện của hành cung, phái tên Chí Tôn đó đi đến điện trung tâm của hành cung, bảo hắn điều chỉnh phương hướng, đuổi đến Phi Tiên Môn càng sớm càng tốt.

Điều này khiến Chí Tôn đó khá ngạc nhiên.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng Khương Thành sẽ xem hắn như tù binh mà canh giữ nghiêm ngặt, nhưng không ngờ rằng lại để một mình mình điều khiển hành cung.

Ở trong điện trung tâm, hắn khẽ cảm nhận bên ngoài, nhận ra không có thánh hồn bao phủ bản thân, trong lòng không khỏi sinh động.

Phi Tiên Môn thực sự là kẻ thù của hắn.

Chẳng qua là không phải của một mình hắn, mà là kẻ thù của môn phái mà hắn thuộc về.

Mỗi thế lực khác nhau của nội bộ Đạo Tuyệt Chi Địa chưa từng là một khối.

Nội bộ của Tà Tiên Giới cũng như vậy.

Bọn họ cũng không có thống nhất, chẳng qua là vì có kẻ thù mạnh chung là Thiên Cung, cho nên mới được các Đạo Thần hàng đầu kêu gọi, hình thành một liên minh rời rạc.

Ngay từ đầu, nội bộ liên minh đã được chia thành rất nhiều phe.

Nhưng hiện tại thì hầu hết các thế lực ở Đạo Tuyệt Chi Địa đã chuyển ra, sinh tồn một lần nữa trong phạm vi Nguyên Tiên Giới, đương nhiên điều này đã gây ra rất nhiều tranh chấp.

Nếu như Thiên Cung thực sự bị phá hủy, thì một đợt hỗn chiến lớn mới chẳng mấy chốc sẽ nổi dậy.

Lạc Thuyên tông mà Chí Tôn này thuộc về, hơn ba nghìn năm trước, vì cướp chiến lợi phẩm nên đã từng xảy ra xung đột với Phi Tiên Môn.

Lúc đó đã bị phía trên đàn áp.

Sau đó vì việc lựa chọn địa điểm mới cho môn phái, hai môn phái lại xảy ra xung đột một lần nữa.

Lần đó, vốn dĩ Phi Tiên Môn nhỏ bé chỉ có vài chục người, tự nhiên lại có hơn hàng trăm cao thủ, Lạc Thuyên tông dễ dàng bị đánh bại.

Sau đó, hai môn phái được phân chia chiến khu khác nhau, thuộc về các Đạo Thần khác nhau.

Xem như tạm thời không liên quan.

Trong những năm qua, Lạc Thuyên tông vẫn luôn kìm nén muốn mạnh mẽ trị Phi Tiên Môn, nhưng sức mạnh vẫn còn chênh lệch không biết làm sao.

Sự xuất hiện của Khương Thành lần này đã làm cho trưởng lão nội môn cấp Chí Tôn này nhìn thấy được hy vọng.

“Người này là Đạo Thánh, nếu hắn giết vào Phi Tiên Môn, chắc chắn có thể giết đến bên trong gà bay chó chạy.”

“Nhưng chỉ dựa vào một mình hắn thì vẫn không thể tiêu diệt được Phi Tiên Môn.”

“Nếu thông báo để Lạc Thuyên tông đến mai phục, đợi đến khi cả hai bên đều lưỡng bại câu thương, một lần hành động giết ra…”

“Đến lúc đó, không chỉ có thể làm cho Phi Tiên Môn thương vong nghiêm trọng, mà còn có thể giữ được người này!”

Nghĩ đến đây, hắn sắp kích động đến mức cất cao giọng hát.

Một tình huống nguy hiểm, thế mà được bản thân biến thành cơ hội.

Nếu kế hoạch này thành công, vậy thì công lao lớn đến mức nào?

Bản thân quả thật là một thiên tài mà!

Hắn lập tức lấy Tiên khí truyền tin ra, liên lạc với Lạc Thuyên tông.

Ở phía bên kia, lúc chưởng môn U Thường Đạo Tôn của Lạc Thuyên tông nghe thấy câu đầu tiên, suýt nữa đã ném Tiên khí truyền tin đi.

"Cái gì? Ngươi bị một Đạo Thánh từ Thiên Cung bắt cóc?"

Chương 1602: Phi Tiên Môn quá mạnh

Lạc Thuyên tông không có Đạo Thánh trấn thủ.

Mặc dù bọn họ thuộc Đạo Tuyệt Chi Địa, xem như là đối lập với Thiên Cung.

Nhưng cũng phải xem kẻ thù trước mặt là cấp độ gì.

Nếu như gặp phải Đạo Tôn Chí Tôn hay đại loại thế, thì đương nhiên là 'gian tế Thiên Cung to gan, tất cả mọi người đều có thể giết hắn.

Nếu như gặp phải Đạo Thánh, vậy thì bọn họ sẽ cư xử như bọn họ không nhìn thấy gì.

Nếu thật sự không may bị chặn lại, chắc chắn sẽ nói một câu 'Bọn ta ngưỡng mộ Thiên Cung đã lâu, đã muốn cải tà quy chính từ lâu'.

"Ngươi đang bị bắt làm con tin, vậy ngươi tự mình nghĩ cách đi!"

U Thường chưởng môn cảm thấy Chí Tôn đó thật sự là bị bệnh nặng rồi.

Chẳng lẽ ngươi còn hy vọng đám Đạo Tôn bọn ta đi cứu ngươi sao?

Hai trưởng lão bên cạnh chưởng môn còn bổ sung thêm.

"Bách Vật Chí Tôn, từ trước đến nay môn phái vẫn luôn đối xử không tệ với ngươi, cũng rất đồng cảm với cảnh ngộ của ngươi, nhưng ngươi phải tự mình nghĩ cách!"

"Tuyệt đối đừng mang hắn đến tông môn!"

Nghe giao phó tha thiết từ cấp cao của môn phái, Bách Vật Chí Tôn đang ở hành cung nước mắt giàn giụa.

“Ta định đưa hắn đến Phi Tiên Môn.”

“Cái gì?”

“Phi Tiên Môn?”

Ở đầu bên kia của Lạc Thuyên tông, giọng điệu của U Thường Đạo Tôn thay đổi rõ rệt chỉ trong nháy mắt, hắn trở nên hân hoan phấn khích.

“Tốt! Bách Vật Chí Tôn đã làm được một việc rất tốt!”

“Không hổ là trụ cột của môn phái mà chúng ta vẫn luôn xem trọng nhất, không làm cho bọn ta thất vọng!”

“Đề bạt mà bọn ta cho ngươi không phải là uổng phí mà, ngươi yên tâm đi nhé…”

Bọn họ không có ý tham gia vào.

Điều này khiến Bách Vật Chí Tôn khá thất vọng.

Hắn cảm thấy quả nhiên chưởng môn đã già rồi, không có tham vọng. Thế mà lại không biết nắm bắt cơ hội này, thật sự là thiển cận.

“Ta cho rằng chúng ta có thể nắm lấy cơ hội tốt này, một lần hành động tiêu diệt Phi Tiên Môn.”

“Bách Vật trưởng lão có tinh thần chiến đấu dũng cảm với kẻ thù mạnh là điều rất đáng khen ngợi, nhưng hiện tại vẫn không phải là lúc sống mái với Phi Tiên Môn, thời cơ chưa đến…”

U Thường Đạo Tôn bên đây cho rằng, đề xuất này rất mang tính xây dựng, nhưng hiện tại bọn ta không tiện.

Bởi vì Đạo Thánh quá cao cấp, mà Phi Tiên Môn cũng có Đạo Thánh trấn thủ.

Chiến đấu ở cấp độ này, cho dù là Lạc Thuyên tông xen vào cũng không thể ngư ông đắc lợi, ngược lại sẽ tặng không đến cửa.

Cho nên bọn họ chỉ muốn ngư ông đắc lợi, cũng không dám yêu cầu xa vời quá nhiều.

Bạch Vật Chí Tôn đang rất sốt ruột.

Nếu như bên này không ra tay, khi đến Phi Tiên Môn, hắn cũng không thể thoát thân được.

Cho dù Khương Thành thắng hay Phi Tiên Môn thắng, cuối cùng đều sẽ không buông tha cho hắn.

Dưới tình thế khẩn cấp, hắn chỉ có thể giúp chưởng môn và những trưởng lão Đạo Tôn khác tìm cách.

"Thật ra chúng ta có thể liên lạc với một số môn phái khác, cùng nhau đi phục kích bên ngoài Phi Tiên Môn…"

"Chúng ta bên này cũng không ít môn phái đang để mắt tới Phi Tiên Môn."

"Nếu chúng ta thành công giết chết một Đạo Thánh của Thiên Cung, đó là một công lao to lớn đấy, đến lúc đó Đạo Thần sẽ đích thân dẫn dắt Lạc Thuyên tông chúng ta…"

Dưới sự cổ động uốn lưỡi ba tấc của hắn, trong lòng U Thường Đạo Tôn trở nên sống động.

Đúng vậy, lần này có vẻ như là một việc lớn.

Sau ba giây giao tiếp bằng mắt với các trưởng lão bên cạnh, hắn hạ quyết tâm.

"Được!"

"Những gì Bách Vật trưởng lão vừa nói, thật ra là việc chúng ta đã định làm từ ban đầu."

"Hiện tại, trước tiên ngươi phải giữ lấy tặc tử của Thiên Cung."

"Bổn tông lập tức đích thân liên lạc với một số môn phái khác, hy vọng có thể mời Đồng Kiêu Đạo Thánh ra trận!"

Đồng Kiêu Đạo Thánh là thái thượng trưởng lão của một môn phái khác xung quanh Lạc Thuyên tông, hắn cũng là thủ lĩnh của vùng đó.

Nếu như thực sự có thể mời được hắn thì lần này sẽ ổn.

Sau khi cắt đứt truyền tin, Bách Vật Chí Tôn thở phào nhẹ nhõm.

Kế hoạch xem như là đã định.

Việc tiếp theo hắn cần làm là đưa Khương Thành đi thêm vài vòng nữa, trì hoãn một chút thời gian.

Mà ở phía bên kia, người trợ giúp liên lạc của Lạc Thuyên tông khua chiêng gõ trống, một lần nuốt trọn Phi Tiên Môn.

Ngay sau đó, một số môn phái và gia tộc ở xung quanh đã nhận được truyền tin.

Đối với đề xuất liên thủ của Lạc Thuyên tông, ban đầu những môn phái này đều bày tỏ rằng bọn họ không hề quan tâm.

“Hắc Phất tông của bọn ta và Phi Tiên Môn nước sông không phạm nước giếng, tội gì phải tấn công bọn họ.”

“Phi Tiên Môn và Liệt Vân thế gia của bọn ta cùng thuộc Đạo Tuyệt Chi Địa, hiện tại mọi người nên chân thành hợp tác, đối phó với Thiên Cung mới đúng, sao có thể nội chiến thế?”

“Mặc dù chúng ta thuộc về các chiến khu khác nhau, nhưng mà chuyện này vẫn là quá đáng.”

Gần đây Phi Tiên Môn phát triển rất nhanh, nội môn lại có Đạo Thánh trấn thủ.

Bọn họ không muốn chạm vào xui xẻo.

Nhưng khi nghe nói có một Đạo Thánh từ Thiên Cung muốn tấn công Phi Tiên Môn, có thể để bọn họ lưỡng bại câu thương trước. Hơn nữa, lần này sau khi có thể mời được Đồng Kiêu Đạo Thánh, những môn phái và thế gia này lập tức tỏ ý bản thân rất có hứng thú.

“Năm đó, Hắc Phất tông bọn ta ở Đạo Tuyệt Chi Địa đã xảy ra xung đột với Phi Tiên Môn, lòng căm thù sâu như biển! Không thể từ chối!”

“Mặc dù cùng thuộc Đạo Tuyệt Chi Địa, nhưng gần đây Phi Tiên Môn đã mở rộng quá nhanh, Liệt Vân thế gia bọn ta đã không nhìn vừa mắt từ lâu!”

“Sự tồn tại của Phi Tiên Môn, là một tai họa ngầm rất lớn đối với phía chúng ta, tốt hơn hết là nên loại bỏ càng sớm càng tốt!”

“Lần này chúng ta chủ yếu vẫn bóp nghẹt kẻ thù mạnh từ Thiên Cung, vô tình làm tổn thương Phi Tiên Môn cũng thuộc

về bất đắc dĩ thôi.”

“Đồng Kiêu Đạo Thánh ra trận, chúng ta phải giúp đỡ trận bằng bất cứ giá nào…”

Vào lúc một trận doanh tạm thời bao vây trấn áp Phi Tiên Môn được âm thầm tổ chức trong bóng tối, thật ra Phi Tiên Môn được xem là mục tiêu đã nhận được tình báo.

Bên trong chính điện của môn phái, Kỷ Linh Hàm đã trở thành Đạo Thánh cao cư chủ toạ, bên cạnh là hai phó chưởng môn Lâm Ninh và Mạc Trần.

Trong điện có hơn hai trăm trưởng lão, cùng một màu đều là cảnh giới Đạo Tôn.

“Có tin từ La Viễn trưởng lão truyền đến, Trạch Nhiên cung muốn đến tấn công chúng ta, Đồng Kiêu Đạo Thánh đích thân ra trận!”

“Cũng có tin từ Đan Thái tưởng lão truyền đến, Hắc Phất tông cũng đang có ý định bao vây tấn công chúng ta.”

“Tần Sướng trưởng lão cũng truyền tin, lần này có không dưới mười môn phái muốn vây quét chúng ta, tất cả đều gần chiến khu.”

Lâm Ninh lạnh lùng xoa nhẹ kiếm: “Đồng Kiêu chán sống rồi sao?”

“Có phải chúng ta đã khiêm nhường ẩn nấp quá mức nên đã làm cho bọn họ ảo tưởng rồi không?”

Hộ pháp trưởng lão Lục Phàm đang ngồi ngay thẳng ở bên cạnh bật cười.

“Bọn họ thực sự nghĩ rằng bọn họ ở cùng đẳng cấp với Phi Tiên Môn sao?”

Trong điện lập tức phát ra một trận cười vang.

Quả thực, những môn phái này đừng nói đến mười môn phái, cho dù đến hai mươi ba mươi môn phái, Phi Tiên Môn cũng có thể dễ dàng đối phó.

Bởi vì bọn họ ẩn chứa quá nhiều sức mạnh.

Vào thời điểm đó, có hơn một nghìn môn đồ cốt lõi của Phi Tiên Môn đã được tập hợp lại đầy đủ một lần nữa hơn mười tỷ năm trước sau khi đã trải qua một loạt thay đổi dữ dội như lưu lạc đến các đại chân giới, tổ chức lại Nguyên Tiên Giới, Thiên Cung nổi dậy.

Ngoại trừ Khương chưởng môn thần ẩn trường kỳ, những người khác đều bình an vô sự.

Sau khi được tổ chức lại, đó là một môn phái siêu cấp.

Nhưng nghĩ đến cảnh ngộ của bọn họ ở Thượng Tiên Giới vào năm đó, cuối cùng đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần đã quyết định giấu tài.

Nghĩ đến một môn phái không chỉ có Đạo Thánh, mà còn có hàng ngàn Đạo Tôn đáng kinh ngạc, chắc chắn sẽ khiến cho thế lực các phương run rẩy dữ dội, thậm chí còn thu hút sự thèm muốn của các Đạo Thần.

Đến lúc đó lại là dáng vẻ thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Nhưng mà nhiều cao thủ như vậy, muốn khiêm nhường ẩn nấp cũng rất khó.

Vì vậy, cuối cùng, Phi Tiên Môn lại phân tán ra một lần nữa.

Chương 1603: Những lo lắng của Kỷ Linh Hàm

Sau khi phân tán, cảm giác tồn tại của Phi Tiên Môn mỏng dần.

Tổng bộ bên này chỉ để lại Kỷ Linh Hàm mang hơn hai mươi sư đệ, sư điệt và đồ tôn trấn thủ, số còn lại đi đến nhiều nơi ở Đạo Tuyệt Chi Địa để phát triển.

Hơn nữa, Kỷ Linh Hàm chỉ dùng thân phận Đạo Tôn để giao tiếp với bên ngoài.

Dù sao thì một môn phái mới chỉ có hơn hai mươi người lại có Đạo Thánh khó tránh hơi phi lý.

Nhưng cho dù như vậy, Phi Tiên Môn vẫn có chút danh tiếng.

Bởi vì mặc dù môn phái này có ít người, nhưng tất cả mọi người đều là tinh anh.

Mà những đệ tử đã ra đi thì rải rác ở rất nhiều nơi khác nhau trong Đạo Tuyệt Chi Địa.

Vào thời điểm đó, Thượng Tiên Giới suýt nữa đã bị phá hủy, điều đó đã cho mọi người một kinh nghiệm và bài học sâu sắc.

Đến mức mà sau khi đi ra ngoài, tất cả đều cảm thấy vô cùng khủng hoảng, lần lượt thể hiện thần thông của bản thân, nghĩ rằng có thể giúp Phi Tiên Môn đối phó với bất kỳ nguy hiểm nào trong tương lai.

Một số rèn luyện khổ tu một mình, chẳng hạn như đám người Lâm Ninh và Đoạn Hà.

Một số tự lập môn hộ, mở ra các môn phái mới, chẳng hạn như đám người Mạc Trần, Dịch Thần và Lục Phàm.

Cũng có một số người thì che giấu che phận, gia nhập các môn phái khác, trở thành gian tế của Phi Tiên Môn.

Lần này có thể nhận được tình báo về cuộc tấn công sắp tới từ bên ngoài nhanh như vậy, là vì đám người La Viễn, Đan Thái và Tần Sướng đang che giấu sức mạnh của bọn họ là trưởng lão trong một số môn phái đối lập.

Bọn họ còn có quyền cao chức trọng ở bên đó, lời nói cũng rất có trọng lượng.

Chỉ là Đạo Tuyệt Chi địa thật sự quá rộng lớn, có đến hàng nghìn Đạo vực.

Mặc dù trước đó Khương chưởng môn đã từng ở trong bốn đạo nấn ná, nhưng hắn vẫn không đụng phải đệ tử của bản thân.

Kỷ Linh Hàm hy vọng sẽ giảm bớt cảm giác tồn tại, đừng ai nhìn chằm chằm vào bản thân, nhưng là một môn phái khai tông lập phái, cho dù chỉ có hơn 20 người thì vẫn sẽ bị cuốn vào một số tranh chấp xích mích.

Khi ở Đạo Tuyệt Chi Địa, một số môn phái lân cận, chẳng hạn như Hắc Phất tông đã vài lần đến làm khó dễ.

Không phải thèm muốn sơn môn bảo địa của Phi Tiên Môn, thì là tìm kiếm lý do, chẳng hạn như tranh giành thiên tài địa bảo, chẳng hạn như tranh giành sản nghiệp lân cận…

Không còn cách nào khác, có quá ít người nên trông vẻ như giống như một quả hồng mềm.

Điều này khiến em gái Hàm rất bất lực.

Những môn phái này thường cũng là một số Đạo Tôn trấn thủ, là Đạo Thánh, nàng có thể tự mình tiêu diệt bọn họ một cách dễ dàng.

Nhưng một khi làm như vậy, sẽ sớm khơi dậy sự cảnh giác và chú ý hơn từ các thế lực khác, đến khi đó, Phi Tiên Môn sẽ phải đối mặt với những đối thủ cấp cao hơn, những trận đấu sẽ phức tạp hơn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hoàn toàn không đến cuối cùng.

Nàng không phải Thành ca, đến đâu cũng không ngại lớn chuyện, chỉ ngại kẻ thù không đủ cao cấp.

Chỉ có thể bày ra chút thủ đoạn để đánh lùi bọn họ, thỉnh thoảng trừng trị một chút.

Để bọn họ hiểu rằng, mặc dù Phi Tiên Môn chỉ là miếu nhỏ nhưng không dễ trêu chọc.

Cứ như vậy, mãi cho đến ba ngàn năm trước, các đệ tử rải rác ở bên ngoài đã phát triển lớn mạnh hơn trước.

Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn, Đường Như, Chung Ly Khuyết, và bốn người Đoạn Hà, Dịch Thần, Từ Tử Xuyên và Miêu Dạ cầm kịch bản nhân vật chính, đều lần lượt tiến tới cảnh giới Đạo Thánh.

Mà một số môn đồ bốn đời dừng lại ở cảnh giới Chí Tôn mười tỷ năm trước, toàn bộ cũng đã trở thành Đạo Tôn.

Cựu chủ chốt năm đó, hiện nay là người lăn lộn tệ nhất, ngược lại là Tam Nhãn Hổ đã từng được tôn là 'Hổ gia'.

Hắn vẫn dừng lại ở cảnh giới Chí Tôn, hắn dùng sức mạnh của chính mình kéo chủ chốt của Phi Tiên Môn xuống dưới, có thể nói là sự hổ thẹn của môn phái.

Phi Tiên Môn ngày nay đã có chín Đạo Thánh và hơn một ngàn Đạo Tôn.

Hơn nữa, rất nhiều người đã thành lập gia tộc môn phái của riêng mình ở bên ngoài, nếu thực sự tập hợp tất cả lại với nhau, đúng là phái lớn siêu cấp.

So với những thế lực khổng lồ như Tà Tiên Giới, cũng chỉ thiếu đi một Đạo Thần đỉnh cao nhất.

Ba nghìn năm trước Thiên Cung tấn công Tà Tiên Giới, hàng chục Đạo Thần ở Đạo Tuyệt Chi Địa đã bí mật can thiệp, liên thủ với Tà Tiên Giới.

Toàn bộ Nguyên Tiên Giới đã thay trời từ điều này.

Dưới dòng nước lũ cuồn cuộn như vậy, Phi Tiên Môn nhận được chiêu mộ từ một trong những Đạo Thần - Tịnh Trúc, yêu cầu bọn họ lập tức xuất chiến Thiên Cung với các môn phái lân cận khác.

Mặc dù Kỷ Linh Hàm chưa từng nhìn thấy Tịnh Trúc Đạo Thần này, nhưng nàng biết đạo lý yếu không thể địch lại mạnh.

Thế là Phi Tiên Môn với hơn hai mươi người đã tham gia với vô số môn phái khác vào cuộc chiến phản công Tà Tiên Giới.

Thậm chí Kỷ Linh Hàm đã tận mắt chứng kiến cảnh Tâm Đế chiến đấu với bốn Đạo Thần.

Cũng chính trong trận chiến đó, bọn họ đã xảy ra chút chuyện không vui vẻ với Lạc Thuyên tông.

Lý do rất đơn giản, sau khi Trác Khung của Phi Tiên Môn đánh bại kẻ thù, không có tinh thần quán triệt phong phú của Khương tổ sư nên quên thu thập chiến lợi phẩm kịp thời mà tiếp tục chiến đấu với những kẻ thù khác xung quanh, hoàn toàn quên mình.

Đợi đến khi quay đầu lại mới nhận ra rằng chiến lợi phẩm đã bị những tiên nhân khác theo sau tranh thủ lấy mất.

Điều này đương nhiên không thể nhịn được.

Thế là hai bên nổ ra tranh chấp.

Sau đó, chưởng môn và trưởng lão của hai bên lần lượt đuổi đến, sau khi chưởng môn U Thường Đạo Tôn của Hắc Phất tông nhận ra bên này chỉ có hơn hai mươi người, cảm thấy mình có lợi thế, thế là dẫn đầu ra tay đánh nhau.

Kết quả là bị đám người Kỷ Linh Hàm cho một trận.

Cũng vào lần đó, cuối cùng tu vi Đạo Thánh của Kỷ Linh Hàm cũng được bộc lộ ra.

Mà Lạc Thuyên tông cũng căm thù Phi Tiên Môn.

Sau đó Thiên Cung dần dần thu hẹp vòng phòng thủ, về cơ bản đã mất đi quyền thống trị của Nguyên Triên Giới.

Mười tám Đạo Thần và Tà Thần đã tham gia vào cuộc bao vây tấn công Thiên Cung, nghiễm nhiên chiếm lấy lãnh thổ mới.

Rất nhiều môn phái ở Đạo Tuyệt Chi Địa cũng đã ở các địa điểm này tìm bảo địa, cắm rễ xuống một lần nữa.

Nói trắng ra, tất cả mọi người ở Nguyên Tiên Giới đều là tu luyện Thiên Đạo.

Trước đây đến Đạo Tuyệt Chi Địa không có nghĩa là bọn họ chống lại Thiên Đạo, chẳng qua là không muốn bị Thiên Cung chi phối mà thôi.

Hiện tại đã trở lại, đương nhiên sẽ ở lại Nguyên Tiên Giới - một nơi có lực Thiên Đạo, thích hợp cho sự phát triển của môn phái hơn.

Phi Tiên Môn cũng không ngoại lệ.

Bọn họ đã chọn một bảo địa tên là núi Huyễn Tắc, làm nơi đóng quân sơn môn mới.

Do lo lắng rằng môn phái sẽ bị biến thành tro tàn trong dòng nước lũ đại họa, Kỷ Linh Hàm còn cố tình triệu hồi Lâm Ninh, Mạc Trần và hơn hai trăm cựu chủ chốt khác.

Dùng cách này để bảo vệ sự chính thống của môn phái.

Bảo địa như vậy thực sự rất phổ biến ở Nguyên Tiên Giới rộng lớn.

Trong quá khứ, dưới sự cai trị của Thiên Cung, không được phép khai tông lập phái, thậm chí không cho phép thế gia xuất hiện.

Vì vậy, sau khi các tiên quan của Thiên Cung di tản, những bảo vật này sẽ không có chủ.

Quá trình Phi Tiên Môn cắm trễ không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Nhưng để tái tạo lại mô hình thế lực của Nguyên Tiên Giới, vốn dĩ là một quá trình chia bánh lại từ đầu.

Vô số môn phái, thế gia, tộc quần, vương triều cắm rễ khắp nơi, mở rộng lãnh thổ mới, tìm kiếm môn đồ thiên tài mới, tranh chiếm trước tài nguyên tu luyện mới, đương nhiên cũng xuất hiện vô số tranh chấp.

Phi Tiên Môn cũng xảy ra xung đột với một số môn phái xung quanh là điều không thể tránh khỏi.

Cũng vì vậy, đã kết thù với Đồng Kiêu Đạo Thánh.

Trong mắt của đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần, đây chỉ là một mớ hỗn độn nhỏ, tùy tiện phái vài trưởng lão đi xử lý là được.

Điều bọn họ thường lo lắng là Đạo Thần và Thiên Cung trước mặt.

“Dựa theo tình báo từ La Viễn trưởng lão truyền đến, lần này có một Đạo Thánh từ Thiên Cung muốn tấn công chúng ta.”

Dáng vẻ của Mạc Trần vẫn như trước, không có bất kỳ thay đổi nào, khẽ thở dài.

“Các môn phái như Trạch Nhiên cung, Lạc Thuyên tông và Hắc Phất tông đang hy vọng chúng ta và tên Đạo Thánh của Thiên Cung lưỡng bại câu thương, sau đó lại nhờ Đồng Kiêu Đạo Thánh dẫn đầu, hòng tiêu diệt chúng ta chỉ trong một lần.”

Chương 1604: Đi vào nghênh ngang?

Trưởng lão đời thứ ba Nguỵ Miểu cười nói.

“Ta có coi là chuyện lớn gì đâu, thế mà lại muốn gọi mọi người đến bàn bạc.”

“Không phải chỉ là một Đạo Thánh của Thiên Cung, cộng thêm một lão già Đồng Kiêu thôi sao?”

“Chúng ta ở đây có Kỷ chưởng môn, Mạc Trần sư điệt và Lâm Ninh sư tỷ là có ba Đạo Thánh rồi.”

“Chưa kể trước đây không lâu, thừa dịp Trạch Nhiên cung chiêu mộ cao thủ, La Viễn sư điệt cố ý che giấu tu vi trà trộn vào giám sát tình hình xung quanh.”

Hắn vươn người đứng dậy, vẫy tay phải.

“Bốn Đạo Thánh, còn không đủ đối thủ uống một bình sao?”

Rất nhiều người trong điện phản ứng sôi nổi.

“Đúng vậy, Ngụy sư huynh nói không sai, bên ngoài chỉ là một đám hề đang nhảy nhót mà thôi.”

“Bọn họ hoàn toàn là tự tìm đường chết!”

“Chúng ta tùy tiện cử ra hai Đạo Thánh thì đã có thể nghiền nát bọn họ.”

“Dứt khoát tiêu diệt bọn họ là được rồi, để tránh cho bọn họ vào ngày thường không có việc gì làm thì được đằng chân lân đằng đầu!”

“Ha ha…”

Một tiếng cười mang theo ý trêu đùa nhẹ nhàng ngắt lời bọn họ.

“Cho nên nói các ngươi thiển cận, rất ngu ngốc.”

Mọi người vừa định phản bác, nhưng khi nhìn thấy người đó, lại không thể không ngậm miệng lại.

Bởi vì người vừa nói là nội vụ đại trưởng lão Ấn Tuyết Nhi của Phi Tiên Môn, mặc dù vẫn đang ở cảnh giới Đạo Tôn, nhưng thân phận của nàng rất không bình thường.

“Tiêu diệt bọn họ rất đơn giản, sau khi tiêu diệt thì sao?”

“Đến lúc đó, không chỉ các địa vực ở xung quanh, mà toàn bộ Nguyên Tiên Giới cũng sẽ biết Phi Tiên Môn của chúng ta có bốn Đạo Thánh.”

Cùng là trưởng lão đời thứ hai, Cam Tử Nghĩa không đồng ý, hỏi: “Biết thì thế nào?”

“Chúng ta đã khiêm nhường quá lâu rồi, đều là Đạo Thánh và Đạo Tôn, còn đáng để thỏa hiệp như vậy sao?”

Câu nói của hắn đã nói ra tiếng lòng của rất nhiều người.

“Đúng vậy, vậy nếu chúng ta đột ngột tiết lộ sức mạnh thì thế nào?”

“Thế nào?”

Ấn Tuyết Nhi từ từ đứng dậy, bước đi đến trước mặt Cam Tử Nghĩa một cách thong thả.

“Ngươi cho rằng đến lúc đó, Tịnh Trúc Đạo Thần trên đỉnh đầu của chúng ta vẫn sẽ để cho chúng ta thoải mái như vậy sao?”

Mạc Trần khá đồng ý, gật đầu.

“Hiện tại hắn vẫn cho rằng chúng ta là môn phái trung đẳng chỉ có một Đạo Thánh và mấy chục Đạo Tôn, cho nên các nhiệm vụ chiến đấu được giao cho chúng ta đều không khó.”

Trên thực tế, đây là cách Phi Tiên Môn sống sót trong đại nạn.

Binh chống lại binh, tướng chống lại tướng, vua chống lại vua.

Thiên Đế có các Đạo Thần chống lại, Thần Quân có các Đạo Thánh khác chống lại, Phi Tiên Môn thường chiến đấu chống

lại các tiên quan cấp Đạo Tôn bên Thiên Cung là được.

Nhiệm vụ này không hề nguy hiểm đối với bọn họ, dễ dàng lại vui vẻ.

Thỉnh thoảng còn cố tình xả nước thua trận để tránh chiến tích quá nổi bật.

Mạc Trần nhìn xung quanh những người khá không phục trong điện một vòng, nghiêm túc nói: “Một khi hắn biết Phi Tiên Môn có vài Đạo Thánh, vậy thì những ngày tốt đẹp của chúng ta cũng sẽ kết thúc.”

“Chắc chắn bên trên sẽ phái chúng ta tấn công tinh chủ đại trận, thậm chí sẽ sắp xếp để chúng ta chống lại các Thần Quân.”

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ thực sự bị đại nạn cuốn vào tâm bão!”

Các đệ tử của Phi Tiên Môn không sợ bị giết, dù sao thì mọi người đều tin chắc rằng Khương Thành vẫn còn sống, vẫn có thể hồi sinh bọn họ trong tương lai.

Nhưng sau khi bị giết, rốt cuộc đến khi nào mới có thể hồi sinh, đó vẫn còn là một câu hỏi?

Giống như Ấn Tuyết Nhi bị giết vào năm đó, sống lại sau khi đợi bảy mươi triệu năm, tu luyện đã thấp hơn Kỷ Linh Hàm hai đại cảnh giới.

Nếu có thể, tốt hơn hết là đừng chết.

“Ai trong các ngươi sẵn lòng đối đầu với Thần Quân?”

Mọi người lần lượt lộ ra vẻ không sẵn lòng.

“Khụ, nhiệm vụ nguy hiểm như vậy hay là để dành cho người khác nhé.”

“Chúng ta sống ngày tháng của chúng ta, tội gì phải chiến đấu đến chết với Thiên Cung.”

Bọn họ và Thiên Cung cũng không có huyết hải thâm thù, có thể vượt qua lần đại nạn này là được.

Đám người Đoạn Hà và Dịch Thần thật sự có dã tâm, muốn tìm kiếm cơ duyên trong đại nạn, hiện đang bay một mình bên

ngoài, cũng không ai biết bọn họ là người của Phi Tiên Môn.

“Vậy lần này làm thế nào?”

“Tiếp tục khiêm nhường cũng không được đâu!”

Ngụy Miểu bất lực xuôi tay: “Đối mặt với hai Đạo Thánh, chúng ta không thể hiện nhiều sức mạnh hơn thì hoàn toàn không thể đánh lui kẻ thù.”

Mạc Trần cau mày, suy nghĩ một chút.

“Nếu thật sự không được, chỉ có thể bắt tay vào làm từ Đạo Thánh của Thiên Cung.”

“Nếu có thể khiêu khích hắn và Đồng Kiêu Đạo Thánh đánh nhau, vậy thì càng dễ dàng hơn.”

Suy nghĩ của hắn xoay như điện, bắt đầu suy nghĩ kế sách.

Mà ở một bên khác, Bách Vật Chí Tôn đã đi vòng quanh vài lần, cuối cùng đã mang theo hành cung bay đến địa giới núi Huyễn Tắc.

Lúc này, những môn phái như Lạc Thuyên tông và Trạch Nhiên cung đang mai phục ở bên ngoài.

Cảm nhận được hành cung bay trên đầu, Đồng Kiêu Đạo Thánh thân là thủ lĩnh nheo mắt lại.

“Đạo Thánh từ Thiên Cung đang ở bên trong đó sao?”

U Thường Đạo Tôn vội vàng đáp.

“Đúng vậy đúng vậy, hắn đang ở bên trong, đang bị ta phái Bách Vật Chí Tôn mang đến Phi Tiên Môn…”

“Hừ, thật là khoa trương!”

Đồng Kiêu Đạo Thánh lạnh lùng hừ một tiếng, thách thức nói: “Nếu không phải vì tiêu diệt Phi Tiên Môn, hiện tại ta đã đi lên đánh hạ hắn rồi!”

Lời này vừa nói ra, các chưởng môn và trưởng lão của các môn phái và thế gia bên cạnh đều lần lượt dâng lên nịnh nọt.

“Không hổ là Đồng Kiêu Đạo Thánh, khí phách!”

“Đúng vậy, ngươi cho rằng bất cứ Đạo Thánh nào cũng có thể đánh đồng với Đồng Kiêu tiền bối hay sao?”

“Đây là vì lợi dụng người này, cố ý làm tiêu hao Phi Tiên Môn, nếu không thì Đồng Kiêu tiền bối đã giết hắn từ lâu rồi.”

Nghe những lời nịnh nọt này, khoé miệng của đám người La Viễn và Đan Thái trong đám đông co giật.

Chết tiệt, nếu ngươi thật sự lợi hại như vậy, còn cần ngồi trên núi xem hổ đấu sao? Còn cần nấp ở phía dưới, dùng bí bảo để che giấu hơi thở và hành tung?

Nhưng mặt khác, bọn họ cũng thầm lo lắng.

Mối lo ngại của đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần, bọn họ cũng có.

Với sức mạnh của Phi Tiên Môn có thể dễ dàng tiêu diệt những kẻ thù này, nhưng cái khó là hàng loạt rắc rối về sau.

Cũng đúng vào lúc này, cuối cùng thì chiếc phi thuyền bay ở phía xa cũng từ từ hạ xuống.

Ngay sau đó, hai bóng người bay ra.

Là Bách Vật Đạo Tôn dẫn đường, và ‘Đạo Thánh của Thiên Cung’.

Điều này khiến mọi người khá ngạc nhiên.

“Thế mà hắn lại xông vào Phi Tiên Môn một cách nghênh ngang như vậy?”

“Quá ngạo mạn rồi đúng không?”

“Ta còn cho rằng ít nhất hắn phải che giấu hành tung, phát động tấn công trong âm thầm, kết quả lại giống trống khua chiêng như vậy?”

“Có phải não của người này có vấn đề rồi không?”

Bọn họ cũng không để ý, khi cuối cùng đám người La Viễn, Đan Thái và Tần Sướng nhìn thấy bóng dáng của Khương Thành đều há hốc mồm thành hình chữ O.

Đám người U Thường Đạo Tôn vẫn đang thảo luận ở bên này.

“Chẳng lẽ người này còn định chính thức đến nhà bái sơn, chiến đấu một mình với người bên trong, quyết đấu một trận sao?”

“Khụ khụ khụ…”

Nghe vậy, có người suýt nữa đã rơi lệ.

“Không phải chứ? Ngày nay vẫn còn có người hồn nhiên như vậy?”

Những người này không phải ở Đạo Tuyệt Chi Địa thì cũng là ở Tà Tiên Giới, đã quen với phong cách đánh lén và sóng vai chiến đấu từ lâu.

Khiêu chiến một cách quang minh chính đại, bọn họ thấy rất không cần thiết.

“Cũng không phải là không thể mà, dù sao thì hắn đến từ Thiên Cung, không chừng người ta cũng không giống người bình thường…”

“Ha ha ha ha…”

Lúc bọn họ đang cười chế nhạo, Khương Thành đã cất hành cung đi, đến trước sơn môn Phi Tiên Môn.

Mặc dù đây không phải là chốn cũ khi đó, nhưng khi nhìn ba chữ lớn ‘Phi Tiên Môn’ phía trên cổng núi, hắn vẫn không khỏi cảm thấy mừng mừng tủi tủi.

Cuối cùng cũng có thể gặp lại rồi!

Chương 1605: Gặp lại

“Tiền bối, nơi này là Phi Tiên Môn.”

So với các môn phái khác, sơn môn của Phi Tiên Môn không tính là xa xỉ.

Thậm chí có thể nhìn thấy những cây cối xanh tươi và những bậc đá bên trong từ bên ngoài.

Nhưng mà Bách Vật Chí Tôn lại không dám vào.

Hắn dè dặt đưa ra thỉnh cầu với Khương Thành: “Không biết ta có thể rời đi không?”

Thật ra Thành ca có thể nhìn ra được hắn có quỷ, nhưng tâm trạng lúc này rất tốt, hắn không muốn giết người dẫn dường này.

“Ha ha, ngươi đã giúp ta dẫn đường, không vào uống tách trà ăn bữa cơm mà đã đi rồi sao?”

Bách Vật Chí Tôn thầm nghĩ đi vào là một trận đại chiến, đến lúc đó biết đâu ta có thể bị ảnh hưởng từ trận chiến giết chết.

Tốt hơn hết vẫn nên tránh dùng trà và cơm này.

Hắn liên tục xua tay: “Đây chỉ là tiện tay mà thôi, ta không dám quấy rầy!”

“Phi Tiên Môn rất niềm nở hiếu khách, ngươi không cần khách sáo.”

Khách sáo cái đầu ngươi, ngươi xem ta là thằng ngốc sao?

Bách Vật Chí Tôn chỉ cho rằng hắn muốn mưu hại chính mình, đã sắp khóc đến nơi.

“Tiền bối, ta vẫn còn chuyện quan trọng phải làm nữa, ngươi nhìn cái này…”

Hắn vừa cầu xin, thỉnh thoảng mắt vẫn lệch về phía xa.

Khương Thành cảm nhận một vòng, mặc dù các cao thủ mai phục của mười môn phái ở phía xa không tính là đều trong tầm mắt, nhưng cũng nhìn được bảy tám phần.

Không khỏi âm thầm lắc đầu.

“Được rồi, ngươi đi đi.”

Vốn dĩ Bách Vật Chí Tôn còn tưởng rằng sẽ không được buông tha, thấy hắn vẫy tay thì không khỏi vui mừng khôn xiết.

Sau khi hắn phóng đi, Khương Thành cũng vào sơn môn.

Xuất hiện trước mặt hắn là bốn đệ tử đóng giữ.

Người đứng đầu là Chí Tôn, ba người còn lại chỉ là Thiên Tôn.

Những đệ tử này đều là khi đám người Mạc Trần và Ngụy Miểu đang phát triển ở bên ngoài, thành lập môn phái hoặc là nhận đồ đệ.

Dựa theo kế hoạch của Mạc Trần là tiên lễ hậu binh.

Trước hết là tiếp đón vị Đạo Thánh của Thiên Cung này vào, nghĩ cách thuyết phục hắn, ra sức nói về lợi và hại, cho hắn

biết có người đang mai phục ở bên ngoài, tránh gây chiến trước.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, vẻ mặt của bốn người lập tức căng thẳng.

“Đỗ Hoàn, đệ tử chân truyền của Phi Tiên Môn, kính cẩn chờ đợi tiền bối ở đây đã lâu!”

Chí Tôn dẫn đầu trẻ tuổi vội vàng bước tới, chắp tay.

“Tiền bối là Đạo Thánh đến từ Thiên Cung?”

Thành ca hơi sửng sốt, thầm nghĩ ‘Đạo Thánh của Thiên Cung’ là thân phận gì?

“Không tệ mà, đã có đệ tử chân truyền cấp Chí Tôn rồi.”

Hắn cười híp mắt, vỗ vai Đỗ Hoàn.

Còn không đợi bốn đệ tử phản ứng lại, hắn đã tự mình bay lên, định đi thẳng đến chính điện.

Đám người Đỗ Hoàn kinh ngạc, vội vàng chặn hắn lại.

Đây là tình huống gì?

“Khoan đã tiền bối, hay là để bọn ta dẫn đường nhé!”

Đường đường là môn phái trọng địa, sao có thể để cho đối phương bay lung tung?

Thành ca bật cười khanh khách: “Được rồi được rồi, tất cả đều là người nhà, còn làm lễ nghi phiền phức gì đó với ta.”

Người nhà?

Trong lòng Đỗ Hoàn lạnh lùng cười.

Phi Tiên Môn của bọn ta vẫn luôn phát triển ở Đạo Tuyệt Chi Địa, cho dù là nhánh nào cũng không có môn đồ bên Thiên Cung.

Lời bịa đặt này, có lẽ là cố tình lừa ta, muốn ta buông lỏng cảnh giác?

Hắn cố ý dò xét hỏi: “Nghe ý của tiền bối, ngươi biết tiền bối nào từ Phi Tiên Môn của ta sao?”

Khương Thành vừa chậm rãi sóng vai bay với bọn họ, vừa cười nói: “Có phải chưởng môn của các ngươi là Kỷ Linh

Hàm không?”

“Đúng vậy!”

Đỗ Hoàn trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ tiền bối từng có duyên gặp mặt một lần với Kỷ chưởng môn của bọn ta sao?”

Nghe được lời này của bọn họ, Khương Thành hoàn toàn yên tâm.

Phi Tiên Môn này là một trong những cái bản thân đang tìm.

“Không chỉ là có duyên gặp mặt một lần, mà là quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.”

Trong mắt Khương Thành xuất hiện một chút hoài niệm: “Tiểu Hàm là người thân thiết nhất của ta.”

Tiểu Hàm?

Suýt nữa Đỗ Hoàn đã chửi ra tiếng.

Theo hắn thấy, đối phương đang cố tình dùng lời nói để khinh bạc Kỷ chưởng môn, chiếm lợi của nàng.

“Tiền bối! Xin ngươi tự trọng!”

Cuối cùng thì vẻ mặt của hắn cũng chùng xuống.

“Ngươi đường đường là Đạo Thánh, trổ tài lợi thế miệng lưỡi khó tránh quá mất thân phận, làm cho người khác xem thường!”

Khương Thành dở khóc dở cười, cái này là cái gì với cái gì chứ?

Mà cũng đúng vào lúc này, đột nhiên ở trước mặt có một nhóm lớn người bay đến.

Người phía trước nhất là Kỷ Linh Hàm, mà hai người bên cạnh là Mạc Trần và Lâm Ninh, phía sau là đám người Nguỵ Miểu, Lục Phàm và Cam Tử Nghĩa đang dùng tốc độ nhanh nhất của cả đời đuổi về bên này.

Rất đơn giản, sau khi Khương Thành bước vào sơn môn, đám người Kỷ Linh Hàm không khỏi cảm nhận bên này.

Thế nên mọi người đều biết người đến lần này là ai.

Đỗ Hoàn còn cho rằng chưởng môn và các trưởng lão đến tấn công Đạo Thánh của Thiên Cung.

Nhanh chóng rút kiếm chĩa về phía Khương Thành, thúc giục căn nguyên.

“Khương đại ca!”

Tiếng kêu mang theo tình cảm sâu đậm của Kỷ chưởng môn vang lên.

Còn không đợi bốn đệ tử và những đệ tử khác bên dưới kịp phản ứng, người cầm lái của Phi Tiên Môn và ‘Đạo Thánh của Thiên Cung’ đã ôm chặt lấy nhau.

Cùng lúc đó, tiếng của những trưởng lão khác vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hoặc cười to, hoặc kêu thét cũng vang lên!

“Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn ơi!”

“Rốt cuộc ngươi đã về rồi!”

“Chết tiệt, làm nửa ngày thì ra là ngươi, quá tốt rồi ha ha ha…”

“Hu hu hu hu… Lần trước từ biệt đã để ta chờ khổ lắm rồi.”

Đối với Kỷ Linh Hàm, lúc chia tay vào lần trước, ba ngàn chân giới còn chưa tái tạo lại toàn bộ, Khương Thành còn đang xuất chinh tam đại chân giới m, Dương, Hoả.

Cách với lúc này, đã trôi qua quá lâu.

Mà đối với Mạc Trần, Lâm Ninh và hầu hết các đệ tử Phi Tiên Môn khác, chia tay lần trước là lần muốn tìm hiểu núi Thiên Kiếm trước khi Khương Thành tiến vào Huyền Giới.

Từ đó về sau, bọn họ chưa từng gặp lại Khương chưởng môn nữa.

Những năm này, bọn họ đã bị đám người Kỷ Linh Hàm và Chung Ly Khuyết tra hỏi không biết bao nhiêu lần về các chi tiết có liên quan đến Khương chưởng môn ở Băng Giới, đối mặt với việc trải qua tam đại chân giới m, Dương và Hoả.

Hận không thể biết nhiều hơn bất cứ điều gì có liên quan đến hắn từng chút một.

Sử dụng điều này để suy diễn và phán đoán hắn sẽ ở đâu, liệu hắn có bình an vô sự hay không.

Cho đến hôm nay, đột nhiên hắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Vòng tay ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của em gái Hàm, ngửi mùi thơm quen thuộc trên cơ thể nàng, cảm nhận sự ẩm ướt trên vạt áo trước ngực, Khương Thành có cảm xúc lẫn lộn.

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn bất cần đời, dùng giọng điệu chân thành trước nay chưa từng có xin lỗi người ấy trong vòng tay.

"Ta xin lỗi, lại làm cho ngươi lo lắng…"

Còn chưa nói xong, hắn đã bị đám người nhấn chìm.

Không biết từ bao giờ, tay chân đã bị những đệ tử vui mừng khôn xiết khác cưỡng ép tách ra.

Trong nháy mắt, không biết toàn thân đã treo bao nhiêu người.

Thuộc về là hình người 'treo'.

Nhìn thấy cảnh này, cho dù là Đỗ Hoàn hay là những môn đồ đuổi tới từ phía dưới, toàn bộ đều ngẩn ra.

Hóa ra là hắn thật sự rất quen thuộc rất quen thuộc với Kỷ chưởng môn?

Hơn nữa, không chỉ là Kỷ chưởng môn, hắn còn rất quen thuộc với hầu hết các trưởng lão?

Rốt cuộc hắn là ai?

Sau một lúc lâu, cuối cùng Thành ca cũng thành công thoát khỏi vòng vây.

Một chiếc áo choàng trắng cũng dính đầy nước mắt, nước mũi và nước bọt.

Kỷ Linh Hàm lau vành mắt đỏ hoe, nhưng không giấu được nụ cười nơi khóe miệng.

Nàng kéo tay trái của Khương Thành lên, từ từ bay lên bầu trời phía trên trung tâm.

Đối mặt với những môn đồ có vẻ mặt hết sức kinh ngạc và mờ mịt bên dưới, lớn tiếng nói.

“Người này là tổ sư Khương Thành, người đã sáng lập môn phái Phi Tiên Môn của chúng ta!”

Mạc Trần xúc động đến nỗi mặt đỏ bừng, cũng bay đến bên cạnh hai người.

Hắn vuốt râu cười lớn.

“Từ giờ trở đi, Phi Tiên Môn của chúng ta sẽ không sợ bất cứ kẻ thù hùng mạnh nào nữa!”

Chương 1606: Chúng ta là danh môn đại phái

Vẻ mặt của những môn đồ khác ở đây cũng mơ hồ.

Bọn họ căn bản không hề nhận ra Khương Thành.

Phi Tiên Môn không phải Chưởng môn Kỷ gây dựng nên sao, sao đột nhiên lại lòi ra một tổ sư sáng lập ra môn phái thế?

Cho nên nhìn thấy chư vị trưởng lão kích động như vậy, bọn họ hoàn toàn không có cách nào lý giải được.

Có điều cũng không cần bọn họ hiểu nữa, Khương Thành lúc ấy đã bị mọi người vây quanh tiến vào chính điện.

“Khương đại ca, mấy năm nay ngươi đi đâu vậy!”

Duy chỉ có Kỷ Linh Hàm vừa mới mở đầu không gọi chưởng môn mà gọi đại ca, những người khác thì như máy hát không thể ngừng được.

“Đúng vậy đúng vậy, lần này ngươi biến mất cũng lâu quá đấy.”

“Khương chưởng môn, mấy năm nay bọn ta thật sự là mong trăng mong sao đấy!”

“Vốn tưởng rằng lâu nhất là một triệu năm, kết quả lại mười triệu năm, trăm triệu năm, vẫn không thấy ngươi xuất hiện…”

“Những ngày tháng không có Khương chưởng môn dẫn dắt thật nhàm chán mờ mịt, nhân sinh đều mất đi phương hướng.”

Tay nghề nịnh hót của Ngụy Miểu chung quy cũng không hề sa sút.

Thành ca tuổi già an lòng.

“Khi đó ta rơi vào trong không gian Thiên Đạo, không giống với tốc độ chảy thời gian ở bên kia, ở trận trước mới ra.”

Mặc dù vẫn nói không tỉ mỉ rõ ràng, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn tiết lộ ra Không gian Thiên Đạo với những người khác.

Mọi người cũng không hỏi quá nhiều.

“Vậy lần này ngươi quay về, sau này có rời bỏ bọn ta nữa không?”

Mặc dù có Kỷ Linh Hàm ở đây, Lâm Ninh vẫn rất lớn gan tựa vào trên vai Khương Thành.

Đường đường là Đạo Thánh mà dường như đứng không vững.

Thành ca còn chưa kịp trả lời thì Ấn Tuyết Nhi ở trước mặt đã vén tay áo lên, hai tay chống nạnh, để lộ ra cánh tay ngọc mảnh khảnh.

“Nếu lần này ngươi dám đột nhiên biến mất nữa, ta lập tức chết ở trước mặt ngươi cho coi, coi như là chết vì tình trước cũng được!”

Dường như cảm thấy như vậy còn chưa đủ, nàng còn nói thêm một câu nữa.

“Không cần hồi sinh lại!”

Mọi người nhao nhao tỏ ý với Ấn sư tỷ, không đến mức đấy chứ!

Ngươi với Khương chưởng môn cũng không tư định cả đời, từ đâu mà nói tự tử vì tình chứ?

Thành ca liên tục xua tay, dở khóc dở cười.

“Sẽ không đâu, chắc là không thế nữa.”

Hắn cảm thấy trừ khi hệ thống lại khởi động lại lần nữa, nếu không, có lẽ là sẽ không gặp phải tình huống từ biệt hàng triệu năm như thế này.

Kỷ Linh Hàm cũng liếc mắt nhìn Lâm Ninh và Ấn Tuyết Nhi chằm chằm.

“Khương đại ca vừa mới trở về, còn chưa tẩy rửa phong trần, các ngươi như vậy càng làm cho hắn mệt mỏi thêm, còn không mau lui ra ngoài đi!”

Rất nhiều người ở trong điện đều lộ ra vẻ mặt ngầm hiểu lẫn nhau.

Đường đường là Tiên nhân mà cũng biết mệt sao?

“Đúng rồi, mấy năm nay mọi người sống như thế nào, có bị tụt xuống không vậy?”

“Không có không có.”

Mạc Trần vuốt vuốt chòm râu ngắn cười nói: “Mấy năm nay mọi người cũng không tệ lắm, bây giờ môn đồ của bốn đời trước đã đều là Đạo Tôn trở lên, còn có chín vị Đạo Thánh…”

Hắn giải thích tình hình đại khái của Phi Tiên Môn mấy năm nay một cách chậm rãi.

Mọi người ở trong điện thỉnh thoảng cũng bổ sung thêm một chút.

Ngược lại Thành ca bây giờ cũng không để ý cảnh giới của Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cao hơn mình nữa.

Dù sao thì sớm muộn gì hắn cũng là Đạo Thánh thôi.

Hắn chỉ là âm thầm buồn bực thôi, vì sao mà “tỷ lệ thành tài” của bốn đời môn đồ của Phi Tiên Môn lại cao như vậy?

Tất cả đều là từ Đạo Tôn trở lên, ngay cả một trường hợp ngoại lệ cũng không có.

Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù hắn đã từng thăng cấp tư chất cho mỗi người, nhưng trước khi Nguyên Tiên giới gây dựng lại thì đã có thể trở thành Tiên nhân Tiên Vương Chuẩn Đế, vậy thì không phải là thiên phú dị bẩm, thế hệ kinh tài diễm tuyệt sao?

Ví dụ như hắn ở bên Gia Vương đạo trường kia đã từng gặp được Quý Thương, gặp Thương La ở Chấp Luật Tư.

Hai người này trước khi xây dựng lại ở Nguyên Tiên giới, một người là Đế cảnh bát trọng, một người là Ma Đế của Tiên giới.

Vị diện thỏa đáng nhân vật cao đoan.

Nhưng bây giờ hai người cũng “chỉ là” Chí Tôn mà thôi.

“Chẳng lẽ là vì số mệnh của Thành ca ta chiếu đến đệ tử của mình à?”

Thành ca vuốt cằm, suy đoán cợt nhả.

Có điều rất nhanh sau hắn liền không nhịn được mà cười phá lên.

Sao có thể như vậy chứ?

Chính mình một đường quật khởi, dựa vào hệ thống cưỡng ép bật hack chứ cũng không dựa vào số mệnh hư vô mờ mịt.

“Đúng rồi, Khương chưởng môn, sao ngươi lại trở thành Đạo Thánh của Thiên Cung vậy?”

Câu hỏi của Cam Tử Nghĩa khiến cho hắn tỉnh lại từ trong suy tư.

“Chẳng lẽ ngươi tự bịa đặt ra thân phận này, lừa gạt Bách Vật Chí Tôn vừa mới dẫn đường kia?”

Những người khác đồng loạt cười rộ lên.

Ngụy Miểu vui mừng khôn xiết nói: “Có thể sao? Nếu như Khương chưởng môn là ở bên Thiên Cung, vậy thì bây giờ vận mệnh của Tiên giới đã không như thế này rồi!”

Trác Khung trung thực làm vai phụ.

“Nếu như Khương chưởng môn ở bên Thiên Cung sẽ như thế nào hả?”

Ngụy Miểu ngạo nghễ vỗ ngực, sau đó ngón tay cái khều một cái.

“Ba ngàn năm trước, nếu như Khương chưởng môn đứng ở phía Thiên Cung thì bây giờ Đạo Tuyệt Chi Địa đã không có Đạo Thánh nữa rồi.”

“Bọn họ đi đâu rồi?”

“Còn cần phải nói sao, đương nhiên là bị Khương chưởng môn chém giết một cách dễ dàng nhẹ nhõm rồi!”

Ngụy Miểu đưa ra kết luận một cách quả quyết.

“Khương chưởng môn ở bên nào thì bên đó chính là người thắng lợi, đó là chân lý không thể phá vỡ!”

“Cho nên tất cả mọi người mà giúp đỡ Tà Tiên và Đạo Tuyệt Chi Địa đều nhất định phải vui mừng, may mắn khi Khương chưởng môn không thuộc về Thiên Cung…”

“Đúng!”

Mặc dù mọi người biết rõ hắn chỉ vì đang nịnh hót mà “nã pháo tận trời” nhưng cũng không có một lời phản bác.

Trái lại tất cả mọi người đều phụ họa theo.

“Nhận thức thật quá chính xác!”

“Quả thực là lời nói chí lý.”

“Đúng là nói ra tiếng lòng của ta!”

“Đây là câu đúng đắn duy nhất của Ngụy sư thúc trong mấy trăm triệu năm qua.”

Sự phát triển của các đệ tử làm cho Khương Thành có chút hối hận.

Bản thân mình có lẽ là nên đoàn tụ với bọn họ sớm một chút.

Mãi cho đến khi những câu nịnh hót của bọn họ cũng kha khá rồi thì hắn mới khoát tay áo.

“Được rồi được rồi, làm người thì phải biết khiêm tốn một chút, đây là đạo lý mà ta đã dạy cho các ngươi từ rất lâu trước đây rồi.”

Mọi người vừa cảm khái quả không hổ là Khương chưởng môn, lại vừa bày tỏ bản thân sẽ khắc ghi trong lòng.

“Đúng rồi, đám người ở bên ngoài thì xử lý như thế nào?”

Đám người mai phục của mười đại môn phái ở bên ngoài, bọn họ đều biết.

Dù sao thì có đám người La Viễn Đan Thái ẩn náu ở quân doanh của địch rồi.

Mạc Trần tùy tiện giới thiệu tình hình của mười đại môn phái đó một chút, chủ yếu cũng chính là nói về Đồng Kiêu Đạo Thánh kia của Trạch Nhiên Cung một chút.

“Chúng ta bên này cũng coi như là phạm vi thế lực của Tịnh Trúc Đạo Thánh, bọn họ bên kia thì thuộc về Vân Bái Đạo Thần.”

“Lão thất phu Đồng Kiêu kia, thật ra cũng không được coi là thân tín của Vân Bái, nhưng mà tiêu diệt Đạo Thánh thì vẫn sẽ đứng ở bên gây ra sóng to gió lớn.”

Nói xong, hắn và những người khác toàn bộ đều nhìn chằm chằm vào Khương Thành.

Chờ đợi hắn đến định đoạt.

Thành ca thầm nghĩ sự việc như thế này, các ngươi lại có thể vẫn còn thương lượng à?

“Ta không có sở thích bị người khác bắt nạt nhỉ?”

“Có ta ở đây, các ngươi không cần phải lại giấu tài nữa, có bao nhiêu thực lực thì dùng từng ấy thực lực là được.”

Có câu nói này của hắn, Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần cuối cùng cũng không còn do dự, ánh mắt của cả hai đều trở nên kiên định.

Mà đám người Cam Tử Nghĩa và Ngụy Miểu lại càng phấn khích đến mức gào khóc thét lên.

Cuối cùng cũng không cần nhẫn nại nữa.

“Đều nghe thấy hết chưa?”

“Nghe thấy rồi!”

“Vậy thì còn chờ đợi gì nữa, giết, tiêu diệt hết toàn bộ bọn chúng đi!”

Bọn họ vừa muốn xông ra ngoài, Khương chưởng môn ở đằng sau bỗng hô lên một tiếng.

“Từ từ đã!”

Thành ca nhìn thấy mọi người đằng đằng sát khí thì không khỏi lắc đầu.

“Phi Tiên Môn chúng ta tốt xấu gì cũng là danh môn đại phái, làm việc phải chú ý đạo nghĩa một chút!”

“Người ta chỉ là ẩn nấp ở xung quanh một chút, lại cũng không tấn công chúng ta, không chừng chỉ là đến cắm trại dã

ngoại ở gần đấy thì sao?”

“Không cần giải thích xông lên là giết thì còn ra thể thống gì nữa?

Chương 1607: Đặt vũ đài diễn kịch

“Nhưng mà bọn họ rõ ràng là…”

Cam Tử Nghĩa đang muốn nói, bọn họ muốn liên thủ đến tiêu diệt chúng ta.

Đám người La Viễn và Đan Thái đều truyền tình báo lại, còn giảng đạo nghĩa gì gì đó?

Nào phải cắm trại dã ngoại gì chứ?

Nhưng Mạc Trần cũng mỉm cười khoát tay áo.

“Khương chưởng môn nói có đạo lý, Phi Tiên Môn trước kia không được coi là đại phái, nhưng mà bây giờ hắn đã quay về rồi, vậy thì chúng ta chính là đại phái đứng nhất Nguyên Tiên giới!”

“Đương nhiên là phải có phong độ của một đại phái đứng nhất rồi!”

“Không biết Khương chưởng môn dự định như thế nào?”

Thành ca cười hì hì.

“Rất đơn giản, không phải bọn họ cho rằng ta là Đạo Thánh Thiên Cung, là người đến tấn công Phi Tiên Môn sao?”

“Vậy thì chúng ta sẽ giả bộ đánh một trận được rồi.”

“Để cho bọn họ nghĩ nhầm chúng ra thật sự đang sống mái với nhau…”

Khi hắn nói đến đây, tất cả mọi người đã hoàn toàn không có lực để chửi bới nữa.

Vừa rồi nghe ngươi nói phải giảng đạo nghĩa gì gì đó, còn tưởng rằng tác phong của ngươi thay đổi rồi, không phải là người phóng khoáng diệt môn phái trước kia nữa rồi.

Nhưng không ngờ, thế mà lại thay đổi nghiêm trọng hơn.

Đối phương còn không bằng bị một trận tấn công xảy ra bất ngờ mà thủ tiêu hết sạch.

Cố ý như vậy làm cho bọn họ hy vọng, để bọn họ tưởng rằng kế hoạch thành công, cuối cùng thì một chân đạp hụt, cũng quá tàn nhẫn rồi.

Hóa ra đây chính là khí phách của đại phái à?

Hiểu rồi hiểu rồi!

Sau khi oán thầm một lúc ngắn ngủi, mọi người đều vui vẻ tiếp nhận kế hoạch lần này.

Mà bên ngoài lúc này, đám người U Thường Đạo Tôn và Đồng Kiêu Đạo Thánh vẫn còn đang chờ đợi một cách lo lắng sốt ruột.

“Chuyện gì vậy?”

“Đã lâu như vậy rồi, còn không có một chút động tĩnh chiến đấu nào?”

“Đạo Thánh của Thiên Cung đến cửa, có lẽ là phải lập tức xông lên đánh mới đúng chứ.”

Cách đó không xa La Viễn và Đan Thái đi theo ẩn nấp cùng bọn họ thầm nghĩ như thế này mà có thể xông lên đánh thì chỉ có quỷ thôi.

Khương chưởng môn quay trở về, bên trong chắc chắn là một cảnh cuồng hoan vui vẻ.

Đáng tiếc là mình vẫn còn đang ẩn trốn cùng các ngươi, thật sự là thất sách.

Sớm biết được như này thì bọn họ đã không nhận nhiệm vụ này rồi.

“Phi Tiên Môn này làm sao thế này?”

“Chẳng lẽ bọn họ còn muốn nâng cốc chúc mừng với Đạo Thánh Thiên Cung đó sao?”

“Đáng trách, nếu như bọn họ không ra tay với Đạo Thánh của Thiên Cung đó, sau này nhất định ta sẽ báo cáo bọn họ thông đồng với địch!”

Mọi người đã sớm chờ đến mức không còn kiên nhẫn nữa, bọn họ đều có một loại khó chịu như cảm tình bị lừa gạt, thời gian bị lãng phí.

Nhao nhao trút bực tức lên trên đầu Phi Tiên Môn.

“Đúng, không đánh nữa thì cũng là thông đồng với địch!”

“Một khi ở bên trên biết được, Phi Tiên Môn chắc chắn không chịu nổi!”

“Hừ, ta đã hoài nghi bọn họ từ sớm rồi, môn phái này vẫn luôn vô cùng cổ quái.”

“Bách Vật trưởng lão, ngươi thật sự nhìn thấy hắn đi vào Phi Tiên Môn à?”

U Thường Đạo Tôn cũng có chút hoài nghi tin tình báo này có chút sai lầm.

Bách Vật Chí Tôn chuồn về cách đấy không lâu gật đầu thật mạnh.

“Ta nhìn thấy tận mắt!”

Đồng Kiêu Đạo Thánh mặt lạnh bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Ngươi xác định người này là Đạo Thánh của Thiên Cung?”

Bách Vật thật đúng là không xác định.

Bởi vì hắn cũng không biết Khương Thành.

Nhưng mà đối diện với sự truy hỏi của Đồng Kiêu, cho dù không phải hắn cũng phải gật đầu nói phải, nếu không hắn báo cáo sai tình hình quân sự như thế này thì đúng là muốn chém đầu rồi.

“Xác định nhất định và khẳng định luôn!”

“Thật không, vậy thì hắn là vị Đạo Thánh nào?”

Đạo Thánh Thiên Cung đều là nhân vật có danh có tiếng cả.

“Chuyện này…”

Lúc bấy giờ Bách Vật mới phát hiện, ngay cả tên của Khương Thành mà bản thân mình cũng không biết rõ lắm.

Nhất thời, ánh mắt của những cao thủ của thế gia môn phái khác ở xung quanh đều nhất loạt tập trung về phía này, áp lực

đó khiến hắn đổ mồ hôi đầy đầu.

Có điều cũng ngay lúc ấy, Phi Tiên Môn ở xa xa bên kia cuối cùng cũng truyền đến động tĩnh khổng lồ.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang ầm ầm.

Ngay sau đó hào quang của căn nguyên như sao băng cắt xoẹt qua phía chân trời.

Quang minh lấp lánh khắp nơi của mười mấy Pháp cảnh, chiếu rọi cả bầu trời đủ mọi màu sắc.

Mà trong đó có thanh thế của hai Pháp cảnh kinh người nhất.

“Căn nguyên đồ đằng!”

“Đạo Thánh!”

“Hai vị Đạo Thánh!’

Mọi người nhìn Pháp tắc không gian của hai người cấp bậc Đạo Thánh, không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt kinh hoàng.

“Xem ra, vị Đạo Thánh Kỷ chưởng môn và Thiên Cung của Phi Tiên Môn kia đánh nhau rồi!”

Đồng Kiêu Đạo Thánh gắt gao nhìn chằm chằm bên kia, nội tâm điên cuồng gào thét.

Đánh nhau càng kịch liệt quyết liệt hơn đi!

Lưỡng bại câu thương luôn đi!

Phân rõ sống chết đi!

Chỉ có như vậy, thì mình mới có cơ hội.

Dường như tiếng lòng của hắn được nghe thấy, đại chiến ở đằng xa chẳng mấy chốc đã đến hồi gay cấn quyết liệt.

Cho dù không thấy rõ được tình hình nội bộ của quang huy pháp cảnh, nhưng từ dư âm của chấn động ở bên đó, cùng với thanh thế cuồn cuộn ngất trời ấy, thì mọi người đều có thể đoán được trận chiến này đánh nhau mãnh liệt như thế nào.

“Qủa thực là điên rồi!”

“Đây tuyệt đối là khai hỏa toàn bộ thực lực, liều lĩnh!”

“Ta hoài nghi nghiêm trọng vị Đạo Thánh Thiên Cung kia có thù oán với Phi Tiên Môn!

Cùng với sự bàn bạc thảo luận của bọn họ, chấn động của trận chiến phía xa xa cũng dần dần nhỏ hơn.

Hào quang pháp cảnh của hai vị Đạo Thánh đều càng ngày càng yếu ớt, căn nguyên đồ đằng xông thẳng lên trời cũng biến mất hoàn toàn.

Chỉ còn lại hai lường ánh sáng chém giết ở khoảng cách gần.

Thảm như vậy?

Đồng Kiêu Đạo Thánh cũng không nhịn được mà âm thầm sợ hãi thốt lên.

Đạo Thánh đánh đến mức trụ lớn đồ đằng đều bị hủy thì chỉ có thể cận chiến, đó là đến mức độ sơn cùng thủy tận đó.

Lúc này mới qua bao lâu chứ?

Xem ra hai người đều điên cuồng tấn công không kể hậu quả rồi.

Lúc bóng dáng của hai người đồng thời rơi xuống, những Đạo Tôn bao vây tấn công bên trên cũng cùng rơi xuống ngay sau đó.

Mà Đồng Kiêu Đạo Thánh cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Hai tên Đạo Thánh kia cho dù không đồng quy vô tận nhưng cả hai bên cũng bị thương nặng!”

“Cơ hội như này quả là ngàn năm khó gặp!”

“Giết!”

Hắn xung trận lên trước, dẫn đầu bay ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Nếu chậm, lỡ như vị Đạo Thánh Thiên Cung kia và Kỷ Linh Hàm uống thuốc bình phục trạng thái một chút thì sao?

Lỡ như hai người bọn họ ẩn nấp thì sao?

Bây giờ là lúc hai người yếu ớt nhất, phải tận dụng thời gian!

Dưới lời kêu gọi của hắn, nhóm người cao thủ của mười đại môn phái anh dũng tranh lên trước, giống như châu chấu nhào

về phía Phi Tiên Môn.

Đi đến chậm, nhỡ đâu không giành được bảo vật nào thì sao?

Hành động của bọn họ so với trong tưởng tượng còn thuận lợi hơn.

Sau khi xông vào Phi Tiên Môn, không lọt vào trận pháp công kích.

Cũng không có cấm chế mở khóa, càng không có đệ tử chặn đường.

Mọi người một đường thông suốt, giết đến chính điện quảng trường của Phi Tiên Môn.

Mà ở đây, bọn họ gặp được đám người Mạc Trần Ngụy Miểu cũng hơn hai mươi người.

Còn những đệ tử còn lại khác, ngược lại cũng không xuất hiện.

Nhìn thấy bọn họ cuối cùng cũng giết vào trong này, Mạc Tiên nhân cố ý ẩn giấu khí tức Đạo Thánh giơ tay ra ngăn lại đám sư điệt bị kích động hấp ta hấp tấp ở bên cạnh.

Sau đó, hắn bày ra vẻ mặt kinh ngạc bay ra.

“Chư vị như này là có ý gì đây?”

“Vì sao lại xông vào sơn môn của Phi Tiên Môn ta, hơn nữa còn liên thủ nhiều môn phái như vậy.”

“Chẳng lẽ là xảy ra chuyện lớn gì khó lường ư?”

Nhìn thấy hắn đối diện với tình cảnh trước mặt còn “không mảy may biết gì cả”, chưởng môn và các tộc trưởng của mười đại môn phái phá lên cười ầm ĩ.

Đối với bọn họ mà nói, Phi Tiên Môn lúc này đã là cá nằm trên thớt rồi.

Căn bản không cần phải che giấu lấp liếm làm gì nữa.

“Chuyện lớn?”

“Đương nhiên là chuyện lớn rồi!”

Đồng Kiêu Đạo Thánh chậm rãi lấy ra đạo khí và bí bảo, cười khằng khặc: “Hôm nay là ngày đại sự, ngày mà Phi Tiên Môn các ngươi bị giết, bọn ta há có thể không đến ư?”

Mạc Trần đầu tiên tỏ vẻ khiếp sợ, ngay sau đó thì bày ra vẻ mặt vô tội.

“Tại sao?”

Hắn giang hai tay ra, đón tiếp các cao thủ của mười đại môn phái, lớn tiếng chất vấn và lên án.

“Phi Tiên Môn ta từ trước đến nay vẫn luôn thiện chí giúp đỡ mọi người, vì sao lại đến đây tấn công bọn ta?”

“Trời ơi! Như này còn có thiên lý gì nữa không…”

Hắn như thế này làm cho đám người Lâm Ninh và Ngụy Miểu ở đằng sau đều sắp không nhìn được nữa rồi.

Ngươi gắng sức cũng mạnh quá đi, đặt đài diễn kịch ở đâu đây?

Chương 1608: Pháp cảnh của Kỷ Linh Hàm

Thật ra trong lòng U Thường Đạo Tôn ở phía đối diện lại vô cùng sảng khoái.

Mạc Trần biểu hiện càng lúc càng kích động, hắn lại càng khoái chí.

“Vì sao? Ngươi còn hỏi bọn ta vì sao phải giết Phi Tiên Môn?”

Hắn bày ra vẻ mặt đắc ý bây giờ ngươi hối hận cũng đã muộn rồi.

“Lần trước các ngươi dám cả gan giật đồ của Lạc Thuyên tông bọn ta, các ngươi có từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay hay không?”

“Ngươi cho rằng Lạc Thuyên tông bọn ta dễ trêu chọc như vậy sao?’

“Ngươi cho rằng các ngươi có Đạo Thánh là muốn làm gì thì làm à?”

Dường như Phi Tiên Môn có ngày hôm nay, tất cả đều là vì bất kính với Lạc Thuyên tông.

Mạc Trần vẫn còn đang diễn.

“Bọn ta không phải muốn làm gì thì làm…”

“Không phải muốn làm gì thì làm?”

Hắc Phất tông chưởng môn cũng nhảy ra.

“Ngươi là người mới gia nhập gần đây nhất sao?”

“Lúc đầu ở Đạo Tuyệt Chi Địa, bọn ta có lòng tốt đến nhà hỏi thăm, thế nhưng Kỷ Linh Hàm lại hoàn toàn không nể mặt.”

Hắn lạnh lùng giễu cợt: “Nàng đúng thật là kiêu ngạo, lại dám không nể mặt chúng ta, Đạo Thánh thì giỏi lắm à?”

“Ngươi bảo nàng ta lăn ra đây, ta thật sự muốn nhìn xem bây giờ nàng đang trong tình cảnh nào.”

Mạc Trần nghĩ trong lòng trước kia các ngươi cũng coi như có ý tốt đến thăm hỏi à?

Còn không phải là thấy Phi Tiên Môn nhân khẩu thưa thớt, thoạt nhìn thì dễ bắt nạt hay sao?

Nếu không phải Kỷ chưởng môn không muốn làm cho mọi chuyện ầm ĩ lên, ngươi đã chết từ tám đời rồi.

Những môn phái và gia tộc khác ở xung quanh cũng nhao nhao kêu gào ầm ĩ.

“Đúng, bảo nàng lăn ra đây!”

“Bọn ta thật sự muốn nhìn Đạo Thánh như nàng ta có cái gì tài giỏi hơn người!”

“Hôm nay chính là ngày tận thế của Phi Tiên Môn các ngươi!”

“Mấy người các ngươi mới gia nhập gần đây, xem như là gặp tai bay vạ gió, chẳng thể oán trách bọn ta được.”

Mạc Trần cố ý đen sầm mặt lại, nghiêm nghị nói: “Chư vị, các vị phải biết rằng, Đạo Thánh cũng không phải là người mà ai cũng có thể khinh thường được.”

Hắn chắp tay hướng về phía chính điện ở phía sau.

“Mặc dù các ngươi có Đồng Kiêu Đạo Thánh dẫn dắt, nhưng Kỷ chưởng môn của bọn ta cũng không dễ chọc.”

“Các ngươi thật sự muốn đánh, vậy thì hậu quả tự mình cân nhắc một chút đi!”

Lão nhân này cũng quá xấu xa.

Bỏ đi đám người đang phân tán Đường Như, Đoạn Hà ở bên ngoài, bây giờ Phi Tiên Môn ở đây cũng có Khương Thành, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn và hắn, ước chừng đã có năm vị Đạo Thánh.

Nhưng mà hắn cũng không nói, chỉ thích đùa!

Đến bước này rồi, hắn vẫn còn đang tỏ ra yếu thế.

Quả nhiên, mười đại môn phái ở đối diện sau khi hoảng hốt ngắn ngủi thì tất cả đều cười phá lên.

“Ha ha ha ha ha ha, ngươi cho rằng có thể hù dọa bọn ta?”

“Kỷ Linh Hàm bị thương nặng đúng không?”

“Cho là bọn ta không biết?”

Ngược lại bọn họ lại không hề che giấu truyền thống tốt đẹp lợi dụng lúc người khác gặp nạn của mình một chút nào, thậm chí còn lấy làm quang vinh.

“Bây giờ chính là lúc Phi Tiên Môn các ngươi suy yếu nhất, nếu không thì sao bọn ta lại có thể đến chứ?”

“Đạo Thánh cái gì, bây giờ cũng là mèo bệnh thôi?”

Đồng Kiêu Đạo Thánh chắp tay ra sau, ngạo nghễ hạ lệnh.

“Ta đã muốn gặp Kỷ Linh Hàm từ sớm rồi, còn không mau để nàng ra chịu chết đi?”

“Ngươi nói xằng nói bậy!”

Ngụy Miểu ở đằng sau thấy một mình Mạc Trần tự mình diễn kịch, trong lòng ngứa nghề khó chịu, không nhịn được cũng nhảy ra ngoài.

“Kỷ chưởng môn của bọn ta sao có thể bị thương nặng được? Ai có thể làm nàng bị thương chứ?”

“Nàng rõ ràng là vô cùng tốt.”

“Chỉ là gần đây vẫn luôn bế quan, tu luyện một môn thần thuật kinh thiên, thực lực mạnh hơn mấy lần so với trước đây!”

“Ta cảnh cáo các ngươi nên thức thời mà thối lui, như vậy còn có thể bảo vệ được bản thân, nếu chọc giận nàng, hậu quả

không thể lường trước được đâu…”

Mọi người ở đối diện lại cười phá lên lần nữa.

“Ha ha ha, dáng vẻ các ngươi phô trương thanh thế thực đáng buồn cười.”

“Còn bế quan?”

“Mới vừa rồi nàng vừa chiến đấu một trận kịch liệt với kẻ thù bên ngoài mà?”

“Ngươi!”

Con ngươi Ngụy Miểu bỗng nhiên tản ra, ngay sau đó sắc mặt trở nên căng thẳng.

“Sao các ngươi lại biết được?”

U Thương Đạo Tôn hơi nhếch khóe miệng lên, bày ra biểu tình cao thâm bọn ta đã nhìn thấu tất cả từ sớm rồi.

“Hơn nữa còn là Đạo Thánh từ Thiên Cung đến nữa?”

“Sao các ngươi lại biết được hắn đến từ Thiên Cung?”

Ngụy Miểu đã hoàn toàn mất đi vẻ trấn định bình tĩnh, vẻ mặt khó có thể tin được lắc lắc đầu.

“Không, các ngươi không thể nào biết được mới đúng.”

Hành động này của hắn hiển nhiên so với Mạc Trần vừa rồi còn kỹ càng tỉ mỉ hơn nhiều.

Làm cho đám cao thủ của mười đại môn phái ở đối diện từng người từng người mặt mày hớn hở vui mừng, vui sướng đến mức rối tinh rối mù.

U Thường Đạo Tôn lại càng dương dương tự đắc kéo Bách Vật Chí Tôn ra ngoài.

“Vậy thì phải hỏi Bách Vật chưởng lão của Lạc Thuyên tông bọn ta rồi.”

Bách Vật đã sớm không còn dáng vẻ sợ hãi co rúm khi ở trước mặt Thành ca nữa, mà lúc này lại như là mở cờ trong bụng.

“Ha ha, thật không dám giấu giếm, Thiên Cung Đạo Thánh kia chính là đích thân ta dẫn đến.”

“Nếu không thì các ngươi nào có chịu đựng trận chiến như thế?”

Hắn còn bày ra vẻ mặt vô sỉ nhíu mày.

“Cho dù các ngươi là Đạo Thánh, còn không phải vẫn bị ta đùa bỡn ở trong lòng bàn tay sao?”

“Sau khi xuống đến nơi, nhớ kỹ kẻ đầu xỏ tiêu diệt Phi Tiên Môn các ngươi, chính là Lạc Thuyên tông bọn ta!”

Mạc Trần và Ngụy Miểu còn muốn tiếp tục diễn nữa.

Đám người Ấn Tuyết Nhi ở đằng sau thật sự không nhìn được nữa.

“Được rồi được rồi, lề mề gì nữa?”

“Một đám hề nhảy nhót mà thôi, hai người các ngươi không chê phiền, bọn ta còn ngại đứng mệt đấy.”

Cuộc trò chuyện của bọn họ làm cho mọi người ở đối diện giận dữ.

“To gan!”

“Ai cho Phi Tiên Môn các ngươi sức lực đó?”

“Đã đến bước này rồi còn dám liều lĩnh như thế, không nể mặt bọn ta như vậy?”

“Giết sạch bọn họ!”

Mạc Trần thấy không diễn được nữa, lúc này mới như hãy còn chưa hết ý lại chắp tay lại về phía chính điện ở đằng sau một lần nữa.

“Lão phu đây không phải là nghe theo sự quán triệt khởi xướng của danh môn đại phái của Khương chưởng môn chú ý tinh thần thôi sao?”

“Phàm là đại phái, hành sự đều phải coi trọng người nổi danh.”

“Những người tiểu bối các ngươi vẫn còn quá trẻ, không thể nào lĩnh hội được khổ tâm của Khương chưởng môn.”

Lão già này, tới lúc nảy rồi còn muốn chiếm lấy chút hảo cảm của Thành ca.

Khương chưởng môn ngươi có nhìn thấy không, ta mới là trọng thần tâm phúc thân thiết nhất của ngươi.

Hắn hoàn toàn quên rằng lúc hắn xuất hiện từ sớm căn bản không phải nhân vật chính phái gì, mà là Ma Tu.

“Được rồi, nếu các ngươi đã muốn gặp Kỷ chưởng môn như vậy, vậy thì mời nàng ra gặp mặt đi.”

Vừa mới nói xong, Kỷ Linh Hàm mặc bộ cung trang bằng vải mỏng màu trắng nhẹ nhàng tiến vào, chính diện đứng ở trước mặt Đồng Kiêu Đạo Thánh.

“Ngươi muốn đánh nhau với ta?”

Một thanh Đạo Kiếm thất giai giống như gợn nước lăn tăn, theo lòng bàn tay của nàng dập dờn trôi ra ngoài.

Cuối cùng tĩnh lặng ngưng kết thành từng tầng băng tuyết.

Giống như sương lạnh xơ xác tiêu điều trong đáy mắt nàng, nào còn dáng vẻ nhu hòa dịu dàng lúc đứng trước mặt Thành ca nữa?

Lời còn chưa dứt, Pháp tắc không gian của nàng đã che phủ cả ra ngoài.

Nhìn thấy bên trong Pháp Cảnh là hư ảnh chín đạo căn nguyên hòa lẫn với nhau, sáu đạo căn nguyên đồ đằng xông thẳng lên tận trời, tản ra ánh sáng thiêng liêng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

Quy mô như vậy, ngay cả Khương Thành ở đằng sau cũng không nhịn được mà liếc xéo liên tục.

Trước đó hắn đụng phải rất nhiều Đạo Thánh, phổ biến cũng là ba bốn căn nguyên đồ đằng trụ lớn, năm sáu đạo căn nguyên hư ảnh.

Có thể đạt đến quy mô này của Kỷ Linh Hàm cũng chỉ có Thần Quân Thiên Cung lâu đời của Thích Vương Lư Vương như vậy.

Xem ra mấy năm nay, nàng cũng gặp được kì ngộ như mình.

Mà cho dù là Đồng Kiêu Đạo Thánh ở đối diện, hay là đám người Mạc Trần Lâm Ninh ở đằng sau, tất cả đều sợ hãi kinh sợ.

Bởi vì các nàng bất ngờ phát hiện, căn nguyên băng chủ tu kia của Kỷ Linh Hàm không giống với những căn nguyên khác.

Chương 1609: Đạo Thánh Thiên Cung?

Căn nguyên băng kia lại có thể càng cao ngất trời, lớn mạnh mẽ hơn năm căn nguyên đồ đằng khác.

Mờ mờ ảo ảo thoát ra ngoài giới hạn của Đạo Thánh.

Điều này khiến cho Đồng Kiêu Đạo Thánh vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì trước đấy không lâu, lúc Kỷ Linh Hàm và Khương Thành giả bộ đánh nhau, hai người đều mới chỉ khai triển ra ba căn nguyên đồ đằng, cường độ cũng chỉ là cấp bậc Đạo Thánh bình thường.

Điều này cũng ngang ngửa với hắn.

“Ngươi lại dám che giấu thực lực!”

Ba ngàn năm trước, Kỷ Linh Hàm đã bộc lộ cảnh giới Đạo Thánh rồi.

Nhưng cũng giống như Đồng Kiêu Đạo Thánh, tất cả mọi người đều nghĩ nàng chỉ là Đạo Thánh bình thường có ba căn nguyên đồ đằng thôi.

Mỗi một căn nguyên phải tu luyện đến cấp bậc Đạo Thánh, đó là chuyện thiếu năm tháng hay cơ duyên cũng không được.

Đột nhiên nhảy ra người có ba căn nguyên đồ đằng đã đủ làm cho người ta kinh ngạc rồi.

Sáu căn nguyên đồ đằng, trong đó có một căn nguyên còn mờ ảo vượt qua giới hạn Đạo Thánh, thế là có ý nghĩa gì?

“Rốt cuộc ngươi là người ở đâu? Có tâm ý gì?”

Cuối cùng hắn cũng ý thức được tình hình không ổn, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi, có phải Kỷ Linh Hàm là một Thần Quân Thiên Cung lâu đời đóng giả hay không.

Mà hắn cũng không biết, những người bên mình là Lâm Ninh và Mạc Trần, La Viễn cũng kinh ngạc không hiểu như thế.

Bởi vì trung tâm đồ đằng căn nguyên băng của Kỷ Linh Hàm lại có một lăng tinh mờ mịt.

Đây là chuyện vô cùng dị thường.

Đặc biệt là khí tức của lăng tinh kia càng khiến các nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đó chính là hơi thở phát ra từ Khương chưởng môn.

Thật ra bản thân Khương Thành có thể lý giải được.

Vì lúc trước Kỷ Linh Hàm trói buộc cố định Huyền Văn hệ Băng của hắn nên bản thân sẽ có chút khác biệt so với người khác.

Bây giờ em gái Hàm chiến đấu với quân địch, đương nhiên hắn sẽ phóng thích sự trói buộc ra, để cho nàng chống đỡ phương diện quy tắc huyền văn.

Cho nên căn nguyên băng hệ của Kỷ Linh Hàm lập tức liền đột nhiên trở nên mạnh mẽ.

Nhưng Thành ca vẫn thất bất ngờ như cũ.

Thoạt nhìn thì lăng tinh kia thì có thế nào cũng mang theo chút cảm giác của lực trọc?

Mặc dù nó rất ít rất yếu ớt, nhưng tuyệt đối không sai.

Chẳng lẽ huyền văn trói buộc lấy mình còn có thể mượn một bộ phận thánh lực thuộc về mình ư?

“Không phải ngươi hô hào muốn đánh với ta một trận sao?”

Đáy mắt Kỷ Linh Hàm tràn đầy hàn ý, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đồng Kiêu Đạo Thánh ở đối diện.

“Bây giờ không dám nữa rồi?”

Đồng Kiêu Đạo Thánh quả thực không dám nữa.

Chỉ cần nhìn pháp cảnh này, hắn liền biết bản thân mình chắc chắn không phải đối thủ.

“Không thể nào!”

Hắn vừa lùi dần về sau, vừa lắc đầu không ngừng.

“Rõ ràng là ngươi vừa đại chiến một trận với Đạo Thánh của Thiên Cung, rõ ràng cả hai bên đều đã thiệt hại rồi!”

“Không thể nào vẫn còn hoàn hảo không bị thương tổn gì được, cho dù ngươi có sáu căn nguyên cấp Đạo Thánh cũng không thể không bị thương dù chỉ một chút được.”

Ngoài mặt thì hắn tự mình lẩm bẩm, nhưng thực tế cũng im lặng lùi về bầu trời cao xa xa, muốn nhân cơ hội để thoát khỏi nơi này.

“Còn có Đạo Thánh của Thiên Cung kia nữa, bây giờ hắn…”

Bất thình lình, phía sau hắn truyền đến một tiếng cười khẽ mang theo ý giễu cợt.

“Ngươi đang nói ta à?”

Toàn thân Đồng Kiêu Đạo Thánh chấn động, nhìn về phía sau, người chặn đứng đường lui của hắn không phải tên “Đạo Thánh của Thiên Cung” kia thì là ai nữa?

“Ngươi, sao ngươi lại ở đây?”

Thành ca cười tủm tỉm nhún vai.

“Phi Tiên Môn chính là môn phái của ta, vì sao ta lại không thể ở đây?”

“Ngươi nói cái gì?”

Đồng Kiêu sợ hãi kinh ngạc.

Hắn lập tức phản ứng lại.

Nếu như Phi Tiên Môn là môn phái của Khương Thành, vậy thì chuyện bọn hắn mong đợi Phi Tiên Môn sống mái với Thiên Cung căn bản sẽ không xảy ra, cho nên trận chiến vừa rồi… là giả!”

Đây là một cái bẫy!

Bản thân mình chẳng những phải đối mặt với Kỷ Linh Hàm có sáu đồ đằng cự trụ, mà còn phải đối mặt với cả Đạo Thánh nữa!

Sự giác ngộ này làm cho hắn suýt nữa thì tuyệt vọng.

Mà tất cả những cao thủ của mười đại môn phái ở phía dưới cũng đều kêu lên sợ hãi.

“Môn phái của ngươi?”

“Phi Tiên Môn lại là môn phái của ngươi?”

“Sao có thể có chuyện như vậy được?”

“Rõ ràng ngươi là tên tặc đến từ Thiên Cung!”

Trong đám người ấy, người khó có thể tiếp nhận nhất không ai khác chính là Bách Vật Chí Tôn.

Kế hoạch lần này thật sự có thể coi là tất cả đều là do Chí Tôn nho nhỏ hắn nghĩ ra được.

Có thể nói là một sự kiện đắc ý nhất cuộc đời hắn.

Kết quả là bị lừa?

Khương Thành có chút thông cảm nhìn hắn một cái.

“Ta quả thật là đến từ Thiên Cung.”

“Nhưng mà ai nói cho ngươi rằng Đạo Thánh từ Thiên Cung thì không thể là người của Phi Tiên Môn?”

“Cái gì?”

Sắc mặt của Bách Vật Chí Tôn trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch.

Mà đám người ở xung quanh thì lại càng hỗn loạn hơn.

“Sao có thể như vậy?”

“Quá hoang đường!”

“Phi Tiên Môn chỉ có ngần ấy người, vậy mà lại có hai Đạo Thánh?”

Vốn tưởng là phi long mặt, bây giờ đột nhiên lại trở thành tuyệt địa cầu sinh, chênh lệch thực sự quá lớn.

“Ngươi đã là người của Thiên Cung vậy thì càng rõ Phi Tiên Môn cấu kết với Thiên Cung rồi!”

U Thường chưởng môn của Lạc Thuyên tông bỗng nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Khương Thành quát lớn.

“Không chỉ riêng ngươi là gian tế của Thiên Cung, mà cả Phi Tiên Môn này đều là gian tế cả!”

Lời hắn vừa nói ra, những đệ tử của Phi Tiên Môn ở phía xa xa có chút kích động.

Nhưng đám người Khương Thành và Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh thì lại chỉ thờ ơ lạnh nhạt, giống như đang nhìn một lũ ngốc vậy.

Đối với bọn họ mà nói, gian tế, phe cánh gì gì đó căn bản chẳng có ý nghĩa gì cả.

Vào khoảnh khắc Khương Thành quay trở về, bản thân Phi Tiên Môn đã lột xác trở thành một phe riêng biệt rồi.

"Được rồi, nên kết thúc rồi."

Khương Thành chậm rãi tế ra Kiếm Kỵ Khuyết!

Đồng thời cũng tạo ra pháp tắc không gian của mình.

Nhìn bốn cự trụ hệ căn nguyên đồ đằng Băng, Đan, Thủy, Tử của hắn, trong lòng Đồng Kiêu Đạo Thánh vốn đang tuyệt vọng lại bỗng cảm thấy bản thân mình còn có thể lại cứu giúp một chút.

Dù sao thì bên Kỷ Linh Hàm là sáu đạo, còn bên Khương Thành chỉ có bốn đạo mà thôi.

Cho dù Khương Thành có 24 căn nguyên hư ảnh thì xem ra có chút hơi thái quá, nhưng chung quy thì vẫn có khác biệt cực lớn với đồ đằng cự trụ.

Chỉ cần phá vỡ sự cản đường của Khương Thành thì hắn sẽ có cơ hội rất lớn để chạy đi.

Mà một khi thoát khỏi nơi này, chuyện đầu tiên hắn làm chính là báo cáo lên hai vị Đạo Thần Vân Bái và Tịnh Trúc, tố giác hành vi nương nhờ Thiên Cung phản bội mình của Phi Tiên Môn.

Đến lúc đó, hắn lại có thể mang theo một đoàn Đạo Thánh đến để trả thù, chính thức tiêu diệt Phi Tiên Môn!

Kế hoạch rất hoàn hảo.

Vì thế hắn quyết đoán xông lên.

Sau đó hắn liền bị lực trọc của Thành ca đánh trúng vào chính diện.

Tiên lực cuộn trào mãnh liệt của Đạo Thánh vẫn có một chút tác dụng làm tiêu hao đối với lực trọc.

Có điều cũng chỉ có một chút tác dụng như vậy mà thôi.

Lực trọc của Khương Thành bỏ ra chỉ bị tiêu hao năm phần trăm, thuận lợi xuyên qua bình phong che chở tiên lực của đối phương, giống như một cây châm xuyên qua bọt biển vậy.

Đột nhiên đã giết đến trước mặt Đồng Kiêu Đạo Thánh.

Đồng Kiêu Đạo Thánh quá sợ hãi, vội vàng triệu tập thánh lực đến chắn!

Nhưng ngay sau đó, thánh lực của hắn cũng bị lực trọc đâm xuyên qua.

"Không thể nào!"

Khương Thành chỉ vẻn vẹn bỏ ra hao tổn mười phần trăm lực trọc đã giết đến pháp tắc không gian của hắn rồi.

Sau đó, căn nguyên hư ảnh và đồ đằng cự trụ của Đồng Kiêu Đạo Thánh đều bị ăn mòn biến mất!

Thậm chí pháp tắc không gian của Khương Thành còn chưa kịp va chạm chính diện với hắn một lần nào, pháp cảnh của hắn đã tự vỡ tan.

Mà lúc này, lực trọc của Khương Thành tổng cộng cũng mới chỉ tiêu hao hết ba mươi phần trăm mà thôi.

Đồng Kiêu Đạo Thánh vô cùng hoảng sợ.

Hắn nằm mơ cũng không thể ngờ được, đối thủ thoạt nhìn chỉ như quả hồng mềm này lại có thể mạnh đến vậy.

Đây vẫn còn là Đạo Thánh ư?

Trước kia hắn cũng đã từng đánh nhau với Đạo Thánh khác, nhưng chưa từng gặp phải loại tình huống này.

Sớm biết được như vậy, thì thà rằng chọn Kỷ Linh Hàm còn hơn, dù có mạnh hơn thì cũng chỉ là Đạo Thánh bình thường.

Chương 1610: Trời không tuyệt đường người

Khương Thành không cho hắn cơ hội chọn lại lần nữa.

Oành!

Kỵ Khuyết Kiếm thuận lợi phá hủy tiên thể của hắn, cũng mang đi tia ý thức cuối cùng của hắn.

Trận quyết đấu giữa Đạo Thánh với nhau đã kết thúc nhanh gọn dứt khoát như vậy.

Thành ca vừa thu lấy trang bị toàn thân và nhẫn trữ vật của hắn vừa có chút đăm chiêu lắc đầu.

"Xem ra dùng lực trọc đối phó với Đạo Thánh vẫn còn hơi có chút dùng dao mổ trâu giết gà!"

Hắn dùng tiên lực thúc giục Kiếm Đạo Thập Tam Trọng, cũng có thể nghiền nát được tuyệt đại bộ phận Đạo Thánh, cũng giống như lúc đầu lúc Hóa Tiên Phủ chét giết Đạo Thánh vậy.

Mặc dù sẽ tiêu hao tiên lực rất nhiều, nhưng tiên lực lại có thể bổ sung dễ dàng.

Mà lực trọc tiêu hao ít, nhưng ba mươi phần trăm này cũng không biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể bù lại nữa.

Những người ở phía dưới lúc này đã bị chiến tích của hắn làm cho sợ ngây người.

Dù có mù quáng tín nhiệm vào thực lực của Khương chưởng môn, nhưng đám người Mạc Trần, Lục Phàm, Ngụy Miểu cũng vẫn khó mà tránh khỏi được bị rơi vào chấn động.

Một vị Đạo Thánh lại bị giết như thế ư?

Cảm nhận tổng thể giống như là Khương chưởng môn trực tiếp giết vậy, không có bất cứ thủ đoạn tinh xảo phức tạp nào, dễ như trở bàn tay đã đâm xuyên cả người lẫn pháp cảnh của đối thủ rồi.

Mặc dù nhìn hiểu, nhưng lại giống như không hiểu gì cả.

Dù sao thì cả đám đều được đổi mới nhận thức.

Hóa ra còn có thể giết Đạo Thánh như vậy?

Mà những đệ tử của Phi Tiên Môn ở xa xa thì càng bị làm cho kinh sợ.

"Chuyện này coi là chuyện gì đây chứ?"

"Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?"

“Một vị Đạo Thánh mạnh mẽ đã bị chết như này?”

Cho dù ba ngàn năm trước đại chiến ngập trời cũng chưa từng có vị Đạo Thánh nào bị chết một cách không rõ ràng như vậy.

Dù sao thì trước lúc chết cũng có thể chống cự lại một chút?

Cách đây không lâu, bọn họ đối với vị “tổ sư sáng lập ra môn phái” bất ngờ này còn coi thường.

Bây giờ bọn họ cuối cùng cũng phát hiện, tại sao người này lại được tôn lên làm tổ sư rồi.

“Tổ sư gia của bọn ta, chẳng lẽ là Đạo Thần?”

“Chẳng trách Mạc trưởng lão nói chúng ta cũng không cần lo lắng bất cứ kẻ địch mạnh mẽ nào, hóa ra là ý này.”

“Ha ha, không ngờ được Phi Tiên Môn của chúng ta lại có Đạo Thần trấn thủ, chuyện này đúng là mộng ảo quá đi mất.”

“Không thể nào tin nổi…”

Đã lâu rồi Thành ca mới nhận được một lần giá trị kinh sợ đến từ Phi Tiên Môn, mặc dù bây giờ nó đã trở thành giá trị thanh danh rồi.

Nhanh chóng kiểm lại thu hoạch một chút, Thành ca dự định tiếp tục tiêu diệt toàn bộ quân địch còn sót lại.

Hắc Phất tông ở bên dưới đã cùng với những chưởng môn của những môn phái khác đã vô cùng thức thời cúi đầu chịu thua.

Lúc này mới vừa bắt đầu mà Đạo Thánh mạnh nhất của phe mình đã chết như vậy rồi.

Bọn họ đều bị dọa đến mức tè ra quần.

“Tiền bối xin tha mạng!”

Những người này cũng không biết tên của Khương Thành, hoàn toàn không quen, chỉ có thể nhìn về phía Kỷ Linh Hàm có vẻ dễ nói chuyện hơn cầu xin tha thứ.

“Hiểu lầm. Kỷ chưởng môn, chỉ là hiểu lầm thôi!”

“Đúng vậy đúng vậy, năm đó khi bọn ta ở Đạo Tuyệt Chi Địa cách sơn môn không xa, còn có chút tình nghĩa hàng xóm láng giềng nữa…”

“Thực ra bọn ta cũng không có ác ý gì cả, chỉ là bị Lạc Thuyên tông lừa gạt mà thôi!”

U Thường Đạo Tôn giống như là bị đạp một cước vậy, vội vàng nhảy dựng lên giải thích.

“Nói bậy, Lạc Thuyên tông bọn ta từ trước đến nay luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, vô cùng kính ngưỡng tôn trọng với Phi Tiên môn, ngươi không cần hắt nước bẩn lên người bọn ta!”

Những người khác để vứt bỏ sạch sẽ liên quan liền lập tức phản bác lại.

“Lần này chẳng nhẽ không phải các ngươi giựt dây với dẫn đường sao?”

“Đúng thế, nếu như không có Lạc Thuyên tông các ngươi giật dây thì làm sao có hiểu lầm này được?”

“Vốn dĩ bọn ta ở trong sơn môn của mình sống yên ổn qua ngày, đều là ngươi hại bọn ta!”

“Chư vị của Phi Tiên môn, các ngươi đều nghe thấy rồi đấy, thực ra bọn ta thật sự là người vô tội, tất cả phải trách Lạc Thuyên tông, các ngươi muốn giết thì giết bọn họ là được rồi…”

“Nói hươu nói vượn!”

U Thường Đạo Tôn cùng với vài tên trưởng lão ở phía sau lo lắng đến mức đỏ mặt tía tai.

Nếu như hôm nay không giải thích được thì chắc chắn phải chết đấy!

Dưới tình thế cấp bách, để rũ sạch liên can, hắn bỗng nhiên chỉ tay về phía Bách Vật Chí Tôn.

“Đều là do hắn!”

“Tất cả đều là do tên phản đồ này một tay tính kế, bọn ta cũng bị hắn bừa gạt!”

“Đây chính là âm mưu của một mình hắn, Lạc Thuyên tông bọn ta cũng là người bị lừa gạt!”

Cách đấy không lâu Bách Vật Chí Tôn còn được xưng là đùa bỡn Đạo Thánh trong lòng bàn tay, vì tông môn mà lập công lớn, thế mà lúc này đột nhiên lại trở thành kẻ tội đồ của môn phái rồi.

Nhân sinh thay đổi nhanh chóng thật sự là quá đột ngột.

"Không!"

Huyết sắc trên mặt hắn mờ đi.

"Chưởng môn ngươi không thể…"

"Tên phản đồ kia câm mồm!"

Lời còn chưa dứt, U Thường Đạo Tôn đã đánh một chưởng xuống dưới.

Cùng lúc đó, mấy trưởng lão khác của Lạc Thuyên tông cũng đồng thời tập trung đánh về phía hắn.

"Các ngươi sẽ không được chết tử tế…"

Sau ba giây đồng hồ, Bách Vật Chí Tôn ôm theo sự căm hờn và không cam lòng cực lớn đã bị kiếm loạn phân thây.

Sau khi xử lý hắn xong, U Thường Đạo Tôn lập tức lấy lòng Khương Thành và Kỷ Linh Hàm.

"Hai vị tiền bối, Lạc Thuyên tông bọn ta thực sự không có ác ý."

"Đều do bị tên phản đồ này xúi giục lừa bịp, nên mới xảy ra hiểu lầm nho nhỏ này."

"Bây giờ tên phản đồ này đã bị thanh trừ rồi, có thể để chuyện lớn hóa nhỏ hay không…"

Ý kiến của hắn vô cùng hoàn mỹ, nhưng mọi người của Phi Tiên môn cũng không phải kẻ ngốc.

"Các ngươi nằm mơ à?"

Ấn Tuyết Nhi, Ngụy Miểu và Lâm Ninh, Lục Phàm ở đằng sau đều nhào nhào bay ra.

Cho dù chỉ có hơn hai trăm người, nhưng lại có một loại trạng thái như trên vạn người bao vây lấy mười đại môn phái vậy.

"Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?"

“Đã đánh đến nội bộ môn phái của bọn ta rồi, lòng lang dạ thú không cần phải trả giá bằng máu à?”

“Vừa rồi không phải mới kêu gào phải tiêu diệt Phi Tiên môn bọn ta hay sao?”

“Không phải còn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn à? Không tiếp tục nữa à?”

Các cao thủ của Lạc Thuyên tông và Hắc Phất tông và mười đại môn phái thực ra cũng không sợ những người này.

Không còn cách nào khác, mấy năm nay Phi Tiên môn để giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, ở phương diện ẩn nấp cảnh giới cũng xem như cũng khổ công chịu khó.

Nhân thủ đều có từ một bí bảo ẩn nấp trở lên.

Cho nên ở trong mắt người ngoài, họ cũng chỉ là một đám Đạo Tôn Chí Tôn với Thiên Tôn thôi, còn kém xa mười đại môn phái liên thủ lại.

Người bọn họ sợ vẫn là Khương Thành.

Dễ dàng chém giết Đạo Thánh, tạo áp lực quá lớn cho người khác.

“Bọn ta không có.”

“Lúc trước bọn ta bị lừa gạt, sau đó thì bị Đồng Kiêu Đạo Thánh uy hiếp.”

“Đúng đúng đúng, bọn ta bị lão tặc Đồng Kiêu uy hiếp, quả thực là thân bất do kỉ mà.”

“Bọn ta cũng là người bị hại thôi…”

“Còn dám ngụy biện nữa?”

Rất nhiều đệ tử của Phi Tiên Môn đều suýt chút nữa thì bị bọn họ làm cho tức chết.

Phải không biết xấu hổ tới cỡ nào, mới có thể mặt không đỏ thở không gấp nói ra được những lời như vậy chứ?

Thực sự cứ như vậy mà gạt bỏ hết những lời nói cay độc xảy ra trước đây ư?

“Đừng có nói lời vô nghĩa với bọn họ nữa!”

“Đúng, giết bọn họ!”

Ngay cả Kỷ Linh Hàm cũng thực sự nổi giận.

“Không thể tha thứ!”

Làm chưởng môn nhiều năm như vậy, nàng gặp nhiều rồi sao lại không hiểu rõ bản tính của những người này.

Bây giờ ngươi thả bọn họ ra, thì lần sau bọn họ bắt được cơ hội, trả thù ngày một táo tợn hơn thôi.

Nhưng mà ngay lúc nàng chuẩn bị hạ lệnh xuống, Khương chưởng môn lại lên tiếng một lần nữa.

“Bọn ta là đệ nhất môn phái Nguyên Tiên giới, phải có chút phong phạm của đại phái chứ!”

“Trời không tuyệt đường của người, thân là đệ nhất đại phái, chúng ta cũng phải chừa một đường sống cho người khác, như vậy mới phù hợp với Thiên Đạo phải không?”

Mặc dù cái danh “đệ nhất đại phái Nguyên Tiên giới” ở trong tai đám người U Thường Đạo Tôn thật sự đầy sự mỉa mai châm biếm.

Nhưng chỉ vẻn vẹn hai câu nói của Khương Thành, đối với bọn họ mà nói lại không khác gì thiên âm cứu mạng.

“Đa tạ tiền bối!”

“Tiền bối có trái tim thật nhân hậu!”

“Sau khi quay về ta phải ngày đêm cầu phúc cho tiền bối…”

Mọi người đều dập đầu xuống cốp cốp cốp, định thừa cơ thoát khỏi nơi này.

Nhưng Khương Thành vẫn chưa nhường đường.

“Mặc dù ta thấy các ngươi cũng không dễ dàng gì, nhưng mà lúc trước kêu đánh kêu giết quả thực cũng chính là các ngươi.”

“Cho nên, ta chỉ cho các ngươi một cơ hội sống sót.”

“Còn có thể nắm chắc hay không thì phải xem vận may của các ngươi.”

Chương 1611: Cái này gọi là một cơ hội sống?

Trong lúc nhất thời các môn đồ của Phi Tiên môn đều không hiểu Khương chưởng môn đang muốn làm cái gì nữa.

Nhất là những đệ tử ở phía xa đến sau thì lại càng hoàn toàn không thể nào lý giải được.

Đối phương đã liên thủ giết đến nội bộ sơn môn rồi, rõ ràng là xâm phạm, tuyệt đối là kẻ thù không đội trời chung của môn phái!

Cho loại người như vậy một cơ hội sống, đó không phải là nhân từ mà là ngu xuẩn.

Đừng hy vọng bọn họ sẽ cảm kích biết điều, càng đừng hy vọng bọn họ sẽ cảm kích ngươi.

Sau khi thoát khỏi đây, bọn họ nhất định sẽ nhảy lên nhảy xuống, thậm chí còn báo cáo với những Đạo Thần khác, nói Phi Tiên Môn thông đồng với Thiên Cung.

Cũng may mà cách đây không lâu bọn họ mới bị sức chiến đấu mạnh mẽ của Khương tổ sư làm cho chấn động, bây giờ loại ý nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên mà thôi, thậm chí còn không dám lưỡng lự lâu ở trong lòng.

Mà nhóm cao thủ của các thế gia môn phái Lạc Thuyên tông và Hắc Phất tông ở đối diện lại có chút thấp thỏm bất an.

“Xin hỏi tiền bối, cơ hội sống sót này bắt đầu từ đâu?”

“Đúng vậy, bọn ta cần phải làm gì đây?”

“Rất đơn giản.”

Khương Thành cười híp mắt nhìn mọi người ở đây một vòng, đám người Ấn Tuyết Nhi và Lục Phàm lúc này cũng không hiểu ra sao cả.

“Ta sẽ thiết lập năm tòa sinh môn khắp đông tây nam bắc ở quảng trường trước điện.”

“Các ngươi có thể lựa chọn tấn công một cánh bất kì.”

“Bất kể là đánh xuyên qua cái nào đều có thể mặc sức rời đi, ta tuyệt đối không ngăn lại!”

Mọi người lại ngơ ngác nhìn nhau lần nữa.

Nghe thì có vẻ giống như trận pháp vậy.

Chẳng lẽ là thử thách vượt cửa phá trận?

“Xin hỏi tiền bối, ngươi định bố trí trận địa lớn thế nào?”

Sắc mặt của cao thủ các môn phái đều khẩn trương, Đạo Thần ra tay, chắc chắn sẽ không đơn giản.

Loại vượt cửa phá trận này, ước chừng cuối cùng có thể thông qua là mười không còn một.

“Chẳng lẽ là Đạo trận Bát Giai?”

Khương Thành lắc lắc ngón tay.

“Không không không, không phải trận pháp.”

“Mà là môn đồ của môn phái ta.”

“Năm cửa tòa sinh môn này đều do năm người đảm nhiệm chốt cửa, ngoài ra những môn đồ khác thì làm trợ thủ.”

Hắn biến ra một cái ghế lưng cao rồi thản nhiên ngồi xuống.

“Cửa giữa thì do ta trấn thủ.”

Nghe được câu này, mọi người vốn còn đang tràn đầy hy vọng lại trực tiếp im lặng.

Ngươi coi bọn ta là đồ ngu chắc?

Đạo Thần hư hư thực thực như ngươi, xông qua cửa ải của ngươi, thế không phải là chạy như điên xông vào chỗ chết à?

Thập tử vô sinh đấy có được không hả?

Bọn họ đã hạ quyết tâm.

Tiếp đó, không thể chọn cửa ở giữa.

Khương Thành tiếp tục nói: “Phía Đông là vị trí đứng đầu bốn hướng, nên ta phái chưởng môn Kỷ Linh Hàm đến để đảm nhiệm canh giữ.”

“Được thôi Khương đại ca.”

Đường đường là Đạo Thánh mà em gái Hàm lại vui sướng giống như trẻ con nhận được quà vậy, vui mừng phấn khởi bay đến phía đông của quảng trường.

Còn đám Lâm Ninh ,Ấn Tuyết Nhi thì lại âm thầm nghiến răng.

Cái gì gọi là phía đông đứng đầu bốn hướng chứ?

Câu nói này của ngươi là có ý gì?

Mà các cao thủ của mười đại môn phái lại cũng lập tức loại bỏ cửa đông.

Buồn cười, vừa rồi pháp tắc không gian của Kỷ Linh Hàm mạnh mẽ dọa người thế nào mọi người đều quá rõ rồi!

Xông qua cửa của nàng, hơn một vạn người chắc chắn là bị tiêu diệt toàn quân.

Một người cũng đừng nghĩ sẽ được sống sót.

Cửa đông vẫn là thập tử vô sinh.

Có điều lúc này, trong lòng bọn họ cuối cùng cũng nổi lên hy vọng sống sót rồi.

Tổng cộng có năm cửa, hai người mạnh nhất đã phân ra rồi.

Nói cách khác, ba cửa còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người ngược lại lại phấn khích, gắt gao nhìn chằm chằm vào ba hướng còn lại.

Thành ca lại không hề có cảm giác, tiếp tục phân công.

“Trấn giữ hai cửa Nam Bắc lần lượt do hai vị phó chưởng môn Mạc Trần và Lâm Ninh của Phi Tiên Môn ta đảm nhiệm.”

“Vâng!”

Lâm Ninh đồng thời cũng ẩn giấu tu vi của mình vẻ mặt bình tĩnh bay đến phía bắc quảng trường.

Còn Mạc Tiên Nhân đang bay đến phía nam còn có chút kích động quay lại bày tỏ với Khương Thành.

“Khương chưởng môn sắp xếp nhiệm vụ quan trọng như thế, đủ để thấy tín nhiệm lão già này như nào!”

“Lão thụ sủng nhược kinh, vô cùng vinh hạnh!”

“Lão nhất định sẽ dốc hết sức mình, cho dù chết trận ở đây, hy sinh thân mình vì tông môn cũng nhất định không để ngươi thất vọng…”

Đám người Ngụy Miểu và Lục Phàm ở phía sau đều không nhịn được mà chửi ngay tại chỗ.

Ngươi cũng là Đạo Thánh, đối mặt với một đám Đạo Tôn, Chí Tôn, Thiên Tôn, thì hy sinh tính mạng cái lông à.

“Lão già ngươi mau đi đi!”

“Đến lúc này rồi mà vẫn không quên sàm ngôn, lòng dạ của kẻ nịnh thần đáng giết!”

“Quả thực không biết xấu hổ.”

Ngược lại Khương Thành lại rất hưởng thụ.

“Mạc Tiên Nhân không hổ là tri kỷ của ta, mỗi lần đều rất được lòng của ta đấy.”

Hắn cố ý giơ ngón tay cái lên với Mạc Trần để tán thưởng hắn.

Mạc Trần đắc ý hếch cằm lên với đám người Ngụy Miểu, các ngươi còn trẻ, có những ý đồ không tiếp thu hết được.

Sau khi hắn bay đến phía nam, Thành ca mắc phải vấn đề khó.

“Cánh cửa phía Tây cuối cùng này…”

Hắn nhìn quanh các đệ tử giữa sân một vòng.

Cuối cùng thì ánh mắt dừng lại ở hướng quân địch của Trạch Nhiên cung.

“Được rồi, La Viễn, Đan Thái, Tần Sướng các ngươi đều đi ra đi.”

“Đến bước này rồi cũng không cần phải che giấu tung tích nữa.”

Nhận được mệnh lệnh của hắn, sáu tên đệ tử vốn đang ẩn nấp bên mười đại môn phái đều bay ra.

“Khương chưởng môn!”

“Ha ha ha, Khương chưởng môn, cuối cùng ngươi cũng trở lại.”

Sau khi sáu người bay ra thì đầu tiên là kích động xông đến bên cạnh Thành ca trách móc rồi ôm một cái.

Đan Thái lại càng giả vờ kể khổ.

“y da, Khương chưởng môn, xém nữa nghẹn chết ta.”

“Vừa mới nhìn thấy thiên nhan tư thế oai hùng của ngươi, ta liền biết ngọn đèn trên con đường nhân sinh này lại một lần nữa được thắp sáng rồi, suýt chút nữa thì kích động đến mức ngất đi! Nhưng vì nhiệm vụ của môn phái, ta phải hết sức nhẫn nại kiên trì…”

“Không có ngươi ra lệnh, ta tuyệt đối không rời bỏ vị trí của mình, cho dù có khổ có mệt cũng sẽ không chối từ!”

Cơ hội nịnh hót này đương nhiên là phải toàn lực rồi.

Còn mười đại môn phái ở đối diện lại đang nghẹn họng nhìn trân trối.

La trưởng lão, Đan trưởng lão, thế mà bọn họ cũng là người của Phi Tiên môn?

Cảm thấy môn phái của bọn ta khi trước cũng bị người thâm nhập vào biến thành cái sàng rồi?

Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh của mọi người chảy ra đầm đìa!

Phi Tiên Môn này cũng quá âm hiểm rồi!

Thành ca hài lòng vỗ vỗ bả vai của Đan Thái.

“Xem ra nhiều năm như vậy rồi mà ngươi vẫn giữ được tấm lòng như lúc ban đầu, rất tốt rất tốt.”

Sau đó hắn hạ lệnh cho La Viễn.

“Cửa phía tây này liền sẽ do đại trưởng lão ngoại vụ ngươi đảm nhiệm.”

Người phía sau tủm tỉm cười.

“Không thể chối từ!”

Đến bước này rồi, trấn giữ năm cánh cửa đều đã được lựa chọn xong rồi.

Nhìn thấy năm vị cao thủ lần lượt trấn giữ năm hướng, đám người Ấn Tuyết Nhi và Lục Phàm, Ngụy Miểu đã không còn

sức lực để mà mắng chửi nữa.

Mạc Trần, Lâm Ninh, La Viễn không phải cũng là Đạo Thánh à?

Năm tòa sinh môn, tất cả đều sắp xếp Đạo Thánh, ngươi còn gọi cái này là lưu lại một con đường sống à?

Có thể vô sỉ hơn nữa được hay không hả?

Mà trong đầu của các cao thủ của mười đại môn phái ở đối diện lại đã đưa ra lựa chọn.

Hai cửa của Khương Thành và Kỷ Linh Hàm thì thập tử vô sinh, trực tiếp loại bỏ.

Còn lại ba cửa nữa, vậy thì phải cân nhắc thật cẩn thận.

Liên quan đến việc có thể sống sót chạy thoát hay không, thậm chí là tương lai có thể mang theo một đám Đạo Thánh giúp đỡ quay về báo thù hay không.

Nhất định phải thận trọng, phải thận trọng!

Mặc dù Lâm Ninh là nữ, nhưng mạnh yếu của cảnh giới tu luyện lại không liên quan gì đến nam nữ.

Thấy phong thái bất động như núi của nàng, thực chất bên trong lại phát ra lãnh ngạo xơ xác tiêu điều, chỉ còn thiếu là trên mặt viết chưa ta là thiên tài tuyệt thế nữa thôi.

Nàng có thể trở thành phó chưởng môn chắc chắn là có điểm đặc biệt.

Vô cùng có khả năng, đó là một Đạo Thành ẩn nấp!

Chương 1612: Ai là quả hồng mềm

Hơn hai trăm người của Phi Tiên môn, tất cả đều dùng bí bảo ẩn giấu đi cảnh giới thật sự của mình.

Chuyện này tạo cho các cao thủ của các đại môn phái một vấn đề tương đối khó giải quyết.

Ba người Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn, rốt cuộc thì ai mới là quả hồng mềm nhất đây?

Trước kia ba người này thật sự đều ở Đạo Tuyệt Chi Địa cả mấy trăm triệu năm.

Nhưng Lâm Ninh vẫn luôn lặng lẽ tu luyện, La Viễn quanh năm ẩn náu ở các môn phái.

Ngược lại Mạc Trần lại đã từng sáng lập ra một môn phái, nhưng đáng tiếc là ở đây chưa ai nghe thấy chuyện này.

Không còn cách nào khác, Đạo Tuyệt Chi Địa quá lớn.

Hơn nữa các đạo vực tự hình thành một "hệ thống", dường như không qua lại với nhau.

Giống như lúc trước Khương Thành ở Đoạn Dương Đạo và Vân Di Đạo làm nhiều chuyện lớn, trực tiếp thay đổi vận mệnh.

Nhưng mà ngoại trừ vài đạo liền nhau có chút nghe nói ra, thì những đạo vực ở càng xa thì lại càng không biết gì.

"Lâm Ninh kia rất có thể là Đạo Thánh!"

Lúc lựa chọn vấn đề nên tiến hành đột phá cánh cửa nào, các cao thủ của mười đại thế gia môn phái tiến hành thảo luận sôi nổi.

"Không đến mức ấy chứ, ta chưa bao giờ nghe nói đến nàng ta."

"Nào có nhiều Đạo Thánh như vậy, ngươi coi Phi Tiên Môn là gì? Một môn phái mà lại có thể sánh với một nhánh Thiên Quân à?"

"Đừng quên, tổ sư của các nàng mạnh cỡ nào!"

"Một môn phái của Đạo Thánh hư hư thực thực sáng lập thì có nhiều hơn một Đạo Thánh tọa trấn cũng không kỳ quái chút nào."

"Khí chất của nàng, thoạt nhìn cũng không phải loại người giỏi về kết giao với người khác."

Chưởng môn của Hắc Phất tông sờ cằm, lại nhìn Lâm Ninh vẻ mặt không chút biểu cảm ở bên kia lần nữa.

"Nàng ta cho ta một loại cảm giác giống như không thèm để ý đến cuồng tu luyện với sự nghiệp vậy."

“Mà muốn leo lên vị trí phó chưởng môn thì cần phải có gì, chư vị hẳn là phải hiểu rõ.”

Mọi người ở đấy không phải chưởng môn của môn phái, thì cũng là tộc trưởng của gia tộc, nếu không thì cũng là trưởng lão nội môn.

Bọn họ đương nhiên hiểu được leo lên sức mạnh tầng cao nhất của môn phái khó khăn như thế nào.

Hoặc là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, hoặc là chính là năng lực thật sự rất mạnh.

Mà năng lực này, chia làm phương diện nghiệp vụ môn phái và phương diện thực lực cá nhân.

Công việc trong ngoài môn phái, nhìn dáng vẻ của Lâm Ninh này cũng không giống với người biết xử lý ổn thỏa.

Cho nên chỉ còn lại một khả năng cuối cùng.

“Thực lực của nàng ta tuyệt đối rất mạnh, rất có thể ít nhiều so sánh với Kỷ Linh Hàm.”

“Lựa chọn cẩn thận!”

Nếu đã chỉ cần xông qua một bên là có thể phá cửa, vậy thì phương án tốt nhất chắc chắn là tất cả mọi người của mười đại môn phái cùng tập trung lực lượng để phá một cửa.

Việc này cần mọi người cùng nhau bày tỏ thái độ.

Cho dù có vài người cảm thấy phán đoán như vậy quá là khinh suất, không có căn cứ thực tế gì cả, nhưng đa số người cầm lái của các môn phái lại không nhịn được mà gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, không thể chọn Lâm Ninh được!”

“Đồng ý.”

“Chọn nàng chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!”

“Vậy thì chỉ còn lại hai người nữa? Rốt cuộc là nên chọn bên nào đây?”

“Mạc Trần!” Gia chủ của Liệt Vân thế gia đã lựa chọn không chút do dự nào.

“Ta cũng chọn Mạc Trần!” U Thường Đạo Tôn của Lạc Thuyên tông cũng trả lời lại một cách vô cùng khẳng định.

“Vì sao?”

Rất nhiều người tỏ vẻ khó hiểu.

“Ta cho rằng La Viễn yếu nhất, hẳn là nên chọn hắn.”

“Đúng thế, La Viễn đã bị phái đi ra ngoài làm gián điệp, rõ ràng chính là người có thể bỏ đi làm vật hy sinh bất cứ lúc nào.”

“Hắn chắc chắn chính là Đạo Tôn thật sự.”

U Thường Đạo Tôn cười lạnh: “Dường như các ngươi đã quên mất một chuyện.”

“Nơi mà La Viễn ẩn nấp là Trạch Nhiên Cung, ở ngay dưới mí mắt của Đồng Kiêu Đạo Thánh.”

“Ở ngay dưới mắt Đạo Thánh hơn hai ngàn năm mà còn chưa bị bại lộ, có thể biết được người này mạnh đến thế nào?”

“Huống chi vừa rồi các ngươi cũng nghe rồi đấy, hắn là đại trưởng lão ngoại vụ của Phi Tiên Môn, chức vụ này cũng không thấp, sao lại có thể là kẻ bỏ đi được?”

Hắn nói cũng có lý có căn cứ, rất nhiều người đều bị thuyết phục.

Xem ra rất có thể La Viễn cũng là một viên Ám Lôi, tốt nhất là không nên đụng vào.

“Vậy còn Mạc Trần?”

“Hắn cũng là phó trưởng môn mà.”

“Nhân vật đứng sau Kỷ Linh Hàm không thể nào yếu được.”

Lần này không cần U Thường Đạo Tôn ra mặt, các trưởng lão của Hắc Phất Tông đã nối tiếp nói.

“Chức phó chưởng môn của Mạc Trần này có được từ đâu các ngươi còn không nhìn ra à?”

Rất nhiều người đều khẽ lắc đầu, bọn họ thật sự là không nhìn ra được.

“Ta hiểu!”

“Mới vừa rồi hắn ta ở trước mặt Đạo Thần bày ra sở trường hết sức nịnh hót tâng bốc, vừa nhìn đã biết là loại người hay

nịnh nọt rồi.”

“Hắn có thể làm đến phó chưởng môn, hoàn toàn là để làm cho cường giả của môn phái vui vẻ thôi, giỏi luồn cúi dựa dẫm mà thôi.”

“Loại người này sao có thể có thực lực được chứ?”

Việc kế tiếp có thể sống sót trở về hay không, có vài người vẫn không yên tâm lắm.

“Dựa vào tình tiết nịnh nọt của hắn mà đã phán đoán hắn không có thực lực gì thì cũng có hơi độc đoán nhỉ?”

“Đúng vậy, lỡ như hắn vừa biết luồn cúi vừa có thực lực thì sao?”

“Ta thấy vẫn là nên bàn bạc kỹ hơn!”

“Bàn bạc kỹ hơn? Bây giờ có thời gian cho chúng ta bàn bạc kỹ hơn hay sao?”

“Cần quyết đoán mà không quyết đoán ngược lại sẽ bị rối loạn, bây giờ không phải là thời điểm để mà do dự nữa!”

“Quá qua loa sẽ hại chính bản thân mình mất!”

Trong lúc nhất thời, mọi người quay quanh vấn đề có nên chọn Mạc Trần hay không mà ầm ĩ hết cả lên, ai cũng không chịu nghe ai.

Thấy bọn họ sắp chia thành hai phe, lực lượng phá cửa sắp bị phân tán nghiêm trọng.

Ngay thời khắc mấu chốt, U Thường Đạo Tôn lại đứng ra một lần nữa.

“Còn có một chi tiết nữa, các ngươi đã quên rồi sao?”

“Những môn đồ khác của Phi Tiên Môn đối với phó chưởng môn Mạc Trần này đã thiếu mất sự tôn kính nên có vô cùng nghiêm trọng!”

Mọi người sững sờ.

Cẩn thận nhớ lại cảnh vừa rồi một chút, quả thực đúng là như vậy.

Vừa rồi sau khi Mạc Trần xu nịnh Khương Thành xong, đám người Ấn Tuyết Nhi và Ngụy Miểu, Lục Phàm đều ngang

nhiên mắng hắn vô sỉ ngay trước mặt hắn.

Chuyện này ở Phi Tiên Môn quả thực rất bình thường.

Môn đồ bốn đời trước đã trải qua biết bao nhiêu năm trời hoạn nạn có nhau, nên đã chẳng còn phân chia vai vế nữa rồi, mọi người đều giống như một nhóm đồng tâm hiệp lực vậy.

Bình thường ở chung cũng không kiêng nể gì, những chuyện như sư điệt tổn thương sư thúc, tập thể môn đồ sỉ nhục sư thúc cũng rất phổ biến.

Trước kia Mạc Trần cũng không ít lần sỉ nhục bọn họ.

Người duy nhất mà Phi Tiên Môn không ai dám mạo phạm cũng chính là Kỷ Linh Hàm.

Năm tháng dài đằng đẵng Khương Thành không ở đây, nàng vẫn luôn là người đáng tin cậy của mọi người.

Mà ngoại trừ nàng ra, cho dù ngay cả là bản thân Khương Thành thỉnh thoảng cũng sẽ bị Ấn Tuyết Nhi được đà lấn tới.

Đáng tiếc là nhưng người khác căn bản không biết được tình huống thực tế này ở Phi Tiên Môn.

Đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện không thể nào tưởng tượng được.

Đường đường là phó chưởng môn mà đệ tử nào hay trưởng lão nào cũng dám bất kính.

Chuyện này nhẹ thì bị trục xuất khỏi môn phái mà nặng thì sẽ bị hành quyết ngay!

“Xuất hiện tình huống này, chỉ có một khả năng thôi, đó là Mạc Trần quả thực không có tài cán gì!”

“Hắn không có thực lực gì cả, cho nên căn bản không nhận được sự tôn trọng của các đệ tử.”

Kết luận này vừa đưa ra, những người vừa mới không ủng hộ tấm công Mạc Trần lập tức bị thuyết phục.

“Chính xác, chỉ có thể giải thích như vậy thôi!”

“Xem ra Mạc Trần thật sự không có năng lực gì!”

“Đúng, chọn Mạc Trần!”

“Hắn chính là quả hồng mềm nhất trong năm người kia!”

Thật ra Thành ca lại rất kiên nhẫn.

Mặc dù nghe thấy bọn họ truyền âm nhưng vẫn chờ bọn họ thương lượng cũng kha khá rồi mới mỉm cười chân thành hỏi một tiếng.

“Các ngươi đã nghĩ kỹ xem nên chọn ai chưa?”

Đám cáo gì này rõ ràng là đã xác định mục tiêu rồi nhưng lại vẫn liên tục lắc đầu xua tay.

“Chưa có chưa có.”

“Khó chọn quá.”

“Làm bọn ta sầu chết mất.”

Chương 1613: Bọn ta chọn hắn

Khương Thành cũng lười vạch trần.

“Tiếp theo, nên phân công những người khác làm trợ giúp cho người trấn giữ.”

Đối với bước này, các môn phái lại mở to hai mắt nhìn một lần nữa.

Đồng thời còn vô cùng đau đầu nữa.

Vừa rồi chỉ có ba người mà đã khó chọn như vậy rồi.

Kế tiếp ước chừng có hơn hai trăm người nữa.

Trong đó nhất định sẽ có một Đạo Tôn, nhưng vấn đề là ai mới là Đạo Tôn, còn ai không phải?

Hơn hai trăm người phân thành năm tổ, thì mỗi tổ sẽ có hơn bốn mươi người.

Nếu tất cả Đạo Tôn đều tập trung một chỗ, mà toàn bộ lại ở trong tổ mà mình đã chọn thì rất là phiền toái.

Đến lúc đó cho dù bọn họ có hơn vạn người cũng không thể xông qua được, cũng sẽ chết vô cùng nghiêm trọng.

Dường như Khương Thành nghe được tiếng lòng của bọn họ vậy.

Thành ca phất phất tay với hơn hai trăm người đám Ấn Tuyết Nhi và Ngụy Miểu.

“Ta cũng lười chẳng muốn điểm danh từng người, các ngươi tự mình chọn đi, thích đến chỗ nào thì đến chỗ ấy.”

Vừa mới nói xong Ngụy Miểu là người đầu tiên nhảy ra.

Không đợi mọi người phản ứng lại, hắn đã đứng vững vàng ở bên cạnh Khương Thành rồi.

“Ta đương nhiên phải đứng chung một chỗ với Khương chưởng môn kính yêu rồi.”

Hắn hít sâu một hơi, trên mặt đều dạt dào vẻ rực rỡ hồng hào.

“Có thể ở gần đắm chìm trong ánh hào quang của hắn, có thể kề vai chiến đấu cùng hắn là tâm nguyện lớn nhất đời này của ta, có chết trận cũng xứng đáng!”

Mọi người thầm mắng cái đồ vô sỉ.

Mẹ nó, không hổ là người thứ hai nịnh nọt giỏi của Phi Tiên Môn.

Thật sự là tận dụng triệt để, bắt cơ hội là chụp luôn!

Có Ngụy Miểu làm mẫu, lập tức có vài đệ tử bay đến bên cạnh Thành ca.

Nhưng khiến mọi người có chút bất ngờ chính là, Đan Thái nịnh hót số một lại không hề vội vã, chỉ chắp hai tay ra sau lưng thản nhiên bước đi thong thả.

Hình thành nên hình ảnh đối lập rõ nét với những người khác.

Thằng cha này liếc mắt nhìn thoáng qua Ngụy Miểu, trong mũi hừ ra luồng khí khinh thường.

“Ngụy Miểu, các ngươi rất bất kính với Khương chưởng môn anh minh thần võ!”

Ngụy Miểu tức giận, quả nhiên người đồng hành là oan gia mà, vì vậy hắn rất là lo lắng.

Bắt đầu liền muốn phá đài của mình à?

“Nói láo, bọn ta nào có? Bọn ta còn kính ngưỡng Khương chưởng môn sâu đậm hơn ngươi…”

“Được rồi!”

Đan Thái bày ra vẻ mặt đau lòng lắc đầu.

“Nếu như ngươi thật sự kính ngưỡng Khương chưởng môn, vậy thì nên hiểu được hắn là người vô địch thiên hạ!”

“Dựa vào thực lực của hắn còn cần các ngươi hỗ trợ à?”

Hắn giơ tay chỉ vào Ngụy Miểu, giọng nói đột nhiên chuyển thành mãnh liệt.

“Ngươi đứng ở bên cạnh hắn, rõ ràng là không tin tưởng thực lực của lão nhân gia hắn, ngươi xem thường lão nhân gia, cảm thấy một mình hắn thì không giữ được!”

“Mà ta thì khác ngươi, ta vô cùng tin tưởng Khương chưởng môn.”

“Ta biết, mặt trời chói chang ở trên cao căn bản không cần ánh sáng đom đóm làm rạng rỡ!”

Hắn vừa nói ra lời này, mọi người lập tức hiểu ra.

Hóa ra nịnh bợ cũng cần phải động não, không thể nịnh bợ linh tinh được, quả nhiên vẫn là đẳng cấp nịnh bợ hạng nhất mà!

Ngụy Miểu như bị sét đánh ngay sau đó liền ủ rũ chán nản.

Bản thân mình vẫn còn thiếu suy nghĩ, lần này chung quy là tính sai mất rồi!

“Khương chưởng môn, ta không có khinh thường ngươi, ta chỉ là…”

Vẻ mặt hắn buồn như đưa đám cầu xin cố gắng để cứu vớt lại hình tượng.

Thành ca vỗ vỗ vai hắn, ngăn hắn lại.

“Được rồi, ta hiểu ý của ngươi.”

“Có điều sau này phải dũng cảm phát triển sáng tạo, không thể cứ giậm chân tại chỗ, phải nâng cao năng lực nghiệp vụ của bản thân!”

Khương chưởng môn đích thân nhắc nhở làm cho Ngụy Miểu nhận được sự cổ vũ to lớn.

“Ta nhất định sẽ làm vậy!”

Những người khác đã bị ba người bọn họ đánh bại luôn rồi.

Mà lúc này, bọn họ cũng nhao nhao lựa chọn cánh cửa mà mình muốn đứng rồi.

Bởi vì Đan Thái mới nói câu kia, bên người Khương Thành đã không còn người nào muốn đến nữa rồi.

Mà bên cạnh Kỷ Linh Hàm cũng mới chỉ có mười người bên cạnh.

Đứng quá nhiều thì không phải là tin tưởng thực lực của Kỷ chưởng môn.

Hơn hai trăm người chẳng mấy chốc đã chọn xong vị trí của mình.

Tình hình của ba cửa Tây Nam Bắc lúc này nhìn không sót một cái gì.

Lúc có kết quả Mạc trần liền nóng này.

“Các ngươi có ý gì đây?”

Hắn chỉ thấy bên cạnh hắn lại có 35 người.

Mà bên cạnh La Viễn ước chừng có khoảng 102 người.

66 người còn lại thì ở bên cạnh Lâm Ninh.

So sánh như này quả thực là quá vượt trội rồi.

“Các ngươi muốn làm gì hả, đừng có hồ đồ, mau qua đây cho ta!”

Đám người Ấn Tuyết Nhi và Lục Phàm vui mừng khôn xiết.

“Bọn ta không làm liều.”

“Thế này không phải là sợ ngươi cảm thấy bị khinh thường à?”

“Bọn ta rất có lòng tin với thực lực của ngươi.”

Mạc Trần lo lắng đến mức ngón tay run rẩy, thậm chí còn nói tục.

“Tin tưởng ông nội ngươi, đây không phải là lúc để đùa…”

Mà các cao thủ của mười đại môn phái ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì như là mở cờ trong bụng!

Mạc Trần vốn là người yếu nhất mà bọn họ mới vừa lựa chọn xong.

Bây giờ bên cạnh hắn lại có ít người giúp đỡ như vậy.

Lúc này nếu không nhanh chân chọn hắn vậy thì đúng là Thiên đường có lối lại không đi, lại chủ động xông vào địa ngục.

Cái gì, ngươi nói bọn họ không giúp Mạc Trần là bởi vị thực lực của hắn quá mạnh?

Sao có thể thế được?

Đó chỉ là bởi vì hắn quá vô dụng, đa số đệ tử đều xem thường hắn, cho nên khinh thường không muốn nhập bọn với hắn mà thôi.

"Cái đó, tiền bối, các ngươi đã phân chia xong chưa?"

"Bây giờ bọn ta có thể chọn chưa?"

Thậm chí bọn họ còn không thể chờ đợi được nữa đứng bật dậy.

Chậm thêm chút nữa, lỡ như thật sự có người chạy từ bên Lâm Ninh, La Viễn sang hỗ trợ Mạc trần thì sao đây?

Thế không phải là càng khó khăn hơn à?

Khương Thành gật nhẹ đầu.

"Có thể, các ngươi muốn chọn bên nào?"

"Bọn ta chọn hắn!"

Hơn một vạn người của các môn phái đều lần lượt bay đến trước mặt Mạc Trần, đồng thời chỉ tay vào mặt hắn.

Trong lòng Mạc Tiên Nhân rõ ràng là đắc ý lạ thường thế mà ngoài mặt vẫn còn nhảy dựng lên, lớn tiếng oán giận.

"Các ngươi nhìn đi các ngươi nhìn đi, bây giờ phải làm sao bây giờ?"

"Thế này thì bảo ta phải làm sao đây?"

"Đã nói các ngươi chớ có hồ đồ rồi mà…"

“Khụ!”

Thành ca nhìn bọn họ một vòng, nhíu mày nói: “Các ngươi thật sự muốn chọn hắn?”

“Đúng vậy!”

“Mạc Tiên Nhân là phó trưởng môn của Phi Tiên Môn ta, chọn hắn cũng không sáng suốt lắm đâu, hay là các ngươi cân nhắc thêm chút nữa đi?”

Nếu hắn không nói như vậy còn tốt.

Càng nói như thế, mọi người càng chắc chắn rằng Mạc Trần chính là quả hồng mềm ở đây.

“Không được không được.”

“Bọn ta nhận định chính là hắn rồi.”

Để phòng ngừa một vài tình huống ngoài ý muốn, thậm chí bọn họ còn chủ động hỏi Khương Thành.

“Nếu như bọn ta ở trong trận chiến đấu này có lỡ tay giết chết Mạc Trần, ngươi sẽ không nhúng tay vào trả thù bọn ta chứ?”

“Đúng thế, lỡ như bọn ta giết chết hắn, ngươi có còn hết lòng tuân thủ ước định nữa không?”

Thành ca thản nhiên nói: “Ta nói lời giữ lời, nếu hắn không may chết trận, đương nhiên là các ngươi phá cửa thành công, các ngươi có thể tự rời đi.”

Đã nói đến bước này rồi, mọi người đã hoàn toàn yên tâm rồi.

Trước khi U Thường Đạo Tôn xuất thủ, thậm chí hắn còn giả mù sa mưa chắp tay với Mạc Trần.

“Mạc huynh, lát nữa bọn ta mạo phạm rồi, mong ngươi không để ở trong lòng.”

Những người khác cũng học theo.

“Đúng thế đúng thế, bọn ta cũng là thân bất do kỷ thôi, cũng không phải thật sự muốn chiến đấu với ngươi.”

“Bọn ta sẽ tiết chế một chút.”

Mạc Trần ở đối diện cười tủm tỉm gật đầu.

“Vậy ta có thể an tâm rồi.”

Nghe được câu nói này của hắn, trong lòng mọi người đều âm thầm cười lạnh.

Ngươi đi xuống đất yên tâm đi.

Bọn ta sao có thể thu liễm lại chứ?

Ngay sau đó, gia chủ chường môn của mười đại thế gia môn phái dẫn đầu tạo ra pháp cảnh của mình.

Ước chừng khoảng 32 vị Đạo Tô phía sau lập tức đuổi theo.

Cả 42 pháp tắc không gian lần lượt bao trùm ra ngoài.

Chương 1614: Bên của bọn ta thật sự yếu nhất

"Giết!"

Các Đạo Tôn và Thiên Tôn ở phía sau quát một tiếng lớn, hơn vạn đạo khí đồng thời sáng lên.

Để sống sót, bọn họ không thể giữ lại bất cứ thứ gì.

Số người hơn vạn, vô bờ vô bến.

Trong phút chốc, liền có căn nguyên không rõ bao nhiêu bay loạn thấp thoáng dưới pháp cảnh, giết đến trước mặt Mạc Trần.

Thanh thế đó quả thực là long trời lở đất.

Bè phái chương môn của Lạc Thuyên tông và Hắc Phất tông xung trận lên trước, không hề che giấu sát khí, quả thực giống như đến tìm kẻ thù vậy.

Dưới dòng nước lũ cuộn trào mãnh liệt, dường hư cái gì cũng có thể phá tan.

Chỉ là một Mạc Trần đương nhiên không thể để sống sót!

"Nghiền nát!"

"Nghiền chết bọn họ!"

Mặt mày U Thường Đạo Tôn hung ác dữ tợn thúc giục đạo khí, tiếng gào thảm thiết vang vọng khắp toàn trường.

Nhưng mà ngay khi pháp cảnh của bọn họ gần bao phủ Mạc Trầm, thì bên cạnh hắn đột nhiên đồng thời tạo ra 35 Pháp Tắc Không Gian.

35 đệ tử của Phi Tiên Môn giống như đê đập, đồng thời cản lại 40 Đạo Tôn.

Chỉ chừa lại hai người giao cho Mạc Trần tự đối phó.

Điều này làm cho thế tấn công của mười đại môn phái vốn sát khí ùn ùn chợt ngừng lại.

"Sao lại có thể như vậy?"

"Không!"

Bên cạnh Mạc Trần có 35 trợ thủ, là bên mà ít nhất trong ba cửa Tây Nam Bắc.

Bọn họ vốn tưởng rằng 35 người chọn Mạc Trần là vì "ngưu tầm ngưu mã tầm mã", bọn họ nhất định cũng là bao cỏ con gà yếu ớt chỉ thích nịnh nọt thôi.

Căn bản cũng không thèm coi trọng.

Kết quả bây giờ…

Có thể sử dụng Pháp Tắc Không Gian đều là Đạo Tôn trở lên.

Nói cách khác tất cả 35 người này đều là Đạo Tôn?

Chuyện này quả thực hoang đường!

Phi Tiên Môn tổng cộng mới có bao nhiêu Đạo Tôn?

Chẳng lẽ tất cả Đạo Tôn còn lại đều ở bên này à?

"Chọn sai rồi!"

"Đáng chết, bọn họ đoán được chúng ta muốn chọn Mạc Trần, cho nên tập trung hết cao thủ còn lại ở đây."

"Bị gài bẫy rồi!"

Trong lòng đám người U Thường Đạo Tôn chấn động mãnh liệt, nhưng mà khai cung rồi nào còn có thể quay đầu lại nữa?

Huống chi 42 với 36, đằng sau còn có hơn ngàn Chí Tôn, hơn vạn Thiên Tôn.

"Ưu thế vẫn ở bên chúng ta như cũ!"

“Giết!”

Chưởng môn các phái và các đệ tử của Phi Tiên Môn ở trước mặt giết thành một vòng.

Mà những Chí Tôn, Thiên Tôn sau khi trải qua khiếp sợ ngắn ngủi, họ lại nâng lên ý chí chiến đấu lần nữa, xông thẳng lên phía trước.

Nhất là U Thường Đạo Tôn.

Bời vì hắn đối diện với Mạc Trần, nhưng ngược lại lại không bị đệ tử khác của Phi Tiên Môn để mắt tới.

Hắn hung hăng bổ thẳng kiếm xuống, nghênh đón vị trưởng lão Phi Tiên Môn này.

Một dải lụa hoa tơi trong hư không, chí ít thì có bảy quy tắc căn nguyên kéo kiếm xuống, thét gào rơi xuống đỉnh đầu Mạc Trần.

Mà cùng lúc đó, chưởng môn của Hắc Phất Tông đồng thời đâm ra một thương.

Mang theo cát bụi vô tận cuốn sạch cả người Mạc Trần đi.

Hai vị Đạo Tôn sức lực mạnh mẽ liên thủ đánh gọng kìm, tâm trạng của nhóm Chí Tôn, Thiên Tôn đằng sau cũng trấn định lại.

Chỉ cần có thể nhanh chóng phá vỡ mở được một lối ở trong này, thì có thể nhanh chóng tiếp viện cho những Đạo Tôn khác, trận tuyến của 35 Đạo Tôn Phi Tiên Môn kia chẳng mấy chốc sẽ sụp đổ hoàn toàn!

Sau đó, bọn họ liền thấy cát bụi đầy trời đột nhiên trở nên càng thêm dày đặc.

Dày đặc giống như một nghiên mực lớn!

Mà ở trong nghiên mực đó, năm cự trụ căn nguyên đồ đăng đột ngột mọc lên từ mặt đất, kim quang lấp lánh.

“Đạo Thánh!”

“Pháp cảnh của Đạo Thánh!”

Giờ khắc này, những Chí Tôn Thiên Tôn ở đằng sau kinh hoàng sợ hãi thét chói tai, sợ tới mức suýt chút nữa ngã từ trên

trời xuống.

“Thế mà hắn lại là Đạo Thánh!”

“Sao có thể như thế…”

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Trong dự đoán của bọn họ, Mạc Trần không thể là Đạo Thánh, thậm chí ở trong Đạo Tôn cũng chỉ có thực lực bình thường.

Nhưng khoảnh khắc này, hiệu quả nghiền ép và lực uy hiếp của năm cự trụ căn nguyên đồ đằng mang lại lại không giả dối một chút nào.

Chớ nói quyết đấu chính diện, ngay cả những Đạo Tôn đang đánh nhau với đệ tử Phi Tiên Môn ở bên cạnh hắn cũng chịu trấn áp nghiêm trọng.

Pháp cảnh của bọn họ thậm chí còn suýt nữa bị ép sập.

“Không! Không…”

“Sao có thể như vậy được!”

Vốn dĩ bọn họ còn đang nắm chắc thắng lợi ở trong lòng bàn tay giờ lại run rẩy dữ dội, hoàn toàn hoài nghi nhân sinh.

Hóa ra Phi Tiên Môn thật sự còn có Đạo Thánh khác?

Hơn nữa còn được bọn họ lựa chọn một cách rất “trùng hợp”?

Giờ khắc này, mọi người đều hận không thể đánh chết chính mình.

Không, trước đó, bọn họ còn muốn tiến hành đề nghị treo ngược Mạc Trần lên phân thây trăm mảnh sớm nhất.

Mong muốn này bản thân Mạc Trần đang giúp bọn họ thực hiện nó.

U Thường Đạo Tôn và chưởng môn Hắc Phất Tông lúc đầu mãnh liệt yêu cầu tấn công Mạc Trần nhất, bây giờ đang đứng mũi chịu sào, đang ở trực diện với công kích của Đạo Thánh.

Hai tên Đạo Tôn như vậy quyết đấu chính diện với một Đạo Thánh.

Thế này quả thực chênh lệch quá xa rồi.

Thậm chí bọn họ còn không tổ chức nổi lần phản công nào.

Vừa mới lên thì pháp cảnh của hai người liền ầm ầm sụp đổ.

Căn nguyên tản ra khắp nơi, lực phản phệ chấn động mãnh liệt làm hai người phun ra máu tươi.

Cục diện này là cục diện mà ngay từ lúc bắt đầu có nằm mơ bọn họ cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

"Tiền bối tha mạng…"

Hai người liên tục cầu xin tha thứ không dừng lại chút nào.

Mạc Trần lúc này nào còn dáng vẻ nịnh nọt a dua nữa chứ.

Hắn điều khiển căn nguyên ám dứt khoát chiếm lấy âm thanh của đối phương, giống như ma quỷ chiếm đoạt hết tất cả, không hề có ý lưu lại chút nào.

Đây chính là lúc bày ra thành quả của mình nhiều năm như vậy ở trước mặt Khương chưởng môn, là cơ hội thể hiện của chính mình, há có thể buông thả nới lỏng?

Nhất định phải giết thật hoàn mỹ, thật nhanh chóng!

Sau khi pháp cảnh của hai người từ Tiên Thể nghiền ép qua, hai người đã chết không thể sống lại rồi.

Không những thế, ngay cả đạo giáp mang theo bên mình cũng cùng biến mất.

Hiển nhiên, Mạc Tiên Nhân dốc hết sức tiếp thu tinh thần "nhạn qua vặt lông" của Khương chưởng môn.

Sau khi xử lý hai gã Đạo Tôn, hắn cũng không dừng lại, pháp cảnh lại bao phủ năm Đạo Tôn Đạo và mấy trăm Chí Tôn khác.

Điều này khiến cho mấy đệ tử Phi Tiên Môn đang chiến đấu ác liệt ở bên cạnh rất là bất mãn.

"Được lắm, Mạc sư thúc, ngươi muốn làm gì?

"Đó là con mồi của ta, sao ngươi lại có thể đoạt mất."

"Đáng giận, ngươi như vậy không hợp phép tắc lắm!"

"Ha ha ha ha!"

Mạc Trần thúc dục đạo nhẫn, đắc ý cười dài.

"Ai bảo các ngươi chậm quá?"

“Lão phu ta có ý tốt giúp đỡ các ngươi thôi!”

Lúc hắn đang tiêu diệt năm tên Đạo Tôn và hơn trăm Chí Tôn, liên quân của mười đại môn phái đã tan vỡ tứ phía.

Bọn họ đã nhìn ra rồi, Mạc Trần trấn giữ cửa Nam là con đường chết.

“Đổi cửa!”

Gia chủ của Liệt Vân thế gia may mà vẫn còn sống, tiếng thét càng thêm thê lương.

“La Viễn!”

“Đi theo ta! Giết La Viễn!”

Nói xong, hắn liều mạng chịu đựng sức nặng, mạnh mẽ thoát khỏi pháp cảnh ở trước mặt đệ tử Phi Tiên Môn, lao vào vòng chiến, thoát khỏi phía Tây.

Gần vạn Đạo Tôn Chí Tôn đằng sau vốn dĩ đã hoàn toàn hỗn loạn, nhưng sau khi nghe được lời kêu gọi, thì ngay lập tức sáng suốt hơn.

Đúng thế, nếu đội hình mạnh nhất ngoài Khương Thành, Kỷ Linh Hàm ra đều ở bên phía Nam, vậy thì nói rõ hai cửa khác mới thực sự trống không.

Đoán chừng cũng là người nhiều hơn mà thôi.

Nhất định là vì thực lực của hai người quá yếu, cho nên mới có nhiều người đến.

Nghĩ đến đây, mười đại môn phái đang bổ về phía Nam xoay người giết thẳng đến La Viễn ở phía Tây.

Ngoại trừ Liệt Vân thế gia ra, chẳng mấy chốc lại có 24 Đạo Tôn khác thoát thân thành công.

Mặc dù hình như người người mang thương, nhưng sức chiến đấu thì lại vẫn còn.

Thấy tất cả bọn họ đi đến chỗ khác, Mạc Trần mất đi cơ hội biểu diễn tức đến độ trừng mắt thổi râu phù phù.

35 đệ tử của Phi Tiên Môn ở bên cạnh cũng vẫn giậm chân tại chỗ.

“Đừng, đừng đổi!

“Quay lại!”

“Bên kia là đường chết, bọn ta ở bên này thật sự là yếu nhất, các ngươi còn có cơ hội đàm phán một chút!”

Chương 1615: Gà yếu đã nói đâu?

Ngươi lừa quỷ à!

Còn bên của ngươi yếu nhất?

Hàng nghìn người còn lại gần như chửi ầm lên ngay tại chỗ.

Bên ngươi vừa có Đạo Thánh, vừa có ba mươi lăm Đạo Tôn, trận này còn yếu nhất à?

Xem bọn ta là người mù hay là người ngu?

Nhưng mà bọn họ không biết rằng những gì Mạc Trần nói là tình hình thực tế.

Bên hắn có lợi thế áp đảo, nhưng suy cho cùng, hắn không có sức mạnh ngang với trình độ của Thành ca.

Hắn vừa không biết Sinh Diệt Kiếm Tâm, cũng không có kiếm đạo thập tam trọng.

Các Đạo Thánh bình thường đụng phải hơn bốn mươi Đạo Tôn liên thủ, vốn dĩ không thể thắng nổi.

Sự chênh lệch về số lượng người quá lớn, đủ để gây ra sự biến chất.

Hắn cũng thật may mắn khi còn có ba mươi lăm trợ thủ cấp Đạo Tôn.

Nhưng cho dù như vậy thì vẫn không thể chu toàn.

Hàng vạn người bên đối phương lợi dụng hỗn loạn, một phần nhỏ có thể chạy thoát thân.

Đạo lý này, mấy ngàn người của các môn phái còn lại cũng hiểu.

Nhưng bọn họ không chắc bản thân có thể là phần nhỏ đó hay không.

Cho nên, đương nhiên muốn chọn bên dễ dàng hơn, đáng tin cậy hơn.

“Giết!”

“Giết La Viễn!”

Lần này các Đạo Tôn đã học được thông minh, mặc dù ngoài miệng hét lớn, nhưng cũng không xông lên trước.

Thay vào đó lặng lẽ thu mình về phía sau, để một số Chí Tôn và Thiên Tôn lên xung phong.

Đợi bọn họ lao qua hàng phòng ngự của La Viễn, bản thân kẹp trong đám đông đi qua không bị thương, há không tốt ư?

Kế hoạch rất tuyệt vời, nhưng mà mới bước đầu tiên thì đã chết yểu.

Khi bốn cự trụ đồ đằng của La Viễn sáng lên, liên quân vốn dĩ tiếng giết ngút trời giống như đối diện bị cái búa đập vào đầu vang lên tiếng ong ong.

Lại là Đạo Thánh?

"Sao có thể vẫn còn Đạo Thánh?"

Bọn họ sắp phát điên lên.

Mà ngay sau đó, một trăm lẻ hai Đạo Tôn xung quanh La Viễn cũng tế ra pháp cảnh của bản thân.

Hơn hai mươi Đạo Tôn tấn công ở phía sau suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.

"Không…"

"Trời ơi!"

"Không thể nào!"

Môn phái và gia tộc của riêng họ, thường là từ hai đến bốn Đạo Tôn trấn thủ, Phi Tiên Môn trực tiếp có tới ba chữ số.

Đang đùa gì vậy?

Lúc này, cuối cùng bọn họ cũng hiểu được việc gây hấn với Phi Tiên Môn trước đó là ngây thơ và ngu ngốc như thế nào.

Sự chênh lệch này không chỉ có một cấp độ, không gì có thể so sánh được.

Liên quân dẫn đầu chạm trán với đám người La Viễn ở phía trước, ngay lập tức đã xuất hiện một lượng lớn thương vong.

Những thi thể trên bầu trời rơi xuống như những hạt mưa.

Chỉ trong chốc lát, đã có hàng ngàn người thiệt mạng.

Khoé mắt của các chưởng môn, gia chủ và trưởng lão của các môn phái ở phía sau đều muốn nứt ra, sau đó… dứt khoát rút khỏi bên này.

Sống sót trước mới là chân lý.

Nếu hai bên của Mạc Trần và La Viễn đều là Đạo Thánh mang theo Đạo Tôn, vậy thì những con gà yếu ớt còn lại, chắc chắn là bên Lâm Ninh nhỉ?

Đúng vậy, chắc chắn là Lâm Ninh.

Ngay từ đầu, Lâm Ninh được đánh giá là Đạo Thánh, chỉ vì vẻ ngoài khí chất của nàng mà thôi.

Vốn dĩ cách đánh giá này là phản khoa học.

Chắc chắn là nàng không có sức mạnh gì, cho nên mới giả vờ cao ngạo lạnh lùng, phô trương thanh thế.

“Giết Lâm Ninh!”

“Tấn công phía bắc! Giết Lâm Ninh!”

Hơn hai mươi Đạo Tôn hét lên, mang theo mấy trăm Chí Tôn và Thiên Tôn cuối cùng thay đổi đường đi một lần nữa, giết về bên Lâm Ninh.

Thấy bên mình không có thời gian để giết một Đạo Tôn, hơn nữa công trạng cũng không bằng Mạc Trần, La Viễn cũng sốt ruột.

“Đừng đi đến bên Lâm Ninh!”

“Bên nàng mạnh hơn đó!”

“Đừng đi!”

Bọn họ càng hét như vậy, mọi người càng lao đi không chút do dự.

Bên nàng mạnh hơn?

Ngươi nghĩ bọn ta ngốc à?

Dễ bị lừa như vậy sao?

Đã thử sai hai lần liên tiếp, trả giá lớn như vậy, chắc chắn lần này không thể sai nữa!

“Tiêu diệt Lâm Ninh, bên nàng đều là cặn bã yếu ớt!”

“Xông lên…”

Gia chủ của Liệt Vân thế gia còn chưa nói xong chữ xông lên, cả người đã bị pháp cảnh của Lâm Ninh bao trùm.

Lúc nhìn thấy sáu căn nguyên cự trụ đồ đằng xung thiên trước mặt, hắn hoàn toàn choáng váng.

Tình huống gì đây?

Ảo giác sao?

Hay là Kỷ Linh Hàm giết đến bất chấp phép tắc?

Còn có hai mươi bốn Đạo Tôn khác chết lặng với hắn.

Lúc trước, quả thật là bọn họ đã từng đoán rằng có thể Lâm Ninh là Đạo Thánh, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là Đạo Thánh bình thường có ba bốn căn nguyên cự trụ.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng, thế mà nàng thuộc vào loại hàng đầu trong số các Đạo Thánh.

Lâm Ninh khác với Mạc Trần và La Viễn, vừa lên đến nàng đã cưỡng ép đẩy hơn sáu mươi “trợ thủ” xung quanh mình sang hai bên.

Một mình nàng đưa hai mươi lăm Đạo Tôn vào trong phạm vi tấn công của bản thân.

Chỉ giữ mấy trăm Chí Tôn và Thiên Tôn cuối cùng lại cho những người khác dọn dẹp.

Điều này khiến Khương Thành đang ngồi theo dõi trận chiến ở cách đó không xa không khỏi cười khổ.

Lâm Ninh thật sự đủ to gan.

Sự chênh lệch giữa Đạo Thánh và Đạo Tôn có một khoảng cách, nhưng nếu một người đối phó với hàng chục người, thì hầu hết các Đạo Thánh vẫn phải tạm thời tránh mũi nhọn trước.

Trừ khi có nhiều phương pháp đặc biệt như hắn.

Ngay sau đó, Thành ca lại yên tâm lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy Lâm Ninh cũng đã sử dụng ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

“Có vẻ như may mắn của nàng trong những năm qua cũng vô cùng không tầm thường đâu!”

Sau khi hắn yên lòng, hắn cũng phải thừa nhận sự nghịch thiên thiên phú của người khác.

Đó là Thu Vũ Tuyền, người cũng lĩnh hội được kiếm đạo thập tam trọng.

Lâm Ninh đã tu luyện hàng chục tỷ năm, đã lĩnh hội được kiếm đạo thập tam trọng mà hầu hết các Đạo Thánh không thể đạt được trong đời, có thể gọi là kinh tài diễm tuyệt.

Mà Thu Vũ Tuyền… nàng bước ra từ vùng đất bị vứt bỏ, đến hiện tại cũng chưa đến mười vạn năm.

“Tiên mẫu chuyển thế hack cho bản thân cũng quá đáng.”

“Ta cảm thấy nàng đã vượt quá phạm vi ý nghĩa của thiên phú kiếm thuật.”

Ca không khỏi âm thầm chửi mắng.

Nhưng hắn hoàn toàn quên rằng, bản thân mới là người tái phạm mở hack lớn nhất.

Mà ở trong sân, vào lúc này, tất cả hai mươi lăm Đạo Tôn đều gục ngã.

Bởi vì hai mươi lăm với một, bọn họ không bị giết ngay lập tức.

Nhưng mà, bị kiếm đạo thập tam trọng bao phủ, bọn họ hoàn toàn bị đè ép, không có cơ hội chạy thoát.

Mà bên ngoài bọn họ, những Chí Tôn và Thiên Tôn còn lại đang rơi xuống một cách nhanh chóng.

Bởi vì hơn sáu mươi người bên cạnh Lâm Ninh cũng đều là Đạo Tôn.

Điều này đã phá hủy hoàn toàn dấu vết niềm tin cuối cùng của hai mươi lăm Đạo Tôn.

Môn sinh đã nói đâu?

Gà yếu đã nói ở đâu?

“Sao có thể như vậy?”

“Chuyện này không nên chứ!”

“Rốt cuộc đây là môn phái gì?”

Lúc này còn đánh gì nữa?

Cho nên hoàn toàn không có môn sinh gì hết, từ đầu thì năm hướng đã là đường chết rồi!

À không, thực ra vẫn có.

Đã đến bước này, bọn họ cũng phản ứng lại.

Lúc đầu, thật ra bên Mạc Trần là bên yếu nhất.

Hắn không mạnh như Lâm Ninh, những trợ thủ xung quanh hắn cũng ít hơn rất nhiều so với La Viễn.

Nếu như vừa rồi tiếp tục cố gắng dùng hết sức đột phá bên hắn, liều trả giá bị thương nghiêm trọng, có lẽ sẽ còn cơ hội chạy thoát.

Mặc dù cơ hội rất mỏng manh, nhưng vẫn tốt hơn gấp trăm lần việc hiếu thắng thập tử vô sinh như hiện tại.

Nhưng mà lúc này, bọn họ cũng không còn cơ hội để thử lại một lần nữa.

Từng Đạo Tôn liên tiếp bị chôn vùi do kiếm đạo thập tam trọng được sáu cự trụ đồ đằng gia trì, sau đó bị giết chết.

Người cuối cùng bị giết là gia chủ của Liệt Vân thế gia.

Trước khi chết, hắn nhìn Khương Thành một cái nhìn đầy oán hận.

“Ngươi sẽ chết không yên lành…”

Vẻ mặt Thành ca vô tội, xuôi tay, hắn vui vẻ nhận lấy chúc phúc của đối phương.

Lúc này, cuối cùng thì toàn bộ trận chiến cũng kết thúc.

Tất cả những kẻ xâm nhập đều không thể sống sót.

Chương 1616: Quyết định của Khương Thành

Sau khi trận chiến kết thúc, các đệ tử ở phía xa của Phi Tiên Môn reo hò vang dội.

Bọn họ đều là những đệ tử và môn đồ được đám người Mạc Trần, Cam Tử Nghĩa và Lục Phàm thu nhận vài năm trước.

Ba ngàn năm trước bọn họ mới tập hợp ở tổng bộ của Phi Tiên Môn lần đầu tiên, chỉ biết có mấy trưởng lão ẩn giấu thực lực, nhưng bọn họ cũng không biết rõ toàn bộ thực lực của môn phái.

Mãi đến hôm nay, bọn họ mới bất ngờ nhận ra, hoá ra môn phái của bọn họ lại có hơn hai trăm Đạo Tôn, bốn Đạo Thánh và một lão tổ có thể đánh bại Đạo Thánh.

Điều này hoàn toàn có thể tung hoành ở Nguyên Tiên Giới!

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết, toàn bộ môn phái tràn ngập bầu không khí ăn mừng.

So với bọn họ, Khương Thành và đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần lại rất bình tĩnh.

Đối với bọn họ, đây là kết quả đương nhiên.

Đám đông thu thập chiến lợi phẩm rất thuần thục.

Vừa định giao cho "quản trị viên kho" Khương chưởng môn như trước đây, hắn lại xua tay.

"Tự mình đánh thì tự mình giữ lấy."

Ca vẫn có chút thanh liêm, không đến mức tham ô đồ của đệ tử.

"Rất tốt rất tốt, có vẻ như các ngươi không phí công lăn lộn trong suốt những năm qua."

Ba trận đại chiến liên tiếp vừa rồi có thể xem là biểu hiện thực lực của đám đệ tử trước mặt hắn.

Hắn rất hài lòng.

Sau đó hắn vung tay.

"Sơn môn của mười môn phái và gia tộc vẫn còn đó, các ngươi chia thành mười đội, trực tiếp tiêu diệt."

Bọn họ đã làm đến mức này rồi, huyết hải thâm thù, muốn dừng lại cũng không thể nữa.

Hơn nữa, do là đối phương muốn tiêu diệt Phi Tiên Môn trước.

Đám người Lâm Ninh và Mạc Trần liên tục gật đầu.

Lập tức xin chỉ thị: “Tiêu diệt toàn bộ, môn đồ đệ tử một người cũng không giữ lại sao?”

Thành ca lắc đầu.

“Người từ đầu đã bỏ chạy, thả cho một con đường sống là được rồi.”

“Những người xông lên hô đánh hô giết, ngoan cố chống cự, không cần giữ lại.”

La Viễn cau mày nói: “Sợ rằng nếu giữ lại người sống, bọn họ sẽ tiết lộ nội tình bên trong Phi Tiên của chúng ta ở khắp mọi nơi, thậm chí còn báo lên phía trên.”

“Phía trên phía dưới gì đó đều không quan trọng!”

Khương Thành nhẹ nhàng cười: “Ta chỉ mong sao bọn họ tiết lộ thôi.”

Có câu nói này của hắn, La Viễn cảm thấy yên tâm ngay lập tức.

Thậm chí đám người Đan Thái và Nguỵ Miểu ở bên cạnh còn vui hơn.

“Đúng vậy, hiện tại có Khương chưởng môn ở đây, chúng ta còn cần phải che giấu sao?”

“Khương chưởng môn bất khả chiến bại, thế mà lại bảo hắn che giấu cẩn thận, ngươi nghĩ sao vậy La trưởng lão?”

Suýt nữa La Viễn đã bị hai kẻ nịnh hót này chọc cho tức chết.

Ngươi nịnh hót thì nịnh hót đi, sao còn muốn giẫm ta một chân?

Hắn và đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần nhanh chóng chia hơn hai trăm trưởng lão của Phi Tiên Môn thành mười đội, đồng thời bố trí một số đệ tử khác đi cùng.

“Đúng rồi, còn các môn phái xung quanh chúng ta thì xử lý thế nào đây?”

Khương Thành suy nghĩ một chút, nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Trước đây ai đã khiêu khích và tìm rắc rối, bắt buộc bọn họ nội trong một ngày phải chuyển chỗ sơn môn, cút khỏi núi Huyễn Tắc.”

“Nếu không đồng ý, vậy thì tiêu diệt.”

“Đến khi những môn phái đó không còn tranh chấp với Phi Tiên Môn, tiếp tục chung sống hoà thuận là được.”

Mọi người lại nhận lệnh một lần nữa.

Lúc này mới lần lượt bay về các hướng khác nhau.

Nhìn theo bóng dáng của bọn họ dần dần biến mất, Khương Thành thở dài một hơi.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai thơm tho của Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh, giọng điệu chuyển sang mềm mại.

“Những năm này, thật sự là làm khó ngươi.”

Nghĩ đến Kỷ Linh Hàm đường đường là Đạo Thánh, còn là Đạo Thánh có sáu căn nguyên đồ đằng, ở đâu không thể tùy ý tiêu dao?

Cho dù nàng chọn tu luyện một mình hay là gia nhập vào các thế lực khác, những năm tháng này sẽ trôi qua một cách hài lòng gấp ngàn lần.

Nhưng để duy trì vững chắc được “ngôi nhà chung” này, nàng đành phải che giấu cảnh giới, thỉnh thoảng còn phải nén giận, giả làm hậu bối trước mặt các Đạo Thánh khác.

Có thể gọi là Đạo Thánh ấm ức nhất Nguyên Tiên Giới.

“Ta không sao.”

Em gái Hàm mỉm cười một cách dịu dàng, trong mắt giống như có cả ngàn tình cảm dịu dàng xoay chuyển.

“Có thể được gặp lại ngươi một lần nữa, như thế nào cũng đều đáng giá.”

Hai người sóng vai đứng cạnh nhau ở phía trước quảng trường ở trước điện, nhìn biển mây phía xa.

Khương Thành ôm vai nàng chặt hơn một chút.

“Yên tâm nhé, những tủi thân mà ngươi đã chịu, ta sẽ giúp ngươi trả lại tất cả!”

“Sau này ngươi không cần phải lo lắng nữa, bởi vì Phi Tiên Môn sẽ trở thành nơi không ai dám khiêu khích.”

Kỷ Linh Hàm nghe ra ý của hắn.

Đây là định sẽ có một cuộc chiến lớn.

Nàng chậm rãi ngã đầu lên vai Khương Thành, nhẹ giọng nói: “Thật ra ngươi không cần phải làm như vậy.”

Em gái Hàm hiểu rất rõ bản tính mệt mỏi và lười biếng nếu có thể nằm thì tuyệt đối sẽ không đứng trong xương tủy của Thành ca.

Chủ động làm một trận chiến lớn đã được xem như là một quyết định đi ngược lại với bản tính của hắn.

Mà nàng còn là người duy nhất bên cạnh Khương Thành nhìn thấy một quy luật nào đó.

Mỗi khi Khương Thành trở nên mạnh mẽ đến một mức độ nào đó, sẽ gây ra những thay đổi lớn ở xung quanh, sau đó gặp phải những “bất ngờ” không sao nói rõ được.

Những bất ngờ đó sẽ khiến hắn mất tích một cách ly kỳ.

Ví dụ như phi thăng lên Trung Tiên Giới, ví dụ như tiến vào Huyền Giới, ví dụ như tổ chức lại Nguyên Tiên Giới…

Đó đều là lúc Khương Thành mạnh nhất, cũng là lúc hắn và Phi Tiên Môn tách ra.

Nàng rất lo lắng, liệu sẽ có lần sau hay không.

“Phi Tiên Môn hiện tại là Phi Tiên môn ta yêu thích nhất.”

“Chúng ta cứ ở trong một môn phái trung đẳng như thế này, tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh, thực ra cũng khá tốt…”

Đáng tiếc là Khương Thành không nghe ra nỗi lo lắng sâu kín của nàng.

“Ha ha, ngươi đang nói gì vậy?”

Một tay hắn ôm vai Kỷ Linh Hàm, tay còn lại nắm chặt thành nắm đấm.

“Ngươi đã âm thầm kiên trì trong nhiều năm như vậy, để bồi thường cho ngươi, ta nhất định phải làm cho ngươi trở thành

chưởng môn đứng đầu môn phái lớn nhất trong Nguyên Tiên Giới!”

“Không ai có thể vượt lên ngươi!”

Mười tiểu đội đã được phái ra ngoài, trong vòng một ngày liên tục thuận lợi chiến thắng trở về.

Trạch Nhiên cung, Lạc Thuyên tông, Hắc Phất tông, Liệt Vân thế gia…

Tên tuổi của các môn phái thế gia này từ đó trở thành lịch sử.

Mà các môn phái xung quanh núi Huyễn Tắc cũng đã được gỡ rối một phen.

Năm môn phái từng chọc giận và khiêu khích Phi Tiên Môn trước đây, tất cả đều bị cưỡng ép đuổi đi.

Bảy môn phái lân cận còn lại đều run rẩy, vẫn là La Viễn cố ý trấn an một lần, lúc này mới dám tiếp tục ở lại.

Sau khi trải qua náo loạn như vậy, Phi Tiên Môn cũng nhanh chóng trở nên nổi tiếng ở địa giới xung quanh.

Hoàn toàn không cần những đệ tử đã chạy trốn báo lên trên, bên trên cũng nhanh chóng biết được tình hình bên này.

Sau khi Thiên Cung thu hẹp phòng ngự, về cơ bản thì Nguyên Tiên Giới đã rơi vào tay của Đạo Tuyệt Chi Địa và các Đạo Thần của Tà Tiên Giới.

Sau khi hơn mười Đạo Thần phân chia một hồi, mỗi người đều vạch rõ phạm vi thế lực của bản thân.

Núi Huyễn Tắc nơi Phi Tiên Môn tọa lạc thuộc địa bàn của Tịnh Trúc Đạo Thần.

Bên ngoài gọi nó là Khiếu Mang vực.

Hiện tại Tịnh Trúc Đạo Thần không ở Khiếu Mang vực, mà đã đi đến Không gian Thiên Đạo để giao chiến ở một cấp độ khác với vài Thiên Đế của Thiên Cung.

Trận chiến giữa Đạo Tuyệt Chi Địa và Thiên Cung vẫn không bị gián đoạn trong suốt ba nghìn năm nay.

Quy mô không nhỏ đi bao nhiêu, chỉ là toàn bộ Đạo Tuyệt Chi Địa không tập trung toàn lực như ba nghìn năm trước mà thôi.

Hiện tại thì các vực chia nhau tập kích Thiên Cung, thậm chí đôi khi có những xung đột xảy ra giữa các vực.

Trong Khiếu Mang vực có vô số môn phái, thế gia và tộc quần lớn nhỏ.

Một số môn phái nhỏ ở cấp dưới cùng, thậm chí không phải là Thiên Tôn.

Mà Tịnh Trúc tiên phủ đứng sừng sững trên đỉnh, là đạo chính thống của bản thân Tịnh Trúc Đạo Thần, còn có năm Đạo Thánh trấn thủ.

Đương nhiên bọn họ là môn phái chúa tể ở đây.

Chương 1617: Trúc Tiên cung

So với Thiên Cung đã hình thành mối quan hệ thống trị từ trên xuống dưới, mặc dù không thể nói là vô số môn phái trong lãnh thổ của Khiếu Mang vực đều bền chắc như thép, nhưng ít nhất cũng có thể nói là vụn cát một bàn.

Các Tư, các Chủ Tinh, các nhánh Thiên Quân của Thiên Cung sẽ phối hợp với nhau, đồng tâm hiệp lực khi đối mặt với cuộc tấn công.

Nhưng nếu ngươi nói những môn phái lớn nhỏ đó đoàn kết với Khiếu Mang vực, bọn họ sẽ cảm thấy ngươi đang bệnh hơi nặng rồi.

Mọi người đều đến từ các môn phái, thế gia và tộc quần khác nhau, tự mình xuất sơn môn, ngước mắt đều là kẻ thù và kẻ thù tiềm tàng, được không?

Trước đây tấn công Thiên Cung, đó là mệnh lệnh của Đạo Thần trên đỉnh đầu.

Mặc kệ là tích cực hưởng ứng hay là bị ép cuốn theo, dù sao thì cũng ngưng tụ vài lần trong thời gian ngắn.

Hiện tại lại cắm rễ ở Nguyên Tiên Giới một lần nữa, đương nhiên phải chăm sóc môn phái và tộc quần của bản thân.

Đối với việc tiêu diệt hoàn toàn Thiên Cung, tự có các Đạo Thần đi bận bịu mà, hứng thú của bọn họ ngược lại cũng không lớn đến như vậy.

Đối với tình hình này, Tịnh Trúc Tiên Phủ cũng biết rõ.

Bởi vì không chỉ Khiếu Mang vực, mà các vực khác cũng có tình hình tương tự như vậy.

Trước mắt không có Đạo Thần đưa ra lời kêu gọi công khai, bọn họ chỉ có thể bắt chước theo bên Thiên Cung, cũng thành lập bộ môn tương tự.

Tên là Trúc Tiên cung.

Tất cả các thế lực nằm trong Khiếu Mang vực, cho dù lớn hay nhỏ, tất cả đều phải tham gia.

Nếu không sẽ nghênh đón một cuộc tấn công từ Trúc Tiên cung.

Vào ngày thường, nên làm thế nào để vượt qua giữa các môn phái khác nhau của Khiếu Mang vực, hay là làm thế nào để vượt qua.

Cũng giống như mười môn phái lớn đã bao vây tấn công Phi Tiên Môn vào lần này.

Chuyện nhỏ nhặt này, Trúc Tiên cung cũng lười quan tâm.

Công việc chủ yếu của bọn họ là hợp nhất các lực lượng của Khiếu Mang vực, phát động tấn công vào Thiên Cung.

Sau khi giải quyết các môn phái xung quanh, lúc này Thành ca mới có lòng dạ thảnh thơi hỏi thăm tình hình chung hiện tại.

Lúc này, đương nhiên đám người Mạc Trần và La Viễn sẽ biết gì nói nấy.

“Chưởng môn của mỗi môn phái, gia chủ của mỗi thế gia, tộc trưởng của mỗi tộc quần đều phải gia nhập vào Trúc Tiên cung.”

“Trở thành thượng đàm, trung đàm, hạ đàm và tạp lưu của Trúc Tiên cung.”

“Ý gì?”

Khương Thành nghe hơi khó hiểu.

La Viễn cười nói: “Ngươi có thể hiểu Trúc Tiên cung là Tiên Minh và Vạn Yêu cung trước đây, xem như là một liên minh tạm thời của những môn phái cộng đồng gia nhập vào.”

“Đối với tam đàm thượng trung hạ, cũng tương tự như thiên bộ và địa bộ trước đây.”

“Lý do tên đàm, là vì trong tương lai, sau khi Tịnh Trúc Đạo Thần trở về, Trúc Tiên cung này sẽ trở nên vô nghĩa.”

Thành ca chợt hiểu ra, thượng đàm trung đàm gì gì đó, cũng chỉ tương đương với hội viên kim bài ngân bài gia nhập vào Trúc Tiên cung mà thôi.

“Vậy thì giữa những cấp độ này có khác biệt gì không?”

Mạc Trần gật đầu.

“Có khác biệt, hơn nữa khác biệt còn không nhỏ.”

“Ba đàm thượng, trung và hạ đều có lệnh bài riêng, các quyết định xuất chinh quan trọng của Trúc Tiên cung đều phải được đưa ra cùng nhau, số đưa ra vượt quá một nửa mới được thông qua.”

Thành ca thầm nghĩ đây không phải bỏ phiếu biểu quyết sao?

Trúc Tiên cung cũng quá chú trọng mà!

Nhưng ngay sau đó, Mạc Trần nói tiếp: “Mỗi thượng đàm lệnh tương đương với một vạn lệnh, trung đàm lệnh tương đương với một trăm lệnh, hạ đàm lệnh tương đương với một lệnh.”

Chênh lệch một trăm lần sao? Thành ca lập tức cảm thấy thật đáng để bóc phốt.

“Vậy tạp lưu thì sao?”

Ấn Tuyết Nhi bên cạnh cười khúc khích nói: “Tạp lưu là môn phái không vào dòng, bọn họ không có lệnh, chỉ có tư cách dự thính thôi.”

“Vậy thì làm thế nào để phân định tam đàm thượng, trung, hạ và tạp lưu?”

“Phân chia theo thực lực của môn phái.”

La Viễn trả lời: “Bọn họ có một bộ đánh giá tiêu chuẩn, xem xét từng phương diện như trưởng lão cấp cao, đệ tử thiên tài, số lượng môn đồ, sức chống đỡ cấm chế trận pháp của môn phái, nguồn gốc của môn phái, đồng minh mạnh hay yếu, và cuối cùng là tính được phân định môn phái.”

Thành ca đầy hứng thú hỏi: “Thế Phi Tiên Môn của chúng ta được xếp ở đàm nào?”

Lâm Ninh tự hào đáp: “Thượng đàm!”

Điều này khiến Khương Thành hơi kinh ngạc.

Chẳng phải Phi Tiên Môn trước đây vẫn luôn che giấu sức mạnh sao?

Hiện tại, tổng số môn đồ cũng chưa đến ba nghìn người.

Như vậy cũng có thể được xếp vào thượng đàm?

“Đạo Thánh nào cũng có thể trực tiếp trở thành thượng đàm, không bị toàn thể sức mạnh của môn phái ảnh hưởng.”

“Bởi vì Kỷ chưởng môn đã công khai thân phận Đạo Thánh, cho nên ngay từ đầu chúng ta đã có thượng đàm lệnh.”

Khương Thành lờ mờ hiểu ra.

“Đạo Thánh không bị hạn chế?”

“Đúng vậy, mỗi môn phái đều chỉ có một lệnh bài, nhưng Đạo Thánh không bị hạn chế vì việc này.”

Khương Thành lập tức dở khóc dở cười.

“Tịnh Trúc Tiên Phủ cố tình làm điều này đúng không? Bọn họ có năm Đạo Thánh, cho nên được tính là năm vạn phiếu?”

Ấn Tuyết Nhi cười nói: “Ngươi chỉ nói đúng một nửa, Tinh Trúc Tiên Phủ có mười bốn vạn lệnh.”

“Sao lại như vậy?”

Đột nhiên Thành ca cảm thấy toán học của bản thân không đủ dùng.

“Trúc Tiên cung còn có một chủ đàm cao nhất, tương tự như chủ Thiên Bộ của trước đây.”

“Vị trí này có mười vạn lệnh, do Mông Đoan Đạo Thánh, người đứng đầu năm Đạo Thánh ở Tịnh Trúc Tiên Phủ đảm nhiệm.”

Nghe đến đây, Khương Thành hoàn toàn rút lại đánh giá rất chú trọng của bản thân về Tịnh Trúc Tiên Phủ vừa rồi.

“Thế này cũng quá hiểm độc, hoàn toàn là thống trị mà.”

Lục Phàm thở dài: “Không còn cách nào khác, bọn họ là đệ tử của Tịnh Trúc Đạo Thần, chính thống trong chính thống.”

“Ngay cả khi liên minh Trúc Tiên cung không được thành lập, những môn phái khác cũng không dám làm trái ý bọn họ, dù sao thì Tịnh Trúc Đạo Thần sớm muộn gì cũng sẽ trở lại.”

“Ban đầu, bọn họ còn dự định đặt chủ đàm ở mức một trăm vạn lệnh cơ, là các môn phái đã dựa vào lý lẽ để biện luận, thậm chí còn đe dọa rút lui, lúc này mới miễn cưỡng giảm xuống mười vạn lệnh.”

“Toàn bộ Trúc Tiên cung, tổng cộng có bao nhiêu thượng đàm?”

“Ba mươi lăm thượng đàm.”

Kỷ Linh Hàm cũng nói với vẻ khá vui mừng: “Hiện tại Phi Tiên Môn của chúng ta đã phơi bày sức mạnh, đã công khai ba Đạo Thánh là Mạc Trần, La Viễn và Lâm Ninh, có thể có thêm ba thượng đàm lệnh nữa.”

“Hơn nữa còn có Đạo Thần là ngươi trấn thủ…”

Thành ca xấu hổ sờ cằm.

“Ta không phải Đạo Thần.”

Nếu thật sự tiến hành khảo nghiệm cảnh giới, thật ra hắn còn chưa đạt tới Đạo Thánh, tu vi tiên lực cũng chưa được bổ sung đầy đây.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là hắn sẵn sàng khuất phục trước người khác.

Nếu Tịnh Trúc Đạo Thần đã không có ở đây, vậy thì giành lấy vị trí cao nhất của Trúc Tiên cung trước nhỉ.

Dù sao thì cũng phải khiến Phi Tiên Môn trở thành lão đại của Khiếu Mang vực trước đã.

“Vị trí chủ đàm đó, có loại thi đấu nào có thể giành lấy không?”

Nghe được câu này, mọi người lập tức thích thú.

“Có vẻ như Khương chưởng môn đang định chủ động tấn công lần này nhỉ!”

“Đó là nhất định, vị trí chủ đàm, nhất định là của Khương chưởng môn.”

“Vốn dĩ Mông Đoan Đạo Thánh đó không xứng!”

Đối với sức mạnh của Thành ca, bọn họ thuộc về là tin tưởng mù quáng.

Hoàn toàn không quan tâm đến việc sau khi Tịnh Trúc Đạo Thần trở về sẽ kết thúc như thế nào trong tương lai.

“Nhưng mà, ở đây không có so tài nào như Đại hội Vạn Yêu.”

“Xem ra thật sự không có cách nào chiếm lấy vị trí chủ đàm, dù sao thì từ trước đến nay cũng không có ai ước mong quá cao muốn giành lấy.”

Một số đệ tử hoàn toàn không chê lớn chuyện, lập tức đề nghị: “Hay là chúng ta giết qua đi, tiêu diệt Mông Đoan?”

Nhưng lập tức có người phản đối.

“Vậy thì có ích gì, nếu giết Mông Đoan, toàn bộ Tịnh Trúc Tiên Phủ sẽ khai chiến với chúng ta.”

“Với sức mạnh của Khương chưởng môn, ngươi cảm thấy sẽ sợ Trúc Tiên cung?”

“Nhưng nếu làm như vậy, chắc chắn Trúc Tiên cung sẽ phân tán.”

“Tịnh Trúc Đạo Thần vẫn còn sống đấy, các môn phái, thế gia và tộc quần khác ở Khiếu Mang vực sợ hãi hắn, chắc chắn cũng không dám làm theo chúng ta.”

“Đến lúc đó, Trúc Tiên cung không còn tồn tại, chủ đàm cũng không có ý nghĩa gì.”

Chương 1618: Nguyệt Nghiêm Sa Hải

Khương Thành vừa nghe thì thấy đúng thật là vậy.

Không nói đến hiện tại Tịnh Trúc Tiên Phủ không thù không oán với hắn, cho dù thật sự chạy đi diệt người ta, cũng không thể thay thế, kế thừa địa vị hiện tại của bọn họ.

Bởi vì lực uy hiếp của Đạo Thần quá mạnh, "uy danh vô địch" trong Khiếu Mang vực là Tinh Trúc Đạo Thần.

Thứ mang tính ngầm này là rất khó thay đổi.

"Chuyện này đúng thật là có hơi khó giải quyết."

Trừ phi Khương Thành muốn để Khiếu Mang vực từ năm bè bảy mảng biến thành toàn vực đại loạn chiến, bằng không hiện tại tốt nhất hắn vẫn là đừng động vào Tịnh Trúc Tiên Phủ.

Dù sao tốt xấu gì cái sau vẫn duy trì trật tự cơ bản của vực này.

Ngay vào lúc hắn suy nghĩ, toàn bộ Khiếu Mang vực cũng có rất nhiều nơi đang lưu truyền sự tích của Phi Tiên Môn.

"Nghe nói hai vị phó chưởng môn của Phi Tiên Môn kia còn có đại trưởng lão ngoại vụ, toàn bộ đều là Đạo Thánh!"

Những tin tức này là những môn đồ tông phái bị doạ đi và bị trục xuất truyền ra.

Bọn họ đã lần lượt chạm trán với Mạc Trần, Lâm Ninh và La Viễn, cũng đã tận mắt nhìn thấy Pháp Tắc không gian của Đạo Thánh.

Lại thêm cả Kỷ Linh Hàm đã công khai thân phận Đạo Thánh trước đó, quả thực là bốn người.

Ngược lại Khương Thành thực lực mạnh nhất, đến nay vậy mà lại không được bên ngoài biết đến.

Bởi vì trận chiến xảy ra ở bên trong Phi Tiên Môn kia, kẻ địch không ai còn sống.

Mà khi những tông phái xuất môn tấn công xung quanh kia, bản thân Khương lão tổ không tự mình dẫn đội, dẫn đến hắn đã bỏ qua một lần cơ hội dương danh.

Có điều đây đã đủ chấn động rồi.

Toàn bộ Khiếu Mang vực đều suýt nữa đã rung chuyển ba lần.

Ngay sau đó, tiếng chất vấn ùn ùn kéo đến trở thành xu hướng chính.

"Chuyện này cũng khoa trương quá rồi đấy, một tông môn bốn Đạo Thánh?"

“Vậy không phải là chỉ đứng sau thực lực của Tịnh Trúc Tiên Phủ rồi sao?”

“Thật là giả quá, ta không tin!”

“Ta cũng không tin, đó là Đạo Thánh đấy, lại không phải là cải trắng bên đường.”

“Một núi chứa hai hổ, trừ phi là một đực một cái, bốn tên Đạo Thánh sao có thể sẽ an tâm cùng tồn tại ở một tông môn chứ?”

“Nhưng mà Nguyệt Nghiêm Sa Hải không phải là đồng thời có ba vị Đạo Thánh đó sao?”

“Đó là bởi vì người ta thuộc về cũng một tộc, không giống với tông môn.”

Hầu hết mọi người căn bản không tin tưởng tin tức này.

Cho dù những người trốn ra kia nói lại rất sống động, lại tràn đầy cảm tình đi chăng nữa cũng vô dụng.

Đây cũng là không có cách nào.

Toàn bộ Khiếu Mang vực nhiều tông môn như vậy cộng lại, tổng cộng cũng chỉ có hơn ba mươi Đạo Thánh, trong một đêm ngươi đột nhiên đã nhiều thêm ba người, dù là ai cũng cảm thấy đây là sỉ nhục chỉ số thông minh.

Ở một mảnh Sa Hải mênh mông kéo dài không biết mấy trăm triệu dặm, ba bóng dáng cao lớn từ từ thành hình.

Không giống với cát vàng bình thường, Sa Hải trước mắt đủ mọi màu sắc, hơn nữa phần lớn đều là ba màu trắng xám đen, trông rất quỷ dị.

Nơi này chính là Nguyệt Nghiêm Sa Hải nổi tiếng ở Khiếu Mang vực, đồng thời cũng là môi trường sống chủ yếu của Sa tộc ở Nguyên Tiên Giới.

Sa Hải ba màu trắng xám đen dần dần lượn quanh tràn ngập trên không trung.

Cuối cùng hoá thành ba người khổng lồ cao vút trong mây.

Ở Khiếu Mang vực, ngoại trừ Tịnh Trúc Tiên Phủ ra, cũng chỉ có thực lực của Sa tộc mạnh nhất.

Đồng thời có ba vị Đạo Thánh, điều này đặt ở bất cứ nơi nào cũng đều là không thể coi thường.

“Hắc Dặc, ngươi đã nghe nói chưa?”

“Bạch Tân, ngươi đang nói về Phi Tiên Môn phải không?”

“Ngoại trừ bọn họ ra còn có thể có ai chứ?”

“Có lẽ chuyện này chỉ là nghe nhầm đồn bậy, Phi Tiên Môn kia nhát gan e dè, có tài đức gì mà có được bốn Đạo Thánh?”

“Đúng vậy, lúc trước khi chúng ta lôi kéo, nàng đã từ chối.”

Bọn họ đang nói về lúc Trúc Tiên cung vừa mới sáng lập không lâu.

Là đạo thống của Tịnh Trúc Đạo Thần, Tịnh Trúc Tiên Phủ đương nhiên là chiếm vị trí cao độc nhất.

Nhưng những tông môn gia tộc khác cũng không phải là trái hồng mặc người xoa nắn.

Tịnh Trúc Tiên Phủ ngươi không phải là muốn giả bộ chơi bỏ phiếu biểu quyết sao, vậy bọn ta sẽ kéo chút số phiếu của Đạo Thánh, bằng cách này để chống lại sự thống trị cường thế của ngươi.

Trên thực tế, chuyện này rất giống với Thiên Bộ Vạn Yêu Cung của Yêu giới khi xưa.

Lúc đó trong Thiên Bộ, Kỳ Lân trận doanh chiếm địa vị lớn nhất, mà đám Yêu Đế Thanh Long, Băng Phượng, Bạch Hổ, Côn Bằng còn lại cũng thường xuyên bị ép liên thủ, bằng không thì thật sự là mặc người chia cắt xâu xé rồi.

Nguyệt Nghiêm Sa Hải là thế lực chỉ đứng sau Tịnh Trúc Tiên Phủ, đương nhiên đã gánh vác trách nhiệm này.

Trúc Tiên cung nắm giữ Đạo Thánh của Thượng Đàm lệnh, ít nhất có mười hai người đều đã ước định với bọn họ cùng nhau tiến lùi.

Những người còn lại có một vài nghiêng về Tịnh Trúc Tiên Phủ càng cường thế hơn, còn có một vài lại là không dựa vào bên nào.

Kỷ Linh Hàm chính là cái sau.

Nàng không muốn dính vào những thị phi này.

Điều này khiến ba vị Đạo Thánh Sa tộc vô cùng không hài lòng.

“Khôi Tàng, ngươi thấy thế nào?”

Mặc dù Khôi Tàng là cát xám ngưng tụ thành, nhưng toàn thân lại là ngân quang lấp lánh.

Đối mặt với sự dò hỏi của hai vị Đạo Thánh khác, hắn chỉ là trầm muộn nói ra một câu.

“Có lẽ Đồng Kiêu Đạo Thánh đã chết thật rồi.”

Hai vị Đạo Thánh Sa tộc khác chợt hơi ngạc nhiên, ngay sau đó không hẹn mà cũng gật đầu.

“Đúng vậy, Trạch Nhiên cung đã bị diệt rồi mà hắn vẫn không xuất hiện.”

“Xem ra đúng thật như lời đồn đã nói, khi tấn công Phi Tiên Môn hắn đã bị giết ngược lại rồi.”

Khôi Tàng Đạo Thánh chậm rãi nói: “Cho dù hộ tông đại trận của Phi Tiên Môn có lợi hại đi chăng nữa, chỉ dựa vào Kỷ Linh Hàm thêm hai mươi mấy Đạo Tôn, cũng không thể giết chết một Đạo Thánh.”

“Càng huống hồ, lúc đó Đồng Kiêu đã mang theo một nhóm trợ thủ lớn, đến cả hơn bốn mươi tên Đạo Tôn.”

“Những người này, cũng đều đã chết hết ở trận chiến đó, không có ai sống sót trở lại.”

Bạch Tân Đạo Thánh nặng nề gật đầu.

“Đúng vậy, muốn làm được chuyện này, một Đạo Thánh căn bản không đủ!”

Hắc Dặc Đạo Thánh chợt hiểu ra.

“Như vậy xem ra, chúng ta đúng thật là đã coi thường Phi Tiên Môn rồi, tông môn này đúng thật là ẩn giấu cực sâu.”

“Bọn họ không nhất định có bốn vị Đạo Thánh, nhưng ít nhất có hai vị!”

Khôi Tàng Đạo Thánh thản nhiên nói: “Phi Tiên Môn này đã sắp ảnh hưởng đến bố cục của Trúc Tiên cung rồi, Tịnh Trúc

Tiên Phủ bên kia tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mối uy hiếp mới này."

"Mặc dù Kỷ Linh Hàm không gia nhập chúng ta, nhưng mỗi lần có chuyện lớn cũng vẫn đứng ở bên chúng ta, chúng ta có cần giúp Phi Tiên Môn không?"

"Không, chúng ta án binh bất động."

Khối Tiên thể to lớn của Khôi Tàng hơi rùng mình một cái, mang lên một trận cuồng phong ở trên không trung, thổi đến mây trắng xung quanh ào ào phiêu tán.

"Nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, ngồi xem Tịnh Trúc Tiên Phủ đàn áp bọn họ là được rồi."

"Hả, đây là ý gì?"

Ở trong mắt Hắc Dặc Đạo Thánh, Phi Tiên Môn là một đồng minh mạnh mẽ có thể lôi kéo.

"Lỡ như các nàng nghiêng về phía Tịnh Trúc Tiên Phủ thì sao?"

"Tịnh Trúc Tiên Phủ bá đạo hơn chúng ta rất nhiều, một tông môn có được hai tên Đạo Thánh trở lên, sẽ không cam tâm biến thành phụ thuộc."

Bạch Tân Đạo Thánh ung dung mỉm cười.

"Nhất định phải để Kỷ Linh Hàm một thân một mình, cảm nhận được áp lực nặng nề, như vậy nàng mới sẽ cúi đầu xuống, chủ động đến tìm kiếm chúng ta hợp tác."

"Đến lúc đó, Phi Tiên Môn mới coi như là người của chúng ta thật sự."

Cuộc trò chuyện xảy ra ở Sa Hải cũng xảy ra ở mấy tông môn có Đạo Thánh khác của Khiếu Mang vực.

Bọn họ cũng đều phán đoán ra Phi Tiên Môn có hai vị Đao Thánh.

Nhưng đối với thuyết pháp bốn vị Đạo Thánh, vẫn tồn tại nghi ngờ trong lòng.

Mà giống như tam Thánh Sa Hải, cuối cùng bọn họ cũng đã làm ra quyết định nghêu cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Chờ đợi Phi Tiên Môn bị áp đảo.

Chương 1619: Có hơi nắm chắc

Vốn dĩ Khương Thành cũng cho rằng Tịnh Trúc Tiên Phủ bên kia nhất định sẽ có hành động gì.

Phi Tiên Môn tiêu diệt những tông môn khác không là gì cả.

Mấu chốt là còn đã tiêu diệt một Đồng Kiêu Đạo Thánh có Thượng Đàm lệnh.

Đặc biệt hắn còn nghe nói trước đó Đồng Kiêu Đạo Thánh đã nghiêng về Tịnh Trúc Tiên Phủ, coi như là người của bên kia.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là Tiên Phủ và Trúc Tiên cung bên kia không có chút động tĩnh nào.

Không hề có ý muốn hỏi tội.

Càng không có điều binh khiển tướng ồ ạt xâm phạm Phi Tiên Môn bên này.

“Lẽ nào bon họ có cao nhân chỉ điểm, biết được ca là nhân vật chính không thể chọc?”

Thành ca vô cùng buồn bực, lại có hơi tiếc nuối.

Mấy ngày này nghe nói đại danh của mình không hề được ngoại giới truyền bá, hắn liền trông mong Tiên Phủ bên đó có thể làm ra chút động tĩnh, để khiến thanh kinh nghiệm của mình lại tăng lên một chút.

Có điều, bảy ngày sau, Phi Tiên Môn đã đợi được một mệnh lệnh đến từ Trúc Tiên cung.

“Phi Tiên Môn lập tức lên đường, tiến về phía Ma Hành tinh hà, chống lại sự xâm phạm của Thiên Cung.”

“Nhiệm vụ: Thu phục Ma Hành tinh hà, hoặc chém giết hai tên Đao Thánh trở lên!”

Mệnh lệnh là lấy hình thức Đế phù đặc biệt, trực tiếp truyền tống đến Phi Tiên Môn bên này.

Mà phía trên Đế phù, còn có ấn giám của Trúc Tiên cung.

Có điều sau khi Khương chưởng môn nhìn thấy, đã trực tiếp vứt ở một bên.

“Cái thứ gì đây, chưa gặp mặt bao giờ mà cũng dám ra lệnh cho ta?”

Kỷ Linh Hàm cười khổ nhận lấy Đế phù, lắc đầu.

“Mặc dù độ khó của nhiệm vụ vô lí, nhưng xuất chinh ngược lại cũng là chuyện thuộc bổn phận của Phi Tiên Môn chúng ta.”

“Nói thế nào?”

Mạc Trần ở một bên giải thích: “Cuộc chiến tranh giữa Đạo Tuyệt Chi Địa và Thiên Cung đến nay cũng chưa lắng lại, thực ra mỗi ngày tiền tuyến đều vượt qua trong chiến đấu giằng co lặp đi lặp lại.”

“Khiếu Mang vực cũng không ngoại lệ.”

“Mặc dù chỉ có phía tây bắc tiếp xúc với một góc của chủ tinh đại trận của Thiên Cung bên kia, nhưng chiến sự chưa từng lắng lại.”

“Một khi Khiêu Mang vực bị Thiên Cung đánh hạ, vậy chúng ta cũng không thể không đối một sơn môn rồi.”

Khương Thành đã nghe ra ý của hắn.

Chống lại Thiên Cung là nghĩa vụ chung của tất cả tông môn của Khiếu Mang vực.

“Cũng tức là nói, đây vốn dĩ là nhiệm vụ của chúng ta?”

La Viễn gật đầu.

“Quy mô chiến sự của Khiếu Mang vực không phải lớn, các tông môn bình thường đều là luân phiên bị điều đông đi tiền tuyến.”

“Dựa theo trình tự trực luân phiên được định xuống lúc đầu, thực ra chúng ta xếp ở sáu triệu năm sau mới có nhiệm vụ xuất chinh.”

“Lần này là đột nhiên trước thời hạn.”

Ấn Tuyết Nhi bổ sung nói: “Vốn dĩ Ma Hành tinh hà là địa bàn của Khiếu Mang vực, hơn một nghìn năm trước đã bị

Thiên Cung cướp ngược trở lại, coi như là khu vực tình hình chiến đấu kịch liệt nhất.”

“Xuất chinh là chuyện thuộc bổn phận, nhưng nhiệm vụ bọn họ sắp xếp quá vô lí rồi.”

“Bất luận là chém giết hai tên Đạo Thánh, hay là thu phục Ma Hành tinh hà, cho dù tập kết hai mươi tên Đạo Thánh cũng không nhất định có thể làm được.”

“Tịnh Trúc Tiên Phủ đã xuất chiêu với chúng ta rồi.”

Mạc Trần cười khổ một tiếng: “Điều này rất rõ ràng là bọn họ cố ý sắp xếp mà, chính là nhằm vào chúng ta.”

“Nhưng chúng ta cũng không thể nói gì.”

“Chống lại Thiên Cung là chuyện lớn của bậc nhất toàn vực, nếu như chúng ta từ chối, vậy chính là ích kỉ, sẽ bị tất cả những thế lực khác của Khiếu Mang vực phản cảm gạt bỏ, thậm chí bị trục xuất.”

Khương Thành ngược lại là không để ý đến độ khó của nhiệm vụ, cũng không lo lắng gì mà bị trục xuất.

“Thiên Cung cường thế như vậy sao, bị nhiều vực như vậy liên thủ tấn công, vậy mà vẫn có dư lực phản công?”

Nếu như thật sự phải tính ra, Đạo Thánh của Khiếu Mang vực bên này có chừng hơn ba mươi người, ở một chiến trường cục bộ Thiên Cung có thể tung ra mười Đạo Thánh đã coi như là rất tốt rồi.

“Không phải là bọn họ quá cường thế, mà là chúng ta quá phân tán.”

La Viễn lắc đầu nói: “Thiên Cung có điều hành thống nhất, mà các tông môn của Khiếu Mang vực căn bản đều là chiến đấu riêng lẻ.”

“Ngoài ra nơi này cũng không phải là Đạo Tuyệt Chi Địa nữa, Thần Quân của Thiên Cung có sự gia trì của lực Thiên Đạo, một người đã có thể chống lại mấy Đạo Thánh của chúng ta.”

“Lại thêm cả chủ tinh đại trận của bọn họ, thỉnh thoảng phản công cũng không lạ.”

“Được rồi!”

Thành ca biểu thị đã hiểu.

“Nếu như xuất chinh đã là nghĩa vụ của mỗi một tông môn, vậy ta sẽ nhập gia tuỳ tục, phối hợp một chút là được rồi.”

Hắn suy nghĩ, muốn để Phi Tiên Môn trở thành đệ nhất đại phái của Khiếu Mang vực, chung quy phải có chút đồng tiền mạnh có thể thuyết phục quần chúng.

Chiến tích ở tiền tuyến là nhất định không thể thiếu.

“Lực Thiên Đạo và chủ tinh đại trận vô cùng nguy hiểm, nhiệm vụ gây khó dễ mà bọn họ cố ý sắp xếp, ngươi có nắm chắc hoàn thành không?”

Lời này của La Viễn vừa mới ra khỏi miệng, đã bị quần thể quần chúng trong điện khiển trách.

“La sư huynh, ngươi có ý gì thế? Đây là không tin tưởng thực lực của Khương chưởng môn sao?”

“La Viễn to gan, vậy mà dám coi thường Khương chưởng môn, phải trừ khử cái tâm đó đi!”

“Không phải chỉ là hai Đạo Thánh thôi sao? Không phải chỉ là Ma Hành tinh hà nhỏ bé thôi sao, ở trước mặt Khương chưởng môn thì tính là gì chứ?”

“Hiện tại nên lo lắng là kẻ địch, mà không phải là Khương chưởng môn!”

Bị một trận công kích tập thể của bọn họ tấn công, La Viễn đã sâu sắc nhận thức được sai lầm của mình.

Chỉ có thể liên tục giơ tay xin tha thứ.

Thầm mắng bản thân choáng váng, cũng không nghĩ xem người dẫn đội lần này là ai.

Thành ca cười híp mắt khoát tay.

“La Viễn đây cũng là nghĩ mưu trước mới hành động sau mà, tinh thần lo lắng thất bại trước khi thắng đáng được biểu dương.”

“Có điều đối với trận chiến này, ta vẫn là có hơi nắm chắc, dù sao ta có chút hiểu biết Thiên Cung như vậy.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, mọi người đã càng thêm yên tâm.

Có điều cùng lúc này, bọn họ cũng có hơi tò mò.

Lẽ nào Khương chưởng môn đúng thật là đã từng ở Thiên Cung rồi hay sao?”

“Được rồi, tiếp theo đây tất cả trưởng lão cấp Đạo Tôn theo ta xuất phát.”

“Đạo Thánh canh gia môn cho tốt.”

Mang theo nhiều Đạo Thánh, lỡ như không có cơ hội bản thân xuất đầu lộ diện.

Mang theo chút Đạo Tôn làm đội cổ vũ là đủ.

Nói xong, ca này tay lớn chợt vung, cũng không chuẩn bị gì cả đã định xuất chinh như vậy.

Đám Đạo Tôn Ấn Tuyết Nhi và Đan Thái Lục Phàm nhất thời vui mừng hớn hở.

Nhưng mà bốn vị Đạo Thánh có mặt thì không thể tiếp nhận rồi.

Kỷ Linh Hàm đã trực tiếp kéo lấy cánh tay phải của hắn, ánh mắt kiên định.

“Ta cũng đi cùng với ngươi, nhiệm vụ ở tiền tuyến, nhất định phải là chưởng môn địch thân đến đấy!”

Thành ca chỉ có thể hơi nhượng bộ.

“Được được được, vậy thì tính một mình ngươi, có điều không có mệnh lệnh của ta ngươi không thể ra tay…”

Lời nói chưa dứt, cánh tay trái đã bị Lâm Ninh nắm lấy.

“Những năm này ta vô số lần mơ thấy cùng ngươi kề vai chiến đấu, lẽ nào ngươi muốn khiến hi vọng của ta lại lần nữa tan vỡ sao?”

Mà Mạc tiên nhân ở một bên lại lả vẻ mặt u oán.

“Chưởng môn, có phải là lão hủ đã làm sai gì rồi không?”

Hắn có hơi nghi ngờ địa vị tâm phúc của mình khó giữ được, bằng không xuất chinh quan trọng như vậy, tại sao không mang theo mình?

Mà La Viễn cũng đều không thể ngồi nhìn người khác đi theo Khương Thành ra ngoài vui vẻ, mà bản thân lại chỉ có thể nhàm chán giữ nhà.

"Khương chưởng môn, ta đã từng đi theo Trạch Nhiên Cung cùng nhau xuất chinh, tình hình ở tiền tuyến ta quen thuộc nhất, ngươi không thể không mang theo ta đâu…"

Khương Thành nhất thời vô cùng đau đầu.

Cuối cùng, sau khi hắn cân nhắc một phen, La Viễn và Mạc Trần vẫn là rất bất hạnh bị lưu lại.

Hết cách rồi, hiện tại Phi Tiên Môn cây cao hút gió, vẫn phải có cao thủ đủ phân lượng trấn giữ sơn môn.

Mà Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, cuối cùng là đã ngồi lên chuyến xe này.

Đội ngũ hơn hai trăm người lập tức khởi hành.

Một đường truyền tống trận phi hành mang ra ngoài, chỉ vỏn vẹn một ngày sau đã đến tiền tuyến.

Xuất hiện ở trước mặt Khương Thành là một mảnh tinh hà rực rỡ vắt ngang chân trời.

Mà ngay phía trên tinh hà này, một viên chủ tinh chậm rãi lượn vòng, rải xuống từng đạo tinh mang xuống phía dưới.

Vừa nhìn đã biết có nhiều huyền cơ.

Lúc này, đối mặt đã có mấy tên tiên nhân bay đến.

"Phía trước là chư vị đạo hữu của Phi Tiên Môn?"

Chương 1620: Nhiệm vụ đơn giản quá

"Thật sự là Kỷ chưởng môn!"

"Ha ha ha, bái kiến Kỷ tiền bối."

Tên Đạo Tôn và mười một tên Chí Tôn bay đến ai cũng đều là vẻ mặt vui mừng.

"Bổn tiên chính là trưởng lão nội môn của Cung Diệu tông – Thanh Độ."

“Bọn ta đã nhận được mênh lệnh của Trúc Tiên cung, các ngươi đến để thay quân đúng không?”

Bọn họ không quen biết Khương Thành, có điều vị Kỷ Linh Hàm - người nắm giữ Thượng Đàm lệnh này thì chắc chắn vẫn là có thể nhận ra được.

“Hoá ra là môn đồ dưới trướng của Thái Hoàn Đạo Thánh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Kỷ Linh Hàm chủ động đi lên trước, ngược lại là rất có phong phạm chưởng môn.

“Không dám nhận không dám nhận.”

Vị Thanh Độ Đạo Tôn kia liên tục khoát tay, nụ cười rạng rỡ trên mặt tràn đầy vẻ như trút được gánh nặng.

“Biết được các ngươi sẽ đến đây, bọn ta liền luôn ở đây nghênh tiếp, cuối cùng cũng đã đợi được các ngươi đến đây rồi, mời mời mời!”

Thành ca thầm nghĩ mệnh lệnh không phải là vừa mới hạ xuống sao, các ngươi có cần ân cần như vậy không chứ?

Có điều thái độ nhiệt tình như vậy của đối phương, hắn vẫn rất thoải mái.

Dưới sự dẫn dắt của Thanh Độ Đạo Tôn, mọi người một đường tiến về phía trước.

Sau khi xuyên qua tầng tầng không gian, mấy lần chuyển ngoặt, cuối cùng đã rẽ vào trên một tinh tú nhỏ không nổi bật.

Nơi này chính là tiền tuyến trận địa của Khiếu Mang vực thiết lập ở Ma Hành tinh hà rồi.

Toàn bộ tinh tú ảm đạm vô quang, ánh sáng mờ tối.

Cảm nhận sơ qua, không có bất cứ sinh cơ nào, cũng không có dấu vết sinh linh từng sinh hoạt.

Thành ca không khỏi nhíu mày lại.

“Nơi này cũng quá khó coi rồi nhỉ?”

Thanh Độ Đao Tôn kì quái liếc nhìn hắn một cái, sau đó cười nói: “Đây là nơi trung tâm tiền tuyến của chúng ta, chuyện rất

quan trọng, tự nhiên là phải cố hết sức che kín, tránh khỏi bị kẻ địch phát hiện rồi!”

Làm cả nửa ngày là vì an toàn đầu tiên?

Khương Thành cũng không biết nên nói gì mới tốt nữa.

Lúc này, một đoàn người đã bay đến bên trong tinh tú.

Xuất hiện ở trước mặt bọn họ là một địa cung không tính là quá lớn.

Trang trí bên trong nguy nga lộng lẫy, mọi nơi đều có thể nhìn thấy bóng dáng của trận pháp và cấm chế, hiển nhiên nơi này đã được chế tạo một toà pháo đài chiến tranh.

Bên trong rộn ràng nhộn nhịp, giống như phố xá sầm uất.

Từng hàng tiên nhân đứng ở đối diện một toà Cao Đài, mặt hướng về phía bọn họ, sắp thành đội ngũ nhìn không đến bên kia, dường như là dáng vẻ muốn ra ngoài.

Tính sơ qua, ít nhất có hơn năm mươi ngàn người.

Vừa nhìn thấy Phi Tiên Môn, những người này đã cùng nhau reo hò hoan hô lên.

“Đến rồi đến rồi!”

“Phi Tiên Môn đã đến thay quân rồi!”

“Ha ha, cuối cùng chúng ta cũng đã có thể trở về.”

“Cái nơi quái quỷ này, ta không thể ở lại thêm một ngày nữa.”

“Cuối cùng đã giải thoát rồi, lần sau đến lượt Thần Ngự tông chúng ta xuất chinh, ít nhất cũng phải đợi đến sáu nghìn vạn năm sau.”

Rất nhiều người xếp ở phía trước, càng nôn nóng thúc giục mấy tên Đạo Tôn ở trên Cao Đài kia.

“Nhanh lên nhanh lên, giao nhận nhiệm vụ cho chúng ta!”

Mấy người này là Trúc Tiên cung phái đến đây, chuyên môn phụ trách đánh giá độ hoàn thành nhiệm vụ, “nhân viên công tác” phụ trách bàn giao.

Quá trình đến tiền tuyến của những tông môn ở Khiếu Mang vực này rất đơn giản.

Đầu tiên, nhận lấy Đế phù nhiệm vụ chiến thuật của Trúc Tiên cung.

Đủ loại nhiệm vụ, có đóng giữ cứ điểm nào đó, có thăm dò tình báo, có tiêu diệt nhánh đội ngũ nào đó của đối phương, có tiêu diệt mấy vị Đạo Tôn của đối phương, có giúp đỡ đại tông môn hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt.

Sau đó, mang theo Đế phù nhiệm vụ đến tổng bộ tiền tuyến đăng kí báo cáo chuẩn bị.

Cuối cùng, chính là mệnh ai nấy làm.

Không ai quan tâm ngươi hoàn thành thế nào, càng không có chỉ huy thống nhất.

Nhiều nhất cũng chỉ là đại tông môn sẽ ỷ cậy thực lực, cưỡng hành mệnh lệnh tiểu tông môn cùng nhau phối hợp hành động.

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, nhận được đánh giá công nhận thì đã có thể bàn giao, trở về nhà.

Đối với bọn họ mà nói, bất cứ lúc nào tiền tuyến đều có thể sẽ mất mạng, đương nhiên không nhàn hạ bằng hậu phương.

Chỉ là, bọn họ lại không thể làm đào binh.

Bằng không sau khi trở về, tông môn đạo thống đều sẽ bi Trúc Tiên môn tiêu diệt, lại không còn nơi đặt chân nữa.

Tuy nhiên những nhiệm vụ chiến thuật kia, đối với bọn họ mà nói lại hơi quá mức nguy hiểm.

Cho nên các tông môn thế gia muốn trở về, cách thức hiện thực nhất vẫn là có một nhóm tông môn tiếp theo bị phái đến tiền tuyến, đến đây thay thế bọn họ.

Đây chính là lí do tại sao sau khi Phi Tiên Môn bị phái đến đây, bọn họ lại hết sức phấn khởi như vậy.

Bởi vì cuối cùng bọn họ cũng đã có thể được thay thể trở về rồi.

Hơn năm mươi nagnf người này đều là lười biếng sống qua ngày ở tiền tuyến, không thể hoàn thành nhiệm vụ, vẫn luôn chịu đựng đến hiện tại.

“Nôn nóng cái gì?”

“Phi Tiên Môn còn chưa đăng kí báo cáo chuẩn bị đâu đấy!”

Mấy vị Đạo Tôn ngồi ngay ngắn ở trên Cao Đài lạnh mặt, vẻ mặt không vui.

Bọn họ đều đến từ Tịnh Trúc Tiên Phủ, coi như là đích hệ của Tịnh Trúc Đạo Thần.

Sớm đã nhìn không thuận mắt đám người ngày nào cũng lười biếng này rồi.

“Ta là Ngọc Thông Đạo Tôn của Tịnh Trúc Tiên Phủ, Phi Tiên Môn các ngươi chỉ có chút người như vậy đến thôi sao?”

Tên Đạo Tôn cầm đầu kia từ Cao Đài quay người nhìn đến, đôi mắt tràn đầy không thoải mái.

Khương Thành vượt qua đám người đi ra, hơi mỉm cười.

“Chất lượng tốt hơn số lượng mà!”

“Hừ.”

Ngọc Thông Đạo Tôn sớm đã biết được phía sau đã từng xảy ra chuyện gì.

Phi Tiên Môn này đã tiêu diệt Trạch Nhiên cung, còn giết chết đồng minh Đồng Kiêu Đạo Thánh này, trở thành tai hoạ lớn tâm phúc của Tịnh Trúc Tiên Phủ.

“Nghe nói Phi Tiên Môn các ngươi có bốn vị Đạo Thánh.”

Ánh mắt sắc bén của hắn quét qua lại trên người của đám người Phi Tiên Môn, nhưng người có thể nhận ra cũng chỉ có Kỷ Linh Hàm.

“Lâm Ninh, La Viễn, Mạc Trần kia thật sự cũng là Đạo Thánh sao? Bọn họ ở đâu rồi?”

Lời này của hắn vừa ra, đội ngũ hơn năm mươi ngàn người đang xếp hàng kia cũng đều đã trừng lớn hai mắt.

Bốn vị Đạo Thánh, điều này đã đủ để khiến bất cứ ai liếc nhìn rồi.

Ngay cả Thái Hoán Đạo Thánh của Cung Diệu tông kia, ánh mắt quan sát cũng đã trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Ta chính là Lâm Ninh.”

Lâm Ninh mặt không biểu cảm đừng đến bên cạnh Thành ca.

“Hai người khác thì sao?”

Khương Thành nhún vai.

“Mạc phó chưởng môn và La trưởng lão, đương nhiên là ở lại tông môn canh nhà rồi.”

“Sao lại có lí đó!”

Khuôn mặt Ngọc Thông Đạo Tôn lộ ra vẻ tức giận.

Tuy nhiên phái bao nhiên người là do bản thân tông môn quyết định.

Ngoại trừ chưởng môn nhất định phải có mặt ra, những người được chọn khác, Tịnh Tiên cung cũng không có quyền tham dự.

Hắn chỉ có thể lạnh lùng chế giễu: “Khi Phi Tiên Môn các ngươi tiêu diệt những tông môn khác, ngược lại là vô cùng ra sức.”

“Hiện tại đến lượt chiến sự ở tiền tuyến, vậy mà lại không xuất ra toàn lực?”

“Các ngươi đặt an nguy của Khiếu Mang vực ở đâu rồi?”

Bắt đầu từ giây phút này trở đi, thực ra hắn đã coi như là đã ra chiêu với Phi Tiên Môn rồi.

Lời nói này nói ra, chẳng khác nào là đã chụp lên một cái mũ “chỉ quan tâm đến tranh giành quyền lực, không màng đến đại cục”, người khác sẽ thấy thế nào?

Phi Tiên Môn ngươi không phải là rất mạnh sao?

Vậy thì sẽ làm tan rã danh tiếng của các ngươi trước.

Quả nhiên, toàn bộ hơn năm mươi ngàn người đang xếp hàng kia đều đã lộ ra vẻ mặt tế nhị, không ít người ào ào nhíu mày.

Truyền âm nghị luận trong âm thầm, rất nhanh đã nhộn nhạo ra.

“Phi Tiên Môn này quả thực là có hơi quá đáng mà.”

“Ta nghe nói bọn họ có mấy nghìn môn đồ, vậy mà chỉ mang theo hơn hai trăm người, đây cũng quá qua loa rồi.”

“Cung Diệu tông chúng ta ngoại trừ Thái Hoán Đạo Thánh ra, còn có ba nghìn môn đồ đi cùng đấy, trong đó trưởng lão cấp Đạo Tôn ba mươi vị!”

“Đúng vậy, kéo dài công việc cũng không thể giống như bọn họ chứ?”

“Tốt xấu gì cũng phải giả dạng chút chứ!”

“Không có phong phạm của phái lớn mà…”

“Ta có hơi nghi ngờ liệu Mạc Trần và La Viễn này có phải thât sự là Đạo Thánh không, dù sao chỉ là lời đồn.”

Mặc dù Khương Thành không nghe thấy truyền âm, nhưng cũng có thể đoán được bọn họ đang nói những gì.

Nhìn về phía vị Ngọc Thông Đạo Tôn kia, khoé miệng ca này chợt hơi nhấc lên.

“Bọn ta không xuất toàn lực là bởi vì nhiệm vụ chiến thuật lần này quá đơn giản.”

“Căn bản không cần phải xuất ra toàn lực!”

Chương 1621: Nhiệm vụ cấp hoang tưởng

Không cần sử dụng hết toàn lực?

Nếu không phải nhận được thông báo bí mật từ Tịnh Trúc Tiên Phủ, biết được nhiệm vụ cụ thể của Phi Tiên Môn, có lẽ Ngọc Thông Đạo Tôn đã thật sự tin.

Dù sao thì vẻ mặt của Khương Thành cũng thoải mái như vậy.

Thoải mái như thể nhiệm vụ lần này chỉ là đến tiền tuyến thị sát một vòng.

“Ngươi nói nhiệm vụ quá đơn giản?”

“Đúng vậy.”

Lần này không cần đích thân Thành ca trực tiếp mở miệng, hai người đi theo là Đan Thái và Nguỵ Miểu đã nhảy dựng lên.

“Đơn giản đến mức làm người ta giận sôi lên.”

“Các ngươi dùng loại nhiệm vụ lính mới sơ cấp này để khảo nghiệm Khương chưởng môn của bọn ta sao?”

“Nói thật cho các ngươi biết, mang theo hơn hai trăm người, đã là cho các ngươi mặt mũi mới mang theo nhiều người như vậy.”

“Nhiệm vụ đơn giản như vậy, ai không thể hoàn thành chứ?”

“Ta vô cùng nghi ngờ Trúc Tiên cung của các ngươi đang làm nhục lão nhân gia hắn, bằng cách này, thuận tiện cũng đang làm nhục Phi Tiên Môn của bọn ta!”

Nhìn hai người bọn họ khua cả hai tay, đỏ mặt tía tai, dáng vẻ như đã chịu áp bức và lăng nhục quá nhiều, vẻ mặt của đám người Lâm Ninh và Ấn Tuyết Nhi đứng sau hắn đều không nói nên lời.

Có phải trò của hai ngươi quá mức rồi hay không?

Nhưng mà hơn năm mươi ngàn người ở phía đối diện bao gồm cả Thái Hoán Đạo Thánh đã thực sự bị dọa.

Thầm nghĩ lẽ nào Phi Tiên Môn thực sự đã nhận một nhiệm vụ siêu đơn giản?

Không đến nỗi chứ?

Lẽ nào Tịnh Trúc Tiên Phủ muốn nịnh hót và lôi kéo Phi Tiên Môn, cho nên đã cố tình lấy lòng?

Bởi vì sự nịnh hót của Đan Thái và Ngụy Miểu quá xúc động, cho nên Ngọc Thông Đạo Tôn cũng hơi hoang mang.

Chẳng lẽ là phía trên mắc lỗi?

Thực sự giao một nhiệm vụ cực kỳ đơn giản cho Phi Tiên Môn?

“Khương chưởng môn?”

Trong ấn tượng của hắn, không phải Kỷ Linh Hàm là người lớn nhất ở Phi Tiên Môn sao?

“Lẽ nào Phi Tiên Môn của các ngươi đổi chưởng môn rồi?”

Mãi đến lúc này, rốt cuộc hắn mới bắt đầu nhìn thẳng vào Khương Thành.

“Vậy thì không phải.”

Tần Sướng và Cam Tử Nghĩa vui vẻ đứng lên.

“Khương Thành chưởng môn là chưởng môn đời đầu của Phi Tiên Môn bọn ta, Kỷ sư tỷ là chưởng môn đời thứ hai, có vấn đề gì không?”

Chưởng môn đời đầu?

Vậy không phải còn cao hơn vai vế của Kỷ Linh Hàm sao?

Tất cả mọi người không khỏi ngẩng mặt lên nhìn núi cao Khương Thành.

Chẳng lẽ người này cũng là một Đạo Thánh?

Không thể nào, không phải Phi Tiên Môn chỉ có năm Đạo Thánh thôi sao?

Không không không, rất nhiều người âm thầm lắc đầu.

Tu luyện giới cũng không phải vai vế cao thì chắc chắn sức mạnh mạnh hơn.

Vị trí chưởng môn này của Khương Thành đã bị Kỷ Linh Hàm thay thế, điều này cho thấy hắn vẫn chưa đủ mạnh mà, nếu không, sao hắn lại có thể mất vị trí chưởng môn?

“Được, vậy thì lấy đế phù nhiệm vụ của các ngươi ra báo cáo đi!”

Ngọc Thông Đạo Tôn cũng không nghĩ nhiều, nhận lấy đế phù Kỷ Linh Hàm đưa đến, đặt vào trong trận pháp cao đài.

Sau khi trận pháp sáng lên, đế phù chậm rãi bay lên.

Vốn dĩ đế phù xám xịt không ánh sáng đã được mạ lên một tầng ánh sáng đỏ tươi rực rỡ, trở nên rạng rỡ sống động, giống như lệnh bài lấy mạng.

Đây là một quá trình cần thiết để đăng ký báo cáo.

Kích hoạt đế phù để chứng minh đã đến tiền tuyến, chính thức nhận nhiệm vụ.

Cùng lúc đó, từng ký tự nhỏ màu vàng bắt mắt trên đế phù cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

‘Nhiệm vụ: Giành lại Ma Hành tinh hà hoặc giết hai Đạo Thánh trở lên!’

Tất cả những người có mặt đều là tiên nhân, có thể nhìn thấy rõ ràng dù ở khoảng cách bao xa.

Sau khi nhìn thấy rõ nội dung nhiệm vụ, đột nhiên tất cả mọi người đều im lặng một hồi.

Ngay sau đó, cả khán đài sôi sục.

“Chết tiệt? Đây là nhiệm vụ viễn vông gì vậy?”

“Đây là nhiệm vụ con người có thể hoàn thành sao?”

“Quá nhẫn tâm, đúng không?”

“Giết hai Đạo Thánh, hoặc là giành lại Ma Hành tinh hà? Có phải phía trên váng đầu rồi không?”

“Vừa rồi nghe bọn họ nói nhiệm vụ quá đơn giản, ta còn tưởng rằng nó thật sự rất đơn giản đấy, cảm thấy đang nói trái sự thật thì phải.”

Trái lại cũng không thể trách phản ứng lớn như vậy của bọn họ.

Nhưng hai nhiệm vụ này thực sự rất vô lý.

Bên Thiên Cung có Tinh chủ đại trận gia trì, Thần Quân có lực Thiên Đạo hộ thể, các nhánh Thiên Quân được huấn luyện bài bản.

Vì những lý do này, Đạo Tôn ở Thiên Cung có thể tử trận, nhưng Đạo Thánh thì vô cùng khó bị giết.

Chỉ là ba ngàn năm trước, Đạo Tuyệt Chi Địa đã can thiệp vào, khi nhiều Đạo Thần đột nhiên giết vào, Thiên Cung mới vô tình chết mười mấy Đạo Thánh.

Trong những năm tiếp theo, mười mất vực giới liên tục khai chiến với Thiên Cung trong nhiều năm, cũng chỉ có hai Đạo Thánh bị giết mà thôi.

Nhưng mười mấy vực giới này đã phải trả giá bằng cái chết của tám Đạo Thánh.

Tịnh Trúc Tiên Phủ trực tiếp sắp xếp nhiệm vụ như vậy cho Phi Tiên Môn, từ góc độ của các môn phái lớn, thật sự hơi khó coi.

Biết là các ngươi không thích Phi Tiên Môn, muốn nhắm vào bọn họ.

Nhưng dù sao đi nữa cũng phải tuân theo thông lệ, nói chút luật cơ bản chứ!

Nhiệm vụ như vậy là hoàn toàn không hợp lý mà.

Đến mức giành lại Ma Hành tinh hà?

Không phải Trúc Tiên cung chưa từng nghĩ đến việc giành lại nơi đó, thậm chí còn tổ chức một đợt phản công quy mô lớn.

Lần đó, Tiên Phủ, Sa Hải và các môn phái hàng đầu khác đã phái đi hai mươi lăm Đạo Thánh, tấn công vào Thiên Quân của Ma Hành tinh hà một cách toàn diện.

Chiến tích cuối cùng là một Đạo Thánh và sáu Đạo Tôn ở phe mình đã chết, ba Đạo Tôn ở bên Thiên Cung đã chết, đẩy chiến tuyến sang phía Khiếu Mang vực một chút.

Kể từ đó, Trúc Tiên cung đã dập tắt suy nghĩ về việc 'thu hồi lại đất đai bị mất', cũng không chủ động tấn công đối thủ nữa, luôn phòng ngự chặt chẽ.

Cố gắng hết sức bảo vệ chiến tuyến hiện tại cho thật tốt thì đã xem như là thắng lợi rồi, đợi đến tương lai Tịnh Trúc Đạo Thần trở lại rồi nói sau.

Hy vọng vào một môn phái cướp lại Ma Hành tinh hà?

Độ khó của nhiệm vụ đã không phải là cấp độ địa ngục nữa mà là cấp độ hoang tưởng.

Mọi người chỉ xem nó như một trò đùa.

"Phi Tiên Môn có khí phách mà!"

"Nhiệm vụ này cũng dám nhận không một chút do dự?"

Trên thực tế, nếu môn phái không đồng ý với nhiệm vụ, có thể đến Trúc Tiên cung khiếu nại, yêu cầu đổi một nhiệm vụ khác.

Đương nhiên, Tịnh Trúc Tiên Phủ đang kìm hãm tinh thần muốn đối phó với Phi Tiên Môn, đoán rằng cuối cùng chống đối cũng thất bại.

Nhưng ít nhất có thể kéo dài một chút mà!

“Có lẽ bọn họ đang định chịu đựng đến đợt thay quân tiếp theo, phải không?”

Những thảo luận này không tránh Ngọc Thông Đạo Tôn, hắn đã nghe hết tất cả.

“Yên lặng, yên lặng!”

Hắn hét lên liên tiếp mất tiếng, cuối cùng đám đông cũng yên lặng.

“Nhiệm vụ đế phù đã kích hoạt!”

“Có nghĩa là Phi Tiên Môn đã nhận nhiệm vụ này, không thể thay đổi hay nuốt lời!”

Hắn quay sang Khương Thành với vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Vừa rồi, người nói nhiệm vụ này rất đơn giản, là bản thân các ngươi.”

Thành ca nhận lấy đế phù đã chuyển sang màu đỏ, tiện tay nhét vào trong nhẫn trữ vật.

“Đương nhiên, vốn dĩ nhiệm vụ này rất đơn giản, ta không hiểu tại sao phải phái Phi Tiên Môn của bọn ta đến, hoàn toàn là giết gà bằng đao trâu mà.”

Ngọc Thông hơi nghi ngờ rằng lão tổ của Phi Tiên Môn đã tu luyện quá nhiều, cho nên đã luyện não đến hư mất.

Đến mức mà lời nói ra vô cùng sâu sắc, khiến người ta không thể hiểu được.

Nhưng mà vốn dĩ hắn chỉ lo rằng Khương Thành sẽ dựa vào lý lẽ để biện luận, hiện tại như vậy là điều hắn muốn thấy nhất.

“Tốt!”

“Tất cả các ngươi đều đã tận tai nghe thấy, đây không phải là Trúc Tiên cung làm khó hắn, cũng không phải Trúc Tiên cung của bọn ta nhắm vào hắn.”

“Là bản thân hắn cam tâm tình nguyện!”

Hắn cũng chắp tay với Khương Thành.

“Nếu như ngươi đã nói nhiệm vụ này dễ dàng và đơn giản như vậy, vậy chắc hẳn là có thể hoàn thành nó.”

Hắn cố tình chế nhạo nói: “Có vẻ như bọn ta có thể sớm nhìn thấy đầu của Đạo Thánh hoặc là lại có thể chuyển về lại Ma Hành tinh hà!”

Chương 1622: Ở lại ăn mừng

“Đương nhiên có thể.”

Thành ca như thể không nghe ra sự xem thường của đối phương.

Thậm chí, hắn còn cười với hơn năm mươi ngàn người ở đối diện, nói: “Các ngươi có thể rời đi muộn vài ngày, như vậy cũng có thể tham gia tiệc ăn mừng, đến lúc đó chúng ta cùng nhau trở về.”

Mọi người gần như không nói nên lời.

Rốt cuộc sự tự tin của ngươi đến từ đâu vậy?

Ngươi vừa mới đến thì đã muốn cùng nhau trở về?

Sao tên này có thể nói hai nhiệm vụ đó dễ dàng như đi ra ngoài đi dạo?

“Ha ha ha, Khương lão tổ thật là thích nói đùa.”

Thái Hoán Đạo Thánh không có ác ý với Khương Thành, dù sao thì đây cũng là đến để thay ca cho mình.

“Lão phu cũng xin cầu chúc trước cho Phi Tiên Môn chiến thắng ngay từ trận đầu, hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian sớm nhất.”

“Cáo từ cáo từ!”

Ngoài miệng thì hắn nói như vậy, nhưng trên thực tế lại không lạc quan về Phi Tiên Môn chút nào.

Mục đích của việc sắp xếp nhiệm vụ không thể hoàn thành này của Tịnh Trúc Tiên Phủ không phải là để bẫy chết Phi Tiên Môn.

Vì Phi Tiên Môn không ngu đến mức chạy ra tiền tuyến chịu chết.

Mục đích thực sự của bọn họ là bẫy tất cả các thành viên cấp cao của Phi Tiên Môn ở chiến tuyến này.

Dựa theo quy tắc nhiệm vụ của Trúc Tiên cung, nếu nhiệm vụ không hoàn thành thì không thể phục mệnh quay về, chỉ có thể đợi đợt sau tiếp quản.

Mà khi nào thì đợt người tiếp theo mới đến, vậy thì khó nói chắc được.

Trong đó còn có không gian hành động rất lớn.

Thái Hoán Đạo Thánh là đợt đầu tiên, hơn một nghìn năm trước mới đến đây.

Bởi vì may mắn, phía trên nhằm vào, điều Phi Tiên Môn đến sớm.

Nếu không, dưới tình huống bình thường, phải đợi ít nhất ba trăm ngàn năm nữa mới có đợt tiếp theo.

Ba trăm ngàn năm không thể trở về, ai biết được Khiếu Mang vực phía sau sẽ xảy ra những gì, môn phái của bản thân sẽ trở thành như thế nào?

Cho dù biết, cũng không với tới được!

Đây mới là lý do lớn nhất khiến bọn họ nóng lòng muốn quay trở lại.

Mà với tính nước tiểu của Tịnh Trúc Tiên Phủ, rất có thể sẽ cố tình giữ các cấp cao của Phi Tiên Môn ở đây ba mươi triệu năm.

Đến lúc đó, Phi Tiên Môn không có cao thủ trấn thủ nói không chừng sẽ bị Tiên Phủ đánh gục.

Quảng trường trước điện không chừng đều là cỏ dại mọc um tùm.

Thái Hoán Đạo Thánh không biết, hắn vẫn nghĩ Tịnh Trúc Tiên Phủ quá cao quý.

Lệnh mà Ngọc Thông Đạo Tôn nhận được là không được kết giao với Phi Tiên Môn trong ít nhất ba tỷ năm.

Trừ khi tất cả Đạo Thánh của Phi Tiên Môn đều tử trận, Đạo Tôn chết hơn một nửa, nếu không sẽ không có đợt tiếp theo.

Sau khi nhận nhiệm vụ, Khương Thành trực tiếp xoay người.

“Được rồi, hiện tại có thể xuất phát.”

Ra lệnh một tiếng, đương nhiên là toàn thể Phi Tiên Môn đồng ý.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh một trái một phải, đi bên cạnh hắn.

Hai người nịnh hót Đan Thái và Ngụy Miểu theo sát phía sau, mà đám người Tần Sướng và Cam Tử Nghĩa thì đi cùng với những Đạo Tôn Phi Tiên Môn khác, lấy đạo khí và bí bảo tùy thân ra đi theo.

Điều này làm mọi người nhìn đến mê muội.

Ngay cả Ngọc Thông Đạo Tôn cũng hơi sững sờ, hét lớn một tiếng theo bản năng.

“Các ngươi muốn làm gì!”

“Lẽ nào là muốn trốn về hậu phương sao?”

Thái Hoán Đạo Thánh tốt bụng nhắc nhở một câu.

“Khương đạo hữu, nơi đóng quân thường ngày của môn phái là ở bên trong, ngươi đi ngược hướng rồi!”

Thành ca quay đầu lại, cười híp mắt.

“Không ngược hướng, ta đã nhận đế phù, tốt hơn hết là nên giành lại Ma Hành tinh hà trước đã.”

“Chuyện hôm nay chớ để ngày mai mà!”

Đối với hắn, chiến tranh chưa từng là một công cuộc chiến dài đằng đẵng hàng chục nghìn hoặc thậm chí là hàng trăm hàng triệu năm.

Có thể được quyết định trong một trận chiến, vậy thì tội gì phải trì hoãn.

Nói xong câu này, hắn dẫn theo hơn hai trăm người của Phi Tiên Môn biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Lúc này, mọi người ở phía sau đều trực tiếp hóa đá.

Thật lâu sau, rốt cuộc mới có người phản ứng lại.

“Hắn muốn đi cái gì?”

“Vừa rồi hình như ta nghe hắn nói rằng, hắn muốn đi giành lại Ma Hành tinh hà.”

“À cái này…”

“Hơn nữa hắn còn nói, chuyện hôm nay chớ để ngày mai nữa.”

“Cái này, cái này…”

“Ha ha ha ha!”

Ngọc Thông Đạo Tôn ngẩng mặt cười lớn.

“Tất cả các ngươi đều đã tận mắt chứng kiến, là bản thân hắn tự muốn đi tìm đường chết, không phải là Tiên Phủ của bọn ta ép hắn.”

“Thậm chí bọn ta còn không xúi giục hắn, không trách ai được!”

Vốn dĩ hắn không mong đợi Phi Tiên Môn thực sự giết tiến vào tiền tuyến của tinh hà.

Không ngờ rằng Khương Thành lại đầu sắt như vậy.

Lúc này, hắn chỉ hy vọng rằng toàn bộ Phi Tiên Môn đều tử trận.

Chỉ là không tiện nói rõ ra mà thôi.

Khóe miệng Thái Hoán Đạo Thánh mở ra, trong một thời gian không biết nên đánh giá cái gì.

Hắn cảm thấy điều này thật sự quá vô lý.

Cho dù Khương Thành thực sự tu luyện đến mức hỏng cả đầu, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh vẫn rất tỉnh táo, đúng không?

Hơn hai trăm người còn lại cũng không hồ đồ, đúng không?

Chẳng lẽ là Phi Tiên Môn có mưu đồ khác?

Trực giác của hắn cảm nhận được, đằng sau chuyện này phải có một âm mưu lớn nào đó.

Sau khi giao xong nhiệm vụ, thế mà hắn lại ở lại.

“Lão phu quyết định đợi ở đây xem, xem có phải Phi Tiên Môn đó thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không.”

“Ha ha ha…”

Cho dù là trưởng lão của Cung Diệu tông hay là các môn phái khác ở phía sau đều phá lên cười.

“Nếu bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ lấy đầu làm cầu để đá.”

“Nếu Phi Tiên Môn còn có thể hoàn thành nhiệm vụ này, vậy thì ta thực sự không thể không viết một chữ phục.”

“Ta nghĩ, bọn họ có thể cũng chỉ là lởn vởn bên ngoài tinh hà, làm dáng một chút thôi. ”

“Rất có thể, dù sao thì việc không ra tiền tuyến một lần nào cũng không được.”

“Ha ha, vậy thì càng phải ở lại đây, xem sau khi bọn họ quay trở về còn có thể tràn đầy tự tin như vậy nữa hay không.”

“Đúng vậy, dù sao thì nhiệm vụ cũng đã được giao rồi, đợi vài ngày xem trò vui cũng không sao cả.”

Thành ca không biết rằng năm mươi ngàn người vẫn còn hơn bốn mươi ngàn người ở lại không đi.

Vào lúc này, hắn đã đưa đám người Kỷ Linh Hàm trực tiếp bay vào Ma Hành tinh hà.

Một trận phát sáng lóe lên, đột nhiên tầm nhìn của bọn họ sáng lên.

Thế mà bầu trời đầy sao lại biến mất.

Thứ hiện ra trước mắt mọi người là một lục địa rộng lớn.

Dùng thần hồn quét qua một lượt, thế mà không thể nhìn thấy ranh giới ở đâu.

Chỉ có thể nhìn thấy từng toà cấm chế và kết giới ngăn cách thần niệm bí mật dò xét ở phía xa.

Lần đầu tiên Khương Thành bước vào đã cảm nhận được bề mặt tiên thể có hơi ngứa ngáy.

Về phần đám người Đan Thái và Ngụy Miểu ở phía sau, bọn họ trực tiếp hét lên sợ hãi.

“Đây là tinh lực sao?”

“Cũng quá bá đạo rồi, đúng không?”

Bọn họ cảm thấy cơ thể hơi nhói nhói.

Tinh lực của tinh trận tỏa ra, không thuộc về tiên lực, hầu hết tiên nhân đều không có phương pháp đề kháng lại.

Chỉ mới bước chân vào nơi này, đã có thể tưởng tượng được khi trận chiến bắt đầu, chủ tinh đại trận của phía trên sử dụng toàn bộ sức mạnh để phát động uy năng, sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào.

“Bình tĩnh, đừng làm đến mức ngạc nhiên như chưa từng thấy thế sự.”

Dáng vẻ của Thành ca như người dày dặn kinh nghiệm.

Mặc dù thật ra thì đây cũng chỉ là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chủ tinh đại trận mở ra.

“Tinh trận này không có gì to tát cả.”

“Chẳng qua là hù doạ người ta mà thôi.”

Nghe hắn nói như vậy, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đám người Đan Thái lại tâng bốc như thuỷ triều.

Khương chưởng môn lợi hại thật đó, cái gì cũng biết hết.

Khương chưởng môn không hổ là người am hiểu mọi việc của Thiên Cung.

Nhưng bọn họ không biết rằng, bọn họ đã bị phát hiện ngay khi vừa mới xuất hiện ở ranh giới của Ma Hành tinh hà.

Chủ tinh ở trên cũng không phải ăn chay, những tinh lực đó không chỉ có tác dụng tấn công, mà còn có tác dụng giám sát bất cứ lúc nào.

“Kẻ thù tấn công?”

“Đám vô dụng ở Khiếu Mang vực, thế mà còn dám bước vào Ma Hành tinh hà?”

“Ai cho chúng can đảm đó?”

Chương 1623: Thiên Lang quân đoàn

Chủ tinh bao phủ Ma Hành tinh hà đó, tên là Tẫn Uy.

Là một trung vị chủ tinh.

Lúc Khương Thành ở Thiên Cung, đừng nói đến Tinh chủ của trung vị chủ tinh, cho dù là thượng vị Tinh chủ hắn cũng không xem ra gì.

Nhưng trong thời đại đại chiến này, các hạ vị Tinh chủ đều đủ để trở thành sự tồn tại mà mọi người vừa nghe đến đã sợ.

Càng đừng nhắc đến trung vị Tinh chủ.

Sau khi chủ tinh đại trận mở ra, mỗi Tinh chủ đều giống như đã cởi bỏ lớp ngụy trang, lộ ra Hồng Hoang Cự Thú có khuôn mặt dữ tợn.

Không hề khoa trương khi nói rằng, mỗi trung vị Tinh chủ đều có thể được xem như toàn diện không có góc chết, đạo trận bát giai với phạm vi bao phủ rộng khắp.

Nó có tác dụng gia trì cho người của chính mình, làm suy yếu, quấy nhiễu và tấn công trực tiếp vào kẻ thù.

Lúc phá trận còn có thể tìm nút cơ sở trận mắt trận gì gì đó, muốn phá vỡ chủ tinh thì chỉ có giết vào trong.

Nhưng sau khi xông vào chủ tinh, cục diện hay đối mặt là mặc người xâu xé.

Quy tắc của chủ tinh đều là do chủ tinh quyết định.

Chí Tôn làm Tinh chủ, Đạo Thánh cũng chỉ có thể lui tránh.

Nhưng mà chủ tinh cũng không phải không có kẽ hở.

Vào mỗi lần toàn lực phát động đều sẽ tiêu hao một lượng lớn tinh lực, muốn bổ sung lại cũng phải mất một khoảng thời gian để phục hồi.

Lúc này, Tẫn Uy tinh vẫn chưa phát động tấn công.

Bởi vì Phi Tiên Môn chỉ có hơn hai trăm người, trông có vẻ như chỉ là một tiểu đội mà thôi, không giống xâm nhập ồ ạt.

Bọn họ cũng cảm thấy rằng giết gà không cần dùng đến đao trâu.

Bởi vì hai quân đoàn phía dưới đã đóng quân ở Ma Hành tinh hà trong một thời gian dài, đủ để giải quyết mọi kẻ thù.

“Người gần nhất với những kẻ xâm nhập này là ai?”

Tinh chủ của Tẫn Uy tinh Lung Trì Đạo Tôn tiện miệng hỏi một câu.

Một Tinh chủ tam đẳng cấp Chí Tôn dưới trướng hắn cười nói: “Là tiểu đoàn số năm của Thiên Lang quân đoàn.”

Liên tưởng đến nhánh thiên quân bỉ ổi láu cá, giết hại và cướp bóc có thể so sánh với phong cách của Tà Tiên, trên mặt của Lung Trì Đạo Tôn lộ ra vẻ dở khóc dở cười.

“Có vẻ như vận may của đám kẻ thù này thật sự không tốt lắm.”

Những tiên quan khác dưới trướng hắn cũng lần lượt bật cười ra tiếng.

“Đâu chỉ là vận may không tốt lắm, chắc chắn là tàn nhẫn.”

“Khi đụng phải một quân đoàn khác, biết đâu trong số bọn họ còn có thể có vài người sống sót trở về.”

“Đụng phải bầy sói đó, một miếng thịt ngon bọn họ cũng đừng nghĩ đến việc giữ lại.”

Lúc này, bên tiểu đoàn số năm, thống lĩnh Đằng Vũ Chí Tôn đã nhận được thông báo từ Tẫn Uy tinh.

Đây cũng là một trong những lợi thế của Thiên Cung.

Chủ tinh bao phủ, giống như mở bản đồ toàn cục, động tĩnh của kẻ thù đều rõ ràng trong nháy mắt.

“Hai trăm ba mươi hai người, trong đó có ba người là Đạo Tôn?”

Ba Chí Tôn này là Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã che giấu một phần tu vi của bản thân, và Khương Thành vốn dĩ là Đạo Tôn.

Sau khi các đội trưởng dưới trướng biết được tình hình của kẻ thù, tất cả đều lắc đầu, bật cười.

“Tình huống gì đây, bên Khiếu Mang vực hết người rồi sao?”

“Không phải là tiểu đội này đắc tội với cấp trên, đã ép phái đến đây tìm đường chết đó chứ?”

“Thực sự là muốn mặc niệm cho bọn họ trước mà.”

Hơn mười đội trưởng trong pháo đài, thực ra cũng chỉ là Chí Tôn mà thôi.

Cho dù có chủ tinh đại trận, cũng sẽ không đến mức vượt cấp giết chết Đạo Tôn.

Nhưng trong lời nói của bọn họ, hoàn toàn không xem Đạo Tôn ra gì.

Bởi vì tiểu đoàn số năm cũng có bốn Đạo Tôn trấn thủ.

Thiên Cung không thiếu Đạo Tôn, chỉ là những Đạo Tôn này đang giữ chức ở các bộ môn khác vào trước đây.

Hiện tại khai chiến mọi mặt, Đạo Thánh của các Tư khác đã được điều động đến các chủ tinh trấn thủ, còn phần lớn Đạo Tôn Chí Tôn được phân đến các nhánh Thiên Quân khác nhau để bổ sung.

Mọi thứ đều để phục vụ chiến tranh.

Những Đạo Tôn thường bị phái đi thường có địa vị cách biệt, dù sao thì sức mạnh và phẩm giai cũng cao hơn.

Nhưng khi có chiến sự, phải hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của thống lĩnh của các Thiên Quân, chịu sự điều khiển của bọn họ.

Thống lĩnh và các đội trưởng của Thiên Quân tiền tuyến đều là những người kỳ cựu, mặc dù cảnh giới hơi thấp, nhưng hiểu rõ điều binh bố trận, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Nếu một mình chiến đấu, bọn họ không phải là đối thủ của Đạo Tôn, nhưng về phương diện đánh giặc, bọn họ mới là người trong nghề.

Đây cũng có thể xem như là một vị trí chuyên nghiệp, giao cho người chuyên nghiệp trấn thủ.

Nhưng mà chuyện này, cũng chỉ có Thiên Cung mới xảy ra.

Đặt ở Đạo Tuyệt Chi Địa, muốn để Đạo Tôn tuân theo mệnh lệnh của Chí Tôn, điều đó chỉ có thể thành hiện thực trong mơ.

“Địch nhân lần này ai đi ăn đây?”

Các đội trưởng của mười đại đội lập tức bắt đầu tranh giành.

Mấy trăm năm gần đây không có bất kỳ cuộc tấn công quy mô lớn nào từ bên Khiếu Mang vực, mọi người đều rảnh rỗi đến hoảng sợ rồi.

Hơn nữa, không có chiến tranh thì không có chiến lợi phẩm.

“Phải là đội số một của bọn ta, bọn ta là đầu bài của tiểu đoàn số năm!”

“Khi nào thì đầu bài của tiểu đoàn số năm đến lượt đội số một của các ngươi, rõ ràng là đội số bốn của bọn ta!”

“Đội số sáu của bọn ta đã hơn mấy lượt chưa có xuất chiến, các ngươi tự xem xét rồi quyết định đi!”

“Đội số mười của bọn ta đã chịu thiệt trong lần chia chiến lợi phẩm vào lần trước, lẽ nào không nên đền bù cho bọn ta một lần sao?”

Sự hăng hái của các đội trưởng dưới trướng khiến Đằng Vũ rất vui vẻ yên tâm.

Mà bốn Đạo Tôn tuỳ quân xung quanh hắn thì nhìn nhau, bất giác cười.

Lần đầu đến Thiên Lang quân đoàn, bọn họ rất bất mãn với quân đoàn có tổng thể cảnh giới không cao này.

Nhưng sau một thời gian theo dõi, nhìn thấy phong cách chỉ chiếm lợi không chịu thiệt của bọn họ, lập tức cảm thấy nơi này thực sự là một nơi tốt, hơn nữa còn có nhiều dưỡng chất hơn so với bộ môn trước đây.

“Đằng Vũ thống lĩnh, lần này cũng nên đến lượt lão phu xuất trận rồi, đúng không?”

“Không không không, nên đến lượt của ta.”

Nhìn thấy Đạo Tôn tùy thân đi theo xin chiến, Đằng Vũ cảm thấy thật sự là phiền não hạnh phúc.

Trên thực tế, bản thân hắn cũng hơi háo hức muốn thử.

Cuối cùng, hắn vẫn phái đội số sáu, cộng với hai Đạo Tôn từ Thiên Lộc Tư và hai mươi Chí Tôn.

Trước khi xuất chinh, hắn vẫn bổ sung thêm một câu như thường lệ.

“Các ngươi cũng không được quá lơ là.”

Đội trưởng Kiêu Bạc Chí Tôn của đội số sáu cười lớn, lĩnh mệnh tiến lên.

Đội này có số người cũng là hai trăm, sau khi rời khỏi pháo đài, lập tức chia ra thành năm bộ.

Hai cánh nhô ra, phần giữa kéo về sau, trải ra theo hình dạng lõm.

Ngay sau đó, bốn bộ còn lại từng người chia thành năm tiểu đội, đơn vị xâm nhập xa hơn càng nhỏ hơn.

Quả thật giống như thủy ngân cuồn cuộn trên mặt đất.

Như thể từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy một cái kìm lớn, mở ra về phía Phi Tiên Môn.

Cho đến giây phút tiếp xúc cuối cùng, cũng là lúc vòng vây bao bọc thành hình.

Đây là chiến thuật mà Thiên Lang quân đoàn thường dùng.

Nhưng mà đây vẫn chỉ là khởi đầu.

Sau khi tiếp xúc, không phải lúc nào bọn họ cũng áp đảo, mà sẽ cử ra một tiểu đội thay phiên nhau tập kích.

Làm xáo trộn bố trí của kẻ thù, phân tán lực chú ý, và sau khi dẫn dụ vào mai phục cấm chế gần đó, lúc này mới hoàn toàn lộ ra chiếc răng nanh cuối cùng.

Một canh giờ sau, nhóm trinh sát đi đầu của đội số sáu chỉ còn cách Phi Tiên Môn có trăm ngàn dặm.

Mặc dù chủ tinh chiếu rọi đã áp chế thần hồn cảm giác, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, Đạo Tôn của đối phương vẫn có thể cảm nhận được.

Tiểu đội nhanh chóng thiết lập trận pháp cảm giác cỡ nhỏ, sau đó rút lui.

Trận pháp này có sát thương không lớn, nhưng thường có thể đóng một vai trò quan trọng trong chiến đấu.

Ngay sau đó, tất cả bọn họ đều nhìn thấy đội đối diện từ truyền ảnh tiên khí.

“Thực sự là hơn hai trăm người à?”

“Hơn nữa bọn họ còn đi cùng nhau, nghênh ngang, thế này cũng quá bất cẩn rồi.”

“Đối diện chỉ là một đám binh lính không có chỉ huy mà thôi, rất bình thường.”

“Chết tiệt! Người đó, người đó là ai?”

Chương 1624: Đội cổ vũ cũ

Chủ tinh đại trận có thể kiểm tra vị trí và số lượng kẻ thù xâm nhập bất cứ lúc nào, thậm chí còn có thể phán đoán cảnh giới tu vi đại khái của đối thủ dựa trên hơi thở của đối thủ.

Nhưng mà chủ tinh đại trận vẫn chưa tinh tế tỉ mỉ đến mức có thể nhìn thấy trực tiếp mặt người.

Mãi đến lúc này, cuối cùng thì tiểu đội trinh sát phía trước của đội số sáu cũng nhìn thấy dung mạo của hơn hai trăm người của Phi Tiên Môn.

Những người khác thì cũng thôi đi, tiểu đội trinh sát này suýt nữa đã ném truyền ảnh tiên khí vào lúc họ nhìn thấy Khương Thành.

“Khương chủ soái?”

“Trời ạ, thật sự là Khương chủ soái!”

“Trời ạ, năm đó ở rìa Nguyên Tiên Giới, không phải đã nói là Khương chủ soái đã gặp phải điều bất trắc, tử trận rồi sao? Lúc đó Tử Tiêu Điện cũng đã công khai tuyên bố rồi mà.”

“Nhanh lên, mau thông báo cho những người khác biết!”

Bốn người này rất quen thuộc với Khương Thành.

Xét cho cùng thì Thiên Lang quân đoàn là quân đoàn thứ tám của Thiên Lạc Quân vào năm đó mà, mà lúc đó Thành ca là chủ soái của Thiên Lạc Quân.

‘Đại đội bảo vệ’ trước đây lúc được Khương Thành giúp đỡ thoát khỏi áp lực của quân đoàn thứ tư, đã trải qua một sự thay đổi trong tâm lý.

Mà sau khi Khương Thành mất tích, tất cả mọi người càng sinh ra ý chí đau buồn, hoàn toàn thay da đổi thịt!

Sau đó, bọn họ nhanh chóng xuất chinh Tà Tiên Giới cùng với các quân đoàn khác, đã trải qua những thuận lợi ban đầu sau những thay đổi lớn trong cuộc phản công của Đạo Tuyệt Chi Địa.

Trong mắt ngoại giới, Thiên Lang quân đoàn này là sư đoàn hổ lang chiến công hiển hách.

Nhưng trên thực tế, cho dù có chiến lợi phẩm mà Khương Thành đã phân phát cho bọn họ vào lúc đầu, để bọn họ có được một lượng lớn tài nguyên tu luyện, trang bị đạo khí trên ngũ giai lục giai, thì vẫn cần một quá trình để hình thành nên hiệu quả chiến đấu.

Thiên Lang quân đoàn trước kia võ bị lỏng lẽo, chỉ có trang bị thì vẫn không đủ để trở thành tinh nhuệ trong một đêm.

Trong những ngày đầu xuất chinh Tà Tiên Giới, biểu hiện của bọn họ rất bình thường, thậm chí bọn họ còn bị các quân đoàn khác chế giễu một lần nữa.

Cũng may là mọi người đều kìm nén, ngoài ra, còn có một số đội trưởng trong quân đoàn này đã được Chiến Thiên Tư huấn luyện trong những năm đầu.

Sau khi trải qua ba nghìn năm rèn luyện tiếp xúc với máu và lửa, lúc này mới dần dần tạo ra uy danh.

Lúc này, Phi Tiên Môn vẫn đang hành quân về phía trước.

Đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh không phản đối việc Thành ca lỗ mãng thẳng thắn như vậy.

Dù sao thì trong mắt bọn họ, quyết định nào của Khương Thành cũng đúng.

“Đúng rồi, Khương chưởng môn, trước đây ngươi ở Thiên Cung đã làm những gì thế?”

Tần Sướng cười ha ha tiến lại gần.

“Các tiên quan cấp cao bên Thiên Cung, hẳn là ngươi biết vài người, đúng không?”

“Không phải ngươi đang nói nhảm sao?”

Kẻ nịnh nọt Đan Thái lại nhảy ra.

“Với thực lực của Khương chưởng môn, có thể không nổi tiếng ở đâu chứ?”

“Đúng vậy!”

Ngụy Miểu cũng hùa theo nói: “Khương chưởng môn là người am hiểu mọi việc của Thiên Cung, còn có thể có tiên quan hắn không biết sao?”

Mọi người âm thầm oán thầm.

Hai ngươi có thể nịnh nọt có mức độ thôi không?

Biết tất cả các tiên quan?

Các ngươi có biết cộng lại có bao nhiêu tiên quan ở Thiên Cung không?

“Không không không…”

Khương Thành vẫn luôn lố lăng, lần này lại xua tay một cách rất khiêm tốn.

“Thật ra ta cũng không quen biết nhiều tiên quan.”

Còn chưa đợi mọi người trả lời, ca lại đổi đề tài câu chuyện, thản nhiên nói: “Nhưng tất cả tiên quan ở Thiên Cung đều biết ta.”

Phụt!

Suýt nữa mọi người đã phun ra một ngụm nước bọt.

Lão đại, ngươi nói khoác còn vô lý hơn hai người bọn họ.

Mọi người đều biết đến ngươi, vậy địa vị của ngươi phải là Thần Quân rồi.

À không, không phải Thần Quân nào cũng có thể được tiên quan biết đến.

Ít nhất phải là Thiên Đế.

Bọn ta tin tưởng vào thực lực của ngươi, nhưng nếu ngươi có địa vị cao như vậy ở Thiên Cung, thì thiên hạ đã biết từ lâu rồi.

Trước kia ở Đạo Tuyệt Chi Địa, lẽ ra nên ngưỡng mộ danh tiếng của ngươi từ lâu.

Hai kẻ nịnh hót Đan Thái và Ngụy Miểu, đã nhanh chóng giúp đỡ tâng bốc.

“Đúng đúng đúng, Khương chưởng môn rất được chú ý ở Thiên Cung.”

“Dù sao thì khí chất của lão nhân gia hắn cũng đặt ở đó.”

Khương Thành nhìn thấy biểu cảm của mọi người, cũng biết bọn họ đang nghĩ gì.

Sâu thẳm trong nội tâm, hắn cũng thấy rất bối rối.

Năm đó bản thân đã làm nhiều chuyện lớn ở Thiên Cung mà!

Thủ tọa Thiên Đan Tư, Ẩn Hoàng, chủ soái Thiên Lạc Quân, người chiến thắng đại hội thông thần…

Xách một món trong số này ra, cũng phải nhà nhà điều biết, đúng không?

Cho dù tin tức của Đạo Tuyệt Chi Địa hơi chậm một chút, cũng không thể biết được động tĩnh của Thiên Cung trong thời gian thực, nhưng hiện tại đều đang tiến vào.

Nhưng cho dù là mười môn phái lớn đã tấn công Phi Tiên Môn vào lần trước, hay là hơn năm mươi ngàn người ở tổng bộ vừa rồi, thế mà không nhận ra hắn.

Không nói là toàn bộ nhận ra, cứ một trăm người thì có một người trong đó nhận ra, có phải là quá đáng không?

Thật ra hắn nghĩ hơi ít rồi.

Ba ngàn năm trước, hắn vừa mới thành danh ở Thiên Cung, còn chưa kịp truyền bá đến Đạo Tuyệt Chi Địa thì một trận đại chiến chưa từng có đã nổ ra.

Mà trước đó, Tử Tiêu Điện lại phán định rằng hắn đã chết.

Trước trận đại nạn này, mọi người đều đang suy nghĩ đến lối thoát, ai có thời gian rảnh rỗi để tưởng nhớ một danh nhân đã chết?

Sau khi Đạo Tuyệt Chi Địa đánh vào, âm số người cũng có nghe nói rằng đã từng có một Khương Thành, Khương Ẩn Hoàng ở Thiên Cung.

Nhưng bọn họ không biết Khương Thành trông như thế nào.

Có rất nhiều người trùng tên trên thế giới này, ai lại nghĩ Khương chưởng môn của Phi Tiên Môn là một cấp cao đã chết

của Thiên Cung.

Vào lúc hắn đang suy nghĩ lung tung, hơn năm mươi người đã nhanh chóng tiếp cận ở phía trước.

“Ô, cuối cùng đã có kẻ thù xuất hiện rồi.”

Mọi người của Phi Tiên Môn đều lấy lại tinh thần.

“Không có Đạo Thần, hẳn là chỉ là một tiểu đội dò đường, đúng không?”

“Sao ngay cả binh khí cũng không tế ra?”

“Cẩn thận, đạo giáp của bọn họ rất không bình thường, đây hẳn là tinh nhuệ!”

Ngay sau đó, nhìn thấy hơn năm mươi người ở phía đối diện nhanh chóng lao đến trước mặt Khương Thành.

“Khương chủ soái!”

“Ngươi là Khương chủ soái Khương Thành?”

Tiểu đội trưởng dẫn đầu vô cùng kích động, những người còn lại trông càng khẩn thiết hơn.

Thành ca cũng không ngờ rằng lại gặp được những người quen thật sự ở đây.

Đây không phải là đội cỗ vũ ngự dụng trước kia ở Thiên Lạc Quân của bản thân sao?

“Ồ, là các ngươi à?”

“Mấy ngàn năm không gặp, phong cách của các ngươi đã trở nên có sức sống hơn rất nhiều, không tồi không tồi.”

Hắn bay tới phía trước, thân thiết vỗ vai tiểu đội trưởng.

“Mông Thuần và Xích Linh cũng ở đây à?”

Nhìn vẻ mặt thoải mái, nghe giọng điệu trêu đùa của hắn, mọi người không còn nghi ngờ gì nữa.

Đây là Khương chưởng môn mà mọi người nghĩ đến!

Đội trưởng dẫn đầu bật khóc hu hu ngay tại chỗ.

“Hu hu hu, thực sự là ngươi à!”

“Tất cả đều đang ở đây!”

Những người còn lại phía sau đều vui mừng đến sắp phát điên rồi.

“Hóa ra ngươi thật sự còn sống!”

Trong nháy mắt, Thành ca đã bị cuốn vào ‘vòng vây’.

Đối với quân đoàn thứ tám, Khương chủ soái là một nhân vật linh hồn không gì sánh được, ý nghĩa gần với cha mẹ tái sinh.

Không có sự dẫn dắt và chăm sóc của hắn vào khi đó, hiện nay quân đoàn thứ tám vẫn còn là ‘đại đội bảo vệ’.

Không!

Nếu như không có hắn, quân đoàn thứ tám cũng sẽ không sống được đến hiện tại.

Có thể tưởng tượng được, lúc này bọn họ phấn khích như thế nào.

Mọi người vây quanh hắn, vừa khóc vừa cười, nói năng lộn xộn.

“Quá tốt rồi quá tốt rồi, ngươi đã trở lại, ta biết ngươi sẽ không chết một cách dễ dàng như vậy!”

“Lúc Tử Tiêu Cung tuyên bố tin ngươi chết vào năm đó, ta chưa từng tin điều đó!”

“Đúng vậy, Khương chủ soái là ai, bất khả chiến bại thần uy cái thế, sao có thể chết được?”

“Ha ha ha ha, đã có Khương chủ soái ở đây, người đáng tin cậy của chúng tôi đã trở lại rồi!”

Chương 1625: Tạo phản thật trơn tru

Cuộc hội ngộ bất ngờ này đã làm cho đám người Kỷ Linh Hàm và Đan Thái ở phía sau choáng ngợp.

Vừa rồi bọn họ còn cho rằng Khương Thành có nhiều người quen ở Thiên Cung chỉ là tiện miệng nói đùa.

Kết quả là lập tức nhảy ra người biết hắn?

Đây cũng quá trùng hợp rồi đúng không?

Nếu không phải đi cùng Thành ca trong suốt chặng đường, bọn họ đã nghi ngờ liệu đây có phải là diễn viên được đặc biệt mời đến hay không.

“Thiên Cung nói ta đã chết?”

Mãi đến lúc này, cuối cùng thì bản thân Khương Thành mới biết chuyện.

Các binh lính của tiểu đội liên tục gật đầu.

“Đúng vậy, ba ngàn năm trước đã tuyên bố ngươi tử trận rồi.”

Khương Thành hơi sửng sốt.

Ngay sau đó hắn đã biết là đã xảy ra chuyện gì.

Nếu như lần đó bản thân thật sự chết đi, hệ thống cũng thuận lợi bật hack, vậy thì hiện tại trên thế giới này đã không còn Huyết Đế.

“Bọn họ thực sự là ẩu tả mà, không xác thực đã tuyên bố tin ngươi chết một cách bừa bãi.”

“Cũng may là bọn ta không tin.”

Các binh lính của tiểu đội vừa vui vẻ, vừa thuần thục sử dụng kỹ năng cũ là đội cổ vũ như vào năm đó.

“Hiện tại Khương chủ soái vương giả đã trở lại, cuộc sống của chúng ta lại được chiếu sáng một lần nữa rồi!”

“Có sự chỉ huy của Khương chủ soái, sương mù phía trước đã được xua tan, và bọn ta, những người mờ mịt lại có một hướng đi mới!”

“Tất nhiên, nếu năm đó có Khương chủ soái thì đã không có đại nạn như hôm nay, Đạo Tuyệt Chi Địa thì tính là cái rắm gì…”

Các đệ tử ở Phi Tiên Môn đưa mắt nhìn nhau.

Hương vị này, sao lại quen thuộc đến vậy?

Đặc biệt là Đan Thái và Ngụy Miểu, bọn họ không hẹn mà cùng nheo mắt, lộ ra vẻ kiêng dè sau khi nhìn thấy đối thủ của mình.

Sau một phen nhận nhau, lúc này mọi người mới quay trở lại hiện thực.

“Đúng rồi, Khương chủ soái, sao ngươi lại chạy đến Khiếu Mang vực ở phía đối diện thế?”

“Những người này là ai thế?”

“Những người này đến từ Phi Tiên Môn, đều là đệ tử của ta.”

Khương Thành cũng không giấu giếm, hơn nữa cũng lười nói dối.

“Ta từng là chưởng môn đời đầu của Phi Tiên Môn.”

“Phi Tiên Môn? Phi Tiên Môn có Đạo Thánh?”

Khương Thành gật đầu.

Binh lính của tiểu đội lập tức toát mồ hôi hột.

Là quân đoàn đối mặt với Khiếu Mang vực, bọn họ vẫn có chút hiểu biết tình hình bên kia, ít nhất bọn họ cũng biết trong Phi Tiên Môn có một Đạo Thánh.

Suy nghĩ một chút, nếu như vừa rồi bọn họ thực sự giết lên theo kế hoạch, đó là đánh giá thấp đối phương một cách nghiêm túc.

Đến lúc đó, không chỉ là hơn hai trăm người của tiểu đội số sáu, mà tiểu đoàn số năm ở hậu phương cũng sẽ bị tấn công nặng nề.

Dù sao thì chênh lệch cảnh giới là quá lớn, chỉ dựa vào chiến thuật cũng không thể bù đắp được.

“Không hổ là Khương chủ soái mà!”

“Hóa ra đã có thuộc hạ cấp Đạo Thánh từ lâu rồi…”

Sau một hồi sửng sốt, bọn họ lại bắt đầu xu nịnh.

Cũng may ở phía đối diện là Phi Tiên Môn đã rất quen thuộc với tiết tấu này.

“Bọn họ là thuộc hạ của ta khi ta còn ở Thiên Cung.”

Khương Thành giới thiệu đơn giản cho các đệ tử của bản thân một chút về phía đối diện.

“Đều là người nhà, có vẻ như trận này không đánh được rồi.”

Đan Thái thấy tiểu đội đối diện nịnh nọt như thuỷ triều, cảm thấy không thể để cho đối phương độc chiếm ánh đèn sân

khấu.

“Nhìn xem, ta nói cái gì đấy nhỉ, Khương chưởng môn ở đâu cũng được hoan nghênh mà.”

“Ngay cả Thiên Quân của Thiên Cung cũng không dám không cho lão nhân gia hắn mặt mũi…”

Hắn vừa nịnh hót, Ngụy Miểu và Cam Tử Nghĩa cũng không chịu thua kém.

Tiểu đội ở phía đối diện bất tri bất giác dừng lại.

Nhìn mấy tên ngu ngốc ở phía đối diện nịnh nọt, bọn họ cảm nhận được tiết tấu xoắn trong ngành nghề.

Cứ như vậy, đợi sau khi hai bên nịnh hót xong, Khương Thành cũng nhớ tới chính sự.

“Được rồi, các ngươi dẫn đường cho ta nhé, lần này ta đến đây là để giành lại Ma Hành tinh hà.”

Ngay khi hắn nói xong câu này, cho dù là Kỷ Linh Hàm hay là Đan Thái cũng không nói nên lời.

Cho dù đối diện là thuộc hạ trước kia của ngươi, thì hiện tại bọn họ đã có một lập trường khác rồi.

Người ta là Thiên Quân của Thiên Cung.

Chúng ta đến đây để đánh nhau với Thiên Cung.

Trong lòng đôi bên đều biết rõ, chỉ là nhớ những tình cảm trước đây, ngoài mặt thân thiện một chút, sau đó từng người ăn ý rút lui vẫn là không vấn đề.

Nhưng ngươi đừng nói mục đích ra chứ!

Nói ra thì kết thúc thế nào?

Hơn nữa, thế mà ngươi còn công khai muốn đối phương dẫn đường, cái này không phải trò đùa sao…

“Được thôi!”

Tiểu đội trưởng dẫn đầu mặt mày hớn hở, sau đó háo hức xoay người.

“Mời ngươi đi theo ta!”

Các binh lính khác vừa vây quanh Khương Thành bay lên không trung, vừa không quên vẫy tay với các đệ tử của Phi Tiên Môn ở phía sau.

“Các ngươi nhanh lên nào, đừng để mất dấu đấy.”

“Trên đường đi có không ít cấm chế mai phục, nếu không có bọn ta dẫn đường sẽ rất phiền phức.”

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nhìn nhau, Đan Thái và Ngụy Miểu cũng vậy.

Mọi người đều cảm thấy bản thân hơi không thể theo kịp tiết tấu này.

Nhìn tiểu đội Thiên Cung vui vẻ dẫn đường, Khương Thành được bọn họ vây quanh một cách niềm nở, ai không biết còn tưởng rằng đó là sự chào đón nồng nhiệt đối với các vị khách quý.

Ai có thể ngờ rằng, thật ra đây là một cuộc xuất chinh ngươi chết ta vong?

Lúc tiếp tục lên đường, Tần Sướng cũng không nhịn được bí mật truyền âm cho Kỷ Linh Hàm.

“Có phải đối phương hợp tác quá niềm nở rồi không?”

Trong ba nghìn năm gần đây, đã có hàng trăm tiên quan của Thiên Cung thấy tình thế không ổn nên đã phản bội và chạy trốn.

Nhưng trong các nhánh Thiên Quân, lại chưa từng có một người xuất hiện, lòng trung thành của bọn họ đã nổi tiếng từ lâu.

Sao có thể dẫn kẻ thù đi tiêu diệt người nhà?

Đó không phải là “Đảng dẫn đường’ sao?

“Ta vẫn cứ cảm thấy có bẫy.”

“Không phải bọn họ đang muốn dẫn chúng ta vào vòng phục kích thực sự chứ?”

“Một khi chúng ta đã đi sâu vào trong nội địa của kẻ thù, vậy thì rất nguy hiểm, đối phương cũng có Đạo Thánh cấp cao.”

Kỷ Linh Hàm cũng cảm thấy rằng điều này thực sự không hợp với lẽ thường.

Nhưng đây là quyết định của Khương Thành, nàng cũng không tiện nói gì.

“Mỗi khi Khương chưởng môn hành sự thì đều có lý lẽ của hắn.”

“Chuyện gì chúng ta có thể nghĩ đến, chắc chắn hắn cũng đã nghĩ đến từ lâu.”

“Có thể hắn đang rất bình tĩnh, tương kế tựu kế.”

“Hóa ra là như vậy.”

Tần Sướng chợt hiểu ra.

Mà những cuộc truyền âm lén lút tương tự cũng xảy ra giữa các đệ tử khác của Phi Tiên Môn.

Mọi người vừa bay về phía trước vừa lo lắng.

Đúng lúc này, đột nhiên có hơn một trăm năm mươi người bay tới trước mặt hắn.

Người đứng đầu là đội trưởng của tiểu đội số sáu - Kiêu Bạc.

“Khương chủ soái!”

“Ha ha ha, thật sự là ngươi sao?”

Bọn họ vừa nhận được báo cáo từ hơn năm mươi người, chia binh gì đó, chiến thuật gì đó đã bị gạt sang một bên từ lâu.

Tất cả đều lao đến như ong vỡ tổ.

Còn chưa đợi đám người Tần Sướng và Đan Thái phản ứng lại, tiết mục đoàn tụ lại trình diễn một vòng mới.

Những người xung quanh Thành ca cũng trở nên nhiều hơn.

Nhưng lần này, hắn lại không chào hỏi gì nhiều.

Chỉ chỉ về phía trước.

“Lần này ta đến là để giành lại Ma Hành tinh hà…”

Còn chưa kịp nói hết, Kiêu Bạc Chí Tôn đã dẫn đầu bay đến trước đội.

“Không thể chối từ, bọn ta sẽ dẫn đường cho ngươi!”

Đám người Tần Sướng và Đan Thái càng sững sờ hơn.

Tình hình gì đây?

Cho dù đối diện là thuộc hạ trước đây của Khương chưởng môn, thì hiện tại bọn họ cũng không cùng một phe.

Bảo bọn họ làm 'Đảng dẫn đường' thuộc về việc làm phản đấy!

Quyết định trọng đại như làm phản, có thể dễ dàng đưa ra như vậy sao, cũng quá trơn tru rồi, đúng không?

Dù sao thì cũng phải có quá trình suy nghĩ, đắn đo, khó xử chứ?

Nhưng lần này, không cần bọn họ phải hỏi.

Hai Đạo Tôn và hơn hai mươi Chí Tôn của Thiên Lộc Tư đi cùng đội số sáu cũng không thể hiểu được hành vi này.

Là tiên quan, năm đó bọn họ đã tận mắt chứng kiến đại hội thông thần, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra Khương Thành .

Hoá ra cũng rất vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Sức mạnh của Khương Ẩn Hoàng là vô cùng mạnh mẽ mà!

Nhưng khi nghe nói hắn muốn giúp Khiếu Mang vực tấn công Ma Hành tinh hà, sắc mặt của những người này sup sụp.

Chương 1626: Lúc thu lưới?

"Khương Ẩn Hoàng, ngươi có ý gì?"

"Đừng quên, ngươi là tiên quan của Thiên Cung!"

Với cấp bậc của bọn họ, đương nhiên không thể biết được cuộc đánh cược vào năm đó, càng không biết những việc giữa Khương Thành và Thần Quân Thiên Đế.

Trong ấn tượng của bọn họ, Khương Thành vẫn là Thần Quân của Thiên Cung.

Mặc dù không biết rõ tại sao hắn 'chết đi sống lại', nhưng điều này không ảnh hưởng đến quan điểm của bọn họ.

“Nếu ngươi vẫn còn sống, thì nên lập tức trở về Thiên Cung phục mệnh!”

“Sau đó nghe theo mệnh lệnh của Thiên Đế, tiêu diệt quân phản loạn khắp nơi!”

“Hiện tại ngươi lại đang nhập bọn với đám nghịch tặc ở Khiếu Mang vực này, đây là hành vi phản bội nghiêm trọng, ngươi nên tiêu diệt đám phản tặc ở phía sau ngươi ngay lập tức, để chứng tỏ lòng trung thành của ngươi với Thiên Cung…”

Thành ca không thèm nhìn bọn họ, trực tiếp hỏi Kiêu Bạc.

“Bọn họ có lai lịch gì? Ta nhớ trước đây quân đoàn thứ tám không có những thần tiên này, đúng không?”

“Bọn họ là Đạo Tôn và Chí Tôn tùy quân được phía trên điều đến…”

Hắn giải thích, Khương Thành gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó, hắn vẫy tay với hơn hai mươi người đó.

“Được rồi được rồi, đây là việc của ta và quân đoàn thứ tám, các ngươi cũng không phải là nhân viên thường trú, không cần quan tâm nhiều như vậy.”

“Hơn nữa, ta cũng không bảo các ngươi dẫn đường, các ngươi lo lắng cái gì?”

“Đúng vậy.”

Kiêu Bạc cười ha ha, tỏ ý tán thành sâu sắc.

“Khương chủ soái, mời đi bên này!”

Nói xong, hắn cúi đầu khom người dẫn đường về phía trước, thái độ nhiệt tình như một thanh niên đón khách.

“Lẽ nào lại như vậy!”

Hai Đạo Tôn bị chọc giận đến mức suýt bùng nổ.

Ngươi còn mong đợi bọn ta dẫn đường?

“Kiêu Bạc, ngươi muốn làm gì?”

”Ngươi điên rồi sao?”

“Cho dù trước đây hắn là cấp trên của các ngươi, nhưng khi đứng về phía kẻ thù, cũng đã hoàn toàn cắt đứt tình nghĩa

trước đây rồi!”

“Việc hiện tại ngươi nên làm là tấn công hắn, giết hắn và đám nghịch tặc phía sau hắn…”

Kiêu Bạc dừng lại, nhìn hai Đạo Tôn một cách bối rối, cảm thấy não của bọn họ có thể hơi có bệnh.

Hắn cũng lười tranh luận, trực tiếp hỏi một câu hỏi chỉ thẳng vào sâu thẳm trong linh hồn của bọn họ.

“Các ngươi đánh thắng được Khương chủ soái sao?”

Vẻ mặt của hơn hai mươi cao thủ tùy quân khó coi, lắc đầu.

Chiến tích vào năm đó của Khương Thành, bọn họ hoặc là tận mắt chứng kiến, hoặc là như sấm bên tai.

Sức chiến đấu đó không cùng đẳng cấp với bọn họ.

“Vậy các ngươi nói nhảm cái gì?”

Không nói đến việc chúng ta hoàn toàn không thể hạ thủ với Khương chủ soái, vậy thì nói bản thân các ngươi cũng đánh không lại hắn, còn hy vọng bọn ta giết hắn?

“Thật sự không thể giải thích được!”

Khương chủ soái trở lại, Kiêu Bạc cũng lười quan tâm đến bọn họ, dẫn đội bay về hướng tiểu đoàn số năm.

Còn hơn hai mươi người đó, thích thế nào thì thế ấy đi.

Đừng trách bản thân không nhắc nhở bọn họ, nếu thật sự không biết điều đi chọc giận Khương chủ soái, chết cũng không biết chết thế nào.

“Điều này cũng quá vô lý rồi, đúng không?”

Đám người Đan Thái và Tần Sướng lại lén lút truyền âm một lần nữa.

“Cảm giác những cao thủ tùy quân vừa rồi mới là bình thường, còn lời nói và hành động của những người khác là rất không bình thường.”

“Đúng vậy, phối hợp quá mức rồi.”

“Điều bất thường thì ắt có quỷ, sẽ không thực sự dẫn chúng ta vào vòng mai phục ở chỗ sâu trong trại địch chứ?”

Suy đoán tương tự, hai Đạo Tôn cũng nghĩ đến.

Hai người còn cho rằng Kiêu Bạc đang hư tình giả ý, giữ vững Khương Thành trước, sau đó sẽ đưa hắn đến trong trận đại quân, mời Đạo Thánh ra để tiêu diệt hắn.

Vội vàng cũng đi theo.

Thế là, hai đội cộng lại chưa đến năm trăm người, đã cùng nhau bay đến nơi đóng quân của tiểu đoàn số năm một cách vui vẻ.

Mà phía trên họ, Tinh chủ Lung Trì Đạo Tôn và các Đạo Tôn khác xung quanh của Tẫn Uy tinh đều rơi vào nghi ngờ không thể tin được.

"Tình huống gì đây?"

"Toàn bộ cũng đã gặp rồi, tại sao đối phương một người cũng không chết?"

Thông qua tinh lực tràn ngập bên dưới, có thể nhận ra được hơi thở sinh linh của tinh hà.

Cho nên dù bọn họ không thể nhìn thấy người cụ thể, nhưng bọn họ cũng có thể 'nhìn thấy' đội năm mươi người bên mình 'tiến đánh' vào hơn hai trăm người ở phía đối diện.

Hai bên đã trộn lẫn vào nhau 'chiến đấu trực diện' cùng một chỗ, có thể hình dung được trận chiến khốc liệt như thế nào.

Sau đó tiểu đội bên mình 'vừa đánh vừa lùi' đã dẫn đối phương đến bên đại đội.

Lại là một 'trận chiến trực diện' khốc liệt khác, lại tiếp tục 'tháo chạy'.

"Điều này cũng quá kỳ lạ rồi."

"Nếu như kẻ thù quá mạnh, đáng lẽ bên mình sẽ có thương vong. Nhưng trong một trận đại chiến bi thảm như vậy, thế mà bên ta cũng không có ai tử trận"

"Đúng vậy, điều này quá kỳ lạ."

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, Thiên Lang quân đoàn tinh nhuệ lại chủ động dẫn những kẻ xâm nhập trở về với tư cách là khách.

“Chắc chắn đối phương có cao thủ, chúng ta có cần phải chi viện không?”

Sau vài giây suy nghĩ, Lung Trì Đạo Tôn lắc đầu.

“Thiên Lang quân đoàn đó không một người mất, chứng tỏ chênh lệch sức mạnh giữa bọn họ và đối phương không khoa trương như vậy.”

“Rất có thể là đã nhận ra một ngụm không thể ăn sạch đối phương, cho nên đã cố tình dẫn kẻ thù vào sâu hơn.”

“Một khi dẫn vào đại doanh của tiểu đoàn số năm, đó là lúc thu lưới!”

“Đúng, chắc chắn là như vậy!”

Các Tinh chủ nhị tam đẳng và các cao thủ của Thiên Cung còn lại đều phấn khích.

“Suy đoán này hợp tình hợp lý, hẳn là chân tướng.”

“Ha ha, có vẻ như chúng ta có thể thưởng thức một trận dụ dỗ kẻ thù vào sâu một cách tinh diệu, trận điển hình bao vây tiêu diệt.”

“Không hổ là Thiên Lang quân đoàn xảo trá có tiếng mà!”

“Này, sao có thể dùng từ xảo trá để miêu tả người của mình chứ, phải nói là thần cơ diệu toán!”

“Ha ha ha…”

“Đến rồi đến rồi, bọn họ đến tiểu đoàn số năm rồi!”

Trên tinh bàn của Tinh chủ, có thể nhìn thấy rõ những đốm sáng đại diện cho bên mình và đối phương đã đến nơi đóng quân của tiểu đoàn số năm.

Mà bên tiểu đoàn số năm đã dốc toàn lực điều động, thoạt nhìn thì đó là một hành động lớn.

“Thời gian giết chóc và thu hoạch sắp đến!”

Bọn họ rất mong đợi, hai Đạo Tôn tùy quân phía dưới cũng đang chờ lệnh tấn công.

Lúc nhìn thấy Đằng Vũ thống lĩnh mang theo chín đội trưởng và hai nghìn người còn lại của tiểu đoàn số năm xông ra, hai người lập tức bay lên không trung.

Tế ra đạo khí và pháp cảnh của bản thân.

“Là bọn họ!”

“Xin Đằng Vũ thống lĩnh đừng lơ là, phản tặc Khương Thành cũng ở trong đó!”

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy Đằng Vũ trực tiếp xông thẳng đến trước mặt Khương Thành, tiến lên một cách hung bạo.

“Khương chủ soái!”

“Ha ha ha, sau khi nhận được thông báo của bọn họ, ta cũng không tin lắm, không ngờ rằng thật sự là ngươi!”

Chín đội trưởng khác và các thành viên cũ của đoàn quân thứ tám đều rơi vào trạng thái vui mừng khôn xiết.

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi…”

“Khương chủ soái thực sự còn sống, hơn nữa hắn đã quay trở lại rồi!”

“Quả thật là trời thương xót mà!”

Cảnh đoàn tụ mới lại được trình diễn một lần nữa.

Rất nhiều người đã khóc vì sung sướng, khoa tay múa chân.

Giống như đứa trẻ đã xa cách nhiều năm được gặp lại cha mẹ của mình, đó là một niềm phấn khích.

Ngoại trừ việc có nhiều người hơn trước, còn lại cũng không có gì khác.

Mọi người bên Phi Tiên Môn đều trợn tròn mắt.

Hai Đạo Tôn của phía trên và hai Đạo Tôn ở đại doanh đều có vẻ mặt hoảng hốt.

Các đệ tử của Phi Tiên Môn cũng rơi vào trạng thái hoá đá.

Sau đó bọn họ lại nghe thấy lời thẳng thắn của Thành ca.

“Ta đến để chiếm lấy Ma Hành tinh hà…”

Chương 1627: Trận chiến lớn hơn

“Khương chủ soái có lệnh, chúng ta nào dám không nghe theo?”

Đằng Vũ giống như nhận được quân lệnh, hành lễ.

“Tiểu đoàn số năm trực thuộc, quay lại!”

Hắn ra lệnh cho toàn quân xuất phát không hề do dự, hộ tống Khương chủ soái đi ‘chiếm lấy’ tổng bộ Thiên Lang quân đoàn ở phía sau.

Mà mười đội trưởng và những binh lính khác dưới quyền tiểu đoàn số năm càng ầm ầm đồng ý hơn.

Đấy là chưa kể đến những cao thủ tùy quân phe mình, ngay cả mọi người của Phi Tiên Môn cũng gần như rơi xuống từ giữa không trung.

Tình huống gì thế này?

Cho dù trước kia các ngươi đã từng làm việc với Khương chưởng môn, cùng lắm thì cũng chỉ làm như không thấy thôi chứ?

Trực tiếp quay đầu cùng đi tấn công người của mình, không khỏi hơi quá thần kỳ rồi.

Cân nhắc nội tâm một chút, trời và người không cần giao chiến với nhau sao?

Hai Đạo Tôn tùy quân khác và hơn năm trăm tiên quan gia nhập sau này không thể chấp nhận được.

“Đằng Vũ, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi điên rồi sao? Thế mà ngươi lại muốn giúp kẻ thù?”

“Hiện tại Khương Thành đang đứng bên kẻ thù, vậy thì hắn không phải là cấp trên của ngươi nữa rồi, các ngươi nên…”

“Được rồi được rồi.”

Đằng Vũ rất mất kiên nhẫn ngắt lời hắn.

“Các vị, nếu các ngươi đã kích động như vậy, không thể chịu đựng được, vậy thì các ngươi có thể tự mình ra tay mà.”

“Bọn ta không can thiệp.”

“Nhưng các ngươi cũng đừng mong đợi bọn ta ra tay với Khương chủ soái.”

Nói xong, hắn làm một động tác tay mời.

Mà những đại, tiểu đội trưởng và các binh lính của tiểu đoàn số năm cũng lần lượt khoanh tay đứng sang một bên, biểu cảm xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện.

Rốt cuộc Khương chủ soái có sức mạnh gì, bọn họ cũng không biết.

Dù sao thì vào năm đó, cho dù là Đạo Thánh hay là trọc ma tứ giai gặp phải hắn, đều dễ dàng sụp đổ.

Ước chừng cho dù không phải Đạo Thần thì cũng không kém bao nhiêu.

Bốn Đạo Tôn và các Chí Tôn khác lúng túng.

Cảnh Khương Thành giết Đạo Thánh ở đại hội thông thần, đến hiện tại vẫn còn rõ mồn một trong tâm trí đây.

Bọn họ cũng không ngốc.

“Cho dù không thể địch lại, các ngươi cũng không nên phản bội lập tức như thế này…”

Cho dù không dám xuất chiến, nhưng ít nhất cũng phải hét to hai tiếng, chứng tỏ thái độ kiên quyết chứ?

Đằng Vũ ở bên kia lại lắc lư mông đi đến trước mặt Khương Thành một lần nữa, trực tiếp bỏ qua bọn họ.

“Có vẻ như bọn họ cũng không dám.”

“Khương chủ soái, mời đi bên này!”

Khương Thành gật đầu, tiếp tục bay về phía trước với hắn.

Những Đạo Tôn và Chí Tôn tùy quân đã kề vai chiến đấu với quân đoàn thứ tám trong nhiều năm, từng có tình nghĩa đồng bào.

Trừ khi không biết sống chết nhảy tới trước mặt hắn, nếu không hắn tội gì phải đại khai sát giới.

Các đệ tử của Phi Tiên Môn lập tức theo kịp, nhanh chóng vượt qua đại doanh của tiểu đoàn số năm.

Mà sắc mặt của bốn Đạo Tôn và hơn năm trăm Chí Tôn Thiên Tôn ở tại chỗ đều tái nhợt.

“Quá đáng, quá đáng thật mà!”

“Hành động của tiểu đoàn số năm, quả thật là làm người ta giận dữ!”

“Ngược lại ta phải xem xem hai tiên tướng sẽ trừng phạt bọn họ như thế nào!”

Theo bọn họ thấy, thống lĩnh và các tiểu đội trưởng làm càn, Mông Thuần và Xích Linh là chủ tướng chắc chắn cũng sẽ không đến mức phản bội theo.

“Tiên tướng biết chừng mực, chắc chắn hiểu rõ đại nghĩa!”

“Hừm, Khương Thành được dẫn đến pháo đài phía sau, trái lại hạ thủ còn dễ dàng hơn!”

“Đúng vậy!”

Đám người nghĩ đến đây, thế là cẩn thận duy trì khoảng cách, cách xa đi theo đội có bầu không khí nhiệt tình ở phía trước.

Phía trên Tẫn Uy tinh vào lúc này, Lung Trì Đạo Tôn và các Tinh chủ nhị tam đẳng khác đã mơ hồ.

Bọn họ không thể nhìn thấy tình hình thực tế chỉ có thể thông qua vị trí của bọn họ và nhân số kẻ thù và ta để suy đoán thế cục, tỏ vẻ bọn họ hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tiểu đoàn số năm thất thủ rồi sao?”

“Tại sao tất cả đều rút lui?”

“Không thể nào!”

Nếu không có ai chết, nghĩa là sức chiến đấu của đối phương không cao hơn đội trước.

Sau khi đối phương tiến vào tiểu đoàn số năm, chắc chắn sẽ bị đánh đòn phủ đầu.

Kết quả là đối phương vẫn không chết một người nào.

Thay vào đó, tiểu đoàn số năm rút khỏi nơi đóng quân, một đường 'tháo chạy'.

Vậy thì đối phương có thực lực rất mạnh mẽ, chỉ là lúc bắt đầu che giấu thực lực?

Nhưng nếu như vậy thì tiểu đoàn số năm nên xuất hiện thương vong chứ!

"Hai bên vẫn đang đánh giáp lá cà, giao tranh ác liệt."

"Nhưng vẫn không có người nào ở hai bên tử trận."

"Kỳ lạ, điều này quá kỳ lạ!"

Bọn họ hoàn toàn nghĩ không thông.

Chỉ có thể nhìn những đốm sáng lao nhanh về phía tổng bộ phía sau của Thiên Lang quân đoàn trên tinh bàn.

Phía sau nhóm người này có hơn năm trăm đốm sáng đang theo sau rất xa.

Về phần bốn tiểu đoàn khác của Thiên Lang quân đoàn, lúc này cũng có động tĩnh.

"Bọn họ đang tập hợp về phía trung tâm quân đội!"

"Đúng vậy, bốn tiểu đoàn còn lại đều đang lao nhanh về phía đó để gấp rút chi viện, có vẻ như lần này thực sự là kẻ thù lợi hại!"

"Toàn bộ Thiên Lang quân đoàn đều đang di chuyển!"

"Nguy rồi, lần này là đại chiến đấy!"

Cho dù là Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh hay là Tần Sướng và Đan Thái, cũng cảm thấy rằng đối phương rất có thể đang chuẩn bị cho một trận đại chiến lớn hơn.

Mặc dù bọn họ không thể nhìn thấy động thái của bốn tiểu đoàn khác của Thiên Lang quân đoàn, nhưng sự phản bội trơn tru của đối phương thật sự là quá không hợp với lẽ thường.

Cho dù thế nào cũng không thể khiến cho người khác tin tưởng và nghe theo.

Mà khi cuối cùng bọn họ theo Khương Thành đuổi đến tổng bộ của Thiên Lang quân đoàn, quả thật đã chứng kiến một trận chiến rất lớn.

Pháo hoa bay vút lên trời đột nhiên đồng loạt nổ tung, chiếu sáng toàn bộ bức màn bầu trời đầy màu sắc, ngay cả chủ tinh trên bầu trời cũng bị che khuất hoàn toàn.

Mỗi pháo đài của tổng bộ đều được trang trí màu sắc sặc sỡ, cờ màu phấp phới, hoàn toàn không nhìn ra đó là những cỗ máy chiến tranh.

Mà trên khoảng đất trống phía trước pháo đài, đã chống lên một đài đá rộng lớn tạm thời.

Trên đài cao, tám trăm tám mươi tám tiên nhân đánh trống nhảy múa theo hình vuông, tám trăm tám mươi tám tiên nhân xung quanh hoặc thổi hoặc bắn, vô cùng náo nhiệt.

Ai không biết, còn tưởng rằng đó là một lễ kỷ niệm gì đó.

Phía trước hơn của đài cao, hàng nghìn tiên nhân tách ra hai bên, tạo thành hai hàng dọc dài đằng đẵng.

Mọi người bỏ kiếm, tay cầm bó hoa và hò hét ầm ĩ.

“Cũng nghênh Khương chủ soái!”

“Hoan nghênh Khương chủ soái!”

Âm thanh rung động khắp nơi, xông thẳng lên trời cao!

Đi đầu trong đội là hai tiên tướng Mông Thuần và Xích Linh của quân đoàn, sau khi nhìn thấy bóng dáng của Thành ca, hai người nhảy tới như lửa đốt vào mông.

Bốn thống lĩnh khác phía sau không thể đuổi kịp.

“Khương chủ soái, rốt cuộc ngươi cũng đã trở về rồi!”

“Thật là nhớ chết bọn ta rồi hu hu hu…”

“Không có sự dẫn dắt của ngươi, mọi người thực sự sống như cái xác không hồn, không hề vui vẻ!”

Thành ca đỡ lấy hai người, khóc ròng ròng.

“Ha ha ha, các ngươi thật là có lòng mà!”

Lời còn chưa dứt, đã lập tức bị các thống lĩnh khác lấn áp.

Lần thứ ba nhìn thấy cảnh tượng cảm động của cuộc hội ngộ đã cách biệt từ lâu, lại nhìn ‘buổi lễ chào đón’ hoành tráng trước mặt, cằm của tất cả các đệ tử của Phi Tiên Môn gần như chạm đất.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vậy toàn bộ Thiên Lang quân đoàn này đều là người của Khương chưởng môn, gặp mặt thì sẵn sàng tham gia vào không chút do dự?

Còn lôi kéo như vậy?

Mông Thuần ở phía trước dẫn đường như một thanh niên ân cần.

Còn vừa xin lỗi.

“Khương chủ soái, thời gian quá gấp, bọn ta cũng không kịp chuẩn bị một buổi lễ lớn hơn.”

“Nhưng bọn ta đã chuẩn bị tiệc rượu rồi…”

Khi đi ngang qua giữa hai đội danh dự đang chào đón, thật ra Thành ca đã vô cùng hài lòng.

Trước đây bồi dưỡng đội cổ vũ này thực sự không vô ích mà.

Chương 1628: Bọn họ quá chuyên nghiệp

Thứ Khương Thành thích là việc này.

Nhưng hắn đi nhiều nơi như vậy, ngoài việc ép Bích Lạc Tâm cung phải chuẩn bị một buổi lễ chào đón vào năm đó, ở những nơi khác cũng chưa từng nhận được sự tiếp đón long trọng như vậy.

Điều này khiến hắn không khỏi xúc động.

Quân đoàn thứ tám thực sự quá hiểu bản thân, năm đó đối xử tốt với bọn họ đúng là không vô ích.

Thấy Khương chưởng môn không quay đầu lại, trong lòng của đám người Đan Thái, Nguỵ Miểu và Tần Sướng ở phía sau

trống rỗng không thể giải thích được.

“Tiêu rồi, đối phương quá biết xử lý!”

“Chết tiệt, tại sao trước đây ta không nghĩ đến làm như vậy chứ?”

“Ta có linh cảm không tốt, chúng ta sắp mất đi vị trí tâm phúc bên cạnh Khương chưởng môn rồi.”

“Cái này, cái này… cái này làm sao mới tốt đây?”

Mọi người ủ rũ, biểu cảm giống như trời sụp, vô cùng đau đớn.

“Chúng ta để bị đánh bại rồi.”

“Không chỉ là bị đánh bại, thật sự là không gì có thể so sánh được!”

Mặc dù đệ tử của Phi Tiên Môn đều là Đạo Tôn, thậm chí còn có Đạo Thánh, bàn về thực lực bọn họ bỏ lại quân đoàn thứ tám mấy con phố, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nhưng mọi người trực tiếp xem nhẹ điều này.

Bởi vì trước mặt Khương chưởng môn, điều này không quan trọng.

“Thiên Lang quân đoàn này nịnh hót quá chuyên nghiệp, thoạt nhìn là đã được huấn luyện bài bản, đối thủ mạnh đấy!”

“Đáng ghét, chúng ta cũng phải nghĩ cách, nếu không sẽ khó giữ được địa vị trong tương lai.”

Đối với âm mưu của bọn họ, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh không còn gì để nói.

Trong não của đám đồng môn, sư đệ và sư điệt này của bản thân mỗi ngày đều đang suy nghĩ những gì?

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như bản thân Khương chưởng môn cũng chưa từng bình thường.

Lúc Khương Thành được chào đón hoành tráng bên trong pháo đài, mới nhận ra cỗ máy chiến tranh ban đầu, bên trong tạm thời cải tạo lại thành một phòng tiệc tráng lệ và lộng lẫy.

Mông Thuần và Xích Linh một trái một phải, giống như tả hữu hộ pháp, mời hắn vào chỗ ngồi.

Mà các đệ tử của Phi Tiên Môn cũng không bị bỏ rơi, tất cả đều được tiếp đãi ân cần.

Theo lời của các thống lĩnh và tiểu đội trưởng, đệ tử của Khương chủ soái là huynh đệ tỷ muội của Thiên Lang quân đoàn.

Lề lối cực kỳ!

Hoàn toàn phớt lờ những biểu cảm khó coi của các Đạo Tôn và Chí Tôn tùy quân xung quanh.

Kỷ Linh Hàm cảm thấy mọi thứ thực sự quá kỳ diệu.

Không phải chúng ta đến đánh trận sao?

Không phải đến để tấn công sao?

Tại sao lại trở thành đi dự tiệc rồi?

Hơn nữa còn đang dự tiệc ở chỗ đóng quân của quân địch.

"Trước tiên không vội ăn tiệc, lần này ta đến…"

Ngay lúc Khương Thành vừa ngẩng đầu lên, Mông Thuần tiên tướng đã nhanh chóng tiếp lời.

"Ha ha ha, Khương chủ soái đến đây để giành lại Ma Hành tinh hà, đúng không?

Được, lần này không cần Thành ca tự mình nói ra.

"Chuyện nhỏ nhặt này còn làm phiền ngươi đích thân đến ra lệnh, thật là có lỗi quá."

Xích Linh tiên tướng ở bên cạnh cũng vỗ ngực bày tỏ thái độ.

"Yên tâm yên tâm, bọn ta nhất định toàn lực phối hợp!"

Đây còn là chuyện nhỏ nhặt?

Vậy xin hỏi cái gì mới gọi là chuyện lớn vậy?

Các đệ tử của Phi Tiên Môn ở bên cạnh không biết nên nói gì cho phải.

Đối phương thực sự là toàn bộ quân đoàn đều tham gia vào?

Lúc này, cuối cùng bọn họ cũng biết mặt mũi của Khương chưởng môn lớn đến mức nào.

Mối quan hệ thực sự qua lại rộng rãi ở Thiên Cung sao?

Thành ca sờ cằm.

“Ta nghe nói Ma Hành tinh hà này còn có một đại quân khác.”

“Đúng vậy, đội đó là quân đoàn thứ nhất và thứ hai do Hoàn Thường dẫn dắt, với hơn bảy mươi ngàn người đấy.”

Mông Thuần nói với vẻ mặt tự mãn: “Ta đã truyền tin cho hắn, bảo hắn cũng nhanh chóng cút xéo.”

“Đợi hắn vừa rút lui, Ma Hành tinh hà sẽ chẳng khác nào bị Khương chủ soái chiếm giữ.”

Nhìn vẻ mặt đầy giành công của hắn, như thể đang nói, các huynh đệ, ta làm đúng không?

Hoá ra vẫn là thuộc hạ của chính mình.

Thành ca quả quyết khen ngợi hắn.

“Làm không tệ, ta đỡ phải chạy thêm một chuyến.”

Nhận được một câu khen ngợi như vậy, Mông Thuần vui mừng khôn xiết.

Vừa mời rượu, hắn lại vừa bắt đầu giành công.

“Khương chủ soái, ngươi đừng thấy hai quân đoàn của Hoàn Thường có nhiều người, nhưng chiến tích cũng không tốt hơn bọn ta bao nhiêu.”

“Đúng đúng đúng, mấy năm nay bọn ta đã không còn như xưa nữa, nhưng tiếc là hiện tại không có cơ hội giết kẻ thù nữa, không thể biểu diễn làm báo cáo trước mặt ngươi…”

Khương Thành cũng có thể nhìn ra tư chất của những binh lính của quân đoàn thứ tám đã thay đổi.

“Không ngờ rằng, các ngươi thật sự đã trở nên tinh nhuệ rồi!”

Ngoài xúc động, hắn lại hơi dở khóc dở cười.

Khi đó, hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc biến quân đoàn này thành sư đoàn hổ lang gì đó, vẫn luôn xem là một tổ bầu không khí.

Lý do chia chiến lợi phẩm chỉ là để nâng cao động lực làm đội cổ vũ của bọn họ mà thôi.

Không ngờ vô tình cắm liễu, liễu lại xanh…

Hắn đang gác lại xúc động này, những Đạo Tôn tùy quân trong điện đã không thể ngồi yên.

Chỗ đóng quân của Thiên Lang quân đoàn cộng với bốn tiểu đoàn khác, hiện nay có trên chục ngàn người.

Bốn nghìn người xuất hiện thêm đều là do về sau được chuyển từ các Tư của Thiên Cung để bổ sung.

Trong số đó, Đạo Tôn thì có ước chừng ba mươi người.

Thậm chí, còn có một Đạo Thánh!

Mặc dù những người này cũng nhận ra Khương Thành, biết rằng hắn rất mạnh, nhưng bọn họ không có cảm tình gì với hắn.

Nghe hai tiên tướng muốn đầu hàng, làm sao mà nhịn được?

Ầm!

Bàn bên trái Mông Thuần vang lên một tiếng ầm thật lớn, bị đập vỡ thành nhiều mảnh nhỏ ngay tại chỗ.

Chén, bát và các món ngon vung vãi khắp mặt đất.

“Hừ!”

Sắc mặt của Đạo Thánh duy nhất trong Thiên Lang quân đoàn - Di Sanh tiên quan xanh mét, đứng lên.

“Bổn tọa đã nhịn rất nhiều rồi!”

“Các ngươi điên rồi sao?”

“Trước kia Khương Thành là người của Thiên Lạc Quân, nhưng hiện tại hắn là kẻ thù, là kẻ thù bên Khiếu Mang vực!”

“Mông Thuần Xích Linh, vốn dĩ ta còn tưởng rằng mặc dù cảnh giới của các ngươi hơi thấp, nhưng vẫn còn chút chỗ đáng học hỏi!”

“Hiện tại các ngươi muốn làm gì? Muốn phản bội Thiên Cung sao?”

“Còn không mau cầm vũ khí lên, tiêu diệt những kẻ xâm lược này!”

Nói xong, hắn là người đầu tiên nắm lấy đạo khí, tế Pháp Tắc không gian ra.

Ầm!

Sau một tiếng nổ lớn, chén đĩa trong điện rơi vào tình trạng hỗn loạn, lộn xộn cả một vùng.

Hiện trường yến tiệc bị phá hủy hoàn toàn.

Mông Thuần và Xích Linh tức giận ngay tại chỗ.

“Di Sanh, ngươi muốn làm gì?”

“Khương chủ soái là cha của Thiên Lang quân đoàn của bọn ta, còn là Ẩn Hoàng của Thiên Cung, ngươi dám vô lễ với hắn!”

“Vô lễ với hắn?”

Di Sanh Đạo Thánh lạnh lùng cười.

“Ta chỉ biết hắn là kẻ thù, Ẩn Hoàng cái gì?”

Hắn nhìn chằm chằm vào những Đạo Tôn tùy quân có mặt, lớn tiếng quát.

“Các ngươi còn chần chờ gì nữa, còn không mau tiêu diệt hết Phi Tiên Môn…”

Chưa kịp dứt lời, Khương Thành đã ra tay.

Không còn cách nào khác, đối phương xem hắn là kẻ thù, nên đối phó với kẻ thù như thế nào, hắn rất thành thạo.

Hơn nữa, đối phương còn phá hỏng bữa tiệc.

Điều này cũng xem như là đụng đến vảy ngược của hắn.

Kỵ Khuyết kiếm giống như một luồng ánh sáng cầu vồng, mang theo kiếm đạo thập tam trọng của Sinh Diệt được nén lại trong một không gian rất nhỏ, dẫn thẳng đến chính diện của đối phương.

Đúng lúc này, lực trọc của hắn phụ trợxé ra một lỗ hổng trên pháp cảnh của đối phương.

“Ngươi!”

Di Sanh Đạo Thánh vô cùng hoảng sợ.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, pháp cảnh của Khương Thành đã đánh sập bốn cự trụ đồ đằng của hắn.

Trước kia lúc ở ngoài trận xem đại hội thông thần, hắn cũng không cảm nhận gì.

Thậm chí còn cảm thấy, những Đạo Thánh tham gia thi đấu thật sự quá rác rưởi, thế mà không thể đánh lại một Đạo Tôn.

Cho dù Đạo Tôn có mạnh đến đâu, chẳng phải vẫn chỉ là Đạo Tôn thôi sao?

Mà hiện tại, cuối cùng hắn cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra với những người đó vào lúc đấy.

Chỉ đáng tiếc, đã quá muộn rồi.

"Không…"

Dưới tác động của một chút lực trọc và pháp cảnh, Pháp Tắc không gian của Di Sanh Đạo Thánh đã hoàn toàn bị phá hủy.

Hắn đã mất đi pháp cảnh gia trì, hoàn toàn bị thế giới kiếm đạo thập tam trọng nuốt chửng.

Chương 1629: Dự định của Hoàn Thường

Dưới đòn tấn công vượt quá lẽ thường của Thành ca, Di Sanh Đạo Thánh hoàn toàn bị đánh bại.

Nằm mơ hắn cũng không ngờ rằng, thế mà Khương Thành sẽ mạnh mẽ như vậy.

"Dừng tay, ta thừa nhận…"

Rốt cuộc hắn cũng biết vì sao người này lại là Ẩn Hoàng rồi.

Cuối cùng cũng biết những chiến tích trước đây của Thiên Lạc Quân ở tiền tuyến đến từ đâu.

Lúc này, hắn bắt đầu hối hận, muốn nhận thua đầu hàng.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói xong, Kỵ Khuyết kiếm đã hoàn toàn nghiền nát Sinh Diệt của hắn.

Khương Thành không cho hắn cơ hội đầu hàng.

Đạo Thánh Thiên Cung một đời, đến đây ngã xuống.

Toàn bộ quá trình chỉ trong nháy mắt.

Lúc này, những Đạo Tôn tùy quân vừa mới kích động, chuẩn bị tấn công các đệ tử của Phi Tiên Môn vừa đứng lên.

Có người còn không kịp rút binh khí ra.

Trận đại chiến Đạo Thánh này, cứ như vậy mà kết thúc.

Chỉ để lại một sự im lặng chết chóc.

Kiếm của Khương Thành không trở về bao kiếm, mà từ từ xoay người lại, nhìn hơn ba mươi Đạo Tôn tùy thân có mặt.

"Có phải đến lượt các ngươi rồi không?" Giọng điệu của hắn trầm thấp, âm u hỏi.

Bịch bịch!

Chỉ với một câu hỏi nhẹ nhàng như vậy, mấy Đạo Tôn đã bị dọa đến mức ngã xuống ngay tại chỗ.

Ngồi liệt trên mặt đất, đạo khí rơi xuống, cũng không dám có bất kỳ hành động nào nữa.

"Ta, bọn ta…"

Ực ực…

Hơn ba mươi Đạo Tôn tùy quân quỳ trên mặt đất.

Nơi nào còn có nửa phần ý chí chiến đấu?

Nếu như Khương Thành trải qua một trận đại chiến bình thường, trải qua vô số hiệp mới tiêu diệt được Di Sanh Đạo Thánh, vậy thì bọn họ vẫn có thể chấp nhận được một chút.

Giết Đạo Thánh chỉ trong nháy mắt, ai có thể chịu đựng nổi?

"Tha mạng với, Khương Ẩn Hoàng!"

"Vừa rồi tất cả đều do một mình Di Sanh Đạo Thánh làm, không liên quan gì đến bọn ta hết đó!"

"Đúng vậy đúng vậy, bọn ta hoàn toàn không muốn trở thành kẻ thù của ngươi!"

"Thật sao?"

Khóe miệng Khương Thành nhếch lên.

"Vậy vừa rồi tất cả các ngươi đều đứng lên, là định làm gì vậy?"

“Ta, bọn ta…”

Tất cả mọi người đều không nói nên lời.

Nhìn thấy sát ý trong mắt Khương Thành lại dâng lên, rốt cuộc có người vội vàng nghĩ ra một cái cớ.

“Bọn ta đang định mời rượu ngươi đó!”

“Mời rượu?”

Khương Thành thầm nghĩ có phải các ngươi xem ta là lão hồ đồ không?

“Đúng đúng đúng, mời rượu!”

Những người khác cũng phản ứng lại.

“Ngươi là Ẩn Hoàng của Thiên Cung, bọn ta đã ngưỡng mộ từ lâu rồi!”

“Trước đây bọn ta chỉ có thể nhìn từ xa, lần này hiếm có cơ hội đến gần, bọn ta vui mừng khôn xiết, cho nên mới đứng lên.”

“Có thể uống rượu cùng bàn với Khương Ẩn Hoàng, lúc đó là vinh hạnh lớn nhất của bọn ta!”

Các đệ tử của Phi Tiên Môn vô lực chửi mắng.

Còn tưởng rằng các ngươi rất cao ngạo, làm nửa ngày cũng có thiên phú nịnh hót.

Nể tình bọn họ đã kề vai chiến đấu với Thiên Lang quân đoàn trong nhiều năm, vốn dĩ Khương Thành cũng không có ý định đuổi cùng giết tuyệt.

Lúc này mới thu kiếm lại.

Mà ở phía bên kia, Hoàn Thường của quân đoàn thứ nhất đã nhận được truyền tin.

“Khương chủ soái lại xuất hiện?”

“Hơn nữa hắn còn mang Phi Tiên Môn đến tấn công Ma Hành tinh hà?”

“Còn bảo chúng ta rút lui ngay lập tức?”

Nhìn nội dung truyền tin, Hoàn Thường cau mày lại giống như tượng đất.

Biết Khương Thành chưa chết, hắn không vui mừng khôn xiết gì.

Năm đó ở Hoá Tiên Phủ, lý do hắn khuất phục Khương Thành, chỉ là vì chịu áp lực sức mạnh quá mạnh mẽ đó.

Bị hù dọa mà thôi.

Hơn nữa, sau khi Khương Thành bị tuyên bố tử trận, người được lợi nhiều nhất là hắn.

Bởi vì hắn tạm thời được đề bạt làm chủ soái thay của Thiên Lạc Quân.

Sau ba ngàn năm chinh chiến, chuyển chính thức đã gần kề trong tầm tay.

Đây là thời đại chiến tranh, nếu không thì muốn trở thành chủ soái của một Thiên Quân thì sẽ khó khăn biết bao, Thần Quân cũng không chắc có thể ngồi lên được.

Mà ngay vào lúc quan trọng này, Khương Thành lại trở lại, có thể tưởng tượng được tâm trạng của hắn là như thế nào.

Hắn không mắng Thiên Đạo bất công, nhắm vào chính mình, xem như là rất biết kiềm chế.

Những thống lĩnh dưới trướng hắn nói chuyện rôm rả, nghị luận sôi nổi.

“Không phải Khương Thành đã chết rồi sao? Sao lại trở về rồi?”

“Lần này hắn trở về, chẳng phải là muốn giành lại vị trí chủ soái Thiên Lạc Quân sao?”

“Nói ra, Thiên Cung thực sự không tháo bỏ vị trí chủ soái của hắn.”

“Phải làm sao mới ổn đây?”

Thủ tịch phụ tá của Hoàn Thường, văn sĩ trung niên đó thì không hề hoảng sợ.

“Các ngươi nghĩ nhiều rồi, hiện tại Khương Thành không thể lấy đi soái ấn của chủ soái được.”

Hắn vuốt râu, vẻ mặt như đã tính trước kỹ càng.

Hoàn Thường gật đầu.

“Khương Thành nhập bọn với Phi Tiên Môn, mà Phi Tiên Môn lại là bên Khiếu Mang vực của kẻ thù, chỉ dựa vào điều này, hắn đã là kẻ phản nghịch của Thiên Cung.”

Kẻ phản nghịch thì phải bị giết, đương nhiên không thể làm chủ soái gì nữa.

Thành thật mà nói, biết được tin Khương Thành đưa người đến tấn công Ma Hành tinh hà, trong lòng hắn ngược lại cười thầm.

“Nhưng mà hắn muốn chúng ta rút khỏi Ma Hành tinh hà, việc này khá khó giải quyết đấy…”

Hắn còn chưa kịp nói hết, hai Đạo Thánh tuỳ quân bên cạnh hắn, Độ Hâm đã lạnh lùng hừ một tiếng tỏ vẻ không tán thành.

“Chuyện này có gì khó giải quyết?”

“Hắn muốn các ngươi rút lui, các ngươi thật sự rút lui hay sao?”

“Nhân cơ hội này mà giết hắn, như vậy không chỉ vị trí chủ soái của ngươi vững chắc hơn, mà còn lập một đại công!”

Sau khi nghe lời phát biểu tràn đầy tự tin của hai Đạo Thánh Độ Hâm và Phong Cự, Hoàn Thường và văn sĩ trung niên nhìn nhau.

Cả hai đều có thể nhìn thấy sự đồng cảm trong ánh mắt của nhau.

Điều này ngớ ngẩn đến mức nào vậy?

Nếu Khương Thành có thể bị giết một cách dễ dàng như vậy, năm đó ở Phi Tiên Phủ, chúng ta sẽ chủ động khuất phục sao?

Nói đùa gì vậy?

Hoàn Thường chưa từng nghĩ tới sẽ gây chiến với Khương Thành.

Nhưng một mặt khác, hắn cũng không muốn rút khỏi Ma Hành tinh hà.

Nếu hắn rút lui mà không giao chiến, mất đi trận địa, đến lúc đó truyền lên, hắn sẽ bị trừng phạt.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn chậm rãi nói: “Chuyện này là chuyện lớn, theo ta thấy, tốt hơn hết là nên báo cáo lên Tử Tiêu Điện trước.”

Văn sĩ trung niên biết hắn đang muốn trì hoãn thời gian.

Trì hoãn thời gian, chờ bên trên phái Thần Quân đến giải quyết Khương Thành, bản thân sẽ ở một bên xem náo nhiệt không trộn lẫn.

“Đúng vậy, chuyện này chỉ bên trên mới có thể giải quyết, chúng ta nghe theo sự sắp xếp của bên trên là được…”

Đáng tiếc là hai Đạo Thánh tuỳ quân Độ Hâm và Phong Cự không nghe ra dụng tâm lương khổ của hai người bọn họ.

“Hoàn Thường, ngươi đang nắm trong tay bảy mươi ngàn hùng binh, thế mà lại bị hai trăm người không đáng nhắc đến đó dọa đến mức không dám hoạt động?”

“Còn xin chỉ thị?”

Vẻ khinh thường trong mắt hai người không chút giấu giếm.

“Mặc dù Khương Thành là người chiến thắng trong đại hội thông thần, nhưng chẳng lẽ hắn có ba đầu và sáu tay hay sao?”

“Bổn tọa đi lấy đầu của hắn!”

“Sau khi trở về sẽ báo cáo lên Tử Tiêu Điện, vạch tội ngươi nhớ đến tình cũ, tội chùn bước…”

Nói xong, bọn họ mang theo hơn năm mươi Đạo Tôn dưới trướng bản thân, sát khí đằng đằng bay ra khỏi chỗ đóng quân, đi thẳng về hướng Thiên Lang quân đoàn.

“Đừng! Xin hai Đạo Thánh đừng kích động, bàn bạc kỹ hơn đi mà!”

Trên mặt Hoàn Thường tràn đầy vẻ lo lắng, trên thực tế lại không hề đứng lên.

Là một nhà dã tâm thâm niên, đương nhiên hắn hy vọng quân đoàn của bản thân sẽ mạnh hơn.

Nhưng hắn không muốn nhìn thấy nhiều thêm hai ‘giám quân’ trong quân đoàn của bản thân.

Độ Hâm và Phong Cự đều là Đạo Thánh, địa vị khá cách biệt.

Cái này thì cũng thôi đi, quan trọng là hai người này luôn can thiệp vào việc chỉ huy của hắn, thậm chí còn can thiệp vào công việc nội bộ của Thiên Lạc Quân.

“Hai tên ngốc!”

“Chết trong tay Khương Thành, cũng xem như là giúp ta nhổ bỏ hai cái gai.”

Hắn đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên trên đỉnh đầu sáng ngời. Bên ngoài trở nên trắng xóa, vô cùng chói mắt.

Ngay cả pháo đài mà hắn đang ở cũng đột nhiên vổ vang.

Văn sĩ trung niên bên cạnh sợ hãi.

“Chủ tinh đại trận của Tẫn Uy tinh mở ra!”

“Có vẻ như kết quả thực sự khó đoán trước rồi.”

Chương 1630: Phụng mệnh hành sự mà thôi

Bỗng nhiên Tinh chủ đại trận mở ra, là vì cuối cùng Lung Trì Tinh chủ của phía trên cũng không thể ngồi yên.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào tinh bàn, cảnh tượng bọn họ nhìn thấy hoàn toàn không thể giải thích được.

Chỉ có thể nhìn thấy hơn hai trăm người của đối phương, đang ‘đuổi theo’ tiểu đoàn số năm từ bên này, một đường xông vào nơi đóng quân của Thiên Lang quân đoàn.

Mà nơi đóng quân thì sắp xếp một ‘đội hình’ mà bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được.

Gần hai nghìn người tập hợp thành một đoàn như dự bị, ngoài ra còn có hai hàng ngũ rất hẹp kéo dài về phía trước.

Sau đó, đối phương đi theo hai hàng ngũ đó, trực tiếp ‘giết vào’ bên trong nơi đóng quân.

Tình hình chiến đấu vô cùng ‘khốc liệt’, đến mức mà nhận thức của chủ tinh hơi bị xáo trộn.

Không còn cách nào khác, lúc đó bên dưới đang tổ chức buổi lễ chào mừng mà.

Đáng tiếc là, bọn họ không biết.

Phát hiện ra pháo đài trung tâm của Thiên Lang quân đoàn đã bị kẻ thù xâm nhập, thế thì còn gì nữa?

“Đây là thời khắc sinh tử!”

“Vô cùng khẩn cấp!”

“Mặc dù bên ta không có ai chết, nhưng điều đó còn đáng sợ hơn, rất có thể đối phương đã nắm vững được bí pháp đặc biệt nào đó!”

“Bí pháp?”

“Đúng vậy, có thể là đã mê hoặc thần hồn của tất cả tướng sĩ của Thiên Lang quân đoàn, cho nên mới có thể giết vào nơi đóng quân dễ dàng như bỡn!”

“Không thể kéo dài được nữa!”

“Bên quân đoàn thứ nhất cũng có người đến chi viện.”

“Là hai Đạo Thánh!”

“Chúng ta cần phải giúp đỡ bọn họ!”

Cứ như vậy, bọn họ đã mở chủ tinh đại trận ra.

Vào lúc đại trận vừa mở ra, toàn bộ Ma Hành tinh hà dường như đã thay đổi.

Tinh hà vốn dĩ sáng chói, lúc này lại càng sáng như một ngọn núi tuyết nhợt nhạt, vô cùng chói mắt.

Tinh lực đó thật mãnh liệt, như kim châm như ánh sáng!

Đây chỉ là cảm giác quan sát từ xa, nếu thực sự ở dưới sự bao phủ của chủ tinh đại trận thì sẽ nghênh đón một đòn tấn công chí mạng mãnh liệt.

“Vậy mà lại động đến chủ tinh đại trận sao?”

“Có vẻ như bọn họ đã thực sự tiến vào Ma Hành tinh hà rồi!”

Bên Khiếu Mang vực, Thái Hoán Đạo Thánh ở lại xem náo nhiệt nhìn về phía Ma Hành tinh hà ở phía xa, trên mặt mang theo từng đợt chấn động.

Hắn đã từng thấy Tẫn Uy tinh mở ra hết sức, nhưng lần này vẫn khiến hắn rất ngạc nhiên.

“Theo lý mà nói, bọn họ chỉ có hơn hai trăm người, ba quân đoàn ở phía đối diện, cho dù là quân đoàn nào cũng có thể dễ dàng đánh bại bọn họ. Không đến mức mở ra toàn bộ đại trận mà!”

Những người khác xung quanh cũng khó hiểu.

“Đúng vậy, trận chiến này hơi quá lớn.”

“Thuộc về việc giết gà bằng đao trâu.”

Trước đây bọn họ còn đang đoán đám người Khương Thành không dám đi vào, hiện tại lại thấy động tĩnh lớn như vậy ở bên đó, suy đoán này rõ ràng là đã sai.

“Không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.”

“Tình hình chiến đấu hẳn là vô cùng kịch liệt, nếu không sẽ không đến mức động đến chủ tinh đại trận.”

“Không ngờ thật mà, Phi Tiên Môn mới phái đi ít người như vậy, thế mà đã có thể làm được đến bước này.”

“Có vẻ như, quả nhiên sức mạnh của bọn họ không được coi thường!”

“Hừ!”

Nghe mọi người khen ngợi Phi Tiên Môn, Ngọc Thông Đạo Tôn rất khó chịu.

“Chủ tinh đại trận mở ra, đồng nghĩa với việc tất cả tinh nhuệ bên đối phương đã ra hết, trận chiến này có ý nghĩa gì, hẳn là các ngươi biết rất rõ.”

“Chỉ sợ cuối cùng, không ai trong số bọn họ có thể sống sót quay trở lại.”

Hắn cố ý kỳ quái nói: “Lần này là bọn họ tự mình bốc đồng liều lĩnh, tấn công không có tổ chức. Không phải bọn ta không đi chi viện, có chết cũng không trách bọn ta được.”

Mọi người không khỏi âm thầm nhíu mày.

Cho dù như thế nào, hiện tại Phi Tiên Môn đang thực sự tác chiến với Thiên Cung.

Lúc này lại nói lời châm chọc như vậy, lề lối quá nhỏ.

Mà trong pháo đài của Thiên Lang quân đoàn, mọi người cũng cảm nhận được sự dao động dữ dội của tinh lực.

“Có chuyện gì vậy?”

Mông Thuần và Xích Linh cùng bay lên.

“Sao chủ tinh đại trận lại mở ra rồi?”

Hai người nhìn bầu trời nhợt nhạt bên ngoài pháo đài và từng vùng tạm thời không có mục tiêu, chỉ là ánh sao lượn lờ lung tung, không hẹn mà cùng trở nên phát cáu.

“Lung Trì Tinh chủ đang làm gì vậy?”

“Chúng ta đang tiếp đãi Khương chủ soái đấy, buổi lễ long trọng như thế này, sao chúng ta có thể để cho hắn phá rối?”

“Thật sự là quá sát phong cảnh mà, ta đi mắng hắn!”

Nói xong, hai người làm ra vẻ muốn bay lên Tẫn Uy tinh phía trên.

Đương nhiên chủ tinh có năng lực cơ bản tập trung vào đối phương, né tránh người của mình.

Bọn họ là người bên Thiên Cung, không những sẽ không bị tấn công, thậm chí còn có thể nhận được tác dụng gia trì tinh lực đôi chút.

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành đứng ở cửa pháo đài, gọi hai người đang biểu diễn trên khán đài xuống.

Địa vị của Tinh chủ ở Thiên Cung vô cùng đặc biệt, là người mà hai người các ngươi có thể mắng sao?

Các đệ tử của Phi Tiên Môn nhìn tinh lực đang tăng vọt, không những không sợ hãi, ngược lại từng người còn háo hức muốn thử.

“Khương chưởng môn, ngươi ra lệnh đi!”

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Lúc này bọn họ đang ở trong pháo đài, ngược lại không bị tinh lực tấn công đến.

“Có phải bọn ta phải xông ra ngoài giết không?”

Thành ca quay đầu nhìn bọn họ, thầm nghĩ nếu các ngươi ra tay, vậy thì không phải ánh đèn sân khấu của ta sẽ bị cướp đi một nửa hay sao?

“Các ngươi ở lại bên trong, ta đi lên xem thử.”

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đang định nói gì đó, thì đột nhiên bọn họ nhìn thấy có hàng trăm người giết đến trước mặt.

Hơi thở mãnh liệt phía trước giống như mặt trời thiêu đốt khiến ánh sao xung quanh phát ra tiếng kêu như vàng và sắt, tất cả đều là Đạo Tôn!

Mà trong số hơn ba trăm người ở phía sau, cảnh giới thấp nhất cũng đạt đến Chí Tôn.

Đứng đầu đám người là hai Đạo Thánh Phong Cự và Độ Hâm vừa mới giết đến từ bên Hoàn Thường.

Nhìn thấy bọn họ, sắc mặt của Mông Thuần và Xích Linh lập tức thay đổi.

Hoàn Thường không đến, hai người này đã đến.

Bọn họ đoán cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

“Hai người, sao các ngươi lại đến đây? Hoàn Thường tiên tướng đâu?”

Độ Hâm Đạo Thánh sát khí đằng đằng chậm rãi nâng đạo kiếm trong tay lên, chỉ thẳng vào Mông Thuần.

“Cút ra!”

Mông Thuần bị doạ đến mức suýt nữa rụt cổ lại.

Mặc dù những năm nay hắn đã thay da đổi thịt, nhưng đối mặt với Đạo Thánh tạm thời tránh mũi nhọn hắn vẫn hiểu.

Nhưng sau đó, lưng của hắn lại thẳng lên.

Sợ cái gì?

Khương chủ soái đang đứng phía sau đấy!

Vì vậy hắn dũng cảm, lạnh giọng hỏi: “Độ Hâm Đạo Thánh, ngươi có ý gì?”

Tên này còn chụp tội danh cho đối phương một cách rất thuần thục.

“Chẳng lẽ muốn xâm phạm đại doanh của Thiên Lang quân đoàn của bọn ta, trở thành kẻ thù với toàn bộ Thiên Lạc Quân, trở thành kẻ thù với Thiên Cung sao?”

Độ Hâm Đạo Thánh trực tiếp bị hắn chọc giận đến mức không biết phải phản bác lại như thế nào.

Chết tiệt, các ngươi đều đầu hàng, còn không biết xấu hổ quật ngược lại nói ta là kẻ thù của Thiên Cung sao?

May mà Phong Cự Đạo Thánh bên cạnh hắn vẫn giữ được bình tĩnh.

“Hừ, Thiên Lang quân đoàn của các ngươi không chiến mà đã đầu hàng, cấu kết với Khương Thành, còn dám ngụy biện?”

“Còn không mau khoanh tay chịu trói!”

Các Đạo Tôn và Chí Tôn phía sau hắn cũng nhao nhao quát mắng.

“Thiên Lang quân đoàn, các ngươi muốn làm loạn sao?”

“Khương Thành to gan, ngươi lại có thể phản bội Thiên Cung, tội đáng muôn chết!”

“Khi đó Thiên Cung thật sự đã nuôi một tên vô ơn rồi.”

Lời mắng này khiến Thành ca hơi sững sờ.

Ca được Thiên Cung nuôi dưỡng khi nào?

Sao lại trở thành tên vô ơn rồi?

Ngay cả Thiên Đế cũng không thể nói điều này ra khỏi miệng nữa là.

Lúc này, Xích Linh tiên tướng cũng đã tỉnh táo lại.

“Khương Thành là chủ soái của bọn ta, Tử Tiêu Điện không có cách cách chức hắn.”

“Chỉ cần vị trí chủ soái của hắn không bị cách chức một ngày, vậy thì hắn vẫn sẽ là cấp trên của bọn ta một ngày.”

“Bọn ta chỉ phụng mệnh cấp trên hành sự mà thôi, có vấn đề gì sao?”

Chương 1631: Uy của chủ tinh

“Cãi chày cãi cối!”

“Đáng ghét!”

Thực ra Độ Hâm Đạo Thánh rất muốn vào cuộc ngay lập tức.

Thậm chí hắn còn muốn giết cả Mông Thuần và Xích Linh.

Nhưng xét thấy nếu như không hợp lý, vậy thì chắc chắn Thiên Lang quân đoàn ở trước mặt sẽ mạnh mẽ phản công.

Có được pháo đài, cộng thêm Phi Tiên Môn, thực sự không chắc có thể tấn công vào được.

Tốt hơn hết là nên tấn công vào trái tim trước, chiếm lấy một vị trí đại nghĩa.

“Quả thật là nói xằng nói bậy!”

“Khương Thành và Phi Tiên Môn là một nhóm, mà Phi Tiên Môn là môn phái của Khiếu Mang vực, rõ ràng là kẻ thù không đội trời chung của Thiên Cung chúng ta!”

Những tình huống này, là trước đó đám người Mông Thuần và Xích Linh đã truyền tin cho Hoàn Thường, bọn họ mới biết được.

“Các ngươi lại có thể tiếp tay cho kẻ thù không đội trời chung của Thiên Cung, lại còn dám ngụy biện, tội thêm một bậc!”

“Không không không, lời này sai rồi.”

Tiên tướng Mông Thuần liên tục lắc đầu xua tay, tỏ ý rất không đồng tình với cách nói này.

“Khương chủ soái mang theo Phi Tiên Môn, đó là môn phái mà hắn cảm hoá ở Đạo Tuyệt Chi Địa đó.”

“Mà hắn đưa Phi Tiên Môn đến nhận Ma Hành tinh hà, điều đó cũng xuất phát từ cân nhắc về mặt chiến lược, bọn ta là thuộc hạ thì có lý do gì mà không hợp tác?”

Độ Hâm Đạo Thánh suýt nữa thì tức đến lệch mũi.

Điều này hoàn toàn là mở to mắt nói nhảm.

Phong Cự Đạo Thánh lạnh lùng hỏi: “Hắn có thể có cân nhắc gì?”

Xích Linh tiên tướng cố ý nghiêm mặt.

“Bí mật quân sự cao cấp, miễn bình luận!”

“Ngược lại là các ngươi, tùy tiện xông vào đại doanh của Thiên Lang quân đoàn bọn ta trước, có thủ lệnh của Hoàn Thường tiên tướng không?”

Hắn chỉ vào hai Đạo Thánh, lạnh lùng quát: “Nếu như không có, vậy thì các ngươi đang không tôn trọng mệnh lệnh, tự ý hành động, tấn công hữu quân, ý đồ mưu phản!”

“Ngươi!”

Hai Đạo Thánh đối diện suýt nữa bị hắn chọc tức đến phun ra máu.

Khương Thành đang đứng phía sau bày tỏ hắn đã nhìn hai người này với đôi mắt khác xưa.

Năng lực đổi trắng thay đen này là quá đủ để trở thành một đại gian thần, trước đây chỉ để các ngươi làm trưởng đội cổ vũ, thực sự là nhân tài không được trọng dụng mà

“Đừng nói nhảm với bọn họ nữa!”

Rốt cuộc Độ Hâm Đạo Thánh đã nhìn ra.

Tranh cãi hoàn toàn không thắng được.

Nếu cứ tiếp tục, biết đâu bên mình sẽ bị nói đến tự mình nghi ngờ trước, lòng quân rời rạc.

Trường kiếm của hắn chỉ thẳng về phía Thành ca.

“Khương Thành, bước ra đánh một trận!”

Các Đạo Tôn và Chí Tôn phía sau hắn cũng lần lượt kêu gào.

“Không phải ngươi là Ẩn Hoàng sao? Chẳng phải ngươi rất có uy phong ở đại hội thông thần vào năm đó sao?”

“Hiện tại chỉ biết trốn trong pháo đài thôi à?”

Thành thật mà nói, nếu như không có sự giúp đỡ của Tẫn Uy tinh, chắc chắn bọn họ không dám kêu gào như vậy.

Dù sao thì trong đại hội thông thần vào năm đó, biểu hiện của Thành ca quá thần kỳ.

Cho dù hai Đạo Thánh có mang theo mấy chục Đạo Tôn, cũng không chắc có thể thắng được.

Nhưng hiện tại trên đỉnh đầu có chủ tinh đại trận, bọn họ cảm thấy lợi thế thuộc về bản thân, thế này đáng tin cậy rồi.

“Lăn ra đây!”

“Ngươi trì hoãn cũng vô ích!”

“Bọn ta đã báo cáo lên Tử Tiêu Điện rồi, ngược lại muốn xem thử ngươi có thể trốn trong pháo đài này bao lâu!”

“Đến lúc đó, bọn ta cũng phải xem thử Thiên Lang quân đoàn của các ngươi còn gì để nói!”

“y da.”

Khương chưởng môn chỉ có thể bất đắc dĩ rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

Vốn dĩ hắn không có địch ý hay ác cảm gì với những cao thủ tùy quân này, chỉ là lập trường không giống nhau mà thôi.

“Nếu các ngươi đã yêu cầu ta ra tay mãnh liệt như vậy, vậy thì ta chỉ có thể thỏa mãn kỳ vọng của các ngươi rồi.”

Vừa mới nói xong, một mình hắn đã xông ra ngoài.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh muốn tiến lên giúp đỡ theo bản năng.

Nhưng nghĩ đến mệnh lệnh không được xuất chiến trước đó của Khương chưởng môn, chỉ có thể ở bên trong quan sát trận chiến.

Ngược lại, đám người Mông Thuần và Xích Linh của quân đoàn thứ tám lại hơi bất an.

Lúc Khương Thành lao ra khỏi pháo đài, các ánh sao bên ngoài nhanh chóng tụ lại như mạt sắt bị siêu nam châm hút.

Bởi vì mục tiêu tấn công quá tập trung, chỉ có một người, khu vực đó thế mà lại hình thành một vòng xoáy bão táp to lớn dùng Khương Thành làm trung tâm.

Vòng xoáy lao thẳng lên bầu trời, khuấy động mây và gió của Ma Hành tinh hà.

Thậm chí rất nhiều ngôi sao trong tinh hà đã buộc phải thay đổi quỹ đạo của chúng vì điều này.

Trong phút chốc, đất trời rung chuyển, tiên lực và tinh lực đan xen va chạm trong khoảng không.

Vén lên một cuộc hỗn loạn thậm chí còn dữ dội hơn.

Cảnh tượng như vậy, mọi người có mặt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trước đây, khi sức mạnh của một chủ tinh được kích hoạt toàn bộ, đó là khi đối mặt với một lượng lớn kẻ thù xâm phạm.

Nào có đặc biệt dùng chủ tinh đánh một người như vậy.

Hai tiên tướng và một số thống lĩnh hoảng sợ, vội vã nhìn cao thủ của Phi Tiên Môn một cách lo lắng.

“Các ngươi không đi giúp Khương chủ soái sao?”

“Chủ tinh đại trận không đùa được đâu!”

“Lúc này chỉ có một mình Khương chủ soái bị đại trận tập trung, hắn sẽ chịu tất cả các đòn tấn công tinh lực.”

Nhiều người đôi khi hữu ích.

Trước kia Khiếu Mang vực tấn công Ma Hành tinh hà, đều luôn cố gắng hết sức mang theo càng nhiều người càng tốt.

Bởi vì như vậy mới có thể làm phân tán các đòn tấn công tinh lực của chủ tinh đại trận.

Nếu như hơn hai trăm người của Phi Tiên Môn đều lao ra, ánh sao bên ngoài sẽ phân tán thành hơn hai trăm phần.

“Hiện tại Khương chủ soái bị tinh lực tập kích áp chế, một thân sức mạnh thông thiên của hắn e là không thể phát huy ra hết tất cả…”

Còn chưa nói xong, bọn họ đã dừng lại.

Bởi vì Khương Thành ở phía trước hoàn toàn không bị tinh lực đánh trúng.

Ngay từ đầu, màn chắn tiên lực mà hắn bố trí trên bề mặt cơ thể đã thực sự bị tinh lực của chủ tinh đại trận xé nát dễ như trở bàn tay.

Hoàn toàn không có khả năng chống lại gì cả.

Mà Pháp Tắc không gian và đồ đằng căn nguyên, lúc đang đối mặt với đòn tấn công tinh lực cuồn cuộn như vậy, cũng hiện ra sức mạnh không bằng.

Chỉ có thể chậm chạp suy yếu, không thể tiêu diệt hoàn toàn.

Hơn nữa, thứ hiện tại đang đối mặt không phải là Tinh chủ đang chiến đấu bên ngoài, mà là một chủ tinh đang tấn công bản thân bằng tất cả sức mạnh.

Đúng lúc này, hai Đạo Thánh ở phía đối diện đã chớp thời cơ phát động tấn công.

“Ha ha ha, Khương Thành, ngươi trúng kế rồi!”

“Thế mà thật sự dám một mình bước vào phạm vi tấn công của chủ tinh đại trận, ngươi ngu ngốc đến mức nào vậy?”

“Đây là do ngươi tự chuốc lấy phiền phức!”

Pháp Tắc không gian của hai người một trước một sau, bọn họ đánh giáp công, phong kín đường về pháo đài của Khương Thành.

Mà hơn ba trăm Đạo Tôn và Chí Tôn mà bọn họ mang theo cũng tham gia vào trận chiến mà không chút do dự.

Bản thân Khương Thành bị vòng xoáy bão táp do ánh sao hình thành quấn quanh tấn công, lập tức trở nên bấp bênh hơn.

Thậm chí hắn không thể tổ chức một cuộc tấn công nào cả.

Bởi vì chỉ trong vài giây, tiên thể của hắn đã đối mặt trực tiếp với công kích của ánh sao rồi.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể điều động lực trọc mà bản thân không muốn tiêu hao một lần nữa.

Một màn chắn lực trọc đã được hình thành trên bề mặt cơ thể.

Trong khoảnh khắc màn chắn này được hình thành, đột nhiên hắn cảm thấy không còn nhói nhói nữa.

Vốn dĩ ánh sao mạnh mẽ độc đoán, vào khoảnh khắc va chạm vào lực trọc, giống như hoa tuyết rơi xuống trên mặt đất rồi tan chảy.

Màn chắn trên bề mặt cơ thể vang lên tiếng vang phốc phốc nhỏ, cũng không còn chút sức mạnh hủy diệt nào nữa.

Cho dù có bao nhiêu ánh sao đánh lên màn chắn lực trọc, đều sẽ biến mất ngay lập tức, giống như chưa từng tồn tại.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người đang quan sát trận chiến bên trong pháo đài đều há mồm trợn mắt.

Chưa kể đám người Mông Thuần, Xích Linh, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và Đan Thái, thật ra từ lâu cũng đã biết chủ tinh đại trận đáng sợ như thế nào.

Bọn họ đã từng nghĩ Khương Thành có thể giải quyết được đòn tấn công của tinh lực.

Nhưng nằm mơ cũng không ngờ rằng, hắn tiện tay làm một 'màn chắn thánh lực', thì sẽ trực tiếp miễn dịch với tinh lực.

"Thế, thế mà sẽ có chuyện như vậy sao?"

Những Đạo Tôn tùy quân Thiên Lang quân đoàn đã đầu hàng trước đó nói chuyện hơi lắp bắp.

Chương 1632: Đưa đến tận cửa

Trong ba nghìn năm qua, số lần các vực của Đạo Tuyệt Chi Địa tấn công vào chủ tinh đại trận đã không thể đếm xuể.

Đương nhiên trong đó không thể thiếu bóng dáng của Đạo Thánh.

Những Đạo Thánh đó đều có thánh lực, nhưng không một ai có thể làm được chuyện như Khương Thành hiện tại.

Thánh lực của bọn họ không thể chống lại tinh lực.

Thậm chí không có hiệu quả làm suy yếu của màn chắn tiên lực thông thường.

Điều này không phải vì thánh lực của bọn họ không mạnh mẽ, mà là vì thánh lực và tinh lực thuộc hai hệ thống khác nhau.

Dùng thánh lực đánh tinh lực, hai sức mạnh không thể nhận biết lẫn nhau, sẽ trực tiếp xuyên qua.

Đạo Thánh đối mặt với kẻ thù có tinh lực, có thể lựa chọn lấy công đối công.

Nhưng chung quy không tính là đúng bệnh hốt thuốc.

Mà hiện tại, lực trọc này của Khương Thành, là thuốc chữa khỏi bệnh thực sự.

Trước mặt lực trọc, tinh lực như gặp phải thiên địch.

“Điều này cũng quá vô lý, đúng không?”

“Hoá ra tinh lực còn có thể trực tiếp bị tiêu trừ?”

“Không phải chống lại, không phải làm suy yếu, mà là thật sự xóa bỏ đòn tấn công tinh lực, quá không thể tưởng tượng nổi…”

Mọi người chỉ cho rằng lực trọc là thánh lực của Khương Thành, ngạc nhiên một lúc, lần lượt bày tỏ bản thân đã được mở rộng tầm mắt.

“Đây là sức mạnh mà Khương chủ soái nên có, bình thường thôi bình thường thôi!”

Vào lúc Mông Thuần bắt đầu khoác lác, Đan Thái cũng không chịu thua kém.

“Khương chưởng môn chỉ thi triển qua loa chút thao tác cơ bản, còn chưa đến mười phần trăm công lực, các ngươi có cần kinh ngạc như vậy không?”

“Mười phần trăm, nhiều nhất chỉ năm phần trăm mà thôi!”

Lúc hai người đang ‘chiến đấu’ ở bên này, trận chiến của một bên khác cũng không hồi hộp.

Lúc ánh sao tấn công không có tác dụng với Khương Thành, cuối cùng hắn cũng có thể rảnh tay để phát huy Pháp Tắc không gian và ý cảnh kiếm đạo của bản thân.

“Không!”

“Không thể nào!”

Vốn dĩ hai Đạo Thánh còn hy vọng chủ tinh đại trận giúp đỡ bọn họ, ngay sau đó đã bị Pháp Tắc không gian của Khương Thành hung hăng tấn công.

Với sự trợ giúp của một tia lực trọc khác, Pháp Tắc không gian của hai người nhanh chóng không chống đỡ nổi.

Mà Khương Thành hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội nghỉ xả hơi.

Kiếm đạo thập tam trọng bóp nghẹt tia sức sống cuối cùng của hai người từng chút một.

“Không, không nên mà…”

“Dừng lại!”

Đến lúc này, đột nhiên bọn họ mới hiểu được tại sao Hoàn Thường muốn kéo dài thời gian, bàn bạc kỹ hơn.

Nhưng đáng tiếc là đã quá muộn.

Chỉ sau hai phút, trận chiến đã hoàn toàn chấm dứt.

Hai Đạo Thánh và hơn ba trăm Đạo Tôn và Chí Tôn tùy quân khác đến tấn công đều bị giết.

Khương Thành nhanh chóng thu về chiến lợi phẩm.

Nhìn lướt qua bầu trời, chủ tinh đại trận vẫn còn ra vẻ như cũ.

“Các ngươi chờ ở đây, ta đi một lát rồi sẽ trở lại.”

Nói xong, hắn vụt lên từ trên mặt đất, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Hắn muốn đi làm gì vậy?”

“Hinh như đang muốn tấn công chủ tinh.”

“Không phải chứ?”

Mặc dù đã trải qua công kích của trận đại chiến vừa rồi, mọi người lại có hiểu biết mới về sức chiến đấu của Thành ca.

Nhưng mọi người vẫn cho rằng điều này quá ngạo mạn.

Bởi vì chủ tinh đã sắp vượt qua phạm vi chiến lực bình thường.

“Chủ động tiến vào chủ tinh của người khác, cái này không phải là tự chui đầu vào lưới sao?” Rất nhiều người của Thiên Lang quân đoàn buột miệng nói ra.

“Lung Trì Đạo Tôn có thể quyết định tất cả quy tắc của Tẫn Uy tinh, cái này hoàn toàn không thể địch nổi đâu!”

“Cho dù vào mười Đạo Thánh cũng sẽ bị Tinh chủ đùa bỡn trong lòng bàn tay…”

Nhìn thấy các đệ tử của Phi Tiên Môn đã quen với thao tác hồi sinh, ngược lại không hề hoảng sợ.

“Nếu Khương chưởng môn đã quyết định tấn công, có nghĩa là hắn đã nắm chắc.”

“Chúng ta chờ hắn chiến thắng trở về là được rồi.”

Đan Thái mỉm cười nhìn đám người Nguỵ Miểu và Cam Tử Nghĩa.

“Việc không có gì hồi hộp, không cần phải bàn luận.”

“Việc khẩn cấp trước mắt là diễn tập lễ chúc mừng sau chiến thắng.”

“Đúng đúng đúng…”

Tất cả các đệ tử của Phi Tiên Môn như tỉnh cơn mê, lần lượt trở vào trong pháo đài để nghiên cứu.

Thấy bọn họ ‘chuyên nghiệp’ như vậy, đám người Mông Thuần và Xích Linh đều sửng sốt.

Ngay say đó rơi vào suy ngẫm.

Mà ở phía bên kia, đám người Hoàn Thường đang nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Bọn họ không biết rằng Khương Thành đã giết chết Đạo Thánh.

“Chủ tinh đại trận phát động một cách mãnh liệt, chỉ sợ lần này Khương Thành thực sự không thể thắng nổi.”

“Động tĩnh bên đó đã giảm đi rất nhiều, có phải đã phân ra thắng bại rồi không?”

Văn sĩ trung niên nhanh chóng nói: “Nếu như bọn họ thật sự giết chết Khương Thành, vậy thì chúng ta phải báo trước cho Tử Tiêu Điện, nói ngươi đích thân áp trận ở phía sau.”

“Nếu không, sẽ bị Độ Hâm và Phong Cự báo tội dung túng cho kẻ phản bội!”

Hoàn Thường suy nghĩ mấy giây, cuối cùng gật đầu.

“Đi qua xem thử!”

Một đám người nhanh chóng bay ra khỏi nơi đóng quân của quân đoàn thứ nhất, bay về phía Thiên Lang quân đoàn.

Cùng lúc đó, Khương Thành đã bay thẳng lên trời cao, lao ra khỏi Ma Hành tinh hà, tiến vào Tẫn Uy tinh.

Lúc này, chủ tinh vô cùng ngạc nhiên.

Trước khi Độ Hâm và Phong Cự giết về phía Thiên Lang quân đoàn, bọn họ có thể 'nhìn thấy'.

Thông qua tinh bàn, mặc dù bọn họ không thể nhìn thấy bóng người, nhưng bọn họ vẫn có thể thấy khí cơ của hơn ba trăm người thuộc phe mình lần lượt biến mất, không để lại chút dấu vết.

Điều này có nghĩa là… hơn ba trăm người đó đều đã chết.

Mà khí cơ của hơn ba trăm người đó, có hai người mạnh đến cấp bậc Đạo Thánh!

"Trời ạ, hai Đạo Thánh bên ta chết rồi?"

"Đối phương chỉ điều đi một người!"

"Ai có thể làm được chuyện như vậy, lẽ nào Tịnh Trúc Đạo Thần đã trở về rồi?"

"Không thể, tuyệt đối không thể!"

"Chuyện Đạo Thần trở về, sao Tử Tiêu Điện lại không hề biết?"

"Hắn đã xông vào Tẫn Uy chủ tinh của chúng ta!"

Sau khi phát hiện Khương Thành xông vào Tẫn Uy tinh, vốn dĩ mọi người đang hoảng hốt, đột nhiên bình tĩnh lại.

Thậm chí Lung Trì Tinh chủ còn vô thức cười toe toét.

"Ha ha ha ha, cái này thật sự là đưa đến tận cửa mà!"

Các Tinh chủ và cao thủ khác cũng lần lượt bật cười thành tiếng.

"Người này điên rồi sao?"

"Nếu hắn ở lại phía dưới, chúng ta thật sự không có biện pháp nào thắng."

“Nhưng mà hắn lại dám cả gan xâm phạm chủ tinh… đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

“Hắn muốn tìm chết, vậy thì tác thành cho hắn!”

“Giết cao thủ như vậy, đó là công đức lớn lao đấy ha ha ha!”

Tâm của Lung Trì Đạo Tôn kích động, tay run rẩy, ấn mở cấm chế thiên nhiên các nơi của Tẫn Uy tinh.

“Ngược lại ta muốn xem thử rốt cuộc người này là ai?”

Tẫn Uy tinh là địa bàn của hắn, vườn sau hoàn toàn thuộc về bản thân hắn, ở nơi này hắn có quyền kiểm soát tuyệt đối.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng điên cuồng tiến về phía trước của Khương Thành đã xuất hiện trên trận truyền ảnh.

“Khương Ẩn Hoàng!”

Tiếng kêu lớn liên tục không ngừng vang lên trong điện.

“Khương Thành?”

“Chết tiệt, thế mà lại là hắn?”

“Trời ạ, sao hắn có thể đứng về phía Khiếu Mang vực?”

“Hắn đã phản bội Thiên Cung, cuối cùng ta cũng hiểu được tại sao trước đây một người cũng không chết, trước đây Thiên Lang quân đoàn là dòng chính của hắn!”

Đã đến bước này, rốt cuộc bọn họ cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Vậy thì chúng ta nên làm sao đây?”

“Giết! Giết hắn!”

Trong mắt Lung Trì Tinh chủ lóe lên sự hung ác, phẫn nộ hét lớn: “Cái này còn cần phải suy nghĩ sao, nếu hắn đã đứng ở phe đối diện, vậy thì hắn là kẻ thù!”

“Hơn nữa, tự ý xông vào chủ tinh mà chưa được phép, dựa theo luật lệnh của Thiên Cung, vốn là giết không tha.”

Những người khác cũng nhao nhao kêu lên.

“Giết chết hắn!”

“Ẩn Hoàng gì đó, đó đều là đã từng rồi.”

“Đại công tiêu diệt nghịch tặc thuộc về Tẫn Uy tinh của chúng ta!”

Chương 1633: Gặp mặt thì hàng

Sức mạnh canh phòng của Tẫn Uy tinh không mạnh.

Ngoài Lung Trì Đạo Tôn và mười mấy Tinh chủ nhị tam đẳng ra, còn có hơn một nghìn Chí Tôn và Thiên Tôn.

Ngoài ra, với tư cách là trọng địa tiền tuyến, Thiên Cung cũng phái năm Đạo Tôn đến đây hỗ trợ.

So với quân đoàn bên dưới, dường như yếu quá mức, hoàn toàn địch không lại vị trí đặc biệt của bản thân chủ tinh đã rút dây động rừng.

Mà lý do cho sự sắp xếp này, là vì sức mạnh như vậy là đủ rồi.

Trong chủ tinh của hắn, cho dù chỉ có một mình Lung Trì Đạo Tôn, tiêu diệt mười tám Đạo Thánh cũng không thành vấn đề.

Trừ khi Đạo Thần ra tay, nếu không chủ tinh sẽ mãi mãi vững như thành đồng.

Cũng bởi vì vậy, đám người Lung Trì Đạo Tôn hoàn toàn xem thường Khương Ẩn Hoàng.

Nhưng sự tự tin này, cũng chỉ kéo dài hơn mười giây.

Bởi vì ngay sau đó, bọn họ phát hiện Khương Thành một mạch xông thẳng đến bên này, thế mà không hề bị cản trở.

Tinh lực của chủ tinh mạnh hơn những ánh sao phía dưới.

Nhưng khi bọn chúng gặp phải màn chắn lực trọc trên người Khương Thành, thì không có bất kỳ tác dụng gì.

“Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thế mà thánh lực của hắn có thể loại bỏ hoàn toàn đòn tấn công tinh lực sao?”

Lung Trì Đạo Tôn tràn đầy tự tin giờ nhãn cầu gần như muốn lòi ra ngoài.

Chuyện này, hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Ba nghìn năm trước, vài Đạo Thần hợp lực tấn công chủ tinh đại trận, mặc dù một số hạ vị chủ tinh đã từng tạm thời bị đánh hạ, nhưng cũng không có ai có thể hoàn toàn miễn dịch với các đòn tấn công tinh lực.

Mà hiện tại, Khương Thành đã phá vỡ luật sắt này.

“Sao có thể như vậy?”

“Không thể nào!”

Đòn sát thủ lớn nhất tinh lực không có lực sát thương, Lung Trì Đạo Tôn lập tức không còn sức mạnh gì nữa.

Nhìn thấy Khương Thành nhanh chóng đuổi đến đây, những người khác trong điện cũng loạn thành một đoàn.

“Mau mau mau, thay đổi quy tắc của chủ tinh!”

“Hạn chế hắn, áp chế hắn!”

“Dùng sắp xếp của chủ tinh ngăn cản hắn!”

Phản ứng của Lung Trì Đạo Tôn cũng không chậm.

Hắn lập tức bay lên cao đàn trước điện để ‘thi pháp’.

Nhưng thấy hắn giơ cao hai tay tế ra một tấm lệnh phù vàng rực, nhắm chặt hai mắt vẻ mặt nghiêm trang, trong miệng lẩm bẩm gì đó.

“Thiên Đạo huy hoàng, Tẫn Uy hiện Thần!”

“Tiên lực vô dụng!”

“Quy tắc rút lui!”

“Thiên địa hộ hồn!”

“Vạn tinh giết tà!”

Chủ tinh là sản phẩm đặc biệt do Thiên Đạo tạo thành, mà Tinh chủ xem như là người đại diện giúp quản lý tinh này.

Do đó, trong phạm vi của chủ tinh, chỉ cần sức mạnh liên quan đến Thiên Đạo đều nằm trong phạm vi kiểm soát của Tinh chủ.

Theo giọng nói của Lung Trì Đạo Tôn rơi xuống, toàn bộ tiên lực của những người có mặt khác đều không có tác dụng sát

thương, cũng không hề cảm nhận được căn nguyên quy tắc dù là nhỏ nhất.

Tình huống này hơi giống với tình huống lần đầu tiên bước vào Cô Thần Giới.

Cho dù Đạo Thánh xông vào nơi này, tiên lực cũng không có tác dụng gì, sức mạnh của tiên thuật Vũ kỹ thần thông giảm nhanh chóng hơn chín mươi chín phần trăm vẫn chưa dừng lại.

Không cảm nhận được căn nguyên quy tắc thì không thể xây dựng Pháp Tắc không gian.

Những thứ còn lại cũng chỉ là thần hồn và thánh lực.

Thao túng tất cả tinh lực của tinh này, Tinh chủ hoàn toàn có thể xây dựng từng tầng pháo đài tinh lực ở bên ngoài hồn hải của bản thân.

Muốn ngăn chặn thánh hồn tấn công, cũng không khó.

Mà Đạo Thánh chỉ dựa vào thánh lực để đối mặt với tinh lực đầy trời của một chủ tinh, còn chiến đấu thế nào nữa?

Hơn nữa, bản thân Tinh chủ không bị hạn chế.

Tinh lực của Lung Trì Đạo Tôn vẫn có thể làm tổn thương đến người khác, hắn cũng có thể liên kết với căn nguyên quy tắc, tế pháp cảnh ra.

Trong hoàn cảnh cực đoan như kẹt bug này, một mình hắn đánh mười tám Đạo Thánh, quả thực không tính là khoa trương.

Khi một bộ này hạ xuống, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm một chút.

“Hiện tại không sao cả rồi.”

“Chắc chắn Khương Thành đã tiêu rồi.”

Vài Đạo Tôn dưới đài vừa vui mừng, vừa âm thầm oán thầm.

Nếu không phải bọn ta đã nhìn thấy các trung vị Tinh chủ khác, không chừng còn thật sự cho rằng thi pháp này của ngươi là một quy trình nghi lễ cần thiết.

Tinh chủ điều khiển chủ tinh, chỉ cần trong lòng có suy nghĩ là có thể làm được.

Hoàn toàn không cần tín vật lệnh phù gì cả, cũng không cần phải leo lên cao đàn đặc biệt, càng không cần thiết phải hét lên bất kỳ câu thoại nào.

Một bộ nghi lễ vừa rồi, chỉ là thú vui cá nhân của Lung Trì Đạo Tôn mà thôi.

Sau đó bọn họ lại nhìn tiên trận truyền ảnh một lần nữa, nụ cười lập tức cứng lại.

Trong màn hình, quả thật tiên lực của Khương Thành đã biến mất.

Nhưng mà tốc độ bay của hắn lại không hề giảm đi chút nào.

Dưới sự điều khiển của Lung Trì Đạo Tôn, Tẫn Uy tinh xuất hiện từng tầng rào cản đại trận thiên nhiên một cách vô căn cứ.

Khương Thành vung Kỵ Khuyết kiếm, mặc dù thiếu đi sự gia trì của tiên lực khiến uy lực giảm đi rất nhiều, nhưng mỗi một kiếm vẫn bổ sung thêm lực quy tắc.

Mọi người chỉ nhìn vài giây, đã nhìn thấy hắn sử dụng ít nhất ba mươi bốn mươi quy tắc.

Phá hủy những đại trận thiên nhiên đó dễ như trở bàn tay.

Hắn vẫn bay như tên bắn về phía này với một khí thế bất khả chiến bại.

Còn tinh lực, vẫn bị màn chắn lực trọc của hắn tiêu trừ, giống như không hề tồn tại.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều thực sự bị dọa cho sợ hãi.

“Sao có thể như vậy?”

“Sao hắn còn có thể dùng được lực quy tắc?”

“Cái này không nên mà!”

Bọn họ nào biết, Khương Thành không thể liên kết được căn nguyên, nhưng hắn có ba ngàn huyền văn.

Đó hoàn toàn thuộc về bản thân hắn, không phải là sức mạnh trong phạm vi của Thiên Đạo.

Hắn giống như tích hợp ba ngàn căn nguyên cỡ nhỏ.

“Tiêu rồi, tiêu rồi!”

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…”

Mọi người có mặt nhìn bóng dáng càng ngày càng gần, hoàn toàn bị dọa cho sợ hãi.

Nghĩ đến việc hai Đạo Thánh đã chết trong tay Khương Thành vào lúc trước, bọn họ cảm thấy thân thể nhỏ bé này của bản thân sợ là không đủ giết.

Rất nhiều người bắt đầu suy nghĩ đến việc bỏ trốn.

“Tốt hơn hết chúng ta nên nhanh chóng rút lui thôi.”

“Giữ cho núi xanh, không lo không có củi đốt.”

“Báo lên Tử Tiêu Điện, sau này lại phái cao thủ cướp về!”

Đương nhiên Lung Trì Đạo Tôn không muốn từ bỏ chủ tinh của chính mình.

Ngay cả khi đó chỉ là tạm thời, cũng rất không bằng lòng.

Nhưng hắn còn chưa kịp đưa ra quyết định thì Khương Thành đã đến trước mắt.

Phù phù!

Các trung vị Tinh chủ có mặt lập tức quỳ xuống.

“Tha mạng đi mà, Khương Ẩn Hoàng!”

Ánh sao đầy trời biến mất, cuối cùng Tẫn Uy tinh cũng ngừng giải phóng sức mạnh.

Những người khác cũng bị doạ cho hồn bay phách lạc, có người tê liệt gục xuống đất ngay tại chỗ, có người đứng im không dám nhúc nhích, cảnh tượng khá buồn cười.

Vốn dĩ Thành ca còn tưởng rằng sau khi tới đây sẽ xảy ra một trận đại chiến cuối cùng khốc liệt hơn.

Dù sao thì đánh chủ tinh, tương đương với đánh boss vào phút cuối cùng mà.

Nhìn thấy điều này, suýt nữa không hoàn hồn.

“Khụ, ý của các ngươi là gì?”

Hắn lắc lư Kỵ Khuyết kiếm trong tay.

“Không phải vừa rồi còn thúc giục chủ tinh tấn công ta rất khí thế hay sao? Sao vừa gặp mặt đã quỳ xuống rồi?”

“Cái này, cái này à…”

Nhìn thấy vẻ mặt không mấy thiện cảm của hắn, Lung Trì Đạo Tôn toát mồ hôi lạnh.

“Là như thế này, bọn ta không ngờ người đến lại là Khương Ẩn Hoàng đó mà!”

Những người khác lập tức phụ hoạ theo.

“Bạn đầu bọn ta tưởng đó là kẻ thù bên Khiếu Mang vực, cho nên mới thúc giục chủ tinh đại trận.”

“Nếu bọn ta biết đó là ngươi, sao bọn ta có thể tấn công chứ?”

“Nhìn thấy Khương Ẩn Hoàng giá lâm, bọn ta nghênh đón còn không kịp nữa là!”

“Đúng đúng đúng, đây chỉ là hiểu lầm thôi, thuộc về chuyện không nhận ra người quen!”

Lung Trì Đạo Tôn dè dặt đứng lên, xoa tay cười nói.

“Khương Ẩn Hoàng giá lâm Tẫn Uy tinh tuần tra, đã làm cho nơi này trở nên tỏa sáng! Tiểu tiên cảm thấy vinh hạnh bội phần, đến chào đón!”

Chương 1634: Ẩn Hoàng ra lệnh

Quan giai trung vị Tinh chủ, tương đương với tiên quan nhị phẩm.

Mà vị trí Ẩn Hoàng của Khương Thành là vị trí ngang hàng với Thiên Đế.

Ngoài cái danh Ẩn Hoàng, vị trí Thần Quân của hắn cũng đã vượt qua những tiên quan nhất phẩm bình thường.

Cho nên Lung Trì Tinh chủ tự xưng là tiểu tiên trước mặt hắn, điều đó cũng thích hợp.

Thành ca cố ý cười như không cười, nói: “Nhưng mà, hiện tại ta đang đứng về phía Phi Tiên Môn.”

“Mà Phi Tiên Môn là môn phái bên Khiếu Mang vực, là kẻ thù của các ngươi.”

“Ta là Ẩn Hoàng, các ngươi hoàn toàn có thể phớt lờ, tiếp tục tấn công ta mà…”

“Khương Ẩn Hoàng, ngươi đang nói gì vậy!”

Một Đạo Tôn đến từ Thiên Cung ở phía sau lớn tiếng ngắt lời hắn.

“Vị trí Ẩn Hoàng của ngươi vẫn chưa bị các Thiên Đế bãi bỏ, có nghĩa là ngươi vẫn là cấp trên của bọn ta!”

“Quy tắc của Thiên Cung sao có thể bỏ được?”

“Sao bọn ta dám vô lễ với ngươi?”

Hắn nghĩa chính từ nghiêm, nói: “Phớt lờ Ẩn Hoàng là đại nghịch bất đạo, tuyệt đối đừng nói nữa!”

“Đúng!”

Lung Trì Tinh chủ gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc.

“Ngươi vẫn là Ẩn Hoàng anh minh thần võ trong lòng của bọn ta, cần được kính trọng!”

“Có cho tiểu tiên một vạn dũng khí, cũng tuyệt đối không thể ra tay với ngươi!”

Một lúc trước, bọn họ còn hô đánh hô giết trước màn ảnh của tiên khí truyền ảnh.

Đột nhiên hiện tại sửa lại, đương nhiên là vì muốn sống sót.

Ngươi xem, bọn ta tôn trọng ngươi như vậy, đều là người nhà cả mà!

Ngươi không biết xấu hổ mà giết bọn ta hay sao?

Thành ca cũng bị đám dở hơi này đánh bại.

Trên thực tế, hắn đã gần sức cùng lực kiệt.

Sử dụng lực trọc giống như đốt xăng, lần trước hắn đối phó với đám người Đồng Kiêu Đạo Thánh, hắn đã sử dụng ba mươi phần trăm.

Những ngày này, cũng chỉ tự động hồi phục mười phần trăm.

Vừa mới giết ba Đạo Thánh, đánh liên tiếp hai trận, hắn đã cố gắng hết sức để tiết kiệm một chút.

Tiên lực là lực lượng chính, lực trọc chỉ dùng trên lưỡi đao.

Nhưng vẫn trừ mất ba mươi phần trăm một lần nữa.

Nhưng để chống lại tấn công của tinh lực, màn chắn lực trọc đã được mở ra và tiêu hao, đã sắp tiêu sạch năm mươi phần trăm cuối cùng.

Nếu như đám người Lung Trì Đạo Tôn lại thúc giục tinh lực của chủ tinh để trì hoãn một lúc, không chừng Khương Thành sẽ thực sự bị giết.

"Được rồi!"

Thấy muốn bị giết không được thoả mãn, Thành ca chỉ có thể lùi lại chọn phương án thứ hai.

"Nếu ta đã là cấp trên của các ngươi, vậy chắc chắn các ngươi sẽ nghe mệnh lệnh của ta?"

"Đó là đương nhiên!"

Lung Trì Đạo Tôn thấy giọng điệu của hắn có phần thả lỏng, vội vàng lớn tiếng bày tỏ thái độ.

"Mệnh lệnh của Khương Ẩn Hoàng, đối với tiểu tiên, đó là ngọc chỉ đấy!"

"Có lý do gì để bọn ta không tuân theo?"

"Tốt!"

Khương Thành gật đầu hài lòng.

"Vậy thì các ngươi nhanh chóng thúc giục Tẫn Uy tinh, rút khỏi Ma Hành tinh hà nhé."

Nếu nhiệm vụ đã là giành lại Ma Hành tinh hà, nên đương nhiên phải làm đến nơi đến chốn.

Cho dù quân đoàn bên dưới ném đi, thì có vấn đề gì với chủ tinh của Thiên Cung đang treo lơ lửng trên đầu?

Sở dĩ Khương Thành dốc sức làm nhiệm vụ này như vậy, đương nhiên không phải sợ Tịnh Trúc Tiên Phủ.

Mà là vì bản thân.

Trong mắt hắn, sớm muộn gì Phi Tiên Môn cũng sẽ là đại phái số một ở Khiếu Mang vực, Khiếu Mang vực sẽ là địa bàn của bản thân trong tương lai.

Vậy đương nhiên phải dọn sạch các mối đe dọa xung quanh.

"Hả, hả?"

Vốn dĩ mọi người còn tưởng rằng mối nguy này đã qua đi, tất cả đều trợn tròn mắt.

"Rút khỏi Ma Hành tinh hà?"

"Đúng vậy, có việc gì khó làm sao?"

Mặt của Lung Trì Tinh chủ trở nên đau khổ: "Đây không phải là vấn đề khó làm hay không khó làm, mà là…"

"Mà là cái gì?"

Vẻ mặt của mọi người trông táo bón.

Ngươi thật sự không biết hay là giả vờ không biết?

Chủ tinh rút khỏi tiền tuyến, đây là việc quan trọng như thế nào?

Để điều động một quân đoàn, chỉ cần có mệnh lệnh của Chiến Thiên Tư là được.

Mà việc điều động chủ tinh, không có ý chỉ của Tử Tiêu Điện là tuyệt đối không được, Chiến Thiên Tư cũng không có quyền hạn.

Hơn nữa còn là mất đi trận địa tiền tuyến và rút lui, thuộc về hành vi đào binh.

"Cái này thực sự là không được đâu!"

"Tại sao lại không được?"

Khương Thành hơi cau mày, không vui nói: "Ngươi là Tinh chủ của tinh này, di chuyển chủ tinh chỉ là một việc trong suy nghĩ, việc dễ như ăn bánh thôi mà."

Ca nói như thể toàn bộ chủ tinh đã rút lui, chỉ đơn giản như di chuyển lễ vật.

"Vấn đề không phải ở đây, mà là Tử Tiêu Điện phía trên…"

"Làm sao?"

Thành ca nhìn chằm chằm: “Tử Tiêu Điện là phía trên, vậy ta không phải phía trên sao?”

Ngươi thực sự không phải, ngươi là kẻ thù.

Chẳng qua là bọn ta không còn cách nào khác mà thôi.

Trong lòng mọi người oán thầm, nhưng đương nhiên không dám biểu hiện ra ngoài mặt.

Vẻ mặt của Lung Trì Đạo Tôn chua xót, mặc cả: “Đương nhiên ngươi là phía trên, nhưng tiểu tiên lại không có cách nào khai báo với bên Tử Tiêu Điện được cả!”

Hắn cũng không phải thượng vị Tinh chủ.

Trung vị Tinh chủ, thật ra vẫn có một nửa quyền kiểm soát ở bên Thiên Cung.

Nếu thật sự làm xằng làm bậy, Tử Tiêu Điện thật sự có thể trị tội hắn, thay trung vị Tinh chủ.

“Không nhưng nhị gì hết.”

Khương Thành thu hồi nụ cười, khuôn mặt lạnh lùng quét một vòng qua đám người tại đây.

“Ta nhìn ra được, các ngươi không xem Ẩn Hoàng ta là cán bộ cấp cao.”

Mọi người liên tục lắc đầu phủ nhận.

“Không có, không có.”

“Làm sao bọn ta dám chứ, nhưng chuyện này quá khó giải quyết.”

“Không dám?”

Khương Thành nghiêm mặt, thản nhiên hỏi: “Không phải vừa rồi còn nói nghe theo mệnh lệnh của cấp trên là ta sao? Hóa ra tất cả đều là nói dối ta à?”

Nhìn thấy hắn lại chậm rãi rút Kỵ Khuyết kiếm ra, tất cả mọi người đều sắp bị dọa sợ đến phát khóc.

“Bọn ta nghe, bọn ta nghe mà!”

“Đúng vậy, bọn ta sẽ lập tức rút lui!”

So với việc bị giết ngay lập tức, quay về bị Tử Tiêu Điện trừng phạt vẫn là chuyện có thể chấp nhận được.

Thậm chí bọn họ còn giúp Thành ca làm công việc của Lung Trì Đạo Tôn.

“Lung Trì Tinh chủ, tốt hơn hết ngươi nên nghe theo mệnh mệnh của Khương Ẩn Hoàng đi.”

“Đây là mệnh lệnh của Ẩn Hoàng, ngươi cứ tuân theo là được rồi!”

“Đừng chống lại Khương Ẩn Hoàng nữa…”

Nhìn mũi nhọn sắc bén rét lạnh của Kỵ Khuyết kiếm, Lung Trì Đạo Tôn cố gắng hết sức để trả một cái giá cuối cùng.

“Ừm, ngươi dùng thân phận Ẩn Hoàng ra lệnh cho ra rút lui, dù sao ngươi cũng phải cho ta một thủ lệnh, để cho ta trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ chứ!”

Hắn cũng xem như là đã nghĩ thông rồi.

Dù sao sau khi trở về, bản thân lấy thủ lệnh của Ẩn Hoàng, nói là phụng mệnh hành sự.

Tử Tiêu Điện có chất vấn, thì nói không biết Khương Thành đã trở thành kẻ thù.

Như vậy phía trên cũng không nói được gì, dù sao thì các ngươi cũng không có tuyên bố bãi bỏ vị trí Ẩn Hoàng, sao có thể trách một Tinh chủ nhỏ bé như ta?

“Thủ lệnh?”

Thành ca sửng sốt, điều này thật sự khiến hắn hơi lúng túng.

Ẩn Hoàng cũng chỉ là một cái chức suông, Thiên Cung không có đặc biệt chế tạo ấn tỷ nào dành riêng cho hắn.

Hắn vốn định nói, lão tử đến đây là để tấn công các ngươi, làm sao có nhiều chuyện như vậy, lại không giết ngươi.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn lại thay đổi cách nghĩ.

Dùng thân phận Ẩn Hoàng ra lệnh, đây là lần đầu tiên nhỉ, thể diện!

Ca đảo mắt, một ấn tỷ màu tím tương tự như soái ấn của Thiên Lạc Quân trước đây vô căn cứ biến ra ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn lại lấy ra một tấm đế phù.

Nhanh chóng khắc một dòng chữ lên phía trên.

‘Ra lệnh cho Tẫn Uy Tinh chủ rút khỏi Ma Hành tinh hà ngay lập tức, không được sai sót!’

Sau khi viết lên Biên niên sử Thiên Cung, hắn lấy ‘Ẩn Hoàng đại ấn’ đóng dấu lên đế phù.

Để nhấn mạnh, Ca còn đặc biệt đánh dấu chân linh thần hồn của một mình bản thân kèm lên đại ấn, xem như là dấu chống hàng giả.

Mọi người có mặt nào biết rằng đại ấn này chỉ vừa mới được làm ngay tại chỗ.

Bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy ‘Ẩn Hoàng đại ấn’ bao giờ, cũng không ai biết tính xác thực của nó.

Chương 1635: Hoàn Thường sợ hãi

Trên thực tế, vốn dĩ ấn tỷ Ẩn Hoàng không hề tồn tại.

Khương Thành nói đây là thật, vậy thì nó là thật, chỉ là ấn tỷ này không phải do Tử Tiêu Điện ban hành mà thôi.

Lung Trì Tinh chủ nhận đế phù đã được đóng dấu một cách trân trọng, trong lòng hắn cũng hơi nhẹ nhõm.

“Tiểu tiên nhận lệnh!”

Ngay sau đó, hắn lại nhảy lên cao đàn, bắt đầu thi pháp.

Ầm ầm!

Giữa từng trận tiếng vang, Tẫn Uy tinh to lớn rung lên.

Khương Thành bay ra khỏi chủ tinh này, nhìn nó đưa mọi người ra khỏi vị trí ban đầu, bay về phía bầu trời đầy sao sâu thẳm của Thiên Cung đối diện.

Lúc này, Ma Hành tinh hà mới rơi trở lại bên dưới một lần nữa.

Mà trước đó, Hoàn Thường đã mang theo một đại quân tinh nhuệ năm mươi ngàn người, nhanh chóng đuổi đến nơi đóng quân của Thiên Lang quân đoàn.

Đến nơi, ngay từ cái nhìn đầu tiên, bọn họ đã nhìn thấy xác chết đầy khắp trên mặt đất.

“Xuýt…”

Nhìn Độ Hâm Đạo Thánh và Phong Cự Đạo Thánh đã không còn một tiếng động, lão huynh này hít một hơi lạnh.

Văn sĩ trung niên bên cạnh cũng mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

Lần cuối cùng bọn họ thật sự sợ hãi, cũng là cảnh tượng tương tự.

Lần đó bên ngoài Hoá Tiên Phủ, hơn trăm ngàn Tà Tiên bày trận dẫn dụ Khương Thành tấn công, bọn họ lặng lẽ bám theo để theo dõi.

Cuối cùng đại trận bị phá vỡ, thi thể của tất cả Tà Tiên và hai Đạo Thánh cũng xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ theo cách này.

“Hắn, hắn lại làm vậy rồi!”

Hoàn Thường cảm thấy trong miệng đắng chát, trong đầu vang lên tiếng ong ong, rất khó tập trung tư tưởng.

Hoàn toàn không cần tra hỏi, hắn cũng biết là do Khương Thành làm.

Dù sao thì điểm khác biệt giữa lần đó và lần này là hai Tà Tiên Đạo Thánh đã trở thành hai Thiên Cung Đạo Thánh.

Phong cách của những cái khác về cơ bản là giống nhau.

Đại quân phía sau hắn đã hoàn toàn nhốn nháo.

“Trời ạ, hai Đạo Thánh đều bị giết rồi!”

“Trời ạ, ai đã làm chuyện này?”

“Nghe nói kẻ thù lần này là Khương Thành, lẽ nào là hắn làm sao?”

“Thật sự là có thể, đừng quên sát tính năm đó của Khương chủ soái nặng như thế nào!”

“Khương chủ soái làm thế nào mà…”

“Tất cả im miệng hết cho ta!”

Đột nhiên Hoàn Thường hét lên, che mất giọng nói của mọi người.

Nhưng nhìn khuôn mặt dữ tợn như muốn ăn thịt người của hắn, không phải vì tức giận mà là vì sợ hãi.

Sau khi ổn định tất cả các thuộc hạ, hắn dè dặt nhìn xung quanh một vòng.

Chỉ sợ rằng Khương Thành đang ở gần đây.

Nếu như hắn nghe được bản thân xem hắn như kẻ thù, biết đâu tiếp theo thi thể nằm ở đây sẽ hơn mấy vạn thi thể.

Trong đó cũng sẽ bao gồm bản thân hắn.

Đúng lúc này, Thiên Lang quân đoàn và các đệ tử Phi Tiên Môn ở bên trong cũng vội vàng đuổi tới sau khi nghe tin.

Đám người Kỷ Linh Hàm vẫn ở cổng pháo đài, còn Mông Thuần và Xích Linh thì mỉm cười bay ra ngoài.

“Hoàn Thường tiên tướng, cuối cùng ngươi cũng đã đến rồi à.”

“Ha ha ha, ngươi đến đây để tấn công Khương chủ soái sao?”

Nghe được câu này, Hoàn Thường bật dậy ngay lập tức.

Hắn thở hổn hển vì tức giận và sợ hãi, lao đến trước mặt hai người, mỗi tay một người, siết chặt vạt áo trước của cả hai.

Hung dữ gầm lên, nói: “Ta nói muốn tấn công Khương chủ soái khi nào, không được nói nhảm cho ta!”

Mông Thuần và Xích Linh yếu hơn hắn một đại cảnh giới, những ngày Khương Thành không ở đây, hai người phải chịu sự điều khiển của chủ soái tạm thời là hắn.

Nhưng mà lúc này, hai người lại không hề sợ hãi chút nào.

Ngược lại, cả hai mỉm cười.

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Vậy thì ngươi giải thích vừa rồi Độ Hâm và Phong Cự đến đây là để làm gì?”

“Ngươi dẫn theo đại quân, là lại muốn làm gì?”

Hoàn Thường hận không thể một tay đập chết hai người này.

Hắn một lòng cho rằng Khương Thành trốn trong bóng tối, nghe lời nói của chính mình.

Làm sao dám thừa nhận 'hành vi phạm tội' này.

"Hai người đó tự ý hành động, tự ý ra trận, vốn dĩ không phải là ý của ta!"

Hắn lớn tiếng hét lên về nơi xa: "Ta dẫn theo đại quân đuổi đến đây, là để bắt bọn họ trở về, thuận tiện giúp Khương Ẩn Hoàng giải vây!"

Chung quy Hoàn Thường vẫn cảnh giác.

Chỉ gọi là Khương Ẩn Hoàng, không gọi là Khương chủ soái.

Hai chức danh này khác nhau.

Hiện tại Khương Thành phản bội Thiên Cung đã là sự thật ván đã đóng thuyền.

Nếu gọi hắn là chủ soái, chẳng khác nào chính mình vẫn tự cho là thuộc hạ của hắn, cũng không thoát khỏi liên can.

Sau này Tử Tiêu Điện thanh lý những kẻ phản bội, biết đâu xưng hô này sẽ ảnh hưởng đến bản thân.

Mặc dù sức mạnh của Mông Thuần và Xích Linh không bằng hắn, nhưng tâm cơ lại không kém bao nhiêu.

Hai người đã nghe ra được, Hoàn Thường không muốn đi theo Khương Thành.

"Hì hì, Hoàn Thường tiên tướng, hẳn là ngươi đã nhận được truyền tin của bọn ta rồi, đúng không?"

"Khương chủ soái muốn giành lại Ma Hành tinh hà, bọn ta đang phối hợp."

"Đương nhiên là Thiên Lang quân đoàn của bọn ta nghe theo mệnh lệnh của hắn, xin hỏi ý của ngươi như thế nào? Là rút khỏi Ma Hành tinh hà, hay là chống đối?"

"Cái này…"

Hoàn Thường và văn sĩ trung niên bên cạnh nhìn nhau, rất muốn nhìn xem liệu hắn có thể nghĩ ra một giải pháp vẹn toàn hay không.

Không đắc tội với Khương Thành, sẽ không bị hắn giết chết ngay tại chỗ.

Đồng thời cũng sẽ không bị liên lụy, sẽ không bị Thiên Cung cho là kẻ phản bội.

Nhưng văn sĩ trung niên từ trước đến nay vẫn luôn trí tuệ vững vàng, lúc này lại cau mày, tách cũng tách không ra.

Cuối cùng hắn chỉ có thể bí mật truyền âm cho Hoàn Thường ba chữ — tiếp tục kéo.

Thế là Hoàn Thường sắp xếp biểu cảm của bản thân, thả lỏng với Mông Thuần và Xích Linh.

“Khụ, đây là một vấn đề nghiêm trọng, đương nhiên ta muốn nói chuyện trực tiếp với hắn.”

“Sao có thể chỉ vì truyền tin không đáng kể của hai người, thì đã điều động hàng vạn đại quân?”

“Không biết hiện tại Khương Ẩn Hoàng đang ở đâu?”

Mông Thuần chỉ phía trên đỉnh đầu của mình.

Hoàn Thường và đại quân phía sau nhìn theo hướng ngón tay của hắn, phía trên là Tẫn Uy chủ tinh.

“Thế mà hắn lại xông vào chủ tinh?”

“Không sai.”

Hoàn Thường cảm thấy cực kỳ khó tin.

“Chỉ một mình hắn?”

Mông Thuần tự hào nói: “Đương nhiên!”

Đột nhiên Hoàn Thường dâng lên một tia mong đợi.

Tấn công chủ tinh là hành vi tìm chết, cho dù mười Đạo Thánh liên thủ cũng là chết.

Lỡ như Khương Thành chết ở Tẫn Uy tinh thì sao?

Vậy không phải là không có việc gì nữa rồi sao?

Hắn bắt đầu vui mừng vì vừa rồi bản thân không tỏ rõ thái độ đứng bên Khương Thành.

Nhưng ngay khi suy nghĩ này của hắn vừa dâng lên, đột nhiên tất cả ánh sao xung quanh biến mất.

Cùng lúc này, Tẫn Uy chủ tinh cũng trở nên mờ nhạt hơn mười lần so với lần trước.

“Chủ tinh đại trận dừng lại rồi!”

“Chẳng lẽ trận chiến đã kết thúc, phân ra sinh tử rồi sao?”

Đệ tử của Phi Tiên Môn cũng bay ra khỏi pháo đài.

Tất cả mọi người cùng ngẩng đầu nhìn lên chủ tinh phía trên, chờ đợi kết quả từ phía trên truyền đến.

Chờ rồi chờ, bọn họ cũng không chờ bao lâu.

Một lúc sau, giữa tiếng nổ vang, đột nhiên chủ tinh di chuyển.

“Đây là tình huống gì vậy?”

“Tại sao đột nhiên chủ tỉnh lại rung động?”

Cho dù là quân đoàn thứ nhất hay là Thiên Lang quân đoàn, tất cả đều bối rối.

Ngay sau đó, Tẫn Uy tinh đã đính trên bầu trời Ma Hành tinh hà ở tiền tuyến hơn hai nghìn năm không hề di chuyển, nhanh chóng lùi về hướng Thiên Cung.

Tốc độ đó nhanh đến mức giống như đang chạy trốn.

Còn không đợi bọn họ phản ứng lại, thì đã biến mất khỏi tầm mắt.

“Chết tiệt? Sao chủ tinh chạy rồi?”

“Không có chủ tinh, tương lai còn đánh trận như thế nào?”

“Chủ tinh rời đi, dù sao cũng phải thông báo một tiếng chứ, đây là chuyện gì?”

Quân đoàn thứ nhất ở phía dưới hỗn loạn.

Hoàn Thường lờ mờ có một suy đoán, nhưng lại cảm thấy nó quá vô lý.

Mà đúng lúc này, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

“Hoàn Thường, biệt lai vô dạng!”

Chương 1636: Ngươi cũng muốn truyền lệnh

Gặp lại Khương Thành lần nữa, tâm trạng của Hoàn Thường vô cùng phức tạp.

Hắn đã hy vọng ca này sẽ chết ở Tẫn Uy tinh biết bao nhiêu.

Như vậy hắn sẽ lập tức lập tức tuyên bố vạch rõ giới hạn với Thành ca, sẽ tự mình mang theo đại quân tới giết những kẻ phản bội và bảo vệ Ma Hành tinh hà.

Chỉ tiếc là ông trời đã không thỏa mãn cái tâm nguyện nhỏ bé này của hắn.

"A, Khương Ẩn Hoàng!"

Hắn vội vàng nghiêm mặt, nghiêm nghị hành lễ.

Văn sĩ trung niên và những thống lĩnh khác ở phía sau cũng vội vàng cúi đầu theo.

"Hử?"

Thành ca nhướn mày.

"Sao nào, bây giờ không gọi là chủ soái nữa rồi? Chẳng lẽ vị trí chủ soái của Thiên Lạc Quân đã bị gỡ bỏ rồi sao?"

Hoàn Thường vội vã xua tay: "Không có không có…"

"Vậy là ngươi chiếm quyền của ta?" Khương Thành ý vị sâu xa nhìn hắn.

Chẳng qua Thành ca chỉ không thích động não, chứ không có nghĩa là hắn thực sự hồ đồ.

Lúc trước hai vị Đạo Thánh Độ Hâm và Phong Cự chém giết tới, hắn cũng đã nhìn ra được thái độ dao động của Hoàn Thường rồi.

Hoàn Thường vội vàng lên tiếng phủ nhận.

"Tuyệt đối không có chuyện này!"

"Khương chủ soái, ngươi thật sự hiểu lầm rồi!"

"Những năm nay ngươi rời khỏi Thiên Lạc Quân, lúc nào bọn ta cũng ở đây nhớ đến ngươi!"

Khương Thành một người một ngựa đánh đuổi được một viên trung vị chủ tinh.

Chuyện này đã hoàn toàn phá vỡ tia may mắn cuối cùng của Hoàn Thường.

Cái tên dã tâm này, bây giờ bắt đầu thay đổi sang kiểu dáng đa sầu đa cảm hiếm thấy.

“Ngươi có biết làm sao bọn ta có thể vượt qua được trong ba ngàn năm nay không?”

Hắn lặng lẽ xoa xoa hốc mắt ươn ướt, run rẩy đôi môi thở dài.

“Không có ngươi lãnh đạo, mọi người giống như bị mất đi một người tâm phúc vậy.”

Thành ca vô cùng thích thú truy hỏi đến cùng: “Có thật không? Nhưng năm đó chúng ta cũng không làm việc cùng nhau nhiều lắm mà?”

“Khương chủ soái nói vậy là sai rồi!”

Tay phải Hoàn Thường chậm rãi nắm lại thành nắm đấm, xúc động nói: “Nghĩ lại chiến công kinh thế oai phong năm đó của ngươi vẫn còn ở ngay trước mặt, hoàn toàn chính là lá cờ đầu của Thiên Lạc Quân!”

“Thử nghĩ xem, một quân đoàn không có lá cờ đầu thì làm sao có thể tiếp tục tồn tại được chứ?”

“Những năm nay bầy xác sống biết đi bọn ta vẫn đang đợi lá cờ đầu này trở về!”

Hắn chậm rãi giơ cánh tay phải lên, trong giọng nói mang theo sự cố ý đè nén nhưng lại không thể đè xuống, vậy nên lộ ra vẻ vừa kích động lại vừa vui sướng.

“Bây giờ cuối cùng chúng ta cũng chờ được rồi!”

“Thiên Lạc Quân lại sống rồi!”

“Khương chủ soái uy vũ!”

Khoảnh khắc hắn vung cánh tay lên hô lớn, văn sĩ trung niên và các đội trưởng thống lĩnh ở phía sau, cùng với năm vạn đại quân cùng đồng loạt hô theo.

“Khương chủ soái uy vũ!”

Cái thanh thế đó ai mà không biết còn tưởng rằng đây là đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân.

Sau khi hô to ba tiếng, Hoàn Thường để cánh tay phải xuống với vẻ mặt cuồng nhiệt.

Mọi người phía sau đều yên tĩnh trở lại.

Hắn trân trọng móc đại ấn của chủ soái Thiên Lạc Quân ra và dâng lên bằng hai tay.

"Trong những năm ngươi rời đi, ta vẫn trông coi cẩn thận ấn soái của chủ soái Thiên Lạc Quân cho ngươi."

"Chưa từng để cho bất cứ kẻ xấu xa trộm cắp nào cướp đi, chính là để đợi đến một ngày ngươi quay về sẽ trả lại cho chủ cũ của nó!"

Nhìn cái vẻ mặt vui mừng giống như hoàn thành được một sứ mạng trọng đại kia, đám người Mông Thuần và Xích Linh ở đối diện đã hoàn toàn bái phục rồi.

Mẹ nó, thì ra ngươi mới chính là ảnh đế đệ nhất của Thiên Lạc Quân.

Nếu không phải bọn ta và ngươi đã từng làm việc chung với ngươi hàng trăm tỷ năm, được chứng kiến bức vẽ chân thật của ngươi thì không chừng cũng sẽ tin vào sự xấu xa của ngươi.

Nói thật, những đệ tử Phi Tiên Môn lần đầu tiên tiếp xúc với Hoàn Thường cũng đã sớm tin tưởng hắn là một cựu thần đắc lực chịu khổ chịu nhục trung thành và tận tâm rồi.

Trong lòng Khương Thành cũng có chút dở khóc dở cười.

Lúc đầu hắn định giáo huấn cái "tên dã tâm" này một chút, bây giờ phát hiện ra không những mình chẳng tìm được cớ gì, ngược lại suýt chút nữa còn bị hắn làm cho cảm động.

"Hoàn Thường Tiên tướng không hổ danh là trợ thủ đắc lực của ta."

Hắn nhận lấy ấn soái, nhân tiện vỗ vai Hoàn Thường.

"Những năm này có ngươi giúp đỡ trông coi Thiên Lạc Quân, ta cảm thấy vô cùng yên tâm."

Hoàn Thường cũng không biết cái này có phải là hắn đang nói mát mình hay không nữa.

“Đó cũng là điều mà mạt tướng nên làm, cúc cung tận tụy…”

“Tốt lắm tốt lắm.”

Trong lòng Khương Thành tự nhủ ngươi vẫn còn muốn diễn tiếp sao?

Cũng được rồi.

“Ta nghĩ chắc chắn ngươi cũng đã biết rất rõ mục đích ta đến đây.”

Nhắc tới điều này làm cho vẻ mặt của Hoàn Thường trở nên có chút không được tự nhiên.

Hắn muốn giả bộ hồ đồ, nhưng rõ ràng lại không thể giả bộ được.

“Đúng vậy, ngươi tới đánh chiếm Ma Hành tinh hà.”

Khương Thành gật đầu.

“Nhìn vào những năm nay ngươi cố gắng vất vả vô cùng vì Thiên Lạc Quân, ta cũng không muốn làm khó dễ ngươi. Ngươi dẫn theo quân đoàn thứ nhất và thứ hai rút lui khỏi Ma Hành tinh hà là đủ rồi.”

“Cái này…”

Vẻ mặt của Hoàn Thường bắt đầu trở nên xoắn xuýt.

Đây chính là điều mà hắn sợ nhất.

Khương Thành tới tấn công Ma Hành tinh hà, nếu như bản thân hắn không đánh mà đã lui thì nhất định phía trên sẽ trừng trị một cách nặng nề.

Nhẹ thì mất chức vị Tiên tướng, nặng thì cũng có thể sẽ bị xử chết.

“Làm sao, ngươi không muốn phối hợp?” Sắc mặt Khương Thành trầm xuống.

“Không không không!”

Hoàn Thường vội vàng khoát tay.

Hắn lặng lẽ đi chuyển sang truyền âm.

“Là như vậy, ngươi có thể truyền lệnh cho ta chính thức rút quân được không?”

Thành ca sửng sốt: “Ngươi cũng muốn nhận lệnh sao?”

“Cũng?”

Hoàn Thường không biết rằng trước mình đã có một người khác cũng đã làm thủ tục này rồi.

Nhận được mệnh lệnh, coi như là rút lui khỏi tiền tuyến theo lệnh của cấp trên chứ không phải là không đánh mà lui.

Hai cái này tính chất hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù rõ ràng Khương Thành là kẻ thù, lẽ ra mệnh lệnh của hắn không có tác dụng, nhưng Tử Tiêu cung không thu lại chức vị chủ soái của Khương Thành, cũng chưa hủy bỏ tôn hiệu Ẩn Hoàng của hắn.

Hoàn Thường hoàn toàn có thể nói bản thân mình không biết chuyện, chỉ cho rằng đó là do cấp trên sắp xếp.

Khương Thành thật sự cũng không có chút dấu vết nào, hắn nhanh chóng móc ra một cái đế phù khác.

Khắc lên thủ lệnh thứ hai của Ẩn Hoàng mình soàn soạt.

“Ra lệnh đoàn quân thứ nhất và thứ hai của Thiên Lạc Quân lập tức rút lui khỏi Ma Hành tinh hà trở về Thiên Cung, không được có sai sót!”

Thêm dấu Thiên cung kỷ niên, hắn lại móc ra ấn tỷ trước đó vừa được chế tạo cho Ẩn Hoàng một lần nữa rồi đóng nó lên trên con dấu dành riêng cho mình.

Dường như vẫn còn chê không đủ, hắn lại cầm ấn soái của chủ soái Thiên Lạc Quân lên, đóng một cái dấu chồng lên phía dưới đế phù.

Lúc này hắn mới đưa ra.

“Hoàn Thường nhận lệnh!”

“Được!”

Hoàn Thường nhận lấy đế phù bằng hai tay, vừa nhìn thấy phía trên còn có “Ẩn Hoàng đại ấn” thì càng yên tâm hơn.

Thân phận cấp trên song song, chính bản thân hắn cũng không thể từ chối được.

Sau khi bận rộn xong, Khương Thành ước chừng ấn soái rồi lại vứt cho hắn.

“Ấn soái này trả lại cho ngươi tiếp tục thay ta cất giữ, ta cũng không rảnh để quản lý Thiên Lạc Quân.”

Nhìn thấy đại ấn lơ lửng ở trước mắt mình, thực sự cảm xúc của Hoàn Thường vô cùng ngổn ngang.

Hắn không ngờ Khương Thành lại có thể bằng lòng giao đại ấn cho mình.

Mặc dù ngươi này đã đứng về phía bên kia của kẻ địch, nhưng thật sự hắn không để ý đến việc người khác phân chia quyền lực của mình sao?

Trên đời này thật sự có người không thích quyền thế?

“Ngươi…”

Khương Thành vỗ vai hắn.

“Dù sao cũng cùng làm việc với nhau, Thiên Lạc Quân có ngươi chắc chắn sẽ không phải chịu đói chịu thiệt, ta rất yên tâm.”

Ánh mắt của Hoàn Thường dao động phức tạp một hồi, đến cuối cùng dường như đột nhiên đã nghĩ thông điều gì đó.

Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười thoải mái.

“Được!”

Nhận lấy ấn soái xong hắn xoay người lại một lần nữa.

“Theo ta lên đường!”

Năm mươi ngàn đại quân trước mặt rầm rầm nghe theo, sau đó hùng dũng oai nghiêm rời khỏi Ma Hành tinh hà.

Chỉ còn quân đoàn Thiên Lang và đệ tử của Phi Tiên Môn ở lại đó.

Chương 1637: Gia nhập Phi Tiên Môn

“Được rồi, các ngươi thì sao?”

Khương Thành nhìn hai vị Tiên tướng của quân đoàn Thiên Lang ở trước mặt.

“Trước khi rút lui có cần ta ra một cái đóng dấu hay không?”

Bây giờ hắn cảm thấy đóng dấu hạ lệnh rất thú vị, có chút làm không biết mệt rồi.

“Khương chủ soái có ý gì?”

Hai vị Tiên tướng Mông Thuần và Xích Linh liên tục xua tay.

“Bọn ta không có ý định rút lui!”

“Quân đoàn Thiên Lang là dòng chính trung thành nhất của ngươi, đương nhiên là muốn tiếp tục theo ngươi chinh chiến tứ phương rồi.”

Khương Thành có chút sững sờ.

“Các ngươi không có ý định quay về Thiên cung sao?”

“Các ngươi phải biết rằng, bây giờ ta đã là người của bên Khiếu Mang vực rồi.”

“Theo ta trở về chính là thực sự phản bội Thiên Cung.”

Mông Thuần và Xích Linh liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó bọn họ cùng với đám đội trưởng thống lĩnh ở phía sau cùng bật cười.

“Ha ha, Khương chủ soái nói vậy.”

“Người lúc đầu cung cấp cho bọn ta trang bị và tài nguyên tu luyện chính là ngươi, người xây dựng lại sự tự tin cho bọn ta cũng là ngươi.”

“Vậy nên đương nhiên trước tiên phải trung thành với ngươi, Thiên Cung chỉ có thể xếp ở phía sau.”

Khương Thành cân nhắc một chút, dù sao Phi Tiên Môn cũng đông người và náo nhiệt hơn, hơn nữa đội cổ vũ còn rất có tâm.

“Vậy được, bắt đầu từ bây giờ, các ngươi cũng chính là người của Phi Tiên Môn.”

“Sau này gọi ta là Khương Chưởng môn, không cần gọi là Khương chủ soái nữa.”

Mông Thuần và Xích Linh đều vui mừng khôn xiết.

“Tham kiến Khương Chưởng môn, ha ha ha!”

“Chúng ta xem như là môn đồ mấy đời hả?”

Khương Thành còn chưa suy nghĩ đến vấn đề này.

Vậy nên hắn dặn dò đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, Đan Thái một tiếng.

“Những người này cũng đều là người mình, sau khi trở về các ngươi sắp xếp một chút đi.”

“Tốt nhất là không nên phân tán, để cho bọn họ tự trở thành một phần đặc biệt của Phi Tiên Môn.”

“Vâng!”

Kỷ Linh Hàm khẽ mỉm cười, sau đó đi tới trước mặt Mông Thuần.

“Ta là Chưởng môn hiện tại của Phi Tiên Môn, hoan nghênh các ngươi gia nhập.”

Mông Thuần và Xích Linh nhạy bén như thế nào chứ.

Đây cũng là cấp trên trực thuộc trong tương lai, hơn nữa còn là Đạo Thánh, đương nhiên phải nịnh bợ trước, có được thiện cảm.

“Bọn ta đã sớm được nghe nói về uy danh của Kỷ Chưởng môn, ngưỡng mộ đã lâu nhiều năm mà vẫn chưa có duyên gặp mặt.”

“Không ngờ hôm nay lại có thể cùng tồn tại trong một môn phái với Kỷ Chưởng môn, đúng thật là may mắn ba đời…”

“Dung mạo và khí phách của Kỷ Chưởng môn đời người ta rất hiếm thấy, người xuất trần như thế lại là Chưởng môn tương lai của ta. Trời ạ, chẳng lẽ đây chính là một giấc mộng đẹp sao?”

“Ánh mắt của các ngươi đều rất sáng, tương lai có thể được Kỷ Chưởng môn chỉ bảo, cho dù chỉ là vài câu thôi cũng đủ để hưởng thủ cả đời rồi…”

Một câu hiệu lệnh này làm cho những đội trưởng và thống lĩnh của quân đoàn Thiên Lang đều nhao nhao lên nịnh hót.

Em gái Hàm Hàm sắp bị rắm cầu vồng long trời lở đất bao phủ rồi.

Nếu không phải đã sớm nhìn thấy nhiều cảnh tượng tâng bốc tương tự như vậy ở Phi Tiên Môn, đã trở quen thuộc với nó từ lâu thì chỉ sợ nàng cũng không thể chống đỡ nổi.

Sau đó, đám người Đan Thái, Tần Sướng, Ngụy Miêu và Cam Tử Nghĩa cũng rối rít bước lên chào hỏi các vị Đạo Tôn và Chí Tôn của quân đoàn Thiên Lang.

Sau một hồi hàn huyên thì cũng hòa hợp một cách lạ thường, chỉ trong chốc lát đã bắt đầu kề vai sát cánh với nhau.

Dù sao thì tính tình của hai bên cũng vô cùng ăn khớp với nhau về một phương diện nào đó, cũng coi như là tinh tinh tương tích.

Gia nhập quân đoàn Thiên Lang, toàn bộ Ma Hành tinh hà cũng sẽ không còn một quân đội đóng quân Thiên Cung nữa rồi.

Những đệ tử đều có trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

Ba quân đoàn, một cái quy phục, hai cái phụng mệnh rút lui, cái này nào có được gọi là đánh giặc, rõ ràng là tới thu nạp địa bàn mà thôi!

Ở bên phía tổng bộ của tiền tuyến, đám người Thái Hoán Đạo Thánh vẫn còn đang chờ đợi.

Chỉ là, lúc này bên trong địa cung của tổng bộ đúng là đã xôn xao sôi trào từ lâu rồi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tại sao Tẫn Uy tinh lại rời khỏi Ma Hành tinh hà?”

Bên này bọn họ cách Ma Hành tinh hà rất xa, chỉ có thể nhìn từ xa, căn bản không thể đoán được chân tướng sự việc ở bên kia.

“Thiên Cung đang muốn làm gì vậy?”

“Chẳng lẽ Phi Tiên Môn thật sự đã đánh lùi chủ tinh, thu phục được Ma Hành tinh hà rồi sao?”

Ngay sau khi phỏng đoán này được đưa ra thì Ngọc Thông Đạo Tôn đã cắt ngang với một trận cười nhạo.

“Hừ, các ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày sao?”

“Lại còn đánh lùi được chủ tinh?”

“Chưa nói đến việc Phi Tiên Môn chỉ điều động hơn hai trăm người, cho dù bọn họ có điều động hai mươi ngàn người, bốn vị Đạo Thánh đều xuất hiện thì cũng phải bó tay khi đối mặt với chủ tinh.”

“Thật sự muốn Ma Hành tinh hà thì chỉ có thể đợi Tịnh Trúc đạo thần trở về!”

Mặc dù mọi người không ưa cái sắc mặt cay nghiệt kia, nhưng cũng không thể nào phản bác được.

Dù sao việc chủ tinh có nhiều lỗi thì mọi người đều biết.

“Ta không biết Tẫn Uy tinh đã xảy ra chuyện gì, nhưng rất có thể là bên Thiên Cung có sự sắp xếp mới!”

Ngọc Thông Đạo Tôn nói không biết, nhưng giọng điệu lại giống như đã nghe ngóng được điều gì đó ở trong Tử Tiêu Điện, vô cùng quyền uy.

“Cái này cũng vừa hay có thể giải thích tại sao chỉ là hai trăm người tiến công mà chủ tinh đại trận đã phát động toàn lực ra.”

“Tẫn Uy tinh phát động, vốn dĩ không phải là để tấn công Phi Tiên Môn, bọn họ vẫn còn chưa xứng với quy cách đó. Chỉ là thật không may, bọn họ lại đúng lúc đụng phải việc lớn của Thiên Cung mà thôi.”

Hắn vừa nói như vậy thì mọi người thật sự tin thật.

“Xem ra như vậy thì Phi Tiên Môn đúng thật là xui xẻo.”

“Đúng lúc đụng phải lúc phát uy của chủ tinh.”

“Cho dù chủ tinh không phát động thì bọn họ vẫn sẽ thất bại thảm hại, quân đoàn bên phía Thiên Cung cũng không phải dễ chọc vào đâu.”

“Ngươi nói xem có phải bọn họ đã bị tiêu diệt toàn bộ quân rồi hay không?”

Ngọc Thông Đạo Tôn lạnh lùng cười một tiếng.

“Chủ tinh mở ra mọi mặt, chỉ có hơn hai trăm người nhận lấy sự tấn công của tin lực, các ngươi nói xem?”

“Ai có thể may mắn sống sót mới là lạ!”

Hắn vừa mới dứt lời thì bóng dáng của Khương Thành lập tức xuất hiện ở cửa địa cung.

“Ô, các ngươi vẫn còn ở đây sao?”

Ngay sau đó, Kỷ Linh Hàm và đám đệ tử của Phi Tiên Môn nối đuôi nhau đi vào.

Tất cả mọi người vốn còn đang xôn xao bàn tán đều ngây người.

Ngọc Thông Đạo Tôn cũng trợn tròn mắt.

Đếm qua một chút, so với lúc trước thì số người của Phi Tiên Môn chẳng những không giảm đi mà ngược lại còn trở nên nhiều hơn rồi.

Bởi vì đám người Mông Thuần và Xích Linh cũng đi theo vào trong.

Miệng của mọi người đều dần mở rộng, có phần không thể nào tin nổi.

Cuộc chiến này lại còn có thể người càng đánh càng nhiều hơn sao?

Nhìn thấy Phi Tiên Môn không bị tổn hao gì, Ngọc Thông Đạo Tôn kêu lên một tiếng thất vọng.

Sau một thoáng kinh ngạc, hắn đứng ở trên đài cao bỗng nhiên phát ra một tràng cười quái dị.

“Khương Thành, Kỷ Linh Hàm, không phải các ngươi nói đi tấn công Ma Hành tinh hà sao?”

“Sao nào, thì ra chỉ là lời nói mà thôi, vốn dĩ không dám tiến sâu vào?”

Theo như cái nhìn của hắn, chắc chắn Phi Tiên Môn chỉ vừa mới đi loanh quanh ở bên ngoài một chút mà thôi.

Nếu không tại sao chủ tinh mở ra mà lại không có người nào chết chứ?

“Đường đường là Phi Tiên Môn, có bốn vị Đạo Thánh trấn giữ mà chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

“Thật là khiến cho người ta phải khinh bỉ!”

Thành ca nhìn hắn một cái giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc, cũng chẳng muốn trả lời hắn mà cứ thế vẫy tay với đám người Đan Thái và Ngụy Miểu.

Sau đó hai người lập tức đứng dậy.

“Mắt chó mù lòa nhà ngươi, cái gì gọi là không dám tiến sâu vào chứ?”

“Nói rõ cho ngươi biết tên ngu xuẩn này, Phi Tiên Môn bọn ta đã tấn công Ma Hành tinh hà rồi!”

“Tẫn Uy tinh cũng bị bọn ta tống cổ đi rồi.”

“Nhiệm vụ kia đã hoàn thành, bây giờ có thể giao nhận rồi, tranh thủ thời gian đi!”

Lời vừa mới nói ra, toàn bộ cuộc bàn tán cũng đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó, Ngọc Thông và mấy Đạo Tôn bên cạnh đều không ngừng cười lớn.

“Ha ha ha ha…”

“Các ngươi vừa mới nói cái gì?”

“Có dám khoác lác hợi hại hơn nữa hay không?”

Không riêng gì bọn họ, ngay cả đám người Thái Hoán Đạo Thánh cũng xôn xao lắc đầu bật cười.

Bởi vì những lời nói vừa rồi thật sự nghe quá hoang đường, quá nực cười rồi.

Chương 1638: Chứng cứ vô cùng xác thực

“Chỉ dựa vào các ngươi mà lại còn thu phục được Ma Hành tinh hà sao?”

Sau khi Ngọc Thông Đạo Tôn đã cười đủ, lúc này hắn mới lắc đầu với vẻ mặt nhạo báng.

“Tại sao ngươi không nói là chủ tinh cũng đã bị các ngươi đuổi chạy đi?”

Đan Thái nhún vai.

“Đúng thật là chủ tinh đã bị Khương Chưởng môn của bọn ta đuổi chạy, có vấn đề gì không?”

“Nói bậy bạ!”

Ngọc Thông Đạo Tôn đột nhiên trầm mặt xuống.

“Phi Tiên Môn các ngươi không cảm thấy buồn cười khi nói dối về cái chiến tích đâm một nhát là rách này sao?”

“Môn phái có bốn Đạo Thánh thật không biết xấu hổ như thế, quả thực…”

Hắn còn chưa nói hết thì đã bị những người bên cạnh cắt ngang.

“Ta nhận ra những người đó rồi!”

Lại thấy hai gã Đạo Tôn khác chỉ vào đám người ở phía sau Phi Tiên Môn hô to.

“Đây không phải là Mông Thuần và Xích Linh sao?”

Thực tế là khi quân đoàn Thiên Lang đi tới thì đã có rất nhiều Tiên nhân có mặt ở đây nhận ra rồi.

Dù sao thì lúc trước bọn họ cũng đã cùng chiến đấu với quân đoàn Thiên Lang.

Nhưng điều này thật sự quá kỳ lạ, làm thế nào mà quân đoàn chủ lực của kẻ địch có thể tiến vào tổng bộ của bên mình chứ?

Chẳng lẽ do bản thân mình nhận nhầm rồi sao?

Lúc này hai gã Đạo Tôn vừa mới la lên thì đám người đột nhiên sôi trào.

“Thật sự là người của quân đoàn Thiên Lang!”

“Ta còn tưởng rằng đã nhìn nhầm rồi chứ.”

“Trời ạ, tại sao đột nhiên bọn họ lại tới đây chứ?”

Keng keng keng!

Không biết có bao nhiêu ngươi đã rất nhanh chóng rút vũ khí của mình ra, ngay cả Thái Hoán Đạo Thánh cũng giống như đã gặp phải kẻ địch lớn rồi.

Hắn có chút hoài nghi, có phải ở bên ngoài lúc này đã xuất hiện đầy những đại quân của Thiên Cung và bao vây cái tổng bộ này rồi hay không.

Vẻ mặt của Ngọc Thông Đạo Tôn cũng thay đổi gấp gáp.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại tiếp tục chĩa mũi dùi vào Phi Tiên Môn.

“Wow, thì ra Phi Tiên Môn các ngươi là nội gián!”

Hắn làm ra vẻ giống như đã phát hiện được một thông tin vô cùng quan trọng vậy.

“Các ngươi chẳng những không tấn công mà ngược lại còn trong ngoài phối hợp, dẫn quân đoàn của Thiên Cung tới tổng bộ của chúng ta!”

Vừa mới bị hắn kích động như vậy, tất cả người của những môn phái khác bên trong địa cung đều bắt đầu đề phòng.

Thậm chí ánh mắt bọn họ nhìn Phi Tiên Môn cũng lộ ra thái độ thù địch rồi.

Vốn dĩ Khương Thành không có ý định lên tiếng, nhưng nhìn cái tên thượng khoan hạ khiêu này, không trị hắn một phe xem ra là không được.

Khương Thành giơ tay ngăn lại các đệ tử ở phía sau.

Hắn cười như không cười nói với Ngọc Thông Đạo Tôn: “Ngươi nói ra lời thề son sắt như vậy, lỡ như là nói xấu bọn ta thì phải làm sao bây giờ? Ngươi chịu được trách nhiệm sao?”

Nhìn cái vẻ mặt dửng dưng đó, trong tâm Ngọc Thông Đạo Tôn khẽ rùng mình.

Nhưng ngay sau đó hắn lập tức trấn tĩnh lại.

Sợ cái gì chứ?

Chuyện quân đoàn Thiên Lang đột nhiên xuất hiện ở địa cung là sự thật, dù thế nào đi chăng nữa Phi Tiên Môn cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm.

Cho dù có có không liên quan tới bọn họ cho lắm thì cũng có thể mạnh mẽ ghim lên trên đầu bọn họ, vốn dĩ không thể rửa sạch sẽ được.

Chỉ cần cho Phi Tiên Môn bị buộc tội cấu kết với Thiên Cung, vậy thì đừng nói là bọn họ có bốn Đạo Thánh, cho dù mười bốn Đạo Thánh cũng không thể nào sống yên ở Khiếu Mang vực được rồi.

"Đương nhiên ta có thể gánh được trách nhiệm này!"

"Tên giặc quân đoàn Thiên Lang là do các ngươi dẫn vào, chứng cứ vô cùng xác thực, còn dám lấp liếm sao?"

Hắn lạnh lùng nói: "Ta đã truyền động tĩnh ở nơi đây về Trúc Tiên cung thông qua tiên khí truyền ảnh rồi, cho dù Phi Tiên Môn các ngươi có giết người diệt khẩu thì cũng đã muộn!"

Thật ra đúng là hắn lo lắng về việc Phi Tiên Môn sẽ giết người diệt khẩu.

Nhưng mà đương nhiên Khương Thành không có lòng dạ thảnh thơi như vậy.

Chẳng qua hắn chỉ búng tay về phía hai người Mông Thuần và Xích Linh mà thôi.

Sau đó, lúc này hai người mới cười híp mặt đứng dậy, thậm chí còn rất khách khí chắp tay về phía trước.

"Ôi, Thái Hoán Đạo Thánh."

"Còn có Thuế Khê Đạo Tôn, Thanh Độ Đạo Tôn…"

"Đều là người quen cũ mà!"

Trong lòng mọi người đều oán thầm, cái gì mà người quen cũ chứ, là kẻ địch cũ có được không hả?

Thái Hoán Đạo Thánh hít sâu một hơi.

"Mông Thuần, ngươi đột nhiên lẻn vào đây là muốn làm gì?"

"Thái Hoán, ngươi nói như vậy sai rồi."

Mông Thuần Tiên tướng sửa chữa lại cách chọn lọc từ ngữ của hắn.

“Không phải là bọn ta lẻn vào đây, mà là cải tà quy chính, quy phục Phi Tiên Môn mà.”

Xích Linh cũng cười hì hì nói: “Đúng vậy, hôm nay chúng ta lại cùng một phe cánh rồi, chẳng lẽ các ngươi không hoan nghênh sao?”

“Ngươi nói cái gì?”

Thái Hoán Đạo Thánh trợn mắt há hốc mồm.

Mà mấy vạn Tiên nhân ở phía sau lại càng hoàn toàn không thể nào tin nổi chuyện như vậy.

“Quân đoàn Thiên Lang quy phục Phi Tiên Môn sao?”

“Nói đùa cái gì vậy?”

“Không thể nào, làm sao Thiên quân có thể phản bội Thiên Cung được chứ?”

“Cái này cũng quá kỳ quái rồi…”

Trước đó Thiên quân cũng đã từng thua trận, nhưng chưa bao giờ đầu hàng Đạo Tuyệt Chi Địa.

Chẳng lẽ là quân đoàn Thiên Lang mở ra khơi dòng sao?

“Hừ! Quả thực hoang đường, các ngươi cho rằng những lời nói dối này có thể lừa gạt được bọn ta sao?”

Nhìn thấy Mông Thuần, Xích Linh cùng với hơn sáu ngàn tên tướng sĩ của quân đoàn Thiên Lang ở phía sau, Ngọc Thông Đạo Tôn cẩn thận từng chút rút lui đến bên cạnh Thái Hoán Đạo Thánh.

Sau đó lúc này hắn mới tiếp tục quát lớn.

“Thực lực của Phi Tiên Môn còn không bằng quân đoàn các ngươi, các ngươi lại quy phục bọn họ sao?”

“Rõ ràng là cố ý nói dối, muốn lấy được lòng tin của bọn ta, sau đó trà trộn vào Khiếu Mang vực làm loạn!”

Vừa bị hắn nhắc nhở như vậy, mọi người lại càng đề phòng hơn.

Quả thật chuyện quân đoàn Thiên Lang quy phục Phi Tiên Môn là điều quá phi lý.

Lại càng giống như một âm mưu to lớn hơn.

Ví dụ như sau này sẽ cổ động phá hoại ở Khiếu Mang vực, thăm dò chuyện bí mật và những cái khác nữa.

“Chứng cứ Phi Tiên Môn các ngươi cấu kết với quân đoàn Thiên Lang hòng lật đổ Khiếu Mang vực của ta đã vô cùng xác thực rồi!”

Ngọc Thông Đạo Tôn rèn sắt khi còn nóng, lại nhảy theo nhịp điệu một lần nữa.

Rõ ràng chỉ là phỏng đoán của chính bản thân hắn mà lại nói giống như là búa thật vậy.

Thực tế đằng sau lưng hắn cũng có cao nhân giữ chiêu.

Ở bên Tịnh Trúc tiên phủ xa xôi kia, lúc này một số Đạo Thánh cao tầng đang “chăm chú theo dõi” xuyên qua Tiên khí truyền tin.

Khi bọn họ âm thầm hướng dẫn điều khiển từ xa, Ngọc Thông Đạo Tôn rất thuần thục trong việc mượn đề tài để nói chuyện và thêu dệt tội danh mới.

“Ta cũng cảm thấy khó hiểu, Phi Tiên Môn các ngươi lấy ở đâu ra tới bốn Đạo Thánh, cuối cùng bây giờ cũng đã hiểu, là những cao thủ được mời tới từ bên Thiên Cung sao?”

Vừa bị hắn khích như vậy, ánh mắt mọi người ở đây nhìn đệ tự của Phi Tiên Môn đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Khương Thành vỗ tay.

“Đã biểu diễn xong chưa?”

“Hừ, ta cũng muốn xem làm sao các ngươi còn có thể ngụy biện được nữa đây?” Ngọc Thông Đạo Tôn cười khẩy không thôi.

Thành ca vỗ tay về phía sau.

Tần Sướng và Cam Tử Nghĩa bước ra khỏi đám người kia, ở trong vòng không gian trữ vật của riêng mình.

Ba cỗ thi thể đột nhiên cắt ngang ở giữa không trung.

Lúc những thi thể kia hiện ra ở trước mặt mọi người, trong nháy mắt toàn trường đã nổ tung.

Thái Hoán Đạo Thánh lại càng mất bình tĩnh ở ngay tại chỗ, vẻ mặt của hắn mất tự chủ mà hét to.

“Di Sanh Đạo Thánh!”

“Độ Hâm Đạo Thánh!”

“Phong Cự Đạo Thánh!”

Ba vị này đều là những vị Đạo Thánh có thực lực mạnh nhất của ba quân đoàn đối địch.

Thậm chí năm đó bọn họ còn chém giết một vị Đạo Thánh của Khiếu Mang vực, để lại một bóng ma sâu thẳm trong lòng mọi người, đương nhiên bọn họ đều sẽ biết.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy thi thể của ba người này, có thể tưởng tượng được mọi người khiếp sợ đến mức nào.

“Tại sao đột nhiên bọn họ lại chết rồi?”

“Ai có thể giết chết bọn họ chứ?”

“Thi thể ở đây, không thể là giả được…”

“Chẳng lẽ… Là Phi Tiên Môn đã giết chết bọn họ?

“Ngay cả bọn họ cũng đều chết hết rồi, vậy không phải Ma Hành tinh hà sẽ thật sự bị đánh bại sao…”

Ngay lập tức mọi người đã tin tưởng chiến tích của Phi Tiên Môn rồi.

Cho dù nó nghe vô cùng kỳ lạ, hoàn toàn không thể nào tin nổi.

Bởi vì thi thể ba vị Đạo Thánh của phía địch đang bày ở ngay trước mắt, thật sự rõ ràng, nó có sức thuyết phục hơn so với bất kỳ chứng cứ nào.

Cái gì mà giả vờ quy phục, giành lấy sự tin tưởng của Khiếu Mang vực, người nào ngu ngốc đến mức lấy mạng ba vị Đạo Thánh để làm chuyện như vậy chứ?

Mà lúc nãy Ngọc Thông Đạo Tôn vừa mới thượng thoan hạ khiêu, mang theo các loại nhịp điệu, quả thực giống như là một trò hề tức cười.

Chương 1639: Tiên Phủ im lặng

“Thật đúng là ba vị Đạo Thánh kia.”

Thái Hoán Đạo Thánh đã không nhịn được đi lên phía trước xác nhận.

Bởi vì cái chết của ba vị Đạo Thánh kia có ý nghĩa quả thực quá to lớn.

Trong ba nghìn năm nay, ngoại trừ mười mấy vị Đạo Thánh bị Đạo Thần giết chết ngay từ đầu ra, sau này Đạo Thánh chết trận của Thiên Cung cũng chỉ có hai người mà thôi.

Hiện tại trận chiến của Phi Tiên Môn này đã vượt qua chiến tích của mười mấy vực.

Điều này làm sao có thể không khiến người ta rung động chứ?

“Kì tích, thần tích mà!”

Hơn bốn mươi ngàn tên tiên nhân trong điện kia đã sắp bị chiến tích đáng sợ này chấn động đến suýt nữa quỳ xuống rồi.

“Rốt cuộc chuyện này làm sao làm được vậy?”

“Phi Tiên Môn cũng mạnh mẽ quá rồi nhỉ?”

“Mới bao lâu chứ, còn chưa đến một ngày nữa!”

“Trong một ngày mà dễ dàng lấy tính mạng của ba vị Đạo Thánh, thu phục quân đoàn Thiên Lang, hơn nữa không tổn thương chút nào… Đây là chuyện người có thể làm được sao?”

“Còn có Tẫn Uy chủ tinh nữa!”

Có người lại nghĩ đến một cảnh tượng kì quái Tẫn Uy tinh đột nhiên rút lui trước kia.

Lúc đó Ngọc Thông Đạo Tôn thề son thề sắt nói đó không phải là chuẩn bị cho Phi Tiên Môn, mà là Thiên Cung có sắp đặt mới.

Mà hiện tại, bọn họ cuối cùng cũng đã hiểu rõ là chuyện gì rồi.

“Xem ra, Tẫn Uy tinh thật sự đã bị Phi Tiên Môn đánh chạy đấy.”

“Nhưng mà chủ tinh mạnh mẽ như vậy. Sao có thể bị đánh chạy chứ?”

“Một tông môn có thể nhẹ nhàng tiêu diệt ba tên Đạo Thánh, làm được chuyện gì cũng không kì lạ nữa.”

“Trước kia Ngọc Thông là hoàn toàn đoán mò, thế mà lúc đó hắn còn nói chắc như đinh đóng cột, thật sự nực cười đến cực điểm.”

“Hắn là người của Tịnh Trúc Tiên Phủ, những gì hiểu thì đã hiểu…”

Bản thân Ngọc Thông Đạo Tôn nghe thấy những sự chê cười không chút che giấu này, mặt đen giống như đáy nồi.

Hắn rất muốn phản bác một chút, muốn moi ra chút khuyết điểm trong chiến tích của Phi Tiên Môn.

Tuy nhiên ở trước mặt thi thể của ba tên Đạo Thánh bên địch, bất kì lời nói nào cũng đều vô dụng.

“Khương lão tổ, Kỷ chưởng môn, Lâm phó chưởng môn!”

Lúc này Thái Hoán Đạo Thánh cũng đã không dám dùng góc độ bình đẳng để đối đãi ba người này nữa.

Đối mặt việc đột kích chủ tinh tiêu diệt ba tên Đạo Thánh, hắn có phần không dám tưởng tượng.

“Phi Tiên Môn các ngươi rốt cuộc làm sao làm được vậy, lúc đó tinh hà đã xảy ra chuyện gì?”

Nếu như Cung Diệu tông bọn hắn gặp phải Phi Tiên Môn, sợ rằng bị diệt cũng không biết bị diệt ra sao.

Hiện tại Thái Hoán Đạo Thánh cũng nghi ngờ liệu Phi Tiên Môn có phải là đã thật sự ẩn giấu bốn vị Đạo Thánh không, lão đầu này cảm thấy bản thân vẫn nên tôn kính một chút thì tốt hơn.

Tránh khỏi ngày nào đó một khi không cẩn thật thì sẽ bị diệt phái.

“Đây đều là bởi vì Khương…”

Kỳ Linh Hàm và Lâm Ninh đang muốn nói, đây là sức lực của riêng mình Khương chưởng môn, không liên quan gì đến bọn ta.

Thành ca đã mỉm cười ngắt lời nàng.

“Ngay từ đầu ta đã nói rồi mà, nhiệm vụ này quá đơn giản.”

“Chỉ là một chút rắc rối nhỏ không đáng nhắc đến mà thôi, chư vị vậy mà lại phản ứng nhiệt liệt như vậy, thật đúng là tâng bốc Phi Tiên Môn bọn ta quá!”

“Thật ra không đáng nhắc đến đâu, khiến mọi người chê cười rồi…”

Ca này vừa thuần thục làm màu, vừa mừng rạo rực tra xét thu nhập của giá trị thanh danh ở bảng điều khiển hệ thống.

Hơn bốn mươi ngàn người này không trở về, một đợt sợ hãi cộng thêm quỳ bái mãnh liệt hiện tại lại đã tặng không cho hắn hơn mười tỷ điểm tiên nguyên.

Con đường tu luyện, chính là đơn giản tự nhiên như vậy.

Sau khi kiểm kê hết thu hoạch xong, Khương Thành lúc này mới bay đến Cao Đài, nghiền ngẫm đứng ở trước mặt Ngọc Thông Đạo Tôn.

“Hiện tại, ngươi định chịu trách nhiệm thế nào?”

Hắn nói như vậy, mọi người mới đột nhiên nhớ lại câu nói vừa rồi kia của hắn.

Các loại phỏng đoán ác ý thêm cả bôi nhọ khi đó của Ngọc Thông Đạo Tôn, Khương Thành hỏi hắn nếu như là vu khống thì có thể chịu trách nhiệm không.

Mà Ngọc Thông Đạo Tôn nói hắn có thể chịu trách nhiệm được trách nhiệm này.

Cho nên hiện tại, Thành ca đã đến đây đòi nợ.

Đón lấy ánh mắt nhìn chằm chằm ý tứ sâu xa kia của hắn, vẻ mặt của Ngọc Thông Đạo Tôn trở nên không tự nhiên.

Hắn cắn răng, định nói đùa cho qua.

“Ngươi đang nói thứ gì vậy, ta căn bản nghe không hiểu!”

Hắn đã hạ quyết tâm rồi, cho dù Khương Thành nói gì, hắn cũng đều từ chối thẳng thừng càn quấy hắn.

Quả thực không được thì nói đó chỉ là một câu nói đùa.

Ngươi còn có thể chèn ép ta thế nào?

“Vậy sao?”

Khoé miệng Thành ca hơi nhếch lên.

Pháp Tắc không gian đột nhiên bao trùm ra.

Ngọc Thông Đạo Tôn nằm mơ cũng không ngờ rằng Khương Thành sẽ đột nhiên ra tay, cây trụ đồ đằng hùng dũng lớn trong nháy mắt đã khiến hắn choáng váng.

“Ngươi dám…”

Hai tên Đạo Tôn khác ở một bên vừa mới kinh hãi gọi ra tiếng, Ngọc Thông đã bị kiếm đạo ý cảnh thập tam trọng chôn vùi.

Mà mọi người phía dưới cũng hoàn toàn không dám tin, Khương Thành vậy mà lại dám ra tay với người của Tịnh Trúc Tiên Phủ.

Đó là tông môn cấp chúa tể có Đạo Thần trấn giữ đấy!

Ở Khiếu Mang vực, người của Tịnh Trúc Tiên Phủ hoàn toàn có thể ngang nhiên đi lại, không ai dám đắc tội.

Càng đừng nói ra tay với trưởng lão của bọn họ.

Tuy nhiên Khương Thành đã làm như vậy.

Hắn căn bản không có ý định đấu miệng tranh luận với Ngọc Thông Đạo Tôn, như vậy phiền phức biết bao?

Khi kiếm quang thu liễm lại, Ngọc Thông Đạo Tôn đã là quần áo rách nát máu chảy ồ ạt.

Đây vẫn là kết quả Khương Thành cố ý thu tay, bằng không hắn sớm đã không thể sống được rồi.

Tuy nhiên hắn lúc này, cách cái chết cũng không còn bao xa nữa.

Một thân kinh mạch bị Khương Thành thô bạo phong toả, không thể điều động được một chút xíu tiên lực nào nữa.

Hồn hải cũng đã bị cưỡng chế trấn áp, chủ hồn ngay cả động đậy cũng không được.

Trường kiếm ở tay phải của Khương Thành rủ xuống, tay trái đang bóp cổ hắn, nhấc hắn lên giống như nhấc một bao tải nát.

Nhìn hai mắt Ngọc Thông Đạo Tôn tràn đầy giận dữ và sợ hãi, hắn lại lần nữa mỉm cười.

"Ăn bừa nói bậy thì phải trả đại giá đấy, đạo lí này hình như ngươi không hiểu nhỉ."

Phải biết rằng, lần này Phi Tiên Môn đã lập chiến công ngập trở ở tiền tuyến đấy.

Nếu như lần này không mang ba cỗ thi thể Đạo Thánh kia về, ngược lại sẽ bị chụp lên tội danh cấu kết với Thiên Cung.

Cho dù Ma Hành tinh hà đã không còn kẻ địch nữa, với tính cách của Ngọc Thông và Tịnh Trúc Tiên Phủ cũng vẫn sẽ nói đây là Thiên Cung cố ý phối hợp với Phi Tiên Môn diễn kịch.

Chỉ là hơi động mồm mép đã khiến Phi Tiên Môn gặp phải kết cục thảm như vậy, đơn giản biết bao?

Cho nên hiện tại…

"Khặc… Khặc…"

Miệng của Ngọc Thông Đạo Tôn kia ngoại trừ phun chút bọt máu ra, thì đã không nói ra được một từ rồi.

Mà hai tên Đạo Tôn đến từ Tịnh Trúc Tiên Phủ khác lại là vừa kinh hãi vừa giận giữ.

"Ngươi, ngươi điên rồi sao?"

"Thật to gan, ngươi vậy mà lại dám ra tay với người trong Tiên Phủ ta!"

Khương Thành chậm rãi quay đầu qua, liếc nhìn hai người một cái.

"Nhìn tư thế này của hai người là định chịu trách nhiệm cho lời nói trước đó kia của hắn sao?"

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng như vậy, hai người đã giống như nước đá xối đầu.

Đã đến bước này, bọn họ làm sao không nghe ra ý của Khương Thành chứ.

Ý chịu trách nhiệm này chính là chết!

Hai người bị doạ đến toàn thân run rẩy, cũng không còn dám phát ra một lời nào nữa.

Mà tất cả mọi người dưới đài, lại là im lặng hết toàn bộ, không một ai lên tiếng, càng không một ai quát mắng.

Tác phong bá đạo những năm này của Tịnh Trúc Tiên Phủ sớm đã khiến rất nhiều người thầm bất mãn.

Sau khi dọa hai tên Đạo Tôn đó, tầm mắt của Khương chưởng môn đã rơi ở một góc trên Cao Đài.

Ở bên đó, có một Tiên khí truyền tin vẫn luôn mở.

Hắn biết đối diện là ai.

Cũng biết người bên đó có thể nhìn thấy hết thảy việc xảy ra vào giờ này phút này.

Thế là, hắn nhấc Ngọc Thông Đạo Tôn lên, thản nhiên đi đến ngay phía trước Tiên khí truyền tin.

Chợt nhếch mép mỉm cười với bên kia.

“Các ngươi thì sao? Các ngươi có thể chịu trách nhiệm cho lời của hắn không?”

Tiên khí truyền tin sáng lên, nhưng lại không có chút hồi đáp nào.

Phảng phất như đối diện căn bản không có ai.

Tất cả mọi người có mặt đều biết, đối diện chắc chắn có người.

Chỉ là đối mặt với câu hỏi này của Khương Thành, toàn bộ đám đại nhân vật chúa tể của Khiếu Mang vực kia đều đã bi ép lựa chọn im lặng.

Chương 1640: Tâm Đế mưu tính

Tịnh Trúc Tiên Phủ đối diện bên kia lựa chọn im lặng thực ra cũng là chuyện đương nhiên.

Bọn họ quả thực không muốn nhìn thấy người của mình bị giết.

Cũng chắc chắn đã oán hận Khương Thành.

Nhưng không có cách nào, chiến tích của Phi Tiên Môn cũng đã là đương nhiên.

Hơn bốn mươi ngàn người có mặt đã tận mắt chứng kiến thi thể của ba tên Đạo Thánh.

Những lời trước kia của Ngọc Thông Đạo Tôn là đang vu khống bôi nhọ công thần tiền tuyến, truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng cực kì ác liệt.

Nếu như Tiên Phủ còn quan hệ mật thiết với hắn, vậy hình tượng của toàn bộ tông môn đều sẽ tụt dốc không phanh.

Cho nên những lời kia, chỉ có thể là "bản thân" Ngọc Thông Đao Tôn nói thôi.

Là hành động của cá nhân hắn, không liên quan gì đến Tiên Phủ.

Đây là thí xe giữ tướng điển hình.

Chờ đợi vỏn vẹn mười giây, Tiên khí truyền tin đột nhiên tối lại.

Hiển nhiên, đối diện không nhìn nổi nữa nên đã chủ động cắt đứt liên hệ.

Khương Thành liếc nhìn Ngọc Thông Đạo Tôn hấp hối trong tay, rất tiếc nuối thở dài một hơi.

"Xem ra không ai bằng lòng giúp ngươi gánh vác trách nhiệm này."

Trong mắt Ngoc Thông nổi lên một sự tuyệt vọng.

Răng rắc!

Khương Thành rất dứt khoát bóp gãy xương cổ của hắn, tiện tay ném hắn xuống đất.

Cảnh tượng này đã kích thích sâu sắc đến bốn mươi ngàn tiên nhân có mặt.

Ở trước mặt người chủ trì của Tịnh Trúc Tiên Phủ tiêu diệt trưởng lão của bọn họ.

Loại chuyện này Khiếu Mang vực không có ai dám làm.

Ba Đạo Thánh của Sa Hải lợi hại biết bao, địa vị ngang bằng với Trúc Tiên cung và hay lôi kéo đồng minh của Tiên Phủ.

Nhưng khi bọn họ đối mặt với trưởng lão Tiên Phủ, cũng chỉ có thể lạnh mặt biểu lộ một chút cao ngạo của Đạo Thánh mà thôi, ngay cả một cọng lông cũng không dám tổn thương đến.

Mà hiện tại, Khương Thành đã làm rồi.

Không chỉ đã làm, ngay cả một cái rắm đối diện cũng không dám thả.

Trong mơ hồ, bọn họ đã ý thức được Khiếu Mang vực có thể thật sự đã sắp nổi lên phong vân.

Mà bản thân chính là người chứng kiến mở đầu.

“Nhiệm vụ của bọn ta đã có thể phục mệnh rồi chứ?”

Kỷ Linh Hàm cũng bay lên Cao Đài, móc ra Đế phù nhiệm vụ kia.

Hai tên trưởng lão Tiên Phủ kinh hồn chưa tỉnh nào dám lại gây chuyện gì nữa.

Vội vàng tự nguyện phục tùng hoàn thành trình tự bàn giao cuối cùng của Đế phù.

Đến lúc này, nhiệm vụ tiền tuyến của Phi Tiên Môn hoàn thành viên mãn.

Không có ai có thể đào ra được khuyết điểm gì.

Bởi vì nhiệm vụ cấp huyễn tưởng bắt trong hai chọn một là chém chết hai Đạo Thánh hoặc thu phục Ma Hành tinh hà này, toàn bộ bọn họ đều đã vượt mức hoàn thành.

“Được rồi!”

Khương Thành khoát tay.

“Ta đã nói nhiệm vụ này làm xong trong một ngày, mọi người có thể cùng nhau trở về mà!”

Thái Hoán Đạo Thánh đã hoàn toàn bái phục.

Hơn nửa ngày trước, hắn vẫn còn cảm thấy những lời Khương Thành nói là những lời nói mê.

Mà hiện tại, hắn mới phát hiện hoá ra là mình quá bảo thủ.

Trước khi rời đi, hắn cẩn thận từng li từng tí xin chỉ thị của Khương chưởng môn một chút.

“Ờ thì, Ma Hành tinh hà vừa mới đánh hạ được, không cần phái người canh giữ một chút sao?”

Hiện tại Ma Hành tinh hà là trạng thái bỏ trống.

Bất luận nhân gian hay là Tiên giới, đánh trận đoạt lấy một địa bàn, chắc chắn đều phải điều động quân đội đóng giữ.

Bằng không đánh hạ được có gì khác biệt với không đánh hạ được?

Khương Thành nhún vai: “Nhiệm vụ bọn ta nhận đươc là đánh hạ, về phần phái người thủ vệ, đó là nhiệm vụ tiếp theo.”

Khi Phi Tiên Môn trở về, tin tức thu phục Ma Hành tinh hà cũng đã truyền trở về hậu phương.

Trong nhất thời, tất cả tông môn của Khiếu Mang vực vì thế mà sôi trào.

Từ sau khi Tịnh Trúc Đạo Thần đến Không gian Thiên Đạo, chiến tranh giữa Khiếu Mang vực và Thiên Cung chưa từng chiếm được thế thượng phong.

Mỗi lần đều là mất đi một ít địa bàn, có thể cố gắng hết sức giữ yên ổn tiền tuyến không tan tác, vậy thì đã coi như là thắng rồi.

Kết quả lần này vậy mà lại thần kì đánh hạ được Ma Hành tinh hà.

Đối với vô số tiên nhân của Khiếu Mang vực mà nói, đây đã không thể tính là kì tích nữa, mà là kỳ ba rồi.

“Vậy mà có thể có chuyện này?”

“Ta có thể hỏi một chút làm sao chúng ta làm được không?”

“Ma Hành tinh hà có chủ tinh trấn giữ, đó là xương cốt cứng rắn không hơn không kém đấy!”

“Liệu có phải là Thiên Cung đối diện đã ngủ gật, người của chúng ta đã tranh thủ rồi không?”

“Nói đùa gì vậy, đối diện đã có ba Đạo Thánh chết đi đấy có được không?”

“Há lại chỉ có từng đó, thậm chí Phi Tiên Môn đã thu phục một nhánh quân đoàn của Thiên Cung.”

“Ta không phải là nằm mơ đấy chứ?”

Cho dù chiến tích này là thật, đã có được chứng nhận của Trúc Tiên cung bên kia, nhưng sau khi rất nhiều người nghe thấy vẫn không dám tin tưởng như cũ.

“Phi Tiên Môn này, quả thực chính là vượt khỏi thế gian mà!”

“Tiết tấu này là muốn tranh quang với Tịnh Trúc Tiên Phủ.”

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi sau, sơn môn của Phi Tiên Môn đã bị vây đến con kiến chui không lọt.

Mọi người đều đến để chiêm ngưỡng công thần của tiền tuyến.

Mặc dù các đại tông môn thế gia ngày thường đấm đá nhau, nhưng ai cũng đều rõ Thiên Cung là thiên địch của mọi người.

Tương lai một khi Thiên Cung phản công lại, vậy mọi người sẽ phải trốn về Đạo Tuyệt Chi Địa sống qua những ngày khó khăn.

Cho nên người có thể đánh lui Thiên Cung sẽ là đại anh hùng của toàn vực không chút nghi ngờ gì.

Danh tiếng của Phi Tiên Môn, có thể nói là trong một đêm đã vượt qua đại thế lực thứ hai Nguyệt Nghiêm Sa Hải trước kia.

Thậm chí mơ hồ đã có tình thế địa vị ngang bằng với Tịnh Trúc Tiên Phủ.

Tiền đề là Tịnh Trúc Đạo Thần chưa trở về.

Đối mặt với biển người huyên náo như vậy, Kỷ Linh Hàm chỉ có thể lựa chọn mở ra hộ tông đại trận, tạm thời phong bế tông môn lại.

Có điều điều này cũng không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của mọi người.

Núi Huyễn Tắc vẫn như cũ là người người nhốn nháo, náo nhiệt một khoảng thời gian.

Nhưng Thiên Cung bên kia, lại là một cảnh tượng khác.

Khương Ẩn Hoàng không chết.

Đáng tiếc hắn đã đứng ở phía đối diện Thiên Cung.

Lần này hắn còn đã giết chết ba tên Đạo Thánh của Thiên Cung.

Tin tức này, đã tạo thành chấn động cực lớn với trên dưới Thiên Cung.

Khi Khiếu Mang vực bên này khen ngợi Phi Tiên Môn, suy đoán vị Khương lão tổ kia có lai lịch gì, thì Thiên Cung bên kia đã mắng Khương Ẩn Hoàng đến cẩu huyết ngập đầu.

"Tên nghịch tặc này!"

Sau khi đám Thần Quân Quân Vương và Cảnh Vương, Sát Vương biết được chiến báo của tiền tuyến đã tức đến sùi bọt mép.

"Quả nhiên không có Thiên Tâm chính là tai hoạ, năm đó nên sớm chút tiêu diệt!"

"Đáng giận, hắn thật sự đã thành kẻ địch của chúng ta…"

"Sao hắn vẫn còn sống, năm đó không phải là đã bị Huyết Đế giết chết rồi sao?"

Những người bọn họ trước mắt vẫn không biết Huyết Đế cũng đã trở lại.

"Ai biết được chứ, thật sự là tai hoạ bất diệt!"

"Ta đề nghị, điều binh lực của những chiến khu khác, tập trung tiến công Khiếu Mang vực!"

"Còn nữa, tôn hiệu Ẩn Hoàng, vị trí Thần Quân, chủ soái của Thiên Lạc Quân, chức Thủ toạ Thiên Đan Tư của nghịch tặc kia, đều phải tước đoạt hết!"

Trong Tử Tiêu Điện, Tâm Đế lặng lẽ nhìn chiến báo tiền tuyến, chờ đợi mãi đến khi các Thần Quân yên tĩnh lại, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

"Ma Hành tinh hà, tạm thời không cần để ý tới."

"Về phần những tôn hiệu và chức vị kia của Khương Thành cũng tạm thời giữ lại."

Lời này vừa ra, chư vị Thần Quân hoàn toàn không thể hiểu được.

“Cái gì?”

“Không quan tâm đến Ma Hành tinh hà nữa sao?”

“Đó là nơi quan trọng về mặt chiến lược đấy, mất rồi thì sao có thể không đoạt lại chứ?”

Không chỉ là những Thần Quân có thái độ cấp tiến kia, cả mấy người tính cách trầm ổn cũng có phần không thể tiếp nhận được mệnh lệnh này.

“Lần này mất đi Ma Hành tinh hà đã đả kích rất lớn đối với ý chí chiến đấu của quân đội của Thiên Cung chúng ta, nhất định phải đoạt trở về chứ!”

“Còn nữa, Khương Thành hắn cũng đã làm ra loại chuyện này, vậy mà lại còn giữ lại vị trí của hắn?”

“Dựa vào đâu chứ?”

Đối mặt với chất vấn của một đám Thần Quân, Tâm Đế lắc đầu.

“Ma Hành tinh hà chỉ là một góc của căn bệnh, không đáng lo lắng.”

“Thời gian gần tới đây, chúng ta sẽ có một hành động càng lớn hơn.”

“Đợi đến hành động kia kết thúc, Ma Hành tinh hà nhỏ bé sẽ về dễ như trở bàn tay.”

“Về phần Khương Thành, ta tự có tính toán.”

“Hành động càng lớn hơn?”

Chư vị Thần Quân đồng loạt chấn động.

“Xin hỏi Thiên Đế bệ hạ, đó là hành động gì?”

Tuy nhiên Tâm Đế không hề cho ra đáp án, chỉ để lại môt đám Thần Quân nhao nhao suy đoán.

Chương 1641: Nên giúp ai

Khi chư vị Thần Quân của Thiên Cung canh cánh trong lòng về Ma Hành tinh hà, năm vị Đạo Thánh của Tịnh Trúc Tiên Phủ cũng đang thảo luận về địa bàn vừa mới thu phục này.

Mông Đoan Đạo Thánh cầm đầu liếc nhìn bốn vị đồng môn khác.

“Ma Hành tinh hà được đánh hạ, các ngươi ai nguyện đi tiếp nhận?”

Nơi đánh hạ được đương nhiên phải phái người đi đóng quân, bằng không thì không tính là thuộc về Khiếu Mang vực rồi.

Mông Ung Đạo Thánh ở một bên lắc đầu.

“Đại sư huynh lại hà tất phải thử bọn ta?”

“Mặc dù Ma Hành tinh hà này thật sự đã đánh hạ được, nhưng nhận không được.”

Năm đệ tử thân truyền của Tịnh Trúc Đạo Thần bọn họ đều coi như là sư huynh đệ đồng môn.

Mông Việt Đạo Thánh đối diện gật đầu.

“Đúng vậy, đây là một trận chiến bại lớn nhất mấy năm gần đây của Thiên Cung đấy, bọn họ không thể không phản công.”

“Hơn nữa là toàn lực phản công!”

Mông Ung Đạo Thánh trầm giọng nói: “Hiện nay, ai đến Ma Hành tinh hà, người đó sẽ đón lấy sự báo thù như lôi đình của Thiên Cung.”

“Đó đã định trước sẽ là một trận tấn công trực diện.”

“Nhưng chúng ta cũng không thể không quan tâm chứ.”

Mông Bích Đạo Thánh chau mày: “Phi Tiên môn đã đánh giành lại địa bàn rồi, nếu chúng ta không dám nhận lại thì cả Khiếu Mang vực sẽ cười cho, thanh danh của Tiên phủ sẽ bị đả kích nặng nề.”

“Ai nói chúng ta không dám nhận lại chứ?”

Nụ cười của Mông Đoan Đạo Thánh trở nên cao thâm khó lường.

“Tam Thánh của Nguyệt Nghiêm Sa Hải kia đến nay cũng còn chưa từng nhận lấy nhiệm vụ của tiền tuyến đấy.”

Bốn tên Đạo Thánh khác của Tiên Phủ chợt hơi sửng sốt, sau đó nhao nhao cười lớn lên.

“Tuyệt!”

“Tuyệt đấy!”

Tam Thánh của Sa Hải đã lôi kéo không ít Đạo Thánh ở Trúc Tiên cung, vốn chính là người tiên phong chống lại Tiên Phủ.

Nhiệm vụ lần này nguy hiểm như vậy, vừa hay phái bọn họ đi xông pha nơi tai hoạ, để bọn họ đóng quân ở Ma Hành tinh hà.

Một khi Thiên Cung ồ ạt phản công, vậy người gặp tổn thất nghiêm trọng cũng là đối thủ của Tiên Phủ, đây chính là mượn đao giết người.

Sau khi nhiệm vụ này phát xuống, Nguyệt Nghiêm Sa Hải bên kia quả nhiên phản ứng kịch liệt, kiên quyết không đồng ý.

“Dựa theo trình tự trực luân phiên chế định khi xưa, Nguyệt Nghiêm Sa Hải chúng ta vẫn phải đợi bốn vòng nữa mới sẽ đến lượt, ít nhất là một ngàn vạn năm sau mới có nhiệm vụ!”

“Hiện tại phái chúng ta đến đó, đó là không hợp quy củ nghiêm trọng!”

Tam Thánh Sa Hải cũng không ngốc, thứ Mông Đoan Đạo Thánh có thể nhìn ra, bọn họ cũng có thể nhìn ra.

Nhiệm vụ lần này chính là cái hố lớn, không thể nhận.

Đối mặt với sự chống đối của Sa Hải, Tịnh Trúc Tiên Phủ bên này đã quả quyết mở ra đại hội tiến lệnh của Trúc Tiên cung.

Do tất cả thượng đàm, trung đàm, hạ đàm của Trúc Tiên cung cùng nhau “bỏ phiếu” quyết định.

Cuối cùng, số tiến lệnh đồng ý Nguyệt Nghiêm Sa Hải đi Ma Hành tinh hà đóng quân nhiều hai mươi mốt nghìn không trăm năm mươi tư.

“Đây là quyết định của Trúc Tiên cung đấy!”

“Khôi Tàng Đạo Thánh, ngươi còn lời gì để nói không?”

“Hay là ngươi vẫn muốn kháng lệnh không thuận theo?”

Ba vị Đạo Thánh Khôi Tàng, Hắc Đặc, Bạch Tân rất rõ ràng, kết quả tiến lệnh của Trúc Tiên cung lớn hơn tất cả.

Nếu như vẫn không đi, vậy Nguyệt Nghiêm Sa Hải cực kì có khả năng sẽ bị loại bỏ ra bên ngoài Trúc Tiên cung.

Từ đó ở Khiếu Mang vực sẽ không còn có quyền lên tiếng nữa.

Dưới tình huống Mông Đoan Đạo Thánh làm chủ đàm, bọn họ có thể kéo khoảng cách của số tiến lệnh đến chỉ còn lại hai vạn, đã coi như là liều hết toàn lực.

Cục diện hiện tại, bọn họ đã vô lực thay đổi, dường như chỉ có một con đường nhận mệnh.

"Còn có Phi Tiên Môn!"

Thời khắc mấu chốt, Khôi Tàng Đạo Thánh đã nghĩ đến hi vọng nghịch chuyển.

"Ngoại trừ Kỷ Linh Hàm buông bỏ quyền lợi ra, Phi Tiên Môn vẫn còn bốn vị Đạo Thánh Khương Thành, Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn!"

"Chỉ cần bọn họ không đồng ý để bọn ta đi Ma Hành tinh hà, vậy bọn ta sẽ không cần đi nữa!"

Trải qua chuyện dễ dàng tiêu diệt Ngọc Thông Đạo Tôn ở địa cung lần trước, thân phận Đạo Thánh của Khương Thành đã được công nhận.

Hiện tại Phi Tiên Môn có năm vị Đạo Thánh, đây cũng coi như là bí mật công khai.

Chỉ có điều, ngoại trừ Kỷ Linh Hàm quanh năm không quan tâm phân tranh ra, bốn vị khác vẫn không đến Trúc Tiên cung nhận lấy thượng đàm lệnh của mình mà thôi.

Một thượng đàm bằng với một vạn lệnh đấy.

Nếu như toàn bộ Khương Thành, Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn đều không đồng ý, số tiến lệnh của Nguyệt Nghiêm Sa Hải bên này lập tức đảo ngược, vậy bọn họ sẽ không cần đến tiền tuyến nữa.

Trúc Tiên cung rất nhanh đã liên hệ với Phi Tiên Môn.

Tiên khí truyền tin bên kia đều đã nhìn thấy cảnh tượng hơn ba mươi vị Đạo Thánh đối diện kia, giống như hội nghị truyền hình.

“Bảo bọn ta bỏ phiếu?”

Đây là lần đầu tiên Khương Thành gặp mặt năm tên Đạo Thánh của Tiên Phủ cùng với ba tên Đạo Thánh của Sa Hải.

“Đúng vậy!”

Mông Đoan Đạo Thánh làm chủ đàm nghiêm nghị nói: “Ma Hành tinh hà là Phi Tiên Môn các ngươi đánh hạ được, hiện tại cần phải phái người tiếp nhận!”

“Tinh hà là nơi quan trọng của tiền tuyến, cho nên bọn ta định phái Nguyệt Nghiêm Sa Hải thực lực hùng hậu đi đến trấn thủ!”

“Nhưng mà bọn họ không để ý đến đại cục, từ chối đi đến…”

Lời của hắn chưa dứt, Bạch Tân Đạo Thánh ở bên trái cảnh tượng đã gấp không thể chờ được ngắt lời.

“Khương đạo hữu, Kỷ chưởng môn, dựa theo trình tự trực luân phiên, hiện tại vẫn chưa đến lượt Nguyệt Nghiêm Sa Hải bọn ta xuất chinh, đây là chuyện không hợp quy củ.”

“Rõ ràng Tịnh Trúc Tiên Phủ ỷ thế hiếp người, thói này không thể giúp thêm!”

“Ồ!”

Mông Đoan Đạo Thánh thản nhiên nói: “Lần trước Phi Tiên Môn xuất chinh, cũng không dựa theo thứ hạng trực luân phiên, lúc đó sao không thấy các ngươi đứng ra nói chuyện?”

“Lần đó tam Thánh Sa Hải các ngươi lại toàn bộ đồng ý đấy!”

Vẻ mặt của tam Thánh Sa Hải đã trở nên không tự nhiên.

Lần trước bọn họ cố ý muốn nhìn Phi Tiên Môn ăn quả đắng, ép đến bọn họ quay đầu lại đi nhờ cậy trận doanh phía mình.

Nào biết Phi Tiên Môn vậy mà lại dễ dàng hoàn thành.

“Đó là bọn ta tin tưởng thực lực của Phi Tiên Môn.”

“Đúng vậy, bọn họ không phải là quả nhiên đã chiến thắng trở về rồi sao?”

Sau khi biết được đầu đuôi mọi chuyện, Thành ca liếc mắt đã nhìn ra mấu chốt trong đó.

Đám người này không dám đi canh giữ!

Sau khi cảnh tượng tạm thời cắt đứt, nội bộ Phi Tiên Môn đã bắt đầu thương lượng lại.

“Khương chưởng môn, chúng ta nên giúp ai?”

Mọi người đều hướng tầm mắt về phía Thành ca.

La Viễn lại là không cần suy nghĩ nói: “Vậy chắc chắn là giúp Nguyệt Nghiêm Sa Hải rồi, bằng không Tịnh Trúc Tiên Phủ há không phải là càng thêm thế lớn sao?”

Lâm Ninh cũng gật đầu.

“Đúng vậy, Nguyệt Nghiêm Sa Hải là đồng minh tiềm tàng của chúng ta.”

“Phi Tiên Môn chúng ta muốn trở thành tông môn dẫn đầu của Trúc Tiên cung, vậy thì không thiếu được sự ủng hộ của bọn họ.”

“Không bằng thừa dịp lần này giúp đỡ bọn họ, như vậy có thể có được thiện cảm của bọn họ.”

“Tương lai chúng ta xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ giúp chúng ta.”

Đối với Lâm Ninh ngày thường không quan tâm đến việc thông tục của tông môn mà nói, đây coi như là chủ động phân tích thế cục cực kì hiếm thấy rồi.

“Lâm sư tỷ nói có đạo lí.”

Những người khác trong điện, như là Đan Thái Tần Sướng cũng đều nhao nhao gật đầu.

“Tịnh Trúc Tiên Phủ chắc chắn là coi chúng ta như kẻ địch mà đối đãi.”

“Nếu như lại đắc tội với Nguyệt Nghiêm Sa Hải, vậy sẽ một thân một mình ở Trúc Tiên cung.”

“Mặc dù lần trước tam Thánh Sa Hải không giúp chúng ta, nhưng đó đã là quá khứ rồi. Vì tương lai của Phi Tiên Môn, lôi kéo bọn họ làm đồng minh rất cần thiết…”

Thảo luận của bọn họ, khiến Thành ca nghe đến nhíu chặt lông mày.

Tình huống gì vậy?

Phi Tiên Môn dừng chân ở Khiếu Mang vực, còn cần phải lấy lòng Sa Hải đã từng ngoảnh mặt làm ngơ với mình?

Có ca ở đây, còn cần đồng đội đồng minh gì đó sao?

Hắn âm thầm bĩu môi, cuối cùng nhìn về phía Mạc Trần từ đầu đến cuối chưa nói một lời.

“Mạc trưởng lão, ngươi nghĩ như thế nào?”

Chương 1642: Tung tích của A Hoàng

Là tâm phúc của Thành ca, Mạc Trần khác với những người khác.

Toàn bộ quá trình lão chỉ quan sát những thay đổi trong ánh mắt và nét mặt của Khương chưởng môn.

Hắn hoàn toàn không hề cân nhắc đến Tiên Phủ, Sa Hải, thế cuộc và viễn cảnh tương lai, bởi vì những thứ đó tất cả đều không quan trọng.

Sau khi được chỉ đích danh, hắn từ từ ưỡn ngực, ngẩng đầu lên.

Sau khi quan sát tất cả các đệ tử có mặt một vòng, bất khuất nói: “Lão phu cho rằng, Nguyệt Nghiêm Sa Hải không xứng làm đồng minh của chúng ta!”

Ngay khi những lời này được nói ra, La Viên và Tần Sướng mặt như màu đất, Đan Thái và Ngụy Miểu gần như sợ chết khiếp.

Bọn họ biết rằng, nước cờ của bản thân kém một chiêu, đã mắc sai lầm rồi.

Thế mà thật sự chạy đi bàn bạc chuyện của môn phái trước mặt Khương chưởng môn, lơ là chuyện lớn hơn là nịnh nọt.

Mọi người vội vàng muốn khắc phục, nhưng mà đã quá muộn.

“Khương chưởng môn ở đâu, thì ở đó là đệ nhất môn phái!”

Giọng nói của Mạc Trần tuyên truyền giác ngộ, bao phủ tất cả mọi người có mặt, mang theo cảm giác áp chế vô hạn.

Với tư thế công kích kẻ thất bại.

“Thế mà các ngươi lại đề nghị hắn đi kết bạn với Nguyệt Nghiêm Sa Hải, lẽ nào trong suy nghĩ của các ngươi, Khương chưởng môn đã suy bại đến tình cảnh như vậy rồi sao?”

“Quả thật không biết gì cả!”

Nếu không phải Mạc Trần từng dạy dỗ bản thân, suýt nữa Lâm Ninh đã không nhịn được mà phun nước bọt vào hắn.

Điều này được đặt trong bất kỳ triều đại môn phái nào khác, đó đều là gian thần nịnh bợ chủ, được không?

Nhưng thật đáng tiếc, nơi này là Phi Tiên Môn.

“Chúng ta sai rồi.”

“Là chúng ta tầm mắt hạn hẹp…”

“Trước mặt Khương chưởng môn, Sa Hải Tam Thánh và Tiên Phủ Ngũ Thánh chỉ là một đám côn trùng, hoàn toàn không đáng nhắc tới.”

Mọi người liên tục cúi đầu nhận sai, bầu không khí nhất thời sôi sục.

Thành ca gật đầu rất hài lòng.

Lúc này mới ân cần vỗ vai Mạc Trần.

“Vẫn là Mạc tiên nhân hiểu rõ ta nhất mà!”

Ngay khi những lời này nói ra, thân thể của Mông Thuần và Xích Linh mới gia nhập gần đây chấn động, ánh mắt nhìn Mạc Trần lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Hóa ra người này mới là cao nhân đây mà!

Có vẻ như sau khi tham gia Phi Tiên Môn, cần phải tìm hiểu và học hỏi nhiều hơn.

Ấn mở tiên khí truyền tin một lần nữa, một đám Đạo Thánh của Trúc Tiên Cung ở phía đối diện vội vàng truy hỏi.

“Cuộc thảo luận đã có kết quả rồi à?”

“Phi Tiên Môn của các ngươi đồng ý hay là không đồng ý?”

Sa Hải Tam Thánh cảnh cáo trước một cách vội vã.

“Nếu các ngươi không ủng hộ bọn ta, sẽ chỉ khiến một số môn phái trở nên kiêu ngạo hơn, sau này sẽ có vô số rắc rối!”

“Đừng quên hoàn cảnh và lập trường của Phi Tiên Môn.”

“Các ngươi cho rằng bỏ phiếu trống thì có thể giữ mình một cách sáng suốt hay sao? Các ngươi không thể nào tránh khỏi mạch nước ngầm đâu!”

Ý nói nếu không đứng bên phe của bọn ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Với tư cách là chưởng môn, Kỷ Linh Hàm thay mặt Khương Thành phát biểu.

“Lần này bọn ta sẽ không bỏ phiếu trống.”

Còn chưa đợi Sa Hải Tam Thánh vui mừng, nàng tiếp tục nói: “Phi Tiên Môn đồng ý với đề nghị của Trúc Tiên cung, để Nguyệt Nghiêm Sa Hải đến đóng quân tại Ma Hành tinh hà.”

Quyết định này vừa đưa ra, đừng nói là Đạo Thánh khác, ngay cả Tiên Phủ Ngũ Thánh xem Phi Tiên Môn là kẻ thù, tất cả đều có vẻ mặt khó tin.

Vốn dĩ bọn họ còn cho rằng Phi Tiên Môn sẽ hỗ trợ Nguyệt Nghiêm Sa Hải.

Dù sao thì Sa Hải Tam Thánh cũng là nhân vật dẫn đầu chống lại phe Tiên Phủ.

Nếu không có sự hỗ trợ của bọn họ, làm thế nào Phi Tiên Môn có thể chiến đấu chống lại Tịnh Trúc Tiên Phủ trong tương lai?

“Lý nào lại như vậy!”

Sa Hải Tam Thánh giận dữ!

Phi Tiên Môn đồng ý đã hoàn toàn dập tắt hy vọng của bọn họ, điều đó có nghĩa là bọn họ phải lập tức đến Ma Hành tinh hà đóng quân phòng thủ.

Trong tương lai rất có thể sẽ phải đối mặt với hàng loạt phản công từ Thiên Cung.

“Phi Tiên Môn các ngươi điên rồi sao?”

“Đã từng suy nghĩ đến hậu quả của việc làm này chưa!”

Thành ca bên cạnh em gái Hàm cố tình làm vẻ mặt ngạc nhiên.

“Hậu quả gì?”

“Vốn dĩ Ma Hành tinh hà cần phái người đến đóng giữ mà, cho dù các ngươi không đi thì cũng sẽ có những môn phái khác đi thôi.”

“Bọn ta làm điều này vì nghĩ cho lợi ích của toàn bộ Khiếu Mang vực.”

Mông Đoan Đạo Thánh ở phía đối diện bật cười.

“Đúng vậy, Khương đạo hữu nói rất có lý!”

“Đóng giữ Ma Hành tinh hà vốn là một nhiệm vụ rất bình thường, cũng không phải muốn mạng của các ngươi, ta cũng không hiểu vì sao Sa Hải Tam Thánh lại từ chối.”

“Lẽ nào người khác đi được, còn Nguyệt Nghiêm Sa Hải của các ngươi thì không đi được?”

Bị hai người bọn họ làm tổn hại một trận như vậy, hơi thở của ba Đạo Thánh trở nên méo mó.

Cho dù ngăn cách tiên khí truyền tin cũng có thể cảm nhận được sự căm hờn mãnh liệt.

“Tốt, rất tốt!”

“Cho thể diện mà không cần đúng không?”

“Có vẻ như Phi Tiên Môn của các người không muốn có được tình bạn của Nguyệt Nghiêm Sa Hải bọn ta rồi!”

“Ngược lại phải xem thử sau này các ngươi sẽ chống lại Tịnh Trúc Tiên Phủ như thế nào!”

Tiên khí truyền tin lại tối lại một lần nữa.

Lần này là dưới sự tức giận của Sa Hải Tam Thánh đã phá hủy tiên khí ở phía đối diện.

Mà sau khi trải qua việc này, Nguyệt Nghiêm Sa Hải và Phi Tiên Môn xem như là đã kết thù với nhau.

Điều này khiến các môn phái khác và vô số tiên nhân trong vực vô cùng ngạc nhiên.

Trong Khiếu Mang vực, đệ nhất đại môn phái chắc chắn là Tịnh Trúc Tiên Phủ do Đạo Thần thành lập.

Nhưng rõ ràng là Tiên Phủ không có ý tốt với Phi Tiên Môn.

Trong mắt mọi người, lựa chọn khôn ngoan nhất và duy nhất mà Phi Tiên Môn có thể làm là kết thành liên minh với Nguyệt Nghiêm Sa Hải.

Chỉ có liên thủ, mới có thể chống lại hoặc thậm chí là áp chế Tịnh Trúc Tiên Phủ.

"Đạo lý đơn giản như vậy, thế mà các cấp cao của Phi Tiên Môn không hiểu sao?"

"Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì vậy?"

"Chẳng lẽ bọn họ muốn tạo thế chân vạc, thành lập phe phái thứ ba ở Trúc Tiên Cung?"

"Đây không phải là một quyết định khôn ngoan đâu."

"Cái gì mà không khôn ngoan, đây là ngu xuẩn."

"Hai phe phái lớn của Trúc Tiên cung đã thành hình, bọn họ không lôi kéo được bất cứ ai tham gia vào thì sẽ chỉ bị Tiên Phủ đàn áp tàn nhẫn hơn."

Trong phút chốc, rất nhiều tiên nhân bàn luận sôi nổi.

Ngay cả bên ngoài sơn môn của Phi Tiên Môn, tiên nhân do dự cũng ít đi phân nửa.

Bởi vì trong những người này có không ít môn phái đã kết thành đồng minh với Sa Hải.

Khi biết Phi Tiên Môn và Sa Hải đã trở mặt, mọi người đều vô cùng thất vọng, thậm chí còn có ác cảm với Phi Tiên Môn.

Mà bên phía Trúc Tiên cung, năm Đạo Thánh do Mông Đoan đứng đầu đều cười hả hê.

"Phi Tiên Môn này thực sự ngu ngốc."

"Thế mà không biết liên thủ với Nguyệt Nghiêm Sa Hải, ta có phần không thể nhìn nổi nữa."

"Bọn họ giống như đã gây thù với hai kẻ thù mạnh là Sa Hải và chúng ta cùng một lúc, đạo lý tự chui đầu vào rọ! "

Vốn dĩ Mông Đoan khá kiêng dè Khương Thành.

Hiện tại hắn đã yên tâm hơn nhiều.

“Có vẻ như trước đây đã đánh giá cao người này rồi.”

“Còn tưởng rằng hắn là một nhân vật lợi hại biết bao.”

Theo hắn thấy, chắc chắn là Khương Thành ghi hận việc Sa Hải không giúp Phi Tiên Môn vào lần trước, cho nên lần này hắn mới cố tình bẫy Sa Hải một chút.

“Khi đã đạt đến vị trí này mà còn hành động theo cảm tính, thật đúng là trò đùa trẻ con.”

Khương chưởng môn cũng không biết bản thân lại bị xem thường.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Phi Tiên Môn gió yên biển lặng, cũng không có kẻ thù từ bên ngoài tấn công gì đó.

Thiên Lang quân đoàn hoà nhập với nơi này rất thuận lợi.

Mà các đệ tử dần dần bắt đầu tu luyện.

Đột nhiên La Viễn nhớ đến “tiểu tinh linh” có thể nâng cấp linh mạch phẩm giai khi hắn ở hạ giới.

“Đúng rồi, Khương chưởng môn, A Hoàng lúc đó đi đâu rồi?”

Nếu không phải vì câu hỏi này của hắn, Khương Thành đã cho “con gái ngoan” không tính là ngoan này vào quên lãng.

Không còn cách nào khác, những năm nay khi sức mạnh của hắn càng ngày càng mạnh, đẳng cấp vị diện cũng càng ngày càng cao.

A Hoàng thần cản giết thần lúc ở Hạ giới, ở tiên giới thì chẳng có đất dụng võ gì nhiều nên vẫn luôn ở bên trong Toàn Cơ Đồ.

Khương Thành không giam cầm nàng và Tiểu Bạch, chỉ là bản thân hai đứa trẻ không muốn ra ngoài mà thôi.

Chương 1643: Tám cự trụ căn nguyên

Đắm chìm ý thức vào Toàn Cơ Đồ đã không gặp từ lâu, Khương Thành lại nhìn thấy thế giới trong bức tranh một lần nữa.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt trực tiếp khiến hắn kinh ngạc đến phát ngốc.

Lần cuối cùng hắn kiểm tra Toàn Cơ Đồ là khi hắn đang ở Cổ Tiên Giới.

Dựa trên tốc độ dòng chảy thời gian trong Toàn Cơ Đồ, hiện tại trôi qua bao lâu đã không thể tính được.

Vào lúc đó, thế giới trong bức tranh về cơ bản là cây rừng xanh tươi, núi non, sông suối và đại dương, đầy đủ mọi thứ.

Trong khu vực mà A Hoàng và Tiểu Bạch ở, nồng độ Tiên Nguyên Chi Khí đã vượt quá mức trung bình của Cổ Tiên Giới.

Nhìn chung, đó là một thế giới rộng lớn hưng thịnh.

Nhưng lúc này, thứ hiện ra trước mắt hắn chỉ là một hòn đảo nhỏ chỉ vẻn vẹn vài trăm mét.

Bên ngoài hòn đảo nhỏ này, là bóng tối vô tận.

Trong bóng tối không có bất kì vật chất gì, ngay cả thời gian và không gian cũng không tồn tại.

“Sao có thể như vậy?”

Lần đầu tiên Khương Thành cảm nhận được sự hoảng loạn.

“Lẽ nào thế giới trong bức tranh này đã qua quá lâu, đã đến ngày tàn lụi tiêu vong?”

Ngược lại hắn không quan tâm đến việc Toàn Cơ Đồ đã không còn nữa.

Cho đến nay, hắn làm màu cũng không dựa vào không gian bảo đồ này, cũng đã rất lâu không dùng đến.

Nhưng mà A Hoàng và Tiểu Bạch có thể sẽ xảy ra chuyện hay không?

Hắn nhanh chóng nhìn thấy cả hai người họ.

Tất cả những đứa trẻ đều sống tốt, nhưng tinh thần của chúng hơi bất thường.

A Hoàng đang nắm lấy bùn đất xung quanh nhét vào miệng.

Còn Tiểu Bạch thì nằm sấp ở mép hòn đảo nhỏ, hai tay hướng ra ngoài, không biết đang tìm gì.

Trong lòng Thành ca nảy ra một suy nghĩ kỳ lạ.

Không phải là toàn bộ thế giới Toàn Cơ Đồ này bị các ngươi cứ như vậy mà ăn sạch đó chứ?

“Ba!”

“Mẹ!”

Nhìn thấy hình chiếu ý thức của hắn xuất hiện, hai đứa trẻ dừng lại động tác ban đầu, vui vẻ chạy tới.

“Toàn Cơ Đồ thành ra thế này rồi, hai đứa lưu lạc đến mức ăn đất cũng không biết tự mình đi ra sao, còn ở bên trong làm gì?”

Hai đứa trẻ nhìn nhau, cười khúc khích.

Lúc này mới theo hắn rời khỏi Toàn Cơ Đồ, cùng hắn trở về thế giới bên ngoài.

Mà cũng đúng vào lúc này đột nhiên xảy ra thay đổi kỳ lạ.

Vừa xuất hiện bên ngoài, đột nhiên Tiểu Bạch trở thành một tia bạch quang, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ còn lại một mình A Hoàng ở lại bên cạnh Khương Thành.

“Tình huống gì đây?”

Thành ca nhanh chóng tế thần niệm ra, tìm kiếm ra phía xa.

Nhưng cho dù hắn có cảm nhận xa bao nhiêu, cho dù cuối cùng trực tiếp dùng thần hồn ly thể cảm nhận khắp nơi, cũng không thể tìm ra được chút dấu vết nào.

Sau khi tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng thần hồn của hắn cũng trở lại trong cơ thể.

“Ngươi biết Tiểu Bạch đã đi đâu rồi không?”

Hình dạng không hề thay đổi, A Hoàng vẫn là dáng vẻ của một thiếu nữ, lắc hai bím tóc đuôi ngựa một cách ngây thơ.

“Ta không biết!”

“Thực sự không biết?” Thành ca nhìn nàng một cách nghi ngờ.

“Ừm ừm.”

“Ngươi và Tiểu Bạch đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, hẳn phải biết một số chi tiết đặc biệt chứ, phải nói sự thật với cha.”

“Mẹ không tin ta sao?”

Trong đôi mắt to đen láy của A Hoàng hiện lên nỗi oan ức.

Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh đau lòng ôm nàng vào lòng.

Đương nhiên các đệ tử khác của Phi Tiên Môn cũng còn nhớ cổ tinh linh này, tất cả đều vây quanh nở nụ cười.

“Ôi, đã nhiều năm không gặp, vẫn rất đáng yêu.”

“Em gái còn nhớ ta không?”

“Nhớ muốn chết ta rồi, đến cho dì ôm nào…”

Trong một lúc, thế mà Thành ca lại bị thất sủng một cách hiếm thấy.

Hắn chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc hỏi A Hoàng, chuyển sang hỏi hệ thống.

“Lão huynh, ngươi có biết đột nhiên con trai ta đi đâu rồi không?”

“Câu hỏi này không liên quan gì đến hệ thống.”

Hệ thống từ chối trả lời.

“Chết tiệt!”

Thành ca tức giận.

“Lý do năm đó Tiểu Bạch có thể sinh ra linh trí, biến thành hình người, không phải là do ngươi thúc đẩy sao?”

Năm đó, Khương Thành và các tu sĩ của vạn vực ở Hạ giới, vừa mới bay lên đến Định Thiên thành của Hạ tiên giới.

Tinh hạch của Định Thiên thành đã giết hắn một lần, sau đó hệ thống đã mở hack hồi sinh, biến tinh hạch thành Tiểu Bạch, còn nhận hắn là cha.

Địa vị của tinh hạch không cao, chỉ là bị Tiên Đế chế tạo lúc đó dùng để điều khiển trung tâm tinh thể của một tòa Tiên thành mà thôi.

Xét về mức độ đặc biệt còn thua xa A Hoàng về mức độ huyền bí.

Nhưng sau khi Tiểu Bạch được hệ thống biến đổi, lại nuốt nhiều tinh hạch hơn thì đã không còn bị xem là tinh hạch trước

đây nữa.

“Nó cũng có thể xem như là do một tay ngươi tạo ra, sao có thể nói nó không liên quan gì đến hệ thống?”

“Nơi ở hiện tại của nó, không liên quan gì đến hệ thống.”

Trong lòng Khương Thành khẽ động.

“Ý của ngươi là, nó chưa chết?”

Hệ thống không nói lời nào.

Cuối cùng Khương Thành hỏi: “Ít nhất ngươi cũng phải nói cho ta biết hắn còn ở Nguyên Tiên Giới hay không.”

Hệ thống im lặng trong chốc lát, cuối cùng cũng cho một tin chính xác.

“Còn.”

Sau khi xác nhận Tiểu Bạch vẫn còn sống ở Nguyên Tiên Giới, Khương Thành thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày sau đó, A Hoàng vào ở tiên mạch phía dưới, nâng cấp đẳng giai của tiên mạch lên mà không hề hồi hộp.

Vốn dĩ nơi đóng quân của Phi Tiên Môn là bảo địa, nồng độ tiên lực và mức độ hoạt động của căn nguyên đều tăng vọt, thậm chí còn đạt đến trình độ của Thiên Cung.

Có thể nói Khiếu Mang vực là thắng cảnh đỉnh nhất.

Tất cả các đệ tử đều xem như là bình tĩnh, còn phía Thiên Lang quân đoàn thì xem như là mở rộng tầm mắt.

Vì dạo gần đây Phi Tiên Môn khá bình lặng, cũng không có chiến sự gì nên mọi người lần lượt bước vào trạng thái bế quan.

Đám người Đan Thái, Nguỵ Miểu, Mông Thuần và Xích Linh không ở trước mặt Thành ca, nhưng bọn họ vẫn rất nghiêm túc tu luyện, nếu không sẽ không thể đạt tới Đạo Tôn.

Điều này khiến bên cạnh Thành ca ngày càng vắng vẻ.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra rằng bản thân cũng nên tu luyện chăm chỉ.

Lần cuối cùng hắn ăn dược và tu luyện là vào thời kỳ hắn ở Thiên Cung.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, những năm qua đan dược thu được cũng không nhiều.

Chiến lợi phẩm chủ yếu là trọc ma và Cô Thần Giới, cũng không có đan dược.

Bỏ ra nửa tháng, sau khi ăn hết tất cả đan dược, sức mạnh của hắn đã tăng lên một chút, nhưng cảnh giới vẫn dừng ở Đạo Tôn.

Hắn cũng đổi tất cả vật liệu cấp thấp, đạo khí và bí bảo mà hắn không sử dụng được trong những năm này thành điểm tiên nguyên.

Trong lần kiểm tra cuối cùng, điểm tiên nguyên của hắn đã lên tới 684,1 tỷ.

Còn những vật liệu cao cấp còn lại và hài cốt của trọc ma thì hắn vẫn cất giữ.

Vật liệu có thể dùng để luyện đan luyện khí, hài cốt trọc ma là do hệ thống thu giá quá thấp, nên tốt hơn là nên bán cho những tiên nhân khác để đổi lấy đan dược.

Điểm tiên nguyên hàng trăm tỷ là rất nhiều, Khương Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định nâng cấp cấp bậc quy tắc.

Hiện tại hắn chỉ có bốn đồ đằng căn nguyên, lần lượt là Băng, Đan, Thuỷ, Tử.

Mà quy tắc tử, còn là vì sự gia tăng của bản thân Kỵ Khuyết kiếm mới có đồ đằng căn nguyên.

“Thể diện này rõ ràng là không đủ.”

Huyền Văn đạt đến thập tứ trọng, là cấp bậc lĩnh hội quy tắc của cấp độ đỉnh cao của Đạo Thánh.

Mà điều này cũng có nghĩa là một khi liên kết với căn nguyên, đó là quy mô của đồ đằng căn nguyên.

Nhưng muốn từ thập tam trọng đến thập tứ trọng, cái giá cần phải trả cũng rất cao, mỗi một môn đều cần một trăm hai mươi tỷ điểm tiên nguyên.

Khương Thành nghiến răng nghiến lợi, nâng huyền văn kiếm, huyền văn hủy diệt, huyền văn giết chóc, huyền văn tốc độ dễ sử dụng hơn trong trận chiến lên một mạch đến thập tứ trọng.

Ngay sau đó, cũng tăng cường huyền văn tử lên một chút. Để tránh việc thay đổi binh khí, căn nguyên tử sẽ rơi xuống hư ảnh căn nguyên.

Chỉ trong vài chục giây, đồ đằng căn nguyên của hắn đã trở thành tám toà, dễ dàng vượt qua Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh.

Mà căn nguyên tử đạt đến thập tứ trọng, dưới sự gia trì của Kỵ Khuyết kiếm đã lờ mờ vượt qua cấp độ giới hạn của Đạo Thánh.

Trông có vẻ cực kỳ phi thường.

Chương 1644: Tìm kiếm Mâu Vũ

Sức mạnh lại tăng vọt một lần nữa, khiến Thành ca thoáng có chút "cảm giác an toàn".

"Nếu hiện tại gặp phải một Đạo Thánh bình thường, hẳn là không cần phải nhờ đến sự trợ giúp của lực trọc cũng có thể dễ dàng tiêu diệt trong vài giây."

Đương nhiên, nếu đụng đến Đạo Thánh thâm niên như Thích Vương và Lư Vương thì vẫn phải tốn nhiều hơn chút sức.

Trong nửa tháng qua, lực trọc của hắn chỉ mới khôi phục được ba mươi phần trăm.

"Nên nghĩ cách bán tất cả hài cốt của trọc ma."

Hài cốt của trọc ma nhất giai và nhị giai, mỗi cái đều tương đương với hàng trăm vật liệu luyện đan luyện khí ngũ và lục giai.

Hài cốt của trọc ma tam giai tương đương với hàng trăm vật liệu thất đến bát giai.

Thứ đồ chơi này là từng toà bảo sơn, nhưng hệ thống thu giá quá thấp, không có lời.

Mà bởi vì trọc ma quá khó giết, lại khan hiếm nên giá thu mua bên ngoài thực tế đắt hơn một chút so với vật liệu cùng cấp.

Hài cốt trọc ma trong tay Khương Thành, ước chừng có hơn mười ba nghìn bộ.

Thậm chí trong đó còn có ba trọc ma tứ giai.

Đó là bảo vật hiếm có thể so sánh với các vật liệu luyện khí luyện đan cửu giai, hắn dự định giữ lại để sử dụng cho riêng mình trong tương lai.

Bán hết toàn bộ trọc ma nhất nhị tam giai còn lại đã là một con số thiên văn.

Bởi vì những năm nay tài nguyên thu được không phải dựa vào việc đánh nhau, thì là dựa vào đánh cược, ca cũng không có bất kỳ đối tác làm ăn nào.

Khi nói đến giao dịch, điều đầu tiên hắn nghĩ đến là những người quen cũ.

“Liệu Nguyên Tiên Giới ngày nay vẫn còn Thiên Khu các không? Mâu Vũ còn ở đây không?”

“Mâu Vũ vẫn ở đây, nhưng bọn ta đã không liên lạc trong nhiều năm rồi.”

Kỷ Linh Hàm đã ở lại Đạo Tuyệt Chi Địa trong suốt những năm đó, không đi ra ngoài đi lại nhiều.

“Nguyên Tiên Giới không còn Thiên Khu các nữa rồi.”

“Ta đã từng nghe La sư đệ nói một lần, Mâu Vũ cũng đã là Đạo Thánh rồi, hơn nữa cũng đã gia nhập vào Diệu Ý Tiên Phủ.”

Khương Thành hơi sửng sốt.

“Lại là Tiên Phủ? Môn phái của Đạo Thần.”

Kỷ Linh Hàm gật đầu.

“Đúng vậy, Vân Bái vực nơi Diệu Ý Tiên Phủ tọa lạc ở ngay bên cạnh Khiếu Mang vực.”

“Thân phận trưởng lão Tiên Phủ của Mâu Vũ ở bên đó hẳn là tương tự với Mông Đoan.”

Nghe được tin tức này, Khương Thành hơi kinh ngạc.

“Với tính khí của Mâu tiên nữ, thế mà sẵn sàng đi nhờ vả người khác?”

Nhớ lại năm đó lúc ở Cổ Tiên Giới, nàng là người sáng lập Thiên Khu các, cho dù là Tiên Minh, Thánh Điện cũng không thể lôi kéo được nàng.

“Cũng không biết hiện tại nàng có đang làm nghề cũ của thương hội hay không.”

Hắn suy nghĩ vài giây, quyết định đích thân đi một chuyến đến Vân Bái vực.

Dù sao gần đây bên phía Khiếu Mang vực cũng không có chuyện lớn gì, thậm chí Ma Hành tinh hà ở tiền tuyến cũng gió yên biển lặng đến không ngờ.

“Ta đi cùng với ngươi.”

Kỷ Linh Hàm kéo tay hắn.

Vốn dĩ Thành ca muốn nói sao Phi Tiên Môn có thể không có chưởng môn là ngươi trấn thủ?

Nhưng lại suy nghĩ một chút, bản thân và em gái Hàm đã chia cách nhiều năm như vậy, cũng đến lúc nên kết bạn đồng hành một lần rồi.

Ba ngày sau, cả hai người đã vượt qua ranh giới Khiếu Mang vực, chính thức bước chân vào Vân Bái vực.

Mà khi vừa bước vào nơi này, Khương Thành đã cảm giác bản thân đang ở trong phạm vi giám sát, giống như đột nhiên bước vào màn chắn lĩnh vực của người khác.

Nhất cử nhất động đều dưới mí mắt của người khác.

Kỷ Linh Hàm nhìn ra được sự nghi ngờ của hắn, bèn giải thích: “Diệu Ý Đạo Thần vẫn chưa tiến đến Không gian Thiên Đạo, nàng vẫn còn ở Vân Bái vực trấn thủ, cho nên toàn bộ động tĩnh của Vân Bái vực cũng không thể thoát khỏi nhận thức của nàng.”

Tâm Đế của Thiên Cung vẫn ở Tử Tiêu Điện trấn thủ.

Mười mấy Đạo Thần của Đạo Tuyệt Chi Địa, đương nhiên cũng phải ở lại vài người để giữ chân, nếu không chỉ riêng một mình Tâm Đế đã có thể đánh bại hơn mười mấy vực một.

Diệu Ý Đạo Thần là một trong số những người ở lại.

Vì sự tồn tại của Đạo Thần, Vân Bái vực không giống như Khiếu Mang vực mỗi phái tự làm theo ý mình, mà là hoàn toàn bị Diệu Ý Tiên Phủ cai trị.

Ngay khi hai người vừa cất bước, đột nhiên cảnh tượng chắn trong suốt xuất hiện ở khoảng không trước mặt.

Có vẻ như chỉ có phạm vi sáu thước, nhưng nó lại chặn kín đường đi của hai người.

Khương Thành đã thay đổi hướng đi hai lần, nhưng từ đầu đến cuối màn chắn vẫn luôn ở trước mặt bản thân.

Hắn cau mày, rút Kỵ Khuyết kiếm ra, đang định bày ra một bộ.

Đột nhiên hình chiếu của một nam tử trung niên đội mão ngọc, thắt lưng màu tím quanh eo xuất hiện ở phía đối diện của màn chắn.

“Ta là Khánh Đoan Đạo Thánh dưới trướng Diệu Ý Đạo Thần!”

Trước ngực người này nổi lên một cây trường thương với hoa văn phức tạp.

Tiên lực tưới vào, những hoa văn đó bay ra khỏi một mặt khác của màn chắn một cách vô căn cứ, lộ ra từng luồng sát khí.

“Các ngươi đến từ Khiếu Mang vực, chẳng lẽ dám to gan xâm phạm Vân Bái vực của ta?”

Nếu đổi thành tiên nhân bình thường tiến vào Vân Bái vực, ngược lại cũng không quấy rầy ai, nhưng Kỷ Linh Hàm là một Đạo Thánh thực thụ.

Bước sang vực khác ở cấp độ này, đương nhiên đối phương sẽ rất chú trọng.

“Các hạ hiểu lầm rồi.”

Kỷ Linh Hàm nhanh chóng mỉm cười, xua tay.

“Bọn ta đến đây cũng không có ác ý gì, chỉ là đến tìm một người bạn cũ.”

“Tìm người?”

Vẻ mặt của Khánh Đoan Đạo Thánh hơi nguôi giận.

“Các ngươi muốn tìm ai?”

“Mâu Vũ.”

Ngay khi vừa nói ra cái tên này, vốn dĩ sắc mặt của Khánh Đoan Đạo Thánh đang chuẩn bị tiêu tan ý thù địch, bỗng nhiên lạnh lùng.

“Các ngươi tìm nàng làm gì?”

Khương Thành thản nhiên hỏi: “Đó là chuyện riêng của bọn ta, hà cớ gì bọn ta phải nói cho ngươi biết chứ?”

“To gan!”

Khánh Đoan Đạo Thánh tức giận ngay tại chỗ, trường thương lay động, Pháp Tắc không gian nhanh chóng xây dựng theo những hoa văn đó.

“Ta thấy các ngươi là kẻ thù của Tiên Phủ, nếu đã đến rồi thì đừng hòng chạy thoát!”

Nhìn thấy một trận đại chiến sắp nổ ra.

Nhưng sau đó, dường như người này đã nghe thấy cái gì đó, lại chậm rãi thu lại Pháp Tắc không gian.

“Mâu Vũ không ở trong Tiên Phủ.”

“Nàng đang ở đâu?”

“Nàng hiện đang ở tiền tuyến Độ Đình hải, chiến đấu với tàn dư của Cấm tộc.”

“Cấm tộc?”

Cái tên này là lần đầu tiên Khương Thành nghe đến.

“Có một tộc quần như vậy ở Thiên Cung sao?”

Kỷ Linh Hàm lắc đầu.

“Ta cũng chưa từng nghe đến.”

Khánh Đoan Đạo Thánh ở đối diện thản nhiên nói: “Cấm tộc không phải ở đầu Thiên Cung, mà là ở biên giới phía đông nam của Vân Bái vực.”

Phía đông nam của Vân Bái vực?

Khương Thành phản ứng lại: “Đó không phải là khu vực bị trọc khí bao phủ sao?”

Lúc Thiên Cung thống trị Nguyên Tiên Giới, các phía của biên giới đều có Thiên Quân đóng giữ, mục đích là để chống lại trọc ma.

Những gì Khương Thành quét sạch vào năm đó, cũng chỉ là phần lớn trọc ma trong khu vực phòng thủ của Hoá Tiên Phủ.

So với tất cả các đường biên giới của toàn bộ Nguyên Tiên Giới, ngay cả một phần trăm cũng chưa đến.

Hơn nữa, Nguyên Tiên Giới ngày nay vẫn đang mở rộng ra bên ngoài, trọc ma mới liên tục xuất hiện.

Ba nghìn năm trước, Đạo Tuyệt Chi Địa phản công, nén Thiên Cung trong một khu vực nhỏ ngày nay, thật ra cũng biến tướng dỡ bỏ “nhiệm vụ phòng ngự” của Thiên Cung.

Hiện tại những người cần phải đối mặt với trọc ma đã trở thành các đại vực giới.

Ngay cả Khiếu Mang vực cũng phải đóng quân một số môn phái ở khu vực biên giới quanh năm để đề phòng trọc ma xâm nhập.

“Đúng vậy.”

Khánh Đoan Đạo Thánh lạnh lùng cười.

“Trọc ma và Cấm tộc đều là những tộc quần cực kỳ nguy hiểm và xấu xa!”

“Ngươi muốn tìm đến Mâu Vũ, vậy thì phải gây chiến với hai tộc quần này, ngay cả Đạo Thánh cũng khó giữ nổi mạng.”

Trong mắt hắn hiện lên một sự giễu cợt.

“Nếu sợ hãi, có thể quay đầu trở về.”

Thành ca suýt nữa bị hắn chọc cười chết.

Trọc ma, đó không phải là món ăn của ca sao?

“Ôi, ta sợ quá đi.”

Hắn cười híp mắt, xuôi tay.

“Nhưng vì không tiếc mạng sống vì bằng hữu, nơi nguy hiểm hơn nữa, ta cũng phải bất chấp khó khăn mà lao vào.”

Chương 1645: Cấm tộc

Lúc Khương Thành và Kỷ Linh Hàm cùng nhau đến Độ Đình Hải, hình chiếu của Khánh Đoan Đạo Thánh cũng quay trở lại Diệu Ý Tiên Phủ.

Sau khi mở mắt ra, năm Đạo Thánh của Tiên Phủ ở đối diện nhìn hắn khó hiểu.

“Chắc chắn hai người vừa rồi là trợ thủ mà Mâu Vũ mời đến, tại sao ngươi lại để bọn họ đi?”

“Lẽ nào muốn ngồi nhìn nàng có trợ thủ sao?”

Mặc dù bọn họ và Mâu Vũ cùng thuộc về Diệu Ý Tiên Phủ, nhưng bọn họ lại không cùng đường với Mâu Vũ.

Sáu người Khánh Đoan Đạo Thánh đều là đệ tử thân truyền của Diệu Ý Đạo Thần, đã bắt đầu đi theo từ thời kỳ Thượng cổ Nguyên Tiên Giới.

Mà Mâu Vũ thì sau khi tổ chức lại Nguyên Tiên Giới, cơ duyên trùng hợp được Diệu Ý Đạo Thần thu nhận vào Tiên Phủ.

Trước khi nàng trở thành Đạo Thánh, Mâu tiên nữ cũng không thu hút được sự chú ý của bọn họ cho lắm.

Nhưng sau khi nàng cũng đã trở thành Đạo Thánh, địa vị của nàng tăng lên, sáu Đạo Thánh thâm niên lập tức có lòng thù địch.

Theo bọn họ thấy, người mới trỗi dậy không thể giải thích được này đã cướp đi một phần quyền lực thuộc về bản thân.

Đặc biệt là những năm gần đây, Mâu Vũ trở lại nghiệp cũ, làm đến mức như diều gặp gió ngày càng phát đạt, càng khiến cho đám người Khánh Đoan Đạo Thánh vừa ghen ghét vừa khó chịu.

“Hai người đó không dễ đối phó.”

Khánh Dạ Đạo Thánh trong số sáu người không tán thành, khinh thường hỏi: “Một Đạo Thánh cộng với một Đạo Tôn, có gì không dễ đối phó?”

“Hơn nữa còn tự ý xông vào Vân Bái vực, còn không phải cho chúng ta giết sao?”

Khánh Đoan Đạo Thánh lắc đầu.

“Vừa rồi đột nhiên ta dừng tay, là vì ta đã nhận ra một trong số bọn họ, người nữ đó là Kỷ Linh Hàm, đến từ Phi Tiên Môn.”

“Phi Tiên Môn?”

Khánh Dạ Đạo Thánh cau mày, chợt nhớ đến một số tin tức gần đây.

“Ý của ngươi là Phi Tiên Môn giết ba Đạo Thánh của Thiên Cung, giành lại Ma Hành tinh hà?”

Vì mỗi vực của Nguyên Tiên Giới tự mình chiến đấu, cho nên chiến tích hiện tại của Phi Tiên Môn không lan rộng quá xa.

Nhưng vốn dĩ Vân Bái vực tiếp giáp với Khiếu Mang vực, Diệu Ý Tiên Phủ là môn phái chúa tể ở nơi này, đương nhiên vẫn có thể biết được một số tình báo.

“Không sai, lai lịch của Phi Tiên Môn khá bí ẩn.”

“Cho nên trước khi nắm rõ được tình hình chi tiết bên trong của bọn họ, chúng ta không thể chủ động tuyên chiến.”

“Hơn nữa, sư tôn gần đây đang đối đầu với Tâm Đế, cũng không có thời gian để phân tâm.”

Khánh Dạ nắm tay, lạnh lùng hỏi: “Nhưng bọn họ là bạn cũ của Mâu Vũ, mà Mâu Vũ lại là cái gai trong mắt của chúng ta, sao có thể cứ xem như không tồn tại như vậy?”

Khánh Đoan Đạo Thánh cười thong thả.

“Cho nên vừa rồi ta đã nói với bọn họ rằng Mâu Vũ đang chiến đấu với Cấm tộc đó.”

Trên thực tế, mặc dù Cấm tộc rất nguy hiểm, nhưng hiện tại cũng đang trong trạng thái nước sông không phạm nước giếng với Vân Bái vực.

Mâu Vũ đến Độ Đình Hải chỉ để làm ăn với Cấm tộc.

Hoàn toàn không phải khai chiến.

Khánh Dạ phản ứng lại ngay lập tức.

“Ý của ngươi là cố ý lừa bọn họ chiến đấu với Cấm tộc?”

“Tuyệt vời!”

Ánh mắt của cả năm người đều sáng lên, nụ cười cũng dào dạt.

“Một khi bọn họ kết thù với Cấm tộc, vậy thì sẽ dính nghiệp chướng vô biên, cũng không thể có được sự giải thoát nữa.”

“Phi Tiên Môn sẽ suy tàn, thậm chí sẽ bị tiêu diệt vì điều này.”

“Về phần Mâu Vũ, nàng cũng sẽ bị liên lụy, gặp phải đả kích nặng nề!”

“Đây quả thật là một công đôi việc mà!”

Nếu Tịnh Trúc Tiên Phủ bên phía Khiếu Mang vực nhìn thấy âm mưu của bọn họ, chắc chắn sẽ nói lời cảm ơn một cách chân thành, cảm ơn sự giúp đỡ của các ngươi trong việc đối phó Phi Tiên Môn.

Sau đó lại âm thầm đánh giá một câu, các ngươi là những con chó thực sự.

Phi Tiên Môn và Diệu Ý Tiên Phủ của các ngươi hoàn toàn không hề có thù hận hay xung đột, vừa gặp mặt đã đưa người ta vào chỗ chết, rốt cuộc đây là tinh thần thế nào?

Khi Khương Thành đến Độ Đình Hải, hắn mới nhận ra rằng thứ mà hắn đang đối mặt không phải là đại dương bao la, mà ngay cả một giọt nước cũng không có.

Thứ vắt ngang bầu trời đầy sao phía trước, là một làn khói xanh gần như vô tận không bờ.

Hư hư lay động, vẫn đang quanh quẩn Tiên Nguyên Chi Khí nhàn nhạt.

Khương Thành dùng thần niệm cảm nhận, chẳng những thần hồn không bị ngăn trở, ngược lại còn có một cảm giác như cá gặp nước.

“Kỳ quái, hình như nơi này rất thích hợp cho việc thi triển lực thần hồn.”

Kỷ Linh Hàm cũng cảm thấy như vậy.

“Mâu Vũ đang ở đây sao?”

Khương Thành cảm nhận khu vực hàng tỷ dặm xung quanh, thế mà không nhìn thấy được một bóng người, thậm chí không có hơi thở của sinh linh.

Thế mà trong một khu vực rộng lớn như vậy lại không có ai, điều này rõ ràng là không hề bình thường.

Em gái Hàm đề nghị: “Hay là chúng ta quay lại hỏi những môn phái phía sau, tìm hiểu tình hình ở đây trước.”

Thành ca lắc đầu.

“Cũng không cần phiền phức như vậy chứ, trực tiếp đi thẳng về phía trước thăm dò là được rồi.”

Đối với hắn, càng nguy hiểm không xác định được thì càng hợp khẩu vị của hắn.

Hai người bay một mạch về phía vực sâu của Độ Đình Yên Hải, Kỷ Linh Hàm dần nhận ra có điều gì đó không đúng.

“Khương đại ca, ngươi có cảm giác bị người ta theo dõi thường xuyên không?”

“Có!”

Thành ca nhìn làn sương mù xung quanh cũng giống như những chỗ khác.

“Cảm giác như bị rất nhiều người theo dõi.”

Ngay khi vừa nói xong, hắn và Kỷ Linh Hàm tế Pháp Tắc không gian của bản thân ra cùng một lúc.

Khi tám cự trụ đồ đằng của hắn ầm ầm đứng lên, kim quang mãnh liệt cũng chiếu rọi làn sương mù ở xa như vầng hào quang kim sắc.

Trong vầng hào quang, làn sương mù vẫn lượn lờ thoang thoảng.

Nhưng cuối cùng Khương Thành cũng phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Trong Pháp Tắc không gian, có một số sự tồn tại không thuộc về bản thân bảo phủ.

Còn chưa đợi hắn phát động tấn công, từng đám sương mù nhàn nhạt nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Cuối cùng hình thành một bóng dáng cao ngất như núi.

Hình dáng đó vẫn giống như làn sương mù, không hề có máu thịt xương cốt.

Bay bay lay động, thậm chí không có một hình dáng cố định.

Đặc điểm duy nhất có thể phân biệt được là có một đốm sáng màu vàng ở chỗ sâu trong hình dáng đó, trông giống như hạch tâm.

Khương Thành không cần hỏi cũng biết làn sương mù này là gì.

"Linh hồn?"

Đúng vậy, mặc dù hình dáng do làn sương mù này ngưng tụ thành không có máu thịt xương cốt, nhưng lại toát ra lực thần hồn vô cùng thuần khiết.

"Chẳng lẽ Cấm tộc này là tộc quần chuyên tu luyện linh hồn?"

Dù sao hắn cũng là người đã từng trải qua Cổ Tiên Giới.

Năm đó ở Linh giới có đủ loại tộc quần kỳ lạ sinh sống, có một số trong số đó còn kỳ lạ hơn cả "Cấm tộc" này.

"Lão huynh, bọn ta đến đây để tìm người."

Mặc dù đã tế Pháp cảnh ra, nhưng Thành ca không ra tay.

"Ngươi có biết Mâu Vũ đang ở đâu không…"

Nhưng còn chưa nói xong, cao thủ của "Cấm tộc" ở phía đối diện đã ngắt lời hắn.

"Đạo Thánh của Nhân tộc, nếu đã xâm phạm vào bọn ta thì đừng hòng rời đi!"

Giọng nói của hắn không phải dùng miệng để nói ra.

Mà là đi thẳng vào chỗ sâu trong hồn hải của Khương Thành, giống như dịch chuyển vậy.

Trên thực tế, hắn cũng đã phát động tấn công.

Gần như vào khoảnh khắc nói xong câu nói này, hắn đã biến mất trong Pháp Tắc không gian của Khương Thành, trực tiếp

xuất hiện trong chỗ sâu của hồn hải.

Điều này khiến Thành ca vô cùng chấn động.

Sau khi phát hiện ra "Cấm tộc" này chủ yếu tu lực thần hồn, hắn vẫn luôn đề phòng.

Từng lớp màn chắn hồn lực được bố trí trên bề mặt cơ thể và xung quanh hồn hải.

Nhưng những màn chắn đó giống như không có tác dụng trước mặt người này.

Đối phương giống như đang dịch chuyển trong không khí, trực tiếp phát động một cuộc tấn công dữ dội vào chủ hồn ở sâu trong hồn hải của hắn.

Hơn nữa toàn bộ đều tiến vào hồn hải.

"Thế mà còn có chuyện như vậy?"

"Có bản lĩnh!"

Chương 1646: Từ cao nhân trở thành tay sai

Khương Thành không hề hoảng sợ khi đối mặt với đòn tấn công xảy ra bất ngờ này.

Hắn rất bình tĩnh điều động hồn lực của hồn hải, phát động một đòn tấn công bao phủ như đại dương về phía đối thủ.

Cùng lúc đó, thánh hồn tỏa hào quang rực rỡ, trong phút chốc chiếu sáng toàn bộ hồn hải.

Bên cạnh đó cũng chiếu rọi đối phương đến mức không nơi ẩn giấu.

Cao thủ của "Cấm tộc" lập tức bị hồn hải kim sắc nhấn chìm.

Đây là nơi nguy hiểm xâm phạm hồn hải của đối thủ.

Thần Hồn rời cơ thể không có gì dựa vào, mà thần hồn lại là sân nhà của người khác.

Lúc Khương Thành giết Đạo Tôn và Chí Tôn, thường xuyên trực tiếp dùng thần hồn xâm nhập, đó là vì cao hơn đối thủ

một đại cảnh giới, thánh hồn có thể trực tiếp nghiền ép.

Nhưng khi hắn chiến đấu với Đạo Thánh, hắn chưa từng chọn cách này.

Nhiều lắm cũng chỉ là thần hồn cách không giao chiến.

Xâm nhập hồn hải của cao thủ cùng cấp thường là tự chui đầu vào lưới.

Nhưng Khương Thành lại không hề thả lỏng.

Bởi vì hắn nhận thấy rằng tên cao thủ của "Cấm tộc" không bị hồn hải của chính mình áp chế, càng đừng nói đến việc bị thánh hồn xé nát thành từng mảnh.

Trong sâu thẳm của biển hồn, người này tả xung hữu đột, không hề có một chút tổn hại nào, ngược lại lại sốc hồn hải của hắn đến mức long trời lở đất.

Nếu như lúc này có người ở bên ngoài ra tay với Khương Thành, vậy thì rất có thể hắn hoàn toàn không chống lại được.

Nhưng ngay sau đó hắn cũng chú ý đến hồn hải của đối phương hơi khác với bản thân.

Có vẻ như bọn họ không phải là cùng một loại.

Mà lúc hắn nhận thấy điều này thì đột nhiên xảy ra thay đổi!

Những làn sóng kim sắc ban đầu đột nhiên biến thành sương mù, toàn bộ hồn hải biến thành một vùng sương mù màu vàng trong nháy mắt.

Khương Thành lập tức hiểu ra.

Thực ra ngay từ đầu đối phương đã không bị hồn hải của bản thân nhấn chìm, hắn chỉ cố ý dở thủ đoạn.

Khi đang tả xung hữu đột bên trong hồn hải, tất cả các vị trí mà người này chạm vào sẽ bị hắn "biến thành sương mù".

Đây là phương pháp gì?

Thật ra Thành ca biết một số hồn kỹ.

Ví dụ như Thần Hồn Ly Thể, Thần Hồn Xung Kích, Thần Hồn Thiết Cát, Thần Hồn Hóa Nguyên, Thần Hồn Phong Bạo…

Nhưng so với phương pháp của người này, những hồn kỹ thông thường giống như trình độ của học sinh tiểu học, hoàn toàn không đáng được xem trọng.

Một cảm giác trống rỗng và yếu ớt mạnh mẽ đánh đến từ sâu trong xương tủy, khiến hắn choáng váng từng trận.

Nhưng vào lúc này, cao thủ của "Cấm tộc" lại lao đến trước mặt chủ hồn của hắn.

Khương Thành có thể thấy rõ ràng chủ hồn của bản thân biến thành sương mù từng chút một.

"Ha ha ha ha…"

Mãi đến lúc này, người này mới bật cười.

"Thế mà lại chủ động bước chân vào thánh địa của tộc ta, ngươi ngu ngốc đến mức nào?"

"Lẽ nào các ngươi không biết, đây là cấm địa đối với Đạo Thánh sao?"

"Ta thật sự không biết."

Trong lòng Khương Thành biết không thể so sánh được với thần hồn của đối phương, dù sao thì đối phương cũng chuyên tâm tu luyện cái này.

Thế là, hắn dứt khoát điều động lực trọc đến giúp đỡ.

Lúc bắt đầu, thần hồn của bản thân hắn suýt nữa bị trọc khí huỷ hoại.

Hiện tại lực trọc còn mạnh hơn một bậc so với trọc khí, hắn không tin điều này vẫn không có hiệu quả với đối phương.

Quả nhiên, khi lực trọc giết vào hồn hải của chính mình, khoảnh khắc chạm vào đối phương, đột nhiên cao thủ của "Cấm tộc" hét lên.

Giống như ma cà rồng bị mặt trời gay gắt thiêu đốt trong truyền thuyết, quỷ quái bị máu chó đen hắt vào.

"Trọc khí!"

"Ngươi là trọc ma!"

Lão huynh này giống như chạm vào điện, liều mạng vặn vẹo và vùng vẫy.

Hắn không có hình dạng cụ thể, nhưng chỉ từ giọng nói thảm thiết từ sâu thẳm trong hồn hải và hạch tâm kim sắc đột ngột run rẩy thì đã có thể thấy được sự hoảng sợ của hắn.

Bởi vì lực trọc thực sự rất hiệu quả.

Các bộ phận vừa chạm vào đã nhanh chóng bị lực trọc đồng hóa.

Tuy rằng chỉ là một vùng nhỏ, nhưng so với hồn thể như núi của hắn thì chỉ bằng một hạt cát trong sa mạc, cũng có nghĩa là sự khởi đầu của muôn kiếp bất phục.

Lúc này, cuối cùng hắn muốn trốn đi.

Nhưng sao Khương Thành có thể cho hắn cơ hội này.

Lực trọc giống như ung nhọt gắn liền với xương, đuổi theo hắn như một cái bóng đến rìa hồn hải, phong kín đường lui của hắn.

“Dừng tay!”

“Mau dừng tay!”

“Ta phục rồi! Ta chịu thua!”

Nghe tiếng van xin thảm thiết của hắn, Thành ca không những không dừng lại, ngược lại cường độ còn mạnh hơn.

“Đã biết sợ rồi sao?”

“Không phải vừa rồi ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho sao?”

“Ta sai rồi…”

Cao thủ của “Cấm tộc” biến thành vô số sương mù, lúc thì ngưng tụ thành một hình tròn.

Nhưng dù thế nào, cũng không thể thoát khỏi tấn công của lực trọc.

Đặc biệt là khi hắn phân tán, Khương Thành cũng biến lực trọc thành vô số hạt mưa, thay vào đó lại đẩy nhanh tốc độ ăn mòn.

“Ta thực sự sai rồi… là ta có mắt như mù.”

“Ta tưởng ngươi là cẩu tặc của Diệu Ý Tiên Phủ, không ngờ ngươi lại là đại gia trọc ma tôn quý!”

Hắn còn tưởng rằng Khương Thành là trọc ma cao giai khoác hình dạng của Nhân tộc.

“Nếu như từ sớm ta biết là ngươi, chắc chắn ta sẽ tỏ lòng kính trọng…”

“Ngươi muốn ta tha cho ngươi sao?”

Khương Thành thoáng chậm lại chút tấn công lực trọc, dù sao thì thứ đồ chơi này dùng rất khó bổ sung.

Nhưng cũng không buông vòng vây của người này ra.

“Đúng đúng đúng, cầu xin trọc ma đại gia, ngươi giết ta cũng sẽ không có ích gì đâu!”

Mặc dù cao thủ của “Cấm tộc” vẫn là một hình tròn sương mù, nhưng lại cố ý ngưng tụ thành hình người, sau đó quỳ xuống trước mặt chủ hồn của Khương Thành.

“Ta không có đạo khí và bảo vật của Nhân tộc, cũng không có máu thịt và Đạo Tâm mà trọc ma có thể hấp thụ…”

“Tốt hơn hết giữ lại tiểu nhân, còn có thể cống hiến sức lực cho ngươi.”

Hắn quỳ quá chuẩn, làm cho Thành ca hơi mất cảnh giác.

Với phương pháp hồn lực của người này, thực lực đặt ở Nguyên Tiên Giới là không thua kém Đạo Thánh.

Thanh thế vừa rồi, cũng giống với phong thái cường giả.

Nhưng hiện tại lại van xin lòng thương xót, chẳng khác gì tay sai.

Sự thay đổi hình ảnh này quả thật hơi cực đoan.

“Được thôi, cũng có thể tha thứ cho ngươi.”

Trong lòng Khương Thành khẽ động.

“Nhưng ngươi phải giao ra một tia chủ hồn, nhận ta làm chủ.”

Nếu gặp phải những cao thủ Đạo Tôn hay Đạo Thánh khác, chuyện này nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Thường thì đối phương thà rằng bị giết cũng không thể nhận người khác là chủ.

Bởi vì cái giá quá cao, tương đương với đánh mất chính mình, từ đó tính mạng không nằm trong tay mình, hoàn toàn do người khác định đoạt.

Trở thành tiên như vậy thì có ý nghĩa gì.

Nhưng hắn cảm thấy, tay sai trước mặt có tiềm năng rất lớn.

Suy nghĩ một chút về việc có một người hầu cấp Đạo Thánh xuất quỷ nhập thần, hơn nữa còn đến từ "Cấm tộc" nguy hiểm gì đó, hào nhoáng đến mức nào chứ!

Đạo Thần cũng không có đãi ngộ này, đúng không?

"À cái này…"

Hiển nhiên cao thủ của "Cấm tộc" này cũng rất khó chấp nhận.

"Nhận chủ, cái này, ừm… có phải hơi quá khắc nghiệt rồi không?"

"Khắc nghiệt?"

Khương Thành lạnh lùng cười.

"Ngươi vừa lên đến đã muốn mạng của ta, còn có mặt mũi nói ta khắc nghiệt?"

"Nếu đã như vậy, vậy ta giết ngươi là được rồi."

Nói xong, hắn lại thúc giục lực trọc một lần nữa, chuẩn bị tấn công trên quy mô lớn.

"Đừng đừng đừng!"

Cao thủ của Cấm tộc liên tục hét lên.

"Ta đồng ý, ta đồng ý là được rồi chứ gì!"

Hắn vô cùng không cam tâm tình nguyện thở dài.

"Ta đồng ý nhận ngươi là chủ, chỉ mong sau này ngươi có thể đối xử tử tế với ta, đừng xoá bỏ chủ hồn của ta…"

"Vậy thì phải xem biểu hiện của ngươi rồi." Khương Thành không tỏ rõ ý kiến.

Sau đó, hạch tâm kim sắc của cao thủ Cấm tộc sáng lên, một sợi chủ hồn sáng chói dài dằng dặc bay ra.

Trước sự đe dọa của lực trọc, hắn cũng không dám làm con thiêu thân gì đó.

Khương Thành nhận tia chủ hồn này không chút do dự, đạt được một khế ước.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn có cảm thấy đang kiểm soát đối phương.

Sự sống chết của cao thủ Cấm tộc này đều nằm trong suy nghĩ của hắn.

Chương 1647: Đạo Thần và Nguyên Tổ

Khế ước đã hình thành thì không thay đổi, cuối cùng cao thủ của Cấm tộc cũng không còn sinh ra ý đồ mưu hại nữa, nếu không chủ hồn của hắn sẽ bị khế ước cắn trả.

Lúc này Khương Thành mới huỷ bỏ lực trọc.

Nhưng chỉ trong một lúc đã sử dụng hết hai mươi phần trăm.

Khiến hắn cảm thấy rằng sức mạnh này dễ sử dụng thì dễ sử dụng, chỉ là không quá bền vững.

Cao thủ của Cấm tộc biến thành làn sương mù hình người, lại xuất hiện bên ngoài một lần nữa.

Lúc này Kỷ Linh Hàm đang lo lắng bên ngoài mới huỷ bỏ Pháp Tắc không gian và thần hồn.

Trận chiến vừa rồi diễn ra ở hồn hải của Khương Thành, mà Thành ca lại không buông màn chắn hồn hải ra, nàng cũng không thể can thiệp vào được.

“Khương đại ca, ngươi đã đánh bại hắn rồi sao?”

“Không chỉ đánh bại, mà còn thu phục được.”

Thành ca nhìn cao thủ của Cấm tộc thành thật trước mặt.

Được rồi, thật ra thì hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm gì cả, bởi vì khuôn mặt của hắn tạm thời được làn sương mù tạo thành.

“Nói một chút về tình huống của ngươi đi.”

“Không biết đại gia muốn biết chuyện gì?” Cao thủ của Cấm tộc này ngược lại rất hợp tác.

Thành ca không vui vẻ hỏi: “Dù sao ta cũng phải biết ngươi là ai chứ?”

“Thế mà đại gia không biết ta sao?”

Hắn làm như không biết bản thân, là một chuyện rất không nên.

Biểu cảm của Thành ca lập tức trở nên không tốt.

“Ta thu phục ngươi, không phải để cho ngươi ra vẻ trước mặt ta, ngươi đang hào nhoáng cái gì đấy?”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân hơi đắc ý vênh váo…”

Cao thủ của Cấm tộc liên tục nhận sai.

Sau đó hắn nghiêm giọng nói: “Ta tên Hư, ta là một Hồn Thánh của Hồn tộc.”

“Hư?”

Khương Thành đánh giá từ trên xuống dưới hình dạng thậm chí không có thực thể của hắn.

“Ngươi quả thực rất trống rỗng.”

Sau đó hắn lại hỏi: “Không phải ngươi là Cấm tộc sao, sao lại trở thành Hồn tộc rồi?”

Hư đung đưa trái phải, như thể một luồng gió đã có thể thổi bay.

“Đại gia hiểu lầm rồi, Cấm tộc chỉ là một thuật ngữ khinh thường đối với bọn ta từ ngoại giới mà thôi, nó có nghĩa là tộc quần cấm kỵ.”

Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh tò mò nói: “Tại sao lại bị gọi là cấm kỵ?”

Hư im lặng.

Sau ba mươi giây im lặng, Khương Thành mới tức giận gầm lên.

“Cho dù ngươi đang bị táo bón, lâu như vậy thì cũng nên đánh rắm một cái đi chứ, có phải ngươi muốn chết rồi không?”

Hư liên tục xin tha: “Không có không có, tiểu nhân nào dám chứ!”

“Vậy còn không mau trả lời câu hỏi của nàng?”

“Câu hỏi của nàng, ta cũng cần phải trả lời sao?”

Làn sương mù từ cơ thể Hư “chảy” xuống, làm như một dòng thác mồ hôi.

Khương Thành suýt nữa bị hắn chọc tức đến buồn cười.

Náo loạn nửa ngày, thì ra sự im lặng vừa rồi của Hư là do xem thường Kỷ Linh Hàm, không thèm trả lời câu hỏi của nàng mà thôi.

Hắn vén tay áo lên, nói: “Ngươi chảnh thật đấy, có vẻ như không dạy dỗ cho ngươi một chút thì không được rồi!”

Hư vội vàng quát lên: “Tiểu nhân sai rồi, vừa rồi là ta có mắt không tròng, mạo phạm nàng.”

Hắn lại quay sang Kỷ Linh Hàm liên tục chắp tay thi lễ.

“Người này là chủ mẫu nhỉ, vừa rồi là tiểu nhân không ngờ thân phận của ngươi lại tôn quý đến như vậy, thật có lỗi…”

Vốn dĩ em gái Hàm còn rất tức giận, nhưng lúc này lại nghe hắn nói chuyện êm tai như vậy, đã chuyển từ giận thành vui.

Khuôn mặt xinh xắn của nàng hơi ửng hồng, ánh mắt đung đưa lưu chuyển, nhìn thoáng qua Khương Thành ở bên cạnh, lúc này mới cười tủm tỉm nói: “Không sao, người không biết không có tội. Bọn ta đều là người nói lý lẽ, chỉ cần ngươi không có ác ý, bọn ta sẽ không làm gì ngươi.”

“Không hổ là chủ mẫu, từng câu từng chữ đều như gió xuân mưa bay, thấm vào lòng người!”

Hư có vẻ như cảm động, vừa lớn tiếng nịnh nọt, vừa đảm bảo bản thân nhất định biết gì nói nấy.

Làm cho Thành ca ở bên cạnh âm thầm bĩu môi.

Cũng tạm được rồi, ngươi kết khế ước với ta, không phải với nàng!

“Bọn ta bị gọi là Cấm tộc, tất cả đều là những lời chửi bới và thành kiến của bên ngoài với bọn ta.”

“Bọn họ nói bọn ta không tu căn nguyên, bất kính với Thiên Đạo, cho nên là ngoại tộc gian ác, không nên tồn tại trên đời.”

Giọng nói của Hư trở nên bi thương.

“Trong thời kỳ Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, vốn dĩ Hồn tộc của bọn ta không tranh với đời, nhưng lúc nào bọn ta cũng bị bọn họ tấn công một cách khó hiểu.”

“Những Đạo Thần và Nguyên Tổ liên thủ tấn công, Hồn tộc của bọn ta thương vong vô cùng nghiêm trọng…”

“Chờ đã!”

Khương Thành không nhịn được ngắt lời hắn.

“Nguyên Tổ là cái gì, lẽ nào là cảnh giới bên trên Đạo Thần sao?”

Đối với những Hồn tộc không tu căn nguyên, bất kính với Thiên Đạo này, hắn cũng không có cảm giác gì.

Dù sao trên đời này cũng có đủ loại tộc quần, vừa rồi lúc Hư chiến đấu với hắn, chẳng những không có căn nguyên, mà ngay cả tiên lực, pháp cảnh, võ kỹ gì đó đều không có.

Nhưng nếu như không phải bản thân có lực trọc, thì vừa rồi chỉ có thể thua hắn mà thôi.

Sức mạnh này không hề thua kém các Đạo Thánh khác, đâu còn cần căn nguyên gì đó nữa.

Thứ hắn tò mò là từ “Nguyên Tổ”, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy nó.

“Chủ thượng không biết sao, thật ra Nguyên Tổ và Đạo Thần xem như là cùng một cấp độ, nhưng mà phương hướng tu luyện lại khác nhau.”

Về phương diện này thì Hư biết rất nhiều.

“Đạo Thần chú trọng về Thiên Đạo, Nguyên Tổ thì chú trọng về căn nguyên.”

“Nếu kiểm soát một căn nguyên đến hơn ba mươi phần trăm thì có thể gọi là Nguyên Tổ.”

Khương Thành chợt hiểu ra.

Náo loạn nửa ngày, Nguyên Tổ là Thần của một hệ căn nguyên.

Bản thân hắn sẽ có cơ hội trở thành Nguyên Tổ Băng, hoặc là Nguyên Tổ Đan trong tương lai.

“Đạo Thần và Nguyên Tổ, cái nào lợi hại hơn?”

Sau khi suy nghĩ vài giây, lúc này Hư mới trả lời: “Hẳn là Nguyên Tổ.”

“Tại sao?”

“Đạo của Đạo Thần vẫn đến từ Thiên Đạo. Nếu Thiên Đạo suy yếu, vậy thì bọn họ cũng sẽ trở nên yếu đuối.”

“Năm đó Nguyên Tiên Giới sụp đổ, Thiên Đạo biến mất, rất nhiều Đạo Thần chết ngay tại chỗ, những người còn lại cũng chỉ có thể kéo dài chút hơi tàn. Năm đó, thậm chí bọn họ còn không bằng Chí Tôn.”

Hư không hề tiếc nuối, thở dài nói:“ Đáng tiếc là trước đó ta bị thương nặng, nếu không thì lúc đó thật sự là cơ hội tốt để tiêu diệt bọn họ!”

Hắn không tu Thiên Đạo, Thiên Đạo biến mất cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

Khương Thành không quan tâm chuyện hắn đã bỏ lỡ cơ hội chinh phục tất cả Đạo Thần, thay vào đó tiếp tục hỏi: “Vậy Nguyên Tổ thì sao, chẳng phải sức mạnh của bọn họ cũng phụ thuộc vào căn nguyên sao, nếu như căn nguyên biến mất, không phải bọn họ cũng trở nên suy yếu sao?”

“Đúng như vậy, nhưng Thiên Đạo có thể phái sinh ra thành hàng vạn Đạo Thần.”

Hư từ từ giải thích, nói: “Thiên Đạo quá cao thâm, cái gọi là Đạo Thần cũng chỉ là lĩnh ngộ chút bề ngoài mà thôi. Nhưng mà Nguyên Tổ lại là duy nhất, độc chiếm một hệ căn nguyên, có thể tu luyện đến cực hạn.”

Hắn dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu.

“Nhưng nếu như Đạo Thần có thể hợp đạo, đó lại là một chuyện khác.”

Cho dù là Khương Thành hay là Kỷ Linh Hàm, cả hai người đều có cảm giác đẩy mây nhìn trăng.

Trước đó, bọn họ rất mơ hồ về con đường tu luyện sau này, bản thân không biết phương hướng phía trước.

Mà bọn họ cũng không có người quen hay bạn bè ở cấp độ Đạo Thánh, vì vậy bọn họ chỉ có thể tự mình mò mẫm.

"Hư, ngươi biết thật nhiều đó nha!"

Em gái Hàm chân thành khen ngợi.

"Không hổ là cao thủ từ thời kỳ Thượng Cổ."

"Ha ha ha, quá khen quá khen, giọng nói của chủ mẫu thật là quá êm tai!"

Hư nói quá khen, trên thực tế thì làn sương mù trên cơ thể đều dập dờn, hắn vui đến mức trình diễn một điệu nhảy xoay tròn ngay tại chỗ.

Thành ca bên cạnh bĩu môi chua ngoa.

Bởi vì bản thân đã ra vẻ quá nhiều, cho nên Kỷ Linh Hàm đã miễn nhiễm, không khen bản thân đã lâu.

"Được rồi, được rồi, bây giờ hỏi ngươi chuyện chính sự."

"Ngươi có biết Mâu Vũ ở đâu không?"

Chương 1648: Thiên Hồn và Nhân Hồn

"Mâu Vũ?"

Hư hơi sửng sốt.

"Người chủ thượng nói gần đây đến từ Diệu Ý Tiên Phủ, Đạo Thánh cả ngày không lo làm ăn đàng hoàng, lòng dạ khó lường sao?"

"Lòng dạ khó lường?"

"Đúng đó, cả ngày nàng chỉ đi lang thang xung quanh một số lãnh địa gần đây, thoạt nhìn thì không phải là thứ gì tốt."

Nhắc đến Mâu Vũ, lòng thù địch của Hư tràn đầy.

"Từ lâu ta đã thấy nàng khó chịu rồi."

“Có phải chủ thượng muốn tiêu diệt nàng không, ta nguyện vẫy cờ reo hò vì ngươi!”

Thành ca thầm nghĩ ngươi cũng quá không có lòng thành, bình thường bày tỏ lòng trung thành không phải đều nói sẵn sàng đi tiên phong à, vẫy cờ reo hò là cái quỷ gì?

“Nàng là bằng hữu của ta.”

“À cái này…”

Hư lập tức lúng túng, mặc dù không thể nhìn thấy biểu cảm.

“Cái này… ừm… ta vừa nhìn Mâu Vũ đã biết là nàng rất phi thường!”

Hắn nhanh chóng thay đổi lời nói, giọng điệu cũng dần trở nên cao vang.

“Nàng mang theo vài tùy tùng đã dám đi sâu vào nơi này như vậy, thật là một khí thế hào hùng biết bao?”

“Nói cười vui vẻ trong các lãnh địa khác, đây lại là loại phương pháp gì?”

“Quả nhiên không hổ là bằng hữu của chủ thượng, phong thái như vậy quả thật là khiến cho người ta ngưỡng mộ!”

“À! Ta kìm lòng không được muốn hát cho nàng một khúc, để bày tỏ sự ngưỡng mộ của ta dành cho nàng…”

Hì hì!

Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh cười đến mức cành hoa run rẩy.

“Sao người này còn có thể huyên thuyên hơn đám người Đan sư đệ vậy, có vẻ như lại là mẫu người ngươi thích đấy!”

Hiếm khi bị em gái Hàm trêu chọc một lần, Thành ca cảm thấy không có thể diện chút nào.

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn Hư.

“Bảo ngươi trả lời câu hỏi, đâu bảo ngươi thể hiện tài nghệ đâu!”

“Vâng vâng vâng.”

Hư lau mồ hôi không tồn tại trên trán.

“Ta biết Mâu Vũ tiên tử tôn quý ở đâu, ta dẫn ngươi đi tìm nàng!”

Nói xong, hắn háo hức dẫn đường ở phía trước.

Cứ như vậy, cả ba người cùng bay về phía trước.

Sau khi bay mấy chục tỷ dặm, lúc này Khương Thành hơi bối rối.

“Sao ven đường đi không nhìn thấy một người nào từ Hồn tộc của các ngươi hết vậy, dân số của các ngươi ít đến như vậy sao?”

Hư cười nói: “Không có không có, chủ thượng đi tuần, cho nên ta bảo bọn họ tránh đường hết rồi.”

“Không cần phiền phức như vậy chứ?”

Mặc dù Thành ca thích phô trương, nhưng hắn không có sở thích “làm phiền mọi người”.

“Nhìn các cao thủ khác của Hồn tộc cũng tốt.”

“Được thôi!”

Đốm sáng kim sắc bên trong cơ thể của Hư lập lòe một cái.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Khương Thành và Kỷ Linh Hàm suýt nữa bị dọa cho nhảy dựng.

Đột nhiên nhìn thấy tầng tầng lớp lớp đốm sáng sáng lên xung quanh.

Mỗi đốm sáng đều có một đường viền gần như hư ảo, đại diện cho một người thuộc Hồn tộc.

Hai bên trái phải và phía trước phía sau của hai người, hai người dùng thần hồn cảm nhận sơ qua một chút, chi chít dày đặc giống như dải ngân hà được tạo thành từ các vì sao.

Đếm sơ lược, ít nhất không dưới trăm nghìn.

Trong số những người thuộc Hồn tộc này, hầu hết đều là những đốm sáng lục sắc và lam sắc.

Một phần nhỏ có màu đỏ.

Khương Thành biết đây hẳn là đặc trưng cảnh giới trong hệ thống tu luyện của bọn họ.

Mà đốm sáng kim sắc tương tự như Hư, thế mà có mười hai người!

Nói cách khác, tộc quần này có mười ba cao thủ đỉnh cao không thua kém gì cấp bậc Đạo Thánh!

Cũng khó trách trước đó khi Khánh Đoan Đạo Thánh nhắc tới Cấm tộc, trong mắt đều là vẻ kiêng dè, mở miệng thì nguy hiểm.

Những người trong Hồn tộc không ai nói lời nào, bọn họ chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, như từng ngọn lửa ma trơi.

Khương chưởng môn nghiêng đầu nhìn Hư ở bên cạnh, ánh mắt trở nên hơi kỳ quái.

“Sao ta cứ có cảm giác hình như bản thân đang bị bao vây thế?”

Hư cười gượng một tiếng.

“Ha ha, ngươi hiểu lầm rồi, bọn họ vì ngưỡng mộ phong thái của ngươi, cho nên tất cả đều chạy đến để chiêm ngưỡng đấy.”

Đương nhiên Khương Thành sẽ không tin lời nói nhảm nhí của hắn.

Nhưng mà Hồn tộc không hô đánh hô giết, lời nói này của hắn cũng không bới ra được vấn đề gì.

Hư đã bận rộn giới thiệu hắn với những người thuộc Hồn tộc khác.

“Người này là… À đúng rồi, ta còn chưa biết tên của ngươi.”

“Khương Tuấn Soái.”

Trước mặt nhiều tộc nhân như vậy, Hư cũng ngại nói bản thân bị Khương Thành khống chế.

“Người này là Khương Tuấn Soái đại gia, đến Hồn tộc của chúng ta với tư cách là khách, các ngươi đều tản ra được rồi chứ.”

“Tản ra rồi, tản ra rồi!”

Lúc này đám người Hồn tộc ở gần đó mới lặng lẽ tản ra như thủy triều xuống.

Kỷ Linh Hàm nhìn hắn một cách vô cùng ngạc nhiên: “Thế mà bọn họ nghe lời ngươi như vậy sao?”

“Dù sao ta cũng là một Hồn Thánh mà!”

Hư cười ha ha, bổ sung thêm: “Hơn nữa, Hồn tộc của bọn ta đều là người một nhà, đương nhiên các Hồn Thánh khác sẽ cho ta thể diện.”

Ba người tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường đi, Kỷ Linh Hàm lại tò mò hỏi: “Hồn tộc của các ngươi tu luyện lực thần hồn, có sự khác biệt nào với bọn ta không?”

Nhắc đến điều này, Khương Thành cũng hơi hứng thú.

Dù sao thì trong trận chiến trước, các phương pháp của Hư thực sự vừa kỳ lạ vừa mạnh mẽ.

Dường như thần hồn của hắn không cùng một hệ thống với thần hồn của những tiên nhân bình thường.

“Chênh lệch quá lớn.”

Dường như Hư không có ý che giấu, thậm chí trong giọng điệu của hắn còn mang theo chút kiêu ngạo tự đắc.

“Pháp môn tu luyện hiện nay của các ngươi, chẳng qua là do tổ tiên của Nhân tộc học trộm một chút bề mặt dễ hiểu từ nơi này của bọn ta vào thời kỳ Thượng Cổ mà thôi.”

“Thứ mà bọn ta tu là Thiên Hồn, còn thứ mà các ngươi tu chỉ là Nhân Hồn thôi.”

Thiên Hồn và Nhân Hồn?

Khương Thành và Kỷ Linh Hàm nhìn nhau, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nói về cách nói này.

Vẻ mặt của em gái Hàm nghiêm túc, hơi cúi người về phía Hư.

“Xin lắng tai nghe, nhờ tiền bối dạy bảo!”

Đối với nàng, đây xem như là nhờ người khác chỉ ra đường tu luyện của bản thân, là một việc rất quan trọng ở tu luyện giới.

Hư rất hài lòng với thái độ này của nàng.

“Không tệ không tệ, cho dù để ngươi ở thời kỳ Thượng Cổ, chắc chắn cũng là vật có thể chế tạo được, bổn tọa vô cùng xem trọng ngươi!”

Thành ca ở bên cạnh không nói nên lời, thầm nghĩ em gái Hàm ngươi cho hắn thêm chút ánh sáng mặt trời, hắn sắp ngây ngất rồi.

“Cho dù là Nhân tộc, Yêu tộc, hay các tộc quần tu hồn khác, thứ mà các ngươi tu đều là Nhân Hồn.”

“Yêu tộc không phải Yêu Hồn sao?”

Hư lắc đầu: “Nhân Hồn không phải chỉ hồn của Nhân tộc, mà là một cấp độ, Yêu Hồn cũng ở cấp độ này.”

“Tất cả Nhân Hồn đều cần một vật chứa làm chỗ dựa, chẳng hạn như tiên thể của các ngươi.”

“Một khi vật chứa đó không còn nữa, Nhân Hồn sẽ trở nên suy yếu, không thể sống mãi dưới áp lực của thế giới.”

Hư tự hào nói: “Còn Hồn tộc của bọn ta thì khác, Thiên Hồn không cần bất kỳ vật chứa nào làm chỗ dựa. Ngay cả khi Nguyên Tiên Giới bị phá hủy, tất cả căn nguyên Thiên Đạo đều biến mất, bọn ta vẫn có thể sống sót!”

“Bọn ta là vạn cổ bất diệt!”

“Nói nghe thật hay!”

Thành ca vỗ tay bôm bốp.

“Vậy thì xin hỏi ta phải làm sao, mới có thể biến Nhân Hồn thành Thiên Hồn đây?”

Hư bị câu hỏi của hắn làm cho sững sờ.

Hắn rất muốn nói, ngươi đang nghĩ ăn rắm?

Hoàn toàn không tồn tại pháp môn nào như vậy cả, được không?

Nhưng nghĩ đến việc người ở dưới mái hiên, hắn chỉ có thể hàm súc một chút.

“Cái này, Thiên Hồn là thiên phú trong tộc quần của Hồn tộc bọn ta, độc nhất vô nhị…”

Khương Thành lập tức vô cùng thất vọng.

“Nói nửa ngày cũng không có tác dụng gì, ta nuôi ngươi có tác dụng gì?”

Ngươi nuôi ta khi nào vậy?

Nếu như có máu thịt, hiện tại Hư có thể đã bị ca chọc tức đến phun ra máu rồi.

Mà cũng đúng lúc này, một chiếc Tứ Phương Đỉnh khổng lồ xuất hiện trước mặt ba người bọn họ.

Bề mặt của Đại Đỉnh được bao phủ bởi từng tầng dấu vết của năm tháng màu xanh lam và màu nâu.

Kỷ Linh Hàm ngẩng đầu nhìn lên Tứ Phương Đỉnh cao chót vót, phát hiện thần hồn đã bị ngăn cách khỏi cảm giác lần đầu tiên.

Chương 1649: Hồn Tổ

“Chúng ta mau vào đi thôi, Mâu Vũ đang ở trong cái đỉnh này.”

Hư bay lên phía trên cái đỉnh.

Nhanh chóng kêu hai người.

“Hàng chục tỷ dặm xung quanh Độ Đình Hải này không có vật gì, ở đây lại xuất hiện một cái đỉnh khổng lồ như vậy, thật kỳ lạ mà.”

“Thế mà cho đến hiện tại ngươi vẫn không tin tưởng ta sao?”

Hư hơi đau lòng.

“Đây là hạch tâm thánh địa của Hồn tộc của bọn ta, đương nhiên sẽ có chút khác biệt.”

Em gái Hàm làm chưởng môn nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ không thể không có chút mưu mô nào.

Nàng lặng lẽ truyền âm cho Khương Thành.

“Ta vẫn luôn cảm thấy người này rất gian xảo, không thể thiếu cảnh giác với hắn.”

Khương Thành thầm nghĩ ta chỉ mong sao gặp phải một số điều bất trắc và nguy hiểm.

“Ngươi đợi ở bên ngoài, ta đi vào dò đường trước.”

Nói xong, hắn cũng bay lên phía trên của Tứ Phương Đỉnh.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn cảm nhận được một lực hút không thể chế ngự.

Trực tiếp kéo chủ hồn của hắn ra khỏi hồn hải, tách ra khỏi tiên thể, cưỡng ép hút vào trong đỉnh.

Cùng lúc đó, đột nhiên dấu vết thời gian màu nâu xanh trên bề mặt Tứ Phương Đỉnh biến mất!

Trong cả toà đại đỉnh tỏa ra ánh sáng trắng dữ dội, trông nó vô cùng thần thánh, làm cho người ta không thể đến gần được.

Từng vòng Thiên Hồn vô hình tỏa ra từ Đại Đỉnh màu trắng!

Kỷ Linh Hàm đứng trên rìa của nó liên kết với thánh hồn và tiên thể, đồng thời bị đẩy ra xa vài dặm.

“Ngươi đã làm gì?”

Em gái Hàm kêu lên.

Mặc dù đã tế Pháp Tắc không gian ra ngay lập tức, vẻ mặt cũng không quá luống cuống.

Xét cho cùng, năm đó nàng đã nhiều lần chứng kiến Thành ca rơi vào đường cùng, sau đó bị giết ngược lại.

Không biết từ khi nào, toàn bộ tộc nhân của Hồn tộc trước kia đều xuất hiện xung quanh cái đỉnh khổng lồ.

Dẫn đầu là mười hai Hồn Thánh lần lượt lơ lửng ở xung quanh.

Hơn trăm ngàn Hồn tộc ở phía sau cùng nhau phát ra âm thanh ong ong vù vù, giống như một trận cuồng phong ùn ùn kéo đến.

“Bái kiến Hồn Tổ!”

Rõ ràng không hề bị tấn công, nhưng thần hồn của Kỷ Linh Hàm dâng lên một cơn sóng lớn ngập trời.

Thậm chí cả chủ hồn cũng giống như bị cuồng phong tàn sát bừa bãi, đến nỗi bất ổn.

“Ha ha ha ha ha…”

Tiếng cười điên cuồng của Hư vang vọng phía trên cái đỉnh khổng lồ, âm thanh rung chuyển khắp nơi, mang theo sức ép mạnh mẽ.

Như thần như quỷ, không ai bì nổi!

“Hồn Tổ?”

Kỷ Linh Hàm lại la lên thất thanh một lần nữa.

Mặc dù nàng không biết rốt cuộc danh hiệu này có ý nghĩa cảnh giới ra sao, nhưng nhìn thái độ của mười hai Hồn Thánh, cũng có thể thấy địa vị của Hồn Tổ sẽ không thấp hơn Đạo Thần ở bên ngoài.

“Đúng vậy, ta là Tổ Vạn Hồn, cũng là khởi nguyên của Hồn tộc!”

Hư nhìn xuống chủ hồn của Khương Thành bị hút vào trong đỉnh, đó gọi là tự mãn.

“Khương Tuấn Soái, bất ngờ không?”

Lúc này, Thành ca đang ở trong tình trạng thực sự không tốt lắm.

Sau khi chủ hồn tách ra khỏi cơ thể, hắn bị hút vào trong đỉnh.

Hoàn toàn không có thời gian tạo ra bất kỳ kháng cự nào, thánh hồn của hắn đã bị một luồng sức mạnh vô hình đến từ đại đỉnh và ngoài đỉnh trấn áp.

Xung quanh thánh hồn, thậm chí có thể nhìn thấy từng xiềng xích bằng bê tông.

Trói buộc hắn hoàn toàn.

Thần hồn là căn bản trong căn bản, tiên thể bị hủy diệt vẫn có cơ hội làm lại, một khi thần hồn biến mất thì sẽ thân tử đạo tiêu.

Bất kỳ người nào đã đến bước này, có thể nói là vạn kiếp bất phục.

Nhưng Khương Thành không vội.

“Bất ngờ, cmn quá bất ngờ luôn.”

“Thật không ngờ ta đã bước chân vào Hồn tộc, thế mà người đầu tiên đánh bại và thu phục lại là con cá lớn nhất.”

Hắn thật sự cảm thấy rất kỳ diệu.

Vừa lên đến thì đã tiêu diệt Lão Tổ của Hồn tộc.

Hóa ra lúc đó người nhận chủ, lại là một cường giả hàng đầu có thể sánh ngang với Đạo Thần?

Thể diện này đã tăng lên vài bậc chỉ trong tích tắc!

"Nếu không phải năm đó bị những Đạo Thần và Nguyên Tổ bao vây tấn công, đến hiện tại ta vẫn chưa hồi phục lại sức mạnh của mười phần trăm trong thời kỳ hưng thịnh, ngươi cho rằng chỉ dựa vào một trọc ma không đáng kể như ngươi thì có thể áp chế được ta sao?"

Hư lơ lửng trên cái đỉnh khổng lồ, thản nhiên hỏi: "Ngươi có biết Độ Đình Hải này là gì không?"

"Ồ?"

Thành ca rất phối hợp, hỏi: "Là gì?"

Hư tự hào nói: "Đó là hồn hải cũ của ta, hiện nay nó đã trở thành ngôi nhà che chở cho trăm ngàn tộc nhân!"

Lần này Thành ca thực sự ngạc nhiên.

"Hồn hải lớn như vậy sao?"

"Nếu không thì làm sao có thể làm Hồn Tổ?"

Hư mỉm cười: "Vì vậy vào khoảnh khắc mà các ngươi bước chân vào, thật ra là đã bước vào hồn hải của ta, toàn bộ nhất cử nhất động đều dưới mí mắt của ta."

"Về phần cái đỉnh này, đó là hồn đỉnh của ta vào năm đó."

Từ lời nói của hắn, Khương Thành quả thực có thể nhìn ra được tên này yếu đến mức nào.

Cả hồn hải và hồn đỉnh đều đã tách khỏi hắn, đến nay vẫn chưa hồi phục, chỉ có thể xem như thánh địa và bảo vật của tộc quần để sử dụng.

"Thế mà ngươi lại là khởi nguyên của toàn bộ Hồn tộc, thâm niên thật sự đủ dày dặn." Hắn chân thành cảm thán.

Trong số những người mà Khương Thành biết, kể cả những Đạo Thần và Nguyên Tổ sống sót ở Thượng Cổ Nguyên Tiên

Giới, ở trước mặt Hồn Tổ này hắn cũng chỉ xem như là hậu bối

Nhưng điều làm hắn còn bất ngờ hơn, còn là vì địa vị của tên này, trước đó xin tha và nịnh nọt lại có thể trơn tru như vậy

Như vậy cũng quá co được dãn được rồi, đúng không?

“Khương Tuấn Soái, bây giờ ta sẽ cho ngươi hai sự lựa chọn.”

“Hoặc là nhận ta làm chủ!”

Hư vẫn rất xem trọng Khương Thành.

Dù sao thì hắn cũng chưa từng nhìn thấy một trọc ma được “nhân tính hoá” như Thành ca.

Hắn đã lên kế hoạch bắt một trọc ma như vậy làm nô bộc, hẳn là rất có ý nghĩa, đúng không?

“Có phải cái còn lại là chết không?” Khương Thành chủ động hỏi.

Hư lạnh lùng cười, nói: “Ngươi biết rồi thì tốt!”

Khương Thành thở dài.

“Một tia chủ hồn của ngươi vẫn còn nằm trong tay ta, ngươi không sợ ta đồng quy vu tận với ngươi sao?”

“Ha ha ha…”

Hư đắc ý cười lớn.

“Đồng quy vu tận? Có phải ngươi đã quên thứ mà ta tu luyện là Thiên Hồn rồi không?”

Hắn tràn đầy giễu cợt hỏi: “Ngươi nghĩ sao ta sẽ đồng ý kết thành khế ước dễ dàng như vậy, thực sự cho rằng ta ngốc sao?”

Nói xong, một tia chủ hồn sau khi hắn chia ra bị Khương Thành giữ lại, lơ lửng trên không trung.

Trong tình huống bình thường, một tia chủ hồn này có thể bị Khương Thành nghiền nát chỉ bằng một ý nghĩ.

Đây cũng là điểm mạnh của khế ước chủ tớ.

Nhưng lúc này đừng nói là một ý nghĩ, cho dù hắn dùng thánh hồn của bản thân để phong tỏa trấn áp, cũng không ngăn được

tia chủ hồn của Hư.

Vì đó là Thiên Hồn, mà thánh hồn của hắn chỉ là Nhân Hồn.

Hai người có khoảng cách về đẳng cấp.

Phương pháp duy nhất Khương chưởng môn có thể dùng để trấn áp hắn là lực trọc.

Nhưng trong cái đỉnh này, hồn thể của hắn tách rời và bị cắt đứt liên hệ, hoàn toàn không thể gọi được tiên thể của bản thân.

Đây cũng là lý do Hư cố ý dẫn dụ hắn đến đây.

Tia chủ hồn đó giống như một con cá đang bơi, dễ dàng quay trở lại vào "trong cơ thể" của Hư.

Hư lại vô cùng đắc ý cười lớn một lần nữa.

"Ngươi dùng Nhân Hồn để ký kết khế ước với Thiên Hồn của ta, còn muốn điều khiển ta, ngây thơ biết bao?"

Khương Thành cũng không thất vọng lắm, hắn đang đợi bật hack đây.

"Vậy thì ngươi nhanh lên chút đi, ta đang vội."

"Ý ngươi là gì?"

Thành ca trực tiếp dùng hành động trả lời hắn.

Mặc dù thần hồn đã bị cái đỉnh khổng lồ trói buộc, những hắn vẫn phát động đột phá vòng vây "xiềng xích" về phía trói buộc.

"Không tự lượng sức!"

Giọng nói của Hư trở nên lạnh lùng.

"Vậy thì ngươi đi chết đi!"

Vừa dứt lời, đột nhiên Tứ Phương Đỉnh sáng lên, giống như mặt trời gay gắt chói mắt, thậm chí còn chiếu kim quang lên toàn bộ Độ Đình Hải.

Cùng lúc đó, đột nhiên xiềng xích trên người Khương Thành siết chặt.

Hắn mất đi ý thức ngay lập tức, thánh hồn bị bóp nghẹt tan thành mây khói ngay tại chỗ.

Thần hồn bị hủy, hắn chết một cách hợp lý.

Chương 1650: Không ngừng ngạc nhiên

Keng!

Kỳ Linh Hàm ở bên ngoài rút kiếm ra.

Sát khí lạnh lẽo như băng phóng ra từ trong cơ thể, làm đông cứng làn sương mù vô biên xung quanh.

Nhưng mà trong số mười vạn Hồn tộc đó, chỉ có vài nghìn hồn thể có cảnh giới thấp nhất bị căn nguyên Băng đóng băng ngay tại chỗ.

Những người còn lại đều bình an vô sự.

“Ngươi chỉ đang phí công mà thôi.” Hư thở dài.

Đối mặt với thanh kiếm của Kỷ Linh Hàm chĩa thẳng vào bản thân, hắn vẫn chưa ra tay.

Thậm chí hắn còn bảo những cao thủ khác của Hồn tộc vốn dĩ định bao vây tấn công nàng tạm thời rút lui.

Hồn hải bị đóng băng bốn phía bất tri bất giác tan chảy, hàng ngàn Hồn tộc có cảnh giới thấp nhất cũng hồi phục trạng thái.

Kỷ Linh Hàm không nhìn ra Hư thi triển phương pháp gì.

Rõ ràng là không có bất kỳ tiên lực, thánh lực và quy tắc hơi thở gì.

Thậm chí nàng không thể cảm nhận được sự dao động của hồn lực, lại dễ dàng làm tan rã căn nguyên Băng của nàng.

Đây là sức mạnh của Hồn Tổ sao?

Còn mới chỉ là mười phần trăm của thời kỳ hoàng kim?

“Cô gái này, ta rất thích ngươi, ta có thể giữ cho ngươi một mạng, nhưng ngươi nhất định phải ở đây luận đạo với ta một trăm triệu năm.”

Nếu như đổi lại thành người khác nghe được lời này, e rằng sẽ vui mừng khôn xiết.

Đây là Hồn Tổ đấy, đồ cổ trong đồ cổ đó.

Ai có thể có vinh dự luận đạo với hắn?

Đó có phải là chỉ điểm đơn phương không?

Đây đâu phải là điều kiện, quả thật là khen thưởng mà.

Ngay cả những Đạo Thần và Nguyên Tổ, sợ là cũng sẽ vui vẻ đồng ý.

Thế nhưng Kỷ Linh Hàm lại từ chối.

"Còn quá sớm để ngươi đắc ý vênh váo rồi đấy."

Mặc dù nàng không biết hệ thống của Khương Thành.

Nhưng nàng đã từng chứng kiến vài lần rõ ràng là Khương chưởng môn hẳn đã chết, nhưng lại xuất hiện cảnh tượng đại sát tứ phương một cách nổi bật một lần nữa.

Đã quen rồi.

Mà lần này cũng không đi ngược lại dự đoán của nàng.

Khương Thành nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở rất thuận lợi.

"Ting! Ký chủ đã bị giết, đang kiểm tra sức mạnh của kẻ thù, sắp xếp phương án hồi sinh."

"Ting! Ký chủ đã nhận được một tấm phù khế ước hệ thống."

Khi biết được phương án giải pháp lần này, suýt nữa Thành ca đã bật cười thành tiếng.

Hệ thống quá ác và thú vị rồi, phải không?

Hư Hồn Tổ vừa mới chịu nhục cả một đường để lừa mình vào trong Tứ Phương Đỉnh, thật vất vả mới phá vỡ được khế ước.

Kết quả ngươi lại cho phù khế ước hệ thống mới ngay lập tức.

Điều này khiến cho người ta sao có thể chịu đựng nổi?

"Ting! Ký chủ hồi sinh!"

Khương Thành lại sống lại một lần nữa, thánh hồn trực tiếp thoát khỏi trói buộc của Tứ Phương Đỉnh, xuất hiện ở bên trong cơ thể hắn.

Đây không phải do hệ thống hồi sinh còn có chức năng thoát khỏi vây hãm.

Mà là mỗi lần phục sinh đều khôi phục về thiết lập gốc trạng thái đầy đủ.

Hắn nhanh chóng có được bất ngờ mới.

Không chỉ tiên lực và thần hồn được khôi phục, mà ngay cả lực trọc vốn dĩ chỉ còn lại mười phần trăm sắp chạm đến đáy, thế mà cũng được hệ thống tự động lấp đầy.

Điều này khiến Thành ca vui mừng khôn xiết, hận không thể hát lên thật to.

Vì lực trọc không tu luyện công pháp, tốc độ khôi phục tự động trong lúc bình thường chậm đến khó tin.

Thường mất đến năm ngày mới có thể hồi phục được mười phần trăm, đó là vấn đề đau đầu nhất của hắn vào lúc này.

Chết tiệt, hóa ra chết một lần thì có thể tự động được lấp đầy?

Thế này cũng quá đơn giản rồi, thế mà trước đây bản thân không tìm thấy đường tắt như vậy.

Sau này không còn lực trọc thì chết một lần, hoàn toàn không cần phải chờ nữa…

Hắn cứ cười như vậy, dần dần lại không thể cười được nữa.

Với sức mạnh hiện tại của bản thân, chẳng phải muốn chết một lần sẽ khó hơn sao?

“Sao ngươi vẫn còn sống?”

Nhìn thấy hắn không chỉ sống lại, hơn nữa còn thoát khỏi trói buộc của Tứ Phương Đỉnh, trở về trong tiên thể, cường đại như Hư Hồn Tổ, cũng nói ra câu được rất nhiều người lặp lại.

“Vừa rồi Ca chỉ chơi đùa với ngươi, cho ngươi chút lòng tin mà thôi.”

Nghe thấy câu trả lời quen thuộc này của Thành ca, vốn dĩ khuôn mặt của Kỷ Linh Hàm đang căng chặt, lại nở một nụ cười khổ bất lực.

Khương chưởng môn cái gì cũng tốt, nhưng mà thói quen này thật sự khiến cho người ta khó mà hiểu nổi.

Lần nào cũng có thể thắng, tại sao phải cố ý để cho đối phương chiếm thế thượng phong trước?

“Thật sao?”

Hư không có tiến lên hay là rút lui.

Hắn suy nghĩ trong đầu, Tứ Phương Đỉnh lại khởi động một lần nữa, lại kéo thánh hồn của Khương Thành ra khỏi tiên thể một lần nữa.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, thánh hồn của Thành ca lại bị từng luồng xích trói buộc lại, đã mất đi liên hệ với tiên thể.

Hư đang lơ lửng trên cái đỉnh khổng lồ, thở phào nhẹ nhõm.

“Ta muốn xem thử liệu ngươi có thể thoát khỏi vây hãm thêm một lần nữa không!”

Lần này, hắn định để cho các tộc nhân dưới trướng cùng nhau ra tay phía cái đỉnh khổng lồ.

Không chỉ muốn nghiền nát chủ hồn của Khương Thành, mà ngay cả tiên thể của hắn cũng không thể giữ lại, hai thứ phải cùng bị tiêu diệt!

Nhưng thật đáng tiếc, hắn không có cơ hội này.

Khương Thành lại bị trói buộc một lần nữa, quyết định tế phù khế ước hệ thống ra, khóa mục tiêu khế ước là Hư Hồn Tổ.

“Ting! Phù khế ước hệ thống được kích hoạt!”

“Ký chủ đã đạt được khế ước chủ tớ với mục tiêu!”

Hư ở một bên khác kêu lên.

“Ngươi đã làm gì?”

Hắn phát hiện ra thế mà chủ hồn của bản thân lại thiếu mất một miếng một cách vô căn cứ.

Không phải là một tia, mà là một miếng.

Hệ thống rất độc đoán, ít nhất cắt đi mười phần trăm trong toàn bộ chủ hồn của hắn.

Ngay sau đó, hắn phát hiện ra chủ hồn của phần thiếu sót xuất hiện ở trung tâm thánh hồn của Khương Thành, chịu sự kiểm soát của hắn.

Điều này khiến Hư đồng thời bị thiệt hại nghiêm trọng, suýt nữa thì ngã xuống ngay tại chỗ.

Là Hồn Tổ, hắn là tông sư không thể nghi ngờ ở phương diện thần hồn.

Nhưng mọi chuyện xảy ra vào lúc này hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của hắn.

Rõ ràng bản thân không chủ động chia chủ hồn ra, cũng không bị tấn công, sao có thể đột nhiên trở thành như thế này?

Nhưng chung quy hắn cũng không phải người bình thường.

Sau khi trải qua sự thay đổi như vậy, hắn vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Ngươi đang tự tìm đường chết!”

Hắn là Thiên Hồn, mà Khương Thành chỉ là Nhân Hồn.

Lúc trước chỉ có một tia chủ hồn còn dễ nói, hiện tại đã có mười phần trăm chủ hồn ở bên người Khương Thành, thậm chí hắn có thể đảo khách làm chủ.

Ngược lại đánh bại thánh hồn của Khương Thành, biến hắn thành nô bộc của chính mình!

“Mưu toan dùng Nhân Hồn để điều khiển Thiên Hồn, ngươi thích vậy sao?”

“Ta còn phải cảm ơn ngươi đã cho ta một cơ hội để nô dịch ngươi!”

Đi cùng với nụ cười nhẹ chế giễu của hắn, mười phần trăm chủ hồn đó lập tức phát động tấn công thánh hồn của Thành ca.

Đối với tình huống này, Khương Thành cũng không nói nên lời.

“Hệ thống, để cho ta bị đối phương khế ước ngược lại, là phương án giải quyết của ngươi?”

“Không phải ngươi đang chỉnh ta đó chứ?”

Nếu thật sự không được, hắn chỉ có thể đổi kỹ năng.

Dường như nghe thấy lời phàn nàn của hắn, lời nhắc của hệ thống lại vang lên.

“Ting! Phù khế ước đã kiểm tra ra loại chủ hồn của hai bên không khớp với nhau, không thể đạt được khế ước.”

“Ting! Chủ hồn của ký chủ thay đổi thành Thiên Hồn cấp thấp.”

“Ting! Loại chủ hồn của hai bên đã đồng nhất, khế ước thành công!”

Nếu hiện tại hắn vẫn còn ở trong tiên thể, vậy thì chắc chắn biểu cảm của Khương Thành là trợn mắt há mồm.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, hoá ra lần này phương án giải quyết cuối cùng, còn có một bất ngờ lớn hơn bị che giấu.

Trước đây nghe Hư nói về Thiên Hồn và Nhân Hồn, hắn vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng hắn cũng hiểu rằng Nhân Hồn không thể trở thành Thiên Hồn.

Nếu không thì sao hàng trăm triệu tiên nhân bên ngoài, từ chân tiên đến Đạo Thần và Nguyên Tổ, đều là Nhân Hồn, không ai trong số họ có thể trở thành Thiên Hồn?

Nếu thật sự có một cách như vậy, vô số năm qua, chắc chắn sẽ có một hoặc hai thiên kiêu nhân kiệt có thể làm được điều đó.

Nếu như không có ai, vậy có nghĩa là con đường này chẳng đi đến đâu.

Thiên Hồn thực sự là thiên phú tộc quần của riêng Hồn tộc.

Mà hiện tại, hệ thống đã giúp hắn đi qua con đường này.

Sau khi phù khế ước đã bận rộn xong tất cả, chủ hồn của hắn cũng đã xảy ra một sự thay đổi cực kỳ lớn.

Quy mô của thánh hồn vẫn không thay đổi, nhưng kim quang thần thánh mênh mông lại mờ dần, biến thành hình thái sương mù dày đặc tương tự như Hồn tộc.

Mà ở trung tâm màn sương mù dày đặc, một tòa tháp nhỏ đạm lục sắc chậm rãi xoay tròn, tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Chương 1651: Vượt khỏi phạm vi nhận thức

Toà tháp đó nhỏ đến nỗi không thể tin được, cho dù đến gần chút để nhìn cũng chỉ là một điểm sáng.

Nhưng lại chiếu sáng thần hồn của Khương Thành.

Mà Hư trên bầu trời càng giống như đã nhìn thấy quỷ mà la hét lên.

“Hồn Nguyên!”

“Vậy mà ngươi lại có Hồn Nguyên!”

Đúng vậy, đây chính là thiên phú bẩm sinh của Hồn tộc.

Có Hồn Nguyên, thần hồn sẽ không còn là lục bình dập dềnh không nơi nương tựa nữa.

Cho dù tiên thể bị huỷ cũng vẫn luôn có thể lấy hình thức của hồn thể tiếp tục tồn tại.

“Rõ ràng ngươi là Nhân Hồn, sao có thể sẽ biến thành Thiên Hồn chứ?”

“Lẽ nào còn không cho phép khí chất của ta đặc biệt sao?”

Thành ca rất thành thạo dát vàng lên mặt mình, làm trò làm màu cũ.

“Ngươi cho rằng ta dễ dàng bị lừa vào trong đỉnh này như vậy sao?”

Hắn nói với một giọng điệu ca đã sớm nhìn thấu tất cả.

“Chỉ là ta cố ý tiến vào cảm nhận môt chút đặc trưng của Hồn tộc các ngươi mà thôi.”

Hư cũng đã bị hắn làm cho mơ hồ.

“Cảm nhận đặc trưng gì?”

“Khí tức của Thiên Hồn đấy, như vậy ta mới có thể tạm thời học được làm sao biến Nhân Hồn của mình thành Thiên Hồn chứ!”

Hư rất muốn nói ngươi dỗ trẻ con đấy à.

Ngươi coi Thiên Hồn là cái gì?

Thiên tài mới vừa mới nhập môn, liếc mắt nhìn người khác diễn luyện một cái đã tự động học được cơ sở võ kĩ sao?

Ngươi chơi ta đấy à?

“Nhưng Thiên Hồn là thể hệ tự tạo, mà ngươi có tiên thể, thể hệ của ngươi là cái gọi là Đạo Tâm, một sinh linh không thể đồng thời có hai thể hệ, đó căn bản là không phù hợp với đạo lí thiên địa…”

Nghe hắn nói như vậy, Khương Thành lúc này mới ý thức được hệ thống đã làm một chuyện nghịch thiên cỡ nào.

Cảm thấy tất cả các Tiên Nhân đều là đơn hạch thúc đẩy, mà hiện tại bản thân đã biến thành song hạch đấy?

“Cũng đã nói là thiên phú dị bẩm, khí chất đặc biệt mà!”

Ca này còn có ý thở dài một hơi nữa.

“Hầy, đáng tiếc ngộ tính của ta có hơi kém, bằng không cũng không cần phiền phức như vậy rồi.”

Toàn trường bất luận là Hư hay là những Hồn tộc khác, toàn bộ đều vô lực châm biếm.

Đây còn là ngộ tính kém sao?

Vậy ngộ tính tốt là như thế nào, xa xa nhìn mặt đã học được hay sao?

Có điều, Khương Thành lúc này cũng không còn lòng dạ đi quan tâm bọn họ nghĩ thế nào nữa.

Thánh Hồn đột nhiên thay đổi, hắn cần một quá trình thích ứng.

Điểm sáng Hồn Nguyên nhỏ bé kia đã sáng lên sau một suy nghĩ của hắn.

Ngay sau đó trên không trung của Tứ Phương Đỉnh đột nhiên chợt tối, một toà bảo tháp lục sắc to lớn xuất hiện trên bầu trời!

Lần này đừng nói là Hư, ngay cả những Hồn tộc xung quanh cũng đều đã không nhịn được kinh hô lên.

“Hồn Nguyên hiển hoá!”

“Vậy mà lại là hình thái Hồn tháp!”

“Đây là Hồn Nguyên cấp độ bậc nào?”

“Lão tổ chưa từng nói qua còn có tồn tại Hồn tháp…”

Mỗi một Hồn tộc nhân sớm muộn đều sẽ có Hồn Nguyên, giống như võ giả sớm muộn có thể tu luyện ra Khí Hải.

Màu sắc của Hồn Nguyên đại biểu cho cảnh giới của hồn lực.

Hồn Nguyên lục sắc này của Khương Thành chỉ có thể coi như là cảnh giới khá thấp trong Thiên Hồn.

Cho nên hệ thống mới sẽ nói đây là Thiên Hồn cấp thấp.

Hầu hết Hồn tộc nhân có mặt đều là lam sắc, thậm chí là Hồn Nguyên hồng sắc.

Về phần Hồn Thánh thì đã đạt đến Hồn Nguyên kim sắc.

Có điều, màu sắc của Hồn Nguyên này sẽ cùng với cảnh giới của hồn lực từng bước tăng cao, tương lai có thể từ từ tăng lên.

Nhưng về phẩm chất của bản thân Hồn Nguyên, vậy thì phải xem thiên phú rồi.

Hồn Nguyên phẩm chất càng cao, hồn lực đồng cấp có thể gánh chịu cũng càng thêm rộng lớn hơn, có nghĩa là giới hạn hồn lực càng cao hơn.

Mà phẩm chất này là khi lần đầu tiên có được ở Hồn tộc quyết định.

Sau này lại cũng không thể thay đổi.

Hồn Nguyên của Hư Hồn tổ là hình thái Tứ Phương Đỉnh.

Ở trong hệ thống tu luyện của Hồn tộc, đây chính là phẩm chất Hồn Nguyên chí cao nằm ở Kim Tự Tháp.

Ở dưới còn có những hình thái vô cùng kì quặc khác.

Chẳng hạn như đỉnh ba chân, chậu gốm, bát đá, ly thanh đồng…

Là Tổ của Hồn tộc, Hư đã xếp những Hồn Nguyên khác nhau từ trên xuống dưới này thành cấp bậc thiên phú.

Có khoảng chừng hai mươi mốt bậc.

Nhưng mà trong hai mươi mốt cấp bậc này, không hề có tồn tại Hồn tháp.

Đây là một loại phẩm chất Hồn Nguyên trước đây chưa từng có.

Tất cả Hồn tộc ngước lên nhìn toà tháp màu lục kia, có phần hơi như đang nhìn Thánh.

“Thoạt nhìn, cấp bậc của cái này dường như có hơi cao đấy!”

“Đúng vậy, mặc dù cảnh giới thấp, nhưng dường như phẩm chất còn cao hơn đỉnh bốn chân của lão tổ.”

“Không thể nào, lục tháp kia nhỏ hơn đỉnh của lão tổ không chỉ trăm lần!”

“Đó chỉ là bởi vì hồn lực của hắn không nhiều bằng lão tổ nhỉ?”

“Dù sao ta cảm thấy thiên phú của Hồn Nguyên này không kém hơn lão tổ…”

Nghị luận của các tộc nhân bên dưới sao Hư có thể không nghe thấy được?

Nếu như hắn có cằm, lúc này có lẽ đã sắp đụng đến trên mặt đất rồi.

Hồn Nguyên thành tháp…

Nói thật, hắn vẫn thật sự không biết đây là phẩm giai gì.

Bởi vì điều này đã vượt ra phạm vi nhận thức của hắn.

“Điều này không đúng, ta là Tổ của vạn hồn, hệ thống tu luyện của Thiên Hồn đều là bắt nguồn từ ta mà ra.”

“Sao có thể sẽ có Hồn Nguyên ta chưa từng thấy qua chứ?”

Trong lòng hắn cực kì buồn bực, cảm thấy điều này thât đúng là xui xẻo.

Hết cách rồi, Thiên Hồn lần này là hệ thống chuyển hoá, vốn không thuộc về sự quản lí của hắn.

Khi tất cả Hồn tộc đạt được Hồn Nguyên, tu vi hồn lực đều rất thấp.

Mà khi Khương Thành đạt được Hồn Nguyên, hồn lực đều đã đạt đến cảnh giới Thánh Hồn rồi.

Mặc dù đó là Nhân Hồn, sau khi chuyển hoá thành Thiên Hồn quy mô đã nhỏ hơn rất nhiều lần, nhưng vẫn vượt xa người mới của Hồn tộc khi vừa mới đạt được Hồn Nguyên như cũ.

Dưới tình huống này, hắn đương nhiên sẽ đạt được một Hồn Nguyên trước đây chưa từng có.

Chỉ đáng tiếc, tình huống này Hư không hề biết.

Có điều ở trước mặt nhiều Hồn tộc như vậy, lão tổ sao có thể lộ ra không biết gì?

“Khụ, Hồn tháp này là một loại Hồn Nguyên chỉ kém hơn Tứ Phương Đỉnh.” Hắn bình tĩnh như thường bắt đầu thêu dệt.

Thực ra hắn vốn muốn nói Hồn tháp là thiên phú nát nhất.

Nhưng suy nghĩ đến lục tháp này chỉ nhìn từ bề mặt đã trâu bò lấp lánh, thêu dệt quá thấp cũng không thể nào nói nổi.

Là thuỷ tổ của Hồn tộc, lời của hắn vừa ra thì đó chính là chuyên gia quyền uy chứng nhận.

Tất cả cao thủ Hồn tộc có mặt không nghi ngờ chút nào, đã lập tức tin hoàn toàn.

“Hoá ra Hồn tháp chỉ kém hơn Hồn đỉnh à?”

“Mạnh quá đi!”

“Thật lợi hại, vậy mà lại còn mạnh hơn cả đỉnh ba chân!”

“Đây há không phải là có cơ hội trở thành Hồn Tổ tiếp theo sao?”

“Không chắc, nhưng chắc chắn là mạnh hơn tất cả Hồn Thánh!”

Trong nhất thời, tất cả Hồn tộc đều nhìn Khương Thành với ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ, dường như là đã coi hắn thành người của mình.

“Có phải các ngươi đã quên rồi không, chúng ta đang chiến đấu đấy!”

Thành ca không thể không nhắc nhở bọn họ chú ý lập trường.

Hồn tháp trở về Chủ Hồn bên này, mà trong tháp kia đang phong ấn một phần Chủ Hồn, không phải là của Hư thì của ai?

Hiện tại Khương Thành cũng là Thiên Hồn, không chênh lệch cấp bậc.

Vỏn vẹn một suy nghĩ, trong Hồn tháp chính là sấm sét vang dội.

"A…"

"Không!"

Hư ở trên bầu trời cao, hồn thể đã bắt đầu vặn vẹo ở giữa trời, giống như đã gặp phải núi đao biển lửa của mười tám tầng địa ngục.

Cuối cùng hắn đã cảm nhận được đau khổ khi Chủ Hồn bị người khác xé nát.

Rõ ràng cảnh giới hồn lực của Khương Thành vẫn xa không bằng hắn, nhưng ai bảo một phần Chủ Hồn kia của hắn đã bị khế ước giam cầm ở trong Hồn tháp chứ?

Ở đó là sân nhà của Khương Thành, huống hồ còn có lực khế ước thần bí chấn áp!

Hư thân là Hồn Tổ, cho dù một phần Chủ Hồn kia bị mất đi cũng không nhất định sẽ chết.

Nhưng Khương Thành muốn niệm "Khẩn Cô Chú" cho hắn, tạo ra một chút ít đau khổ, còn là rất nhẹ nhàng.

"Dừng tay!"

"Dừng! Ta phục rồi!"

"Ta thật sự đã phục rồi…"

Chương 1652: Nam nhân đi đường tắt

Hồn Tổ có phải là thật sự đã tâm phục hạy không thì chỉ có bản thân hắn biết.

Nhưng khi Khương Thành dừng tay, hắn đã nhanh chóng chuyển đổi về kiểu mẫu tay sai trước kia.

“Khương chủ thượng, ta chỉ đùa giỡn với ngươi thôi, vẫn xin ngươi tha thứ cho!”

Hồn tộc xung quanh im lặng, nhưng từng làn khói xanh kia lại giống như gợn sóng cuồn cuộn.

Hiển nhiên, đối với tình trạng hiện tại của lão tổ bản tộc, bọn họ vẫn bị chấn động rất lớn.

“Đùa giỡn?”

Thực ra Thành ca cũng không định giết chết hắn.

Cũng đã đạt thành khế ước rồi mà còn giết chết thì không khỏi quá lãng phí, nhưng đánh một chút vẫn rất cần thiết.

“Ngươi coi đây là đùa giỡn?”

Chủ Hồn của hắn vẫn ở trong Tứ Phương Đỉnh như cũ, xung quanh vẫn đang có từng vòng dây xích quấn quanh đấy.

“Đây là ta mời ngươi tham quan Hồn Nguyên của ta, giúp ta chỉ điểm một chút ấy mà!”

Hư vội vàng bỏ đi dây xích xung quanh Chủ Hồn của Thành ca.

Sau đó tự mình bay xuống mời Thành ca lên.

“Vừa rồi đều là lỗi của ta, từ bây giờ trở đi, ngươi muốn ta đi về phía đông ta tuyệt đối không đi về phía tây.”

“Ta chính là bộ hạ trung thành nhất của ngươi…”

Đối với việc hắn biểu đạt lòng trung thành, Khương Thành chỉ coi như là thả rắm.

Có điều thu hoạch vừa rồi đã rất nhiều rồi, hiện tại tâm trạng của hắn cực tốt nên cũng lười đi tính toán với hắn.

Càng huống hồ, lão tổ Hồn tộc này cũng vẫn còn tác dụng.

“Được rồi được rồi.”

“Ta mới có được Thiên Hồn, Hồn tộc các ngươi có pháp môn tu luyện gì không, trực tiếp lấy một bộ cho ta.”

Hắn vừa mới phát hiện, từ sau khi biến thành Thiên Hồn thì toàn bộ công pháp và hồn kỹ của thần hồn trước đó đều đã mất đi hiệu quả.

Bởi vì những công pháp và hồn kỹ kia đều là của hệ thống tu luyện của Nhân Hồn.

Thậm chí ngay cả đan dược bổ sung thần hồn cũng đều không còn tác dụng nữa.

“Chuyện này, sao lại cảm thấy hình như lại thiệt thòi rồi?”

“Chuyện này à…”

Trong lòng Hư đương nhiên là chỉ mong sao Khương Thành lập tức chết bất đắc kì tử.

Ai lại bằng lòng nhận người khác làm chủ, càng huống hồ là loại nhân vật cấp lão tổ như hắn đây.

Có điều khi bị người khác áp chế, hắn cũng không thể nào từ chối.

“Thực ra Hồn tộc bọn ta cũng có thể hấp thu tiên lực, chuyển hoá thành lực Thiên Hồn để tăng cao tu vi.”

Hắn bủn xỉn ngưng luyện ra một đạo hồn niệm.

Hồn niệm đó trực tiếp cụ thể hoá, giống như một mảnh lông vũ bồng bềnh bay bổng đến trước mặt Khương Thành.

Thành ca duỗi tay chạm một cái, trong đầu lập tức đã có rất nhiều pháp môn liên quan đến tu luyện thần hồn.

Cũng không cần tự mình đi nghiên cứu, tự nhiên đã học được rồi.

“Thế này còn tạm được.”

Nhìn thấy dáng vẻ rất hài lòng của hắn, Hư âm thầm chế nhạo.

Giống như công pháp võ kỹ của Nhân tộc có phân chia đẳng cấp cao thấp.

Thứ hắn đưa cho Khương Thành chỉ là pháp môn tu hồn cấp Nhập Môn cơ sở nhất mà thôi.

“Để ngươi từ từ tu, cầm lấy công pháp Nhập Môn thì mấy trăm năm cũng không tu lên được!”

Thành ca nào biết những suy tính này của hắn.

Hắn rất thành thạo xoa ngón tay.

“Có công pháp rồi, sao có thể không có hồn kỹ chứ? Sao chép một phần pháp môn các ngươi sử dụng khi chiến đấu đến đây đi.”

Vì phòng ngừa Hư chơi đùa minh, lấy chất lượng thấp thay thế, hắn còn cố ý cảnh cáo hai câu.

“Ta muốn cái cấp cao nhất, hơn nữa là toàn bộ.”

“Những thủ đoạn khi ngươi ra tay với ta trước đó ta đều đã ghi nhớ, nếu như tương lai phát hiện ít đi, ngươi cứ đợi chết đi.”

Hư cũng chỉ là không có miệng, bằng không thật sự đã muốn phun nước bọt vào đầy mặt hắn.

Năm xưa cao thủ Nhân tộc Thượng Cổ vì để học một chút hồn kỹ ở chỗ bản lão tổ mà vô số lần đến cửa van ông lạy bà, phải bỏ ra cái giá cực lớn, cuối cùng cũng chỉ là đã học được chút da lông.

Cho dù tộc nhân của mình muốn học được hồn kỹ cao thâm, vậy cũng cần phải thông qua tầng tầng kiểm tra, còn có từng tầng cơ chế thưởng phạt được không?

Hiện tại ngươi mở miệng đã muốn cấp cao nhất, còn là toàn bộ.

Sao ngươi không lên trời luôn đi?

Có điều trong nháy mắt hắn lại chợt nghĩ, dù sao Khương Thành chẳng qua chỉ là cảnh giới Lục Hồn, hơn nữa công pháp Nhập Môn căn bản không tu lên được.

Cho ngươi hồn kỹ lợi hại hơn đi chăng nữa, ngươi lại có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực chứ?

“Ầy, thật sự là sợ ngươi luôn rồi đó.”

Hắn lại lần nữa bủn xỉn ngưng tụ ra một sợi hồn niệm mới, đóng gói toàn bộ mười sáu môn hồn kỹ đỉnh cao nhất của mình “truyền tống” qua.

Khương Thành ấn một cái vào hồn niệm đó, trong ý thức đã xuất hiện số lượng lớn cách thức vận dụng của Thiên Hồn.

Bất luận là thần hồn xung kích mới, hay là ăn mòn, đồng hoá, ẩn náu, xuyên thấu, hoá nguyên, không thiếu gì cả.

Hắn không hề tiếc rẻ cho một like.

“Loại cách thức truyền công này của Hồn tộc đúng thật là đơn giản mau lẹ!”

Hư Hồn Tổ được khen ngợi tâm trạng vô cùng phức tạp.

Mà lúc này, Khương Thành đã vận chuyển công pháp Thiên Hồn Nhập Môn kia mấy vòng.

Tiên lực theo sự dẫn dắt của công pháp quả thực là đã thuận lợi được chuyển hoá thành lực Thiên Hồn.

Ngay sau đó, Hồn tháp màu lục của hắn đã xẹt qua vô cùng rực rỡ, biến thành màu lam.

Có nghĩa là tu vi Thiên Hồn của hắn đã tăng một cấp.

“Ngươi, điều này sao có thể?”

Hư lại lần nữa kinh ngạc kêu lên, hắn đã hoàn toàn nghi ngờ nhân sinh.

Chỉ tuỳ tiện vận chuyển mấy vòng công pháp, đã trực tiếp tăng một đại cảnh giới?

Hắn không tin trên đời này sẽ có chuyện sỉ nhục chỉ số thông minh như vậy.

“Cũng đã nói là khí chất của ca đặc biệt rồi mà, bình tĩnh đi.”

Thành ca tỏ ra đây chỉ là thao tác cơ bản.

Thực ra chuyện này cũng là có nguyên nhân.

Trước kia hắn là cảnh giới Thành Hồn chuyển hoá qua.

Cơ sở sớm đã đạt đến cấp bậc Lam Hồn của Hồn tộc, chỉ có điều hệ thống theo đuổi “mọi thứ theo trình tự” nên không trực tiếp đưa lam tháp cho hắn mà thôi.

Vừa rồi công pháp kia vận chuyển mấy vòng, cũng chính là đóng vai trò kích hoạt.

Khổ tu mười mấy giây, Thành ca cảm thấy nên kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi một chút, thế là dừng lại.

“Đúng rồi, các ngươi tu luyện Thiên Hồn, liệu có đan dược gì đó, bảo vật gì đó dùng để đề cao hiệu suất không?”

E rằng Hư nằm mơ cũng không ngờ tới, cho dù hắn đã cho Khương Thành công pháp tu hồn đỉnh cao trâu bò nhất, nhưng ý nghĩa đối với hắn cũng không khác biệt gì với công pháp nhập môn.

Bởi vì ca này căn bản không bằng lòng bế quan tu luyện nhàm chán.

Hắn là nam nhân muốn đi đường tắt.

“Đan dược? Thiên Hồn không hề có đan dược chuyên môn hỗ trợ, càng không tồn tại bảo vật gì đó.”

“Lẽ nào chỉ có thể hì hà hì hục hấp thu tiên lực sao?”

“Đường tắt… ngược lại không phải là không có.”

Đề tài của Hư chợt chuyển, giọng điệu lặng lẽ trở nên quỷ dị lay động, phảng phất như muốn kể chuyện ma cho Thành ca.

“Tộc ta còn có một môn công pháp rất hiếm thấy, tên là… à thì… Tịnh Hồn Từ Độ Kinh.”

“Tịnh Hồn Từ Độ Kinh, đó là công pháp gì?”

“Sau khi Tiên Nhân bị giết, một vài tà hồn và tàn hồn sẽ không lập tức tan đi, môn công pháp này chủ yếu là dùng để siêu độ tàn hồn đấy.”

“Dù sao có vài tàn hồn ở lại thế gian vốn chính là chịu khổ, thậm chí sẽ nguy hại đến sinh linh. Tộc ta đau lòng, lòng dạ từ bi, đây cũng là vì tạo phúc cho Nguyên Tiên Giới…”

“Sau đó thì sao?”

Khương Thành trực tiếp bỏ qua những lời dát vàng kia.

“Công pháp này sao lại là đường tắt?”

Hư giọng điệu sâu xa nói: “Tàn hồn và tà hồn bị tịnh hóa không còn bất kì ấn kí sinh linh gì nữa, bọn nó đã trở thành hồn lực tinh khiết, lúc đó chúng ta có thể hấp thu, chuyển hoá nó thành lực Thiên Hồn của bản thân.”

Thực ra là hắn đang đào một cái hố lớn cho Thành ca.

Hồn tộc quả thực là có một môn hồn kỹ như vậy, có điều không phải gọi là cái tên Tịnh Hồn Từ Độ Kinh an toàn vô hại như vậy.

Nó đã từng có một tên gọi khiến vô số Tiên Nhân ở Nguyên Tiên Giới Thượng Cổ nghe tên đã sợ mất mật - Lược Hồn thuật.

Đó là hồn kỹ phổ biến của tất cả Hồn tộc, không hiếm thấy chút nào.

Mà Hồn tộc từ mấy trăm triệu tộc nhân lúc đó suy yếu đến hơn trăm ngàn như hiện nay cũng là bởi vì môn công pháp này.

Chương 1653: Lãnh địa của Vu tộc

Từ sau khi Hồn tộc nghiên cứu ra Lược Hồn thuật, những tộc quần khác của Nguyên Tiên Giới Thượng Cổ liền gặp phải đại nạn.

Hư cùng với những cao thủ Hồn tộc dưới trướng của hắn sao có thể chỉ tịnh chế tàn hồn của người chết.

So với chờ đợi và tìm kiếm thi thể của người vừa mới chết, không bằng chủ động giết hại thì sẽ nhanh hơn!

Thế là, mấy trăm triệu Hồn tộc khi xưa tấn công khắp nơi, dấy lên một cuộc tàn sát vô bờ bến.

Rất nhiều tộc quần Thượng Cổ đã mất đi cái tên ở trong vòng đại kiếp đó.

Hồn tộc lúc đó tăng lên rất nhanh, cực thịnh một thời.

Nhưng cũng vì vậy, bọn họ đã gặp phải việc vô số những tộc quần khác liên thủ phản kích.

Cuối cùng, Hồn tộc bị giết đến gần như diệt tộc, Hư cũng chỉ còn lại một sợi tàn hồn ẩn nấp ở nơi bí ẩn kéo dài hơi tàn.

Đây mới là nguyên nhân Hồn tộc bị xưng là “tộc quần cấm kị”.

Căn bản không phải là bởi vì gì mà bất kính Thiên Đạo, không tu căn nguyên.

Mà là bởi vì bọn họ quá nguy hiểm.

Sau này, giai đoạn các tộc của Nguyên Tiên Giới Thượng Cổ hưng thịnh, Yêu tộc Nhân tộc lần lượt quật khởi, đại năng đỉnh

cao tranh đoạt Thiên Đạo, các căn nguyên tứ tán ầm ầm sóng dậy, không có một Hồn tộc nào tham dự vào.

Bọn họ bị rất nhiều tộc quần coi như đã diệt sạch.

Lại trải qua ba nghìn chân giới, Nguyên Tiên Giới gây dựng lại, kỷ nguyên mới mà Thập Thiên Đế quật khởi, bọn họ vẫn như cũ, cả tộc cẩn thận từng li từng tí ẩn nấp ở trong hồn hải của Hồn Tổ, ẩn nấp ở vị trí không ai biết.

Mãi cho đến khi gần đây Đạo Tuyệt Chi Địa phản công Thiên Cung, Nguyên Tiên Giới dấy lên một vòng đại kiếp mới, bọn họ cuối cùng mới nhân cơ hội tất cả thế lực không rảnh quan tâm đến mà mọc rễ ở khu vực trọc khí tràn ngập.

Ẩn nấp nhiều năm như vậy cũng chỉ khôi phục đến trạng thái hiện tại mà thôi.

Những bí mật Thượng Cổ này, Hư đương nhiên sẽ không nói cho Khương Thành.

Có điều Thành ca cũng không ngốc.

“Hấp thu tàn hồn của người chết để nâng cao bản thân?”

Hắn lập tức đã nhìn ra chỗ nguy hiểm của môn hồn kỹ này.

“Sao ta cảm thấy có hơi giống một vài thủ đoạn của Ma Tu tà ác người người kêu đánh vậy nhỉ?”

“Ma Tu? Ngươi vậy mà đánh đồng bọn ta với Ma Tu nhỏ bé?”

Dính đến bản lĩnh giữ nhà của mình, Hư lập tức đã lộ ra vẻ kiêu ngạo cấp chuyên gia, giọng nói cũng đã đột nhiên tăng lên tám độ.

“Chút tiểu đạo luyện hồn đó của bọn họ, sao có thể so sánh cùng Lược à không… Cùng Tịnh Hồn Từ Độ Kinh của tộc ta chứ?”

“Bọn họ lấy việc tàn nhẫn âm độc làm niềm vui, hiệu quả lại quá nhỏ, hoàn toàn lẫn lộn đầu đuôi, còn tự cho rằng chút da lông đó rất to tát nữa chứ, thứ ta không vừa mắt nhất chính là đám tà môn lệch đạo bọn họ…”

Từ trong giọng điệu kích động của hắn, Khương Thành đã nghe ra được đẳng cấp của công pháp này thật sự rất cao.

“Được rồi được rồi, vậy ngươi mau đưa cho ta một phần đi.”

Hắn lại xoa ngón tay.

Hoàn toàn coi Hư như bảo rương, bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra chút điều bất ngờ.

Trong lòng Hư âm thầm cười lạnh.

Cuối cùng ngươi đã trúng kế rồi!

Cho dù ngươi nhìn ra tà tính của môn công pháp này, rồi có thể thế nào chứ?

Ngươi có thể nhịn được không cần sao?

Nếu như không cần, vậy cảnh giới của ngươi không thể tăng cao được.

Một khi sử dụng, vậy ngươi rất nhanh thôi sẽ bị bên ngoài coi là thứ “cấm kị” thực sự, chết cũng không biết chết thế nào.

Nước của Nguyên Tiên Giới phải sâu hơn những gì người trẻ tuổi ngươi thấy rất nhiều!

Lại là một sợi hồn niệm nữa bay đến, Thành ca thuận lợi nhận lấy.

“Rất tốt rất tốt!”

Thân là Đạo Thánh, nền tảng của hắn rất cao, chỉ cảm ngộ một lượt đã nắm rõ hơn nửa.

Ca này thậm chí còn giả vờ nổi giận.

“Có công pháp tốt như vậy, thế mà ngươi lại không sớm dâng lên chút, xem thử những thứ ngươi đưa cho ta trước đó đi, đều là những thứ rách nát gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn giấu một mình?”

Hư vốn dĩ âm thầm đắc ý, suýt nữa đã bị hắn chọc tức đến nổ tung.

“Vâng vâng vâng, sau này ta không bao giờ dám nữa.”

“Thế này còn tạm được.”

Thực ra sau khi nắm rõ môn công pháp này, Khương Thành cũng đã liên tưởng đến cách thức tu luyện mau lẹ “Hiện Sát Hiện Thu”.

Nhưng hắn không hề xung đột bao nhiêu với điều này.

Bởi vì từ khi hắn xuất đạo đến nay vốn là một đường cùng với tàn sát.

Mà đây cũng là chỗ khác biệt lớn nhất giữa hắn và Hồn tộc.

Hồn tộc là vì tăng cấp mà cố ý đi tàn sát bừa bãi. Mà hắn chỉ là sau khi chiến đấu bình thường, thuận tiện thu chút chiến lợi phẩm trên người kẻ địch mà thôi.

Dưới tình huống không thù không oán, hắn sẽ không động vào những Tiên Nhân vô tội không liên quan kia.

Ca này còn đặc biệt hỏi: "Có phải là cảnh giới thần hồn của đối phương càng cao, tăng cấp cũng càng cao không?"

"Đúng!"

Hư không mang ý tốt xúi giục nói: "Nếu như ngươi có thể tịnh chế Thánh Hồn của một vài Đạo Thánh rồi hấp thu, vậy thì thăng cấp đến Hồng Hồn cũng ở trong tầm tay!"

Khương Thành không những không hưng phấn, ngược lại vẻ mặt đau lòng liên tục vỗ đùi.

"Hầy, lãng phí rồi, trước đó thật sự là lãng phí rồi!"

Tiếc hận một lúc, hắn lúc này mới nhớ đến chuyện chính.

"Được rồi, cuối cùng Mâu Vũ ở đâu, còn không mau thành thật nói ra?"

Hư vội vàng bay đến phía trước.

"Thực ra nàng không ở lãnh địa của Hồn tộc bọn ta, có điều ta thật sự biết nàng ở đâu."

Khương Thành trợn mắt một cái: "Vậy còn không mau dẫn đường!"

"Vâng vâng vâng!"

Ba người rời khỏi Hồn Đỉnh này, tiếp tục bay về phía trước.

Lần này không cần bao lâu đã bay ra "Độ Đình hải."

Dựa theo dự đoán của Khương Thành và Kỷ Linh Hàm, một đường như vậy đi về phía trước vượt qua biên cảnh của Vân Bái vực, phía trước chắc chắn là khu vực tràn đầy trọc khí.

Trước khi trọc khí được dọn sạch, khu trọc khí luôn luôn là cảnh tượng hoang vu không một ngọn cỏ.

Tuy nhiên lúc này hiện ở trước mắt hai người lại là tiên cảnh thế ngoại đồi núi xanh nước trong biếc.

“Nơi này là lãnh địa của Vu tộc.”

Hư vừa bay về phía trước, vừa giới thiệu.

“Thực ra Cấm tộc không chỉ là tên gọi khinh miệt của Hồn tộc bọn ta, ở thời kỳ Thượng Cổ, Vu tộc cũng đã từng gặp phải vây công.”

“Vu tộc?”

Khương Thành trong lòng chợt động, một cái tên lâu ngày không gặp xuất hiện ở trong đầu - Lam Đề.

Năm xưa khi Hạ giới, Lam Đề từng là người ở cạnh cùng hắn trải nghiệm nhiều nhất.

Thành ca từ trước đến nay đều chỉ cần đội cổ vũ, Lam Đề coi như là số ít có thể được xưng là đồng đội.

Có điều sau khi thăng đến Trung Tiên Giới thì nàng này đã biến mất, từ đó bặt vô âm tín.

“Liệu Lam Đề tỷ tỷ có ở đây không?”

Có lẽ là tâm linh tương thông, sau khi nghe thấy tộc quần này, Kỷ Linh Hàm cũng đã lập tức nghĩ đến nàng.

Trong mắt nàng dâng lên sự mong đợi và áy náy vô cùng.

“Khi xưa ở Trung Tiên Giới, mọi người đều không có kinh nghiệm lịch luyện gì, nàng là chỗ dựa của bọn ta.”

“Sau này nàng giận dỗi bỏ đi, ta có trách nhiệm lớn nhất, vẫn luôn đều rất muốn gặp lại được nàng.”

Khương Thành không hề biết khi xưa các nàng đã từng xảy ra chuyện gì ở Phi Tiên môn của Trung Tiên Giới.

Chuyện này Kỷ Linh Hàm cũng chưa từng tiết lộ bao giờ.

Nghe thấy truyền âm, cũng chỉ có thể vỗ về đôi vai gầy yếu của nàng.

“Yên tâm đi, thời gian đã qua đi nhiều năm như vậy, chút không vui khi xưa kia có lẽ đã sớm tiêu tan rồi.”

Hắn khẽ mỉm cười: “Điều ta càng lo lắng hơn ngược lại là nàng đã quên chúng ta rồi.”

Hư hiển nhiên không phải là lần đầu tiên đến Vu tộc bên này.

Vừa mới tiến vào một mảnh sơn cốc hoa lá um tùm, đối diện mấy tên Vu tộc nhân thân mặc vải thô áo gai bay đến đã vội vàng cúi người hành lễ.

“A! Hồn Tổ!”

“Tham kiến Hồn Tổ!”

“Hôm nay Hồn Tổ sao lại rảnh rỗi đến nơi này của bọn ta làm khách rồi?”

“Đúng rồi, hai vị này hình như là Nhân tộc, sao lại đi cùng với ngươi thế?”

Hư sợ rằng Khương Thành nói ra tình hình thực tế mình là nô bộc, như thế thì tư cách làm màu sẽ lập tức rơi sạch.

Vội vàng nói: “Ta đến đây là có chuyện cần gặp tộc trưởng của các ngươi, thuận tiện giúp bọn họ tìm người.”

Chương 1654: Vu tộc chuyên nghiệp

Lời nói này của Hư khiến cho những tộc nhân của Vu tộc ở phía đối diện không khỏi kinh ngạc.

Bốn tế tư của Vu tộc chạy đến khi nghe tin đều nhao nhao bật cười.

“Thế mà ngươi lại giúp tiên nhân bên ngoài, chẳng lẽ là đổi tính rồi sao?”

“Ngươi có còn là vị Hồn Tổ mà bọn ta quen không vậy?”

Hồn tộc và Vu Tộc đã từng là kẻ thù trong thời kỳ Thượng Cổ.

Nhưng sau này cùng là ‘Cấm tộc’ không thể lộ mặt ra ngoài ánh sáng, không thể không ở cùng một chỗ đoàn kết sưởi ấm, ngược lại cũng cọ xát ra chút tình bạn.

Trong ấn tượng của bọn họ, khi Hồn Tổ nhắc đến những người tiên nhân ở bên ngoài, lần nào không phải là sự căm thù sâu sắc chứ?

“Đi đi đi, các ngươi thì biết cái gì?”

“Hai người này khí chất đặc biệt, khác hẳn với những tiên nhân bên ngoài.”

Thân phận của Hồn Tổ cao hơn bọn họ, cũng không cần cho bọn họ mặt mũi gì đó.

Sau khi một nhóm người xuyên qua kết giới, mặc dù cảnh tượng trước mắt vẫn là trời xanh nước biếc, nhưng lại khác xa với những gì bọn họ đã nhìn thấy ở bên ngoài vào trước đây.

Ven đường thỉnh thoảng có người của Vu tộc tụ tập trên từng toà tế đàn để tu luyện, cũng có người cầm gậy xương và cờ vải mài giũa lẫn nhau.

Nhìn thấy bọn họ, tất cả đều nhanh chóng dừng lại hành lễ về phía bên này.

Ở bên ngoài, những Vu tộc này đều có thể được gọi là tế tư hàng đầu, nhưng ở đây, bọn họ chỉ có thể được phân biệt đại khái thành Thiên Vu và Địa Vu.

Vu tộc có thể được gọi là tế tư, sức mạnh tương đương với Đạo Thánh ở bên ngoài, tất cả đều là vạn dặm mới tìm được một người, địa vị cũng không tầm thường.

Sau khi xuyên qua hai kết giới, một cung điện tối tăm hiện ra trước mặt mọi người.

Các Thiên Vu và Địa Vu tự giác dừng lại, chỉ có bốn tế tư đi cùng bọn họ suốt chặng đường vẫn tiếp tục bay về phía trước.

Bay tới cửa, một ông lão đội mão cao, râu tóc bạc trắng ra đón.

Bốn tế tư vội vàng khom người cúi đầu.

“Tham kiến đại tế tư!”

Muốn trở thành đại tế tư của Vu tộc chỉ có một cách duy nhất, đó là trở thành tộc trưởng của Vu tộc.

Toàn bộ Vu tộc, hiện tại cũng chỉ có hai người.

“Hư, sao hôm nay ngươi đột nhiên có hứng đến xem cốc nhỏ của ta thế?”

Hồn Tổ vô cùng nịnh nọt trước mặt Thành ca, nhưng ở trước mặt đại tế tư lại tràn đầy kiêu ngạo.

“Thế nào, Minh Đồng, ngươi không hoan nghênh ta sao?”

Đại tế tư bị hắn gọi thẳng tên thật cũng không hề tức giận.

Dù sao thì xét về thâm niên, thâm niên của Hư cũng dày dặn hơn hắn.

“Ha ha, đương nhiên không phải, chỉ là không có chuyện gì lại đến Tam Bảo điện, không phải trước đây ngươi rất chướng mắt bọn ta sao?”

Hắn lại nhìn về phía Khương Thành và Kỷ Linh Hàm.

“Hai người này là?”

“Ta là Khương Thành, nàng là Kỷ Linh Hàm.”

Thành ca báo đại danh một cách hiếm thấy.

Bởi vì nơi này là tộc quần của Lam Đề, cho dù em gái chưa chắc ở chỗ này, hắn vẫn có cảm giác thân thiết.

“Ta đến đây vì muốn tìm Mâu Vũ…”

Đại tế tư Minh Đồng khẽ giật mình, mà bốn tế tư ở bên cạnh cũng không hẹn mà cùng nheo mắt lại.

Hắn không đáp lại thỉnh cầu của Khương chưởng môn, thay vào đó hỏi ngược lại.

“Khương Thành?”

“Khương Thành nào?”

Thành ca cũng sửng sốt.

“Lẽ nào còn có rất nhiều Khương Thành nổi tiếng như ta sao?”

“Các hạ từ đâu đến?”

“Cái đó thì không dễ giới thiệu.”

Thành ca nhếch mép cười: “Ca có quá nhiều danh hiệu, không biết cái mà các ngươi muốn hỏi là cái nào vậy?”

Đôi mày trắng của Minh Đồng hơi cau lại, trầm giọng hỏi: "Môn nào phái nào?"

Khương Thành nhìn thoáng qua em gái Hàm bên cạnh.

"Phi Tiên Môn, chẳng qua hiện nay đã giao chức chưởng môn lại cho nàng."

"Phi Tiên Môn!"

"Quả nhiên tâm ma đó là ngươi!"

Vào khoảnh khắc Minh Đồng nói ra câu nói này, Khương Thành và Kỷ Linh Hàm đã lặng lẽ bị một kết giới đặc biệt bao vây.

Mà bốn tế tư khác cũng nhanh chóng tế ra gậy xương của bản thân.

Bốn làn sương mù xám xịt không hẹn mà cùng bao trùm bốn hướng của kết giới.

Điều này khiến cho Thành ca hơi bất ngờ.

"Đây là tình huống gì thế?"

"Vừa rồi ở bên Hồn tộc làm một bộ, hiện tại ở bên Vu tộc lại phải làm một bộ khác?"

Hắn không phản ứng chậm, đối phương có thể biết trước tên của hắn, rõ ràng là có lý do.

"Lẽ nào Lam Đề đã từng nhắc đến ta sao?"

"Hừ, quả nhiên ngươi đến đây vì nàng!"

Minh Đồng vươn tay phải ra, một chuỗi hạt bằng đá đen nhánh lơ lửng trên lòng bàn tay.

Ngay khi Pháp Tắc không gian của Khương Thành và Kỷ Linh Hàm mở ra, một tầng sương mù xám xịt bao phủ bên trong.

Minh Đồng và bốn tế tư kết ấn cùng một lúc, năm sợi tơ vô hình trải khắp trong hư không.

Ngay sau đó, thế mà cự trụ đồ đằng của hai người tấn công lẫn nhau, như thể chúng mất kiểm soát.

"Chết tiệt, thế mà căn nguyên của bản thân ta lại làm phản?"

Thành ca bày tỏ đây thật sự là xui xẻo.

Vu tộc tà môn như vậy sao?

Hắn vội vã thu lại Pháp cảnh, rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

Mặc kệ hắn là phù thuỷ gì đó, trước tiên phải làm một bộ kiếm đạo, dốc hết sức phá vỡ vạn pháp là được!

Nhìn thấy một trận đại chiến sắp nổ ra, đột nhiên Hồn Tổ đứng lên.

“Dừng dừng dừng!”

“Minh Đồng, ngươi đang làm gì vậy? Khương Tuấn Soái là do ta dẫn đến, ngươi có thể cho ta chút mặt mũi hay không?”

Nghe được câu nói này của hắn, Khương Thành vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào lão già này còn muốn ra mặt cho mình?

Không phải hắn nên kìm nén suy nghĩ mưu hại mình trong lòng sao?

Nhìn thấy cảnh này, hẳn là hắn hả hê nhỉ.

“Hư, đây không phải là bọn ta không nể mặt ngươi, mà là người này vô cùng quan trọng với Vu tộc của ta!”

Đối với Hồn Tổ, đại tế tư của Vu tộc cũng hơi kiêng nể.

“Đến cả ta ngươi cũng không nể mặt?”

Trong giọng điệu của Hư lộ ra sự tức giận dày đặc.

“Chúng ta nói chuyện riêng!”

Nói xong, hắn chuyển sang truyền âm.

“Ta ước gì ngươi giết chết bọn họ, nhưng trước đó, có thể giúp ta một việc được không?”

Đại tế tư suýt nữa đã bị hắn làm cho mông muội.

“Ý của ngươi là?”

“Khụ! Cái này…”

Đột nhiên Hồn Tổ nhận ra rằng, bản thân không thể trực tiếp nói cho đối phương biết sự thật.

Chỉ có thể nói một cách không rõ ràng: “Ta không cẩn thận kết thành một khế ước chủ hồn bình thường với hắn, khế ước đó

hơi liên luỵ đến ta, cho nên ta muốn ngươi giúp ta tháo gỡ.”

Đây mới là lý do thực sự hắn đưa Khương Thành đến Vu tộc.

Khế ước chủ hồn có trời đất làm chứng, Thiên Đạo không thể can thiệp.

Nếu đổi thành người khác, ngay cả Đạo Thần và Nguyên Tổ cũng bất lực, nhưng Vu tộc thì khác.

Sự chuyên nghiệp của người ta là cái này.

Thi chú giải chú, trồng cổ phụ linh, khích lệ suy yếu vân vân, bọn họ đều xem như những môn học hàng ngày để luyện tập.

Về bản chất, khế ước chủ hồn cũng là một loại chú ấn, chỉ có điều nó có nguồn gốc từ lực Minh Minh trong trời đất.

Mà thứ mà Vu tộc nghiên cứu và tu luyện là lực Minh Minh.

“Khế ước chủ hồn?”

“Không sai, sau khi huỷ bỏ khế ước, ngươi thích giết như thế nào thì giết như thế đấy, không cần nể mặt ta.”

Hồn Tổ không hổ là Hồn Tổ.

Sau khi người bình thường bị khế ước thì hoàn toàn không thể sinh ra lòng mưu hại ký chủ, nếu không sẽ bị khế ước cắn trả, nhưng hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Thậm chí hắn còn nhanh chóng đưa ra điều kiện ‘hấp dẫn’.

“Nếu các ngươi không tiêu diệt được hắn, cần ta giúp đỡ thì các ngươi cứ việc lên tiếng!”

Minh Đồng nhìn chằm chằm vào Hư, nghe ra được lời không thật lòng của hắn.

Nhưng hiện tại Vu tộc và Hồn tộc đang đoàn kết để giữ ấm, hắn cũng không có lý do gì để không giúp đỡ.

Dù sao thì đó chỉ là một việc tiện tay.

“Có thể.”

Hắn tạm ngừng tấn công Khương Thành, nhưng sợi tơ lan ra từ những hạt bằng đá vẫn chưa biến mất.

Thay vào đó, nó được chia thành hai, lần lượt khóa Khương Thành và Hồn Tổ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, khoảng trống giữa hai người dần dần nở ra một đoá 'hoa'.

Đó là một đoá 'hoa' được chú ấn kết thành.

Chương 1655: Hoa chú ấn

Bắt đầu từ 'nhuỵ hoa', hoa văn màu xám phức tạp đến mức vượt quá sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Vô số đường nét hiện lên ánh sáng xám, từ từ lan tỏa ra xung quanh.

Tầng tầng lớp lớp, rõ ràng là có vẻ đẹp tự nhiên toàn vẹn, nhưng khi nhìn kỹ lại thì nó trông giống như một mớ hỗn độn.

"Trời ạ, chú ấn này dày đến mức nào vậy?"

Bốn tế tư xung quanh cũng không hẹn mà cùng dừng tay, nhìn chằm chằm vào hoa chú ấn đang dần nở trong hư không.

Đó là khế ước chủ hồn giữa Khương Thành và Hồn Tổ đã kết thành!

"Năm mươi tầng? Một trăm tầng?"

"Ít nhất là ba trăm tầng!"

"Không, ta sợ là có đến năm trăm tầng lận…"

"Cái này là vừa mới hiện hoá thôi, vẫn chưa lộ ra toàn bộ đâu!"

"Trời ạ, sao có thể có một chú ấn kinh khủng như vậy?"

Minh Đồng cũng trợn mắt há mồm.

Lúc bắt đầu hắn cảm thấy rằng đây chỉ là một việc dễ như trở bàn tay, vô cùng đơn giản mà thôi.

Vu tộc giải chú liên quan đến vu thuật vô cùng uyên thâm, nhưng về bản chất, thực ra là một quá trình tháo gỡ.

Vu tộc cao minh loại bỏ khế ước chú ấn ra, sau khi cụ thể hóa lại, chỉ cần xem qua, sau đó búng tay một cái.

Chú ấn ở phía đối diện cũng giống như bị bóp lấy đầu sợi dây quan trọng nhất, vỡ ra ngay khi vừa được kéo ra.

Nhẹ nhõm và thoải mái!

Với tư cách là tộc trưởng tiền nhiệm của Vu tộc, trình độ vu thuật của đại tế tư Minh Đồng không thể nói là cao minh, mà chỉ có thể nói là chuẩn mực trong ngành.

Nhưng lúc này, hắn có phần không nói nên lời.

Hoa chú ấn vừa hiện ra một phần nhỏ ở trung tâm đã khiến hắn hoa mắt, hoàn toàn không thể phân biệt được.

Chỉ trong vài giây, hoa văn ban đầu chỉ có kích thước bằng bánh xe đã lan rộng ra quy mô ngôi nhà.

Hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục nở ra.

Mà khi nó nở ra, độ phức tạp của chú ấn cũng tăng lên từng chút một.

Minh Đồng đã hơi không còn sức để tiếp tục.

Để làm cho chú ấn hiện hoá, bản thân cần phải có cảnh giới nhất định.

Cảnh giới của hắn chỉ có thể chống đỡ đến bước này.

Nhưng nếu như hắn không tiếp tục, thì hoa chú ấn sẽ không thể tiếp tục nở ra, thậm chí sẽ không thể nhìn thấy toàn bộ được.

Còn nói giải chú gì nữa?

“Giúp đại tế tư một tay!”

Bốn tế tư nhìn thấy Minh Đồng suy yếu, bốn người cũng thúc giục vu khí, bốn sợi tơ kết nối vào đóa ‘hoa’ đó.

Như thể đã được dưỡng ẩm mạnh mẽ, đột nhiên đóa hoa chú ấn đó nở ra, sau đó lại nở ra một cách điên cuồng một lần nữa.

“Trời ạ, đây là cái gì vậy?”

Trong bất tri bất giác, những tộc nhân của Vu tộc ở đằng xa cũng bay tới.

Bọn họ không dám đến gần cung điện màu đen này, chỉ đứng từ xa quan sát.

Nhưng mà sự kinh ngạc trong ánh mắt và sự khó tin trong lời nói lại không hề che giấu.

“Hình như là một khế ước chi phối.”

“Trên đời này có khế ước chi phối phức tạp như vậy sao?”

“Khế ước chi phối bình thường có thể có hai trăm tầng sao?”

“Hiện tại đã có ít nhất ba nghìn tầng rồi!”

“Cho dù một bên tham gia khế ước này là Hồn Tổ thì cũng hơi quá khoa trương, hoàn toàn không nên có chú ấn như thế này chút nào!”

Sự thảo luận của bọn họ Hư có thể nghe thấy.

Điều này làm cho hắn vốn tràn đầy kỳ vọng, trong lòng dần dần cảm thấy không tốt.

Mà Khương Thành ở bên cạnh thì đang vô cùng hứng thú xem náo nhiệt, giống như không quan tâm đến chuyện của chính mình.

Năm đó khi sống chung với Lam Đề, hắn cũng đã từng học được một chút vu thuật, mặc dù là vu thuật cấp thấp ở Hạ giới, nhưng ít nhất có thể nhìn ra được đây là đang giải chú.

Hắn hoàn toàn không có ý cắt ngang.

“Cố lên!”

Đây là thuật khế ước hệ thống.

“Nếu như các ngươi có thể giải, vậy xem như là ta thua.”

Nói câu này trước mặt Vu tộc, xem như là một sự khiêu khích trắng trợn.

Nhưng hiện tại không ai có tâm tình nổi giận, bọn họ nhìn hoa chú ấn đang dần dần nở ra kích thước của cả tòa đại điện, từng người một đã sắp mất đi khả năng suy nghĩ.

Rõ ràng đây là phạm vi chuyên môn của bọn họ, nhưng sao lại có vẻ như không hiểu gì cả?

Cảm giác này đại tế tư Minh Đồng cũng có.

Hắn đã sắp tuyệt vọng.

Điều này hoàn toàn vượt quá phạm vi khả năng của hắn, hoàn toàn không biết bắt tay vào việc giải chú từ đâu.

“Bọn ta cũng làm!”

Mười tế tư khác từ xa bay tới, có người trong số đó vốn dĩ đang bế quan bị động tĩnh này làm kinh động đến.

“Giúp đại tế tư một tay!”

Mười người không hẹn mà cùng tế ra vu khí, thúc giục vu thuật, mười sợi tơ được kết nối.

Với sự giúp đỡ của bọn họ, vốn dĩ hoa chú ấn đang dần chậm lại, lại nở ra nhanh chóng một lần nữa.

Lúc hoa chú ấn đã lan rộng ra bên ngoài cung điện, thậm chí còn xuất hiện trên đỉnh đầu của các tộc nhân Vu tộc ở bên ngoài, tất cả mọi người đều có cảm giác áp bức nặng nề.

Lực Minh Minh này, những tiên nhân bình thường không thể cảm nhận được, nhưng Vu tộc của bọn họ thì có thể phân biệt được rõ ràng.

Sau khi khế ước chú ấn được cụ thể hóa tách ra, bản thân nó mang theo sự nguy hiểm rất lớn.

Đối với bọn họ, đó là một quả bom hạt nhân có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

“Làm sao bây giờ?”

“Thế mà vẫn không hiện ra toàn bộ?”

“Rốt cuộc thì đây là thứ gì vậy?”

“Mấu chốt là các tế tư và đại tế tư, bọn họ không thể thoát ra được.”

Việc giải chú này, bản thân nó đã mang theo rất nhiều nguy hiểm.

Dẫn khế ước chú ấn ra nhưng lại không giải quyết, vậy thì sẽ bị sức mạnh thiên địa cắn trả.

Vì lý do này, hầu hết tộc nhân Vu tộc sẽ không tùy tiện giúp người giải chú.

Với quy mô chú ấn chưa từng có trước đây, sức mạnh cắn trả sẽ mạnh mẽ đến mức khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Khó có thể nói liệu Vu Thánh có chết ngay tại chỗ hay không, nhưng chắc chắn Thiên Vu đỉnh cấp có thể so sánh với Đạo

Tôn sẽ bị nổ thành tro bụi.

Mà lúc này, Thành ca vẫn đang bận rộn đổ thêm dầu vào lửa.

“Cố lên nào, tiếp tục gắng sức là được rồi!”

“Tốc độ nở hoa hơi chậm rồi đấy, các ngươi không còn sức nữa hả?”

“Không phải chứ không phải chứ, sao nam nhân có thể không làm được vào lúc quan trọng được chứ?”

Thậm chí Ca còn ngồi hẳn xuống.

Biến ra một chiếc quạt, vung vẩy nó một cách nhàn nhã.

Hiện tại đại tế tư và mười bốn tế tư hoàn toàn không còn chút sức lực nào để quan tâm đến hắn, nhưng các tộc nhân khác của Vu tộc lại bị chọc giận đến mức đau thấu gan.

“Ngươi chán sống rồi sao?”

“Ta đề nghị giết hắn là xong hết mọi chuyện!”

“Không sai, giết người này, chú này sẽ tự biến mất!”

“Không được thì phải, hắn có liên hệ với Hồn Tổ, nếu như giết hắn, há chẳng phải Hồn Tổ cũng sẽ chết sao?”

Khương Thành ngược lại cũng không quan tâm bọn họ có bao vây tấn công bản thân hay không.

Các ngươi là tộc nhân của Lam Đề là một chuyện, muốn làm kẻ thù với ta, vậy thì lại là một chuyện khác.

Nếu các ngươi thực sự ra tay, vậy thì phải mở một trang ‘Tịnh Hồn Từ Độ Kinh’.

“Hoa sắp dừng lại rồi kìa, các ngươi thực sự không làm được à?”

“Điều đó sẽ làm cho đồng chí lão Hư rất thất vọng đó, người ta chạy đến tìm các ngươi với hy vọng giúp hắn giải chú, kết quả các ngươi lại như thế này?”

Hắn tiếp tục chế giễu một cách rất dũng cảm.

“Làm sao vậy làm sao vậy, một Vu tộc to lớn như vậy, đừng nói đến việc giải chú, ngay cả chú ấn cũng không thể hiện hoá ra được hết sao?”

“Những người kia còn đứng ngây ra đó làm gì thế, cùng nhau lên đi chứ!”

Biển người xung quanh thuộc Vu tộc hận không thể xé xác hắn ra thành từng mảnh.

“Chúng ta cũng giúp giải chú!”

“Mọi người cùng nhau lên!”

“Hẳn là chú ấn này đã sắp đến giới hạn rồi!”

Rất nhiều tộc nhân của Vu tộc đều tế ra vu khí của bản thân, dự định lại cho đại tế tư thêm một đợt nữa.

“Dừng tay!”

Minh Đồng đã đỏ mặt tía tai, nhanh chóng ra sức rống lên.

“Tất cả dừng tay!”

“Không ai được phép can thiệp vào chú ấn này!”

Chương 1656: Đều do hắn

Người trong cuộc là Minh Đồng, hiện tại đang rất hối hận.

Vô cùng hối hận.

Nếu biết sớm chú ấn này kỳ lạ như vậy, ngay từ đầu đã không nên đồng ý với Hồn Tổ.

Như thế thì bản thân sẽ không làm đến mức không thể kết thúc.

Hắn cũng hối hận vì vừa rồi hắn đã không ngăn cản mười lăm tế tư tham gia vào, điều này đã làm cho hoa chú ấn ngày càng nở rộ.

Nếu như dừng lại sớm, sức cắn trả cũng sẽ không quá đáng sợ.

Hiện tại thì…

Nếu những người khác lại tham gia, làm cho đoá hoa quái dị này lại lớn hơn gấp mười mấy lần, cuối cùng toàn bộ Vu tộc có thể sẽ cùng nhau bị thiên địa nghiền nát.

Thuộc về là trực tiếp diệt tộc.

Nhìn Khương Thành nở nụ cười giễu cợt trên mặt, sau đó lại nhìn mười lăm tế tư xung quanh giống như đã bị kiệt sức, hắn hít sâu một hơi.

“Tất cả các ngươi dừng tay.”

Mười lăm người đều kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ không còn sức để nói chuyện, nhưng vẫn ném ánh mắt mãnh liệt không thể chấp nhận được.

Một khi bọn họ dừng lại vào thời điểm này, vậy thì sẽ chỉ có một mình đại tế tư duy trì chú ấn khổng lồ này, cắn trả cuối cùng sẽ do một mình hắn nhận lấy.

“Dừng tay!”

Minh Đồng trợn trừng mắt, quát lớn.

“Đây là mệnh lệnh!”

Mười lăm tế tư nghiến răng nghiến lợi, thậm chí còn có người đỏ cả vành mắt.

Từng sợi tơ lần lượt rút ra khỏi hoa chú ấn.

Mỗi khi một sợi được rút ra, giống như là gánh nặng cùng nhau gánh bớt đi một người gánh vác.

Sức nặng đè trên vai của đại tế tư cũng theo đó gia tăng đáng kể.

Vào khoảnh khắc tế tư cuối cùng thu lại vu khí, đại tế tư bất ngờ chạm vào một đường vân nào đó của hoa chú ấn.

Hắn đang đánh cược lần cuối cùng!

Nếu như đây là nút buộc mấu chốt để giải chú thì sao?

Đáng tiếc là, hắn thua cược rồi.

Đây cũng là chuyện đương nhiên.

Hiện tại hoa chú ấn đã có hàng chục ngàn tầng, đường vân của mỗi tầng là hơn hàng tỷ.

Thậm chí hắn còn không biết rằng xác suất là một trong một nghìn tỷ, làm sao hắn có thể thành công được?

Ong!

Ánh sáng xám trong khoảng không lóe lên rồi biến mất.

Hoa chú ấn to lớn và phức tạp đã biến mất không chút dấu vết.

Chính thức tuyên bố rằng giải chú đã thất bại.

Ong!

Đại tế tư đã nhận lấy sức cắn trả một mình, bay ra ngoài, đập mạnh vào bức tường bên ngoài đại điện đen nhánh phía sau.

Một làn sương mù xám xịt ra khỏi người hắn, bức tường bên ngoài cứng chắc giống như cát chảy hoà tan thành một cái hố.

Ngay sau đó nhanh chóng lan ra ngoài.

Một mảng tường lớn nhanh chóng bị hoà tan, cuối cùng thì mặt trước của đại điện và bức tường bên ngoài ở phía bên trái, tất cả đều bị dư âm của sức cắn trả hòa tan thành đống đổ nát.

Các cột trụ bên trong có thể được nhìn thấy từ xa.

Đối với Vu tộc, đây là lần đầu tiên 'thánh địa' này trở nên đổ nát như vậy.

Nhưng lúc này đã không còn ai quan tâm đến chi tiết nhỏ này nữa, mười lăm tế tư với nguyên khí bị thương nặng đã lao đến Minh Đồng ngay lập tức.

"Đại tế tư!"

"Đại tế tư!"

Lúc này, thất khiếu của Minh Đồng đen kịt, không chút tiếng động.

Làn da vốn hồng hào và sáng bóng xuất hiện các nếp nhăn nhỏ, lở loét ra từng lỗ hổng.

Dịch mủ chảy xuống từng dòng, còn có từng luồng khói đen lượn lờ từ trong lỗ hổng, nhưng lại không nhìn thấy giọt máu tươi nào một cách thần kỳ.

"Sức cắn trả của chú ấn này quá mãnh liệt!"

"Đại tế tư đã gần đất xa trời rồi, nếu còn không cứu thì không thể vãn hồi được nữa!"

Mười lăm tế tư đã bỏ qua sự mệt mỏi của bọn họ, lần lượt tóm lấy gậy xương, hạt đá và cờ vải, vây xung quanh Minh Đồng

thi triển vu thuật một lần nữa.

Từng sợi tơ lại lan tràn ra một lần nữa, từng lỗ hổng thối nát lở loét trên người hắn. Tất cả đều được che phủ trong nhiều tầng ánh sáng xanh.

Sức cắn trả thần bí tạm thời ngừng lan tràn, bị mười lăm tế tư cứng rắn áp chế.

Ngay sau đó, hai bên tiến hành một cuộc 'giao tranh' kỳ lạ trên người của Minh Đồng.

Mà những tộc nhân của Vu tộc ở bên ngoài, từ sớm cũng đã không kìm được lo lắng, lần lượt kéo đến.

"Đại tế tư!"

"Đại tế tư thế nào rồi?"

"Lão nhân gia hắn sẽ không quy thiên chứ…"

"Ngươi nói bậy bạ, đại nạn vào thời kỳ Thượng Cổ cũng không thể tiêu diệt được đại tế tư, huống hồ lần này chỉ là một chú ấn không đáng kể?"

Tuy là nói như vậy, nhưng ai cũng hiểu rõ, lần này còn nghiêm trọng hơn lần đó nhiều.

"Ồ!"

Khương Thành bay lên không trung, đi qua bức tường cung điện mục nát, từ xa nhìn vào bên trong, cố ý điều chỉnh biểu cảm của bản thân thành chế độ trách trời thương dân.

"Thiện tai, thiện tai!"

"Vốn dĩ lão phu chỉ muốn khiêm nhường tìm một người."

"Các ngươi lại cứ khăng khăng ép ta, ép ta không thể không thi triển một phần sức mạnh, việc gì mà phải như vậy, hà tất gì?"

Hắn làm đến giống như chú ấn vừa rồi là do bản thân phát minh và tạo ra.

Dù sao công lao là của hệ thống, huy chương quân công để bản thân đến nhận cũng không có vấn đề gì.

Những Vu tộc xung quanh nghe thấy lời này thì rất tức giận, nhưng nghĩ đến chú ấn vừa rồi, bọn họ lại không dám tiến lên

phía trước, chỉ có thể trừng mắt nhìn Khương Thành.

Khương Thành nhân tiện kiểm tra bảng điều khiển giá trị thanh danh.

Quả nhiên, nổi kinh hoàng vừa rồi của bọn họ tất cả đều được tính lên người hắn.

Có rất nhiều cao thủ thuộc Vu tộc, lại thu thập được hơn năm mươi tỷ điểm tiên nguyên.

Sau khi kiểm kê thu hoạch xong, hắn nhìn Hồn Tổ đang chết lặng bên cạnh một cách đầy ẩn ý.

Tâm trạng của Hư hiện tại lạnh lẽo thấu xương giống như vừa được rửa tội trong một trận bão tuyết.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, thế mà đại tế tư đáng kính của Chú Ấn Giới sẽ thất thủ.

À không!

Ngay cả thất thủ cũng không bằng.

Thành ca thấy hắn vẫn chưa hết bàng hoàng, chỉ có thể nâng cao tinh thần cho hắn.

Thế là thúc giục khế ước của hai người.

Ngay sau đó, trong hồn tháp lại là sấm chớp vang dội, suất này có thể gọi là mười tám tầng địa ngục thay phiên ra trận.

“A!”

Nỗi đau đớn kịch liệt như thiên đao vạn quả kéo Hư trở về hiện thực.

“Không! Không…”

Hồn thể của hắn tán loạn giữa trời, bị xé toạc thành từng sợi.

Tiếng hét thê lương làm kinh động cả đám tộc nhân của Vu tộc vốn dĩ đang lo lắng cho đại tế tư.

Có thể làm cho Hồn Tổ cao cao tại thượng làm ra trò hề như vậy, cái đó đau đớn đến mức nào?

Nhưng nghĩ đến chú ấn vừa rồi, dường như lại là lẽ đương nhiên.

“Dừng tay lại đi!”

“Ta sai rồi…”

Tiếng hét đau đớn của Hư tiếp tục kéo dài thêm vài phút, lúc này Khương Thành mới dừng lại.

Hắn cũng không có sở thích tra tấn, thông thường giết kẻ thù đa phần đều là trong vài giây, không gây đau đớn cũng không có tác dụng phụ.

Nhưng không còn cách nào khác, Hồn Tổ này luôn muốn mưu hại hắn, không đánh không được mà.

“Khương chủ thượng, Khương đại gia!”

Hư thật vất vả mới có thể thu thập được hồn thể tan vỡ, ngưng tụ thành hình người nằm rạp xuống.

“Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi!”

Khương Thành cong môi.

“Ngươi sai ở đâu?”

“Ta…”

Hồn Tổ dừng một chút, sau đó lớn tiếng nói: “Ta không nên bị Minh Đồng mê hoặc!”

Cánh tay ngưng tụ của hắn chỉ thẳng về phía đại tế tư còn chưa tỉnh lại ở bên kia.

“Đều là hắn!”

“Là hắn xúi giục mê hoặc ta, hắn cứ khăng khăng muốn giúp ta giải khế ước gì đó!”

“Lúc đó ta đang bận giải vây cho ngươi, lập tức nói không cần không cần, ta vô cùng trung thành với Khương chủ thượng, khế ước này là minh chứng cho lòng trung thành của ta, sao có thể huỷ bỏ?”

“Nhưng mà tên khốn Minh Đồng này cả gan làm loạn, hoàn toàn phớt lờ lời từ chối nghiêm khắc của ta!”

“Đến giây phút cuối cùng ta vẫn muốn ngăn cản, nhưng mà đã quá muộn…”

Khương Thành và Kỷ Linh Hàm nhìn nhau, cả hai đều có thể nhìn thấy được sự bất lực trong mắt đối phương.

Đây thật sự là cực phẩm mà.

Sao Thượng Thiên có thể để cho tên này trở thành Hồn tộc đầu tiên được sinh ra đời vậy nhỉ?

Chương 1657: Chí Thượng Vu Đồng

Nghe được lời nói không biết xấu hổ này của Hồn Tổ, mọi người thuộc Vu tộc tức giận đến mức thất khiếu bốc khói.

Mà đại tế tư vừa được mười lăm tế tư cố gắng hết sức kéo trở về từ quỷ môn quan nghe được câu nói này sau khi hồi phục lại được chút ý thức, suýt nữa đã thật sự đột ngột chết đi.

Cũng may hắn là cao thủ cấp Đạo Thần, mạng rất cứng.

Nhưng sức cắn trả của chú ấn vừa rồi quá mãnh liệt, mặc dù hắn còn sống, nhưng lại trông có vẻ như gần đất xa trời.

Chưa nói đến việc bay lên phun vào mặt Hồn Tổ, ngay cả việc đơn giản như đứng dậy hắn cũng không làm được.

“Đại tế tư!”

Các tộc nhân Vu tộc ở bên ngoài vô cùng kích động.

“Ngươi vẫn còn sống, quá tốt rồi!”

“Hu hu hu, Thượng Thiên rủ lòng thương xót…”

Nhưng mười lăm tế tư bên trong tiếp tục giúp hắn giữ mệnh, sắc mặt của bọn họ lại rất nặng nề.

Lần này đại tế tư bị thương quá nghiêm trọng, nếu không nghỉ ngơi điều dưỡng mấy chục tỷ năm e là sẽ không khá hơn.

Mà lúc này, đột nhiên một tế tư sợ hãi hét lên, bật dậy.

“Nguy rồi! Vu đồ bên kia!”

Tiếng hét này của hắn, làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ.

“Tộc trưởng!”

“Tiêu rồi, phải làm sao bây giờ?”

“Tộc trưởng còn đang rèn luyện trong Vu đồ, thường cách một khoảng thời gian đều cần đại tế tư ở bên ngoài giúp đỡ chỉ dẫn, nếu không nàng sẽ bị lạc đường ở bên trong!”

“Trong chúng ta, ai cũng không có được sự cho phép của Vu đồ, không thể thao túng bảo vật này. Hiện tại đại tế tư cũng bị thương nghiêm trọng, phải làm thế nào mới tốt đây?”

“Thời gian một dài, tộc trưởng có thể sẽ gặp phải bất trắc!”

Tộc trưởng?

Trong lòng Thành ca khẽ động.

“Tộc trưởng mà các ngươi đang nói đến, không phải là Lam Đề đó chứ?”

Các tế tư của Vu tộc không trả lời hắn, ngược lại còn trừng mắt nhìn hắn.

Không phải chỉ vì đại tế tư bị cắn trả nặng nề, mà còn bởi vì ngay từ đầu bọn họ đã có lòng thù địch với Khương Thành.

Nhưng mà bọn họ không trả lời, có người khác trả lời.

“Khởi bẩm chủ thượng, tộc trưởng của Vu tộc quả thật tên là Lam Đề!”

Vừa rồi Hư đã phạm sai lầm lớn, cảm thấy cần phải cọ chút hảo cảm.

Để tránh sau này Khương Thành có việc hay không có việc gì cũng sẽ làm bản thân một bộ.

“Ta đã để ý đến yêu nữ đó từ lâu rồi.”

Hắn rất tự cho mình là thông minh khi xem Lam Đề là kẻ thù của Khương Thành.

Bởi vì vừa rồi đám người tế tư và đại tế tư đều tràn đầy lòng thù địch với Khương Thành, rõ ràng là vì yêu nữ đó ‘mê hoặc’ sau lưng mà.

“Nữ nhân này phiêu bạt đến Vu tộc trước khi Nguyên Tiên Giới được tổ chức lại, lúc đầu tu vi của nàng thấp đến mức vô lý, thậm chí nàng còn không bằng Địa Vu cấp thấp nhất.”

“Nhưng thiên phú của nàng vẫn tạm được, cộng thêm may mắn chết tiệt không biết từ đâu đến, trong buổi lễ đánh thức Vu Đồng, không ngờ lại lấy được Chí Thượng Vu Đồng trước nay chưa từng có, trực tiếp được bầu làm tộc trưởng mới…”

“Chờ đã.”

Khương Thành không khỏi cắt ngang cuộc nói chuyện không dứt của hắn.

“Chí Thượng Vu Đồng là cái gì?”

Lời nói này của hắn khiến mười mấy tế tư gần đó cũng hơi kinh ngạc.

Người này ngay cả Vu Đồng cũng không biết?

Vốn dĩ bọn họ còn thật sự cho rằng khế ước chú ấn vừa rồi thật sự là do Khương Thành làm ra, bây giờ nghe qua thì hình như không phải vậy.

“Vu Đồng tương đương với Hồn Nguyên của chúng ta.”

Hư có thâm niên dày dặn, vốn có rất nhiều hiểu biết.

“Thứ Vu tộc nghiên cứu là lực Minh Minh trong thiên địa, thế giới bọn họ nhìn thấy khác với thế giới của chúng ta.”

“Và nếu muốn nhìn thấy nhiều hơn, vậy thì cần phải có một đôi mắt tốt có thể nhìn xuyên qua sương mù.”

Đôi mắt mà hắn đề cập đến, không phải là thị giác theo nghĩa thông thường, mà là liên quan đến cảnh giới đặc biệt.

“Hóa ra là như thế.”

Khương Thành chợt hiểu ra.

“Vậy thì Chí Thượng Vu Đồng là cảnh giới cao nhất?”

“Hừm! Đương nhiên cảnh giới cao nhất là Chí Thượng Vu Đồng!”

Các tế tư gần đó không khỏi hừ lạnh.

“Trước tộc trưởng Lam Đề, bọn ta có thể có được Vu Đồng cao nhất cũng là Phá Vọng, Vô Cấm, Cực Minh, nhưng so với Chí Thượng Vu Đồng, những thứ này kém hơn một cấp.”

“Hừ, nói cái này với hắn làm gì?”

“Hắn chỉ là một tay ngang mà thôi!”

“Đúng vậy, vừa rồi còn tưởng hắn mạnh mẽ như thế nào, không ngờ thậm chí hắn còn không hiểu được lẽ thường của Vu tộc chúng ta.”

“Nếu như không có hắn, tộc trưởng Lam Đề đã hoàn mỹ rồi.”

“Đúng đó…”

Khương Thành không khỏi cau mày.

“Lam Đề thế nào? Vừa rồi nghe các ngươi nói rằng nàng đang ở bên trong Vu đồ gì đó, lại là tình huống gì?”

“Không liên quan đến ngươi!”

Tất cả các tế tư của Vu tộc đều nhìn đi chỗ khác, từ chối trả lời.

Điều này khiến Thành ca cảm thấy không thể giải thích được.

Não của đám Vu tộc này bị hỏng rồi đúng không?

Trước đây chính mình đã từng đắc tội với bọn họ sao?

Hắn lại không biết rằng, việc này thực sự xảy ra vì Lam Đề.

Trở thành tộc trưởng của Vu tộc, không có gia quy kỳ lạ nào là khóa phong tình, yêu không được cưới.

Chỉ là, Vu tộc không tin quỷ thần, có một sự sùng bái trời và đất vô cùng điên cuồng.

Đối với bọn họ, trời đất đã ban tặng cho bản thân tất cả mọi thứ, là nguồn sức mạnh.

Bọn họ thờ phụng điều này, đương nhiên cũng vô cùng xem trọng điều này.

Thậm chí bọn họ còn sử dụng Vu thuật để tạo ra hai thần trụ trời đất làm vật tổ ký thác.

Sau khi Lam Đề có được Vu Đồng chí cao, nhận được sự bầu chọn thống nhất từ trên xuống dưới Vu tộc, đại tế tư và các tế tư cũng vô cùng kỳ vọng vào nàng.

Nhưng trong buổi lễ thừa kế tộc trưởng tiếp theo, thế mà nàng không vượt qua được thần trụ trời đất mà hầu như mỗi tộc nhân Vu tộc đều có thể vượt qua.

Đối với Lam Đề, thực ra đây là một kết quả đương nhiên.

Nàng đã bị diệt tộc từ rất lâu rồi, cô đơn một mình lưu lạc ở bên ngoài.

Ngoại trừ khoảng thời gian ở cùng Khương Thành, những lúc khác nàng chỉ có thể dựa vào chính mình khi đối mặt với

sương gió, mưa tuyết trong tu luyện giới.

Ngay cả sau khi tìm thấy Vu tộc, vì cảnh giới quá thấp, nàng đã sống cô lập trong một thời gian dài.

Mãi cho đến khi đánh thức Vu Đồng nàng mới được xem trọng.

Muốn một người như vậy tin tưởng và thờ phụng tất cả những gì mình có là do trời đất ban tặng, sao có thể chứ?

Trong nội tâm nàng vẫn luôn phản đối những nghi lễ không cần thiết của Vu tộc không liên quan đến chiến đấu.

Chỉ là không nói điều đó ra mà thôi.

Chí Thượng Vu Đồng đã mang đến cho nàng một đôi mắt có thể phá vỡ mọi sự hư vọng, thiên phú này quá nghịch thiên.

Cuối cùng, nàng bị Minh Đồng cưỡng ép bầu làm tộc trưởng.

Nhưng cũng bắt đầu từ ngày đó, nàng dần bị nội tộc chỉ trích.

Là tộc trưởng, thế mà lại không tin tưởng và thờ phụng vào cội nguồn trời đất, điều này khiến cho rất nhiều người của Vu tộc không thể hiểu được, càng không thể chấp nhận được.

Nếu đổi thành một người khác, e rằng sẽ bị xem là dị đoan, trực tiếp bị trục xuất khỏi Vu tộc.

Để giải quyết vấn đề này, đại tế tư và các tế tư đã nghĩ ra vô số biện pháp, hy vọng có thể giải quyết được 'bệnh' của nàng.

Nhưng tất cả đều vô ích.

Nhưng bọn họ cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch.

Sau nhiều lần 'hội ý', bọn họ tổng kết ra một cái tên xuất hiện thường xuyên nhất - Khương Thành.

Khương Thành của Phi Tiên Môn!

Mỗi khi cái tên này được nhắc đến, một tộc trưởng mới có tính cách vô cùng điềm đạm sáng suốt, trong đôi mắt sẽ xuất hiện những màu sắc khác nhau.

"Khương Thành là tâm ma của nàng."

"Là nguyên nhân nàng không thể vượt qua thần trụ trời đất."

Cuối cùng đại tế tư và các tế tư đã đi đến kết luận nhất trí này.

Sau một thời gian, thậm chí bọn họ còn bí mật đi ra ngoài để dò hỏi tung tích của Khương Thành, nhưng đáng tiếc là lúc đó Thành ca vẫn còn đang ở trong Thiên Đạo không gian, chưa xuất sơn.

Bọn họ tìm kiếm Thành ca, thực ra không phải vì muốn giết hắn.

Nếu vậy thì rất có thể Lam Đề sẽ hận Vu tộc, đừng nói là tin tưởng thờ phụng cội nguồn trời đất, thậm chí sẽ không có lòng trung thành với Vu tộc.

Chương 1658: Vu đồ

Kế hoạch của Vu tộc rất hoàn hảo.

Đầu tiên bắt Khương Thành trở lại, sau đó tiến hành một loạt kiểm tra với hắn, để Lam Đề có thể thấy rõ người này thực ra rất bình thường.

Hắn chỉ là một vị diện chi tử mà ngươi đã tình cờ gặp gỡ ở vị diện cấp thấp.

Ngươi cảm thấy hắn là người đặc biệt nhất, chỉ vì lúc đó ấn tượng để lại quá sâu sắc.

Thật ra nếu để hắn ở Nguyên Tiên Giới cao cấp, từ lâu đã bị giảm xuống thành một thành viên bình thường trong số hàng tỷ tiên nhân.

Biết đâu hiện tại hắn chỉ là một Chí Tôn kém xa ngươi, thậm chí còn không đến Đạo Tôn.

Đã rất nhiều năm ngươi chưa gặp lại hắn, chỉ đang dựa trên ấn tượng của ngươi khi đó, tưởng tượng ra một cái kết mạnh mẽ sau này cho hắn mà thôi.

Một khi Khương Thành trong suy nghĩ của Lam Đề sụp đổ tan vỡ, đương nhiên 'tâm ma' của nàng cũng sẽ bị loại bỏ.

Sau đó nàng có thể trở thành tộc trưởng hoàn mỹ nhất của Vu tộc.

Nhưng đáng tiếc là bọn họ không thể tìm thấy Khương Thành.

Mãi cho đến lần này, đột nhiên Khương Thành chủ động đến.

Minh Đồng và các tế tư giống như nhặt được chí bảo, bọn họ lập tức quyết định hành động theo kế hoạch.

Nào biết được, ngay khi trận chiến bắt đầu thì Khương Thành đã thể hiện sức mạnh cấp bậc Đạo Thánh, hơn nữa hắn còn sở hữu tám cự trụ căn nguyên gây chấn động toàn cầu!

Thành thật mà nói, lúc đấy trong lòng mấy tế tư vô cùng chấn động.

Tình huống hiện tại của Khương Thành hoàn toàn khác với những gì bọn họ tưởng tượng.

Người vị diện đi ra từ vị diện cấp thấp này, liệu hắn có thể đứng trên đỉnh khi đến Nguyên Tiên Giới không?

Sau đó, đại tế tư bị chú ấn cắn trả, kế hoạch của bọn họ trực tiếp mắc kẹt.

Thành ca không biết những ngọn nguồn này.

Nhưng hắn cũng lười nghiên cứu kỹ những thứ này, vì vẫn còn việc quan trọng hơn.

“Vậy Vu đồ đó có chuyện gì, Lam Đề ở đâu?”

Vu tộc vẫn từ chối trả lời.

May mắn thay, bên cạnh Khương Thành có một đồ cổ Hồn Tổ hiểu biết một chút về mọi thứ.

“Khởi bẩm Khương chủ thượng, Vu đồ là một chí bảo của Vu tộc, nếu ngươi muốn lấy, ta có thể chỉ đường cho ngươi.”

May mà hắn truyền âm nói ra câu này.

Nếu không thì chỉ sợ là mười mấy tế tư có mặt sẽ bao vây tấn công hắn ngay lập tức.

“Chí bảo?”

Khương Thành hơi sững sờ: “Cộng thêm Bà Sa Ngọc nhân, tổng cộng có mười bốn chí bảo, ta không nhớ bên trong có một chí bảo tên là Vu đồ đấy.”

“Đó là Thiên Đạo Chí Bảo, mà Vu đồ là Thiên Địa Chí Bảo.”

“Còn có cách nói này sao?”

Khương Thành hơi hứng thú.

“Vu đồ có tác dụng thần kỳ gì?”

“Vu đồ có thể liên kết với một bí cảnh không có hư vọng.”

“Ý của ngươi là gì?”

“Ta cũng không rõ lắm, dựa theo cách nói của bọn họ thì chỉ có các nút đường nét bên trong Vu đồ, không có thứ gì khác.”

Hư chậm rãi nói: “Bí cảnh mà Vu đồ liên kết quá đặc biệt, Minh Đồng cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, còn lâu mới có thể kiểm soát được.”

“Còn các tế tư khác, hoàn toàn không nhận được sự cho phép của bức đồ này, càng không thể thao túng được.”

“Hiện tại Vu tộc chỉ có thể sử dụng Vu đồ như bí cảnh cho các tế tư và các Thiên Vu tu luyện. Nghe nói rèn luyện ở bên trong có tác dụng nâng cao Vu thuật vượt mức bình thường.”

“Sao ngươi biết bức đồ này lợi hại như vậy?”

“Vào thời kỳ Thượng Cổ hưng thịnh, Vu tộc có một tộc trưởng và bốn đại tế tư cùng một lúc, lúc đó bọn họ có thể thúc giục Vu đồ để chiến đấu. Quả thật là không thể đoán được, sức mạnh không thua kém bất kỳ chí bảo nào!”

Hiển nhiên Hư đã từng chứng kiến, đến mức mà khi nhắc đến thì giọng điệu cũng hơi có ý kiêng dè.

Khương Thành gật đầu.

“Nghe những gì bọn họ nói vừa rồi, Lam Đề đang rèn luyện bên trong Vu đồ?”

“Hẳn là như vậy.”

Hồn Tổ suy đoán nói: “Mặc dù bí cảnh trong Vu đồ không lớn, nhưng vì đã loại bỏ hư vọng, cho nên hoàn toàn khác biệt với thế giới bình thường, ngược lại rất dễ lạc đường, cần có sự hướng dẫn ở bên ngoài của đại tế tư.”

“Đây hẳn là nguy hiểm mà bọn họ đã nói, đúng không?”

Hắn chuyển đề tài câu chuyện, bắt đầu trở thành quân sư quạt mo.

“Thật ra hiện tại ngươi không cần phải can thiệp vào, để Lam Đề đó sa vào bên trong, đại thù sẽ tự nhiên được trả.”

“Đợi đến khi nàng chết, Minh Đồng chỉ có thể kéo dài hơi tàn, người hoàn toàn có cơ hội để lấy Vu đồ!”

Khương Thành nhìn hắn không nói nên lời.

“Ai nói với ngươi Lam Đề là kẻ thù của ta?”

“Hả? Lẽ nào không phải sao?”

“Nàng là người của ta.”

“Cái này…”

Đáng tiếc là Hồn Tổ không có máu thịt, không nhìn thấy được biểu cảm.

Mà Khương Thành cũng không cho hắn cơ hội nói lại, hỏi thẳng: “Ngươi có biết Vu đồ đang ở đâu không?”

“Đương nhiên ta biết.”

Hư trả lời, lại ngạc nhiên hỏi: “Lẽ nào người định đi cứu nàng?”

“Nếu không thì sao?”

Sau khi nhận được tin tức của Lam Đề, sao Khương Thành có thể bỏ mặc nàng không quan tâm.

Suy nghĩ của Hư lập tức trở nên linh hoạt.

Thứ đồ chơi Vu đồ này không có người chỉ dẫn mà tùy tiện xông vào, căn bản là đi vào đường chết.

Nếu như Khương Thành chết, vậy thì bản thân cũng sẽ mất đi mười phần trăm chủ hồn.

Mặc dù nguyên khí của hắn bị thương nặng, nhưng ít nhất vẫn còn sống, hơn nữa còn tự do hồi phục!

“Nếu nàng đã là bạn của ngươi, vậy thì giải cứu nàng cũng là nhiệm vụ ta không thể thoái thác, ta sẽ dẫn đường cho ngươi!”

Nói xong, hắn nóng lòng tránh các tế tư của Vu tộc, bay về phía sau cung điện màu đen.

Khương Thành và Kỷ Linh Hàm vội vã đi theo.

Nhưng sau đó, tất cả mười lăm tế tư chặn đường đi của bọn họ ngay lập tức.

“Dừng lại!”

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Lẽ nào các ngươi muốn nhân cơ hội đại tế tư của tộc ta bị thương mà âm mưu chống lại tộc ta sao?”

Từ lâu Khương Thành đã không có ấn tượng tốt gì về đám tế tư này.

Nghe vậy thì không kiên nhẫn, nói: “Ta muốn đi cứu Lam Đề, các ngươi đừng làm chậm trễ thời gian, mau cút khỏi đây hết cho ta!”

Mười lăm tế tư đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó cười chế nhạo hắn.

“Giải cứu tộc trưởng của tộc ta? Chỉ dựa vào ngươi?”

“Ngươi còn không biết Vu Đồng, một tay ngang thuần túy, ngươi có tư cách đến gần Vu đồ sao?”

“Ngươi có biết nàng gặp phải cái gì không? Nói ra cũng sợ ngươi không biết!”

“Gió lớn cũng không sợ đau đầu lưỡi!”

Nếu đổi lại thành lúc bình thường, Thành ca cũng sẽ nói chêm chọc cười theo, độc địa trả lại.

Nhưng lần này hắn không có tâm trạng đó.

Keng!

Hắn trực tiếp rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

“Hoặc là cút! Hoặc là chết!”

“Ngươi nói gì?”

Các tế tư giận dữ.

“Thế mà ngươi lại dám kiêu ngạo như vậy!”

Mọi người lần lượt tế vu khí của bản thân ra, ngay cả những Thiên Vu ở bên ngoài cũng không nhịn được xông vào.

“Thật to gan!”

“Vừa rồi đại tế tư bị thương là do khế ước chú ấn của hắn, giết hắn!”

“Đúng vậy, giết hắn!”

“Vậy thì tới đi!”

Khương Thành lạnh lùng cười, Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh hắn cũng chậm rãi rút kiếm ra.

“Khụ khụ…”

Một tiếng ho yếu ớt cắt ngang bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Đại tế tư Minh Đồng khó khăn giơ tay lên.

“Để hắn đi.”

“Đại tế tư!”

Các tế tư hoàn toàn không thể hiểu được.

“Vu đồ là chí bảo quan trọng nhất của tộc ta, nơi quan trọng như vậy sao có thể cho phép người ngoài tiến vào?”

“Cho dù hắn không thể thành công, cũng không thể để hắn tới gần chứ!”

“Tất cả đều lui ra.”

Đại tư tế không giải thích, bởi vì hắn hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Nhưng mệnh lệnh của hắn vẫn rất có tác dụng.

Mười lăm tế tư và một đám Thiên Vu đều rút lui về hai phía một cách không phục, trợn trừng mắt nhường đường.

Mà khi Hồn Tổ và Khương Thành bay vào trong điện, đại tế tư lại lên tiếng một lần nữa.

“Đưa ta đi xem thử.”

Hắn quyết định để Khương Thành cứu Lam Đề cũng có cân nhắc.

Nếu như Khương Thành chết sau khi tiến vào Vu đồ, nghĩa là hắn không hơn gì thứ này, hẳn là Lam Đề sẽ thất vọng về hắn, đúng không?

Đây có thể xem như là giải trừ tâm ma của tộc trưởng mà.

Chương 1659: Rèn luyện nguy hiểm

Trong việc giải cứu Lam Đề, Minh Đồng đã đặt hy vọng lên người một đại tế tư khác của Vu tộc.

Đáng tiếc là người đó đã mang theo một nhóm tộc nhân khác phiêu bạt ở bên ngoài, hiện tại hoàn toàn không thể liên lạc được.

Điều này khiến hắn vô cùng lo lắng.

Mười lăm tế tư đã đưa hắn đến hậu điện.

Lúc này, Khương Thành đã tới phía trước Vu đồ.

Hồn Tổ rất biết điều lui sang một bên.

Vốn dĩ Vu tộc thần bí khó đoán, rất nhiều thứ một khi nhiễm phải sẽ gặp phải rất nhiều hậu quả vượt qua lẽ thường.

Vu đồ này là càng bộ tổng hợp trong đó.

Thứ xuất hiện trước mặt Khương Thành thực ra không phải là một bức đồ.

Nhìn từ bên ngoài, nó giống như một chiếc gương bị đập ra thành từng mảnh, rồi lại ghép hàng nghìn mảnh lại với nhau.

Cuối cùng toàn bộ tấm gương cũng hiện ra một bức tranh tuyệt đẹp.

Từ bên ngoài, mọi người có thể nhìn thấy rõ núi, sông, đại dương bên trong, cũng có thể nhìn thấy trời trong, gió tuyết ở những nơi khác.

Chẳng qua là vì nó bị chia thành quá nhiều mảnh, bức tranh trông rời rạc và có cảm giác sai lệch quá nghiêm trọng.

Khương Thành muốn dùng thần hồn để nhanh chóng tìm ra tung tích của Lam Đề, nhưng ngay sau đó lại phát hiện thần niệm của bản thân một đi không trở lại, nhanh chóng bị một luồng sức mạnh thần bí nuốt chửng.

Có vẻ như chỉ có thể dùng mắt tìm kiếm.

Mà lúc này, một số tế tư ở phía sau hét lên.

“Tộc trưởng!”

“Ta nhìn thấy tộc trưởng rồi.”

Nhìn theo ánh mắt của bọn họ, cuối cùng Khương Thành cũng tìm thấy một mảnh ở góc trên bên trái giữa những mảnh vỡ dày đặc.

Đó hẳn là một vùng đồng bằng.

Sau khi tập trung, góc nhìn bên ngoài tự động phóng to, có thể nhìn thấy rõ Lam Đề đang đi trong đó.

Nàng bước đi chậm rãi, không gặp phải bất kỳ trận chiến nào, trông có vẻ như rèn luyện này quá đơn giản.

Nhưng Khương Thành và Kỷ Linh Hàm chỉ nhìn mười mấy giây thì lập tức phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

Rõ ràng phía trước là một con đường bằng phẳng, nhưng lúc Lam Đề đi vẫn không ngừng đổi hướng.

Sau mấy chục giây, cả hai đi đến kết luận rằng nàng đang đi vòng tròn.

“Cái này có ý nghĩa gì sao?”

“Ngươi thì biết cái gì?”

Một tế tư hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Ngươi thật sự cho rằng bên trong là gió yên biển lặng sao, thật ra khắp nơi đều ẩn chứa những mối nguy hiểm rất lớn!”

“Chỉ cần hơi bất cẩn một chút thôi thì sẽ thịt nát xương tan!”

“Hơn nữa, những gì chúng ta nhìn thấy từ bên ngoài chỉ là biểu tượng, một khi đi vào, những gì nhìn thấy sẽ là một thế giới khác!”

“Bỏ qua đi, hắn chỉ là một tay ngang, cho dù ngươi có nói bao nhiêu nói với hắn cũng chỉ là vô ích.”

Bọn họ cũng không phải nói quá.

Mặc dù không có được sự cho phép của Vu đồ, nhưng tất cả bọn họ đã từng vào trong rèn luyện dưới sự chỉ dẫn của đại tế tư.

Một khi đã vào bên trong, những gì nhìn thấy là một thế giới không có bất gì hư vọng gì.

Giống như hoa chú ấn trước đây, tất cả những gì có thể nhìn thấy là vô số đường nét tượng trưng cho trời đất chí lý.

Đây là điều mà hiện tại Lam Đề đang phải đối mặt.

Nàng chỉ có thể dựa vào trình độ Vu thuật của bản thân, để phân tích từng chút bí ẩn đang chứa đựng trong những đường nét đó, có thể phá vỡ mối liên hệ trong đó, suy đoán xem chúng sẽ mang lại những kết quả khác biệt nào sau khi được chạm vào.

Dưới sự rèn luyện như vậy, mức độ lĩnh ngộ về Vu thuật tự nhiên sẽ tiến vùn vụt.

Nhưng rèn luyện như vậy cũng sẽ đi kèm với những nguy hiểm vô cùng lớn.

Sau khi một số đường nét được chạm vào, sẽ có một phản ứng dây chuyền khó mà xoay chuyển.

Quả nhiên, vào lúc bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên Lam Đề đang xoay quanh vị trí cũ biến mất.

Lần này tầm nhìn của Khương Thành rất nhạy bén, lập tức tìm lại được bóng dáng của nàng giữa hàng ngàn mảnh vỡ.

Lam Đề đã vượt qua hàng chục mảnh vỡ không gian từ góc trên bên trái trước đó, xuất hiện trong một mảnh vỡ ở góc dưới bên phải.

“Không ổn!”

Đại tế tư đang trong trạng thái vô cùng yếu ớt, run rẩy giơ tay lên, vẻ lo lắng trong mắt khó có thể che giấu.

“Đó là vị trí mà bọn ta chưa từng khám phá trước đây.”

Trước đây khi có người rèn luyện đều có hắn ở bên ngoài chỉ dẫn phương hướng.

Hắn đã được Vu đồ cho phép một phần, có thể trực tiếp giao tiếp với người rèn luyện ở bên trong.

Nhưng hiện tại hắn đang trong tình trạng nguy kịch, hoàn toàn không còn sức lực để làm thêm gì nữa, chỉ có thể lo lắng

suông ở bên ngoài.

“Nơi không xác định cũng ẩn chứa những nguy hiểm không xác định!”

Hắn vừa mới nói xong, toàn thân của Lam Đề trong bức tranh rung chuyển, giống như bị sét đánh.

Ngay sau đó, chiếc váy trắng xanh của nàng giống như bị ăn mòn, biến thành màu nâu xám.

Cùng lúc đó, từng làn khói xanh bốc lên trên đỉnh đầu nàng.

Sau khi nhắm mắt và điều chỉnh hơi thở một cách thô bạo nhiều lần tại chỗ, nàng phun ra một ngụm máu bầm.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra được nàng đã bị thương.

Nhưng mà đại tế tư lại thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may, chỉ là một khó khăn nhỏ.”

Cái này còn tính là may?

Thành ca rất muốn chửi bới.

Vậy nếu là khó khăn nghiêm trọng thì sẽ như thế nào?

Có đột ngột chết ngay tại chỗ không?

Nhìn thấy Lam Đề bị thương, hắn cũng trở nên lo lắng, hận không thể xông vào ngay lập tức.

Nhưng mà vấn đề là hắn không hiểu ‘quy tắc trò chơi’ của Vu đồ.

“Vậy bức đồ này thế nào mới tính là thông qua cửa ải!”

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt của đại tế tư, nếu như hắn không phối hợp, thế thì chỉ có thể sử dụng Đọc Tâm thuật.

“Thông qua cửa ải?” Minh Đồng không hiểu lắm.

“Là làm sao mới có thể thông qua thử thách của bức đồ này!”

“Hừ…”

Đại tế tư lắc đầu một cách yếu ớt như thể hắn đang nhìn một kẻ kiêu ngạo và ngu dốt.

“Đó là việc không thể làm được.”

“Có tổng cộng 18.000 không gian vỡ vụn trong bức tranh này, mỗi không gian đều có một bí ẩn riêng, trong đó có 3.600 lối đi ẩn trong không gian.”

“Có thể tìm thấy lối ra, đều là hiếm có.”

Hắn nhìn các tế tư bên cạnh.

“Mười lăm người này, cũng chỉ có ba người đã thành công.”

Trong số mười lăm tế tư, có ba người ưỡn ngực ngẩng đầu, trên mặt hiện lên sắc thái kiêu ngạo.

Mặc dù lúc đó bọn họ đã quanh đi quẩn lại ở bên trong đó hàng chục triệu năm, hơn nữa còn có đại tế tư giúp đỡ chỉ dẫn bọn họ trong suốt quá trình, nhưng có thể làm được đến bước này đã là thiên phú dị bẩm rồi.

Đại tế tư tiếp tục nói: “Trong số 18.000 không gian vỡ vụn, có chín cửa ải mấu chốt. Nếu như có thể tìm thấy và chiếm giữ nó, vậy thì có thể nhận được một phần sự cho phép của bức tranh này.”

Hắn chỉ vào một nơi trong số đó của Vu đồ.

Khương Thành nhìn chăm chú, thực sự có một tòa nhà giống như thần đàn màu bạc trong đại dương rộng lớn cách Lam Đề mười lăm không gian vỡ vụn.

“Đó là cửa ải mấu chốt mà ta đã tìm thấy vào lúc đó.”

“Đáng tiếc là, một cửa ải quan trọng chỉ có thể cho phép được một người, nếu không ta trực tiếp chỉ dẫn bọn họ đến nơi đó là được rồi.”

Càng nhiều người được Vu đồ cho phép, mức độ kiểm soát của bọn họ với chí bảo này càng cao.

Vào thời kỳ Thượng Cổ, hắn và bốn đại tế tư khác có được sự cho phép của bức đò này, lúc đó thậm chí Vu tộc còn có thể thúc giục bảo đồ này đi giết kẻ thù.

Nhưng hiện tại, chỉ còn lại hai người.

Khương Thành không cần hắn nhắc nhở.

Ánh mắt của hắn rơi trực tiếp vào mảnh vỡ ở trung tâm của Toàn Cơ Đồ.

Ở trung tâm mảnh vỡ, có một toà tế đàn màu vàng.

“Nếu như có thể chiếm lấy tế đàn ở trung tâm thì sẽ như thế nào?”

“Vậy thì xem như là đã vượt qua tất cả các thử thách của Vu đồ, bức đồ này sẽ hoàn toàn nhận chủ!”

Nói xong, đại tế tư lại thở dài, vẻ mặt cô đơn, lắc đầu.

“Không có ai có thể làm được đến bước đó.”

Vào thời kỳ Thượng Cổ, năm đại tế tư không biết đã thử bao nhiêu lần, lần nào không phải là va chạm đến mức đầu rơi máu chảy.

Những đường nét đó không phải tìm phương hướng, cứ bay thẳng về phía trước là được.

Hơn nữa, đường nét vẫn luôn không cố định, cho dù đứng yên tại chỗ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 1660: Nhiều góc nhìn

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho nàng tìm được một lối thoát, bước ra ngoài một cách yên ổn.”

Minh Đồng chỉ vào một không gian mảnh vỡ bên cạnh Lam Đề.

“Ở đó có một lối thoát, hy vọng trời đất sẽ bảo vệ nàng, ban cho nàng may mắn!”

Ngay khi hắn vừa nói xong, mười lăm tế tư đều nhắm mắt lại, cầu khẩn trời đất.

Khương Thành lạnh lùng cười: “Trời đất không cứu được nàng, nàng cũng chưa từng dựa vào trời đất!”

Nói đến tín ngưỡng của tộc quần, mười lăm tế tư trợn trừng mắt.

Vừa định tức giận nói, không dựa vào trời đất lẽ nào dựa vào ngươi sao?

Khương Thành đã biến mất ở vị trí ban đầu, dùng tư thế quyết định một đi không trở lại, lao vào mảnh vỡ nơi Lam Đề lúc

này đang ở.

Các tế tư có mặt tạm ngừng cùng một lúc.

Ngay sau đó trêu chọc với vẻ mặt khó có thể tin được.

“Hắn có điên không mà xông vào vội vàng như vậy?”

“Vẫn còn rất nhiều tình huống cần phải chú ý cũng không hỏi nữa.”

“Người này thật ngu ngốc, tốt xấu gì hắn đường đường cũng là Đạo Thánh, thế mà lại lỗ mãng, bốc đồng như vậy…”

“Không được sỉ nhục Khương chủ thượng kính yêu của ta như vậy!”

Hồn Tổ hét lớn.

Mọi người còn đang cho rằng hắn trung thành bảo vệ chủ, ngay sau đó bọn họ lại nghe thấy tiếng cười vui vẻ của hắn.

“Người có trượt chân ngựa có mất móng đấy, sự tự tin của người ta không được phép choáng váng đầu óc một lần sao?”

“Chúng ta cần bao dung cho hành vi này, dù sao thì…”

“Cuối cùng thì hắn cũng không thể quay trở lại được nữa, ha ha ha ha!”

Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh bị hắn chọc giận đến mức ngứa răng.

Quả nhiên tên này là người bỉ ổi đến mức vô địch.

Dưới ánh nhìn chăm chú của bọn họ, Khương Thành đã xuất hiện bên trong Vu đồ.

Bởi vì hắn đã chọn chính xác ‘điểm thả xuống’ của bản thân, sau khi đi vào, khoảng cách giữa hắn và Lam Đề chỉ có năm mét mà thôi, cả hai người đã trong tầm với.

Nhưng hắn lại không thấy bóng dáng Lam Đề đâu.

Những gì hiện ra trước mắt hắn là từng sợi tơ đan chéo nhau, từng cái nút không rõ ý nghĩa.

Đỏ, xanh lá cây, xanh dương, vàng, có đủ mọi thứ.

Ngoài cái này, không có gì khác cả.

Các nút có lớn có nhỏ, có sáng có tối.

Một số sợi tơ thẳng tắp, một số sợi tơ xoắn và ngoằn ngoèo.

Nhưng may mà không quá dày đặc, Khương Thành tùy ý quét mắt nhìn về phía trước có mấy chục đường nét, mấy trăm đốm sáng.

Mặc dù không nhìn thấy điểm kết thúc, nhưng dù sao cũng ngắn gọn và rõ ràng hơn rất nhiều so với hoa chú ấn trước đó.

"Lẽ nào một trong những đốm sáng đó, hoặc là một trong những đường nét đó, đại diện cho Lam Đề?"

Khương Thành suy đoán một cách rất tự nhiên.

Nhưng hắn lại cảm thấy, những thứ này hẳn là không đơn giản như vậy.

Nếu không thì trước khi Vụ tộc vào rèn luyện đã ở bên ngoài ghi nhớ trước tất cả ảo cảnh, há không phải có thể làm theo y chang rồi sao?

Vậy thì cũng không đến nổi không có ai thành công trong nhiều năm như vậy.

"Lam Đề!"

"Ta là Khương Thành, ta đến rồi!"

Bởi vì không biết Lam Đề đang ở đâu, hắn trực tiếp hét lên.

Nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không nghe thấy tiếng hét này.

Vu đồ là một thế giới xóa sạch tất cả hư vọng.

Ở nơi này, đừng nói là âm thanh và các vật chất khác, ngay cả tiên lực, quy tắc căn nguyên hay Thiên Đạo, tất cả đều không tồn tại.

Những gì còn lại ở nơi này chỉ là một số lực Minh Minh cơ bản nhất.

Đó cũng là sức mạnh mà Vu tộc vẫn luôn nghiên cứu, được bọn họ biến thành lực Vu.

Thông qua việc kích thích lực Vu này, thậm chí cách xa nhau hàng nghìn dặm, bọn họ vẫn có thể làm cho một người trở nên cực kỳ suy yếu.

Lúc chiến đấu cũng có thể làm xáo trộn Pháp Tắc không gian của đối phương.

Mà thứ hiện ra trước mặt đám người ở bên ngoài, là Vu thuật huyền bí.

Vu tộc Thượng Cổ không tàn phá bừa bãi ở khắp nơi như Hồn tộc, nhưng bọn họ cũng bị gọi là 'Cấm tộc', bọn họ cũng bị bao vây tấn công.

Đó là bởi vì bọn họ nghiên cứu loại 'sức mạnh cấm kỵ' này.

Vu thuật quá kỳ dị, khó mà phòng bị.

Sự tồn tại của tộc quần này chẳng khác nào như cái gai đâm sau lưng.

"Không nghe thấy sao?"

Khương Thành không hoảng sợ.

Bởi vì hắn vẫn còn phương án khác.

Nhưng các tế tư bên ngoài thì khác.

Mặc dù không nghe thấy âm thanh, nhưng bọn họ có thể nhìn ra hành vi gọi người của Khương Thành.

"Ha ha, hắn đang làm gì vậy?"

"Thế mà hắn trông cậy vào việc la hét?"

"Suy nghĩ này viển vông đến mức nào?"

"Đây là nguồn gốc tràn đầy sự tự tin của hắn sao? Học được rồi, thật sự học được rồi!"

"Hừm, tay ngang là như vậy đấy, luôn nghĩ rằng bản thân có thể nhìn thấy thứ mà người khác không thể nhìn thấy, nắm giữ được bí quyết mà người khác không phát hiện ra, nhưng trên thực tế chỉ là tự cho mình thông minh!"

"Hắn… hắn định làm gì vậy?"

Nhìn thấy Khương Thành trong bức tranh, đột nhiên hắn tiến lên chạy về phía trước.

Đúng vậy, không thận trọng thăm dò như Lam Đề mà là chạy một cách điên cuồng.

"Điên rồi, hắn thật sự điên rồi!"

“Thế giới bình thường, từng tầng biểu tượng che đậy bản chất của trời đất, tùy ý đi lại đương nhiên là không có gì cản trở.”

“Nhưng trong Vu đồ, toàn bộ biểu tượng đều bị loại bỏ, chỉ để lại lực Vu cơ bản nhất, làm ẩu làm càng há không phải là tìm chết sao…”

Bọn họ còn chưa nói xong, Khương Thành đã biến thành một đám khói xanh ngay tại chỗ, chết một cách hoa lệ.

Không còn cách nào khác, những gì các tế tư này đang nói là sự thật.

Lao về phía trước một cách lỗ mãng như hắn, đương nhiên sẽ chạm vào một số nơi mà hắn không thể chạm vào.

“Chết rồi!”

“Chết thật rồi?”

Nhìn Khương Thành tan biến theo gió, các tế tư có mặt đều cảm thấy hơi không chân thực.

Mặc dù ngoài miệng nói là tìm chết không thể nghi ngờ, nhưng mà việc này thật sự quá vô lý.

Dù sao thì người đó cũng đường đường là Đạo Thánh!

Không tiếc mạng như vậy?

Thậm chí bọn họ không nhịn được mà dụi mắt, cẩn thận tìm kiếm các mảnh vỡ khác.

Có thể hắn chưa chết, chỉ là hắn bị lực Vu dịch chuyển đến các chiều không gian khác thì sao?

Thế nhưng cho dù bọn họ có tìm như thế nào, thì cũng không thể tìm được.

Đại tế tư hiểu biết sâu rộng cũng không tiêu hóa được chuyện hoang đường như thế này.

Khoé môi khô quắt run cầm cập, kìm nén vài giây sau đó mới nặn ra một câu, nói: “Mặc dù người này bốc đồng đến mức ngu xuẩn, nhưng hắn thực sự… đối xử không chê vào đâu được với Lam Đề.”

Các tế tư khác cũng không phản bác lại điều này.

“Mong rằng sau này tộc trưởng sẽ bình an vô sự đi ra ngoài, có thể chỉnh đốn tâm trạng càng sớm càng tốt, quên người này đi!”

“Chỉ sợ là không thể quên được…”

“Các ngươi đang nói lung tung cái gì vậy?”

Hư ở bên cạnh cắt ngang cảm xúc của bọn họ, giọng điệu của Hồn Tổ lúc này mang theo sự lo lắng và tức giận.

“Hắn hoàn toàn chưa chết!”

“Nếu hắn chết rồi, thì sao khế ước chủ hồn của ta và hắn vẫn còn ở đây?”

“Cái gì?”

Khương Thành thực ra là đã chết rồi.

Trong Vu đồ, hắn nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở một cách thuận lợi.

“Ting! Ký chủ đã bị giết, đang kiểm tra sức mạnh của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Đúng vậy, đây là phương án cuối cùng của hắn.

Cho dù ngươi là bức đồ gì đó, chết bật hack là được, chỉ sợ không chết được.

“Ting! Ký chủ có được kỹ năng - Nhiều góc nhìn!”

Kỹ năng?

Thế mà trực tiếp có được một kỹ năng?

Có nghĩa là vĩnh viễn hả?

Suýt nữa Thành ca bật cười ra tiếng, lần này thực sự không chết vô ích, lại còn kiếm được lợi ích tốt từ phương án của hệ thống.

“Ting! Ký chủ sống lại!”

Vừa sống lại, hắn lập tức bấm mở bảng điều khiển kỹ năng.

Sau khi tìm kiếm một chút, cuối cùng cũng đã tìm thấy nhiều góc nhìn trong thanh kỹ năng Thiên Đạo.

Kỹ năng này không có thanh tiến độ và không cần nâng cấp.

Mặc dù không biết sử dụng kỹ năng này như thế nào để đánh bại Vu đồ vừa giết chết bản thân, cũng như không có hướng dẫn sử dụng, nhưng Khương Thành quyết định kính trọng sử dụng trước.

Chương 1661: Một giây một triệu

Sau khi nhấp chọn kích hoạt 'Nhiều góc nhìn', Khương Thành nhận thấy mọi thứ trước mắt không hề thay đổi.

Nó vẫn là một thế giới của những đường nét và nút đan xen.

Mà đôi mắt của hắn cũng không biến thành mắt đỏ, con ngươi tím, mắt trắng gì gì đó trong truyền thuyết.

Cùng lúc đó, hắn nhận ra điểm tiên nguyên của bản thân đang bị trừ với tốc độ một giây một điểm.

"Ta vừa mới nói tại sao đột nhiên ngươi lại hào phóng như vậy, tặng không cho ta một kỹ năng, hoá ra là cần tốn điểm tiên nguyên."

Hắn như thường cho hệ thống một cái đánh giá kém.

Thuận tiện lại tự mãn.

"Một giây trừ một điểm, có phải là xem thường ta hay không?"

"Có phải là không cho ca thể diện hay không?"

"Muốn trừ thì trừ nhiều điểm, nếu không người khác còn cho rằng kết cấu của ta quá nhỏ!"

Hệ thống vẫn im lặng, theo ý muốn ra vẻ của hắn.

Mà Khương Thành cũng chú ý đến Nhiều góc nhìn còn có một nút bấm thứ hai.

"Kỹ năng tình cảm này còn có hack cấp?"

Hắn dứt khoát hack lên cấp thứ hai.

Lần này, góc nhìn trước mặt hắn xuất hiện thay đổi.

Những đường nét và nút không rõ ý nghĩa đó vẫn còn đó, nhưng tất cả đều dày hơn gấp mười lần.

Cùng lúc đó, các đường nét và nút trong mắt Khương Thành đều đã trở thành vô số hạt nhỏ hơn.

Có vẻ như có thể thấy rõ cấu trúc bên trong một cách trực tiếp.

“Nhưng cái này có ích lợi gì?”

Hắn vẫn không biết nơi nào là đường sống, nơi nào là đường chết.

Càng không biết va chạm với đường nào sẽ phải đối mặt với hậu quả gì.

Mà hắn cũng chú ý đến một cách ‘nhạy bén’, tốc độ trừ điểm tiên nguyên vào lúc này đã trở thành một giây một trăm điểm.

Rõ ràng là tiêu hao của góc nhìn kép lớn hơn nhiều.

Thế nhưng Thành ca vẫn không hoảng sợ.

Hiện hắn đang nắm giữ một khoản lớn lên đến hàng chục tỷ điểm tiên nguyên, một giây một trăm điểm chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

“Ngươi cũng thật không dễ dàng gì, chút điểm tiên nguyên như vậy mà cũng thèm muốn.”

“Quên đi, thứ ca có là điểm tiên nguyên, cứ xem như là thưởng cho ngươi là được rồi.”

Hắn lại bấm tiếp cái tiếp theo, hack đến cấp thứ ba.

Đường nét và nút trước mặt không thay đổi gì, vẫn là hình dạng hạt nhỏ gấp mười lần, nhưng đột nhiên Khương Thành lại cảm nhận được một số hơi thở khác.

Hắn lờ mờ như hiểu ra phần nào.

Mỗi đường nét, mỗi điểm đều mang một hơi thở riêng, đại diện cho những ý nghĩa khác nhau.

Cách phân biệt hơi thở không phải qua màu sắc, quy luật trong đó quá phức tạp.

Cuối cùng hắn cũng biết Vu tộc đã rèn luyện bên trong này như thế nào.

Mặc dù bọn họ không thể cảm nhận được hơi thở nào, nhưng bọn họ dựa vào cảnh giới lĩnh hội của Vu lực, dựa vào kinh nghiệm, tộc nhân của Vu tộc có thể tha hồ tìm lợi và tránh hại.

Nếu như hiện tại Khương Thành muốn tu luyện Vu thuật, vậy thì bây giờ là một cơ hội đặc biệt tốt.

Hắn hoàn toàn có thể dựa vào những hơi thở này để đúc kết từng chút các quy tắc trong đó.

Sau khi những luật đó được hoàn thiện, chúng có thể được biến đổi thành từng Vu thuật mới.

Đó là điều mà mọi tộc nhân của Vu tộc đều mơ ước.

Nhưng mà điều đáng tiếc là Thành ca không có lòng dạ thảnh thơi để đúc kết ra quy luật.

Điều hắn quan tâm hơn vào lúc này là tốc độ trừ điểm tiên nguyên, trực tiếp tăng vọt từ một giây một trăm điểm lên một giây mười ngàn điểm.

Ca suýt nữa bị hệ thống chọc tức đến bật cười.

Một giây mười ngàn điểm, hắn vẫn cảm thấy hơi đau thịt.

Nhưng những lời nói huênh hoang trước đây đã nói ra, hiện tại cũng chỉ có thể tiếp tục ra vẻ trong nước mắt.

“Ca bình thường mỗi giây trên dưới hàng trăm triệu, chẳng sao cả!”

Qua những hơi thở đó, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được Lam Đề.

Trong tầm nhìn của hắn, Lam Đề chỉ là một trong những nút màu đỏ.

Nếu hắn muốn, hắn có thể chạm vào nàng ngay bây giờ.

Nhưng mà như thế này vẫn chưa đủ.

Chỉ cảm nhận được hơi thở của các đường nét và nút khác thì không đủ để hắn có thể tự do di chuyển trong bức tranh này.

Bởi vì ngoài Lam Đề quen thuộc, rốt cuộc ý nghĩa của những hơi thở khác là gì, hắn cũng không biết.

Hắn chỉ có thể nghiến răng, lại nhấp vào tiếp theo một lần nữa, hack đến cấp thứ tư!

Đột nhiên tất cả các đường nét và nút ở phía trước biến mất.

Cuối cùng Khương Thành cũng không cần phải nghiên cứu xem những hơi thở đó đại diện cho điều gì nữa, bởi vì trong góc nhìn tầng bốn, tất cả chúng đều hiện ra 'đường nét thực'.

Giống như những đám mây hình tròn bồng bềnh.

Hắn có thể dễ dàng 'nhìn' ra được một khi đám mây trước mặt hắn va chạm, sẽ bị nhiễm phải đòn tấn công suy kiệt đặc biệt nào đó.

Cũng có thể 'nhìn' thấy một khi đám mây ở xa va chạm, nó sẽ được dịch chuyển đến một ô vuông thứ bảy về phía bắc.

Mặc dù đám mây tượng trưng cho Lam Đề vẫn còn mờ ảo, nhưng như vậy là đủ.

Cuối cùng, hắn nhìn điểm tiên nguyên đang giảm xuống với tốc độ một giây một triệu, hắn tức giận mắng hệ thống một câu.

"Ngươi thật sự làm hay thật."

Vào khoảnh khắc hắn nói câu đó, hắn đã xông lên phía trước.

Trong Vu đồ này, sức mạnh của hắn không hề biến mất.

Tiên lực vẫn có thể sử dụng, nhưng mọi sự xuất hiện của sức mạnh đều sẽ ảnh hưởng đến sự di chuyển của các đường nét và nút, làm cho Vu đồ vốn dĩ đã nguy hiểm còn trở nên phức tạp hơn.

Trong tích tắc, hắn liên tục chuyển hướng hơn ba trăm lần, lóe đến bên cạnh Lam Đề.

Tay nhô ra bắt lấy nàng.

Cũng không biết thứ mà bản thân đã bắt được là bộ phận nào.

Dù sao thì sau khi đã nắm lấy được thì lập tức lao đi.

Không còn cách nào khác, một giây một triệu, Thành ca rất gấp.

Lam Đề đang ở trong bí cảnh, vốn dĩ còn đang quan sát, thăm dò và cảm nhận một cách cẩn thận.

Về cơ bản, cũng chỉ là quanh đi quẩn lại ở vị trí cũ, khoảng cách di chuyển mỗi giây không quá hai cm.

Cho dù là như vậy, đối với nàng đã xem như là chấn động lòng người.

Đột nhiên Khương Thành bắt lấy nàng, suýt nữa doạ cho nàng hồn bay phách lạc, còn tưởng rằng bản thân đã chạm nhầm vào đường nét nào đó nên mới bị cuốn vào đó.

May mắn thay, nàng chỉ vùng vẫy một chút, và sau đó từ bỏ việc chống cự.

Không phải nàng cảm nhận được hơi thở của Khương Thành, mà là nếu sử dụng tiên lực và căn nguyên ở trong này một cách tuỳ tiện thì sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng khó lường.

Nàng bị bắt lấy mắt cá chân, bị Khương Thành mang bay đi, sau hàng ngàn lần thay đổi phương hướng, đường nét trước mặt nhanh chóng lướt qua, giống như vô số vì sao bay qua rất nhanh.

Cảnh tượng này trực tiếp làm cho nàng choáng váng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Khi bắt đầu chuyển đổi không gian, Lam Đề còn cho rằng bản thân đã chạm vào một đường nét dịch chuyển nào đó, lại phải bị dịch chuyển đến một không gian mảnh vỡ khác.

Nhưng ngay sau đó nàng nhận ra rằng bản thân đã đoán sai.

Dịch chuyển là một thời gian tức thì, hơn nữa cũng không có quá trình không ngừng nhấp nháy và thay đổi phương hướng liên tục như vậy.

Hơn nữa, cổ chân phải của bản thân có cảm giác bị nắm lấy rõ ràng.

Đây là?

Tình huống gì vậy?

Bên ngoài Vu đồ đã sôi sục từ lâu.

Lúc Khương Thành lại xuất hiện bằng xương bằng thịt một lần nữa, hắn đã khiến cho mười mấy tế tư và hàng trăm Thiên Vu hết sức ngạc nhiên.

Lúc đó mọi người còn trêu chọc, hóa ra hắn chưa chết.

Tên này mạng cũng thật là lớn.

Thậm chí còn muốn cược xem bao lâu thì hắn sẽ gặp phải nguy hiểm tiếp theo.

Nào biết không bao lâu, hắn đã thúc giục tiên lực, lao ra với tốc độ nhanh hơn trước hàng ngàn hàng vạn lần.

Không chỉ lao ra, mà còn bắt lấy Lam Đề.

Còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, hắn đã rời khỏi không gian mảnh vỡ hiện tại, dịch chuyển đến một mảnh khác.

Hơn nữa hắn cũng không dừng lại, vẫn còn đang mang theo Lam Đề bay nhanh về phía trước.

Trong Vu đồ, thế mà hắn lại dám sử dụng tiên lực.

Đây là chê chết không đủ nhanh mà!

Bản thân Khương Thành chết thì cũng thôi đi, mấu chốt là hắn còn mang theo Lam Đề.

“Không!”

“Đừng!”

Các tế tư và Thiên Vu có mặt nhìn thấy cảnh tượng này, suýt nữa ngất xỉu ngay tại chỗ.

Chương 1662: Tế đàn màu vàng

Một khi Lam Đề chết trong Vu đồ, tộc trưởng thiên tài nhất trong lịch sử của Vu tộc sẽ không còn nữa.

Đây là việc mà bọn họ không thể chấp nhận được.

Theo bọn họ thấy, cái chết của Lam Đề sẽ xảy ra vào khoảnh khắc tiếp theo, tuyệt đối là như vậy!

Sự sốt ruột và lo lắng dữ dội nhanh chóng thay đổi thành tức giận.

“Tên điên này, chết tiệt!”

Bọn họ giận dữ gầm lên với Vu đồ.

“Bản thân hắn chết thì cũng thôi đi, còn muốn kéo theo tộc trưởng xuống nước!”

“Ta đã nói hắn không phải là thứ tốt lành gì, hắn là tâm ma, là ma!”

“Vừa rồi đáng lẽ nên giết chết hắn, nghiền hắn thành vạn đoạn!”

“Vốn dĩ tộc trưởng chỉ có chút nguy hiểm, cũng không nhất định phải lo lắng đến tính mạng, hiện tại thì tiêu rồi, thế là xong rồi…”

Một số Thiên Vu không thể chấp nhận nổi đả kích này, thậm chí còn đỏ hết cả vành mắt.

Nếu lúc này Thành ca xuất hiện trước mặt bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ không sử dụng Vu thuật để tấn công hắn, mà là trực tiếp đổi thành cắn xé hắn.

Kỷ Linh Hàm chưa từng xuất đầu lộ diện khi Khương Thành có mặt, lúc này lại có một khuôn mặt lạnh lùng.

“Thượng Thiên ban cho các ngươi Vu Đồng, là để cho các ngươi có thể nhìn rõ nhiều thứ hơn, chứ không phải để cho các ngươi làm người mù.”

Mặc dù mỗi người trong mười lăm tư tế đều có thể so sánh với Đạo Thánh, nhưng đôi bàn tay trắng của nàng vẫn chống đỡ vững vàng trên chuôi kiếm.

“Ngươi nói gì?”

Vốn dĩ các cao thủ của Vu tộc đang rất tức giận, lập tức giống như tìm thấy một chỗ giải toả.

“Nữ nhân này là bạn đồng hành của Khương Thành, Khương Thành chết rồi, nàng cũng không thể buông tha!”

“Câm miệng.”

Đột nhiên giọng nói yếu ớt của đại tế tư cắt ngang mọi người.

Đôi mắt của hắn vẫn luôn chuyển động theo hình bóng nhấp nháy nhanh trên Vu đồ.

Lúc đầu hắn cũng giống như những người khác, vừa tức giận vừa đau lòng.

Nhưng chỉ sau vài giây, miệng của hắn dần dần không khép lại được.

Những người khác chỉ nhìn thấy sự lỗ mãng của Khương Thành.

Hắn thấy Khương Thành lỗ mãng như vậy, nhưng vẫn không chết.

Bay nhanh trong Vu đồ với tốc độ như vậy, đừng nói là vài giây, thậm chí chỉ trong một khoảnh khắc đã có thể gặp phải ít nhất mười cơ hội bị giết, một trăm cơ hội bị thương nặng.

Là người có được sự cho phép một phần từ Vu đồ, hắn có thể nhìn ra các đường nét và nút trở nên hỗn loạn hơn sau khi bị tiên lực quấy nhiễu.

Thật sự mãnh liệt như một vụ phun trào dung nham nóng chảy, chứa đựng những mối nguy hiểm dữ dội hơn gấp hàng nghìn lần bình thường.

Dưới tình huống đó, một đại tế tư như hắn sẽ bị nuốt chửng đến mức không còn chút cặn bã.

Nhưng mà Khương Thành vẫn không chết.

Hắn không chỉ sống, mà còn là còn sống với Lam Đề.

Hắn vẫn nhảy và lao nhanh trong từng không gian mảnh vỡ, trông có vẻ như hắn không cần suy nghĩ và phán đoán gì cả, giống như một con cá đang bơi linh hoạt trong nước.

Điều này hoàn toàn phá vỡ lẽ thường, cũng như vượt quá nhận thức của đại tế tư về Vu đồ.

Kỷ Linh Hàm nói không sai, những người khác đều mù rồi.

Thế mà lại không nhìn thấy một màn trình diễn phép màu đang được thực hiện trước mắt bản thân.

Mà bên trong Vu đồ, trong lòng Lam Đề cũng tràn đầy sự nghi ngờ mạnh mẽ.

Cảm giác nắm lấy cổ chân phải vô cùng chân thật, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ trên tay phải của Khương Thành.

Ngay cả những người bình thường cũng biết rằng, bản thân đã bị người khác bắt lấy.

Nhưng làm sao mà điều này có thể chứ?

Sao có thể còn có người khác trong Vu đồ?

Ngay cả khi hàng vạn người đi vào Vu đồ rèn luyện cùng một lúc, bọn họ cũng sẽ không thể chạm vào nhau được, phải không?

Dù sao thì hình thái của mọi người ở đây cũng chỉ là một đốm sáng, rất khó phân biệt ra được.

Lúc nàng nảy ra suy nghĩ này, cuối cùng nàng đã phát hiện ra một chi tiết.

Vô số đường nét và đốm sáng xung quanh không ngừng xẹt qua, sau đó bị bỏ lại phía sau rất xa, nhưng từ đầu đến cuối luôn có một đốm sáng màu xanh lam trước mặt nàng không thay đổi vị trí.

Hắn như hình với bóng, như thể ràng buộc với nàng ở cùng một chỗ.

Đó là một con người!

Lam Đề bị mang theo tiếp tục xuyên qua trong luồng ánh sáng vô tận, suýt nữa hét lên.

Mặc dù không biết đó là ai, nhưng nàng vô cùng chắc chắn rằng, đó thực sự là một người!

Là hắn bắt lấy bản thân và bay về phía trước.

Lúc này, nàng suýt nữa thúc giục tiên lực và quy tắc để tấn công người này.

Đối mặt với tình huống bất thường thụ động này, bất kỳ ai cũng sẽ thoát ra theo bản năng trước.

Nhưng chung quy Lam Đề vẫn khác với những tế tư hô to gọi nhỏ bên ngoài.

Nàng cưỡng ép bản thân phải bình tĩnh lại.

Người này đã mang theo mình bay như thế này trong Vu đồ, lại có thể một đường bình yên vô sự?

Hắn đã làm thế bằng cách nào?

Rốt cuộc hắn là ai?

Tại sao hắn phải mang theo mình?

Người đầu tiên Lam Đề nghĩ đến là đại tế tư, nhưng nàng lập tức bác bỏ.

Nếu như đại tế tư có thể làm chuyện như thế này, vậy thì hắn đã trở thành người kiểm soát thực sự của Vu đồ từ lâu rồi, chứ không phải chỉ là được sự cho phép một phần nhỏ.

Nhưng mà ngoài hắn, còn ai có thể sở hữu trình độ Vu thuật đáng sợ như vậy?

"Cái này, thế mà hắn không chết?"

Các tế tư và Thiên Vu ở bên ngoài, cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

"Hắn hắn hắn, tình huống của hắn là gì vậy?"

"May mắn sao?"

"Hắn có ngu ngốc không vậy? Một đường này cũng đủ chết hàng trăm triệu lần rồi, có thể may mắn đến mức có thể tránh được tất cả?"

"Trời ạ, chẳng lẽ Vu đồ đã hỏng rồi sao?"

Bọn họ nhìn chằm chằm vào Vu đồ, giống như những đứa trẻ sơ sinh vô cùng ngạc nhiên về mọi thứ trước mắt, hoàn toàn khó mà che giấu sự bàng hoàng trong lòng.

"Hắn thay đổi phương hướng liên tục, các ngươi có nhận ra không?"

"Ta nhận ra từ lâu rồi, Vu đồ không hề bị hỏng, người này cũng không dựa vào may mắn gì cả, hắn thực sự có thể tránh trước được mọi nguy hiểm có thể xảy ra, đồng thời có thể sử dụng một số dịch chuyển hiệu quả…"

Đột nhiên có người đấm ngực dậm chân.

"A! Bọn họ vượt qua một điểm dịch chuyển nơi bọn họ có thể rời khỏi!"

"Đúng đó, nếu như vừa rồi chạm vào điểm dịch chuyển đó, bọn họ có thể thoát khỏi nguy hiểm."

"Thật đáng tiếc!"

"Trời ơi, tế đàn màu bạc!"

Lại có người nhảy lên, chỉ vào hình cảnh trong Vu đồ và hét lên.

“Tế đàn màu bạc kìa!”

“Hơn nữa còn là một tế đàn màu bạc không có chủ!”

“Bọn họ lại vượt qua lần nữa, a a a a!”

“Chỉ cần chạm vào thì có thể trở thành người thứ sáu trong lịch sử được Vu đồ cho phép!”

“Thật là đáng tiếc, thật là đáng tiếc!”

Đại tế tư và Hồn Tổ không tham gia cùng bọn họ, hai cường giả hàng đầu này bị thương nặng, không cảm thấy đáng tiếc chút nào.

Với khả năng thể hiện của Khương Thành vào lúc này, dùng từ ‘thoát khỏi khó khăn’ lên người hắn, quả thật là một trò cười.

Vu đồ vẫn còn tồn tại nguy hiểm với hắn sao?

Còn tế đàn màu bạc, dường như đã không còn xứng với hắn nữa.

Hắn hoàn toàn có thể đi đến trung tâm Vu đồ, nơi đó có - tế đàn màu vàng!

Đột nhiên đại tế tư hiểu ra, chẳng trách trước khi đi vào Khương Thành hỏi hắn tế đàn màu vàng có tác dụng gì.

Hoá ra lúc đó, hắn đã nhắm đến tế đàn đó rồi sao?

Chỉ là bản thân có mắt như mù, lúc đó lại xem lời nói của hắn như một trò đùa.

“Tế đàn màu vàng!”

“Thế mà bọn họ lại đến được vị trí của tế đàn màu vàng!”

“Trời ạ, ta chưa từng nghĩ đến có ai đó có thể đến được đó…”

“Vu đồ sắp xuất hiện chủ nhân thực sự rồi!”

Vào lúc này, trái tim của tất cả các tế tư và Thiên Vu đều nhảy loạn xạ.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào hai bóng người đột nhiên dừng lại trước tế đàn màu vàng, mà tiếp theo sẽ là thời khắc quan trọng nhất trong lịch sử của Vu tộc.

Lúc này, đột nhiên một ‘chi tiết nhỏ’ xuất hiện trong tâm trí của rất nhiều người.

Khương Thành không phải người của Vu tộc, đúng không?

Chương 1663: Kết cấu của Khương Thành

Minh Đồng cũng ý thức được vấn đề này.

Nếu Khương Thành chiếm được tế đàn màu vàng, thì Vu đồ sẽ nhận hắn làm chủ.

Nhưng hắn hoàn toàn không phải người của Vu tộc.

Thậm chí cách đây không lâu, vẫn còn tính là có mối quan hệ thù địch với Vu tộc.

Một khi hắn trở thành chủ nhân của Vu đồ, há chẳng phải có nghĩa là sau này Vu tộc sẽ mất đi một chí bảo hay sao?

Lúc suy nghĩ này nổi lên, hắn lập tức hoảng sợ.

"Vốn dĩ Vu đồ là nền tảng của tộc ta, chuyện này phải làm sao mới tốt đây?"

Nhìn thấy Khương Thành dừng lại trong bức tranh, chỉ cách tế đàn màu vàng một bước chân, hắn biết rõ bản thân hoàn toàn không có sức ngăn cản chuyện này xảy ra.

Hắn chỉ có thể trưng ra vẻ mặt tuyệt vọng, thở dài.

Bỏ đi.

Hy vọng hắn nể mặt Lam Đề, sau này đừng làm khó dễ Vu tộc quá.

Mà ở trong Vu đồ, Khương Thành cũng rơi vào một lựa chọn khó khăn.

Nếu như bên cạnh không có Lam Đề, hắn sẽ chiếm lấy Vu đồ làm của riêng mà không hề do dự, dù sao thì có lợi không chiếm là đồ khốn.

Từ trước đến nay Thành ca vẫn luôn kiếm chác.

Nhưng nếu như bản thân chiếm lấy nó, vậy thì Lam Đề sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Suy nghĩ kỹ một chút, bản thân có ba ngàn huyền văn, kiếm đạo hoàn mỹ, kỹ năng Thiên Đạo, lực trọc, Thiên Hồn…

Thật ra Vu đồ chỉ có thể xem như là tô điểm.

Mà đối với em gái Lam nhiều năm không gặp, Vu thuật là tất cả những gì nàng có.

Ý nghĩa của Vu đồ với nàng, hẳn là giống như hệ thống với bản thân, nhỉ?

“Ôi, tại sao ta phải tốt với ngươi như vậy?”

Hắn nới lỏng tay phải ra, sau đó đẩy đám mây đại diện cho Lam Đề.

Em gái Lam không nghe thấy giọng của hắn.

Nhưng mà nàng có thể cảm nhận được có ai đó đang đẩy bản thân ra.

Nàng không biết phía trước là tế đàn màu vàng, trong lòng đột nhiên sợ hãi, đang định chống cự thì đã bị đẩy lên.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, tế đàn màu vàng sáng rực rỡ!

Tất cả mọi người bên ngoài đều nhìn thấy một cảnh tượng kỳ diệu.

18.000 mảnh vỡ của Vu đồ được ánh sáng vàng lấp đầy cùng một lúc, vô cùng chói mắt.

Lúc ánh sáng vàng biến mất, tất cả những khe hở nhỏ đều biến mất.

Toàn bộ bức đồ giống như đã được phục hồi, từ chiếc gương bị đánh vỡ vụn thành nhiều mảnh trước đây đã trở thành một chỉnh thể hoàn hảo.

Mà ở trung tâm của chỉnh thể, Lam Đề lơ lửng trên tế đàn màu vàng.

18.000 luồng ánh sáng lấp lánh nhanh chóng hội tụ vào giữa ấn đường của nàng, biến mất ngay lập tức.

Mặc dù mọi người bên ngoài chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng bọn họ biết rằng, đây là nghi thức nhận chủ của Vu đồ.

Kể từ lúc này, Lam Đề đã trở thành chủ nhân thật sự của Vu đồ.

Nếu so sánh thì sự cho phép một phần nhỏ của đại tế tư trước đây thì hoàn toàn chẳng là gì cả.

Hồn Tổ hét lên trong sự khó tin.

“Hắn bị ngu sao?”

“Cơ hội như vậy, thế mà lại chắp tay nhường cho người khác?”

Tất cả các tế tư và Thiên Vu có mặt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó ầm ĩ hoan hô.

“Quá tốt rồi!”

“Quá tốt rồi!”

“Người chiếm lấy tế đàn màu vàng là tộc trưởng của tộc ta đó!”

Thậm chí còn có người kích động đến mức khoa tay múa chân, vui mừng đến mức phát khóc.

“Hu hu hu, trời tội nghiệp, trời phù hộ cho tộc ta mà…”

“Vu đồ nhận Lam Đề tộc trưởng làm chủ là lợi khí mạnh nhất của tộc ta. Từ nay về sau, tộc ta sẽ không sợ bất kỳ kẻ thù hùng mạnh nào nữa!”

“Cái này không phải là trời tội nghiệp.”

Đại tế tư nhìn chằm chằm vào cuộn tranh đó, Khương Thành chỉ còn cách tế đàn một bước.

Hắn biết rất rõ rằng thứ này hoàn toàn là do người này ban tặng.

Nếu như không có sự giúp đỡ của hắn, cho dù Lam Đề thực sự có thiên phú yêu nghiệt có thể có được Vu đồ thì cũng không phải là ngày hôm nay.

Có thể là mười tỷ năm sau, có thể là một trăm tỷ năm, thậm chí là ngày Vu tộc tiêu vong.

Không chỉ là hắn, rất nhiều người sau khi tha hồ vui vẻ, biểu cảm cũng đã dần trở nên xấu hổ.

Giờ phút này, bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ đến câu nói ‘Trời đất không cứu được nàng, nàng cũng chưa từng dựa vào trời đất’ cuối cùng của Khương Thành.

Khi đó, bọn họ tức giận ‘Không dựa vào trời đất, lẽ nào dựa vào ngươi’?

Sự thật hiện tại chứng minh, thật sự dựa vào Khương Thành.

Người bị bọn họ xem như là tâm ma của tộc trưởng, hy vọng Lam Đề quên đi nhất.

Điều này thật mỉa mai làm sao?

“Tại sao hắn lại làm như vậy?”

Câu hỏi này cứ lởn vởn trong đầu bọn họ, không ai có thể trả lời được.

Đứng trước cơ hội kiểm soát Vu đồ, ai có thể chắp tay nhường cho người khác?

Điều này đòi hỏi định lực và tầm nhìn lớn đến mức nào?

Không thể hiểu được, Minh Đồng vậy mà sinh ra một chút khâm phục với Khương Thành.

Bởi vì bản thân hắn không thể làm được.

Người duy nhất trong số tất cả mọi người có mặt có thể hiểu được cách làm này của Khương Thành cũng chỉ có Kỷ Linh Hàm.

Cũng giống như khi đó ở Hạ giới, Khương chưởng môn cũng ban cho bản thân bộ linh giáp tốt nhất.

Đây là điểm hắn khác với những ‘Vị diện chi tử’ khác.

Mở mắt ra, cuối cùng Lam Đề cũng nhìn thấy Khương Thành.

Trở thành chủ của Vu đồ, 18.000 không gian mảnh vỡ đều nằm trong mắt của nàng.

Đứng trên tế đàn màu vàng, cảnh tượng nàng nhìn thấy không khác gì bên ngoài.

Trong góc nhìn không còn là những đường nét và nút nữa, mà là trời xanh mây trắng và người nhớ mong đứng bên ngoài tế đàn chọc trời.

“Khương Thành…”

Sự bối rối do hàng loạt thay đổi kinh ngạc gây ra, tất cả đều biến mất vào lúc này.

Cuối cùng nàng cũng bình tĩnh lại, không nghĩ đây là cảnh trong mơ hư ảo, chỉ là cuối cùng niềm vui không thể dằn xuống.

Đáng tiếc là, Thành ca không thể nghe thấy giọng nói của nàng.

Lúc đưa Lam Đề đến đích, hắn lập tức tắt góc mắt thứ tư.

Một giây một trăm vạn là rất đắt.

Một đường chạy như điên trước đó tổn hao hơn ba trăm triệu điểm tiên nguyên, khiến hắn khá đau đớn.

Hiện tại hắn chỉ biết rằng hắn là Lam Đề đã thành công, bởi vì tất cả những đường nét và nút trước mặt vào một cái chớp mắt vừa rồi, lúc này đều đang run lên.

Sau đó, hắn lập tức cảm nhận được tay của bản thân được người khác nắm lấy.

Đó là một bàn tay mảnh khảnh với những đầu ngón tay ấm áp, mềm mại như thể không hề có xương.

Trên tay truyền đến một lực kéo không quá lớn, thuận theo lực đó, hắn mỉm cười tiến lên một bước.

Cũng chính thức đứng trên tế đàn màu vàng.

Những đường nét và nút trước mặt bị quét sạch trong tích tắc, biến thành trời xanh mây trắng.

Cùng lúc đó, tế đàn màu vàng dưới chân lặng lẽ tan thành vô số điểm sao màu vàng.

Giống như bị ánh mặt trời gay gắt thu hút, lần lượt hướng về phía Khương Thành.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đều chìm vào trong cơ thể hắn.

Thành ca chưa kịp đoàn tụ trong một thời gian dài, trong đầu lại nhiều thêm vô số ‘kiến thức’.

Những kiến thức đó là các đường nét và nút trước đó tượng trưng cho ý nghĩa gì, nếu chạm vào chúng sẽ mang lại điều gì, mối liên hệ giữa chúng là gì, chúng sẽ có phản ứng như thế nào khi kết hợp với nhau.

Lúc trước khi Khương Thành hack góc nhìn đến cấp thứ hai còn từng oán thầm bản thân không biết chúng có ý gì, nhìn rõ thì có ích lợi gì.

Mà hiện tại, trong đầu hắn chẳng khác nào đã xuất hiện tất cả các chú thích.

Vì có quá nhiều loại nút và đường nét kết hợp trong Vu đồ, quả thật giống như một bộ bách khoa toàn thư phong phú.

Chỉ cần hắn sắp xếp tất cả những 'chú thích' đó, đút kết ra quy luật, vậy thì hắn sẽ có được tất cả Vu thuật ẩn chứa trong Vu đồ này.

Đó là một bảo tàng khổng lồ vượt trội hơn hẳn Vu thuật hiện có của Vu tộc!

Điều này khiến Khương Thành không thể không xúc động, mất cái này được cái khác mà.

Chỉ là hình như bảo tàng này không có ý nghĩa gì với bản thân thì phải, lẽ nào bản thân còn phải nghiên cứu những 'chú thích' này mỗi ngày?

Mọi người bên ngoài đều há hốc mồm.

Hóa ra tế đàn màu vàng này còn có thể thuộc sở hữu của hai người cùng một lúc?

Chương 1664: Đại tiên tri

Là Thiên Địa Chí Bảo của Vu tộc, bản thân Vu đồ đã có sẵn hai tác dụng.

Một là sử dụng nó như một binh khí để chiến đấu, hai là bản thân nó chứa đựng Vu thuật huyền bí.

Hai tác dụng này là riêng biệt.

Lam Đề có được quyền kiểm soát Vu đồ, Khương Thành có được kiến thức của Vu đồ.

Vốn là hợp lẽ.

Nhưng những người bên ngoài không biết điều này, bọn họ hoàn toàn không biết Thành ca có được gì.

Nếu như đại tế tư Minh Đồng không ở trong trạng thái yếu ớt, e rằng hắn đã đập ngực dậm chân ngay tại chỗ.

Nếu như bản thân biết rằng tế đàn màu vàng có thể đứng được hai người từ sớm, thì hắn đã làm việc nhân đức không nhường ai rồi!

Vừa rồi Lam Đề nắm trong tay bảo đồ, chỉ cần nàng đi ra vào lúc đó thì hoàn toàn có thể trực tiếp mang bản thân đi lên mà!

Đáng tiếc là hiện tại tế đàn màu vàng đã biến mất.

Cơ hội này cũng không còn nữa.

Hai người bên trong cũng không có suy nghĩ về những điều này.

Khương Thành và Lam Đề tay nắm lấy tay, bốn mắt nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng mỉm cười.

Nhưng bọn họ không ôm nhau như khi nhìn thấy những đệ tử khác của Phi Tiên Môn.

“Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi.”

“Ta cũng đã đợi ngươi rất lâu rồi.”

Khương Thành thở dài: “Sau này sẽ không chạy trốn nữa đúng không?”

Lam Đề mím môi cười.

Khuôn mặt của nàng vẫn như trước, thậm chí cả khí chất cũng không thay đổi nhiều.

“Chỉ cần ngươi còn ở đây, ta sẽ không rời đi.”

Khi hai người rời khỏi Vu đồ, tất cả mọi người lập tức lên đón.

Nếu như Khương Thành nắm tay Lam Đề sóng vai đi như mười lăm phút trước, chỉ sợ tộc nhân của Vu tộc sẽ tế vu khí ra tấn công hắn.

Nhưng vào lúc này, cho dù là tế tư có mặt hay là Thiên Vu ở phía sau, toàn bộ đều cố gắng hết sức ép buộc bản thân bỏ qua chi tiết này.

Bởi vì bọn họ thực sự không thể tìm ra lý do để ra tay.

“Tộc trưởng!”

“Lam Đề tộc trưởng!”

“Chúc mừng tộc trưởng đã có được Vu đồ!”

“Ha ha ha, đây là may mắn của tộc trưởng, cũng là chuyện may mắn cho tộc ta!”

Các tế tư và Thiên Vu đã hạnh phúc đến mức không thể ngậm miệng lại được.

Trước đây có một số người trong số bọn họ không ủng hộ Lam Đề làm tộc trưởng.

Một là bởi vì nàng không thành kính với trời đất, hai là bởi vì nàng đến từ Hạ giới, không tính là người bản địa.

Nhưng hiện tại, những tế tư và Thiên Vu không ủng hộ nàng trước đây đã hoàn toàn giảm xuống vì lòng trung thành của nàng.

Lúc này nếu như có người dám chống lại mệnh lệnh của Lam Đề tộc trưởng, bọn họ sẽ lập tức liều mạng với đối phương.

“Đại tế tư!”

Lam Đề bị mọi người vây quanh vừa ứng phó với sự nhiệt tình của mọi người, vừa nhìn Minh Đồng trước mặt.

“Ngươi làm sao vậy?”

Sức mạnh của đại tế tư rất mạnh mẽ, lại rất bảo vệ nàng, đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ ốm yếu nguy kịch của hắn, muốn không chịu chấn động cũng khó.

“Khụ khụ…”

Minh Đồng run rẩy giơ tay lên, nhìn thấy Lam Đề không sao, hơn nữa còn có được may mắn từ việc không may, kiểm soát được Vu đồ, trên mặt cũng cười ra nếp nhăn.

“Tốt lắm, tốt lắm, Vu tộc có ngươi ở đây, ta yên tâm rồi.”

Thật ra hắn sẽ không chết, chỉ là cần phải dưỡng thương rất nhiều năm mà thôi.

Lam Đề híp mắt, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

“Là ai làm ngươi bị thương?”

Minh Đồng nhìn Khương Thành bên cạnh nàng, biểu cảm trở nên hơi khó xử.

“À, tai nạn, chỉ là tai nạn thôi!”

Bản thân chủ động ra tay với Khương Thành, sau đó lại không giải được chú ấn nên bị cắn trả, điều này hoàn toàn không thể nói được.

Nhìn thấy mục tiêu trong ánh mắt của hắn, Lam Đề lờ mờ hiểu ra điều gì đó, trong lòng hơi dở khóc dở cười.

Ngươi làm gì để chọc tức Khương Thành vậy?

“Vậy thì ngươi cẩn thận dưỡng thương, đừng lo lắng. Vu tộc có bọn ta ở ta sẽ không suy tàn.”

“Bọn ta?”

Khương Thành chậm rãi quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh.

“Em gái, bọn mà ngươi đang nói đến hẳn không phải là ta đó chứ?”

Lam Đề cười mỉm hỏi: “Trọng trách như vậy, còn ai khác nữa chứ?”

“Hả?”

Hai người còn nhu tình mật ý cách đây không lâu, lập tức xuất hiện bất đồng.

“Ngươi đang đùa đúng không, sao ta có thể ở lại đây được?”

“Ta không phải người của Vu tộc, chưa kể cách đây không lâu bọn họ còn bao vây tấn công ta nữa đấy.”

Thành ca nhún vai: “Nể mặt ngươi, ca rộng lượng không truy cứu đã xem như là cực hạn rồi.”

Hắn vừa mới nói xong, đột nhiên đại tế tư lên tiếng.

“Khương Thành, lúc trước là bọn ta đã hiểu lầm ngươi!”

“Ta thay mặt Vu tộc xin lỗi ngươi, hy vọng ngươi có thể không so đo hận thù trước đây…”

Nói xong, thậm chí hắn còn miễn cưỡng chống đỡ ngồi dậy nửa người, khó khăn chắp tay về phía Thành ca.

Thành ý cũng rất đủ.

Đặc biệt là kết hợp với thân phận Đạo Thần của đối phương, càng là vô cùng hiếm thấy.

Rất nhiều tế tư và Thiên Vu ở bên cạnh lúc đầu cũng khó hiểu, nhưng sau đó nhanh chóng hiểu ra.

Lam Đề tộc trưởng hiển nhiên sẽ không xem Khương Thành là người ngoài.

Mà thể hiện của Thành ca trong Vu đồ vừa rồi không thể nói là xuất sắc, chỉ có thể nói là đã làm bọn họ mờ mắt.

Trong suy đoán của bọn họ, trình độ Vu thuật của người này có thể còn mạnh hơn cả đại tế tư.

Hơn nữa, hắn cũng đã chiếm lấy tế đàn màu vàng, nếu còn không lôi kéo người như vậy, vậy thì trên dưới Vu tộc đều mù mắt rồi.

Nghĩ đến đây, tất cả các tế tư và Thiên Vu đều bước tới xin lỗi.

“Khương đạo hữu, trước đây đều là lỗi của bọn ta!”

“Là do bọn ta có mắt như mù, ếch ngồi đáy giếng.”

“Sự giúp đỡ của ngươi đối với Vu tộc, bọn ta sẽ khắc ghi trong lòng, hy vọng ngươi có thể nể mặt tộc trưởng mà ở lại đây nhé…”

“Ngươi thấy đó, bọn họ đều đã nhận sai rồi.”

Lam Đề hành sự không câu nệ tiểu tiết.

“Là tộc trưởng, ta tuyên bố từ nay về sau ngươi là người của Vu tộc, như vậy chẳng phải là danh chính ngôn thuận rồi sao?”

Khương Thành thầm nghĩ ngươi thật sự là quá tuỳ ý rồi.

“Cái này là không thể, tâm của Ca đã thuộc về cả thế giới, sẽ không ở lại bất kỳ tộc nào.”

“Ta không muốn ngươi ở lại đây mãi mãi đâu, chỉ cần sau này ngươi cũng có thể xem Vu tộc là người nhà của bản thân là được rồi.”

Còn không đợi hắn tiếp tục từ chối, Lam Đề đã đưa ra một điều kiện mới.

“Chỉ cần ngươi gia nhập vào, địa vị của ngươi sẽ không thấp hơn ta, thế nào?”

Sau bao nhiêu năm, em gái Lam vẫn rất hiểu sở thích của Thành ca.

Cuối cùng Thành ca cũng hơi xúc động, dù sao thì hắn cũng thích thể diện.

“Một tộc chỉ có một tộc trưởng, dù sao thì cũng không thể có Thái thượng tộc trưởng đúng không?”

“Ha ha, Khương tiểu hữu lo lắng quá rồi.”

Minh Đồng ở bên cạnh khẽ cười: “Người xưa của Vu tộc ta tương truyền rằng, trong tương lai sẽ có một đại tiên tri đến để chỉ dẫn tất cả mọi người, hiện tại có vẻ như đại tiên tri đó chẳng phải nói về ngươi sao?”

“Đại tiên tri?”

Các tế tư và Thiên Vu khác có mặt đưa mắt nhìn nhau, từng có truyền thuyết này sao, Vu tộc chúng ta chưa từng tồn tại chức vị tiên tri gì đó mà?

Nhưng mà nghĩ kỹ lại một chút, vừa rồi Khương Thành mang theo tộc trưởng đưa đến tận tế đàn màu vàng, hắn thật sự là có vị của tiên tri.

Ngược lại cũng thích đáng.

Khương Thành sờ cằm.

“Có vẻ có tiềm năng.”

Thử nghĩ một khi trở thành đại tiên tri, vậy thì những tế tư có thể sánh ngang với Đạo Thánh của Vu tộc đều trở thành thuộc hạ của chính mình.

Mang theo chức vụ này ra ngoài, thể diện sẽ từ từ tăng cao!

Mà thật ra bản thân cũng không cần phải đánh đổi gì cả.

Thấy hắn sắp gật đầu, Lam Đề quyết định rèn sắt khi còn nóng.

Nàng chuyển sang truyền âm, lặng lẽ hỏi: “Ngươi có tất cả kiến thức của Vu đồ, phải không?”

“Sao ngươi biết?”

“Tương lai ta còn có rất nhiều câu hỏi muốn tìm ngươi thỉnh giáo, vốn dĩ đại tiên tri là thiên chức của ngươi!”

Đột nhiên suy nghĩ của Khương Thành bị kéo về Hạ giới nhiều năm trước, sao hắn cảm thấy chuyện này hơi quen thuộc nhỉ?

“Không phải chứ? Lại nữa sao?”

Chương 1665: Lại sắp gặp cố nhân?

Ngoài miệng thì nói như vậy, cuối cùng Khương Thành cũng nhận chức ‘Đại tiên tri’ này.

Ngay sau đó, mười lăm tế tư dẫn đầu, các Thiên Vu đi cùng.

Hắn và Lam Đề tay kéo tay cùng trở lại trước điện.

Đám đông bên ngoài vẫn chưa tản đi, rất nhiều Thiên Vu cấp thấp và Địa Vu cấp cao đang lo lắng chờ đợi trước điện.

Lúc nhìn thấy Lam Đề tộc trưởng bình an vô sự bước ra ngoài, mà sắc mặt của đại tế tư cũng tốt hơn được một chút, đám đông bùng nổ ra tiếng hoan hô rung trời.

Nhưng mà đây mới chỉ là khởi đầu.

Minh Đồng đã đích thân thông báo tin vui tiếp theo.

“Lam Đề tộc trưởng của tộc ta, đã thành công nhận được sự cho phép hoàn toàn của Vu đồ, trở thành chủ chí bảo!”

Tộc nhân Vu tộc dời núi lấp biển, lập tức rơi vào trạng thái vui vẻ một cách điên cuồng.

Kể từ giờ phút này, thân phận tộc trưởng của Lam Đề sẽ không còn ai bất mãn nữa.

Cho dù thật ra nàng vừa mới thăng cấp lên Đạo Thánh, nói về cảnh giới cũng không cao hơn bất kỳ tế tư nào.

“Từ hôm nay trở đi, Khương Thành sẽ là đại tiên tri của tộc ta.”

Lam Đề bước ra từ trong đám người, tuyên bố mệnh lệnh.

“Thân phận của hắn ngang hàng với ta và đại tế tư, từ nay về sau hắn sẽ dẫn dắt hướng đi của Vu tộc!”

Vừa nói xong lời này, vốn dĩ tộc nhân Vu tộc còn đang nhiệt tình chúc mừng đều yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, tiếng thảo luận dồn dập vang lên.

“Cái gì? Không phải hắn là kẻ thù sao?”

“Thậm chí còn không phải người của Vu tộc chúng ta mà đúng không?”

“Đột nhiên trở thành đại tiên tri là chuyện gì đây?”

“Không phải là tộc trưởng dùng người không khách quan sao?”

Dù sao thì cách đây không lâu, bọn họ còn nhìn thấy Khương Thành và đại tế tư đối địch lẫn nhau.

“Yên lặng!”

Mười lăm tế tư và hàng trăm Thiên Vu cấp cao đồng loạt bay ra ngoài.

“Khương Thành trở thành đại tiên tri, là lời tiên đoán do người xưa của tộc ta tương truyền, là ý của Thượng Thiên!”

“Đại tế tư và tất cả bọn ta đều công nhận thân phận đại tiên tri của hắn, tuân thủ mệnh lệnh của hắn, giữ kính trọng với hắn.”

Nói xong, tất cả đồng loạt cúi đầu trước Thành ca, vô cùng cổ vũ.

Mấy trăm ngàn người của Vu tộc bên ngoài đều trợn tròn mắt.

Không chỉ đại tế tư và tộc trưởng, mà ngay cả tất cả tư tế và Thiên Vu đều hết sức ủng hộ?

Điều này cũng quá thần kỳ rồi, đúng không?

Vừa rồi bọn họ ở bên trong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phải biết rằng, trước đây khi Lam Đề trở thành tộc trưởng cũng không có nhận được sự ủng hộ từ một phía như vậy.

Có rất nhiều nhánh bên trong Vu tộc, những người đứng đầu của các nhánh này là các tế tư và Thiên Vu cấp cao.

Bọn họ đều ủng hộ Khương Thành, cho dù những người bên ngoài vẫn không rõ chân tướng, hoặc thậm chí không biết chức vị đại tiên tri đó là làm gì, bọn họ cũng sẽ không phản đối.

Cho nên toàn bộ mọi người có mặt thuộc Vu tộc đều hạ xuống mặt đất, cúi đầu hành lễ với Thành ca.

“Tham kiến Đại tiên tri!”

“Bái kiến Đại tiên tri!”

Thành ca mỉm cười gật đầu, làm một tư thế tay miễn lễ bình thân.

Đến lúc này, một chuỗi dài các hàm cấp của hắn lại có thêm một cái nữa.

Đối phương bái hắn làm thủ lĩnh, thuộc loại phục tùng trong hệ thống thanh danh, đánh giá giải quyết của hệ thống cực kỳ cao.

Chuyến đi đến Hồn tộc và Vu tộc lần này, hắn tương đương với việc trở thành thủ lĩnh của hai tộc cùng một lúc.

Mặc dù người của hai tộc này không đặc biệt nhiều, nhưng lại có rất nhiều cao thủ cấp Đạo Thánh và Đạo Tôn, cộng với hàng loạt nỗi kinh hoàng trước đó, giá trị thanh danh do bọn họ mang lại có thể nói là rất lớn.

Sau khi Khương Thành quy đổi những giá trị thanh danh đó thành điểm tiên nguyên, hắn phát hiện ra rằng còn hơn 400 tỷ nữa.

“Lần này thật sự là không ra ngoài vô ích mà!

“Mặc dù không giết được kẻ thù nào, nhưng thu hoạch lại cao đến mức vô lý.”

Cách đây không lâu hắn còn từ chối gia nhập vào Vu tộc, hiện tại hắn cảm thấy đây thực sự là một quyết định sáng suốt.

Thuộc về việc thực sự rất thơm.

May mà bản thân đã đồng ý, nếu không sẽ tổn thất ít nhất 200 tỷ điểm tiên nguyên!

Sau khi kiểm kê thu hoạch xong, Thành ca quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Kỷ Linh Hàm và Lam Đề đang nói chuyện.

Cả hai người họ đều sử dụng phương pháp truyền âm, hắn không thể nghe thấy gì.

Nhưng mà từ biểu cảm bình tĩnh mang theo tươi cười của bọn họ, hắn cũng không thể đoán ra được điều gì.

“Lý nào lại như vậy, hai người còn có chuyện gì muốn giấu ta sao?”

“Lẽ nào ta không phải là người nhà thân thiết nhất của các ngươi sao?”

“Muốn làm người ta thương cảm hơn sao?”

Ánh mắt đung đưa của hai nữ nhân lưu chuyển, không hẹn mà cũng nhìn qua, thậm chí Lam Đề còn lườm hắn một cái.

“Vậy thì ngươi cứ từ từ thương cảm đi nhé!”

“Ta vừa mới biết lần này ngươi hoàn toàn không phải đặc biệt đi tìm ta, mà là để tìm một nữ nhân khác, thật là quá đáng!”

Em gái Hàm che miệng cười, trong mắt tràn đầy vẻ trêu chọc.

Thành ca mở miệng, điều này khác hẳn với những gì hắn đã đoán.

Hắn còn cho rằng hai nữ nhân này đang nói về việc ra ngoài của Phi Tiên Môn ở Trung tiên giới trước đây.

“Khụ, ta làm vì làm ăn mà.”

Hắn chỉ có thể nhắm mũi nhọn vào Hồn Tổ.

Hồn Tổ lập tức dâng lên lời tâng bốc mới mẻ vừa ra lò.

“Chúc mừng Khương chủ thượng, chúc mừng Khương chủ thượng!”

Thành ca bĩu môi: “Có gì mà chúc mừng?”

“Có được Vu đồ, chinh phục Vu tộc đó!”

“Đây là chiến công vĩ đại trước nay chưa từng có đấy!”

“Vốn dĩ tiểu nhân còn cho rằng đã nhìn thấy giới hạn của Khương chủ thượng, hiện tại mới nhận ra bản thân chỉ mới nhìn thấy phần nổi của tảng băng chìm mà thôi… ”

Hắn tâng bốc phịch phịch phịch.

Giống như người mong đợi Khương Thành chết trong Vu đồ trước đây không phải là bản thân.

Nhưng mà lời nói này, có vài câu thật sự không phải giả.

Trước đây Khương Thành có được Thiên Hồn, đã khiến cho hắn nghi ngờ nhân sinh, mà hiện tại lại đánh xuyên Vu đồ.

Vốn dĩ hai việc này đều là việc không thể xảy ra.

Khiến cho đồ cổ như hắn cũng không thể không suy nghĩ kỹ càng.

Dường như người này đặc biệt hơn bất cứ người nào hắn từng gặp trước đây!

Chờ hắn tâng bốc xong, lúc này Khương Thành mới vô cảm gật đầu.

“Không phải ngươi nói Mâu Vũ ở đây sao?”

“Nàng đâu?”

Nghe hắn nhắc đến Mâu Vũ, giọng nói của Hư lập tức trở nên lúng túng.

“Cái này à, khụ khụ, thật ra nàng không có ở Vu tộc.”

Khương Thành tức giận: “Cmn ngươi chơi ta à?”

Thấy hắn lại muốn cho bản thân một bộ hồn tháp, Hư vội vàng lớn tiếng xin tha.

“Ta sai rồi, ta thực sự sai rồi!”

“Trước đây là ta suy nghĩ lung tung, mỡ lợn làm tâm trí mê muội, xin Khương chủ thượng tha thứ lỗi!”

“Thật ra Mâu Vũ đang ở Hoang tộc, bọn họ cũng là một trong số Cấm tộc, bọn họ là đối tượng làm ăn của Mâu Vũ…”

“Hoang tộc?”

Khương Thành khẽ giật mình, cái tên này rất quen thuộc mà.

Năm đó, trong Vạn Vực ở Hạ giới, vực xếp hạng thứ nhất không phải Kiếm vực cũng không phải Ma vực, mà là Hoang vực.

Thậm chí Hoang tộc còn không tu luyện thần hồn, nhưng mà sức mạnh của bọn họ lại cực kỳ cường đại.

Vào lúc đó, thủ lĩnh Tỉ Trường của bọn họ và hàng ngàn tộc nhân là lực lượng mạnh nhất ở Hạ giới.

Nhưng mà sau khi Trung Tiên Giới tách ra, Hoang tộc cũng biến mất.

Hắn đã từng cho rằng Tỉ Trường hẳn là đứng về phía Man tộc hoang dã, nhưng sau này vẫn không thấy.

Không ngờ lần này lại nghe thấy tộc quần này, lẽ nào lần này sắp gặp lại cố nhân?

“Ngươi có chắc là nàng đang ở Hoang tộc không?”

“Chắc chắn, chính xác và khẳng định!”

Hư lời thề son sắt nói: “Nếu như lần này ta lại nói dối một lần nữa, ngươi không cần phải tự mình ra tay, ta sẽ đoạn tuyệt với trời xanh ngay tại chỗ!”

“Khi nào Khương chủ thượng lên đường, ta đây sẽ dẫn đường!”

Lam Đề khá miễn cưỡng khi biết rằng Khương Thành chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà nàng vừa mới có được Vu đồ, hơn nữa đại tế tư bị thương rất nghiêm trọng, cần phải dựa vào sức mạnh của Vu đồ để điều dưỡng, tăng tốc độ hồi phục, trong một thời gian ngắn nàng cũng không thể đi khỏi.

Kỷ Linh Hàm nắm lấy tay nàng, hơi miễn cưỡng.

“Bọn ta đang ở núi Huyễn Tắc của Khiếu Mang vực, mọi người đều rất muốn gặp lại ngươi đấy.”

Lam Đề mỉm cười gật đầu.

“Yên tâm nhé, ta sẽ đến sớm thôi.”

Chương 1666: Cuộc làm ăn của Hoang tộc

Lúc ba người Khương Thành, Kỷ Linh Hàm và Hư rời khỏi Vu tộc, Hoang tộc ở nơi sâu hơn tụ họp tiếng người huyên náo.

Nơi đây nằm trong khu vực dày đặc trọc khí, vị trí tương tự như trận địa tiền tuyến của Thiên Lạc Quân trước đây.

Mặc dù không phải là cảnh non xanh nước biếc như của Vu tộc, nhưng lại vô cùng náo nhiệt.

Có vô số hành cung nguy nga lộng lẫy, tiên xa, màn doanh bất tận.

Có hàng ngàn tiên nhân đến từ khắp nơi của Đạo Tuyệt Chi Địa, nhộn nhịp rộn ràng, chẳng khác gì khung cảnh một phiên chợ.

"Hai móng vuốt trước của Khiếu trọc ma nhất giai chất lượng, cần ra giá!"

"Một cân bốn lượng huyết tinh của Độn trọc ma nhị giai thượng phẩm, chỉ đổi Xích Huyền Sa, người nào trả giá cao hơn thì sẽ có được!"

"Một khúc xương mác của Tiêm trọc ma tam giai thượng phẩm, nặng mười bảy cân bốn lượng, nóng lòng ra tay chảy nước mắt bán phá giá, có thể trực tiếp đổi Nguyên Tiên Tinh!"

"Cái gì, thế mà vật liệu tam giai trôi dạt vào thị trường rồi? Hơn nữa Nguyên Tiên Tinh thì có thể đổi?"

"Ta ta ta, ta muốn đổi!"

"Đừng giành giật, từng người một báo giá!"

Hàng trăm người tràn lên như ong vỡ tổ, giống như siêu thị khuyến mãi tranh mua, rất nhiều người suýt nữa đã đánh nhau.

Nhưng ở phía xa cũng có một số tiên nhân tỏ vẻ xem thường.

"Hừ, một đám ngu xuẩn không biết hàng!"

"Sức phòng ngự của Tiêm trọc ma thấp kém, thứ không có giá trị nhất trong cơ thể là xương mác."

"Nhãn cầu của Hạt trọc ma nhị giai, tinh phẩm! Công dụng của vật này ta không nói các ngươi cũng biết…"

"Ta muốn!"

Tiếng buôn bán giống như liên tục không ngừng, vô cùng chuyên nghiệp và tỉ mỉ.

Năm đó lúc Khương Thành giết trọc ma ở tiền tuyến, hắn chỉ biết rằng trọc ma được chia thành nhất, nhị, tam và tứ giai.

Nào có nghĩ đến việc trọc ma còn có thể chia nhỏ ra hơn mười mấy loại khác nhau, hơn nữa cùng cấp còn có chất lượng và giá cả khác nhau?

Nhưng mà hầu hết các giao dịch ở nơi này đều là dùng vật đổi vật vô cùng nguyên thuỷ.

Không còn cách nào khác, tiên nhân cảnh giới thấp nhất đặc biệt chạy đến nơi này đều là Đạo Tôn.

So với Nguyên Tiên Tinh, thứ bọn họ muốn hơn cả là những vật liệu bọn họ cần gấp.

Toàn thân trọc ma là bảo vật, một thân xương cốt, máu huyết, da lông, móng vuốt và thậm chí các bộ phận khác đều có thể trở thành vật liệu đan, khí, phù, trận quý hiếm.

Mà những vật liệu này lại không được sản xuất trong Nguyên Tiên Giới.

Nhưng trọc ma không được xem là con mồi, bản thân chúng vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ xem năm đó trăm ngàn người của hai quân đoàn tinh nhuệ nhất của Thiên Lạc Quân vì để tiêu diệt hơn hai trăm trọc ma mà bọn họ đã phải trả một cái giá vô cùng nặng nề là hai nghìn thiệt hại khi chiến đấu.

Hầu hết trong đó cũng chỉ là trọc ma nhất giai, tam giai chỉ có hai con mà thôi.

Đây còn là quân đoàn được huấn luyện bài bản, trận địa pháo đài Thiên Cung ở phía sau, cộng thêm Đạo Thánh dẫn đội, chiến thuật cao minh phối hợp với rất nhiều điều kiện khác.

Nếu đổi thành một số môn phái có Đạo Thánh ở Đạo Tuyệt Chi Địa, điều đi hàng vạn người e rằng cuối cùng thành quả chiến đấu chỉ là con số hàng đơn vị, môn đồ tử thương hơn phân nửa.

Cơ bản không có gì khác biệt với cho không.

Độ khó để có được quá cao, cũng dẫn đến cục diện vô cùng khó tìm được vật liệu của trọc ma.

Như hôm nay Thiên Cung thu hẹp lại, mà chiến lợi phẩm trước đây của các Thiên Quân, đương nhiên là được dùng để

trang bị cho người của họ, không thể bán cho các môn phái lớn và thế gia.

Làm ăn này, hiện tại đã được Hoang tộc tiếp tay.

Là tộc quần không tu luyện thần hồn, ngay cả tiên lực cũng không thể tu luyện, chuyên tinh luyện thể, Hoang tộc có thân hình cao lớn cường tráng có sức đề kháng cực cao đối với trọc khí.

Mặc dù thiếu binh pháp chiến thuật, nhưng do sức mạnh cá nhân mạnh mẽ, hiệu quả tiêu diệt trọc ma của bọn họ có thể so sánh với tổng lực của hai thiên quân trước đó.

Rất nhiều môn phái, thế gia và tán tu ngưỡng mộ nên đã đến đây để cầu mua vật liệu trọc ma hiếm có.

Đối với tình huống này, các vực đều là một mắt nhắm một mắt mở.

Hoang tộc là một trong những 'Cấm tộc' thượng cổ, nhưng một mặt bọn họ có thể cung cấp vật liệu quý hiếm, nhân tiện cũng có thể chống lại sự xâm lược của một số trọc ma, xem như là chuyện tốt một công đôi việc.

Nhưng mà lúc này, những người bán hàng bên ngoài không phải là Hoang nhân.

Hoang nhân không cần các loại vật liệu như đan, khí, phù, trận, thậm chí cả những đan dược và đạo khí đã thành phẩm.

Bọn họ chỉ cần những thứ có ích cho Hoang tộc.

Ví dụ như Viên Đạo Huyền Tinh Thạch có thể chế tạo binh khí cho bọn họ, chẳng hạn như Ngạo Văn Huyết Đằng, Liệt Cốt Viêm Dịch, vân vân… có thể dùng để luyện thể cho Hoang nhân.

Những vật liệu chuyên dụng này, thường chỉ có trong thương hội quy mô vừa và lớn.

Cũng bởi vì vậy, những Hoang nhân ghét phiền phức sẽ chỉ giao dịch toàn bộ trực tiếp với thương hội lớn.

Sau khi những thương hội này nhận được toàn bộ trọc ma, sau đó lại cắt và chia ra thành hàng trăm hàng nghìn phần, bán cho

những tiên nhân khác ở bên ngoài với giá cao, xem như là người trung gian.

Hoang nhân không quan tâm đến kiểu tình huống bán lại đầu cơ trục lợi này.

Dù sao thì bọn họ cũng không sử dụng những vật liệu bên ngoài.

Mà những tiên nhân bên ngoài đi dạo quầy hàng của thương hội cũng không nhất thiết phải là thứ bản thân cần.

Sau khi bọn họ mua được vật liệu trọc ma ở nơi này, có người sẽ mang về và tiếp tục bán lại với giá cao gấp mấy lần.

Đợi một thời gian, rất có thể nơi này sẽ trở thành một Đại Tiên Thành phồn hoa.

Vượt qua các gian hàng 'chợ phiên', phía trước là nơi tụ họp bộ tộc của Hoang nhân.

Mặc dù không có trận pháp cấm chế bảo vệ xung quanh gì cả, nhưng nghĩ đến sức mạnh mạnh mẽ của Hoang nhân, những người khác cũng không dám tuỳ tiện đến gần.

Những ngôi nhà bằng đá giống như những ngọn núi nhỏ hay là những hang ổ không hề được sắp xếp theo quy luật.

Bên trong chỗ trống có hàng rào bao vây xung quanh, dựng một tấm biển, trên đó có ba chữ to - nơi giao dịch!

Hiện tại Mâu Vũ đang ở bên trong này.

Phía sau nàng là Giáng Hàn Tiên Đế của Thiên Khu các cùng năm đó cũng đang đứng, hiện tại là cảnh giới Đạo Tôn.

Đối diện và bên cạnh Mâu Vũ, còn bày ra mười lăm chiếc bàn đá và ghế đá, tượng trưng cho mười sáu thương hội hùng mạnh.

Từng cột đủ để khiến cho thế giới bên ngoài gấp rút thở dốc, cuộc làm ăn liên quan đến hàng trăm hàng nghìn vật liệu từ lục đến bát giai, hầu như tất cả đều được thương lượng trên vùng đất hoang sơ thô sơ quá mức này.

"Hạt trọc ma thượng phẩm nhị giai, năm trăm mười ba cân Viên Đạo Huyền Tinh Thạch, Trường Hành Bảo Điện!"

Theo một tiếng vái chào, Mâu Vũ chếch phía đối diện nhị điện chủ Liệt Thải Đạo Thánh của Trường Hành Bảo Điện đứng dậy, cười híp mắt chắp tay về phía mọi người có mặt.

“Ha ha, cảm ơn sự giúp đỡ của các đồng đạo.”

Sau đó hắn bước lên trước mặt của một chiếc nhẫn, Viên Đạo Thạch nặng năm trăm mười ba cân bay đến một chiếc bàn đá khổng lồ ở phía trước bên trái.

Ngồi sau chiếc bàn đó là hai Đạo Tôn của Hoang tộc đang nhìn, sau đó hài lòng gật đầu.

Những Viên Đạo Thạch đó được cho vào tiên khí trữ vật có hình dạng một chiếc túi da thú mang theo bên mình.

Sau đó lướt nhanh về phía trước trong nháy mắt.

Xác của một trọc ma nhị giai có chiều cao dài hơn ba trăm trượng, được bao phủ bởi lớp vỏ cứng lốm đốm màu nâu, nhưng bị thiếu mất một nửa cái đầu đang bay về phía trước.

Liệt Thải Đạo Thánh vội vàng nhận lấy, cũng thu xác của trọc ma vào trong không gian trữ vật tuỳ thân.

Giao dịch này xem như là đã hoàn tất.

Mà lúc này, bên cạnh Mâu Vũ vang lên một tiếng cười khẽ mang theo ý chế giễu.

“Ha, Mâu trưởng lão, có vẻ như lần này ngươi lại phải vô công quay về rồi.”

“Ta đã nói từ lâu rồi, có Phúc Thiên các của bọn ta ở đây, Thiên Khu các của các ngươi sẽ mãi luôn tối tăm không có mặt trời.”

“Ngươi không đấu lại bọn ta đâu.”

Mâu tiên nữ đã quen với sóng to gió lớn, đối mặt với sự khiêu khích này, khuôn mặt xinh đẹp không hề có sự thay đổi nào.

Nàng chỉ chậm rãi quay đầu lại, thâm sâu nhìn Đạo Tôn trung niên đang ngồi trên ghế đá bên cạnh.

Lúc này mới thản nhiên nói: “Vậy thì chưa chắc.”

Đạo Tôn trung niên vuốt râu đen, đắc ý nói: “Vậy chúng ta cứ chờ xem.”

Chương 1667: Phúc Thiên các

“Kết Trần trưởng lão!”

Giáng Hàn trừng mắt nhìn Đạo Tôn, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận.

“Ngươi thuộc cùng một môn phái với bọn ta, đều là người của Vân Bái Tiên Phủ, cần gì phải nhắm vào khắp nơi như thế này sao?”

Kết Trần Đạo Tôn nghe thấy lời này thì mặt mày hớn hở, càng đắc ý hơn nữa.

“Giáng Hàn, ngươi đang muốn xin tha thay cho Mâu Vũ sao?”

“Được thôi! Chỉ cần nàng phục tùng sư tôn và năm sư thúc của ta, đương nhiên từ nay về sau sẽ là đường lớn rộng rãi!”

Giáng Hàn lạnh lùng nói: “Ngươi nằm mơ đi!”

Khóe miệng của Kết Trần Đạo Tôn hơi nhếch lên: “Vậy thì chúng ta tiếp tục đấu thôi, ta rất vui lòng theo hầu.”

Mâu Vũ không nhìn nổi tiện nhân này nữa, nhưng nội tâm của nàng thật sự không vui vẻ nổi.

Sư tôn của Kết Trần Đạo Tôn là Khánh Đoan Đạo Thánh của Vân Bái Tiên Phủ.

Mà năm sư thúc của hắn là năm Đạo Thánh khác.

Bọn họ đều là người của Vân Bái Tiên Phủ, vốn nên thuộc cùng một gia đình.

Nhưng bởi vì Mâu Vũ gia nhập sau nên vẫn luôn bị loại trừ.

Trong những năm qua đã dứt khoát đi ra tự lập môn hộ, thành lập lại Thiên Khu các một lần nữa, bắt đầu làm ăn bên ngoài.

Dựa vào đầu óc thông minh và mánh khoé cao siêu, Mâu tiên nữ đã thu hoạch được không ít trong những năm qua, nhưng cũng làm dấy lên sự ghen tị của sáu người.

Thế là bọn họ cố tình thành lập một Phúc Thiên các, ý là muốn lấn át Thiên Khu các.

Làm ăn chống lại Thiên Khu các ở khắp mọi nơi, không phải giành giật khách hàng, giành lấy thị trường thì là cướp trước

vật liệu, đôi khi thua lỗ cũng không hề tiếc.

Mục đích chỉ có một, phá hoại Mâu Vũ.

Sáu người đó đều đi theo Vân Bái Đạo Thần từ thời kỳ Thượng Cổ, còn quản lý hầu hết các công việc hàng ngày của Vân Bái Tiên Phủ, giao du rộng lớn ở bên ngoài.

Xét về xuất thân và mối quan hệ sâu rộng, Mâu tiên nữ hoàn toàn không thể so sánh với bọn họ, cũng hao tốn không ít.

Hiện tại đang là thời kỳ đại nạn, hầu như mọi tiên nhân đều đang nghĩ hết mọi cách để nâng cao sức mạnh của bản thân, đương nhiên trang bị là ưu tiên hàng đầu.

Chính vì vậy, thị trường vật liệu trọc ma đang được ưa chuộng hơn bao giờ hết, lợi nhuận thu về vô cùng lớn.

Đương nhiên Mâu Vũ hy vọng có thể nắm bắt cơ hội này, nhanh chóng mở rộng Thiên Khu các, nhưng mà Phúc Thiên các lại như một cái bóng, nhắm vào mọi lúc.

Trọc ma nàng muốn thu vào sẽ luôn bị đối phương cướp trước.

Đã hơn một ngàn năm kể từ khi đến Hoang tộc, cũng chỉ thu hoạch được ba trọc ma nhất giai và một trọc ma nhị giai.

Là nhà thê thảm nhất trong tất cả các thương hội có mặt.

“Sau đây là bảo vật cuối cùng của hội chợ giao dịch này!”

Chí Tôn của Hoang tộc vái chào, dáng vẻ không giống những Hoang nhân khác, hở một chút lại cao mấy chục trượng.

Do cố tình thu nhỏ lại, hắn trông có vẻ như cũng cao to và cường tráng hơn một số người bình thường.

Lý do tại sao Hoang tộc cử người này làm ‘chủ trì’, là bởi vì trước đây hắn đã từng thường xuyên hành tẩu ở Đạo Tuyệt Chi Địa, quen thuộc với phong tục và cách thức của Nhân tộc.

Nhìn thấy tay phải của Chí Tôn này duỗi ra phía sau.

“Độn trọc ma tinh phẩm tam giai!”

Hắn vừa nói xong, thâm chí một số lãnh đạo của mười sáu thương hội không thể không đứng lên.

“Cái gì?”

“Thế mà hội chợ giao dịch lần này có tinh phẩm tam giai?”

“Độn trọc ma tam giai, một số bộ phận trên cơ thể nó có thể dùng làm vật liệu chính cho hộ giáp bát giai!”

“Nhất định phải nắm lấy!”

“Quyết tâm chiến thắng!

Dưới ánh nhìn chăm chú mong đợi của mọi người đang duỗi dài cổ, một Đạo Tôn Hoang tộc đang ngồi vươn tay lôi ra một thi thể trọc ma cứng rắn từ một khe hở trong hư không.

Nhưng nhìn thấy toàn thân trọc ma đó có màu nâu xám, thân dài nghìn trượng, hình dáng giống như một con chuột, phần lưng được bao phủ bởi một lớp giáp dày.

Dưới sắc trời mờ tối, một tia sáng màu xám mờ nhạt sáng lên.

“Để tiêu diệt nó, bọn ta đã tổn thất hơn mười huynh đệ rồi.”

Đạo Tôn Hoang tộc cười ha ha.

“Các ngươi có thể tới kiểm hàng.”

Vừa mới nói xong, lãnh đạo của mười sáu thương hội vội vã bay quanh thi thể trọc ma.

Có vuốt ve, có cảm nhận, thậm chí còn có lấy ra tiên khí đặc biệt để quan sát đo đạc.

Thi thể của trọc ma đều không hoàn chỉnh, hơn nữa còn có phân chia loại chất lượng, cho nên việc kiểm hàng là một thủ tục không thể thiếu.

Hoang tộc cũng không lo lắng có người dám trực tiếp đến cướp lấy, dù sao thì bọn họ có hơn ba mươi Đạo Thánh ở đây, đủ để làm cho nổ tung bất cứ vực nào bên ngoài.

Khi đầu ngón tay chạm vào trọc ma tam giai này, trái tim của Mâu Vũ đã bình tĩnh trở lại sau một hồi kích động ngắn ngủi.

Các hội chợ giao dịch thường diễn ra từ ba đến năm năm một lần, nhưng trọc ma tam giai thường thường trên trăm năm cũng chưa chắc có thể sản xuất một con.

Đương nhiên là nàng muốn lấy nó.

Muốn lấy nó vô cùng.

Thậm chí nàng có thể mưu tính sau khi lấy nó, làm thế nào để phân chia nó, làm thế nào để bán nó đi, sau đó Thiên Khu các có thể thu lợi bao nhiêu từ mỗi bộ phận được phân chia.

Nhưng đáng tiếc là, về cơ bản đây chỉ là một giả tượng.

Hầu hết mười lăm thương hội khác đều có sự hỗ trợ của các môn phái lớn, thậm chí là liên minh và tiên phủ.

Khả năng cạnh tranh của nàng còn lâu mới đủ.

Hơn nữa, còn có sự tồn tại của Phúc Thiên các.

Lúc kiểm hàng xong, Kết Trần Đạo Tôn còn cố tình buông một câu quái gở với nàng.

“Mâu trưởng lão, chúc ngươi lần này may mắn.”

Mà lãnh đạo của các thương hội khác thì lần lượt ném ra ánh mắt suy nghĩ.

Phúc Thiên các nhắm vào Thiên Khu các cũng không phải một hoặc hai lần, nó gần như đã trở thành một tiết mục.

Bọn họ vui vẻ xem náo nhiệt, dù sao mục tiêu bị nhắm vào cũng không phải là bọn họ.

“Mâu trưởng lão, ta thấy tốt hơn hết là ngươi nên từ bỏ đi thôi.”

“Đúng vậy, hay là đi nơi khác thử vận may đi, việc làm ăn trọc ma này hoàn toàn không phù hợp với Thiên Khu các của các ngươi chút nào đâu.”

“Có thể là nơi này xung đột với các ngươi nhỉ?”

“Ha ha ha ha…”

Nghe thấy tiếng cười cười trên nỗi đau của người khác của bọn họ, Giáng Hàn tức giận đến mức toàn thân run lên, nhưng lại không thể phản bác lại bất cứ điều gì.

Nàng hoài niệm thời gian ở Cổ Tiên Giới trước đây biết bao.

Lúc đó Thiên Khu các đã sớm khởi động, hơn nữa Mâu Vũ là Luân hồi Tiên Đế đứng ở đỉnh cao, ai cũng không thể nhắm vào.

Nhưng hiện tại thời cuộc đã khác.

“Các vị có thể ra giá!”

Chí Tôn Hoang tộc lớn tiếng nói: “Chỉ có một cơ hội, hy vọng các vị báo giá cẩn thận!”

Hắn vừa nói xong, tất cả các bàn đá đều sáng lên kết giới ngăn cách.

Đây là một ‘trang bị tân tiến’ hiếm có mà Hoang tộc đã sắp xếp để làm ăn.

Mọi người tham dự lấy bảng ngọc ra, bắt đầu suy nghĩ xem nên mua trọc ma tam giai này với giá bao nhiêu.

Hoang tộc cũng có người thông minh.

Bọn họ không chọn cách bán đấu giá gì.

Thay vào đó, mỗi mười sáu thương hội đều sẽ bí mật báo giá, cuối cùng sẽ do hai Đạo Tôn của Hoang tộc chọn một thành giao.

Nhưng nếu bọn họ không hài lòng với tất cả các báo giá, Hoang tộc cũng có thể chọn không bán.

Dù sao đi nữa, trọc ma là vô giá, những thương hội này cầu xin bọn họ bán ra.

Còn mười sáu thương hội đang ngồi, mỗi lần báo giá đều là một quá trình đánh cược khó khăn.

Trả cao, lợi nhuận thấp.

Trả thấp, Hoang tộc bán cho nhà khác.

Do không biết nhà khác sẽ ra giá bao nhiêu, cho nên chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Cộng thêm các vật liệu báo giá không giống nhau, đôi khi còn tùy thuộc vào tâm trạng của hai Đạo Tôn Hoang tộc.

Nhìn bàn đá, suy nghĩ của Mâu Vũ trở nên nhanh như chớp, ngay sau đó đã viết ra câu báo giá ‘Ba mươi cây Ngạo Văn Huyết Đằng cực phẩm, ba nghìn cân Viên Đạo Huyền Tinh Thạch, bốn mươi viên Lục Hàn Băng Tinh’.

Sau khi suy nghĩ, nàng lại thay đổi số lượng Lục Hàn Băng Tinh thành bốn mươi lăm.

Sau đó lại suy nghĩ một lần nữa.

Kết Trần Đạo Tôn ở bên cạnh còn lâu mới do dự giống như nàng.

Hắn trông có vẻ nhàn nhã vô tư, thậm chí còn có lòng dạ thảnh thơi chế nhạo Mâu Vũ.

“Mâu trưởng lão, ngươi cố gắng vô ích thôi, tốt hơn hết là đừng đấu tranh nữa.”

“Dù sao chắc chắn báo giá của bọn ta cũng sẽ cao hơn của ngươi một chút.”

Chương 1668: Các ngươi nói ta không được vào sao?

Mâu Vũ biết những gì hắn đang nói là sự thật.

Có kết giới ngăn cách, báo giá của các nhà đều được giữ bí mật cho đến khi chúng được gửi đi.

Nhưng đây là địa bàn của Hoang tộc, mà Chí Tôn Hoang tộc phụ trách chủ trì hội chợ giao dịch đã bị Phúc Thiên các mua chuộc từ lâu.

Kết giới là do Hoang tộc sắp xếp, bàn đá và bảng ngọc báo giá cũng là do Hoang tộc cung cấp.

Tất cả báo giá của nàng đều bị Chí Tôn Hoang tộc nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó lại bí mật thông báo cho Kết Trần Đạo Tôn, Kết Trần Đạo Tôn lần nào cũng cố tình viết vật liệu giống y như đúc, sau đó thêm một cân Viên Đạo Thạch, hoặc một cây Huyết Đằng, vừa vặn áp đảo Thiên Khu các.

Cuối cùng hai Đạo Tôn Hoang tộc có chọn Phúc Thiên các hay không cũng khó nói, nhưng chỉ cần đầu không có vấn đề, chắc chắn bọn họ sẽ không chọn Thiên Khu các.

Kết Trần Đạo Tôn có thể có được sự hợp tác của Chí Tôn Hoang tộc đó, ngược lại không phải là do mặt mũi của hắn lớn hơn những Đạo Thánh khác.

Mà là vì nơi này gần Vân Bái vực nhất.

Hoang tộc làm ăn ở đây, vốn cần phải cho Vân Bái Tiên Phủ một lợi ích.

Vì vậy, mặc dù mọi người đều biết rõ hành vi gian lận này, nhưng các thương hội không bị nhắm vào, Hoang tộc cũng không bị tổn hại, vì vậy cũng không có ai nói gì.

Chỉ có thế giới bị thương của Thiên Khu các thì đã hình thành vui vẻ như vậy.

Không phải Mâu Vũ chưa từng nghĩ tới cố ý ra giá cao, bẫy Phúc Thiên các, nhưng Kết Trần Đạo Thánh cũng không ngốc.

Hắn được cử đến đây là vì hắn đã biết rõ giá cả thị trường, sẽ không dễ bị lừa.

Thiên Khu các chỉ có thành giao vài lần, một lần là do báo giá quá cao, ba lần khác là do bên Kết Trần không còn vật liệu tương tự.

Mà sau ba lần 'thất thủ' đó, Phúc Thiên các càng tăng tốc ra tay với trọc ma hơn, đồng thời thu thập thêm vật liệu Hoang tộc nhiều hơn từ phía sau để bổ sung đầy đủ tiền vốn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì chèn ép Thiên Khu các không thể trở mình.

"Mâu trưởng lão, ngươi còn phải suy nghĩ bao lâu nữa vậy?"

"Nếu như khuất phục sớm hơn thì sẽ đâu có những phiền não này, suy cho cùng tất cả mọi người đều là người một nhà mà!"

"Đến lúc hai các hợp nhất, ngươi cũng có thể làm phó hội trưởng, há không đẹp ư?"

Lúc Kết Trần Đạo Tôn đang quái gở ở bên này, cuối cùng Khương Thành đến chợ phiên bên ngoài Hoang tộc.

Nhìn thấy cảnh tượng buôn bán nhộn nhịp hối hả trước mặt, nghe tiếng rao hàng hết đợt này đến đợt khác, suýt nữa hắn đã nghi ngờ bản thân đã đi nhầm chỗ.

Đây có còn là tiền tuyến của lũ trọc ma trong ấn tượng của bản thân hay không?

"Mâu Vũ ở nơi này sao?"

Dùng thần niệm quét qua chợ phiên một vòng, không nhìn thấy Mâu Vũ, ngược lại nhìn thấy một đám thuộc hạ trước đây của nàng là Lung Lâm và Mạch Phong.

Năm đó lúc còn ở Cổ Tiên Giới, Lung Lâm Tiên Đế là sư tôn của Mạch Phong Chuẩn Đế.

Nhưng hiện tại vận đổi sao dời, Lung Lâm vẫn là Chí Tôn, Mạch Phong ngược lại đã trở thành Đạo Tôn.

Lúc này, bọn họ cũng đang bay về phía trước vài gian hàng tiên khí.

Nhưng rất ít người dừng lại, trái ngược hẳn với cảnh chen chúc của các thương hội khác ở khu vực xung quanh.

Không còn cách nào khác, hiện tại gian hàng của Thiên Khu các không có bất kỳ hàng hóa nào đáng nhìn, đương nhiên sẽ không có người.

“Mạch Phong, các ngươi đứng ở chỗ này không thấy xấu hổ sao?”

Trước hành cung đối diện, không có gì ngạc nhiên là mấy gian hàng của Phúc Thiên các.

So với Thiên Khu các, trọc ma bọn họ có được nhiều hơn sáu bảy lần, phẩm loại đa dạng, náo nhiệt hơn rất nhiều.

“Cũng là một trong những mười sáu nhà tham gia thương hội, các ngươi còn vắng vẻ hơn một số thương hội nhỏ thu mua ở bên ngoài.”

“Thật sự là mất mặt Vân Bái Tiên Phủ chúng ta mà!”

Chế giễu Thiên Khu các được xem là tiết mục góp vui hằng ngày của Phúc Thiên các.

“Ta thấy tốt hơn hết ngươi nên vứt bỏ Mâu Vũ, gia nhập với bọn ta là được rồi.”

“Đúng vậy, Khánh Đoan Đạo Thánh vẫn rất xem trọng ngươi!”

Cho dù là Mạch Phong hay là Lung Lâm đều không đáp lại, giống như là họn họ không nghe thấy.

Nhưng mà biểu cảm tái nhợt đã phản bội lại sự tức giận bên trong.

Nhưng mà không còn cách nào khác, tình trạng hiện nay của Thiên Khu các thật sự không thể đánh trả, trừ nhẫn nhịn ra thì còn có thể làm gì?

Một số thành viên của Thiên Khu các cảm thấy rằng việc làm ăn trọc ma không có đường ra, tốt hơn là nên chuyển sang một nghề khác.

“y da, hiện tại các ngươi đã suy bại đến mức tự mình xem quầy hàng rồi sao?”

Một giọng nói mang theo ý giễu cợt vang lên bên tai bọn họ, có chút lạ lẫm, cũng có chút quen thuộc.

Đám người Lung Lâm và Mạch Phong ngẩng đầu lên nhìn, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên tại chỗ.

“Khương Thành!”

“Khương chưởng môn?”

“Cô gia!”

Mọi người lập tức rời khỏi gian hàng, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chào đón.

Nhưng mà xưng hô cuối cùng khiến Khương Thành đón ánh mắt nghi ngờ của em gái Hàm.

Thành ca sờ mũi, năm đó hắn giúp Thiên Khu các luyện đan, sau đó giúp Mâu Vũ sống lại, hai người có rất nhiều hành động thân mật, rất nhiều người ở Thiên Khu các đã xem hai người là mối quan hệ đạo lữ từ lâu.

Hơn nữa, trong hành trình ngộ đạo Tiên Thụ, cả hai người đã trải qua Thập giới oán lữ.

“Khương chưởng môn, sao ngươi lại ở đây?”

“Mấy năm nay ngươi đi đâu vậy?”

“Đúng rồi, một chút tin tức cũng không có.”

Thành ca xua tay.

“Ta vẫn luôn bế quan khổ tu.”

“Thấy chưa, vừa xuất quan không bao lâu thì chủ động đi tìm các ngươi.”

Mọi người trong Thiên Khu các cũng không biết tính tình của hắn, đương nhiên là bọn họ tin vào tà của hắn.

“Ha ha, nếu hội trưởng biết ngươi ở đây, chắc chắn sẽ rất vui!”

“Nàng thường nhắc đến ngươi lắm đấy!”

“Mỗi lần phái bọn ta ra ngoài, nàng đều căn dặn bọn ta nghe ngóng tin tức của ngươi.”

Khương Thành lại dùng dư quan nhìn biểu cảm cười như không cười của Kỷ Linh Hàm một lần nữa, hắn không khỏi cảm thấy vui mừng, may mà lần này Lam Đề không đi cùng.

Nếu không, biểu cảm này sẽ trở thành hai phần.

“Khụ, Mâu Vũ đang ở đâu?”

“Hội trưởng đang tham gia hội chợ giao dịch bên trong.”

“Chắc sắp kết thúc rồi!”

“Hội chợ giao dịch? Ta cũng vào xem thử.”

Khương Thành không muốn chờ đợi.

Vẻ mặt Lung Lâm khó xử: “Chỉ có thương hội được Hoang tộc cho phép mới có thể được vào, hơn nữa mỗi thương hội nhiều nhất chỉ có thể mang theo một tùy tùng.”

Khương Thành mỉm cười: “Chúng ta đi xem trước rồi nói sau.”

Lung Lâm gật đầu: “Mạch Phong, ngươi đưa Khương chưởng môn qua thử nhé.”

Mặc dù sức mạnh của hai người họ đã đảo ngược, nhưng bọn họ vẫn duy trì mối quan hệ sư đồ như năm đó.

“Vâng!”

Mạch Phong Đạo Tôn nhanh chóng nhận mệnh dẫn đường.

Vào lúc này, Phúc Thiên các ở phía đối diện lại trêu chọc.

“Chậc chậc chậc, Thiên Khu các của các ngươi còn có bằng hữu ở bên ngoài sao?”

“Hình như nữ nhân đó là một Đạo Thánh nhỉ!”

“Đạo Thánh thì sao, Vân Bái Tiên Phủ của chúng ta có Đạo Thần trấn thủ đấy thôi!”

“Các ngươi còn muốn vào? Có biết tư cách vào khó như thế nào không? Đúng là mơ mộng hão huyền!”

Khương Thành dừng lại, nhìn quầy hàng đối diện.

“Cây hành này ở đâu ra vậy?”

“Bọn họ cũng đến từ Vân Bái Tiên Phủ giống như bọn ta, chỉ là có chút khúc mắc nhỏ.”

Mạch Phong sợ hắn hành động bạo lực ngay tại chỗ, nhỏ giọng nói: “Ở đây không được phép xuất thủ, nếu không Hoang tộc sẽ trục xuất bọn ta…”

Vẻ mặt Khương Thành vô tội.

“Ngươi nghĩ ta là người như thế nào vậy, ta là người theo chủ nghĩa hòa bình đấy.”

Đám người Mạch Phong và Lung Lâm đều đồng thời oán thầm, nếu không phải năm đó bọn ta đã nhìn thấy toàn vẹn phong cách của ngươi, suýt nữa bọn ta đã tin rồi.

Khương Thành quay lại.

“Các ngươi vừa nói ta không vào được sao?”

Hai Đạo Tôn và một Chí Tôn bên Phúc Thiên các chế nhạo.

“Ha, ngươi có thể thử chút đó!”

“Bọn ta đang chờ xem trò cười đây.”

“Chắc chắn như vậy?”

Thành ca cười tươi như hoa đưa ra một đề nghị.

“Vậy thì chúng ta đánh cược nhé, cược xem ta có vào được không.”

Chương 1669: Nuôi ngươi có ích lợi gì

“Đánh cược?”

Mười mấy người của Phúc Thiên các ở phía đối diện ngơ ngác nhìn nhau.

Sau khi trở thành tiên nhân, bọn họ rất hiếm khi gặp phải những chuyện vặt vãnh như thế này.

Có hơi phản ứng không kịp.

“Đúng vậy!”

Thành ca thì quen việc dễ làm.

“Lẽ nào các ngươi không dám đánh cược sao?”

Kế khích tướng này rất thô thiển, nhưng vốn dĩ Phúc Thiên các ở phía đối diện tồn tại là vì để đàn áp Thiên Khu các nên đương nhiên không thể yếu thế.

Đạo Tôn đứng đầu lạnh lùng nói: “Có gì mà không dám, chỉ sợ ngươi không cược nổi!”

“Tốt!”

Khương chưởng môn giơ ngón tay cái lên.

“Nếu như ta đi vào thuận lợi, thế thì…”

Ánh mắt của hắn rơi lên mấy gian hàng của Phúc Thiên các.

“Những thứ này của các ngươi, ta sẽ đập nát chúng.”

Ngay khi lời này vừa nói ra, một số tiên nhân gần đó đều bị thu hút.

Mà mấy Đạo Tôn của Phúc Thiên các còn tức giận hơn.

“Ngươi dám!”

“Thật to gan!”

“Làm sao vậy, không thua nổi?”

Thành ca tỏ vẻ khinh thường.

“Không thua nổi thì kẹp đuôi cho tốt, sau này đừng không có việc gì thì sủa bậy vào người khác!”

“Ngươi nói gì?”

“Ai nói bọn ta không thua nổi?”

“Bọn ta thua thì bị đập quầy hàng, vậy nếu như ngươi không vào được thì sao?”

Khương Thành quay đầu nhìn quầy hàng bên Thiên Khu các.

“Các ngươi dám theo ta không?”

Vài người mới ở Thiên Khu các cau mày.

Đây không phải là trò đùa.

Quầy hàng bị đập phá trông có vẻ tổn thất không lớn, nhưng đối với một thương hội, điều đó tương đương với bảng hiệu bị người ta giẫm đạp dưới chân.

Chuyện vô cùng nhục nhã không nói, còn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng sau này.

Thậm chí sẽ biến thành trò cười.

Nhưng Lung Lâm và Mạch Phong lại đứng lên ngay lập tức.

“Đương nhiên là bọn ta dám!”

“Nếu như Khương chưởng môn ngươi không vào được, vậy cứ để bọn họ đập phá quầy hàng của bọn ta là được rồi!”

“Bọn ta theo!”

Thành ca vỗ tay.

Sau đó hắn nhìn về phía đối diện với vẻ mặt đầy hứng thú.

“Các ngươi nghe rồi đó, bọn họ theo, hiện tại đến lượt các ngươi.”

Đạo Tôn dẫn đầu của Phúc Thiên các rất muốn nói, sao quầy hàng của bọn họ có thể so sánh được với của bọn ta?

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu lần này không dám nhận thì về khí thế sẽ yếu hơn Thiên Khu các rồi.

Trở về chắc chắn sẽ bị Khánh Đoan Đạo Thánh quở trách.

Hơn nữa, nếu Khương Thành không vào được thì bản thân cũng sẽ không thua!

Chắc thắng tại sao không dám?

“Cược thì cược!”

Hắn lạnh lùng cười: “Ngươi cho rằng phô trương thanh thế thì có thể đe dọa được bọn ta sao? Chờ quầy hàng bị đập đi nhé, ngược lại ta muốn xem thử sau lần này, Thiên Khu các có thể trở mình như thế nào!”

Để đề phòng Khương Thành và đám người Lung Lâm thua rồi hối hận, hắn còn chủ động bay lên không trung, chắp tay về phía xung quanh.

“Mọi người!”

“Xin các ngươi làm nhân chứng, Phúc Thiên các của bọn ta sẽ cược một trận với Thiên Khu các của bọn họ, bọn ta sẽ cược xem người này tiếp theo có thể vào được nơi đóng quân của Hoang tộc hay không!”

“Nếu như bọn ta thua, vậy thì bọn họ sẽ đập quầy hàng của Phúc Thiên các, bọn ta tuyệt không hai lời!”

“Nếu như bọn họ thua, vậy thì bọn ta cũng sẽ đập quầy hàng của đám người Thiên Khu các!”

Một số tiên nhân gần đó ban đầu đã để ý đến tranh chấp ở bên này.

Hiện tại hắn hét lên như vậy càng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người có mặt hơn nữa.

“Chết tiệt, Thiên Khu các và Phúc Thiên các?”

“Vốn dĩ hai nhà là đối thủ của nhau, hiện tại lại cãi nhau đến mức này luôn sao?”

“Bọn hơn đều là một trong mười sáu thương hội được phép vào, thế mà lại muốn chơi lớn đến như vậy sao?”

“Mau đi xem thử!”

Vốn dĩ rất nhiều tiên nhân đang mua đồ đã trực tiếp ném vật liệu xuống, xoay người rời đi.

Mà một số thương hội đang bày hàng cũng lần lượt dọn hàng, tập trung lại.

Không còn cách nào khác, là một trong mười sáu thương hội có thể vào sân, cho dù là Thiên Khu các hay là Phúc Thiên các thua cũng sẽ mang đến những ảnh hưởng tồi tệ không thể vãn hồi.

Rất có thể sẽ không bao giờ gượng dậy nổi!

Đủ để thay đổi mô hình thương hội tiếp theo ở đây.

Vụ đánh cược của Khương Thành trông có vẻ như là một kiểu trò chơi trẻ con, cũng không đặt cược mạng người hay bảo vật gì đó, nhưng trên thực tế cả hai bên đều đang đặt cược vào số phận của thương hội từng người.

“Làm đến long trọng như vậy sao?”

Khương Thành hơi kinh ngạc.

Mà vẻ mặt này ở trong mắt đối phương, lại trở nên sợ hãi và hối hận.

Đạo Tôn dẫn đầu của Phúc Thiên các lạnh lùng cười.

“Hừ, ngươi đã không còn đường lui nữa rồi.”

“Không phải ngươi muốn đánh cược với bọn ta sao, không phải sợ bọn ta không thua nổi sao?”

“Hiện tại ngươi vào đi chứ!”

Những người xem náo nhiệt ở xung quanh cũng không chê lớn chuyện, lần lượt gây ồn ào theo.

“Đúng đó, ngươi vào đi!”

“Vào đi!”

“Đừng sợ mà ha ha ha!”

Đương nhiên Thành ca sẽ không sợ, hắn chọn đánh cược này là có nắm chắc phần thắng.

Hắn nhìn bầu không khí xung quanh, nơi đó ẩn chứa Hư che giấu hồn thể.

“Được rồi, đến lượt ngươi phát huy tác dụng.”

Trước đây khi bước vào Vu tộc, Hồn Tổ đã nhận được sự chào đón, có lẽ là ở Hoang tộc cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà lần này Thành ca đã tính toán sai.

Chỉ nghe nụ cười gượng gạo lúng túng của Hư vang lên từ hồn hải.

“Cái này, hoá ra ngươi đang mong đợi ta đưa ngươi vào sao? Cái này sợ là không làm được rồi.”

“Hả?”

Khương Thành khẽ giật mình, sau đó hỏi với vẻ mặt khó tin: “Ngươi là Hồn Tổ, thân phận của ngươi nên ngang hàng với lão đại của Hoang tộc chứ? Hoang tộc và Hồn tộc đều cùng là một trong số Cấm tộc, sao bọn họ lại có thể không chào đón ngươi?”

“Khụ, cái này à…”

Hư cười khổ nói: “Vu tộc và bọn ta xem như là đồng minh tấn công phòng thủ đối mặt lẫn nhau, quan hệ không tệ, nhưng Hoang tộc và Hồn tộc của bọn ta thì luôn luôn là đối thủ không đội trời chung của nhau, cho đến hiện tại vẫn chưa từng hoà hoãn.”

“Bọn họ nhìn thấy ta chỉ có ra tay ngay lập tức, không thể nào chào đón được.”

“Đây cũng là lý do vì sao ta che giấu hồn thể khi đến đây.”

Hồn tộc thì tu hồn, còn Hoang tộc thì không.

Từ thời kỳ Thượng Cổ thì hai tộc quần này đã như nước với lửa, xem nhau như dị đoan cần phải loại bỏ.

Đáng tiếc là Khương Thành lại không biết những bí mật cổ xưa này.

Hắn đã vô cùng thất vọng khi biết rằng Hư không phát huy được tác dụng vào lần này.

“Chết tiệt, ngươi xem ngươi có thể làm gì, nuôi ngươi có ích lợi gì?”

Hồn Tổ nước mắt giàn giụa.

“Thật ra lần này nếu ngươi dẫn Lam Đề hoặc Minh Đồng đến thì có thể sẽ nhận được sự chào đón của Hoang nhân, Vu tộc có mối quan hệ rất tốt với bọn họ.”

Thành ca thầm nghĩ chẳng lẽ để đánh cược mà ta còn phải đặc biệt chạy về Vu tộc xin viện binh hay sao?

Vậy thì cũng quá mất mặt, đúng không?

“Quên đi, thật sự không thể thì cứ trực tiếp xông vào.”

“Dù sao với sức mạnh của ca thì ở đâu cũng có thể đứng vững được, đánh vào không tính là vào rồi sao?”

Nghĩ đến đây, hắn và Kỷ Linh Hàm đi về phía cổng Hoang tộc cách đó không xa đang bị đám đông vây quanh.

Cánh cổng này được trông coi bởi hai Chí Tôn Hoang tộc.

Thường ngày hoàn toàn không có người dám xông vào, cho nên hằng ngày hai người chỉ ngồi chợp mắt trên mặt đất.

Vừa rồi có động tĩnh lớn như vậy nên đương nhiên bọn họ cũng chú ý đến.

Không chỉ có bọn họ, mà một số Hoang nhân ở bên trong nhìn thấy những tiên nhân ở bên ngoài đang xông tới đây tập thể, còn tưởng rằng sắp tấn công nơi này nên cũng vội vàng chạy tới.

Sau khi nghe nói nội dung đánh cược, không những bọn họ không tức giận, ngược lại từng người còn lộ ra biểu cảm xem náo nhiệt.

Hai Hoang nhân giữ cửa hét lên với Khương Thành.

“Tiểu tử, e rằng ngươi đã suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Bọn ta không thể để cho ngươi vào được, miễn cưỡng xông vào chỉ có thể tìm chết!”

“Tốt hơn hết ngươi nên suy nghĩ làm thế nào để nhặt đồ lên sau khi quầy hàng bị đập nát thì hay hơn!”

“Ha ha ha ha…”

Đám đông bên ngoài lại phá lên cười một lần nữa.

Mấy Đạo Tôn của Phúc Thiên các thì như uống thuốc trấn an hơn.

Ổn rồi!

Chương 1670: Hóa ra là ân nhân

Đạo Tôn dẫn đầu của Phúc Thiên các không nhịn nổi trực tiếp rút kiếm ra.

Giương cao lên phía sau với mấy người một cách kỳ quái.

“Sư đệ, có vẻ như lát nữa chúng ta phải hao chút sức rồi.”

Mấy Đạo Tôn sửng sốt, sau đó tất cả đều phản ứng lại, lập tức cười lớn rút binh khí ra.

“Chính xác, đập quầy hàng của bọn họ, không phải là ra sức hay sao?”

“Tiếp theo cần ra chút sức rồi!”

“Không thể phụ lòng cơ hội đám người Thiên Khu các đã đưa đến tận cửa được!”

“Chúng ta hãy tốt bụng giúp bọn họ đổi nhà, dù sao thì cái cũ không đi thì cái mới sẽ không đến mà…”

Nhìn thấy cảnh này, các tiên nhân vây xem càng hăng hái hơn nữa.

“Mau vào đi!”

“Đừng trì hoãn nữa.”

Ngay cả những tiên nhân bên trong cũng cũng ồn ào thúc giục theo.

“Tiểu tử, ngươi nhanh lên chút đi.”

“Không dám thì cứ trực tiếp nói thẳng ra đi, đừng làm mất thời gian của mọi người.”

Khương Thành thở dài, đang định rút Kỵ Khuyết kiếm ra để mọi người mở mang tầm mắt, đột nhiên bên trong vang lên một tiếng hét to.

“Khương Thành!”

“Khốn kiếp, Khương chưởng môn? Sao ngươi lại ở đây?”

Mọi người nhìn theo tiếng kêu thì thấy một Hoang nhân cao trăm trượng đột nhiên giáng xuống cổng lớn như mây đen.

Ầm!

Mặt đất chấn động, hai Hoang nhân Chí Tôn canh cổng suýt nữa ngã xuống đất.

Rất nhiều tiên nhân đang bay trên không trung ở bên ngoài bị chấn động đến mức suýt nữa rơi xuống đất.

“Tỉ Hình Đạo Tôn!”

“Đại nhân, sao ngươi lại ở đây?”

Những Hoang nhân ở phía sau vội vàng bước tới chào hỏi, bởi vì Tỉ Hình Đạo Tôn mạnh hơn bọn họ.

Nhưng lúc này, Hoang nhân đột nhiên giáng xuống này không để ý tới bọn họ.

Thay vào đó lại vô cùng kích động đi đến trước mặt Khương Thành, hơn nữa còn chủ động thu cơ thể lại còn hai mét.

“Khương huynh đệ, thật sự không ngờ còn có thể gặp được ngươi!”

“Ha ha, thật đúng là quá tốt rồi, không biết đại ca sẽ vui mừng đến mức nào khi biết tin ngươi ở đây!”

Nhìn thấy cảnh này, những tiên nhân bên ngoài hơi sững sờ.

Những Đạo Tôn của Phúc Thiên các còn cảm thấy tồi tệ hơn.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Lung Lâm và Mạch Phong cũng há mồm trợn mắt.

Tình huống gì đây, thế mà Khương chưởng môn còn có giao tình với Hoang nhân?

Quả thật là không thể tin được.

Phải biết rằng, Hoang nhân khá bài xích và có ác cảm với các tộc quần khác vì nhiều lý do.

Ngoại trừ một số ít tộc quần kề vai chiến đấu ở thời Thượng Cổ, những người khác hoàn toàn không thể có được tình bằng hữu của bọn họ, ngược lại chỉ nhận được lòng thù địch của bọn họ mà thôi.

Lần này nếu không phải vì làm ăn, những tiên nhân bên ngoài đã bị bọn họ quét sạch từ lâu rồi.

Hoang nhân Đạo Tôn này là tình huống gì đây?

Lúc trước Khương Thành đã đoán không lầm, hiện tại Hoang nhân Tỉ Trường đang ở trong Hoang tộc.

Tỉ Hình trước mặt hắn đây là đệ đệ của Tỉ Trường, một trong những nhân vật dẫn quân của Hoang tộc có thể ngồi vào đại điện nghị sự vào năm đó.

Thành ca vẫn còn chút ấn tượng về hắn.

“Ha, suýt nữa ta đã cho rằng phải động thủ rồi đấy.”

“Động thủ?”

Tỉ Hình nhíu mày, sau đó trong mắt nổi lên một tầng huyết sắc quét qua mọi người xung quanh.

“Ai dám động thủ với ngươi? Ta lột da hắn!”

Hoang nhân phân li với Khương Thành vào lần trước, còn là lúc vừa mới vào Trung Tiên Giới.

Nói ra, thời gian bọn họ ở chung với Khương Thành không dài.

Cũng là thời kỳ từ bảo bình Giả Tiên Giới đến khi trận chiến phi thăng tiên thành ở hạ tiên giới kết thúc.

Nhưng trong những ngày đó, Thành ca vẫn tiếp tục hành động làm màu không ngừng, sức mạnh của một mình hắn gánh vạn vực thực sự là làm cho bọn họ bị chấn động vô cùng.

Ấn tượng khắc sâu không thể nào quên.

Người duy nhất mà lão đại với lão nhị bọn họ chịu phục trước nay là Khương chưởng môn.

Đối diện với ánh mắt ép hỏi của hắn, hai Hoang nhân Chí Tôn canh cửa dè dặt nói: “Là như vầy, người này muốn vào tham gia hội chợ giao dịch, nhưng hắn không có tư cách vào…”

“Đồ khốn kiếp!”

Còn chưa đợi bọn họ nói xong, đột nhiên dáng người của Tỉ Hình to ra, hung hăng quạt một cái thật mạnh.

Quạt hai Hoang nhân ngã xuống đất cùng một lúc.

“Khương chưởng môn không vào được, vậy ai xứng đáng được vào?”

“Trước đây hắn đã từng cứu chi tộc nhân của chúng ta mấy lần, hiểu chưa?”

Vừa dứt lời, Hoang nhân bên trong cũng đột nhiên sửng sốt.

“Hóa ra hắn là ân nhân của Hoang tộc chúng ta sao?”

Vốn dĩ bọn họ bài xích tu sĩ Nhân tộc nhưng lại lập tức dùng ánh mắt thân thiện nhìn Khương Thành.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Cám ơn vị huynh đệ này!”

“Ngươi đã cứu Hoang nhân của bọn ta, vậy thì là khách quý nhất của bọn ta rồi!”

“Vừa rồi là bọn ta không đúng, mời vào mời vào…”

Thậm chí còn có rất nhiều Hoang nhân chủ động ra đón, nhiệt tình lôi kéo Thành ca vào bên trong.

Lúc này, tất cả mọi người bên ngoài đều đơ ra.

Trước đây không lâu, bọn họ còn đang chờ xem trò cười của Khương Thành, hiện tại đây tính là cái gì?

Hắn không chỉ đi vào một cách thuận lợi, mà Hoang nhân còn chào đón nồng nhiệt hắn vào?

Vụ đánh cược đó há chẳng phải là hắn thắng rồi sao?

Sau khi Khương Thành đưa Kỷ Linh Hàm vào, hắn không tiếp tục đi vào sâu hơn, mà xoay người, quay trở lại bên ngoài.

“Khương huynh đệ, sao vậy?”

Tỉ Hình còn cho rằng do tiếp đãi không chu đáo.

“Lẽ nào ngươi xem thường bọn ta, không muốn đi vào sao?”

“Không không không, ngươi hiểu lầm rồi, chỉ là hiện tại có chút nợ cần phải giải quyết!”

Khương Thành lắc ngón tay.

Lại đứng trước mặt mấy Đạo Tôn của Phúc Thiên các một lần nữa.

“Các người nói sao?”

Đám người Mạch Phong và Lung Lâm ở bên cạnh chỉ cảm thấy một luồng máu huyết dâng lên, phấn khích đến mức mặt tươi như hoa.

“Đúng vậy, cuộc đánh cược đó bọn họ thua rồi!”

“Ha ha ha, vẫn còn rất nhiều người đang xem đây, lẽ nào Phúc Thiên các của các ngươi không thua nỗi sao?”

“Không phải vừa rồi các ngươi còn nói rằng muốn ra sức đập quầy hàng của bọn ta sao?”

“Bây giờ các ngươi thua rồi, ta thấy tốt hơn hết để bọn ta nên ra sức thì tốt hơn!”

Trong mấy năm qua, Thiên Khu các đã quá nhiều lần bị nhắm tới, mọi người đều kìm nén tức giận một bụng từ lâu.

“Lên!”

“Đập nát quầy hàng của đám người Phúc Thiên các!”

“Không được đập!”

Đạo Tôn dẫn đầu Phúc Thiên các vội vàng ngăn cản bọn họ lại.

“Các ngươi dám đập, hậu quả tự chịu!”

Lúc này, những tiên nhân vây xem đều không vui.

Tình huống gì thế này?

Không phải vừa rồi ngươi còn nhờ bọn ta làm nhân chứng sao?

Hiện tại người thua không nhận lại là ngươi?

“Không phải chứ không phải chứ, Phúc Thiên các không thua nổi sao?”

“Chỉ có chút lề lối này thôi?”

“Lật lọng, sau này còn lăn lộn thế nào?”

Sắc mặt của Đạo Tôn dẫn đầu Phúc Thiên các lúc xanh lúc trắng, nhưng hắn biết, cho dù lật lọng còn tốt hơn là bị người khác đập nát bảng hiệu.

Vì thế hắn dứt khoát ngang ngược, trực tiếp chơi xấu.

“Thắng thua gì đó, một trò chơi trẻ con vô lý mà thôi, ai lại xem là thật?”

Hắn cứng cổ lạnh lùng nói: “Ngược lại ta muốn xem thử ai dám đập!”

Thành ca cười khúc khích.

“Nợ của ca vẫn chưa lấy về được.”

Nói xong, hắn dẫn đầu xông đến trước hành cung của Phúc Thiên các.

Một kiếm bổ xuống, lập tức bổ một trong những quầy hàng thành nhiều mảnh.

Rầm!

Bạch Mộc và Ngọc Thạch bắn tung tóe khắp nơi, tất cả vật liệu được bày trên quầy hàng đều bị bổ xuống mặt đất.

Khương Thành cũng không sử dụng bao nhiêu tiên lực, bởi vì hắn vẫn phải để lại một ít cho đám người Mạch Phong và Lung Lâm trút giận.

Nhìn cảnh này, khóe mắt của những tiên nhân vây xem đều co giật, còn thật sự đập à?

Đám người Mạch Phong và Lung Lâm nhìn thấy Khương chưởng môn dẫn đầu cũng không còn do dự nữa.

“Lên!”

“Đập bọn họ!”

Vài người giơ binh khí lên lập tức đập mạnh.

Chỉ cảm thấy sự tức giận mà bọn họ phải chịu trong nhiều năm,vào khoảnh khắc này đã được trút ra, đó gọi là sảng khoái.

Chỉ trong nháy mắt, quầy hàng của Phúc Thiên các đã bị đập tan thành từng mảnh, rất nhiều vật liệu trọc ma quý giá đều bị phá hủy.

Chương 1671: Chữa trị cho bọn họ

Nhìn thấy quầy hàng trở thành đống đổ nát, mười mấy tiên nhân của Phúc Thiên các suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.

Vật liệu là chuyện nhỏ, mặt mũi mới là chuyện lớn.

Hàng ngàn đôi mắt nhìn chằm chằm, bị đập nát như vậy, Phúc Thiên các trở thành trò cười trong giới kinh doanh là việc

trong tầm tay.

“Tốt!”

“Rất tốt!”

Sắc mặt của Đạo Tôn dẫn đầu xanh mét, vô cùng tức giận.

“Các ngươi tiêu rồi, đừng quên các ngươi đều là người của Vân Bái Tiên Phủ…”

Còn chưa kịp nói hết câu, Khương Thành đã tát hắn ngã xuống đất.

“Đến lúc này còn uy hiếp người khác sao?”

Ca rất khinh thường phun một cái.

“Bên thua còn ra vẻ như vậy, trò cười gì vậy?”

Đạo Tôn đó bị đánh rụng mấy cái răng ngay tại chỗ, cả người choáng váng.

Nhưng những tiên nhân khác của Phúc Thiên các ở phía sau lại vô cùng tức giận.

“To gan!”

“Thế mà ngươi lại dám đánh người của Vân Bái Tiên Phủ bọn ta?”

“Lẽ nào ngươi không biết uy danh của Vân Bái Đạo Thần à?”

“Ngươi tiêu rồi, các ngươi và Mâu Vũ đều tiêu rồi!”

Khương Thành hơi ngại phiền, cãi nhau ồn ào như thế này đến khi nào?

Thế là hắn vẫy tay về phía Kỷ Linh Hàm.

“Tiểu Hàm, ngươi ở lại đây, chữa trị cho bọn họ, giúp bọn họ ổn định cục diện một chút.”

“Chữa trị?”

Kỷ Linh Hàm cũng không biết chữa trị này là có ý gì, lẽ nào hắn còn muốn giúp kẻ thù chữa bệnh sao?

Thành ca vừa bay vào bên trong Hoang tộc, vừa vẫy tay.

“Chứng dễ cáu của bọn họ khá nghiêm trọng, hãy giúp bọn họ chữa trị về trạng thái ngoan ngoãn. Đương nhiên, đừng quên

thu tiền chữa bệnh.”

“Ừm…”

Lúc này Kỷ Linh Hàm mới hiểu ra.

Một lúc sau, vốn dĩ mười mấy người của Phúc Thiên các còn đang lớn tiếng chửi mắng lung tung đột nhiên ‘yên tĩnh’ lại.

Đồ đằng của căn nguyên băng cuộn lên như rồng, tất cả mọi người có mặt đều vô cùng sợ hãi.

Mà lúc này, mười sáu thương hội cũng vừa mới hoàn thành báo giá ở ‘hội chợ giao dịch’ của vùng đất hoang bên trong.

Bọn họ không biết động tĩnh bên ngoài.

Cho dù biết, e rằng cũng không thể phân tâm.

Dù sao thì nói đến quyền sở hữu một trọc ma tam giai tinh phẩm, mọi người vẫn khá căng thẳng.

Ngoại lệ duy nhất là Kết Trần Đạo Tôn.

Đám người Khánh Đoan Đạo Thánh thành lập Phúc Thiên các với mục đích chính là phá hủy Thiên Khu các, còn về thương hội có thể kiếm được bao nhiêu thì chỉ đứng thứ hai.

Cho nên chỉ cần báo giá đảm bảo vừa đủ cao hơn Mâu Vũ một chút, vậy thì xem như là hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Hắn có thể cướp được trọc ma tam giai hay không, hắn cũng không bận tâm.

“Mâu trưởng lão, ngươi không cần phải mong đợi đâu.”

Lúc hai Đạo Tôn của Hoang tộc xem mười sáu thương hội báo giá, thảo luận xem nên chọn thương hội nào, thì hắn lại bắt đầu một vòng châm biếm mới.

“Dù sao thì ai cũng có thể được chọn, nhưng chỉ có duy nhất Thiên Khu các của các ngươi thì không thể.”

Giáng Hàn tức giận đến mức thật sự không thể nhịn được nữa.

“Tất cả mọi người đều biết ngươi gian lận, ngươi còn có mặt mũi đắc ý sao?”

Kết Trần Đạo Thánh xuôi tay như người vô tội, khoa trương nói lớn: “Ta đã gian lận như thế nào? Nếu ta gian lận, vậy

chẳng phải là nói đồng đạo Hoang tộc dung túng gian lận sao?”

“Thế nào, Thiên Khu các của các ngươi đang chỉ trích Hoang tộc xử lý bất công sao?”

Hắn quy chụp như vậy nên Mâu Vũ cũng tỏ ra không tiếp nổi.

Đắc tội người bán, hội chợ giao dịch lần tiếp theo không thể vào.

Nàng chỉ có thể chắp tay về phía mấy Hoang nhân có mặt.

“Giáng Hàn không giữ mồm giữ miệng, mong được các vị thứ lỗi, bọn ta không có ý chỉ trích Hoang tộc.”

Hiếm khi nhìn thấy Mâu Vũ cúi đầu một lần, Kết Trần Đạo Tôn đã như đánh thắng trận, vui đến mức mặt mày hớn hở.

“Ha ha, Mâu hội trưởng nên trông coi thủ hạ của bản thân, không thì sớm muộn gì họa cũng từ miệng mà ra!”

“Người của ta như thế nào không đến lượt ngươi chỉ trách.”

“Cũng đúng, dù sao Thiên Khu các của các ngươi không còn bao lâu nữa cũng sẽ sập tiệm, hay là ta chỉ rõ đường cho Mâu trưởng lão nhé.”

Kết Trần Đạo Tôn đảo mắt ác ý.

“Các ngươi không thu được xác trọc ma thì có thể hỏi mua vật liệu trọc ma của bọn ta nha!”

“Rất nhiều người bên ngoài giành giật vật liệu trọc ma tam giai đấy!”

“Nể mặt chúng ta đều đến từ Vân Bái Tiên Phủ, Thiên Khu các của bọn ta có thể ưu tiên bán cho các ngươi, đủ thành ý chứ?”

“Ha ha ha.”

Vốn dĩ các lãnh đạo thương hội khác đang có mặt đều thần kinh căng chặt, lần lượt phá lên cười.

“Đúng vậy, đúng vậy, sau này Thiên Khu các của các người dứt khoát đừng vào bên trong nữa.”

“Trực tiếp đi mua vật liệu ở bên ngoài dễ dàng hơn biết bao?”

“Dù sao thì cũng đã lăn lộn quen mặt rồi, nể mặt của Mâu hội trưởng, bọn ta sẽ ra giá ưu đãi cho Thiên Khu các.”

“Nếu như Mâu hội trưởng đến xếp hàng trước quầy hàng của thương hội bọn ta, bọn ta sẽ đặc biệt cho một cơ hội chen ngang, đủ thành ý rồi chứ?”

Cái này xem như là sỉ nhục không hơn không kém.

Mâu Vũ hít sâu một hơi, nhưng không trả lời.

Loại tranh cãi bằng lời nói này không có ý nghĩa gì, hơn nữa mọi thứ đều cần sức mạnh để hỗ trợ.

Mà đúng lúc này, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng động ầm ầm.

Ngay sau đó, một Hoang nhân Đạo Tôn ở trần đưa Khương Thành vào hội trường của hội chợ giao dịch.

Hai Hoang nhân Đạo Tôn đang xem bảng báo giá bên trong ngẩng đầu lên nhìn người đến, không nhịn được cười ra tiếng.

“Tỉ Hình, sao ngươi lại rảnh rỗi chạy tới đây?”

“Ha, không phải trước đây ngươi còn chê nơi này nhàm chán sao?”

Nhưng đột nhiên Mâu Vũ lại đứng lên, sự điềm đạm và bình tĩnh trước đó đã hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi, mà thay vào đó là sự ngạc nhiên và vui vẻ mãnh liệt.

“Khương Thành!”

“Sao ngươi lại ở đây?”

Trong trận không còn chiếc bàn đá nào khác, Thành ca trực tiếp đến bên bàn đá của nàng.

“Không phải là có một việc làm ăn sao, người đầu tiên ta đã nhớ đến là ngươi, đủ tâm ý hay chưa?”

Hắn tiện tay biến ra một chiếc ghế, ngồi bên cạnh Mâu Vũ.

Trong lòng Mâu tiên nữ tràn đầy vui mừng, nhưng ngoài mặt lại cố tình bất mãn.

“Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói nữa sao, biến mất nhiều năm như vậy cũng không đến gặp ta, đủ tâm ý chỗ nào?”

“Thật sự là oan uổng cho ta quá.”

Khương Thành thành thục ném ra những lý do trước đó.

“Không phải là ta bế quan khổ tu sao? Vừa xuất quan thì ta đã lập tức ngựa không dừng vó đến gặp ngươi!”

Mâu Vũ cũng không dễ lừa gạt như vậy, nàng tức giận cắt ngang Khương Thành.

“Hừ, vẫn thích ba hoa như trước, tin ngươi mới lạ!”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng khóe miệng cong lên của nàng lại không thể che giấu được vẻ vui mừng.

Cằm của những người khác ở bên cạnh suýt nữa rơi xuống, đặc biệt là Kết Trần Đạo Tôn.

Bọn họ đấu qua lại với Mâu Vũ nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn luôn nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh hờ hững của nàng, dường như không có chuyện gì có thể kích thích được nàng.

Mãi cho đến lúc này mới nhận ra, hoá ra là nàng cũng có lúc yêu kiều như vậy.

“Mâu trưởng lão, người này là ai thế?”

Kết Trần Đạo Tôn không muốn thấy Mâu Vũ vui vẻ, giọng nói chua chát không có gì đáng ngạc nhiên vang lên một lần nữa.

“Một thương hội chỉ có thể vào tối đa hai người, các ngươi hơi không hợp quy củ nhỉ?”

Các thương hội khác cũng lần lượt ném ánh mắt nghi ngờ ra.

Mâu Vũ mỉm cười, oán hận trở về.

“Hoang tộc còn chưa nói lời nào, ngươi quản thật rộng nhỉ.”

Vừa rồi Khương Thành và Hoang nhân cùng đi vào, rõ ràng là đã nhận được sự cho phép.

“Ngươi!”

Kết Trần Đạo Tôn đụng phải một cái đinh nên chỉ có thể phát lại điệu cũ.

“Nhiều người đến hơn nữa thì thế nào? Trọc ma tam giai đến lượt người nào chứ cũng sẽ không đến lượt Thiên Khu các của các ngươi.”

Khương Thành nhìn chằm chằm vào hắn.

“Người này là ai?”

Giáng Hàn nhanh chóng giới thiệu, nói: “Hắn là người của Phúc Thiên các, cũng đến từ Vân Bái Tiên Phủ…”

“Ồ, hóa ra là người quen à.”

Thành ca chợt nhận ra, ánh mắt trở nên thú vị.

Chương 1672: Nói sớm là ngươi biết hắn đi

“Ai quen với ngươi, không thể hiểu nổi!”

Khương Thành và Mâu Vũ là người quen, đương nhiên Kết Trần phải vạch rõ ranh giới với hắn.

Thành ca không nghĩ vậy.

Thay vào đó, lại nhìn hắn một cách thông cảm.

Tốt bụng nhắc nhở, hỏi: “Quầy hàng của các ngươi bị đập nát rồi, ngươi còn không ra ngoài xem thử sao?”

Đầu tiên là Kết Trần giật mình, sau đó nhếch môi khinh thường.

“Nghĩ rằng dùng trò lừa bịp này thì có thể lừa ta rời khỏi trận sao?”

“Thật nực cười!”

Hắn cảm thấy Khương Thành đang muốn lừa bản thân ra ngoài.

Sắp tuyên bố chọn nhà nào mà lúc này rời trận thì Hoang nhân sẽ lập tức đổi nhà.

Thành ca chỉ có thể nhún vai bất lực.

“Ta đã tốt bụng nhắc nhở, không tin thì thôi.”

Mà lúc này, hai Hoang nhân bên trên và Tỉ Hình sau khi trao đổi vài câu, cũng nhìn về phía Khương Thành.

Sau đó vẫy tay về phía Hoang nhân Chí Tôn phụ trách trả lời.

Theo quy trình, hắn đã được trao một cái tên.

Vào lúc này, mười sáu thương hội có mặt đều nín thở tập trung, hết sức chăm chú.

Bởi vì tiếp theo, là lúc tuyên bố kết quả.

Về việc có thể thu mua được trọc ma tam giai vô cùng có lợi đó hay không.

Hoang nhân Chí Tôn đó xem xét, lập tức ngạc nhiên.

“Cái này? Sao lại là bọn họ?”

Ngay khi lời này được nói ra, lãnh đạo của mười sáu thương hội trong trận đều rơi vào suy nghĩ gió bão.

Là ai?

Ai đã được chọn?

Sao có thể làm cho hắn biểu hiện như vậy?

Là bản thân sao?

“Sao nhiều chuyện như vậy, đến lượt ngươi hỏi sao?”

Hai Hoang nhân Đạo Tôn trừng mắt nhìn hắn không hài lòng.

“Còn không mau tuyên bố!”

“Vâng vâng vâng!”

Đối với người khác, Hoang nhân Chí Tôn phụ trách trả lời này là người cực kỳ khó mới có được quan hệ. Nhưng đối với Hoang tộc cấp cao, hắn cũng chỉ là một tạp vụ.

Đứng ở giữa trận, người này che đi ánh mắt ngầm hiểu với Kết Trần Đạo Tôn, hắng giọng.

“Hỗn trọc ma tinh phẩm tam giai, 30 cây Ngạo Văn Huyết Đằng cực phẩm, 3.100 cân Viên Đạo Huyền Tinh Thạch, 45 viên Lục Hàn Băng Tinh, Thiên Khu các!”

Hắn vừa nói xong, ngay cả Mâu Vũ cũng cảm thấy có chút không chân thực.

Bị nhắm tới nhiều lần như vậy, lần này Kết Trần Đạo Tôn lại tràn đầy tự tin như vậy nữa, hơn nữa đây là trọc ma tinh phẩm tam giai cạnh tranh mãnh liệt nhất, nàng hoàn toàn không nghĩ tới bản thân có hy vọng được chọn trúng.

Không ngờ rằng…

“Thế mà lại là bọn họ?”

Trong khi mười bốn thương hội còn lại đang vô cùng thất vọng, cũng kinh ngạc không thôi.

“Thiên Khu các được chọn?”

“Sao có thể như vậy?”

“Mặc dù mức giá này đạt, nhưng mà cũng không nên chứ!”

Lúc bọn họ báo giá đã nghĩ rất nhiều đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn, bọn họ chỉ không tính đến Thiên Khu các vào trong.

Mọi người không hẹn mà cùng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Kết Trần Đạo Tôn.

Ý đó, không phải ngươi muốn đánh úp Mâu Vũ sao, sao lần này lại thất thủ rồi?

Thật ra Kết Trần Đạo Tôn còn ngạc nhiên hơn cả bọn họ.

“Cái này không đúng!”

Thế mà Thiên Khu các lại mua được trọc ma tinh phẩm tam giai, đây là một thất bại lớn đối với đám người Phúc Thiên các.

Thất bại thảm hại như vậy nếu như bị truyền lại, chắc chắn Khánh Đoan Đạo Thánh sẽ mắng hắn đến mức máu chó đầy đầu.

Hắn vụt đứng lên, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Hoang nhân Chí Tôn đó, lạnh lùng quát hỏi: “Dựa vào cái gì lại là bọn họ? Ngươi nhầm rồi, đúng không?”

Hoang nhân Chí Tôn hơi tức giận.

Ý ngươi là sao?

Nghi ngờ ta phá rối bên trong sao?

Hơn nữa, ta cũng không phải là thủ hạ của ngươi, trước đó hợp tác lén lút với ngươi là đã cho ngươi đủ thể diện rồi, ngược lại hiện tại còn chất vấn ta?

“Ta không nhầm, cái này là do người bên trên chọn.”

Hắn lạnh lùng nói: “Ngươi có ý kiến gì thì có thể nêu ra với bên trên.”

Đương nhiên Kết Trần Đạo Tôn không dám trách móc hai Hoang nhân Đạo Tôn, nhưng hắn thực sự không thể chấp nhận kết quả này.

“Báo giá vừa rồi của ta là 30 Ngạo Văn Huyết Đằng cực phẩm, 3001 cân Viên Đạo Tinh Huyền Thạch, 45 viên Lục Hàn Băng Tinh.”

“Vừa đủ hơn bọn họ!”

“Dù thế nào đi nữa cũng không thể chọn bọn họ, đúng không?”

Mười bốn thương hội khác trong trận hầu như không có sức chửi mắng.

Lão huynh, ngươi thực sự có thể làm được đấy nhỉ, thật sự là vật liệu giống hệt nhau, chỉ nhiều hơn người khác một cân Viên Đạo Thạch, cũng quá cay độc rồi.

Nhưng mà vấn đề cũng đã đến.

Nếu Phúc Thiên các đã báo giá những vật liệu tương tự, còn cao hơn một chút, vậy việc Thiên Khu các được chọn cũng quá kỳ lạ.

Hai Hoang nhân Đạo Tôn ngồi ở bên trên đảo mí mắt.

“Thế nào, bọn ta chọn ai còn cần phải có sự đồng ý của ngươi sao?”

Sắc mặt Kết Trần Đạo Tôn thay đổi, vội vàng giải thích: “Không phải, nhưng rõ ràng là ta nhiều hơn bọn họ…”

“Nhiều hơn cái gì?”

Hoang nhân Đạo Tôn ngắt lời hắn.

“Nhiều hơn một cân Viên Đạo Thạch?”

“Ngươi xem bọn ta là cái gì? Ăn mày à?”

Hoang nhân Đạo Tôn đó lạnh lùng nói: “Nếu sau này lại làm loại thủ đoạn này một lần nữa, đời này Phúc Thiên các của các ngươi cũng đừng nghĩ đến việc được chọn một lần nào nữa!”

Sắc mặt của Kết Trần Đạo Tôn lập tức như màu đất.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ rằng, đây không phải là lý do.

Nếu Hoang nhân thực sự xem thường một cân Viên Đạo Thạch, vậy thì trước đây đã không bỏ Thiên Khu các rất nhiều lần, thay vào đó chọn Phúc Thiên các.

Nhưng rốt cuộc lý do là gì khiến cho Hoang nhân đổi tính, thà chọn ít?

Cuối cùng ánh mắt của bọn họ rơi vào khuôn mặt của Tỉ Hình vừa mới bước vào trận.

Chỉ thấy Tỉ Hình cười, đứng lên.

"Khương lão huynh, ta làm như vậy có đúng không?"

Thành ca thật sự không biết quy tắc báo giá gì cả, nhưng nhìn thấy Mâu Vũ vui như vậy là được rồi.

"Rất đúng, lần này là nhờ có ngươi!"

Hắn khen ngợi một cách yên lòng.

"Khương huynh đệ khách sáo rồi, đây là việc ta nên làm mà!"

Tỉ Hình vỗ ngực đắc ý.

"Nếu biết sớm Thiên Khu các là người của ngươi, vậy thì trước đây bọn ta đã chọn bọn họ rồi."

Hai Hoang nhân kia cũng mỉm cười đứng lên, chắp tay với Khương Thành.

"Đúng vậy, ngươi là ân nhân của Hoang tộc bọn ta, nhất định bọn ta sẽ nể mặt!"

Đối với bọn họ, chỉ cần báo giá nằm trong phạm vi hợp lý, chọn ai không phải là chọn?

Nghe nói trước đây Thành ca đã cứu đám người Tỉ Trường và Tỉ Hình rất nhiều lần, bọn họ theo bản năng cũng có thiện cảm với hắn.

Ngay cả nhìn ánh mắt của Mâu Vũ cũng thể hiện sự gần gũi.

"Mâu hội trưởng, trước đây là do bọn ta không nhận ra. Đắc tội rồi, hy vọng ngươi đừng trách!"

"Đúng đó, ngươi nói sớm ngươi biết Khương huynh đệ thì tốt biết bao nhiêu?"

Nghe những lời này, Mâu Vũ và Giáng Hàn thật sự có cảm xúc lẫn lộn.

Vốn dĩ cho rằng mua được trọc ma tam giai này là niềm vui bất ngờ, nhưng không ngờ còn có bất ngờ lớn hơn thế.

Sự ấm ức của những năm trước bỗng chốc được quét sạch hết tất cả.

Những lời nói của Hoang nhân có ý nghĩa quá lớn với bọn họ.

“Khương Thành, ngươi…”

Mâu Vũ nhìn nam nhân bên cạnh, sự kích động trong lòng khó mà biểu đạt thành lời.

Thành ca xoa nhẹ tấm lưng mềm mại của nàng, thầm nghĩ ta vừa mới đến, còn chưa có ra sức ra vẻ đâu.

Đợt tâm tình tốt đẹp này hơi bất ngờ.

Giáng Hàn ở bên cạnh còn vui mừng đến mức nói năng lộn xộn.

“Cô gia vừa đến, quả nhiên là giải quyết dễ dàng!”

“Ta biết không gì có thể làm khó được hắn!”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn khuôn mặt đang dại ra của Kết Trần Đạo Tôn ở bên cạnh.

“Thủ đoạn của các ngươi đến đây là kết thúc rồi, sau này xem ngươi còn có thể nhắm vào bọn ta như thế nào!”

“Ngươi!”

Trong lòng Kết Trần tức giận không thôi, mở miệng muốn nói gì đó để chống trả.

Nhưng nhận ra bản thân hoàn toàn không thể chống trả lại được.

Hai Hoang nhân Đạo Tôn phụ trách lựa chọn người mua trong những năm qua, cho đến hiện tại bọn họ chưa từng cười với ai chứ đừng nói là chủ động chào hỏi.

Thái độ vừa rồi của bọn họ đủ để nói rõ rất nhiều điều.

Hoang nhân đều đứng về phía Thiên Khu các, bọn họ còn đấu thế nào?

Chương 1673: Tộc trưởng Hoang tộc

Kết Trần Đạo Tôn nhìn chằm chằm vào Khương Thành, tất cả mọi chuyện đều là vì người này mà ra.

Thế mà hắn lại là ân nhân của Hoang tộc?

Điều này sao có thể làm được?

“Sao có thể như vậy?”

“Không được đâu, thế thì bọn ta phải làm sao đây?”

Mười bốn thương hội khác cũng hoảng sợ.

Trước đây khi cả đám theo chế giễu Thiên Khu các, từng người đều rất hăng say.

Hiện tại thì thấy tình hình không ổn rồi.

Dựa theo cách nói vừa rồi của Hoang nhân Đạo Tôn, từ nay về sau chỉ cần báo giá của Thiên Khu các bình thường, vậy thì các thương hội khác sẽ không còn chuyện nữa rồi.

Cái này thì còn chơi cái gì nữa?

“Hai vị, không thể làm như vậy được đâu mà!”

Về việc làm ăn trong tương lai, bọn họ cũng không quan tâm đến việc có đắc tội hay không.

“Cái này là thiên vị rồi.”

“Vậy sau này bọn ta phải làm sao đây?”

Hai Hoang nhân Đạo Tôn ngồi lại, hoàn toàn không đồng ý với sự chỉ trích của bọn họ.

“Các ngươi phải làm sao liên quan gì đến bọn ta?”

“Nếu các ngươi không mua được trọc ma từ chúng ta, sau này cũng có thể hỏi Thiên Khu các mua vật liệu trọc ma mà.”

“Đúng vậy đó, ta tin Thiên Khu các sẽ cân nhắc các ngươi.”

Những lời chế giễu của các thương hội trước đây, hai người này cũng đã nghe thấy, bây giờ xem như là học hỏi áp dụng.

Mâu Vũ cũng rất hợp tác gật đầu.

“Đúng vậy, sau này nếu các vị muốn đến mua vật liệu trọc ma, bọn ta cũng sẽ vô cùng hoan nghênh.”

“Cổng của Thiên Khu các luôn rộng mở vì các ngươi!”

Lãnh đạo của mười lăm thương hội bao gồm Phúc Thiên các bị chọc tức đến mức suýt nữa nhồi máu cơ tim.

Hiện tại thì cuối cùng bọn họ cũng nhận ra rằng những lời sỉ nhục trước đó có ý nghĩa như thế nào.

“Hừ, không cần!”

“Chuyện này, bọn ta sẽ trực tiếp báo cáo với cấp cao của Hoang tộc!”

Bọn họ cũng không thèm đếm xỉa đến.

“Đúng vậy, mười lăm nhà của chúng ta cùng tiến lùi!”

“Ta không tin các Đạo Thánh của Hoang tộc sẽ ngồi nhìn rất nhiều thương hội như chúng ta rời đi.”

Theo bọn họ thấy, Hoang nhân không thể từ bỏ mô hình cạnh tranh hiện tại của hơn mười mấy thương hội, bởi vì cái này là có lợi nhất cho bọn họ.

Nhưng mà ngay sau đó, ngoài sân vang lên một tiếng quát lạnh lùng.

“Vậy thì các ngươi rút lui đi nhé!”

“Bọn ta thật sự không quan tâm!”

Đột nhiên bốn Hoang nhân Đạo Thánh thân hình cao lớn giáng xuống trong trận, người đứng đầu là Tỉ Trường.

“Khương huynh đệ, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện lần nữa rồi, ha ha ha!”

Vừa nhìn thấy Thành ca, hắn lập tức thu cơ thể lại, tiến lên ôm chặt một cái.

“Bọn ta chưa từng quên ngươi.”

“Những năm qua ngươi đã đi đâu thế?”

Hai người tách ra, Khương Thành vỗ vai hắn cười nói.

“Ngươi cũng đã là Đạo Thánh rồi, tốt lắm!”

Tỉ Hình đắc ý ngẩng cổ lên.

“Cần thiết mà, không thể để cho Khương huynh đệ mất mặt được!”

“Khương chưởng môn, còn ta nữa, đừng quên ta chứ!”

Một Hoang nhân Đạo Thánh khác phía sau hắn cũng đến gần, là nhân vật Uyên Liệt số hai của Hoang vực vào năm đó.

“Ta cũng đã là Đạo Thánh rồi!”

“Ha ha ha, không tệ không tệ, rất có tinh thần!”

Lúc này, hai Hoang nhân Đạo Thánh phía sau cũng gật đầu cười với Khương Thành.

“Nghe nói năm đó ngươi đã giúp đỡ bọn họ nhiều lần, vậy thì ngươi là bằng hữu của toàn bộ Hoang tộc.”

Hai người liếc nhìn các thương hội khác trong trận một vòng.

“Hoang tộc của bọn ta ân oán rõ ràng, nếu Khương Thành đã là ân nhân, vậy thì nhất định phải báo đáp!”

“Cho dù kiếm ít một chút thì đã sao?”

“Đừng cho rằng các ngươi có thể đe dọa bọn ta, nếu không các ngươi cũng đừng nghĩ đến việc ở bên ngoài kia nữa!”

Thái độ của bọn họ khiến những lãnh đạo của mười lăm thương hội trong trận hoàn toàn tuyệt vọng.

Nếu đổi thành các môn phái khác ở bên ngoài, cho dù là Thiên Cung cũng sẽ không đưa ra quyết định thiếu sáng suốt như vậy.

Nhưng mà Hoang tộc hoàn toàn không quan tâm đến việc đắc tội với mọi người.

Mà Mâu Vũ cũng vội vàng mở lời: “Xin chư vị đạo hữu Hoang tộc đừng lo lắng, chắc chắn Thiên Khu các của bọn ta sẽ không để cho các ngươi chịu thiệt!”

Hai Hoang tộc Đạo Thánh gật đầu hài lòng.

“Nếu đã như vậy, vậy thì những người khác rời khỏi hết đi!”

Tỉ Trường và Uyên Liệt đã một trái một phải nắm lấy cánh tay của Thành ca.

“Khương huynh đệ, nếu đã đến rồi vậy thì ở lại đây chơi thật vui đi!”

“Đúng đó, đã không gặp nhiều năm như vậy rồi, lần này đừng nghĩ tới việc rời đi dễ dàng, không say không về!”

“Còn có Thiên Khu các, các ngươi cũng có thể đi cùng.”

Nghe thấy Thiên Khu các cũng có thể nhận được sự chủ động chiêu đãi của Hoang nhân, các thương hội khác đều vô cùng ghen tị.

Rất nhiều người không thể không nhìn Mâu Vũ bằng ánh mắt lấy lòng, bọn họ thực sự bắt đầu tính đến việc xin mua các vật liệu trọc ma từ Thiên Khu các trong tương lai.

Dù sao thì là một nhà trung gian, cũng có còn hơn không.

“Mâu hội trưởng, sau này hy vọng ngươi sẽ quan tâm hơn.”

“Đúng vậy đúng vậy, tất cả bọn ta đều trông cậy vào Thiên Khu các đó.”

“Ta biết Thiên Khu các vô cùng đặc biệt mà, khác hẳn với bọn ta.”

“Những trò bịp này chỉ là để tăng thêm tiếng cười mà thôi!”

Thậm chí còn có người nhân cơ hội đạp lên Phúc Thiên các để tranh cảm tình của Mâu Vũ, chọc Kết Trần tức đến mức suýt nữa nôn ra máu ngay tại chỗ.

“Không dám không dám!”

Mâu tiên nữ ứng phó rất khéo léo, nội tâm vô cùng xúc động.

Nàng chưa từng nghĩ tới những cảnh tượng vô lý trước mắt bản thân, kể cả là ở trong mơ.

Mà tất cả đều là dựa vào mặt mũi của Khương Thành.

Thực lòng mà nói, lúc này nàng vô cùng tò mò.

Hoang tộc vừa thần bí vừa bài xích với bên ngoài, Khương Thành đã dính líu đến bọn họ như thế nào?

Nếu như bản thân biết sớm hơn, báo tên hắn sớm hơn, vậy thì những năm qua đã không phải chịu tức giận nhiều đến như vậy.

Nàng bước lên phía trước, đang định trả báo giá giao nhận trọc ma tam giai, thì đột nhiên có một tiếng hét lớn vang lên từ trên trời!

“Hư!”

“Thế mà đồ đê tiện ngươi còn dám đến nơi này của bọn ta?”

Đột nhiên một Hoang nhân cao ngàn trượng, toàn thân màu đỏ giáng xuống trong trận.

Ong!

Rõ ràng là mặt đất không có rung động gì cả, nhưng mười sáu bàn đá lại đột nhiên vỡ tan tành.

Mọi người chỉ cảm thấy nhịp tim đập đều trở nên khó khăn một cách hiếm thấy, như thể tất cả đều bị một tồn tại vô hình nắm giữ.

Mà một số tiên nhân có tu vi cấp Chí Tôn trong trận thậm chí còn hoa mắt chóng mặt, tai mũi chảy máu dưới sức mạnh rung động kỳ lạ đó.

“A! Tộc trưởng!”

“Tham kiến tộc trưởng!”

“Sao ngươi lại xuất quan rồi?”

Đám người Tỉ Trường, Anh Liệt và Tỉ Hình vội vàng tiến lên hành lễ.

Mà những người khác có mặt còn sợ hãi hơn.

Tộc trưởng Hoang tộc?

Thế mà hắn hiện thân rồi?

Tộc trưởng Hoang tộc Anh Mang là một người vô cùng bí ẩn với thế giới bên ngoài.

Hắn mạnh đến mức nào, các thương hội đều không biết rõ.

Chỉ biết hắn ở thời đại Thượng Cổ cũng không tham gia vào các cuộc tranh chấp nhiều.

Mà đại năng của thời đại đó cũng không có mấy người chủ động đi khiêu khích Hoang tộc.

Lúc Thập Thiên Đế càn quét mạnh mẽ, Hoang tộc không tiến vào Đạo Tuyệt Chi Địa mà thay vào đó lại chọn một bí cảnh ở Nguyên Tiên Giới để sinh sống.

Bọn họ không khuất phục Thiên Cung, nhưng cũng không khiêu khích sự tấn công của Thập Thiên Đế.

Sức mạnh uy hiếp như thế cũng không phải là việc mà 30 Đạo Thánh của Hoang tộc có thể làm được.

Khi các lãnh đạo của các thương hội có mặt nhìn thấy hắn, thậm chí còn có cảm giác kích động khi được nhìn thấy truyền thuyết.

Nhưng lúc này, tâm trạng của cường giả trong truyền thuyết lại không tốt.

Thậm chí hắn còn không để ý đến Tỉ Trường, Tỉ Hình và các Hoang nhân khác.

Thay vào đó hắn nhìn chằm chằm vào khoảng không bên cạnh Khương Thành.

“Hư, ngươi còn che giấu cái gì nữa? Ngươi cho rằng có thể giấu được ta sao?”

Cuối cùng Hồn Tổ cũng dần dần lộ ra thần hồn gần như trong suốt, hồn tháp màu vàng hơi lấp lánh như những vì sao.

“Anh Mang, ngươi thì là cái thá gì?”

Lúc này, hắn không hề có chút hình tượng tay sai như khi đối mặt với Khương Thành, mà là mang theo khí thế cường giả vô tận.

“Đại gia ta đến nơi này là vinh hạnh của ngươi!”

Chương 1674: n oán rõ ràng

Nhìn thấy Hư, đám người Tỉ Trường và Tỉ Hình đều không có cảm giác gì.

Bởi vì bọn họ đều chưa từng trải qua thời kỳ cổ đại, không biết về cuộc tranh chấp như nước với lửa của Hoang tộc và Hồn tộc.

Nhưng ngoại trừ bọn họ ra, những Hoang tộc khác đều đang lộ ra thái độ thù địch và căm hận mãnh liệt!

Ầm! Ầm!

Hai gã Đạo Thánh Hoang nhân đi theo Tỉ Trường đến toàn thân đều lấp lánh ánh vàng.

Một người cầm gậy đá, một người giơ chiếc rìu đá lên, sát khí thấp thoáng trong ánh sáng vàng bay thẳng lên bầu trời!

"Hồn tộc khốn khiếp dám tới chỗ này của bọn ta sao?"

"Tới rồi cũng đừng nghĩ rời đi được!"

Thật ra bọn họ đều không biết Hồn tổ, cũng chẳng biết đây chính là Hồn tộc lão đại.

Nhưng mà đánh giá từ một chút ánh sáng màu vàng kia thì đây chính là một vị Hồn Thánh của Hồn tộc.

Nhưng Anh Mang lại không giống như vậy.

Nhiều năm trước đó hắn và Hư đã từng đánh qua lại với nhau vô số lần.

Mỗi một lần đều là chém giết vô cùng kịch liệt.

Ở trong mắt của hắn, đây chính là một khối u ác tính tập hợp hàng loạt những mặt xấu buff như thâm hiểm, xảo trá, tàn nhẫn, hèn hạ và ác độc.

Bởi vì sự tồn tại của Hư mà năm đó không biết bao nhiêu tộc nhân của Hoang tộc đã phải chết.

"Hôm nay là ngươi tự chui đầu vào lưới rồi!"

"Trốn ở Hồn Hải còn có thể giữ được thêm một chút hơi tàn."

Hắn nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm, luồng sáng màu tím tuôn ra, phát tán làm cho ta người ta có cảm giác bị áp chế không rét mà run.

"Dám cả gan liều lĩnh trà trộn vào đây!"

"Ta chỉ tới thăm ngươi một chút để xem ngươi còn sống thọ được mấy năm thôi."

Hư không có chút yếu thế nào, sự u ám trầm xuống kèm theo nỗi hận khắc cốt ghi tâm trong giọng nói của hắn.

Trong mắt hắn, Anh Mang cũng tập hợp một loạt mặt xấu buff như ngang ngược, bá đạo, tàn nhẫn, hung ác.

Năm đó cũng đã có không ít tộc nhân của Hồn tộc chết ở dưới trướng hắn.

Hắn lạnh lùng cười một tiếng: "Khi nào đến lượt ngươi ở đây khiêu chiến với ta, nói cứ như thể ngươi là kẻ thù truyền kiếp của ta vậy."

"Năm đó thời kỳ hưng thịnh ông đây, ngươi cũng chẳng phải đối thủ của ta, ta cũng không xem ngươi ra gì cả."

"Ngươi nói gì?"

Hoang nhân có mặt ở đó xôn xao giận dữ.

"Ngươi là cái thứ gì chứ, vậy mà lại dám nói chuyện với tộc trưởng như thế sao?"

"Chỉ là một Hồn Thánh, rời khỏi Hồn Hải cũng chẳng còn là gì cả, để cho ta giải quyết đi!"

Nhìn thấy một cuộc đại chiến sắp xảy ra, Khương Thành đứng dậy.

"Được rồi được rồi."

"Hư là người của ta, các ngươi muốn ra tay với hắn thì ít nhất cũng phải hỏi qua ý kiến của ta."

Hắn vừa mới nói ra những lời này, Hoang nhân, các nhà thương hội và ngay cả bản thân Hư cũng không kịp trở tay.

Đứng ở đối diện chính là tộc trưởng của Hoang tộc cùng với các Hoang Thánh khác.

Mà ở nơi này lại còn là đại bản doanh của Hoang tộc, khi cần thiết các tộc nhân còn lại của Hoang tộc cũng sẽ được điều động toàn bộ ra.

Với đội hình như vậy, cho dù Hư có dẫn dắt toàn bộ Hồn tộc trong Hồn Hải thì cũng không thể nắm chắc được chiến thắng.

Bất cứ người nào bị cuốn vào cái xoáy nước khủng khiếp này cũng đều sẽ phải chết.

Với sự hiểu biết về ca này của hắn, lúc này có lẽ hắn phải tránh ra càng xa càng tốt, vội vàng vạch rõ giới hạn với mình

mới là bình thường.

“Ngươi! Nói! Cái gì! Đấy!”

Anh Mang gằn lên từng chữ, trong nháy mắt sát khí khiếp người của hắn đã bao trùm lấy Khương Thành.

Những người của các thương hội khác ở bên cạnh suýt chút cũng đều bị dọa đến choáng váng, đặc biệt là Kết Trần Đạo Tôn đang đứng gần Thành ca lại càng trở nên lạnh run mất hồn mất vía, sợ sẽ bị liên lụy đến.

Khương Thành chậm rãi rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

“Ta nói, đánh chó phải ngó mặt chủ.”

Mặc dù dọc trên đường đi Hồn Tổ không có ý gì tốt, nhưng dù sao thì cũng đã đạt được một giao ước cùng với chính bản thân mình.

Theo hắn thì đây là “tài sản” thuộc về mình.

Người khác không có tư cách đụng vào!

Một tia cảm động vừa mới dâng lên của Hư trong nháy mắt đã không còn sót lại chút gì nữa.

Mẹ nó, cái gì gọi là đánh chó phải ngó mặt chủ chứ?

Hắn cảm thấy cả đời này của mình cũng chưa từng mất thể diện như vậy.

“Vậy ngươi hãy đi chết đi!”

Anh Mang giơ nắm đấm lên định nện xuống.

“Đừng mà!”

Tỉ Trường, Uyên Liệt vội vã bước lên phía trước can ngăn.

“Dù như thế nào tộc trưởng cũng đừng ra tay với Khương huynh đệ!”

Không phải bọn họ lo lắng cho Khương Thành mà là lo lắng cho Anh Mang.

Dù sao thì bọn họ cũng đã từng được chứng kiến cảnh tượng Khương chưởng môn giết chết Tiên Đế.

Bây giờ ca này đã là Đạo Tôn, chỉ sợ rằng thực lực của tộc trưởng không đủ!

Đều cùng là Hoang tộc, bọn họ cũng không muốn mất đi người tộc trưởng này.

Chỉ tiếc là "nỗi khổ tâm" này của bọn họ Anh Mang không thể hiểu được.

"Hai người các ngươi muốn đứng về phía kẻ địch để chống lại Hoang tộc sao?"

Hắn nhìn xuống Tỉ Trường, ánh mắt hắn cũng dần trở nên không tốt.

Hai gã Đạo Thánh khác cùng với những cao thủ của Hoang tộc từ bốn phía chạy tới, vội vàng chắn trước mặt Tỉ Trường.

"Các ngươi còn không mau lui ra!"

"Hồn tộc là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta, làm sao có thể nói chuyện với bọn họ được chứ?"

"Hồn tộc không có chuyện gì tốt cả!"

"Người này giúp đỡ Hồn tộc, vậy thì chính là kẻ thù của chúng ta!"

Tỉ Trường cắn răng, lớn tiếng nói: "Năm đó Khương Thành đã từng cứu hơn một ngàn tộc nhân của chúng ta nhiều lần, chúng ta cũng coi như là được hắn dìu dắt lên!"

"Tộc trưởng muốn khai chiến cùng với hắn, chúng ta khoanh tay đứng nhìn chính là phản bội bổn tộc, giúp đỡ tộc trưởng chính là vong ơn bội nghĩa!"

"Nếu đã như vậy thì bọn ta tự sát trước là được!"

Nói xong, hắn cùng với đám người Uyên Liệt, Tỉ Hình đồng thời thôi thúc sức mạnh trong cơ thể, muốn tự bạo ngay tại chỗ.

Điều này làm cho Thành ca cũng trợn tròn cả mắt, hắn vội vàng thu Kỵ Khuyết kiếm lại.

"Huynh đệ đừng như vậy!"

Có cần phải trang nghiêm như vậy không chứ?

"Dừng tay!"

Anh Mang cũng buông hai nắm đấm xuống.

“Các ngươi đang muốn làm gì?”

Một đám Hoang nhân ba chân bốn cẳng nhanh chóng đè đám người Tỉ Trường xuống.

“Tỉ Trường, ngươi không quên ân tình là rất tốt, nhưng mối thù hận chúng ta cũng không quên!”

Anh Mang cũng không nổi giận với Tỉ Trường mà ngược lại còn khen ngợi hắn.

Bởi vì từ trước đến nay Hoang tộc vẫn luôn ân oán rõ ràng.

Nhưng mà tình hình thực tế của Khương Thành lúc này lại làm cho bọn họ rơi vào khó khăn.

Hắn có ơn với Hoang nhân, lại đứng ở bên phía kẻ có thù oán với Hoang nhân, cái này phải làm như thế nào chứ?

“Ngươi và Hư cũng không phải là cũng một tộc, ngươi còn từng cứu tộc nhân của ta.”

Sát khí khắp người của Anh Mang đã dịu đi rất nhiều.

“Chỉ cần bây giờ ngươi đứng sang một bên thì sẽ khôi phục lại tình hữu nghị của chúng ta, từ nay về sau sẽ là người huynh đệ tốt nhất của Hoang nhân bọn ta!”

Các nhà thương hội cũng đều thèm muốn ghen tị.

Cái này cũng chính là tộc trưởng của Hoang tộc đích thân lấy lòng, ai có được thể diện này chứ?

Đạo Thần cũng không có được cái đãi ngộ này.

Nhưng Khương Thành lắc đầu.

“Hắn thuộc về ta, người khác không có quyền xử lý hắn.”

Hồn tổ lại càng cảm thấy mất mặt hơn, cảm thấy bản thân mình chỉ là một đồ vật thôi sao?

“Khương huynh đệ!”

Đám người Tỉ Trường và Tỉ Hình trở nên sốt ruột.

Các nhà thương hội cũng đều vui mừng nhướn mày.

“Thật sao?”

Anh Mang chậm rãi buông hai nắm đấm ra, hơi thở của hắn nặng nề như một cơn lốc xoáy.

“n tình của ngươi đối với đám người Tỉ Trường đã giúp cho các ngươi có thể bình an vô sự lần này.”

“Nhưng từ nay về sau Hoang tộc bọn ta không hoan nghênh ngươi nữa!”

Khương Thành gật đầu hiểu ý hắn.

Sau đó hắn xoay ngươi bước ra phía ngoài cùng với Hư.

Mâu Vũ và Giáng Hàn cũng gấp rút đi theo, các nàng cũng hiểu rằng cơ hội giao dịch có một không hai từ trên trời rơi xuống lúc đó cũng đã mất đi rồi.

“Khương huynh đệ!”

Đám người Tỉ Trường cũng đuổi theo.

“Bọn ta, ôi, chuyện này… Ta cũng muốn giúp ngươi, vậy mà lại trở nên như thế này…”

Trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên nói gì.

Khương Thành vỗ vai hắn khẽ mỉm cười.

“Không sao cả, ta hiểu được sự khó khăn của các ngươi.”

Tỉ Trường nặng nề gật đầu.

Lúc chia tay hắn lại nhỏ giọng mơ hồ nói: “Lần này đa tạ ngươi bỏ qua cho hắn.”

Khương Thành mỉm cười gật đầu.

Hư đúng lúc nghe rõ được những lời này cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Tình huống gì vậy?

Hắn bỏ qua cho ai chứ?

Đối mặt với Anh Mang, tên nhóc này mới là người được may mắn bỏ qua cho đúng không?

Chương 1675: Cuối cùng hắn ở bên nào

Vừa đi ra khỏi nơi đóng quân của Hoang nhân, Đạo Tôn và Kết Trần vừa rồi còn mới lạnh run đã lập tức nổi lên.

Hắn suýt chút nữa đã dùng kiểu tung tăng như chim sẻ nhảy đến trước mặt Mâu Vũ.

“Ha ha, Mâu hội trưởng!”

“Quyền mua độc nhất vô nhị của các ngươi đã không còn trước khi nó kịp nóng lên, bây giờ ngươi có cảm nghĩ gì?”

Tên này khua tay múa chân, mặt mày hớn hở hưng phấn.

“Con vịt đã được luộc chín bay đi mất rồi, phải làm sao mới được đây?”

“Xem ra quả nhiên là Thiên Khu các của các ngươi vẫn còn xuống dốc rồi, một chút ánh rạng rỡ vừa rồi chỉ là trời cao cố ý cho các ngươi hy vọng, để cho các ngươi càng trở nên tuyệt vọng hơn mà thôi.”

Những thương hội khác ở bên cạnh cũng xôn xao cười lớn khi thấy người khác gặp họa.

“Ha ha ha ha, đúng vậy!”

“Có lẽ bây giờ Mâu hội trưởng đã có thể hiểu được trọn vẹn câu nói đó rồi, người cười cuối cùng mới là thật sự chiến thắng.”

“Vừa rồi làm ta bị dọa giật mình, còn tưởng rằng cửa làm ăn này của Trọc Ma thực sự sẽ bị Thiên Khu các cướp mất, sau này chúng ta chỉ có thể uống được chút canh thôi chứ.”

“Thì ra chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi!”

Có vài người thậm chí cũng bắt đầu nháy mắt chế giễu với Khương Thành.

“Thật sự là thành cũng là người này, bại cũng là người này.”

“Vị đạo hữu này, tốt xấu gì ngươi cũng để cho giấc mộng đẹp của Mâu hội trưởng kéo dài lâu hơn một chút chứ, đột nhiên rơi xuống vực sâu như này quá tàn nhẫn rồi?”

Thành ca cười tủm tỉm nói: “Yên tâm đi, giấc mộng đẹp này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, sau này vẫn có lúc các ngươi phải đến cầu xin nàng, bây giờ vượt mặt cười nhạo nàng như vậy đến lúc đó làm sao xong việc được?”

Mọi người sửng sốt một lát rồi bất chợt phát ra tiếng cười lớn hơn nữa.

“Ha ha ha, hắn đang nói cái gì vậy?”

“Sau này Thiên Khu các không vào được nữa rồi, vẫn còn ở đây mơ mộng!”

“Lại còn cầu xin nàng? Thật sự cho rằng bọn ta dựa vào Thiên Khu các sao?”

Có vài người thậm chí còn cố ý lớn tiếng hô to để quét được một chút thiện cảm của Hoang tộc.

“Ta với Hồn tộc không đội trời chung, kẻ thù của Hoang tộc cũng chính là kẻ thù của Tinh Vi bảb điện bọn ta!”

“Không sai, Duyệt Dung các bọn ta cũng kiên quyết ủng hộ bạn bè Hoang tộc!”

Hồn tổ ở trong góc tối nghe thấy nói như vậy cũng không tức giận một chút nào mà chỉ cười nhạo.

Những mặt hàng như các ngươi Hoang nhân cũng thấy chướng mắt mà.

Rất nhanh đoàn người đã quay trở về khu vực bên ngoài chợ, thứ đầu tiên mà bọn họ liếc mắt nhìn thấy chính là một đám người đang vây quanh một chỗ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại sao đều tụ tập ở chung một chỗ?”

“Chẳng lẽ xảy ra điều gì hiếm thấy sao?”

Thủ lĩnh của các thương hội vội vàng bay đến gần, vừa nhìn thấy đã không nhịn được hít sâu một hơi.

Sau đó, tất cả bọn họ đều xôn xao hướng ánh mắt về phía Kết Trần Đạo Tôn.

Chỉ thấy các quầy hàng ở phía dưới của Phúc Thiên các đều đã vỡ vụ từ lâu, Hành cung nguy nga tráng lệ ở phía sau cũng đã

trở thành một bức tượng đá trong suốt sáng long lanh, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Mà hơn mười vị Đạo Tôn và Chí Tôn của Phúc Thiên các lại càng vô cùng thê thảm.

Bên ngoài thân thể của bọn họ không có vết thương hay vết máu, nhưng một đám người bị đông cứng toàn thân tím xanh, bọn họ nằm hấp hối ở trên mặt đất, sắp phải đến mức chỉ có hít vào chứ không thở ra được nữa rồi.

Mà toàn bộ hộ giáp toàn thân và binh khí bí bảo của bọn họ cũng đều đã biến mất không thấy còn gì nữa.

Các tiên nhân ồn ào tranh cãi trước đó đều đã câm như hến, lúc này cũng không bàn bạc một chút nào nữa, tất cả đều yên lặng đứng nhìn.

Rõ ràng cảnh tượng xảy ra ở trên từng người của Phúc Thiên các đã để lại một bóng ma khó có thể phai mờ trong tâm hồn yếu đuối của bọn họ.

“Là ai làm?”

Trong nháy mắt Kết Trần Đạo Tôn lập tức rơi vào trạng thái tức giận.

Hắn lôi Pháp cảnh ra ngay tại chỗ, hai con mắt đỏ lên giống như con sư tử nhắm người mà cắn vậy.

“Là ai?”

“Lăn ra đây nhận cái chết cho lão phu!”

“Ôi chao, làm sao có thể như vậy chứ?”

Khương Thành bay vào bên trong Pháp cảnh của hắn, vẻ mặt cảm thông vỗ vai hắn.

“Lão huynh, lúc trước ta đã nhắc nhở ngươi quầy hàng bị đập rồi, nhưng mà ngươi không tin ta, còn tưởng rằng ta muốn lừa ngươi rời trường.”

Ca nhìn cảnh hoang tàn khắp nơi còn thở dài.

“Cái này cũng quá thê thảm, chẳng ra sao cả!”

Kết Trần Đạo Tôn bỗng nhiên xoay người, gắt gao nhìn hắn chằm chằm.

“Ngươi biết là ai làm?”

Những Tiên nhân đứng xem trước đó im bặt, cái người bên cạnh ngươi chính là người khởi xướng đó!

“Biết.”

“Là ai?”

“Là ta.”

Kỷ Linh Hàm không sợ hãi chút nào bay tới trước mặt.

Nói đùa, nàng là Đạo Thánh, dù thế nào đi nữa cũng sẽ không đến mức sợ hãi một Đạo Tôn.

Thành ca còn cố ý kinh ngạc nữa chứ.

“Tại sao làm ra như vậy?”

Kỷ Linh Hàm vẻ mặt vô tội.

“Miệng bọn họ không sạch sẽ, lại còn ra tay với ta.”

Khương Thành gật đầu: “Đã thu lấy chiến lợi phẩm rồi chứ?”

“Đã lấy rồi.” Em gái Hàm được Khương chưởng môn hun đúc từ nhỏ, phương diện này cũng không hề cổ hủ một chút nào.

Thành ca giơ ngón tay cái lên: “Làm tốt lắm!”

Sau đó hắn mới lắc đầu bày ra vẻ mặt thương tiếc với Kết Trần Đạo Tôn ở bên cạnh.

“Ôi, ngươi nhìn xem ngươi làm gì này, nếu như trước kia nghe ta thì tốt hơn rồi?”

“Ngươi đi ra ngoài sớm một chút, cho dù có không ngăn cản được thì chắc chắn cũng có thể nhìn thấy một chút mảnh vụn chứ!”

Mọi người ở bên cạnh đã không còn sức mà than phiền nữa rồi.

Kết Trần Đạo Tôn nhất thời đã rơi vào trạng thái hóa đá.

Bây giờ hắn có chút mơ hồ, cảm thấy nhất định phải vuốt râu một cái.

Người này trước đây có lòng tốt nhắc nhở mình, người này biết “hung thủ”, bây giờ người này lại đang trách móc mình

chỉ tiếc rèn sắt không thành, vậy cuối cùng hắn ở bên nào?

Hắn suy nghĩ kỹ vài giây, rốt cuộc mới hiểu ra.

“Thì ra là ngươi làm, ngươi chính là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này!” Hắn lập tức đưa ánh mắt nổi giận nhắm thẳng vào Khương Thành.

Các Tiên nhân vây xung quanh xem đã không nói nổi nữa rồi.

Lão huynh, thật khó để ngươi có thể nhìn ra, không dễ dàng mà.

“Ngươi thật to gan!”

“Còn có Thiên Khu các, ngươi và đám Mâu Vũ, chuyện này các ngươi cũng không thoát khỏi trách nhiệm…”

Bên trong Pháp cảnh của hắn, hư ảnh căn nguyên đang bùng cháy dữ dội, ngay lập tức muốn mở ra nhịp điệu báo thù Penta Kill.

Mãi cho đến khi một Pháp cảnh khác sáng lên ở bên cạnh, bên trong Pháp cảnh đó có những sáu căn nguyên đồ đằng trụ lớn.

“Ngươi…”

Nhìn vào đôi mắt lạnh thấu xương như băng của Kỷ Linh Hàm, Kết Trần Đạo Tôn không bất giác nuốt nước miếng một cái.

Hắn cũng không ngốc.

Đối phương có thể làm ra chuyện như vậy thì cũng không phải chỉ là phô trương thanh thế.

Lúc này nếu như mình ra tay thì có chết cũng sẽ chết một cách vô ích.

“Các ngươi…”

Giọng nói của hắn dần dần nhỏ đi rất nhiều, Pháp cảnh cũng lặng lẽ co rút lại hơn một nửa.

“E hèm?”

Khương Thành vẫn còn đang nở nụ cười chân thành đứng ở bên cạnh hắn.

“Bọn ta làm sao?”

“Cũ không đi thì mới không tới, bọn ta có ý tốt giúp ngươi phá bỏ cái cũ rồi, nhân tiện cũng giúp người của các ngươi chữa được tính nóng nảy, thu chút thù lao cũng hợp tính hợp lý nhỉ?”

Các vị Tiên nhân vây xem xung quanh đều đã miệng méo mắt lệch.

Rốt cuộc bọn họ cũng đã nhìn ra được người này không thể chọc vào được.

Lung Lâm và Mạch Phong chân thành xuất hiện làm vai diễn phụ.

“Quá hợp tình rồi!”

“Quá hợp lý rồi!”

“Khương chưởng môn thực sự rất nhiệt tình!”

Phụt!

Vừa căm hận lại vừa không dám trút ra, cuối cùng Kết Trần Đạo Tôn phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

“Được!”

“Được lắm, những viện hôm nay Thiên Khu các các ngươi đã làm, ta nhớ kỹ rồi!”

Khương Thành híp mắt, hắn bị người ta ghi hận cũng không sao cả, thậm chí hắn còn mơ ước ấy chứ, nhưng như vậy sẽ cuốn cả Mâu Vũ vào.

Nhưng mà giết chết người này dường như cũng chẳng có ích lợi gì.

Ở đây có nhiều người như vậy, chắc chắn có thể truyền về Vân Bái Tiên phủ.

Lúc này, Mâu Vũ bay đến bên cạnh hắn.

“Quay về nói cho đám người Khánh Đoan Đạo Thánh, hãy nói rằng Thiên Khu các bọn ta từ bây giờ đã rời khỏi Vân Bái Tiên Phủ rồi.”

Tuyên bố xong quyết định quan trọng này, nàng mới nhìn Khương Thành trêu ghẹo: “Phi Tiên môn các ngươi chắc là có thể bảo vệ cái thương hội nhỏ bọn ta chứ?”

Năm đó nàng muốn Khương Thành làm cận vệ của mình đã bị từ chối rồi.

Mà lần này đối với thỉnh cầu bảo kê của Thiên Khu các, Thành ca lại đồng ý vô cùng dứt khoát.

“Không thể chối từ.”

Chương 1676: Mưu đồ lớn tiếng

Đối với Mâu Vũ mà nói, thoát khỏi Vân Bái Tiên Phủ vốn dĩ là quyết định đã được ấp ủ trong nhiều năm.

Nàng và Vân Bái Đạo Thần cũng không phải là thầy trò, ở bên kia còn luôn phải chịu sự xa lánh chèn ép, hơn nữa từ trong tâm của nàng cũng không muốn khuất phục trước người khác.

Chỉ là căn bản lúc trước không thể thoát khỏi được.

Thái độ của Đạo Thần ai dám coi thường chứ?

Thiếu sót lớn nhất của Thiên Khu các chính là không có được chỗ dựa vững chắc.

Làm ăn trong giới tu luyện là phải có đao kiếm làm hậu thuẫn.

Bây giờ Khương Thành đã trở lại, vậy thì còn phải do dự gì nữa chứ?

“Thật tốt quá!”

“Ha ha, đã sớm chịu đựng đủ ở bên đó rồi!”

Đám người Giáng Hàn, Lung Lâm và Mạch Phong cũng không nhịn được bắt đầu reo hò, đối với bọn họ mà nói, việc thoát khỏi sự khống chế của Vân Bái Tiên Phủ càng giống với được giải thoát hơn.

Từ nay về sau chim có thể tùy ý bay lượn trên trời cao.

“Khương chưởng môn, Kỷ chưởng môn, sau này chúng ta lại phải thường xuyên tiếp xúc với nhau rồi.”

Nhìn thấy những người bạn cũ ở Cổ Tiên giới năm đó, Kỷ Linh Hàm có chút vui sướng.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Phi Tiên môn bọn ta đang ở núi Huyễn Tắc của Khiếu Mang vực bên cạnh, mọi người gặp lại các ngươi nhất định sẽ rất vui mừng.”

Rất nhanh Mâu Vũ, Giáng Hàn và em gái Hàm đã ở bên cạnh ríu rít và bàn bạc chuyện tương lai sẽ chuyển đến Khiếu Mang vực.

Mà những người mới của Thiên Khu được chiêu mộ vào sau các lại có chút bất an.

Cái gì?

Chúng ta sẽ rời khỏi Vân Bái Tiên Phủ sao?

Cái quyết định này có phải quá qua loa rồi hay không?

Vậy tương lai chẳng phải sẽ đối mặt với sự tấn công toàn lực của đám người Khánh Đoan Đạo Thánh sao, thậm chí còn có cả sự trách móc của Vân Bái Đạo Thần nữa!

Cái Pháp Tắc không gian của Kỷ chưởng môn này vừa rồi cũng rất kinh người, nhưng ngay cả nghe tên Phi Tiên môn cũng chưa từng nghe qua, có thể bảo kê được sao?

Những Tiên nhân khác ở bên cạnh cũng xôn xao bàn tán.

Những thủ lĩnh của mười mấy nhà thương hội còn lại cũng bước tới xung quanh Kết Trần Đạo Tôn.

“Kết Trần đạo hữu, chuyện này không thể cho qua dễ dàng như vậy được.”

“Đúng vậy đó, Thiên Khu này quá khoa trương rồi.”

“Đánh người không đánh mặt, vậy mà ngay cả quầy hàng cũng bị đập phá, có phần quá đáng rồi!”

“Theo ta thấy, nhất định chúng ta phải ngăn chặn sự kiêu ngạo của bọn họ!”

Những Tiên nhân vây xem ở bên kia cũng đã biết về chuyện đánh cược rồi.

Lại nói, đúng là đáng đời Phúc Thiên các, dù sao thì cũng hèn hạ chọc ghẹo người ta trước.

Nhưng chẳng hiểu tại sao Thiên Khu các lại được “Phi Tiên môn” coi là đồng minh, làm cho bọn họ cảm thấy tình thế

không được hay lắm, vẫn phải trấn áp trước một chút để kính trọng, tránh cho việc sẽ xuất hiện đối thủ cạnh tranh quá mạnh tiếp theo.

Vậy nên tất cả đều chạy đến bên chỗ Kết Trần khuyến khích, muốn cho Vân Bái Tiên Phủ tăng thêm cường độ âm thanh.

Kết Trần Đạo Tôn vốn đang nổi nóng, thậm chí hắn cũng đã quên đi cả việc cứu mười mấy người bạn của mình đang bị đông cứng đau thương kia.

"Bọn họ làm chuyện như vậy sẽ chết rất thảm!"

Hắn vừa nghiến răng nghiến lợi phát ra lời tàn độc vừa móc Tiên khí truyền tin ra, bận rộn "gọi điện thoại" về điều người.

"Trước kia vì lợi ích của các đồng môn, sư tôn ta không thể nào ra tay với Mâu Vũ, bây giờ nàng rời khỏi Tiên phủ, vậy thì chính là kẻ phản bội."

"Các ngươi hãy chờ xem, bọn họ tuyệt đối sẽ không thể nào sống sót tiến vào Khiếu Mang vực!"

Tiên khí truyền tin sáng lên, cũng không có ai biết ở bên kia nói gì.

Sau mười mấy giây, "điện thoại" bị ngắt, sắc mặt của Kết Trần Đạo Tôn lại càng trở nên khó coi hơn.

"Kết Trần đạo hữu, như thế nào đây?"

"Lúc nào cao thủ của Tiên phủ đến đây vậy?"

"Vân Bái Đạo Thần tiền bối có thể đích thân tới không?"

Kết Trần Đạo Tôn đen mặt từ chối trả lời.

Bởi vì bên kia lại có thể để cho hắn tự mình giải quyết, hơn nữa giọng điệu còn cực kỳ mất kiên nhẫn.

Điều này làm cho hắn vô cùng buồn bực.

Tại sao có thể như vậy chứ?

"Không được, cơn tức này không thể cứ nuốt xuống như vậy được."

Hắn lau vết máu trên khóe miệng, cảm thấy nếu như không trút bỏ được cơn tức này thì cả đời này hắn cũng sẽ có tâm ma.

“Đúng rồi, Hoang nhân!”

“Tìm Hoang nhân ra mặt tấn công bọn họ!”

Những người khác cũng trở nên phấn chấn.

“Đúng, chợ buôn bán mở ở bên ngoài là phạm vi của Hoang nhân, chỗ này chính là khu vực của Hoang tộc!”

“Ra tay gây chuyện ở địa bàn của người ta, cái này là không nể mặt người ta rồi!”

“Hơn nữa vốn dĩ Hoang tộc có nghĩa vụ phải duy trì môi trường buôn bán tốt đẹp và bảo vệ chúng ta.”

Một nhóm người lập tức rầm rầm bay về phía nơi đóng quân của Hoang nhân và chạy tới tố cáo.

Thành ca chỉ cứ khoanh tay trước ngực ngồi ở một bên xem náo nhiệt như vậy.

Mà những người khác thì lại càng không rõ cho lắm.

Sau khoảng chừng ba mươi giây, bên trong bất chợt phát ra một tiếng quát lớn.

“Cút!”

Sau đó thủ lĩnh của mười mấy nhà thương hội ỉu xìu chán nản đi ra ngoài.

Hoang nhân từ đầu đến cuối vẫn luôn bỏ qua bộ dạng này của bọn họ.

Người ta ruột thẳng nhưng đầu óc không ngốc, mượn đao giết người thô thiển như vậy làm gì có ai không nhìn ra chứ?

Hơn nữa bọn họ chưa từng có ý định bảo vệ phía ngoài chợ.

“Đáng căm ghét!”

Quay trở lại chợ một lần nữa, tất cả mười năm nhà thương hội đều thẹn quá hóa giận rồi.

“Bổn tọa cũng không tin lại không thể áp đảo được một Thiên Khu các nhỏ bé!”

“Các vị, xem ra chúng ta thật sự phải liên thủ rồi.”

Nhị điện chủ của Trường Hoành Bảo Điện là Liệt Thái Đạo Thánh có sắc mặt rất nghiêm túc.

“Chỉ cần chúng ta liên thủ thì muốn hoàn toàn tiêu diệt được Thiên Khu các cũng không phải chuyện gì khó.”

Đại điện chủ của Tinh Vi Bảo Điện là Mậu Hoàng Đạo Thành cau mày nói: “Ngươi định làm như thế nào?”

“Rất đơn giản, sau này Thiên Khu các không được vào hội giao dịch, cũng không thể mua Trọc Ma nữa.”

“Việc bọn họ có thể làm chính là hỏi mua nguyên liệu Trọc Ma từ chúng ta.”

Liệt Thái Đạo Thánh không thèm quan tâm đến việc kế hoạch của mình bị người bên ngoài nghe thấy, thậm chí hắn còn tăng âm lượng lên, cố ý liếc mắt nhìn về phía Mâu Vũ và Khương Thành.

“Việc mà chúng ta phải làm chính là cùng nhau từ chối bọn họ!”

“Chỉ cần tất cả mười năm nhà chúng ta đang có mặt ở đây không bán cho Thiên Khu các, vậy thì con đường này của Thiên Khu các bị cắt đứt rồi!”

Những thủ lĩnh của các thương hội khác đưa mắt nhìn nhau.

“Tốt! Cứ làm như thế!” Kết Trần Đạo Tôn là người đầu tiên lớn tiếng hưởng ứng.

“Hay đó!”

Các chủ của Duyệt Dung các, Nguyệt Thường Đạo Thánh vỗ tay cười to.

“Cứ như vậy, Thiên Khu các sẽ hoàn toàn không liên quan đến việc buôn bán Trọc Ma nữa, hoàn toàn bị gạt bỏ ra ngoài rồi!”

“Đúng! Làm cho bọn họ sụp đổ!”

“Cứ làm như thế đi!”

“Ta đồng ý!”

“Ta cũng đồng ý!”

Trong nháy mắt đã có mười mấy nhà hưởng ứng.

Nhưng vào lúc này bỗng nhiên Mậu Hoàng Đạo Thánh lại thản nhiên nói: “Ta phản đối.”

“Mậu Hoàng đạo hữu, ngươi có ý gì?” Đám người Trường Hoành và Kết Trần xôn xao trợn mắt nhìn.

Mậu Hoàng Đạo Thành can nhắc cười một tiếng: “Ý của ta là, không cần phải ngăn các đường chết của Thiên Khu các như vậy, dù sao cũng là người quen.”

“Chỉ cần bọn họ ra giá gấp ba lần trở lên giá trên thị trường thì chúng ta cũng có thể suy nghĩ!”

Mọi người sửng sốt, mua nguyên liệu Trọc Ma với giá gấp ba lần trở lên thì có mà mất cả quần, có kẻ ngu mới mua chứ nhỉ?

“Ha ha ha ha!”

“Mậu Hoàng Đạo Thánh nói rất đúng, chúng ta cũng không thể nào không hợp với đạo lý làm người như vậy!”

Thâm chí bọn họ còn cố tình quái gở hét sang bên này.

“Mâu Vũ, ngươi nghe thấy không?”

“Bọn ta vẫn rất có đạo lý nha, đừng nói bọn ta không cho ngươi cơ hội.”

Những Tiên nhân khác ở bên cạnh xôn xao lắc đầu, Thiên Khu các này gây ra tội lỗi gì mà lại có thể bị mười mấy nhà thương hội liên thủ nhằm vào như vậy.

Lúc này có muốn trở mình cũng khó khăn.

Một số Tiên nhân gia nhập vào Thiên Khu các muộn hơn vô cùng đau đớn như cha mẹ chết, ngay cả đám người Lung Lâm và Mạch Phong cũng chau mày lo lắng.

Vừa rồi bọn họ cũng nghe thấy Giáng Hàn nói sau này Thiên Khu các không thể nào tham gia vào hội giao dịch, cũng sẽ không thể nào mua được Trọc Ma từ chỗ Hoang tộc nữa rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ?

“Không sao cả.”

Gặp phải đả kích như thế nhưng Mâu Vũ nhưng không có chút thay đổi nào.

Nàng vén lọn tóc ở bên tai, vẫn tao nhã và ung dung như mọi khi.

“Không buôn bán Trọc Ma thì chúng ta vẫn còn có thể làm cái khác.”

“Có rất nhiều cơ hội ở Nguyên Tiên giới, chỉ cần lo liệu trước không lo lắng, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ có cơ hội vùng lên.”

Chương 1677: Ta cũng có chút Trọc Ma

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Mâu Vũ vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Kiếp nạn lớn đang ở trước mặt, kinh doanh mang lại lợi nhuận lớn nhất chắc chắn vẫn là nguyên liệu Trọc Ma.

Mặc dù cũng có thể kinh doanh những thứ khác, nhưng từ lâu thị trường gần như cũng đã bị chia cắt bởi những thương hội lớn và môn phái uy tín lâu năm rồi.

Nàng vào trường quá muộn, vốn liếng lại không đủ, muốn vùng lên nói thì dễ làm mới khó làm sao?

“Ôi, suýt chút nữa thì quên.”

Khương Thành chợt nhớ chuyện nghiêm chỉnh lần này.

“Lần này ta tới là nói chuyện làm ăn với ngươi.”

Mâu Vũ lập tức trở nên hứng thú, đến mức hai mắt cũng sáng lên vô cùng thần thái.

“Hả? Ngươi vừa có chuyện tốt gì sao?”

Năm đó mấy lần giao dịch cùng với Khương Thành nàng đều kiếm được lợi ích lớn.

Thành ca khẽ mỉm cười.

“Cũng không có gì, vẫn là kinh doanh Trọc Ma, ta cũng có một ít thi thể Trọc Ma phải ra tay.”

Mâu Vũ còn chưa kịp trả lời, mười mấy nhà thương hội cấp cao đang cẩn thận quan sát động tĩnh ở bên này đột nhiên bật cười.

“Ha ha? Thi thể Trọc Ma sao?”

“Hắn cũng có thi thể Trọc Ma? Ta không nghe lầm chứ?”

“Ngươi không thấy hắn quen biết Hoang nhân sao, không chừng đã đi theo lượm nhặt được một hai đầu rồi!”

Thậm chí bọn họ còn chủ động tiến sát vào.

“Con Trọc Ma đó của ngươi là cấp mấy thế, thả ra để cho ta mở mang tầm mắt đi.”

Khương Thành lắc đầu.

“Chỗ này không tiện lắm.”

“Có gì mà không tiện?”

Kết Trần Đạo Tôn xem ra đã nắm bắt được cơ hội phát ra.

“Chẳng lẽ là ngươi sợ bọn ta và Mâu Vũ cướp mất sao?”

“Yên tâm đi, Trọc Ma đó của ngươi cho dù có là tam giai thì bọn ta cũng không xem ra gì đâu.”

“Đúng đấy, chẳng lẽ là ngươi cố ý khoác lác?”

Trong đôi mắt Mâu Vũ hiện lên một chút không vui.

Nàng giơ tay lên ngăn cản ở phía trước Khương Thành phía trước, thản nhiên nói: “Các vị, đây là giao dịch giữa ta và hắn, các ngươi vốn không có quyền xem hàng.”

“Ôi!”

Khương Thành khoát tay áo.

“Nếu như bọn họ thực sự muốn mở mang tầm mắt, vậy thì để cho bọn họ mở mắt cho tốt đi.”

“Chỉ là Trọc Ma này của ta hơi nhiều, phiền các ngươi tránh ra trước đi!”

Nói xong, hắn lại bay lên bầu trời.

Chuyện này không chỉ riêng mười mấy nhà thương hội kia mà ngay cả những Tiên nhân khác cũng không nhịn được chế nhạo.

“Lại còn phải tránh ra?”

“Có cần đao to búa lớn như vậy hay không?”

“Chẳng lẽ ngươi còn có mười mấy con Trọc Ma sao?”

“Cái đó làm sao có thể chứ, ngươi coi Trọc Ma là cỏ dại à, tùy ý mà cắt sao?”

Cuộc bàn tán của bọn họ vừa mới bắt đầu, Thành ca lập tức mở trữ vật không gian ra.

Một thi thể Trọc Ma được bảo quản toàn vẹn nhẹ nhàng bay ở giữa không trung.

Nhìn thấy chỉ là nhất giai, mọi người đang muốn nói không còn gì hơn cái này à.

Ngay sau đó, bọn họ lập tức nhìn thấy con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư…

Khi nhìn thấy con thứ mười, miệng của rất nhiều người đã dần mở rộng ra.

“Thật sự là có mười mấy con à?”

“Đúng vậy đó, hắn lại có thể lấy ra được mười con à không, mười một con, mười hai con…”

Thi thể của Trọc Ma vẫn liên tục bay ra bên ngoài không ngừng, rất nhanh đã đột phá hai mươi, ba mươi, bốn mươi.

Không bao lâu đã lên hàng trăm con.

Đến mức này thì ánh mắt của rất nhiều người cũng đã thẳng đứng.

“Này này này, cũng đã hơn một trăm con rồi, làm sao tới chứ?”

“Thật không thể tưởng tượng nổi mà?”

Trong kết giới trên bầu trời càng lúc càng có nhiều thi thể Trọc Ma, quả thực giống như mây đen bành trướng vậy.

Đám người Giáng Hàn và Lung Lâm của Thiên Khu các cũng đã trở nên mừng rỡ như điên từ sớm.

“Số lượng này cũng quá nhiều rồi.”

“Ha ha, ta biết ngay Khương chưởng môn lại sắp làm lớn mà, quả nhiên ha, bất ngờ này quá lớn rồi!”

“Thiên Khu các chúng ta không cần phải buồn rồi, phong tỏa gì chứ, đi gặp quỷ đi!”

“Có Khương chưởng môn ở đây, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là trò cười mà thôi.”

Mười năm nhà thương hội ở bên cạnh nghe xong rất hụt hẫng, nhưng đối mặt với với những thi thể Trọc Ma liên tục xuất hiện, chính bản thân bọn hắn cũng đều không thể bình tình được nữa rồi.

Khi thi thể Trọc Ma đạt tới hơn hai trăm con thì cuối cùng Khương Thành cũng ngừng lại.

Cuối cùng cũng hết rồi sao?

Rất nhiều người cũng không biết nên nói gì cho đúng nữa, số lượng này so sánh với những gì toàn bộ Hoang tộc gặt hái được trong một trăm năm cũng đã vượt qua luôn rồi.

“Hừ, ta coi như có bao nhiêu đây thôi.”

Kết Trần Đạo Tôn cố gắng đè nén sự chấn động ở trong lòng, hắn cố ý chua ngoa nói: “Thì ra cũng chỉ là 237 con Trọc Ma nhất giai, trông cậy vào những thứ này sẽ làm cho Thiên Khu các hoàn toàn trở mình sao, quả thực ngây thơ…”

Lời của hắn vẫn còn chưa dứt thì bỗng nhiên hơn một trăm con Trọc Ma nhất giai lại bay ra bầu trời một lần nữa.

Màu đen bao phủ một vùng, trong nháy mắt đã che đi một mảng lớn bầu trời.

Ngay sau đó lại có trên một trăm con nữa bay ra.

“Mỗi lần một con quá chậm.”

Thành ca vừa phóng ra ngoài vừa giải thích một chút.

“Tránh cho cổ các ngươi bị đau.”

Nhìn thấy thi thể Trọc Ma liên tục tuôn ra với tốc độ hàng trăm con một lúc, rất nhiều người ở phía dưới suýt chút nữa đã hóa đá ngay tại chỗ.

Mâu Vũ đã quên mất vui mừng rồi, nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

“Cái này… Thi thể Trọc Ma lại có thể dùng hàng trăm để đếm sao?”

Nhưng nhìn bầu trời ở phía trên chợ đã sớm bị Trọc Ma tạo thành mây đen lấp đầy, từng con một tầng tầng lớp lớp quả thực nhiều không đếm xuể.

Rất nhanh đã vượt qua ba ngàn rồi, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục tăng lên.

Sắc mặt của các nhà thương hội đã hoàn toàn thay đổi.

Bọn họ mơ hồ ý thức được, bản thân mình có thể vừa mới chọc ghẹo một người không nên động vào rồi.

Đến mức này rồi thì ngay cả Hoang nhân ở bên trong cũng không nhịn được bước ra.

Nhìn thấy hàng ngàn con Trọc Ma nhất giai ở trên bầu trời đằng xa, bọn họ đã rơi vào trạng thái hoài nghi đời người.

Trong hàng ngàn năm qua, số lượng Trọc Ma nhất giai mà toàn bộ tộc của bọn họ đã chém giết cũng không tới con số này.

Mà Khương Thành lại vẫn còn chưa kết thúc.

“Hắn lấy ở đâu nhiều Trọc Ma như vậy chứ?”

“Cái này không phải, tại sao có thể có người chém giết được nhiều Trọc Ma hơn chúng ta chứ?”

Đám người Tỉ Trường và Tỉ Hình đều phá lên cười.

“Đây chính là Khương chưởng môn, hắn làm được bất cứ cái gì cũng không kỳ quái.”

Hoang nhân cao ngạo cảm thấy lòng tự trọng của mình phải nhận lấy đả kích, chém giết Trọc Ma vốn dĩ là nghề nghiệp và là điều đáng tự hào của bọn họ.

Bây giờ toàn tộc so với một người còn thấp hơn, có phần khó mà chấp nhận được, bọn họ chỉ có thể nghĩ cách khôi phục tôn nghiêm.

“Tất cả đều là nhất giai thôi sao?”

“Đúng đấy, ngay cả một con nhị giao cũng không có…”

“Các ngươi nói con này sao?”

Trên bầu trời Khương Thành cười híp mắt ngừng lại sau khi đã thả hơn bốn ngàn con Trọc Ma nhất giai ra.

Sau đó hắn tiện tay đẩy ra hơn mười thi thể Trọc Ma nhị giai.

Nhiều nhất giai quá đến chính bản thân hắn cũng có chút ngại phiền.

“Cái… cái gì?”

Con mắt của những thủ lĩnh các thương hội như Trường Hoành Bảo Điện và Duyệt Dung cũng đã lồi cả ra ngoài.

“Nhị giai, hắn lại còn có nhị giai?”

“Cái này không phải rất bình thường sao, Trọc Ma hoạt động theo nhóm, có nhất giai thì chắc chắn sẽ có nhị giai chứ!”

Khi bọn hắn nói chuyện được một hồi như vậy thì bầu số lượng Trọc Ma nhị giai trên bầu trời cũng đã đạt tới một trăm con.

Không bao lâu đã vượt qua hai trăm, ba trăm con…

Cũng không còn ai có thể nói một lời nào nữa rồi.

Đừng nói là những Tiên nhân ở phía ngoài, ngay cả một số Đạo Thánh của Hoang tộc cho tới Anh Mang đang lặng lẽ nhìn sang bên này từ phía xa cũng có vẻ mặt ngây dại.

Khi số lượng Trọc Ma nhị giai đã đạt tới một ngàn con thì Khương Thành ngừng lại.

Sau đó hắn thả Trọc Ma tam giai với tốc độ mười con một.

“Tam giai!”

“Lại còn có tam giai!”

Mọi người vừa mới bị chấn động choáng váng hoang đường chỉ lên bầu trời, cũng không thể nào che giấu được cảm giác vô lý mãnh liệt ở trong lòng nữa.

Mà những Tiên nhân ở bên ngoài cũng nổ tung theo.

Trọc Ma tam giai quá quý giá, đối với bọn họ mà nói nó chính là bảo vật hiếm thấy có thể gặp nhưng không thể cầu.

Mà lúc này trong chớp mắt đã có hơn một trăm con xuất hiện ở trên bầu trời.

Chương 1678: Hối hận không ngừng

Hơn một trăm con Trọc Ma tam giai đã hoàn toàn làm nổ tung toàn trường.

Hoang nhân cũng không còn ngồi yên được nữa mà xôn xao chạy ra khỏi trại đóng quân.

“Ôi trời đất, cái này cũng quá vô lý rồi nhỉ?”

“Trên một trăm con Trọc Ma tam giai, đây là tình huống gì vậy chứ?”

“Hắn vẫn còn là con người sao?”

Lần này bọn họ có muốn tìm lý do để lấy lại tôn nghiêm cũng không được nữa rồi.

Niềm kiêu hãnh của bọn họ đã bị Khương Thành đánh tan nát trong hạng mục chém giết Trọc Ma mà bọn họ tự hào nhất.

Có rất nhiều Tiên nhân ôm đầu, bọn họ hoàn toàn không thể tin nổi những gì mà mình đã nhìn thấy.

“Thật sự Hoang tộc so với một mình hắn cũng không bằng!”

“Chỉ dừng lại ở đó thôi sao? Trong ba ngàn năm nay thu hoạch của Hoang tộc cũng chỉ có hơn mười con Trọc Ma tam giai thôi đúng không?”

Nếu như nói Khương Thành là một siêu thị quy mô lớn, vậy thì hội giao dịch Hoang tộc cùng lắm cũng chỉ có thể được coi là một quầy bán quà vặt mà thôi.

Trước đó không lâu mời hắn ra khỏi trại đóng quân của Hoang nhân, từ nay về sau từ chối không cho Thiên Khu các tiến vào hội giao dịch, bây giờ xem ra giống như một trò cười rồi.

Từ đầu người ta đã hoàn toàn không cần dựa vào Hoang tộc!

“Không thể so sánh hai người được!”

“Làm sao có thể có nhiều Trọc Ma như vậy chứ?”

“Ta cũng nghi ngờ có phải hắn đã ăn trộm ở trong nhà kho của Thiên Cung hay không.”

“Cực kỳ có khả năng, ngoại trừ cái đó ra thì không còn lý do nào khác nữa rồi!”

“Cho dù có là như thế nào thì những con Trọc Ma này cũng đều là thật.”

“Quá điên cuồng, thật không thể tin nổi…”

Không còn một ai có thể giữ được bình tĩnh nữa, cho dù là Kỷ Linh Hàm đi cùng với Khương Thành cũng trố mắt đứng nhìn không nói nên lời.

Bởi vì nàng cũng biết thu hoạch Trọc Ma tam giai khó khăn đến mức nào.

Mà Hồn Tổ ở bên cạnh thì vẫn giống như đang hoài nghi đời người vậy.

Đối với Hồn tộc thì Trọc Ma cũng coi như là kẻ thù không đội trời chung rồi, đây chính là thứ mà bọn họ kiêng kỵ nhất.

Bây giờ thoáng cái Khương Thành đã lấy ra nhiều thi thể Trọc Ma như vậy, có thể tưởng tượng được sự kích động này đối với hắn lớn đến mức nào.

Nhưng ở một phương diện khác thì trong lòng hắn vẫn có sự nghi ngờ.

Không phải bản thân tên nhóc này chính là một con Trọc Ma có trí tuệ sao?

Tại sao hắn lại giết người cùng tộc với mình?

“Dừng tay!”

Mâu Vũ, người đã bị hàng loạt bất ngờ kích thích làm cho sắp mất đi lý trí cố gắng làm cho mình tỉnh táo trở lại.

Nhìn thấy Khương Thành vẫn còn đang muốn tiếp tục lấy ra bên ngoài, nàng vội vàng bay lên trời, gắt gao nắm lấy tay phải của hắn kéo trữ vật không gian lại.

“Ngừng lại!”

“Được rồi, được rồi!”

Tiếng vang ở bên dưới sôi nổi như thế, ngay cả giá trị thanh danh cũng đang từ từ tăng lên, Thành ca vẫn say sưa làm màu.

Trọc Ma nhất giai có khoảng hơn một mười một ngàn con, hiện tại hắn mới thả ra hơn bốn ngàn, vẫn còn sớm mà.

Còn con nhị giai hắn cũng mới chỉ thả ra một nửa.

Nhịp điệu bị cắt đứt làm cho hắn có chút không quen lắm.

“Tại sao?”

Mâu Vũ đi vào truyền âm nhanh chóng nói: “Nhiều quá rồi, cái này là ngươi đang muốn dùng năng lực của bản thân thay đổi giá hàng sao? Nếu vẫn còn tiếp tục thả ra ngoài thì giá trị của Trọc Ma sẽ đi xuống.”

Khương chưởng môn nghĩ lại thì cũng đúng, thứ gì càng hiếm thì càng đắt.

Nếu như hắn tiếp tục thì người khác cũng sẽ cho rằng Trọc Ma thật sự là món hàng thông thường rồi.

“Vậy cũng được.”

Hắn chỉ có thể kiềm chế lực hồng hoang trong cơ thể mình, thu lại thần thông, nhân tiện thu những con Trọc Ma kia vào Nhẫn Không Gian một lần nữa.

Sau đó hắn cười ha ha chắp tay với mọi người ở phía dưới.

“Ta chỉ có chút ít hàng này, khiến cho mọi người chê cười rồi.”

Tất cả mọi người đều có chút hoài nghi tính chân thực của những lời nói này.

Rõ ràng vừa nãy người này còn có ý định tiếp tục tung ra bên ngoài, nếu không phải Mâu Vũ ngăn cản thì ai biết hắn còn có bao nhiêu nữa chứ?

“Được rồi được rồi, mọi người có thể giải tán rồi!”

Những người ở phía ngoài làm sao có thể giải tán được chứ.

Lúc này những Tiên nhân của quầy hàng và các thương hội khác trong cả chợ đều đã sớm đóng cửa chạy đến bên này rồi.

Khương Thành vừa mới hạ xuống mặt đất thì đã bị vây quanh đến mức nước chảy cũng không lọt qua được.

“Ngươi có thể bán cho ta mười con Trọc Ma này hay không?”

“Mười con? Ngươi nằm mơ sao? Tiền bối, ta muốn hai con tam giai đấy!”

“Tiền bối, bán cho ta hai con đi!”

“Nếu như đạo hữu bằng lòng bỏ đi những thứ mình yêu thích thì sẽ nhận được tình hữu nghị của toàn bộ Thịnh Trúc cung bọn ta!”

“Phì, tình hữu nghị của các ngươi là cái đếch gì chứ, tiền bối bán cho ta năm con Trọc Ma tam giai, từ nay về sau vì ngươi mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng không chối từ!”

Rất nhanh đám người đã nổ ra xung đột vì chen lấn, có rất nhiều người ở phía sau để chen lên tới đây cũng đã bắt đầu đánh nhau rồi.

Đó có thể gọi là một sự điên cuồng.

Không có cách nào cả, nguyên liệu Trọc Ma làm cho người ta quá kích động.

Lúc trước để mua được nó các nhà thương nhân cũng đã phải đấu trí so dũng ở hội giao dịch.

Mà những Tiên nhân ở phía ngoài này ngay cả cơ hội vào đấu trí so dũng cũng không có.

Bây giờ Khương Thành bày ở trước mặt một số lượng Trọc Ma rất lớn như vậy, đối với bọn họ mà nói thì giống như đột nhiên nhìn thấy núi quý vậy.

Khương Thành không phải là Hoang nhân, nguyên liệu gì cũng có thể giao dịch được.

Một cơ hội trong mơ đột nhiên lại xuất hiện ở ngay trước mặt.

Nếu như không phải vừa rồi Pháp cảnh lục căn căn nguyên đồ đằng của Kỷ Linh Hàm còn có chút lực uy hiếp thì chỉ sợ rằng sẽ có người cứ thế cướp đoạt.

Thành ca cũng không ngại bán cho bọn họ.

Nhưng giá trị của mỗi một con đều khác nhau, chỉ nói về giá tiền cũng sẽ bận rộn chết mất rồi, hắn làm gì còn lòng dạ thảnh thơi nữa chứ.

Hơn nữa bây giờ hắn đã quyết định nâng đỡ Thiên Khu các rồi.

“Được rồi, tất cả mau tránh ra đi!”

“Những con Trọc Ma này ta sẽ chỉ bán cho Thiên Khu các, sau này các ngươi có thể tìm bọn họ để mua nguyên liệu Trọc Ma.”

Mặc dù đã nhận được lời hứa hẹn của Khương Thành trước đó, nhưng lúc này được xác nhận một lần nữa thì Mâu Vũ vẫn vô cùng kích động.

Đột nhiên có thể mua được nhiều Trọc Ma như thế, thật sự nàng có nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Thậm chí dù là một phần mười cũng không dám hy vọng quá xa vời.

Nàng biết rất rõ Thiên Khu các sắp bay lên rồi.

Nắm được đám Trọc Ma này, Thiên Khu các không những có thể kiếm được một số vốn khổng lồ mà còn có thể thành công tạo dựng được tên tuổi chỉ bằng một lần hành động.

Chuyện này thật sự có ý nghĩa không gì có thể sánh bằng đối với sự phát triển của thương hội sau này.

“Thật tốt quá!”

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn thật sự quá chiếu cố Thiên Khu các bọn ta rồi!”

“Ôi ôi ôi, cô gia quay về là khác biệt ngay.”

Đám người Lung Lâm, Mạch Phong và Giáng Hàn vô cùng cảm động, còn những người mới gia nhập vào Thiên Khu các lại càng bất ngờ và choáng váng hơn.

Trước đó bọn họ hoàn toàn không biết Khương Thành là người như thế nào.

Vừa rồi nhìn thấy đám người hội trưởng và phó trưởng không chút do dự lựa chọn đi theo hắn bọn họ vẫn còn cảm thấy tắc trách quá rồi.

Bây giờ bọn họ chỉ cảm thấy đây chính là một quyết định không thể nào sáng suốt và may mắn hơn.

Chỉ là có người vui mừng thì cũng có người buồn.

Những Tiên nhân ở bên ngoài nghe thấy chỉ bán cho Thiên Khu các bỗng nhiên cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Tại sao có thể như vậy chứ?”

“Nhiều Trọc Ma như vậy đâu cần phải bán toàn bộ cho bọn họ!”

“Dù sao cũng nên chia sẻ ra ngoài một ít chứ!”

Bọn họ còn khá hơn được một chút, mà mười mấy nhà thương hội do Trường Hoành Bảo Điện cầm đầu mới thực sự hối hận đến xanh ruột.

Đây chính là một số lượng Trọc Ma vượt xa hội giao dịch của Hoang tộc đó!

Chỉ cần nắm được thì nó chính là một nguồn lợi nhuận khổng lồ.

Làm sao có thể không động lòng, không đỏ mắt chứ.

Lúc này bọn họ chỉ hận không được nhào tới mà thôi.

Nhưng mà trước đó không lâu đám người này vừa mới quái gở một trận, hơn nữa còn cố ý lớn tiếng về phía Thành ca và Mâu Vũ nữa.

Dùng chân suy nghĩ cũng biết, bây giờ Khương Thành có bán cho người nào thì cũng sẽ không bán cho bọn họ.

“Vừa rồi rốt cuộc ai là người đầu tiên đề nghị muốn đối phó với Thiên Khu các?”

Có người nghiến răng nghiến lợi, tức giận nhìn chằm chằm những người khác.

Nghĩ kỹ lại, ngoại trừ trừ Phúc Thiên các, những thương hội khác hoàn toàn chưa từng liên quan đến Thiên Khu các.

Lại càng chưa từng nghe qua Phi Tiên môn.

Mọi người lao nhao hướng tầm mắt nhắm thẳng vào Liệt Thái Đạo Thánh, Nguyệt Thường Đạo Thánh, Mậu Hoàng Đạo Thánh và những người cầm đầu khác trước đó nhảy vọt dữ dội nhất.

Còn về phần Kết Trần Đạo Tôn của Phúc Thiên các thì đã sớm bị trực tiếp khai trừ rồi.

Liệt Thái Đạo Thánh bị mọi người nhìn chằm chằm cũng thẹn quá hóa giận.

“Điều này cũng không thể trách ta được, vừa rồi không phải các ngươi cũng hưởng ứng rất mãnh liệt sao?”

Hắn nổi giận đùng đùng liếc nhìn cảnh tượng vui vẻ say sưa ở bên phía Thiên Khu các.

“Ai biết được phong thủy lại xoay chuyển nhanh như vậy chứ?”

Chương 1679: Hỗ trợ bán

Thủ lĩnh của mười mấy nhà thương hội đều đang âm thầm oán giận Khương Thành.

Ngươi có nhiều Trọc Ma như vậy thì ngươi lấy ra sớm chứ!

Dù không đông thì ngươi cũng nên nhắc nhở sớm một chút.

Như vậy thì làm sao bọn ta dám giễu cợt ngươi, đã cúng ngươi lên làm tổ tông từ lâu rồi.

“Việc khẩn cấp trước mắt là phải nghĩ cách ăn được đám hàng kia.”

Nguyệt Thường Đạo Thánh nặng nề gật đầu.

“Không sai, bây giờ không phải là lúc đùn đẩy chỉ trích lẫn nhau.”

“Nhưng mà Khương Thành không thể nào bán cho chúng ta.”

“Trừ khi hắn u mê…”

“Không thể nói như vậy được.”

Mậu Hoàng Đạo Thánh trước đó đã phát huy được sự quái gở đến đỉnh cao khoát tay áo.

“Trong chuyện làm ăn từ trước tới nay không có kẻ thù mãi mãi.”

“Chỉ cần có thể có lợi, cho dù là kẻ thù cũng có thể hợp tác, điều này cực kỳ bình thường.”

Một đám người lại âm mưu bí mật một hồi rồi lúc này mới dắt tay nhau đi tới trước Hành cung của Thiên Khu các.

Nhìn thấy bọn họ chạy tới, sắc mặt của đám người Lung Lâm và Mạch Phong lập tức trầm xuống.

“Các ngươi vẫn còn tới đây làm gì?”

Liệt Thái Đạo Thánh cười híp mắt chắp tay.

“Tới nói chuyện làm ăn.”

“Làm ăn?”

Giáng Hàn lãnh cười một tiếng: “Bọn ta chẳng có chuyện làm ăn tốt gì nói với các ngươi.”

Những môn đồ khác của Thiên Khu các cũng lớn tiếng quát tháo.

“Đúng rồi! Bọn ta không hoan nghênh các ngươi!”

“Mời cút đi!”

Trước đó những thương hội này đã vừa liên thủ vừa giễu cợt, hơn nữa còn nói muốn phong tỏa Thiên Khu các.

Bây giờ bọn họ tràn ngập ác cảm đối với những thương hội này.

Sắc mặt của các vị thủ lĩnh thương hội đều thay đổi, những tên này cũng chỉ là môn đồ Thiên Tôn Chí Tôn bình thường mà cũng dám bảo mình cút sao?

Quả thực to gan lớn mật!

Nhưng nghĩ đến nhiều Trọc Ma như vậy, bọn họ chỉ có thể tiếp tục cố gắng duy trì nụ cười.

“Ha ha, bọn ta biết các vị không hoan nghênh.”

“Nhưng mà không phải bọn ta đến tìm Thiên Khu các nói chuyện mà là đến tìm Khương đạo hữu.”

Nghe thấy bọn họ nói như vậy, trong lòng Khương Thành không nhịn được nhếch khóe miệng.

Trước đó đám người đã xé rách nát mặt mũi thành như vậy, lại còn không biết xấu hổ chạy đến đây?

Đây là loại tâm lý gì vậy?

“Ta và các ngươi cũng không có gì để nói mà nhỉ?

“Khương đạo hữu, vừa rồi là bọn ta nhất thời ngu xuẩn nên đã mạo phạm ngươi.”

“Đúng vậy đó, bọn ta ở đây là để bù đắp lỗi lầm cho ngươi.”

Trước tiên là Nguyệt Thường Đạo Thánh và Mậu Hoàng Đạo Thánh thành khẩn nhận lỗi.

Sau đó bọn họ nói lời thành khẩn: “Nhưng ngươi cũng phải suy nghĩ cho đám Trọc Ma kia, làm ăn thì nhất định phải theo đuổi lợi ích lớn nhất, không phải sao?”

Thành ca cũng không hiểu bọn họ muốn biểu đạt cái gì.

Nhưng mà những lời này thật ra cũng có chút đạo lý.

“Vậy thì sao?”

“Vậy nên bọn ta muốn hỏi Mâu hội trưởng một chút, một Thiên Khu các các ngươi nuốt trôi được nhiều Trọc Ma như vậy sao?”

Lời vừa nói ra, tất cả đám người Giáng Hàn và Lung Lâm nổi giận đùng đùng ở phía sau đều đông cứng lại.

Đúng vậy, vừa rồi mới bị tin vui bất ngờ đập cho choáng váng nên bọn họ cũng không để ý đến vấn đề này.

Bây giờ nghĩ lại cũng đúng mà nhỉ?

Một con Trọc Ma tam giai tương đương với trên hàng trăm nguyên liệu bát giai cộng với hàng trăm nguyên liệu thất giai.

Hơn nữa hiện tại thị trường vô giá, nguyên liệu Trọc Ma so với nguyên liệu cùng giai lại càng đắt hơn.

Thiên Khu các bắt đầu muộn, hiện nay tài sản cộng dồn lại cũng chỉ có thể nhập vào được sáu bảy con.

Bán đi những tài sản khác, đập nồi bán sát, chống đỡ đến chết cũng không vượt qua được hai mươi con.

Đây là kết quả có được từ việc Mâu Vũ am hiểu kinh doanh, thử nghĩ xem rất nhiều Đạo Thánh cho đến bây giờ cũng không nắm được một đạo khí thành phẩm bát giai đâu.

Mà Khương Thành lại có khoảng hơn hai trăm con Trọc Ma tam giai.

Chưa kể đến còn có thêm một số lượng lớn Trọc Ma nhất giai nhị giai nữa.

Thật ra Mâu Vũ cũng đã nghĩ đến vấn đề này từ sớm rồi, nhưng trước đó tất cả mọi người đang ăn mừng nên nàng cũng không tiện nói.

Bây giờ bị đám người kia hỏi, nàng đành phải thừa nhận: "Quả thật bọn ta không có cách nào ăn được nhiều Trọc Ma như vậy."

Mạch Phong vội la lên: "Bọn ta có thể vừa xuất ra vừa thu về của cải…"

"Vậy phải đợi tới khi nào?"

Nguyệt Thường Đạo Thánh lạnh lùng cắt ngang hắn.

"Phân giải Trọc Ma vốn là một kỹ thuật sống, cần một khoảng thời gian nhất định. Mà mỗi một phần nguyên liệu phân giải được xuất ra cũng phải kèm theo cò kè mặc cả dài đằng đẵng, các ngươi muốn thu về tới khi nào?"

"Chẳng lẽ phải chờ các ngươi xử lý hết được vài con, Khương đạo hữu lại bán cho các ngươi vài con, để cho hắn cứ dông dài cùng với Thiên Khu các các ngươi như vậy sao?"

Hắn quơ cánh tay, thần thái vô cùng kích động vì sự bất công đối với Thành ca.

"Làm gì có ai làm ăn như các ngươi chứ?"

"Đây không phải là làm chậm trễ người khác hay sao?"

Những người khác cũng lao nhao lớn tiếng phụ họa theo, thậm chí có vài người còn gào lên.

"Ta thật sự không thể nhìn nổi Thiên Khu các các ngươi nữa rồi."

"Ham muốn bao nhiêu thì cứ ăn bấy nhiêu, ăn không được thì đừng có thể hiện!"

"Các ngươi như vậy là vô trách nhiệm với Khương đạo hữu cũng là vô trách nhiệm với đám Trọc Ma quý giá kia!"

Thành ca không nói gì cả.

Đám người này đúng thật là sáng tạo, lại tìm ra được lý do rồi.

Hắn cố ý hỏi với vẻ vô cùng hứng thứ: “Vậy theo ý kiến của các ngươi thì nên làm thế nào?”

Đây chính là những lời mà mười mấy nhà thương hội muốn nghe.

“Rất đơn giản!”

Liệt Thái Đạo Thánh lập tức tiếp lời nói: “Thiên Khu các ăn không trôi, nhưng nếu như mười bốn nhà thương hội bọn ta liên thủ thì gần như có thể ăn được rồi.”

Những người khác cũng mặt mày hớn hở phụ họa theo.

“Đúng, bọn ta có thể giúp Khương đạo hữu giải quyết vấn đề này.”

“Chuyện khẩn cấp, phải hợp mưu hợp sức!”

“Bọn ta thật sự không đành lòng nhìn thấy nhiều Trọc Ma bị tồn lại ở trong tay Khương đạo hữu như vậy, sẵn lòng dùng một chút sức lực nhỏ bé để giúp đỡ.”

“Khương đạo hữu yên tâm, về mặt giá cả nhất định bọn ta sẽ không để cho ngươi chịu thiệt!”

Nhìn thấy con vịt tới tay đã sắp bay mất, đám người Lung Lâm, Mạch Phong và Giáng Hàn của Thiên Khu các vô cùng lo lắng.

Nhưng quả thật bọn họ không có cái khả năng này, có muốn phản bác cũng không được.

Đợi cho đến khi các thương hội nói gần xong, lúc này Khương Thành mới khoát tay áo.

Suýt chút nữa hắn đã bị đám người này chọc cười rồi.

Nói thêm gì đi nữa thì cũng muốn biến thành bản thân mình cầu cạnh bọn họ.

“Được rồi được rồi, ta thấy được sự chân thành nhiệt tình của các ngươi.”

Thủ lĩnh của mười mấy nhà thương hội đều lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

“Vậy là Khương đạo hữu đồng ý?”

“Không, ta không đồng ý.”

“Cái gì?”

Đám người Nguyệt Thường Đạo Thánh hoàn toàn không thể nào hiểu được.

“Tại sao không đồng ý?”

“Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được, bán toàn bộ cho Thiên Khu các là không sáng suốt một chút nào hay sao?”

Thành ca phe phẩy ngón tay.

“Ta không có ý định bán cho bọn họ.”

Không đợi cho mọi người kịp hiểu ra những lời này, hắn đã lập tức mỉm cười nhìn về phía Mâu Vũ.

“Ta dự định giao toàn bộ đám Trọc Ma này cho Thiên Khu các các ngươi, để các ngươi bán giúp ta, cuối cùng trả cho các ngươi một phần hoa hồng làm thù lao.”

“Còn về phần hoa hồng này…”

Hắn suy nghĩ một lúc rồi dựng lên ba ngón tay.

“Cho dù các ngươi tính toán phân giải như thế nào, bán ra với giá nào thì ba mươi phần trăm cũng sẽ thuộc về các ngươi, bảy mươi phần trăm thuộc về ta, không có vấn đề gì chứ?”

Thành ca làm như vậy cũng không phải hoàn toàn là chiếu cố Mâu Vũ.

Hắn vừa không hiểu giá cả của nguyên liệu Trọc Ma trên thị trường, cho dù bị người ta làm thịt cũng sẽ không biết.

Cho dù có hiểu thì hắn cũng sẽ không bán được với giá của Thiên Khu các, bởi vì người sau mới là chuyên nghiệp.

Nói thẳng ra, cho dù hắn có cho bọn họ ba mươi phần trăm, so với hắn tự mình bán lấy được một trăm phần trăm vẫn là nhiều hơn.

Hơn nữa làm như vậy hắn có thể yên tâm làm ông chủ vung tay mặc kệ.

Bớt lo lắng lại phải tốn ít sức lực, chỉ chờ Thiên Khu các làm thuê giúp mình rồi đưa nguyên liệu tới theo thời hạn.

Chương 1680: Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu

Sau khi Khương Thành nói xong, trong trường chìm vào một vùng yên tĩnh, gần như tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Mỗi người đều đang suy nghĩ đến ý tứ đằng sau những câu nói này.

Người đầu tiên phá vỡ sự yên bình chính là Mâu Vũ.

“Khương Thành, ngươi…”

Lúc này nàng đã rơi vào trong cảm xúc mừng rỡ tột độ.

Nỗi lo lắng âm thầm trước đó đã hoàn toàn biến mất không còn lại chút gì nữa, thay vào đó là cảm động khó có thể kìm nén được.

“Ngươi làm ta phải báo đáp thế nào chứ!”

Mà lúc này, tất cả đám người Giáng Hàn và Lung Lâm cũng đã bắt đầu reo hò.

“Con mẹ nó! Cái này quả thực là Khương chưởng môn tặng không chỗ tốt cho chúng ta mà!”

“Ha ha ha, cô gia vốn là người một nhà, bình tĩnh bình tĩnh!”

“Thật tốt quá, như vậy cuối cùng chúng ta cũng không cần phải lo lắng cái gì ăn không được nữa rồi!”

Mà mười mấy nhà thương hội ở bên cạnh thì hoàn toàn nhốn nháo trong gió.

Cái này là gì chứ?

Thiên Khu các không cần bỏ ra một đồng tiền vốn nào, trống không nhận được ba mươi phần trăm thu nhập từ đám Trọc Ma kia sao?

Nguyên liệu Trọc Ma lại không giống với kinh doanh thông thường, tất cả bán đi đều sẽ thu vào.

Mấy chữ kia đủ để làm cho người ta hít thở cũng khó khăn.

Trên đời còn có chuyện tốt như vậy sao?

Dựa vào cái gì chứ, chỉ vì Mâu Vũ xinh đẹp?

Trong lòng bọn họ chua xót vô cùng giống như đã bị ngâm trong nước chanh vậy.

“Khương đạo hữu, như vậy không ổn thì phải?”

“Thiên Khu các bán giúp ngươi, vậy cũng cần thời gian, ngươi còn đang gấp…”

“Ta gấp lúc nào chứ?”

Thành ca nhún vai.

“Ta không vội đâu!”

Trước đó rất nhiều Trọc Ma bị hắn mang đến Cô Thần giới như vậy, sau đó lại còn bận rộn làm màu ở Khiếu Mang vực, hoàn toàn chưa từng nghĩ tới việc sẽ bán đi.

Nếu không phải thấy các đệ tử tu luyện, cảm thấy mình cũng cần phải “khổ luyện” một chút thì hắn cũng sắp quên mất mình còn có một đám bảo vật như vậy rồi.

Nhìn thấy nói không dao động nổi, mọi người chỉ có thể chọc gậy bánh xe.

“Khương đạo hữu, bọn ta chỉ cần hai tám phần trăm hoa hồng là được!”

“Bọn ta chỉ cần hai lăm phần trăm, có thể suy nghĩ đến bọn ta hay không?”

“Nguyệt Thường ngươi có ý gì? Tranh giành với ta sao?”

“Làm ăn làm gì có cái gì không tranh giành chứ, từ trước đến nay đều là người trả giá cao thì sẽ được.”

“Đáng ghét! Vậy bọn ta chỉ cần hai mươi phần trăm, hai mươi phần trăm hoa hồng là đủ!”

Nhưng cái giá tiền này cũng lập tức bị chìm ngập rồi!”

“Mười tám phần trăm, Duyệt Dung các bọn ta ra giá mười tám phần trăm, Khương đạo hữu ngươi vẫn không suy nghĩ sao?”

“Mười lăm phần trăm!”

“Mười phần trăm! Bọn ta chỉ cần mười phần trăm!”

Thử nghĩ xem nhiều Trọc Ma như vậy, mười phần trăm cũng là một con số không thể nào tin nổi rồi.

Trong nháy mắt, mười mấy nhà thương hội đã nhanh chóng cuốn lên, liên minh mỏng manh trước đó đã sớm chia năm xẻ bảy.

Khoa trương nhất chính là Mậu Hoàng Đạo Thánh.

Nhưng đột nhiên lại quái gỡ rống lớn một tiếng: "Bọn ta không cần hoa hồng!"

Hắn chen đến trước mặt Thành ca, khàn cả cổ nắm chặt tay lại.

"Khương đạo hữu, chỉ cần ngươi giao Trọc Ma cho bọn ta bán ra, bọn ta không lấy một xu, toàn bộ sẽ thuộc về ngươi!"

Tất cả mọi người đều bị cái "bảng giá" này làm cho sợ ngây cả người.

Lão huynh! Vài xu tiền hoa hồng cũng không muốn, tận lực phân giải Trọc Ma không công, còn muốn bán giúp, vậy các ngươi đang âm mưu gì chứ?

Rất nhiều người cũng bắt đầu cảm thấy hoang đường, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì đúng là đã hiểu ra.

Những con Trọc Ma ở trước mắt Hoang tộc kia cũng đã vang dội đến mức Tiên nhân từ tất cả mọi nơi đều ùn ùn kéo đến và thỉnh cầu bọn họ rồi.

Nếu như mình nhận được quyền kinh doanh độc nhất vô nhị đám Trọc Ma này của Khương Thành, vậy sẽ có ý nghĩa như thế nào?

Tương lai sẽ có không biết bao nhiêu thương hội, cao thủ, tông phái, thế gia, tộc quần đều sẽ chủ động tới cửa, chỉ để thỉnh cầu mua được một chút nguyên liệu Trọc Ma từ chính mình.

Chỉ cần làm ăn một chút là có thể thành lập lên một mạng lưới liên lạc khổng lồ.

Tương lai việc kinh doanh ở những nơi khác trong Nguyên Tiên giới có thể mang đến biết bao nhiêu tiện lợi chứ?

Thu nhập ẩn này quả thực không thể nào tính toán được!

Đây mới là giá trị lớn nhất mà Khương Thành trao cho Thiên Khu các - cơ hội nhanh chóng vùng lên.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ điểm này, các thương hội lớn cũng nhao nhao nói ra báo giá mới nhất.

“Khương đạo hữu, bọn ta cũng không cần thù lao!”

“Bọn ta cũng không cần, chọn bọn ta đi!”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành không nhịn được phất tay.

“Ta cho rằng đám các ngươi có thể đã có tính toán rất tốt rồi, thật sự là mỗi một ngày đều nghĩ đến chuyện tốt.”

“Mâu Vũ là bạn của ta, vậy các ngươi có quan hệ gì với Trọc Ma này chứ?”

Hắn có ngu ngốc mới đồng ý với những thương hội này.

Thật sự không cần một chút thù lao nào, vậy đối phương hoàn toàn không quan tâm tới giá cả, bởi vì bán được giá cao đến đâu cũng sẽ không nhận được thêm bất cứ lợi ích nào.

Thậm chí bọn họ còn có thể sử dụng Trọc Ma mà mình có để đi báo đáp, vì bọn họ đả thông quan tiết thương hội.

Mà Thiên Khu các lại không giống như vậy, chưa nói đến ba mươi phần trăm hoa hồng sẽ mang đến động lực, bản thân danh dự của Mâu Vũ cũng đã được Thành ca tự mình kiểm chứng nhiều lần rồi.

Khi các thương hội lớn ỉu xìu rời đi, tin tức Thiên Khu các sắp thay thế Khương Thành bán ra tất cả Trọc Ma cũng đã truyền ra khắp cả chợ.

Mà trong tương lai còn có thể lan rộng đến tất cả các khu vực ở Nguyên Tiên giới.

Rất nhiều Tiên nhân lại vọt tới chợ một lần nữa, mà Mâu Vũ chỉ có thể tuyên bố rằng trước mắt nhóm Trọc Ma này chưa phân giải nên tạm thời không bán ra.

“Nếu như các vị quan tâm thì sau này có thể đến núi Huyễn Tắc ở Khiếu Mang vực, Thiên Khu các bọn ta sẽ chuyển tới đó.”

Nàng biết rất rõ, không có Khương Thành đứng ở sau lưng thì cửa làm ăn này của nàng sẽ không được yên ổn.

Có thể đoán được, rất nhanh núi Huyễn Tắc sẽ biến thành một khu vực náo nhiệt gấp mấy lần so với chợ Hoang tộc.

Chẳng bao lâu sau, mọi người ở Thiên Khu các cũng thu hồi quầy hàng và rời khỏi Hoang tộc.

Mà kèm theo sự rời đi của bọn họ, rất nhiều Tiên nhân ở phía ngoài cũng lập tức đi theo.

Ở bên trong Hành cung, cuối cùng Mâu Vũ cũng không nén nổi tò mò, nàng hỏi một vấn đề mà nàng rất gấp rút muốn biết.

"Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu Trọc Ma?"

Ở bên cạnh cho dù là Lung Lâm, Mạch Phong hay Kỷ Linh Hàm và Giáng Hàn đều lập tức ngừng bắt chuyện, bọn họ chăm chú nhìn Khương Thành với ánh mắt lấp lánh.

"Cũng không có nhiều."

Thành ca khẽ mỉm cười: "Nhất giai cũng chỉ có hơn mười ngàn con thôi."

"Cái… cái gì? Hơn mười ngàn con sao?"

Mạch Phong nói chuyện cũng trở nên lắp bắp rồi.

"Ôi trời ơi, số lượng Trọc Ma lại có thể lên đến hơn mười ngàn sao?"

Trước đó hắn nhìn thấy Khương Thành thả ra hơn bốn ngàn con, hắn còn tưởng rằng đó chính là tất cả rồi.

Mọi người lại bắt đầu hò reo một lần nữa.

"Ha ha, chuyện này làm sao Hoang tộc có thể chịu nổi chứ?"

"Quy mô làm ăn lần này lớn quá, vượt khỏi tưởng tượng luôn!"

"Mười mấy nhà thương hội kia vẫn đánh giá cao bản thân bọn họ quá, nhiều Trọc Ma như vậy, mặc dù bọn họ có liên thủ cũng vẫn không ăn nổi."

"Nếu như bọn họ biết thì sợ là sẽ phải khóc dữ dội hơn."

“Vậy Trọc Ma nhị giai và tam giai thì sao?” Mâu Vũ tiếp tục tra hỏi.

“Nhị giai là một ngàn tám trăm con, tam giai là hai trăm bốn mươi hai con.”

“Trời ạ!”

“Tam giai lại có nhiều như vậy sao?”

“Nhiều Trọc Ma như vậy, rốt cuộc làm sao ngươi có được?”

“Không phải ngươi trộm từ nhà kho Thiên Cung thật đấy chứ?”

Khắp bốn phía lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi và reo hò một lần nữa.

Mâu tiên nữ cũng không còn kìm nén được sự vui sướng ở trong lòng nữa.

Không đợi cho Khương Thành kịp phản ứng, nàng đã ôm hắn vào lòng, hung hăng hôn một cái.

“Ngươi yên tâm, có Thiên Khu các bọn ta ở đây, sau này việc kiếm nguyên liệu tu luyện của môn đệ Phi Tiên môn cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn!”

Bộ phận của hai người vừa mới tiếp xúc với nhau làm cho Thành ca có chút bất mãn.

Nó quá nhanh, có thể để cho ta chuẩn bị tâm lý hay không chứ?

Nếu không phải Kỷ Linh Hàm có mặt ở đây thì hắn đã mơ tưởng đến việc đề nghị thử lại một lần nữa rồi.

Lúc này hắn chỉ có thể sờ cằm suy nghĩ, nếu như lần sau mình lấy được Trọc Ma tứ giai thì sẽ như thế nào?

Bay lượn bên trong Hành cung một lát, sau khi rời khỏi trại đóng quân của Hoang tộc, lại lướt qua ranh giới của Vu tộc rồi chính thức tiến vào Hồn Hải.

“Ngươi định trở về cùng với ta hay ở lại đây?”

Hắn nhìn về phía Hư đang ẩn nấp ở bên cạnh.

“Tự ngươi chọn đi.”

Chương 1681: Thiên Cung phản công

“Ta còn có thể lựa chọn ở lại sao?”

Hồn tổ vô cùng kinh ngạc.

Trong tưởng tượng của hắn thì Khương Thành sẽ biến mình trở thành nô bộc, chắc chắn phải theo dõi và kiểm soát chặt chẽ, không để dư ra một chút khoảng không nào.

Hắn vẫn còn đang tính toán làm thế nào có thể tạo ra được cơ hội thoát khỏi Khương Thành.

Dù sao thì cũng chẳng có ai muốn bị đến kêu đi hét hết.

“Nếu không thì sao, ngươi cho rằng ta thích dẫn ngươi theo cùng lên đường sao? Ngươi cũng không phải…”

Ngươi cũng không phải là mỹ nữ tuyệt thế.

Nhìn lên Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ, Thành ca nuốt ngược trở lại nửa câu nói sau vào.

Nhân tiện sửa lại cái miệng.

“Dù sao hồn kỹ của ngươi ta đều học xong cả rồi.”

Nhìn thấy vẻ mặt hờ hững đó của hắn, Hồn tổ vốn may mắn lại có chút khó chịu.

“Ý ngươi là ta vô dụng sao?”

“Không có.”

Khương Thành buông tay ra.

“Ta không nói như vậy, là ngươi tự nói.”

“Ngươi!”

Hồn tổ cảm thấy mình phải chịu sự sỉ nhục mà từ trước tới nay chưa bao giờ có.

Hắn là ai chứ?

Nhân vật cấp lão tổ từng quấy nhiễu long trời lở đất Nguyên Tiên giới, trình độ thâm niên lại càng cao đến mức vô lý.

Bất cứ lão gia nào bên cạnh ở trước mặt hắn cũng yếu kém bất ngờ.

Lại có thể bị ghét bỏ rồi sao?

Không!

Không không không, nhất định là tên nhóc này có âm mưu gì khác.

Nhất định là hắn có kế hoạch hoặc bí mật gì đó không thể cho ai biết, không muốn bị mình nhìn thấy.

Vậy nên mới làm ra vẻ rộng lượng và để mình rời đi như vậy.

Nếu như Thành ca biết được suy nghĩ ở trong lòng của hắn thì chắc chắn sẽ chẳng nói gì.

Ca biết ngươi rất lợi hại, nhưng ta không cần đồng đội lợi hại để tranh giành danh tiếng đâu!

“Bên chỗ Hồn Hải gió yên biển lặng, cũng không có vấn đề gì, ta quyết định đi cùng với ngươi đến Phi Tiên môn xem thử, nhân tiện quan sát tình hình chung phía ngoài một chút.” Hư cố ý nói.

“Vậy tùy ngươi.”

Khương Thành cũng không từ chối.

Đoàn người cứ rời khỏi Hồn Hải như vậy và tiến vào địa bàn của Vân Bái vực một lần nữa.

Mặc dù ngoài mặt mọi người đều rất thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn đang căng như dây đàn.

Trước đó bọn họ phá hủy các quầy hàng của Phúc Thiên các, còn đánh người, bây giờ ra ngoài nhất định sẽ gặp phải sự trả thù của Vân Bái Tiên Phủ.

Không chừng vị Diệu Ý Đạo Thần kia của Vân Bái vực còn có thể đích thân ra mặt.

“Đạo hạnh của Diệu Ý Đạo Thần sâu không lường được, hơn nữa nàng cũng không đi đến Thiên đạo không gian.”

Mâu Vũ nhìn Khương Thành với sắc mặt nghiêm trọng.

“Tâm cơ của Đạo Thần rất khó đoán, chỉ sợ ta ra mặt cũng không thể khuyên được nàng.”

Thành ca lơ đễnh khoát tay áo.

“Đúng rồi, tại sao ngươi lại gia nhập vào chỗ bọn họ?”

“Năm đó mới vào Đạo Tuyệt Chi Địa, trong lúc vô tình đã bị cuốn vào cuộc đại chiến của Vân Bái Tiên Phủ và một Tiên Phủ khác.”

Mâu Vũ chậm rãi nói: “Lúc ấy ở đạo vực đó khói lửa chiến tranh không ngừng, khắp nơi đều là chém giết, có muốn đứng ngoài cuộc cũng không thể.”

Nàng liếc nhìn đám người Giáng Hàn, Lung Lâm và Mạch Phong ở bên cạnh.

“Ta mới ở cảnh giới Chí Tôn, thấp hơn cảnh giới của bọn họ, để bảo vệ cho mọi người chỉ có thể lựa chọn sát nhập vào một phương ở trong đó, nhận được sự che chở của thế lực đứng đầu.”

“Thì ra là như vậy.”

Lúc này Kỷ Linh Hàm mới chợt hiểu ra.

“Ta còn tưởng rằng ngươi bị Diệu Ý Đạo Thần uy hiếp, hoặc là nàng có ơn với ngươi chứ.”

Giáng Hàn lắc đầu.

“Không có.”

“Vân Bái Tiên Phủ rất lớn, dưới trướng lại còn có rất nhiều chi nhánh. Trong hơn mười tỷ năm đầu, ngay cả gương mặt của Diệu Ý Đạo Thần bọn ta cũng chưa từng nhìn thấy.”

Mâu Vũ thở dài nói: “Sau đó ta tấn nhập Đạo Thánh mới được nhìn thấy nàng lần đầu tiên, coi như là nhận được sự coi trọng, nhưng cũng dẫn tới việc đám người Khánh Đoan chèn ép.”

“Vậy Diệu Ý Đạo Thần có thái độ như thế nào?”

“Nàng không có thái độ gì cả.”

Mâu Vũ nhớ lại sơ qua một chút.

“Nàng không giúp đỡ cũng không ngăn cản những người bị Khánh Đoan chèn ép.”

“Có lẽ ở trong mắt Đạo Thần thì đây cũng chỉ là chuyện nhỏ râu ria mà thôi.”

Hành cung tiếp tục bay về phía trước, rất nhanh đã bắt đầu chuyển hướng về phía Khiếu Mang vực.

Trái với sự tưởng tượng của mọi người, sự trả thù của Vân Bái Tiên Phủ cũng không xuất hiện, lại càng không thấy một chút bóng dáng nào của Diệu Ý Đạo Thần.

Mãi cho đến khi bọn họ rời khỏi Vân Bái vực, sau khi tiến vào Khiếu Mang vực thì con đường ở phía trước vẫn sóng yên biển lặng.

"Kỳ quái, tại sao có thể như vậy chứ?"

"Chuyện lớn như vậy mà cũng có thể bỏ qua sao?"

Đám người Lung Lâm và Mạch Phong có chút buồn bực.

"Cái này không giống với phong cách của Tiên Phủ mà."

"Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì lớn?"

Thành ca cảm thấy vô cùng tiếc nuối về lần này.

Hắn còn tưởng rằng trên đường trở về có thể vơ vét được một chuyến nữa, nhân tiện mở ra một trang cho "Tịnh Hồn Từ Độ Kinh" chứ.

Khi mọi người gần tới núi Huyễn Tắc, sau khi hạ xuống một đám mây, thì dần phát hiện ở xung quanh thân có chút gì đó không đúng lắm.

Có thể nhìn thấy không ít Tiên nhân đang hoảng hốt bay về phía bên này ở rất xa.

Hai bên lần lượt vượt qua nhau, nhưng đối phương cũng không dừng lại một chút nào, giống như đang chạy nạn vậy.

"Không phải là xảy ra đại chiến đấy chứ?"

Quay trở về Phi Tiên môn, nhìn thấy mọi người đều bình yên vô sự thì Kỷ Linh Hàm khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Khương chưởng môn và Kỷ sư tỷ đều trở về rồi!"

"Ồ, Mâu hội trưởng cũng tới sao?"

Đám người Mạc Trần, Lâm Ninh và La Viễn, Đan Thái rối rít tiếp đón.

“Đúng vậy, ta định mở Thiên Khu các ở gần các ngươi, không phải không được hoan nghênh đấy chứ?”

Mạc tiên nhân cười ha ha một tiếng.

“Chỉ cần Khương chưởng môn vui lòng, lão hủ có cầu cũng không được!”

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Đoàn người tiến vào chánh điện, nhìn thấy các đệ tử tụ tập đông đúc, Khương Thành buồn bực nói: “Không phải trước đó phần lớn các ngươi đều đang bế quan hay sao, tại sao tất cả đã xuất quan nhanh như vậy chứ?”

“Hầy!”

Nhắc tới điều này, La Viễn thở dài một tiếng.

Vẻ mặt của những người còn lại cũng có phần đông cứng.

“Xảy ra chuyện lớn.”

Trong lúc mọi người đang giảng đạo lý bạn liếc mắt tôi nói thì rất nhanh Khương Thành cũng đã biết xảy ra chuyện gì lớn.

Thiên Cung phản công rồi!

Ba ngàn năm gần đây Thiên Cung vẫn luôn ở trong trạng thái phòng thủ.

Không phải là Thiên Cung không thể đánh, mà là thực lực toàn thân quả thực kém xa so với mười mấy khu vực xung quanh.

Chỉ là những tông môn và gia tộc của các khu vực đó không hăng hái tấn công mà thôi.

Một khi Thiên Cung dồn toàn lực tấn công thì rất có thể sẽ mở ra sự phản công càng mãnh liệt hơn.

Mà lần này, đột nhiên Tâm Đế của Thiên Cung mang theo hơn hai mươi vị Thần Quân cùng hướng thẳng đến Cát Tương vực có Đạo Thần trấn giữ.

Hành động to lớn như thế đã làm chấn động đến mười mấy khu vực ở xung quanh.

Nếu như ở Đạo Tuyệt Chi Địa, Viêm Kim Đạo Thần của Cát Tương vực còn có năng lực đánh một trận.

Ở vùng đất được bao phủ bởi Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới thì làm gì có đối thủ của Tâm Đế.

Hắn chỉ có thể vội vàng gọi trợ giúp.

Để giữ chân Tâm Đế, tổng cộng năm vị Đạo Thần trấn giữ các khu vực đều không tiến vào Thiên đạo không gian.

Trong đó bao gồm năm Tà Thần của Tà Tiên giới cùng với Diệu Ý Đạo Thần của Vân Bái vực.

Mặc dù bình thường các khu vực có liên quan tới nhau, nhưng đối mặt với Thiên Cung thì từ trước đến nay đều giúp đỡ tấn công và phòng thủ.

Cuối cùng, một trận chiến kinh thiên động đĩa giữa năm Đạo Thần và Tâm Đế đã nổ ra ở trên bầu trời của Cát Tương vực.

Hai bên đánh đến trời đất mù mịt tối tăm, năm Đạo Thần vẫn còn chiếm được một chút lợi thế.

Nhưng vào thời khắc chiến đấu kịch liệt nhất, Huyết Đế "mất tích đã lâu" đột nhiên tham gia vào vòng chiến.

Sự nghiêm trọng này vượt ra khỏi tưởng tượng của năm vị Đạo Thần.

Ngay giây phút đầu tiên Huyết Đế xuất hiện, hắn lập tức vận dụng Huyết Hải Ấn đánh lén làm cho Viêm Kim Đạo Thần bị thương nặng.

Khoảnh khắc này đã đảo ngược tình thế của trận đấu.

Còn bốn vị Đạo Thần khác vốn không kịp phản ứng, cũng không còn kịp rút lui khỏi vòng chiến, bọn họ lập tức rơi vào sự tấn công dồn dập của hai vị Tiên Đế.

Chương 1682: Ngươi và Huyết Đế có quen biết không

Kết thúc trận đại chiến Cát Tương vực kia, trong số năm vị Đạo Thần có ba vị bị thương nặng, thậm chí ngay cả đạo cơ cũng bị tổn thương.

Đành phải tạm thời chạy ra khỏi Nguyên Tiên giới bế quan khôi phục nguyên khí.

Muốn quay lại hưng thịnh chỉ sợ lại phải một khoảng thời gian dài đằng đẵng nữa.

Tà Thần và Vân Bái Đạo Thần còn lại trong năm người trốn thoát với vết thương nhẹ, tạm thời không biết tung tích.

Mà bên Thiên Cung chỉ vẻn vẹn có Tâm Đế bị thương nhẹ một chút.

Trận chiến này Thiên Cung đại hoạch toàn thắng, cũng đã làm chấn động đến cả Nguyên Tiên Giới.

Tiên nhân của các khu vực đều bị dọa đến mất hồn mất vía.

Mà Huyết Đế cũng không cho bọn họ được bao nhiêu cơ hội phản ứng.

Cát Tương vực với tư cách là chiến trường nhanh chóng bị san bằng.

Mười năm vị Đạo Thánh bị Huyết Đế đích thân chém giết, mấy trăm môn phái bị tiêu diệt!

Hiện nay, các khu vực xung quanh Cát Tương vực đang bị đại quân của Thiên Cung tấn công điên cuồng, thời khắc bị tiêu diệt cũng chẳng được bao lâu nữa.

Vô số Tiên nhân hoặc liều chết chống cự hoặc cả tộc cùng bỏ chạy và tiến vào những Vực giới khác.

Cùng lúc đó, Thần Quân cùng với tất cả chi Thiên quân của Thiên Cung cũng rối rít phát động cuộc tấn công dời núi lấp biển đối với các mục tiêu tiền tuyến khác.

Khiếu Mang vực bên này, Ma Hành Tinh Hà hiển nhiên cũng thành mục tiêu công kích trọng điểm .

“Một khi Thiên Cung tấn công thì đó chính là sự tấn công lôi đình, hoàn toàn không để cho các khu vực có thời gian phản ứng.”

“Quả thực là khí thế sét đánh không kịp bưng tai!”

Vẻ mặt của Mạc Trần có chút nghiêm trọng.

“Mười chín khu vực bao gồm cả Tà Tiên giới đã có ba khu vực bị Thiên Cung dọn dẹp xong, có thể nói là mạnh như vũ bão!”

“Nếu như bên phía Thiên đạo không gian không quay về cứu viện thì sợ rằng cuối cùng Khiếu Mang vực chúng ta cũng sẽ bị chiếm đóng.”

“Nhất là Ma Hành Tinh Hà, ba ngày trước tin tức đã truyền về…”

La Viễn tiếp lời nói: “Sa Hải Tam Thánh có một vị bị chết, một vị bị thương nặng, còn sót lại Khôi Tàng Đạo Thánh coi như toàn vẹn.”

“Hiện nay nội bộ của Khiếu Mang vực thần hồn nát thần tính, mọi người đều cảm thấy bất an, Trúc Tiên cung lại càng loạn lạc rối ren hơn, ôi!”

Một loạt tin tức này làm cho đám người Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ vô cùng khiếp sợ.

“Cái này… Làm sao lại biến thành như vậy chứ?”

“Lúc bọn ta rời đi vẫn còn rất tốt, bây giờ chỉ trong chớp mắt đã phát sinh nhiều biến đổi kinh thiên động địa như vậy.”

“Kiếp nạn lớn cũng thật đáng sợ”

Hơn nữa đám người Lung Lâm, Giáng Hàn, Mạch Phong vừa tới Thiên Khu các lại càng có biểu cảm giống như cha mẹ chết.

“Thật vất vả mới có được cơ hội vùng lên mà đã gặp phải chuyện như vậy.”

“Chẳng lẽ ông trời muốn phá hủy Thiên Khu các của ta sao?”

Mâu Vũ hít sâu một hơi lắc đầu.

“Thiên Khu các sẽ không suy sụp, nhưng bây giờ việc cấp bách là làm thế nào để bảo vệ được chính mình dưới sự tấn công của Thiên Cung.”

“Về phần làm ăn thì sau này hãy nói đi.”

“Hầy!”

La Viễn thở dài một tiếng.

“Cũng là vì Huyết Đế.”

Hắn vừa nhắc tới Huyết Đế, tất cả những người khác đều lộ ra vẻ mặt kiêng kỵ.

Dù sao thì đó cũng là một vị Thiên Đế.

Hơn nữa trước đó không lâu hắn còn làm ba tên Đạo Thần bị thương, nhân tiện chém giết mười mấy Đạo Thánh, tiêu diệt hơn một trăm Thiên Đế của các tông môn thế gia.

Không có một chút khoa trương nào khi nói, lúc này danh hiệu Huyết Đế cũng có thể sử dụng để cho trẻ con ngừng khóc đêm rồi.

Nhắc tới hắn, cho dù là Tiên Phủ hay môn phái nào trong số mười sáu khu vực còn lại cũng đều khủng hoảng sợ hãi.

Sợ vị đại lão này đột nhiên đánh tới trước mặt mình, sau đó bóp chết mình.

“Thiên Cung đúng thật là có thể nhẫn nhịn mà!”

Đám người Tần Sướng, Lục Phàm và Cam Tử Nghĩa đều nhao nhao bắt đầu bàn tán.

“Đúng vậy đó, trước đó vẫn luôn che giấu Huyết Đế, cố ý để cho Đạo Tuyệt Chi Địa đắc ý ba ngàn năm.”

“Đợi đến khi Đạo Thần đều đã tiến vào Thiên đạo không gian gần hết thì lại chơi một chiêu rút củi dưới đáy nồi, thật tàn nhẫn!”

Khương Thành lặng lẽ lắng nghe.

“Thiên Cung không che giấu Huyết Đế, thật sự hắn mới trở về gần đây.”

“Nhưng mà lão tiểu tử đó quả thật rất nham hiểm, rõ ràng trở lại cùng một ngày với ta mà vẫn bí mật không xuất hiện.”

Bây giờ hắn cũng đã nhìn ra.

Sau khi Huyết Đế trở về, hắn cố ý giữ bí mật không tuyên bố với bên ngoài chính là để một lần đánh lén được năm vị Đạo Thần kia bị thương nặng.

“Có chút thao tác!”

Hắn sờ lên cằm đưa ra một đánh giá độ cao, nhưng rất nhanh lại bĩu môi.

“Đáng tiếc là không giết được một tên Đạo Thần nào cả, cũng quá bê bết rồi.”

Trong lúc nhất thời gần như mọi người cũng không còn sức lực mà than phiền nữa rồi.

Lão đại, làm sao có thể giết chết được Đạo Thần chứ?

Trừ khi Nguyên Tiên giới tan vỡ một lần nữa, nếu không thì bị thương nặng đã là giới hạn cao nhất rồi được không hả?

Hơn nữa có phải ngươi đã quên lập trường của mình rồi hay không?

Những Đạo Thần kia còn sống không phải chúng ta nên vui mừng sao?

Mạc Trần cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm quan trọng.

"Chưởng môn, vừa rồi ngươi nói ngươi và Huyết Đế cùng trở lại trong một ngày, chẳng lẽ ngươi và hắn đã từng quen biết sao?"

Thành ca gật đầu: "Dĩ nhiên đã từng quen biết."

Tinh thần của mọi người lập tức trở nên tỉnh táo.

"Vậy ngươi và hắn thân không?"

"Thân?"

Thành ca cẩn thận nhớ lại một chút.

"Có lẽ cũng coi là tương đối thân nhỉ?"

"Thật tốt quá!"

Trong điện, ngoại trừ Hư bất ngờ thì tất cả những người khác đều bắt đầu reo hò, cho dù là Mâu Vũ cũng lộ ra sắc mặt kích động vui mừng.

Điều đó làm cho Khương chưởng môn có chút không giải thích được.

Ta quen thân với Huyết Đế là một chuyện đáng ăn mừng sao?

La Viễn nói với vẻ mặt đầy mong đợi: "Vậy, Khương chưởng môn, ngươi có thể ra mặt, xin hắn bỏ qua cho Phi Tiên môn chúng ta hay không?"

Điều mà bọn họ sợ nhất lúc này chính là Huyết Đế.

Có thể nói là biến sắc.

Đụng phải Thần Quân và các chi nhánh Thiên quân chẳng hạn, thì Phi Tiên môn tập hợp toàn bộ lực lượng ở phía ngoài còn có thể đấu một trận.

Nhưng đụng phải Thiên Đế thì chỉ có thể tự cầu nhiều phúc mà thôi.

“Đúng đúng đúng, ngươi nói cho hắn biết Phi Tiên môn chúng ta không có dã tâm gì cả.”

“Chỉ cần để cho chúng ta yên tâm phát triển ở núi Huyễn Tắc này là được rồi,

“Chúng ta rất an phận đàng hoàng…”

“Các ngươi đang nói cái gì có không có vậy?”

Thành ca không nhịn được cau mày cắt ngang bọn họ.

“Từ lúc nào ta suy bại đến mức phải đi cầu xin người khác buông tha?”

Hắn nói với vẻ mặt không vui: “Chúng ta không có dã tâm là một chuyện, cầu xin người khác bố thí một vùng đất an bình lại là một chuyện khác rồi.”

Các đệ tử Phi Tiên môn cùng với mọi người ở quân đoàn thứ tám vừa thấy Khương chưởng môn nói như vậy thì lập tức sửa miệng.

“Khương chưởng môn phải cần phải thỉnh cầu cái tên Huyết Đế kia sao?”

Đan Thái, Ngụy Miểu dẫn đầu nhảy ra ngoài.

“Các ngươi suy nghĩ cái gì vậy? Như vậy là xem thường lão nhân gia hắn sao?”

“Chỉ là Huyết Đế mà thôi, là cái thứ gì chứ?”

“Hắn cầu xin Khương chưởng môn cho một cơ hội vẫn còn không đúng lắm.”

Đám người Mông Thuần và Xích Linh mới gia nhập cũng không cam chịu rơi ở phía sau, tranh giành tiến vào trước.

“Đúng đấy, Khương chủ soái ra lệnh một tiếng thì làm sao Huyết Đế dám không nghe theo chứ?”

“Có lão nhân gia hắn trấn giữ, Thiên Cung thức thời một chút thì tốt nhất đừng đến, đến đây chính là nhận lấy cái chết!”

“Có lẽ Huyết Đế may mắn nên vẫn chưa đánh tới, như vậy hắn còn có thể sống được lâu thêm mấy ngày.”

Ngay cả Mạc Trần cũng vuốt râu cười nói: “Huyết Đế tuy mạnh nhưng nhất định Khương chưởng môn có kế sách đối phó rồi, chúng ta yên tâm là được, không cần lo sợ không đâu.”

Lúc này Thành ca mới đổi giận thành vui.

Nghe thấy những lời khoa trương trắng trợn qua đầu này, Mâu Vũ vô cùng im lặng.

Mặc dù Khương Thành cực kỳ thần kỳ, thậm chí nàng còn tin Thành ca có thể tạo ra thần tích chiến thắng Huyết Đế. Nhưng các ngươi nói gì mà “ra lệnh một tiếng làm sao Huyết Đế dám không nghe”, khoa trương cũng quá vô lý rồi nhỉ?

Nàng liếc nhìn Kỷ Linh Hàm, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt bất lực của nàng.

Không còn cách nào cả, đây chính là văn hóa xí nghiệp đặc sắc của Phi Tiên môn chúng ta.

Mà lúc này Tiên khí truyền tin của môn phái sáng lên.

Chương 1683: Mục tiêu tấn công trọng điểm

Kỷ Linh Hàm vừa mở ra nhìn thì thấy ở đối diện không có một ai cả.

Trong khoảng không lại xuất hiện một cái ảo ảnh lệnh bài có màu đỏ thẫm.

“Nó được gửi bởi chủ đàm của bên chỗ Tịnh Trúc tiên phủ, đây là lệnh triệu tập có cấp độ cao nhất mà trước đây chưa bao giờ thấy.”

“Tất cả tu sĩ từ Chí Tôn trở lên đều phải đến Trúc Tiên cung.”

Không có một ai than phiền về kiểu cách của cái lệnh triệu tập này cả.

Bởi vì đối mặt với sự tấn công sấm sét của Thiên Cung, đúng là Khiếu Mang vực đang đứng ở bước bước ngoặt sống còn nguy cấp.

“Chúng ta phải đi sao?”

Mọi người hướng ánh mắt nhìn thẳng về phía Khương chưởng môn, chờ quyết định của hắn.

“Đi, đương nhiên phải đi.”

Thành ca bật cười lớn.

“Tất cả mọi người cùng đi, chúng ta không đi chẳng phải sẽ để lộ ra vẻ không hòa hợp lắm hay sao?”

Hắn ra lệnh một tiếng, tất cả đệ tử từ Chí Tôn trở lên của Phi Tiên môn khoảng chừng hơn hai ngàn người rầm rộ lên đường.

Mà Mâu Vũ của Thiên Khu các, đương nhiên nàng cũng muốn đi theo hắn.

Đây là lần đầu tiên Khương Thành đến Trúc Tiên cung.

Bên ngoài người đã đông nghịt từ sớm, hội tụ cao thủ của các phái các tộc đến từ Trúc Tiên cung.

Tất cả những người này đều nhận được lệnh triệu tập.

Lúc này ở bên ngoài cuộc bàn tán có một tiếng động long trời lở đất, giống như tiếng thủy triều không ngừng vậy.

Rất nhiều người lo lắng hoảng sợ, trên mặt lộ ra vẻ hoảng hốt bất an.

“Lăng Thủy tông các ngươi định làm như thế nào?”

“Còn có thể làm sao, trước tiên ôm lấy Trúc Tiên cung đã rồi tính sau.”

“Kiểu kiếp nạn lớn như này, tự ý hành động chỉ có thể chết nhanh hơn mà thôi, Khúc Tượng thế gia các ngươi thì sao?”

“Ôi, uy lực của Thiên Cung lớn, sợ là Trúc Tiên cung cũng không trụ lại được, chúng ta chỉ có thể đi bước nào nhìn bước đó thôi.”

“Nếu như thật sự không được thì trở về Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Đạo Tuyệt Chi Địa cũng không chắc chắn an toàn, năm đó Thiên Cung không đánh vào là vì có Đạo Thần trấn giữ…”

“Ôi, thật là thời buổi rối ren mà!”

“Mau nhìn kìa! Phi Tiên môn đến rồi!”

Sự xuất hiện của hơn hai ngàn người từ Phi Tiên môn đã thu hút sự chú ý của toàn trường.

Dù sao thì chiến tích lần trước của Ma Hành Tinh Hà đã để lại ấn tượng rất sâu sắc.

“Kỷ chưởng môn!”

“Kỷ chưởng môn!”

Dọc trên đường đi có rất nhiều người chủ động chắp tay với Kỷ Linh Hàm.

“Hai vị ở phía sau nàng chính là Lâm Ninh và Mạc Trần, nghe nói cũng là Đạo Thánh!”

“Vị bên cạnh kia là Khương Thành, nghe nói hắn mới là cao thủ đệ nhất của Phi Tiên môn, chỉ là chưa có ai từng nhìn thấy hắn ra tay.”

“Hả? Đây không phải là Mâu Vũ của Vân Bái vực sao?”

“Tại sao nàng lại đi cùng với Phi Tiên môn chứ?”

“Bây giờ đừng để ý tới những chuyện nhỏ nhặt không đáng nhắc tới đó, nàng có thể xuất hiện ở đây có nghĩa là ít nhất lực lượng của Khiếu Mang vực chúng ta lại mạnh thêm một chút.”

“Hy vọng Phi Tiên môn có thể tạo ra kỳ tích một lần nữa, ngăn cản được sự tấn công của Thiên Cung!”

“Nói dễ vậy sao, kẻ thù lần này còn mạnh hơn gấp mười mấy lần so với lần trước…”

Bên trong những tiếng bàn luận này, đám Đạo Thánh Khương Thành, Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ bước vào bên trong Trúc Tiên cung nguy nga cao vút lơ lửng trên mây.

“Khương đạo hữu!”

Vừa mới bước vào bên trong, người đầu tiên chào đón chính là Thái Hoán Đạo Thánh.

“Hoan nghênh hoan nghênh, ngươi đã đến rồi!”

Lần trước lão đầu này đã bị Khương Thành làm cho vô cùng chấn động ở tiền tuyến.

Lần này hắn mong đợi Thành ca có thể ngăn cản được cơn sóng dữ này.

Mà những Đạo Thánh khác và một số Đạo Tôn có thân phận là chưởng môn và tộc trưởng cũng rối rít bước lên.

“Kỷ chưởng môn! Hân hạnh được gặp mặt!”

“Hoan nghênh Kỷ chưởng môn!”

“Phi Tiên môn có thể tới thì hy vọng bảo vệ được tiền tuyến của chúng ta lại cao hơn mười phần trăm rồi.”

“Đúng vậy đó, lần này tất cả chúng ta đều có thể đều dựa vào Phi Tiên môn rồi.”

Đối mặt với sự nịnh hót của mọi người, Thành ca nhận lấy toàn bộ, ca cũng nở nụ cười chân thành chắp tay với những người khác.

“Hân hạnh gặp mặt!”

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều hoan nghênh bọn họ.

Hơn nữa nghe thấy những lời “dựa vào Phi Tiên môn” này, chủ đàm Mông Đoan Đạo Thánh ngồi ở trên đài cao híp hai mắt lại, lộ ra vẻ không vui.

Các ngươi để Tịnh Trúc tiên phủ ta ở chỗ nào rồi?

Đừng quên ở Khiếu Mang vực, bọn ta mới là môn phái thống trị!

Nhưng mà dù sao hắn cũng đã ở địa vị cao lâu rồi nên lòng dạ rất thâm hiểm.

Hắn lại chủ động làm ra vẻ tươi cười.

“Ha ha, Kỷ chưởng môn đúng thật là một vị khách hiếm khi đến.”

“Những lần nghị sự trước đây cũng không thấy bóng dáng của ngươi, lần này có thể mời được ngươi tới, hiếm thấy hiếm thấy!”

Những lời này của hắn là thầm chế nhạo lên sự kiêu ngạo to lớn của Kỷ Linh Hàm.

Còn không đợi cho em gái Hàm kịp đáp trả, hắn lại nhìn về phía Mâu Vũ.

“Vị này không phải là Mâu Vũ Đạo Thánh của Vân Bái vực à, tại sao lại cũng tới chỗ này của bọn ta chứ?”

Mâu tiên tử khẽ mỉm cười.

“Ta đã rời khỏi Vân Bái Tiên phủ, tự lập ra Thiên Khu các và gia nhập vào Khiếu Mang vực.”

“Nếu như Mông Đoan Đạo Thánh không hoan nghênh thì bây giờ ta sẽ đi.”

“Hoan nghênh!”

Mông Đoan vội vàng chủ động đứng dậy.

“Bọn ta hoan nghênh sự xuất hiện của Mâu Vũ Đạo Thánh, làm cho Trúc Tiên cung ta trở nên vẻ vang rực rỡ!”

Bây giờ gặp phải sự áp sát của đại quân Thiên Cung, Mông Đoan cũng rất sợ hãi, hắn chỉ mong sao cao thủ của các khu vực khác đều tới đây giúp hắn bảo vệ Khiếu Mang vực.

Những Đạo Thánh khác có mặt ở đó cũng rối rít tỏ vẻ hoan nghênh Thiên Khu các.

Khương Thành quan sát một chút, ngoại trừ Phi Tiên môn và Mâu Vũ thì đã có ba mươi mốt Đạo Thánh tới.

Còn lại Đồng Kiêu Đạo Thánh đã bị sớm bị giết, mà hai người trong Sa Hải Tam Thánh kia cũng đã ngã xuống và bị thương nặng cũng không đến.

Người duy nhất đến là Khôi Tàng Đạo Thánh kia lại nhìn Phi Tiên môn với ánh mắt lộ ra vẻ thù địch.

“Tốt lắm, bây giờ có thể bắt đầu rồi.”

Mông Đoan nhìn lướt qua mọi người ở đây.

“Tình thế lúc này mọi người cũng đã biết rõ.”

“Ma Hành Tinh Hà đã bị địch quân chiếm đóng, cứ điểm của chúng ta ở bên đó đều đã mất hết.”

“Thiên Cung đánh vào Nhu Nguyệt lĩnh, bởi vì nơi đó đã thoát khỏi phạm vi liên quan đến đại trận chủ tinh cho nên đối phương tạm thời ngừng tiến quân.”

Đây cũng là nguyên nhân Trúc Tiên cung còn có thể quay về mở ra cuộc họp.

“Nhưng mà chúng ta phải đề phòng, một khi Thiên Đế nhúng tay vào thì nhất định bọn họ sẽ phát động tấn công toàn diện.”

“Cái gì?”

Có rất nhiều người ở trong điện vẫn chưa nắm rõ được tình hình cụ thể.

“Chiến tuyến của chúng ta đã lùi về Nhu Nguyệt lĩnh sao?”

“Trời ạ! Nếu như tiếp tục đánh thì sẽ sớm đến môn phái của chúng ta à?”

“Xin hỏi Mông Đoan Đạo Thánh, đối phương là đội hình như thế nào?”

“Thiên Cung điều đi tám Thần Quân, với sự dẫn đầu của Cảnh Vương, Sát Vương, Thống soái toàn bộ Thiên Vi Quân và Thiên Thí Quân.

Mông Đoan Đạo Thánh tiếp tục trầm giọng nói với sắc mặt vô cùng nghiêm trọng: “Còn có mười hai tên Đạo Thánh khác tùy quân, chưa tính Đạo Tôn.”

“Cái gì?”

“Sao có thể mạnh như vậy?”

Rất nhiều Đạo Thánh ở trong điện cũng hoảng hốt kêu lên.

“Hiện nay ở Thiên Cung có tổng cộng chưa tới tám mươi Thần Quân mà lại phái tám người tới chỗ chúng ta sao?”

“Hơn nữa còn có đầy đủ hai nhánh Thiên Quân!”

“Nghe nói Thiên Thí Quân và Thiên Vi Quân là những kiêu binh hung hãn có thể xếp vào top năm trong số ba mươi ba nhánh Thiên Quân đấy!”

“Bản thân hai nhánh Thiên Quân này cũng có mười vị Đạo Thánh.”

“Ngươi nói gì, mạnh như vậy sao?”

“Hơn nữa còn có mười hai vị Đạo Thánh tùy quân, vậy chẳng phải bọn họ đã có ba mươi Đạo Thánh rồi hay sao?”

Thật sự nếu bàn về số lượng Đạo Thánh thì Khiếu Mang vực có nhiều hơn so với đối phương.

Trong điện này, cộng thêm những người thuộc Phi Tiên môn và Mâu Vũ cũng đã có ba mươi bảy người, nhưng mọi người không có một chút lòng tin chiến thắng nào.

Bởi vì đây là Nguyên Tiên Giới, Thần Quân có thể sử dụng được một phần sức mạnh của Thiên Đạo.

Tác chiến ở chỗ này thì lúc chiến đấu, sức của mỗi Thần Quân cũng đều mạnh hơn Đạo Thánh bình thường rất nhiều.

Hơn nữa đại quân ở Thiên Cung được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh, không giống với các môn phái chia năm xẻ bảy ở Khiếu Mang vực.

“Cái này còn đánh thế nào được chứ?”

“Tại sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ chúng ta là mục tiêu tấn công trọng điểm của đối phương hay sao?”

Chương 1684: Phân tổ kì lạ

“Bọn ta quả thực là mục tiêu chủ yếu của Thiên Cung.”

Vẻ mặt của Mông Đoan Đạo Thánh vô cùng khó coi.

“Trước mắt còn mười sáu vực đang phải chịu công kích, mà nơi bị cao thủ xâm nhập nhiều nhất chính là ở chỗ bọn ta.”

“Bởi vì cách đây không lâu có người thu hồi lại được Ma Hành Tinh hà, giết ba Đạo Thánh của Thiên Cung nên bọn họ đến Khiếu Mang Vực báo thù.”

Tầm mắt bọn họ cố ý nhìn về phía Phi Tiên môn bên này, ý thì không cần nghĩ cũng biết.

Đây là nhắc nhở mọi người nguyên nhân chúng ta bị nhắm trúng là do Phi Tiên môn.

Nhưng thật đáng tiếc là chẳng có ai đứng ra chỉ trích bọn người Thành ca như bọn họ nghĩ.

Đùa à, chuyện đó có nghĩa Phi Tiên môn là anh hùng đó biết chứ?

“Việc quan trọng là làm sao để đối phó với đại quân của Thiên Cung.”

Khôi Tàng Đạo Thánh hững hờ nói: “Nếu như các ngươi không có cách thì Nghiêm Nguyệt Sa Hải bọn ta bây giờ cũng về lại Đạo Tuyệt Chi Địa đây.”

Trong trận chiến trước Sa tộc đã thất bại thảm hại, bây giờ ai nấy trong điện đều không hề thoải mái.

Mà âm thanh trở về Đạo Tuyệt Chi Địa lập tức đã được mấy Đạo Thánh hưởng ứng.

“Theo như ta thấy, trận này không có cách nào đánh cả.”

“Chi bằng trở về thì còn có đường.”

“Phải đó, điều kiện của Đạo Tuyệt Chi Địa tuy kém một chút, nhưng mỗi một đạo vực đều có những thiên địa quy tắc riêng. Vận dụng tốt thì chúng ta cũng không khó sống.”

“Chờ những Đạo Thần trở về rồi chúng ta lại đến cũng không muộn…”

“Hừ, các ngươi đúng là nghĩ hay thật.”

Mông Đoan Đạo Thánh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng vào những Đạo Thánh kia.

“Lúc chiến đấu không ra sức mà khi chia địa bàn lại lòi mặt ra à?”

“Nếu như lần này bỏ chạy thì Nguyên Tiên giới trong tương lai sẽ không có đất cho các ngươi dung thân nữa đâu.”

“Đừng tưởng đây không phải là chuyện của mình.”

Những tông môn khác của Khiếu Mang vực thì không sao, duy chỉ có Tịnh Trúc phủ bọn họ thì không được lui.

Bởi vì đây là đạo chính thống của Tịnh Trúc Đạo Thần, không có được mệnh lệnh của Đạo Thần mà tự ý chạy về Đạo Tuyệt Chi Địa thì tương lai sẽ không được yên.

Vậy nên bọn họ hi vọng mọi người có thể ở lại để cùng chống cường địch.

“Đối mặt với Thiên Cung, ta hi vọng các ngươi có thể bỏ bớt những tâm tư cỏn con.”

Ánh mắt hắn lướt qua mặt mỗi một Đạo Thánh ở đó, mang theo cảm giác áp bức.

“Mọi người cùng ngồi trên con thuyền Khiếu Mang vực, nếu còn không đồng tâm hiệp lực thì kết quả thê thảm của Các Tương vực sẽ đến với chúng ta trong tương lai.”

Tinh thần mọi người trong điện cũng chợt hoảng.

Các Tương vực bị giết những mười mấy Đạo Thánh, đó là kết cục không phải chỉ có hai từ thê thảm có thể miêu tả được.

“Mông Đoan Đạo Thánh, ngươi nói đi, chúng ta nên làm thế nào?”

“Phải, lần đánh trả kẻ địch bên ngoài này các ngươi chủ trì đại cục.”

Thanh Tịch Đạo Thánh là chưởng môn của Kỳ La tông và Thông Nguyên Đạo Thánh của Thông Nguyên thế gia lần lượt tỏ vẻ.

“Bọn ta nghe ngươi.”

Mạc Trần ở một bên âm thầm truyền âm để “phổ cập khoa học” cho Khương chưởng môn.

“Bọn họ đều ở phe Tịnh Trúc Tiên phủ nên chắc chắn sẽ tâng bốc Mông Đoan rồi.”

Thành ca gật đầu tỏ vẻ biết rồi.

Mà trong trường lúc này, Mông Đoan Đạo Thánh quả nhiên cũng được nước làm tới.

“Nếu mọi người đã không có ý kiến gì khác thì lần đại chiến chống lại Thiên Cung lần này sẽ do đích thân ta thống lĩnh.”

Tất nhiên hắn đã có kế hoạch từ trước.

“Tập hợp tất cả những tiên nhân trên Tôn Giả ở Khiếu Mang vực lại, số lượng bên chúng ta áp đảo đối phương, chưa từng có một trận chiến về sức.”

“Nhưng mà một đội quân đông đúc như vậy há có thể chỉ huy rõ ràng?”

Nghe đến đây, rất nhiều Đạo Thánh trong điện đều vểnh tai lênh, biết được nội dung chính đã đến rồi.

“Lần xuất chiến này, đại quân của Khiếu Mang vực sẽ chia làm năm bộ.”’

“Để đề phòng một vào tông môn nào đó ỷ có nhóm nên không ra sức thì mỗi cao thủ trên Đạo Tôn của các tông các tộc đều phải chia sang các bộ không giống nhau theo sự sắp xếp để một chủ tướng thống nhất chỉ huy.”

Nói xong, hắn móc ra một ngọc phù sớm đã chuẩn bị từ trước.

“Năm chủ tướng của năm bộ lần lượt sẽ do Khôi Tàng Đạo Thánh, Thanh Tịch Đạo Thánh, Mông Việt Đạo Thánh, Mông Ung Đạo Thánh và Mông Bích Đạo Thánh đảm nhiệm.”

“Chư vị sẽ được phân vào bộ nào thì có danh sách cụ thể đây.”

Nói xong, hắn dùng tiên lực thôi động tiên phù, ánh sáng vàng kim sáng lên.

Một màn ánh sáng lớn xuất hiện trên không trong đại điện, bên trên là chi chít những cái tên.

Khương Thành nhìn một cái suýt nữa đã bị chọc cười.

Năm Đạo Thánh của Phi Tiên môn trong đó hắn được phân vào tổ của Mông Việt Đạo Thánh, Kỷ Linh Hàm phân vào bên Mông Ung Đạo Thánh, còn lại là Lâm Ninh, La Viễn, Mạc Trần cũng bị phân vào những tổ khác nhau.

Chuyện này đồng nghĩa toàn bộ đã bị phân tán.

May mà những đệ tử khác của Phi Tiên môn không để lộ ra thực lực cấp Đạo Tôn chứ nếu không chắc cũng bị phân tán rồi.

Mà tất cả đều được cho vào tổ của Mông Bích Đạo Thánh, nhận sự chỉ huy của hắn.

Nhìn vào danh sách này, tất cả mọi người trong và ngoài trường ù ù thảo luận không ngừng.

Ngoại trừ một vài tông môn phe Tịnh Trúc Tiên phủ và Khôi Tàng Đạo Thánh ra thì toàn bộ đều có ý kiến.

Rất nhiều những truyền âm riêng bắt đầu lan truyền.

“Tịnh Trúc Tiên phủ lần này thật ác quá nhỉ?”

“Làn sóng nhắm vào này đúng là chả ra sao.”

“Chủ tướng năm bộ đã có ba người của Tịnh Trúc Tiên phủ, Thanh Tịch dựa vào Tiên phủ, chỉ có Khôi Tàng có lẽ là để đặc biệt an ủi phe Sa Hải, thế này cũng thật ráp tâm.”

Có thể trở thành tiên nhân đều không phải người nào ngốc.

Sao có thể không nhìn ra được dụng tâm sắp xếp của Tịnh Trúc Tiên phủ chứ.

“Tham gia vào các bộ thì phải nghe theo hiệu lệnh của các chủ tướng, đến lúc đó bị bọn họ phái đến tiền tuyến làm nhiệm vụ phải chết thì cũng không thể cự tuyệt, nếu không thì là kháng mệnh bất tuân rồi.”

“Ta chỉ lo lần này Mộc Duyên tông chúng ta sẽ bị nhằm chúng, suy cho cùng thì lúc trước đâu có theo trận doanh phía Tiên phủ đâu…”

“Các ngươi bớt bớt đi, lần này là nhằm vào Phi Tiên môn.”

“Tịnh Trúc Tiên phủ định nhân cơ hội này đàn áp thế lực địch.”

“Hầy, vừa nãy còn bảo cùng thuyền chung sức. Đây gọi là phân tổ ra là dã tâm lang sói đến mà.”

“Thật thế, năm tổ vừa hay phân toàn bộ Đạo Thánh của Phi Tiên môn phan tán ra cả.”

“Ta dám cá trận chiến này dù thắng hay thua thì Phi Tiên môn cũng sẽ thương vong nghiêm trọng, bọn họ chắc chắn sẽ bị Tiên phủ thừa cơ đạp đổ.”

“Dựa vào thực lực của Phi Tiên môn thì không có vị trí chủ tướng nào là không được.”

Đến cả người ngoài cũng nghĩ vậy chứ huống hồ gì môn đồ của Phi Tiên môn.

Bọn người Đan Thái, Tần Sướng sắp tức điên lên, xòn Lâm Ninh, La Viễn bên trong thì tỏ vẻ tâm lặng như nước.

Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần thì nhìn sang Khương Thành, chờ hắn lên tiếng.

Còn Hư thì thầm châm dầu vào lửa.

“Thế này há còn đạo lí gì nữa?”

“Coi Khương chủ công như tên ngốc mà đùa bỡn à? Ngươi có thể nhịn chứ ta là không thể rồi.”

“Nhất định phải xử đẹp bọn họ.”

Trên thực tế thì Mông Đoan Đạo Thánh vẫn luôn quan sát phản ứng của đám người Phi Tiên môn.

Trong dự định của hắn thì sau khi bản thân sắp xếp như vậy, Phi Tiên môn sẽ kịch liệt phản đối.

Mà hắn cũng đã có một chuỗi cách để đối phó lại rồi.

Đầu tiên là tiến hành bỏ phiếu lệnh của Trúc Tiên cung.

Phe của Tiên phủ nhất định sẽ đồng ý.

Về phía Sa Hải, Khôi Tàng Đạo Thánh có được vị trí chủ tướng, lại thêm việc Phi Tiên môn không giúp bọn họ thì nên cũng sẽ có một bộ phận đồng ý.

Đến lúc có kết quả bỏ phiếu sẽ có kết quả áp đảo như kế hoạch.

Một khi Khương Thành từ chối không thực hiện thì sẽ lập tức cho tội danh không lo cho đại cục, không phục Trúc Tiên cung, không muốn ra sức cho Khiếu Mang vực.

Khiến bọn họ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Chương 1685: Vị trí chủ đàm

Nhìn thấy năm Đạo Thánh của Phi Tiên môn đều khong nói lời nào, hắn cảm thấy khá bất ngờ.

Nhưng mà kết quả thế lại càng tốt.

Hắn quả thực muốn nhân lúc kẻ địch bên ngoài đánh đến để đạp đổ Phi Tiên môn.

“Nếu mọi người đều không có ý kiến gì thì cứ theo kế hoạch này vậy.”

“Chờ chút!”

Cuối cùng Thành ca cũng giơ tay lên.

Cảnh tượng này không chỉ có người ở hiện trường nhìn thấy, mà ngay cả bên ngoài cũng rõ.

Tất cả mọi người lập tức nhận ra sự "xung đột" giữa Phi Tiên môn và Tịnh Trúc Tiên phủ sắp bắt đầu rồi.

"Gì thế, Phi Tiên môn của ngươi không muốn chấp nhận sao?" Mông Đoan Đạo Thánh thờ ơ nói.

Khương Thành gật đầu.

"Không sai, ta cảm thấy cách sắp xếp này thật ngu xuẩn."

Lời này vừa nói ra, đừng nói ở bên ngoài đã xì xầm mà đến cả những Đạo Thánh bên trong cũng phải tặc lưỡi.

Lão huynh à, ngươi nói chuyện tốt xấu gì cũng phải uyển chuyển chút chứ.

Cho dù sớm đã chuẩn bị nhưng Mông Đoan vẫn bị chọc tức đến mức ngya tức thì quên mất nên nói gì rồi.

Mông Việt ở một bên hét lên một tiếng: "To gan!"

"Thế này có gì là to gan đâu?"

Thành ca chìa tay ra với vẻ vô tội.

"Lẽ nào không thể chấp vấn kế hoạch của các ngươi à? Hay là Tịnh Trúc Tiên phủ các ngươi là cấp trên của bọn ta?"

"Đương nhiên không phải."

Mông Đoan Đạo Thánh không dám rước cái họa này.

Cho dù Tịnh Trúc Tiên phủ là chúa tể của Khiếu Mang vực, nhưng khi Tịnh Trúc Đạo Thần còn chưa trở về thì các tông môn trên danh nghĩa vẫn phải bình đẳng.

"Nếu ngươi đã không đồng ý với kế hoạch này thì chúng ta tiến hành tiến lệnh đi, xem thử những người đồng ý đông hơn là là phản đối đông hơn."

Hắn dứt khoát bổ nhát rìu đầu tiên.

Còn chưa đợi nghi thức tiến lệnh bắt đầu thì Khôi Tàng Đạo Thánh cách đó không xa đã sốt ruột nói: "Ta tán thnahf kế hoạch này."

Rồi thấy ánh mắt tàn độc của hắn nhìn về phía Phi Tiên môn bên này, ngập trong ánh mắt ấy là niềm vui trên nỗi đau của người khác.

Hiển nhiên hắn vẫn còn nhớ lần Phi Tiên môn khong giúp mình lúc trước, hại bản thân phải đến tiền tuyến Ma Hành Tinh Hà đóng quân.

Bây giờ hắn chỉ muốn hại chết Phi Tiên môn mà thôi.

"Ta cũng tán thành." Thanh Tịch Đạo Thánh cũng được chọn là chủ tướng kia cũng lập tức đưa đàm lệnh của bản thân ra.

Mông Việt Đạo Thánh cười như không cười nói: "Ta chắc chắn là đồng ý rồi."

Thoáng chốc 37 Đạo Thánh ở hiện trường đã có sến 22 người bỏ phiếu tán thành, sớm đã vượt quá một nửa rồi.

Còn lại mười lăm người, ngoại trừ năm Đạo Thánh của Phi Tiên môn và Mâu Vũ ra thì mấy người kia còn do dự chưa quyết.

"Xem ra kế hoạch lần này đã có được đa số công nhận."

Mông Đoan Đạo Thánh từ từ hạ chủ đàm lệnh của bản thân xuống, làm ra vẻ đùa cợt cười Khương Thành.

"Phi Tiên môn của ngươi chỉ có thể phục tùng."

"Nếu ta từ chối thì sao?"

Sắc mặt Mông Đoan Đạo Thánh chợt nghiêm lại: "Vậy ngươi chính là kẻ địch của cả Khiếu Mang vực."

"Nên sửa lại một chút."

Khương chưởng môn cười hi hi lắc ngón tay.

"Ta là kẻ địch của Trúc Tiên cung, không phải kẻ địch của toàn bộ Khiếu Mang vực."

Mọi người đều ngơ ngác.

Hai cái có gì khác sao?

Mông Đoan Đạo Thánh lạnh lùng nói: "Trúc tiên cung bọn ta do tất cả các tông môn trong Khiếu Mang vực hợp thành, đại diện cho ý chí của cả Khiếu Mang vực."

“Vậy sao?”

Khương chưởng môn hỏi ngược lại: “Chuyện quan trọng nhất của Khiếu Mang vực lúc này là gì?”

Mông Đoan Đạo Thánh ngơ ra một phát, trả lời chắc như đinh đóng cột: “Đương nhiên là đánh lui kẻ địch xâm phạm là Thiên cung, bảo vệ tiên nhân của Khiếu Mang vực rồi.”

“Vậy Trúc Tiên cung của các ngươi có thể làm được không?”

Khương Thành hờ hững nói: “Nếu như sau cùng không làm được thì ngươi có thể vì vô năng mà cút khỏi vị trí chủ đàm rồi đúng không?”

Đây mới là mục tiêu của hắn.

Vì Phi Tiên môn, lần này hắn chắc chắn phải đuổi Thiên cung đi.

Nhưng ra sức cũng không được ra sức không không.

Trở thành tông môn chúa tể của Khiếu Mang vực là chuyện cần thiết.

Nếu Trúc Tiên cung không có hình thức thi đấu để chọn chức chủ đàm thì lợi dụng cơ hội này là được rồi.

Sắc mặt Mông Đoan như nghẽn lại, hắn bị hỏi đến mơ hồ luôn rồi.

Ý gì đây?

Chủ đàm không phải là chuyên hạ lệnh chỉ huy người khác sao?

Lẽ nào còn có nghĩa vụ phải đánh lui địch?

Bên ngoài lại ồn ào lần nữa.

Lão huynh à, người có thể thẳng thắn chút nữa không?

Đám Đạo Thánh Mông Việt và Mông Ung của Tiên phủ tức giận chỉ vào Khương Thành.

“Ngươi đúng là không biết lí lẽ.”

“Ngươi điên rồi sao, lại còn muốn dòm ngó vị trí chủ đàm.”

“Ngươi nói bọn ta làm không được vậy lẽ nào ngươi làm được chắc?”

“Nếu như ngươi làm không được thì mau ngoan ngoãn nghe theo kế hoạch đi, nếu không thì đó chính là không mang đại cục…”

Khương Thành gật đầu.

“Ta có thể làm được đấy.”

Sự ồn ào của cả hiện trường đột nhiên trở nên yên ắng, bên trong điện cũng lặng thinh.

Đám người Mông Đoan và Mông Việt thì nghi ngờ không biết có phải bản thân nghe nhầm rồi không.

“Ngươi… vừa nãy ngươi mới nói gì?”

Nói thật thì chuyện Tịnh Trúc Tiên phủ chống lại được đại quân của Thiên Cung không có phần nắm chắc nào cả.

Hơn nữa đừng nói là hai nhánh thiên quân cực mạnh kia có đội hình tám Thần Quân khủng khiếp đó.

Cho dù ngươi có thể chặn đượ nhưng tương lai có Tâm Đế và Huyết Đế đến rồi phải làm sao?

Tâm thái của tiên phủ và những Đạo Thánh trước mắt khác đầu chồng chất tâm tư, vừa phải chống lui kẻ địch, lại phải kéo dài thời gian.

Chờ đến khi Tịnh Trúc Đạo Thần và những Đạo Thần khác trở về chủ trì đại cục trong tương lai.

Thành ca cười hi hi nói: “Ta có thể làm được, vậy nên nếu ta làm được rồi thì ta có thể làm chủ đàm rồi phải không?”

“Ngươi có thể làm được?”

Mông Đoan Đạo Thánh cười nhạo không chút che đậy: “Ngươi tưởng ngươi là ai vậy?”

“Nói khoác không biết ngượng.”

“Đúng là mồm nói không sợ phong ba bão táp mà.”

Bọn người Thanh Tịch Đạo thánh và Thông Nguyên Đạo Thánh cũng ùa theo chế giễu nhiệt tình.

“Không biết quái gì cả, ta thấy ngươi căn bản không biết Thiên Cung đáng sợ như thế nào rồi.”

“Là không muốn nghe theo kế hoạch này sắp xếp nên cố ý nói vậy thôi.”

“Bọn ta sẽ không nghe theo sự chỉ huy mù lòa của ngươi đâu.”

“Đúng thế, ngươi tưởng tùy ý nói ra một câu là có thể cướp đi vị trí chủ soái trong lần đại chiến này sao, đúng là mắt mù ăn nói lung tung.”

Thành ca lại lần nữa lắc ngón tay.

“Ta không định làm chức chủ soái, cũng không định chỉ huy dám gà yếu các ngươi.”

“Có Phi Tiên môn bọn ta xuất chiến là đủ rồi, căn bản không cần tốn công mọi người.”

“Hả? Ngươi nói cái gì?”

Bởi quá sức kinh ngạc mà Mông Đoan Đạo Thánh không thể trực tiếp bịp bợm nữa, thậm chí cũng quên mất cái từ mô tả bản thân là “gà yếu” nữa.

“Ha ha ha ha…”

Những Đạo Thánh bên trận doanh Tiên phủ cũng bật cười thành tiếng, đến cả Khôi Tàng Đạo Thánh bình thường im im cũng không nhịn được cười lạnh không thôi.

Mọi người cứ như đã nghe được một câu chuyện cười vậy.

Đám tiên nhân bên ngoài thì dở khóc dở cười.

“Hắn có phải điên rồi không?”

“Ta còn tưởng hắn có kế hoạch gì hay lắm để đánh lui cường địch chứ, hóa ra là tên điên.”

“Vì để không nghe hiệu lệnh của Trúc Tiên cung mà lại dám để một mình Phi Tiên môn đi đối mặt với đại quân của Thiên Cung?”

“Không đáng đâu nhỉ, thế này không phải là tự hại chết phe mình sao?”

“Đúng là không biết lí lẽ.”

Nhưng mà những môn đồ của Phi Tiên môn lại không hề cảm thấy hoang đường.

Thậm chí đến cả bọn người Mâu Vũ và Mạch Phong cũng không có lời phản đối nào.

Nếu đã là quyết định của Khương chưởng môn thì chắc chắn hắn đã nắm chắc rồi.

Vậy nên chứng tỏ Phi Tiên môn thật sự có thể chống lại được đại quân của Thiên Cung.

Cho dù nhìn có vẻ không thể tin được, hoàn toàn không thể nghĩ ra làm sao có thể làm được, nhưng cuối cùng chắc chắn sẽ thành công là được rồi.

Thật đáng tiếc, đám người Mông Đoan Đạo Thánh lại không tin Khương Thành được như vậy.

Chương 1686: Lẽ nào các ngươi không tự tin?

"Ý của ngươi là, Phi Tiên môn các ngươi một mình đánh lại hai nhánh thiên quân, tám Thần Quân và hai mươi hai Đạo Thánh của Thiên Cung?"

"Không cần bọn ta ra tay?"

Khi Mông Đoan Đạo Thánh nói ra lời nói dùng để xác định, bản thân cũng cảm thấy ôi mẹ ơi nó thật kì diệu.

Ta chỉ muốn phân tán Phi Tiên môn các ngươi rồi từ từ hại chết ở tiền tuyến.

Kết quả ngươi lại chủ động ôm lấy mối họa này.

Thế này ai mà chịu cho nỗi?

Khương Thành cười: "Không sai."

"Vậy được, ta đồng ý."

Mông Đoan mừng rỡ lập tức đồng ý với kế hoạch của Khương Thành.

Sau đó lắc đầu với mọi người.

"Các ngươi đều nghe cả rồi đấy, ta không hề ép Phi Tiên môn xuất chiến, là hắn chủ động làm vậy."

Bốn Đạo Thánh còn lại của Tiên phủ và cả bọn người Thanh Tịch Đạo Thánh, Thông Nguyên Đạo Thánh cũng lập tức gật đầu theo.

“Không sai, bọn ta đều nghe cả rồi.”

“Đây là do hắn nhất quyết đòi.”

“Vậy bọn ta chúc Phi Tiên môn sẽ phất cờ thắng lợi nhá.”

“Ha ha ha, chúc các ngươi chiến thắng, nếu các người thật sự thành công rồi thì cả Khiếu Mang vực này sẽ vô cùng cảm kích các ngươi.”

Rất nhiều Đạo Thánh ở hiện trường nhìn thấy cảnh này đều phải cạn lời.

Đến cả Thái Hoán Đạo Thánh xem trọng Khương Thành nhất cũng phải chán nản gật đầu cảm thán.

Theo như hắn thấy thì Khương chưởng môn sắp toi rồi.

Thắng lợi lần trước ở Ma Hành Tinh Hà đã cho hắn sự hoan tưởng không thực tế, có lẽ chỉ cảm thấy Thiên Cung chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.

Nhưng sao có thể biết được kẻ địch lần này không còn như trước nữa chứ.

Phi Tiên môn có lẽ sẽ bị hủy trong tầm tay hắn rồi.

Chỉ là thật kì lạ, tại sao Kỷ chưởng môn và các trưởng lão khác lại không khuyên nhủ cơ chứ?

“Cảm ơn gì đó thì sau này hẳn nói.”

Khương Thành vốn chả có hứng thú gì với mấy lời cảm ơn rỗng tuếch từ miệng cả.

Thứ hắn cần là thức thực tế.

“Nếu như Phi Tiên môn bọn ta đánh lui được Thiên Cung thì vị trí chủ đàm của ngươi…”

Nhìn theo ngón tay đang chỉ của hắn, trong lòng Mông Đoan thầm tức giận.

Cái vị trí chủ đàm này là vật tư của hắn, há có thể để hắn chỉ vào.

Bình thường đừng có nói là nhắc đến trước mặt hắn, cho dù có người có suy nghĩ này mà bị hắn biết được thì cũng sẽ bị ghi hận.

Nhưng mà lần này, hắn chắc chắn Khương Thánh sẽ thất bại rồi mất mạng…

"Nếu như thật sự ngươi có thể thành công thì vị trí chủ đàm này nhường ngươi có sao đâu?"

Khương Thành vốn không hài lòng.

Hắn lại nhìn vào những Đạo Thánh khác và những người đứng đầu các thế gia, tông môn khác.

"Các ngươi thì sao?"

Thanh Tịch Đạo Thánh cười nói: "Nếu như ngươi có thể làm được việc như vậy thì tất nhiên bọn ta phục ngươi rồi."

"Đến lúc đó ngươi làm lãnh đạo cũng chẳng thành vấn đề."

"Vấn đề là ngươi có thể làm được không?"

Mông Việt Đạo Thánh nói với giọng điệu quái dị: "Đó là việc cứu vớt cả Khiếu Mang vực đấy, đến lúc đó ai còn dám phản đối ngươi chứ?"

Đến cả Khôi Tàng Đạo Thánh của Sa Hải cũng lạnh lùng nói: "Nếu Phi Tiên môn các ngươi có thể làm được chuyện như vậy thì ta không còn gì để nói nữa, chỉ sợ ngươi nói mà không làm."

Có bọn họ dẫn đầu, các Đạo Thánh và những người đứng đầu các tông môn, thế gia khác trong trường chớp mắt đều đã nhất trí.

Chỉ cần Phi Tiên môn đánh lui được đại quân Thiên Cung thì có thể ủng hộ Khương Thành làm chủ đàm của Trúc Tiên cung!

Vị trí này căn bản chính là minh chủ của Khiếu Mang vực.

Các Chí Tôn đến từ các tông các tộc thấy cảnh tượng này, nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Tịnh Trúc Tiên phủ và Sa Hải đều dễ dàng đồng ý cho thấy bọn họ đã dám chắc Phi Tiên môn chết chắc rồi.

“Hầy, thật đáng tiếc.”

“Phi Tiên môn cũng là một lực lượng vô cùng mạnh, chỉ vì tranh khí phách mà phải đi nạp mạng.”

“Đúng là đáng tiếc thật.”

“Đến khi toàn quân Phi Tiên môn toi rồi thì Khiếu Mang vực của chúng ta cũng nguy to.”

“Xem ra chỉ có thể mông chờ Tịnh Trúc Đạo Thần trở về thôi…”

Trong tiếng nghị luận của bọn họ, Khương Thành đã quay người đi, mang theo đám người Phi Tiên môn đi trong tiếng náo nhiệt của mọi người.

“Được rồi, chúng ta phải xuất chiến thôi.”

Đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Nin, Mạc Trần quay người đi theo không chút do dự, bước thẳng ra khỏi Trúc Tiên phủ.

Sau khi hơn hai ngàn người của Phi Tiên môn đều đi hết, tất cả mọi người trong trường đều cảm thấy thật khó tin.

Bọn họ thật sự đến tiền tuyến rồi sao?

Cho dù là Mông Đoan hay là Khôi Tàng đều cảm thấy mọi thứ thật không thật.

Người ta ngu ngốc cũng phải có giới hạn chứ nhỉ?

Thật sự đi nạp mạng sao?

Càng huống hồ gì Khương Thành phạm vào tội ngu ngốc, nhưng những người khác của Phi Tiên môn thì sao?

Mông Đoan chau mày một lúc lâu rồi nói: “Ngươi nói xem, có phải bọn họ ra tiền tuyến đầu hàng không?”

“Phản bội Khiếu Mang vực để gia nhập bên Thiên Cung kia?”

Mông Việt lắc đầu.

“Có lẽ không đâu.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì bọn họ không còn cơ hội nữa, lần trước ở Ma Hành Tinh Hà đã giết ba Đạo Thánh của Thiên Cung, Thiên Cung sao có thể chấp nhận sự đầu hàng của bọn họ chứ?”

Mọi người cũng thấy phải.

Những người khác đầu hàng thì được, duy chỉ có Phi Tiên môn trên con đường này sớm đã không còn rồi.

Giọng nói của Khôi Tàng Đạo Thánh của Sa Hải mang theo sự khắc nghiệt.

“Ta nghi ngờ bọn họ cơ bản không đến tiền tuyến mà chạy trốn về Đạo Tuyệt Chi Địa rồi.”

“Đúng.”

“Đúng thật là có khả năng này.”

Mông Đoan Đạo Thánh gật đầu.

“Chúng ta cũng không nên trông mong gì bọn họ nữa rồi.”

“Đại quân vẫn phải xuất chiến.”

Khi bọn họ chuẩn bị thanh la mỏ trống chuẩn bị tổ chức xuất quân thì Khương thành bên này không đưa quân về lại Phi Tiên môn.

Mà hắn trực tiếp đưa hơn hai ngàn người này đến tiền tuyến.

Chỉ sau có một ngày, mọi người đã đến Nhu Nguyệt lĩnh.

Cho dù Nhu Nguyệt lĩnh sớm đã bị Thiên Cung chiếm cứ, các tông môn, thế gia nơi đây sớm đã bị phân tán sạch sành sanh, nhưng Trúc Tiên cung vẫn sắp xếp người ở tiền tuyến.

Mười mấy tông môn vừa và nhỏ bị phái đến tiền tuyến có tầm hơn ba chục ngàn người.

Coi như đến cho có.

Mấy đại quân của Thiên Cung mấy hôm nay không tiến công, chủ yếu là do chủ tinh đại trận không che phủ xa được vậy, vậy nên phải xây dựng trận địa ở Nhu Nguyệt lĩnh trước.

Một khi đã bận rộn xong, chính thức tiến quân thì hơn ba chục ngàn người này cũng chả đủ nhét răng.

Trong chốc lát sẽ bị nghiền thành tro.

Nhưng Trúc Tiên ohur có “đốc chiến đội” gần đó, hơn ba mươi ngàn người này không dám bỏ chạy.

Mấy hôm nay chỉ dám run lẩy bẩy ở tiền tuyến, sợ này sợ kia.

Nhìn thấy đám người Khương Thành đến, mọi người nước mắt lưng tròng như chết cha chết mẹ.

“A, các tiền bối của Phi tiên môn!”

“Kỷ chưởng môn!”

“Cuối cùng các ngươi cũng đã đến rồi.”

Trong mười mấy tông môn này có Ngọc Phiêu là Đạo Tôn duy nhất.

Lão đầu này lúc này cứ như lăn lê bò lết mà tới.

“Hu hu hu, lão hủ biết bên trên sẽ không bỏ rơi bọn ta mà.”

“Sự có mặt của Phi Tiên môn có thể cho chúng ta thở phào một hơi rồi.”

Nhìn thấy đối phương kích động đến vậy, Khương Thành tự nhiên thấy rất hài lòng.

Cảm thấy bản thân cứ như chúa cứu thế vậy.

“Ha ha, các ngươi yên tâm đi.”

“Bọn ta đến rồi, các ngươi sắp có thể quẹt thẻ tan ca rồi.”

Tuy mọi người ở hiện trường không hiểu quẹt thẻ tan ca có nghĩa là gì, nhưng vẫn cứ hoan hô.

Hoan hô được một lúc, Ngọc Phiêu Đạo Tôn mới đầy hi vọng hỏi: “Phải rồi, những cao thủ khác của Khiếu Mang vực khi nào sẽ đến?”

“Xin hỏi các vị tiền bối, năm Đạo Thánh của Tịnh Trúc Tiên phủ ở phía sau ư?”

“Phải đó, Mông Đoan Đạo Thánh bao giờ sẽ đến?”

Thành ca ngơ ngác.

“Có bọn ta rồi còn cần những người khác sao?”

“Lẽ nào các ngươi không có chút lòng tin nào với Phi Tiên môn cả sao?”

Chương 1687: Khương Ẩn Hoàng đến rồi

Ngọc Phiêu Đạo Tôn nào dám nói không có lòng tin trước mặt Khương thành chứ.

Trong lúc lòng sụp đổ, hắn chỉ có thể cười.

“Có lòng tin, đương nhiên có niềm tin.”

“Có lòng tin là tốt.”

Thành ca hài lòng vỗ vai hắn.

“Vậy ta tiến công, đán sớm một chút thì sớm nghỉ.”

“Cái gì… tiến… tiến công?”

Lưỡi của Ngọc Phiêu Đạo Tôn suýt chút cuốn lại với nhau, mà đám tiên nhân ở phía sau thì lại ồn ào lên.

Bọn họ nghi ngờ tên này có phải bệnh rồi không.

Dù cho tất cả các tông môn của Khiếu Mang vực đến thì cũng không thể nắm chắc được.

Phi Tiên môn các ngươi có hơn hai ngàn người đến, không những không phòng thủ mà còn muốn tiến công phe đối diện?

“Không sai, mau dẫn đường đi.”

“Chuyện này, e là không được sáng suốt, kẻ địch thế mạng, nếu đánh sang…”

Gương mặt của Ngọc Phiêu Đạo Tôn sắp sụp đổ, nhưng lời lải nhải của hắn còn chưa xong đã bị Khương Thành cắt ngang.

“Vừa rồi không phải ngươi nói có lòng tin sao?”

“Cái này…”

Cuối cùng, hơn ba mươi ngàn người này vẫn bị Khương Thành đưa theo như làn sóng đến giết sang phía đối diện của Nhu Nguyệt lĩnh.

Không thù không oán, Khương Thành sẽ không hại chết bọn họ.

Hắn cũng chẳng xài được chút sức chiến đấu của đám người này, chỉ định cho bọn họ ở sau cổ vũ thanh thế thôi.

Sau khi nhìn phòng tuyến quân địch, hắn bảo mọi người ngừng lại.

“Được rồi, các ngươi ở đây chờ, ta đi xem thử.”

“Vậy bọn ta thì sao?”

Bọn người Lâm Ninh, La Viễn, Đan Thái, Tần Sướng đều xoa tay.

“Các ngươi cũng chờ ở đây.”

“Hả?”

Mọi người đều ngập tràn chiến ý, còn muốn kề vai sát cánh với Khương chưởng môn.

“Hả cái gì mà hả?”

Lẽ nào các ngươi muốn cướp spotlight của ta à?

Hơn ba ngàn người giết sang không thèm che giấu gì sớm đã bị Thiên Vi quân chuyên nghiệp bên ngày nhận được tình báo rồi.

“Cái gì, bọn họ lại dám chủ động tấn công chúng ta?”

“Cái đám chẳng ra gì bên kia chúng ta chỉ cần thời gian một nén nhang đã quét sạch rồi, thế này là chê sống dai quá à?”

Chủ soái của Thiên Vi quân là Cảnh Vương, nhưng bây giờ hắn không ở đây.

Bởi vì Nhu Nguyệt lĩnh rất lớn, chiến tuyến của Thiên Cung cũng rất dài, không thể để toàn bộ ba mươi Đạo Thánh đều ở một thành lũy được.

Trước mắt có ba tiên tướng và hai Đạo Thánh tùy quân của Thiên Vi Quân ở tiền tuyến này.

“Có phải bọn họ có cao thủ đến chi viện hay không, vậy nên mới dũng cảm thế?”

“Lo gì bọn họ có ai đến, chỉ đám hỗn tạp Khiếu Mang vực, để ta mang theo mười ngàn người đến tiêu diệt bọn chúng.”

“Nếu bọn chúng đã không biết sống chết thì chúng ta thành toàn cho chúng là được rồi.”

Đệ nhị tiên tướng của Thiên Vi Quân nắm chặt thanh kiếm trên tay, muốn điểm binh đi nghênh chiến.

“Chỉ là ba mươi ngàn con gà yếu, đâu cần phiền đến đệ nhị tiên tướng chứ?”

Đệ tứ tiên tướng ra mặt ngăn cản hắn.

“Ta đâu cần đến mười ngàn người, cho ta năm ngàn, ta đã có thể san bằng chúng.”

Đệ ngũ tiên tướng nhìn quanh bọn họ, cảm thấy bản thân cần tỏ chút thái độ.

“Ta chỉ cần ba ngàn.”

“Ba ngàn diệt ba mươi ngàn dễ như trở bàn tay, để cho ta là được.”

Đệ nhị tiên tướng tức giận.

“Vậy ta chỉ cần một ngàn.”

“Năm trăm, năm trăm người là đủ rồi.”

Hai Đạo Thánh tùy quân nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy được sự chán chườn trong mắt đối phương.

Hết cách, Thiên Vi Quân quá sức mạnh.

Ba mươi ngàn người ở bên đối diện kia đều là đám bỏ đi, cho dù có vài cao thủ đến trợ giúp thì năm trăm người quét sạch bọn họ cũng không phải không thực tế.

Đúng là một sự phiền phức hạnh phúc.

Cuối cùng, ba tiên tướng bốc thăm, kết quả đệ tứ tiên tướng thống lĩnh năm trăm người đi nghênh chiến.

Hai tiên tướng không rút được thẻ đi vô cùng tiếc nuối.

Nhìn đệ tứ tiên tướng dương dương đắc ý giết ra ngoài, bọn họ nghiến răng nghiến lợi.

“Bị hắn cướp mất phần rồi.”

“Công lao đầu này hắn chiếm rồi, đúng là tức chết người mà.”

Hai người này mới nói xong chưa đến năm giây đã thấy đệ tứ tiên tướng chuyển hướng quay lại như nước sôi lửa bỏng.

Theo sau là năm trăm quân của Thiên Vi Quân.

“Sao ngươi lại về rồi?”

“Lẽ nào mới có một lúc mà đã san bằng cả rồi?”

“Không, không ổn rồi.”

Vẻ kinh hoàng của đệ tứ tiên tướng như gặp phải hung thú vậy.

“Khương Thành, Khương Thành đến rồi.”

“Cái gì?”

Bốn người còn lại trong thành lũy cũng kinh hoàng.

“Ai đến cơ?”

“Bên kia là Khương Thành, Khương Ẩn Hoàng.”

Những người vừa nãy còn tràn đầy tự tin không coi Khiếu Mang vực ra gì, sắc mặt giờ đã xanh lè.

“Ngươi chắc chắn hắn đến nhanh vậy à?”

“Không đúng chứ.”

“Không phải nói Trúc Tiên cung tổ chức lại cần thời gian à? Hơn nữa Phi Tiên môn còn bị phân tán?”

Bọn họ có kênh thông tin đặc biệt có thể biết được thông tin của Trúc Tiên cung.

Thực tế thì cũng rất bình thường.

Mỗi một tiên nhân của Thiên Cung đều đăng kí trong sổ quản lí, người ngoài muốn trà trộn vào vô cùng khó.

Mà các môn phái thì ngư long hỗn tạp, Thiên Cung muốn phái vài thám tử sang đó đơn giản vô cùng.

“Vấn đề là bây giờ làm sao đây?”

“Phải đó, Khương Thành không dễ chọc đâu.”

Trong mắt bọn họ, những Đạo Thánh khác chỉ là mấy con gà yếu.

Nhưng Khương Thành là ngoại lệ.

“Hắn kì thực cũng là Thần Quân đấy, hơn nữa Sát Vương nói hắn đã lĩnh ngộ được một phần lực Thiên Đạo từ Chiến Đế, ta

với người hoàn toàn không phải là đối thủ.”

Hơn nữa biểu hiện thần dũng của Thành ca ở đại hội Thần Thông, rồi chưa nói đến chiến công thần thế của hắn ở Thiên Lạc Quân lúc trước, không lâu trước đây còn đích thân giết chết ba Đạo Thánh của Thiên Cung.

“Huống hồ gì sau hắn còn có bốn Đạo Thánh của Phi Tiên môn.”

“Trừ khi Thần Quân đích thân ra mặt chứ chỉ dựa vào sức của chúng ta thì không thì không thể cản hắn được.

“Vậy phải làm sao đây?”

“Kéo dài thời gian, kéo dài đến khi Cảnh Vương và những Thần Quân khác trở về hết…”

Theo như bọn họ thấy, một mình kẻ kinh khủng như Cảnh Vương thôi cũng chưa đủ, phải thêm vài Thần Quân nữa mới đủ.

Suy cho cùng thì Khương Ẩn Hoàng này cũng quá tà môn.

Nhưng còn chưa đợi hắn nói xong thì bên ngoài đã vang lên âm thanh cực lớn.

Ầm ầm!

“Báo!”

Tiên nhân truyền lệnh bên ngoài bay vội vào báo.

“Khương Thành giết vào rồi.”

“Cái gì?”

Mấy người bị dọa đến nhảy cẳng lên.

Đệ nhị tiên tướng sốt ruột gầm lên: “Bên ngoài thành không phải có phòng ngự đại trận sao?”

“Hắn, hắn phá vỡ rồi.”

“Ôi trời ơi…”

Mấy người này chỉ có thể nghiến răng ra nghênh đón.

Chỉ thấy bên ngoài cửa lớn của thành, kiếm của Khương Thành sớm đã phẫn nộ vô cùng.

Hơn mười ngàn thiên quân ở xung quanh tuy đã bao vây hắn, nhưng lại đứng im không ai dám chủ động tiến công.

Người có danh, cây có bóng.

Cho dù danh tiếng của Khương Ẩn Hoàng ở Thiên Cung bây giờ không tốt, bị xem như là tên phản tặc lớn nhất trong lịch sử, nhưng muốn có được cái danh này thì phải có đủ thực lực.

Người không có thực lực thì sớm đã bị Thiên Cung diệt rồi.

"Khương Ẩn Hoàng."

"Lâu quá không gặp."

Đệ nhị tiên tướng vốn không lấy binh khí ra, hơn nữa còn chắp tay.

Một mình Khương Thành giết vào đây còn tưởng sắp phải đón một trận đại chiến, nghe thấy câu xưng hô này cũng thấy lạ.

"Chức vị Ẩn Hoàng của ta vẫn chưa bị tước đi à?"

Hắn vẫn rất có lòng tự tôn.

Trải qua trận chiến ở Ma Hành Tinh Hà trước đó, Thiên Cung có lẽ phải hận hắn đến thấu xương rồi nhỉ?

"Không có không có."

Đệ nhị tiên tướng thấy hắn còn có thể nói chuyện liền gượng cười.

"Ngươi là niềm tự hào của Thiên Cung chúng ta mà."

"Phải đó phải đó, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn oai như cũ."

Chương 1688: Không biết hạ thủ

Ba tiên tướng và hai Đạo Thánh tùy quân có phần không muốn khai chiến.

Bởi vì không ai muốn chết cả, chỉ có thể giữ quan hệ.

"Lại gặp được Khương Ẩn Hoàng rồi, bọn ta kích động biết bao."

“Phải đó, phải đó, có ngươi ở đây thì lòng bọn ta có thêm sức mạnh rồi.”

“Lại chả thế, chúng ta và Khương Ẩn Hoàng là người một nhà.”

Nhìn thấy những tiên tướng thượng cấp bình thường mặt nhăn mày nhó đột nhiên lại cười như nở hoa hệt như con mèo dụ khách kia, những tướng sĩ của Thiên Vi Quân xung quanh cảm thấy nổi cả da gà.

Đệ tứ tiên tướng thậm chí còn đến trận tiền khuyên hàng.

“Khương Ẩn Hoàng thống lĩnh bọn ta đi, chuyện san bằng Khiếu mang vực chỉ trong tầm tay.”

“Phải phải phải, chỉ cần một tiếng hạ lệnh của Khương Ẩn Hoàng, chỉ đâu đánh đó.”

Lời của bọn họ cũng không phải vô dụng.

Thiên Vi Quân tạm thời không tiến công ngoại trừ việc phải củng cố trận địa ra thì nguyên nhân lớn nhất là kiêng kị Khương Thành.

Nếu Khương Thành chuyển sang bên bọn họ thì căn bản chẳng cần trận địa hậu phương gì nữa, sớm đã thẳng đường mà đi rồi.

“Ngưng ngưng ngưng!”

Khương Thành nghe có phần sai sai.

“Ta giúp các ngươi sang bằng Khiếu Mang vực? Các ngươi nắm sai lập trường của ca rồi phải không?”

“Ta là người của Phi Tiên môn.”

“Chúng ta bây giờ là kẻ địch của nhau.”

Hắn huơ huơ Kị Khuyết kiếm trong tay.

“Được rồi, hỏi thăm người cũ đã xong rồi, nên làm thật rồi.”

Toàn bộ năm Đạo Thánh đều hoang mang.

“Không không không.”

“Bọn ta sao dám động thủ với ngươi chứ?”

“Thế này chẳng phải là đùa sao?”

Thành ca vẫn luôn muốn thử hiệu quả của “Tịnh Hồn Từ Độ Kinh”, mong muốn có một trận chiến.

“Chúng ta bây giờ là địch của nhau, yên tâm mà ra tay đi, dùng tuyệt chiêu nhất của các ngươi là được, ta không trách các ngươi đâu.”

“Không được.”

Năm tiên tường vừa lùi lại vừa xua tay tỏ vẻ từ chối.

“Tuyệt đối không được.”

“Tuy bây giờ ngươi ở bên Khiếu Mang vực, nhưng thân phận của ngươi ở Thiên Cung vẫn không hề thay đổi, sự tôn kính của bọn ta dành cho ngươi vẫn không hề đổi thay.”

Mặt hắn nghiêm lại, hét dứt khoát: “Ra tay với Khương Ẩn Hoàng tôn kính là chuyện hoàn ngược lại ý của ta, ta làm không được.”

Những người khác vừa thấy thì cũng lần lược bắt chước theo.

“Không sai, bọn ta làm không được.”

“Thế này là đang làm khó bọn ta.”

“Nếu thật sự ép bọn ta làm như vậy thì không bằng giết ngay bọn ta luôn đi cho rồi.”

Nói xong, mấy người dang tay ra, nhắm mắt lại, ngẩng cao đầu, làm ra tư thái chờ chết vô cùng nghĩa khí.

Lần này khiến Khương Thành không biết sao.

Ôi mẹ nó, các ngươi cảm thấy ta dễ bị chơi khăm vậy à?

Thật sự không sợ ta nhân lúc các ngươi không chuẩn bị cho một kiếm xuống à?

Ca xuất đạo nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ làm mấy việc không giảng võ đức đến vậy.

Khí tức bên ngoài thành lũy vào giờ phút này đã trở nên ngưng đọng.

Tất cả mọi người xung quanh nín thở, sợ chỉ một động tĩnh nhỏ sẽ dẫn đến hậu quả không thể vãn hồi.

Khương Thành hít một hơi thật sâu.

Sau đó huơ tay.

“Các ngươi giải tán đi.”

Hết cách, tài nịnh nọt của đám người này quá trơn tru, làm hắn thấy cũng ổn.

Cho dù biết là không thật lòng nhưng Thành ca vẫn quyết định tháo lưới.

Suy cho cùng thì những nhân tài trong “màn nịnh hót” này cũng cần được bảo tồn.

Mấy người đang nhắm mắt thật ra cũng sốt ruột đến chết đây, sắp muốn ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Nghe thấy câu nói này thì đúng là đúng là tin tốt, trời sắp sập xuống đã trở nên trong xanh trở lại.

“Ta biết ngay là Khương Ẩn Hoàng không nỡ giết bọn ta mà.”

Đệ nhị tiên tướng suýt nước mắt lưng tròng.

“Đó là đương nhiên rồi, giao tình năm ấy ắn có thể vì chuyện thay đổi lập trường mà thay đổi hay sao?”

“Lòng dạ của Khương Ẩn Hoàng có thể là người như vậy sao?”

Lòng Khương Thành nghĩ ta với các ngươi cũng có giao tình gì đâu.

Lúc trước tuy cùng ở Thiên Cung nhưng còn chưa gặp mặt lần nào.

“Được rồi được rồi, cút đi.”

Suy cho cùng thì mục đích của hắn là đánh lùi đại quân Thiên Cung, thu phục Nhu Nguyệt lĩnh và Ma Hành Tinh Hà.

Dù là giết lùi hay ép lui Thiên Cung thì kết quả cũng như nhau.

Mấy người này tính day dưa thêm chút để kéo dài thời gian.

Chờ đến khi bọn người Cảnh Vương quay về, cục diện có thể sẽ được xoa dịu.

“À thì, đám bi chức cũng là tuân mệnh hành sự.”

Ánh mắt lưu luyến của đệ tứ tiên tướng nhìn có vẻ thật đáng thương.

“Bên trên chưa có lệnh, bọn ta tự ý cho lùi thì e sẽ…”

“Vậy có liên quan quái gì đến ta?”

Khương Thành lại chẳng kiên nhẫn mà nhấc Kị Khuyết kiếm lên.

“Còn không đi nữa thì ta sẽ ra tay thật đấy.”

Nói xong, hắn trực tiếp tế ra pháp tắc không gian của bản thân.

Nhìn thấy tám cột đồ đằng to lớn, trái tim năm người lạnh thấu lại.

Ôi mẹ ơi, đây còn là người nữa sao?

Mấy Thần Quân lâu năm còn không được nhiều đến vậy.

Lúc trước ở đại hội Thông Thần khi hắn gặp thần giết thần không phải nói hắn chỉ có ba cột cự đồ đằng thôi sao?

Mới qua có ba ngàn năm thôi, sao lại thêm những năm cột rồi?

Thế này còn đánh quái thế nào nữa, may mà vừa rồi quỳ vừa nhanh vừa chuẩn chứ không bây giờ đã chẳng còn ai lượm xác cho rồi.

“Vâng vâng vâng, bọn ta giải tán ngay đây.”

“Giải tán ngay lập tức.”

“Mau mau mau, thu dẹp thành trì.”

Năm người hét lên với mọi người xung quanh, những tướng sĩ xung quanh cũng không còn chút ý chí muốn phản kháng nào nữa.

Hành động nhanh như một cơn gió.

Hơn ba mươi ngàn người vẫn còn đang quan sát chờ đợi.

Ngoại trừ một mình Khương Thành “giết vào” bên trong ra thì sao đó chẳng hề thấy động tĩnh gì nữa.

“Bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Khương tiền bối chắc không xảy ra chuyện gì chứ?’

Chờ đợi một hồi, Ngọc Phiêu Đạo Tôn cảm thấy ngày càng bất an.

Sợ vào giây phút nào đó đám thiên quân bên trong sẽ như làn sóng giết ra, sau đó ngya trong chốc lát dẹp sạch nơi đây, sợ sẽ chết tại chỗ.

“Chư vị đạo hữu Phi Tiên môn, tiền bối…”

Hắn cẩn thận từng li từng tí nói ra đề nghị nho nhỏ của bản thân.

“Hay là chúng ta đi xem thử, trợ lực cho Khương tiên bối.”

Còn chưa đợi đám người La Viễn, Đan Thái đáp lại, bên Thiên Vi Quân phía trước đã xảy ra động tĩnh.

Mấy cục ngàn Thiên Vi Quân bay đi vội vã.

Quả thực là như làn sóng thật, nhưng mà không phải bay về bên này mà là ngược về bên kia.

Chỉ sau một khắc ngắn ngủi, thành lũy trước mặt lúc trước đã biến mất không còn.

Đến cả bố trí của cấu trúc đại trận hay cấm chế cũng bị gỡ bỏ.

Còn chưa đợi bọn họ hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì hơn mười ngàn đại quân đã biến mất khỏi tầm mắt họ.

Chỉ còn để lại trên tiền trận một cái hố lớn còn chưa kịp đắp lại, sau một cơn gió chỉ còn lại bụi trần.

Như tâm tình hỗn loạn của mọi người.

Cũng may mà Khương Thành vẫn còn.

Hắn đứng sừng sững trên không, đưa mắt nhìn về phương xa.

Đám người Kỷ Linh Hàm, La Viễn nhanh chóng đi sang.

Ngọc Phiêu Đạo Tôn hoàn toàn không hiểu được tình huống đang xảy ra: “À thì, Khương tiền bối… đây, chuyện này là thế nào?”

“Sao bọn họ lại đi rồi?”

Hơn ba mươi ngàn người ở phía sau cũng vô cùng tò mò.

Chiến đấu đâu?

Chưa khai chiến mà đối phương sao đột nhiên giải tán hết rồi?

Ba ngang năm nay bọn họ qua lại với Thiên Cung không biết bao nhiêu lần cũng chưa từng thấy cảnh tượng này.

Hồn kĩ của Thành ca đến nay còn chưa dùng lần nào nên vô cùng khó chịu.

Thế là chẳng có chút hào khí nói: "Nhìn thấy ta, bọn họ có thể không lui à? Lẽ nào chờ chết sao?"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Đến cả Phi Tiên môn cũng không chấp nhận nỗi cách nói này.

Nếu ngươi nói ngươi dùng thực lực mạnh nhất giết đối phương, bọn ta chắc chắn sẽ tin.

Nhưng nhing thấy ngươi đã bị dọa bỏ chạy thì khó tránh hơi hoang đường.

Chương 1689: Kế dụ địch?

Ngoại trừ đám Mông Thuần, Xích Linh ở quân đoàn số tám kia biết vì sao họ lại sợ Khương Ẩn Hoàng đến vậy ra thì những người khác vốn không biết những việc Khương Thành đã trải qua ở Thiên Cung.

Theo như bọn họ thấy, bên kia nhìn thấy Khương chưởng môn nên gia trì buff phục thù, sĩ khí phải tăng lên gấp bội mới phải.

Sao có thể lui rồi?

Nhưng bên kia quả thực đã lui.

Thế này cũng vô lí quá.

"Không hổ là Khương chưởng môn, chỉ cần xuất hiện là đã dọa bên kia chạy trối chết."

Mông Thuần và Xích Linh đã nóng lòng ra màn nịnh hót mới ra lò.

"Cái gì gọi là cảnh giới?"

"Binh không chiến mà đã phục chính là cảnh giới cao nhất."

“Người ta phải khổ chiến vô cùng, Khương chưởng môn lại như gió thoảng mây bay, lá không đụng người, so sánh vậy thảm không biết bao.”

Sự tâng bốc của hai người khiến tâm tình có phần tiếc nuối của Khương Thành trở nên tốt hơn hẳn.

Hắn cười vỗ vai Mông Thuần, Xích Linh.

“Ha ha ha, khiêm tốn khiêm tốn, phải khiêm tốn nào.”

Spotlight bị người mới đến cướp mất, đám đệ tử của Phi Tiên môn sao có thể lạc hậu lại được?

Khương chưởng môn mỗi lần nói” khiếm tốn khiêm nhường” là phải thêm sức nặng vào.

“Khương chưởng môn lần này triển lộ một tuyệt chiêu mới, các ngươi có phát hiện ra chưa?”

Đan Thái làm ra vẻ cao thâm sờ cằm.

“Cái gì mà tuyệt chiêu mới?”

Đến cả Khương Thành cũng có phần tò mò.

Lẽ nào thiên hồn của ca ngươi có thể nhìn ra à?

Nhưng mà ta còn chưa dùng trước mặt người khác mà.

Đón lấy ánh mắt tò mò của mọi người, Đan Thái ưỡn ngực, lấy uy quyền vô biên tuyên bố đáp án.

“Đó chính là tài ăn nói.”

Mọi người như chợt hiểu ra.

Phải rồi, đám địch kia bị cái mồm như bắn pháo của Khương Thành đẩy lui.

Đúng là dùng loại năng lực này.

“Lợi hại lợi hại.”

“Chỉ dựa vào hai ba câu đã có thể đẩy lùi kẻ địch, không hổ là Khương chưởng môn.”

“Tài ăn nói như vậy đúng là hiếm gặp.”

“Không ngờ Khương chưởng môn không những có thực lực xuất chúng mà còn có một cái miệng hơn người.”

“Lại chả thế, miệng của Khương chưởng môn có thể biến chết thành sống.”

Theo làn sóng tâng bốc của các đệ tử, gương mặt Thành ca sầm lại.

Má nó, ông đây là hệ thống hack, trước nay đều dựa vào thực lực là giết địch, cần ăn nói làm gì?

Đan Thái nịnh ngựa lành thành ngựa què rồi.

“Được rồi, được rồi.:

Hắn bực bội khua tay.

“Kẻ địch rút lui rồi, chúng ta tiếp tục tiến công, sớm lấy lại Nhu Nguyệt lĩnh về.”

Trong lúc bộn họ tiến công, chủ soái Thiên Vi Quân là Cảnh Vương và chủ soái Thiên Thí Quân là Sát Vương cũng đã nhận được tin tức của Khương Thành.

Cũng biết hai nhanh quân ở tiền tuyến đã lui binh.

“Khương Thành mang theo hơn hai ngàn người của Phi Tiên môn và hơn ba mươi ngàn đồ tạp nham, hơn nữa còn đang tiếp tục tiến công chúng ta?”

“Hắn ngông cuồng vậy ư?”

“Coi chúng ta như hết người à?”

Suy cho cùng thì Cảnh Vương và Sát Vương cũng là Thần Quân, trong lòng vẫn xem Khương Thành không là gì đáng kể.

“Theo ta điểm binh, đi diệt hắn trước.”

“Ta không tin hắn thật sự thần kì như họ nói.”

Dù chăng hắn cũng là dân lâu năm, tư cách bày ra đó, đối với một Thần Quân mới cũng thấy không vừa mắt.

Nhưng mà những phụ tá thì lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Nghe nói Khương Thành có những tám cột đồ đằng, không thể khinh thường được.”

“Phi Tiên môn mà hắn dẫn theo có đến bốn Đạo thánh, còn có Mâu Vũ của Vân Bái vực.”

“Nhìn có vẻ không nhiều nhưng sức mạnh thực tế lại rất lớn.”

“Ta đã nghiên cứu thử những chuyện Khương Thành đã trải qua, cả một đường đầy kì tích, có lẽ là may mắn theo.”

“Nếu muốn đối phó với loại người này thì phải tập trung sức mạnh, dùng tư thái lôi đình là nghiền ép, không có hắn con đường sống.”

“Hơn nữa hắn giết sang đây không chút che đậy có khả năng vẫn còn cao thủ ở sau.”

Cảnh Vương và Sát Vương nghe cũng rất có lí.

Quá trình Khương Thành ở Thiên Cung kia cho dù ở Thiên Đan Tư, triển khai kiếm đạo thập tam trọng, ở đại hội Thông Thần hay là chiến tích nghịch thiên ở Thiên Lạc Quân sau cùng, thậm chí là bức lui Tẫn Uy tinh, toàn bộ đều là kì tích.

Loại người này có phần giống với khí vận chí tử.

Cho dù sức mạnh có mạnh hơn hắn thì vẫn luôn có khả năng bị giết.

“Truyền lệnh xuống, Khương Thành đến tập kích không được đánh.”

“Tiếp tục lùi, dụ dịch vào sâu.”

“Chời khi hai nhánh quân Thiên Vi Quân và Thiên Thí Quân lùi đến Vũ Đường cốc của Nhu Nguyệt lĩnh thì tập trung sức mạnh của ba mươi Đạo Thánh đến vây kích tiêu diệt.”

“Đến lúc đó thì một tên cũng không được bỏ qua.”

Dưới mệnh lệnh như thế của hai nhánh quân, Khương Thành rất nhanh đã giết đến trước thành lũy thứ hai.

Lần này không cần chờ hắn một mình phá trận thì bên kia đã chủ động tản hết phòng ngự đại trận.

Ngay sau đó, mấy tiên tướng hộ vệ nơi đó mang hơn mười ngàn người đến đón.

Khương Thành còn tưởng đối phương sẽ giết ra, bản thân cũng sẽ có một trận dã chiến.

Nào ngờ đối phương lại chắp tay.

“Khương Ẩn Hoàng, hân hạnh hân hạnh, đại danh của ngươi sớm đã được nghe đến.”

Khương Thành từ từ nâng Kỵ Khuyết kiếm lên.

“Được rồi, được rồi, mấy lời này không cần nói nữa, bắt đầu đi.”

“E là Khương Ẩn Hoàng hiểu lầm rồi.”

Tiên tướng phía đối diện xua tay liên hồi.

“Bọn ta không phải đến khai chiến với ngươi.”

Thành ca ngây ra: “Ý ngươi là sao?”

Tiên tướng kia cười híp mắt nói: “Ngươi đến tiên công thành lũy bọn ta để lấy lại Nhu Nguyệt lĩnh đúng không, bọn ta hắn lại dám đối đầu với ngươi chứ?”

“Cùng là thân phận đồng liêu của Thiên Cung, đương nhiên phải toàn lực phối hợp rồi.”

“Ngươi quay lại thì bọn ta đi.”

Nói xong còn chưa đợi Khương Thành nói gì, lão huynh này đã phất cờ lệnh, đại quân hơn mười ngàn ngươi quay người, thu hết những doanh trướng hành cung và thành lũy, nhanh chóng bay về hậu phương.

Thêm mấy câu thoại khi nãy thì cũng chưa đến hai phút, bên đối diện đã không còn lại một ai cả.

Làm trường kiếm của tành ca tiêu điều ngay tại chỗ.

“Chậc, thế này là sao?”

Đám người Phi Tiên môn và Ngọc Phiêu Đạo Tôn ở sau cũng nhìn đến ngớ người.

Lần trước mấy lời diễn ra trong thành lũy, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lần này diễn ra ngay trước mắt khiến họ hoang mang.

“Thế này nhìn có vẻ như dựa vào ăn nói mà tiến công nhỉ.”

“Phải đó, Khương chưởng môn còn chưa nói gì mà phía đối diện đã chủ động lui rồi.”

“Còn có cả chuyện như vậy sao?”

“Thế này cũng thật là kì lạ, lẽ nào là khí thế bá vương trong truyền thuyết?”

Đám đệ tử Phi Tiên môn lần lượt chạy đến, Thành ca rất nhanh đã chìm vào những lời tâng bốc.

Nhưng mà đám người Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ thì lại dần chau mày.

“Thế này quá không bình thường.”

“Phải chăng đây là kế dụ địch?”

Lòng Thành ca bảo ta sợ bọn họ làm thế lắm cơ.

Hắn xua tay, gương mặt cao thâm nói: “Yên tâm đi, tất cả đều nằm trong dự liệu của ta.”

Chúng đệ tử lại lần nữa lên làn sóng nịnh nọt chưởng môn thần cơ diệu toán, gì cũng biết.

Nhưng lại không hề biết hắ chẳng nghĩ đến gì cả.

Nhu Nguyệt lĩnh rất lớn, khu vực của Thiên Cung chỉ có hai mươi hai cứ điểm, phân bố ở những nơi khác nhau.

Nếu Khương Thành muốn thu hồi toàn bộ nơi đây thì chỉ có thể quét qua từng cứ điểm.

Khi hắn đến cứ điểm thứ ba thì các tiên tướng kia không ngoài dự liệu, lại lần nữa đầu hàng.

Chương 1690: Đi xem thử Phi Tiên môn đã bị diệt chưa

“Khương Ẩn Hoàng đến thu hồi Nhu Nguyệt lĩnh, bọn ta há có thể không phối hợp chứ?”

“Cứ điểm này là của ngươi, bi chức cáo từ.”

Tên tiên tướng này nói như thể Khương Thành và mình ở cùng một bên vậy nhưng trên thực tế đó là lệnh của cấp trên bảo lui.

Nói nhanh câu nói ấy, hắn lập tức xoay người mang theo hơn tám ngàn người chuẩn bị rời đi,

Lần này, Khương Thành nhịn không nỗi nữa.

“Ngươi đứng lại cho ta.”

“Ý gì đây? Hoàn thành nhiệm vụ hay ứng phó chuyện không hay đây?”

“Ngữ khí qua loa vậy à?”

Tên tiên tướng kia bị dọa cho run cầm cập, lập tức mỉm cười quay lại.

“Ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta thế này là bị dọa, uy danh của ngươi vang xa, bọn ta có phần căng thẳng…”

Mỗi lần hắn gặp mấy lời thoại như thế này, Khương Thành đều rất phiền.

“Nói cho thành thật, các ngươi dự định công kích bọn ta ở đâu, nói thẳng tên địa điểm ra cho ta.”

Tên tiên tướng này vốn không hề biết có mai phục, chỉ biết lệnh của cấp trên là rút lui đến Vũ Đường cốc mà thôi.

Nghe thế hắn khóc như oan lắm: “Ta há lại dám mai phục ngươi? Chuyện thế này chắc chắn không bao giờ xảy ra.”

Khương Thành vốn không hề tin hắn.

“Ngươi nói thẳng ra là được rồi, ta sẽ phối hợp với kế hoạch mai phục tấn công của các ngươi không phải là được rồi sao?”

“Trước khi đến nơi có các cao thủ của các ngươi thì ta sẽ không ra tay.”

“Chờ các ngươi mai phục thành vòng rồi, ta đảm bảo sẽ hiên ngang bước vào, thế đã được chưa?”

“Ta chỉ không muốn đến hết các cứ điểm, chạy đông chạy tây như thế phiền quá.”

Nói mấy lời này ra làm những thống lĩnh phía sau tiên tướng kia cũng hết sức bóc phốt nỗi.

Ngươi đang tự xem mình là kẻ ngốc hay bọn ta là kẻ ngốc vậy?

Lời nói cấp bậc thần tiên này, người cho rằng bọn ta sẽ tin dù chỉ là một chữ ư?

“Khụ, Khương Ẩn Hoàng cứ thích nói đùa.”

“Mai phục gì chứ, thật sự không có chuyện đó, ngươi nghĩ nhiều rồi.”

“Bọn ta giải tán đây…”

“Chờ một chút.”

Tên tiên tướng kia sắp khóc luôn rồi.

“Lại sao nữa vậy?”

“Tốt xấu gì cũng phải đánh một trận chứ, nếu không thì ngươi bảo ta sao có thể chịu được?”

Khương Thành nhìn đám đệ tử phía sau, lòng nói bản thân đường đường là một phái có thực lục mà sắp biến thành chuyên gia đàm phá rồi, như thế thì nhìn tượng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

Tên tiên tướng và thống lĩnh đắng sau nghe được bị dọa cho hồn bay phách lạc, liền xua tay từ chối.

“Không không không, bọn ta sao có thể đánh với ngươi được chứ?”

Khương Thành hét lên nói: “Cũng đâu phải thật sự muốn mạng của các ngươi đâu, chỉ làm ra vẻ thôi.”

“Thật sự chỉ là làm ra vẻ?” Tiên tướng kia vẫn còn chút lo lắng.

“Ta muốn giết các ngươi còn phải lừa các ngươi à? Càng huống hồ gì cho dù các ngươi thất bại rút lui thì cũng đã đánh một trận, nếu không sao có thể ăn nói với cấp trên?”

Mọi người lòng thầm nói lệnh của cấp trên là rút lui, không có bảo bọn ta tiếp chiến.

Nhưng mà nếu không có gì phải lo về tính mạng thì phối hợp một chút cũng không sao.

Còn có thể kéo dài thời gian được một chút.

Thế là ngay khắc sau, toàn bộ bọn họ đều tế ra binh khí và căn nguyên, còn Khương Thành thì triển ra pháp cảnh không gian gồm tám trụ căn nguyên đồ đằng của mình.

Mấy ngàn tiên nhân phía đối diện suýt chút bị dọa chết tại chỗ.

Những đệ tử Phi Tiên môn và hơn ba mươi ngàn tiên nhân phía sau cũng kinh hoàng.

“Đánh rồi!”

“Ôi trời ơi, hóa ra Khương chưởng môn lại có nhiều trụ căn nguyên đến vậy?”

Toàn bộ đám người Tần Sướng, Ngụy Miễu đều trở nên kích động.

“Nhìn rõ hết rồi chứ, học hỏi đi, Khương chưởng môn đang dạy chúng ta cách chiến đấu, cơ hội này không nhiều đâu.”

“Khương chưởng môn anh vũ, phe đối diện ba chân bốn cẳng chạy lui…”

Bọn họ cứ nói rồi nói, vẻ mặt dần trở nên kì lạ.

Bởi vì trận đánh này sấp chớp đầy trời mà không đổ mưa.

Thanh thế lớn đến lạ lùng, đánh cho trời long đất lỡ nhưng bên kia chẳng một ai chết.

Hơn ngàn người bị pháp cảnh của Khương Thành che phủ tuy không lo về tính mạng nhưng tiên tướng với thống soái và mọi người vẫn run cầm cập.

Cái này nếu không phải là phối hợp thì e rằng đã chết mất rồi.

Đánh đủ ba phút, tiên tướng kia cẩn thận từng li từng tí truyền âm.

“Khương Ẩn Hoàng, được, được chưa vậy?”

Khương Thành lúc này mới sực nhớ thu tay lại.

“Được rồi, các ngươi giải tán cả đi.”

Mọi ngươi như được đại xá.

Vừa chạy vừa hét.

“Lợi hại lợi hại quá.”

“Bọn ta lép vế chịu thua.”

Chớp mắt, đám hơn ngàn người này đã chạy sạch sành sanh.

Để lại mọi người ở đây như sắp hóa đá.

Không biết là vì chiến lực của Thành ca quá kinh khủng, hay là bị màn biểu diễn kia làm cạn lời, mà là…

Hai bên đối địch nhau, Khương chưởng môn sao lại có thể bảo bên kia phối hợp với bản thân giả vờ đánh thế kia?

Cứ đánh bình thường với đối phương khó lắm sao?

Đến cả Kỷ Linh Hàm cũng cảm thấy rất tò mò.

“Khương đại ca, đây cũng là những cấp dưới trước kia của ngươi à?”

Thành ca hết muốn cười.

“Làm gì có, ta vốn chẳng quen biết bọn họ.”

Lòng của mọi người càng u uất.

Vậy bên kia sao thấy ngươi cứ như chuột gặp phảo mèo, đến chút ý chí cũng không có?

Tên tiên tướng bên đối diện cũng là Đạo Thánh, theo tình huống bình thường thì sẽ đổ máu một trận đấy.

Đan Thái dương dương đắc ý ngẩng đầu lên: “Đã nói đây là khí thế bá vương trong truyền thuyết mà, các ngươi còn không tin ư?”

“Khí thế bá vương của Khương chưởng môn chấn động, kẻ địch phải đầu hàng quỳ lạy…”

“Lạy cái đầu ngươi!”

Thành ca bực bội cắt ngang lời nói của hắn.

Ngươi mới là đồ chả ra sao, tất cả đều chả ra sao cả.

“Mau chóng đến cứ điểm tiếp theo!”

“Đời này của ca trời sinh vất vả, ầy.”

Khi hắn đang cẩm khái bên ngày thì Mông Đoan Đạo Thánh ở hậu phương cuối cùng cũng cùng các cao thuur của Trúc Tiên cung đến Nhu Nguyệt lĩnh.

Bởi Khương Thành tự mình đi làm kế hoạch loạn cả lên nên bọn họ tạm thời không chia làm năm bộ nữa.

Toàn bộ 31 Đạo Thánh đều có, ngoài ra còn có hơn năm ngàn Đạo Tôn cà hơn hai trăm ngàn Chí Tôn của các tông môn, thế gia ở Khiếu Mang vực.

Đây coi như là toàn bộ lực lượng đỉnh cao nhất của Khiếu Mang vực đã tụ họp lại.

Nhìn từ xa, tiên xa, hành cung, phi thuyền, tọa kỵ rợp trời như phong ba bão táp đang đến gần, to lớn khiến người ta thấy ngợp thở.

Một đội hình như vậy mà đám người Mông Đoan, Khôi Tàng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Vì để thêm chút cảm giác an toàn, bọn họ đã lệnh cho các tông môn và gia tộc gọi hết những tiên nhân trên Tôn Giả đều đến tiền tuyến để chiến.

Đến biên giới của Nhu Nguyệt lĩnh, Mông Đoan Đạo Thánh ngừng lại.

Hắn không dám ngang ngược như Khương Thành.

Nhìn tòa thành lũy trống trơn phía trước có sắp xếp hơn ba mươi ngàn người của Ngọc Phiêu Đạo Tôn không còn nữa.

Lẽ nào đã chạy cả rồi?

Hay bị kẻ địch tiêu diệt hết rồi?

Đối với việc hơn ba mươi ngàn người này chết sạch, hắn không hề thấy bi thương chút nào, bởi vì đó chỉ để ở tiền tuyến làm bia đỡ đạn chơi chơi thôi.

“Phái người đi xem thử tình hình ra sao, Phi Tiên môn thế nào rồi?”

Mông Việt Đạo Thánh ở một bên bĩu môi.

“E là chẳng còn một ai sống nữa.”

Khôi Tàng Đạo Thánh quái gở: “Ta vô cùng nghi ngờ bọn họ khi đối diện với chiến trận đã bỏ chạy.”

Thanh Tịch Đạo Thánh nhếch môi.

“Nếu như không bỏ chạy thì điều chờ đón bọn họ chỉ có bị diệt sạch toàn quân thôi.”

“Đâu thể nói thế được.”

Mông Đoan Đạo Thánh không vui.

“Phi Tiên môn tốt xấu gì cũng ở phe ta, chúng ta nên mong bọn họ còn khỏe, sao có thể nói mấy lời bi ai?”

“Ha ha ha ha…”

Mọi người ồ lên cười to.

“Phải phải phải, chúng ta chúc bọn họ thắng lợi đi.”

“Tuy điều này cơ bản là không thể, nhưng cũng coi là lời chúc tốt đẹp mà…”

Trong lúc bọn họ còn quái gỡ ở đây thì mấy trinh thám vừa được phái đi điều tra tình báo đã vội vã quay trở về.

Mỗi người đều mang trên mình vẻ mặt khó tin.

Chương 1691: Đơ cả mắt

“Thế nào rồi?”

Mông Đoan Đạo Thánh sốt ruột bước lên trước, nôn nóng hỏi: “Phi Tiên môn bị diệt hết chưa?”

Lời này nói được ra đủ thấy hắn sốt ruột đến nhường nào?

“Không, không nhìn thấy bọn họ.”

Mặt của Chí Tôn trinh sát kia vẫn còn mang sự ngạc nhiên.

“Cái gì?”

Đám người Mông Đoan và Mông Việt giận dữ.

“Há lại có lí này! Bọn họ không chiến đấu mà bỏ chạy ư?”

Sắc mặt thì tức giận nhưng lòng họ lại rất vui.

Được rồi, đám đối thủ Phi Tiên môn từ nay không còn tranh sức tranh lực nữa rồi.

“Trước trận bỏ chạy, Phi Tiên môn bị khai trừ khỏi Trúc Tiên cung, cũng không thể dừng ở núi Huyễn tắc nữa rồi!”

“Còn không biết xấu hổ mà nói gì mà vị trí chủ đàm, kết quả lại thế này?’

“Không phải.”

Mấy tên trinh thám lắc đầu.

“Có lẽ bọn họ từng chiến đấu, bởi vì xứ điểm đã bị san bằng rồi.”

“Ngươi nói cái gì?”

Niềm vui nhất thời của Mông Đoan đơ lại.

“San bằng cứ điểm của bên kia?”

“Ta nhớ rõ ràng cứ điểm ở ven tiền tuyến có những năm mươi ngàn Thiên Vi Quân, còn có cả năm Đạo Thánh trấn giữ mà.”

“Đối phương dựa vào một thành lũy đại trận như vậy, còn có thể kịp thời có được sự trợ giúp của xung quanh, sao có thể bị san bằng?”

Đám người Mông Việt và Thanh Tịch cũng tỏ vẻ khó tin.

Chờ bọn họ mang theo quân đến đó xem, không phải là thế sao?

Nhưng toàn thành liên miên lúc trước sớm đã sạch sành sanh, khắp mựt đất chỉ còn những hố sâu theo gió bụi bay mịt mù.

Nếu không phải bên kia còn để lại một chút “rác rưởi” thì e rằng đã không thể nhìn ra đây từng là một cứ điểm vô cùng kiên cố rồi.

“Sao có thể như vậy được?”

Mông Đoan Đạo Thánh há hốc mồm, nhìn cảnh trời lờ mờ nơi xa, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Rõ ràng là đánh thắng rồi nhưng lại không vui chút nào cả.

Bời vì kết quả này hắn không hề muốn nhìn thấy.

Lá cờ đầu Phi Tiên môn đã thắng rồi?

Vậy cũng có nghĩa là Khương Thành thục sự đang tiến dần đến vị trí chủ đàm rồi?

“Bọn họ sao có thể làm được?”

“Kẻ địch mạnh như vậy mà, chuyện này không thể nào.”

Đám người Mông Việc, Mông Ung và cả Khôi Tàng, Thanh Tịch đều đứng về phía ngược lại với Phi Tiên môn.

Nhìn thấy cảnh này họ đều ngây cả ra.

Tiếp theo lại nhịn không được mắng một phát.

“Thiên Vi Quân yếu kém vậy sao?”

“Bọn họ cũng khiến người ta quá thất vọng rồi.”

Đám người này không nhìn thấy cảnh tượng Thiên Vi Quân tán lui.

Nhìn thấy cảnh thế này đương nhiên sẽ tưởng đã trải qua một trận đại chiến long trời lở đất rồi.

“Cho dù Thiên Vi Quân bị đánh bại nhưng có lẽ cũng nên đánh cho Phi Tiên môn thân tàn ma dại, bây giờ xem ra bọn họ căn bản không làm được.”

“Đáng ghét.”

Nếu Phi Tiên môn bị đánh cho thân tàn ma dại thì bọn họ chắc chắn sẽ ở tại chỗ để tu dưỡng hồi phục.

Bây giờ ở hiện trường lại chẳng còn ai chứng tỏ Phi Tiên môn đã giết tiếp đến rồi.

Cách suy diễn này cũng rất hợp tình hợp lí, cũng khiến lòng đám người Mông Đoan trở nên tồi tệ hơn.

Hắn mơ hồ cảm thấy vị trí chủ đàm của bản thân có vẻ thật sự gặp nguy hiểm rồi.

Lần này hắn càng muộn phiền hơn.

“Đám Thiên Vi Quân vô năng.”

Nếu nhưng tiên tướng kia trước đây nghe thấy lời này, có lẽ sẽ nói xin lỗi chớ thật sự làm ngươi thất vọng rồi.

Nhưng mà người nghĩ thế này cũng chỉ có số ít đám người Mông Đoan và Khôi Tàng mà thôi.

Những Đạo Thánh, Đạo Tôn, Chí Tôn theo sang đây sau khi ý thức được “tin thắng lợi đầu tiên” của Phi Tiên môn, rất nhanh đã chìm trong sự vui sướng.

“Ôi vãi, Phi Tiên môn mạnh vậy ư?”

“Quá tốt rồi ha ha ha, Phi Tiên môn uy vũ quá.”

“Đánh bại Thiên Vi Quân, hỏi còn có ai nữa?”

Đối với đa số những tiên nhân mà nói, chuyện bảo vệ Khiếu Mang vực, đánh lui Thiên Cung mới là chuyện quan trọng nhất.

Bởi vì bọn họ biết được bản thân và nới tông môn đóng có thể tiếp tục ở trong Nguyên Tiên giới.

Có nghĩa là đã an toàn rồi.

Rất nhiều người vui mừng khoa tay múa chân, vui đến mức sắp mất đi lí trí rồi.

“Xem ra trận thắng lợi ở Ma Hành Tinh Hà đó không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà thật sự là thực lực bình thường của Phi Tiên môn.”

“Ta vô cùng nghi ngờ Phi Tiên môn không chỉ có năm Đạo Thánh đâu, môn phái này che giấu sâu quá rồi.”

“Che giấu tốt, che giấu hay! Vào lúc nguy hiểm ập đầu này ta càng mong tông môn thế này ẩn giấu thêm vài người nữa.”

“Không sai, bình thường không tỏ vẻ, đến lúc quan trọng lại có thể dựa được, một Phi Tiên môn như thế sao ta có thể không yêu được chứ?”

“Khiếu Mang vực có thể mong chờ được vào Phi Tiên môn rồi, không giống thế lực nào đó bình thường thích chỉ tay năm ngón…”

“Nhỏ tiếng thôi, đừng để bị nghe thấy.”

“Nghe thấy thì đã sao, ta giờ rất mong Phi Tiên môn trở thành chúa tể của Trúc Tiên cung đây này.”

Lời phát ngôn này cơ bản chẳng phải truyền âm, đám người Môn Đoan, Mông Việt và Khôi Tàng đương nhiên nghe thấy rồi.

Mấy người này tức xì khói, hận không thể lôi mấy người này ra giết như cắt tiết gà, nhưng ở đây tiên nhan nào cũng nói như thế, sao có thể bắt được?

“Tiếp tục thế này không được nữa rồi.”

“Đáng ghét! Mới có một trận mà đã hướng về Phi Tiên môn rồi.”

Lòng Mông Đoan tức giận vô cùng.

Hắn rất rõ dù cho Phi Tiên môn không thể thu hồi lại được Nhu Nguyệt Lĩnh, nhưng chỉ dựa vào “chiến trận” thế này thôi thì địa vị của bản thân cũng có thể bị lung lay.

Nhưng trước cục diện nhưu thế này, hắn vốn không có cách nào để giải quyết.

Thời chiến loạn, chỉ có chiến tích mới có sức thuyết phục, những cái khác chả có trọng lượng.

Trừ phi hắn có thể đánh được một trận như thế.

Nếu không thì chỉ có thể giương mắt nhìn mọi người ủng hộ Phi Tiên môn hơn thôi.

“Tiếp tục do thám, tiếp tục báo.”

“Ta không tin bọn họ có thể cứ thắng mãi được?”

“Thiên Vi Quân và Thiên Thí Quân nhất định có một chiến trận đáng sợ chờ bọn họ, tám Thần Quân há có thể dễ sống cùng thế chứ?”

“Không chừng ở cứ điểm tiếp theo, Phi Tiên môn sẽ bị diệt.”

Mang theo “những lời chúc phúc tốt đẹp” này, bọn họ lại phái một đám trinh sát mới đến cứ điểm tiếp theo điều tra.

Một khắc sau, trinh sát báo – cứ điểm tiếp theo bị Phi Tiên môn “san bằng” rồi.

“Cái gì?”

“Lại bị diệt rồi?”

Mông Đoan mang theo đại quân nhanh chóng đến hiện trường, nhìn thấy doanh địa bị “phá” đầy thương tích kia, cả người đều thấy không ổn.

“Vãi, sao lại thành ra thế này?”

“Sao có thể thế được?”

Đám người Mông Việt, Mông Ung và Thanh Tịch, Khôi Tàng lúng túng vô đỗi.

“Thiên Vi Quân làm ăn kiểu gì vậy?”

“Lại bị đánh bại rồi?”

“Ta không tin Phi Tiên môn lại mạnh như vậy, chắc chắn có vấn đề.”

“Đáng ghét, Thiên Vi Quân làm hại Phi Tiên môn cũng không được thì còn trông mong gì họ nữa chứ?”

“Sớm biết đám thiên quân này yếu như thế thì chúng ta đã tự mình diệt rồi.”

Chưa nhìn thấy Phi Tiên môn bị diệt, bọn họ mắng chửi giậm chân.

Dáng vẻ đau lòng đó người ta không biết lại còn tưởng là do mấy người bọn họ bị diệt nữa kìa.

Nhưng mà tâm tình của nhưng tiên nhân đằng sau lại hoàn toàn ngược với họ.

“Phi Tiên môn lại hạ thành rồi.”

“Ha ha ha, thế như chẻ tre ha?”

“Mới bao lâu thôi mà đã thắng liên tiếp hai trận, thật không thể tưởng tượng nổi mà.”

“Không hổ là chỗ dựa vững chắc của Khiếu Mang vực.”

“Có một tông môn như vậy sừng sững ở Khiếu Mang vực chính là may mắn của ta.”

Nghe thấy lời bàn tán đó, Mông Đoan Đạo Thánh suýt chút thổ huyết.

Chương 1692: Giành công lao

Trong lúc Mông Đoan Đạo Thánh mang theo hơn hai trăm ngàn cao thủ không ngừng phát hiện những cứ điểm đều bị “phá hủy”, Khương Thành cũng đang từng bước lặp lại “công việc tiếp quản”.

Nhu Nguyệt lĩnh tổng cộng có hai mươi hai cứ điểm, trước mắt hắn đã đến mười bảy cái rồi.

Phe đối diện vẫn lui binh không chút do dự, nhường lại cứ điểm.

Nói thật thì đến bước này, Khương Thành quả thực đã hoàn toàn xác định đối phương có vấn đề rồi.

Mấy tiên tướng của Thiên Cung này cho dù có phần sợ chết hoặc sợ bản thân, nhưng không thể tất cả đều vậy chứ?

Cũng phải có mấy tên cứng không sợ chết chứ?

Cũng phải có mấy tráng sĩ hận Đạo Tuyệt Chi Địa, biết rõ không thể mà vẫn làm chứ?

Nhưng đến mười bảy cứ dierdrm rồi mà một tên cũng không gặp phải.

Cái nào cũng chuồn rất trơn tru.

À không, có cái thậm chí hắn còn chưa đến đã bỏ lại vườn không nhà trống rồi.

“Bọn họ rốt cuộc muốn mai phục ta ở đâu chứ?”

“Cũng nói với ta một tiếng chứ, lỡ ta đi sai rồi thì phải làm sao đây?”

Mà ở bên khia, đám Thần Quân Sát Vương và Cảnh Vương cũng đã tụ lại với nhau.

Nhưng tiên tướng trở về kia khi đến Vũ Đường cốc đã nhận được mệnh lệnh lập tức được bố trí vào những vị trí khác nhau.

Một cái bẫy đã thành hình.

Chỉ còn chờ Khương Thành đặt chân vào thì sẽ cho một trận ra trò.

Lúc này, bọn họ có được tin tức của đám đại quân ở hậu phương.

“Mông Đoan cũng đến rồi?”

“Không những chỉ có Mông Đoan mà những ai có thể đến được ở Khiếu Mang vực đều đến, có hơn hai trăm bảy mươi ngàn người.”

“Bọn họ không ở cùng với Khương Thành.”

Cả Sát Vương và Cảnh Vương đều coi thường lực lượng này, suy cho cùng thì cũng chỉ có 31 Đạo Thánh với hơn ngàn Đạo Tôn.

Nói về mặt ngoài thì hơn bọn họ một chút.

“Lẽ nào kế hoạch của bọn họ là dù Khương Thành để thu hút sự chú ý của chúng ta, đại quân thật sự sẽ đến tập kích?”

“Hay cũng có nghĩa là chia làm hai nhánh quân để đánh chúng ta?”

Rất nhanh, bọn họ đã nhận được tình báo.

“Mông Đoan luôn ở sau Khương Thành, trên đường luôn do thám những cứ điểm đã bị bỏ.”

“Hửm?”

Với kiến thức rộng rãi của Cảnh Vương và Sát Vương, chuyện này có hơi khó hiểu.

“Bọn họ thế này là muốn làm gì đây?”

“Điều tra những cứ điểm đã giải tán, có ý nghĩa gì sao?”

“Lẽ nào… bọn chúng và Khương Thành vốn không hề phối hợp với nhau?”

Trong lúc bọn họ nghi thần nghi quỷ, Mông Đoan Đạo Thánh cảm thấy bản thân buộc phải làm gì đó rồi.

Bọn họ lúc này đã đến cứ điểm thứ mười lăm.

Thành lũy này vẫn bị Phi Tiên môn “dọn sạch” triệt để, chứng tỏ lại lần nữa “đại thắng”.

“Mười lăm lần chiến thắng liên tiếp.”

Những tiên nân đằng sau hoan hô lên lần thứ mười lăm.

“Ôi trời ơi, thế này là thần tích hộ thân mà.”

“Có lẽ hai nhành thiên quân kia đã bị giết chết sạch rồi nhỉ?”

“Chắc chắn rồi.”

“Xem ra Khương tiên bối không hề nói quá, cần nhiều người như vậy làm gì chứ? Có Phi Tiên môn bọn họ là đủ rồi.”

“Không sai, chúng ta cũng là thừa mà.”

Bọn người Mông Đoan ngghe được mấy lời bàn tán này cũng sôi máu lên.

Má nó, các ngươi dư thừa nhưng ta thì không.

Hắn cũng có phần nghĩ không thông.

Mới bao lâu đâu chứ, dù cho toàn bộ mấy cứ điểm này đều bị san bằng thì cũng phải cần thời gian nhất định mà.

“Dù Phi Tiên môn có mạnh hơn đi nữa nhưng cũng không thể giết nhanh được vậy nhỉ?”

Thế nhưng những cứ điểm "bằng phẳng" kia lại ở trơ trơ trước mắt hắn, hắn cũng không tìm thấy lí do để phản bác.

"Nhất định phải làm gì đó."

"Nếu không thì chức vị đàm chủ sẽ bị cướp mất."

"Nhưng chúng ta có thể làm gì được đây?"

Khương Thành như ánh mặt trời ban ngày, đám người Mông Việt và Thanh Tịch cũng hết cách.

"Cướp công."

Mông Đoan lạnh lùng nói ra hai chữ.

Mông Ung đột nhiên phản ứng lại.

"Ý của sư huynh là, giành lấy công lao thu hồi Nhu Nguyệt lĩnh?"

"Không sai."

Mông Đoan gật mạnh đầu.

"Theo như thám báo thì chúng ta cách Khương Thành phía trước không xa."

"Chỉ cần chúng ta đến Vũ Đường cốc trước, giành cứ điểm ở đó lại thì công lao thu hồi Nhu Nguyệt lĩnh sẽ không phải là của hắn."

Mọi người lần lượt hiểu ra.

"Đúng thế."

"Vũ Đường cốc là biên giới ở ngoài cùng Nhu Nguyệt lĩnh."

"Chỉ cần chúng ta đến cứ điểm đó trước thì có thể tuyên bố chúng ta đã giành lại được Nhu Nguyệt lĩnh rồi."

"Đến lúc đó thì cho dù Khương Thành có nói đó là công của hắn cũng vô dụng."

"Đúng, cứ làm như vậy."

"Vị trí chủ đàm đã định không có duyên với hắn."

Thanh Tịch Đạo Thánh vẫn còn không yên tâm cho lắm.

"Lỡ như ở đó có kẻ địch mạnh thì phải làm sao?"

Mông Bích Đạo Thánh không nghĩ thế, nói: “Sợ cái gì, bọn họ đánh hạ mười mấy cứ điểm, bên kia chắc chắn đã bị thương nghiêm trọng rồi, có thể còn bảy tám Đạo Thánh cũng không chừng.”

“Phải đó, chúng ta có 31 Đạo Thánh, còn sợ đám tàn binh bại tướng đó sao?”

“Không!”

Mông Ung Đạo Thánh lắc đầu.

“Đó không phải là công lao của tất cả mọi người sao? Còn có chuyện gì của Tịnh Trúc Tiên phủ nữa chứ?”

Mông Đoan Đạo Thánh nghĩ cũng phải, công lao chỉ nên thuộc về một mình Tịnh Trúc Tiên phủ.

Chỉ có như vậy thì vị trí chủ đàm của bản thân mới có thể tiếp tục củng cố.

Thế là hắn lập tức hạ lệnh chia binh.

Hắn tự mình mang theo Tịnh Trúc Tiên phủ và Kỳ La tông, Thông Nguyên thế gia với vài cao thủ tinh anh của các tông môn đi về Vũ Đường cốc.

Còn trăm mấy ngàn tiên nhân không thuộc phe Tiên phủ thì sẽ tiếp tục do Mông Ung Đạo Thánh thống lĩnh đi đến cứ điểm tiếp theo do thám.

“Xuất phát.”

Mông Đoan rất nhanh đã mang theo đội ngũ hơn tám mươi ngàn người phân binh đi khỏi.

Đám tiên nhân ở phía sau cũng không phải ngốc, nghe thấy mệnh lệnh này đã lập tức ý thức được Tịnh Trúc Tiên phủ muốn giành công rồi.

Nhưng mà cũng hết cách, bọn họ cũng cản đâu được.

Khi đám hơn tám mươi ngàn người của Mông Đoan Đạo Thánh đến Vũ Đường cốc, Khương Thành đã giết đến cứ điểm thứ hai mươi rồi.

Cách thắng lợi chỉ còn một bước.

Chỉ đáng tiếc, công lao "lấy lại Nhu Nguyệt lĩnh" này của hắn dường như sắp bị người ta giành mất rồi.

Bởi vì Mông Đoan Đạo Thánh đã giết đến Vũ Đương cốc.

Nơi đây vốn không phải là một sơn cốc bình thường mà là kì địa do quy tắc mưa và quy tắc mây trộn lẫn mà thành.

Những Chí Tôn bình thường đi vào sẽ rất dễ bị lạc đường.

"Ở đây quả nhiên không có kẻ địch."

"Có vẻ như hai nhánh thiên quân kia đã bị đánh sạch rồi, chúng ta chẳng phí chút hơi đã chiếm được cứ điểm này."

Mông Đoan Đạo Thánh có thể nói là đắc ý vô cùng.

"Thật mong Khương Thành sớm đến đây để xem chúng ta biểu diễn."

"Ha ha ha, rất định sẽ rất đặc sắc."

Bọn họ đi trong Vũ Đường cốc, vừa nghĩ làm sao giành công lao lấy lại Nhu Nguyệt lĩnh này thật vẹn toàn.

Cho đến khi…

Sát Vương và Cảnh Vương phát hiện vòng mai phục của mình đã có kẻ ngoài bước vào.

"Tám mươi ngàn đại quân?"

"Do thám chẳng phải báo Khương Thành phải tầm một khắc nữa mới đến sao?"

"Ai đến thế?"

"Là Mông Đoan."

"Sao tự dưng hắn lại chạy đến đây rồi, lẽ nào muốn đến tập kích chúng ta?"

"Làm sao bây giờ?"

Trong đầu tám Thần Quân này chỉ trong một giây đã có chung một ý nghĩ.

"Xử đẹp bọn chúng."

"Bọn chúng chỉ là mấy Đạo Thánh bình thường, đâu phải yêu nghiệt như Khương Thành."

“Chủ động xông vào vòng mai phục, chúng ta không có lí do không đùa.”

“Truyền lệnh xuống, giết!”

Chương 1693: Phược Linh Sách

Theo mệnh lệnh của Cảnh Vương, các nhánh thiên quân mai phục hai bên Vũ Đường cốc đồng thời giết ra.

Cùng lúc này, tám Thần Quân trước mặt và sau lưng cũng giết vào trung tâm.

Nhất thời tám mươi ngàn người đã trở thành cá trong lưới.

Cho dù là trước sau trái phải hay là trên dưới, toàn bộ đều ngập tràn thiên quân.

Mỗi một hướng đều có những Đạo Thánh tế ra pháp cảnh.

Bốn bề đột nhiên nhảy ra mấy trăm ngàn tên vạm vỡ dọa cho đám người Mông Đoan, Thanh Tịch suýt chút hồn phi phách tán.

“Tình huống gì đây?”

“Sao lại như vậy?”

“Thế này là không nên.”

Hắn nghĩ mấy cũng không thông.

“Cái gì không nên chứ?’

Cảnh Vương vừa lắc đạo kiếm bát giai trong tay, khóe môi cũng lộ ra nụ cười giễu.

“Các ngươi cũng khoa trương thật đấy, lại dám nghênh ngang xông vào nơi này.”

“Thật sự cho rằng bọn ta chẳng là gì ư?”

“Bọn ta không có.”

Nhìn thấy các nhanh quân đội hình chỉnh tề, hoàn toàn không có chút thương tích nào, Mông Đoan Đạo Thánh như đã đoán được ra chân tướng rồi.

Hóa ra đây mới là nguyên nhân mười mấy cứ điểm trước đó bị "san bằng"?

Đây vốn không phải do Phi Tiên môn đánh hạ được, chỉ là bọn họ lui về để mai phục mà thôi?

Vậy cho nên, đây vốn là cái bẫy dụ Khương Thành vào vòng mai phục?

Hắn tức đến xanh cả ruột.

Sớm biết thế thì kiên nhẫn thêm một chút, chờ thêm một chút nữa, cho dù có kéo dài thêm một chút cũng có thể đợi được kết quả tốt đẹp là Phi Tiên môn bị diệt mà.

Bây giờ thế này… thế này thì còn nói lí với ai nữa?

"Hiểu lầm cả rồi."

Bọn ta cứ tưởng ở đây không có ai mai phục, vậy nên mới chạy đến chiếm một chút.

Nếu sớm biết các ngươi ở đây thì đánh chết bọn ta cũng không dám đến.

"Chuyện thế này còn có thể có hiểu lầm sao?"

Sát Vương suýt chút bị bọn họ chọc cười.

"Lẽ nào các ngươi định nói các ngươi và bọn ta không phải kẻ địch?"

Mông Đoan Đạo Thánh thậm chí còn không dám tế đạo khí ra.

Hắn để hai tay trống không để tỏ vẻ bản thân là vô hại.

"Bọn ta tuyệt đối không hề có ý mạo phạm, chỉ bất cận vào đây thôi…"

Đám người Mông Bích ở bên cũng liên tục nói lòng vòng.

"Thật ra chúng ta có chung một mục tiêu, các ngươi muốn xử lí Phi Tiên môn, bọn ta sẽ tận lực trợ giúp mà."

Đám người Sát Vương, Cảnh Vương suýt chút ngớ ra.

Tịnh Trúc Tiên phủ là loại người thế luôn?

"Đã đưa đến tận cửa thì làm gì có lí không ăn?"

“Diệt bọn chúng rồi giết Khương Thành, Khiếu Mang vực bị tiêu diệt rồi sẽ bớt đi rất nhiều lực lượng.”

Tám Thần Quân lại lần nữa thống nhất.

Thế là ngay phút tiếp theo, tám người đồng thời ra tay.

“Giết!”

“Giết đi!”

Thoáng chốc, cả ba mươi Đạo Thánh của Thiên Cung gồm cả tám Thần Quân phát động hỏa lực về phía đám người Mông Đoan.

Đồng thời, hai nhánh thiên quân gồm năm mươi ngàn người xung quanh cũng xuất động ba mươi ngàn quân tinh nhuệ.

Bao vây giết sang hơn tám mươi ngàn người ở phía sau Mông Đoan.

Hết cách, số lượng hai bên chênh lệch quá lớn, đa số thiên quân căn bản không thể thọc tay vào được.

Chỉ có thể được sắp xếp vây ở bên ngoài, chặn đường lui của đám cá trong lưới này để tránh có con cá nào lọt lưới chạy trốn.

Cứ thế, thế cục giết chóc đã hình thành.

Một trận đại chiến lẽ ra đã xảy đến với Phi Tiên môn, giờ đây đã phát sinh trước.

Tám mươi ngàn tiên nhân theo sau lần đầu tiên đón phải sự công kích ngợp trời đến thế.

“Giết!”

“Giết mở đường máu.”

“Chúng ta chưa chắc đã sợ bọn họ.”

“Xông ra!”

Bọn họ vốn chưa đến mức hoàn toàn tuyệt vọng.

Tám mươi ngàn người Mông Đoan Đạo Thánh mang theo đều ở cảnh giới Chí Tôn trở lên.

Đừng thấy số lượng ít hơn đối phương mấy lần, nhưng giới tu luyện vẫn phải xem thực lực.

Bàn về thực lực tổng thể thì tám mươi ngàn người này căn bản cũng hơn Thiên Vi Quân và Thiên Thí Quân.

Nhưng sự tự tin này chỉ kéo dài trong mười mấy giây ngắn ngủi đã hết.

Bởi vì mức độ phối hợp tổ chức của hai bên không hề ở cùng một đẳng cấp.

Sự tiến công của Thiên Vi Quân và Thiên Thí Quân căn bản không phải hai người vây đánh một mà là chia ra bao vây.

Tách tám mươi ngàn người này thành mười mấy phần, mỗi một phần đều bị thiên quân ngăn lại, khống chế bọn họ trước.

Rồi sau đó tập trung cao thủ tiêu diệt từng phần một.

Sự tấn công của bọn họ như làn sóng thủy triều quét qua, rất có cảm giác tầng lớp và tiết tấu.

So với thế thì nhưng cao thủ của các tông môn, thế gia ở Khiếu Mang vực cùng lắm chỉ có sự phối hợp tầm ba đến năm, giỏi lắm là mười người.

Căn bản không hề tồn tại cái gì mà sự phối hợp hô ứng cả.

Bên Tịnh Trúc Tiên phủ này thật ra cũng có những Đạo Thánh, Đạo Tôn có năng lực chỉ huy.

Nhưng thật đáng tiếc, bọn họ giờ đây đã bị tám Thần Quân và 22 Đạo Thánh khác công kích trọng điểm rồi.

Tự mình lo còn chưa xong, lấy đâu ra sức mà lo cho người khác.

Sức chiến đấu của bản thân Mông Đoan cũng rất mạnh.

Là đại đệ tử của Tịnh Trúc Tiên phủ, trong pháp tắc không gian của hắn có đến bảy trụ căn nguyên.

Thậm chí có hai trụ đã đạt đến mức độ đỉnh phong, lờ mờ có dấu hiệu đột phá.

Mà đạo khí bát giai, đạo giáp của hắn cũng là bí bảo cấp thượng phẩm, toàn bộ đều là cực hạn của cấp Đạo Thánh.

Ngoài điều này ra, hắn còn có thần hồn đặc biệt mà huyết mạch bí thuật, tất cả đều có thể nghịch chuyển thế cục trong chớp mắt.

Nhưng mà cũng thật đáng tiếc, lúc này hắn đang bị Cảnh Vương và một Đạo Thánh khác của Thiên Cung vây kích.

Một đánh hai thì thôi đi, Cảnh Vương lại là Thần Quân lão luyện, cồn có thể dùng một phần lực Thiên Đạo.

Mông Đoan rất nhanh đã nhân thấy được sự ảnh hưởng.

Lực tiên nguyên của hắn như vo hình chung bị một xiềng xích khóa lại, càng cử động lại càng mất sức hơn.

“Phược Linh Sách!”

Hắn lập tức nhớ ra Cảnh Vương là bộ hạ của ai rồi.

Lẫm Đế, một trong mười Thiên Đế, Thiên Đạo Chí Bảo là Phược Linh Sách.

Bảo vật này có thể trói buộc tất cả mọi vật trong một phạm vi Thiên Đạo, cho dù là sông núi đang động hay là yêu ma quỷ quái, cho dù là tiên lực, căn nguyên hay là đạo khí, bí bảo.

Chỉ cần tế ra Phược Linh Sách thì có thể trói buộc được tất cả.

Tuy chỉ hạn chế về việc trói buộc, không có lực sát thương nào nhưng cũng đã đủ nghịch thiên rồi.

Chỉ dựa vào chí bảo này thôi, sức chiến đấu của Lẫm Đế trong Thập Thiên Đế đã có thể xếp vào top 4 rồi.

Sau đại hội Thông Thần, Nguyên Đế và Không Đế đặc biệt sắp xếp Thu Vx Tuyền đến dưới nàng đủ để thấy sự lợi hại rồi.

Cảnh Vương là một trong những Thần Quân dưới trướng nàng nên đương nhiên cũng có thể có uy năng của toàn bộ bản Phược Linh Sách rồi, thức hắn nắm giữ chính là lực tiên nguyên có thể trói buộc một phần.

Bộ phận tiên lực bị trói buộc kia vốn không biến mất, cũng không bị hao mòn, nhưng lại không thể dùng được.

Tiên lực của Mông Đoan Đạo Thánh lúc này đã bị trói buộc ba mươi phần trăm, chuyện này vô cùng chí mạng khi chiến đấu.

Thứ mang đến đầu tiên chính là uy lực một lần ra tay đều bị suy giảm, thứ hai là uy năng của pháp tắc không gian cũng bị suy giảm, cuối cùng là một chuỗi các phản ứng.

Cho dù hắn còn có một mớ thủ đoạn khác như căn nguyê, thần hồn, đạo khí, nhưng sức chiến đấu tổng thể đã bị giảm đi hai lần.

Thế này thì còn đánh gì nữa chứ?

Đối mặt với một Cảnh Vương có thực lực và trang bị hơn hẳn hắn, hắn rất nhanh đã rơi vào thế bị động.

“Sao lại như thế này?”

“Không nên có kết quả như thế này.”

Không phải điều vốn không nên là bản thân đi cướp công lao của Khương Thành để chiếm lợi sao?

Khi Thông Nguyên Đạo Thánh ở phía xa bị Sát Vương nhanh chóng giết chết, hắn mới ý thức được bản thân có lẽ sẽ phải chết ở đây.

Chương 1694: Thiên đoàn minh tinh Phi Tiên môn

Khi trận chiến có thắng lợi nghiêng hẳn về một bên cuối cùng trở thành cuộc đơn phương tàn sát ở Vũ Đường cốc thì Thành ca cũng đã “thu hồi” lại được cứ điểm thứ hai mươi mốt.

“Khương chưởng môn anh vũ!”

“Thần uy bất phàm.”

Đám người Mông Thuần và Đan Thái lại chạy đến nịnh nọt.

Dù cứ điểm này chỉ còn lại có hơn trăm người đầu hàng, những người khác đều đã đi rồi, nhưng bọn họ lại tâng bốc đến mức như đã chiến thắng mấy trận liên tiếp vậy.

“Mới chưa đến hai ngày mà đã thu phục như triệt để Nhu Nguyệt lĩnh rồi.”

“Chỉ còn lại cứ điểm cuối cùng ở Vũ Đường cốc, tốc độ phá địch nhanh đến vậy từ trước đến nay chưa từng có ai…”

“Được rồi, được rồi.”

Khương Thành không vui khua tay.

“Sớm biết có quân mai phục ở Vũ Đường cốc thì ta đã không lãng phí nhiều công sức vậy rồi.”

Cảm giác này giống như bốc 22 lá thăm, trong đó có một cái trúng thưởng nhưng kết quả hắn thật sự phải bốc cho đến cái cuối cùng vậy.

“Đánh trận thế này mệt quá.”

Hắn tỏ vẻ nhưng sau đó còn phải chiến tranh bôn ba khắp nơi vậy.

Chiến lợi phẩm chẳng được cái nào, cả chặng đường chỉ bỏ chạy mà thôi.

Vừa phỉ nhổ, hắn vừa tiếp tục khởi hành, phía sau vẫn vang lên những âm thanh náo nhiệt.

Nhìn ra xa xa, bầu trời bên kia dần hiện ra những tọa kỵ và tiên khí phi hành rợp trời, ngoài nó ra còn có rất nhiều cờ của các tông môn, thế gia.

Nhìn sơ qua có không phải hai trăm ngàn thì cũng có hai trăm tám mươi ngàn.

“Sao bọn họ lại đến rồi?”

“Không phải đã nói Nhu Nguyệt lĩnh để chúng ta một mình thu hồi sao?”

Khi chúng đệ tử và đám người Ngọc Phiêu Đạo Tôn dừng chân quay đầu lại, hơn mấy chục ngàn người ở phía sau đều hoan hô lên.

“Phi Tiên môn!”

“Là Phi Tiên môn, cuối cùng cũng đến chỗ bọn họ rồi.”

“Ha ha ha, cứ điểm thứ hai mươi mốt, Phi Tiên môn quả nhiên vẫn thắng liên hoàn.”

Rất nhiều người rời khỏi đội ngũ, chạy sang với tốc độ bình sinh nhanh nhất.

Nhìn thấy Phi Tiên môn như nhìn thấy thiên đoàn minh tinh vậy, vui đến mức mặt đỏ tai ong, thậm chí còn nước mắt lưng tròng.

“Các anh hùng vẫn ổn chứ?”

“Thắng liên tiếp 21 trận mà lại không bị thương chút nào, đúng là kì tích mà.”

“Không hổ lã Phi Tiên môn, không hổ là trụ cột của Khiếu Mang vực!”

“Kỷ chưởng môn, La trưởng lão, sao các ngươi có thể làm được vậy?”

“Thật không thể tưởng tượng nỗi.”

Chỉ mới một khắc mà hơn hai ngàn người của Phi Tiên môn đã vị vây chặt như nêm.

Cảnh tượng có phần giống như đám người Mông Đoan và Mông Bích bị vây bên kia vậy.

Chỉ có điều đãi ngộ của hai bên lại khác một trời một vực, bên nyaf được bao vây chúc tụng, bên kia bị bao vây để giết.

Sự nhiệt tình của mọi người khiến cho đám người La Viễn, Đan Thái ngớ ra.

Không lâu trước kia, chúng ta không phải mới gặp ở Trúc Tiên cung sao?

Sao bây giờ cứ làm như bằng hữu lâu năm không gặp giờ lại trùng phùng thế?

Có cần kích động thế không nhỉ?

Nhưng theo lời từng người từng người bao quanh nói, chúng đệ tử rồi cũng hiểu rõ ra được nguyên nhân.

Cảm thấy bọn họ tưởng Phi Tiên môn đã huyết chiến hai mươi mốt trận, liên tiếp trảm giết mấy trăm ngàn đại quân Thiên Cung đến đây?

Hiểu lầm này… có hơi lớn rồi.

Trên người bọn ta đừng nói đến một giọt máu cũng không có, thậm chí đến binh khí còn chưa lấy ra nữa kìa.

Hơn nữa đều là Khương chưởng môn ra mặt, bọn ta có làm quái gì đâu.

Cứ được mấy ánh mắt ngưỡng mộ cùng bái bao quanh, được vô số những lời tán dương tâng bốc vây lấy, đúng là khiến người ta… phải phóng lao theo lao rồi.

“Ha ha ha, đều là chuyện bọn ta nên làm mà.”

Còn chưa đợi Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nói ra chân tướng, La Viễn đã cười hí hí chắp tay với đám tiên nhân.

“Bọn ta chỉ làm mấy chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi.”

“Không ngờ lại nhận được sự hậu ái đến vậy, thật khiến bọn ta được yêu mà lo sợ.”

“Không đáng nói, hoàn toàn không đáng nói đâu.”

Đan Thái, Tần Sướng cũng bị ảnh hưởng theo, bắt chước Thành ca làm màu.

Mọi người vừa nghe lại càng thêm tôn sùng Phi Tiên môn hơn.

“Làm ra chiến tích nghịch thiên đến thế mà còn khiêm tốn như vậy, đây là phẩm cách cao cấp đến nhường nào chứ?”

“Phải đó phải đó, chư vị đạo hữu Phi Tiên môn thật biết khiêm nhường mà.”

“Các ngươi huyết chiến ở tiền tuyết, bọn ta lại chẳng giúp gì được, đúng là vô cùng hổ thẹn…”

“Một tôn môn nào đó còn muốn giành chiến công ngút trời này, nào ngờ ai ai cũng thấy được, lòng mọi người tự biết cân đo đong đếm.”

“Không sai.”

“Công lao lấy lại Nhu Nguyệt lĩnh này nhất định là của Phi Tiên môn.”

Theo tiết tấu này tiếp tục phát triển, đám người Phi Tiên môn rất nhanh đã có một fandom.

“Khụ!”

Mạc Trần hắng giọng, tỏ ra bản thân phải thể hiện chút cảm giác tồn tại.

“Các vị đánh giá cao bọn ta quá, bảo vệ Khiếu Mang vực là thiên chức của bọn ta mà.”

“Chỉ cần bọn ta còn ở núi Huyễn Tắc thì sự an nguy của Khiếu Mang vực vẫn phải đặt trên vai, mấy chuyện nhỏ này không cần nhắc.”

Lời này của hắn vừa nói ra, rất nhiều người đã lập tức phản bác.

“Há có thể vậy được?”

“Nhất định phải nhắc.”

“Không sai, chiến tích của Phi Tiên môn nhất định phải được ghi chép lại để dời đời biết đến.”

“Sau khi trở về, bọn ta sẽ dựng tượng vàng anh hùng cho các vị.”

“Bọn ta cũng thế.”

Bầu không khí ở hiện trường náo nhiệt vô cùng, ứng với trận đại chiến kịch liệt ở bên kia.

Khương Thành ở một bên suýt chút bị đám bảo vật sống này chọc tức cười.

Ôi má nó, tuy không đánh nhưng người ra sức là ta cơ mà.

Kết quả bây giờ đám cổ vũ các ngươi lại làm màu, thế còn ra gì không?

Hết cách, lần đại chiến trước đó ở Ma Hành Tinh Hà người ngoài đều nghĩ đó là công lao của cả tập thể Phi Tiên môn, vốn không hề biết đó là công sức của một mình hắn.

Tuy trước mắt Thành ca vang danh ở Khiếu mang Vực, nhưng người nổi tiếng nhất ở Phi Tiên môn lại là Kỷ Linh Hàm.

Tiếp theo là Mạc Trần, La Viễn, Lâm Ninh…

Sau đó mới đến một Đạo Thánh mới nổi không biết từ đâu lòi ra là hắn.

Lần mở hội ở Trúc Tiên cung trước đó, Khương Thành ra mặt nói chuyện đã khiến nhiều người cảm thấy rất kinh ngạc.

Người này sao lại vô lễ đến thế chứ, lại dám cướp spotlight của Kỷ chưởng môn.

“Đủ rồi.”

Khôi Tàng Đạo Thánh ở một bên đang mong chờ Phi Tiên môn xảy ra chuyện đã không còn nhìn tiếp được nữa.

Hắn sầm mặt lại, lạnh lùng hét: “Nhu Nguyệt lĩnh vẫn còn chưa lấy lại được, các ngươi chúc mừng tâng bốc gì chứ, phải chăng còn sớm quá rồi.”

Mông Ung Đạo Thánh ở xa xa cũng cười nguy hiểm.

“Nhu Nguyệt lĩnh này rốt cuộc do ai lấy lại được vẫn còn là một câu hỏi.”

“Chưa đến cuối cùng ai có thể biết được chứ?”

Bầu không khí bị phá hoại như thế nên mọi người mới trở lại bình thường.

Khương Thành nhìn xa xăm Mông Ung một cái, ý của người này vừa rồi là gì.

Lẽ nào công lao lần này còn có kẻ khác đến cướp sao?

Nhìn kĩ một chút, đúng thật là nhìn thấy đám người Mông Đoan Đạo Thánh thật.

Khong phải chứ, công lao bị các đệ tử tranh không sao, người ngoài cũng dám xỏ tay vào à?

Chán sống rồi chứ gì?

“Xuất phát!”

“Đến cứ điểm cuối cùng.”

Theo mệnh lệnh này của hắn, hơn hai ngàn người của Phi Tiên môn lập tức đi theo.

Còn đám gà yếu Ngọc Phiêu Đạo Tôn và trăm mấy chục ngàn cao thủ đến sau, tổng cộng có hơn hai trăm mấy ngàn người cũng theo.

Bọn họ biết chuyện Mông Đoan muốn cướp công, trong lòng cũng không nhẫn tâm muốn thấy.

Còn về Mông Ung Đạo Thánh thì lại vô cùng đắc ý.

Hắn vô cùng mong đợi sau khi đến Vũ Đường cốc Phi Tiên môn sẽ có tâm trạng ra sao.

Nhất định là đặc sắc vô cùng nhỉ?

Chương 1695: Xát muối lên vết thương

Khi Khương Thành nhanh chóng đến Vũ Đường cốc thì nơi đây đã máu chảy thành sông.

Từ số lượng hơn tám mươi ngàn người của hơn ba mươi tông môn lớn nhỏ đến từ Tịnh Trúc Tiên phủ, Kỳ La tông, Thông Nguyên thế gia, giờ bị giết chỉ còn lại có hơn ba ngươi ngàn người.

Mười lăm Đạo Thánh cùng đến đây mà giờ chết chỉ còn có sáu người.

Mà bốn Đạo Thánh của Tiên phủ lúc này cũng chỉ còn Mông Đoan và Mông Việt còn sống.

Dù lúc này trận chiến đột nhiên dừng lại, trận doanh Tiên phủ đã không thể dùng từ nguyên khí tổn thương để hình dung nữa rồi.

Càng huống hồ gì số lượng người chết ở đây vẫn không ngừng tăng cao.

Mông Đoan sớm đã bị thương, cả người máu me bê bết, mồ hôi sớm đã chảy vào làm hỏng đạo giáp.

Bởi vì đột nhiên đốt cháy quá mức lực huyết mạch, thậm chí đến cả hai mắt cũng biến sang màu nâu, giống như một con thú bị mắc bẫy chứ không còn là dáng vẻ oai phong nắm cán của Khiế Mang vực trước kia nữa.

Hắn thế xem như đã tốt rồi.

Rất nhiều người khi chiến đấu đã thân tán ma dại, thậm chí sắp mất đi khả năng suy nghĩ.

Trước đó trên đường, họ còn mắng đám Thiên Vi Quân, Thiên Thí Quân yếu ớt, vô năng.

Nói say mê lắm.

Bây giờ người ta cuối cùng cũng phản kháng rồi, bọn họ lại tỏ ra chịu không nỗi.

Chỉ tiếc là Sát Vương và Cảnh Vương không hề có ý định sẽ nương tay.

Đối phương vốn là kẻ địch không chết không ngừng, làm gì có khả năng nhẹ tay chứ!

Đánh đến giờ, Thiên Cung bên này cũng thương vong hơn năm mươi ngàn người.

Hơn nữa càng đánh về sau thì Tiên ohur bên này càng yếu đi, khuynh hướng chiến thắng áp đảo của Thiên Cung lại càng lớn hơn.

“Bên trong đang làm gì vậy?”

“Đánh náo nhiệt vậy ư?”

Nhìn vào lớp sương mù ngưng kết rợp trời, rồi lại nhìn vào kết giới ngăn cách chấn động như nước kia, Khương Thành thật ra cũng đoán ra được đã xảy ra chuyện gì rồi.

Vốn là một trận chiến thuộc về mình mà giờ đã bị Mông Đoan Đạo Thánh giành lấy.

Thế này khiến hắn khó chịu vô cùng.

Hắn dứt khoát dừng lại bên ngoài kết giới, cũng chẳng định sẽ vào trong.

Mà đằng sau hắn lại bùng nổ.

“Ôi vãi cả chưởng, bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Sao bên trong lại đánh nhau kịch liệt đến thế?”

“Ta vừa mới nhìn thấy Thanh Tịch Đạo Thánh bị giết, có phải nhầm rồi không?”

“Mông Đoan Đạo Thánh! Ta thấy rồi, hắn đang bị ba Đạo Thánh vây công kìa!”

“Trời đất ơi!”

Mọi người trước đó còn tức giận chuyện Tiên phủ tranh công, giờ đây ngoài kết giới nhìn thấy cảnh tượng bên trong nên tâm trạng thật sự rất phức tạp.

“Khong phải đến cướp công sao, ta thấy đây là đến nạp mạng thì đúng hơn.”

“Thảm!”

“Thảm khốc quá!”

Đừng nói là những thiên quân ẩn nấp, những thiên quân đang chiến đấu thôi cũng đã hơn ba trăm ngàn rồi.

Cho dù ở vị trí nào thì cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của những Thần Quân và Đạo Thánh của Thiên cung.

Suy cho cùng thì mấy đồ đằng kia quá bắt mắt, phải nói là ai nấy thần thông bất phàm, gây cho người ta một sự đả kích khá nặng.

Nếu không phải Phi Tiên môn đứng ở trước nhất thì rất nhiều người thậm chí có thể bị dọa chạy ngay tại chỗ.

"Khương Thành!"

Mông Ung Đạo Thánh nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Khương Thành, nhưng tâm trạng của bản thân lúc này lại không hề đặc sắc.

Tứ Thánh xuất chinh lần này mà giờ hắn qua kết giới chỉ còn nhìn thấy Mông Ung và Mông Việt đang trong tình trạng khó khăn.

Hai người còn lại… không cần nghĩ cũng biết sao rồi.

Tận mắt nhìn thấy cảnh này khiến cho vị đường đường là Đạo Thánh này lại có phần xót xa.

Hắn thình lình quay đầu, dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Khương chưởng môn.

Hét thật lớn: "Tại sao ở đây lại có nhiều thiên quân đến thế?"

"Tại sao lại có nhiều Thần Quân và Đạo Thánh của Thiên Cung đến vậy?"

Câu hỏi này vừa đặt ra, những người khác cuối cùng mới ý thức được vấn đề nằm ở đâu.

Sở dĩ Mông Đoan dám tung tăng chạy đến Vũ Đường cốc cướp công là vì theo như dự định thì sẽ không có chuyện có kẻ địch.

Bởi vì kẻ địch có lẽ đã bị Phi Tiên môn "diệt sạch" rồi.

Trong tưởng tượng của mọi người, Phi Tiên môn một đường phá bỏ nhiều cứ điểm như vậy thì bên Thiên Cung chắc chắn đã thương vong nghiêm trọng.

Hai nhánh Thiên Quân có lẽ còn lại không đến một phần, Thần Quân Đạo Thánh cùng lắm còn ba đến năm là không tệ rồi.

Mông Đoan mang theo mười lăm Đạo Thánh sang đây còn có thể bị quật à?

Kết quả lại thấy thế này, căn bản không phải chuyện như trên nữa.

Đội hình của Thiên Cung chỉnh tề vô cùng, tám Thần Quân và hai mươi hai Đạo Thánh vẫn còn ở hiện trường.

Khôi Tàng Đạo Thánh lạnh lùng hét lên chất vấn: "Phải đó, tại sao ở đây lại có nhiều kẻ địch đến vậy?"

Trong lòng hắn thật sự lại vui trên nỗi đau của người khác.

Hắn hận Phi Tiên môn, lại càng hận Tịnh Trúc Tiên phủ hơn, suy cho cùng thì nhiệm vụ lần trước phải thủ ở Ma Hành Tinh Hà là do Tiên phủ cường hành sắp xếp.

Nhìn thấy bên Tiên phủ thương vong thảm hại như vậy, hắn hận không thể làm cái tiệc ăn uống nhảy nhót để ăn mừng.

Nhưng mà bên ngoài vẫn phải nghiêm túc.

"Phi Tiên môn các ngươi phải đưa ra một lời giải thích hợp lí."

Thành ca suýt chút bị chọc cười.

"Muốn giải thích cũng được thôi, các ngươi đi hỏi bên kia đi. Kẻ địch cũng có phải ta chỉ huy đâu, liên quan quái gì đến ta?"

Hắn còn nhường đường lên phía trước, làm động tác mời cho mọi người.

"Đáng chết!"

Mông Ung tức đến toàn thân phát run.

"Bây giờ kẻ địch ở trước mắt mà ngươi không cùng ta đến giải cứu sao?"

Trong lúc nói, hắn đã cùng hai Đạo Thánh khác của Tiên phủ xông đến phá kết giới.

Ầm! Ầm! Ầm!

Kết giới chấn động bốn bề lấp lóe, phát ra tiếng vang chói tai.

Khôi Tàng Đạo Thánh mong đám Mông Đoan này chết sạch luôn cho rồi, nhưng mà trước mặt Thiên Cung thì cũng phải tỏ vẻ một chút.

Thế là hắn cũng bắt đầu chạy đến kết giới làm ra vẻ.

Còn Khương Thành lại lui về sau một bước, thậm chí còn ngăn các đệ tử Phi Tiên môn lại.

“Chúng ta không cứu bọn họ sao?”

Lâm Ninh có chút không hiểu.

Bên trong là kẻ địch – Thiên Cung, không phải đây là mục tiêu nhiệm vụ lần này sao?

Hơn nữa bên trong đánh đến long trời lở đất, đây chính là thời cơ xông vào chiến trường.

Thành ca khoanh tay trước ngực, không nghĩ thế.

“Cứu gì chứ? Ngươi không xem Mông Đoan Đạo Thánh ra gì sao?”

“Người ta đang cao hứng mà mình xỏ tay vào làm gì, há chẳng phải là cướp công sao?”

Hắn híp mắt cười: “Phi Tiên môn chúng ta là danh môn đại phái, làm việc phải có nguyên tắc.”

Lần này đến cả Hư thầm ẩn trong tối cũng nhịn không được bóc phốt.

“Hóa ra tâm ngươi còn đen hơn cả Hồn tộc bọn ta.”

Lâm Ninh như hiểu như không cất kiếm lại, những đệ tử khác cũng tỏ vẻ đã học được.

“Tốt!”

“Phi Tiên môn các ngươi tốt lắm!”

Mông Ung đang đánh kết giới mà suýt chút bị Khương Thành chọc cho tẩu hỏa nhập ma.

Hắn khi đang rơi vào sự tức giận cùng cực đã hét lên.

“Ta nhìn ra rồi, Phi Tiên môn các ngươi chính là gian tế.”

“Các ngươi phối hợp với Thiên Cung diễn kịch, cố ý hãm hại bọn ta, bây giờ các ngươi đã như ý nguyện rồi…”

Đối với việc giận quá hóa ngu này, Thành ca chả thèm quan tâm.

Bây giờ hắn đang bận lên lớp cho các đệ tử.

Rồi thấy Khương Thành chỉ và bóng dáng Mông Đoan ở trong kết giới.

“Nhìn thấy chưa? Hắn vừa ra một chiêu rất tuyệt, nhưng mà thật ra hắn nên dùng căn nguyên thủy để cản lại…”

“Thần Quân của Thiên Cung bên kia đánh bảo thủ quá.”

“Nếu vừa rồi hắn tiếp tục công kích thì có lẽ sẽ trực tiếp xử đẹp Mông Ung luôn, có lẽ là sợ bị thương…”

Đám đệ tử Phi Tiên môn ban đầu còn dở khóc dở cười, trong lòng nói Khương chưởng môn ngươi có thể đừng xát muối lên vết thương người ta nữa được không?

Chương 1696: Ngươi đào phần mộ tổ tiên bọn hắn à?

Trong kết giới, đám người Cảnh Vương, Sát Vương đường nhiên cảm nhận được bên ngoài đã có đại quân đến.

Trong đó có cả người họ kiêng kị là Khương Thành.

Trước mặt bày ra chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc tiếp tục giết, hoặc mau chóng thu tay để phòng Khương Thành.

Vốn bọn họ còn muốn day dưa thêm một chút.

Nhưng thấy Khương Thành vốn không hề có ý định vào trong nên nhất thời không do dự nữa.

Cứ giết hết hơn chục ngàn tên còn lại bên trong trước rồi tính sau.

Thế là bên trong Vũ Đường cốc đã xuất hiện một cảnh tượng vô cùng hoang đường.

Bên trong chiến đấu kịch liệt, ở giữa là một đám bận rộn phá kết giới.

Cồn ở ngoài cùng là Khương chưởng môn đang lấy hiện trường trận chiến để lên lớp cho các đệ tử.

Sự dạy dỗ của ca này là vô cùng hiếm.

Chúng đệ tử tỏ vẻ như cả đời này đây là lần đầu tiên được nghe hắn chỉ điểm tu luyện, cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Lão đại, cuối cùng ngươi cũng có chứ trách Chưởng môn truyền đạo thủ nghiệp rồi?

Chỉ là chọn thời cơ có phần không được đúng lắm.

Người ta thì đổ máu bên trong, ngươi dùng hiện trường bọn họ bây giờ để làm giáo trình có phải không đúng đạo lắm không nhỉ?

Đám người La Viễn, Đan Thái, Tần Sướng lúc đầu còn mang tâm thái chơi chơi dở khóc dở cười mà nghe.

Nhưng dần dần, biểu cảm của họ đã thay đổi.

Bởi vì, tiết học của Khương chưởng môn… quá hay.

Dường như câu nào cũng đánh đúng trọng yếu.

Tuy nhờ việc hack nhưng mà số trận chiến Thành ca đã trải qua cũng không đếm được nữa, nói một câu kinh nghiệm chiến đấu phong phú cũng là khiêm tốn.

Sự am hiểu của hắn về kĩ năng chiến đấu thật sự cao hơn tất cả mọi người ở hiện trường.

Hơn nữa hắn còn tinh thông tất cả các quy tắc, những người chiến đấu dưới mức Đạo Thánh cơ bản không thể nhìn thấy sự ảo diệu của hắn.

Có lúc một câu nói của hắn mọi người không thể lập tức hiểu được, nhưng nghĩ lại sau đó thì càng ngày càng có lí, đơn giản mà nói là cảm giác mở mang tầm mắt.

Dần dần, đến cả trăm mấy ngàn tiên nhân ở sau cũng có không ít người chìm đắm vào trong lớp học.

Suy cho cùng thì bọn họ đều có khởi điểm là Chí Tôn.

Nhưng mà lớp học này đã định chỉ có ngắn ngủi tạm thời, bởi vì chỉ ba phút sau, kết giới cuối cùng đã bị đám người Mông Ung Đạo Thánh phá vỡ.

Là một Đạo Thánh còn toàn vẹn duy nhất của Tiên phủ, Mông Ung sao có thể ngồi im nhìn đám người Mông Đoan bị giết

được?

Hắn cứ như phát điên giết vào trong.

Mà theo với hắn còn có hơn mà mươi ngàn cao thủ của phe Tiên phủ.

Còn về Khôi Tàng Đạo Thánh, hắn không hề xông vào đầu, mà từ từ lạc ở sau, tránh đụng phải sự công kích của Thiên Cung.

Cho dù bên ngoài Thiên Cung có trăm mấy ngàn thiên quân ngăn trở nhưng uy lực của hơn ba mươi ngàn cao thủ tinh nhuệ này vẫn không kém.

Dưới sự công kích liều mình quên thân của Mông Ung, vòng bao vây rất nhanh đã bị phá vỡ một chỗ.

Lúc này, hơn tám mươi ngàn người Mông Đoan mang theo ban đầu, giờ chỉ còn lại mười ngàn.

Còn mười lăm Đạo Thánh cũng chỉ còn lại bốn người.

“Giết ra!”

Nhìn thấy Mông Ung đến tiếp ứng, Mông Đoan cứ như cháy gặp được nước, lại lần nữa có hi vọng.

“Sư đệ cứu ta!”

Mông Ung Đạo Thánh đương nhiên muốn cứu hắn.

Nhưng còn chưa chờ được hắn xông đến bên Mông Đoan thì đã bị một Thần Quân và hai tiên tướng chặn lại.

Thế lực Thiên Cung lớn như vậy, căn bản sẽ không bị có thêm ba mươi ngàn người này nữa mà tình thế nghịch chuyển.

Bọn họ rất nhanh đã hoàn thành vòng vây, vây hết hơn ba mươi ngàn người vừa nãy lại, sau đó thành thạo chia ra đánh.

Cả quá trình này vô cùng tự nhiên, giống như đã được diễn tập vô số lần vậy.

Khiến người ta không thể không nghi ngờ vừa rồi có phải đám người Mông Ung phá được một lối hay do bọn họ cố ý thả cho vào.

Nhìn thấy ba mươi ngàn người rất nhanh cũng đã bị toàn quân vây lấy, trăm mấy ngàn tiên nhân đằng sau Khương Thánh

cũng ngồi không yên nữa.

“Bây giờ nên làm sao đây?”

“Nếu bọn họ cũng bị diệt thì Khiếu Mang vực phải làm sao đây?”

“Đã chiến tử gần mười ngàn cao thủ tinh anh rồi…”

“Không thể tiếp tục ngồi nhìn nữa, đây chính là trận chiến cuối cùng của Khiếu Mang vực chúng ta.”

“Hai nhánh thiên quân kia còn rât chỉnh tề, sao có thể thắng được?”

“Chúng ta xông qua là nạp mạng đấy.”

“Khiếu Mang vực toang rồi, toang thật rồi! Chúng ta cũng không thể chặn lại được, mọi người giải tán đi…”

“Sau khi bọn họ bị diệt thì sẽ đến chúng ta ngya thôi, ngươi tưởng mình sẽ thoát thân được à?”

Mọi người rất nhanh đã chia làm hai phe, một phe cho rằng không thể ngồi im chờ chết, còn phe kia thì bị thực lực của Thiên Cung làm chấn động, muốn bỏ chạy.

Đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nhìn sang Khương Thành.

“Làm sao bây giờ?”

“Chúng ta tiếp tục án binh bất động sao?”

Khương Thành nhìn một cái, bên Tiên phủ cũng chết kha khá rồi, nên thu dọn hiện trường rồi.

“Nên ra tay rồi.:

Hắn chầm chầm nâng Kỵ Khuyết kiếm lên, chiến ý của đám đệ tử Phi Tiên môn đằng sau lập tức dâng trào.

“Giết!”

“Theo Khương chưởng môn, giết!”

Còn chưa đợi bọn họ triển ra pháp tắc không gian, Khương Thành đã bực bộ quay đầu.

“Ta bảo các ngươi ra tay bao giờ?”

“Cứ ở yên đằng sau chờ đi, trận này một mình ta đi đánh là đủ rồi.”

“Hả?”

“Lại bảo bọn ta làm khán giả à?”

Chúng đệ tử lũ lượt oán than, nhưng Khương Thành đã một mình giết vào rồi.

Hắn phải cho tất cả mọi người được biết vai chính của Phi Tiên môn rốt cuộc là ai.

Ngoài chuyện này ra thì hắn cũng rất rõ, trận này dù cho có toàn bộ Phi Tiên môn vào trong cũng không thắng nổi.

Thiên Vi quân và Thiên Thí quân tổng cộng có năm trăm ngàn đại quân, tám Thần Quân và thêm cả hai mươi hai Đạo Thánh.

Một đội hình như vậy, nếu Tịnh Trúc Tiên phủ không chết đi trăm ngàn tinh anh, không chết đi mấy mươi Đạo Thánh, hơn nữa còn phối hợp với nhau thì may ra còn có chút hi vọng.

Nhưng bây giờ ta và địch chênh lệch quá lớn, Phi Tiên môn mà vào trong sẽ thương vong nghiêm trọng.

Đến lúc đó còn phải tốn điểm tiên nguyên để hồi sinh cho các đệ tử, hà tất phải khổ thế?

Còn không bằng một mình mình đánh đến chết rồi hồi sinh thì bớt chuyện biết bao.

“Một mình người?”

Hư vẫn luôn ẩn nấp một bên bị hành động này làm hoang mang.

Lúc trước mỗi lần một mình Khương Thành tự mình xuất chiến, hắn còn có thể hiểu được, suy cho cùng thì chút sức mạnh của các cứ điểm bên kia cũng có hạn.

Cho dù đánh không lại thì bản thân chạy về cầu cứu cũng còn kịp.

Bây giờ hiện trường năm trăm ngàn người mà vẫn chỉ một mình xông lên?

Cho dù là Đạo Thần đích thân đến thì cũng đâu kích động vậy?

Một Đạo Thánh như ngươi xông vào thì sẽ nhanh chóng bị nghiền cho bã cũng không còn.

Không chỉ hắn mà Khôi Tàng Đạo Thánh bên trong và cả những tiên nhân các phải xung quanh cũng có phần trở tay không kịp.

“Thế này là điên hả?”

“Phi Tiên môn mấy Đạo Thánh như vậy cũng không đưa theo, lại cứ một mình mình giết vào trong?”

“Đây là đi tìm cái chết mà!”

Tuy tám Thần Quân bên kia vẫn đang chiến đấu nhưng vẫn chú ý vào nhất cử nhất động của Khương Thành.

Thấy hắn cuối cùng cùng xông vào chiến trường, Sát Vương lập tức bỏ rơi Thanh Tịch Đạo Thánh đang bị giết như ngọn nến trước gió lại, còn Cảnh Vương cũng bỏ lại “người nắm cán” là Mông Đoan.

“Giết Khương Thành trước.”

“Diệt tên phản tặc đó.”

Cả năm Thần Quân và hai mươi Đạo Thánh trong trường cũng bỏ lại kẻ địch đang đánh nhau kịch liệt, không màn thân mình xông đến giết về phía Khương chưởng môn.

Cả chiến cục đã xảy ra sự thay đổi to lớn.

Nhiều người đánh một người như thế?

Nhưng tiên nhân đang chiến đấu cũng nhịn không được mà nhìn sang một cách kinh ngạc.

Hư cũng bị cảnh tượng này làm cho trở tay không kịp, nhanh chóng trốn ra xa.

“Lão huynh à, có phải người đào phần mộ tổ tiên người ta lên không vậy?”

Chương 1697: Tất cả thực lực của Khương Thành

Hư không biết những gì Khương Thành đã trải qua ở Thiên Cung.

Thậm chí toàn bộ sức chiến đấu của Khương Thành hắn cũng không rõ.

Chỉ biết hắn có được thiên hồn, có tám trụ căn nguyên, trong đám Đạo Thánh có thể gọi là hơn người.

Ngoại trừ vầy ra thì ba ngàn quy tắc, kiếm đạo hoàn mỹ, kĩ năng thiên đạo các thứ hắn vẫn chưa biết.

Những tiên nhân xung quanh cũng vậy.

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được cảnh tượng trước mắt.

Năm Thần Quân và mười hai Đạo Thánh, cả mười bảy người đều chạy đến hô đánh một mình Khương Thành.

Có cần phải thế không?

Nếu Cảnh Vương và Sát Vương nghe thấy tiếng lòng hắn thì sẽ thành thật đáp, đương nhiên là đáng.

Trước mắt ngoại trừ một bộ phần binh lực để lại bảo vệ trận doanh thì đa phần thiên quân và tiên quan đều được phái đi xuất chiến rồi.

Hai bên chiến trường chủ lực là Các Tương vực tự nhiên sẽ phái người đi nhiều nhất.

Còn mười mấy vực bình thường khác thì có một nhánh thiên quân, ba bốn Thần Quân với mười Đạo Thánh.

Ngoại lệ duy nhất chính là Khiếu Mang vực.

Binh lực Thiên Cung rót vào bên này cao gấp đôi tình huống bình thường.

Là vì báo thù cho trận ở Ma Hành Tinh Hà sao?

Đó là chuyện không thể nào.

Những nơi Thiên Cung mất đi trong ba ngàn năm nay quá nhiều, Ma Hành Tinh Hà chả đáng là gì.

Phái thêm nhiều người như vậy chỉ có một lí do duy nhất – Khương Thành.

Bên Tử Tiêu Cung không hề khinh địch, để tiêu diệt một Ẩn Hoàng một thời này mà thà xuất động nhiều binh lực hơn đến một vực.

Đây cũng là để phòng chuyện ngoài ý muốn.

Thậm chí trước khi xuất chiến, Tâm Đế còn tự mình giao phó – hạ Khiếu Mang vực là chuyện phụ, giết chết Khương Thành mới là chính!

Chỉ cần giết được Khương Thành thì dù Khiếu Mang vực có không đánh hạ được cũng coi như thắng rồi.

Vậy nên Sát Vương mới quả quyết lập tức bỏ rơi Thanh Tịch Đạo Thánh đang hấp hối, Cảnh Vương cũng bỏ tên Mông Đoan Đạo Thánh không còn đường lui kia lại.

Bởi vì ở trước mặt Khương Thành, bọn họ chẳng đáng nhìn đến.

Khương Thành bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra kì tích, còn mấy người này dù có duy trì chút tàn hơi, ẩn nấp sống sót thì có sao đâu?

“Khương Thành.”

“Lần này ngươi xong rồi.”

Nghênh đón ngay trước mặt là Sát Vương bên trái và Cảnh Vương bên phải!

Ngay từ đầu lên hai người đã triển khai toàn bộ sức mạnh, không giữ lại chút nào.

Pháp cảnh có sáu và bảy đồ đằng sáng chói cả hiện trường, lực thiên đạo của hai người bao trùm Khương Thành.

Đồng thời, Sát Vương cũng sử dụng ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng.

Đạo khí bát giai quẹt một đường tạo ra thế giới sặc sỡ muôn màu.

Lực thiên đạo thậm chí khiến xung quanh tràn ngập trong tiên âm…

Cảnh tượng này gần như khiến cho những tiên nhân đang chiến đấu phải nhịn không được mà thốt lên.

Cảnh tượng này đối với những Chí Tôn, Đạo Tôn mà nói chỉ là nhìn trong phạm vi gần mà đã như nhìn thiên uy giáng lâm vậy.

Ánh mắt Khôi Tàng và mấy Đạo Thánh trốn trong đám người cũng kinh sợ vô cùng.

Thần Quân của Thiên Cung mạnh mẽ hơn bọn họ tưởng rất nhiều.

Khương Thành đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc mở hack trước lúc chết vẫn phải chiến đấu ứng phó.

Để tránh hệ thống cho là tự sát.

Vậy nên hắn không chút do dự triển khai pháp cảnh có tám trụ căn nguyên của mình ra nghênh đón.

Ầm!.

Vào khoảng khắc pháp cảnh hai bên va phải nhau, không gian chấn động không thôi.

Căn nguyên vô tận bắn tung tóe, trào dâng ngợp trời.

Dù cho là những Chí Tôn, Đạo Tôn ở xung quanh hay là thiên quân đều bị chấn động bay vụt ra.

Rất nhiều người thậm chí còn ngất đi.

Mà thế này chỉ mới là màn khai chiến mà thôi.

Ngay sau đó, hai ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng chính thức giao phong.

Khương Thành lập tức cảm nhận được một bộ phận tiên lực của bản thân bị trói buộc lại, đó chính là lực thiên đạo của Sát Vương.

Ngoài ra, thân hình hắn cũng đột nhiên cũng nặng nề, như kiểu đến cả việc bay lên là cơ bản nhất cũng trở nên tốn sức.

Sát Vương là một trong những Thần Quân dưới trướng của Chiến Đế, hắn có được phần lực thiên đạo liên quan đến Hám Thiên Phủ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người phía sau đều kinh hãi.

Một người bị hai Thần Quân lão làng đỉnh cao vây đánh, phía sau còn có mười mấy Đạo Thánh đang giết đến, thế này cũng

thảm quá rồi nhỉ?

Sát Vương và Cảnh Vương cười điên cuồng.

“Khương Thành, ngươi cho rằng chỉ có mỗi mình ngươi có kiếm đạo thập tam trọng sao?”

“Tưởng bọn ta không bằng ngươi hả?”

“Năm ấy chỉ bị cản trở là vụ cá cược nên mói để ngươi chạy nảy thôi.”

Hai người sớm đã muốn giết Thành ca rồi.

Vẫn luôn nghĩ nếu không phải vì vụ cá cược với Tà Tiên giới kia thì căn bản chẳng đến lượt Khương Thành ra mặt nhiều thế.

“Bây giờ không có vụ cá cược đó bảo vệ nữa…”

“Ngày chết của ngươi đã đến rồi.”

“Các ngươi nói ngược rồi.”

Khương Thành đáp lại một câu, đồng thời mở kĩ năng thiên đạo 2 – lực hám thiên.

Ngay chốc sau, toàn thân của hắn nhẹ hều.

Hiệu quả trấn áp của lực thiên đạo của Sát Vương đã nhẹ nhàng trở lại.

Đồng thời, có thể hắn phát sáng như ánh mặt trời.

Sự trói buộc của lực thiên đạo quanh người hắn bị ánh mặt tời khia nhanh chóng thiêu đốt, giải trừ trói buộc tiên lực cho hắn.

“Thế này là không thể nào.”

Hai Thần Quân kinh ngạc hét lên đồng thời.

Cả đời này của hai người chưa bao giờ gặp phải chuyện thế này.

Dù Thần Quân cùng cấp bậc cũng có rèn luyện với nhau nhữn cũng không ai có khả năng hoàn toàn hóa giải được lực thiên đạo của đối phương, cùng lắm là ảnh hưởng lẫn nhau.

“Vẫn còn rất nhiều chuyện không thể nào lắm.”

Đối với hiệu quả của lực hám thiên, Khương Thành vô cùng hài lòng.

Phải biết rằng lực hám thiên này của hắn vốn không phải nhờ Thiên Đế cho mà là hệ thống cấp.

Dù tiến độ chỉ có 25% cũng không bằng hám thiên phủ phiên bản gốc, nhưng nó lại chứa tất cả các lực thiên đạo trong thể hệ này như trọng lượng, uy áp, khí thế, lực lượng…

Thứ Sát Vương có chỉ là phần phần trọng lượng mà thôi.

Hơn nữa vì không có hám thiên phủ nên hắn chỉ nắm được chút lông, còn không bằng 25% của Thành ca bên này.

Bị quật trở lại cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà phàm chuyện có lợi thì cũng sẽ có hại, khuyết điểm lớn nhất của hệ thống chính là đốt cháy điểm tiên nguyên.

Khi Thành ca nhìn thấy tốc độ bay mất điểm tiên nguyên là một triệu năm trăm ngàn điểm tiên nguyên một giây, hắn suýt tức xanh ruột, sớm biết thế đã không tốn sức vậy rồi.

Thúc động lực thiên đạo, hắn hằn học cho hai người này một người một bộ.

Nhất thời, Sát Vương và Cảnh Vương đang chiếm ưu thế lại đột nhiên toàn thân nặng nền, đến khi từ trên không rơi xuống trăm trượng.

Lần này, đến lượt bọn họ nếm thử hậu quả của việc bị thiên áp.

Hơn nữa không chỉ dừng lại ở đó, hai người không chỉ có cơ thể bên ngoài thôi, mà cả cơ thể bên trong cũng bị chèn ép nặng nề.

Thậm chỉ đến cả tiên lực, căn nguyên cũng vì thế mà biến dạng.

“Không thể nào!”

Hai người hét lên kinh ngạc.

Khương Thành phía đối diện không hề do dự mà thúc động kiếm đạo thập tam trọng giết sang.

Cả quá trình tuy phức tạp nhưng thật ra chỉ diễn ra trong có mười mấy giây mà thôi.

Lúc này, ba Thần Quân của Thiên Cung và hai mươi Đạo Thánh ở phía sau cuối cùng cũng giết đến.

Lại là cú kích kiếm đạo thập tam trọng, Khương Thành tiếp tục dùng lực hám thiên chặn lại.

Nhưng lại phát hiện có một vài lực không điều khiển được.

Suy cho cùng thì hắn đâu có lực hám thiên phủ phiên bản gốc, huống hồ gì cảnh giới cũng không thể chèn ép, muốn một mình ngăn cản sự công kích của nhiều lực thiên đạo như vậy mà chỉ dựa vào mỗi lực hám thiên thì không thực tế lắm.

"Liều thôi."

Nghĩ đến điểm tiên nguyên đang bị đốt, hắn thúc động chiêu mới cuối cùng là hồn tháp tiến công về phía hồn hải của Cảnh Vương.

Triển khai một tầng giao phong khác với kẻ địch.

Chương 1698: Chiến thuật độc môn

Khi "chủ hồn" của Khương Thành xông vào trong hồn hải của mình, Cảnh Vương muốn nói ngươi tiêu rồi.

Hai người đều là Đạo Thánh, đều là thánh hồn như nhau.

Xông vào hồn hải của người khác cũng giống như đi sang địa bàn của người khác vậy.

Một khi đã bị cắn hay vây lại thì sẽ là vạn kiếp bất phục.

Khương Thành bây giờ lại dám xông vào hồn hải của hắn, hắn cảm thấy đầu óc tên này có vấn đề rồi.

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ đến đó mà thôi.

Hắn còn chưa kịp thúc động hồn hải đến tấn công Khương Thành thì hồn tháp chỉ ta như hạt đậu kia đã nghênh phong nở rộng trên mặt biển.

Hồn tháp xanh thẫm đột nhiên trầm xuống.

Vào khoảnh khắc nó tiếp xúc với mặt biển, hồn hải của Cảnh Vương đột nhiên ngưng đọng lại một vùng lớn.

Ý thức của hắn vẫn còn nhưng chủ hồn lại không thể động.

Mà bộ phận hồn hải bị mất khống chế kia lại hóa thành bùn, chuyện này trước giờ chưa từng có.

“Chuyện này sao có thể?”

Từ khi khai chiến đến nay, đây là lần đầu tiên hắn có cảm xúc kinh hãi.

Hắn liên tục thu rút chủ hồn của bản thân, toàn lực phùng ngự ở hồn hải.

Dựa vào hồn kĩ mà Khương Thành có được từ chỗ của Hồn tổ, tiếp đến trấn áp hồn chủ của Cảnh Vương, sau đó sẽ đến một chiêu xuyên thấu, cơ hội giết chết đối thủ cực lớn.

Nhưng hắn không làm như vậy.

Bởi vì quá lãng phí thời gian, không mất cả tiếng thì không xong.

Cũng vì lí do là cảnh giới thần hồn của hắn chưa đủ cao, chỉ ở mức lam hồn mà thôi.

Trong thể hệ hồn tộc, đây chỉ mới bằng Thiên Tôn.

Nếu như bây giờ hắn có thiên hồn kim sắc như hồn thánh thì có thể tăng nhanh tốc độ.

Càng huống hồ gì bên ngoài hắn còn có những đối thủ khác.

Người ta cũng sẽ không chờ hắn khi đánh nhau bằng thần hồn mà dừng tay.

Hắn quả nhiên đã thu hồn tháp lại, mà Cảnh Vương đã không còn pháp cảnh giá trì ở bên ngoài hắn nữa.

Nguyên nhân rất đơn gian, pháp cảnh cần có sự chống đỡ duy trì của thần hồn.

Cảnh Vương vừa mới bị thần hồn trấn áp, bị dọa phải thu hồi chủ hồn về hồn hải để phòng ngự, pháp cảnh bên ngoài tự nhiên cũng sẽ biến mất.

Mà hắn không còn pháp cảnh nữa, đồng thời còn bị lực hám thiên trấn áp, trong mắt Thành ca đúng là một miếng thịt gà.

Kỵ Khuyết kiếm không chút vướng bận nào quét qua.

Một Thần Quân lão luyện đã đi đời ngay tại chỗ.

Trước khi chết, thậm chí hắn còn không kịp phản ứng chút nào.

Thời gian cứ như ngừng lại vào thời khắc này.

Ai cũng không thể ngờ được khi chống chọi với sự vây công của năm Thần Quân và hai mươi Đạo Thánh, một mình Khương Thành không những không bị giết mà càn giết ngược lại được một kẻ mạnh nhất của đối phương.

Còn chưa chờ mọi người tiêu hóa được kết quả này, Khương Thành đã sử dụng lại chiến thuật tương tự với Sát Vương.

Hồn tháp giáng lâm, lần này Thành ca sử dụng hồn kỹ hỗn loạn.

Hồn hải vừa định cuốn về của Sát Vương đột nhiên như bị rối loạn, vang lên vô số tiếng gió lốc, hơn nữa còn quấn lấy lẫn nhau.

Chuyện này dọa cho hắn phải thu hồn chủ về phòng ngự như bản năng, đồng thời thu hồi phân hồn ở bên ngoài.

Hết cách, đây chính là bản năng của tu sĩ Nhân tộc.

Thần hồn là căn bản sự sống còn của bọn họ, tiên thể mất đi nhưng chỉ cần còn một chút tàn hồn thì sau này vẫn còn cơ hội.

Thần hồn mà mất đi thì thật sự sẽ về với cát bụi hồng trần.

Khi pháp cảnh của Sát Vương biến mất, hắn không hề do dự phát ngang một kiếm, khiến hắn đầu lìa khỏi cổ.

Đồng thời, pháp cảnh của hắn cũng tuyên bố phá vỡ.

Ba Thần Quân và hai mươi Đạo Thánh xung quanh cũng không phải để trang trí, Khương Thành chống lại sự công kích của bộn họ mà vẫn giết chết được hai Thần Quân đã xem như phát huy cực hạn rồi.

Ầm ầm ầm!

Vô số đạo công kích vào pháp cảnh sau khi bị vỡ đã ập lên người hắn.

Hắn vận dụng lực hám thiên trấn áp tất cả sự công kích, phản kháng lần cuối cùng.

Dù đại bộ phận công kích đều không bị tiêu biến, chỉ bị lực thiên đạo trấn áp thôi nhưng cũng đã đủ rồi.

Khi bọn họ đánh đến vòng phòng ngự của Khương Thành thì đã không còn uy lực ban đầu nữa.

Khi vô số công kích rực rỡ hướng tới, mọi người đột nhiên phát hiện bóng hình kia vẫn oai nghiêm tại chỗ, đứng sừng sững như thế.

Ba Thần Quân và mười hai Đạo Thánh đều ngớ cả mắt.

Những thiên quân và tiên nhân các phải ở xung quanh không biết từ lúc nào đã chủ động ngưng tay.

Mọi người đều dại ra nhìn Khương Thành như nhìn một con quái vật.

Trong đầu giống như nham thạch đang nóng chảy, gần như bị kinh động đến mất đi lí trí.

Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?

Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra đều là thật sao?

Chủ soái Cảnh Vương của Thiên Vi Quân, chủ soái Sát Vương của Thiên Thí Quân, cả hai đều đã chết!

Trong lúc cùng ba Thần Quân và mười hai Đạo Thánh cùng nhau vây công đã bị Khương Thành phản sát!

Chuyện này sao có thể?

Dù là tận mắt nhìn thấy cả quá trình nhưng cũng chẳng ai dám tin.

Khôi Tàng Đạo Thánh hận Phi Tiên môn ở trong đám người giờ cũng trơ mắt mà nhìn.

Hắn không rõ mọi thứ đã diễn ra như thế nào.

Mông Đoan Đạo Thánh toàn thân đầy thương tích kia cũng tràn ngập vẻ khó tin.

Thậm chí còn quên cả việc phải nhanh chóng bỏ chạy.

Còn về mười mấy Đạo Thánh của Thiên Cung đang vây đánh Khương Thành giờ đây cũng ngơ ra.

Hai chủ soái của hai nhánh quân đã tử trận.

Thời kì ba ngàn năm trước khi Đạo Tuyệt Chi Địa phản công, Thiên Cung cùng không bị tổn thất như vậy.

Đột nhiên, bọn họ trở thành rồng mất đầu.

Mà người khiến bọn họ kinh ngạc là Khương Thành đã giết chết hai Thần Quân lão làng mà chỉ trong có mười mấy giây.

Tuy đây không coi là giết trong chớp mắt được, nhưng đã vượt khỏi sức tưởng tượng của bọn họ rồi, đủ để trong lòng họ cảm thấy lạnh lẽo sợ hãi.

Hóa ra… Ẩn Hoàng thật sự ngự trị trên Thần Quân à!

Khương Thành không hề truy kích, một là vì hắn tiêu hao quá lớn, hai là hắn vẫn còn bận mở Tịnh Hồn Từ Độ Hải Kinh.

Kẻ địch vừa mới bị giết, chỉ cần kéo dài mười mấy giây thì tàn hồn sẽ tản mất.

Nhưng nhìn thấy trên không trung, hai làn khói xanh vẫn vung vẩy kịch liệt trong mấy giây, đó là bản năng kháng cự của tàn hồn đã mất đi ý thức của hai người.

Làn sóng rất nhanh đã bình lặng lại, điều đó có ý nghĩa là nó đã trở thành hồn lực thuần khiết.

Ngay sau đó, làn sóng đổ về phía mi tâm của Khương Thành.

Hắn lập tức cảm nhận được hồn tháp của bản thân đã được bổ sung rất nhiều, cảnh giới thiên hồn tăng lên nhanh chóng.

Dù không phải ngay lập tức tăng lên thần hồn hồng sắc nhưng cũng đã lên một bước lớn.

“Thăng cấp thế này quả thật nhanh thật, đi đường tắt còn hơn mấy loại công pháp.”

Hắn bất giác cảm khái.

“Chỉ tiếc trong chiến đấu kịch liệt thế này thì không có nhiều cơ hội.”

Nếu như mười mấy người bao vây tiếp tục tấn công thì hắn chỉ có thể tiếp tục chiến đấu.

Chỉ kéo dài thời gian một chút thôi thì sẽ mất cơ hội khai triển Tịnh Hồn Từ Độ Kinh.

Hư ở trong tối ngưỡng môn vô cùng.

Suýt chút đã nhịn không được mà chạy đến nuốt chửng hai thánh hồn hai người kia rồi.

Chỉ tiếc là trước mặt Khương Thành, hắn chỉ có thể kiềm chế bản tính kích động lại.

“Thật không ngờ ngươi lại có thể dùng cách này để tiêu diệt kẻ địch.”

Trận chiến vừa rồi người khác nhìn không hiểu bởi vì bọn họ không biết có sự tồn tại của thiên hồn.

Nhưng Hư thì hiểu.

Trước kia hắn chỉ nghĩ Khương Thành có cảnh giới lam hồng, có học thêm được hồn kĩ cũng vô dụng.

Muốn tiêu diệt được thánh hồn thì không đến mấy canh giờ thì không làm được.

Nhưng trong thực chiến thì làm gì có thời gian cho ngươi từ từ tiên hành giao phong thần hồn chứ?

Nhưng thật không ngờ rằng Khương Thành chỉ dùng thiên hồn để kiềm chế kẻ địch, tạo thời cơ để tiêu diệt đối thủ.

Chiến thuật như vậy e chỉ có một mình hắn mới có thể làm được.

Bởi vì những người khác không có thiên hồn, còn hồn tộc lại không có hồn thể, không có những cách công kích khác.

Chương 1699: Cường địch đến

Khi Khương Thành dạy bảo những người khác cách chiến đấu, Hư chẳng xem ra gì cả.

Bây giờ thì hắn không thể không thừa nhân tên tiểu tử này rất rành về chiến đấu.

Hồn kĩ hắn chỉ mới học được cách đây không lâu, thậm chí còn chưa thử lần nào mà lần đầu tiên chiến đấu đã vận dụng hợp lí đến thế.

“Không hổ là Khương chưởng môn!”

Người đầu tiên tỉnh ngộ trở lại vẫn là chúng đệ tử Phi Tiên môn, duy cho cùng khả năng miễn dịch cũng cao mà.

“Ta biết ngay Khương chưởng môn là một người có thể làm được hết mà.”

“Đúng là chẳng cần đến chúng ta…”

Miệng thì nói như thế nhưng đám người La Viễn, Đan Thái vẫn vô cùng kinh hoàng.

Đến cả Mạc Trần và Lâm Ninh vào lúc này cũng vẫn còn nghĩ về trận chiến vừa rồi.

Nhưng có nghĩ thế nào cũng vẫn có chỗ nghĩ không thông.

Khương chưởng môn làm sao mà chế ngự được lực thiên đạo?

Tại sao sau cùng pháp cảnh của Cảnh Vương và Sát Vương lại biến mất?

Mà lời nói của bọn họ cũng đã thức tỉnh những người khác ở hiện trường.

Những Đạo Thánh tinh anh bị bao vây bên trong của các tông môn các phái cung nhân cơ hội này chạy thoát ra ngoài.

Nhưng thêm vào hơn ba mươi ngàn người mới vào sau nữa, tổng cộng trăm mười ngàn người mà giờ chỉ còn chưa đến tám ngàn.

Mà mười mấy Đạo Thánh chỉ còn lại Mông Đoan và Thanh Tịch là còn miễn cưỡng sống sót.

Đám người Mông Ung xông vào giải cứu Mông Đoan sau này cũng đã chết rồi.

Có thể nói là thảm khốc vô cùng.

Nhưng mà lúc này cũng chẳng còn ai chú ý đến bọn họ nữa.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìm chằm chằm vào Khương Thành, dù là phe ta hay phe địch.

Một khắc trước, rất nhiều tiên nhân còn thất vọng với Phi Tiên môn.

Hóa ra kẻ địch vẫn còn đó, 21 cứ điểm mà các ngươi "san bằng" đó, các ngươi đã làm gì vậy?

Cảm thấy như kẻ địch không hề bị tiêu diệt.

Chỗ dựa chính của Khiếu Mang vực căn bản đâu phải chuyện như vậy được.

Nhưng giờ đây, cuối cùng bọn họ đã phát hiện hóa ra Phi Tiên môn còn mạnh hơn bản thân tưởng tượng rất nhiều lần.

Xuất động một Đạo Thánh thôi mà đã có thể giết chết hai chủ soái khi bị vây công.

Thế này còn là người nữa không?

Nếu không phải cảm nhận được khí tức thì e rằng rất nhiều người đã xem Khương Thành như thần rồi.

"Bây giờ làm sao đây?"

Sáu Thần Quân còn lại ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, ai cũng đều có chút do dự.

"Bên trên lệnh là phải giết chết Khương Thành."

"Vừa rồi có lẽ hắn đã trả một cái giá rất lớn, chỉ cần chúng ta tiếp tục tiến công thì nhất định có thể sẽ giết được hắn."

"Nhưng trước đó thì chúng ta có thể sống tiếp không?"

Nghĩ đến cảnh tượng Cảnh Vương và Sát Vương khi nãy, cho dù là sáu người bọn họ hay là những Đạo Thánh tùy quân, trong mắt đều tràn ngập sắc thái kiêng kị.

"Suy cho cùng hắn cũng không phải Đạo Thần."

Truyền âm thì nói thế, nhưng làm gì có Đạo Thánh nào lại quỷ dị như Khương Thành chứ?

Chi tiết mà Lâm Ninh và Mạc Trần nghĩ không ra, cả bọn họ cũng không hiểu.

Trận chiến vừa rồi li kì quá đi mất.

Dù tác chiến với Đạo Thánh nhưng bọn họ cũng sẽ không có cảm giác hoàn toàn mất đi dũng khí như vậy.

“Vừa rồi chắc chắn hắn đã thiêu đốt căn cơ tiềm lực rồi nên mới xuất ra quân ác chủ bài.”

“Bây giờ sức mạnh hắn đã suy kiệt, chỉ cần chúng ta tiếp tục ra tay thì hắn sẽ chết chắc không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Nhưng Phi Tiên môn đằng sau hắn còn chưa ra tay nữa.”

“Không cần lo, ngoại trừ Khương Thành ra thì những người khác không cần nghĩ.”

“Không sai.”

28 Đạo Thánh còn lại của Thiên Cung lại lần nữa thức động đạo khí, mở ra pháp cảnh không gian.

Hai nhánh thiên quân cũng không vì mất đi chủ soái mà trở nên hỗn loạn.

Tố chất chiến đấu của bọn họ cực kì cao, dù tiên tướng và thống lĩnh cấp trên đều chết hết thì họ vẫn có thể tự tổ chức lại được.

Nhìn thấy hơn bốn trăm ngàn đại quân Thiên Cung hung hăng xông đến, rất nhiều tiên nhân của Khiếu Mang vực bên này bất giác lui lại.

Vừa rồi Mông Đoan Mông Ung đã đưa tang hơn trăm ngàn quân tinh nhuệ, thực lực tổng thể bây giờ của Thiên Cung đã hơn hẳn Khiếu Mang vực rồi.

Huống hồ gì lòng người bên ngày cũng không ổn.

“Trận chiến này phải làm sao đây?”

“Chuyện này liên quan đến tồn vong của Khiếu Mang vực.”

“Dù là thắng hay thua thì cơ hội sống sót của chúng ta cũng rất mong manh.:

“Chỉ có thể xem Khương tiền bối rồi.”

“Phải đó, có thể nghịch chuyển cục diện trận chiến hay không phải nhờ vào hắn rồi.”

Ánh mắt của mọi người cuối cùng vẫn dừng trên người Khương Thành.

Lúc này, Khương Thành đã trở thành hi vọng của Khiếu Mang vực.

Thực lực hai bên không cần bằng, biến số duy nhất chính là hắn.

Mà ca này lúc này lại đang bận nhìn màn hình hệ thống, vừa rồi giết chết hai Thần Quân thu hoạch được lượng lớn kinh sợm thậm chí còn có một bộ phận sùng bái.

Chuyện này đã mang lại cho hắn 250 tỷ điểm tiên nguyên.

“Xem ra lực hám thiên vừa rồi không uổng công dùng rồi, cái mất đi đã được bù trở lại rồi.”

Hắn mãn nguyện tắt màn hình hệ thống rồi lần nữa nắm chặt Kỵ Khuyết kiếm.

Theo đạo kiếm của hắn đưa lên, cho dù là địch hay ta, tâm tình lúc này cũng căng vô cùng.

Mà cũng vào lúc này, trên đỉnh đầu mọi nười lại vang lên một tiếng hét lớn.

“Toàn bộ lui hết về sau!”

Lòng mọi người thầm nói ngươi là ai chứ? Lớn mặt vậy à?

Lui ra khỏi hiện trường để cho ngươi một chỗ rộng hơn không bằng?

Không thấy ở đây có nhiều Đạo Thánh vậy ư?

Đợi đến khi nhìn thấy ngoại hình anh tuấn và tư thái cao lớn kia, toàn bộ hơn bốn trăm ngàn thiên quân kia mới kích động không thôi, thậm chí đến cả đám Thần Quân và Đạo Thánh cũng hạ bớt sự kiêu ngạo.

“Tham kiến Thiên Đế Huyết.”

Đường chân trời như nổi lên một dãy núi, tiếng vọng của núi lớn như lôi.

Làm rất nhiều tiên nhân ở Khiếu Mang vực ở phía đối diện rơi từ trên trời xuống.

Không phải âm thanh đó mang theo sự công kích gì mà là bị cái tên đó dọa.

“Huyết Đế?”

“Huyết Đế?”

Thoáng chốc, phải hơn tám mươi phần trăm tiên nhân ở Khiếu Mang vực đã mất đi chiến ý.

Thay vào đó là sự kinh hoàng và sợ hãi.

Trong Nguyên Tiên giới, Thiên Đế là loại sinh vật còn kinh khủng hơn Đạo Thần bình thường.

Mà Huyết Đế không lâu trước đó đã đánh trọng thương ba Đạo Thần, giết mười mấy Đạo Thánh, hủy diệt mấy trăm tông môn.

Nói không một chút khoa trương nào khi nhìn thấy hắn, rất nhiều tiên nhân đã bất giác phát run.

Đừng nói chiến đấu, đến cả chạy cũng nhấc chân lên không nỗi.

Trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm – toi rồi.

Chiến thắng vốn chẳng nhiều mà giờ Huyết Đế lại đến, điều này có nghĩa là đã tuyên án tử hình rồi.

Mà ngược lại, hai nhánh thiên quân lại kích động, phấn chấn vô cùng.

Huyết Đế đến rồi, lần này ổn rồi!

Bên kia đừng hòng có ai chạy thoát, kể cả Khương Thành nữa.

Sau khi sáu Thần Quân dẫn đàu hành lễ, thì lập tức lên báo tình hình.

“Chúng bi chức vô năng, tuy đã thành công tiêu diệt mười sáu Đạo Thánh và một trăm mười ngàn quân tinh nhuệ của đối phương, nhưng vẫn để Mông Đoan và Thanh Tịch chạy mất.”

“Hơn nữa… Cảnh Vương và Sát Vương đã chiến tử rồi.”

“Cái gì?”

Huyết Đế vừa đến hiện trường nên vẫn chưa rõ được tình huống.

Nghe câu trước còn khẽ gật đầu, tỏ vẻ đánh cũng được đấy.

Nghe đến câu sau thì nhất thời giật mình.

Ánh mắt của hắn lập tức nhìn chằm chằm Khương Thành.

Chính là tên này đã khiến hắn phải đích thân xuất đầu lộ diện.

Chỉ tiếc là vẫn đến muộn một bước.

Hai chủ soái thiên quân Cảnh Vương và Sát Vương có thực lực xếp trong top mười các Thần Quân, ý nghĩa đối với Thiên Cung vô cùng lớn.

Thế mà không còn rồi?

Chuyện này khiến lòng hắn đau đớn vô cùng.

Còn sáu Thần Quân bên cạnh. Lúc này cũng đã chỉ vào Khương Thành mà "cáo trạng".

"Chính là tên phản tặc này."

"Tên phản tặc này thực lực quá mạnh, toàn thân năng lực quỷ dị, vô cùng nguy hiểm."

"Lúc đó bọn ta và Cảnh Vương và Sát Vương cùng vây công…"

"Đủ rồi!"

Huyết Đế đưa tay lên ngắt lời họ.

Chương 1700: Điều kiện của Huyết Đế

Khương Thành chống lại mười mấy Đạo Thánh mà còn giết được hai Thần Quân.

Những người khác cảm thấy chuyện này không thể tưởng nổi, nhưng Huyết Đế lại không thấy vậy.

Suy cho cùng thì hắn cũng đã thấy Khương Thành giết Cô Thần Yến Khai.

Cô Thần Yến Khai chính là Đạo Thần đấy.

Một người có thể một mình giết chết Đạo Thần thì chuyện giết hai Thần Quân có gì kì lạ đâu.

Giờ phút này, hắn lại càng hối hận.

Nếu như ban đầu không đối phó với Khương Thành mà lôi kéo hắn, đối xử với hắn như người của mình thì không những Cảnh Vương, Sát Vương không chết mà Thiên Cung còn có thêm một chiến lực hùng mạnh.

Cái gì? Hắn là người của Phi Tiên môn?

Cùng lắm thì khuyên cả Phi Tiên môn về bên Thiên Cung thôi!

Thật đáng tiếc, trên đời làm gì có chuyện như vậy.

Hắn lúc này chỉ có thể nâng Huyết Hải Ấn nheo mắt nhìn Khương Thành.

Nhìn thấy Khương Thành bị nhắm trúng, Phi Tiên môn cũng không quan tâm đến mệnh lệnh nữa, liền ngay lập tức đứng về phía sau hắn, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Đến cả Mâu Vũ và Mạch Phong cũng không ngoại lệ.

Dù cho đối diện có là một Thiên Đế thì bọn họ cũng chẳng có ai lùi bước, mặt ai cũng hiện lên ý chí quyết tử.

Những tiên nhân các tông phái ở phía sau của Khiếu Mang vực lại bắt đầu so sánh.

“Ha ha, châu chấu đá xe.”

Sáu Thần Quân ở phía sau vứt bỏ hết những kiêng kỵ vừa rồi, toàn bộ đều trở nên đắc ý.

“Khương Thành, lần này ta xem ngươi làm thế nào trở mình nữa.”

“Không phải ngươi lợi hại lắm sao? Trước mặt Huyết Đế xem thử ngươi lợi hại đến mức nào.”

“Cái tên phản tặc nhà ngươi, ai của Thiên Cung đều có thể giết.”

“Tất cả cứ chờ chìm trong biển máu đi…”

“Im miệng hết đi!”

Huyết Đế mất kiên nhẫn hét lên với bọn họ.

Đám ngu ngốc này, có biết tiểu đệ trước mặt này khó xử lắm không?

Thành ca cũng xua tay cản các đệ tử đang kích động ở phía sau lại.

Hắn đánh giá Huyết Đế một cái: “Mới một trận không gặp mà ngươi uy phong thật đấy, thể diện dữ ha!”

Huyết Đế lại không muốn tiếp mấy lời đó của hắn.

Không biết vì sao mà khi nhìn thấy Khương Thành, hắn lại rất khó giữ được bình tĩnh.

Hắn cắn chặt răng, hung hăng nói: “Ngươi làm hay lắm.”

“Vừa về đã kích phản quân đoàn số tám, còn giết ba Đạo Thánh của Thiên Cung, lần này lại giết Cảnh Vương và Sát Vương, đúng là vô pháp vô thiên!”

Với sự chỉ trích của hắn, Khương Thành lại không nghĩ vậy.

“Ha ha, quá khen, quá khen.”

Hắn làm ra vẻ mặt khiêm tốn khua tay.

“Ta là người thích giúp đỡ người làm niềm vui, ngươi không cần phải có lòng chạy đến đây khen ta đâu, suy cho cùng thì chúng ta cũng là người quen mà…”

“Ngươi còn có mặt mũi nói vậy ư?”

Lòng Huyết Đế nói nếu đối diện là người khác thì ông đây đã tát một phát chết ngay tại chỗ rồi.

“Tuy năm đó chúng ta có chút ân oán nhưng ngươi cũng đâu có thiệt thòi nhỉ? Có cần phải sống chết không nhưng với Thiên Cung bọn ta không?”

Hắn thật sự rất bực bội.

Không sai, Thiên Cung đối phó Khương Thành, nhưng tên này lần này lúc nào cũng chiếm được hời.

Đến cả Kỵ Khuyết kiếm trên tay hắn cũng là sản phẩm của Thiên Cung.

Ngược lại Thiên Cung lại thiệt hại rất nhiều binh tướng.

Không những chỉ có hai Thần Quân lần này, trước đó còn có bảy Thần Quân Thích Vương và Dực Vương nữa.

Tính ra thì có lẽ Thiên Cung bên này phải hận thấu xương tủy mới phải.

“Ngươi hiểu lầm ta rồi.”

Thành ca xua tay một cách vô tội.

“Ta đâu tính cứ không chết không nghỉ với các ngươi đâu, đây chẳng phải là bất đắc dĩ sao?”

“Lần ở Ma Hành Tinh Hà kia là nhiệm vụ thông thường của Phi Tiên môn, không hoàn thành không được.”

“Còn về lần này, Thiên Cung tiến công Khiếu Mang vực, Phi Tiên môn của ta lại là tông môn ở đó thì đâu thể ngồi im chờ chết được đúng không?”

Huyết Đế tức nghiến răng nghiến lợi.

“Theo như ngươi nói thì còn phải trách Thiên Cung ta?”

“Chứ không thì sao?”

Cuộc trò chuyện nói như xung quanh không có ai của hai người đã khiến những người xung quanh ngơ ngác.

Những Thần Quân và tiên tướng đề ngây ra như phỗng.

Không phải nói Thiên Đế ra trận thì Khương Thành sẽ bị giết ngay lập tức sao?

Sao lại thành nói chuyện phiếm rồi?

Những tiên nhân của Khiếu Mang vực cũng có cảm giác như vậy.

Sao Huyết Đế còn chưa ra tay?

Hắn lại kiên nhẫn đến thế ư?

Còn đệ tử Phi Tiên môn lại tặc lưỡi.

Bọn họ đột nhiên nhớ đến câu nói trước đây của Khương chưởng môn – Hắn và Huyết Đế rất thân.

Lúc đó bọn họ còn cho đó là trò đùa.

Nhưng giờ thì thấy đó quả là thật.

Ngữ khí đối thoại của hai người rõ ràng sớm đã quen.

Hơn nữa còn không phải là thân bình thường.

Nhưng chuyện này sao có thể chứ, Thập Thiên Đế khó tiếp xúc đến nhường nào chứ?

“Cho dù thế nào thì ngươi cũng phải lui, hơn nữa còn phải đảm bảo từ nay không được đối địch với Thiên Cung.”

Huyết Đế vốn không muốn khai chiến với Khương Thành.

Bởi vì lúc ở Cô Thần giới, hai người sớm đã đánh với nhau.

Bây giờ hắn chỉ mong Khương Thành bớt phiền phức muột chút, tốt nhất là biến mất đi.

Bản thân sẽ không mà cũng không muốn đối phó với tên khó nhằn này.

“To gan thật, ngươi dám ra lệnh cho ta?”

Khương chưởng môn tức giận.

“Đừng quên ngươi đang nói chuyện với ai, biết ai mới là đại ca…”

Nghe thấy hai chữ đại ca, Huyết Đế mặt biến sắc liề lập tức truyền âm cắt lời hắn.

“Được rồi được rồi, đây là bí mật lớn, vẫn nên đừng để lọt vào tai quá nhiều người.”

Hắn cũng là người cần thể diện.

Nếu như bị người ta biết bản thân là tiểu đệ của Khương Thành thì biết giấu mặt đi đâu?

Đến lúc đó đường đường là một Thiên Đế há lại thành trò cười?

“Hả? Ngươi có ý gì?”

Khi Thành ca truyền âm, hắn vẫn rất bực bội.

“Đừng quên lúc đầu là tự ngươi đồng ý cá cược, lẽ nào làm tiểu đệ của ta mất mặt lắm sao?”

Huyết Đế hận không thể giết hắn diệt khẩu.

Hắn tức xì khói nói: “Đủ rồi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Khương Thành nhún vai: “Không phải ta muốn thế nào, mà là các ngươi muốn thế nào, lần này là các ngươi tiến công Khiếu Mang vực mà.”

Huyết Đế hít thở thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

Rồi nói: “Chúng ta đến đây là được rồi, từ nay về sau Nhu Nguyệt linh thuộc về Thiên Cung, Khiếu Mang vực chỉ cần không chủ động xâm phạm thì những địa giới khác bọn ta cũng sẽ không can thiệp.”

Nếu như lời này không phải truyền âm mà nói trước mặt mọi người thì e tất cả các tông môn của Khiếu Mang vực sẽ hoan hô lên.

Thậm chí những vực khác kia cũng sẽ ầm ĩ lên.

Điều kiện này có nghĩa là gì chứ?

Thiên Cung ngầm đồng ý tồn tại một khu vực không thuộc về bản thân!

Đừng thấy trước mắt Thiên Cung đã co vòng phòng ngự lại, Nguyên Tiên giới phân thành mười mấy vực, nhưng trên thực tế Thiên Cung lại không hề thừa nhận cái nào cả.

Những tông môn, quần tộc chiếm được những địa bàn này thật ra trong lòng cũng căng như dây đàn, biết rõ Thiên Cung sớm muộn gì cũng sẽ công đánh mình.

Trên đầu là một lưỡi đao mà bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể rơi xuống.

Nhưng lời này của Huyết Đế lại có nghĩ rằng trong tương lại Khiếu Mang vực sẽ không bị công đánh.

Điều kiện như thế này có thể nói là nhượng bộ rất nhiều rồi, nếu đổi thành bất kì một ai thì cũng đều sẽ hớn hở đồng ý.

Thế nhưng Khương Thành lại chẳng hài lòng chút nào.

“Gì?”

“Nhu Nguyệt lĩnh sẽ là của Thiên Cung các ngươi? Ngươi đùa ta à?”

“Đừng quên rằng ta đã đánh hạ nơi này đấy.”

Hắn vẫn còn nhớ ván cược của hắn với Mông Đoan Đạo Thánh, đánh hạ được Nhu Nguyệt lĩnh mới có thể làm chủ đàm.

Huyết Đế làm sao có thể biết chút tâm tình này của hắn.

“Ngươi căn bản chưa đánh hạ được.”

Hắn còn muốn bàn chút về điều kiện.

“Thực lực trước mắt của hai bên vẫn là ta chiếm ưu thế…”

Khương Thành trực tiếp ngắt lời hắn.

“Vậy thì tiếp tục đánh đi.”

Hắn không sợ tiếp tục khai chiến, thế thì sẽ có được nhiều chiến lợi phẩm hơn, hơn nữa lam hồn của bản thân còn có thể tăng lên hồng hồn.

“Ngươi nên thấy tốt thì nhận đi, đừng được voi đòi tiên.”

Huyết Đế thật sự rất muốn bóp chết hắn.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng của Cô Thần Yến Khai khi ấy thì hắn lại ép bản thân bình tĩnh lại.

Chương 1701: Mệnh lệnh của đại ca

Huyết Đế không cam tâm tiếp tục nhượng bộ.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, nếu không nhường Nhu Nguyệt lĩnh cho Khương Thành thì sau này Thiên Cung sẽ không thể ngăn cản được tên này.

Tốt hơn hết là nên làm hắn yên lòng, để hắn không gây thêm phiền phức, như vậy ít nhất cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc tấn công của bản thân vào mười mấy vực khác.

“Được thôi, Nhu Nguyệt lĩnh đó có thể cho ngươi, nhưng ngươi nhất định phải cam kết rằng sau này sẽ không ra tay với Thiên Cung!”

“Ngươi thật đúng là một người mơ mộng.”

Thành ca cảm thấy lão huynh này thật sự là quá mơ mộng rồi.

Ta có hệ thống.

Muốn làm cái gì rồi thì ngươi có thể hạn chế sao?

Thậm chí hắn còn chỉ mong sao tiếp tục tuyên chiến, hệ thống còn chưa có ra uy đâu.

Vì vậy, hắn cố ý nói: “Các ngươi cũng phải trả lại Ma Hành Tinh Hà.”

“Cái gì?”

Huyết Đế tức giận đến mức quên mất truyền âm.

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh, lúc này hắn mới bình tĩnh trở lại.

“Ta cảnh cáo ngươi không nên quá quá đáng!”

“Ma Hành Tinh Hà nằm trong phạm vi của Chủ Tinh đại trận, đây là giới hạn của Thiên Cung bọn ta, tuyệt đối không thể giao cho ngươi!”

Khương Thành mới không quan tâm đến giới hạn gì đó.

“Lần trước Ma Hành Tinh Hà đã bị chính tay ta hạ xuống, cũng là giới hạn của ta!”

“Ngươi đang ép ta?” Sắc mặt của Huyết Đế trở nên vô cùng không tốt, có ý muốn ra tay ngay tại chỗ.

Khương Thành lắc thanh kiếm trong tay.

“Muốn động thủ sao, ta rất hoan nghênh.”

“Ngươi đừng tưởng rằng ta sợ ngươi, trước đây ngươi giết chết Yến Khai, chẳng qua chỉ là một thủ xảo, chuyện này không thể tái diễn…”

“Ngươi thật to gan!”

Thành ca mặt mày dữ tợn.

“Đừng quên, đại ca có quyền ra lệnh cho tiểu đệ!”

“Hiện tại ta ra lệnh cho ngươi, bảo Thiên Cung rút lui khỏi Ma Hành Tinh Hà, nếu không đừng trách ta không khách sáo.”

“Ngoài ra, sau này đại ca muốn đánh ở đâu, đó là việc riêng của bản thân đại ca, tiểu đệ nhỏ nhoi như ngươi không có quyền can thiệp vào!”

“Ngươi!”

Suýt nữa Huyết Đế đã bị hắn chọc tức đến mức nhồi máu lên não, quả nhiên tên này đã phô trương ra thân phận đại ca.

Hiện tại đương sự đang vô cùng hối hận.

Không chỉ hối hận vì trước đây Thiên Cung không giữ lại người này, mà còn hối hận vì sao trước đây bản thân lại đánh cược như vậy với hắn, thật đúng là một lần sảy chân để hận nghìn đời, bị tên này leo lên đầu mình.

Cũng may hiện tại Khương Thành vẫn còn truyền âm.

Nếu như chính miệng hắn nói ra, bản thân còn làm người như thế nào?

“Ngươi thật không biết xấu hổ!”

“Có vẻ như ngươi không bằng lòng, vậy đại ca chỉ có thể chơi thật thôi.”

“Đừng!”

Huyết Đế không sợ đánh với hắn một trận, quan trọng là hắn lo mất mặt.

“Làm người chừa lại một lối đi, cho ta mặt mũi!” Hắn nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé nát Khương Thành.

Thành ca thản nhiên hỏi: “Ma Hành Tinh Hà không lấy lại được, mặt mũi của bản thân đại ca như ta cũng đã mất hết rồi, nào còn lòng dạ thảnh thơi cho người khác mặt mũi?”

Mọi người bên ngoài cũng không biết hai người đang nói chuyện gì.

Chỉ biết rằng bọn họ đang truyền âm thương lượng.

Các môn phái của Phi Tiên Môn và Khiếu Mang vực đều rất bất an.

Chỉ sợ rằng cuộc nói chuyện sẽ không thành công, một khi cuộc chiến bắt đầu, bản thân sẽ phải đối mặt với trừng phạt từ Thiên Đế.

Về phía Thiên Cung, các Thần Quân, tiên tướng và Đạo Thánh đều xoa tay hăm he, giữ thế chờ phát động, chỉ đợi Huyết Đế đại triển thần uy, bản thân sẽ đi theo đại sát đặc sát.

Bọn họ vẫn khó hiểu đây.

Làm sao mà Huyết Đế lại có thể nhẫn nại đến mức sẵn sàng 'hạ mình' nói chuyện lâu như vậy với Khương Thành.

Đợi rồi đợi, cuối cùng, dường như truyền âm giữa hai người đã có kết quả.

"Được rồi!"

Huyết Đế cắt đứt truyền âm, trước mặt mọi người, trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh.

"Nể mặt giao tình trước đây, ta sẽ cho ngươi thể diện."

"Từ nay về sau, Khiếu Mang vực và Ma Hành Tinh Hà sẽ do các ngươi chiếm giữ."

Dường như hắn cảm thấy như vậy thì có hơi quá nhượng bộ, hắn lại chuyển giọng điệu trở nên nghiêm túc, hung hăng 'cảnh báo'.

"Nhưng nhất định các ngươi phải biết thân biết phận, không được làm xằng làm bậy!"

"Nếu không, đừng trách ta không khách sáo!"

Khương Thành biết đây xem như là đã đến giới hạn của đối phương, vì vậy hắn cười híp mắt xua tay.

"Được rồi được rồi, ta biết rồi, ngươi có thể lánh người rồi."

"Chúng ta đi!"

Huyết Đế ra lệnh.

Nhưng những người khác sớm đã hóa đá ngay tại chỗ.

Cái gì?

Vừa mới nghe được cái gì vậy?

Không chỉ nhường Nhu Nguyệt lĩnh cho Khiếu Mang vực, ngay cả Ma Hành Tinh Hà cũng cho đi?

Trên đời có chuyện tốt như vậy sao?

Cho dù là tiên nhân của Phi Tiên Môn hay là các môn phái khác của Khiếu Mang vực, tất cả đều trợn mắt há mồm, hoàn toàn không thể tin vào những gì bản thân nghe được.

Đó là Huyết Đế đấy!

Khi hắn ra trận, mạng của những người khác đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của bản thân nữa.

Lúc Khương Thành truyền âm thương lượng với Huyết Đế, kỳ vọng lớn nhất của bọn họ là Huyết Đế có thể đại phát từ bi, buông tha cho mọi người một con đường sống.

Sau đó chúng ta sẽ lập tức biết điều mà nhường lại Khiếu Mang vực, chạy trốn về Đạo Tuyệt Chi Địa.

Cũng không bao giờ làm kẻ thù với Thiên Cung nữa.

Đối với những tiên nhân của Khiếu Mang vực, trong hoàn cảnh này, sống sót đã được xem như là một hy vọng xa vời.

Kết quả là… Thiên Cung ngược lại lại rút lui?

Thậm chí còn nhả ra Ma Hành Tinh Hà, thực sự thừa nhận sự tồn tại của Khiếu Mang vực?

Sự ngạc nhiên này quá lớn, đến mức khiến cho mọi người hoàn toàn không thể tiêu hóa được.

Nhưng hiện tại bọn họ còn tò mò dữ dội hơn.

Tại sao Huyết Đế lại đồng ý một việc như vậy?

Điều này là hoàn toàn không hợp lẽ thường mà!

Quả nhiên, sáu Thần Quân ở phía đối diện là những người đầu tiên không đồng ý.

“Dựa vào cái gì chứ?”

“Nơi này là nơi trước đây bọn ta đã rất vất vả mới có thể đánh hạ, hơn nữa sức mạnh của chúng ta chiếm ưu thế, dựa vào cái gì phải nhường cho bọn họ?”

“Chưa kể đến Ma Hành Tinh Hà, bên đó có thể được bao phủ bởi chủ tinh đại trận, vốn dĩ nên thuộc về chúng ta!”

“Trận chiến vừa rồi, Khiếu Mang vực đã mất đi một nửa cao thủ tinh anh, đã bị chúng ta đánh cho tê liệt, phải nên thừa thắng xông lên, đánh một lần dẹp yên bọn họ chứ…”

Nhìn bọn họ và các tiên tướng có cùng một vẻ mặt khó hiểu, sắc mặt Huyết Đế trở nên lạnh lùng.

“Dựa vào việc đây là mệnh lệnh của bổn đế!”

Hắn không có cách gì với Thành ca, nhưng với những Thần Quân và Đạo Thánh này, hắn vẫn là một Huyết Đế nói một là một, không thể không tuân theo.

“Các ngươi thật sự cho rằng có thể đánh hạ Khiếu Mang vực sao?”

Hắn nhìn những Thần Quân và tiên tướng này như nhìn những kẻ ngốc.

Lý do lần này hắn đến đây một cách lo lắng như vậy là để tránh có thêm tổn thất.

Xuất chinh đến các vực là quyết định chung của Tâm Đế và các Thần Quân.

Theo bọn họ thấy, phái thêm gấp đôi binh lực để đối phó với Khương Thành đã xem như là quá mức xem trọng người này rồi.

Nhưng mà Huyết Đế biết rõ thế này là hoàn toàn không đủ.

Trong chuyến đi đến Cô Thần giới, cảm ngộ lớn nhất mà hắn nhận được là cố gắng hết sức đừng trở thành kẻ thù của Khương Thành.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại không thể nói lý do ra.

Chẳng lẽ nói cho bọn họ biết đây là mệnh lệnh của đại ca sao?

Vậy danh tiếng một đời của Huyết Đế hắn sẽ thực sự mất hoàn toàn.

“Khương Thành này năm đó cũng có công với Thiên Cung, hơn nữa hắn còn là Ẩn Hoàng, không phải là kẻ thù của chúng ta.”

“Chia cho hắn Khiếu Mang vực vốn dĩ là hợp tình hợp lý!”

Sáu Thần Quân thầm nghĩ hợp tình hợp lý cái rắm.

Quả thật năm đó tiểu tử này có công lớn ở tiền tuyến, nhưng lỗi của hắn còn nhiều hơn, sao hắn lại không phải là kẻ thù?

Nhưng mà cấp bậc của Thiên Cung nghiêm khắc, bọn họ cũng không dám tiếp tục chất vấn về quyết định của Huyết Đế.

Chẳng bao lâu sau, hai nhánh Thiên Quân gần năm trăm ngàn người cứ như vậy nhanh chóng rút lui như thủy triều.

Bầu trời đầy chiến khí và sát khí biến mất, màn trời phía trước lại trở về vẻ sáng trong một lần nữa.

Nếu như không phải còn có một số lượng lớn xác chết trên mặt đất, vậy thì thật sự đã giống như không có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Khương Thành.

Chương 1702: Đừng làm kẻ thù của hắn

Huyết Đế đưa ra quyết định khác thường như vậy rõ ràng là vì Khương Thành.

Ngoài lí do này ra thì không còn lời giải thích nào khác.

Nhưng những tiên nhân ở lại chỗ ban đầu vẫn không thể hiểu được.

Tại sao Huyết Đế lại nhượng bộ Khương Thành lớn như vậy?

Mối quan hệ của bọn họ là gì?

Đến mức nể mặt đến như vậy?

Hơn nữa, điều này liên quan đến xung đột giữa hai thế lực lớn Khiếu Mang vực và Thiên Cung.

Trước những việc lớn ở cấp độ này, làm sao có thể để mối quan hệ cá nhân chi phối.

Cho dù là mặt mũi lớn đến đâu cũng vô dụng, đúng không?

Rất nhiều tiên nhân vây quanh Khương Thành với sự nghi ngờ tột độ.

“Khương tiền bối, Thiên Cung đã thực sự nhường lại Nhu Nguyệt lĩnh và Ma Hành Tinh Hà rồi sao?”

“Sau này bọn họ thực sự sẽ không tấn công Khiếu Mang vực của chúng ta nữa sao?”

Về câu hỏi này, ngay cả Khôi Tàng và Mông Đoan xem Phi Tiên Môn là kẻ thù cũng vô cùng quan tâm, lần lượt vểnh tai

lên.

Như thể không nghe thấy chính miệng Khương Thành xác nhận thì trong lòng vẫn không thể nào yên.

Đối diện với từng đôi mắt đầy ắp sự mong đợi, Thành ca không nói nên lời.

“Các ngươi cũng không theo đuổi nhiều lắm nhỉ?”

“Cái gì gọi là bọn họ nhường lại, vốn dĩ nơi đó là địa bàn của chúng ta, được không?”

“Hơn nữa, ta không đánh bọn họ, bọn họ cũng nên vui mừng rồi.”

Vẻ mặt mọi người bất lực.

Ca, ngươi cũng khoác lác quá mức rồi.

Ta có thể biết khi nào nên dừng lại hay không?

Nhưng mà lời nói này của Khương Thành cũng có thể xem như là xác nhận câu hỏi vừa rồi.

Khiếu Mang vực đã thực sự an toàn rồi!

Xoạt!

Tất cả mọi người có mặt lập tức sôi lên sùng sục, biến thành một biển vui mừng rộn rã.

“Ha ha ha, tốt quá rồi, tốt quá rồi!”

“Không chỉ đẩy lùi kẻ thù, mà từ nay về sau cũng không cần phải lo lắng nữa.”

“Cuối cùng chúng ta cũng có thể yên tâm ở lại Khiếu Mang vực rồi!”

Trước đây đã bàn bạc biện pháp đối phó ở Trúc Tiên Cung, trước khi xuất binh, kỳ vọng lớn nhất của bọn họ là đẩy lùi hai nhánh Thiên Quân.

Nhưng ai cũng biết rằng đó chỉ là tạm thời.

Trong tương lai, không sớm thì muộn cũng sẽ phải nghênh đón một đợt phản công mạnh mẽ hơn từ Thiên Cung, sẽ phải đối mặt với sự tấn công của Thiên Đế.

Cục diện này sau này ngay cả khi Tịnh Trúc Đạo Thần trở lại cũng không thể giải quyết được.

Thiên Cung sẽ vì có Đạo Thần mà không dám tấn công Khiếu Mang vực sao?

Điều đó rõ ràng là không thể!

Mà hiện tại, tất cả những lo lắng này đều trở thành dư thừa.

Trong tương lai, thậm chí Khiếu Mang vực cũng sẽ không cần người đóng quân ở tiền tuyến, bởi vì không cần phải phòng ngự Thiên Cung.

Vô hình trung, nó cũng giúp cho tất cả các môn phái bỏ đi một nhiệm vụ gian khổ.

Mọi người hưng phấn đến mức khoa tay múa chân, rất nhiều tiên nhân không cùng môn phái tộc quần cũng ôm nhau vì tin vui này.

“Đó là cam kết của Huyết Đế đấy, Huyết Đế!”

“Đúng vậy, người đáng sợ nhất bên phía đối diện đích thân cam kết, điều này hoàn toàn ổn thoả rồi!”

“Ổn hơn bất kỳ thứ gì khác!”

“Nhờ có Khương tiền bối, không có hắn thì mọi chuyện đừng nhắc đến nữa!”

“Đúng vậy, tất cả là nhờ vào Khương đạo hữu ra mặt.”

“Cảm ơn Khương tiền bối…”

Rất nhiều người dừng lại chúc mừng, bày tỏ lòng biết ơn đối với Thành ca từ tận đáy lòng.

Cho dù là Chí Tôn, Đạo Tôn hay là Đạo Thánh, trên mặt ai cũng đều là sự cảm kích và kính phục dào dạt.

“Khương đạo hữu đã chém hai Thần Quân của Thiên Cung, với sức chiến đấu như vậy thì quả thật đã bắt kịp Đạo Thần!”

“Hơn nữa cũng đã tranh đấu vì hòa bình cho Khiếu Mang vực bằng chính sức lực của chính mình!”

“Nếu hắn không phải là chủ đàm, ta sẽ là người đầu tiên không phục!”

“Chủ đàm? Ngươi nghĩ vị trí chủ đàm nhỏ nhoi còn có thể xứng với Khương tiền bối sao?”

“Đương nhiên là không xứng, cho dù Khương tiền bối muốn làm vua của Khiếu Mang vực, ta cũng không chút ý kiến!”

Kiểu tâng bốc này cuối cùng cũng khiến cho Thành ca hài lòng.

Thật không dễ dàng chút nào mà, sau tất cả, không bị xem là nhân vật thứ năm của Phi Tiên Môn.

“Ha ha ha, quá khen quá khen.”

“Có Phi Tiên Môn của bọn ta ở đây, Khiếu Mang vực sẽ ổn định, mọi người yên tâm nhé!”

Đám đông lại hoan hô reo hò một trận.

“Hy vọng rằng Phi Tiên Môn sẽ cắm rễ ở núi Huyễn Tắc mãi mãi!”

“Trước đây có người còn nói muốn trục xuất Phi Tiên Môn ra khỏi Khiếu Mang vực cơ…”

“Sau này đừng nhắc đến những lời ngu ngốc đó nữa, Phi Tiên Môn là Định Hải Thần Châm, người nào đuổi bọn họ đi người đó sẽ là kẻ thù của toàn bộ Khiếu Mang vực!”

“Đúng vậy!”

Lúc này, thanh danh của Khương Thành và Phi Tiên Môn ở trong Khiếu Mang vực đã đạt đến đỉnh cao.

Mông Đoan và Thanh Tịch ở bên cạnh vô cùng không cam tâm, nhưng mà bọn họ biết rất rõ, bản thân đã thua đến mức không còn manh giáp.

Cho dù không có ước định trước, hiện tại những tiên nhân có mặt cũng sẽ khiêng Khương Thành lên vị trí chủ đàm.

Bởi vì bọn họ cũng không ngu ngốc.

Huyết Đế không đấu với Khiếu Mang vực chỉ vì Khương Thành.

Nếu như không có Khương Thành ở đây, khó có thể nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai.

“Đúng rồi, Khương chưởng môn, rốt cuộc ngươi và Huyết Đế có quan hệ gì thế?”

Đám người La Viễn và Tần Sướng rất vất vả mới có thể chen vào, hoàn toàn không kìm nén được tò mò trong lòng.

“Đúng đó, hắn cũng quá nể mặt người rồi, đúng không?”

Thành ca tiện tay biến ra một điếu thuốc, châm lửa và hít một hơi thật sâu.

Lúc mọi người đã yên tĩnh lại, sắp mất kiên nhẫn, lúc này hắn mới thổi một vòng khói lên bầu trời.

“Tiểu đệ nghe lời đại ca làm việc, không phải rất đương nhiên sao?”

Tiểu đệ?

Đại ca?

Lúc đầu mọi người đều nghe không hiểu.

Mà sau khi hiểu ra, tất cả đều trở nên vô lực chửi bới.

Lão huynh, cho dù ngươi nói ngươi là ân nhân cứu mạng của Huyết Đế, bọn ta cũng có thể chọn tin vào điều đó.

Nhưng ngươi nói ngươi là đại ca của hắn, không phải quá bốc phét rồi chứ?

Người đó đường đường là Thiên Đế, ai có thể ngự trị hắn?

Sao hắn có thể làm tiểu đệ của người khác?

Ai có đủ tư cách làm đại ca của hắn?

“Khụ, không hổ là Khương chưởng môn.”

Mặc dù đám người Đan Thái và Ngụy Miểu hoàn toàn không tin vào lời nói đó, nhưng bọn họ vẫn miễn cưỡng ‘tâng bốc một cách lúng túng’.

“Ngay cả Huyết Đế cũng khuất phục dưới khí chất đặc biệt của Khương chưởng môn, quả nhiên là khí chất bá vương…”

Những người khác cũng lần lượt cười gượng.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Khương tiền bối thật không tầm thường mà!”

Khương Thành biết bọn họ không tin, nhưng hắn cũng không quan tâm.

Dù sao thì sau này vẫn có cơ hội tiếp tục tiếp xúc với Huyết Đế, chưa nói đến việc vừa rồi Huyết Đế rút lui đã mang về cho hắn một lượng lớn giá trị thanh danh.

Rất nhiều tiên nhân có mặt đã tăng từ mức độ kinh ngạc lên mức độ thờ phụng.

Sau khi kiểm kê cẩn thận, tổng số điểm tiên nguyên của hắn đã lên tới gần một nghìn tỷ.

Điều này khiến hắn cũng bắt đầu suy nghĩ về một số kế hoạch mới.

Ngay khi hắn đưa Phi Tiên Môn trở lại Khiếu Mang vực, thì Tâm Đế ở bên kia cũng vội vàng tìm đến Huyết Đế.

Bởi vì cảm xúc quá kích động, thậm chí hắn còn gọi thẳng tên thật của Huyết Đế.

“Lăng Hiển, tại sao ngươi lại đưa ra quyết định như vậy?”

Huyết Đế bình tĩnh, không vội vàng cũng không nóng nảy.

“Ngươi nói tha cho Khương Thành, còn nhường lại Khiếu Mang vực và Ma Hành Tinh Hà?”

“Không sai!”

Tâm Đế không hiểu.

“Thật sự tính ra, ngươi còn có thù riêng với hắn, đúng không?”

“Ta thật sự không hiểu, tại sao lần này ngươi lại nhường hắn lớn như vậy.”

Huyết Đế thản nhiên nói: “Bởi vì ta không muốn Thiên Cung tiếp tục làm kẻ thù với hắn.”

Trong mắt Tâm Đế lóe lên một sự xem thường.

Khương Thành rất mạnh, nhưng vậy thì sao?

Cho dù là Đạo Thần thực sự, Thiên Cung cũng sẽ không nhượng bộ, nhất định sẽ chiến đấu đến cùng.

Khương Thành còn không phải là Đạo Thần, vậy thì dựa vào cái gì?

“Hắn vẫn chưa đến mức làm cho ngươi và ta kiêng dè như vậy, đúng không?”

“Đã đến mức đó rồi.”

Huyết Đế ánh mắt sâu xa nhìn hắn.

“Ta vẫn chưa nói cho ngươi biết, Khương Thành đã từng giết chết một Đạo Thần.”

Chương 1703: Người đứng sau Khương Thành

“Ngươi nói gì?”

Vốn dĩ Tâm Đế còn cho rằng Khương Thành không xứng, lúc này lại trực tiếp kêu lên.

“Giết chết? Ngươi chắc chắn là giết chết sao?”

Đó là Đạo Thần đấy.

Kể từ khi Thập Thiên Đế nổi dậy đến nay đã đánh bại, bị thương nặng và thậm chí là đã lưu đày không ít Đạo Thần.

Nhưng giết chết thì thật sự chưa từng xảy ra lần nào.

Ở phương diện này, Khương Thành xem như là dẫn trước Thiên Cung một điểm.

“Đúng vậy…”

Huyết Đế kể sơ lược việc của Cô Thần giới một lần.

Đương nhiên, đương nhiên sẽ không nhắc đến vụ cá cược đại ca, tiểu đệ của hắn và Khương Thành.

Sau khi nghe xong, Tâm Đế rơi vào trầm tư.

Thật lâu sau, hắn mới đột nhiên hỏi: “Ngươi cảm thấy, rốt cuộc hắn là sức mạnh gì?”

Hắn chưa từng trực tiếp tiếp xúc với Khương Thành, cho nên chỉ có thể hỏi Huyết Đế.

Mà rõ ràng là Huyết Đế đã từng suy nghĩ về vấn đề này không biết bao nhiêu lần.

“Thành thật mà nói, lần đầu tiên ta giao thủ với hắn, hình như hắn… vẫn là Đạo Tôn.”

“Hẳn là hắn đã lĩnh ngộ được thánh lực đặc biệt ở Cô Thần giới, lúc này mới chính thức trở thành Đạo Thánh.”

“Thánh lực đặc biệt?” Tâm Đế nhạy bén nhận ra điểm mấu chốt.

Huyết Đế gật đầu.

“Đúng vậy, thánh lực của hắn cực kỳ đặc biệt, thậm chí có thể tiến hành giao chiến ngắn với Đạo của chúng ta.”

Trong trí nhớ của hắn, mặc dù ‘thánh lực’ của Khương Thành không thể đánh bại Đạo Thần, nhưng nó đã là việc mà tất cả các Đạo Thánh khác không thể làm được.

Chỉ có điều, hắn không biết rằng đó là lực trọc.

“Quả nhiên tiểu tử này vô cùng yêu nghiệt!”

Nhưng Tâm Đế vẫn không thể hiểu được.

“Chỉ dựa vào điều này thôi thì hắn vẫn không thể chống lại Đạo Thần, phải không? Làm thế nào có thể giết Yến Khai?”

“Thật vậy, lúc bắt đầu hắn đã bị Yến Khai đánh bại một cách dễ dàng, thậm chí lúc đó ta còn nghĩ rằng hắn đã ngã xuống.”

Trong mắt Huyết Đế cũng loé lên một tia nghi ngờ.

“Nhưng sau đó, không biết từ đâu hắn tìm thấy một pháp khí hình quạt.”

“Quạt?”

“Đúng vậy, dựa vào chiếc quạt đó mà hắn lại quạt tách Yến Khai ra khỏi Đạo của hắn, sau đó giết chết Đạo Thần là chuyện đương nhiên.”

“Cái gì? Thế mà lại có chuyện như vậy?”

Tâm Đế lại bị chấn động một lần nữa, đôi mắt không thể không trừng lớn lên.

“Chiếc quạt đó là Thiên Địa Chí Bảo à? Hay là… thần khí trong truyền thuyết?”

“Tất cả đều không phải.”

Huyết Đế lắc đầu.

“Đó chỉ là một chiếc quạt vô cùng bình thường.”

“Làm sao có thể?”

“Sự thật chính là như vậy, sau đó hắn ném chiếc quạt đó đi.”

Huyết Đế lấy ra một chiếc quạt từ trong không gian trữ vật tuỳ thân, là lúc sau khi Khương Thành ném đi được hắn lặng lẽ cất đi.

Sau khi Tâm Đế nhận lấy nó, hắn lập tức sử dụng tiên lực, thánh lực, thần hồn và Đạo của bản thân tiến hành quét toàn diện chiếc quạt.

“Một thời gian trước, ta đã luôn nghiên cứu về chiếc quạt này, thực sự chỉ là một chiếc quạt bình thường.”

Huyết Đế nhún vai: “Nếu như ngươi có hứng thú, ngươi có thể lấy về từ từ xem.”

“Cái này rất kỳ lạ.”

Tâm Đế nhìn nửa ngày, cảm thấy thật sự chỉ là một chiếc quạt bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Rõ ràng là chiếc quạt này không thể giết chết được Đạo Thần.”

“Mà dựa theo như những gì ngươi nói thì ngay từ đầu Khương Thành đã dễ dàng bị Yến Khai đánh bại một lần, điều đó có nghĩa là chung quy sức mạnh của hắn vẫn còn thua kém Đạo Thần.”

“Nhưng cuối cùng, hắn lại vung quạt giết chết Yến Khai.”

“Chuyện này không khỏi quá kỳ lạ, hoàn toàn không thể giải thích được!”

Huyết Đế lắc đầu.

“Vốn dĩ ta cũng không thể hiểu được, mãi cho đến khi vừa rồi ta lại nhìn thấy hắn một lần nữa, lúc này ta mới nhận ra có điều bất thường.”

“Cái gì bất thường?”

“Lúc đó, sau lưng Khương Thành có một người.”

Huyết Đế trầm giọng nói: “Người đó ẩn nấp rất sâu, từ đầu đến cuối chưa từng phát ra âm thanh, ta cố ý dùng thần hồn để cảm nhận, kết quả là phân hồn đó của ta giống như trâu đất xuống biển, không thể thu lại được nữa.”

“Thế mà còn có chuyện như vậy?”

Tâm Đế đã kinh ngạc đến lần thứ ba.

Cảnh giới thần hồn của Thiên Đế đã đạt tới đế hồn.

Hồn tách ra ở cấp độ này mạnh đến mức nào, nào có thể tùy tiện cắt đứt.

Hơn nữa, phân hồn của Huyết Đế đã biết mất một cách thần bí.

Sức mạnh phải mạnh đến mức nào?

“Ý của ngươi là, thật ra phía sau hắn còn có một cao thủ siêu cấp à?”

Huyết Đế trầm giọng nói: “Thậm chí có thể là một tổ chức.”

“Tổ chức?”

Tâm Đế nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

“Có phải là… bọn họ hay không?”

Huyết Đế nhìn hắn bằng ánh mắt sáng ngời.

“Ngươi nghĩ đến ai?”

Huyết Đế sâu xa nói: “Vào thời kỳ Thượng Cổ, đám người điên được coi là gần gũi nhất với Thần!”

“Nhưng mà, trước sự sụp đổ của Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, bọn họ đã mạo phạm điều cấm kị nào đó, nên đã bị trời đất cưỡng ép chôn vùi.”

Huyết Đế lắc đầu.

“Hơn nữa, tại sao bọn họ lại giúp Khương Thành?”

“Ngươi đã quên bí mật thượng cổ chỉ người trong cuộc mới biết rồi sao?”

Tâm Đế sâu xa nói: “Điều cấm kỵ mà đám người điên đó mạo phạm trước khi bị chôn vùi, là muốn tạo ra một vị thần ngự trị Nguyên Tiên Giới.”

Lần này, sắc mặt của Huyết Đế cũng thay đổi hoàn toàn.

“Ý của ngươi là… Khương Thành là thần mà bọn họ bồi dưỡng ra?”

Tâm Đế gật đầu.

“Điều này cũng vừa hay giải thích được tại sao Khương Thành không có Thiên Tâm, hoàn toàn không được Thiên Đạo chấp nhận.”

“Cũng giải thích được lý do tại sao hắn có thể tạo ra kỳ tích không thể tưởng tượng được nhiều lần như vậy.”

“Thời kỳ Thượng Cổ, Thiên Đạo không thể can thiệp vào đám người điên đó.”

Đây là lần đầu tiên hai Thiên Đế mất đi tự tin chiến thắng sau nhận được Thiên Đạo Chí Bảo.

Nước ở Nguyên Tiên Giới… quá sâu rồi.

“Vậy theo ý của ngươi, chúng ta nên đối xử với Khương Thành như thế nào?”

Huyết Đế biết rõ Tâm Đế nhìn xa hơn bản thân ở phương diện này, trước đây hắn cũng là cố vấn trong Thập Thiên Đế.

Tâm Đế suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói: “Cách làm hôm nay của ngươi, là chính xác.”

“Bản thân Khương Thành cũng không tính là gì.”

“Nhưng mà đám người phía sau hắn, tốt nhất không nên dính dáng gì đến bọn họ.”

“Có thể nước sông sông phạm nước giếng với bọn họ, vậy là tốt nhất.”

Hiện tại hắn hoàn toàn đồng ý với quyết định không tấn công Khiếu Mang vực của Huyết Đế.

Bởi vì đám người điên ở Thượng Cổ thực sự làm những việc nghịch thiên, Thiên Đạo hoàn chỉnh cũng không có biện pháp gì nắm bắt được bọn họ.

Bản thân Huyết Đế cũng không đắc ý.

“Câu hỏi đặt ra là liệu bọn họ có chung sống hoà thuận với chúng ta không?”

Tâm Đế mỉm cười.

“Ta và ngươi đã đoán được chân tướng, nhưng những người khác lại không đoán được sẽ có người chủ động trở thành kẻ thù của bọn họ.”

Hắn vừa nói như vậy, cuối cùng lông mày của Huyết Đế cũng giãn ra.

Thành ca đang ở phía xa nơi Khiếu Mang vực, hoàn toàn không biết rằng Thiên Cung đã đánh giá quá cao lai lịch bối cảnh của bản thân một cách vô cùng nghiêm túc.

Trong Trúc Tiên Cung, hắn đã thuận lợi trở thành ‘minh chủ’ của tất cả các môn phái trong Khiếu Mang vực.

Các trình tự để trở thành chủ đàm rất suôn sẻ.

Dường như Mông Đoan đã bị đả kích quá mức, không có chút phản kháng nào, ngoan ngoãn giao chủ đàm lệnh ra.

Sau trận chiến này, Tịnh Trúc Tiên Phủ đã tổn thất hơn chín mươi phần trăm tinh anh.

Năm Đạo Thánh cũng chỉ còn lại một mình hắn.

Mà Khôi Tàng Đạo Thánh cũng không hề phản đối, phe phái quấy nhiễu là Sa Hải lúc trước, hiện tại đều đang giành giật lao vào ôm đùi Khương minh chủ.

Thành thật mà nói, hiện tại Trúc Tiên Cung đã không còn nhiều ý nghĩa nữa.

Cho dù Khương Thành không có chủ đàm lệnh, hắn vẫn sẽ được nhiều người ủng hộ.

Hiện tại toàn bộ Khiếu Mang vực đều trông cậy vào hắn.

Ai chống lại hắn, không cần bản thân hắn ra mặt, các môn phái lớn là người không đồng ý đầu tiên.

Chương 1704: Triệu hồi môn đồ

Sau khi trở thành chủ đàm, Thành ca trở về Phi Tiên Môn ở núi Huyễn Tắc.

Mây đen của cuộc đại chiến đã tan đi, nơi đây trở nên phồn hoa hơn bao giờ hết.

Không chỉ bởi vì hiện nay Phi Tiên Môn là ánh sáng của Khiếu Mang vực, mà còn bởi vì Mâu Vũ đã mở Thiên Khu các ở nơi này.

Sau khi biết được Thiên Khu các có một số lượng lớn vật liệu trọc ma, vô số tiên nhân ùn ùn kéo đến.

Trong chốc lát, núi Huyễn Tắc náo nhiệt lạ thường, chợ xuất hiện với số lượng lớn.

Không bao lâu, sẽ phát triển và kéo dài ra thành tiên thành to lớn.

Mà ở ngoại giới, tên tuổi của Khương Thành và Phi Tiên Môn cũng nhanh chóng vang dội.

Quá trình của trận chiến tại Nhu Nguyệt lĩnh nhanh chóng truyền đến các vực xung quanh.

Cho dù là thương vong vô cùng bi thảm của Tịnh Trúc tiên phủ, hay là Khương Thành giết chết Cảnh Vương và Sát Vương, tất cả đều gây kinh ngạc đến mức các tiên phủ lớn và môn phái gần như nghẹn ngào.

Nhưng mà điều đáng kinh ngạc nhất đối với bọn họ là chính Huyết Đế đã ngầm chấp nhận sự tồn tại của Khiếu Mang vực.

Điều đó có nghĩa là Khiếu Mang vực sẽ không bị Thiên Cung tấn công lần nào nữa.

Ban đầu, rất nhiều người còn cho rằng đây là tin đồn thất thiệt.

Nhưng khi rất nhiều người đến Khiếu Mang vực, thậm chí đến Nhu Nguyệt lĩnh và Ma Hành Tinh Hà để kiểm tra, bọn họ mới nhận ra rằng mọi thứ đều là sự thật.

Thiên Cung không có một binh một tốt nào ở Ma Hành Tinh Hà, thậm chí không đóng quân ở phía đối diện.

Về phía Khiếu Mang vực, cũng không cử một tiên nhân nào đóng quân ở tiền tuyến.

Điều này khiến cho vô số tiên nhân phải gọi là không thể tin được.

Làm sao Thiên Cung có thể 'nhượng bộ' Khương Thành lớn đến như vậy?

À không, Khương Thành này là ai?

Đối với rất nhiều tiên nhân dời tới từ Đạo Tuyệt Chi Địa, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy cái tên Khương Thành.

Nhưng mà, chung quy có một số tiên nhân địa phương nằm dưới quyền cai trị của Thiên Cung ở Nguyên Tiên Giới vào trước kia.

Những người này vẫn còn nhớ Khương Ẩn Hoàng.

Vì vậy không bao lâu, việc Khương Thành đã từng là tiên quan của Thiên Cung, nhận được danh hiệu là Ẩn Hoàng ở Thiên Cung, trở thành Thần Quân tại đại hội thông thần, sau đó lại trở thành chủ soái của Thiên Lạc Quân dần dần truyền ra.

Rất nhiều người mơ hồ 'hiểu ra' điều gì đó.

"Hoá ra Khương Thành đã từng là người của Thiên Cung?"

"Thảo nào Thiên Cung lại nể mặt hắn đến như vậy."

"Đã từng? Ha, ta dám chắc hiện tại hắn vẫn còn là người của Thiên Cung."

Một số người cảm thấy rằng bản thân đã nhìn thấy được sự thật.

"Đúng vậy, nếu không Thiên Cung sẽ không thể nhân nhượng lớn đến như vậy."

"Rất có thể Khiếu Mang vực là thái ấp mà Thiên Cung cố tình ban cho hắn!"

"Người này là cái đinh mà Thiên Cung đóng vào chúng ta, là người đến để lật đổ chúng ta…"

Nhưng cũng có một số người cho rằng ý kiến này quá vô lý.

"Nhưng mà, hắn đã giết Cảnh Vương và Sát Vương."

"Cho dù Thiên Cung có muốn phái người đến quấy nhiễu chúng ta thì cũng sẽ không đến mức trả một cái giá lớn đến như vậy, đúng không?"

“Hơn nữa, nghe nói rằng các môn phái lớn ở Khiếu Mang vực không bị Phi Tiên Môn thống trị, vẫn tự trị, điều này hoàn toàn khác với sự cai trị của Thiên Cung.”

“Tất cả cũng chỉ là ngụy trang!”

“Hãy chờ xem, sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra diện mạo thật sự.”

Có rất nhiều ý kiến khác nhau vang lên.

Nhưng có một điều không thể bàn cãi, đó là Khiếu Mang vực đã trở thành một ‘chốn bồng lai’ hiếm có.

Giờ đây, Thiên Cung đang khai chiến trên mười mấy tuyến vực, khắp nơi đều là khói lửa chiến tranh.

Mà Khiếu Mang vực chỉ lo thân mình, trong vực thanh bình yên ả, một khung cảnh tràn đầy sức sống.

Một số môn phái ở các vực xung quanh lần lượt tiến vào nơi này để thoát khỏi chiến tranh.

Những ngày sau đó, Phi Tiên Môn cũng đón một số vị khách.

“Khương chưởng môn, đã lâu không gặp!”

“Khương chưởng môn, mấy năm nay đám người lão hủ vẫn luôn tìm kiếm ngươi đó!”

“Ha ha, nếu biết sớm Khương chưởng môn lại xuất sơn một lần nữa, bọn ta đã đến nhờ vả từ lâu rồi.”

Đám người Quy Tàng Kiếm Thánh, Lăng Tinh Kiếm Thánh, thánh giả Thanh Vân, thánh giả Thái Thường và Hư Uyên Ma Thánh của Hạ giới trước đây lần lượt đến Khiếu Mang vực.

Hiện tại trong số những người này cũng đã xuất hiện vài Đạo Thánh.

Ban đầu phân bố ở trên khắp các nơi của Đạo Tuyệt Chi Địa, ba nghìn năm trước cũng đã di chuyển đến các vực khác của Nguyên Tiên Giới.

Năm đó đám người Tịch Vân Đạo Tôn và Tiêu Hỗn Đạo Tôn thường tiếp xúc ở Trung Tiên Giới, cũng đến vui đùa.

“Bọn ta định đến Khiếu Mang vực để tránh chiến tranh, Khương chưởng môn sẽ không đuổi bọn ta đi đâu, phải không?”

Thành ca nhìn thấy cố nhân có tâm trạng khá tốt, nghe vậy thì cười ha ha.

“Làm sao có thể?”

“Khiếu Mang vực lớn như vậy, đương nhiên có thể chứa được các ngươi.”

Sau khi mọi người nán lại Phi Tiên Môn vài ngày, bọn họ lập tức đi đến nhiều nơi khác nhau ở Khiếu Mang vực để tìm bảo địa cho sơn môn.

Sau khi bọn họ rời đi, Mâu Vũ đã gửi lô vật liệu đầu tiên đến cho Khương Thành.

Khi vừa mở nhẫn ra nhìn, đế đan thất phẩm rực rỡ muôn màu chất chồng như núi, bên cạnh đó còn có một lượng nhỏ đế đan bát phẩm.

Ngoài ra, còn có mười mấy ngọn núi nhỏ do thiên tài địa bảo xếp thành.

Với kỹ thuật luyện kim luyện đan của hắn, trong tương lai cũng có thể biến đổi hầu hết trong số đó thành đế đan và đạo khí cao cấp.

Nếu thực sự không thể biến đổi được, thì đổi thành điểm tiên nguyên thôi!

Thành ca vui mừng khôn xiết, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản.

“Những trọc ma đó đã được bán đi bao nhiêu rồi? Còn bao lâu nữa mới bán hết?”

“Bán hết?”

Mâu Vũ không nói nên lời.

“Ngươi có thể đổi bao nhiêu vật liệu trọc ma của bản thân, không có chút nhận thức nào sao?”

Tên này thật là to gan.

Hắn không sợ bản thân sẽ khai man những báo cáo sai sự thật, chiếm đoạt một lượng lớn vật liệu sao?

Trong lòng chửi mắng như vậy, nhưng nàng vẫn nói đúng sự thật: “Còn sớm lắm, hiện tại cũng chỉ mới bán được mười phần trăm.”

Mười phần trăm thi thể của trọc ma mà đã có thể đổi được nhiều như vậy sao?

Tất cả những đế đan và vật liệu này nếu đều được quy đổi thành điểm tiên nguyên của hệ thống, ít nhất cũng có được ba trăm tỷ nhỉ?

Vậy nếu bán hết toàn bộ trọc ma, chẳng phải là…

Nếu không phải vì giữ vững hình tượng của bản thân trước mặt em gái, ca đã không khỏi lớn tiếng hát lên.

Nhưng lúc này, hắn lại cố tình bĩu môi.

“Không phải chứ, bán hàng chậm như vậy sao?”

Mâu Vũ không vui nói: “Ngươi muốn bán, hôm nay cũng có thể.”

“Nhưng muốn bán ra với giá cao, vậy thì phải từ từ!”

“Ai bảo ngươi lúc bắt đầu lại đi khoe khoang trọc ma nhiều như vậy với bên ngoài.”

Khương Thành hiểu ý của nàng.

Lúc đầu, hắn bày ra hàng nghìn trọc ma một lúc, tam giai cũng bày ra trên trăm con.

Dẫn đến việc trọc ma không còn ‘khan hiếm’ như xưa nữa.

Vốn dĩ hắn định qua mấy ngày nữa sẽ đến khu vực trọc khí một lần nữa, không ngừng cố gắng vài lần nữa.

Hiện tại xem ra thì vẫn phải đợi sau này nhỉ.

Ít nhất phải đợi cho đến khi lô vật liệu trước mắt được bán hết toàn bộ.

Sau khi Mâu Vũ rời khỏi, Kỷ Linh Hàm đã tìm đến.

“Khương đại ca, có phải hiện tại có thể triệu hồi tất cả môn đồ rải rác ở bên ngoài rồi hay không?”

“Môn đồ bên ngoài?”

Thành ca xoa cằm suy nghĩ.

Đệ tử của Phi Tiên Môn từ đời thứ hai đến đời thứ tư, tổng cộng có hơn một ngàn người.

Hiện tại chỉ có hơn hai trăm người tập trung ở núi Huyễn Tắc.

Vẫn còn tám trăm người đang phiêu bạt ở bên ngoài.

Ban đầu hắn định để bọn họ tiếp tục solo ở bên ngoài.

Nếu ngày nào cũng đều đi theo phía sau bản thân, các đệ tử sẽ không được chiến đấu thực tế.

"Cũng được, hiện tại các vực xung quanh đang đánh đến khí thế ngút trời, bảo bọn họ trở về, để tránh khi không lại chết vô cớ."

"À đúng rồi, Đoạn Hà, Dịch Thần, Miêu Dạ, Từ Tử Xuyên không cần triệu hồi bốn người này."

Bốn người này hiện tại đều là Đạo Thánh, có đủ năng lực tự vệ.

Hơn nữa, hiện tại trong tay bọn họ đều nắm giữ kịch bản nhân vật chính, bọn họ đều có cơ duyên thuộc về bản thân.

Hắn vừa ra lệnh, tất cả các đệ tử của Phi Tiên Môn ở bên ngoài đều nhận lệnh.

Một số người lập tức từ bỏ sơn môn ban đầu, một số rời khỏi cuộc chiến, lần lượt bay thẳng về phía Khiếu Mang vực.

Chương 1705: Phi Tinh Đường

Minh Tái vực cách Khiếu Mang vực trọn vẹn bảy Vực Giới, tiền tuyến của nơi này khá căng thẳng.

Cho dù Thiên Cung chỉ phái một nhánh Thiên quân và ba tên Thần Quân tiến công nơi này, nhưng đây đã đủ để các đại tông môn của Minh Tái vực lãnh đủ rồi.

Hơn nữa tông môn nơi này còn tán loạn hơn Khiếu Mang vực, trận doanh phe phái đông đúc.

Đối mặt với trận đại chiến nguy cấp toàn vực này, mỗi một trận doanh đều có tính toán của mình.

"Rút thăm nào rút thăm nào!"

"Thẻ trắng ở lại phòng ngự, thẻ đen tiến công ở vòng tiếp theo, thẻ đỏ điều tra tình hình quân địch!"

Doanh địa liên miên, rất nhiều nơi đều đang đồng thời diễn ra cảnh tượng này.

Đối với những tông môn có Đạo Thánh trấn giữ kia mà nói, vòng tiếp theo nên làm gì thig có thể thương lượng quyết định.

Còn những tông môn có nhiều Đạo Tôn trấn giữ, có thực lực hơi cao hơn chút kia, đa phần cũng có một phần tư cách quyết định nhiệm vụ.

Những tông môn bình thường và nhỏ chỉ có hai Đạo Tôn, thậm chí không có Đạo Tôn trấn giữ kia, số phận phải dựa vào rút thăm này.

Trong toàn bộ Minh Tái vực, tông môn bình thường và nhỏ như thế như hằng hà sa số.

Minh Tái vực cũng có một liên minh giống như Trúc Tiên cung, do tông môn chúa tể Tịnh Cầm Tiên Phủ của nơi này ra mặt tổ chức, tên là Minh Nhai Thiên.

Có điều khác với Trúc Tiên cung, ở Minh Nhai Thiên chỉ có tông môn có mười Đạo Tôn trở lên mới đủ tư cách gia nhập.

Vì vậy số lượng thành viên không nhiều.

Lúc này, một vị trưởng lão cấp Đạo Tôn đã gia nhập Minh Nhai Thiên, đang chủ trì nghi thức rút thăm của một chỗ doanh địa.

“Đối mặt với sự công kích của Thiên Cung, mỗi một tông môn đều có nghĩa vụ xả thân chiến đấu!”

“Nếu như Minh Tái vực thất thủ rồi, đạo thống sơn môn của các ngươi cũng đều sẽ không còn nữa!”

Hắn lạnh lùng nhìn xuống chưởng môn của từng tông môn và các tộc trưởng của tiểu gia tộc trước mặt, giống như dạy dỗ phạm nhân.

“Hôm qua của Cát Tương vực có thể chính là ngày mai của các ngươi!”

“Cho nên, nếu như ai dám không phục tùng kết quả rút thăm, giết không tha!”

“Nếu như ai phản bội và chạy trốn khỏi Minh Tái vực, vậy chính là kẻ địch của Minh Nhai Thiên, chém sạch toàn bộ môn

nhân thuộc quyền, xoá sổ đạo thống sơn môn!”

Hắn cố ý dừng lại, tạo ra một trận không khí căng thẳng.

“Ta biết, rất nhiều người trong các ngươi hiện tại đều muốn đến Khiếu Mang vực, đều coi nơi đó thành cõi yên vui.”

“Các ngươi có thể thử xem.”

“Xem thử dưới sự truy giết của Minh Nhai Thiên, liệu các ngươi có thể sống sót tiến vào nơi đó không.”

Lời này vừa ra, những tiểu chưởng môn và các tiểu tộc trưởng kia câm như hến.

Hiện tại, bọn họ quả thực đều có suy nghĩ muốn đến Khiếu Mang vực.

Chỉ cần trốn đến nơi kia thì sẽ có thể tránh xa chiến tranh rồi.

Nhưng nghe đến lời cảnh cáo uy hiếp của tên trưởng lão của Minh Nhai Thiên ở trên đài kia, rất nhiều người chỉ có thể chôn sâu loại suy nghĩ này xuống.

Thân là người đứng đầu của môn phái mình, tu vi của bọn họ phổ biến đều vẫn là Đạo Tôn và Chí Tôn.

Trong đó thậm chí có vài người chỉ là Thiên Tôn mà thôi.

Làm gì đấu được với Minh Nhai Thiên?

Đối phương thật sự là nói được làm được đấy.

“Hiện tại bắt đầu rút thăm!”

Cùng với tiếng quát lớn của hai tên Đạo Tôn ở một bên, một Tiên Khí hình trụ xuất hiện ở trong sân.

Thứ đồ này có thể xuất hiện màu sắc gì, dùng Thần Hồn trước cũng không thể cảm nhận được, chỉ có thể dựa vào nhân phẩm.

Từng tên chưởng môn và tộc trưởng, ôm lấy tâm thái lên pháp trường, đi ba bước dừng một chút, xếp thành hàng dài.

“Xích Sương tông, thẻ đen!”

Sắc mặt chưởng môn của Xích Sương tông nhất thời trắng nhợt, giống như đã nghe thấy tin dữ.

Những người khác ở một bên cũng nhìn hắn với ánh mắt đồng tình.

Rút được thẻ đen, lần tiến công sau sẽ phải theo quân xuất chinh rồi.

Ai cũng biết, pháo đài tiến công Thiên Cung phải nguy hiểm hơn cố thủ ở trong đại trận của mình rất nhiều.

Đây coi như là thẻ xấu.

Khi hắn lê bước chân nặng nề, cúi đầu đi ra đội ngũ, người xếp ở vị trí thứ hai cũng đã bắt đầu rút.

“Toái Vũ Bảo, thẻ đen!”

Lại là thẻ xấu, trên đời này lại có thêm một người đau lòng.

“Triền Dương Vụ tộc, thẻ đen!”

“Thiên Nhận thế gia, thẻ đen!”

Sau trọn vẹn bốn thẻ đen, cuối cùng mới xuất hiện một thẻ trắng.

“Chí Lạc cung, thẻ trắng!”

“Ha ha ha, thật tốt quá!”

So sánh với biểu cảm như cha mẹ chết sau khi rút được thẻ đen của mấy người vừa rồi kia, chưởng môn của Chí Lạc cung khác một trời một vực, hưng phấn đến suýt nữa nhảy múa ngay tại chỗ.

Biểu hiện đó quả thực giống như đã trúng giải nhất.

Những người khác nhao nhao nhìn hắn bằng ánh mắt ngưỡng mộ và đố kị.

Thẻ trắng chỉ cần phòng ngự ở pháo đài bên này.

Chưa kể Thiên Cung đánh đến đây, thì bên này sẽ có chuẩn bị trước, có đại trận và cấm chế giúp đỡ.

Cho dù thật sự không chống nổi nữa, chạy trốn cũng có cơ hội phản ứng.

Luôn an toàn hơn gấp mười lần thẻ đen chỉ có thể tiến về phía trước không thể lui về phía sau.

Chỉ là, thẻ đen của hiện trường dường như phải nhiều hơn thẻ trắng rất nhiều, gần như là tỷ lệ năm với một.

Sau khi rút trên trăm tông môn, chỉ xuất hiện hơn hai mươi thẻ trắng.

Những tông môn này mỗi một tông môn đều là vui mừng như điên, vui mừng theo tiết tấu đại nạn không chết.

"Kim Phách Thánh Điện, thẻ trắng!"

"Ừm."

Điện chủ của Kim Phách Thánh Điện Dương Củng Đạo Tôn gật đầu, thoạt nhìn không hề hưng phấn kích động giống những người khác.

Ngược lại tiếc nuối lắc đầu, thở dài một hơi.

"Ầy, ta vốn muốn mang theo đệ tử bản điện đi xung kích trận địa địch, liều mạng chém giết nơi nguy hiểm nhất."

"Không biết làm sao lại liên tục bốn lần rút thăm đều là thẻ trắng."

"Khiến người thương cảm quá…"

Những người vẫn chưa rút đến thăm ở phía sau kia, toàn bộ đều mắng thầm trong lòng.

"Thật, mẹ nó có được tiện nghi còn khoe mẽ!"

"Xí, nếu không phải Kim Phách Thánh Điện có chút quan hệ với Đường Miểu Đạo Thánh của Minh Nhai Thiên, làm sao lại có vận rút thăm tốt như vậy?"

Những người có mặt đều là Tiên nhân, lại có ai là kẻ ngốc được.

Một vài chiêu trò cũ, bọn họ đã có thể nhìn ra được dễ như trở bàn tay.

"Thao tác mờ ám mà thôi."

"Bất luận rút thế nào, chúng ta đều là bia đỡ đạn, rút thăm chỉ là làm ra vẻ mà thôi."

Nhìn bên ngoài, kết quả rút thăm này do Tiên Khí hiển thị, hoàn toàn xem nhân phẩm.

Nhưng trên thực tế Tiên Khí là do Minh Nhai Thiên cung cấp, bọn họ nếu thật sự phải sắp xếp trước một chút thì cũng dễ dàng đơn giản.

Nghi thức rút thăm tiếp tục.

Dưới sự uy hiếp của Minh Nhai Thiên, cũng không ai dám phản kháng.

Lại là sau mấy chục thẻ đen và thẻ trắng, ở sân cuối cùng cũng đã xuất hiện một lần khác biệt.

“Phi Tinh Đường, thẻ đỏ!”

Nghe đến hai chữ thẻ đỏ, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều tụ tập qua.

Rơi ở trên mặt chưởng môn Vi Hành Đạo Tôn của Phi Tinh Đường.

Ánh mắt của mỗi một người đều lộ ra sắc thái bầu bí thương nhau nồng đậm.

Người phía sau Vi Hành Đạo Tôn kia, thậm chí không nhịn được vỗ vai hắn.

“Vi Hành đạo hữu, nén bi thương.”

Mà bản thân Vi Hành Đạo Tôn lại là khẽ run lên, suýt nữa đứng không vững.

Hắn run rẩy tay, giống như cha mẹ chết nhận lấy tấm Tiên phù đỏ thắm kia, giống như nhận lấy mệnh lệnh tử hình.

Nếu như nói thẻ đen là thẻ hạ, vậy thẻ đỏ chính là thẻ hạ hạ.

Đi theo những người khác cùng nhau tiến công, khéo léo một chút để người khác chống đỡ ở đằng trước thì còn có cơ hội sống sót.

Mà đi thăm dò tình báo, dò thám tình hình địch của đối phương, vậy xác suất cao là không thể trở về được nữa.

Ở mặt này Thiên Cung cẩn thận chặt chẽ, thám tử từ phía đối diện đến đây gần như không một ai sống sót.

Tông môn rút được thẻ đỏ ba lần trước kia, cuối cùng trở lại đều không còn một ai.

Đây chính là một nhiệm vụ tìm chết không hơn không hơn không kém.

Thông thường mỗi một doanh địa trên nghìn tông môn rút thăm, sẽ chỉ có hai thẻ đỏ.

Có thể thấy Vi Hành Đạo Tôn bất hạnh cỡ nào.

Dương Củng Đạo Tôn rút được thẻ trắng vừa rồi phát ra tiếng cười lớn cười trên nỗi đau của người khác.

Chương 1706: Đi tìm Khương chưởng môn

“Ha ha ha ha!”

“Vi Hành, chúc mừng ngươi!”

“Vận khí của các ngươi thật tốt, thật sự là khiến người ta ngưỡng mộ quá.”

Ai cũng đều biết hắn là cố ý âm dương quái khí châm biếm Vi Hành.

Dù sao sơn môn của Kim Phách Thánh Điện và Phi Tinh Đường cách không xa, trước đây hai tông môn đã từng xung đột.

Mặc dù Phi Tinh Đường chỉ có một mình Vi Hành là Đạo Tôn, nhưng đối mặt với Kim Phách Thánh Điện có hai Đạo Tôn cũng chưa từng rơi vào thế hạ phong.

Chỉ là ai có thể ngờ rằng, lúc trước bọn họ trực tiếp giao phong không phân thắng thua. Hiện tại ở tiền tuyến này lại bởi vì rút thăm mà đã phân ra sống chết.

Vi Hành cắn răng, không để ý đến lời chế giễu của Dương Củng Đạo Tôn.

Mà là ánh mắt tràn ngập bi phẫn nhìn về phía tên trưởng lão của Minh Nhai Thiên kia.

“Ba lần trước rút thăm, Phi Tinh Đường của bọn ta đều là thẻ đen!”

“Mỗi lần, bọn ta đều có đệ tử chết trận!”

“Mà lần này, bọn ta lại rút được thẻ đỏ, điều này không khỏi quá đáng quá rồi không?”

Cho dù các ngươi muốn mờ ám thao tác, cho dù coi bọn ta thành bia đỡ đạn, thỉnh thoảng cũng cần cho người ta một chút hy vọng chứ?

Hắn nắm chặt nắm đấm, không phục nói: “Đây không phải là ép bọn ta đến trên con đường chết sao?”

“To gan!”

Sắc mặt của tên trưởng lão kia trầm xuống.

“Ngươi có ý gì?”

“Là đang nói Minh Nhai Thiên bọn ta giải quyết công việc bất công, đã âm thầm động tay chân sao?”

“Hắn nghĩ như vậy đấy, phải trừ khử đi!”

Dương Củng còn ở một bên châm dầu vào lửa.

“Vi Hành, ngươi thật to gan, vậy mà dám chất vấn Minh Nhai Thiên, bất kính với các Đạo Thánh!”

“Ngươi đáng tội gì đây?”

“Ta không có!”

Vi Hành Đạo Tôn cũng không ngốc, biết cho dù đây là chân tướng cũng không thể nói rõ ra ngoài.

Bởi vì tội danh này, bản thân không gánh được.

Hắn chỉ có thể thay đổi lời nói của mình.

“Ta chỉ cảm thấy, nhiệm vụ này quá mức khó khăn.”

“Phi Tinh Đường bọn ta chẳng qua chỉ có hơn ba mươi tên đệ tử, người yếu lực mỏng, không gánh vác được nhiệm vụ nặng nề như vậy…”

“Không có gì mà gánh không được hay gánh được cả.”

Tên trưởng lão kia không kiên nhẫn khoát tay.

“Phía trên sẽ không ghét bỏ các ngươi vô năng, tiền đề là các ngươi phải tận lực, hiểu chưa hả?”

“Càng huống hồ các ngươi không đi, vậy ai đi thích hợp?”

“Đúng vậy!”

Dương Củng Đạo Tôn lại ở một bên hát đệm.

“Người khác rút đươc thẻ đỏ đều có thể đi, tại sao Phi Tinh Đường các ngươi không thể đi?”

“Lẽ nào đệ tử của Phi Tinh Đường các ngươi quý giá hơn người khác sao?”

Vi Hành hận không thể bóp chết hắn.

Nhưng cuối cùng, hắn chỉ có thể dưới ánh mắt nhìn chằm chằm hoặc đồng tình hoặc vui mừng của mọi người, cầm lấy thẻ đỏ rời khỏi doanh địa.

Trở về đến trong thuyền Tiên của Phi Tinh Đường, ba mươi lăm tên đệ tử hai ba đời ở bên trong lập tức đã vây chặt đến.

“Sư phụ, thế nào rồi?”

“Sư tổ, lần này đã rút được thẻ gì?”

“Ba lần trước chúng ta đều là thẻ đen, cũng đã chết sáu vị sư huynh, lần này thế nào cũng nên đến lượt chúng ta rút trúng thẻ trắng rồi chứ?”

“Ha ha đúng vậy, dựa theo lẽ thường, cũng nên đến lượt chúng ta ở doanh địa nghỉ ngơi một lần rồi.”

Đón lấy từng ánh mắt tràn đầy mong chờ, Vi Hành Đạo Tôn đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào.

Nhất là đối mặt với một nam một nữ cầm đầu kia, hắn càng là trong lòng quặn đau một trận.

Diệp Minh và Diệp Đường, đôi huynh muội này hắn đã trong vô ý đụng phải khi hắn du lịch Đạo Tuyệt Chi Địa vào ba mươi tỷ năm trước.

Trước đó, Vi Hành vẫn luôn một mình xông xáo.

Sau khi gặp được đôi huynh muội tu vi chỉ ở cảnh giới Tiên Vương, hắn đã vô cớ động ý nghĩ thu đồ đệ.

Dần dần, mới có Phi Tinh Đường sau này.

Mặc dù không tuỳ ý thu người, tăng quy mô giống như phần lớn các tông môn, nhưng mỗi một đệ tử nơi này đều giống như con cháu hậu bối của hắn.

Cho dù tu vi thấp nhất trong bọn họ mới chỉ là Đế cảnh ngũ trọng.

Mà trong tông chỉ có hai Chí Tôn Diệp Minh và Diệp Đường đã dồn vào vô số tâm huyết của hắn.

Hắn không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày, bọn họ sẽ liên tiếp chết ở trước mặt mình.

Tuy nhiên, có vài chuyện cho dù không nói cũng không tránh được.

“Lần này chúng ta… là thẻ đỏ.”

“Cái gì?”

“Thẻ đỏ!”

“Sao lại như vậy chứ?”

Trong phòng mấy tên đệ tử như đột nhiên mất đi toàn bộ lực khí, ngồi phịch ở trên mặt đất.

“Trời ạ, đây là muốn chúng ta đi chịu chết à!”

“Trong chúng ta còn có hai mươi vị sư đệ sư muội ngay cả Tôn Giả cũng không đến, phái chúng ta đi thăm dò tình báo, đây không phải là trò đùa sao?”

“Không cần nghĩ nữa, liên tiếp ba lần thẻ đen, lần này lại thẻ đỏ, có người đang cố ý nhắm vào chúng ta!”

“Nhất định là Kim Phách Thánh Điện ở đằng sau xúi giục, dù sao bọn họ cũng có quen biết Đường Miểu Đạo Thánh!”

“Đúng vậy, bọn họ muốn hại chết chúng ta có một vạn loại cách thức…”

Chúng đệ tử vừa tức giận vừa đau thương, toàn bộ không thể tiếp nhận loại kết cục này.

Biểu hiện của Diệp Minh và Diệp Hà ngược lại lại tốt hơn những người khác rất nhiều.

Sau khi đã trải qua ba giây kinh ngạc và không cam lòng đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Diệp Minh trầm giọng nói: “Vì kế hôm nay, chỉ có nghĩ một cách cố gắng hết sức tiếp tục sống sót!”

“Đến tiền tuyến thăm dò tình báo cũng không phải là không có chiến thuật, chúng ta có thể suy nghĩ chấp hành mệnh lệnh một cách tiêu cực, không tiếp cận doanh địa của Thiên Cung bên kia.”

“Vô dụng thôi.”

Vi Hành lắc đầu.

“Nhận lấy thẻ đỏ, Minh Nhai Thiên ở hậu phương cũng có thể biết được vị trí của chúng ta bất cứ lúc nào.”

“Một khi việc kéo dài công việc bị phát hiện, lúc trở về sẽ bị xử tử.”

Diệp Đường mím môi, sau đó hạ thấp giọng nói.

“Vậy chúng ta đi đến Khiếu Mang vực đi.”

“Trên đường thăm dò, trực tiếp rời khỏi Minh Tái vực đáng chết này, chỉ cần tiến vào bên kia thì sẽ có đường sống!”

“Con đường này cũng không đi được.”

Vi Hành lại lần nữa lắc đầu.

“Minh Nhai Thiên sẽ truy sát chúng ta, đến lúc đó chúng ta còn chưa đến Khiếu Mang vực thì đã bị giết chết sạch sẽ rồi.”

“Nếu không phải là bởi vì nguyên nhân này, ta sớm đã mang các ngươi qua đó rồi, phải biết rằng…”

Hắn khẽ thở dài một hơi, ánh mắt trở nên kiên định.

“Bỏ đi, đều đã đến bước cùng đường bí lối này rồi, chỉ có thể trông chờ người kia thôi.”

Nói xong, tầm mắt của hắn quét qua mỗi một tên đệ tử có mặt.

“Mỗi người các ngươi đều để lại ba mươi lăm sợi tóc, hoặc là ba mươi lăm giọt máu, lần lượt giao cho những người khác bảo quản.”

“Hả?”

Chúng đệ tử nhao nhao tỏ ra không hiểu.

“Sư phụ, đây là ý gì?”

“Đúng thế sư tổ, điều này có tác dụng gì sao?”

“Ngươi có hơi kỳ kỳ quái quái rồi, lẽ nào ngươi còn biết vu thuật?”

Vi Hành Đạo Tôn chợt mỉm cười.

“Đây là bảo toàn cơ hội của tất cả mọi người, các ngươi làm theo là được.”

Sau khi mỗi người đều đã có ba mươi lăm cọng tóc hoặc giọt máu của những người khác, Vi Hành mới thở dài một hơi.

“Tương lai nếu như trong các ngươi có người có thể may mắn sống sót từ trong trận đại chiến này, hơn nữa có thể sống sót rời khỏi Minh Tái vực, nhớ rằng nhất định phải đi đến Phi Tiên Môn.”

“Phi Tiên Môn?”

Chúng đệ tử chợt kinh ngạc.

“Ngươi nói là Phi Tiên Môn của Khiếu Mang vực kia?”

Trong lần hành động của Nhu Nguyệt Lĩnh lần trước, hiện nay Phi Tiên Môn rất có tiếng tăm ở toàn bộ Nguyên Tiên Giới.

Cái tên Khương Thành, càng khiến vô số Tiên nhân như sấm bên tai.

Có điều đối với những đệ này trong sân này mà nói, tông môn giống như trong truyền thuyết kia cách bọn họ quả thực đã quá xa vời.

“Đúng vậy.”

Vi Hành mỉm cười gật đầu.

“Chính là Phi Tiên Môn chấn kinh toàn bộ Nguyên Tiên Giới kia.

Trong mắt hắn đã nổi lên một chút hoài niệm.

“Sau khi đến bên đó, cứ nói cầu kiến Khương chưởng môn, sau đó đưa lên vật này, hắn tự nhiên sẽ hiểu rõ tất cả.”

Chương 1707: Ta thật sự là đệ tử Phi Tiên Môn

Lời của Vi Hành Đạo Tôn khiến chúng vị đệ tử một đầu mơ hồ.

Diệp Minh vẻ mặt nghiêm túc đề ra một vấn đề rất quan trọng.

“Làm sao bọn ta có thể gặp đươc vị tiền bối Khương Thành kia?”

Những đệ tử khác cũng nhao nhao lắc đầu.

“Đúng vậy, cho dù tương lai bọn ta có thể may mắn đến được Khiếu Mang vực, cũng không tiến vào được đại môn của Phi Tiên Môn đâu nhỉ?”

“Càng nói gì đến gặp được nhân vật cấp bậc kia?”

“Ầy, nếu như chúng ta có thể quen biết một Đạo Thánh, cũng không đến nỗi rơi vào vận mệnh bị người chi phối rồi.”

“Càng huống hồ, cho dù nghĩ hết tất cả các cách gặp được vị Khương tiền bối kia, hắn lại sao có thể sẽ giúp bọn ta chứ?”

“Chúng ta và Phi Tiên Môn không quen không biết đấy!”

Vi Hành suy nghĩ một chút thấy cũng phải.

Đổi thành bất kì người khác đều sẽ coi những lời nói vừa rồi kia của mình thành chuyện hoang đường.

Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc, dường như là đã làm ra quyết định to lớn gì đó.

“Xem ra, ta nhất định phải nói cho các ngươi một bí mật kinh thiên đã chôn sâu nhiều năm rồi.”

Bởi vì bình thường hắn không có vẻ kiêu ngạo gì, luôn thích đùa cợt, nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, mấy tên đệ tử đã trực tiếp cười ra tiếng.

“Lẽ nào ngươi muốn nói, ngươi và Khương tiền bối đã từng có duyên gặp mặt một lần?”

“Chẳng lẽ là đã từng cùng nhau uống rượu ở mấy chục tỷ năm trước?”

“Ha ha ha, đó là không thể nào.”

“Nếu như chưởng môn chúng ta có trải nghiệm đó thì sớm đã khoác lác đến tận mây xanh rồi, sao có thể giấu đi chứ?”

“Ít nhất phải khoác lác bên miệng tám mươi ngàn lần!”

Vi Hành Đạo Tôn lại không hề cười.

“Im lặng!”

“Chuyện lần này liên quan đến sống chết của Phi Tinh Đường, ta không phải là đùa cợt với các ngươi!”

Mắt thấy hắn hình như là nghiêm túc, chúng đệ tử cũng nhao nhao sắc mặt chợt lạnh.

“Khương Thành chưởng môn là tổ sư đời đầu tiên của Phi Tiên Môn, đám người Kỷ Linh Hàm chưởng môn và La Viễn trưởng lão đều là đệ tử đời thứ hai của Phi Tiên Môn.”

“Mà ta, lại là đệ tử đời thứ tư của Phi Tiên Môn – Chu Tử Hành, từ Hạ giới đã bắt đầu theo sau Khương chưởng môn.”

“Chỉ là trước khi Nguyên Tiên Giới gây dựng lại, bọn ta và hắn đã tạm thời thất lạc.”

“Những đệ tử đời thứ hai ba bốn bọn ta này, ngoài trừ phần nhỏ ở lại tổng bộ Phi Tiên Môn ra, những người khác đều phát triển ở bên ngoài.”

“Thật sự tính lại, thực ra Phi Tinh Đường chính là một chi nhánh của Phi Tiên Môn, tổng bộ đương nhiên sẽ giúp chúng ta.”

Sau khi giọng nói của Vi Hành Đạo Tôn rơi xuống, trong toàn bộ thuyền Tiên một mảnh tĩnh lặng.

Sau trọn vẹn mười giây, cuối cùng mới có người dở khóc dở cười phá vỡ yên tĩnh.

“Sư phụ ngươi lúc nào mới có thể nghiêm túc một lần đây?”

“Cũng đã đến giờ phút quan trọng này rồi, ngươi vẫn là hài hước như vậy.”

“Chưởng môn hắn thích tìm vui trong đau khổ mà!”

“Các ngươi nhìn biểu tình vừa rồi sư tổ hắn nghiêm túc biết bao, suýt nữa ta cũng đã tin rồi.”

Chúng đệ tử chỉ coi hắn lại đang chém gió.

Dù sao chuyện tương tự như thế lúc trước đã từng xảy ra vô số lần.

Năm đó Chu Tử Hành từng tiếp nhận qua sự hun đúc của Thành ca, cũng đã nhiễm phải tật khoác lác quá mức.

Có điều kĩ thuật làm màu cả hắn không đủ tinh xảo, chỉ học được hình không học được thần, cho nên bình thường đều là tự thổi phồng không vốn liếng.

Dần dà, các đệ tử cũng đã coi điều này thành một hạng đam mê chẳng ảnh hưởng gì mấy rồi.

Có vài đệ tử thậm chí còn cố ý đùa cợt nói: "Dựa theo cách nói này của chưởng môn, chúng ta há chẳng phải cũng coi như là đệ tử của Phi Tiên Môn rồi sao?"

"Cảm thấy như chúng ta không phải là tiểu môn phái, mà là xuất thân danh môn đại phái danh chấn Nguyên Thiên Giới à?"

"Vậy hiện tại chúng ta ra ngoài đột ngột tiết lộ thân phận, có phải là Minh Nhai Thiên đều phải lấy lễ đối đãi rồi không?"

"Ha ha, được rồi được rồi, đừng nằm mơ nữa."

Vi Hành Đạo Tôn suýt nữa đã bị đám đệ tử này chọc đến tức lệch mũi.

Hiếm khi ta nghiêm túc đứng đắn nói ra bí mật thật sự đã chôn giấu trong lòng bao nhiêu năm, kết quả các ngươi vậy mà lại không một ai tin?

Hắn cảm thấy rất mất mặt.

Tuy nhiên hiện tại ngoại trừ những lời nói suông, hắn cũng không lấy ra được chứng cứ chân thực có lực thuyết phục gì cả.

Cũng ngay vào lúc này, một miếng ngọc bội hắn vẫn luôn mang theo bên người đột nhiên sáng lên quang mang chín màu.

Nhìn thấy quang mang này, Vi Hành đã kích động nhảy lên ngay tại chỗ.

"Có nhìn thấy không hả, các ngươi có nhìn thấy không hả?"

Hắn vung vẩy miếng ngọc bội nhỏ nhắn kia.

“Thực ra miếng ngọc bội này là bí bảo đặc biệt để duy trì liên hệ với tổng bộ, bên kia đã chủ động liên hệ với ta rồi!”

“Quang mang chín màu, đây là lệnh triệu tập của tông môn đã ước hẹn trước, muốn gọi ta trở về!”

Nhìn ngọc bội lần đầu sáng lên trong mấy chục tỷ năm kia, Vi Hành Đạo Tôn nước mắt giàn giụa.

“Có thể kết nối với bí bảo này, chỉ có Kỷ chưởng môn, đây là bản thân nàng đang tự mình gọi ta đấy!”

“Ông trời có mắt, cuối cùng ta cũng đã có thể trở về gặp mặt mọi người rồi…”

“Hiện giờ các ngươi nên tin tưởng rồi chứ?”

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn nhau.

Điều này nhìn thì quả thực giống như chuyện như thế.

Nhưng lúc trước chưởng môn quá không đứng đắn, kết hợp với phong cách trước đó của hắn, mọi người càng bằng lòng tin đặc hiệu phát sáng của ngọc bội này là hắn tự mình chuẩn bị.

Đôi lông mày thanh tú của Diệp Đường khẽ liếc, lộ ra sự hoài nghi nồng đậm.

“Sư phụ, đây lại không phải là Tiên khí truyền tin, bọn ta cũng không gặp được Kỷ chưởng môn, làm sao biết được đối diện có phải là nàng hay không?”

“Đúng thế, hơn nữa phía trên này cũng không hiển thị Phi Tiên Môn đâu.”

Vi Hành cũng dở khóc dở cười.

“Tiên khí truyền tin làm gì truyền được xa như vậy? Lúc đó bọn ta phân tán ở các địa vực khác nhau trong Đạo Tuyệt Chi Địa, mỗi một đạo đều có quy tắc Thiên Địa khác nhau, chỉ có thể thông qua bí bảo này để triệu tập.”

“Bỏ đi, dù sao sau này các ngươi sẽ hiểu rõ thôi.”

“Đến lúc đó sẽ biết toàn bộ những gì ta nói hôm nay đều là sự thật.”

Đôi mắt to của Mặc Vu Vi tu vi thấp nhất trong ba mươi lăm tên đệ tử vụt sáng lên, tò mò hỏi: "Sư tổ gia gia, nếu như ngươi đã quen biết Khương Thành tiền bối và Kỷ chưởng môn, vậy tại sao trước kia không cầu cứu bọn họ chứ?"

Vấn đề này, quả thực chính là khảo tra linh hồn.

Đúng thế, Phi Tinh Đường đều đã cùng đường bí lối, bị ép đến tuyệt cảnh rồi.

Không, lúc trước khi rút được thẻ đen, bị phái đến tiền tuyến đã nên cầu cứu tổng bộ rồi đấy!

Thân là đệ tử đời thứ tư của Phi Tiên Môn, sao có thể còn bị người khác tuỳ ý chi phối số phận chứ?

Cho nên xem ra, quả nhiên hắn vẫn là đã nói dối.

Đón lấy ánh mắt ý vị thâm trường giống như đã nhìn thấu lời nói dối kia của chúng đệ tử, Vi Hành Đạo Tôn há miệng.

Đột nhiên, hắn mạnh mẽ vỗ một chưởng vào lồng ngực mình.

"Mẹ kiếp, lão tử quên mất!"

Hắn thật sự đã quên mất.

Nghĩ đến mấy chục tỷ năm trước, hắn đã rời khỏi Phi Tiên Môn, bay một mình ở Đạo Tuyệt Chi Địa.

Khi đó mọi người đều đã định trước rồi, trừ phi tổng bộ bên kia triệu tập, hoặc là đi đến đường cùng, bằng không không được tiết lộ quan hệ với Phi Tiên Môn.

Mấy chục tỷ năm nay, Vi Hành không phải là chưa từng gặp phải nguy cơ, nhưng mỗi lần hắn đều dựa vào bản thân đứng dậy, cũng coi như là đã có được vô số kinh nghiệm quý báu.

Một mực đều nghĩ đến tương lai muốn giúp được tổng bộ bên kia, làm gì nghĩ đến chuyện cầu trợ bên đó?

Lại thêm cả ngọc bội mấy chục tỷ năm chưa từng sáng lên bao giờ, dần dần, hắn cũng đã sắp quên đi đồ vật này.

Mà lần này, hắn không quan tâm được quá nhiều nữa!

Hắn vội vàng lại cầm ngọc bội kia lên lần nữa, đồng thời ấn xuống ba chỗ nhô lên khác nhau ở phía trên ngọc bội kia.

Ngay sau đó, ba ánh sáng màu đỏ vàng lam điểm ở trên ngọc bội loé lên mấy giây, mới dần dần ảm đạm xuống.

"Đây là tín hiệu cầu cứu khi gặp phải nguy cơ sống chết, bên kia có thể thông qua bí bảo biết được vị trí của chúng ta, nhất định sẽ phải Đạo Thánh đến đây!"

Vi Hành Đạo Tôn đã hoàn toàn yên tâm.

Hắn thu lại ngọc bội, hưng phấn vung cánh tay nắm đấm.

"Lần này chúng ta được cứu rồi!"

Chương 1708: Ta đã tìm cường viện

Sự vui sướng đó của Vi Hành Đạo Tôn, chúng đệ tử không thể cảm động lây.

Bởi vì ở trong mắt bọn họ, chưởng môn vẫn là đang chém gió phô trương.

Tìm niềm vui trong đau khổ mà!

Lúc này, bên ngoài cũng đã truyền đến tiếng gào hét.

"Phi Tinh Đường, còn đang lề mề cái gì?"

"Còn không mau xuất phát!"

Mọi người đi ra phi thuyền đã thấy có hai tên trưởng lão Đạo Tôn của Minh Nhai Thiên đang bay phất phơ ở bên ngoài.

Mà ở nơi xa phía sau còn có một vài Tiên nhân đang xem náo nhiệt.

Phần lớn đều lắc đầu thở dài, người duy nhất tràn đầy nụ cười chính là môn đồ của Kim Phách Thánh Điện.

Rất nhiều đệ tử của Kim Phách Thánh Điện đã bắt đầu cố ý cười đùa cợt nhả chế giễu.

"Ai ya, lên đường bình an nha!"

"Lần này đi, chính là vĩnh biệt rồi."

"Đúng thế, đúng thật là có hơi không nỡ đấy."

"Vì để biểu đạt lòng nhung nhớ, tương lai bọn ta sẽ vào ở tông môn của các ngươi ha ha ha…"

Đệ tử của Phi Tinh Đường suýt nữa đã bị đám tiện nhân này chọc tức điên.

Nhưng trước mắt càng quan trọng vẫn là làm sao sống sót ở trong nhiệm vụ điều tra.

“Nhanh lên!”

“Lề mề chậm chạp!”

Hai tên trưởng lão của Minh Nhai Thiên, giống như là nha dịch đang áp giải phạm nhân ra pháp trường, thái độ cực kì ngang ngược.

Vi Hành thu lại thuyền Tiên, tâm trạng vui mừng vừa rồi cũng không còn sót lại chút gì.

Bởi vì hắn lại đã ý thức được một vấn đề khác.

Tín hiệu cứu viện đã phát ra rồi, nhưng tổng bộ bên kia kịp đến cứu viện sao?

Khiếu Mang vực và Minh Tái vực cách nhau những bảy vực giới, gần như đã kéo dài nửa Nguyên Tiên Giới rồi.

Khoảng cách rộng lớn như vậy, cho dù không ngừng qua lại không gian như con thoi, cũng không thể trong một ngày đuổi đến được đâu nhỉ?

Mà bây giờ Phi Tinh Đường đã sắp phải xuất phát rồi.

Nước xa không cứu được lửa gần!

Chuyện này nên làm sao mới tốt?

Khi một đám người bị ép đến tuyến đầu trận địa, Vi Hành Đạo Tôn lại đã nhìn thấy một người xui xẻo đã rút được thẻ đỏ - Cuồng Hải tông.

Sau khi nhìn thấy hắn, tông chủ của Cuồng Hải tông là Quán Đào Đạo Tôn đã lộ ra vẻ mặt rầu rĩ.

“Vi Hành đạo hữu, lần này chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau rồi.”

Cuồng Hải tông của hắn ngược lại lại lợi hại hơn Phi Tinh Đường không ít.

Trong tông có hai tên Đạo Tôn, mười mấy tên Chí Tôn, môn đồ hơn nghìn người.

Nhiều người như vậy làm trinh sát, sau khi tiến vào khu vực phòng thủ của Thiên Cung bên kia cũng sẽ là thập tử nhất sinh.

Cuối cùng người có thể sống sót trở về có thể có hai mươi người thì đã coi như là ông trời rũ lòng thương, lưu lại chút hạt giống cho Cuồng Hải tông rồi.

"Không dám không dám."

Vi Hành cũng vội vàng nặn ra vẻ mặt tươi cười.

Mặc dù trước kia đệ tử hai bên chưa từng quen biết, nhưng khi nhìn nhau lại đều lộ ra vẻ mặt đồng bệnh tương liên.

Đều là cá mè một lứa!

Dưới sự thúc giục của trưởng lão Minh Nhai Thiên, hai tông môn cúi gằm mặt xuống, bước lên chuyến đi chịu chết này.

Rất nhanh, bọn họ đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Thiên Cung và thành lũy của Minh Tái vực cách nhau trên trăm triệu dặm, hai quân xa xa đối đầu, gần đây đều đang bận rộn củng cố trận địa hậu phương của mình.

Khoảng cách này rất xa, nhưng đối với Tiên nhân mà nói thì không tính là gì cả.

Cả đường tận lực thả chậm tốc độ, sau mười canh giờ, bọn họ vẫn đuổi đến lân cận phòng tuyến của Thiên Cung.

Mặc dù vẫn chưa nhìn thấy thành lũy của Thiên Cung, nhưng hai tông môn đều không hẹn mà cùng dừng lại.

Tiếp tục thâm nhập, bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

"Vi Hành đạo hữu, tiếp theo chúng ta phải hành sự cẩn thận rồi."

Quán Đào Đạo Tôn việc không né tránh bắt đầu chủ trì hội nghị chiến đấu.

"Làm sao trà trộn tiến vào khu vực phòng thủ của đối phương, tận lực tránh khỏi bị phát hiện, chúng ta cần phải lên kế hoạch cẩn thận một phen, ta đề nghị…"

Đề nghị của hắn vẫn chưa nói ra, Vi Hành đã cười lắc đầu.

“Quán Đào đạo hữu, ta đề nghị chúng ta cứ nấp ở đây.”

“Nơi này cách hậu phương của chúng ta rất xa, cách khu vực phòng thủ của đối phương cũng vẫn còn một chút đường, chúng ta tạm thời an toàn.”

“Một khi thâm nhập vào thành lũy của Thiên Cung biên kia, bất luận ẩn nấp che giấu thế nào, cuối cùng cũng đều rất khó để không bị phát hiện.”

Thiên Lân Quân của đối phương quá chuyên nghiệp.

Thăm dò bọn họ?

Căn bản chính là dùng bánh bao thịt ném chó, một đi không trở lại.

Hiện tại hắn đã nghĩ xong rồi, cứ chờ đợi ở đây, kéo dài thời gian.

Chỉ cần kéo dài đến khi tổng bộ Phi Tiên Môn bên kia phái ra cao thủ cấp Đạo Thánh, tất cả vấn đề khó khăn đều dễ dàng giải quyết.

Thế nhưng, quyết định này của hắn lại đã bị mọi người nhất trí phản đối.

“Vi Hành đạo hữu, có phải là ngươi đang nói sảng không?”

Quán Đào Đạo Tôn nhíu mày nói: “Lẽ nào ngươi đã quên hậu phương có thể thông qua kí hiệu tông môn nắm giữ vị trí của chúng ta bất cứ lúc nào sao?”

“Dựa theo quy củ của Minh Nhai Thiên, trinh sát chỉ có thể không ngừng chuyển động, không thể dừng ở một nơi vượt qua một canh giờ.”

“Nếu như dở thủ đoạn lười biếng, cho dù ngươi may mắn sống sót thì tương lai trở về cũng sẽ bị bọn họ xử tử!”

Những trưởng lão khác của Cuồng Hải tông cũng nhao nhao gật đầu.

“Đúng thế, ở tại chỗ là không được đâu.”

“Vi Hành Đạo Tôn, ngươi vẫn đừng mong chờ vào loại khôn vặt này nữa, như thế chỉ sẽ làm hại đến tất cả các ngươi thôi.”

“Vẫn là suy nghĩ tiếp theo phối hợp thế nào, làm sao tận lực khiến nhiều người sống sót một chút đi.”

Không chỉ bọn họ, ngay cả những đệ tử của Phi Tinh Đường cũng không đồng ý lắm với đề nghị này của Vi Hành, chỉ là không trực tiếp nói ra mà thôi.

Ở trong mắt bọn họ, chưởng môn vậy mà trông mong dựa vào việc trì hoãn kéo dài công việc để sống sót, quả thực chính là mơ mộng hão huyền.

“Các ngươi phải tin tưởng ta.”

Trong lòng Vi Hành Đạo Tôn lo lắng.

“Quán Đào Đạo Tôn, trước mắt chúng ta trên cùng một chiếc thuyền, cho dù ta muốn hại các ngươi cũng sẽ không hại bản thân ta.”

“Ở lại nơi này tiếp tục ẩn nấp thật sự là con đường sống duy nhất, hơn nữa rất có thể toàn bộ mọi người đều sống sót…”

“Hừ!”

Sắc mặt của Quán Đào Đạo Tôn đã trầm xuống.

“Vi Hành, ta biết ngươi có ý gì.”

“Ngươi không muốn bị ta chỉ huy, cho nên cố ý làm trái lại với mọi người đúng không?”

“Được rồi, nếu như ngươi đã thích để mình làm, vậy ngươi cứ mang theo Phi Tinh Đường của ngươi ẩn nấp ở đây là được rồi, bọn ta không theo!”

Những môn đồ khác của Cuồng Hải tông cũng nhao nhao châm biếm.

“Đúng vậy, vốn dĩ bọn ta thấy các ngươi đáng thương, định kéo các ngươi một tay đấy.”

“Kết quả các ngươi cứ muốn làm theo ý mình, vậy thì không trách được bọn ta rồi.”

“Cũng không xem thử Phi Tinh Đường các ngươi là cấp bậc gì, chỉ có một vài con mèo lớn mèo nhỏ này, còn vọng tưởng chỉ huy bọn ta hay sao?”

“Thật sự là không biết điều…”

Vi Hành suýt nữa đã bị bọn họ chọc tức đến cười.

Hắn vội vàng cản ở trước mặt mọi người.

“Được! Quán Đào đạo hữu, với thân phận mọi người đều bị Minh Nhai Thiên nhắm vào, ta cũng không muốn nhìn thấy Cuồng Hải tông thương vong thảm trọng, vậy thì ta sẽ nói rõ ngọn ngành cho ngươi!”

Hắn thở dài một hơi, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói đè thấp.

“Thực ra, ta đã gọi cường viện.”

“Chỉ cần chúng ta kéo dài thời gian ở đây, nhiều nhất trong ba ngày, nhất định sẽ có Đạo Thánh đến giải cứu chúng ta.”

Sắc mặt của tất cả mọi người chợt cứng lại, đám người Diệp Minh và Diệp Đường phía sau lấy tay che mặt.

Chưởng môn, ngươi chém gió ở trước mặt bọn ta cũng thôi đi.

Sao đến lúc này rồi, ngươi còn muốn tiếp tục chém gió sao?

Hiện tại không phải là lúc nói đùa đâu!

Vẻ mặt của Quán Đào Đạo Tôn trở nên có hơi vi diệu.

“Cường viện? Đạo Thánh?”

“Đúng vậy, ngươi cũng không cần lo lắng Minh Nhai Thiên báo thù, bọn họ sẽ trực tiếp đón chúng ta đến Khiếu Mang vực.”

Quán Đào Đạo Tôn cười như không cười nhắc lại: “Khiếu Mang vực?”

Vi Hành mạnh mẽ gật đầu.

“Đúng vậy, có lẽ ngươi biết bên kia an toàn cỡ nào chứ, đi đến bên đó, tương lai…”

“Ta biết, nhưng ta càng biết ngươi đã điên rồi.” Quán Đào ngắt lời hắn.

Chương 1709: Đây là sư thúc của các ngươi

Căn bản đều không cho Vi Hành cơ hội tiếp tục thuyết phục, toàn bộ những trưởng lão khác của Cuồng Hải tông đều bắt đầu khinh thường chế giễu.

“Ngươi lấy cường viện cấp Đạo Thánh ở đâu chứ?”

“Chỉ dựa vào Phi Tinh Đường các ngươi, nếu như có thể có quan hệ với Đạo Thánh thì có còn là miếu nhỏ mấy chục người sao?”

“Càng huống hồ, nếu thật sự có một Đạo Thánh đến thì lại có thể thế nào chứ?”

“Hắn có thể bình an hộ tống các ngươi đến Khiếu Mang vực dưới sự truy giết của Minh Nhai Thiên không?”

“Thật sự coi bọn ta dễ lừa như thế?”

Quán Đào Đạo Tôn vừa chỉ huy đệ tử của Cuồng Hải tông lên về phía trước, vừa quay đầu lại ném ra câu cuối cùng.

“Các ngươi cứ ở lại đây đi, ta xem các ngươi có thể sống bao lâu!”

Nấp ở tại chỗ cũng không phải là tuyệt đối an toàn.

Thiên Lân Quân phía đối điện cũng sẽ thỉnh thoảng phái ra tiểu đội điều tra, không chừng sẽ đụng phải Phi Tinh Đường.

Nhìn bóng lưng bọn họ sắp biến mất, Vi Hành Đạo Tôn thở dài một hơi.

“Ầy! Những lời tốt khó khuyên quỷ đáng chết.”

Nói xong hắn nhanh chóng bố trí một trân pháp ẩn nấp ở xung quanh, lại bổ xung mấy cấm chế cảnh giác.

Lúc này mới ngồi xuống.

Những người khác không thể thoải mái giống hắn như vậy.

“Sư phụ, chúng ta thật sự phải nấp ở đây chờ đợi sao?”

“Như vậy có hơi giống như ngồi chờ chết nha!”

“Đúng vậy, nếu như chúng ta đi thăm dò thì còn có một chút xíu cơ hội sống sót trở về.”

“Hiện tại nấp ở đây, hậu phương sẽ biết chúng ta không đi thăm dò, sau khi trở về chắc chắn sẽ bị xử tử đấy!”

“Xử tử!”

Vi Hành Đạo Tôn thản thiên mỉm cười.

“Yên tâm đi, lần này sau khi nhiệm vụ kết thúc, Minh Nhai Thiên cũng không thể quản nổi chúng ta nữa.”

Chúng đệ tử suýt nữa vô lực chế giễu.

Lòng tin này của ngươi ở đâu ra vậy?

Nói giống như thật sự có cường viện sẽ đến đây vậy.

Diệp Đường lại lần nữa nhớ lại lần chém gió Vi Hành từng chém qua trước đó.

“Cường viện mà ngươi nói, chắc không phải là Phi Tiên Môn chứ?”

“Đúng thế, trẻ nhỏ dễ dạy!”

Chúng đệ tử trực tiếp ngã trên đất.

“Trời ạ, ngươi còn ở đó mà nói đùa?”

“Hiện tại không phải là lúc nói đùa đâu.”

“Sao có thể coi thứ chém gió thành sự thật?”

“Toi rồi toi rồi, lần này thật sự phải ngồi chờ chết rồi.”

Bất luận bọn họ nôn nóng tức giận thế nào, Vi Hành Đạo Tôn thân là chưởng môn đã quyết định chủ ý, cũng không ai có thể thay đổi.

Mọi người chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Mới đợi hai canh giờ đã có người đứng ngồi không yên.

Mà cũng ngay vào lúc này, cấm chế bên ngoài trận pháp ẩn nấp đã bị người khác đụng vào.

Vi Hành Đạo Tôn ở bên trong lập tức tâm sinh cảm ứng, mà những người khác thì trái tim đã nhấc lên đến họng.

Xong rồi, kẻ địch đến rồi!

Tuyệt đối là đã bị Thiên Lân Quân phát hiện rồi!

Mọi người căn bản đều không dám thở gấp, chỉ hy vọng đối phương không phát hiện được trận pháp ẩn nấp này.

Nhưng đôi khi lo lắng cái gì thì càng đến cái đó.

Chỉ qua vỏn vẹn ba giây, phía trước bọn họ đã loé ra một bóng dáng.

Người đến là môt tên nam tử trung niên mặc đạo bào, tay cầm trường kiếm.

“Không tốt!”

Chúng đệ tử sắc mặt đại biến, vội vàng rút ra vũ khí.

Cho dù đối phương không phóng ra Pháp Tắc không gian, nhưng mọi người đều biết hắn chắc chắn không thấp hơn Đạo Tôn.

Bởi vì ngay cả hai Chí Tôn là Diệp Minh và Diệp Đường này đây cũng đều hoàn toàn không nhìn ra nông sâu của đối phương.

Có điều, Vi Hành Đạo Tôn lại là giơ tay cản lại bọn họ.

“Dừng tay.”

Hắn vui mừng khôn xiết giang hai cánh tay ra, bước nhanh đón đến.

“Ma Huy, sao lại là ngươi?”

Khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng của đạo nhân trung niên kia nhanh chóng tan băng, hắn cười lớn ôm lấy Vi Hành Đạo Tôn.

“Ha, ta còn tưởng là ai chứ, hoá ra là Chu Tử Hành ngươi à?”

“Chứ sao nữa, ha ha ha…”

Vi Hành thân thiết kéo lấy tay hắn, đi đến trước mặt đám đệ tử kia của mình.

“Giới thiệu với các ngươi một chút, vị này là Ma Huy, sư đệ đồng môn đã từng trải qua hoạn nạn với ta, đến để giúp đỡ chúng ta đấy!”

Trên mặt của đệ tử Phi Tinh Đường lập tức chuyển buồn thành vui.

Hoá ra là người mình à?

Nhưng mà, Phi Tinh Đường chúng ta còn có một vị trưởng lão như vậy sao, sao trước kia chưa từng nghe nói qua bao giờ?

Ôm lấy nghi hoặc đầy bụng, bọn họ nhao nhao hành lễ.

“Bái kiến sư thúc!”

“Bái kiến sư thúc!”

“Bái kiến sư thúc tổ!”

Ma Huy vẻ mặt tràn đầy tươi cười, thân thiết giống như nhìn hàng con cháu của mình, vội vàng nâng Diệp Minh và Diệp Đường đứng ở phía trước lên.

“Tốt tốt tốt!”

“Thật sự không tệ!”

Hắn khen không dứt miệng gật đầu.

“Cái tên nhà ngươi, vậy mà lại đã thu mấy chục đệ tử đệ tôn, xem ra lăn lộn tốt hơn ta đấy!”

Những năm này hắn vẫn luôn cô độc lẻ loi, một mình xông xáo.

Ngay sau đó, hắn kéo Vi Hành đến một bên.

“Ngươi làm sao vậy, sao lại chạy đến nơi này, cảm thấy như bảo ta đến cứu ngươi à?”

Hắn vô cùng lo lắng đuổi đến đây, lúc này mới làm rõ tình huống.

“Ta còn muốn hỏi ngươi đấy.”

Vi Hành đè thấp giọng nói.

“Sao người đến chỉ có mình ngươi?”

Ma Huy cũng giống như hắn, đều là đệ tử đời thứ tư của Phi Tiên Môn, tu vi cũng là Đạo Tôn.

Sự có mặt của hắn ở đây mặc dù đã khiến lực lượng của Phi Tinh Đường tăng lên rất lớn, nhưng đối mặt với Minh Tái vực hậu phương và Thiên Lân Quân phía đối diện vẫn là hoàn toàn không đủ nhìn!

“Bởi vì ta cách nơi này gần nhất.” Ma Huy bất lực giang tay ra.

Thực ra hắn cũng ở Minh Tái vực, chỉ có điều hành động một mình, hành tung thất thường, chiến sự tiền tuyến không bắt

được hắn.

Mà Chu Tử Hành vẫn luôn dùng danh hiệu Vi Hành Đạo Tôn, Phi Tinh Đường lại không có danh tiếng, hắn căn bản cũng không biết chuyện.

Không lâu trước đó, ngọc bội liên lạc của hắn truyền đến mệnh lệnh của tổng bộ, bảo hắn trở về tổng bộ Phi Tiên Môn ở Khiếu Mang vực.

Đang ở trên đường, đột nhiên lại nhận được mệnh lệnh mới - Nhanh chóng đi đến nơi nào đó tụ hợp.

Lần theo chỉ dẫn của tổng bộ bên kia, hắn một đường đã tìm đến nơi này, mới biết đây là một nhiệm vụ cứu viện.

"Xem ra chỉ có thể tiếp tục đợi thôi."

Hai người rất nhanh đã hiểu được dụng ý của tổng bộ Phi Tiên Môn bên kia.

Không phải là không muốn cứu, mà là Khiếu Mang vực cách nơi này quá xa.

Đạo Thánh của tổng bộ bên kia đến đây cần phải có khoảng thời gian rất dài.

Chỉ có thể thông báo cho một vài đệ tử của Phi Tiên Môn cách Chu Tử Hành gần nhất trước, để bọn họ có thể tụ tập đến giúp đỡ chống đỡ một chút một cách nhanh nhất.

Cho dù không chống đỡ được, tốt xấu gì cũng có thể kéo dài một chút thời gian.

"Ừm, hy vọng gần đây vẫn còn những đồng môn khác."

Cuộc trò chuyện của hai người dù giọng nói không lớn, nhưng đệ tử Phi Tinh Đường có mặt vẫn nghe được rõ ràng.

Diệp Minh tính cách xưa nay trầm ổn, lúc này có hơi không tiêu hoá được những tin tức này.

"Sư phụ, à thì… Ngươi vừa nói vẫn còn có những đồng môn khác sẽ đến giúp đỡ chúng ta?"

"Đương nhiên rồi!"

"Đồng môn nào thế? Trước kia rốt cuộc ngươi là tông môn nào?"

“Đã sớm nói với các ngươi rồi, Phi Tiên Môn đấy!”

Chúng đệ tử vẻ mặt không nói nên lời.

Hiện tại bọn họ đã tin tưởng Vi Hành có một vài cao nhân bạn cũ ở bên ngoài rồi.

Nhưng Phi Tiên Môn…. Vẫn hơi giả chút.

Dù sao thanh danh của vị Ma Huy tiền bối trước mắt này không hiển hách, chưa từng nghe nói Phi Tiên Môn có tên người này bao giờ.

Hơn nữa, tổng bộ Phi Tiên Môn rõ ràng ở Khiếu Mang vực.

Cách nơi này xa lắm đấy, sao có thể có môn đồ ở gần đây?

Vi Hành Đạo Tôn biết bọn họ vẫn không tin.

Có điều hiện tại hắn cũng không quan tâm nữa, dù sao không cần bao lâu nữa bọn họ sẽ nhìn thấy sự thật.

Trong lúc chờ đợi, hắn và Ma Huy đã nói đến trải nghiệm của những năm này.

Hai người dường như có lời nói không hết, hoàn toàn không để ý cường địch bên ngoài.

Mà ngay nửa canh giờ sau, cấm chế cảnh giác bên ngoài đã lại lần nữa bị đụng vào, lại có một người xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Ha ha, Chu Tử Hành, Ma Huy? Hoá ra là hai người các ngươi?”

Chương 1710: Lần này ổn rồi

Nhìn thấy người đến, hai người vội vàng cười hì hì hành lễ.

“Đỗ Thường sư thúc!”

“Ngươi cũng ở gần đây à?”

“Ta ở Cự Bát vực bên cạnh!”

“Làm cả nửa ngày lần này là vì để cứu các ngươi sao? Hại ta ném lại tông môn bên kia chạy như bay đến đây.”

Đỗ Thường vẻ mặt oán trách, nhưng vẻ mặt vui mừng của sự trùng phùng lại hoàn toàn không giấu được.

“Ha ha, không phải ta.”

Ma Huy cười trên nỗi đau của người khác chỉ vào Vi Hành Đạo Tôn.

“Người rơi vào tuyệt cảnh là hắn, ta cũng đến cứu hắn.”

Vi Hành Đạo Tôn nhất thời vẻ mặt ngượng ngùng, chỉ có thể dùng cách giới thiệu đệ tử để che giấu một chút ngượng ngùng.

Một đám đệ tử của Phi Tinh Đường lại lần nữa bước lên trước làm lễ.

Vị này lại là sư thúc của chưởng môn, bọn họ không dám bất kính.

Lại có một Đạo Tôn đến, cũng khiến lòng vốn dĩ lo lắng của bọn họ được an ủi không ít.

Ít nhất, hiện tại thực lực bên này của Phi Tinh Đường đã không dưới Cuồng Hải tông nữa.

Có hai vị tiền bối này giúp đỡ, không chừng thật sự có thể sống sót thêm mấy người.

Sau khi hơi hiểu rõ tình huống, Đỗ Thường cũng đã đưa ra quyết định giống với Ma Huy.

Tiếp tục chờ đợi.

Ba Đạo Tôn không đủ để đánh vỡ phong toả của Minh Nhai Thiên.

Bọn họ - những đệ tử Phi Tiên Môn ở gần đây này, cũng chỉ có tác dụng kéo dài thời gian.

Muốn giải quyết vấn đề, vẫn phải đợi tổng bộ bên kia phái Đạo Thánh đến.

Lại qua thêm một canh giờ nữa, bọn họ đã đón lấy vị cố nhân của Phi Tiên Môn thứ ba - Đệ tử đời thứ ba Bùi Sanh.

Bốn người gặp mặt, lại là một phen cảnh tượng ôn chuyện cũ gặp lại.

Mà sau khi đệ tử của Phi Tinh Đường làm lễ, đã có hơi há mồm trợn mắt.

Lại một Đạo Tôn?

Sư phụ vậy mà lại có thể tìm được ba trợ thủ cấp Đạo Tôn ở gần đây, hình như tông môn lúc trước của hắn có hơi mạnh đấy.

Có điều, đây chỉ là bắt đầu.

Trong vòng ba canh giờ tiếp theo, liên tục lại có mười sáu tên Đạo Tôn đến.

Đệ tử Phi Tinh Đường quả thực nhìn đến không kịp.

Mỗi một vị đều là đồng môn của Vi Hành Đạo Tôn, không phải là sư huynh sư muội, thì là sư bá sư thúc.

Toàn bộ những người này đều cách tiền tuyến của Minh Tái vực không xa.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của tổng bộ bên kia, mỗi một người đều lấy tốc độ nhanh nhất bình sinh đuổi đến hội hợp.

Nhìn cảnh tượng hai mươi người nhiệt liệt ôm ấp và vui cười đùa giỡn, đám người Diệp Minh và Diệp Đường trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

Vậy mà lại có nhiều tiền bối cao nhân như vậy đến đây gấp rút tiếp viện, bọn họ quả thực nghi ngờ đây là mộng cảnh.

Đây thật sự là một lần nhiệm vụ thẻ đỏ cửu tử nhất sinh sao?

Trợ thủ sư phụ hắn gọi đến, không khỏi cũng quá nhiều rồi nhỉ?

Hiện trường trọn vẹn đều đã có hai mươi Đạo Tôn rồi đấy!

Tông môn lúc trước của hắn, vậy mà có thể phái ra hai mươi Đạo Tôn?

Quy mô đó cho dù đặt ở Minh Nhai Thiên cũng đã coi như là có thể xếp vào đại tông môn hàng đầu rồi đấy!

Mà nghe nội dung bọn họ thuận miệng nói chuyện, trong những người này, rất nhiều người đều đã có tông môn và gia tộc của mình.

Có người là chưởng môn, có người là tộc trưởng.

Có vài tông môn còn rất lớn, có nhiều trên chục ngàn người, ngay cả bọn họ cũng đã từng nghe nói qua.

Chuyện này cũng thần kỳ quá.

Cứ tiếp tục như vậy, số lượng Đạo Tôn đều đã sắp vượt qua số lượng của đệ tử Phi Tinh Đường rồi.

Mặc Vu Vi quả thực không nhịn được lòng tò mò.

“Sư tổ gia gia, ngươi giao du rộng rãi như vậy, lúc trước sao chưa từng nghe ngươi nhắc đến những tiền bối này chứ?”

Vấn đề này vừa ra, những đệ tử khác mạnh mẽ gật đầu.

Đúng vậy, bình thường chưởng môn thích chém gió như thế, sao chưa từng chém gió đến mấy người này?

Dựa vào bản tính thích khoe mẽ của hắn, quen biết nhiều tông môn và đại lão thế gia như thế, nên sớm thổi đến tận trời xanh rồi!

“Hơn nữa ngươi cũng chưa từng mang bọn ta đi đến những tông môn này làm khách bao giờ nữa!”

Đám người Vi Hành Đạo Tôn và Ma Huy, Đỗ Thường liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt ngửa mặt lên cười lớn.

“Ha ha ha, Chu sư điệt, xem ra bình thường ngươi còn rất kín tiếng đấy.”

“Không phải sư tổ của các ngươi không nói, mà là lúc trước không thể nói mà thôi!”

“Yên tâm yên tâm, sau này lão phu nhất định mời các ngươi đến làm khách, bảo đảm là đãi ngộ khách quý!”

“Bùi sư đệ ngươi nói sai rồi, sau lần này trở về, sau này chúng ta đều sẽ ở bên nhau rồi.”

“Đúng đúng đúng, là ta đã nói sai rồi…”

Bọn họ đang cười đùa, trong trận pháp ẩn nấp đột nhiên lại có một người xông vào.

Khi người này tiến vào lại không đụng vào cấm chế cảnh giác bên ngoài, vô cùng kì diệu xuất hiện ở đằng sau Vi Hành.

Doạ cho Vi Hành đột nhiên kinh hãi.

Đợi khi quay đầu lại nhìn một cái, tất cả mọi người đều đã lộ ra vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

“Mẹ kiếp, Đoạn Hà?”

“Mẹ nó, tiểu tử ngươi đến rồi, làn sóng này ổn rồi!”

“Ha ha ha, xem ra chúng ta không cần đợi nữa.”

Hiện tại ngoại trừ Khương Thành ra, Phi Tiên Môn tổng cộng có chín Đạo Thánh, Đoạn Hà chính là một trong số đó.

Hắn vừa ra trận, mọi người trong nháy mắt đã trở nên yên tâm.

Mà sau khi nhìn thấy hiện trường có trọn vẹn hai mươi vị đồng môn, khoé miệng vốn dĩ lãnh khốc của Đoạn Hà cũng đã lập tức nhếch lên.

“Làm cả nửa ngày các ngươi đều ở đây?”

“Lần này là chuyện gì thế, sao mọi người đều tụ lại cùng nhau rồi?”

Vi Hành cười híp mắt vỗ vai hắn.

“Đây đều là công lao của ta, bởi vì ta may mắn đã nhận được một nhiệm vụ ắt phải chết, cho nên không thể không báo cáo với tổng bộ một chút.”

“Cũng thuận tiện cho các ngươi một cơ hội đoàn tụ.”

“Ngươi, cái tên tiểu tử Đoạn Hà này còn không mau cảm tạ ta?”

Những lời này của hắn nói đến mức những đệ tử của Phi Tinh Đường phía sau kia đều vô lực chế giễu.

Lúc trước khi ngươi rút được thẻ đỏ không phải là vẻ mặt này đâu đấy.

“Ngươi thôi đi!”

“Loại chuyện này còn không biết ngại khoác lác?”

Đám người Ma Huy, Đỗ Thường nhao nhao cười mắng, Đoạn Hà cũng tức giận đẩy hắn một cái.

“Đừng quên, ta là sư thúc của ngươi đấy, ngươi vậy mà dám gọi ta là tiểu tử?”

Thân là một trong bốn người có kịch bản nhân vật chính, khi xưa vào ngày đầu tiên nhập môn, Đoạn Hà đã được La Viễn thu là đệ tử.

Cũng vì vậy, hắn phải cao hơn đệ tử đời thứ tư nhập môn cùng thời một bậc.

Chỉ có điều đám đệ tử đời thứ tư Chu Tử Hành và Ma Huy từ trước đến nay không nhận bối phận này.

“Chúng ta nhập môn cùng một ngày, đừng hòng cao hơn bọn ta một đầu!”

“Gọi ngươi một tiếng sư huynh cũng coi như là đã cho ngươi mặt mũi rồi.”

Đoạn Hà không coi đây là hành động làm trái, ngược lại đắc ý nhướn mày.

“Hết cách rồi, ta chính là người được Khương chưởng môn xem trọng, ngày đầu tiên nhập môn đã được hắn tự mình khen thưởng, các ngươi đố kị cũng vô dụng!”

Mặc dù hiện nay hắn đều đã dùng được đạo khí bát giai, nhưng linh khí Thành ca thưởng năm xưa thì hắn vẫn cất giấu kỹ như cũ.

“Ta chính là người đặc biệt, chính là ngôi sao sáng nhất trong đám người kia!”

Đám người Đỗ Thường và Bùi Sanh đời thứ ba đều không nhịn được vén tay áo lên.

“Cái tên này cặn bã quá, ta muốn đánh hắn ghê!”

Sau khi mọi người cười đùa một lúc lâu, Đoạn Hà mới hỏi đến tình huống.

Khi biết được tử cục Phi Tinh Đường gặp phải, hắn ngược lại không kinh ngạc gì cả.

Chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn dưới thế lực đấu đá, những năm nay hắn đã gặp nhiều rồi.

Nhưng sau khi biết được hoá ra mọi người đều đã nhận được mệnh lệnh trở về tổng bộ, hắn lập tức đã không tiếp nhận nổi.

“Cái gì?”

“Các ngươi đều đã nhận được lệnh triệu tập của tổng bộ? Tại sao ta không có?”

“Hả? Ngươi không có?”

Bất luận là Chu Tử Hành hay là đám người Đỗ Thường đều là vẻ mặt kinh ngạc.

Chuyện này không nên chứ, toàn bộ hai mươi người có mặt khác đều đã nhận được lệnh triệu tập, sao lại cứ sót lại Đoạn Hà?

Ngay sau đó, toàn bộ mọi người đều cười trên nỗi đau của người khác bật cười lên.

“Ha ha, này thì ngươi đặc biệt, này thì ngươi cao hơn bọn ta một bậc!”

“Ngươi cứ đi nhận lấy cái đặc biệt đi!”

“Ngôi sao sáng nhất tung bay ở bên ngoài, tiếp tục một mình phát sáng đi!”

“Đúng thế, ngươi không thể cô phụ sự mong chờ của bên kia đâu đấy. Về phần những người kém cỏi bọn ta, sau khi giải quyết được chuyện của nơi này sẽ trở về bên kia đoàn tụ trước thôi.”

Đoạn Hà suýt nữa đã bị đám người này chọc tức cười.

“Ta mặc kệ, lần này tổng bộ cũng sẽ có người đến nhỉ, ta nhất định phải chật vấn cẩn thận một phen!”

Chương 1711: Sao ngươi không khuyên ta thêm mấy câu nữa

Sự có mặt của Đoạn Hà đã tạo cho mọi người niềm tin vô cùng to lớn.

“Ta đã đến đến rồi nên mọi người cũng không cần tiếp tục đợi nữa đâu.”

Nhìn thấy hắn nâng kiếm chuẩn bị tiến lên mở đường, những người khác cố ý chế nhạo.

“Theo như ý của ngươi thì chỉ cần mình ngươi là đủ rồi à?”

Đoạn Hà liếc xéo về phía đám người đó một cái, một tay vắt ra đằng sau, giương cằm lên một góc 45 độ.

“Các ngươi tự bảo vệ bản thân mình là được rồi.”

Những người ở đó bị coi thường tức đến bật cười ngay tại chỗ.

“Hừ, tên này học cũng giống phết đấy chứ.”

“Hắn kiểu gì cũng thất bại thôi, các ngươi cứ chờ đấy mà xem!”

Miệng thì nói như thế nhưng Vi Hành Đạo Tôn vẫn ẩn đại trận lại.

Đoạn Hà hành sự vẫn rất cẩn trọng, không giống như idol Khương chưởng môn, đi đến đâu cũng không che đậy, giấu giếm.

Hắn càng không có ý định giao thủ với Thiên Lân Quân ở đối diện.

Hắn trực tiếp chọn cách luôn bên cạnh sườn, chuẩn bị từ đây thoát khỏi phạm vi chiến trường của hai bên.

Trong lòng Diệp Minh và Diệp Đường đang theo phía sau bọn họ lo sợ bất an.

Đội quân hơn hai mươi Đạo Tôn này quả thực vô cùng mạnh mẽ, nhưng bất luận là đụng độ với Minh Nhai Thiên hay là Thiên Lân Quân thì vẫn rất khó để rút lui một cách an toàn.

Cả nhóm mới bay được mấy chục ngàn dặm thì mấy Đạo Tôn đã cảm nhận được căn nguyên tiên lực ở phía trước dao động.

“Không hay rồi.”

“Phía trước có đánh nhau!”

Sắc mặt đám người Vi Hành và Ma Huy thay đổi.

“Mau thay đổi phương hướng.”

Đoạn Hà hạ lệnh tránh né một cách quyết đoán.

Nhưng cả đám người mới đổi phương hướng chưa đi được bao xa thì hai bên trái phải lại truyền đến khí tức của căn nguyên đan xen vào nhau.

“Chẳng lẽ chúng ta bị phát hiện rồi, hơn nữa còn bị bao vây rồi sao?”

“Quay lại!”

Đoạn Hà lại hạ lệnh.

Nhưng dường như bọn họ bị bao vây thật rồi.

Bởi vì rất nhanh sau đó, ở phía trước lại có tiên lực dao động kịch liệt.

Điều này khiến đám đệ tử của Phi Tinh Đường càng ngày càng sợ hãi, còn đám người Đỗ Thường và Ma Huy cũng nắm chặt binh khí trong tay từ lâu, chuẩn bị cho một trận đại chiến xảy ra bất cứ lúc nào.

Lúc thay đổi phương hướng lần thứ ba, bọn họ nghe thấy tiếng căn nguyên va chạm vào nhau nổ ầm ầm ở phía xa xa.

Đến khoảng cách này, đối phương đã phát hiện ra vị trí của bọn họ rồi, không thể nào né tránh được nữa.

“Chỉ đành chiến một trận thôi!”

Phía trước đột nhiên có mười mấy thân ảnh xuất hiện, giống như con mồi bị truy đuổi, hoảng sợ tháo chạy thục mạng đến trước mặt bọn họ.

Đoạn Hà đang định ra tay thì Vi Hành lại vội vàng ngăn hắn lại.

“Quán Đào Đạo hữu?”

Hắn nhìn thoáng qua liền nhận ra Đạo Tôn dẫn đầu, tóc tai rũ rượi, bị nhuộm đỏ khắp người kia là ai.

Chính là Chưởng môn của Cuồng Hải tông mà bọn hắn tạm biệt cách đây không lâu.

Còn mười mấy tiên nhân mặt mũi lấm lem bẩn thỉu, cả người nhuộm đầy máu không phải chính là trưởng lão và đệ tử của Cuồng Hải tông sao?

Nhìn thấy bộ dạng của bọn họ, Vi Hành và đám đệ tử của Phi Tinh Đường toát hết mồ hôi lạnh.

Xem chừng nhiệm vụ trinh sát lần này của Cuồng Hải tông vô cùng không thuận lợi.

Mà nhìn thấy phía đối diện là môn đồ của Phi Tinh Đường, Quán Đào Đạo Tôn rõ ràng rất kinh ngạc.

Nhưng truy binh ở đằng sau gần ngay gang tấc, hắn cũng không có thời gian mà chào hỏi, chỉ có thể hét lên hai tiếng.

“Chạy mau!”

“Có chạy thoát nỗi không?”

Một tiếng cười lạnh lùng truyền đến từ sau lưng bọn họ.

Ngay sau đó, căn nguyên đồ đằng tỏa sáng lấp lánh ánh vàng, chiếu sáng bầu trời mờ mịt.

Cùng lúc này, phía chính diện và phía bên trái cũng xuất hiện ánh sáng chói mắt của căn nguyên đồ đằng như thế!

Từng nhóm tướng sĩ của Thiên Cung ở bốn phía đã bao vây nơi này lại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Quán Đào Đạo Tôn đang thở hổn hển, sắc mặt tựa như tro tàn chỉ đành dừng lại.

Còn đám đệ tử của Phi Tinh Đường nhìn thấy vẻ mặt uy nghiêm và sát khí đằng đằng của ba Đạo Thánh Thiên Cung, cảm nhận sự uy áp của kẻ mạnh táp thẳng vào mặt, chỉ cảm thấy tim sắp ngừng đập đến nơi.

“Xong đời rồi.”

“Lần này thì xong đời thật rồi!”

Thiên Lân Quân chi chít dày đặc khắp nơi, nhìn thoáng qua cũng có không dưới mấy chục ngàn người.

Ngoại trừ ba Đạo Thánh ra, còn có ít nhất năm, sáu mươi Đạo Tôn nữa.

Thế này thì đánh đấm kiểu gì nữa?

Rất nhiều đệ tử lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, thậm chí rất khó có thể điều động tiên lực trong cơ thể được nữa.

"Quán Đào Đạo hữu, ngươi, thế này…"

Vi Hành Đạo Tôn nhìn thoáng qua những môn đồ của Cuồng Hải tông còn sót lại ở đây, hàng nghìn môn đồ trước đây, bây giờ chỉ còn lại có hơn tám mươi người.

Hơn nữa ai nấy đều bị thương.

Có người bởi vì mệt mỏi rã rời, sau khi dừng lại thì ngất xỉu luôn.

Chuyện này khiến Vi Hành có chút khó hiểu.

Mặc dù nhiệm vụ trinh sát cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng không đến mức mới có mấy giờ đồng hồ đã sắp bị tiêu diệt toàn quân chứ?

"Bọn ta bị trúng mai phục, bọn họ đã bố trí bẫy xong từ lâu rồi."

Quán Đào thở hổn hển, cố gắng kìm nén đau đớn và sự kinh hãi trong lòng.

Lúc này, hắn mới có thời gian để chú ý đến sự khác thường của Phi Tinh Đường.

"Sao các ngươi lại có thêm nhiều người như thế… hơn nữa…"

Hơn nữa, hai mươi người mới đến này, tất cả đều trên cấp Đạo Tôn.

Trong đó có một người, đến hắn cũng không thể nhìn ra sức mạnh nông sâu thế nào.

Trừ phi, là Đạo Thánh sao?

Vi Hành cười khổ, thở dài.

“Này, đây chính là lực lượng cứu viện mạnh mẽ mà ta nói với ngươi đấy.”

“Cái gì?”

Nghe thấy câu này của hắn, bất luận là Quán Đào hay là những người còn sót lại của Cuồng Hải tông đều ngớ cả ra.

Lúc trước Vi Hành nói ở lại chỗ cũ để đợi viện binh, bọn họ chỉ coi như hắn chém gió nói khoác.

Chỉ coi như thế là khoanh tay chờ chết.

Nhưng bây giờ thì thấy hắn thật sự đã gọi được trợ thủ đến rồi!

Hơn nữa, còn mạnh như thế sao?

Nghĩ đến hàng nghìn môn đồ không lâu trước đâu còn cùng hắn đi thăm dò địch doanh, kết quả lại không thể trở về, trong lòng Quán Đào Đạo Tôn rỉ máu.

Hắn sắp hối hận đến chết rồi.

Nếu sớm biết Phi Tinh Đường có thể gọi một đám cường giả hàng thật giá thật đến thì hắn đã cùng ngồi đợi với bọn họ cho rồi.

Như thế nói không chừng Cuồng Hải tông thật sự có thể chạy trốn đến Khiếu Mang vực.

Hắn khóc lóc thảm thiết nhìn Vi Hành Đạo Tôn, hắn rất muốn nói gì đó.

Ví dụ như, tại sao ngươi không nói cho ta biết sớm một chút hả?

Nhưng nghĩ kỹ lại thì, người ta đã nói từ lâu rồi, là chính hắn kiên quyết không tin mà.

Cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Sao lúc đó ngươi không khuyên ta thêm mấy câu hả!”

Mặt Vi Hành đầy bất lực, hắn nhún vai ngửa tay sang hai bên, biểu thị hắn nói rồi mà.

Mà lúc này, hai tiên tướng và Đạo Thánh tùy quân cũng lạnh lùng mở miệng.

“Không ngờ, ở đây vẫn còn một đám cường đạo nữa.”

“Hơn nữa, thực lực còn mạnh hơn!”

Tổ hợp của Phi Tinh Đường ở đây khiến bọn họ có chút khó hiểu, không rõ tình hình là như thế nào.

Chỉ có mấy chục người, bên trong thì yếu đến mức bạc nhược, có không ít đệ tử đến Tôn Giả cũng chưa đạt đến.

Trong trận đại chiến ở cấp độ này, đến làm bia đỡ đạn cũng chẳng đủ tư cách ấy chứ.

Nhưng, phía trước đám người yếu ớt bạc nhược này lại có một lượng đáng kể các cao thủ hàng đầu đang đứng đó.

Có đến tận hai mươi Đạo Tôn và một Đạo Thánh!

Ánh mắt của bọn họ lượn lờ thăm dò trên người đám Đỗ Thường và Bùi Sanh, cuối cùng khóa chặt trên người dẫn đầu, chính là Đoạn Hà.

“Bảo tất cả người của ngươi ra đây đi!”

Không đợi người khác lên tiếng, Đoạn Hà đã cướp lấy việc tiếp lời trước.

“Bị ngươi nhìn ra mất rồi.”

Hắn cố ý liếc nhìn ra bên ngoài của vòng vây.

Lúc này hắn mới khẽ mỉm cười.

“Bọn ta không hề có địch ý với các ngươi, những người còn lại đang ở phía sau, không hề mai phục các ngươi, chi bằng coi như không nhìn thấy, chúng ta cáo biệt tại đây, thế nào?”

Lúc đầu, mọi người nghe không hiểu ý của hắn.

Chúng ta làm gì còn những người khác nữa?

Ngay sau đó, bất luận là Ma Huy, Đỗ Thường hay là Vi Hành và Diệp Minh, tất cả đều âm thầm thấy thông minh.

Bây giờ địch ta cách biệt quá lớn, nếu đánh nhau chắc chắn sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

Hơn nữa, đối phương nhìn thấy nhiều Đạo Tôn như thế, theo bản năng cũng sẽ cho rằng đối phương không thể nào chỉ có mấy chục người được, nhất định còn có đại quân mai phục.

Đoạn Hà cố ý lợi dụng tâm lý nghi thần nghi quỷ này của bọn họ để giả vở thật sự vẫn còn những người khác nữa.

Chương 1712: Các ngươi cùng lên đi

"Không có địch ý ư?"

Tiên tướng dẫn đầu Thiên Lân Quân nheo mắt lại, đánh giá kĩ dáng vẻ của tất cả mọi người.

Hắn đã bí mật thả thần niệm ra tìm kiếm khắp xung quanh từ lâu rồi.

Rõ ràng là không tìm thấy bất cứ thứ gì, nhưng lại càng không dám thả lỏng.

Đoạn Hà mỉm cười gật đầu.

"Đúng vậy, bọn ta vô tình dính vào cuộc phân tranh giữa các ngươi và Minh Tái vực."

Hắn nhún vai dang tay sang hai bên, tỏ ý không liên quan: "Chắc ngươi cũng nhìn ra, trong số bọn ta không có ai là người của Minh Tái vực cả."

"Bọn ta không cần thiết phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, không chết thì không lui."

"Khai chiến thắng thua khó lường, mà các ngươi chắc chắn cũng sẽ thương vong trầm trọng."

Tuyệt vời!

Đám người Vi Hành và Ma Huy đều không nhịn được muốn tặng cho Đoạn Hà một like.

Đầu tiên là cố ý giả vờ vẫn còn đại quân, khiến đối phương sợ hãi.

Sau đó lại giúp đối phương phân tích tình hình, ngươi khai chiến với chúng ta chẳng có ý nghĩa gì, lại thêm một kẻ thù, sau đó các ngươi còn đánh Minh Tái vực thế nào nữa?

Nói không chừng hành động này của hắn có thể giúp bọn họ vượt qua khó khăn này mà không bị thiệt hại gì.

Tiên tướng của Thiên Cung và hai người khác nhìn nhau một lát.

Không hẹn mà cùng nhau gật đầu.

Minh Nhai Thiên có những Đạo Tôn nào bọn họ đều có tình báo hết.

Ngoại trừ Quán Đào và Vi Hành, những người khác đều là người lạ, quả thực không phải là người của Minh Tái vực.

Sắc mặt hắn đã hơi nguôi giận, tiếp tục truy hỏi.

"Thế ngươi nói ta nghe xem, các ngươi trốn ở đây để làm gì?"

Lời nói của Đoạn Hà, lúc hư lúc thật.

Lần này hắn trực tiếp nói luôn sự thật: "Bọn ta chẳng qua là vì muốn đi từ đây đến Khiếu Mang vực, còn lý do tại sao bọn ta lại đến đó thì các ngươi cũng biết rồi đấy."

Hai tiên tướng lại gật đầu lần nữa, quả thật bọn họ biết.

Bây giờ Khiếu Mang vực là một "thiên đường" không có chiến tranh, rất nhiều Tiên nhân của các vực khác cũng đều hướng về nơi đó.

Thiên Cung biết rõ chuyện này, cũng không có ý định ngăn cản bọn họ.

Ít nhất thì những Tông môn đến Khiếu Mang vực sẽ không xuất hiện trên chiến trường phe kẻ thù của Thiên Cung.

Ba người bọn họ âm thầm bí mật truyền âm thương lượng một lát.

Cuối cùng, người dẫn đầu từ tốn nói: "Các ngươi có thể rời khỏi đây, bọn ta có thể coi như không nhìn thấy…"

Hắn còn chưa nói dứt câu, Đám người Vi Hành và Diệp Minh đã nhịn không được muốn vỗ tay.

Tốt quá rồi, mối nguy chưa từng có này đã biết mất rồi!

Nhưng, một giây sau đó, nụ cười tươi rói trên mặt bọn họ lại đông cứng lại.

"Nhưng nếu như ta không nhận nhầm thì vị này chắc là Vi Hành Đạo Tôn của Phi Tinh Đường ở Minh Tái vực đúng không nhỉ?"

Tiên tướng đó chỉ thẳng vào Vi Hành.

“Các ngươi có thể đi, nhưng hắn thì không thể!”

Tiên tướng của Thiên Lân Quân chuyên nghiệp quá mức, tin tình báo về cấp bậc của Đạo Tôn, bọn họ đã thuộc nằm lòng.

Vi Hành chỉ đành vội vàng giải thích: “Ta cũng không có địch ý gì với Thiên Cung các ngươi cả, ta cũng chỉ định dẫn theo Phi Tinh Đường rời khỏi chiến trường này, cùng đến Khiếu Mang vực với bọn họ mà thôi.”

“Vậy sao?”

Tiên tướng đó cười lạnh lùng, lại chỉ sang phía Quán Đào Đạo Tôn đang đứng bên cạnh.

“Thế hắn thì giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ hắn cũng không có địch ý gì với bọn ta?”

Vi Hành oán hận trong lòng nhìn Quán Đào.

Quán Đào muốn khóc mà không ra nước mắt, trong mắt đầy vẻ xin lỗi và khẩn cầu.

“Vi Hành đạo hữu, ta, ta cũng không ngờ được…”

Cuồng Hải tông vừa mới đến doanh trại của Thiên Lân Quân thăm dò, đều nhảy lên trên mặt của đối phương luôn rồi.

Còn nói không có địch ý, bọn ngu nó cũng không tin ấy chứ.

Giọng nói của tiên tướng kia vô cùng lạnh lẽo.

“Nếu như ta không nhìn nhầm thì Phi Tinh Đường và Cuồng Hải tông đến cùng nhau thì phải.”

Đến lúc này, cuối cùng Quán Đào cũng ý thức được hắn đã phạm sai lầm lớn đến mức nào rồi.

Không chỉ Cuồng Hải tông chết vô ích nhiều người như thế, bây giờ còn hại cả mình và Phi Tinh Đường hết đường thoát thân.

Ánh mắt của tiên tướng kia lại lần nữa chuyển sang gương mặt của Đoạn Hà.

“Các ngươi có thể rời khỏi đây, nhưng hai tông môn này thì bắt buộc phải ở lại.”

Hắn từ từ nâng thanh kiếm trong tay mình lên.

“Bọn họ là kẻ địch, không phải là người qua đường, tiêu diệt bọn họ chính là thiên chức của bọn ta!”

Đám người Ma Huy và Đỗ Thường thở dài.

Ngươi bảo bọn ta đi kiểu gì hả?

Không cứu được Phi Tinh Đương thì bọn ra còn đấy đây làm cái mẹ gì chứ?

“Vi Hành là bạn của bọn ta, bọn ta đến đây là để đưa hắn đi.”

“Bọn ta có thể bảo đảm sau khi đưa hắn đi, hắn sẽ không xuất hiện ở tiền tuyến trên chiến trường của Minh Tái vực nữa.”

“Ngươi cảm thấy bọn ta sẽ tin à?”

Một tiên tướng khác của Thiên Cung mặt không có biểu cảm gì nói.

“Có nói nhiều cũng vô ích, nếu các ngươi muốn giúp hắn thì chính là kẻ thù của bọn ta, cứ khai chiến là được!”

“Được thôi, thế thì khai chiến đi!”

Đám người Ma Huy và Đỗ Thường cũng nổi giận rồi.

Nếu đã không nói chuyện được, thì đánh thôi.

“Để xem lúc đánh xong các ngươi còn sống sót được mấy người.”

Nhìn thấy cao thủ của cả hai bên đều thi triển Pháp Tắc không gian, đại chiến hết sức căng thẳng, chạm vào cái là nổ ngay, Đoạn Hà lại lần nữa đưa tay ngăn đám người ở phía sau lưng mình lại.

“Nếu các ngươi đã nhất định muốn đánh nhau, thì ta đây sẽ đồng hành với các ngươi.”

Nhiệt độ trong mắt hắn dần dần biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng cay nghiệt.

Hắn từ từ nâng thanh đạo kiếm bát giai trong tay lên, từ phía xa chỉ về hướng Đạo Thánh dẫn đầu ở phía đối diện.

“Ba người các ngươi cùng lên đi, đợi ta chết rồi, những người khác lên cũng không muộn.”

Hắn vừa dứt lời, khắp nơi đều náo loạn.

Đến cả Vi Hành và Ma Huy cũng có chút trở tay không kịp.

“Này này Đoạn Hà, ngươi có đánh được không đấy?”

“Thế này cũng hơi kiêu ngạo rồi đấy?”

Đám đệ tử của Phi Tinh Đường thì càng không biết nói gì hơn.

Bọn họ còn không biết Đoạn Hà là Đạo Thánh ấy chứ.

Nhìn thấy hắn muốn khiêu chiến với ba cao thủ có căn nguyên đồ đằng của Thiên Cung thì chỉ cảm thấy hắn quá không biết tự lượng sức mình.

“Ngươi muốn khiêu chiến ba người bọn ta?”

Sắc mặt của tiên tướng dẫn đầu trở nên cực kì khó coi.

Hắn cảm thấy hắn đã bị sỉ nhục.

“Không sai.”

Có một tia giễu cợt lướt qua khóe miệng của Đoạn Hà.

“Có phải vừa nãy ta cho các ngươi thể diện nên đã khiến các ngươi có ảo tưởng rằng các ngươi cùng đẳng cấp với ta rồi không?”

“Nếu như không dám, các ngươi có thể chọn thêm vài trợ thủ.”

Hắn của lúc này so với hắn lúc đàm phán vừa rồi như thể là hai người hoàn toàn khác, rõ ràng là hắn đã hoàn toàn phát điên rồi.

“Được thôi, đây là tự ngươi chuốc lấy đấy nhé!”

Tiên tướng kia phải chịu sự khiêu khích một cách nghiêm trọng, mặc dù hắn biết Đoạn Hà cố ý muốn chơi trò đánh vào sĩ khí của quân hắn, đồng thời nâng cao sĩ khí của đối phương, nhưng hắn cũng không nhịn nổi nữa.

“Các ngươi đừng ai xen vào!”

Tiên tướng còn lại và Đạo Thánh tùy quân hai tay khoanh trước ngực, trên mặt đầy vẻ khinh thường.

“Hắn cũng chẳng xứng để ba ngươi chúng ta phải liên thủ với nhau.”

“Cứ để cho hắn xem thực lực của tiên tướng Thiên Cung đi.”

Giây lát sau, tiên tướng dẫn đầu kia và Đoạn Hà cùng vung kiếm lao lên bầu trời, hai Pháp cảnh kịch liệt va chạm với nhau.

Chỉ ngắn ngủi ba giây sau, có một bóng người bay ngược ra ngoài.

Chính là tiên tướng vừa rồi!

Ầm!

Mặt đất nứt ra vô số khe hở dữ tợn, trong một cái hố sâu không thấy đáy cực kỳ to lớn, đạo giáp của tiên tướng kia vẫn hoàn hảo như cũ, nhưng không ai hay biết rằng hắn đã bị thương!

Trên bầu trời cao, bảy đạo căn nguyên đồ đằng đang lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Đó không phải là ánh sáng màu vàng của trụ căn nguyên khổng lồ thông thường, mà là một màu đen quỷ dị.

Đoạn Hà đang chìm giữa bảy cây trụ khổng lồ đó, giống như ma thần thời viễn cổ xa xưa giáng lâm, trong mắt hắn chỉ còn lại sát ý hung ác tàn nhẫn!

Xung quanh có tận mười năm đạo hư ảnh căn nguyên như đang quần ma loạn vũ khiến lòng người kinh hồn táng đảm.

Hắn không hề có ý định dừng lại!

Mà thay vào đó, vung kiếm lao về phía tiên tướng vừa mới bị trọng thương ở bên dưới.

“Không hay rồi!”

“Mau liên thủ lại!”

Hai tiên tướng vừa nãy còn nói Đoạn Hà không xứng, bây giờ tựa như thể đã quên mất sự khinh thường mới vài giây trước của mình.

Hai người bọn họ mặt đầy kinh ngạc xông ra.

Một đao một kiếm, cùng lúc tấn công Đoạn Hà từ hai bên!

Ầm!

Ba Pháp cảnh không gian lại lần nữa va chạm kịch liệt với nhau.

Chương 1713: Uy phong của Đoạn Hà

Cũng may là hai Đạo Thánh này vào trận kịp lúc, nếu không thì tiên tướng bị thương lúc trước rất có khả năng đã ngỏm củ tỏi trước sự tấn công điên cuồng của Đoạn Hà rồi.

Lúc này, cuối cùng hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mà trên bầu trời lại truyền đến tiếng cười điên cuồng của Đoạn Hà từ trong trận chiến kịch liệt.

"Đây chính là thực lực của Tiên tướng ở Thiên Cung đó hở?"

Nếu như câu này được nói vào mười mấy giây trước thì chỉ có thể được coi như những lời lẽ điên cuồng ngạo mạn.

Nhưng bây giờ, thậm chí bọn họ còn không thể nào mở miệng nổi.

Nhìn lên trên bầu trời, thấy Đoạn Hà đang lấy một địch hai nhưng vẫn chiếm thế thượng phong như cũ, trong lòng hắn điên cuồng run rẩy.

"Chết tiệt!"

Tại sao kẻ này lại mạnh như thế chứ?

Hắn chui từ xó xỉnh nào ra vậy, sao lúc trước không hề nghe nói đến hắn?

Cuối cùng hắn cũng hiểu, vừa nãy Đoạn Hà quả thật đã cho hắn thể diện.

Kẻ này và bọn hắn thực sự không cùng một đẳng cấp.

Lực chiến đấu của hắn không hề thua kém Thần Quân danh tiếng lâu đời!

"Cùng xông lên!"

"Là chính hắn nói muốn khiêu chiến ba người chúng ta!"

Hắn không quan tâm đến thể diện được nữa rồi, bây giờ có thắng được hay không mới là quan trọng.

Sau khi hai tiên tướng và một Đạo Thánh của Thiên Cung liên thủ với nhau, cuối cùng cục diện của trận chiến mới tạm thời trở lại trạng thái cân bằng.

Nhưng trên bầu trời cao, Đoạn Hà thôi động Pháp tắc không gian, bên trái tấn công vào ba người, bên phải đột phá vòng vây.

Cột trụ căn nguyên đen nhánh khổng lồ kia đối mặt với Pháp cảnh của ba người, mặc dù không bạo liệt như căn nguyên bình thường, nhưng mỗi lần giao phong với nhau đều có thể để lại một làn sương mù đen ở trong Pháp cảnh của đối phương.

Người ngoài không nhìn ra hiệu quả cụ thể của làn sương màu đen ấy, nhưng nhìn biểu cảm vất vả mệt mọc của ba Đạo Thánh mà đoán thì hiển nhiên là không phải chuyện tốt đẹp gì.

Mà kiếm thuật của Đoạn Hà thì càng quỷ dị hơn.

Ở chỗ hắn, đến Kiếm Tâm cũng không cảm nhận được, càng không có chuyện tồn tại ý cảnh kiếm đạo gì gì đó, nhưng lại có thể đánh ngang sức ngang hàng với ba Đạo Thánh kia.

Rõ ràng mỗi nhát kiếm của hắn, tất cả mọi người đều có thể nhìn rõ đường kiếm nhưng lại không hiểu tại sao hắn làm được như thế.

Lực chiến đấu như thế này khiến trong lòng mọi người dao động.

Thiên Lân Quân và Phi Tinh Đường ở bên dưới không hề khai chiến.

Tất cả mọi người đều đang vừa nói chuyện vừa xem bốn Đạo Thánh quyết chiến với nhau.

Nếu như giữa bọn họ phân được kẻ thắng người bại thì bên dưới cũng không cần đánh đấm gì nữa cả.

Nhìn được một lát, Đỗ Thường nhịn không được mà cảm khái.

“Cuối cùng ta cũng hiểu, tại sao hồi đó Khương chưởng môn lại coi trọng hắn như thế rồi.”

Ma Huy ở bên cạnh cũng không nhịn được gật gật đầu.

“Đúng thế, tên này quả thực quá lợi hại rồi.”

“Rốt cuộc mấy năm gần đây hắn đã trải qua những chuyện gì vậy?”

“Mặc dù lúc trước hắn nhập cảnh nhanh hơn chúng ta, nhưng bây giờ có thể thấy hắn dường như đã bước lên một con đường đặc biệt rồi.”

“Có lẽ năm xưa Khương chưởng môn đã nhìn ra mệnh cách của hắn không giống với người thường rồi.”

“Đúng vậy, số mệnh của tên này quả thực quá kinh người!”

Đây mới chính là át chủ bài đích thực của Phi Tiên môn chứ!

Mà át chủ bài như thế lại có hẳn bốn người!

“Ông trời ơi!”

“Hóa ra hắn là Đạo Thánh!”

Tất cả các đệ tử của Phi Tinh Đường ở phía sau bọn họ đều mắt chữ A mồm chữ O!

Nhìn trận đại chiến trên bầu trời kia, bọn họ cảm thấy rất gần, lại rất xa, rất chân thực, lại rất mộng ảo.

“Hắn đâu chỉ là Đạo Thánh, một mình đánh với ba Đạo Thánh đấy, thực lực phải mạnh đến mức nào chứ…”

“Vị tiền bối này thật sự là sư thúc tổ của chúng ta hả?”

Chưởng môn thế mà lại có một đồng môn như thế này sao?

Thế này cũng vô lý quá mức rồi ấy chứ?

Phải biết rằng, vừa nãy lúc Đoạn Hà xuất hiện, bọn họ còn tưởng rằng hắn cũng là một Đạo Tôn cơ ấy.

Dù gì lúc ấy đám người Vi Hành và Ma Huy cũng chẳng coi trọng hắn, hễ mở miệng là ngươi, tên nhãi này.

“Chưởng môn, có cao thủ mạnh như thế bảo kê cho chúng ta, sao ngươi không chịu nói sớm thế hả?”

“Nếu như gọi vị tiền bối này đến chống lưng cho chúng ta sớm hơn tí nữa thì Minh Nhai Thiên nào dám bắt nạt chúng ta chứ.”

Còn có một vài đệ tử nhỏ giọng nhắc nhở Vi Hành Đạo Tôn: “Lần sau ngươi vẫn nên lễ phép với vị tiền bối này chút đi

nhớ, ngộ nhỡ hắn tức giận thì…”

Nghe thấy những lời bàn tán nghị luận của bọn họ, đám người Vi Hành và Ma Huy cùng Đỗ Thường cười không đường mà khóc cũng chẳng xong.

Xem ra những hậu bối này vẫn chưa hiểu rõ gia phong của Phi Tiên Môn rồi.

Chính vào lúc bọn họ nói những lời này, trận đấu khốc liệt trên bầu trời kia đã phân thắng bại.

Bốn người bọn họ đã tạm thời tách ra.

Sắc mặt của Đoạn Hà có chút nhợt nhạt, nhưng ba người kia hoặc nhiều hoặc ít cũng bị thương cả rồi.

“Còn cần đánh nữa không?” Kiếm của hắn vẫn chỉ về phía đối phương như cũ.

Tiên tướng kia lúc đầu đã bị thương, bây giờ khóe miệng chảy máu, thở hổn hển, đến nói chuyện cũng trở nên khó khăn.

Còn tiên tướng còn lại thì tình trạng tốt hơn một chút.

Nghe hắn nói nói xong thì lạnh lùng đáp: “Ta không tin là ngươi không phải trả giá!”

“Thế thì tiếp tục đi.”

Kiếm của Đoạn Hà lại lần nữa sáng lên.

Ba người ở phía đối diện vội vàng xua tay.

“Được rồi, lực thực của ngươi đã nhận được sự tôn trọng của bọn ta rồi.”

Đạo Thánh tùy quân nhanh chóng đáp: “Xem ra các ngươi không phải kẻ địch, ngươi có thể đem bọn họ rời khỏi đây rồi.”

Như thể cảm thấy thế này không có thể diện, tiên tướng dẫn đầu kia cố gắng kìm chế việc muốn nôn ra máu, trầm giọng nói: “Nhưng ngươi phải nói được làm được, từ nay về sau không được xuất hiện trước mặt bọn ta nữa! Nếu không thì lần sau nhất định sẽ là một trận khai chiến toàn diện!”

Tất cả mọi người lặng lẽ oán thầm trong lòng, làm thế này ngay từ đầu thì có phải tốt không, cứ nhất định phải ăn tẩn một

trận mới chịu cơ.

Lúc này Đoạn Hà mới thu kiếm lại, thu hồi Pháp Tắc không gian.

Vừa mới bắt đầu hắn đã dự định sẽ giết nhanh gọn tiên tướng dẫn đầu kia nên hắn đã dùng thủ đoạn đặc biệt, quả thực là đã phải trả giá đắt.

Mà thực lực của hơn năm mươi Đạo Tôn cùng hàng chục ngàn người của Thiên Cung ở bên dưới hoàn toàn đè bẹp đám người của Phi Tinh Đường.

Nếu như khai chiến toàn diện thật sự, rất có khả năng phe của hắn sẽ chết hết chỉ còn lại mình hắn.

Cuối cùng cũng vượt qua được khó khăn này rồi.

Đám đệ tử của Cuồng Hải tông và Phi Tinh Đường ở phía dưới đã nhịn không nổi bắt đầu hoan hô.

“Tốt quá rồi!”

“Cuối cùng cũng không sao rồi!”

Quán Đào Đạo Tôn kích động túm lấy tay của Vi Hành, sắp khóc đến nơi.

“Vi Hành đạo hữu, còn cả các chư Đạo hữu đã đến giúp đỡ lúc nước nữa, vị tiền bối cao nhân kia… cảm ơn mọi người nhiều, cảm ơn mọi người nhiều lắm!”

Hắn cũng quyết định không trở về Minh Tái vực nữa.

Mà đi cùng với Phi Tinh Đường đến thẳng Khiếu Mang vực luôn.

Nếu không thì sau này đại chiến liên tiếp, cuối cùng hơn tám mươi người này cũng chẳng sống sót được.

Trên thực tế, trong lòng của hàng vạn tướng sĩ bên phía Thiên Cung cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn Hà quá mạnh, bọn họ không muốn khai chiến với người như thế.

Lúc bốn Đạo Thánh ai trở về trận địa của người ấy, Thiên Lân Quân dỡ bỏ vòng bao vây.

Dưới sự hộ tống của hai mươi Đạo Tôn, Phi Tinh Đường và Cuồng Hải tông từ từ bay về phía Khiếu Mang vực.

Đoạn Hà ở phía sau áp trận.

Lúc hai phe sắp tách khỏi nhau, trên bầu trời lại đột nhiên truyền đến hai tiếng quát nặng nề.

“Đứng lại!”

“Dừng lại!”

Trước khi giọng nói này lọt vào tai, phía trước đoàn người của Phi Tinh Đường đã xuất hiện hai nam tử trung niên.

“Kiêu Vương! Hạo Vương!”

Nhìn thấy hai vị Thần quân này, sắc mặt đám người Vi Hành và Quán Đào thay đổi, âm thầm kêu không hay rồi.

Còn ba Đạo Thánh của Thiên Cung thì vội vàng tiến lên hành lễ.

“Tham kiến chủ soái, bái kiến Hạo Vương!”

Chủ soái của Thiên Lân Quân chính là Kiêu Vương, với tư cách là một trong các vị Thần quân tiếng tăm lừng lẫy xưa nay, thực lực của hắn thâm sâu khó lường.

Còn Hạo Vương, mặc dù không được coi là người xuất chúng trong số các Thần Quân, nhưng cũng không phải là người mà Đạo Thánh thông thường có thể so sánh được.

Sự xuất hiện đột ngột của hai người đã khiến cuộc chiến vốn dĩ đã chấm dứt lại lần nữa xuất hiện biến số.

“Bọn ta cảm nhận được sự dao động của trận chiến, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại sao lại tha cho bọn họ đi hả?”

Ba Đạo Thánh của Thiên Cung không dám giấu giếm,vội vàng kể lại cuộc nói chuyện và quá trình trận đấu vừa nãy cho hai người nghe.

Kiêu Vương và Hạo Vương nghe xong, ánh mắt cố định thẳng lên người Đoạn Hà.

“Các hạ muốn đem bọn họ đi dễ dàng như thế, chẳng lẽ là chê Thiên Cung bọn ta không có người sao?”

Chương 1714: Khương Thành xuất hiện

Nhìn thấy hai vị Thần Quân này xuất hiện, Đoạn Hà liền biết có chuyện phiền phức rồi đây.

Ban nãy hắn vừa nói vừa động tay động chân, tất cả chỉ là để đối phương hiểu rõ một chuyện.

Đó chính là muốn ăn được bọn ta thì các ngươi cũng mẻ hết răng.

Hai tiên tướng của Thiên Lân Quân và Đạo Thánh tùy quân kia mới không thể không chọn lựa chọn tha cho bọn họ.

Nói trắng ra là tất cả vẫn phải dựa vào thực lực chèo chống.

Không có sức mạnh khiến đối phương phải kiêng dè thì vẫn không đi được.

Cái gì mà bọn ta không liên quan gì đến Minh Tái Vực, bọn ta không phải là kẻ thù của các ngươi, tất cả đều là giả dối hết.

Bây giờ phe đối phương lại có thêm hai Thần Quân đến…

Hiện giờ bọn họ đã có thể thịt phe hắn một cách nhẹ nhàng rồi.

“Các ngươi muốn thế nào?”

Hắn nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhìn thẳng vào hai vị Thần Quân.

Đám người Ma Quân và Đỗ Thường cũng quay người lại, ai cũng điềm tĩnh, không hề sợ hãi.

Không muốn đánh không có nghĩa là bọn họ không dám đánh, Phi Tiên môn không có ai hèn nhát cả.

“Không phải bọn ta muốn thế nào mà là các ngươi chạy đến nơi này là muốn làm cái gì?”

Kiêu Vương vuốt vuốt chòm râu đen, tựa như con hổ đang trêu đùa con mồi của mình.

“Không có địch ý hả? Ai tin được chứ?”

Đoạn Hà nhìn ra rồi, quả nhiên đối phương muốn tiêu diệt toàn bộ phe bọn họ nên bắt đầu làm càn làm bậy rồi đây.

Cuối cùng, hắn chỉ đành sử dụng chiêu cuối cùng.

“Bọn ta là người của Phi Tiên môn.”

Hắn vừa dứt lời, ngoại trừ đám người Vi Hành và Ma Huy thì tất cả những người có mặt ở đó đều bùng nổ.

Bất luận là Thiên Lân Quân ở phía đối diện hay là Cuồng Hải tông và Phi Tinh Đường ở bên này, tất cả mọi người đều nghi ngờ lỗ tai của chính mình.

Phi Tiên môn?

Bọn họ là người của Phi Tiên môn sao?

Cả Nguyên Tiên giới có không ít tông môn nổi tiếng, Phi Tiên môn cũng không ngoại lệ.

Nhưng bất cứ ai có mặt ở đó đều biết tông môn mà Đoạn Hà nói đến là tông môn nào, bởi vì cũng chỉ có Phi Tiên môn đó mới có thể được nhắc đến như át chủ bài sau cùng.

Vẻ mặt của tất cả đám đệ tử Diệp Minh, Diệp Đường và Mặc Vu Vi của Phi Tinh Đường đều chấn động.

Nhìn bóng dáng cao lớn kia của Đoạn Hà, bọn họ cảm thấy tất cả chuyện này đều quá khó tin, cuối cùng ánh mắt chuyển lên trên người chưởng môn của bọn họ.

Nếu như bọn họ nhớ không nhầm thì vị “sư thúc tổ” siêu mạnh đó cùng một tông môn với Chưởng môn của bọn họ.

Cũng có nghĩa là…

Chưởng môn thật sự là đệ tử của Phi Tiên môn sao?

Lúc trước hắn không hề chém gió khoác lác, tất cả những gì hắn nói đều là sự thật à?

Cho nên bọn họ cũng được coi là đệ tử của Phi Tiên môn sao?

Nào chỉ có mỗi mình bọn họ, Quán Đào Đạo Tôn cũng sợ đến đần cả ra rồi.

“Chuyện này, chuyện này… Vi Hành đạo hữu, hắn, hắn thật sự là?”

Đối mặt với ánh mắt đầy ngờ vực đang hoài nghi nhân sinh kia của bọn họ, trong lòng Vi Hành Đạo Tôn vô cùng hài lòng mãn nguyện.

Hắn mỉm cười gật gật đầu.

“Ta đã nói từ lâu rồi, ai bảo các ngươi không chịu tin chứ?”

Có được sự xác nhận lần nữa của hắn, tất cả đệ tử của Phi Tình Đường tí nữa thì phát điên.

Phi Tiên môn đấy!

Là tông môn thống trị vùng đất “thiên đường” Khiếu Mang vực đấy, là truyền kỳ khiến Thiên Cung không dám xâm phạm đấy!

Bọn họ thế mà lại thật sự là một thành viên trong đó sao?

Trời ơi, đây có phải là một giấc mơ không?

Nếu không phải bây giờ cục diện đang căng thẳng thì bọn họ đã không kìm được mà khoa tay múa chân, mặc sức mà hoan hô từ lâu rồi.

“Nói xằng nói bậy!”

Kiêu Vương và Hạo Vương cũng bị dọa một trận.

Chỉ cần nhìn phản ứng kinh sợ của Thiên Lân Quân ở phía sau bọn họ là biết rồi, ba từ Phi Tiên môn bây giờ có sức nặng đến mức nào chứ.

Nếu như thật sự là đệ tử của Phi Tiên môn thì thật sự không dễ ta tay rồi.

“Ngươi nói ngươi là đệ tử của Phi Tiên môn thì chính là đệ tử của Phi Tiên môn sao?”

Kiêu Vương không ngừng cười lạnh lùng.

“Sao ta chưa từng nghe nói Phi Tiên môn còn có cả đám người các ngươi vậy?”

Đoạn Hà lạnh nhạt đáp: “Những điều mà các ngươi chưa biết vẫn còn nhiều lắm, nếu như ta đoán không sai thì Thiên Cung và Phi Tiên môn chắc là không xâm phạm lẫn nhau đâu đúng không?”

Quả thực Huyết Đế và Tâm Đế đã hạ lệnh cố gắng hết sức không xảy ra xung đột với Phi Tiên môn, nước sông không phạm nước giếng là được.

Nhưng Kiêu Vương và Hạo Vương có tính toán của riêng mình.

Cho dù đám người này thật sự là người của Phi Tiên môn thì sao chứ?

Mấy Thần Quân bọn họ luôn không phục, thậm chí thống hận Khương Thành, vốn dĩ bọn họ đã không hiểu được mệnh lệnh của bên trên rồi.

Bọn họ không hề có bất kỳ thiện cảm nào với người của Khương Thành.

Hai vị Thần Quân nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng đưa ra quyết định giống nhau.

Chính là cố ý nhân cơ hội này để giết chết đám người Đoạn Hà.

Cho dù xong việc bị Phi Tiên môn truy cứu thì cứ trực tiếp nói là không quen biết, hiểu lầm, giết nhầm.

Khương Thành có biết thì cũng chỉ có thể âm thầm chịu đựng, đau mà không dám kêu thôi.

“Sao ta lại cảm thấy các ngươi không thể nào là người của Phi Tiên môn được vậy nhỉ? Ngươi có thể đưa ra được chứng cứ gì không?”

Đoạn Hà hỏi ngược lại: “Ngươi muốn chứng cứ gì?”

Hạo Vương nhìn thanh Đạo kiếm bát giai trong tay Đoạn Hà với ánh mắt xa xăm, trong mắt hắn hiện lên vẻ tham lam.

“Phi Tiên môn sẽ không để binh khí sáng chói với bọn ta.”

Hắn mơ mơ hồ hồ không nói rõ : “Thanh kiếm trong tay ngươi, còn cả đạo khí trong tay bọn họ nữa, khiến bọn ra rất chi là không yên tâm.”

Đoạn Hà híp mắt lại: “Vậy theo ý ngươi thì như thế nào?”

Khóe miệng Kiêu Vương khẽ nhếch lên.

“Giao binh khí và bí bảo của các ngươi ra đây thì bọn ta mới tin là các ngươi không có địch ý và là người của Phi Tiên môn thật.”

Đám Ma Huy và Vi Hành tí nữa thì bị chọc tức đến bật cười.

Các ngươi coi bọn ta là đồ ngu à?

Nếu như thật sự giao ra thì thứ đang đợi bọn ta sau đó chính là bị tàn sát toàn bộ.

Huống hồ, binh khí là một trong những thứ mà tiên nhân dựa vào để sống yên ổn, quan trọng gần như tính mạng, sao có thể giao cho người khác được chứ?

“Các ngươi không đồng ý đúng không?”

Sắc mặt của Kiêu Vương tối lại.

“Xem ra các ngươi thật sự không phải là người của Phi Tiên môn rồi!”

Hắn cũng từ từ nâng Đạo kiếm bát giai trong tay mình lên.

Đoạn Hà biết trận chiến này là không thể nào tránh khỏi được nữa rồi.

Chỉ đành âm thầm bí mật truyền âm cho Vi Hành.

“Tí nữa ngươi thừa cơ đột phá vòng vây, bọn ta sẽ giữ chân bọn chúng ở đây.”

Vi Hành cực kỳ sợ hãi.

“Sao như thế được, là đồng môn với nhau sao ta có thể một mình sống qua ngày đoạn tháng được, ta muốn ở lại…”

“Ngu xuẩn!”

Đoạn Hà trầm giọng ngắt lời hắn.

“Ở chỗ Khương chưởng môn có huyết tích của chúng ta, chết rồi cũng có thể hồi sinh. Nếu như những đồ tử đồ tôn kia của ngươi mà chết ở đây cả thì không thể nào sống lại được nữa đâu!”

“Ta…”

Viền mắt của Vi Hành đỏ lên.

Khương chưởng môn có thể hồi sinh cho bọn họ là sự thật, nhưng mỗi một lần chết đi đều chứa đựng nỗi đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần cùng với nỗi kinh hoàng vô cùng, làm gì có ai dễ dàng muốn trải qua nó chứ?

Được rồi, trường hợp ngoại lệ duy nhất chính là Thành ca.

Bởi vì số lần quá nhiều nên hắn đã quen từ lâu rồi.

“Đi!”

Đoạn Hà cắt đứt truyền âm, đột nhiên tấn công về phía đối diện.

Đám Ma Huy và Đỗ Thường thẳng tiến xông lên, tất cả đồng loạt chém giết về phía ba Đạo Thánh cùng với những cao thủ khác của Thiên Cung.

Rõ ràng chỉ có hơn hai mươi người, nhưng lại giống như thành lũy kiên cố có thể ngăn chặn được cả thiên quân vạn mã vậy!

“Gan lớn lắm!”

“Chết đi!”

Kiêu Vương và Hạo Vương đã chuẩn bị từ lâu, hai vị Thần Quân đồng loạt thôi động Pháp cảnh, sử dụng lực thiên đạo.

Cùng lúc đó, tay áo choàng của Vi Hành tung lên, đưa tất cả 35 đồ tử đồ tôn cuốn vào trong đó, đem bọn họ lao ra phá vòng vây, bay về phía xa xa.

Đằng sau lưng hắn truyền đến những tiếng nổ vang trời và tiếng gào thét.

“Mau ngăn bọn chúng lại!”

Vi Hành rơm rớm nước mắt, kiếm của hắn liên tiếp đánh lui mấy chục tiên nhân, muốn đột phá lớp lớp vòng vây, bỗng nhiên hắn cảm thấy những tiếng động ở phía sau đột nhiên nhỏ đi rất nhiều.

Mà gần một nghìn Thiên Lân Quân đang bao vây về phía hắn cũng đột nhiên giống như bị thi triển thuật định thân.

Tất cả đều đờ đẫn ngay tại chỗ.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vi Hành không kìm nổi sự tò mò, ngoảnh đầu nhìn lại.

Sau đó, hắn không chạy trốn nữa, thậm chí trong lòng hắn cũng không còn chút sợ hãi nào nữa.

Bởi vì giữa Đoạn Hà và Kiêu Vương với Hạo Vương, đã xuất hiện thêm một người nữa.

Người này vừa xuất hiện, tất cả mọi người liền kinh sợ.

“Khương Thành!”

“Khương chưởng môn!’

“Hu hu hu, cuối cùng ngươi cũng đến rồi…”

Chương 1715: Giao binh khí ra đây đi

Tất cả đám Ma Huy và Đỗ Thường cất luôn binh khí, vô cùng kích động lao đến vây chặt lấy hắn.

Đoạn Hà buông thõng trường kiếm xuống, nhìn ánh mắt đầy khen ngợi của Khương chưởng môn, toàn thân hắn bắt đầu run rẩy.

Còn đám đệ tử của Phi Tinh Đường ở phía sau thì tất cả giống y như là bị sét đánh trúng, tất cả đều đờ đẫn ngẩn ngơ nhìn về phía bóng người ấy.

Như thể nhìn thấy đại thần trong truyền thuyết, tí nữa thì mất hết cả khả năng tư duy.

Khương chưởng môn?

Khương Thành!

Người này chính là hắn à?

Lời cầu cứu của Vi Hành Chưởng môn đúng là toàn gọi đến cao thủ không hà.

Hơn nữa, còn là đích thân tổ sư gia Khương Thành tự đến nữa chứ?

Cho dù Chưởng môn có là một trong các đệ tử đời thứ tư của Phi Tiên Môn thì mặt mũi thể diện thế này cũng hơn lớn quá rồi đúng không?

Có mấy đệ tử của Phi Tinh Đường còn kích động đến mức tí nữa thì đứng không vững.

Đến cả hai huynh muội tính khí từ trước đến nay luôn luôn trầm ổn như Diệp Minh và Diệp Đường cũng tim đập thình thịch.

Bọn họ cảm thấy ngày hôm nay thật sự quá khó tin, quá huyền ảo.

Nhưng trái ngược lại với bọn họ, tâm trạng của Thiên Lân Quân và hai vị Thần Quân ở đối diện thì lại là một thái cực hoàn toàn khác.

Nếu như vừa nãy bọn họ vẫn không chắc chắn những người này là người của Phi Tiên môn thì bây giờ việc Khương Thành đứng trước mặt bọn họ đã nói rõ tất cả rồi.

“Khương Thành!”

Thật ra Kiêu Vương muốn nhân cơ hội này để tập kích bất ngờ Thành ca một lần.

Nhưng hắn nhớ đến những Thần Quân đã chết dưới kiếm của hắn trước đây, hắn quả thực không có gì để nắm chắc cả.

“Tại sao ngươi lại đến nơi này?”

Hạo Vương nắm chặt binh khí trong tay, vừa lên đã phản công lại.

“Huyết Đế và ngươi đã đạt được giao ước, không thể can dự vào chiến sự ở tiền tuyến, chẳng lẽ ngươi muốn lật lọng, nói một đằng làm một nẻo à?”

“Không sai!”

Kiêu Vương cũng quyết định chiến lấy lợi thế về đạo đức, dùng đạo đức để đè bẹp Khương Thành trước đã.

“Đáng ra ngươi nên an phận ở Khiếu Mang vực mới đúng, tự nhiên ngươi lại chạy đến tiền tuyến này của bọn ta là muốn làm gì hả?”

Thực ra không phải vào lúc mấu chốt vừa nãy Khương Thành mới đến.

Sau khi nhận được lời cầu cứu của Vi Hành, bên phía Phi Tiên Môn vô cùng chú trọng.

Nhưng bởi vì cách nhau tận bảy vực giới, trải dài cả nửa Nguyên Tiên giới, bất luận là Kỷ Linh Hàm hay là Lâm Ninh, Mạc Trần thì cũng rất khó có thể đến kịp.

Cuối cùng chỉ đành thỉnh cầu Khương chưởng môn.

Thật ra tốc độ của Thành ca cũng không nhanh đến thế, sau đó để đến kịp hắn đã sử dụng kỹ năng truyền tống của hệ thống.

Chỉ là sau khi đến tiền tuyến Minh Tái vực, ca này mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, hắn không có ngọc bội liên lạc, căn bản là không tìm được Chu Tử Hành.

Trong sự bất lực, hắn chỉ đành dùng Thiên Hồn tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng, lúc Thiên Cung điều động hàng chục ngàn người vây giết Cuồng Hải tông, hắn bị biến động của trận chiến thu hút sự chú ý, cuối cùng mới tìm thấy mục tiêu.

Lúc đó ca này đã định xuất hiện.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì hắn thân là vai chính, phải nổi bật vào lúc nguy cấp nhất thì mới phù hợp với thân phận của hắn đúng không nào?

Cho nên hắn đang đợi thời cơ để xuất hiện.

Kết quả, vì Đoạn Hà giỏi giang quá, hắn đợi rồi đợi mãi, dần dần phát hiện hình như hắn đã không cần phải xuất hiện nữa rồi.

Chuyện này khiến Thành ca rất buồn tủi, hắn cảm thấy hắn đến đây phí công rồi sao?

"May mà" cuối cùng Kiêu Vương và Hạo Vương cứ nhất định phải thể hiện, cuối cùng lại cho hắn cơ hội để xuất hiện.

"Khương chưởng môn, bọn họ…"

Đỗ Thường đang chuẩn bị mở miệng, kể lại cho hắn tất cả những chuyện vừa xảy ra thì Thành ca đã giơ tay lên.

"Không cần đâu, ta đã biết xảy ra chuyện gì rồi."

Hắn vung tay áo choáng, hai tay bắt ra đằng sau, làm bộ dạng cao thâm khó lường.

"Đại Quy Nguyên Cấm Thuật mà bổn Chưởng môn tu luyện đã nhìn thấy hết tất cả cảnh tượng trong bán kính một trăm triệu dặm và quay ngược lại ba mươi triệu năm trước rồi!"

Chẳng lẽ đến chuyện ca đây đến đây từ lâu rồi cũng phải nói cho các ngươi à?

Tất cả mọi người lập tức kinh ngạc, nhận thức bị đổi mới một cách tàn nhẫn.

Trong vòng một trăm triệu dặm?

Cảnh tượng của ba mươi triệu năm trước đây?

Nếu như người nói những lời này không phải là Khương Thành thì bọn họ chắc chắn sẽ cảm thấy người này đang nói xằng nói bậy.

Đẳng cấp vị diện càng cao thì nhìn lại cảnh tượng trong quá khứ càng trở nên khó khăn.

Mà cao thủ xung quanh càng nhiều thì độ khó cũng sẽ tăng thêm.

Hơn nữa, việc nhìn lại cảnh tượng trong quá khứ trong vài giờ đồng hồ đã coi như là vô cùng lợi hại rồi, thế mà hắn lại có thể nhìn được ba mươi triệu năm trước sao?

Thế này cũng kinh hãi thế tục quá rồi.

“Không hổ danh là Khương chưởng môn, vĩnh viễn là đỉnh núi mà chúng ta phải ngưỡng vọng khát khao. Vốn tưởng rằng mấy năm nay đã có được tí chút thành tựu nhỏ nhoi, bây giờ mới phát hiện ra bản thân còn không bằng một phần vạn của ngươi…”

Đoạn Hà lúc nãy vẫn còn một mình kiểm soát tình hình, nhưng rất nhanh chóng đã lấy lại phong cách riêng của Phi Tiên môn.

Chỉ có điều hắn còn chưa nói xong thì đã bị đám Ma Huy và Đỗ Thường ở phía sau chặn họng.

“Đoạn Hà, không phải lúc trước ngươi nói muốn tìm người của tổng bộ để hỏi cho ra nhẽ sao?”

Cả đám cười hì hì phá đám.

“Không phải muốn chất vấn một trận hở?”

“Bây giờ Khương chưởng môn tự mình đến đây rồi, ngươi chất vấn đi!”

“Ta không có, đừng có vu khống cho ta!”

Đoạn Hà chỉ hận không thể tẩn chết đám người này.

“Chất vấn cái gì, hỏi cho ra nhẽ cái gì chứ, căn bản không hề có chuyện đó!”

“Được rồi, được rồi.”

Thành ca không coi đây là hành động không vâng lời, xua xua tay, phải giải quyết chuyện trước mắt đã.

Hắn đánh giá Kiêu Vương từ đầu đến chân một lượt, lúc này mới lạnh nhạt nói: “Bây giờ ngươi đã nhìn thấy rồi đấy, bọn họ đều là đệ tử của Phi Tiên môn.”

“Phải thì làm sao, cùng lắm thì chỉ là hiểu nhầm mà thôi!”

Tâm trạng của Kiêu Vương rất vi diệu.

Một mặt thì sợ hãi kiêng nể những chiến tích thần kỳ kia của Khương Thành, không muốn giao thủ với hắn lắm.

Một mặt lại duy trì sự cao ngạo đã ngấm vào xương tủy của một Thần Quân tiếng tăm lâu đời.

Lúc trước bọn họ coi thường ngôi vị Ẩn Hoàng của Thành ca, cảm thấy hắn căn bản không hề xứng đáng.

Cho dù sau đó Huyết Đế nhượng bộ với Khương Thành, nhưng bọn họ vẫn không thay đổi được quan niệm này.

“Khương Thành, nể mặt Huyết Đế, cùng lắm thì bọn ta để cho ngươi đưa bọn họ đi.”

“Ngoài ra còn tặng cho ngươi một lời khuyên chân thành, sau này hãy quản người của ngươi cho tốt vào. Bên ngoài nguy hiểm lắm, không có việc gì thì đừng chạy ra ngoài tìm chết!”

“Ngươi nói cái gì cơ?”

Cái tư thế đứng từ trên cao nhìn xuống, ta cho ngươi đi như thế này lập tức đã chọc giận đám người Đỗ Thường và Bùi Sanh.

Khương Thành lại đưa tay lên lần nữa.

“Nói xong chưa?”

Kiêu Vương và Hạo Vương giương cao cằm, duy trì sự cao ngạo lạnh lùng của Thần Quân.

Khương Thành mỉm cười, lúc này mới đưa tay trái về phía hai người.

“Nếu đã nói xong rồi thì giao hết binh khí và bí bảo ra đây đi.”

Hả?

Không chỉ hai vị Thần Quân và Thiên Lân Quân ở phía sau, đến cả những môn đồ của Phi Tinh Đường và Cuồng Hải tông ở đằng sau cũng mắt chữ A mồm chữ O.

Tại sao đột nhiên lại chuyển thành đối phương phải giao nộp binh khí và bí bảo vậy?

Có mối liên hệ nhân quả gì hả?

Bọn họ hơi không hiểu cái logic này lắm.

Ở đây chỉ có duy nhất đám người Đoạn Hà và Vi Hành là cảm thấy chuyện này là lẽ đương nhiên.

Đúng mà, đấy chính là phong cách của Khương chưởng môn đó.

"Ngươi vừa nói cái gì cơ?"

"Bảo bọn ta giao nộp binh khí và bí bảo á?"

Kiêu Vương bị chọc đến bật cười luôn.

"Ngươi đang mơ mộng cái gì thế hả?"

"Ngươi là cái thá gì chứ, ngươi thật sự cho rằng bọn ta sợ ngươi à?"

Lời vừa dứt, một ánh kiếm lóe lên nhanh như chớp.

Khoảnh khắc đó tất cả mọi người đều có một ảo giác, phảng phất như thể nhìn thấy tám đạo căn nguyên đồ đằng cùng phát sáng một lần.

Nhưng tất cả diễn ra quá nhanh chóng.

Nhanh đến mức bọn họ không kịp cảm nhận, càng không kịp nhìn rõ.

Lúc bọn họ phản ứng lại thì vị Thần Quân tiếng tăm lừng lẫy lâu đời của Thiên Cung là Kiêu Vương đã đầu một nơi thân một nơi, cả thể xác lẫn linh hồn đều bị phá hủy.

Giết trong chớp mắt!

Thật sự là giết trong chớp mắt!

Giờ phút này đừng nói là người khác, đến cả Đoạn Hà cũng thiếu chút nữa thì nhịn không được mà run rẩy.

Vừa xảy ra chuyện gì vậy trời?

Đạo Thánh vậy mà lại có thể bị giết như thế sao?

Mặc dù Khương Thành ra tay hơi đột ngột, Kiêu Vương ở phía đối diện chưa kịp thôi động Pháp cảnh đã bị đánh đến không kịp trở tay.

Nhưng là một Đạo Thánh mà bị tập kích bất ngờ như thế đã chết thì là một chuyện vô cùng hoang đường.

Nếu không phải là chuyện này xảy ra ngay trước mắt hắn thì hắn sẽ tuyệt đối không tin.

Bởi vì Đạo thần cũng chưa chắc đã làm được chuyện này.

Chương 1716: Đến lượt các ngươi rồi

Thực ra Khương Thành có thể giết chết Kiêu Vương trong chớp mắt cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

Nếu như những Đạo Thánh khác có thể có đầy đủ mấy điều kiện trong nháy mắt thì cũng có thể làm được chuyện này giống như hắn.

Đầu tiên là đối phương không có quá nhiều phòng bị.

Tiếp theo là dùng Thiên hồn làm đảo loạn ý thức hồn hải của đối phương, cố gắng hết sức khiến đối phương không thể tổ chức phản công lại.

Sau đó, dùng lực chọc phá mở hàng rào phòng ngự của đối thủ, cố gắng khiến đối phương trở nên yếu đi.

Tiếp theo, dùng lực thiên đạo mạnh hơn đối phương và Pháp cảnh để áp đảo sự phản kháng theo bản năng cuối cùng của đối phương.

Sau cùng, dùng ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng chặt đầu hắn.

Nếu thiếu một trong những điều kiện này thì đều xảy ra những biến số cực lớn, khiến việc giết trong chớp mắt của căn nguyên biến thành chỉ bị thương thôi.

“Ngươi!”

“Ngươi đã làm gì hả?”

Sự kinh hãi và hoảng sợ nhanh chóng hiện rõ trên mặt Hạo Vương, cả ba vị Đạo Thánh còn lại cũng có phản ứng giống như hắn.

Mặc dù lúc trước bọn họ đã nghe nói Khương Thành giết Sát Vương và Cảnh Vương, nhưng khi chuyện này thực sự diễn ra ngay trước mắt thì bọn họ vẫn hoàn toàn không thể nào tiêu hóa được.

Đường đường là một vị Thần Quân tiếng tăm lừng lẫy xưa nay, là chủ soái của Thiên Lân Quân mà lại chết như thế sao?

“Giao binh khi và bí bảo ra đây.”

Kiếm của Khương Thành chỉ thẳng vào mặt hắn.

Là một Thần Quân, đây là lần đầu tiên Hạo Vương bị người khác uy hiếp như thế.

Giao binh khi và bí bảo ư?

Thế không phải là muốn lấy mạng hắn luôn à?

Hơn nữa, như thế mất hết cả thể diện, sau này con lăn lộn ở Nguyên Tiên giới kiểu gì nữa?

Lúc này, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được cái cảm giác của đám người Đoạn Hà khi nãy.

Hắn rất muốn rút kiếm để đáp lại, như thế mới phù hợp với thân phận của hắn.

Cũng rất muốn đưa ra lời kêu gọi hành động, để ba Đạo Thánh và hàng vạn Thiên Lân Quân ở phía sau cùng nhau kề vai sát cánh xông lên, đè chết Khương Thành.

Nhưng hắn không dám, ba Đạo Thánh ở phía sau cũng không dám.

Hết cách, vừa nãy Khương Thành một nhát giết chết Kiêu Vương đã trực tiếp phá vỡ giới hạn nhận thức của bọn họ, đồng thời cũng nghiền sự tự tin của bọn họ thành bột mịn.

Việc mà Đạo thần chưa chắc đã làm được, nhưng người này lại làm được.

Cho dù tất cả chúng ta cùng lên thì có thể thắng được sao?

Báo cáo với Tử Tiêu Điện ư?

Có tác dụng gì cơ chứ?

Lần trước Cảnh Vương và Sát Vương bị giết, Huyết Đế không phải cũng chẳng làm gì cả đó sao?

“Ngươi… ngươi đừng có ức hiếp người quá đáng!”

“Ức hiếp người quá đáng ư?”

Thành ca lặng lẽ cười.

“Đây không phải là các ngươi dạy à?”

“Các ngươi giơ binh khí với môn đồ của Phi Tiên môn, khiến người ta nghi ngờ không biết có phải các ngươi cố ý phá hoại giao ước của ta và Huyết Đế hay không.”

Hạo Vương và ba Đạo Thánh còn lại lập tức lớn tiếng biện hộ.

“Bọn ta không có!”

“Đây chỉ là hiểu lầm…”

“Hiểu lầm?”

Khương Thành ngắt lời bọn họ.

“Bây giờ trong tay ngươi vẫn còn đang cầm binh khí, liệu có thể chứng minh đây chỉ là hiểu lầm không?”

“Ngươi!”

Hạo Vương bị logic của bọn cường đạo này chọc tức đến toàn thân phát run.

Nhưng hắn lại quên mất rằng không lâu trước đây, chính hắn cũng âm dương quái khí, dở dở ương ương dùng trò này để ép buộc đám ngươi Đoạn Hà.

Lúc đó hắn vô cùng đắc ý, còn tự cho rằng có thể tùy tiện hành hạ người khác.

Thế mà bây giờ lại đụng phải Khương Thành, coi như là gặp phải khắc tinh rồi.

Khương Thành căn bản không cho bọn hắn cơ hội mặc cả cò kè bớt một thêm hai, trực tiếp giơ ba ngón tay lên, bắt đầu đếm ngược.

“Ba!”

“Hai!”

Kỵ Khuyết Kiếm lại lần nữa sáng lên.

“Một!”

Kỵ Khuyết Kiếm trực tiếp chém xuống.

“Ta nộp!”

Lúc Hạo Vương kêu lên, mũi kiếm chỉ cách hắn có ba tấc.

Mặc dù hắn đã mở Pháp cảnh không gian, cũng không đến mức bị một nhát kiếm chém chết, nhưng vẫn không có dũng khí chiến một trận với Khương Thành.

Tay hắn run cầm cập, đưa Đạo kiếm bát giai ra một cách vô cùng không cam lòng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả những người có mặt ở đó đều không biết phải nói gì.

Tước binh khí của Thần Quân Thiên Cung, chuyện này đúng là chưa từng có trong lịch sử, rõ ràng là còn hoang đường hơn chuyện giết chết Thần Quân một trăm lần.

Khương Thành thuận tay nhận lấy kiếm, thả vào trong nhẫn trữ vật.

Sau đó lại ngoắc ngoắc ngón tay.

Thế còn bí bảo đâu.

Đã không còn nhìn thấy sự không cam lòng trên mặt Hạo Vương nữa, mặt hắn tựa như nắm tro tàn, giao nộp bí bảo tùy thân của mình.

Lúc này hắn mới nặn ra một câu qua kẽ răng.

“Bây giờ bọn ta có thể đi được rồi đúng chứ!”

Không đợi Khương Thành trả lời, hắn đã định xoay người rời đi.

“Ai nói các ngươi có thể đi rồi vậy?”

Thành ca cười như không cười ngăn bọn họ lại.

“Ngươi giao nộp binh khí và bí bảo rồi, nhưng ngươi khác vẫn chưa có giao, vội gì chứ?”

“Bọn ta cũng phải nộp á?”

Mặt của hai tiên tướng và Đạo Thánh tùy quân kia lập tức xanh đét.

Vừa nãy bọn họ còn đang đồng cảm với Hạo Vương, cứ tưởng rằng không liên quan gì đến mình.

Ai biết được thế mà lại đến lượt mình rồi.

“Không thì sao đây?”

Khương Thành đâu có khoan dung đến như thế.

Nếu vừa nãy hắn không ở đây thì cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Chẳng lẽ đám người này sẽ không ra tay với người của hắn à?

“Lẽ nào thân phận của các ngươi còn đặc biệt hơn cả Thần Quân sao?”

“Ngươi mơ đi!”

“Bọn ta không thể giao nộp được!”

Chung quy thì hai tiên tướng kia cũng biết tức giận, bất luận thế nào thì cũng sẽ không đồng ý loại yêu cầu này.

Mấy thống lĩnh và binh lính của Thiên Lân Quân ở phía sau cũng bắt đầu kêu gào ầm ĩ.

“Đúng, bọn ta không nộp!’

Vừa nãy Kiêu Vương bị giết, Hạo Vương bị tước binh khí, trong lòng bọn họ đã nhịn một bụng lửa giận rồi.

Chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa mất mặt, chỉ muốn hung dữ mà trút ra.

“Ngươi tưởng rằng ngươi là ai chứ?”

“Định dọa nạt ai đấy hả?”

“Cùng lắm thì chúng ta cùng lên…”

“Giết chết hắn!”

“Thế thì các ngươi đi chết đi!”

Khương Thành không hề do dự tấn công về phía bọn họ.

Thiên hồn, lực trọc, pháp cảnh, kiếm đạo thập tam trọng đồng loạt hỏi thăm bọn họ, thậm chí còn dùng cả kỹ năng Thiên Đạo nữa!

Chỉ ngắn ngủi hai giây đồng hồ sau, hai tiên tướng đã ngã xuống.

Mà lúc này, những thống lĩnh của Thiên Lân Quân với tinh thần quần chúng mãnh liệt ban nãy chỉ mới vừa kịp rút Pháp cảnh ra.

Khương Thành cũng tiện tay tặng cho bọn họ một bộ.

Thật là tiết tấu cắt cỏ có một không hai, chỉ trong chớp mắt đã có mười năm Đạo Tôn ngỏm củ tỏi.

Còn những người còn lại cũng không dám kêu nữa.

Bọn họ kinh sợ gào thét bay lùi về phía sau.

Cho dù bọn họ là thiên quân đã được huấn luyện thì đối diện với kẻ thù kỳ lạ thế nãy cũng rất khó khơi dậy ý chí chiến đấu được nữa.

Không phải bọn họ không có gan mà là rõ rành rành là đi tìm chết một cách ngu xuẩn.

Nhưng Khương Thành cũng chẳng hề truy sát bọn họ.

Bởi vì hắn còn phải nhân cơ hội thu tàn hồn, muộn nữa là tan hết rồi.

Hắn thôi động Tịnh Hồn Từ Độ Kinh, hai tàn hồn vừa bị giết của hai tiên tướng và mười năm Đạo Tôn đã mất đi ý thức bị chuyển hóa thành Hồn lực một cách nhanh chóng, sau đó nhập vào trong Hồn tháp của hắn.

Cộng thêm cả tàn hồn của Kiêu Vương lúc trước, cuối cùng thiên hồn của hắn cũng được lột xác rồi!

Giây lát sau, cả toà hồn tháp biến thành màu đỏ thẫm.

Có nghĩa là Thiên hồn của hắn đã đạt đến cấp độ Hồn tôn của Hồn tộc rồi!

Sau khi kết thúc tất cả, hắn lại nhìn ra bên ngoài, Đạo Thánh tùy quân còn sót lại đã ngoan ngoãn đưa Đạo khí thất giai và bí bảo của mình ra.

Còn mấy đội trưởng và thống lĩnh của Thiên Lân Quân ở đằng sau mặc dù ai nấy đều vừa tức vừa hận, nhưng cũng không có ai dám phản kháng nữa.

Bởi vì bọn họ hiểu rõ, không phải Khương Thành uy hiếp suông.

Nếu không phục tùng thì sẽ bị giết thật.

So với việc sau khi chết đi, thể xác và nguyên thần mất đi, đạo quả tu hành cũng không còn thì ít nhất việc mất binh khí và bí bảo nhưng vẫn còn được sống.

Chỉ ba phút ngắn ngủi sau, hơn mười ngàn Thiên Lân Quân đồng loạt bị tước binh khí.

Đội quân tinh nhuệ không lâu trước đây còn sát khí đằng đằng, bây giờ đã ủ rũ mất tinh thần, giống bị bị người ta tát tập thể hai cái bạt tai vào mặt vậy.

Chương 1717: Chúng ta cũng không cần nhiều

Bọn họ "biết điều" như thế, khiến Khương Thành khá thất vọng.

Vốn dĩ ý định của hắn là đầu tiên cố tình sỉ nhục đối phương một trận, trút hết giận cho đám đệ tử.

Sau đó, đối phương chắc chắn sẽ không nghe theo, hắn liền thuận thế tặng cho bọn họ một combo tiêu diệt toàn đoàn.

Đám người này vừa nãy muốn giết đệ tử của hắn, chẳng nhẽ còn giữ lại để ăn tết à?

Kết quả, bây giờ đối phương lại giao nộp tập thể rồi.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy chơi còn chưa đã.

Nhất là tàn hồn của những người này, hắn còn chưa có thu đâu nhá.

Thế này không được rồi, lãng phí quá rồi.

Nhất định phải cố gắng hơn nữa!

"Cáo từ!"

Trong lòng Hạo Vương nhục nhã và tức giận vô cùng, hắn chỉ hận không thể phân thây vạn đoạn Khương Thành ra.

Nhưng suy xét đến sự cách biệt về thực lực, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này một chút.

“Đợi đã, vẫn chưa kết thúc mà.”

Khương Thành lại lần nữa ngăn hắn lại.

“Ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Mặt Hạo Vương méo xệch, y như bị giẫm vào đuôi mà gào lên.

“Ta khuyến cáo ngươi đừng có được nước lấn tới, làm người thì phải giữ lại một chút…”

Hắn còn chưa nói hết câu thì đột nhiên dừng lại.

Bởi vì Kỵ Khuyết Kiếm ở đối diện lại sáng lên nữa rồi.

Khương Thành cười híp mắt ngoảnh đầu nhìn đám người Đoạn Hà và Ma Huy ở đằng sau, lại nhìn đám hậu bối của Phi Tinh Đường một lát.

“Khụ, vừa nãy bọn chúng vừa uy hiếp, đe dọa vừa bao vây để ra tay, tâm hồn mọi người chắc chắn đã phải chịu sự tổn thương rất lớn đúng không?”

Hả?

Tổn thương tâm hồn?

Lôi ở đâu ra vậy?

Đám đệ tử Diệp Minh và Diệp Đường có chút khó hiểu, chẳng rõ đầu cua tai nheo ra làm sao.

Quả thực, lúc nãy Thiên Lân Quân đã khiến bọn họ sợ hãi tí chút, nhưng đối với tiên nhân mà nói thì thế này không đáng nhắc đến chứ đừng nói là tổn thương tâm hồn chứ?

Hơn nữa, lúc trước có Đoạn Hà, sau thì có lão nhân gia ngươi ra mặt, bây giờ bọn ta vui còn chẳng kịp nữa là.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy chưởng môn Vi Hành Đạo rôn của mình ôm ngực kịch liệt ho khù khụ.

“Khụ khụ khụ. Quả đúng như vậy, ta đã phải chịu tổn thương nghiêm trọng.”

Bộ dạng đó của hắn, giống như bệnh đã ăn sâu vào xương tủy, giống y như sắp nôn ra máu rồi quy tiên về với trời vậy.

Đám đệ tử vội vàng tiến lên đỡ hắn, trong lòng lặng lẽ hoang mang bối rối.

Vừa nãy ngươi chịu tổn thương hả?

Lúc này, mấy sư thúc và sư thúc tổ ở bên cạnh tất cả đột nhiên trở nên “yếu đuối”.

Ma Huy ngồi xếp bằng xuống luôn.

“Không ổn rồi, lúc nãy ta sợ hãi quá độ, căn cơ cũng chịu tổn hại rồi.”

Đám Đỗ Thường cũng nhao nhao bắt chước theo.

“Đúng thế đúng thế, tâm hồn yếu ớt của ta phải chịu sự kích động quá lớn, sợ là từ bây giờ không thể nào tiến bộ được nữa rồi.”

“Vừa nãy ta còn phải chịu nội thương không thể nào cứu chữa được, Khương chưởng môn làm chủ cho bọn ta đi!”

“Thảm quá, thảm nhất thế gian này rồi!”

“Bọn họ quá đáng quá rồi, bọn ta thật sự ha ha khụ khụ khụ sắp bị dọa sợ chết khiếp rồi đây này…”

Quán Đào Đạo Tôn của Cuồng Hải tông ở bên cạnh vẻ mặt cạn hết lời.

Thầm nói trong lòng, các ngươi sắp không nhịn cười được nữa rồi, bi thảm nhất thế gian ở chỗ nào hả?

“Các ngươi đã nhìn thấy cả rồi đấy.”

Khương chưởng môn cố gắng thu nụ cười trên mặt lại, điều chỉnh vẻ mặt thành bộ dạng vô cùng đau đớn.

“Các ngươi khiến đệ tử của ta phải chịu tổn thương lớn như thế, ta là chưởng môn mà không thể ra mặt sao?”

“Các ngươi không bồi thường một chút mà được à?”

Hạo Vương tí nữa thì bị chọc giận đến mũi cũng lệch cả đi.

Nếu người đứng ở phía đối diện không phải là Khương Thành thì hắn bảo đảm hắn chắc chắn sẽ đấm cho người đó một phát.

Làm người không thể vô sỉ đến mức ấy đúng không?

Lúc này hắn đã hoàn toàn quên mất, người lúc trước nhắm vào thanh kiếm của Đoạn Hà chính là hắn.

Bây giờ đụng phải Khương Thành, chẳng qua là kẻ ác tự sẽ có kẻ ác trị, là hắn gặp phải người chuyên nghiệp hơn mà thôi.

"Ngươi muốn bồi thường cái gì?" Giọng nói của hắn chui từ kẽ răng.

Khương Thành nhìn hắn, lại nhìn hàng vạn Thiên Lân Quân ở phía trước.

"Thiện tai thiện tai, mặc mặc dù tinh thần của các đệ tử bị tổn hại, tâm hồn chịu tổn thương, bất luận là cho bao nhiêu vật ngoài thân thì cũng không thể nào khiến vết thương lành lại được nữa, nhưng ta cũng không muốn đòi hỏi nhiều."

"Chúng ta là những người nói lý lẽ, trừ trước đến nay không muốn làm khó người khác."

Nghe thấy những lời này, trong lòng tất cả mọi người đột nhiên dễ chịu hơn một chút.

Thế còn được, coi như ngươi biết điều, vẫn còn muốn làm con người.

Sau đó liền nghe thấy câu tiếp theo của Khương Thành.

"Các ngươi để Đạo giáp và nhẫn trữ vật tùy thân lại là được rồi."

Hắn bày ra vẻ mặt "ta rất thành ý đúng không", vung tay mạnh một cái, rộng rãi hào hiệp nói: "Ngoại trừ những thứ này, tất cả những thứ khác các ngươi đều có thể đem đi."

Đến cả đám người Vi Hành và Ma Huy đang bận rộn biểu diễn ở đằng sau cũng kịch liệt muốn bóc phốt hắn.

Giao hết những thứ này xong thì mấy kẻ ở đối diện ngoại trừ quần áo giày dép mặc trên người ra thì còn cái khác để mang đi à? Tất cả các đệ tử của Phi Tinh Đường cuối cùng cũng có sự hiểu biết hoàn toàn mới mẻ về vị tổ sư gia trong truyền thuyết này.

Việc này có dùng một con sư tử lớn đang mở to miệng cũng không đủ để hình dung, hoàn toàn là tung cho đối phương một chiêu đoạn xá li mà.

“Ngươi nằm mơ đi?”

Thiên Lân Quân bên trên thì thống lĩnh, bên dưới thì những binh lính bình thường, tất cả đều bùng nổ ngay tại chỗ.

“Quá đáng quá rồi đấy, thật là vô sỉ!”

“Ngươi dứt khoát giết chết bọn ta đi luôn đi!”

Nếu thật sự giao hết những thứ này ra, bọn họ thực sự sẽ mất sạch sành sanh rồi.

Đó là tích cóp của bọn họ trong bao nhiêu năm, bảo giao nộp sạch sẽ, ai có thể chấp nhận được chứ?

“Ai bảo ngươi đây là bồi thường gì gì đó chứ, rõ rành là cướp bóc!”

“Không thể nói như thế đâu nha.”

Mặt Thành ca đầy vô tội nhún nhún vai, đưa tay sang hai bên.

“Sao bọn ta có thể làm loại chuyện không biết điều như cướp bóc được chứ?”

“Bây giờ bọn ta để các ngươi chủ động giao ra, cho các ngươi cơ hội biết sai thì sửa, thành ý biết bao.”

“Đương nhiên, nếu các ngươi thích cái cảm giác bị cướp thì ta cũng không phải là không thể thỏa mãn các ngươi…”

Tất cả mọi người đã hoàn toàn bất lực với việc bóc phốt rồi.

“Ha!”

“Ha ha ha ha ha…”

Hạo Vương đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Trong tiếng cười của hắn đem theo sự không cam lòng và phẫn nộ tột cùng.

Cứ cười đến mức lệ cũng sắp chảy ra luôn rồi hắn mới hung dữ phát động tiên lực khắp toàn thân, mở Pháp cảnh không gian ra.

“Khương Thành, thế mà ngươi cũng làm được!”

Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của hắn, chẳng khiến Thành ca có một chút xíu kích động nào.

“Cho nên ngươi định liều chết chiến đấu một trận đấy ư? Thế thì lên đi…”

Khương chưởng môn nâng thanh Kỵ Khuyết Kiếm lên một cách thuần thục, không hề quan tâm đến việc tiễn hắn lên đường.

“Không!”

Hạo Vương lạnh lùng ngắt lời hắn.

Sau đó hắn nhanh chóng bỏ Đạo giáp trên người đi, còn tháo cả nhẫn trữ vật của mình xuống, ném mạnh đến trước mặt Khương Thành.

“Hôm nay không phải là ngày để ta và ngươi đại chiến với nhau, sau này ta nhất định sẽ quyết đấu một trận sống mái với ngươi!”

Sau khi vứt lại câu này, hắn lập tức bay lên bầu trời với tốc độ cực nhanh.

Chớp mắt một cái đã không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Nhìn Đạo giáp bát giai và nhẫn trữ vật sơ sài đang bay trước mặt, Khương Thành có chút mơ hồ.

Hình như có chỗ nào đấy không đúng, nhưng lại không nói được là ở đâu.

Vẻ mặt những người khác cũng dại ra.

Thế này là thế nào?

Vừa nãy nhìn thấy Hạo Vương vừa cười điên cuồng, vừa mở Pháp cảnh, bọn họ còn tưởng rằng hắn muốn dùng một trận huyết chiến để bảo vệ tôn nghiêm của Thần Quân cơ.

Kết quả chỉ là đầu hàng một cách ngang ngược, bá đạo thôi à?

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người lại hơi hơi hiểu hắn rồi.

Hạo Vương căn bản không có tư cách để liều mạng với Khương Thành, bởi vì binh khí và bí bảo của hắn đã bị tước mất rồi.

Mà hắn hiển nhiên cũng không muốn rơi vào cảnh thể xác và nguyên thần mất đi, đạo quả tu hành cũng không còn, cho nên chẳng phải chỉ còn lại con đường chấp nhận điều kiện của Khương Thành thôi sao?

Nhìn thấy sau khi Thần Quân đầu hàng thì thật sự có thể giữ lại tính mạng, một tia ý chí cuối cùng của hàng vạn Thiên Lân Quân cuối cùng cũng sụp đổ.

Cuối cùng, đội quân tinh nhuệ của Thiên Lân Quân này từ thống lĩnh cho đến binh lính, tất cả đều lặng lẽ cởi Đạo giáp, để lại nhẫn trữ vật.

Chương 1718: Thưởng cho ngươi đấy

Nhìn Thiên Lân Quân rút lui như thủy triều, bất luận là môn đồ của Cuồng Hải tông hay là đệ tử của Phi Tinh Đường, tất cả đều có một sự kích động vô cùng to lớn.

Bọn họ biết nguy hiểm lần này đã thật sự qua đi rồi.

Chỉ có điều, bây giờ bọn họ không có thời gian rảnh rỗi để vui vẻ vì chuyện này.

Tất cả bọn họ đều nhịn không được mà nghĩ đến một chuyện khác, vừa nãy Thiên Lân Quân kia coi như là đã bị cướp bóc đúng không?

Tất quả quá trình đều diễn ra ngay trước mắt bọn họ nhưng bọn họ vẫn cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

Đó là đội quân chính quy mà Minh Nhai Thiên ở đối diện sợ hãi vô cùng, khiến vô số Tiên nhân sợ như cọp của Thiên Cung đó.

Đám Ma Huy và Đỗ Thường, Bùi Sanh đã vây hắn chặt như nêm từ lâu rồi, Vi Hành muốn chen vào trong, kết quả lập tức bị người khác thô bạo đẩy ra ngoài.

Lúc trước cứu ngươi đó là đồng môn tương thân tương ái, bây giờ nịnh bợ Khương chưởng môn thì chính là đối thủ cạnh tranh.

“Không hổ là Khương chưởng môn, trận này đánh là để nâng cao sĩ khí!”

“Còn không phải sao, lúc Khương chưởng môn ở trong trận chiến chỉ có một từ thôi, vững!”

Lúc trước ai đó ra mặt thì cứ gọi là nguy hiểm nha, phân rõ cao thấp.”

“Đúng thế, lại còn bảo để bọn ta đứng đằng sau cơ, kết quả tí nữa thì lật xe, thất bại luôn.”

Đoạn Hà xém chút chút nữa bị đám người này chọc tức chết.

Các ngươi nịnh nọt Khương chưởng môn thì cũng thôi đi, tại sao lại còn dẫm đạp lên ta?

Chẳng qua là bây giờ hắn cũng đang bận rộn nịnh nọt, không có thời gian cãi nhau với đám người này thôi.

“Học được rồi, thật sự đã học được rồi!”

Hắn thuận tay lấy ra một mảnh ngọc bội, cố gắng làm ra vẻ nỗ lực học hành ghi chép.

“Khương chưởng môn lại dạy cho ta một bài học hay, sau này ta nhất định sẽ làm rạng rỡ truyền thống tinh thần ngày hôm nay.”

Trong lòng Khương Thành thầm nghĩ ta dạy học cho ngươi lúc nào chứ?

Ngươi học được cái gì rồi á?

“Được rồi được rồi!”

Hắn được nịnh hót nên rất sảng khoái, trong lòng rất vui vẻ.

“Lần này các ngươi thể hiện cũng được lắm, ta đánh giá rất cao.”

Hắn thật sự đánh giá rất cao.

Mặc dù đám người Ma Huy và Đỗ Thường nhìn thì có vẻ chẳng có tác dụng gì, cả quá trình chẳng chém giết được một kẻ địch nào nhưng nếu như hắn không đến, sợ rằng đám người cuối cùng đều sẽ ngỏm củ tỏi vì cứu viện cho Phi Tinh Đường.

“Đều là do Khưởng chưởng môn dạy tốt ạ!”

“Bọn ta chỉ là việc mà bọn ta nên làm mà thôi!”

Cả đám người tiếp lục nịnh hót, đồng thời cũng vỗ ngực mình kêu bồm bộp.

Đám đệ tử của Phi Tinh Đường ở bên cạnh thì lại cảm động nước mắt lưng tròng.

Những tiền bối trong tông môn lần đầu gặp mặt này vì cứu bọn họ, những người phần lớn đến Tôn giả cũng chưa đạt tới mà thậm chí còn cam lòng hy sinh cả tính mạng của mình.

Chuyện như thế này ở trong giới tu luyện hiếm thấy vô cùng.

"Không tồi, không tồi."

Khương Thành cười ha ha, móc một Đạo giáp bát giai và một bí bảo thượng phẩm vừa thu được ban nãy đưa cho Đọan Hà.

"Lần này ngươi đã bỏ ra công sức rất lớn, không thể không có chút phần thưởng nào được."

"Mấy thứ này cho ngươi."

Nhìn thấy bảo vật đang bay bập bềnh trước mặt, Đoạn Hà vui mừng khôn xiết.

Đa số Đạo khí mà Đạo Thánh dùng đều chỉ là Đạo khí thất giai, bí bảo trung phẩm.

Mặc dù số mệnh hắn tương đối may mắn, nhưng suy cho cùng hắn không phải là thế lực xuất thân giàu có ở Thiên Cung, mấy năm nay có thể kiếm được một thanh Đạo kiếm bát giai đã là cực hạn rồi.

Bây giờ Đạo giáp bát giai và bí bảo thượng phẩm mà Khương Thành thưởng chính là thứ mà hắn nằm cơ cũng muốn có được, đã trực tiếp lấp đầy khuyết điểm của hắn rồi.

"Thật sự là cho ra sao?"

Khóe miệng Thành ca khẽ nhếch lên: "Nếu như ngươi khiêm nhường thì ta cũng sẽ tôn trọng quyết định của ngươi."

"Đa tạ hậu ái của Khương chưởng môn!"

Đoạn Hà mặt mày rạng rỡ, ôm lấy Đạo giáp và bí bảo đó vào trong lòng.

"Ngươi không cần tôn trong quyết định của ta, ha ha ha."

Sau khi có được hai bảo vật này, hắn không lập tức đi luyện hóa ngay mà cố ý khoe ra trước mặt mọi người.

Ý định rất rõ ràng, ta lại nhận được phần thưởng của Khương chưởng môn rồi nè.

Ta chính là đặc biệt như vậy đấy, thế nào hả?

Những người khác ở bên cạnh vừa đỏ mắt vừa tức giận.

“Khương chưởng môn, tên tiểu tử này sao có thể xứng đáng với phần thưởng bảo vật cao như thế chứ?”

“Vừa nãy hắn mới chỉ bỏ ra chút sức lực, không phải cuối cùng vẫn là lão nhân gia ngươi dọn dẹp chiến trường sao?”

“Nhiều nhất thì thưởng cho hắn một cái thất giai là được rồi!”

Lời nói của Ma Huy càng châm chọc hơn: “Ta thấy Đoạn Hà này quá kiêu căng ngạo mạn, không nên được ban thưởng mà nên đàn áp hơn.”

“Có phải các ngươi thiếu đòn không hả?”

Đoạn Hà tí nữa thì bị bọn hắn chọc tức chết.

“Hay cho cái tên Ma Huy nhà ngươi, say này đi đứng ở bên ngoài đừng để ta chặn được!”

“Khương chưởng môn, ngay trước mặt ngươi mà hắn dám uy hiếp ta, quả nhiên không thể nào dung túng cho sự kiêu căng ngạo mạn của kẻ này được nữa…”

Thành ca cũng dở khóc dở cười.

Quả thực đám đệ tử này của hắn lúc gặp phải nguy hiểm thì rất coi trọng tình bạn, đến mức có thể hy sinh bản thân mình. Nhưng những lúc bình thường rảnh rỗi không có việc thì cũng sẽ đâm cho đối phương hai nhát.

“Được rồi được rồi.”

“Lần này các ngươi có thể chạy đến nhanh như thế cũng coi như là đã lập được công, đều có phần thưởng cả.

Hắn vừa tước binh khí của Thiên Lân Quân, thu được kha khá nên cũng không để ý đến chuyện sẽ thưởng cho người của mình.

Dù gì thì của người phúc ta, đều là những thứ vừa mới cướp được cả.

Nói xong, trong chớp mắt hắn đã bày ra mười chín bộ Đạo khí và Đạo giáp thất giai, cùng với mười chín cái bí bảo trung phẩm.

“Các ngươi tự xem cái nào phù hợp với mình thì chọn đi.”

Đám Ma Huy và Đỗ Thường vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên không bõ công vừa nãy nịnh nọt mà!

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

“Ha ha, Khương chưởng môn vẫn chăm sóc quan tâm đến bọn ta như thế.”

“Đúng thế đúng thế, lúc nãy bọn ta không ra tay tí nào, thế này bảo bọn ta làm sao có mặt mũi mà nhận chứ?”

Miệng thì nói không có mặt mũi nhận thế mà vì tranh giành bí bảo phù hợp với mình, bọn họ sắp đánh nhau đến nơi.

Đoạn Hà ở bên cạnh cuối cùng cũng coi như đã tìm thấy cơ hội để phản công rồi.

“Chẳng bỏ ra tí công sức nào, đúng là có mặt mũi quá ha.”

“Nếu ta mà là các ngươi thì sau khi nhận được cũng sẽ lập tức hổ thẹn trả lại cho Khương chưởng môn.”

“Nhìn cái bộ dạng thiếu tiền đồ đó của các ngươi đi…”

Cả đám người đều đang bận rộn, để mặc cho hắn nói những điều chính hắn còn chẳng làm được.

Nhưng Vi Hành Đạo Tôn đang bị chen lấn ở bên ngoài thì gấp đến độ vò đầu bứt tai.

“Khương chưởng môn, thế này… cái đó…”

“Tất cả mọi người đều có, chỉ có ta là không, thế này sao mà được chứ!”

Lúc này những người khác cũng tranh cướp gần xong rồi, nghe thấy câu này xong ai nấy đều quắc mắt nhìn hắn trừng trừng.

“Ngươi là người được cứu, không bắt ngươi bỏ thù lao ra là tốt lắm rồi.”

“Đúng thế, ngươi không biết ngại mà còn mở mồm ra nữa à?”

“Vi Hành to gan, đúng là không biết mình đang nói cái gì!”

“Được rồi được rồi.”

Thành ca xua xua tay, nhìn về mấy đệ tử của Phi Tinh Đường ở phía sau Vi Hành.

“Đây đều là môn đồ mà mấy năm nay ngươi thu nhận à?”

Vi Hành vội vàng giới thiệu cho hắn.

“Đúng vậy đúng vậy, đây là Diệp Minh, Diệp Đường, là hai đồ đệ không nên thân mà ta thu nhận sớm nhất.”

“Còn cả bốn đứa này cũng đều là đồ đệ của ta, còn những đứa còn lại thì là đồ tôn.”

“Trong số bọn họ có rất nhiều người nhập môn khá muộn, cho nên tu vi rất thấp, khiến ngươi chê cười rồi…”

“Không sao!”

Khương Thành khẽ mỉm cười: “Năm đó, lúc các ngươi nhập môn, tu vi còn thấp hơn mà.”

Vi Hành liên tục nói vâng, nhìn đám đệ tử đứa nào đứa nấy đờ đẫn ngay tại chỗ, hắn không kìm được mà trách mắng: “Các ngươi còn không mau bái kiến tổ sư gia đi!”

Đám đệ tử lúc này mới như tỉnh khỏi cơn mê.

Đối với bọn họ mà nói, ngày hôm nay thật sự giống như một giấc mơ, đến bây giờ vẫn chưa thể tiêu hóa hết được tất cả những gì đã xảy ra.

Nửa ngày trước, tất cả mọi người vẫn còn đang lo lắng vì nhiệm vụ thập tử nhất sinh.

Thế mà bây giờ nhân vật trong truyền thuyết lại cứu bọn họ, hơn nữa còn là tiền bối trong tông môn của bọn họ nữa chứ.

Sự kích động và vui vẻ đã chiếm hết tâm tư của bọn họ rồi.

“Tham kiến tổ sư gia!”

Diệp Minh và Diệp Đường hành lễ đầu tiên, những đệ tử khác vội vàng quỳ lạy theo.

Chương 1719: Giải quyết luôn kẻ tạo ra rắc rối

Khương Thành nâng tay đỡ lấy bọn họ qua không trung.

“Sau khi chuyện này giải quyết xong, các ngươi cùng trở về Phi Tiên môn đi.”

“Từ nay về sau chính là đệ tử ở đó rồi.”

“Nếu như các ngươi không muốn thì cũng có thể rời đi, bọn ta không gượng ép…”

Tất cả mọi người đều nghĩ thầm trong lòng, cơ hội này thật sự là có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới có được không hả, ai từ chối chứ?

Nghĩ đến chuyện sau này sẽ là một thành viên của tông môn thống trị Khiếu Mang vực, thân phận thăng lên không phải một chút một ít đâu.

“Đồng ý đồng ý!”

“Bọn ta đồng ý một trăm lần luôn tổ sư gia ơi!”

“Chỉ cần tổ sư gia không chê bọn ta tu vi thấp là được rồi.”

Thành ca cười ha ha.

“Tu vi của các ngươi quả thực không cao lắm.”

“Thế này đi, với tư cách là Chưởng môn đời đầu, lần đầu tiên gặp mặt đám hậu bối các ngươi ta cũng nêu dìu dắt một chút.”

Nói xong, hắn lại bày ra 35 bộ Đạo khí và Đạo giáp lục giai.

“Chỗ này coi như là quà gặp mặt cho các ngươi, các ngươi tự mình chọn đi.”

Đám đệ tử của Phi Tinh Đường bày tỏ bọn họ bất ngờ đến đờ đẫn luôn rồi.

Giấc mơ này quá tuyệt vời rồi phải không?

Còn đám người của Cuồng Hải Tông ở bên cạnh thì sắp phát điên đến nơi.

Phải biết là những thứ mà Quán Đào Chưởng môn của bọn họ đang dùng bây giờ vẫn chỉ là Đạo khí lục giai thôi đó.

Kết quả bây giờ 35 đệ tử của Phi Tinh Đường này mỗi người một bộ, đến cả Đế cảnh thất trọng như Mặc Vu Vi cũng có Đạo khí lục giai rồi.

Chuyện này rõ ràng là hoang đường hết sức!

Quán Đào Đạo Tôn thiếu chút nữa là nhịn không được mà xông ra "khuyên can" rồi.

Bảo vật quý báu như vậy sao có thể thưởng cho đệ tử cảnh giới thấp, hơn nữa đến một tí công cũng chẳng lập được như thế chứ?

Như thế này vừa không phù hợp với quy tắc của tông môn, hơn nữa tu vi không đủ mà lại sở hữu bảo vật quý giá như thế này cũng là hại bọn họ đó.

Nhưng Khương Thành cũng chẳng quan tâm đến những điều này.

Nhìn thấy đám đệ tử của Phi Tinh Đương đang ngẩn ra tại chỗ không dám nhận, hắn còn không quên trêu đùa Vi Hành.

"Xem ra mấy đệ tử mà ngươi dạy này cũng khiêm nhường lắm đấy."

Vi Hành xót xa trong lòng, tất cả các đồ tử đồ tôn của hắn đều có thưởng, chỉ có duy nhất hắn là không có, thế này là lý lẽ ở đâu chứ hả?

"Phần thưởng của tổ sư gia mà các ngươi không cần, thế thì ta thay các ngươi nhận nhé!"

Đám đệ tử nhìn thấy hắn thật sự định thu hết tất cả những Đạo khí này vào trong túi của mình thì nhận ra hắn định làm thật.

"Không không không, bọn ta cần!"

"Bọn ta quá cần luôn ý chứ!"

"Sư phụ, sao ngươi có thể tranh với bọn ta vậy hả?"

Lúc này đám đệ tử mới vui mừng khôn xiết phân chia sạch sẽ tất cả Đạo khí.

Tiếp sau đó lại là ngàn ân vạn ra, cảm ơn rối rít.

Lúc này, trong mắt bọn họ, Khương lão tổ thật sự chính là hiện thân của sự hoàn mỹ nhất trên thế gian này.

Vi Hành đỏ mắt chờ mong nhìn Thành ca.

Chuyện như thế ngươi không thể chỉ bỏ sót mỗi mình ta chứ!

Thành ca liếc nhìn hắn.

“Ngươi có biết tại sao ngươi lại không có không?”

“Tí nữa thì ngươi đã đưa hết đám đệ tử của mình đi tìm chết rồi, rõ ràng có thể cầu cứu tổng bộ sớm, ngươi còn sống chết cầm cự cái gì?”

“Không giáo huấn ngươi đã coi như là tốt lắm rồi, sau này biểu hiện tốt hơn tí rồi hẵng nói.”

Lúc này Vi Hành mới hiểu ra.

“Thật hổ thẹn quá!”

Nếu như hắn phản ứng nhanh một chút, xin cứu viện sớm hơn mấy ngày thì đám ngươi Kỷ Linh Hàm Và Lâm Ninh đã có thể ung dung đuổi đến đây rồi.

Nếu không phải lần này Khương Thành đến kịp lúc thì rất có khả năng Phi Tinh Đường sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Sau tất cả, đám Vi Hành và Ma Huy có thể được Khương Thành hồi sinh lại nhưng đám người Diệp Minh và Diệp Đường, huyết tích cũng chưa giao nộp lên, sợ là không thể nào sống lại được nữa.

“Lần này quả thực là lỗi của ta.” Hắn thành khẩn đáp.

“Được rồi, ngươi cũng vất vả rồi.”

Khương Thành vỗ vỗ vai hắn.

Ánh mắt hắn chuyển lên trên gương mặt của đám người Cuồng Hải tông ở bên cạnh.

Quán Đào Đạo Tôn vội vàng tiến lên phía trước hành lễ.

“Bái kiến Khương tiền bối!”

“Đa tạ ơn cứu mạng của Khương tiền bối!”

“Toàn thể trên dưới Cuồng Hải tông ta sẽ khắc ghi trong lòng, sau này nhất định sẽ báo đáp…”

Quán Đào thực sự biết ơn Khương Thành, nhưng trong lòng hắn cũng vụn vỡ một khoảng.

Má nó chứ, sớm biết trong số viện binh mà Vi Hành mời đến có bao gồm cả vị đại thần Khương Thành này thì hắn còn chạy đi chấp hành cái nhiệm vụ gì chứ?

Hắn đã cùng Vi Hành vui vẻ ngồi xổm mà đợi, đợi đến khi đại thần xuất hiện rồi, đỡ bao việc chứ?

Nào giống bây giờ, bây giờ Cuồng Hải tông chết hết, số còn lại chẳng đủ 10% lúc trước, tại sao lại phải tự chuốc khổ vào thân như thế này chứ.

Thành ca xua xua tay.

“Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.”

“Chuyện là…”

Quán Đào cẩn thận dè dặt đưa ra một thỉnh cầu.

“Tiền bối, không biết bọn ta có thể cùng ngươi vào trong Khiếu Mang vực được không?”

Hết cách, nếu như bây giờ hắn rời đi, sau đó vẫn sẽ bị Minh Nhai Thiên truy sát.

Vi Hành hiển nhiên cũng muốn giúp hắn một tay, thế là bèn giúp hắn giải thích một chút.

“Minh Nhai Thiên không cho phép tông môn trong lãnh thổ tiến vào Khiếu Mang vực, nếu không thì chẳng có bao nhiêu người giúp bọn họ coi giữ Minh Tái vực nữa rồi…”

Trước khi đến đây Khương Thành chỉ biết Phi Tinh Đường đang gặp nguy hiểm chứ không hề biết đầu đuôi ngọn nguồn của chuyện này.

Vốn dĩ hắn đã định rời khỏi đây rồi nhưng nghe Vi Hành nói như thế hắn mới phát hiện ra chuyện này không hề đơn giản.

“Ý ngươi là, nếu như bây giờ chúng ta khởi hành đến Khiếu Mang vực thì phía sau sẽ có truy binh?”

“Đúng thế.”

Vẻ mặt Quán Đào Đạo Tôn hết sức đau khổ, gật gật đầu.

“Nhưng dựa vào thực lực của ngươi thì chắc chắn không cần lo lắng đến bọn họ.”

Khương Thành lắc lắc đầu.

“Thế thì rắc rối quá.”

Quán Đào còn tưởng rằng hắn đang từ chối mình cơ, đang định cầu xin hắn lần nữa thì nghe thấy câu tiếp theo của Khương Thành.

“Trực tiếp giải quyết luôn kẻ tạo ra rắc rối, không phải là hết rắc rối rồi sao?”

Cả đám người tí nữa thì bị câu nói này làm cho choáng váng.

Đại lão à, chẳng lẽ ngươi còn định ra tay với Minh Nhai Thiên à?

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều cảm thấy hưng phấn lên.

Nhất là đám đệ tử của Phi Tinh Đường và Cuồng Hải tông, người nào người nấy đều nắm chặt hai tay, chỉ hận không thể ngay lập tức nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Lúc trước, hai tông môn này bốc thăm mấy lần đều bị bên trên trên nhắm vào, lần này còn dùng thăm đỏ bị động tay động chân trong hộp tối trực tiếp đuổi tận giết tuyệt luôn.

Bọn họ đã ghét cay ghét đắng cái đám Đạo Thánh và trưởng lão cao cao tại thượng, tùy tiện xếp đặt vận mệnh của người khác của Minh Nhai Thiên lâu rồi.

Quán Đào Đạo Tôn cắn răng, nặng nề nói: “Khương Tiền bối, lần này để ta dẫn đường cho ngươi!”

Mặc dù những môn đồ kia của hắn là bị Thiên Lân Quân giết thật nhưng kẻ đầu têu không phải chính là Minh Nhai Thiên hay sao?

Khương Thành đang định đứng dậy, nhưng suy nghĩ lại thì như thế này vẫn quá rắc rối phiền phức.

Nhỡ đâu lúc hắn qua đó, đám quyền cao chức trọng ở Minh Nhai Thiên kia thấy chuyện không ổn liền bỏ chạy mất thì sao?

Rất nhanh sau đó hắn đã có kế hoạch.

“Thế này đi, tí nữa ngươi và Vi Hành trở về trước báo tin…”

Ở tiền tuyến của Minh Tái vực, doanh trại quân đội kéo dài liên miên, thẳng cánh cò bay, nhìn không thấy điểm kết thúc.

Rất nhiều tiên nhân vẫn đang qua lại như con thoi ở bên trong.

Rút được thăm trắng thì một người làm quan cả họ được nhờ, rút phải thăm đen thì đang cầu nguyện lần sau xuất chinh có thể sống sót quay về.

Cũng chính vào lúc này, có một đội quân xuất hiện trước doanh trại.

“Vi Hành Đạo Tôn, Quán Đào Đạo Tôn?”

Rất nhiều người nhìn thoáng qua đã nhận ra bọn họ.

“Không phải các ngươi rút phải thăm đỏ nên đi điều tra tình hình của kẻ địch rồi sao, sao lại trở về nhanh như thế?”

Bình thường nhiệm vụ điều tra trinh sát ít thì cũng ba đến năm ngày, lâu thì cả tháng trời.

Hai tông môn này mới đi còn chưa đến một ngày mà?

Hơn nữa, đám nhãi nhép dưới Tôn giả của Phi Tinh Đường kia thế mà vẫn còn sống à, đây rõ ràng không phải là “đãi ngộ” mà thăm đỏ nên có.

“Vi Hành to gan!”

Dương Công Đạo Tôn vẫn luôn đợi tin tức Phi Tinh Đường bị tiêu diệt toàn bộ là người nhảy ra đầu tiên.

“Nhiệm vụ quan trọng mà cấp trên giao cho ngươi vậy mà dám lười biếng, ngươi đáng chịu tội gì hả?”

Những môn đồ của Kim Phách Thánh Điện ở phía sau hắn cũng nháo nháo vây đến.

“Nhìn dáng vẻ này của bọn họ là biết bọn họ không hề vào trong doanh trại của Thiên Lân Quân rồi!”

“To gan lắm, đây là nhiệm vụ của thăm đỏ đấy!”

“Hoàn toàn không coi chư vị tiền bối của Minh Nhai Thiên ra gì.”

Chương 1720: Thiên Lân Quân rút lui?

Những tiên nhân khác ở bên cạnh lắc đầu.

Cảm thán Vi Hành Đạo Tôn thật sự là quá ngây thơ.

Nhiệm vụ thăm đỏ cũng có thể kéo dài công việc sao, coi Minh Nhai Thiên như một vật trang trí?

Đây thật sự là tự tìm đường chết mà.

Khi hai trưởng lão của Minh Nhai Thiên nghe được tin tức chạy đến hiện trường, bọn họ lập tức mặt mày dữ tợn.

“Người đâu!”

“Bắt giữ bọn họ!”

“Chờ đã!”

Vi Hành giơ tay lên ngăn bọn họ lại.

Hắn khinh thường nhìn Dương Công Đạo Tôn, thản nhiên hỏi: “Ai nói bọn ta chưa vào doanh trại của Thiên Lân Quân?”

“Ha ha, ngươi còn dám ngụy biện?”

Dương Công không khỏi cười nhạo: “Nếu thật sự đã vào doanh trại của kẻ thù, thì nhóm người phía sau ngươi có thể sống sót trở về sao?”

“Đương nhiên là có thể.”

“Nói xằng nói bậy!”

Dương Công Đạo Tôn nhanh chóng lao lên phía trước.

Chỉ vào mũi Vi Hành, hắn hét lớn.

“Không những không hoàn thành nhiệm vụ, còn dám dối trên lừa dưới, tội thêm ba bậc!”

“Ta đề nghị lập tức quét sạch toàn bộ môn đồ của Phi Tinh đường và Cuồng Hải tông, để răn đe, cảnh cáo…”

Hắn còn chưa nói hết lời, lập tức đã bị Quán Đào Đạo Tôn tức giận cắt ngang.

“Dương Công, tên tạp chủng bỉ ổi, ngươi thì biết cái gì!”

Vốn dĩ hắn còn cho rằng, có phải kế hoạch của Khương Thành hơi tàn nhẫn hay không.

Hiện tại chỉ cảm thấy cường độ còn chưa đủ lớn!

Còn không đợi Dương Công và những người khác tiếp tục tra hỏi, hắn đã tuyên bố một tin tức lớn khiến tất cả mọi người có mặt chấn động.

“Cứ điểm đầu tiên của Vân Phần Lĩnh ở phía đối diện đã trống không rồi!”

“Quân đoàn số một tinh nhuệ nhất của Thiên Lân Quân, toàn bộ đều đã không còn nữa.”

“Ngươi nói vì sao chúng ta có thể toàn thân rút lui?”

Hắn nhướng mày, chỉ vào mũi của Dương Công, nước bọt phun thẳng vào mặt đối phương.

“Hoàn toàn không có kẻ thù nào cả, tên ngốc này, ngươi đã hiểu chưa?”

“Cái, cái gì?”

Tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt, vốn dĩ hai trưởng lão của Minh Nhai Thiên vẫn đầy uy nghiêm lạnh lùng lại nhảy dựng lên ngay tại chỗ.

“Ngươi nói cái gì?”

“Cứ điểm đầu tiên trống không?”

“Không có ai?”

Vi Hành và Quán Đào gật đầu cùng một lúc.

“Không sai!”

“Không phải là bọn ta không thực hiện nhiệm vụ, mà là sau khi tiến vào đã phát hiện trại trống rồi.”

“Thế mà lại có thể có chuyện như vậy?”

Hai trưởng lão há miệng, vẻ mặt không thể tin được.

Trận chiến gần đây giữa Minh Tái vực và Thiên Lân Quân đã kéo dài vài tháng.

Xét về thực lực tổng thể, Minh Tái vực có phần lấn lướt.

Bên này có tổng cộng ba mươi ba Đạo Thánh trấn thủ, mà bên Thiên Lân Quân cộng với các Thần Quân và các Đạo Thánh tùy quân, tính đâu ra đấy là mười lăm người.

Về phần khoảng cách giữa Đạo Tôn và Đạo Thánh, nó còn lớn hơn.

Tổng số người không phải là một cấp bậc để đo lường.

Có hàng trăm triệu tiên nhân ở Minh Tái vực, không thể đếm được.

Mà Thiên Lân Quân có tổng cộng cũng là bốn mươi vạn đại quân, còn phân chia ở các cứ điểm khác nhau.

Nhưng chỉ có vậy thôi mà Minh Tái vực đã bị ngẩn ngơ không thể tấn công qua, ngược lại còn thường xuyên bị đối phương làm cho gà bay chó chạy.

Không còn cách nào khác, có năm phái ở Minh Nhai Thiên, nhiều hơn cả Trúc Tiên Cung.

Các Đạo Thánh dành thời gian cho việc lục đục với nhau, cản chân sau nhau nhiều hơn gấp mười lần so với việc nghiên cứu cách chiến thắng kẻ thù.

Tháng trước, để giải quyết vấn đề thường xuyên bị Thiên Lân Quân ở phía đối diện tập kích, ba mươi ba Đạo Thánh của Minh Nhai Thiên hiếm khi đạt được thỏa thuận - dời trận tuyến trở lại năm mươi triệu dặm.

Việc giành chiến thắng là rất khó, nếu không tiếp tục mất địa bàn nữa thì có thể miễn cưỡng duy trì hình dáng sự sống.

Trong hoàn cảnh như vậy, có thể tưởng tượng được sẽ kinh ngạc đến mức nào khi đột nhiên nghe tin Thiên Lân Quân rút lui.

Về cơ bản là mắt to trừng mắt nhỏ.

“Chuyện này không thể nào!”

“Chắc chắn là giả!”

Dương Công Đạo Tôn lại bậc ra một lần nữa.

Hắn vung tay, hận không thể đập thẳng vào đầu Vi Hành và Quán Đào.

“Thế mà hai người các ngươi dám khai man quân tình, tội đáng muôn chết, lăng trì là còn được hời…”

Những tiên nhân khác ở xung quanh cũng không tin lắm.

Không phải bên kia chiếm thế thượng phong sao?

Vì sao lại rút lui?

Lẽ nào là chê phong thủy của cứ điểm đầu tiên của Vân Phần Lĩnh không tốt?

“Bọn ta có bằng chứng!”

Quán Đào Đạo Tôn giơ một tiên khí lưu ảnh lên cao.

Ba phút sau, Quán Đào và Vi Hành cùng được đưa vào cự điện ở giữa doanh trại.

Nơi này là nơi đóng quân tạm thời của Minh Nhai Thiên.

Tại đây, hai người đã gặp tất cả ba mươi ba Đạo Thánh.

Nếu như không phải biết trước sức chiến đấu vượt mức bình thường của Khương Thành và Đoạn Hà, có lẽ bây giờ bọn họ sẽ rất căng thẳng.

Mà lúc này, ba mươi ba Đạo Thánh và hơn bảy trăm Đạo Tôn trong điện đang nhìn hình ảnh ở trung tâm đại điện bằng ánh mắt sáng ngời.

Hình ảnh đó chính là cứ điểm đầu tiên mà Thiên Lân Quân chiếm đóng.

Từ trong hình ảnh, bọn họ có thể nhìn thấy doanh trại và pháo đài quen thuộc của Thiên Lân Quân, thậm chí có thể nhìn thấy một số trận pháp tán loạn và xác cấm chế.

Góc nhìn của hình ảnh vẫn luôn không ngừng chuyển động, nhưng cho dù nó di chuyển đến đâu, thì cũng không nhìn thấy người nào của Thiên Lân Quân.

Tất cả những gì có thể nghe thấy, cũng chỉ có giọng nói của một số đệ tử của Cuồng Hải tông và Phi Tinh đường.

“Chuyện gì vậy?”

“Sao lại không có ai vậy?”

“Cẩn thận mai phục!”

“Đúng vậy, có thể là một cái bẫy!”

Ngay sau đó, trong màn ảnh, các đệ tử đó bắt đầu bắn phá doanh trại và pháo đài một cách bừa bãi.

Những cuộc tấn công đó chẳng là gì trong mắt những Đạo Thánh trong điện này, chúng rất hời hợt.

Nhưng mà nó lại khiến cho trái tim bọn họ thắt lại, bọn họ thực sự đổ mồ hôi.

Đó là doanh trại của Thiên Lân Quân đấy, nói đây là nơi vô cùng nguy hiểm cũng không hề khoa trương, các ngươi thật sự là đang gõ chuông trên đầu hổ.

Nhưng mà, đòn tấn công của các đệ tử này lại không thu hút được bất kì đòn phản công nào.

Trong màn ảnh vẫn có thể nghe thấy tiếng trò chuyện của những đệ tử đó.

“Không có người, thực sự không có người.”

“Cũng không có mai phục gì cả, thật kỳ lạ.”

“Chẳng lẽ đối phương đã chuyển vị trí rồi?”

“Chúng ta ra ngoài xem thử lần nữa đi…”

Sau đó, màn ảnh lại tìm kiếm một khu vực rộng lớn xung quanh doanh trại và pháo đài một vòng.

Vẫn không thấy tiên nhân nào của Thiên Cung.

Trong điện hoàn toàn yên lặng, cho đến khi tất cả lưu ảnh kết thúc, lúc này cuối cùng mọi người cũng bình tĩnh lại.

“Tình huống gì vậy?”

“Cứ điểm đầu tiên thực sự trống không?”

Phản ứng đầu tiên của bọn họ là có bẫy.

Chẳng hạn như mai phục và bẫy gì gì đó.

Nhưng trong hình ảnh vừa rồi, những đệ tử đó bắn phá và tìm kiếm khắp nơi nhưng không nổ một sợi lông nào.

Chẳng khác nào giúp bọn họ loại bỏ mối nghi ngờ này.

“Cho dù Thiên Cung có mai phục, vừa rồi bọn họ tấn công một trận như vậy, ít nhất bọn họ cũng nên kích hoạt một vài đại trận và cấm chế rồi.”

“Không có gì cả, có vẻ như bọn họ đã thực sự chuyển đi rồi.”

“Điều này cũng quá vô lý rồi nhỉ, tại sao đột nhiên ở phía đối diện lại không có ai?”

“Hoặc là bọn họ có bố trí chiến lược mới, hoặc là bọn họ bị người nào khác tấn công rồi.”

“Cũng có thể là bên Thiên Cung đã xuất hiện biến cố gì đó.”

Một đám Đạo Thánh nghị luận sôi nổi, không ai có thể đoán được chân tướng sự việc.

Dù sao thì ai có thể nghĩ rằng, không những Thiên Lân Quân ở đối diện bị đánh bại, mà còn bị ép tới hỗ trợ diễn kịch?

Hàng chục ngàn Thiên Lân Quân ở cứ điểm đầu tiên, tính cả ba mươi ngàn đại quân còn lại trong cứ điểm, tất cả đều được ẩn sau ống kính của tiên khí lưu ảnh dưới yêu cầu của Khương Thành.

Đương nhiên là không một kẻ thù nào được chụp ảnh.

Mà đối với yêu cầu này của hắn, tâm trạng của Đạo Thánh tuỳ quân của Thiên Lân Quân và một Thần Quân khác đến sau đều rất phức tạp.

Bị ép buộc diễn kịch, đương nhiên bọn họ rất khó chịu.

Nhưng mặt khác, Khương Thành đang muốn tính kế chống lại kẻ thù của bọn họ là Minh Nhai Thiên, bọn họ sẽ rất vui khi thấy điều đó xảy ra, thậm chí bọn họ chỉ mong sao làm nhanh chút.

Cho nên vẫn là khá phối hợp.

Chương 1721: Đây là một công lớn đó

“Tất cả yên lặng!”

Đạo Thánh ngồi ở phía trên nặng nề quát lên.

“Các ngươi nên biết rõ hậu quả của việc nói dối!”

Môn phái thống trị của Minh Tái vực là Tịnh Cầm Tiên Phủ, mà người này là một trong những đệ tử của Tịnh Cầm Đạo Thần - Định Hoằng Đạo Thánh.

Ánh mắt của hắn như dao cắt qua mặt của Vi Hành và Quán Đào.

Trong lòng hai người đều rét lạnh, ngay cả nói cũng không dám.

Định Hoằng nhìn chằm chằm vào mắt hai người họ như thể muốn tìm ra vấn đề nhỏ nhất từ đó.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn không có Độc Tâm Thuật. Mà ở cấp bậc Đạo Tôn là cấp bậc cũng không thấp đến mức phải thở dốc và ánh mắt rời rạc dưới ánh nhìn chằm chằm.

Cho nên, cái gì hắn cũng không nhìn ra được.

“Cuồng Hải tông của các ngươi có 1032 người, lần này chỉ có 85 người trở lại.”

Chưởng môn của Tử Hồng tông ở bên cạnh, Ngôn Huyền Đạo Thánh cũng lên tiếng.

Tử Hồng tông của hắn là lực lượng chỉ đứng sau Tịnh Cầm Tiên Phủ trong Minh Nhai Thiên, phía sau có sự hỗ trợ của bảy Đạo Thánh, địa vị tương tự như Sa Hải Tam Thánh của Trúc Tiên Cung trước đây.

Lúc này, hắn cũng cảm thấy quá kỳ lạ, nghi ngờ hai người Vi Hành và Quán Đào có vấn đề.

“Nhưng mà các ngươi vừa nói rằng lúc các ngươi đến đó, cứ điểm đầu tiên của Thiên Lân Quân ở phía đối diện trống không không có một ai, hoàn toàn không có trận chiến nào cả.”

“Vậy thì xin hỏi Quán Đào Đạo Tôn, sao hơn chín trăm người còn lại của Cuồng Hải tông của các ngươi vẫn chưa trở về thế?”

Hắn vừa nói lời này, những người khác cũng phản ứng lại.

“Đúng vậy, nếu đã không có trận chiến nào, hẳn là toàn bộ các ngươi đều sống sót, đúng không?”

“Tại sao những người khác không quay lại?”

Bởi vì hơn chín trăm người đó đều đã chết.

Bị đám người các ngươi trước tuỳ tiện hạ lệnh hại chết đó!

Quán Đào Đạo Tôn rất muốn phun lên mặt bọn họ.

Nhưng mà cân nhắc đến kế hoạch và khoảng cách về sức mạnh, hắn chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ hấp dẫn khí phách này.

“Ta đã để bọn họ ở lại cứ điểm đầu tiên.”

Hắn nhanh chóng giải thích, nói: “Ta chỉ lo bên Thiên Lân Quân sẽ có bẫy, cho nên ta đã bảo bọn họ ở lại đóng giữ, một khi phát hiện kẻ thù có dấu hiệu mai phục, thì lập tức truyền tin về.”

Hắn vừa nói như vậy, lúc này sát khí và ánh sáng hung tợn trong mắt các Đạo Thánh trong điện mới tiêu tán.

“Xem ra ngươi thật sự là có lòng rồi.”

Định Hoằng Đạo Thánh đưa ra một ánh mắt khen ngợi hiếm thấy.

“Sự biến mất của Thiên Lân Quân là quá kỳ lạ.”

“Vấn đề này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Mọi người cần phải tiếp tục làm tốt nhiệm vụ phòng thủ, không ai được phép tự ý rời khỏi vị trí để tránh bị kẻ thù tấn công.”

Nói xong, hắn trực tiếp tuyên bố tạm dừng cuộc họp, giải tán.

Làm cho Vi Hành và Quán Đào hơi sững sờ.

Đây là tình huống gì.

Kẻ thù ở phía đối diện đã biến mất, vậy mà còn cần phải làm tốt nhiệm vụ phòng thủ sao?

Cho dù không đánh qua đó, dù sao cũng phải có chút hành động chứ?

Vấn đề này sau khi tan họp, Định Tiêu Đạo Thánh của Tịnh Cầm Tiên Phủ không thể không hỏi ngay lập tức.

“Sư huynh, theo ta thấy chắc chắn Thiên Lân Quân ở phía đối diện đã xảy ra chuyện gì đó.”

“Nếu không thì không thể đột nhiên rút lui sạch sẽ như vậy.”

Đạo Thánh cuối cùng của Tịnh Cầm Tiên Phủ - Định Dạng Đạo Thánh cũng liên tục gật đầu.

“Sư huynh, lẽ nào ngươi lo lắng đây là một cái bẫy sao?”

“Nhưng thậm chí đối phương còn không có đại trận và cấm chế nữa, hơn nữa hơn chín trăm người của Cuồng Hải tông vẫn bình an vô sự ở đó đấy, khả năng bị mai phục là cực kỳ thấp.”

Vẻ mặt của bọn họ có vẻ hơi lo lắng.

“Cơ hội này không thể bỏ lỡ đâu!”

Đúng vậy, trong mắt bọn họ việc chiếm lấy cứ điểm đầu tiên của Thiên Lân Quân là một cơ hội.

Lý do khiến Minh Nhai Thiên bị chia thành năm phái là ngoài sự vắng mặt của Tịnh Cầm Đạo Thần, một lý do quan trọng nữa là chỉ có ba Đạo Thánh ở Tiên Phủ.

Đội hình này hơi yếu ớt trong số ba mươi ba Đạo Thánh của Minh Nhai Thiên.

Kém xa sự cường thịnh trước đây so với năm Đạo Thánh của Tịnh Trúc Tiên Phủ ở Khiếu Mang vực.

Mặc dù Tịnh Cầm Tiên Phủ cũng đã lôi kéo được bảy Đạo Thánh từ các môn phái khác, vẫn là phe phái lớn nhất, nhưng lực uy hiếp và sức kêu gọi còn lâu mới đủ.

Lúc nghị sự ở Minh Nhai Thiên, bọn họ thường bị các phe phái khác đoàn kết lại phản đối.

Cho nên, nhu cầu về thanh danh và uy tín là rất cấp thiết với bọn họ.

Mà hiện tại đối mặt với sự tấn công của Thiên Lân Quân, nguồn uy tín lớn nhất là chiến tích.

“Nếu như Tiên Phủ của chúng ta là người đầu tiên giết đến cứ điểm đầu tiên, đồng thời tuyên bố đã chiếm giữ nơi đó, vậy thì

uy danh của Tiên Phủ ở Minh Nhai Thiên sẽ được nâng cao đáng kể."

"Thậm chí có thể dựa vào chiến công này để vạch rõ trật tự của Minh Nhai Thiên một lần nữa!"

"Các môn phái khác không có chiến tích gì, đến lúc đó sao có thể giành với chúng ta?"

Định Hoằng Đạo Thánh cố ý phản bác, nói: "Nhưng thật ra trong cứ điểm đó không có người nào, cũng không phải chúng ta đánh hạ…"

"Vậy thì sao?"

Định Dạng Đạo Thánh nhanh chóng nói: "Trước chúng ta không có ai chiếm cứ, hơn nữa chúng ta cũng mạo hiểm bị mai phục, môn phái đầu tiên biến nơi này thành địa bàn của bản thân!"

"Đúng vậy!"

Định Tiêu Đạo Thánh cũng mạnh mẽ đồng ý xuất binh ngay lập tức.

"Không quan trọng là nó có trống hay không, chiếm cứ đầu tiên thì là công đầu thực sự!"

Đinh Hoằng thản nhiên nói: "Nhưng Cuồng Hải tông đã chiếm nơi đó rồi."

"Không, bọn họ không có."

Trong mắt Đinh Tiêu lóe lên ánh sáng hung tợn mãnh liệt.

Hắn vừa làm cử chỉ giết, vừa lạnh lùng cười soạn ra một kịch bản.

"Chúng ta nói Thiên Lân Quân có mai phục, hơn chín trăm người ở lại của Cuồng Hải tông không may đều bị giết, mà sau khi Tịnh Cầm Tiên Phủ của chúng ta đuổi đến đó, quét sạch tất cả kẻ thù, báo thù cho Cuồng Hải tông!"

Hắn không biết rằng hơn chín trăm người của Cuồng Hải tông đã thực sự bị Thiên Lân Quân giết sạch toàn bộ từ lâu.

Nói không may bị giết vào lúc này là sau khi Tịnh Cầm Tiên Phủ đến đó, tất cả hơn chín trăm người đã bị diệt khẩu, sau đó

bị đẩy đến bên Thiên Lân Quân.

“Tuyệt vời!”

Định Dạng cười lớn.

“Ha ha ha, kế hoạch này của nhị sư huynh thật tuyệt mà!”

“Bằng cách này, chẳng những chúng ta thật sự trở thành môn phái đầu tiên chiếm được cứ điểm, hơn nữa còn trải qua một trận đại chiến cướp lại!”

Mặc dù trận đại chiến này chỉ tồn tại trong tưởng tượng của bọn họ.

Nhưng xong việc không phải là bọn họ muốn nói gì thì nói hay sao?

Nếu Quán Đào Đạo Tôn có mặt, chắc chắn hắn sẽ ra sức chửi lũ này thật chó.

Theo lý mà nói, lần này Cuồng Hải tông đã mang về tình báo quan trọng, có thể được xem là lập một công lớn.

Kết quả là chỉ sau vài câu nói đã trực tiếp bị cưỡng ép ‘kịch bản giết’.

Chân mày của Định Hoằng Đạo Thánh giãn ra.

“Truyền lệnh của ta, tập hợp những môn đồ của Tiên Phủ, sau đó gọi cho minh hữu của chúng ta!”

“Một khắc sau sẽ cùng nhau ra trận!”

“Sư huynh, ngươi đã thực sự quyết định rồi?”

Định Dạng và Định Tiêu vừa mừng vừa sợ, vừa rồi Định Hoằng còn phản đối, hai người cho rằng hắn sẽ không đồng ý nên còn sẵn sàng tiếp tục thuyết phục nữa đây.

Định Hoằng vươn người đứng dậy, ngạo nghễ nói: “Ngay từ đầu ta đã không hề có ý định bỏ qua miếng thịt mỡ này rồi!”

“Vừa rồi bảo bọn họ tiếp tục đóng giữ là phòng ngừa bọn họ cướp công!”

Cả hai chợt hiểu ra, hoá ra sư huynh đã có kế hoạch độc chiếm công lớn từ lâu rồi.

Tịnh Cầm Tiên Phủ nhanh chóng hành động.

Chỉ năm phút sau, bọn họ đã tập hợp đủ mười Đạo Thánh, hơn hai trăm Đạo Tôn và hàng chục ngàn đệ tử của Tiên Phủ.

Về phần những người khác, hắn cũng lười mang theo.

Tốc độ là một tài sản quan trọng trong chiến tranh mà!

Với đội ngũ người nhà tinh nhuệ, khi Định Hoằng đang chuẩn bị tấn công cứ điểm ở phía đối diện, thì hắn cũng nhìn thấy các doanh trại xung quanh cũng đang nhanh chóng tập hợp các cao thủ môn phái dưới trướng.

“Ngôn Huyền Đạo Thánh, ngươi có ý gì?”

Chương 1722: Ai đến tấn công

Thật ra những gì Ngôn Huyền Đạo Thánh của Tử Hồng tông sắp làm lúc này cũng giống như Tịnh Cầm Tiên Phủ.

Tập hợp các cao thủ của một số môn phái dưới trướng, tiến thẳng về cứ điểm đầu tiên ở phía đối diện ngay lập tức.

Cướp lại công lao lớn này.

Những gì đám người Định Hoằng có thể nhìn ra, bọn họ cũng có thể nhìn ra được.

Tiên phủ rất cần chiến tích uy danh, sao Tử Hồng tông lại có thể không cần?

Mà trên thực tế lại không chỉ có bọn họ?

Các doanh trại khác cũng thế, ba trại còn lại cũng đang triệu tập các cao thủ chính thống một cách khua chiêng gõ trống, chuẩn bị nhanh chóng cướp công.

Đặc biệt là Phong Nguyên Thánh Điện, trực tiếp cưỡng ép lôi léo Vi Hành và Quán Đào vào, xem như người dò đường.

Các Đạo Thánh của năm trận doanh mắt to trừng mắt nhỏ, ngầm hiểu lẫn nhau.

Định Hoằng là người đầu tiên phá vỡ sự lúng túng.

“Các người định làm gì?”

“Không có sự cho phép của ta, ai bảo các ngươi tự ý tập hợp xuất binh?”

“Ngôn Huyền Đạo Thánh, Đường Miểu Đạo Thánh, Hư Cung Đạo Thánh, Quân Sí Đạo Thánh, các người nói đây là có ý gì, chẳng lẽ là muốn phản xuất Minh Tái vực hay sao?”

Bốn Đạo Thánh bị hắn chỉ đích danh, rõ ràng là thủ lĩnh của bốn phái còn lại.

Bốn người bọn họ nghe xong vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

“Lời này của Định Hoằng đạo hữu sai rồi.”

“Minh Nhai Thiên không phải do một mình ngươi định đoạt.”

“Bọn ta không có sự cho phép của ngươi cũng không phải là sai lầm lớn gì, huống chi là phản xuất Minh Bái vực.”

“Hơn nữa, bọn ta cũng muốn hỏi ngươi…”

“Không có sự đồng ý nhất trí của Minh Nhai Thiên, hiện tại ngươi tập hợp nhiều người như vậy là muốn làm gì thế?”

Bọn họ nói không sai.

Những hành động lớn của Minh Bái vực sau khi được các Đạo Thánh và Đạo Tôn trưởng lão của Minh Nhai Thiên thảo luận và đồng ý thì mới có thể được thực hiện.

Thật sự muốn tính toán thì Định Hoằng Đạo Thánh đã tự mình xuất kích khi chưa có được sự cho phép.

“Hoang đường!”

Định Tiêu Đạo Thánh xem xét không thể làm như vậy được.

Các phe phái khác cũng xuất kích thì đến lúc đó công lao sẽ phân chia như thế nào?

Cả năm trận doanh đều có công sao?

Vậy không giống như làm không công một trận sao?

“Trọng địa phía sau sao có thể không để lại đại quân phòng ngự?”

Hắn nhìn xung quanh tất cả mọi người có mặt, cho dù là bốn trận doanh khác hay là những tiên nhân nhàn rỗi không biết chân tướng ở phía xa.

“Theo ta thấy, rất có thể Thiên Lân Quân đang cố tình thể hiện sự yếu kém, thu hút chúng ta tấn công.”

“Trên thực tế là giương đông kích tây, thừa dịp lúc chúng ta dốc toàn bộ lực lượng, tập kích bất ngờ doanh trại và pháo đài của chúng ta!”

Các Đạo Thánh của bốn trận doanh khác đều lần lượt gật đầu.

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Rất có lý.”

“Cái này không thể không phòng.”

“Đúng là chúng ta phải để người lại phòng ngự doanh trại và pháo đài, để tránh không bị tấn công bất ngờ.”

Quân Sí Đạo Thánh mỉm cười.

“Nếu việc phòng ngự doanh trại quan trọng như vậy, vậy thì nhiệm vụ quan trọng này giao cho các ngươi. Sức mạnh của bọn ta yếu nhất ở đây, nên đi giúp mọi người dò xét hư thực là được rồi.”

Nói xong, hắn lập tức muốn mang phe chính thống của bản thân xuất phát.

Những người khác thầm nghĩ ngươi xem bọn ta là kẻ ngốc à?

“Ta thấy tốt hơn hết nên để Tử Hồng tông của bọn ta đi dò đường nhỉ, các ngươi thích hợp đóng giữ doanh trại và pháo đài hơn đó.”

“Lời này của Ngôn Huyền Đạo Thánh sai rồi, sức mạnh của Tử Hồng tông của các ngươi rất hùng hậu, chỉ có các ngươi mới có thể ngăn chặn được sự tập kích bất ngờ của Thiên Lân Quân, các ngươi không thể đổ trách nhiệm cho người khác được đâu!”

“Lời này của Đường Miểu Đạo Thánh không đúng rồi.”

“Trong những nhiệm vụ trước đây, Phong Nguyên Thánh Điện của các ngươi đều kiên quyết không xuất kích, không muốn tấn công, hiện tại ở lại không phải là hợp ý của ngươi sao?”

“Hư Cung Đạo Thánh có ý gì? Trước đây bọn ta không xuất kích là vì Thiên Lân Quân đã nhiều lần xâm phạm.”

“Mà gần đây bọn họ không tấn công nhiều, cho nên bọn ta phải tấn công để tìm kẻ thù đây, nói cho cùng thì là lần nào Phong Nguyên Thánh Điện của bọn ta cũng nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nhất…”

Lời này của hắn, những tiên nhân nhàn rỗi ở phía xa nghe thấy suýt nữa nôn mửa.

“Đủ rồi!”

Định Hoằng Đạo Thánh nhìn thấy tranh luận như thế này cũng không thu được kết quả gì.

“Cứ trực tiếp tiến lệnh là được rồi!”

Đám người Minh Nhai Thiên cũng có cách thức bỏ phiếu tương tự như Trúc Tiên Cung.

“Ai ở lại, ai tấn công là do số tiến lệnh quyết định.”

“Mỗi người viết tên hai trận doanh, cuối cùng môn phái được thống kê nhiều nhất, là môn phái tấn công đợt này!”

Các Đạo Thánh lại tranh luận một trận, cuối cùng vẫn là phải đồng ý với phương án này.

Sau một đợt tiến lệnh, Tịnh Cầm Tiên Phủ không được chọn làm tiên môn tấn công.

Bởi vì tiên phủ cây cao đón gió, cho nên sự lựa chọn thứ hai của rất nhiều người là cố tình tránh bọn họ.

Môn phái được chọn là Tử Hồng tông có sức mạnh xếp thứ hai.

“Ha ha ha, cảm ơn sự nâng đỡ của chư vị!”

Khuôn mặt của Ngôn Huyền Đạo Thánh cười thành một đoá hoa cúc già.

“Chắc chắn bọn ta sẽ không phụ lòng mong đợi của mọi người, chiến đấu bằng xương máu trên tiền tuyến!”

Chiến công lần này sẽ do tự mình hạ xuống, các ngươi đều ở lại phía sau đi!

Đám người Định Hoằng Đạo Thánh và Hư Cung Đạo Tháng vô cùng không cam tâm.

Với công lao cho việc ‘đánh chiếm’ cứ điểm lần này, tiếng nói của Tử Hồng tông sẽ còn lớn hơn trong tương lai ở Minh Nhai Thiên.

Nhưng mà bọn họ cũng không thể làm gì khác, điều này là do bản thân đã đưa ra lựa chọn.

Cũng đúng lúc này, đột nhiên một tên trận doanh ở mặt bên xông ra trước.

“Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, hãy giao cho Phong Nguyên Thánh Điện của bọn ta đi!”

“Mọi người theo ta xông lên!”

Theo tiếng hạ lệnh của Đường Miểu Đạo Thánh, toàn bộ cao thủ tinh anh của một số môn phái hàng đầu ở đó đều gào thét xuất quân.

Nhìn thấy cảnh này, Ngôn Huyền Đạo Thánh suy sụp tinh thần.

“Đường Miểu, ngươi muốn làm gì?”

“Phong Nguyên Thánh Điện của các ngươi phải ở lại đây, thế mà ngươi lại dám không tuân theo mệnh lệnh!”

Đường Miêu Đạo Thánh đã xông ra ngoài từ lâu.

Giọng nói của hắn phát ra từ rất xa phía trước.

“Bọn ta không đội trời chung với Thiên Cung, để giết thêm chút Thiên Lân Quân thì quan tâm gì đến được những quy tắc đó chứ…”

Những người khác suýt nữa thổ huyết.

Sao trước đây không thấy ngươi tích cực như vậy?

Phản ứng của Định Hoằng Đạo Thánh cũng không hề chậm.

“Phong Nguyên Thánh Điện to gan, thế mà lại dám không tuân thủ theo quyết định của Minh Nhai Thiên!”

“Tiên phủ sở thuộc, đi theo ta bắt đám người Đường Miêu trở về…”

Nói xong, hắn cũng cùng mọi người la hét xông ra ngoài.

Đương nhiên là không thể bắt được gì.

Mục đích chủ yếu vẫn là tranh thủ lúc hỗn loạn giành công.

Cho dù không thể độc hưởng công lao chiếm trước cứ điểm đầu tiên thì ít nhất Tịnh Cầm Tiên Phủ không thể vắng mặt.

Với tác dụng làm gương của hắn, Hư Cung Đạo Thánh và Quân Sí Đạo Thánh bên cạnh cũng làm theo.

“Phong Nguyên Thánh Điện dám tuỳ ý làm bậy, bọn ta thật sự không thể chịu đựng được nữa!”

“Theo ta xuất kích, bắt bọn họ trở lại!”

Nhìn thấy bọn họ cũng lao ra, Ngôn Huyền Đạo Thánh suýt nữa bị chọc tức đến mức ngất xỉu.

Rõ ràng vừa rồi môn phái được chọn là Tử Hồng tông phụ trách tấn công, những môn phái khác phải ở lại đại bản doanh để phòng ngự mà.

Kết quả là hiện tại tất cả các môn phái của bốn phe đều lao ra, ngược lại bỏ lại chính mình.

"Đáng ghét!"

"Đáng hận!"

"Chúng ta phải làm sao đây?"

Vài Đạo Thánh khác xung quanh hắn cũng lo lắng.

Những người khác đều đã đi ăn thịt uống canh, chỉ rơi lại bản thân, đây còn chơi thế nào?

Da mặt của Ngôn Huyền tái mét, run lên, lạnh lùng nói: "Nếu bọn họ đã muốn phá vỡ quy tắc, vậy thì cũng không thể trách chúng ta được."

"Chúng ta cũng xuất kích!"

"Há chẳng phải đại bản doanh này trống không sao?"

Nếu bọn họ cũng xuất kích, vậy thì đại bản doanh chỉ còn lại những môn phái vừa và nhỏ không có chỗ dựa.

Mặc dù đông người nhưng không có lấy một Đạo Thánh nào.

Nếu Thiên Cung thực sự tấn công bất ngờ, vừa tấn công sẽ sụp đổ.

"Vậy thì sao, chúng ta mới là môn phái được chọn ra để tấn công, không ai có thể tìm ra lỗi sai của chúng ta!"

Chương 1723: Giành đánh trước

Trong nháy mắt Ngôn Huyền Đạo Thánh đã mang theo bảy tên Đạo Thánh, hơn một trăm vị Đạo Tôn của trận doanh Tử Hồng tông, cùng với hơn mười ngàn môn đồ tinh nhuệ từ một số môn phái chính chạy ra khỏi đại bản doanh.

Mãi cho đến khi bọn họ rời khỏi đó được khoảng ba phút thì những tiên nhân khác có mặt ở đó trừng trừng nhìn bằng đôi mắt ti hí.

Đã có tới hơn mười triệu tiên nhân được chiêu mộ từ toàn bộ tiền tuyến của Minh Tái vực tới.

Số lượng người hơn mười ngàn, không có ranh giới không có điểm dừng, chưa kể còn lên tới cả chục triệu.

Nhưng những người này đối mặt với đại quân của Thiên Cung chẳng qua cũng chỉ như dê đang đợi làm thịt.

Bởi vì phần lớn cũng chỉ là Tôn Giả, thậm chí bọn họ còn chưa tới Đế Cảnh cửu trọng.

Bọn họ cũng đến từ những môn phái vừa hoặc nhỏ.

Đạo Thánh, Đạo Tôn cấp cao của Minh Nhai Thiên đột nhiên xuất động tập thể, không chào hỏi một tiếng nào mà cũng không đánh khiến cho bọn họ bất ngờ không kịp đề phòng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại sao tất cả Đạo Thánh và các trưởng lão của Minh Nhai Thiên đều ra quân rồi?”

Đương nhiên đám người Định Hoằng, Ngôn Huyền và Đường Miểu sẽ không đưa những người này đi cùng.

Nói đùa à, công lao to lớn như vậy chỉ có những những người đứng đầu môn phái như bọn ta mới có tư cách được hưởng thôi.

Những tấm bia đỡ đạn bị sắp xếp ở tầng thấp nhất như các ngươi cũng xứng sao?

“Chúng ta phải làm thế nào bây giờ, cũng phải ra quân theo sao?”

“Không có có mệnh lệnh thì tốt nhất không nên làm loạn.”

“Nhưng mà, nhỡ đâu lúc này Thiên Lân Quân đánh tới thì phải làm sao?”

“Có lẽ… Không thể nào chứ?”

Ngay khi các doanh địa dần trở nên hỗn loạn, mỗi người đều đang cảm thấy bất an thì cứ điểm thứ nhất của Thiên Lân Quân đã xông vào trong tiền tuyến của Phong Nguyên Thánh Điện.

Mặc dù bọn họ lên đường rất nhanh chóng, nhưng khi đến đây thì người dẫn đầu là Đường Miểu Đạo Thánh vẫn có sự thận trọng rất hiếm thấy.

Hắn gọi tất cả đám người Vi Hành và Quán Đào tới.

“Các ngươi lại đi xem thử đi!”

“Nhân tiện cho nổ tung thành lũy của bọn họ một lần nữa!”

Lúc này, những cao thủ của trận doanh Tịnh Cầm Tiên Phủ cũng chạy tới.

Định Hoằng cũng cảm thấy điều này rất cần thiết.

Nhỡ đâu Thiên Lân Quân vẫn còn mai phục thì sao chứ?

Để cho hai môn phái là tấm “bia đỡ đạn” này mò mẫm trước khi hành động có thể bảo đảm được cho an toàn của mình.

Trong lòng Vi Hành và Quán Đào vui mừng khôn xiết.

Đến nước này thì kế hoạch của bọn họ cũng đã hoàn thành được hơn phân nửa rồi.

Còn lại vấn đề mấu chốt nhất là làm thế nào có thể thoát khỏi sự kiểm soát của những Đạo Thánh như Định Hoằng và Đường Miểu, tránh việc sẽ bị bọn chúng giết để trút giận.

Kết quả là nghĩ cái gì thì cái đó tới, đối phương lại điều hai tông môn của mình ra ngoài.

Ngoài mặt hai người bọn họ vẫn làm ra vẻ đăm chiêu ủ dột.

Mà các Đạo Thánh và Đạo Tôn đứng đầu môn phái lớn có mặt ở đó, từng người một đều có thần sắc lạnh lùng giống như đang nhìn xuống một con kiến hôi.

Dương Công Đạo Tôn đứng phía sau Đường Miểu Đạo Thánh vui sướng khi người khác gặp họa, hắn lớn tiếng kêu gào.

“Còn không nhanh lên một chút à?”

“Đây là mệnh lệnh của Đạo Thánh ban ra, là vinh hạnh của các ngươi!”

“Kéo dài thời gian làm lỡ thời cơ chiến đấu thì các ngươi có chết hàng vạn lần cũng khó mà thoát tội!”

Hắn cũng không phải là một thành viên của Minh Nhai Thiên, vốn dĩ hắn không theo kịp chuyến xe lần này.

Nhưng vì hắn và Đường Miểu Đạo Thánh có chút thân tình, ngay từ lúc đầu đã biết tin tình báo cứ điểm thứ nhất không có ai, vậy nên vẫn có thể lẻn vào, mang theo môn đồ của Kim Phách Thánh Điện chen chúc vào đây.

Vi Hành giống như đang nhìn một kẻ ngu, cuối cùng nhìn hắn một cái.

Lúc này hắn mới xoay người dẫn theo đám đệ tử Diệp Minh, Diệp Đường xông ào ào vào bên trong cứ điểm thứ nhất.

Khi cao thủ của ba phe cánh khác chạy tới hiện trường thì ở bên trong đã liên tục vang lên những tiếng nổ tung.

Một lát sau, Vi Hành và Quán Đào bay ra.

Bọn họ hét lớn từ phía xa.

“Tất cả bình thường!”

Mọi người ở bên ngoài ổn định lại tâm trạng, xem ra doanh trại thật sự trống rỗng, không hề có mai phục!

“Giết!”

Định Hoằng Đạo Thánh ra lệnh một tiếng, những cao thủ tinh nhuệ ở phía sau hắn như sói như cọp vậy.

Không biết còn tưởng rằng ở phía đối diện là thiên quân vạn mã đấy chứ.

Đám người Đường Miểu và Hư Cung Đạo Thánh cũng không cam lòng bị rớt lại ở phía sau.

“Tiến lên giết!”

“Chiếm lấy cứ điểm thứ nhất, ngay bây giờ!”

Ngôn Huyền Đạo Thánh là người chuẩn bị đầy đủ nhất, thậm chí hắn còn sắp xếp người “quay phim” hiện trường.

Bên phía Tử Hồng tông có khoảng tám vị tiên nhân chuyện chịu trách nhiệm điều khiển tiên khí Lưu ảnh.

Ba người chụp các tư thế oai hùng “đánh chiếm” cứ điểm thứ nhất của Ngôn Huyền Đạo Thánh từ các góc độ khác nhau, ba người chịu trách nhiệm chụp mấy tên Đạo Thánh khác.

Còn hai người còn lại chụp những Đạo Tôn và Chí Tôn tinh nhuệ của phe cánh chính.

Còn về bốn phe cánh khác thì tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện trong những tấm hình của bọn họ.

Ba mươi ba tên Đạo Thánh cùng với hơn bảy trăm Đạo Tôn đã nhanh chóng chen lấn xông ào ào vào cứ điểm thứ nhất.

"Ha ha, Phong Nguyên Thánh Điện bọn ta chính là người đầu tiên!"

Đường Miểu Đạo Thánh gấp rút tuyên bố mình giành được trước, cách đó không xa Định Hoằng Đạo Thánh đã phát biểu cảm nghĩ chiến thắng với tiên khí truyền ảnh rồi.

"Tên giặc Thiên Cung xâm phạm lãnh thổ của ta!"

"Tịnh Cầm Tiên Phủ, dẹp phản nghịch giết kẻ xấu…"

Không chỉ có hắn mà thủ lĩnh của những phe cách khác và đám Đạo Thánh cũng đã bắt đầu có phần biểu diễn của riêng mình rồi.

Chẳng qua cũng chỉ là tuyên bố mình mới là người đầu tiên xông vào, là người đầu tiên chiếm được cứ điểm Thiên Lân Quân.

Toàn cảnh trông giống như là đánh cho có, dường như đến đây để chơi vậy.

Còn những người khác ở phía sau thì đang đi ra đi vào bên trong những mặt trận của Thiên Lân Quân.

"Đây chính là nơi mà trước đây chúng ta không đánh hạ được sao?"

"Nhìn cũng chả có gì đặc biệt!"

"Thiên Cung là như thế này?"

"Không chịu nổi một cú mà, cứ thế bị chúng ta hù dọa chạy mất."

"Ha ha, chụp cho ta một cái đi, sau này cũng có thể lấy về khoe khoang đánh bại được Thiên Cung rồi…"

Rất nhanh đã có vài người tiến vào pháo đài lớn nhất ở giữa.

Sau đó, tất cả những người này đều bay ngược trở ra.

“A, các ngươi chụp xong chưa?”

Ầm!

Một tiếng nổ rất lớn vang lên, trường kiếm lóe lên ánh sáng màu đen nhấn chìm tầm nhìn của mọi người giống như một cơn lốc xoáy.

Tiên lực và hào quang căn nguyên khắp bầu trời đã làm gián đoạn hoạt động chụp ảnh tự sướng của những Đạo Thánh ở phía xa kia, cũng làm chấn động đến đám Chí Tôn và Đạo Tôn đang vô cùng phấn khởi của Minh Nhai Thiên.

“Ai vậy?”

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Chẳng lẽ thực sự có mai phục sao?”

Cho dù là Định Hoằng hay Ngôn Huyền thì cũng đều biến sắc.

Mà khi bọn họ chạy tới thì nhìn thấy mười mấy tên Chí Tôn và Đạo Tôn ngã trên mặt đất không có một chút tiếng động nào.

Người vừa mới ra tay chính là Đoạn Hà.

“Ngươi là người ở đâu?”

Định Hoằng cầm lấy đạo khí của mình, trong mắt hắn lóe lên sát khí.

Nhưng hắn cũng không ra tay ngay lập tức.

Một nhân vật to lớn như hắn sẽ không tùy tiện ra tay động thủ khi chưa nắm rõ được tình hình.

Mà những Đạo Thánh và Đạo Tôn khác ở bên cạnh đã không kìm được cơn nóng giận gào lên từ lâu rồi.

“To gan, dám ra tay với người Minh Nhai Thiên bọn ta!”

Lúc đầu bọn họ còn tưởng là mai phục, bây giờ nhìn kỹ thì chỉ có khoảng hơn hai mươi người xa lạ xuất hiện ở trước mặt.

Cũng không phải là đại quân Thiên Cung mà bọn họ lo lắng.

Vậy thì còn gì phải sợ chứ?

“Tặc tử tới từ đâu?”

“Tiêu diệt hết bọn họ!”

“Tặc tử?”

Đoạn Hà chậm rãi buông kiếm xuống, hắn nhếch miệng cười một tiếng nhìn đối diện.

“Chỗ này là bọn ta tới trước.”

“Các ngươi đột nhiên xông tới, cũng không thèm chào hỏi một tiếng, ta còn muốn hỏi đám tặc tử các ngươi từ đâu tới đây.”

Những lời nói này của hắn làm cho đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền bị mơ hồ rồi.

Chỗ này là do đối phương tới trước.

“Bên kia nói xằng nói bậy!”

“Rõ ràng chỗ này là cứ điểm thứ nhất của quân đoàn Thiên Lân Quân, có dính dáng gì tới các ngươi cơ chứ?”

“Đúng vậy!”

Đoạn Hà cười híp mắt gật đầu.

“Nơi này là cứ điểm của Thiên Lân Quân, nhưng mà bọn họ đã cho bọn ta mượn rồi.”

Chương 1724: Khương Thành ra tay

Cái gì?

Cho đám các ngươi mượn?

Cứ điểm lại còn mang cho mượn sao?

Chuyện như thế này chỉ cần là ngươi thông minh một chút thì đều sẽ không tin.

Nhưng cuộc rút lui khó hiểu này của Thiên Lân Quân vốn rất kỳ lạ.

Hơn nữa cho dù không phải là mượn nhưng đúng là đối phương tới trước bọn họ.

Điều này làm cho mọi người có phần há hốc mồm.

Vậy công đầu đánh hạ cứ điểm của chúng ta phải làm thế nào đây?

Rất nhiều người đã nổi trận lôi đình ngay lập tức.

“Phi Tinh Đường và Cuồng Hải tông chết tiệt!”

“Hai cái môn phái này làm sao vậy, bên trong có người mà cũng không phát hiện ra?”

“Đều do bọn họ đưa thông tin bậy bạ!”

Dương Công Đạo Tôn cũng hùa theo các đại lão chửi ầm lên.

“Phi Tinh Đường quả thực không coi Minh Nhai Thiên ra gì, tội này tuyệt đối không thể tha thứ được rồi!”

“Ta thấy là bọn họ cố tình che giấu đấy!”

“Nhất định bọn họ cấu kết với những người ngoài này rồi, nếu không làm sao có thể không phát hiện ra được…”

Khi hắn đang bận rộn thêu dệt tội danh cho Phi Tinh Đường thì đột nhiên nhìn thấy hai nhóm người xuất hiện ở phía sau Đoạn Hà.

Chính là hơn ba mươi tên đệ tử của Phi Tinh Đường và hơn tám mươi môn đồ của Cuồng Hải tông.

Dẫn đầu là Vi Hành Đạo Tôn và Quán Đào Đạo Tôn đang cười với vẻ mặt chế giễu.

“Hy vọng các ngươi vẫn ổn từ khi chúng ta chia tay!”

“Ngươi, các ngươi?”

“Phản bội, quả nhiên là bọn họ phản bội Minh Nhai Thiên!”

Dương Công Đạo Tôn nhảy lên ụp tội danh cho bọn họ.

“Bọn họ đứng ở bên đó, bọn họ thật sự đã lừa gạt chúng ta!”

“Ta biết ngay là hai môn phái này có ý làm phản, bọn họ cố ý lừa chúng ta tới đây!”

Vi Hành Đạo Tôn hoàn toàn không phủ nhận.

Thậm chí hắn còn nở nụ cười chân thành gật đầu.

“Đúng vậy, ngươi nói không sai.”

“Bọn ta đã không còn là người của Minh Nhai Thiên nữa rồi.”

Quán Đào Đạo Tôn cũng khó mà có thể đứng thẳng lưng.

Đối mặt với ba mươi ba tên Đạo Thánh ở trước mặt, hắn nhếch miệng lên, gương mặt quét ngang qua, khắp mặt đều là sự điên

cuồng ngạo mạn.

“Không phải que đen thì chính là que đỏ, lão tử đã khó chịu khi nhìn thấy đám tạp chủng Minh Nhai Thiên các ngươi từ lâu rồi.”

“Lúc này mùi vị bị lừa như thế nào?”

“Đừng nóng vội, bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, ha ha ha ha…”

Dù sao sau lưng hắn cũng còn có Khương đại thần làm chỗ dựa, hắn chỉ cảm thấy trên người mình có một sức mạnh vô tận.

Nhưng mà những người khác sẽ không thể nào hiểu được.

“Các ngươi nói gì?”

Đám người Định Hoằng và Đường Miểu gần như tự hỏi không biết mình có nghe lầm hay không.

Hai cái môn phái nhỏ này uống lộn thuốc à?

Cũng chỉ là con cờ bị mình thao túng mà thôi, lại dám mắng nhiếc mình?

“Quả thực buồn cười!”

“Ta thấy các ngươi đúng là không biết lợi hại…”

“Người không biết sống chết chính là các ngươi…”

Đoạn Hà thu hồi nụ cười lại, hắn lạnh lùng cắt ngang Định Hoằng.

“Phi Tinh Đường là người của bọn ta, ngươi dám động đến bọn họ đã hỏi ý kiến của bọn ta chưa?”

Đám người Ma Huy và Đỗ Thường cũng đứng dậy.

“Sai khiến sư điệt và đồ tôn của bọn ta, các ngươi xứng sao?”

“Ai cho các ngươi tư cách đó?”

“Cũng không nhìn lại xem các ngươi có xứng hay không!”

“Phi Tinh Đường là người của các ngươi sao?”

Mọi người đều có vẻ mặt kinh ngạc.

Đặc biệt là Dương Công Đạo Tôn, vẻ mặt của hắn lại càng khó mà có thể tin nổi.

Mặc dù hắn không biết đám người ở trước mặt kia, nhưng người dẫn đầu là Đạo Thánh còn tất cả hai mươi người phía sau đều là Đạo Tôn.

Chuyện này vượt xa ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Địa vị của Phi Tinh Đường lại lớn như vậy sao?

Vậy tại sao bọn họ không nói sớm?

"Đương nhiên là người của bọn ta!"

Đoạn Hà vỗ vai Diệp Minh ở bên cạnh.

"Lần này gọi các ngươi tới đây chính là để cho các ngươi có thể hiểu được, có một số người không phải là người các ngươi có thể trêu chọc."

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn họ vẫn không thể nào hiểu được, tại sao Thiên Lân Quân lại đột nhiên biến mất.

Chỉ có tên Đạo Thánh này và hơn hai mươi tên Đạo Tôn vẫn còn chưa đủ để đánh đuổi Thiên Lân Quân đúng không?

Nhưng mà thần niệm của bọn họ đã tìm kiếm một hồi ở tất cả các nơi lều trại pháo đài cũng không thể phát hiện được những quân mai phục khác.

Định Hoằng Đạo Thánh có phần yên tâm.

"Không thể trêu chọc sao?"

"Chỉ dựa vào các ngươi cũng xứng uy hiếp bọn ta sao?"

Tất cả những người khác ở bên phía Minh Nhai Thiên cũng trở nên đằng đằng sát khí một lần nữa.

"Còn tưởng rằng trận chiến lớn thế nào chứ.

"Thì ra chỉ có một ít người như vậy sao?"

"Các ngươi không soi gương à?"

Dương Công Đạo Tôn lại càng vui mừng khôn xiết chỉ vào Vi Hành Đạo Tôn.

“Đây chính là thứ mà Phi Tinh Đường các ngươi dựa vào sao?”

“Là đây? Là như thế này?”

“Ha ha ha ha, ngươi ngu ngốc à, dựa vào một chút người này để khiêu chiến Minh Nhai Thiên bọn ta sao?”

“Không cần nhiều lời với bọn chúng!”

Định Tiêu Đạo Thánh của Tịnh Cầm Tiên Phủ bỗng nhiên chỉ vào Đoạn Hà, hắn quắc mắt nhìn trừng trừng, lớn tiếng hét lên.

“Ta thấy bọn họ chính là tặc tử của Thiên Cung!”

“Là đồng bọn của Thiên Lân Quân!”

Không quan tâm có phải các ngươi tới trước hay không, bọn ta tiêu diệt hết các ngươi, vậy không phải bọn ta trở thành người tới trước hay sao?

Những người khác cũng kịp phản ứng lại.

Đúng vậy, công lớn chiếm được cứ điểm thứ nhất trước tiên mới là quan trọng nhất.

Còn về phần đối phương là ai cũng không quan trọng nữa rồi.

Dưới gót sắt của ba mươi ba tên Đạo Thánh Minh Nhai Thiên và khoảng chừng tám vạn tinh nhuệ ở đây, đối phương không đỡ nổi một lần tấn công thì sẽ bị nghiền nát thành tro bụi.

“Phi Tinh Đường là người của các ngươi thì sao chứ?”

“Chúng ta ức hiếp bọn họ thì sao nào? Các ngươi là cái quái gì chứ?”

“Giết! Giết đám đồng bọn này của Thiên Cung!”

Với sự dẫn đầu của Định Hoằng Đạo Thánh, đám người Ngôn Huyền, Hư Cung, Đường Miểu lao nhao đuổi theo.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ bầu trời đã bị lấp đầy bởi những căn nguyên khổng lồ.

Khí tức của Pháp Tắc không gian bị đè nén đến mức những Chí Tôn ở phía sau kia quả thực không thể nào thở nổi.

Trận chiến khủng khiếp như thế, trời đất giống như đã bị đảo lộn, cho dù Đạo Thần đối mặt trực tiếp e rằng cũng chỉ có thể

tạm thời lánh khỏi mũi nhọn chứ không thể nào dùng lực được.

Nhưng đám người Đoạn Hà, Vi Hành và Ma Huy đều có vẻ mặt khẽ cười quan sát.

Không riêng gì bọn họ mà ngay cả đám đệ tử Diệp Minh và Diệp Đường cũng thờ ơ.

Trên mặt từng người không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn ngập tràn vẻ chế giễu.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, một làn sóng vô hình nhanh chóng thổi qua hồn hải của ba mươi ba tên Đạo Thánh cùng với hơn một trăm tên Đạo Tôn.

Khương chưởng môn ẩn thân xuất hiện ngang trời.

Hồn tháp đó đã lột xác thành một hồng hồn màu đỏ dẫn đầu khởi xướng tấn công.

Khi ở cảnh giới lam hồn thì hắn cũng đã có thể áp chế được thánh hồn của Đạo Thánh.

Bây giờ là hồng hồn, đương nhiên nó sẽ càng hùng mạnh hơn.

Chỉ là ba mươi ba tên Đạo Thánh và hơn một trăm tên Đạo Tôn đối mặt cùng một lúc vẫn không thể nào trấn áp được toàn bộ.

Nếu như hắn tiến hành giao chiến với thần hồn lúc này, ngược lại sẽ bị đối phương đánh bại.

Bởi vì có quá nhiều người, thiên hồn cũng không phải là vạn năng, trừ khi hắn có thể đạt được tới cảnh giới của hồn tổ năm đó.

Nhưng mà thế này cũng là đủ rồi.

Thiên hồn bước vào một cách đột ngột khiến cho tất cả mọi người bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Nhìn thấy hồn hải của mình đột nhiên dừng lại, tất cả mọi người đều nhất thời sửng sốt.

Lợi dụng lỗ hổng này, Khương Thành lập tức tạo ra Pháp Tắc không gian, tám căn nguyên khổng lồ có ánh sáng vàng chói mắt xông thẳng lên bầu trời.

Cùng lúc đó, lực hám thiên của kỹ năng thiên đạo thứ hai chính diện bao trùm lên hơn một trăm kẻ địch từ xa!

Lúc này, cuối cùng ba mươi ba tên Đạo Thánh kia cũng có phản ứng.

“Lực Thiên Đạo!”

“Bị trấn áp rồi!”

“Thần Quân! Là Thần Quân!”

Bọn họ vẫn còn chưa phát hiện ra mình đang đối mặt với Khương Thành.

Nhưng lực Thiên Đạo vô cùng chân thực, mọi người không hẹn mà thân thể cùng chìm xuống, trong cơ thể đồng thời truyền đến lực đè nén, thậm chí ngay cả tiên lực cũng trở nên nặng nề.

Nói thật, đây cũng chỉ là một chút tiêu cực được buff thêm cho kẻ địch mà thôi, chứ không thể nào trực tiếp tiêu diệt kẻ địch dựa vào cái này được.

Bởi vì lúc này lực Thiên Đạo bao trùm lên hơn một trăm người cùng một lúc, nó bị phân tán quá nhiều, mà Khương Thành lại không có Thiên Đạo Chí Bảo như Hám Thiên Phủ.

Nhưng mà thế này cũng đã vượt xa khỏi cấp độ của tất cả Thần Quân rồi!

Chương 1725: Phi Tinh Đường là người của ta

Sau khi thế công lực hám thiên làm kẻ địch suy yếu đi, Khương Thành quả quyết thúc đẩy lực trọc!

Không hoàn toàn là để đánh bại kẻ địch, mà vì hắn muốn ngăn cản sự tấn công giống như thủy triều từ bốn phía.

Đến lúc này, cuối cùng hắn cũng có thể mạnh mẽ đứng vững dưới sự tấn công cùng lúc của ba mươi ba vị Đạo Thánh và mấy trăm tên Đạo Tôn.

Đây là điều mà phần lớn Đạo Thần, hay thậm chí là một số Thiên Đế cũng không thể làm được.

Dựa vào nhịp điệu ngắn ngủi của Thiên hồn cắt ngang, lực Hám Thiên áp chế, lực trọc triệt tiêu, ngoài ra còn có một loạt phòng ngự đỉnh cao như thiên hoang bất diệt thể cùng với Thủy Nguyên Long Cốt thì Khương Thành đã làm được.

Sau đó, hắn thúc giục Kiếm đạo thập tam trọng cùng với Pháp Tắc không gian của mình, thu hoạch một làn sóng kẻ địch ở bốn phía xung quanh.

Căn nguyên và Pháp cảnh của những vị Đạo Thánh này làm sao có thể so sánh được với hắn.

Hoàn toàn không phải là cùng một trình độ.

Cơ hội chiến thắng duy nhất của bọn họ chính là dựa vào số lượng người để đè bẹp Khương Thành.

Chỉ tiếc, ưu thế về quân số của bọn họ không thể phát huy được dưới khả năng phòng ngự đáng kinh ngạc của Thành ca.

Vốn dĩ sự thẩm thấu của lực trọc với Pháp cảnh cực kỳ vô lý, nó hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người ở đây.

Những Đạo Thánh đã từng gặp qua những kẻ địch quỷ quái như vậy bao giờ đâu chứ.

Định Tiêu Đạo Thánh đứng mũi chịu sào là người đầu tiên bị Pháp cảnh và Tiên thể trực tiếp xuyên qua và ngã xuống ngay tại chỗ.

Định Dạng Đạo Tôn còn chưa kịp thét lên thì đã phát hiện căn nguyên khổng lồ của mình đang sụp đổ một cách nhanh chóng, hắn bị dọa cho sợ đến mức hồn vía lên mây, liều mạng chạy trốn về phía sau.

Nhưng những Đạo Tôn ở phía sau kia đang bận rộn tấn công về phía trước, hoàn toàn không thể nào rút lui được.

Ầm ầm!

Tiếng Pháp cảnh tan biến không ngừng truyền đến bên trong trường.

Kèm theo còn có rất nhiều tiếng gào thét và tiếng rít thảm thiết chói tai.

Cho dù biết rõ Thành ca có sức mạnh phi thường, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì đám người Ma Huy và

Đỗ Thường vẫn bị cực kỳ chấn động.

“Quả thật Khương chưởng môn năm đó không hề khoa trương, hắn đã vô địch từ lâu rồi sao?”

“Cái gì, ngươi lại dám nghi ngờ lão nhân gia đó nói khoác sao?”

“Thực lực như vậy quả thực đã vượt ngoài sức tưởng tượng mà…”

Đám người Quán Đào, Diệp Minh và Diệp Đường ở phía sau cũng đã hoàn toàn được đổi mới nhận thức rồi.

Dư âm của bất cứ một đòn tấn công nào trong trường cũng có thể khiến cho bọn họ tan thành khói bụi không còn chút gì nữa một cách dễ dàng.

Nhưng Khương Thành đứng ở trung tâm của vô số những đòn tấn công đó mà chẳng những hắn không hề bị thương, ngược lại còn có dư sức đi tấn công kẻ địch.

“Không…”

Đoạn Hà là người có cảnh giới và nhãn giới cao nhất trong số bọn họ lại âm thầm buồn bực ở trong lòng.

Hắn phát hiện, thật ra Khương chưởng môn cũng không bày ra những thủ đoạn mà Đạo Thần nên có.

Không có một chút khí tức của đạo riêng mình.

Nếu như hắn là Đạo Thần, vậy thì lúc này việc thu hoạch lại càng trở nên dễ dàng và nghiền ép hơn.

Nhưng Kiếm đạo thập tam trọng và Pháp tắc không gian này của Khương Thành vẫn là thủ đoạn của cấp bậc Đạo Thánh.

Nhưng mặt khác, hết lần này đến lần khác hắn lại có thể đứng vững được trước đòn tấn công tập hỏa mà ngay cả Đạo Thần cũng không chống đỡ nổi.

“Cái này thật là kỳ quái mà.”

“Nhưng mà cũng đúng, từ trước đến nay Khương chưởng môn luôn khác biệt với người khác…”

Trong lúc nội tâm của hắn đang cảm khái thì trận chiến đấu trong trường cũng đã tạm thời dừng lại.

Đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền vẫn còn sống, chỉ là tất cả đều chạy trốn về phía xa bằng tất cả sức lực của mình.

Bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Chỉ vừa mới bảy tám giây như vậy mà trong số ba mươi ba Đạo Thánh của Minh Nhai Thiên đã có mười lăm người bị giết chết.

Đạo Tôn chưa chết cũng không đến lượt bọn họ.

Nhưng mà rất nhiều môn phái đứng đầu e rằng từ nay về sau sẽ bị tụt hạng rồi, bởi vì không còn có Đạo Thánh trấn giữ.

Khương Thành cũng không còn đuổi theo nữa.

Một mặt, lực trọc và lực hám thiên đều cần điểm tiên nguyên để đốt cháy, mà cái này quá đắt.

Về mặt khác, hắn còn phải gấp gáp dùng "Tịnh Hồn Từ Độ Kinh" tới thu thập hồn lực và nâng cấp hồn tháp của mình nữa chứ.

Đây cũng là lý do tại sao hắn không sử dụng Kiếm đạo thập ngũ trọng để giết hết toàn bộ.

Nếu như giết chết toàn bộ bọn họ thì cũng không kịp thu thập nhiều Tàn hồn như vậy!

Mặc dù bây giờ chỉ có mười lăm Tàn hồn Đạo Thánh thì cuối cùng hắn chỉ có thể nhận được mười một cái, bốn cái khác cũng đã tản ra chạy trốn trước mất rồi.

"Haiz, môn Hồn tộc công pháp này vẫn chưa đủ hoàn mỹ mà."

Lúc nhìn hồng hồn của mình đã tăng thêm hơn một nửa, biểu cảm trên mặt hắn lộ ra một chút vẻ không vừa lòng.

Cũng may mà lần này Hư không đi cùng tới đây.

Nếu không e rằng hắn sẽ rất tổn thương sau khi những lời nhận xét của hắn.

Lão huynh, đây chính là pháp bảo chiến thắng của Hồn tộc bọn ta năm đó, tất cả Nguyên Tiên Giới nghe tiếng cũng đã sợ mất hồn mất vía, có thể tôn trọng một chút được không

"Khương Thành!"

"Ngươi là Khương Thành!"

Trận chiến tạm thời dừng lại, cuối cùng đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền ở đối diện cũng đã nhìn rõ.

Cho đến bây giờ, Thành ca đã là một nhân sĩ nổi tiếng ở Nguyên Tiên Giới từ lâu.

Hắn trông như thế nào những Tiên nhân ở cấp thấp nhất có thể không biết, nhưng những cấp cao này của Minh Nhai Thiên đã được nhìn thấy hình ảnh từ sớm rồi.

"Tại sao ngươi lại tới đây?"

"Bọn ta không thù không oán với ngươi, ngươi lại giết chết nhiều người của ta như vậy, có phải rất quá đáng không?"

Sự lo lắng mà bọn họ để lộ ra có phần không tới mà càng giống như đang lên án hơn.

Không còn cách nào, lực chiến đấu của Khương Thành khiến cho bọn họ phải kiềm chế sự kiêu ngạo và hạ thấp tư thái, cho dù hắn đã giết chết nhiều Đạo Thánh như vậy.

Định Hoằng Đạo Thánh cố gắng kìm nén nỗi uất hiện về việc hai người em trai bị giết chết, hắn tức giận nói: "Khương Thành, chuyện ở đây không liên quan đến ngươi, tại sao ngươi lại làm như vậy?"

"Đúng đó! Tại sao ngươi lại muốn đối đầu với bọn ta?"

Đường Miểu Đạo Thánh vô cùng đau thương và căm giận, Phong Nguyên Thánh Điện bọn họ cũng vừa mới mất đi một gã Đạo Thánh.

Phe cánh phía mình có khoảng chừng năm Đạo Thánh, nhưng bây giờ chỉ còn lại có hai người.

"Chúng ta đều là kẻ thù của Thiên Cung, vốn nên là bạn."

"Ngươi làm như vậy chẳng phải rất quá đáng sao?"

"Quá đáng? Không thù không oán?"

Thành ca nghe mà mắc cười.

Hắn kéo hai gã đệ tử của Phi Tinh Đường qua, thân thiết ôm lấy bọn họ vào bên cạnh mình.

"Quên không nói cho các ngươi biết, Phi Tinh Đường là người của ta."

“Các ngươi ăn hiếp hãm hại hậu bối của ta mà lại còn nói không có thù oán với ta sao? Còn có mặt mũi nói ta quá đáng?”

Nghe được những lời này của hắn, các đệ tử của Phi Tinh Đường đều cảm thấy ấm lòng, rất nhiều không kích động đến mức toàn thân run rẩy, suýt chút nữa đã rơi nước mắt ngay tại chỗ.

Cuối cùng cũng có người giúp bọn họ trả lại những phẫn uất và tủi thân trước đây rồi!

Còn mọi người của Minh Nhai Thiên ở đối diện thì lại có một tâm trạng khác.

“Ngươi nói gì?”

“Phi Tinh Đường là người của ngươi?”

“Điều này làm sao có thể chứ? Ngươi không phải là người của Phi Tiên Môn sao?”

Trong mắt bọn họ, Phi Tiên Môn chính là một môn phái siêu cường có thể khiến cho Thiên Cung phải lui bước, là một sự tồn tại mà bọn hắn đều phải nhìn lên.

Mà Phi Tinh Đường…

Đây chẳng qua cũng chỉ là tấm bia đỡ đạn để cho bọn họ tùy ý thao túng mà thôi.

Hai cái này hoàn toàn không ở trong cùng một thế giới, làm sao có thể có bất cứ liên quan nào được chứ?

“Tại sao không thể chứ?”

Vi Hành Đạo Tôn mỉm cười tiến sát về phía Thành ca.

“Ta chính là một trong tứ đại đệ tử của Phi Tiên Môn, năm đó được đích thân Khương chưởng môn chiêu mộ vào Phi Tiên Môn.”

Hắn lại liếc nhìn đám người Đỗ Thường, Đoạn Hà và Ma Huy.

“Còn đám bọn họ cũng là sư thúc và sư huynh sư đệ trước đây của ta.”

“Ngươi nói xem bọn ta có phải là người một nhà hay không?”

Tất cả mấy chục ngàn Tiên nhân ở đối diện đều trợn tròn mắt.

Đặc biệt là Dương Công Đạo Tôn vừa mới nhảy dữ dội nhất lại càng há hốc mồm cứng lưỡi, mồ hôi chảy đầm đìa.

Tin tức kia quả thực đã làm cho bọn họ choáng váng.

Thì ra địa vị của Phi Tinh Đường lớn như vậy sao?

“Cái này, cái này cũng quá hoang đường.”

Trước đây Dương Công vẫn luôn khoe khoang về xuất thân của mình trước mặt Vi Hành, khoe mình có thâm tình với Đường Miểu Đạo Thánh.

Kết quả bây giờ hắn mới phát hiện ra, người đứng sau lưng Phi Tiên Môn chính là một vòng tròn Đạo Thánh.

Chương 1726: Không liên quan đến bọn ta

“Cái gì hoang đường?”

Vi Hành Đạo Tôn cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ thù này.

Hắn cố ý chế nhạo nói: “Chỉ có Kim Phách Thánh Điện các ngươi mới được có chỗ dựa, còn Phi Tinh Đường bọn ta khôn được có Đại Thần bảo vệ hay sao?”

Đám đệ tử Diệp Minh và Diệp Đường của Phi Tinh Đường cũng lao nhao bật cười thành tiếng.

“Đúng vậy, không phải lúc trước Kim Phách Thánh Điện các ngươi rất hung hăng càn quấy hay sao?”

“Không phải luôn dùng chỗ dựa vững chắc của mình để hù dọa bọn ta hay sao?”

“Kéo ra lại xem nào!”

“Bọn ta rất sợ đấy ha ha ha…”

“Các ngươi!”

Nhìn thấy mục tiêu trước đó không lâu còn bị chính mình chế nhạo bây giờ lại đang cười nhạo mình, môn đồ của Kim Phách Thánh Điện suýt chút nữa đã tức điên lên.

Thế mà bọn họ há miệng ra, nhưng cuối cùng ngay cả đánh trả cũng không dám.

Bởi vì người đứng ở đối diện là Khương Thành.

Hắn vừa mới giết chết mười năm tên Đạo Thánh.

Chỗ dựa ở trước mặt của bọn họ hùng mạnh như vậy, quả thật không thể nào với tới được.

“Hả? Bọn họ lại còn có chỗ dựa sao?”

Khương Thành cũng có một chút hứng thú hiếm hoi.

Vi Hành ha ha cười một tiếng quái dị.

“Đúng vậy, chỗ dựa vững chắc của bọn họ chính là Đường Miểu Đạo Thánh, chuyện bọn ta rút được liên tiếp những thẻ đen và thẻ đỏ, chính là kết quả hành động mờ ám của Phong Nguyên Thánh Điện.”

Những lời đó vừa mới nói ra, cho dù là Định Hoằng Đạo Thánh hay Ngôn Huyền Đạo Thánh cũng đều trợn trừng mắt về phía Phong Nguyên Thánh Điện.

Bọn họ vốn đã rất kỳ lạ.

Làm sao chuyện này lại có thể truyền tới Phi Tiên Môn xa xôi được chứ?”

Bây giờ xem như bọn họ đã hiểu ra.

Thì ra đó là vì các ngươi đã nhằm vào Phi Tinh Đường?

Tốt lắm, tại sao ngươi nhất định phải động đến bọn họ chứ? Đổi sang môn phái khác không được à?

Vẻ mặt của Đường Miểu Đạo Thánh cũng đã tái xanh rồi.

Hắn cũng không ngờ thì ra sự việc lại là do chính bản thân mình gây ra.

“Ta đâu có biết Phi Tinh Đường có bối cảnh lớn như vậy chứ?”

Hắn vừa tức giận vừa ấm ức, cuối cùng tát một cái lên mặt Dương Công Đạo Tôn.

Bốp bốp!

Hai cái tát nặng nề giáng xuống, đánh cho Dương Công hoa mắt chóng mặt, hai má nhanh chóng đỏ bừng sưng phồng lên.

“Ta…”

Không đợi cho hắn kịp nói gì, Đường Miểu Đạo Thánh đã hung hăng đạp cho hắn một cước bay ra ngoài.

“Ngươi cái gì mà ngươi?”

“Ta có thâm tình với ngươi lúc nào chứ?”

Hắn ra lệnh một tiếng, tất cả hơn ba trăm môn đồ của Kim Phách Thánh Điện cũng đều bị đuổi ra.

“Ta có liên quan gì với Kim Phách Thánh Điện các ngươi chứ? Là người mà các ngươi có thể trèo lên với được tới sao?”

Hắn chỉ vào Dương Công chửi ầm lên một trận, sau đó hắn nhanh chóng quay ngoắt một cái.

“Khương Thành, ta hoàn toàn không biết chuyện này, tất cả đều là do những hạng người xấu xa này dùng danh nghĩa của Phong Nguyên Thánh Điện bọn ta giả mạo lừa bịp làm xằng làm bậy!”

“Bọn ta cũng cực kỳ căm ghét chuyện như thế này!”

“Hành động của bọn họ tuyệt đối không liên quan một chút nào đến Phong Nguyên Thánh Điện bọn ta.”

“Lần này hoàn toàn là hiểu lầm thôi!”

“Ngươi muốn xử lý bọn họ ta không có ý kiến gì cả, ngược lại ta còn vỗ tay khen ngợi ngươi!”

Cú bẻ này của hắn quá nhanh, chỉ thiếu chút nữa là nói bị người ta hãm hại rồi.

Làm cho Thành ca có hơi không tiếp nhận kịp.

Mà người trong cuộc Dương Công Đạo Tôn thì lại giống như một con chó hoang bị chủ đá ra khỏi cửa, cái đó phải nói là khó có thể tưởng tượng nổi.

“Đường Miểu tiền bối, ngươi bị làm sao vậy?”

Vẻ mặt của hắn khó mà có thể chấp nhận.

“Năm đó sư tôn của ta vì cứu ngươi mà đã mất mạng, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao?”

“Ngươi câm miệng!”

Đường Miểu lớn tiếng cắt ngang hắn.

“Chuyện thối nát năm xưa từ thời cổ đại mà vẫn còn mang ra nói, khi đó ta mới là Tôn Giả, có thể giống bây giờ được sao?”

“Hơn nữa, chuyện ngươi hãm hại Phi Tinh Đường là tội ác tày trời!”

“Mặc dù sư tôn của ngươi từng có ân tình với ta thì ta cũng phải đứng về phía công lý!”

Màu máu trên mặt Dương Công dần bị rút cạn, hắn giống như bị sét đánh vậy.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được, cái chỗ dựa này đôi khi cũng không đáng tin như vậy.

Mà đương nhiên Khương Thành cũng không hài lòng với điều này.

Hắn nhìn vào mắt của Đường Miểu Đạo Thánh một cách đầy ẩn ý.

“Vậy theo ý của ngươi, việc sắp xếp thẻ đen và thẻ đỏ cho Phi Tinh Đường cũng là do hắn làm phải không?”

“Hắn có khả năng lớn đến mức có thể trực tiếp đưa ra quyết định giúp Minh Nhai Thiên sao?”

“Không sai, đều là do hắn!”

Không riêng gì Đường Miểu Đạo Thánh mà ngay cả các trưởng lão khác của Phong Nguyên Thánh Điện cũng nhao nhao chỉ vào Dương Công Đạo Tôn.

“Hắn vốn không có khả năng lớn như vậy.”

“Chẳng qua là hắn âm thầm dùng thủ đoạn để che giấu bọn ta!”

“Ta không có!”

Dương Công trở nên cuống quýt.

Đến nước này thì hắn biết mình sắp biến thành đứa con bị bỏ đi rồi.

Bản năng sinh tồn trỗi dậy, cho dù bản thân hắn có không sống được thì cũng phải bắt những người khác đi cùng.

Hắn chỉ vào một gã trưởng lão của Phong Nguyên Thánh Điện, lớn tiếng nói: "Lúc đó người mà ta tìm rõ ràng chính là Chỉ Uy Đạo Tôn ngươi, để ngươi giúp ta…"

"Ngươi câm miệng!"

Chỉ Uy Đạo Tôn và Đường Miểu Đạo Thánh đồng thời hét lớn cắt ngang hắn.

"Đã đến nước này rồi mà vẫn còn ở hắt nước bẩn, tội của ngươi quả thật đáng chết vạn lần!"

"Cho dù Khương đạo hữu có thể tha thứ cho các ngươi thì ta cũng không nhìn nổi được nữa, phải đại nghĩa diệt thân!"

Một đám trưởng lão của Phong Nguyên Thánh Điện phía sau nối tiếp phía trước xông tới, bọn chúng giống như con hổ vào bầy sói, thúc đẩy toàn bộ sức lực mà Pentakill.

Toàn bộ Kim Phách Thánh Điện cũng chỉ có hai Đạo Tôn, làm sao có thể địch nổi thế lực có mười mấy Đạo Tôn đứng đầu như bọn họ chứ.

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm môn đồ bao gồm cả chưởng môn và trưởng lão đã bị giết sạch.

Trước khi chết, Dương Công Đạo Tôn còn rất cố gắng chết mà không nhắm mắt.

Cũng không biết là vì hối hận đã trêu chọc Phi Tinh Đường, hay là hối hận vì đã ham hố để chen vào chiếc xe này chạy tới nhận công lao nữa.

"Khương đạo hữu, người khởi xướng đã bị diệt trừ!"

Đường Miểu đích thân giết chết Dương Công Đạo Tôn lộ ra vẻ mặt quang minh chính trực, không hề nhìn thấy một chút khổ sở nào của hắn.

Ngược lại giống như là đang tranh công hơn.

“Cho dù bọn ta có vượt quá chức phận cũng thật sự không thể nhìn nổi hạng người xấu xa đổi trắng thay đen như vậy, giúp ngươi giết bọn họ để tránh làm bẩn tay ngươi.”

“Bây giờ hiểu này này cũng coi như được giải quyết rồi, không biết bọn ta có thể quay về được không?”

Khương Thành đang bận rộn dùng “Tịnh Hồn Từ Độ Kinh” thu thập Tàn hồn.

Những Tàn hồn sau khi bị người khác giết cũng có thể thu thập được, hơn nữa thật ra đây mới là cách phổ biến nhất để cải thiện Hồn tộc năm đó.

Hồn tộc rất ít khi đích thân giết người, bọn họ đều là gây xích mích để những người khác chém giết lẫn nhau, còn mình âm thầm thu thập Hồn lực.

Cảnh giới của môn đồ Kim Phách Thánh Điện khá thấp, hai gã Đạo Tôn, mười mấy tên Chí Tôn, còn lại cũng chỉ là Thiên Tôn và Tôn Giả trở xuống.

Tinh lọc Tàn hồn của bọn họ tương đối dễ dàng, lần này Khương Thành đã thu được đầy đủ một trăm năm mươi.

Nhưng bao nhiêu Tàn hồn như vậy thật ra cũng không bằng một Đạo Thánh.

Những người khác có mặt ở đây đều đang nhìn vào không trung, những sợi tơ xanh thẳm đó bay vào trong ấn đường của Khương Thành, bọn họ đều không hiểu hắn đang làm cái gì.

Mặc dù trong số bọn họ có vài người đã từng sống ở thời cổ đại của Nguyên Tiên Giới, nhưng vẫn còn cách quá xa thời kỳ Hồn tộc thống trị.

“Hiểu lầm?”

Sau khi bận rộn xong, Khương Thành mới nhìn đám người ở trước mặt một lần nữa.

“Vừa rồi không phải các ngươi mới nói, cho dù là người của bọn ta thì cũng vẫn ăn hiếp Phi Tinh Đường hay sao?”

“Làm sao bây giờ lại biến thành hiểu lầm rồi?”

Lúc đầu quả thật hắn chỉ định giết chết một số tên lặt vặt đã trực tiếp âm mưu hãm hại Phi Tinh Đường mà thôi.

Ví dụ như Kim Phách Thánh Điện, Phong Nguyên Thánh Điện chẳng hạn.

Những người khác chỉ cần chủ động rút lui thì hắn cũng chẳng muốn truy đến cùng.

Nhưng vừa rồi cho dù là Tịnh Cầm Tiên Phủ hay Tử Hồng tông cũng đều bay thẳng đến chỗ đám người Đoạn Hà và Ma Huy, ra tay với bọn họ mà không cần xác định thân phận.

Không có bất cứ ngoại lệ nào.

Để tranh cướp công lao và bịt miệng, đám người này hoàn toàn không quan tâm người trước mặt mình là ai.

Có lẽ ở trong mắt bọn họ, chỉ cần thực lực không bằng bọn họ thì đó chính là một cái tội.

Đã như vậy thì mình cũng không cần phải nể tình nữa.

Chương 1727: Lập trường của Khương Thành

Nhìn thấy hắn vung Kỵ Khuyết kiếm lên một lần nữa, đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền đều vừa sợ hãi lại vừa tức giận.

Nói thật là bọn họ đánh không lại.

Nếu không bọn họ đã sớm nhào lên xé nát Thành ca rồi.

“Khương Thành, ngươi đừng có ăn hiếp người quá đáng!”

“Làm sao ta lại thành ăn hiếp người quá đáng rồi?” Thành ca tỏ vẻ rất buồn bực.

Không phải vừa rồi là các ngươi nói sẽ ra tay với đệ tử của ta hay sao?

Chẳng lẽ ta ép các ngươi ra tay?

“Minh Tái vực bọn ta và Khiếu Mang vực các ngươi từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, cũng không có thù sâu oán nặng!”

Ngôn Huyền Đạo Thánh làm ra vẻ ta nhìn lầm ngươi rồi, trông hắn còn vô cùng đau đớn.

“Ngược lại, chúng ta còn có kẻ thù chung là Thiên Cung.”

“Ta và ngươi hoàn toàn có thể liên thủ, tại sao lại phải tự chém giết lẫn nhau chứ?”

Những Đạo Thánh khác ở phía sau của Minh Nhai Thiên cũng xôn xao gật đầu.

“Đúng đấy, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực, chống lại sự xâm lấn của Thiên Cung.”

“Làm sao có thể đấu đá nội bộ mà không để ý đến đại cuộc chứ?”

“Chỉ là thù riêng làm sao có thể so sánh với đại nghĩa trước mặt được?”

“Ta tin Khương đạo hữu không phải là loại người có tầm nhìn thiển cận và lòng dạ hẹp hòi, chắc hẳn ngươi rất rõ đại nghĩa…”

“Ha ha?”

Thành ca bị những lý do cường đại của đám người kia làm cho tức cười.

Dù có nói thêm gì đi nữa thì cũng là, chẳng những hắn không thể giết những người này mà ngược lại còn phải hỗ trợ Minh Nhai Thiên chống lại sự xâm chiếm nữa chứ.

Nếu không thì đều là không đủ lòng dạ và tầm nhìn.

“Ta nói với các ngươi Thiên Cung là kẻ thù của ta lúc nào chứ?”

Lúc trước quả thật hắn và Thiên Cung đã đánh hai trận chiến lớn.

Nhưng hắn chưa từng coi Thiên Cung là kẻ thù.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn nhận định có phải kẻ thù hay không bằng việc đối phương có thái độ thù địch hay không, chứ không phải đối phương ở phe cánh nào.

Năm đó khi đối phó với Tiên Minh và Thánh Điện, hắn cũng không coi Tiên giới và Tiên nhân của những Ma giới khác là kẻ thù.

Thiên Cung tấn công Khiếu Mang vực thì đó chính là kẻ địch.

Bây giờ không tấn công, vậy thì ai nấy cứ bình yên.

Minh Nhai Thiên đối phó với Phi Tinh Đường, vừa rồi còn muốn giết đám người Đoạn Hà và Ma Huy, đó chính là kẻ thù.

Ngươi có muốn chiến đấu với Thiên Cung hay không thì có liên quan gì đến ta chứ?

Còn về những môn phái và Tiên nhân ở lại đại bản doanh của Minh Tái vực, bọn họ không tham gia vào việc nhắm vào Phi Tinh Đường thì hắn sẽ không động đến, cũng sẽ không coi là kẻ thù.

Nhưng xem ra trong lập trường của đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền thì đó chính là đại nghịch bất đạo rồi, hoàn toàn không thể nào hiểu được.

"Ngươi nói cái gì?"

Trong mắt của tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ giống như đang nhìn một ngoại tộc.

"Ngươi lại không coi Thiên Cung là kẻ thù? Vậy ý ngươi là còn có ý định đứng chung một phía với bọn họ sao?"

"Quả thực là làm điều ngang ngược mà, uổng công lúc trước bọn ta coi người là lá cờ đầu để chống lại Thiên Cung!"

"Thì ra ngươi là kẻ phản bội của mười chính lãnh thổ đồng minh chúng ta, vậy vốn dĩ ngươi cũng không xứng đáng với danh hiệu Niết Bàn của Khiếu Mang vực!"

"Kẻ phản bội!"

"Ngươi làm cho bọn ta quá thất vọng…"

Trong lòng Thành ca tự nhủ, vậy thì thật sự có lỗi rồi.

Thật sự ta không ngờ các ngươi lại ôm cái kỳ vọng này với ta.

Hắn cũng sẽ không đứng chung một bên với Thiên Cung, nhưng mà cũng chẳng muốn giải thích, dù sao thì hắn sẽ lại càng không đứng chung chiến tuyến với Minh Nhai Thiên.

"Được rồi, nói nhảm thế đủ rồi, có thể khai chiến được chưa?"

Định Hoằng rất muốn hỏi thử nếu như ta không đồng ý khai chiến thì sao?

Nhưng mà dùng ngón chân thử suy nghĩ cũng biết nói như vậy là vô ích.

Khương Thành chính là một câu hỏi mang tính biểu tượng.

Pháp cảnh của tám căn nguyên khổng lồ kia cũng đều đã mở ra chống đỡ.

"Đoạn Hà!"

Nghe được một tiếng gọi của hắn, Đoạn Hà vô cùng mừng rỡ.

Lại còn có cơ hội cho mình thể hiện sao?

Hắn đắc ý liếc nhìn đám người Ma Huy và Đỗ Thường một cái, lúc này mới ưỡn ngực ngẩng đầu tiến sát tới.

"Mời Khương chưởng môn hạ lệnh!"

Thành ca quay đầu lại liếc mắt nhìn môn đồ của Phi Tinh Đường và Cuồng Hải tông một cái.

"Đợi đến khi cuộc chiến đấu kịch liệt thì bảo vệ tốt cho bọn họ, tránh để cho bọn họ bắn máu tung tóe khắp người."

Dù sao ở trước mặt cũng có nhiều người như vậy, hắn cảm thấy tiếp theo bản thân mình phải trông cậy vào hệ thống hack rồi.

Nhỡ đâu hậu quả là toàn bộ Phi Tinh Đường đều chết ở trong trận đại chiến thì sau đó còn phải hao phí điểm tiên nguyên để hồi sinh.

"Hả?"

Đoạn Hà đang hăng hái bừng bừng cảm thấy thất vọng.

Còn tưởng rằng có thể kề vai sát cánh cùng với Khương chưởng môn chứ, thì ra là ngây ngốc đứng ở phía sau xem biểu diễn một hồi lâu à?

"Hả cái gì mà hả?"

Thành Ca lại trừng mắt: "Còn không mau nhận lệnh?"

"Ha ha ha ha…"

Đám người Ma Huy và Đỗ Thường ở phía sau bật cười thành tiếng.

"Ai đó vẫn còn cho là mình khác biệt với người ta nữa chứ."

“Còn không phải là cũng giống với chúng ta hay sao?”

Đoạn Hà nhận lệnh lùi về phía sau, tất cả đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền ở đối diện cũng đều đã tạo ra Pháp cảnh.

“Khương Thành, nếu ngươi đã nhất định phải đuổi cùng giết tận, vậy bọn ta cũng đành đắc tội!”

“Đừng tưởng rằng một mình ngươi là có thể trấn trụ toàn trường.”

“Cho dù có là Thiên Đế đích thân đến đây cũng không thể nào đối mặt với sự tấn công của nhiều người như vậy!”

“Giết!”

“Lên hết cho ta!”

Cùng với một tiếng ra lệnh của bọn họ, mấy trăm Đạo Tôn cùng với mấy chục ngàn Chí Tôn ở phía sau phát động tấn công về phía Khương Thành.

Đối mặt với đợt tấn công đông nghịt như mây đen đầy trời đó, Khương Thành vẫn bình thản không chút sợ hãi.

Vẫn là lực hám thiên, Thiên hồn và lực trọc tam trọng suy yếu như cũ, trước tiên hắn ổn định vị trí, sau đó thúc đẩy Pháp cảnh hướng thẳng về phía trước.

Không hề có một chút tránh né nào cả!

Trong tưởng tượng của Khương Thành, phía trước còn lại mười tám vị Đạo Thánh và mấy chục ngàn người tấn công, chắc chắn hắn sẽ chết một lần.

Dù sao thì số lượng người cũng quá nhiều.

Không có mấy ai có thể sống sót được ở trong một thế tấn công như vậy cả.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của hắn và mọi người ở phía sau – đối phương đã bỏ chạy.

Nói chính xác hơn là, mười năm tên Đạo Thánh đứng đầu, bao gồm cả Định Hoằng, Ngôn Huyền và Đường Miểu đã chạy trốn.

Không riêng gì bọn họ, trong số hơn bảy trăm tên Đạo Tôn ở phía sau cũng có hơn bốn trăm người lựa chọn quay đầu chạy tan tác.

“Con mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy chứ?”

Thành ca sắp nổi giận rồi, các ngươi chạy như vậy thì ta đi đâu tìm chiến lợi phẩm chứ?

Nhưng có nhiều người ở trên chiến trường như vậy, một mình hắn cũng không thể nào cản lại tất cả mọi người được.

Hơn nữa chỉ trong một nháy mắt sau đó thì hắn cũng đã bị chìm ngập ở trong biển người.

Còn về phần đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền thì bọn họ muốn chạy càng nhanh càng tốt.

Vừa rồi bọn họ nói đúng là hào khí ngất trời, cái gì mà bọn ta không sợ ngươi…

Trên thực tế thì đều là “người thông minh”.

Khương Thành vừa mới đối phó với sự tấn công của ba mươi ba tên Đạo Thánh, giết chết được mười lăm tên, vậy mình còn liều mạng với hắn làm gì chứ?

Cho dù cuối cùng thật sự có thể dựa vào biển người mà đè chết hắn thì chắc chắn trước đó mình cũng chết rồi.

Không bằng chạy đi trước, để cho những phe cánh khác sứt đầu mẻ trán với tên hung ác độc nhất vô nhị này.

Mà tất cả đám người Đường Miểu và Hư Cung đều có suy nghĩ này.

Chỉ cần mình sống là được còn bạn bè không quan trọng, để cho những phe cánh khác liều mạng với Khương Thành, cuối cùng nếu như Khương Thành có chết thì những phe cánh khác cũng tàn rồi.

Như vậy không phải tương lai Minh Nhai Thiên sẽ độc đại một nhà hay sao?

Hoàn mỹ!

Tất cả mọi người đều ôm cái suy nghĩ này, và những cấp cao gần như đã rút lui sạch sẽ ngay lập tức.

Chỉ có vỏn vẹn ba tên Đạo Thánh vẫn còn đang đằng đằng sát khí.

“Giết!”

“Khương Thành, thời gian phải chết của ngươi đến rồi!”

Ba người kêu gào ầm ĩ xông lên phía trước, lúc này bọn họ mới nhận ra những đồng đội khác ở bên cạnh đã biến mất rồi.

Lúc này có muốn rút lui cũng muộn rồi.

“Định Hoằng, Ngôn Huyền! Ta hận…”

Sắc mặt của ba người bọn họ đều thay đổi rõ rệt, gần như đều bị choáng váng.

Các ngươi muốn rút lui thì tốt xấu gì cũng phải nói lời chào với bọn ta trước đã chứ.

Một cuộc đại chiến đã bùng nổ từ đó!

Bởi vì ở đối diện đã ít đi mười lăm tên Đạo Thánh và mấy trăm tên Đạo Tôn nên áp lực của Thành ca đột nhiên được giảm đi hơn một nửa.

Rất nhanh, ba người đã bị hắn đè nén đến thế bất lợi.

“Khương Thành dừng tay!”

“Vừa rồi không phải còn nói ngày chết của ta đến rồi sao?”

Thành Ca cũng sẽ không nể tình.

Chương 1728: Nước gần cũng không dập được lửa gần

Sau khi giết chết ba tên Đạo Thánh, ở trước mặt chỉ còn lại một số Đạo Tôn và Chí Tôn mà thôi.

Hơn nữa vì đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền đã rút lui nên ý chí của đám người này đã tan rã trong phút chốc.

Lúc đầu là một chiêu chết hết đã biến thành loạn xạ cả đoàn.

Mặc dù số lượng người đông nhưng lại không có bất cứ sự uy hiếp nào đối với Khương Thành.

Hắn không chút do dự lao vọt vào trong đám người và bắt đầu hình thức thu hoạch vô song.

Nếu như những tên Chí Tôn này có tấn công hắn một cách có tổ chức thì bọn họ vẫn có thể làm cho hắn bị thương.

Nhưng bây giờ hầu hết mọi người chỉ biết mù quáng chạy trối chết, đối với hắn mà nói cũng chẳng khác gì Đế Cảnh nhất trọng cả.

Cũng là dư âm của đại chiêu, có thể trực tiếp tính bằng giây mà không có bất cứ sức chống cự nào cả.

Ý cảnh của Kiếm đạo thập tam trọng trào ra, thoáng một cái là có thể dọn sạch được một mảng lớn.

Điều duy nhất chưa được trọn vẹn trong cuộc đại chiến kịch liệt này chính là hắn không có cơ hội vận chuyển "Tịnh Hồn Từ Độ Kinh", vậy nên không thể nào thu thập Tàn hồn để nâng cấp Thiên hồn.

Nếu không sau trận đại chiến này rất có thể Thiên hồn của hắn sẽ trực tiếp tăng lên cấp Hoàng Kim.

Khi toàn bộ pháo đài trên không đều đã tràn ngập tử khí của Lực tử và Sinh Diệt Kiếm Tâm thì tiếng kêu cũng đã dần trở nên thưa thớt hơn rất nhiều.

Cho đến bây giờ đã có hơn bốn mươi ngàn quân tinh nhuệ của Minh Nhai Thiên ngã xuống.

Khương Thành cũng chưa dừng lại mà ngang nhiên lao ra khỏi pháo đài, dự định tìm mấy tên Đạo Thánh chậm chân trốn thoát để giết.

Kết quả vừa mới lao ra khỏi pháo đài chưa được bao xa thì đã lập tức chạm mặt Đường Miểu Đạo Thánh rồi.

Bên cạnh Đường Miểu còn có một gã Đạo Thánh khác đi theo, cùng với hơn năm mươi tên Đạo Tôn nữa.

Bây giờ đám người này giống như con thỏ đụng phải con hổ, bọn họ hoảng hốt chạy bừa trở lại.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, Đường Miểu Đạo Thánh suýt chút nữa ngất đi.

"Khương Thành!"

“Dừng tay, tạm thời chúng ta liên thủ…”

Thành Ca cũng không biết tại sao bọn họ lại quay trở lại, nhưng hắn cũng không cần biết quá nhiều.

Tiếp theo chính là một bữa ăn Thiên hồn thêm vào lực Hám Thiên.

Sau khoảng mười mấy giây ngắn ngủi, Đường Miểu và toàn bộ đám cao thủ bên cạnh hắn đều bị quét sạch.

Đến lúc này thì phe cánh của Phong Nguyên Thánh Điện đã tan thành mây khói.

Hắn tiếp tục bay về phía trước, lúc sắp đến gần vị trí đại bản doanh của Minh Tái vực thì lại nhìn thấy một cuộc đại chiến ngập trời ở phía trước.

Nhìn kỹ lại, hai bên của trận chiến đấu chình là một số cấp cao đã chạy trốn của Minh Nhai Thiên cùng với bảy mươi ngàn Thiên Lân Quân.

Cứ điểm thứ nhất của Thiên Lân Quân có tổng cộng hơn bốn mươi ngàn người, trước đó đã có hơn chục ngàn người bị Khương Thành tước vũ khí rồi, chỉ còn lại ba mươi ngàn người vẫn còn nguyên vẹn.

Khi Thành ca đề nghị phối hợp với bọn họ, bọn họ xin chỉ thị của cấp trên thì rất nhanh đã được phê chuẩn.

Bốn mươi ngàn người cũng đã rút lui đến các khu vực xung quanh.

Ba tên Thần Quân mà Thiên Cung có một tên đã bị Khương Thành giết chết trước đó, một tên sợ quá đã chạy mất, chỉ còn lại Huyễn Vương chủ trì đại cuộc ở bên này.

Khi mấy tên Tiên tướng khác và các Đạo Thánh của Thiên Cung đang điên cuồng bóc phốt chửi rủa Khương Thành, hắn đã nhanh nhạy chú ý tới cơ hội.

“Khương Thành muốn tính toán với Minh Nhai Thiên, đây là một tin vui vô cùng lớn đối với chúng ta!”

“Nếu như hắn thật sự có thể phá hủy cấp cao nhất của Minh Nhai Thiên chỉ bằng một lần hành động, vậy thì Minh Tái vực sẽ chẳng còn chút uy hiếp nào với chúng ta cả.”

Những Tiên tướng và Đạo Thánh khác suy nghĩ lại thì đúng là như vậy.

Trong lúc nhất thời cảm giác của bọn họ đối với Khương Thành có chút hơi phức tạp.

Rốt cuộc tên này là người của bên nào?

Nói hắn là người của Thiên Cung thì đã có quá nhiều Thần Quân và Tiên tướng của Thiên Cung chết dưới tay hắn.

Nói hắn là kẻ thù của Thiên Cung, bây giờ hắn lại đang đang hỗ trợ Thiên Cung đối phó với kẻ thù.

"Nhưng mà, cho dù hắn có mạnh hơn nữa thì cũng không thể tiêu diệt được nhiều cao thủ như vậy của Minh Nhai Thiên đúng không?"

Huyễn Vương lắc đầu.

"Ta không biết hắn có thủ đoạn gì, cũng không biết hắn có thể làm được hay không."

"Ta chỉ biết là, một khi hắn đã khai chiến thì Thiên Cung chúng ta sẽ có lợi ích rất lớn!"

"Cơ hội như thế này chúng ta không thể nào bỏ qua được!"

Từ sâu trong lòng, hắn mong đợi Khương Thành chết trong trận chiến và Minh Nhai Thiên thương vọng nặng nề.

Đó chính là kết quả tốt nhất đối với Thiên Cung.

Không có mối họa lớn nhất đó, Minh Tái vực cũng sẽ trở thành một vùng đất bằng phẳng.

Với ý nghĩ này, hắn mang theo sáu tên Đạo Thánh và ba mươi ngàn quân tinh nhuệ Thiên Lân Quân, gấp rút chạy tới một nơi ở xa cứ điểm thứ nhất để bố trí phòng thủ.

Cuối cùng, đúng thật là chờ được một đống con mồi.

Đám người Định Hoằng, Ngôn Huyền, Hư Cung của Minh Nhai Thiên cao tay chạy trốn trước đó đều bị bọn họ ngăn lại.

Một cuộc đại chiến đang bùng nổ ở một nơi cách khu vực đại bản doanh của Minh tái vực hơn chục triệu dặm.

Đường Miểu Đạo Thánh thấy tình thế không ổn thì chạy ngược trở lại, kết quả vô cùng bất hạnh lại gặp Khương Thành

một lần nữa,

Mà đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền thì đang chiến đấu kịch liệt cùng với cao thủ của Thiên Lân Quân.

Khương Thành bay đến gần đó quan sát một chút, Thiên Lân Quân chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Chẳng còn cách nào, đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền tự chiến đấu riêng thì không nói, lại còn chỉ mang về ba trăm tên Đạo Tôn và mấy ngàn tên Chí Tôn.

Số lượng người ít hơn rất nhiều so với Thiên Lân Quân.

Mặc dù bọn họ còn có mười Đạo Thánh, nhưng lúc này cũng đã rơi vào vòng vây chồng chất rồi.

Mà đối mặt với tên Thần Quân Huyễn Vương này, sức mạnh cá nhân của bọn họ cũng bị áp chế, vốn không thể nào lật ngược tình thế được.

Đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền đã chiến đấu vô cùng gian khổ, vừa lo lắng được không được.

Vấn đề lớn nhất của bọn họ bây giờ chính là thiếu người trầm trọng.

Cũng không còn hy vọng được vào mấy chục ngàn tinh nhuệ ở cứ điểm thứ nhất được nữa, bọn họ đều bị Khương Thành giết sạch rồi.

Nhưng thật ra bọn họ vẫn còn có viện binh.

Trong đại bản doanh của Minh Tái vực ở hậu phương còn có hơn chục triệu Tiên nhân đến từ các môn phái vừa nhỏ của Minh Tái vực đang đợi lệnh.

Trong số hơn chục triệu Tiên nhân vẫn còn có mấy trăm Đạo Tôn.

Mà số lượng người nhiều đến như vậy, nếu như có thể tham gia vào đại chiến lúc này thì nhất định có thể đánh bại được bảy mươi ngàn Thiên Lân Quân.

Đến lúc đó, ngược lại Minh Tái sẽ chiếm được thế thượng phong rồi.

Nhưng đáng tiếc hiện nay không gọi được hàng chục triệu người kia đến.

Bởi vì bọn họ đều không biết ở chỗ này đang bùng nổ đại chiến, cũng không nhận được lệnh của cấp trên.

Các nhân vật lớn của Minh Nhai Thiên đang bận rộn đi ra ngoài tranh công, hoàn toàn không quan tâm những tấm bia đỡ đạn bọn họ làm cái khỉ gió gì, nhét bọn họ nhét vào đại bản doanh.

Lúc này thì bọn họ vẫn còn đang ở bên đó không hiểu chuyện gì xảy ra.

Mà đám người cấp cao Định Hoằng và Ngôn Huyền của Minh Tái vực đều đang gặp phải sự vây đánh gấp mười lần của kẻ địch, bọn họ vốn không thể nào vọt ra hạ lệnh cho chục triệu Tiên nhân của đại bản doanh tới trợ giúp được.

Nghĩ đến việc rõ ràng có một con át chủ bài siêu cấp có thể xoay chuyển tình thế, hơn nữa con át chủ bài đó còn đang ở rất gần mình mà hắn lại không thể nào sử dụng được. Bản thân hắn chỉ có thể từng chút một đón lấy kết cục thất bại diệt vong, đám người Định Hoằng và Ngôn Huyền cũng sắp sụp đổ rồi.

Mà thấy Khương Thành đến thì bọn họ lại càng tuyệt vọng hơn.

Thời gian đại chiến kịch liệt đang trôi qua từng chút một.

Một số Chí Tôn của Thiên Cung, nhanh chóng rơi vào vòng vây tấn công của Thiên Lân Quân.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy làm cho Khương Thành gần như nở hoa ở trong bụng.

Trước đó hắn giết chết mấy chục ngàn kẻ địch, nhưng lại không tìm được cơ hội để phát huy “Tịnh Hồn Từ Độ Kinh”.

Bây giờ tốt rồi, những Chí Tôn và Đạo Tôn bị giết của Minh Nhai Thiên kia vốn cũng đã bị xơi tái từng chút một.

Hắn có đầy đủ thời gian để tinh lọc Tàn hồn.

Hơn nữa hắn lại còn không cần phải tự mình ra tay góp sức, quả thực đây là chuyện thoải mái nhất ở trên cuộc đời rồi.

Ca đã nhanh chóng biến thành một con ong mật nhỏ cần cù.

Hắn không ngừng đi tới đi lui bên trong chiến trường khổng lồ kia giống như đang hút mật.

Nơi nào có người ngã xuống thì hắn lập tức phi tới nơi đó.

Từng sợi tơ Hồn lực tinh khiết hóa thành những sợi tơ màu xanh lam, không ngừng hòa nhập vào trong tháp hồn của hắn giống như biển chứa trăm sông.

Thúc đẩy cảnh giới Thiên hồn của hắn đi về phía trước một cách nhanh chóng.

Chương 1729: Minh Tái vực tuyệt vọng

Thật ra trong lúc đang chiến đấu kịch liệt, Huyễn Vương và các Đạo Thánh khác của Thiên Cung vẫn âm thầm chú ý đến Khương Thành.

Con quái vật này xuất hiện ở bên cạnh mình, làm gì có ai không đổ mồ hôi chứ?

Lúc đầu bọn họ lo lắng Khương Thành lợi dụng cơ hội đại chiến sẽ đâm một đao sau lưng Thiên Lân Quân.

Sau khi phát hiện tên này không có ý định nhúng tay vào thì mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ cũng không dám chủ động đi trêu chọc Khương Thành.

Dù sao ngươi đừng có quấy rối là A Di Đà Phật bọn ta cảm ơn cả nhà ngươi rồi.

Vậy nên đã có một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện ở bên trong chiến trường.

Rõ ràng bộ não của hai bên đều sắp bộc phát, nhưng bên trong chiến trường Khương Thành lại giống như một người vô hình.

Hoàn toàn không có một ai quan tâm đến hắn.

Nhưng mà lúc phát hiện hắn không ra tay mà chỉ loay hoay đi ra vào đi vào chiến trường thì đám người Huyễn Vương vẫn chìm sâu vào vào trong mê hoặc.

Tên này đang bận rộn cái gì vậy?

Không phải là hắn đang âm thầm bố trí sát trận vô hình gì đó đấy chứ?

Nghĩ tới đây, bọn họ vội vàng gia tăng thêm mức độ tấn công Minh Nhai Thiên.

Nắm chắc thời gian để tránh có biến!

Sau khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Thiên Lân Quân cũng kết thúc trận đại chiến này.

Các Đạo Thánh và toàn bộ bộ tinh nhuệ của Minh Nhai Thiên đều đã bị tiêu diệt.

Mà Khương Thành cũng thu hoạch được rất nhiều, mấy ngàn Hồn lực cũng chỉ bỏ sót có mười mấy cái mà thôi.

Sau khi hấp thụ toàn bộ những Hồn lực này, Thiên Hồn hồng sắc của hắn đã tiến bộ hơn phân nửa, khoảng cách đến Thiên Hồn kim sắc cũng không còn xa nữa rồi.

Ngoại trừ thu hoạch được sức mạnh Hồn lực, khi các cao tầng của Minh Nhai Thiên bao gồm Định Hoằng và Ngôn Huyền bị giết thì hắn cũng đã tiện tay vơ vét được một nửa chiến lợi phẩm.

Quả thực đúng là kiếm được đầy túi.

Hành động này làm cho Huyễn Vương và một đám cao thủ của Thiên Lân Quân nhìn thấy hoang mang.

Phá hủy Minh Nhai Thiên là một đại thắng từ trước tới nay chưa bao giờ có đối với bọn họ, chỉ là lúc này tất cả mọi người đều không rảnh để hoan hô ăn mừng.

Tất cả bọn họ đều đang dùng vẻ mặt khó chịu nhìn Khương chưởng môn kiểm kê chiến lợi phẩm.

“Khương chưởng môn, có phải là ngươi có phần bất cẩn rồi không?”

Trong lòng Huyễn Vương tự nhủ thật đúng là được mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên nhìn thấy có người dám làm cái trò này ở trước mặt Thiên Lân Quân.

“Những kẻ địch này đều là do bọn ta ra tay giết chết, ngươi cũng không bỏ ra chút sức lực nào, những bí bảo đạo khí và nhẫn trữ vật vừa nãy có phải nên thuộc về bọn ta hay không?”

“Lời này của ngươi không đúng rồi.”

Thành ca cất tất cả những đạo khí đó đi.

“Cái gì gọi là ta không bỏ công sức chứ?”

“Không có ta các ngươi có cơ hội tiêu diệt bọn họ hay sao?”

Ôi cái này?

Huyễn Vương và mấy vị Đạo Thánh ngơ ngác nhìn nhau.

Nghĩ lại thì đúng là như vậy.

Thực lực của Minh Tái vực rất lớn mạnh, chỉ dựa vào Thiên Lân Quân thì e rằng cộng thêm Kiêu Vương và Hạo Vương trước đó cũng rất khó giành được chiến thắng.

Lại càng đừng nói đến việc chỉ một lần mà đã quét sạch được tất cả Đạo Thánh của Minh Nhai Thiên.

Chuyện như thế cho dù Huyết Đế và Tâm Đế đích thân đến cũng không thể làm ra được.

Dù sao Đạo Thánh đánh không lại mà lại còn không chạy trốn sao?

Là Khương Thành đã tạo ra cho bọn họ cơ hội tuyệt vời này, đã giúp bọn họ dọn sạch được chướng ngại lớn nhất trong việc đánh chiếm Minh Tái vực.

“Các ngươi phải cảm ơn ta mới đúng, không thì bảo Thiên Cung phát thưởng cho ta cũng không tệ.”

“Hơn nữa vừa rồi ta chỉ lấy có một nửa, cái này còn chưa đủ coi trọng sao?”

Thành Ca bĩu môi, hắc liếc mắt đánh giá bọn họ trên dưới một lượt.

“Đổi lại là Thiên Cung xuất hiện thì có thể có chút vận mệnh hay không?”

Bị hắn oán giận một trận như vậy, nhất thời mọi người đều vô cùng ấm ức.

Tại sao ngươi không nói rằng ngươi đã giết chết Kiêu Vương và tước vũ khí của hơn chục ngàn người chứ?

Huyễn Vương biết nếu như không muốn hắn quay trở lại thì chỉ có thể ôm tâm trạng vừa mừng vừa giận thu dọn chiến trường cho xong, sau đó trực tiếp ra lệnh.

“Nhất cổ tác khí, đánh hạ đại bản doanh của Minh Tái vực!”

Một mệnh lệnh này làm cho bảy mươi ngàn Thiên Lân Quân có mặt ở đó tràn đầy ý chí chiến đấu mãnh liệt.

“Bây giờ bên đó là rắn mất đầu, chính là thời cơ tốt nhất để tấn công!”

“Không sai, mặc dù bên đó có hơn một chục triệu Tiên nhân, nhưng phần lớn đều có cảnh giới thấp kém.”

“Hơn nữa không có chỉ huy, hoàn toàn là chia năm xẻ bảy, không chịu nổi một cú!”

“Giết, tiến lên!”

“Đánh hạ Minh Tái vực, đây cũng là công lao vô cùng to lớn!”

Trong chớp mắt, Thiên Lân Quân lập tức lướt qua như gió cuốn mây tan gào thét, thẳng hướng tới đại bản doanh của Minh Tái vực ở cách đó không xa.

Điều này làm cho Khương Thành cũng cảm thấy sửng sốt.

Vậy nên bởi vì lần này mình ra mặt mà toàn bộ Minh Tái vực cũng sắp bị tiêu diệt rồi sao?

Lúc trước hắn chỉ muốn tiêu diệt hết tất cả kẻ thù của Phi Tinh Đường, ra mặt cho các đệ tử của mình có một chỗ dựa.

Đúng thật hắn chưa bao giờ nghĩ rằng chính bản thân mình lại làm ra chuyện như vậy, trực tiếp thay đổi vận mệnh của một lãnh thổ.

Ở bên phía mặt trận của Minh Tái vực, hơn chục ngàn Tiên nhân đến từ vô số môn phái Tộc quần vẫn còn đang xôn xao bàn tán ở trong các trại đóng quân của mình.

“Bên trên tất cả đều đã xuất kích, tại sao không dẫn theo chúng ta?”

“Cái này ai biết được?”

“Dù sao chuyện tốt cũng không có phần của chúng ta, chuyện khổ sai mới đến lượt chúng ta.”

“Vậy chúng ta ở lại đây sao?”

“Nếu không thì sao chứ? Ngươi dám tự ý nghỉ việc thử xem, đợi đến khi cao thủ của Minh Nhai Thiên trở lại thì xử ngươi tội chết cũng là nhẹ rồi…”

Đủ loại bàn tán, xôn xao.

Thậm chí rất nhiều trại đóng quân còn xuất hiện một chút rối loạn, và sự bất an cũng từ từ lan rộng ra theo thời gian.

Nói thật, cũng chính là do trước đây Minh Nhai Thiên quản lý quá mức nghiêm khắc.

Nếu không phải sợ trả thù thì bọn họ đã gần như trốn thoát được từ lâu rồi.

Phần lớn những người này đều đến từ Đạo Tuyệt Chi Địa, Minh Tái vực lại chẳng phải là một lãnh thổ không thống nhất gì cả.

Mọi người làm như vậy cũng vì nơi cư trú của Tộc quần và môn phái mình, không lăn lộn nổi thì lập tức đổi một nơi khác chứ sao.

“Ông trời ơi..!”

“Đây là cái gì?”

“Không ổn, Thiên Cung đánh tới rồi!”

Nhìn thấy Thiên Lân Quân chỉnh tề lộ ra sát khí đằng đằng ở phía sau Huyễn Vương, sắc mặt của rất nhiều Tiên nhân đều đã thay đổi kịch liệt.

Không ít trại đóng quân cũng đã loạn xạ ngay lập tức.

Mặc dù số lượng người của bọn họ vượt xa Thiên Lân Quân, nhưng một chút lòng tin chiến thắng bọn họ cũng không có.

Bởi vì không có Đạo Thánh.

Ngoại trừ mấy tên Đạo Tôn cả gan bay đến giữa không trung thì thậm chí những người khác cũng đã bắt đầu suy nghĩ phải chạy trốn như thế nào rồi.

“Ngươi, tại sao đột nhiên các ngươi lại xông tới đây?”

Nhìn thấy vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi của bọn họ, Huyễn Vương dẫn đầu tỏ ra vẻ kiêu ngạo.

“Ngươi nói xem tại sao bọn ta lại xông tới đây?”

“Là kẻ thù của nhau mà còn cần phải cho ngươi lý do sao?”

Nhìn thấy Thiên Lân Quân sắp phát động điên cuồng tấn công ngay sau đó, mất tên Đạo Tôn suýt chút nữa đã mất hồn mất vía.

“Ngươi, các ngươi không sợ Minh Nhai Thiên sao…”

“Minh Nhai Thiên?”

Rất nhiều Đạo Thánh và Tiên tướng thống lĩnh của Thiên Lân Quân ở bên này đều cười phá lên.

“Bọn họ vẫn còn trông cậy vào Minh Nhai Thiên?”

“Minh Nhai Tiên đã bị tiêu diệt hoàn toàn, từ nay về sau cũng không còn tồn tại nữa rồi!”

“Bây giờ đến lượt các ngươi, đã suy nghĩ xem chết như thế nào rồi chứ?”

Giọng nói của bọn họ truyền khắp tất cả trại đóng quân, khiến cho rất nhiều Tiên nhân vốn còn đang tụ tập lại run rẩy toàn thân, suýt chút nữa đã ngã ngay tại chỗ.

Cái gì?

Minh Nhai Thiên lại có thể bị diệt sạch sao?

Điều này sao có thể chứ?

Nhưng mà vào khoảnh khắc này khi đối mặt với mũi quân của Thiên Lân Quân, Minh Nhai Thiên bình thường làm mưa làm gió cũng không có một cao thủ nào dám đứng ra chống lại đối phương.

Trong chốc lát, gần như tất cả mọi người đều đã rơi vào trong sự tuyệt vọng.

“Tại sao có thể như vậy chứ?”

“Rốt cuộc những Đạo Thánh kia đã đi đâu rồi?”

“Thời điểm mấu chốt, làm sao bọn họ có thể bị diệt sạch chứ…?”

Huyễn Vương cũng mặc kệ cảm xúc của bọn họ.

Hắn chậm rãi giơ cánh tay phải lên và chuẩn bị hạ lệnh cho toàn quân xuất kích.

Nhìn thấy cánh tay phải của hắn, rất nhiều Tiên nhân hoặc là vẻ mặt tuyệt vọng ngây ngốc đứng tại chỗ, hoặc là điên cuồng bỏ chạy khắp nơi.

Nhưng vào lúc này Khương Thành lại chạy tới hiện trường.

“Dừng tay!”

Chương 1730: Sự kiên trì của Khương Thành

Khương Thành vốn định đưa đám đệ tử Phi Tinh Đường ngược về Khiếu Mang vực.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy chuyện này không thể cứ bỏ đó không lo được.

“Nếu như cứ vậy mà đi thì hơn chục triệu tiên nhân của trận doanh Minh Tái vực bên này e là sau cùng sẽ chết mất một nửa.”

Thành ca không phải người hành sự cà kê dê ngỗng.

Những nhân tố chưa gặp qua đó hắn chẳng có lòng tổn hại, cũng không phải hắn đuổi giết, Minh Tái vực có ra sao cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn lại chẳng sợ nhân quả nghiệp lực.

Nhưng cuối cùng hắn cũng quay người lại.

“Hầy, bọn họ suy cho cùng cũng chẳng có oán thù gì với ta cả.”

“Khương Thành.”

Nhìn thấy hắn đột nhiên chặn ở đằng trước, mặt của Huyễn Vương liền xanh mét.

Thiên Lân Quân giờ chẳng gì có thể ngăn cản được, ngoại lệ duy nhất chính là Khương Thành.

Điều hắn lo lắng chính là Khương Thành sẽ làm đảo loạn, kết quả sự lo lắng đó đã đến rồi.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Lẽ nào ngươi muốn ngăn cả ta thu hồi Minh Tái vực?”

“Hay là, ngươi muốn chiếm giữ một miếng đất của Minh Tái vực ư?”

Còn chưa đợi Khương Thành trả lời, tiên nhân bên dưới đã sôi nổi.

Âm thanh như làn sóng cuồn cuộn xông thẳng lên trời.

“Khương Thành!”

“Hắn chính là Khương Thành?”

“Khương Thành nào?”

“Còn có thể là ai, Khương Thành có thể khiến Thiên Cung kiêng kị như vậy chỉ có một người thôi.”

“Ôi trời ơi, chính là người của Phi Tiên môn đấy à?”

Âm thanh của những người bên dưới đã không thể dùng từ ồn ào huyên náo để hình dung nữa rồi, rất nhiều người thậm chí còn hoan hô lên.

“Quá tốt rồi.”

“Khương Thành chính là khắc tinh của Thiên Cung đấy!”

“Hắn xuất hiện thì chúng ta không cần phải sợ Thiên Lân Quân rồi nhỉ?”

“Đúng đúng, Khương tiền bối có lẽ có thể cứu được chúng ta đúng không?”

Những tiên nhân đứng nguyên tại chỗ không động đậy kia vào lúc này ngoại trừ vui mừng ra thì giống như đột nhiên có thêm một chỗ dựa vững chắc.

Còn những tiên nhân định bỏ chạy tứ phương kia thì toàn bộ đều dừng bước lại.

Nghe nói Khương Thành còn có thể ép lui được Huyết Đế, bây giờ đối mặt với Thiên Lân Quân chắc có thể sống sót được nhỉ?

Có hắn thì ở đây an toàn rồi, không cần sợ gì cả.

“Ha ha ha ha…”

Mấy Đạo Thánh của Thiên Lân Quân bên này bật cười tại chỗ.

“Các ngươi lại xem Khương Thành như là người của mình ư?”

“Lẽ nào còn tưởng hắn với các ngươi là cùng một phe à?”

Nói thật lòng thì trước đó chính bản thân bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ ấy à…

“Thật lòng nói cho các ngươi nhá, Minh Nhai Thiên là bị Khương Thành hủy diệt đấy!”

“Minh Tái vực của các ngươi chi ít có hai mươi Đạo Thánh bị hắn giết.”

“Nếu không có hắn thì bọn ta sẽ đánh không được rồi.”

“Cái gì?”

Những tiên nhân bên dưới lũ lượt ngạc nhiên biến sắc.

Minh Nhai Thiên lại bị Khương Thành hủy hoại ư?

Ý đó có nghĩa là… Khương Thành mới là kẻ địch thật sự ?

Những tiên nhân đó lại lần nữa hoảng loạn.

Hơn nữa lại còn hoảng loạn hơn.

Chỉ riêng mỗi Thiên Lân Quân thôi đã đủ nguy rồi, huống hồ gì còn thêm một Khương Thành nữa, thế này há chẳng phải chẳng cho con đường sống nào ư ?

Đối với phản ứng của bọn họ, Thành ca chẳng hề bận tâm.

“Được rồi được rồi.”

Hắn xua tay với Huyễn Vương.

“Ta chẳng hề có chút hứng thú gì với việc chiếm Minh Tái vực, cũng không bận tâm các ngươi ở trận doanh này trận doanh nọ, ta chỉ có một câu thôi.”

“Câu gì?” Sắc mặt Huyễn Vương căng lại.

“Thiên Lân Quân tạm thời ngừng tiến công, một tháng sau các ngươi muốn như thế nào thì cứ thế ấy.”

Hắn phá hủy Minh Nhai Thiên, thay đổi vận mệnh của tất cả tiên nhân ở Minh Tái vực.

Bây giờ lấy ra một tháng cũng coi nhuư cho hơn chục triệu tiên nhân đó có thời gian ứng biến.

Tương lai bọn họ sẽ bằng lòng tiếp nhận sự thống trị của Thiên Cung hay là thề chết phản kháng, hoặc rời khỏi Minh Tái vực, thậm chí là tiến đến Khiếu Mang vực thì cũng đều là tự do của họ.

Nhưng tiên nhân bên dưới đều trở nên im lặng.

Vừa nãy còn nghĩ Khương Thành là kẻ địch, bây giờ đột nhiên lại nghe thấy lời này, bọn họ nhất thời không biết nên đánh giá thế nào.

Chuyện như thế này đặt ngay trước mắt thật không thể nào tưởng tượng được.

Minh Thiên Nhai chỉ biết trói buộc tất cả mọi người cùng nhau chống lại Thiên Cung, ép các tông môn, tộc quần cùng bọn họ cùng tiến cùng lui.

Hoàn toàn không quan tâm đến nguyện vọng của bản thân các tiên nhân ấy.

Nhưng Khương Thành thì xem như đã cho bọn họ một cơ hội lựa chọn.

Thế này lại càng khiến tâm trạng bọn họ phức tạp hơn.

“Ngươi đúng là suy nghĩ xa rời thực tế.”

Giọng nói của Huyễn Vương đột nhiên cao vút lên.

“Bảo ta ngừng tiến công một tháng ư?”

“Ngươi đang đùa đấy à?”

Không chỉ hắn, thật ra những tướng sĩ của Thiên Lân Quân cũng bày ra vẻ cảm thấy hoang đường.

Chuyện một hồi trống đã có thể san bằng mà đột nhiên lại ngừng lại một tháng.

Không những có thể sẽ xảy ra rất nhiều biến số mà hơn chục triệu tiên nhân trước mắt cũng không thể diệt hết được, không thể lấy được số chiến lợi phẩm nhiều vô biên được.

Giống như miếng thịt đã đến miệng rồi mà còn bị ngăn lại.

Chuyện này đối với bất kì ai mà nói đều không không thể hiểu được, càng không thể chấp nhận được.

Nếu như người nói ra đề nghị này là Huyễn Vương thì hắn sẽ mất đi lòng của bảy mươi ngàn tướng sĩ bộ hạ, đại quân thậm chí còn có thể lật đổ vị trí thủ lĩnh này.

“Ngươi nằm mơ à?”

Vì quá tức giận kích động, bọn họ thậm chí còn quên mất sức uy hiếp của Khương Thành.

Nói ra một cách vô lễ.

“Ngươi tưởng ngươi là ai vậy, thật sự xem ngươi là Ẩn Hoàng sao, là cấp trên của bọn ta à?”

“Lại còn bảo bọn ta ngưng một tháng, ngươi có biết thế nào là đánh trận không?”

“Ngươi đã giết nhiều người của Minh Nhai Thiên đến vậy rồi, bây giờ lại chạy đến cứu bọn họ, cho rằng bọn họ sẽ cảm kích ư? Rốt cuộc ngươi đứng về bên nào vậy?”

“Ngươi có biết cái gì gọi là đại quân đã ép đến đường cùng, cung đã giương tên rồi không?”

“Binh thế như nước! Ngươi có thể cản được sao?”

Sự gào rống mất bình tĩnh như vậy của bảy mươi ngàn đại quân khiến những tiên nhân bên dưới kia lại lần nữa biến sắc.

Cũng khiến bọn họ lại lần nữa ngàn cân treo sợi tóc.

“Ca thích thì ca làm, không cần ai cảm kích, có vấn đề gì sao?”

Keng!

Hắn lấy Kỵ Khuyết kiếm ra.

Hắn chỉ cảm thấy Minh Nhai Thiên đáng chết, nhưng hơn chục triệu tiên nhân này thì không đáng chết, chỉ đơn giản thế thôi.

Thế cục trận doanh gì, đứng về bên nào chẳng quan trọng.

“Ca quả thực không biết cái gì là tên đã giương.”

“Bởi vì đại quân áp cảnh trước mặt ta cuối cùng cũng sẽ tan thành mây khói.”

Pháp cảnh không gian gồm tám trụ căn nguyên của hắn mở ra hoàn toàn, sát ý không hề che đậy bao trùm lên toàn bộ bảy mươi ngàn người.

“Các ngươi có thể thử.”

Một người chỉ có kiếm lại uy hiếp bảy mươi ngàn đại quân.

Bóng dáng Khương Thành rất nhỏ bé, sự uy hiếp như vậy có vẻ rất hoang đường.

Nhưng trong mắt vô số tiên nhân, bóng dáng hắn thời khắc này lại còn cao cả hơn cả đỉnh núi cao nhất của Minh Tái vực.

Mà Thiên Lân Quân đối diện hắn lại đột nhiên ngừng kêu gào.

Rất nhiều người được hắn “nhắc nhở” như vậy mới lại lần nữa nhớ ra con quái vật trước mắt.

Từng đối đầu với mười mấy Đạo Thánh, giết chết Cảnh Vương và Sát Vương.

Cũng từng giết chết một Thần Quân lão làng như Kiêu Quân.

Và cả 33 Đạo Thánh đã tan thành mây khói của Minh Nhai vực không lâu trước đây…

Tuy Định Hoằng và Ngôn Huyền là bị Thiên Lân Quân giết, nhưng ai cũng đều hiểu nguyên nhân là do sức mạnh của Khương Thành.

Không có hắn thì mỗi một mình Thiên Lân Quân thôi cũng giết không nổi.

Hắn có thể hủy diệt Minh Nhai Thiên, thế hắn có thể hủy diệt Thiên Lân Quân không?

Sự kích động và tức giận trên mặt Huyễn Vương tan biến.

Bởi vì hắn ý thức được yêu cầu của Khương Thành không phải “trò cười hoang đường” mà là tối hậu thư.

Dựa theo phong cách của người này thì đúng là có thể nói được làm được.

“Khương Thành, bình tĩnh!”

Vì để tránh kích động tên tuyệt đại hung thần này, hắn thậm chí còn chủ động cất binh khí đi.

“Chớ có ra tay, cái gì cũng có thể nói được.”

Chương 1731: Rốt cuộc hắn ở bên nào

“Không có gì để nói cả.”

Thái độ của Khương Thành rất kiêng quyết.

“Hoặc đồng ý hoặc là khai chiến.”

Huyễn Vương dám đảm bảo nếu đổi thành người khác mà dám nói mấy lời như thế thì sớm đã bị cho một nhát kiếm rồi.

Nhưng lúc này hắn chỉ có thể xua tay.

“Chuyện lớn như vậy, bọn ta không thể làm chủ được.”

“Vậy nhanh chóng tìm người có thể làm chủ được đến đây.”

Khương Thành lạnh lùng nói: “Sự kiên nhẫn của ta có hạn, trong vòng một ngày mà không có câu trả lời thì sẽ trực tiếp khai chiến.”

Nói xong hắn biến ra một cái ghế cao trên không ngồi chễm chệ trên đó.

Hàng chục triệu tiên nhân ở dưới tâm trạng lẫn lộn.

Rõ ràng Khương Thành đã tiêu diệt Minh Nhai Thiên, hủy đi lực lượng đỉnh cao nhất của Minh Tái vực, coi như hắn đã là kẻ địch.

Nhưng bọn họ lại không thể hận được.

Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được cảm giác được bảo vệ từ trên “kẻ địch” này.

Ở Nguyên Tiên giới, chuyện này là chuyện rất hiếm tháy.

Càng huống hồ gì trước đó bọn họ còn không quen biết Khương Thành.

Nếu đổi thành Minh Nhai Thiên gặp phải tuyệt cảnh như vậy thì sớm đã bắt hộ làm bia đỡ đạn kéo dài thời gian với quân địch, tạo cơ hội cho bản thân bỏ chạy rồi.

Nhìn bóng dáng ngồi trên hư không, trong lòng rất nhiều người lại nhiều thêm mớ cảm xúc.

Còn ở bên kia, Huyễn Vương đã thông qua một bí bảo đặc biệt của Thiên Cung để bảo cáo sự việc bên này với Tử Tiêu điện.

Trên thực tế, Tử Tiêu điện lúc này cũng đang bàn về Khương Thành.

Bởi vì cái chết của Kiêu Vương và hai tiên tướng mới xảy ra trước đó không lâu.

Mấy Thần Quân do Quân Vương dẫn đầu tức giận vô cùng, nước bọt văng tung tóe.

“Tên này nhất định phải giết chết.”

“Tuyệt đối không thể giữ lại!”

“Tính thử xem hắn đã giết chết bao nhiêu người của chúng ta rồi?”

“Hắn được đằng chân lên đăng đầu, cứ nghĩ Thiên Cung chúng ta không chế ngự được hắn chắc?”

“Hắn lại dám giúp đỡ Minh Tái vực chống lại chúng ta, đó là kẻ địch không thể không trừ khử.”

“Không được thỏa hiệp với hắn.”

Tâm Đế từ trên cao nhìn xuống bọn họ, ngồi mà không cảm xúc, nội tâm cũng giận dữ vô cùng.

Nếu như là trước đây thì hắn sớm đã không tiếc giá nào mà hạ lệnh giết chết Khương Thành.

Nhưng giờ đây, nghĩ đến “chỗ dựa” của tên tiểu tử đó, hắn chỉ có thể nén cơn giận.

Chính vào lúc này thì tin tức mới lại được truyền đến.

“Khương Thành dẫn dụ Minh Nhai Thiên xuất kích, một phát chém chết mười Đạo Thánh, vô số Đạo Tôn và Chí Tôn…”

“Thiên Lân Quân chúng ta dứt khoát xuất kích, cuối cùng đã hủy diệt toàn bộ Minh Nhai Thiên.”

“Đến nay binh ta đã đến bản doanh của Minh Tái vực…”

Sau khi nghe được một loạt tin tức này, Tâm Đế vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi Kiêu Vương bị giết, hắn còn cho rằng Khương Thành tạo phiền phức cho Thiên Cung, tính ra chẳng phải là một sống một còn với hắn sao.

Bây giờ lại nghe thấy tiểu tử này hủy diệt Minh Nhai Thiên rồi.

Thế này là tình huống gì đây?

Những Thần Quân trong Tử Tiêu điện cũng ngây ra không biết nói gì.

Mới một khắc trước bọn họ còn khăng khăng Khương Thành đến giúp Minh Nhai Thiên.

“Chuyện này, có lẽ là tin tốt nhỉ?”

“Khụ, tên đó sao lại hạ thủ với Minh Nhai Thiên?”

“Không phải hắn cùng với đối phương chiến đấu sao?”

“Cho dù là thế nào thì có được sự giúp đỡ của hắn mà khoảng cách đến việc chinh phục được Minh Tái vực của chúng ta cũng chỉ còn kém một bước nữa thôi.”

“Nhưng đừng quên câu cuối cùng, Khương Thành muốn đại quân ngừng chiến một tháng.”

Trong Tử Tiêu điện rất nhanh đã bàn tán sôi nổi.

“Hắn có tư cách gì mà đòi ngưng chiến một tháng chứ?”

“Hắn tưởng mình là ai chứ, người trung gian phụ trách điều đình à?”

“Nhưng mà thực lực của hắn…”

“Nếu Thiên Đế ra tay thì ta không tin hắn có thể còn sống được.”

“Tên này rốt cuộc muốn làm gì?”

Cuối cùng, tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về Tâm Đế.

Còn về Huyết Đế thì hắn đã đến không gian Thiên Đạo tham gia vào một trận chiến ở một tầng lớp khác rồi.

Tâm Đế cũng có phần không rõ được suy nghĩ của Khương Thành.

Tên này rốt cuộc là ở bên nào?

Hắn rốt cuộc muốn giúp Thiên Cung hay là giúp Minh Tái vực?

Hắn lại lần nữa nghĩ đến cái gọi là "lai lịch" của Khương Thành.

Phải rồi, tên này là thần được bọn họ tạo nên.

Đám người này nhất định có tính toán rất lớn.

Lẽ nào muốn châm dầu vào trận chiến giữa Thiên Cung và các vực, để những đối thủ đỉnh cao nhất của hai bên chết càng nhiều càng tốt?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

Nhưng một nghi vấn mới lại nổi lên.

Đám người đó trong thời kì Cổ Nguyên Tiên giới vẫn ở những nơi vô cùng nguy hiểm để làm những chức nghiệp nguy hiểm, từ trước đến nay chưa từng qua lại với bên ngoài, cũng lười để ý những chuyện thế lực phân tranh.

Phong cách của Khương Thành lại hoàn toàn ngược với bọn họ.

Cuối cùng hắn cũng đưa ra quyết định.

"Đồng ý với hắn!"

"Không những đồng ý với hắn mà còn phải vỗ về những tông môn và quần tộc còn lại, để họ yên tâm sống ở Minh Tái vực."

Những Thần Quân trong điện sôi nổi lên, hoàn toàn không hiểu được quyết định này.

Theo như bọn họ thấy, thế há chẳng phải là nhường nhịn Khương Thành sao?

Dựa vào cái gì chứ?

Hơn nữa, trước giờ Thiên Cung đều không cho phép xuất hiện những tông môn, thế gia, yêu cầu tất cả mọi tiên nhân đều phải nghe theo sự quản lí thống nhất theo quy định của Thiên Cung.

Sao bây giờ lại vỗ về những tông môn, quần tộc còn lại chứ?

Đối với sự nghi hoặc của bọn họ, Tâm Đế chỉ bỏ lại một câu.

“Chúng ta cũng nên thay đổi sách lược rồi.”

“Tương lại sẽ phải đối mặt với một sự tồn tại nguy hiểm đang ẩn trong bóng tối, nhưng tông môn và quần tộc bên ngoài… cũng có thể sẽ trở thành trợ thủ của chúng ta.”

Mệnh lệnh của hắn rất nhanh đã được truyền đến tiền tuyến.

Huyễn Vương không ngờ nhanh như thế đã có câu trả lời rồi.

Tử tiêu điện bên này còn đưa ra một sự nhượng bộ trước nay chưa từng có.

Đón lấy sự chú ý từ hai bên, hắn chầm chậm mở ngọc phù truyền tin.

“Thiên Đế có lệnh, Thiên Lân Quân không được phép tiến công Minh Tái vực trong vòng một tháng.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức rời vào biển reo hò.

“Thật sự thành rồi?”

“Tốt quá rồi!”

Chục triệu tiên nhân bên dưới ai ai cũng ngập tràn trong sự vui mừng vì vì cuộc sống sau đó.

Ngay sau đó rất nhiều tiên nhân đã khom người hành lễ về phía Khương Thành.

“Đa tạ Khương tiền bối!”

“Ơn cứu mạng hôm nay của Khương tiền bối, ta tuyệt đối sẽ không quên.”

“Tương lai có gì sai bảo, ta đây thà chết không từ.”

Sự cảm kích của bọn họ là thật lòng từ trong tâm.

Bởi vì ai cũng không phải kẻ ngốc.

Nếu như không có Khương Thành thì hôm nay bọn họ đã đón lấy đao kiếm của Thiên Lân Quân rồi.

“Cảm ơn Khương tiền bối đã bảo vệ bộn ta.”

“Thế này mới đúng là cao nhân, không giống như Minh Nhai Thiên…”

“Ngươi còn đem Minh Nhai Thiên đi so sánh với Khương tiền bối bọn ta à, không tiếc bên ta đối kháng với Thiên Cung! Minh Thiên Nhai xem chúng ta là gì chứ, bia đỡ đạn mà thôi.”

Đột nhiên Khương Thành phát hiện giá trị thanh danh của bản thân đang dâng lên cuồn cuộn.

Vượt qua bất cứ lần nào trước đây.

Chục triệu tiên nhân ở đây tuy không ở cảnh giới Đạo Thánh, rất nhiều trong đó thậm chí còn chưa đến Đạo Tôn, nhưng cảm tình đối với hắn đã vượt qua bước kinh ngạc, chấn động hay sùng bái mà thẳng đến quy thuận rồi.

Rất nhiều người đã xem hắn như là người của mình rồi.

“Chuyện này… sao lại có thể như vậy nhỉ?”

Bản thân Thành ca cũng ngớ ra.

Sở dĩ hắn xuất đầu lộ diện chỉ vì đơn thuần cảm thấy chuyện này là vì bản thân mà ra, những tiên nhân này không nên bị giết thế thôi.

Thật sự không ngờ lại mua được lòng người, hắn cũng chẳng hề có dã tâm hay tính toán gì.

Chương 1732: Thêm cho ngươi một chúc phúc

Nhìn mớ giá trị thanh danh tăng lên vùn vụt, Khương Thành phải phí rất nhiều nơ-ron mới tính đại khái ra được bao nhiêu điểm tiên nguyên.

Điểm tiên nguyên đến hơn bảy ngàn tỷ suýt chút đã làm hắn mù mắt.

Thu hoạch vượt qua bất cứ lần thu hoạch nào của hắn trước đây.

Hơn nữa, giá trị thanh danh vẫn đang tiếp tục tăng.

Tuy biên độ không mạnh mẽ như lúc ban đầu nhưng cứ như tăng không ngừng vậy.

“Ai có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Ca còn chưa làm màu mà, thậm chí còn chưa ra tay nữa…”

Chuyện này hoàn toàn vượt xa dự tính của hắn.

Vì thế nên hắn cũng lơ luôn lời nói sau đó của Huyễn Vương.

“Sau một tháng, Thiên Lân Quân sẽ tiếp tục tiến công, đến khi thu hồi được Minh Tái vực.”

Nhìn vô số tiên nhân đang thảo luận long trời lở đất, hắn rót tiên lực để áp chế tất cả giọng nói lại.

“Các ngươi cũng không cần lo lắng.”

“Tử Tiêu điện có lệnh, tất cả các tông môn, thế gia, quân tộc có thể tiếp tục ở lại sinh sống ở nơi đang dừng chân.”

Mệnh lệnh này lại lần nữa châm ngòi cho cả trường.

Rất nhiều tiên nhân định nhân thời gian một tháng này mà di chuyển tông môn của sơn môn đến một nơi khó phát hiện.

Sau khi Thiên Cung đánh hạ Minh Tái vực thì còn có thể cho bọn họ sống cuộc sống bình thường sao?

Có chuyện tốt đẹp thế à?

Thiên Cung đổi tính rồi hả?

Đến cả Thiên Lân Quân ở đằng sau hắn ai ai cũng khó hiểu.

Nếu như không phải Huyễn Vương đang nắm lệnh truyền tin của Thiên Cung thì e bọn họ cũng sẽ nghi ngờ đây là đang truyền mệnh lệnh giả rồi.

“Nhưng các ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm.”

“Từ nay về sau, Minh Tái vực chính là lãnh địa của Thiên Cung.”

“Tất cả tông môn, thế gia, quần tộc trong cảnh thậm chí là mạo hiểm đoàn cũng phải đăng kí vào sổ, tiếp nhận sự giám sát của Thiên Cung.”

“Bình thường cũng phải cống nạp, không được làm những việc không được phép, lúc chiến đấu phải nghe theo sự điều

phái của Thiên Cung.”

Những tiên nhân bên dưới lại lần nữa dâng lên làn sóng nghị luận.

Tin tức này quá lớn rồi, lớn đến mức bọn họ không thể tiêu hóa nỗi.

Vốn dĩ nhưng tiên nhân ở đây còn dự định rời khỏi Minh Tái vực để đến Khiếu Mang vực.

Nhưng bây giờ rất nhiều người lại cần cân nhắc lại một chút rồi.

Là ở lại tốt hay đi sẽ tốt, đây đúng là một quyết định khó khăn.

Khương Thành chẳng có tâm tư mà nghĩ đến việc tin tức này sẽ đem lại sự thay đổi gì cho Nguyên Tiên giới, cũng không thèm quan tâm Minh Tái vực sau này sẽ ra sao, bởi vì đó không phải phạm vi nghiệp vụ của hắn.

Không lâu sau, hắn và những đệ tử Phi Tinh Đường đã tụ họp lại với nhau.

Đám người Cuồng Hải tông và Ma Huy, Đỗ Thường đều sẽ về Khiếu Mang vực, người ngoại lệ duy nhất chính là Đoạn Hà.

Nhìn Thành ca, tên Đạo Thánh nắm giữ kịch bản vai chính này u uất.

“Khương chưởng môn, tại sao ta không thể về Phi Tiên môn?”

Nếu không phải trước đó Thành ca thưởng cho hắn đạo khí bát giai và bí bảo thượng phẩm thì hắn đã nghi ngờ bản thân mình bị thất sủng rồi.

“Thế giới bên ngoài rất lớn, lẽ nào ngươi không muốn đi xem thử sao?”

Khương Thành cười híp mí vỗ vai hắn.

“Ta có một kì vọng khác về ngươi.”

Đoạn Hà hiểu như không hiểu.

Nhưng mà lời nói này đối với hắn như tiêm máu gà.

Hóa ra Khương chưởng môn không bảo bản thân quay về là có nguyên nhân đặc biệt riêng sao?

Trước khi chia xa, Khương Thành lại nhớ đến một chuyện.

“Đúng rồi, ngươi chủ tu quy tắc gì?”

Hắn nhớ ra huyền văn của mình có thể trói buộc với người khác.

Như thế không những sẽ giúp đỡ được người khác mà đồng thời cũng có lợi cho bản thân.

Chỉ là một huyền văn chỉ có thể trói buộc với một người, đến nay số người được trói buộc rất ít.

Mãng Dã với quy tắc lực, Thương Linh với quy tắc tốc độ, Kỷ Linh Hàm với quy tắc băng, Huyền Minh với quy tắc thủy, Dịch Thần với quy tắc hệ âm, La Viễn với quy tắc hệ dương, Đường Như với quy tắc hệ hỏa, Mâu Vũ với quy tắc luân hồi.

Tổng cộng có tám người.

Ồ, còn có một người mà Thành ca chưa hề kì vọng đó là Tam Nhãn Hổ với quy tắc giết chóc.

Những người này lúc đó tu vi không cao, tuy có cho huyền văn của hắn thăng cấp một chút, nhưng biên độ tăng cấp cũng không cao.

Điều khiến hắn khó hiểu đó là sau khi những người này đến Thiên Tôn, Chí Tôn, Đạo Tôn rồi cũng chẳng hề gia tăng biên độ bổ trợ cho huyền văn của hắn nữa.

Mà huyền văn của hắn sau khi tăng lên, những người này lại vẫn tiếp tục có được quy tắc cảm ngộ bên này của hắn.

“Thế này thì có hơi bất công mà.”

“Lẽ nào ta có được sự bổ trợ từ bên mấy người đó chỉ có một chút lúc trói buộc thôi sao?”

Theo như vậy thì vẫn nên tận lực tìm kiếm người trước mắt có cảnh giới cao để trói buộc.

Mà Đoạn Hà bây giờ lại là Đạo Thánh.

“Khởi bẩm Khương chưởng môn, là quy tắc hủy diệt!”

Đoạn Hà cung kính đáp rồi lại hỏi một cách mong chờ: “Ngươi định chỉ điểm ta tu luyện sao?”

“Chỉ điểm?”

Thành ca cười khua tay.

“Thế thì phiền phức quá.”

“Chỉ là thêm một chúc phúc cho quy tắc hủy diệt của ngươi thôi.”

Nghe thấy hắn bảo phiền phức, Đoạn Hà còn có chút thất vọng.

Nhưng sau khi nghe câu sau thì hắn lại trở nên mừng rỡ vô vàn.

Khương chưởng môn nói thêm một chúc phúc thì sẽ có sự thăng cấp lớn nhường nào rồi chứ.

Nghĩ đến năm ấy gia tăng tư chất, mấy chúc phúc đó đã trực tiếp thay đổi quỹ đạo nhân sinh của hắn.

“Ha ha, vậy quá tốt rồi, mau bắt đầu đi.”

Những người khác ở cạnh bên lập tức bùng nổ.

“Hóa ra lại có một chúc phúc nữa?”

“Khương chưởng môn, ngươi thế là không được rồi.”

Đám người Vi Hành và Ma Huy, Đỗ Thường hoàn toàn không thể bỏ qua.

“Thế này là cưng bên nhiều bên ít rồi.”

“Bọn ta cũng muốn chúc phúc.”

“Phải, bọn ta cũng muốn…”

Bọn họ vừa ra đã khiến những người ở Phi Tinh Đường và Cuồng Hải tông ngớ cả ra.

Các ngươi tốt xấu gì cũng là những tiền bối cấp bậc Đạo Thánh, có thể có chút phong phạm của Đạo Thánh không?

Hơn nữa đây là một siêu cấp cường giả có thể giết chết Thần Quân trong chớp mắt đấy, các ngươi lằng nhằn trước mặt hắn mà không sợ hắn mất kiên nhẫn mà phát nộ à?

Nếu như đám người Vi Hành, Ma Huy nghe được tiếng lòng của bọn họ thì nhất định sẽ nói các ngươi không hiểu Khương chưởng môn chút nào.

Thành ca bị vây chặt như nên có phần dở khóc dở cười.

“Được rồi được rồi, sau khi các ngươi trở về thì ta sẽ thống nhất sắp xếp sau.”

Huyền văn của hắn chủ yếu là giữ lại cho đệ tử Phi Tiên môn mà.

Tổng cộng ba ngàn huyền văn, đệ tử bốn đời đầu của Phi Tiên môn thì hơn một ngàn người, dư da.

Dẹp lui mọi người xong, hắn tiện tay bố trí một kết giới, nghiêm túc nói cho Đoạn Hà biết ý nghĩa của việc trói buộc huyền văn.

Ví dụ như việc này tương đương với việc ngươi sẽ trở thành một Tiên Đế dưới quyền hắn.

Tuy Đoạn Hà trung thành với hắn vô cùng, nhưng quyền được biết vẫn phải có.

Quả nhiên, Đoạn Hà đồng ý không chút do dự.

“Không có gì phải do dự cả.”

Hắn cười hi hi nói: “Trở thành Tiên Đế dưới ngươi là mong ước của ta.”

Thành ca hài lòng.

“Vận khí của ngươi rất tốt, huyền văn hủy diệt của ta không lâu trước đây mới xuống cấp.”

Quá trình trói buộc rất thuận lợi.

Huyền văn hủy diệt vừa xuất hiện Đoạn Hà lập tức đã cảm nhận được lời kêu gọi vô cùng mạnh mẽ.

Từ trên huyền văn ấy, hắn cảm nhận được một khí tức của quy tắc hủy diệt không thuộc về mình.

Vô cùng thân thuộc mà cũng lạ lẫm vô cùng.

Nguyên nhân thân thuộc là bởi nó là quy tắc hủy diệt, là lẫm là bởi nó là cảm ngộ thuộc về Thành ca, khác xa so với cảm ngộ của chính bản thân hắn.

Không cần Thành ca dạy phải làm sao, Đoạn Hà đã biết làm sao liên kết được với huyền văn đó.

Cảm giác đó giống như nhìn thấy một căn nguyên hủy diệt khác vậy.

Tuy nó không phải thuần túy như căn nguyên hủy diệt chân chính, cũng khong có lực to lớn tràn trề mạnh mẽ như hạch tâm căn nguyên.

Nhưng nó hoàn toàn mở rộng ra với mình, không xa lạ như căn nguyên hủy diệt.

Chương 1733: Phi Tiên môn tụ họp lần nữa

Bởi vì có sự tồn tại của Khương Thành mà ngay từ đầu Đoạn hà đã có được tiến độ huyền văn là 100%.

Nếu như huyền văn của Khương Thành là căn nguyên thật sự thì bây giờ Đoạn Hà đã thật sự giống như trở thành nguyên tổ hủy diệt rồi.

Làn sóng quy tắc hủy diệt vô biên rót vào đầu hắn.

Giống như đám người Kỷ Linh Hàm, Đường Như, Mâu Vũ, Đoạn Hà đã có được nền móng cực cao cho bản thân.

Hắn đã là Đạo Thánh rồi.

Trình độ lĩnh ngộ với quy tắc hủy diệt này của hắn vốn đã sánh được với huyền văn thập tứ trọng rồi.

Vốn không thua gì Khương Thành.

Nhưng đạo quy tắc lại như mây và biển, đâu rồi cũng vào đấy.

Cho dù là cảm ngộ cùng một giới thì cũng có nơi hắn chưa đến được.

Tri thức quy tắc như biển kia nếu như dựa vào việc tu luyện thì không biết phải qua mấy trăm triệu năm mới có thể có được.

Bây giờ lại xuất hiện trước trong đầu hắn rồi.

Không cần hắn phải tốn công khổ luyện cũng không cần từ từ hiểu.

Giống như mở khóa trước một phần kí ức vốn sẽ thuộc về hắn vậy.

Sau khi mọi thứ hoàn toàn kết thúc, Đoạn Hà mở mắt ra.

Trong mắt hắn là sự vui mừng tột độ.

Lần thu hoạch này thật sự quá lớn.

Hắn đột nhiên mở pháp tắc không gian của bản thân ra, trụ đồ đằng khổng lồ đen kịt sừng sững, mà trụ căn nguyên hủy diệt kia thì lại triển lộ một cách to lạ thường.

Không những mơ hồ đã vượt qua giới hạn của mức Đạo Thánh.

Tại trung tâm của căn nguyên đồ đằng kia lại có một lăng tinh trong suốt.

Mặc dù mọi người không hiểu đó là gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khi tức thần bí bất phàm trong đó.

Giống như, đó là một thứ cấm kị!

“Trời ơi!”

“Đây, chuyện này sao có thể?”

“Mới chớp mắt một cái thôi mà đã đột phá rồi?”

Nhưng môn đồ của Cuồng Hải tông và Phi Tinh Đường cũng nhìn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, suy cho cùng thì vừa rồi cũng bị kết giới ngăn cách, không thấy được gì cả.

Nhưng thực lực của Đoạn Hà gia tăng thì bọn họ có thể cảm nhận được rất rõ.

Sức chiến đấu của Đoạn Hà trước đó là một Đạo Thánh bình thường, có thể sánh được với một bộ phận các Thần Quân, nhưng dưới sự áp chế của lực thiên đạo thì hắn không thể qua nỗi những Thần Quân lão làng.

Còn bây giờ, e rằng hắn đã không thua bất cứ vị Thần Quân nào rồi.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà lại đột nhiên thăng cấp cực lớn, hoàn toàn đã đổi mới nhận thức của mọi người.

Nhưng đối với đám người Vi Hành, Ma Huy mà nói thì dù cho Khương chưởng môn có làm gì thì cũng là đương nhiên.

Khi mọi người tâng bốc thì Khương Thành cũng đã có được lợi ích cực lớn cho riêng mình.

Huyền văn hủy diệt vốn đã đạt đến thập tứ trọng của hắn giờ đây trên thanh tiến độ từ con số không đã bay đến 57% rồi mới dừng lại.

“Ôi vãi, tăng nhiều vậy à?”

Phải biết rằng một huyền văn từ thập tứ trọng tăng lên thập ngũ trọng không mất mấy ngàn tỷ điểm tiên nguyên thì chẳng thể làm được.

Nhưng giờ cho Đoạn Hà trói buộc một chút mà vô hình chung đã tiết kiệm ít nhất những sáu bảy chục triệu điểm tiên nguyên.

Còn về bản thân từ từ cảm ngộ tư luyện… chuyện như thế này Khương chưởng môn chưa bao giờ nghĩ đến.

Sau khi tiễn Đoạn Hà đi, hắn đưa những người Phi Tiên môn một đường trở về.

Mà trên đường lại gặp được một vài đồ tử đồ tôn của đám người Đỗ Thưởng, Bùi Sanh, đội ngũ cũng to ra không ít.

Diệp Minh và Diệp Đường trên đường này vẫn lo lắng bất an.

Suy cho cùng thì có đến mấy Đạo Thánh và mấy trăm Đạo Tôn tọa trấn ở tổng bộ Phi Tiên môn.

Bản thân sư tôn trong mắt bộn họ chẳng qua cũng chỉ là một đệ tử đời thứ tư mà thôi.

Một tông môn bá cấp như Phi Tiên môn chắc chắn tiêu chuẩn phải rất cao nhỉ?

Mà bản thân mấy Chí Tôn Thiên Tôn mình, còn có người thậm chí chỉ mới Đế Cảnh thất trọng nữa.

Đừng nói đến một tông môn đỉnh cao như Phi Tiên môn, dù cho là những tông môn trung đẳng thì cũng khó mà đủ tư cách.

Sau khi đến tổng bộ có phải sẽ bị vứt bỏ không?

Tuy Khương lão tổ bình dị dễ gần nhưng chỉ là một mình hắn thôi, ai biết được những tiền bối khác ở tổng bộ có tính khí thế nào chứ?

Khi bọn họ đến biên giới của Khiếu Mang vực bên này, số người trong đội ngũ đã lên đến hơn hai ngàn người, đến từ mười tông môn và gia tộc của các chi nhánh Phi Tiên môn.

Đám cấp cao của Phi Tiên môn là Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần đã sớm đến chờ ở đây.

“Cuối cùng các ngươi cũng trở lại rồi.”

Kỷ Linh Hàm mang theo mấy trăm người đến nghênh đón.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Đám người La Viễn, Đan Thái, Tần Sướng ở đằng sau đã chủ động chạy vào đám người.

“Ha ha, đây là mấy hậu bối đồ đệ đồ tôn của các ngươi sao?”

“Được đấy được đấy.”

“Hoan nghênh các hậu bối, về đến Phi Tiên môn thì các ngươi coi như là về nhà rồi.”

“Đề là người một nhà cả, sau này đừng có xa cách ha.”

Đám đệ tử Phi Tinh Đường ngơ ra.

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ những Đạo Tôn và Đạo Thánh cao hơn mình đến bốn năm bối phận này lại chủ động nhiệt tình đến đón tiếp mình một cách tập thể đến thế.

Quy cách cao đến mức khó tưởng.

Đám người Vi Hành, Ma Huy ở một bên vừa nói chuyện mừng gặp gỡ với đám người La Viễn vừa bận rộn giới thiệu các đệ tử.

Đám người Diện Minh liên tục hành lễ, bị yêu đến mức phải sợ.

“Mọi người đừng xem nhau như người ngoài nhá, ha ha ha…”

Đám người Đan Thái, Ngụy Miễu vênh váo một cách hiếm thấy.

“Bối phận ta cao thế ư?”

“Lại chả phải à, cảm giác có hậu bối thật không tệ.”

“Sớm biết thế thì ta mấy năm trước cũng nhận vài đồ đệ rồi…”

“Sau này tu luyện có gì thắc mắc đều có thể đến tìm Thái sư thúc tổ.”

“Có gì cần ở Phi Tiên môn thì bất cứ lúc nào cũng có thể nói.”

“Bị bắt nạt nhớ bảo bọn ta chống lưng cho, đảm bảo các ngươi sẽ vững vàng ở Khiếu Mang vực.”

Những lời quá bộc trực này hoàn toàn không giống với dáng vẻ của các trưởng bối sư môn nói.

Nhưng hơn hai ngàn đệ tử Phi Tiên môn này nghe được lại cảm thấy ấm lòng vô bờ bến.

Bọn họ vốn đến từ những tông môn và gia tộc khác nhau nhưng dường như trong ngày đầu đã có cảm giác thân thuộc đến lạ.

Còn về đám môn đồ Cuồng Hải tông theo qua đây ở một bên thì phải nói là ngưỡng mộ đố kị.

Nhưng mà cũng hết cách, bọn họ đâu phải Phi Tiên môn.

Quán Đào Đạo Tôn chua xót cảm thán.

“Đi thôi, đi thôi.”

“Chúng ta có thể được Khương tiền bối đích thân đưa đến đây đã là vinh hạnh lắm rồi.”

“Về sau vẫn nên nghĩ làm thế nào để đứng được ở Khiếu Mang vực thôi.”

Thực thế thì bởi họ được Khương Thành đích thân đưa đến nên sau này sẽ được không ít ưu đãi ngầm.

Suy cho cùng thì nhưng tông môn xung quanh cũng đâu biết Cuồng Hải tông có phải là người của Khương chưởng môn hay không.

Trong khoảng thời gian sau đó, những môn đồ phân tán ở bên ngoài của Phi Tiên môn cũng lần lượt trở về.

Không ít người giống như Vi Hành lập tông môn ở bên ngoài, thậm chí có người còn khai chi tán diệp tạo thành gia tộc nữa.

Bây giờ mang theo người nhà về tổng bộ, cũng khiến cho một tông môn chỉ có mấy ngàn người trở nên càng ngày càng náo nhiệt.

Đặc biệt là sau khi chi Nguyên Chân Nguyên Tịnh ở Trung Tiên giới năm đó quay về thì số lượng người của Phi Tiên môn đã đến con số hơn năm trăm ngàn người.

Tu vi của năm trăm ngàn người này phải gọi là so le vô cùng.

Cảnh giới thấp nhất vốn không phải là Mặc Vu Vi có cảnh giới Đế Cảnh thất trọng của Phi Tinh Đường nữa mà là một tầng

tôn hậu bối của Thư Dương Bình, trước mắt chỉ ở Chuẩn Đế mà thôi.

Nế như đếm hết những phân chi phân tán bên ngoài thì trong năm trăm ngàn người này từ Chuẩn Đế đến Đế Cảnh nhất trọng nhị trọng, thậm chí cả Đạo Thánh cũng đều có.

Có vài Đế Cảnh tám trọng tứ trọng sau khi trở về tổng bộ mới phát hiện bản thân hóa ra lại có một đám sư huynh sư tỷ cấp đến từ những phân chi khác.

Cảnh tượng kì lạ này e rằng chỉ xuất hiện ở Phi Tiên môn mà thôi.

Chương 1734: Thêm chúc phúc cho tập thể

Nếu chỉ xét về cảnh giới bình quân thì Phi Tiên Môn hoàn toàn không đảm đương nổi cái danh tông môn đứng đầu.

Số lượng chiếm nhiều nhất vẫn chỉ là Thiên Tôn.

Mới đợt trước lúc Trúc Tiên cung bố trí tiền tuyến cho trận đại chiến, cái cấp bậc này còn chẳng đủ tư cách để mà Tiên Phủ đích thân chiêu mộ nữa kìa.

Chỉ được xem như pháo hôi gom cho đủ số lượng mà thôi.

Nhưng ở mặt khác, sức chiến đấu cao cấp của Phi Tiên Môn cũng mạnh đến không tưởng.

Đệ tử đời thứ hai bao gồm luôn Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần, có tổng cộng hai mươi hai người.

Đệ tử đời thứ ba ngoại trừ bốn người Đoạn Hà, Dịch Thần, Miêu Dạ, Từ Tử Xuyên được nuôi dưỡng bên ngoài thì có năm mươi bốn người.

Đệ tử đời thứ tư có khoảng chừng chín trăm năm mươi mốt người.

Trong số những người này, có sáu Đạo Thánh, còn một nghìn không trăm hai mươi mốt người còn lại toàn bộ đều là Đạo Tôn.

Điều này mà đặt ở bất kỳ tông môn nào khác đều là chuyện vô cùng khó tin.

Phải biết rằng, mới vừa rồi khi vô số tông môn của Minh Nhai Thiên bắt tay cùng nhau tấn công cứ điểm đầu tiên của Thiên Lân Quân, cũng chỉ được có khoảng hơn bảy trăm Đạo Tôn.

Sau khi gom hết các môn đồ lại, Khương Thành lại càng chắc chắn hơn về suy đoán trước đó.

Đó chính là "tỷ lệ thành tài" của các môn đồ ở bốn đời đầu quá cao rồi.

Tính ra, nhóm người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh trong Trung Tiên giới cũng không trễ hơn bốn đời đầu bao nhiêu.

Bọn họ cũng đã trải qua thời đại dài đằng đẵng từ lúc Cổ Tiên giới và Nguyên Tiên giới được cải tổ lại cho đến nay.

Nhưng trong số một trăm mấy nghìn môn đồ bọn họ, chỉ có được năm Đạo Tôn, còn lại đại đa số đều là Thiên Tôn, Chí Tôn.

Đây mới là tình huống bình thường.

Vậy mà bốn đời đầu của Phi Tiên Môn toàn bộ đều bắt đầu từ Đạo Tôn, không một ai là ngoại lệ, điều này rõ ràng không bình thường chút nào.

"Đây rốt cuộc là cái tình huống gì vậy?"

"Chẳng lẽ thật sự là do số mệnh của ca bao trùm lên bọn họ?"

"Hay là vì ta đã đích thân đề cao tư chất của mỗi người bọn họ?"

"Hoặc là do bọn họ cứ phi thăng từ dưới Hạ giới lên?"

Bất kể là suy đoán nào, hắn cũng đều cảm thấy không quá đáng tin.

"Tuy là không đoán ra chân tướng, nhưng chắc chắn trong này có chứa một bí mật lớn!"

"Thôi vậy, dẫu sao cũng là chuyện tốt."

Rất nhanh hắn đã ném chuyện này ra sau đầu.

Ngày hôm nay, hắn triệu tập hết Mạc Trần và đệ tử đời thứ hai, ba và bốn lại.

Trong đại điện, một nghìn không trăm hai mươi bảy môn đồ năm xưa cùng nhau phi thăng lên từ dưới Hạ giới đều tề tụ đông đủ, cũng xem như là sự rầm rộ hiếm có.

“Đáng tiếc bọn Đoạn Hà và Dịch Thần không ở đây, bằng không chúng ta đã đông đủ rồi.”

“Chứ còn gì nữa, mấy năm này ta nằm mơ cũng mong có được ngày hôm nay.”

“Thật hiếm có mà, năm đó lúc còn ở hạ giới, làm gì mà nghĩ tới vô số năm sau còn có thể được ngồi chung một chỗ như thế này…”

Khương Thành lãnh đạo đợi cho mọi người cảm khái tàm tạm rồi mới bắt đầu vô thẳng vấn đề.

“Hôm nay gọi các ngươi tới, là có một chuyện nhỏ…”

“Chuyện nhỏ gì?”

Chúng đệ tử bày tỏ sự tò mò, đám người chuyên nịnh hót cũng bắt đầu hành động.

“Chuyện của Khương chưởng môn sao lại gọi là chuyện nhỏ được?”

“Đúng vậy, mỗi câu của Khương chưởng môn đều là trọng điểm, phải ghi chép lại về sau ắt có lợi lớn.”

“Chuyện nhỏ của lão nhân gia ngươi đối với bọn ta là chuyện lớn bằng trời…”

Khương Thành bị cắt ngang có chút bất lực.

Bản thân hắn lại không thể đả kích tinh thần hăng hái tâng bốc của bọn họ, chỉ đành đợi cho bọn họ tâng bốc xong.

Xét về mặt ý nghĩa nào đó, cũng xem như là hắn bị cắn trả rồi.

“Khụ, là thế này, ta vẫn còn một cái chúc phúc chưa thêm cho các ngươi.”

Hắn vừa nói xong lời này, đám người Vi Hành, Ma Huy và Đỗ Thường lập tức trở nên kích động.

“Cuối cùng cũng đến lượt bọn ta rồi sao?”

“Ha ha, sau khi quay về ta luôn đợi ngày này đó!”

“Lần trước Đoạn Hà làm chúng ta ghen tỵ chết đi được.”

Còn về những người khác như đám Đan Thái, Ngụy Miêu, Tần Sướng cho đến Lâm Ninh, Mạc Trần, toàn bộ đều ngu ngơ không hiểu ra sao.

Nhưng điều đó cũng không gây trở ngại việc bọn họ kích động.

“Chúc phúc của Khương chưởng môn chính là thăng cấp thoát thai hoán cốt đó nha!”

“Trời ạ, hóa ra đến cấp bậc Đạo Tôn rồi mà Khương chưởng môn vẫn có thể giúp chúng ta thăng cấp hả?”

“Không hổ là Khương chưởng môn mà…”

“Lần này là chúc phúc gì đây?” Kỷ Linh Hàm cũng vô cùng hăng hái.

Thành ca phất phất tay với nàng.

“Lần này không có phần của ngươi.”

“Hả? Tại sao chứ?”

“Ngươi đã có rồi, chính là cái trói buộc quy tắc băng ấy.”

Lúc này Kỷ Linh Hàm mới bừng tỉnh ngộ.

Năm đó sau khi trói buộc với Huyền văn băng, nàng nhận được trợ giúp vô cùng to lớn.

Sau đó cứ thế thăng cấp đến cấp bậc Thiên Tôn, so với những người khác thuận lợi hơn gấp trăm nghìn lần.

Bởi vì trên phương diện quy tắc chủ gần như không hề có khái niệm về bình cảnh.

Mấy năm trước khi Khương Thành bước ra từ không gian Thiên Đạo, nàng lại đột nhiên nhận được một lượng lớn cảm ngộ mới về hệ băng, thậm chí rất nhanh đạt đến cấp bậc Đạo Thánh.

Kèm theo đó, căn nguyên đồ đằng hệ băng của nàng cũng thấp thoáng vượt qua giới hạn của Đạo Thánh.

Nói trắng ra chính là đồng nghĩa với việc Khương Thành mang theo nàng cùng bay lên.

Huyền văn hệ băng của Thành ca càng mạnh, nàng sẽ có được càng nhiều, gần như là hưởng đến hết đời.

“Còn có La Viễn, Đường Như, năm đó lúc ở Cổ Tiên giới ta cũng đã giúp các ngươi trói buộc rồi.”

Khương Thành liếc nhìn hai người này, trước mắt đều đã là Đạo Thánh hết rồi.

“Ba người các ngươi, lần này giúp ta đăng ký với duy trì trật tự là được rồi.”

“Vâng ạ!” La Viễn và Đường Như cười hì hì đứng hai bên trái phải.

Hai người bọn họ đã sớm được trói buộc Huyền văn Dương và Huyền văn hỏa rồi, những năm này cũng được lợi vô cùng lớn.

Lần này đến những người khác cũng bùng nổ.

Ấn Tuyết Nhi là người đầu tiên nhảy ra.

“Được lắm nha, Khương chưởng môn, vậy mà ngươi lại lén lút thiên vị cho ba người bọn họ.”

“Còn có ba người các ngươi, vậy mà lại giấu bọn ta nhiều năm như vậy, đáng ghét chết được!”

“Ta nói mà, thiên phú của La sư huynh cũng không cao hơn ta là bao, mà sao mấy năm nay đột nhiên lại thăng cấp nhanh như vậy chứ.”

Đến cả Lâm Ninh cũng âm thầm nhìn về phía Thành ca.

Mặc dù không nói một câu nào, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là có chút tổn thương.

Thật ra cái nàng quan tâm không phải là bản thân không có.

Mà là đến cả Kỷ Linh Hàm cũng có, vậy mà nàng lại không có.

Vừa so đã thấy ngay khoảng cách địa vị trong lòng của Thành ca, làm nàng có chút thương cảm.

Khương Thành bị ánh mắt ai oán của nàng nhìn cảm thấy có chút chịu không nổi.

Chỉ có thể phát giận lên những người khác.

“Được rồi được rồi!”

“Các ngươi mà còn làm ồn nữa thì cứ đợi tiếp đợt sau đi.”

“Năm đó không thêm cái chúc phúc này cho các ngươi là bởi vì đa số mọi người đều không có mặt.”

Khi ấy hắn mới từ Băng giới về đến Cổ Tiên giới, lúc đó bên cạnh chỉ có mười mấy đệ tử Phi Tiên Môn, những người khác đều đang ở các chân giới khác.

Nghe hắn nói như vậy, Lâm Ninh mới hóa buồn thành vui, khoác tay lên cánh tay hắn.

“Nếu nói như vậy, vậy là không phải ngươi cố ý không cho ta, cũng không phải là quên ta đúng không?”

Thành ca co rút khóe miệng.

Trong lòng thầm nhủ não của ngươi toàn nghĩ cái gì thế hả?

“Tất nhiên không phải rồi, ta vẫn luôn để dành vị trí quy tắc ám cho ngươi mà!”

Câu trả lời tiêu chuẩn này khiến cho Ninh muội muội vừa ý đến cảm động.

Khương Thành cũng bắt đầu phổ cập cho mọi người ý nghĩa của việc trói buộc huyền văn.

“Trên cơ bản chính là, sau khi các ngươi trói buộc một quy tắc nào đó của ta, thì sẽ có được mọi cảm ngộ của ta đối với quy tắc đó.

“Dưới tình huống được ta cho phép, thậm chí còn có thể trực tiếp nhận được lực quy tắc gia trì của ta.

“Nhưng mỗi người chỉ có thể trói buộc một quy tắc mà thôi.”

“Hơn nữa một quy tắc cũng chỉ dùng được cho một người.”

Sau khi hắn phổ cập xong, bất kể là Mạc Trần hay là những đệ tử khác đều bày tỏ được mở rộng tầm mắt.

“Còn có chuyện thế này sao?”

“Sao ta cứ cảm giác chuyện này có chút giống với móc nối căn nguyên nhỉ?”

“Đúng rồi, ta cũng thấy vậy, hơn nữa còn có thể nhận được lực quy tắc gia trì của Khương chưởng môn, vậy chẳng phải là mượn dùng căn nguyên hay sao?”

“Đúng rồi, chúng ta hơn một nghìn người, Khương chưởng môn có bao nhiêu quy tắc đây?”

Chương 1735: Nâng cấp huyền văn

Quy tắc có thể trói buộc với người khác vốn là một chuyện vô cùng khác thường.

Nhưng đối với Khương chưởng môn, đám đệ tử đã có đầy đủ lực miễn dịch từ trước, hắn làm ra kỳ tích gì cũng đều bình thường.

Bọn họ chỉ lo lắng quy tắc không đủ, không tới lượt mình.

Khương Thành trông thấy dáng vẻ lo nghĩ vớ vẩn của bọn họ, trong lòng hắn thầm buồn cười.

Chẳng lẽ việc ca sở hữu ba nghìn huyền văn cũng phải chủ động nói ra sao?

“Yên tâm đi, ai cũng có phần.”

“Lâm Ninh ngươi lại đây trước!”

Ninh muội được điểm danh đầu tiên mừng khấp khởi gật đầu.

Sau đó, nàng còn liếc nhìn Kỷ Linh Hàm và Ấn Tuyết Nhi với vẻ hơi khiêu khích.

Vẻ mặt Kỷ Linh Hàm tỏ ra đồng tình.

Tỷ trói buộc huyền văn sớm hơn ngươi hết tám mươi tỷ năm rồi được chứ, hơn nữa người đầu tiên trói buộc thật sự là Thương Long nữ đế đó, cũng không đến lượt ngươi.

Còn Ấn Tuyết Nhi thì có hơi phát cuồng.

Nàng chỉ đành không ngừng dùng ánh mắt đột kích Khương chưởng môn.

Ngoài mặt Thành ca làm bộ như không hề thấy gì, thực tế thì đau lòng nhức óc.

Tại sao việc này các ngươi cũng muốn tranh giành trước sau?

Ca không phải vẫn luôn dạy dỗ các ngươi phải tương thân tương ái nhường nhịn lẫn nhau sao?

Hắn bấm huyền văn ám ra, mọi người lập tức cảm nhận được khí tức quy tắc ám mãnh liệt.

“Chà!”

Đám đệ tử liền bắt đầu thán phục.

“Đây quả thật khác với căn nguyên, nhưng cũng tuyệt đối không phải quy tắc thông thường.”

“Hết sức thuần tuý, vượt ra khỏi lực quy tắc bình thường.”

Bọn họ vốn chỉ dự tính nịnh nọt theo thói quen, cổ vũ cho Khương chưởng môn.

Nhưng sau khi cảm nhận tỉ mỉ thì lại thật sự mở mang tầm mắt.

Thậm chí bị kinh ngạc đến nỗi lần nữa đổi mới nhận biết.

“Không thể tưởng tượng nổi, cho ta một cảm giác như quy tắc ám thật sự phát nguồn từ đây!”

“Đúng vậy, quy tắc của chúng ta là nước không nguồn, hình như quy tắc của Khương chưởng môn là có căn bản!”

“Không lẽ đây chính là nguyên nhân quy tắc của hắn có thể trói buộc?”

“Sao làm được điều này vậy?”

Lâm Ninh cảm nhận được sự triệu hoán của huyền văn ám đối với mình.

Nói thật, huyền văn này là thập tam trọng, còn không cao bằng trình độ cảm ngộ quy tắc ám cấp bậc Đạo Thánh của chính nàng.

Tuy nhiên bên trong đó chứa đựng quá nhiều bí ẩn hoàn toàn mới mà nàng chưa từng đề cập tới.

Hơn nữa, cũng như lời nói của những đệ tử khác, huyền văn ám này có căn nguyên.

Một khi khai thông trói buộc sẽ mang đến sự biến đổi cực lớn cho nàng.

Nàng vừa muốn thò tay ra để tiếp xúc huyền văn kia.

Bỗng nhiên Khương Thành lại thu huyền văn trở về.

Đối mặt ánh mắt kinh ngạc không hiểu chuyện gì của Lâm Ninh và mọi người xung quanh, hắn cười híp mắt lắc đầu.

"Đột nhiên ta có một ít cảm ngộ hoàn toàn mới với quy tắc ám, định đột phá ngay hiện trường."

Hắn chủ yếu nghĩ đến, huyền văn này mới thập tam trọng.

Thành ca không thể nào đảm bảo trói buộc huyền văn thập tứ trọng cho mỗi người, nhưng suy cho cùng thì Lâm Ninh không giống.

Dù sao nàng cũng là Đạo Thánh.

Lần trước trói buộc huyền văn huỷ diệt cho Đoạn Hà cũng đã thập tứ trọng, chỉ cho nàng một cái thập tam trọng khó tránh có phần không thể nào nói nỗi.

Chi bằng nâng cấp ngay và luôn.

Hắn nói một cách đương nhiên, đơn giản giống như để ta uống ngụm nước trước.

Nhưng lọt vào trong tai những người khác thì đó chính là vô cùng không tuân theo chuẩn mực.

Đột nhiên lại có một ít cảm ngộ?

Còn có chuyện như vậy?

Cảm ngộ quy tắc tới một cách dễ dàng đến thế sao?

Vẫn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, thì Khương Thành đã tốn hết mười hai triệu điểm tiên nguyên nâng cấp huyền văn ám từ thập tam trọng lên thập tứ trọng.

Đến lúc này, hắn đã sở hữu căn nguyên đồ đằng thứ chín.

Sau đó hắn lần nữa thả huyền văn này ra ngoài.

"Trời đất!"

"Đây…"

Cho dù là đệ tử Phi Tiên Môn trông mong cực cao với hắn, nhưng chợt trông thấy huyền văn ám từ cấp bậc Đạo tôn nâng

cao tới cấp bậc Đạo Thánh thì vẫn suýt nữa bị chấn động đến nỗi té cứt té đái.

“Điều này làm sao có thể?”

Tròng mắt của Mạc Trần vẫn luôn ở bên cạnh vuốt râu tỏ ra vẻ cao nhân cũng suýt nữa rớt mất.

“Đây mới bao lâu chứ, một quy tắc hệ ám bỗng nâng lên hết một cấp độ lớn!”

“Trên đời còn có chuyện như vậy?”

“Hoang đường quá đấy chứ?”

Nếu không phải đích thân cảm nhận, tận mắt quan sát, e rằng bọn họ sẽ cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã bị đè xuống ma sát trên mặt đất.

Các đệ tử xôn xao bày tỏ sự tự tin của mình gặp phải đả kích nghiêm trọng.

“Giác ngộ cũng không có kiểu giác ngộ như thế mà!”

“Đúng vậy, cho dù xối nước lên đỉnh đầu cũng phải nói đạo lý chứ…”

“Đây khiến bọn ta làm sao chịu nổi?”

“Đả kích người ta quá đi.”

“Nếu người này không phải Khương chưởng môn, e rằng lòng cầu đạo của ta cũng sắp trở nên không được ổn định.”

Phản ứng của bọn họ khiến Thành ca rất hài lòng.

Đợt này xem như không phải tâng bốc để ứng phó sự việc rồi.

Cưng à, thành thật thờ giá trị thanh danh lên cho ta!

Quá trình Lâm Ninh trói buộc huyền văn rất thuận lợi, cơ bản gần giống như Đoạn Hà.

Sau khi kết thúc trói buộc, thanh tiến độ huyền văn ám của Thành ca nâng cao tới năm mươi tám phần trăm.

Mà sau khi căn nguyên ám đồ đằng của Lâm Ninh thả ra ngoài thì trực tiếp lớn hơn cả một vòng.

Cường độ thoang thoảng hơn hẳn cực hạn của Đạo Thánh.

Trong thực chiến, một trụ căn nguyên đồ đằng như vậy có thể nhẹ nhõm áp chế hai trụ căn nguyên khổng lồ của đối phương.

Nội bộ căn nguyên ám của nàng cũng xuất hiện một lăng tinh trong suốt tương tự Kỷ Linh Hàm.

Dù là nàng hay là Hàm muội đều cho rằng đây là do Thành ca cố tình thiết lập, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Lại không biết rằng, bản thân Khương chưởng môn cũng đang buồn bực.

Rốt cuộc thứ đó là gì?

Mấy người khác nhìn thấy thu hoạch to lớn của Lâm Ninh đều không căng nổi nữa.

“Khương chưởng môn, cũng làm một bộ cho ta đi!”

“Ta ta ta, người tiếp theo nên tới lượt ta nhỉ?”

“Ta nhập môn chỉ sau Lâm sư tỷ, kế tiếp chắc chắn phải là ta.”

“Ngươi đi qua một bên, đệ tử đời hai bọn ta cũng chưa đến lượt mà.”

Thành ca bị vây quanh tới mức nước không ngấm qua được, cũng không lựa chọn mấy đệ tử khác.

Mà là dời ánh mắt sang phía Mạc Trần và Chung Ly Khuyết.

Mạc Trần là sư phụ của Lâm Ninh, huống chi còn là trưởng lão đầu tiên của Phi Tiên Môn lúc sớm.

Còn Chung Ly Khuyết từng đi chân giới băng cùng Kỷ Linh Hàm, năm xưa khi Thành ca trói buộc huyền văn cho Kỷ Linh Hàm, thật ra Chung Ly Khuyết ở ngay hiện trường.

Chẳng qua khi đó cấp bậc huyền văn của Thành ca cũng không cao, vẫn chưa dự tính phổ cập toàn diện cho tất cả đệ tử.

“Mạc tiên nhân, Chung Ly lão đệ!”

Thành ca xô những người khác ra hai bên, đi đến trước mặt hai người.

“Hệ ám và hệ băng đã cho Tiểu Ninh Tiểu Hàm. Nếu hai người muốn trói buộc, chỉ đành đổi quy tắc.”

Trên mặt hắn lộ ra một ít ray rứt hiếm có.

“Xem như thiệt thòi các ngươi rồi.”

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà hắn ưu tiên hai người này trước.

Rõ ràng đều là Đạo Thánh, lại nhường lối vì hai nữ nhân.

Không còn cách nào khác, rất nhiều quy tắc hấp dẫn, người tu luyện vốn thì nhiều.

Vì đền bù bọn họ, Thành ca quyết định mặc cho bọn họ chọn cái nào, đều sẽ nâng hai môn quy tắc kia lên tới cấp độ Đạo Thánh ngay tại chỗ.

Chợt Mạc Trần và Chung Ly Khuyết cảm động tới mức ào ạt.

“Khương chưởng môn, ngươi đúng là nặng lời rồi, lão hủ có được một phần, đã cảm kích đến mức rơi nước mắt.”

“Đúng thế, đây vốn là ngươi đang giúp đỡ dìu dắt bọn ta, sao lại thiệt thòi?”

Khương Thành mỉm cười.

“Vậy hai ngươi mỗi người chọn một môn quy tắc đi.”

Khi bản thân hắn nói ra câu này, cũng cảm thấy hơi buồn cười.

Sao cảm thấy hiện nay mình cứ như phân phong tiên vị trong truyền thuyết vậy?

Chung Ly Khuyết chủ tu hệ băng cân nhắc một hồi, cuối cùng ánh mắt trở nên kiên định.

“Ta quyết định lựa chọn quy tắc hàn.”

Chương 1736: Ca lại ngộ đạo rồi

Hệ băng và hệ hàn bổ trợ cho nhau, nhưng chúng lại không giống nhau.

Hệ hàn cũng xem như là một quy tắc chiến đấu có chút mạnh, Chung Ly Khuyết lựa chọn quy tắc này cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng quy tắc mà Mạc Trần chọn lại có chút ngoài dự liệu của mọi người.

“Những năm này lão hủ có đọc sơ một chút về bói số tử vi.”

“Nếu được, ta muốn nghiên cứu kỹ một chút quy tắc bói toán, không biết Khương Thành có loại quy tắc này không?”

Thành ca có chút dở khóc dở cười.

Mạc tiên nhân, ngươi muốn làm gì vậy hả, tính bói mệnh cho người khác à?

Quy tắc này hắn khá quen thuộc, dẫu sao năm đó lúc lên Tiên giới, Thuần Hoa Tiên Đế đầu tiên mà hắn tiêu diệt chính là người nghiên cứu quy tắc bói toán.

Khi đó còn giết hắn một lần nữa kìa.

“Không thành vấn đề.”

Sau đó, Thành ca lại bắt đầu làm màu ngay tại chỗ.

Hắn “ngộ đạo” quy tắc hàn từ thập tam trọng lên đến thập tứ trọng, làm toàn đại điện một lần nữa kinh ngạc chấn động.

“Khương chưởng môn, ngươi ngộ đạo thật đó hả?”

“Mới nãy còn là cấp bậc Đạo Tôn, chớp mắt đã biến thành cấp bậc Đạo Thánh rồi, thăng cấp kiểu này có phải nhanh quá rồi không?”

“Vả lại không phải lúc nãy ngươi mới ngộ đạo quy tắc ám sao?”

“Sao nhanh như vậy đã có ngộ đạo của quy tắc hàn rồi?”

Chúng đệ tử ai cũng khó hiểu.

Cho dù ngươi có là Khương chưởng môn nhiều lần tạo ra kỳ tích, thì việc đột phá cũng không thể ngang ngược như vậy chứ.

Tôn trọng quy luật của giới tu luyện một chút được không hả…

“Khụ!”

Thành ca cũng biết có chút giả dối, nhưng hắn cũng không thể nói với mọi người là bản thân chỉ cần nhấn nút thăng cấp đã có

thể đột phá được đúng không.

“Cảm ngộ cứ tuôn trào như suối, ta cũng hết cách.” Hắn chỉ có thể giải thích như vậy thôi.

Chúng đệ tử âm thầm phỉ nhổ.

Ngươi gọi cái này là tuôn trào như suối hả?

Cái này có mà sông lớn cuồn cuộn ấy?

Sau khi Chung Ly Khuyết thành công buộc định Huyền văn hàn xong, mang lại cho Thành ca năm mươi hai phần trăm trong thanh tiến độ thập tứ trọng của quy tắc hàn.

Mà trước đó thực lực của bản thân hắn cũng được nhảy vọt.

Sau đó, Thành ca lấy ra Huyền văn bói toán của chính mình.

Trình độ cảm ngộ của quy tắc này của hắn chỉ ở cấp bậc Thiên Tôn.

Bởi vì là một quy tắc ít thấy, nên trước đây hắn chỉ tùy tiện chọn đại thập nhất trọng.

Không khí trong đại điện lập tức có chút khó xử.

Tuy nói bên trong huyền văn có ẩn chứa một vài quy tắc cảm ngộ hoàn toàn mới, nhưng cấp bậc này cũng có hơi quá thấp rồi.

Mạc Trần tốt xấu gì cũng là Đạo Thánh mà lại để cho hắn buộc định một cái huyền văn cấp bậc Thiên Tôn…

Chuyện này nghe vô đã thấy có chút tức cười.

“Khụ, tốt xấu gì cũng có rất nhiều ảo diệu mà lão hủ chưa từng lĩnh ngộ mà!”

Mạc tiên nhân tự mình chủ động đứng ra hòa giải, bày tỏ chính mình không hề chê bai.

Cho dù Khương chưởng môn có lấy ra món đồ rách nát ban thưởng cho hắn, bản thân hắn cũng sẽ nâng niu như chí bảo.

“Đây chính là sự coi trọng và chỉ bảo mà chưởng môn dành cho ta, là vinh hạnh của lão hủ!”

Từ sâu trong nội tâm, hắn cũng có chút hối hận.

Sớm biết vậy hắn đã chọn cái quy tắc nào nổi một chút, vậy thì trình độ lĩnh ngộ của Khương chưởng môn ắt hẳn sẽ cao hơn rất nhiều.

Lợi ích mà bản thân hắn nhận được cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Những người khác cũng lần lượt giúp đỡ cứu vãn.

“Đúng vậy đúng vậy, Khương chưởng môn có thể đọc qua loại quy tắc ít thấy này đã vô cùng hiếm có rồi.”

“Đâu chỉ hiếm có, loại quy tắc ít thấy này có thể đạt đến cấp bậc Thiên Tôn, quả thật chính là kỳ tích đó biết chưa?”

“Nhiêu đây cũng đủ thấy được lĩnh vực tinh thông của Khương chưởng môn mênh mông cỡ nào!”

“Các ngươi có biết quy tắc bói toán không?”

“Ta không biết, chẳng lẽ ngươi biết?”

“Ta cũng không biết, vậy nên mới nói Khương chưởng môn lợi hại lắm nha…”

Trong đám người, Thành ca dở khóc dở cười, trong lòng thầm nhủ, thật là làm khó các ngươi mà, tới vậy rồi cũng còn tâng bốc ta cho được.

Quả nhiên không hổ là đệ tử thân cận.

“Được rồi được rồi, cảnh giới của quy tắc này quả thật hơi thấp.”

“Nhưng trong lời nói của các ngươi, ta mơ hồ có chút giác ngộ, cảm giác như sắp đột phá rồi.”

Lời muốn nói của mọi người toàn bộ đều lại kẹt ở cổ họng.

Đến cả Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nét mặt cũng ngớ ra.

Lại tới nữa hả?

Đại ca, cái này của ngươi thật sự là ngộ đạo hả?

Bọn ta đọc sách không ít đâu, có thể nào kiếm cái cớ khác hợp lý hơn để gạt chúng ta được không?

Thành ca làm màu sẽ không quan tâm cảm nhận của người khác đâu.

Mở ra bảng điều khiển hệ thống, hắn xoạt xoạt xoạt, trực tiếp thăng cấp Huyền văn bói toán từ thập nhất trọng lên thập tứ trọng.

Sau đó lại sáng lên lần nữa.

“Còn may còn may, lần này hiệu quả ngộ đạo không tệ.”

“Quy tắc bói toán lần này xem như lấy ra gặp người khác được rồi.”

Nhìn thấy Huyền văn bói toán đã biến thành cấp bậc Đạo Thánh, mọi người hóa đá ngay tại chỗ.

Thành ca hiếm khi lại gặt hái được một trận khiếp sợ từ đệ tử của chính mình.

Khắp đại điện một mảnh im ắng, mọi người đều bị kinh sợ đến mất tiếng.

Bọn họ vốn nghĩ rằng cùng lắm chỉ là từ cấp bậc Thiên Tôn thăng lên cấp bậc Chí Tôn.

Kết quả lại trực tiếp thăng lên cấp bậc Đạo Thánh.

Cái này là sao đây hả?

Cái này là ngộ đạo hả?

Đừng có giỡn chơi, mới một lát đã từ Thiên Tôn ngộ đạo lên Đạo Thánh, trên đời này làm gì có chuyện nào hoang đường như vậy.

Còn về đương sự Mạc Trần, hắn đã quên luôn việc chạm vào cái Huyền ấn bói toán kia rồi.

“Ai đó hãy nói với ta đi, có phải bây giờ ta đang nằm mơ không?”

Qua hồi lâu, Đan Thái đánh vỡ sự yên tĩnh này.

Những đệ tử khác cũng như vừa mới tỉnh mộng.

“Trời ạ, vừa nãy thiếu chút nữa đạo tâm của ta đã tan rã rồi.”

“Cái tốc độ thăng cấp này của Khương chưởng môn làm cho ta cảm thấy sự tu luyện của bản thân mình mấy năm qua thật nực cười.”

“Đúng vậy, những năm này ta bận rộn cái gì thế không biết?”

“Hết cách rồi, ai bảo hắn là Khương chưởng môn chứ?”

Kỷ Linh Hàm thậm chí phải rót chân ý chi băng vào, hóa thành tiên âm chấn động hồn phách.

“Tu luyện là chuyện của các ngươi! Đừng có tự tiện so sánh!”

Thần sắc chúng đệ tử lần lượt tái nhợt, lao nhao rùng mình.

Lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Phản ứng của bọn họ làm cho Thành ca có chút cạn lời, lẽ nào lần này bản thân hắn làm màu quá mức rồi hả? Vậy mà làm ra tác dụng phụ luôn rồi?

Qua hồi lâu, Mạc Trần thuận lợi buộc định Huyền văn bói toán, lại giúp hắn tăng thêm năm mươi lăm phần trăm trong thanh tiến độ.

Đến đây, vài Đạo Thánh của Phi Tiên Môn ở hiện trường đều hoàn tất buộc định.

Chưa kịp đợi hắn thở ra một hơi, lập tức bị nhóm người Ấn Tuyết Nhi và Đan Thái bao vây.

“Khương chưởng môn, hiện tại tới lượt ta rồi đúng không?”

“Kỷ sư tỷ với La sư huynh đều có hết rồi, ta vẫn chưa có, có phải ngươi đang lạnh nhạt ta không?”

“Khương chưởng môn, còn có ta nữa, ta là tùy tùng thân cận của ngươi đó…”

Không chỉ có đệ tử đời thứ hai, đời thứ ba thứ tư cũng liều mạng chen vào trong.

Bọn họ nhìn ra được quy tắc nào Khương chưởng môn cũng biết hết cả.

Hơn nữa chỉ cần bọn họ muốn, gần như bất kỳ quy tắc nào cũng đều có thể “ngộ đạo” được.

Nhưng thứ tự buộc định quy tắc trước sau cũng vô cùng quan trọng.

Buộc định trước cũng có nghĩa có thể chọn, người nào xếp thứ một nghìn thì không gian có thể lựa chọn cũng vô cùng ít.

Bản thân Khương Thành cũng đã sớm ý thức được vấn đề này.

Hắn rất rõ ràng, bản thân của hơn một nghìn môn đồ này sẽ có đại đa số người không lựa được quy tắc mạnh mà mình mong muốn.

Đến lượt của người cuối cùng, thậm chí còn chẳng có quy tắc chủ mà bản thân tu luyện để lựa chọn nữa.

Huống hồ, có nhiều cái huyền văn quy tắc của hắn cũng chỉ mới thập nhất, thập nhị trọng, không thể cái nào cũng thăng hết lên thập tứ trọng được.

"Tất cả đừng nóng vội, chuyện này cần phải thống nhất kế hoạch."

"Việc này sẽ giao cho Tiểu Hàm, La Viễn, Đường Như và Mạc trưởng lão sắp xếp."

Chuyện này vô cùng phức tạp, bản thân Thành ca không muốn chính mình đau đầu.

"Ta nói trước, mười ba quy tắc tốc độ, hệ thủy, luân hồi, giết chóc, hủy diệt, sức mạnh, băng, âm, dương, ám, hỏa, hàn, bói toán này đều đã có người buộc định rồi."

"Các ngươi chỉ được chọn những cái còn lại."

Chương 1737: Quy tắc không thể chứa đựng

Nghe lời hắn nói, sự nhiệt tình mọi người cũng không hề giảm chút nào.

Thậm chí càng hăng hái hơn.

"Thì ra chỉ thiếu mất mười ba vị trí thôi à?"

"Vậy vẫn còn một đống quy tắc mạnh mẽ nữa!"

"Đúng đúng đúng, còn có quy tắc thời gian và không gian nữa!"

"Còn có Kim Mộc Thổ trong ngũ hành nữa!"

"Sinh, tử, chiến, quang minh, thôn phệ, hỗn loạn,… những quy tắc này đều còn trống hết đúng không?"

"Hệ phong ta đặt trước rồi nhé, ai cũng đừng giành với ta!"

“Quy tắc ăn mòn là quy tắc đánh chính của ta, các ngươi hiểu mà hả?”

“Hệ độc ta đặt rồi!”

“Ngươi đặt rồi vậy ta phải làm sao?”

“Quy tắc kiếm! Ta muốn quy tắc kiếm nha!”

“Ta khinh, quy tắc kiếm tới lượt ngươi chắc?”

“Ta mới là đứa con trời chọn cho quy tắc kiếm, Khương chưởng môn nhìn ta đi nè!”

“Kiếm đạo của ngươi mới lục trọng mà thôi, cho ngươi lãng phí biết bao nhiêu?”

Ai cũng đều hiểu, chuyện này có thể thay đổi quỹ đạo tu luyện của bản thân, ảnh hưởng đến cả một đời.

Với loại chuyện lớn này không phải là lúc thể hiện phong cách khiêm tốn, nhường nhịn.

Đặc biệt là quy tắc kiếm có số người tu luyện nhiều nhất, lại càng dẫn đến việc nhiều người tranh giành.

Quy tắc kiếm?

Khương Thành không hề để ý việc cho vị đệ tử nào của mình buộc định quy tắc này.

Nhưng khi nghĩ đến quy tắc này, trong đầu hắn cứ như phản xạ có điều kiện xuất hiện một cái tên – Thu Vũ Tuyền.

So về thiên phú kiếm thuật, người này là người khiến Thành ca không thể không khâm phục.

Nếu không phải dựa vào việc hệ thống không ngừng hack, hắn căn bản không thể áp chế nữ nhân này.

Dẫu sao người ta cũng là “Tiên Mẫu chuyển thế”.

Ở trong lòng Khương Thành, Thu Vũ Tuyền là kẻ địch vẫn chưa tiến hóa đến thể hoàn toàn, vậy tất nhiên không thể xem như là người của mình rồi.

Mà chuyện tốt như buộc định huyền văn này, tất nhiên phải ưu tiên lợi cho người của mình rồi.

Chẳng qua…

Nếu biến Thu Vũ Tuyền thành "một Tiên Đế dưới trướng" mình, vậy chẳng phải có nghĩa là, tương lai sau khi nàng khôi phục thân phận Tiên Mẫu, vẫn phải ủy khuất bản thân ở dưới trướng của mình sao?

Nghĩ đến cảnh đó, cả người Thành ca đều muốn nhộn nhạo rồi.

Hơn nữa, dựa vào thiên phú kiếm thuật của Thu Vũ Tuyền, buộc định với nàng đối với việc thăng cấp của bản thân hắn cũng sẽ vô cùng lớn!

Việc khó duy nhất là, nữ nhân này có thể sẽ không đồng ý.

Suy cho cùng nàng cũng vô cùng kiêu ngạo.

Xem ra hắn phải nghĩ cách bẫy nàng một lần nữa mới được, Thành ca sờ cằm bắt đầu tính toán.

Sau khi mọi người tản đi, âm thanh của Hư cũng chậm rãi truyền tới.

"Sao ngươi làm được vậy?"

Vừa nãy, vị Hồn Tổ kiến thức sâu rộng này cũng bị kinh ngạc đến vài lần suýt hô ra thành tiếng.

Cho dù là ngay lúc này, trong giọng nói của hắn, vẫn còn lưu lại nồng đậm sự khó tin.

Có vài bí mật, Khương Thành đến đệ tử của mình cũng không tiết lộ, tất nhiên sẽ không nói cho cái tên này.

"Ngộ đạo mà, có đôi khi hưng trí, đột nhiên cảm ngộ chút cũng rất bình thường mà."

Hư rất muốn mở miệng chửi lớn, bình thường cái rắm ấy.

Cái đó mà ngươi gọi là một chút cảm ngộ hả?

Hồn tộc bọn họ không tu luyện quy tắc, nhưng chưa ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy chứ, hắn biết rõ một quy tắc có thể thăng được bao nhiêu.

Khương Thành thu lại nụ cười, đột nhiên thành thật hỏi: "Ngươi nói xem, nếu như có một ngày, quy tắc của ta mạnh mẽ đến bước gần như ba nghìn căn nguyên thì sẽ như thế nào?"

Vấn đề này hắn cũng chỉ dám thảo luận với loại lão ngoan đồng như Hư thôi.

Đừng nhìn Thành ca cứ mãi không nghiêm túc, thật ra có rất nhiều chuyện hắn đã sớm ý thức được rồi.

Đến ngày nay, hắn càng cảm thấy con đường tu luyện của chính mình đã đi hướng theo một cái "Nguyên Tiên giới" khác.

Hắn có ba nghìn huyền văn, mặc dù không mạnh, nhưng cũng vừa lúc khớp với ba nghìn căn nguyên.

Lực Thiên Đạo của bản thân mà hắn sở hữu mặc dù rất yếu ớt, nhưng cũng tương ứng với Thiên Đạo.

Năm đó lần đầu tiên khi Tiên Mẫu nhìn thấy hắn đã xem hắn là kẻ địch lớn nhất, có lẽ là do bản thân có xu thế song song với Nguyên Tiên giới nhỉ?

Hơn nữa cấp kỹ năng tiếp theo của hệ thống chính là đẳng cấp thăng cấp thế giới.

"Hệ thống rốt cuộc muốn cái gì?"

"Nếu quả thật đến bước đường đó, có khi nào ta sẽ mất đi ý thức bản thân, biến thành một Thiên Đạo mới không có tình cảm hay không?"

"Hoặc là thế giới?"

Bởi vì mối lo này, hắn rõ ràng đã sớm có đủ điểm tiên nguyên, nhưng vẫn luôn không tiếp tục thăng cấp hệ thống.

Hồn Tổ không hề biết hắn có hệ thống, tất nhiên cũng không biết được hắn đang nghĩ cái gì.

Nhưng câu nói kia của Khương Thành cũng đã đủ nhấc lên sóng to gió lớn bên trong nội tâm hắn.

"Nếu như quy tắc của ngươi mạnh mẽ đến mức tự trở thành căn nguyên, vậy bọn chúng sẽ trở thành một Hồn Tổ."

"Nhưng mà, ngươi làm không được." Hắn đột nhiên chuyển đổi đề tài.

"Tại sao?"

Khương Thành không cho là đúng.

Cảm ngộ quy tắc của người khác không thể nào biến thành căn nguyên, nhưng các huyền văn của hắn lại chưa chắc.

“Ta không biết trong thân thể ngươi xảy ra chuyện gì, hoặc có thể, quy tắc của ngươi quả thật biến chất tiến hóa đến cấp bậc căn nguyên.”

Giọng điệu của Hư vang lên, cứ như truyền tới từ vực sâu vô tận.

“Nhưng ngươi có nghĩ tới, dùng cái gì chứa đựng những căn nguyên này không?”

“Chứa đựng?”

“Không sai, cho dù ngươi quả thật tu luyện được ba nghìn căn nguyên, bản thân ngươi cũng không chịu nổi.”

Khương Thành khiêm tốn học hỏi: “Lời này có ý gì?”

Hồn Tổ hỏi ngược lại: “Ba nghìn căn nguyên, tại sao ban đầu lại phân tán thành ba nghìn chân giới?”

Khương Thành không chút nghĩ ngợi nói: “Bởi vì Thiên Đạo biến mất.”

“Đúng vậy!”

Hồn Tổ trầm giọng nói: “Nếu không có một Thiên Đạo đủ mạnh, sẽ không cách nào duy trì sự vận hành bình thường của nhiều căn nguyên như vậy. Không có vị diện có cấp bậc Nguyên Tiên giới chứa đựng, sẽ không thể cùng lúc dung nạp sự tồn tại của căn nguyên mạnh đến vậy.”

Khương Thành chau mày nói: “Nếu ta tiếp tục tu luyện quy tắc, quả thật có một ngày tu luyện quy tắc đến trình độ của căn nguyên…”

Hư quả quyết quát lên: “Vậy ngươi sẽ giống như Nguyên Tiên giới lúc ban đầu vậy, tiên thể bạo nổ, thể nguyên tứ tán.”

“Sao lại như vậy được?”

“Đây là số trời!”

Lần đầu tiên Khương Thành có cảm giác lòng rối như tơ vò.

Hắn vô cùng rõ ràng cái hậu quả đó có nghĩa là gì.

Đến lúc đó, bản thân hắn sẽ thật sự không còn tồn tại nữa.

Lúc đó hệ thống liệu còn có thể cứu sống hắn không?

Sau khi sống lại, nó có thể giải quyết vấn đề ba nghìn căn nguyên không?

Phương án giải quyết của nó, có phải chính là biến bản thân mình trở thành Thiên Đạo không có ý thức?

Như vậy dù cho vẫn sống, nhưng đối với hắn thì so với chết đi có gì khác nhau đâu?

“Thôi vậy, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

“Mong là vậy…”

Cho dù trước đây vẫn luôn muốn hố chết Khương Thành để lấy được tự do, nhưng lúc này, ba chữ mong là vậy của Hư lại vô cùng chân thành thật lòng.

Đi theo Khương Thành một khoảng thời gian, hắn thật ra đã sớm ý thức được người này đang sáng tạo ra một lịch sử hoàn toàn mới.

Hiện tại Hồn tộc xem như là đã leo lên chiến xa của hắn rồi.

Nếu quả thật hắn làm được chút gì đó, vậy rất có thể tương lai Hồn tộc cũng sẽ nghênh đón một số mệnh hoàn toàn mới.

Là tốt hay là xấu, hắn không dự đoán được.

Nhưng ít nhất vào lúc đó, Hồn tộc không cần phải giấu mình ở chỗ sâu trong hồn hải nữa.

Khoảng thời gian sau đó, đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn, Mạc Trần đều vô cùng bận rộn.

Bởi vì cố gắng sắp xếp cho mỗi người một quy tắc thích hợp, tóc của mấy người phụ trách bọn họ cũng đã rụng không ít.

Và để tránh cho cửa bị đạp nát, mấy người bọn họ thậm chí còn phải phong bế động phủ của mình.

Khi danh sách của hơn một nghìn người được đưa đến trước mặt Khương Thành đã là bảy ngày sau rồi.

Lúc nhìn thấy danh sách hơn một nghìn quy tắc, Khương Thành không hề do dự.

Hắn ở ra bảng điều khiển kỹ năng của hệ thống, bắt đầu thăng cấp những quy tắc có tên này.

Chương 1738: Tiến vào Đạo Thánh

Ngoại trừ Huyền văn kiếm được cố tình giữ lại, những quy tắc chủ yếu khác cơ bản đều bị các đệ tử Phi Tiên Môn lựa chọn.

Do điểm tiên nguyên "chỉ còn" không tới một nghìn tỷ, Khương Thành không có cách nào thăng cấp các quy tắc khác lên thập tứ trọng.

Thậm chí thăng lên thập tam trọng cũng chỉ được có một số lượng nhỏ thôi.

Hắn lựa chọn mấy chục cái huyền văn quy tắc chủ yếu, thống nhất thăng hết chúng lên thập tam trọng.

Cộng với những huyền văn thập tam trọng mà bản thân có ban đầu, gom được tám mươi mốt cái.

Nếu như hiện tại hắn lại khai chiến với người khác, vậy Pháp Tắc không gian triển lộ ra sẽ là một quái vật Chân cảnh sở hữu mười một căn nguyên đồ đằng, tám mươi mốt căn nguyên hư ảnh.

Còn về hơn chín trăm cái huyền văn còn lại, chỉ có thể tạm thời giữ ở thập nhị trọng.

Khi được biết đã đến lượt mình, hơn một nghìn đệ tử đời thứ hai, thứ ba, thứ tư chạy như bay đến.

Người xếp đầu tiên, tất nhiên là đại trưởng lão nội vụ Ấn Tuyết Nhi.

Lúc nhìn thấy Khương Thành lấy ra Huyền văn quang minh thập tam trọng, tuy nàng cảm nhận được sự kêu gọi mãnh liệt của huyền văn kia, nhưng cũng không lập tức chạm vào nó.

"Còn ngẩn ra đó làm gì?"

Thành ca nhìn một lượt các đệ tử đang duỗi dài cổ khác ở bốn phía.

"Mọi người đều đang xếp hàng kìa, đừng có làm lỡ thời gian."

"Ấn Tuyết Nhi nghi ngờ hắn đang cố tình giả ngốc, vì vậy không thể không nhắc nhở hắn.

"Cái kia, ngươi có phải quên chuyện gì không?"

“Chuyện gì?”

“Không phải ngươi còn phải ngộ đạo một chút hả?”

Cũng không phải Ấn Tuyết Nhi ghét bỏ huyền văn thập tam trọng, cho dù Thành ca cho nàng buộc định huyền văn tam trọng, nàng cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Nhưng nếu như đạt đến thập tứ trọng, vậy tất nhiên sẽ càng tốt hơn rồi.

Không riêng gì nàng, nét mặt của các đệ tử khác cũng tràn đầy chờ đợi, đợi sau khi Khương chưởng môn ngộ đạo lấy ra cái huyền văn thập tứ trọng.

Dù sao loại chuyện này lần trước cũng đã xảy ra mấy lần rồi.

Trong lòng bọn họ, ngộ đạo đã thành một trình tự làm việc cố định vô cùng bình thường.

Nhìn những biểu cảm như lẽ đương nhiên của bọn họ, Khương Thành cũng cạn lời.

“Ngộ đạo không nổi, hết linh cảm rồi.”

“Hả?”

Ấn Tuyết Nhi có chút không dám tin.

“Không phải lần trước linh cảm của ngươi như núi lở hay sao, sao lần này lại hết rồi?”

Bởi vì ca hết điểm tiên nguyên rồi, không làm màu nổi nữa, hiểu chưa?

Trong lòng Khương Thành than phiền như vậy, nhưng tất nhiên thực tế không thể nói như vậy rồi.

“Không phải cái này rất tự nhiên sao?”

“Núi lở rồi, linh cảm chảy như thác bên trong cũng hết rồi, cạn kiệt rồi.”

Thành ca nói cứ như đúng rồi.

Ấn Tuyết Nhi có chút thất vọng nhỏ.

“Sao lại như vậy chứ…”

“Rốt cuộc ngươi có buộc định hay không? Không thì tới người tiếp theo!”

Thành ca không thể làm màu, ngược lại còn bị người khác cảm thấy thất vọng, giọng điệu cũng trở nên ác liệt.

“Buộc buộc buộc, đương nhiên buộc…”

Sau khi Ấn Tuyết Nhi thành công buộc định quy tắc quang minh, các đệ tử phía sau cũng từng người từng người nối tiếp tiến lên.

Quá trình buộc định huyền văn cũng vô cùng đơn giản.

Mỗi người chỉ cần vài giây mà thôi.

Sau khi những người trước mặt buộc định thành công, trong căn nguyên hư ảnh, cũng đều xuất hiện một lăng tinh trong suốt.

Đến khi Khương Thành buộc định đến người thứ ba mươi bảy thì lại xuất hiện biến hóa.

Sau khi đệ tử thứ ba mươi bảy Hoắc Nam buộc định xong quy tắc ảnh không hề nhận được lăng tinh trong suốt kia.

Mà ngược lại đạt được một hạt đậu màu tím tròn trĩnh.

“Đây là cái gì?”

“Tại sao cái Hoắc sư tỷ đạt được không phải là lăng tinh kia?”

“Mặc dù không biết tác dụng của nó, nhưng hạt đậu nhỏ này xem ra không bằng lăng tinh nhỉ.”

“Ta cũng thấy vậy, gần như là giáng hẳn một cấp.”

Chúng đệ tử cũng đoán không ra được cái gì, chỉ có thể dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Khương chưởng môn.

Đón nhận từng ánh nhìn tràn ngập tò mò, trong lòng Thành ca thầm nhủ, ta biết cái mẹ gì đâu?

Quỷ mới biết cái thứ đồ chơi này là gì?

Nhưng là một tổ sư sáng lập môn phái, sao lại có thể biểu hiện không biết được chứ?

“Điều này chứng tỏ căn cơ của ngươi vẫn chưa ổn định, không cách nào kích hoạt toàn bộ cảm ngộ quy tắc của ta.”

Hắn nghiêm túc khuyên nhủ răn dạy: “Tiểu Nam, ngươi còn phải cố gắng hơn nha.”

“Nhớ kỹ, tu luyện không được chậm trễ.”

Hoắc Nam gật gật đầu, sau đó cúi thấp đầu, cảm thấy hổ thẹn vì bản thân vẫn chưa thể đạt đến trình độ khiến Khương chưởng môn hài lòng.

Nhưng sau Hoắc Nam, đệ tử buộc định Huyền văn toàn bộ đều là hạt đậu màu tím.

Không còn xuất hiện thêm lăng tinh nào nữa.

Vốn dĩ mọi người còn cảm thấy thật sự là do Hoắc Nam căn cơ không đủ, hiện tại nhìn lại, hình như chuyện không phải như vậy.

Mà sau khoảng ba trăm người, những người còn lại đều biến thành hạt đậu màu vàng kim.

Thành ca cũng lười cho lời giải thích, bởi vì chính hắn cũng rất muốn biết tình huống này là sao.

Sau khi toàn bộ đệ tử của bốn đời đầu buộc định xong huyền văn, lần triệu tập thăng cấp này mới xem như kết thúc.

Tất cả các đệ tử đều rất vui mừng, bởi vì mỗi người đều nhận được rất nhiều cảm ngộ quy tắc.

Khương chưởng môn càng vui mừng hơn, bởi vì thanh tiến độ huyền văn của hắn tăng vọt lên hơn một nghìn lần.

Điều này giúp hắn tiết kiệm được hàng nghìn tỷ điểm tiên nguyên.

“Những ai lần này buộc định quy tắc cấp Chí Tôn và Đạo Tôn cũng đừng thất vọng.”

“Sau này ta sớm muộn gì cũng ngộ đạo, đến lúc đó đợi những quy tắc của ta thăng đến cấp Đạo Thánh rồi, các ngươi cũng sẽ nhận được cảm ngộ tương đương.”

“Chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.”

Chúng đệ tử lập tức hoan hô reo lên.

Nếu như là những người khác nói lời này, bọn họ cũng sẽ chỉ cho là lời nói điên khùng.

Thăng cấp một quy tắc lên Đạo Thánh đều cần phải có ngộ tính cực kỳ cao, năm tháng dài đằng đẵng, vô số khổ cực và cả

cơ duyên đặc biệt.

Đằng này hơn nghìn quy tắc?

Nói giỡn cái gì vậy chứ?

Nhưng nếu Thành ca nói như vậy, tất cả mọi người lập tức tin ngay.

“Ha ha, với cái tốc độ thăng cấp của Khương chưởng môn, nói không chừng tương lai ta còn chưa tiến vào Đạo Thánh, đã có trước được cảm ngộ quy tắc của Đạo Thánh rồi.”

“Đó là tất nhiên rồi!”

“Đến lúc đó chẳng phải chúng ta đều sẽ trở thành Đạo Tôn mạnh nhất hay sao?

“Đạo Tôn đã có căn nguyên đồ đằng, nghĩ thôi cũng kích động rồi…”

Sau khi chúng đệ tử vui vẻ tưng bừng lui xuống, Hư ở trong chỗ tối lại chậm rãi hiện lên bóng dáng như ẩn như hiện.

“Nếu như ta đoán không sai thì, cái lăng tinh trong suốt và hạt đậu màu tím màu vàng kim kia, hẳn là đại diện cho những đẳng cấp khác nhau.”

Khương Thành chậm rãi gật đầu.

Hắn cũng nhìn ra được.

“Nhưng mà, nó đại diện cho đẳng cấp gì chứ?”

Hư trầm ngâm giây lát mới không chắc chắn lên tiếng: “Có lẽ nó đại diện cho quy tắc thượng vị, trung vị và hạ vị.”

“Cũng có thể lắm, đại biểu cho địa vị cao thấp của bọn họ trong hệ thống quy tắc của ngươi trong tương lai.”

Nghe hắn nói như vậy, Khương Thành ngược lại thật sự tìm ra được chút quy luật.

Hôm nay Hoắc Nam là người thứ ba mươi bảy, ở trước nàng, Khương Thành đã buộc định mười ba người.

Cũng tức là nói, bốn mươi chín người trước đó buộc định huyền văn đều có cấp bậc lăng tinh trong suốt.

Con số Đại Diễn là năm mươi, Thiên Diễn bốn mươi chín.

Con số này, vốn đã rất vi diệu rồi.

Hư tò mò hỏi: “Ngươi có thể thay đổi thứ tự của bọn họ không?”

Khương Thành nhún nhún vai: “Có lẽ là có thể, nhưng nếu muốn tăng một người thì phải hạ một người, mu bàn tay là thịt, lòng bàn tay cũng thịt nha, trước vẫn cứ giữ nguyên hiện trạng đi.”

Sau khi trải qua một đợt thăng cấp, Phi Tiên Môn dần dần trở nên yên tĩnh.

Năm trăm nghìn đệ tử được chia ra sắp xếp, núi Huyễn Tắc cũng trở nên càng ngày càng náo nhiệt.

Đặc biệt là Thiên Khu Các, sau khi mối làm ăn độc môn là tróc ma được mở rộng cũng dần dần bắt đầu phát triển nghiệp vụ đến các lĩnh vực.

Còn về Khương Thành, chỉ việc định kỳ thu gom đan dược và thiên tài địa bảo lấy được ở chỗ của Mậu Vũ.

Sau khi uống từng lô từng lô Đế Đan, cảnh giới của Hắn cuối cùng cũng đột phá lên Đạo Thánh.

Chương 1739: Loại Thánh lực thứ hai

Nói thật lòng thì những tiêu chí mà tầng lớp Đạo Thánh cần có thì về cơ bản Khương Thành đã sớm có rồi.

Thánh hồn, thánh lực đặc biệt, căn nguyên đồ đằng, những thứ này của hắn thậm chí còn vượt qua những Đạo Thánh bình thường.

Đến cả tu vi tiên lực cũng vì căn cơ kinh khủng của hắn mà đã sớm đạt đến cấp bậc Đạo Thánh rồi.

Nhưng lần đột phá này vẫn mang lại cho hắn sự thay đổi vô cùng to lớn.

Đầu tiên chính là Tiên lực chính thức đột phá cực hạn của Đạo Thánh.

Mặc dù hắn không có đạo của bản thân, không thể điều động một “thế giới” cho bản thân dùng.

Nhưng nếu như giao chiến với Huyết Đế thì hắn cũng sẽ không dễ bị đạo của đối phương cắn mất.

Ít nhất thì dựa vào thực lực hiện giờ thì cũng như một cô đảo đứng sừng sững giữa đại dương cuồn cuộn.

Ngoài chuyện này ra thì hắn còn có được loại thánh lực thứ hai.

Thu hoạch này khiến bản thân Khương Thành không kịp trở tay.

Bởi vì hắn luôn cho rằng bản thân đã có thánh lực rồi - lực trọc.

Những người khác nếu muốn đột phá lên cấp bậc Đạo Thánh thì khi tiên lực đạt đến giới hạn phải lĩnh ngộ được một sức mạnh thuộc về bản thân.

Sau đó dựa vào việc tu luyện Thánh lực mà phá vỡ trở ngại đó, từ đó tấn nhập vào Đạo Thánh.

Nếu như không có thánh lực thì không thể nào đột phá được.

Mà sau khi trở thành Đạo Thánh thì bọn họ không còn có được thánh lực mới nữa.

Khi vừa nãy Khương Thành đột phá, hắn đã dựa vào lực trọc mà nhẹ nhàng phá bỏ trở ngại cảnh giới.

Theo lí mà nói thì hắn sẽ không thể có được bất cứ thánh lực mới nào nữa.

“Đây là tình huống gì đây?”

“Lẽ nào lực trọc của ta không được thiên địa quy tắc cho là Thánh lực sao?”

Hắn càng nghĩ càng nghĩ càng cảm thấy chân tướng đúng thật là như thế.

Đột phá đến Đạo Thánh nhất định phải có Thánh lực.

Hắn đột phá lên Đạo Thánh rồi, nhưng hắn chưa có “thánh lực”, vậy nên thiên địa quy tắc chủ động cho hắn.

Chuyện này là chuyện trước nay chưa từng có, cũng không ai có thể cho hắn kinh nghiệm gì.

Hắn chợt nghĩ một cái, một sức mạnh hoàn toàn mới có năm sáu màu từ kẽ tay từ từ chảy ra.

Theo sự thay đổi trong tâm ý hắn, sức mạnh mang ánh sáng đủ màu này lúc thì thẳng tắp, khi thì trào dâng nhưng lại không hề bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh xung quanh.

“Thế này là sao nhỉ?”

Thành ca nhìn cái đầu tiên đã chê rồi.

Nhìn theo cú bắn ấy ra ngoài, hắn phát hiện sức uy hiếp của sức mạnh này cũng chỉ có vậy, chẳng giống tiên lực.

“Cái này dùng thế quái nào?”

“Quả nhiên đồ miễn phí thì chẳng phải đồ tốt gì.”

Thu hồi thánh lực mới này, hắn phát hiện màn hình kỹ năng của hệ thống đã thêm một thanh tiến độ.

Những Đạo Thánh khác muốn có thánh lực thì chỉ có thể dựa vào việc không ngừng cảm ngộ và tích lũy.

Còn thanh tiến độ này của hắn thì có thể dùng điểm tiên nguyên để thăng lên trực tiếp.

Chỉ là giá của thanh tiến độ Thánh lực rất cao, thậm chí còn khó thăng lên hơn cả huyền văn thập tứ trọng.

“Bỏ đi, dù sao ca cũng giỏi về lực trọc nhất.”

“Thánh lực này để từ từ nghiên cứu.”

Thời gian ba trăm năm sau đó, hắn luôn “tọa trấn” ở Phi Tiên môn.

Được rồi, thật ra là chờ Thiên Khu các định kì mang đan dược và tài liệu đến cho hắn.

Nếu không thì dựa vào bản tính của hắn thì sớm đã đi làm màu rồi.

Phi Tiên môn và Thiên Khu các bây giờ đã trở thành bạn bè thân thiết vô cùng.

Sự tồn tại của Phi Tiên môn đã cho Thiên Khu các sức mạnh vô cùng lớn, giống như phía sau có một ngọn núi lớn chống lưng.

Còn sự tồn tại của Thiên Khu các lại mang đến cho Phi Tiên môn rất nhiều cơ hội.

Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, phát triển rất nhanh.

Còn thế cục của ngoại giới thì vẫn cứ thay đổi.

Sự tiến công của Thiên Cung từ sau khi chinh phục Minh Tái vực đã dần dần ngưng lại.

Mười chín vực hiện nay Thiên Cung đã chiếm hết bốn vực Các Tương vực và Minh Tái vực, đối với những vực giới khác thì chỉ du trì thế sông phương.

Chuyện này khiến cho cả Khương Thành cũng phải cảm thấy ngạc nhiên.

Mà chuyện khiến hắn ngạc nhiên hơn chính là những Đạo Thần sau khi vào không gian Thiên Đạo sao vẫn chưa trở về?

Ba ngàn năm trước vì để làm lung lay căn cơ của Thiên Cung mà một đám Đạo Thần đã đi tiến công Thiên Đạo.

Để ngăn cản họ mà Thiên Cung bên này cũng có mấy Đạo Thánh lần lượt chạy đến không gian Thiên Đạo, đánh nhau ở một tầng lớp khác ở đó.

“Trận chiến đó ta biết chắc chắn sẽ đánh rất nhiều năm.”

“Nhưng là đám Tịnh Cầm Tiên phủ kia cũng mất cả rồi mà Đạo Thần cũng không trở về sao?”

Mấy năm này Khương Thành tọa trấn ở Phi Tiên môn là để chờ cường địch đến, kết quả lại chẳng chờ được.

Vấn đề của hắn chẳng ai có thể đưa ra câu trả lời được.

Cho đến một ngày có một vị khách đột ngột đến Phi Tiên môn.

Cảm thấy được sự giáng lâm của Tâm Đế, mấy Đạo Thánh của Phi Tiên môn làm như có đại địch đến.

Những đại năng khác của Nguyên Tiên giới trước mắt đều không có, chiến lực đỉnh cao nhất chính là người này rồi.

Khương Thành thì lại không hoảng loạn.

“Sao ngươi lại đến đây?”

Tâm Đế không trả lời ngay lập tức mà nhìn do thám phía sau bên trái của Khương Thành thật kỹ lưỡng.

Ở đó cứ như không có người nhưng trên thực thế thì có Hư đang ẩn nấp ở đó.

Đây chính là người đứng đằng sau Khương Thành ư?

Hắn lộ ra vẻ mặt đã sáng tỏ.

Lúc này hắn mới đi thẳng vào vấn đề chính.

“Có lẽ ngươi rất thắc mắc tại sao Tịnh Trúc Đạo Thần bọn họ lại không trở về đúng không?”

“Không sai.”

Thành ca gật đầu.

“Không những chỉ có bọn họ, ta cũng rất thắc mắc các ngươi và bọn họ rốt cuộc ai đã chiếm thế thượng phong ở không gian Thiên Đạo?”

“Thật ra ta cũng rất muốn biết.”

Câu trả lời của Tâm Đế khiến bọn người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần, La Viễn khá kinh ngạc.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đến cả ngươi cũng không biết tình hình hiện tại ở không gian Thiên Đạo ư?”

“Vốn dĩ là ta biết.”

Tâm Đế từ từ nói: “Trước khi Huyết Đế đến không gian Thiên Đạo thì bọn ta đã có phần ở thế hạ phong.”

“Nhưng vào một ngày nào đó trong ba ngàn năm trước thì bọn họ lại bất ngờ biến mất.”

“Biến mất?”

Thành ca cảm thấy thật khó hiểu.

“Sao lại biến mất rồi?”

“Trong không gian Thiên Đạo có mười tám Đạo Thần và một Nguyên Tổ cùng với Tu Đế, Huyền Đế, Lẫm Đế, Huyết Đế của Thiên Cung bọn ta, toàn bộ đều đã mất tích một cách li kì.”

Thế mà có nhiều Đạo Thần đến thế, thậm chí còn có cả Nguyên Tổ?

Khương Thành đột nhiên phát hiện bản thân phải tính toán kĩ lưỡng lại nội tình bên trong của Thiên Đế lại lần nữa rồi.

Trước khi Huyết Đế đến thì bọn họ chỉ có ba Thiên Đế, nghe nói Lẫm Đế còn bị thương ở Đạo Tuyệt Chi Địa nữa.

Dưới tình huống này mà bọn họ khi chiến đấu với mười tám Đạo Thần, lại còn có cả một Nguyên Tổ mà chỉ ở thế hạ phong một chút thôi?

Chả trách năm ấy bọn họ có thể đuổi hết những người khác đi.

"Lẽ nào bọn họ bị Thiên Đạo nuốt chửng rồi?" Hắn suy đoán một cách xấu xa.

"Chuyện đó là không thể nào."

Tâm Đế lắc đầu.

"Tuy bọn họ không thể sống sót lâu trong không gian Thiên Đạo, nhưng cũng không đến nỗi bị nuốt chửng đến mức một tin tức cũng không truyền về được chứ."

"Càng huống hồ gì còn có Thiên Đạo chí bảo che chở."

Mạc Trần khẽ chau mày hỏi: "Dựa vào thực lực của ngươi thì tìm kiếm trên khắp Nguyên Tiên giới này cũng không tìm được bọn họ sao?"

"Tìm không ra."

Tâm Đế thở dài một hơi.

"Không những không tìm được bọn họ mà Nguyên Đế, Không Đế, Hồn Đế năm ấy ở Đạo Tuyệt Chi Địa cũng mất tích không thấy tung tích nữa."

"Còn về Chiến Đế…"

Hắn kiềm không được mà lắc đầu.

Đây mới là nguyên nhân mà ba trăm năm gần đây Thiên Cung không tiến công các vực.

Thập Thiên Đế có lẽ vẫn còn sớm, nhưng chín người kia trước mắt đều không tìm thấy.

Chỉ còn lại mỗi Tâm Đế ở lại toạn trấn ở Thiên Cung… có chút trống rỗng.

Trong đầu Khương Thành thầm làm một phép tính, nhưng tính cả nữa ngày cũng dần phát hiện ra có gì đó không đúng.

“Sao ta cứ cảm thấy các ngươi vẫn còn một Thiên Đế nữa từ đầu đến cuối chưa ai gặp qua nhỉ?”

Chương 1740: Cầu trợ của Tâm Đế

Hắn đếm đi đếm lại, ba Thiên Đế mất tích ở Đạo Tuyệt Chi Địa, bốn Thiên Đế mất tích ở không gian Thiên Đạo, Chiến Đế bế quan thần ẩn.

Thêm vào Tâm Đế ở trên nữa chẳng phải chỉ có chín hay sao?

Nghe hắn nhắc đến Thiên Đế cuối cùng kia, vẻ mặt Tâm Đế trở nên cổ quái rất nhiều.

“Thiên Đạo chí bảo của Tiêu Đế có phần đặc biệt.”

“Bốn mươi tỷ năm trước đã không thấy hắn rồi.”

“Hả?”

Không chỉ Khương Thành mà ngay cả đám người Mạc Trần, La Viễn cũng không nhịn được mà thốt lên.

Tình huống gì thế này?

“Mấy Thiên Đế các ngươi bị dính lời nguyền à?”

Thành ca lại lần nữa suy đoán ác ý.

“Lẽ nào lần đại kiếp này chính là cưỡng chế các ngươi phải rút khỏi?”

Tâm Đế nheo mày.

Nếu như không xem Hư là người của một “tổ chức” khác thì hắn đã giáo huấn tên tiểu tử này một trận rồi.

Để cho hắn biết được thế nào gọi là họa chui từ miệng mà ra.

Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Trên thực tế thì một người tìm đến Khương Thành như hắn có nguyên nhân quan trọng nhất đó chính là thăm dò.

Xem thử đằng sau sự việc có bóng dáng của Khương Thành hay không, có phải do người của "tổ chức" đó làm hay không.

Bây giờ xem ra Khương Thành chẳng biết gì cả.

"Có một lực lượng trong bóng tối vẫn luôn nhắm vào kẻ ngoài sáng như bọn ta."

Hắn chậm rãi nói: "Lần này bọn họ mất tích có lẽ liên quan đến đám người đó."

Thành ca ngớ ra.

"Lẽ nào Nguyên Tiên giới còn có vị diện cao cấp hơn sao?"

Tâm Đế lắc đầu.

"Ta không có ý đó, nhưng thời Cổ Tiên giới vẫn còn sót lại những đại năng ấy."

La Viễn ở một bên suy đoán không chút nghĩ ngợi: "Những đại năng ấy chẳng phải đã xuất hiện cả rồi sao, Tịnh Trúc Đạo Thần, Vân Bái Đạo Thần, còn có

Nguyên Tổ gì đó nữa…"

"Bọn họ chẳng đáng phải bận tâm." Tâm Đế cười khẩy.

"Người mà Thiên Cung bọn ta kiêng kị nhất chưa bao giờ là bọn họ cả."

Lần này đến cả Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đều mở to mắt.

"Nguyên Tiên giới còn có cường giả khác nữa sao?"

"Đương nhiên, thời kì Cổ Nguyên Tiên giới hưng thịnh có không dưới trăm Đạo

Thần, không dưới mười Nguyên Tổ. Bọn người Tịnh Trúc, Vân Báo lúc đó vốn chẳng thể xem là đỉnh cao nhất."

Tâm Đế trầm ngâm nói: "Nếu bọn họ có thể sống tiếp được thì người mạnh hơn không có lí do để không sống được tiếp, nhưng những người này lại chưa bao giờ hiện thân."

Khương Thành vốn cứ nghĩ hắn nói về Hồn tộc, Vu tộc hay Hoang tộc, bây giờ xem ra không phải.

"Vậy nên những người đó đang ở đâu?"

"Có mười mấy người ở ngoài Nguyên Tiên giới."

Tâm Đế nhìn thăm dò một cái: “Cô Thần Yến Khai trước đó ngươi có gặp chính là một trong số những người đó.”

“Vậy những người còn lại thì sao?”

“Phần còn lại ta không biết.”

Tâm Đế chậm rãi nói: “Từ khi Nguyên Tiên giới tổ chức lại cho đến nay bọn họ chưa từng xuất hiện lại.”

“Khi ấy điều bọn ta lo lắng nhất lúc xây dựng Thiên Cung chính là bọn họ phản công, đó chính là thử thách trước nay chưa từng có.

Thời hắn nói chính là thời Thập Thiên Đế hưng thịnh nhất.

Nhưng giờ đây chín Thiên Đế đã mất tích, đám người kia cuối cùng cùng có dấu hiệu ra tay.

Đây đúng là thời khắc nguy hiểm của Thiên Cung.

“Nếu như ta đoán không sai thì mấy năm nay bọn họ đã thầm tính toán, không ngừng làm Thiên Cung suy yếu.”

“Bây giờ đã yếu kha khá rồi thì sẽ đánh một đòn công kích cuối cùng…”

“Ừm ừm.”

Thành ca liên tục gật đầu đồng ý.

Sau đó mỉm cười xua tay.

“Cảm ơn ngươi đã cung cấp tình báo, nhưng mà bọn ta cũng sẽ không mời người ăn cơm đâu. Nếu như ngươi nôn nóng quay về thì bọn ta cũng không giữ lại nữa.”

Đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần và La Viễn bên cạnh đều lấy tay che mặt.

Lão đại à, có ai tiễn khách như ngươi không?

Ngươi có thể thẳng thắn thêm nữa được không?

Vẻ mặt của Tâm Đế lại càng khó chịu hơn.

Hắn ngơ ra mấy giây rồi mới chau mày nói: “Lẽ nào ngươi không lo lắng, lẽ nào ngươi nghĩ đám người đó khi đối phó với Thiên Cung trong tương lai thì sẽ bỏ qua cho mỗi một mình Phi Tiên môn ngươi à?”

Trong lòng Thành ca nói ta còn mong cho có kẻ địch mạnh đến đối phó ta nữa đây.

“Đâu có, ta thế này không phải đang rất lo lắng sao?”

Tâm Đế nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra vẻ mặt lo lắng của hắn.

Chuyện này càng khiến hắn chắc chắn hơn về suy đoán ấy - Có kẻ chống lưng cho Khương Thành.

Bởi vì đám điên cuồng vọng ở thời Cổ Nguyên Tiên giới đó đứng đằng sau hắn nên hắn mới có thể không lo nghĩ không sợ hãi khi đối mặt với cường địch.

“Ta biết nguồn gốc sức mạnh của ngươi, nhưng ngươi đừng có xem thường bọn họ.”

“Đại kiếp lần này là nhắm vào chính họ.”

“Những người đã trải qua giấc ngủ đông ngàn tỷ năm đó rất có khả năng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, các ngươi cũng chưa chắc thắng được.”

“Kế bây giờ là ngươi với ta cả hai liên thủ lại mới là sự lựa chọn thông minh.”

Nếu như có sự lựa chọn khác thì hắn tuyệt đối sẽ không đến tìm Khương Thành.

Tên này giết nhiều Thần Quân của Thiên Cung đến thế thì đáng ghét nhường nào.

Nhưng mà cũng hết cách, nhưng Thiên Đế khác bây giờ không có.

Vị Tâm Đế như hắn nhìn quanh cũng chỉ có thể mong chờ vào “minh hữu mạnh mẽ” Khương Thành này.

Cho dù là Kỷ Linh Hàm hay là Lâm Ninh đều đổ dồn ánh mắt long lanh lên người Khương chưởng môn.

Chờ hắn đưa ra quyết định.

Đối với bọn họ mà nói, tin tức hôm nay Tâm Đế tiết lộ quá sức lớn, quả thực khiến bọn họ bất an.

Thành ca thì lại đang nghĩ về lời nói ấy của Tâm Đế, hắn biết được nguồn gốc sức mạnh của mình ư?

Lẽ nào hắn biết mình có hệ thống?

Không phải chứ?

Ca này làm sao biết được Tâm Đế thực tế đã hiểu lầm lai lịch của hắn.

“Liên thủ thì không cần, ca trước nay không cần có đồng đội.” Hắn cười xua tay.

Nếu không phải mong chờ vào sức mạnh của hắ, có lẽ Tâm Đế đã bị chọc cười rồi.

Tên này đúng là ngông cuồng tự đại.

Cho dù sau hắn có đám người đó thì cũng không thể đến mức không có gì không sợ được đúng không?

“Cho dù các ngươi có mạnh đến đâu thì kế hoạch bây giờ của các ngươi vẫn chưa thành công không phải sao?”

Kế hoạch mà hắn nói chính là đám điên đó sẽ tạo ra một Chân thần.

“Lẽ nào các ngươi bằng lòng để có thêm phiền phức?”

“Càng huống hồ gì ngươi không lo cho bản thân thì cũng phải lo cho hơn năm trăm ngàn môn đồ của bản thân Phi Tiên môn của ngươi chứ nhỉ?”

“Ngươi có thể đảm bảo cho hết tất cả đám người này sao?”

Để thuyết phục Khương Thành mà hắn cũng coi như đã hết lòng hết dạ rồi.

“Ngươi cho rằng người mất tích một cách li kì chỉ có Thiên Đế bọn ta chăng?”

“Xa thì không nói, những Long tộc, Phượng tộc và Man tộc trước kia đã mất tích một cách bí ẩn, bọn họ đi đâu rồi?”

“Theo như ta thấy, có lẽ cũng đã rơi vào tay đám người đó rồi.”

“Ngươi có thể đảm bảo một ngày nào đó trong tương lai Phi Tiên môn sẽ không rơi vào cảnh địa đó chăng?”

Lần này, vẻ mặt Thành ca đã nghiêm túc trở lại.

Long tộc?

Hắn vẫn còn thân phận là Thương Long Đại Đế nữa.

Nghĩ kĩ lại thì Thương Linh từng có quan hệ thân thiết, còn có nhưng Long tộc như Thương Tật, Thương Khung đối với hắn hết lòng hết dạ, Ngao Dương của Kim Long tộc, Huyền Minh của Thanh Long tộc…

Mấy năm nay quả thật chưa từng xuất hiện.

Mà thực tế há chỉ có bọn họ?

Vị Đại hiền giả như hắn mấy năm nay cũng chẳng hề gặp lại những Huyền tộc nhân kia nữa.

Lẽ nào thật sự như lời Tâm Đế nói, bọn người trong bóng tối kia đã mưu hại bọn họ?

"Ngươi muốn hợp tác thế nào?"

Tâm Đế vốn định tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Nghe thấy lời của hắn suýt chút không phản ứng kịp.

"Ngươi đồng ý rồi?" Hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

"Không sai."

Khương Thành cười khẩy một cách lạnh nhạt.

"Ngươi nói thẳng cho ta biết, làm sao mới có thể tìm được đám chuột đang ẩn nấp kia là được rồi."

Chương 1741: Cứ chọn nàng đi

Dám xưng hô với đám đại năng ẩn tàng kia như vậy cũng chỉ có Khương Thành thôi.

Đối với Tâm Đế mà nói, Đạo Thần Viễn Cổ và Nguyên Cổ nấp trong bóng tối kia là sự tồn tại đáng sợ đủ để lật đổ Thiên Cung.

"Ta không biết làm sao tìm ra bọn họ."

"Nhưng xét theo vị trí bọn họ biến mất, không gian Thiên Đạo và Đạo Tuyệt Chi Địa đều rất có thể là lối vào."

Đây là một nguyên nhân cuối cùng hắn đến tìm Khương Thành giúp đỡ.

Trong đại hội thông thần, Thành ca có thể tuỳ ý tạt qua ở khu vực trung tâm Thiên Đạo, đây là chuyện Thiên Đế cũng không làm được.

“Được, vậy thì xuất phát thôi!”

“Dứt khoát như vậy?”

Tâm Đế cũng đã bị sự nhanh chóng quyết đoán này của hắn làm cho kinh ngạc.

“Kẻ địch phải đối mặt lần này không thể coi thường, ngươi không cần chuẩn bị chút sao?”

Suy nghĩ cẩn thận, trước kia Thành ca và Thiên Cung cũng không tính là quan hệ bằng hữu.

Sau khi đồng ý hợp tác, tên này không lo lắng trong đó có gì không đúng, là một cạm bẫy sao?

Thành ca vỗ ngực: “Yên tâm đi, lúc nào ca cũng đều sẵn sàng.”

Hệ thống vĩnh viễn theo bên mình, không phải chính là sẵn sàng bất cứ lúc nào sao.

“Ta cũng muốn đi!”

“Ta cũng muốn đi!”

Toàn bộ đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh cùng với Ấn Tuyết Nhi đều đã vây chặt đến.

“Ngươi đã từng đồng ý với ta, sau này sẽ không bỏ rơi ta đâu.”

Khương chưởng môn thầm nói đây đây có tính gì mà bỏ rơi chứ.

“Nếu như các ngươi đều đi, vậy những đệ tử khác phải làm sao?”

Hắn chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về bờ vai xinh đẹp của Kỷ Linh Hàm.

“Yên tâm đi, lần này ta sẽ trở về rất nhanh.”

Hàm muội tử cũng biết, hiện nay chính là thời kỳ mấu chốt để Phi Tiên Môn phát triển.

Sau khi đệ tử đời thứ hai ba bốn đã trói buộc với huyền văn của Thành ca, hiện nay phần lớn đều đang bế quan tu luyện.

Mà năm trăm ngàn môn đồ vừa mới ổn định lại, vẫn còn phải xử lí những mối quan hệ với Vực Giới xung quanh.

Nàng quả thực không thoát thân được.

"Vậy ta có thể đi cùng với ngươi!"

Lâm Ninh lai không hề buông tay ra.

"Dù sao bình thường ta không quan tâm đến công việc của tông môn."

Khương Thành suy nghĩ một chút, mang theo nàng cùng nhau lịch luyện một chút cũng tốt.

"Vậy thì xuất phát thôi."

Hai người đi theo Tâm Đế, một đường đến khu vực của Thiên Cung.

Sau đó, lại lần nữa tiến vào trong đại sảnh cửu môn Thiên Đạo của cửa ải thứ hai đại hội thông thần.

Ở nơi này, mười mấy vị Thần Quân của Thiên Cung đã chờ đợi sẵn.

Khương Thành thậm chí đã nhìn thấy Phạm Lôi Đạo Tôn lâu ngày không gặp, cũng không biết hắn là có cơ duyên của mình hay là được Thiên Cung săn sóc mà hiện nay hắn cũng đã là Đạo Thánh rồi.

Sau khi nhìn thấy Thành ca, lão già này lập tức đã lộ ra sự tức giận.

Dường như muốn nói cái gì đó nhưng lại ngại Tâm Đế có mặt nên chỉ có thể nhịn lấy.

Khương Thành biết hắn muốn nói gì.

Không ngoài ý muốn thì đống thuốc lá năm đó bán ra với giá cả bảo vật kia cuối cùng cũng đã bị phát hiện có vấn đề rồi.

Hắn sờ mũi, giả vờ không chú ý đến hắn.

Tầm mắt khoá chặt ở trên người người nữ tử ở bên trái đám người kia.

Dung nhan của Thu Vũ Tuyền vẫn hoàn mỹ đến kinh thiên động địa như cũ, có vẻ như không có gì khác so với trước kia.

Chỉ là, cảnh giới của nàng "không bất ngờ chút nào" cũng đã đạt đến Đạo Thánh.

Rõ ràng không phải là đứng ở vị trí trung tâm, nhưng nàng lại giống như nhân vật chính ở trong một đám Thần Quân, khiến người ta bất luận thế nào cũng đều không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Thậm chí luôn không nhịn được mà nhìn nàng nhiều thêm mấy cái.

Dựa theo hiểu biết của Khương Thành về nàng, hiện nay Thu Vũ Tuyền sợ rằng đã là một vị Thần Quân mạnh nhất rồi.

Nhưng rất bất ngờ là cho dù hơn ba nghìn năm trước khi Thiên Cung bị vây công thì Tử Tiêu Điện và Chiến Thiên Tư cũng không hề phái nàng xuất chiến.

Đến nỗi tiếng tăm của nàng hiện nay ngược lại lại không bằng năm xưa.

"Ngươi cần ai giúp đỡ?"

Tâm Đế chỉ vào hơn sáu mươi vị Thần Quân có mặt.

"Mỗi một người ở đây đều có thể lựa chọn, chỉ cần không vượt qua hai mươi người là được."

Các Thần Quân hiển nhiên đã sớm biết được mệnh lệnh này từ lâu.

Toàn bộ đám người Quân Vương và Hạo Vương đều lộ ra vẻ mặt không biểu cảm.

Đối với Khương Thành, bọn họ vẫn có tâm chống đối cực lớn như cũ, thậm chí là địch ý.

Trước khi Tâm Đế định tìm đến Khương Thành, bọn họ đều đã từng phản đối mạnh mẽ.

Người này đã giết nhiều Thần Quân của Thiên Cung như vậy, kẻ địch rõ ràng ràng sao có thể hợp tác với hắn?

So với những đại năng ẩn tàng ở chỗ tối kia, bọn họ càng hy vọng tiêu diệt đi Ẩn Hoàng của Thiên Cung này hơn.

Nhưng đáng tiếc, Thiên Cung vẫn là do Tâm Đế quyết định.

Bọn họ chỉ có thể phục tùng.

Có điều trong lòng của rất nhiều người đều đang nhẫn nhịn, nếu như Khương Thành chọn mình, vậy thì sau đó nhất định sẽ không để hắn sống tốt!

Thực ra, Khương Thành căn bản không muốn mang theo đồng đội gì cả.

Nhưng khi nghĩ lại, hắn đã nghĩ đến huyền văn kiếm, Thu Vũ Tuyền vẫn chưa bị lừa lên xe đâu.

“Vậy thì Thu Vũ Tuyền đi.”

Nghe thấy hắn chỉ tên này, Tâm Đế không bất ngờ chút nào.

Dù sao Khương Thành và Thu Vũ Tuyền năm xưa đã đồng thời quật khởi, hơn nữa hai người này sớm đã quen biết từ lâu.

Mà Tuyền muội tử cũng không kháng cự chút nào.

Nàng chỉ bày ra vẻ mặt không biểu cảm lướt đến bên cạnh Khương Thành.

“Được rồi, xuất phát thôi!”

Bởi vì trung tâm Thiên Đạo sẽ hoàn toàn nuốt chửng những Tiên Nhân khác, tay trái Khương Thành kéo lấy Lâm Ninh, tay phải kéo lấy Thu Vũ Tuyền.

Tâm Đế chợt sửng sốt.

“Ngươi chỉ mang một người?”

Thành ca giơ hai tay đang nắm hai tay mềm mại lên.

“Ta chỉ có hai tay, đã đủ quân số rồi.”

Nói xong, hắn không quan tâm đến ánh mắt tức giận của rất nhiều Thần Quân sau khi bị xem nhẹ kia chút nào, mang theo hai nữ tử bước nhanh xông vào trong hắc môn.

Dạo chơi trong biển Thiên Đạo đối với Khương Thành mà nói là một chuyện rất nhàm chán.

Không nhìn thấy phương hướng, khắp nơi đều không thay đổi chút nào.

Nhưng đối với Lâm Ninh và Thu Vũ Tuyền mà nói, đây chính là một chuyện cực kì không thể tin được.

Nhất là Lâm Ninh còn là lần đầu tiên tiến vào nơi này.

Bởi vì nắm lấy tay Khương Thành, lực Thiên Đạo xung quanh không hề tạo thành bất kì tổn thương gì đến nàng, ngược lại lại nhao nhao tránh ra.

Có điều nàng vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được chỗ đáng sợ ẩn tàng trong đó.

Nhưng ngoài điều đó ra, nàng cũng đã dần dần phát hiện sự ảo diệu vô tận.

Lâm Ninh đã tấn nhập Đạo Thánh rất nhiều năm, bước tiếp theo của nàng vốn chính là sáng tạo ra Đạo của bản thân.

Mà ở Nguyên Tiên Giới, Đạo của bản thân đều sinh ra từ Thiên Đạo.

Lần này Khương Thành mang theo nàng đến khu vực trung tâm của Thiên Đạo để nàng cảm ngộ Thiên Đạo ở cự ly gần vốn chính là một lần cơ duyên cực lớn.

Có lẽ là bởi vì quá tin tưởng Khương chưởng môn nên nàng đã chậm rãi nhắm mắt lại.

Khương Thành cảm thấy tay trái chợt lỏng lẻo, vội vàng dùng lực nắm chặt, quay đầu nhìn một cái thấy muội tử này vậy mà đã bắt đầu tự mình tu luyện.

Hắn không khỏi lắc đầu bật cười.

Mà Thu Vũ Tuyền ở bên phải, dường như không hề có được cảm ngộ gì tử trong biển Thiên Đạo này, cũng không hề có ý muốn tu luyện.

Nàng không phải là lần đầu tiên tiến vào khu vực trung tâm Thiên Đạo.

Ở nơi này, người nàng càng quan tâm hơn vẫn là “kẻ địch cũ” Khương Thành này.

“Lần trước ngươi chính đã thông qua hắc môn như vậy?”

“Đúng vậy.”

“Buông ra đi.”

Tuyền muội tử vừa rồi ở bên ngoài vẫn không không hiển lộ tài năng đã chủ động thoát khỏi hắn.

Sau đó, lực Thiên Đạo vốn dĩ bị Khương Thành bài xích ở bên ngoài đã nhanh chóng cuốn đến, chôn vùi lấy nàng.

Nhưng thần kì là, Thu Vũ Tuyền bị chôn vùi ở bên trong lại không hề bị tổn thương chút nào.

Thậm chí còn nhìn hắn bằng một ánh mắt hơi mang theo vẻ khiêu khích.

“Thực ra lần đó ta cũng có thể thông qua hắc môn, chỉ là ta không muốn làm như vậy.”

Nàng không hề ngốc, biết rằng có một vài con át chút bài phải che giấu.

Nhưng khi đối mặt với Khương Thành, nàng lại luôn không nhịn được tiết lộ ra.

Thành ca đầu tiên là chợt sửng sốt, sau đó nhún vai.

“Ta biết.”

Ngươi là Tiên Mẫu chuyển thế, nơi này là nhà của ngươi đấy.

Chương 1742: Cấp bậc Long tộc nghiêm ngặt

“Những năm này, có lẽ thu hoạch của ngươi rất phong phú nhỉ?”

Nhìn ngón tay thuần thục xoa động của hắn, Thu Vũ Tuyền hận không thể đá một chân qua.

Bởi vì lại nghĩ đến vụ cá cược thu hoạch phân một nửa năm xưa kia, nghĩ đến mấy lần bị tên đáng ghét này hại.

“Ta không có!”

“Cái gì?”

Giọng nói của Khương lão gia đột nhiên tăng lên ba độ.

“Không có? Dựa vào vận khí của ngươi, sao có thể không thu hoạch được chút nào?”

“Không có chính là không có.”

Thu Vũ Tuyền suýt nữa bị hắn làm cho tức chết.

Cái tên này thật đúng là đã coi mình thành làm kẻ làm công rồi à?

Nàng buồn bực nói: “Những năm nay ta chưa từng ra ngoài lịch luyện bao giờ, cũng không chiến đấu với các vực khác, làm gì có thu hoạch.”

“Vậy những năm nay ngươi…”

“Vẫn luôn bế quan tu luyện ở động thủ của Lẫm Đế bên kia, gần đây đã tấn nhập Đạo Thánh mới xuất quan.”

“Được rồi.”

Khương lão gia có hơi thất vọng nhưng rất tin tưởng danh tiếng của nàng.

“Vậy lực Thiên Đạo của ngươi đã lĩnh ngộ thế nào rồi? Ta nhớ hình như Lẫm Đế là Phược Linh Sách, trói buộc và giam cầm người khác?”

Nhắc đến điều này, Thu Vũ Tuyền càng buồn bực hơn.

“Ta chưa có được lực Thiên Đạo của nàng.”

“Hả?”

Lần này, Khương Thành thật sự đã kinh ngạc.

“Thế này là vì sao?”

Thu Vũ Tuyền mài hàm răng trắng, đây hiển nhiên là do nàng không muốn bị tiết lộ bí mật, thế là tức giận nói: “Không tại sao cả!”

“Điều này không nên chứ.”

Khương Thành sờ cằm, lẩm bẩm một mình.

“Dựa vào thiên phú của ngươi, dựa vào nguồn gốc xuất thân của ngươi, không có lý nào.”

Tính ra, Thập Thiên Đế vẫn đều là tiền thế của ngươi điểm hóa đấy.

Thu Vũ Tuyền liếc nhìn hắn một cái một cách kì quái.

Dường như là không ngờ rằng cái tên này vậy mà còn đặt hy vọng cao với mình.

Có điều nàng đã nhạy bén bắt được một từ.

“Nguồn gốc xuất thân của ta? Là ý gì?”

Khương Thành có lòng nói ra chân tướng.

Nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng sau khi bản thân nàng khôi phục kí ức của Tiên Mẫu thì có lẽ sẽ càng thú vị.

Mình vẫn là đừng cắt đứt tiến trình đó thì hơn.

Thế là hắn sờ cằm không có râu, cao thâm khó lường mỉm cười.

“Trước kia hai người chúng ta có một đoạn nhân quả rất sâu đấy, sau này ngươi sẽ tự hiểu rõ thôi.”

Thu Vũ Tuyền híp mắt lại, dường như đã nghĩ đến gì đó.

Nhưng cuối cùng lại là không nói gì cả.

Ba người một đường đi về phía trước trong biển Thiên Đạo, cho dù đã đến nơi sâu nhất cũng không hề phát hiện dị thường gì.

“Chẳng có gì cả.”

“Thiên Đạo này giống như trước kia, căn bản không có thay đổi gì hết.”

Khương Thành chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu đã đến khu vực rìa.

Mà lúc này, cuối cùng hắn cũng đã phát hiện một vài dị thường.

Ở nơi nào đó nơi rìa biển Thiên Đạo mênh mông đó, dường như đã truyền đến một lực hút.

Sau khi đến gần mới phát hiện lực Thiên Đạo ở nơi đó đã hình thành một vòng xoáy chậm rãi chảy.

Hữu hình vô chất, cũng không tản phát ra dao động đáng sợ gì.

Dựa vào thực lực của hắn và Thu Vũ Tuyền, ngược lại không đến nỗi bị trực tiếp hút vào.

Nhưng nhìn thế nào cũng chỉ có nơi này khác thường thôi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều có thể nhìn thấy quyết định trong mắt đối phương.

Sau đó lại lần nữa tay kéo lấy tay xông vào bên trong.

Vừa tiến vào bên trong, Khương Thành giống như đã tiến vào trong một miệng hút to lớn.

Khi trời đất xoay chuyển, đồng thời cũng đã cảm nhận được rất nhiều khí tức hỗn loạn mà lại phức tạp.

Trong đó, có một đạo khí tức đúng thật là Long tộc.

Hắn lập tức giữ chặt lấy Hồn tháp, duy trì sự tỉnh táo cuối cùng, tiếp xúc về phía khí tức của Long tộc kia.

Ngay sau đó, trước mắt ba người đột nhiên thiên quang sáng rực.

Biển Thiên Đạo biến mất không thấy, xuất hiện ở trước mắt là một thế giới hoàn toàn mới.

Khẽ cảm nhận một chút, xung quanh vẫn tràn ngập khí Tiên Nguyên như cũ, ba nghìn quy tắc đầy đủ, hơn nữa có lực Thiên Đạo rõ ràng cầm đầu tuần hoàn.

Thực lực của ba người cũng không bị bất kì hạn chế gì.

Nhưng Khương Thành lại không khỏi nhíu mày, cảm giác nơi này cho hắn vẫn không giống một thế giới bình thường như vậy.

Ba người vừa mới xuất hiện, mười mấy con Giao Long trong Long Quật phía trước đã vội vàng bay ra.

Sau đó nhanh chóng thu lại yêu thể, cẩn thận từng li từng tí phủ phục xuống.

“Tham kiến Thượng Tiên!”

Mỗi một con Giao Long đều cung kính, thậm chí còn không dám thở loạn chút nào.

Khương Thành và Thu Vũ Tuyền đều cực kì kinh ngac.

Mà Lâm Ninh sống lâu ở Yêu Giới năm xưa càng cảm thấy vô cùng không thể tin được.

Long tộc không phải là rất bài xích bên ngoài sao?

Nhìn thấy ba Nhân tộc bọn họ xuất hiện, dưới tình huống bình thường, những Giao Long này nên lập tức biểu lộ ra địch ý mới phải chứ?

Sao có thể còn chủ động hành lễ?

“Có phần không đúng lắm.”

Thu Vũ Tuyền hiển nhiên cũng đã nhìn ra vấn đề.

Thế là lặng lẽ truyền âm cho Khương Thành.

“Ba người chúng ta đều đã thu liễm khí tức của Đạo Thánh, những Long tộc này cao nhất chẳng qua là cấp độ Chí Tôn, không thể nhìn ra cảnh giới thật sự của chúng ta.”

Càng huống hồ tộc quần cũng không giống, đối phương không thể tồn tại tình huống nhìn thấy cường giả liền lạy.

“Không có gì không bình thường cả.”

Thành ca đắc ý nhướn mày với nàng.

“Có một bí mật, ca vẫn luôn không nói cho ngươi,”

“Bí mật gì?”

“Ta là Thương Long Đại Đế.”

Lồng ngực của Thành ca ưỡn lên.

“Long tộc rất coi trọng cấp bậc huyết mạch, có biết Thương Long có địa vị gì ở Long tộc không?”

“Giao Long phải thấp hơn ta mấy cấp bậc, bọn họ nhất định là đã cảm nhận được áp chế huyết mạch của ta rồi.”

Thu Vũ Tuyền khẽ liếc mày, có phần không tin tưởng lắm.

Cái tên này vậy mà lại là Thương Long Đại Đế?

Hắn có chút dáng vẻ nào của Đại Đế sao?

Mà lúc này, Khương Thành đã vui tươi hớn hở đỡ Giao Long cấp Chí Tôn cầm đầu kia lên.

“Miễn lễ miễn lễ!”

“Ha ha ha, mọi người đều là Long tộc, sau này không cần hành lễ gì cả đâu.”

Mười mấy con Giao Long trước mặt nghe thấy lời này, trong mắt rồng đều toàn là không thể tin được.

Phảng phất cứ như đã nghe thấy phát ngôn hoang đường nhất.

Giao Long cầm đầu kia nơm nớp lo sợ cúi đầu xuống.

“Thượng Tiên vẫn đừng nên kiểm tra bọn ta nữa, thân phận của ngươi vượt xa bọn ta, bọn ta sao dám có chút bất kính chứ.”

Nói xong, hắn lại muốn phủ phục xuống.

Khương Thành buồn bực trong lòng.

Long tộc của Nguyên Tiên Giới có chênh lệch địa vị do cấp bậc huyết mạch tạo thành khoa trương như thế sao?

Năm xưa ở tam đại Long Cốc, những Long tộc địa vị thấp kia nhìn thấy Thương Long Kim Long, nhiều nhất cũng chỉ là hơi cúi đầu, không có quá nhiều lễ nghi phiền phức.

Hắn lại lần nữa đỡ lấy Giao Long này, sau đó ra vẻ không vui: “Đây là mệnh lệnh của ta!”

“Đa tạ Thượng Tiên rủ lòng thương!”

“Thượng Tiên thật sự là rộng lượng nhân từ…”

Giao Long kia thở phào một hơi, lúc này mới miễn cưỡng duỗi thẳng cơ thể rồng, nhưng đầu rồng của hắn và mười mấy con rồng phía sau vẫn cúi xuống như cũ, dường như không dám nhìn thẳng Khương Thành.

Thành ca thấy thế cũng chỉ có thể coi như không có gì.

Lại không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn Thu Vũ Tuyền một cái.

“Nhìn thấy chưa, ca đã nói rồi, cấp bậc của ta ở Long tộc không phải là cao bình thường đâu.”

Thu Vũ Tuyền nhìn thấy cảnh tượng này, không tin cũng đã phải tin.

“Thượng Tiên đến đây không biết có dặn dò gì?”

“Nhưng nếu có sai khiến thì bọn ta nhất định tận hết khả năng, không dám có chút sơ suất nào.”

“Thượng Tiên muốn ở lại chỗ này của chúng ta đấy…”

Đám Giao Long này còn rất nhiệt tình.

Có điều Khương Thành gấp gáp làm chính sự trước.

“Ở lại thì thôi vậy, các ngươi biết Thương Linh ở đâu không?”

Chương 1743: Ngươi là Thiên Long Nhân

“Thương Linh?”

Một đám Giao Long mắt tràn đầy mê mang, sau đó liên tục xin lỗi.

“Vẫn xin Thượng Tiên tha thứ, bọn ta quả thực chưa từng nghe qua cái tên này bao giờ.”

Đối với sự lễ phép quá mức nghiêm trọng này của bọn họ, Khương Thành cũng lười nói gì nữa.

Chưa từng nghe qua Thương Linh bao giờ?

À đúng rồi, dựa vào thân phận của Thương Linh, Long tộc địa vị thấp như Giao Long chắc chắn là khó mà biết được tên gốc của nàng.

“Thương Long Nữ Đế thì sao? Cái này phải nghe qua rồi chứ?”

Các Giao Long lại lần nữa xin lỗi.

“Thượng Tiên tha lỗi, cái tên này bọn ta cũng chưa từng nghe thấy bao giờ!”

Ơ chuyện này?

Lẽ nào Nguyên Tiên Giới vẫn còn một vài Thương Long cấp bậc còn cao hơn, thực lực càng mạnh hơn Thương Linh, dẫn đến địa vị của nàng xa không bằng trước, không làm được Long Đế?

Khương Thành vừa nghĩ đúng thật là có khả năng.

Dù sao năm xưa Thương Linh chỉ là Thương Long Đại Đế của Cổ Tiên Giới.

Mà lúc đó ngoại trừ Cổ Tiên Giới ra thì vẫn còn ba nghìn chân giới khác nữa.

Rất nhiều chân giới đều có Long tộc tồn tại, huống hồ còn có Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới còn sống sót, trong đó xuất hiện mấy người càng cao cấp hơn cũng không kì quái.

“Vậy Thương Khung hay Thương Tật thì sao?”

“Cái này, bọn ta vẫn là chưa từng nghe qua, Thượng Tiên tha mạng!”

Các Giao Long đầu đầy mồ hôi hột.

Dường như không thể khiến Thượng Tiên hài lòng là lỗi lầm rất lớn.

Thành ca vẻ mặt cạn lời.

Không phải chứ, các cường giả của Thương Long Cốc năm xưa sao lại không có tiếng tăm ở Nguyên Tiên Giới như vậy sao?

Sống gì mà thất bại quá.

“Bỏ đi, các ngươi trực tiếp nói cho ta biết, Thương Long tộc ở đâu là được rồi.”

Một đám Giao Long sợ hãi bị giáng tội, đều đã sắp khóc ra rồi.

“Thương Long… Bọn ta chưa từng nghe nói qua.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Lần này ngay cả Lâm Ninh vẫn luôn im lặng cũng không nhịn được lên tiếng.

“Thương Long mà các ngươi cũng chưa từng nghe nói qua?”

Đầu của chúng Long lắc giống như trống bỏi.

“Không có, chưa từng nghe nói trong Long tộc còn có Thương Long.”

Khương Thành há miệng, có hơi bất lực liếc nhìn xung quanh, vừa hay đã nhìn thấy ánh mắt ý vị thâm trường kia của Thu Vũ Tuyền.

“Quả nhiên vừa rồi là ngươi khoác lác, căn bản cũng không tồn tại tộc quần Thương Long này, còn Thương Long Đại Đế nữa chứ.”

Điều này khiến Thành ca cảm thấy cực kì mất mặt.

Nhưng điều này không nên.

“Long tộc cấp bậc cao như thế sao có thể sẽ ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua bao giờ chứ?”

Giao Long cầm đầu kia sớm đã phủ phục xuống lần nữa rồi.

Hắn liên tục dập đầu cáo tội.

“Bọn ta thật sự chưa từng nghe nói qua Thương Long bao giờ, chẳng lẽ là Long tộc hoàn toàn mới?”

Thành ca suýt nữa đã bị hắn chọc cười.

“Vậy Thanh Long và Kim Long thì sao?”

“Thượng Tiên tha mạng, quả thực là bọn ta kiến thức nông cạn…”

Hả, vẫn là chưa từng nghe nói qua.

Khương Thành biết bọn họ không nói dối, bởi vì cuối cùng hắn đã dùng đến Độc Tâm Thuật.

Suy nghĩ khi đó trong lòng đối phương, quả thực là không có tồn tại tam đại Long tộc địa vị cao chút nào.

Lẽ nào đám người Thương Linh và Huyền Minh không đến đây?

Mình đã tìm sai nơi rồi?

“Vậy ngươi nói thử xem, các ngươi đây là nơi nào?”

Một đám Giao Long chợt hơi sửng sốt, ngay cả đây là nơi nào ngươi cũng không biết?

Sau đó đã tự cho mình là thông minh cho rằng, có lẽ Thượng Tiên đây là đang kiểm tra mình đấy nhỉ?

“Khởi bẩm Thượng Tiên, nơi này là Thiên Long Giới!”

“Nếu như ngay cả Thương Long ngươi cũng chưa từng nghe nói qua, vậy ngươi gặp mặt lạy bậy bạ cái gì?”

“Thượng Tiên nói đùa rồi, các ngươi là Thiên Long tôn quý, cấp bậc vượt xa bọn ta, bọn ta đương nhiên phải lạy rồi!”

Nghe thấy giải thích này, Lâm Ninh và Thu Vũ Tuyền một đầu mù mịt.

Hai nàng căn bản không có một chút xíu huyết mạch Long tộc nào cả.

Khương Thành thì càng là khoé miệng co giật.

Thiên Long?

Có thể càng kì lạ hơn chút không?

Lão huynh, sao ngươi không nói Thiên Long Nhân?

Hắn đang muốn hỏi chút tình huống cụ thể của thế giới này thì đã thấy nơi xa lại đã có ba người bay đến.

Hai nam một nữ, cảnh giới không cao, đều chỉ là Thiên Tôn mà thôi.

Có điều từ trên người bọn họ, Khương Thành ngược lại là rất dễ dàng cảm nhận được huyết mạch Giao Long không tính là quá thuần tuý.

Bán Long tộc sao?

Năm đó Cổ Tiên Giới cũng có một vài Bán Long tộc.

Bọn họ phổ biến là ra đời ở nhân loại gia tộc, bởi vì đủ loại nguyên nhân, bọn họ có được huyết mạch Nhân tộc đồng thời lại có một phần huyết mạch Yêu tộc.

Khi cảnh giới thấp kém, bọn họ thường có thể mượn phần huyết mạch Yêu tộc kia để chiếm ưu thế trong cùng cấp.

Nhưng sau khi cảnh giới cao rồi, hiệu quả của phần huyết mạch kia cũng càng ngày càng nhỏ yếu.

Có người thậm chí sẽ xung đột với huyết mạch Nhân tộc, dẫn đến tác dụng phụ.

Thực ra Lâm Ninh chính là một người trong đó.

Nàng xuất thân từ Lâm gia ở Hạ Giới, trong lúc vô ý tổ tiên đã hấp thu tinh huyết của Ám Hoàng chưa chết, người đời sau có vài người sẽ có phần thiên phú của huyết mạch Ám Hoàng.

Mà Lâm Ninh là người nổi bật trong đó, nồng độ huyết mạch Ám Hoàng của nàng coi như là khá cao.

Nhưng đặt ở Yêu tộc vẫn không đáng nhắc đến.

Khương Thành đã đề cao thiên phú của nàng đến hạng thứ nhất, trong vô hình đã tăng nồng độ huyết mạch Ám Hoàng của nàng lên cực lớn, coi như là cho nàng một cơ duyện mới.

Cho dù như vậy, huyết mạch Ám Hoàng của nàng vẫn không phải là cấp độ cao nhất như cũ.

Chỉ là khi Tiên Yêu đại chiến, Ám Hoàng Đại Đế đã ngã xuống, mạch kia không có người thừa kế, chỉ còn lại dòng duy nhất là nàng này.

Thêm cả ám thuộc tính cùng với thiên phú về mặt kiếm thuật của nàng quá mạnh, cho nên mới được Phượng tộc coi là thiên tài đỉnh cao mà bồi dưỡng.

“Li Chướng to gan, còn không nhanh lăn đến nghênh đón!”

Tên nam tử thanh niên mặc bạch y dẫn đầu ba người kia còn chưa đến nơi này đã mày kiếm dựng thẳng mặt tràn đầy sát khí.

Một đám Giao Long nhìn thấy bọn họ giống như đã nhìn thấy thiên địch.

Vội vàng lăn lông lốc đến, kinh sợ phủ phục ở mặt đất.

“Bái kiến Thượng Tiên!”

“Thượng Tiên tha tội, bọn ta là đã gặp phải Thượng Tiên khác, cho nên mới chậm một chút xíu…”

Thanh niên bạch y kia chỉ là liếc nhìn bên này một cái, đã một chân đạp ở trên đầu rồng của Li Chướng Giao Long Chí Tôn, mạnh mẽ xay nghiền.

“Ngươi thật to gan!”

“Đừng quên, những Địa Long các ngươi này là do bọn ta quản!”

Hai mắt của thanh niên hắc y bên cạnh hắn chứa lệ khí, vận đủ Tiên lực đạp đến.

Hai con Giao Long bị đạp đến bay ngược ra không trung, liên tục lăn mấy chục vòng trên mặt đất, thấy vảy đều đã bị đap rơi hai mảnh.

“Ai cho các ngươi lá gan đấy?”

Người nữ tử mặc váy hồng phấn kia đột nhiên đã rút ra một thanh trường tiên, không đầu không đuôi vung xuống.

“Quên mất chủ tử của các ngươi là ai rồi à?”

Nàng cũng không biết sát khí ở đâu đến, phảng phất như trời sinh tính khí đã vậy.

“Bọn ta không ở đây đã muốn đi theo người khác rồi?”

Mỗi một roi của nàng đều rót đầy Tiên lực, thêm cả bản thân cái roi kia chính là đạo khí tứ giai nên càng có lực sát thương nhất định.

Chỉ thấy từng đạo điện quang đánh mười mấy con Giao Long có mặt đến da tróc thịt bong, liên tục kêu thảm, lại hoàn toàn không dám phản kháng.

Lâm Ninh và Thu Vũ Tuyền không hẹn mà cũng híp mắt lại.

Chỉ là Khương Thành chưa ra mặt, hai nàng cũng không xác định có cần can dự vào trong đó không.

Mà Khương Thành thì đã bị cảnh tượng này khiến cho mơ hồ.

Ba người này chỉ là Bán Long tộc mà thôi, đặt ở bên trong Long tộc là sự tồn tại còn thấp hơn cấp bậc của Long tộc địa vị thấp.

Hơn nữa, ba người này chỉ là cảnh giới Thiên Tôn.

Li Chướng cầm đầu đã có thể dễ dàng vỗ chết bọn họ, sao lại có thể bị bọn họ giẫm ở dưới chân đánh đập tàn nhẫn?

“Các ngươi làm trò gì vậy?”

Nghĩ đến những Giao Long này vừa mới hỏi gì đáp nấy với mình, lễ phép như thế, hắn cảm thấy chuyện này mình nhất định phải quản một chút thôi.

Người nữ tử mặc váy hồng phấn kia vẫn chưa phản ứng lại, roi trong tay đã đột nhiên biến mất.

Lại nhìn một chút, roi đã vô duyên vô cớ rơi trong tay Khương Thành.

Chương 1744: Đây là phong tục gì

“Ngươi làm gì vậy?”

Nữ nhân kia lập tức hét lớn lên.

Mà hai người thanh niên khác kia cũng đã lập tức nhấc lên Tiên lực, có ý định thi triển thủ đoạn lúc trước với Thành ca.

“To gan!”

“Vậy mà dám ra tay với người của Hồn Thư gia bọn ta, lẽ nào lại như vậy!”

“Ngươi nói xem ta muốn làm gì?”

Khương Thành tiện tay lắc cái roi trong tay, ánh mắt trở nên có phần bất thiện.

“Ta thấy chứng nóng nảy thời kỳ mãn kinh của ba người các ngươi rất nghiêm trọng, hay là để ta chữa trị cho các ngươi?”

Ba người thấy hắn cứng rắn như vậy, nhất thời đã có hơi sợ hãi.

Nếu thật sự đánh nhau thì bọn họ không có chút phần thắng nào.

“Các, các ngươi là Thiên Long của mạch nào?”

Bọn họ vậy mà cũng coi Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, Lâm Ninh thành cái gọi là Thiên Long.

“Sao lại lạ mặt như vậy.”

“Sao bọn ta chưa từng nhìn thấy các ngươi bao giờ?”

Khương Thành ngẫm nghĩ chuyện này gì mà có với không chứ?

Long tộc đã phân chia theo mạch lúc nào vậy?

“Lão tử là người của Tổ Mạch, mắt chó của các ngươi bị mù hết rồi à, không nhận ra sao?”

Ba người chợt sửng sốt, sau đó vẻ mặt mê mang.

“Tổ Mạch?”

“Tổ Mạch gì, tại sao bọn ta chưa từng nghe nói qua bao giờ?”

“To gan!”

Khương Thành đột nhiên vẻ mặt chợt trầm xuống.

“Ba người các ngươi thật to gan, ngay cả ta cũng không biết, thật sự là mắt chó của các ngươi đã mù rồi!”

Lời này vừa ra, không chỉ mười mấy con Giao Long bị thương kia, ngay cả ba người này cũng bị chấn động đến toàn thân chợt run lên.

Trong lòng kinh ngạc nghi ngờ không chắc, lẽ nào đã gặp phải Thiên Long càng cao cấp hơn?

Tên thanh niên bạch y dẫn đầu trong ba người kia đã vội vàng cúi người, thậm chí còn nặn ra chút nụ cười.

“Bọn ta hiểu biết nông cạn, không biết Thiên Long Tổ Mạch đến từ nơi nào?”

“Đến từ nơi nào, có phải ngươi ngốc không?”

Thành ca lạnh lùng cười một cái: “Tổ Mạch đương nhiên chính là cùng một mạch với tổ tông của các ngươi, những hậu đại bối phận cực nhỏ các ngươi nhìn thấy tổ tông còn không quỳ xuống dập đầu?”

Nghe thấy câu giải thích này, Lâm Ninh và Thu Vũ Tuyền vốn dĩ cũng cho rằng có nhiều bí ẩn đều lộ vẻ mặt cạn lời.

Mà ba người kia, lúc này mới phản ứng lại.

Cảm thấy cái tên này đang vòng vo tam quốc mắng mình?

“Ngươi, ngươi cái tên điên này!”

Ba người tức đến toàn thân run lên, nhưng lại không dám ra tay với Khương Thành.

Tên thanh niên cầm đầu kia hít sâu một hơi, lúc này mới lạnh giọng nói: “Các hạ không phải là mạch Giao Long bọn ta, chuyện của nơi này không liên quan đến ngươi, vẫn mời ngươi rời đi!”

Đánh không lại, bọn ta coi ngươi không tồn tại là được rồi.

Nói xong, bọn họ cũng không quan tâm Khương Thành vẫn ở một bên, lại lần nữa trút giận lên người đám Giao Long kia.

“Một đám phế vật!”

“Ngay cả lai lịch của người khác cũng không biết tra rõ ràng!”

“Cần các ngươi có tác dụng gì?”

Ba người đang muốn lại quyền đánh chân đá lần nữa thì đã cảm nhận được hàn ý từ phía sau đánh đến.

Quay đầu lại nhìn một chút đã nhìn thấy Lâm Ninh ánh mắt lạnh lẽo giống như nhìn người chết.

Nhất thời, bọn họ lại bị doạ đến vội vàng thu lại.

Nhưng dường như là cảm thấy như vậy mất mặt, trong miệng vẫn chửi bới mắng nhiếc.

“Nhanh chóng giao ra tinh huyết!”

“Đừng lề mề!”

Li Chướng cầm đầu nhất thời sắc mặt đau khổ.

“Lần trước bọn ta mới giao không lâu, hiện nay vẫn chưa ngưng luyện ra nhiều lắm, có thể thư thả một khoảng thời gian không?”

“Thư thả?”

Nữ tử vừa mới bị Khương Thành và Lâm Ninh doạ nạt kia, hiện tại tâm thái đang nóng nảy.

Nghe vậy khuôn mặt kia đều đã trở nên méo mó.

“Li Chướng, cái đồ phế vật nhà ngươi có phải là tìm chết rồi không?”

Li Chướng vội vàng xin tha.

“Không dám không dám, chỉ là tinh huyết tổn thất quá nhiều, tộc ta có vài hậu bối không chỉ suốt đời khó mà tiến thêm, thậm chí có thể sẽ suy vong…”

“Thế không phải là vẫn chưa chết sao? Có cần bọn ta khiến các ngươi sống không bằng chết không!”

Tên thanh niên bạch y cầm đầu kia cũng không kiên nhẫn nói: “Không ngưng luyện ra nhiều lắm, vậy chính là vẫn còn,

ngươi vậy mà dám giấu riêng!”

Bọn họ làm đến giống như đám Giao Long này đã nợ mình vậy.

Nếu không phải Khương Thành và Lâm Ninh, Thu Vũ Tuyền có mặt, sợ rằng lại là một đám quất roi đánh tơi bời rồi.

Vẻ mặt của mười mấy con Giao Long ảm đảm, cúi thấp đầu giống như sắp tra tấn.

Tuy không cam lòng, nhưng lại không có một con nào phản kháng.

Cuối cùng, Long thể của Li Chướng chậm rãi mở rộng, ngay sau đó tụ tập Tiên lực một thân lại.

Khi uy áp của cấp Chí Tôn kia quét ngang bầu trời, trong con mắt hắn cũng đã hiện lên vẻ đau đớn đậm đặc.

Ngay sau đó, một giọt tinh huyết đỏ tươi to cỡ miệng bát, chậm rãi trôi nổi ra từ trong miệng hắn.

Xung quanh giọt tinh huyết đó dập dờn từng điểm vầng sáng kim sắc, phảng phất như ẩn tàng vô tận ảo diệu.

Mà khí tức của bản thân hắn cũng đã nhanh chóng trở nên mệt mỏi.

Sau khi ba người ngẩng đầu lên nhìn thấy giọt tinh huyết kia, sự tham lam và khát vọng trên mặt đã không che giấu chút nào.

“Tam ca, Lục ca, cấp Chí Tôn lần này ta sẽ không khoan nhượng nữa!”

Nữ tử váy hồng phấn kia gấp không thể chờ được lướt bay lên.

Thanh niên bạch y lại nhanh chóng cản ở trước người nàng.

“Thập muội, ngươi cách đột phá còn xa, nếu như lần này cho ta, ta nắm chắc đột phá rất lớn, hay là ngươi vẫn nên thành toàn cho vi huynh đi?”

Thanh niên hắc y kia cũng không cam chịu yếu thế.

“Không phải đã nói là mỗi người một lần sao, hai lần trước đều là các ngươi, lần này cũng nên đến lượt ta rồi!”

Cảnh tượng này, trực tiếp khiến Khương Thành nhìn đến sững sờ.

Ai có thể nói cho ca biết đã xảy ra chuyện gì không?

Máu bình thường phun ra thì cũng thôi đi, huyết tinh là tinh hoa của huyết dịch toàn thân đấy!

Nhất là đối với Long tộc chú trọng đến tu luyện Yêu thể và cấp bậc huyết mạch mà nói, huyết dịch gần như chính là nguồn gốc một thân sức mạnh của bọn nó.

Một khi tổn thất, vậy nhất định là sẽ yếu ớt rất lâu cũng khó mà khôi phục, nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ gây ra thiệt hại cho căn cơ tính mạng nguy cấp.

Cho dù khi đại chiến kịch liệt, cũng không có mấy con nỡ đốt cháy tinh huyết.

Mà hiện tại, một con Giao Long cấp Chí Tôn vậy mà lại chủ động ép ra huyết tinh của mình, giao cho ba Bán Long cấp Thiên Tôn?

Loại chuyện này đã hoàn toàn làm mới nhận thức của hắn.

Một bên khác, ba người đã quyết ra người được chọn.

Thanh niên bạch y và nữ tử kia vẻ mặt không cam lòng không tình nguyên lui ra phía sau.

Mà thanh niên hắc y lại là vẻ mặt vui mừng bay đến không trung, duỗi tay chụp lấy một cái, sắp lấy đi giọt huyết tinh đó của Li Chướng.

Lúc này, một đạo kết giới vô hình đã cản lấy hắn.

“Ngươi!”

Hắn vốn dĩ vui mừng hớn hở nhất thời giận dữ.

“Ngươi lại muốn làm gì? Ngươi lại không phải là Thiên Long của mạch bọn ta, tinh huyết của Giao Long ngươi cũng không dùng được!”

Khương Thành lơ lửng ở không trung, nhìn xuống ba người cùng với những Giao Long khác.

“Ai có thể phổ cập khoa học cho ta một chút, tặng huyết tinh này là phong tục gì?”

Hành động này của hắn, doạ cho những Giao Long kia chết lặng.

Mà ba người miệng hùm gan sứa kia càng tức đến gào thét lên ngay tại chỗ.

“Ngươi đã biết còn hỏi!”

“Bọn ta lấy cung phụng liên quan gì đến ngươi?”

“Ta thấy ngươi là cố ý đến chống đối bọn ta, ngươi từ gia tộc đối địch phái đến đúng không, nhất định là như vậy!”

Khi bọn họ tức giận chỉ trích, Khương Thành đã có được chân tướng.

Bởi vì hắn lại đã dùng Độc Tâm Thuật.

Mà chân tướng này khiến hắn cảm thấy cực kì không thể tin được.

Cái gọi là Thiên Long, vậy mà chính là Bán Long có huyết mạch Long tộc.

Mà người thống trị của Thiên Long Giới này, cũng chính là Bán Long tộc.

Về phần Long tộc thật sự, địa vị ở thế giới này là tầng thấp, bị gọi một cách khinh thường là Địa Long.

Chương 1745: Long mạch quỷ dị

Ở Thiên Long Giới, Bán Long mới là người trên người.

À không, là rồng trên rồng.

Long tộc thuần chủng như Dực Long, Vân Long, Hoả Long như vậy, đều bị Bán Long huyết mạch khác nhau thống trị.

Địa vị cũng không tốt hơn nô lệ bao nhiêu.

Về phần nguyên nhân thì chính là quy tắc thiên địa đặc biệt của nơi này.

Ở nơi này, Bán Long tộc có thể tự nhiên áp chế Long tộc.

Không phải là bởi vì huyết mạch, mà là bởi vì quy tắc thiên địa đã tạo thành Long mạch đặc biệt.

Về phần Long mạch là cái thứ gì, Khương Thành tạm thời vẫn chưa có được nhiều tin tức từ trong ý thức của đối phương.

Mà cách Bán Long tộc thống trị Long tộc chính là giống như nuôi bò sữa.

Mười mấy con Giao Long nơi này thuộc về sở hữu của ba huynh muội này. Bọn họ đến đây lấy tinh huyết của Giao Long một cách sẽ không định kì để nâng cao huyết mạch Giao Long Bán Long tộc của mình.

Loại chuyện này ở những nơi khác nghe có vẻ cực kì hoang đường.

Dù sao ở bên ngoài, địa vị của Giao Long vốn nên cao hơn những Bán Long tộc chỉ có một chút huyết mạch Giao Long này.

Nhưng dưới quy tắc thiên địa đặc biệt của nơi này, loại chuyện này lại hiện ra đương nhiên như thế.

Đến mức hai bên đều đã luyện thành thói quen rồi.

Đáng tiếc, Khương Thành không thể quen được.

Đối với đối phương nói gì mà gia tộc đối địch phái đến, hắn cũng lười giải thích rõ một câu.

Mà là trực tiếp hỏi: “Các ngươi đã từng nghe thấy Thương Linh bao giờ chưa?”

Ba người kia làm gì nghe lọt tai?

“Ngươi còn ngăn cản bọn ta nữa, đừng trách bon ta gọi cao thủ trong gia tộc đến!”

Trên thực tế, bọn họ đã âm thầm thông báo cho gia tộc bên kia rồi.

“Thương Long tộc thì sao? Nghe qua Thương Long tộc bao giờ chưa?”

“Ta cảnh cáo ngươi lập tức tránh ra, bằng không hậu quả tự gánh!”

Thanh niên hắc y kia gấp đến không chịu được, nếu như cao thủ gia tộc đến đây, vậy thì tinh huyết Giao Long cấp Chí Tôn này cũng đã không đến lượt mình.

Mà Thành ca cũng đã có được đáp án từ Độc Tâm Thuật.

Ba người này cũng đều không biết sự tồn tại của Thương Long tộc.

“Dựa vào địa vị ở thế giới này của Bán Long tộc, vậy mà lại đều không biết Thương Long tộc.”

“Vậy thì xem ra các nàng thật sự không đến đây.”

Trong lòng hắn khá thất vọng.

Thế là khua tay với Lâm Ninh.

“Tiễn bọn họ về trời.”

Có đệ tử ở bên cạnh, loại tiểu tạp binh này không cần mình tự mình ra tay nữa.

Mà Lâm Ninh, cũng sớm đã đợi câu nói này.

Còn chưa đợi những người khác phản ứng lại đã quét ra một kiếm.

Ở trong mắt Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, trận chiến này chẳng có một chút hồi hộp nào cả.

Đối diện chỉ là ba Thiên Tôn, mà Lâm Ninh cũng đã được coi như là người nổi bật trong Đạo Thánh.

Đừng nói dùng kiếm, chỉ là tuỳ tiện thổi một hơi cũng có thể thổi chết ba người này.

Chiến đấu dường như thật sự là phát triển theo phương hướng mong muốn của bọn họ, ba tên Bán Long Thiên Tôn đó trong nháy mắt đã bị kiếm lực ngút trời chôn vùi.

Dưới loại công kích này, ba tên Thiên Tôn tuyệt đối ngay cả cặn xương cũng sẽ không còn.

Tuy nhiên có một màn khiến người ta bất ngờ đã xảy ra.

Khi kiếm quang ngập trời tản đi, ba tên Thiên Tôn kia vậy mà vẫn sống rất tốt.

Cho dù trong mắt bọn họ tràn đầy sợ hãi, thậm chí cũng đã bị một kích vừa rồi doạ đến thất thần, nhưng lại một mực không bị một chút tổn thương nào.

Điều này khiến bản thân Lâm Ninh hoàn toàn không thể hiểu được.

Mà ánh mắt kì quái kia của Khương Thành, cũng khiến nàng cảm thấy rất mất mặt.

Hiếm khi cùng ra ngoài lịch luyện với Khương chưởng môn, hiếm khi được hắn giao cho một nhiệm vụ, kết quả mình vậy mà lại không thể một kích đạt hiệu quả.

Thế là một giây sau, nàng lại vung kiếm lần nữa.

Lần này, nàng đã trực tiếp dùng ra toàn lực.

Không chỉ là Tiên lực, thánh hồn cấp Đạo Thánh, ngay cả Pháp Tắc không gian bảy đồ đằng căn nguyên cũng đã gọi ra.

Khi nhìn thấy ý cảnh kiếm đạo thập tam trọng kia của Lâm Ninh, đôi mắt long lanh kia của Thu Vũ Tuyền không nhịn được co rút lại.

Nàng không ngờ rằng kiếm thuật của nữ tử xa lạ này vậy mà lại mạnh như vậy!

Thu Vũ Tuyền rất rõ ràng kiếm đạo thập tam trọng có nghĩa là gì, trong Thần Quân của Thiên Cung cũng chỉ có hai người đạt đến.

Trước đó, nàng đã không coi Lâm Ninh ra gì.

Chỉ coi nàng là thuộc hạ của Khương Thành, một người hầu không có chủ kiến mà thôi.

Mà hiện tại lực chiến đấu này… Dường như có hơi mạnh quá mức.

Dùng công kích như vậy để đánh ba tên Thiên Tôn, đúng thật là đạn hạt nhân nổ con muỗi.

Tuy nhiên sau khi vòng "đạn hạt nhân rải thảm" này kết thúc, ba con "muỗi" vậy mà vẫn còn sống sót.

Nếu như không phải là hình dạng mặt đất xung quanh đều bị một kiếm vừa rồi kia thay đổi nghiêm trọng, thậm chí không gian đều đã bị chấn động đến trở nên méo mó, Khương Thành thậm chí đã phải nghi ngờ nơi này cũng là vô hiệu với Tiên lực rồi.

Dư âm căn nguyên tàn phá bừa bãi, giống như từng con cự long, trước khi tan biến cuối cùng vẫn huỷ hoại dãy núi liên miên ở nơi càng xa hơn thành bột mịn.

Bụi bặm ngập trời giống như một trận thiên tai!

Dưới một kích này, ba tên Thiên Tôn kia ngược lại cũng không phải là hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào.

Bọn họ bị đánh đến người ngã ngựa đổ, đầu váng mắt hoa!

Không chỉ như vậy, ngay cả vảy rồng và sừng rồng, đuôi rồng vân vân sau khi kích phát huyết mạch Bán Long tộc đều bị cưỡng hành đánh ra.

Những bộ phận này cũng đều đã bị chút chấn thương, trông khá thê thảm.

Tuy nhiên, lại cứ không chết.

"Sao lại có thể như vậy chứ?"

Lâm Ninh có hơi không thể hiểu được.

Khương Thành lại là đã mơ hồ hiểu được gì đó.

Trước đó khi dùng Độc Tâm Thuật, đã đọc được một từ - Long mạch.

Lẽ nào, đây chính là nguyên nhân Bán Long tộc có thể thống trị Long tộc?

Hắn chăm chú nhìn đi, quả nhiên đã nhìn thấy trên người ba tên Thiên Tôn kia đều xuất hiện một ảo ảnh kinh mạch đặc biệt dài khoảng một tấc.

Lúc này đoạn ảo ảnh kia đang tản phát ra ánh sáng nhẹ thanh sắc, thoạt nhìn không hề thu hút gì cả.

Nhưng Thành ca vừa rồi đã chú ý được rồi, khi Lâm Ninh công kích ba người này, đoạn ảo ảnh kinh mạch đặc biệt kia đã sáng mạnh lên trong nháy mắt.

Ngay sau đó, trực tiếp lọc sạch toàn bộ công kích.

Lúc đó ba người giống như không tồn tại, căn bản không bị thánh hồn Tiên lực và căn nguyên công kích đến.

Vết thương bọn họ phải chịu chỉ là ngoại thương bởi vì chấn động và dư âm xung kích tạo thành.

Long mạch này lại thần kì như thế sao?

Ba người còn đang kinh ngạc chưa tỉnh, tên thanh niên hắc y kia đột nhiên hét lên.

“Ngươi vậy mà lại là Đạo Thánh!”

“Sao ngươi có thể là Đạo Thánh?”

Xem ra, ở thế giới này, cảnh giới tu vi vẫn là rất có ý nghĩa.

Bọn họ cũng biết Đạo Thánh có nghĩa là gì.

Bằng không, bản thân bọn họ cũng sẽ không chạy đến đây lấy tinh huyết Giao Long đề cao cấp bậc huyết mạch của mình rồi.

“Ha! Ha ha ha ha!”

Tên thanh niên bạch y cầm đầu kia, lúc này mặc dù vẫn là hình dáng con người, nhưng thân thể sớm đã có hơn nửa đều đã bị vảy bao phủ.

Hắn nắm chặt lại móng rồng rõ ràng không ăn hợp với thân thể, ngửa mặt lên trời cười lớn lên.

“Hoá ra các ngươi căn bản không phải là Thiên Long!”

“Các ngươi chỉ là người ti tiện ngay cả Long mạch cũng không có!”

Hắn lại lần nữa có lòng tin.

Mà tên nam tử hắc y kia cũng không còn dáng vẻ nén giận ở trước mặt Thành ca vừa rồi nữa.

“Các ngươi toi rồi! Lần này các ngươi thât sự đã toi rồi!”

Khoé miệng hắn đã tràn ra một tia cười lạnh.

Ánh mắt giống như đã nhìn thấy sinh vật cấp thấp, tràn đầy cảm giác ưu việt.

Đuôi rồng to lớn kia của hắn chậm rãi lượn vòng.

“Ta còn chưa từng giết chết Đạo Thánh đâu, lần này ngược lại phải thử xem, ai bảo các ngươi không biết sống chết khiêu khích bọn ta chứ?”

“Không!”

Người nữ tử váy hồng phấn kia càng là vặn vẹo một khuôn mặt hưng phấn.

“Đừng giết chết bọn họ! Ta muốn bọn họ sống không bằng chết!”

“Ta muốn Đạo Thánh kia làm nô lệ cho ta!”

Nàng chỉ vào Lâm Ninh, phảng phất như đã ăn chắc nàng, trong mắt tràn đầy tàn nhẫn và tham lam.

Chương 1746: Cấp bậc Long mạch

Long mạch trên người ba người đồng thời sáng rực lên, tản phát ra ánh sáng chói mắt.

Đi kèm với ba đạo căn nguyên của bọn họ, đồng loạt đánh về Lâm Ninh.

Căn nguyên cấp bậc Thiên Tôn vẫn chỉ là mượn dùng mà thôi.

Loại công kích trình độ yếu ớt này, đối với Lâm Ninh hiện nay mà nói căn bản không tính là gì cả, chỉ dựa vào Tiên thể cũng đã có thể nhẹ nhàng chống chọi được.

Tuy nhiên thời khắc này, ba đạo căn nguyên thoạt nhìn yếu ớt đó, dưới sự gia trì của Long mạch, vậy mà lại đang từng chút một làm tan rã Pháp Tắc không gian của nàng.

Nàng vội vàng điều động đồ đằng căn nguyên của mình để bắn phá ba đạo căn nguyên đó.

Nhưng lại phát hiện, đồ đằng căn nguyên của mình vẫn chưa đụng đến căn nguyên của đối phương, đã bắt đầu từ từ tan chảy.

“Sao lại có thể như vậy chứ?”

Cảnh tượng này, khiến nàng và Thu Vũ Tuyền đều cảm thấy không thể hiểu được.

Bản thân công kích đối phương căn bản vô hiệu.

Mà công kích tổn thương hàng đơn vị kia của đối phương, mình lại bất luận thế nào cũng không thể phòng được.

Nếu không phải là ý chí của nàng cực kì kiên định, lúc này sợ rằng đã phải sinh ra nghi ngờ với một thân thực lực của mình rồi.

Ba tên Thiên Tôn kia lại có lòng tự tin bùng nổ.

“Ha ha ha ha, Đạo Thánh lại thế nào chứ?”

Ba người thôi thúc căn nguyên, Long mạch trên người càng ngày càng ngông cuồng.

“Người ti tiện, vĩnh viễn đều phải bị bọn ta giẫm ở dưới bàn chân!”

“Ở nơi này, cho dù ngươi là Đạo Thánh cũng phải cúi mình!”

“Vì để hạ gục ngươi, bọn ta đã phá lệ dùng sức mạnh của Long mạch, tương lai không hung hăng dày vò ngươi thì thật có lỗi với tổn hao này quá!”

Trên mặt Lâm Ninh không hề hoảng loạn chút nào.

Càng không bởi vì lời rác rưởi của ba người này mà trở nên luống cuống.

Đã đến bước này rồi, nàng không thể không gọi ra Thánh lực của mình.

Thánh lực của Đạo Thánh cũng không thể bổ sung thông qua đan dược, mặc dù có thể tu luyện, nhưng cần phải thời gian.

Trước đó, nàng quả thực không ngờ rằng đối phó ba Thiên Tôn này, vậy mà phải làm đến bước này.

Sau khi Thánh lực đen kịt kia của nàng lan tràn ra, môt tầng vầng sáng do Long mạch tạo thành xung quanh căn nguyên kia của ba người đã lặng lẽ trở nên mỏng hơn rất nhiều.

“Không!”

“Đó là cái gì?”

Nụ cười của ba tên Thiên Tôn đó đã biến mất.

Cảnh giới của bọn họ quá thấp, kiến thức cũng không quá đủ, mặc dù từng nghe nói qua từ Thánh lực này, nhưng chưa từng gặp qua bao giờ.

“Long mạch không thể bị lật đổ!”

“Giết!”

“Giết!”

Ba người vẫn đang ở đó thôi thúc Long mạch và căn nguyên.

Nhưng ngắn ngủi mười mấy giây sau, tầng vầng sáng Long mạch đó cuối cùng cũng đã trở nên ảm đạm trong sự làm hao mòn của Thánh lực.

Lâm Ninh bắt lấy cơ hội, thôi thúc căn nguyên của mình, một lần hành động đã nổ căn nguyên yếu ớt ba người kia mượn đến thành cặn bã.

Căn nguyên bị huỷ, lực phản phệ mãnh liệt đánh đến.

Ba người đồng thời miệng phun máu tươi.

“Không…”

“Dừng tay!”

Sao Lâm Ninh có thể dừng tay.

Sau khi phá huỷ công kích của đối phương, Thánh lực của nàng cũng theo đó mà đến, dứt khoát đánh ở trên người ba người.

Khi bụi bặm tản đi, ba tên Thiên Tôn kia đã biến thành thi thể đầy đất.

Trận chiến này, cuối cùng vẫn là kết thúc bằng chiến thắng của Lâm Ninh.

Nàng không hề bị thương, nhưng Thánh lực tổn hao khá nghiêm trọng.

Tiếp theo đó, không tu luyện mười ngày nửa tháng thì không thể khôi phục hoàn toàn được.

Bộp bộp bộp bộp!

Khương chưởng môn cười híp mắt vỗ tay, tràn đầy khẳng định với biểu hiện của đệ tử mình.

“Rất tốt rất tốt.”

Lâm Ninh và Thu Vũ Tuyền đều có hơi nghi ngờ có phải là hắn đang nói lời ngược lại không.

Môt tên Đạo Thánh đã phí nhiều lực như thế mới tiêu diệt được ba Thiên Tôn, đây không thể nói là biểu hiện không tốt, chỉ có thể nói là rất có vấn đề.

Nhưng trên thực tế, Khương Thành là thật sự khen ngợi nàng.

Long mạch là hệ thống đặc trưng thuộc về Thiên Long Giới.

Dựa theo quy tắc thiên địa của thế giới này, có được Long mạch có lẽ sẽ có thể coi nhẹ cảnh giới, tạo thành thiên nhiên áp chế.

Vừa rồi mặt ngoài là Lâm Ninh đang giao chiến với ba tên Thiên Tôn, nhưng trên bản chất lại là đang chống lại quy tắc thiên địa của thế giới này.

Cuối cùng, nàng đã thắng rồi.

Có điều, đám Giao Long ở môt bên khác lại không thể vui mừng được.

“Toi rồi toi rồi.”

“Đây đây đây, vậy mà lại giết chết ba vị Thượng Tiên đó.”

Bọn họ như cha mẹ chết, hoảng đến đi lại loạn xạ đầy đất, giống như ngày tận thế sắp đến.

“Chuyện này làm sao mới tốt đây?”

“Người của Hồn Thư thế gia nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu!”

Rất nhiều Giao Long vẻ mặt tuyệt vọng.

“Bọn họ sẽ khiến chúng ta chôn cùng!”

“Nhất định sẽ như thế…”

Đã đến bước này, Khương Thành ngược lại cũng đã hiểu rõ tại sao bọn họ lại bị nô dịch rồi.

Dù sao Lâm Ninh đường đường là Đạo Thánh cũng phải phí nhiều sức như thế mới có thể tiêu diệt được ba Thiên Tôn.

Đám Giao Long này chắc chắn là không làm được.

“Được rồi được rồi, loại chuyện nhỏ không quan trọng như chôn cùng này cứ để qua một bên trước đi, ngươi vẫn nên thu lại tinh huyết trước đi.”

Giọt tinh huyết kia của Li Chướng vẫn đang bay phất phơ ở bên ngoài đấy, Thành ca quả thực có hơi không nhìn được nữa.

Một đám Giao Long cũng không biết nên châm biếm, hay không nên châm biếm.

“Ai có thể nói cho ta biết Long mạch này là chuyện gì không?”

Câu hỏi này của hắn vừa ra, tất cả Giao Long có mặt đều không hẹn mà cùng bay lướt ra sau hơn trăm trượng, kéo ra khoảng cách với hắn.

Bởi vì bọn họ đã nghe ra người này thật sự không phải là người của Thiên Long Giới, càng không phải là Thiên Long tộc gì hết.

Lại thêm cả đám người Khương Thành vừa rồi đã giết ba tên tộc nhân của Hồn Thư thế gia, nếu như lại đi gần hắn, vậy sẽ gánh chịu hậu quả gì?

Nhìn dáng vẻ đề phòng trốn tránh kia của bọn họ, Khương Thành vẻ mặt tức giận vì bọn họ không biết đấu tranh.

“Hiên tại vạch rõ ranh giới với ta cũng đã muộn rồi nhỉ? Nhìn xem chút tiền đồ này của các ngươi đi, không phải chỉ là một vài Bán Long sao?”

“Thật sự là mất mặt Long tộc!”

“Sao ta có thể có bộ hạ như các ngươi chứ?”

Li Chướng rất muốn nói, bọn ta trở thành bộ hạ của ngươi lúc nào thế?

Nhưng suy nghĩ đến lực chiến đấu cấp bậc Đạo Thánh vừa rồi kia của Lâm Ninh, hắn chỉ có thể nuốt lời này về.

“Long mạch là tiêu chí cấp bậc của Thiên Long Giới, bình thường không hiện ra, lúc chiến đấu sẽ có thể nhìn ra.”

Khương Thành hợp lí suy đoán nói: “Cho nên thế giới này chính là Bán Long tộc có Long mạch, những Long tộc chân chính các ngươi này ngược lại không có Long mạch?”

“Không phải đâu.”

Li Chướng lắc đầu.

“Bọn ta cũng có Long mạch, chỉ có điều là bậc thấp nhất, lúc chiến đấu cũng không có tác dụng gì.”

“Long mạch tổng cộng phân ba giai sáu cấp, Long mạch cấp cao có hiệu quả tự nhiên áp chế Long mạch cấp thấp.”

Khương Thành lại hỏi: “Vậy ba giai sáu cấp?”

“Cao nhất là Long mạch hoàng giai, đó là Thiên Long Hoàng tộc của Long điện mới có thể có được.”

Li Chướng ngược lại cũng hỏi gì đáp nấy, dù sao những kiến thức cơ bản này không phải là bí mật ở Thiên Long Giới.

“Dưới đó chính là Long mạch cao giai nhất đẳng, nhị đẳng, tam đẳng, tứ đẳng, những Long mạch này đều chỉ có Thiên Long tộc mới có thể có được.”

“Về phần tất cả Long tộc bọn ta, Long mạch có được đều chỉ là huyết mạch bậc kém.”

“Bất luận là Dực Long Chúc Long Vân Long, hay là Giao Long Bạch Long Bàn Long, toàn bộ đều là bậc kém?”

“Đúng vậy.”

Thành ca thầm nghĩ phân chia cấp bậc của thế giới các ngươi đúng thật là không coi Long tộc ra gì.

“Dựa theo những lời ngươi vừa nói, vậy huyết mạch bậc cao của nội bộ Bán Long tộc cũng có thể áp chế bậc thấp?”

“Đúng là như vậy, nội bộ Thiên Long tộc cũng có phân cấp bậc nghiêm khắc.”

Li Chướng vẫn không quen hắn xưng Thiên Long tộc là Bán Long tộc.

Lúc này, Lâm Ninh ở một bên không nhịn được tò mò hỏi: “Long mạch của ba người vừa rồi kia là đẳng thứ mấy?”

“Bọn họ là cao giai tứ đẳng.”

Chương 1747: Đây là ngươi ép ta đấy

“Chỉ là tứ đẳng?”

Lâm Ninh có hơi bị kinh ngạc.

Cũng chính là nói, ba người vừa rồi kia chỉ là Long mạch thấp nhất trong Bán Long tộc thôi.

Li Chướng nặng nề gật đầu.

“Tất cả Thiên Long Giao mạch đều là cao giai tứ đẳng, bọn họ đã coi như là yếu nhất trong Thiên Long tộc rồi.”

Lâm Ninh lại hỏi: “Thực lực ở nơi này của các ngươi phân chia thế nào vậy?”

Li Chướng trả lời: “Xem Long mạch trước, cấp bậc Long mạch càng cao, tự nhiên áp chế sẽ càng mạnh. Chỉ có cấp bậc Long mạch giống nhau mới có thể so sánh cảnh giới tu vi.”

Cuối cùng Thu Vũ Tuyền cũng không nhịn được mở miệng.

“Cũng chính là nói, ba người vừa rồi kia coi như là loại thực lực hạng chót trong Bán Long tộc?”

“Cũng gần như thế.”

Đã đến bước này rồi, Thu Vũ Tuyền cũng ý thức được sự khó khăn và nguy hiểm ở nơi này.

Thiên Tôn cao giai tứ đẳng yếu nhất, vừa rồi cũng phải cần loại Đạo Thánh mạnh mẽ như Lâm Ninh đây mới có thể gian nan đánh bại.

Vậy Chí Tôn và Đạo Tôn cao giai tứ đẳng thì sao?

Cao giai tam đẳng nhị đẳng, thậm chí là Hoàng giai thì sao?

Nếu như hiện tại gặp phải Đạo Thánh Hoàng giai, chẳng phải là không có chút lực đánh trả nào sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng của nàng và Lâm Ninh đều đã trở nên trầm trọng.

Duy chỉ có Khương Thành lại khác.

Thậm chí hắn còn vui mừng khôn xiết, hiện nay chết một lần không dễ dàng đến cỡ nào, chỉ mong sao có thêm nhiều người có thể giết chết mình một chút.

“Vậy thì xin hỏi Long mạch này làm sao có vậy?”

“Bẩm sinh đấy.” Li Chướng trả lời một cách đương nhiên.

“Vậy nếu như là Long tộc đã ra đời trước khi Long mạch xuất hiện thì sao? Lần đầu tiên bọn họ có được Long mạch thế nào?”

Câu hỏi này hiển nhiên đã vượt qua phạm vi hiểu biết của Li Chướng.

Hắn và đám Giao Long phía sau kia bị hỏi đến cứng họng, bởi vì bọn họ vậy mà lại chưa từng nghĩ đến chuyện này bao giờ.

“Ài!”

Thành ca chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài một hơi.

“Thật sự là càng sống càng cổ hủ.”

“Bỏ đi, các ngươi ở lại nơi này cũng là chờ chết, ca làm một người tốt mang theo các ngươi.”

Ca này làm việc vẫn là rất tốt đẹp.

Vừa rồi giết người đã giết rất thoải mái, nhưng không thể phủi mông bỏ đi như vậy, để lại đám Giao Long này bị coi thành mục tiêu báo thù của kẻ địch được.

Nhưng với lòng tốt bụng này, mười mấy con Giao Long trước mặt dường như không cảm kích lắm.

Tất cả bọn họ vẻ mặt bối rối.

Sau đó rất nhanh đã bắt đầu xì xào bàn tán.

“Hắn căn bản không phải là Thiên Long tộc đâu.”

“Đúng vậy, dường như bọn họ không phải là người của Thiên Long Giới, đi theo bọn họ không đáng tin nhỉ?”

“Đây là quê hương của chúng ta, ta có hơi không nỡ đấy…”

“Nhưng mà ở lại nơi này có lẽ sẽ bị Hồn Thư thế gia trút giận giết sạch.”

“Vậy chúng ta phải đi theo hắn sao?”

“Cũng đã nói là hắn không phải là Thiên Long tộc rồi, thậm chí không phải là Long tộc, đi theo hắn có tác dụng gì?”

“Đúng thế, bọn họ cũng không bảo vệ được chúng ta đâu nhỉ?”

“Hay là chúng ta tìm một nơi trốn đi?”

“Có ấn kí của Long mạch, Thiên Long tộc bên kia có thể tìm ra chúng ta bất cứ khi nào đấy.”

“Hay là chúng ta cầu xin Hồn Thư thế gia tha thứ đi, không chừng có thể sống sót.”

“Rất khó…”

“Vậy cũng tốt hơn là đi theo hắn đấy, bản thân bọn hắn cũng tự thân khó bảo toàn.”

Mặc dù bọn họ thảo luận rất nhỏ tiếng, nhưng Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, Lâm Ninh đều đã là Đạo Thánh, nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Thu Vũ Tuyền xưa nay thích chống đối hắn cười trên nỗi đau của người khác.

“Ngươi tốt bụng muốn bảo vệ bọn họ, nhưng dường như người ta chướng mắt ngươi đấy.”

Muội tử thường ngày lạnh lùng này, lúc này dồn hết tâm trí truyền âm, giống như một người lắm lời.

“Không phải đã nói là Thương Long Đại Đế sao?”

“Kết quả ngay cả Giao Long cũng không coi ngươi ra gì, người ta thà rằng chờ chết cũng không muốn đi theo ngươi, chậc chậc chậc…”

Thành ca đã trực tiếp bị nàng chọc cười.

“Tiểu thị nữ nhà ngươi, dường như không coi bản lão gia ra gì nhỉ, có biết cái gì gọi là bổn phận làm thị nữ không?”

Hiện tại Thu Vũ Tuyền đã sinh ra lực miễn dịch với thân phận “thị nữ” này rồi.

Dù sao Thiên Cung bên kia không ai không biết.

“Ai bảo bản thân ngươi khoe khoang khoác lác chứ?”

Thậm chí nàng cũng đã trừ bỏ truyền âm, chế nhạo trước mặt mọi người nói: “Trước đó ta nghe ngươi nói như thế, còn cho rằng ngươi thật sự là địa vị cao thượng ở Long tộc chứ, kết quả chỉ có như vậy?”

“Chỉ như vậy mà thôi, khiến ta coi trọng ngươi thế nào?”

Khi nói lời này, nàng còn cố ý liếc mắt nhìn Lâm Ninh ở nơi không xa một cái.

Hiển nhiên là muốn khiến Khương Thành mất mặt trước mặt đệ tử mình.

Có điều rất đáng tiếc, sắc mặt của Lâm Ninh không có chút thay đổi nào.

Mà Khương chưởng môn lại là không ôm ý tốt nhếch lên khoé miệng.

“Đây là ngươi ép ta đấy.”

“Ép ngươi lại thế nào?”

“Chuyện đầu tiên khi thức dậy mỗi ngày là gì, có lẽ ngươi không quên đâu nhỉ?”

Sắc mặt Thu Vũ Tuyền nhất thời chợt thay đổi.

Bị Khương Thành nhắc nhở như vậy, nàng đã nghĩ đến vụ cá cược thứ ba khi xưa.

Chuyện đầu tiên mỗi ngày chính là phải đọc lời thoại xấu hổ ba lần.

Nàng xưa nay nói là làm, những năm này ngoại trừ khi bế quan tu luyện ra, những lúc khác đều đã làm được.

Bởi vì mỗi lần đều là xung quanh không có ai, nàng cũng đã coi đó như tự nói một mình, dần dần cũng đã quen rồi.

Nhưng lần này ở trước mặt Khương Thành thì rất kháng cự.

Hơn nữa, Thành ca còn cố ý chọn thời cơ như thế.

Vừa rồi nàng mới hung hăng gièm pha chế giễu cái tên này một cú, trong nháy mắt đã…

“Ngươi vô sỉ quá đi!”

Nụ cười trên mặt nàng đã lập tức biến mất, thay vào đó là tái mét.

Ngay cả Lâm Ninh cũng đã tò mò nhìn qua, đó rốt cuộc là chuyện gì, vậy mà có thể khiến nàng phản ứng lớn như thế?

“Thế nào, ngươi muốn thất hứa rồi?” Khương Thành mắt tràn đầy nghiền ngẫm.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm của Lâm Ninh, Thu Vũ Tuyền càng thêm phần không tình nguyện.

“Ta không có, nhưng đổi lúc khác không được sao…”

“Không được!”

Thành ca nghiêm mặt, hoàn toàn không cho chỗ cò kè mặc cả.

“Chuyện đầu tiên mỗi ngày, hôm nay cũng đã qua lâu như thế rồi, đủ để thấy bình thường ngươi lười biếng thế nào!”

Thu Vũ Tuyền hận không thể bóp chết hắn.

“Ngươi đợi đấy cho ta!”

Sau đó, nàng hít sâu một hơi, lấy tốc độ đọc nhanh nhất đọc xong ba lần lời thoại đó.

“Ta sùng bái Khương Thành nhất.”

“Ta sùng bái Khương Thành nhất.”

“Ta sùng bái Khương Thành nhất.”

Lâm Ninh vẻ mặt ngây ngốc nhìn nàng, lại liếc nhìn Khương chưởng môn.

Hiển nhiên là đã bị hoàn toàn sững sờ vì điều này.

Ngay cả các Giao Long đang lo lắng bên cạnh cũng đã dừng xì xào bàn tán lại, bị hấp dẫn ánh mắt vì chuyện này của nàng.

Mỗi một con Giao Long đều đang buồn bực.

Vừa rồi đó là chú ngữ thần bí gì sao?

Bộp! Bộp! Bộp!

Thành ca mỉm cười hết lòng vỗ tay.

“Ha ha ha, rất tốt rất tốt.”

“Ngươi sùng bái ta như vậy thì nói sớm đi, vừa rồi còn cố ý hạ thấp ta.”

Hắn sờ cằm, cứ như đã nghĩ đến chút gì đó.

“Lẽ nào ngươi hy vọng dùng loại cách thức này, để hấp dẫn sự chú ý của ca sao?”

“Vậy ta không thể không nói…”

Sắc mặt hắn chợt nghiêm, trầm giọng nói: “Nữ nhân! Ngươi thành công rồi!”

Thu Vũ Tuyền dứt khoát ngăn che thính giác, nàng cảm thấy mình còn nghe nữa sẽ bị tức đến thổ huyết.

Mà lúc này, dường như các Giao Long cũng đã thương lượng xong rồi, Li Chướng đi đến trước mặt Thành ca.

“À thì, bọn ta…”

Nhìn thấy vẻ mặt bối rối kia của hắn, Khương Thành đã biết bọn họ không bằng lòng đi theo mình.

Thế là chưa đợi đối phương nói xong, hắn đã khoát tay.

“Không bằng lòng thì thôi đi, không cưỡng cầu.”

“Quả thực xin lỗi, bọn ta…”

Li Chướng đang muốn nói mấy câu tốt, dù sao đối phương là vì ra mặt cho Giao Long.

Nơi xa đột nhiên lại có một đám lớn người bay đến.

Chương 1748: Một kiếm hai đoạn

“Hồn Thư thế gia!”

“Không tốt rồi!”

Khi nhìn thấy tên Đạo Tôn trung niên sát khí đằng đằng cầm đầu kia, sắc mặt Li Chướng đại biến.

“Là gia chủ của bọn họ đích thân đến!”

Mặc dù trong đám người này chỉ có người cầm đầu kia là Đạo Tôn, nhưng người đến đây lại chừng hơn ba trăm người.

Phần lớn đều là Thiên Tôn, Chí Tôn cũng có hơn hai mươi người.

Mà dưới chỗ ngồi của mỗi người bọn họ đều có một con Giao Long.

Cảnh giới của rất nhiều Giao Long đều đã đến Chí Tôn.

Đặt ở Cổ Tiên Giới trước kia, Long tộc cấp Yêu Vương cũng đều thà chết chứ không làm toạ kỵ cho người.

Mà hiện tại, những Giao Long này lại là vẻ mặt thờ ơ nhận lệnh.

“Gần như toàn bộ cao thủ tinh anh của Hồn Thư thế gia đều đã đến rồi.”

“Toi rồi toi rồi, bọn họ xem trọng như vậy thì chúng ta chết chắc rồi.”

Mười mấy con Giao Long bên này giống như trời sập trên đỉnh đầu.

Con nào cũng đều đã lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Hồn Thư thế gia quản lí hai mươi lăm Long Quật của Giao Long tộc gần đây, nơi này của bọn họ chỉ là một cái trong đó mà thôi.

Lần này bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, hiển nhiên sẽ không chỉ là cảnh cáo hai câu là xong.

Mà là muốn giết sạch.

“Là ai!”

Người chưa đến, tiếng đã đến.

“Là ai làm!”

Giọng nói ong ong chấn động đến các Giao Long nằm sấp trên mặt đất, run lẩy bẩy, thậm chí cũng không dám ngẩng đầu lên.

Chỉ có thể không ngừng xin tha.

“Tha mạng!”

“Không phải bọn ta…”

Vẻ mặt gia chủ Đạo Tôn của Hồn Thư thế gia cầm đầu tràn đầy uy nghiêm của người ở vị trí cao.

Chỉ thấy Long mạch của hắn đột nhiên sáng rực lên.

Điện quang ngập trời điên cuồng tàn phá bừa bãi giống như lửa giận của hắn, ba trăm con Giao Long làm toạ kỵ phía dưới da tróc thịt bong, thê thảm đau đớn gào thét!

Thậm chí ngay cả phi hành cũng không thể lại duy trì tiếp được nữa, từng con từ trên không rơi xuống.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng con Giao Long rơi xuống trên mặt đất, chấn động đến mặt đất đều đã kịch liệt run lên.

Mà mặt đất cũng đã xuất hiện từng cái hố.

Về phần hơn ba trăm tên tộc nhân của Hồn Thư thế gia lại là vẻ mặt giận dữ.

Thậm chí không có ai cúi đầu xuống nhìn nhiều thêm một cái.

Bọn họ sát khí đằng đằng bay đến trên không phía trước đám người Li Chướng và Khương Thành.

“Các ngươi thật to gan!”

“Ngươi là người nào, là mạch nào?”

Nếu như Long mạch này không kích phát, từ bên ngoài cũng không nhìn ra được.

Bọn họ chỉ phán đoán từ ngoại hình, cũng coi Khương Thành, Lâm Ninh và Thu Vũ Tuyền thành Thiên Long tộc.

“Vậy mà dám trêu chọc Hồn Thư thế gia bọn ta!”

“Cho dù ngươi là gia tộc Long mạch cao giai tam đẳng, bọn ta cũng cần một lời giải thích!”

Dường như là cảm thấy khí thế như vậy không đủ, hai tên Chí Tôn phía sau gia chủ kia đã gọi ra trường tiên, quật về phía đám Giao Long Li Chướng đang phủ phục ở mặt đất.

“Nghiệt súc!”

“Vậy mà dám cấu kết với người ngoài, tàn hại chủ nhân!”

“Những nghiệt Long thấp kém các ngươi đây, quả nhiên không thể giữ lại…”

Khương Thành chợt nhíu mày, đang muốn ra tay cản lại, không ngờ phía sau một đạo kiếm quang đột nhiên rạch đến.

Đạo kiếm quang kia từ trái qua phải, đã rạch một đường thẳng tiêu chuẩn ở không trung.

Vừa vặn đã rạch qua trên người hơn ba trăm tên tộc nhân của Hồn Thư thế gia đang lơ lửng ở không trung.

Đương nhiên, còn bao gồm cả Khương Thành.

Nhìn từ mặt ngoài, một kiếm này giống như trò chơi trẻ con.

Bởi vì Khương Thành không có chút cảm giác nào, cũng không bị tổn thương chút nào.

Nhưng hơn ba trăm người của Hồn Thư thế gia vốn dĩ còn gào thét giận dữ, khí thế ngút trời phía trước lại là đã đột nhiên trở nên im lặng.

Im lặng đến một mảnh tĩnh mịch.

Ngay sau đó, tiếng xuỳ xuỳ không ngừng bên tai!

Trong hư không đột nhiên đã nở ra từng cụm pháo hoa - Pháo hoa màu máu.

Lấy đường thẳng vừa rồi kia làm mốc, hơn ba trăm tên tộc nhân tinh anh của Hồn Thư thế gia, đồng thời bị cắt thành trên dưới hai đoạn.

Có người là từ phần eo, có người là từ bụng, có người là từ tim, có người là từ cổ, đầu.

Mặc dù vị trí cắt khác nhau, nhưng hiệu quả căn bản giống nhau.

Bất luận vảy bên ngoài hay là đạo giáp, hay là xương cốt máu thịt bên trong, toàn bộ đều giống như đậu phụ, cắt đến không có chút trở ngại nào.

Bởi vì vết cắt quá mức bằng phẳng, đến nỗi lúc giây đầu tiên cũng không có ai có thể nhìn ra khác thường.

Mà khi trên dưới thân thể tách ra vô lực rơi xuống mặt đất, huyết hoa khắp trời cũng đã bắn tung toé ra.

Lúc này, những Giao Long toạ kỵ vừa mới bò lên từ trong hố kia, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng giống như mưa rơi này.

Rất nhiều Giao Long suýt nữa đã bị doạ đến ngất đi.

Mà nhiều Giao Long lại là vẻ mặt ngây dại và mê man hơn.

Bọn họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hồn Thư thế gia vẫn luôn thống trị mây đen đỉnh đầu bon họ, vừa rồi còn vênh váo hung hăng, sao lại đột nhiên đã bị diệt hết rồi?

Đám Giao Long Li Chướng phủ phục ở mặt đất bị kinh hãi đến sợ chết khiếp.

Bọn họ há miệng, thậm chí cũng đã quên đứng dậy.

Chỉ là mờ mịt nhìn về phía ba người bên cạnh kia.

“Mẹ nó, ngươi làm gì vậy?”

Tiếng gào thét tức hổn hển của Khương Thành, cuối cùng cũng đã phá vỡ tĩnh mịch trong hiện trường.

Ca này nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt Thu Vũ Tuyền.

Hận không thể bóp lấy cổ thon dài của nàng, nhấc nàng lên chất vấn một phen.

“Ngươi muốn làm cái gì? Hả?”

“Ngươi cố ý đúng không?”

“Nhất định là cố ý đúng không?”

Thu Vũ Tuyền không trả lời, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo thu kiếm vào vỏ.

Đúng vậy, một kiếm vừa rồi kia là nàng vung ra đấy.

Đó là sát chiêu cuối cùng được đám người Không Đế Nguyên Đế phán định là “Vô Đạo kiếm”.

Nàng đã từng dùng một kiếm này chém giết hai tên Đạo Thánh ở đại hội thông thần.

Mà hiện tại, bản thân nàng cũng đã là Đạo Thánh rồi.

Một kiếm này vẫn như cũ không phải là không có chút tả giá nào, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng cũng đã xuất hiện trắng nhợt rõ ràng không bình thường, trắng nhợt đến gần như trong suốt.

Có một khoảnh khắc như thế, thậm chí không cảm nhận được chút sinh cơ nào.

Có điều so với trực tiếp mất đi ý thức khi xưa, đã coi như là tiến bộ nhiều lắm rồi.

Hiệu quả của "Vô Đạo kiếm" cũng là ngay lập tức.

Mặc kệ ngươi gì mà Long mạch huyết mạch, mặc kệ ngươi gì mà quy tắc áp chế, dù sao đều là một kiếm hai đoạn.

Chớ nói những Giao Long kia, ngay cả Lâm Ninh cũng đã bị chấn động đến có hơi nghi ngờ nhân sinh.

Nàng cũng không ngờ rằng, vị "Thần Quân Thiên Cung" này vậy mà lại mạnh như thế.

Ánh mắt kinh hãi của nàng và những Giao Long bên cạnh kia khiến Thu Vũ Tuyền rất hài lòng.

Vừa rồi hét ba câu nói kia thì muội tử này đã rất mất mặt, trong lòng đang tức giận đấy.

Lúc này người của Hồn Thư thế gia còn dám chạy ra ngông cuồng kêu gào, quả thực chính là đụng vào trên họng súng.

Thu Vũ Tuyền căn bản cũng không kiên nhẫn lải nhà lải nhải với bọn họ.

Hiện tại hiệu quả cũng cực kì tốt, mặt vừa mất đã tìm lại được toàn bộ.

"Ngươi quả thực không thể ra gì mà!"

Khương Thành cũng đã bị nàng chọc tức đến cười.

Khi một kiếm này của Thu Vũ Tuyền vung ra, đã né tránh Lâm Ninh, cũng đã né tránh tất cả Giao Long.

Duy chỉ không tránh mình ra.

Thành ca cực kì nghi ngờ nàng chính là cố ý chọn một góc độ vung kiếm bao gồm cả mình trong đó.

Mặc dù biết rõ mình miễn dịch với Vô Đạo kiếm, nhưng sự khiêu khích này của nàng đã là cấp độ nhảy lên mặt rồi.

“Ca còn có lời muốn hỏi bọn họ đấy, tốt xấu gì cũng đợi ta hỏi xong đã chứ?”

“Hơn nữa ngươi đừng quên đấy, lần này ngươi là người hầu, ta mới là đội trưởng!”

“Không có sự cho phép của đội trưởng, ngươi bắn súng loạn xạ gì chứ? Có hiểu cái gì gọi là kỷ luật nghiêm minh không hả?”

Thu Vũ Tuyền vẫn là mặt không biểu cảm như cũ.

Thực ra trong lòng nàng đang rất thoải mái.

Khương Thành càng tức giận, nàng sẽ càng vui vẻ.

Ngược lại là toàn bộ những Giao Long ở một bên kia đều đã kinh ngạc thán phục trước Thành ca rồi.

Trời ạ, nữ nhân này lợi hại như thế, vậy mà còn bị người này mắng đến máu chó đầy đầu.

Vậy bản thân hắn phải lợi hại cỡ nào chứ?

Chương 1749: Đại lão mang theo bọn ta

Khương Thành không hề biết cảm nghĩ của các Giao Long.

Hắn nhìn thi thể nát rải rác đầy đất, cũng không tìm ra một kiện đạo khí hoàn chỉnh nào.

Hơn nữa Bán Long tộc của Thiên Long Giới này, trang bị còn không bằng bên ngoài, rất xấu xí.

“Ầy, quá không chuyện nghiệp rồi.”

Ca này thất vọng lắc đầu.

“Đi thôi đi thôi.”

Hắn định lại đến những nơi khác ở Thiên Long Giới này đi loanh quanh.

Tìm chút Đạo Thánh Đạo Thần gì đó, lại nghe ngóng tin tức của Thương Long tộc một chút.

Lâm Ninh và Thu Vũ Tuyền không nói lời nào, nhưng giống như hai hộ vệ thiếp thân, lập tức đi theo.

Ba người mới vừa bay lên, phía dưới đã truyền đến tiếng kêu gọi của Li Chướng.

“Đại nhân! Tiền bối! Mang bọn ta đi với…”

Nghe thấy lời này, Khương Thành ngược lại đã tăng nhanh tốc độ.

Một đám Giao Long đều đã nôn nóng.

Li Chướng trực tiếp cũng tăng nhanh tốc độ xông đến, ôm lấy chân Thành ca.

Những Giao Long khác cũng nhao nhao theo sau.

“Tiền bối! Đừng đi mà!”

“Mang theo bọn ta với, vừa rồi không phải ngươi vẫn muốn mang theo bọn ta sao?”

“n nhân, ngươi đi rồi bọn ta phải làm sao đây…”

Thành ca tức giận quay đầu lại, một chân giẫm Li Chướng xuống.

“Các ngươi phải làm sao, liên quan quái gì đến ta?”

Toàn bộ những Giao Long khác đều vây chặt xung quanh.

Nhìn từ nơi xa, bầu trời cũng đã không nhìn ra bóng dáng của ba người rồi, chỉ có thể nhìn thấy một ngọn núi chuyển động về phía trước.

“n nhân, bọn ta biết ngươi tốt bụng nhất, vừa rồi ngươi đã ra mặt cho bọn ta, bọn ta cảm kích vô cùng.”

“Chỉ là Hồn Thư thế gia này bị diệt, bọn ta ở lại nhất định phải bị giết, đi theo ngươi mới có đường sống…”

“Thôi đừng!”

Thành ca mở kết giới ra, bắn mấy con Giao Long bên cạnh ra.

Hắn phủi bụi bặm không hề tồn tại trên người.

“Tuyệt đối đừng nói như vậy, ta không chịu đựng nổi, ta làm sao bảo vệ được các ngươi chứ.”

“Các ngươi vẫn là ở lại tiếp tục cầu tình đi, như thế càng có tiền đồ hơn, đi theo ta đó không phải là một con đường chết sao?”

Chúng long biết hắn đây là quyết định trước khi tức giận, cho nên mới cố ý nói như vậy.

Không khỏi bắt đầu hối hận.

Lúc đó bọn họ cảm thấy ba người Khương Thành này chắc chắn không chống lại được cao thủ của Hồn Thư thế gia, đi theo hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng một kiếm vừa rồi kia của Thu Vũ Tuyền, trực tiếp đã đánh vào lòng tin của bọn họ.

Một kiếm đã diệt sạch Hồn Thư thế gia một cách không hợp lí, bọn họ sợ như sợ cọp, đây là thực lực bậc nào?

Mẹ nó, đây là mãnh long quá giang đấy!

Dường như thật sự có thể bao bọc được đám Giao Long bọn họ.

Bởi vì trong ba người, dáng vẻ cầm đầu là của Khương Thành, bọn họ đương nhiên phải ôm lấy đùi của Thành ca.

“n nhân, vừa rồi đều là bọn ta có mắt như mù!”

“Đúng thế đúng thế, đều là lỗi của bọn ta, hiện tại bọn ta một lòng một dạ đi theo tiền bối ngươi…”

“Không không không!”

Khương Thành liên tục khoát tay.

“Bọn ta ngay cả Long mạch cũng không có đấy, bản thân cũng khó bảo toàn, làm gì bảo vệ được các ngươi?”

“Long mạch tính là cái gì chứ?”

Li Chướng không biết lại từ đâu hiện ra.

Mặc dù vừa rồi đã bị giẫm xuống, nhưng hiện tại lại mặt dày cười hì hì.

“Long mạch ở trước mặt ân nhân các ngươi cũng chẳng là cái rắm gì!”

“Tiền bối các ngươi mới là Thần của Thiên Long Giới, là cứu tinh do số phận quyết định của Giao Long nhất tộc bọn ta!”

“A trời ơi, chẳng lẽ gặp phải tiền bối chính là ý của ông trời?”

“Nhìn xem dung mạo này, phong thái khí độ này của ân nhân, vừa nhìn chính là Thiên Thần chuyển thế đấy!”

“Sự xuất hiện của ân nhân đã soi sáng những cừu non lạc lối bọn ta, khiến bọn ta bừng lên sức sống mới…”

Vì để có thể lên xe, bọn họ cũng đã bắt đầu nịnh bợ rồi.

Mật mã lần này cuối cùng cũng đã nhập chính xác, sắc mặt của Thành ca hơi bớt giận.

“Vừa rồi không phải là nói khó rời khỏi quê hương sao?”

“Hì hì…”

Li Chướng một đường phi hành xoa móng vuốt, vẻ mặt tươi cười, không nhìn ra chút ngượng ngùng nào.

“Quê hương gì chứ, nhóm Giao Long bọn ta bốn biển là nhà, làm gì có quê hương gì chứ?”

“Tiền bối đi đến nơi nào, nơi đó chính là nhà của bon ta!”

Trong lòng Thành ca cũng cạn lời.

Trước đó chủ động muốn mang theo các ngươi, các ngươi không coi trọng.

Hiện tại không mang theo các ngươi, các ngươi lại nịnh nọt ton hót đủ kiểu.

Có mệt không hả!

Mà lúc này, những Giao Long bị coi như toạ kỵ trước đó kia cũng đã nhao nhao đuổi theo nhánh đội ngũ này.

Một mặt bọn họ quả thực cảm kích Thu Vũ Tuyền đã diệt sạch Hồn Thư thế gia nô dịch bọn họ.

Một mặt khác, chủ yếu vẫn là không có sự lựa chọn nào khác.

Hồn Thư thế gia bị diệt, những gia tộc và tầng cao của Thiên Long Giới khác chắc chắn phải phái người đến điều tra.

Cấp bậc Thiên Long Giới nghiêm ngặt, thậm chí có loại quy củ kì lạ chết cùng này.

Đến lúc đó, bọn họ "may mắn" sẽ bị những Thiên Long tộc khác coi như tài nguyên chia cắt.

Không may mắn thì thật sự sẽ bị giết chết chôn cùng.

"Có thể đuổi kịp thì các ngươi cứ theo đi."

Khương Thành ngược lại cũng không tăng nhanh tốc độ, nhưng không sẵn sàng đồng ý muốn bao bọc bọn họ.

Hơn ba trăm con Giao Long lập tức trở nên vui mừng hớn hở.

Dọc đường vây chặt ba người, ngược lại là trùng trùng điệp điệp, vô cùng náo nhiệt.

Có Giao Long mới gia nhập, Thành ca lại lần nữa hỏi đến vấn đề trước kia.

"Các ngươi có từng nghe qua Thương Long tộc chưa?"

"Không có."

Đám Giao Long này cũng đều là hỏi gì cũng không biết.

Điều này khiến Khương Thành cực kì khó hiểu.

"Lẽ nào các ngươi đều là sau khi Nguyên Tiên Giới gây dựng lại mới sinh ra sao?"

Trong đó có mấy chục con Giao Long lắc đầu.

Biểu thị bản thân đã sinh sống ở chân giới khác nhau trước khi Nguyên Tiên Giới gây dựng lại.

"Chân giới các ngươi đã ở đều không có Thương Long, Kim Long và Thanh Long tồn tại sao?"

"Không có."

"Hoàn toàn chưa từng nghe qua bao giờ."

"Chuyện này không nên chứ!"

Khương Thành cảm thấy nhất định là đã sai ở đâu rồi.

"Ba đại Long tộc này đứng ở đỉnh đầu, sao các ngươi có thể chưa từng nghe qua chứ?"

Nhìn thấy hắn nhíu chặt mày, dáng vẻ không hài lòng lắm với câu trả lời này, các Giao Long rất xấu hổ.

“Những Long tộc địa vị cao như Dực Long, Chúc Long, Hắc Long này, bọn ta ngược lại từng nghe qua.”

“Nhưng Thương Long, Kim Long, Thanh Long, quả thực là chưa từng nghe qua bao giờ.”

Thu Vũ Tuyền không nhịn được hỏi: “Vậy Thập Thiên Đế các ngươi có nghe qua bao giờ chưa?”

Lần này các Giao Long nhao nhao gật đầu.

“Cái này bọn ta đương nhiên biết.”

“Đó là đại năng sáng lập Thiên Cung sau khi Nguyên Tiên Giới gây dựng lại.”

“Trước kia khi bọn ta ở bên ngoài, tên tuổi vang dội đấy…”

Thu Vũ Tuyền lại hỏi: “Có phải Thập Thiên Đế đã đến Thiên Long Giới các ngươi không?”

Các Giao Long lại lần nữa trở nên một đầu mù mịt.

“Không có.”

“Bọn ta chưa nghe thấy bao giờ.”

“Nếu như cường giả lợi hại như vậy đến đây, có lẽ Thiên Long Giới bọn ta sớm đã long trời lở đất rồi ha?”

“Đúng thế đúng thế.”

Khương Thành đã im lặng rất lâu, đột nhiên đã nghĩ đến chút gì đó.

“Đúng rồi, nơi này của các ngươi có Long tộc của Cổ Tiên Giới đến đây không?”

Long tộc của Cổ Tiên Giới năm xưa đều đến từ tam đại Long Cốc.

Bọn nó đương nhiên là biết Thương Long, Thanh Long, Kim Long.

Mà chỉ cần thế giới này có một con Long tộc đến từ Cổ Tiên Giới, vậy thì sẽ có cơ hội biết đươc tung tích của Thương Linh Thương Khung rồi.

“Cổ Tiên Giới?”

Lần này, câu trả lời của các Giao Long cuối cùng đã là khẳng định rồi.

“Đương nhiên có chứ!”

“Không chỉ có, hơn nữa số lượng còn không ít đấy.”

Khương Thành vui mừng khôn xiết.

“Bọn họ ở đâu?”

“Mau dẫn ta đến đó!”

Các Giao Long lập tức xung phong đảm nhận việc dẫn đường.

Có vài Long tộc còn bổ sung nói: “Ngươi hỏi như vậy, ta ngược lại là đã nhớ ra rồi, Long tộc của Cổ Tiên Giới đều rất kì quái.”

“Kì quái?”

“Đúng, dường như bọn họ đều không coi Thiên Long tộc ra gì. Cũng vì vậy nên bị dày vò rất thảm.”

Chương 1750: Hắn thực sự là Long Đế à

Trong một đầm lầy lớn cách xa bọn họ hơn một tỷ dặm, chướng khí và côn trùng độc liên tục xuất hiện.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy những tầng mây màu vàng nâu bao phủ cả địa vực rộng lớn bên dưới.

Khí Tiên Nguyên ở nơi này không đủ dày đặc, nó được xem như là một vùng đất nghèo nàn ở Tiên giới.

Mà Giao Long tộc đến từ Cổ Tiên giới đã tập hợp ở đầm lầy này.

Không phải bản thân bọn họ lựa chọn, mà là vì không phục sự quản chế, không muốn bị ‘lấy máu’ nên cuối cùng bọn họ đã bị dồn đến nơi này.

Thiên Long tộc hầu như không có kẻ thù nào ở Thiên Long giới, nhằm mài giũa tộc nhân thế hệ sau, cũng cố tình giữ những Giao Long này lại làm ma thú cho người mới rèn luyện.

Vì vậy, thậm chí tình cảnh của nhánh Giao Long tộc đến từ Cổ Tiên giới này còn thê thảm hơn những Giao Long khác.

“Ly Quang, ngươi đừng u mê không tỉnh ngộ nữa!”

“Nếu cứ tiếp tục như thế này, các ngươi sẽ là người chịu thiệt.”

Lúc này, ở trung tâm của đầm lầy này, có mười hai Giao Long Đạo Tôn.

Bọn họ xem như là nhóm Giao Long tộc có thực lực mạnh nhất.

Mà ở trung tâm bọn họ, còn có hơn năm mươi Giao Long đang trôi nổi trong bùn của đầm lầy.

Rất nhiều Giao Long có những vết thương lâu năm trên cơ thể, nhưng ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

Những Giao Long Đạo Tôn ở bên ngoài vẫn đang tận tình khuyên nhủ.

“Dù sao thì chúng ta đều là người của cùng một tộc, bọn ta cũng không muốn nhìn thấy nhánh của các ngươi tiêu vong.”

“Cần gì chứ, dù sao chỉ cần cho chút tinh huyết theo định kỳ, thì ít nhất cũng có thể sống sót.”

“Những Thiên Long tộc đó không phải là thứ mà các ngươi có thể chống lại, biết điều chút đi…”

Câu nói này của Thiên Long tộc, cuối cùng cũng khiến cho người đứng đầu Giao Long có tên là Ly Quang có chút phản ứng.

“Thiên Long tộc?”

Sừng rồng bên trái bị gãy, vảy trên người tróc ra hơn phân nửa, trông như một cỗ máy cũ nát sắp bị phế, nhưng đôi mắt sáng hơn những Đạo Tôn khác.

“Hừm, chỉ là một đám hỗn huyết tạp chủng không phải người cũng không phải rồng mà thôi!”

“Vậy mà bọn họ cũng dám tự xưng là Thiên Long, đúng thật là buồn cười…”

Mười hai Đạo Tôn đến từ các Giao Long tộc quần khác ở bên cạnh cắt ngang lời hắn.

“Ngươi lại nói câu này nữa.”

“Ôi, thật là chấp mê bất ngộ.”

“Ngươi nghĩ rằng bọn họ không thể quét sạch các ngươi sao?”

“Giữ các ngươi một đường mệnh tàn, chỉ là dùng để làm đá mài dao mà thôi…”

Những gì bọn họ nói là sự thật.

Dưới tác dụng áp chế của Long mạch, Bán Long tộc cấp Đạo Tôn có thể nghiền chết Giao Long Đạo Tôn từng chút một như chuột gặm voi.

Tuy nhiên, Bán Long tộc vì để mang lại trải nghiệm cho thế hệ sau nên thường không sử dụng Long mạch trong lúc chiến đấu.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, sẽ luôn có một số Bán Long tộc thẹn quá hóa giận trong chiến đấu, hoặc là nóng nảy không nói võ đức…

Vì vậy, sau khi trải qua nhiều năm bị tàn phá, số lượng của nhánh Giao Long tộc quần đến từ Cổ Tiên giới này đã giảm mạnh xuống từ ban đầu ba ngàn đến hiện nay còn năm mươi con.

Những Giao Long xung quanh cũng không muốn thấy nhánh này bị diệt sạch hoàn toàn.

Bản thân bọn họ cũng không dám phản kháng, cũng không thể chống lại Bán Long tộc, vì vậy bọn họ chỉ có thể thuyết phục Ly Quang hết lần này đến lần khác.

Để hắn từ bỏ sự phản kháng và cam chịu số phận trở thành tọa kỵ và túi máu của Bán Long tộc.

Chết tử tế không bằng sống tồi tệ mà!

“Hãy nghĩ về đại ca Ly Diêu của ngươi, nghĩ về những đồng tộc đã chết những năm qua đi!”

“Lẽ nào ngươi thực sự muốn chôn vùi hơn mười huyết mạch cuối cùng Cổ tiên giới sao?”

“Các ngươi không cần phải nói nữa!”

Ánh mắt của Ly Quang vô cùng cương quyết.

“Chỉ là Bán Long tộc, cho dù giết sạch bọn ta, cũng không thể đánh vỡ xương cốt của bọn ta!”

“Những tạp chủng như bọn họ, hoàn toàn không xứng gọi là Thiên Long, càng không xứng để bọn ta cúi đầu khuất phục.”

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên từ vùng nước đục ngầu của đầm lầy, nhìn về phía bầu trời mờ tối phía trên.

“Thượng vị Long tộc thực sự, hoàn toàn không phải dáng vẻ như bọn họ…”

Nhưng Giao Long phía sau hắn tất cả đều lộ ra vẻ hoài niệm, giống như đã trở lại thời gian ở Long cốc vào năm đó.

Nhưng những Giao Long khác ở xung quanh đều đồng thời lắc đầu cười khổ.

“Ngươi lại muốn nói Thương Long? Thanh Long? Kim Long?”

Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên bọn họ nghe Ly Quang nhắc đến tam đại Long tộc này.

“Thương Long, Thanh Long gì đó hoàn toàn không tồn tại, bọn ta chưa từng thấy bao giờ.”

Ly Quang lại kiên trì với ý kiến của chính mình.

“Đương nhiên là bọn họ tồn tại, chắc chắn là bọn họ có tồn tại, Thương Long Đại Đế không gì là không làm được, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến giải cứu bọn ta khỏi bể khổ!”

Những Giao Long Đạo Tôn đến từ chân giới khác lại lắc đầu.

Trong số họ, có một số cũng đã trải qua thời đại Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, nhưng chưa từng nghe nói về tam đại thượng vị Long tộc.

Chỉ xem như Ly Quang mắc bệnh hoang tưởng, bản thân tưởng tượng ra Long tộc hoàn toàn không tồn tại.

“Cho dù thực sự tồn tại, thì có thể làm gì chứ?”

“Bọn họ có thể so với Thiên Long tộc sao?”

Ly Quang lớn tiếng nói: “Thiên Long tộc ở trước mặt tam đại thượng vị Long tộc thì tính là cái thá gì…”

“Thế thì tại sao đến nay bọn họ vẫn chưa xuất hiện?”

“Nhất định họn họ sẽ xuất hiện!”

Bọn họ đang tán gẫu thì đột ngột có một đàn Giao Long từ phía xa bay đến, hơn ba trăm con.

Giống như một vùng mây đen đen nghịt nhanh chóng đến gần.

“Hả?”

“Tình huống gì thế này?”

Những Giao Long tại chỗ nhìn ‘đám mây đen’ với vẻ vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù Giao Long tộc là một tộc quần rất lớn, nhưng đến cấp bậc Chí Tôn và Đạo Tôn, bọn họ đều biết nhau.

“Hình như là Ly Thiên và Ly Chướng, bọn họ là người của Hồn Thư thế gia cai quản phạm vi bên kia, đúng không?”

“Ta nhớ không phải đám người Ly Thiên đã suy bại trở thành tọa kỵ rồi sao, sao còn có thể bay đến đây một mình?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện sôi nổi, vốn dĩ Ly Quang còn đang nằm trong bùn, đột nhiên mở to mắt.

Không chỉ có hắn, mà hơn năm mươi Giao Long đến từ Cổ Tiên giới ở xung quanh hắn cũng vô thức nâng thân hình to lớn của mình lên.

“Trời ạ!”

“A! Là hắn!”

Đột nhiên hai Giao Long bên cạnh Ly Quang giống như mũi tên rời khỏi dây cung, mang theo một trận bão táp đục ngầu bao phủ đầy trời, lao ra phía xa.

Mà trái tim của Ly Quang gần như nhảy ra ngoài.

Hắn nhìn chằm chằm bóng dáng phía trước của đám Giao Long đó, nước mắt sẫm màu vẩn đục bất giác chảy ra.

“Thương Thành Đại Đế!”

“Thật sự là Đại Đế đến rồi sao?”

Hắn không thể dằn xuống cảm xúc của bản thân được nữa, lao về phía Khương Thành như điên.

“Hu hu hu, Đại Đế…”

Thành ca vừa mới chạy đến nơi này, còn chưa kịp nói chuyện thì đã bị một đám Giao Long toàn thân đầy bùn ngoài ra còn có máu bao quanh hắn lại.

Giao Long trước kia ở tam đại Long cốc cũng có, mà hiện tại không chỉ có Giao Long ở Thương Long cốc, mà còn có cả Giao Long ở Thanh Long cốc và Kim Long cốc, giống như gặp lại người thân đã thất lạc nhiều năm.

"Đại Đế, cuối cùng ngươi cũng đến rồi!"

"Trời ạ! Không phải bọn ta đang nằm mơ chứ?"

"Đại Đế đã trở lại rồi, quá tốt rồi, quá tốt rồi mà…"

Sự kỳ vọng ban đầu của bọn họ là đám Long Đế Thương Linh và Huyền Minh một ngày nào đó sẽ bất ngờ đến giải cứu bản thân.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng, thế mà người đến lại là Khương Thành.

Thương Long Đại Đế hùng mạnh đến mức nào, thần kỳ như thế nào, năm đó mọi người đều đã tận mắt chứng kiến.

"Đại Đế, ngươi đến rồi, bọn ta được giải thoát rồi."

"Những năm này bọn ta… hu hu hu…"

Dưới sự vui mừng phấn khích, đau khổ và uất ức nhiều năm cuối cùng cũng bùng phát vào lúc này.

Thậm chí có rất nhiều Giao Long suýt nữa ngất xỉu vì khóc ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này khiến cho mười hai Giao Long Đạo Tôn vừa rồi phải kinh ngạc không thôi.

Lẽ nào đây là thượng vị Long tộc mà bọn họ nói sao?

Mà Thu Vũ Tuyền cũng sững sờ.

Tên này thực sự là Đại Đế của Long tộc sao?

Chương 1751: Long tộc Thuỷ tổ?

Hiếm khi nhìn thấy Long tộc đã từng ở Cổ Tiên giới, tâm trạng của Khương Thành vẫn là rất tốt.

Nhưng tâm trạng tốt này không kéo dài được lâu.

Bởi vì không bao lâu sau hắn đã biết tình cảnh thê thảm của đám Giao Long này.

“Hơn ba nghìn Giao Long, cuối cùng chỉ còn lại các ngươi sao?”

“Ừm!”

Mắt rồng của Ly Quang cất chứa nước mắt, liên tục gật đầu.

Hắn vừa đau buồn vừa tức giận, từng chữ khóc ra máu.

“Trong ba mươi tỷ năm qua, bọn ta luôn sống trong luyện ngục.”

“Những gia tộc tạp chủng Bán Long tộc xung quanh xem bọn ta như những ma thú ngu dốt dùng để rèn luyện, tuỳ ý săn bắn và giết chóc làm thú vui…”

“Mỗi một gia tộc đều nợ máu ngập trời!”

Khương Thành chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lúc mở ra một lần nữa, hắn hít một hơi thật dài.

“Ta biết rồi.”

Chỉ vẻn vẹn ba chữ, năm mươi hai Giao Long đến từ Cổ Tiên giới đã hiểu ý của hắn.

Những gia tộc Bán Long đó xem như là đã bị kết án tử hình.

“Làm thế nào mà các ngươi đến được nơi này?”

“Còn đám người Thương Linh, Thương Tật, Dực Không, Ngao Dương và Huyền Minh, bọn họ có cùng đến không?”

“Tất cả đều đến rồi.”

Trong mắt của Ly Quang nổi lên màu của ký ức.

“Sau khi Nguyên Tiên Giới được tổ chức lại vào năm đó, hơn trăm ngàn Long tộc trong tam đại Long cốc của chúng ta không hề phân tán.”

“Trong thời kỳ hỗn loạn nhất, mặc dù mọi người gặp không ít nguy hiểm, nhưng đều vững vàng nâng cao thực lực.”

“Đặc biệt là hai Đại Đế Thương Linh và Huyền Minh nhập cảnh cực nhanh, lúc ấy những cường giả khác nhiều nhất là Chí Tôn, bọn họ thì đã đến Đạo Tôn rồi.”

“Ừm.”

Khương Thành gật đầu, hai người này đều ràng buộc huyền văn của bản thân, ít trở ngại hơn rất nhiều.

Ngoài ra cũng đều là viễn cổ sinh linh nên có tốc độ nâng cao như vậy là rất bình thường.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Thập Thiên Đế từ từ nổi dậy, Long tộc chúng ta cũng chịu ảnh hưởng không ít.”

Những Giao Long khác ở bên cạnh cũng nói thêm.

“Ba vị Đại Đế Thương Long, Thanh Long và Kim Long không muốn thần phục Thiên Cung nên đã đưa trăm ngàn Long tộc chúng ta trốn vào Đạo Tuyệt Chi Địa.”

“Lúc đó, ba vị Đại Đế đều đã là Đạo Thánh rồi, bọn ta cũng đã chiếm giữ một Đạo trong hàng ngàn hàng vạn Đạo.”

“Bởi vì bài học kinh nghiệm của Tiên Yêu đại chiến vào năm đó, cho nên ba vị Đại Đế đã phong bế một Đạo đó, bọn ta gần như không giao tiếp với Nhân tộc ở bên ngoài, qua được cũng xem như là không tranh với đời.”

“Lúc đó, mọi người vừa nhàn nhã lại vừa vui vẻ.”

“Cho đến một ngày vào mười tỷ năm trước, một Long tộc tự xưng là Long tộc Thuỷ tổ đã tìm đến bọn ta…”

Khương Thành nhướng mày: “Long tộc Thuỷ tổ? Hắn là Long của tộc nào?”

“Bọn ta cũng không biết, nhưng quả thực là yêu thể của hắn lợi hại hơn ba vị Long Đế, khí tức của hắn mạnh đến mức vô lý, hắn là ở cảnh giới Đạo Thần.”

Ly Quang tiếp tục nói: “Hắn nói hắn là Long đầu tiên sinh ra ở Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, cho nên Long tộc đều là hậu duệ của hắn, bao gồm cả bọn ta, những Long tộc đến từ Cổ Tiên giới cũng không ngoại lệ.”

“Còn nói có nhiều Long tộc và Bán Long tộc hơn trong các đại chân giới, bây giờ tất cả đều tập trung ở Long giới mới.”

“Hắn nói với bọn ta, Long giới là ngôi nhà thực sự của bọn ta, mời bọn ta gia nhập vào bên đó.”

“Sau đó các ngươi gia nhập vào sao?”

Ly Quang lắc đầu: “Không có, lúc đó ba vị Long Đế đều không muốn gia nhập vào bên đó, cũng không muốn xếp dưới người khác, cho nên lập tức nói bọn ta sống ở đây rất tốt.”

“Nhưng mà Long Tổ đó cứ liên tục thuyết phục mãi, cuối cùng hắn nói là mời ba vị Long Đế và chư vị cấp cao đến đó làm khách.”

Lúc đám Giao Long Ly Quang nhắc đến chuyện này, trong mắt vẫn còn sót lại sự hối hận khắc cốt ghi tâm.

Bởi vì chính việc này đã thay đổi số phận của tất cả Long tộc.

“Lời mời của hắn quá nhiệt tình.”

“Ba vị Long Đế nể mặt đều là Long tộc, cộng thêm Thiên Cung bên ngoài khá mạnh, có nhiều hậu thuẫn, nhiều con đường, nên mang theo các cấp cao Thương Tật, Thương Khung, Ngao Minh, Ngao Quân, Huyền Hải và Huyền Tịch cùng đi với hắn… ”

Khương Thành truy hỏi: “Sau đó thì sao?”

Ly Quang lắc đầu.

“Sau đó thì bọn ta không bao giờ gặp lại bọn họ nữa.”

“Ước chừng khoảng một tháng sau, đột nhiên vài vị Bán Long tộc Đạo Thánh của bên đó đến, tự xưng là thuộc hạ của Long Tổ.”

“Nói là sau khi ba vị Long Đế đi qua, đã gặp phải kẻ thù bên ngoài mạnh mẽ, hiện tại đang liên thủ chống lại kẻ thù bên ngoài với Long tổ, bảo bọn ta hãy nhanh chóng phái một vài cao thủ đi qua chi viện…”

“Nghe được tin này, sao mọi người còn có thể ngồi yên được?”

“Vài tộc quần hùng mạnh như Chúc Long, Hỏa Long, Dực Long, Hắc Long, Ứng Long và Vân Long, tất cả các cao thủ lập tức xuất phát, đi theo bọn họ.”

“Bọn họ cũng không thể quay lại sao?”

“Ừm!”

Ly Quang đau đớn cúi đầu.

“Sau một thời gian nữa, bên đó lại có người đến…”

“Nói rằng Long giới đang khai chiến với vực giới khác, trận chiến rất ác liệt, cần thêm viện trợ nhiều hơn nữa.”

“Khi đó, thủ lĩnh của Bạch Long và Ngân Long tộc đều nhìn ra vấn đề, nói là quá đáng ngờ, tại sao lần nào đến kêu gọi viện binh cũng đều là những Bán Long tộc?”

“Lần đó bọn ta còn xảy ra tranh cãi, sau đó Giao Long, Bàn Long, Li Long, Cầu Long, mấy tộc này đều lên đường, đi theo bọn họ để chi viện cái gọi là đại chiến.”

“Kết quả là sau khi đi theo bọn họ vào một hang động thần bí, thì vô duyên vô cớ đến nơi này.”

“Sau đó mới phát hiện ra, cái gọi là đại chiến chỉ là lời bịa đặt. Vừa đến nói này, những tạp chủng của Bán Long tộc lập tức trở mặt.”

“Bọn ta đã bị lừa vào một thế giới nơi Bán Long tộc thống trị Long tộc, Long tộc ở nơi này chỉ là tọa kỵ và nguồn máu mà thôi.”

“Nhưng bọn ta cũng không thể trốn thoát được nữa, dưới sự trấn áp của Long mạch đó, cũng vô lực phản kháng.”

“Theo các tộc quần khác nhau, bọn ta bị cưỡng ép chia ở các khu vực khác nhau…”

Khương Thành hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi: “Bạch Long và Ngân Long tộc ra sao?”

“Về sau bọn họ cũng bị cưỡng ép bắt vào đây.”

“Lúc đó bên đó chỉ còn lại bọn họ, số lượng ít, sức mạnh yếu, nên không còn khả năng ngăn cản cuộc tấn công trực tiếp của Bán Long tộc.”

Ly Quang hối hận cúi đầu.

“Nếu như lúc đó bọn ta tin vào phán đoán của bọn họ thì tốt rồi, như vậy ít nhất cũng có thể thoát được một phần.”

“Sau khi các ngươi đến nơi này, chưa từng gặp lại đám người Thương Linh và Thương Tật sao?”

“Không có.”

Năm mươi hai Giao Long không hẹn mà cùng lắc đầu.

“Không chỉ chưa từng nhìn thấy bọn họ, thậm chí còn chưa từng nghe nói về bọn họ ở đây.”

“Nhưng bọn ta tin rằng, chắc chắn bọn họ vẫn còn ở đây.”

“Giống như ngươi vẫn ở đây!”

Bọn họ nhìn Khương Thành, trong ánh mắt là sự mong chờ không hề che đậy.

Khương Thành biết bọn họ đang mong chờ điều gì.

“Yên tâm đi, cho dù bọn họ còn sống hay đã chết, ta cũng sẽ mang họ quay trở về.”

“Ừm!”

Năm mươi hai Giao Long nén những giọt nước mắt vui mừng, liên tục gật đầu.

Khương Thành lại nhìn những Giao Long khác ở xung quanh.

“Còn các ngươi? Lúc đầu là thế nào lại tới Thiên Long giới này? Rốt cuộc Long Tổ là tình huống gì?”

Đây là lần đầu tiên mười hai Giao Long Đạo Tôn nghe nói về tình hình chung của Long tộc của Cổ Tiên giới.

Mặc dù không hiểu hết về nó, nhưng cũng khá chấn động.

“Trước đây bọn ta chưa từng nghe nói về Thương Long, Thanh Long và Kim Long, có vẻ như tam đại Long tộc này cũng không tồn tại trong Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới.”

“Nhưng mà bọn ta biết Long tộc Thuỷ tổ.”

“Vào thời kỳ Thượng Cổ, bọn ta cũng bị hắn cai trị, nhưng lúc đó không có thứ là Long mạch này.”

Chương 1752: Tiêu diệt hắn là được rồi

Dưới lời kể của bọn họ, Khương Thành cũng dần dần biết được một số thông tin mới.

Trong thời kỳ Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, Long tộc được xem như là một tộc lớn, cũng có những tộc quần hùng mạnh như Dực Long, Vân Long và Ứng Long.

Mà lúc đó, địa vị của Bán Long tộc không tính là rất cao.

Sau khi Nguyên Tiên Giới tách ra, Long tộc cũng biến mất trong một thời gian dài.

Long tộc phân bố ở các chân giới đều phát triển độc lập, mặc dù không có cường giả hàng đầu che chở, nhưng tình hình tốt hơn rất nhiều so với bây giờ.

Khoảng hai mươi tỷ năm trước, đột nhiên Long tộc sống rải rác khắp nơi nhận được tiếng gọi của Long Tổ.

Bọn họ lần lượt đến Thiên Long giới này.

Kể từ đó, số phận lập tức bị thay đổi.

“Không biết tại sao, Quy tắc Thiên Địa ở nơi này vô cùng yêu thích Thiên Long tộc.”

“Còn các Long tộc khác của bọn ta dường như đã trở thành những tộc quần bị bỏ đi…”

Thu Vũ Tuyền vẫn luôn im lặng cuối cùng không nhịn nổi nữa mở miệng.

“Không có ngạc nhiên khi Long Tổ đó là nguồn gốc dẫn đến tất cả những chuyện này.”

“Hắn thiên vị Bán Long tộc, rất có thể các Quy tắc Thiên Địa ở nơi này là kiệt tác của hắn.”

Thành ca từng hiểu biết Đạo Thần gật đầu.

“Nếu như ta đoán không lầm, cái gọi là Long mạch hẳn là một loại sức mạnh của Đạo.”

Giống như lực Giới Nguyên của Cô Thần Giới vào năm đó.

Ở thế giới đó chỉ có lực Giới Nguyên và thần hồn là hữu ích, còn lại tất cả những thứ khác đều vô dụng.

Mà Thiên Long Giới này, hắn thấy có lẽ rất có thể cũng là một thế giới tư nhân.

Nhưng có một chút kỳ lạ là thế giới này lại có lực Thiên Đạo bình thường xoay quanh, còn có 3000 căn nguyên, điều này rất khác với Cô Thần Giới.

“Cho dù như thế nào thì hắn cũng là người khởi xướng, là nguồn gốc của tội ác!”

Hắn vừa nói như vậy, mười hai Giao Long Đạo Tôn không đồng ý.

“Sao ngươi có thể vu khống cho Thuỷ tổ của Long tộc bọn ta như thế?”

“Vào thời kỳ Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, bọn ta vẫn luôn được hắn che chở.”

“Nếu không có hắn, mấy lần đại kiếp ập xuống, bọn ta đã bị diệt tộc như Phượng tộc từ lâu rồi.”

“Hả?”

Lâm Ninh không nhịn được kêu lên.

“Các ngươi nói gì?”

“Phượng tộc của Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới diệt tộc rồi?”

“Đúng vậy.”

Mấy Giao Long Đạo Tôn sống sót từ thời Thượng Cổ hơi ngạc nhiên vì tại sao nàng lại phản ứng lớn như vậy.

“Bọn họ đã liên tiếp bị cuốn vào hai đại kiếp, hẳn là một người cũng không còn đâu.”

“Nghe nói sau khi Nguyên Tiên Giới được tổ chức lại, Cổ Tiên Giới vẫn còn một nhánh, đó hẳn là dòng độc đinh cuối cùng.”

À cái này?

Thành ca cũng không nhịn được nhìn em gái Ninh bằng ánh mắt đồng cảm.

Hắn biết, Lâm Ninh bởi vì Ám Hoàng huyết mạch nên vẫn có cảm giác thuộc về Phượng tộc.

Các Giao Long không nghĩ nhiều về điều đó, lúc này bọn họ còn đang bận biện hộ cho Long Tổ.

“Pháp môn tu luyện và huyết mạch truyền thừa của bọn ta đều là do Thuỷ tổ truyền lại!”

“Không có hắn, nào có những hậu bối Long tộc như bọn ta?”

Khương Thành thản nhiên hỏi: “Hắn quan tâm các ngươi nhiều như vậy, tại sao hắn còn để cho các ngươi trở thành nô lệ của Bán Long tộc?”

“Cái đó…”

Vẻ mặt của mười hai Giao Long Đạo Tôn đều trở nên có chút kích động.

Rõ ràng, câu hỏi này có lẽ bọn họ đã nghĩ đến không biết bao nhiêu lần trong những năm qua.

“Đó chắc chắn là bởi vì hắn bị Bán Long tộc mê hoặc!”

“Không, ta cảm thấy hắn đang rèn luyện cho bọn ta!”

“Chắc chắn Long Tổ có dụng ý của riêng mình.”

“Đúng rồi! Năm đó lúc Nguyên Tiên Giới tách ra, hắn vì bảo vệ Long tộc, đã bị thương rất nặng!”

“Rất có thể hắn vẫn đang bế quan, không có thời gian quan tâm đến bên ngoài…”

“Bế quan?”

Khương Thành lạnh lùng cười cắt ngang giải thích của bọn họ.

“Đừng quên, mười tỷ năm trước, hắn còn đích thân chạy tới lừa gạt Long tộc của Cổ Tiên Giới bọn ta.”

“Ta thấy hắn rất nhàn rỗi đấy chứ!”

Mười hai Đạo Tôn đều không nói nên lời.

Cho dù bọn họ có lừa dối bản thân ra sao, thuyết phục bản thân thế nào đi chăng nữa, thì vẫn có một số điều không thể bỏ qua.

“Được rồi, mọi chuyện hiện tại rất đơn giản.”

Khương Thành chậm rãi bay lên.

“Trước tiên là tiêu diệt những Bán Long gia tộc xung quanh.”

“Sau đó, kiếm chỉ Long Tổ, cũng giết chết hắn luôn, Thiên Long tộc này nên bị tiêu diệt sạch sẽ.”

Gào!

Năm mươi hai Giao Long của Cổ Tiên Giới do Ly Quang dẫn đầu ngửa mặt lên trời gào rú, tinh thần chiến đấu hiên ngang.

Nhưng mười hai Giao Long Đạo Tôn bên cạnh và hơn ba trăm Giao Long đi theo tới trước đó hơi sững sờ.

Bọn họ ngơ ngác nhìn Khương Thành, hơi nghi ngờ không biết hắn thức dậy hay chưa.

Đặc biệt là trước đây hoàn toàn chưa từng nhìn thấy cảnh Hồn Thư thế gia bị diệt, hoàn toàn không tin tưởng vào năng lực của Khương Thành một chút nào.

Tiêu diệt Bán Long gia tộc?

Long tộc thiên nhiên không có Long mạch cấp cao, cầm đầu đi diệt?

Về phần tiêu diệt Long Tổ, bọn họ chỉ xem là đang bị điên mới có thể nói ra chuyện điên rồ như vậy.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Thủy tổ của Long tộc là thần thánh bất khả xâm phạm, làm sao bọn họ có thể sinh ra lòng thù địch với hắn?

Quả thật là đại nghịch bất đạo, được không?

Thật ra, cho tới hiện tại, bọn họ vẫn chưa nhìn ra được lai lịch của Khương Thành là gì.

Ba người này không hề cảm nhận được khí tức của Long tộc trên người.

Không còn cách nào khác, Thương Long huyết mạch của Thành ca không nhen nhóm, toàn thân đều là khí tức của Nhân tộc.

“Mấy năm nay các thế gia đã ức hiếp các ngươi rất nhiều sao?”

Ly Quang nghiến chặt hàm răng, hung hăng gật đầu.

Khóe miệng Khương Thành khẽ nhếch lên.

“Ngươi muốn tiêu diệt thế gia nào trước?”

Ly Quang gần như bật khóc khi nghe câu này.

Hắn đã chờ đợi câu nói này nhiều năm rồi.

“Đặng Vân thế gia!”

Hắn và năm mươi mốt Giao Long phía sau nói lời này gần như cùng một lúc, có thể tưởng tượng được lòng căm thù đó sâu đến mức nào.

Khương Thành gật đầu.

“Dẫn đường.”

Nhìn thấy Ly Quang thực sự dẫn đầu bay tới trước đội ngũ, với ý định tấn công Đặng Vân thế gia, mười hai Giao Long Đạo Tôn ở phía sau hoảng sợ.

“Các ngươi điên rồi sao?”

Bọn họ vội vàng tiến lên ngăn Ly Quang lại.

“Đặng Vân thế gia là gia tộc lớn mạnh nhất trong số các Giao mạch Thiên Long đấy!”

“Trong gia tộc của bọn họ có mười lăm Đạo Tôn trấn thủ, có hơn nghìn tộc nhân!”

“Ly Quang, ngươi nên hiểu rõ nhất điều đó có nghĩa là gì!”

“Đó là tự tìm đường chết đấy, lẽ nào các người thực sự muốn chôn vùi nhánh của chính mình sao?”

Nhìn dáng vẻ vô cùng đau khổ của bọn họ, thực sự là vì nghĩ cho năm mươi hai Giao Long cuối cùng của Cổ Tiên Giới.

Nhưng Ly Quang có Thành ca chống lưng, hoàn toàn không hề sợ hãi.

“Yên tâm đi, có Thương Thành Đại Đế của tộc ta ở đây, Đặng Vân thế gia không là gì cả.”

“Ngươi, ngươi thật sự là điên rồi, Đại Đế của tộc ngươi có Long mạch không?”

Khương Thành buông tay, vẻ mặt tiếc nuối.

“Thật sự không có.”

Sau đó hắn trực tiếp thúc giục.

“Được rồi được rồi, đi thôi, thời gian đang gấp đây.”

Năm mươi hai Giao Long đồng thanh đồng ý, cùng gào thét lao ra khỏi đầm lầy lớn, bay đi về một hướng nhất định.

Để lại mười hai Giao Long Đạo Tôn phía sau đã bất lực để phàn nàn.

Vừa rồi hắn nói là không có Long mạch, đúng không?

Không có Long mạch mà vẫn tự tin như vậy sao?

Nhìn dáng vẻ một đi không quay lại của bọn họ, người không biết còn cho rằng những gì hắn vừa nói là Long mạch nhất đẳng cao giai nữa đấy.

“Kết thúc rồi.”

“Nhánh đồng tộc này, xem ra là sắp tiêu vong hoàn toàn rồi.”

Vào lúc bọn họ đang lắc đầu thở dài, hơn ba trăm Giao Long khác ở xung quanh đều đồng loạt xông ra ngoài.

“Khương tiền bối, chờ bọn ta với!”

Bọn họ cảm thấy, kiếm của Thu Vũ Tuyền hẳn là vẫn có thể chống đỡ được.

Chương 1753: Ngươi cố ý đúng không

Khi Khương Thành đuổi tới Đặng Vân thế gia thì suýt chút bị khí thế ở nơi này chấn trụ.

Còn cách cổng chính của đối phương vài chục ngàn dặm, phía trước đã truyền tới một luồng uy áp mạnh mẽ.

Loại cảm giác áp chế từ trong ra ngoài đó khiến người ta vô cớ tự sinh ra một chút ảo giác nho nhỏ.

Nếu như là tiên nhân tầm thường bay đến nơi này, sợ rằng đến cả phi hành cũng khó mà duy trì được.

Nhìn từ xa, có thể thấy hai gốc cây đại thụ cành nhánh um tùm cao ngất chọc thẳng lên trời xanh.

Nhưng bay lại gần hơn một chút mới phát hiện đó thật ra là hai cái sừng rồng!

Phía dưới của sừng rồng là một cái đầu rồng to lớn kéo dài không biết bao nhiêu dặm.

Bộ phận mắt rồng là hai cái động trống rỗng, được đúc thành hai cái trận lớn một đen một trắng tản ra ánh sáng đầy màu sắc.

Mà bộ phận miệng rồng thì được làm thành một cánh cửa cực lớn to rộng nguy nga.

Thành ca từng đi qua nhiều nơi đến vậy, thực lực mạnh hơn so với Đặng Vân thế gia nhiều vô kể.

Nhưng sự phô trương của cánh cổng này quả thật không còn ai hơn được bọn chúng.

"Một gia tộc đến cả Đạo Thánh cũng không có, vậy mà còn ghê gớm hơn cả Thiên Cung?"

Mà Ly Quang và các Giao Long khác bên cạnh hắn cũng đã phát ra tiếng kêu la đau khổ.

"Đại ca!"

"Đây là Ly Dao…"

"Đặng Vân thế gia ác quá!"

Khương Thành thu lại nụ cười, chậm rãi quay người.

"Các ngươi nói, đây là đầu của Ly Dao?"

"Ừm!"

Hốc mắt của Ly Quang đỏ lên, hắn đã không thể nói tiếp được nữa.

Mà lúc này, vài tộc nhân đứng gác cổng của Đặng Vân thế gia cũng bị động tĩnh bên ngoài làm cho kinh hoảng.

"Là kẻ nào?"

"Lại dám tự tiện xông vào Đặng Vân thế gia ta!"

Vừa mới nhìn thấy Ly Quang và mấy con Giao Long, vài tên tộc nhân trẻ tuổi chỉ có cảnh giới Thiên Tôn lập tức mất đi vẻ cẩn trọng.

Thay vào đó là sự khinh miệt và giễu cợt, hoàn toàn không che giấu một chút nào.

“Ta còn bảo là ai đây nữa chứ.”

“Hóa ra là đám nghiệt long kia hả?”

Rõ ràng chỉ là bốn Thiên Tôn, lại không hề rụt rè mà bay đến chỗ một đám Giao Long Chí Tôn, Đạo Tôn ở trên trời.

Giống như đã bao vây bọn họ lại vậy.

“Sao hả, bị hành ở bên Hạt Nham Chiểu kia chưa đủ à?”

Khóe miệng của thanh niên mặc cẩm y đứng đầu lộ ra một chút sắc thái nghiền ngẫm.

“Còn tính tự dâng tới cửa để cho bọn ta luyện tay hả?”

Ba người còn lại cũng cười ra tiếng.

“Ha ha ha, vậy chúng ta không khách sáo đâu đấy.”

“Nhất định sẽ thoả mãn nguyện vọng của các ngươi!”

Thật ra bọn chúng có thể nhìn ra sự phẫn nộ bi thương ở trên người của đám Giao Long Ly Quang, bởi vì nó dường như sắp ngưng tụ thành mây đen luôn rồi.

Chẳng qua là bọn chúng cố ý chế nhạo mà thôi.

Lưu Quang suýt chút bị bọn chúng chọc cho tức điên, nhưng lúc này, Khương Thành chậm rãi bay đến trước mặt.

“Những người khác trong gia tộc của các ngươi đâu?”

Do yêu thể của các Giao Long quá lớn, vài tên tộc nhân gác cổng đến tận lúc này mới chú ý hóa ra vẫn còn có ba người nữa.

“y dô, hóa ra là tìm được chủ nhân mới hả?”

Bọn chúng không hề giống với ba người nam nữ trước đây của Hồn Thư thế gia, tràn đầy kiêng kị.

Bởi vì sau lưng chúng chính là Đặng Vân thế gia mạnh gấp mười mấy lần Hồn Thư thế gia.

Mạnh đến đủ để chúng không phải sợ gì.

“Các ngươi ở mạch nào?”

Bọn chúng cũng xem Thành ca là Thiên Long tộc.

“Ta cảnh cáo các ngươi, bọn nghiệt long này là đạo cụ rèn luyện của bọn ta.”

“Bọn ta có thể thoải mái chém giết, nhưng bọn người ngoài như các ngươi không thể nhúng tay vào!”

“Lưu đày bọn chúng ở Hạt Nham Chiểu là Đặng Vân thế gia bọn ta đặc biệt sắp xếp đó!”

Bọn chúng còn tưởng rằng Thành ca đến là để tranh giành quyền sở hữu đám Giao Long này vậy nên địch ý vô cùng nhiều.

Chẳng qua rõ ràng là nói với Thành ca, nhưng tầm mắt lại dính chặt lên Thu Vũ Tuyền.

Bán Long tộc quả nhiên chả có mấy mỹ nữ.

Huống chi, khí chất và dung mạo tuyệt thế này của Thu Vũ Tuyền, ngay cả những tiên nhân rõ ràng đã nhìn sắc đẹp đến phát ngán bên Thiên Cung cũng đều phải kinh tâm động phách.

“Đương nhiên, nếu như các ngươi đồng ý trả một chút giá, cũng không phải là không thể thương lượng.”

“Ví dụ như… để nàng ta lại.”

Tầm mắt của bốn tên tộc nhân gác cổng vô cùng càn rỡ quét tới quét lui trên người của Thu Vũ Tuyền.

Một màn này trực tiếp làm cho Khương Thành bật cười.

Hắn thậm chí nhịn không được quay đầu nhếch nhếch mày với Thu Vũ Tuyền.

“Ôi, đường đường một Đạo Thánh, vậy mà lại bị vài tên Thiên Tôn xem thành mục tiêu hái hoa.”

“Ngươi lăn lộn như vậy là không được rồi, hết làm màu được luôn chậc chậc chậc…”

Hắn còn chưa nói xong, Thu Vũ Tuyền đã biến mất ngay tại chỗ.

Trong không trung lại lần nữa xuất hiện một “đường kiếm”.

Đường kiếm đó cắt một đường xéo, mục tiêu bị bao trùm không nhiều, ngoại trừ bốn tên tộc nhân gác cổng ra cũng chỉ có Khương Thành thôi.

Mà kết quả cũng vẫn giống như lần trước.

Khương Thành thì không hề bị thương.

Nhưng bốn tên tộc nhân gác cổng đều đứt lìa phần eo, tử trạng vô cùng thê thảm.

Tận đến lúc máu bắn tung tóe ở giữa trời, thân hình của Thu Vũ Tuyền mới từ chỗ nào đó ở mặt bên không xa lắm xuất hiện.

Lạch cạch!

Sắc mặt nàng trắng bệch, lạnh lùng thu kiếm vào vỏ.

Cứ như chuyện gì cũng chưa hề xảy ra.

Dù cho đã là lần thứ hai nhìn thấy cảnh này, Lâm Ninh cũng nhịn không được trừng lớn con mắt.

Lại là một kiếm này!

Một kiếm hoàn toàn không hề nói lý.

Không hề mang theo bất kỳ kiếm tâm kiếm đạo nào, cứ tùy tiện vung tay như vậy, nghiền áp Long mạch và quy tắc, không đếm xỉa đến đối phương và phòng ngự.

Sao trên thế gian lại có pháp môn khủng bố như vậy chứ?

Mà Ly Quang và năm mươi mốt con Giao Long khác ở phía sau đã hoàn toàn bị kích động đến điên luôn rồi.

“Oa!”

“Ôi trời ạ!”

“Người này sao lại mạnh vậy chứ?”

Nhìn thấy đệ tử của Đặng Vân thế gia có thù oán sâu nặng với mình bị giết hại, bọn họ cảm thấy hưng phấn đến sắp phát rung.

“Tốt! Tốt lắm! Ha ha ha, phải nên như vậy, phải nên như vậy chứ!”

“Vị tiên tử này, không hổ là nữ nhân của Thương Thành Đại Đế!”

Đốt ngón tay trắng bệch của Thu Vũ Tuyền siết chặt, từ khi nào mà ta trở thành nữ nhân của hắn rồi?

Mà lúc này, Khương Thành cũng đã hồi hồn.

Hắn lại lần nữa hổn hển xông đến trước mặt Thu Vũ Tuyền.

“Ngươi, con mẹ nó cố ý có đúng không?”

“Có ai như ngươi không hả?”

Một kiếm vừa nãy của Thu Vũ Tuyền, né ra Lâm Ninh, né cả năm mươi hai Giao Long ở phía sau.

Thậm chí, còn né luôn cả đầu rồng có nhìn cũng không thấy hết ở phía trước.

Hoặc có lẽ vì đó là đầu của Ly Dao - anh trai Ly Quang, vậy nên cho dù đã chết rồi nàng cũng vẫn giữ nguyên tôn trọng, không làm hư tổn.

Từ điểm này mà nói, Thu Vũ Tuyền là một người vô cùng cẩn trọng.

Nhưng duy nhất mỗi Khương Thành nàng lại không hề né.

À, không đúng, có lẽ là nàng đã dày công thiết kế vị trí và góc độ để ra tay.

Vậy nên mới có thể cùng lúc tránh khỏi các mục tiêu khác, lại vừa đúng gom cả bốn tên kia và Khương Thành vào trong “đường kiếm” kia.

Cũng xem như là có dụng tâm tính toán.

“Ngươi muốn làm cái gì? Mưu hại lão gia hả?”

Bị Thành ca gào rống một trận, sắc mặt của Thu Vũ Tuyền vẫn như thường.

“Không cẩn thận mà thôi.”

Nghe giọng điệu qua loa của nàng, cứ như chỉ là đi đường không cẩn thận đụng vai nhau một tí thôi.

“Ha ha?”

“Ngươi bảo cái này là không cẩn thận?”

Mặc dù Thành ca mỗi ngày đều muốn bị giết, nhưng chuyện này… nó không phải như vậy.

Nữ nhân này dường như xem hắn thành vật thí nghiệm thử kiếm vậy.

Điều này làm cho hắn cảm thấy quyền uy làm lão gia của chính mình bị khinh thường nghiêm trọng.

Mà lúc này, cao thủ bên trong Đặng Vân thế gia cuối cùng cũng chịu bước ra.

Suy cho cùng bốn hậu bối trong tộc cũng đã chết.

Ở thế giới do Bán Long làm chủ như Thiên Long giới, bọn chúng hoàn toàn không có thiên địch.

Chết vài tên Thiên Tôn, đã được xem là chuyện lớn bằng trời rồi.

"To gan thật!"

"Đám nghiệt long các ngươi, lại dám cấu kết với kẻ địch bên ngoài!"

Chương 1754: Bổn phận của tì nữ

Mười lăm Đạo Tôn của Đặng Vân thế gia, bất kể là gia chủ hay là các thái thượng trưởng lão đang bế quan, toàn bộ đều xuất hiện.

Hơn nghìn tộc nhân Bán Long tộc mang theo sự phẫn nộ điên cuồng xông ra khỏi cánh cửa cự long kia.

"Lại dám sát hại tộc nhân của tộc ta!"

"Đám nghiệt long này không cần giữ lại nữa, giết hết toàn bộ đi!"

"Ta đã sớm nói rồi, không nên giữ lại bọn chúng, ngươi cứ nhất quyết nói cái gì mà dùng để rèn luyện hậu bối, giờ thì hay rồi…"

"Không thể để chúng chết quá dễ dàng, rút gân lột da luyện hồn!"

"Còn có ba người kia…"

Đối với trận gào rống đầy phẫn nộ của bọn chúng, Khương Thành trực tiếp làm lơ.

Hết cách rồi, người của Hồn Thư thế gia lúc trước cũng là những lời này.

Huống chi hắn đã gặp qua không ít những ông lớn mặt, cỡ như Đặng Vân thế gia ở trước mặt này quả thật có hơi quá thấp.

Hắn bày ra vẻ mặt khích lệ mà vỗ vỗ vai của Thu Vũ Tuyền.

“Được rồi, bây giờ tới lượt ngươi biểu diễn rồi.”

“Cũng cho bọn chúng tới một lần đi, để bọn chúng yên lặng một chút.”

Nói xong hắn còn cố ý bay về phía sau.

Ta cũng không tin lần này ngươi còn có thể chuẩn xác bao ta vào trong phạm vi công kích.

Nhưng mà lần này, Thu Vũ Tuyền lại không hề ra tay.

Nàng cũng bay về chung với Khương Thành.

“Ngươi chạy về làm gì hả?”

Thu Vũ Tuyền chép chép miệng, ung dung nói: “Còn không phải do người nào đó cứ thích soi mói sao, ta vừa mới ra tay đã bị chửi, vẫn nên làm ít nhìn nhiều đi thôi.”

Trong lòng Thành ca nói ngươi tuổi lừa hả?

Lúc trước không kêu ngươi ra tay, ngươi lại tích cực quá mức.

Bây giờ muốn ngươi ra tay, ngươi cố ý bỏ gánh?

“Lần này ta không trách ngươi, lên đi, ngoan!”

“Há há…”

Thu Vũ Tuyền cuối cùng cũng cười ra tiếng.

Nàng nghiêng đầu,vẻ mặt ranh mãnh, ý vị sâu xa nói: “Vậy ngươi cầu xin ta đi.”

Em gái này trên phương diện chống đối với Khương Thành có thể gọi là chuyên nghiệp.

May là Thành ca cũng đã quen rồi.

“Ngươi đừng có quên thân phận của mình, Thiên Cung phái ngươi đến trợ giúp ta đó, ta là đội trưởng đó! Hơn nữa, ta còn là lão gia của ngươi!”

“Ồ, vậy thì sao?”

“Đây là mệnh lệnh của lão gia, làm một tì nữ, ngươi nên biết bổn phận của chính mình?”

Thu Vũ Tuyền đã sớm đoán được hắn sẽ lấy thân phận ra để áp chế mình.

Nghe xong, nàng thong thả ung dung xoắn xoắn tóc mai bên tai.

“Ngươi cũng nói rồi, ta là tì nữ. Làm gì có tì nữ nào xông pha chiến đấu chứ, đó không phải là bổn phận của ta.”

“Vậy bổn phận của ngươi là gì?”

Khương Thành vừa mới nói hết, trước mặt liền xuất hiện một tách trà.

Trong tách còn nửa tách trà, chẳng qua nước trà lại là trà lạnh.

“Lão gia mời uống trà!” Thu Vũ Tuyền cầm tách trà, cũng sắp đụng trúng miệng của hắn luôn rồi.

Thành ca cũng không biết nàng muốn diễn trò gì.

Sau khi ngơ ngác nhận lấy, em gái này lại vòng qua phía sau lưng hắn, giúp hắn đấm lưng.

Mặc dù sức lực có hơi lớn, đấm Thành ca đến muốn ói máu.

“Đây mới là bổn phận mà tì nữ có thể làm được nha.”

“Dâng trà đấm lưng, không phải đều là những thứ trước đây ngươi muốn hay sao?”

Nàng cười vô cùng đắc ý, dường như không phải nàng đang hầu hạ Khương Thành, mà là Khương Thành đang hầu hạ nàng.

Lâm Ninh đứng một bên nhìn mà khóe mắt co rút.

Nàng phát hiện, bản thân phải đánh giá lại một lần nữa mối quan hệ của nữ nhân này với Khương chưởng môn.

Cái này tính là gì hả?

Hoan hỉ oan gia à?

Khương Thành tránh khỏi "nắm đấm trắng nõn" của Thu Vũ Tuyền nhẹ nhàng.

"Có phải ngươi cảm thấy không có ngươi thì ta sẽ không xử nỗi đám đối diện?"

Quả thật Thu Vũ Tuyền cũng cho là như vậy.

Hiện tại nàng đang đợi Khương Thành cúi đầu xin mình giúp đỡ.

Đương nhiên, một kiếm kia của nàng cũng phải trả giá không nhỏ.

Trên cơ bản là theo hình thức "sạc pin năm tiếng, gọi điện hai giây".

Không đến thời khắc quan trọng, nàng cũng sẽ cố gắng không dùng.

Đương nhiên, nếu như Khương Thành cúi đầu cầu xin nàng, vậy cho dù có nôn máu ngất xỉu, nàng cũng sẽ ra tay.

"Ta đợi xem lão gia phô bày thần uy đấy!"

Nàng vẫn nói cười dịu dàng như cũ, so với trước đây quả là hai người khác nhau.

Trong lòng Khương Thành nói đây là ngươi tự tìm đó nha.

Vốn dĩ đối với việc tiếp tục hố ngươi ca đây còn hơi do dự, hiện tại cũng xem như là ngươi giúp ta đánh tan cái do dự này rồi.

"Vậy ngươi cứ đứng ở phía sau cổ vũ cho lão gia đi."

Mọi tộc nhân của Đặng Vân thế gia đều đã sớm bị chọc tức đến ngơ luôn rồi.

Vừa nãy bọn chúng gào rống uy hiếp, nhóm người Khương Thành ở đối diện lại hoàn toàn làm lơ.

Mà sau đó khi bọn chúng hỏi lai lịch của Khương Thành, lại toàn bị không đếm xỉa.

Hai người này lại ở đó phối hợp nhau "liếc mắt đưa tình", thậm chí còn không hỏi tên của bọn chúng, rõ ràng là hoàn toàn không xem chúng ra gì mà.

“Lý nào lại vậy!”

Gia chủ của Đặng Vân thế gia đang muốn trực tiếp ra tay, Khương Thành ở đối diện đã cầm lên Kỵ Khuyết kiếm bay tới.

Đối diện với Long mạch, thật ra Thành ca cũng không xác định thủ đoạn nào có hiệu quả.

Lẽ nào phải làm một màn kiếm đạo hoàn mỹ?

Nhưng nếu như vậy, đầu rồng phía trước chắc chắn sẽ bị phá hủy hầu như không còn.

Nếu quả thật không được, vậy chỉ còn cách trước tiên để bị giết sau đó mở bug thôi.

Chỉ là nếu như vậy, trước đó còn phải bị đối phương từng chút từng chút giết chết, cũng quá mất thể diện rồi.

Nhất là khi so sánh với một kiếm đứt đôi của Thu Vũ Tuyền, rõ ràng là vô cùng thảm thiết, cuối cùng muốn cứu vãn cũng không cứu nỗi nữa.

Ôm theo những suy nghĩ kỳ lạ khó hiểu này, hắn nhấc kiếm lên, vừa bắt đầu đã mở hỏa lực đến mức cao nhất.

Lực trọc, Thiên Hồn, lực Hám Thiên, kiếm đạo thập tam trọng, còn có mười một căn nguyên đồ đằng kèm theo Pháp Tắc không gian siêu mạnh của tám mươi mốt hư ảnh căn nguyên, hắn dốc hết toàn bộ ra.

Sau đó…

Không có sau đó nữa.

Cả quá trình, chính là hắn vung kiếm xông tới.

Thời gian ba giây, hơn một nghìn ba trăm tộc nhân của Đặng Vân thế gia ở đối diện đều bị hắn quét qua một lượt.

Sau khi quét xong, Đặng Vân thế gia cũng trở thành lịch sử.

Mới ban nãy còn điên cuồng kêu la ầm ĩ, mười lăm Đạo Tôn của Bán Long tộc vốn tràn đầy tự tin cho rằng nắm chắc phần thắng trong tay, toàn bộ đều chết không còn một mống.

Còn về những tộc nhân kế bên và phía sau bọn chúng, cũng đã tan thành mây khói hết rồi.

Là thật sự tan thành mây khói, đến cả bã cũng không còn.

Kết quả này làm cho cả bản thân Khương Thành cũng trở tay không kịp, vậy cho nên sau khi chiến đấu kết thúc đến thu tàn hồn cũng đều quên mất luôn.

“Đơn giản vậy à?”

“Tình huống gì vậy chứ?”

Trước khi chiến đấu, hắn còn lo lắng làm không xong sẽ bị mất mặt đó, nhất là ở phía sau còn có vô số các Giao Long gửi gắm niềm hi vọng vào bản thân mình đang nhìn chằm chằm.

Đường đường là Thương Thành Đại Đế, biểu hiện cũng không thể kém hơn tì nữ của mình được đúng chứ?

Kết quả, quả thật chính là một trận nghiền áp pháo hôi.

“Các cao thủ” của Đặng Vân thế gia đối diện ở trước mặt hắn không có một chút lực chống trả nào, chẳng khác nào mấy tên binh tôm tướng tép hết.

Tại sao lại như vậy?

Không phải bọn chúng có Long mạch rất điêu sao?

Đứng tại chỗ, Khương Thành tỉ mỉ hồi tưởng lại chi tiết trong trận đấu vừa nãy.

Giây đầu tiên khi bắt đầu khai chiến, Thiên Hồn của hắn dễ dàng làm đông cứng hồn hải của đa số đám người ở đối diện.

Đồng thời không hề chịu sự quấy nhiễu của Long mạch.

Tiếp theo đó, lực trọc của hắn cũng dễ dàng phá vỡ Pháp Tắc không gian của mười lăm Đạo Tôn ở chính diện.

Cứ như phá vỡ một đống cát khô vậy, dễ như bẻ cành khô.

Và cũng không hề chịu sự quấy nhiễu của Long mạch.

Nhưng sau đó, lực Hám Thiên của hắn ngược lại nghênh đón một vài phản kháng đặc thù.

Có một cỗ lực lượng tựa như Đạo, quấn lấy lực Hám Thiên một lúc.

Không ngoài ý muốn, đó chính là sức mạnh Long mạch.

Nhưng cỗ lực lượng Đạo ấy so sánh với lực Hám Thiên thì quả thật quá bé nhỏ yếu đuối, bị đè cho bẹp dí.

Sau khi việc áp chế Long mạch có hiệu quả, ở phía đối diện chỉ còn là một đám Đạo Tôn, Chí Tôn, Thiên Tôn bình thường.

Khi Pháp Tắc không gian và kiếm đạo thập tam trọng của hắn quét tới, tất nhiên là như gió thu quét lá rơi vậy.

Chương 1755: Đổi cho các ngươi một Long Thần

"Oa!"

"Đó là pháp cảnh bậc nào vậy?"

"Thật là kinh thế hãi tục mà!"

Sau phút giây chấn động ngắn ngủi, đám Ly Quang và các Giao Long khác toàn bộ đều sôi nổi cả lên.

"Thương Thành Đại Đế, quả nhiên là thần uy cái thế nha!"

"Ha ha ha, không hổ là Đại Đế mà!"

"Cái Long mạch chó má gì chứ, ở trước mặt Đại Đế chính là cặn bã."

"Ta biết ngay bọn chúng căn bản không đủ để Thương Thành Đại Đế đánh mà!"

"Ta khinh, lúc nãy rõ ràng ngươi rất căng thẳng."

"Ai nói chứ hả, cái đó là do ta kích động thôi có được không?"

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng vừa nãy bọn họ quả thật cũng vắt ra cả đống mồ hôi.

Long mạch của Long Thiên giới quá mức mạnh mẽ, gần như được xem là một hệ thống đặc thù khác nằm ngoài cảnh giới tu vi bình thường rồi.

Ai cũng không dám nói chắc Thành ca có bị lật xe hay không.

Nhưng hiện tại, bọn họ hoàn toàn đã được uống một viên định tâm hoàn.

Đại Đế quả nhiên vẫn là Đại Đế bất khả chiến bại kia.

Có hắn ở đây, mọi người cái gì cũng không phải lo, thậm chí cái gì cũng không phải làm, chỉ cần đi theo làm đội cổ vũ là được.

Lâm Ninh cũng vô cùng chấn động y vậy.

Một người đã từng đích thân giao thủ với Bán Long tộc như nàng biết rất rõ ràng đối thủ khó chơi cỡ nào.

Nhưng loại chuyện này đặt lên người Khương chưởng môn lại cứ như là lẽ đương nhiên vậy.

Còn về Thu Vũ Tuyền, nàng đã hơi hoài nghi nhân sinh rồi.

Nếu như vừa rồi Khương Thành dùng đại chiêu tuyệt sát gì đó, đại loại giống như Vô Đạo Kiếm của nàng vậy, vậy nàng còn có thể tiếp thu được một chút.

Mấu chốt là vừa nãy Khương Thành giết chết kẻ địch, Thiên Hồn và lực Hám Thiên đều là vô hình, nàng cũng không cảm nhận được cái gì.

Thứ nàng nhìn thấy được, đó chính là những loại "thủ đoạn bình thường" như Pháp Tắc không gian và Kiếm đạo thập tam trọng.

Những thủ đoạn này không phải vô hiệu với Long Mạch hay sao?

Vì sao khi hắn dùng lại có hiệu quả chứ?

"Ngươi làm thế nào được vậy?"

Nàng thật sự không kìm được lòng tò mò, vẫn chủ động đi hỏi cho ra.

"Rất đơn giản mà."

Thành ca làm sao có thể giảng giải cho nàng được chứ.

Hắn tùy tiện múa một đường kiếm, thu về trong vỏ.

Lúc này mới nhẹ nhàng nói: "Thì cứ tùy tiện giết vậy thôi, dẫu sao cũng chỉ là một đám Đạo Tôn Chí Tôn."

"Ta đường đường một Đạo Thánh nhẹ nhàng xử gọn bọn chúng, không phải là lẽ đương nhiên sao?"

"Có gì mà ngươi phải ngạc nhiên đến vậy?"

Nhìn biểu cảm cố tỏ ra nghi hoặc của hắn, Thu Vũ Tuyền rất hối hận vừa nãy hỏi cái vấn đề kia.

Bản thân nàng nên sớm biết, tên này lúc nào ở đâu cũng đều có thể làm màu ra vẻ cho được.

Lại lần nữa áp chế được vẻ kiêu căng của tì nữ, Khương lão gia vô cùng đắc ý thỏa mãn.

Hắn cuối cùng cũng phát hiện, hóa ra bản thân có một đống thủ đoạn có thể đối phó Bán Long tộc.

Mặc dù những thủ đoạn này đều phải trả cái giá không hề nhỏ.

Thiên Hồn và lực trọc đều không dễ phục hồi, mà lực Hám Thiên còn cần tiêu tốn một lượng lớn điểm tiên nguyên.

Nhưng chung quy trong lòng hắn vẫn có tính toán.

Mà lúc này, hơn ba trăm con Giao Long và Ly Chướng cuối cùng cũng đã đuổi đến.

Bọn họ vẫn còn rất e sợ uy danh của Đặng Vân thế gia, cả đoạn đường đều không dám tăng tốc.

Nhưng sau khi đuổi đến chỗ này mới phát hiện trận đấu đã kết thúc rồi.

Quét mắt nhìn đống hài cốt và tro tàn đầy trên đất, chúng long lại lần nữa kinh ngạc đến sát đất.

Lúc này lại thêm một trận tâng bốc vây quanh Thành ca, đến cả đám rồng Ly Quang đều bị chen lấn đến phía sau.

“Được rồi được rồi!”

Khương Thành ngẩng đầu nhìn cự môn đầu rồng cực lớn kia, thở dài một hơi.

“Hiện tại không phải là lúc chúc mừng đâu.”

Chúng long vẻ mặt nghiêm túc, toàn bộ Giao Long đến từ Cổ Tiên giới đều lộ ra vẻ bi thương đau khổ.

“Đại ca!”

Ly Quang chậm rãi bay đến phía trước đầu rồng, chầm chậm vươn móng vuốt, nhẹ nhàng vuốt ve cặp sừng rồng kia.

“Thương Thành Đại Đế mà ngươi vẫn luôn nhớ mong cuối cùng cũng đến rồi.”

“Hắn tiêu diệt hết Đặng Vân thế gia, báo thù rửa hận cho ngươi và mọi người rồi.”

“Đáng tiếc, ngươi sẽ không thể nào thấy được nữa…”

Khi hắn nói đến đây, Giao Long của Cổ Tiên giới đã khóc thành một đoàn, Ly Chướng và Giao Long tộc ai ai cũng lộ vẻ đau thương.

Đến cả Thu Vũ Tuyền cũng không khỏi chậm rãi nhắm lại đôi mắt.

Chỉ có thần sắc của Lâm Ninh vẫn như thường.

Đi theo Khương chưởng môn, căn bản không tồn tại loại bi kịch sinh ly tử biệt có được hay không?

“Các ngươi đang làm cái gì vậy?”

Thành ca bay đến trước mặt chúng long.

“Bây giờ không phải là lúc đau buồn đâu, mau chóng đi vào trong tìm kiếm, xem thử có còn di cốt và di huyết của các Long tộc khác không.”

“Hả?”

Vốn dĩ là bầu không khí mặc niệm lại bị hắn đánh gãy như vậy, chúng long ai nấy cũng ngơ ngác.

“Tìm di cốt và di huyết của bọn họ?”

Đây là để làm gì chứ?

Nếu như người nói không phải là Khương Thành, sợ rằng cả đám bọn họ đều sẽ nổi giận mất.

Bởi vì đây là sự bất kính với người đã mất mà nhỉ?

“Đúng vậy, mau đi tìm đi.”

Thành ca không hề tính cứ như vậy mà rời đi, bao gồm cả Ly Dao, những Giao Long chết đi kia lúc trước đều là thuộc hạ của bản thân mình, chắc chắn phải cứu sống bọn họ.

“Mau lên đi, đừng lề mề nữa!”

Đối với mệnh lệnh của hắn, Ly Quang tất nhiên không dám phản kháng.

“Tất cả di cốt và di huyết đều cần hả?”

“Đúng vậy, không chỉ mỗi xương cốt và máu, chỉ cần là chút lông da vảy phiến, toàn bộ đều tìm ra hết!”

Các Giao Long không hiểu lắm ý của hắn, nhưng vẫn nhanh chóng đi làm theo.

Mà lúc này, mười hai thủ lĩnh Đạo Tôn của Giao Long tộc cuối cùng cũng đuổi đến nơi.

Bọn họ cho rằng Khương Thành và Ly Quang khẳng định sẽ đánh không lại Đặng Vân thế gia, đến cũng chỉ là tìm đường chết, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà nhìn năm mươi hai Giao Long đều chết hết.

Cuối cùng đuổi tới là vì muốn cầu tình thay cho Ly Quang, hy vọng Đặng Vân thế gia không đuổi cùng giết tận.

Nhưng sau khi đuổi tới nơi, mới phát hiện trận đấu đã kết thúc rồi.

“Cái gì?”

“Đặng Vân thế gia bị tiêu diệt rồi?”

“Một người cũng không còn?”

“Sao có thể được?”

Mười hai thủ lĩnh của Giao Long tộc toàn bộ đều bị dọa cho hoài nghi long sinh luôn rồi.

Mà Thành ca thì chỉ có nuốt lệ ra vẻ một lần nữa, tỏ ra đây chỉ là chuyện nhỏ cảnh nhỏ thôi, không đáng để mọi người kinh ngạc đến vậy.

Lần đầu tiên, mười hai thủ lĩnh Giao Long tộc phải ngẩng cổ ngước nhìn vị Thương Thành Đại Đế này.

Trước đây bọn họ đối với Thương Thành Đại Đế mà Ly Quang nhắc tới đều vô cùng xem thường, luôn cảm thấy chỉ là bịa ra mà thôi, không hề tồn tại.

Cho dù Khương Thành có xuất hiện, cũng vẫn cảm thấy Thương Long tộc cũng chẳng lợi hại được đến đâu.

Chẳng qua chỉ là một đám rồng thực lực hơi mạnh ở thời Cổ Tiên giới mà thôi, nếu đặt ở Thiên Long giới này, cũng vẫn sẽ bị Long mạch nghiền áp.

Hiện tại mới phát hiện, dường như chuyện không như vậy.

Thương Long tộc nà, không lẽ đúng là Long tộc đứng đầu đỉnh cao sao?

Rất nhanh, bên trong Đặng Vân thế gia đã bị lật tung cả lên.

Xương cốt, máu, vảy phiến của Long tộc, vốn chính là vật liệu quý hiếm, năm đó những Giao Long bị Đặng Vân thế gia giết chết, hoặc ít hoặc nhiều đều lưu lại vài thứ.

Khoảng mười lăm phút sau, từng con Giao Long nối đuôi nhau đem theo từng đống hài cốt lớn đến trước mặt Khương Thành.

Nhìn đống di cốt di huyết và cả những vảy phiến sừng rồng tàn vỡ chất đống như núi, Long tộc có mặt tại chỗ vừa chìm trong bi thương, vừa có xíu ngẩn ngơ và mờ mịt.

Gom những thứ này lại làm gì chứ?

Chẳng lẽ là muốn làm một nghi thức truy điệu tập thể hả?

Dưới ánh nhìn chăm chú của chúng long, Khương Thành chậm rãi bay đến trước những di cốt kia.

Vốn dĩ hắn còn tính tùy tiện vung vung tay, làm một màn sống lại trong giây lát.

Nhưng trước lúc vừa định ra tay, đột nhiên lại cảm thấy, như vậy có phải không đủ long trọng hay không.

Những thủ lĩnh Giao Long kia, không phải đều luôn xem Long Tổ kia là thần minh chí cao vô thượng không thể đụng chạm hay sao?

Vậy chính mình hiện tại sẽ đổi cho bọn họ một Long Thần mới để sùng bái!

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, đồng thời cũng đốt cháy huyết mạch Cửu Văn Thương Long.

Chương 1756: Long Tổ có thể khiến bọn họ sống lại không

Trong nháy mắt, thân thể hình người của hắn mờ dần rồi biến mất, thay vào đó là hình thái Thương Long.

Ngửa mặt lên nhìn bầu trời mênh mông rộng lớn kia, thân thể Thương Long che trời lấp mặt trời, chiêm ngưỡng chín đường vân tản phát ra vầng sáng thần bí, năm mươi hai con Giao Long đến từ Cổ Tiên Giới kích động gầm thét.

Bọn họ đã không nhìn thấy Thương Long tộc hàng chục tỉ năm rồi.

"Cửu văn Thương Long!"

"Đây chính là Long Đế của chúng ta!"

Mười hai vị thủ lĩnh Giao Long kia suýt nữa bị chấn động đến sợ chết khiếp.

Từ trên người Khương Thành, bọn họ không chỉ đã cảm nhận được uy áp của cường giả cấp bậc Đạo Thánh, còn sự có tôn sùng run rẩy đến từ chỗ sâu trong huyết mạch.

Đó là trực giác bẩm sinh.

Không phải là chèn ép long mạch gì đó, mà là cấp độ long mạch căn bản nhất của Long tộc.

Cuối cùng bọn họ cũng đã tin hoá ra thật sự có Long tộc địa vị cao cấp bậc càng cao hơn Chúc Long Ứng Long!

"Vậy mà lại có cấp bậc như vậy…"

"Tại sao trước kia chưa từng nghe nói bao giờ?"

"Cũng chưa từng thấy bao giờ…"

Mà người phản ứng lớn nhất lại không phải bọn họ.

Vừa rồi bọn họ tiến vào Đặng Vân thế gia, lại giải cứu hơn một nghìn con Giao Long biến thành toạ kỵ.

Khi những Long tộc này ra ngoài vẫn không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này những Giao Long này nhìn Giao Long trên bầu trời, có mấy con tuổi còn nhỏ vậy mà lại trực tiếp phủ phục xuống.

"Lẽ nào đây là Long Tổ đến sao?"

"Trời ạ, hoá ra là Long Tổ đã đến cứu chúng ta!"

Mười hai vị thủ lĩnh Giao Long cố nén kinh hãi, lớn tiếng sửa chữa bọn họ.

“Đây không phải là thuỷ tổ của Long tộc chúng ta!”

“Hắn là Thương Long, một loại Long tộc địa vị cao chúng ta chưa từng gặp qua…”

“Lần này là hắn đã cứu chúng ta, nhưng hắn vẫn không đến cấp độ Long Tổ kia!”

“Đúng vậy, năm xưa ta đã từng tận mắt nhìn thấy Long Tổ, không phải là hắn, các ngươi đừng lạy bậy!”

Mặc dù huyết mạch Cửu văn Thương Long của Khương Thành đã tạo nên chấn động rất lớn với bọn họ, nhưng từ sâu trong lòng, bọn họ vẫn là đặt Long Tổ ở địa vị chí cao vô thượng.

Ở trong mắt bọn ho, cho dù Thương Long có mạnh đi chăng nữa thì cũng phải thấp hơn Long Tổ.

Bị bọn họ sửa chữa như vậy, những Giao Long khác cũng tỏ vẻ mặt mờ mịt, hoá ra đây không phải là Long Tổ à?

Thương Long là rồng gì?

Sao chưa từng nghe thấy bao giờ?

“Ha ha ha ha…”

Khương Thành hoá thành hình rồng ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười xuyên kim loại nứt cả đá, chấn động đến không gian xung quanh đều run lên một trận.

“Các ngươi đúng thật là không hiểu biết.”

“Long Tổ nhỏ bé tính là cái thứ gì, cũng xứng so sánh với đại Thương Long ta sao?”

Hắn nhìn xuống Giao Long đầy đất, trong mắt mang theo sự uy nghiêm tràn đầy.

“Nói thật cho các ngươi biết, Thương Long mới là Long tộc chí cao!”

“Tiếp theo là Thanh Long, Kim Long, sau đó mới có thể đến lượt Long Tổ gì đó kia.”

“Cái gì?”

Cách nói này đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của tất cả Long tộc có mặt.

“Chuyện này không thể nào!”

“Mặc dù ngươi đã cứu bọn ta, nhưng ngươi cũng không thể bôi nhọ hạ thấp Long Tổ được!”

“Đúng vậy, hắn là thuỷ tổ của tất cả Long tộc chúng ta, Thương Long là cái thứ gì…”

Ngay cả Ly Quang cũng có hơi trợn tròn mắt.

Mặc dù hắn cũng cảm thấy Thương Long, Kim Long, Thanh Long là Long tộc địa vị cao, thậm chí rất căm giận Long Tổ đã lừa mọi người kia.

Nhưng không thể không thừa nhận khi xưa khi Long Tổ hiện thân, không chỉ cảnh giới cao hơn tất cả Long tộc, hơn nữa cảm giác huyết mạch áp chế cũng không hề thua kém tam đại Long tộc địa vị cao.

Đối với lời phản bác của bọn họ, Khương Thành chỉ có một câu.

“Nếu như Long Tổ của các ngươi lợi hại như vậy, vậy hắn có thể khiến Long tộc đã chết sống lại không?”

Chuyện này…

Các Giao Long có mặt đưa mắt nhìn nhau.

Giao Long đã chết, có con cũng đã qua hàng tỉ năm, hơn nữa yêu thể không trọn vẹn, tàn nát không chịu được.

Càng huống hồ, cảnh giới của bọn họ đều là Thiên Tôn, Chí Tôn, Đạo Tôn.

Đến cảnh giới này, cho dù cấp độ quy tắc sinh cực cao, độ khó hồi sinh cũng là từng cấp tăng lên gấp bội.

Căn bản không thể hồi sinh được.

“Lẽ nào ngươi có thể làm được?”

Khương Thành thản nhiên nói: “Thương Long chí cao bọn ta đúng thật là có thể làm được!”

Mặc dù những Giao Long phía dưới đã phục thực lực của hắn, nhưng không tiếp nhận nổi hắn tự xưng là Long tộc chí cao.

“Ngươi cứ khoác lác đi!”

“Nếu như ngươi có được linh đan diệu dược nghịch chuyển sinh tử đoạt tinh hoa thiên địa gì đó, có lẽ có thể hồi sinh một hai người còn hồi sinh toàn bộ, vậy thì không thể nào!”

Thi thể của những Long tộc có mặt này ít nhất đã bao hàm hai nghìn con Giao Long.

Hồi sinh toàn bộ là một công trình lớn không thể tưởng tượng được.

Khương Thành không tranh luận nữa, trực tiếp dùng “hành động” nói chuyện.

Ca này đầu tiên là chuyển Pháp Tắc không gian có mười một căn nguyên đồ đằng ra ngoài.

Mặc dù hệ thống hồi sinh căn bản không cần cái này, nhưng có thể dùng để doạ người.

Những Giao Long không nhìn thấy việc chiến đấu trước đó kia quả nhiên đã bị pháp cảnh trước nay chưa từng có chấn động đến hoa mắt choáng váng, suýt nữa đã không thể đứng vững.

Mà đây mới là sự khởi đầu của màn biểu diễn của Khương Thành.

Sau khi chấn động nhóm rồng, hắn đã nhanh chóng sử dụng sở trường cũ —— Rắc đặc hiệu.

Chỉ thấy từng vầng sáng chín màu xuất hiện đầy trời, khiến cả bầu trời lúc sáng lúc tối.

Khi thì Tiên âm du dương, khi thì sấm sét vang dội, doạ đến đám rồng choáng váng một hồi.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng đều đang nghiêm túc học hỏi, chiêm ngưỡng cẩn thận, cho rằng đây thật sự là đoạn mở đầu không thể tránh khỏi của Đại Phục Sinh Thuật gì đó.

Mà bóng dáng của Khương Thành sớm đã thấp thoáng ở trong kì cảnh vô tận từ lâu.

Nhưng thấy hắn đầu đội mặt trời, chân đạp mặt trăng, đắm mình trong sao trời.

Âm dương không ngừng loạn chuyển ở xung quanh hắn.

Sinh cơ và tử khí không ngừng thay đổi ở hai tay hắn, quả nhiên là thần kì vô cùng.

Nói thật, có thể làm ra toàn bộ những đặc hiệu này thì độ khó vẫn là không nhỏ.

Ít nhất cần phải tăng lên toàn bộ những quy tắc này đến cấp độ Đạo Tôn.

Phần lớn Đạo Thánh vẫn đều không làm được.

Đặc hiệu đã kéo dài trọn vẹn một phút, đám sao đấy trời đột nhiên đồng thời tản phát ra kim quang kịch liệt.

Mặc dù đám rồng nhìn không hiểu, nhưng vô cớ ý thức được thời khắc mấu chốt đã đến rồi.

Thành ca hoá thành hình rồng trong miệng phun ra Trung Nhị Chân Ngôn.

“Thiên Địa Chi Đạo, sinh diệt tuần hoàn…”

“m dương nghịch chuyển, cuốn ngược luân hồi…”

“Chư Thiên Thần Ma, đều nghe lệnh ta…”

“Ta là Long Thần chí cao, mệnh lệnh các ngươi trả lại sinh linh tộc ta!”

“Hồn này! Trở về!”

“Rồng này! Trở về!”

Khi niệm đến đây, hắn vừa tăng lớn cường độ đặc hiệu bên ngoài, vừa lặng lẽ ấn xuống nút bấm hồi sinh.

Đối với tàn hài của hai nghìn một trăm bốn mươi ba con Long tộc phía dưới chính là một cú thao tác rối mắt.

Ngay lập tức, tầm mắt của đám rồng đều bị một trận vầng sáng màu trắng kịch liệt lấp đầy.

Bởi vì đã gia trì sức mạnh của căn nguyên quang, rất nhiều Long tộc đứng ngoài nhìn bị doạ đến sửng sốt một hồi suýt nữa đã bị sáng mù mắt chó.

Mà ngay sau đó, toàn bộ di cốt di huyết đầy đất, sừng rồng và vảy tàn nát đều đã biến mất không thấy.

Thay vào đó là từng bóng dáng to lớn tắm mình trong vầng sáng màu trắng.

Gào!

Gào!

Từng tiếng rồng ngâm liên tục không ngừng, Long tức khuấy động, ngay lập tức cuốn sạch lực Tiên Nguyên xung quanh.

Mà một bóng dáng to lớn nhất trong đó chính là đầu rồng đã bị làm thành cửa lớn trước kia.

Đó là Ly Diêu - đại ca của Ly Quang, là con Giao Long duy nhất đã đạt đến Đạo Tôn trong hai nghìn một trăm bốn mươi ba con Giao Long kia.

Cũng là con khiến Thành ca tiêu hao nhiều điểm tiên nguyên nhất.

Ầm ầm ầm!

Sơn môn của Đặng Vân thế gia ầm ầm vỡ vun, một con cự Long bay lên từ trong bạch quang chói mắt kia.

Giống như một ngọn núi lớn liên miên vươn cao ngang trời, mang theo khí phách nuốt chửng cả bầu trời và che khuất cả mặt trời xông thẳng lên trời cao.

“Đại ca!”

Vào lúc này tất cả Giao Long phía dưới đều đã rơi vào trong điên cuồng.

“Ly Diêu!”

“Là hắn! Thật sự là hắn!”

“Trời ạ, bọn họ thât sự đã đươc hồi sinh rồi!”

Chương 1757: Long Thần chí cao

Hàng tỉ năm qua, hai nghìn một trăm bốn mươi ba con Giao Long bị Đặng Vân thế gia giết hại, bất luận là Tôn Giả hay là Đạo Tôn, toàn bộ đều đã được Khương Thành hồi sinh.

Mà khi bọn họ hồi sinh, những tàn hài mảnh vụn trước kia cũng đồng thời biến mất sạch sẽ.

Thậm chí một vài bảo vật đã từng được chế tạo ra từ những thân thể xương cốt của Long tộc này cũng đã thần bí mất đi hiệu quả.

Chỉ là lúc này không hề có ai đi chú ý đến những chi tiết nhỏ này.

Sau khi tất cả Giao Long đã trải qua sự kinh hãi và điên cuồng nhiều nhất đã nhanh chóng rơi vào trong vui mừng khôn xiết.

Đám Long tộc Ly Quang của Cổ Tiên Giới chưa từng nghĩ đến có một ngày còn có thể lại lần nữa gặp được những đồng tộc bị hại kia.

Mà mười hai vị thủ lĩnh Đạo Tôn cùng với những Giao Long khác cũng đều vui mừng khôn xiết.

“Ly Diêu! Thật tốt quá!”

“Ngươi có thể sống lại, thật sự là tốt quá!”

Sau cơn mê mang ngắn ngủi, hơn hai nghìn con Giao Long được hồi sinh cũng rất nhanh đã biết được tất cả từ trong miệng của đám rồng.

Thương Thành Đại Đế đã trở về rồi!

Hắn không chỉ đã tiêu diệt Đặng Vân thế gia, còn một tay hồi sinh mọi người.

“Tham kiến Đại Đế!”

Giao Long được hồi sinh vừa khóc vừa cười, nhao nhao thu nhỏ yêu thể, vây chặt đến.

“Đại Đế, ngươi trở về thật sự là tốt quá!”

“Bọn ta đã mong ngóng ngươi rất lâu đấy!”

“Không chỉ bọn ta, khi xưa toàn bộ mọi người đều đang nhắc đến ngươi đấy…”

Mặc dù đợt hồi sinh này đã hao phí hơn hai mươi tỉ điểm tinh nguyên, nhưng tâm trạng của Thành ca vẫn rất tốt.

Có thể gặp lại cố nhân thì dù có tiêu phí cái giá càng lớn hơn nữa cũng đều đáng giá.

Đương nhiên, trong quá trình này thuận tiện làm màu một chút thì tự nhiên sẽ càng tốt hơn.

Vừa rồi hiệu quả của một đợt “Đại Phục Sinh Thuật” kia của hắn kia rất nice, không chỉ những Giao Long khác bị kinh hãi đến mức quy phục, thậm chí hắn còn đã nhận được sự rung động lâu lắm không gặp được đến từ Thu Vũ Tuyền.

“Hiện tại còn có lời gì muốn nói không?”

“Ta và Long Tổ ai cao hơn?”

Mười hai vị thủ lĩnh Giao Long ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Ngay sau đó vậy mà lại đồng loạt phủ phục xuống trước Khương Thành.

“Tham kiến Long Thần chí cao!”

Bọn họ cũng không biết nên xưng hô với Thành ca thế nào.

Chỉ là nghĩ đến vừa rồi khi ca này niệm đoạn thần chú kia, tự xưng là Long Thần chí cao nên đã thật sự coi hắn là Thần của Long tộc.

Mà khi bọn họ vừa dẫn đầu, những Giao Long khác cũng vội vàng quỳ xuống hành đại lễ.

“Khẩn cầu Long Thần mang bọn ta thoát khỏi biển khổ…”

“Những năm này bọn ta sống khổ quá!”

Trước kia hành lễ khi bị Bán Long tộc nô dịch, đó là vì bị ép.

Mà lần này Khương Thành không đánh không mắng, nhưng thật sự đã chinh phục lòng của bọn họ rồi.

Hết cách rồi, trong bọn họ có vài Đạo Tôn đã từng gặp qua Long Tổ.

Đương nhiên biết rõ Long Tổ cũng không thể làm được đến loại thần tích hồi sinh này.

Từ sâu trong lòng, thực ra bọn họ cũng đang âm thầm buồn bực.

Lẽ nào cấp độ huyết mạch của Thương Long tộc thật sự vượt xa phía trên Long Tổ sao?

Chuyện này cũng quá không thể tin được rồi nhỉ?

Nếu như đã mạnh như vậy, tại sao trước kia chưa từng gặp qua bao giờ, cũng chưa từng nghe Long Tổ nhắc đến bao giờ chứ?

Đây quả thực là một điểm đáng ngờ rất lớn.

Thâm niên của Long Tổ lớn tuổi cỡ nào chứ, cũng đã trải qua mấy lần đại kiếp ở Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới rồi.

Mà những "sinh linh Viễn Cổ" Thương Linh Huyền Minh này, chỉ là sinh linh Viễn Cổ của Cổ Tiên Giới.

Cổ Tiên Giới chỉ là tiểu vị diện mới hình thành sau khi Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới sụp đổ.

Nói đến địa vị thì thua xa Thượng cổ Nguyên Tiên giới.

Nếu như Cổ Tiên Giới đã có thể xuất hiện loại Long tộc địa vị cao như Thương Long, Thanh Long, Kim Long, tại sao Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới mạnh mẽ hơn kia ngược lại lại chưa từng xuất hiện?

Vấn đề này Khương Thành cũng chưa hiểu rõ lắm.

Có điều điều đó cũng không liên quan gì đến hắn nữa.

Hắn còn phải bận càng nhiều chuyện hơn.

"Dọn sạch Đặng Vân thế gia này cho ta, giao lên những vật liệu Nhân tộc có thể dùng được, những thứ khác các ngươi tự phân đi!"

Dưới một tiếng lệnh này của hắn, Ly Quang và Ly Diêu đã lập tức kêu gào xông vào nội bộ Đặng Vân thế gia.

Gia tộc mạnh mẽ nhất trong lãnh thổ Giao Long mạch này rất nhanh đã bị phá huỷ thành một đống đổ nát.

Bởi vì Bán Long tộc và Long tộc khá gần gũi, nơi này có không ít vật tu luyện đều là Long tộc có thể dùng được, cũng

coi như là đã bù đắp một phần cực khổ những năm qua.

Về phần Khương Thành, thu hoạch của hắn chỉ có thể coi như là bình thường.

Hết cách rồi, đạo khí và đan dược của Bán Long tộc không thể sánh được với Tiên Nhân cùng cấp bên ngoài.

May mà nơi này có một vài vật liệu trân quý đặc trưng của Thiên Long Giới.

Sau khi thu xong chiến lợi phẩm, hắn lại lần nữa hạ lệnh.

“Tiếp theo đây, lần lượt san bằng các gia tộc Bán Long tộc đã từng ức hiếp các ngươi trước đó!”

Lần này, mười hai vị Đạo Tôn Giao Long cũng đã trở nên hăng hái.

“Long Thần chí cao, bọn ta đến dẫn đường cho ngươi!”

“Đi theo bọn ta đi!”

“Ta biết mấy tận mấy cứ điểm của Bán Long tộc bí ẩn lận đấy.”

“Vẫn xin Long Thần chí cao nhất định phải tiêu diệt bọn họ!”

Hiện tại sức mạnh của bọn họ đã đủ rồi, thắt lưng cũng đã cứng rồi.

Có Long Thần hộ giá hộ tống, sợ quái gì?

Sự ấm ức và bị hành hạ hàng chục tỉ năm qua, hiện tại là một ngày rất tốt để có oán báo oán, có thù báo thù!

Mang theo đám rồng, đám người Khương Thành rất nhanh đã đến gia tộc tiếp theo.

Lần này, hắn cũng không cho đối phương cơ hội nói lời hung hăng gì đó, đi lên chính là một trận “thử nghiệm”.

Hắn muốn thử xem làm sao mới có thể dùng cái giá nhỏ nhất, tiêu diệt những Bán Long tộc có long mạch cao giai tứ đẳng này.

Thiên Hồn, lực trọc, lực Hám Thiên đồng thời mở ra, quả thực là lãng phí quá.

Sau khi liên tục quét sạch năm gia tộc Bán Long, hắn phát hiện chỉ dựa vào Thiên Hồn thì không được.

Thiên Hồn có thể kỳ phớt lờ long mạch áp chế một cách thần kì, trực tiếp xâm nhập vào hồn hải của đối phương, nhưng mỗi lần kẻ địch đều quá nhiều.

Sau khi Thiên Hồn phân tán, rất khó để trực tiếp tiêu diệt nhiều người như thế trong giây lát.

Chỉ là có được hiệu quả phụ trợ áp chế và quấy nhiễu.

Kẻ địch bị Thiên Hồn quấy nhiễu vẫn không thể trực tiếp dùng Tiên lực công kích giết chết như cũ.

Lực trọc ngược lại là có thể trực tiếp diệt địch, nhưng lực trọc dùng một chút ít một chút, trong thời gian ngắn căn bản không bù lại được.

Sau đó lực trọc cần phải phá giải từng cái, mặc dù lực công kích đơn thể mạnh, nhưng hiệu suất hơi thấp.

Cuối cùng hắn phát hiện, vẫn là lực Hám Thiên có tác dụng nhất.

Dùng lực Hám Thiên cưỡng hành áp chế hiệu quả long mạch của đối phương xuống, biến đối phương thành Đạo Tôn bình thường, như vậy một đợt kiếm đạo pháp cảnh đã có thể tiêu diệt sạch đối phương.

Chuyện không được hoàn mỹ chính là mỗi lần thiêu đốt quá nhiều điểm tiên nguyên.

May mà mỗi lần hắn đánh một trận đều có thể bù lại một vài chiến lợi phẩm.

Sau trận đấu này, mười mấy gia tộc Bán Long của Giao Long mạch đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Mà Giao Long đi theo phía sau hắn thì quy mô đã cao đến trăm ngàn!

Không chỉ có Giao Long, còn có một vài Cầu Long, Bàn Long, Bạch Long,.. ở xung quanh nghe tin cũng trốn đến.

Những Long tộc này từng con ánh mắt cuồng nhiệt, vẻ mặt phấn khởi.

Bọn họ không phải là không hiểu chống cự lại, chỉ là trước đó dưới sự áp chế tự nhiên của long mạch, bất luận chống cự thế nào cũng đều là tốn công vô ích.

Cuối cùng, chỉ có thể dần dần cam chịu số phận.

Mà hiện tại, "Long Thần chí cao" Thương Thành Đại Đế một đường không gì không đánh được, ngọn lửa trong lòng bọn họ cũng lại lần nữa được đốt cháy.

Sau khi tiêu diệt một gia tộc cuối cùng, chúng Long tộc vẫn cảm xúc dâng trào, chiến ý hiên ngang như cũ.

Mặc dù căn bản không cần bọn họ ra tay.

"Bán Long của Giao Long mạch đều đã bị san bằng rồi!"

"Tiếp theo đây, chúng ta đi đến Xích Long bên cạnh, giải cứu hết Long tộc bên kia ra đi!"

"Không không không, ta cảm thấy nên đi đến Chúc Long bên kia, tình huống của bọn họ thảm nhất…"

"Long Thần chí cao, cầu xin ngươi đi đến Bạch Long mạch bọn ta đi, bọn ta thật sự là đã bị áp bách đến sắp điên rồi!"

"Long Thần, Bàn Long bọn ta bên kia cũng có người của Cổ Tiên Giới, bọn họ càng thảm hơn nữa!"

Chương 1758: Thiên Long thành

"Ta không định xuất chinh ở khu vực xung quanh nữa."

Một câu nói của Khương Thành khiến cuộc tranh luận ban đầu đột nhiên dừng lại trong nháy mắt.

Ngay sau đó, rất nhiều Long tộc đến từ khu vực xung quanh đều đã bắt đầu đau khổ than khóc.

"Tại sao chứ?"

"Long Thần chí cao, không chỉ Giao Long, Xích Long bọn ta cũng là bộ hạ của ngươi mà!"

"Đúng thế, lẽ nào ngươi muốn vứt bỏ bọn ta sao?"

"Cầu xin ngươi cũng đi giúp bọn ta tiêu trừ khổ sở đi…"

“Được rồi được rồi, bình tĩnh lại hết đi.”

Khương Thành khôi phục hình người, đè hai tay xuống với Long tộc đầy khắp núi đồi.

Hiện nay uy danh của hắn trong Giao long đã cao đến cực hạn.

Hoàn toàn chính là địa vị giống như Thần.

Một câu nói đơn giản, toàn trường lập tức đã yên tĩnh lại, rất nhiều Long tộc thậm chí đều đã chủ động nín thở.

Chờ đợi thần dụ.

“Đương nhiên ta muốn giải cứu hết tất cả Long tộc ra.”

Khương Thành chậm rãi nói: “Ta cũng muốn tiêu diệt hết tất cả Bán Long tộc làm điều xấu.”

“Nhưng đánh đông dẹp bắc như vậy chỉ là trị ngọn không trị gốc.”

“Bởi vì long mạch vẫn còn.”

Hắn nhìn xung quanh từng đôi mắt rồng to lớn ở toàn trường, đã nhìn thấy một vài ánh mắt không hiểu, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Hiện tại ta đã san bằng những gia tộc Bán Long khác, tương lai bọn họ vẫn có thể ngóc đầu trở lại.”

“Cho dù ta có thể giết chết toàn bộ Bán Long trong Thiên Long Giới này, ai lại có thể bảo đảm tương lai sẽ không xuất hiện Bán Long tộc mới chứ?”

“Chỉ cần long mạch vẫn còn, bọn họ sẽ có thể nô dịch các ngươi lần nữa.”

“Lúc đó phải làm sao?”

“Lại phải ta tự mình ra mặt sao?”

“Chỉ cần long mạch vẫn còn một ngày, vậy các ngươi sẽ không thể có được giải thoát thật sự.”

Những lời này quả thực là như thức tỉnh kẻ ngu muội, chỉ thẳng vào chỗ mấu chốt.

Rất nhiều Long tộc vốn dĩ không hiểu lắm, một vài Chúc Long Bạch Long Xích Long ở khu vực xung quanh đuổi đến khác

cũng đều đã rơi vào trầm tư.

Rất lâu sau, mới có một con Bạch Long Đạo Tôn đến từ lân cận run giọng hỏi: “Vậy… Ngươi định làm thế nào đây?”

“Rất đơn giản.”

Khương Thành chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời cao xa xôi.

“Ta sẽ mang theo các ngươi một đường trực tiếp giết đến trước mặt cái gọi là Long Tổ, hoàn toàn kết thúc quy tắc Thiên Địa của long mạch này!”

“Chỉ cần không còn long mạch, vậy thì không cần ta ra tay, bản thân các ngươi đã có thể tiêu diệt được Bán Long tộc.”

Mấy chục ngàn Long tộc có mặt im lặng.

Vậy mà lại… Muốn ra tay với thủy tổ của Long tộc sao?

Loại chuyện này sao có thể làm được?

Trong tiềm thức của bọn họ, đó là hành động đại nghịch bất đạo chỉ cần nghĩ đến một chút cũng sẽ bị sét đánh.

Nhưng cũng chỉ là mấy giây sau, toàn trường đã bùng nổ ra tiếng gào thét long trời lở đất.

“Theo sau Long Thần chí cao xuất chinh!”

“Tiêu diệt Long Tổ!”

“Là Long Tổ vứt bỏ chúng ta trước đấy!”

“Đúng vậy, hắn thiên vị Bán Long tộc, nô dịch chúng ta, mối thù này không đội trời chung!”

“Giết! Giết! Giết!”

Tất cả Long tộc đều đã điên cuồng.

Mà bắt đầu từ giây phút này trở đi, ở trong lòng bọn họ, địa vị của Khương Thành đã hoàn toàn cao hơn Long Tổ rồi.

Sau khi đã quyết định mục tiêu là Long Tổ, phương hướng xuất chinh của nhánh đại quân này cũng chỉ thẳng vào Thiên Long quốc trung tâm Thiên Long Giới.

Ở Thiên Long Giới này, Bán Long tộc đã xây dựng một Thiên Long quốc.

Cái gọi là Thiên Long hoàng giai, chính là con cháu Hoàng tộc của Long Quốc này.

Những thế gia quản lí các nhánh Long tộc ở bên ngoài kia coi như là chư hầu được phân đất phong hầu ở bên ngoài.

Thiên Long hoàng giai cũng coi như là tồn tại vô cùng thần bí ở toàn bộ Thiên Long Giới.

Bình thường đều sống ở Long thành ở trung tâm nhất, ít giao du với bên ngoài.

Cũng sẽ không tuần tra ở Địa Giới của long mạch cấp thấp, cho dù là Bán Long Nhân huyết mạch cấp cao cũng rất ít người có thể nhìn thấy bọn họ.

Mà lúc này, chỗ sâu Hoàng Cung ở Long thành này, mười mấy vị Hoàng tộc đang ngồi xung quanh ở một bên, lặng lẽ nhìn ao nước của ao hoa ở giữa.

Ở trong ao nước không chút gợn sóng nào kia chính là bóng dáng của Khương Thành cùng với trăm ngàn Long tộc kia xuất hiện.

Khi hình ảnh kéo gần, ngay cả khuôn mặt đẹp trai của Thành ca cũng đã trở nên rõ ràng.

Mà hiện tại, mười mấy vị Hoàng tộc đang nhìn Thu Vũ Tuyền trong hình ảnh.

Chịu thôi, mặc dù Thu muội tử không phải là quyến rũ bẩm sinh gì đó, nhưng lại hút hồn người đến khó hiểu.

Sau khi những Bán Long tộc này nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng đã không kìm lại được khóa chặt tầm mắt ở trên người nàng.

Điều đó có nghĩa là gì, không nói tự hiểu.

Mãi cho đến rất lâu sau, vị Bán Long tộc Đạo Thánh ở chính giữa kia mới khẽ ho một tiếng.

“Được rồi, tình huống chính là như vậy.”

“Có ba người ngoại lai đã tiến vào Thiên Long Giới, bọn họ đã tiêu diệt một vài gia tộc Thiên Long, đang bắt đầu xuất phát về phía Dực Long tộc.”

“Không có gì bất ngờ xảy ra thì rất có thể là đang xông về phía chúng ta.”

“Vấn đề hiện tại là chúng ta nên làm thế nào?”

Đối mặt với câu hỏi của hắn, hơn mười tên Bán Long Hoàng tộc đang ngồi khác vẻ mặt thản nhiên.

“Chúng ta cần phải làm gì sao?”

“Chẳng qua chỉ là một dị loại mà thôi, có thể tiêu diệt mấy gia tộc cấp thấp nhất cũng coi như là đã giúp chúng ta dọn dẹp chút phiền phức.”

Phân đất phong hầu chính là như vậy.

Hàng chục tỉ năm trước đã phong ra, hiện tại muốn thu hồi lại cũng không có cái cớ gì.

Khương Thành đã tiêu diệt những gia tộc Thiên Long Hồn Thư thế gia và Đặng Vân thế gia này, ở trong mắt bọn họ ngược lại là cơ hội tốt thu hồi đất phong.

Về phần Khương Thành còn đánh đến Long thành ở trung tâm?

Điều đó không tồn tại.

“Nếu như hắn tiến vào Địa Giới của Xích Long, Bạch Long, Ngân Long, vậy có lẽ vẫn có thể tiếp tục nhảy nhót một chút.”

“Thiên Long tộc trong lãnh địa Dực Long, đó là long mạch cao giai tứ đẳng đấy.”

“Tìm chết mà thôi…”

“Một Thiên Tôn bên kia cũng đều có thể dễ dàng áp đảo bọn họ.”

Đối với tình huống xảy ra của Giao Long tộc bên này, bọn họ đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng không hề để ý lắm.

Bởi vì long mạch có cấp bậc.

Cao hơn một bậc, đó cũng là áp chế tuyệt đối.

Ở trong mắt bọn họ, Khương Thành có thể hô mưa gọi gió ở Giao Long tộc bên kia cũng không tính là gì cả.

“Căn bệnh nhỏ không đáng để ý mà thôi.”

“Vẫn không đáng để chúng ta đặc biệt chạy một chuyến.”

“Truyền lệnh xuống, để bọn họ giữ lại hai nữ nhân kia, ta rất có hứng thú với các nàng.”

“Ta cũng rất có hứng thú…”

Cuộc trò chuyện xảy ra ở Long thành, Khương Thành không thể biết được.

Mà khi nhánh Long tộc này của bọn họ tiến vào Địa Giới của Dực Long mạch, toàn bộ Thiên Long Giới sớm đã gió giục mây vần.

Giao Long tộc vậy mà đã đánh ngã tất cả gia tộc Bán Long thuộc Địa Giới, tin tức này giống như bom tấn, bất luận là ở Long tộc hay là ở Bán Long tộc đều đã nổi lên tiếng vang rất lớn.

Rất nhiều Bán Long thế gia nhao nhao nghị luận.

“Ba người ngoại lai kia có lai lịch gì?”

“Liệu bọn họ có tiến công chúng ta bên này không?”

“Nghe nói người kia thế như chẻ tre, thậm chí Thiên Long tộc của Giao Long mạch không tạo thành một chút xíu tổn thương nào đến bọn họ, đổi thành chúng ta có thể cản được sao?”

“Long Thần chí cao? Lúc trước Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới có Long Thần tồn tại sao?”

“Bịa ra mà thôi, ta chưa từng nghe nói qua Long Thần gì đó bao giờ.”

“Chỉ là Đạo Thánh đến từ bên ngoài, không biết vì nguyên nhân gì mà lại đã áp chế được long mạch của Giao Long mạch.”

“Hừ, Giao Long chỉ là long mạch thấp kém của cao giai tứ đẳng mà thôi.”

Đối với đoàn người Khương Thành, rất nhiều gia tộc Bán Long của Dực Long, Chúc Long, Vân Long, Ứng Long mạch không hề coi ra gì.

Bởi vì bọn họ là huyết mạch cao giai tứ đẳng.

Cao hơn Giao Long mạch trọn vẹn ba cấp.

“Nếu như hắn dám đến nơi này của chúng ta, vậy thì chắc chắn là một đi không trở về!”

“Ta ngược lại là hi vọng hắn đến nơi này của chúng ta, như thế còn có thể vớt được công lao giết chết cường địch đến từ bên ngoài.”

“Đúng đúng đúng, ta ước gì hắn đến đây đấy.”

Chương 1759: Đây là đến tặng công lao cho chúng ta đấy

Ngay vào lúc những gia tộc Bán Long kia biểu thị sự khinh thường với Khương Thành, Dực Long tộc bên này cũng đều đang thảo luận chuyện này.

Mặc dù cấp độ huyết mạch của Dực Long cao hơn Giao Long, nhưng những năm này bọn họ cũng chịu đựng đủ ức hiếp áp bách.

Định vị vai trò cũng đều là tọa kỵ và gói nguồn máu.

Đối với chuyện Khương Thành muốn tiến công bên này, bọn họ vui vẻ quan sát.

Rất nhiều Dực Long tộc thế hệ trẻ tuổi thậm chí còn la hét muốn gia nhập vào trong đó.

Nhưng cấp cao của Dực Long tộc lại không phải là khả quan lắm.

“Giao Long tộc đã có được sự giúp đỡ của ba người ngoại tộc, ba người đó không bất ngờ gì đều là Đạo Thánh.”

“Đạo Thánh bình thường có lẽ không chống lại được sự áp chế của long mạch đâu nhỉ?”

“Có lẽ bọn họ có bí bảo đặc biệt, hoặc là có cơ ngộ thần bí cho nên mới có thể tiêu diệt Thiên Long thế gia bên kia.”

“Được rồi! Thiên Long Giới hiện nay, cần phải có mãnh long quá giang như vậy phá vỡ bố cục!”

Ở trong một đám cấp cao Dực Long, Dực Không lộ ra đặc biệt nổi bật.

Không chỉ bởi vì hắn là Đạo Thánh, còn bởi vì hắn là phái chủ chiến duy nhất ở đây.

“Ta cho rằng Dực Long chúng ta nên lập tức đi theo, gia nhập đội ngũ của bọn họ!”

Lúc này hắn vẫn không biết Khương Thành đã đến rồi.

Dù sao truyền thuyết nghe được đều là Long Thần chí cao.

Cũng không có ai nhắc đến hai cái tên Khương Thành và Thương Thành này.

“Vị Long Thần chí cao kia, nếu như đã lựa chọn phương hướng ngược là chúng ta đây, vậy thì mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chính là Thiên Long thành!”

“Một khi hủy diệt những Bán Long Hoàng tộc kia, vậy Thiên Long Giới chính là thiên hạ thái bình rồi.”

“Đến lúc đó Dực Long tộc chúng ta cũng có thể mượn công đi theo này, thừa cơ mà lên!”

“Đúng thật là suy nghĩ viển vông!”

Hai tên Dực Mục và Dực Khiếu khác của Dực Long tộc không cho chuyện này là đúng.

“Dực Không, ta thấy ngươi thật sự đã điên rồi, còn trông mong công đi theo?”

“Ngươi có từng nghĩ đến nếu như hắn thất bại rồi, Dực Long tộc chúng ta phải làm sao?”

“Đến lúc đó toàn tộc đều bị liên lụy sao?”

Dực Không lắc đầu.

“Ta từng nghe qua truyền thuyết của vị Long Thần chí cao đó, hắn giết chết những gia tộc Bán Long kia đều là dễ như trở bàn tay.”

Hắn vẻ mặt phấn chấn nói: “Người như vậy chưa chắc không nắm chắc phần đối phó đám Hoàng tộc kia!”

“Đừng nói đùa nữa!”

“Long Thần chí cao gì chứ? Căn bản chỉ là bịa ra mà thôi!”

“Long tộc chỉ có một vị tồn tại chí cao vô thượng, đó chính là Long Tổ!”

Dực Mục và Dực Khiếu đều đã từng trải qua thời đại Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới, căn bản không hề tin Long Thần chí cao gì đó.

“Bọn họ chỉ là ba người ngoại lai.”

“Bất luận bọn họ có cơ ngộ gì, đối mặt với long mạch của Hoàng tộc vẫn là phí công.”

“Trước mắt bọn họ chỉ là đã hủy diệt một vài Thiên Long tộc cao giai tứ đẳng mà thôi, đối mặt với cao giai nhất đẳng, bọn họ cũng chỉ sẽ không thể làm gì!”

“Chúng ta chào đón hắn đến tiến công Thiên Long tộc, nhưng chúng ta không đồng ý hiện tại đi theo hắn!”

Thái độ của hai tên Đạo Thánh này cũng đại biểu cho thái độ của toàn bộ Dực Long tộc.

Dù sao, phần lớn Long tộc vẫn là từ Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới lưu truyền đến nay.

Những Long tộc đến từ Cổ Tiên Giới chỉ là một phần nhỏ trong đó.

Dực Không không hề mù quáng như vậy, đối với vị Long Thần chí cao kia, hắn cũng không phải là cực kì có lòng tin.

Nhưng hắn vẫn không muốn bỏ lỡ “cơ hội” này.

Bởi vì những năm này, hắn có không ít đồng tộc đều đã bị Bán Long tộc xung quanh tàn hại.

Mà nghe nói, vị Long Thần chí cao kia biết “Đại Phục Sinh Thuật” thần kì.

“Ta quyết định đi tìm hắn.”

Cuối cùng, hắn vẫn đã nói ra quyết định của mình với mấy vị Dực Long Đạo Tôn đến từ Cổ Tiên Giới.

Mà Dực Long thuộc quyền hắn gần như đều đồng ý toàn bộ.

“Chỉ dựa vào việc hắn có thể hồi sinh nhiều Giao Long như thế thôi đã đáng để chúng ta đặt cược tất cả rồi!”

“Đúng vậy, cho dù cuối cùng hắn thua Bán Long Hoàng tộc thì lại thế nào chứ?”

“Chỉ cần chúng ta vẫn có thể nhìn thấy những đồng tộc trước kia lần nữa thì đã đủ rồi!”

“Dù chết cũng không nuối tiếc!”

Nhánh Dực Long tộc đến từ Cổ Tiên Giới này tổng cộng chỉ có hơn năm trăm.

Mà những Dực Long bị giết từ mười tỉ năm qua lại là hơn một nghìn.

Dưới một tiếng lệnh của Dực Không, hơn năm trăm con Dực Long, hùng dũng bắt đầu xuất phát.

Dực Mục và Dực Khiếu mắt thấy cảnh tượng này không khỏi lắc đầu thở dài.

“Ầy, thật là điên cuồng quá.”

“Quá bốc đồng rồi.”

“Hắn vậy mà lại thật sự đặt cược hết vận mệnh của toàn tộc ở trên người của một người ngoại lai ngay cả mặt cũng chưa thấy bao giờ.”

“Những người đến từ Cổ Tiên Giới bọn họ này… Khi xưa vẫn là đã trải qua quá ít rồi.”

Ngay khi Dực Long tộc bên này sinh ra các loại bất đồng, đồng thời Khương Thành đã mang theo trăm ngàn Long tộc đánh đến lãnh thổ của Dực Long tộc.

Lần này, bọn họ không còn là không có tiếng tăm gì nữa.

Có thể nói là ánh mắt của toàn bộ Thiên Long Giới hiện nay đều đã hội tụ ở trên người nhánh đại quân này.

À không đúng, nên là hội tụ ở trên người Khương Thành.

Danh hiệu Long Thần chí cao này hiện tại đã dần dần truyền ra.

Nhưng ngoại trừ trăm ngàn Long tộc đi theo Thành ca ra, những Long tộc khác chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu và hồi sinh.

Những người đã quen Long Tổ vi tôn như bọn họ, đối với Long Thần chí cao đột nhiên xuất hiện vẫn là có hơi không đồng ý.

Thậm chí nghi ngờ hắn là một người giả danh lừa bịp.

Nơi đầu tiên bị Khương Thành tìm đến là Linh Trinh thế gia của lãnh thổ Dực Long tộc.

So với Đặng Vân thế gia trước kia, thực lực của Linh Trinh thế gia này phải mạnh hơn mười lần.

Không chỉ có hơn bốn mươi tên Đạo Tôn, còn có một tên Đạo Thánh trấn giữ.

Tộc nhân lại càng nhiều đến ba nghìn.

Đặt ở Nguyên Tiên Giới thì đây cũng là cấu hình của một đại tông môn rồi.

Hơn nữa đối với việc Khương Thành đến, bọn họ đã biết từ trước rồi, không đến nỗi không chuẩn bị chút nào.

“Chúng ta thật sự không cần phải tìm những gia tộc khác đến giúp đỡ sao?”

“Nghe nói thực lực của Long Thần chí cao đó siêu mạnh, hơn nữa ba người đều là Đạo Thánh.”

“Đạo Thánh thì thế nào?”

Lão tổ của Linh Trinh thế gia – Linh Trinh Đạo Thánh không hề lo lắng chút nào về cường địch sắp đến.

“Đạo Thánh bên ngoài và bản tọa có thể giống nhau sao?”

“Long mạch cao giai tứ đẳng và long mạch cao giai nhất đẳng, chênh lệch cả ba cấp độ lớn, căn bản không hề giống nhau.”

Những trưởng lão khác trong phủ cũng xắn tay áo lên, tràn đầy lòng tin.

“Chỉ sợ hắn không đến, chứ đến thì chính là tặng công lao cho chúng ta đấy!”

“Đúng vậy, chuyện này đối với gia tộc chúng ta vẫn là một cơ hội đấy.”

Hiện nay trăm ngàn đại quân Long tộc đột kích đã kéo theo ánh mắt của toàn bộ trên dưới Thiên Long Giới.

Nếu như Linh Trinh thế gia có thể một mình tiêu diệt sạch sẽ kẻ địch đến xâm phạm, vậy thì danh tiếng của gia tộc bọn họ sẽ có được đề cao cực lớn.

Thậm chí có thể có được một chỗ đứng ở trong Thiên Long thành.

Bởi vì nguyên nhân này nên bọn họ mới không muốn tìm trợ thủ gì đó.

Ôm lấy loại tâm tư này, ba nghìn cao thủ tinh anh của gia tộc dốc toàn bộ lực lượng, chính diện đối mặt với trăm ngàn Long tộc do Khương Thành cầm đầu ở ngoài kia.

Bất luận Thiên Long thành bên kia hay là những gia tộc Bán Long xung quanh khác đều lặng lẽ nghe ngóng.

"Long Thần chí cao?"

Linh Trinh Đạo Thánh vượt ra khỏi đám người, chậm rãi bay đến phía trước.

"Nói đi, ngươi là người của thế giới nào phái đến?"

"Rốt cuộc người đứng sau lưng ngươi là ai?"

"Bây giờ nói ra, có lẽ vẫn có thể tránh một cái chết!"

Trong suy nghĩ của hắn, sau lưng Khương Thành chắc chắn có cường giả cấp bậc Đạo Thần, thậm chí Nguyên Tổ kia âm thầm thao túng.

Bằng không chỉ dựa vào ba Đạo Thánh nhỏ bé, khiêu chiến Thiên Long Quốc không phải là tìm chết sao?

Chương 1760: Ngươi vẫn còn tuyệt chiêu đấy

Mặc dù Thiên Long Giới không khai chiến với bên ngoài, nhưng không phải không có tai họa ngầm ngoại giới.

Lấy biên giới Thiên Đạo làm một đầu, lấy trung tâm Đạo Tuyệt Chi Địa là một đầu khác, tổng cộng liên kết mấy chục "tiểu thế giới" khác nhau.

Thiên Long Giới chỉ là một trong số đó.

Những thế giới này không phải là Đạo Thần sáng lập một mình, mà là trực tiếp dựa vào Thiên Đạo.

Ở nơi này, đạo tự thân của Đạo Thần có thể có được sự giúp đỡ của Thiên Đạo và căn nguyên.

Lúc này, tính ổn định và trình độ mạnh mẽ phải vượt xa loại thế giới tư nhân không nơi nương tựa như Cô Thần Giới kia.

Thực ra Hoàng tộc của Thiên Long Giới bên kia cũng có suy đoán tương tự.

Ở trong mắt bọn họ, Khương Thành chẳng tính là gì cả, người chủ mưu sau lưng hắn mới là nguy hiểm thực sự.

Cực có khả năng, đến từ "tiểu thế giới" khác.

"Chủ động khai báo người chủ mưu sau lưng ngươi ra, còn có thể có được sự tha thứ."

"Nếu không, ngươi sẽ vạn kiếp bất phục, sống không bằng chết…"

Đối với những lời hung ác này của Linh Trinh Đạo Thánh, Khương Thành căn bản nghe không lọt tai.

Hắn đang bận rộn sắp xếp nhiệm vụ cho Lâm Ninh đấy.

"Đợi lát nữa ngươi mở đại chiêu đến mạnh nhất, thấy người thì giết, hiểu rõ chưa."

Đối với nhiệm vụ này của hắn, Ninh muội tử có hơi sững sờ.

"Cho dù ta dùng Thánh lực cũng rất khó áp chế được long mạch của bọn họ mà."

Điều nàng nói là sự thật.

Lần trước Hồn Thư thế gia chỉ có long mạch cao giai tứ đẳng, hơn nữa còn chỉ là ba Thiên Tôn cũng đã khiến nàng gắng hết toàn bộ bản lĩnh.

Trận chiến trường đó cũng là một đả kích cực lớn với lòng tự tin của nàng.

Nhất là sau đó nhìn thấy hai kiếm liên tiếp kia của Thu Vũ Tuyền, nàng đã càng rơi vào trong mê mang và hoài nghi bản thân sâu sắc.

"Ngươi có thể làm được!"

Khương Thành cố ý nháy mắt với nàng.

“Đừng quên, ngươi vẫn còn tuyệt chiêu đấy.”

Tuyệt chiêu?

Tại sao bản thân ta cũng không biết?

Lâm Ninh mơ hồ, không rõ trong bình hồ lồ của hắn bán thuốc gì.

Sở dĩ Khương Thành muốn nàng ra tay là bởi vì nhìn thấy cảnh giới của đối phương khá cao, long mạch càng cao thì hiểu rõ một mình mình hoàn thành rất khó.

Không bằng dùng lực Hám Thiên áp chế lấy long mạch của đối phương rồi lại để Lâm Ninh cùng giúp đỡ tăng tốc thu hoạch.

Không chỉ gọi Lâm Ninh, hắn còn chào hỏi Thu Vũ Tuyền một chút.

“Đợi lát nữa ta ra tay, các ngươi sẽ cùng ra tay.”

“Đạo Thánh kia giao cho ta, những người khác giao cho các ngươi.”

“Đừng khiến ca thất vọng!”

Thu Vũ Tuyền vốn muốn oán giận mấy câu, chẳng hạn như tại sao ta phải nghe lời ngươi?

Còn khiến ngươi hài lòng?

Nhưng vẫn còn chưa nói ra miệng, Khương Thành đã vung kiếm đánh ra.

Linh Trinh Đạo Thánh đối diện còn đang lải nhải, thình lình đã bị công kích.

Còn chưa kịp chửi rủa, hắn đã bắt đầu đối mặt với pháp cảnh gồm mười một căn nguyên đồ đằng đánh đến.

Dọa đến hắn cũng đã vội vàng gọi ra năm trụ căn nguyên đồ đằng của mình.

Toàn bộ Thiên Long Giới, vào giờ phút này, không biết có bao nhiêu thế lực quan sát ở chỗ tối phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

“Mười một trụ!”

“Trời ạ, sao lại nhiều như thế?”

“Vậy mà lại có người có thể có mười một trụ căn nguyên đồ đằng?”

“Cảm ngộ quy tắc của hắn phải mạnh cỡ nào chứ?”

“Theo đạo lí, phương diện quy tắc có thể làm được đến một bước này, vậy trước đây hắn cũng nên đã tấn nhập đến Đạo Thần rồi chứ?”

“Người này rất không đơn giản, không phải là Đạo Thánh bình thường!”

Ngay cả Hoàng tộc của Thiên Long thành bên kia cũng đều đưa ra kết luận như vậy.

Mà ở trong hiện trường, hai bên cũng đã chính thức khai chiến.

Khương Thành vừa ra tay, Lâm Ninh đã lập tức đánh về phía mấy chục tên Đạo Tôn và Chí Tôn phía sau kia.

Mặc dù nàng chẳng có một chút lòng tin phá địch nào, nhưng đây là mệnh lệnh của Khương chưởng môn.

Trong nháy mắt, nàng cũng đã thúc động bảy trụ căn nguyên đồ đằng của mình, vung ra thế giới kiếm đạo thập tam trọng.

Ngoại trừ điều này ra, nàng còn đã cố ý sử dụng Thánh lực của mình.

Ngay sau đó, hai tên Đạo Tôn đón đánh ở chính diện đã ngã xuống.

Ngã xuống là điều đương nhiên.

Mặc dù bọn họ cũng đã kịp thời thúc động Pháp Tắc không gian của mình, nhưng chênh lệch với Đạo Thánh vẫn rất lớn.

Ảo ảnh căn nguyên căn bản không thể chống lại oanh kích của trụ lớn căn nguyên, pháp cảnh giống như tờ giấy, phá vỡ ngay tại chỗ.

Ngay sau đó chính là lực phản phệ mạnh mẽ.

Cuối cùng đón lấy kiếm đạo thập tam trọng của Lâm Ninh, căn bản không có sức chống cự gì cả.

Hai tên Đạo Tôn này chỉ là một màn mở đầu.

Lâm Ninh rất nhanh đã giết vào trong đám người.

Tay nâng kiếm hạ, gần như là gặp một người giết một người, gặp một đám giết một đám.

Loại Đạo Thánh mạnh mẽ như nàng đối mặt với Đạo Tôn bình thường vốn đã có ưu thế giống như nghiền ép.

Chỉ trọn vẹn mười mấy giây sau đã có mười hai tên Đạo Tôn ngã ở dưới kiếm của nàng.

Cảnh tượng này thoạt nhìn rất bình thường, thực ra cực kì không bình thường.

“Sao lại như vậy chứ?”

“Chuyện này không thể nào!”

Trong Thiên Long thành, một đám Thiên Long Hoàng tộc kia nhìn ao nước không chút gợn sóng, biểu cảm trên mặt đã không phải là không chút gợn sóng nữa rồi.

Toàn bộ lộ ra vẻ không thể tin được một cách nồng đậm.

“Nàng hẳn là không có long mạch đúng không?”

“Mặc dù nàng này là Đạo Thánh, nhưng vốn nên bị long mạch trấn áp chứ.”

“Cho dù là Chí Tôn long mạch cao giai nhị đẳng, nàng cũng không thể nào chiến thắng, sao lại có thể dễ dàng chém giết Đạo Tôn cao giai nhất đẳng dễ dàng như vậy?”

“Chuyện này quá hoang đường!”

“Lẽ nào nàng có thể phá vỡ quy tắc của long mạch?”

Không chỉ là bọn họ, những đại thế lực đang chú ý đến trận chiến đấu này ở chỗ tối kia cũng đều cực kì kinh hãi.

“Nàng này sao có thể làm được chứ?”

“Không phải là nói người kia mới là Long Thần chí cao sao?”

“Tại sao nàng này…”

“Lẽ nào Long Thần chí cao không chỉ có một người?”

“Chuyện này làm sao có thể…”

Trên thực tế, ngay cả bản thân Lâm Ninh cũng cảm thấy cực kì không thể tin được.

Lần trước đã từng tự minh giao thủ với ba tên Thiên Tôn của Hồn Thư thế gia kia, nàng sâu sắc hiểu rõ long mạch ngang ngược cỡ nào.

Vốn cho rằng lần này đối mặt với long mạch càng cao đối thủ càng mạnh, chắc chắn sẽ bị áp chế.

Ai từng nghĩ long mạch của đối phương vậy mà lại giống như không tồn tại.

“Sao lại biến thành như vậy?”

Điều đầu tiên nàng đã nghĩ đến Khương chưởng môn.

Mà trên thực tế, chuyện này đúng thật là công lao của Khương Thành.

Khi ca này giao thủ với Linh Trinh Đạo Thánh, hắn cũng đã bao phủ lực Hám Thiên của mình lên trên người những Đạo Tôn kia.

Hắn vốn cho rằng mình bao phủ một cái, long mạch toàn trường đều sẽ bị lực Hám Thiên áp chế.

Tuy nhiên lúc này vừa ra tay mới phát hiện, Linh Trinh Đạo Thánh trước mặt không hề có phản ứng quá lớn, mà những Đạo Tôn kia cũng có phần lớn không bị ảnh hưởng gì cả.

Hiệu quả long mạch của bon họ vẫn giữ nguyên như cũ.

Bởi vì, long mạch cao giai nhất đẳng quả thực là khác biệt.

Cao hơn long mạch cao giai tứ đẳng ba cấp bậc, điều đó có nghĩa là lực Thiên Đạo cũng mạnh hơn ba lượng cấp.

Đã đến trình độ này, lực Hám Thiên của hắn đã không còn ưu thế quá lớn nữa.

Chỉ có thể thu nhỏ phạm vi, mỗi lần áp chế được ba đến năm Đạo Tôn, đồng thời còn phân ra một phần Thiên Hồn đi quấy rối đối phương, giúp Lâm Ninh “làm suy yếu” mấy kẻ địch trước mắt kia.

Như vậy, mỗi lần Ninh muội tử gặp phải chỉ là Đạo Tôn bình thường không có long mạch gia trì.

Tự nhiên sẽ nhẹ nhàng chém giết.

Chỉ lần hết thảy điều này, người ngoài không hề biết được.

Thiên Hồn và lực Hám Thiên lại không nhìn thấy từ bên ngoài.

Không ở trên người thì những người khác cũng không cảm nhận được.

Hiện ra ở trước mặt người ngoài chỉ là một mình Lâm Ninh Thần cản giết Thần Phật cản giết Phật, giống như một chiến thần.

Thu Vũ Tuyền cũng không biết.

Sau khi Khương Thành giết ra, nàng đã do dự hai giây.

Cái tên kia muốn ta ra tay thì ta phải ra tay sao?

Nhưng sau khi Lâm Ninh xông ra, nàng cũng vẫn cùng nhấc kiếm giết đến.

Mặc dù nàng là Đạo Thánh, nhưng không có pháp cảnh thông thường, cũng không nhìn thấy đồ đằng căn nguyên gì đó.

Bởi vì Pháp Tắc không gian của nàng là thuần túy tăng cường lực công kích của bản thân.

Chương 1761: Thay đổi thái độ

Thu Vũ Tuyền rất nhanh cũng đã gặp tên Đạo Tôn phía địch đầu tiên.

Nhưng kết quả lại khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Đối mặt với một tên Đạo Tôn thực lực thua xa nàng, một kích đủ để tạo thành sát thương mang tính hủy diệt với bất kì Đạo Thánh nào của nàng, vậy mà lại không công mà về.

Bởi vì đã bị long mạch lọc mất rồi.

Nàng vung ra là kiếm đạo thập tứ trọng, còn cao hơn Lâm Ninh một trọng.

Mà trình độ gia trì của pháp cảnh đối với lực công kích của nàng cũng càng mạnh hơn Lâm Ninh.

Có thể nói, công kích lúc này của nàng có thể sánh ngang với Khương Thành mở ra toàn bộ hỏa lực, vượt qua tất cả Đạo Thánh.

Nhưng rất đáng tiếc, sự công kích cường hãn như vậy mà toàn bộ đều giống như trâu đất xuống biển.

Ngoại trừ đã tạo thành rung động kịch liệt với kẻ địch ra, gần như không có bất kì hiệu quả nào.

“Sao lại có thể như vậy chứ?”

Khi bản thân nàng ngây người, những thế lực bên ngoài khác cũng đều kinh ngạc không thôi.

Nhìn thấy biểu hiện của Lâm Ninh, bọn họ đương nhiên cảm thấy Thu Vũ Tuyền chắc chắn cũng có thể làm được.

Ai từng nghĩ, một người ở một bên khác cắt cỏ vô song, một người ở bên này hổn hà hổn hển bị Đạo Tôn bình thường quấn lấy.

Mặc dù biết là đã bị long mạch cản lấy, nhưng Thu Vũ Tuyền vẫn đã rơi vào trong sự nghi hoặc.

Tại sao Lâm Ninh không bị long mạch cản trở?

Lẽ nào mình không bằng Lâm Ninh?

Hay là nói Lâm Ninh có chỗ nào đặc biệt hơn mình?

Cứ tiếp tục như vậy, một Đạo Thánh mạnh mẽ như nàng đây thậm chí sẽ rơi vào tình huống tràn ngập nguy hiểm, bị một đám Đạo Tôn Chí Tôn vây lấy từ từ nghiền chết.

Vì để ứng phó với khốn cảnh trước mắt, cuối cùng nàng cũng chỉ có thể dùng ra Thánh lực của mình.

Khác với những Đạo Thánh khác, Thánh lực của nàng vậy mà cũng đã dung hợp thành một thể với Pháp Tắc không gian.

Khi vung ra, Thánh lực và Tiên lực tuy một mà hai, nước sữa hòa nhau, gần như không phân rõ được đó rốt cuộc là sức mạnh gì.

Hiệu quả vẫn là nhanh chóng tức thì.

Sau khi sử dụng Thánh lực như vậy, cuối cùng nàng cũng đã áp chế được Đạo Tôn đối diện.

Có điều trước mắt kẻ địch rất nhiều, người nào cũng đều có long mạch cao giai nhất đẳng, nàng vẫn không tính là đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Về phần Khương Thành ở một bên khác vẫn còn đang giao thủ với Linh Trinh Đạo Thánh kia như cũ.

Mặc dù lực Hám Thiên chủ yếu dùng để giúp đỡ Lâm Ninh, nhưng hắn không hề rơi vào thế hạ phong.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn vẫn còn một phần Thiên Hồn.

Thánh Hồn của Bán Long tộc cũng là được long mạch che chở gia trì, chỉ là Thiên Hồn đã bỏ qua sức mạnh đặc biệt này, có thể trực tiếp tạo thành ảnh hưởng đến hồn hải của kẻ địch.

Điều này khiến Linh Trinh Đạo Thánh rất khó tổ chức được tiến công.

Trên thực tế, cũng may mà có Thu Vũ Tuyền và Lâm Ninh.

Khi hai nàng ra tay, hoàn toàn đã giam lấy chân những người khác, cho Khương Thành một cơ hội đơn đấu với Bán Long Đạo Thánh.

Nếu không, loại giao phong về mặt Thần Hồn này sớm đã bị những Bán Long tộc khác cắt ngang.

Sau khi hồn hải bị đóng băng nhanh chóng, Linh Trinh Đạo Thánh đã hoảng rồi.

“Đây là Thần Hồn gì?”

“Vậy mà có thể áp chế Thánh Hồn?”

“Long mạch của ta đâu?”

Hắn cũng chẳng còn dám không coi Khương Thành ra gì nữa.

Bởi vì phát hiện, dường như “Long Thần chí cao” này không tầm thường lắm.

Trong lúc hoảng loạn, hắn đã thu hồi những phân hồn khác của mình về hồn hải để phòng ngự, toàn lực củng cố chủ hồn của mình.

Pháp tắc không gian bên ngoài cũng vì vậy mà biến mất.

Điều Khương Thành đang chờ đợi chính là giờ khác này.

Hắn lập tức rút ta một phần lực trọc, vung một kiếm về phía bản thể của Linh Trinh Đạo Thánh bên ngoài.

Linh Trinh Đạo Thánh có được long mạch hộ thể, bên ngoài cơ thể bỗng nhiên dập dờn lên một tầng kim quang kịch liệt.

Trong kim quang đó, ảo ảnh của một con cự long như thần uy giáng xuống.

Có điều, sau khi lực trọc màu trắng sữa rót vào, ảo ảnh cự long giống như bị mòn dần, lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Lúc này, Linh Trinh Đạo Thánh đang phòng ngự hồn hải cũng đã ý thức được nguy hiểm.

“Không tốt rồi!”

Hắn vội vàng lại thả phân hồn của mình ở trên bản thể.

Thân thể Bán Long khổng lồ hiện ra ở hư không.

Ngoại trừ đầu người rõ ràng không hài hòa lắm ra, những bộ phận khác gần như là toàn bộ đã biến thành hình thái Dực Long.

Hắn muốn rút về trước, thoát khỏi nguy cơ trước mắt, sau đó lại lần nữa tổ chức phản kích.

Thậm chí định thoát khỏi Khương Thành trước, chuyên tâm đối phó Thu Vũ Tuyền và Lâm Ninh.

Chỉ đáng tiếc là đã muộn rồi.

Lỗ hổng nhanh chóng lan ra, trong nháy mắt đã trở nên vết thương lỗ chỗ.

Kỵ Khuyết Kiếm cuối cùng đã đột phá phòng ngự của long mạch.

Xùy!

Một luồng máu bắn ra tung tóe, đầu người thoát khỏi thân rồng, quay tròn bay lên không trung.

“Không!”

Đầu lâu đã bay ra kia vậy mà vẫn còn ý thức.

Đạo Thánh của Bán Long tộc dường như là đã có được che chở đặc biệt của thế giới này.

Đến giờ phút này nhưng Linh Trinh Đạo Thánh vẫn còn sống, chỉ là tiên lực và thần hồn của hắn đang điên cuồng tiêu tán.

Khương Thành không chậm trễ chút nào, bắt đầu vận chuyển "Tịnh Hồn Từ Độ Kinh".

Môn pháp môn Thiên Hồn bá đạo này lại lần nữa vượt ra khỏi sự can dự của long mạch, lọc sạch toàn bộ thần hồn đang tiêu tán kia thành hồn lực vô ý thức.

Sau đó đã thu vào trong hồn tháp của mình.

Hết thảy quá trình này trông thì phức tạp, thật ra cũng chỉ xảy ra trong ba giây ngắn ngủi.

Sau khi tất cả tàn hồn đều đã bị lọc sạch xong, tia ý thức cuối cùng lưu lại trên đời này của Linh Trinh Đạo Thánh cũng biến mất, hoàn toàn chết đi.

Sau khi tiêu diệt hắn, Khương Thành tiến tới không dừng, cũng đã đánh đến trước mặt những tộc nhân khác của Linh Trinh thế gia ở phía sau.

Lúc này, hơn bốn mươi tên Đạo Tôn của Linh Trinh thế gia đã bị Lâm Ninh tiêu diệt hai lăm tên.

Về phần Thu Vũ Tuyền, mặc dù nàng không có được sự giúp đỡ của lực Hám Thiên, nhưng cũng đã mạnh mẽ chém giết được hai người.

Nàng hoàn toàn nhờ vào thực lực của mình, phá vỡ hiệu quả áp chế của long mạch cao giai nhất đẳng của Thiên Long Giới.

Sau khi Khương Thành cũng gia nhập vào bên này, trận chiến đấu đã hoàn toàn không còn hồi hộp nữa.

Những tộc nhân còn lại của Linh Trinh thế gia vừa thấy lão tổ nhà mình cũng đã ngã xuống rồi, suýt nữa bị dọa đến ngất đi.

Bọn họ không còn tự tin và kiêu ngạo lúc trước nữa.

Cơ hội đề cao gia tộc gì chứ?

Đây rõ ràng chính là nguy cơ diệt tộc.

Đến bước này rồi, cuối cùng bọn họ cũng đã loạn thành một bầy.

Rất nhiều người điên cuồng thê lương gào thét về phía xung quanh và bầu trời.

“Cứu bọn ta với!”

“Mau đến cứu bọn ta với!”

Bọn họ đang gọi những Bán Long thế gia khác vẫn luôn quan sát ở chỗ tối, cùng với Thiên Long hoàng giai trong Thiên Long thành kia.

Tuy nhiên, những Bán Long ở chỗ tối kia lại không hề có bất kì động tác nào.

Bọn họ ngược lại lặng lẽ rút tầm mắt của mình về.

Trong Thiên Long thành lúc này sớm đã là một mảnh im lặng.

Thu Vũ Tuyền còn dễ nói, Khương Thành và Lâm Ninh đã tạo thành đả kích cực lớn cho bọn họ.

Long mạch cao giai nhất đẳng ở trước mặt hai người này vậy mà lại giống như không tồn tại.

Điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức hàng chục tỉ năm qua của bọn họ.

Cũng khiến bọn hắn ý thức được có lẽ long mạch không vạn năng như thế.

Dưới loại tình huống này, bọn họ cũng không dám tùy tiện can dự vào trận chiến này.

Trận chiến đấu ở hiện trường rất nhanh đã kết thúc.

Linh Trinh thế gia bị tiêu diệt sạch sẽ.

“Lại thắng rồi!”

“Long Thần chí cao quả nhiên là bách chiến bách thắng mà!”

“Gì mà long mạch cao giai nhất đẳng, ở trước mặt Long Thần cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Trăm ngàn Long tộc đã phát ra tiếng hoan hô rung trời.

Mà những Long tộc đang chờ đợi trận chiến này cũng đều đã rơi vào trong sôi trào.

Bất luận là Dực Long, hay là Chúc Long Hắc Long Ứng Long, vốn dĩ bọn họ đều không xem trọng Khương Thành, cũng

không định làm việc cùng với hắn.

Nhưng cùng với sự hủy diệt của Linh Trinh thế gia, những Long tộc này không thể không thay đổi thái độ.

Chương 1762: Thần cách của ngươi thật mạnh

Chiến đấu kết thúc, Linh Trinh thế gia rất nhanh đã bị đám rồng vơ vét sạch sẽ.

Nhưng phàm là bảo vật Nhân tộc có thể dùng, tự nhiên là đều giao hết cho người quản lí thương khố Khương Long Thần.

"Sao ngươi làm được vậy?"

Thu Vũ Tuyền lại lần nữa không nhịn được hỏi ra vấn đề này.

Có điều đối tượng lần này là Lâm Ninh.

Đối với kì tích Khương Thành tạo ra, nàng đã sắp tê liệt đến miễn dịch rồi.

Nhưng Lâm Ninh thì lại khác.

Ở trong mắt Thu Vũ Tuyền, nàng hẳn là không bằng mình.

Kết quả vừa rồi mình đánh cực khổ như vậy, nhưng Lâm Ninh lại là một trận cắt cỏ vô song.

Đây coi là chuyện gì thế?

Nàng không thể tiếp nhận.

Đối mặt với nghi vấn của nàng, Lâm Ninh ngược lại cũng không định che giấu.

Nàng trực tiếp nhìn về phía Khương chưởng môn.

"Đó đều là bởi vì…"

Khương chưởng môn âm thầm giúp đỡ ta, áp chế hết tất cả mỗi một kẻ địch ta đối mặt thành Đạo Tôn Chí Tôn bình thường.

Về phần tại sao không giúp ngươi, vậy thì ta không biết.

Những lời này của nàng vẫn chưa kịp nói ra miệng.

Bởi vì vừa mới ngẩng đầu lên đã bị Khương Thành ở một bên dùng một trận cười ha ha ha khoa trương cắt ngang.

“Ai da Tiểu Ninh, ngươi đúng thật là lợi hại quá đó!”

Ca này trực tiếp nhảy đến trước mặt Lâm Ninh, một tiết tấu chúc mừng.

“Hóa ra uy lực của Thần cách kia lớn như vậy à?”

“Vậy mà có thể hoàn toàn áp chế hết long mạch cao giai nhất đẳng, không hổ là Thần vật mà!”

Bản thân Lâm Ninh cũng đều đã ngây ra.

Thần cách?

Thần cách gì?

Đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến cái từ này, hoàn toàn không hiểu những lời này của Khương Thành có ý gì.

Mặc dù Thu Vũ Tuyền ở một bên cũng nghe không hiểu, nhưng đã bị rung động lớn.

Đã đến cảnh giới Đạo Thánh này, có thể dán lên chữ Thần thì rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến Đạo Thần.

Chỉ có điều, nàng cũng không hiểu Thần cách là cái thứ gì.

Mới nghe lần đầu thôi!

Được rồi, thực ra Thành ca cũng không biết, bởi vì Thần cách là tự bản thân hắn dệt ra.

Hắn lặng lẽ đổi qua truyền âm.

“Thứ ta nói là huyền văn ám ngươi ràng buộc, ngươi cứ nói cho Thu Vũ Tuyền, đây là Thần cách. Trong trận chiến vừa rồi ngươi chính là dựa vào nó mới giết được nhiều như vậy.”

“Hả?”

Lâm Ninh lại sửng sốt lần nữa.

Đó không phải là cảm ngộ quy tắc ám của ngươi sao, có quan hệ gì với Thần cách chứ?

Hơn nữa trận chiến đấu vừa rồi có thể thắng hoàn toàn là bởi vì ngươi âm thầm ra tay giúp ta mà!

Tại sao phải nói dối lừa nàng chứ?

Tại sao ánh mắt của ngươi lại vô lương như vậy?

Mặc dù trong lòng âm thầm oán trách, nhưng đối với mệnh lệnh của Khương chưởng môn, nàng vẫn là chấp hành cẩn thận tỉ mỉ.

Dù sao, nàng và Thu Vũ Tuyền cũng không quen thuộc.

“A đúng đúng đúng, ngươi nói rất đúng.”

Nàng vẻ mặt chợt hiểu ra.

“Ta đúng thật là có Thần cách, đó là tuyệt chiêu cuối cùng của ta đấy, chỉ là lần trước đã quên dùng thôi.”

“Chiến đấu lần này dùng ra, không ngờ rằng đúng thật là có hiệu quả như thế.”

“Thần cách vừa ra, long mạch của những Đạo Tôn đối diện kia đều như thùng rỗng kêu to đấy!”

Muội tử này gần như chưa từng diễn kịch bao giờ, kĩ năng diễn xuất vô cùng không thạo.

Khi nói chuyện, ánh mắt láo liên, còn thỉnh thoảng chú ý đến phản ứng của Thu Vũ Tuyền.

Có điều điều này đã đủ rồi.

Thân là thiên tài tuyệt thế, Thu Vũ Tuyền có lẽ thờ ơ không quan tâm đến những chuyện khác, nhưng đối với tu luyện và chiến đấu thì lại vô cùng chấp nhất.

Nàng đã lập tức chú ý đến chỗ khác biệt của đồ đằng căn nguyên kia của Lâm Ninh và người khác.

Cũng đã chú ý đến lăng tinh trong suốt ở chính giữa kia.

Đó là sự vật nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Trong đồ đằng căn nguyên sao lại xuất hiện loại đồ vật lạ lùng kia?

Mà tác dụng của đồ vật kia là gì?

Đó chính là Thần cách sao?

Có cái đó thì có thể áp chế long mạch?

Nàng ngược lại không phải là coi long mạch Thành cao điểm cần phải chiến thắng.

Dù sao cũng không phải là cả đời sinh sống ở Thiên Long Giới.

Tương lai rời khỏi nơi này rồi thì long mạch cũng không thể ảnh hưởng nổi bản thân rồi.

Nhưng nàng không phải là không nhìn ra bản thân long mạch chính là một loại sức mạnh của đạo.

Cỗ sức mạnh đó đã thay đổi quy tắc của thế giới này.

Rời khỏi Thiên Long Giới, tương lai cũng vẫn sẽ gặp phải những đạo càng thêm hiếm lạ cổ quái khác.

Muốn chống lại loại đạo này thì hoặc là đạo của bản thân cũng đủ để mạnh mẽ, chẳng hạn như trở thành Đạo Thần.

Hoặc là… Chính là có thủ đoạn đặc biệt.

Thu Vũ Tuyền đã có "Vô Đạo kiếm", nhưng tác dụng phụ của một kiếm kia đối với nàng cực lớn, nhiều lần sử dụng thậm chí sẽ tổn hại đến căn cơ.

Cho nên, nàng đương nhiên cũng muốn có được thủ đoạn khác có thể chống lại đạo.

Nhìn "Thần cách" hình trạng lăng tinh trong suốt kia của Lâm Ninh, ánh mắt của nàng nhìn như bình tĩnh, nhưng nơi sâu nhất ở đáy mắt, chung quy vẫn đã cất giấu một tia ngưỡng mộ khát vọng.

Mà sự ngưỡng mộ khát vọng này đã bị Khương Thành chuẩn xác bắt được.

Ca này thầm cười trong lòng, kế hoạch đã gần như sắp thành rồi.

Vừa rồi hắn âm thầm giúp đỡ Lâm Ninh, nhưng lại không giúp Thu Vũ Tuyền, toàn bộ đều là cố ý.

Mục đích chỉ có một, tạo ra sự chênh lệch, khiến nội tâm Thu Vũ Tuyền trở nên không cân bằng.

Cuối cùng, lại hợp thời đẩy ra "gói cước ràng buộc huyền văn".

Khương Thành rất rõ ràng, nếu như trực tiếp nói "Ràng buộc huyền văn kiếm của ta đi, như thế rất có lợi với ngươi, nhưng ngươi sẽ trở thành Tiên Đế dưới trướng của ta" với Thu Vũ Tuyền, như vậy bản thân chỉ sẽ nhận được cái liếc mắt khinh thường.

Phải biết rằng, khi xưa Băng Phượng Cơ Dao cũng đã từ chối huyền văn băng.

Thanh Long Huyền Minh cũng nhiều lần trắc trở.

Huống hồ là Thu Vũ Tuyền?

Nữ nhân này không coi ai ra gì, cũng đã kiêu ngạo lên tận trời rồi.

Mục tiêu phấn đấu lớn nhất của nàng chính là giẫm đạp mình dưới chân.

Sao có thể bằng lòng trở thành một Tiên Đế dưới trướng mình chứ?

Cho dù huyền văn đối với sự đề cao của nàng có lớn đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không cân nhắc.

Cho nên nhất định phải bàn chút mưu kế, giống như hiện tại, nàng đã bắt đầu chủ động hỏi thăm rồi.

"Thần cách kia của ngươi làm sao có được vậy, tại sao lại xuất hiện ở trong căn nguyên ám?"

Lâm Ninh cũng không biết nên trả lời thế nào.

Người phối hợp diễn kịch như nàng, kinh nghiệm không đủ phong phú, không hiểu ý đồ của Khương chưởng môn lắm nên có hơi bất lực.

Mà cùng với ánh mắt lợi ích của nàng, Thu Vũ Tuyền cũng đã nhìn về phía Khương Thành.

Đón lấy ánh mắt của hai người, vẻ mặt của Khương Thành trở nên có hơi không tự nhiên lắm.

"Khụ, cái này…"

Hắn sờ mũi.

Làm đến giống như dáng vẻ rất bối rối.

Thu Vũ Tuyền cũng hiểu rõ, vấn đề này của mình đã có hơi đường đột.

Làm gì có việc trực tiếp tra hỏi người khác làm sao có được bảo vật chứ, điều đó đã phạm vào kiêng kị quá.

Nàng đang muốn nói, nếu như các ngươi đã không muốn nói, vậy thì thôi đi.

Nhưng Khương Thành lại giống như đã trải qua một phen nội tâm tranh đấu, đột nhiên lại đã mở miệng.

"Ầy!"

Hắn nặng nề thở dài một tiếng, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn.

"Thôi được, dù sao loại Thần cách này người khác cũng không đoạt đi được."

"Nói cho ngươi cũng không có gì."

"Thần cách này, thực ra là ta tặng cho nàng đấy!" Hắn trầm giọng nói.

"Ngươi tặng á?"

Thu Vũ Tuyền đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó là hai mắt tràn đầy nghi ngờ.

"Thần cách" này có thể áp chế đạo long mạch đấy, hơn nữa vừa nhìn khí tức căn nguyên đó đã mạnh mẽ hơn những căn nguyên khác.

Thần vật như vậy, bảo quý đến mức nào?

Vậy mà lại tặng cho người khác?

"Ngươi có hào phóng như vậy sao?"

Ở trong mắt Thu Vũ Tuyền, Khương Thành là người nhỏ nhen cay nghiệt nhất trên đời này.

Đánh xong trận thì bận rộn vơ vét, còn nghĩ ra mọi cách bóc lột một nửa thu hoạch của mình.

Loại người này có bảo vật cho dù không dùng đến, cũng sẽ lấy đến để ở đáy hòm nhỉ?

Sao lại có thể tặng cho người khác?

“Ánh mắt đó của ngươi có ý gì thế?”

Mặc dù Thành ca đang tính kế nàng, nhưng vẫn không chịu nổi ánh mắt khinh thường đó của nàng.

Hắn đột nhiên rất tò mò, ở trong mắt nữ nhân này rốt cuộc mình là hình tượng gì?

Chương 1763: Lừa gạt Thu Vũ Tuyền

“Ta tặng cho đệ tử của ta một chút bảo vật phòng thân, có gì kì quái sao?”

Hắn tức giận bất bình kêu la.

“Lại không giống ai đó, rõ ràng là thị nữ của ta nhưng chưa từng đồng lòng với ca.”

“Như vậy đãi ngộ đương nhiên có khác biệt!”

Lâm Ninh ở một bên giữ im lặng, nàng cảm thấy phần diễn của mình có lẽ đã kết thúc rồi nhỉ?

Có phải là có thể rút lui rồi không?

Mà Thu Vũ Tuyền cũng đang im lặng, chỉ có điều vẻ mặt tràn đầy khinh thường mà thôi.

Nàng căn bản không tin lời của Khương Thành.

“Được rồi, ta nói thật.”

Khương Thành lại lần nữa thở dài một tiếng.

“Là thế này, Thần cách này mỗi một người chỉ có thể ràng buộc một cái.”

“Nhiều hơn ta cũng không dùng được, để đó thì cũng là để đó.”

Hắn giang tay ra, nói một cách đương nhiên: “Phù sa không chảy ruộng ngoài, vậy đương nhiên là dùng để có ích cho người của mình rồi.”

Thu Vũ Tuyền nhạy bén đã chú ý đến mấu chốt.

“Thần cách vậy mà không chỉ một cái?”

“Đương nhiên rồi.”

Khương Thành hai tay chắp sau lưng, ngửa mặt nhìn lên trời, vẻ mặt cao thâm khó lường nói: “Ngươi có biết rốt cuộc Thần cách đến thế nào không?”

“Đến thế nào?” Thu Vũ Tuyền đợt này là thật sự tò mò.

Mà mặc dù Lâm Ninh biết rõ Khương chưởng môn đang lừa gạt người, cũng không nhịn được dựng đứng lỗ tai, muốn nghe xem rốt cuộc hắn có thể bịa ra cái gì.

Nhưng sau khi nghe thấy mấy câu tiếp theo, nàng đã suýt nữa phun ra ngay tại chỗ.

“Thực ra, Nguyên Tiên Giới rất lâu về trước đã từng bị hủy diệt qua…”

Thu Vũ Tuyền nhìn thấy dáng vẻ thần thần bí bí kia của hắn, không nhịn được đã nói chen vào.

“Chuyện này ta sớm đã biết từ lâu rồi, Thiên Đạo biến mất, ba nghìn chân giới chia cắt, còn cho rằng ngươi có thể nói ra chút bí mật gì chứ.”

“Sai!”

Khương Thành lạnh lùng cười một tiếng.

“Lần Nguyên Tiên Giới chia cắt kia, tính gì mà hủy diệt?”

“Ta nói là thời đại càng viễn cổ còn sớm hơn cả Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới đấy.”

“Hả? Thời đại càng viễn cổ hơn?”

Rất nhiều lịch sử của Thượng Cổ Nguyên Tiên Giới đã dần dần chôn vùi ở trong trường hà năm tháng cùng với nhiều lần đại kiếp đáng sợ rồi.

Giống như Hồn tộc, nếu như không phải là tự thân gặp phải, vậy thì Khương Thành căn bản sẽ không biết sự tồn tại của tộc quần này.

Về phần thời đại càng viễn cổ hơn…

Đó là một mảnh trống rỗng.

“Đúng vậy, thực ra Nguyên Tiên Giới đã từng hủy diệt một lần.”

Vì để tăng sâu thêm chút ấn tượng của muội tử này, tăng thêm chút mặt mũi cho Thần cách mình dệt ra, Khương Thành vẫn đã chú trọng nhấn mạnh một chút.

“Là hủy diệt thật sự, hủy đến chẳng còn thừa lại chút cặn nào!”

Thu Vũ Tuyền lại lần nữa nghi ngờ nhìn về phía hắn.

Kết hợp với phong cách trước kia của Khương Thành, nàng nghiêm trọng nghi ngờ đây là bịa đặt.

“Nếu như đã hủy đến không còn lại chút nào, vậy Nguyên Tiên Giới sau này có lẽ căn bản không tồn tại chứ nhỉ?”

Khương Thành có hơi hối hận vừa rồi ăn nói lung tung, bịa hơi lớn chút.

Dẫn đến hiện tại không trọn vẹn lắm.

Chỉ có thể tiếp tục ráng chống đỡ lấy khí thế.

“Ngươi hiểu gì chứ?”

“Sau khi phồn thịnh đến cực hạn, sẽ cùng với sự hủy diệt đến cực hạn, sau đó lại sẽ phồn thịnh đến cực hạn, thiên địa chính là sinh diệt tuần hoàn như vậy!

Bị hắn trợn mắt nhìn như vậy, Thu Vũ Tuyền cũng đã có hơi không rõ thật giả nữa.

Khương Thành tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Trước khi Nguyên Tiên Giới viễn cổ kia hủy diệt kia phải mạnh hơn chúng ta hiện tại rất nhiều.”

“Ở thời kì đó, Nguyên Tổ cũng chỉ bình thường mà thôi, Đạo Thần đứng như lâu la, về phần Đạo Thánh…”

Hắn chậm rãi ngẩng cằm lê, kiêu ngạo quát lên: “Đó chỉ là tạp binh pháo hôi!”

Nghe thấy giọng điệu khinh thường này của hắn, dường như bản thân hắn đã vượt qua Đạo Thánh rồi.

“Thời đại đó, cường giả đứng ở trên đỉnh đều là Thần chân chính, mạnh hơn Nguyên Tổ rất nhiều, có hiểu không?”

“Hạ Vị Thần Trung Vị Thần Thượng Vị Thần gì đó, đó mới là chúa tể của Nguyên Tiên Giới!”

Lâm Ninh tỏ ý nếu như Khương chưởng môn không phải là người của mình, vậy nàng nhất định không nhịn được đã muốn chế giễu rồi.

Chuyện này bịa đến quả thực rất vô lí.

Gì mà Thượng Vị Trung Vị Hạ Vị Thần chứ, căn bản không tồn tại có được không?

Thu Vũ Tuyền cũng không tin lắm.

“Làm gì có Thần gì đó? Sao ta chưa từng nghe nói qua bao giờ chứ?”

“Đó là kiến thức của ngươi không đủ, huống hồ Thần đều không có dấu vết để tìm kiếm, truyền thuyết của bọn họ sớm đã bị chôn vùi rồi.”

“Nếu như ngươi đã nói thời đại đó có rất nhiều Thần, vậy tại sao hiện tại lại không nhìn thấy một người nào?”

Thu Vũ Tuyền không ngốc, nàng rất dễ dàng đã tìm được sơ hở.

“Ít nhất phải có một người chứ?”

“Một người cũng không xuất hiện, nói rõ căn bản không tồn tại.”

Khương Thành có hơi hối hận vừa rồi nói Thần đến phổ biến như thế.

Hắn chỉ có thể tiếp tục cưỡng hành cứu vãn.

“Chuyện này ngươi không hiểu rồi, số lượng Thần vị giữa thiên địa có hạn đó, một hệ chỉ sẽ xuất hiện một Thần!”

“Mà muốn giành được Thần vị, thì nhất định phải có được Thần cách.”

“Thần cách tự có số trời, cho dù Tiên Nhân phía sau thiên phú có cao có mạnh đi chăng nữa, không có được Thần cách cũng không thể thành Thần!”

Thu Vũ Tuyền chưa từng trải qua Cổ Tiên Giới năm xưa, không hề biết mấy thiết lập này của Thành ca thực ra giống như vị trí Tiên Đế trước kia.

“Ý của ngươi là, Thần cách vậy mà có thể quyết định được thành Thần?”

“Đúng vậy!”

Xùy!

Thu Vũ Tuyền suýt nữa đã sởn gai ốc.

Nếu như những gì Khương Thành nói là thật, vậy Lâm Ninh chẳng phải là đã có được một tư cách thành Thần sao?

Hơn nữa tư cách này còn là Khương Thành tặng không cho nàng đấy?

“Chuyện này sao có thể chứ…”

“Đây chính là sự thật.”

“Vậy những Thần cách này sau này đi đâu rồi?”

“Cùng với một trận Thần chiến, toàn bộ đều đã biến mất rồi.”

Thành ca vì để lừa gạt nàng ràng buộc huyền văn của mình, vậy đương nhiên phải hình dung huyền văn đến chỉ có ở trên trời, dưới đất không có.

“Sau khi thời đại Viễn Cổ phát triển đến cực thịnh, cũng đã đón đến điểm rẽ ngoặc thịnh cực mà suy!”

Người từ trước đến nay chưa từng thích động não như hắn, khởi động hết cả tế bào não của mình, mạnh mẽ dệt ra một tràng ân oán tình thù liên quan đến giữa N thế lực “Thần tộc” tiền sử, ngoài ra còn đại kiếp diệt thế liên hoàn.

Dọa đến Lâm Ninh cũng đã sửng sốt một chút, suýt nữa đã cho rằng đây là sự thật.

“Cuối cùng, ở trong trận đại kiếp kia, chín đại thế lực kia đã tiến hành một trận đại hỗn chiến xưa nay chưa từng có.”

“Trận chiến đó đánh đến trời đất mù mịt nhật nguyệt vô quang, cuối cùng bọn họ đã đồng quy vu tận rồi, Thần cách từ đó đã thất lạc ở bên ngoài.”

“Mà đây, chính là nguyên nhân Nguyên Tiên Giới đến nay chưa xuất hiện một Thần chân chính!”

“Đồng quy vu tận? Chẳng còn một ai sống sót?”

Thu Vũ Tuyền cảm thấy chuyện này có phần quá mức trùng hợp rồi đi, chỉ cần một người còn sống sót, người đó sẽ có thể mang về một đống Thần cách rồi.

"Đồng quy vu tận là ta suy đoán."

Khương Thành chậm rãi nói: "Ta có một lần trong vô ý đã lưu lạc đến mảnh chiến trường Thần chiến viễn cổ kia, tìm được di hài của những Thần tộc kia, lúc này mới khiến đoạn lịch sử bị chôn vùi này xuất hiện lại dưới ánh mặt trời…"

Thu Vũ Tuyền không hề quan tâm lắm với gì mà lịch sử không lịch sử.

"Cho nên ngươi đã có được những Thần cách đó?"

Khương Thành cố ý im lặng mấy giây.

Lúc này mới thấp giọng nói: "Đúng vậy, đây chính là bí mật lớn nhất của ta."

"Ta đang nắm giữ cơ duyên lớn nhất của Nguyên Tiên Giới —— Thành Thần!"

Thu Vũ Tuyền cũng đã im lặng.

Tin tức này đã tạo thành đả kích cực lớn đối với tâm linh nhỏ yếu của nàng.

Đến nỗi trong nhất thời nàng căn bản không thể tiêu hóa.

Bởi vì thứ Khương Thành nói ra đủ để lật đổ Nguyên Tiên Giới trước mắt.

Thậm chí nàng không nhịn được nhìn Lâm Ninh không hề quen thuộc bằng ánh mắt nghi vấn, muốn xem thử nàng có suy nghĩ gì.

Mà Lâm Ninh lại có thể có suy nghĩ gì chứ?

Khương chưởng môn dệt ra sinh động như thật, bản thân nàng cũng suýt nữa đã tin rồi.

Chương 1764: Ta muốn tốt cho ngươi

"Cho nên hiện tại ngươi vẫn có rất nhiều Thần cách?"

Đúng thế, ca vẫn còn gần hai nghìn lận đấy.

Khương Thành đương nhiên sẽ không trả lời như vậy, như thế sẽ lộ ra không đủ trân quý rồi.

Hắn thản nhiên lắc đầu.

“Rất nhiều? Ngươi tưởng rằng Thần cách là hàng thông thường đó à?”

“Nói thật không giấu diếm, mấy Thần cách ta còn thừa đều đã tặng người khác rồi.”

Nghe thấy câu nói này của hắn, Thu Vũ Tuyền bất giác cảm thấy có hơi thất vọng.

Đó chẳng phải là không có chuyện gì của mình rồi?

“Chiến trường Thần chiến viễn cổ ngươi đi qua khi xưa kia, vị trí ở đâu, ngươi vẫn còn nhớ chứ?”

Thậm chí nàng đã muốn bản thân đi thử cơ duyên một chút.

Không chừng khi xưa Khương Thành chưa nhặt sạch sẽ, mình đi lại lần nữa còn có thể lại nhặt được một cái.

Mặc dù không nhất định là dùng được, nhưng ít nhất đã có cơ hội “thành Thần” vượt qua Đạo Thần Nguyên Tổ mà.

Đối với loại người vô cùng để ý tu luyện và chiến lực như nàng mà nói, loại mê hoặc đó quả thực là khó mà cưỡng lại.

Khương Thành liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm can lá lách phổi thận của nàng.

Thầm nghĩ chỗ đó căn bản không tồn tại, ta đi đâu nói cho ngươi đi chứ?

“Vị tri thì ta ngược lại nhớ, nhưng sau khi ta tìm kiếm xong Thần cách đi ra, mảnh chiến trường đó đã bị hủy mất rồi.”

“Hả! Nơi quan trọng như vậy, sao lại hủy mất rồi?”

Giọng điệu của Thu Vũ Tuyền cũng đã trở nên nôn nóng.

Khương Thành giang tay ra.

“Chuyện đó sao ta biết được? Đại Thần Viễn Cổ tự nhiên có sắp xếp của bọn họ.”

“Hiện tại trên tay ta cũng chỉ còn thừa lại một Thần cách cuối cùng thôi.”

Thu Vũ Tuyền vốn dĩ còn thất vọng không thôi, nhất thời đã nâng cao tinh thần.

“Ngươi vẫn còn một cái?”

“Đúng thế.”

Khương Thành gật đầu.

“Còn một Thần cách Kiếm Thần.”

“Kiếm Thần?”

Thu Vũ Tuyền suýt nữa đã không nhịn được kinh hô lên.

Nàng chủ tu chính là quy tắc kiếm đấy.

Có điều, chung quy nàng vẫn có hơi cẩn thận, mấu chốt nhất là không tin được nhân phẩm của Khương Thành.

“Ngươi sẽ không phải là lừa ta đấy chứ?”

“Lừa ngươi? Ta lừa ngươi có thể có được gì sao?”

Khương Thành cố ý thả ra huyền văn kiếm một giây.

Chỉ một giây.

Ngay sau đó đã thu hồi lại.

Mà chút thời gian này đối với Đạo Thánh mà nói, đã đủ để cảm nhận được đủ nhiều khí tức rồi.

Thu Vũ Tuyền chưa từng thấy huyền văn bao giờ, nhưng nàng có thể cảm nhận được khí tức quy tắc kiếm nồng đậm trên huyền văn kia.

Trước nay chưa từng có, vượt qua bất kì bảo vật nào nàng đã từng thấy cả đời này.

Nàng đã lập tức tin rồi.

Đây nhất định chính là “Thần cách” hắn vừa mới nói!

Nếu như có thể, nàng hận không thể nhìn nhiều thêm một chút, cảm nhận nhiều thêm một chút.

Bởi vì trực giác cảm thấy, thứ đồ đó sẽ có đề cao rất lớn đối với bản thân.

Đương nhiên, nếu như có thể có được… Vậy thì càng tốt rồi.

Chỉ là, để nàng chủ động cầu Khương Thành tặng cho mình, vậy thì không bằng giết nàng.

Nàng căn bản không mở nổi miệng này.

Cho nên mặc dù khát vọng, nhưng chỉ có thể mạnh mẽ kiềm chế lấy xúc động trong lòng.

Cố gắng biểu hiện đến bình tĩnh không để ý.

Khương Thành cười thầm trong lòng, muội tử này chỉ còn cách tiến trình một phần trăm cuối cùng là sẽ nhảy vào hố rồi.

Hiện tại nếu như mình mở miệng nói tặng, xác xuất lớn nàng sẽ đoạt lấy ràng buộc huyền văn kiếm.

Tương lai chờ nàng khôi phục kí ức Tiên Mẫu, biết được đã biến thành một "Tiên Đế" dưới trướng mình, vậy vẻ mặt của nàng phải đặc sắc cỡ nào chứ?

Hắn cũng đã sắp cười ra tiếng.

Không được không được, phải khống chế trước đã, không thể thất bại trong gang tấc được.

"Thực ra, lần đầu tiên khi ta nhìn thấy ngươi, đã cảm thấy ngươi cốt cách độc đáo, là một nhân tài tốt để luyện kiếm."

"Bởi vì cái gọi là, bảo kiếm tặng hiệp sĩ, phấn hồng tặng giai nhân, Thần vật cũng phải cho chủ nhân có thể xứng được với nó, mới không coi là bôi nhọ."

Hắn tràn đầy hứng thú quan sát trên dưới Thu Vũ Tuyền một vòng, giống như đánh giá hàng thủ công mỹ nghệ.

Đổi thành bình thường, Tuyền muội tử sớm đã hung hăng nhe răng mắng hắn rồi.

Nhưng lần này, nàng đã nhịn.

"Thiên phú kiếm thuật của ngươi, vẫn coi như là qua được."

Thành ca chặc lưỡi.

"Hơn nữa vốn dĩ ngươi là Thu bà giao phó cho ta chăm sóc đấy, ta vốn đã có ý tặng huyền văn kiếm à thì… Thần cách kia cho ngươi."

Thu Vũ Tuyền rất muốn nói, vậy ngươi lề mề cái gì?

Lần đầu tiên gặp mặt đã cho ta luôn đi!

“Nhưng mà, ngươi vẫn luôn cũng không tôn kính ta lắm mà.”

Thành ca thở dài một tiếng.

“Mấy lần ta muốn mài giũa tính nết của ngươi, chẳng hạn như để ngươi làm thị nữ gì đó, kết quả ngươi căn bản không lĩnh hội được dụng tâm vất vả của ta, ngược lại càng ngày càng thích chống đối ta.”

“Ầy, ngươi nói ta có thể làm thế nào?”

“Lẽ nào phải tặng Thần cách cho một người hận ta, để tương lai nàng trở thành Thần đối phó ta sao?”

“Rất rõ ràng, như vậy không thể nào nói nổi.”

“Cho nên…”

Hắn rất tiếc nuối giang tay ra lần nữa.

“Ta cũng chỉ có thể giữ lại Thần cách kiếm, xem thử tương lai có thể tìm được người có duyên càng thích hợp hơn không vậy!”

Nghe thấy những lời không biết xấu hổ này của hắn, Thu Vũ Tuyền suýt nữa đã muốn phun vào mặt hắn.

Mấy lần dùng cá cược hố ta, còn không biết xấu hổ nói dụng tâm vất vả?

Muội tử này không ngốc, không dễ dàng bị tẩy não như vậy.

Hiện tại nàng đang nghĩ, làm sao không cần cúi đầu, đồng thời lại có thể có được Thần cách kiếm kia.

“Ta hận ngươi khi nào thế?”

Vì Thần cách, nàng phá lệ biện hộ cho bản thân một chút.

“Ta cũng không chống đối ngươi lắm mà.”

Trên miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại đang nghĩ, tỷ chỉ là muốn giẫm ngươi ở dưới gót chân, để ngươi ngược lại làm người hầu của ta mà thôi.

Đợi lấy được Thần cách thành Kiếm Thần, tương lai sẽ khiến ngươi thật dễ chịu.

Khương Thành không phải là không nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nữ nhân này chính là một kẻ thù xưa cũ thiên nhiên, không tồn tại khả năng hòa giải.

“Không chống đối ta? Vậy trước đó ngươi còn cố ý vung kiếm với ta?”

“Đó không phải là ta không cẩn thận sao.”

“Ta kêu ngươi ra tay, ngươi còn một mực từ chối nữa đấy.”

“Đó là lúc đó trạng thái của ta không tốt.”

Mặc dù Thu Vũ Tuyền không nhắc đến một câu “ta muốn Thần cách”, nhưng nếu không phải là bởi vì Thần cách, vậy những vấn đề này nàng chỉ sẽ là trả lời ngược lại, đảm bảo tức chết Khương Thành không đền mạng.

Khương Thành cố ý giả vờ không nhìn ra, cũng không vạch trần.

Hắn không hề định bây giờ đã cho nàng ràng buộc ngay tại chỗ, như thế dứt khoát quá, mặt mũi của lão gia ở đâu?

Trải qua một trận lừa gạt như vậy của hắn vừa rồi, hiện tại đã là thị trường người bán rồi.

Hắn không gấp, mặc kệ thế nào cũng phải tìm lại mặt mũi lúc trước trước đã.

“Chuyện này sau này nói sau đi.”

“Đúng rồi, những bí mật viễn cổ ta nói hôm nay này, ngươi nhất định phải giấu kín ở trong bụng cho ta, tuyệt đối đừng nhắc đến với bất kì người nào.”

“Một khi tiết lộ, hậu quả không thể tưởng tượng!”

Thu Vũ Tuyền vốn đã không phải là người lắm lời.

Nhưng nghe thấy lời này thì vẫn rất muốn đánh hắn một trận.

Nàng đã nhìn ra được, cái tên này chính là cố ý khơi gợi mình, bằng không không cần thiết phải nói nhiều như thế.

Đúng thật là đáng giận!

Mà lúc này, Khương Thành đã đón lấy một đống "kẻ địch" mới.

Chỉ thấy ở chân trời nơi xa, một đám lớn Dực Long che hư không lấp mặt trời, nhanh chóng đuổi đến bên này.

Con Dực Long cầm đầu kia không phải là Dực Không thì là ai?

Bọn họ đang một mực gấp rút lên đường, còn không biết Linh Trinh thế gia đã bị tiêu diệt mất rồi.

Nhưng sau khi nhìn rõ khuôn mặt của Khương Thành, hơn năm trăm con Giao Long gần như đã đồng thời điên cuồng.

"Trời ạ, ta không nhìn nhầm chứ?"

"Thương Thành Đại Đế!"

"Trời ạ, hóa ra vị Long Thần chí cao kia chính là Thương Thành Đại Đế?"

"Ha ha ha, ta đã biết lai lịch của vị Long Thần kia bất phàm, quả nhiên mà!"

Chương 1765: Vì để giải cứu Long tộc

Năm xưa Dực Long tộc chính là một thành viên của Thương Long cốc.

Đối với Dực Không, Khương Thành đương nhiên là vô cùng quen thuộc.

Hai bên gặp mặt, lại là một cảnh tượng trùng phùng náo nhiệt.

Sau đó Khương Thành lại hạ lệnh lần nữa, tìm ra tàn hài Dực Long đã từng bị Linh Trinh thế gia giết chết, lại lần nữa làm một trận hồi sinh.

Trong nhất thời, bầu không khí ở hiện trường vô cùng vui mừng nhộn nhịp.

"Đại Đế, những năm qua ngươi đã đi đâu?"

"Bọn ta ở Nguyên Tiên Giới và Đạo Tuyệt Chi Địa vẫn luôn đợi ngươi xuất sơn đấy."

Vốn dĩ Dực Không cũng có hơi lo lắng "Long Thần chí cao" không đáng tin lắm.

Hiện tại vừa nhìn, vậy mà lại là Khương Thành, tia lo lắng cuối cùng kia đã biến mất trong nháy mắt, lòng tin lập tức tăng vọt.

Còn có ai có thể càng ổn hơn Thương Thành Đại Đế chứ?

"Nếu như ngươi quay về sớm chút thì tốt biết bao, như vậy bọn ta sẽ không bị Long Tổ đáng chết kia hãm hại rồi."

"Long Tổ kia rốt cuộc là chuyện gì thế?"

Khương Thành vẫn chưa có manh mối gì về việc làm thế nào để loại trừ hiệu quả long mạch của Thiên Long Giới.

"Còn có đám người Thương Linh và Huyền Minh hiện tại thế nào rồi, còn sống không?"

"Có lẽ vẫn còn sống, nhưng tình huống của bọn họ chắc chắn không tốt lắm."

Nhắc đến hai vị Long Đế này, ánh mắt của Dực Không cũng đã trở nên hiu quạnh.

"Sở dĩ Long Tổ kia lừa bọn ta đến đây, chính là vì để hấp thu tinh hoa huyết mạch của hai vị Long Đế, để tăng cường bản thân hắn."

"Cái gì? Hắn cũng phải hấp thu huyết mạch?" Khương Thành cảm thấy rất không thể tin được.

Những Bán Long tộc khác hấp thu tinh huyết Long tộc, sau khi tinh luyện tăng cấp nồng độ huyết mạch của mình một chút, chuyện này còn có vẻ hợp lí.

"Long Tổ cần huyết mạch làm gì?"

"Hắn không phải là có danh hiệu là thủy tổ Long tộc sao, vậy huyết mạch của bản thân hắn có lẽ là đỉnh cao nhất trâu bò nhất chứ?"

"Ta cũng không rõ nữa."

Dực Không có hơi không xác định nói: "Nghe nói hắn có một kế hoạch lớn, huyết mạch của hai vị Long Đế hữu dụng với hắn."

“Vậy Ngao Dương Huyền Hải và Thương Tật Thương Khung thì sao?”

“Huyết mạch của bọn họ không phải là đỉnh cấp, Long Tổ dường như không ưng, chia bọn họ cho những Bán Long hoàng giai kia rồi.”

Khương Thành coi như là đã hiểu.

Cấp bậc địa vị của Bán Long tộc thực ra là phụ thuộc vào một nửa huyết mạch Long tộc khác của mình.

Có được huyết mạch Giao Long Li Long chỉ là long mạch cao giai tứ đẳng.

Có được loại huyết mạch Dực Long Chúc Long này sẽ có thể có được huyết mạch cao đẳng nhất giai.

Mà huyết mạch hoàng giai, đó đều là Bán Long có được huyết mạch của ba đại Long tộc địa vị cao Thanh Long, Kim Long, Thương Long này.

“Cho nên nói tới nói lui, thực ra bọn họ vẫn là dựa vào Long tộc mà tồn tại.”

“Không có huyết mạch Long tộc, bọn họ chẳng phải là gì hết.”

Dực Không và những Long tộc có mặt khác không hẹn mà cùng gật đầu.

“Đúng vậy, chính là như vậy.”

Khương Thành suy nghĩ một chút, cách phá cục cuối cùng vẫn là phải tiêu diệt Long Tổ.

“Long Tổ ở Thiên Long thành của trung tâm sao?”

“Cái này, bọn ta cũng không rõ nữa, đã đến đây hàng chục tỉ năm rồi nhưng bọn ta chưa từng thấy hắn hiện thân bao giờ.”

“Hết cách rồi, nơi này không phải chỉ có một Thiên Long Giới.”

Khương Thành nhất thời cực kì cảm thấy đau đầu.

Nếu như không tìm thấy Long Tổ, sau này cho dù đã tiêu diệt xong những Bán Long tộc khác, long mạch cũng sẽ không biến mất.

Mà tung tích của Thương Linh và Huyền Minh cũng vẫn không rõ như cũ.

“Vậy nơi này có cách nào đạt được long mạch không?”

“Lần đầu tiên mỗi một Long tộc tiến vào thế giới này sẽ có được long mạch cấp thấp nhất, không có ngoại lệ.”

Nói đến đây, Dực Không đột nhiên đã bắt đầu kinh ngạc.

“Lẽ nào ngươi không có long mạch?”

“Không có.”

Khương Thành là Thương Long Đại Đế, sau khi hắn tiến vào hẳn là sẽ có long mạch.

Chỉ là trong khoảnh khắc hắn tiến vào thế giới này, Thiên Hoang Bất Diệt thể đã tự động ngăn cản sự ảnh hưởng của tầng đạo kia long mạch kia ở bên ngoài.

Cũng vì vậy mà hắn không đạt được long mạch.

Chỉ là hết thảy chuyện này, hắn và Khương Thành đều không biết chuyện.

Dực Không suy nghĩ một chút, đột nhiên đã nghĩ đến một khả năng khác.

“Ngoại trừ tự nhiên đạt được ra, ngược lại cũng có một cách khác.”

“Cách gì?”

“Một nghi thức của Bán Long tộc.”

Dực Không suy nghĩ một chút: “Ta nhớ, ở nơi không xa của Linh Trinh thế gia có một tòa Dược Long Môn, đó là nơi kiểm tra huyết mạch chuyên môn chuẩn bị cho Bán Long tộc.”

“Tác dụng chính là định kì kiểm tra trình độ nồng đậm huyết mạch của bọn họ.”

“Trong quá trình đó, trình độ mạnh yếu của long mạch bọn họ cũng sẽ thay đổi tương ứng.”

Dược Long Môn?

Thành ca suýt nữa đã vô lực chế giễu.

Cái tên này có thể càng vô lí thêm một chút không?

Xem ra ở trong lòng, Bán Long tộc cũng biết bản thân không sánh bằng Long tộc, cho nên mới trăm phương ngàn kế muốn biến thành rồng thật.

Dưới sự dẫn dắt của Dực Long, bọn họ rất nhanh đã tìm được tòa Dược Long Môn kia.

Xuất hiện ở trước mặt Khương Thành là một "thác nước" đứng sừng sững ở trong Tiên thành.

Thác nước đó treo thẳng trời cao, hiện ra vô cùng cao chót vót.

Rõ ràng hơi nước không ngừng bốc ra, một màn nước lớn rơi xuống dưới đất, trên không trung lại không hề có nguồn nước, mặt đất cũng chỉ có một cái ao nhỏ.

"Mỗi lần Bán Long tộc kiểm tra huyết mạch, cũng đều sẽ để ngoại giới đứng ngoài quan sát.

"Nghe nói sau khi tiến vào, huyết mạch Long tộc kích phát có thể không ngừng tăng vọt lên trên."

"Bình thường có thể ngược thác nước này lên cao đến một phần năm đã ngang với có được long mạch cao giai nhị đẳng rồi."

"Được rồi."

Khương Thành gật đầu.

"Làm long mạch trước lại nói sau."

Hắn không phải là muốn có long mạch, mà là muốn mượn cơ hội đạt được long mạch, có thể chạm đến Long Tổ, lại hoặc là trực tiếp hủy đi toàn bộ hệ thống long mạch này.

Dù sao nói cái thứ này huyền diệu khó giải thích, rõ ràng ở khắp mọi nơi nhưng lại không thể chạm tới.

Dược Long Môn này coi như là một con đường tiếp cận đạo.

Mắt thấy hắn muốn đi vào như thế, bất luận là Dực Không hay là những Dực Long khác đều đã vội vàng cản lại.

"Đợi một chút!"

"Đại Đế, Dược Long Môn này là chuyên môn chuẩn bị cho Bán Long tộc kiểm tra nồng độ huyết mạch đấy."

“Ngươi là Cửu văn Thương Long, Long tộc thuần túy nhất, huyết mạch cũng đã đạt đến đỉnh điểm rồi…”

“Cho nên?”

“Cho nên có lẽ ngươi sẽ bị Long môn này trừ khử.”

“Còn có loại chuyện tốt này?”

Khương Thành đã lập tức cảm thấy hứng thú.

Hắn ước gì bị giết chết, nghe thấy tin tức này lại càng thêm muốn tiến vào.

“Đúng thế, lúc trước bọn ta vì để chống lại Bán Long tộc nên cũng xông đến nơi này.”

“Nhưng không có ngoại lệ, mới tiến vào phạm vi ao nước đã bị quy tắc Thiên Đạo trấn chết rồi.”

“Không ngoài dự đoán, Dược Long Môn này chỉ có Bán Long tộc mới có thể tiến vào được thôi, đây là quy tắc của Thiên Long Giới.”

“Vậy sao, vậy thì đúng thật là nguy hiểm quá.”

Trong miệng Khương Thành thì nói như vậy, nhưng bước chân lại không dừng lại.

“Đại Đế, đừng xung động!”

“Cho dù muốn tiến vào cũng phải bàn bạc kĩ hơn chứ!”

Một đám Long tộc muốn kéo lấy hắn, không muốn thấy hắn tìm chết.

Khương Thành khoát tay.

Vẻ mặt nghiêm túc quay đầu lại, liếc nhìn mấy trăm ngàn Long tộc có mặt.

“Vì để giải cứu toàn bộ Long tộc, cho dù một tia hi vọng ta cũng không thể buông tha!”

“Cho dù thật sự chết, vậy cũng là chết có ý nghĩa!”

“Ở trước mặt mệnh vận của toàn bộ Long tộc, sự hi sinh của cá nhân ta lại có thể tính là gì chứ?”

Nói xong, hắn phất ống tay áo, phóng khoáng đi về phía ao nước dưới thác nước kia.

Dực Không và Ly Diêu Ly Quang phía sau lập tức đã đỏ vành mắt.

Mà mấy trăm ngàn Long tộc kia càng là cảm động đến khóc bù lu.

Long Thần chí cao vĩ đại biết bao, vì mọi người, không tiếc dũng cảm quên mình!

Chương 1766: Thế mà không chết?

Sau khi tiện tay khơi gợi thiện cảm, Thành ca đã gấp không thể đợi được tiến vào phạm vi ao nước kia.

Không phải là hắn không muốn bay, mà là đã đến nơi này thì không thể bay lên nổi nữa.

Đây cũng vẫn là hạn chế quy tắc của Thiên Long Giới.

Hắn không hề biết rằng, lúc này đám Thiên Long hoàng giai kia cũng đang gắt gao nhìn cảnh tượng này.

Ở chính giữa Thiên Long thành, trong mảnh ao nước xanh như mới rửa kia, hình ảnh phản chiếu ra chính là bóng dáng của Khương Thành.

“Khặc khặc khặc, đây là hắn tự mình tìm chết đấy.”

“Vốn dĩ còn cho rằng hắn sẽ đánh đến đây chứ.”

“May mà hắn làm chuyện ngu ngốc đấy!”

“Hừ, ta ước gì hắn đánh đến đây, còn đang định chiếu cố hắn nữa.”

“Long Thần chó má gì chứ, không đụng phải ta coi như hắn may mắn.”

Trong miệng bọn họ không coi Khương Thành ra gì, thực ra từ trong xương tủy lại vô cùng kiêng kị.

Trước đó cảm thấy “Long Thần chí cao” này là chém gió ra, chỉ là quân cờ ngoại giới phái đến.

Có thể tiêu diệt một đám Bán Long Giao Long không tính là gì cả, đó chỉ là cặn bã long mạch cao giai tứ đẳng mà thôi.

Nhưng sau khi một đoàn người Khương Thành tiêu diệt Linh Trinh thế gia, cảm nhận của bọn họ đã lập tức thay đổi.

Linh Trinh thế gia là huyết mạch Dực Long, long mạch cao giai nhất đẳng, còn có Đạo Thánh trấn giữ.

Loại cấp bậc này cũng đã bị tiêu diệt sạch sẽ, hơn nữa còn là dễ dàng diệt sạch sẽ giống như bổ dưa cắt rau, điều đó có nghĩa là gì?

Nói thật, hiện nay mỗi một gia tộc Bán Long ở Thiên Long Giới đã là người người cảm thấy bất an.

Có vài gia tộc Bán Long bởi vì nhiều năm qua làm nhiều chuyện ác, chỉ sợ bị Khương Thành tìm đến nên cũng đã trốn khỏi nơi đóng quân của gia tộc, ẩn nấp ở núi sâu rừng hoang trốn tránh đầu sóng ngọn gió.

Đám Bán Long Hoàng tộc của Thiên Long thành này cũng có tâm thái tương tự.

Chủ yếu là quá trình cắt cỏ vô song của Lâm Ninh đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bọn họ.

Mà quá trình chém giết Linh Trinh Đạo Thánh của Khương Thành, bọn họ lại hoàn toàn xem không hiểu.

Điều này khiến bọn họ mơ hồ cảm thấy… Long mạch có lẽ thật sự không đáng tin như thế nữa.

Nếu như Khương Thành đánh vào trung tâm Hoàng thành của Thiên Long quốc, phải làm sao?

Hiện tại thì tốt rồi, Khương Thành chủ động muốn đến Dược Long Môn.

Đó không phải là tìm chết sao?

“Bỗng dưng bớt đi một tai họa lớn, thật sự là trời giúp tộc ta!”

Một đám Hoàng tộc đắc ý.

“Đúng vậy đúng vậy, đây là ý trời mà!”

“Xem ra tộc ta đã định trước là hưng thịnh rồi.”

“Hiện tại chúng ta không cần lo lắng hắn nữa, điều cần phải chú ý vẫn là nữ nhân kia.”

Có người đã di chuyển tầm mắt đến trên người Lâm Ninh.

“Đúng vậy, lần trước nữ nhân kia cũng đã phá vỡ áp chế của long mạch.”

“Không còn cái người cầm đầu kia, nữ nhân đó không đáng lo lắng…”

Ngay vào lúc bọn họ hoan hô, đồng thời Khương Thành cũng đã chính thức tiến vào trong ao nước kia.

Sau đó, chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Hắn không hề chết.

Nước trong ao dường như chỉ là một loại hình thái đặc biệt, giày của hắn cũng không ướt.

Nhưng giẫm ở phía trên, mỗi lần đi một bước đều sẽ lay động lên từng trận sóng gợn.

Mà hắn cũng chỉ từng bước từng bước như thế, sau năm bước đã đi đến phía trước thác nước.

Toàn bộ quá trình nhẹ nhàng mà đơn giản, giống như đã đi một đoạn đường rất bình thường.

Quy tắc Thiên Đạo của Thiên Long Giới không hề vì hắn tiến vào ao mà coi hắn thành những Long tộc khác trừ khử như thế.

“Chuyện này không nên!”

Một đám Thiên Long hoàng giai đều đã nhảy dựng lên, kính khí tàn phá bừa bãi thậm chí đã khiến cảnh tượng trong ao nước kia cũng đã trở nên tan tành vụn nát.

“Sao hắn lại không chết?”

“Nhất định là đã sai ở đâu đó rồi, tuyệt đối là đã xuất hiện sai lầm rồi!”

Trên mặt bọn họ xuất hiện nỗi thất vọng nồng đậm.

Thất vọng đến cũng sắp điên rồi.

Sự tự tin vừa rồi phảng phất như căn bản chưa từng tồn tại.

Khương Thành không chết, điều đó có nghĩa là bọn họ vẫn phải tiếp tục đối mặt với “Long Thần chí cao” quỷ dị này.

Điều này khiến bọn họ cảm thấy rất không an toàn.

Mà trong hiện trường kia, mấy trăm ngàn Long tộc cũng đều đã bùng nổ ra tiếng kinh hô chấn động trời.

“Chưa chết!”

“Long Thần chưa chết!”

“Ha ha, ta biết ngay hắn sẽ không chết mà, bằng không sao lại gọi là Long Thần?”

“Đúng vậy, đường đường là Long Thần, đương nhiên sẽ không bị một đạo Long môn nhỏ bé giết chết.”

Đám Long tộc Dực Không và Ly Quang cũng đều thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đại Đế chính là Đại Đế.

Quả nhiên đi đến đâu cũng đều sẽ tạo ra kì tích.

Dược Long Môn này rõ ràng chỉ cần là Long tộc thì sẽ bị giết, hắn một mực lại chẳng có chuyện gì cả.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lại đã cảm thấy một ít nghi hoặc.

Cho dù Thương Thành Đại Đế không bị giết chết, tốt xấu gì cũng nên bị chút công kích chứ.

Ao nước chẳng có một chút động tĩnh nào, quy tắc Thiên Đạo căn bản không có chút khuấy động nào, chuyện này có vẻ giống như là Bán Long tộc đã tiến vào.

Sao lại như vậy chứ?

Một vài gia tộc Bán Long chú ý đến nơi này ở chỗ tối cũng có nghi hoặc như thế.

Dược Long Môn này muốn không bị giết thì nhất định phải có một phần huyết mạch Nhân tộc.

Mỗi một Bán Long tộc, bản thân chính là Nhân tộc, đương nhiên phù hợp tiêu chuẩn.

Mà Long tộc không có một chút xíu huyết mạch Nhân tộc nào thì sẽ bị Dược Long Môn này phán định là dị loại, lập tức sẽ bị đạo của thế giới này trừ khử.

Ở trong tiềm thức của bọn họ, Khương Thành tự xưng Long Thần, lại giúp đỡ Long tộc tàn sát Bán long tộc, vậy bản thân hắn chắc chắn là một Long tộc.

Mà trên thực tế, Khương Thành là Nhân tộc không hơn không kém.

A không đúng, thực ra hắn cũng coi như là một "Bán Long tộc" bất ngờ có được huyết mạch Long tộc.

Chỉ có điều dưới sự bồi dưỡng của hệ thống nghịch thiên, huyết mạch Thương Long của hắn đã đạt đến đỉnh cấp, phải thuần túy hơn Thương Long thật sự.

Đây là cấp bậc Bán Long tộc bình thường bất luận hấp thu ngưng luyện huyết mạch thế nào cũng không thể có được.

Cho nên, chuyện hắn có thể đi qua ao nước này lại cực kì bình thường.

Thế mà không chết? Thành ca đó gọi là thất vọng, đã nói là cơ hội bị giết đấy?

Hắn chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước nơi thác nước.

Lần này cuối cùng cũng đã xuất hiện bất ngờ.

Chỉ thấy bề mặt thác nước kia đã xuất hiện một đầu rồng rất lớn.

Đầu rồng kim sắc đã đột nhiên ngưng kết ở phía trước, dưới sự chiếu rọi của thác nước tản phát ra từng đạo vầng sáng.

Khương Thành đột nhiên đã hiểu sáng ý đại môn đầu rồng của Đặng Vân thế gia trước kia đến từ đâu rồi, cảm tình là ăn cắp bản quyền ở đây.

Chỉ có điều khác với đại môn bên đó, đầu rồng, miệng rồng và mắt rồng kim sắc dưới thác nước này đều là đóng chặt lại.

Hắn muốn tiến vào, lại không thể lượn vòng ra khỏi cái miệng này.

Chỉ có thể quay đầu lại liếc nhìn Dực Không.

"Ta nhớ trước kia khi bọn họ tiến vào, hai mắt và miệng lớn của đầu rồng này mở ra mà."

"Trong đó chính là lối vào của thác nước."

"Ta cũng không rõ, hiện tại sao nó lại đóng lại nữa."

Một đám Thiên Long hoàng giai trong Thiên Long thành ngược lại là biết nguyên nhân.

Dược Long Môn này tổng cộng có mười hai tòa ở toàn bộ Thiên Long Giới.

Mỗi một tòa mở ra đều cần phải trải qua sự đồng ý của Thiên Long thành bên này, thậm chí còn cần phải cử hành một nghi thức long trọng.

Sau nghi thức kia, miệng rồng và mắt rồng mới sẽ mở ra.

Ngoại trừ điều này ra thì không còn cách nào khác.

Một Hoàng tộc cố ý hỏi một người khác.

“Ngươi sẽ giúp hắn mở ra chứ?”

“Ta đương nhiên sẽ không, ngươi thì sao?”

“Kẻ ngốc mới giúp hắn mở ra Long môn.”

Bọn họ ước gì Khương Thành chết bất đắc kì tử ngay tại chỗ, đương nhiên sẽ không phối hợp với hắn.

“Cho dù hắn không bị giết chết, cũng đừng hòng có được long mạch.”

“Đúng vậy, Long môn này cả đời này hắn cũng đừng hòng vào!”

Mà Khương Thành ở bên này cũng không nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ.

Ca này quay đầu lại liếc nhìn đầu rồng kim sắc kia, quan sát miệng rồng đóng lại mấy giây, sau đó trực tiếp rút kiếm ra.

Chém một kích về phía vị trí miệng rồng đang đóng lại kia.

Nếu như đã không có cửa, vậy thì mình sẽ đánh ra một cái cửa vậy.

Chương 1767: Thu Vũ Tuyền ngoan ngoãn

Một kích này dọa đến tất cả Long tộc đứng ngoài quan sát và Bán Long ở chỗ tối đều chợt sợ hãi.

Đại lão, tốt xấu gì ngươi cũng thử xem những cách khác trước chứ.

Vừa lên đã dùng vũ lực phá giải rồi sao?

Thân là Đạo Thánh, Khương Thành tiện tay một kiếm cũng đã mang theo uy năng mạnh mẽ.

Nhưng sau khi đánh ở trên đầu rồng lại chẳng có một chút tiếng vang nào, thậm chí kiếm của hắn cũng đã lún sâu vào.

Mà cùng lúc này, một cỗ lực phản chấn kịch liệt truyền đến, chấn đến phủ tạng của hắn cuồn cuộn một trận.

Nếu không phải là vì để duy trì hình tượng, sợ rằng lập tức đã phải bay ngược ra ngoài, thuận tiện miệng phun ra máu để biểu thị kính ý.

“Ha ha ha ha!”

Các Thiên Long hoàng giai trong Thiên Long thành lại điên cuồng cười lên lần nữa.

“Hắn thật đúng là suy nghĩ viển vông.”

“Thế mà muốn dựa vào loại phương thức này mạnh mẽ xông vào?”

“Lại công kích thêm mấy cái nữa nữa đi, tốt nhất tăng thêm lực độ, như thế ắt phải chết không thể nghi ngờ!”

Cự môn đầu rồng này cũng đã được gia trì lực long mạch.

Hơn nữa là cường độ long mạch của Thiên Long hoàng giai.

Tùy tiện công kích nó chẳng khác nào đang chiến đấu với đạo của cấp độ này, đương nhiên sẽ bị phản kích mãnh liệt.

Hơn nữa là công kích càng mạnh, phản kích sẽ càng mạnh mẽ.

Khương Thành không tin tà lắm.

Nếu như Tiên lực đã vô hiệu, vậy thì thử lực Hám Thiên là được rồi.

Sau khi đã gia trì thêm lực Hám Thiên bắt nguồn từ Thiên Đạo lên trên, đầu rồng to lớn kia quả nhiên đã có một chút thay đổi.

Nó giống như nước bị đun sôi, bắt đầu kịch liệt rung động lên.

Cỗ rung động đó quả thực kinh thiên động địa, khiến rất nhiều Long tộc vẫn ở không trung bên ngoài đều không ổn định được thân hình, lập tức rơi xuống.

Tai mắt của rất nhiều Long tộc chảy máu, trở nên đau đớn không thôi, thậm chí không nhịn được là kêu khóc lên.

Về phần đầu rồng kia ngược lại là đã có hơi trở nên phai nhạt một chút xíu, nhưng cũng chỉ có một chút xíu như thế.

Khương Thành vội vàng dừng lực Hám Thiên lại.

Không phải là như vậy vô hiệu, mà là dựa theo tiến độ hiện tại, muốn tiêu diệt đầu rồng này, sợ là không mất một vài canh giờ cũng không được.

Lấy tốc độ tiêu hao một giây hơn chục triệu điểm tiên nguyên của lực Hám Thiên, đây phải tiêu phí bao nhiêu?

Không đáng lắm.

Mà ngoại trừ lực Hám Thiên ra, thủ đoạn còn lại của hắn chính là lực trọc và kiếm đạo hoàn mỹ.

Long mạch của đầu rồng này quá mức cao cấp, cho dù lực trọc có hiệu quả, sợ rằng cũng cần phải tốn một phen rất dày công.

Không chừng đến cuối cùng, cửa cự long chưa mở ra thì bản thân hắn đã kiệt sức rồi.

Về phần kiếm đạo hoàn mỹ…

Hắn có hơi lo lắng sau khi một kiếm đánh ra, ngay cả thác nước này cũng đều hủy mất.

“Hắn bó tay rồi!”

Hoàng tộc ở Thiên Long thành bên kia lại đắc ý.

Dường như như vậy có nghĩa là bọn họ đã chiến thắng Khương Thành một lần.

“Ha ha, cửa cự long này há là hắn có thể tiến vào được sao?”

“Đúng thế, chỉ có Thiên Long mạch cao quý chúng ta mới xứng tiến vào.”

“Gì mà Long Thần không Long Thần, có lợi hại hơn nữa cũng phải ngây ở bên ngoài!”

“Hiện tại ta đã yên tâm rồi, hóa ra nhiều nhất hắn cũng chỉ có thể áp chế được long mạch cao giai nhất đẳng thôi, không thể áp chế được long mạch hoàng giai chúng ta.”

“Nếu đã như vậy thì còn sợ cái gì?”

Bọn họ vốn dĩ lo lắng Khương Thành sẽ đánh đến Thiên Long thành, lúc này lại đã có lòng tin tất thắng.

Thậm chí cảm thấy có thể chủ động tấn công.

“Giết! Giết ra ngoài!”

“Ta sớm đã muốn tiêu diệt hắn từ lâu rồi, ai cũng đừng cướp với ta!”

“Ta đây sẽ đi tiêu diệt hắn!”

“Ngược lại phải xem thử Long Thần gì đó ở đâu đến…”

Mặc dù Thiên Long thành rất lớn, nhưng số lượng Bán Long tộc hoàng giai không hề nhiều.

Cộng lại với nhau tính đâu ra đấy cũng chỉ hơn bảy trăm.

Mà sau làn sóng tự tin chiếm lĩnh cao địa này, trọn vẹn có hơn năm trăm tên Bán Long tộc hoàng giai đã xông ra Thiên Long thành, chạy thẳng về phía đám người Khương Thành bên này.

Định dùng long mạch của Hoàng tộc đến chấn nhiếp thật tốt những Long tộc muốn chống lại kia một chút.

Mà lúc này, Thành ca suy nghĩ mấy loại phương án cũng đều cảm thấy không đáng tin lắm, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía người nào đó ở nơi xa phía sau.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, trong lòng Thu Vũ Tuyền âm thầm mắng không thôi.

Cái tên này lại muốn đánh chủ ý với mình rồi.

Hắn không biết ảnh hưởng của một kiếm đó với mình lớn cỡ nào sao?

Thật sự cho rằng muốn dùng thì dùng à?

Đúng vậy, Thành ca đã nghĩ đến “Vô Đạo kiếm” của Thu Vũ Tuyền.

Vô Đạo kiếm có thể cắt đứt tất cả vật có hình trên thế giới, mặc dù cửa cự long trước mắt này là lực long mạch tạo thành, nhưng cũng là vật có hình.

Có cu li là Thu Vũ Tuyền này, đương nhiên phải sử dụng hết tài năng của nàng rồi!

Nếu như là một canh giờ trước, Thu Vũ Tuyền tuyệt đối không để ý đến hắn.

Ngươi muốn ta ra tay ta liền ra tay sao?

Nhưng hiện tại, nàng không thể không thay đổi suy nghĩ.

Dù sao trong tay Khương Thành có một cái "Thần cách kiếm vô chủ", đó là Thần vật khiến nàng không thể nào từ chối.

Nếu như mình không phối hợp với hắn, vậy dựa vào phong cách xấu xa của cái tên này, tương lai thật sự có thể sẽ tặng Thần cách đó cho người khác.

Đến lúc đó sẽ không có chuyện của mình rồi.

Nghĩ đến đây, nàng đã mài hàm răng trắng tinh, chậm rãi rút kiếm ra.

Thành ca cười híp mắt giơ ngón tay cái với nàng.

Thuận tiện còn nhắc đến chút "yêu cầu nhỏ".

"Nhớ chỉ phá hỏng đầu rồng này, đừng cắt luôn cả thác nước phía sau kia ra đâu đấy."

Hắn thế mà còn dám kén cá chọn canh một kiếm kia với mình?

Thu Vũ Tuyền hận không thể một chân giẫm chết hắn.

Thực ra một kiếm kia của nàng cũng không dễ khống chế.

Khống chế càng tỉ mỉ, thì có nghĩa là tổn hao càng lớn.

Nhưng suy nghĩ đến Thần cách vẫn chưa đến tay, muội tử này chỉ có thể cố gắng đè cục tức này vào trong bụng, mặt ngoài còn duy trì nụ cười cứng ngắc, nhẹ nhàng gật khuôn mặt xinh đẹp.

Sau đó còn chưa đợi Khương Thành phản ứng lại, nàng đã vung ra một kiếm.

Trong hư không một đường thẳng rạch ra.

Không chỉ đã bao trùm đến đầu rồng, cũng đã bao trùm cả Thành ca.

Cũng không biết Thu Vũ Tuyền có phải là lại cố ý không.

Bởi vì sau khi lần vung xong này, nàng còn vội vàng che lấy miệng nhỏ kinh hô lên.

“y da, ta quên mất!”

“Nếu như ngươi đứng xa chút thì ta sẽ không ảnh hưởng đến ngươi rồi.”

Khương Thành liếc nhìn đầu rồng đã đứt thành hai đoạn như mong muốn phía sau, quyết định không tính toán với nàng.

Mặc dù miệng cự long vẫn chưa mở ra, nhưng sau khi bị cắt ra, lực long mạch gia trì bên trong cũng đã bị cắt ra theo.

Lần này, cuối cùng hắn cũng đã thuận lợi thông qua, tiến vào bên trong thác nước kia.

Về phần bên ngoài thì đã hoàn toàn sôi trào.

Bất luận là Long tộc có mặt hay là những gia tộc Bán Long âm thầm quan sát ở ngoại giới kia, toàn bộ đều đã bị một kiếm vừa rồi kia làm cho kinh ngạc đến rơi cả cằm.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao lại một kiếm hạ xuống là đầu rồng đã bị cắt ra rồi?”

“Chuyện này chuyện này chuyện này, sao lại làm được vậy?”

Không lâu trước đó, bọn họ còn cảm thấy Thu Vũ Tuyền là một người yếu nhất trong ba người.

Dù sao Lâm Ninh đại sát đặc sát, Khương Thành tiêu diệt Linh Trinh Đạo Thánh, duy chỉ có Thu Vũ Tuyền khi đó đánh đến hổn hà hổn hển, trông rất khó khăn.

Nhưng một kiếm vừa rồi kia lại là đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của bọn họ.

Thậm chí còn dọa hơn hai trăm tên Bán Long hoàng giai ở lại Thiên Long thành đến gần chết.

Ở trong mắt bọn họ, một kiếm này của Thu Vũ Tuyền chẳng khác nào đã cắt ra đạo sau lưng long mạch hoàng giai.

Cho dù là Đạo Thần cũng không thể làm được loại chuyện này đâu nhỉ?

“Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi mà!”

“Hóa ra nữ nhân đó mới là mạnh nhất sao?”

Ngay khi bọn họ kinh hô, Khương Thành cũng đã ngược dòng chảy của thác nước, không ngừng tăng lên vị trí của mình lên phía trên.

Toàn bộ quá trình vô cùng trơn tru.

Sau một phút ngắn ngủi, hắn đã lên cao đến đỉnh.

Chương 1768: Kỹ năng Thiên Đạo thứ tư

Thác nước của Dược Long Môn này có thể dâng cao lên bao nhiêu, chủ yếu là xem nồng độ huyết mạch Long tộc bên trong cơ thể.

Nồng độ huyết mạch của Bán Long tộc đến cả Long tộc bình thường cũng không so được, nhưng huyết mạch Cửu Văn Thương Long của Khương Thành còn cao hơn cả Thương Long chân chính.

Có dâng đến đỉnh cũng là lẽ hiển nhiên.

Khi hắn lên đến một phần năm, đám Long tộc phía bên ngoài vẫn không có phản ứng gì.

Cảm thấy đây rất là bình thường.

Cũng chỉ là tương đương với Long mạch cao giai tam tứ đẳng thôi.

Nhưng khi dâng đến bốn phần năm, mọi Long tộc đã dần dần ngừng nói chuyện với nhau.

Bởi vì cái này đã vượt qua cả Long mạch cao giai nhất đẳng, cận kề Hoàng tộc luôn rồi.

Mà khi Khương Thành dâng lên đến đỉnh, phá tan phạm vi của thác nước, toàn bộ xung quanh đã là một mảnh sôi trào.

“Trời đất ơi, hóa ra Dược Long Môn này, thật có thể vượt qua luôn hả?”

“Cái này hẳn đã là Long mạch cao hơn cả Hoàng giai rồi nhỉ?”

“Đó là chắc chắn rồi, Hoàng giai cũng không đến nổi đỉnh nữa là!”

“Đây há không phải là Long mạch của Long Thần chí cao hiện nay còn cao hơn cả đám Hoàng tộc kia ư?”

“Tất nhiên rồi!”

“Vậy cái này tính là Long mạch tầng nào đây?”

“Nếu đã là Long Thần, vậy đương nhiên là Long mạch Thần giai rồi!”

Một kiếm mà Thu Vũ Tuyền vung vừa nãy khó khăn lắm mới khiến cho toàn bộ người ở đây kinh hoàng, mà giờ đây lại đau khổ mất đi độ chú ý.

Bất kể là những Long tộc ở bên trong, hay là những Bán Long tộc đang quan sát tình huống bên này ở phía ngoài, toàn bộ đều bị Long mạch trước đây chưa từng có của Khương Thành làm cho chấn động đến phát ngốc luôn.

Hết cách rồi, Long mạch là gốc rễ quan trọng nhất của Thiên Long giới, ai cũng không có cách nào để xem nhẹ.

Toàn bộ bầu trời của Thiên Long giới lúc sáng lúc tối.

Ngay sau đó, ảo ảnh của Cự Long vắt ngang chân trời chậm rãi xuất hiện.

Một khắc này, mọi Long tộc và Bán Long tộc của cả Thiên Long giới, toàn bộ đều hiểu đã xảy ra cái gì.

Ảo ảnh Cự Long kia trở nên càng lúc càng cao, cuối cùng thậm chí còn chói mắt đến khiến người không cách nào nhìn thẳng.

Gần như xuyên qua cả Thiên Long giới.

Rất nhiều Long tộc và Bán Long tộc đều cảm nhận được một lực áp chế ngang ngược mạnh mẽ, không thể không phủ phục dưới nó.

Cho đến một khắc nào đó, ảo ảnh của Cự Long đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại, gấp gáp tiến vào trong thân thể Khương Thành.

Khương Thành đứng sừng sững trên đỉnh của thác nước, hắn cũng cảm nhận được rõ ràng có một cổ sức mạnh hoàn toàn mới đang rót vào.

Ban đầu Long mạch của ba Tiên Tôn Hồn Thư Tự thế gia cũng chỉ có khoảng một tấc mà thôi.

Nhưng hiện tại, Long mạch của hắn từ đầu đến chân, vậy mà thấm nhuần khắp toàn thân!

Toàn bộ Long tộc đều ngước nhìn Long mạch chiếu sáng rực rỡ kia, cảm nhận được một áp lực đáng sợ đang ập đến.

Sau đó, Khương Long Thần cũng hoa lệ mà ngủm luôn.

Sở dĩ hắn ngủm mất, cũng không phải do không nhận nổi Long mạch cao như này, mà là vì Đạo của Long mạch cũng không hoàn toàn là Đạo của tự bản thân Long Tổ, đồng thời hắn còn nhận được sự gia trì của một bộ phận Thiên Đạo ở Nguyên Tiên giới.

Và chính là do bộ phận Thiên Đạo này đã xảy ra xung đột với Khương Thành.

Sau khi từ chối hợp đạo vào năm đó, Thiên Đạo đã triệt để không công nhận vị ca này nữa rồi.

Bình thường lúc "gặp mặt" cũng là nước sông không phạm nước giếng.

Hiện nay phải hòa vào làm một, hơn nữa còn là hòa làm một với Thiên Hoang Bất Diệt Thể, vậy tất nhiên là đối chọi gay gắt rồi.

Trận xung đột xảy ra trong thân thể này người ngoài tất nhiên không thấy được, nhưng trình độ nguy hiểm đáng sợ trong đó khó có thể tưởng tượng được.

Chớ nói là Khương Thành, đổi thành bất cứ một Đạo Thần nào khác đến, cũng chết y vậy chứ không còn gì.

Nhưng vẫn còn may âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên kịp lúc.

"Ting! Ký chủ bị giết, đang tiến hành kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

Mới nãy khi vừa tiến vào phạm vi cái ao, hắn cứ tưởng bản thân sẽ chết, kết quả lại không chết, Khương Thành còn khá thất vọng nữa.

Bây giờ cuối cùng cũng xem như được như ý nguyện rồi.

Chỉ là lần này, hắn đúng là không biết hệ thống muốn giải quyết như thế nào.

Lực Long mạch đã tiến vào trong thân thể, cho dù có sống lại cũng sẽ tiếp tục dung hợp.

Nhưng vấn đề là trong Long mạch bao hàm một phần lực Thiên Đạo, đến lúc đó sẽ lại lần nữa xảy ra xung đột.

Hắn sẽ lại lần nữa bị giết.

Đây rõ ràng chính là chết không ngừng mà.

Chẳng lẽ lại muốn xử luôn cả cái phần lực Thiên Đạo kia?

"Ting! Ký chủ thành công đạt được kỹ năng Thiên Đạo thứ tư."

"Ting! Ký chủ thành công sống lại."

Phương án giải quyết của hệ thống vẫn đơn giản thô bạo như cũ.

Sau khi Khương Thành sống lại, cỗ lực Long mạch đã không thấy đâu nữa.

Thay vào đó, trong danh sách kỹ năng hệ thống của hắn xuất hiện một cái kỹ năng mới – lực Long mạch.

Hiệu quả của cái kỹ năng này chỉ có một câu miêu tả đơn giản ngắn gọn: Trấn áp huyết mạch Long tộc.

Bản thân của kỹ năng không hề có thanh tiến độ, nhưng bởi vì là kỹ năng hệ thống, không cần đoán cũng biết là phải tiêu hao điểm tiên nguyên.

"Cái này…"

Thành ca phải gọi là tương đối không vừa lòng.

"Lão huynh, ngươi hẳn là có phương án giải quyết khác đúng không hả?"

“Cứ trực tiếp cho ta nhận được lực Long mạch của cái Long Thiên giới này không phải là được rồi hả?”

“Mắc gì phải vẽ vời thêm chuyện, biến nó thành một cái kỹ năng hệ thống, đúng là dùng trăm phương nghìn kế hố điểm tiên nguyên từ chỗ ta mà!”

Oán than một lúc, hắn rất nhanh ý thức được chỗ tốt của kỹ năng hệ thống.

Nếu như là lực Long mạch giống với những Bán Long tộc khác, vậy ngay sau khi hắn chém chết Long Tổ, lực Long mạch hẳn cũng sẽ biến mất.

Hoặc là nếu hắn rời khỏi Thiên Long giới, lực Long mạch cũng đồng dạng sẽ mất hiệu quả.

Chỉ có duy nhất biến thành kỹ năng hệ thống mới không chịu bất cứ hạn chế nào.

Tương lai cho dù có đụng phải các Long tộc khác ở bên ngoài cũng có thể sử dụng được lực Long mạch này.

“Nhưng cái này đối với ta cũng chả có ý nghĩa gì!”

“Với trình độ được ủng hộ và yêu mến của ca ở Long tộc này, cần phải làm việc dư thừa này sao, còn cần dựa vào kỹ năng đến trấn áp thủ hạ của chính mình sao?”

“Huống chi chúng ta trước giờ đều là lấy đức phục chúng…”

Hắn một bên than thở, một bên từ trên đỉnh của thác nước bay xuống.

Bên ngoài căn bản không hề biết chuyện vừa nãy thật ra hắn đã chết một lần, chỉ biết hắn đã thành công nhận được Long mạch còn cao hơn cả Hoàng Giai.

“Chúc mừng Long Thần nhận được Long mạch Thần giai!”

Một đám Long tộc tiến lên trước nói lời chúc mừng, điên cuồng nịnh hót.

“Chúc mừng chúc mừng!”

“Không hổ là Thần Long chí cao!”

“Có được Long mạch Thần giai, vốn đã là Long Thần vô địch như hổ thêm cánh!”

“Lần này Hoàng tộc chết không nghi ngờ gì nữa rồi…”

Trên thực tế, ngoại trừ Long tộc năm đó từng đi theo Khương Thành ở Cổ Tiên giới ra, mấy trăm ngàn Long tộc khác ở nơi đây vẫn không chắc chắn điều gì.

Cho dù Khương Thành biết hồi sinh, có thể giết Bán Long có Long mạch Cao giai nhất đẳng, thoạt nhìn không gì là không thể, nhưng suy cho cùng hắn chỉ là Đạo Thánh.

Mà Long Tổ lại là Đạo Thần.

Huống chi, liệu Khương Thành có thể áp chế được Thiên Long Hoàng giai hay không vẫn chưa biết được đâu.

Hiện tại, sự lo lắng của bọn họ cũng giảm hơn một nữa.

Có được Long mạch còn cao hơn Hoàng giai, vậy không phải bản thân bị áp chế, mà là áp chế đối phương rồi.

Trong làn sóng tâng bốc, Thu Vũ Tuyền chen đến trước mặt hắn.

Mặc dù em gái này cái gì cũng không nói, nhưng ánh mắt luôn chăm chú nhìn vào đôi mắt của Thành ca đã biểu đạt hết tất thảy cảm xúc của nàng.

Vừa nãy ta cũng phối hợp đến vậy rồi, có phải ngươi nên có chút xíu thái độ không?

Kế hoạch ban đầu của Thành ca chính là lại gây khó dễ cho nàng vài lần.

Nhưng suy nghĩ đến hiện tại bản thân cũng có “Long mạch Thần giai” rồi, không cần một kiếm kia của nàng cũng có thể nhẹ nhàng xử sạch đám Bán Long Hoàng tộc kia.

Hơn nữa, bản thân hắn rõ ràng dựa vào Huyền Văn mà trên cơ nàng, hiện tại còn chỉnh nàng đến mức phải đến cầu mình.

Chuyện này nghe vào cũng có chút quá không lương thiện rồi.

“Được rồi, nể mặt thành ý của ngươi, ta đành chịu thiệt!”

Hắn tiện tay giăng một cái kết giới, ngoại trừ bản thân và Thu Vũ Tuyền ra, toàn bộ Long tộc ở xung quanh đều bị ngăn cách hết bên ngoài.

Sau đó, mới cố tình làm ra vẻ đau đớn lấy Huyền Văn kiếm ra.

Ngay trước khi Thu Vũ Tuyền sắp đụng vào huyền văn, hắn lại chêm thêm một câu.

“Tương lai trở thành Thần rồi, nhớ đừng quên sự tốt bụng của ca!”

Chương 1769: Ngươi trở mặt cũng nhanh quá rồi đấy

Đối với câu nói này của hắn, Thu Vũ Tuyền trực tiếp tự động lược bỏ.

Sau khi thành Thần còn nhớ về điểm tốt của ngươi?

Nhớ về mấy lần đặt cược mà ngươi hố ta à, ngươi tự sờ lương tâm của mình rồi nói lại lần nữa xem?

Lần này, nàng nhanh chóng buộc định Huyền Văn kiếm kia.

Cả quá trình vẫn vô cùng thuận lợi như cũ, suy cho cùng, Thành ca bên này cũng đã buông trói buộc của huyền văn ra rồi.

Nếu như xem huyền văn là căn nguyên, vậy thì tương đương với việc căn nguyên giúp cho ký chủ đến đạt được mình.

Thế tất nhiên là không có gì trắc trở rồi.

Thu Vũ Tuyền lập tức đạt được một lượng lớn cảm ngộ của quy tắc kiếm.

Cảm ngộ kia hoàn toàn không hề kém gì với trình độ của bản thân nàng về quy tắc kiếm.

Cảm ngộ của Huyền Văn kiếm thập tứ trọng của Khương Thành là đến từ hệ thống, nội dung vốn phong phú, không gì không có, nó tiềm tàng rất nhiều những chí lý cao thâm về kiếm thuật.

Thậm chí Thu Vũ Tuyền ở ngay tại chỗ tiến luôn vào trạng thái tu luyện.

Từ trong những cảm ngộ kia, nàng có được một cơ hội đột phá đặc biệt.

Khương Thành không thể không thừa nhận rằng thiên phú của nàng đúng là hiếm có trên đời.

Bởi vì sau khi Thu Vũ Tuyền buộc định xong Huyền Văn kiếm, thanh tiến độ Huyền Văn Kiếm Đạo thập tứ trọng vốn

có tiến độ bằng không của hắn, đã trực tiếp phi thẳng lên chín mươi lăm phần trăm.

Cách thập ngũ trọng không còn xa nữa.

“Sự chênh lệch này cũng quá lớn rồi nhỉ?”

Lúc trước khi đám Đạo Thánh Đoạn Hà, Lâm Ninh, Mạc Trần buộc định quy tắc mà bản thân quen thuộc, thanh tiến độ của hắn đều chỉ tăng khoảng hơn năm mươi, mà hiện tại Thu Vũ Tuyền lại trực tiếp cao hơn hẳn vài cấp bậc.

Nhìn qua Thu Vũ Tuyền đang ngồi xếp bằng trong không trung ngay trước mặt, ở tại chỗ bắt đầu bế qua tu luyện, hắn sờ sờ cằm tự thầm thì một mình.

“Cũng đúng, suy cho cùng nàng cũng nhận được sự công nhận của căn nguyên kiếm mà.”

Chỉ với điểm này thôi, cho dù Thu Vũ Tuyền không buộc định Huyền Văn kiếm, cũng đã đặt trước một vị trí Nguyên Tổ trong tương lai rồi.

“Có điều, có phải ngươi hơi xem thường ca hay không, vậy mà lại lớn mật tu luyện ở trước mặt ta như vậy?”

Loại trạng thái ngộ đạo như Thu Vũ Tuyền này chính là nhập định tầng sâu.

Có thể nói là căn bản không một chút phòng bị nào.

Điều này cũng thể hiện trọn vẹn sự “tín nhiệm” mà Thu Vũ Tuyền dành cho hắn, căn bản không cảm thấy hắn sẽ thừa cơ hội làm hại bản thân mình.

“Có thể nào tôn trọng một chút cái thân phận kẻ địch cũ vinh quang này được hay không hả?”

Trong một lúc Thành ca hơi không biết nên nói gì cho phải.

May mà lần ngộ đạo này của Thu Vũ Tuyền rất nhanh, chỉ vỏn vẹn vài phút sau đã mở mắt ra rồi.

“Thu hoạch rất nhiều nhỉ?”

Khương Thành chiếm được hời cười đầy chân thành.

Thu Vũ Tuyền cũng cảm thấy bản thân chiếm được hời lại có thần sắc lạnh lùng.

“Cũng tàm tạm thôi, miễn cưỡng xem như có thể xứng với ta.”

“Ha?”

Khóe miệng của Khương Thành co rút, trong lòng nói ngươi trở mặt cũng nhanh dữ.

“Ngươi có ý gì hả? Không lẽ ngươi muốn ăn xong phủi đít bỏ đi à? Đừng có quên cái Thần cách kiếm này của ngươi là ai cho!”

“Đó là ngươi chủ động cho ta mà, ta không hề xin ngươi nha.”

“Ngươi cũng quá thành thật rồi nhỉ?”

“Ta chính là như vật, ngươi mới biết ngày đầu sao?”

Thu Vũ Tuyền nói xong, trực tiếp bước ra khỏi kết giới.

Suy cho cùng, “Thần cách kiếm” cũng đã có được rồi.

Nàng cũng không cần cầu xin Khương Thành nữa.

Nhìn bóng lưng cao ngạo kia của nàng, Thành ca bày ra một vẻ cạn lời.

Quả nhiên vẫn là không thể mềm lòng với nàng mà.

Thu Vũ Tuyền ơi là Thu Vũ Tuyền, đợi cho tương lai ngươi phát hiện cái thứ đồ chơi đó căn bản không phải là Thần cách gì cả, ta xem tới lúc đó ngươi sẽ có biểu cảm gì.

Đạt được Long mạch cấp bậc cao nhất, Khương Thành cũng lười ở lại nơi này, tiếp tục đi về Thiên Long thành.

Mấy trăm ngàn Long tộc cùng theo hắn xuất chinh, quy mô vô cùng lớn.

Đại quân xuất phát không bao xa, đã chạm mặt hơn năm trăm Thiên Long Hoàng giai.

“Kế Quân Đạo Thánh!”

“Ngự Minh Đạo Thánh!”

“Tấn Vân Đạo Thánh!”

Nhìn thấy ba vị Bán Long Đạo Thánh cầm đầu phân biệt sở hữu huyết mạch Thương Long, Thanh Long, Kim Long, sắc mặt có đa số Long tộc có mặt tại đó đều thay đổi.

Hết cách rồi, uy thế của Bán Long tộc ở Thiên Long giới quá mạnh mẽ rồi.

Nhiều năm qua đều đã mang lại ám ảnh tâm lý cho bọn họ rồi.

Quốc vương của Thiên Long quốc đương nhiên là Long Tổ, chỉ là hành tung của hắn không ai nắm rõ, bình thường căn bản đều không có ở đây.

Vậy cho nên công việc của cả Thiên Long giới đều do ba Thiên Long Vương xử lý.

Còn về những Thiên Long Hoàng tộc khác, cũng đều là đại thần tướng quân và công chúa thế tử, không một ngoại lệ.

Thân phận cao quý không chịu nổi.

Đến ngay cả những Bán Long tộc của Long mạch khác, bình thường đều rất khó gặp được bọn chúng.

Sau giây phút sợ hãi ngắn ngủi, tất cả Long tộc đều lấy lại sức mạnh một lần nữa.

Sợ cái gì chứ, trước mặt còn có Long Thần chí cao đang dẫn đội mà.

“Chính là bọn chúng!”

“Bọn chúng chính là đầu sỏ mọi chuyện, chỉ cần tiêu diệt bọn chúng, bầu trời của Thiên Long giới sẽ lại trở nên quang đãng!”

“Giết chết bọn chúng!”

Đám Bán Long Hoàng tộc ở đối diện tức đến sôi máu.

Nếu đổi thành lúc trước, bọn chúng đã sớm giết chết đám nghiệt long thấp hèn nằm dưới đáy của chuỗi thức ăn này rồi.

Nhưng hiện tại, bọn chúng không dám.

“Tham kiến Long đế!”

Hơn năm trăm vị Thiên Long Hoàng giai, không một ai rút binh khí ra.

Ngược lại đều quỳ hướng về phía Khương Thành.

“Tham kiến Thiên Long Đại Đế!”

“Thiên Long Đại Đế trở về, là chuyện may mắn của chúng ta!”

“Chúng ta đã ngóng trông nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng ngóng được ngươi trở về…”

Ba vị Thiên Long Vương cầm đầu kích động hô to, hơi xúc động, hai hàng nước mắt cũng sắp rơi luôn rồi, nhìn thấy Khương Thành cứ như nhìn thấy vị cứu tinh đã mong chờ từ lâu vậy.

Cảnh tượng này, làm Khương Thành cũng mơ màng khó hiểu.

Cũng làm cho Lâm Ninh, Thu Vũ Tuyền và toàn bộ Long tộc đều đơ hết cả ra.

“Tình huống gì vậy?”

Thiên Long tộc chèn ép Long tộc, Khương Thành ra mặt vì Long tộc, một đường đánh tới đây.

Hiện tại rốt cuộc hai bên cũng gặp nhau, nếu chiếu theo kịch bản bình thường, không phải nên bạo phát một trận quyết chiến cuối cùng hay sao?

Chứ vừa lên đã dập đầu bái lạy kiểu này là có ý gì chứ?

“Đừng có ăn nói hàm hồ!”

Còn chưa đợi Thành ca mở miệng, Dực Không và Ly Dao đã nhao nhao nhảy ra.

Chỉ vào đám Thiên Long tộc đang quỳ dưới đất mà to tiếng mắng chửi.

“Long Đế của chúng ta, từ lúc nào mà thành Thiên Long Đại Đế của các ngươi chứ?”

“Đúng thật là khó hiểu mà.”

“Thương Thành Đại Đế là Long tộc, không chung phe với Bán Long tộc các ngươi, đừng có bắt quàng bậy bạ!”

“Các ngươi mới ăn nói hàm hồ, bắt quàng bậy bạ!”

Vị thủ lĩnh Kế Quân Đạo Thánh lớn tiếng đánh gãy bọn họ.

“Rõ ràng vị Thương Thành Đại Đế này là ở tộc Thiên Long của chúng ta, căn bản không phải Long tộc!”

Hắn cũng là vừa nãy từ trong miệng của Dực Không mới biết được tên của Thành ca.

“Hắn là người của chúng ta, còn lâu mới làm bạn với đám bò sát các ngươi!”

Đám Bán Long Hoàng tộc ở phía sau cũng nhao nhao phụ họa theo.

“Đúng vậy, đây là Đại Đế của tộc Thiên Long bọn ta.”

“Có liên quan gì đến Long tộc các ngươi chứ?”

“Đại Đế, ngươi chỉ là nhất thời bị đám nghiệt long thấp hèn này mê hoặc mà thôi, hiện nay chân đã rõ rồi…”

Đống lý do thoái thác này của bọn chúng, tự nhiên cũng dẫn đến phản bác mãnh liệt của đám Long tộc Dực Không và Ly Dao.

“Đúng là nực cười, các ngươi giết tới nơi này, vốn cũng không có một chút xấu hổ nào nhỉ?”

“Vừa nhìn là biết bị Long mạch Thần giai của Thương Thành Đại Đế dọa cho mất mật rồi, không dám chiến nữa, vậy nên mới điên đảo trắng đen như thế!”

“Hiện tại muốn lâm trận đầu hàng, đúng là hoang đường, các ngươi cảm thấy có thể sao?”

Đám Thiên Long Hoàng giai ở đối diện dường như sớm đã tính được bọn họ sẽ nói gì.

Vì vậy bọn chúng không hề rối loạn mà hỏi ngược lại một câu.

“Nếu hắn là Long tộc, vậy vì sao hắn có thể vào Thiên Long Trì, vì sao có thể nhảy lên đỉnh của Long môn?”

“Đừng có quên, đó chính là thứ được chuẩn bị vì Thiên Long tộc bọn ta.”

“Không có huyết mạch Nhân tộc, căn bản không thể nào tiến vào, càng không thể lên tới trên được!”

Chương 1770: Vô Thượng Đạo Cực

Một chuỗi những câu hỏi ngược này, suýt nữa dập cho toàn bộ Long tộc đang có mặt tại đó mơ hồ.

Trên thực tế, khi Khương Thành thuận lợi bước vào trong ao nước kia, bọn họ cũng đã có nghi hoặc tương tự.

Lẽ nào Long Thần chí cao cũng là Bán Long tộc?

Chỉ là Khương Thành vẫn luôn giúp mọi người đánh Bán Long tộc, vậy nên không một ai dám nói ra nỗi nghi ngờ này mà thôi.

Hiện tại, Bán Long tộc công khai làm rõ cái nghi ngờ này.

“Thiên Long Đại Đế chính là của Thiên Long tộc bọn ta, không có tí xíu quan hệ nào với đám Long tộc các ngươi hết!”

“Chỉ là do lần đầu hắn đến Thiên Long giới, không nắm rõ tình hình nên mới bị đám nghiệt long các ngươi lừa gạt, ngược lại xuống tay với đồng tộc của mình…”

“Ngươi nói bậy!”

Dực Không bị bọn chúng chọc cho tức đến đầu ong ong.

Nói đùa cái gì vậy chứ?

Năm đó Thương Thành Đại Đế đều đã thông qua sự chứng nhận của tam đại Long cốc và cả toàn bộ Yêu giới rồi đấy.

“Đại Đế của tộc ta từ thời Cổ Tiên giới đã sinh sống tại Thương Long cốc rồi…”

“Ha ha ha, vậy là đúng rồi!”

Tấn Vân Đạo Thánh một trong ba Thiên Long Vương cao giọng cười to.

Làm cho bản thân Thành ca cũng cười cạn lời luôn.

Cái này thì đúng rồi kiểu gì chứ?

“Thiên Long tộc ta vốn đã có một lời tiên đoán được lưu truyền vô số năm.”

“Một ngày nào đó trong tương lai sẽ có một vị Thiên Long đến từ Cổ Tiên giới đến vượt Long môn.”

“Hắn sẽ sánh vai với Long Tổ, cùng nhau dẫn dắt Thiên Long tộc bọn ta đi về phía tương lai càng cường thịnh hơn.”

Khắp nơi vốn đều yên tĩnh, ngay sau đó Kế Quân Đạo Thánh và Ngự Minh Đạo Thánh dẫn trước gật đầu.

“Đúng, quả thật có lời tiên đoán như vậy!”

“Ta cũng nhớ lời tiên đoán này, hóa ra là nói đến Thiên Long Đại Đến ngươi đây?”

Cả một đám Bán Long Hoàng giai đều có vẻ vô cùng kích động.

“Bọn ta chờ đợi ngươi rất nhiều năm rồi.”

“Chỉ đợi ngươi đến dẫn dắt bọn ta thôi, hiện tại cũng xem như đợi được rồi…”

“Hô hô hô, ông trời có mắt, Thiên Long tộc chúng ta cuối cùng cũng nghênh đón được vị Long Đế thứ hai rồi, thật đáng vui mừng mà!”

Cái dáng vẻ ăn không nói có này của bọn chúng làm cho rất nhiều Long tộc đang có mặt đều buồn bực.

Cảm thấy Long Thần chí cao xuất hiện chính là vì lời tiên đoán của thiên mệnh.

Chẳng qua cái thiên mệnh này không thuộc về Long tộc, mà là thuộc về Bán Long tộc ư?

Trong một lúc, vẻ mặt của rất nhiều Long tộc đang có mặt đều trở nên vô cùng bối rối, nếu như Khương Thành trở thành người của bên kẻ địch, vậy bọn họ tiêu thật rồi.

Chỉ là, bản thân Khương Thành lại không hề bị lời tiên đoán này dọa cho đơ ra, hắn còn suýt nữa bị chọc cười cơ.

Bởi vì vừa nãy hắn cuối cùng cũng không nhịn được, sử dụng Độc tâm thuật với một trong những Bán Long Hoàng giai cấp Đạo Tôn.

Nội dung hắn đọc được là – A, lời tiên đoán gì chứ? Sao ta chưa từng nghe nói tới? Thôi kệ đi, hẳn là Thiên Long Vương của Kim Long tộc bịa ra để lừa tên này rồi, vẫn nên phối hợp phụ họa một chút thôi.

Mặc dù Thành ca tiếc rẻ điểm tiên nguyên, không độc tâm Đạo Thánh, nhưng chỉ dựa vào tiếng lòng của Bán Long Đạo Tôn này cũng đã đủ để biết được sự thật rồi.

Đám Bán Long tộc này quả thật là bị Long mạch siêu cao của hắn dọa sợ mất mật rồi, vậy nên mới thay đổi sách lược.

Không dám tiếp tục đánh trực diện với hắn nữa, mà ngược lại nghĩ biện pháp lôi kéo hắn.

Hắn có lòng muốn trực tiếp tiêu diệt đám Bán Long Hoàng tộc làm điều ác nhiều năm này, nhưng nghĩ đến việc Long Tổ tung tích chưa rõ, mà muốn giải cứu Thương Linh và Huyền Minh, thì còn phải trông cậy vào Long Tổ.

Vậy nên hắn tiếp tục mở "Độc tâm thuật" mà hỏi: "Nếu như ta đã là lớn nhất, vậy Long Tổ của các ngươi thì sao, hắn ở đâu? Sao không ra đây đón tiếp ca hả?"

Một đám Long tộc mắng to trong lòng.

Chỉ với một tên Đạo Thánh như ngươi mà cũng xứng được Long Tổ đạt đến cảnh giới Đạo Thần đích thân ra đón hay sao?

Ngươi là cái thá gì chứ?

Nhưng ngoài mặt, bọn chúng vẫn không dám đắc tội Khương Thành.

Ngự Minh Đạo Thánh dẫn đầu tươi cười đầy mặt.

"Là như thế này, Long Tổ lão nhân gia hắn quanh năm bế quan, bọn ta cũng đã rất lâu rồi không thấy hắn."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực tế nội dung thật sự mà Khương Thành đã dùng Độc tâm thuật đọc được là – Long Tổ đến Vô Thượng Đạo Cực rồi, lẽ nào bọn ta cũng phải nói cho ngươi sao? Chính hắn kêu bọn ta trước tiên giả vờ quy thuận để trấn an ngươi, đợi đó đi, hắn mà về thì đó chính là ngày chết của ngươi đấy!

Vô Thượng Đạo Cực?

Đó là cái nơi gì vậy?

"Lúc trước Thương Long Đại Đế và Thanh Long Đại Đế mà hắn mang về, trước mắt đang ở đâu?"

"Cái này, bọn ta cũng không biết nha."

"Đúng rồi, Vô Thượng Đạo Cực bên đó có tốt không?

"À, cái này, bọn ta cũng không có tư cách đến cái Vô Thượng Đạo Cực kia, không rõ nữa…"

Thông qua độc tâm thuật, Khương Thành phát hiện hai vấn đề này bọn chúng quả thật không biết rõ.

Manh mối hữu dụng duy nhất mà hắn có được chính là Vô Thượng Đạo Cực là một tổ chức thần bí, đến cả Long Tổ cũng đều chỉ là một thành viên trong đó mà thôi.

Cái thông tin sơ lược này, đã đủ làm cho hắn chấn động rồi.

Đến Đạo Thần mà cũng chỉ là một thành viên bình thường, Đạo Thánh đều không có tư cách tiến vào, vậy cái Vô Thượng Đạo Cực này phải mạnh bao nhiêu đây?

Mà một tổ chức lớn mạnh đến như vậy, thế mà trước đây lại hoàn toàn chưa từng nghe nói tới.

Thậm chí đến cả Tâm Đế bên Thiên cung cũng đều không biết.

Hắn nghĩ một lát, quyết định trước tiên giả vờ trúng kế, đi theo đám Bán Long Hoàng tộc này lá mặt lá trái một thời gian, đợi đến khi Long Tổ kia trở về rồi mới ngã bài vậy.

Nếu như hiện tại tiêu diệt hết toàn bộ đám Bán Long này, lỡ như sau đó Long Tổ cũng đem Thương Linh và Huyền Minh ra để trút giận, hoặc là dứt khoát không dám xuất hiện, vậy thì phiền phức rồi.

Do vậy, hắn bày ra vẻ không có ý tốt cười cười.

“Vừa nãy các ngươi nói, ta là Thiên Long Đại Đế của các ngươi?”

Hai bên đều ôm ý đồ nham hiểm, đám Hoàng tộc ở đối diện vì trấn an hắn, tự nhiên sẽ liên tục gật đầu không ngừng.

“Đúng đúng đúng!”

“Ngươi tất nhiên là Đại Đế của bọn ta, không giống với đám bò sát thấp hèn kia.”

Nhìn thấy hắn quả nhiên “trúng kế”, một đám Bán Long không ngừng cười lạnh trong lòng.

Trước tiên cứ tâng bốc ngươi vài ngày, đợi khi Long Tổ trở về thì chính là ngày tàn của ngươi rồi.

Bọn chúng thậm chí đã bắt đầu xúi giục Khương Thành quay ngược mũi giáo.

“Thiên Long Đại Đế tôn quý, đám bò sát này dám lớn gan lừa gạt ngươi, ta kiến nghị lập tức xử chết!”

“Đúng, xử chết đám Long tộc phản loạn này!”

Mắt nhìn thấy khoảng hơn mười Thiên Long Hoàng giai tản nhau ra, bao vây xung quanh phía mình bên này, mấy trăm ngàn Long tộc đang có mặt đều hoảng loạn.

Dưới sự áp chế của Long mạch, vài Thiên Long Hoàng giai đều có thể nhẹ nhàng tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Huống hồ chi còn có Khương Thành.

“Long Thần chí cao, ngươi muốn vứt bỏ bọn ta sao?”

“Sao lại như thế này chứ?”

“Ngươi chính là Long Thần của bọn ta đó…”

“Ngừng tay lại hết cho ta!”

Thành ca tất nhiên sẽ không mặc cho bọn chúng tàn sát Long tộc.

Bằng không dù cho sau đó có hồi sinh được bọn họ, cũng hao phí mất lượng lớn điểm tiên nguyên.

Ba Thiên Long Vương ngầm xem thường.

“Thiên Long Đại Đế, không thể dễ dàng tha cho đám nghiệt long làm loạn này được!”

“Đúng vậy, ngươi là Thiên Long tộc, trời sinh chính là đối lập với Long tộc, soa có thể bỏ qua cho kẻ địch…”

“Đủ rồi!”

Khương Thành vung vung tay, hắn không rảnh đi tranh luận đạo lý gì đó với đám Bán Long vô sỉ chỉ biết ỷ vào huyết mạch Long tộc này.

“Không phải cảm thấy Thiên Long Đại Đế là lớn nhất sao?”

Mắt thấy sắc mặt hắn đã sầm xuống, những Hoàng tộc vội vàng xua tay.

“Ngươi tất nhiên là lớn nhất rồi.”

“Long mạch Thần giai, ai dám bất kính?”

Khương Thành cười lạnh.

“Nếu ta là lớn nhất, vậy từ lúc nào đến lượt các ngươi dạy ta làm việc hả?”

“Không dám không dám…”

Trong lòng ba vị Thiên Long Vương đều đang chửi mẹ nó.

Bọn ta chỉ là đang diễn kịch tâng bốc tên này một chút, trước tiên trấn an hắn, kết quả hắn còn thật sự xem bản thân mình thành thượng cấp rồi hả?

Chương 1771: Tác phong của Long Đế

“Biết không dám là được.”

Khương Thành hơi ngẩng đầu, cố ý dùng cằm nhìn đám Bán Long Hoàng tộc này.

Các ngươi không phải nhất quyết muốn bắt quàng hay sao, nói ta thành Long Đế mà?

Vậy ca đây sẽ cho các ngươi toại nguyện, để các ngươi nhận biết nhận biết thế nào là tác phong của cửu ngũ chí tôn!

“Đừng có quên thân phận của chính mình.”

“Nhìn thấy Long Đế, các ngươi còn có thể đứng à?”

Theo ba vị Thiên Long Vương dẫn đầu, toàn bộ Bán Long Hoàng tộc đều suýt nữa bùng nổ ngay tại chỗ.

Ngươi nói vậy là có ý gì hả?

Lẽ nào còn muốn bọn ta hành lễ quỳ lạy ngươi hả?

Ngươi cho rằng ngươi là Long Tổ sao?

“Khụ, cái này, chúng ta đều là người tu luyện giới, không cần thiết vì chút lễ nghi phiền phức của thế tục mà có mâu thuẫn…”

Bọn chúng vốn là tới để giết Khương Thành đó.

Muốn bọn chúng quỳ với ca này, vậy rõ ràng là còn khó chịu hơn so với chết mà.

Sao có thể đồng ý chứ?

“Nói năng bậy bạ!”

Trong lòng Khương Thành nói nếu không phải ta đã nhìn thấy cảnh Giao Long phủ phục trên đất lúc trước, nói không chừng còn thật sự tin lời này của các ngươi mất.

Hiện tại còn chơi trò này với ta sao?

“Không phải các ngươi là Thiên Long quốc sao? Vậy Long Đế như ta đây chính là hoàng đế rồi, các ngươi như này là muốn đại bất kính sao?”

Ca đây sắm vai hoàng đế cũng không tính là chuyên nghiệp, nhưng nếu sắm vai bá tổng ngang ngược bá đạo, thì chính là muốn gì được nấy.

Suy cho cùng, cả quãng đường này cũng xem như thấy được khá nhiều rồi.

“Ta nhớ rằng tội đại bất kính là phải chém đầu mà nhỉ?”

Nói xong, hắn chậm rãi rút ra Kỵ Khuyết Kiếm.

Một đám Hoàng tộc sợ đến vội vàng lui về sau mấy bước.

“Không dám không dám…”

“Không dám thì mau chóng quỳ xuống!”

Đám Long tộc Dực Không và Ly Dao ở một bên đứng sừng sững phía sau Thành ca, lớn tiếng quát tháo.

“Đúng vậy, còn không mau quỳ xuống?”

Bọn chúng vốn dĩ vẫn không quá rõ vì sao Thương Thành Đại Đế lại đồng ý làm Long Đế, hiện tại cuối cùng cũng xem như hiểu được “dụng ý” của hắn rồi.

Hay nha!

Cố ý dùng thân phận Long Đế này đùa giỡn một chút Thiên Long Hoàng tộc tác oai tác oái ngày trước, vậy không phải sẽ càng hả giận hơn sao?

Vô số Long tộc đều hả hê vui sướng khi người gặp họa mà lăng mạ.

“Lẽ nào các ngươi không coi Thiên Long Đại Đế ra gì sao?”

“Đó chính là Long Đế mà lời tiên đoán đã tuyên bố rõ ràng, là của thiên mệnh đó không phải sao?”

“Các ngươi muốn đối kháng với thiên mệnh à?”

“Ta thấy bọn chúng chính là muốn dĩ hạ phạm thượng mà!”

“Tội nặng thêm một bậc!”

“Ta kiến nghị tiêu diệt hết toàn bộ…”

Nếu như Khương Thành không có ở đây, Kế Quân, Ngự Minh và Tấn Vân thề rằng bản thân nhất định sẽ đích thân ra tay, nghiền nát toàn bộ đám nghiệt long thấp kém này ra thành tro.

À không!

Không thể để bọn chúng chết quá dễ dàng được, phải để bọn chúng sống không bằng chết!

Đám bò sát thấp hèn mà lại dám chế giễu bản thân mình?

Chỉ là tình thế hiện nay không giống vậy!

“Chuyện này mà…”

Đầu Kế Quân lóe sáng lên.

“Đúng rồi, ngươi vẫn còn chưa chính thức đăng cơ!”

Toàn bộ các Hoàng tộc khác cũng đều phản ứng trở lại.

“Đúng đúng đúng, muốn trở thành Long Đế thì trước tiên buộc phải định ngày lành, tổ chức một đại điển đăng cơ long trọng, vậy mới được tính là Long Đế chân chính.”

“Đợi đến lúc đó, bọn ta tự khắc sẽ ba quỳ chín lạy, gặp mặt lập tức hành đại lễ.”

“Hiện tại ngươi vẫn chưa đăng cơ, mặc dù trong lòng bọn ta tôn kính ngươi, nhưng hiện tại cho dù có quỳ cũng không hợp lẽ mà.”

Bọn chúng cũng nghĩ kỹ rồi, cứ dùng cách kéo dài để giải quyết.

Cứ kéo đến khi Long Tổ trở về cũng không cho ngươi đăng cơ, vậy không phải dễ dàng giải quyết rồi sao?

Chút tâm tư nhỏ này của bọn chúng, Khương Thành đương nhiên có thể nhìn ra rồi.

Ca này căn bản không hề tính chơi cái gì mà lục đục đấm đá nhau.

Hắn trực tiếp chống mở Pháp Tắc không gian của mười một căn nguyên đồ đằng.

“Nếu như ta vẫn không phải là Thiên Long Đại Đế chính thức, vậy tức là nói ta vẫn không phải người của phe các ngươi rồi.”

“Vậy tức là kẻ địch nhỉ?”

Hắn cố tình quay đầu hỏi Long tộc phía sau lưng mình.

“Lúc trước ta đối xử với kẻ địch như thế nào ấy nhỉ?”

Dực Không, Ly Dao và Ly Quang toàn bộ đều sát khí bừng bừng mà phối hợp nói: “Vậy tất nhiên là giết chết toàn bộ rồi!”

“Một người cũng không giữ…”

“Bái kiến Long Đế!”

Còn chưa đợi Khương Thành ra tay, Kế Quân Đạo Thánh đã là người đầu tiên quỳ xuống.

Toàn bộ những Hoàng giai khác của Bán Long tộc cũng đều bị dọa sợ đến quỳ xuống.

“Bái kiến Long Đế!”

Long tộc ở phía sau nhìn thấy cảnh tượng này, cả đám đều vui mừng khôn xiết.

“Ba quỳ chín lạy, đừng có quên đó, đây mới là lễ tiết nên có khi đối mặt với Long Đế!”

“Không sai, chúng ta đang giúp các ngươi đếm đấy.”

“Kẻ nào dám dập thiếu một cái, đó chính là tội chết!”

Ba vị Thiên Long Vương bị ép phải dập đầu, trong lòng phẫn nộ khuất nhục đến cực điểm, hận không thể ngay tại chỗ hủy diệt thế giới một lần.

Khương Thành là kẻ địch đó.

Bắt bọn chúng quỳ trước kẻ địch, hơn nữa đứng phía sau kẻ địch còn là Long tộc thấp hèn mà ngày trước bọn chúng muốn đạp thì đạp.

Đây quả thật chính là sống không bằng chết mà.

Nhưng mà vẫn là câu nói kia, sống không bằng chết nhưng tốt xấu gì cũng vẫn còn sống.

Không dễ dàng gì dập đầu xong, Khương Thành cũng không nói miễn lễ bình thân.

Bọn chúng chỉ có thể tiếp tục quỳ, lúng túng đến muốn chết.

“Sau này nhớ kỹ cho trẫm, quyết định của Long Đế, các ngươi không có tư cách để phản đối.”

Khương Thành vì làm hoàng đế quá mê say nên đã bắt đầu học xưng cô nói quả luôn rồi.

“Đúng là một chút quy tắc cũng không có!”

“Lúc trước Long Tổ cũng dạy các ngươi như thế này sao hả, trẫm thấy hắn cũng nghiệp dư quá rồi.”

Hắn khiển trách một tràng, căn bản xem như coi đám Hoàng tộc này trở thành cháu nội không thân.

“Được rồi, giờ đến Thiên Long thành thôi!”

“Trẫm muốn đi nhìn xem hoàng cung của bản thân có dáng vẻ như thế nào.”

Nghĩ đến hoàng thành mà bản thân kinh doanh bao nhiêu năm trời sắp sửa bị tên này vào ở, trong lòng của một đám Bán Long Hoàng tộc cứ khó chịu như ăn phải ruồi vậy.

Chẳng qua may mà cái mệnh lệnh này cũng có nghĩa là bọn chúng có thể đứng lên rồi.

Sau khi đứng dậy, chuyện đầu tiên bọn chúng làm chính là quát mắng những Long tộc ở phía sau này, trút hết những giận dữ mà họ khi nãy phải chịu.

“Còn không mau cút đi!”

“Đây là nơi mà các ngươi có thể ở lại sao hả?”

“Cút đi về!”

Bọn chúng cũng biết Khương Thành sẽ không xuống tay với Long tộc, chỉ có thể hùng hổ chửi mắng thôi.

Nhưng trong lòng lại tính toán xem làm thế nào để báo thù ngược lại.

Hôm nay đám Long tộc có mặt tại nơi này, sau này một tên cũng đừng mơ được sống tốt.

Bị bọn chúng cau mày quắc mắt mà quát mắng, nỗi sợ hãi từ trong xương cốt của rất nhiều Long tộc đều nổi hết lên, suy cho cùng Bán Long tộc thống trị nhiều năm như vậy, bọn họ đã thành thói quen bản năng luôn rồi.

"Hửm?"

Khương Thành chậm rãi xoay người lại.

Ca này sầm mặt xuống: "Trẫm còn chưa hạ lệnh, các ngươi đã bắt đầu thay trẫm ra quyết định rồi à?"

"Đây gọi là tội gì?"

"Đi quá giới hạn?"

Ba Thiên Long Vương lập tức xua tay cáo tội.

"Không có không có."

"Không dám không dám."

"Kính xin Long Đế bớt giận…"

Thành ca bĩu bĩu môi: "Đừng cứ luôn xin tha thứ nữa, nói không chừng lần sau không còn linh nữa bây giờ."

Sau đó, hắn vẫy vẫy tay về phía mấy trăm ngàn Long tộc ở phía sau.

"Cùng đi với ta, để cho Thiên Long thành kia náo nhiệt thêm nào."

Chúng Long đưa mắt nhìn nhau, Thiên Long thành chính là trọng địa trung tâm chí cao của Thiên Long giới đó.

Lúc trước đến cả Bán Long tộc có Long mạch kém một chút cũng không có tư cách đặt chân vào đó.

Vậy mà lại để bọn họ cùng vào?

Ngay sau đó, bọn họ ai cũng hoan hô reo mừng.

Chỉ dựa vào một câu này của Khương Thành, bọn họ đã nghe ra được Long Thần chí cao vẫn đứng về phía Long tộc.

"Ha ha ha, Long Đế có lệnh, chúng ta sao dám không nghe theo?"

“Cùng đi đến Thiên Long thành thôi!”

“Những cái gọi là nghiệt long đến từ nơi thâm sơn hẻo lánh, hoang vu nghèo nàn như chúng ta đây, cuối cùng cũng có cơ hội nhìn thấy Thiên Long thành phồn hoa kia rồi.”

Chương 1772: Vào ở trong Thiên Long thành

Mắt nhìn mấy trăm ngàn Long tộc hoành tráng đang hướng về phía Thiên Long thành, ba Thiên Long Vương và cả đám Hoàng tộc tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Thiên Long thành ngoại trừ khí Tiên Nguyên nồng đậm hơn, quy tắc căn nguyên sôi nổi hơn ra thì cũng không có cái gì đặc biệt lắm.

Lúc trước đến cả Bán Long tộc dưới cao giai nhị đẳng cũng không được bước vào, chỉ là vì cố ý tạo ra cách biệt đẳng cấp nghiêm ngặt mà thôi.

Ở đây chỉ có Thiên Long có Long mạch đủ cao mới có thể tiến vào, đây gọi là đặc quyền của thân phận cao quý.

Cũng là vì bảo đảm uy nghi và tính thần bí của Thiên Long Hoàng giai.

Hiện tại mấy trăm ngàn Long tộc hoành tráng ào ào tiến vào cứ như đi họp chợ vậy, cái gọi là cao quý cũng nát thành bã luôn rồi.

Mà khi đến trước cổng Thành cao ngút của Thiên Long thành sừng sững tại đỉnh Vân Hải, Khương Thành nhấc tay dừng lại.

Long tộc che lấp cả bầu trời ở phía sau ùn ùn kéo đến, tựa như một trận bão táp đột nhiên dừng lại vậy.

Ba Thiên Long Vương cũng tiến gần lại, hỏi với gương mặt đau khổ.

“Sao vậy hả, Long Đế bệ hạ?”

Trong lòng đã điên cuồng nói móc một vạn lần.

Tiểu tử, bọn ta đã nhẫn nhịn đủ lắm rồi, ngươi đừng có lại kiếm chuyện với bọn ta nữa đó!

Ngoan ngoãn vào trong đi, sau đó yên phận đợi Long Tổ trở về, lại thành thành thật thật mà chịu chết.

Đừng có gây phiền phức cho bọn ta!

“Sao vậy?”

Khương Thành liếc xéo ba người, lạnh lùng nhếch nhếch khóe miệng.

“Trẫm khởi giá trở về, đội cầm cờ của Long Đế đâu? Nghi thức hoan nghênh đâu?”

“Dưới cánh cổng thành này lạnh lẽo vắng vẻ”, một cọng lông người cũng không thấy đâu.”

“Long Đế này như ta không đáng giá vậy hả?”

“Các ngươi thế là đang sỉ nhục ta, hay là đang vũ nhục cả Thiên Long tộc? Có phải muốn chết hay không?”

Có một khoảnh khắc Kế Quân Đạo Thánh suýt nữa áp chế không được lửa giận, mở miệng muốn mắng thành tiếng.

Mẹ nó, lão tử không diễn nữa!

Liều mạng với ngươi luôn!

Nhưng suy nghĩ đến sự chênh lệch của Long mạch, nghĩ đến mười một căn nguyên đồ đằng làm người nghe sợ hãi của Khương Thành kia, nghĩ đến một kiếm thần kỳ của Thu Vũ Tuyền…

Hắn cảm thấy câu nói nhịn một lúc sóng yên biển lặng cũng có chút đạo lý.

Trời trao trách nhiệm lớn lao cho ai, trước tiên ắt phải làm người đó khổ tâm mệt chí.

Bọn ta nhịn!

Dù sao cố gắng qua khoảng thời gian này rồi người cười đến cuối cùng vẫn là bọn ta.

Đến lúc đó trả lại cho các ngươi cả vốn lẫn lãi.

“Đúng đúng đúng, đều là sơ sót của chúng ta.”

“Lập tức sắp xếp, bọn ta lập tức sắp xếp…”

Ba người nghẹn một bụng lửa giận, cấp tốc truyền lệnh cho Thiên Long tộc trong thành.

Toàn bộ Thiên Long thành, ngoại trừ bảy trăm Thiên Long Hoàng giai ra, còn có hơn chục ngàn đầy tớ của Bán Long tộc được lựa chọn từ khắp các mạch khác.

Nói là đầy tớ chứ thật ra địa vị còn cao hơn cả Bán Long tộc ở bên ngoài.

Suy cho cùng đây là Hoàng thành, là vị trí gần với trung tâm quyền lực của Thiên Long quốc nhất. Vẫn luôn thường vì cạnh tranh một suất có thể vào thành mà phải tiến hành một cuộc tuyển chọn kịch liệt.

Mà hiện tại ba Thiên Long Vương vừa hạ mệnh lệnh, mặc dù bên trong không hiểu ra sao, nhưng cũng chỉ có thể làm theo.

Rất nhanh, một nghi thức hoan nghênh long trọng đã điểm xuyến cho cả cổng thành trở nên rực rỡ sắc màu.

Suy cho cùng đều là tiên nhân, tạo một chút hiệu ứng cao cấp cũng không có gì khó.

Cuối cùng Khương Thành cũng ngồi trên xa liễn của Long Đế, dưới sự "bảo vệ" của một đám Long tộc và Bán Long tộc, tiến vào Thiên Long thành lượn lờ tiên vụ.

Đắm mình trong từng trận pháo hoa và tiếng trống vui nhộn, mắt nhìn đường phố giăng đèn kết hoa, ai không biết còn tưởng là đang đón tết ấy chứ.

Nhìn thấy Long tộc lúc trước chỉ có thể phủ phục dưới chân của bản thân cũng đi theo vào, mặt của những Bán Long tộc đang giơ bó hoa ở bên đường cũng sắp đen thành đáy nồi luôn rồi.

Khương Thành có chút không vui.

"Sao hả, trẫm nợ tiền các ngươi à?"

Ba Thiên Long Vương có hơi không hiểu cho lắm.

Trong lòng nói, quy cách này lẽ nào ngươi còn không vừa ý?

"Long Đế bệ hạ nói thế là có ý gì?"

"Mọi người đều đang nhiệt liệt hoan nghênh ngươi mà!"

“Vậy sao? Vậy vì sao ai ai cũng bày một vẻ mặt sụp đổ, dáng vẻ như không có tinh thần hả? Lẽ nào cả tập thể kinh kỳ không đều à?”

Ba Thiên Long Vương thầm mắng trong lòng, ngươi có thể đừng có suy đoán rõ ràng lại giả hồ đồ được không hả?

Là một Thiên Long cao quý mà phải đứng một bên hoan nghênh cả đám Long tộc thấp kém hèn mọn đã vô cùng nhục nhã rồi có được không?

Lẽ nào ngươi còn muốn bọn chúng tươi cười chào đón?

Nhưng đây là mệnh lệnh của Khương Thành, nhìn điệu bộ của ca này, nếu không làm dáng một chút thì hắn nhất định sẽ không bỏ qua đâu.

Ba người chỉ có thể lại lần nữa hạ lệnh.

“Cười hết lên cho ta!”

“Nhiệt liệt hoan nghênh vào!”

Những Bán Long tộc ở bên đường không dám phản kháng bọn họ, chỉ có thể cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi.

Nhìn thấy cảnh này, Long tộc theo Khương Thành cũng tiến vào ai ai cũng cười lớn không ngừng.

“Ha ha ha, đúng là phong thủy luân chuyển mà.”

“Đi theo Long Thần chí cao đúng là đi đâu cũng không sợ chịu thiệt.”

“y da, Thiên Long tộc cao quý lúc trước đi đâu rồi nhỉ?”

“Cười lớn tiếng hết cho ta!”

“Cái tên gì kia, ngươi cười một cái nhìn thấy giả lắm, có phải ngươi muốn bất kính với Thiên Long Đại Đế không hả?”

Hàng chục ngàn Bán Long tộc ở hai bên giận đến muốn bốc khói, nhưng lại không dám nói gì.

Chỉ có thể nuốt lửa giận này vào lòng, cầu nguyện cho nghi thức hoang đường nhục nhã này mau chóng kết thúc.

Nhưng mà Long tộc dường như là cố ý chống đối bọn chúng vậy.

Khi mấy trăm ngàn Long tộc vào thành, căn bản không phải xếp thành nhóm cùng nhau tiến vào, mà là lần lượt từng người tiến vào.

“Từng người từng người một thôi, đừng có làm rối thứ tự!”

Ly Quang và những Long tộc Đạo Tôn khác vẫn đang duy trì trật tự kia kìa.

“Chậm một chút, giành giật cái gì chứ?”

“Đừng có làm mất mặt của Long Thần chí cao!”

Mấy trăm ngàn Long tộc hi hi ha ha, cũng cố ý thả chậm tốc độ phi hành.

Lần này xem như khổ cho một đám Bán Long tộc phụ trách hoan nghênh rồi.

Dựa theo tiết tấu trước mắt này, muốn một tên Long tộc đi qua chỗ mình, cũng phải mất hơn mười mấy giây.

Mấy trăm ngàn Long tộc, phải đi đến lúc nào đây hả?

Cảm thấy đây là tiết tấu muốn ở bên đường nghênh đón một tháng đây mà?

Nghĩ đến cảnh đó, rất nhiều Bán Long tộc suýt nữa bùng nổ.

Lúc Long tộc đang ở bên ngoài vẫn đang chậm rãi tiến vào thành, Khương Thành đã tiến vào nội bộ trung tâm của Thiên Long Hoàng thành rồi.

Đi một ngày đàng học một sàng khôn, ba Thiên Long Vương liền sắp xếp một nghi thức chúc mừng và ca múa long trọng.

“Hoan nghênh Thiên Long Đại Đế!”

“Long Đế trở về, thiên mệnh thuộc về Thiên Long tộc ta!”

Vì đề phòng Khương Thành soi mói, lần này bọn chúng đã sắp xếp người chủ trì chuyên môn phụ trách lễ nghi cung đình.

Thể diện Thành ca đã lấy được, cũng lười làm hết toàn bộ quy trình, trực tiếp đường hoàng ngồi lên bảo tọa Long Đế ở chính giữa đại điện.

“Được rồi được rồi, ba Long tộc mà lúc trước các ngươi bắt về đâu rồi?”

Cho dù không tìm được Thương Linh và Huyền Minh, ít nhất cũng phải cứu cho được đám Long tộc Thương Tật, Thương Khung ra đã.

Đây mới là chuyện chính.

Ba Thiên Long Vương run rẩy trong lòng.

Sao hắn vừa tới đã hỏi cái này vậy?

"Cái này…"

Ba người họ vẫn còn muốn giả vờ hồ đồ đây.

"Không biết là ngươi nói đến ba Long tộc nào nhỉ?"

Khương Thành cũng giả hồ đồ theo.

"Ta nói chính là ba tộc Thanh Long, Thương Long, Kim Long. Sao hả, các ngươi cũng chưa từng nghe nói tới?"

"Cái này… bọn ta đúng thật là chưa từng nghe nói tới."

Đám người Kế Quân dự định đùn đẩy, lừa gạt cho qua.

Bởi vì bọn chúng không muốn giao những Long tộc cấp cao như Thương Tật, Thương Khung.

Ba Long tộc cấp cao chỉ có Cổ Tiên giới năm đó mới có, số lượng ít hết hiếm hoi, đó chính là "huyết nguyên bao" quý báu.

"Vậy sao?"

Khương Thành thản nhiên tiến đến trước mặt một trong những Đạo Tôn Hoàng tộc.

"Ngươi cũng chưa từng nghe nói tới sao?"

Chương 1773: Cây ngay không sợ chết đứng

Nghênh đón ánh mắt cười như không cười của Khương Thành, vị Đạo Tôn Hoàng tộc không khỏi có một cảm giác áp bách vô hình.

Dường như tầm mắt của đối phương có thể trực tiếp nhìn thấu nội tâm của chính mình, một khi nói dối, cái giá phải trả sẽ rất

nghiêm trọng.

Hắn lại không biết rằng, trực giác này của bản thân là đúng đấy.

Bởi vì ngay khoảnh khắc Khương Thành hỏi câu hỏi này hắn đã dùng Độc tâm thuật để đọc ý nghĩ ở trong lòng hắn.

Mà trong cái ý nghĩ đó, cũng bao gồm cả tung tích của một Đạo Tôn Kim Long tộc và ba Chí Tôn Kim Long tộc.

Người này chính là Bán Long tộc sở hữu huyết mạch Kim Long.

Bốn Kim Long kia, đều là "huyết nguyên bao" mà hắn được phân, trước mắt đang bị nhốt bên trong một kết giới ở một chỗ bí mật trong phủ của hắn, trải qua cuộc sống tăm tối không thấy ban ngày.

"Ta chưa từng nghe nói tới gì mà Thanh Long, Thương Long, Kim Long cả."

Người này cắn cắn răng, quyết định tiếp tục lừa gạt.

"Không những ta chưa từng nghe nói, ngươi ra ngoài nghe ngón thử xem, bên ngoài có ai biết đến ba loại Long tộc này không?"

"Có lẽ lúc trước Cổ Tiên giới của các ngươi có ấy, nhưng mà chúng ta chưa từng thấy qua!"

Lời hắn vừa nói dứt đã bị nhóm Long tộc là Dực Không và Ly Dao tức giận cắt ngang.

"Ngươi ăn nói hàm hồ!"

"Ngươi chưa từng nghe nói tới ba Long tộc này? Vật huyết mạch Kim Long của ngươi là từ đâu mà có hả?"

Bán Long tộc Hoàng giai lúc trước không hề tồn tại trong Thượng Cổ Nguyên Tiên giới.

Bởi vì lúc đó quả thật không có ba Long tộc này, tất nhiên cũng sẽ không có Bán Long có ba loại huyết mạch này.

Nhưng từ sau khi Nguyên Tiên giới được gây dựng lại, cả ba Long tộc cũng không phải mỗi ngày đều toàn bộ tụ tập với nhau.

Có một bộ phận Kim Long, Thương Long và Thanh Long nhỏ, vào lúc đó đã bị Long Tổ âm thầm bắt đi rồi.

Dựa vào huyết dịch của nhóm Long tộc cấp cao bị bắt đi này, Long Tổ mới từ từ tạo ra một ít Bán Long tộc Hoàng giai, cũng xem như là thuộc hạ chính qui nhất của hắn.

Chỉ là những bí mật này trước mắt chưa hề được công bố mà thôi.

Hoàng tộc ở chỗ này đều chắc chắn đám người Khương Thành và Dực Không sẽ không biết được chân tướng này.

Vì vậy một mực chắc chắn, bản thân không hay biết gì.

"Bọn ta làm sao biết chứ?"

Ngự Minh Đạo Thánh còn bày ra dáng vẻ như chợt hiểu ra vậy.

"Huyết mạch của bọn ta là trời sinh, hóa ra là huyết mạch của ba Long tộc cấp cao sao?"

"Đây quả thật là lần đầu tiên nghe nói."

"Các ngươi còn dám chống chế!"

Dực Không chỉ vào bọn chúng rống to: "Năm đó những Thương Long, Thanh Long, Kim Long bị Long Tổ và các ngươi lừa đi, các ngươi còn dám nói chưa từng thấy qua?"

"Thật sự chưa từng thấy qua!"

Tấn Vân Đạo Thánh bày ra vẻ bất lực mà xua tay.

"Bọn ta đều không biết ngươi đang nói cái gì…"

"Long tộc của các ngươi mất tích thì các ngươi nên tự tìm đi chứ, hỏi bọn ta thì có tác dụng gì?"

"Đúng vậy đó, lẽ nào ngươi cảm thấy là bọn ta làm sao?"

Tên Đạo Tôn bị Khương Thành truy hỏi, cũng bắt đầu cứng rắn trở lại.

"Nếu thật sự không tin, các ngươi có thể lục soát toàn bộ Thiên Long giới mà!"

"Tùy tiện vu oan cho người khác thế là không hay đâu."

Dù sao bốn Kim Long đó đều bị hắn giấu bên trong bí cảnh hết rồi, ngoại trừ hắn cũng không có ai tìm ra được.

Hắn không hề lo lắng một chút nào.

“Được thôi!”

Khương Thành cười híp mắt gật gật đầu.

“Nếu ngươi đã gấp gáp tự chứng minh trong sạch đến thế, vậy cứ bắt đầu từ nhà của ngươi trước đi.”

Tên Đạo Tôn đó ngẩn cả người, hắn không ngờ Khương Thành vậy mà thật sự muốn soát.

Lẽ nào hắn không nhìn thấy sự cứng rắn của mình?

Lẽ nào hắn không nhìn ra, lục soát như vậy căn bản không thể có kết quả, mà chỉ là một trò cười đầy thất bại, đến cuối cùng còn tự tổn hại đến uy vọng của bản thân hắn sao?

“Được thôi, nếu ngươi không tin ta đến vậy, vậy cứ lục soát đi!”

“Dù sao ta cũng đàng hoàng, chính trực, chẳng sợ cái gì mà lục soát kiểm tra!”

“Chỉ mong rằng đến cuối cùng không soát ra được cái gì, ngươi có thể cho ta một lời giải thích cho sự trong sạch của ta!”

Nói xong, hắn bước bước lớn về phía trước dẫn đường.

Mà những Bán Long Hoàng tộc khác cũng nhao nhao đi theo.

“Đúng vậy, nghi ngờ cũng cần có căn cứ chứ!”

“Vu oan như vậy, đến cuối cùng nhất định phải cho bọn ta một lời giải thích.”

“Bệ hạ, ngươi thân thể nghìn vàng, bọn ta không dám xin ngươi như thế nào, nhưng những Long tộc hùa theo hát đệm ban nãy…”

Bọn chúng cũng biết, không thể nào chỉ dựa vào cái này mà đánh rớt được Khương Thành.

Tu luyện giới vẫn là dùng thực lực để nói chuyện, thực lực của Khương Thành bày ra đó kìa.

Nhưng mượn cơ hội lần này đả kích Long tộc bên cạnh hắn một chút, thuận thế ép tiến vài bước cũng không phải không có hy vọng.

Nhìn thấy dáng vẻ dõng dạc hùng hồn của bọn chúng, Dực Không và Ly Dao cũng có chút không tự tin.

Đi theo sau Thành ca, bọn họ nhao nhao truyền âm.

"Đại Đế, chắc chắn bọn chúng đã giấu ba Long tộc kia đi rồi."

"Lục soát như vậy sợ là sẽ không có kết quả gì đâu, đến cuối cùng ngươi còn phải mất mặt, tổn hại uy danh nữa."

"Hay là, trước tiên ngươi cứ để bọn chúng dừng lại, tiếp theo chúng ta âm thầm điều tra, thu thập tình báo…"

Thành ca phất tay cười.

"Không cần phiền phức như vậy."

Ca đây có độc tâm thuật, căn bản không tồn tại ngoài ý muốn đâu có được không hả.

Một hàng người rất nhanh đã đến trong phủ đệ hào hoa của Đạo Tôn kia.

Nhìn thấy lâm viên và đình viện hào hoa không thấy điểm cuối, Khương Thành không khỏi cảm khái cái địa vị cao của Bán Long tộc.

Ở bên ngoài thì cũng thôi đi, suy cho cùng đều là tiên nhân, xây dựng một cái phủ đệ dễ như trở bàn tay.

Mấu chốt nơi này là Thiên Long thành tấc đất tấc vàng đó?

"Soát đi!"

"Thoải mái soát!"

Sau khi Đạo Tôn kia tiến vào phủ đệ của nhà mình, càng làm ra vẻ bi phẫn khi bị vu oan.

"Vì để chứng minh sự trong sạch của mình, dù cho cả cái phủ đệ này bị dỡ bỏ, ta cũng không hề tiếc nuối!"

Một đám Hoàng tộc lớn tiếng đáp lại.

"Tốt lắm!"

"Bọn ta ủng hộ ngươi!"

“Thiên Long Đại Đế, ngươi có thể bắt đầu rồi.”

“Muốn bắt đầu lục soát từ đâu, ngươi cứ thoải mái.”

Thậm chí bọn chúng còn làm động tác mời, chỉ đợi xem trò cười của Khương Thành thôi.

Thành ca cười nhẹ.

“Nếu các ngươi đã nhiệt tình đến vậy, vậy cứ bắt đầu từ bên đó đi.”

Nói xong, hắn tùy tiện chỉ tay về một phương hướng.

Đó chính là vị trí của bí cảnh.

Hết cách rồi, độc tâm thuật đã sớm lấy được vị trí cụ thể rồi.

Nhóm Long tộc Dực Không và Ly Dao đi theo hắn, rất nhanh đã đến một cái đình nghỉ mát trên không có cảnh đẹp non sông.

Sắc mặt của Đạo Tôn kia rõ ràng có hơi thay đổi.

Nhưng vẫn cứng cổ, chắc rằng Khương Thành chỉ là tùy tiện lục đến chỗ này thôi.

“Các ngươi thoải mái soát đi!”

“Ta cũng muốn xem xem nơi này làm sao giấu được Long tộc to đến kia.”

Những Thiên Long Hoàng tộc khác cũng tràn đầy tự tin.

“Đúng vậy, ta đã cảm ứng toàn bộ mọi vị trí ở xung quanh đây, cũng không phát giác được một chút xíu sự sống dư thừa nào.”

“Long tộc ở đâu cơ chứ?”

“Nếu thật sự tìm không ra, ngươi cứ dứt khoát đào ba thước đất cho rồi, dù sao bọn ta cây ngay không sợ chết đứng!”

Bọn chúng vừa nói dứt lời, Khương Thành đã bay đến đỉnh của cái đình kia.

Sau đó giơ tay bắt lấy một hạt bụi ở phía dưới cái vòng tròn bằng gỗ kế bên một viên hình tròn màu lửa đỏ dùng làm vật trang trí ở trên đỉnh.

Đặt hạt bụi đó vào trong lòng bàn tay, lúc này hắn mới thâm ý cười cười với cả đám người.

“Hạt bụi này là từ chỗ của hắn tìm được, các ngươi đều tận mắt nhìn thấy rồi đó.”

Rất nhiều Bán Long Hoàng tộc không hề biết hạt bụi này là một bí cảnh, còn gật đầu theo.

“Không sai, là tìm được ở nơi này đấy.”

“Vậy thì sao chứ hả?”

“Đây cũng đâu phải là Long tộc gì.”

Bọn chúng căn bản không chú ý đến sắc mặt vị Đạo Tôn lúc trước đã sớm trắng bệch rồi.

Khương Thành không chút vết tích, dùng tiên lực thôi thúc từ ngoài vào trong, thoáng cái hạt bụi kia căng ra đón gió!

Chương 1774: Dám cả gan khi quân

Trong chớp mắt, phía trên đỉnh đầu của mọi người, xuất hiện một thế giới rực rỡ đầy màu sắc.

Chính là cảnh tượng phía bên trong của cái bí cảnh kia.

Và trên đỉnh của dãy núi trong bí cảnh đó, có bốn cột nhốt rồng đặc biệt, lần lượt khóa bốn Kim Long thần sắc uể oải, khắp người đầy vết thương.

Khi Khương Thành nhìn thấy cảnh này, hắn phát hiện bản thân vẫn còn quá khách khí với đám Bán Long tộc này rồi.

“Ngao Kiên!”

Nhóm Long tộc Dực Không và Ly Quang đã nhận ra bốn Kim Long kia, vội vàng gấp gáp bay vào trong.

“Hiện tại sao đây?”

Mà Khương Thành lại hờ hững mà nhìn xuống Bán Long Hoàng tộc đang có mặt tại nơi này.

“Ai có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì không hả?”

Đám Bán Long Hoàng tộc Kế Quân, Ngự Minh và Tấn Vân toàn bộ đều biến sắc nhanh chóng, trong một lúc không biết nên nói gì cho phải.

Bọn chúng không phải là bị kinh ngạc bởi tình cảnh thảm thương của bốn Kim Long.

Mà là kinh ngạc vì làm thế nào mà hắn đột nhiên lại tìm được đúng vị trí như thế.

“Cây ngay không sợ chết đứng?”

Khương Thành dùng tay bắt tên Đạo Tôn Bán Long kia lại.

Vốn là tên này có thể phản kháng lại, nhưng có lẽ do quá căng thẳng, thế mà cũng quên mất.

“Ta, ta…”

“Ngươi cái gì?”

Ánh mắt của Thành ca bắt đầu có sát ý lạnh lẽo.

“Không phải chưa từng nghe nói Kim Long tộc hay sao? Vậy bọn họ là cái gì hả?”

“Vừa nãy không phải các ngươi còn kêu gào muốn có một lời giải thích sao?”

Hắn một phát túm chặt lấy cổ của Đạo Tôn kia.

Tên Đạo Tôn nọ vội vàng giãy dụa, Khương Thành quyết đoán châm lên kỹ năng Thiên Đạo thứ tư – lực Long mạch.

Lập tức áp chế được Long mạch của đối phương.

Hắn bỗng nhiên phát hiện, điểm tiên nguyên hao phí cho lực Long mạch này không hề quá mắc.

Mỗi giây cũng chỉ có mười nghìn điểm tiên nguyên, hoàn toàn có thể tiêu nổi.

Ở trước mặt “Long mạch Thần giai” là hắn, tên Đạo Tôn kia không còn một chút lực phản kháng nào nữa.

Khương Thành chậm rãi nhìn những Bán Long Hoàng tộc khác ở xung quanh.

“Hắn thế này nên tính là tội khi quân chứ nhỉ? Các ngươi nói, nên cho lời giải thích gì đây?”

Ba Thiên Long Vương tất cả đều im lặng.

Ngay từ trong xương bọn chúng căn bản không hề xem Khương Thành là cái Thiên Long Đại Đế gì cả, tội khi quân

vốn chính là một trò cười.

Nhưng chỉ cần bọn chúng vẫn tôn Khương Thành làm Long Đế, vậy chỉ có thể bấm bụng mà nhận thôi.

“Ôi… ôi…”

Tên Đạo Tôn kia giãy dụa kịch liệt, muốn kêu lên tha mạng.

Nhưng cổ bị túm lấy, căn bản không có cách nào phát âm rõ ràng.

Rắc rắc!

Khoảnh khắc xương cổ đứt gãy, Khương Thành cũng dùng Thiên Hồn hủy đi chủ hồn của đối phương, thuận tiện còn thu luôn cả tàn hồn của đối phương.

Rồi mới vứt tên Đạo Tôn đó vào trong hồ nước như là vứt một bao tải rách vậy.

Mà lúc này, đám rồng Dực Không và Ly Dao, Ly Quang cũng đã cứu bốn Kim Long kia ra.

Vừa nhìn thấy vô số Bán Long Hoàng tộc đứng ở bên ngoài, trong mắt của bốn Kim Long thần sắc uể oải tràn đầy thần thái phẫn hận và tuyệt vọng giao với nhau.

Nhưng sau khi nhìn thấy Khương Thành, thần thái đó lập tức chuyển hóa thành mừng rỡ như điên.

“Thương Thành Đại Đế!”

“Trời ạ, hóa ra là ngươi!”

“Ngươi là tới cứu bọn ta sao?”

Ngao Kiên dẫn đầu vô cùng kích động mà tiến lên.

Khương Thành nặng nề gật đầu.

“Tên Bán Long bắt nạt ngươi đã bị ta giết chết rồi, ngươi sẽ không trách ta lấn sân vượt quyền đâu nhỉ?”

Bốn Kim Long đã sớm thành rồng mắt rưng rưng ngấn lệ rồi.

“Sao mà trách ngươi được chứ, nếu như không có ngươi có lẽ vĩnh viễn bọn ta cũng sẽ không có lúc được nhìn thấy lại mặt trời!”

“Thật tốt quá, ngươi đến rồi, mọi người đều được cứu cả rồi!”

Khương Thành khẽ cười.

“Được rồi, các ngươi vừa mới ra, vẫn còn rất suy yếu, cần phải bồi bổ.”

Hắn phất tay chỉ chỉ phủ đệ cực lớn ở xung quanh.

“Ban nãy người kia vậy mà dám khi quân, tội ác tày trời, tự nhiên cũng sẽ phải xét nhà, cứ do bốn người các ngươi đi xét nhà vậy!”

Ngao Kiên sao có thể không hiểu, Khương Thành đây là đang dùng hành động này để bù đắp những khổ cực mà bản thân đã phải chịu trong nhiều năm qua.

Bốn Kim Long cũng không áp chế được cảm xúc trong lòng, nước mắt triệt để vỡ đê.

“Đại Đế!”

“n tình của ngươi, Kim Long tộc ta không bao giờ quên!”

Nói xong, bốn Kim Long gào thét giết về hướng của toà phủ đệ cực lớn, mở ra một hoạt động thanh lý rầm rộ.

Nhìn thấy bóng dáng “tàn sát bừa bãi đầy khoa trương” của bọn họ, nghe thấy âm thanh ầm vang kịch liệt ở nơi xa, sát ý trong lòng của ba Thiên Long Vương dâng đến cực điểm.

Trong mắt của bọn chúng, Long tộc chỉ là công cụ mà thôi,

Hiện nay đám công cụ này, vậy mà dám lỗ mãng ở trước mặt chính mình, quả thật không thể tha thứ.

Nhưng nghĩ đến khí tức Long mạch đáng sợ vừa nãy của Khương Thành, bọn chúng không thể không kiềm chế sát ý kia xuống.

Kế Quân dẫn dầu cẩn thận từng li từng tí nói: “Chuyện nơi này đã xong, cũng nên hồi cung rồi…”

“Hồi cung cái gì?”

Khương Thành thản nhiên đánh gãy lời hắn.

“Vẫn còn phủ đệ của những người khác chưa có tra đâu, không phải các ngươi đều nói chưa gặp qua ba Long tộc cấp cao hay sao? Ta cũng rất tò mò, có phải ai ai cũng đều nói sự thật hay không.”

Nói xong, hắn dẫn đầu bay ra khỏi phủ đệ.

Sau đó trực tiếp xông vào trong phủ Hoàng tộc ở cách vách.

“Đây là nhà của ai hả?”

Hắn quét mắt nhìn một vòng Bán Long Hoàng tộc đang có mặt.

Cũng không cần đối phương đứng ra, trực tiếp tùy tiện đọc ý nghĩ của một Thiên Tôn, lập tức biết được ngay chính chủ là ai.

Ngay sau đó, một Đạo Tôn Hoàng tộc bị hắn lôi ra.

“Ta nhớ rằng, vừa nãy ngươi hét cũng rất lợi hại, nói cái gì mà chưa từng nghe qua Kim Long, Thanh Long và Thương Long..”

“Hẳn là không lừa ta đâu nhỉ?”

“Ta, a… ta…”

Trải qua một màn Đạo Tôn bị giết chết khi nãy, tên Đạo Tôn này bị dọa sợ đến run cầm cập.

Hắn rất muốn nói không có lừa, nhưng trên thực tế lại có lừa rồi.

Nhưng nếu nói lừa rồi, vậy chẳng phải lại là tội khi quân hay sao?

Cảm giác ưu việt trước đây của bọn chúng vẫn luôn xây dựng dựa trên Long mạch.

Long mạch khiến bọn chúng hoàn toàn không coi những Đạo Thánh khác ra gì.

Nhưng hiện tại đụng phải một người có Long mạch còn cao hơn cả bọn chúng, khiến cho hắn khi đối diện với Đạo Thánh, cuối cùng cũng có lại sự hoảng sợ đã lâu không thấy.

“Yên tâm, đừng sợ.”

Khương Thành sát lại gần trước mặt hắn, im lặng cười cười.

“Nếu như ngươi trong sạch, trẫm sẽ đích thân tạ lỗi với ngươi!”

Nói xong, hắn túm lấy Đạo Tôn này bay đến một chỗ nào đó bên trong phủ.

Vài giây sau, lại có một địa điểm bí mật giam giữ bốn Thương Long bị hắn tìm ra được.

“Ha! Đúng là hay thật!”

Vốn Khương Thành muốn đợi sau khi cứu hết bốn Thương Long kia ra, lại để bọn họ đích thân báo thù.

Nhưng mà trong cơn nóng giận, hắn căn bản không kiềm chế nổi.

Còn chưa đợi tên Đạo Tôn này xin tha, đã dứt khoát tiễn hắn về Tây Thiên rồi.

Ba Thiên Long Vương đứng ở một bên vẻ mặt u ám, câm như hến.

Cái gì cũng không dám nói, một câu cũng không dám khuyên.

Bốn Thương Long rất nhanh được cứu ra ngoài.

Vừa nhìn thấy Khương Thành đã kích động đến khóc như mưa, thậm chí còn gào khóc ngay tại chỗ.

Suy cho cùng Khương Thành cũng từng là Thương Long Đại Đế của Thương Long cốc, còn thân hơn so với tộc Kim Long nữa.

Thành ca an ủi họ một trận, sau đó lại thưởng phủ đệ cho bọn họ.

“Được rồi, xuất phát, nhà tiếp theo!”

Lần này, Bán Long Hoàng tộc đang có mặt đều quỳ hết xuống.

“Long Đế bệ hạ, xin dừng lại đi!”

“Cầu xin ngươi.”

“Đừng tiếp tục tra nữa.”

Trong phủ của mỗi người trong bọn chúng đều có giấu ba Long tộc, ít thì một hai người, nhiều thì năm sáu người.

Nếu cứ quét từng nhà từng nhà như này, vậy chẳng phải lần lượt bị xử tử hay sao?

Long Tổ còn chưa trở về đâu, toàn bộ đều chết sạch thế này, vậy bọn chúng nhẫn nhịn diễn trò còn có ý nghĩa gì chứ?

Chương 1775: Đều là lỗi của Long Tổ

“Các ngươi có ý gì hả?”

Khương Thành cố tỏ ra sửng sốt.

“Dù sao mọi người đều trong sạch cả mà, vàng thật không sợ lửa, tra một chút thì có làm sao?”

“Ta tin các ngươi hẳn là sẽ không lừa ta đâu.”

Hơn trăm Hoàng tộc quỳ đầy trên mặt đất, trong lòng đều đã chửi ầm lên.

Ngươi là đang cố sức muốn chơi chết từng người từng người bọn ta à!

Nhưng hiện tại bọn chúng cũng đã cưỡi lên lưng cọp khó xuống rồi.

Ai bảo lúc trước nói hay quá làm chi, bây giờ nếu không chữa lại vậy cứ tiếp tục tra, tra ra được thì chết.

Mà nếu chữa lại, vậy vẫn là “tội khi quân”.

Trái phải ngang dọc đều là chết.

“Long Đế tha mạng, thật ra trong phủ của bọn ta đều có Long tộc.”

Lời tự khai này của Ngự Minh Đạo Thánh, dọa cho những Bán Long Hoàng tộc khác ở kế bên suýt nữa chạy trốn tại chỗ.

Khương Thành lập tức sa sầm mặt.

“Các ngươi nên biết, ta đến từ Cổ Tiên giới, ba Long tộc cấp cao hoàn toàn chính là dòng chính của ta.”

“Vậy mà các ngươi dám nhốt bọn họ lại để hành hạ, các ngươi to gan thật!”

Mắt thấy tay của hắn lại sờ lên chuôi kiếm, Ngự Minh Đạo Thánh một bên dập đầu, một bên lớn tiếng gào thét.

“Không phải đâu, không phải như vậy đâu, bọn ta cũng là có nỗi khổ mà!”

“Ha?”

Thành ca cũng bị hắn làm cho mơ hồ.

Hắn hành hạ những Long tộc kia đến như vậy, còn bảo là có nỗi khổ? Có phải ta còn phải phát cho ngươi một giải thưởng hay không?

“Ngươi tốt nhất nói có lý một chút cho ta, bằng không ta sẽ để ngươi chết rất đặc sắc đó!”

“Thật ra…”

Trước mặt sát khí có thể ngưng tụ thành thực thể của hắn, Ngự Minh Đạo Thánh đầu đầy mồ hôi hột, suýt nữa quên mất cả lời thoại.

“Thật ra là Long Tổ bức ép bọn ta!”

Khương Thành nhíu mày: “Bức ép?”

“Đúng vậy!”

Ngự Minh Đạo Thánh cố gắng ổn định tinh thần, nhanh chóng giải thích.

“Những Long tộc đó đều là hắn ép bọn ta lừa tới, cũng là hắn ép bọn ta nhận lấy.”

Hắn vừa nói ra lời này, những Hoàng tộc khác cũng lập tức nhận được gợi ý.

Toàn bộ đều phụ họa theo.

“Đúng đúng đúng, đều là do ý của Long Tổ hết!”

“Nếu bọn ta mà không làm theo, hắn sẽ giết chết bọn ta, bọn ta cũng là thân bất do kỷ.”

“Ngay trước khi ngươi nói nói đến ba Long tộc, bọn ta thậm chí còn không biết bọn họ là Long tộc cấp cao.”

“Tất cả những điều này đều là do Long Tổ sắp xếp cả, bọn ta căn bản không làm trái được hắn.”

Có Hoàng tộc thậm chí như là ảnh đế nhập vào vậy.

Một bên đấm lồng ngực của bản thân, một bên rơi nước mắt khóc rống.

“Thật ra bọn ta rất đồng cảm với những Long tộc đó, chỉ là dưới sự cưỡng bức của hắn, không thể không làm trái với lòng mà hành hạ những Long tộc đó, trong lòng bọn ta quả thật vô cùng đau khổ.”

“Những năm này, ngươi có biết bọn ta trải qua như thế nào hay không?”

“Dưới mí mắt của Long Tổ, mỗi ngày bọn ta đều phải sống trong đau khổ!”

“Đánh trên thân rồng, đau trong lòng ta…”

“Nghìn sai vạn sai tất cả đều là Long Tổ sai!”

Có vài tên diễn xuất bậc thầy, thậm chí ho ra vài giọt máu đau khổ ngay tại chỗ.

Thành ca nghi ngờ nếu cứ để bọn chúng diễn tiếp, bọn chúng sẽ tự hình dung bản thân mình thành người vĩ đại nhất Thiên Long giới này, thậm chí nói đến ngay cả bản thân bọn chúng cũng tin ấy chứ.

Chỉ là không biết nếu Long Tổ nhìn thấy cảnh này sẽ có cảm nhận gì đây.

“Nói như thế, đầu sỏ gây tội chính là Long Tổ rồi?”

Vì được sống, cả một đám Hoàng tộc cũng không còn lo được gì nữa.

Lập tức nối nhau lớn tiếng phê phán.

“Nào chỉ là đầu sỏ gây tội, hắn chính là hóa thân của tội nghiệt và tà ác!”

“Bọn ta với hắn căn bản không cùng một đường, bọn ta cũng là người bị hại thôi!”

“Đúng vậy, ta và Long Tổ không đội trời chung, chỉ cần có cơ hội, tương lai nhất định sẽ giết hắn!”

“Ta hận không thể ăn thịt của hắn, uống máu của hắn!”

“Tương lai nếu Long Đế bệ hạ ngươi có đụng phải hắn, khai chiến với hắn, nhất định đừng quên gọi luôn bọn ta…”

Thành ca gật gật đầu, sau đó hài lòng thu lại tiên khí Lưu ảnh.

“Không tệ không tệ, xem ra trước đây ta hiểu lầm các ngươi khá sâu nhỉ.”

Cả đám Hoàng tộc nghe thấy câu này, cứ như mơ hồ được đại xá vậy.

Ngay sau đó liền nhìn thấy cái tiên khí Lưu ảnh kia, lập tức cả khuôn mặt suýt nữa xanh lè.

Tên này cũng quá âm hiểm rồi nhỉ?

Vậy mà ghi lại hết những lời chửi bới Long Tổ vừa nãy?

Cái thứ này nếu tương lai rơi vào trong tay của Long Tổ, vậy đúng thật là hay rồi đây…

Nhưng mà bọn chúng lại không dám cướp, chỉ có thể mở to mắt mà nhìn.

Còn chưa đợi bọn chúng đứng dậy, Khương Thành lại lần nữa sa sầm mặt.

“Niệm tình các ngươi bị bức ép, tạm thời miễn tội chết vậy.”

“Nhưng thương tổn mà các ngươi gây ra cho ba Long tộc cũng là sự thật, tội sống khó thoát!”

“Bây giờ cho các ngươi hai lựa chọn.”

“Hoặc là bị ta phế đi tu vi, hoặc là tất cả những thứ trong phủ đệ của các ngươi, toàn bộ đều thuộc về những Long tộc trước đây bị các ngươi giam giữ!”

“Và vì để bù đắp cho những tội nghiệt mà các ngươi đã phạm, từ nay về sau Long tộc trong phủ đệ của các ngươi chính là chủ nhân của các ngươi, các ngươi bắt buộc phải tận tâm hầu hạ, tranh thủ sớm ngày bù đắp tội lỗi.”

Cái này…

Hoàng tộc đầy dưới đất lại một lần nữa chửi ầm lên.

Ngươi đây mà cũng gọi là hai lựa chọn sao hả?

Bọn ta có thể cả hai đều không chọn không hả?

“Cái này cũng quá hà khắc rồi nhỉ?”

Cuối cùng, một Chí Tôn Hoàng tộc mặt đầy giận dữ đứng lên.

Hắn diễn không nổi nữa rồi.

“Vậy mà còn muốn lấy hết tất cả sản nghiệp trong phủ đệ giao cho bọn chúng? Ngươi có biết cái đó có nghĩa là gì không hả?”

Trong lòng Khương Thành nói tinh thần chuyên nghiệp của ngươi không đủ, tiếp tục diễn đi chứ, ca đây còn chưa chơi đủ mà.

“Ta không biết, nhưng ta biết được là ngươi chọn con đường thứ nhất.”

Còn chưa đợi Chí Tôn kia phản ứng lại, lực Long mạch của hắn đã bao trùm qua đó rồi.

Bỗng nhiên phát hiện, lần này chỉ dùng một trăm điểm tiên nguyên đã áp chế được người này rồi.

Lẽ nào Chí Tôn rẻ hơn một chút?

Hắn cũng lười nghĩ nhiều, tiên lực cuồn cuộn xông đến trong cơ thể của tên Chí Tôn kia, dập cho kinh mạch khí hải của hắn nhão nhoẹt, thuận tiện còn đảo cho hồn hải của hắn vỡ nát.

Sau đó, mới tùy tiện vứt trên mặt đất.

Tên Chí Tôn đó cũng không còn nói nên lời được nữa.

Kinh mạch khí hải bị hủy, một thân tu vi của hắn cũng cuốn trôi theo dòng nước.

Mà hồn hải bị hủy, càng làm bị thương đến chủ hồn và ý thức của hắn, dẫn đến hiện tại hắn đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Bị phế đến triệt triệt để để.

“Còn có ai muốn chọn con đường như hắn nữa không?”

Hoàng tộc đang có mặt, trong lòng đều lạnh thấu.

Cái này còn được chọn hay sao?

“Chọn cái thứ hai.”

Kế Quân Đạo Thánh âm thầm truyền âm.

“Long mạch của hắn quá cao, xé rách mặt cứng đối cứng thì chúng ta chết không nghi ngờ gì, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, tiếp tục lá mặt lá trái với hắn.”

“Phủ đệ giao cho đám nghiệt long đó, chịu đựng đến khi Long Tổ trở về, còn có thể lấy lại được.”

“Còn nếu tu vi mà bị phế mất, vậy đúng là tất cả đều không thể vãn hồi được…”

Những Hoàng tộc có mặt vừa nghe thì cũng chỉ có thể như thế thôi.

Sau đó, Khương Thành hạ lệnh một tiếng, tất cả Hoàng tộc đang có mặt nhanh chóng chạy trở về phủ đệ của chính mình, thả hết những Thương Long, Kim Long và Thanh Long bị nhốt ra.

Lúc những Long tộc này được thả ra, đa số đều có dáng vẻ tiêu điều tinh thần uể oải, suy cho cùng từ trước đến này đều bị dùng như cái máy rút máu mà.

Đám cao tầng của Long cốc như Thương Tật Thương Khung và Ngao Dương, đột nhiên nhìn thấy lại mặt trời, chỉ cảm thấy tất cả đều có hơi không chân thật.

“Các ngươi lại có âm mưu quỷ kế gì, đều giở ra hết đi!”

“Đừng tưởng rằng hiện tại thả bọn ta ra thì bọn ta sẽ khuất phục đám tạp nham các ngươi!”

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy cừu hận của bọn họ, ba Thiên Long Vương đều thầm kêu khổ trong lòng.

Trong khoảng thời gian sau này, còn phải phụng hầu những Long tộc này như chủ nhân đấy.

Vậy còn có thể tốt được hay sao?

Chương 1776: Đẳng cấp Long mạch của Long Tổ

Thực lực mạnh hơn người.

Dưới sức ép của Khương Thành, Thiên Long Hoàng tộc ở các nơi đều bị ép phải khom lưng.

Dùng lời ngon tiếng ngọt tâng bốc đám Long tộc vừa được thả ra.

“Thương Long gia gia, trước đây đều là lỗi của bọn ta!”

“Kim Long đại gia, lúc trước bọn ta đều là bị Long Tổ bức ép, bọn ta cũng là vô tội…”

Thái độ đột nhiên xoay chuyển một trăm tám mươi độ của bọn chúng khiến cho đám Long tộc Thương Tật và Thương Khung chẳng hiểu ra sao.

Thầm nghĩ bọn chúng lại đang có âm mưu gì nữa đây?

Sau đó, bọn họ nhìn thấy được Khương Thành.

“Đại Đế!”

“Thế mà là ngươi?”

“Sao ngươi lại đến đây?”

“Lẽ nào cũng là bị bọn chúng lừa tới?”

Đám rồng Thương Tật, Thương Khung và Ngao Dương vừa kinh ngạc vừa vui mừng mà tiến lên.

Dực Không ở một bên cũng vội vàng bay lại.

“Ha, Đại Đế không phải là bị lừa tới đâu.”

“Hắn đến cứu chúng ta đó!”

Lúc này cuối cùng mọi người mới chắc chắn được bản thân đã thật sự thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Lập tức, hơn ba nghìn Thương Long, Kim Long và Thanh Long ở nơi đây toàn bộ đều hoan hô mừng rỡ.

“Ha ha ha, ta biết ngay Thương Thành Đại Đế không giống vậy mà.”

“Ta sớm đã biết hắn sẽ tới cứu chúng ta mà!”

“Đó là tất nhiên, có chuyện gì có thể làm khó được Thương Thành Đại Đế cơ chứ?”

Trải qua chuyện lần này, địa vị của Khương Thành ở trong ba Long tộc đã đạt đến một đỉnh cao mới.

Tuy rằng lúc trước hắn là Thương Long Đại Đế, thậm chí còn trở thành Yêu chủ, nhưng hai tộc Kim Long và Thanh Long lại không hề quá sùng bái hắn.

Suy cho cùng bọn họ cũng có Long Đế của chính mình.

“Năm đó ta đã nhìn ra Thương Thành lão đại chính là ánh sáng của Long tộc rồi!”

“Huyền Hải ngươi không biết ngại à, năm đó ngươi còn giao thủ với Đại Đế đấy.”

“Ngao Thiên, cái đó gọi là không đánh không quen biết, có hiểu không hả? Huống chi ngươi cũng nói không ít lời xấu về Thương Thành lão đại đâu…”

Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ hài hòa này của bọn họ, lòng của ba Thiên Long Vương ở đằng xa chìm hẳn xuống.

Mối quan hệ thân mật của Khương Thành với ba Long tộc cấp cao đã vượt hơn sự tưởng tượng của bọn chúng.

Đây hoàn toàn chính là người một nhà mà.

Mà trước đó bản thân hành hạ áp bức ba Long tộc cấp cao, rồi sẽ nghênh đón cái gì đây?

“Từ nay về sau, Thương Long, Thanh Long và Kim Long mới là Hoàng tộc chân chính!”

“Thiên Long giới, Long tộc vi tôn!”

“Còn về Bán Long tộc…”

Hắn quét mắt nhìn về những Bán Long Hoàng tộc ở trước mặt, thản nhiên nói: “Giao cho Long tộc xử lý!”

Vừa dứt lời, ba Thiên Long Vương đã như mất cha mất mẹ.

Hy vọng lớn nhất của bọn chúng hiện tại chính là Long Tổ mau chóng trở về.

Mà bên phía Long tộc, từng người từng người chà sát hai tay, không ngừng cười lạnh.

“Cuối cùng cũng đợi được cơ hội này rồi.”

“Năm đó ở Cổ Tiên giới, chúng ta đối xử với Bán Long tộc cũng không tệ, kết quả khi Tiên Yêu đại chiến, trong bọn chúng lại có vô số tên phản bội Yêu giới.”

“Hiện tại ở Nguyên Tiên giới…”

“Chúng ta xem Bán Long là đồng tộc, bọn chúng lại xem chúng ta như súc sinh!”

“Những đau khổ và oán hận phải chịu trong những năm này, đám Bán Long tạp nham các ngươi cứ đợi đó đi!”

Ba Long tộc cấp cao, trước mắt Thương Long tộc có hai Đạo Thánh là Thương Tật và Thương Khung, Kim Long tộc có Ngao Dương, Ngao Thiên, Ngao Minh và Ngao Quân, còn Thanh Long tộc thì có năm người là Huyền Hải, Huyền Tịch.

Cộng lại cũng có mười một Đạo Thánh.

Nếu không phải có sự tồn tại của Long mạch, mà dựa vào huyết mạch của Long tộc cấp cao, chỉ mười một người này cũng đã có thể san bằng cả Thiên Long giới mấy lần rồi.

Khương Thành triệu tập hết toàn bộ mười một người này lại.

“Trước khi tìm được hai Long Đế của Thanh Long và Thương Long, sự vụ của Thiên Long giới phải phiền các ngươi phí tâm nhiều hơn.”

“Hả?”

Huyền Hải ngây ra.

“Để bọn ta quản?”

Ở trong tiềm thức của hắn, hiện tại Khương Thành làm lớn, vậy còn không phải sẽ nắm hết quyền hành sao?

Thậm chí hắn còn nghĩ đến tương lai sau khi triệt để tiêu diệt hết Bán Long tộc, liệu Thanh Long tộc có bị Thương Long tộc ức hiếp hay không nữa.

Bởi vì Khương Thành chính là Thương Long Đại Đế.

Nhưng thật không ngờ là hắn lại phân quyền cho chính mình.

“Đúng rồi, không cho các ngươi thì còn cho ai chứ?”

Năm đó lúc ở Cổ Tiên giới, phần lớn sự vụ ở ba Long cốc cũng là do đám Chuẩn Đế như Ngao Dương, Ngao Thiên, Thương Tật, Thương Khung và Huyền Hải quản lý.

Bọn họ ở phương diện này chuyên nghiệp lắm đó.

Mà Khương Thành cũng không hề muốn bị sự vụ trong cốc quấn thân, hắn chỉ muốn thể diện của một Đại Đế là được rồi.

“Thiên Long quốc giao cho các ngươi, ta yên tâm!”

Nghe lời này, trong lòng đám rồng Ngao Thiên và Huyền Tịch đều nóng hôi hổi.

“Sự tín nhiệm của ngươi, bọn ta khắc mãi trong lòng.”

“Đại Đế yên tâm, bọn ta chắc chắn sẽ không để ngươi thất vọng!”

Đến cả Thương Tật cũng lộ ra ánh mắt vui mừng yên lòng.

Cuối cùng Đại Đế cũng trưởng thành rồi, tầm nhìn cũng rộng hơn, còn biết phải đoàn kết ba Long tộc cấp cao.

Khương Thành không dùng Độc tâm thuật, cũng không biết bọn họ đang nghĩ những gì.

Hiện tại hắn chỉ có một chuyện – đợi Long Tổ trở về.

“Tên Long Tổ kia rốt cuộc là có chuyện gì chứ?”

“Các ngươi biết những gì về hắn?”

Cũng không phải hắn muốn tìm hiểu tình hình quân địch gì, dù sao có hệ thống lật hết tẩy, không thua nổi.

Chủ yếu vẫn là do tò mò.

“Hắn đã là thủy tổ của Long tộc rồi, tại sao còn muốn hấp thu huyết mạch của Thương Linh và Huyền Minh chứ?”

Đối với vấn đề này, đám Long tộc Ngao Thiên và Huyền Hải cũng không hiểu rõ.

“Ai mà biết được?”

“Tên đó có bệnh.”

“Ta cũng không hiểu hắn cần chúng làm gì.”

“Ta luôn cảm thấy, hắn không đúng cho lắm.”

Ngao Dương nhíu mày, chậm rãi nói một câu khiến người khó hiểu.

“Năm đó hắn đi Đạo Tuyệt Chi Địa, trước khi lừa bọn ta đến đây, ta cứ cảm thấy huyết mạch của hắn bị áp chế, dường như không còn mạnh như hai vị Đại Đế Thương Linh và Huyền Minh nữa.”

Bản thân hắn chính là huyết mạch Bát Trảo Kim Long, gần với đại viên mãn vô hạn.

Cảm nhận đối với phương diện này, cũng nhạy bén hơn những Long tộc khác không ít.

“Điểm mạnh chân chính của hắn vẫn là cảnh giới Đạo Thần kia, không phải là huyết mạch.”

Thương Tật cũng chậm rãi gật đầu.

“Ta cũng luôn suy nghĩ một vấn đề.”

“Hắn được xưng là thủy tổ Long tộc, toàn bộ Long tộc đều bắt nguồn từ hắn, điều này cũng đã được tất cả Long tộc của Thượng Cổ Nguyên Tiên giới công nhận.”

“Vậy Thương Long, Thanh Long và Kim Long bọn ta thì sao?”

“Bọn ta là được bắt nguồn từ ba vị Long Đế, ba vị Long Đế là bắt đầu từ thuở sơ khai của Cổ Tiên giới, do thiên địa dựng dục, gần như không có quan hệ gì với tên Long Tổ này.”

“Ta sớm nhìn ra rồi!”

Huyền Hải không kịp chờ mà nhao nhao lên.

“Cái lão tạp mao kia, căn bản không phải là thủy tổ của chúng ta!”

“Kiểu như hắn, cũng xứng sao?”

“Chẳng qua chỉ là tiến vào Đạo Thần sớm hơn cha ta, chiếm lợi trên mặt cảnh giới mà thôi…”

Khương Thành không thèm để ý đến tên dở hơi này.

Hắn chỉ đang suy nghĩ, kết hợp mọi lời nói của Ngao Dương và Thương Tật lại, huyết mạch của bản thân tên Long Tổ xem ra không hề cao cấp như là Thương Long, Kim Long và Thanh Long.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Trong khoảng thời gian sau đó, đám Đạo Thánh Thương Tật, Ngao Dương và Huyền Tịch, bắt đầu bắt tay quản lý Thiên Long quốc.

Đầu tiên chính là phân tán hết toàn bộ Bán Long tộc trong Thiên Long thành ra để trông coi.

Sau đó truyền mệnh lệnh, các Bán Long thế gia ở các nơi phải lập tức phóng thích Long tộc, để bọn họ tiến đến Thiên Long thành.

Sở dĩ không lập tức xử lý những Bán Long gia tộc kia là bởi vì trước mắt Long mạch vẫn còn.

Một khi hiện tại nói muốn tiêu diệt những Bán Long gia tộc kia, vậy bọn chúng chó cùng dứt dậu, rất có khả năng sẽ trắng trợn tàn sát những Long tộc ở xung quanh để báo thù.

Vậy cho nên trước tiên phải tập hợp hết Long tộc ở khắp nơi lại, cũng xem như là một loại bảo vệ.

Theo thời gian trôi đưa, Thiên Long thành to lớn nghênh đón từng đội lại từng đội Long tộc.

Chương 1777: Huyền văn thập ngũ trọng

Trong những Long tộc này vừa có Chúc Long, Hắc Long chiến lực mãnh mẽ, cũng có Li Long, Bàn Long địa vị thấp.

Tất cả Long tộc, bất luận là cấp bậc huyết mạch, hay là xuất thân ở Nguyên Tiên giới, Cổ Tiên giới đều đã tề tụ ở Thiên Long thành.

Mười mấy ngày ngắn ngủi đã vượt qua số lượng hàng triệu, hơn nữa còn trong tiếp tục tăng lên.

Trong nhất thời, tòa thành trì này đã trở nên hối hả tấp nập, náo nhiệt lạ thường.

Bởi vì Khương Thành trở thành Thiên Long Đại Đế, tin tức bắt nhốt Bán Long Hoàng tộc vẫn chưa truyền ra, cho nên ngoại giới không hề biết đã xảy ra chuyện gì.

Khi nhận được tin tức tiến đến Thiên Long thành, các đại Long tộc vẫn thấp thỏm bất an.

Cho rằng liệu có phải mình sắp bị kéo đến Hoàng thành xử chết không.

Mãi cho đến sau khi tiến vào thành mới phát hiện, hóa ra tòa thành này đã do Long tộc nắm quyền rồi.

Nhất thời, khắp thành chỉ còn lại tiếng hoan hô.

Rất nhiều Long tộc tụ tập ở lân cận cửa thành, vui tươi hớn hở nhìn từng Long tộc tiến vào thành kia.

Thuận tiện nhìn đội ngũ hoan nghênh bị ép làm việc hai bên.

“Má ơi, Thiên Long tộc thế mà lại có một ngày lưu lạc đến mức phải đón chúng ta.”

“Cuối cùng Long tộc chúng ta cũng có thể ngẩng đầu lên rồi sao?”

“Thật không ngờ rằng chúng ta sẽ có một ngày như vậy.”

“Vốn dĩ nên như vậy, nếu không phải là long mạch, địa vị của Long tộc vốn đã ở trên bọn họ!”

“May mà có Long Thần chí cao đấy!”

“Chứ sao nữa, Long Thần chí cao quả thực là ân nhân cứu mạng của chúng ta mà…”

Thành ca đang nghỉ ngơi ở trong Thiên Long Hoàng thành thì đột nhiên phát hiện giá trị thanh danh của mình lại đang tăng vọt.

Gần như Long tộc của toàn bộ Thiên Long giới đều lần lượt sinh ra cảm giác tán đồng cực cao với hắn, hoàn toàn coi hắn thành thủ lĩnh của mình.

Thậm chí đã dần dần thay thế địa vị giống như Thần kia của Long Tổ trong lòng bọn họ.

Tất cả Long tộc của Thiên Long giới có hơn tám mươi triệu.

Phần lớn đều là Thiên Tôn trở lên, trong đó Đạo Thánh có hơn bốn mươi người.

Những giá trị thanh danh Long tộc cung cấp hoàn toàn là hải lượng mà.

Nửa tháng ngắn ngủi, điểm thanh danh Khương Thành vốn dĩ sắp dùng hết khi tăng huyền văn lần trước đã tăng vọt đến hơn hai nghìn tỉ.

Điều này khiến hắn có hơi sửng sốt.

“Ca lần này cũng không chủ động làm màu mà, chuyện này khiến người ta làm sao chịu nổi?”

Hắn phát hiện, hai lần mình có được giá trị thanh danh cao nhất đều là vô tình cắm liễu.

Mở bảng điều khiển hệ thống ra, hắn cảm thấy mình cần phải thăng cấp một vài thứ nên tăng lên rồi.

Đầu tiên chính là quy tắc kiếm.

Môn quy tắc này được Thu Vũ Tuyền một lần làm đến tiến độ chín mươi lăm phần trăm, cách cấp tiếp theo chỉ kém năm phần trăm.

Mà năm phần trăm này không tính nhiều, cũng chỉ là năm chục tỉ.

Hắn quyết đoán ấn vào, ngay sau đó, huyền văn kiếm của hắn đã đạt đến thập ngũ trọng.

Đây tương đương với trình độ cảm ngộ quy tắc cấp bậc Đạo Thần.

Khi hắn đạt đến cấp độ này, bất luận là Thiên Long giới hay là toàn bộ Nguyên Tiên giới, tất cả kiếm tu gần như đều đồng thời nhận ra được chút gì đó.

Nhất là Thu Vũ Tuyền, càng chú ý đến căn nguyên kiếm phát triển sôi nổi.

Điều đó có nghĩa là, có quy tắc kiếm của cá nhân đã tu luyện đến trình độ căn nguyên cũng không thể không liếc nhìn.

Khương Thành định gọi ra căn nguyên kiếm, xem thử hiện tại đang ở quy mô nào.

Kết quả lại phát hiện trong pháp cảnh thế mà lại không nhìn thấy trụ lớn của đồ đằng kiếm nữa.

Thay vào đó là một tòa Thần đài hình lục giác toàn thân trắng tinh!

Thần đài đó cao ngất ở trung tâm mười trụ lớn đồ đằng còn lại được tám mươi mốt đạo ảo ảnh căn nguyên bao bọc xung quanh, tản phát ra vầng sáng thần bí mà lại thánh khiết.

Từ bề ngoài vốn không thể nhìn ra uy năng của nó.

Tuy nhiên khi bắt đầu chiến đấu thật sự, một tòa Thần đài như vậy đã không phải là thứ mà trụ lớn đồ đằng có thể so sánh nữa rồi.

Trên thực tế, đến cấp độ Đạo Thần này thì Pháp Tắc không gian sớm đã dung hợp vào trong đạo tự thân.

Khi bọn họ chiến đấu cũng không cần lại thúc động pháp cảnh nữa.

Thần đài căn nguyên tọa trấn trong Đạo Giới của bản thân, phát triển theo hình thái khác nhau, chẳng hạn như Nhật Nguyệt Tinh, chẳng hạn như Mộc Thổ kiếm.

Chỉ là hiện tại Khương Thành vẫn chưa có đạo tự thân, cũng chưa có Đạo Giới.

Cho nên chỉ có thể hiển hóa ra Thần đài nguyên thủy nhất.

Mà một tòa Thần đài này khiến căn cơ và toàn thể pháp cảnh của hắn đều đã có được sự tăng lên nhảy vọt.

Nếu như hiện tại chiến đấu với Đạo Thánh bình thường, vậy hắn căn bản không cần thúc động căn nguyên khác, một tòa Thần đài đã đủ để trấn áp rồi.

Cảm nhận uy năng to lớn chứa đựng trong Thần đài căn nguyên, ca này suýt nữa đã xúc động, muốn tăng lên quy tắc còn lại.

Nhưng suy nghĩ đến cái giá rất lớn kia, chỉ có thể kiềm nén sự xúc động của mình.

Mà hắn không hề biết, lúc này Thu Vũ Tuyền cũng đang ở trong một tòa tẩm điện của Thiên Long Hoàng tộc cũng đã đến giây phút đột phá.

Muội tử này đã ràng buộc huyền văn kiếm.

Khương Thành tăng huyền văn này lên đến thập ngũ trọng, người có được chỗ tốt nhiều nhất chính là nàng.

Chỉ là lúc này nàng vẫn không biết nguyên nhân.

Chỉ biết trong đầu mình vô duyên vô cớ lại nhiều thêm rất nhiều cảm ngộ liên quan đến quy tắc kiếm, hơn nữa là biến chất mang tính đột phá.

“Lẽ nào Thần cách kiếm này… còn có thể cách một khoảng thời gian cho ta một vài truyền thừa Thần sao?”

Ôm lấy sự nghi hoặc này, nàng cũng đã nhanh chóng tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Sau phút chốc ngắn ngủi, căn nguyên kiếm đã bắt đầu phát triển lần nữa.

Bởi vì quy tắc kiếm của nàng cũng đã đột phá đến cấp bậc Đạo Thần.

Pháp cảnh của Thu Vũ Tuyền rất đặc biệt, vốn không có bất kì đồ đằng căn nguyên nào, tuy nhiên Pháp Tắc không gian hòa thành một thể với bản thân kia lại đã có được sự tăng lên nhảy vọt.

Ngoại trừ điều này ra, nàng còn là người được căn nguyên kiếm công nhận.

Sự biến chất của quy tắc kiếm khiến trình độ khống chế căn nguyên của nàng đã tăng cường thêm mấy lần, cách việc trở thành Nguyên Tổ kiếm lại tiến thêm một bước.

Khương Thành tăng lên năm phần trăm kia khiến thực lực của nàng đã tăng vọt tận mấy lần.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại Thành ca vẫn không biết chuyện.

Suy nghĩ đến Phi Tiên Môn vẫn còn rất nhiều đệ tử chỉ ràng buộc huyền văn thập nhị trọng, hắn đã tăng lên những quy tắc khác.

Sau khi lại tăng một trăm năm mươi môn quy tắc đến thập tam trọng, điểm tiên nguyên của hắn cũng dùng gần hết, lúc này mới vừa lòng thỏa ý dừng tu luyện lại.

“Hiện tại ca đối mặt với Đạo Thần có lẽ cũng đã có lực chiến đấu một trận rồi nhỉ?”

“Dù sao làm gì có ai có Pháp Tắc không gian vững chắc kiên cố như vậy chứ?”

“Trong Đạo Thánh chỉ có một phần thuộc về ta.”

Sự tăng vọt của thực lực khiến tâm thái của ca này cũng trở nên bay bổng.

“Xưa nay ta đều dựa vào thực lực cứng, không cần hack…”

Ngay khi hắn và Thu Vũ Tuyền bận rộn “khổ tu”, Thiên Long thành bên ngoài cũng đang thay đổi từ ngày này sang ngày khác.

Dưới sự quản lí của đám Long tộc Thương Tật Ngao Dương, Huyền Tịch, đại cục của Thiên Long giới cực kì đâu vào đấy.

Rất nhiều Long tộc tiến vào thành đã lần lượt được phân phong đất phong và chức vị khác nhau.

Những đất phong lớn nhỏ và chức vị cao thấp này căn bản vẫn phân theo huyết mạch Long tộc cao thấp, dù sao điều đó phù hợp với sắp xếp thực lực của giới tu luyện.

Ngoại lệ duy nhất chính là Giao Long tộc.

Vốn dĩ thuộc về Long tộc địa vị thấp như bọn họ vì khoảng thời gian trước gặp được Long Thần chí cao đầu tiên, hơn nữa còn phát động đi theo lão nhân gia hắn đầu tiên nên coi như đã có “công đi theo vua”.

Địa vị ở Long tộc đã được tăng lên đến chỉ đứng sau tam đại Long tộc thượng vị một cách hỏa tốc.

Điều này khiến rất nhiều Long tộc mạnh mẽ khác khá bất mãn.

Ngày này, hai vị Đạo Thánh của Dực Long tộc đã tìm đến Dực Không.

“Lúc trước vị Long Thần chí cao kia là người của Cổ Tiên giới các ngươi, nghe nói còn rất thân quen với ngươi đúng không?”

“Đúng vậy.”

Dực Không gật đầu: “Lúc trước Dực Long tộc chúng ta chính là long tộc của Thương Long cốc, ta coi như là bộ hạ đích hệ của hắn.”

Chương 1778: Long Tổ trở về

“Quan hệ gần như vậy à?”

Có được đáp án khẳng định của hắn, hơn trăm vị Dực Long cấp cao có mặt mừng rỡ.

Hai vị Đạo Thánh cười híp mắt xoa móng rồng, cánh rồng như ẩn như hiện ở sau lưng cũng vụt sáng lên.

“Vậy ngươi có thể nói với hắn, phá cách đề bạt Dực Long tộc một chút, tăng lên địa vị cho chúng ta không?”

“Đúng thế, Giao Long cỏn con cũng có thể được phá cách đề bạt.”

“Ngươi đi nói một tiếng với Long Thần chí cao, Dực Long tộc chúng ta cũng có thể chứ?”

Dực Không suýt nữa đã cạn lời.

“Khi xưa Giao Long tộc phát động tộc đi theo Thương Thành Đại Đế có công lao đấy…”

Lúc này hai vị Đạo Thánh không cho là đúng.

“Đó tính gì mà công lao? Toàn bộ quá trình không phải đều là Long Đế ra tay sao?”

“Bọn họ chỉ là người đứng ngoài quan sát mà thôi.”

“Nhưng đó đã đủ rồi.”

Dực Không cạn lời lắc đầu.

“Ai kêu ngươi lúc đó không bằng lòng phát động tộc đến cậy nhờ sớm chứ, chuyện này có thể trách ai?”

“Huống hồ, địa vị của Dực Long tộc chúng ta đã rất cao rồi mà.”

“Cao chỗ nào chứ?”

Hai vị Dực Long Đạo Thánh và một đám Đạo Tôn tỏ ý rất không hài lòng.

“Thượng Long Đường kia thậm chí còn không có chỗ đứng của chúng ta.”

“Lẽ nào ngươi không nhìn ra, lần phân phong này liên quan đến việc sắp xếp địa vị của toàn bộ Long tộc trong tương lai sao?”

Thượng Long Đường bọn họ nói chính là mười một vị Long tộc Đạo Thánh Khương Thành chỉ định lần trước kia.

Hiện nay đó chính là cốt lõi cao cấp của Thiên Long Quốc.

Thân phận địa vị đúng thật là cực kì đặc biệt, quyền nói chuyện cực kì có trọng lượng.

“Mọi người đều là Đạo Thánh, ba vị Đạo Thánh của Dực Long tộc chúng ta chẳng một ai có thể tiến vào!”

“Chuyện này có hợp lí không?”

Dực Không rất muốn nói chuyện này rất hợp lí.

Bởi vì mười một vị Đạo Thánh kia đều là Thanh Long, Thương Long và Kim Long tộc.

Huyết mạch tự nhiên cao cấp hơn những Long tộc khác một đoạn lớn.

“Nếu như Dực Long tộc chúng ta lại tăng lên nữa, vậy chẳng phải là ngang hàng với ba đại Long tộc thượng vị rồi sao?”

“Như vậy không tốt đâu nhỉ?”

“Có gì mà không tốt chứ?”

“Cùng lắm thì từ ba đại Long tộc thượng vị biến thành bốn đại Long tộc thượng vị thôi.”

Một đám cấp cao Dực Long tộc nói đến rất đương nhiên.

Trước kia bọn họ căn bản chưa từng gặp qua ba đại Long tộc thượng vị bao giờ.

Ở Thượng Cổ Nguyên Tiên giới, đám Long tộc mạnh mẽ Dực Long và Chúc Long Ứng Long ngang hàng, chỉ là đứng sau Long Tổ.

Ở trong mắt bọn họ, Thương Long, Thanh Long, Kim Long không hề cao cấp bằng mình.

“Long Thần chí cao Thương Thành Đại Đế vượt lên trên chúng ta, chúng ta cực kì chịu phục!”

“Dù sao thực lực của hắn thông thiên, hơn nữa chúng ta được hắn cứu giúp đấy!”

“Thế nhưng Thương Long, Thanh Long, Kim Long dựa vào đâu chứ?”

“Bọn họ không phải cũng được cứu ra sao?”

“Chỉ dựa vào bọn họ bị Hoàng tộc hút máu, cho nên cao cấp hơn một chút ư?”

Dực Không cũng bị bọn họ làm cho không kiên nhẫn nữa.

“Vậy các ngươi tự đi nói với Đại Đế đi!”

Cấp cao của Dực Long tộc còn thật sự đã chạy đi cầu kiến Khương Thành.

Biết được ý đồ đến của bọn họ, Thành ca ngược lại không nóng không giận.

Ngược lại cười híp mắt gật đầu tỏ ý ủng hộ.

“Có thể thì có thể, nhưng Dực Long tộc muốn vươn lên bốn đại Long tộc, vậy nhất định phải lấy ra đủ thực lực đấy.”

“Chi bằng so tay với Long tộc thượng vị một chút?”

“Như vậy mới có thể thuyết phục quần chúng mà!”

“Bọn ta sớm đã có ý này!”

Hai vị Đạo Thánh của Dực Long tộc tràn đầy tự tin.

Sau đó, dưới sự bày mưu đặt kế của Thành ca, Dực Long tộc đã quyết đấu một trận với ba đại Long tộc.

Quyết đấu chia thành tổ Đạo Thánh, Dực Long đấu với Thương Long.

Tổ Đạo Tôn, Dực Long đấu với Kim Long.

Tổ Chí Tôn, Dực Long đấu với Thanh Long.

Trận quyết đấu này cử hành ở bên ngoài Thiên Long thành.

Trong nhất thời toàn bộ Thiên Long thành vắng vẻ trống không, Long tộc đếm không hết tụ tập đến xem náo nhiệt.

Trên thực tế, có rất nhiều Long tộc ôm lấy suy nghĩ tương tự Dực Long tộc.

Chẳng hạn như Chúc Long, Ứng Long, Vân Long, Hắc Long, địa vị của bọn họ ở thời kì Thượng Cổ Nguyên Tiên giới đều chỉ ở dưới Long Tổ, cũng đều tự cho rằng huyết mạch chỉ thấp hơn Long Tổ.

Khương Thành vượt lên trên bọn họ, vậy thì không vấn đề gì.

Nhưng Thương Long, Thanh Long, Kim Long… Đó tính là giun dế cỏn con ở đâu chui ra chứ?

Dựa vào đâu Thượng Long Đường bị bọn họ nắm giữ?

Ý nghĩa của trận chiến này to lớn, quyết định thứ hạng Long tộc trong tương lai.

Mà cuối cùng kết thúc cũng rất nhanh.

Bởi vì, Dực Long tộc đã thua quá nhanh.

Trận chiến thứ nhất, Thương Tật một chọi hai, mười giây ngắn ngủi đã đánh tan tác hai tên Đạo Thánh của Dực Long tộc kia.

Trận chiến thứ hai, Huyền Dung của Thanh Long tộc một chọi năm, không bị thương chút nào đánh bại năm tên Đạo Tôn của Dực Long tộc.

Trận chiến thứ ba, Ngao Mang của Kim Long tộc một chọi mười, đánh bại mười tên Chí Tôn của Dực Long tộc liên thủ với cái giá chỉ bị thương nhẹ.

Sau khi ba trận chiến đấu kết thúc, Dực Long tộc đã trở nên im như thóc.

Tiếng không phục trong toàn bộ Thiên Long thành cũng biến mất sạch sẽ.

Không chỉ Dực Long tộc, những Long tộc khác cũng chẳng còn nhắc đến chuyện tiến vào Thượng Long Đường nữa.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày.

Thiên Long giới dường như đã trở nên càng ngày càng có sinh khí hơn, tuy nhiên ai cũng đều biết rằng vẫn còn một trận chiến cuối cùng.

Vị thủy tổ Long tộc kia vẫn chưa xuất hiện nữa.

Vận mệnh của tất cả Long tộc sẽ trở lại trạng thái bị áp bách trước kia, hay sẽ hoàn toàn giải thoát thì phải xem kết quả của trận chiến giữa Khương Thành và Long Tổ.

Đối với trận chiến này, Long tộc Cổ Tiên giới trước kia ngược lại tràn đầy tự tin.

Tin chắc Khương Thành có thể tạo ra tất cả kì tích.

Nhưng những Long tộc khác lại không có lòng tin mạnh mẽ như vậy.

“Long Thần chí cao và Long Tổ, rốt cuộc ai có thể thắng?”

“Ta đương nhiên hi vọng Long Thần có thể thắng, nhưng Long Tổ là Đạo Thần đấy!”

“Mà Long Thần… Nghe nói vẫn là Đạo Thánh.”

Cuộc thảo luận tương tự cũng đã xảy ra ở trong Bán Long tộc.

“Long Tổ đã sắp trở về từ Vô Thượng Đạo Cấp rồi.”

“Chỉ cần hắn trở về thì chính là ngày chết của tiểu tử kia!”

“Chúng ta cứ nhịn thêm một khoảng thời gian nữa rồi sẽ có thể đón đến thời khắc phản công báo thù!”

Dưới mong chờ của bọn họ, ngày này, thiên địa toàn bộ Thiên Long giới đều vì đó mà biến sắc.

Bầu trời đen kịt đột nhiên bị một đạo tia chớp rạch ra!

Mà tia chớp đó vắt ngang trên hư không, gần như đã lấp kín toàn bộ Thiên Long giới, giống như xé bầu trời đó thành hai nửa.

Nhìn đạo “tia chớp” chậm rãi giáng xuống kia, vào giờ khắc này tất cả Long tộc đều đã nhớ đến nỗi sợ hãi bị chi phối kia lần nữa.

“Long Tổ… đã trở về!”

Khi cự long kia hoàn toàn hiện ra trước mặt tất cả Long tộc, Khương Thành đã cảm nhận được uy áp khủng bố giống như bầu trời sụp đổ.

Loại cảm giác đó giống như ý chí của thế giới này đột nhiên thức tỉnh.

Hắn nhấc kiếm bay lên bầu trời cao, khi giằng co với Long Tổ ở xa xa, thoạt nhìn cực không cùng cấp.

“Ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười điên cuồng từ trên không trung Thiên Long thành vang lên.

Chỉ thấy Bán Long Hoàng tộc bị phân tán trông giữ trước đó đã tụ tập lại lần nữa.

Lần này đều vây xung quanh Long Tổ.

Không chỉ bọn họ, còn có mấy chục Bán Long thế gia đỉnh cấp cũng đều giống như đã hẹn trước, xuất hiện ở phía sau Long Tổ.

Cảnh tượng này, khiến mấy triệu Long tộc trong thành cực kì hoảng sợ.

Tuy nhiên Khương Thành không hề kinh ngạc.

Hắn giữ lại những Bán Long thế gia này không giết không phải là bởi vì nhân từ.

Mà là muốn giải quyết dứt điểm để tránh giết Hoàng tộc thì toàn bộ những Bán Long thế gia khác đều trốn thoát ẩn náu mà thôi.

"Thương Thành! Ngươi toi rồi!"

Ba tên Thiên Long Vương lơ lửng ở bên cạnh thân thể to lớn kia của Long Tổ ngông cuồng cười to.

"Sai lầm lớn nhất của ngươi chính là không giết chết bọn ta trước."

"Ngươi yên tâm, đợi sau khi Long Tổ tiêu diệt ngươi, những bộ hạ Long tộc kia của ngươi sẽ rất thê thảm."

"Chỉ đáng tiếc, có lẽ ngươi sẽ không nhìn thấy được ngày đấy nữa rồi…"

Thành ca chợt hơi mỉm cười.

"Đúng thật là ta không nhìn thấy được ngày ấy."

Chương 1779: Trấn áp huyết mạch Long tộc

"Không ngờ rằng ta rời khỏi Thiên Long giới không quá chục ngàn năm mà đã nổi ra chút chuyện rối loạn."

Đầu rồng to lớn của Long Tổ chậm rãi rủ xuống, nhìn xuống Khương Thành "nhỏ bé" trước mặt.

Giọng nói của hắn cuồn cuộn như sấm, chấn đến không gian xung quanh từng trận không ổn định.

Nói về uy thế thì đúng thật là còn long trọng hơn Thập Thiên Đế.

“Ngươi chính là thủy tổ Long tộc?”

Khương Thành chậm rãi rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

“Rất tốt rất tốt, nhìn thấy ta còn có dũng khí rút kiếm.”

Long Tổ dùng giọng điệu nhận xét khen hắn một câu, ngay sau đó lại thất vọng lắc đầu.

“Chỉ là có hơi ngu ngốc.”

“Thiên Long giới là thế giới của ta, long mạch nơi này chịu sự khống chế của ta đấy.”

“Có lẽ khí vận của ngươi ngút trời, thời vận phi phàm, nhưng ánh mắt lựa chọn chiến trường quả thực kém quá.”

Hắn chỉ kém việc nói rõ Khương Thành đã tự tìm đường chết thôi.

Thành ca đã thấy quen các loại kẻ địch, tâm thái cực kì tốt, ngược lại không cho rằng là hành động ngang ngược.

“Nghe ngươi nói như vậy, cố ý dùng long mạch này lập ra cấp bậc quả nhiên chính là ngươi rồi?”

“Đúng vậy, chỉ có giết chết ta thì hiệu quả của long mạch mới có thể biến mất.”

Long Tổ đột nhiên ý vị thâm trường mỉm cười.

“Có phải ngươi rất tò mò, ta rõ ràng là Long tộc mà sao ngược lại còn đè nén Long tộc đến thấp như thế không?”

Thành ca gật đầu.

“Ta đúng là rất tò mò.”

Trên thực tế không chỉ hắn, tất cả Long tộc có mặt cũng vô cùng tò mò.

Thậm chí những Bán Long tộc kia cũng muốn biết đáp án.

Năm xưa địa vị của bọn họ đột nhiên tăng lên, đến nay bản thân cũng đều một đầu mù mịt.

Long Tổ sâu xa nói: “Vậy ngươi cứ mang theo phần tò mò này đi chết đi.”

Thành ca lắc đầu bật cười.

“Ngươi đúng thật là một đứa trẻ tinh nghịch.”

Nói xong, hắn trực tiếp quét ra một kiếm.

Kiếm đạo thập tam trọng giống như thiên tai, trong nháy mắt đã chôn vùi bóng dáng to lớn của Long Tổ kia.

Tuy nhiên cũng chỉ là trong nháy mắt ban đầu.

Trước khi sắp tiếp xúc đến hắn, thế giới kiếm đạo màu sắc rực rỡ kia đã tan thành mây khói, giống như một luồng gió mát.

Hoàn toàn không tạo thành sát thương gì.

Nguyên nhân rất đơn giản, long mạch của Long Tổ cao cấp hơn bất kì ai.

Loại công kích Tiên lực này không thể hữu hiệu với hắn.

“Ngươi chỉ dựa vào chút năng lực này chinh phục bọn họ sao?”

Long Tổ cười nhạo một tiếng.

“Ta nghe nói ngươi còn có long mạch Thần cấp, không ngại thì dùng ra để ta sáng mắt một chút.”

“Còn không dùng nữa thì ngươi sẽ không còn cơ hội đâu.”

Hệ thống long mạch này đều do hắn tạo ra.

Nếu như Khương Thành thật sự đã đạt được long mạch Thần cấp gì đó, vậy hắn có thể thu hồi lại bất cứ lúc nào.

“Ài, đây là bản thân ngươi yêu cầu đấy.”

Thành ca mở ra bảng điều khiển kĩ năng, nhấn vào kĩ năng thứ tư của Thiên Đạo.

Lực long mạch kích phát trong nháy mắt, sau khi mục tiêu khóa chặt là Long Tổ, điểm tiên nguyên cũng bắt đầu nhanh chóng giảm trừ.

Ngay sau đó, Long Tổ đối diện chẳng còn thành thục lão luyện vừa rồi nữa.

“Đây là cái gì!”

Hắn đột nhiên kinh ngạc hô lên.

“Đây không phải là long mạch…”

Cùng lúc này, hắn lại lần nữa đón sự công kích của Khương Thành.

Lần này, Khương Thành đã mở ra pháp cảnh Thần đài của mình kia, lại lần nữa đến một đợt công kích kiếm đạo thập tam trọng.

Ầm!

Chỉ thấy cự long kia trực tiếp từ phía trên Thiên Long thành bị bắn đến mây xanh chín tầng trời.

Có lẽ là lực phòng ngự của bản thân Long Tổ quá mạnh, công kích như vậy thế mà cũng không thể chí mạng, chỉ là đánh rớt mấy miếng vảy.

Ngoại trừ điều này ra còn có một mảnh mưa máu trên không rơi xuống.

Toàn trường bất luận là Long tộc hay là Bán Long đều đã rơi vào trong trạng thái sững sờ.

Kết quả này, hoàn toàn vượt ra dự đoán của bọn họ.

Vừa rồi Long Tổ còn dáng vẻ chiếm thế thượng phong tuyệt đối, làm màu để Khương Thành công kích mình, đó gọi là vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng khống chế.

Trong nháy mắt đã bị đánh đến hộc máu.

So sánh trước sau quả thực có hơi quá đột ngột.

Hoàn toàn không nên!

Không nói đến tiến công, thế mà ngay cả phản kích Long Tổ cũng không thể làm ra được?

Nói thật, ngay cả bản thân Khương Thành cũng có chút trở tay không kịp.

Mãi cho đến thời khắc này, cuối cùng hắn mới hiểu rõ được phân lượng của câu “trấn áp huyết mạch Long tộc” của kĩ năng bốn của Thiên Đạo.

Hóa ra ngay cả huyết mạch của Long Tổ cũng có thể trấn áp?

Chỉ là, kĩ năng tuy tốt, nhưng cái giá lại lớn.

Trước kia hắn trấn áp Đạo Tôn mỗi giây chỉ cần mười ngàn điểm tiên nguyên, trấn áp Chí Tôn chỉ cần một trăm điểm, mà hiện tại trấn áp Long Tổ tiêu hao mỗi giây thế mà cần cả một trăm triệu điểm!

Cũng may mà điểm tiên nguyên của hắn vẫn còn hơn trăm tỉ, nếu không đợt này căn bản không đánh được.

"Đây đúng thật là đại chiêu vừa ra, vạn lượng hoàng kim rồi!"

"Nhất định phải tốc chiến tốc thắng thôi!"

Hắn đuổi vào tầng mây, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, ở giờ khắc này thời không của toàn bộ Thiên Long giới đều trở nên rối loạn.

Mà Long Tổ thế mà đang bận chạy.

Cũng may mà Khương Thành tinh thông ba nghìn quy tắc, quy tắc thời không đều đã đạt đến thập tam trọng.

Chưa chắc mất dấu hắn.

Lại vung một kiếm xuống, Long Tổ lại bị trọng thương lần nữa.

Tiết tấu làm mưa làm gió của hắn cũng bị cắt ngang, Thiên Long giới trời long đất lở đột nhiên lại khôi phục bình thường!

Ầm!

Cự long đột nhiên nện xuống mặt đất, hình thành một khe rãnh kéo dài nhìn thấy mà giật mình ở phía dưới.

Mà ở nơi sâu trong khe rãnh sâu không thấy đáy kia chính là thân thể đẫm máu của Long Tổ.

"Chuyện này không thể nào!"

Trong giọng nói rung trời của hắn mang theo sự khó tin vô cùng.

Khương Thành lóe động thân hình, đột nhiên xuất hiện ở phần đáy khe hở.

Mặt đất rung động kịch liệt một trận, dưới ánh nhìn chăm chú của những Bán Long tộc hai mắt tràn đầy sợ hãi phía dưới kia, cự long mang theo vô số nham thạch nóng chảy và bùn đất đá lớn lại bị bắn lên lần nữa!

Tiếp sau đó, Khương Thành đã vứt bỏ cự long, đột nhiên đánh về phía nơi nào đó ở hư không.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm réo rắt vang lên.

Vang dội toàn bộ Thiên Long giới.

Ánh lửa ngập trời tản đi, lần này Khương Thành đã bay ngược về.

Mà ở vị trí hai người giao thủ vừa rồi, một thanh niên lạ lẫm tay cầm đạo kiếm, mặc trường bào tử sắc eo buộc đai ngọc chậm rãi hiện ra thân hình.

Dung nhan người này xuất chúng, khí phách cực kì bất phàm.

Mà khí thế uy áp một thân, vậy mà lại không khác biệt lắm với Long Tổ vừa rồi.

Long Tổ đã biến hóa thành hình thái Nhân tộc rồi?

Tất cả Long tộc và Bán Long tộc đều tỏ ra không hiểu với điều này.

Long tộc biến thành người rất dễ dàng, nhưng đó thường chỉ là vì thuận tiện hành tẩu ở thế giới nhân loại thôi.

Khi chiến đấu thật sự, rất nhiều pháp môn vẫn phải dùng chân thân Long tộc mới có thể phát huy ra được, biến hóa thành người như thế có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng ngay sau đó, bọn họ phát hiện mình đã đoán sai rồi.

Chỉ thấy thân thể cự long bảy sắc kia của Long Tổ lúc trước vẫn còn như cũ.

Chỉ là lúc này, hai xương sườn của thân thể cự long kia đột nhiên từ từ chảy ra hai đạo thanh khí.

Sau khi xoay quanh một trận ở hư không, thế mà lại hóa thành hai đoàn tinh huyết.

Chỉ là sau khi cảm nhận sơ qua, Khương Thành đã dễ dàng phán đoán ra thân phận của hai đoàn tinh huyết này.

“Thương Linh! Huyền Minh!”

Hắn nhanh chóng thu hai đoàn tinh huyết kia về, đó ít nhất cũng đại diện cho hi vọng hồi sinh.

Mà sau khi ít đi hai đoàn tinh huyết, thân thể cự long xơ xác tiêu điều kia cũng mất đi phần vầng sáng, thậm chí còn thu nhỏ mấy lần.

Giờ phút này, Khương Thành đột nhiên đã hiểu được chút gì đó.

Cự long lúc này mới là Long Tổ chân chính.

Hắn đã kịp thời cắt đứt lực long mạch, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía tên thanh niên đối diện kia.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Quả nhiên, ngươi thế mà có thể áp chế được hết thảy huyết mạch của Long tộc.”

Sắc mặt của thanh niên kia có hơi trắng nhợt, dường như đã tổn thương không nhỏ.

Chỉ là ánh mắt của hắn lại còn sắc bén hơn lúc trước.

“May mà ta kịp thời nhận ra, từ bỏ thân thể Long Tổ và huyết tinh của Thương Long, Thanh Long, đồng thời cũng đã tạm thời phong ấn huyết mạch Long tộc của bản thân.”

“Bằng không, đúng thật là sẽ bị ngươi cưỡng hành giết chết đấy.”

Chương 1780: Lại một khuôn mẫu nhân vật chính nữa

Giờ phút này, toàn bộ Thiên Long thành, bất luận là Long tộc hay Bán Long tộc đều xôn xao.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Thanh niên lạ lẫm này là ai?

Hắn không phải Long tổ sao?

“Lạc Tu!”

Trong những gia tộc Bán Long kia đột nhiên có một tên Bán Long Chí Tôn đến từ Li Long nhất mạch kinh ngạc kêu lên.

“Ngươi là Lạc Tu!”

Cùng với một tiếng hét này của hắn, mấy tên Thiên Tôn và Chí Tôn Li Long nhất mạch bên cạnh cũng hét to lên.

“Thật sự là Lạc Tu.”

“Trời ạ, sao lại là hắn?”

“Không phải ngươi đã chết rồi sao?”

“Chuyện này không thể nào, ngươi, ngươi thế mà đã thành Đạo Thần?”

“Chuyện gì xảy ra thế, sao ngươi lại là Long Tổ?”

Bọn họ hô to gọi nhỏ khiến toàn trường tất cả Long tộc và Bán Long càng thêm một đầu mù mịt.

Trong hệ thống Long tộc, Li Long chỉ có thể coi như là Long tộc hạ vị.

Thậm chí thực lực còn yếu hơn Giao Long một chút.

Mà thanh niên lạ lẫm vượt lên trên hư không lúc này, cho dù không cần cố ý đi cảm nhận cũng có thể nhìn ra hắn là một vị Đạo Thần cực kì mạnh mẽ!

Hai điều này là một trời một vực, vốn không nên có bất kì điểm giao nhau nào.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại giống như sớm đã quen biết từ lâu.

Đây quả thực là chuyện khiến người ta không hiểu nổi.

Thanh niên lạ lẫm đứng sừng sững ở không trung chậm rãi nhìn về phía đám Bán Long Li mạch kia, khóe miệng khẽ vạch ra một nụ cười nhẹ.

“Đúng vậy, ta là Lạc Tu.”

“Bán Long Li mạch đã từng bị Li Long tộc xử tử ở trước mặt các ngươi – Lạc Tu.”

“Cái gì!”

“Thật sự là ngươi??”

Rất nhiều Bán Long Li mạch có mặt đều là vẻ mặt nghi ngờ nhân sinh.

Chớ nói những người khác, ngay cả lòng tò mò của Khương Thành cũng đã tăng lên đến cực hạn, đến nỗi tạm thời dừng chiến đấu.

Hắn rất muốn làm rõ, mẹ nó đây rốt cuộc là tình huống gì.

Không phải là mình đang đại chiến với Long Tổ à, sao kẻ địch lại biến thành một Bán Long tộc của Li Long mạch rồi?

Vì vậy, thậm chí hắn không nhịn được mở ra Độc Tâm Thuật, khóa chặt một tên Chí Tôn Li Long tộc.

Sau đó trần đầy hứng thú hỏi: “Cho nên ai có thể nói cho ta biết, hắn là ai?”

Còn chưa đợi hắn thăm dò suy nghĩ của đối phương, vị Lạc Tu Đạo Thần kia vậy mà đã tự mình mở miệng.

“Như các ngươi đã thấy, ta đã từng là một tên Nhân tộc có huyết mạch Li Long.”

Vẻ mặt hắn rất bình tĩnh.

Giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Chỉ là kết hợp với Long Tổ vừa rồi, kết hợp với thân phận Đạo Thần hiện tại của hắn, đây đúng thật là không thể cho người ta cảm giác bình thường.

“Năm chục tỉ năm trước, ta sinh ra ở một gia tộc Bán Long, lúc đó chính là thời kì Thập Thiên Đế quật khởi, có điều chẳng liên quan gì đến ta cả.”

“Gia tộc của ta rất nhỏ, thế hệ đó thức tỉnh huyết mạch Li Long chỉ có một mình ta, mà người mạnh nhất gia tộc cũng chẳng qua chỉ là Đế Cảnh ngũ trọng.”

“Cùng với cảnh giới tăng lên, ta đã dần dần biết được bên ngoài vẫn còn gia tộc Li Long càng mạnh hơn.”

Tầm mắt của hắn đã rơi ở trên người đám Bán Long tộc Li Long kia.

“Sau này, ta đã tìm đến bọn họ, dần dần cũng biết được sự tồn tại của Li Long tộc chân chính.”

“Khi cảnh giới đạt đến Thiên Tôn, ta đã bước lên con đường tìm kiếm Li Long.”

“Đó là ôm lấy lòng nhiệt tình và khao khát cực lớn đi đến, ở trong mắt ta lúc đó, Long tộc chính là thân nhân của những Bán Long tộc bọn ta, nơi đó là thánh địa nhớ thương.”

“Rất thuận lợi, ta thật sự đã tìm được một nhánh Li Long tộc.

“Nhưng dường như bọn họ không coi ta như người mình, bởi vì huyết mạch Li Long của ta không thuần, chỉ là tạp chủng người không ra người rồng không ra rồng, không xứng cùng xưng một tộc với những người cao quý như bọn họ…”

Bao gồm cả Khương Thành, tất cả mọi người đều đã nghe thấy một lịch sử phấn đấu của tu sĩ bên lề chịu đủ kì thị gạt bỏ ở Li Long tộc bên kia, chỉ có thể một mình dốc sức làm.

Trong mắt Lạc Tu hiện lên vẻ tưởng nhớ: “Nếu như cứ mãi như vậy thì cũng thôi đi, chỗ này không chứa gia, tự có chỗ chứa gia, nhưng ông trời lại cho ta một tia ấm lòng.”

“Li Nhu là con gái tộc trưởng của nhánh Li Long tộc đó, cũng là một Long tộc duy nhất đối xử tốt với ta đời này…”

Mặc dù Lạc Tu đã lược bớt rất nhiều, nhưng Khương Thành nghe đến đây, căn bản vẫn có thể xác định, cái tên này chính là một khuôn mẫu nhân vật chính tiêu chuẩn.

Cũng chính là Vị Diện Chi Tử trong truyền thuyết.

Ở một gia tộc tầng thấp huyết mạch Long tộc hạ vị có thể trở thành Thiên Tôn mà không có chút cơ duyên kinh người thì không thể nào.

Có điều thân là nhân vật chính, sao có thể không trải qua chút kịch biến, tăng tốc trưởng thành lột xác được.

Quả nhiên, Lạc Tu rất nhanh đã gặp được “kịch biến” của mình.

Sau khi trải qua một trận “tình yêu người và rồng” rầm rầm rộ rộ, bọn họ không bất ngờ gì đã gặp sự phản đối và đàn áp kịch liệt của Li Long tộc, về sau cũng là cao chạy xa bay.

Nhánh Li Long tộc đó đã đuổi đến gia tộc Bán Long lúc trước kia lấy tính mạng của toàn tộc ép đôi tình nhân này ra ngoài.

Mấy Bán Long Li mạch có mặt kia nghe đến đây, không hẹn mà cùng thở dài một tiếng.

Sau lưng chuyện này, thực ra nhánh gia tộc Bán Long Li mạch bọn họ coi như là đã liên lụy đến Lạc Tu.

Đối mặt với sự uy hiếp của Li Long tộc, bọn họ không những không thể bảo vệ hắn, thậm chí còn hại hắn bại lộ vị trí.

Lạc Tu khi đó chỉ là Thiên Tôn, mặc dù lực chiến đấu siêu quần, nhưng làm gì địch lại được tộc trưởng Li Long đã là cảnh giới Đạo Tôn.

Cuối cùng vẫn bị bắt giữ lại, bị xử tử ngay trước mặt bọn họ.

Mà Li Nhu tính tình bất khuất cũng tự sát mà chết.

Từ đó về sau, bọn họ dần dần quên đi tu sĩ thiên tài từ tiểu gia tộc xa xôi đến đây cậy nhờ.

Ai từng nghĩ, hiện nay hắn vậy mà lại lấy thân phận chúa tể Thiên Long giới, dựa vào thực lực Đạo Thần xuất hiện ở trước mặt bọn họ lần nữa.

“Rất đáng tiếc, ta không chết đi.”

Trên mặt Lạc Tu tràn đầy một nụ cười nghiền ngẫm.

“Không chỉ không chết, còn có được cơ duyên mới, sau này thậm chí còn đã gặp được Long Tổ trong tình trạng ngủ mê.”

Toàn trường lại xôn xao lần nữa.

Rất nhiều Long tộc nhao nhao kinh hô lên.

“Ngươi quả nhiên không phải là Long Tổ!”

“Ta đương nhiên không phải.”

Nụ cười của Lạc Tu trở nên rất ý vị sâu xa.

“Ta đã đánh thức hắn mới biết được hóa ra sau khi Thượng Cổ Nguyên Tiên giới chia cắt, bởi vì đạo tự thân của hắn dựa vào Thiên Đạo, cho nên đã bị đả kích trầm trọng.”

“So với những Li Long cao ngạo lúc trước kia, bụng dạ của Long Tổ ngược lại phải rộng lớn hơn nhiều.”

“Hắn không những không coi thường giun dế như ta, ngược lại rất thưởng thức ta, truyền thụ cho ta rất nhiều…”

“Bốn mươi lăm tỉ năm trước, ta đã là Đạo Thánh rồi.”

“Ngày đó, ta thừa dịp hắn suy yếu không phòng bị, thuận lợi nuốt chửng dung hợp hắn, đạt được tất cả của hắn.”

Hắn ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Từ đó, ta chính là Long Tổ.”

Không có ai biết rằng nuốt chửng này của hắn là có ý gì.

Nhưng Khương Thành hiểu rõ chuyện này tuyệt đối không đơn giản như thế.

Một Đạo Thánh muốn nuốt chửng Đạo Thần, điều đó đã không phải là kiến nuốt voi có thể hình dung được rồi, cho dù Đạo Thần đang ngủ say cũng không làm được.

“Cái gì!”

“Ngươi, ngươi vậy mà đã ra tay với Long Tổ sao?”

Mà bất luận là Long tộc hay là Bán Long tộc có mặt đều đã sục sôi.

Nhất là những Long tộc sống sót từ https://www.69shu.com/txt/35582/27301158 Thượng Cổ Nguyên Tiên giới kia càng giận không chịu nổi.

https://www.69shu.com/txt/35582/27301158

“Ngươi đúng là điên rồi!”

“Đó là thủy tổ đấy!”

“Cái thứ đại nghịch bất đạo nhà ngươi…”

“Ha ha ha ha!”

Lạc Tu dùng một trận cười dài cưỡng hành đè ép sự ầm ĩ của tất cả Long tộc.

Khi nụ cười thu liễm, ánh mắt của hắn đã trở nên vô cùng lạnh lẽo.

“Đó là thủy tổ của Long tộc các ngươi.”

“Liên quan gì đến ta?”

Chương 1781: Vả mặt quá nhanh

Nghe thấy năm chữ "liên quan gì đến ta" này, bất luận là Khương Thành Lâm Ninh Thu Vũ Tuyền, hay là những Long tộc và Bán Long có mặt kia đột nhiên đều đã hiểu rõ chuyện rất lâu về trước không hiểu được.

Thành ca khẽ thở dài một tiếng.

"Ngươi thay đổi rồi."

Từ một thanh niên nhiệt huyết xem Long tộc thành thân tộc biến thành một cường giả lãnh khốc coi Long tộc thành kẻ thù.

"Đúng vậy."

Lạc Tu rất dứt khoát gật đầu.

"Ta đã thay đổi, là nhánh Li Long tộc đó ép ta thay đổi."

"Sau khi trở về, ta đã tiêu diệt bọn họ đầu tiên."

Trên mặt hắn nổi lên một tia ý cười tàn nhẫn.

"Lần đó ta không dùng khuôn mặt vốn có, mà dùng chân thân Long Tổ tuyên bố bọn họ có tội, mệnh lệnh bọn họ quỳ thành một hàng ngoan ngoãn nhận cái chết…"

"Trước khi sắp chết, phụ thân nàng cũng không biết rốt cuộc mình đã phạm tội gì."

"Sau này bản thân ta cũng đã tu đến Đạo Thần, hơn nữa còn thu được Thiên Long giới."

"Ta bắt đầu thu thập Long tộc và Bán Long tộc bên ngoài, nhốt bọn họ ở nơi này."

Hắn chìa tay ra: "Chuyện sau này, các ngươi cũng đều biết rồi đấy."

Tất cả sinh linh có mặt đúng thật là biết, sau này dưới sự chi phối của Lạc Tu, Thiên Long giới đã biến thành thế giới Bán Long đứng đầu, Long tộc làm nô.

Điều này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Cho nên vận mệnh sau này của Long tộc và Bán Long tộc thay đổi, thực ra đều chỉ bởi vì mối tình giữa người và rồng bị "chia rẽ uyên ương" khi xưa kia, bởi vì tâm thái của một mình Lạc Tu thay đổi?

Thành ca cũng đã có hơi dở khóc dở cười.

"Lão đệ, Nhân tộc và Long tộc yêu nhau không được chấp nhận vốn đã rất bình thường mà."

"Vậy thì sao chứ?"

Vẻ mặt của Lạc Tu sớm đã khôi phục bình tĩnh.

"Không phải khi xưa bọn họ cảm thấy huyết mạch Long tộc càng cao quý hơn sao?"

"Vậy ta sẽ khiến bọn họ biến thành ti tiện nhất, để Bán Long tộc vượt lên trên bọn họ."

"Điều này rất hợp lí, không phải sao?"

Khương Thành lắc đầu: "Nhưng ngươi không nên động vào Long tộc của Cổ Tiên giới."

"Thực ra ta rất kì quái."

Lạc Tu nhìn sâu vào mắt hắn.

"Ta có thể cảm nhận được huyết mạch Thương Long của ngươi, có lẽ ngươi cũng tính là Bán Long tộc nhỉ?"

"Cho nên ngươi lòng đầy căm phẫn làm gì chứ? Nhìn thấy địa vị của Bán Long tộc tăng lên, lẽ nào ngươi không nên vui mừng sao?"

Khương Thành mỉm cười : "Ta cũng rất kì quái, lẽ nào Bán Long tộc đều là người thân của ngươi sao?"

Lạc Tu nhìn xuống những Bán Long Hoàng tộc và mấy chục cao thủ của Bán Long thế gia kia, trong mắt vọt lên một tia ấm áp.

"Đương nhiên."

"Ta và bọn họ đều là nhân loại có được huyết mạch Long tộc, ở Nhân tộc bị coi thành dị loại, ở Long tộc lại chịu đủ kì thị, có tâm cảnh và thời vận tương tự."

“Bọn họ mới là đồng tộc của ta, ta không ra mặt vì bọn họ, còn vì ai chứ?”

Các cao thủ Bán Long tộc sớm đã bị hàng loạt thông tin làm cho chấn động đến vẻ mặt ngây ra vừa rồi kia, lúc này như trong mộng mới tỉnh.

Ngay sau đó, rất nhiều người cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

“Lạc Tu!”

“Ngươi chính là Đại Đế của chúng ta!”

“Lạc Tu Đại Đế, Đại Đế thuộc về Bán Long tộc chúng ta!”

“Đúng vậy!”

Ba vị Thiên Long Vương cầm đầu sớm đã đỏ vành mắt.

Khoảng khắc này, địa vị của Lạc Tu ở trong lòng bọn họ chính là “Long Tổ” mới.

“Những nhân loại bị chế giễu là nửa người nửa rồng chúng ta, đã từng luôn đấu tranh kiếm sống ở trong kẽ hở, là Lạc Tu Đại Đế đã gắn kết chúng ta lại!”

“Là hắn khiến chúng ta đường đường chính là đứng sừng sững ở đỉnh Nguyên Tiên giới!”

“Cũng là hắn đã giao cho chúng ta tự tôn và thân phận hoàn toàn mới!”

Trong nhất thời, Bán Long tộc toàn trường không ai không kích động, rất nhiều người thậm chí còn khóc lóc nức nở.

Nhìn thấy một màn xúc động lòng người này, Khương Thành rất muốn cười.

Tự tôn của các ngươi chính là dựa vào việc nô dịch Long tộc có được sao?

Huống hồ các ngươi cũng chỉ có thể hoành hành ở Thiên Long giới mà thôi, ra khỏi nơi này lập tức sẽ bị đánh về nguyên hình.

Cách chuyện đứng sừng sững ở đỉnh Nguyên Tiên giới vẫn còn mười vạn tám nghìn dặm nữa đấy.

“Thật sự là đồng tộc tốt thân như một nhà mà!”

Hắn run tay đã móc ra Tiên khí lưu ảnh, một đoạn cảnh tượng ghi lại lần trước đã hiện ra trong hư không.

Nhìn thấy đoạn cảnh tượng đó, sắc mặt của ba vị Thiên Long Vương đại biến.

Tuy nhiên ở trước mặt Khương Thành, bọn họ muốn ngăn cản cũng không làm được.

“Thực ra là Long Tổ đã bắt ép bọn ta đấy!”

“Những Long tộc kia đều do hắn ép bọn ta lừa đến, cũng là hắn ép bọn ta thu lại.”

Trong màn hình, đám người đứt hơi khản tiếng kia chính là một đám Bán Long Hoàng tộc bao gồm cả ba vị Thiên Long Vương.

“Thực ra bọn ta rất đồng tình với những Long tộc kia, chỉ là dưới sự đe dọa của hắn, không thể không trái với lương tâm đi hành hạ những Long tộc kia, trong lòng quả thực dằn vặt lắm.”

“Nghìn sai vạn sai đều là cái sai của Long Tổ!”

“Không! Không phải đâu!”

Vẻ mặt của ba vị Thiên Long Vương hoảng loạn, lớn tiếng gào thét, định che lấp âm thanh trong Tiên khí lưu ảnh.

“Lúc đó bọn ta bị ép đấy, đó không phải là chủ ý của bọn ta!”

“Bọn ta dối lòng đấy, Lạc Tu Đại Đế, xin ngươi hãy tin tưởng bọn ta!”

Tuy nhiên Lạc Tu thẫn thờ nhìn màn hình lưu ảnh kia, chỉ mặt không biểu tình phun ra hai chữ.

“Câm miệng.”

Âm thanh trong màn hình vẫn còn đang tiếp tục như cũ.

“Há chỉ là kẻ cầm đầu, hắn chính là hóa thân của tội nghiệt và tà ác!”

…

“Đúng vậy, ta và Long Tổ không đội trời chung, chỉ cần có cơ hội, tương lai nhất định sẽ giết chết hắn!”

“Ta hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn!”

Toàn trường đều đã yên tĩnh lại.

Mấy trăm tên Bán Long Hoàng tộc mặt như màu đất.

Các cao thủ của Bán Long thế gia khác vẻ mặt ngượng ngùng.

Vừa rồi mới trải qua một màn xúc động lòng người, ngay sau đó đã xuất hiện cảnh này.

Vả mặt cũng nhanh quá đi.

Mà sau khi Long tộc phía dưới trải qua kinh ngạc ngắn ngủi, toàn bộ đều cười phá lên.

"Ha ha, quả nhiên là nâng niu lẫn nhau, thân như một nhà mà!"

"Không phải người một nhà, không bước vào cùng một cửa mà."

"Đồng tộc như vậy rất đặc sắc!"

"Chậc chậc, ngươi bận lên bận xuống, cuối cùng lại chứa một đám mặt hàng như thế à?"

"Bán Long Hoàng tộc, hắn là bộ hạ đích hệ đắc ý nhất của hắn nhỉ?"

"Ta nghĩ cái vị Lạc Tu Đại Đế này chắc sẽ không để ý đâu…"

Bọn họ nói không sai.

Bán Long Hoàng tộc đúng thật là đích hệ Lạc Tu xem trọng nhất.

Vốn dĩ đám người này không phải là Bán Long tộc, mà là Nhân tộc bình thường.

Huyết mạch của bọn họ đều được mạnh mẽ tạo ra sau khi Lạc Tu bắt ba đại Long tộc thượng vị đến.

Hơn bảy trăm tên Bán Long Hoàng tộc lấy Ngự Minh Đạo Thánh dẫn đầu đều đã quỳ xuống.

"Đại Đế, bọn ta thật sự bị ép đấy!"

"Xin ngươi tin tưởng bọn ta, lúc đó chỉ là vì để lá mặt lá trái với cái tên tặc tử này mới không thể không nói như thế."

"Đây là quỷ kế của hắn, hắn chính là vì bắt ép bọn ta nói ra những lời đó…"

Lạc Tu đương nhiên nhìn ra, lúc đó bọn họ vì sống sót mới không thể không nói như thế.

Tuy nhiên, hắn đã cảm thấy thất vọng sâu sắc.

"Đủ rồi."

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, hơn bảy trăm tên Bán Long Hoàng tộc, từ Đạo Thánh đến Thiên Tôn đã chết sạch sẽ không còn thừa một ai.

Đây mới là uy lực thật sự của long mạch.

Chỉ cần có long mạch thì sẽ nằm ở trong hệ thống của hắn.

Thân là chúa tể của hệ thống này, hắn muốn giết chết người có long mạch căn bản đều không cần ra tay chiến đấu, chỉ cần một suy nghĩ là được rồi.

Cảnh tượng này, khiến tất cả Bán Long tộc còn lại nhìn đến im như thóc, toàn thân run rẩy.

Chương 1782: Miễn dịch lực trọc

Khương Thành cũng giật mình.

Thầm nghĩ lão đệ ngươi vừa phải chút, đừng xử tử hết tất cả Long tộc có mặt.

Vậy tương lai huynh đệ hồi sinh lại phải lãng phí bao nhiêu điểm tinh nguyên chứ.

Hắn vừa bận rộn thu tàn hồn của ba tên Đạo Thánh kia, vừa nhanh chóng thu lại Tiên khí lưu ảnh.

"Được rồi được rồi, nước đắng cũng đổ xong, chân tướng phơi trần rồi."

"Đám mây đầy trời tản đi, ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, hiện tại cuối cùng cũng có thể đánh một trận thật vui vẻ rồi."

Ca này đã gấp không thể đợi được lại móc ra Kỵ Khuyết kiếm.

Đám rồng nhất thời vô lực chế giễu.

Lão đại, mặc dù đúng thật là không tránh khỏi một trận cuối cùng, nhưng chuyện này với vui vẻ có quan hệ nhân quả gì sao?

Có phải mạch não của ngươi chuyển có hơi quá quỷ dị chút không?

Lạc Tu cũng hơi sửng sốt.

Ngay sau đó, hắn cũng từ từ lộ ra kiếm đạo bát giai của mình.

“Vừa rồi ngươi nói ta không nên động vào Long tộc của Cổ Tiên giới.”

Ánh mắt của hắn dần dần trở nên lãnh khốc.

“Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết, ta có lí do không thể không động vào, mà ngươi vẫn không có tư cách khiến ta hối hận với quyết định này.”

“Ta có thể biết lí do đó không?”

“Người sắp chết tức khắc biết nhiều như thế thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Được thôi.”

Khương Thành ném xuống hai chữ này, trực tiếp đánh đến.

Lần này, hắn không còn mở lực long mạch nữa.

Lạc Tu đã từ bỏ chân thân long tộc, cũng đã phong ấn chút huyết mạch Li Long của bản thân kia, hệ thống long mạch không thể áp chế được hắn nữa.

Bọn họ lúc này, thực ra là đại chiến giữa hai Nhân tộc.

Mà trận đại chiến này lại có thể quyết định vận mệnh của Long tộc.

Ầm!

Cùng với một tiếng cực vang trên bầu trời, Thiên Long thành mênh mông rộng lớn phía dưới kia đã hóa thành bột phấn trong nháy mắt.

Bất luận là Long tộc trên mặt đất hay là Bán Long tộc trên trời cao đều toàn thân run rẩy kịch liệt, đứng không vững, thậm chí rất nhiều Bán Long tộc đã ngã xuống từ trên không.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là một trận đại chiến giữa Thần với Thần.

Mặc dù, Khương Thành vẫn là một Đạo Thánh.

Hắn lúc này, đã rơi vào trong đạo hải của Lạc Tu.

Có điều tình huống phải tốt hơn khi đối mặt với Huyết Đế năm xưa không chỉ mười lần.

Ít nhất, hắn đã có tư cách đứng vững.

Khi Thần đài kia trấn giữ, mười trụ căn nguyên đồ đằng bao bọc xung quanh, Pháp Tắc không gian hơn một trăm đạo ảo ảnh căn nguyên vây quanh mở ra, đạo hải xung vậy mà rất khó lay động hắn lần nữa.

Đạo tự thân của Đạo Thần đã dung hợp với uy của căn nguyên, mà Tiên lực ẩn chứa càng gần như vô cùng vô tận, biến ảo khôn lường.

Dưới loại công kích này, đổi thành Đạo Thánh khác đã sớm bị nổ tung cả người cả pháp cảnh.

Mà khi công kích này, đồng thời Đế hồn của hắn cũng đã tấn công hồn hải của Khương Thành.

So với thánh hồn, đế hồn không chỉ đơn giản là càng cao hơn một giai như thế.

Quan trọng nhất là đế hồn đã ẩn chứa một tia đạo vận.

Sự thay đổi này mang đến đã sắp vượt qua ý nghĩa của bản thân thần hồn, thậm chí đã được giao cho Thần tính đặc biệt.

Tuy nhiên, hắn vẫn không thể đắc thủ.

Mặc dù Thiên Hồn của Khương Thành vẫn chỉ là cấp bậc Hồng Hồn, nhưng đó tốt xấu gì cũng là Thiên Hồn chứ không phải là Nhân Hồn.

Sau khi xông vào hồn hải của hắn, Đế Hồn của Lạc Tu suýt nữa bị Hồn Tháp khống chế, ngay cả đạo vận cũng bị đánh rơi một tầng vầng sáng, lúc này mới có thể lui ra khỏi hồn hải của Khương Thành.

Sau đợt này, Đế Hồn của hắn đã chịu đả kích không nhỏ.

“Ngươi cũng là một dị số.”

Thân là người có "kịch bản nhân vật chính", bản thân Lạc Tu một đường đã mở ra không ít hack, năng lực tiếp nhận ngược lại rất mạnh.

Đối mặt với Thiên Hồn và pháp cảnh biến thái của Khương Thành, hắn không hề lộ ra quá nhiều kinh hãi.

Mà quả quyết rót cả Thánh lực của mình vào trong đạo hải.

Lần này, Pháp Tắc không gian kiên cố không phá nổi, đứng sừng sững ở trong hồn hải giống như pháo đài kia của Khương Thành cuối cùng cũng đã bắt đầu trở nên vết thương lỗ chỗ.

Thần đài căn nguyên kiếm tỏa sáng rực rỡ, nhưng lại không thể ngăn cản từng đạo ảo ảnh căn nguyên bị dập tắt.

Bởi vì chung quy Thần đài này chỉ có một tòa.

Mà đối mặt với Lạc Tu thân là Đạo Thân chân chính, Thần đài hắn có phải nhiều hơn Khương Thành cả ba tòa.

Chỉ thấy trong hồn hải kia có một nhãn tuyền rơi xuống từ bầu trời rộng lớn.

Khi nhỏ xuống Thần đài kiếm đã khiến Thần đài kia bị ăn mòn ra từng lỗ hổng.

Lại thấy trong hồn hải kia có một vành trăng như lưỡi liềm, từ từ cắt ra từng tọa đồ đằng căn nguyên…

Khương Thành không đợi bốn tòa Thần đài của đối phương hiển hóa toàn bộ.

Dù sao chiến đấu cũng không theo lần lượt, không cần thiết phải đợi đối phương thả xong đại chiêu.

Hắn quả quyết thả ra lực trọc xưa nay mình không nỡ dùng.

Nháy mắt sau đó, trăng khuyết giống như lưỡi liềm đã từng chút một trở nên mờ nhạt, mà nhãn tuyền kia cũng vô cớ cạn kiêt theo.

Dù với kiến thức của Lạc Tu cũng không khỏi biến sắc vì nó.

"Thánh lực của ngươi rất nguy hiểm."

Hắn trong chiến đấu vẫn bình tĩnh như thường.

Chỉ là trạng thái của hắn đã không còn bình tĩnh như thế nữa.

Khương Thành bất ngờ phát hiện, bộ phận trái tim của Lạc Tu đột nhiên mọc ra một đầu rồng màu trắng mini.

Sau khi đầu rồng đó xuất hiện, có một sợi lực trọc đột nhiên không chịu khống chế chảy về phía đối diện.

Đó phảng phất như là một vòng xoáy mang theo lực hấp dẫn mạnh mẽ.

Sau khi bị cuốn vào trong, hắn lập tức mất đi sự khống chế đối với sợi lực trọc đó.

“Chuyện gì thế? Bí bảo đặc biệt hấp thu công kích à?”

Hắn rất nhanh đã ý thức được, đây có lẽ chính là “nuốt chửng” Lạc Tu đã nói.

Dùng loại thủ đoạn này, hắn thậm chí từng nuốt chửng Long Tổ.

Không ngờ rằng, vậy mà ngay cả lực trọc cũng có thể nuốt chửng.

Dường như Lạc Tu cũng đã trả ra cái giá không nhỏ.

Mặc dù đầu rồng trắng tinh kia chỉ nuốt chửng một sợi lực trọc nhỏ, nhưng lại đột nhiên biến thành màu xám, thậm chí ngay cả bề ngoài cũng đều đã xuất hiện vết nứt nhỏ bé.

Một tia máu tươi tràn ra từ trong miệng hắn trông quỷ dị vô cùng.

“Không ngờ rằng, Thánh lực này của ngươi vậy mà còn khó dung hợp hơn cả Long Tổ.”

Dung hợp?

Chuyện gì thế?

“Lẽ nào là thiên phú Long tộc đặc biệt?”

Khương Thành sẽ không dừng lại, hắn cố gắng điều động lực long mạch của hệ thống đề trấn áp, nhưng lần này trở về không công.

Lạc Tu ở đối diện không hề bị áp chế.

Hiển nhiên, đầu rồng đó và long tộc không hề có liên quan gì.

Ngay sau đó, trong đạo hải của Lạc Tu lại xuất hiện bốn tòa Thần đài lần nữa.

Nhãn tuyền đó và một vành trăng khuyết đó cũng lại chịu phản kích của lực trọc lần nữa.

Tuy nhiên lần này, kết quả lại khiến Khương Thành cực kì ngạc nhiên.

Lực trọc của hắn đã thất bại.

Lực trọc xưa nay làm gì cũng thuận lợi, thậm chí ngay cả đạo của Đạo Thần cũng có thể từng chút một xuyên thấu, lúc này giống như gió mát phẩy qua mặt.

Không thể sản sinh chút xíu tổn thương nào đối với bốn tòa Thần đài của Lạc Tu.

Không!

Không chỉ là bốn tòa Thần đài kia, thậm chí lực trọc cũng không thể lay động căn nguyên và tiên lực của đối phương.

Trên ý nghĩa nào đó mà nói, Lạc Tu đã miễn dịch với lực trọc.

Loại chuyện này, Khương Thành vẫn là gặp phải lần đầu.

Hắn lập tức chú ý đến đầu rồng quỷ dị vừa rồi kia, tất cả đều là sau khi nó xuất hiện mới sinh ra dị biến.

Quả nhiên, lúc này đầu rồng kia lúc sáng lúc tối nuốt nhả không rõ, thoạt nhìn rất giống vật sống.

Dường như đã cảm nhận được sự kinh ngạc của hắn, Lạc Tu đang tăng cường thế tiến công mỉm cười.

“Mặc dù không thể dung hợp Thánh lực quỷ dị này của ngươi, nhưng ít nhất nó không thể lại coi ta thành kẻ địch nữa.”

Chương 1783: Ép ta dùng tuyệt chiêu

“Mẹ nó, như vậy cũng được nữa hả?”

Khương Thành thầm nghĩ thật không hổ là người có khuôn mẫu nhân vật chính.

Gặp phải năng lực đặc biệt sẽ có thể dung hợp một chút, sau đó đã có thể miễn dịch rồi?

Đây quả thực là phạm quy mà!

“Xem ra ngươi càng có giá trị hơn Long Tổ.”

Trong mắt Lạc Tu lại lóe qua một tia tham lam.

“Yên tâm, vì để có được Thánh lực đặc biệt này, ta sẽ phá lệ tha cho ngươi một mạng.”

“Cái gì? Tha cho ta một mạng?”

Khương Thành rất sốt ruột, hắn đang đợi bị giết đấy.

Tha một mạng bị chế trụ, vậy thì sao được?

“Mẹ nó, ngươi làm quái gì thế?”

“Chiến đấu nên đánh thế nào, trong lòng ngươi không nhận thức rõ sao?”

Ca này vừa chiến đấu, vừa nóng lòng, bắt lấy Lạc Tu đối diện chửi lấy chửi để.

“Thế mà còn ôm suy nghĩ tha cho kẻ địch một mạng, ta nên nói ngươi ngu xuẩn, hay là nói ngươi ngu xuẩn đây?”

“Ngươi có hiểu cái gì gọi là toàn lực ứng phó, không cho kẻ địch bất kì cơ hội nào không hả? Có hiểu cái gì gọi là lật thuyền trong mương không hả?”

Toàn bộ Long tộc và Bán Long tộc phía dưới đều cạn lời.

Lão huynh, có phải là ngươi đã quên lập trường của bản thân rồi không hả?

Những lời này đúng thật là rất có đạo lí, nhưng từ trong miệng ngươi nói ra sao lại không bình thường như vậy chứ?

Bị một trận mắng chửi điên cuồng này, bản thân Lạc Tu suýt nữa có hơi chưa tỉnh hồn lại.

Hắn cũng không thể hiểu nổi tại sao Khương Thành lại đột nhiên kích động như vậy.

Dưới tình huống bình thường nếu biết được sẽ không bị giết, không phải là nên rất vui mừng sao?

Có điều rốt cuộc hắn là người đã trải qua sóng gió.

“Chỉ ngươi, còn không đáng khiến ta toàn lực ứng phó!”

Lời này của hắn không tính là khoa trương.

Trên thực tế cho dù không có sự dung hợp nuốt chửng của đầu rồng kia, thì với cảnh giới cấp bậc Đạo Thần của hắn cũng vẫn có thể đè Khương Thành mà đánh.

Từng chút một nghiền chết Khương thành.

Sự nuốt chửng vừa rồi ngược lại coi như là một bước sai lầm.

Vốn muốn lợi dụng đầu rồng này để tăng nhanh tiến trình chiến đấu, kết quả đã xem thường lực trọc, căn bản không dung hòa được, ngược lại đã tạo thành phản phệ nhất định đối với bản thân hắn.

Bằng không hắn căn bản sẽ không bị thương.

“Ngươi chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.”

Hắn tiếp tục duy trì thế tiến công, từng chút một làm tan rã Pháp Tắc không gian của Khương Thành.

Đạo hải gắt gao khống chế cục diện, không cho Khương Thành một chút cơ hội nào.

Thành ca vừa thấy cứ tiếp tục như vậy không ổn, tiếp tục như thế nữa thì mình thật sự có thể bị hắn chế trụ.

Đến lúc đó còn chơi cái quái gì chứ?

“Ài!”

Hắn khẽ thở dài một tiếng

“Ngươi ép ta xuất tuyệt chiêu đấy nhé.”

Thu Vũ Tuyền nghe thấy những lời này rất chính xác.

Nàng cảm thấy, tuyệt chiêu Khương Thành nói có lẽ chính là chỉ mình.

Mặc dù biểu hiện của hắn đã vô cùng nghịch thiên, thực lực của Đạo Thánh đánh với Đạo Thần thành như vậy hoàn toàn là một kì tích.

Nhưng đáng tiếc, trận chiến này hắn vẫn phải thua.

Tình thế cấp bách, chỉ có thể trông mong mình giúp hắn.

Đối với chuyện một kiếm kia của mình có thể chém giết Đạo Thần hay không, Thu Vũ Tuyền cũng không xác định.

Uy năng của một kiếm đó không hề liên quan đến trình độ lĩnh ngộ quy tắc kiếm, mà chỉ liên quan đến cảnh giới tu vi.

Có điều trong lòng nàng đã tràn đầy ước số mạo hiểm, ngược lại là rất nóng lòng muốn thử.

“Muốn ta ra tay cũng được, nhưng ngươi nhất định phải chính miệng cầu xin ta!”

“Còn có vụ cá cược trước kia nhất định phải xóa sạch toàn bộ…”

Nàng còn muốn kéo lại mặt mũi lúc trước đấy, đáng tiếc Khương Thành không cho nàng cơ hội.

“Làm phần công việc đội cổ động viên có tiền đồ này của ngươi cho tốt đi, đừng nghĩ nhiều quá.”

Sau đó, Thành ca đã dùng ra kiếm đạo hoàn mỹ.

Nếu như ngươi không giết ta, vậy ta chỉ có thể giết ngươi thôi.

Sau khi quang mang của kiếm đạo hoàn mỹ nở ra trên không trung Thiên Long thành, mây trôi nước chảy trên mặt Lạc Tu đã biến mất.

Thay vào đó là sự sợ hãi trước nay chưa có.

“Đây là cái gì?”

Cuối cùng hắn cũng đã cảm nhận được cái chết sắp đến.

Đến đột nhiên như thế.

Khi hắn nhận ra được thì đã ở trung tâm hủy diệt tử khí tràn ngập đó.

Mặc cho hắn thi triển Thần đài và đạo pháp thế nào, mặc cho hắn ngăn cản và né tránh thế nào cũng không thể thoát khỏi sự chôn vùi của thế giới kiếm đạo.

Đạo tự thân của hắn ở trước mặt kiếm đạo này, vậy mà lại bị nghiền ép hoàn toàn.

Đạo hải sớm đã biến thành biển kiếm đạo.

Kiếm đạo giữa thiên địa diễn hóa rộng lớn mạnh mẽ, nhưng hắn thân ở bên trong lại vô cùng cô tịch.

Cô tịch đến có hơi bất lực.

Hết thảy tất cả đều đang bị kiếm đạo khủng bố nhanh chóng nuốt chửng.

“Không…”

Hắn lên tiếng theo bản năng, nhưng âm thanh cũng đang bị nuốt chửng.

Hắn lại gọi ra đầu rồng kia lần nữa.

Mưu toan nuốt chửng luôn cả kiếm đạo hoàn mỹ đáng sợ này, cho dù không dung hợp nổi, tốt xấu gì cũng có thể miễn dịch được một chút chứ nhỉ?

Tuy nhiên lần này, đầu rồng thần kì kia của hắn mới vừa tiếp xúc đến kiếm đạo hoàn mỹ, vẫn chưa kịp sáng lên đã nhanh chóng bị nuốt chửng vào.

Giống như bị một con cự thú đến từ Viễn Cổ điên cuồng xé rách cắn xé!

Ngay sau đó, đầu rồng vốn có đã có vết nứt sụp đổ hoàn toàn, trở thành vô số cặn bã.

Ở trước mặt sự nuốt chửng của kiếm đạo hoàn mỹ, sự nuốt chửng của đầu rồng giống như một trò cười.

Máu tươi đỏ thẫm rỉ ra từ bề mặt cơ thể, bộ phận trái tim của Lạc Tu vậy mà lại xuất hiện một lổ hổng.

Dường như đầu rồng đó không phải là bảo vật gì đó, mà càng giống như mọc ra từ trong cơ thể hắn.

Mà sau khi bị hủy đi, trái tim hắn cũng đã trống rỗng.

Cảnh tượng này nhìn qua quỷ dị vô cùng.

Đã đến bước này bước hắn vẫn chưa chết như cũ.

Có điều, cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Lần trước Khương thành dùng kiếm đạo hoàn mỹ quyết đấu với Huyết Đế, chỉ khiến Huyết Đế bị trọng thương, không thể giết chết.

Bởi vì Huyết Đế có Huyết Hải Ấn.

Mà lúc đó bản thân Khương Thành cũng vẫn là một Đạo Tôn.

Lúc này hắn đã là Đạo Thánh chân chính, tu vi Tiên lực và Thiên Hồn đều không thể so sánh với trước kia.

Uy năng của kiếm đạo hoàn mỹ này tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên theo.

Mà Lạc Tu cũng phạm sai hết lần này đến lần khác, nếu như hắn không dùng đầu rồng đi tiếp xúc với kiếm đạo hoàn mỹ còn không đến nỗi bại vong nhanh như thế.

Về phần hiện tại…

Kiếm đạo hoàn mỹ phảng phất như đã tìm được điểm đột phá, cuối cùng giết vào từ lỗ hổng của trái tim kia, đột phá màn chắn Thánh lực của hắn.

Giờ phút này, tất cả sinh linh có mặt đều tận mắt nhìn thấy quá trình ngã xuống của một vị Đạo Thần.

Nhìn Tiên thể và đạo giáp của Lạc Tu bị phân giải thành bột phấn từng chút từng chút một.

Nhìn hắn hoàn toàn rơi vào trong biển kiếm đạo đáng sợ kia, mãi cho đến khi biến mất vô tung vô ảnh.

Khi tất cả này kết thúc, cũng tuyên cáo hắn hoàn toàn bỏ mình.

Kiếm đạo hoàn mỹ mất đi mục tiêu vẫn đang không ngừng xé rách trong hư không, giống như một lỗ đen sâu thẳm.

Mà ở trung tâm lỗ đen đó, Thành ca hôn mê ẩn sâu thân cùng cái tên.

Hết cách rồi, mỗi lần kiếm đạo hoàn mỹ đều giành thời gian cho hắn.

Mà toàn bộ Bán Long và Bán Long tộc bên dưới đều chìm đắm ở trong trạng thái đờ đẫn.

Ý nghĩ cái chết của Lạc Tu vô cùng to lớn.

Điều đó có nghĩa là ngày tận thế của Bán Long tộc, cũng có nghĩa là cuối cùng Long tộc đã thắng rồi.

Tuy nhiên lúc này, ai cũng không có lòng nghĩ đến những thứ này.

Trận chiến đấu vừa rồi quả thực quá mức rung động, nhất là một kiếm cuối cùng kia của Khương Thành càng khiến bọn họ

choáng váng.

Long tộc vốn không hiểu kiếm thuật lắm, đa phần Bán Long tộc cũng không tinh thông kiếm đạo.

Thậm chí bọn họ cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng Lạc Tu đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối, bại vong của Khương Thành đã như lửa xém lông mày, rất nhiều Long tộc lúc đó cũng suýt nữa không nhịn được muốn đi lên giúp đỡ.

Kết quả không hiểu thế nào, hắn vung ra một kiếm đã thắng rồi.

Đạo Thánh cứ vượt cấp chém giết Đạo Thần như thế?

Đơn giản như thế à?

Nếu như dùng chí bảo Thiên Đạo gì đó, hoặc là Thần khí trong truyền thuyết, bọn họ còn có thể hiểu được một chút.

Cứ một kiếm hoàn thành như thế, chúng rồng quả thực không thể hiểu nổi.

Chương 1784: Ta cũng có trợ thủ

“Hóa ra, Long Thần chí cao cũng có một kiếm thuộc riêng về mình à…”

Bởi vì Khương Thành hôn mê, rất nhiều Long tộc không nhịn được nhìn về phía Thu Vũ Tuyền cũng có một kiếm không thể tin được như thế.

Cố gắng biết được chút phổ cập khoa học từ chỗ nàng.

Tuy nhiên bọn họ đã định trước sẽ thất vọng.

Bởi vì lúc này bản thân Thu Vũ Tuyền đang ở trong ngỡ ngàng cực độ.

Đó là kiếm đạo hoàn mỹ.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên nàng đã nhận ra rồi, dù sao nàng có kiếm đạo thập tứ trọng, cách hoàn mỹ chỉ kém một bước.

Tuy nhiên một bước kia chính là cách biệt giữa trời và đất.

Kiếm đạo thập tứ trọng vẫn chưa thoát khỏi phạm trù kiếm thuật.

Mà kiếm đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng lại đã thoát khỏi kiếm thuật và căn nguyên kiếm.

Có thể trực tiếp chống lại đạo.

Đó là sự lột xác hoàn toàn.

Tuy nhiên độ khó của sự lột xác này lại cũng phải khó hơn việc lĩnh hội từ kiếm tâm sơ học đến kiếm đạo thập tứ trọng gấp mười lần trở lên.

Trước đó, kiếm đạo hoàn mỹ chính là một truyền thuyết.

Thậm chí Thu Vũ Tuyền cũng không cảm thấy thế gian có người có thể làm được.

Cho đến bây giờ, nàng đều cho rằng át chủ bài của Khương Thành chính là kiếm đạo thập tam trọng.

Thậm chí có một lần có chút cảm giác ưu việt, cảm thấy ít nhất bản thân mạnh hơn hắn một bậc về mặt này.

Mà hiện tại, Khương Thành đã dùng ra trước mặt nàng.

Đả kích của chuyện này tạo thành với nàng quả thực quá lớn.

Cuối cùng nàng cũng hiểu, vừa rồi tại sao Khương Thành không xin mình giúp đỡ rồi, bởi vì quả thực không cần.

Chỉ là, người này sao có thể làm được một bước đó chứ?

Nàng không hiểu nổi mà!

Đến nỗi sự vui mừng vì tăng lên quy tắc kiếm trước đó, lúc này cũng không còn sót lại chút gì, trong đầu một mảnh bối rối.

So với nàng, biểu hiện của Lâm Ninh ngược lại phải tốt hơn nhiều.

Mặc dù cũng đều kinh hãi vì kiếm đạo hoàn mỹ, nhưng ở trong lòng nàng, Khương chưởng môn chính là không gì không thể.

Nàng lúc này đã đang nhớ lại cẩn thận từng màn vừa rồi, cố gắng tìm được linh cảm từ bên trong.

Khương Thành hôn mê không kéo dài quá lâu.

Hắn rất nhanh đã tỉnh lại.

Vừa nhìn nơi này vẫn là Thiên Long giới, không khỏi thở dài một hơi.

Còn may, lần này không lưu lạc đến nơi quỷ quái giống như Cô Thần Giới.

Sau khi tỉnh lại, bởi vì Tiên lực và thần hồn đều trống rỗng, trạng thái của hắn đã rơi đến mức thấp nhất.

Nhưng sự nhiệt tình làm màu vô cùng tăng cao.

Dựa vào Tiên thể mạnh mẽ đạp lấy hư không, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm giống như nhìn Thần kia của đám rồng, hắn từng bước từng bước đi xuống.

Mãi cho đến khi hắn châm điếu thuốc lên, cuối cùng Thương Tật tỉnh hồn lại mới run tiếng hỏi: "Đại Đế, một kiếm vừa rồi kia của ngươi rốt cuộc là thần kĩ bậc nào?"

"Vốn dĩ ta cũng không muốn dùng chiêu đó đâu, uy lực quá lớn, có hại đến tự nhiên và khí trời đất!"

Nhìn ánh mắt tràn đầy sùng bái và muốn biết xung quanh, Thành ca sâu xa nhả ra một vòng khói.

"Vừa rồi các ngươi cũng đã nghe thấy rồi, ta còn nhắc nhở hắn chú ý chút, đừng để lật thuyền trong mương."

"Kết quả hắn cứ không nghe…"

"Ài, hết cách rồi, vậy ta chỉ có thể dạy cho hắn tư thế làm người chính xác."

"Vốn dĩ còn chuẩn bị rất nhiều chiêu sau, kết quả hắn đã không chịu nổi trước rồi."

Hắn bất đắc dĩ giang hai tay ra.

"Ta cũng hết cách rồi."

Mặc dù biết rõ ca này đang điên cuồng làm màu, nhưng ai cũng không thể chế giễu.

Dù sao hắn thật sự đã dùng cảnh giới Đạo Thánh tiêu diệt một tên Đạo Thần.

Bất kì ai tạo ra kì tích như vậy đều có thể chém gió khoe khoang, chẳng quá đáng chút nào.

Trong nhất thời, Long tộc toàn trường lấy lòng như thủy triều.

“Long Thần chí cao quả nhiên là bách chiến bách thắng!”

“Ta sớm đã biết Long Thần có thể chiến thắng tên tặc tử đó, trước đó chỉ là khiến hắn đắc ý một chút mà thôi.”

“Lạc Tu cỏn con, đối mặt với Long Thần thế mà không lập tức bó tay chịu chói quỳ trên đất thỉnh tội, quả thực ngang ngạnh ngu xuẩn!”

“Thương Thành Đại Đế từng cho hắn cơ hội, là bản thân hắn không hiểu được quý trọng…”

So với hoan hô chúc mừng của Long tộc bên kia, Bán Long tộc bên này lại như cha mẹ chết.

Lạc Tu vừa chết, những người bọn họ không chỉ mất đi chỗ dựa, đồng thời cũng mất đi sự gia trì của long mạch.

Dưới loại tình huống này, lấy đầu chiến đấu với Long tộc?

Nhưng ngay khi bọn họ hoang mang, đột nhiên lại phát hiện, hiệu quả của long mạch dường như vẫn còn.

“Kì quái, sao long mạch vẫn còn?”

Đám Long tộc Thương Tật và Dực Không cũng rất nhanh phát hiện chi tiết này.

“Không đúng, cấp bậc long mạch do Lạc Tu tạo ra đấy, hiện tại hắn cũng chết rồi, lực long mạch không phải là nên bị giải trừ rồi sao?”

“Bởi vì ta vẫn chưa chết.”

Chỉ thấy trong hư không kia, một điểm sáng đột nhiên sáng mạnh lên.

Ngay sau đó, thân thể hình người từ từ tạo hình.

Bóng dáng của Lạc Tu lại xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người lần nữa.

Trạng thái của hắn trông cũng không tốt lắm, uy áp thanh thế yếu hơn trước nhiều lắm.

Hơn nữa một thân đạo giáp và đạo kiếm bị phá hủy trong chiến đấu trước đó, hiện nay chỉ là mặc một thân hắc y bình thường.

Nhưng bất luận thế nào, phải tốt hơn không ít so với Khương Thành tiên lực thần hồn thấy đáy kia.

“Sao, sao ngươi có thể còn sống?”

Câu hỏi này là Thương Tật hỏi ra.

Thành ca sẽ không hỏi câu hỏi không có phẩm vị như thế, hắn xưa nay đều là được hỏi.

Sự vui mừng của Long tộc có mặt biến mất trong nháy mắt, giống như nước lạnh đổ đầu.

Lạc Tu vẫn còn sống, mà Khương Thành trông cũng đã như đèn cạn dầu rồi, chuyện này phải làm sao?

“Trước đó ta hẳn là từng nói qua.”

Khóe miệng Lạc Tu khẽ nhấc lên, vạch qua một tia chế giễu.

“Năm xưa ta đã từng bị nhánh Li Long tộc giết chết.”

“Sao các ngươi không chú ý đến chi tiết đó chứ?”

Lời này vừa ra, Bán Long tộc và Long tộc có mặt cuối cùng mới “chợt hiểu ra”.

Đúng nhỉ, năm xưa Lạc Tu đã nên chết rồi, nhưng sau này hắn không những không chết, còn gặp được Long Tổ.

Vận khí người này ngút trời, cơ duyên cực nhiều, rất có thể còn có con bài chưa lật khác.

Chẳng hạn như niết bàn, chẳng hạn như trước khi sắp chết giữ lại một sợi sinh cơ, chẳng hạn như bí bảo thậm chí thiên phú bảo mệnh đặc biệt.

“Chuyện này phải làm sao?”

Đám Long tộc Thương Tật và Huyền Hải có hơi hoảng sợ.

Hiện tại Khương Thành cũng đã mất đi lực chiến đấu, vậy chẳng phải là…

Rất nhiều Long tộc chỉ có thể ném ánh mắt xin giúp đỡ về phía Thu Vũ Tuyền.

Đã đến bước này, dường như chỉ có thể do nàng đến cố gắng xoay chuyển tình thế thôi.

“Lạc Tu rõ ràng cũng bị trọng thương, hiện tại thực lực của hắn nhất định không còn bao nhiêu.”

“Nếu như Thu muội tử dùng ra một kiếm đó, có lẽ chúng ta vẫn còn có phần thắng.”

“Đúng, chúng ta vẫn chưa đến lúc tuyệt vọng!”

“Ha ha ha ha ha…”

Thu Vũ Tuyền còn chưa tỏ thái độ, Lạc Tu trong hư không đã cười phá lên.

“Một kiếm kia của nàng ta cũng từng nghe nói qua.”

“Có lẽ đi, có lẽ nàng có thể giết ta thêm lần nữa.”

“Nhưng ra không tin nàng không cần trả ra đại giá.”

“Mà ta vẫn có thể sống lại lần nữa.”

Nghe thấy lời này của hắn, Khương Thành yên tâm rồi.

Vừa rồi hắn còn cho rằng cái tên này cũng có được hệ thống giống như mình chứ.

Hiện tại vừa nghe, cái tên này cũng chỉ là đơn thuần sống lại, không phải là sau khi sống lại hack tất thắng, thậm chí ngay cả trạng thái cũng không lấp đầy.

“Chỉ như vậy? Vậy ngươi còn chảnh cái quái gì?”

“Ha…”

Lạc Tu đứng trên không trung lắc đầu, giống như nhìn một con ếch ngồi đáy giếng không tự lượng lực.

“Quên nói cho các ngươi một chuyện.”

“Thực ra ta cũng có trợ thủ.”

Hắn hét một tiếng về phía nơi nào đó ở phía xa.

“Lăng huynh, để ngươi chê cười rồi, vốn tưởng rằng không cần ngươi ra tay cơ chứ.”

“Hiện tại xem ra, chỉ có thể do ngươi dọn dẹp những phản nghịch này thôi.”

Chương 1785: Át chủ bài ra trận liền rút lui

“Ài!”

Trong không trung truyền đến một tiếng thở dài kéo dài.

Sau đó, một tên nam tử mặc bạch y, dáng người thẳng tắp dung nhan tuấn tú như ngọc, từ từ xuất hiện bóng dáng.

Sau khi nhìn rõ dung nhan người này, sắc mặt của rất nhiều Đạo Thánh và Đạo Tôn của Long tộc có mặt kịch biến.

Mà những Bán Long tộc kia lại là nhướng mày vui mừng.

“Lại là một vị Đạo Thần!”

“Lăng Hiển!”

“Vậy mà lại là hắn!”

“Hắn không phải là Huyết Đế của Thiên Cung sao, sao lại đến nơi này?”

“Sao hắn lại đứng cùng với Lạc Tu, hơn nữa còn giúp đỡ hắn?”

Huyết Đế đứng sừng sững ở bên cạnh Lạc Tu không nói một lời, chỉ thản nhiên nhìn xuống phía dưới.

“Huyết Đế, chuyện nơi này không liên quan đến ngươi đâu nhỉ?”

Năm xưa Thương Tật cũng từng ở Nguyên Tiên giới, đương nhiên quen biết Thập Thiên Đế.

“Đây là ân oán giữa Long tộc và Bán Long tộc bọn ta, huống hồ bọn ta cũng không tiến công Thiên Cung của ngươi, một người ngoài như ngươi hà tất phải nhúng tay vào?”

“Người ngoài?”

Lạc Tu đắc ý cười ra tiếng.

“Hiện tại cuối cùng cũng đã biết sợ rồi à, còn trông mong cầu tình sẽ khiến Lăng huynh rút đi?”

“Nói thật với các ngươi, Lăng huynh và ta đều là thành viên của Vô Thượng Đạo Cấp, hắn được ta cố ý mời đến giúp đỡ

đấy.”

“Đây mới là át chủ bài cuối cùng của ta!”

“Các ngươi lấy cái gì đấu với ta?”

Thành viên của Vô Thượng Đạo Cấp?

Tin tức này đã khiến tất cả mọi người trở tay không kịp.

Ngay cả Khương Thành cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Lạc Tu là một thành viên của Vô Thượng Đạo Cấp thì cũng thôi đi, đường đường là Huyết Đế thế mà cũng như thế?

Lẽ nào những Thiên Đế mất tích kia đều đã tiến vào Vô Thượng Đạo Cấp?

Bọn họ không định trở về Thiên Cung nữa à?

Mà tất cả Long tộc có mặt lúc này đã tuyệt vọng.

Một Lạc Tu giết không chết đã đủ khiến người ta đau đầu, hiện tại thế mà lại xuất hiện một Huyết Đế có chí bảo Thiên Đạo, này còn đánh cái gì nữa?

“Ha ha ha ha…”

Toàn bộ những cao thủ của Bán Long thế gia kia đều hoan hô lên.

“Thật tốt quá!”

“Đây đúng thật là xoay chuyển tình thế, tìm được lối thoát trong cảnh khốn khó mà!”

Bọn họ vốn dĩ như cha mẹ chết, tưởng rằng ngày tận thế giáng đến, lúc này hận không thể cất giọng ca vàng.

“Hóa ra người cười đến cuối cùng vẫn là Bán Long tộc chúng ta!”

“Gì mà một kiếm này một kiếm nọ chứ, đều chỉ là phí sức.”

“Bọn ta có hai vị Đạo Thần, các ngươi lấy cái gì đấu với bọn ta?”

Có lẽ là trước đó bị Khương Thành đè ép quá mạnh, lại có lẽ là vừa rồi sau khi nhìn thấy Lạc Tu “chết rồi” tâm thái sụp đổ, ánh mắt nhìn Long tộc của bọn họ lúc này tràn đầy tàn nhẫn vặn vẹo.

“Long mạch vĩnh hằng, những Long tộc các ngươi tương lai sẽ rất thảm, ta đảm bảo!”

“Lần này suýt nữa bị các ngươi làm loạn thành công, bọn ta sẽ rút ra bài học, sau này sẽ không cho các ngươi một chút xíu cơ hội trèo lên nào nữa đâu.”

“Những nghiệt long ti tiện các ngươi cứ vĩnh viễn ở trong bùn lầy đi!”

“Các ngươi sẽ không còn cái ngày nhìn thấy ánh mặt trời nữa đâu…”

Khương Thành có hơi cạn lời đối với chuyện này.

Hiện tại hắn cảm thấy Bán Long tộc này đúng thật là có hơi không bình thường.

Lẽ nào là bởi vì người không ra người rồng không ra rồng, hai bên đều không chào đón, sau khi coi mình thành một nhóm nhỏ bị bỏ rơi, cảm thấy toàn thiên hạ đều có lỗi với mình, tâm lí dần dần biến thái rồi?

Hắn khẽ lắc đầu, tạm thời vứt bỏ những suy nghĩ này.

“Làm Thiên Đế tốt lành ngươi không làm, chạy đến đây giúp hắn làm cái gì?”

Câu hỏi này của hắn đương nhiên là hỏi Huyết Đế.

Có điều vẫn chưa đợi Huyết Đế trả lời, Lạc Tu dương dương đắc ý ở một bên đã cướp lời.

“Thế nào, cuối cùng cũng phát hiện chuyện này vượt ra khỏi mong đợi của ngươi rồi?”

“Vô Thượng Đạo Cấp không phải là ngươi có thể hiểu được đâu, mà cả đời này ngươi cũng không thể hiểu được.”

“Lăng huynh, đừng nhìn hiện tại tiên lực và thần hồn khí tức của người này đều cực kì yếu ớt, thực ra hắn cực kì khó đối phó.”

Hiện tại hắn thật sự không dám giữ lại Khương Thành nữa.

“Mặc dù trận chiến đấu vừa rồi ngươi cũng đứng ngoài quan sát rồi, nhưng chi tiết trong đó, sợ là không trải nghiệm được.”

“Kiến nghị tiếp theo đây ngươi toàn lực chém giết hắn, đừng cho hắn bất kì cơ hội nào, bằng không hắn cực có khả năng lại tạo ra bất ngờ lần nữa…”

Khóe miệng Huyết Đế co rút.

Thầm nghĩ kiếm đạo hoàn mỹ và lực trọc, ta còn thật sự đã từng trải nghiệm qua, hơn nữa còn sớm hơn ngươi.

Không cần ngươi nhắc nhở.

“Ài!”

Nhìn ánh mắt nghiền ngẫm kia của Khương Thành, hắn lại thở dài một hơi.

Trong lòng người trong cuộc chính là sự hối hận, hối hận đến nỗi ruột cũng đã xanh.

Sớm biết “Thương Thành Đại Đế” làm loạn Thiên Long giới bên này kia chính là Khương Thành, hắn nói cái gì cũng sẽ không đến tiếp tay làm việc xấu.

Làm đến hiện tại đâm lao thì phải theo lao.

Giúp Khương Thành đi, Vô Thượng Đạo Cấp bên kia không thể giải thích.

Giúp Lạc tu đối phó Khương Thành… Vẫn là bỏ đi.

Hắn còn muốn sống thêm mấy năm đấy.

“Hay là, ta tiến cử cho ngươi một chút, ngươi cũng gia nhập Vô Thượng Đạo Cấp thế nào?”

“Biến chiến tranh thành tơ lụa như vậy, chuyện của Thiên Long giới các ngươi có thể thương thượng được.”

“Vui vẻ hòa thuận cũng rất tốt đấy…”

Lạc Tu có hơi nghe không hiểu hắn đang nói cái gì.

Mặc dù mỗi một từ đều có thể nghe hiểu, nhưng kết hợp lại với nhau, sao lại cổ quái như thế chứ?

“Lăng huynh, ngươi đùa cái gì vậy chứ? Sao ta và hắn có thể biến chiến tranh thành tơ lụa chứ?”

“Đã đến bước này, đương nhiên là không chết không ngừng, không tồn tại bất kì cứu vãn gì nữa!”

“Diệt cỏ phải diệt tận gốc, mối họa ngầm như vậy sao có thể giữ lại?”

“Huống hồ ngươi cũng không phải là người nhân từ như thế đâu nhỉ?”

Hắn cảm thấy có phải đầu Lăng Hiển hồ đồ rồi không.

Ngươi đường đường là Thiên Đế đấy.

Đối mặt với một Đạo Thánh, ngươi thận trọng như vậy làm gì?

Trực tiếp đi lên giết chết đối phương đi, còn thiện ý khuyên bảo, có đáng không?

Vậy mà ngay cả giới thiệu tiến vào Vô Thượng Đạo Cấp cũng nói ra được.

Lẽ nào ngươi tạm thời nổi lên trái tim yêu quý người có tài?

Quả thực là vô lí!

“Đúng thế!”

Khương Thành đối diện cười híp mắt gật đầu.

“Hắn nói rất có lí, chúng ta không có khả năng giảng hòa.”

“Về phần Vô Thượng Đạo Cấp kia của các ngươi, nếu như mời ta đi làm lão đại, vậy ta ngược lại có thể suy nghĩ một chút.”

Lạc Tu ở một bên cười nhạo.

“Ngươi thật sự là tự cao tự đại, Đạo Thánh cỏn con cũng không có tư cách tiến vào Vô Thượng Đạo Cấp…”

Huyết Đế lại không hề thấy như vậy.

Nếu như tính cả lần vừa rồi kia, vậy Khương Thành đã từng giết hai Đạo Thần ở trước mặt hắn rồi.

Thực lực như vậy tiến vào Vô Thượng Đạo Cấp không có vấn đề chút nào.

Càng huống hồ, sau lưng hắn còn có đám điên kia nữa mà.

Hắn chỉ có thể cười khổ lắc đầu : “Ngươi như vậy khiến ta rất khó xử đấy, có thể nể mặt ta không?”

Khương Thành bĩu môi : “Ngươi làm tiểu đệ kiểu gì vậy, mỗi lần đều muốn đại ca nể mặt ngươi?”

“Lần này không cần phải nói nữa, nếu như ngươi không muốn ra tay thì né qua một bên đi.”

“Tốt! Rất tốt!”

Huyết Đế vẻ mặt tức giận chỉ vào hắn, cứ như đã bị làm cho tức giận.

Sau đó, hắn ngoan ngoãn bay đến nơi xa, làm ra tư thái chẳng giúp bên nào.

Lạc Tu trợn tròn mắt.

Bán Long tộc vừa rồi còn đang hoan hô chúc mừng hóa đá.

Ngay cả Long tộc và Thu Vũ Tuyền bên dưới cũng đều sững sờ.

Không phải đã nói Huyết Đế là át chủ bải cuối cùng của Lạc Tu sao?

Sao Khương thành thuận mồm nói một câu đã trực tiếp khiến hắn rút lui rồi?

Còn có thể như vậy?

Còn nữa, vừa rồi Khương Thành gọi hắn là tiểu đệ, sao hắn cũng không phản bác?

“Lăng Hiển, ngươi làm gì vậy?”

Lạc Tu hiển nhiên không hiểu nổi chuyện hoang đường như vậy.

Đến nỗi cũng không gọi Lăng huynh nữa.

Chương 1786: Lẽ nào ngươi sợ rồi?

“Hắn đã như đèn cạn dầu rồi, ngươi không nhìn ra à?”

Lạc Tu không thể tiếp nhận.

Át chủ bài đã nói sao lại không linh rồi?

Lúc trước ở Vô Thượng Đạo Cấp bên kia, không phải nói tốt lắm sao?

Dưới sự tức giận, ngay cả phép khích tướng hắn cũng đã dùng.

“Lẽ nào ngươi đường đường là Thiên Đế mà còn sợ hắn hay sao?”

Huyết Đế ở nơi xa không những không bị kích, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

“Ta đúng thật là sợ hắn.”

Nơi sâu trong lòng, hắn cũng đang lặng lẽ oán thầm.

Ngươi thấy được rồi thì thu tay đi.

Cái tên kia không dùng thân phận đại ca cưỡng hành ép ta ra tay với ngươi chỉ để ta không đếm xỉa đến thì ngươi nên đốt nhang vui mừng rồi.

Bằng không, ngươi sẽ chết càng thảm hơn.

Hiện tại tốt xấu gì vẫn còn một sợi sinh cơ.

“Đúng là ngang ngạnh ngu xuẩn!”

Nhìn thấy Khương Thành chậm rãi bay đến trước mặt mình, nhưng dường như không có tiên lực và hồn lực, Lạc Tu đang tức giận, đồng thời lại cũng không dám khinh địch.

Đồng thời có Thiên Hồn, lực trọc và kiếm đạo hoàn mỹ, cho dù Khương Thành ngất đi, hắn cũng sẽ cẩn thận mười hai phần.

“Thương Thành, vừa rồi không phải ngươi hỏi ta, tại sao phải ra tay với Long tộc của Cổ Tiên Giới sao?”

“Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết.”

Trước đó hắn còn nói Khương Thành sắp phải chết, biết cũng không có ý nghĩa gì.

Hiện tại dường như không nghĩ như vậy nữa.

“Ồ? Tại sao thế?”

Thành ca tràn đầy hứng thú mỉm cười.

Lạc Tu hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Vì tương lai của toàn bộ Long tộc và Bán Long tộc.”

Khương Thành giống như làm quá lên lùi về phía sau nửa bước.

“Vĩ đại như vậy à?”

“Theo như ngươi nói như vậy, Thương Long, Thanh Long, Kim Long còn phải cảm kích ngươi rồi?”

Lạc Tu như không nghe ra ý chế giễu trong giọng nói của hắn.

“Bọn họ đúng thật là nên cảm kích ta.”

“Ngươi cho rằng bố cục của Nguyên Tiên giới đã cố định rồi sao?”

“Trên thực tế, sự biến đổi lớn vừa mới bắt đầu.”

Khương Thành cuối cùng cũng đã có chút hứng thú.

“Nguyên Tiên giới làm sao?”

Khuôn mặt Lạc Tu chợt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Cơ hội thành Thần sắp đến.”

Lời này không chỉ Khương Thành, Bán Long tộc và Long tộc phía dưới cũng đều một đầu mù mịt.

Gì mà thành Thần?

“Không phải ngươi cũng đã là Đạo Thần rồi sao? Còn thành Thần gì chứ?”

“Phía trên Đạo Thần.”

“Nguyên Tổ?”

“Càng cao hơn Nguyên Tổ!” Vẻ mặt của Lạc Tu cực kì nghiêm nghị.

Khương Thành cũng bị sửng sốt.

“Hóa ra phía trên thật sự có cảnh giới càng cao hơn à?”

“Đúng vậy!”

“Cho nên thành Thần thế nào đây?”

Lạc Tu không hề trực tiếp phổ biến khoa học với hắn thành Thần thế nào.

“Thần vị có số lượng cố định đấy.”

“Tám mươi mốt vị Chủ Thần, Nhân tộc năm mươi tư người, hai mươi bảy người còn lại phân ra những tộc còn lại.”

Khương Thành nghe đến mơ hồ.

Gì mà chín mươi chín vị Chủ Thần, chẳng thể hiểu nổi.

Ngươi thêm cái này vào chơi Bảng Phong Thần à?

“Làm sao có được vị trí này? Đã có người thành Thần chưa?”

Lạc Tu lắc đầu.

“Chưa hề.”

Khương Thành âm thầm chế giễu, vậy ngươi nói cái quái gì?

“Cho nên chuyện này có liên quan gì đến chuyện ngươi bức hại ba đại Long tộc thượng vị chứ?”

“Hai mươi bảy Thần vị còn lại, ít nhất có hơn vạn tộc quần đang tranh đoạt.”

Lạc Tu nói đĩnh đạc, hiển nhiên đã từng suy nghĩ đến chuyện này vô số lần.

“Trong đó không chỉ có các tộc trên mặt sáng, còn có một vài tộc từ đầu đến cuối chưa từng xuất thế.”

“Long tộc chúng ta vốn không hề có ưu thế gì.”

“Chẳng hạn như Minh tộc, Quỷ tộc, Huyết tộc, Phượng tộc, Mộc tộc, Hải tộc hoàn toàn không kém hơn nội tình của chúng ta.”

“Mà Vu tộc, Hoang tộc, còn có Man tộc chưa từng xuất thế, âm tộc, Địa tộc của thời đại Thượng Cổ, bọn họ đều là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của chúng ta.”

“Một khi Long tộc chúng ta không có Thần vị, địa vị tương lai ắt phải tuột dốc không phanh, từ đó rơi vào mục tiêu bị người ta ức hiếp.”

“Vì địa vị tương lai của toàn bộ Long tộc, ta chỉ có thể tranh!”

“Tuy nhiên chỉ có hai mươi bảy vị trí, ngươi nói nên tranh thế nào?”

Lần này, hắn vẫn chưa đợi Khương Thành mở miệng đã tự mình nói: “Muốn cố hết sức mình tranh được Thần vị, vậy ắt phải tập hợp tất cả tinh hoa của nhất tộc này, nhất định phải trở thành tồn tại mạnh nhất độc nhất vô nhị của nhất tộc này!”

Khương Thành đã mơ hồ hiểu được.

“Cho nên ngươi hấp thu tinh huyết của Thương Long và Thanh Long?”

“Đúng vậy.”

Lạc Tu gật đầu.

“Cấp bậc của Thương Long và Thanh Long, Kim Long không kém hơn Long Tổ.”

“Nhưng Long Tổ không thể dung hợp huyết mạch của bọn họ, không thể càng tiến thêm một bước.”

“Mà ta lại cứ có được thiên phú nuốt chửng dung hợp, ta có thể dung hợp huyết mạch của Long Tổ và ba đại Long tộc thượng vị ở một thân, có thể hội tụ tinh hoa của toàn bộ Long tộc!”

“Một khi ta dung hợp huyết mạch của bốn đại Long tộc đỉnh cấp, vậy nhất định sẽ tiến thêm một bước, vượt qua Long Tổ!”

“Đến một ngày đó, ít nhất ta có nắm chắc chín phần, có thể tranh đoạt được một Thần vị cho Long tộc!”

“Ngươi nói xem, Long tộc sản sinh ra ta có phải là ý trời không?”

Khóe miệng Thành ca co rút.

Có phải cái tên này điên rồi không?

“Vậy tại sao ngươi không dung hợp huyết mạch Kim Long của Ngao Dương?”

Lạc Tu thản nhiên nói: “Hắn không phải là huyết mạch Kim Long Cửu Trảo.”

Cảm thấy như hắn vẫn coi thường Kim Long Bát Trảo.

Điều này khiến Ngao Dương phía dưới lệ rơi đầy mặt.

Lão tử thật sự cảm ơn tám đời tổ tông nhà ngươi.

“Ngươi còn rất kén chọn.”

Khương Thành nhún vai: “Đây chính là nguyên nhân ngươi ra tay với ba đại Long tộc?”

“Đúng vậy.”

Lạc Tu gật đầu thật mạnh, sau đó nghiêm nghị nói: “Ta vì vận mệnh của toàn bộ Long tộc.”

Vẫn chưa đợi Thành ca mở miệng, hắn đã chuyển sang khuôn mẫu khẩn thiết chân thành.

“Thương Thành, ngươi cũng là Bán Long tộc.”

“Ngươi còn là Thương Long Đại Đế.”

“Hiện tại ta hỏi ngươi, nếu như tương lai khi tranh đoạt Thần vị, Long tộc không đoạt được một chỗ đứng sẽ suy bại đến mức nào?”

“Lẽ nào ngươi không nên nghĩ cho đại cục của toàn bộ Long tộc, không nên giúp ta? Không nên thành toàn ta sao?”

Toàn bộ Long tộc và Bán Long tộc phía dưới đều rơi vào trầm tư.

Chuyện tranh đoạt Thần vị này, bọn họ vẫn là nghe nói lần đầu, cũng hoàn toàn đánh loạn mạch suy nghĩ của bọn họ.

Cảnh giới phía trên Đạo Thần và Nguyên Tổ?

Vậy mà còn có loại tồn tại đó?

Trong nhất thời bọn họ đều không thể đưa ra phán đoán, bởi vì điều đó quả thực xa xôi quá.

Nhưng Khương Thành lại giống như không cần suy nghĩ.

Hắn không do dự chút nào lắc đầu.

“Long tộc còn không đến lượt ngươi đến ra mặt.”

“Có ta là đủ rồi, ngươi an tâm đi đi.”

Ca có hệ thống đấy.

Mặc kệ ngươi gì mà Thần vị không Thần vị, mở hệ thống trực tiếp đẩy ngang là được rồi.

Lạc Tu sửng sốt.

Hắn đã nghĩ đến các loại phản bác của Khương Thành, chẳng hạn như địa vị hiện tại của Long tộc càng thấp càng thảm hơn; chẳng hạn như ngươi chỉ vì Bán Long tộc, không phải là vì Long tộc; chẳng hạn như ngươi ra tay với Long tộc, đụng chạm đến vảy ngược của ta…

Mà hắn cũng sớm đã nghĩ xong lí do thoái thác của các loại phản bác.

Nhưng hắn chỉ duy nhất không ngờ rằng Khương Thành thế mà lại nói Long tộc không cần Lạc Tu hắn.

Điều này khiến hắn nhất thời có hơi phản ứng không kịp.

“Ngươi muốn tranh với ta?”

Vẻ mặt của hắn dần dần trở nên u ám.

“Ngươi cảm thấy ngươi càng có thể đại diện cho Long tộc hơn ta sao?”

Khương Thành lắc đầu.

“Đối với chuyện đại diện tộc này tộc kia, ta không hề có hứng thủ gì, chỉ đơn thuần là muốn giết ngươi mà thôi.”

“Vừa rồi không phải ngươi nói muốn không chết không ngừng, không phải nói diệt cỏ phải diệt tận gốc sao?”

Hắn lắc Kỵ Khuyết kiếm trong tay.

“Hà tất còn phí nhiều lời lẽ như vậy chứ?”

“Õng à õng ẹo, lẽ nào ngươi sợ rồi?”

Chương 1787: Đoạn Long Châu Bút

So sánh từ thực lực, Khương Thành Đạo Thánh, Lạc Tu là Đạo Thần.

Từ trạng thái mà nói, Khương Thành đã coi như là đèn cạn dầu, sau khi Lạc Tu sống lại tốt xấu gì cũng bảo tồn được một hai phần trạng thái.

Đừng xem thường hai phần này.

Muốn tiêu diệt tất cả Long tộc và Bán Long có mặt vẫn không vấn đề gì.

Đây chính là nội tình của hắn, long mạch gia trì, Thiên Long giới vẫn là sân nhà tuyệt đối của hắn.

Nhưng vừa rồi sở dĩ Lạc Tu khẩn thiết chân thành lải nhải nhiều như thế, cũng đúng thật là kiêng kị Khương Thành.

Người này hết lần này đến lần khác thần kì loại bỏ át chủ bài của hắn, khiến hắn có một loại trực giác có lẽ thiên mệnh không còn thuộc về mình nữa.

“Cho thể diện mà không cần, đây là ngươi tự tìm đấy!”

Hắn lại lần nữa gọi ra một thanh đạo kiếm bát giai.

“Phô trương thanh thế, ta không tin ngươi còn có thể thi triển ra bản lĩnh gì.”

Nói xong, hắn thúc động tiên lực còn lại, lại mở ra đạo hải của mình lần nữa.

So với trước đó, đạo hải lần này của hắn bất luận là quy mô hay là cường độ đều yếu hơn không chỉ mười lần.

Bốn tòa Thần đài kia cũng đều tối đi rất nhiều.

Dù sao cũng là chết đi sống lại lần nữa, lần hồi sinh này của hắn lại không phải đầy máu.

Có điều đạo hải như vậy đã đủ rồi.

Hiện tại ngay cả Pháp Tắc không gian Khương Thành cũng không dùng.

Chịu thôi, kiếm đạo hoàn mỹ đã rút sạch tiên lực và Thần Hồn của hắn, sau khi tỉnh lại chỉ khôi phục một chút xíu như thế mà thôi.

Chút tiên lực và Thần Hồn này ngay cả căn nguyên cũng không thể kết nối.

Cũng không thể gọi ra thế giới kiếm đạo thập tam trọng.

Đối mặt với công kích của đạo hải Thần đài, hắn bị chôn vùi không hồi hộp chút nào.

Sau đó, bị giết chết không chút hồi hộp.

Sau khi hắn tan thành mây khói, bất luận là Long tộc, Bán Long hay là bản thân Lạc Tu cũng đều cảm thấy cực kì không chân thực.

“Chết rồi?”

“Như vậy đã kết thúc rồi?”

Vừa rồi Lạc Tu lải nhải nửa ngày là vì không muốn liều mạng, là Khương Thành cứ muốn khai chiến.

Ai cũng cho rằng hắn chắc chắn còn át chủ bài.

Chắc chắn vẫn còn đại sát chiêu.

Bằng không sức lực khai chiến ở đâu đến?

Nhất là những Bán Long tộc kia đều âm thầm chảy mồ hôi vì Lạc Tu.

Ai từng nghĩ Khương Thành vừa mới khai chiến đã ngoẻo rồi.

"Chuyện này cũng hoang đường quá đi?"

"Không nên đâu…"

Đám Long tộc Thương Tật, Thương Khung và Dực Không vẻ mặt giật mình.

Mà sau khi những Bán Long tộc kia giật mình ngắn ngủi, lại là điên cuồng cười lớn lên.

"Ha ha ha ha, còn tưởng rằng hắn lợi hại lắm chứ!"

"Hóa ra cuối cùng vẫn không đấu lại Lạc Tu Đại Đế của tộc ta!"

"Nghịch tặc Thương Thành đã chết, đại cục đã định, Thiên Long giới này chung quy vẫn là của Thiên Long tộc chúng ta!"

Bản thân Lạc Tu cũng chậm rãi hất cằm lên.

"Hừ, cái thứ gì?"

"Hóa ra chỉ là lũ cuồng vọng vô tri, mất công ta còn dùng ra thần uy như thế!"

Vừa rồi giết thuận lợi quá, hắn cũng có hơi có cảm giác dùng lựu đạn nổ muỗi.

Tuy nhiên hắn không hề chú ý đến con ngươi dần dần co rút kia của Huyết Đế ở một bên, cũng không chú ý đến vẻ mặt bình tĩnh kia của Ngao Dương và Lâm Ninh.

Năm xưa Huyết Đế từng tận mắt nhìn thấy Cô Thần Yến Khai giết chết Khương Thành.

Cuối cùng cũng tận mắt nhìn thấy Khương Thành nhảy nhót tưng bừng xuất hiện lần nữa.

Hắn mới không tin cái tên này không còn.

Mà Khương chưởng môn thuận lợi bị giết cũng nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Ting! Kí chủ thu được một cây Đoạn Long Châu Bút, có thể phán quyết tội của Long tộc.”

“Ting! Kí chủ hồi sinh.”

Đoạn Long Châu Bút?

Cái thứ này dùng làm sao?

Khương Thành sống lại lần nữa, ngây ngốc nhìn cây bút lơ lửng xuất hiện ở trong tay mình, mẹ nó thế mà còn là một cây bút thép màu đỏ.

“Hệ thống ngươi có thể đoan trang một chút không?”

Bên ngoài không bất ngờ gì lại là một trận kinh hô.

“Sao ngươi vẫn còn sống?”

“Hắn thế mà chưa chết?”

“Chuyện này không thể nào, rõ ràng đã bị giết rồi!”

Những lời tương tự, Khương Thành đã nghe qua vô số lần, sớm đã tự động lọc đi rồi.

“Ngươi cũng có thể hồi sinh?”

Lạc Tu cực kì kinh ngạc, nhất thời như đối mặt với quân thù.

Những lời nói Khương Thành chẳng qua cũng chỉ như vậy trước đó cũng như chưa từng xảy ra.

Bởi vì hắn phát hiện, vừa rồi Khương Thành rõ ràng đã không còn tiên lực và lực Thần Hồn, lúc này thế mà lại là trạng thái tinh lực thịnh vượng.

Chuyện này quỷ dị quá mức.

Hoàn toàn không phù hợp lẽ thường.

“Hồi sinh?”

Thành ca cười nhạo một tiếng, ước số làm màu rục rịch ngóc đầu dậy.

“Ngươi cảm thấy ta có thể bị ngươi giết chết sao?”

“Đó chỉ là ta cho ngươi một cơ hội tận tình thi triển, tránh khỏi ngươi sắp chết còn cảm thấy vẫn chưa đủ vui chết không nhắm mắt.”

“Hiện tại ngươi đã ra tay xong rồi nhỉ, cũng nên đến lượt ta rồi.”

Hắn làm đến giống như vừa rồi là mây trôi nước chảy nhường đối phương đánh một hồi.

Khiến Lạc Tu tức đến quá chừng.

Nhưng Long tộc vốn tưởng rằng tuyệt vọng bên dưới lại hoan hô như sấm động, lấy lòng như thủy triều.

“Long Thần chí cao uy võ!”

“Ta biết ngay Thương Thành Đại Đế không dễ dàng chết như thế mà, chỉ là đùa hắn mà thôi.”

“Tầm nhìn của Đại Đế rất khác đấy, loại chiến đấu này cũng có thể ung dung nhìn nó, học được rồi học được rồi.”

“Đây chính là sự tự tin của cường giả, đứa trẻ Lạc Tu còn phải học hỏi chút…”

Thành ca cười đủ rồi, cũng không định dài dòng liền muốn giải quyết xong Lạc Tu đối diện.

Tuy nhiên sau khi cầm cây Đoạn Long Châu Bút đó lại trợn tròn mắt.

Khi hắn kích hoạt Đoạn Long Châu Bút, hiện trường lập tức xuất hiện mục tiêu đợi chọn đếm không hết.

Tất cả Long tộc và Bán Long tộc đều bị bao gồm trong đó, thậm chí bao gồm cả bản thân hắn.

Chỉ có mấy ngoại lệ, chính là Lâm Ninh, Thu Vũ Tuyền, Huyết Đế cùng với Lạc Tu.

“Đây là đang làm cái gì?”

Không thể khóa chặt Lạc Tu, cây Đoạn Long Châu Bút này vô hiệu với hắn.

“Hệ thống ngươi sẽ không phải là phát sai hack rồi không?”

Đối với chất vấn của hắn, hệ thống chỉ máy móc nhắc lại một câu: “Đoạn Long Châu Bút có thể phán quyết tội của tất cả Long tộc.”

Khương Thành rất tức giận: “Con mẹ nó, ngươi đây không phải là đọc lại một lần sao?”

Mà lúc này Lạc Tu đối diện đã lại ra tay lần nữa.

Cho dù lần ra tay vừa rồi kia có không ít tổn hao với hắn, nhưng hắn vẫn dùng ra đạo hải lần nữa.

Đạo Thần chính là Đạo Thần, trâu yếu còn hơn bò khỏe.

May mà sau khi Khương Thành hồi sinh trạng thái đã tràn đầy trở lại, Pháp Tắc không gian lại căng lên lần nữa, ngay cả lực trọc cũng đã đầy trở lại.

Hiện tại ngược lại cũng đã có lực chiến đấu một trận.

Nhưng trong chiến đấu câu được câu chăng, tâm trạng của hắn cũng cực kì không thoải mái.

Phương án này của hệ thống thế mà vô hiệu, không nên chút nào.

Hắn biết, tình huống lần này thật sự hung hiểm.

Nếu như lại bị Lạc Tu giết chết lần nữa, vậy hệ thống sợ là sẽ không hồi sinh mình nữa.

Bởi vì nó đã cung cấp “phương án giành thắng lợi”, ngươi vẫn chết, vậy thì là đáng đời bị giết.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe qua một đạo linh quang —— Lẽ nào Lạc Tu không được Châu Bút phán định là Long tộc?

Lúc trước Lạc Tu vì để né tránh trấn áp lực long mạch của hệ thống, không chỉ đã từ bỏ chân thân Long Tổ và tinh huyết của Thương Long Thanh Long, thậm chí cũng tạm thời phong ấn huyết mạch Li Long tộc của mình.

Cho nên hiện tại hắn chỉ là một Nhân tộc đích thực.

Đoạn Long Châu Bút này vô hiệu với người không phải Long tộc.

“Đáng chết, lẽ nào còn cứ phải cần hắn kích phát huyết mạch Li Long mới được?”

Chuyện này, sợ là rất khó làm được.

Lạc Tu một đường quật khởi, thứ dựa vào căn bản không phải là chút huyết mạch Li Long kia.

Hắn càng gần gũi với Nhân tộc hơn.

Trong loại đại chiến này, hắn tội gì dùng chút huyết mạch bình thường đó.

Dưới tình thế cấp bách, hắn quát to một tiếng.

“Lạc Tu, vừa rồi ngươi nói muốn đại diện Long tộc đi tranh đoạt Thần vị?”

Chương 1788: Tốt xấu gì cũng cho ta một tội danh

Lạc Tu trong kịch chiến chợt hơi sửng sốt.

“Hiện tại ngươi lại nhắc đến chuyện này làm gì?”

Ngay sau đó hắn nở nụ cười lạnh.

“Thế nào, lẽ nào ngươi tự biết không địch lại, muốn thỏa hiệp với ta rồi?”

Hắn có được Đạo Thần, chỉ cần không cứng đối cứng với lực trọc của Khương Thành, nghiền xuống từng chút một vẫn là có cơ hội thắng.

“Thỏa hiệp? Ngươi vẫn không xứng!”

Khương Thành cũng nở nụ cười lạnh.

“Ngươi rõ ràng không liên quan đến Long tộc, có tư cách gì đại diện Long tộc đi tranh Thần vị?”

Đối với loại chất vấn này, Lạc Tu trả lời không cần nghĩ ngợi gì.

“Ta đương nhiên là Long tộc, cũng đương nhiên có tư cách…”

Khi hắn nói ra mình là Long tộc, mục tiêu chờ chọn của Đoạn Long Châu Bút đột nhiên nhiều thêm một cái.

Chính là Lạc Tu!

Khương Thành vui mừng khôn xiết.

“Mẹ nó, hóa ra đơn giản như vậy?”

Vốn dĩ hắn còn định tiếp tục giở tài ăn nói, lừa Lạc Tu dùng huyết mạch Li Long chứng minh thân phận Long tộc một chút đấy.

Kết quả căn bản không cần bước đó nữa.

Đạo cụ hệ thống chính là không nói lí như vậy.

Khi mục tiêu tự mình thừa nhận mình là Long tộc, vậy mặc kệ hắn có huyết mạch Long tộc hay không đều sẽ lập tức bị phán định là Long tộc.

Khương Thành không chần chờ chút nào khóa chặt mục tiêu công kích của Đoạn Long Châu Bút ở trên người Lạc Tu.

“Lạc Tu to gan!”

Cùng với một tiếng quát lạnh này của hắn, trận chiến đấu im bặt mà dừng.

Đạo hải đầy trời đột nhiên tan thành mây khói, đồng thời thứ tán đi vẫn còn có Pháp Tắc không gian của bản thân Khương Thành.

Lạc Tu rõ ràng trong ý thức vẫn muốn công kích, vô duyên vô cớ dừng lại.

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết tại sao.

Khương Thành tay cầm Châu Bút, tiện tay viết xuống một chuỗi chữ đỏ ở hư không.

“Lạc Tu cả gan ra tay với Long Thần chí cao, phạm thượng làm loạn, tội ác tày trời, lập tức xử chết!”

Hàng chữ này viết như rồng bay phượng múa, cứ lơ lửng như thế ở không trung.

Tất cả sinh linh có mặt đều có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng bất luận ai cũng như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Đây là đang làm gì thế?

Tuyên bố tội trạng?

Cho dù người ta có vô số tội, ngươi không đánh thắng hắn cũng vô dụng.

Bản thân Lạc Tu cũng chẳng thèm ngó đến.

“Cố ý tỏ ra thần bí, đúng là nực cười!”

Hắn đang muốn ra tay, đột nhiên đã phát hiện mình không thể động đậy.

Không chỉ không thể động đậy, ngay cả quan miện trên đầu, kiếm trên tay và đạo giáp tùy thân cũng tự động rơi xuống, thay vào đó là một thân vải thô áo tù.

Mà hai tay hắn đã bị gông cùm vây lại vững chắc.

“Đây, đây là cái gì?”

Hắn vội vàng thúc động tiên lực, muốn đánh ra gông cùm kia.

Nhưng lại ngạc nhiên phát hiện mình thế mà không thể điều động lên được một tia tiên lực nào, càng nói gì đến đạo tự thân và Thánh lực Thần đài kia của hắn.

Vẫn chưa đợi hắn phản ứng lại, chỉ cảm thấy phía sau có người mạnh mẽ đá vào đầu gối hắn một cái.

Đá hắn quỳ xuống.

Ngay sau đó, đỉnh đầu truyền đến một cỗ lực lớn, mạnh mẽ ấn đầu hắn xuống.

Đối với loại Vị Diện Chi Tử như Lạc Tu này mà nói, tư thế khuất nhục bậc này là chuyện khó mà chấp nhận hơn chết.

“Không!”

“Ta không tin!”

Hắn tức giận vùng vẫy gào thét.

Nhưng hoàn toàn chẳng thấm vào đâu.

Hắn lúc này giống như biến thành một người bình thường, không chút lực kháng cự nào.

“Đây nhất định là ảo giác, là công kích ảo cảnh!”

Tuy nhiên bất luận Long tộc hay Bán Long, hay là Huyết Đế có mặt đều biết đây không phải là ảo giác, bởi vì bọn họ đang nhìn thấy một màn hoang đường này.

Không ai có thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một máy chém đầu.

Bên cạnh Lạc Tu không hề có người, nhưng đầu hắn lại vô duyên vô cớ bị ấn xuống.

Chỗ mười trượng phía trên cổ hắn có một chiếc đao cầu đen nhánh rộng lớn.

Mũi nhọn của đao cầu nổi lên hàn quang lạnh buốt, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Đặt ở trần giới ngược lại rất có lực uy hiếp, đối với Tiên Nhân mà nói, cái thứ này chính là một trò cười.

Tuy nhiên giờ phút này, đường đường là Đạo Thần thế mà lại giống như chó chết không thể phản kháng.

“Sao lại có lí này!”

“Vậy mà dám đối xử với Đại Đế tộc ta như vậy!”

Mấy tên Bán Long tộc không thể tiếp nhận được Lạc Tu suy bại đến như vậy, trực tiếp bay đến.

Năm người đồng thời đánh ra công kích căn nguyên pháp cảnh về phía máy chém đầu kia.

Công kích của bọn họ đã biến mất trong khoảnh khắc tiếp xúc đến máy chém đầu.

Ngay sau đó, bóng dáng của bọn họ cũng biến mất ngay tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, chúng cũng đều bị cởi bỏ trang bị của mình, vô duyên vô cớ đổi thành áo tù, bị đẩy đến phía dưới máy chém, cùng Lạc Tu quỳ thành một hàng!

“Không!”

“Sao có thể như vậy?”

“Ta không muốn chết!”

“Chuyện này…”

Đừng nói là Bán Long tộc, ngay cả Long tộc lúc này cũng đều nổi lên hàn khí trong lòng.

Đây coi là công kích gì?

Còn có thể như vậy?

Có thể nói chút quy luật không?

Toàn trường duy chỉ có một người cảm thấy mình nhìn thấu chân tướng chính là Huyết Đế.

Trong mắt hắn, đây nhất định là đám người sau lưng Khương Thành kia làm.

Nghe nói ở thời kỳ Thượng Cổ, đám điên muốn tạo ra Chân Thần đó thường làm ra loại chuyện hoàn toàn không phù hợp quy luật Thiên Đạo này.

“Ta không phục!”

Sau khi vùng vẫy vô hiệu, Lạc Tu tóc tai bù xù khuôn mặt dữ tợn, hai mắt đỏ ra sức gào thét.

“Là ai ở sau lưng ám toán ta?”

“Sao ta lại có tội rồi?”

“Dựa vào đâu chứ?”

Thành ca không có việc gì lặng lẽ cho hệ thống một like, quả nhiên rất mạnh mẽ.

Thật là dùng rất hài lòng.

“Vừa rồi không phải đã đọc tội danh cho ngươi rồi sao?”

Hắn cười híp mắt nhìn Lạc Tu quỳ ở đối diện mình, vẻ mặt tràn đầy sắc thái nghiền ngẫm.

“Ai kêu ngươi bất kính với ta chứ? Đây là tội chết đấy!”

“Ta khinh!”

Lạc Tu cũng chẳng còn phong phạm trước đó nữa, lập tức đã chửi ầm lên.

“Ta đường đường là Đạo Thần, chủ Long tộc, bất kính với ngươi thì làm sao, đây cũng tính là tội danh à?”

“Ngươi tính là cái thứ gì chứ, cũng không có tư cách chi phối vận mệnh của ta?”

Thành ca không tức không giận, ngược lại mỉm cười dang hai tay ra.

“Năm xưa khi ngươi xử chết đám Li Long kia, ngay cả một tội danh cũng không có đấy.”

“Ngươi biến tất cả Long tộc thành long mạch hạ đẳng, khi chi phối vận mệnh của bọn họ cũng không có cái tội danh nào đâu nhỉ?”

“Hiện tại ca nói chung cũng đã cho ngươi một cái tội danh, mặc dù là thuận miệng dệt ra, nhưng tốt xấu gì cũng có cái khai báo với ngươi không phải sao?”

“Làm người phải biết đủ, ngươi cứ an tâm đi đi.”

Lạc Tu bị hắn làm cho tức giận vô cùng, nhưng lại cứ không tìm ra lí do gì để phản bác.

Lẽ nào nói năm xưa thực lực của mình mạnh hơn hắn, cho nên muốn thế nào thì thế ấy sao?

Vậy hiện tại hắn lưu lạc đến tình cảnh như vậy, há không phải là thực lực không đủ à?

Đã đến bước này, hắn ngược lại không xin tha thứ, chỉ là tiếp tục chửi ầm lên.

“Cái đồ đáng chết nhà ngươi, ta không tin ngươi có thể giết chết ta, đây nhất định là huyễn thuật…”

“Ngươi tưởng rằng ta sẽ bị lừa ư, thiên mệnh ở thân! Ta không thể chết!”

“Long tộc càng không thể không có ta, ngươi đây là đang hủy diệt tương lai của Long tộc…”

Đao cầu đen nhánh cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Ầm!

Cùng với một tiếng vang trầm, sáu cái đầu lâu đồng thời rời khỏi thân thể.

Ngay sau đó, máy chém đầu biến mất vô tung.

Đoạn Long Châu Bút trong tay Khương Thành cũng mất đi hiệu quả.

Lại nhìn trong hiện trường, không hề có một giọt máu bắn ra, trong hư không cũng không thấy đầu lâu của sáu người kia đâu.

Mà phía trên mặt đất của Thiên Long thành phía dưới lại xuất hiện sáu người đeo quan miện đạo giáp hoa phục, hoàn hảo nguyên vẹn.

Hết thảy chuyện xảy ra vừa rồi dường như chỉ là ảo giác.

Chỉ là bao gồm cả Lạc Tu, toàn bộ sáu người đang nằm này đều đã không còn chút sức sống nào.

Bọn họ đã chết thật rồi.

Chương 1789: Tung tích của Thương Linh

Khương Thành thành thạo thu đạo giáp và bí bảo đạo khí tùy thân của sáu người trên mặt đất.

Năm người khác đều chẳng tính là gì cả, Lạc Tu một thân kia đều là bí bảo thượng phẩm đạo khí bát giai.

Mặc dù đồ cất giữ ở dị không gian không thể tìm được nữa, nhưng chỉ là thiên tài địa bảo và vật liệu đan dược trong không gian trữ vật tùy thân đã làm hoa hai mắt ca này.

Dù sao cũng là Đạo Thần, của cải vượt xa những kẻ địch hắn gặp phải trước đó kia.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ là không thể thu được tàn hồn.

Thành ca cũng không hiểu rõ hệ thống giết chết Lạc Tu kiểu gì, rõ ràng chém đầu xuống rồi, tại sao hiện tại vẫn hoàn hảo nguyên vẹn chứ.

Rõ ràng không thấy bất kì vết thương chí mạng trong ngoài gì cả, sao lại chết rồi?

Hắn quan sát thật cẩn thận một phen, phát hiện hồn hải của Lạc Tu sớm đã sụp đổ khô cạn, chủ hồn cũng vô ảnh vô tung,

đây đúng thật là chết thật rồi.

“Có lẽ sẽ không sống lại nữa đâu nhỉ?”

Lúc này, phía sau cuối cùng cũng truyền đến tiếng hét tràn đầy mừng rỡ kia của Thương Tật.

“Lực long mạch biến mất rồi!”

Ngay sau đó, những Long tộc có mặt khác cũng phát hiện chi tiết này.

Nhất thời, toàn trường đều vang lên tiếng hoan hô rung trời.

“Thật sự biến mất rồi!”

“Ha ha ha, loại bỏ gông cùm, thật tốt quá!”

“Long tộc chúng ta cuối cùng cũng có thể ngẩng đầu đứng sừng sững ở Thiên Long giới!”

“Gì mà Thiên Long giới, sau này không tồn tại Thiên Long gì đó nữa.”

“Đúng đúng đúng, sau này cứ gọi là Long giới là được rồi.”

“Cuối cùng Lạc Tu cũng đã chết, thật không dễ dàng mà.”

“Đúng thế, may mà có Thương Thành Đại Đế, hắn đã cứu giúp chúng ta…”

Trong sự cảm kích và lấy lòng của Long tộc với Khương Thành, Bán Long tộc bên kia đã hoàn toàn thất vọng.

Lạc Tu bị giết, bọn họ hoàn toàn bị đánh trở về nguyên hình.

Không còn long mạch, thực lực chỉnh thể của bọn họ còn không bằng một phần mười Long tộc.

Lúc trước đối xử với Long tộc như thế, hiện tại sẽ đón đến kết cục gì, bọn họ dùng ngón chân cũng có thể nghĩ được.

Rất nhiều Bán Long tộc đã lặng lẽ rút lui.

Tuy nhiên nhiều người như thế sao có thể giấu được tai mắt của Long tộc có mặt.

“Những Bán Long đáng chết kia muốn trốn!”

“Cản bọn họ lại!”

Long tộc toàn trường cũng không chú ý đến hoan hô nữa, toàn bộ đều đỏ mắt đuổi theo.

“Vừa rồi không phải còn nói tương lai bọn ta sẽ càng thảm hơn sao?”

“Hiện tại còn chạy cái gì? Bắt lấy hành hạ bọn ta đi này!”

“Giết!”

“Không thể thả một người nào chạy cả.”

Có thể thấy trước được sau này Long giới này sợ là sẽ không có một Bán Long tộc sống sót nào tồn tại cả.

Thậm chí tương lai Long tộc gặp phải Bán Long tộc cũng chỉ coi như thù địch mà đối xử.

Đối với loại kết cục không hề “hoàn mỹ và hòa thuận” này, Khương Thành không hề có cảm xúc gì.

Hắn sẽ không thay Long tộc rộng lượng tha thứ ai, khoan dung ai.

Hắn lúc này đã móc ra hai đoàn tinh huyết của Thương Linh và Huyền Minh kia.

Cũng may mà lực long mạch lúc trước ép Lạc Tu không thể không từ bỏ tinh huyết của Long tộc, bằng không cả đời này hắn đúng thật là không tìm được tung tích của hai Long Đế này nữa.

Đám Thương Long, Thanh Long nhất tộc như Thương Tật, Thương Khung và Huyền Hải, Huyền Tịch đều vây đến.

“Đây là tinh huyết của Đại Đế tộc ta đấy!”

“Lạc Tu đáng chết, thật đúng là hời cho hắn mà.”

“Liệu bọn họ đã bị giết hại rồi không?”

Nghe thấy những động tĩnh này của bọn họ, Huyết Đế vốn dĩ đã định rút lui cũng dừng lại.

Hồi Sinh thuật?

Hồi sinh hai Đạo Thánh Long tộc?

Chuyện này khoa trương quá rồi nhỉ?

Cho dù nắm rõ quy tắc sinh đến cấp độ Nguyên Tổ cũng không nhất định có thể làm được.

Càng huống hồ bản thân Khương Thành vẫn chỉ là Đạo Thánh.

“Yên tâm đi.”

Đối diện với một đám Long tộc, Thành ca thành thạo tạo hảo cảm.

“Mặc dù cái giá hồi sinh cực lớn, nhưng cho dù là liều hết đạo hành của ta cũng sẽ kéo bọn họ trở về!”

Nói xong, hắn lại lần nữa làm ra đặc hiệu ngút trời, làm một hồi hồi sinh thuật với hai đoàn tinh huyết kia.

Tuy nhiên lần này, không xảy ra gì cả.

Hai đoàn tinh huyết kia vẫn nguyên dạng, không thay đổi một chút nào.

Chúng rồng vốn dĩ cực kì mong đợi, lòng nhất thời trầm xuống.

“Sao lại như vậy chứ?”

“Thất bại rồi à?”

“Lẽ nào không thể hồi sinh?”

“Ôi hu hu thương thay…”

Có vài Long tộc đã gào lên ngay tại chỗ.

“Đại Đế… Ngươi chết thảm quá…”

“Lạc Tu đáng giận!”

Mà Huyết Đế ở một bên cũng chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Vừa rồi nhìn một hồi nghi thức kia của Khương Thành hắn còn thật sự bị rung động nữa đấy.

Làm nửa ngày cũng vô dụng.

Cũng đúng, tiểu tử này sao có thể biết Đại Phục Sinh Thuật gì chứ?

Khương Thành không để ý đến bọn họ.

Tình huống tương tự hắn đã từng gặp.

Nguyên nhân không thể hồi sinh rất đơn giản - Mục tiêu chưa chết.

“Thương Linh và Huyền Minh chưa chết, lần này phiền phức rồi.”

“Biển người mênh mông này, kêu ta đi đâu tìm tung tích của bọn họ đây?”

Hắn gần như cũng đoán được, Lạc Tu không giết Thương Linh và Huyền Minh có lẽ là giống những Bán Long tộc khác, giấu hai Long Đế này ở nơi bí ẩn nào đó.

Mà Thiên Long giới lớn như thế.

Huống hồ còn có những tiểu thế giới tương tự khác.

Mò kim đáy bể, gần như không thể tìm được.

Ngay vào lúc hắn ở bên bờ hết đường xoay sở, trong đầu đột nhiên chợt lóe linh quang.

Thương Linh và Huyền Minh đều đã ràng buộc huyền văn của hắn.

“Đó là huyền văn của bản thân ta, có lẽ ta… có thể tìm được nhỉ?”

Trực tiếp cảm nhận thì không cảm nhận được đâu.

Bằng không năm xưa hắn đã tìm được Kỷ Linh Hàm trước thời hạn rồi.

Có điều thời khắc mấu chốt hiện tại, Khương Thành ngược lại nghĩ ra cách.

Huyền văn của hắn ngoại trừ có thể cung cấp cảm ngộ quy tắc cho đối phương, cũng có thể trực tiếp cho mục tiêu ràng buộc sử dụng.

Dưới loại tình huống này, đối phương chẳng khác nào có được hai phần lực quy tắc.

Trên ý nghĩa nào đó mà nói, đây giống như chủ động cho đối phương mượn một phần “căn nguyên” mới.

Chỉ là, ngoại trừ ngay từ đầu từng cho Thương Linh, Huyền Minh mượn ra, sau này Khương Thành chưa từng làm như thế nữa.

Bởi vì như thế sẽ khiến bản thân hắn tạm thời trở nên yếu.

Mà hiện tại làm gì còn để ý nhiều như thế?

Hắn buông hai môn huyền văn tốc độ và hệ thủy ra.

Hai môn huyền văn mất đi khống chế, đột nhiên biến mất trong hư không.

Mà phương hướng bọn nó muốn đi chính là mục tiêu gần gũi nhất, cũng chính là sinh linh đã ràng buộc bọn nó.

Ngay sau đó, Khương Thành đã cảm nhận được vị trí của huyền văn.

Hắn không hề do dự chút nào mở pháp cảnh ra, cầm Kỵ Khuyết kiếm, thúc động căn nguyên không gian, xé ra một khe hở không gian ở hư không.

Ngay sau đó, hắn tiến vào một chỗ dị không gian bí ẩn.

Nếu như không phải là có huyền văn chỉ rõ vị trí, hắn đúng thật là cả đời cũng không tìm được nơi này.

Bởi vì dị không gian đều là tiện tay mở ra, trừ bản thân ra, những người khác còn khó gặp phải hơn mò kim đáy biển.

Ở nơi này, cuối cùng Khương Thành cũng tìm được hai con cự long bị trói buộc chắc chắn, chính là Thương Linh và Huyền Minh.

Mà ngoại trừ điều này ra, còn có niềm vui bất ngờ.

Một phần đồ cất giữ của Lạc Tu thế mà cũng ở dị không gian này.

“Khương Thành!”

“Thương Thành, thế mà lại là ngươi!”

Thương Linh và Huyền Minh vẻ mặt uể oải không hẹn mà cùng kinh ngạc hô lên.

Thương Linh vui mừng quá đỗi, Huyền Minh lại cực kì sợ hãi.

“Cuối cùng ngươi cũng đến cứu bọn ta rồi?”

“Tiểu tử, ngươi sẽ không bị Lạc Tu kia nhốt lại đấy chứ?”

Chương 1790: Thế mà ngươi lại biết người kia

Khương Thành không nói gì nhiều.

Dị không gian không ổn định lắm, sau khi hắn thu hồi huyền văn, hắn mang theo hai con cự long này bèn bay trở về Thiên Long giới theo con đường cũ.

Khi nhìn thấy Thương Linh và Huyền Minh lại xuất hiện ở mắt mình lần nữa, tất cả Long tộc có mặt đều sục sôi.

“Thương Linh Đại Đế!”

“Huyền Minh Đại Đế!”

Toàn bộ đám Long tộc Thương Tật Thương Khung và Huyền Hải Huyền Tịch đều vây chặt đến, tiếng hoan hô vang vọng mây xanh.

“Hu hu, hóa ra Đại Đế tộc ta vẫn còn sống.”

“May mà có Thương Thành Đại Đế…”

“Đúng vậy, năm xưa Thương Thành Đại Đế đến Yêu Giới thật sự là chỉ dẫn của vận mệnh mà!”

Dưới một bầu không khí chào mừng, Thương Linh nhanh chóng hóa thành hình người.

Hình tượng thân hình bốc lửa dung nhan tuyệt mỹ kia trong kí ức của Khương Thành lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt.

Chỉ là còn chưa đợi hắn phản ứng lại đã bị Thương Linh mạnh mẽ ôm lấy đầu mạnh mẽ hôn mấy cái.

“Năm xưa tỷ tỷ không thương ngươi vô ích mà!”

Thành ca dở khóc dở cười, ngươi từng thương ta lúc nào thế?

Có điều lúc này hắn cũng không nói ra lời, bởi vì bị Thương Linh gắt gao ôm ở trong lòng.

Thành ca tiếp nhận lấy sự yêu thương, tỏ ra đúng thật là rất thương.

Huyền Minh ở một bên quả thực không thể nhìn tiếp được nữa, không nhịn được nhảy ra ngắt lời.

“Hiện tại không phải là lúc chúc mừng đâu, Lạc Tu thế nào rồi?”

“Đã bị giết chết rồi.”

Những Long tộc khác ở một bên mặt mày hớn hở, nhất là nhi tử ruột Huyền Hải của hắn, đó gọi là nước miếng văng tung tóe.

“Thương Thành lão đại thật đúng là quá thần kì, cha ngươi không biết đấy thôi trận chiến vừa rồi kia cao cấp cỡ nào, bỏ xa ngươi tám con đường rồi…”

Huyền Minh suýt nữa muốn đại nghĩa diệt thân.

Nhưng Thương Linh lại vừa vui vẻ vừa kiêu ngạo kéo tay Khương Thành.

“Ta biết ngay ngươi có thể làm được, ta cũng tin ngươi nhất định sẽ đến cứu ta!”

Trong lòng Khương Thành vô cớ nổi lên một sự ấm áp.

Đối với hắn mà nói, Thương Linh là một người cực kì đặc biệt.

Hắn gọi ra hai đoàn tinh huyết lúc trước kia.

“Đúng rồi, đây là tinh huyết của các ngươi…”

Thương Linh và Huyền Minh bất lực lắc đầu.

“Sau khi tinh huyết này bị hắn dung hợp đã thay đổi rồi, không còn tác dụng gì với bọn ta.”

“Vậy tinh huyết tổn thất những năm này của các ngươi phải làm sao?”

“Chỉ có thể từng chút một tu luyện hồi phục thôi.”

Thương Linh khẽ thở dài một hơi.

“Tiên lực ngược lại rất dễ dàng bù đắp, những tổn thất của tinh huyết kia đã tổn thương đến căn cơ huyết mạch, không mất mấy chục tỷ năm sợ là cũng không thể khôi phục, trước đó cũng không thể tiến thêm.”

Nhắc đến chuyện này, Huyền Minh cũng tức giận không thôi.

“Cái tên Bán long tạp chủng đáng chết kia.”

Lão già này vẫn không thay đổi thói làm màu năm xưa.

“Khương Thành, nếu không phải ngươi ra tay trước, sau khi bản Đế thoát khỏi vây khốn nhất định tự mình chém giết hắn!”

Đám rồng ở một bên khóe miệng co rút, thầm nghĩ ngươi được rồi đấy.

Mà Khương Thành lại đột nhiên nghĩ đến một người có mặt - Huyết Đế!

Thiên Đạo chí bảo Huyết Đế quản lí là Huyết Hải Ấn, đây không phải chính là khống chế huyết mạch sao?

Để hắn giúp đỡ chút, có lẽ có thể tiết kiệm công sức rất lớn nhỉ?

“He he!”

Hắn xoa nắn tay, cười híp mắt đến trước mặt Huyết Đế.

Nhìn ánh mắt bất lương kia của hắn, Huyết Đế có hơi hối hận vừa rồi không rút lui trước.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Lão đệ, tình huống chính là tình huống như thế, ngươi hiểu mà.”

“Ta không hiểu.”

“Lấp đầy tinh huyết của bọn họ chứ sao.”

“Không làm được.” Huyết Đế trả lời dứt khoát thẳng thắn.

“Cái gì?”

Thành ca lập tức trợn mắt nhìn trừng trừng: “Sao ngươi có thể không làm được? Huyết Hải Ấn để trang trí à?”

Huyết Đế trực tiếp bị hắn chọc cười.

“Ngươi coi Huyết Hải Ấn là cái gì, nếu thật sự có thể sử dụng không có tiết chế gì, ta sớm đã tăng huyết mạch của tất cả Tiên quan của Thiên Cung lên đến cực hạn rồi.”

“Đạo của trời là bớt cái dư để thêm cái không đủ, ngươi có hiểu không?”

Lạc Tu chủ động kết giao với hắn chính là vì chuyện dung hợp tinh huyết.

Mà đến nay, bất luận Lạc Tu hứa hẹn chỗ tốt gì hắn cũng không đồng ý.

“Ta không hiểu, ta chỉ biết đại ca có lệnh, tiểu đệ không được chối từ.”

“Ngươi!”

Huyết Đế thầm nghĩ trở thành tiểu đệ của cái tên này đúng thật là xui xẻo tám đời.

Hai người lôi lôi kéo kéo ở trước mặt đám Long tộc, cuối cùng Huyết Đế quả thực không thay đổi được, còn thật sự đồng ý.

Tất cả Long tộc ở một bên đều nhìn đến ngây ngốc.

Đây là một trong Thập Thiên Đế đấy.

Thương Thành Đại Đế thế mà có thể cưỡng bức hắn giúp đỡ?

Bộ mặt này cũng lớn quá đi?

Trong nhất thời, sự kính ngưỡng của bọn họ với Khương Thành lại càng tăng thêm một tầng.

Chỉ thấy Huyết Hải Ấn kia từ từ bay lên không trung, bao trùm Thương Linh và Huyền Minh.

Từng đạo hồng mang rải xuống, khí sắc của hai vị Long Đế lấy tốc độ nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy chuyển biến tốt đẹp.

Sau mười giây ngắn ngủi, lực huyết mạch đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Long tộc lại là một trận hoan hô, Thương Linh cũng vui vẻ vô cùng.

Mà Khương Thành lại không hề để Huyết Đế rời đi, mà kéo hắn đến một bên.

“Vô Thượng Đạo Cấp là cái thứ gì?”

Đây là câu hỏi kìm nén ở trong lòng hắn rất lâu.

“Làm Thiên Đế tốt lành ngươi không làm mà chạy đến tổ chức của người khác, lẽ nào Vô Thượng Đạo Cấp còn mạnh hơn cả Thiên Cung?”

“Nếu như ngươi đã không bằng lòng gia nhập Vô Thượng Đạo Cấp, vậy câu hỏi này ta không thể trả lời ngươi.”

Huyết Đế nhún vai: “Chỉ có thể nói cho ngươi biết, đúng thật là mạnh hơn Thiên Cung.”

Khương Thành vẫn không hiểu.

“Năm xưa nàng phân phát mười món Thiên Đạo chí bảo cho mười người các ngươi, không phải là để các ngươi bảo vệ Thiên Đạo sao?”

“Cho dù Vô Thượng Đạo Cấp có mạnh đi chăng nữa, cũng không nên khiến các ngươi thay đổi sứ mệnh và kiên trì của mình chứ.”

Theo đạo lí, Thiên Cung gặp phải một tổ chức hoạt động bí mật càng mạnh hơn, hẳn là nên cố gắng tranh đấu với đối phương, khiến đối phương cũng tôn phụng Thiên Đạo mới đúng chứ?

“Sao các ngươi lại quy thuận người khác? Lẽ nào các ngươi phản bội nàng?”

Nàng mà hắn nói này tự nhiên là chỉ Tiên Mẫu.

Năm xưa sau khi phân phát mười món Thiên Đạo chí bảo, Tiên Mẫu đã từng chính miệng nói cho hắn.

Tuy nhiên nàng quên rồi, bí mật này chỉ có mình mới biết.

“Ngươi nói cái gì!”

Huyết Đế xưa nay phong độ nhẹ nhàng lập tức nhảy dựng lên, biểu cảm trở nên vô cùng kinh hãi.

“Sao ngươi biết được chuyện này?”

“Sao ngươi biết mười món Thiên Đạo chí bảo này là người khác phát cho bọn ta?”

“Ngươi biết nàng là ai?”

Ở trong mắt hắn, Khương Thành chỉ là một hậu bối khốn nạn không tôn kính Thiên Đạo cũng không tôn kính giáo hóa, chỉ biết dựa vào tâm ý làm ẩu làm càng.

Hắn đúng thật là không ngờ rằng cái tên này thế mà lại biết cơ mật hạch tâm nhất của Thập Thiên Đế.

Mười món Thiên Đạo chí bảo làm sao rơi đến trong tay Thập Thiên Đế, đây vẫn luôn chỉ là một câu đố.

Ngoại giới mỗi người một ý, nhưng ngay cả những Thần Quân lâu năm kia cũng không biết chân tướng.

Thậm chí bản thân Huyết Đế cũng không biết Thiên Đạo chí bảo của chín vị Thiên Đế khác đến thế nào.

Hắn chỉ biết năm xưa mình gặp được một nữ nhân thần bí, Huyết Hải Ấn chính là nàng ban cho mình…

Những năm qua hắn vẫn luôn tò mò rốt cuộc nữ nhân ấy là ai.

Hắn từng suy đoán có phải là Thiên Đạo hóa hình, lại hoặc là vị Đại Thần Viễn Cổ nào đó, thậm chí cũng từng đoán Tiên Mẫu.

Chỉ là không thể chứng thực, sau này cũng lại không nhìn thấy nàng nữa.

Nhìn biểu cảm vừa kinh hãi vừa kích động kia, cùng với ánh mắt cấp thiết tràn đầy muốn biết kia của hắn, Thành ca tỏ ý rất hài lòng.

Hiếm có mà, không ngờ rằng chuyện này có thể khiến ngươi phản ứng lớn như thế.

Ca này không làm màu thật tốt thì có lỗi với ngươi quá.

“Biết, ta quá biết ấy chứ.”

Hắn hoàn toàn không quan tâm tâm trạng lo lắng cấp bách kia của Huyết Đế ở một bên, còn chậm rãi móc ra một cây thuốc đốt lên.

Sau khi hít sâu một hơi, lại nhả ra một vòng khói.

Lòng kiên nhẫn của Huyết Đế cũng sắp bị mài hết rồi, ca này mới thong thả nhìn trời, thản nhiên mở miệng.

“Nữ nhân đó, năm xưa có một đoạn với ta.”

Chương 1791: Kẻ địch của ngươi là Tiên Mẫu

“Có một đoạn gì?”

“Tự tưởng tượng đi.” Thành ca vẻ mặt cao thâm khó lường.

Huyết Đế hận không thể giết chết tất cả những người nói chuyện một nửa trên đời này.

Có một đoạn duyên?

Có một đoạn tình?

Chắc không phải là có quan hệ mập mờ chứ?

Không không không, không thể nào!

Năm xưa nữ nhân đó là cấp bậc nào?

Khương Thành mới dáng vẻ gì?

Khi vừa mới đến Thiên Cung, chẳng qua là một Tôn Giả mà thôi.

“Ngươi đang khoác lác đúng không?”

“Chuyện này ta cần gì phải khoác lác? Năm xưa phát mười món Thiên Đạo chí bảo cho các ngươi chính là ta sắp xếp nàng đi làm đó được không?”

“Ngươi sắp xếp?”

Huyết Đế quan sát trên dưới hắn một cái, sự kinh hãi lúc trước biến mất sạch sẽ, thay vào đó là khinh thường.

Hắn cảm thấy Khương Thành khoác lác quá mức.

Đủ tư cách phân phối mười món Thiên Đạo chí bảo đó là thân phận gì?

Nếu như ngươi có thân phận bậc đó, hiện tại sao có thể vẫn là Đạo Thánh.

“Vậy cuối cùng nàng là ai?”

Khương Thành lúc này mới nghe ra, chuyện Thập Thiên Đế biết dường như có hơi ít.

Tiên Mẫu tặng bảo vật quý trọng như thế, ngay cả cái tên cũng không để lại à?

“Ngươi nghe nói qua Tiên Mẫu rồi nhỉ?”

“Nghe nói rồi!”

Hai mắt Huyết Đế sáng lên: “Lẽ nào người tặng Thiên Đạo chí bảo cho bọn ta thật sự là Bà Sa Ngọc Nhân Tiên Mẫu hóa hình?”

“Sai! Đương nhiên không phải nàng!”

Khương Thành lắc ngón tay: “Không những không phải nàng, nữ nhân tặng chí bảo cho các ngươi kia còn là kẻ thù một mất một còn của nàng.”

Hắn có hơi đồng tình nhìn Thu Vũ Tuyền ở nơi không xa một cái.

Tiên Mẫu à Tiên Mẫu, chuyện này thật sự không trách ta được đâu đấy.

Ai kêu ngươi muốn làm chuyện tốt không để lại tên chứ?

Vậy ngươi đừng trông mong tương lai sau khi khôi phục kí ức, Thập Thiên Đế sẽ cúi đầu bái ngươi nữa.

“Hả?”

Huyết Đế vẻ mặt nghi ngờ.

“Tiên Mẫu là chí bảo thứ mười bốn bảo vệ Thiên Đạo, mà người tặng chí bảo cho bọn ta kia rõ ràng là đại biểu Thiên Đạo, các nàng hẳn là cùng một trận doanh chứ, sao có thể là kẻ thù một mất một còn?”

“Hừ hừ, ngươi chỉ biết một cái, không biết những cái khác!”

Khi Thành ca hố người, đầu óc hoạt động vô cùng tốt.

“Ngoại trừ mười ba món chí bảo và Bà Sa Ngọc Nhân ra, Thiên Đạo còn có một người bảo hộ.”

“Người bảo hộ?”

“Đúng vậy, nàng chưa từng hiện thân, cũng chưa từng để lại tên, thế giới không ai biết được sự tồn tại của nàng.”

Huyết Đế cũng không dễ lừa như thế, hắn thản nhiên nói: “Nếu như đã không ai biết, vậy ngươi làm sao đảm bảo ngươi nói là thật, mà không phải là bịa?”

Khương Thành kiêu ngạo nói: “Ta từng đi đến nơi hạch tâm nhất của Thiên Đạo, vốn dĩ ta có thể nhìn thấy tồn tại các ngươi không nhìn thấy.”

“Ý của ngươi là, chí bảo của bọn ta là người bảo hộ kia tặng à?”

“Đúng vậy.”

Khương Thành nghiêm túc gật đầu, thuận tiện bổ sung nói: “Nàng và Tiên Mẫu thế như nước với lửa, hai người chính là kẻ thù một mất một còn.”

“Hừ!”

Huyết Đế liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi coi ta thành đứa trẻ ba tuổi, dễ lừa như thế à?”

Khương Thành thầm nghĩ lẽ nào hắn đã nhìn ra sơ hở?

Có điều mặt ngoài vẫn ung dung thản nhiên, cố ý giả ngốc : “Ta lừa ngươi chỗ nào?”

Huyết Đế đúng thật là không tìm được sơ hở.

“Nếu như Thiên Đạo đã có người bảo hộ, vậy năm xưa Nguyên Tiên giới sụp đổ, khi Thiên Đạo biến mất, tại sao nàng không ra mặt bảo vệ?”

“Chuyện quan trọng như Nguyên Tiên giới sụp đổ kia ngươi đừng nói với ta là nàng không biết chuyện, hoặc là không muốn quan tâm!”

Đầu óc của Khương Thành gió bão nhanh chóng vận chuyển.

Rất nhanh đã nghĩ được cái cớ.

“Coi như ngươi đã hỏi đúng mấu chốt rồi!”

Hắn còn chủ động cho Huyết Đế một like.

“Chuyện nằm ở trên chuyện Nguyên Tiên giới sụp đổ này.”

“Lúc đó Thiên Đạo bị người nào đó trộm đi, có lẽ ngươi biết chứ nhỉ?”

“Chuyện này ngươi cũng biết?”

Chuyện này bản thân Huyết Đế cũng không rõ lắm, chỉ nghe được một vài truyền thuyết.

“Chuyện này sao ta có thể không biết chứ?”

“Hắn là ai?”

Khương Thành cũng liếc hắn một cái : “Dựa vào cấp bậc của ngươi, biết nhiều quá không có chỗ tốt.”

Thực ra hắn cũng không biết tên của người đó.

Chỉ biết lúc đó hắn trộm Thiên Đạo đi, hại Thượng Cổ Nguyên Tiên giới sụp đổ, ba nghìn căn nguyên phân tán.

Theo Tiên Mẫu đã nói, người đó sau này còn tạo ra Huyền Giới.

“Ngươi không thấy lạ là hắn trộm Thiên Đạo thế nào sao? Đó là Thiên Đạo đấy!”

Hắn nói như vậy, Huyết Đế cũng không nhịn được bắt đầu tò mò.

Chuyện này cũng là một câu đố vạn cổ.

“Trộm đi thế nào?”

“Rất đơn giản, có nội ứng, bằng không sao có thể thuận lợi như thế?”

“Nội ứng? Ý của ngươi là…”

Khương Thành chậm rãi gật đầu.

“Đúng thế, nội ứng đó chính là Bà Sa Ngọc Nhân, cũng chính là Tiên Mẫu! Chính là nàng phối hợp với người ngoài mới để Thiên Đạo bị người trộm đi!”

“Cái gì?”

Tam quan của Huyết Đế đều suýt nữa sụp đổ.

“Tiên Mẫu thế mà phản bội Thiên Đạo? Chuyện này sao có thể chứ?”

“Sự thật chính là như vậy!”

Khương Thành một bộ dáng giọng điệu rất quyền uy.

“Nói thật cho ngươi biết, nước của Thiên Đạo rất sâu, không phải là một tấm tôn.”

“Ngươi nghĩ thử đi, ý thức tự chủ của Bà Sa Ngọc Nhân mạnh như thế, xưa nay tự cho mình là người đại diện Thiên Đạo, sao nàng có thể tha thứ cho một sự tồn tại là người bảo hộ?”

“Giữa hai nữ nhân này sớm đã có vô số vết nứt từ lâu!”

“Mà chuyện năm xưa Thiên Đạo bị trộm đi, chính là do Tiên Mẫu ám toán người bảo hộ, từ đó các nàng cũng hoàn toàn đi đến mặt đối lập!”

“Vậy mà lại như thế?”

Huyết Đế cảm thấy thế giới quan của mình cũng sắp định hình lại lần nữa rồi.

Chịu thôi, những gì Khương Thành nói ngoại trừ bản thân Tiên Mẫu có thể làm rõ ra, toàn bộ Nguyên Tiên giới cũng không ai biết chân tướng.

Huyết Đế không đào ra được sơ hở.

Huống hồ Khương Thành đúng thật nói ra rất nhiều thứ không ai biết.

“Đúng thế.”

Thành ca rèn sắt khi còn nóng, nói tiếp: “Sau khi Nguyên Tiên giới tổ chức lại, người bảo hộ tỉnh lại.”

“Nhưng nàng lúc đó vẫn cực kì yếu ớt, mà Tiên Mẫu lại sớm đã thu hoạch nhiều năm.”

“Mà cũng ngay vào lúc đó, ta vào nhầm trung tâm Thiên Đạo, nhìn thấy người bảo hộ.”

“Ta cho nàng một kiến nghị, hiện tại cứng chọi cứng với Tiên Mẫu, ngươi không thể thắng nổi.”

“Không bằng phân phát Thiên Đạo chí bảo xuống, tìm mấy trợ thủ, để bọn họ giúp đỡ ngươi ổn định phát triển Thiên Đạo.”

“Tuy nhiên chuyện này vẫn bị Tiên Mẫu phá hoại ngầm, cho nên cuối cùng người bảo hộ chỉ phát xuống mười món Thiên Đạo chí bảo.”

Huyết Đế hoàn toàn chết lặng.

Đến nỗi căn bản không biết nên nói chút gì để biểu đạt tâm trạng của mình.

Dựa theo Khương Thành nói như thế, Tiên Mẫu chính là đại boss phản diện cuối cùng à!

Có được sự ban tặng của “người bảo hộ”, vậy sứ mệnh cả đời của Thập Thiên Đế bọn họ chẳng phải là - Tiêu diệt Tiên Mẫu

sao?

Cảm ngộ xảy ra bất ngờ này khiến đầu óc hắn lộn xộn một mảnh.

Khương Thành vỗ vai hắn, hai mắt tràn đầy thần thái khích lệ.

“Đừng khiến nàng thất vọng, ngươi biết nàng muốn các ngươi làm gì mà.”

“Tiên Mẫu nhất định phải tiêu diệt!”

“Đó không chỉ là vì báo đáp ơn dìu dắt của nàng, cũng là vì bảo vệ Thiên Đạo.”

Huyết Đế mù mịt gật đầu, lại lắc đầu.

Hiện tại bản thân hắn cũng không biết nên làm thế nào.

Chuyện này lớn quá.

Hắn cảm thấy tương lai vẫn cần phải tìm mấy vị Thiên Đế khác thương lượng kĩ càng một chút.

Không thể bởi vì những lời nói hôm nay của Thành ca đã lập tức đưa ra quyết định.

Thành ca vẫn ở đó tiếp tục đào hố cho Tiên Mẫu.

“Tương lai nếu như ngươi gặp phải Tiên Mẫu, nhất định đừng tin bất kì lời nào của nàng. Nữ nhân này xưa nay nổi tiếng xảo quyệt, không chừng còn lên tiếng nói rằng Thiên Đạo chí bảo là do nàng đưa đấy.”

“Gặp mặt thì sóng vai nhau lên, đừng cho nàng cơ hội mê hoặc lòng người, trực tiếp đánh bay!”

Chương 1792: Tình hình bên trong của Vô Thượng Đạo Cực

Khi hắn nói những lời này còn cố ý nhìn Thu Vũ Tuyền ở cách đó không xa.

Em gái Tuyền thì đang bận rộn nhớ lại Kiếm đạo hoàn mỹ cách đây không lâu.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, theo bản năng nàng lập tức trợn mắt nhìn lại, hoàn toàn không biết người này đang bận rộn hãm hại mình.

“Cái này không cần ngươi dạy.”

Huyết Đế cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng hắn lại không thể nói ra được.

“Được rồi, vậy ta nên trở về Vô Thượng Đạo Cực rồi.”

“Chờ một chút.”

Đến lúc này, cuối cùng Khương Thành mới nhớ ra chuyện quan trọng lúc đầu.

“Tên Tâm Đế vẫn còn tưởng rằng đám các ngươi mất tích rồi, vậy nên những Thiên Đế khác cũng gia nhập Vô Thượng Đạo Cực rồi ư?”

Huyết Đế gật đầu: “Ngươi nói với Tâm Đế, Vô Thượng Đạo Cực và Thiên Cung bọn ta là cùng một đường.”

“Ngoại trừ Chiến Đế và Tiêu Đế, những người khác đều ở bên đó, bọn ta cũng sắp trở về Nguyên Tiên giới rồi.”

Khương Thành lại hỏi: “Cái tình huống tranh đoạt thần vị kia thì sao?”

“Cái này…”

Huyết Đế vốn định nói chút gì đó, nhưng suy nghĩ đến việc người này cũng là Nhân tộc, đến lúc đó không chừng hắn sẽ tranh đoạt thần vị với mình.

Chẳng phải đây sẽ là đối thủ cạnh tranh sao?

“Đến lúc đó chính ngươi sẽ biết, đó sẽ là một lần thay đổi vận mệnh của toàn bộ Nguyên Tiên giới.”

Khương Thành cảm thấy khá bất mãn.

“Ca phổ cập khoa học cho ngươi nhiều bí mật như vậy rồi mà một chút tin tức ngươi cũng không lộ ra, thậm chí Vô Thượng Đạo Cực ở đâu ngươi cũng không nói, cũng quá không biết suy nghĩ rồi phải không?”

Hắn hoàn toàn không lừa được người khác giác ngộ mà vẫn cảm thấy vô cùng tủi thân.

“Làm tiểu đệ cũng không được, ngươi còn tiền đồ gì chứ?”

“Ngươi bảo sau này làm sao đại ca bảo kê cho ngươi được?”

Suýt chút nữa Huyết Đế đã bị hắn làm cho nhồi máu cơ tim.

“Được, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!”

Hắn hít sâu một hơi rồi nhìn xung quanh, sau đó tiện tay thiết lập một kết giới.

“Có lẽ ngươi cũng để ý tới nhỉ, Lạc Tu chết rồi, lực Long mạch của hắn cũng đã biến mất, nhưng Thiên Long giới này vẫn còn ở đây.”

Khương Thành gật đầu.

Quả thật là như thế.

Năm đó lúc hắn giết chết Cô Thần Yến Khai, nếu không phải cái quạt giữ hắn lại, hơn nữa còn thuận lợi để cho Mộc Nguyệt thừa kế, vậy thì Cô Thần Giới đó đã sớm sụp đổ và biến mất rồi.

Số lượng những sinh linh ở lại thế giới đó có thể may mắn sống sót đến cuối cùng cũng sẽ không vượt quá một trăm người.

Mà ở Thiên Long giới lúc này, ngay cả người mà chính Lạc Tu mang theo cũng đều đã bị giết, chẳng những thế giới này không bị hủy diệt mà tất cả căn nguyên Thiên Đạo vẫn hoạt động một cách bình thường.

“Thiên Long giới là một tiểu thế giới bắt nguồn từ Thiên Đạo chứ không phải là do một mình Lạc Tu tạo ra.”

Huyết Đế chậm rãi nói: “Vốn dĩ thế giới này có thể tắm trong ánh sáng rực rỡ của Thiên Đạo và có thể nhận được ba ngàn căn nguyên ân trạch. Nó khác biệt hoàn toàn so với thế giới cá nhân được thành lập một cách vô căn cứ như Cô Thần Giới.”

“Đương nhiên cũng sẽ ổn định hơn vô số lần so với cái sau.”

Khương Thành nghe xong thì cảm thấy đây và Nguyên Tiên giới cũng không có sự khác biệt nhiều lắm.

Chẳng qua là nó nhỏ hơn hàng trăm ngàn lần so với Nguyên Tiên giới mà thôi.

“Nếu cái tiểu thế giới này không phải là do Lạc Tu tạo ra, vậy tại sao hắn có thể tạo ra thứ giống như Long mạch ở Thiên Long giới chứ?”

Muốn làm được ra chuyện như vậy, chứng tỏ rằng Lạc Tu có thể sử dụng đạo tự thân của Đạo Thần để thay đổi Thiên Đạo của Thiên Long giới.

Hắn có thể có cái bản lĩnh đó sao?

Nếu như hắn có thể mạnh đến mức thay đổi được Thiên Đạo, vậy trong cuộc đại chiến trước đó Khương Thành đã lập tức bị giết từ giây thứ nhất ra sân rồi.

Huyết Đế trầm giọng nói: “Bởi vì hắn có được sự giúp đỡ của Vô Thượng Đạo Cực.”

“Vô Thượng Đạo Cực?”

“Không sai.”

Huyết Đế gật đầu: “Hai mươi lăm tiểu thế giới, bao gồm cả Thiên Long giới trong đó đều là Vô Thượng Đạo Cực tạo nên dựa vào Thiên Đạo.”

“Lạc Tu không thể nào dùng đạo tự thân để thay đổi Thiên Đạo, nhưng với sự cho phép của Vô Thượng Đạo Cực, hắn có thể dung nhập đạo của mình vào bên trong Thiên Đạo của Thiên Long giới, tiến tới việc tạo ra hiệu quả của Long mạch.”

Khương Thành tỏ vẻ bản thân mình bị làm cho kinh ngạc.

“Ý của ngươi là Vô Thượng Đạo Cực có thể điều khiển Thiên Đạo?”

“Không sai!”

“Cái này cũng quá vô lý rồi nhỉ?”

Nếu không phải “Tiên Mẫu chuyển thế” Thu Vũ Tuyền đang ở gần đó, hắn cũng sẽ nghi ngờ có phải Vô Thượng Đạo Cực này được Tiên Mẫu thành lập hay không.

“Lão đại của Vô Thượng Đạo Cực là ai?”

Huyết Đế lắc đầu: “Ta không biết.”

“Ngươi cứ thế gia nhập vào bọn họ mà ngay cả điều này cũng không biết?”

“Ừ.”

Ánh mắt của Huyết Đế rất bình tĩnh.

“Vô Thượng Đạo Cực tồn tại cũng là để bảo vệ sự hoạt động bình thường của Thiên Đạo.”

“Mục đích của bọn họ cũng giống như của Thiên Cung.”

“Bọn ta bị họn họ thuyết phục là bởi vì có chung mục tiêu.”

Khương Thành lại hỏi: “Vậy tranh đoạt thần vị là có ý gì?”

Huyết Đế dừng lại một chút, cuối cùng cũng cho hắn một lời giải thích.

“Đạo Thần lĩnh ngộ được đạo tự thân vốn là từ Thiên Đạo, nhưng sau khi tạo thành đạo của mình thì lại trở thành không nơi nương tựa.”

“Đây cũng là lý do rất nhiều Đạo Thần không đi ra ngoài xây dựng tiểu thế giới.”

“Mặc dù tiểu thế giới đó hoàn toàn nghe theo tâm ý của mình, nhưng nó quá yếu ớt không ổn định, gần như không có bất cứ ý nghĩa nào.”

Khương Thành đã có phản ứng.

“Nếu như có thể nhận được sự ủng hộ của lực Thiên Đạo thì có thể làm cho tiểu thế giới của mình ổn định lại?”

“Đúng vậy, đạo lớn mạnh thì rất khó.”

Huyết Đế chậm rãi nói: “Đây cũng là lý do tại sao có rất nhiều người trong Nguyên Tiên giới thượng cổ nảy sinh lòng mơ ước với Thiên Đạo, ai cũng muốn giữ Thiên Đạo làm của riêng và hòa hợp vào đạo của mình.”

“Đợi đến lúc đó, đạo của ta tiếp xúc với Thiên Đạo thì chính là một sự hoàn hảo quá lớn rồi, Thần thật sự cũng không hơn gì cái này.”

“Chẳng qua là từ trước tới nay chưa từng có ai thành công.”

Khương Thành đã hiểu ra được chút: “Vậy lần tranh đoạt thần vị này là có thiên quan tới Thiên Đạo?”

“Đúng vậy, Vô Thượng Đạo Cực đã tinh chế ra tám mươi mốt đạo ấn.”

Huyết Đế nghiêm nghị nói: “Chỉ cần ngươi lấy được một cái trong số đó thì chẳng khác nào chiếm được một mảnh nhỏ của Thiên Đạo, sau khi dung hợp vào đạo tự thân thì sẽ được coi là một trong những hóa thân của Thiên Đạo trên thế gian.”

“Khi đó, mặc dù ta không thể nói là đạo của ta là Thiên Đạo, nhưng chắc chắn không còn bị giới hạn trong phạm vi nhỏ hẹp của đạo tự thân nữa.”

“Đối với bất cứ Đạo Thần, Nguyên Tổ nào thì đây cũng là một cơ hội thăng tiến không gì có thể sánh bằng.”

Khương Thành cẩn thận suy nghĩ lại, đây không phải là một miếng bánh ngọt hay sao?

Chia miếng bánh ngọt to lớn là quyền điều khiển Thiên Đạo này thành tám mươi mốt phần?

Gọi nó là thần vị quả thật cũng không có gì quá đáng cả.

Đột nhiên hắn lại có chút khó hiểu.

“Thiên Cung các ngươi tồn tại là để duy trì hoạt động của Thiên Đạo, bây giờ Vô Thượng Đạo Cực này muốn phân chia quyền khống chế Thiên Đạo cho nhiều người như vậy, không phải các ngươi cần ngăn cản hay sao?”

“Tại sao vẫn còn nói mục tiêu của các ngươi và bọn họ là giống nhau?”

Huyết Đế bất đắc dĩ buông tay ra.

“Bởi vì bọn ta không ngăn cản được.”

“Nếu như so với Vô Thượng Đạo Cực thì Thiên Cung mạnh hơn rất nhiều.”

“Về mặt khác, ngăn chặn không bằng phân tán.”

“Là có ý gì?” Thành ca có chút khó hiểu.

“Thiên Đạo vẫn luôn là đối tượng bị tranh cướp.”

“Còn nếu như phân phát quyền khống chế Thiên Đạo ra thì đó chính là vui buồn cùng nhau.”

Đương nhiên Huyết Đế đã sớm tiếp nhận một bộ Vô Thượng Đạo Cực rồi.

“Đến lúc đó Thiên Đạo càng lớn mạnh, những thần vị được phân chia quyền kiểm soát Thiên Đạo cũng sẽ càng mạnh hơn, điều này đương nhiên sẽ khiến cho bọn họ duy trì và thúc đẩy Thiên Đạo.”

“Những thần vị đã đạt được thành tựu đó nhất định sẽ không để cho người khác làm tổn hại đến Thiên Đạo.”

“Đây đúng là một cách cực kỳ tốt.”

Đương nhiên Huyết Đế cũng không muốn nói nhiều.

“Được rồi, đó là tất cả những gì ta có thể nói.”

“Lần tranh đoạt thần vị sau có lẽ chúng ta sẽ là đối thủ của nhau rồi.”

Sau khi để lại những lời này thì hắn biến mất khỏi tầm mắt của Khương Thành.

Chương 1793: Lấy tín vật của ngươi ra đây

Sau khi Huyết Đế rời đi, Long giới đã chào đón một thời kỳ phát triển nhanh chóng.

Cuối cùng Long tộc cũng đã có được vị trí xứng đáng.

Bán Long tộc dường như cũng bị quét sạch.

Sau khi không còn Long mạch, Long tộc không còn bị bất cứ trói buộc nào nữa, căn bản cũng đã khôi phục lại trật tự trước đó.

Mà Khương Thành cũng trở nên nhàn rỗi không có việc gì.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng không tu luyện nhiều lắm, cũng không còn tiếp tục thăm dò về những tiểu thế giới khác nữa.

Dù sao Huyết Đế cũng đã nói, những tiểu thế giới khác đều đã bị khống chế bởi VôThượng Đạo Cực.

Thăm dò cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Trong khoảng thời gian này, chủ yếu là hắn đang nghiên cứu một số đạo vận của hồn hải – là những đạo vận do Lạc Tu để lại.

Lúc trước khi Lạc Tu tấn công hồn hải của hắn cũng đã bị nó ngăn chặn.

Cuối cùng hắn bắt buộc phải để lại một ít đạo vận.

Một ít đạo vận hắn để lại ở hồn hại đã khiến cho Khương Thành có chút thu hoạch bất ngờ.

Dù sao cái đó cũng là thần hồn của Đạo Thần.

Nếu như Khương Thành bằng lòng từ từ nhận thức, cảm nhận và tu luyện thì có lẽ hắn sẽ nhận được rất nhiều thứ từ nó.

Chỉ tiếc là ca này dường như không có sự kiên nhẫn như vậy.

Sau mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, hắn đi ra khỏi hồn hải.

“Phiền toái.”

“Đạo vận gì mà chó má, quá phiền phức.”

Hắn hoàn toàn không có ý định từ từ cảm nhận.

Thậm chí còn cực kỳ không hài lòng.

“Đạo vậy này không giết chết được người đâu nhỉ?”

“Nếu có thể giết chết ta một lần thì tốt.”

Bởi vì ở hắn không có được bất cứ lợi ích nào từ cấp độ Thần hồn, bình thường hắn cũng không thể nào ở lại Thiên Long thành.

Công việc hàng ngày cũng đều ném cho đám người Long tộc Thương Tật, Ngao Thiên và Huyền Hải.

Trong số ba vị Long đế này, chỉ có một ngoại lệ duy nhất là Thanh Long Đại Đế mà thôi.

Bây giờ hắn vẫn còn rất nhiệt tình đối với các công việc của Thiên Long giới.

Hôm nay Khương Thành và Thương Linh đã đi “dò xét” các nơi ở Thiên Long giới.

Nói là dò xét, nhưng thật ra cũng không có chuyện gì cụ thể, vẫn chỉ là đi dạo khắp nơi ở Long tộc.

Với uy vọng đã cứu vớt cả Long tộc của hắn, lúc này địa vị của hắn đã như là Thần ở khắp mọi nơi, cứ thế vượt qua Thương Linh và Huyền Minh, hay thậm chí là cả Long tộc.

Và cũng vào ngày hôm nay, ở khu vực của Hắc Long tộc, hắn đã gặp lại ba vị cố nhân đến từ Thiên Cung – Diệu Vương, Tương Vương và Phạm Lôi Đạo Tôn.

À không đúng, bây giờ Phạm Lôi Đạo Tôn đã là Đạo Thánh rồi.

Lúc Khương Thành chạm mặt bọn họ, bọn họ đang bị một đám Hắc Long vây quanh.

“Bán Long tộc chết tiệt!”

“Vẫn còn dám xuất hiện ở trước mặt bọn ta.”

“Cho các ngươi cơ hội rút lui ra khỏi Long giới mà các ngươi vẫn còn dám ở lại đây, đây chính là tìm đến cái chết!”

Diệu Vương, Tương Vương và Phạm Lôi Đạo Thánh suýt chút nữa đã bị trận chiến này làm cho sợ hãi.

Số lượng Đạo Thánh của Hắc Long tộc cũng không nhiều, chỉ có ba người mà thôi.

Mấu chốt là bên ngoài còn có hơn bốn mươi Hắc Long Đạo Tôn và hàng trăm Hắc Long Chí Tôn.

Điều này đã làm cho ba ngươi vô cùng hoảng sợ rồi.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta không phải là Bán Long tộc.”

“Thật sự không phải là Bán Long tộc.”

Ba người vừa mới đi tới Thiên Long giới, trong lòng cũng cảm thấy buồn bực.

Bán Long tộc và Long tộc không phải là họ hàng gần sao, làm sao lại trở thành có thù hận to lớn như vậy chứ?

“Hừ, các ngươi nói không phải thì là không phải sao?”

Mặc Ương cầm đầu lạnh lùng cười một tiếng.

“Bán Long tộc am hiểu nhất là ngụy trang, ngày nay bọn ta đã thấy rất nhiều Bán Long tộc che giấu huyết mạch Long tộc của mình.

Những cao thủ khác của Hắc Long tộc cũng đã không nhịn được kêu lên.

“Giết bọn họ!”

“Đúng, giết bọn họ là được!”

“Đừng!”

Diệu Vương và Tương Vương đều không muốn khai chiến ở chỗ này.

Đương nhiên Tâm Đế cũng không thể nào chỉ trông cậy vào người qua đường như Khương Thành được.

Còn cử ra một đường khác, cũng chính là Diệu Vương, Tương Vương và Phạm Lôi Đạo Thánh.

Bọn họ không phải là người đến từ trung tâm của Thiên Đạo, mà là bước vào từ cánh cửa trung tâm của Đạo Tuyệt Chi Địa.

Trước khi bọn họ đi tới Thiên Long giới đã trải qua ba tiểu thế giới.

Mỗi tiểu thế giới đều có những quy tắc khác nhau.

Cũng không nhất định là thực lực của Đạo Thánh có thể giải quyết được.

Hơn nữa cho dù tiêu diệt hết bọn Hắc Long này thì sẽ còn phải nghênh đón thêm nhiều Long tộc hơn nữa.

“Bọn ta đến từ Thiên Cung, cũng không có ác ý, chỉ là để tìm kiếm những Thiên Đế khác…”

Lời nói của bọn họ còn chưa dứt thì đã bị Mặc Ương cắt ngang.

“Bán Long tộc cũng bịa ra thân phận giống như các ngươi vậy, viện đủ các loại cớ, kết quả tất cả đều là giả dối.”

“Đừng tin bọn họ, giết đi!”

Phạm Lôi Đạo Thánh gần như đã tuyệt vọng, trận đấu này có thể xong đời rồi.

Mà đúng lúc này hắn nghe thấy âm thanh thần tiên dễ nghe.

“Dừng tay, các ngươi đang làm gì đó?”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Khương Thành và Thương Linh, Mặc Ương và hai Hắc Long tộc này suýt chút nữa đã nằm sấp xuống mặt đất rồi.

Một vị là Thần đã cứu vớt toàn bộ Long tộc và thay đổi vận mệnh của bọn họ.

Một vị là Thủy tổ của Thương Long tộc, là cấp trên Hắc Long tộc trực thuộc.

Nhưng ở khoảnh khắc đầu tiên, bọn họ đã nghe được truyền âm của Khương Thành.

“Các ngươi làm ra vẻ không nhận ra ta.”

Lần này Khương Thành đảo lộn không phải để làm màu, mà là để cứu vãn danh dự của mình.

Nghe thấy những lời này của hắn, Mặc Ương và hai vị Đạo Thánh Hắc Long này chỉ có thể cẩn thận từng chút làm ra vẻ không nhận ra hắn mà diễn.

“Ầm!”

“Các ngươi là ai?”

Khương Thành kéo khuỷu tay của Thương Linh rồi thản nhiên đi vào trong sân.

“Bọn ta là gặp chuyện bất bình.”

Hắn nhìn quanh những Long tộc có mặt ở đây và ba vị Nhân tộc.

Cuối cùng nhìn lướt qua Phạm Lôi Đạo Tôn.

“Vị này là bạn của ta, có thể nể mặt ta, thả bọn họ một lần hay không?”

Lời này nói làm cho ngay cả Diệu Vương, Tương Vương và Phạm Lôi Đạo Thánh đều rất muốn than phiền.

Ngươi là ai chứ, người ta là Long tộc, tại sao phải nể mặt ngươi chứ.

Nhưng Hắc Long tộc có mặt ở đó lại không dám không phối hợp.

Thậm chí vẻ mặt của Mặc Ương còn đau khổ, âm thầm truyền âm cho Thành ca.

“Lang Lâm Đại Đế, ta nên trả lời như thế nào?”

Thành ca vô cùng bất lực, tên đồng đội này không có hiểu biết gì cả.

“Tiếp tục sắm vai ác bá cản đường.”

“Ồ.”

Mặc Ương ngầm hiểu.

Ngay sau đó sắc mặt hắn sa sầm lại, nở một nụ cười lạnh lùng.

“Cái gì mà bạn bè của ngươi, ngươi là cái rễ hành nào?”

“Tại sao ta phải nể mặt ngươi?”

Khương Thành quay đầu lại liếc nhìn Thương Linh, lúc này hắn mới thản nhiên nói: “Ta và Đại Đế của tộc ngươi có chút giao tình, hơn nữa tên Phạm Lôi Đạo Thánh này có một món tín vật đặc biệt.

Đương nhiên Mặc Ương phối hợp với vai diễn phụ.

“Tín vật đặc biệt? Đó là cái gì?”

“Bảo hắn lấy ra xem, các ngươi sẽ hiểu thôi, có được món tín vật đó sẽ không phải kiêng kỵ bất cứ thứ gì trong toàn bộ Nguyên Tiên giới!”

Khương Thành nói xong thì nháy mắt với Phạm Lôi Đạo Thánh.

Phạm Lôi hoàn toàn không biết hắn đang nói cái gì.

Đột nhiên vẻ mặt của hắn trông lờ mờ.

Mà Diệu Vương và Tương Vương cũng vô cùng khó tin.

Hai người đang lặng lẽ truyền âm cho Khương Thành.

“Tại sao ngươi cũng ở đây?”

“Nghe nói Thiên Long giới này là Long tộc vi tôn, hơn nữa tính bài ngoại vô cùng cao, chỉ cần là Nhân tộc thì đều sẽ bị thắt cổ.”

“Hay là nghĩ cách đi, chúng ta cùng nhau đấu tranh ra ngoài…”

Khi hai người bọn họ ở Thiên Cung vẫn thường rất chống đối Khương Thành.

Nhưng ở đây, người có thể trông cậy cũng chỉ còn lại Khương Thành, dù sao thì lực chiến đấu của người này thực sự rất mạnh.

Nhưng mà Khương Long thần lại không để ý tới bọn họ.

Hắn chỉ nhíu mày với Phạm Lôi.

“Lão huynh, mau lấy ra nhanh lên một chút, còn không lấy ra thì sẽ bị giết đó.”

Phạm Lôi hoàn toàn không rõ là hắn muốn lấy cái gì.

“Tín vật gì chứ? Tại sao ta không biết?”

Hắn hoàn toàn mông lông có được không hả?

“Cái đó, những loại thuốc trước đây ta bán cho ngươi…”

“Cái gì?”

Nhắc tới những Tín Hương đó, Phạm Lôi gần như bùng nổ ngay tại chỗ.

Ngươi vẫn còn không biết xấu hổ nói cái này sao?

Chương 1794: Mua không bị lỗ lả mắc mưu

Những năm qua, Thiên Cung và mười chín Vực Giới đại chiến, Phạm Lôi cũng đã xuất chiến nhiều lần.

Nhiều lần trong số đó hắn cũng định dùng những thứ "Bí bảo Tín Hương" kia để đảo ngược tình hình cuộc chiến, kết quả là lần nào cũng không có hiệu quả.

Không chỉ bêu xấu mà suýt chút nữa hắn còn bị kẻ địch chém giết.

Hắn cũng đã hoàn toàn hiểu rằng, những thứ gọi là "Bí bảo Tín Hương" kia hoàn toàn không có một chút tác dụng nào, vốn cũng chỉ là phế phẩm mà thôi.

Năm đó bản thân mình đã bị Khương Thành lừa rồi!

Nếu không phải bây giờ tình thế đang nguy cấp, bị một đám đàn ông vạm vỡ Hắc Long bao quanh thì hắn đã sớm túm cổ áo Khương Thành chửi ầm lên, yêu cầu hoàn tiền hàng rởm rồi.

Vậy mà ca này còn dám chủ động nói ra chuyện này?

Hắn kìm chế lửa giận, hung hăng nói: "Ngươi muốn làm gì?"

"Năm đó lừa ta còn chưa đủ sao?"

"Ta lừa ngươi lúc nào chứ?"

Khương Thành giả ngu, nói với vẻ mặt vô tội: "Ngươi lấy tín vật đó ra chẳng phải sẽ biết hay sao?"

Phạm Lôi nổi trận lôi đình: "Chỉ là những thứ phế phẩm đó mà ngươi còn có mặt mũi bảo ta lấy ra nữa à?"

Kể từ sau nhiều lần bị thất bại liên tục trong chiến đấu thì hững thứ thuốc được hắn quý trọng năm đó đã bị hắn tức giận phá hủy rồi.

Hiện nay chỉ còn một cây cuối cùng.

Đó là bằng chứng hắn giữ lại dùng để lên án hành vi lừa gạt của Khương Thành.

Đối mặt với tình thế hiện tại, điếu thuốc đó có tác dụng cái rắm gì chứ?

“Ngươi chờ đó cho ta, sớm muộn gì ta cũng phải đòi lại món nợ đó!”

Sau đó hắn lại nặn ra một nụ cười, khẩn cầu những Long tộc xung quanh tha cho hắn một lần.

“Các vị, bọn ta thật sự đến từ Thiên Cung.”

“Vừa mới đến thôi, quả thật không có ác ý đối với các ngươi.”

“Đây là ấn tỳ Thần Quân của ta, đủ để có thể chứng minh được bọn ta không phải cái gọi là Bán Long tộc rồi chứ?”

Đùng!

Móng vuốt của Mặc Ương đã đánh bay đại ấn Thần Quân kia rồi.

“Cái gì mà ấn tỳ Thần Quân, thứ đồ chơi này một ngày bọn ta có biến ra một vạn cái.”

“Không phải vừa mới nói có tín vật gì đó hay sao?”

“Tín vật của ngươi đâu rồi?”

Mặc dù những Hắc Long tộc khác ở xung quanh cũng không hiểu, nhưng bọn họ vẫn trung thành phối hợp với kịch bản của Đại Đế.

“Có tín vật gì, mau lấy ra.”

“Nếu không lấy ra nữa bọn ta sẽ ra tay!”

“Ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là tín vật gì, lại còn có thể khiến cho bọn ta tha cho ngươi một mạng sao?”

Ngay cả Diệu Vương và Tương Vương cũng bắt đầu tò mò.

Chẳng lẽ Phạm Lôi Thần Quân thật sự có tín vật quan trọng gì đó, có thể giải quyết được nguy cơ trước mắt sao?

“Phạm Lôi đạo hữu, ngươi có thì lập tức lấy ra đi.”

“Cho dù có tác dụng hay không, dù sao cũng phải thử một chút đúng không?”

“Bằng không nếu như thật sự khai chiến, chúng ta sẽ phải đối mặt với sự vây đánh của toàn bộ Long giới, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.”

Dưới một trận thúc giục của bọn họ, Phạm Lôi chỉ có thể móc ra điếu thuốc cuối cùng kia.

Trong lòng hắn sụp đổ rồi.

Thứ đồ chơi này chẳng qua cũng chỉ là vật phàm trần bình thường, làm sao có thể khiến cho đám Long tộc trước mặt này rút lui được chứ?

Diệu Vương và Tương Vương cũng được mở rộng tầm mắt.

“Đây là thứ gì?”

“Thoạt nhìn chẳng qua cũng chỉ là vật bình thường mà…”

Mặc Ương và đám Hắc Long tộc mờ mịt không hiểu, cũng không biết phải diễn như thế nào nữa.

Chỉ có thể truyền âm xin chỉ thị Thành ca.

“Đại Đế, tiếp theo bọn ta phải làm như thế nào?”

“Cho hắn thể diện, coi như đây là một tín vật vô cùng quan trọng.”

“Được rồi!”

Phạm Lôi Đạo Thánh giơ thuốc lên vừa thấp thỏm vừa lúng túng.

Đột nhiên sắc mặt của toàn bộ Hắc Long tộc ở đối diện đều đồng loạt thay đổi.

“Trời ơi, ngươi lại có thứ này sao?”

Mặc Ương trực tiếp nhảy tới trước mặt Phạm Lôi, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới điếu thuốc này.

Như thể đây là một vật thần gì đó vậy.

Tất cả những Hắc Long khác cũng đều diễn lố, phản ứng lại càng khoa trương nhiều hơn.

“Trời ạ! Trời ạ!”

“Tại sao ngươi lại có thể có cái này chứ?”

“Ai đưa cho ngươi?”

Phạm Lôi bị phản ứng của bọn họ làm cho không biết phải làm sao, hắn chỉ có thể nhìn về phía Khương Thành bằng vẻ mặt bất lực.

Ý của hắn là bắt nguồn từ chỗ của Khương Thành, có vấn đề gì thì các ngươi tìm hắn chứ đừng tìm ta.

Nhưng mà ngay sau đó, Mặc Ương lập tức hóa thành hình người, một phát túm lấy tay hắn.

“Không ngờ vậy mà ngươi lại có được tín vật của hắn.”

Hắn?

Đồ chơi này chính là của Khương Thành đó nha.

Hắn đang đứng ở trước mặt các ngươi mà các ngươi không nhìn thấy sao?

“Thật là thất lễ.”

Tất cả những Đạo Thánh Hắc Long và Đạo Tôn khác cũng đều nở nụ cười làm lành.

“Sớm biết ngươi có vật này thì nói như thế nào bọn ta cũng sẽ không thể hiện ý thù địch với ngươi rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, có tín vật của hắn thì ngươi nên nói sớm chứ.”

“Suýt chút nữa lũ lụt tràn vào miếu Long Vương rồi, hiểu lầm hiểu lầm.”

“Vừa rồi đều là bọn ta đắc tội…”

Phạm Lôi choáng váng, Diệu Vương và Tương Vương ở bên cạnh cũng ngổn ngang trong gió rồi.

Nguy cơ cứ thế được giải trừ như vậy sao?

Ấn tỳ Thần Quân cũng không xử lý được, vậy mà cái thứ đồ phí tiền này lại giải quyết xong rồi?

Điều này cũng thật không thể nào tưởng tượng nổi đúng không?

Phạm Lôi cảm thấy điều này thật sự quá thần kỳ, vậy nên hắn cũng thấy hơi bất an.

“Rốt cuộc thứ này là cái gì, tại sao các ngươi lại…”

“Cái gì?”

Mặc Ương bất chợt thu lại nụ cười, sắc mặt hắn trầm xuống.

“Thì ra ngươi không biết đây là cái gì?”

Những Hắc Long tộc khác học theo, cũng thay đổi sắc mặt giống hắn.

“Chẳng lẽ đây không phải là thứ mà người đó ban cho ngươi sao?”

“Chẳng lẽ là do ngươi ăn trộm?”

“Ngươi thật to gan, dám ăn trộm đồ của hắn!”

Phạm Lôi luống cuống.

Mặc dù hắn không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu được tình hình nhưng vẫn hoảng sợ.

“Không không không, cái này không phải ta ăn trộm, là người đó ban thưởng cho ta!”

“Lúc ấy hắn nói cho ta biết, cầm tín vật này trong tay nhất định Hắc Long tộc sẽ nể mặt.”

“Hôm nay vừa nhìn thấy thì quả thật là như vậy mà!”

Chính bản thân hắn cũng không biết người đó là ai.

Dù sao cũng không phải là Khương Thành.

Suy cho cùng Khương Thành cũng chỉ đứng ở một bên, cũng không thấy Hắc Long tộc nể mặt hắn.

Đầu óc của hắn cũng đã bắt đầu điên cuồng liên tưởng rồi.

Chẳng lẽ những thứ thuốc này thật sự có liên quan tới một đại nhân vật nào đó của Hắc Long Tộc, chỉ là sau đó lại bị Khương Thành có được trong tay rồi bán lại cho mình?

Nếu là như vậy, mặc dù điếu thuốc này không có tác dụng rắm gì lúc chiến đấu, nhưng có ý nghĩa phi thường nha!

Nghe thấy hắn nói như thế, lúc này đám Hắc Long ở bên cạnh mới thay đổi sự tức giận thành vui vẻ.

“Thì ra là như vậy à?”

“Vậy xem ra thật sự bọn ta đã hiểu lầm.”

“Ngươi có thể nhận được sự ban thưởng của hắn, đó chính là khách quý của Hắc Long tộc bọn ta!”

“Đến đây, bọn ta phải chiêu đãi ngươi thật tốt.”

Nói xong, Mặc Ương lập tức thân mật ôm vai Phạm Lôi, những Hắc Long khác cũng tiến đến vây quanh.

Ngay sau đó là Diệu Vương và Tương Vương cũng nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình.

Làm cho ba người bọn họ đều phải vừa mừng vừa lo sợ.

Âm thầm suy nghĩ xem rốt cuộc cái “tín vật” kia có địa vị như thế nào?

Làm sao lại có lợi ích tốt như vậy chứ?

Sau khi rời khỏi Hắc Long tộc, Diệu Vương và Tương Vương vội vã lôi kéo Phạm Lôi truy hỏi.

“Phạm Lôi đạo hữu, rốt cuộc người đó là ai?”

“Tại sao Hắc Long tộc lại có thể nể mặt như vậy?”

“Đúng vậy, cái tín vật đó dùng quá tốt đúng không?”

Phạm Lôi Đạo Thánh tỏ vẻ chính bản thân mình cũng rất muốn biết.

Hắn chỉ có thể hỏi Khương Thành.

“Thứ này của ngươi rốt cuộc là xuất phát từ đâu, không phải là ăn trộm thượng cổ đại mộ gì đó đấy chứ?”

Thành ca cười híp mắt nhíu mày.

“Lúc trước không phải ngươi còn nói ta lừa ngươi sao?”

“Bây giờ như thế nào đây?”

“Ta đã nói thứ này là bảo vật đúng không, ngươi mua ở chỗ ta sẽ không bị lỗ hay lừa đâu.”

Phạm Lôi vốn rất may mắn, thấy dáng vẻ đắc ý như vậy của người này, hắn đột nhiên lại nghĩ tới chuyện trước đó dùng hương chiến đấu đã thất bại nhiều lần.

“Lần này nhất định là trùng hợp!”

“Ta cũng không tin này thứ đồ bỏ đi này thật sự có địa vị lớn như vậy.”

Chương 1795: Vậy mà ngươi lại biết Long thần

Diệu Vương và Tương Vương cũng nhớ đến chuyện chính.

“Đúng rồi, Khương đạo hữu, không biết ngươi đã tìm được tung tích của mấy vị Thiên Đế chưa?”

Khương Thành gật đầu.

“Đương nhiên là tìm được rồi.”

“Hả? Cái gì, đã tìm được rồi sao?”

Ba người vừa mừng vừa sợ.

“Bọn họ ở đâu?”

“Chẳng lẽ đang ở Thiên Long giới?”

“Bọn họ thế nào rồi?”

Về chuyện này thì thật ra Khương Thành cũng không có ý định giấu giếm.

“Ta đã gặp Huyết Đế, hắn rất ổn, hiện này những Thiên Đế khác đều đang ở Vô Thượng Đạo Cực.”

“Một thời gian ngắn nữa bọn họ sẽ trở về.”

Phạm Lôi, Diệu Vương và Tương Vương ngơ ngác nhìn nhau.

Cái tên Vô Thượng Đạo Cực này trước đó bọn họ cũng đã nghe nói đến rồi.

“Rõ ràng đám người Huyết Đế bọn họ chính là người của Thiên Cung, làm sao có thể gia nhập vào Vô Thượng Đạo Cực chứ?”

Thành ca cũng không có đủ kiên nhẫn phổ cập khoa học cho bọn họ một lần nữa.

“Vậy các ngươi đi hỏi hắn là được rồi.”

Gương mặt của ba người bọn họ đều tràn ngập vẻ không tin.

“Không phải ngươi đang lừa gạt bọn ta đấy chứ?”

Khương Thành bĩu môi: “Không tin thì tự các ngươi đi tìm đi.”

“Ngươi…”

Không đợi cho ba người họ nói thêm gì nữa, Khương Thành lập tức dẫn Thương Linh bay đi.

“Người này quá đáng ghét!”

“Hắn có thái độ gì vậy?”

Phạm Lôi thì không sao, nhưng Diệu Vương và Tương Vương có ý kiến khá lớn đối với Khương Thành.

“Hắn thật sự coi mình là Ẩn Hoàng sao?”

“Năm đó ta là Thần Quân, hắn vẫn chỉ là dự khuyết mà thôi, ngạo mạn cái gì chứ?”

“Nếu không phải Tâm Đế đã ra lệnh thì nhất định ta sẽ không bỏ qua cho hắn!”

Hai người bọn họ cũng chỉ dám nói lén lút như vậy thôi.

Không dám làm trò ở trước mặt Khương Thành.

Dù sao thì những Thần Quân đã bị giết trước đó cũng đã dùng tính mạng để chứng minh được sự chênh lệnh thực lực rồi.

“Bây giờ chúng ta làm sao đây?”

“Bất luận là có muốn tiếp tục đi hay là lập tức trở về thì đều phải đi qua trung tâm của Thiên Long giới.”

“Chỉ có ở đó mới có lối ra vào.”

“Nhưng mà nếu như những Long tộc khác lại coi chúng ta thành Bán Long tộc nữa thì phải làm sao?”

Trong lòng ba người bọn họ có chút lo lắng.

“Cố gắng cẩn thận một chút đi, tránh Long tộc ra.”

Bọn họ cũng không dám nghênh ngang bay theo đường thẳng giống như Khương Thành.

Hai ngày sau, ba người dọc đường che che giấu giấu, cẩn thận từng chút tiếp cận Thiên Long thành.

Nhưng vào thành như thế nào, làm sao để đến gần lối đi, vấn đề này làm cho bọn họ gặp khó khăn.

Nhìn bên tường thành như ẩn như hiện kết giới và đại trận, rồi lại nhìn Long tộc đang đi lại ở bên trong, gần như ba người đã có thể đoán được kết cục bị bao vây sau khi bọn họ xuất hiện.

Cuối cùng, bọn họ cũng nghĩ ra một cách – biến thành Long tộc.

Là một vị Đạo Thánh, Thuật Biến Hóa nằm ở trong tầm tay bọn họ.

Ba người biến thành ba con Hắc Long, rồi lại bắt chước theo khí tức của Hắc Long tộc, sau đó cứ như vậy trộn lẫn vào một cách quang minh chính đại.

Sau khi thuận lợi vào trong thành thì ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng không tránh khỏi cảm thấy đắc ý.

Điều này quá đơn giản.

Thì ra là Long tộc dễ lừa gạt như vậy sao?

Trên đường chậm rãi bay về phía trước, ba người bất chợt phát hiện không khí bên cạnh có chút không đúng lắm.

Tại sao tất cả Long tộc ở xung quanh đều đang nhìn mình?

Đột nhiên, một con Chúc Long ở ven đường chỉ vào ba người hô to lên.

“Bọn họ là giả mạo đấy!”

“Vốn dĩ không có chút lực huyết mạch Hắc Long nào, không phải là Hắc Long tộc!”

“Gian tế sao?”

“Bắt bọn họ lại!”

Trong chớp mắt ba người đã bị bao vây đến mức nước chảy cũng không lọt.

Long tộc vậy mà lại không dễ giả mạo như vậy.

Nhìn thấy Long tộc xung quanh sắp ra tay, ba người vội vàng hiện nguyên hình, khoát tay tỏ vẻ bản thân mình không có chút ác ý nào, chẳng qua chỉ là tới mượn đạo mà thôi.

Điều này làm cho sự thù địch của Long tộc ở bốn phía càng nặng nề hơn.

“Bán Long tộc!”

“Nhất định là dư nghiệt của Bán Long tộc!”

“Cảnh giới của bọn họ còn rất cao, mau đi gọi các cao thủ Long Đường tới hỗ trợ.”

Nếu không phải ba người này là cảnh giới Đạo Thánh thì những Long tộc kia đã sớm ra tay ngay tại chỗ rồi.

Chỉ một lát sau, Thương Tật và Ngao Dương chạy tới.

Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của bọn họ, ba vị Thần Quân gần như tuyệt vọng ngay tại chỗ.

“Cái vị đại gia Long tộc, bọn ta thật sự không phải là Bán Long tộc!”

“Bọn ta đến từ Thiên Cung, là Thần Quân của Thiên Cung, chuyến này là có chuyện quan trọng đi ngang qua bảo địa.”

“Bọn ta thật sự không có bất cứ ác ý nào…”

Bọn họ lại móc ra ấn tỳ Thần Quân một lần nữa.

Ầm!

Sau đó lại bị bay đi lần nữa.

Long tộc ở bên cạnh làm sao nghe lọt tai điều này chứ.

“Ngươi nói không phải là không phải sao?”

“Không phải là gian tế thì tại sao lại biến thành Long tộc?”

“Rõ ràng là có mưu đồ bất chính!”

“Giết những thứ dư nghiệt Bán Long tộc này!”

Nhìn thấy một cuộc đại chiến sắp nổ ra, dưới tình thế cấp bách, Phạm Lôi chỉ có thể ôm hy vọng cuối cùng móc rút điếu thuốc kia ra.

“Ta có tín vật…”

Những Long tộc ở bên cạnh lớn tiếng gào thét.

“Tín vật chó má gì!”

“Ta chưa từng nhìn thấy!”

Ngao Dương và Thương Tật đột nhiên ngây ngẩn cả người.

“Khoan đã!”

Hai vị đại lão của Long tộc gắt gao nhìn chằm chằm vào điếu thuốc kia.

Trước kia bọn họ đã từng nhìn thấy Thương Thành Đại Đế hút thuốc lá, mà ngoại trừ Thành ca và Tam Nhãn Hổ thì không còn có người thứ ba sử dụng thứ đồ chơi này.

Phạm Lôi có thể lấy ra cái này…

Điều đó có ý nghĩa như thế nào?

Thương Tật sát khí toàn thân chậm rãi tản ra, hắn từ tốn hỏi: “Thứ này ngươi lấy từ đâu tới?”

Cảm nhận được thái độ thay đổi của hắn, suýt chút nữa Phạm Lôi đã rơi nước mắt vui mừng.

Diệu Vương và Tương Vương cũng có vẻ mặt hoài nghi đời người.

Mẹ nó, thứ đồ bỏ đi này đúng là vật Thần như vậy sao?

“Ta… Là vị kia ban thưởng cho ta.”

Với kinh nghiệm ở bên phía Hắc Long tộc, đương nhiên Phạm Lôi không dám nói là mua từ chỗ Khương Thành.

“Ban thưởng?”

Ánh mắt của Thương Tật và Ngao Dương hoàn toàn thay đổi.

“Vậy mà ngươi lại biết Long thần chí cao?”

Cái gì, cái gì?

Long thần chí cao?

Chủ nhân của điếu thuốc này vậy mà lại là Long thần chí cao sao?

Phạm Lôi, Diệu Vương và Tương Vương bị chấn động đến mức thân thể mềm nhũn rối loạn.

Mặc dù đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy danh hiệu này, nhưng có thể gọi là Long thần, không cần phải nói cũng biết là lão đại của Long tộc.

"Đúng, đúng…"

Phạm Lôi cũng không ngu ngốc, hắn vội vã gật đầu: "Ta biết."

Sự thù địch của Ngao Dương và Thương Tật hoàn toàn biến mất, trên mặt bọn họ cũng hiện lên nụ cười.

"Thì ra là là người mình."

"Ngươi nói sớm đi chứ, suýt chút nữa đã hiểu lầm các ngươi thành kẻ địch rồi."

"Giải tán đi, vị này là người của Thương Thành Đại Đế, chắc chắn sẽ không phải là Bán Long tộc."

Vừa nghe nói là người của Thương Thành Đại Đế, tất cả những Long tộc vừa rồi mới la đánh kêu giết đều trở nên thân thiết.

"Ha ha ha, suýt chút nữa đã làm bị thương người mình."

"Xin lỗi xin lỗi, làm hồi lâu hóa ra ngươi còn được Đại Đế ban thưởng."

"Vậy ngươi lăn lộn tốt hơn so với đám bọn ta rồi."

"Đúng vậy, có thể nhận được tín vật của Long thần chí cao, xem ra địa vị của ngươi còn cực kỳ không tầm thường."

Buổi nói chuyện này của bọn họ kết thúc đã làm cho Phạm Lôi choáng váng chóng mặt.

Lúc này hắn hận không thể cất giọng ca vàng hát một bài.

Cái gì gọi là ngăn cơn sóng dữ chứ?

Cái gì gọi là dùng được?

Địa vị của điếu thuốc này lớn như vậy sao?

Có cái này vậy chẳng phải bản thân hắn sẽ có được tình hữu nghị của toàn bộ Long tộc à?

Không chừng trong tương lai hắn còn có thể dùng tín vật này để khiến cho Long tộc giúp đỡ mình ấy chứ.

Quả thực là có ý nghĩa phi phàm mà!

Ở trong vòng vây của một đám Long tộc, bọn họ đi một đường đến lối đi.

Trên đường, Diệu Vương và Tương Vương vẫn còn đang cực kỳ ao ước.

“Phạm Lôi đạo hữu, không biết làm sao năm đó ngươi có thể nhận được sự ban thưởng của Long thần?”

“Có thể cho bọn ta xem được không?”

“Cái đó không được.”

Phạm Lôi giống như đang đề phòng cướp, hắn trân trọng cất điếu thuốc kia vào lại không gian trữ vật.

Hắn đã quyết định, sau khi trở về sẽ hóa trang cho điếu thuốc này và cung cấp thật tốt.

Hắn hoàn toàn không biết rằng, Khương Thành đang quan sát cảnh tượng này từ phía xa.

Chương 1796: Long tổ tỉnh lại

Đám người Phạm Lôi tiến vào lối đi, sau khi rời khỏi Thiên Long giới, Khương Thành cũng dự định sẽ trở về Nguyên Tiên giới.

Nhưng trước quay về vẫn còn có một việc phải giải quyết, đó chính là Long tổ.

Dựa vào thuyết pháp của Lạc Tu, thật ra Long tổ được xem như người bị hại.

Bởi vì đã từng bị Lạc Tu cắn nuốt và hòa hợp vào, sau trận chiến lần trước đó, Long tổ bị tổn thương nguyên khí nặng nề vẫn chưa tỉnh lại.

Hiện nay hắn vẫn còn được ân cần chăm sóc ở Long cung của Thiên Long thành.

Ngày hôm nay, một tiếng rồng ngâm truyền đến từ sâu trong Long cung.

Ngay sau đó, một bóng dáng rồng khổng lồ bay thẳng lên, bao phủ toàn bộ Thiên Long thành.

Uy vũ cấp Thần đó cùng với huyết mạch Long tổ trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả Long tộc.

“Long tổ tỉnh dậy rồi.”

“Cuối cùng hắn cũng trở lại rồi!”

Dù sao cũng là thủy tổ của Long tộc, uy vọng đó cũng không hề tầm thường.

Rất nhiều Long tộc ở phía dưới cũng hô lên.

Tất cả những Long tộc ở Nguyên Tiên giới thượng cổ kia đều chủ động nằm rạp xuống, bày tỏ sự sùng kính đối với thủy tổ.

Nhưng mà Long tộc đến từ Cổ Tiên giới lại không giống như vậy.

Đối với bọn họ mà nói, thủy tổ cũng không phải là vị Long tổ này, mà là ba vị viễn cổ sinh linh Thương Long, Kim Long và Thanh Long.

Sau nghi thức xuất hiện hoành tráng, đương nhiên Long tổ cũng chú ý tới bọn họ.

Uy cũ của hắn lập tức đè lên trên đầu đám Long tộc Thương Tật, Ngao Dương và Huyền Hải.

“Bọn ngươi cũng là Long tộc?”

“Nhìn thấy thủy tổ mà dám không lạy sao?”

Huyền Minh biến sắc.

“Nguy rồi, tên này muốn cưỡi lên trên đầu chúng ta.”

Hắn đã làm Thanh Long Đại Đế nhiều năm như vậy, cũng quen thuộc với một số sáo lộ.

“Vừa bắt đầu đã lập tức ra oai phủ đầu, đây là muốn khuất phục chúng ta mà.”

Còn Thương Linh thì lại cười một tiếng lạnh lùng rồi bay lên trên không đám người Thương Tật.

Huyết mạch kích thích của Cửu Văn Thương Long đã ngăn chặn được uy vũ của Long tộc đó xuống.

“Ngươi là thủy tổ của bọn họ, nhưng không phải của bọn ta.”

“Buồn cười!”

Sắc mặt của Long tổ không hề thay đổi chút nào, nhưng giọng điệu cũng trở nên càng uy nghiêm hơn.

“Phản bội thủy tổ, đại nghịch bất đạo, các ngươi muốn phản bội cả Long tộc sao?”

“Không khác biệt lắm.”

Khương Thành cũng bay ra.

“Một con rồng tàn bị áp đảo nhiều năm, vừa mới được cứu ra như vậy có thể có chút tự giác hay không?”

“Vì ngươi là thủy tổ của rất nhiều Long tộc, bọn ta kính lão nể mặt ngươi mà thôi.”

“Nhưng ngươi muốn giả bộ làm lão sói vẫy đuôi, đó chính là tự ngươi làm cho mình mất mặt.”

“Ngươi nói gì?”

Suýt chút nữa Long tổ đã bị những lời nói thẳng này làm cho choáng váng rồi.

Trên đời này chưa có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy.

Vậy nên hắn cũng không biết phải đáp lại như thế nào.

Mà Khương Thành cũng không có ý định khách khí.

“Ta nói, ngươi cứ như vậy, thể hiện thái độ cũng lên giọng quá rồi. Phía trên gió lớn, ngươi có thể rơi xuống đấy.”

Giọng điệu vô cùng khinh thường này đã hoàn toàn chọc giận Long tổ.

Thân thể uy vũ của hắn đã bao phủ lên người Khương Thành trong nháy mắt.

Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, mặc dù Thành ca không phải Đạo Thần, nhưng cho dù là huyết mạch Long tộc kia hay là căn cơ và Thiên Hồn của ba ngàn huyền văn và căn cơ cũng hoàn toàn không sợ hãi cái gọi là uy vũ.

“Ngươi chẳng qua cũng chỉ là Bán Long có được huyết mạch của Thương Long mà thôi.”

“Lạc Tu đã chết rồi, chẳng lẽ ngươi lại muốn làm loạn sao?”

Cho dù là những năm hắn bị Lạc Tu cắn nuốt và dung hợp kia hay là chuyện xảy ra gần đây thì thực ra hắn đều biết cả.

“Làm loạn?”

Khương Thành bay đến gần hắn, Pháp cảnh trực tiếp mở ra chống đỡ.

“Không có ta thì ngươi cũng không ra được.”

“Nếu ta là ngươi, chuyện đầu tiên ta làm sau khi đi ra chính là nói tiếng cảm ơn, chứ không phải sĩ diện ở chỗ này.”

“Hừ!”

Long tổ khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Quả thật ngươi đã cứu bọn họ, nhưng ngươi cho rằng Lạc Tu thật sự có thể hoàn toàn cắn nuốt ta sao?”

“Mặc dù năm đó bị hắn bày mưu, nhưng không phải là ta không mượn số mệnh của hắn để khôi phục được trạng thái Chân thân trước thời hạn sao?”

“Cho dù không có ngươi, mười tỷ năm nữa đương nhiên ta cũng có thể tiêu diệt được hắn!”

“Ha, vậy sao?”

Khương Thành bị hắn chọc cười.

“Nếu ngươi đã lợi hại như vậy thì bây giờ ta làm loạn ngươi cũng tiêu diệt ta đi.”

Tất cả những Long tộc của Nguyên Tiên giới ở phía dưới đều vô cùng hoảng hốt.

Đây là chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

“Long tổ, Long thần chí cao, các ngươi không nên đấu đá nội bộ đâu!”

“Đúng vậy, các ngươi đều là thủ lĩnh của Long tộc bọn ta, tại sao phải như vậy chứ?”

“Nếu như Long tổ và Long thần liên thủ, Long tộc chúng ta sẽ trở nên mạnh mẽ biết bao nhiêu chứ!”

“Còn có Thương Long và Thanh Long Đại Đế…”

Cuộc bàn tán của bọn họ khiến cho Long tổ càng căm tức hơn.

Cho tới bây giờ hắn vẫn là Đại Đế cao nhất của Long tộc, là độc nhất vô nhị.

Khi đó, dưới quyền hắn chỉ có một số Đạo Thánh là Dực Long, Chúc Long và Ứng Long mà thôi.

Ở trước mặt hắn phải thấp hơn vài cấp, quả thực là ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một tên ngồi ngang hàng, lại còn tỏa ra hai Đại Đế khác nữa, điều này làm sao hắn có thể chấp nhận được chứ?

“Cái gì mà Long thần chí cao?”

“Quả thực là cực kỳ hoang đường!”

“Long tộc chỉ có một vị thần, đó chính là ta!”

“Hắn còn không phải là Đạo Thần, được xem là cái thứ gì chứ?”

Rất nhanh hắn đã phát hiện, sau khi hắn nói xong, tất cả những Long tộc nằm rạp xuống mặt đất đều bò dậy.

Phần lớn những Long tộc này đều đến từ Nguyên Tiên giới thượng cổ, vốn dĩ nên là dòng chính của hắn.

Nhưng lúc này, bởi vì hắn điên cuồng hạ thấp giá trị của Khương Thành mà ánh mắt của tất cả những Long tộc này đều đã thay đổi.

Từ sự tôn kính vừa nãy đã trở thành không vui, thậm chí là bắt đầu xa cách.

Long tổ đúng là thủy tổ của bọn họ.

Nhưng Khương Thành là người đã cho bọn họ sinh mệnh lần thứ hai.

Nếu như không có vị "Long thần chí cao" này, đến nay bọn họ vẫn còn phải sống dưới sự hành hạ và áp bức của Bán Long tộc, trải qua một cuộc sống tuyệt vọng tối tăm mịt mù.

Lòng cảm kích và sùng bái của bọn họ đối với Khương Thành có thể nói là đến tột cùng.

Không cần quan tâm hắn có phải Đạo Thần hay không, dù sao so với bất cứ vị thần nào hắn cũng đều cao quý hơn.

Còn về phần Long tổ…

Hắn đã không xuất hiện trong những ngày tháng khổ cực nhất của Long tộc.

"Đáng ghét!"

Thái độ của bọn họ thay đổi, đương nhiên Long tổ có thể nhận thấy được.

Điều này làm cho hắn hoàn toàn không thể nào chấp nhận được.

Nếu như hắn tỉnh lại chậm thêm một chút nữa, chẳng phải tương lai Long tộc cũng đều muốn đi theo Khương Thành sao?

Khi đó còn chuyện gì cho mình chứ?

"Tốt, rất tốt!"

"Các ngươi cũng đã tôn hắn lên làm Long thần, vậy thì để xem hắn có thật sự xứng với danh hiệu Long thần hay không!"

"Thương Thành, ngươi có dám so đấu với ta không?"

"Được, vậy thì khai chiến đi."

Nói xong, Thành ca không chút do dự rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

Hắn không có chút cảm tình nào đối với tên Long tổ này, lại càng không tồn tại bất cứ sự sùng bái tôn kính nào cả.

Giết thì giết.

Nhưng mà đối mặt với kiếm của hắn, Long tổ lại vội vàng lắc đầu.

"Không, không phải là ta muốn chiến đấu với ngươi."

“Dù sao ta cũng là Đạo Thần, cảnh giới cao hơn ngươi, bắt nạt ngươi cũng không có ý nghĩa gì.

Thành ca bĩu môi.

“Không vấn đề gì, ta không ngại.”

Hắn thấy dù thế nào tên Long tổ này cũng không giống loại hàng có đạo đức tốt như vậy.

Thật ra thì Long tổ cũng không ngu.

Thủ đoạn mà Khương Thành chém giết Lạc Tu, mặc dù lúc đó hắn hoàn toàn chưa tỉnh lại nhưng vẫn biết được.

Nếu như thật sự đánh nhau, ai chết trong tay ai đúng thật khó mà nói được.

Cho dù thắng thì chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương.

Mà hắn còn phải nhanh chóng đi tham gia tranh đoạt thần vị, làm sao có thể bị thương nặng ở đây chứ.

“Ngươi không ngần ngại, nhưng ta để ý!”

“Thắng mà không dùng võ có thì có ý nghĩa gì chứ?”

Hắn làm ra vẻ như chính mình chiến thắng mà không lo lắng chút nào.

“Nghĩ đến việc ngươi đã vì Long tộc mà cống hiến, ta sẽ chừa cho ngươi chút đường sống.”

Chương 1797: Núi Khôn Nguyên

“Từ trước đến nay Yêu tộc luôn được xưng với yêu thể cường đại.”

“Long tộc bọn ta lại càng là nhân tài kiệt xuất trong đó.”

Đương nhiên Long tổ đã có chuẩn bị từ sớm, hắn chậm rãi nói.

“Chân thân của bọn ta rất tốt.”

“Để xem liệu Chân thân của ta mạnh hơn, hay là Chân thân Long tộc của ngươi mạnh hơn.”

“Đối với bất cứ một Long tộc nào thì Chân thân cũng là gốc rễ.”

Hắn lặng lẽ cười một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ gian xảo.

“Nếu như ngươi dám xưng là Long thần thì nhất định phải có thân phận Long thần phù hợp, Chân thân có thể làm cho tất cả Long tộc chịu phục đúng không?”

Khương Thành nghe vậy cau mày.

“Cái này cũng phiền phức quá rồi nhỉ?”

“Cứ trực tiếp đánh một trận, thực lực của ai mạnh hơn thì người đó chính là lão đại, bớt được bao nhiêu việc?”

Hắn không cầm chắc chiến thắng với Long tổ, nhưng hệ thống thì có.

Đánh nhau hắn chắc chắn thắng.

Nhưng nếu như so tài gì đó thì thật sự không chắc rồi.

Long tổ không muốn bị thương, đương nhiên là hắn kiên quyết không muốn khai chiến.

“Không không không, đều là Long tộc, ta không muốn giết ngươi.”

Vì để cho Khương Thành so đấu với mình, thậm chí hắn đều đem hết phép khích tướng ra.

“Sao nào, ngươi không tin tưởng vào Chân thân của mình, không dám so đấu với ta à?”

“Nếu không dám thì cũng đừng có xưng là Long thần gì đó nữa, Long tộc chưa tới cái tên Bán Long tộc như ngươi tới điều khiển đâu!”

“Không có Chân thân mạnh mẽ nhất, ngươi có tư cách gì đại diện cho Long tộc chứ?”

“Không thể nào không thể nào, đường đường là Long thần mà lại sợ hãi…”

Thành ca im lặng không nói gì.

Tại sao phong cách của Long tổ này lại không giống như trong tưởng tượng?

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không chừng những Long tộc khác sẽ thật sự cảm thấy mình đang sợ hãi.

“Vậy thì so đấu đi.”

“Được!”

Long tổ tự cho là mưu đã thành, hắn cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Kế hoạch của hắn rất đơn giản.

Làm trò trước mặt tất cả Long tộc, chiến thắng trong trận tỉ thí và đạp Khương Thành xuống.

Nếu như vậy, cho dù Khương Thành có ơn nghĩa lớn với tất cả Long tộc thì địa vị của hắn cũng sẽ suy giảm.

Dù sao giới tu luyện cũng là nơi tôn thờ thực lực.

Thì ra Long thần chí cao không bằng Long tổ, như vậy vừa nhìn đã biết Long tổ là mạnh nhất, Long tổ mới chính là thủ lĩnh của toàn bộ Long tộc.

Độc nhất vô nhị, dù là ai cũng không thể nào vai được với hắn.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn cũng sắp bật cười thành tiếng rồi.

“Ngươi muốn so đấu như thế nào?”

Thành ca thật ra đang buồn bực.

Với thực lực cảnh giới của Long tổ, muốn cho hắn một thử thách có áp lực cũng rất khó đấy nhỉ?

Lôi kiếp? Loạn lưu hỗn độn? Canh phong ngoại giới? Không gian loạn lưu?

Đến cấp độ này, những tai họa mà Tiên nhân bình thường sợ như cọp thật ra cũng chẳng khác gì gãi ngứa.

“Ta đã tự có cách.”

Long tổ đã sớm chờ đợi những lời này.

Hắn lập tức giơ vuốt móc một ngọn núi nhỏ từ trong hư không ra.

Ngọn núi có tổng cộng hai đỉnh, sáng bóng trơ trọi, thậm chí còn tỏa ra ánh kim loại sáng rực.

Nó được đặt lên trên móng vuốt của Long tổ, nhìn từ xa dài khoảng một thước.

“Bảo vật này tên là núi Khôn Nguyên, chính là thứ mà ta đã vô tình tìm được ở thời kỳ thượng cổ.”

“Nó có thể hấp thu tất cả những sự tấn công và tồn tại ở bên trong.”

“Cũng có thể xuất ra bất cứ lúc nào, quả thực là vô cùng kỳ diệu.”

Nghe được những lời giới thiệu này của hắn, Long tộc của Nguyên Tiên giới thượng cổ không vấn đề gì cả, dường như đã được nhìn thấy từ trước rồi.

Thành ca cũng được mở rộng tầm mắt.

Còn về một số Long tộc ở Tiên giới kia lại gần như chấn động rớt cằm.

Huyền Minh lắp bắp nói: “Vậy chẳng phải ngươi là vô địch sao?”

“Chẳng lẽ đây là vật quý thiên địa gì đó?”

“Không đúng, vật quý thiên địa cũng không mạnh được như vậy.”

Chẳng trách phản ứng của hắn lại dữ dội như vậy.

Thật sự hiệu quả của thứ này quá kinh khủng.

Có thể hấp thu tất cả sự tấn công, nó có nghĩa là phòng thủ một cách tuyệt đối.

Còn có thể phóng ra lại?

Bình thường tấn công liên tục vào ngọn núi Khôn Nguyên này, nó sẽ được lưu trữ vào một cách luân phiên không ngừng nghỉ.

Sau này gặp phải kẻ địch thì cứ thế thả ra, chẳng phải trong nháy mắt sẽ nổ tung đối phương đến mức không còn lại gì cả sao?

Đây là cái gì chứ?

Mâu mạnh nhất và thuẫn mạnh nhất hợp lại làm một à?

Long tổ cực kỳ hưởng thụ đối với sự khiếp sợ của hắn.

Nhưng sau khi hưởng thụ xong, hắn lập tức tiếc nuối lắc đầu.

“Mỗi lần bảo vật này hấp thu tấn công, phải hướng đến một vị trí đặc biệt của đối phương mới được.”

“Thời gian thả đòn ra cũng khá dài, không thể nào khóa kẻ địch lại được.”

“Hơn nữa với mỗi sinh linh, bảo vật này chỉ hấp thu nhiều nhất một đòn tấn công mà thôi.”

Lúc này Khương Thành mới chợt hiểu ra.

Nếu như vậy, trong cuộc chiến đấu ngọn núi Khôn Nguyên này vốn chẳng có tác dụng gì.

Chỉ có thể lấy ra rèn luyện hậu bối lúc bình thường mà thôi.

“Đòn tấn công ở bất cứ cấp độ nào cũng có thể hấp thu sao?”

Long tổ suýt chút nữa đã buột miệng nói đương nhiên.

Nhưng nghĩ đến Kiếm đạo hoàn mỹ kia, tạm thời hắn lại có chút mất hứng rồi.

Thanh kiếm đó nghịch thiên quá mức, núi Khôn Nguyên này có chống đỡ được hay không?

Hắn chỉ có thể khéo léo khuyên bảo Khương Thành: “Ngươi phải biết rằng, tiếp theo đây chúng ta phải nhận lấy đòn tấn công giống nhau cùng một lúc, tốt nhất ngươi nên lượng sức mà đi.”

“Không nên hành động tùy tiện, vượt quá khỏi giới hạn chịu đựng của mình.”

Nếu như ngươi giữ Kiếm đạo hoàn mỹ vào núi Khôn Nguyên kia, vậy cuối cùng chính bản thân ngươi cũng sẽ phải chịu đòn tấn công của Kiếm đạo hoàn mỹ.

Vì cái mạng nhỏ của ngươi, hãy kiềm chế chút đi!

Thành ca cười híp mắt gật đầu: “Đa tạ lời nhắc nhở của ngươi, ta yên tâm rồi.”

“Đã như vậy thì bắt đầu tấn công vào đi!”

Nói xong, hắn ném ngọn núi Khôn Nguyên đó vào giữa không trung.

“Ta và ngươi thay phiên lựa chọn người trút đòn tấn công.”

“Nếu bị chọn trúng thì đều phải trút một đòn mạnh nhất của mình vào bảo vật.”

“Thử thách cuối cùng của chúng ta chính là phong ấn Tiên lực, Thánh lực và căn nguyên thần hồn của bản thân lại, chỉ dùng Chân thân Long tộc cứng rắn đón nhận những đòn tấn công này.”

Hắn yêu cầu phong ấn những thủ đoạn Tiên lực, Thánh lực và căn nguyên thần hồn này cũng là có lý do.

Tránh việc cuối cùng giành chiến thắng, những Long tộc khác lại cảm thấy mình lợi dụng cảnh giới Đạo Thần.

Đường đường là Long tổ, muốn thắng cũng phải thắng cho người khác tâm phục khẩu phục.

“Chờ một chút!”

Khương Thành bỗng nhiên khoát tay ngăn cản hắn.

Long tổ gấp rút muốn dìm hắn xuống, nghe thấy vậy hắn trừng mắt: “Sao thế, ngươi muốn nửa đường bỏ cuộc à?”

“Đường đường là Long thần mà lại sợ sao? Nghe thấy không được dùng những thủ đoạn khác nên ngươi không dám so đấu?”

“Không phải.”

Thành ca nở nụ cười chân thành lắc đầu.

“Chẳng qua ta cảm thấy, tràng diện lớn như vậy, thời tiết tốt như vậy, đề nghị xuất sắc như thế, không đánh cược một lần thì thật sự đáng tiếc.”

“Ha ha?”

Long tổ có phần không hiểu logic của chuyện này.

Ngược lại Thu Vũ Tuyền ở dưới đã lập tức nghĩ đến bài học thê thảm trước đó.

Người này lại bắt đầu rồi.

Chỉ cần hắn nói ra hai chữ đánh cược kia một lần, có nghĩa hắn lại bắt đầu có ý nghĩ xấu rồi.

“Sao nào? Không phải ngươi tràn đầy tự tin sao? Chẳng lẽ ngươi không dám đánh cược?”

Vẻ mặt Thành ca tràn ngập sự chế nhạo, hắn cũng sẽ dùng phép khích tướng.

“Không thể nào, đường đường là Long tổ mà lại yếu ớt như vậy sao?”

Đương nhiên Long tổ không để uổng.

“Đánh cược thì đánh cược! Ngươi muốn đánh cược cái gì?”

Thành ca liếc nhìn từ trên xuống dưới Chân thân khổng lồ đó một cái, hắn mỉm cười nói: “Ngươi kìm nén sức lực muốn so đấu, đơn giản là muốn ta phải ở dưới ngươi.”

“Nhưng mà ta cảm thấy có thể ngươi sẽ không hài lòng lắm.”

“Như vậy đi, trong hai người chúng ta, ai là người thua thì sau này gặp đối phương phải gọi là tổ tông.”

“Ngươi thấy sao?”

Xùy!

Đề nghị này vừa được đưa ra, toàn bộ Long tộc cũng nổi da gà.

Vẻ bề ngoài nhìn rất trẻ con, nhưng hai vị này một người là Long tổ một người là Long thần.

Bảo bọn họ gọi là tổ tông?

Có cần phải chơi lớn như vậy hay không chứ?

Chương 1798: Ta sẽ không chịu nổi?

Nghe thấy đề nghị này của Khương Thành, Long tổ quả thực là – mừng rỡ.

Đúng là hắn cảm thấy nếu như chỉ là chiến thắng so tài thì vẫn còn có chút chưa thỏa mãn, chưa đủ cường độ.

Mặc dù mọi người sẽ nhận thức được mình mới là cái tên đứng đầu bảng của Long tộc, nhưng Khương Thành có ân tình quá lớn đối với toàn bộ Long tộc.

Uy vọng này không phải là thứ có thể đè nén được xuống trong một khoảng thời gian ngắn.

Không chừng trong tương lai sẽ có một số Long tộc chỉ nghe Khương Thành chứ không nghe mình.

Mà nếu như Khương Thành gặp mặt đã lập tức gọi mình là "tổ tông", vậy thì lại là chuyện khác.

Nhìn thấy không?

Long thần của các ngươi cũng phải tôn ta làm tổ tông!

"Cái này cũng là do ngươi tự nói."

Buồn ngủ tới đưa gối có đúng không?

"Là ta nói."

Thành ca mỉm cười gật đầu: "Xem ra ngươi đồng ý đánh cược một lần rồi nhỉ?"

Trong lòng Long tổ hồi hộp nhưng bề ngoài vẫn rất cố gắng làm chủ.

"Cái trò đánh cược trẻ con này, ta vốn khinh thường chẳng thèm ngó tới."

"Nhưng vì ngươi có công đối với Long tộc, ta sẽ phá lệ đồng ý với ngươi."

"Bây giờ có thể bắt đầu…"

"Chờ một chút."

"Ngươi lại muốn sao nữa?"

Long tổ cũng sắp nổi cáu rồi.

"Ngươi cho rằng giở trò như vậy sẽ có tác dụng sao? Cảm thấy có thể dọa lùi ta à?"

"Không không không."

Thành ca lắc ngón tay.

"Đương nhiên ta biết lão nhân gia ngươi khí thế ngất trời."

"Nếu ngươi đã không bị dọa lùi, vậy thì tăng thêm đặt cược đi, nếu như ta thắng thì núi Khôn Nguyên này sẽ thuộc về ta."

Hắn chỉ vào ngọn núi nhỏ kia, dáng vẻ dường như rất có hứng thú.

"Ha ha?"

Long tổ trực tiếp bị hắn làm cho bật cười.

Hắn cảm thấy Khương Thành thật sự là một tên vô cùng mơ mộng.

Lại còn muốn lấy đi bảo vật của mình sao?

“Được thôi, nếu như ngươi thắng ta sẽ đưa cho ngươi.”

“Nhưng nếu ngươi thua thì sao?”

Thành ca giơ Kỵ Khuyết kiếm trong tay lên.

“Nếu như ta thua thì thanh kiếm này sẽ thuộc về ngươi.”

Hắn vừa nói ra những lời này, đầu Thu Vũ Tuyền lại tràn ngập tia u ám một lần nữa.

Thanh kiếm đó lúc đầu là do Thiên Cung ban thưởng cho nàng, cuối cùng đã bị Khương Thành dùng lý do chia một nửa cướp đi.

Đến bây giờ nghĩ lại nàng vẫn còn nghiến răng nghiến lợi.

Vậy mà người này lại không hề thương tiếc, nói đánh cược là đánh cược như vậy.

Đối với một người “luyện kiếm chuyên nghiệp”, coi thanh kiếm như sinh mệnh thứ hai như nàng thì đây là chuyện không thể nào tha thứ được.

Nàng cũng cảm thấy trời cao không có mắt rồi, lại để cho người như vậy lĩnh hội Kiếm đạo hoàn mỹ.

Thật ra Long tổ cũng không để ý đến Kỵ Khuyết kiếm lắm, bởi vì hắn không cần loại binh khí này.

Nhưng nghĩ đến giá trị cực kỳ cao của đạo kiếm bát giai, lấy về để sưu tập và khoe khoang một chút như thắng lợi của ngày hôm nay cũng rất được.

Vậy nên hắn đã gật đầu.

“Vậy ta chịu thiệt một chút ngươi vậy!”

“Ngươi còn có yêu cầu gì nữa thì nói ra đi!”

“Không có không có.”

Thành ca cảm thấy hài lòng thỏa dạ khoát tay.

“Có thể bắt đầu rồi.”

“Vậy được, trận so tài chính thức bắt đầu!”

Vẻ mặt của Long tổ lại trở nên uy nghiêm một lần nữa.

“Tiếp theo đây hai người chúng ta đều phải phong ấn Tiên lực, Thánh lực và Thần hồn, không được nối tiếp với căn nguyên, ta cũng sẽ không sử dụng đạo tự thân.”

“Ai có thể kiên trì được dưới đòn công kích của núi Khôn Nguyên càng lâu, đó chính là người chiến thắng.”

“Người nào sử dụng năng lực ngoài Chân thân cho dù là vô tình hay cố ý cũng đều bị phán thua ngay lập tức!”

“Nếu như ngươi sợ bản thân mình không tự kiềm chế được năng lực thì ta có thể phong ấn giúp ngươi.”

Thành ca cười híp mắt xua tay.

“Ta cảm thấy ta không cần.”

Long tổ gật đầu.

Sau đó hắn nhìn sang một vị Đạo Thánh của Chúc Long tộc ở bên cạnh.

“Chúc Hạng, ngươi là người đầu tiên.”

Chúc Hạng tới từ Nguyên Tiên giới thượng cổ, hắn đã sớm được nhìn thấy núi Khôn Nguyên, biết phải dùng như thế nào.

Nghe vậy hắn chỉ có thể bất chấp khó khăn đứng dậy.

“Thật sự phải dốc hết sức ra một đòn à?”

Nếu như bình thường thì cũng không sao.

Nhưng lần này Long tổ và Long thần đều không cần đến Tiên lực, Thánh lực và Thần hồn căn nguyên, chỉ dựa vào Chân thân để chống đỡ.

Một đòn của Đạo Thánh cũng tương đối chí mạng rồi.

“Đó là đương nhiên!”

Long tổ nhìn chằm chằm hắn, giọng điệu chuyển sang nghiêm khắc: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta sẽ không chịu nổi đòn tấn công của các ngươi sao?”

“Nếu như dám không dùng hết toàn bộ sức lực thì tất cả đều phải chịu sự trừng phạt nghiêm trị!”

Thành ca ở bên cạnh vỗ tay liên tục.

“Đúng vậy, ngươi nhất định không được nương tay, tránh việc lát nữa hắn nói không đủ sức lực.

Lần so tài này thật ra hắn không có kế hay nào cả.

Chỉ có thể hy vọng lát nữa núi Khôn Nguyên sẽ giết chết mình.

Như vậy hệ thống mở hack là có thể lật ngược tình thế.

Vậy nên đương nhiên hắn hy vọng núi Khôn Nguyên dự trữ đòn tấn công càng mạnh càng tốt.

Hai vị đại lão đều nói như vậy, Chúc Hạng chỉ có thể bay đến bên cạnh núi Khôn Nguyên.

Hắn tạo ra Pháp cảnh, kích hoạt Chúc Long huyết mạch của mình, điều động toàn bộ lực lượng, dùng một bí thuật huyết mạch hung hăng vung móng vuốt vào “sơn cốc” ở giữa hai đỉnh núi.

Nhưng nhìn thấy trong hư không, Chúc Long khổng lồ giống như một viễn cổ Ma thần bình thường, khuấy động một trận gió lốc long trời lở đất.

Chỉ một thoáng trời đất tối tăm mù mịt giống như tận thế.

Dưới tình huống không có đối thủ ngăn cản, bất cứ đòn tấn công nào của một vị Đạo Thánh cũng đủ để tạo thành một trận thiên tai.

Mà bây giờ, sau khi trận “thiên tai” này đánh vào giữa “sơn cốc” lập tức đã bị nuốt chửng xuống.

Giống như một cái phễu dài vô tận, trong giây lát một đòn kia đã bị thu toàn bộ vào bên trong.

Mà thay đổi của ngọn núi Khôn Nguyên này cũng chỉ là hơi phồng lên một thước mà thôi.

Ngoại trừ cái đó ra thì không có một chút thay đổi nào khác, bề ngoài vẫn bóng loáng như gương.

“Lợi hại lợi hại.”

Thành ca làm động tác khen ngợi, sau đó vỗ tay thành tiếng với Thương Linh.

“Đòn thứ nhất do ngươi tới đi.”

Khóe miệng Thương Linh xoẹt qua nụ cười ranh mãnh.

“Ngươi thật sự có thể chịu đựng được sao?”

“Vấn đề này có lẽ ngươi phải hỏi hắn.”

Nhận được câu trả lời đó của Khương Thành, đương nhiên nàng sẽ không còn do dự nữa.

Vậy nên nàng cũng bay lên bầu trời, để lộ ra Chân thân của Cửu Văn Thương Long.

Lần xuất hiện này làm cho rất nhiều Long tộc có mặt ở đó ngã xuống.

Trong khoảng thời gian này bọn họ và Thương Tật, Thương Khung, Ngao Dương cũng đã từng qua lại, vậy nên biết được ba vị Long tộc cấp cao vô cùng lợi hại.

Mà lúc này lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được sức mạnh của huyết mạch Cửu Văn Thương Long, nhìn lên Chân thân của Thương Long mênh mông cuồn cuộn kia, bọn họ chỉ cảm thấy uy vũ của huyết mạch không hề thua kém so với Long tổ.

Không riêng gì bọn họ mà ngay cả bản thân Long Tổ cũng không nhịn được híp mắt lại.

Mà Khương Thành thì lại đang chú ý tới việc quả nhiên có một lăng tinh trong sốt bên trong đồ đằng căn nguyên tốc độ của Thương Linh.

Thúc đẩy Pháp cảnh và sức mạnh huyết mạch cùng với bí thuật của Thương Long tộc, nàng đánh một đòn vào vị trí sơn cốc của núi Khôn Nguyên.

Một đòn kia, chưa nói đến thanh thế hay uy lực thì ít nhất cũng gấp từ năm lần trở lên so với đòn của Chúc Hạng vừa rồi.

Sau một đòn tấn công đó của nàng, núi Khôn Nguyên phồng lên khoảng chừng bảy thước.

Khương Thành tự hỏi, cho dù mình có sử dụng căn nguyên và Tiên lực thì cũng rất khó khăn để hóa giải khi đối mặt với một

đòn đó.

Trừ khi sử dụng lực trọc, nếu không khó mà có thể được toàn vẹn.

Vẻ mặt của Long tổ ở đối diện ngưng đọng lại, đương nhiên hắn cũng cảm nhận được sự nguy hiểm của một đòn đó.

Hắn nhìn Khương Thành hừ lạnh một tiếng.

"Đây cũng là sự lựa chọn của chính ngươi, đợi lát nữa nếu như bị một đòn đó của nàng giết chết thì cũng đừng oán trách ta."

Sau đó, hắn lại chọn một vị Đạo Thánh của Ứng Long tộc.

Vẫn là một đòn dồn toàn lực như cũ trút vào bên trong núi Khôn Nguyên.

Ngay sau đó lại đến phiên Khương Thành chọn người.

Ca không chút do dự nhìn về phía Thanh Long Đại Đế Huyền Minh.

"Lần này tùy thuộc vào ngươi."

Mặc dù Huyền Minh vẫn luôn muốn âm mưu tranh đoạt ngôi vị vua làm màu của hắn, nhưng cũng không muốn hắn chết.

"Tiểu tử, ngươi chắc chứ? Đây không phải là chuyện đùa đâu."

Chương 1799: Không ngừng tăng giá

"Đương nhiên là chắc rồi, lên đi."

Huyền Minh nghiêm mặt lại, vẻ mặt nghiêm túc, pong phạm của Long Đế cũng chẳng thua gì Long Tổ.

"Nếu như ta dồn toàn lực ra một đòn thì nhất định ngươi sẽ chết." Hắn tự mãn nói.

Trong lòng Thành ca tự nhủ ta cảm ơn ngươi.

"Ta cầu cũng không được."

Lão Thanh Long vẫn còn muốn tiếp tục làm màu: "Vậy nên ta cho ngươi cơ hội suy nghĩ lại một lần nữa…"

Thành ca không nhịn được.

"Con mẹ nó, ngươi không được thì xuống đi."

Huyền Minh cảm giác mình vẫn làm được.

Vậy nên tiếp theo hắn cũng hung hăng ra một đòn vào núi Khôn Nguyên.

một kích.

Làm cho bảo vật này căng lên thêm vài thước nữa.

Nhìn thấy cái này, Long tổ cảm thấy cũng không khác biệt lắm.

Một đòn toàn lực của hai Long Đế Thương Linh và Huyền Minh này hắn cũng không chắc chắn chống đỡ được.

Không chừng cuối cùng còn có thể bị thương.

Nhưng nghĩ đến việc trước đó Khương Thành chắc chắn sẽ là người không trụ được trước tiên, thật sự hắn cũng không sợ lắm.

“Tiểu tử, bây giờ có thể bắt đầu rồi chứ?”

Lời này làm cho Khương Thành có hơi sững sờ.

“Chẳng lẽ núi Khôn Nguyên này của ngươi chỉ có thể giữ được đòn tấn công của bốn con rồng thôi sao?”

“Cũng không phải, nhiều nhất có thể lưu trữ được đòn tấn công của mười sinh linh.”

“Vậy cứ tiếp tục đi!”

Long tổ nhướn mày: “Ngươi vẫn còn muốn tiếp tục thêm?”

“Đương nhiên, bây giờ mới được đến đâu chứ?”

Long tổ gần như đã bị hắn chỉnh cho hết nói nổi rồi.

“Có phải ngươi nên suy nghĩ một chút đến khả năng chịu đựng của mình không…”

Khương Thành cắt ngang hắn: “Đó là chuyện của ta, chẳng lẽ ngươi không dám?”

“Được!”

“Cái này cũng là do bản thân ngươi muốn tìm đến cái chết!”

Long tổ cắn răng kìm nén lửa giận, hắn lại chọn một gã Đạo Thánh của Vân Long tộc, đánh một cú vào bên trong núi Khôn

Nguyên.

Khương Thành nhìn rất nhiều rồng của Cổ Tiên giới ở phía sau, đột nhiên hỏi: “Đòn tấn công của Nhân tộc cũng được chứ?”

Long tổ gật đầu.

“Tùy ngươi.”

Với cái nhìn của hắn, chỉ nói về lực tấn công thì Nhân tộc vẫn còn kém hơn so với Long tộc.

Hắn vốn tưởng rằng Khương Thành sẽ lựa chọn đám Long tộc Thương Tật và Ngao Dương.

Nhận được sự đồng ý của hắn, Khương Thành lập tức vẫy tay về phía Lâm Ninh.

“Lần này đến ngươi.”

Đương nhiên Lâm Ninh sẽ không phản đối với mệnh lệnh của Khương chưởng môn.

Nàng tạo ra Pháp tắc không gian của bảy căn nguyên đồ đằng ngay lập tức, Thánh lực được thúc đẩy, ý cảnh Kiếm đạo thập tam trọng cũng lao ra ngoài.

Nhìn thấy màn bắn phá của Kiếm đạo đó, khóe mắt Long tổ không nhịn được run rẩy.

Biên độ tăng lên của đòn tấn công thập tam trọng cũng không phải là chuyện như của Đạo Thánh bình thường.

Hơn nữa căn nguyên đồ đằng hắc ám kia của lâm Ninh cũng giống như của Thương Linh và Huyền Minh vừa rồi, có dấu hiệu mơ hồ muốn đột phá đến cấp độ Đạo Thần.

Làm sao một nữ tử không hề lên tiếng có thể mạnh như vậy chứ?

Quả thực đúng là gặp quỷ mà!

Hắn vẫn luôn nắm chắc phần thắng, trong lòng có chút hoảng hốt.

Hiện nay tất cả một người năm rồng được lựa chọn cũng đều là nền tảng Đạo Thánh.

Hơn nữa ba người được lựa chọn ở bên phía Khương Thành, mỗi người cũng đều là Đạo Thánh có lực tấn công dị thường.

Nếu chỉ dựa vào sự chống đỡ của Chân thân thì một người vẫn miễn cưỡng được nhưng hai người có thể sẽ làm cho hắn bị thương.

Nếu như phải chịu toàn bộ ba đòn tấn công của Thương Linh, Huyền Minh và Lâm Ninh thì hắn sẽ bị trọng thương, không chết cũng lột da.

Hơn nữa chính ba Đạo Thánh mà hắn lựa chọn cũng thêu hoa trên gấm.

Thật sự có thể mất nhân mạng, à không, lonh mệnh.

Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy.

“Khụ, được rồi nhỉ?”

“Bây giờ cũng nên bắt đầu đi.”

Bây giờ hắn chỉ có thể trông cậy vào việc Khương Thành mới bắt đầu đã không chống đỡ nổi, như vậy hắn có thể sớm kết thúc cuộc so tài mà không cần chịu đựng toàn bộ.

Nhưng rõ ràng Thành ca không khéo hiểu lòng người như vậy.

“Không phải nói có thể được mười đòn sao, còn sớm mà, chọn người tiếp theo đi.”

Long tổ nổi cáu, giận dữ buột miệng thốt ra.

“Ngươi không nên được voi đòi tiên!”

“Sao ta lại được voi đòi tiên chứ? Không phải ngươi bảo chọn người sao?”

“Chọn như ngươi có tác dụng gì? Ngươi có thể chống đỡ được mấy đòn?”

Thành ca bĩu môi: “Ta có thể chống đỡ được mấy đòn đó là chuyện của ta, không tới lượt đối thủ cạnh tranh như ngươi quan tâm đến đâu nhỉ?”

“Ngươi!”

Long tổ đã có thể nhìn ra được.

Tên tiểu tử này là cố ý quấy rối.

Đúng!

Quấy rối!

Hắn cố ý lựa chọn vật đặt cược có sự lợi hại tăng lên, vẫn là muốn dọa cho mình lùi.

Làm sao mình có thể để cho hắn được toại nguyện chứ?

“Được, ngươi muốn lựa chọn người tiếp theo, vậy ta đi tới cùng với ngươi!”

“Cuối cùng có chết cũng là do ngươi tự tìm đường chết!”

Nói xong, hắn lại chọn một vị Đạo Thánh của Hỏa Long tộc.

Sau khi tên Đạo Thánh này ra tay, núi Khôn Nguyên lúc đầu chỉ có một thước đã từ từ tích lũy thành phạm vi ba mươi thước.

Nhìn kích thước như vậy của ngọn núi, trong lòng Long tổ cũng có chút e dè rồi.

Nhưng cách so tài là do chính bản thân hắn nói ra, đánh sưng mặt cũng phải tiếp tục chống đỡ.

“Đến lượt ngươi.”

Khương Thành gật đầu, sau đó nhìn về phía Thu Vũ Tuyền.

“Lượt này phụ thuộc vào ngươi.”

“Ngươi lại chọn ta?”

Em gái Tuyền có hơi bất ngờ: “Không sợ chết ở dưới kiếm của ta sao?”

“Nếu như ngươi có thể làm ra chuyện như vậy ta sẽ rất vui mừng.”

Thu Vũ Tuyền gật đầu: “Ta sẽ cố gắng.”

Thấy Khương Thành lựa chọn nàng, cho dù là Long tổ hay những Long tộc khác, tất cả đều nhảy dựng lên ngay tại chỗ.

“Ngươi chọn nàng sao?”

Long tổ cũng đã từng nghe qua thanh kiếm kia của Thu Vũ Tuyền.

Lúc ấy hắn bị Lạc Tu dung hợp nhưng chuyện mà Lạc Tu phải trải qua thật ra hắn biết được toàn bộ.

Nghe nói lúc ấy đầu rồng Dược Long Môn cũng bị nàng dùng một kiếm này bổ chém ra.

Người khác không biết rõ ý nghĩa trong đó lắm, nhưng Long tổ lại biết rất rõ.

Nếu chuyện như vậy đổi ngược lại thành bản thân mình thì không chắc chắn có thể làm được.

“Đúng vậy.”

Khương Thành cười híp mắt gật đầu.

“Ngươi vừa mới nói Nhân tộc cũng có thể, chẳng lẽ ngươi sợ sao? Không thể nào, đường đường là Long tổ lại sợ hãi như vậy? Bị một hầu gái của ta dọa cho sợ đến mức không dám tiếp chiêu?”

Long tổ tức giận đến suýt nhồi máu não.

“Ta lo lắng cho ngươi bị một kiếm đó giết chết thôi, đến lúc đó thì có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Vừa dứt lời, Thu Vũ Tuyền xách kiếm bước ra từ trong đám người, nói với vẻ mặt bình thản.

“Lần này ta sẽ không xuất một kiếm kia ra.”

Tốt quá!

Long tổ gần như muốn hoan hô ngay tại chỗ.

Quả thực đây là câu nói tuyệt vời nhất mà hắn từng được nghe.

Nhưng mà ngoài mặt thì hắn vẫn muốn làm ra vẻ một chút.

“Vậy thì đúng là tiếc nuối quá, vốn ta còn muốn thỉnh giáo một kiếm đó của ngươi.”

“Nhưng ngươi đã không muốn thì ta cũng không miễn cưỡng.”

“Dù sao tiểu tử đó cũng chỉ có một cái mạng, trời cao có đức hiếu sinh.”

Thành ca ở bên cạnh thật sự muốn phun vào vẻ mặt của hắn.

Làm một hồi lâu, thì ra ngươi cũng là người tranh đoạt vị trí Vua làm màu?

Lần này Thu Vũ Tuyền không dùng một kiếm kia là cũng có lý do.

Tác dụng tiêu cực của một kiếm đó quá lớn, trận trước dùng liên tục một thời gian, nàng thực sự đã phải hứng chịu rất nhiều phản ứng trái ngược.

Hơn nữa một kiếm đó hoàn toàn không có tác dụng với Khương Thành, dùng để làm gì chứ?

Đặc biệt đối phó với Long tổ sao?

Nàng và long tổ không thù không oán, tội gì phải giúp Khương Thành diệt trừ đối thủ.

Hơn nữa nàng lại lo lắng là chém một kiếm đó xuống thì núi Khôn Nguyên sẽ trực tiếp bị đứt thành hai đoạn, đến lúc đó cuộc so tài sẽ kết thúc sớm rồi.

Bay đến bên cạnh núi, nàng cố ý liếc nhìn Khương Thành một cái.

Lúc này mới bắt đầu tập hợp tiên lực.

Vừa bắt đầu đã thấy nàng không tạo ra Pháp cảnh mênh mông cuồn cuộn giống như những người khác, Long tổ còn tưởng rằng nàng muốn khiêm tốn một chút, không muốn xuất ra toàn bộ năng lực.

Nếu như là lúc trước nhất định hắn sẽ nhảy ra nói chút gì đó.

Nhưng bây giờ, hắn ước gì Thu Vũ Tuyền xuất ra ít lực hơn một chút.

Nhưng mới chỉ qua hai giây, tròng mắt của hắn đã lập tức trợn tròn.

Không phải là Thu Vũ Tuyền không có Pháp Tắc không gian, chỉ là có chút khác biệt so với những người khác mà thôi.

Chương 1800: Long tổ chột dạ

Lúc căn nguyên thanh kiếm kia của Thu Vũ Tuyền đã đạt tới cấp độ Đạo Thần, suýt chút nữa Long tổ đã kêu lên ngay lập tức.

Đây là cái gì chứ?

Vừa rồi quy tắc căn nguyên của Lâm Ninh và Thương Linh Huyền Minh mới chỉ có một đạo đến gần với cấp độ Đạo Thần.

Bây giờ Thu Vũ Tuyền lại càng tốt hơn, cứ thế tiến đến cấp độ Đạo Thần.

Mà hắn cảm nhận được Pháp cảnh của nàng hoàn toàn khác với Pháp cảnh của những người khác, cho dù là Long tộc hay nhóm Đạo Thánh ở ở hiện trường cũng dần nhìn thấy được điểm đặc biệt.

Nếu như là đánh theo nhóm và tấn công bao trùm, kiểu như Thu Vũ Tuyền cực kỳ hạn chế, Pháp cảnh của bản thân hoàn toàn tăng cường, năng suất có thể sẽ thấp hơn rất nhiều.

Nhưng nếu tấn công riêng lẻ…

Lực sát thương của Pháp cảnh này của nàng còn mạnh hơn gấp hai ba lần so với Pháp cảnh bình thường.

Tại sao trên đời lại có thể xuất hiện Pháp tắc không gian quái dị như vậy chứ?

Hoàn toàn là sinh ra để đấu solo mà!

Nếu như nàng chém một kiếm xuống, chẳng phải so với những người khác sẽ mạnh hơn rất nhiều sao?

Mà khi Thu Vũ Tuyền xuất ra ý cảnh Kiếm đạo thập tứ trọng, cằm của Long tổ cũng chấn động rồi.

Điên rồi!

Cái này thật sự điên rồi!

Bản thân hắn đã không quay trở lại Nguyên Tiên giới trong nhiều năm, chẳng lẽ những kẻ có được mười mấy trọng kiếm vô cùng hiếm thấy năm xưa đã trở thành xuất hiện đầy đường rồi sao?

Mặc dù nàng không phải là Đạo Thần, cũng không có đạo tự thân, nhưng lực tấn công của một kiếm này chắc chắn là đạt đến cấp độ Đạo Thần!

Nói cách khác, cho dù có một Đạo Thần đứng trước mặt nàng triển khai toàn bộ hỏa lực, nếu như bị một kiếm này đánh trúng cũng sẽ bị thương.

Trong thử thách tiếp theo, có thể vừa mới bắt đầu hắn có thể nói chỉ dùng Chân thân Long tộc để chống đỡ.

Lúc Thu Vũ Tuyền dùng xong một kiếm này, núi Khôn Nghiên vốn chỉ có phạm vi ba mươi thước đã lập tức lớn mạnh đến chín mươi thước.

Một kiếm này của nàng còn phải mãnh liệt gấp đôi so với 1 người và sáu con rồng đầu tiên cộng lại.

Khương Thành thấy vậy thì mặt mày hớn hở.

Ổn rồi, với làn sóng này thì chuyện bản thân mình phải chết là không thể nghi ngờ gì nữa.

Long tổ thấy vậy thì sắc mặt trắng bệch.

Xong rồi, nếu bản thân mình hơi bất cẩn một chút thì thật sự có thể bị giết chết trong đợt sóng này.

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm Khương Thành, hận không thể dùng ánh mắt giết chết hắn.

Nếu không phải tên tiểu tử này phùng má giả làm người mập, không ngừng tăng giá đặt cược lên thì mình cũng không phải đối mặt với nguy hiểm như thế này.

“Bây giờ ngươi hài lòng rồi chứ?”

“Hài lòng?”

Khương Thành lắc đầu.

“Không phải là còn có hai người được chọn cuối cùng sao? Tiếp tục đi!”

“Ngươi còn muốn tăng thêm nữa?”

Long tổ thật sự muốn đánh hắn.

Lúc này hắn cũng thấy hơi nghi ngờ, có phải Khương Thành muốn kéo mình cùng làm tấm đệm rồi sau đó cùng đi đến chỗ chết hay không.

Nếu không làm gì có ai tự tìm đến bất hạnh như vậy chứ?

Nhưng vấn đề là đang sống rất tốt, cần gì phải ngươi chết ta cũng mất mạng?

Không phải là tiểu tử này đầu óc có vấn đề đấy chứ?

“Nếu như ngươi không dám thì có thể lập tức nhận thua ngay bây giờ, từ nay về sau gặp nhau gọi tổ tông là được.”

Lúc này phép khích tướng trước đó của Long tổ dừng như đã bị Khương Thành trả lại toàn bộ rồi.

Làm sao Long tổ có thể chịu đựng cơn tức như vậy chứ.

“Lựa chọn thì lựa chọn, để xem ngươi chết như thế nào!”

Hắn quyết đoán…

Chọn một Đạo Tôn của Cầu Long tộc.

Không còn cách nào, sau một kiếm kia của Thu Vũ Tuyền, thực sự hắn không còn chắc chắn được nữa.

Cũng không dám tăng thêm Đạo Thánh nữa rồi, sợ rằng đến lúc đó cho dù hắn phạm luật dùng căn nguyên Tiên lực và đạo tự thân thì vẫn sẽ xảy ra chuyện.

Nhìn thấy lần này hắn chỉ chọn một Đạo Tôn, Thành ca có hơi bất mãn.

“Ngươi cũng yếu quá rồi.”

Nói xong, hắn tự bay đến bên cạnh núi Khôn Nguyên.

Long tộc hốt hoảng: “Ngươi muốn làm gì?”

“Cái gì mà làm gì, người cuối cùng được lựa chọn ở bên ta chính là ta mà.”

Không đợi cho Long tổ nói thêm gì nữa, hắn cứ thế xuất ra ý cảnh Kiếm đạo thập ngũ trọng.

Lúc Kiếm đạo hoàn mỹ nổ tung vào sơn cốc, toàn trường đều nghẹn ngào.

Đại lão, ngươi thật sự tới đây so tài đấy sao?

Là đến tự sát đúng không?

Long tổ muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa rồi.

Lập tức nhìn thấy phạm vi hơn chín mươi thước của ngọn núi Khôn Nguyên bành trướng dữ dội, trong nháy mắt đã bị mở rộng ra đến ba trăm thước.

Hơn nữa nó cũng không dừng lại, bởi vì Kiếm đạo hoàn mỹ vẫn đang tiếp tục.

Nhìn bảo vật điên cuồng mở rộng thẳng tới năm trăm thước, vẻ mặt Long tổ cũng sắp tái xanh rồi.

Có được núi Khôn Nguyên đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa bao giờ nhìn thấy bảo vật này có thể mở rộng được đến kích thước như vậy một lần nào.

Nếu như cuối cùng đánh vào người mình thì sẽ mang tới hậu quả như nào chứ?

Cho dù mình có tung toàn bộ hỏa lực ra thì cũng có thể bị giết chết!

Khi Kiếm đạo hoàn mỹ cuối cùng cũng kết thúc, núi Khôn Nguyên đã đột phá đến một ngàn thước.

Bề ngoài lúc đầu bóng loáng như gương trông bị kéo căng bó chặt lắm rồi.

Làm cho người ta có cảm giác giống như là một quả bóng hơi to lớn đã bị thổi đến mức vượt qua cả giới hạn của nó và có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhìn ngọn núi trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu, rất nhiều Long tộc cũng đã rút lui đến nơi xa không còn dấu vết nữa rồi.

Nói đùa, nếu như bị lan đến gần thì chắc chắn sẽ phải chết!

Sau khi sử dụng xong một kiếm đó, Khương Thành lại rơi vào trạng thái hôn mê ngắn ngủi.

Khoảng chừng mười mấy giây sau hắn mới tỉnh lại.

Nhìn mây đen khổng lồ trên đỉnh đầu, trong mắt hắn ngập tràn sự vui mừng thanh thản.

“Bây giờ có thể rồi.”

Dựa vào Tiên thể mạnh mẽ, hắn bay đến trước mặt Long tổ một lần nữa.

“Ngươi cũng thấy rồi đấy, Tiên lực và Thần hồn ta cũng đều sử dụng hết rồi, tiếp theo cho dù dù có muốn dùng những thủ đoạn khác cũng không được.”

“Thực lực phong ấn này cũng coi như triệt để rồi chứ?”

“Tiếp theo đến lượt ngươi.”

Long tổ rất muốn rời trường ngay bây giờ.

Hắn đã không còn dám so đấu nữa rồi.

Hắn tức giận nhìn chằm chằm Khương Thành, hung hăng truyền âm: “Cái đồ điên ngu xuẩn nhà ngươi, cùng đến chỗ chết thì có lợi ích gì chứ? Đây là ngươi đang tự đẩy mình vào đường cùng đấy!”

Thành ca dang tay ra với vẻ mặt vô tội, hắn cũng không truyền âm.

Bởi vì lực thần hồn không đủ nên ngay cả đầu hắn cũng đều đang ong ong.

“Những lời này của ngươi cực kỳ khó giải thích.”

“So tài là yêu cầu mãnh liệt của ngươi, hạng mục là do ngươi quyết định, quy tắc cũng là ngươi tuyên bố.”

“Toàn bộ quá trình ta hoàn toàn không nói gì đúng không?”

“Hành động trong các quy tắc so tài hoàn toàn là do ngươi đặt ra.”

“Ta cũng làm đúng như vậy rồi, ta không rõ ngươi còn chỉ trích cái gì nữa.”

“Ngươi!”

Long tổ bị hắn chặn họng ngậm miệng không trả lời được.

“Nếu như ngươi không dám so đấu, bây giờ tuyên bố nhận thua là được.”

Đối mặt với nhiều Long tộc đang có mặt quan sát như vậy, bây giờ làm sao Long tộc có thể hoảng sợ chứ?

Hắn hoàn toàn không có chỗ trống để nhận thua.

Nếu như bây giờ rút lui, vậy từ nay về sau Long tổ hắn sẽ không bao giờ có thể là cái tên đứng đầu bảng của Long tộc nữa.

“Được!”

“Được lắm!”

“So đấu thì so đấu, đây cũng là do ngươi tự muốn chế, đừng oán trách ta!”

Tự mình yêu cầu so tài, có rưng rưng cũng phải hoàn thành cuộc so đấu!

Hắn chỉ có thể hy vọng Khương Thành sẽ bị giết ngay khi vừa vào trường, sau đó chính hắn sẽ chập choạng trốn ra.

Dây dưa ở trên núi Khôn Nguyên này thêm chút nào cũng rất có thể sẽ bị kéo đi cùng nhau.

Trước mặt bao nhiêu người, hắn tự mình sử dụng bí pháp ngăn lại Tiên lực Thần hồn của mình, cũng tạm thời thu lại đạo của mình.

Từ cảm nhận bề ngoài, lúc này hắn chỉ còn lại uy vũ huyết mạch.

Mà Khương Thành cũng rất nghiêm túc.

Hắn thắp lên huyết mạch Thương Long của mình.

Ngay sau đó, thân thể Nhân tộc biến mất, Chân thân của Cửu Văn Thương Long bành trướng hiện ra.

Đây cũng là lần đầu tiên rất nhiều Long tộc có mặt ở đây nhìn thấy hình dạng Thương Long của Khương Thành.

Bọn họ bất ngờ phát hiện ra, khoảnh khắc này Cửu Văn Thương Long thật sự có tiềm năng ngang vai ngang vế với Long tổ.

Nhưng mà dù sao Long tổ cũng là Đạo Thần có uy tín lâu năm.

Cho dù đã phong ấn Tiên lực Thần hồn và đạo cũng nhìn chung hắn cũng đã đến cảnh giới đó.

Chân thân và sức mạnh huyết mạch của hắn là do đã trải qua rèn luyện ở cảnh giới Đạo Thần.

Giống như Đạo Tôn, chỉ dựa vào Tiên thể thôi chắc chắn cũng sẽ mạnh hơn Chí Tôn.

Cuộc so tài này bọn họ vẫn không dám coi trọng Khương Thành.

Chương 1801: Đây là long cốt gì vậy

Cuối cùng hai vị thủ lĩnh của Long tộc cũng chia ra đứng trên hai đỉnh của ngọn núi Khôn Nguyên.

Mà cuộc so tài này cũng chính thức vén màn ra rồi.

Long tổ vừa rồi còn đỏ mặt tía tai bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Bởi vì hắn phát hiện ra, Khương Thành đã không chú ý đến một số chuyện quan trọng.

Đó chính là việc núi Khôn Nguyên này thả ra đòn tấn công như thế nào, hơn nữa là do ai điều khiển.

Núi Khôn Nguyên có thể thả ra toàn bộ đòn tấn công trong một lần.

Cũng có thể chia làm mấy lần, thậm chí còn có thể điều chỉnh thứ tự.

Ở thời kỳ thượng cổ của Nguyên Tiên giới, núi Khôn Nguyên hoặc là do Long Tổ đích thân điều khiển, hoặc giao cho những Đạo Thánh khác của Long tộc để cho bọn họ sử dụng để thử thách các Long tộc dưới trướng.

Nhưng đáng tiếc, Long tộc đến từ Cổ Tiên giới lại không biết chuyện này, mà Khương Thành thì lại càng không biết gì cả.

Rất nhiều Long tộc đến từ Nguyên Tiên giới thượng cổ ở bên dưới cũng biết tình hình, nhưng bây giờ bọn họ cũng không còn cơ hội nói cho Khương Thành biết, lại càng không dám nói lung tung ở ngay trước mặt Long tổ.

Long tổ cũng không cho Khương Thành có thời gian phản ứng.

Đòn tấn công xuất hiện chính là của vị Đạo Tôn Cầu Long dần đầu kia.

Chỉ một thoáng, trên đỉnh hai ngọn núi đã giăng đầy mây đen, căn nguyên loạn lạc khắp trời đánh vào người của hai vị thủ lĩnh của Long tộc giống như mưa rào gió lớn.

Chân thân Thương Long của Khương Thành được bao quanh bốn phía bởi một vòng sáng màu xanh mờ mịt.

Đó cũng không phải Tiên lực mà là huyết mạch thiên phú của Cửu Văn Thương Long.

Đòn tấn công long trời lở đất đánh vào vòng sáng đó phát ra âm thanh va chạm dày đặc của sắt thép nhưng lại không xuyên qua.

Cũng không thể tạo ra bất cứ tổn thương nào cho hắn.

Mà Long tổ ở bên cạnh hắn cũng gặp phải đòn tấn công tương tự, nhưng cũng không bị tổn thương chút nào.

Thậm chí hắn còn không cần kích thích sức mạnh huyết mạch.

Một vòng huyết mạch uy vũ làm cho nó giống như từ trường, dễ dàng ngăn chặn được toàn bộ đòn tấn công cấp Đạo Tôn ở ngoài.

Đây cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao hắn cũng là Đạo Thần, mà đòn tấn công của vị Cầu Long Đạo Tôn trước mắt là do hắn và Khương Thành cùng nhanh chống đỡ, đồng nghĩa với việc đã giảm đi một nữa.

Sau khi đợt tấn công luân phiên này kết thúc, núi Khôn Nguyên hơn một ngàn thước đã thu nhỏ lại một chút.

Giống như đã được giải tỏa một chút không khí vậy.

Nhìn thấy Khương Thành đã vượt qua vòng đầu tiên, Long tổ lại bắt đầu đòn tấn công của vị Đạo Thánh của Chúc Long tộc.

Phạm vi tấn công cũng chỉ giới hạn ở phía trên đỉnh núi Khôn Nguyên, hoàn toàn không bao trùm những phạm vi khác.

Nhìn từ điểm này thì tác dụng của món bảo vật quả thật rất nhỏ.

Vốn dĩ lúc chiến đấu không thể nào trông cậy vào được.

Hơn nữa mỗi lần thả ra đòn tấn công còn có thời gian dừng lại khoảng ba giây, giống như đang đọc vậy.

Thời điểm này thì kẻ địch đã sớm không còn thấy đâu nữa rồi.

Khi đợt tấn công thứ hai ập xuống, Long tổ cũng phải kích thích sức mạnh huyết mạch.

Mà ở bên phía Khương Thành, vòng phòng thủ của huyết mạch Cửu Văn Thương Long đã bị phá vỡ, đòn tấn công dữ diệt trực tiếp tiến vào Chân thân Thương Long của hắn.

Trong nháy mắt sấm sét vang dội, ánh lửa văng khắp nơi.

Thậm chí ngay cả vảy cũng đã xuất hiện rất nhiều tổn thương.

Nhưng Thành ca không hề tỏ ra hoảng hốt đối với việc này, bây giờ cho dù có thương như thế nào thì một lần hệ thống hồi sinh cuối cùng cũng có thể bổ sung đầy đủ máu.

Một đòn tấn công này đánh xuống, da và vảy của hắn trông vô cùng thê thảm.

Dù sao cũng là đòn tấn công của cấp Đạo Thánh, không dựa vào sự che chắn của Tiên lực và Thánh lực thì rất khó chống đỡ.

Nhưng cũng chỉ là bị thương ngoài da một chút nên không cản trở lắm.

Còn về phần Long tổ ở bên cạnh, mặc dù hắn cũng đã bị bẻ gãy vòng phòng thủ của huyết mạch và bị tấn công ngoài bề mặt, nhưng hắn cũng không có vết thương nào.

Trên vảy chỉ có một số vết trầy nhạt mà thôi.

Đến nước này, Long tộc ở bên ngoài căn bản cũng đã nhìn ra được sự chênh lệch.

Chân thân của Long tổ quả thật lớn hơn một chút so với Long thần.

Còn bản thân Long tổ cũng cảm thấy yên tâm sau khi chứng kiến cảnh tượng này.

Dựa theo tiết tấu này, Khương Thành chắc chắn sẽ là người không chống đỡ nổi trước mình.

Thậm chí hắn còn có lòng dạ thảnh thơi giễu cợt.

“Chân thân của ngươi cứ như vậy thôi sao? Cũng không biết sự tự tin của ngươi đến từ đâu nữa.”

Thành ca chậm rãi quay đầu lại phê phán với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

“Tại sao đòn tấn công của núi Khôn Nguyên này lại chậm như vậy, đang gãi ngứa sao?”

“Ngươi sợ chết như vậy sao? Có thể nhanh lên một chút hay không?”

Hắn cũng nhớ ra rồi, tiết tấu của núi Khôn Nguyên này có lẽ là do Long tổ không chế nhỉ?

Hắn cũng không muốn từng đợt đến từ từ như vậy.

Như thế thì đến khi nào mới có thể chết chứ?

Trước khi chết còn phải chịu khổ bao nhiêu nữa?

Bị hắn chế giễu một trận như vậy, trên mặt Long tổ không nén được giận dữ.

Phía dưới còn có nhiều Long tộc như vậy đang nhìn đó.

"Được, vốn dĩ ta định tiến hành tuần tự, nhưng bây giờ cái này chính là yêu cầu của bản thân ngươi."

Trải qua hai đợt trước đó, hắn cũng đã nhìn ra mức độ của Khương Thành rồi.

Vậy nên vòng tiếp theo, hắn dùng đòn tấn công của hai Đạo Thánh là Hỏa Long tộc và Thương Linh.

Trong nháy mắt, Khương Thành và hắn đã cùng bị chìm ngập vào trong gió lốc vô biên, thân thể rồng to lớn cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Những Long tộc khác ở phía dưới ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, trong ngày tràn ngập lo sợ.

Đòn tấn công như vậy, đổi lại thành bọn họ thì cũng đủ để bị tiêu diệt nhiều lần rồi.

Mà bây giờ hai vị ở phía trên kia đều không cần dùng Tiên lực Thánh lực và căn nguyên để chống đỡ, điều này có thật sự ổn không?

Không cẩn thận một cái thôi thì Long tổ và Long thần đều sẽ chết.

Khi ánh lửa ngập trời và lốc xoáy biến mất, hai Cự Long vẫn đang trôi lơ lửng ở trên hai đỉnh của ngọn núi Khôn Nguyên.

Nhìn từ bên ngoài vào, vết thương của Khương Thành và Long tổ cũng đã chồng chất rồi.

Vảy của Long tổ bị tổn hại rất nhiều, có một số vết thương sâu đến mức nhìn thấy cả xương.

Ánh vàng của long cốt bên trong sáng rực lên, tỏa ra ánh sáng thần bí không tưởng, ẩn chứa huyền ảo vô tận, làm cho vô số Long tộc ở phía dưới hoa mắt chóng mặt.

Hắn vẫn còn sống.

Mà Khương Thành ở đối diện hắn cũng vẫn còn sống.

Chỉ là trạng thái nhìn kém hơn so với hắn.

Lúc này Chân thân Cửu Văn Thương Long đã rách nát rồi, một tảng máu thịt lớn đã biến mất sau cú đánh của hai vị thánh vừa rồi, trong đó chủ yếu là kiệt tác của "Thương Linh".

Dù sao với đòn tấn công của Đạo Thánh bình thường thì Khương Thành vẫn có thể chịu đựng được.

Mà Thương Linh, với tư cách là Chưởng khống giả của Cửu Văn Thương Long và huyền văn tốc độ, lực sát thương trong một đòn dùng toàn bộ sức lực cũng gấp mấy lần so với Đạo Thánh bình thường.

Cái này coi như là hoàn toàn phá vỡ phòng ngự của Khương Thành rồi.

Nếu không phải hắn vẫn còn có tuyến phòng thủ cuối cùng Thủy Nguyên Long Cốt nhất trọng thì chỉ sợ vừa nãy hắn đã chết rồi.

"Long cốt của ngươi là cái gì vậy?"

Nhìn Khương Thành ở đối diện rõ ràng là cực kỳ thê thảm, nhưng lại vẫn cứ không chết làm cho Long tổ vô cùng chấn động.

Vốn dĩ hắn tưởng rằng ở đòn tấn công như vậy chuyện Khương Thành phải chết có lẽ là điều không thể nghi ngờ.

Dù sao cũng có một sự chênh lệch rất lớn giữa Chân thân cấp Đạo Thánh và cấp Thần, lúc đầu hắn đã lợi dụng cái này để so tài.

Kết quả Khương Thành lại vẫn gắng gượng vượt qua được vòng này.

Điều này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ khó tin.

Mà Khương Thành sở dĩ không chết là vì sự xuất hiện của từng chữ "khắc ghi" với những hoa văn trắng nõn đặc biệt bên trên Long cốt.

Những hoa văn kia ở trên Long cốt vẫn thần bí như vậy, ngay cả hắn cũng không rõ ý nghĩa trong đó.

Rồi lại hoàn toàn tự nhiên ẩn chứa chí lý càng sâu sắc hơn.

Đương nhiên, ở phương diện Long cốt này, Thủy Nguyên Long Cốt của Khương Thành cao hơn so với cấp bậc của hắn!

"Điều này sao có thể chứ?"

Long tổ có chút nghi ngờ Long sinh rồi.

Điều này hoàn toàn không nên mà.

Mình mới là vị Long tộc đệ nhất của Nguyên Tiên giới, làm sao có thể có sự tồn tại của một Long tộc vượt qua mình được chứ?

Chương 1802: Chân thân niết bàn

"Ngươi làm cái gì vậy?"

Khương Thành nhìn mấy cái lỗ lớn trên Long thể khổng lồ của mình đang chảy máu ào ạt cũng chẳng thèm che lại.

Che cũng không được.

Tình trạng của hắn lúc này có thể nói là tụt thẳng xuống dốc, cũng sắp trượt xuống mức thấp nhất rồi.

Nhưng vấn đề là Thủy Nguyên Long Cốt rất hữu ích, lại cứ mãi không chết.

Nếu như không chết thì không hồi sinh được rồi.

Đồng thời còn phải chịu đựng nỗi đau đớn bị trọng thương nữa chứ.

Điều này làm cho hắn phát cáu rồi.

"Có phải ngươi chưa ăn cơm hay không?"

Hắn chỉ vào Long tổ chửi ầm lên.

"Có thể tăng thêm một chút cường độ hay không hả?"

“Ngươi cứ làm việc dây dưa lằng nhằng như thế này, không có một chút dáng vẻ đại khí nào cả, còn là thủy tổ của Long tộc sao?”

“Đưa một đợt hung ác tới, lập tức đè chết không được sao?”

“Quy mô quả thật quá nhỏ.”

Một tràn này phun ra làm cho Long tổ cũng choáng váng.

Hắn có chút hơi bối rối.

Có phải mình đã chạm mặt người điên rồi hay không?

Lão huynh, ngươi cũng đang nổi máu điên rồi.

Đổi lại là những người khác, suy đồi đến tình cảnh này sẽ lo lắng hoặc bối rối, hoặc là dứt khoát nhận thua bảo toàn mạng sống.

Bây giờ ngươi có thái độ chán ghét những đòn tấn công không đủ lực này, mạch não của ngươi là thứ gì vậy?

Hắn hoàn toàn không hiểu nổi.

Những Long tộc ở phía dưới cũng không hiểu.

“Được!”

“Được thôi, ngươi đã không muốn sống thì ta cũng không có lý do từ chối!”

Khương Thành đã nói ra những lời đến mức này rồi, hắn chỉ có thể liều mạng cùng anh hùng mà thôi.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp phóng ra một luồng tổng cộng bốn đòn tấn công của Thanh Long Đại Đế, Lâm Ninh cùng với hai vị Đạo Thánh Long tộc khác!

Còn về hai đòn tấn công của Thu Vũ Tuyền và Khương Thành, dù sao hắn vẫn không dám.

Bởi vì nếu thả ra hai đòn đó hắn hoàn toàn không chắc mình có thể tiếp tục sống sót.

Khi các đòn tấn công của bốn vị Đạo Thánh đồng loạt giáng xuống, Long tộc ở toàn trường cũng có thể cảm nhận được sự chấn động gần như hủy diệt thiên địa đó.

Cũng may đòn tấn công của núi Khôn Nguyên chỉ có giới hạn trên hai đỉnh đúi.

Nếu không chỉ là dư âm cũng đủ để phá hủy Thiên Long thành ở phía dưới nhiều lần rồi.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng không nhịn được híp mắt lại.

Mặc dù đòn tấn công của nàng rất mạnh, nhưng nếu như bị đòn tấn công như vậy đánh trúng thì có lẽ rất có thể nàng sẽ chết.

Điều kiện tiên quyết là mở ra toàn bộ năng lực như căn nguyên Tiên lực.

Lúc này Khương Thành và Long tổ cũng đã phong ấn các năng lực khác, bọn hoàn toàn dựa vào thân thể của mình để chống chọi.

Nói thật, nó cũng chính là dùng Yêu thể dũng mãnh để xưng Yêu tộc rồi.

Đổi lại là Tiên nhân của Nhân tộc, bất cứ Đạo Thần Nguyên Tổ nào cũng không dám chơi như vậy.

Khương Thành cũng không thể tiếp tục chống đỡ được nữa.

Thủy Nguyên Long Cốt cực kỳ mạnh, nhưng cũng không phải là vạn năng.

Cảnh giới Đạo Thánh của hắn đang bày ở kia, hơn nữa thời gian hắn gia nhập vào quá ngắn, Long cốt vốn chưa rèn luyện đủ.

Mặc dù chất lượng cao nhưng chi tiết thì không đủ.

Sau hai giây ngắn ngủi, hắn đã bị một vòng tấn công này hoàn toàn tiêu diệt.

Sau khi Thủy Nguyên Long Cốt sụp đổ, Chân thân Thương Long khổng lồ tan ra trong nháy mắt.

Ngay sau đó đã hóa thành tro bụi dưới đợt sóng tấn công mãnh liệt.

Cái chết của hắn chỉ có những Long tộc ngoài kia có thể biết được, còn Long tổ lại không hề biết chuyện.

Để so tài hắn đã thu lại đạo tự thân, cũng phong ấn Thần hồn, hoàn toàn không cảm giác được bất cứ động tĩnh nào ở bên cạnh.

Hắn vẫn còn đang đau khổ chống chọi với cái chết ở đằng kia.

Cũng không chắc Khương Thành có còn sống hay không, hắn chỉ có thể cắn chặt răng chống đỡ đến cuối cùng.

Hắn hoàn toàn không biết rằng Khương Thành ở bên kia cũng đã nghe được âm thanh nhắc nhở dễ nghe của hệ thống.

"Tinh! Kí chủ đã bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch và sắp xếp phương án hồi sinh."

"Tinh! Kí chủ được miễn sát thương trong ba phút."

"Tinh! Kí chủ hồi sinh."

Khương Thành sống lại và khôi phục trạng thái đầy máu một lần nữa, ngay cả Tiên lực và Thần hồn cũng đều được bổ sung đầy đủ rồi.

Hắn cũng không có ý định phá vỡ quy tắc của trận so tài.

Mà cũng bắt đầu tạm thời phong ấn những thứ như Tiên lực và Thần hồn.

Sau đó lại biến thành Chân thân Thương Long một lần nữa.

Đợt thương tổn cuối cùng vừa rồi rất đáng sợ, nhưng lúc này có được hiệu quả miễn dịch trong ba phút nên hắn sẽ hoàn toàn không bị bất cứ tổn thương nào.

Đòn tấn công ở bên ngoài dễ dàng phá vỡ lực phòng thủ của huyết mạch, nhưng sau khi tiếp xúc với bề mặt thân thể của hắn thì lại giống như một trận khói xanh vậy, không thể mang lại bất kỳ cảm giác nào.

Không đi đến đâu cũng chẳng tê dại, thậm chí còn không bằng một con gió mát tạt vào mặt.

Hệ thống nói miễn dịch thì chính là miễn dịch tuyệt đối.

Sau khi đợt tấn công luân phiên này kết thúc, những Long tộc ở phía dưới đều xôn xao.

Còn Thương Linh, Huyền Minh và Thu Vũ Tuyền cũng mở to mắt quan sát, đâu đâu cũng thấy vẻ không thể tin nổi.

Tiếng cười ha hả truyền đến từ Long tổ ở bên cạnh.

“Ha ha ha ha!”

“Ta sống sót rồi, ta lại có thể sống sót được rồi!”

Trạng thái hiện tại của hắn vô cùng thê thảm.

Gần như toàn bộ máu thịt trên thân thể của hắn đều đã không còn nữa, toàn thân Long cốt cũng trở nên thủng lỗ chỗ.

Nếu như không phải vẫn còn đang trôi lơ lửng ở giữa không trung thì sợ rằng sẽ bị người ta coi là một cái xác.

Cái này đương nhiên là một thiệt hại nặng nề đối với Long tổ, nhưng mà tinh huyết vẫn còn, Thần hồn và Đạo tâm cũng không bị tổn thương gì cả.

Sau này muốn bồi dưỡng lại cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Hơn nữa tất cả mọi thứ đều xứng đáng.

“Ta thắng rồi! Ta mới là thủy tổ đệ nhất vô nhị của Long tộc! Ha ha ha ha…”

Vẻ mặt của tất cả Long tộc phía dưới đều trở nên lúng túng.

Lão tổ, mặc dù sau khi ngươi phong ấn thần hồn sẽ không thể nào cảm nhận được ở phía ngoài, nhưng dù sao cũng nên quay đầu nhìn lại xem chứ.

“Khụ, mau chóng bắt đầu vòng tiếp theo đi.”

Thời gian làm màu chỉ có ba phút đồng hồ, Thành ca vẫn còn rất gấp gáp.

Ngộ nhỡ Long tổ lề mề kéo dài qua ba phút đồng hồ thì chuyện sau đó quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nghe thấy giọng nói của hắn một lần nữa, suýt chút nữa Long tổ đã nghi ngờ mình nghe nhầm rồi.

“Ngươi, tại sao ngươi có thể còn sống chứ?”

“Không, không đúng, làm sao ngươi lại hoàn toàn khôi phục được Chân thân?” Tròng mắt của hắn cũng suýt lồi cả ra ngoài.

“Ta không tin! Điều này hoàn toàn không đúng! Nhất định là ngươi ăn gian rồi!”

Khương Thành mất kiên nhẫn quơ quơ móng vuốt rồng.

“Ở đâu ra nhiều có hay không có như vậy chứ?”

“Có nhiều Long tộc ở phía dưới nhìn thấy như vậy, ta chỉ vừa mới lộ ra một chút Tiên lực thì đã bị phát hiện từ sớm rồi.”

Long tổ nhìn kỹ vẻ mặt của bầy rồng ở bên dưới, nhìn thấy bọn họ gật đầu, mặc dù cực kỳ khiếp sợ nhưng quả thật không có một ai chột dạ cả.

“Vậy thì tại sao ngươi có thể không bị thương chút nào? Chuyện này hoàn toàn không thể nào, rõ ràng vòng một ngươi vẫn còn bị thương nặng như vậy, ở lượt mới vừa rồi…”

“Chẳng lẽ Chân thân của ta có tác dụng niết bàn cũng phải nói cho ngươi biết hay sao?”

Thành ca làm màu thuận miệng nói.

Cứ thế đặt năng lực quan trọng nhất của Phượng tộc lên trên người mình.

Cái này không chỉ riêng tất cả những Long tộc có mặt ở đây mà ngay cả Lâm Ninh cũng trợn mắt hốc mồm.

“Cái… Cái gì? Niết bàn?”

Long tổ bị đợt sóng chỉnh đốn này của hắn làm cho không biết phải làm sao, cũng bắt đầu nghi ngờ Long sinh rồi.

“Không phải niết bàn là của Phượng tộc sao, huyết mạch của Phượng tộc nhất định phải đạt tới một trình độ nhất định, hơn nữa niết bàn cũng là vô tận, còn phải xem bị cái gì tấn công…”

“Được rồi, đừng vẽ thêm nét nữa, nhanh chóng bắt đầu vòng tiếp theo đi.”

Mặc dù rất muốn tiếp tục làm màu, nhưng Khương Thành nhìn thấy ba phút đồng hồ cũng đã trôi qua được một nửa rồi, không thể trì hoãn thêm được nữa.

“Ngươi còn muốn tiếp?”

Lần này Long tổ thật sự rụt rè rồi.

Chỉ dựa vào Chân thân hoặc Tiên thể, sống được qua đòn tấn công của vòng thứ tư vốn đã là một kỳ tích rồi. Trong toàn bộ Nguyên Tiên giới cũng chẳng còn được mấy sinh linh có thể làm được đến mức này, đã đủ để cho thấy được sự mạnh mẽ của hắn rồi.

Nhưng vấn đề tiếp theo chính là hai đòn tấn công của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền.

Bất cứ một cái nào cũng đáng sợ hơn bốn vòng trước cộng dồn lại.

Đừng nói là Khương Thành, cho dù một chút sóng của Thu Vũ Tuyền hắn cũng không thể nào chịu đựng nổi.

Chương 1803: Cao thủ tương tích

"Đương nhiên muốn tiếp rồi."

Thành ca cũng lập tức biến ra đồng hồ bấm giây, bắt đầu nhìn chằm chằm vào đồng hồ đếm ngược.

Còn tiếp tục trì hoãn như vậy thì hai đợt tấn công cũng không xong được.

"Thả đòn tấn công của ta và nàng ra cùng nhau đi, đừng lãng phí thời gian nữa."

"Mau đi, nhanh lên một chút."

Long tổ cắn răng: "Ngươi chắc chắn vẫn muốn tiếp sao? Thật sự không được thì có thể coi như là hòa nhau…"

"Nếu như ngươi sợ thì lăn ngay xuống!"

Nhìn thấy đồng hồ đếm ngược chỉ còn lại một phút, Thành ca sắp gấp gáp đến phát hỏa rồi.

"Ta thấy ngươi rõ ràng là tự xúi bậy chính mình rồi, Long tổ chó má gì chứ, đò nhát cấy!"

Bị hắn mắng xối xả như vậy, Long tổ suýt chút nữa đã phát điên.

Trong tình huống này, cho dù hắn có kết thúc so tài thì cũng sẽ rời trường cùng với Khương Thành, như vậy chẳng khác gì thua cuộc.

Đường đường là Long tổ lại chửi là long tổ bị chửi cái đồ nhát cấy, còn uy vọng gì có thể nói nữa chứ?

Tương lai còn người nào của Long tộc phục tùng hắn?

"Được! Được lắm!"

Thân là thủy tổ của Long tộc, hắn vốn rất nóng tính.

Trong nháy mắt sau đó, ngọn núi Khôn Nguyên vẫn đang hơn ngàn thước đột nhiên thu nhỏ phạm vi lại còn một thước một cách dữ dội.

Hắn đã thật sự phóng ra đồng loạt Kiếm đạo hoàn mỹ và kiếm đạo thập tứ trọng của Thu Vũ Tuyền đúng như yêu cầu của Khương Thành.

Hắn không tin "niết bàn" của Khương Thành thật sự vạn năng như vậy.

Nếu thật sự là như vậy thì Phượng tộc đã vô địch từ lâu rồi.

Chỉ cần mình có thể chống đỡ được một lúc, chỉ một lúc thôi.

Không chừng vẫn có thể thắng được!

Trong khoảnh khắc hai kiếm đạo được phóng ra cùng một lúc là hắn biết mình đã sai rồi.

Đây không phải là vấn đề chịu đựng được trong vài giây, mà là vấn đề phản ứng chậm một chút thì sẽ chết.

Bản năng sinh tồn đã khiến cho hắn lập tức tháo bỏ phong ấn Tiên lực Thần hồn ngay lập tức và thả đạo tự thân ra.

Cái này đã là phạm quy rồi.

Nhưng mới chỉ qua một giây là hắn đã biết như vậy vẫn chưa đủ!

Đối mặt với Kiếm đạo hoàn mỹ, cho dù phát huy toàn bộ thực lực cũng không chắc chắn sống sót được, hơn nữa trước đó hắn còn đang bị thương nặng.

"Không được…"

Để chạy thoát thân, hắn vội vàng lao ra khỏi vòng tròn của ngọn núi bên dưới, thoát khỏi phạm vi của bóp nghẹt của hai đại thế giới kiếm đạo.

Chỉ hai giây ngắn ngủi như vậy mà tình trạng vết thương của hắn đã tăng lên gấp đôi rồi.

Suýt chút nữa đã bị cưỡng ép vào trạng thái ngủ say.

Nhưng mà lúc này hắn lại càng để ý đến tình hình của Khương Thành hơn.

Nếu như Khương Thành chết rồi, vậy cho dù mình có phạm quy thì cuối cùng vẫn có thể chiến thắng.

Ngoại trừ hắn ra, không có bất cứ Long tộc nào khác có thể cạnh tranh với mình.

Rất nhanh sau đó, hắn lập tức thấy Khương Thành ở trên một ngọn núi khác.

Đắm chìm bên trong hai đại Thế giới kiếm đạo, Cửu Văn Chân thân Thương Long không có chút tổn thương nào.

Con mẹ nó, đây là "niết bàn" sao?

Long tổ gần như mắng thành tiếng ngay lập tức.

Bình thường niết bàn là trạng thái khôi phục thần kỳ dưới tình huống cận kề cái chết, hoặc là bị giết rồi sau đó hồi sinh, niết bàn nhà ai có thể tiến hành trong cuộc tấn công mà không bị tổn thương gì chứ?

Cái niết bàn này thật sự có tác dụng vô địch sao?

Nói đùa cái gì vậy?

Hắn thả Thần hồn ra điều tra kỹ càng, muốn tìm ra một số vấn đề.

Nhưng cho dù như thế nào cũng không thể phát hiện Khương Thành sử dụng một chút dao động Thần hồn Tiên lực nào cả, người ta cũng không giống như kiểu phạm quy đó.

Còn về phần cái "niết bàn" lấp đầy rãnh kia, hắn nhìn cũng không hiểu được thì sao chứ?

Đó là năng lực đặc thù của người ta.

Nhìn lên Chân thân Thương Long đang đắm chìm trong sự hủy diệt của kiếm đạo ở trên trời cao, hắn đã hoàn toàn nghẹn ngào.

Còn về phần những Long tộc khác đang có mặt ở đây, lúc này ánh mắt của tất cả bọn họ đều trông như thần rồi.

Dưới đòn tấn công của Kiếm đạo hoàn mỹ mà vẫn không bị tổn thương chút nào, chuyện như này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bọn họ, hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

Có lẽ, thật sự chỉ có thần mới có thể làm được chuyện như vậy nhỉ?

Thu Vũ Tuyền híp mắt gắt gao nhìn chằm chằm Khương Thành, trong lòng đang từ từ dâng lên sự vô lực sâu thẳm.

Cho tới bây giờ, mục tiêu lớn nhất của nàng chính là đánh bại Khương Thành, đạp hắn xuống.

Cho dù trước đây Khương Thành sử dụng Kiếm đạo hoàn mỹ, cho dù là chém giết Lạc Tu cũng chưa bao giờ làm cho nàng mất đi sự tự tin.

Hắn có thể lĩnh hội Kiếm đạo hoàn mỹ thì tương lai nàng cũng chắc chắn có thể!

Hắn có thể chém giết Đạo Thần, tương lai nàng cũng có thể!

Nhưng bây giờ, đối mặt với một người miễn dịch với một đòn toàn lực của mình cộng với Kiếm đạo hoàn mỹ, nàng cũng không biết phải nói như thế nào để thuyết phục bản thân mình có thể vượt qua.

Đây là người sao?

Đòn tấn công của hai đại kiếm đạo kéo dài khoảng chừng mười mấy giây.

Lúc tất cả mọi thứ kết thúc, thẻ trải nghiệm làm màu hệ thống của Thành ca cũng sắp dùng hết rồi.

Nếu như đòn tấn công vừa rồi kéo dài thêm ba giây nữa thì hắn sẽ phải lộ nguyên hình.

Nhưng mà may quá, hắn thành công rồi.

Hắn tiện tay thu núi Khôn Nguyên lại, biến lại thành hình người rồi bồng bềnh quay lại bên dưới.

Bảo vật này là của Long tổ, nhưng hiện tại hắn chỉ khẽ run rẩy không nói gì.

Bởi vì hắn thua rồi.

Thua một cách vô cùng dứt khoát, không thể nói ra bất cứ lý do nào cả.

Lúc này, toàn trường mới vang lên tiếng hoan hô rung trời.

“Long thần chí cao thắng rồi!”

“Thật không thể tưởng tượng nổi, cái này mà cũng có thể chống đỡ được?”

“Không những chống đỡ được mà còn không bị tổn thương chút nào đó.”

“Thì ra Chân thân của Long thần còn mạnh hơn của Long tổ à?”

“Điều đó là đương nhiên, ai có thể ngờ được Chân thân của Long thần lại có niết bàn thiên phú chứ.”

“Nhìn như vậy thì cấp bậc của Long thần vẫn cao hơn…”

Sau trận chiến này, uy vọng của Khương Thành ở Long tộc đã hoàn toàn đạt tới đỉnh điểm.

Độc nhất vô nhị, Long tổ cũng phải ở phía dưới.

Nhìn Khương Thành được bầy rồng vây quanh, Long tổ không những đang rỉ máu ở trên người mà ở trong lòng cũng đã rỉ máu rồi.

Hắn vẫn không phục Khương Thành, vẫn cảm thấy trận so tài vừa rồi nhất định là có vấn đề.

Nhưng lại không tìm ra được.

Lúc này người trong cuộc đang rất hối hận.

Tại sao lại phải đưa ra cuộc so tài vừa rồi chứ.

Làm cho mình bị thương toàn thân, cuối cùng ngược lại giúp đỡ Khương Thành đạt được mục đích, địa vị của mình đang từ ngang hành biến thành ở phía dưới hắn.

Mà cái giá hắn phải trả đương nhiên không chỉ là như thế.

Sau khi đón nhận reo hò xong, Khương Thành nở nụ cười chân thành bay đến trước mặt hắn, chắp tay với hắn.

“Ôi chao, thật là một chiến thắng sát nút.”

Chẳng những hắn không giễu cợt Long tổ mà ngược lại còn "khen ngợi" hắn.

"Không ngờ ngươi lại mạnh như vậy, lại có thể ép ta đưa ra niết bàn thiên phú trong Chân thân của ta, thật sự làm cho ta ta phải thay đổi cách nhìn."

"Ta vốn không muốn để lộ con át chủ bài đó."

"Ngươi khiến cho ta làm đến mức này có thể thấy được thực lực lớn mạnh của ngươi, lợi hại lợi hại!"

Rất nhiều Long tộc ở bên cạnh lại hò reo một lần nữa.

"Không hổ danh là Long thần chí cao mà."

"Còn có thể khen ngợi và tán thành với đối thủ cạnh tranh như vậy, ý chí này là kiểu nào chứ?"

"Đây chính là cao thủ tương tích sao?"

Long tổ nghe thấy vậy đầu cũng sắp bốc lên ba tia đen ngòm rồi.

Đó là một cọng lông cao thủ tương tích, rõ ràng người này mượn việc khen ngợi ta để nâng chính bản thân hắn lên được không hả?

"Ngươi đừng được lợi ích mà khoe tài, cho dù như thế nào thì cuối cùng Long tộc đệ nhất của Nguyên Tiên giới vẫn là ta, ngươi vĩnh viễn không thể cướp đi danh tiếng này được đâu!"

"Vậy sao?"

Thành ca cố ý chế nhạo nói: "Ngươi chắc chắn ta muộn hơn ngươi sao? Không chừng ta còn sớm hơn so với ngươi đấy chứ?"

"Ngươi sớm hơn cái rắm!"

Long tổ khó chịu trong lòng cứ thế nói tục, hắn tuyệt đối không cho phép chất vấn về phương diện này.

Hắn chỉ vào Thương Linh Huyền Minh, buột miệng thốt ra mấy lời: "Lúc hai người bọn họ tạm thời coi như là có mặt, ngươi là cái rễ hành nào chứ? Đến lượt ngươi tranh giành thứ tự với ta sao?"

Hắn vừa mới dứt lời, Thương Linh và Huyền Minh đột nhiên hốt hoảng, còn tất cả Long tộc toàn trường đều yên tĩnh trở lại.

Chương 1804: Tịnh Trúc Đạo Thần

Bản thân Khương Thành cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vừa rồi hắn cũng chỉ buột miệng mắng Long tổ một cái mà thôi.

Làm sao biết được cái này dường như lại xuất hiện một bí mật vô cùng kinh thiên động địa.

“Ngươi vừa mới nói gì?”

“Lúc đó Thương Linh đại tỷ và Huyền Minh có mặt ở đấy sao?”

Cùng với câu hỏi này của hắn, ánh mắt của tất cả mọi người trong tràng đều tập hợp vào người hắn.

Thậm chí Huyền Minh cũng mặc kệ việc Khương Thành gọi thẳng tên của hắn ra.

Ánh mắt hắn gắn gao nhìn chằm chằm Long tổ, trực giác của hắn cảm nhận được nhất định trong chuyện này có vấn đề.

Dựa theo tin tức đã lấy được trước đó, Long tổ đúng là vị Long tộc đệ nhất của Nguyên Tiên giới thượng cổ, là tổ tiên của muôn rồng.

Mà Thương Linh Huyền Minh cùng với ba vị Kim Long Đại Đế đã không cẩn thận chết trong trận đại chiến của Tiên Yêu năm đó, sau khi ba vị còn lại của Nguyên Tiên giới thượng cổ này sụp đổ, ba vị Long tộc này là ba người đầu tiên được Thiên Đạo tạo ra ở Cổ Tiên giới sau sự sụp đổ của Nguyên Tiên giới thượng cổ.

Xét về thời gian, so với Long tổ ba vị này còn xuất hiện muộn hơn vô số năm.

Làm sao lúc Long tổ ra đời, Thương Linh và Huyền Minh có thể có mặt ở đó được chứ?

“Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?”

Long tổ dường như cũng nhận ra được mình đã lỡ lời.

“Ta không nói gì, thật sự là không giải thích được.”

Nói xong, hắn định rời khỏi hiện ngay lập tức.

Rõ ràng chính là không muốn giải thích gì thêm nữa.

Khương Thành làm sao có thể để cho hắn rời đi như vậy được.

Hắn lập tức bước tới ngăn cản.

“Ngươi nên nhớ rằng, chúng ta đã nói từ ngay khi bắt đầu đánh cược.”

“Người thua phải gọi đối phương là tổ tông.”

Hắn nhíu mày, trong mắt tràn ngập sự khích lệ.

“Bây giờ đến lượt ngươi.”

Gương mặt của Long tổ cũng xanh mét rồi.

Làm sao hắn có thể gọi tổ tông được.

Nếu như hắn gọi thì cả đời này cũng không cần làm rồng nữa rồi.

Hắn rất muốn không thừa nhận cuộc đánh cược kia, nhưng có rất nhiều Long tộc đang có mặt ở đây chứng kiến như vậy.

Cũng không thể tiêu diệt hết toàn bộ Long tộc này được đúng không?

“Nếu như ngươi thật sự khó xử thì ta cũng có thể cho ngươi cơ hội.”

“Chỉ cần ngươi nói ra chi tiết chuyện xảy ra năm đó, vậy sau này ngươi không cần gọi tổ tông nữa.”

Đây cũng coi như là một sự nhượng bộ rất lớn đối với người coi làm màu là sinh mệnh như Thành ca rồi.

Chủ yếu cũng là vì muốn giúp Thương Linh hiểu rõ được một chút chân tướng.

“Ta…”

Long tổ há miệng thở dốc.

Mọi người đều nhìn hắn bằng vẻ mặt nghiêm túc và tập trung tinh thần chờ hắn nói tiếp.

Sau đó, vị thủy tổ Long tổ này đột nhiên ngất đi.

Ngay sau đó, thân rồng khổng lồ vỡ vụn mờ ảo biến mất ngay lập tức.

Hắn chuồn mất rồi.

Cũng không có ai biết hắn đi đâu cả.

Vẻ mặt của tất cả Long tộc ở hiện trường đều mơ hồ.

“Đây là cái gì chứ?”

Sau khi trải qua những vị khách thành thật như Thu Vũ Tuyền, đúng thật là Thành ca không quen lắm với thể loại quỵt nợ như Long tổ.

Nhưng hắn cũng chẳng có cách nào.

Bây giờ Long tổ đang trốn ở không gian nào rồi, chẳng ai có thể tìm được ra hắn.

Nhưng may mà sau cuộc so tài lần này, vị trí lão đại của Long tộc coi như cũng thuộc về hắn rồi.

Sau này cho dù Long tổ có ló đầu lên thì uy vọng của hắn cũng không thể so sánh được với Khương Thành.

Sau chuyện Long tổ này kết thúc, Khương Thành cũng không phải ở lại Thiên Long giới nữa rồi.

Bởi vì Thiên Long giới cũng không được coi là quê hương tổ tiên của Long tộc, rất nhiều Long tộc xôn xao đòi đi theo Long thần.

Cuối cùng, Thành ca dẫn theo một đoàn Long tộc quay về Nguyên Tiên giới.

Thu Vũ Tuyền trở về Thiên Cung còn Khương Thành thì chạy về Phi Tiên Môn.

Hành trình lần này của Thiên Long giới kéo dài chưa tới mười năm, cũng chỉ là một cái búng tay trong nháy mắt.

Với cái nhìn của Khương Thành, có lẽ chút thời gian này cũng không xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều mà hắn không ngờ nhất chính là khi vừa đến Phi Tiên Môn thì ở đây chính là một vùng không khí giương cung bạt kiếm.

“Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn quay về rồi!”

Thấy hắn trở về, trên dưới Phi Tiên Môn vẫn rất sôi nổi.

Chỉ là đám cấp cao của Phi Tiên Môn, Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần đều không còn ở đây nữa.

Đạo Thánh duy nhất xuất hiện trước mặt hắn là La Viễn, còn lại chỉ có hơn mười vị Đạo Tôn do Đan Thái dẫn đầu.

Nhìn thấy một đám Đạo Thánh hóa thành hình người đi phía sau Thành ca, La Viễn cũng không phân biệt rõ được lai lịch của bọn họ, chỉ nhận ra đám Long tộc Thương Linh và Huyền Hải của Cổ Tiên giới.

“Khương chưởng môn, ngươi đã chịu trở lại rồi.”

“May mà ngươi quay lại kịp thời, nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

Khương Thành bước vào trong điện nghe được những lời đó, hai hàng lông mày không nhịn được đông cứng lại.

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tịnh Trúc Đạo Thần trở lại rồi!”

Đan Thái vẻ mặt nghiêm trọng.

“Khiếu Mang vực trở trời rồi!”

Khóe miệng Thành ca co giật, hắn còn tưởng xảy ra chuyện quan trọng gì nên mới làm long trọng như vậy.

“Chỉ là chuyện nhỏ này sao?”

La Viễn và các đệ tử khác ở trong điện dở khóc dở cười.

“Đối với ngươi là chuyện nhỏ nhưng đối với bọn ta cũng là chuyện lớn rồi.”

Cùng với một trận giảng giải đạo lý này của hắn, Khương Thành cũng biết trong khoảng thời gian này đã phát sinh biến cố.

Khi hắn tiến vào Thiên Long giới chưa được bao lâu, một số Đạo Thần năm đó cũng lần lượt quay về.

Ví dụ như Tịnh Trúc Đạo Thần hay Vân Bái Đạo Thần.

Mà mấy vị Thiên Đế, Không Đế và Nguyên Đế ở Thiên Cung cũng xôn xao quay về vị trí cũ.

Ngoại trừ những người này cũng có thêm không ít Đạo Thần xa lạ, thậm chí còn có cả Nguyên Tổ.

Việc những người này trở về giống như có mấy chục con cá mập khổng lồ đột nhiên bổ sung vào hồ trước vốn tĩnh lặng vậy.

Nó đã gây ra một cú chấn động rất lớn đối với vận mệnh ban đầu.

Mà người đứng mũi chịu sào chính là Phi Tiên Môn.

Trước đây bởi vì giao ước của Khương Thành và Huyết Đế, Phi Tiên Môn gần như đã trở thành ánh sáng của Nguyên Tiên giới, nơi mà Khiếu Mang vực ở cũng trở thành một chốn thiên đường bình yên.

Ngọn gió này cũng trở lên quá lớn rồi.

Bây giờ Tịnh Trúc Đạo Thần đã trở lại, làm sao hắn có thể khoan nhượng cho một môn phái như vậy xuất hiện trong địa bàn của mình chứ?

Hơn nữa hiện nay Tịnh Trúc Tiên Phủ chỉ còn có một vị Mông Đoan Đạo Thánh còn sống, làm sao hắn có thể chịu để yên được?

Đương nhiên là muốn ngóc đầu trở lại.

Khương Thành chậm rãi nói với ánh mắt lạnh lùng: “Hắn ra tay với Phi Tiên Môn? Giết người của chúng ta rồi sao?”

La Viễn lắc đầu.

“Trực tiếp tấn công thì không có, nhưng hắn đã dùng rất nhiều thủ đoạn.”

“Năm đó phần lớn môn phái tiến vào Khiếu Mang vực đều đã chủ động hoặc bị động nương nhờ vào hắn.”

“Bây giờ Trúc Tiên cung lại được tạo dựng lên một lần nữa, hắn tự phong là Chủ đàm và điều khiển công việc của Khiếu Mang vực, gây khó khăn ở khắp nơi cho chúng ta, thậm chí còn muốn chúng ta phải cống nạp cho Tịnh Trúc Tiên Phủ.”

“Hơn mười vị Đạo Thánh còn đứng ở phía chúng ta như Quy Tàng, Lăng Tinh, Thanh Vân, Thái Thường đều xuất thân từ Hạ giới năm đó, nhưng bọn họ cũng bị Tịnh Trúc Đạo Thần liên tục nhắm vào, cuộc sống cũng không được dễ chịu lắm.”

“Thê thảm nhất thì không ai qua được Thiên Khu các.”

“Thiên Khu các?”

Khương Thành nhướn mày: “Mâu Vũ thì sao?”

“Nàng còn sống, nhưng Thiên Khu các sắp sụp đổ rồi.”

“Cái gì?”

Thành ca vẫn còn nhớ rõ, trước khi hắn rời đi thì Thiên Khu các đang ở trong nhịp điện phát triển không ngừng.

Nhờ vào đám nguyên liệu Trọc Ma kia của mình, hơn nữa còn có sự hậu thuẫn hùng mạnh của Phi Tiên Môn này, việc làm ăn của bọn họ càng ngày càng lớn, mơ hồ có khuynh hướng sắp trở thành một thương hội đứng đầu.

Tại sao bây giờ đột nhiên lại sắp sụp đổ chứ?

“Tịnh Trúc Đạo Thần quá mạnh, bọn ta muốn giúp Thiên Khu các cũng hữu tâm vô lực!”

Đan Thái lắc đầu, thở dài nói: “Sau khi hắn trở về đã lập tức theo dõi miếng thịt béo Thiên Khu các này, tuyên bố rằng chưa được sự cho phép của chính hắn, buôn bán ở Khiếu Mang vực là không phù hợp với quy củ.”

“Sau đó hắn lập tức cướp ép dò xét Thiên Khu các, cướp đi tất cả hàng hóa của Thiên Khu các.”

“Bây giờ bên Tịnh Trúc Tiên Phủ đã tự mở ra một cái Tịnh Tiên Bảo điện, thật ra chính là giẫm đạp lên đống đổ nát của Thiên Khu các mà xây dựng lên.”

Chương 1805: Đạo khí bát giai

Khương Thành nghe đến đây thì chính hắn cũng có chút than thở bất lực rồi.

Đây không phải là kịch bản năm đó của Cổ Tiên giới sao?

Lúc ấy để trấn áp Thiên Khu các, Tiên Minh và Thánh Điện cũng đã tạo ra thương hội của riêng mình.

Bây giờ Khiếu Mang vực đang ở Nguyên Tiên giới, lại muốn tới một lần nữa sao?

Hắn không thể không thở dài, giới tu luyện đúng là nơi để nói chuyện thực lực.

Cho dù ngươi có làm ăn được lớn hơn nữa mà quả đấm không cứng rắn hơn người khác thì vẫn không được.

Lúc mình không có ở đây, bất kể là Phi Tiên hay Thiên Khu các có thể chống đỡ lại Đạo Thần hay không mới là vấn đề quan trọng nhất.

"Bây giờ đám người Tiểu Hàm và Mâu Vũ đang ở đâu?"

"Gần đây Chưởng môn và Mâu hội trưởng đều tới Trúc Tiên cung, ở bên đó tranh luận phải trái, cố gắng tranh thủ một chút."

La Viễn lắc đầu.

"Nhưng mà hy vọng vô cùng xa vời."

"Hiện nay Trúc Tiên cung đã bị Tịnh Trúc tiên phủ không chế rồi."

Khương Thành không chút nghĩ ngợi hỏi: "Bây giờ Tịnh Trúc Đạo Thần ở đâu? Ở Trúc Tiên cung sao?"

Với cái nhìn của hắn, nhất định cách giải quyết trực tiếp nhất cho chuyện này chính là cứ tìm đến chính Tịnh Trúc Đạo Thần và giết chết hắn.

Chỉ cần Đạo Thần chết đi thì đương nhiên bên đó sẽ tan đàn xẻ nghé.

Chuyện gì cũng sẽ được giải quyết một cách dễ dàng rồi.

"Điều này quả thật bọn ta không biết."

"Đạo Thần cũng là một Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, hắn thực sự rất hiếm khí xuất hiện."

"Vậy sao?"

Khương Thành trầm ngâm một lát, lúc này hắn mới hỏi: "Trụ sở chính của cái Tịnh Tiên Bảo điện kia được mở ra ở đâu?"'

Nếu không có cách nào tìm được Tịnh Trúc Đạo Thần ngay lập tức thì cũng chỉ có thể cưỡng ép hắn xuất hiện rồi.

Một ngày sau, Khương Thành và Thương Linh đã cùng nhau đi tới Tịnh Tiên Bảo điện.

Nhưng nhìn trong không trung là một tòa chính điện nguy nga lộng lẫy, gần như chiếm lấy tất cả tầm mắt ở phía trước.

Tiên nhân đi tới đi lui nườm nượp.

Bao quanh chính điện là một tòa Thiên thành khổng lồ và sầm uất.

Mặc dù tòa Tịnh Tiên Bảo điện này mới được thành lập chưa tới một năm nhưng đã lớn mạnh đến một quy mô khổng lồ rồi.

Dù sao có sự ủng hộ của Đạo Thần thì họ cũng đã chiếm đoạt gom góp lại của Thiên Khu các về đây rồi.

Muốn làm giàu quả là không khó.

Nhìn hàng người qua lại không ngớt ở Tiên thành và cung điện khổng lồ chiếm khoảng một phần ba địa bàn của Tiên thành, Thương Linh ngừng lại.

Nàng vô cùng hứng thú nhìn về phía Khương Thành.

“Ngươi định làm thế nào?”

Với sự hiểu biết rất rõ của nàng về Khương Thành, một giây sau người này hoàn toàn có thể phá hủy Tịnh Tiên Bảo điện.

“Đương nhiên phải nói một chút phép tắc rồi.”

Thành ca tùy tiện thay đổi dung mạo, còn ẩn tu vi đi, sau đó hắn lập tức nghênh ngang bước vào toàn Tiên thành này.

“Chúng ta phải dùng đức thu phục người.”

Thương Linh nghiêng qua liếc mắt nhìn hắn một cái, trong mắt nàng tràn ngập sự khó tin.

“Có lần nào ngươi gặp chuyện không may mà không dùng chiến đấu để giải quyết được chưa?”

“Chuyện của thương hội không giống như vậy, có nói ngươi cũng không hiểu.”

Khương Thành lắc lắc ngón tay, phong cách của một nhân sĩ chuyên nghiệp.

“Bây giờ ta dùng một kiếm phá hủy Tịnh Tiên Bảo điện này thì cũng chỉ là hủy diệt được hình của bọn họ, chứ không hủy diệt được Thần.”

Thương Linh không hề tin hắn.

Mỗi lần người này có thái độ khác thường đều có nghĩa là muốn lừa người!

“Vậy chuyện đó có liên quan gì đến việc ngươi thay đổi ngoại hình và đè nén tu vi thành Đạo Tôn chứ?”

Thành ca bất đắc dĩ thở dài.

“Quá đẹp trai sẽ làm cho ta lộ ra vẻ không ăn khớp, gặp bất lợi trong việc hòa vào thành một với Tiên nhân rộng lớn, chuyện khó xử này ngươi không hiểu được.”

Thương Linh nhất thời không phản bác được.

Sau khi một người một rồng này tiến vào Tiên thành cũng không tạo ra sự chú ý quá lớn.

Dù sao Đạo Tôn ở đây cũng không hiếm thấy.

Nhưng rất nhanh sau đó, Khương Thành lập tức làm cho mình trở thành tiêu điểm của toàn trường.

“Bán ra đạo khi bát giai!”

“Rớt nước mắt bán đại hạ giá đây…”

Hắn giơ một cây châm lên, chính là Nguyệt Diễm châm mà hắn đã được ban thưởng sau đại hội thông thần năm đó của Thiên Cung.

Từ sau khi nhận được cây châm đó, hắn cũng chưa từng lấy ra, dù sao cũng không cần dùng đến nó.

Mà lúc này cùng với một tiếng hét như vậy của hắn, gần như ánh mắt của tất cả Tiên nhân toàn thành đều tụ họp lại lên trên người hắn.

“Cái gì?”

“Đạo khi bát giai?”

“Rao hàng trên đường phố sao?”

Rất nhiều người sau khi khiếp sợ thì cũng nhanh chóng lắc đầu.

“Là giả à?”

“Một người điên hô bậy mà thôi.”

“Làm ta giật mình, thật sự chẳng biết như nào.”

Thật ra cũng không lạ khi bọn họ phản ứng như thế.

Đạo khí bát giai này là khái niệm gì chứ?

Đó là “Thần binh” mà phần lớn Đạo Thánh đều không thể có được.

Là thứ mà không thể trực tiếp mua sẵn được.

Thông thường, trong tình huống có sẵn đầy đủ thực lực, chỗ dựa, cơ duyên, khả năng tài chính thì mới có cơ hội sở hữu được.

Nói thẳng ra đây chính là món bảo vậy vô giá chứ không phải hàng để bán.

Không có một nhà thương hội nào có thể bán ra loại hàng hóa này.

Bây giờ Khương Thành trực tiếp cầm Nguyệt Diễm ngân châm, đương nhiên không có ai tin rồi.

Bởi vì không ai có thể bán ra đạo khí bát giai, càng sẽ không suy đồi đến mức rao hàng bán ở trên đường phố.

Sau đó, bọn họ lập tức nhìn thấy một cây ngân châm tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhưng lạnh lẽo bao trùm lên bầu trời Tiên thành, trong nháy mắt ánh trăng đã lan khắp toàn thành.

Vẻ rực rỡ của ánh trăng như một tấm lụa mỏng nhẹ nhàng bao phủ khắp mọi ngóc ngách ở trong thành.

Gần như bất cứ một ai cũng có thể cảm nhận được.

Ai cũng biết đây là ngân châm chưa công kích, vậy nên mới vô hại với cả người lẫn vật như thế.

Một khi hắn tấn công thì căn nguyên kèm theo bản thân cây ngân châm này sẽ lập tức biến thành bụi gai thấu xương.

Đối với Đạo Tôn, Đạo Thánh thì cũng chẳng có vấn đề gì cả, nhưng từ Chí Tôn trở xuống thì vẫn rất chí mạng.

Mà đây cũng chỉ là sức mạnh kèm theo Nguyệt Diễm ngân châm này mà thôi.

Sau khi Khương Thành thu hồi ngân châm lại, toàn thành đều trở nên chấn động.

"Căn nguyên tự thân! Thật sự là đạo khí bát giai!"

"Trời ơi, điều này sao có thể chứ?"

"Đạo khí bát giai lại xuất hiện trên thế giới rồi sao?"

"Hơn nữa còn được rao bán ở trên đường?"

Nói thật cái này thực sự còn đáng giá hơn nhiều so với trọc Ma tam giai trước đó.

Sau khi chắc chắn là đạo khí bát giai, không khí của Thiên thành đã lập tức bùng cháy.

Bên người Khương Thành và Thương Linh trong nháy mắt đã biến thành nước chảy không lọt.

"Trời ạ, đạo hữu, ngươi thật sự có đạo khí bát giai sao?"

"Đạo hữu thật muốn bán ra sao? Ngươi có ý định đưa ra giá như thế nào?"

"Tiền bối bán cho ta đi, giá cả có thể thương lượng."

"Đừng có ai tranh giành với ta, ta đồng ý thu mua với giá cao…"

Ban đầu Khương Thành vô cùng ghét bỏ Nguyệt Diễm ngân châm và cảm thấy nó không đủ uy hiếp.

Nhưng đó là hắn.

Đổi lại là những Tiên nhân khác thì đó chính là một sự hấp dẫn hoàn toàn không thể nào từ chối nổi.

Cho dù trước đó bọn họ dùng kiếm, dùng đao hay dùng rìu, chỉ cần nhận được cây châm này thì bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể thay đổi binh khí.

Bởi vì đạo khí bát giai đối với những Chí Tôn, Đạo Tôn này là một sự gia tăng thực lực vô cùng lớn.

Còn về phần Thiên Tôn, nếu như lấy được thứ này thì có thể được coi là thay đổi số phận.

Thậm số một số Đạo Tôn ở trong đám người cũng dần lộ ra ánh hung tợn tham lam.

Nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Khương Thành và Thương Linh, trong lòng bọn họ đang tính toán tính khả thi của việc giết người cướp bảo vật trên phố.

Mà cũng vào lúc này có một tiếng gầm lớn vang lên từ đằng xa.

"Cút khỏi đây cho ta!"

"Đạo khí bát giai này ngươi xứng đáng có được sao?"

"Còn không mau nhường đường?"

Nhưng nhìn thấy bên trong Tịnh Tiên Bảo điện, một gã thanh niên Đạo Tôn cầm đầu và khoảng hơn mười người xông ra.

Ở bên cạnh người thanh niên đó còn có một tên Đạo Thánh đi theo, đủ để thấy được hắn có địa vị cao.

Mục tiêu mà Khương Thành vẫn luôn chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

"Ám Húc Đạo Tôn!"

Nhìn thấy đám người kia tiến đến, các Tiên nhân đang vây xem liên tục lùi về phía sau.

"Con trai của Tịnh Trúc Đạo Thần!"

"Tổng điện chủ của Tịnh Tiên Bảo điện…"

"Vậy mà hắn lại đích thân ra mặt."

Chương 1806: Không bán cũng phải bán

Sức hấp dẫn của đạo đạo khí bát giai quả thực rất lớn.

Sau khi nghe được tin tức từ bên chỗ Tịnh Tiên Bảo điện thì hắn không thể ngồi yên được.

Vô cùng lo lắng nên lập tức chạy tới.

Đường đường là con của Đạo Thần, Ám Húc Đạo Tôn cũng chỉ có được một đạo giáp bát giai chứ cũng không có đạo khí bát giai.

Mà đạo giáp và đạo khí của tên Văn Sở Đạo Thánh vừa mới gia nhập vào Tiên phủ gần đây ở bên cạnh hắn đã là thất giai đấy.

Đây chính là trang bị của một Đạo Thánh bình thường.

Có thể tưởng tượng được sau khi bọn họ nghe nói có người muốn bán đạo khí bát giai thì sẽ có cảm giác như thế nào.

"Ta muốn đạo khí bát giai này!"

Ám Húc Đạo Tôn bay thẳng đến trước mặt Khương Thành, chìa tay ra muốn lấy cây châm đó.

Thành ca suýt chút nữa đã bị hắn chọc cho tức cười.

Con mẹ nó, giá cả ngươi không đưa ra, tiền cũng không trả mà muốn lấy hàng đi ngay lập tức?

Hắn tiện tay thu hồi cây Nguyệt Diễm ngân châm kia vào trong tay áo.

Vẻ mặt của Ám Húc Đạo Tôn lập tức trầm xuống.

"Ngươi cất đi làm gì?"

"Chẳng lẽ là ngươi không bán, đang đùa cợt bọn ta sao?"

Hắn lập tức rút kiếm ra.

"Thật to gan, bắt bọn họ lại!"

Tiếng vẫy gọi vừa dứt, hơn mười Đạo Tôn ở phía sau đều xông tới.

Thành ca tự nhủ trong lòng tướng ăn của ngươi quá khó coi.

Lần này hắn tới Tịnh Tiên Bảo điện đương nhiên là muốn đến gây sự, tới để báo thù cho Thiên Khu các.

Lúc đầu hắn còn cảm thấy bản thân mình cần phải sinh sự vô cớ và tìm một số lý do.

Kết quả, đối phương lại càng không bàn đến võ đức so với tưởng tượng của hắn, vừa mới bước lên đã muốn chiếm đoạt, quả thực đã nhảy dựng lên mà!

Nếu không phải còn có kế hoạch thì hắn cũng có ý định cứ thế đưa tên nhị thế tổ này đi trong một đợt.

Nhưng lúc này suy nghĩ nhiều hơn về lợi ích, hắn cảm thấy mình vẫn phải trì hoãn thêm một chút.

Vậy nên hắn gật đầu với Thương Linh.

Thương Linh ngầm hiểu, lập tức thả ra uy áp thuộc về cấp độ Đạo Thánh.

Cảm nhận được khí tức Yêu tộc như ẩn như hiện đó của nàng, Văn Sở Đạo Thánh vốn nóng lòng muốn thử vội vàng truyền âm, ngăn cản Ám Húc lại.

"Cẩn thận, đối phương không dễ chọc đâu."

Ám Húc nói với giọng điệu hung dữ: "Chẳng lẽ chúng ta có nhiều người như vậy mà vẫn không giết được bọn họ sao?"

Đối mặt với đạo khí bát giai thì hắn cũng chưa từng giao dịch trực tiếp.

Văn Sở lắc đầu.

"Tên Đạo Thánh này trông rất lạ mắt, có lẽ là Yêu tộc, ta không chắc chắn được, rất có khả năng cũng đến từ một trong hai lăm giới kia."

Vẻ mặt của Ám Húc trở nên cực kỳ không cam chịu.

Hắn gắn gao nhìn chằm chằm vào ống tay áo của Khương Thành, giống như món đồ vốn nên thuộc về mình bị người khác cướp đi mất vậy.

"Các ngươi là ai?"

Văn Sở ung dung thản nhiên đứng ở vị trí trên cùng.

Đối diện cũng có Đạo Thánh, cái này không dễ để chiếm lấy đâu.

Khương Thành thản nhiên cười nói: "Bọn ta là ai không quan trọng, quan trọng chính là… Các ngươi đều không giống như tới để giao dịch."

"Nếu như không có ý định mua thì mua tránh ra, đừng có lãng phí thời gian của ta."

"Ngươi nói gì?"

Ám Húc đột nhiên trở nên tức giận.

“Cha ta là Tịnh Trúc Đạo Thần, ngươi dám nói chuyện với ta như vậy sao, đừng tưởng ngươi có một Đạo Thánh bảo vệ là khá lắm, cái này ta cũng chẳng coi ra gì…”

Một số Tiên nhân vây xem kia cũng âm thầm bó tay rồi.

Làm sao người này lại trở thành người lãnh đạo của một thương hội chứ?

À không, làm thế nào hắn sống tới ngày hôm nay?

Khương Thành đã từng gặp nhiều nhị thế tổ nên tập mãi cũng thành quen rồi.

“Vậy ngươi muốn mua hay là không?”

“Mua?”

Ám Húc nhếch khóe miệng đầy ẩn ý sâu xa: “Đương nhiên muốn mua rồi!”

“Vậy thì ra giá đi.”

Khương Thành nhún vai: “Tiên thảo, Tiên dược, Đế đan hay thiên tài địa bảo cũng đều có thể.”

“Được thôi.”

Ám Húc liếc nhìn lướt qua một gã Đạo Tôn ở phía sau, hắn ngay lập tức viết một dãy số lượng tên nguyên liệu lên trên ngọc bản.

Sau khi viết xong hắn lại đưa cho Ám Húc.

Ám Húc chỉ nhìn lướt qua rồi lập tức tát hắn một cái tàn bạo.

Đánh cho tên Đạo Tôn kia ngã bay ra ngoài.

“Ngươi điên rồi sao, lại có thể cho nhiều như vậy?”

Nói xong, hắn lau đi mười mấy thứ với vẻ mặt nổi trận lôi đình.

Sau đó, hắn vừa bôi xoá và sửa lại khoảng mấy phút đồng hồ, lúc này hắn mới đưa cho Khương Thành.

“Bọn ta ra giá rất có thành ý, tốt nhất ngươi không nên phụ lòng tốt của người khác.”

Sau khi Khương Thành nhận lấy, hắn cũng chỉ là nhìn lướt qua rồi ném ngọc bản trở lại.

Đối phương ra giá thấp một cách vô lý, đừng nói đến đạo khí bát giai, ngay cả đạo khí thất giai cũng không thể nào mua được.

Nhiều lắm cũng chỉ mua được một cái lục giai mà thôi.

Ám Húc nhận lấy ngọc bản bị ném trở lại, sắc mặt hắn trầm xuống một lần nữa.

Ánh mắt giống như đang muốn ăn thịt người, gắt gao nói: "Ngươi có ý gì?"

"Ý của ta chính là không có tiền thì đừng chạy đến chỗ ta ra vẻ đại gia."

Đương nhiên Khương Thành sẽ không nuông chiều hắn.

Hắn không chút do dự bắt đầu giễu cợt.

"Nhìn vẻ phô trương này của ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi lợi hại và mạnh hơn nữa chứ, làm trò một hồi lâu cũng chỉ là một tên nghèo kiết xác."

"Cái giá này ngươi ra cầm về nhà mua ít đồ tự bồi bổ cho mình đi, đừng có ra ngoài làm mất mặt nữa."

"Tịnh Tiên Bảo điện? Là cái chết tiệt gì chứ?"

Những lời giễu cợt không mảy may chút tình cảm nào này làm cho những Tiên nhân khác ở bên cạnh đều sợ ngây người.

Lão huynh à, dù sao đây cũng là con của Đạo Thần đó.

Toàn bộ Khiếu Mang vực đều là địa bàn của nhà hắn, ngươi nói chuyện cũng nên kiềm chế chút đi chứ.

Đừng để chưa qua được mấy ngày đã lập tức nằm chết ở đây.

Nhưng sâu trong lòng họ cũng cảm thấy rất dễ chịu.

Làm ăn ở Tiên thành này, bình thường bọn họ đều phải chịu đựng không ít lần tên nhị thế tổ này giương nanh múa vuốt ức hiếp, đã mong đợi có người có thể ghê tởm ăn một chút từ lâu rồi.

Ám Húc Đạo Tôn ở đối diện đã bị một trận giễu cợt này của Khương Thành làm cho choáng váng rồi.

“Ngươi nói cái gì?”

Cuộc đời này hắn chưa từng bị người khác nói như vậy.

Nhìn vào người cha Đạo Thần đó của hắn, ai dám vô lễ với hắn chứ?

Cho dù trong lòng có tức giận đi nữa thì ngoài mặt cũng phải cười với hắn.

Mộ tràn này của Khương Thành làm cho hắn không thể trực tiếp xuống đài được rồi.

“Ngươi dám nói chuyện như vậy với ta?”

Hắn tỏ ra vẻ không thể tin nổi.

Khương Thành cứ thế bỏ qua hắn.

Ca quay lại nhìn những Tiên nhân khác đang tấp nập xung quanh.

“Đạo khí của ta hắn cũng không mua được, thật là lãng phí thời gian.”

“Được rồi, tiếp theo đến lượt những người khác ra giá, người nào trả giá cao sẽ được nha!”

Không khí của toàn trường lập tức tiếp tục sôi nổi.

“Ta muốn ta muốn!”

“Tiền bối, đây là báo giá của ta, ngươi mau nhìn xem!”

“Đạo hữu cân nhắc của ta một chút…”

“Ta tán gia bại sản rồi, đạo hữu hợp ý cái nào thì cứ cầm cả đi, chỉ cần bán cho ta thôi!”

Trong phút chốc, Khương Thành lập tức bị vô số ngọc bản, linh phù hay thậm chí là những tờ giấy che kín.

Những Tiên nhân ở bốn phía kia giống như nước lũ liều mạng chen chúc vào bên trong.

Đạo khí bát giai đó!

Cái này là bảo vật như thế nào chứ?

Mua được chính là có một món lời, nếu như mua được thì chẳng khác nào giẫm đạp vào một cơ duyên của thiên đại.

Còn về phần Ám Húc Đạo Tôn vừa mới rất có kiểu cách đã bất giác bị người ta chen chúc ra bên ngoài.

Ầm!

Bên ngoài đám người đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

“Ta xem ai dám mua!”

Nhìn thấy Ám Húc Đạo Tôn cầm kiếm đứng sừng sững ở bên trong Pháp cảnh.

Mặc dù chỉ có bốn đạo hư ảnh căn nguyên nhưng dù sao hắn cũng là cấp bậc Đạo Tôn nên uy thế vẫn rất lớn.

Đòn ra tay này vừa mới ra, đám người vây quanh Khương Thành đã lập tức bị thổi bay.

“Các ngươi thật là thật to gan!”

Bởi vì có vị “Đạo Thánh hộ vệ” Thương Linh này ở bên cạnh Khương Thành nên hắn cũng không dám trực tiếp xuống tay cướp đoạt.

Nhưng nếu là những người khác thì hắn sẽ không kiêng dè.

Hắn ngấm ngầm liếc nhìn những Tiên nhân ở bốn phía, hắn lạnh lùng mỉm cười.

“Đây là bảo vật mà Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta để mắt tới, các ngươi muốn cướp thức ăn ở trước miệng cọp à?”

“Ai cho các ngươi cái gan đó?”

Chương 1807: Các ngươi không mua nổi đâu

Bị Ám Húc Đạo Tôn đe dọa như vậy, những Tiên nhân khác ở xung quanh vội vàng lùi lại ra phía sau.

Khương Thành hoàn toàn không coi Đạo Thần ra gì, nhưng bọn thì không được.

Bất cứ một Đạo Thánh nào cũng có thể chèn ép bọn họ tới mức không thở nổi.

Rất nhiều người chỉ có thể kìm nén lửa giận trong bụng, thậm chí còn phải cẩn thận từng li từng tí thu lại vẻ không phục ở trong mắt, tránh trở thành mục tiêu bị nhìn chằm chằm của Tịnh Tiên Bảo điện.

Như vậy thì tương lai bị tấn công cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Lãnh đạo của một số tiểu thương hội không những kìm nén giận dữ mà thậm chí còn phải chủ động cười theo.

“Sao dám chứ, Ám Húc điện chủ hiểu lầm bọn ta rồi.”

“Bọn ta làm sao dám tranh giành với ngươi được?”

“Người sở hữu đạo khí bát giai này ngoài ngươi thì làm gì còn ai chứ?”

“Chỉ có ngươi mới xứng đáng có nó, bọn ta không dám chấm mút.”

Bọn họ vừa liên tục phẩy tay vừa lui ra xa.

Cũng không dám nói đến chuyện mua Nguyệt Diễm ngân châm nữa rồi.

Biểu hiện của bọn họ làm cho Ám Húc Đạo Tôn cực kỳ hài lòng.

“Bây giờ ngươi thấy rồi chứ?”

Hắn lại đưa ngọc bản báo giá với vẻ mặt suy ngẫm.

“Cây Nguyệt Diễm ngân châm này chỉ có ta mới có thể mua, tất cả những người khác đều không mua.”

“Ngoại trừ ta ra ngươi còn có thể bán cho ai chứ?”

Khương Thành cũng không nhận lấy ngọc bản đó.

Nói thật, hắn cũng bị hành động này của đối phương làm cho nở hoa.

Thì ra kinh doanh còn có thể làm như vậy sao?

Đưa ra giá thấp, sau đó dọa cho tất cả những người khác lùi lại, ngươi không bán cho ta, vậy thì cũng chỉ có thể thối rữa ở trong tay?

Hắn vô cùng hứng thú đánh giá Ám Húc Đạo Tôn một vòng, lúc này mới thản nhiên nói: “Chỉ sợ là ngươi suy nghĩ nhiều rồi.”

“Nếu như bọn họ không mua thì ta đi chỗ khác bán là được.”

Hắn liếc mắt nhìn ngọc bản đó có chút chê cười: “Nghe ta khuyên một câu, báo giá bủn xỉn này ngươi nên nên thu lại đi mua một ít thuốc bổ cho não đi.”

“Đạo khí bát giai quá cao cấp, với chỉ số IQ hiện nay của ngươi cũng không khống chế được đâu.”

Nói xong, hắn định xoay người rời đi.

“Đứng lại!”

Ám Húc Đạo Tôn cũng hết giận rồi.

Khương Thành nói chuyện quả thật tổn hại quá mức.

Từ đầu tới giờ, toàn bộ hành trình đều không nể mặt hắn một chút nào.

“Ngươi liên tục khiêu chiến ta, thực sự là cực kỳ không coi ai ra gì.”

“Hôm nay ta để lời này ở đây, ngươi bán thì bán, không bán cũng phải bán!”

“Cho ngươi cái báo giá này, đó chính là nể mặt ngươi, là vinh hạnh của ngươi.”

“Rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt, vậy thì ngươi sẽ chết rất thê thảm…”

“Hả thật sao?”

Khương Thành vỗ tay thành tiếng về phía Thương Linh, nàng lập tức mở ra Chân thân Thương Long khổng lồ.

Chỉ trong nháy mắt toàn bộ phía trên tòa Tiên thành đều bị ngập tràn trong mây đen.

Mặc dù huyết mạch Cửu Văn Thương Long không uy áp cấp bậc tự nhiên đối với các tộc khác, nhưng cũng đủ làm cho rất nhiều Tiên nhân có mặt ở đó rơi từ trên cao xuống rồi.

Còn bản thân Ám Húc Đạo Tôn thì lại càng tái mét mặt, màu máu nhạt dần, nỗi hoảng sợ ngập tràn trong mắt hắn.

Thương Linh không tỏa ra sát ý về phía hắn, nhưng cũng đủ để cho hắn sinh ra ảo giác nhìn thấy một núi thây biển máu.

Khương Thành túm cổ tên nhị thế tổ này một cái.

Hắn khinh thường nở nụ cười.

“Ta mạn phép không uống rượu mời này của ngươi, ngươi có thể làm gì chứ?”

Ám Húc Đạo Tôn đã quên mất việc tức giận.

Dưới sự trấn áp của Long ảnh đáng sợ trên không, lúc này hắn cũng sắp mất đi năng lực suy nghĩ rồi.

“Dừng tay!”

Văn Sở Đạo Thánh không thể không sử dụng Pháp tắc không gian của mình.

Bốn căn nguyên đồ đằngmàu vàng đứng ngạo nghễ toàn trường, mơ hồ đang chống đỡ uy áp của Thương Linh.

“Khoan đã các vị, chuyện này là bọn ta mạo phạm rồi.”

Lúc này Khương Thành mới bỏ qua Ám Húc Đạo Tôn và quay đầu lại nhìn hắn.

“Quản cho tốt cái miệng của chủ tử nhà ngươi, đừng tưởng chỗ này là Khiếu Mang vực thì đến lượt ngươi hoành hành ngang ngược.”

“Ngươi…”

Ám Húc vừa thoát ra đã muốn chửi lấy chửi để và nói gì đó.

Nhưng câu nói của hắn đã lập tức bị Văn Sở Đạo Thánh đón lấy.

Hắn biết nếu như khai khai chiến lúc này thì rất có thể Ám Húc sẽ bị giết, ngay cả bản thân mình cũng khó có thể hoàn toàn chạy thoát được.

Bởi vì trình độ của vị Đạo Thánh Long tộc trên đỉnh đầu đó hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng.

Quả thật sau lưng phe mình còn có Trúc Tiên cung, lại còn có mấy chục vị Đạo Thánh và một đống Đạo Tôn, hơn nữa còn có một vị Tịnh Trúc Đạo Thần.

Nhưng vấn đề là nước xa không cứu được lửa gần.

“Các vị hiểu lầm rồi, tính tình của Thiếu chủ nhà ta hơi xấu, nhưng có thể một số câu nói đã làm cho các vị hiểu sai ý.”

Hắn liên tục chắp tay và đập tay giảng hòa.

Đồng thời sai người ngăn cản Ám Húc ở phía sau.

“Thật ra bọn ta rất muốn làm cuộc trao đổi này, làm gì có ai không động tâm với đạo khí bát giai chứ, có phải không?”

Khương Thành có hơi nguôi giận, hắn làm ra vẻ cơn tức của mình đã dịu đi một chút.

“Ngươi cũng miễn cưỡng có chút dáng vẻ của người làm ăn, vừa rồi là cái thứ chết tiệt gì chứ?”

Văn Sở Đạo Thánh có vẻ lúng túng, những lời này hắn không thể hùa theo được.

“Ha ha, các vị cứ nói đùa…”

Khương Thành lắc đầu: “Nhưng chuyện kinh doanh đạo khí bát giai này thì coi như thôi đi.”

Văn Sở biến sắc: “Sao lại như vậy?”

Chính bản thân hắn cũng không có đạo khí bát giai ấy chứ.

Hắn tuyệt đối không muốn từ bỏ cây ngân châm kia.

“Lại còn vì sao? Với một chút tiền vốn này của Tịnh Tiên Bảo các ngươi, ngươi mua nổi sao?”

Khương Thành bĩu môi thất vọng.

“Lúc đầu ta đến đây vì ngưỡng mộ danh tiếng, cảm thấy nơi này chắc chắn là tiền nhiều như nước, kết quả là như này sao?”

“Thật sự nghèo túng keo kiệt đến nơi đến chốn mà.”

Nói xong hắn phất tay về phía Thương Linh, Thương Linh biến lại thành hình người, hai người sánh vai muốn bay ra phía ngoài Tiên thành.

“Các vị dừng bước! Dừng bước!”

Văn Sở Đạo Thánh làm sao có thể để mặc cho bọn họ rời đi như vậy chứ.

“Báo giá vừa rồi chỉ là sai sót mà thôi, chúng ta có thể tiếp tục thương lượng mà!”

“Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta tài lực hùng hậu, chính là đại thương hội đệ nhất của Khiếu Mang vực, nhất định sẽ cho ngươi một cái giá vừa ý.”

“Chỉ là các ngươi mà lại còn là đại thương hội đệ nhất?”

Khương Thành khinh thường vượt qua rồi hắn và liếc mắt nhìn những Tiên nhân của bảo điện ở phía sau một cái.

“Ta hoàn toàn không cảm nhận được tài lực của các ngươi, đồ của ta các ngươi cũng không mua được đâu, vẫn là đi đến những thương hội khác lớn hơn xem đi.”

Văn Sở còn muốn nói thêm gì đó nhưng Ám Húc Đạo Tôn vừa rồi bị ngăn cản ở phía sau đã không chịu đựng nổi nữa rồi.

“Ta nhịn ngươi từ lâu rồi đấy!”

Hắn hùng hổ chui ra một lần nữa.

“Cái gì gọi là bọn ta không mua nổi? Cái gì gọi là bọn ta nghèo kiết xác?”

“Hôm nay nếu như ngươi không nói rõ ràng, đó chính là đang sỉ nhục bôi nhọ Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta, đang hất nước bẩn cho bọn ta! Sau này chắc chắn sẽ yêu cầu cha ta phải đưa ra lời giải thích!”

“Để ta cho ngươi biết cái gì gọi là họa từ miệng mà ra!”

Khương Thành tự nhủ trong lòng, đây không phải là đang bận đổ tội cho ta sao?

Lại còn trách ta hất nước bẩn cho ngươi?

Khóe miệng hắn giật giật.

“Hàng của ta quả thật các ngươi không mua nổi.”

“Đương nhiên điều này không thể trách các ngươi được, dù sao căn cơ của thương hội các ngươi cũng nông cạn, vẫn còn đang trong thời kỳ phát triển mà thôi…”

“Nực cười!”

Ám Húc Đạo Tôn lớn tiếng cắt ngang hắn.

“Ngươi nói không mua nổi là không mua nổi à? Nếu như bọn ta có thể cầm được nó lên thì sao?”

Khương Thành nghe hắn nói như thế, lúc đấy còn định đánh cược một ván.

Nhưng nghĩ lại thì thật sự nhị thế tổ không đủ tư cách.

Dù sao tương lai vật sở hữu của hắn cũng là của mình, không cần thiết phải làm chuyện thừa thãi.

Vậy nên hắn cố ý hất cằm lên, khinh thường nói: “Báo giá vừa rồi của ngươi nhân thêm ba trăm lần chính là giá của cây ngân châm, ngươi có thể đạt được nó sao?”

“Ngươi nói gì? Ba trăm lần?”

Ám Húc lập tức hét lên.

“Sao ngươi không đi cướp đi?”

Chương 1808: Cái này thì không được sao?

Mặc dù trước đó Ám Húc báo giá thấp, nhưng vẫn đủ để mua được ba thứ đạo khí lục giai rồi.

Thêm ba trăm lần nữa, đây là cái khái niệm gì chứ?

Tuy nói rằng đạo khí bát giai không thể dùng giá cả để suy tính được, nhưng nếu đưa ra bán thì dù sao cũng phải có một cái giá.

Giá tiền bằng khoảng gần một ngàn đạo khí lục giai gộp vào, cái đó quả thật làm cho người ta có chút hơi khiếp sợ.

Phải biết rằng rất nhiều Chí Tôn cũng còn chưa sử dụng tới đạo khí lục giai đâu.

“Ngươi thật sự điên rồi, cây ngân châm đó thật sự là Thiên Đạo Chí Bảo sao?”

“Chê đắt thì ngươi có thể không mua mà.”

Khương Thành nhún vai, sắc thái khinh bỉ hoàn toàn không suy giảm trong mắt hắn.

“Dù thế nào thì các ngươi cũng không có được đâu, cần gì dây dưa lằng nhằng chứ?”

Ám Húc Đạo Tôn tỏ vẻ cả đời này số lần mình bị xem thường cộng lại cũng không nhiều bằng hôm nay.

Vậy nên trong lòng hắn bất cứ lúc nào hắn cũng muốn băm Khương Thành thành hàng vạn mảnh, không thể nào tự kiềm chế được.

“Ai nói bọn ta không thể lấy rara được?”

“Ta không ra một cái giá cao như vậy không có nghĩa là Tịnh Tiên Bảo điện không có tài lực đó!”

Hắn chỉ vào mũi Thành ca, lạnh lùng nói: “Tốt nhất ngươi nên hiểu được điểm này.”

Nói xong, những Đạo Tôn ở phía sau hắn xôn xao bắt đầu hành động.

Có người móc ra từng ngọn núi quý từ dị không gian, có người thì xuất ra hàng đống chai lọ…

Chỉ trong giây láy, bầu trời Tiên thành lập tức trở nên ngọc ngà xinh đẹp, các loại thiên tài địa bảo rực rỡ đủ loại.

Nhìn bảo vật chất cao như núi, ánh mắt của những Tiên nhân bên ngoài cũng sắp thẳng đứng lên rồi.

Nếu không phải danh tiếng của Tịnh Trúc Đạo Thần được mang ra lòe, có đoạt được cũng không còn mạng rời khỏi Khiếu Mang vực, sợ rằng chỉ sau một giây thôi nơi này sẽ lập tức biến thành một cuộc đại loạn.

“Bọn ta không lấy ra được sao?”

Ám Húc Đạo Tôn thở phì phò, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Khương Thành, ánh mắt cũng sắp ứ đầy máu rồi.

“Một chút ít này thì có là cái gì?”

“Ôi chao, không ngờ các ngươi quả thật có thể lấy ra được nha.”

Thành ca cố ý làm ra vả kinh ngạc, nhưng thực tế hắn cũng chẳng có gì khiếp sợ cả.

Hắn đã từng nhận được rất nhiều bảo vật.

Mỗi một ngọn núi quý này cộng lại thật ra cũng chỉ tương đương với hai trăm tỷ điểm tiên nguyên của hệ thống mà thôi.

Còn chưa tới mức độ làm cho hắn hoa mắt chóng mặt và có cảm xúc sôi sục.

Hơn nữa, hắn đã sớm biết Tịnh Tiên Bảo điện có thể lấy ra được rồi.

Nếu như một chút tài lực này cũng không có thì còn mở thương hội gì chứ.

“Nhìn thấy rồi chứ!”

Nghĩ đến việc trước đó Khương Thành trái một câu ngươi keo kiệt, phải một câu ngươi nghèo khó, gương mặt của Ám Húc Đạo Tôn cũng sắp biến dạng rồi.

“Bây giờ đã biết thực lực của Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta rồi chứ?”

“Không phải ngươi nói ta không mua nổi sao?”

“Bây giờ ta cũng lấy ra rồi, ngươi còn nói như nào nữa?”

“Không tệ không tệ.” Thành ca liên tục vỗ tay tỏ ý khen ngợi.

Thái độ miễn cưỡng như vậy đương nhiên không thể làm cho Ám Húc Đạo Tôn hài lòng.

Những tức giận hắn phải chịu đựng trước đó còn chưa có xong đâu.

“Vừa rồi ngươi chửi bới hạ thấp Tịnh Tiên Bảo bọn ta, ngươi định làm như thế nào đây? Hả? Chuyện này cứ vậy mà kết thúc sao?”

“Nói ta không mua nổi?”

“Đúng thật là buồn cười đến cực điểm, trên đời này có thứ mà Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta không mua nổi sao?”

“Bây giờ danh tiếng của thương hội đã bị ngươi làm tổn hại, ngươi phải cho bọn ta một lời giải thích thỏa đáng…”

Hắn nói tới đây thì đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì Khương Thành lại móc ra hai món đạo khí bát giai, một cây đao và một thanh kiếm.

Cũng chẳng còn cách nào, ca này đã từng giết chết rất nhiều Thần Quân.

Thiên Cung mới thật sự là tiền nhiều như nước, mỗi một Thần Quân đều được phân cho đạo khí bát giai.

Còn thứ mà bây giờ hắn lấy ra thì là bộ sưu tập của Lạc Tu.

Với tư cách là một Đạo Thần có khuôn mẫu nhân vật quan trọng, sau khi Lạc Tu bị giết, Khương Thành đã kiếm được đầy bồn đầy bát.

Lúc đầu hắn còn định lần này sau khi trở về sẽ tổ chức một đại hội phân chia bảo vật ở Phi Tiên Môn ấy chứ.

Nhìn thấy một đao một kiếm kia, Ám Húc giống như đang bị người ta kẹp cổ, còn Văn Sở cũng mở to mắt nhìn, thậm chí hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Mà những Tiên nhân vây xem ở đằng xa cũng đã hoàn toàn nổ tung rồi.

Cho dù Khương Thành không thôi thúc kích hoạt hai món đạo khí này, nhưng chỉ từ bề ngoài bọn họ cũng có thể nhìn ra được - đây cũng là hai món đạo khí bát giai.

“Này, này này này…”

Văn Sở Đạo Thánh có chút hoảng hốt, ánh mắt hắn nhìn Khương Thành lộ ra vẻ vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

“Tại sao ngươi có thể có nhiều đạo khí bát giai như vậy chứ?”

“Rốt cuộc các ngươi là thần thánh phương nào?”

Khương Thành thản nhiên nói: “Chẳng lẽ ta phát hiện bảo tàng thời Viễn Cổ cũng phải nói cho các ngươi biết sao?”

“Cái gì?”

“Bảo tàng thời Viễn cổ?”

“Lại còn có chuyện này sao?”

Chỉ trong giây lát, những người bình thường nhất ở hiện trường cũng lộ ra ánh mắt cảm thấy vô cùng hứng thú, lỗ tai cũng dựng cả lên, hy vọng ca này có thể nói rõ hơn.

Đáng tiếc, Khương Thành cũng không có ý định tán gẫu về chuyện này nữa.

Hắn chỉ nhìn Ám Húc vừa mới thượng hoan hạ khiêu với vẻ mặt pha trò.

“Ta vừa nói rồi, tài lực của thương hội các ngươi không đủ đâu, không mua nổi hàng của ta.”

“Ngươi nói ta xem thường ngươi, nói rằng ngươi có thể mua được.”

“Bây giờ thì sao? Các ngươi vẫn còn mua được chứ?”

“Ta…”

Ám Húc gắt gao nhìn chằm chằm Khương Thành, hắn giống như một con trâu đực bị chọc giận, hô hấp cũng trở nên nặng nề hơn.

Lời nói vừa mới ra đã bị người ta trả lại nguyên vẹn trong nháy mắt, vậy thì thật sự là muốn xấu hổ hơn thì có xấu hổ hơn.

Tịnh Tiên Bảo điện phát triển đến ngày hôm nay cũng đã được hơn một năm.

Mặc dù có được sự ủng hộ của người cha là Đạo Thần, nhưng hơn một năm nay, Tịnh Trúc Tiên Phủ chủ yếu vẫn bận rộn chèn ép Phi Tiên Môn chứ cũng không dùng toàn bộ tinh lực để phát triển thương hội.

Đám nguyên liệu vừa rồi bày ra đã chiếm hơn một nửa tổng bộ ở đây.

Mặc dù bên trong bảo điện còn có một số lượng lớn những bảo vật khác, ví dụ như đạo khí, đạo giáp, bí bảo và đế phù bàn trận, cùng với các loại kỳ trân.

Nhưng những thứ đó đều là hàng hóa để bán chứ không phải là nguyên liệu do Khương Thành chỉ định.

Muốn hắn lấy ra ngay bây giờ thì nhiều nhất hắn cũng chỉ có thể gom góp thêm được một phần, hai phần là chắc chắn không thể rồi.

“E hèm?”

Thành ca dường như không nhận ra được sự khó xử của hắn.

“Ngươi sao vậy? Vừa rồi không phải rất tự tin sao? Không phải ngươi nói là trên đời không có thứ mà các ngươi không mua nổi hay sao?”

“Chẳng lẽ Tịnh Tiên Bảo điện các ngươi vẫn chưa được?”

“Không thể nào chứ? Cái này thì không được sao?”

“Vậy mà ta còn xem trọng các ngươi chứ, hiếm khi ta thay đổi cách nhìn một chút đối với các ngươi như vừa rồi…”

Những Tiên nhân vây xem ở phía ngoài hiếm khi nhìn thấy Ám Húc bị giễu cợt cũng cảm thấy thoải mái.

Nhưng bản thân Ám Húc vô cùng khó chịu.

Vẻ mặt của hắn cũng sắp chuyển thành màu gan heo rồi, hận không thể băm cái tên âm dương quái dị ở trước mặt này ra thành hàng vạn mảnh.

Với tư cách là một nhị thế tổ quần là áo lượt, hắn chưa bao giờ nếm trải cảm giác bị người khác chế giễu nghèo khó nhưng không có sức lực để phản bác lại như này.

Gần như hắn có thể đoán ra được, nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì sau này Tịnh Tiên Bảo điện và hắn đều sẽ biến thành trò cười.

Từ đó trên người bọn họ cũng sẽ bị dán mác nghèo khó keo kiệt.

Điều này làm sao chấp nhận được chứ?

“Ai nói bọn ta không lấy được?”

Hắn nghiến răng nặn ra những lời này từ trong kẽ răng.

Sau đó lập tức truyền âm cho hơn mười Đạo Tôn của bảo điện ở phía sau cùng với đám người Văn Sở Đạo Thánh.

“Các ngươi còn không mau tập hợp ra ngoài cho ta!”

Văn Sở Đạo Thánh vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Cái giá đó quá cao, bảo điện bên này không thể tập hợp được nhiều nguyên liệu như vậy trong chốc lát…”

Nói thẳng ra là, mặc dù bảo điện tiền nhiều như nước, nhưng “vốn lưu động” lại không đủ.

“Bảo điện không có, vậy các ngươi lập tức lấy của mình ra đi! Ta nhất định phải lấy lại được cái thể diện này, nhất định!” Là một Ám Húc quần áo lụa là, làm sao hắn có thể chấp nhận việc so tài sản mà thua người ta được chứ, điều đó là sự sỉ nhục quá lớn mà.

Chương 1809: Lại có thể lấy ra được sáu món sao

Nghe được những lời này của hắn, hơn chục người cấp cao của bảo điện với sự lãnh đạo của Văn Sở Đạo Thánh, tất cả đều suy sụp.

Bọn họ lăn lộn đi theo Tịnh Trúc Đạo Thần là trông cây vào việc sẽ có thể nhận được nhiều lợi ích hơn.

Nếu không làm gì có ai đồng ý ngày ngày nghe theo sự sắp đặt của tên nhị thế tổ này chứ?

Kết quả bây giờ còn muốn bọn họ tự móc tiền túi ra, cái này là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Làm công cho ngươi mà còn phải cấp lại tiền cho ngươi sao?

“Cái này, cái này không cần thiết chứ?”

Văn Sở Đạo Thánh truyền âm với vẻ mặt rối rắm.

“Người này chẳng qua chỉ là mồm mép, chúng ta hoàn toàn có thể bỏ qua sự giễu cợt của hắn…”

“Ngươi nói đùa gì vậy?”

Ám Húc tức giận cắt ngang hắn.

“Nếu như không đè nén luồng gió này xuống, sau này làm sao chúng ta còn đứng ở Nguyên Tiên giới được chứ, mặt mũi của ta đặt ở đâu?”

Văn Sở Đạo Thánh tự nhủ trong lòng, ở Nguyên Tiên giới này ngươi vốn cũng không có thể diện gì mà.

“Nhưng mà cái giá đó quá cao, mua lại cũng không có lời…”

“Có phải ngươi bị ngu ngốc hay không?”

Dám lấy thân phận Đạo Tôn mắng Đạo Thánh như vậy, ngoại trừ Thành ca có lẽ cũng chỉ có tên quần là áo lượt có người chống lưng như Ám Húc mà thôi.

“Chúng ta cũng không cần mua lại, chỉ cần bày ra một chút tài lực, nói cho người đời biết Tịnh Tiên Bảo điện chúng ta có thể mua được!”

“Ta muốn để cho tên này hoàn toàn câm miệng cúi đầu nhận thua!”

“Ta muốn cái mặt của hắn hoàn toàn bị đánh sưng! Ngươi hiểu chưa?”

Nhìn ánh mắt như muốn cắn người đó, cuối cùng Văn Sở Đạo Thánh cũng phải gật đầu.

Vậy nên rất nhanh sau đó, hắn lập tức “đóng góp” toàn bộ tài sản của mình ra.

Còn ở bên kia, mấy vị Đạo Tôn khác nhận được thủ lệnh của Ám Húc đã đi dọn sách toàn bộ kho hàng của tổng bộ bảo điện.

Những Tiên nhân vây xem ở phía xa nhìn nhìn đống bảo sơn càng đắp càng cao cũng sắp hít thở không thông rồi.

Nhưng Thành ca lại rất bình tĩnh.

Hắn cũng không gấp gáp mà ngồi ở trên không thảnh thơi nhìn đối phương biểu diễn.

Thương Linh ngồi ở bên cạnh hắn vô cùng buồn bực.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Nói thật, cho đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu như thế nào.

Ám Húc hung hăng càn quấy đến mức khiến nàng muốn vả cho một cái rồi.

Với sự hiểu biết rất rõ của nàng về Khương Thành, loại công tử quần là áo lượt này không sống nổi quá một phút đồng hồ trước mắt hắn.

Tại sao lần này lại để cho Ám Húc nhảy nhót ở phía trước lâu như vậy chứ?

Giữ lại để ăn tết sao?

“Ta không muốn làm gì cả.”

Thành ca vô tội giang tay ra: “Thương hội thì đương nhiên phải dùng thủ đoạn kinh doanh rồi.”

Mà lúc này ở đối diện cuối cùng cũng gom góp đủ ba phần nguyên liệu.

Miễn cưỡng coi như là đủ giá cả của ba vật đạo khí bát giai.

“Nhìn thấy chưa!”

Ám Húc vừa mới có vẻ mặt như màu gan heo cuối cùng đã lấy lại được thần khí một lần nữa.

Hắn lập tức nhảy tới trước mặt Khương Thành.

“Sao nào, thật sự cho rằng bọn ta ra không nổi sao?”

“Bây giờ đã bày ở trước mặt ngươi rồi, ngươi còn nói gì nữa?”

“Thật sự cho rằng ngươi có thể suy đoán được tình hình bên trong của Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta sao? Đúng thật là ếch ngồi đáy giếng, lại còn nói bọn ta không mua nổi, thật là buồn cười!”

Hắn đưa mắt nhìn những Tiên nhân vây xem ở xung quanh, ngẩng cao đầu liếc nhìn đầy tự hào.

“Bây giờ ta sẽ đặt những lời này ở đây, Tịnh Tiên Bảo điện chính là đại thương hội đệ nhất của Nguyên Tiên giới!”

“Chỉ cần có giá tiền, không có một món bảo vật nào bọn ta không mua nổi!”

Những lời này cũng được coi là nói năng có khí phách.

“Không tệ không tệ.”

Thành ca lại dành cho hắn sự tán thành qua loa một lần nữa.

“Ngươi còn ở đây giả vờ giả vịt!”

Ám Húc hiếm khi hao tổn nhiều sức lực như vậy để lấy lại danh dự, đương nhiên muốn hung hăng trút hết ra một phen rồi.

“Không phải ngươi nói tài lực của bọn ta không đủ sao? Không phải ngươi nói bọn ta không mua nổi hàng của ngươi sao?”

“Ngươi lại đưa ra nữa đi! Đấu trận tiếp theo đi!”

“Đừng có sợ hãi, tiếp tục đi!”

Dù sao hắn cũng không cần bỏ ra một cái giá lớn như vậy để mua lại, bây giờ hắn vô cùng tự tin, cứ như những thứ vừa rồi chỉ là một phần nhỏ tài sản của hắn vậy.

Thậm chí cũng bắt đầu phóng ngựa đầy mồm rồi.

“Đừng nói là ba món, cho dù ngươi có lấy ra thêm sáu món thì đối với Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta thì cũng chẳng được coi là cái gì…”

“Có thật không?”

Khương Thành lột ra vẻ mặt vui mừng bật dậy khỏi ghế tựa.

“Lấy ra thêm sáu món các ngươi cũng mua được?”

Gương mặt Ám Húc cứng đờ lại.

Hắn mơ hồ cảm thấy có thể mình đã thổi phồng đi quá xa rồi.

Nhưng bây giờ nói cũng nói rồi, cũng không có lý do gì để rút lại, chỉ có thể kiên trì tiếp tục thôi.

“Đúng vậy! Lời này là ta nói!”

Chuyện Khương Thành còn có thể lấy ra một hai món có lẽ sẽ có khả năng.

Sáu món sao?

Thật sự tưởng rằng đạo khí bát giai là bắp cải trắng sao?

Sau đó, hắn mọi người có mặt ở đó thực sự đã nhìn thấy sáu món đạo khí bát giai .

Trong đó có ba thanh kiếm, một cây đao, một cây roi, một cây trường kích.

Tất cả đều là đạo khí bát giai.

Mặc dù chưa kích thích uy năng, nhưng mỗi một món đầu lấp lánh ánh sáng kinh người, vừa nhìn đã thấy vô cùng siêu phàm.

“Cái này, cái này làm sao có thể chứ?”

Văn Sở Đạo Thánh chỉ cảm thấy khí lạnh tỏa ra, suýt chút nữa hắn đã té ngã rơi từ trên không trung xuống.

Hắn cũng thế này thì huống gì là những người khác?

Những Tiên nhân ở phía ngoài đã hoàn toàn nổ tung rồi.

“Con mẹ nó, lại còn có sáu món sao?”

“Chỗ này cộng dồn lại cũng tới chín món đạo khí bát giai rồi!”

“Cái này quả thực là muốn phát điên mà!”

“Đạo khí bát giai, bình thường một cái cũng không có được, bây giờ thoáng cái đã xuất hiện chín món…”

“Ta thực sự tin là hắn đã tìm thấy một kho tàng viễn cổ đại bảo nào đó, nếu không chuyện này là không thể nào.”

“Đúng vậy, cho dù sau lưng hắn có Đạo Thần chống lưng thì hắn cũng không thể có được tài sản hùng hậu như vậy!”

“Nhiều đạo khí bát giai như vậy, vậy Tịnh Tiên Bảo điện vẫn thật sự không mua nổi rồi.”

“Đúng vậy, không phải là xem thường bọn họ, mà là hàng hóa của người này thực sự quá khủng khiếp.”

Thậm chí có người lặng lẽ liếc nhìn Ám Húc Đạo Tôn một cái, sau đó tiếp tục hạ giọng xôn xao bàn luận.

“Tịnh Tiên Bảo điện… Quả thật không có tư cách nói chuyện với hắn.”

“Khụ, bọn họ không nên tranh hơn thua với người này, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.”

“Tự rước lấy nhục thôi.”

Bởi vì có quá nhiều người, cộng thêm tiếng động lớn ầm ĩ toàn trường, những cuộc bàn tán tương tự liên tục không ngừng.

Là một Đạo Tôn, làm sao Ám Húc điện chủ có thể không nghe thấy được.

Từ trước đến nay hắn luôn cuồng vọng cao ngạo, làm sao có thể chấp nhận những bàn tán kiểu này chứ.

Nhưng sáu món đạo khí bát giai trước mặt kia giống như sáu ngọn núi khổng lồ, chèn ép hắn tới mức không còn một chút

sức lực nào cả.

Bây giờ cho dù hắn lấy ra tất cả của bản thân và dưới trướng của hắn, dọn sạch bong tổng bộ bảo điện cũng không đủ bảng giá rồi.

Trận "đấu phú" này hắn đã thất bại nhục nhã rồi.

"Ta không tin!"

Sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng, đột nhiên chỉ vào những đạo khí kia, lớn tiếng chất vấn.

"Ngươi nói đạo khí bát giai thì chính là bát giai sao?"

"Nhất định có vấn đề, không thể nào lại có nhiều đạo khí bát giai như vậy…"

Lời nói của hắn lại bị kẹt trong cổ họng một lần nữa.

Bởi vì Khương Thành đã kích hoạt sau món đạo khí đó.

Căn nguyên kèm theo của sáu món đạo khí lập tức gây chấn động toàn trường.

Vô cùng chân thật, không có một chút giả dối nào.

"Cái này coi như là kiểm tra hàng rồi chứ?"

Khương Thành nhìn Ám Húc với vẻ sâu xa, khóe miệng hắn nhếch lên đầy ẩn ý.

"Vừa rồi ngươi mới nói lấy ra thêm sáu món ngươi cũng mua được, bây giờ ta lấy ra rồi, xin hỏi sáu phần nguyên liệu của ngươi đâu?"

"Ta, ta…"

Ám Húc lùi về sau hai bước, há hốc mồm cứng lưỡi không phản bác lại được.

Vừa mới phùng má giả làm người mập, kết quả đã lập tức bị cho một bài học, mặt mũi cũng mất hết rồi.

Bây giờ hắn hận không thể giết sạch được tất cả mọi người có mặt ở đây, cho bọn họ một thuật vật lý biến mất trí nhớ.

Chương 1810: Cho bọn ta thời gian hai ngày

Khương Thành cố ý lặng im suốt ba phút đồng hồ.

Vậy nên toàn trường cũng im lặng một lúc lâu như vậy.

Coi là cho Ám Húc có đủ thời gian để "hiểu ra".

Mãi cho đến hắn hiểu ra gần xong, Thành ca mới thất vọng lắc đầu.

"Xem ra ngươi vẫn chưa được rồi."

"Nếu không được thì vừa rồi còn nói mạnh miệng gì chứ? Uổng công ta còn vui mừng một chút, tưởng là thật sự tìm được bạn làm ăn đủ tư cách rồi."

Ngụ ý là Tịnh Tiên Bảo điện không đủ tư cách.

"Thôi, xem ra Tịnh Tiên Bảo điện này là ta tìm lầm rồi."

"Những thứ đạo khí này muốn bán đi thì vẫn phải đi tìm người khác vậy."

Nói xong, hắn thu hồi tất cả đạo khí lại, kéo tay Thương Linh xoay người định rời đi.

Rất nhiều Tiên nhân thấy cảnh tượng như vậy cũng đã hạ quyết tâm rồi.

Kế tiếp hãy đi theo Khương Thành.

Cũng không phải để giết người cướp đoạt bảo vật, có vị Đạo Thánh Thương Linh này ở đây, bọn họ cũng phải tự lượng sức mình.

Mà là để có thể mua được một món trong số đó.

Ở trước mặt Ám Húc, bọn họ không dám tranh giành mối làm ăn, nhưng thoát khỏi tầm mắt của Tịnh Trúc Tiên Phủ thì làm gì còn ai quản được chứ?

Nhìn thấy Khương Thành sắp rời khỏi Tiên thành, Ám Húc muốn xông lên động thủ không biết bao nhiêu lần.

Mà cuối cùng người xông lên lại là Văn Sở Đạo Thánh.

"Các vị khoan đã."

Đối mặt với Thương Linh, hắn cũng không dám ra tay, chẳng qua là ngăn cản Khương Thành lại một lần nữa.

Thành ca cố ý trừng mắt: “Sao vậy? Các ngươi mua cũng không mua nổi rồi, còn muốn cưỡng ép người sao?”

Văn Sở vội vã xua tay: “Các vị hiểu lầm rồi, Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta là kinh doanh, hòa khí sinh tài, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy được chứ?”

“Quy mô và cấp bậc của thương hội các ngươi còn chưa đủ để trở thành đối tượng hợp tác của ta, ta và các ngươi không có gì để nói về chuyện làm ăn.”

Người ngay cả một gian hàng cũng chưa từng mở như Khương Thành đã hành động như thể bản thân mình từng mở ra một đại thương hội xuyên khu vực vậy.

Văn Sở Đạo Thánh cũng chỉ có thể cam chịu bộ dạng này của hắn hết lần này tới khác.

Bởi vì chín món đạo khí bát giai đó, hắn không thể để Khương Thành cứ thế mà đi được.

Một khi Khương Thành rời khỏi Khiếu Mang vực, vậy thì không còn chuyện gì của bọn họ rồi.

Hắn cố gắng nặn ra nụ cười, khổ sở bắt đầu thuyết phục.

“Các vị thật sự coi thường bọn ta rồi.”

“Thực lực của Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta tuyệt đối không dừng lại ở những thứ mà ngươi nhìn thấy trước mắt.”

Lúc này Khương Thành miễn cưỡng để lộ ra vẻ mặt cảm thấy có chút hứng thú: “Các ngươi vẫn còn có nhiều nguyên liệu hơn sao?”

“Có, đương nhiên là có!”

“Ở đâu?”

“Ở hậu phương!”

Văn Sở Đạo Thánh nhanh chóng giải thích.

“Bọn ta không thể nào đặt tất cả nguyên liệu ở tổng bộ, phía sau vẫn còn có thêm nhà kho bảo vật, ở chỗ đó càng có nhiều nguyên liệu hơn.”

“Đừng nói là chín món đạo khí bát giai, cho dù là mười chín món bọn ta cũng có thể lấy được.”

“Mười chín món cũng lấy được sao?”

Sự vui mừng chợt lóe lên trong mắt Khương Thành.

Nhìn thấy phản ứng này của hắn, Văn Sở và những Tiên nhân khác ở đằng xa suýt chút nữa đã sợ hãi kêu lên một lần nữa.

Không thể nào?

Chẳng lẽ ngươi thật sự có mười chín món đạo khí bát giai sao?

Rốt cuộc kho tàng viễn cổ đại bảo đó lớn đến mức nào chứ?

Tại sao lại cho tiểu tử này đụng vào?

“Đúng, đúng vậy!”

Văn Sở nặng nề gật đầu.

“Chỉ cần các vị cho bọn ta một chút thời gian, để bọn ta về nhà kho bảo vật ở hậu phương tập hợp nguyên liệu, vậy thì chắc chắn bọn ta có thể ăn được mười chín món.”

Vì sợ Khương Thành rời đi, hắn tiếp tục thuyết phục: “Bảo vật của các vị quả thật quá khủng khiếp, nói thật, ở Nguyên Tiên giới không có bất cứ một nhà thương hội nào có thể ăn một mình được.”

“Mà những cái khác thì lại càng không cần nói tới, bọn họ càng không mua nổi.”

“Lựa chọn Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta nhất định là sáng suốt nhất rồi!”

Thành ca nghiêng qua liếc nhìn hắn một cái rồi bĩu môi.

“Vậy một chút thời gian là bao lâu?”

“Ca một giây là trên dưới mấy chục tỷ, thời gian rất quý giá.

Văn Sở Đạo Thánh cũng không biết trên dưới mấy chục tỷ là có ý gì, chẳng lẽ hắn muốn nói tới Nguyên Tiên Tinh sao?

Nhưng mà hắn chắc chắn đã nghe ra ý tứ buông lỏng trong giọng điệu của Khương Thành rồi.

“Hai ngày!”

Hắn giơ lên hai ngón tay, đáp lại chắc như đinh đóng cột: “Nhiều nhất là hai ngày, bọn ta nhất định có thể gom góp được!”

Thành ca làm ra vẻ suy nghĩ mười mấy giây, lúc này hắn mới bất đắc dĩ gật đầu.

“Được thôi, vậy thì cho các ngươi hai ngày.”

“Thật tốt quá!”

Văn Sở Đạo Thánh mừng rỡ.

Sau đó hắn cúi đầu khom lưng dẫn Thành ca.

“Các vị, bên này, mời, hai ngày này các vị sẽ ở lại Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta…”

Khương Thành dừng bước chân lại.

Hắn nhìn Văn Sở bằng ánh mắt sâu xa, đột nhiên mỉm cười.

“Chỗ ở thì không cần, ta tự có.”

Nói xong, hắn tế ra Hành cung của mình.

Văn Sở hiểu được ý tứ của hắn, đây là không tin tưởng Tịnh Tiên Bảo điện mà.

Nhưng mà đây cũng là chuyện bình thường của con người.

Bất cứ ai có nhiều bảo vật như vậy e là đều sẽ đề phòng những người khác giống như đề phòng trộm cướp vậy.

Sau khi trở lại bảo điện, Ám Húc dọc đường vẫn luôn có vẻ mặt u ám lập tức bùng nổ.

Bốp bốp!

Rầm rầm!

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, hơn hai mươi hầu gái tùy tùng trong điện đã bị hắn đánh cho hộc máu bay ngược trở lại.

Ngoại trừ cái đó ra, còn có mấy sảnh phụ và lâm viên biến thành đống đổ nát.

Còn nguyên nhân chính là vừa nãy kìm nén quá nhiều tức giận Khương Thành nên cần trút hết ra.

“Tại sao ngươi phải ngăn cản ta!”

“Lại còn ăn nói khép nép thỉnh cầu hắn ở lại, ngươi thực sự làm mất hết mặt mũi của Tịnh Trúc Tiên Phủ chúng ta rồi!”

“Hơn nữa chúng ta làm gì có cái nhà kho bảo vật nào?”

Văn Sở âm thầm oán trách, vừa rồi ta không ngăn cản thì ngươi có thể làm gì đối phương chứ?

Nhưng lời nói như vậy hắn cũng không dám nói ra.

Bởi vì hắn biết rõ, nếu như mình không phải là Đạo Thánh thì có thể bây giờ hắn đã bị tên nhị thế tổ này đánh chết rồi.

Ai bảo người ta có cha là một Đạo Thần chứ?

"Thiếu Chủ, chẳng lẽ ngươi không muốn chín món đạo khí đó sao?"

Ám Húc hung hăng nói: "Đương nhiên ta muốn!"

Văn Sở khẽ mỉm cười: "Vậy nên ta giữ bọn họ lại là vì một kế hoạch lớn hơn!"

Sự tức giận trong mắt Ám Húc nhanh chóng biến mất.

Thay vào đó là tham lam.

"Ngươi muốn ổn định bọn họ, sau đó triệu tập cao thủ từ bên Tiên Phủ tới đây, vây giết bọn họ sao?"

Hắn nhanh chóng trở nên mặt mày hớn hở tươi như hoa.

"Ha ha, đúng, nên làm như vậy!"

"Gọi thêm mấy tên Đạo Thánh từ bên tổng bộ tới đây, băm tên tiểu tử kia thành thịt vụ, không phải tất cả đều thuộc về chúng ta hay sao?"

"Hay! Hay đấy!"

Hắn đột nhiên lại lắc đầu.

"Không, đừng giết hắn, phế bỏ hắn giao cho ta hành hạ hung ác!"

"Ta muốn để cho hắn hiểu được, bất kính với ta kết quả sẽ vô cùng thê thảm! Còn Long tộc kia…"

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn cũng sắp ướt hết rồi.

Văn Sở Đạo Thánh yên lặng nhìn tên nhị thế này nằm mơ giống như đang nhìn một kẻ ngu xuẩn vậy.

Trong lúc nhất thời không còn sức lực mà than phiền.

Cho đến khi trong đầu Ám Húc đã trút đủ ra rồi, hắn mới chậm rãi đưa ra một số vấn đề.

“Thực lực tên Đạo Thánh của Long tộc kia quá phi thường, với thực lực của ta thì chỉ sợ là ba đến năm người cũng không trấn áp được nàng.”

“Cái gì?”

Là một Đạo Tôn, trước đó Ám Húc hoàn toàn không ý thức được thực lực của Thương Linh, vậy nên lúc này hắn vô cùng kinh ngạc.

“Nàng lại có thể mạnh như vậy sao?”

“Ừ!”

Văn Sở gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Hơn nữa ta để ý tới chủ tu căn nguyên tốc độ của nàng, cho dù chúng ta có hơn mười Đạo Thánh vây đánh thì nàng cũng rất có thể sẽ bảo toàn rút lui được!”

“Vậy nên muốn giữ lại nàng là không thực tế lắm.”

“Đáng ghét! Chết tiệt!”

Ám Húc vừa mới ướt được một lần đang rất tức giận, khuôn mặt cũng vặn vẹo.

“Các ngươi ăn cái gì mà vô dụng như vậy không biết?”

“Tiếc là cha ta đang bế quan tu luyện, chuẩn bị tranh đoạt thần vị gì đó, nếu không lão nhân gia đó ra tay thì cũng không cần những thứ phế vật như các ngươi đi bêu xấu!”

Chương 1811: Dị không gian

Văn Sở Đạo Thánh kìm nén lửa giận ở trong lòng.

Trong lòng hắn tự nhủ, nếu không phải người cha Đạo Thần đó của ngươi, ta đã sớm tát cho ngươi một cái đập chết ngươi rồi.

“Ý của ta là đến tổng bộ tập hợp nguyên liệu, ăn tất cả đạo khí.”

“Đạo khí bát giai là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu, cái giá đó thật ra vẫn có thể chấp nhận được…”

Hắn còn chưa nói hết thì đã bị Ám Húc cắt ngang.

“Ngươi lại muốn chúng ta thật sự mua nó?”

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo đó, Văn Sở Đạo Thánh vẫn chỉ có thể tiếp tục tận tình khuyên bảo.

“Bây giờ cuộc tranh đoạt thần vị sắp xảy ra rồi, ý nghĩa của đạo khí bát giai vượt xa khỏi những nguyên liệu bình thường.”

“Đạt được một cái có lẽ sẽ có thể thay đổi vận mệnh, mà nếu như những nguyên liệu đó hết rồi thì còn có thể kiếm được thêm…”

“Ngươi đang nói nhảm gì vậy?”

Báo giá vô cùng thấp lúc đầu của Ám Húc chính là để ấp ủ một tính toán cướp đoạt ngang ngược.

Về cơ bản cũng là tâm lý ta muốn có hàng, nhưng ta lại không muốn trả tiền.

Hơn nữa hôm nay Khương Thành còn khiến cho hắn mấy lần không xuống đài được.

“Ngươi vẫn còn có ý định giao dịch bình thường với tên đó sao? Sự tức giận của ta chỉ là vô ích sao?”

Hắn đột ngột đứng dậy, ghét sát mặt Văn Sở, gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt hắn, giọng điệu hung dữ nói: “Ta muốn hắn chết! Muốn hắn mất đi tất cả! Muốn tất cả bảo vật của hắn đều thuộc về ta mà không cần trả tiền!”

“Đó mới là phong độ mà Tịnh Trúc Tiên Phủ chúng ta nên có!”

“Ngươi hiểu chưa?”

Văn Sở đúng là đã hiểu.

Cái mà tên nhị thế tổ này quan tâm hơn bây giờ không phải đạo khí bát giai.

Điều hắn quan tâm hơn chính là có thể trút giận.

Hắn muốn lợi dụng, khiến cho người khác chịu thiệt, như vậy hắn có thể thuận lợi vượt qua cơn tức này.

Còn về những chuyện như làm ăn, hắn hoàn toàn không để ý tới.

Đụng phải một người cấp trên ngược gió như vậy, Văn Sở cũng vô cùng bất lực.

“Nhưng là dị không gian thì ngươi nhất định phải suy nghĩ.”

Dị không gian là một sự tồn tại rất kỳ diệu.

Ngoại trừ khí tức của bản thân, người ngoài không thể nào chạm vào được.

Trừ khi ngươi có thể nhận được vị trí dẫn dắt cụ thể.

Trước đây Khương Thành giết chết nhiều kẻ địch như vậy, tất cả chiến lợi phẩm có được đều là trang bị và không gian trữ vật của hắn.

Nếu như đối phương mở ra dị không gian và chứa bảo vật ở bên trong, vậy khi đối phương chết thì những bảo vật này sẽ không còn manh mối.

Mà mất đi khí cơ ổn định của kí chủ, dị không gian sẽ nhanh chóng sụp đổ, bảo vật vô chủ bên trong cũng sẽ trôi dạt tự do.

Một phần rất lớn trong đó sẽ bị không gian loạn lưu hủy diệt.

Nhưng có một phần có thể sẽ đột nhiên đổ về lại Nguyên Tiên Giới vào một ngày nào đó.

Mà nó cũng sẽ trở thành cơ duyên cho những người khác.

“Sẽ không có ai lưu trữ tất cả chín món đạo khí bát giao trong nhẫn trữ vật.”

Văn Sở bình tĩnh hơn nhiều so với Ám Húc.

Nếu không hắn cũng sẽ không được phái tới để hỗ trợ tên nhị thế tổ này rồi.

“Cho dù chúng ta thật sự giết chết được hắn, cuối cùng thứ mà chúng ta lấy được cũng chỉ là binh khí tùy thân và nhẫn trữ vật của hắn mà thôi.”

“Còn đạo khí bát giai được hắn cất giữ trong dị không gian sẽ không còn tung tích gì kể từ đó nữa, chúng ta cũng không thể nào tìm được.”

“Chín món đó! Thậm chí có thể còn có nhiều hơn!”

“Tổn thất đó quá lớn…”

Ám Húc Đạo Tôn không nghe nổi nữa rồi.

Hắn vung vẩy cánh tay, nước miếng văng tứ tung.

“Ta mặc kệ các ngươi làm như nào, dù sao hắn cũng phải chết!”

“Không một ai có thể sỉ nhục ta như vậy!”

Văn Sở Đạo Thánh lau nước miếng vẩy lên trên mặt, đè nén cơn tức giận xuống.

“Muốn giết hắn cũng không phải không làm được.”

“Khi giao dịch kết thúc, chắc chắn rằng chúng ta đã lấy được tất cả đạo khí bát giai thì có thể ra tay!”

“Nhưng ở trước đó, chúng ta phải lấy ra đủ nguyên liệu làm mồi, nếu không đối phương sẽ không ngu đến mức chủ động lấy ra tất cả đạo khí bát giai đâu.”

Khi hắn đang ở bên này khua chiêng gõ trống báo cho Tịnh Trúc Tiên Phủ ở phía sau, thậm chí lúc Trúc Tiên cung bắt đầu gom góp nguyên liệu thì Khương Thành vẫn đang thảnh thơi nằm ở bên trong Hành cung.

“Rốt cuộc lần này ngươi muốn làm gì?”

Thương Linh cũng sắp bị hắn làm cho lơ mơ rồi.

“Với thân phận và thực lực của ngươi bây giờ, không đáng đấu của cải với một tên nhị thế tổ đúng không?”

“Ngươi có thể lấy được cái gì?”

Thành ca vừa hưởng thụ tượng gỗ mỹ nữ xoa bóp vừa lắc lư xem biểu diễn múa hát.

Hắn nghe thấy vậy thì cười híp mắt phất tay, yêu cầu những con rối lui xuống.

Cứ như bọn họ cũng có thể nghe lén chuyện bí mật vật.

“Ta có thể nhận được nhiều hơn.”

“Là có ý gì?”

“Cái này vẫn còn chưa đơn giản sao? Dị không gian đó!”

Có lẽ là tâm linh tương thông, ca cũng nói ra những từ này.

“Cho dù ta có giết chết tên nhị thế tổ kia, cho dù có chiếm được toàn bộ Tịnh Tiên Bảo điện lúc này thì cũng chỉ có thể lấy được một ít nguyên liệu ở bên ngoài sáng mà thôi.”

Cuối cùng Thương Linh bừng tỉnh hiểu ra.

“Ngươi cố ý để lộ ra nhiều đạo khí bát giai như vậy là muốn để cho đối phương cũng lấy ra nhiều hơn sao?”

“Đúng vậy, nếu không ta ăn no rỗi việc à?”

Khương Thành nhíu mày đắc ý.

“Bây giờ sau khi ta hành động như vậy, nhất định đối phương sẽ liều mạng tập hợp nguyên liệu từ các nguồn khác nhau, đập nồi bán sắt gom góp nguyên liệu.”

“Đừng nói là bên trong dị không gian, ngay cả môn đồ của Tịnh Trúc Tiên Phủ hay thậm chí cả tài sản của chính bản thân Tịnh Trúc Đạo Thần có lẽ cũng sẽ được dọn sạch.”

“Chỉ để đổi lấy đám đạo khí bát giai của ta.”

“Ngươi nói xem, có phải dịch vụ này rất chu đáo hay không?”

Thương Linh há hốc miệng, trong lúc nhất thời không biết phải diễn tả cực phẩm này như thế nào nữa.

Trong hai ngày này, tất cả âm thanh ở Tiên thành bên ngoài Hành cung đều là về Khương Thành.

Mặc kệ cho đến bây giờ bọn họ vẫn còn chưa biết “tên” của Khương Thành, nhưng một người có thể lấy ra chín món đạo khí bát giai thì có muốn không tranh luận sôi nổi cũng không được.

“Rốt cuộc địa vị của người này là như thế nào chứ?”

“Ta cực kỳ nghi ngờ sau lưng hắn cũng có chỗ dựa vô cùng vững chắc, nếu không làm gì có ai dám để lộ ra nhiều bảo bối như vậy?”

“Cái này còn phải nói sao? Bên cạnh người này có thể có một vị Đạo Thánh Long tộc mạnh như vậy làm chỗ dựa thì chắc chắn có nguyên nhân.”

“Nghe nói phía dưới Đạo Tuyệt Chi Địa còn có hai mươi lăm tiểu thế giới, có lẽ bọn họ tới từ bên đó.”

“Đừng quan tâm đến việc hắn đến từ đâu, bây giờ điều quan trọng là, bọn họ và Tịnh Tiên Bảo điện có thể thuận lợi tiến hành giao dịch hay không.

Đối với vấn đề này thì mỗi người đều có ý kiến của riêng mình.

Nhưng phần lớn trong số họ đều không xem trọng Khương Thành lắm.

“Có Ám Húc điện chủ ở đây, cuộc giao dịch này không thể nào thuận lợi được.”

“Đúng vậy, phong cách độc đoán của hắn chúng ta đã được lĩnh giáo từ lâu rồi…”

“Rồng mạnh không chèn ép được đầu rắn, dù sao đây cũng là địa bàn của Tịnh Trúc Tiên Phủ.”

“Một người một rồng, cuối cùng rất có thể là cả người và của đều không còn, không những tất cả đạo khí đều bị cướp đi mà ngay cả tính mạng cũng bị ảnh hưởng.”

“Tịnh Tiên Bảo điện cũng không suy nghĩ tới danh dự của thương hội sao, như vậy sau này làm gì còn ai dám làm ăn cùng với bọn họ nữa chứ?”

“Làm ăn? Bọn họ cũng chỉ là một thương hội mới mở ra từ một năm trước, vốn cũng không phải là làm ăn đàng hoàng.

“Hơn nữa, chín món đạo khí bát giai đó! Một bảo vật quan trọng đang ở trước mắt như vậy, danh dự là cái gì chứ?”

Đủ loại bàn tán xôn xao.

Mà ở bên phía Tịnh Trúc Tiên Phủ quả thật rất bận rộn.

Biết được có chín món đạo khí bát giai xuất hiện, bên phía Tiên Phủ vô cùng coi trọng.

Năm đó vì hãm hại Thành mà cuối cùng năm vị Đạo Thánh bọn họ ngược lại bị Thiên Cung tiêu diệt mất bốn người, chỉ còn lại một người là Mông Đoan Đạo Thánh sống, có thể nói là rất thê thảm.

Mà cùng với sự quay về của Tịnh Trúc Đạo Thần, dưới sự lôi kéo hoặc ép buộc của hắn, hiện nay Tịnh Trúc Tiên Phủ đã có tám vị Đạo Thánh, thực lực của bọn họ trái lại còn mạnh hơn so với trước đây.

Chương 1812: Bọn ta tự có diệu kế của mình

“Các ngươi mua hay là cướp?”

Sau khi biết tin chín Đạo khí xuất hiện, Tịnh Trúc Tiên phủ đã bắt đầu cuộc thảo luận sôi nổi.

“Chúng ta nhất định phải lấy được chín Đạo khí này!”

“Mấu chốt là lấy như thế nào.” Khôi Tàng Đạo Thánh - người từng là một trong ba Sa Hải Tam Thánh lạnh lùng nói.

Năm xưa hắn còn là đối thủ của Tịnh Trúc Tiên phủ.

Nhưng sau Sa Hải bị Thiên Cung đánh bại, hắn lại đứng không cùng phe với Phi Tiên Môn, càng ngày càng bị gạt ra ngoài lề hơn.

Lần này Tịnh Trúc Đạo Thần trở về, vừa đe dọa lại vừa hứa hẹn, cuối cùng hắn cũng gia nhập Tịnh Trúc Tiên phủ, trở thành một thành viên của Tịnh Trúc Tiên phủ.

Mà Mông Đoan Đạo Thánh - người từng là đối thủ của hắn vẫn là đại tổng quản của Tiên phủ.

“Nếu như mua thì giá cao quá.”

“Cướp thì chúng ta không cần bỏ ra gì cả.”

Câu nói này của hắn về cơ bản coi như đã quyết định cách làm của bọn họ rồi.

Thái độ của hắn cũng là “đồ thì ta muốn nhưng tiền ta không muốn trả.”

“Nhưng tin tức bên phía Văn Sở trưởng lão truyền về cũng nói rất rõ ràng, thực lực của Đạo Thánh Long tộc cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa còn chủ tu quy tắc tốc độ.”

Khôi Tàng không phản đối chuyện cướp.

Có thể có được miễn phí thì ai muốn phải trả tiền chứ?

Chỉ là chuyện cướp đoạt này không hề dễ dàng.

“Đối phương chắc chắn phải thấy thỏ mới thả chim ưng, có lợi mới làm, trước tiên chúng ta phải lấy được ra trên chín phần nguyên liệu thì mới khiến bọn họ yên tâm đem tất cả các Đạo khí ra.”

“Đúng như vậy.”

Mông Đoan cũng gật đầu tán thành với cách nghĩ này.

“Có hai việc chúng ta cần làm, thứ nhất là gom góp cho đủ nguyên liệu, lừa đối phương bày ra toàn bộ bảo vật.”

“Tốt nhất là nên xúi giục Đạo Thánh Long tộc kia rời đi trong lúc chúng ta giao dịch, đó là việc thứ hai.”

Hắn nhìn một lượt mấy vị Đạo Thánh khác đang có mặt ở đây.

Trầm giọng nói: “Bất luận là chuyện gom góp nguyên liệu hay lừa gạt vị Đạo Thánh Long tộc kia thì đều cần các chư vị đang ngồi ở đây góp sức.”

“Hy vọng chư vị có thể cố gắng hết khả năng của mình!”

“Bởi vì hành động lần này quyết định mỗi người chúng ta có thể có được một Đạo khí bát giai hay không.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả các Đạo Thánh có mặt ở đó đều kích động đứng bật dậy.

“Tám vị Đạo Thánh của Tiên phủ, cộng thêm Ám Húc thiếu chủ, chín Đạo khí vừa hãy mỗi người một chiếc!”

“Không sai, đây rõ ràng chính là ý trời.”

“Ông trời muốn giúp Tịnh Trúc Tiên phủ chúng ta lớn mạnh!”

“Ta vô cùng hoài nghi đối phương căn bản không chỉ có chín Đạo khí.”

“Ha ha ha, thế thì càng tốt!”

Động lực mà báu vật đem đến cho bọn họ không gì sánh kịp.

Những Đạo Thánh này nhanh chóng trở nên bận rộn.

Không chỉ lấy tất cả gia tài trong dị không gian của mình ra, còn phát động nhưng thuộc hạ và tộc nhân bên dưới cống hiến

nguyên liệu lên cho bên trên.

Hết cách, giá mà Khương Thanh đưa ra quả thật rất cao.

Nhiều Đan dược và thiên tài địa bảo như thế quả thực không hề dễ gom góp, muốn lấy ra được nhiều như vậy, Tịnh Trúc Tiên phủ phải đối mặt với khó khăn cực kỳ to lớn.

Sau khi lục tung, kiểm tra toàn bộ, phát động toàn thể mọi người cuối cùng bọn họ cũng gom góp đủ chín phần.

Nhưng bọn họ không hề hài lòng.

Bởi vì rất có khả năng Khương Thành có nhiều Đạo khí bát giai hơn.

Muốn lừa hắn lấy hết trong "dị không gian" ra thì phải dùng càng nhiều nguyên liệu hơn để dụ dỗ hắn.

Cho nên, Tịnh Trúc Tiên phủ rất nhanh chóng lại bắt đầu gom góp phần thứ mười, phần thứ mười một, phần thứ mười hai…

Để gom góp được nhiều hơn bọn họ bắt đầu bán một vài trang bị, bàn trận, phù lục ra bên ngoài, thậm chí còn mượn tiền của các tông phái ở vực giới khác.

Dù sao cũng sắp có Đạo khí bát giai rồi, những trang bị trên người bọn họ cũng sắp bỏ đi không dùng nữa.

Hơn nữa, sau khi cướp được Đạo khí bát giai, những nguyên liệu này sẽ được trả lại.

Khua chiêng gõ trống bận rộn suốt hai ngày, cuối cùng cả nhóm người cũng đem theo nhẫn trữ vật đầy ắp, ôm theo cảm giác thành tựu tràn đầy chạy tới Tịnh Tiên Bảo điện.

"Hắn vẫn còn ở đây chứ?"

Sau khi vào cửa, Đoan lập tức hỏi han tung tích của Khương Thành.

Văn Sở vội vàng gật đầu: "Vẫn ở đây, hắn vẫn luôn ở trong hành cung của hắn."

"Tốt lắm."

"Nhất định phải bảo mật sự có mặt của chúng ta để tránh dọa bọn họ chạy mất."

“Chúng ta” mà Mông Đoan nói chính là hắn và sáu vị Đạo Thánh bao gồm cả Khôi Tàng ở phía sau.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Ám Húc và Văn Sở.

“Tiếp theo đây, vẫn nên do các ngươi đi giao dịch với hắn thì hơn.”

Nói xong, hắn lấy ra mười năm chiếc nhẫn trữ vật.

Đại biểu cho mười năm phần nguyên liệu nhiều như biển, có thể mua được Đạo khí bát giai.

Nói thật, nhìn thấy mười năm chiếc nhẫn trữ vật này, một vài Đạo Thánh ở trong điện bất giác có một cơn kích động nổi lên từ tận đáy lòng.

Nếu như có thể âm thầm lấy trộm mười năm cái nhẫn trữ vật này thì sẽ là khoản thu hoạch lớn đến nhường nào chứ?

Dưới cái nhìn của tám vị Đạo Thánh, Ám Húc đón lấy số nhẫn trữ vật này như một lẽ đương nhiên.

“Bọn ta giao dịch với bọn họ thế các ngươi thì sao?”

Mông Đoan thản nhiên nói: “Ta và Khôi Tàng sẽ che giấu tu vi rồi đi theo sau các ngươi.”

“Còn bọn họ…”

Hắn nhìn về phía năm vị Đạo Thánh khác.

“Năm người bọn họ phụ trách việc dẫn dụ Đạo Thánh Long tộc rời đi trong lúc giao dịch.”

Đối với bọn họ mà nói, đây là một bước vô cùng quan trọng.

Nếu như Thương Linh có mặt lúc giao dịch thì khi bọn họ cướp Đạo khí, Thương Linh hoàn toàn có thể thu lại Đạo khí sau đó rời khỏi nơi đó với tốc độ nhanh nhất.

Cho nên nhất định phải dẫn dụ nàng rời đi.

Trong suy nghĩ của hắn, năm vị Đạo Thánh đủ để dẫn dụ và hãm chân Thương Linh rồi.

Còn về Khương Thành, hắn cùng với Khôi Tàng và Văn Sở, ba người bọn họ cùng “hầu hạ” đã được coi là dùng bom hạt nhân để đánh muỗi, cho hắn thể diện quá lớn rồi.

Kế hoạch lần này vô cùng tuyệt vời, chắc chắn sẽ thành công.

“Như thế mà cũng có thể làm được hả?”

Ám Húc cảm thấy có chút khó tin.

“Chuyện lớn như giao dịch, bọn họ cũng không sơ sẩy đến mức bị lừa chứ?”

“Bọn họ sẽ bị lừa, bọn ta có diệu kế!”

Trên mặt Mông Đoan đem theo sự tự tin vô cùng mãnh liệt.

Mặc dù rất tò mò diệu kế kia rốt cuộc là gì nhưng ở trước mặt hắn, Ám Húc cũng không dám quá hỗn xược.

Nhưng hắn vẫn nói ra yêu cầu của mình.

“Ta muốn tên nhãi kia sống, ta muốn hắn sống không bằng chết!”

Đối với tiểu tiết nhỏ như thế, Mông Đoan cũng chẳng thèm để ý.

“Tùy ngươi.”

Trong suy nghĩ của hắn, dẫn dụ Thương Linh rời đi, lấy được Đạo khí coi như là đại công cáo thành rồi.

Còn về Đạo Tôn nghe nói đã có được đại kho báu viễn cổ kia, lúc đó chỉ là kẻ yếu mà thôi.

Muốn hành hạ thế nào thì hành hạ như thế.

Một khắc sau, Thành ca nghênh đón Ám Húc, Văn sở cùng với năm vị “tùy tùng” của Tịnh Tiên Bảo điện.

Bởi vì Mông Đoan và Khôi Tàng đều đã thay đổi hình dạng, cất giấu khí tức, áp chế tu vi của mình cho nên thực ra Khương Thành cũng không nhận ra bọn họ.

Hai bên chính thức gặp nhau ở bên ngoài hành cung.

“Các ngươi đã chuẩn bị xong hết nguyên liệu rồi chứ?”

Nhìn thấy Ám Húc, hắn lộ ra ánh mắt trêu trọc.

“Ta cho các ngươi thời gian hai ngày, chắc không có chuyện các ngươi chưa gom đủ đâu đúng không? Nếu thật thế thì Tịnh Tiên Bảo điện các ngươi cũng khiến người ta thất vọng quá rồi nha.”

Bây giờ trong đầu của Ám Húc đang tập luyện sau khi bắt được Khương Thành thì sẽ hành hạ hắn như thế nào.

Sau khi hắn nghe thấy câu nói này, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Ếch ngồi đáy giếng như ngươi làm sao biết được nội tình bên trong của Tịnh Tiên Bảo điện bọn ta chứ?”

“Nói thật cho ngươi biết, bọn ta chỉ nhẹ nhàng điều động kho dự trữ bên dưới là đã tập hợp đủ mười lăm phần rồi!”

“Chỉ sợ Đạo khí của ngươi không đủ, không thể làm thỏa mãn được sự ham muốn của bọn ta mà thôi.”

Nghe được đối phương chuẩn bị tận mười lăm phần nguyên liệu, Khương Thành vui mừng khôn xiết.

Một phần nguyên liệu có giá trị hơn hai trăm tỷ điểm Tiên Nguyên.

Mười lăm phần chắc phải là những hơn ba nghìn tỷ sao?

Hắn đột nhiên cảm thấy đám người trước mặt hắn thật sự đáng yêu quá mức, còn vội vàng đưa đồ đến cho hắn.

“Yên tâm, mười lăm Đạo khí bát giai ta vẫn có thể lấy ra được, bây giờ có thể bắt đầu giao dịch được chưa?”

Chương 1813: Mau ra đây cứu đồng tộc của ngươi

Thật sự có mười lăm món?

Mông Đoan và Khôi Tàng suýt nữa hoan hô lên ngay tại chỗ.

Giờ phút này, ở trong mắt của bọn họ, Khương Thành chính là đứa trẻ tán gia bại sản.

Nếu không phải đạo khí chưa đến tay, Ám Húc cũng rất muốn hỏi hắn một chút, ngươi mang theo nhiều bảo bối như vậy đến đây là vì để lấy lòng ta đấy à?

Văn Sở Đạo Thánh kiềm nén phấn khởi vui sướng trong lòng, cố gắng khiến biểu cảm trở nên hơi bình tĩnh một chút.

“Vì để tránh khỏi sau khi một bên giao dịch lấy được bảo vật lập tức trốn vào dị không gian nuốt lời, cho nên xung quanh địa điểm giao dịch của chúng ta sẽ bố trí kết giới ngăn cách quy tắc không gian.”

“Không có vấn đề gì chứ?”

Thực ra bọn họ không nhắc đến, Khương Thành cũng sẽ nhắc đến yêu cầu này.

Lỡ như khi mình ra tay, đối phương thu hồi một đống lớn vật liệu vào dị không gian, vậy thì xôi hỏng bỏng không rồi.

“Đương nhiên không vấn đề gì, đây là điều nên làm.”

Nghe thấy hắn đồng ý, trong long Ám Húc và Mông Đoan đều cảm thấy an tâm rồi.

Cái tên này cuối cùng cũng trúng kế.

Ổn rồi!

Trong hư không, Tịnh Tiên Bảo điện bên kia rất nhanh đã bố trí xong kết giới.

Mặc dù kết giới này có thể từ bên ngoài nhìn thấy bên trong, nhưng Tiên Nhân trong Tiên thành không có một ai dám đến gần phạm vi trăm dặm xung quanh.

Bọn họ chỉ có thể xa xa ngửa lên nhìn một trận giao dịch có lẽ là lớn nhất Nguyên Tiên giới mấy chục tỉ năm qua.

Ám Húc sốt ruột muốn nhanh tiến đến sỉ nhục hành hạ Khương Thành, thế là gấp không thể chờ được móc ra mười lăm chiếc nhẫn trữ vật.

Lần lượt bày ra hết mỗi một vật liệu trong nhẫn trữ vật một lần.

Đây là nói rõ bọn ta đúng thật mang đủ bảng giá.

Nhìn thấy đan dược và thiên tài địa bảo che trời rợp đất, Khương Thành sắp không nhịn được ý cười nơi khóe môi.

Chuyện này nếu như lúc trước trực tiếp đánh đến một trận phá hoại, cho dù phá hủy Tịnh Trúc Tiên Phủ cũng không có được nhiều như thế đâu!

“Đến lượt ngươi rồi.”

Khương Thành gật đầu, cuối cùng cũng hiển lộ toàn bộ mười lăm kiện đạo khí bát giai ra.

Nói thật, hắn nhiều nhất có thể lấy ra cũng chỉ mười bảy kiện.

Đây đã là cực hạn rồi.

Năm xưa chém giết bảy vị Thần Quân Thích Vương, Dực Vương kia, không hề có được đạo khí bát giai, bởi vì đều bị kiếm đạo hoàn mỹ phá hủy ngay tại chỗ rồi.

Mười bảy kiện này đều là do những năm sau này thu được.

Khi toàn bộ mười lăm đạo khí bát giai thật sự đều xuất hiện trước mặt mình, dù là Văn Sở Đạo Thánh từng nhìn thấy chín kiện trước đó cũng vẫn là vẻ mặt tràn đầy rung động, suýt nữa nhìn hoa cả mắt.

Cái tên này thật sự có mười lăm kiện à!

Rốt cuộc hắn đã chọc được một kho báu lớn cỡ nào?

Mông Đoan và Khôi Tàng suýt nữa đã chợt ngừng thở.

Mà trong lòng tất cả những Đạo Thánh mai phục ở chỗ tối kia đều có một cỗ xúc động muốn lập tức xông lên cướp.

Bọn họ thân là Đạo Thánh vẫn chưa có một kiện đạo khí bát giai nào đâu đấy.

Chỉ cần cướp lấy một kiện, cả đời này cũng đáng rồi.

Nhưng lúc này Thương Linh vẫn ở hiện trường, bọn họ vẫn phải vất vả kiềm chế.

Ám Húc cũng đã rơi vào đầu óc trống rỗng ngắn ngủi, vẫn là Mông Đoan âm thầm truyền âm đánh thức hắn cuối cùng mới khôi phục lại bình thường.

“Rất tốt!”

Nhị Thế Tổ này mỉm cười vỗ tay.

“Hiện tại chúng ta có thể giao dịch rồi.”

Hắn dẫn đầu mang theo mười lăm chiếc nhẫn trữ vật đầy ắp cùng tiến vào trong không gian kết giới cuộc giao dịch kia với đám người Văn Sở, Mông Đoan, Khôi Tàng.

Sau cùng ý vị thâm trường duỗi tay phải ra về phía Khương Thành.

“Mời!”

Thành ca gật đầu.

Cũng mang theo mười lăm kiện đạo khí bát giai kia cùng tiến vào bên trong với Thương Linh.

Khi nhìn thấy hắn tiến vào bên trong, Ám Húc gần như muốn cười ra tiếng.

Kết giới ngăn cách quy tắc không gian, không thể kết nối với dị không gian.

Hiện tại Khương Thành muốn giấu mười lăm kiện đạo khí lại cũng không làm được nữa.

Hiện nay chỉ còn lại một bước cuối cùng, đó chính là dẫn Thương Linh ra.

“Các ngươi định giao dịch thế nào?”

Câu nói này của Khương Thành vừa mới nói ra khỏi miệng, trên bầu trời cao nơi xa phía bên ngoài kết giới truyền lại một tiếng rồng ngâm.

Ngay sau đó, tiếng nổ vang kịch liệt vang lên.

Bất luận là hai bên giao dịch bên trong hay là những Tiên Nhân trong Tiên thành phía dưới kia đều bị biến cố xảy ra đột ngột này chấn động đến nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài kia, một con Long tốc độ giống với Thương Linh về bề ngoài đạt đến chín mươi tám phần trăm trở lên đang chạy trốn về phía bên này.

Mà ở đằng sau, bốn tên Đạo Tôn đang vung vẩy đao kiếm, thúc động pháp cảnh đuổi giết hắn.

Vừa đuổi, vừa lớn tiếng la hét.

“Đừng để hắn chạy mất!”

“Súc sinh này vậy mà dám bất kính với Nhân tộc ta, giết chết hắn!”

“Đuổi theo, chém hắn thành vạn đoạn!”

Mà ở phía trước bọn họ, con rồng chạy trốn kia hoảng hốt chạy bừa, bay về phía bên này.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng của Thương Linh, trong đôi mắt lo lắng của hắn nổi ra hy vọng.

"Cứu ta!"

"Tiền bối cứu một đồng tộc là ta đi…"

Khương Thành và Thương Linh đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều có thể nhìn thấy không nói lên lời trong mắt đối phương.

Bởi vì quả thực sạn quá nhiều, vì kế hoạch, Thành ca không thể không chọn truyền âm.

"Tiền bối hắn gọi hình như là ngươi?"

Thương Linh vẻ mặt buồn cười.

"Có lẽ là vậy?"

Khương Thành thở dài một hơi.

"Nếu như ta đoán không sai, bọn họ muốn dùng cách này lừa ngươi ra ngoài?"

Đã đến bước này, bọn họ đã nhìn ra kế hoạch của đối phương rồi.

Tìm một người thi triển thuật biến hóa, biến thành "đồng tộc" của Thương Linh, dù sao lần trước Thương Linh từng hiển lộ chân thân, sao chép rập khuôn máy móc là được.

Sau đó lại để mấy người khác giả vờ đánh với Long tộc kia, chế tạo một trận cảnh tượng nguy hiểm bị đuổi giết.

Mặc dù bọn họ không quen biết Thương Linh, nhưng ngươi thân là Đạo Thánh của Long tộc, chắc chắn là cấp bậc đại lão thủ lĩnh chứ nhỉ?

"Đồng tộc" của mình bị người ta đuổi giết, ngươi có thể ngồi nhìn không quan tâm đến sao?

Ngươi nhất định phải đi cứu giúp đấy!

Lập tức!

Ngay tức khắc!

Không được trì hoãn chút nào!

Ở trước mặt an nguy của "đồng tộc", giao dịch tính là gì chứ?

Mà một khi ngươi đuổi ra sẽ chẳng khác nào bị lừa ra rồi.

Đến lúc đó Khương Thành ở lại trong này chính là cá đã lên thớt đợi làm thịt, tùy ý bọn họ đùa bỡn thế nào.

Tiếp tục truyền âm cho Khương Thành: "Có phải bọn họ xem nhẹ ta quá không?"

Thành ca cũng dở khóc dở cười.

"Không có gì bất ngờ, con rồng giả kia và bốn Đạo Tôn kia đều là Đạo Thánh đóng giả."

"Ta biết bọn họ sẽ tìm cách dẫn ngươi đi, nhưng tiết mục này cũng kém cỏi quá rồi, quả thực là đang sỉ nhục trí thông minh của chúng ta mà…"

Long tộc của Cổ Tiên Giới, lúc trước vẫn luôn đều phong bế ở trong một đạo vực của Đạo Tuyệt Chi Địa, không tiếp xúc với ngoại giới.

Sau này lại bị lừa vào Thiên Long giới.

Cho nên bất luận Mông Đoan, Văn Sở hay là Khôi Tàng, Ám Húc, thực ra đều chưa từng nhìn thấy Thương Long tộc, căn bản không biết tộc quần này ít ỏi cỡ nào.

Mỗi một vị Thương Long tộc, Thương Linh đều quen biết.

Hơn nữa bọn họ vì để tận lực biến thành "đồng tộc" của Thương Linh thế mà cũng biến ra chín đường văn tử sắc ở sau lưng.

Thật tình không biết, chín đường văn đó là kí hiệu cấp bậc huyết mạch.

Chỉ biến ra một ngoại hình, kết quả một chút xíu khí tức huyết mạch Long tộc cũng không có, quả thực giả đến nỗi không thể giả nữa.

"Thật sự là một trận trò cười ngu xuẩn!"

Nhìn con rồng giả không ngừng lượn quanh hô cứu ở bên ngoài kia, Thương Linh lại vừa bựa mình vừa buồn cười.

Nàng cứ nhìn như thế, cố ý một dáng vẻ thờ ơ làm thinh.

Mà năm tên Đạo Thánh Tiên Phủ diễn kịch bên ngoài mắt thấy nàng không ra ngoài, đều có hơi sốt ruột.

Sao lại không ra ngoài?

Chuyện này không phù hợp kịch bản đâu!

Bọn họ chỉ có thể lượn quanh đuổi theo ở bên ngoài kết giới, đánh đến ngược lại sắc màu rực rỡ.

Chương 1814: Sao ngươi có thể thấy chết không cứu

Mông Đoan và Văn Sở đều có hơi sốt ruột.

Đạo Thánh Long tộc này không bị lừa rời khỏi hiện trường, bọn họ không nắm chắc đoạt được tất cả đạo khí đâu!

Cho dù đoạt được ít hơn một món, bọn họ đều sẽ cảm thấy thiệt thòi lớn rồi.

Vì thế, Văn Sở Đạo Thánh cũng không thể không chủ động mở miệng.

"Khụ, à thì…"

"Bên ngoài xảy ra chút biến cố."

Khương Thành cố ý vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

"Đúng thế, nơi này nguy hiểm quá, hay chúng ta vẫn nên giao dịch vào ngày khác đi?"

Chuyện này sao mà được?

Nếu như đổi ngày khác, vậy hành động này ngày hôm nay không phải là thi triển vô ích rồi sao?

Huống hồ cứ kéo dài tiếp, nếu như những Vực Giới xung quanh khác biết được nơi này có mấy kiện đạo khí bát giai, nhất định cũng sẽ dính vào trận giao dịch này.

Đến lúc đó tình thế hỗn loạn, cũng không đến lượt bọn họ giành được.

"Không được! Không thể hôm khác được!"

Mông Đoan ngụy trang tu vi đứng ở phía sau cũng không nhịn được buột miệng nói ra.

“Bọn ta chuẩn bị lâu như thế, toàn bộ Tịnh Trúc Tiên Phủ bận rộn vì nó, sao có thể bởi vì chút nguyên nhân này mà đổi thành hôm khác?”

Khương Thành cũng không ngốc.

Mặc dù vẫn không nhận ra hắn, nhưng cũng biết đây chắc chắn là tùy tùng Đạo Thánh của Tiên Phủ bên kia đóng giả.

Thế là hắn cố ý bĩu môi với Ám Húc trước mặt.

“Người dưới trướng ngươi không có quy củ như vậy à?”

Mông Đoan suýt nữa nổi bão ngay tại chỗ.

Thân phận của hắn và những Đạo Thành khác không giống nhau, thân là đại đệ tử của Tịnh Trúc Đạo Thần, đại tổng quản của Tiên Phủ, thực ra địa vị của hắn phải cao hơn Nhị Thế Tổ Ám Húc này rất nhiều.

Bình thường Ám Húc căn bản không dám hỗn sược ở trước mặt hắn.

Nhưng lúc này, kế hoạch vẫn chưa thành công, hắn cần phải tiếp tục đóng vai “tùy tùng” cho tốt.

Nhìn thấy sắc thái nghi hoặc trong mắt Khương Thành kia, hắn không thể không âm thầm truyền âm cho Ám Húc.

“Mắng ta!”

“Hả?”

“Nhất định phải lấy được lòng tin của hắn, không thể khiến hắn nghi ngờ thân phận của ta, nếu không đánh rắn động cỏ, hắn sẽ rút khỏi trận giao dịch này.”

“Ồ ồ.”

Ám Húc đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó vui vẻ.

Còn có chuyện tốt này?

Nhị Thế Tổ này lập tức quay người, mạnh mẽ tát Mông Đoan một cái mạnh.

“Bản thiếu chủ ở đây, đến lượt ngươi nhảy ra kêu la à?”

Câu nói này thực ra hắn sớm đã rất muốn nói với Mông Đoan rồi.

Ta là con trai của Đạo Thần, ngươi là đồ đệ của hắn, ngươi dựa vào đâu vượt lên trên ta?

Chỉ là bản thân Tịnh Trúc Đạo Thần cũng rất coi trọng Mông Đoan.

Hắn không thể chống lại nổi mà thôi.

Lần này ngược lại đã cho hắn một cơ hội phát tiết.

Bốp!

Hắn lại tát thêm một cái nữa.

“Ta chưa cho phép, có chỗ cho ngươi mở miệng à?”

“Cái thứ không có chút mắt nhìn nào, có phải muốn chết không?”

Mông Đoan suýt nữa bị hắn đánh đến sửng sốt.

Hắn hận không thể dùng ánh mắt giết người, đè Ám Húc trên mặt đất cắt chém một trăm lần.

Ta kêu ngươi mắng ta mấy câu, mẹ nó sao ngươi lại trực tiếp ra tay rồi?

Ngươi cứ đợi đấy cho ta!

“Đủ rồi!”

Hắn không thể không truyền âm ngăn cấm Ám Húc.

“Hiện tại ngươi nghĩ cách lừa con rồng cái này ra ngoài.”

Ám Húc luc này này mới vẫn chưa đủ đã thu tay lại.

Hắn cũng nhìn ra kế hoạch của Mông Đoan.

Thế là quay người lại, bắt đầu nhắc nhở Thương Linh.

“Khụ, à thì, đồng tộc bên ngoài của ngươi đang bị người ta đuổi giết đấy.”

Thương Linh mỉm cười gật đầu.

“Vậy thì sao?”

Câu hỏi vặn lại này đã khiến Ám Húc và những người khác đều nghẹn họng.

Đây là "đồng tộc" của ngươi đấy!

Không giống như Nhân tộc số lượng to lớn, rất nhiều tộc quần thiểu số đều vô cùng liên kết, đoàn kết hơn bao giờ hết.

Bởi vì không đoàn kết thì sớm đã bị tiêu diệt ở trong nhiều lần đại kiếp rồi.

Lẽ nào Long tộc các ngươi khá đặc biệt, thịnh hành việc thấy chết không cứu?

Mắt thấy nàng thờ ơ làm thinh, Ám Húc chỉ có thể nhẫn nại dùng đạo lí thuyết phục, dùng chân tình làm cảm động đối phương.

"Đồng tộc bị đuổi giết, ngươi không định làm chút gì sao?"

Thương Linh vẻ mặt nghi hoặc: "Ta cần phải làm chút gì đó à?"

"Chuyện này…"

Ám Húc há miệng, có hơi phát điên.

"Hắn cũng đã sắp bị giết rồi đấy, ngươi sắp thiếu đi một đồng tộc rồi. Đây là chuyện thê thảm cỡ nào, hôm nay ngươi không cứu, tương lai những đồng tộc khác sẽ đối xử với ngươi thế nào?"

Có thể khiến tên công tử bột này nói ra loại lời tận tình khuyên bảo này cũng coi như là một kì tích rồi.

Chỉ đáng tiếc, Thương Linh vẫn chưa chơi đủ.

"Ta thấy hắn vẫn rất tốt mà, cũng không bị thương, cách cái chết còn xa lắm đấy."

Nàng nhếch môi đỏ lên lộ ra ý vị trêu trọc nồng đậm.

"Nếu như đã không có nguy hiểm đến tính mạng, vậy chỉ coi thành một trận rèn luyện thôi mà."

"Trải qua trận rèn luyện này, ta tin rằng tương lai hắn sẽ càng thêm mạnh mẽ."

Ám Húc sắp muốn mắng người rồi.

Có người làm thủ lĩnh như ngươi sao?

Cho dù là cặn bã như hắn, nếu như nhìn thấy có người ức hiếp đệ tử của Tiên Phủ ở bên ngoài cũng sẽ đứng ra gào hai câu đó được không?

Thật là đáng chết!

Hắn chỉ có thể truyền âm với Đạo Thánh đóng giả Long tộc bên ngoài kia.

“Các ngươi làm cái gì vậy, chẳng có chút vết thương nào, giả quá!”

“Chuyện này khiến nàng mắc lừa kiểu gì?”

Đạo Thánh kia có hơi cạn lời.

Cái gì, diễn kịch mà còn phải bị thương thật?

Mông Đoan nôn nóng cũng truyền âm.

“Nghĩ đến mười lăm kiện đạo khí bát giai kia!”

“Đừng nói là bị thương, cho dù là gần chết thì có là gì chứ? Chút đại giá này hoàn toàn đáng!”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!”

Tên Đạo Thánh đóng giả Long tộc kia suýt nữa thổ huyết ngay tại chỗ.

Hay là ngươi đến thế chỗ nhân vật của ta đi?

Có điều cũng không có chỗ để lựa chọn cho hắn nữa.

Sau khi bị Ám Húc, Mông Đoan thúc giục, bốn tên Đạo Thánh phía sau kia chợt thay đổi phong cách chỉ có sấm mà không có mưa vừa rồi, bắt đầu chơi thật.

Thế tiến công của bốn người đã tăng mạnh hơn gấp ba lần.

Mấu chốt nhất là công kích của bọn họ không còn cố ý đánh đến chỗ không, mà là nhằm vào “thân rồng” to lớn kia bắn phá.

Trong nháy mắt, tên Đạo Thánh đóng giả Long tộc phía trước kia toàn thân đã trở nên máu chảy như mưa.

Hắn liều mạng né tránh, thỉnh thoảng còn thả mấy đạo căn nguyên về phía sau một cách tượng trưng.

Nhưng dù sao cũng là một chọi bốn, huống hồ trong kịch bản, hắn là một bên thế yếu bị đuổi giết, cũng không thể triển lộ thực lực cấp bậc Đạo Thánh.

Cho nên chỉ có thể vừa chạy trốn, vừa tiếp tục thảm thiết kêu cứu mạng.

Hi vọng có thể sớm dẫn Thương Linh ra ngoài.

“Nhìn xem!”

Ám Húc lập tức nhảy dựng lên.

Chỉ vào “Long tộc” bị đánh đến kêu lên oai oái kia, lớn tiếng hét lên với Thương Linh.

“Mau nhìn đi, đồng tộc của ngươi lần này nguy hiểm rồi, hắn đã bị trọng thương đấy!”

Thương Linh chợt hơi mỉm cười.

“Chỉ bị thương có chút xíu mà thôi, không là gì cả, Long tộc bọn ta xưa nay càng chiến càng mạnh.”

“Đây còn chỉ là mới bị thương chút xíu thôi sao?”

Ám Húc sắp không thể nhìn tiếp được nữa.

Thầm nghĩ sao Long tộc các ngươi đối xử với đồng tộc tàn khốc như vậy?

“Hắn đang điên cuồng chảy máu kia, cứ tiếp tục như vậy thì hắn sẽ chết bất cứ lúc nào đấy!”

Thương Linh thầm nghĩ các ngươi diễn tận lực như vậy, bức thiết như vậy, cũng đã không phù hợp logic rồi.

Ngươi kêu ta mắc bẫy kiểu gì chứ?

“Đây không phải là vẫn chưa chết à, còn sớm lắm.”

“Như vậy còn sớm?”

Ám Húc cảm thấy bản thân được làm mới nhận thức.

So với con rồng cái này, có phải mình có hơi quá nhân từ không?

Hắn chỉ có thể âm thầm tiếp tục truyền âm cho mấy tên Đạo Thánh kia.

“Tiếp tục đánh!”

“Tăng thêm lực vào!”

“Các ngươi chưa ăn cơm à?”

“Hắn là một Đạo Thánh đấy, không đánh chết được!”

Dưới tình huống không ngừng đe dọa này của hắn, tên Đạo Thánh đóng giả Long tộc kia coi như là cực xui xẻo.

Vốn dĩ vẫn chỉ là một vài vết thương ngoài da.

Cùng với thế tiến công của bốn người phía sau kia tăng mạnh, hắn bắt đầu bị nội thương, thậm chí ngay cả căn cơ cũng dần dần bị lay động.

Còn tiếp tục như vậy nữa, hắn đúng thật là có thể bị đánh chết tươi khi diễn kịch.

Chương 1815: Bọn ta cũng có át chủ bài

“Hắn thật sự không ổn rồi!”

Ám Húc sắp gấp đến khoa tay múa chân giống như một con khỉ.

“Ngươi nhìn hắn, ngay sau đó có thể sẽ chết.”

“Cứ trơ mắt nhìn đồng tộc của mình bị giết như thế sao?”

“Trời ơi trời ơi, chuyện này cũng khiến người ta giận sôi người quá đi…”

Thành ca vẫn luôn đang xem náo nhiệt, rất muốn đáp lại hắn một câu —— Nếu như ngươi đã tích cực hăng hái như vậy, vậy sao ngươi không tự lên đi?

“Đủ rồi đấy, lên đi.”

Hắn cũng không nhìn tiếp được nữa, chỉ có thể âm thầm truyền âm cho Thương Linh.

“Nếu như ngươi không bị lừa ra ngoài, bọn họ cũng không thể an tâm ra tay.”

Dường như Thương Linh vẫn chưa chơi đủ.

Nàng không cho là đúng mỉm cười: “Bị trò lừa bịp vụng về này lừa ra ngoài, truyền ra ngoài, ta cũng mất mặt quá rồi đấy nhỉ?”

“Càng huống hồ, bọn họ vậy mà dám giả mạo Long tộc, thì nên để bọn họ chịu khổ một chút.”

Thành ca cười khổ dang hai tay ra.

“Ngươi còn tiếp tục kéo dài nữa, tên Đạo Thánh đóng giả Long tộc kia bị thương quá nặng, cũng sắp không duy trì không nổi thuật biến hóa nữa rồi.”

“Đến lúc đó mọi người ngượng ngùng biết bao, muốn chơi cũng không chơi được nữa.”

Thương Linh suy nghĩ cũng phải.

Lần này nếu như không phối hợp với kịch bản của đối phương một chút, vậy kế hoạch của Khương Thành cũng không mở ra được.

“Này.”

Nàng bay ra kết giới, chân thân Thương Long hiển hiện ra.

“Những người các ngươi đây rốt cuộc muốn làm gì?”

Nhìn thấy cuối cùng nàng cũng đã xông ra ngoài.

Tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Tên Đạo Thánh bị đánh đến mình đầy thương tích kia nước mắt lưng tròng.

“Hu hu hu, bọn họ đánh ta, còn nói muốn tiêu diệt Long tộc chúng ta.”

“Ra mặt cho ta đi, đại lão đồng tộc…”

Hắn cũng không biết Thương Linh ở Long tộc có thân phận gì, chỉ có thể gọi đại lão.

Mà bốn tên Đạo Thánh phía sau kia lại là dựa vào kịch bản đã định trước bắt đầu khiêu khích không kiêng nể.

“Thế mà vẫn còn một Long tộc?”

“Long tộc là kẻ địch một mất một còn của chúng ta, giết chết nàng luôn!”

“Rút gân rồng của nàng, lột vảy rồng của nàng!”

“Giết…”

Bốn người đồng loạt xuất một chiêu về phía Thương Linh, sau đó muốn bỏ chạy về phía sau.

Không chỉ bọn họ, tên Đạo Thánh đóng giả Long tộc kia cũng cùng nhau bay về phía bên ngoài Tiên thành.

Nhiệm vụ của bọn họ chính là dẫn Thương Linh ra, khiến nàng không thể can dự vào giao dịch của kết giới bên này, chắc chắn sẽ bay xa một chút.

Thương Linh chỉ có thể phối hợp đuổi ra ngoài.

Thế là một rồng và năm Đạo Thánh này rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Đám người Ám Húc và Mông Đoan vui mừng quá đỗi, thậm chí còn cố ý dùng Thần Hồn cảm nhận nơi xa một chút, phát hiện bên kia càng bay càng xa, cũng sắp bay ra khỏi phạm vi cảm nhận, lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Thành công rồi!

Kế hoạch thành công hoàn toàn!

“Ha ha!”

Ám Húc cũng chẳng cần giả vờ nữa.

Lật bài rồi.

“Hiện tại xem ngươi phải làm sao.”

Thành ca biết hắn muốn làm gì, có điều vẫn cố ý hỏi vặn lại hắn một câu.

“Gì mà phải làm sao, không phải là muốn giao dịch à?”

“Giao dịch?”

Sau khi Thương Linh rời khỏi, nụ cười của Ám Húc cũng chẳng thể thu lại được nữa. Hai mắt hắn tràn đầy giễu cợt, nhìn Khương Thành giống như mèo vờn chuột.

“Hiện tại ai còn giao dịch với ngươi chứ?”

“Nếu như không giao dịch, vậy thì ta đi đây.”

“Đi?”

Ám Húc lóe người một cái, cản ở phía trước hắn.

“Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu rõ cảnh ngộ của mình nhỉ.”

“Nói thật với ngươi, một rồng bốn Đạo Thánh vừa rồi kia đều là người của bọn ta đóng giả đấy, chỗ dựa lớn nhất của ngươi đã bị lừa đi rồi!”

Hắn dương dương đắc ý quan sát Khương Thành, phảng phất như hắn đã trở thành tù nhân của mình.

“Nếu như ta là ngươi, hiện tại sẽ quỳ xuống, hai tay dâng hiến lên tất cả đạo khí và bảo vật.”

“Như thế tương lai ta chơi chán rồi, có lẽ sẽ cho ngươi một cách chết sảng khoải.”

“Nhưng nếu như ngươi không thức thời, ta đảm bảo khiến ngươi hối hận vì còn sống.”

Nói xong, sắc thái trong mắt hắn hoàn toàn biến thành tàn nhẫn.

Khương Thành thản nhiên nói: “Cho nên các ngươi định cướp đoạt trắng trợn à?”

“Ngươi sai rồi.”

Vẻ mặt của Ám Húc đều bởi vì hưng phấn mà bắt đầu trở nên vặn vẹo.

“Không chỉ muốn cướp đoạt trắng trợn, còn muốn khiến ngươi đọa vào vạn kiếp bất phục. Ngươi tưởng rằng đắc tội ta còn có thể có kết cục tốt?”

“Cũng không nghe ngóng xem đây là đâu?”

Cục tức hắn nhịn lâu như thế, hiện tại cuối cùng cũng có thể phát tiết ra rồi.

“Đấu của cải với ta? Khiến ta không xuống đài được? Ngươi đúng là to gan thật đấy!”

“Hiện tại! Còn không mau quỳ xuống cho ta!”

Dù cho Khương Thành có hứng thú phối hợp đi chăng nữa, cũng không thể nào quỳ xuống.

Hắn cố ý thất vọng thở dài một hơi.

“Dù sao Tịnh Tiên Bảo Điện các ngươi cũng là một thương hội, làm ăn như vậy, quả thực có phần không đẹp đẽ lắm!”

“Cái gì?”

Ám Húc và mấy người phía sau liếc nhìn nhau một cái, mấy người đồng loạt cười ra tiếng.

“Giới tu luyện thực lực vi tôn, ngay cả điều này ngươi cũng không hiểu à?”

“Lần đầu tiên ra ngoài lăn lộn đấy à?”

Mông Đoan vừa khóa chặt đường lui của Khương Thành, vừa không biết xấu hổ lên tiếng: “Bảo vật chỉ có người tài mới có.”

“Gì mà đại bảo tàng Viễn Cổ, đó vốn dĩ chính là cơ duyên thuộc về Tịnh Trúc Tiên Phủ, chỉ là ông trời mượn tay ngươi trả lại cho bọn ta mà thôi.”

“Đây chính là số trời, ngươi phải cam chịu số phận.”

Bọn họ đúng thật là chẳng có tí gánh nặng tâm lí gì cả.

Thậm chí cũng không tránh những Tiên Nhân xem náo nhiệt ở nơi xa kia.

Thế là, toàn bộ những Tiên Nhân trong Tiên thành phía dưới kia đều âm thầm lắc đầu.

Quả nhiên, mười mấy kiện đạo khí bát giai đúng thật là trân quý quá, đủ để khiến Tịnh Trúc Tiên Phủ không nói võ đức.

“Hóa ra là như vậy à.”

Thành ca nhìn bọn họ tự tin như thế, không thể không tốt bụng nhắc nhở hắn một câu.

“Quên nói cho các ngươi một bí mật, thực ra ta đã che giấu thực lực, ta cũng là một Đạo Thánh.”

Câu nói này dọa đám người Văn Sở và Mông Đoan Khôi Tàng phía sau chợt nhảy dựng, có điều ngay sau đó, bọn họ lại yên tâm lại.

Đối phương là Đạo Thánh thì sao chứ?

Bên mình có ba Đạo Thánh, còn không phải là chiếm ưu thế cực lớn như thường sao?

Ám Húc càng là vẻ mặt hài hước.

“Vậy thì sao chứ?”

“Ta coi ngươi lợi hại cỡ nào, chẳng qua chỉ là một Đạo Thánh mà thôi, ta còn tưởng rằng ngươi là Đạo Thần chứ!”

Khương Thành tiếc nuối lắc đầu.

“Ta muốn tiêu diệt các ngươi sợ rằng không hề khó.”

Mấy người lại chợt sửng sốt lần nữa, ngay sau đó toàn bộ đều ngông cuồng cười phá lên.

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha ha…”

Nhất là Ám Húc càng cười ngặt nghẽo hơn.

Làm đến Thành ca có hơi chẳng hiểu ra sao.

Câu nói vừa rồi rất buồn cười à?

Sau khi cười đủ rồi, Ám Húc mới lộ ra ánh mắt đồng tính giống như nhìn kẻ ngốc.

“Ta cũng nói cho ngươi một bí mật.”

“Thực ra, bọn ta cũng che giấu thực lực.”

Lời nói vừa dứt, Mông Đoan và Khôi Tàng đồng loạt gỡ bỏ ngụy trang, lộ ra khuôn mặt vốn có.

Cùng lúc đó, một thân uy áp Đạo Thánh cũng hoàn toàn hiển lộ ra.

Đám Tiên trong Tiên thành phía dưới nhìn lên thấy một màn này, toàn bộ đều kinh ngạc hô lên.

“Mông Đoan Đạo Thánh!”

“Ta biết ngay mà, chuyện lớn như vậy, hắn không thể nào không ra mặt.”

“Hắn là Đạo Thánh lâu năm, hơn nữa vốn dĩ đã có đạo khí bát giai, thậm chí thực lực không kém hơn Thần Quân.”

“Một mình hắn đã đủ để hạ gục đối phương rồi.”

“Rồng quá giang chung quy vẫn là không đấu lại rắn địa phương!”

Mặc dù bản thân Ám Húc chỉ là một Đạo Tôn, nhưng lúc này hắn mặt mày hớn hở giống như hắn mới là cái người che giấu thực lực.

Hiện tại tung ra át chủ bài, cuối cùng cũng có thể thưởng thức kĩ một chút vẻ mặt kinh hoàng của đối phương rồi.

“Hai vị Đạo Tôn chúng ta đây, thực ra cũng là Đạo Thánh.”

“Ngươi cảm thấy ngươi còn có thể tiêu diệt bọn ta sao?”

Chương 1816: Sức uy hiếp của Khương Thành

“Ta cảm thấy có thể.”

Khương Thành rất thành thật gật đầu.

Ám Húc có hơi không thoải mái.

Ta cũng đã tung ra át chủ bài rồi sự chấn kinh và sợ hãi của ngươi đâu?

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với mong đợi của hắn.

“Đã đến bước này mà ngươi vẫn còn làm bộ làm tịch!”

Hắn chỉ vào Khương Thành, cả khuôn mặt đều trở nên dữ tợn.

“Cho dù ngươi là Đạo Thành thì sao chứ, ngươi tưởng rằng ngươi có thể trốn đi được?”

“Kết cục của ngươi sẽ rất thê thảm, chết sẽ biến thành khát vọng lớn nhất nửa đời sau của ngươi…”

“Ngươi vẫn là nói đúng rồi.”

Thành ca mỉm cười lắc ngón tay.

“Chết đúng thật là khát vọng lớn nhất cả đời này của ta.”

“Cái thứ đáng chết!”

Nếu như không phải thực lực không tốt, Ám Húc đã muốn tự mình ra tay hạ gục Khương Thành.

“Hạ gục hắn!”

“Phế hắn!”

Hắn vừa lùi về nơi an toàn, vừa gào thét với ba tên Đạo Thánh.

“Ta muốn hắn quỳ ở trước mặt ta…”

Mặc dù Mông Đoan rất không thoải mái khi tên nhị thế tổ này ra lệnh cho mình, nhưng hiện tại hạ gục Khương Thành đúng thật là chuyện quan trọng nhất.

Thế là hắn chậm rãi rút kiếm của mình ra.

Mà hai tên Đạo Thánh Khôi Tàng và Văn Sở cũng không hẹn mà cùng gọi ra Pháp Tắc không gian có trụ căn nguyên lớn.

Ba người đang muốn đánh lên, đột nhiên phát hiện bóng người phía trước đã không thấy nữa.

"Cái gì?"

Ba người cực kì kinh ngạc, bỗng nhiên quay người.

Liền phát hiện Khương Thành đã xuất hiện ở phía sau, trong tay hắn đang nắm mười sáu chiếc nhẫn trữ vật.

Trong đó mười lăm chiếc chứa đựng mười lăm phần vật liệu, một chiếc cuối cùng là cất giữ tư nhân của Ám Húc.

Về phần bản thân Ám Húc ngược lại hoàn hảo nguyên vẹn, chỉ là vẻ mặt kinh ngạc ngây dại ở đó, hiển nhiên vẫn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi hắn chỉ cảm thấy đầu óc mình u tối một chút, toàn thân từ trong ra ngoài đều có một cỗ áp lực mạnh mẽ đang chèn ép bản thân, khiến bất luận là Thần Hồn hay là thân thể của mình cũng thể động đậy.

Loại cảm giác đó đến cực kì đột nhiên, cũng đi cực nhanh.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ trong nháy mắt.

Nếu như không phải toàn bộ nhẫn trữ vật đều đã đến trong tay Khương Thành, sợ rằng hắn cũng sẽ cho rằng đây là một ảo giác.

Sau khi tỉnh thần lại, hắn lập tức la hét lên.

"Các ngươi làm ăn cái kiểu gì thế!"

"Thế mà bị hắn đột phá, phế vật! Phế vật!"

"Giết chết hắn, mau giết chết hắn…"

Hắn đã quên hết việc kiên trì lúc trước - Nhất định phải giữ lại một mạng của Khương Thành, giao cho mình hành hạ.

Tuy nhiên lần này, Mông Đoan và Khôi Tàng Văn Sở lại đều dừng lại ở chỗ cũ, không hề ra tay.

Bởi vì Thành ca không chỉ để lộ ra thực lực cấp Đạo Thánh, còn hiển lộ ra khuôn mặt vốn có của mình.

Sau khi nhìn thấy rõ mặt hắn, đầu óc của ba tên Đạo Thánh giống như bị cái búa đập trúng vào đầu, vang lên ong ong.

“Khương Thành!”

Cuối cùng Mông Đoan cũng la hét lên.

Khôi Tàng và Văn Sở giống như bị một thùng nước đá xối vào đầu, kích động hưng phấn vừa rồi trong nháy mắt trở nên nguội lạnh.

“Sao lại là ngươi chứ!”

“Sao ngươi có thể đến nơi này, sao ngươi lại…”

“Sao ta lại đến giao dịch với các ngươi?”

Khương Thành vẻ mặt nghiền ngẫm bỏ Ám Húc sang một bên.

Quay đầu lại nhìn về phía ba tên Đạo Thánh.

“Nhìn ở trên phân lượng từng cùng nhau sánh vai chiến đấu năm xưa, ta đến giúp đỡ mối làm ăn của các ngươi, đủ thành ý chứ?”

“Ngạc nhiên vui mừng không? Bất ngờ không?”

Ám Húc rất muốn nói ngạc nhiên vui mừng thì không có, nhưng mà kinh hãi thì lại có.

Trước kia hắn chưa từng gặp mặt Khương Thành trực tiếp, mãi đến lúc này cuối cùng mới hiểu rõ đối tượng giao dịch lần này là ai.

Mà cái tên này, hắn coi như là như sấm bên tai.

Đó là kẻ địch Tịnh Trúc Tiên Phủ kiêng kị nhất đó!

Trong Tiên thành phía dưới, những Tiên Nhân vây xem kia hoàn toàn sôi trào.

“Mẹ nó!”

“Khương Thành?”

“Thế mà là hắn?”

“Là hắn, thật sự là hắn, lúc trước ta từng tận mắt nhìn thấy!”

Ở Khiếu Mang Vực, thực lực của ai mạnh nhất, rất nhiều người vẫn sẽ lựa chọn Tịnh Trúc.

Dù sao hắn cũng là Đạo Thần.

Nhưng nếu nói tiếng tăm của ai lớn nhất, vậy Đạo Thần cũng không sánh bằng Khương Thành.

Người đã từng ép lui Thiên Cung, khiến Khiếu Mang Vực trở thành chốn bồng lai duy nhất Nguyên Tiên giới, cái tên của hắn đến nay vẫn còn được vô số Tiên Nhân của mười chín Vực nói chuyện hăng say.

Nhìn thấy hắn, rất nhiều người giống như nhìn thấy thần tượng.

Đó gọi là kích động hưng phấn.

“Hóa ra là lão nhân gia hắn, cuối cùng cũng đã nhìn thấy người thật rồi!”

“Ta đã nói mà, ai có thể lấy ra nhiều đạo khí bát giai như thế, nếu như là hắn, vậy thì cũng không kì quái chút nào.”

“Khó trách hắn dám đơn thương độc mã giao dịch với Tịnh Trúc Tiên Phủ!”

“Đây nào phải là giao dịch? Rõ ràng chính là đến báo thù mà!”

“Đúng vậy, đừng quên Thiên Khu các, đó là hắn che chở đó…”

Lời nghị luận bên dưới giống như tiếng sấm ầm ầm.

Rất nhiều người căn bản cũng không kiêng kị Đạo Thánh của Tiên Phủ ở hiện trường.

Mông Đoan chỉ cảm thấy cổ họng đắng nghét, đến nỗi rõ ràng rất muốn chế giễu, nhưng một mực không thể nói ra một từ nào.

Ba người bọn họ coi như là quen thuộc với Khương Thành đến nỗi không thể quen thuộc hơn được nữa.

Ở trước mặt hắn, Thành ca đã từng chống lại công kích của mười mấy vị Đạo Thánh của Thiên Cung, cưỡng hành chém giết hai vị Thần Quân lâu năm.

Đứng ở trước mặt hắn, đừng nói là lòng tin giành được chiến thắng, ngay cả lòng tin sống sót bọn họ cũng không có.

Hiện tại vấn đề lớn nhất bày ở trước mặt bọn họ chính là làm sao trốn khỏi nơi này.

Về phần chiến đấu?

Đừng nói đùa nữa.

“Ngươi…”

Hắn vốn muốn nói, sư tôn của ta trở về rồi, ngươi thế mà vẫn dám hiện thân?

Nhưng hiện tại Tịnh Trúc Đạo Thần không có mặt mà, không thể trông mong vào uy danh của Đạo Thần liền dọa lui Khương Thành đâu nhỉ?

Năm xưa Thiên Đế cũng không thể dọa được cái tên này, Mông Đoan cảm thấy địa vị của sư tôn mình lại càng không đủ.

Thế là, chỉ có thể mạnh mẽ kìm nén lời này trở về.

“Nếu như ngươi đã muốn giao dịch, vậy thì cứ giao dịch là được rồi.”

“Hiện tại ngươi lấy vật liệu của bọn ta, vậy thì giao mười lăm kiện đạo khí cho bọn ta đi. Giao nhận xong xuôi, bọn ta lập tức cáo từ…”

“Ha ha?”

Khương Thành trực tiếp bị bọn họ chọc cười.

Thế nào?

Vừa rồi không phải còn kêu đánh kêu giết, định cướp trắng trợn sao?

Hiện tại phát hiện là ta, lập tức đã lại sửa lời, biến về giao dịch bình thường rồi?

Trên đời có chuyện tốt như vậy à?

“Giao dịch?”

Hắn khá nghiền ngẫm nhìn Mông Đoan ở đối diện.

“Được chứ!”

“Thật sao? Thật tốt quá!”

Bản thân Mông Đoan cũng cảm thấy chuyện này quá không thể tin được, cái tên này vậy mà khoan dung như thế?

Nhưng lời của Khương Thành vẫn chưa nói xong.

“Dùng một hồi thuật mất trí nhớ cho ta trước đi, để ta quên đi chuyện xảy ra vừa rồi, vậy thì có thể giao dịch rồi.”

“Chuyện này…”

Đám người Mông Đoan và Khôi Tàng đều trợn tròn mắt.

Chuyện này làm sao biến mất được?

“Không làm được à?”

Thành ca tiếc nuối lắc đầu.

“Ngươi nói các ngươi việc gì mà phải như thế chứ?”

“Vừa rồi ta nói muốn giao dịch, là bản thân các ngươi đã từ chối, vậy thì không trách ta được rồi.”

Thực ra ca này căn bản không định đứng ở trên đỉnh cao của đạo đức gì đó đâu.

Vì để tìm lại mặt mũi cho Thiên Khu các, mục tiêu ngay từ đầu của hắn cũng là cướp của đối phương.

Nhưng không biết sao cách cư xử của đối thủ lần này có hơi quá khó coi chút, hắn muốn làm ác bá không nói lí thế mà không làm được.

Nhìn thấy động tác chậm rãi rút kiếm của hắn, trên trán của đám người Mông Đoan đã sắp toát mồ hôi lạnh.

Dù cho bên mình có ba tên Đạo Thánh, hắn cũng không có một chút xíu lòng tin thoát khỏi cái chết nào.

Dưới tình thế cấp bách, Khôi Tàng đột nhiên chỉ về phía Ám Húc.

“Những lời đó là hắn nói đấy!”

“Là hắn cứ muốn đổi giao dịch thành cướp, hoàn toàn không liên quan đến ta!”

“Ta căn bản chưa từng muốn đối đầu ngươi.”

Chương 1817: Sao lại nhanh như vậy

“Khôi Tàng, cái đồ tạp chủng nhà ngươi, ngươi nói cái gì?”

Ám Húc lập tức nhảy dựng lên.

Dưới uy danh của Khương Thành, hắn không dám lỗ mãng.

Nhưng đối mặt với Khôi Tàng thì hắn vẫn dám nhe răng.

“Cái đồ vong ân bội nghĩa nhà ngươi, ta sớm đã biết những người ngoại lai các ngươi không thể tin được mà…”

Khôi Tàng lạnh giọng ngắt lời hắn.

“Lúc đó ta đã phản đối mạnh mẽ ngươi làm như thế.”

“Ta còn đã nói, Tịnh Tiên Bảo Điện là một thương hội, sao có thể làm chuyện bỉ ổi như vậy, thế nhưng ngươi cứ muốn khăng khăng làm theo ý mình!”

“Đúng thế!”

Vì để sống sót, Văn Sở trước kia vẫn luôn phụ trợ Ám Húc cũng phản một cách dứt khoát.

“Đều là cái tên ác bá công tử bột Ám Húc ngươi cưỡng ép đấy!”

“Khương Thành, thực ra ta sớm đã không chấp nhận được cái tên nhị thế tổ này rồi, ngươi muốn giết hắn, ta tuyệt đối không ngăn cản!”

Ám Húc suýt nữa bị tức đến ngất đi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy Văn Sở chính là một con chó trung thành bên cạnh mình, quả thực không ngờ rằng con chó trung thành này có một ngày thế mà dám cắn ngược lại mình.

Trong nhất thời, hắn đỏ mặt tía tai, hận không thể nhào lên.

“Ngươi nói bậy nói bạ!”

“Hành động lần này rõ ràng ngươi đã bỏ rất nhiều công sức, đều là ngươi ra mặt dẫn đầu đấy…”

Văn Sở lớn tiếng phản bác: “Ta không có!”

“Ngươi rõ ràng có, cho dù ta sống không nổi cũng sẽ không nhìn những tiểu nhân phản bội các như ngươi sống tốt!”

Trước mặt bao người, hai người này thế mà lại bắt đầu cãi nhau.

Lập trường của bọn họ thay đổi khiến Mông Đoan hoàn toàn choáng váng.

Âm thầm suy nghĩ, hay là mình cũng bắt chước theo một chút?

Dù sao vừa rồi Ám Húc nhảy dữ quá, Khương Thành chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Không bằng bán đứng hắn, tốt xấu gì bản thân có thể sống sót.

Lo ngại duy nhất chính là tương lai sau khi Tịnh Trúc Đạo Thánh xuất quan ăn nói thế nào.

Có điều, Khương Thành cũng không cho hắn cơ hội do dự bồi hồi.

Hắn không định tha cho ba người này.

“Được rồi được rồi, các ngươi còn cắn tiếp nữa thì miệng đầy lông đấy.”

“Người một nhà phải gọn gàng chỉnh tề, ta tiễn các ngươi đi cùng là được rồi.”

“Khương Thành.”

Mông Đoan vội vàng lui về sau mấy bước, còn nhấc kiếm bảo vệ bản thân.

“Người sáng suốt không nói lời mờ ám, ta biết lần này ngươi cũng không phải đến giao dịch. Bọn ta nhận thua, ngươi thắng rồi!”

“Mười lăm phần vật liệu kia ngươi cầm đi là được rồi.”

“Đạo khí bọn ta không cần nữa, như vậy được rồi chứ?”

Khôi Tàng và Văn Sở cũng vội vàng phụ họa.

“Đúng thế, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi.”

“Chúng ta chưa đến trình độ không chết không ngừng, hà tất chứ?”

Chỗ sâu trong lòng, bọn họ đang nhỏ máu.

Lượng lớn vật liệu kia không chỉ dọn sạch toàn bộ gia sản của bọn họ, thậm chí còn có toàn bộ tài sản của tộc nhân và đệ tử dưới trướng bọn họ.

Hiện tại cứ chôn vùi vô ích như thế, chẳng có được gì cả.

Đương nhiên không thể cam tâm.

Nhưng vẫn là câu nói kia, có thể sống thật tốt là được.

“Vừa rồi không phải các ngươi vừa muốn cướp đồ của ta, còn muốn mạng của ta sao?”

“Lúc đó cũng không thấy các ngươi tha cho ta.”

Thành ca không dễ lừa gạt như thế.

“Sao hiện tại đến lượt ta lại biến thành tìm chỗ khoan dung mà độ lượng rồi?”

Mông Đoan hít sâu một hơi.

Chậm rãi nói: “Tranh đoạt Thần vị ngươi hẳn cũng biết đúng không? Rất nhanh thôi sẽ bắt đầu rồi.”

“Hiện tại ngươi đại chiến với bọn ta, cho dù có thể giết chết bọn ta, vậy cũng sẽ tổn thất lớn đến trạng thái của ngươi.”

“Đối với việc tranh đoạt Thần vị tương lai tuyệt đối bất lợi.”

“Huống hồ làm người nên lưu lại một đường, ngày sau gặp lại dễ nói chuyện. Hôm nay ngươi tha cho bọn ta, tương lai tranh đoạt Thần vị, bọn ta còn có thể giúp ngươi một tay.”

Thực ra hắn biết Khương Thành không nhân từ như thế.

Cũng không ngây thơ như thế.

Nói những lời này chủ yếu vẫn là vì để kéo dài thời gian.

Ở trong mắt hắn, nếu như sau khi năm tên Đạo Thánh bên khác kia giết chết Thương Linh lại đuổi trở về, tám vị Đạo Thánh liên thủ chiến đấu với Khương Thành, không chừng còn có thể chuyển bại thành thắng.

Cho dù không thể, đến lúc đó mình cũng có thể thừa dịp loạn trốn đi.

Chỉ cần trốn về Tịnh Trúc Tiên Phủ, gọi sư tôn Tịnh Trúc Đạo Thần ra thì có thể tìm lại mặt mũi rồi.

Sau đó, vẫn chưa đợi Khương Thành nói chuyện, nơi xa một bóng dáng rồng to lớn nhanh chóng đến gần.

Không phải là Thương Linh thì là ai?

Khi đến gần kết giới, Cửu Văn Thương Long nhanh chóng biến trở lại hình người.

Nhìn thấy một màn này, bất luận là Mông Đoan hay là Khôi Tàng, trong lòng đều chợt vang lên lộp bộp.

Chuyện gì thế?

Năm Đạo Thánh kia đâu?

“Ngươi bên này sao vẫn chưa kết thúc?”

Thương Linh ngược lại không tiến vào kết giới, mà là đứng ở phía sau đám người Mông Đoan, coi như là khóa chặt đường lui trốn khỏi từ phía sau của bọn họ.

Khương Thành bất lực giang hai tay ra.

“Kịch của bọn họ nhiều quá, ta cũng hết cách rồi.”

“Sao ngươi nhanh như thế?”

Hắn biết thực lực của Thương Linh rất mạnh, dù sao là Thương Long Đại Đế đầy huyết mạch, còn trói buộc huyền văn tốc độ của mình, thực lực mạnh hơn Đạo Thánh bình thường quá nhiều.

Năm tên Đạo Thánh kia lại không có đạo khí bát giai.

Đây mới là nguyên nhân hắn yên tâm để nàng đi lấy một địch năm.

Ở trong mắt hắn, Thương Linh đánh bại năm người kia không phải là vấn đề lớn, nhưng hiện tại xem ra dường như còn thuận lợi hơn mong đợi của mình.

“Ngay từ đầu ta che giấu thực lực, tập kích hai người.”

Thương Linh nói đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

“Mà cái tên đóng giả Long tộc kia, trước đó đã bị người của bản thân bọn họ làm trọng thương rồi, không còn lại một phần thực lực nào.”

“Hai người còn lại tự nhiên là chạy không thoát, toàn bộ đều bị ta giết chết.”

“Cái gì?”

Đám người Mông Đoan Khôi Tàng sắc mặt đại biến.

“Toàn bộ bọn họ đều bị giết rồi?”

Ám Húc càng là huyết sắc trên mặt rút sạch, suýt nữa tê liệt vô lực ngồi xuống.

Thực ra hắn cũng đang trông mong năm người kia đánh về.

“Chuyện này không thể nào!”

Hắn vừa lui về sau, vừa lẩm bẩm một mình: “Không thể nào, đó đều là Đạo Thánh đấy…”

Đám Tiên trong Tiên thành phía dưới cũng một mảnh xôn xao.

“Mẹ nói, chuyện này quá đáng sợ rồi đi?”

“Một chọi năm, hơn nữa đã giết chết toàn bộ?”

“Chắc chắn là đã giết chết, bằng không năm người kia đi đâu rồi, sao lại chẳng có một ai trở lại?”

“Chuyện này cũng quá không thể tin được.”

“Không phải là cùng cấp sao? Đạo Thánh của Long tộc này sao lại làm được loại chuyện này?”

“Bình thường, Khương Thành không phải cũng có thể làm được à?”

“Bình thường cái quái gì, loại thực lực này chẳng bình thường chút nào…”

Với nghị luận bên dưới, Mông Đoan mắt điếc tai ngơ.

Hắn biết Thương Linh rất mạnh, cho nên hắn sắp xếp năm tên Đạo Thánh, hoàn toàn cho rằng như thế coi như là đủ coi trọng rồi, kết quả thế mà vẫn không đủ nhìn.

Hắn sắp xếp ba Đạo Thánh ở Khương Thành bên này cho rằng là hạt nhân nổ muỗi, chiếm ưu thế cực lớn ổn thỏa rồi.

Nào biết được, bên chiếm ưu thế cực lớn là đối phương.

Mà hiện tại, hắn chỉ biết hy vọng sống cuối cùng của mình đã tan vỡ.

Khương Thành đứng ở trước mặt, Long tộc chém giết năm tên Đạo Thánh kia đứng ở phía sau mình.

Này còn đánh thế nào?

Hắn vô cùng hối hận, sớm biết đã không kéo dài thời gian rồi.

Vừa rồi chạy trốn trước, không chừng còn có một sợi hi vọng trốn thoát khỏi nơi này.

Mà cũng ngay vào lúc này, hắn nghe thấy giọng nói của Thương Linh ở phía sau.

“Có cần ta giúp đỡ không, ta thấy ba đối thủ này của ngươi dường như phải mạnh hơn một chút.”

“Ta rất cảm ơn ngươi.”

Khương Thành vội vàng khoát tay.

“Ngươi vẫn nên đứng ở xa chút đi, tránh khỏi máu bắn tung tóe vào người ngươi.”

“Đây là trận chiến đấu thuộc về ta, không cần ngươi nhúng tay.”

Mông Đoan đã tuyệt vọng lại nổi lên hi vọng sống trong nháy mắt.

Hắn quát lớn một tiếng.

“Khương Thành, ngươi chắc chắn nàng sẽ không ra tay chứ?”

Chương 1818: Bọn họ đã chết rồi

Thành ca bị hắn hỏi đến chẳng hiểu sao cả.

Thương Linh không ra tay, ngươi kích động cái quái gì?

“Đúng thế, hắn chắc chắc sẽ không ra tay, bằng không mặt mũi của ca để ở đâu?”

“Được! Hy vọng ngươi nói được làm được!”

Lúc này, Ám Húc cũng kêu lớn lên.

“Các ngươi còn sợ cái gì?”

“Ta không tin một mình hắn có thể cản được nhiều người như thế!”

“Cùng nhau lên đi!”

Giọng nói của hắn còn chưa dứt, Mông Đoan, Khôi Tàng và Văn Sở giống như đã hẹn từ trước, đồng loạt trốn ra từ phía

sau.

Mà phản ứng của Ám Húc cũng không chậm.

Hắn đứng ở phía sau Khương Thành cũng nhanh chóng co người trốn thoát.

Chỉ có điều phương hướng lại ngược lại ba người kia.

Ở trong mắt hắn, tiếp sau đó Khương Thành chắc chắn phải đại chiến một trận với ba Đạo Thánh kia trước.

Cho dù hắn muốn giết mình thì cũng phải giải quyết ba cường giả kia trước, sau cùng mới đến thu thập "tiểu lâu la" râu ria không quan trọng như mình.

Không đến mức chú ý đến một "tiểu lâu la" như mình.

Chỉ cần ba người kia kéo dài trong chốc lát, mình đã có thể chạy thoát.

Suy đoán của hắn dường như là đúng.

Khương Thành đúng thật là đã đuổi theo đám người Mông Đoan và Khôi Tàng trước.

Bởi vì trên người Mông Đoan có đạo khí bát giai, hơn nữa tốc độ chạy của Đạo Thành càng nhanh hơn, không đuổi theo đầu tiên, chiến lợi phẩm sẽ không còn.

Khi hắn đuổi ra, Ám Húc cũng đã trốn ra khỏi kết giới từ phía ngược lại.

Sau đó, hắn đã thao túng căn nguyên không gian đầu tiên, bắt đầu truyền tống liên tục.

Quy tắc không gian tiêu hao rất nhiều Tiên lực, sau khi liên tục nhảy ba lần, hắn mới lần nữa đổi về phi hành.

Có điều, lòng hắn cũng đã nhẹ nhõm.

Chuyển đổi ba lần không gian, bản thân sớm đã ở bên ngoài mấy tỉ dặm rồi, Khương Thành không thể nào tìm được mình.

Thoát khỏi nguy hiểm rồi!

Sự mừng rỡ cực lớn lan khắp toàn thân, thậm chí còn đem đến cảm giác ưu việt về mặt trí thông minh cho hắn.

“Ha ha ha! Ngươi là Khương Thành thì sao chứ? Có mạnh hơn nữa thì sao chứ?”

“Còn không phải bị ta chơi đùa đến quay mòng mòng, không thể bắt được một Đạo Tôn như ta, đợi cha ta xuất quan…”

“Thế à?”

Đột nhiên, đằng sau hắn truyền đến một giọng nói hài hước.

“Đợi cha ngươi xuất quan thì sao?”

Nghe thấy giọng nói của Khương Thành lần nữa, Ám Húc giống như đột nhiên bị đóng băng giữa mùa hè nóng bức, huyết dịch đều suýt nữa đông cứng lại.

Đối với hắn mà nói, giọng nói của Khương Thành chính là ma âm đến từ Cửu U.

“Không thể nào…”

Ngay cả Thần Hồn hắn cũng quên dùng luôn, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy khuôn mặt của Khương Thành lần nữa.

Mà xung quanh, vẫn như cũ là tòa Tiên thành lúc trước kia.

Thế mà vẫn ở chỗ cũ?

Điều này khiến đầu óc hắn vù một tiếng, suýt nữa mất đi năng lực suy nghĩ.

Sao lại như vậy chứ?

Liên tục mấy lần truyền tống không gian, sao lại có thể vẫn ở đây?

Điều này không nên chút nào!

“Không phải ngươi đuổi theo Mông Đoan, Khôi Tàng và Văn Sở rồi sao, tại sao lại như vậy?”

Có lẽ hi vọng trốn thoát bị tan vỡ, tâm thái của hắn hoàn toàn bùng nổ.

Thế mà trái lại chất vấn Khương Thành.

“Có phải đầu ngươi có vấn đề không?”

Sắc mặt hắn đỏ bừng, gân cổ lên, điên cuồng gào thét.

“Ba Đạo Thánh bên kia ngươi không đuổi theo, nhằm vào ta làm cái gì?”

“Đạo Thánh quan trọng hơn ta nhiều lắm, ngay cả điều này ngươi cũng không hiểu à? Cái tên ngu ngốc nhà ngươi, quả thực là ngang ngạnh ngu xuẩn…”

Những Tiên Nhân ở Tiên thành phía dưới kia cũng bị những lời này của hắn làm cho cạn lời.

Lão huynh, ngươi có lập trường và tư cách gì dạy người khác làm việc?

Hơn nữa còn làm đến lẽ thẳng lí hùng như thế.

Càng huống hồ…

“Bọn họ đã chết rồi.” Khương Thành cười đắc ý.

Ánh mắt tỏ ý hắn nhìn xuống phía dưới nơi xa ở đối diện.

Ám Húc lập tức nhìn thấy ba cỗ thi thể rơi xuống phía dưới.

Chính là Mông Đoan, Văn Sở và Khôi Tàng.

“Chuyện này… Chuyện này sao có thể?”

Lúc này mới bao lâu?

Từ lúc hắn bắt đầu trốn thoát đến khi bị Khương Thành đuổi kịp lần nữa, còn chưa đến mười giây đâu nhỉ?

Mười giây ngắn ngủi này, người này thế mà lại liên tục giết chết ba Đạo Thánh?

Trong đó còn có một người là Mông Đoan Đạo Thánh có thể sánh ngang Thần Quân?

Mà khi làm được chuyện này, đồng thời hắn còn thao túng không gian xung quanh, khiến cho tất cả lần truyền tống của mình đều tốn công vô ích.

Đây còn là người sao?

Ám Húc thậm chí nghi ngờ cha Đạo Thần kia của mình cũng không làm được loại chuyện này.

Đạo Thần đúng thật là có thể nghiền ép Đạo Thánh, nhưng cũng không thể đến trình độ chém dưa thái rau này.

Trên thực tế, loại chuyện này không chỉ đã đột phá nhận thức của hắn và những Tiên Nhân có mặt khác, cũng khiến Thương Linh kinh ngạc không nhẹ.

Lúc trước ở Thiên Long Giới, khi nàng được cứu ra Lạc Tu cũng đã chết rồi.

Nàng cũng không nhìn thấy quá trình chiến đấu.

Chỉ là sau này nhìn thấy kiếm đạo hoàn mỹ, hiểu được Khương Thành chắc chắn có át chủ bài đặc biệt.

Tuy nhiên trận chiến vừa rồi kia, Khương Thành căn bản không dùng kiếm đạo hoàn mỹ, cũng không xuất hiện Đoạn Long Đài gì.

Khi đuổi giết Mông Đoan và Khôi Tàng Văn Sở, hắn chỉ dùng thực lực cứng đích thực.

Có điều vì để tranh thủ thời gian, hắn cũng không giữ lại gì cả.

Thiên Hồn quấy rối hồn hải của ba người đầu tiên, lực trọc xuyên thấu pháp cảnh của ba người, lực Hám Thiên áp chế Tiên lực và Tiên thể của ba người, sau đó mười đạo đồ đằng căn nguyên bao bọc xung quanh Thần đài căn nguyên kiếm hoàn toàn trấn áp.

Cuối cùng kiếm đạo thập tam trọng thu hoạch.

Một bộ tổ hợp quyền này, đối mặt với loại Đạo Thần như Lạc Tu kia hiệu quả không lớn.

Nhưng đối mặt với Đạo Thánh, đó lại là một chuyện khác rồi.

Thần Hồn, căn nguyên, Tiên lực, pháp cảnh, Tiên thuật, kiếm thuật nhằm vào toàn bộ phương hướng.

Cho dù Đạo Thần quyết đấu với Đạo Thánh cũng không làm được nghiền ép không góc chết như vậy.

Bởi vì Đế Hồn của Đạo Thần không quấy rối hồn hải nhanh như thế, đạo tự thân cũng không xuyên thấu pháp cảnh nhanh như thế, huống hồ rất nhiều Đạo Thần cũng không có kiếm đạo thập tam trọng.

“Hiện tại đã đến lượt ngươi!”

“Không…”

Ám Húc còn muốn nói thêm chút gì đó.

Hắn không cam lòng, cũng không tin vận mệnh của mình sẽ mất ở đây.

Tuy nhiên ngay sau đó, hồn hải của hắn đã bị Thiên Hồn lật đổ.

Khương Thành không cho nhị thế tổ này nhiều cơ hội nhảy nhót.

Dù sao Tịnh Trúc Tiên Phủ ở trong lần "giao dịch" này đã bị dọn sạch, cũng không trông mong hắn trở về gọi cứu binh gì đó.

Giết nhiều Đạo Thánh như thế, bản thân Tịnh Trúc Đạo Thần cũng sẽ tìm đến cửa.

Răng rắc!

Sau tiếng vang lanh lảnh, hắn rất dứt khoát vặn gãy cổ Ám Húc.

Sau khi thành thạo tháo xuống đạo giáp bát giai trên người hắn, ném nhị thế tổ đã từng tác oai tác quái này đến một bên giống như ném phá bao tải.

Sau cùng cũng không quan tâm đến ánh mắt vừa rung động vừa kinh sợ của các Tiên Nhân vây xem kia, đi thẳng đến Tịnh Tiên Bảo Điện.

Thương hội dựa vào cướp đoạt Thiên Khu các mà hưng khởi này lập tức cũng gặp được đáp lễ của hắn.

Sau mấy phút ngắn ngủi, thương hội bị hắn quét dọn sạch sẽ.

Về phần những tạp dịch và thị nữ bên trong kia, Khương Thành ngược lại cũng không làm khó.

Sau khi thu hoạch được đầy ắp, cũng không đợi Thương Linh tra hỏi, hắn đã chỉ thẳng vào một nơi nào đó.

"Trạm tiếp theo, Tịnh Trúc Tiên Phủ!"

Khi một người một rồng này biến mất trong tầm mắt, những Tiên Nhân vẫn ở chỗ cũ kia cuối cùng mới như mộng mới tỉnh.

“Trời ạ, tám vị Đạo Thánh của Tiên Phủ cứ như vậy không còn rồi?”

“Mạnh mẽ quá đi, đúng thật là khó mà tin được!”

“Lẽ nào các ngươi mới nghe thấy cái tên Khương thành này lần đầu sao?”

“Năm xưa khi hắn đối mặt với Thiên Cung cũng giống như vậy, chỉ là lúc đó các ngươi không tận mắt nhìn thấy mà thôi.”

“Tịnh Trúc Tiên Phủ đá trúng tấm sắt rồi đấy, không nên ra tay với Phi Tiên Môn và Thiên Khu các, bọn họ vốn có thể cùng tồn tại.”

“Khiếu Mang Vực, lẽ nào đã sắp đổi chủ?”

“Không nói trước được, Tịnh Trúc Đạo Thần sẽ không chịu để yên đâu!”

Chương 1819: Chọn ngày không bằng gặp ngày

Khi Khương Thành đuổi đến Tịnh Trúc Tiên Phủ, môn đồ nơi này vẫn đang mơ mộng đẹp.

Mặc dù đạo khí bát giai chắc chắn là Đạo Thánh cấp cao chia cắt, nhưng bọn họ cũng có thể húp chút canh theo.

Đợt gom góp vật liệu này bọn họ cũng bỏ ra nhiều công sức đấy.

Cấp cao cũng đã hứa rồi, giai đoạn sau khi trả vật liệu lại cho bọn họ sẽ trả nhiều hơn hai ba phần.

“Mối làm ăn lần này thật là có lời mà!”

“Chúng ta chẳng phải làm gì cả, ở nhà chờ đợi liền có thể có không một đống lớn thiên tài địa bảo, đã quá đi.”

“Đó không phải là phải đa tạ cừu béo dâng đến cửa sao?”

Bọn họ vẫn không biết tình hình chiến đấu của Tịnh Trúc Bảo Điện bên kia, càng không biết con cừu béo kia là Khương Thành.

Chỉ coi tám vị Đạo Thánh ra tay chắc chắn là dễ như trở bàn tay, kiếm được đầy bồn đầy bát.

Mà "đồ xui xẻo" giao dịch với thương hội chắc hẳn là số trời định sẵn đến khen thưởng bọn họ nhỉ?

"Xử lí một mình hắn lại làm no nhiều người chúng ta như thế."

"Làm ăn như vậy, nếu như đến nhiều thêm mấy lần thì tốt rồi, chúng ta cũng chia được không ít theo."

"Lúc nào có thể cướp được Phi Tiên Môn một đợt nhỉ?"

"Đúng đúng đúng, Phi Tiên Môn mới là cái chính đấy!"

"Mấy vị Đạo Thánh với hơn nghìn Đạo Tôn bên kia, của cải tuyệt đối dồi dào đến khiến người ta nghẹt thở. Xử lí bọn họ, tài nguyên của chúng ta rất có thể tăng gấp đôi trở lên!"

"Ta sắp không đợi được nữa rồi."

Chúng đệ tử tràn đầy phấn khởi, xoa tay xắn áo.

Toàn bộ tông môn đều tràn đầy bầu không khí mừng rỡ sắp bội thu.

Có điều cũng có người phải hơi bình tĩnh chút.

"Thực lực cứng của Phi Tiên Môn mạnh quá nhiều, trừ phi Đạo Thần tự mình ra tay, bằng không không hạ gục được đâu."

"Đạo Thánh còn dễ nói, tám vị Đạo Thánh của chúng ta chắc chắn không thua bọn họ, nhưng cấp bậc Đạo Tôn kém nhiều quá."

"Đúng, bọn họ vẫn còn một Khương Thành chưa trở về nữa đấy."

"Sợ cái gì? Đợi đến khi Tịnh Trúc Đạo Thần xuất quan, Khương Thành cỏn con búng ngón tay đã có thể diệt!"

"Ngày Đạo Thần xuất quan chính là lúc chúng ta thu hoạch!"

Bọn họ đang mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp, bầu trời trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng cười hài hước.

"Ha, ta thấy không cần đợi đến ngày đó nữa đâu nhỉ?"

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, đưa ngày thu hoạch đến hôm nay trước đi, để tránh các ngươi không đợi nổi.”

“Người nào?”

“To gan, vậy mà dám phách lối ở trước mặt Tịnh Trúc Tiên Phủ bọn ta?”

Môn đồ phía dưới nhao nhao ngẩng đầu lên, rất nhiều đệ tử thậm chí trực tiếp bay lên trời cao.

Còn chưa nghe ngóng người đến chút nào đã dứt khoát quyết đoán ra tay.

Nóng lòng lập công mà!

Sau đó, trong không trung một làn sóng gợn vô hình giống như gió bão đột nhiên thổi đến.

Ngay sau đó, không trung sơn môn của Tịnh Trúc Tiên Phủ đã rơi xuống cơn mưa sủi cảo.

Ít nhất có hơn nghìn tên đệ tử không biết sống chết rơi xuống, cũng chẳng còn tiếng động nào nữa.

Hết cách rồi, những môn đồ này phổ biến đều vẫn chỉ là Thiên Tôn.

Đối mặt với Khương Thành hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào.

“Khương Thành!”

“Là hắn! Là Khương Thành kia!”

Mãi cho đến lúc này cuối cùng mới có người nhận ra Thành ca.

Tiếng kinh hô nhất thời liên tục không ngừng.

“Không tốt!”

“Sao lại là hắn chứ?”

“Toàn bộ mấy vị trưởng lão hộ pháp đều không ở đây, phải làm sao đây?”

“Nhanh nhanh nhanh, mở hộ tông đại trận ra!”

Mặc dù vừa rồi khi bọn họ nhắc đến Khương Thành vẫn là một tư thái lúc nói cười cũng có thể nghiền nát, nhưng tư thái

kia được xây dựng trên cơ sở Tịnh Trúc Đạo Thần ra mặt.

Không có Đạo Thần ở hiện trường, không có tám vị Đạo Thánh kia, để bọn họ đối mặt với Khương Thành vậy thì chỉ có hoảng sợ.

“Sao hắn lại đột nhiên trở về?”

“Hơn nữa còn không chút dấu hiệu nào giết đến trong tông môn?”

Hơn một trăm tên Đạo Tôn đóng giữ ở Tịnh Trúc Tiên Phủ vô cùng lo lắng bay ra.

“Khương Thành! Ngươi đột nhiên đến nơi này làm gì?”

“Cả gan dám tàn sát môn đồ của Tiên Phủ ta, ngươi điên rồi sao?”

“Ai không biết thần uy của Tịnh Trúc Đạo Thần?”

“Phi Tiên Môn của ngươi đã bấp bênh nguy hiểm, không nghĩ cách tự bảo vệ, vậy mà dám chủ động xâm phạm, ta thấy ngươi là chủ động tìm chết!”

Thành ca ở trên bầu trời cao nhìn hộ tông đại trận đã mở ra bên dưới cũng không hề có ý định phát động đột kích.

Bởi vì đại trận bát giai đối với loại tuyển thủ thực lực cực mạnh, đồng thời còn tinh thông trận pháp mà nói, quả thực không tính là thử thách khó khăn.

“Cái tên xui xẻo cừu béo trong miệng các ngươi kia chính là ta.”

“Ta không đến làm sao xứng đáng với một phen tình cảm nồng nàn của các ngươi chứ?”

“Cái gì?”

Rất nhiều môn đồ Tiên Phủ phía dưới mơ hồ ý thức được chút gì đó, sắc mặt trong nháy mặt kịch biến.

“Cái người giao dịch với Tịnh Trúc Bảo Điện chính là ngươi?”

“Đúng thế, ngươi thấy ta đủ thành ý cỡ nào? Còn đặc biệt chăm sóc đến việc làm ăn của các ngươi.”

Trong lòng của tất cả mọi người phía dưới đều trầm xuống.

Vừa rồi bọn họ đã âm thầm phái hai người đi đường.

Một đường đi thông báo cho Tịnh Trúc Đạo Thần đang bế quan, một đường đuổi đến Tịnh Trúc Bảo Điện bên kia, thông báo cho đám người Mông Đoan Đạo Thánh.

Định dựa vào đại trận kéo dài thời gian, chờ đợi cao thủ đỉnh cấp trở về.

Mà hiện tại nhìn vẻ mặt cười rạng rỡ kia của Khương Thành, bọn họ có một dự cảm cực kì không tốt.

Lẽ nào…

“Khương Thành! Ngươi đã làm gì với các trưởng lão hộ pháp phái ta rồi?”

“Các ngươi muốn biết à?”

“Đương nhiên!”

“Vậy thì chính miệng đi hỏi bọn họ đi.”

Ném xuống câu nói này, Thành ca trực tiếp đánh xuống.

Ngay từ đầu, hắn quả thực bị hộ tông đại trận cản lại.

Vì để phá trận, chỉ có thể lang thang ở xung quanh Tịnh Trúc Tiên Phủ, không hề trực tiếp ra tay với những người khác.

Điều này cho những Đạo Tôn của Tiên Phủ kia một ảo giác, đó chính là Khương Thành đang bị đại trận đánh đến chạy trốn khắp nơi, căn bản vô lực đánh trả.

Đám Tiên mừng rỡ, nhao nhao đánh đến.

“Hắn chỉ có hai người, không cần sợ!”

“Chỉ cần kéo dài đến khi Tịnh Trúc Đạo Thần ra mặt, chúng ta sẽ không cần sợ nữa.”

“Hà tất phải Đạo Thần ra sân, có trận pháp giam chân, chúng ta tự có phần thắng.”

“Cùng nhau lên!”

“Đồng đội kia của hắn cũng không ra tay, vừa nhìn đã biết là không ổn, bắt lấy đồng đội của hắn, ép hắn thỏa hiệp!”

Có vài người tự cho mình thông minh đánh đến.

Sau đó đã bị hiện thực mạnh mẽ dạy dỗ một trận.

Thương Linh không ra tay là bởi vì không cần thiết.

Nhưng những người không biết sống chết này đánh đến, nàng tự nhiên sẽ không không đánh trả.

Khi chân thân Thương Long to lớn giống như mây đen che đậy sắc trời, sắc mặt của tất cả mọi người đại biến, mà chỉ trọn vẹn mấy giây sau đã có mười mấy tên Đạo Tôn ngã xuống.

Lúc này, Khương Thành cũng đã thuận lợi phá vỡ mấy nút mấu chốt của hộ tông đại trận, còn phá hủy trận nhãn.

Khi đại trận dừng lại, ngày tận thế của môn đồ Tiên Phủ cũng đã đến rồi.

Đối mặt với pháp cảnh có Thần đài kia của hắn, những môn đồ phần lớn chỉ là Thiên Tôn, Chí Tôn kia làm sao cản lại được?

Khương Thành căn bản cũng không cần dùng ra lực Hám Thiên vầ lực trọc đã cũng gặt hái từng mảnh lớn bao phủ rồi.

“Không…”

“Dừng tay!”

“Bọn ta nhận thua!”

“Đạo Thần! Đạo Thần ở đâu? Tại sao vẫn chưa hiện thân?”

Đã đến giờ phút này, người duy nhất bọn họ có thể trông mong vào chỉ là Tịnh Trúc Đạo Thần thôi.

Tuy nhiên đến khi bọn họ mất đi ý thức cuối cùng, Tịnh Trúc Đạo Thần vẫn như cũ chưa hiện thân.

Ở trong những tiếng kêu la, Thành Ca - chuyên gia diệt phái, thành thạo một chút thủ nghệ cũ của mình sau lâu ngày không làm.

Hoàn toàn tiêu diệt sạch Tịnh Trúc Tiên Phủ này.

Ngay sau đó, hắn không dừng lại chút nào thu lại hơn trăm sợi tàn hồn, lại thu thêm một vài chiến lợi phẩm còn sót lại ở hiện trường.

Lúc này mới tiếp tục thâm nhập đến nội bộ của Tịnh Trúc Tiên Phủ.

Chương 1820: Chia cắt Phi Tiên Môn

Sau khi quét sạch một vòng ở nội bộ Tịnh Trúc Tiên Phủ, thậm chí còn lượn quanh mấy cấm địa bên trong, thông qua sáu phó bản tông môn trong nháy mắt, Khương Thành xác định nơi này không còn những người khác nữa.

Điều này khiến hắn có hơi buồn bực.

"Tịnh Trúc Đạo Thần kia đâu?"

Lần này hắn đến đây chính là vì để tiêu diệt Đạo Thần đấy.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, chỉ cần Đạo Thần vẫn còn một ngày, Phi Tiên Môn sẽ không thể nói là an toàn được.

"Cho dù là bế quan, nhi tử của mình bị giết, môn phái bị diệt cũng nên bị kinh động rồi chứ?"

Thương Linh cũng cảm thấy có hơi kì quái.

Có điều sau khi hơi ngẫm nghĩ một phen, nàng ngược lại nghĩ được nguyên nhân.

"Có lẽ vẫn là bởi vì tranh đoạt Thần vị nhỉ?"

Khương Thành chợt nhíu mày.

"Ý của ngươi là, hắn không muốn đại chiến với ta trước khi tranh đoạt Thần vị, để tránh khỏi bị thương ảnh hưởng đến trạng thái của hắn?"

Thương Linh chậm rãi gật đầu.

"Đúng thế, lúc trước Long Tổ cũng như thế, không muốn trực tiếp khai chiến với ngươi, cho nên mới dùng cách thi đấu."

Chỉ có điều sau này Long Tổ thất bại trong thi đấu, ngược lại bị trọng thương.

Khương Thành cảm thấy rất cạn lời.

"So với chuyện tông môn bị diệt lớn như vậy, trạng thái của mình quan trọng như thế à?"

"Có lẽ đối với hắn mà nói, Thần vị quan trọng hơn tất cả nhỉ?"

Thương Linh thản nhiên nói: "Chỉ cần tương lai có thể có thành tựu Thần vị, hắn vẫn có thể lại tạo ra một Tịnh Trúc

Tiên Phủ càng mạnh hơn.”

“Được rồi.”

Khương Thành cũng không chắc Tịnh Trúc Thần Đạo có phải là ở chỗ tối nhìn mình không.

Chỉ có thể chắp tay hướng xung quanh.

“Lão huynh, sau khi thành tựu Thần vị, nhớ đến tìm ta liều mạng đầu tiên đấy.”

Thương Linh ở một bên cũng không biết nên đánh giá loại hành vi này của hắn thế nào nữa.

Sau khi tiêu diệt Tịnh Trúc Tiên Phủ, Khương Thành lại đuổi về phía Trúc Tiên Cung.

Đám người Kỷ Linh Hàm Mạc Trần và Mậu Vũ lúc này đều ở đây.

Bọn họ dừng lại ở nơi này là vì để tránh khỏi Phi Tiên Môn trượt vào vực sâu.

Trong Trúc Tiên Cung lúc này, mọi người nước bọt bắn tung tóe, tràn đầy mùi thuốc sung.

“Không được, chúng ta tuyệt đối không đồng ý!”

Mạc Trần xưa nay tính trước kĩ càng, lúc này mặt đỏ cổ gân, nước bọt bay ra đến rất xa.

Mà đám người Ngụy Miểu và Tần Sướng bên cạnh hắn cũng đều kích động vỗ bàn.

“Trúc Tiên Cung chỉ là một liên minh rời rạc, một liên mình còn phải giao cung phụng, quả thực là tin lạ!”

“Dựa theo nhân số và cảnh giới giao cung phụng thì càng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!”

Có lẽ vẫn là bởi vì không muốn tổn thất trạng thái trước cuộc chiến tranh đoạt Thần vị, Tịnh Trúc Đạo Thần không hề trực tiếp tiến công Phi Tiên Môn.

Nhưng điều này không đại biểu hắn không ra tay với Phi Tiên Môn.

Sau khi hắn bế quan, đám người Mông Đoan, Khôi Tàng đã đề ra chế độ cung phụng của Trúc Tiên Cung.

Chế độ này ngược lại cũng không phức tạp.

Chỉ là Trúc Tiên Cung lấy việc nâng đỡ tiểu tông môn làm tên tuổi, yêu cầu tất cả đại tông môn trong Khiếu Mang Vực định kì giao cung phụng nhất định làm chi phí giúp đỡ Tiên Nhân tầng thấp.

Nói trắng ra chính là giao phí hội viên.

Mà tiêu chuẩn phí hội viên này dựa theo nhân số và cảnh giới của tông môn.

Cảnh giới càng cao, phải giao càng nhiều.

Hơn nữa chênh lệch cực lớn.

Dưới Tôn Giả không cần giao phí hội viên, mà cảnh giới Tôn Giả mỗi trăm năm chỉ cần giao nộp ba Nguyên Tiên Tinh.

Chuyện này đối với bất kì Tôn Giả nào đều dễ như trở bàn tay.

Thiên Tôn ba trăm, Chí Tôn ba mươi ngàn, cũng không khó.

Nhưng đến Đạo Tôn lại đột nhiên tăng mạnh đến ba mươi triệu.

Mà Đạo Thánh phải cần ba tỉ.

Như vậy thì rất chết người đấy.

Mặc dù bản thân Thành ca sớm đã không coi trọng Nguyên Tiên Tinh, nhưng đối với rất nhiều Tiên Nhân không dùng nổi Đế đan cao cấp mà nói, Nguyên Tiên Tinh vẫn rất hữu dụng, coi như là đồng tiền mạnh thường nhìn thấy nhất rồi.

Ở trong hệ thống, một trăm Nguyên Tiên Tinh tương đương với một điểm điểm tiên nguyên.

Ba tỉ Nguyên Tiên Tinh tương đương với một Đạo Thánh mỗi năm phải giao ra tài nguyên ba mươi triệu điểm tiên nguyên.

Đây không phải là một khoản chi tiêu nhỏ đâu.

Tiểu tông môn còn dễ nói, có vài tông môn căn bản cũng không có Đạo Thánh, thậm chí không Đạo Tôn.

Mấy chục ngàn Nguyên Tiên Tinh không có áp lực gì cả.

Nhưng đối với Phi Tiên Môn rất nhiều Đạo Tôn mà nói, đó chính là một chuyện khác.

Hơn nghìn tên Đạo Tôn, mỗi một người ba chục triệu, đó chính là ba chục tỉ Nguyên Tiên Tinh.

Bảy Đạo Thánh Kỷ Linh Hàm, La Viễn, Mạc Trần, Lâm Ninh, Đường Như, Chung Ly Khuyết cùng với Thành ca đây lại là hai mươi mốt tỉ Nguyên Tiên Tinh.

Không tính hơn chục ngàn Chí Tôn và hơn trăm ngàn Thiên Tôn và Tôn Giả còn lại, mỗi năm Phi Tiên Môn cũng phải không không trả ra tài nguyên hơn năm trăm triệu điểm tiên nguyên.

"Đây là cướp đoạt! Cướp đoạt trắng trợn của Phi Tiên Môn bọn ta!"

Ngay cả Mậu Vũ cũng hiếm thấy tức giận.

"Lúc trước các ngươi cướp đoạt trắng trợn Thiên Khu các bọn ta, hiện tại lại âm thầm cướp của Phi Tiên Môn, quả thực là không cần chút mặt mũi nào!"

Không chỉ bọn họ, đám kẻ địch năm xưa như Quy Tàng, Thanh Vân, Thái Thường cũng kiên quyết không đồng ý.

"Loại đề nghị này quá hoang đường."

"Liên minh còn phải cung phụng, chuyện lạ mới nghe lần đầu!"

Bởi vì sự phản đối của bọn họ, sau khi Tịnh Trúc Đạo Thần bế quan, hạng đề nghị này vẫn luôn không thể đạt thành.

Cuối cùng Trúc Tiên Cung cãi nhau lộn xộn, đa phần đều có một tư thế tiến hành bỏ phiếu.

Một khi thật sự thông qua "chế độ phí hội viên", Phi Tiên Môn chống lại không thi hành, vậy thì sẽ trở thành dị loại của Khiếu Mang Vực.

Đến lúc đó Tịnh Trúc Tiên Phủ có thể danh chính ngôn thuận kêu gọi tất cả tông môn của Khiếu Mang Vực đi vây công Phi Tiên Môn.

Đám người Kỷ Linh Hàm Mạc Trần và Quy Tàng tụ ở Trúc Tiên Cung chính là dự tính thuyết phục những tông môn khác, đến lúc đó đừng tán thành đề nghị này.

Để tránh khỏi thật sự bỏ phiếu thông qua.

Chỉ đáng tiếc, ở hiện trường ngoại trừ bọn họ ra, những tông môn khác sớm đã nghiêng về phía Tịnh Trúc Tiên Phủ.

Dù sao lực uy nhếp của Đạo Thần bày ra ở đó.

Huống hồ đề nghị này bên chịu thiệt thòi nhất là Phi Tiên Môn, lại không phải bọn họ.

Mấy tên Đạo Thánh dẫn đầu bình chân như vại, vẻ mặt ý cười thản nhiên.

“Không thể nói như thế đâu, cung phụng này là vì để dìu dắt người mới, giúp đỡ tiểu tông môn.”

“Những tiểu tông môn kia trong ngày thường sống không dễ dàng cỡ nào, lẽ nào Phi Tiên Môn các ngươi không bằng lòng giúp bọn họ một tay sao?”

Nhờ vào năm xưa Khương Thành ép lui Thiên Cung, biến Khiếu Mang Vực thành một mảnh chốn bồng lai, rất nhiều tông môn nhao nhao chuyển đến nơi này.

Hiện nay số lượng Đạo Thánh trong Khiếu Mang Vực nhiều hơn các vực khác tận mấy lần.

Cũng vì vậy, Phi Tiên Môn hiện tại rất bất hạnh.

Đạo Thánh nương nhờ vào Tịnh Trúc Đạo Thần, đứng ở phía đối diện bọn họ trọn vẹn có hơn sáu mươi người, thanh thế to lớn.

“Tiên Nhân chúng ta sao có thể lạnh lùng ích kỉ như vậy chứ?”

“Huống hồ khoản cung phụng này cuối cùng chia đều cho tất cả tông môn trong Khiếu Mang Vực, Phi Tiên Môn các ngươi có năm trăm ngàn môn đồ, cuối cùng cũng có thể phân đến không ít mà.”

“Đúng thế, thật không biết các ngươi đang phản đối cái gì.”

“Thân là một đại tông môn, sao có thể chút lề lối này cũng không có chứ?”

Nhìn thấy dáng vẻ âm dương quái khí này của bọn họ, đám người Ngụy Miểu Lục Phàm suýt nữa bị tức đến bùng nổ.

“Ngươi coi bọn ta là kẻ ngốc sao?”

“Bị các ngươi chơi đùa đến quay mòng mòng, còn không tự biết?”

“Đây chính là một trò lừa bịp!”

Nếu không phải Kỷ Linh Hàm cản lại, bọn họ sớm đã chửi ầm lên.

Phi Tiên Môn có năm trăm ngàn môn đồ không sai, nhưng Tiên Nhân của toàn bộ Khiếu Mang Vực từ Đạo Thánh đến dưới Đế cảnh đâu chỉ mười tỉ một trăm tỉ?

Trả ra hơn năm chục tỉ Nguyên Tiên Tinh, cuối cùng Phi Tiên Môn được phân về có thể có năm mươi triệu đã rất tốt rồi.

Loại chuyện này, ai lại vui lòng chứ?

Trên miệng những người này nói quang minh chính đại, dáng vẻ giống như rất cao cả, trên thực tế đang nghĩ cái gì, trong lòng bọn họ rất rõ ràng.

Chẳng qua chỉ là muốn chia cắt Phi Tiên Môn.

Chương 1821: Chuyện tốt tạo phúc cho Khiếu Mang Vực

Nhìn mặt ngoài, tông môn của những Đạo Thánh này cũng phải giao không ít.

Nhưng bất luận Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần hay là Quy Tàng, Thanh Vân đều không phải là hạng đầu óc đơn giản.

Bọn họ biết rõ tính toán của những người này.

Cung phụng giao đến Trúc Thiên Cung, cuối cùng phân phối thế nào còn không phải là do Tịnh Trúc Tiên Phỉ âm thầm thao túng sao?

Những tông môn ủng hộ Tiên Phủ này đến lúc đó giao bao nhiêu, chắc chắn là có thể lấy về nguyên số.

Không không bỏ ra thật sự chỉ có Phi Tiên Môn và tông môn của đám người Quy Tàng Thanh Vân Thái Thường thôi.

Mà những tiểu tông môn và Tiên Nhân tầng thấp bị lấy đến làm cái cớ kia, trên thực tế cũng không có được gì cả.

“Lời này của các ngươi không đúng rồi.”

Toàn bộ hơn sáu mươi tên Đạo Thánh có mặt khác đều đứng lên.

“Gì mà gọi là trò bịp?”

“Chúng ta là suy nghĩ vì mọi người đó, là chuyện tốt tạo phúc cho toàn bộ Nguyên Tiên Giới.”

“Huống hồ đây là đề nghị của Đạo Thần, lẽ nào các ngươi muốn chống đối Đạo Thần?”

Mấy tên Đạo Thánh cầm đầu kia càng là vẻ mặt thất vọng và tiếc nuối.

“Ta cũng không hiểu nổi, chuyện tốt như thế, tại sao Phi Tiên Môn các ngươi muốn phản đối.”

“Dù sao Bí Hư Cung bọn ta đồng ý hoàn toàn, cũng bằng lòng xuất ra khoản cung phụng này.”

“Kinh Dương Môn bọn ta cũng không ngoại lệ!”

“Tiêu Cốc Phần tộc bọn ta sớm đã muốn làm chút gì đó cho Tiên Nhân tầng thấp rộng lớn rồi!”

Bọn họ vừa bày tỏ thái độ, chưởng môn của rất nhiều tiểu tông môn có mặt nhao nhao reo hò.

“Hay lắm!”

“Không hổ là tộc trưởng Phần tộc!”

“Chưởng giáo của Bí Hư Cung – Tuyệt Vân Đạo Thánh thật tốt!”

“Kinh Dương Môn chủ thật sự tính toán phúc lợi cho những tiểu tông môn chúng ta đấy!”

“Thanh Tịch Đạo Thánh cũng đang giúp chúng ta nói chuyện đấy!”

Một vài người trong bọn họ thực ra cũng biết cuối cùng việc phân phối chắc chắn sẽ mờ ám.

Nhưng những tiểu tông môn này chỉ cần xuất ra một chút xíu, không đau không ngứa, lỡ như thật sự có thể phân đến càng nhiều hơn thì sao?

“Kỷ chưởng môn.”

Thanh Tịch Đạo Thánh cầm đầu mỉm cười nhìn về phía Kỷ Linh Hàm.

“Ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, đây là tiếng lòng của mọi người.”

“Giao cung phụng cũng là chuyện rất tốt phần lớn mọi người đều đồng ý.”

“Đúng thế.”

Tuyệt Vân Đạo Thánh cũng phụ họa theo.

“Giúp đỡ tiểu tông môn và Tiên Nhân tầng thấp, Khiếu Mang Vực sẽ trở nên càng thêm mạnh mẽ, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, càng thêm thân yêu nhau.”

“Cứ như vậy mãi, Khiếu Mang Vực mới là chốn bồng lai thật sự.”

“Ta thật không hiểu nổi, tại sao Phi Tiên Môn muốn làm ngược đại thế, cứ phải phá hoại chuyện tốt như vậy.”

“Lẽ nào lề lối của các ngươi chỉ như thế thôi sao?”

Nghe thấy lời nói vô sỉ này của bọn họ, dù là lấy lòng dạ của Kỷ Linh Hàm cũng bị tức đến rất muốn mắng người.

“Chốn bồng lai?”

Nàng nhìn chằm chằm mấy tên Đạo Thánh cầm đầu đối diện kia một cách xa xăm.

“Năm xưa Khiếu Mang Vực làm sao trở thành chốn bồng lai hẳn là các ngươi biết rõ trong lòng.”

“Thanh Tịch, khi xưa ngươi đi theo Tiên Phủ mưu hại Phi Tiên Môn ta, nếu không phải Khương chưởng môn của phái ta khoan dung độ lượng, ngươi sớm đã mất mạng rồi.”

“Tuyệt Vân, ngươi từ Cát Tương Vực một đường trốn đến đây, nếu không phải Phi Tiên Môn ta che chở, Bí Hư Cung của ngươi có thể tồn tại đến hôm nay sao?”

“Kinh Dương, Kinh Dương thế gia của ngươi khi xưa đắc tội Sa Hải, là Phi Tiên Môn ta đè xuống cho ngươi đấy.”

“Khi xưa khi Phi Tiên Môn ta ở địa vị cao, có từng thu cung phụng của các ngươi bao giờ chưa?”

“Mà nay các ngươi có thể an nhiên ở đây nói xằng nói bậy, phải chăng cũng nên suy nghĩ thử xem, dựa vào đâu mình có thể ngồi ở đây?”

“Bọn ta không cần các ngươi báo đáp, chỉ hi vọng đừng ném đá xuống giếng.”

“Càng huống hồ…”

Ánh mắt của nàng rơi ở phía trên người những trung tiểu tông môn phía sau kia.

Giọng điệu cũng trở nên lạnh xuống.

“Ta chưa từng nghe qua quy tắc đại tông môn nhất định phải cho tiểu tông môn phúc lợi gì đó.”

“Các ngươi là tông môn phụ thuộc của Phi Tiên Môn à? Hay là từng cho bọn ta phí bảo hộ.”

“Mọi người đều là Tiên Nhân, không phải đứa trẻ gầy yếu, nâng đỡ cái gì?”

Những lời này của nàng khiến ngay cả đám người Quy Tàng Thanh Vân cũng khá kinh ngạc.

Trong ấn tượng của bọn họ, Kỷ Linh Hàm vẫn luôn là loại người tình cách dịu dàng nhu hòa, ngay cả lời nói nặng cũng không nói ra.

Nhưng lần này, từ ngữ sắc bén của nàng tuy không được nó là hùng hổ dọa người, nhưng cũng tuyệt đối là cương quyết lạnh lẽo.

Mãi cho đến lúc này, bọn họ cuối cùng mới ý thức được, Kỷ Linh Hàm chung quy là một Ma Tu.

Nàng không phải là quả hồng mềm.

Rất nhiều Tiên Nhân đều bị nàng nói đến á khẩu không nói nên lời.

Có vài người thậm chí liếc mắt qua theo bản năng, không muốn đối mặt với nàng.

Tuy nhiên, loại tâm thái hổ thẹn này cũng chỉ duy trì mấy giây như thế.

Cuối cùng vẫn là lập trường chiếm thế thượng phong.

“Phí bảo hộ?”

Thanh Tịch trong nhất thời khó mà phản bác, thế là trực tiếp nhắm vào trong lời của Kỷ Linh Hàm.

“Ngươi thế mà còn muốn thu phí bảo hộ?”

Hắn cố ý khoa tay múa chân, lớn tiếng kêu la lên.

Nói thật, phần lớn tông môn đỉnh cấp thực ra đều thu phí bảo hộ.

Chỉ có điều không gọi là cái tên phí bảo hộ này, bình thường gọi bằng lên tôn vinh là hiến dâng lên.

Loại chuyện này cũng coi như là ước định mà thành, bằng không đại tông môn người ta dựa vào đâu mà để tiểu tông môn ngươi nằm ở bên giường chứ.

Nhưng Phi Tiên Môn đúng thật là chưa thu bao giờ.

Thanh Tịch kéo lấy chữ này làm càn làm quấy.

“Vừa rồi mọi người đều nghe thấy rồi chứ, ta biết ngay Phi Tiên Môn này không phải là thứ lương thiện gì!”

“Khi mọi người chúng ta đều đang toan tính phúc lợi cho Tiên Nhân tầng thấp, các nàng thế mà muốn bóc lột Tiên Nhân tầng thấp, quả thực là khiến người ta giận sôi mà…”

Mạc Trần cũng bị hắn làm cho tức đến râu tóc run loạn.

“Ngươi đừng ngậm máu phun người, bọn ta thu phí bảo hộ lúc nào chứ?”

Đám người Kinh Dương và Tuyệt Vân cũng nhảy ra theo.

“Vừa rồi rõ ràng nàng đã nhắc đến phí bảo hộ, nói rõ các ngươi sớm đã có ý này.”

“Đúng vậy, bằng không sao lại nói thuận miệng như thế?”

“Ta thấy Phi Tiên Môn các ngươi giai đoạn trước là giả người tốt, vốn định sau này lộ ra răng nanh nhỉ? Chỉ đáng tiếc Tịnh

Trúc Đạo Thánh trở về rồi nên các ngươi mới không thể thực hiện được.”

“Đủ rồi!”

Vẻ mặt Kỷ Linh Hàm lãnh đạm như băng, không mang theo chút cảm tình nào.

Đón lấy từng ánh mắt muôn hình muôn vẻ ở hiện trường, cuối cùng nàng cũng đã đưa ra quyết định.

“Cái gọi là cung phụng, Phi Tiên Môn bọn ta tuyệt đối sẽ không giao.”

“Thực sự không được, bọn ta dọn ra Khiếu Mang Vực là được rồi!”

Còn chưa đợi mọi người tiêu hóa tin tức to lớn này của nàng, bên ngoài đã truyền đến một tiếng khẽ thở dài.

“Ài, Tiểu Hàm, chuyện này là ngươi không đúng rồi.”

“Loại chuyện tốt giao cung phụng tạo phúc cho Khiếu Mang Vực này, loại danh môn đại phái như Phi Tiên Môn chúng ta đây sao có thể không ủng hộ chứ?”

“Không những phải ủng hộ, hơn nữa phải hết sức ủng hộ đấy!”

Trong lúc nói chuyện, bóng dáng của Khương Thành và Thương Linh đã xuất hiện ở trước mắt mọi người.

“Khương chưởng môn!”

“Thương Linh tiền bối!”

“Chưởng môn, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi!”

Chúng đệ tử của Phi Tiên Môn vui mừng khôn xiết đón đến, đám người Quy Tàng và Thanh Vân Thái Thường cũng đồng loạt thở phào một hơi.

Giờ phút này, bọn họ cũng chẳng còn lo lắng chút nào nữa.

Mà những Tiên Nhân có mặt khác lại nhao nhao lui tránh về phía sau.

“Khương Thành!”

“Sao ngươi lại trở về rồi?”

Sau Khi kinh ngạc ngắn ngủi, Thanh Tịch Đạo Thánh bình tĩnh lại lần nữa.

Sợ gì chứ, lúc này không giống khi xưa nữa, huống hồ phía sau mình có sáu mươi tên Đạo Thánh.

“Hừ, Khương Thành, ngươi trở về thật đúng lúc.”

“Tịnh Trúc Đạo Thần vẫn luôn đang đợi ngươi đấy, xem ngươi lần này…”

Giọng nói cười trên nỗi đau của người khác của hắn vẫn chưa kết thúc, người đã ngã xuống.

Lại chẳng còn chút tiếng động nào nữa.

Chương 1822: Nếu muốn nộp thì nộp một trăm triệu năm

Một Đạo Thánh cường đại cứ như vậy ngã xuống.

Dưới ánh mắt chăm chú dõi theo của biết bao nhiêu người, thế mà vẫn có rất nhiều người chưa kịp nhận ra vừa xảy ra chuyện gì.

Bởi vì mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Nhưng mà, những Đạo Thánh hàng đầu chung quy đều biết là ai làm.

Bởi vì vừa rồi nhìn thấy kiếm quang lóe lên.

Cả người của đám Đạo Thánh dẫn đầu Tuyệt Vân và Kinh Dương chấn động dữ dội, bỗng nhiên ánh mắt dồn về cùng một người - Khương Thành.

Đúng lúc nhìn thấy hắn vừa mới tra kiếm vào vỏ, mới thả lỏng tay cầm chuôi kiếm ra.

Cũng nhìn thấy một tia u quang ẩn vào mi tâm Khương Thành.

“Ngươi…”

Lúc này, bọn họ sợ hãi vô cùng.

Thanh Tịch là một Đạo Thánh đấy!

Một nhân vật ngang hàng với bọn họ, đứng trên đỉnh của Nguyên Tiên giới.

Cứ như vậy ngã xuống mà không nói lời nào?

Sao có thể như thế được?

Nếu như không phải Thanh Tịch thật sự chết ngay trước mặt bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ không tin vào chuyện hoang đường này.

Sao Đạo Thánh có thể bị tập kích một chút thì lập tức chết được?

Vậy còn gọi là Đạo Thánh sao?

Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Sao hắn có thể làm được như vậy?

Những câu hỏi này đan xen trong tâm trí của bọn họ, làm cho bọn họ rõ ràng có vô số cảm xúc muốn trút ra, nhưng lại hết lần này đến lần khác chặn ở cổ họng.

Ngay cả những Đạo Tôn thuộc môn phái của Thanh Tịch Đạo Thánh cũng im lặng như hến.

Không một ai kêu đánh kêu giết, nói muốn báo thù, muốn một lời giải thích.

Bởi vì bọn họ sợ rồi.

Thanh Tịch và những Đạo Thánh có mặt ở đây ngang hàng với nhau, nếu như vừa rồi đổi thành bọn họ, kết quả sẽ như thế nào?

Mỗi một người đều không thể không suy nghĩ về câu hỏi vô cùng thực tế và khẩn cấp này.

“Vừa rồi đề nghị của các ngươi vô cùng mang tính xây dựng, từ trước đến nay bản thân ta cũng luôn xem việc tạo phúc cho Khiếu Mang vực là nhiệm vụ của chính bản thân mình.”

Thành ca giống như không hề xảy ra chuyện gì.

Bắt đầu nói chuyện với mọi người.

“Cho nên ta mới nói, sao chuyện này có thể thiếu sự tham gia của ta chứ?”

“Chuyện tốt này đương nhiên ta phải ra sức ủng hộ rồi.”

“Không chỉ phải ủng hộ, mà còn phải làm rốt ráo hơn…”

Ngay cả đám người Quy Tàng và Thanh Vân cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Đại lão, ngươi vừa mới giết một Đạo Thánh, thi thể còn đang ở trong sân nữa đấy.

Ngươi không định giải thích chuyện này một chút sao?

Cứ thế mà bỏ qua à?

Đám người Tuyệt Vân và Kinh Dương ở phía đối diện đều có vẻ mặt đờ đẫn.

Bọn họ đã sắp sụp đổ rồi.

Đến nỗi trực tiếp bỏ qua những gì Khương Thành vừa nói.

Điều này khiến Thành ca vô cùng bất mãn.

“Các ngươi đang làm cái gì vậy? Xem lời nói của ta như gió thổi mây bay à? Không cho ta mặt mũi sao?”

Nhìn Khương Thành đột ngột lóe tới trước mặt bản thân, cho dù là Tuyệt Vân, Kinh Dương hay là vị tộc trưởng của Tiêu Cốc Phần tộc kia, tất cả đều bị dọa sợ tới mức thét chói tai.

“A!”

Thậm chí có vài người phía sau bọn họ còn mở Pháp cảnh theo bản năng.

Nhìn Khương Thành, bọn họ vừa đề phòng, vừa sợ hãi.

“Không, không phải!”

“Bọn ta không có mà!”

“Sao có thể dám, sao có thể dám chứ…”

Vừa rồi ở trước mặt Kỷ Linh Hàm là một đám Đạo Thánh hoặc quái gở, hoặc hùng hổ doạ người, lúc này trên mặt lại tràn đầy vẻ cười xòa, chỉ thiếu cắm vào một cái đuôi phe phẩy ở đằng sau mông.

“Được rồi, được rồi.”

Khương Thành không kiên nhẫn xua tay.

“Ta đến đây là muốn trao đổi việc hệ trọng.”

“Đề nghị vừa rồi, hẳn là các ngươi đều đồng ý đúng không?”

“Hả?”

Vẻ mặt của sáu mươi Đạo Thánh đều mờ mịt.

Vừa rồi Thanh Tịch Đạo Thánh bị giết tạo thành chấn động đối với bọn họ thật sự quá lớn.

Đến nỗi tiếp sau Khương Thành đã nói những gì, bọn họ hoàn toàn không nghe thấy.

Tuyệt Vân Đạo Thánh run rẩy đứng ra, dè dặt hỏi: “Dám hỏi Khương lão tổ, là đề nghị gì vậy?”

“Về việc nộp phí thành viên ấy mà, là chuyện tốt cung phụng, mưu cầu mang lại lợi ích cho tất cả tiên nhân tầng lớp thấp nhất của Khiếu Mang vực.”

Ồ, cái này à?

Nghe thấy Khương Thành lại chủ động nhắc đến chuyện này một lần nữa, vẻ mặt của tất cả mọi người đều sững sờ.

Hơi nghi ngờ những gì tai của bản thân nghe thấy.

Sau khi nhìn thấy Khương Thành xuất hiện, tất cả mọi người đều cho rằng chắc chắn hắn sẽ kịch liệt phản đối nộp cung phụng.

Cho dù trước khi hắn vào sân đã nói ra sức ủng hộ, khi đó mọi người cũng cho rằng là cố ý nói ngược lại.

Nào biết rằng, thế mà hắn lại chơi thật?

Lẽ nào hắn không biết ý nghĩa đằng sau chuyện này, không nhìn ra tổn hại đối với Phi Tiên Môn?

Đám người Mạc Trần và Tần Sướng phía sau Thành ca đều không thể không đi ra phổ cập kiến thức cho hắn.

“Khương chưởng môn, chuyện này không ổn lắm.”

“Bọn họ chỉ lấy cớ giúp đỡ môn phái nhỏ, dùng cái này để chèn ép chúng ta.”

“Phi Tiên Môn của chúng ta nhiều Đạo Tôn và Đạo Thánh như vậy, cần phải nộp quá nhiều, vả lại lúc phân công cuối

cùng…”

“Các ngươi đang nói cái gì vậy?”

Khương Thành rất bất mãn trừng mắt nhìn bọn họ.

“Cái gì gọi là nộp quá nhiều?”

“Bình thường ta dạy bảo các ngươi như thế nào? Giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, chuyện có ý nghĩa như vậy, một chút được mất tính là cái gì?”

“Lề lối là danh môn đại phái của chúng ta đâu?”

“Tính toán chi li, chẳng phải là làm cho người ta chê cười hay sao?”

Ồ, cái này à?

Không chỉ các đệ tử của Phi Tiên Môn không nói nên lời, mà ngay cả một đám Đạo Thánh ở phía đối diện cũng lâm vào trầm tư.

Khương Thành trong truyền thuyết, một người tàn nhẫn vừa bắt đầu đã lập tức giết chết một Đạo Thánh, thế mà lại là một kẻ ngu dốt?

Hóa ra hắn dễ lừa gạt như vậy à?

Là giả, phải không?

Vốn dĩ trong lòng mọi người còn đang sợ hãi không thôi, lập tức yên tâm.

“Phi Tiên Môn của bọn ta không thành vấn đề, các ngươi thì sao?”

Trước câu hỏi của Khương Thành, đám người Tuyệt Vân và Kinh Dương tỏ vẻ bản thân không đồng ý, đều xin lỗi lòng tốt này của hắn.

“Đương nhiên bọn ta cũng đồng ý.”

“Đúng đúng đúng, vốn dĩ đây là chuyện bọn ta vô cùng tán thành mà.”

“Giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, vốn dĩ đây là việc tiên nhân bọn ta nên làm.”

“Bọn ta tuyệt đối không nói hai lời, toàn lực giúp đỡ!”

Sáu mươi Đạo Thánh có mặt ở đây, tất cả đều bày tỏ sự tán thành mãnh liệt của họ.

Dù sao thì trước đó bọn họ cũng đã thông đồng với tiên phủ, vốn dĩ định ủng hộ đề nghị này của Tịnh Trúc Đạo Thần.

Mà sau đó, bọn họ sẽ thực sự trả lại phần đã nộp trong bí mật.

Vì vậy, không có lý do gì để không đồng ý.

Thậm chí có một số người còn giả vờ xu nịnh Thành ca.

"Chí khí và cảnh giới này của Khương đạo hữu thật sự là tấm gương của bọn ta mà!"

"Đúng vậy, bội phục bội phục!"

"Tất cả môn phái của Khiếu Mang vực đều biết ơn sự ủng hộ của Khương chưởng môn."

"Thật tốt, nhất định phải cảm ơn!"

Thành ca cũng không ngốc, sao lại không nghe ra sự kỳ quái trong lời nói này của bọn họ.

Nhưng lúc này, hắn trực tiếp mặc kệ.

Hoàn toàn không so đo với đám người này.

"Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu nhé."

"Như ta đã nói vừa rồi, làm từ thiện… à không… giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất thì phải tăng cường lực lượng, không được làm như chuồn chuồn đạp nước qua loa sơ sài."

"Cái này hẳn là các ngươi cũng đồng ý, đúng không?"

Mọi người âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ ngươi muốn nhiều hơn một chút?

Vậy thì bọn ta cũng không có lý do gì để phản đối nhỉ.

"Đồng ý đồng ý."

"Đương nhiên tán thành!"

"Ừm! Thế này cũng tàm tạm rồi."

Khương Thành hài lòng gật đầu.

"Ta đã nói rồi, một lần mới nộp phí thành viên của một trăm năm, thật sự quá phiền phức."

“Năm tháng của tiên nhân động một tí thì luôn dùng hàng trăm triệu, hàng chục tỷ năm để tính toán.”

“Một lần nộp một chút như vậy, kết cấu ở đâu?”

“Cho nên, một lần ít nhất phải nộp một trăm triệu năm, mới phù hợp với địa vị của chúng ta!”

Chương 1823: Thành ý của các ngươi đâu?

Phụt!

Rất nhiều Đạo Thánh ở phía đối diện suýt nữa phun nước ngay tại chỗ.

Cái gì?

Một lần nộp cung phụng một trăm triệu năm?

Một Đạo Thánh mỗi một trăm năm thì phải nộp ba tỷ Nguyên Tiên Tinh.

Cái này được nhân trực tiếp lên một triệu lần, không ai có thể lấy ra được.

Cho dù là bản thân Khương Thành cũng không thể.

Thành thật mà nói, trước đây Tịnh Trúc Tiên Phủ đưa ra chế độ cung phụng này cũng không mong đợi thật sự thực hiện liên tục.

Bọn họ chỉ là muốn có thể hạ gục Phi Tiên Môn trong thời gian ngắn nhất.

Dựa theo chế độ cung phụng này, không cần một ngàn năm Phi Tiên Môn cũng lập tức không chống đỡ nổi.

Đợi đến khi bọn họ sụp đổ, chế độ cung phụng cũng ngừng lại.

Đạo Thánh Đạo Tôn nào lại thật sự ngu ngốc đến mức cứ mỗi một trăm năm lại nộp một khoản lớn cung phụng, mãi cho đến vĩnh hằng, bản thân không cần sinh hoạt sao?

“Cái này, không ổn lắm nhỉ?”

Đám người Tuyệt Vân Đạo Thánh cảm thấy chuyện này có hơi không bình thường.

Nhưng bọn họ lập tức bị Khương Thành đánh đầu trở về.

“Có gì không ổn? Lẽ nào các ngươi không muốn giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, không muốn mưu cầu mang lại lợi ích cho bọn họ sao?”

Mọi người thầm nghĩ, từ đầu đến cuối bọn ta chưa từng nghĩ đến việc thật sự muốn giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất.

Nhưng trước mắt bao người, chắc chắn không thể nói như vậy.

Kinh Dương Đạo Thánh chỉ có thể bày tỏ: “Đương nhiên là bọn ta muốn rồi, chỉ là một lần nộp phần của một trăm triệu năm có phải là quá nhiều rồi hay không?”

“Hả?”

Thành ca mở to hai mắt vô cùng khoa trương.

“Ngươi đang nói gì vậy? Quá nhiều?”

“Đúng vậy…”

“Xin hỏi ngươi đã sống bao nhiêu năm rồi?”

Kinh Dương Đạo Thánh cũng không rõ câu hỏi này của hắn có ý gì, nhưng vẫn ngạo nghễ ưỡn ngực.

“Từ Thượng Cổ Nguyên Tiên giới đến nay, đã ba trăm hai mươi tỷ năm rồi.”

Khương Thành giơ ngón tay cái lên.

Thâm thuý hỏi: “Ngươi đã sống hơn ba trăm tỷ năm rồi, một trăm triệu năm đối với ngươi mà nói chỉ là vung tay lên một cái, đúng không?”

“Mới bảo ngươi nộp cung phụng của một trăm triệu năm, cái này rất nhiều sao?”

“Chẳng lẽ ngươi không sống tới một trăm triệu năm sau?”

Điều này…

Kinh Dương rất muốn mắng người, chuyện này có quan hệ gì với thọ nguyên của ta sao?

Nhưng ở trước mặt của Khương Thành lại không dám.

“Nhưng cái này thật sự là quá nhiều rồi, một lần nộp cung phụng của một trăm triệu năm, ai có thể lấy ra được?”

Tuyệt Vân cau mày, hắn hơi nghi ngờ có phải Khương Thành không có khái niệm về các con số hay không.

“Cái gì? Thế mà ngươi không thể lấy ra sao?”

Nụ cười của Thành ca vụt tắt, sắc mặt chùng xuống.

“Ngày nay tiên nhân nào không thể sống mấy chục tỷ năm? Hiện tại mới lấy phần của một trăm triệu năm ngươi đã không thể lấy ra được rồi sao?”

“Không phải đã đồng ý sẽ giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất sao? Lẽ nào các ngươi không định làm điều đó lâu dài à?”

“Chẳng lẽ lúc trước ngươi đồng ý nộp cung phụng chỉ là nói mà thôi, lừa gạt ta?”

Tuyệt Vân suýt nữa há mồm cứng lưỡi.

“Ta không có, ngươi đang ngậm máu phun người…”

“Vậy thì ngươi nộp đi!”

Tộc trưởng Phần tộc ở bên cạnh không thể không đi ra giải vây cho đồng đội.

“Khương đạo hữu nói như vậy sai rồi, nhiều Nguyên Tiên Tinh như vậy ai có thể gom đủ trong thời gian ngắn?”

Thành ca đã sớm có sự chuẩn bị.

“Gom không đủ thì cố gắng lấy toàn bộ gia sản ra, cũng xem như là một phần tấm lòng mà.”

“Không có Nguyên Tiên Tinh thì có thể dùng đan dược nè, đạo khí nè, tiên thảo nè, thiên tài địa bảo, kỳ trân gì đó thay thế.”

“Ta tin tiên nhân tầng lớp thấp nhất có thể dùng được những thứ này, đúng không?”

Khi hắn nói lời này, còn cố ý trưng cầu ý kiến của những Thiên Tôn và Chí Tôn bên ngoài.

Những người đứng đầu của các môn phái nhỏ này cho rằng thật sự là muốn phát phúc lợi cho bản thân, trong lòng vui sướng đến mức sắp cười ra tiếng.

“Đúng đúng đúng, đương nhiên là bọn ta dùng được.”

“So với Nguyên Tiên Tinh, đế đan còn tốt hơn nữa cơ!”

“Nếu như có thể có chút đạo khí ngũ lục giai, vậy thì càng tốt hơn nữa.”

Khương Thành lập tức đưa ra đánh giá kém.

“Mới có ngũ lục giai, tầm nhìn của các ngươi không được rồi nhé.”

“Nếu đã muốn, vậy thì phải muốn thứ tốt hơn nữa, không phải thất giai bát giai thì có thể ra ngoài gặp người khác sao?”

Nghe hắn nói như vậy, miệng của các chưởng môn của những môn phái nhỏ suýt nữa cười lệch.

Nhưng mà, mặt của các Đạo Thánh ở phía đối diện lại cứng lại.

Cho đạo khí thất giai bát giai?

Hầu hết mọi người trong số bọn họ bản thân cũng không có đạo khí bát giai, đạo khí thất giai là trang bị bên người lúc bình thường được xem như là mạng sống.

Sao có thể tặng đi?

Cái gọi là chế độ cung phụng vốn là vì muốn hạ bệ Phi Tiên Môn. Hơn nữa, cho dù thật sự làm từ thiện, cũng không có cách làm này nữa.

“Khương đạo hữu, trò đùa này của ngươi hơi quá rồi.”

Sắc mặt của Kinh Dương Đạo Thánh trở nên lạnh lẽo.

“Đạo khí thất giai? Toàn bộ gia sản? Thật may mà ngươi nói ra được…”

“Sao lại không thể nói ra được?”

Khương Thành không cho là đúng cắt ngang lời hắn.

“Chế độ cung phụng được các ngươi khen đến mức ba hoa chích chòe, chắc chắn phải tiến hành lâu dài, một trăm triệu năm mới bao lâu?”

“Ngay cả phần của một trăm triệu năm cũng không nỡ lấy ra, ta rất nghi ngờ thành ý đưa ra cung phụng vừa rồi của các

ngươi.”

Tuyệt Vân Đạo Thánh lạnh lùng hỏi: “Nếu ngươi đã nói dễ nghe như vậy, vậy chính ngươi có bằng lòng lấy ra đạo khí bát giai hay không?”

“Đương nhiên ta bằng lòng.”

Nói xong, Khương Thành tiện tay xếp ra mười đạo khí bát giai.

Mọi người trực tiếp bị sự mạnh tay này của hắn làm cho hoa mắt.

Mười đạo khí bát giai, đây là thổ hào trong Đạo Thánh từ đâu đến?

Nếu không phải thực lực và uy danh của Khương Thành bày ra ở đó, bọn họ sẽ không nhịn được muốn ra tay cướp đoạt rồi.

Chốc lát, không biết có bao nhiêu người trong điện lặng lẽ nuốt nước bọt.

“Đây là thành ý của ta, bây giờ đến lượt các ngươi.”

Thành ca làm động tác tay mời về phía họ.

“Mời!”

Sắc mặt của đám người Tuyệt Vân và Kinh Dương lúng túng.

Vốn dĩ bọn họ không hề có đạo khí bát giai, đạo khí thất giai tùy thân cũng vô cùng luyến tiếc giao ra.

Thế là từng người đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nói một lời.

“Sao lại im lặng hết rồi? Không phải vừa rồi đều rất hăng hái hay sao?”

Thành ca vẫy tay một cách kinh ngạc.

“Không phải chứ, chẳng lẽ các ngươi chỉ là nói khoác, hy vọng người khác bỏ ra, bản thân không muốn cho một chút nào hay sao?”

“Chỉ là phần của một trăm triệu năm cũng luyến tiếc?”

“Chút kết cấu này cũng không có?”

Bị hắn chế giễu như vậy, da mặt của sáu mươi Đạo Thánh và những Đạo Tôn phía sau bọn họ đều đang phát sốt, nhưng lại không thể phản bác.

Kinh Dương Đạo Thánh cắn răng, quyết định phá bình rách nát.

“Vậy ngươi xem như ta không sống quá một trăm triệu năm, mạng không bao lâu nữa là được rồi, dù sao ta cũng không thể cho nhiều như vậy.”

Hắn cũng không phải là kẻ ngốc, đạo khí tùy thân là vốn yên thân gửi phận.

Giao vốn ra ngoài, trong tương lai tiên phủ còn có thể trả lại cho bản thân sao?

Nương theo lời của hắn, Khương Thành lại rút kiếm ra một lần nữa.

Thiên Hồn và lực Hám Thiên được kích hoạt cùng một lúc.

Bên cạnh đó, tiến hành áp chế hồn hải và tiên lực của Kinh Dương Đạo Thánh, ngay sau đó, kiếm quang như luyện chợt lóe rồi biến mất.

Cuối cùng Kinh Dương Đạo Thánh cũng đã biết được trước kia Thanh Tịch Đạo Thánh chết như thế nào.

Đối mặt với sự tập kích của Khương Thành, ngay cả Pháp cảnh hắn thật sự cũng không kịp tế ra, cũng không thể làm ra được bất kỳ đòn phản công nào cả!

Sau đó, hắn cứ như vậy mà ngã xuống.

Keng!

Khương Thành trả kiếm vào vỏ.

Lại giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Cho nên ta mới nói, cung phụng này là thứ các ngươi đưa ra, các ngươi không thể hiện ra một chút thành ý thì sao được chứ…”

Lần này, cuối cùng mọi người cũng không thể chịu đựng thêm được nữa.

Đám người Tuyệt Vân Đạo Thánh cầm đầu lập tức rút binh khí ra ngay tại chỗ, mở Pháp cảnh của bản thân.

“Ngươi điên rồi sao?”

“Ngươi đã làm gì?”

“Kinh Dương đạo hữu không hề làm gì cả, thế mà ngươi lại giết chết hắn!”

Chương 1824: Thế thì ta cứ thật sự cướp đi vậy

Lại thêm một Đạo Thánh khác cứ như vậy mà chết ở trước mặt.

Không ai còn có thể giữ được bình tĩnh.

Ngay cả đám người Quy Tàng và Thanh Vân phía sau Thành ca, mặc dù bọn họ rất vui khi nhìn thấy chuyện này, nhưng vẻ mặt vẫn sụp đổ.

Dù sao thì đó cũng là Đạo Thánh mà.

Có phải ngươi giết quá tùy ý rồi hay không?

“Khương Thành!”

“Ngươi thật sự mất trí rồi, thật khiến người ta nổi giận!”

Đám người Tuyệt Vân và tộc trưởng Phần tộc sợ hãi đến mức toàn thân run lên.

Bọn họ cũng không phải thật sự đau lòng vì cái chết của Kinh Dương, chỉ là bị sức chiến đấu khó có thể giải thích được của Khương Thành làm cho sợ hãi.

Nếu như lại thêm hai lần nữa, chẳng phải bản thân cũng quy thiên theo sao?

“Kinh Dương đạo hữu chỉ phản bác lại ngươi hai câu, thế mà ngươi đã giết hắn, ngươi là ác ma hỉ nộ vô thường…”

Thành ca không thích nghe lời này.

“Cái gì gọi là hỉ nộ vô thường?”

Hắn nhún vai với vẻ mặt vô tội.

“Là do bản thân hắn nói, mạng hắn không bao lâu nữa.”

“Ta chỉ làm thỏa mãn nguyện vọng của hắn mà thôi.”

Lý do mạnh mẽ này khiến cho mọi người ai cũng nghẹn đến há mồm cứng lưỡi.

Còn có thể như thế?

Ngươi chơi bọn ta?

“Được rồi được rồi, ta làm chút chuyện tốt này là chuyện nên làm, các ngươi không cần tiếp tục nói về nó nữa.”

Thành ca vỗ tay, ý bảo mọi người đừng để bị phân tâm bởi những việc không quan trọng.

“Tiếp theo, tốt hơn chúng ta vẫn nên trở lại trọng điểm đi. Cung phụng đó, có phải các ngươi cũng nên đưa ra hay không?”

Nhìn ngón tay đang xoa nắn của hắn, vẻ mặt của các Đạo Thánh trước mặt đều khó chịu.

Bọn họ xem như là cân nhắc ra được mùi vị.

Nó giống như… là đang ăn cướp nhỉ!

Nếu như nói chế độ cung phụng trước đó của Tịnh Trúc Tiên Phủ là có thể duy trì lâu dài việc lấy máu của Phi Tiên Môn, thì hiện tại Khương Thành lại yêu cầu đóng góp đạo khí tùy thân, điều này xem như là trực tiếp kéo bọn họ lên lò mổ lột da róc xương.

Rất nhiều Đạo Thánh đều trở nên phẫn nộ.

“Nào có người như ngươi, đạo khí tùy thân đều đóng góp chứ?”

“Thật sự là hết sức vô lý!”

“Bọn ta có nhiều người như vậy, ngươi có gan thì dứt khoát công khai cướp đi là được rồi!”

Bị mọi người chỉ trích như vậy, Khương Thành không vội cũng không tức giận, ngược lại còn tiếp thu lời lẽ của bọn họ.

Hắn gật đầu một cách vô cùng nghiêm túc.

“Được, nếu các ngươi đã đề nghị như vậy, vậy thì ta sẽ thật sự công khai cướp ha.”

Vừa dứt lời, hắn nâng Kỵ Khuyết kiếm lên, tiến vào trong đám người.

Lần này thì không thể tập kích bất ngờ như vừa rồi.

Bởi vì đám Đạo Thánh này cũng đã mở Pháp cảnh ra, xem như là đã có chuẩn bị.

Nhưng mà, cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Đối mặt với lực trọc và Pháp Tắc không gian cấp biến thái của Khương Thành thì có phần không đủ nhìn lắm.

Tộc trưởng Phần tộc đứng mũi chịu sào, vừa mới va chạm với Khương Thành, đã lập tức phát hiện Pháp cảnh của bản thân đang nhanh chóng sụp đổ.

Cảm giác này, giống như một quả táo thối va phải tảng đá, trụ căn nguyên bắt đầu tan rã ngay tích tắc.

“Căn nguyên Thần đài!”

Tiếng gào thét chói tai của hắn vang vọng khắp nơi.

“Không…”

Còn chưa đợi hắn bình phục lại đã ổn định thế trận một lần nữa, Thiên Hồn lập tức giết vào hồn hải của hắn.

Hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội nào cả.

Trong mắt người ngoài, là hai người va chạm trực tiếp, sau đó Khương Thành đánh vỡ Pháp cảnh của tộc trưởng Phần tộc dễ như trở bàn tay, sau đó lại phá hủy tiên thể của đối phương không ngừng nghỉ.

Toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng đơn giản và trơn tru đến mức làm người tức giận.

Tộc trưởng Phần tộc ở phía đối diện thoạt nhìn không giống Đạo Thánh, giống như chỉ là một Đạo Tôn bình thường mà thôi.

À không, nhiều nhất chỉ là Chí Tôn.

Mà đó chỉ là sự khởi đầu.

Sau khi Khương Thành giết chết một người, lập tức giết về phía người thứ hai.

Đám Đạo Thánh ở phía đối diện vốn dĩ cảm thấy phe mình nhiều người, dù thế nào cũng có thể giết chết hắn.

Nhưng lại nhanh chóng phát hiện ra rằng, điều này chỉ là vô ích.

Dưới sự cản trở của ba tầng là Thiên Hồn, lực trọc và lực Hám Thiên làm suy yếu, dường như sự tấn công tập hỏa của bọn họ không gây nên tổn hại gì cho Khương Thành.

Mà mỗi mục tiêu bị Khương Thành nhắm đến đều có vẻ như không chịu nổi một kích.

Chỉ ngắn ngủi mười mấy giây, thì đã có bảy Đạo Thánh ngã xuống.

Mà quá trình này vẫn còn đang tiếp tục.

“Không!”

Sắc mặt của Tuyệt Vân Đạo Thánh thay đổi dữ dội, sợ hãi tột độ.

Hắn đã từng nghe nói về chiến tích của Khương Thành, cường ngạnh giết chết hai Thần Quân Thiên Cung, biết rằng thực lực của hắn chắc chắn mạnh hơn nhiều so với Đạo Thánh bình thường.

Nhưng nằm mơ cũng không ngờ rằng sẽ mạnh đến mức này.

Đây còn xem như là Đạo Thánh sao?

Cho dù là Đạo Thần, cũng rất khó làm được chuyện như thế này, đúng không?

“Dừng tay!”

“Mau dừng tay!”

“Ta có lời muốn nói…”

Vừa mới khai chiến không bao lâu, hắn đã mất đi ý chí chiến đấu.

Bắt đầu lùi về phía sau.

“Ngươi điên rồi sao? Lẽ nào ngươi thật sự muốn giết sạch bọn ta à?”

Tiếng gầm của hắn nhanh chóng bị át đi trong tiếng nổ vang dữ dội.

Lúc này, những người đứng đầu của các môn phái vừa và nhỏ ở phía sau, quả thật sắp bị dọa cho sợ đến mức tiểu ra quần.

Thậm chí có rất nhiều người ngay cả bỏ chạy cũng không dám, cả người đứng yên tại chỗ, giống như gà gỗ vậy.

Đối với bọn họ mà nói, lúc này Khương Thành đang giết chóc trong sân, quả thật chính là ma thần diệt thế trong truyền thuyết.

“Chạy!”

“Mau chạy đi!”

“Thông báo cho Tịnh Trúc Tiên Phủ!”

Đám người Tuyệt Vân cũng không dám ở lại Trúc Tiên Cung nữa.

Bọn họ bắt đầu phá vòng vây ra ngoài.

Nhiều kẻ thù như vậy, Khương Thành cũng không thể ngăn cản hết được, với sức mạnh cấp Đạo Thánh của bọn họ hình như muốn chạy trốn cũng không khó.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đã lập tức tuyệt vọng.

Bởi vì đám người Kỷ Linh Hàm, Mâu Vũ, Thương Linh, Quy Tàng, Lăng Tinh và Thanh Vân đều ra tay.

“Đừng để bọn họ trốn thoát!”

“Vây lại!”

“Quấy nhiễu không gian, không cho bọn họ cơ hội truyền tống!”

“Phong ấn đường rút lui!”

Mắc dù lúc bình thường đệ tử của Phi Tiên Môn không tranh giành với thế gian, nhưng bọn họ cũng không cổ hủ.

Kỷ Linh Hàm ra lệnh, gần một ngàn Đạo Tôn đã vây kín Trúc Tiên Cung không một kẽ hở.

Đừng nói là Đạo Thánh ở bên trong, cho dù là những Chí Tôn và Thiên Tôn ở bên ngoài cũng đừng hòng rời khỏi một người.

Từ lâu Mâu Vũ đã kìm nén một bụng lửa giận, mở ra toàn bộ sức mạnh, liên thủ với Thương Linh cùng nhau ngăn cản hơn mười Đạo Thánh từ một mặt.

Mà đám người Quy Tàng, Lăng Tinh và Thanh Vân, cũng ngăn cản vài Đạo Thánh từ một mặt khác.

Ngoài ra, một số Đạo Thánh của Phi Tiên Môn đã phong tỏa mặt thứ ba, vòng vây đã được thành hình.

Mặc dù bọn họ không thể giết chết đối thủ trước mặt giống như Khương Thành, nhưng kéo dài ngăn cản một hồi thì bọn họ vẫn có thể làm được.

Mà như vậy thì cũng đã đủ rồi.

Chỉ sau một phút, gần ba mươi trong số sáu mươi Đạo Thánh đã ngã xuống.

Ngày này, đối với tất cả môn phái của Trúc Tiên Cung mà nói chắc chắn là một ngày ác mộng.

Cho dù Khiếu Mang vực bị Thiên Cung đánh chiếm cũng sẽ không có thương vong đáng sợ như vậy.

Điều này tương đương với đại kiếp nạn giáng xuống trước thời hạn.

Mà Khương Thành vẫn như cũ, chưa có ý định dừng tay.

Tuyệt Vân Đạo Thánh đã xông lên vài lần, nhưng lần nào cũng không thể xông ra ngoài.

Nhìn thấy kiếm của Khương Thành sẽ nhanh chóng giáng xuống người mình, hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Dưới tình thế khẩn cấp, đột nhiên Đạo Thánh đứng đầu này ném đạo khí thất giai trong tay xuống, nhanh chóng cởi đạo giáp bát giai tùy thân ra, đồng thời cũng cởi bỏ bí bảo.

“Dừng tay! Khương Thành dừng tay lại đi!”

“Ta đã cống hiến bảo vật của bản thân ra rồi!”

“Ta ủng hộ quyết định của ngươi mà!”

Hắn đã nghĩ thông suốt rồi.

Cho dù có mặc những trang bị này cũng không thể thắng được, vậy thì còn không bằng ngoan ngoãn dâng lên hai tay.

Sau tiếng quát này của hắn, Khương Thành thật sự dừng tay lại.

Ngay sau đó, các Đạo Thánh còn lại cũng vội vàng học theo, dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ bí bảo và đạo khí tùy thân của bản thân.

Chương 1825: Cung phụng này không đủ nhé

Không riêng gì những Đạo Thánh đó, mà tất cả các Đạo Tôn ở phía sau cũng cống nạp ra hết tất cả bí bảo và đạo khí tùy thân.

Đương nhiên Khương Thành sẽ không khách sáo.

Từ lâu hắn đã là một công nhân thuần thục, chỉ mất hai giây đã thu hết sạch sẽ tất cả mọi thứ.

“Như vậy mới đúng chứ.”

“Cuối cùng cũng nhìn thấy được phần nào thành ý của các ngươi.”

Tuyệt Vân Đạo Thánh gian nan lắm mới sống sót được, lúc này vừa sợ hãi vừa phẫn nộ.

Cho dù là ai bị cướp sạch hết trang bị, tâm trạng sẽ không thể nào bình tĩnh được.

Hắn lạnh lùng quan sát, nghiến răng nghiến lợi, giọng nói gần như là từ trong kẽ răng vắt ra.

“Hiện tại bọn ta có thể rời khỏi đây rồi chứ?”

Hắn đã quyết định rồi, sau khi rời khỏi nơi này sẽ lập tức đi tìm Tịnh Trúc Tiên Phủ làm chỗ dựa, tìm Đạo Thần ra mặt.

Hắn không tin sự thiệt thòi này có thể ăn một cách vô ích?

Giữa ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa, ngang nhiên giết chết nhiều thành viên cao cấp của Trúc Tiên Cung như vậy, có thể không chút ý kiến?

Phi Tiên Môn nhất định phải bị tiêu diệt, Khương Thành nhất định phải chết!

Nhưng mà yêu cầu rời đi của hắn lại không được đồng ý.

Thành ca lắc ngón tay, vòng vây cũng không hề nới lỏng.

“Đừng vội đi như vậy chứ.”

Tuyệt Vân và hơn mười Đạo Thánh phía sau phẫn nộ.

“Tất cả đạo khí và bí bảo của bọn ta đều đã bị ngươi tước đi hết rồi, ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

“Ngươi giết nhiều người như vậy, cướp nhiều đồ như vậy, lẽ nào còn chưa đủ hay sao?”

“Ngươi đừng hiếp người quá đáng!”

“Không thể nói như vậy đâu nha.”

Thành ca nở một nụ cười khổ bất đắc dĩ, làm như thể lòng tốt của bản thân bị xem như lòng lang dạ thú.

“Ngoài mặt ta là cướp, trên thực tế là vì giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất ấy chứ.”

“Đây là chuyện tốt mang lại hạnh phúc cho Khiếu Mang vực là điều mà thế hệ tiên nhân chúng ta nên theo đuổi, những lời này là do bản thân các ngươi tự mình nói, đúng không?”

“Ta hao tổn tâm huyết như vậy, bận trước bận sau là vì cái gì? Lẽ nào là vì bản thân ta sao? Còn không phải là vì hoàn thành sự nghiệp cao cả này sao? Còn không phải là vì mang lại lợi ích tốt hơn cho các tiên nhân tầng lớp thấp nhất hay sao?”

Hắn hít một hơi thật sâu, thậm chí còn lau nước mắt không tồn tại ở khóe mắt.

“Ai da, ta không mong đợi sẽ nhận được cảm ơn từ tất cả mọi người, chỉ cầu ít đi một chút hiểu lầm, sao còn nói ta hiếp người quá đáng?”

“Hơn nữa vừa rồi ta đã làm ngược lại với ý định ban đầu của bản thân, ra tay cướp đoạt, không phải cũng là do bọn họ tự mình yêu cầu sao?”

Ba mươi Đạo Thánh còn lại suýt nữa bị hắn chọc cho tức chết.

Bọn họ tỏ vẻ trong cuộc đời này của bọn họ chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy.

Ngươi đã giết nhiều người như vậy rồi, ngang nhiên giết người chiếm đoạt bảo vật, thế mà còn có thể miêu tả thành vì muốn tốt cho mọi người?

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại, Khương Thành lại không hề nói sai.

Cái gì mà tiên nhân cao giai chi ra nhiều Nguyên Tiên Tinh một chút, giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, mang lại hạnh phúc cho Khiếu Mang vực, không phải đều là do bọn họ tự mình nói ra vào trước đây hay sao?

Chẳng qua là lúc ấy là vì dùng cờ hiệu đường đường chính chính để lừa Phi Tiên Môn về mặt đạo đức.

Hiện tại Khương Thành chỉ phóng đại cờ hiệu của bọn họ vô số lần, sau đó sử dụng lại nó ở trên người bọn họ.

Tuyệt Vân hít sâu một hơi, lúc này mới chậm rãi hỏi: “Giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất? Ngươi cướp đạo khí của tất cả chúng ta, thật sự là vì giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất sao?”

Hắn không tin Khương Thành sẽ có đạo đức tốt như vậy.

Dù sao cũng đã đến bước này, hắn cũng không kiêng dè quá nhiều nữa.

Những Đạo Thánh khác cũng chất vấn theo.

“Những đạo khí này lẽ nào không phải là ngươi chiếm làm của riêng?”

“Ta không tin ngươi thật sự sẽ phát cho tiên nhân tầng lớp thấp nhất!”

“Đúng vậy, cướp thì cướp, bọn ta chịu thiệt cho, đừng tự biến bản thân ngươi trở nên cao thượng như vậy.”

“Ta tuyệt đối sẽ không chiếm làm của riêng!”

Khương Thành lập tức giơ tay lên thề.

“Những đạo khí vừa mới có được, nếu ta chiếm lấy bất kỳ một món nào trong số đó làm của riêng, ta sẽ không được chết một

cách lành lặn!”

Hắn nhìn quanh các Đạo Thánh có mặt và những Đạo Tôn, Chí Tôn ở phía sau.

Nghiêm nghị nói: “Sau khi nhận đủ, ta sẽ lập tức phân phát xuống, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ làm chứng!”

Ồ, cái này?

Thế mà thật sự muốn phát cho những tiên nhân tầng lớp thấp nhất đó sao?

Đừng nói là ba mươi Đạo Thánh ở phía đối diện, ngay cả đám người Mâu Vũ, Thương Linh, Quy Tàng và Thanh Vân ở phía sau cũng hơi không hiểu nổi.

Với sự hiểu biết của bọn họ về Khương Thành, đây không phải là phong cách của hắn mà.

Từ trước đến nay, không phải ca đều luôn chiếm hết lợi ích, chưa từng chịu thiệt sao?

Thành thật mà nói, cho dù Khương Thành không phát, cũng không có ai có thể cắn hắn.

Dù sao sức mạnh trong tu luyện giới là thứ được tôn sùng, hiện tại chính là hắn dùng thực lực trấn áp tất cả mọi người.

Đám người Tần Sướng và Nguỵ Miểu hơi không cam lòng.

“Khương chưởng môn, chúng ta tội gì phải như vậy chứ.”

“Những cái gọi là môn phái nhỏ, cũng không phải là người tốt gì.”

“Đúng vậy đó, lần này Tịnh Trúc Đạo Thần nhắm vào Phi Tiên Môn của chúng ta, bọn họ cũng không đứng về phía chúng ta.”

“Toàn bộ đều là gió chiều nào ngã theo chiều đó, đổ về Tịnh Trúc Tiên Phủ, mấy lần tiến lệnh đều không hề giúp đỡ chúng ta.”

“Chia cho bọn họ không đáng đâu…”

“Cũng không thể nói như vậy.”

Thành ca xua tay: “Bụng dạ của chúng ta phải rộng rãi, quan điểm phải khoáng đạt, không thể cứ tập trung vào một môn

một phái, mà phải là trên toàn bộ Khiếu Mang vực!”

Tuyệt Vân há hốc mồm, trong lúc nhất thời hơi không biết nên nói cái gì cho phải.

Thế mà tên này chơi thật sao?

Hắn thật sự xem khái niệm khu vực lỏng lẻo của Khiếu Mang vực thành người một nhà à?

Có nhầm lẫn gì không vậy?

Trong tu luyện giới này, ngoại trừ môn phái của bản thân, những môn phái khác tất cả đều là người ngoài, thậm chí còn là kẻ thù, được không?

“Được!”

Hắn hung hăng thở ra, lúc này mới trầm giọng hỏi: “Bọn ta tin ngươi, hiện tại có thể đi rồi chứ?”

“Có thể đi rồi.”

Khương Thành cười híp mắt, xoa ngón tay.

“Nhưng những đạo khí, bí bảo gì gì đó này của các ngươi vẫn còn chênh lệch rất xa với phần cung phụng một trăm triệu năm.”

Sắc mặt của Tuyệt Vân thay đổi: “Ngươi nói như vậy là có ý gì?”

“Có nghĩa là còn phải bổ sung thêm nữa đó, chẳng hạn như nhẫn trữ vật nè, dị không gian nè, các loại đan dược nè, thiên tài địa bảo nè…”

Khương Thành thuộc như lòng bàn tay.

“Những thứ này đối với các ngươi rất bình thường, nhưng đối với tiên nhân tầng lớp thấp nhất, mỗi một món đều là chí bảo đủ để thay đổi số phận mà.”

“Dùng những thứ này để bù đắp cho Nguyên Tiên Tinh, ta tin bọn họ sẽ không ghét bỏ chúng đâu.”

Những tộc trưởng và chưởng môn của các môn phái nhỏ ở đằng xa đều vỡ oà trong niềm vui.

“Đúng vậy!”

“Đương nhiên bọn ta sẽ không ghét bỏ.”

“Cám ơn Khương lão tổ!”

Vừa rồi Khương Thành đã nói đợi lát nữa sẽ phát xuống, hiện tại bọn họ chỉ mong sao có càng nhiều càng tốt.

Điều này làm cho đám người Tuyệt Vân tức giận.

“Cái gì?”

“Thế mà những thứ vừa rồi vẫn còn chưa đủ, ngươi còn muốn thêm những thứ khác?”

“Đây thì tính là cái gì? Giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất cũng không đến mức để cho bọn ta táng gia bại sản chứ? Bọn ta nợ bọn họ à?”

Có một số Đạo Thánh dưới cơn tức giận rống lên với Khương Thành ngay tại chỗ.

“Thật đúng là hoang đường hết sức!”

“Ta không thể đưa ra thêm nữa!”

“Muốn cung phụng ta không có, nhưng muốn mạng thì ta lại có một cái, ngươi xem rồi làm đi!”

“Còn nếu ngươi muốn nhiều hơn nữa, ngươi cứ dứt khoát giết chết bọn ta đi…”

Khương Thành gật đầu.

“Được thôi, thế thì ta sẽ giết chết các ngươi vậy.”

Nói xong, hắn lại rút kiếm ra một lần nữa.

Còn chưa đợi bên đối diện phản ứng lại thì đã có một Đạo Thánh ngã xuống ngay lập tức.

Một cuộc đại chiến mới lại bắt đầu.

Lần này Khương Thành còn nghiền nát dữ dội hơn so với lần trước.

Bởi vì những Đạo Thánh và Đạo Tôn ở phía đối diện đều bị tước hết vũ khí, sức chiến đấu giảm xuống ít nhất năm mươi phần trăm.

Hơn nữa, số lượng cao thủ còn ít hơn trước một nửa.

Chương 1826: Cái gì gọi là dốc hết tất cả

Chỉ mới bắt đầu chiến đấu hơn mười giây, Tuyệt Vân Đạo Thánh đã vội vã lấy nhẫn trữ vật của bản thân ra.

Ngay cả một số bảo vật trong dị không gian cũng cuống quýt kéo ra.

“Dừng tay! Dừng tay lại!”

Hắn vừa lùi về phía sau, vừa la hét thảm thiết.

“Ta bằng lòng giao ra!”

“Ta giao ra rồi, đừng giết ta…”

Hắn cũng không ngốc.

Đã đến bước này thì mọi thứ thực sự đã rất rõ ràng.

Người là dao thớt, ta là cá thịt.

Nếu muốn sống sót, vậy thì chỉ có thể phối hợp với Khương Thành, giao đồ giữ mạng.

Nếu không tên điên này thật sự có thể giết sạch toàn bộ đám Đạo Thánh bọn họ.

Cái gì?

Ngươi nói sau khi giết sạch tất cả Đạo Thánh, sức mạnh tổng thể của Khiếu Mang vực sẽ giảm xuống một mạch?

Vậy thì có liên quan gì chứ, dù sao lý do năm đó Thiên Cung không tấn công chỉ là vì một mình Khương Thành.

Cũng không phải là vì Khiếu Mang vực mạnh mẽ như thế nào.

Chỉ sau mười mấy giây, ba mươi Đạo Thánh ban đầu chỉ còn lại mười hai người.

Mười hai người này đã hoàn toàn sụp đổ.

Toàn bộ đều noi theo Tuyệt Vân Đạo Thánh, vội vã nâng cao nhẫn trữ vật và thiên tài địa bảo trong dị không gian.

“Ta cũng giao!”

“Đừng giết ta mà!”

“Đây là toàn bộ góp nhặt của ta…”

Lúc này Khương Thành mới chậm rãi thu kiếm lại.

Sau khi thu thập tất cả nhẫn trữ vật và thiên tài địa bảo, hắn lại nhìn về phía những Đạo Tôn ở phía sau.

Đến lúc này, sao những Đạo Tôn đó còn dám giữ lại bất kì vật nào.

Đạo Thánh cũng đã ném hết rồi, bọn họ run rẩy được không?

Sau đợt này, ngoại trừ người bên Phi Tiên Môn, tất cả các Đạo Tôn và Đạo Thánh khác đều đã biến trở về tình trạng vô cùng nghèo khó.

Thật sự là người thấy rơi lệ, người nghe đau lòng.

Nhưng mà, Khương Thành cũng không có ý định dừng lại.

Hắn tuỳ tiện kiểm kê một chút, vẫn lắc đầu thất vọng.

“Ai da, cộng lại toàn bộ đạo khí và những thiên tài địa bảo này của các ngươi, vẫn chưa đủ phí thành viên một trăm triệu năm đâu.”

“Cái này có khắc phục được không?”

Đám người Tuyệt Vân suýt nữa đều muốn hộc máu.

Hiện tại đương sự rất hối hận.

Vừa rồi phải nói gì tán thành ủng hộ chế độ cung phụng, hiện tại làm cho tên này dùng cờ hiệu để lột da bọn họ hết lần này đến lần khác.

“Ngươi còn muốn như thế nào?”

Các Đạo Thánh sụp đổ ngay tại chỗ.

“Bọn ta đều đã không còn gì nữa, ngươi còn muốn như thế nào?”

“Như vậy còn chưa đủ sao?”

Ngoài sự phẫn nộ, suýt nữa bọn họ lại nhất thời xúc động nói ra câu ‘muốn tiền ta không có, muốn mạng thì ta có một cái’.

Nhưng lúc sắp buột miệng nói ra, lại nuốt ngược trở về.

Nếu thực sự nói ra lời này, chắc chắn Khương Thành sẽ nói: Được thôi, vậy thì ta sẽ lấy mạng của các ngươi.

“Ngươi tự mình xem rồi làm đi!”

Hiện tại Tuyệt Vân không có đạo khí cũng không có đạo giáp, ngay cả bảo quan trên đỉnh đầu cũng bị tháo xuống, hiện tại trông hắn khá đìu hiu.

“Dù sao thì đó cũng là tất cả những gì mà bọn ta có thể cho.”

“Cho dù là giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, vậy cũng phải lượng sức mà làm, đúng không?”

“Bọn ta đã dốc hết tất cả, ngươi còn muốn bọn ta phải như thế nào?”

“Thật sự đã dốc hết tất cả?” Thành ca tỏ vẻ bản thân không tin cho lắm.

Mười hai Đạo Thánh nhìn ánh mắt nghi ngờ của hắn, lòng đầy căm phẫn không thể giải thích.

“Đương nhiên là thật!”

“Ngươi xem bọn ta còn có cái gì khác nữa không?”

“Nếu như ngươi vẫn có thể tìm ra được chút gì đó, vậy ngươi cầm đi là được rồi!”

Một Đạo Thánh trong số đó giận dữ rống lên: “Có phải ngay cả quần áo và đồ dùng hằng ngày tùy thân của bọn ta ngươi cũng muốn lột ra hay không?”

Tuyệt Vân Đạo Thánh vội vàng che miệng hắn lại.

Chết tiệt, nếu ngươi nói lời này, lỡ như hắn thật sự lột sạch quần áo của chúng ta thì phải làm sao?

Đường đường là Đạo Thánh mà lại khoả thân tại chỗ sao?

Thanh danh một đời thật sự sắp mất hết rồi.

May mà Khương Thành vẫn là một người rất cương trực.

Sau khi suy nghĩ một phen, hắn cảm thấy lột quần áo của những người này cũng vô dụng, không có giá trị gì, tội gì phải phiền phức như vậy.

“Khụ, không phải sau lưng các ngươi còn có môn phái và gia tộc sao?”

“Hẳn là bên đó vẫn còn một số tàng bảo các gì đó, bảo khố gia tộc gì đó nhỉ.”

“Sao có thể gọi đây là dốc hết tất cả chứ?”

Nghe hắn nói như vậy, ngay cả đám người nhà Mâu Vũ và Quy Tàng cũng không nhịn được lấy tay che mặt.

Ngươi quả thật là đào ba thước đất mà!

Mười hai Đạo Thánh ở phía đối diện ngớ người ra ngay tại chỗ.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, thế mà ngay cả sơn môn đạo thống bên kia Khương Thành cũng không có ý định buông tha.

Tên này có còn nhân tính không?

Ngay sau đó chính là sự phẫn nộ tột độ.

“Ngươi quả thực là táng tận lương tâm mà!”

“Thế mà còn muốn dọn sạch môn phái của bọn ta?”

“Có ai như ngươi không? Đây là giúp đỡ môn phái nhỏ, hay là muốn đuổi cùng giết tận những môn phái lớn như bọn ta?”

Giữa những lời mắng chửi dữ dội, bỗng nhiên Tuyệt Vân Đạo Thánh có vẻ hơi không hợp.

“Ta tán thành đề nghị của Khương lão tổ, Bí Hư Cung của bọn ta hoàn toàn ủng hộ quyết định này.”

“Chỉ cần các ngươi dùng được, hiện tại có thể đi dọn, lão phu tuyệt không hai lời.”

Hắn không chỉ đồng ý mà thậm chí còn giơ cánh tay phải của bản thân lên.

Lớn tiếng quát: “Chuyện tốt mang lại hạnh phúc cho Khiếu Mang vực, ta không có lý do gì để phản đối!”

Những Đạo Thánh khác ở bên cạnh suýt nữa bị hắn làm cho mờ mịt.

Ngay sau đó, một cuộc chất vấn dữ dội đã được đưa ra.

“Tuyệt Vân, ngươi làm cái gì vậy?”

“Hắn muốn dọn sạch môn phái của ngươi, thế mà ngươi còn đồng ý ủng hộ? Ngươi điên rồi sao?”

Tuyệt Vân hoàn toàn không để ý tới bọn họ.

Ánh mắt của hắn dừng trên người Khương Thành, đặc biệt là ánh sáng còn sót lại nơi khóe mắt, vẫn luôn không rời khỏi tay đang cầm chuôi kiếm của Khương Thành.

Nói đùa, nếu không đồng ý, tiếp theo chắc chắn sẽ bị giết.

Tên này đã giết năm mươi Đạo Thánh, hắn sẽ không quan tâm đến việc giết thêm mười hai người nữa.

Hơn nữa, đồng ý và không đồng ý có cái gì khác nhau sao?

Với tình trạng bị tước hết vũ khí của bọn họ hiện tại, có thể thay đổi được cái gì sao?

Sống sót mới là đạo lý cứng rắn.

Ý đồ của hắn cuối cùng có thêm bốn Đạo Thánh khác nhìn ra.

“Bọn ta cũng ủng hộ.”

“Khương lão tổ nói đúng, bọn ta vẫn chưa dốc hết tất cả.”

Đáng tiếc là bảy Đạo Thánh khác ở bên cạnh không lĩnh ngộ được đạo lý này.

Bọn họ vẫn đang gào thét ầm ĩ, vẫn đang gầm gừ dữ dội.

Sau đó Khương Thành lại rút kiếm ra một lần nữa.

Mười mấy giây sau, toàn trường lại yên tĩnh lại một lần nữa.

Bảy Đạo Thánh đó đều đã mất mạng.

Đến lúc này, sáu mươi hai Đạo Thánh lúc đầu đứng đối diện với Phi Tiên Môn, lúc này chỉ còn lại có năm người cuối cùng đứng run rẩy tại chỗ.

“Ta thật sự hoàn toàn ủng hộ.”

“Ta đã cho tất cả những gì ta có thể cho!”

Thái độ của bọn họ vô cùng thượng đạo, làm cho Khương Thành vô cùng thất vọng.

Vốn dĩ hắn thật sự định tiêu diệt toàn bộ đám người này.

Cẩn thận suy nghĩ lại, năm đó hắn ép lui Thiên Cung, biến Khiếu Mang vực trở thành chốn cực lạc, không nói công đức lớn lao, ít nhất cũng là có ân với những môn phái đến cậy nhờ.

Bởi vì có sự che chở của hắn, những môn phái này mới có thể bình yên sống sót ở Khiếu Mang vực, không chịu áp lực tiến công của Thiên Cung.

Mà Phi Tiên Môn cũng không muốn lợi ích gì từ bọn họ, càng không nghĩ đến việc muốn cai trị bọn họ.

Kết quả hắn mới rời đi vài năm, những người này đã lập tức trở mặt không nhận người.

Thế mà lại giúp Tịnh Trúc Tiên Phủ tiến lệnh bỏ phiếu, muốn hạ bệ Phi Tiên Môn.

Cho dù các ngươi bỏ phiếu trắng cũng được mà!

Cực phẩm này hắn hoàn toàn không có ý định giữ lại.

Sở dĩ hắn đưa ra các loại yêu cầu, chỉ là cố tình làm người ta chán ghét bọn họ trước khi bọn họ chết, khiến cho bọn họ chết càng thêm nghẹn khuất không cam lòng.

Kết quả năm người cuối cùng cũng là mạng lớn, một đường nằm yên mặc kệ sự đời thừa nhận thất bại, ngây ngẩn kéo đến cuối cùng cũng không chết.

Chương 1827: Ngươi cũng đừng mơ có được

“Mà thôi, các ngươi cũng xem như là đã cố gắng hết sức rồi.”

Khương Thành tiếc nuối gật đầu, bày tỏ sự công nhận nỗ lực của bọn họ.

Vào lúc mọi người cho rằng cuối cùng cũng đã kết thúc, ánh mắt của hắn lại rơi lên trên người những Đạo Tôn phía sau.

“Không biết các ngươi…”

Còn chưa đợi hắn nói xong thì dù là những Đạo Tôn là chưởng môn, gia chủ hay tộc trưởng đều đã rưng rưng gật đầu.

“Bọn ta cũng đồng ý!”

“Bọn ta hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Khương lão tổ, cũng vô cùng vui vẻ ủng hộ những môn phái nhỏ tầng lớp thấp nhất đó.”

Thành ca khá bất đắc dĩ.

Muốn tìm chút cớ để tiêu diệt nhiều thêm một chút cũng không tìm được.

Chỉ có thể hạ lệnh cho đám người Kỷ Linh Hàm, Mâu Vũ, Quy Tàng và Thanh Vân.

“Vừa rồi các ngươi cũng đã nghe thấy rồi đấy, bọn họ bằng lòng cống hiến tất cả mọi thứ trong môn phái và gia tộc của bọn họ, dùng để tạo phúc cho Khiếu Mang vực.”

“Một mình ta không thể phân thân ra tham gia vào những thứ khác cùng một lúc được, phải phiền các ngươi chạy một chuyến rồi.”

Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần và các đệ tử Phi Tiên Môn vẫn dễ bàn.

Đám người Thương Linh, Mâu Vũ, Quy Tàng và Thanh Vân đã vui vẻ nở hoa ngay tại chỗ.

Ý của Khương Thành là bảo bọn họ đi quét sạch những môn phái đó, cuối cùng thu hoạch được bao nhiêu hẳn là đều xem như của chính mình.

Đây là cho bọn họ một đống túi quà lớn mà.

Mặt của Lăng Tinh Đạo Thánh tràn đầy niềm vui, chân thành nói: “Cảm ơn Khương…”

Lời còn chưa dứt, đã bị Thanh Vân Đạo Thánh cắt ngang.

“Cảm ơn cái gì mà cảm ơn? Đây là những gì chúng ta nên làm!”

“Đúng đúng đúng, đây là việc chúng ta nên làm.”

“Đây cũng là vì tạo phúc cho Khiếu Mang vực mà…”

“Bọn ta không từ vất vả đâu.”

Nhìn bọn họ và các đệ tử của Phi Tiên Môn vui vẻ phấn chấn bay ra ngoài, rất nhiều người trong điện vô cùng tức giận không cam lòng.

Đây không phải là đang cướp bóc của tất cả các môn phái trong Khiếu Mang vực hay sao?

So với diệt phái, điểm khác biệt duy nhất là môn đồ không phản kháng thì có thể sống sót.

Năm ngày sau, hàng ngũ ra ngoài quét sạch các môn phái lớn lần lượt trở về.

Cho dù là đệ tử Phi Tiên Môn, hay là đám người Mâu Vũ, Quy Tàng và Thanh Vân, tất cả đều mang về thu hoạch tràn đầy.

Lần này, bọn họ ra quân nhiều đường quét sạch một trận, phàm là các môn phái cấp bậc cao hơn trong lãnh thổ Khiếu Mang vực, tất cả đều gặp tai hoạ.

Hiện giờ bên ngoài đã là một mảnh xôn xao.

Nhưng mà Khương Thành không quan tâm.

Dù sao thì sau khi những môn phái này xảy ra chuyện vẫn đứng ở đối diện với Phi Tiên Môn.

Vậy thì còn giữ lại sơn môn đạo thống của bọn họ làm gì?

Nếu các ngươi đã không nói võ đức, nhất định phải chơi trò cá lớn nuốt cá bé, vậy thì Phi Tiên Môn của ta cũng phải lấy tranh làm tiêu chuẩn của ngành, muốn chơi thì phải chơi cho lớn.

“Ha ha ha, Khương chưởng môn, bọn ta đã trở về rồi.”

Đám người Mạc Trần và Quy Tàng lần lượt đến ‘phục mệnh’.

“Lần này đi ra ngoài càn quét mười lăm môn phái, thu hoạch thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

“Ngươi nhanh vậy sao? Ta chỉ mới quét được mười một môn phái thôi.”

“Vậy là ngươi thật sự chưa đủ cố gắng rồi, hổ thẹn với nhiệm vụ Khương chưởng môn giao phó.”

“Đúng đúng đúng, lỗi của ta, lần sau ta sẽ cố gắng nâng cao hiệu suất…”

Nghe bọn họ nói chuyện không hề kiêng nể gì, trong lòng của Tuyệt Vân Đạo Thánh và của những Đạo Tôn ở phía sau quả thực đều đang nhỏ máu.

Hận không thể giết chóc ngay tại chỗ, trả lại trận này.

Nhưng mà rõ ràng là đó là chuyện không thể nào làm được.

Trong năm ngày qua, bọn họ bị ép ở lại Trúc Tiên Cung, bị Khương Thành giam giữ.

“Khương lão tổ, hiện tại bọn ta xem như là đã dốc hết tất cả rồi.”

“Vậy Phi Tiên Môn và những người khác thì sao?”

Mấy Đạo Thánh còn lại thật sự không nuốt trôi khẩu khí này.

Mặc dù không dám công khai đối nghịch với Khương Thành, nhưng chọn chút vấn đề để chèn ép thì vẫn dám.

Không phải ngươi dùng cờ hiệu đường đường chính chính cướp sạch của bọn ta sao, vậy thì bọn ta cũng phải kéo ngươi xuống nước.

“Đúng vậy, đại nghiệp tạo phúc cho Khiếu Mang vực, chẳng lẽ chỉ có bọn ta trả giá, các môn phái khác thì không cần sao?”

“Không phải chứ, chẳng lẽ Khương chưởng môn luôn miệng nói giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, trên thực tế chỉ là cướp sạch của người khác, bản thân không muốn lấy ra chút nào sao?”

Bị bọn họ nói như vậy, tất cả những chưởng môn của các môn phái vừa và nhỏ ở bên ngoài đều đồng loạt nhìn về phía bên này.

Đúng vậy, vừa rồi ngươi hô khẩu hiệu to như vậy, dù sao cũng phải làm gương chứ?

Nếu không, đó không phải là tự đánh vào mặt mình hay sao?

Phi Tiên Môn nè, ngoài ra còn có môn phái của đám người Quy Tàng, Thanh Vân và Thái Thường, cũng không thể không quan tâm đến chứ?

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Thành ca mỉm cười.

“Đương nhiên Phi Tiên Môn của ta sẽ nộp.”

Nói xong, hắn búng tay về phía đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần.

“Hiện tại lập tức nộp ra hết tất cả đạo khí và vật liệu.”

“Vì tạo phúc cho Khiếu Mang vực, chúng ta không thể tụt lại phía sau, phải tranh giành tiến bộ!”

Mặc dù vẫn không rõ hắn bán thuốc gì trong hồ lô, nhưng đối với quyết định của hắn, đương nhiên là các đệ tử của Phi Tiên Môn ủng hộ vô điều kiện.

Thế là một đám đệ tử tất cả đều hi hi ha ha cởi bỏ đạo giáp, bí bảo và binh khí của bản thân ra, giao nhẫn trữ vật ra, nhân tiện ngay cả những cất giữ trong dị không gian cũng đều lấy ra hết.

Về phần thu hoạch vừa mới quét sạch từ bên ngoài, đương nhiên cũng là bàn giao đủ số.

Trong nháy mắt, trong điện đã trở nên rực rỡ muôn màu, châu quang bảo khí.

Khương Thành nhanh chóng thu vào trong túi mình.

“Với tư cách là chủ đàm của Trúc Tiên Cung, ta sẽ thay bảo quản trước, không có vấn đề gì chứ?”

“Về phần trụ sở sơn môn của Phi Tiên Môn, tiếp sau ta sẽ tự mình đi thu, cũng không có vấn đề gì chứ?”

Tất cả tiên nhân trong điện đều đưa mắt nhìn nhau, đám người Tuyệt Vân thật sự không thể tìm ra vấn đề gì.

Nhưng chủ yếu vẫn là ở phía sau.

“Còn bọn họ thì sao?”

Bọn họ lại chỉ về phía đám người Mâu Vũ, Quy Tàng và Thanh Vân.

“Đương nhiên bọn ta cũng sẽ hưởng ứng Khương chưởng môn!”

“Không sai, Khương chưởng môn chính nghĩa như thế, bọn ta có lý do gì không ra sức ủng hộ?”

“Vì tạo phúc cho Khiếu Mang vực, bọn ta cũng bằng lòng dốc hết tất cả!”

Bọn họ cũng không rõ ý đồ của Khương Thành.

Nhưng bọn họ đã nhận định được một điều, đó là đi theo Khương chưởng môn từ trước đến nay chỉ luôn có lợi, chưa từng nếm trải thiệt thòi.

Thành ca vô cùng hài lòng giơ ngón tay cái lên.

“Không tệ không tệ, tinh thần hăng hái giao nộp của các ngươi, vô cùng đáng khen ngợi.”

“Đủ thấy rõ, các ngươi tha thiết quan tâm bảo vệ cho những môn phái nhỏ và tiên nhân tầng lớp thấp nhất của Khiếu Mang vực…”

“Không giống với một số người, kẹt xỉ một mực chối từ, nhất định phải để ta ra tay mới chịu giao ra từng chút.”

Đám người Quy Tàng và Thanh Vân liên tục cười xua tay.

“Khương chưởng môn quá khen.”

“Đây là việc bọn ta nên làm thôi mà.”

Vừa nói như vậy, suýt nữa chọc cho đám người Tuyệt Vân tức đến mũi cũng bị lệch.

Chết tiệt, cảm thấy bọn ta sạch sẽ trơn tru, còn bị xem như là điển hình lạc hậu mà chỉ trích?

Quả thật là bắt nạt người ta quá mà.

Tuyệt Vân hít một hơi thật sâu, sau đó mỉm cười đầy ẩn ý.

“Hà, Khương lão tổ, hiện tại những vật liệu này đều giao cho ngươi.”

“Tiếp theo, có phải nên phát cho những tiên nhân tầng lớp thấp nhất để giúp đỡ bọn họ hay không?”

Hắn vừa nói xong, trong điện chợt yên tĩnh.

Đúng vậy, đây mới là mấu chốt.

Ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều đồng loạt đổ dồn lên người Khương Thành.

Có tò mò, có nghi ngờ, bao gồm cả của đám người Kỷ Linh Hàm, Thương Linh và Mâu Vũ, bọn họ đều không biết Khương Thành sẽ làm gì tiếp theo.

Cũng có người kích động hưng phấn, hiện tại những môn phái nhỏ đó đều rất chờ mong, chỉ chờ được phân phát cho những bảo vật vừa rồi.

Điều này đối với bọn họ quả thật là bánh từ trên trời rơi xuống.

Ngoài ra còn là cười trên nỗi đau của người khác.

Đám người Tuyệt Vân hiểu rõ, những vật liệu mà bản thân đã giao ra không thể lấy lại được.

Nhưng mà, Khương Thành và Phi Tiên Môn cũng đừng mơ có được!

Chương 1828: Phải làm theo thứ tự

Bề ngoài, Tuyệt Vân Đạo Thánh cung kính nghe theo, trên thực tế lại từng bước ép sát.

“Nếu ta nhớ không lầm, lúc trước ngươi còn thề rằng ngươi sẽ không giữ lại bất kỳ món bảo vật nào trong số này, sẽ phát toàn bộ xuống dưới.”

“Hiện tại, đã đến lúc ngươi thực hiện lời thề rồi!”

Hiện tại hắn muốn xem Khương Thành sẽ làm sao.

Mặc dù nói rằng với sức mạnh của Thành ca thì nếu hắn vi phạm lời thề cũng không có ai có thể làm gì được hắn.

Nhưng trở mặt nuốt lời trước mặt nhiều người như vậy, đó thật sự là bẽ mặt mà.

Nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành trò cười.

Trừ phi hắn không quan tâm đến thể diện của bản thân, điên cuồng diệt khẩu tất cả mọi người ở Khiếu Mang vực.

Nhưng nếu hắn giữ đúng lời thề, vậy hắn bận rộn nửa ngày tính toán cái gì?

Hơn nữa, chính Phi Tiên Môn cũng táng gia bại sản.

Đây không phải là tìm kiếm sự cố cho chính mình hay sao?

Thế cuộc bày ra trước mặt Khương Thành chỉ còn lại một ngõ cụt.

Mấy Đạo Thánh may mắn sống sót, tất cả đều làm ầm ĩ.

“Khương lão tổ, phải xem thử ngươi rồi.”

“Ha ha, không phải ngươi chỉ định thu vật liệu, không có dự định phân phát xuống đó chứ?”

“Không phải chứ, không phải chứ, đường đường là lão tổ của Phi Tiên Môn lão tổ, chủ đàm của Trúc Tiên Cung, làm rạng rỡ cho Khiếu Mang vực, sẽ không làm chuyện thất tín bội nghĩa làm người phỉ nhổ này chứ?”

“Ngươi đùa gì vậy, Khương lão tổ là người như thế nào chứ, đương nhiên hắn sẽ không làm cho mọi người thất vọng đâu…”

Bọn họ kẻ xướng người hoạ, vô cùng quái gở.

Không còn cách nào khác, trước đó bị Khương Thành áp bức từng đợt, trong lòng bọn họ đều đã vô cùng căm phẫn.

Không phải ngươi cố ý mượn cờ hiệu “tạo phúc cho Khiếu Mang vực” để trị bọn ta sao?

Hiện tại bị nghiệp quật rồi chứ?

Thành ca ngược lại cũng không so đo với giọng điệu này của bọn họ, dù sao lợi ích cũng đã nắm tay trong tay rồi, còn không cho người khác trút giận một chút hay sao?

“Đương nhiên sẽ phân phát xuống ngay lập tức…”

Lời còn chưa dứt, đám người Tuyệt Vân lập tức vỗ tay theo.

“Khương lão tổ quả nhiên là nhất ngôn ký xuất, bội phục bội phục!”

“Không sai không sai, tất cả mọi người đều đang chờ đợi giây phút này.”

“Vậy thì mời Khương lão tổ lấy ra đi.”

Bề ngoài là đang tâng bốc khen ngợi, thực tế là không cho Khương Thành cơ hội nuốt lời.

Nhưng mà Thành ca đã có chuẩn bị từ lâu.

“Như ta đã nói trước đây, giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, vậy thì đừng làm qua loa sơ sài, muốn làm thì phải làm trong một lần!”

“Trang bị ngũ giai lục giai và đế đan gì đó, tất cả đều là đồ vứt đi.”

“Muốn cho thì cho trang bị thất giai bát giai, một lần cho được đãi ngộ tốt nhất, đây mới là sự giúp đỡ thực sự có ý nghĩa.”

Tuy rằng tất cả mọi người đều không hiểu hắn muốn biểu đạt cái gì, nhưng khoé miệng của bọn họ vẫn không nhịn được mà co giật.

Sao ngươi dám nói như vậy.

Còn thất giai bát giai.

Có rất nhiều Đạo Tôn đều không sử dụng đạo khí thất giai, có một vài Đạo Tôn chỉ mới sử dụng đạo khí ngũ giai.

Cái gì gọi là tiên nhân tầng lớp thấp nhất, đó cũng chỉ là cảnh giới tôn giả ước chừng, đúng không?

Cảnh giới này, cho bọn họ tứ giai cũng xem như là trang bị cao cấp rồi, được chứ?

"Đúng đúng đúng, Khương lão tổ nói rất đúng."

Tuyệt Vân Đạo Thánh nở nụ cười thật tươi, đương nhiên thứ hắn muốn nhiều hơn vẫn là nhìn Khương Thành bị bẽ mặt.

Những tiên nhân khác cũng lần lượt gật đầu.

"Quả thật nên cho bọn họ nhiều hơn một chút, cho đãi ngộ tốt nhất."

"Không sai không sai, bọn ta hoàn toàn đồng ý."

"Muốn cho thì cho thứ tốt nhất, vậy thì mời Khương lão tổ bắt đầu phân phát cho tiên nhân tầng lớp thấp nhất thôi…"

Dù sao bọn họ cũng không thể lấy lại được thứ vừa bị cướp, chỉ cần không rơi vào tay Khương Thành, cho dù có chia như thế nào cũng không quan trọng.

"Bình tĩnh chớ vội."

Thành ca cười híp mắt, xua tay.

"Lấy Tôn Giả trở xuống làm giới hạn của tiên nhân tầng lớp thấp nhất, vậy thì tiên nhân tầng lớp thấp nhất của Khiếu Mang vực thật sự quá nhiều."

"Mỗi tiên nhân tầng lớp thấp nhất đều phải chia trang bị và thiên tài địa bảo cao cấp như vậy, hiển nhiên là không đủ."

"Cho nên, chúng ta chỉ có thể dựa theo thứ tự trước sau mà làm."

Đám người Tuyệt Vân mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghe ra được chỗ nào không đúng.

Chỉ có thể nghe Khương Thành tiếp tục nói chuyện.

“Theo thứ tự này, thì lấy môn phái làm nhóm lần.”

“Ta đề nghị, đợt đầu tiên được chỉ định là Phi Tiên Môn, Thiên Khu các, Cổ Kiếm tông, Thiên Thư môn, Trường Thanh điện… ba mươi lăm môn phái này.”

Những môn phái phía sau đều là của đám người Mâu Vũ, Quy Tàng, Thái Thường và Thanh Vân thành lập.

Lần này đối mặt với tiên phủ, tất cả đều kiên định đứng về phía Phi Tiên Môn, tất cả đều là người một nhà.

“Phi Tiên Môn xếp thứ nhất, đợi đến khi tất cả các đệ tử tầng dưới cùng của Phi Tiên Môn đều được trang bị là được, lúc đó thì đến lượt các đệ tử tầng dưới cùng của Thiên Khu các, theo thứ tự mà thôi, từng người một.”

“Đương nhiên, bởi vì ba mươi lăm môn phái này ở đợt đầu tiên, cho nên ba mươi bốn môn phái khác ngoại trừ Phi Tiên Môn ra, cũng sẽ ưu tiên một phần nhỏ trang bị.”

“Sau khi tất cả các đệ tử tầng dưới cùng của ba mươi lăm môn phái thuộc đợt đầu tiên đều đạt tiêu chuẩn, có được đạo khí bát giai, vậy thì đến lượt của các môn phái đợt thứ hai.”

“Về danh sách các môn phái tầng dưới cùng đợt thứ hai này, chúng ta có thể nghiên cứu kỹ hơn, từ từ vạch ra…”

Hắn còn chưa nói hết, rất nhiều đệ tử Phi Tiên Môn bao gồm cả đám người Tần Sướng và Nguỵ Miểu đều không nhịn được muốn phun nước.

Đám người Kỷ Linh Hàm và Quy Tàng đều dở khóc dở cười.

Mâu Vũ và Thương Linh thì nhìn Khương chưởng môn thao thao bất tuyệt một cách đầy ẩn ý, trong lòng âm thầm chửi bới, thật không hổ là ngươi mà.

Quả nhiên trong lĩnh vực vô sỉ này, ngươi vẫn luôn đứng ở vị trí đỉnh cao, chưa từng làm bọn ta thất vọng.

Tuyệt Vân Đạo Thánh trợn mắt cứng lưỡi.

Mấy Đạo Thánh và một đám Đạo Tôn ở phía sau đều đang trợn tròn mắt.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng thế mà Khương Thành lại đưa ra một phương án kỳ lạ như vậy.

Mà những môn phái nhỏ ở xung quanh đã náo động hẳn lên.

Trước đó bọn họ nghe nói không làm gì cũng có thể nhận được rất nhiều thứ, trong lòng còn kích động không thôi, tay run rẩy, chờ được phát lợi ích.

Nghĩ điều này thật sự là bánh từ trên trời rơi xuống, không cần làm bất cứ điều gì cả, vô duyên vô cớ lại có thể nhận được cái gọi là giúp đỡ.

Hơn nữa còn phong phú như vậy.

Hiện tại thì tốt rồi, mọi người đều chán nản.

Bởi vì phương án này của Khương Thành quả thực có chút gì đó.

Dựa theo tiêu chuẩn mỗi tiên nhân tầng lớp thấp nhất đều phải có đạo khí bát giai của hắn, sau khi chiết khấu tất cả tài nguyên và thiên tài địa bảo mới cướp được vừa rồi, cũng không đủ chia cho hai trăm người.

Mà tiên nhân tầng lớp thấp nhất của toàn bộ Khiếu Mang vực nhiều như vậy, xếp đến địa lão thiên hoang, cũng không đến lượt của môn phái thứ hai, đúng không?

Chứ đừng nói đến đợt thứ hai.

Bởi vì kỳ vọng quá lớn, cho nên thất vọng càng lớn, rất nhiều người đã không chú ý đến sức mạnh của Khương Thành, chất vấn ngay tại chỗ..

“Sao Phi Tiên Môn của các ngươi cũng được tính vào?”

“Đây là giúp đỡ cho tầng lớp thấp nhất, liên quan gì đến Phi Tiên Môn?”

“Rõ ràng Phi Tiên Môn là môn phái lớn hàng đầu, hoàn toàn không tính là môn phái nhỏ đâu nhỉ?”

“Hơn nữa là, Thiên Khu các, Cổ Kiếm tông, Trường Thanh điện, Thiên Thư môn… môn phái nào không có Đạo Thánh trấn thủ? Đây có liên quan gì đến tiên nhân tầng lớp thấp nhất sao?”

“Đùa cái gì vậy, đây không phải là môn phái lớn tự chia cho nội bộ sao, có tầng lớp thấp nhất cái gì?”

“Đúng vậy, cho dù muốn dựa theo trình tự mà làm, cũng nên bắt đầu từ môn phái nhỏ thật sự.”

“Hắc Nguyệt tông của bọn ta cao nhất chỉ có một mình ta là Chí Tôn đây, đây mới là môn phái tầng lớp thấp nhất, được không?”

“Ngươi thì tính là cái gì, Thường Hà bảo của bọn ta chỉ có hai Thiên Tôn là ta và sư đệ, những người khác đều chỉ dưới Tôn Giả, đây mới gọi là tầng lớp thấp nhất đây này!”

Bởi vì quá kích động, thậm chí có rất nhiều người còn thảm hại ngay tại chỗ.

Môn phái của ngươi có Đạo Tôn không tính, môn phái của ta chỉ có Tôn Giả, là tầng lớp thấp nhất có mặt.

Giống như càng yếu thì càng quý vậy.

Chương 1829: Phi Tiên Môn cũng là tầng lớp thấp nhất mà

Một màn này khiến Khương Thành bật cười.

Những người này còn rất biết ăn hôi, thật sự cho rằng không cần làm gì cũng có thể lấy được đạo khí thất bát giai?

Nghĩ gì vậy?

Hắn ấn hay tay vào không khí.

“Mọi người bình tĩnh chớ vội, vừa rồi ta đã bảo trước, Tôn Giả trở xuống đều xem như là tiên nhân tầng lớp thấp nhất, là mục tiêu được giúp đỡ, tất cả các ngươi đều đã đồng ý với điều này rồi, đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Không sai.”

“Cho nên, ngoại trừ ba Thiên Tôn của Tiêu Cuồng cốc của bọn ta, toàn bộ những người khác đều dưới Tôn Giả, lẽ nào không nên bắt đầu từ bọn ta trước sao?”

“Ngươi thôi đi, Bách Hoan tông của bọn ta ngay cả Thiên Tôn cũng không có nữa là…”

Nhìn thấy bọn họ lại bắt đầu so yếu bán thảm, Khương Thành không thể không tăng cao âm lượng, nhắc nhở mọi người về một chi tiết bị bỏ qua.

“Nhưng Phi Tiên Môn của bọn ta cũng có một số lượng lớn Tôn Giả và dưới Tôn Giả mà.”

Hắn nhếch khóe miệng về phía Kỷ Linh Hàm.

“Kỷ chưởng môn, Phi Tiên Môn có bao nhiêu đệ tử tầng lớp thấp nhất vậy?”

Kỷ Linh Hàm ngầm hiểu.

“Trước mắt, Phi Tiên Môn có 104758 đệ tử là Tôn Giả, ngoài ra còn có 28374 đệ tử là dưới Tôn Giả, tổng cộng là có 133132 đệ tử tầng lớp thấp nhất.”

Vẻ mặt Khương Thành nghiêm trọng, gật đầu.

“Nhiệm vụ giúp đỡ các đệ tử tầng lớp thấp nhất của Phi Tiên Môn, gian khổ mà lâu dài nữa, vì vậy phải chuẩn bị tốt cố gắng lâu dài.”

“Đúng vậy.” Kỷ Linh Hàm tỏ vẻ rất hổ thẹn.

Lúc này Thành ca mới nhìn về phía các chưởng môn và tộc trưởng của các môn phái nhỏ trước mặt.

“Vừa rồi các ngươi cũng đã nghe thấy rồi đấy.”

“Phi Tiên Môn của bọn ta có hơn trăm ba mươi ngàn tiên nhân tầng lớp thấp nhất, số lượng này thỏa đáng là môn phái yếu đứng thứ nhất ở Khiếu Mang vực rồi chứ?”

Lời này của hắn thật đúng là không ai có thể phản bác.

Các môn phái ở Nguyên Tiên giới có quy mô lớn nhỏ khác nhau, môn phái lớn có hơn trăm ngàn người, môn phái nhỏ có ba hoặc năm người cũng có.

Nhưng có môn phái có số lượng có thể đạt đến mấy trăm ngàn người, đó cũng là đẳng cấp cao nhất, tiên phủ Đạo Thần trấn thủ.

Môn phái đỉnh cấp này, sẽ không bao giờ thu nhận những người dưới Thiên Tôn, trừ phi là tuyệt thế thiên tài.

Những người phù hợp với tiêu chuẩn 'tiên nhân tầng lớp thấp nhất', thông thường cũng chỉ có tối đa là một hai mươi ngàn người.

Mà những môn phái có 'tiên nhân tầng lớp thấp nhất' chiếm đại đa số, lại không thể phát triển lên quy mô mấy trăm ngàn người, tất cả chỉ là những môn phái nhỏ có mấy người hoặc là vài trăm người.

Môn phái kỳ quái duy nhất chính là Phi Tiên Môn.

Cao thủ đứng đầu rất nhiều, 'tiên nhân tầng lớp thấp nhất' cũng nhiều.

Bởi vì vốn dĩ Phi Tiên Môn là một đống môn phái nhỏ tổ hợp lại.

Vẻ mặt của Thành ca xúc động: "Là môn phái có tiên nhân tầng lớp thấp nhất nhiều nhất ở Khiếu Mang vực, Phi Tiên Môn đã phải gánh chịu một áp lực vô cùng lớn!"

"Vì dẫn dắt người mới, giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, nâng cao trình độ trung bình của Khiếu Mang vực, Phi Tiên Môn đã âm thầm trả giá trong một thời gian rất dài."

"Phi Tiên Môn khổ nè, mệt nè, chỉ là trước kia không nói ra mà thôi."

"Cho nên, để bọn họ ở đợt đầu tiên là hợp tình hợp lý mà!"

"Thử hỏi ngoại trừ bọn họ, còn có môn phái nào có nhiệm vụ giúp đỡ gian khổ như vậy không?"

Những gì hắn nói khiến cho tất cả mọi người ở đây đều đơ ra.

Còn dẫn dắt được như vậy?

Suýt nữa đám người Mâu Vũ, Quy Tàng và Thanh Vân đã không khống chế được bàn tay của bản thân muốn like.

Khương chưởng môn biết làm việc mà!

Cứ thế mà miêu tả một môn phái chúa tể lớn mạnh nhất của Khiếu Mang vực thành một môn phái mang nhiệm vụ 'thoát nghèo' gian khổ nhất ha ha.

Cùng với đó, còn làm cống hiến cho Khiếu Mang vực nữa.

Trong lòng đám người Tuyệt Vân Đạo Thánh điên cuồng chửi bới.

Phi Tiên Môn của ngươi có bảy Đạo Thánh trấn thủ, hơn một ngàn Đạo Tôn khinh thường toàn bộ Nguyên Tiên giới.

Chỗ nào liên quan đến 'tầng lớp thấp nhất'?

Ngươi nói những lời này, lương tâm của ngươi không đau sao?

Nếu để cho ngươi nói thêm vài câu, chẳng phải Phi Tiên Môn sẽ trở thành môn phái làm người xúc động nhất Khiếu Mang vực hàng năm sao?

"Khương lão tổ, ngươi sắp xếp như vậy có phần không ổn nhỉ?"

"Môn phái mà bọn ta muốn giúp đỡ là môn phái nhỏ, Phi Tiên Môn cao thủ như mây, rõ ràng không phải là môn phái nhỏ gì."

Bọn họ cũng không muốn nhìn thấy phương án này của Khương Thành trở thành hiện thực.

Dựa theo tiêu chuẩn phân phối của Khương Thành, Phi Tiên Môn có hơn trăm ngàn đệ tử tầng lớp thấp nhất, hiện tại cũng chỉ có thể chia cho hơn một trăm người, những người còn lại sẽ được tiếp tục chia cho trong thời gian tới.

Các môn phái khác đợi đến ngày Nguyên Tiên giới bị huỷ diệt, sợ là cũng không đợi được đến ngày đến lượt của bản thân.

Tuyệt Vân rất muốn nói, ngươi treo cờ hiệu giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất, phân phát tất cả đạo khí và vật liệu vào trong môn phái của bản thân thì không gọi là cướp sao?

Đây không phải là cướp à?

Chỉ là hắn không dám nói rõ mà thôi.

Những môn phái nhỏ phía sau cũng lần lượt bày tỏ sự phản đối.

"Đúng vậy, Phi Tiên Môn của các ngươi hoàn toàn không phải là môn phái nhỏ gì cả."

"Nào có môn phái nào giúp đỡ môn phái mạnh nhất chứ?"

“Điều này hoàn toàn không phù hợp với mục đích ban đầu, đúng không?”

Về phương diện này, Khương Thành ngược lại rất thông suốt.

“Vừa rồi ta nói ra lý do của bản thân, hiện tại các ngươi cũng có ý kiến của riêng mình, điều này cho thấy mọi người đều có những bất đồng về phương án này.”

Hai tay hắn ấn xuống không khí, vững vàng khống chế sân.

“Ta cũng không phải loại người độc tài lấy thế ép người, có bất đồng là chuyện rất bình thường, mọi người cùng ngồi lại với nhau từ từ thương lượng giải quyết nhé!”

Nghĩ đến trước đó có hơn năm mươi Đạo Thánh bị cưỡng ép giết chết, mọi người thật sự là khổ sở đè nén ham muốn chửi bới trong lòng.

Thế này mà ngươi cũng gọi là độc tài sao?

Ngươi vẫn chưa lấy thế ép người sao?

“Mỗi khi Trúc Tiên Cung của bọn ta xuất hiện bất đồng, ta nhớ là sẽ luôn làm một nghi thức gì đó, đúng không?”

Nguỵ Miểu ở phía sau chợt lóe lên.

“Tiến lệnh!”

“À đúng rồi.”

Khương Thành làm giống như chợt nhận ra, cười ha ha nói: “Chúng ta có thể tiến lệnh mà! Mọi người cùng nhau bỏ phiếu đi, ai có số phiếu ít thì phục tùng nhiều.”

Mẹ nó?

Tất cả tiên nhân ở phía đối diện bao gồm cả Tuyệt Vân đều nhận ra rằng, vừa rồi bản thân vẫn còn đánh giá thấp trình độ vô sỉ của tên này.

Hắn quả thực là làm mở mang tầm mắt nhiều lần mà!

Loại đề nghị này cũng không biết xấu hổ mà nói ra?

Không sai, tiến lệnh là cách thông thường để giải quyết bất đồng của Trúc Tiên Cung.

Nếu là vài ngày trước, chắc chắn bọn họ sẽ lập tức gật đầu, thậm chí không thể chờ đợi được.

Bởi vì nếu lúc đó tiến lệnh thì bọn họ chiếm ưu thế áp đảo, chắc chắn có thể không đồng ý với phương án của Khương Thành.

Nhưng hiện tại…

62 Đạo Thánh đã bị Khương Thành giết chết 57 người!

57 người đã chết đó, cũng không thể bỏ phiếu tiến lệnh được nữa.

Mặc dù hiện tại La Viễn và Lâm Ninh của Phi Tiên Môn ở phía đối diện không có ở đây, nhưng Đạo Thánh của Phi Tiên Môn tại hiện trường cũng đã lên đến năm người.

Như vậy cũng đã ngang bằng với năm Đạo Thánh bên bọn họ.

Cộng thêm đám người Thương Linh, Mâu Vũ, Quy Tàng, Thanh Vân, và Thái Thường, ủng hộ Đạo Thánh của Phi Tiên Môn cũng có tới mười lăm người.

Năm với hai mươi.

Lúc này Khương Thành nhắc đến tiến lệnh, mưu đồ không thể nói là rõ ràng, chỉ có thể nói là đã có kế hoạch từ lâu.

Nếu như không phải kiêng dè sức mạnh của hắn, Tuyệt Vân thật sự muốn chửi ầm ĩ.

Có người chơi như ngươi không?

Trước kia hắn cảm thấy Tịnh Trúc tiên phủ rất xấu xa, một tay che trời thao túng Trúc Tiên Cung, so với ngươi hiện tại, người ta thật sự là tiểu bạch liên thanh khiết.

Ơ!

Không đúng!

Tuyệt Vân thoáng suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện nếu tiến lệnh, bên mình cũng không phải không có phần thắng.

Dựa theo quy tắc tiến lệnh của Trúc Tiên Cung, mỗi môn phái chỉ có thể phái ra chưởng môn làm đại diện, nhưng Đạo Thánh không bị hạn chế.

Trong đó, chưởng môn dưới Đạo Tôn thì một phiếu chỉ bằng một lệnh.

Một phiếu của Đạo Tôn bằng một trăm lệnh, một phiếu của Đạo Thánh tương đương với mười ngàn lệnh.

Dựa theo quy tắc này, hàng ngàn Đạo Tôn của Phi Tiên Môn thật ra là một lệnh cũng không tính.

Chương 1830: Kết quả tiến lệnh

Phi Tiên Môn cộng thêm người ủng hộ, tổng cộng có 35 môn phái.

Trong đó Khương Thành là chủ đàm, có 100 ngàn lệnh.

Tuyệt Vân còn muốn tiếp tục sống, cũng không dám nghi ngờ thân phận này.

Mười chín Đạo Thánh còn lại, tổng cộng mười chín mươi ngàn lệnh.

Nhưng trong mười chín Đạo Thánh này có khoảng chừng chín người là chưởng môn, lá phiếu đã đại diện cho môn phái của bản thân.

Ngoài ra, 26 chưởng môn còn lại, tất cả đều là Đạo Tôn.

Bọn họ chỉ có thể cung cấp 2600 phiếu bầu.

Cho nên, đừng nhìn vào những cao thủ chiếm ưu thế nghiền ép của bên Phi Tiên Môn, 35 môn phái cộng lại cũng chỉ có 292600 lệnh.

Số phiếu này đã rất cao rồi.

Nhưng thứ mà bọn họ muốn nhắm đến là tất cả các môn phái còn lại của toàn bộ Khiếu Mang vực!

Toàn bộ Khiếu Mang vực đã gia nhập vào các môn phái, thế gia và tộc quần của Trúc Tiên Cung, chỉ sơ qua đã có hơn hai trăm ngàn người.

Tất cả bọn họ đều có tư cách tiến lệnh.

Mặc dù phần lớn trong đó đều là môn phái nhỏ, chưởng môn cũng chỉ là Chí Tôn, Thiên Tôn và Tôn Giả không giống nhau,

mỗi người chỉ có thể cung cấp một lệnh, nhưng cũng khó chống lại số lượng nhiều mà!

Hai trăm ngàn môn phái, cũng có thể cung cấp hai trăm ngàn lệnh.

Hơn nữa, cũng có chưởng môn của mấy trăm môn phái đã đạt đến cấp độ Đạo Tôn.

Những người này có thể cung cấp hàng chục ngàn lệnh.

Cuối cùng cộng thêm năm chục ngàn lệnh của năm Đạo Thánh.

Tuyệt Vân đếm sơ qua, thế mà số tiến lệnh của phe mình lại vượt qua 300 ngàn!

Phát hiện này làm cho hắn vui mừng khôn xiết.

Khương Thành à Khương Thành, chung quy vẫn là ngươi tự tin quá mức mà, tính sai rồi đúng không?

“Được thôi, nếu như ngươi đã yêu cầu mãnh liệt như vậy, thế thì chúng ta tiến lệnh là được rồi.”

“Bọn ta không đồng ý phân nhóm, muốn giúp đỡ tiên nhân tầng lớp thấp nhất thì cùng nhau giúp đỡ.”

“Càng không đồng ý việc đưa Phi Tiên Môn vào phạm vi môn phái nhỏ được giúp đỡ.”

Khương Thành không thèm quan tâm đến sự phản đối của hắn, ngược lại cười tươi như hoa gật đầu.

“Có thể có thể, vậy chúng ta tán thành giúp đỡ theo từng đợt, hơn nữa Phi Tiên Môn là đợt đầu tiên.”

“Bây giờ bắt đầu tiến lệnh.”

Nói xong, tất cả những người đứng đầu của môn phái, thế gia và tộc quần đều lấy đàm lệnh của bản thân ra.

Một số là trung đàm, một số là hạ đàm.

Về phần thượng đàm và chủ đàm đã không cần bất kì lệnh bài nào nữa.

Người đứng ra là mười ngàn lệnh, điều này thuyết phục hơn bất cứ điều gì khác.

Quá trình tiến lệnh này cũng rất đơn giản.

Hai bên chủ toạ của Trúc Tiên Cung, mỗi bên đều có một chiếc gương tròn.

Bên trái là phản đối, bên phải là tán thành.

Tất cả mọi người trực tiếp thúc giục đàm lệnh của bản thân, sau đó nhấn phản đối hoặc tán thành, gương tròn sẽ tự động hiển thị số phiếu bầu.

Chỉ mười giây sau, quá trình tiến lệnh này đã kết thúc.

Trong trường hợp Đạo Thánh của cả hai bên đều không có bỏ phiếu, bên trái 287321 lệnh, bên phải 6520 lệnh.

Sỡ dĩ bên phải không phải là 2600, là bởi vì có một ít môn phái nhỏ thay đổi lập trường, tạm thời ủng hộ Phi Tiên Môn.

Nhưng mà, như vậy cũng không ảnh hưởng gì cả.

Nếu như tính tất cả Đạo Thánh của cả hai bên vào, vậy kết quả cuối cùng là, bên trái 337321 lệnh, mà bên phải chỉ có 296520 lệnh.

Những người phản đối ở bên trái, nhiều hơn bốn mươi ngàn phiếu tán thành ở phía bên phải.

Không còn cách nào khác, mặc dù sức mạnh của Khương Thành là mạnh nhất, nhưng lần này hắn xóa sổ nhiều môn phái như vậy, những người này hận hắn còn không kịp, đương nhiên sẽ không ủng hộ hắn.

Mà những môn phái nhỏ đó đang tha thiết trông mong trời giáng hoành tài, làm sao có thể đồng ý phân phát toàn bộ cho Phi Tiên Môn?

Cho nên ngoại trừ vài nghìn môn phái nhỏ năng lực có hạn, hầu hết các môn phái ở hiện trường đều phản đối đề nghị của Khương Thành.

Ha ha ha ha…

Nếu không phải sợ chọc giận Khương Thành, Tuyệt Vân Đạo Thánh thật muốn ngửa mặt lên trời cười to ngay tại chỗ.

Mà mấy Đạo Thánh, mấy trăm Đạo Tôn và những chưởng môn của các môn phái nhỏ ở phía sau hắn, tất cả cũng đều là

vẻ mặt đắc ý.

“Ai da!”

Tuyệt Vân cố tình thở dài tiếc nuối.

Sau đó lắc đầu.

“Khương lão tổ, tiến lệnh này là chính ngươi yêu cầu, hẳn là không thể trách bọn ta nhỉ?”

“Kết quả đã rất rõ ràng, số tiến lệnh của bọn ta dẫn đầu khá xa, đề nghị vừa rồi của ngươi không được thông qua.”

Rất nhiều người cố gắng nhịn cười, kỳ quái một lần nữa.

“Nhân vật lớn như ngươi hẳn là sẽ không lật lọng, phủ định kết quả tiến lệnh này, đúng không?”

“Đó chắc chắn là không rồi, các ngươi xem Khương lão tổ là cái gì hả?”

“Với tư cách là chủ đàm của Trúc Tiên Cung, đương nhiên hắn phải kiên quyết bảo vệ kết quả tiến lệnh rồi.”

“Không còn cách nào khác mà, có vẻ như số mệnh đã định Phi Tiên Môn không thể xếp vị trí thứ nhất, những vật liệu vừa rồi chỉ có thể chia đều cho tất cả các môn phái nhỏ có mặt.”

“Đương nhiên, nếu Khương lão tổ không đồng ý chia đều vật liệu, chúng ta có thể tiến lệnh lại mà!”

“Lần này bọn ta đồng ý chia đều, ha ha…”

Bọn họ cười trên nỗi đau của người khác, khiến rất nhiều người bên Phi Tiên Môn hậm hực.

Không phải chứ?

Khương chưởng môn bận rộn lâu như vậy, cuối cùng lại bởi vì làm đề toán không tốt mà thất bại trong gang tấc?

Đó chẳng phải là thiệt thòi lớn sao?

“Đương nhiên ta sẽ không nuốt lời, hơn nữa cũng sẽ không phủ định kết quả tiến lệnh.”

Khương Thành vẫn mang theo nụ cười không vội vàng không nóng nảy.

“Nhưng mà, vòng tiến lệnh này vẫn chưa kết thúc.”

Tuyệt Vân Đạo Thánh cũng mỉm cười lắc đầu.

“Khương lão tổ, lời này của ngươi không có ý nghĩa gì cả. Tất cả những người có đủ tư cách tiến lệnh ở đây đều đã bỏ phiếu xong cả rồi.”

Khương Thành bình tĩnh nói: “Nhưng Phi Tiên Môn của bọn ta vẫn còn Đạo Thánh chưa bỏ phiếu.”

Tất cả tiên nhân ở phía đối diện đều sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại.

Thật vậy, bên phía Phi Tiên Môn vẫn còn hai Đạo Thánh là Lâm Ninh và La Viễn có tư cách tiến lệnh.

“Được thôi, vậy ngươi bảo bọn họ đến tiến lệnh đi!”

“Bọn ta hoàn toàn không có ý kiến, thậm chí còn hoan nghênh nữa.”

Đám người Tuyệt Vân suýt nữa cười ra tiếng.

Còn tưởng ngươi muốn ra đại chiêu gì đó.

Làm nửa ngày, chỉ có vậy thôi sao?

Chênh lệch hiện tại là bốn mươi ngàn lệnh.

Mà Lâm Ninh và La Viễn, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi ngàn lệnh.

Hắn thật sự nghi ngờ toán học của Khương Thành rất tệ.

Sau đó, Thành ca lập tức lấy Tiên khí truyền tin ra, truyền tin ra bên ngoài.

“Các ngươi có thể vào rồi.”

Vài giây sau, Lâm Ninh và La Viễn thật sự cùng nhau bay vào trong Trúc Tiên Cung.

Cũng không phải tốc độ của bọn họ nhanh đến mức từ Phi Tiên Môn đến nơi này chỉ cần mất vài giây, mà là khi bọn họ đang càn quét các môn phái lớn ở bên ngoài vào mấy ngày trước thì đã thông báo cho bọn họ.

Chỉ là sau khi đến Trúc Tiên Cung, Thành ca cố ý để cho bọn họ ở bên ngoài đợi trước.

Chỉ để chờ đợi giây phút này.

“Khương chưởng môn.”

“Bọn ta đến rồi.”

Sau khi nhìn thấy hai người bọn họ, đám người Tuyệt Vân còn cảm thấy quả nhiên là như thế.

Chỉ dựa vào hai người này mà ngươi đã muốn lật bàn sao?

Bọn họ đang định nói điều gì đó thì đột nhiên vẻ mặt của bọn họ trở nên đờ ra.

Bởi vì phía sau của Lâm Ninh và La Viễn còn có thêm bảy người khác.

Người đứng đầu là một lão giả nhưng vẫn tráng kiện, mà bên cạnh hắn là một người đàn ông cao lớn có khuôn mặt trung hậu.

Năm nam tử trẻ tuổi phía sau hai người ai cũng có dáng người rắn rỏi, tuấn tú khôi ngô.

Điểm chung của bọn họ là tất cả đều không hề che dấu khí tức mạnh mẽ, là Đạo Thánh cấp cao thủ của bản thân.

“Đại đế!”

“Ha ha, rốt cuộc bọn ta có thể vào rồi sao?”

“Kẻ thù lần này là ai vậy, ngươi muốn giết những người này sao?”

“Không có không có.”

Khương Thành cười xua tay.

“Các ngươi đừng hiểu lầm, đây đều là đồng đạo của Trúc Tiên Cung ở Khiếu Mang vực, không phải kẻ thù.”

Mà đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần ở phía sau hắn đều vừa ngạc nhiên vừa vui mừng quá đỗi.

“Thương Tật! Thương Khung!”

“Dực Không, Mặc Ương, Ngao Dương, Huyền Hải, Huyền Tịch!”

Những người này là Long tộc của Cổ Tiên Giới.

Khương Thành trở về Nguyên Tiên giới mang về một bộ phận Long tộc.

Để có thể đi lại dễ dàng hơn ở đây nên bọn họ mới biến thành hình dáng Nhân tộc.

Mà bọn họ thì người nào cũng là Đạo Thánh.

Chương 1831: Bọn ta vẫn còn Tịnh Trúc tiên phủ

“Cái này, những Đạo Thánh này đều là người của Phi Tiên Môn các ngươi?”

Ánh mắt của Tuyệt Vân Đạo Thánh thẳng tắp.

Những người đứng đầu của các môn phái vừa và nhỏ ở phía đối diện cũng trợn tròn mắt.

Khương Thành cười híp mắt, gật đầu.

“Không sai, đây đều là những trưởng lão vừa mới gia nhập vào Phi Tiên Môn gần đây.”

Thật ra Long tộc không hề gia nhập vào Phi Tiên Môn.

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, cùng lắm thì để cho bọn họ thành lập thêm một môn phái mới, sau đó đứng ở phía sau Phi Tiên Môn là được rồi.

Dù sao thì bảy người này người nào cũng là Đạo Thánh, mỗi người đều có thể bỏ mười ngàn lệnh.

Cộng thêm Lâm Ninh và La Viễn, bên Phi Tiên Môn có thể nhiều hơn chín mươi ngàn lệnh.

Vốn dĩ ít hơn phía đối diện bốn mươi ngàn lệnh, hiện tại ngược lại nhiều hơn năm mươi ngàn.

“Không còn cách nào khác mà, có vẻ như vẫn là bọn ta thắng rồi.”

“Sao có thể như thế được? Sao đột nhiên Phi Tiên Môn lại có nhiều Đạo Thánh đến như vậy? Tại sao bọn ta hoàn toàn không biết gì cả?”

Thậm chí Tuyệt Vân cũng đã cảm giác được khí tức Yêu tộc trên người bảy Long tộc này.

“Rõ ràng bọn họ không phải là Nhân tộc, hoàn toàn không thể là môn đồ của ngươi…”

“Nực cười!”

Còn chưa đợi Khương Thành mở miệng, Huyền Hải đã cắt ngang lời của người đối diện với vẻ mặt không thiện cảm.

“Cái gì gọi là không phải môn đồ của Khương lão đại?”

“Bọn ta ủng hộ hắn lẽ nào còn cần ngươi cho phép?”

“Hơn nữa, Nguyên Tiên giới cũng không phải chỉ có Nhân tộc, tại sao Long tộc của bọn ta lại không thể gia nhập vào Phi Tiên Môn?”

Tuyệt Vân bị chặn đến mức á khẩu không nói nên lời.

Hiện tại hắn muốn lật bàn, trừ phi cũng có thể tìm được năm Đạo Thánh trở lên.

Hơn nữa, năm Đạo Thánh này còn phải tuyên bố bọn họ sẽ đóng quân ở Khiếu Mang vực, gia nhập vào Trúc Tiên Cung.

Đây rõ ràng là chuyện không thực tế lắm.

Những Đạo Thánh có tên có họ ở các vực khác đều đã có môn phái và tổ chức của mình, sao có thể tùy tiện rời khỏi trận doanh ban đầu.

“Vừa rồi đã nói xong hết rồi, dựa theo số tiến lệnh để quyết định.”

Mạc Trần từ trong đám người đi ra, đối mặt đón lấy hơn hai trăm ngàn đại diện của các môn phái, trực tiếp tuyên bố kết quả.

“Hiện tại có tổng cộng 337321 lệnh phản đối đề nghị của Khương chưởng môn.”

“Mà ủng hộ đề nghị của hắn, thì có 386520 lệnh.”

“Lệnh ủng hộ nhiều hơn lệnh phản đối là 49199 lệnh, kết quả không hề hồi hộp!”

Đám người Tần Sướng và Nguỵ Miểu ở phía sau hùa theo sôi nổi.

“Không sai, kết quả tiến lệnh này đủ để chứng minh hầu hết mọi người ở Khiếu Mang vực tán thành Phi Tiên Môn cần

được giúp đỡ, hơn nữa còn là người đầu tiên được giúp đỡ.”

“Mục đích chung mà!”

“Mặc dù bọn ta là đệ tử Phi Tiên Môn, cũng không muốn trên lưng môn phái của mình mang danh là môn phái nhỏ tầng lớp thấp nhất, nhưng đây là ý muốn của toàn thể Khiếu Mang vực, bọn ta cũng không thể không chấp nhận.”

“Đúng vậy, môn phái nhỏ Phi Tiên Môn công nhận, không còn cách nào khác.”

“Chỉ có thể miễn cưỡng là người đầu tiên tiếp nhận giúp đỡ.”

Ngoài miệng bọn họ nói rất miễn cưỡng, trên thực tế lại sắp không nhịn được cười.

Hơn hai trăm ngàn người ở phía đối diện hận không thể phun vào mặt bọn họ.

Chết tiệt, đây cũng xem như là ý muốn của Khiếu Mang vực?

Thế này là môn phái nào đại diện cho đa số?

Nhưng mà kết quả tiến lệnh đã bày ra trước mặt, nếu như lúc này bọn họ còn không thừa nhận, đó chính là công khai phản đối Trúc Tiên Cung.

Đến lúc đó không chừng Khương Thành lại trực tiếp ra tay.

Nhìn thấy Phi Tiên Môn muốn chiếm một lượng lớn tài nguyên như vậy làm của riêng, hơn hai trăm ngàn tiên nhân vừa phẫn nộ vừa không cam lòng.

“Chờ một chút!”

Đột nhiên Tuyệt Vân lại đứng ra một lần nữa.

“Bên các ngươi có người chưa bỏ phiếu, bên bọn ta cũng có mà!”

Hắn vừa nói như vậy, đột nhiên có rất nhiều người phản ứng lại.

“Đúng vậy!”

Tịnh Trúc tiên phủ cách Trúc Tiên Cung gần nhất vẫn còn tám Đạo Thánh nữa.

Ngay khi tám người này đến nơi, không phải lại áp đảo Phi Tiên Môn hay sao?

“Bên bọn ta cũng còn mấy thượng đàm nữa đấy.”

“Các ngươi có thể tìm, đương nhiên bọn ta cũng có thể tìm.”

“Người thắng cuối cùng vẫn là bọn ta.”

“Lô vật liệu đó cuối cùng Phi Tiên Môn của các ngươi vẫn phải giao ra thôi…”

Nghe thấy bọn họ thế mà lại gửi gắm hy vọng chiến thắng lên đầu Tịnh Trúc tiên phủ, Thành ca không khỏi xấu hổ đưa tay sờ mũi.

“Khụ, cái này ấy à, ta e rằng các ngươi không thể trông chờ vào bọn họ nữa rồi, tốt hơn hết là không cần tìm đâu.”

Trước đó không lâu, bên đó đã bị ta diệt phái rồi, đã không còn người nào nữa, tìm cũng vô dụng thôi à.

Chưởng môn của rất nhiều môn phái lập tức nhảy dựng lên.

“Lẽ nào ngươi muốn ngăn cản bọn ta tìm tiên phủ ra mặt sao?”

“Là vì ngươi biết bọn ta chắc chắn sẽ thắng cho nên sợ thua?”

“Các ngươi có thể tìm, vì sao bọn ta không thể tìm?”

“Không phải chứ không phải chứ, đường đường là chủ đàm, chút kết cấu bụng dạ này cũng không có?”

Vốn dĩ Khương Thành định nói ra sự thật, nhưng nhìn thấy bọn họ nhảy dựng như vậy, cũng hơi tức giận.

“Vậy được rồi, chúng ta cùng nhau đi tìm là được rồi.”

“Cùng nhau thì cùng nhau, ngược lại ta muốn xem bên tiên phủ sẽ nói như thế nào.”

“Ta cũng không tin đám người Mông Đoan Đạo Thánh và Khôi Tàng Đạo Thánh sẽ đồng ý phương thức phân phối này.”

Tất cả mọi người nhanh chóng rời khỏi Trúc Tiên Cung.

Tịnh Trúc tiên phủ cách nơi này cũng không xa.

Hơn hai trăm ngàn người lũ lượt bay hơn mười phút thì đã đến bên ngoài sơn môn tiên phủ.

Nhìn lối vào vắng vẻ, mọi người hơi bất ngờ.

“Sao ngay cả đệ tử canh giữ sơn môn cũng không sắp xếp?”

“Kỳ lạ, tình hình này hơi không đúng lắm.”

“Hừ, chuyện này thì có gì kỳ lạ, với sức mạnh của Tịnh Trúc tiên phủ, con cần phải phái đệ tử canh giữ sơn môn sao?”

“Vậy cũng đúng ha…”

Tuyệt Vân Đạo Thánh bay đến gần sơn môn, lớn tiếng quát lên.

“Tuyệt Vân, chưởng môn của Bí Hư cung đến bái kiến Tịnh Trúc tiên phủ!”

Dưới sự truyền vào của tiên lực, giọng nói của hắn không ngừng vang vọng trong núi, không biết đã truyền ra bao xa.

Nhưng mà rất rõ ràng là không thể có bất kỳ phản hồi nào.

Mọi người đợi một hồi, trong lòng càng hoang mang hơn.

“Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Như vậy cũng không có ai đi ra?”

“Không đúng, nhiều người đến như vậy, giọng nói lớn như vậy, bên trong dù có chậm chạp thế nào cũng nên nhận ra rồi chứ.”

“Lẽ nào toàn bộ môn đồ của tiên phủ đã đi ra ngoài hết rồi sao?”

Khương Thành cười ha ha.

“Thay vì ở đây đoán mò, chi bằng trực tiếp đi vào xem thử.”

Nói xong, hắn dẫn đầu đi vào bên trong sơn môn của Tịnh Trúc tiên phủ.

Vốn dĩ những người khác không dám, bởi vì như vậy là không được phép mà tự tiện xông vào thì sẽ thuộc về là hành vi thù địch.

Nếu như bị Tịnh Trúc tiên phủ trách tội xuống, bọn họ cũng không gánh nổi.

Nhưng hiện tại Khương Thành dẫn đầu, hơn nữa luật không trách đông người, cho nên mọi người cũng không quan tâm

được rất nhiều.

Sau khi cùng nhau vào sơn môn, thậm chí có rất nhiều người còn chủ động hạ đầu dưới mây, lựa chọn đi bộ để thể hiện sự tôn kính với Tịnh Trúc tiên phủ.

Nhưng mà tôn kính đến đâu cũng vô ích.

Dọc theo đường đi, bọn họ vẫn không nhìn thấy một môn đồ nào của tiên phủ.

Ngược lại nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng đổ nát đang thấp thoáng giữa núi rừng, cung điện sụp đổ ở xa như ẩn như hiện.

Điều này làm cho tất cả mọi người có cảm giác không ổn.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tịnh Trúc tiên phủ bị tấn công sao?"

"Nói bậy, ai dám tấn công tiên phủ, nơi này là nơi có Đạo Thần trấn thủ đấy!"

Ngoài miệng thì Tuyệt Vân nói như vậy, nhưng điềm báo không tốt trong lòng lại càng ngày càng nặng.

Hắn không khỏi không tăng tốc, nhanh chóng đến khu vực trung tâm sâu trong sơn môn.

Ở nơi này, bọn họ nhìn thấy chính điện bị phá hủy hoàn toàn và núi lở đất nứt, sông lớn mênh mông bị chặn lại, cảnh tượng hoang tàn giống như bị một trận thiên tai tàn phá nặng nề.

Mà ở nơi này, không có một môn đồ nào của tiên phủ còn sống sót.

Chương 1832: Tịnh Trúc xuất hiện

Tịnh Trúc tiên phủ bị diệt rồi sao?

Khi nhận thức này hiện lên trong tâm trí của mọi người, rất nhiều người có mặt đều cảm thấy ớn lạnh toàn thân.

Sở dĩ có Khiếu Mang vực cũng là bởi vì có Tịnh Trúc tiên phủ.

Ngay cả khi Khương Thành nổi dậy cách đây vài năm, cũng không có ai cảm thấy tiên phủ sẽ suy bại.

Bởi vì bọn họ còn có một Đạo Thần trấn thủ.

Đạo Thần vừa xuất hiện sẽ áp chế hết thảy mà.

Chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày, thế mà gã khổng lồ này lại bị ai đó tiêu diệt.

“Sao có thể như vậy được?”

Con ngươi của Tuyệt Vân cũng không kìm được mà tan rã.

“Tiên phủ lớn như vậy, sao đột nhiên lại không còn nữa?”

“Tháng trước, ta còn gặp Mông Đoan Đạo Thánh mà…”

Bỗng nhiên hắn hiểu ra điều gì đó.

Mà lúc này, ánh mắt của rất nhiều người cũng chuyển qua người Khương Thành giống như hắn.

“Là ngươi?”

“Ngươi tiêu diệt tiên phủ?”

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, không một ai có thể tin vào chuyện đó.

Sức mạnh của một người có thể mạnh như thế nào để tiêu diệt một môn phái có Đạo Thần và tám Đạo Thánh trấn thủ?

Nhưng mà hiện tại sự thật đang bày ra trước mắt.

Mà kết hợp với màn thể hiện giết chết hơn năm mươi Đạo Thánh cách đây không lâu của Khương Thành, có vẻ chuyện này cũng không quá vô lý.

“Ta đã nói rồi mà…”

Thành ca ở vị trí trung tâm vô thức buông tay.

“Các ngươi không thể trông cậy vào bọn họ, đến cũng vô ích.”

“Ngươi nhìn xem hiện tại, đây không phải là chạy một chuyến vô ích rồi hay sao?”

“Không phải ta không cho các ngươi tìm người, mà là tìm cũng vô ích mà thôi!”

Thật sự là do hắn làm!

Tất cả mọi người đều không thể dùng lời nói để diễn tả tâm trạng vào lúc này.

Ngay cả đám người Kỷ Linh Hàm và Quy Tàng cũng bị sự mạnh tay này làm cho sợ ngây người.

Cho nên trước khi đến Trúc Tiên Cung, Khương chưởng môn đã tiêu diệt trước Tịnh Trúc tiên phủ?

Đây là hành động điên cuồng đến mức nào!

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Mặc dù lúc này Khương Thành không hề có chút ý định giết người nào, cũng không có ý định ra tay nhưng đám người Tuyệt Vân lại không thể không lùi lại mấy bước.

Bởi vì ngay lúc này, tất cả bọn họ đều không rét mà run.

"Đạo Thánh của toàn bộ Khiếu Mang vực đã sắp bị ngươi giết sạch rồi."

"Ngươi điên rồi sao?"

"Trong tương lai, nếu vực giới khác, nếu Thiên Cung tấn công bất ngờ, Khiếu Mang vực còn lấy gì để ngăn cản?"

"Có ta ở đây, vấn đề này không đến lượt các ngươi lo lắng."

Khương Thành bình tĩnh nói: "Đương nhiên, lúc ta không có ở đây, vậy thì đó lại là một chuyện khác."

Trong lời nói bình thường này lộ ra vẻ phóng khoáng tự tin vô tận.

Tuyệt Vân rất muốn phản bác, nhưng mà sau khi mở miệng lại phát hiện bản thân không thể phản bác.

Với sức chiến đấu mà Khương Thành thể hiện, quả thật là hắn có tư cách nói ra những lời này.

Nghĩ đến việc toàn bộ gia sản của bản thân bị ép giao ra không bao giờ có thể lấy lại được nữa, cuối cùng hắn cười khổ.

"Được, lão phu lĩnh giáo rồi."

"Hy vọng ngươi vẫn có thể tiếp tục mạnh mẽ như thế này trong tương lai."

Dứt lời, hắn chợt xoay người.

Hắn đã quyết định rồi, không chỉ rời khỏi nơi này, từ nay về sau cũng sẽ không trở về Khiếu Mang vực nữa.

Với sức mạnh cấp Đạo Thánh của hắn, chỉ cần người vẫn còn sống, muốn vùng dậy một lần nữa cũng không khó.

Nhưng mà cũng vào lúc này, bỗng nhiên phía trên đỉnh đầu mọi người vang lên một tiếng quát nặng nề.

“Chờ đã!”

Ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi đầu đội tử quan, mặc áo dài trắng, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi từ trên cao đáp xuống.

Hắn không cố ý toả ra khí tức mạnh mẽ gì.

Nhưng sau khi nhìn thấy người này, cho dù là Khương Thành hay là Thương Linh Thương Tật, tất cả đều sinh ra cảm giác như có gai nhọn ở sau lưng.

Giống như trên người người này ẩn chứa mối nguy hiểm cực lớn.

Sắc mặt của đám người Kỷ Linh Hàm thay đổi, nhưng hơn hai trăm ngàn tiên nhân ở phía đối diện lại hoan hô vì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Đạo Thần!”

“Tịnh Trúc Đạo Thần!”

“Hoá ra Đạo Thần chưa chết, thật tốt quá!”

“Ha ha, ta đã biết Tịnh Trúc tiên phủ sẽ không thể dễ dàng bị tiêu diệt như vậy mà.”

Bọn họ cũng không phải thật sự ủng hộ tiên phủ như vậy.

Dù sao lúc trước phong cách của tiên phủ là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, phong cách cũng không thể nói là nhân từ bao nhiêu.

Chỉ là hy vọng tiên phủ ra tay giúp đỡ, lấy lại tất cả số vật liệu khổng lồ Khương Thành đã cướp.

Thậm chí có rất nhiều người còn cúi người xuống ngay tại chỗ.

“Tham kiến Đạo Thần!”

Nhìn cảnh núi hét biển gầm này, Thành ca hơi chua xót.

Đạo Thần thật sự chung quy địa vị vẫn là không giống mà.

“Đương nhiên bổn tọa sẽ không chết.”

Tịnh Trúc Đạo Thần từ từ giáng xuống, cuối cùng bay bổng đứng đối diện với Khương Thành.

“Ngươi cho rằng ngươi hủy diệt tiên phủ, chuyện cứ như vậy mà kết thúc sao?”

Nghe thấy Đạo Thần nói như vậy, đám người Tuyệt Vân ở phía sau suýt nữa đẫm nước mắt.

Con mẹ nó, cuối cùng cũng có người đứng ra trị tên này!

Lúc trước Khương Thành vẫn luôn kiêu ngạo, làm cho bọn họ không nóng nảy, ngoại trừ ấm ức thì vẫn là ấm ức.

Bây giờ thì tốt rồi!

Người có thể trừng trị ngươi đã đến rồi, xem ngươi còn điên cuồng như thế nào!

Đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, Quy Tàng và Thanh Vân vội vàng đứng bên cạnh Khương Thành, làm ra tư thế chuẩn bị muốn liều chết một trận.

Nhưng Khương chưởng môn lại xua tay.

“Tất cả các ngươi lui về phía sau hết đi, đây là trận chiến giữa ta và hắn.”

Hắn đã vội vã rút Kỵ Khuyết kiếm ra từ lâu.

“Hiện tại có thể bắt đầu rồi chứ?”

Hắn đang rất vội vàng.

Giết chết Tịnh Trúc hẳn là có thể thu hoạch thêm một đợt rất lớn nữa.

Nếu không giết hắn, Phi Tiên Môn vẫn sẽ bất giác bị đe doạ.

Thái độ nóng lòng muốn thử này khiến cho trong mắt Tịnh Trúc Đạo Thần loé lên một tia tức giận.

Hắn nhìn ra được thật ra cảnh giới thật sự của Khương Thành vẫn là Đạo Thánh.

Một Đạo Thánh đối mặt với Đạo Thần, thế mà còn dám chủ động khiêu chiến, quả thật là quá xem thường mình rồi, không thể tha thứ được!

Nhưng mà cuối cùng, hắn đã kiềm chế được cơn tức giận của mình.

“Trước trận chiến tranh đoạt thần vị, ta không có tâm trạng xử lý ngươi.”

“Sau khi trận chiến tranh đoạt thần vị chấm dứt, cho dù ngươi có chạy ra khỏi Nguyên Tiên giới, ta cũng sẽ đánh ngươi thành tro!”

Khương Thành nhíu mày, mà những người khác thì đều sững sờ.

Ý ngươi là sao?

Xuất hiện hoành tráng như vậy mà kết quả là chưa sẵn sàng khai chiến?

Cái quái gì thế này?

Khương Thành vô cùng thất vọng.

“Ngươi xem mọi người đến cũng đã đến rồi, nhiều người như vậy mua vé đứng ở khán phòng, kết quả chúng ta lại không đánh nhau, làm sao bọn họ chịu nổi?”

“Quá tổn thương tình cảm của mọi người phải không?”

Nghe được phát ngôn hăng hái tích cực này của hắn, Tịnh Trúc Đạo Thần thật sự hận không thể thắp hắn thành đèn trời.

Ngươi cho rằng ta không thể đánh bại ngươi sao?

Tên này giết Ám Húc, giết Mông Đoan, còn hủy diệt tiên phủ, có thể nói là kẻ thù không đội trời chung.

Nhưng vẫn là câu nói kia, tranh đoạt thần vị mới là chuyện quan trọng nhất.

Trước chuyện này, thù hận gì đó, môn phái gì đó, tất cả đều có thể tạm thời buông xuống.

Hắn không thể bị thương trước khi tranh đoạt thần vị.

“Ta đến đây, là vì chuyện tiến lệnh.”

“Không phải các ngươi muốn tiến lệnh để quyết định phương án phân phối lô vật liệu kia sao?”

Hắn chậm rãi nhìn quanh mọi người một vòng.

Bình tĩnh hỏi: “Ta là Đạo Thần, ít nhất hẳn là có một triệu lệnh, đúng chứ?”

Rất nhiều tiên nhân có mặt lớn tiếng hưởng ứng ngay lập tức.

“Đó là chuyện đương nhiên.”

“Chắc chắn rồi!”

“Đạo Tôn một trăm lệnh, Đạo Thánh mười ngàn lệnh, đương nhiên Đạo Thần một triệu lệnh!”

Mặc dù Đạo Thần không có ý định giết chết Khương Thành ngay lập tức, làm cho bọn họ rất thất vọng.

Nhưng Đạo Thần ra mặt lấy lại lô vật liệu đó, đó cũng là vô cùng tốt.

Đặc biệt là những môn phái nhỏ, thậm chí còn tưởng tưởng đến việc sau khi Tịnh Trúc lấy lại lô vật liệu sẽ phát cho bản thân.

Chương 1833: Đã được Long tổ đồng ý rồi sao?

Khương Thành thầm nghĩ các ngươi thật sự suy nghĩ hão huyền.

Một triệu lệnh?

Sao ngươi không đi cướp luôn đi?

Ca lạnh lùng cười.

“Ở Trúc Tiên Cung, đương nhiên người lớn nhất là chủ đàm ta đây.”

“Bất cứ ai cũng không thể vượt qua chủ đàm.”

“Ngươi muốn một triệu lệnh cũng có thể, đánh bại ta, giết ta!”

“Nếu không thắng được ta, vậy thì Đạo Thần ngươi cầm đầu đi làm một triệu lệnh?”

Nói xong, hắn lại cầm Kỵ Khuyết kiếm bắt đầu ra dấu.

Chỉ muốn đại chiến một trận.

Trên thực tế, nếu không phải Đạo Thần muốn đi là có thể đi, hắn cũng không đuổi kịp thì hắn đã ra tay từ lâu rồi.

Tịnh Trúc bị hắn chọc giận.

Tiểu tử này, nhìn ra mình không muốn bị thương cho nên mới không sợ hãi như vậy sao?

Thật sự là vô cùng đáng ghét!

“Vậy thì trăm ngàn lệnh! Không thể ít hơn nữa!”

“Ta đường đường là Đạo Thần, không thể nào ngang hàng với Đạo Thánh được.”

Đương nhiên đám người Tuyệt Vân tiếp tục phụ họa.

“Không sai, cho dù không thể có người cao hơn chủ đàm, vậy Tịnh Trúc Đạo Thần trăm ngàn lệnh cũng là giới hạn nhất định.”

“Cộng thêm trăm ngàn lệnh này của hắn, vậy bọn ta đã có 437321 lệnh.”

“Mà các ngươi, vẫn là 386520 lệnh, ít hơn bọn ta năm mươi ngàn lệnh!”

Rất nhiều tiên nhân ở phía đối diện mặt mày hớn hở.

“Khương Thành, thật sự là ngại quá, có vẻ như lô vật liệu đó không thuộc về Phi Tiên Môn của các ngươi rồi.”

“Không phải ngươi được gọi là người tôn trọng kết quả tiến lệnh sao? Hiện tại ngươi còn gì để nói nữa không?”

Vốn dĩ Tịnh Trúc Đạo Thần không định xuất hiện.

Dù sao thì hiện tại cũng không tiện khai chiến, đi ra cũng không thể báo thù được.

Nhưng sau khi được biết về cuộc cạnh tranh tiến lệnh khốc liệt đó, hắn vẫn không khỏi chui ra, dù thế nào hắn cũng phải ghê tởm Khương Thành một chút.

“Ai da, thật đúng là phiền phức mà, vốn định khiêm tốn một chút.”

Thành ca lắc đầu: “Nhất định phải ép Phi Tiên Môn của bọn ta phải thể hiện nhiều sức mạnh hơn nữa.”

Hắn vừa nói, vừa lấy một cái Tiên khí truyền tin ra.

Ra lệnh cho bên kia.

“Tất cả Đạo Thánh, toàn bộ đều đến bên Tịnh Trúc tiên phủ tập hợp.”

Lần này, người hắn mang từ Thiên Long Giới đến, không chỉ có bảy người trước mắt này.

Trong đó bao gồm Thanh Long Đại Đế, Tam Đại thượng vị Long tộc, Chúc Long, Hắc Long và nhiều Đạo Thánh Long tộc khác, gần như mang đến toàn bộ.

Bởi vì nơi tranh đoạt thần vị không ở Thiên Long Giới.

Nhận được truyền tin của hắn, bên Phi Tiên Môn còn tưởng rằng bọn họ đã gặp phải kẻ thù lớn, cần được chi viện.

Một nhóm lớn Đạo Thánh thuộc Long tộc vội vàng xông ra ngoài.

Mà ở bên này, đám người Tịnh Trúc Đạo Thần và Tuyệt Vân Đạo Thánh còn cho rằng Khương Thành đang phô trương thanh thế.

“Cố làm ra vẻ huyền bí.”

“Kéo dài thời gian cũng vô ích.”

“Ta không tin Phi Tiên Môn của các ngươi vẫn còn Đạo Thánh khác.”

Phải biết rằng, hiện tại Phi Tiên Môn cộng thêm Long tộc tổng cộng có mười lăm Đạo Thánh.

Sức mạnh như vậy đã vượt qua phần lớn tiên phủ.

Dù sao cũng không thể gọi đến thêm năm sáu Đạo Thánh nữa chứ?

Nhưng mà bọn họ nhanh chóng phát hiện ra rằng thường thức đã hạn chế trí tưởng tượng của bản thân họ.

Chỉ vài canh giờ sau, trên đường chân trời phía xa đã xuất hiện từng chân thân to lớn của Long tộc.

Người dẫn đầu là Thanh Long Đại Đế Huyền Minh.

“Tiểu tử, ngươi lại trêu chọc kẻ thù hùng mạnh nào?”

“Bản thân không thể làm cho ổn thỏa, còn muốn tìm ta đến giúp xử lý?”

Nương theo giọng nói của hắn, từng Đạo Thánh thuộc Long tộc nhanh chóng đáp xuống giữa sân.

Một, hai, ba…

Mọi người lần lượt đếm, miệng của rất nhiều người dần dần không khép lại được.

Thế mà lại có thêm 31 Đạo Thánh thuộc Long tộc đến đây!

Một Đạo Thánh mười ngàn lệnh, trực tiếp mang về ba trăm mười ngàn lệnh cho Phi Tiên Môn.

Vừa rồi Tịnh Trúc Đạo Thần mang về hàng chục ngàn lệnh ưu thế cho phía đối diện, trong nháy mắt lập tức bị nghiền nát đến vỡ vụn, giống như một trò cười.

“Trời ạ!”

“Sao lại nhiều như vậy?”

“Nhiều Đạo Thánh thuộc Long tộc như vậy, sao trước kia chưa từng nhìn thấy?”

“Hắn tìm bọn họ từ đâu ra?”

Tất cả mọi người có mặt đều xôn xao.

Phi Tiên Môn này cũng quá đáng sợ rồi.

Nếu không phải lần này Trúc Tiên Cung tiến lệnh, ai có thể ngờ rằng thế mà môn phái này lại có thể che giấu hơn bốn mươi Đạo Thánh?

Về mặt Đạo Thánh, quả thật là chỉ đứng sau sự tồn tại của Thiên Cung.

Thậm chí có rất nhiều người còn ‘bừng tỉnh’.

Chẳng lẽ đây là lý do tại sao lần trước Thiên Cung rút quân, không liều mạng với Khương Thành?

Nhưng mà câu hỏi được đặt ra là làm thế nào để điều này có thể xảy ra?

Đám người Tuyệt Vân Đạo Thánh đều đã hoàn toàn chết lặng.

Đến lúc này, cuối cùng bọn họ cũng đã hiểu được, khoảng cách bên trong giữa bản thân và Phi Tiên Môn lớn đến mức nào.

Ngay từ lúc bắt đầu đã không nên đối nghịch với Phi Tiên Môn.

So với bọn họ, Tịnh Trúc Đạo Thần thì chậm lại.

“Nơi có được nhiều cao thủ Long tộc như vậy, chỉ có Thiên Long Giới.”

“Ngươi nhận được sự giúp đỡ của Thiên Long Giới?”

Thời gian trước, hắn tiến vào Vô Thượng Đạo Cấp, mặc dù chưa từng đi đến Thiên Long Giới nhưng hắn cũng biết sự tồn tại của 25 tiểu thế giới đó.

“Cho dù là thời kỳ Thượng Cổ hay là ở Vô Thượng Đạo Cấp, ta đều có tình cảm thân thiết với Long tổ.”

Hắn nhìn chăm chú vào các Đạo Thánh thuộc Long tộc có mặt ở đây, ánh mắt trở nên sắc bén uy nghiêm.

“Các ngươi từ Thiên Long Giới đến đây, có phải là Long tổ đích thân xuất lĩnh?”

Thành thật mà nói, thời kỳ Thượng Cổ, Tịnh Trúc chưa từng nhìn thấy Long tổ.

Ở Vô Thượng Đạo Cấp, hắn cũng chỉ có duyên gặp mặt một lần với Lạc Tu mà thôi.

Mà hắn cũng không biết đó là Bán Long tộc, chỉ cho rằng đó chính là Long tổ, cũng không biết chuyện xảy ra sau này của Thiên Long Giới.

Lúc này hắn lại nói rằng bản thân có tình cảm thân thiết với Long tổ chỉ là thếp vàng lên mặt bản thân.

Bị hắn hỏi như vậy, những Long tộc có mặt đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều có vẻ mặt không giải thích được.

Huyền Minh bình tĩnh hỏi: “Không phải Long tổ suất lĩnh, thế thì sao?”

Tịnh Trúc lại hỏi: “Vậy các ngươi nghe theo sai phái của người này, đã được Long tổ đồng ý rồi sao, nhận được mệnh

lệnh của hắn chưa?”

“Đương nhiên là không.”

Huyền Hải nhếch môi, thầm nghĩ Long tổ hoàn toàn không quen với bọn ta, khi nào thì đến lượt hắn ra lệnh cho bọn ta?

“To gan!”

Đột nhiên Tịnh Trúc Đạo Thần quát lớn, làm cho tất cả Long tộc ở đây đều bối rối.

“Các ngươi thật sự là hồ đồ mà, quá hồ đồ!”

Huyền Minh cười hỏi: “Sao bọn ta lại hồ đồ?”

Giọng điệu của Tịnh Trúc vô cùng nghiêm túc: “Ta có tình cảm thân thiết với Long tổ, không gì không nói cho nhau nghe, hắn từng chính miệng nói cho ta biết người mà hắn căm ghét nhất chính là Khương Thành.”

“Các ngươi là hậu bối của hắn, sao có thể giúp kẻ thù của hắn?”

“Đây không phải là chuyện làm người thân đau đớn, kẻ thù vui sao? Quả thật là đại nghịch bất đạo!”

Nhìn vẻ mặt vô cùng đau đớn của hắn, Thành ca âm thầm chửi bới, làm nửa ngày ngươi cũng chỉ là lớn mồm lớn miệng.

Thành thật mà nói, nếu như không phải phần lớn Long tộc ở đây đều đến từ Cổ Tiên giới, nếu như không phải Khương Thành trở mình cho Thiên Long giới, vậy Tịnh Trúc này bịa đặt mấy câu không có căn cứ thật đúng là sẽ có chút tác dụng.

Dù sao thì hắn cũng là Đạo Thần.

Trong tiềm thức của mọi người, hắn quả thật là người có thể nói chuyện với Long tổ.

Cho dù không bằng không chứng cũng sẽ có không ít Long tộc tin tưởng hắn.

Nhưng mà hiện tại…

“Ngươi nói không sai.”

Đám Long tộc đứng đầu là Thương Linh và Huyền Minh đều cười đầy ẩn ý.

“Long tổ quả thật rất căm ghét Khương Thành.”

“Nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì với bọn ta?”

“Đúng vậy, hắn ghét là chuyện của hắn, có liên can gì đến bọn ta?”

Tất cả Long tộc ở đây đều cảm thấy có thể Đạo Thần này có bệnh nặng gì đó.

“Bọn ta muốn đi theo ai chẳng lẽ còn phải có được sự chấp thuận của hắn sao? Thật buồn cười!”

“Các ngươi nói gì?”

Vẻ mặt của Tịnh Trúc kinh ngạc.

Hắn nghĩ Long tộc sẽ nghi ngờ những lời vừa rồi, bọn họ sẽ nghi ngờ thật giả, hắn cũng đã có biện pháp đối phó rồi.

Điều duy nhất hắn không ngờ rằng là những Long tộc này lại đáp lại như vậy

Chương 1834: Thăng cấp Pháp Tắc không gian

“Thế mà các ngươi lại dám bất kính với Long tổ?”

Tịnh Trúc Đạo Thần cảm giác có điều gì đó không đúng lắm.

Không phải đã nói Long tổ là thủy tổ của tất cả Long tộc sao?

Có phải những Long tộc trước mặt này điên rồi hay không?

“Hắn là cái thá gì? Bất kính với hắn thì có chuyện gì đâu chứ?”

Huyền Hải vừa nhếch môi, vừa nâng móng vuốt làm thế tay so sánh rất nhỏ.

“Ở trước mặt Khương đại ca của bọn ta, hắn cũng chỉ là thế này.”

Lúc nói lời này, hắn đang bận làm các vấn đề đạo đức gia tộc.

Ta quan tâm Khương Thành là đại ca, sau khi Long tổ thua đánh cược, phải gọi Khương Thành là tổ tông.

Vậy Long tổ nên gọi ta là gì?

Nghĩ đến đây, cảm giác ưu việt trong lòng hắn trỗi dậy.

Lại càng không xem Long tổ là món ăn.

“Ngươi nói gì?”

Tịnh Trúc cảm thấy nhận thức của bản thân hơi bị lật đổ.

Hắn chỉ có thể nhìn về phía những Long tộc khác để xin giúp đỡ, lại nhận ra rằng thế mà không có ai trong bọn họ phản bác lại những lời này của Huyền Hải.

“Hoang đường!”

“Xằng bậy!”

“Quả thật là một đám mất trí!”

Thấy không thể thuyết phục được đám Long tộc này, hắn chỉ có thể bỏ qua.

Mà cuộc thi tiến lệnh đó, bọn họ cũng đại bại, ở lại cũng chỉ thêm xấu hổ.

Cuối cùng, chỉ có thể nói những lời cay nghiệt.

“Khương Thành, sớm muộn gì ta và ngươi cũng sẽ có một trận chiến!”

“Hy vọng ngươi có thể sống đến ngày tranh đoạt thần vị kết thúc.”

Sau khi hắn rời đi, đám người Tuyệt Vân cũng lần lượt tản ra bốn phía.

Bọn họ cũng hiểu rất rõ, hiện giờ Khiếu Mang vực thật sự là thiên hạ của một mình Khương Thành.

Nếu muốn phá vỡ cục diện này, hoặc là ngoại giới đến tập kích, hoặc là sau khi tranh đoạt thần vị, toàn bộ Nguyên Tiên giới xáo bài một lần nữa.

Sau khi trận phong ba này qua đi, Khương Thành đã trả lại các vật liệu mà đám người Quy Tàng, Thanh Vân và Thái Thường cống hiến.

Ngay cả những bảo vật mà bọn họ có được từ việc quét sạch những môn phái đó trước đây, cũng đều thưởng xuống một lần nữa.

Về phần những món còn lại, đương nhiên là thuộc sở hữu của Phi Tiên Môn.

“Cuộc chiến tranh đoạt thần vị đó hẳn là sắp diễn ra rồi.”

“Tiếp theo, mọi người nên chuẩn bị thật tốt đi nhé, dù sao cũng phải cố gắng nâng cao sức mạnh của bản thân một chút, tóm lại là không sai đâu.”

Nhắc tới chuyện này, cho dù là Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần hay là đám người Quy Tàng và Thanh Vân, tất cả đều căng thẳng.

“Khương chưởng môn, cuộc chiến tranh đoạt thần vị này, chúng ta cũng chỉ là gần đây mới nghe được chút tin tức.”

“Cụ thể rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì thì bọn ta cũng mơ hồ không hiểu.”

“Không biết ngươi có thể phổ cập cho bọn ta một chút hay không?”

Thành ca thầm nghĩ chuyện này, ta cũng không biết rõ lắm.

Thông tin duy nhất cũng là do Huyết Đế tiết lộ vào trước đây.

Trước ánh mắt tràn đầy vẻ ham học hỏi của mọi người, hắn chỉ có thể thuật lại những lời nói lúc trước của Huyết Đế một lần.

Đối với đám người Quy Tàng và Thanh Vân mà nói, đây đã xem như là một tin tức lớn rồi.

“Đạo Tự Thân và Thiên Đạo? Đạo Ấn?”

“Vô Thượng Đạo Cấp, thế mà lại mạnh đến như vậy?”

“Vậy mà có thể chia quyền khống chế của Thiên Đạo làm 81 phần, vậy thì có nghĩa là bản thân Vô Thượng Đạo Cấp có thể thao túng Thiên Đạo à!”

“Chẳng lẽ là do tiên mẫu sáng lập?”

Khương Thành rất muốn nói, tiên mẫu tái sinh thành Thu Vũ Tuyền, hiện tại em gái đấy vẫn còn ngây thơ chưa biết gì.

Nhưng những lời nói này của đám người Quy Tàng làm cho hắn cũng không thể không suy tư.

Quả thật, người có thể làm được chuyện này, ngoại trừ tiên mẫu hẳn là không còn ai khác.

Lẽ nào thật sự tồn tại một người bảo vệ Thiên Đạo đang ẩn nấp?

Nội dung lần trước mình bịa đặt ở chỗ Huyết Đế nói trúng rồi?

Không phải chứ?

Không thể, phải không?

Sau khi trở lại Phi Tiên Môn, Khương Thành thưởng cho đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và La Viễn một phần đạo khí bát giai và đan dược.

Hắn cũng có linh cảm rằng, một trận phong ba quét sạch Nguyên Tiên giới sắp đến, nhất định phải cho các đệ tử tăng thêm sức mạnh càng nhiều càng tốt.

Về phần 'giúp đỡ đệ tử tầng lớp thấp nhất' ở Trúc Tiên Cung lúc trước, cũng không chỉ là danh tiếng.

Sau khi trở về, Khương Thành vẫn yêu cầu các trưởng lão tăng lên một chút đãi ngộ cho các đệ tử tầng lớp thấp nhất.

Những thay đổi dữ dội xảy ra ở Khiếu Mang vực gây ra sóng lớn ngập trời ở ngoại giới.

Hủy diệt Tịnh Trúc tiên phủ, trước sau giết chết hơn sáu mươi Đạo Thánh, cho dù trước kia Thiên Cung bị tấn công cũng chưa từng bị mạnh tay đến như thế này.

Trong phút chốc, bên ngoài xôn xao, náo động.

Cho dù là Thiên Cung hay là tiên nhân của vực giới khác, tất cả đều bị tin tức này làm cho chấn động đến mức thân thể run rẩy.

Không còn cách nào khác, thao tác này của Thành ca quá hung tàn.

Trước đó, rất nhiều tiên nhân xem hắn là ánh sáng của chốn bồng lai.

Mà hiện tại, hắn đã bị xem thành đại ma đầu.

Thậm chí tên của hắn còn được rất nhiều môn phái sử dụng để dạy bảo các đệ tử gai góc - nếu không nghe lời thì đày ngươi đến Khiếu Mang vực, để Khương Thành trừng trị ngươi.

Nếu không vì cuộc chiến tranh đoạt thần vị sắp diễn ra, tất cả mọi người ai cũng không muốn gặp thêm rắc rối vào thời điểm này, chỉ sợ đã có không ít đại năng can thiệp vào vực giới không có Đạo Thần trấn thủ này.

Khi đó, Phi Tiên Môn sẽ nghênh đón sự tấn công vô cùng lớn.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Trong khoảng thời gian này, Phi Tiên Môn phát triển rất thuận lợi.

Từ trên xuống dưới, tất cả mọi người đều đang cố gắng tu luyện, ngay cả Khương Thành cũng không ngoại lệ.

Từ khi giết Lạc Tu đến nay, trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã tích góp được gia sản hùng hậu.

Sau khi kiểm kê cẩn thận một phen, hắn phát hiện ra khoảng cách gom đủ một món vật liệu của đạo khí cửu giai, đã không còn xa nữa.

“Không biết trước đây Nguyên Tiên giới đã từng có đạo khí cửu giai chưa nhỉ?”

Trước đó, Đạo Thần Khương Thành đụng phải cũng chỉ dùng đạo khí bát giai.

Mặc dù trong tương lai, phần lớn vật liệu phải được giữ lại để luyện chế đế đan cửu phẩm và đạo khí cửu giai, hơn nữa lần này rất nhiều đạo khí lục, thất, bát giai cũng được phân phát cho các đệ tử Phi Tiên Môn, nhưng sau khi đổi một số bảo vật không dùng được, điểm tiên nguyên của hắn vẫn đạt đến hơn bốn nghìn tỷ.

Trong tay nắm nhiều điểm tiên nguyên như vậy, Thành ca đã dẫn đầu trong việc mở bảng điều khiển Pháp Tắc không gian.

Pháp cảnh bản thân cũng có phân chia cường độ.

Từ sơ cảnh đến nhập cảnh, phồn cảnh, cực cảnh, chân cảnh, thiên cảnh.

Không có Pháp Tắc không gian đủ mạnh, không thể chịu đựng căn nguyên quá mạnh.

Sau khi Khương Thành thăng cấp huyền văn kiếm đến thập ngũ trọng thì lập tức phát hiện ra rằng căn nguyên đạt đến

Pháp Tắc không gian của chân cảnh, có chút nông, không dung nạp được mùi của đại long.

Nhất định phải thăng cấp thêm một chút.

Nếu đổi thành người khác, quá trình này chỉ có thể dựa vào việc cảm ngộ ý cảnh.

Nhưng hắn có điểm tiên nguyên, tất cả đều dễ tính.

Thông thường cực cảnh là cấp độ phần lớn tất cả Đạo Tôn đang ở.

Trước đó Khương Thành đã tăng lên đến chân cảnh Đạo Thánh nên có.

Mà lần này hắn đã hao phí 1.2 tỷ điểm tiên nguyên, để nâng cấp pháp cảnh của bản thân từ chân cảnh lên đến thiên cảnh vượt qua khỏi giới hạn của Đạo Thánh.

Sau khi tế Pháp Tắc không gian của bản thân ra một lần nữa, hắn có cảm giác phong phú nồng đậm.

Mà Phi Tiên Môn được bao phủ trong pháp cảnh, cho dù là Đạo Thánh hay là Tôn Giả, tất cả mọi người đều đột nhiên có một mong muốn ra vẻ mãnh liệt.

Bởi vì, bản chất của pháp cảnh này là ý cảnh làm màu.

Sau khi nó đạt đến thiên cảnh, không chỉ có thể gia trì thần thông tiên thuật ở mức độ lớn nhất, mà còn có sức ảnh hưởng mãnh liệt của Pháp Tắc ra vẻ.

Đến lúc này, xét về cường độ của bản thân ở Pháp Tắc không gian, Khương Thành cũng xem như là làm được đến trình độ cao nhất.

Về cơ bản, những tiên nhân khác còn chưa trải qua bước này thì đã đến giai đoạn thành tựu Đạo Tự Thân.

Sau khi thăng cấp pháp cảnh, hắn lại mở bảng điều khiển thần hồn đã lâu không gặp.

Sau khi nhân hồn lột xác thành thiên hồn, thanh tiến độ của bảng điều khiển thần hồn vẫn tồn tại như cũ, trên đó cho thấy hắn vẫn là thánh hồn.

Chương 1835: Bắt đầu tranh đoạt thần vị

Trong mắt Khương Thành, bản thân đã lột xác thành thiên hồn.

Có thể nói, đã không còn thuộc về hệ thống thần hồn bình thường.

“Tại sao thanh tiến độ này vẫn còn?”

Cấp tiếp theo của thánh hồn là đế hồn.

Đó là một trong những điều kiện tất yếu để lên cấp Đạo Thần.

Mà ngoại trừ việc đế hồn mạnh hơn thánh hồn, đặc trưng lớn nhất là mang theo vận của Đạo.

Trước kia, lúc Khương Thành giao đấu với Lạc Tu, hắn cũng đã từng lĩnh hội được.

Lúc ấy nếu như không phải thiên hồn của hắn phòng thủ ở sân nhà hồn hải của bản thân, thì hắn đã trực tiếp thua trong trận chiến cấp độ thần hồn.

“Nếu như ta nhấp thanh tiến độ này đến đế hồn thì sẽ như thế nào?”

“Lẽ nào thần hồn của ta cũng có thể có được đạo vận?”

“Nhưng ta hoàn toàn không có Đạo Tự Thân gì cả, lấy gì đạo vận?”

Nhìn vào số điểm tiên nguyên 1.5 tỷ cần để thăng lên cấp tiếp theo, Thành ca hơi do dự.

Nếu như nhấp xuống mà không có chút hiệu quả nào, vậy thì quá lãng phí.

Sau khi trải qua một trận chiến khốc liệt giữa trời và người, cuối cùng hắn vẫn nhấp xuống.

Trong phút chốc, toàn bộ hồn hải đỏ như máu.

Ánh sáng rực rỡ chói mắt bao phủ toàn bộ tòa hồn tháp, hoàn toàn che giấu trong mông lung.

Trong tiếng ầm ầm, thế mà hồn tháp bắt đầu thay đổi.

Thứ hiện ra trước mắt Khương Thành một lần nữa đã không còn là một tòa tháp đỏ tươi, mà là một tòa cung điện có chừng bảy tầng.

Không thể nói là huy hoàng rực rỡ, bởi vì tổng thể chỉ có tông màu đỏ này, dù sao trước mắt hắn vẫn là cấp độ hồng hồn.

Nhưng hồn cung này lớn hơn hồn tháp lúc trước gấp mấy lần.

Đứng sừng sững giữa hồn hải mênh mông, tản ra khí tức thần bí hút hồn.

Thành ca có thể cảm nhận được hồn lực của bản thân tăng vọt, ít nhất tăng lên gấp năm lần.

Nhưng rất đáng tiếc, cũng không có đạo vận gì.

Nếu Hồn Tổ nhìn thấy cảnh tượng này chỉ sợ lại phải thương cảm.

Lúc trước hồn tháp hắn còn có thể nói là ngang hàng, nhưng hiện tại có vẻ như hồn cung này, rõ ràng còn cao cấp hơn nhiều so với hồn đỉnh của hắn.

Nếu như hiện tại lại đụng phải Đạo Thần, Khương Thành đã có thể va chạm trên phương diện thần hồn với đối phương, không cần lùi vào trong hồn hải của bản thân nữa.

“Cho dù như thế nào, đợt này đã mang về rất nhiều sự cải thiện về sức mạnh, quả nhiên hơn nghìn tỷ điểm tiên nguyên không là cái gì.”

“Hơn nữa, hồn cung trông có vẻ khí thế hơn nhiều so với hồn tháp.”

Nhìn 1.7 nghìn tỷ điểm tiên nguyên còn lại, hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định tăng cấp huyền văn băng và huyền văn ám lên thập ngũ trọng.

Đây có thể xem như là nâng cao chút sức mạnh vì Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh.

Dù sao thì quy tắc hắn vốn có thể lựa chọn rất nhiều.

Huyền văn ám còn dễ nói, lần trước khi Lâm Ninh ràng buộc, tiến độ trực tiếp cho hơn năm mươi, chỉ cần hơn bốn trăm tỷ là có thể giải quyết.

Mà bởi vì thời gian ràng buộc của huyền văn băng sớm, trước mắt bắt đầu chỉ là thập tứ trọng, tiêu phí ước chừng một nghìn tỷ.

Sau đợt nâng cấp này, Khương Thành chỉ còn lại ba nghìn tỷ điểm tiên nguyên.

Nhưng hiệu quả tức thì.

Hắn s hữu toà thần đài thứ hai và thứ ba.

Sức mạnh tăng nhanh một lần nữa.

Mà Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh ở Phi Tiên Môn, cũng đột nhiên nhận được cảm ngộ quy tắc cấp Đạo Thần.

Gần như cùng một lúc, hai em gái tiến vào trạng thái giác ngộ bế tử quan.

Lần xuất quan sau, sức mạnh không nói tăng lên gấp ba đến năm lần, chiến thắng ba đến năm Đạo Thánh cùng cấp cũng không thành vấn đề.

Dù sao thần đài này, vốn không phải là thứ mà Đạo Thánh có thể có được.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng năm.

Toàn bộ Nguyên Tiên giới trở nên yên bình hơn bao giờ hết.

Giống như tất cả mọi người đều đang chờ đợi sự kiện hoành tráng này, không ai muốn có thêm rắc rối vào lúc này.

Vào lúc Khương Thành sắp không chờ nổi nữa, vào ngày hôm đó, cuối cùng Nguyên Tiên giới đã xảy ra một ít thay đổi.

Vào lúc này, tất cả tiên nhân đều có cảm giác, hình như đột nhiên chuyển động của Thiên Đạo đình trệ.

Trong Tử Tiêu Điện, đám Thiên Đế như Huyết Đế, Tu Đế, Không Đế và một đám Thần Quân nhìn về phía bầu trời dần dần âm u, sóng lòng dâng trào.

“Tranh đoạt thần vị, cuối cùng cũng bắt đầu rồi!”

“Thiên Cung ta có thể tiếp tục trông giữ Thiên Đạo hay không, phải xem trận chiến này!”

Trong mười chín vực giới, rất nhiều Đạo Thần cũng không hẹn mà cùng kết thúc bế quan.

“Đạo Ấn sắp ra ngoài.”

“Chỉ cần có được một trong số chúng thì có thể trở thành thần chân chính của Nguyên Tiên giới!”

“Ấn này, ta quyết tâm có được!”

“Thiên mệnh thuộc về ta!”

Mà đâu chỉ có những tiên phủ đó.

Những thâm cốc, đầm lầy, đại dương, đỉnh núi thậm chí là phố xá náo nhiệt, đột nhiên xuất hiện khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Rất nhiều tiên nhân gần đó vô cùng chấn động, liên tục kêu lên.

Mãi đến lúc này, bọn họ mới vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra rằng, thì ra còn có rất nhiều Đạo Thần và Nguyên Tổ vẫn chưa xuất hiện.

Thậm chí, ngay cả trong Khiếu Mang vực nơi Phi Tiên Môn toạ lạc, cũng có hai luồng sức ép oai hùng mơ hồ vượt qua Đạo Thần đột nhiên xuất hiện trên thế gian.

“Nguyệt Hoàng, hy vọng những năm qua ngươi vẫn khỏe!”

“Thí Vũ, ngươi thật đúng là âm hồn bất tán!”

“Không ngờ rằng, thế mà Thiên Đạo cũng sẽ chuyển tính.”

“Ha, sau khi trải qua đại kiếp mấy lần, nó đều không thể tiêu diệt chúng ta, hiện tại chỉ có thể thỏa hiệp.”

“Sau khi nằm xuống không biết bao lâu, thế mà nghênh đón cơ hội như vậy, thật đúng là số mệnh…”

“Nhiều năm này trôi qua, nhìn những cuộc ẩu đả nhỏ của hậu bối bên ngoài, mới có thể giải tỏa được sự nhàm chán.”

Bọn họ trông có vẻ giống như đang nói chuyện phiếm.

Trên thực tế, hai người cách nhau không biết bao nhiêu tỷ dặm.

Mà cuộc trò chuyện của bọn họ, đã lan truyền ra khắp cả Khiếu Mang vực.

Trong phút chốc, vô số tiên nhân hoảng sợ.

“Hai vị này là ai?”

“Chẳng lẽ là hai Nguyên Tổ?”

“Hoá ra trong Khiếu Mang vực, thế mà lại ẩn chứa hai sinh linh đáng sợ như vậy?”

“Đại kiếp mấy lần, rốt cuộc bọn họ là đại năng của thời đại nào?”

“Ta đã từng trải qua sự phân chia của Thượng Cổ Nguyên Tiên giới, nhưng hai cái tên Nguyệt Hoàng và Thí Vũ này, đây là lần đầu ta nghe đến!”

“Điều đó có nghĩa là thời đại của bọn họ còn sớm hơn.”

“Trời ạ, thật ra chúng ta vẫn luôn ở dưới mí mắt của bọn họ sao?”

“Nước ở Nguyên Tiên giới thật sự là quá sâu rồi…”

Bên trong Phi Tiên Môn, đối mặt với những ánh mắt dò hỏi của chúng đệ tử, Thành ca hơi lúng túng.

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn sử dụng hình tượng không gì không làm được để thể hiện với người khác, thế mà lại không biết trong địa bàn của bản thân, còn ẩn chứa hai cường giả thượng cổ.

Cái này quả thực là hơi mất mặt.

Để giữ vững sự tôn nghiêm của bản thân, ca chỉ có thể chống hai tay sau lưng, nhìn lên bầu trời ngày càng u ám một góc 45 độ.

“Sự tồn tại của bọn họ, ta đã biết từ lâu rồi.”

“Chẳng qua là ta thấy bọn họ không gây rắc rối gì, lười đi trông coi mà thôi.”

Chúng đệ tử cũng không biết những gì hắn nói là thật hay giả, nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên của hắn, thật sự là không quan tâm chút nào, thế là bọn họ lần lượt xu nịnh.

Vào lúc ánh sáng của cùng ngày hôm đó hoàn toàn tối tăm.

Toàn bộ Nguyên Tiên giới đều rơi vào im lặng.

Sự yên lặng này cũng chỉ trong chốc lát, ngay sau đó là sự đan xen lấp lánh giữa ánh sáng và bóng tối, vô số tiên âm hỗn loạn lúc thì kéo dài lúc thì ngắn ngủi.

Sự thay đổi của thời gian và không gian vượt ra ngoài sự hiểu biết của mọi người.

Nó khiến cho mỗi tiên nhân đều có phần không biết làm thế nào.

Bọn họ chỉ biết, đó là Thiên Đạo đích thân thúc giục căn nguyên.

Trong sự thay đổi kỳ lạ đó, có người cảm nhận được sự kêu gọi của Thiên Đạo.

Ngay sau đó, bọn họ biến mất ngay tại chỗ.

Vào lúc ánh sáng lại sáng trong một lần nữa, Nguyên Tiên giới lại yên ổn, Phi Tiên Môn vẫn như xưa.

Rất nhiều đệ tử ngơ ngác nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện bên cạnh thiếu một ít người.

Chương 1836: Tư cách vào sân

"Khương chưởng môn đâu?"

"Kỷ chưởng môn cũng không còn ở đây nữa."

"Còn có Lâm hộ pháp, Mạc hộ pháp, La trưởng lão…"

Các đệ tử ở lại Phi Tiên Môn vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, hầu hết các cấp cao đều biến mất.

Hiện tại, những người cấp cao ở lại đây, cũng chỉ là một số ít Đạo Tôn như Mông Thuần và Nguyên Chân.

Những Đạo Tôn và Đạo Thánh ràng buộc huyền văn của Thành ca vào trước đây, tất cả đều không có mặt.

Mà ngoại trừ bọn họ, Phi Tiên Môn còn có hàng chục đệ tử cảnh giới thấp, chỉ có Chí Tôn, Thiên Tôn và Tôn Giả biến mất.

Người tu vi thấp nhất, thậm chí chỉ có đế cảnh nhị trọng.

"Hẳn là bọn họ đi tham gia tranh đoạt thần vị, đúng không?"

"Hẳn là vậy, ta đoán bọn họ đã được truyền tống thẳng qua."

“Có Khương chưởng môn ở đây, mọi người cũng không cần lo lắng.”

“Đúng vậy, lão nhân gia hắn ở đâu cũng được hoan nghênh!”

“Vậy… chúng ta xem như trực tiếp mất đi tư cách tham gia sao?”

“Có vẻ như là, ngay cả cơ hội vào sân chúng ta cũng không có.”

“Rốt cuộc chuyện này dựa theo tiêu chuẩn gì?”

“Đúng vậy, sư chất của ta chỉ có đế cảnh bát trọng, thế mà hắn cũng có thể đi vào, vì cái gì ta không thể?”

Chuyện tương tự xảy ra ở mọi ngóc ngách của Nguyên Tiên giới.

Bên Thiên Cung, thậm chí có Đạo Thánh cũng không thể tiến vào.

Nhưng cũng có hàng chục Tôn Giả được truyền tống qua.

Trong phút chốc, toàn bộ Nguyên Tiên giới kêu rên.

“Ta đã chuẩn bị lâu như vậy, kết quả ngay cả cơ hội vào sân cũng không có, đây là cái gì?”

“Thật không công bằng, phải không?”

“Công bằng? Thế mà ngươi lại nói công bằng ở tranh đoạt thần vị?”

“Nếu thật sự dựa vào sức mạnh, vậy cứ trực tiếp phát thần vị cho Đạo Thần và Nguyên Tổ cho rồi.”

“Đây hẳn là cân nhắc của riêng Thiên Đạo, là số mệnh…”

Mà lúc này, Khương Thành đã đi đến một vùng hư không thần bí.

Ở bên cạnh hắn, Kỷ Linh Hàm, Đan Thái, các đệ tử Phi Tiên Môn và các cường giả Long tộc như Thương Linh, Thương Tật, Huyền Minh cũng có mặt.

Xung quanh nhộn nhịp, đếm sơ qua không dưới trăm ngàn người.

Hầu hết những người này đều trên Đạo Tôn.

Ở nơi này, Đạo Thánh thật sự là đi bộ đầy đường.

Mà những khí tức uy áp cường giả trên Đạo Thánh, cũng là có thể thấy được ở khắp mọi nơi.

Làm cho rất nhiều tiên nhân vốn xoa tay hăm he run rẩy, mất tự tin một cách khó hiểu.

Trong đám người, Khương Thành nhìn thấy đám người Huyết Đế, Không Đế và Nguyên Đế đã lâu không gặp.

Bọn họ cũng tập hợp cùng một chỗ.

Trong đám người, Thu Vũ Tuyền tay phải cầm kiếm, im lặng không nói.

Ngoại trừ bọn họ, Long Tổ và Tịnh Trúc Đạo Thần đứng một mình trong một góc.

Ở đây, Đạo Thần và Nguyên Tổ, thậm chí có nơi viễn cổ đại năng mọc lên như rừng, bọn họ thoạt nhìn cũng không bắt mắt.

Việc làm cho Khương Thành bất ngờ là, Vu tộc của Lam Đề, Hoang tộc của Tỉ Trường và Hồn tộc của Hư lại không có người nào vào sân.

“Có vẻ như lần tranh đoạt thần vị này, cũng không phải ai cũng có phần nhỉ.”

Hắn không kiềm được mà cảm khái một câu.

Sự kiện lớn này, đương nhiên hắn sẽ tham gia.

Nhưng thật ra hắn không có nhiều suy nghĩ về thần vị.

81 Đạo Ấn đến từ Thiên Đạo, mà hắn đã mất đi sự công nhận của Thiên Đạo từ lâu.

Nhìn thế nào đi nữa, thần vị này cũng không liên quan gì đến hắn.

Lý do hắn đến nơi này, một là để xem liệu hắn có thể tìm chút cơ duyên, kiếm chút lợi ích hay không.

Hai là giúp các đệ tử của mình.

“Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn cũng ở đây à, thật tốt quá.”

Đám người Quy Tàng, Hư Uyên và Thanh Vân vừa nhìn thấy Thành ca, khuôn mặt già nua của bọn họ lập tức cười như hoa cúc, giống như bọn họ nhìn thấy mỹ nữ tuyệt thế vậy.

Không riêng gì bọn họ, đám người Băng Phượng, Bạch Hổ và Băng Cực đã lâu không gặp cũng lần lượt nghênh đón.

"Khương Thành, đã lâu không gặp!"

"Ha ha, có ngươi ở đây, xem ra lần này ổn rồi."

"Mặc dù chỉ có 81 thần vị, có thể bọn ta không lấy được, nhưng chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Đúng vậy, Khương chưởng môn dư ổn…"

Bọn họ đã quyết định, cuộc chiến tranh đoạt thần vị lần này sẽ đi theo Khương Thành, một bước cũng không rời.

Đi theo cái chân thô này có thể hưởng thụ đãi ngộ được gánh.

Trong phút chốc, bên cạnh Thành ca đã vây thành một vòng người lớn.

Thoạt nhìn, nó gần như là tập đoàn thứ hai đứng sau Thiên Cung.

Động tĩnh này nghiễm nhiên cũng thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

"Đó chính là Khương Thành sao?"

"Thì ra là hắn à?"

"Ta đã từng nghe nói về người này từ lâu rồi, nghe nói hắn đã giết rất nhiều Đạo Thánh ở Khiếu Mang vực."

"Đâu chỉ là Khiếu Mang vực, mấy năm gần đây, người nổi bật nhất Nguyên Tiên giới chính là hắn."

"Hừ, ta đã nghĩ hắn có cái gì đó đặc biệt, hoá ra cũng chỉ là một Đạo Thánh."

"Thậm chí bên bọn họ không có nổi một Đạo Thần, Nguyên Tiên giới thật đúng là càng ngày càng xuống dốc."

"Thật đúng là thời không anh hùng, khiến thằng nhỏ thành danh!"

“Lúc trước như sấm bên tai, còn tưởng rằng là nhân vật phong lưu gì đó. Hiện tại vừa nhìn, cũng chỉ bình thường thôi mà…”

Những lời chê bai khác, Thành ca cũng chỉ nghe cho vui.

Nhưng mà lời đánh giá bình thường này, hắn lập tức không nhịn được.

“Tiểu lão đệ, nói chuyện phải sờ lương tâm, bằng không sẽ bị sét đánh.”

Ca rất tự nhiên gọi một Đạo Thần xa lạ ở gần là tiểu đệ.

“Xét về tướng mạo này của ca, không nói đẹp trai đến kinh thiên động địa, dù sao thì cũng là người đầu tiên làm rạng rỡ thêm cho Nguyên Tiên giới, đúng không?”

“Cái này cũng bình thường, vậy ngươi phải đánh giá thế nào về mặt trái xoan kéo xuống giá trị trung bình của Nguyên Tiên giới? Có phải tự buộc tội không?”

Trong phút chốc, tất cả mọi người vô lực chửi bới.

Lão huynh, hình như chỗ phẫn nộ của ngươi hơi kỳ lạ.

Đến cảnh giới này, ai còn quan tâm có đẹp trai hay không?

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Bị hắn phản bác như vậy, Đạo Thần đó suýt nữa tức đến mức ngất đi.

Mà một vài đệ tử là Đạo Thánh bên cạnh hắn cũng vô cùng tức giận.

“To gan! Ngươi chỉ là Đạo Thánh, thế mà lại dám bất kính với sư tôn Thiên Hy Đạo Thần của ta, quả thực là tội đáng muôn chết!”

“Tranh đoạt thần vị là chiến trường giữa các Đạo Thần và Nguyên Tổ, Khương Thành ngươi có chuyện gì đâu?”

“Ếch ngồi đáy giếng còn không tự hiểu!”

Keng!

Thành ca lập tức rút kiếm ra.

“À đúng đúng đúng, ta là ếch ngồi đáy giếng, vậy các ngươi để cho ta lĩnh giáo một chút thế giới bên ngoài giếng đi chứ.”

Tranh đoạt thần vị còn chưa bắt đầu, lúc này Thiên Hy Đạo Thần hoàn toàn không muốn có chút tổn hao nào.

“Bổn tọa lười so đo với ngươi.”

Nói xong, hắn hung hăng quay mặt đi, mang theo vài tên đệ tử chen chúc đến một đầu khác của đám người, nơi cách Khương Thành rất xa.

Xem như là thừa nhận sợ hãi.

Sau khi trải qua náo loạn như vậy, tất cả Đạo Thần và Nguyên Tổ có mặt ở đây đều thành thật quản tốt miệng mình.

Mặc dù bọn họ vẫn không tán thành cảnh giới của Khương Thành, nhưng hiện tại cũng không ai dám đụng vào xui xẻo là hắn.

Mà cũng vào lúc này, ánh sáng mờ mịt dần dần sáng lên.

Khoảng không dưới chân mọi người biến thành một quảng trường bạch ngọc.

Đứng ở phía trên, nhìn ra xa, có thể nhìn thấy một thế giới mênh mông thần bí.

Thế giới đó rất giống với Nguyên Tiên giới, nhưng khí tức hiện ra mờ ảo, lại làm cho người ta khá xa lạ.

“Đó chính là chiến trường tranh đoạt thần vị.”

Không biết từ khi nào, chính giữa quảng trường, một tòa Liên Đài chín màu từ từ vươn lên.

Chính giữa Liên Đài, một ảo ảnh như ẩn như hiện hiện ra đường nét hình người, lại không thể nhìn ra dung mạo, cũng không phân biệt được là nam hay nữ.

Hai bên Liên Đài, bốn đồng tử hai nam hai nữ phân chia trái phải.

Sắc mặt của một vài Đạo Thần có mặt rét lạnh.

“Thần Chủ của Vô Thượng Đạo Cấp!”

“Cuối cùng hắn cũng đích thân xuất hiện rồi!”

Chương 1837: Kỷ nguyên đầu tiên

Thần Chủ?

Thành ca sửng sốt, cảm thấy danh hiệu này của đối phương hơi hung mãnh.

Hơn nữa, tùy tùng còn là đồng tử hơn mười tuổi.

“Lẽ nào là kim đồng ngọc nữ trong truyền thuyết? Thể diện hơi lớn đó.”

Hắn sờ cằm, vào lúc đang suy nghĩ lung tung, một vài đại năng ở đây đã không thể chờ đợi được nữa.

“Xin hỏi Thần Chủ, tranh đoạt thần vị tiến hành như thế nào?”

“Là muốn đại chiến một trận sao?”

“Hay là nói, phải vào sân tìm kiếm, cướp đoạt tín vậy gì đó?”

Rất nhiều Đạo Thần và Nguyên Tổ tràn đầy tự tin, khí thế dâng trào.

“Nếu là như vậy, chi bằng hỗn chiến một trận ở nơi này là được rồi, đỡ phải phiền phức.”

“Hỗn chiến không được, có người sẽ đục nước béo cò.”

Thiên Hy Đạo Thần vừa mới chịu thua nhìn Khương Thành một cách nguy hiểm.

“Ta đề nghị tỷ thí từng lượt, loại bỏ những người hữu danh vô thực ra ngoài trước.”

Tịnh Trúc Đạo Thần lập tức hùa theo: “Không sai, thật giả lẫn lộn, quét sạch toàn bộ ra ngoài, để tránh lãng phí thời gian.”

“Địa điểm tỷ thí đó là tiểu thế giới nào?”

“Đó không phải là tiểu thế giới, mà là Nguyên Tiên giới.”

Thần Chủ ở giữa vẫn chưa lên tiếng, người vừa nói là một cậu bé phía trước bên trái, ước chừng mười một mười hai tuổi, môi đỏ răng trắng.

Chỉ thấy hắn và cô bé bên cạnh bước ra từ đám đông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, giòn giã nói: “Chỉ có điều, đó là Nguyên Tiên giới thời kỳ kỷ nguyên đầu tiên.”

“Cái gì?”

Đám đông xôn xao.

Cho dù là Nguyên Tổ, Đạo Thần hay là Chí Tôn, Thiên Tôn, tất cả đều bối rối.

“Thế mà đó lại là Nguyên Tiên giới?”

“Sao nó lại không giống với Nguyên Tiên giới trong ấn tượng của bọn ta?”

“Kỷ nguyên đầu tiên cái gì, ta đã trải qua mấy lần đại kiếp từ Thượng Cổ Nguyên Tiên giới, sao ta chưa từng nghe nói về nó?”

Đối mặt với đám người đang nghị luận sôi nổi, vẻ mặt của cô bé phía trước bên phải bình thản.

“Thiên hành hữu thường, sinh tử là vô tận.”

“Nguyên Tiên giới đã trải qua hai chu kỳ hủy diệt và tái sinh.”

“Sinh linh của hai kỷ nguyên đầu tiên đã biến mất gần như không còn lại gì từ lâu và các ngươi là người của kỷ nguyên thứ ba.”

Tin tức này lại làm cho đám người xôn xao một lần nữa.

Ngay cả Khương Thành cũng không khỏi mở to hai mắt.

Năm đó Thiên Đạo bị trộm đi, 3000 căn nguyên phân tán lần đó, cũng không tính là hủy diệt kỷ nguyên một lần sao?

Sự hủy diệt thực sự trông như thế nào?

Làm nửa ngày, cổ xưa như Hồn Tổ, Long Tổ, thực chất chỉ là nhóm sinh linh đầu tiên của kỷ nguyên thứ ba?

Nếu như phóng to toàn bộ lịch sử Nguyên Tiên giới, bọn họ chỉ có thể được xem như là hậu bối.

Bởi vì thời đại của tất cả mọi người trong hai kỷ nguyên đầu tiên đều sớm hơn bọn họ.

“Sao có thể có chuyện này được?”

“Hoá ra Nguyên Tiên giới còn có thể bị hủy diệt hoàn toàn?”

“Vậy đến lúc đó, chúng ta có thể sống sót không?”

“Với sức mạnh hiện giờ của ta, cho dù rời khỏi Nguyên Tiên giới cũng có thể sống sót!”

“Tất cả sinh linh của hai kỷ nguyên đầu tiên đều phải bỏ mạng, có phải là vì trong bọn họ không có cao thủ chân chính hay không?”

“Theo ta thấy, trong hai kỷ nguyên đầu tiên, có thể là không có một Đạo Thần nào.”

“Chắc chắn là như vậy!”

Về những lời nghị luận của bọn họ, cho dù là Thần Chủ hay là bốn ‘kim đồng ngọc nữ’ kia thì đều từ chối cho ý kiến.

Bởi vì nó không liên quan gì đến việc tranh đoạt thần vị tiếp theo.

“Nếu kỷ nguyên đầu tiên đã bị hủy diệt từ lâu, thế thì vì sao nó lại xuất hiện trước mắt chúng ta?”

“Đúng vậy, nếu nó đã bị hủy diệt thì không nên tồn tại mới đúng chứ?”

“Đây là do Thiên Đạo đã tạm giữ lại một khoảng thời gian, tái hiện lại cảnh tượng.”

Bốn ‘kim đồng ngọc nữ’ thay phiên nhau mở miệng.

“Tỷ thí của các ngươi là bước vào một trong những đại kiếp nào đó của kỷ nguyên đầu tiên để lịch luyện.”

“Vòng này tổng cộng có 27 thần vị, ai có thể đạt được thì phải xem vào biểu hiện của các ngươi trong đại kiếp.”

“Mặc dù kỷ nguyên đầu tiên cũng có Thiên Đạo và 3000 căn nguyên, nhưng hệ thống tu luyện không giống với hệ thống tiên lực mà các ngươi hiện tại đang tu luyện.”

“Cho nên, sau khi các ngươi tiến vào kỷ nguyên đầu tiên, các ngươi sẽ ngẫu nhiên có được thân phận ở nơi đó.”

Chết tiệt?

Sau khi nghe xong quy tắc tỷ thí, Khương Thành cũng bị sự mạnh tay của Thiên Đạo làm cho sợ hãi.

Cái quái gì thế này?

Trăm ngàn người cùng nhau xuyên không đến kỷ nguyên đầu tiên?

Hơn nữa còn là hồn xuyên không đến một người nào đó bên trong, sau đó dùng thân phận nơi đó để tỷ thí?

Nhập vai sao?

Cái này cũng quá ghê gớm rồi.

Hầu như tất cả đều nằm ngoài phạm vi của quy tắc thời gian.

Những người khác rõ ràng cũng không ngờ rằng, vòng tỷ thí này lại kỳ lạ như vậy.

Trong phút chốc, không biết nên tiêu hóa và trả lời như thế nào.

“Vậy điều kiện để giành chiến thắng là gì?”

“Ngăn cản đại kiếp? Cứu nhiều người hơn? Hay là thúc giục đại kiếp?”

“Quá trình đại kiếp lần đó là cái gì, cuối cùng ai thắng, ai trở thành tro tàn?”

“Liệu những người bên trong có nhận ra rằng bọn ta không phải là người của thời đại đó không?”

“Nếu như nhận ra thì sẽ như thế nào?”

“Hệ thống tu luyện của bọn họ là gì?”

“Sau khi bọn ta trở thành người bên trong, tu vi là giống nhau sao? Thân phận ngẫu nhiên, chẳng phải ngay từ đầu đã có phân chia cao thấp rồi sao?”

“Võ Đạo và cảm ngộ quy tắc của bọn ta vẫn còn tác dụng ở đó sao?”

“Cuối cùng tỷ thí kết thúc như thế nào?”

Vô số câu hỏi ùn ùn kéo đến, bao phủ bốn kim đồng ngọc nữ.

Nhưng đối với những câu hỏi này, bốn người hoàn toàn không có ý định trả lời.

“Bí ẩn trong đó cần đích thân các ngươi từ từ khám phá.”

“Nhưng có một điều bọn ta có thể nói trước, nếu như chết ở kỷ nguyên đầu tiên, thì là thật sự chết.”

“Hiện tại muốn rời khỏi thì vẫn còn kịp.”

Hơn một trăm ngàn tiên nhân ở đây đưa mắt nhìn nhau, rất nhiều người rơi vào trầm tư.

Trận tỷ thí này, cũng không đáng tin lắm.

Địa điểm xa lạ, điều kiện chiến thắng không rõ, ngay cả sức mạnh của bản thân cũng không mang vào được, chỉ có thể dùng một cái tài khoản phụ mới thu được bên trong để lang bạt.

Một khi chết trong đó, vậy thì không còn lại gì cả.

Nhưng sau vài phút suy nghĩ, cuối cùng cũng không có ai rời khỏi.

Không còn cách nào khác, sự hấp dẫn của thần vị quá lớn.

“Cơ hội lần này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

“Bắt đầu đi.”

“Không có gì phải do dự, nếu như không giành được thần vị, vào ngày bụi bặm lắng xuống trong tương lai, Nguyên Tiên giới cũng không có chỗ đứng của ta.”

“Không sai, thần vị này nhất định phải dùng mạng đi giành!”

“Mau bắt đầu đi, không cần chờ nữa.”

Thần Chủ ở giữa gật đầu không nói một lời.

Ngay sau đó, Liên Đài chín màu phía dưới tỏa sáng.

Chiếu toàn bộ quảng trường bạch ngọc thành rực rỡ sắc màu, vào lúc này, bóng dáng của tất cả mọi người đều trở nên mông lung không thể phân biệt được.

Sau khi ánh sáng tản đi, một trăm ngàn tiên nhân đều biến mất.

Trận chiến tranh đoạt thần vị này, cũng chính thức mở màn.

Mà cũng cho đến lúc này, cuối cùng vị Thần Chủ đó mới chậm rãi hiện ra chân thân.

Nếu lúc này Khương Thành còn ở đây, hắn nhất định sẽ nhận ra.

Đáng tiếc, hắn đã tiến vào kỷ nguyên đầu tiên.

Thần Chủ nhìn chăm chú vào một trăm ngàn bóng dáng tiến vào thế giới đó một cách sâu kín, vào khoảnh khắc tiến vào

‘Nguyên Tiên giới’ đó, cả một trăm ngàn người đều trở thành từng chấm ánh sáng sao.

Đây cũng xem như là quá trình cần thiết để hồn xuyên.

Chỉ có bốn bóng dáng, vẫn duy trì nguyên dạng.

Một trong số đó, là Khương Thành.

“Quả nhiên, bốn người này không có tiền thân ở kỷ nguyên đầu tiên, tất cả đều là đặc biệt.”

Khương Thành và những người khác đều cho rằng, sau khi vào kỷ nguyên đầu tiên, thân phận thu được là ngẫu nhiên, toàn bộ đều phải xem vào vận may hoặc thao tác của Thần Chủ.

Lại nào biết rằng, mục tiêu sắp ‘hồn xuyên’ của mỗi người lại là kiếp trước của chính bọn họ trong thời đại kỷ nguyên đầu tiên.

Tỷ thí lần này, phức tạp hơn nhiều so với những gì bọn họ tưởng tượng.

Chương 1838: Mỗi người đều có cơ hội của riêng mình

Nguyên Tiên giới ở kỷ nguyên đầu tiên vô cùng rộng lớn, thậm chí còn rộng lớn hơn Nguyên Tiên giới trước kia.

Nhưng mà, một trăm ngàn tiên nhân phân chia rải rác trên các mục tiêu khác nhau cũng chỉ tương đương với một trăm ngàn giọt nước rơi xuống biển rộng.

Cũng không dâng lên sóng biển gì.

Ngẫu nhiên mà kim đồng nói trước đó, ngược lại cũng đủ chân thật.

Trên đại điện trang nghiêm nguy nga, hai bên mỗi bên có hơn sáu đại năng có sức mạnh không thua kém Đạo Thần đang ngồi thiền.

Đột nhiên, có hai người khẽ run lên.

Ngay sau đó, mở hai mắt ra.

Một người trong đó, là Tịnh Trúc Đạo Thần.

Lúc này, trong lòng hắn giống như sông biển đảo lộn, nhấp nhô dữ dội.

Sau khi biết được nội dung tỷ thí lần này, điều hắn lo lắng nhất là mục tiêu 'hồn xuyên' của bản thân quá yếu.

Điều đó có nghĩa là vừa bắt đầu đã tụt lại phía sau những người khác.

Nhưng sau lần đầu tiên cảm nhận hoàn cảnh xung quanh, lòng của hắn càng thêm chùng xuống.

Vậy mà thế giới này lại không có lực tiên nguyên!

Nhưng trong một giây tiếp theo, lông mày của hắn lại chuyển động, lòng tràn đầy sự vui mừng.

Bởi vì hắn nhận ra rằng, mặc dù không có lực tiên nguyên, nhưng thế giới này còn một sức mạnh khác tương tự.

Mà điều quan trọng nhất là mục tiêu sở hữu của bản thân lúc này, thế mà lại có sức mạnh còn mạnh hơn trước kia một chút.

"Thật tốt quá!"

Hắn suýt nữa không nhịn được muốn hát lên.

"Có vẻ như vận may của bổn tọa không tệ!"

"Sau khi tiến vào vẫn là một nhân vật đứng sừng sững ở trên đỉnh vị diện."

"Lần tranh đoạt thần vị này, bổn tọa quyết tâm chiến thắng!"

"Khương Thành, tốt nhất ngươi đừng để bị ta nhận ra. Nếu không ta sẽ để cho ngươi chết ở kỷ nguyên đầu tiên, hơn nữa còn chết rất thảm!"

Tiếng lòng của hắn, những người khác không thể nghe thấy.

Những đại năng khác đang ngồi đây, chỉ là kinh ngạc nhìn hắn, sau đó lại nhắm hai mắt lại một lần nữa.

Tịnh Trúc bắt đầu kiểm tra tình huống trong cơ thể một cách rất bình tĩnh, làm quen với hệ thống tu luyện của thế giới này.

Là tiên nhân cấp cao, chỉ số thông minh này vẫn có.

Ở thế giới này chắc chắn không thể để lộ thân phận, nếu không không riêng gì tiên nhân bản địa, mà ngay cả một trăm ngàn tiên nhân đang cùng nhau tranh đoạt cũng sẽ tập hỏa về phía mình.

Vào lúc hắn đang cố gắng kìm nén cảm giác phấn khích, bắt đầu dùng tâm mới thích ứng với nơi này, bỗng nhiên trong điện phát ra một tràng cười dài.

Tiếng cười đó xuyên vàng nứt đá, hùng dũng như sấm, ngay cả Tịnh Trúc cũng cảm nhận được nguy hiểm đang đến.

Đó là sự tồn tại đủ để tiêu diệt hắn.

Nó khiến cho lòng dũng cảm của hắn run rẩy, suýt nữa bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Sao có thể như thế được?

Thế giới này sao có thể có sinh linh mạnh mẽ đến như vậy?

“Sao sư tôn lại cười?”

Những người khác trong điện lần lượt ngạc nhiên nhìn về phía trên đại điện.

Ở đó, một ông già với một bộ râu trắng và một chiếc áo choàng trắng đang ngồi ngay ngắn.

Thân hình của hắn không xuất chúng hơn người, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác cao vút, uy nghi khi đứng ở dưới chân núi nhìn lên đỉnh núi.

“Chỉ là ngẫu nhiên bổn tọa có cảm giác, các ngươi tiếp tục tu luyện là được.”

Hắn ra lệnh, những người còn lại lập tức không hỏi nữa.

Vì thế cũng không ai biết, vị ‘sư tôn chưởng giáo’ có sức mạnh thông thiên triệt địa này đã thay đổi thành một người khác.

Người này tên là Tấn Đình, vốn dĩ hắn chỉ là một tiên quan cửu phẩm của Chấp Luật Tư ở Thiên Cung, tu vi của hắn chẳng qua chỉ là Tôn Giả mà thôi.

Ở kỷ nguyên thứ ba, hắn chỉ là một tiên nhân bình thường không có gì nổi bật

Nhưng ở thế giới này, hắn lại là một sự tồn tại còn mạnh hơn cả Đạo Thần.

Cũng khó trách hắn khó nén nổi kích động trong lòng mà bật cười thành tiếng.

Những cảnh tượng tương tự đã xảy ra ở rất nhiều nơi trong kỷ nguyên đầu tiên.

Có người dùng đầu đập đất, tố cáo Thiên Đạo bất công.

Bởi vì bọn họ đã từng đứng sừng sững ở trên đỉnh hô mưa gọi gió, sau khi đi đến kỷ nguyên đầu tiên, thế mà lại trở thành con kiến hôi tầng dưới chót ngay cả Tôn Giả cũng không bằng.

Cũng có người hưng phấn nhảy nhót, hô to cơ hội đã đến.

Bởi vì bọn họ đã từng yếu đến mức chỉ là Đế Cảnh ngũ lục trọng, đến nơi này lại trở thành Đạo Thánh, Đạo Thần.

Bọn họ phân bố ở trong các thế lực lớn nhỏ không giống nhau của Nguyên Tiên giới, cơ hội đều không giống nhau.

Nhưng mà, bọn họ đã mang đến những thay đổi khó lường cho thế giới vốn đã đầy biến động này mà không hề hay biết.

Trên thực tế, không ai trong số một trăm ngàn người có thể vào sân là người đơn giản.

Bởi vì tiêu chuẩn để Vô Thượng Đạo Cấp tuyển người chỉ có hai điều.

Hoặc là có sức mạnh mạnh mẽ ở kỷ nguyên thứ ba.

Hoặc là tiền thân ở kỷ nguyên đầu tiên có chức trọng cao, có cơ hội ảnh hưởng đến bố cục vị diện.

Ở kỷ nguyên thứ ba rất mạnh, không có nghĩa là kiếp trước cũng mạnh.

Nhưng ở kỷ nguyên thứ ba rất yếu, nhưng vẫn có thể được chọn, vậy ở kỷ nguyên đầu tiên chắc chắn không thể yếu được.

Sau khi những người này ‘xuyên hồn’ thành công, không có ngoại lệ, tất cả đều đã lựa chọn thích ứng với thân phận mới của họ.

Không ai lộ diện thật, tiết lộ thân phận.

Bởi vì ai cũng hiểu rõ, kỷ nguyên đầu tiên đã bị hủy diệt từ lâu, đây chỉ là 'một giấc mộng'.

Cho dù ngươi có mạnh hơn nữa ở nơi này, cũng sẽ tới lúc tỉnh mộng trong tương lai.

Làm thế nào để giành chiến thắng trong cuộc thi mới là ưu tiên hàng đầu.

Nhưng mà, cũng có những trường hợp ngoại lệ.

Ví dụ như Khương Thành.

Sau khi đến Nguyên Tiên giới của kỷ nguyên đầu tiên, ca lập tức nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Ting! Phát hiện vị diện mới, hệ thống cần phải khởi động lại bản cập nhật."

Không phải chứ?

Sắc mặt của Thành ca lập tức không nói nên lời.

"Lão huynh, đây chỉ là một giấc mộng, ngươi cập nhật cái gì?"

"Hơn nữa, hiện tại chỉ mới bắt đầu tỷ thí thôi mà."

Với tính nước tiểu của hệ thống, việc khởi động lại có thể mất ít nhất là hàng chục triệu năm hoặc lâu nhất là hàng trăm triệu năm.

Tranh đoạt thần vị chắc chắn không thể lâu như vậy.

Đợi hắn khởi động lại xong, làm gì cũng đã muộn rồi.

Đó không phải là hoàn toàn bỏ lỡ sự kiện quan trọng nhất sao?

"Gói cập nhật đã sẵn sàng chưa?"

Gói cập nhật gì?

Hệ thống bày tỏ sự bối rối trước câu hỏi của hắn.

"Thật đúng là không hiểu biết."

Thành ca chỉ có thể hạ thấp trình độ kiến thức của bản thân, dạy hệ thống bằng ngôn ngữ đơn giản hơn.

"Ý của ta là, nếu như ta kết thúc lịch luyện của kỷ nguyên đầu tiên, trở lại kỷ nguyên thứ ba lúc trước, vậy lần cập nhật này còn có hay không?"

Cuối cùng hệ thống cũng hiểu được.

“Có.”

Câu trả lời lời ít ý nhiều khiến Khương Thành yên tâm.

“Được rồi, cứ chờ trở về rồi nói sau.”

Hắn quyết định rồi, lần này tạm thời hắn sẽ không khởi động lại.

Ít nhất phải đợi vòng tỷ thí đầu tiên kết thúc.

Sau khi trì hoãn việc cập nhật hệ thống, hắn lập tức biến ra một chiếc gương để soi.

Sau khi phát hiện diện mạo anh tuấn của bản thân được bảo toàn, hắn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng như bỏ được một tảng đá lớn xuống.

Giống như đây mới là việc quan trọng nhất.

Sau đó mới bắt đầu kinh ngạc.

“Kỳ quái, không phải đã nói là hồn sẽ xuyên vào người một sinh linh nào đó ở thế giới này sao?”

“Tại sao ta vẫn là thân thể ban đầu?”

“Chẳng lẽ tỷ thí có sai sót?”

“Thiên Đạo này không được mà, một hoạt động nhỏ như vậy cũng không tổ chức tốt được.”

Thành thật mà nói, vốn dĩ hắn cũng không có ý định sử dụng thân phận của thế giới này.

Cho dù thật sự hồn xuyên hắn vào người một sinh linh nào đó, hắn nhất định vẫn sẽ cưỡng ép dùng khuôn mặt này của bản thân.

Dù sao thì mạch não này của ca cũng không giống với những người khác, chỉ mong sao bị tấn công nhiều thêm vài lần.

Cất gương đi, lúc này hắn mới có tâm trạng suy nghĩ tình cảnh trước mặt mình.

Xung quanh không có tiên lực, lại tràn ngập một sức mạnh khác.

Đối với việc này, Khương Thành tỏ vẻ rất bình tĩnh.

“Thao tác cơ bản, đã thành thói quen rồi.”

Huyền Giới, Băng Giới, Cô Thần giới, những vị diện này cũng không có tiên lực.

Cuối cùng thì hắn cũng có thể lăn lộn được như diều gặp gió.

Chương 1839: Hai quả trứng đá

Khương Thành thả một chút tiên lực ra, sau khi cẩn thận quan sát, hắn phát hiện tiên lực ở thế giới này vẫn có lực sát thương.

Mà sau khi đan dược được lấy ra, cũng không lập tức mất đi hiệu lực giống như ở Cô Thần giới.

Vì thế, tảng đá lớn thứ hai trong lòng cũng rơi xuống đất.

“Điều đó có nghĩa là chỉ cần đan dược dồi dào là có thể tiếp tục duy trì sức chiến đấu.”

Điều này cũng là việc rất quan trọng.

Suy cho cùng thì hắn cũng không giống với những người khác.

Những người khác đều là hồn xuyên qua, tự động có được thân thể của thế giới này, chỉ cần thích nghi một chút là đã có thể có được sức mạnh mạnh mẽ.

Nhưng mà thứ hắn mang đến vẫn thân thể của kỷ nguyên thứ ba, chẳng khác nào là người mới thuần túy, hoàn toàn không đặt chân vào hệ thống tu luyện của thế giới này.

Mặc dù Thành ca có hệ thống, dù là không ngừng bị giết cũng không sao.

Nhưng nếu như không có chút sức mạnh nào, hoàn toàn bắt đầu lại từ đầu thì vẫn rất ấm ức.

Xung quanh hắn đều là những bức tường đá kỳ lạ, bức tường đá hình bầu dục giống như mái vòm, bao bọc kín bên trong.

Theo lý mà nói, vốn dĩ nơi kín không kẽ hở này nên vô cùng tối tăm, nhưng lúc này, hắn không sử dụng thần hồn và tiên lực cũng có thể nhìn thấy từng đường nét hoa văn của bức tường đá này một cách rõ ràng.

“Lẽ nào đây là phong cách kiến trúc đặc biệt của kỷ nguyên thứ nhất?”

“Trực tiếp truyền tống ta vào nhà?”

Hắn đi đến gần bức tường, đưa tay gõ.

Phát hiện tính chất rất kỳ lạ.

Khi thì mềm mại, khi thì cứng chắc, giống như lúc nào cũng đang thay đổi.

“Trình độ xây nhà của kỷ nguyên thứ nhất cao như vậy sao?”

Đương nhiên hắn không định ở mãi trong nhà.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn lập tức dùng chút tiên lực.

Với sức mạnh hiện tại của Khương Thành, một đòn tiện tay cũng đủ để hủy thiên diệt địa.

Nhưng cú đấm nhẹ đó của hắn đánh vào vách tường lại giống như trâu đất xuống biển, không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào.

“Không phải chứ?”

“Ngôi nhà này còn có thể hấp thụ đòn tấn công sao?”

Một khắc sau, hắn định mở Pháp Tắc không gian của bản thân ra, tấn công bằng tất cả sức mạnh.

Nhưng hắn lại phát hiện sau khi pháp cảnh được xây dựng lên, không có luồng căn nguyên nào ở bên trong.

Bởi vì hắn không hề liên kết với căn nguyên ở nơi này.

Tức là cấp độ Pháp Tắc không gian của hắn đã đạt tới thiên cảnh, hơn nữa, căn cơ của hắn là do 3000 huyền văn gia trì, hùng hậu đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không, pháp cảnh như vậy chống đỡ không được bao lâu sẽ tan vỡ.

“Thế mà nơi này ngay cả căn nguyên cũng không có?”

“Không đúng nhỉ, kỷ nguyên đầu tiên cũng là Nguyên Tiên giới.”

“Nếu cũng là Nguyên Tiên giới, vậy thì nên có 3000 căn nguyên mới đúng.”

Sau khi suy nghĩ kỹ lại, hắn đã hiểu ra.

Có lẽ hiệu quả cách ly của 'ngôi nhà' nơi hiện tại bản thân đang ở quá tốt, đã ngăn cách khí tức của căn nguyên ở bên ngoài.

Chuyện này rất kỳ lạ ở kỷ nguyên thứ ba.

Nhưng ở kỷ nguyên đầu tiên biết đâu là có thể thì sao?

Dùng pháp cảnh phiên bản phá sản, hắn thúc giục kiếm đạo thập tam trọng, hung hăng tấn công một đòn vào vách tường.

Ong!

Toàn bộ 'ngôi nhà' khẽ rung động.

Sau đó lại yên lặng một lần nữa.

Vách tường hoàn toàn không chút hư hại nào, đòn tấn công mạnh mẽ vừa rồi của hắn, thế mà vẫn không thành công.

Rất may là bức tường này không có chức năng phản chấn.

Nếu không, hắn có thể đã bị thương bởi đòn tấn công của chính mình.

"Mẹ kiếp? Mạnh như vậy sao?"

Thành ca cau mày, cảm thấy chuyện này có điều gì đó không đúng lắm.

"Không thể nào, lẽ nào đây là phòng giam giam trọng phạm?"

"Nếu không sẽ không đến mức này chứ!"

"Nếu thật sự là như vậy, vậy thì buồn cười rồi…"

Nghĩ đến việc tất cả mọi người đều đang tranh đoạt thần vị, những người khác đều đang đánh nhau đến khí thế ngất trời ở bên ngoài, bắt gặp những cơ hội khác nhau.

Kết quả bản thân đến nơi này, ngồi mãi đến khi hoạt động kết thúc, thả ra sau khi mãn hạn tù?

"Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy."

Vào lúc Khương Thành đang đấu trí đấu dũng với 'phong giam' này, thì bên ngoài đã thực sự hỗn loạn.

“Nhanh lên! Nhanh chóng đi báo tin cho bệ hạ, quốc sư và chư vị vương công!”

“Thần thai có động tĩnh rồi!”

“Hai thần thai tự sáng lên cùng một lúc!”

“Trời ơi, thật không ngờ, hai thần thai này không phải vật chết…”

“Lẽ nào tiên đoán đó sẽ thật sự ứng nghiệm?”

Thành ca cũng không biết hiện tại hắn đang ở trong một quả trứng khổng lồ.

Mà bên cạnh hắn, cũng có một quả trứng khác.

Lúc này, bên trong quả trứng kia, dường như cũng có một ‘kẻ xui xẻo’ khác cũng đang bị mắc kẹt.

Hai quả trứng này rất nổi tiếng ở kỷ nguyên đầu tiên.

Bọn chúng đã tồn tại vào ngày đầu tiên Nguyên Tiên giới khai thiên lập địa.

Trong tiên đoán, cố lão tương truyền rằng, một ngày nào đó trong tương lai, hai quả trứng sẽ lần lượt sinh ra thần thai.

Bọn họ sẽ thay đổi thế giới này vào thời điểm quan trọng nhất…

Lời tiên đoán này nghe có vẻ rất bình thường, nhưng quả thật cho tới nay, hai quả trứng này vẫn luôn chưa từng bị ai phá vỡ từ bên ngoài.

Chỉ xét riêng về độ cứng chắc, bọn chúng đã thật sự không hề bình thường chút nào.

Chỉ là từ ngày chúng được phát hiện cho đến nay, trong những năm tháng dài đằng đẵng, nó cũng không có chút dấu hiệu vỡ vỏ nào.

“Cái gì?”

“Thế mà thần thai lại có động tĩnh?”

“Hơn nữa còn là có động tĩnh cùng một lúc?”

Một lúc sau, một đoàn người tai to mặt lớn ăn mặc hoa quý nhanh chóng chạy tới hiện trường.

Vây quanh hai quả trứng đá lấp lánh đó tặc lưỡi ngạc nhiên.

“Ta vẫn luôn cho rằng đây là hai hòn đá bướng bỉnh, lời tiên đoán xưa cũ kia là bịa đặt.”

“Hoá ra bên trong thật sự thai nghén thứ gì đó nguy hiểm à?”

“Quốc sư đâu? Tại sao hắn vẫn chưa đến?”

“Đúng vậy, hẳn hắn là người hiểu rõ quả trứng này nhất.”

“Nghe nói là bế quan, tạm thời không đến đây được.”

Ở phía trước đám người, một nam tử mặc áo bào tím, đầu đội đế quan, thân hình cao lớn, toàn thân uy năng thông thiên triệt địa, dưới sự gia trì của thân phận đế hoàng càng trở nên tôn quý, uy nghiêm.

Nhưng mà lúc này, khuôn mặt hắn lại tràn đầy vẻ vui mừng.

“Ý trời, đây chắc chắn là ý trời!”

“Nhân lúc không ổn định, thần thai giáng lâm, chẳng phải là trời phù hộ cho tộc ta sao?”

Các vương công khác ở bên cạnh lần lượt gật đầu nói đúng.

“Mấy năm nay, Thiên tộc ta thường xuyên bị cái gọi là Tiên tộc tấn công, đã không thể chịu nổi quấy nhiễu nữa từ lâu.”

“Nếu như trời giáng thần thai quét sạch Tiên tộc, áp đảo Thiên Đạo, vậy thì thật sự là tái tạo càn khôn rồi!”

“Không sai được, lời tiên đoán đã nói rằng thần thai sẽ mang đến những thay đổi vô cùng to lớn vào thời khắc mấu chốt nhất.”

“Chắc chắn là báo hiệu trợ giúp tộc ta!”

Thành ca không biết rằng bên ngoài đang có một đám người đang vây xem mình.

Bởi vì có lớp vỏ trứng đặc biệt, hắn không nghe được, cũng không cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Lúc này, hắn đang suy nghĩ xem có nên dùng kiếm đạo hoàn mỹ hay không.

Nhưng mà sau đòn tấn công đó, tiên lực và lực thần hồn sẽ bị rút sạch trong nháy mắt.

Nếu như sau khi đi ra ngoài, bên ngoài có một đám đông kẻ thù, thừa dịp lúc suy yếu nhất để bắt mình lại, vậy thì sẽ không dễ dàng xử lý.

Vào lúc hắn đang cân nhắc, thì đột nhiên có một khe hở bằng phẳng lan ra mép của quả trứng đá.

Trong nháy mắt, khe hở đã cắt quả trứng đá hoàn hảo thành hai phần.

Đứng ở đáy trứng đá, Khương Thành nhìn khe hở đó, hơi ngây người.

Cái này thoạt nhìn, sao lại hơi quen mắt nhỉ?

Mà lúc này, ngoại giới đã hoàn toàn náo động.

Chỉ thấy một quả trứng đá trong đó đột nhiên sáng lên trong chớp mắt, ngay sau đó có một bóng người xông ra.

Cùng lúc đó, một số tòa nhà gần đó cũng sụp đổ vì bị cắt ra.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Thu Vũ Tuyền dáng người uyển chuyển, khuôn mặt xinh đẹp bay lên gần như trong suốt vì một kiếm đó.

Nàng vững vàng đứng trên mép ở rìa trứng đá bị cắt ra, hờ hững nhìn xuống mọi người ở đây.

Chương 1840: Thần thai giáng lâm

Đúng vậy, 'kẻ xui xẻo' khác chính là Thu Vũ Tuyền.

Nàng cũng không có hồn xuyên đến trên người ai, vẫn giữ nguyên bản thể kỷ nguyên thứ ba.

Đột nhiên nhìn thấy sự xuất hiện của nàng, vẻ mặt của đám đế hoàng và vương công vây quanh quả trứng đều tràn đầy kinh ngạc, thậm chí có người suýt nữa nhảy dựng lên.

Bọn họ biết bên trong chắc chắn có thể thai nghén ra một 'thần thai'.

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ rằng thế mà thần thai này lại trông như thế này.

Trong tưởng tượng của người bình thường, hẳn là một đứa bé mông trần, phải không?

Kết quả lại là một nữ tử tuyệt sắc có ngoại hình khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, hơn nữa còn ăn mặc chỉnh tề.

Nếu như không phải đã trải qua vô số năm cũng không ai có thể phá vỡ quả trứng này, bọn họ cũng đã nghi ngờ rằng có phải Thu Vũ Tuyền đã nấp ở bên trong từ lâu rồi hay không.

"Thần thai?"

Đế vương đứng đầu cũng không chắc chắn lắm.

Hắn ngơ ngác nhìn Thu Vũ Tuyền, trong phút chốc không biết nên quyết định như thế nào.

Mà Thu Vũ Tuyền cũng đang yên lặng nhìn đám người xa lạ phía dưới.

Nàng biết đây là tiên nhân bản địa của kỷ nguyên đầu tiên.

Mặc dù trên người những người này dường như không có chút lực lượng nào, nhưng lại có vài người ở hiện trường cho nàng cảm giác còn nguy hiểm hơn so với Đạo Thần trước kia.

Nếu như ra tay, nàng thật sự không chắc sẽ sống sót.

Thứ duy nhất nàng có thể trông cậy vào là một thanh kiếm.

Nhưng vừa mới dùng một lần, hiện tại trạng thái của nàng cũng không tốt, hơn nữa cũng không rõ thanh kiếm này có hiệu quả với những người này hay không.

“Các ngươi là ai?”

Cùng lúc nàng hỏi câu này, bàn tay trắng như ngọc của nàng đã nắm chặt chuôi kiếm.

“Thần thai à!”

“Cung nghênh thần thai!”

Trong đám đông, bỗng nhiên có một thân vương hét lớn.

Điều này làm cho những người khác ở xung quanh liên tục lườm nguýt.

“Ngọc Hoàn Vương, ngươi thế này?

“Ngọc Hoàn Vương, vì sao ngươi lại chắc chắn như vậy?”

Ngọc Hoàn Vương đó không hề trả lời, hắn bay đến trước mặt Thu Vũ Tuyền không hề do dự, vì để thể hiện rằng bản thân không có lòng thù địch, thậm chí còn mở rộng hai tay.

“Bọn ta là người nhà của ngươi, bọn ta không hề có chút lòng thù địch nào cả!

“Ngươi là thần thai bọn ta đã mong mỏi vô số năm mới thai nghén ra, tự nhiên là cùng một bên với bọn ta”

“Tuyệt đối không được xem bọn ta là kẻ thù…”

Vừa nói, hắn còn vừa nháy mắt.

Có lẽ là vì Thiên tộc không thể truyền âm, hắn cố ý đưa lưng về phía mọi người phía sau, dùng tay viết hai chữ “Thiên Cung” lên khoảng không.

Chẳng qua là Thu Vũ Tuyền không có nhiều tâm địa gian xảo như Khương Thành, nhưng không có nghĩa là nàng không thông minh.

Nàng phản ứng lại ngay lập tức.

Tiên nhân bản địa được gọi là Ngọc Hoàn Vương trước mặt này là một tiên quan Thiên Cung vừa mới ‘hồn xuyên’ đến.

Nàng đoán không sai, bản thể của Ngọc Hoàn Vương này là Quân Vương, một trong những Thần Quân của Thiên Cung.

Hắn vừa mới đến thế giới này, còn chưa kịp thích ứng quá nhiều với thân phận mới ở nơi này thì đã nhận được chiếu lệnh, nói cái gì thần thai có động tĩnh, nhanh chóng đi qua.

Những người hồn xuyên qua như bọn họ thật ra không có ký ức trước kia của thân thể hiện tại.

Ngay cả đây là nơi nào hắn cũng không biết.

Vừa mới đến đã nhận được mệnh lệnh hội hợp?

Ta sẽ không bị lộ nhanh như vậy, phải không?

Dù sao thì cũng là người có thể tu luyện thành tiên, với chỉ số thông minh trực tuyến, hắn nói bóng nói gió dọc theo đường đi, đi đến nơi này có cẩn thận lắng nghe đôi câu vài lời của những người khác, miễn cưỡng biết thần thai là chuyện gì.

Sau đó thì thấy Thu Vũ Tuyền.

Thành thật mà nói, nội tâm của Quân Vương lúc đó sụp đổ.

Ngươi điên rồi sao?

Để lộ chân thân ở nơi này?

Nhưng ngay sau đó, suy nghĩ của hắn trở nên linh hoạt.

Thu Vũ Tuyền được xem thành cái gọi là 'thần thai', đây là một cơ hội đấy!

Mặc dù hiện tại Quân Vương vẫn chưa nghĩ ra cách tận dụng cơ hội này như thế nào, nhưng thân phận của thần thai này tuyệt đối không tầm thường, biết đâu có thể sẽ có tác dụng quan trọng trong tranh đoạt thần vị.

Nhìn thấy Thu Vũ Tuyền đang có ý định đột phá vòng vây mà đi, lúc này hắn mới vội vàng nhảy lên.

"Ngọc Hoàn Vương, sao ngươi lại chắc chắn rằng nàng là thần thai?"

"Đúng vậy, thần thai ra đời, hẳn là sẽ không phải dáng vẻ ăn mặc chỉnh tề như vậy chứ?"

"Bề ngoài của người này trông giống như người của Tiên tộc hơn."

Đối mặt với nghi ngờ, Quân Vương đã nghĩ ra một cái cớ.

“Đừng quên, nữ nhân này có thể cắt… trứng thần ra chỉ với một kiếm, ngoại trừ bản thân thần thai, còn có ai có thể làm được?”

“Những đại năng của Tiên tộc, cho dù bọn họ có mạnh đến đâu cũng có thể làm được chuyện này sao?”

Hắn vừa nói như vậy, mọi người cũng bán tín bán nghi.

Không sai, ngay cả đế vương Thiên tộc có sức mạnh mạnh nhất ở đây cũng không thể mở được hai quả trứng đó.

Điều này dường như đủ để nói lên tất cả mọi thứ.

Hơn nữa, thứ mà Tiên tộc của thế giới này tu luyện là nguyên lực, đương nhiên trên người Thu Vũ Tuyền không có nguyên lực, điều này không phù hợp với đặc điểm của Tiên tộc.

“Nhìn như vậy thì, nàng thật sự là thần thai sao?”

“Thần thai giáng lâm, đáng mừng đáng mừng!”

Vị đế hoàng đó phát tay áo bào, nhưng không khom người hành lễ mà chỉ thừa nhận thân phận của Thu Vũ Tuyền.

Nhưng thái độ này của hắn là đủ rồi.

Những thân vương và cao thủ hàng đầu khác ở đây vội vàng ứng hòa.

“Cung nghênh thần thai!”

Cùng lúc đó, một thần thai khác bên cạnh cũng mở ra.

Sau khi bị cắt ra một khe hở, Thành ca không đi ra ngoài ngay lập tức, nhưng hắn đã có thể nghe được động tĩnh bên ngoài.

Hắn vừa bay ra ngoài, còn chưa đợi những người khác kịp phản ứng lại, hắn đã mở không gian hệ thống ra ngay lập tức, thu hai quả trứng thần bị cắt ra vào trong.

Mặc dù không biết những thứ có được trong ‘giấc mộng này’ có thể mang về tương lai hay không, nhưng thử cũng không có hại gì.

Dù sao thì cũng không thể đi một chuyến vô ích.

Mà hắn vừa xuất hiện, những người khác ở bên cạnh cũng kinh ngạc không hiểu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đột nhiên ca thu hồi hai quả trứng đó, khóe mắt hơi co rụt lại.

Hai quả trứng này ngăn cách bất kỳ căn nguyên nào, đương nhiên cũng bao gồm Pháp Tắc không gian, cho nên chúng không thể nào bị cất giữ vào không gian trữ vật.

Vừa rồi chúng biến mất như thế nào?

"Khương!"

Quân Vương hóa thân thành Ngọc Hoàn Vương suýt nữa đã hét lên.

Đương nhiên hắn biết Khương Thành.

Hắn không giống với các Thiên Đế như Huyết Đế, Nguyên Đế và Chiến Đế dần dần đồng ý Thành ca, hắn vẫn luôn ôm thái độ thù địch với Khương Thành.

Lúc này, nhìn thấy Thành ca cũng xuất hiện với diện mạo vốn có của bản thân, hắn cảm thấy ngoài vô lý ra, tâm tư cũng trở nên linh hoạt một lần nữa.

Lúc trước vẫn luôn không thể giết chết tiểu tử này, lần này là một cơ hội mà!

Hắn lập tức nhảy đến trước mặt Khương Thành, chỉ vào mũi hắn gào lên.

"Ngươi không phải thần thai! Ngươi là giả mạo!"

Lần này, không chỉ những người khác ở đây bối rối, ngay cả bản thân Thành ca cũng suýt bị làm cho mờ mịt.

"Tình huống gì đây?"

Hắn không biết đây là Quân Vương, chỉ nghĩ rằng đây là một người dân địa phương đầu óc không dễ sử dụng.

Vì thế chỉ vào Thu Vũ Tuyền, phẫn nộ bất bình hỏi: "Nàng vừa đi ra thì đã là thần thai, tại sao ta lại không phải? Lẽ nào thần thai của các ngươi giới hạn nam nữ à?"

"Ngươi là giả mạo, ngươi rõ ràng…"

Quân Vương suýt nữa nói thẳng, ngươi rõ ràng không phải là người của thế giới này, mà là người của kỷ nguyên thứ ba.

Nhưng cuối cùng cứng rắn nuốt trở về.

Bởi vì nếu nói ra lời này, bản thân hắn cũng rửa không sạch sẽ, hơn nữa, Khương Thành cũng sẽ biết hắn cũng đến từ kỷ nguyên thứ ba ngay lập tức.

"Dù sao thì ngươi cũng không giống với nàng."

"Quả trứng thần của ngươi là do nàng cắt ra, ngươi hoàn toàn không có năng lực."

Hắn vừa nói như vậy, đế vương mặc áo bào tím cũng khẽ gật đầu, tỏ ý tán thành.

Chương 1841: Thứ có thể phơi bày đều đã phơi bày rồi

Theo hắn thấy, cho dù Khương Thành cũng là thần thai, điều này cũng chứng tỏ hai thần thai có phân biệt mạnh yếu.

Thu Vũ Tuyền ra trước mạnh hơn.

Mà Khương Thành cần phải 'nhờ vào' sức mạnh của thần thai đầu tiên mới có thể 'nở' ra, quyết định phân chia cao thấp.

"Có phải thần thai hay không, trước mắt vẫn chưa thể quyết định."

"Khởi bẩm Tinh Diệu Hoàng, theo ta thấy, vị này cũng là thần thai."

Lại có một thân vương khác đứng ra.

Mà thân vương này thì hỗ trợ Khương Thành.

"Có thể được thai nghén ra từ trong quả trứng thần này, thân phận của hắn đã không thể nghi ngờ."

"Nếu như hắn là giả mạo, thử hỏi hắn làm sao nấp trước vào đây?"

Thân vương này giúp Thành ca nói chuyện như vậy, không phải vì hắn đến từ Nguyên Tiên giới.

Người này là một người bản địa sinh ra và lớn lên ở nơi này, tên là Tông Phiêu Vương.

Hắn ủng hộ Thành ca là bởi vì nội bộ hoàng đình của Thiên tộc cũng có chút lục đục, hắn và Ngọc Hoàn Vương - hồn xuyên của Quân Vương từ trước đến nay vẫn luôn không hợp nhau lắm.

Nếu Ngọc Hoàn Vương ngươi đã phản đối thần thai thứ hai, vậy thì ta lại muốn ủng hộ hắn.

Không chỉ ủng hộ, mà còn phải hết sức ủng hộ.

“Lời này của Tông Phiêu Vương cũng có lý.”

Tinh Diệu Hoàng lại gật đầu một lần nữa.

Hắn cảm thấy, hai thần thai này còn cần phải tiếp tục quan sát một phen.

Cũng không thể cứ như vậy giao vận mệnh của toàn tộc cho hai người này, vậy thì quá cẩu thả.

Hắn đang suy nghĩ, Thành ca hơi mất kiên nhẫn.

“Lại nói các ngươi trái một thần thai, phải một thần thai, rốt cuộc là đồ chơi gì?”

“Ca họ Khương, tên Thành, tự Tuấn Soái, sau này đừng gọi ta là thần thai nữa.”

“Còn nữa, thế mà nơi này còn có hoàng triều sao, rốt cuộc đây là nơi nào?”

“Thứ các ngươi tu luyện là lực lượng gì?”

Hắn cảm nhận khí tức xung quanh một chút.

“Cái này không tương thích lắm với lực lượng mà ta vốn tu luyện.”

“Ta vừa mới đến, vẫn chưa thể hình dung được tình hình, ai có thể vui lòng phổ cập kiến thức cho ta một chút hay không?”

Một loạt các câu hỏi mà hắn đặt ra, hỏi đến mức được gọi là một lẽ đương nhiên.

Nhưng trái tim của Quân Vương đứng trong đám người lại nhảy loạn xạ.

Chết tiệt, tiểu tử này điên rồi sao?

Bọn ta xuyên qua đều là ngụy trang cẩn thận để che giấu, sợ bị người ta phát hiện.

Muốn hỏi thăm chút thông tin cũng phải nghe lén, sắp xếp và phân tích, nhiều nhất là nói bóng nói gió một chút.

Ngươi thì hay rồi!

Không chỉ phơi bày diện mạo sẵn có, còn trực tiếp nói cho đối phương biết, ngươi không biết gì cả.

Chỉ thiếu cái nói rõ cho đối phương biết, ngươi không phải là người địa phương nữa thôi.

Quân Vương thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà!

Thành thật mà nói, ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng hơi vô lực chửi bới.

Cho dù ngươi muốn hỏi thăm chút thông tin cũng có thể động não, ví dụ như nói là ây da ta mất trí nhớ rồi, các ngươi có thể nói cho ta biết một ít chuyện trước khi mất trí nhớ hay không?

Dù sao thì như vậy cũng tự nhiên một chút không phải sao?

Tinh Diệu Hoàng và một đám vương công cũng đồng loạt sửng sốt.

Ngay sau đó, mấy cao thủ lập tức vây quanh.

Trên người bọn họ rõ ràng không có bất kỳ lực lượng nào, nhưng trong khoảnh khắc bọn họ xẹt qua, ngay cả Khương Thành cũng không thể nhận ra được sự dao động của không gian.

Phải biết rằng, trình độ cảm ngộ Pháp Tắc không gian của Thành ca cũng không thấp.

Đây là sức mạnh như thế nào?

“Ngươi là ai?”

“Chẳng lẽ là gian tế do Tiên tộc phái đến?”

“Nói, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi làm thế nào để vào trong thần thai?”

“Khoan đã!”

Tinh Diệu Hoàng giơ tay lên, ngăn cản mọi người sắp ra tay.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thành, trầm giọng hỏi: "Ngươi vốn là người tu luyện, chẳng qua là đến từ nơi khác?"

"Đâu chỉ là nơi khác, ta đến từ một thế giới khác, được không?"

Khương Thành dựa vào kiếm, người mỗi ngày muốn chết chính là khí thế như vậy.

Hoàn toàn không quan tâm có phải bản thân đã tự phơi bày hết hàng hay không.

Quân Vương suýt nữa ngất đi.

Có phải tiểu tử này không có đầu óc không?

Mới đến nơi này ngày đầu tiên, ngay cả cái này cũng nói thẳng ra?

Đồng tử của Tinh Diệu Hoàng hơi co rút lại.

"Một thế giới khác?"

"Đương nhiên."

Thậm chí Thành ca còn chỉ vào Thu Vũ Tuyền một cách đặc biệt long trọng.

"Nàng là Thu Vũ Tuyền, hai người bọn ta đến từ cùng một nơi, không tin thì ngươi cứ hỏi nàng."

Em gái Tuyền hận không thể bóp chết hắn.

Ngươi muốn tự phơi bày làm gì rồi còn muốn kéo ta xuống nước theo?

Quân Vương tức giận gào lên: "Ngươi nói bậy, nàng không giống với ngươi, nàng là thần thai, không phải gian tế như ngươi…"

Tinh Diệu Hoàng hờ hững cắt ngang tiếng gầm của hắn.

"Ngươi lấy gì làm chứng?"

"Rất đơn giản."

Thành ca ngược lại cũng không mơ hồ, hắn giơ kiếm lên, thuận tay mở Pháp Tắc không gian ra.

Ở bên ngoài vỏ trứng, hắn đã có thể cảm giác được 3000 căn nguyên của nơi này.

Trong nháy mắt, bên ngoài ba tòa thần đài của hắn mang theo tám trụ căn nguyên đồ đằng và hàng trăm luồng Pháp cảnh của hư ảnh căn nguyên lập tức hiện ra ở trước mặt mọi người.

Uy năng mạnh mẽ của Pháp cảnh không cần cảm nhận cũng có thể dễ dàng nhìn thấy từ mặt ngoài.

Quân Vương trợn to hai mắt.

Thu Vũ Tuyền cũng là nỗi khó tin đầy trong mắt.

Không chỉ bởi vì Pháp Tắc không gian này rất biến thái, mà còn bởi vì bản thân nó là một kỳ tích.

Khương Thành trước mắt xem như là đã đi đến một thế giới xa lạ, mặc dù căn nguyên nơi này đồng nhất với kỷ nguyên thứ ba hắn ở trước đây, nhưng cũng không phải là cùng một cái.

Nếu đổi thành Đạo Thánh khác đi đến thế giới này muốn thúc giục căn nguyên xa lạ thì cần phải liên kết lại một lần nữa.

Cho dù cảnh giới cảm ngộ của Pháp Tắc vẫn còn đó, nhưng hình thành liên kết với căn nguyên xa lạ một lần nữa, nâng cao độ thân thiết với căn nguyên, cũng sẽ là một quá trình dài đằng đẵng.

Đây là điều cần thiết của việc ‘hồn xuyên’ mà đồng tử của Vô Thượng Đạo Cấp đã nói trước đó.

Nếu không, tất cả tiên nhân đi đến thế giới này đều phải tu luyện hàng trăm triệu thậm chí là hàng tỷ năm mới có thể từ từ thích nghi với nơi này.

Cũng không phải hồn xuyên, hiện tại Thu Vũ Tuyền không thể gọi được căn nguyên của thế giới này.

Mà Khương Thành lại trực tiếp làm được.

Làm sao nàng có thể không ngạc nhiên?

Nàng cũng không biết, Khương Thành đang sử dụng huyền văn trong cơ thể làm phương tiện cưỡng ép trích xuất căn nguyên ngoại giới.

Hoàn toàn không cần bất kỳ độ thân thiết căn nguyên gì cả.

Sau khi tế Pháp Tắc không gian ra, kiếm, băng, ám, thần đài của tam đại căn nguyên vẫn còn ở đó.

Trông có vẻ như không bị suy yếu chút nào.

Nhưng trên thực tế, cuối cùng cũng có một ít gì đó đã xảy ra thay đổi.

Rõ ràng nhất là hai đại căn nguyên băng và đan, ở thế giới này đã không còn công nhận hắn nữa.

Điều này làm cho hắn có chút bất mãn.

Tinh Diệu Hoàng và một đám vương công đều không chớp mắt, quan sát Pháp Tắc không gian của hắn.

Thậm chí bóng dáng của một số người trong đó còn biến mất vào khoảng không.

Khương Thành có thể cảm nhận được bọn họ vẫn còn tồn tại, đó cũng không phải là tàng hình, chẳng qua là giống như hợp thành một thể với trời đất xung quanh.

Có vẻ như đây là năng lực đặc biệt của Thiên tộc.

Thu Pháp cảnh lại, lúc này hắn mới nhún vai.

“Ai da, không còn cách nào khác, đi đến thế giới này của các ngươi, cuối cùng cũng có chút lạ nước lạ cái.”

“Làm cho mọi người chê cười rồi.”

Tinh Diệu Hoàng và mấy vị cao thủ xung quanh nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu.

“Có vẻ như ngươi thật sự không phải sinh linh của thế giới này.”

Thứ được người của kỷ nguyên đầu tiên tu luyện là nguyên lực, Pháp cảnh này của Khương Thành là do tiên lực xây dựng, không có chút khí tức nguyên lực nào.

Chỉ dựa vào điều này, bọn họ có thể chắc chắn rằng Khương Thành không nói dối.

Quân Vương lập tức thổi gió theo.

“Quả nhiên hắn không phải là thần thai, chỉ là một người tu luyện từ bên ngoài đến…”

“Cũng không có ai nói rằng thần thai không thể là người tu luyện đến từ bên ngoài.” Tinh Diệu Hoàng lại nhẹ nhàng cắt ngang lời hắn một lần nữa.

Chương 1842: Chỉ là hàng tặng kèm mà thôi

Quân Vương thật sự không ngờ rằng, thế mà Tinh Diệu Hoàng lại đưa ra kết luận như vậy.

Mà hắn nhìn về phía hơn mười vương công xung quanh, phát hiện lòng căm thù của bọn họ với Khương Thành cũng đã biến mất.

Thậm chí có một số người còn thể hiện ánh mắt thân thiện.

Sao có thể như vậy?

Rõ ràng là tiểu tử này đã sắp để lộ sạch sẽ nội tình của bản thân, kết quả các ngươi chẳng những không bắt hắn, ngược lại còn tiếp nhận hắn?

Đây là logic gì?

Hắn không biết rằng, kẻ thù lớn nhất của Thiên tộc hiện tại là Tiên tộc ở phía đối diện.

Chỉ cần chắc chắn Khương Thành không phải là người của Tiên tộc, vậy thì chuyện gì cũng dễ bàn.

Về phần thần thai, quả thật như lời của Tinh Diệu Hoàng nói, cũng không ai biết nó vốn nên là dáng vẻ như thế nào.

Có lẽ thần thai thay đổi thế giới trong lời tiên đoán thật sự là hai người tu luyện đến từ bên ngoài này?

“Nơi này của bọn ta là Thiên Giới Vương triều Tinh U, tất cả những người sống ở đây đều là Thiên tộc.”

“Thiên Giới?”

Khương Thành và Thu Vũ Tuyền hơi ngẩn ra.

Hoá ra Nguyên Tiên giới trong thời đại kỷ nguyên đầu tiên, không phải tên là Nguyên Tiên giới, mà tên là Thiên Giới sao?

“Ngoại trừ bọn ta ra, còn có hai Vương triều Thiên tộc khác, lần lượt là Nhật Diệu và Nguyệt Hoàn.”

“Mà kẻ thù chung của tam đại Vương triều bọn ta, chính là Tiên tộc.”

“Toàn bộ Thiên Giới đã từng là thiên đường của Thiên tộc bọn ta, nhưng sau khi Tiên tộc từng bước nổi dậy, tình cảnh của bọn ta càng ngày càng xấu đi.”

“Cố lão tương truyền, thần thai giáng thế sẽ giúp bọn ta đánh bại Tiên tộc.”

“Cho nên ta hy vọng các ngươi có thể đứng về bên phía của bọn ta…”

Mặc dù sức mạnh của Tinh Diệu Hoàng trông có vẻ còn mạnh hơn Đạo Thần, nhưng thái độ của hắn vẫn rất thành khẩn.

Đối với loại người này, từ trước đến nay Thành ca vẫn luôn nể mặt.

“Chỉ cần đãi ngộ theo kịp, những thứ khác đều dễ nói.”

Thứ hắn muốn chỉ là mặt mũi, những thứ khác không quan trọng.

Dù sao Thiên tộc và Tiên tộc, hai bên hắn đều không quen.

Hơn nữa, đây là một hồi lịch sử đã chấm dứt, cái gọi là lập trường đã không còn ý nghĩa từ lâu.

Thu Vũ Tuyền suy nghĩ vài giây, cũng nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

“Ta không quen với hệ thống tu luyện của thế giới này, hy vọng có thể có cơ hội hiểu rõ nó.”

Tinh Diệu Hoàng mỉm cười.

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.”

Một kiếm của Thu Vũ Tuyền đã cắt xuyên qua quả trứng thần, hắn vô cùng xem trọng nàng.

Về phần Pháp cảnh của Khương Thành, hắn cũng không quan tâm lắm.

Thành ca có thể nằm mơ cũng sẽ không ngờ rằng, bản thân thi triển một chút Pháp cảnh phiên bản biến thái ở Nguyên Tiên

giới đủ để làm cho mọi người choáng váng, chẳng những không được sợ hãi, ngược lại hắn còn bị xem thường.

Bởi vì uy năng đó, dù sao vẫn chưa vượt qua cấp bậc Đạo Thần.

Trong mắt Tinh Diệu Hoàng, Pháp cảnh biến thái đó cũng không khó phá giải.

Càng không đủ để nghịch chuyển cục diện giữa bọn họ và Tiên tộc.

“Ngọc Hoàn Vương, Tông Phiêu Vương.”

Hắn nhìn nhị vương đầy ẩn ý.

“Vừa rồi các ngươi lần lượt nói chuyện với hai người này, vậy thì tiếp theo sẽ để cho các ngươi giúp đỡ bọn họ làm quen với Thiên Giới.”

“Tranh thủ sớm ngày trở thành thần thai chân chính trong truyền thuyết.”

Quân Vương và Tông Phiêu Vương vội vàng lĩnh mệnh.

Hai người lần lượt mang theo Thu Vũ Tuyền và Khương Thành bay khỏi nơi này.

Nhìn bóng dáng đang dần dần biến mất của bọn họ, lúc này những cao thủ và vương công khác ở xung quanh mới nhao nhao lên tiếng.

“Bệ hạ, hai người này thật sự có thể trông cậy vào sao?”

“Ta thấy Khương Thành đó, hình như còn không bằng chúng ta.”

“Sức mạnh như vậy còn lâu mới đủ để đánh bại những Tiên tộc ở phía đối diện.”

“Đúng vậy, nếu như bọn họ là thần thai, vậy thì thần thai này cũng làm người ta quá thất vọng rồi.”

Tinh Diệu Hoàng lại không thấy như vậy.

“Một kiếm đó của Thu Vũ Tuyền, cho dù là ta cũng chưa chắc có thể chấp nhận.”

“Chỉ dựa vào một kiếm đó, nàng cũng đã đủ để cho chúng ta hy vọng rồi.”

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, hiện ra một tia sắc thái suy nghĩ, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng uy nghiêm lúc trước của hắn.

“Về phần Khương Thành đó, dù tính là hàng tặng kèm thì sao chứ?”

“Thiên Đạo thế lớn, khó mà đánh bại. Thiên Giới này cần biến số đến từ bên ngoài, nếu không thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ suy vong.”

Thành ca không biết việc làm màu của bản thân đã rơi xuống mức thấp nhất, lại bị xem thành hàng tặng kèm của Thu Vũ Tuyền.

Hiện tại hắn đang ở với Tông Phiêu Vương, tâm trạng cũng rất tuyệt vời.

Bản thân vừa ‘xuyên không’ đến đây thì đã trò chuyện vui vẻ với hoàng thượng, người thống trị cao nhất ở đây, còn được thân vương xem như khách quý.

Cái này được gọi là thể diện?

Cái gì được gọi là đãi ngộ nhân vật chính?

Một trăm ngàn người khác, biết đâu có người đã bị truyền tống đến hố đen, bị ép sống cuộc sống tối tăm không có mặt trời, phải không?

Hắn bày tỏ sự cảm thông sâu sắc với những người đó.

Suốt quãng đường trở về vương phủ, Tông Phiêu Vương vẫn chưa sắp xếp một nghi thức hoan nghênh long trọng như hắn nghĩ.

Vị thân vương này dẫn đường ở trước, dường như là cố ý chọn nơi không có người.

Sau khi bay một đường vào tiểu viện của khu vườn bên trong vương phủ, hắn tiện tay bố trí kết giới ngăn cách xung quanh.

“Nơi này là chỗ ở sau này của ngươi.”

“Nếu như không có chuyện gì quan trọng, cố gắng đừng chạy lung tung.”

“Nếu có chuyện gì, ngươi có thể gọi ta bất cứ lúc nào.”

Hai hàng lông mày của Thành ca từ từ nhíu lại.

Sau khi hắn đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, lúc này mới hỏi một câu hỏi khó hiểu.

“Ta là tội phạm bị truy nã sao?”

Tông Phiêu Vương sửng sốt, chợt bật cười.

“Đương nhiên không phải, ngươi là thần thai quý giá mà.”

“Thế thì tại sao ngươi lại hành động như ta là một kẻ trộm suốt quãng đường đi, lẽ nào ta không thể nhìn thấy ánh sáng sao? Còn cố gắng đừng chạy lung tung, ngươi xem ta là cái gì, tiểu thư khuê các đại môn không bước ra khỏi hai bước à?”

Trong giọng nói của Thành ca mang theo sự bất mãn sâu sắc.

Tông Phiêu Vương thấy hắn luôn trong tư thế bỏ gánh, vội vàng trấn an.

“Ngươi hiểu lầm rồi, chính vì thân phận của ngươi quá quan trọng và đặc biệt, nên ta chỉ có thể sắp xếp như thế này thôi.”

Thành ca nhếch môi: “Nếu muốn thuyết phục ta, tốt nhất ngươi nên nói lời lẽ chí lý, nếu không ca không chỉ vỗ mông bỏ đi, trước khi đi còn phải vạch tội ngươi một bài, nói ngươi tiếp đón không được chu đáo với ta.”

Tông Phiêu Vương đã nhìn ra, tên này không phải là một người chủ tốt.

“Ngươi có điều không biết, lời tiên đoán của thần thai đã được lưu truyền ở toàn bộ Thiên Giới.”

“Mặc dù trước kia tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này thật vô lý và cổ hủ, nhưng nếu như thật sự có hai thần thai phá vỏ bước ra, vậy rất có thể sẽ gây chấn động cho ngoại giới.”

“Không chỉ nhị đại vương triều Nhật Diệu và Hoà Nguyệt phái người tới tìm hiểu, bên Tiên tộc cũng sẽ có vô số kẻ xấu đến mưu hại ngươi.”

“Như vậy sẽ gây ra rất nhiều phiền phức không đáng có.”

“Đây cũng là ý của chủ bệ hạ ta, cố gắng chặn tin tức, đừng truyền ra ngoài…”

Thành ca lập tức cảm thấy bản thân bị sỉ nhục.

“Với sức mạnh của ta còn sợ mưu hại sao? Ngươi cảm thấy kẻ xấu nhỏ nhoi có thể mưu hại ta sao? Hay là nói, ngươi cảm thấy ngay cả kẻ xấu ta cũng không bằng?”

“Không có không có, ngươi là thần thai, tôn quý và mạnh mẽ vô cùng, tất cả bọn ta đều phải dựa vào ngươi trong tương lai.”

Tông Phiêu Vương vừa phủ nhận, vừa lặng lẽ châm biếm.

Với tài năng ngươi đã thể hiện ngày hôm nay, ta cũng có thể đánh bại ngươi.

“Kẻ xấu là thuật ngữ khinh thường, nếu bên Tiên tộc mưu hại ngươi, chắc chắn sẽ phái cao thủ hàng đầu đến.”

“Hơn nữa không có đạo lý ngàn ngày phòng trộm mà…”

Nghe hắn nói mình tôn quý và mạnh mẽ vô cùng, sắc mặt Thành ca hơi thay đổi.

Thật ra hắn cũng biết tốt xấu trái phải, biết rõ đối phương đang muốn bảo vệ mình thật tốt.

“Được rồi được rồi, ta tự có chừng mực.”

“Bây giờ hãy cẩn thận giới thiệu cho ta một chút tình huống ở nơi này.”

Hắn cũng không có ý định nói bóng nói gió, trực tiếp sử dụng Tông Phiêu Vương làm hướng dẫn viên tân thủ.

Chương 1843: Tộc quần còn sớm hơn Thiên Đạo

Tông Phiêu Vương cũng rất cố gắng phối hợp với yêu cầu này của Khương Thành.

Dù sao mọi người cũng đều biết thường thức, nói cho hắn biết cũng không có vấn đề gì.

“Lúc vừa bắt đầu Thiên giới không có sự tồn tại của Thiên Đạo.”

Câu nói đầu tiên này của hắn làm cho Khương Thành vô cùng sửng sốt.

“Không có Thiên Đạo, vậy làm sao có thể hình thành được một thế giới và sinh sống được chứ?”

Trong ấn tượng của hắn, năm đó Thiên Đạo của Nguyên Tiên Giới bị trộm, ba ngàn căn nguyên bị chia tách ra, cuối cùng đó chính là một tai họa lớn.

Có thể còn sống sót đã là trường hợp trong một vạn chẳng có một rồi.

Nếu như Thiên Đạo hoàn toàn biến mất thì chẳng phải là hoàn toàn bị diệt vong hay sao?

Tông Phiêu Vương kinh ngạc nhìn hắn.

“Người không sống được là Tiên tộc chứ không phải Thiên tộc bọn ta.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ phụ thuộc vào Thiên Đạo, Thiên Đạo biến mất thì đương nhiên bọn họ cũng sẽ chết.”

“Nhưng Thiên tộc bọn ta không giống vậy, việc tu luyện của bọn ta không liên quan tới Thiên Đạo.”

Cùng với sự giảng giải của Tông Phiêu Vương, Khương Thành đã dần hiểu được sự phát triển của thế giới này.

Thiên tộc là sinh linh đã tồn tại khi Thiên giới được tạo ra lúc đầu, nhưng mà khi đó không có Thiên Đạo, cũng không có sự tồn tại của Tiên lực Nguyên lực.

Ba ngàn căn nguyên lúc đó cũng đã có, nhưng thiếu hụt quy luật, tất cả âm dương ngũ hành đều vô cùng hỗn loạn.

Đổi ngược lại thành rất nhiều Tiên nhân bây giờ xuyên không đến thời điểm đó thì chỉ sợ cũng không sống được bao lâu.

Mà khi đó, Thiên tộc dựa vào thiên phú được trời ưu ái ban cho của bản thân, đã gửi gắm chính mình vào trong thiên địa, lĩnh ngộ chân lý của thiên địa và dần dần phát triển lên.

Trong quá trình này, Thiên giới cũng đang không ngừng khuếch trương lớn mạnh, dần dần đánh thức ý chí của mình.

Cũng chính là Thiên Đạo của hôm nay.

“Vậy nên Thiên tộc các ngươi còn ra đời sớm hơn Thiên Đạo?”

“Đó là điều đương nhiên, lúc ấy bọn ta đã thống trị cả Thiên giới và là một đế quốc hoàn chỉnh rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Thiên Đạo cũng dần sinh ra những Tộc quần khác, lúc đó được bọn ta gọi chung là Địa tộc.”

Tông Phiêu Vương khinh thường nói: “Địa tộc không có thiên phú như của bọn ta, cũng không thể nào trực tiếp hiểu được chân lý thiên địa, bọn họ chỉ có thể hấp thu nguyên lực dưới sự giáo hóa của Thiên Đạo, tu luyện cái gọi là Tiên thuật, còn được gọi là Tiên tộc.”

“Nhưng cùng với việc Thiên Đạo và ba ngàn căn nguyên hợp nhất thành một thì cũng càng ngày càng lớn mạnh, Tiên tộc bị bọn ta xem thường trước đó càng phát triển càng mạnh hơn, dần dần đã uy hiếp đến bọn ta.”

“Mà lúc đó nội bộ Thiên tộc bọn ta xảy ra rất nhiều biến cố, cuối cùng chia tách ra thành tam đại vương triều Nhật, Nguyệt, Tinh.”

“Trong cuộc đấu tranh với Tiên tộc, bọn ta dần trở thành thế yếu…”

Hắn nói tới đây, Khương Thành cũng đã gần như biết được nội dung của kiếp nạn lớn này rồi.

Không có gì bất ngờ xảy ra thì mục tiêu của kiếp nạn đó chính là tiêu diệt Thiên tộc.

Thâm niên của Tộc quần này còn già dặn hơn Thiên Đạo, lại vừa không phụ thuộc vào Thiên Đạo, không coi trọng sự giáo hóa của Thiên Đạo, nhưng lại vẫn cứ lớn mạnh như vậy.

Một sự đau đầu mang tính điển hình mà!

Đương nhiên Thiên Đạo không thể dễ dàng khoan nhượng cho sự tồn tại của bọn họ.

Mà nghe giọng điệu của Tông Phiêu Vương thì hắn có chút khinh thường Thiên Đạo.

“Vậy nên mục tiêu cuối cùng của các ngươi là tiêu diệt Thiên Đạo?”

Tông Phiêu Vương nhìn hắn với vẻ mặt kỳ quái.

“Tại sao ngươi lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy?”

Thành ca nhún vai: “Không phải ngươi nói Thiên Đạo biến mất thì Tiên tộc sẽ lập tức diệt vong sao?

Tông Phiêu Vương có chút dở khóc dở cười.

“Ngươi hiểu lầm rồi, thứ mà bọn ta muốn tiêu diệt là Tiên tộc, nhưng Thiên Đạo thì không diệt được.”

“Cái này lại là vì sao nữa? Không phải ngươi vừa mới nói, cho dù không có Thiên Đạo thì Thiên tộc cũng có thể tồn tại sao?”

Tông Phiêu Vương giải thích: “Thiên Đạo là toàn bộ thế giới ý thức của Thiên giới này, lúc trước ý thức này chưa tạo thành thì cũng không vấn đề gì.”

“Sau khi ý thức đạo tạo thành, Thiên giới đã tương đương với từ vật chết biến thành vật sống rồi.”

“Lúc này bọn ta tấn công Thiên Đạo chẳng khác nào là tấn công cả Thiên giới.”

“Nếu như tiêu diệt Thiên Đạo, Thiên giới chắc chắn cũng sẽ bị hủy diệt, đến lúc đó cho dù Thiên tộc bọn ta có thể sống sót được thì cũng không còn đất đặt chân nữa rồi.”

“Hơn nữa…”

Hắn khẽ thở dài một hơi.

“Sau khi Thiên Đạo xuất hiện, quả thật cái thế giới này đã thoải mái hơn trước đây rất nhiều.”

“Thì ra là như vậy.”

Khương Thành không kìm nén nổi bắt đầu thổn thức.

Xem ra Thiên tộc hoàn toàn không biết một kiếp nạn lớn nhằm vào mình sắp xảy ra, càng không biết kẻ chủ mưu đứng đằng sau mỗi tai họa đều là Thiên Đạo.

Cũng đúng, bây giờ vẫn còn là kỷ nguyên đầu tiên.

Đây thậm chí có thể là kiếp nạn đầu tiên, bọn họ hoàn toàn không có bất cứ kinh nghiệm nào.

Không có gì bất ngờ xảy ra, lý do mà Thiên Đạo truyền lại giáo hóa của Địa tộc, để cho bọn họ lột xác thành Tiên tộc lớn mạnh chính là vì tiêu diệt Thiên tộc.

Dựa theo tiến trình lịch sử sau này, có lẽ Thiên Đạo đã thành công, bởi vì ít nhất trong thời đại kỷ nguyên thứ ba, cái tên Thiên tộc này cũng không còn xuất hiện nữa.

"Xem ra, vừa bắt đầu ta đã gia nhập vào trận doanh của kẻ thất bại rồi."

Trong lúc nhất thời Khương Thành cũng không biết nên phán xét chuyện này như thế nào.

Hắn chỉ có thể nói sang chuyện khác.

"Cái đó, hệ thống tu luyện của bộ tộc các ngươi, giới thiệu cho ta một chút đi."

Tông Phiêu Vương nhướng mày: "Kẻ địch của bọn ta là Tiên tộc, ngươi có hiểu được Thiên tộc bọn ta làm gì không? Ta vẫn nên giới thiệu cho người xem thử việc tu luyện của Tiên tộc vậy."

Trong lòng Khương Thành tự nhủ, hệ thống của Tiên tộc đơn giản chính là đổi tiên lực của kỷ nguyên thứ ba thành nguyên lực của nơi này.

Những thứ khác có lẽ cũng chỉ là đổi thang mà không đổi thuốc, có cái gì hay ho để biết chứ?

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ta không hề biết một chút nào về đồng đội của mình, vậy sau này làm sao điều binh khiển tướng?"

Tông Phiêu Vương suýt chút nữa bị hắn chọc cười.

Ngươi vừa mới tới ngày thứ nhất đã nghĩ đến việc điều binh khiển tướng?

Hơn nữa chẳng qua ngươi cũng chỉ là vật kèm theo của Thu Vũ Tuyền.

Thứ mà bọn ta trông cậy vào chính là thanh kiếm đó của nàng chứ không phải ngươi, hiểu không?

Đương nhiên hắn không thể nói những lời không tốt này trước mặt Khương Thành, chỉ có thể nói thẳng hơn nữa.

“Ngươi không phải là người của Thiên tộc bọn ta, không có thiên phú trời sinh của bộ tộc bọn ta, cũng không thể tu luyện thiên đạo tự nhiên của bọn ta.”

Những lời này Thành ca không thích nghe rồi.

“Không thử một lần làm sao biết được chứ? Không phải các ngươi nói ta Thần thai sao?”

“Thần thai là Thần thai, nhưng thiên phú Tộc quần…”

“Không phối hợp như vậy mà còn muốn ta hỗ trợ, được rồi, Ca lướt đây.”

Nhìn thấy hắn làm ra vẻ muốn đi, Tông Phiêu Vương vừa âm thầm mắng ở trong lòng vừa chỉ có thể móc ra một chiếc lá cây từ trong dị không gian.

Chiếc lá có kích thước to bằng ngón tay, cũng không khác gì với những chiếc la bình thường.

Nhưng Khương Thành vẫn cảm nhận được khí tức khác thường từ nó.

Hắn nhìn đối phương với vẻ mặt buồn bực.

“Đây là cái thứ đồ chơi gì vậy?”

“Bí quyết nhập môn tu luyện của tộc ta, ngươi có thể thử tìm hiểu trước.”

Nói xong, Tông Phiêu Vương đưa chiếc lá đó vào tay hắn.

“Đây là phương thức ghi chép mới tự nhiên và trong sạch à?”

Thành Ca cầm lấy rồi lập tức thúc giục thần hồn cảm nhận chiếc lá này, nhưng lại không có một chút tác dụng nào.

Chiếc lá đó không giống như ngọc bội bình thường, lập tức để lộ ra một đống nội dung.

“Vậy thứ đồ chơi này dùng như thế nào?”

Tông Phiêu Vương liếc nhìn hắn một cái, cố ý chế nhạo nói: “Ôi, ta quên mất, ngươi không có Linh Ý của tộc ta, không thể nào đọc được Toái Linh Phiến này.”

Khương Thành có cảm giác cả đời này mình cũng chưa từng bị xem thường như vậy, lòng tự trọng của hắn cũng có chút tổn thương.

Hắn không giống người cuồng tu luyện như Thu Vũ Tuyền, thật ra thì trong lòng hắn cũng không có quá nhiều hứng thú với việc tu luyện của Thiên tộc.

Chẳng qua đợt này cũng chỉ thuận miệng nói ra, bây giờ bị chê bai điên cuồng như vậy quả thực có chút không nhịn nổi nữa rồi.

Chương 1844: Bị ép khởi động lại

"Linh Ý là gì?"

"Chính là thiên phú tu luyện độc nhất vô nhị của tộc ta, dựa vào Linh Ý bọn ta có thể hiểu được chân lý của thiên địa."

"Vậy làm sao để có được Linh Ý thiên phú đó?"

Thành ca ngẫm nghĩ, nếu như có thiên phú gì đó tặng cho người mới, hoặc là các loại nghi thức cảm ngộ thì có thể cho mình một bộ.

Nhưng Tông Phiêu Vương lại lắc đầu.

Hắn hất cằm lên với vẻ tự cho mình hơn hẳn người khác.

"Đó là bẩm sinh của tộc ta, không thể nào nhận được chỉ trong ngày một."

"Thật sự không có cách nào khác sao?"

"Không có, ngươi nên từ bỏ đi."

Sau khi Tông Phiêu Vương rời đi, Khương Thành cẩn thận đưa chiếc "lá cây" trong tay mình lên.

Đầu tiên là rót Hồn lực vào, sau đó là rót vào tiên lực, tiếp theo tạo ra Pháp cảnh.

Nhưng không hề có ngoại lệ, tất cả đều không có hiệu quả.

Chiếc lá này giống như một cái bảo rương được khóa bởi "công pháp bí tịch" vậy, chỉ có Linh Ý riêng biệt của Thiên tộc mới có thể mở ra được.

Còn thứ mà người ngoài nhận được thật ra cũng chỉ là một chiếc lá cây bình thường.

“Ta vẫn không tin.”

Đã ở trên cùng của lòng quyết tâm, Thành ca cứ thế bỏ chiếc lá vào trong miệng nhai nhai.

Răng rắc rộp rộp, chiếc lá rõ ràng rất mềm mại khi cầm trên tay.

Nhưng đến khi cắn vào thì lại giống như viên đá mỏng vậy.

Nhai xong hắn lập tức nuốt xuống.

Sau đó hắn cảm thấy toàn thân có phần hơi bủn rủn, tiếp đến là tê dại ngứa ngáy.

Trong đầu ong ong giống như đang bị hàng ngàn hàng vạn con ong vò vẽ đốt vậy.

Tiếp sau đó hắn lập tức ngã xuống.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

“Tinh! Kí chủ đã bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Cái này sẽ chết sao?

Biểu hiện của Khương Thành là hoàn toàn không có một chút chuẩn bị tâm lý nào cả.

Chẳng qua chỉ là ăn một miếng “ngọc phù” có ghi chép môn công pháp trên đó thôi mà, tại sao lại chết?

Bản thân mình là Đạo Thánh, thân thể Thiên Hoang Bất Diệt thể đó, bách độc cũng không thể xâm nhập vào nền tảng năng lực đúng không?

Hắn cũng không biết Toái Linh Phiến này thật sự không bình thường.

Trong hệ thống tu luyện của Thiên tộc, không tu thần hồn, không hấp thu nguyên lực, không giác ngộ Thiên Đạo, không coi trọng huyết mạch, cũng không quan tâm đến việc luyện thể gì đó.

Thứ mà bọn họ chú trọng là về ý.

Toái Linh Phiến cũng không chỉ đơn giản là ghi lại một số công pháp, mà quan trọng vẫn là chứa đựng Linh Ý của bản thân công pháp đó.

Nếu như Khương Thành đang ở bên ngoài, đụng phải sự tấn công của môn pháp này cũng chỉ như một cơn gió mát quất vào mặt, tiện tay là có thể đỡ được.

Nhưng hắn lại cứ khăng khăng nuốt vào.

Vậy cũng tương đương với việc buông bỏ tất cả phòng thủ và nghênh đón luồng ý này đánh sâu vào.

Ý của Thiên tộc cũng không phải là Ý cảnh.

Mà là một phương diện ở cấp độ khác, gần với ý chí và lý niệm nào đó.

Sau khi vọt vào bên trong cơ thể, thứ mà nó tấn công không phải là thân thể, cũng không phải chủ hồn mà là ý thức.

Ý thức của bản thân Khương Thành rất mạnh, cũng không đến nỗi bị một Linh Ý cấp độ nhập môn phá hủy.

Cắn răng kiên trì một hồi thật ra sẽ có thể gắng gượng vượt qua được.

Nhưng sau khi luồng ý chí lý niệm này tấn công ý thức thì sẽ gây ra phản ứng dữ dội với ngộ đạo tiên thụ.

Trong nháy mắt đã lập tức sát nhập vào hồn hải của hắn.

Thành ca không chịu nổi sự phục vụ của vị đại lão này.

Ý thức của hắn không bị Linh Ý đó tiêu diệt hoàn toàn mà ngược lại còn bị ngộ đạo Tiên Thụ nổ tung.

Để hoàn toàn tiêu diệt được Linh Ý, Tiên thụ còn tiện thể coi hồn hải làm chiến trường chà xát sâu bên trong hồn hải, cọ xát đến vỡ nát.

Theo một ý nào đó, lần này coi như ngộ đạo Tiên Thụ đã làm chuyện xấu với ý tốt.

“Tinh! Kí chủ mở ra Linh Ý thiên phú…”

Phương án giải quyết của hệ thống không phải là tiêu diệt ngộ đạo Tiên Thụ mà là mở ra Linh Ý thiên phú cho hắn, để cho hắn sau này có thể thuận lợi tiếp nhận ý của Toái Linh Phiến.

Như vậy sau này có những ý tương tự xông tới nữa thì ngộ đạo Tiên Thụ cũng sẽ coi là người mình, không đến nỗi có phản ứng lớn như vậy.

Nhưng lần hồi sinh này lại có nhiều khó khăn trắc trở hơn chút.

“Tinh! Bởi vì hệ thống chưa cập nhập dữ liệu của phương diện này, mở Linh Ý thiên phú thất bại…”

“Tinh! Cố gắng mở ra Linh Ý thiên phú một lần nữa…”

“Tinh! Bởi vì hệ thống chưa cập nhật…”

Nghe thấy những âm thanh nhắc nhở cứng nhắc không ngừng của hệ thống, Khương Thành trợn tròn mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy.

Có khi nào phương án cảm xúc của hệ thống cũng không thể nào chắc chắn được?

Mặc dù hắn cũng không cảm thấy hứng thú lắm với hệ thống tu luyện của Thiên tộc, nhưng có thêm một môn kỹ thuật ở trong người thì dù sao cũng tốt hơn là không có.

Linh Ý thiên phú mà vừa rồi hắn muốn có, nhưng Tông Phiêu Vương đã nói là không thể nào.

Bây giờ thực sự không được sao?

Tiếc là vì hệ thống chưa cập nhập dữ liệu của kỷ nguyên thứ nhất nên không thể nào có được.

“Cái này phải làm thế nào mới được đây?”

“Nếu như khởi động lại trên một triệu năm thì cuộc tranh đoạt thần vị đã sớm kết thúc rồi.”

“Nhưng nếu như không tái khởi động thì ta vĩnh viễn không thể hồi sinh được…”

Câu hỏi lựa chọn này cũng không khó làm.

Khương Thành chỉ có thể nhấn vào nút xác định khởi động lại.

Ngay sau đó hắn chìm vào giấc ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, âm thanh đầu tiên mà hắn nghe được vẫn là lời nhắc nhở của hệ thống.

“Tinh! Hệ thống đã cập nhật xong.”

“Tinh! Kí chủ mở ra Linh Ý thiên phú.”

“Tinh! Kí chủ hồi sinh thành công.”

Sống lại một lần nữa, Khương Thành quan sát xung quanh một lượt, phát hiện mình vẫn đang ở trong căn phòng trong sân vườn trước đó.

“Căn phòng này vẫn còn được bảo tồn nguyên vẹn giống như năm đó, thật là kỳ quái.”

“Và hơn một triệu năm đã trải qua mà kiếp nạn còn chưa tới sao?”

Hắn lắc đầu, chỉ có thể xem xét dáng vẻ biến hóa của hệ thống trước đã.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Hệ thống thương thành có rất nhiều thần thông, vũ kỹ, công pháp liên quan tới Tiên tộc và Thiên tộc.

Ngoại trừ cái đó ra còn có rất nhiều thiên tài địa bảo của Thiên giới.

Cũng giống như các quy luật của bản cập nhật mấy lần trước, điểm tiên nguyên cũng đã trở thành huyền tinh mới.

Một tỷ điểm tiên nguyên chỉ tương đương với một huyền tinh.

Trước mắt hắn có 353 tỷ điểm tiên nguyên, bị đổi thành ba trăm năm ba huyền tinh.

Khương Thành cũng đã quen với những thay đổi này, nên cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Hắn nhìn thử thì thấy bảng kỹ năng cũng không có thay đổi gì.

Nhưng hạng mục quan trọng nhất là hệ thống giá trị thanh danh thì không thấy, thay vào đó là một “giá trị thống trị” xa lạ.

Điều này làm cho Thành ca từ trước tới giờ bất cần đời đã lập tức nổi trận lôi đình trong nháy mắt.

Phải biết rằng trước kia giá trị thanh danh là một phần lớn trong thu nhập của hắn đó.

“Hệ thống, lăn ra đây giải thích cho ta!”

“Tại sao hệ thống danh vọng lại không có?”

“Cái giá trị thống trị này là cái con mẹ gì vậy?”

Hệ thống có lẽ cũng đã quen với tính tình của hắn từ lâu, nghe vậy cũng rất bình tĩnh bắt đầu phổ cập khoa học.

“Thống ngự chính là thống lĩnh, sai khiến mệnh lệnh người khác, cấp dưới của ngươi càng nhiều thì giá trị thống trị sẽ càng cao.”

“Giá trị thống trị có thể đổi thành huyền tinh, tỷ lệ đổi cao hơn so với giá trị thanh danh.”

“Hệ thống thống trị mới là phiên bản nâng cấp của hệ thống thanh danh, hy vọng ký chủ có thể tận dụng thật tốt…”

Hệ thống cũng xem như là không còn cách nào với Khương Thành.

Ngay từ đầu nhiệm vụ thống nhất tam giới yêu cầu hắn phải có dã tâm bừng bừng, chinh phục tất cả mọi người và thống trị toàn bộ thế giới.

Bình tĩnh xem xét lại thì hệ thống cũng coi như là vô cùng hiền hậu.

Nhiệm vụ không có kỳ hạn, cũng không trừng phạt nếu không hoàn thành.

Toàn bộ hành trình cũng không gây trở ngại cho Khương Thành, để hắn tùy ý phát huy, cho hắn quyền tự chủ rất lớn.

Quả thực chính là lương tâm của giới hệ thống.

Tuy nhiên, so với việc chinh phục người khác thì dường như Khương Thành vẫn thích làm màu ở trước mặt người khác hơn.

Suy nghĩ cả ngày đều là làm sao để làm màu được mượt mà hơn.

Trong cơn tuyệt vọng, hệ thống mệt mỏi chỉ có thể tàn nhẫn thôi.

Không phải là ngươi không có hứng thú với việc chinh phục thế giới sao, vậy cứ thế tăng thêm chức năng giá trị thống trị cho ngươi.

Chỉ có việc biến người khác thành cấp dưới của mình thì ngươi mới có thể nhận được lợi ích.

Xem ngươi có động lực hay không!

Chương 1845: Tu luyện ý thức

Chỉ đáng tiếc, sự khổ tâm này của hệ thống, Khương Thành dường như chẳng thèm nhận.

Hắn ngay tức khắc chửi thề.

“Cái con mẹ nhà ngươi ấy!”

“Ngươi coi ta dễ chơi vậy hả?”

“Giá trị thanh danh có thể dựa vào việc làm màu mà có được, hoàn toàn phù hợp với khí chất của ta.”

“Bây giờ không còn giá trị thanh danh nữa, ngày sau ta làm màu còn có gì vui mà nói nữa chứ?”

Hệ thống cũng bị tên này làm đơ luôn rồi.

Nói như kiểu ngươi có hệ thống giá trị thanh danh mới làm màu được vậy kìa.

Lúc trước không có giá trị chấn kinh và giá trị kinh sợ, chẳng phải ngươi cũng có thể ngày ngày ra vẻ à?

Thế là, nó mang theo vẻ không nóng không lạnh trả lời lại một câu.

“Thích làm màu như vậy, vậy ngươi có thể thử dùng việc làm màu để thống trị người khác.”

“Hả?”

Thành ca ngơ ra một cái.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi làm phản rồi à?”

“Ngươi nói rõ ràng cho ta, cái gì gọi là dùng việc làm màu để thống trị người khác hả?”

“Lại dám ra vẻ quái dị với ta, há lại có lí này…”

Hệ thống sớm đã tiến vào trạng thái giả chết, không còn trả lời lại nữa.

Dưới sự chán chường, Khương Thành chỉ có thể tạm thời gác lại đó, chấp nhận hiện thực "tàn khốc" này.

Sau khi hoàn toàn phát tiết xong, hắn ngoan ngoãn thật thà nhìn chức năng giá trị thống trị.

Tổng quan thì thật sự cũng như giá trị thanh danh.

Bộ hạ nghe theo mệnh lệnh của bản thân, chấp nhận sự thống trị của bản thân càng nhiều thì giá trị thống trị sẽ càng nhiều.

Thực lực của bộ hạ càng mạnh thì giá trị thống trị sẽ càng cao.

Về việc làm sao để chinh phục người khác, khiến người khác chấp nhận sự thống trị của mình thì Khương Thành vốn chẳng có kinh nghiệm gì cả.

Nghĩ cả nửa ngày trời, cũng không nghĩ ra được gì tâm đắc cả.

Chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên thôi.

Hắn quyết định xem thử Linh Ý thiên phú vừa mới có được rốt cuộc là quái gì.

Vừa mới cảm nhận không cẩn thận, hắn suýt chút đã dọa bản thân một cái.

Thấy sâu bên trong hồn hải, ý thức của hắn lại có một hình dạng thực chất chân chính.

Phải biết rằng, ý thức và linh hồn là hai chuyện khác nhau.

Thứ này tuy cũng ở trong hồn hải, nhận được sự bảo vệ của thần hồn, nhưng vốn là vô hình vô chất.

Dù đã tu luyện thành tiên, thần hồn có lớn hơn nữa, ý thức vẫn chỉ có thể dựa vào ý chí tinh thần mong manh vô cùng để chống đỡ, vốn không theo đó mà lớn hơn bao nhiêu cả.

Mà bây giờ, ý thức của hắn lại không không lột xác, có được thực thể chân chính.

Khi tâm trạng bình ổn lại, chính là một người tí hon được hắn thu nhỏ lại rất nhiều lần, chỉ có điều là toàn thân phát ra ánh sáng tim tím.

Nhưng nội tâm vừa khẽ động, hình thái người tí hon này cũng theo đó mà thay đổi.

Lúc thì là người, khi thì là rồng, lúc lại là kiếm, khi lại là mây…

Đúng là biến hóa khôn lường.

Mà khi một ý niệm lại động tiếp, linh ý kia lại rời cơ thể mà xuất khiếu.

Nhưng vào thời khác xuất khiếu, thân thể mất đi ý thức sẽ mềm nhũn tê liệt.

Khương Thành lập tức thu lại thần thông.

“Thế này cũng thật không tưởng quá.”

Chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến ngược lại không phải thiên phú này lợi hại ra sao.

“Linh ý này có thể trực tiếp phản ánh được nội tâm ta nghĩ gì, vậy nếu như bị người ta nhìn thấy được, há chẳng phải tâm tư đều bị lộ rồi sao?”

“Bỏ đi, vẫn nên mua một quyển công pháp của Thiên tộc trong hệ thống thương thành để bớt lo đã.”

Bây giờ hắn đã không cần tìm Toái Linh Phiến của Tông Phiêu Vương nữa rồi.

Bởi vì trong hệ thống thương thành có tất cả những pháp môn mà Thiên tộc có.

Cho dù là công pháp linh ý hay là thần thông linh ý đều có cả.

Khương Thành vốn định chọn luôn công pháp đỉnh cấp nhất.

Nhưng nhìn thấy sau giá trị là một chuỗi những con số 0, lại nhìn sang tài khoản huyền tinh chỉ có ba chữ số, chỉ có thể tạm thời gạt bỏ đi ý nghĩ này.

So với công pháp của Thiên tộc, công pháp của Tiên tộc bên kia lại rẻ vô cùng.

Đỉnh cấp nhất cũng chỉ có mấy chục huyền tinh.

“Xem ra Thiên tộc quả nhiên là ghê gớm mà.”

Cuối cùng hắn chỉ có thể chọn công pháp “Minh Ý Quyết” trung đẳng, giá trị một trăm huyền tinh.

Sau khi nhấn nút mua, hắn lập tức đã học được trọng đầu tiên của môn công pháp này.

Nhấn nút chỉ dẫn công pháp, sau khi linh ý nhẹ nhàng xoay bảy vòng, ý thức của hắn đã có được cảm giác ổn định.

Lúc này, hắn phát hiện bản thân cơ bản đã có thể khống chế được ảnh hưởng của việc nghĩ ngợi linh tinh với ý thức rồi.

Đây chính là hạng mục tu luyện cơ bản của Thiên tộc.

Đầu tiên phải khống chế được ý thức của bản thân mới có thể nói được những chuyện khác.

Mà chuyện này cũng có nghĩa là, linh ý của hắn đã tấn nhập đến nhị trọng.

Mất cả ba phút, công pháp nhị trọng này xoay hai mươi vòng, linh ý mới thăng lên lần nữa.

Hắn phát hiện, thế giới xung quanh dường như có được chút thay đổi.

Rõ ràng vẫn là thế giới ấy, nhưng dường như lại thân thiết với bản thân hơn một chút.

Việc tu luyện của Thiên tộc chính là dựa vào linh ý mà cảm ngộ thiên địa chí lí, hắn giờ đây mới được coi là vừa nhập môn.

Mà vào lúc này, công pháp cũng bước vào tam trọng.

Đối với Khương Thành mà nói, đây có thể xem là một lần tu luyện nghiêm túc hiếm có.

“Minh Ý Quyết” tổng cộng có hai mươi bốn trọng.

“Đây vẫn chỉ là công pháp trung cấp.”

“Cứ vậy mà xem thì dù có luyện xong hai mươi bốn trọng, trong Thiên tộc e cũng chỉ có thể xem là trình độ phổ thông thôi nhỉ?”

Thời gian nguyên cả một ngày, hắn cuối cùng cũng gian nan luyện xong môn công pháp này đến thập trọng.

Về sau, số vòng mỗi một trọng cần xoay lại càng ngày càng nhiều.

Hắn nghĩ muốn đột phá đến trọng sau, không mất thời gian hai ngày thì không xong, chỉ có thể tạm thời ngưng lại.

Hắn vốn không biết, bản thân lại vừa tạo ra thần tích.

Lịch sử Thiên tộc vẫn chưa có ai có thể đột phá đến thập trọng cả.

Dù có là cường giả tuyệt thế như Tinh Diệu Hoàng, năm ấy lần đầu tu luyện, thời gian một ngày chỉ có thể đột phá đến ngũ trọng.

Mà đó lại được tất cả những tọc nhân Thiên tộc ghi lại tôn thờ rồi.

Cũng vì nguyên nhân ấy, quan trọng vẫn là hệ thống sản xuất sản phẩm ngon lành.

Linh ý thiên sinh là thiên phú của tộc nhân Thiên tộc, cũng có phân cao thấp.

Mà linh ý thiên phú hệ thống cho Khương Thành, đương nhiên sẽ là loại cao cấp nhất, tu luyện ít mà được nhiều.

Ngoại việc này ra, chính vì bởi hắn vốn là một Đạo Thánh nữa.

Dù hệ thống tu luyện khác với Thiên tộc, nhưng chung quy thì đạo lí cũng gần gần như nhau.

Đặc biệt là sau bảy ngày, bắt đầu thích nghi được với quy tắc thiên địa nơi đây, hắn càng trực tiếp lướt qua.

Tu luyện công pháp đến bước này, rất nhiều việc vốn dĩ không hiểu, hắn cũng dần dần hiểu ra.

Hệ thống tu luyện của Thiên tộc không giống với bất cứ hệ thống tu luyện nào trước đó hắn từng gặp phải.

Mỗi một tộc quần tu luyện về bản chất đều hấp thu sức mạnh từ ngoại giới, ví dụ như tiên lực, huyền lực, linh lực, từ đó khiến bản thân mạnh hơn.

Khi tăng tu vi của bản thân, lại cảm ngộ được thiên đạo và quy tắc mà dần khiến bản thân thăng hoa.

Biến bản thân mình trở nên càng ngày càng mạnh hơn.

Mà Thiên tộc, ngay từ ban đầu đã chọn một hướng đi hoàn toàn khác.

Có lẽ nguyên nhân là do khi bọn họ sinh ra, Thiên giới căn bản không có sự tồn tại của nguyên lực, hoặc nguyên nhân là do có được linh ý thiên phú đặc biệt.

Vậy nên, bọn họ vốn không cần phải lựa chọn hấp thu sức mạnh của ngoại giới để khiến bản thân mạnh hơn.

Mà gửi gắm bản thân vào thiên địa.

Mượn linh ý cảm ngộ thiên địa chí lia, từng bước nâng cao nhận thức của bản thân về thiên địa tưn nhiên.

Những tộc quần mà Khương Thành từng thấy, dù có là Ảnh tộc, Hồn tộc đều cần có một thể mang.

Còn Thiên tộc, thân thể bọn họ giống như là thừa thãi vậy.

Khi tu luyện đến mức cao thâm, bọn họ thậm chí có thể hợp thành một thể với thiên địa xung quanh không phân biệt.

Chương 1846: Sao ngươi lại học được

Nếu như xem tu tự thân thành nội tu, vậy nối thông thiên địa và quy tắc sẽ được xem là ngoại tu liên hệ với ngoại giới.

Vậy Yêu tộc, Nhân tộc, Linh tộc, nhưng tộc quần này có thể gọi là nội tu kiêm ngoại tu.

Thực tế thì đến cả quần tộc là Vu tộc nghiên cứu thiên địa cũng là nội tu kiêm ngoại tu.

Như Lam Đề và Đại Tế Tư, bọn họ cũng cần hấp thu tiên lực để nâng cao cảnh giới tu vi của mình.

Quần tộc duy nhất Khương Thành gặp phải không phải nội tu kiêm ngoại tu chính là Huyền Tộc.

Tộc quần này chuyên tu luyện tiểu thế giới trong cơ thể, coi như là nội tu.

Mà Thiên tộc hiện giờ thì chỉ có thể xem là ngoại tu.

Bọn họ hoàn toàn đã bỏ đi việc tu luyện tự thân.

Bởi vì theo như lí niệm của bọn họ, cái phần thân thể phụ này chính là một phần của thiên địa ngoại giới, không có gì khác biệt với núi sông, trăng sao cả.

Thiên địa dùng được thứ ngươi chuyên môn tu luyện sao?

Thuận theo tự nhiên, để bản thân hoàn toàn dung nhập vào đó là được.

Quá trình thiên địa mạnh lên chính là từng bước tiêu trừ đi sự ngăn cách giữa bản thân và ngoại giới.

Dung hợp với thiên địa ngoại giới càng sâu thì sẽ càng mạnh.

Cường giả, thậm chí bản thân chính là thiên địa một phương, một ý thức chính là ý chí của thiên địa một phương.

Vậy một bút tích cũng cao cấp hơn nhiều so với tiên nhân bình thường hì hà hì hục triển khai võ kỹ rất nhiều.

Thân thể Thiên tộc quả thực rất yếu, bởi vì không có tiên lực, nguyên lực, cũng không có tôi thể.

Nhưng nó không coa nghĩa là tuổi thọ bọn họ ngắn.

Bởi vì thân thể và thiên địa ngoại giới đã trói buộc với nhau.

Thiên địa bất vong thì thân thể cũng sẽ không thối nát.

“Lợi hại vậy sao, vậy chẳng phải là vô địch rồi à?”

Cảnh giới thập trong trước mắt này của Khương Thành không là gì cả, cũng chưa đạt đến mức dung hoà thành một thể với thiên địa xung quanh.

Nhưng theo như sự mô tả công pháp để suy đoán, tu luyện về sau này, dù có hủy diệt đi thân thể của Thiên tộc cũng vô ích.

Bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể nhờ vào thiên địa tự nhiên để tái tạo lại một lớp vỏ thân thể.

“Có chút đồ rồi.”

Một người trước giờ tu luyện không động bao nhiêu lực như hắn khoa mà có được chút hứng thú với hệ thống này của bọn họ.

Bởi vì luyện đến sau cùng có thể làm được rất nhiều chuyện mà những tiên nhân bình thường không làm được.

Lúc này, hắn cảm giác bên ngoài truyền đến làn dao động.

Rõ ràng không có cảm nhận thần hồn nhưng lại có thể thông qua sự biến hóa của ngoại giới mà đoán ra được có người đến.

Tiếp sau đó, thân ảnh của Tông Phiêu Vương xuất hiện ở cửa.

“Thế nào, quen với nơi này chưa, hôm nay ta định…”

Lời của hắn còn chưa nói xong, Thành ca đã cười tiến lên đón.

Đánh giá hắn một vòng trên dưới, còn hí ha hí hửng vỗ vào vai hắn.

“Qua mấy trăm triệu năm rồi, ngươi vẫn hệt như trước đó, được đấy được đấy.”

Hắn quả thực có lí do để vui vẻ.

Hệ thống khởi động lại không biết đã qua mấy trăm triệu năm rồi nhỉ?

Vốn lo lắng đại kiếp kết thúc, việc tranh đoạt thần vị hạ màn.

Bây giờ nhìn thấy Tông Phiêu Vương còn sống sờ sờ, vậy chứng tỏ hắn vẫn chưa bỏ qua được đại sự sau đó.

“Ngươi lại muốn chơi màu mè hoa lá gì đây?”

Phiêu Tông Vương hất tay hắn ra, chau mày, cả mặt ngờ nghệch.

“Chúng ta mới gặp hôm qua, gì mà qua mấy trăm triệu năm? Đừng qua mặt ta.”

Hôm qua sau khi lĩnh giáo một phen, hắn biết được tên tiểu tử trước mặt không phải là một người biết an phận, không thể lơ là được.

“Hả? Mới qua có một ngày?”

Thành ca đứng hình.

Lần khởi động lại hệ thống mới này không mất ngàn vạn năm hay thậm chí hơn trăm triệu năm sao?

“Nếu không thì sao?”

Tông Phiêu Vương không khách sáo tìm một cái ghế ngồi xuống.

“Lẽ nào thế giới của các ngươi trước đây, một ngày ngắn ngủi là một trăm triệu năm ư?”

“Hệ thống, đây là tình huống gì vậy? Giải thích rõ cho ta.”

Hệ thống bị Khương Thành gọi ra bình tĩnh đáp: “Vị diện của của lần nâng cấp này bằng với vị diện trước đó, vậy nên rất dễ, thời gian cũng ngắn.”

“Đây đã không phải là vấn đề thời gian nữa rồi nhỉ?”

Khương Thành khẽ tính thử một lát, bản thân tu luyện dùng mất một ngày.

Vậy cũng có nghĩa là lần khởi động lại này của hệ thống chỉ dùng thời gian một giây thôi là hoàn thành rồi.

“Vậy nên ngươi có thể giải thích xem trước đây sao lại lâu đến vậy không?”

“Thời gian nâng cấp ngắn, không phải là chuyện kí chủ muốn thấy nhất sao?”

“Ngươi chơi ta à?”

Hệ thống lại lần nữa không lên tiếng, bước vào trạng thái giả chết.

Khương Thành cũng hết cách với nó, chỉ có thể dời sự chú ý đến người của Tông Phiêu Vương.

“Khụ, gì ấy nhỉ, tộc của các ngươi có cái bảo vật, thuốc hay gì có thể tăng tốc tu luyện không?”

So với việc từ từ khổ sở tu luyện theo công pháp, hắn lại muốn đi đường tắt hơn.

Đó mới phù hợp với thân phận nhân vật chính mà.

Nhìn ngón tay đang xoe xoe của hắn, Tông Phiêu Vương muốn phun cho hắn một cái.

Nhưng nghĩ đến thân phận đặc biệt là thần thai, và cả sự giao phó của Tinh Diệu Hoàng, chỉ có thể kiềm nén sự kích động này.

“Ngươi nhập môn không được, muốn mấy thứ đó có ý nghĩa gì chứ?”

Hắn nghiêm mặt, nói với vẻ sâu xa: “Có vài thứ không thể nào nói bằng lời được, chỉ có thể dùng ý hội, đến nhập môn còn nhập môn không được thì chứng tỏ ngươi vô duyên rồi.”

“Vẫn nên suy nghĩ việc tu luyện thể hệ của Tiên tộc đi, nó có lẽ gần gũi hơn với ngươi, với lại thần thai như ngươi…”

Lời của hắn còn chưa nói xong, khí tức thiên địa xung quanh đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Nhụy hoa sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã biến hóa mười mấy màu, cuối cùng biến thành một đóa hoa trong nước.

Chỉ có điều đó bình thường đều do lực quy tắc tác động, hoặc là dùng một tiên thuật đặc biệt.

Nhưng khí tức quy tắc xung quanh lúc này vốn không hề giao động, cũng không có sự can dự của Thiên Đạo.

Tông Phiêu Vương nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt không thể tin được khóa chặt Khương Thành ở trước mặt.

“Là ngươi!”

Hắn đứng bật dậy.

“Ngươi, ngươi lại có thể trực tiếp khuấy động lực thiên địa xung quanh?”

“Sao ngươi có thể học được?”

Nói thật lòng, chút thủ đoạn nhỏ này của Khương Thành trước mặt hắn chẳng là quái gì cả.

Dù gì thì hắn cũng thuộc đám đỉnh cao trong thể hệ tu luyện của Thiên tộc.

Cảnh giới của Thiên tộc có ba giai thiên, địa, nhân, mỗi cấp có mười hai trọng.

Trình độ của Khương Thành trước mắt là Nhân giai thập trọng, mà Tông Phiêu Vương đã là Thiên giai thập trọng rồi.

Sự chênh lệch về mặt linh ý của hai ngươi đã như trời với đất rồi.

Hắn kinh ngạc bởi vì hôm qua Khương Thành căn bản không phải Thiên tộc, không thể nào có linh ý thiên phú.

Hắn sao có thể nhập môn được?

Chuyện này quả thực quá bất hợp lí.

Khương Thành tất nhiên sẽ không nói cho hắn biết việc bản thân chết một lần, hệ thống sẽ giúp bản thân mở hack.

“Đó chẳng phải vì ngươi cho ta một Toái Linh phiến sao, ta thử tham ngộ nó một lát.”

Hắn nhún vai, cố ý làm ra vẻ cảm khái: “Không thể không nói, linh ý này thật sự có phần không đơn giản, mất thời gian cả một ngày của ta mới làm được.”

Thời gian lâu gớm nhỉ?

Tông Phiêu Vương suýt chút bị cách làm màu đỉnh cao của hắn chọc cho sặc chết.

“Chuyện này là không thể nào.”

Hắn lắc đầu lia lịa.

“Rõ ràng ngươi không phải Thiên tộc bọn ta, hơn nữa linh ý là thứ bẩm sinh, cũng không thể nào tham ngộ ra được.”

Chương 1847: Thánh Thiên Hóa Địa bí điển

Hôm qua Khương Thành muốn hiểu về việc tu luyện của Thiên tộc, Tông Phiêu Vương cồn không ngừng bảo hắn ngu ngốc vọng tưởng.

Hôm nay vừa đến lại giở trò một phen.

Kết quả chớp mắt một cái, Khương Thành đã làm được chuyện không thể nào rồi.

Chuyện này quả thực khiến hắn khá lúng túng.

Lúng túng đến mức bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

“Ngươi cũng biết đấy, ta là Thần thai trong lời tiên tri.”

Thành ca vỗ vai hắn, tốt bụng giúp hắn giải thích một chút.

“Chuyện này…”

Tông Phiêu Vương há hốc mồm, nhất thời không có gì để nói.

Nội tâm thầm buồn bực, thần thai này khó tránh quá thần rồi nhỉ?

Trực tiếp phá vỡ lẽ thường.

“Vậy nên ta mới hỏi ngươi, có cái gì có thể tăng cấp linh ý nhanh nhanh không?”

“Cái này thì thật sự không có, chỉ có từng bước tu luyện theo công pháp, nhiều hơn thì dựa vào cảm ngộ.”

Thành ca thất vọng vô cùng.

Chỉ có thể kiếm cái khác.

“Vậy ngươi cho ta ít Toái Linh phiến công pháp cao giai đi.”

Hắn suy nghĩ, nếu bản thân ăn một Toái Linh phiến cao cấp hơn, có thể nào chết thêm lần nữa rồi lại lần nữa mở hack không.

Tông Phiêu Vương cũng không biết ý nghĩ này của hắn.

Nhưng Toái Linh phiến của Thiên tộc vẫn là thứ rất quý hiếm, bởi vì linh ý đặc biệt rót vào đó, mỗi một chiếc được chế tạo đều tổn hại bản thân một lần.

Hơn nữa sau khi tham ngộ cũng mất đi hiệu quả.

Hắn cơ bản không nỡ đưa.

“Cảnh giới linh ý của ngươi hiện giờ thấp như vậy, làm sao có thể dùng được công pháp cao giai, công pháp lần trước đưa cho ngươi đủ để tu luyện rất lâu rồi.”

“Ngươi nhỏ mọn quá rồi đấy? Còn là Vương gia nữa, tầm nhìn thế à?”

Thành ca đánh giá hắn một cái rồi khinh thường nói: “Hơn nữa ngươi đừng quên, hoàng thượng của các ngươi đã giao phó gì cho ngươi, tội chểnh mảng với thần thai ngươi gánh nỗi không.”

Tông Phiêu Vương suýt chút bị hắn chọc cho tức chết.

Tên tiểu tử này thật đáng hận.

Kiếm sơ hở moi lợi ích từ bản thân.

Nhưng nghĩ thử nếu Khương Thành đi tìm Tinh Diệu Hoàng, Tinh Diệu Hoàng sẽ hạ lệnh bắt bản thân toàn lực phối hợp cung cấp công pháp cao giai.

“Coi như ngươi lợi hại.”

Trong sự chán chường, hắn chỉ có thể lục lọi móc ra một “chiếc lá”.

So với chiếc lá xanh lần trước, chiếc lá lần này lộ ra mà vàng kim, vừa nhìn đã thấy cao cấp hơn lần trước nhiều.

“Cho ngươi cho ngươi, bây giờ hài lòng rồi chứ!”

Sau khi Khương Thành gắng gượng nhận lấy, hắn lại bắt đầu xoa ngón tay.

“Công pháp có rồi, võ kỹ thần thông gì đó của Thiên tộc các ngươi cũng cho ta một tá đi.”

Hệ thống thương thành thì cũng có, nhưng giá cả mắc quá.

Nghĩ đến trước mắt chỉ có hơn hai trăm huyền tinh, mua một cái trung giai cũng thấy phí nữa.

Chi bằng trực tiếp hỏi cái tốt, há chẳng phải quá tuyệt sao?

Tông Phiêu Vương không nhịn được nữa rồi.

“Ta cảnh cáo ngươi đừng quá đáng đấy nhá!”

Hắn chỉ vào mũi Khương Thành, đó là cái chỉ tay mang theo sự tức giận tột đỉnh của bản thân.

“Tầm nhìn, tầm nhìn nào.”

Khương Thành hất ngón tay của hắn xuống một cách qua quýt.

“Nghĩ đến việc sau này thần thai có thể giúp các ngươi đánh bại Tiên tộc, mà ngươi chỉ cần bỏ ra có chút toái phiến công pháp, võ kỹ, lời biết bao?”

“Vụ mua bán này, ta hận không thể cho bản thân mình trăm lần luôn ấy.”

Tông Phiêu Vương rất muốn bóc phốt, hóa ra ân oán hận thù của Thiên tộc và Tiên tộc trong mắt ngươi chỉ là một vụ làm ăn thôi ư?

“Có thể mong chờ được không còn chưa chắc.”

“Chỉ với thực lực hiện giờ của ngươi, cao thủ của bên kia còn chẳng thèm nhìn nữa.”

“À, đúng đúng đúng.”

Khương Thành hoàn toàn không phản bác, thậm chí còn tán đồng với hắn.

“Vậy nên mới cần tu luyện tăng sức chiến đấu mà, học hành mới thành tài, lẽ nào ngươi hi vọng thần thai ngày nào cũng hoang tàn à?”

Tông Phiêu Vương trực tiếp bị hắn làm cho cạn lời.

Nhưng mà ngay sau đó, trong đầu của hắn đột nhiên sáng lên tia linh quang.

Phải rồi, sao có thể bỏ quên gốc rạ ấy nhỉ?

“Ngươi muốn học võ kỹ của tộc ta, muốn tăng sức chiến đấu?”

“Phải đó.”

“Vậy ngươi cũng không cần tìm ta để lấy Toái Linh phiến.”

“Tại sao chứ?”

Tông Phiêu Vương thản nhiên nói: “Toái Linh phiến vẫn cần từ từ cảm ngộ mà học, nhưng trước mắt có một cơ hội, không cần cảm ngộ mà trực tiếp học được.”

“Còn có việc tốt như vậy sao?”

Ánh mắt Thành ca sáng lên.

Vậy há chẳng phải ưu tú y như hệ thống thương thành sao?

Kích hoạt một chút là được rồi?

“Đúng thế, qua ba tháng nữa là đến lễ Thiên Kỳ của tộc ta.”

Tông Phiêu Vương cười như không cười nói: “Khoảng thời gian này sẽ có phần thưởng thiên địa, sẽ cho tất cả tộc nhân Thiên tộc một cơ duyên.”

“Chỉ sợ ngươi không nắm chắc được.”

Khương Thành nghĩ thời gian ba tháng cũng không dài.

“Yên tâm đi, kinh nghiệm của ca phong phú, có thể nắm một cách nhẹ nhàng.”

Tông Phiêu Vương thầm oán trong lòng, một người mới hôm nay vừa nhập môn như ngươi có quái gì kinh nghiệm chứ.

“Vậy được, đến lúc đó ta sẽ đưa ngươi đi.”

Nói xong, hắn rời khỏi nơi này như chạy trốn.

Hắn không muốn ở cùng Khương Thành nữa.

Tên tiểu tử này cứ gặp mặt không phải bảo vật thì lại cần lợi lộ, hắn sợ gặp thêm vài lần nữa, bản thân cũng sẽ tán gia bại sản.

Sau khi hắn rời đi, Khương Thành liền móc Toái Linh phiến màu vàng kim kia ra.

Lần này hắn chỉ dùng linh ý của bản thân khẽ thúc giục, lập tức đã đọc được nội dung bên trong đó.

Đó là bí thuật tu luyện cao giai có tên “Thánh Thiên Hóa Địa bí điển”.

Cả bộ công pháp bao quát vạn tượng, thâm sâu khó hiểu.

Tổng cộng hơn ba mươi lăm trọng, cao cấp hơn nhiều so với “Minh Ý Quyết” hắn mua trong hệ thống thương thành trước đó.

Tông Phiêu Vương lần này quả thực đã xuất huyết lớn rồi, công pháp tầng lớp này ở cả vương triều Tinh U cũng chưa có quá năm mươi người có tư cách tiếp cận được.

Chủ yếu là do bị Khương Thành chọc cho đầu phát nóng, thân phận thần thai ở ngoài quả thực không thể kinh thường.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không giao ra.

Dựa vào linh ý, Khương Thành đọc lướt qua một lần.

Nhưng cũng không có tác dụng gì cả.

Tuy ý chí bên trong hắn có thể cảm nhận được rất rõ, cũng có thể có được chút quyết từ bên trong đó chiết ra.

Công pháp là vậy, cần thời gian tham ngộ và khổ tu lâu dài.

Càng huống hồ gì cảnh giới chân ý trước mắt của hắn có phần quá thấp.

“y, mấy công pháp này thật bất tiện, không thể trực tiếp ấn kích hoạt được.”

Hắn tiếc nuối cảm thán một tiếng, sau đó lại bỏ Toái Linh phiến công pháp cao giai đủ để khiến vô số tộc nhân Thiên tộc điên cuồng này vào mồm.

Lại nhai qua nhai lại, sau đó nuốt xuống không chút do dự.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, hi vọng Toái Linh phiến lần này giết chết bản thân, sau đó lại mở hack tăng cấp.

Nhưng sau khi Toái Linh phiến lần này nuốt xuống, hắn lại không hề chết, ngược lại lại rơi vào sự nguy hiểm thật sự.

Ý chí công pháp trong Toái Linh phiến này quả thực giống với lần trước, phát động xung kích về ý thức của hắn.

Nhưng mà lần này, ngộ đạo tiên thụ lại không xuất động như lần trước.

Bởi vì hôm qua hệ thống đã hack, cải tạo ý thức của Khương Thành thành linh ý của Thiên tộc.

Cái này và ý chí trong Toái Linh phiến coi như là đồng loại.

Sau khi ngộ đạo tiên thụ phát giác ý chí công pháp này xung kích ý thức của kí chủ, không phán định nó là kẻ địch của kí chủ xâm nhập nữa.

Ngược lại lại coi ý chí công pháp này như người mình, không bận tâm đến.

Hậu quả tạo thành đó là một tai nạn rồi.

Ngộ đạo tiên thụ không xuất động, Thành ca không thể nào chết đi vẫn là chuyện nhỏ.

Quan trọng nhất là ý thức của hắn, lúc này đã bị ý chí công pháp kia điên cuồng xung kích và đồng hóa.

Chương 1848: Kiến ăn voi

Chuyện này đối với Khương Thành mà nói đã coi như là nguy hiểm thật sự rồi.

“Thánh Thiên Hóa Địa bí điển” là do đích thân Tông Phiêu Vương - một cao thủ thiên giai thập trọng luyện chế.

Bên trong chứa đựng ý chí của cường giả đỉnh cao như hắn.

Ý chí đó bao la đến đâu chứ?

Nếu đổi lại thành người khác, cho dù là tộc nhân Thiên tộc có cảnh giới Thiên giai lục trọng cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Chỉ có hai kết quả tạo ra.

Hoặc là ý thức của bản thân bị ý chí kia hoàn toàn phá vỡ.

Hoặc là bị ý chí đó đồng hóa.

Cho dù là kiểu nào thì cuối cùng Khương Thành cũng sẽ mất đi ý thức của chính mình.

Đối với tình huống như vậy, hệ thống hồi sinh cũng không thể nào được kích hoạt.

Năm ấy ở biển Thiên Đạo, Khương Thành suýt chút bị ép hợp đạo mà mất đi bản thân, lần ấy may có ngộ đạo tiên thụ cứu hắn.

Còn lần này, ngộ đạo tiên thụ cũng không xuất động gì cả.

Kết cục đau thương của hắn gần như đã được định sẵn.

Trong lúc gấp gáp, hắn điều động lực trọc.

Nhưng lực trọc trước giờ không hề vô ích, cho dù là tiên lực, thần hồn hay là căn nguyên, thậm chí đạo tự thân đều cản được đó, lần này chẳng hề có chút tác dụng nào cả.

Bởi vì trận hỏa chiến lần này diễn ra ở tầng ý thức.

Đó thật sự có phần vi diệu, thoát khỏi phạm vi nghiệp vụ của lực trọc.

“Xem ra chỉ có thể quay ngược thời gian rồi.”

Nắm lấy chút tỉnh táo cuối cùng, Khương Thành mở màn hình kỹ năng quay ngược thời gian.

Nhưng ngay khắc sau, hắn lại muốn chửi ầm lên.

Ý chí này đến từ cao thủ Thiên giai thập trọng, muốn quay ngược lại cần số huyền tinh với giá không rẻ.

Mấu chốt quan trọng nhất là chuyện tranh đoạt Thần vị lần này vốn là đoạn thời gian lấy được ở Thiên Đạo.

Thiên Đạo đang điều khiển thời gian.

Nếu hắn muốn quay ngược thời gian, trở về lúc hắn ăn lá Toái Linh phiến ấy thì giống như làm hại Thiên Đạo, buộc phải trả một cái giá lớn.

Nhìn màn hình hiển thị cần năm trăm triệu huyền tinh, rồi lại nhìn 253 điểm huyền tinh của tài khoản, ca này chỉ có thể cảm thán một cách bi thương.

“Toi rồi!”

Lần này đúng là không làm không chết mà.

Người đầu tiên trong lịch sử bị công pháp tiêu hủy nếu truyền ra ngoài thì mất mặt biết bao.

y, sao bản thân vẫn còn rỗi hơi đi cảm khái thế?

Sao vẫn chưa mất đi ý thức?

Hắn dường như phát hiện ra điều gì đó không đúng.

Linh ý sâu trong hồn hai lúc này đang bị ý chí công pháp kia bao vây lấy.

Tạo thành một vòng xung kích không lối thoát.

Ý chí của Tông Phiêu Vương mạnh như vậy, so với nó, linh ý cra Khương Thành chỉ giống như ngọn đèn le lói giữa trời gió.

Theo như tình huống bình thường, có lẽ chẳng cần thời gian một giây là bị vùi dập luôn rồi.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn đó là cảnh tượng ấy không hề xảy ra.

Viền ngoài linh ý của hắn phát ra ánh sáng tím mờ nhạt.

Con sóng vàng kim ập đến đánh kia lại đơ ra, không thể nào xâm nhập được vào tầng ánh sáng mỏng ấy.

Cả cảnh tượng nhìn có vẻ không hề cùng cấp, cho người ta cảm giác quỷ dị giống như con kiến đấu với cự long vậy, nhưng nó lại cứ xảy ra thật.

Khương Thành đột nhiên hiểu được.

“Bản thân linh ý có phân phẩm chất.”

“Linh ý của ta là do hệ thống cho, phẩm chất có lẽ đã đạt đến cấp bậc cao nhất của giới hạn trên.”

“Lẽ nào có thể nói, do linh ý của Tông Phiêu Vương có phẩm chất không đr cao nên tự nhiên sẽ bị áp chế dưới linh ý của ta à?”

Chuyện như thế này cũng không phải hiếm thấy trong các tộc quần.

Ví dụ như Giao Long Đế cảnh cửu trọng khi gặp Thương Long Đế cảnh nhất trọng, theo bản năng sẽ sinh ra cảm giác tôn kính thần phục.

Đó là do huyết mạch Giao Long có khoảng cách kém hơn nhiều so với huyết mạch Thương Long, cuối cùng tạo nên nỗi sợ áp chế huyết mạch bẩm sinh.

Sự suy đoán của hắn gần như đã đúng.

Làn sóng ý chí màu vàng kim kia như núi, thần uy như thiên, lại không thể nào trấn áp được một đóa hoa dưới chân núi.

Nhưng mà tình huống này vốn cùng không phải tuyệt đối an toàn.

Ý chí màu vàng kim kia vẫn theo bản năng đánh vào linh ý của hắn.

Có vài nơi trên đường biên giới có ánh sáng tim kia đã xuất hiện sự hao tổn.

Giao Long Đế cảnh cửu trọng kính ngưỡng Thương Long Đế cảnh nhất trọng, nhưng nếu thật sự chiến đấu thì Thương Long vẫn thua rất thảm.

Ánh sáng tím kia tuy có thể xóa bỏ một phần ý chí kim sắc, nhưng nó có thể cầm cự được bao lâu?

Nhìn thấy ánh sáng tím kia dần trở nên lỗ chỗ, linh ý của Khương Thành lung lay sắp ngã.

Một khi bị vỡ, vậy hắn coi như là toi rồi.

Nhưng mà sau khi quan sát một khác, hắn dần dần lại phát hiện ra một chút hi vọng.

Có một vài ánh sáng tím rõ ràng đã bị xóa bỏ, nhưng lại sinh ra lần nữa.

“Sao có thể như vậy nhỉ?”

Hắn nhìn thật kĩ, cuối cùng đã tìm ra được nguyên nhân.

Tử mang kia giao phong với ý chí kim sắc, đa phần sẽ bị bào mòn xóa bỏ, nhưng vẫn còn một bộ phận rất nhỏ lại bị ánh sáng tím kia đồng hóa ngược lại, biến thành một bộ phận của bản thân.

Bộ phần đồng hóa ấy lại làm mạnh thêm linh ý của hắn.

Khương Thành nhất thời vui mừng lên.

“Phẩm giai của linh ý ta đây cũng cao quá rồi nhỉ?”

“Nhỏ bé như vậy mà có thể quay ngược trở lại làm kiến nuốt voi?”

Vì để tránh khỏi nguy cơ, hắn bắt đầu trở nên bận rộn.

Có một vào chỗ ánh sáng tím trở nên hùng hậu, hắn lập tức điều động đến vị trí bị xuyên mỏng.

Dù sao cũng phải bảo vệ linh ý bên trong tử mang không được có chút tổn hại nào.

Hắn rất rõ, một khi vòng phòng ngự tử mang bị thủng thì bản thân sẽ toi luôn.

Thời gian trôi qua từng chút.

Ý chí màu vàng kim xung quanh cuối cùng đã bị tiêu hao một phần, nhưng vẫn tiếp tục đánh trước đánh sau, nhìn một cái chẳng thấy bờ.

Hết cách, ai bảo hắn cứ muốn có công pháp cao giai nhất chứ.

Đương sự bận rộn lúc này trong lòng đã cảm thấy hối hận.

Biết sớm vậy thì đòi cái công pháp thấp giai hay trung giai gì đó ăn là được rồi, vậy thì độ nguy hiểm cũng nhỏ hơn mấy lần.

Bản thể ngoài ngoại giới của hắn vào lúc này sớm đã tê liệt nằm trên đất rồi.

Nếu như lúc này có người ngoài vào phòng hắn thì chỉ xem hắn như người thực vật mà thôi.

Nhưng sau khi Tông Phiêu Vương bị chơi hai lần, trong thời gian ngắn sẽ không muốn nhìn thấy bản mặt Khương Thành nữa.

Mà hắn giờ ở sân trong của Vương phủ cũng đã coi là nơi cơ mật trọng địa, tộc nhân Thiên tộc trong phủ bình thường cũng không dám lại gần.

Thế là, vốn chẳng có ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai ngày, ba ngày…

Thành ca bị ép phải bận rồi vốn không biết Thu Vũ Tuyền bên ngoài đã dần trở nên nổi tiếng rất nhanh.

Không giống với Khương Thành ở bên Tông Phiêu Vương, Ngọc Hoàn Vương phụ trách nàng là Quân Vương của Thiên Cung, đương nhiên sẽ phối hợp hơn rồi.

Trải qua mấy ngày thích nghi, hai người cũng dần hiểu được tình huống ở đây.

Kỷ nguyên đầu tiên này, thực lực tổng thể mạnh hơn kỷ nguyên thứ ba của bọn họ rất nhiều.

Quân Vương rất rõ, tuy mục tiêu xuyên hồn của bản thân có thực lực rất mạnh, nhưng ở thế giới này thì vẫn không đủ mạnh.

Hơn nữa trăm ngàn người lần này xuyên không đến, có mấy người từng là Thiên Đế, mười mấy Nguyên Tổ, mấy chục Đạo Thần nữa.

Thậm chí còn có mấy lão cổ hũ đã trải qua biết bao nhiêu đại kiếp Thượng Cổ.

So với những đại năng có kinh nghiệm phong phú, vận khí cao kia, một Thần Quân của Thiên Cung như hắn hiển nhiên rất bình thường rồi.

Việc tranh đoạt Thần vị lần này, hắn vẫn nên chú trọng Thu Vũ Tuyền, thiên kiêu chi nữ có “Vô Đạo Kiếm” này.

Chỉ cần ôm lấy chân nàng, toàn lực phối hợp với nàng thì bản thân về sau cùng nói không chừng có thể vớ được một Thần vị.

Chương 1849: Lớp học của Vương phủ

Do có được thân phần Ngọc Hoàn Vương nên Quân Vương rất dễ dàng hỏi được đủ những thông tin.

Coi như là đủ để hiểu về Thiên giới.

“Như vaayjm Vương triều Tinh U chúng ta đang ở là kẻ địch của Thiên Đạo.”

“Ở đây lẽ nào muốn chúng ta làm kẻ địch với Thiên Đạo?”

Khác với Khương Thành, Thu Vũ Tuyền vẫn không dễ dàng thích nghi được với việc lập trường thay đổi.

Ngược lại, Quân Vương thì nghĩ rất thoáng.

“Không sao, đây chỉ là một giai đoạn lịch sư đã kết thúc mà thôi.”

“Cho dù chúng ta có thay đổi gì thì cũng chỉ là một giấc mộng, không cần phải bận tâm.

“Chuyện quan trọng là phải diễn tốt thân phận ở thế giới này.”

Hắn biết vì sao Thu Vũ Tuyền lại khó thích ứng được, bởi vì nàng là người có thiên tâm thần phẩm hiếm thấy nhất ở Thiên Cung.

Chuyện này đại diện cho việc trung thành nhất với Thiên Đạo.

“Nhiệm vụ quan trọng trước mắt đó là gia tăng thực lực.”

Do không có kí ức của “Ngọc Hoàn Vương”, Quân Vương giống như đột nhiên có được một núi bảo vật nhưng lại không biết tiêu thế nào.

Thu Vũ Tuyền cũng rất có hứng thú với Thiên tộc.

Hai người đều rất cần có sự chỉ đạo của dân bản địa.

Mà vấn đề này cũng không khó giải quyết.

Ngọc Hoàn có ba người con trai, mười chín đứa cháu trai cháu gái, hơn trăm đứa chắt, thậm chí còn có cháu cố nữa.

Theo như quy định của Thiên tộc, chỉ có thực lực đạt đến Thiên giai nhất trọng mới có thể có được bổ nhiệm chính thức, có được một bán chức.

Mà Thiên giai nhất trọng thì có thực lực ngang với Đạo Tôn sơ kì của Thiên tộc bên kia.

Thiên giai ngũ trọng tầm cơ với Đạo Thánh vừa nhập môn.

Những tôn tử hậu bối vẫn chưa đạt đến thực lực Thiên giai sẽ phải ở mãi Vương phủ Đăng Thiên các để học hành.

Vương phủ có mời cao thủ chuyên môn đến dạy học.

Từ mặt công pháp, thần thông, kĩ năng chiến đấu đủ mọi mặt để tiến hành dạy cho những hậu bối.

Khi Quân Vương và Thu Vũ Tuyền cùng nhau đi đến Đăng Thiên các đã dẫn đến tự chấn động không ngoài dự liệu.

Mấy tiếng gia gia, tằng gia gia, lão tổ thao thao bất tuyệt khiến Quân Vương vô cùng hài lòng.

Hai thầy giáo đang dạy học cho những hậu bối ở cảnh giới Thiên giai lục trọng cũng bị dọa đến mức lập tức đứng dậy hành lễ.

“Bái kiến Ngọc Hoàn Vương!”

“Sao ngươi lại có thời gian đến đây…”

Quân Vuowngquy cho cùng cùng là người có cương vị cao, tiếng nói cũng khá lớn.

Hắn lạnh lùng liếc xéo mấy người này một cái: “Sao hả, ta không thể đến sao?”

“Không không không, bọn ta nào dám…”

“Ta đến kiểm tra xem tình hình tu luyện của đám hậu bối, các ngươi cứ làm như bình thường là được.”

Nối xong, hắn cùng với Thu Vũ Tuyền một lối ngồi vào phía bên cạnh hai giáo viên đang dạy.

Không sai, hắn ôm theo tâm trạng muốn học lỏm để đến đây.

Ai mà ngờ được một Ngọc Hoàn Vương Thiên giai thập trọng này, bản thân thật ra chẳng hiểu gì hết chứ?

Đối với hai giáo viên và hơn ba trăm hậu bối Vương phủ ở đấy mà nói, sự có mặt của Ngọc Hoàn Vương khiến bọn họ vừa căng thẳng lại vừa kích động.

Đẳng giai thân phận của Thiên tộc rất hà khắc.

Dù bọn họ có là cháu, chắt hay cháu cố của Ngọc Hoàn Vương, nhưng đa số những hậu bối này vẫn chưa từng nói chuyện với Ngọc Hoàn Vương.

Lão tổ này là trời của Vương phủ, chí cao vô thượng.

Mà Thu Vũ Tuyền đi cùng vớ Ngọc Hoàn Vương như hình với bóng kia cũng kiến bọn họ tò mò vô cùng.

Nữ tử này là ai?

Lại có thể kề cạnh bên Vương gia, hơn nữ nhìn có vẻ không giống với thị nữ, trừ khi mà Vương gia đã nhận đồ đệ rồi?

Mọi người chẳng dám nói gì cả, cũng không dám hỏi gì.

Dù bài học của hai giáo viên này không phải bắt đầu từ con số không, Quân Vương và Thu Vũ Tuyền nghe cũng không hiểu mấy.

Nhưng là một Đạo Thánh của Nhân tộc, lúc trước bọn họ cũng coi như là nội tu kiêm ngoại tu, nối liền căn nguyên và Thiên Đạo, vốn cũng cần sự không ngừng cảm ngộ ngoại giới.

So với việc tu luyện của Thiên tộc vẫn có chút gì đó xêm xêm.

Hai người rất nhanh đã phát hiện, mỗi một Toái Linh phiến trước mặt đều giống như một quyển sách giáo khoa.

Mà khi giảng giải bài học, đám đệ từ phía dưới thỉnh thoảng lại dùng linh ý thúc động Toái Linh phiến, vừa khớp với bài học.

Toái Linh phiến tuy không đến đẳng giai gì nhưng lại rất thần kì.

Linh ý rót vào giống như vật sống, thậm chí còn xuất hiện những cảnh tượng kì lạ trong hư không.

Sau khi bài học hôm nay kết thúc, Quân Vương cũng tuyên bố bế quan.

Bởi vì hắn biết được Toái Linh phiến, hắn không cần phải nghe lén nữa, trực tiếp dùng linh ý của bản thân kết nối với Toái Linh phiến là được.

Còn Thu Vũ Tuyền lại có phần bi thương hơn.

Nàng không có thân thể của Thiên tộc, không thể nào kích hoạt được Toái Linh phiến, cũng không thể nào trực tiếp mở hack để có được linh ý như Thanh ca.

Dưới tình huống như vậy, nàng vẫn cứ ngày ngày chạy đi "nghe giảng".

Đến cả Quân Vương cũng có phần không hiểu.

Nếu không có linh ý, đến cả nhập môn cũng không được thì có thể học được gì chứ?

Nhưng Thu Vũ Tuyền cũng không phải người hắn có thể can dự được, chỉ có thể nghe theo.

Đối với nữ tử xa lạ ngàu nào cũng đến Đăng Thiên các để "học" chung nayg, các đệ tử của Vương phủ cũng tò mò lắm.

Hình thái dung nhan tuyệt thế, khí chất cao ngạo lạnh lùng, trên người mang theo sức hấp dẫn thần kì, cả người lại bao trùm một làn sương mù của Thu Vũ Tuyền trong phủ chẳng ai biết được lai lịch của nàng.

Một thời gian, không biết có bao nhiêu đệ tử Vương phủ chủ động tiếp cận nàng.

Nhưng không một ai có được sự đáp lại.

Không ai biết Thu Vũ Tuyền đã học được gì.

Cho đến một tháng sau, nhưng đệ tử của Vương phủ được năm giáo viên mang theo đi rèn luyện thực chiến.

Cũng coi như là một thông lệ, ngoại trừ Thu Vũ Tuyền mới đến ra, những người khác có ít cũng đã rèn luyện qua mấy chục lần rồi.

Việc rèn luyện chính là giết chết một vào con viễn cổ hung thú, thực lực không vượt quá Địa giai thập nhị trọng, có năm giáo viên chỉ dẫn nên cơ bản không có nguy hiểm gì cả.

Nhưng lần này cứ phải có chuyện ngoài ý muốn.

Đội ngũ đến từ Ngọc hoàn Vương phủ gặp phải một tông môn lớn tên là "Thiên Dương tông" đánh lén.

Nguyên nhân rất đơn giản, việc tranh đoạt Thần vị đã thay đổi thế giới này, mà trăm ngàn tiên nhân đa phần đều ở phe Tiên

tộc.

Những người này sau khi "hồn xuyên" đến, vì để biểu hiện thật tốt trong đại kiếp nên tính công kích đến Thiên tộc còn mạnh hơn cả Tiên tộc.

Tông chủ Khung Cư Đạo Thần của Thiền Dương tông chính là người từ kỷ nguyên thứ ba xuyên đến.

Người từng là Chí Tôn này giờ đây có bộ hạ là bảy Đạo Thánh, hơn hai trăm Đạo Tôn và hàng ngàn Chí Tôn.

Sức chiến đấu như vậy khiến hắn nằm mơ cũng suýt chút cười tỉnh.

Cho hắn cái cảm giác như ta có được thiên hạ, có thể có hoang tưởng là mình được tung hoành ngang dọc.

Một tháng gần đây, hắn mang theo Thiền Dương tông bốn bề xuất kích, không những đã chinh phục được mấy tông môn vừa và nhỏ xung quanh, còn quấy nhiễu được Thiên tộc một lần nữa.

Lần này đánh lén Ngọc Hoàn Vương phủ chỉ là một lần bình thường trong số đó.

Sau khi nhìn thấy đội hình phía bên kia, hắn chẳng có hứng thú ra tay.

Nhưng Ngọc Hoàn Vương phủ bên này lại hoang mang không biết làm sao.

"Tiên tộc!"

"Đối phương mạnh quá, toi rồi!"

Ngoại trừ năm giáo viên có thực lực Thiên giai ngũ trọng lục trọng so được với Đạo Thánh ra, những đệ tử khác của Vương phủ thì cả Thiên giai cũng chưa đến.

Vứt bừa mười mấy Đạo Tôn ra cũng đủ diệt sạch bọn họ.

"Chạy!"

Bọn họ muốn bỏ chạy, nhưng bên Thiền Dương tông sớm đã đến bao vây xung quanh rồi.

Nhất thời, mọi người đều rơi vào tuyệt vọng.

Mà cũng vào lúc này, Thu Vũ Tuyền đi đến trước nhất, từ từ lấy kiếm ra.

Vào thời khắc nhìn thấy nàng, Khung Cư Đạo Thần đã hốt hoảng.

“Ngươi…”

Hắn suýt chút đã thốt lên tên của Thu Vũ Tuyền.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại ngậm mồm lại, giả vờ như không biết để tránh bại lộ thân phận bản thân.

Chương 1850: Nàng lại có thể sử dụng thủ đoạn của tộc ta

Khung Cư Đạo Thần cũng đã từng gặp Thu Vũ Tuyền ở kỷ nguyên thứ ba.

Cũng đã nghe qua uy danh của nàng.

Nếu như ở Nguyên Tiên giới trước kia, thì ngay cả tư cách để hắn trực tiếp đối mặt với Thu Vũ Tuyền cuxg không có.

Nhưng lần này, sau khoảng thời gian hoảng hốt ngắn ngủi, hắn đã bình tĩnh trở lại.

Sợ gì chứ?

Bản thân bây giờ là Đạo Thần rồi.

Thu Vũ Tuyền vẫn là Đạo Thánh.

“Giết nàng!”

Trong mắt hắn, Thiên tộc chủa là một nhân vật không tồn tại trong phó bản tranh đoạt Thần vị mà thôi.

Mà Thu Vũ Tuyền mới thật sự là kẻ địch.

“Toàn lực giết chết nàng ta.”

Sư tử dùng toàn lực vồ thỏ, hắn không những thúc động đạo tự thân của mình xông đến mà còn lệnh cho những bộ hạ Đạo Thánh cùng vây đến giết Thu muội tử.

Dưới cái nhìn hoặc kinh hoàng, hoặc gấp gáp, hoặc sợ hãi của những đệ tử Vương phủ phía sau, một trận đại chiến đã bộc

phát như vậy.

Thu Vũ Tuyền muốn giải quyết Khung Cư Đạo Thần không hề khó, dùng nhát "Vô Đạo kiếm" kia là được.

Nhưng lần này, nàng không sử dụng.

Hơn nữa lại trực tiếp giết lên.

Là một kình địch của Khương Thành, nàng vốn đã chuẩn bị cho mình một tư cách vượt cấp để đánh với Đạo Thần.

Nhưng mà thật đáng tiếc vì đây là kỉ nguyên đâu tiên, căn nguyên ở đây không còn là căn nguyên của khi trước, không hề có sự thân thiết với nàng.

Nàng vốn dĩ không điều động được.

Chuyện này mang lại việc sức chiến đấu trực tiếp ở thế hạ phong.

Ngoại trừ ý cảnh kiếm đạo thập tứ trọng vừa lóe lên lúc đầu ra, về sau nàng đã bị nhấn chìm trong đạo hải của Khung Cư Đạo Thần.

"Không…"

"Không được!"

Tiếng kêu thảm thiết của nhiều đệ tử Vương phủ phía sau vang lên.

Khoảng thời gian này ngày nào cũng nhìn Thu Vũ Tuyền, rất nhiều hồn phách của những tử đệ trẻ đều đã bị nàng hớp mất.

Nhìn thấy nàng gặp phải nguy cơ trùng trùng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết, rất nhiều trái tim cũng muốn vỡ tan.

Năm giáo viên Vương phủ liền ra tay, nhưng lại rơi vào vòng vây trong tích tắc, đến tính mạng cũng khó giữ.

Cũng vào thời khắc nguy cơ trùng trùng đó, mũi kiếm rõ ràng không hề mang theo căn nguyên của Thu Vũ Tuyền đột nhiên chẻ ra một khe nứt giữa biển người đông đến ngạt thở một cách diệu kì.

Khe nứt đó nhanh chóng lan tràn ra.

Thoắc cái trực tiếp xông thẳng vào thần đài của Khưng Cư.

Phập!

Một tiếng vang nhẹ nhàng, thần đài đã xuất hiện vết nuets.

“Chuyện này không thể nào!”

Khung Cư kinh hoàng.

Thu Vũ Tuyền không hề sử dụng căn nguyên, sao có thể làm chấn động được thần đài?

Chuyện thế này khó tránh thật vô lí.

Chiến đấu vốn không phải có quy định, nhìn thấy không thể nào trực tiếp hủy đi thần đài của đối phương, Thu Vũ Tuyền trực tiếp giết đến bản thể của Khung Cư.

Đạo hải xug quanh vẫn dâng tràn cuồn cuồn như muốn nuốt lấy người.

Mà bốn thần đài của Khung Cư cũng vẫn rất hung hãn, không ngừng tàn phá bức bình phong tiên lực càng ngày càng yếu của nàng

Nhưng cho dù thế nào cũng không thể đỡ được mũi kiếm của nàng.

Dưới sự dẫn đường của thanh kiếm trong tay, Thu Vũ Tuyền xé toạt hết được này đến đường khác.

Thời khắc bức bình phong tiên lực tự thân bị phá vỡ, nàng cuối cùng cũng bị thương, nhưng cuối cùng cũng giết được bản thể của Khung Cư ở bên trong.

“Không!”

Trong mắt Khung Cư lại lần nữa hiện ra vẻ kinh sợ.

Chỉ là đã muộn rồi.

Tuy đã có được một thân thể của Đạo Thần, nhưng thật đáng tiếc, hắn vốn chỉ là một Chí Tôn bình thường ở kỷ nguyên thứ ba mà thôi.

Nói về việc nắm vững độ hiểu biết và kĩ năng chiến đấu ở cảnh giới Đạo Thần, hắn thua xa Thu Vũ Tuyền đến tám ngõ lận.

Nếu như Thu Vũ Tuyền hôm nay gặp phải một Đạo Thần lão luyện có kinh nghiệm phong phú, vậy nàng chắc chắn sẽ

không có cơ hội tiếp cận đối phương.

Phật!

Thanh kiếm ấy cuối cùng đã xé toạt bức bình phong tiên lực của Khung Cư.

Tuy không chặt đứt tiên thể của hắn, nhưng cũng phá được ý thức của hắn một cách thần kì.

Thời điểm bức bình phong tiên lực mất đi, trường kiếm cũng không hề ngưng lại mà trực tiếp lướt qua cổ họng.

Khi Đạo Thần ngã xuống, toàn trường dường như đã rơi vào biển im lặng.

Ai cũng không thể ngờ, nữ nhân xa lạ bí ẩn này lại có thể xử đẹp một Đạo Thần mạnh mẽ của Tiên tộc cơ chứ.

Đó tương đương với cường giả Thiên giai cửu trọng đấy.

Thu Vũ Tuyền trong tháng này ngày ngày đến nghe dạy học, rất nhiều người còn cho rằng nàng cũng chưa đến được Thiên giai nữa.

Dù có đánh giá cao nàng ra sao cũng sẽ không cảm thấy thực lực của nàng vượt qua Thiên giai tứ trọng, bởi vì người yếu nhất dạy cho bọn họ chính là Thiên giai ngũ trọng.

Kết quả bây giờ…

Thu Vũ Tuyền dường như không cảm nhận được sự kinh hoàng của bọn họ.

Sau khi xử lí xong kẻ mạnh nhất hiện trường là Khưng Cư, nàng nhanh chóng giết đến những Đạo Thánh khác.

So với đạo hải, xé toạc pháp tắt không gian đơn giản hơn nhiều.

Suy cho cùng thì cảnh giới Đạo Thánh này sớm đã được nàng quen đường rồi.

Thời gian còn chưa đầy năm phút, bảy Đạo Thánh của Thiên Dương tông đã chết đi sáu người, hơn hai trăm Đạo Tôn ra đi một nửa, còn lại thì tháo chạy hộc mạng.

Chiến thắng thuộc về Vương phủ.

Khi Thu Vũ Tuyền bỏ lại kiếm vào bao, toàn trường đã rơi vào cảnh yên tĩnh khó nói nên lời rồi.

Năm giáo viên ngây người ra nhìn bóng hình nàng vừa tắm trong máu tươi, nhất thời không phân nổi đâu là của những kẻ địch đó, đâu là do nàng tự làm mình bị thương.

Nhưng tử đệ Vương phủ kia, giờ đây trong mắt đã là cảm xúc sùng bái không thể tả dâng trào.

Trận chiến vừa rồi của Thu Vũ Tuyền đã để lại trong lòng họ ấn tượng khó phai.

Chỉ là bây giờ, bọn họ đều cẩn thận che giấu sự ngưỡng mộ đó lại, dựa vào thực lực mà Thu Vũ Tuyền vừa triển lộ ra, bọn họ quả thực vớ không tới.

Mà lúc này, cấp cao của Thiên tộc cuối cùng cũng nghe tin mà đến.

Ngay phía trước hiển nhiên là Tinh Diệu Hoàng.

Sau hắn là Quân Vương hóa thành Ngọc Hoàn Vương càng gấp gáp hơn.

Hắn không lo lắng cho tử đệ của Vương phủ mà chỉ lo lắng cho Thu Vũ Tuyền.

Nhìn thấy nàng vẫn còn nguyên vẹn đứng tại chỗ, trái tim ấy mới yên tâm.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Những tử đệ của Vương phủ mới như từ trong mộng tỉnh dậy, hoàn toàn kích động chạy lên nghênh đón.

“A, bái kiến bệ hạ!”

“Lão tổ!”

“Gia gia, vừa rồi đáng sợ quá!”

“Bên kia mạnh quá, còn có Đạo Thần nữa!”

“Nàng, nàng mạnh lắm, toàn là nhờ tỷ tỷ này…”

Trong sự miêu tả hết lời của bọn họ, Quân Vương và đám thân Vương mới coi như đã hiểu ra.

Thu Vũ Tuyền một mình đánh bại tông môn Tiên tộc có một Đạo Thần tọa trấn bên kia.

Sức chiến đấu như vậy, những Vương gia bọn họ không thể chắc là có thể làm được.

Sau khi Thu Vũ Tuyền trở về trị thương, bọn họ cũng nhịn không được mà bàn luận.

“Thu Vũ Tuyền này đúng là đáng tin mà.”

“Chỉ dựa vào việc mình nàng cứu được nhiều người của Ngọc Hoàn Vương như vậy cũng đủ để có được sự tôn trọng của Thiên tộc ta rồi.”

Mười mấy vị Vương gia không hẹn mà cùng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Không sai, trận chiến lần này đã chứng minh nàng thật sự đứng về phía Thiên tộc chúng ta.”

“Hơn nữa, thực lực của nàng cũng thật bất phàm.”

“Ta biết Thiền Dương tông, tên tặc tử Khung Cư kia không dễ dàng gì mà đối phó được, thật không ngờ lại chết trong tay nàng.”

“Không hổ là Thần thai mà!”

“Cũng không có gì lạ, nhát kiếm kia của Thu Vũ Tuyền đến cả trứng thần còn có thể cắt ra, Khung Cư bị giết cũng là chuyện hợp tình hợp lí mà.”

“Không.”

Tinh Diệu Hoàng vẫn luôn quan sát những thi thể trên mặt đất lắc đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Theo sự miêu tả của những giáo viên và tử đệ của Ngọc Hoàn Vương mô tả, kết hợp với tử trạng của những thi thể này, nàng lần này không dùng nhát kiếm ấy.”

“Ta vừa cảm nhận kĩ càng, lực thiên địa chiên đấu có hiện tượng bị điều động.”

“Hơn nữa…”

Hắn trầm giọng lại nói: “Thứ mà Khung Cư thôi động trước nhất là ý thức.”

“Cái gì?”

Tất cả những thân Vương và cao thủ cung đình có mặt đều kinh hoàng hô lên.

“Đó chẳng phải là thủ đoạn của tộc ta sao?”

“Thu Vũ Tuyền đến từ dị giới, không thể nào có linh ý, sao nàng có thể điều động được lực thiên địa?”

Chương 1851: Vẫn còn đường tắt

Sâu trong lòng những cấp cao của Vương triều Tinh U, thật ra hai vị Thần thai còn gần gũi với hệ thống tu luyện của Tiên tộc hơn nhiều.

Không ai ngờ rằng Thu Vũ Tuyền lại sử dụng thủ đoạn độc môn của Thiên Tộc.

Điều này quả là quá khó tin.

“Nàng là Thần thai trong lời tiên tri.”

“Thân gánh thiên mệnh, vốn đã cực kỳ đặc biệt.”

Tinh Diệu Hoàng kết thúc sự chất vấn của mọi người.

“Không thể đối xử với nàng như với các tu sĩ dị giới bình thường.”

Hắn đã nói vậy thì mọi người cũng chỉ có thể quy kết đó là thiên mệnh.

“Không hổ là Thần thai!”

“Phải đấy, thử nghĩ cẩn thận mà xem, kẻ phá vỡ lẽ thường được thay bằng Thần thai cũng dễ hiểu mà.”

“Thu Vũ Tuyền thần kì như vậy, không biết Thần thai kia khác hiện giờ ra sao.”

“Thêm một người cũng không thành vấn đề…”

“Ha ha, Tông Phiêu Vương không tới, bằng không có thể tìm hắn hỏi một câu rồi.”

Ở bên kia, Quân Vương cũng hỏi vấn đề tương tự, nhưng kẻ được hỏi chính là người trong cuộc - Thu Vũ Tuyền.

“Ngươi tu luyện ra Linh ý rồi ư?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy ngươi đã làm thế nào, chẳng lẽ một kiếm kia của ngươi còn có cách thức khác?”

Thu Vũ Tuyền lắc đầu.

“Không phải là một kiếm ấy, chỉ là ta lĩnh ngộ một chút công pháp của Thiên tộc mới nghe được gần đây, kết hợp với chút lý niệm bên trong chúng và của chính bản thân mà thành.”

Chỉ là?

Quân Vương há hốc miệng, nhìn mà nghẹn lời.

Hắn hiểu ý của những lời này, nhưng cũng bởi vì hiểu nên mới cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

Theo cách nói của Thu Vũ Tuyền, nàng đã tìm ra một phần nguyên lý móc nối mà Thiên tộc dùng để gây ảnh hưởng lên lực thiên địa.

Nhưng nàng không có Linh ý.

Vậy nên nàng đã dùng phương pháp khác để đạt được hiệu quả tương tự.

Còn về việc dùng tiên lực, Đạo Tâm, thần hồn, thánh lực, pháp cảnh hay thứ gì khác thì chỉ mình nàng mới biết.

Dựa theo bên trong công pháp Thiên tộc, thậm chí nàng còn có được một hiểu biết mới về ý thức.

Bằng không, nàng không tài nào xé tan ý thức Khung Cư bằng một kiếm được.

“Chuyện này, sao có thể làm được?”

“Lực thiên địa ở chỗ này, Linh ý là phương tiện giao tiếp với nó, nhưng không có nghĩa nó là cầu nối duy nhất.” Thu Vũ Tuyền bình tĩnh giải thích.

Quân Vương hít một hơi lạnh.

Trải qua một tháng làm quen, hắn đã có đủ hiểu biết về thế giới này.

Tu luyện ý thức, trực tiếp thao túng lực thiên địa chính là năng lực chỉ mình Thiên tộc có được.

Không phải Tiên tộc bên kia không có thiên tài tuyệt thế, cũng không phải vì không có đại năng đỉnh cấp, người nghiên cứu hệ thống tu luyện của Thiên tộc càng nhiều không đếm xuể.

Nhưng bao năm qua chưa từng có ai vượt qua rào cản thiên phú của Tộc quần, làm được chuyện tương tự.

Song hiện tại Thu Vũ Tuyền đã làm được.

Thậm chí nàng còn không được Thiên tộc dốc toàn lực bồi dưỡng, chỉ ngồi bên cạnh nghe giảng một tháng thôi.

Đây là người ư?

"Năm ấy, Khương Thành được gọi là Thiên Cung Song Kiêu cùng với ngươi. Đó quả là niềm vinh dự lớn nhất trong đời hắn."

"Sau này ngươi muốn làm gì nhất định cũng phải báo ta biết trước."

Đối với thiên phú tu luyện của Thu Vũ Tuyền, Quân Vương đã ngả mũ kính phục từ lâu.

Vị diện chi tử gì cơ? Khương Thành gì nào? Hoàn toàn bị lu mờ ảm đạm trước mặt nữ nhân này!

Bây giờ hắn chỉ lo Thu Vũ Tuyền sẽ không cho mình bám đuôi nữa.

Vậy nên hắn chủ động bày tỏ lòng trung thành của mình.

"Ta sẽ dốc toàn lực để phối hợp với ngươi, ngàn vạn lần đừng quên!"

Trong nhận định của Quân Vương, Khương Thành chắc chắn không thể làm được chuyện mà Thu Vũ Tuyền đã làm.

Hắn đã đoán đúng.

Nhưng cũng đoán sai.

Quả thực Thành ca không dùng đường tắt giống Tuyền muội tử, hắn trực tiếp có được Linh ý, còn là Linh ý có phẩm chất cao nhất, căn bản không cần rầy rà như vậy.

Sau hơn một tháng, rốt cuộc hắn cũng dần dần thoát khỏi cơn khủng hoảng vừa rồi.

Công pháp cao cấp trong Toái Linh phiến mà Tông Phiêu Vương đưa cho hắn, cuối cùng đã bị màn chắn linh ý màu tím triệt tiêu.

Mặc dù tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa quá trình còn tràn đầy nguy hiểm, có mấy lần suýt lật xe nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

Ước chừng có khoảng một phần trăm ý chí công pháp bị tử mang đồng hóa, sau đó lại bồi dưỡng cho Linh ý của Khương Thành lớn mạnh thêm.

Đừng thấy tăng mỗi một phần trăm mà bảo là tăng không nhiều.

Đưa thẳng cảnh giới Linh ý từ Nhân giai thập trọng lên Địa giai tam trọng.

Đến Địa giai còn có thể tăng một lần thêm vài trọng.

Tốc độ thăng cấp này không thể nói là đột ngột tăng vọt, chỉ có thể nói là xưa nay chưa từng có.

“Thế chẳng phải có thể dùng bảo vật tăng lên hay sao?

Thành ca thấy hơi đắc chí.

Thiên tộc tu luyện ý thức, hoàn toàn không có thiên tài địa bảo gì để thăng cấp, lại càng không có đan dược tăng tu vi.

Vốn dĩ thật sự phải dựa vào khổ tu để lĩnh hội.

Hiện tại coi như hắn đã tìm thấy lối tắt rồi.

“Chỉ cần luyện đúng cách, kiếm Toái Linh phiến công pháp nhiều hơn chút thì sẽ thăng lên Thiên giai sớm thôi!”

Bảo Ca khổ tu từ từ lĩnh hội thì hắn không muốn, cho hắn hấp thụ Toái Linh phiến để thăng cấp thì hắn sẽ cố tiếp nhận.

“Nhưng mà công pháp cao cấp có độ nguy hiểm quá lớn.”

“Vả lại chỉ tiêu hóa một cái thôi cũng tốn mất hơn một tháng, kéo dài quá lâu.”

“Sau này tìm một ít Toái Linh phiến cấp thấp và trung cấp hấp thu trước đã.”

Ca đạp bước ra khỏi phòng, ung dung ngước nhìn trời xanh, đột nhiên như thể vừa được khai sáng, hờ hững buông một câu mà ai cũng biết.

“Con đường tu luyện, không nên mơ tưởng viển vông, phải đi theo tiến độ đảm bảo chất lượng!”

Nhàn nhã dậm bước chân, hắn thong thả rời khỏi viện nhỏ đang ở.

Tông Phiêu Vương đã cố gắng cảnh báo đừng nên ra ngoài, nhưng hắn vốn không thèm để ý.

Hắn đi lòng vòng trong vương phủ to lớn này, cuối cùng hắn men theo tiếng người, tìm đến một chỗ có tên Phồn Tinh Các.

Vừa nhìn đã thấy hơn năm trăm tên tử đệ của Vương phủ đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn, lắng nghe một người tuổi trung niên “giảng bài” ở bên trên.

Thật ra thì Phồn Tinh Các của Tông Phiêu Vương phủ cũng giống Đăng Thiên Các bên Ngọc Hoàn Vương phủ, đều là nơi dạy dỗ đám hậu bối trong tộc.

Chỉ là tên khác nhau thôi.

Khương Thành tùy tiện nghe mấy câu, mặc dù nghe hiểu nhưng hắn không có hứng lĩnh hội giống Thu Vũ Tuyền.

Ánh mắt của hắn rất nhanh đã bị thu hút bởi đám Toái Linh phiến ở trên bàn.

Tuy rằng là màu xanh, chỉ là công pháp sơ cấp nhưng số lượng lại rất nhiều.

“Đây chẳng phải buồn ngủ gặp chiếu manh à?” Thành ca nở nụ cười khoái trá.

Ngay vừa nãy còn đang mải nghĩ đào đâu ra một đống Toái Linh phiến.

Thế mà mới đảo mắt đã thấy hơn năm trăm mảnh.

Nếu có thể lấy hết đám Toái Linh phiến kia thì bản thân mình sẽ thăng mấy cấp nhỉ?

Hắn bắt đầu nghĩ ngợi linh tinh.

Song vừa ngẫm nghĩ thì hắn lại lắc đầu ngay.

“Thôi, có câu quân tử yêu tiền có chừng mực, ta là người có liêm sỉ, không thể làm mấy việc dấm dúi như ăn trộm được.”

Hắn tự vấn một hồi, xem có thể lấy mấy món bảo vật trong nhẫn trữ vật trao đổi với đối phương hay không.

Nhưng thử nghĩ lại thì đám Thiên tộc có dùng đến đám bảo vật kia đâu.

“Haiz…”

Hắn thầm thở dài một hơi, cảm thấy lợi dụng Tông Phiêu Vương là đỡ chuyện nhất.

Đột nhiên, đúng lúc này, có một tiếng cười lạnh truyền ra từ bên trong.

“Các hạ nghe lén lâu như vậy, bây giờ muốn đi là đi?”

Giây tiếp theo, một vị giáo viên khác vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng đứng trước mặt hắn.

“Gì vậy?”

“Có kẻ nghe lén?”

“Kẻ nào to gan như vậy?”

Hơn năm trăm đệ tử của vương phủ cùng sôi sục cả lên.

Chương 1852: Đến để dạy các ngươi

“Ta được Tông Phiêu Vương mời tới.”

Khương Thành thành thật trình bày sự thực.

“Bài giảng của các ngươi không có ích lợi gì với ta, ta không có ý nghe lén.”

Tiếc là không có kẻ nào chịu nghe lọt mấy lời này.

Hai tên giáo viên, một trước một sau, chặn đường tiến lùi của hắn.

“Tông Phiêu Vương đích thân mời?”

“Khẩu khí của các hạ lớn thật đấy.”

“Các hạ gì chứ? Đừng dát vàng lên mặt hắn!”

Trong đám tử đệ của Vương phủ, có một người đàn ông trung niên mặc áo bào màu xanh nhạt dẫn đầu.

Thoáng cái đã thấy hắn nghênh ngang đứng trước mặt Khương Thành.

“Các bài giảng trong Phồn Tinh Các chứa đựng cả những bí mật cấp cao, chỉ có đệ tử vương tộc được nghe, những kẻ còn lại không được bén mảng lại gần.”

“Rõ ràng là một tên gian tế mà dám to mồm nói xằng rằng những lời giảng đạo này vô dụng với ngươi?”

“Ngươi có tư cách gì mà dám nói ra câu ấy?”

Có hắn khơi mào, các đệ tử khác cũng bắt đầu nhao nhao ầm ĩ cả lên.

“Cảnh Huyền Thúc Tổ nói đúng lắm!”

“Kẻ này không thuộc dòng chính, cũng chẳng phải đệ tử của nhánh phụ, cơ bản không có tư cách lại gần Phồn Tinh Các.”

“Hắn chính là gian tế!”

“Nói, ngươi là người của vương phủ nào phái tới?”

“Có phải đang định học trộm bí mật bất truyền của Tông Phiêu Vương phủ ta?”

“Theo ta thì một là Vương triều Nhật Diệu, hai là Vương triều Nguyệt Hoàn, bắt hắn lại!”

“Ta thực sự không phải gian tế gì mà.”

Thành ca dở khóc dở cười.

“Hay là các ngươi hãy đi tìm Tông Phiêu Vương hỏi thử, chẳng phải sẽ rõ ràng sao?”

Hắn vừa dứt lời đã bị chìm nghỉm trong biển nước bọt.

“Ngươi nghĩ mình là ai? Gia gia ta có thân phận cao quý tới nhường nào, ngươi nói gặp là gặp được chắc?”

“Ngay cả ta cũng chưa được gặp tổ gia gia được mấy lần, tên gian tế này nói khoác mà chẳng biết ngượng mồm.”

“Ngươi nghĩ tổ tông vương phủ ta là gì, gọi tới là tới, đuổi đi là đi?”

Thậm chí có người còn suy diễn lung tung.

“Ngoại trừ Tinh Diệu Hoàng bệ hạ và những vương gia khác, mấy năm gần đây tổ gia gia đều không đích thân tiếp vị khách nào.”

“Không sai, ngay cả những công hầu đại thần đến phủ cũng chỉ được tiếp đãi mấy vị nhị đại thúc tổ, căn bản không cần gia gia nhà ta ra mặt.”

“Ngay tới chuyện này mà tên kia còn không biết rõ, vừa khéo chứng tỏ hắn không phải người thuộc vương phủ ta.”

“Thân phận gian tế của hắn rõ rành rành rồi!”

Trong đám đông, có người còn bắt đầu nghĩ ngợi xa xôi.

“Không chừng là bên Tiên tộc kia…”

“Gì cơ? Tiên tộc? Thế còn không mau bắt hắn lại?”

Khương Thành nhìn điệu bộ này, tự biết không giải thích nổi.

Đám người này cơ bản có nghe hiểu tiếng người đâu.

Bó tay rồi, hắn chỉ đành không nói tiếng người luôn.

“Hừ!”

Hai tay hắn chắp ở sau lưng, đưa mắt nhìn trời, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Các ngươi mới buồn cười ấy!”

Ban đầu, mọi người cùng sửng sốt bởi thái độ ngông cuồng này của hắn.

Ngay sau đó, toàn thể mọi người cùng nổi cáu.

“Mẹ nó, là gian tế mà dám ngông cuồng thế hả?”

“Nực cười thực sự!”

“Mặc kệ hắn là ai, bắt lại đã rồi nói tiếp!”

“Đánh đi, đánh chết thì ta chịu!”

Thấy mọi người sắp ra tay, Khương Thành bỗng tuôn ra một tràng từ ngữ.

“Thiên địa nhân uân, vạn vật hóa thuần, thiên vô tư phúc, địa vô tư tái…”

Có kẻ không nhịn được cắt ngang lời hắn.

“Tên gian tế kia đang nói linh tinh gì thế?”

“Ngươi cho rằng cứ ra vẻ thần bí là xong chuyện hả?”

Nhưng ngay sau đó, họ đã bị hai giáo viên và những người khác cản lại.

“Khoan!”

Thành ca vừa nhìn đã biết có tác dụng, cho nên tiếp tục lên tiếng.

“Nhật nguyệt bất minh, thiên bất dịch dã, sơn cao nhi bất kiến, địa bất dịch dã…”

Thực ra thứ hắn đang đọc là công pháp cao cấp “Hồn Thiên Hoá Ý Quyết” mà Tông Phiêu Vương đưa cho hắn lúc trước.

Lúc ấy, sau khi lấy được Toái Linh phiến, hắn từng xem qua một lượt.

Khi đạt đến cảnh giới này như hắn thì việc đọc thuộc lòng toàn văn rất dễ dàng, chỉ là không tham ngộ lý giải mà thôi.

Môn công pháp này thuộc bí mật cấp cao trong vương phủ.

Chỉ có mười mấy người con cháu của Tông Phiêu Vương đã đạt đến Thiên giai ngũ trọng mới được truyền thụ cho.

Những người còn lại còn chưa từng được nghe qua.

Mặc dù chưa từng nghe qua nhưng bọn hắn vẫn biết về nó.

Khương Thành mới tuỳ tiện đọc vài câu, sắc mặt của hai giáo viên đối diện đã thay đổi hoàn toàn.

Bọn họ có thể nghe mà nhận ra công pháp này tuyệt diệu, cao cấp đến nhường nào.

Vài lời ít ỏi nhưng mạnh như thác đổ, khiến bọn họ hiểu ngay tức thì.

So sánh ra thì công pháp bản thân họ đang tu luyện chỉ như đồ bỏ.

Điều này khiến bọn họ như si mê, hận không thể nghe thêm mấy câu nữa.

Song đúng lúc này, Khương Thành bỗng ngưng ngâm nga.

Hai giáo viên và rất nhiều tử đệ của Vương phủ mới tiến vào trạng thái lại đột ngột bị dừng lại, cực kì khó chịu.

Lúc này bọn họ đành phải gạt bỏ ý nghĩ Khương Thành xuất thân từ Tiên tộc.

Công pháp ở ngưỡng này, nếu chưa tới Thiên giai cửu trọng liệu có cơ hội được xem qua ư?

Ở Thiên tộc, người có môn công pháp này cũng khá hiếm gặp, chắc chắn là kẻ có quyền cao chức trọng!

Những người như thế cho dù muốn làm mật thám cũng không đáng tới nơi giáo đạo cho đám hậu bối như Phồn Tinh Các, chỗ này có gì để thăm dò?

Lén nghe bọn hắn giảng bài?

Đừng nói giỡn, công pháp của người ta bỏ xa mình tới tám con phố mà phải mò tới nghe lén?

Một người giáo viên nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Khương Thành, trong lòng sốt ruột đến độ vò đầu bứt tai.

Hắn rất muốn hỏi tại sao ngươi lại ngừng, tiếp tục đi.

Nhưng mới vừa rồi hắn còn chỉ vào mặt Khương Thành mà mắng, bọn họ sao có thể nói ra câu này.

Chỉ có thể cố gắng suy nghĩ tìm từ ngữ khác.

“Các hạ! Chuyện kia…”

“Ta là Khương Tuấn Soái, sống ẩn dật đã nhiều năm, gần đây mới xuất sơn. Tông Phiêu Vương nói hết lời hay ý đẹp để mời ta tới dạy cho các ngươi mấy buổi.”

Thành ca chắp tay sau lưng, khẽ nâng cằm.

Thản nhiên nói: “Bây giờ xem ra các ngươi cũng không hoan nghênh ta lắm.”

Dứt lời, hắn phất ống tay áo, gạt hai người đang đứng trước mắt, trực tiếp đi ra ngoài.

Gì đây?

Đây là một vị thế ngoại cao nhân?

Hơn nữa còn đặc biệt được mời tới để giảng bài cho mình?

Tất cả mọi người đứng đây đều bắt đầu trở nên kích động.

Thấy Khương Thành sắp đi xa, hai giáo viên lập tức đuổi theo sau.

“Khương tiền bối, đừng đi mà!”

“Từ từ đã, là tại bọn ta có mắt không tròng nên mới thất lễ với ngươi.”

Các tử đệ của Vương phủ cũng vội vàng tạo thành vòng tròn, vây chặt Thành ca đến nỗi giọt nước còn không trôi lọt.

“Khương danh sư đừng đi!”

“Đều là lỗi của bọn ta, bọn ta quá hấp tấp.”

“Kính xin ngươi đừng chấp nhặt với đám tiểu bối bọn ta, dạy cho bọn ta đi mà…”

Phần lớn trong số họ quả là đã bị mê hoặc bởi công pháp cao cấp kia.

Cơ hội thế này cực kỳ khó kiếm!

Nếu coi vương phủ là một môn phái thì những tử đệ của Vương phủ như chúng cũng tương đương với đệ tử nội môn.

Bình thường chỉ có thể được chỉ dạy bởi những giáo viên Thiên giai ngũ trọng, lục trọng.

Còn cao thủ Thiên giai bát trọng, cửu trọng à?

Khó lắm mới mời được một cao nhân, kết quả lại bị chọc tức đến mức bỏ đi, chuyện gì thế này?

"Ta thấy hay là thôi đi, một tên gian tế như ta không có duyên với các ngươi."

Đương nhiên Thành ca sẽ không rời đi như vậy, chỉ là muốn làm bộ một lần thôi. Ai bảo đám người này vừa rồi còn tóm mãi không tha, vậy đừng trách hắn thi triển ngón nghề lừa người.

Mọi người cứ nghĩ mình đã đắc tội với thế ngoại cao nhân, hối hận đến mức sắp xanh ruột rồi.

Chỉ có thể liên mồm nói mấy câu bùi tai để giữ người lại.

"Ta sai rồi, bọn ta sai rồi."

"Ngươi là đại nhân có đại lượng…"

"Bậc cao nhân như ngươi sao có thể là gian tế được?"

Chương 1853: Thu hoạch tràn đầy

Người vừa rồi kích động nhất là Cảnh Huyền càng cúi đầu khom lưng, thành khẩn xin lỗi.

"Khương tiền bối, do mắt bọn ta bị mù, dám hắt tiếng xấu lên ngươi, khiến ngươi phải chịu thiệt thòi rồi…"

Lúc này tâm trạng của Thành ca mới khá lên một chút.

"Chẳng phải nói ta nghe lén sao?"

Tên giáo viên tiên phát hiện ra Khương Thành đầu tiên cũng nở nụ cười gượng gạo.

"Ngươi làm bọn ta khó xử quá."

“Với thân phận và thực lực của ngươi, đâu cần tới nghe trộm chút đạo hạnh tầm thường này của bọn ta.”

“Đúng, đúng, ngươi bằng lòng giá lâm nơi đây đã là niềm vinh hạnh của bọn ta.”

Khương Thành cười nhạt: “Chẳng phải tố ta là gian tế à? Không phải nói ta đến từ hai Vương triều khác, thậm chí là Tiên tộc ư?”

“Sao còn chưa hạ ta đi?”

Mọi người liên tục xua tay, tỏ vẻ không dám.

“Ai cũng có thể là gian tế, còn ngươi thì không thể nào.”

Mặc dù đây là lần đầu tiên gặp mặt Thành ca nhưng vì để nịnh bợ cao thủ hàng đầu nên mọi người cùng tâng bốc dỗ dành không biết chán.

“Khương tiền bối là cột trụ trời của Vương triều Tinh U ta!”

“Thiên tộc phải có tiền bối như ngươi chống đỡ!”

Cảnh Huyền lại càng lớn tiếng tỏ thái độ: “Kẻ nào nói ngươi là gian tế thì kẻ đó chính là gian tế, chính là kẻ bất lương đến phá hoại Vương triều Tinh U!”

Đã đến nước này, rốt cuộc Thành ca cũng chịu bỏ qua.

“Thấy các ngươi đã biết sai, có thể thay đổi, ta không so đo với các ngươi nữa.”

Mọi người cùng hoan hô reo mừng.

Vội vàng đón rước ca vào một cách long trọng.

Tảng đá treo trong tim bọn họ cuối cùng cũng được thả xuống.

Dù sao thì người ta cũng nói rồi, do Tông Phiêu Vương mời mọc mãi thì hắn mới tới đây.

Kết quả là bị chọc giận bởi lời nói bọn họ nên bỏ đi.

Cuối cùng chẳng phải Tông Phiêu Vương sẽ nổi trận lôi đình?

Đến lúc ấy bọn họ sẽ bị trách phạt mất thôi.

“Không phải là không thể lên lớp giảng cho các ngươi.”

Khương Thành ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí đầu, nhìn xuống hơn năm trăm cặp mắt tràn đầy sự tò mò kia, trong đó còn bao gồm cả hai vị giáo viên.

Lúc này hai người ấy ngoan ngoãn như học sinh, tỏ vẻ chờ mong hắn giảng bài tiếp.

“Nhưng trước khi giáo đạo cho các ngươi, ta cũng phải biết tình hình của các ngươi để điều chỉnh dạy học theo năng lực của mọi người.”

Nghe vậy, mọi người cùng cảm thấy vị danh sư này quả thực không tầm thường.

Nhìn người ta mà xem, chuyên nghiệp biết mấy?

“Nghe theo sự sắp xếp của Khương tiền bối.”

“Đúng vậy, Khương tiền bối cần bọn ta làm gì thì cứ nói thẳng ra.”

Thành ca liếc thoáng qua Toái Linh phiến trên bàn của mỗi người.

“Đầu tiên ta phải biết tình trạng công pháp mà các ngươi bình thường hay tu luyện.”

“Thế này đi, trước hết các ngươi hãy nộp tất cả Toái Linh phiến cho ta.”

“Ta cầm về xem xét một chút.”

A, chuyện này?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, còn mang đi à?

Việc chế luyện Toái Linh phiến sẽ làm tổn hại đến cảnh giới Linh ý của bản thân, mà khi lĩnh hội công pháp cũng làm hao dần ý chí trong công pháp, đó là một vật tiêu hao kép.

Thế nên cho dù là cấp thấp cũng rất quý giá.

Bọn họ là hậu duệ trực hệ của vương phủ nên mới nhận được một cái từ bảo khố.

Bình thường đều coi món bảo bối này như sinh mạng.

Muốn bọn họ giao nộp trước thì hơi mâu thuẫn.

Huống hồ họ cũng còn chút nghi ngờ.

Bên trong Toái Linh phiến hầu hết là công pháp giống nhau, có cần nộp tất không?

“Sao nào? Các ngươi không muốn?”

Khương Thành từ từ đứng dậy.

“Vậy thì ta đây không bắt ép, cáo từ.”

“Đừng, đừng đi mà!”

Cảnh Huyền vội vàng ngăn cản hắn.

“Khương tiền bối hiểu lầm rồi, sao bọn ta lại không chịu? Toái Linh phiến của ta được ngươi đích thân ngự lãm, đó chính là vinh hạnh của ta.”

Nói xong, hắn trịnh trọng nộp lên Toái Linh phiến màu xanh lam của mình.

Địa vị của hắn quả thực khá cao so với những tử đệ của Vương phủ khác.

Toái Linh phiến được lấy ra cũng là công pháp trung giai.

Có hắn đi tiên phong, chúng đệ tử cũng không chần chừ nữa.

Sợ gì nào?

Vị tiền bối kia có thực lực mạnh mẽ như thế, rõ ràng ngay từ đầu đã chẳng cần tới Toái Linh phiến của mình.

Cho hắn xem thử cũng có sao đâu?

Cơ hội thế này rất khó tìm, bỏ qua thì sẽ không có nữa.

“Tiền bối, đây là của ta!”

“Tiền bối, xin ngươi giữ Toái Linh phiến của ta!”

Khương Thành lại bị vây kín như hũ nút thêm một lần nữa.

Rất nhiều đệ tử sợ bị nộp chậm, cuối cùng bị đẩy đến sau chót, vậy nên sốt ruột hết cả lên.

Nếu ai không biết mà nhìn thấy tình cảnh này, có khi còn tưởng là đang phát phần thưởng.

Cuối cùng đến cả hai giáo viên cũng giao nộp công pháp của mình.

Công pháp của bọn hắn cũng là trung giai, khiến Thành ca mừng đến nỗi suýt không nhịn được mà bật cười.

Hầy, ca vốn không định tơ tưởng đến đám Toái Linh phiến của các ngươi.

Vốn là định đi về rồi.

Ai bảo các ngươi lại cứ muốn ngăn ta lại, còn xổ một tràng dài.

Vậy bây giờ ta không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, không thu thì có lỗi với sự nhiệt tình của các ngươi quá.

Sau khi thu được ba mảnh Toái Linh phiến trung giai và năm trăm mười lăm miếng sơ giai, hắn cảm thấy hài lòng, gật đầu.

Ca vẫn duy trì phong thái của một vị cao nhân.

"Mặc dù công pháp của các ngươi rất thấp nhưng ta vẫn cần chút thời gian để đọc."

"Tốt lắm, các ngươi tiếp tục đi."

Dứt lời, hắn phất tay, xoay người bay ra ngoài.

Bỏ lại cả đám người đứng trố mắt nhìn theo.

Đi vội vã thế à?

Ngươi không định giảng đôi chút về công pháp cao cấp ư?

Dù là vài phút cũng được mà!

Nhưng bởi mới trải qua mớ bòng bong vừa rồi nên họ không dám đụng chạm vị tiền bối này nữa, thành ra ai nấy đều không dám nói gì.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương tiền bối rời đi.

Sau khi trở về phòng mình, bày ra hết hơn năm trăm miếng Toái Linh phiến, Thành ca thấy hứng chí hẳn lên.

"Haiz, người của vương phủ này nhiệt tình như vậy, sao ta có thể ngại chứ?"

"Đúng lúc cần Toái Linh phiến thì dâng ngay cho ta, quả thực chưa thấy ai khách khí như vậy."

Hắn lập tức nhặt lên mảnh Toái Linh phiến đầu tiên, điều động Linh ý khẽ cảm nhận nó một chút, sau đó hút vào không hề do

dự.

Giây tiếp theo, quả nhiên Linh ý của hắn bị ý chí của công pháp tấn công.

So với công pháp cao cấp lúc trước thì ý chí của đám công pháp cấp thấp này yếu hơn trăm lần.

Ý thức của hắn không có chút dấu hiệu dao động nào.

Tử mang bên rìa Linh ý vẫn vững như bàn thạch dưới sự vây công tứ phía từ ánh sáng xanh.

Dưới sự thao túng từ Linh ý của Khương Thành, hắn không chỉ tiêu diệt hầu hết ánh sáng xanh một cách dễ dàng mà còn bắt đầu chủ động phản kích.

Quả nhiên, một phần nhỏ ý chí công pháp đã bị đồng hóa, cuối cùng biến thành dưỡng chất cho Linh ý của hắn.

Sau nửa canh giờ, ý chí của công pháp cấp thấp bị tiêu hao sạch sẽ.

Cảm nhận được sự tăng trưởng vững chắc của "thực lực", Khương Thành vui mừng khôn xiết.

"Phương thức tăng cấp này không khác cách ăn đan dược ngày trước là bao."

"Nhưng mà còn chậm quá, hơn nữa còn phải tự xem."

Nếu lời này được truyền đi thì chẳng biết có bao tộc nhân Thiên tộc sẽ bị chọc tức chết.

Nếu tu luyện bình thường, e rằng có là thiên tài cũng không đạt đến tốc độ này.

Người này đã đi đường tắt, thăng cấp như cưỡi tên lửa mà còn chê chậm.

Hơn nữa tự nhìn lại lúc bản thân tu luyện, chẳng phải rất khó khăn sao?

Thời gian trôi qua ngày lại ngày.

Trong khi hắn đang "khổ tu" đến mức quên cả trời đất thì các đệ tử ở bên này cũng bắt đầu cảm thấy bất thường.

Bởi vị Khương tiền bối kia vẫn chưa xuất hiện thêm lần nào.

Một ngày hay hai ngày thì thôi đi.

Có thể hiểu là vì tiền bối đọc quá nhiều Toái Linh phiến nên cần chút thời gian.

Nhưng bây giờ đã là hơn mười ngày rồi.

Chương 1854: Mục tiêu tiếp theo

"Với thực lực của vị Khương tiền bối kia thì những quyển công pháp cấp thấp kiểu như này của chúng ta cùng lắm chỉ ba ngày là xem hết rồi chứ nhỉ?"

"Đúng đó, biết bao nhiêu ngày rồi?"

Rất nhiều người dần dần đã nhận ra có gì đó không đúng.

Nhưng bởi vì lúc trước hình tượng của Khương Thành quá cao.

Là thế ngoại cao nhân đó!

Tông Phiêu Vương phải nói ngon nói ngọt hết lời mới mời đến được.

Bọn họ vẫn không muốn tin vào cái sự thật ngày càng rõ ràng kia.

"Có phải Khương tiền bối quên rồi hay không?"

"Chắc sẽ không đâu?"

"Cho dù quên đi nữa thì hiện giờ đã qua nhiều ngày như vậy rồi chắc hẳn cũng nên nhớ ra rồi chứ?"

"Đúng vậy, tiền bối như hắn gạt chúng ta làm gì chứ!"

Bỗng nhiên có người làm vẻ mặt cổ quái nói: "Các ngươi nói, có khi nào là, ý ta là có khi nào…"

"Lần trước hắn chỉ là vì muốn gạt Toái Linh phiến của chúng ta không?"

Vừa dứt lời, mọi người đều biến sắc.

Thật ra bọn họ cũng đã từng có suy đoán này.

"Không thể nào!"

Cảnh Huyền nhảy ra.

Lớn tiếng nói: “Tuyệt đối không thể nào!”

“Công pháp cao giai của Khương tiền bối là hàng thật giá thật đó, lần trước các ngươi cũng nghe thấy rồi mà.”

“Một cao nhân giống như hắn còn cần phải tham Toái Linh phiến của chúng ta hả?”

“Đúng vậy đó, cần một hai phần Toái Linh phiến thì còn có thể hiểu được, nhưng cần nhiều như vậy cũng đâu có tác dụng gì đâu chứ, hắn tham cái gì chứ?”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng của bọn họ vẫn đang rất bồn chồn.

Lại qua thêm vài ngày nữa, vẫn không thấy bóng dáng của Khương Thành đâu, ngay cả hai giáo viên cũng ngồi không yên.

“Kỳ lạ quá rồi đấy?”

“Ta hơi nghi ngờ rồi, hắn thật sự là một cao nhân ẩn thế hả?”

“Nghĩ kỹ lại, ngoài mấy câu công pháp kia thì thật ra chúng ta vẫn hoàn toàn chưa thấy hắn ra tay.”

“Không thể nào đâu…”

Rất nhiều người đều bắt đầu luống cuống.

“Hay là chúng ta đi hỏi lão tổ tông một chút, có phải thật sự đã mời tới một vị Khương tiền bối như vậy hay không?”

Rất đáng tiếc là bọn họ không thể trực tiếp gặp Tông Phiêu Vương.

“Gần đây lão tổ tông đang bế quan, đến Lễ Thiên Kỳ mới xuất quan.”

Vì để tránh bị Khương Thành giở trò xảo trá nên Tông Phiêu Vương trực tiếp trốn đi luôn rồi.

Bọn họ cũng hỏi thăm những tiền bối khác nhưng không có một ai từng nghe nói về một người như Khương Tuấn Soái.

Lần này thì vui rồi.

“Cái gì?”

“Hắn thật sự là một tên lừa gạt sao?”

“Gian tế! Tên này tuyệt đối là gian tế!”

“Đáng chết, thế mà hôm đó chúng ta lại tôn kính một tên gian tế đến vậy, đáng hận thật mà!”

Cảnh Huyền lúc trước dẫn đầu giờ đây suýt chút bị tức đến nổ tung.

Hắn hồn nhiên quên mất bản thân đã từng chính miệng nói ra câu “Ai nói Khương tiền bối là gian tế thì người đó chính là gian tế”.

Sắc mặt của đám cao thủ trong vương phủ cũng vô cùng khó coi.

“Có một người ngoài lẫn vào trong vương phủ của chúng ta, còn lừa mất hơn năm trăm Toái Linh phiến?”

“Quả thực là vô cùng nhục nhã!”

“Không thể tha thứ!”

“Tra! Lục soát! Đào ba thước đất cũng phải tìm bằng được tên vô liêm sỉ này cho ta!”

Vài nhị đại thế tử của vương phủ tức giận ra lệnh, ngay lập tức toàn bộ Tông Phiêu Vương phủ đều gà bay chó chạy.

Không chỉ riêng ở bên trong vương phủ, mà ngay cả bên ngoài cũng triển khai hành động lùng bắt rầm rộ.

Chỉ tiếc là cũng chẳng có tác dụng gì.

Biệt viện mà Tông Phiêu Vương sắp xếp cho Khương Thành cũng được xem như là một cấm địa bí mật ở trong vương phủ này.

Ngoài mấy tên nhị đại thế tử thì hoàn toàn không một ai biết.

Mà trong nhận thức của mấy tên thế tử này thì cái biệt viện kia là một trong những nơi bế quan của Tông Phiêu Vương, vậy nên bọn họ cũng không dám đi vào quấy rầy.

Thế là dù bận rộn hơn mười ngày, bọn họ cũng không thu hoạch được gì.

Cuối cùng chỉ có thể nhéo lỗ mũi tự nhận bản thân xui xẻo mà thôi.

Cứ như vậy, sau khi một tháng qua đi, rốt cuộc Thành ca cũng hấp thu xong hơn năm trăm Toái Linh phiến.

Ý chí công pháp ở bên trong Toái Linh phiến cấp thấp và trung giai kém hơn cao giai rất nhiều.

Nhưng chất lượng cũng không bằng số lượng, sau khi hấp thu hết toàn bộ, cảnh giới Linh Ý của hắn đã tăng từ Địa giai tam trọng lên tới Địa giai thất trọng.

Hiện giờ cường độ ý thức của hắn so với lúc vừa đến cái thế giới này quả thật không có cách nào bì được.

Thậm chí hắn còn hoài nghi, nếu tương lai hắn tỷ thí thần hồn với những Tiên nhân khác thì dù cho hồn hải của bản thân bị phá hủy, hắn cũng vẫn có thể bình tĩnh tỉnh táo như thường.

Và một chỗ tốt khác khi Linh Ý lớn mạnh đó là quan hệ của hắn với thiên địa xung quang ngày càng thân mật hơn.

Hiện giờ hắn đã không còn cần thôi thúc thần hồn và căn nguyên nữa rồi, chỉ cần một ý niệm là đã có thể điều động lực thiên địa trong chu vi mười mấy dặm quanh đây rồi.

Nếu như lại học thêm vài kỹ xảo thao túng của Thiên Tộc, vậy thì những lực thiên địa này sẽ có thể dễ dàng trở thành những công kích đầy mạnh mẽ.

Theo một nghĩa nào đó thì nó cũng được xem như là thiên uy.

“Đáng tiếc dùng hết Toái Linh phiến mất rồi.”

“Phải nghĩ cách đến những nơi khác kiếm thêm mới được.”

Khương Thành cũng biết, không thể nào dùng lại cùng một cách với Tông Phiêu Vương phủ được.

Dẫu sao người ta cũng không phải là kẻ ngốc để mà ngã tới hai lần trong cùng một cái hố.

Và thế là hắn mở ra kỹ năng ẩn thân của hệ thống, chạy ra ngoài lặng yên không một tiếng động.

Ca này cũng rất có tự giác, biết được nếu bây giờ mà hiện thân thì chắc chắn sẽ phải nghênh đón vây công.

Sau khi rời khỏi vương phủ, hắn đưa mắt nhìn đường cái phồn hoa của Hoàng thành, âm thầm suy nghĩ mục tiêu kế tiếp nên

chọn vương phủ nào đây.

Nếu như Tinh Diệu Hoàng và những Vương gia khác biết được suy nghĩ lúc này ở trong lòng hắn, đoán chừng sẽ tức đến thở phì phò mất.

Cũng cùng là Thần thai, vì sao cách làm người lại khác xa đến vậy chứ?

“Chọn tiếp một cái vương phủ cũng không khó gì.”

“Nhưng cùng một chuyện lại xảy ra tại một vương phủ khác, vậy chắc chắn sẽ náo động toàn thành mất, đến lúc đó tất cả vương phủ đều sẽ có đề phòng.”

“Chuyện làm ăn này cùng lắm chỉ có thể làm thêm một lần nữa mà thôi, thế thì phải chọn một mục tiêu nào béo tốt mới được.”

Tầm mắt của hắn cuối cùng đã khóa tại những bức tường cung điện trùng điệp thoắt ẩn thoắt hiện nhưng lại rạng rỡ ánh sao ở trên bầu trời nơi phương xa kia.

Nơi đó là Hoàng cung của vương triều Tinh U.

“Không biết trong Hoàng cung có lớp học tương tự như vậy không nữa.”

“Tử đệ hoàng thất học tập, Toái Linh phiến được dùng hẳn là cao cấp hơn chứ nhỉ?”

Tiếp tục mở ẩn thân ra, hắn rất nhanh đã bay đến bên ngoài cổng chính của Hoàng cung.

Ở đây có một đống cấm vệ Thiên Tộc gác cửa thành.

Thế nhưng Thành ca ỷ vào kỹ năng ẩn thân nên cái gì cũng chẳng sợ, hắn cứ thế mà thản nhiên xuyên qua ngay chính giữa cửa lớn.

Trong lòng còn đang oán thầm nữa kìa.

“Thiên tộc này cũng sơ ý quá chứ nhỉ?”

“Một nơi quan trọng như thế mà đến cả đại trận và cấm chế cảnh giới cũng không có?”

“Vốn dĩ ca còn tính phô bày tay nghề phá trận nữa kìa.”

Hắn không hề biết khoảnh khắc mà bản thân vừa bước vào cửa cung, thật ra đã bị cao thủ vô cùng mạnh là Tinh Diệu Hoàng nhận ra rồi.

Không riêng gì Tinh Diệu Hoàng mà mười mấy cao thủ Thiên giai cửu trọng, thập trọng tọa trấn ở trong Hoàng cung cũng đều cảnh giác hẳn lên.

"Lực thiên địa ở bên kia không bình thường."

Mười mấy ý niệm ở gần đó va chạm với nhau, rất nhanh đã trao đổi cách không.

Cái này cũng không phải là thần hồn truyền âm, nhưng lại có công dụng giống như nhau.

"Có người trà trộn vào đây!"

"Đúng là to gan lớn mật mà, là ai hả?"

"Không cần biết hắn là ai, cứ bắt lại trước rồi nói sau!"

"Tự ý xông vào Hoàng cung, giết không tha!"

Chung quy Khương Thành vẫn quá ngông nghênh rồi.

Hắn nghĩ rằng hệ thống ẩn thân không gì là không làm được, bởi vì những cấm vệ ở của kia cũng không hề phát hiện hắn đến.

Nhưng hắn đã quên mất đến ý niệm mà Thiên Tộc còn tu luyện được, mà cả Hoàng cung này cũng đã sớm là vùng trời riêng của Tinh Diệu Hoàng rồi.

"Là Khương Thành."

Mặc dù hắn cũng không nhìn thấy được mục tiêu, nhưng hắn có thể thông qua sự biến hóa ở trong vùng thiên địa này để mà trực tiếp mô phỏng suy đoán dung mạo của Khương Thành.

Chương 1855: Gặp lại Thu Vũ Tuyền

"Cái gì?"

"Là cái Thần thai kia à?"

"Hắn có thủ đoạn ẩn nấp cao siêu đến vậy sao?"

Một đám cao thủ cung đình lao nhao tỏ vẻ khiếp sợ.

Ngay sau đó, cả một đám người đều nổi nóng.

“Hắn muốn làm gì?”

“Hắn giấu giếm hành tung để lẻn vào Hoàng cung chắc chắn có mưu đồ bất chính!”

“Lẽ nào hắn muốn gây bất lợi với chúng ta?”

“Bắt hắn lại là được!”

Nói xong, đám cao thủ cung đình này bắt đầu xắn tay áo lên muốn ra tay.

“Chờ đã!”

Nhưng Tinh Diệu Hoàng lại ngăn bọn họ lại.

Cả bọn đều không hiểu ra làm sao.

“Bệ hạ, hắn tự ý xông vào Hoàng cung, sao chúng ta có thể mặc kệ cho được?”

“Không thể cứ bởi vì hắn là Thần thai mà dung túng hắn đủ đường!”

“Là Thần thai giống nhau nhưng vẫn có phân biệt mà, Thần thai Thu Vũ Tuyền kia thực lực mạnh mẽ, thiên phú dị bẩm, hơn nữa còn từng cứu tử đệ của Thiên Tộc ta, người như vậy mới xứng đáng để chúng ta tin cậy chứ.”

“Còn về Khương Thành này, vừa nhìn ta đã cảm thấy hắn không phải là thứ gì tốt rồi, so với Thu Vũ Tuyền đúng là khác một trời một vực mà!”

“Ha…”

Tinh Diệu Hoàng lắc đầu bật cười.

“Người tên Khương Thành này cũng chưa từng làm hại một người nào của Thiên tộc mà, không cần mang thành kiến quá lớn với hắn đâu.”

Đối với thực lực của Thành ca, tuy hắn vẫn không để ý quá nhiều.

Nhưng hắn cũng không muốn để Khương Thành trở thành kẻ địch của chính mình.

Từ biểu hiện lần trước Thu Vũ Tuyền có thể thấy, lời tiên đoán về Thần thai cũng vẫn rất có lý.

Lỡ đâu sau khi Khương Thành bị ép đến Tiên tộc bên kia cũng bộc phát tài năng thì làm sao?

Đến lúc đó thì có hối hận cũng đã muộn rồi.

“Không bằng chúng ta cứ bình tĩnh lại trước, âm thầm quan sát xem sao.”

Dù cho Khương Thành thật sự có mưu đồ bất chính thì cũng phải nhìn xem rốt cuộc mưu đồ của hắn là gì.

Theo hắn thấy, bây giờ ngược lại là một cơ hội tốt để nhìn rõ Khương Thành.

Những cao thủ cung đình khác nghe cũng thấy có lý.

Vậy nên, Thành ca ẩn thân đi cả một đường cũng không hề biết đã có mười mấy ý niệm đáng sợ đang ở xung quanh bản thân mình.

Sự đãi ngộ về thể diện phải nói là vô cùng cao cấp.

Sau khi tiến cung, hắn cũng không hề chạy thẳng tới chính điện của Hoàng cung như mọi người đã nghĩ.

Bởi vì nơi đó hiển nhiên không phải là nơi để lên lớp.

Vòng qua chánh điện, hắn rất nhanh đã đến hậu cung.

Mặc dù hậu cung ở đây không có thái giám, nhưng cung nữ, công chúa và phi tần nên có của thế tục hoàng triều thì đều vẫn có.

Sau khi phát hiện Khương Thành bước vào nơi này, những cao thủ cung đình kia vội vàng thu lại ý niệm của mình, không dám tiếp tục thăm dò vào bên trong.

Nơi trọng địa của hậu cung nghiêm ngặt như vậy đó.

“Cái tên này điên rồi sao?”

“Thế mà hắn lại lẻn vào hậu cung!”

“Hắn định làm gì thế, lẽ nào lại dung tục vậy?”

“Ta đề nghị lập tức bắt hắn lại!”

Trên trán của Tinh Diệu Hoàng cũng không khỏi hiện lên gân xanh.

Đáng ghét, tên tiểu tử này cũng quá không ra gì rồi đấy.

Lẽ nào hắn còn muốn cắm sừng mình sao?

Nếu thật là như vậy thì dù có là Thần thai đi nữa hắn cũng sẽ không tha cho Khương Thành.

Hắn cố nén giận dữ, ý niệm đi theo phía sau Khương Thành cả một đường, nhìn hắn lượn lờ qua lại giữa hoa viên và cung điện mà các phi tần đang ở.

Còn đụng mặt cả hai công chúa và mười mấy cung nữ nữa kìa.

Nhưng điều làm cho Tinh Diệu Hoàng cảm thấy được an ủi đó là, Khương Thành không hề đi vào bên trong bất kỳ tẩm điện nào.

Hắn chỉ là dạo một vòng bên ngoài rồi sau đó thì rời khỏi hậu cung.

“Xem như ngươi thức thời, không đẩy bản thân vào đường chết!”

Tinh Diệu Hoàng vừa mới yên tâm thở phào thì lại lần nữa nhíu mày.

Bởi vì này lần Khương Thành lại lượn đến gần khu lân cận của bảo khố Hoàng cung.

Hắn dạo một vòng quanh bên ngoài bảo khố rồi rất nhẹ nhàng mà tiến vào cánh cửa đầu tiên.

“Đáng chết, ta biết ngay là hắn tới để trộm bảo vật mà!”

Một đám cao thủ cung đình lại sôi nổi hết cả lên, ý niệm trong hư không bởi vì quá kích động mà suýt chút đã ngưng tụ thành thực chất, trực tiếp hiện ra chân thân luôn rồi.

“Rõ ràng quá rồi, tên tiểu tử này quả nhiên bụng dạ khó lường!”

“Ta biết ngay mà, dù là Thần thai cũng chưa chắc là thứ tốt lành gì!”

“Tiếp tục nhìn xem sao.”

Tinh Diệu Hoàng cũng không nóng nảy.

“Cho dù có muốn bắt hắn thì cũng phải chờ tới lúc tang chứng vật chứng có đủ mới được.”

Nhưng bọn họ không hề đợi được đến lúc đấy.

Bởi vì Thành ca lẫn vào trong bảo khố rồi cũng không đụng vào món bảo vật nào ở bên trong cả.

Hoàng thất Thiên tộc cũng không có thù gì với hắn, không đáng để hắn làm như vậy.

Hơn nữa nơi này cũng không có Toái Linh phiến, chỉ là vài món quý hiếm và đồ cổ mà thôi.

Trên cơ bản thì Thiên tộc không hề sử dụng vũ khí, cũng không có đan dược nào có ích, mặc dù một vài “bảo vật” ở bên trong này cũng trân quý, nhưng nó lại không giúp ích được gì cho tu luyện cả, Khương Thành hắn chẳng thèm đâu.

Nhìn thấy hắn tiếp tục chỉ lượn một vòng trong bảo khố rồi lại trở ra, cả một đám cao thủ nấp ở trong tối vô cùng khó hiểu.

“Kỳ lạ thật, thế mà hắn lại chẳng lấy cái gì cả?”

“Vào một núi bảo vật như thế mà hắn lại trở về tay không, người này cũng đặc biệt thật đấy!”

“Lẽ nào hắn không có ác ý sao?”

“Không được mất cảnh giác, đến cả những bảo vật quý cỡ này hắn cũng không lấy, vậy chứng tỏ thứ hắn muốn còn nhiều hơn thế nữa kìa!”

Mọi người đều rùng mình.

“Đúng vậy, tiếp tục xem tiếp thôi!”

Thành ca không một chút phát giác, ẩn thân tìm kiếm thật lâu ở bên trong Hoàng cung, cuối cùng cũng đã tìm được nơi mà tử đệ hoàng thất học tập và tu luyện.

Trên thảm cỏ xanh mơn mởn trong một lâm viên, hàng trăm hoàng tử hoàng tôn đều đang tập luyện đủ các loại kỹ xảo thao túng Linh Ý dưới sự chỉ dạy của ba cao thủ cung đình.

Khương Thành nhìn khoảng vài giây, mặc dù những kỹ xảo chiến đấu này hắn chưa từng được học qua, nhưng hắn cũng không quá hứng thú với nó.

Dẫu sao đợi sau này khi có nhiều huyền tinh rồi, hắn tự khắc sẽ có thể đổi Võ Kỹ cao giai với hệ thống.

Đến lúc đó kích hoạt một cái thì cái gì cũng đều học được hết rồi.

Chủ yếu tầm mắt vẫn bị thu hút bởi một người được vạn người vây quanh ở trong đó - Thu Vũ Tuyền.

Trong đám người, bóng dáng của nàng lộ ra vẻ đặc biệt.

Cũng không phải chỉ vì dung mạo xuất chúng của nàng, mà là bởi vì trong tay nàng đang cầm lấy kiếm, điều này rõ ràng không giống với phong cách của tộc nhân Thiên tộc.

Nhưng lúc nhìn nàng vung trường kiếm lên, rõ ràng không dùng bao nhiêu tiên lực, cũng không hề điều động căn nguyên, nhưng lại cứ xé rách không trung thành từng "cái khe".

Khương Thành lại gần nhìn mới phát hiện những "cái khe" kia có ẩn chứa huyền cơ.

Vừa không phải là quy tắc không gian, cũng không phải là xé rách và cắt toạt.

Mà là trực tiếp khuấy động lực thiên địa ở quanh đó.

Suýt!

Thế mà Thu Vũ Tuyền lại nắm giữ được tuyệt kỷ này?

Suýt chút Thành ca đã nhịn không được nổi sự khiếp sợ của bản thân cho nàng luôn rồi.

Mà những hoàng tử, hoàng tôn đứng ở một bên lại càng không ngừng reo hò tán thưởng.

"Thu cô nương đúng là thiên tài tuyệt đỉnh!"

"Đúng vậy, chiêu này chúng ta đều không học được mà nàng ấy mới hai ngày đã học xong rồi."

"Thiên phú này quả thực vang dội cổ kim!"

Hết cách rồi, lần trước Thu Vũ Tuyền nhất chiến thành danh luôn rồi.

Thực lực có thể chém chết Đạo Thần của Tiên tộc, cộng thêm ngoại hình hoàn hảo của nàng, muốn không bị tung hô cũng khó đấy.

Dù cho những tên tử đệ hoàng thất nhưng cũng đều bị nàng hấp dẫn hết rồi.

Huống chi Tinh Diệu Hoàng cũng có mệnh lệnh buộc phải kết giao với Thu Vũ Tuyền cho thật tốt.

Thế nên không chỉ có nịnh hót không mà còn có rất nhiều người tranh nhau lấy lòng nàng nữa.

"Vũ Tuyền tiên tử có mệt hay không, chỗ của ta có cống phẩm của Vương triều Nguyệt Hoàn này…"

"Thu cô nương, thật ra ta cũng có hiểu biết đôi chút về Linh kỹ này, nếu như ngươi cần, ta có thể truyền dạy riêng cho một mình ngươi."

"Ngươi cút sang một bên đi, thực lực của Vũ Tuyền tiên tử ít nhất cũng phải trên Thiên giai cửu trọng, còn cần một tên Địa giai thập nhị trọng như ngươi dạy nàng hả?"

"Thu cô nương, Linh kỹ vừa rồi thái phó dạy vẫn còn nhiều chỗ ta chưa được rõ, không biết có thể thỉnh giáo ngươi được không?"

Vì để có được cơ hội ở một mình với Tuyền muội tử mà bọn họ xem như đều trút hết vốn liếng ra rồi.

Chương 1856: Trăng hoa ong bướm

Nhìn thấy cảnh này, Thành ca âm thầm bĩu môi.

Nữ nhân này có gì tốt đâu chứ, sao mà đi đến đâu cũng hấp dẫn cả một đám ong bướm thế hả?

Hơn nữa, hắn cảm thấy dường như bản thân đã bỏ lỡ cái gì đó.

"Rõ ràng là đến cùng nhau cơ mà, sao ngươi lại trà trộn vào Hoàng cung rồi vậy?"

Cũng đã đến nơi cần đến rồi, hắn cũng chẳng cần phải ẩn thân làm chi nữa.

Thu Vũ Tuyền vốn còn đang làm vẻ mặt lạnh nhạt, xem đám người xung quanh như là không khí bỗng lập tức quay đầu.

Sau khi nhìn thấy hắn, trong mắt nàng lập tức lóe lên một tia đắc ý.

“Tinh Diệu Hoàng mời ta tới đó, có vấn đề gì sao, lẽ nào còn phải đi báo cho ngươi biết à?”

Trong giọng nói của nàng mang theo đầy ý chế nhạo.

Thật ra thì việc được mời cũng không được xem là chuyện vinh hạnh quá lớn lao gì đối với nàng cả.

Nhưng Tuyền muội tử đã tiếp xúc nhiều lần với Khương Thành như vậy rồi, nàng biết rõ lòng dạ của hắn, biết được ca này thích nhất là thể diện.

Ý ngầm trong lời nói đó là - ta đã thăng cấp đến trong hoàng cung luôn rồi mà ngươi lại vẫn còn ở vương phủ, ai cao ai thấp cũng biết rồi nhỉ.

Quả nhiên Thành ca lập tức nổi cáu.

“Đúng là không cẩn thận một chút thì lại để ngươi phe phẩy cái đuôi lên rồi.”

“Hờ.”

Thu Vũ Tuyền cười khẩy một tiếng, sau đó truyền âm.

“Thật đáng tiếc, nhưng nơi này là Thiên giới. Ở chỗ này, ta sống tốt hơn ngươi.”

“Tốt nhất ngươi nên nhìn rõ thực tại đi, nơi này đã không phải là Nguyên Tiên giới nữa rồi, ở nơi này, ngươi chỉ có thể chấp nhận dưới cơ của ta mà thôi!”

Thật sự Khương Thành rất muốn cho những người khác cũng nghe thử đoạn truyền âm này.

Để bọn họ xem thử cái bản tính từ trong xương của nữ nhân này mới được.

“Ngươi đúng thật là đắc ý vênh váo mà, những giáo huấn lúc trước đều quên hết rồi hả?”

Hai người bọn họ dựa vào truyền âm để khịa lẫn nhau, những người khác ở bên ngoài đã sớm nhìn không nổi rồi.

“Người nào đấy hả?”

“Ngươi là kẻ nào!”

“Lại dám xông vào nơi này…”

Ba tên giáo viên trong cung đình đạt đến Thiên giai bát trọng không hề quen biết Khương Thành, cũng không biết hắn là Thần thai.

Cả ba nhanh chóng thôi thúc Linh Ý, lực thiên địa ở bên cạnh Thành ca trong nháy mắt trở nên nguy hiểm hẳn.

Nhưng vào lúc này, ba người đồng thời nghe được giọng của Tinh Diệu Hoàng.

“Đừng động vào hắn.”

Ba người vội vàng thu hồi Linh Ý, không ra tay với Khương Thành nữa.

Những cao thủ của Thiên Tộc đều tự có cách đặc biệt để truyền tin, thậm chí còn thần kỳ hơn rất nhiều so với cách truyền tin thông thường nữa.

Một người trong đó tò mò hỏi: “Bệ hạ, không biết người này là ai, chúng ta nên đối đãi như thế nào?”

Tinh Diệu Hoàng khẽ mỉm cười: “Hắn là Khương Thành, cũng giống như Thu Vũ Tuyền kia vậy, không phải là gian tế của kẻ địch, các ngươi cứ xem hắn như khách là được rồi.”

Hắn nhìn thoáng qua Khương Thành đang bị một đám tử đệ hoàng thất bao quanh.

“Thì ra là hắn tới Hoàng cung để học tập sao?”

Theo hắn thấy, Thu Vũ Tuyền đến đây là vì để học tập Linh kỹ, mà Khương Thành cũng là Thần thai giống như nàng, muốn đến để học tập cũng là rất bình thường.

Huống chi Khương Thành vừa đến đây thì đã chủ động giải trừ ẩn thân rồi.

Nếu thật sự là người có mưu đồ bất chính, chắc chắn sẽ không chủ động bại lộ ở chỗ này.

Những cao thủ cung đình ở trong chỗ tối cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy xem ra vừa nãy là chúng ta đã hiểu lầm hắn rồi.”

“Đúng đấy, còn tưởng rằng hắn bụng dạ khó lường nữa.”

“Nhưng mà, Thu Vũ Tuyền có thể vận dụng được năng lực của tộc ta cho bản thân nàng, còn Khương Thành thì chưa chắc đâu.”

“Ha ha ha, hắn có thể có được chí tiến thủ như thế này cũng đã đáng mừng lắm rồi.”

“Chỉ đáng tiếc, Thu Vũ Tuyền chỉ có một mà thôi!”

Bọn họ đã hoàn toàn yên tâm, lao nhao cười rồi thu hồi Linh Ý của chính mình, không chú ý đến bên này nữa.

Mà Thành ca ở trong sân lúc này đã bị một đám tử đệ hoàng tộc vây đến một con ruồi cũng không bay lọt.

Trên cơ bản, chính là phiên bản lần trước ở Tông Phiêu Vương phủ.

“Ngươi là ai?”

“Hắn nhất định là gian tế!”

“Mau bắt hắn lại mang đi trị tội!”

Lại tới cái trò này à?

Thành ca cũng không biết phải làm sao luôn rồi.

Đây là do các ngươi ép ta đấy nhé, vậy ta chỉ đành miễn cưỡng thu Toái Linh phiến của các ngươi, thay thế bảo quản rồi.

“Ta đi cùng nàng ta, không phải là gian tế gì hết.”

Nói xong, hắn không hề e dè mà vỗ vỗ cái vai thon gầy của Tuyền muội tử.

Đối với hành động này của hắn, bản thân Thu Vũ Tuyền cũng không hề nổi cáu.

Dù sao kể từ năm đó khi cùng nhau tiến vào Gia Vương đạo trường, hai người cũng đã tiếp xúc với nhau rất nhiều lần rồi, lúc nàng đắc ý vênh váo còn từng sờ đầu của Khương Thành nữa kìa.

Lúc này nàng cũng chỉ nhẹ nhàng lui về sau một bước, sẵn tiện còn cố ý phủi hạt bụi không hề tồn tại ở trên vai mình.

Ý tứ rất rõ ràng.

Ngươi bị vây công thì tự mình giải quyết lấy, đừng hy vọng ta sẽ nói giúp ngươi.

Một khắc sau tất cả những tử đệ của hoàng tộc đều bùng nổ.

Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì thế?

Tên tiểu tử này lại dám dùng móng vuốt bẩn thỉu của hắn đụng vào Vũ Tuyền tiên tử?

Có trời chứng giám, bọn họ và Thu Vũ Tuyền đã học cùng nhau mười mấy ngày rồi, nhưng đừng nói là sờ vai của nàng, ngay đến cả phạm vi ba thước xung quanh nàng bọn họ còn không được tiếp cận nữa kìa.

Nếu như lúc nãy bọn họ chỉ là dò hỏi theo việc công vì Khương Thành đột nhiên xuất hiện.

Vậy thì bây giờ, bọn họ đã thật sự bị lòng đố kị chọc giận rồi.

“Há lại có lí này!”

“Chó hoang ở đâu ra vậy chứ, loại như ngươi mà cũng mong với được tới người cao quý như Thu cô nương à?”

“Không thấy người ta không hề để ý đến ngươi sao?”

“Cũng không biết tự soi thử mình trong nước tiểu xem sao?”

“Ta thấy tên này không chỉ là gian tế, mà hắn còn có ý đồ xấu với Thu cô nương nữa đấy!”

Có người vì muốn kiếm chút tình cảm với Thu Vũ Tuyền, thậm chí đã bắt đầu đứng ra làm hộ hoa sứ giả rồi.

“Ngươi còn không mau cách Vũ Tuyền tiên tử xa một chút?”

“Thu cô nương đừng sợ, để bọn ta thay ngươi tiêu diệt tên tặc tử này!”

Thành ca cũng sắp bị cảnh tượng này chọc cho bật cười luôn rồi.

Hắn không khỏi truyền âm oán giận với Thu Vũ Tuyền.

“Sao ngươi đi đến đâu cũng dụ được cả đám ong bướm thế hả?”

“Lần nào cũng hại ta vô cớ bị ghi thù, còn vô cớ bị quần đánh nữa chứ. ”

“Ha ha ha…”

Thu Vũ Tuyền truyền âm, trong giọng nói lộ ra sư vui sướng khi người khác gặp họa.

“Không phải là ta kêu bọn họ làm như vậy đâu.”

Nàng biết, với Khương Thành thực lực, bọn hoàng tử hoàng tôn này chẳng là gì cả.

Nhưng nếu thật sự ra tay thì cũng không ở nổi Vương triều Tinh U nữa rồi.

Xem ngươi làm sao bây giờ!

“Dù sao cũng đừng hy vọng ta giải vây thay ngươi, tự cầu may mắn đi nhé!”

“Ngươi được lắm!”

Thành ca đang định nói chút gì đó thì lúc này ba người dạy học cung đình rốt cuộc đã không nhìn nổi nữa.

Vừa nãy Tinh Diệu Hoàng đã âm thầm dặn dò rồi, Khương Thành không phải kẻ địch, hơn nữa phải xem như là khách.

“Được rồi, các ngươi đừng có ngộ thương khách của chúng ta!”

“Người này đúng thật là đi chung với Thu Vũ Tuyền.”

Ba người không chỉ đứng ra giải vây, còn cố ý xin lỗi Thành ca.

“Khương đạo hữu, bọn họ đã hiểu lầm ngươi, không biết ngươi là khách quý của tộc ta.”

“Chúng ta thay mặt bọn họ nói xin lỗi ngươi.”

Thành ca ngẩn ra, ba người này biết thân phận của mình sao?

Vậy kế hoạch giả dạng làm thầy giáo để thu Toái Linh phiến không thể thực hiện được nữa rồi.

Đám tử đệ hoàng tộc ở đối diện cũng hai mặt nhìn nhau.

Người này thật sự quen biết Thu Vũ Tuyền cơ à?

Nói thật, thân phận của Thu Vũ Tuyền trở thành một câu đố khiến bọn họ cũng rất tò mò về lai lịch của nàng.

Chỉ là cho đến hiện tại Tinh Diệu Hoàng vẫn phong tỏa tin tức về Thần thai nên bọn họ cũng không biết là chuyện gì.

"Quên đi, kẻ không biết không có tội."

Thành ca lại vỗ vỗ Thu Vũ Tuyền bả vai, thậm chí còn cố ý nhếch lông mày với đám tử đệ kia nữa.

"Đã sớm bảo là bọn ta đi cùng nhau rồi mà, còn rất thân nữa đó, các ngươi lại cứ không tin."

Hơn trăm tử đệ của hoàng tộc vốn đã chuẩn bị buông bỏ địch ý, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, lửa giận lại lần nữa bị đốt lên.

Tên này lại động tay động chân với Thu Vũ Tuyền tiên tử cao quý nữa rồi?

Là đang tuyên bố chủ quyền đó sao?

Quả thật là khinh người quá đáng mà!

Chương 1857: Biểu ca biểu muội

Có một hoàng tôn không nhịn nổi đã đứng ra ngay tại chỗ.

"Vũ Tuyền tiên tử, xin thứ cho ta mạo muội."

Hắn chỉ tay về phía Khương Thành, cắn răng, khàn giọng nói: "Người này là bạn… bạn đời của ngươi sao?"

Vừa dứt lời, những người khác lao nhao dựng lỗ tai lên nghe.

Ánh mắt lấp lánh nhìn Tuyền muội tử.

Đối với bọn họ, đây giống như là thời khắc vận mệnh phán quyết vậy.

Nếu như Khương Thành và Thu Vũ Tuyền vốn là một đôi, vậy bọn họ sẽ phải thất tình tập thể rồi.

Hơn nữa sẽ chẳng bao giờ còn lập trường để mà chỉ trích Thành ca nữa.

May mắn là sau khi nghe hỏi về vấn đề này, Thu Vũ Tuyền quyết đoán lắc đầu.

"Không, dĩ nhiên không phải."

Nàng rất muốn nói, ta hận tên đáng ghét này còn không kịp đó, ta với hắn không đội trời chung.

Chỉ là có vài nội tình phức tạp, nàng không muốn nói với người khác mà thôi.

Chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng đối với đám tử đệ hoàng tộc này lại giống như âm thanh mỹ miều trên trời vậy.

“Ha ha, thật tốt quá!”

“Ta biết ngay mà, người này sao lại xứng với Thu cô nương được chứ?”

Sau khi đã yên tâm, bọn họ lại bắt đầu tập trung hỏa lực tấn công Khương Thành.

Bởi vì Thành ca cũng là khách, hiển nhiên không thể giống như vừa nãy chỉ vào mặt hắn đòi đánh đòi giết được, thế nên bọn họ đành “uyển chuyển” hơn một chút.

“Người nào đó đúng là một chút phép tắc cũng không có mà, rõ ràng không phải là bạn đời lại còn động tay động chân.”

“Có muốn lôi kéo làm quen thì cũng phải được người ta đồng ý cái đã, người ta vốn cũng đâu có thân với ngươi đâu?”

“Đúng đấy, đừng có tự mình đa tình được không hả?”

“Ta thấy là do hắn không tự biết lấy mình đấy, không thấy Thu cô nương đã chán ghét đến vậy rồi sao, còn dựa gần như thế nữa.”

Không chỉ chịu sự quái gở kỳ quặc của đám tử đệ hoàng tộc này thôi, Khương Thành đồng thời còn phải chịu đựng việc Thu Vũ Tuyền đắc ý truyền âm khoe khoang.

“Những lời này là bọn hắn nói đấy, không phải do ta dạy đâu.”

“Ta đã nói rồi, nơi này là Thiên giới mà ngươi không thích ứng được, ở nơi này ngươi sẽ bị quản khắp nơi, không thể nào càn rỡ giống như ở Nguyên Tiên giới được đâu.”

“Ta thấy ngươi vẫn nên ngoan ngoãn cúi đầu với ta thì hơn. Nếu tâm trạng ta tốt, biết đâu chừng còn có thể che chở ngươi…”

Nàng còn nhớ sứ mạng cả đời của mình đấy.

Không cần biết ra sao cũng phải đè đầu Khương Thành cho bằng được, phải đạp cái tên đáng ghét này xuống dưới chân.

Còn cả những trận cá cược lúc trước nữa, đều phải lật ngược lại hết mới được, bây giờ cứ nhân cơ hội ở Thiên giới lần này để mà rửa sạch nhục nhã, trở mình làm chủ nhân thôi!

Nàng nghĩ thì đẹp đó, chỉ tiếc là Thành ca lại không quá phối hợp.

"Ban ngày ban mặt, đừng có chỉ biết nằm mơ không thôi."

Sau đó hắn cười dài mà nhìn về phía đám hoàng thất "quái gở" trước mặt.

"Các ngươi không nhìn lầm, ta với nàng quả thật không phải là quan hệ đạo lữ."

"Nhưng mà chuyện nàng là biểu muội của ta, lẽ nào ta phải đi rêu rao khắp nơi hay sao?"

Cái gì?

Biểu muội?

Đám tử đệ hoàng tộc trước mặt ai nấy đều có vẻ mặt kinh ngạc.

Nếu như Khương Thành là biểu ca của Thu Vũ Tuyền, vậy sự ghen ghét đố kỵ vừa rồi của bọn họ chẳng phải đã bị nhầm người rồi sao, vậy chẳng khác nào độ hảo cảm thì không kiếm được, mà ngược lại còn đắc tội với người không nên đắc tội nữa chứ.

Người ta là họ hàng đó, ngươi theo đuổi con gái người ta mà lại đi mắng hết một lượt họ hàng của nàng, chuyện kiểu gì đấy hả?

"Cái này…"

"Ta không tin!"

"Thu cô nương, ngươi thật sự là biểu muội của hắn sao?"

Thu Vũ Tuyền suýt chút cũng muốn phỉ nhổ Thành ca nữa.

Nàng không nhịn được mà phải truyền âm lần nữa.

"Ngươi thật đúng là không biết xấu hổ, từ lúc nào mà ta trở thành biểu muội ngươi rồi?"

“Ngươi nghĩ rằng cứ nói bừa như vậy thì ta sẽ để cho ngươi trót lọt được sao?”

Lần này, Khương Thành đã sớm có chuẩn bị.

“Không phối hợp?”

“Ái chà, vậy thì tiếc quá đi mất.”

“Xem ra ta không xứng với làm biểu ca của ngươi, mà chỉ xứng làm lão gia của ngươi thôi.”

Nói xong, hắn liền cắt đứt truyền âm.

Thu Vũ Tuyền biến sắc.

Sao nàng có thể không nghe ra sự uy hiếp của Khương Thành được chứ.

Nếu như không thừa nhận là biểu muội của tên này, vậy thì thân phận tì nữ của bản thân nàng sẽ lập tức bị bại lộ!

Với tác phong lúc trước của tên này, hắn tuyệt đối có thể làm ra được loại chuyện này!

Đến lúc đó, Khương Thành dĩ nhiên sẽ bị mắng nhiếc vạch tội dữ dội, nhưng chính nàng cũng sẽ mất hết mặt mũi.

Nhớ lại năm đó lúc ở Thiên cung, sau khi thân phận tì nữ bị ngoại giới biết được, không biết đã dẫn tới bao nhiêu suy đoán và bàn tán nữa?

Thu Vũ Tuyền cũng không muốn lại trải qua thêm một lần ở Thiên giới nữa đâu.

“Ta là biểu muội của hắn.”

Đón nhận những ánh mắt có nghi ngờ, có mong chờ của một đám tử đệ hoàng tộc, nàng trả lời như chém đinh chặt sắt.

Hết cách rồi, chọn một trong hai cái biểu muội và tì nữ, nàng cảm thấy vẫn là biểu muội có lời hơn một chút.

Tốt xấu gì cũng còn có thể gặp người khác, không phải sao?

“Cái gì? Ngươi thật sự là biểu muội của hắn à?”

Một đám tử đệ hoàng tộc cứ như cha mẹ đã chết vậy, giống như vừa thua một trận chiến lớn không bằng.

Đặc biệt, lần này Khương Thành còn làm quá hơn nhiều, trực tiếp ôm lấy cái eo thon của Tuyền muội tử, còn sẵn tiện quăng một ánh mắt khiêu khích về phía bên này nữa.

Mọi người buồn bực tới cực điểm, có người thậm chí còn bật thốt lên : "Một người hoàn mỹ không chút tì vết gì như ngươi, sao có thể có một biểu ca như vậy…"

Thành ca không thích nghe lời này đâu đấy.

"Có ý gì hả? Biểu ca như ta thì thế nào hả?"

"Biểu ca biểu muội bọn ta thân như người một nhà đó, bộ đến phiên đám yêu ma quỷ quái các ngươi chất vấn nghi ngờ hay sao?"

"Biểu muội à, ta thấy đám người này có địch ý lớn với chúng ta quá. Chúng ta đi thôi, không ở chỗ này nữa."

Thu Vũ Tuyền còn muốn phản kháng một chút.

"Ta còn phải ở nơi này học Linh kỹ nữa cơ."

"Lời nói của biểu ca cũng không nghe rồi hả?"

Thành ca vừa trừng mắt, lập tức truyền âm uy hiếp.

"Lão gia mà ngươi cũng không phối hợp? Có phải muốn ép ta nổi đóa hay không hả?"

"Ngươi đừng có mà được voi đòi tiên!" Thu Vũ Tuyền hơi không cam lòng.

"Vậy được, ta không bắt nạt ngươi, ta để cho mọi người nhìn xem thân phận thật của chúng ta vậy."

"Đừng, ta phối hợp với ngươi."

Trong lòng của Thu Vũ Tuyền đầy tức giận, hận không thể cắn chết hắn.

"Ngươi đã muốn ta làm biểu muội, vậy thì cá cược tì nữ lúc trước phải xóa đi!" Nàng cũng nhân cơ hội đưa ra điều kiện của mình.

"Ngươi mơ đẹp ghê, cùng lắm lúc ở Thiên giới thì làm biểu ca biểu muội."

"Đồng ý!"

Sau khi hai người đàm phán ổn thỏa, Thu Vũ Tuyền thu hồi sự tức giận ở trong mắt, trở nên dịu ngoan hơn rất nhiều.

“Biểu ca nói đúng, là muội muội không hiểu chuyện rồi.”

Ơ cái này?

Tâm trạng của đám tử đệ hoàng tộc ở đối diện vô cùng rối loạn.

Sao có thể như vậy?

Thu cô nương thực lực mạnh mẽ, tính tình lạnh nhạt, tại sao ở trước mặt người này lại có thể ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy chứ?

Cho dù người này là biểu ca của nàng, cũng đâu đến nỗi như thế!

“Ngoan!”

Thành ca cười híp mắt vuốt đầu của nàng.

Lúc này hắn mới đắc ý mà hếch cằm, khoe khoang với mọi người.

“Ta là người nuôi nàng từ nhỏ đến lớn, ta nói gì thì nàng sẽ nghe nấy, có đúng hay không?”

Thu Vũ Tuyền rất muốn cho hắn một bạt tai, ngươi lấy đâu ra sự tự tin để nói mấy lời không biết xấu hổ như thế vậy hả?

“Ừ.”

“Nhớ năm đó, bên chỗ bọn ta có một vị diện chi tử thích biểu muội của ta, cả hai người kết bạn cùng đi rèn luyện, đôi bên cũng có chút tình nghĩa.”

“Kết quả có một lần, tên vị diện chi tTử kia bất kính với ta, các ngươi đoán như thế nào hả?”

Thành ca vỗ lồng ngực, nói lớn: “Ta chỉ nói một câu, ta thấy khó chịu với tên này, vậy là từ đó biểu muội ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn, không tiếp tục lui tới nữa.”

“Có đúng hay không, biểu muội?” Hắn lại lần nữa cười híp mắt sờ sờ đầu chó của Tuyền muội tử.

“Đúng.” Thu Vũ Tuyền cơ bản đã từ bỏ chống cự.

Nhưng mà, cảm giác của đám tử đệ hoàng tộc ở trước mặt thì lại không giống như vậy.

Cái gì?

Chỉ là một câu của tên Khương biểu ca này thôi mà lại có hiệu quả lớn như vậy sao?

Mắt thấy vị Khương biểu ca thật sự muốn mang Thu Vũ Tuyền rời đi, bọn họ lập tức luống cuống.

"Biểu ca… À không, Khương huynh! Vừa nãy là do bọn ta đường đột rồi."

Chương 1858: Biểu ca cũng được quá chứ

Những tử đệ hoàng thất vừa nãy còn quái gở lập tức vây quanh Khương Thành đổi ngay vẻ mặt.

Sự chanh chua và địch ý lúc trước đều biến mất sạch trơn, thay vào đó là một nụ cười lấy lòng.

Hết cách rồi, đây là "biểu ca" của Thu Vũ Tuyền đó.

Cũng chính là "biểu cữu ca" tương lai, hơn nữa còn là một "biểu cữu ca" đã nuôi Thu Vũ Tuyền từ nhỏ đến lớn, chiếm vị trí vô cùng quan trọng ở trong lòng của nàng.

Địa vị còn hơn cả anh ruột bình thường chứ nhỉ?

Nếu dựa theo cách nói lúc nãy của Khương Thành, vậy thì đắc tội với hắn, cũng đồng nghĩa với việc tuyệt duyên với Thu Vũ Tuyền rồi.

"Hí hí, Khương huynh, vừa nãy là do bọn ta có mắt không tròng."

"Bọn ta không biết ngươi là biểu ca của Thu cô nương, cho nên mới…"

"Đừng!"

Thành ca nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Đừng có lôi kéo làm quen với ta, ta không dám nhận đâu."

“Ta chỉ mới nói một câu là rất thân với Tiểu Tuyền thôi mà đã kéo đến một tràng chửi mắng rồi.”

“Sợ rồi sợ rồi…”

Nói xong, hắn lại nắm lấy tay của Thu Vũ Tuyền, làm bộ như muốn rời khỏi nơi này.

Mọi người sao có thể để cho hắn cứ thế mà đi được chứ.

Như vậy không chỉ mất đi cơ hội được theo đuổi Thu Vũ Tuyền mà sau chuyện này còn sẽ bị Tinh Diệu Hoàng trị tội nữa kìa.

Kêu ngươi tạo quan hệ tốt với Thu Vũ Tuyền, cố gắng lôi kéo sự giúp đỡ mạnh mẽ của vị này, kết quả các ngươi đã làm kiểu gì đấy hả?

Thế mà lại chọc cho nàng tức giận bỏ đi?

Nghĩ đến cái cảnh kia, cả đám người như sắp sửa quỳ xuống trước Thành ca luôn rồi.

“Bọn ta sai rồi, thật sự sai rồi.”

“Khương huynh, ngươi đại nhân đại lượng, tha thứ cho bọn ta một lần này đi.”

“Ngươi nói đi, phải làm sao ngươi mới nguôi giận, bọn ta nhất định sẽ làm theo!”

Thành ca suýt nữa bật thốt lên, giao tất cả Toái Linh phiến của các ngươi cho ta đi, ta sẽ hết giận ngay.

Nhưng nghĩ lại thì thấy nói như vậy trắng trợn với thẳng thừng quá, quả thật có dã tâm lang sói rồi, nên hắn chỉ đành cố kìm những lời này lại mà thôi.

“Ta không có giận, ta làm sao mà dám giận đám tử đệ quý tộc như các ngươi được chứ, đi đây đi đây.”

Vẻ mặt của mọi người đầy bất đắc dĩ.

Ngươi còn nói ngươi không có giận hả?

Thiếu điều viết luôn hai chữ tức giận lên trên mặt rồi kìa.

Mọi người lại tiếp tục cười làm lành và khuyên nhủ, nói hết mọi lời hay ý đẹp.

Thành ca cũng rất bất đắc dĩ.

Đám người này không phải phép gì hết).

Chỉ biết nói suông chứ không làm, không có tí hành động thực tế nào hết, vậy chẳng phải cái vai biểu ca này cũng như không rồi sao?

Xem ra phải thêm một mồi lửa rồi.

“À đúng rồi, biểu muội, gần đây ngươi đều ở trong Hoàng cung sao?”

Thu Vũ Tuyền tức giận trợn mắt nhìn hắn một cái, trong lòng tự nhủ ngươi gọi biểu muội cũng thuận miệng quá nhỉ.

“Vâng.”

“Vậy được, ta cũng vào ở với ngươi, tốt xấu gì thì hai huynh muội chúng ta cũng chăm sóc được cho nhau.”

Thu Vũ Tuyền rất muốn nói chăm sóc em gái ngươi đó, nhưng nghĩ lại thì bây giờ thân phận của bản thân quả thật là muội muội của hắn, nên lại càng thêm khó chịu rồi.

“Ngươi lại muốn như thế nào hả?”

“Cái gì mà ta muốn như thế nào hả?”

Khương Thành tùy tiện phất tay về phía nàng.

“Biểu muội, hôm nay ngươi tu luyện cũng mệt rồi nhỉ, đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Thu Vũ Tuyền nhíu mày: “Ta không mệt!”

Khương Thành trừng mắt, quát lên: “Biểu ca nói ngươi mệt thì chính là mệt, giữa ta và bọn họ có vài lời cần nói, sao mà một chút ý thức tránh đi cũng không có vậy hả?”

Nếu như xung quanh không có những người khác, Thu Vũ Tuyền đã sớm nổi đóa rồi.

Nhưng nghĩ đến việc tên này sẽ nói ra thân phận tì nữ của mình bất cứ lúc nào, nên chỉ có thể thuyết phụ bản thân nhịn xuống cơn tức này trước.

Sau này có cơ hội, sẽ lấy lại danh dự sau!

Nhìn thấy Thu Vũ Tuyền thật sự bị quát cho một câu đã rời đi, mọi người ở đây vừa lưu luyến mà nhìn bóng lưng của nàng nhiều thêm mấy lần, vừa âm thầm chậc lưỡi hít hà vì tính uy hiếp của Khương Thành.

Đây là một cao thủ hàng đầu có thể chém giết đạo thần đó!

Sao lại nghe lời của hắn như vậy chứ?

Không lý nào!

Nhưng mà bọn họ cũng xem như đã được thỉnh giáo rồi, biết được địa vị của Khương Thành ở trong lòng Thu Vũ Tuyền cao đến bao nhiêu.

"Khương huynh, vừa nãy bọn ta thật sự là có mắt không tròng…"

"Được rồi được rồi."

Thành ca khoát tay nói.

"Ta biết, trong các ngươi có vài người thích biểu muội của ta."

Trong lòng mọi người đều tự nhủ, ngươi cũng thẳng thắn quá rồi đấy?

"Ha ha, Khương huynh nói đùa…"

"Hả?"

Khương Thành chợt hiểu ra: "Thì ra là không thích sao, vậy là ta hiểu lầm rồi, thế để ta đi nói với nàng."

"Đừng đừng đừng!"

Mọi người lại lần nữa vội vàng ngăn cản hắn.

"Khương huynh đúng là người chất phác thẳng thắn mà, bọn ta phục rồi."

"Đúng vậy, bọn ta thích biểu muội của ngươi."

"Thu cô nương phong tư yểu điệu, ta vừa gặp đã thương…"

"Thực lực mạnh mẽ của nàng chỉ là thứ phụ mà thôi, mấu chốt là khí chất đặc biệt trời sinh kia, khiến người ta không thể nào tự thoát ra được."

"Vốn dĩ ta nghĩ rằng bản thân đã xem chán những người đẹp rồi, lại chưa từng nghĩ vẫn là chính mình sẽ bại dưới tay

nàng.”

Thành ca co giật khóe miệng.

Trong lòng thầm nói, các ngươi thừa nhận bản thân thích nàng là được rồi, không cần phải bày tỏ tấm lòng với ta đâu.

“Thật ra thì ta cũng hi vọng nàng có thể có một chốn nương tựa tốt.”

Hắn thở dài một tiếng, làm cứ như bản thân là một người đại ca dốc hết lòng lo lắng cho chung thân đại sự của biểu muội vậy.

“Biểu muội này của ta tính tình cao ngạo, cần phải có một người thường xuyên nhắc nhở nàng. Nếu thật sự có người thích hợp, vậy ta chắc chắn sẽ giúp đỡ tác hợp cho nàng.”

Mọi người nghe vậy liền mừng rỡ.

Trên thực tế, ở mười giây trước bọn họ vẫn còn đang cảm thấy Khương Thành rất chướng mắt.

Chỉ là vì cái thân phận biểu ca kia của hắn mới phải hạ mình lấy lòng hắn một chút mà thôi.

Có người thậm chí còn lo lắng, có khi nào tên biểu ca này tự mình ăn cỏ gần hang hay không.

Bây giờ Thành ca nói ra lời này, bọn họ lập tức yên tâm ngay.

Trong lòng lập tức cảm thấy, tên biểu ca này cũng được quá đó chứ.

“Khương huynh khách sáo quá rồi.”

“Lời này của Khương huynh, thật khiến cho người khác phải nóng lòng mà.”

“Nếu như Khương huynh có thể tác hợp cho ta với Thu cô nương, ta đây tất nhiên vô cùng cảm kích!”

“Muốn tác hợp cũng là tác hợp cho ta, ngươi là cái thá gì chứ, Khương huynh, ngươi giúp ta nói vài lời tốt trước mặt Vũ Tuyền tiên tử nhé, ta hứa sẽ báo đáp ngươi…”

Trong giây lát, Thành ca liền nhận được một đống lời cảm ơn.

Nhưng không hề có tí tác dụng nào cả.

Đám người này không hề bỏ ra chút lợi ích thực tế nào cả, lại càng không biết điều, không hề nói sẽ tặng Toái Linh phiến cho hắn.

Hắn chỉ có thể hướng dẫn từng bước thôi.

“Chỉ là các ngươi cũng hiểu đấy, biểu muội của ta tính tình lạnh lùng, không dễ tiếp xúc. Muốn đả động được nàng rất là khó!”

Mọi người gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng ý.

Thu Vũ Tuyền quả thật rất khó tiếp cận.

Gần như không một ai có thể nói chuyện được với nàng.

Thành ca lại hỏi: “Không biết các ngươi có từng tặng nàng quà gì chưa?”

Mọi người lại lần nữa lắc đầu.

Nói còn không nói nổi một câu nữa kìa, muốn tặng quà cũng tặng không nổi.

“May là các ngươi không có tặng.”

Khương Thành nói như một chuyên gia: “Bằng không thì hoàn toàn hết hi vọng rồi.”

Mọi người vội vàng khiêm tốn thỉnh giáo.

“Khương huynh nói vậy là sao?”

“Chẳng lẽ Thu cô nương không thích quà à?”

“Không không không.”

Khương Thành lắc lư ngón tay.

“Làm gì có ai là không thích quà cơ chứ, tặng quà nhất định có thể tăng độ thiện cảm của nàng.”

“Chỉ là nếu các ngươi trực tiếp đưa cho nàng, hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

“Thực lực của nàng còn mạnh hơn so với các ngươi nữa, tính tình thì lại kiêu ngạo. Các ngươi tặng quà ngay trước mặt nàng, nàng sẽ chỉ cảm thấy bản thân mình bị coi thường mà thôi.”

“Mất hết mặt mũi, tổn thương lòng tự ái!”

Ca này thậm chí còn chỉ vào gương mặt của mình.

“Ta hiểu biểu muội này của ta nhất, đến lúc đó ngược lại nàng sẽ chỉ xa lánh các ngươi thôi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vừa thích được tặng quà, lại không thể trực tiếp đưa cho nàng, vậy phải làm thế nào đây?

Rốt cuộc, cũng có người tìm được “cách” rồi.

“Vậy chúng ta cứ giao quà cho Khương huynh, sẽ do ngươi thay bọn ta chuyển riêng cho nàng ấy, chẳng hay có được không?”

Chương 1859: Nàng chỉ thích Toái Linh phiến thôi

Khương Thành suýt chút bật ngón tay cái lên khen trẻ nhỏ dễ dạy.

Đây chính là hiệu quả mà ca muốn đấy.

Quà của các ngươi vào túi ta rồi, vậy thì là của ta.

Còn về “biểu muội” kia thì?

Vốn chỉ là giả thôi, dĩ nhiên sẽ không có phần của nàng ấy rồi.

“Không không không, chuyện như vậy hẳn là nên tự các ngươi làm, sao có thể do ta chuyển thay được chứ?”

Ca này còn cố ý khoát tay, tỏ vẻ bản thân không muốn dính phải “phiền phức” như thế.

“Các ngươi cũng có thể nhờ người khác được mà, không nhất thiết phải tìm ta.”

Hắn càng như vậy nói, mọi người ngược lại càng tín nhiệm hắn hơn.

“Khương huynh, ngoài ngươi ra thì cũng không còn người nào có thể nói chuyện được với Thu cô nương nữa cả.”

“Đúng vậy, chuyện này chỉ có ngươi mới có thể hoàn thành được thôi.”

“Ngoài ngươi ra thì còn ai làm được nữa chứ!”

“Không được không được.” Thành ca lắc đầu vô cùng kiên quyết.

“Việc này phiền phức lắm.”

“Hơn nữa nàng là biểu muội của ta, lỡ đâu ta giúp các ngươi tặng quà, đến lúc đó vẫn không thành, vậy thì lúng túng lắm?”

“Không lúng túng không lúng túng, chuyện như vậy vốn là duyên phận, cho dù không được, chúng ta cũng sẽ không trách ngươi đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, mong rằng Khương huynh có thể không ngại vất vả, hãy giúp bọn ta đi mà!”

Thành ca suýt chút cười thành tiếng.

Loại chuyện này, ca đây tình nguyện giúp một trăm lần.

Dưới sự khuyên bảo mãnh liệt của mọi người, cuối cùng hắn chỉ đành miễn cưỡng mà gật đầu.

“Ta quay về suy nghĩ thêm cái đã.”

Nói xong, hắn men theo phương hướng của Thu Vũ Tuyền, bay đến một tẩm điện trong Hoàng cung.

Cách vách chính là nơi ở của Thu Vũ Tuyền trong cung, hai người cũng xem như tạm thời làm hàng xóm của nhau.

Dường như là đã được Tinh Diệu Hoàng dặn dò trước, vậy nên cung nữ ở đây không hề cảm thấy ngạc nhiên về sự có mặt của hắn, ngược lại còn ân cần hầu hạ.

Ngồi ở sảnh phụ, Thành ca chỉ còn đợi quà tự dâng tới cửa nữa thôi.

Vừa nãy hắn không nhận luôn quà ở chỗ kia, nguyên nhân rất đơn giản, vì Thu Vũ Tuyền chỉ có một thôi.

Cho dù có muốn làm mai cũng không thể nào cùng một lúc mà nhận hơn trăm phần quà, làm mai cho hơn trăm người được.

Vậy nên chỉ có thể ầm thầm nhận mà thôi.

Hắn cũng không phải đợi lâu, chỉ tầm hai khắc sau, bên ngoài cửa đã có người đến thăm hỏi rồi.

“Khương huynh có ở đây không, ta là hoàng tử thứ mười hai tên Tinh Doanh, hôm nay chúng ta có gặp qua đấy.”

“À, nhớ rồi nhớ rồi.”

Thành ca vẻ mặt tươi cười tiến lên chào đón.

Hết cách rồi, nhìn thấy khách tới tận cửa đưa hàng, nhìn kiểu nào cũng thấy thuận mắt.

“Không biết thập nhi hoàng tôn tới đây là có việc chi?”

Tinh Doanh khẽ mỉm cười : “Lời hôm nay Khương huynh nói rất có đạo lý, không có hành động thực tế thì làm sao có thể đả động được giai nhân?”

“Thế nên lần này ta tới là hy vọng Khương huynh có thể giúp ta chuyển giao phần quà mọn này cho Thu cô nương, hãy nói đây là một chút tâm ý của Tinh Doanh ta.”

Nói xong, hắn móc ra một cái tinh xảo hộp.

Sau khi cái hộp mở ra, bảo vật ở bên trong lập tức phát sáng, làm cho bên trong căn phòng tràn ngập các loại màu sắc rực rỡ.

Khương Thành nhìn kỹ, những bảo vật này không phải là những châu báu trang sức tầm thường ở trần giới mà nó tràn đầy nguyên lực, cũng xem như là kỳ trân khó kiếm.

Nhưng vấn đề là nó không giúp ích được gì cho tu luyện của bản thân hết.

“Khụ, cũng may là ngươi tới hỏi ta trước đây, nếu không thì món quà tặng cũng như không tặng thôi.”

“Hả?”

Vẻ mặt vốn thản nhiên tự đắc của Tinh Doanh hơi nghẹn lại, “Có ý gì hả?”

Khương Thành tiếc nuối thở dài : “Mặc dù những bảo vật này rất quý trọng, nhưng cũng không phải là thứ mà biểu muội của ta thích.”

“Kính xin Khương huynh chỉ điểm!”

“Ngươi hẳn là nhìn ra được biểu muội của ta là một người cuồng tu luyện.”

“Đúng là vậy.”

Tinh Doanh lập tức hồi tưởng lại khoảng thời gian tiếp xúc với Thu Vũ Tuyền vào mấy hôm trước, muội tử này mỗi ngày ngoài tu luyện thì vẫn là tu luyện, gần như xem những người khác là không khí luôn vậy.

“Vậy nên ý của Khương huynh là, phải tặng nàng món đồ có ích cho tu luyện?”

“Đúng vậy.”

Thành ca gật đầu : “Gần đây nàng đang nghiên cứu về Linh Ý và Linh kỹ, nếu như ngươi tặng cho nàng một vài Toái Linh phiến, nàng chắc chắn sẽ vui mừng giống như đứa ngốc cho coi.”

Dù cho Tinh Doanh cảm thấy cái từ “đứa ngốc” mà Khương Thành dùng để ví von hoàn toàn không phù hợp với khí chất của Thu Vũ Tuyền.

Nhưng cảnh tượng mà Thành ca miêu tả vẫn khiến cho hắn vô cùng mong đợi.

“Lời này của Khương huynh đã thức tỉnh ta.”

“Có lý, quá có lý! Không hổ là người hiểu rõ Thu cô nương nhất!”

Hắn vừa nói, vừa móc ra hai phần Toái Linh phiến.

Một lam một lục, tượng trưng cho một phần là trung giai, một phần là cấp thấp.

“Đây là hai phần Toái Linh phiến, làm ơn hãy giúp ta chuyển giao cho Thu cô nương!”

Thành ca đưa hai tay ra trân trọng nhận lấy.

Nghiêm nghị nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ khiến cho hai phần Toái Linh phiến này của ngươi phát sáng, thể hiện hết giá trị của chúng.”

“Làm phiền rồi!”

“Cứ giao cho ta.”

Tinh Doanh lộ ra nụ cười thỏa mãn, trước khi đi vẫn không quên dặn dò.

“Ngoài ra mong Khương huynh có thể giúp ta nói vài lời tốt…”

“Chắc chắn rồi, yên tâm đi!”

Tinh Doanh vừa mới rời đi khoảng hai phút, lại có người tới nữa.

“Khương huynh có ở đây hay không, ta là thất hoàng tôn Tinh Cấp…”

Lại qua hai phút sau, Tinh Cấp vui vẻ thích ý đi ra khỏi cửa phòng, mà trong tay Khương Thành lại nhiều hơn một phần Toái Linh phiến trung giai.

Cứ như vậy, trong một ngày đó, tẩm điện của hắn thỉnh thoảng lại có khách đến thăm.

Cứ như là đèn kéo quân vậy đó.

Với mỗi người, Thành ca đều sẽ nói “Món quà có giá trị thật sự đó là Toái Linh phiến, người khác ta không nói đâu, chỉ nói với ngươi mà thôi.”

Khiến cho các hoàng tử hoàng tôn dù rõ ràng nhìn thấy những kẻ cạnh tranh khác cũng đến cửa dâng lễ vật cũng sẽ vẫn cảm thấy mình mới là người duy nhất có hi vọng.

Cứ như vậy, sau khi một ngày trôi qua, hàng trăm tên tử đệ hoàng tộc cơ bản đều tặng hết một lượt.

Mà Khương Thành cũng nhận được một trăm năm mươi chín phần Toái Linh phiến trung giai, kèm theo ba mươi ba phần Toái Linh phiến cấp thấp.

Số lượng thu hoạch này mặc dù kém hơn Tông Phiêu Vương phủ lúc trước, nhưng chất lượng lại vượt xa gấp mấy chục lần.

“Ha ha, lần này phát tài rồi.”

“Nếu như tu luyện hết toàn bộ, biết đâu chừng cảnh giới Linh Ý cũng có thể trực tiếp xông lên Thiên giai đấy!”

Sở dĩ hắn và Thu Vũ Tuyền để ý hệ thống tu luyện của Thiên tộc đến vậy, nguyên nhân rất lớn trong đó là bởi vì hai người bọn họ không thuộc về hồn xuyên.

Mà là bản thể đi thẳng tới kỷ nguyên đầu tiên.

Những người khác sau khi kết thúc tranh đoạt thần vị, trở về kỷ nguyên thứ ba thì cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi, cái gì cũng không mang về được.

Nhưng hai người bọn họ lại không giống như vậy.

Ít nhất, thực lực tu luyện được vẫn có thể mang về.

Mang theo những Toái Linh phiến này, hắn lại mở ẩn thân chuồn ra ngoài Hoàng cung, đi một đường trở về gian tiểu viện của Tông Phiêu Vương phủ

Chuyện đã qua như chiếc áo vứt đi, giấu kín tên tuổi và người.

Tinh Diệu Hoàng cũng biết hắn đã quay trở về, nhưng có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới tên tiểu tử này dưới mí mắt của chính mình đã vơ vét đời sau của bản thân một khoản lớn.

Nếu như để hắn biết được, chỉ sợ sẽ không còn giữ nổi cái mỉm cười như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát nữa rồi.

Qua tới ngày thứ hai, Thu Vũ Tuyền vẫn như mọi ngày xuất hiện ở sân thí luyện của hoàng gia, thử dùng cách của chính mình thi triển Linh kỹ của Thiên Tộc.

Mà một đám tử đệ hoàng thất cũng không tu luyện, tất cả đều ở dùng ánh mắt mỉm cười nhìn chăm chú vào nàng.

Ánh mắt chứa đầy tình ý kia giống như đang nói ngươi hiểu mà.

Thu Vũ Tuyền cảm thấy đám người này đúng là có bệnh rồi, nhưng may là nàng cũng đã quen với việc bị nhìn chăm chủ rồi.

Hơn nữa hôm nay Khương Thành không có ở đây, nàng cảm thấy khí trời cũng trong lành thoáng mát hơn rất nhiều.

Mãi cho đến khi kết thúc tu luyện của ngày hôm nay, Tinh Doanh cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện mới cười mỉm mà xáp lại gần nàng.

“Thu cô nương, không biết hai phần lễ vạt mà ta tặng, ngươi có thích hay không?”

Chương 1860: Còn dám xuất hiện trong vương phủ của ta

Lễ vật?

Thu Vũ Tuyền cảm thấy không thể giải thích được.

“Lễ vật gì?”

Đây là lần đầu tiên nàng và Tinh Doanh nói chuyện.

“A?”

Tinh Doanh chưa kịp vui mừng thì hắn đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Cái đó, Khương huynh không giao hai mảnh Toái Linh Phiến kia cho ngươi sao?”

Chỉ với một câu nói, Thu Vũ Tuyền đã hiểu xảy ra chuyện gì.

Vào lúc này, nàng hận không thể bóp chết Thành ca.

Vậy là hôm đó hắn cố ý muốn ta làm biểu muội của hắn là vì chuyện này sao?

Làm người có thể trơ trẽn một chút được không?

“Không có!”

Nàng không có hứng giải thích đầu đuôi câu chuyện cho Tinh Doanh.

Bỏ lại hai chữ này rồi đi thẳng về chỗ ở của mình.

Không có?

Sắc mặt của Tinh Doanh thay đổi, linh cảm không mấy tốt đẹp trở nên mạnh mẽ hơn.

Đặc biệt là khi nhớ rõ hôm nay Khương Thành không có mặt, hắn không còn giữ được bình tĩnh.

Liền vội vàng bay đến tẩm điện của Thành ca hôm qua.

Không chỉ hắn mà tất cả các tử đệ hoàng tộc khác cũng đều có phản ứng.

Một đám người bay vào tẩm điện, nhưng tự nhiên lại không tìm thấy Khương Thành.

Vì vậy, cuối cùng họ nhận ra bản thân đã bị lừa dối.

“Đáng chết!”

Tinh Doanh tức giận đập phá bàn ghế tại hiện trường ngay trong điện nhưng điều này chẳng ăn thua gì.

Các hoàng tử, hoàng tôn khác cũng rất tức giận.

“Tên nhóc này, chắc chắn đã ăn trộm lễ vật của chúng ta.”

“Đáng ghét, hắn ta đã thực sự lợi dụng sự ngưỡng mộ của chúng ta đối với Thu Vũ Tuyền để kiếm chác!”

Nếu Thành ca có mặt ở đây, có lẽ hắn sẽ gật đầu đồng ý.

Đúng vậy, đúng vậy, đó là những gì ta dự định làm.

Việc những kẻ đào hoa ong bướm các ngươi yêu mến Thu Vũ Tuyền điên cuồng là việc của các ngươi.

Nhưng lần nào các ngươi cũng lấy ta ra làm mục tiêu, cái lò phát tiết tức giận của các ngươi, châm chọc, khiêu khích quái dị, thậm chí là chĩa vào mũi ca mà mắng.

Vậy thì không thể trách ta đã lấy lại một ít tiền lãi để bù đắp một chút tổn thất tinh thần được.

Thật đáng tiếc khi các hoàng tử và cháu trai có mặt không thể nghe thấy tiếng lòng của hắn.

Cho dù nghe thấy cũng không thể nghe lọt.

Bọn họ của lúc này đều sắp muốn bùng nổ vì tức giận.

“Cái thứ bỉ ổi vô liêm sỉ, sao hắn có thể làm như vậy?”

“Nhất định phải tìm hắn nói chuyện!”

“Làm sao có thể nhẹ nhàng tha thứ cho hắn? Nhất định phải trừng trị hắn mới được!”

“Mẹ kiếp, làm sao Thu Vũ Tuyền có thể có một biểu ca cặn bã như vậy?”

Cho đến thời điểm này, họ vẫn chưa phát hiện ra Khương Thành căn bản không phải là biểu ca của Thu Vũ Tuyền.

Đến giờ vẫn đang suy nghĩ, nếu kết tội hắn thì Thu Vũ Tuyền có hận mình không?

Điều này càng khiến mọi người bức xúc hơn.

“Thu cô nương có một biểu ca như vậy thật sự là điều bất hạnh của nàng.”

“Thật không thể hiểu nổi là nàng vẫn nghe lời hắn nhiều như vậy!”

“Hai người này là hai thái cực.”

“Không được, chúng ta không thể mất đi vô ích như vậy, mặt mũi này nhất định phải tìm lại?”

“Tìm như nào?”

“Cử người truy tìm tung tích của hắn, đồng thời tìm cách thuyết phục Thu cô nương tỉnh lại, đoạn tuyệt với biểu ca đó, sau này đừng bao giờ chấp nhận sự điều khiển của kẻ vô liêm sỉ đó nữa!”

Họ nghĩ vậy và cũng làm như vậy.

Những ngày sau đó, mỗi ngày bọn họ đều nói về Khương Thành bên cạnh Thu Vũ Tuyền.

Trong lời nói hết sức vu khống, thậm chí không ngần ngại tung tin đồn thất thiệt.

Mặc dù Thu Vũ Tuyền không bao giờ đáp lại, nhưng chỉ cần nó lọt vào tai nàng, chung quy lại sẽ có tác dụng.

Không tin ngươi không dao động khi nghe những việc xấu của hắn mỗi ngày.

Về vấn đề này, Tuyền muội thực sự không nói nên lời.

Những người này hy vọng mình ghét Khương Thành ư?

Vậy bọn họ hoàn toàn đã làm việc dư thừa.

Bởi vì bản thân sớm đã mâu thuẫn với hắn sau lần đặt cược đầu tiên tại Gia Vương Đạo Trường rồi.

Các ngươi muốn đối phó với hắn, ta nhất định sẽ tán thưởng và ủng hộ.

Còn trong Tông Phiêu Vương phủ, Thành ca cũng tiếp tục thời kỳ khổ tu khi ăn Toái Linh Phiến.

Toái Linh Phiến trung giai chứa đựng ý chí mạnh hơn gấp mười lần so với sơ giai.

Do đó, mỗi phần đều chiếm phần lớn thời gian trong ngày.

Sau hơn mười ngày, hắn mới tiêu hóa được 25 phần, cảnh giới Linh Ý đã lên tới Địa Giai Cửu Trọng.

Vào ngày này, Tông Phiêu Vương đã đến gõ cửa nhà hắn.

Nhìn thấy Khương Thành vẫn thành thật ở trong phòng, cường giả Thiên giai cửu trọng hài lòng gật đầu.

“Lễ Thiên Kỳ sắp tới, không phải ngươi muốn tham gia sao, vậy thì cùng ta vào cung đi.”

Mục đích của việc tu luyện Thiên tộc là để hòa vào thiên địa, ngày lễ Thiên Kỳ này là để tôn vinh thiên địa.

Đối với Thiên tộc, đây là một thịnh hội hiếm hoi.

“Trong hoàng cung của tam đại hoàng triều chúng ta có một ngọn Sơn thần.”

“Sơn thần chứa đựng ý chí thiên địa, ngày thường vô ảnh vô hình.”

“Mỗi khi Sơn thần hiển linh, đó là Lễ Thiên Kỳ.”

“Thần kỳ như vậy?”

Thành ca tỏ vẻ đây là lần đầu tiên hắn thấy một lễ hội như vậy.

“Sơn thần này thường bao lâu mới hiển hoá một lần?”

Tông Phiêu Vương nhẹ nói: “Có khi hàng chục ngàn năm, có khi hàng tỷ năm.”

Vẻ mặt Khương Thành không nói nên lời: “Chuyện này quá tùy ý rồi nhỉ?”

“Sự hiển hoá của Sơn thần phụ thuộc vào sự cường thịnh của Thiên tộc chúng ta. Việc tu luyện hàng ngày của Thiên tộc chúng ta cũng sẽ tăng cường ý chí thiên địa của Sơn thần.”

Tông Phiêu Vương thở dài một hơi: “Mấy năm nay Tiên tộc trỗi dậy, tộc ta suy yếu, ý chí thiên địa của sơn thần sẽ không dễ dàng viên mãn như vậy, cũng khó mà hiển hóa ra.”

Đối với Khương Thành, Nghi thức Hoán Linh cuối cùng của Lễ hội Thiên Kỳ mới là điều quan trọng nhất.

Tương truyền rằng khi đó, ý chí thiên địa sẽ ban quà cho Thiên tộc.

Nếu vận khí tốt, cảnh giới Linh Ý có thể được nâng cao trong nghi thức này và thậm chí có thể học các kỹ năng tâm linh đặc biệt mà không có cơ sở.

“Nghi thức Hoán Linh có liên quan đến Sơn thần?”

“Đúng vậy, Hoán Linh là truyền thừa của thiên địa đánh thức linh ý của chúng ta, là ý chí thiên địa hiện hóa trên thế gian, Sơn thần sẽ lại ẩn đi sau khi nghỉ thức Hoán Thần kết thúc.”

“Hoá ra là như vậy!”

Cả hai bay đến cổng chính của vương phủ.

Hậu duệ của Tông Phiêu Vương sớm đã chờ đợi ở đây.

Cảm nhận được sự xuất hiện của hắn nên vội vàng cúi người hành lễ.

“Cha!”

“Gia gia!”

“Tổ gia gia…”

Các loại danh xưng kính trọng nhiều vô kể, trong vương phủ, vị lão tổ Tông Phiêu Vương chính là thiên.

“Ừm!”

Hắn gật đầu, cũng không có ý định giới thiệu Khương Thành với mọi người.

“Xuất phát!”

Một lệnh hạ xuống, tất cả mọi người đều ngẩng đầu.

Sau đó, toàn bộ chiến trường đã được làm nóng.

Bởi vì các đệ tử trong vương phủ đều nhìn thấy Khương Thành rất rõ ràng.

“Chính là hắn!”

Cảnh Huyền nhảy lên đầu tiên, hắn chỉ vào Thành ca một cách tức giận, hận không thể ăn thịt hắn.

“Là kẻ lừa đảo đó!”

“Hắn lại xuất hiện!”

Hơn 500 tử đệ vương phủ khác cũng sôi sùng sục.

“Thực sự là hắn.”

“Đồ chết tiệt, lại dám xuất hiện trong vương phủ của ta.”

“Đưa hắn xuống!”

“Thật là một tội ác tày trời, dám lừa Toái Linh phiến của chúng ta!”

Nếu Tông Phiêu Vương không có mặt, e là Khương Thành sẽ bị tấn công ngay lập tức.

Vài vị Thế tử nhị đại trong vương phủ cũng như các cao thủ thiên giai khác đều bất ngờ nhìn về phía hắn.

Trong ánh mắt toé lên tia lửa giận dữ dội.

Tung tích của Khương Thành đã được tìm kiếm trong vương phủ và vùng phụ cận một thời gian trước, đã làm họ bận bịu lắm rồi.

Trong lòng cũng ngột ngạt khó thở.

Sắc mặt Tông Phiêu Vương sa sầm lại tỏ vẻ uy nghiêm.

“Láo xược! Các ngươi muốn làm gì?”

Hôm nay hắn mới xuất quan và vẫn chưa biết sự thật.

“Lão Tổ Tông, người này giả danh lừa bịp, lừa gạt chúng ta hơn 500 Toái Linh phiến!”

“Sao ngươi lại đứng cùng hắn?”

Chương 1861: Tổ chức nghi thức chào đón sớm cho ngươi

Hơn 500 miếng Toái Linh Phiến?

Tông Phiêu Vương có chút mơ hồ.

Từ cuộc thảo luận kì lạ của mọi người, rất nhanh sau đó hắn đã biết được thời gian mình bế quan đã xảy ra chuyện gì!

Vì thế, mặt của hắn đều xanh rồi!

Giống như một con gà trống tức giận, lão đầu lập tức nhằm ngay đôi mắt đang phun lửa về phía Khương Thành.

“Ngươi! Ngươi lại có thể làm ra chuyện tốt này!”

“Quá khen! Quá khen!”

Thành ca mỉm cười xua tay như thể không hiểu lời mỉa mai của hắn.

“Chuyện tốt như vậy là việc ta nên làm.”

Tông Phiêu Vương gần như bị hắn chọc cho tức cười.

“Ta đã biết tên tiểu tử bỉ ổi nhà ngươi không phải thứ gì tốt mà!”

Uổng công bản thân vừa thấy hắn ở trong phòng còn nghĩ những ngày này hắn thật thà yên phận nữa.

Nhốn nháo nửa ngày, hắn đã thực sự khiến bản thân bừng tỉnh về nhận thức!

“Còn không nhanh chóng trả Toái Linh Phiến cho bọn họ”

Thành ca muốn mà chẳng giúp được đành buông tay.

“Chuyện này, thực sự không thể trả lại nữa rồi !”

“Tại sao?”

“Những thứ này đã bị ta dùng hết rồi, không còn lại chút gì.”

“Cái gì?”

Trước khi Tông Phiêu Vương kịp nói gì, trên khán đài, tất cả các tử đệ của vương phủ đã không kìm được sự tức giận.

“Ngươi nói cái gì? Dùng hết rồi ư?”

“Toái Linh Phiến nhiều như vậy sao có thể dùng hết được?”

“Còn không nhanh mang ra đây!”

“Người này thực sự đáng hận, không chỉ lừa Toái Linh Phiến của chúng ta, bây giờ sau khi bị bắt vẫn còn hung hăng xảo biện!”

“Lôi đầu hắn xuống rồi nghiêm khắc dùng hình…”

“Khoan đã!”

Tống Phiêu Vương nhanh chóng ngăn họ lại.

Mấy vị thế tử Nhị đại của vương phủ không nhịn được thúc giục Linh Ý, họ muốn vây đánh Khương Thành.

“Từ từ.”

Tông Phiêu Vương liền ngăn bọn họ lại.

Nói đùa à, Khương Thành là một trong hai thần thai đấy.

Cho dù hắn thực sự là kẻ gây họa thì cũng không đến lượt mình xử lý, vẫn cần Tinh Diệu Hoàng định đoạt.

Lỡ thật sự giết chết tên này rồi thì trên dưới Vương phủ đều sẽ toi luôn.

“Rõ ràng ta đã cho ngươi một Toái Linh phiến, ngươi còn lấy của bọn họ làm gì?”

Thành ca trung thực nói ra sự việc: “Lấy để ăn thôi!”

“Ngươi!”

Tông Phiêu Vương hận không thể ra tay ngay lập tức.

Nhưng hắn không thể không kìm nén.

“Quá hung hăng rồi!”

Đám tử đệ của vương phủ ở dưới đài lại nhảy dựng lên, bọn họ sớm đã đi xa khỏi cơn giận rồi.

Nếu không có Tông Phiêu Vương ngăn cản, họ nhất định sẽ lao vào xé xác Khương Thành ngay lập tức.

“Phụ thân, rốt cục người này là ai?”

Người con trai cả bình tĩnh nhất của Tông Phiêu Vương đã không thể kìm được sự tức giận của mình.

“Tại sao không xử lí hắn?”

“Đúng vậy, lão tổ tông, loại người này sao có thể giữ lại được!”

“Rốt cục hắn là ai, sao có thể xuất hiện trong vương phủ của chúng ta?”

“Không giết hắn thì không đủ để xoa dịu cơn tức giận!”

“Hắn còn lừa chúng ta là ngươi đặc biệt mời hắn đến đây, đây chẳng phải là lừa cả ngươi à…”

Tông Phiêu Vương hít sâu một hơi, chịu đựng sự khó chịu vô cùng, rầu rĩ nói: “Hắn đúng thật là khách quý mà ta mời đến!”

Đương sự hiện tại rất hối hận!

Nếu sớm biết như vậy thì ngay từ lúc ở trứng thần đã không nói vài lời giúp tên tiểu tử này…

Kết quả lại kéo thêm một đống rắc rối.

“Khách quý? Người như hắn lại còn là khách quý?”

Tất cả đều trợn tròn mắt.

Đặc biệt là những tử đệ của vương phủ đã học ở Phồn Tinh Các lần trước thì càng không thể tin được.

Cảm giác như lần trước tên tiểu tử này không khoe khoang?

Hắn thực sự là người mà lão tổ mời đến ư?

Tông Phiêu Vương đè nén tức giận trong lòng mà gật đầu: “Thực sự là khách quý, các người lùi xuống, không được động đến hắn!”

“Dựa vào cái gì?”

“Rốt cục hắn là ai?”

“Cho dù là hoàng tử, làm ra việc như vậy cũng phải có một lời giải thích chứ?”

Tông Phiêu Vương rất muốn nói hắn là một trong những thần thai, nhưng hiện tại, bí mật này vẫn thuộc cấp trên và cũng không thể công khai.

Chỉ có thể hàm hồ nói: “Đây là ý của bệ hạ!”

Nghe thấy đây là người mà Tinh Diệu Hoàng phái đến, tất cả mọi người lập tức không nói nữa.

Tuy rằng hắn vẫn còn rất tức giận nhưng ở Vương triều Tinh U, Tinh Diệu Hoàng được coi là thần sống, ai dám chỉ trích hắn!

Nhưng tên tiểu tử giả danh lừa bịp này sao có thể biết được Tinh Diệu Hoàng?

“Đúng vậy!”

Thành ca dường như cảm nhận được tâm tư của bọn họ nên cười nói: “Ta là người do Hoàng Thượng của các người phải đến, chỉ là vẫn chưa giới thiệu với các ngươi!”

Sau đó hắn lại phàn nàn!

“Ta đã nói từ lâu, khi ta vào vương phủ thì phải làm cho ta một lễ chào đón. Như vậy mới không có phiền phức hiểu lầm về sau chứ?”

“Cho dù không hoành tráng, dù đơn giản một chút nhưng ít nhất mọi người đều biết mặt có đúng không?”

“Nào giống như nước lũ tràn vào Long Vương miếu như bây giờ, bản thân ta suýt chút nữa gặp rắc rối với người của mình. Vậy các ngươi nói xem đây là chuyện gì…”

Hắn chưa kịp nói hết thì đã bị đám đông giận dữ chen ngang.

“Ai là người của ngươi?”

“Tên tặc tử chết tiệt, đừng nghĩ chuyện này sẽ cho qua như vậy.”

Ngay cả Tông Phiêu Vương cũng sắp nôn ra máu.

Cảm giác đây trở thành lỗi của ta có phải không?

Họ không biết ngươi, ngươi cũng nên biết bọn họ là người của vương phủ, là hậu bối của ta đúng không?

Chứ không phải là lừa lấy mất Toái Linh Phiến của chúng?

“Ngươi đi theo ta xem!”

Nói xong, hắn cũng không chào hỏi Khương Thành mà tự mình bay về phía hoàng cung.

Thành ca sớm đã quen đường rồi nên không cần dẫn.

Hoàng cung của Vương Triều Tinh U rất lớn và được chia thành hai thành nội và ngoại thành.

Ngoại thành đủ để chứa tất cả những Tiên nhân gần đó.

Nhân sự kiện lễ hội này, ngoại thành của hoàng cung sẽ mở cửa và tất cả những tộc nhân Thiên tộc đều có thể vào trong.

Còn những tử đệ của hoàng cung thuộc về vương công quý tộc này thì có thể vào nội thành của hoàng cung.

Sau khi gần một ngàn người tiến vào nội thành, Khương Thành phát hiện quảng trường lần trước khá vắng vẻ nay trở nên sôi động hẳn lên.

Những tử đệ của các vương phủ lớn lần lượt đến nơi, nhất thời có rất nhiều người bàn tán.

“Thực sự đã quá nhiều năm cho Lễ Thiên Kỳ này.”

“Đúng vậy, lần trước ta chỉ là Nhân giai lục trọng nhưng bây giờ ta đã là Thiên giai tam trọng rồi.”

“Ta thậm chí còn không nhận được sự ưu ái của phàm linh trong nghi thức Hoán Linh lần trước, lần này ta phải có được thiên linh!”

“Hắn thật sự còn dám nghĩ đến Thiên Linh.”

Thành ca vẫn không biết phàm linh, thiên linh là gì, đang định hỏi Tông Phiêu Vương mới phát hiện lão già này biến mất trong tầm mắt.

Nhìn về phía sau hắn, dẫn đầu là Cảnh Huyền, một đám tử đệ của vương phủ dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn chằm chằm vào hắn, hắn cảm thấy cho dù có hỏi cũng vô ích.

Mà vào lúc này, hắn lại nghe thấy cái tên Thu Vũ Tuyền này.

“Nghe nói Thu Vũ Tuyền cũng sẽ tham dự lễ Thiên Kỳ này.”

“Mặc dù nàng không phải là thành viên của Thiên tộc chúng ta, nhưng nàng sẽ tham dự buổi lễ với tư cách là một vị khách rất quan trọng.”

“Phải đó, từ lâu ta đã muốn xem thử Vũ Tuyền tiên tử này là thần thánh phương nào.”

“Đúng vậy, ta đã nghe tên nàng không biết bao nhiêu lần trong những trận này.”

“Người ta nói rằng nữ nhân này đã giết chết các Đạo Thần Tiên tộc mà không tốn sức gì.”

Trong đám đông, có một số tử đệ của Ngọc Hoàn Vương phủ lập tức cảm thấy tự hào.

“Ha ha, trận chiến đó chúng ta tình cờ có mặt ở đó và chứng kiến toàn bộ quá trình.”

“Hơn nữa, chúng ta cũng học chung với Thu cô nương.”

“Wow, nhanh kể cho chúng ta nghe với…”

Nghe bọn họ nói chuyện, Thành ca rất khó chịu.

Tại sao Thu Vũ Tuyền lại đánh cắp ánh đèn sân khấu ở bất cứ nơi nào nàng đến?

Bản thân mình mới là nhân vật chính mà!

Lùi lại 10000 bước, cả hai đều là thần thai, một người thành danh, còn người kia thì vô danh.

Sự khác biệt này là quá lớn đúng không?

Chương 1862: Mục tiêu công kích

Sau một hồi chờ đợi trong đám đông, Khương Thành cuối cùng cũng được gặp lại Tông Phiêu Vương.

Thì ra hắn đã bước vào đại điện của hoàng cung.

Lúc này, cùng với hơn mười vị thân vương và một nhóm cao thủ cung đình cùng với Tinh Diệu Hoàng chậm rãi bay ra khỏi điện môn.

Còn phía sau họ có hơn ba trăm tử đệ hoàng thất cũng đi theo.

Đám Vương công đệ tử đang đợi ở quảng trường vội vàng hành lễ.

“Bái kiến bệ hạ”

“Miễn lễ”

Tinh Diệu Hoàng dang tay bình thân, hàng trăm nghìn người trong quảng trường cảm thấy có một đôi bàn tay vô hình đang nâng họ đứng lên.

Khương Thành lại không hề hành lễ.

Chẳng qua là hội trường quá đông người nên cũng không nhìn rõ.

“Trước khi Thiên Kỳ Thịnh Điển bắt đầu, bổn vương sẽ giới thiệu một người với các ngươi!”

Khi Tinh Diệu Hoàng đặt tay trái xuống thì nhìn thấy bóng dáng Tuyền muội tử.

“Vị này là Thu Vũ Tuyền, người đã một mình đánh bại Thiền Dương Tông và giết chết Khung Cư Đạo Thần vài ngày trước.

Ngay khi hắn nói những lời này, nhiều người ở dưới đã phải ngửa cổ lên.

Còn sau khi nhìn thấy Thu Vũ Tuyền, rất nhiều người không khỏi tròn mắt.

Có vẻ như bị bất ngờ trước vẻ ngoài và khí chất của nàng.

Tinh Diệu Hoàng cười nhẹ: “Có lẽ nhiều người trong số các ngươi đã nghe thấy tên của nàng rồi có đúng không?”

“Mặc dù nàng ấy không phải là người của Thiên tộc nhưng lại là người bạn vĩnh cửu của Thiên tộc chúng ta!”

Khóe miệng Thành ca nhếch lên.

Con mẹ nó, sự khác biệt trong cách đối đãi của các ngươi cũng quá rõ rồi phải không?

Mọi người đều là thần thai, ca đứng ở dưới, Thu Vũ Tuyền ở trên không nói gì, còn có thể có được một buổi lễ xuất hiện hoành tráng như vậy.

Bỏ đi, bản thân kiếm được nhiều Toái Linh Phiến như vậy, cũng không bị lỗ.

Sự xuất hiện của Thu Vũ Tuyền khiến cả hội trường náo động.

Cái tên Thu Vũ Tuyền đã văng vẳng trong tai hắn, nghi lễ này làm cứ như là sinh thần của nàng ấy.

Sau đó một đám đại lão ngồi vào chỗ của họ, bắt đầu buổi lễ.

Về cơ bản cũng đều là các loại nghi thức biểu diễn và chè chén say sưa.

Sau khi bữa tiệc lớn bắt đầu không khí trở nên sôi động hơn.

Thành ca vẫn luôn chờ đợi nghi thức Hoán Linh, mặc dù không có người quen bên cạnh nhưng ngược lại hắn cũng không thực sự quan tâm.

Còn lúc này, các vị hoàng tử ở bên trên cuối cùng cũng phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Ngay lập tức bất kể là Thập Nhị Hoàng tử Tinh Doanh hay Thất Hoàng Tôn Tinh Cấp và hơn 100 đệ tử hoàng tộc bị lừa Toái Linh Phiến lần trước, tất cả đều đập bàn đứng dậy.

Tức giận lao về phía bên này.

Địa vị của Hoàng tộc đã vượt xa Vương Công, nhìn thấy những hoàng tử này xuống, đám đệ tử vương hầu bên dưới vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Ồ, tham kiến các vị Hoàng tử!"

"Thập Nhị Hoàng tử, chúng ta đã cùng nhau tu luyện trăm năm trước. Không biết gần đây ngươi thế nào?"

"Thập Cửu Hoàng tử sao lại có hứng thú xuống đây…?"

Đám người Tinh Doanh và Tinh Cấp hoàn toàn phớt lờ những tử đệ công hầu kia.

Đi thẳng đến vị trí cao nhất của Tông Phiêu Vương phủ bên này mới dừng bước chân.

Khiến đám tử đệ vương phủ còn cho rằng vì họ nên mới đặc biệt đến.

Vài vị thế tử vội vàng bước lên trước tươi cười.

"Ha ha, cơn gió nào đã đưa các vị hoàng tử, hoàng tôn đến bên Tông Phiêu Vương phủ?"

"Hoan nghênh! Hoan nghênh!"

"Mời các vị Hoàng tử ngồi xuống…"

Bọn họ vừa thể hiện thiện chí vừa liếc nhìn đầy tự hào về phía vương phủ khác.

Dường như đang nói, hãy nhìn xem thể diện của chúng ta lớn cỡ nào?

Hoàng Tộc cũng chủ động đến và giao thiệp với chúng ta, chỉ còn một phần duy nhất!

Đám tử đệ của vương phủ xung quanh khác đều có chút kinh ngạc.

Tông Phiêu Vương phủ này đã làm ra chuyện gì tốt mà nhận được sự coi trọng của nhiều hoàng tử hoàng tôn cùng một lúc như vậy.

Nhưng sau đó bọn họ đều phát hiện bản thân đoán sai rồi!

“Ngồi thì không cần đâu!”

Tinh Doanh giơ tay đẩy hai vị thế tử của vương phủ sang một bên, bước đến trước mặt Khương thành với vẻ giễu cợt.

Thành ca lúc này vẫn ngồi ở ở vị trí ban đầu như không có chuyện gì xảy ra.

“Ngươi đúng là đã để bọn ta tìm được!”

“Hóa ra ngươi lại ẩn mình trốn trong Tông Phiêu Vương phủ.”

Bọn họ đột nhiên đến hỏi tội như thế này khiến những người xung quanh bị sốc.

Cho đến lúc này, nhiều người xung quanh cuối cùng cũng chú ý đến Khương Thành.

“A, các vị hoàng tử, không biết người này có liên quan gì đến các vị. Thực ra ta cũng không quen hắn…”

Đại Thế tử của vương phủ nhìn thấy sự việc này khá nghiêm trọng liền vội vàng lên trước hỏi.

Hắn cũng cảm thấy khó hiểu.

Không phải Khương Thành được tinh Diệu Hoàng sắp xếp vào vương phủ ư, hóa ra ngay cả hoàng tộc bọn họ cũng không biết.

“Hừ, cái này ngươi phải hỏi hắn!”

Tên tặc tử nhà ngươi dám hống hách thanh thế, mau cút khỏi đây?

Tinh Doanh tức giận nắm lấy cổ áo của Khương Thành, muốn giật nó xuống.

Tuy nhiên, điều này hoàn toàn không thể thành công.

Tay của hắn vừa mới vươn ra thì đã bị Thành ca nắm lấy cổ tay.

Thân thể của Thiên Tộc không mạnh, thứ mạnh là ở Linh Ý.

Trước khi Tinh Doanh kịp phản ứng đã bị ném ra ngoài.

Ồn ào!

Cả chục cái bàn phía xa lập tức bị đập thành một đống hỗn độn, mà bản thân Tinh Doanh cũng lăn lộn hàng chục lần trên mặt đất, lếch thếch vô cùng.

Dưới này, toàn hiện trường đều sôi sùng sục.

Đó là Hoàng tử đó!

Mặc dù hoàng tử này chưa đạt đến Thiên giai nhưng cũng thuộc vào hàng hậu duệ của Thiên Hoàng.

Ra tay với hắn chính là đắc tội lớn!

Đặc biệt, nơi này còn là hoàng cung, trước mặt Tinh Diệu Hoàng.

Nói thật ra, ngay cả Thế tử của Tông Phiêu Vương phủ cũng bị dọa ngốc ra.

Đầu óc ong ong nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

“To gan!”

“Gan to bằng trời, tội ác tày trời…”

Ngay khi mọi người xung quanh chuẩn bị tấn công Khương Thành thì tiếng hét uy nghiêm của Tinh Diệu hoàng từ trên truyền đến.

“Tất cả lui xuống!”

Ngay sau đó, người thống trị của Hoàng triều Tinh U đã bay đến hiện trường cùng với một nhóm vương công.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sao các ngươi lại xảy ra xung đột với Khương Thành?”

Lúc này hắn cũng không lạnh lùng như trước, khi hắn trực tiếp hỏi đám tử đệ Hoàng tôn, toàn thân tràn đầy uy nghiêm đáng sợ.

“Hắn…”

Tinh Cấp nghiến răng, hắn chỉ tay về phía Khương Thành lớn giọng nói: “Hắn lừa Toái Linh Phiến của bọn ta!”

“Có đến hơn hai trăm mảnh.”

Những lời này vừa nói ra, Tông Phiêu Vương đứng ở sau suýt chút nữa phun nước ngay tại chỗ.

Hắn ta nhìn Khương Thành với ánh mắt như sụp đổ tất cả.

Cái nhìn đó dường như đang nói rằng ngươi đã làm gì, ngươi thực sự ăn hết những Toái Linh phiến sao.

Không có Toái Linh Phiến thì ngươi không sống được sao?

Còn tử đệ của Tông Phiêu Vương phủ cũng vô cùng sửng sốt.

Cái gì?

Không chỉ có Toái Linh Phiến của chúng ta, tên tiểu tử này còn dám lừa cả Toái Linh Phiến của Hoàng tộc.

Trong vô thức, bọn họ lại cảm thấy bình tĩnh lại.

Hóa ra người bị hại không chỉ dừng lại ở gia đình chúng ta.

Những người khác đang có mặt tại hiện trường đã sớm náo động lên.

Lúc này, Thành ca coi như đã đạt được điều mình muốn.

Hắn hoàn toàn trở thành tâm điểm của toàn hội trường, giành lấy ánh hào quang thuộc về nhân vật chính.

Dù ánh mắt của tất cả mọi người đều không tốt.

Tinh Diệu Hoàng mở miệng có chút sững sờ.

“Sao các người lại bị hắn lừa nhiều Toái Linh Phiến như vậy?”

Chẳng lẽ là do lần Khương Thành lén lút lẻn vào Hoàng cung?

Cảm giác tên này không hề yên thân?

Các hoàng tử thất kinh nhìn nhau, họ vốn đang tức giận, đột nhiên không biết nói gì.

Trước mặt tinh Diệu Hoàng và rất nhiều người,bảo họ nói những gì đã xảy ra.

Lẽ nào phải nói với mọi người chúng ta muốn theo đuổi Thu Vũ Tuyền nên muốn dùng Toái Linh Phiến để tặng cho nàng, kết quả lại bị lừa mất?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ mất sạch thể diện.

Chương 1863: Nghi thức Hoán Linh

“Đúng vậy! Ta lừa các ngươi thế nào?”

Thành ca muốn xem sự lúng túng của bọn chúng.

Vì vậy, hắn cố tình đứng dậy với vẻ bất bình.

“Dù sao thì cũng hãy nói về chuyện đã xảy ra đi, nếu không ta cũng không muốn gánh chịu oan ức không rõ ràng này.”

“Ta lừa lấy Toái Linh Phiến của các ngươi như thế nào?”

“Nên nói ra hết đi, nói cho tường tận để mọi người đánh giá!”

“Ngươi còn oan ức gì? Còn đánh giá?”

Đám Hoàng tử, Hoàng tôn suýt chút nữa bị hắn làm cho tức chết.

Tặng lễ vật riêng tư, hy vọng rằng hắn sẽ chuyển nó cho Thu Vũ Tuyền nhưng cuối cùng lại bị nuốt chửng.

Loại chuyện này mà nói ở nơi đông người, người bình thường thì không nói làm gì, những đám Hoàng tộc bọn họ sao có thể còn thể diện?

Gần như là một vụ bê bối.

“Ngươi dám làm nhưng không dám nhận ư?”

“Kẻ như ngươi lại còn là biểu ca của Thu Vũ Tuyền. Ngươi xứng đáng làm biểu ca của nàng sao?”

“Còn có thể làm ra chuyện như vậy, đơn giản vì ngươi là kẻ cặn bã!”

Đám đông lại ầm ĩ.

Cái gì?

Người này lại là biểu ca của Thu Vũ Tuyền?

Hơn nữa còn làm chuyện cặn bã với nàng?

Đó là việc gì?

Có một vài người tự liên tưởng đến khung cảnh đạp đổ luân thường đạo lý nào đó.

“Không phải chứ, hắn lại làm chuyện đó với biểu muội mình?”

“Ôi má, hắn lại dám đối xử với Thu cô nương như vậy?”

“Nữ thần như nàng lại bị biểu ca nàng làm chuyện đó?”

Nhìn vẻ mặt tức giận, căm hận hay kinh ngạc, nghe bọn họ thảo luận những điều này, Khương Thành cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Cái gì mà cái nà, cái kia, không thể giải thích được, phiền các gươi mở to đầu óc ra chút.”

Sự tích cực làm sáng tỏ của hắn cũng khiến chính Thu Vũ Tuyền ngạc nhiên.

Nàng cho rằng với phong cách không biết xấu hổ của Khương Thành thì sẽ tự để cho người khác hiểu lầm, hơn nữa còn góp thêm lửa.

“Được rồi!”

Thực ra Tinh Diệu Hoàng có thể nhìn ra được Khương Thành thực sự là kẻ lừa lấy Toái Linh Phiến của đám tử đệ Hoàng tôn này.

Nhưng mà xét đến Khương Thành là thần thai, hơn nữa, thân phận hắn lại là biểu ca của Thu Vũ Tuyền, vậy thì không có cách trị tội của hắn.

“Việc này đến đây là kết thúc!”

“Ai cũng không được kháng lệnh!”

Đôi mắt lạnh lùng của hắn chậm rãi quét qua đám người bên dưới, cuối cùng dừng lại ở đám tử đệ của mình.

“Đặc biệt là thanh danh của Thu Vũ Tuyền, ai phá hỏng sẽ chết!”

Tất cả người của Thiên tộc đều im lặng, đám đệ tử hoàng tộc càng thêm rùng mình.

Sau khi sự kiện này kết thúc, bữa tiệc linh đình và các nghi lễ tiếp theo vẫn tiếp tục.

Sau đó là âm nhạc và nhảy múa như thể không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, Khương Thành thực sự đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Dù hắn vẫn còn ngồi ở dưới nhưng những người xung quanh đều nói về hắn.

“Biểu ca của nàng?”

Bây giờ, ngay cả khi họ nói thầm hoặc thậm chí gọi riêng, họ cũng không dám nhắc đến tên của Thu Vũ Tuyền một cách trực tiếp.

Để không khơi dậy nỗi buồn của Tinh Diệu Hoàng.

“Trước nay chưa từng nghe qua cái tên Khương Thành này!”

“Nghe nói lúc trước hắn sống trong Tông Phiêu Vương phủ cũng lừa được hàng trăm mảnh Toái Linh Phiến ở đó.”

“Ôi vãi, hắn muốn làm cái gì? Chuyện vô lý cũng phải có giới hạn chứ!”

“Đúng vậy, đắc tội với cả Vương phủ và Hoàng Thất cùng lúc đúng là tìm chết!”

Nghe những lời dị nghị này, Thành ca cảm thấy vui mừng sung sướng.

Nhưng cứ nghe rồi nghe tiếp, phía sau liền có gì không đúng!

“Loại hàng này sao có thể là biểu ca của nàng ấy?”

“Người với người đúng là không giống nhau…”

“Bởi vì là biểu ca của nàng nên mới dám lộng hành, không sợ gì cả!”

“Cũng phải, nếu không phải là biểu ca của nàng thì chết thế nào cũng không biết được!”

“Hắn cũng dựa vào thân phận này thôi, có một biểu muội tốt…”

Điều này khiến Thành ca cảm thấy không nghe tiếp được.

Là ý gì vậy?

Bây giờ ca đã rơi rớt đến mức cần phải ôm đùi Thu Vũ Tuyền mới xứng đáng được đề cập đến?

Theo nhịp điệu này thì trong tương lai, những người khác sẽ không nhớ tên thật của mình, họ sẽ gọi trực tiếp là biểu ca của Thu Vũ Tuyền khi gặp mặt.

Nghĩ đến đây, Thành ca có chút hối hận!

Sớm biết thế thì lần trước không làm biểu ca của nàng ấy. Bây giờ thì sợ đến mức bản thân mất cả tên thực.

Lúc này, cuối cùng hắn cũng chờ được nghi thức Hoán Linh.

Giữa quảng trường trước điện, một ngọn núi nhỏ hình chóp nón nhô dần lên khỏi mặt đất.

Đám người xung quanh lần lượt lui về sau.

“Thần Sơn!”

“Cuối cùng Thần Sơn cũng hiện lên rồi!”

“Thứ chờ đợi chính vì khoảnh khắc này!”

Thành ca nghe tiếng hoan hô của bọn họ mà không thốt nên lời.

Bởi vì ngọn núi này thực sự có hơi nhỏ.

Ngọn núi màu trắng có đường kính chỉ vài chục mét, trông giống như một dốc đất nhỏ.

“Gọi một đồ vật như vậy là Thần Sơn thì hơi không hợp lí phải không?”

Vừa nghĩ tới, hắn liền phát hiện mọi người đều nhìn lên trời.

Nhưng nhìn lên trên đã thấy núi non hùng vĩ không thể nhìn thấy được.

Phía trên Hoàng cung trống không, gợn sóng khí tức mênh mông, huyền bí.

Mà những khí tức ấy cũng tạo thành Thần Sơn.

Nhìn từ bên ngoài, có một cảm giác bức bách trong đám mây đen bao phủ toà thành.

Nhưng điều kỳ lạ là đỉnh đầu bị che kín, ánh sáng mặt trời lại không bị cản, bầu trời cũng không trở nên mờ mịt.

Bất kể nội thành hay ngoại thành, rất nhiều tộc nhân Thiên tộc đều lần lượt bay lên trời.

Cùng lúc đó, mây và sương mù giăng mắc bên trong và bên ngoài ngọn núi, nuốt nhả bất định.

Những bong bóng lấp ló trong lớp mây đặc biệt đó, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cảm thán.

“Ta nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi!”

“Hiện tại nhìn thấy có tác dụng gì, một khi linh hồn Thần Sơn đến gần sẽ biến mất không còn tăm tích, chỉ có thể cảm nhận bằng linh khí!”

“Không biết là Thiên Linh hay Địa Linh?”

“Phàm Linh cũng không tồi! Nhưng ta e rằng chúng là Huyễn Linh. Sau khi hấp thụ chúng, bản thân sẽ như bị những Huyễn Linh chơi trong một thời gian dài và sẽ không thu được gì!”

“Không thành vấn đề, ta đi lên thử trước!”

Những tộc nhân Thiên tộc bay lên trời, giống như én lao vào rừng, nhanh chóng lao vào trong những tầng mây.

Khương Thành vốn định tham gia náo nhiệt.

Nhưng bây giờ hắn thậm chí không biết cơ duyên này làm như thế nào, cần chú ý gì cũng không rõ.

Mà nhiều người xung quanh cũng đang ở bên dưới ngước cổ lên nhìn nên cũng quyết định quan sát trước rồi nói.

Để tránh chẳng hiểu gì, lên chẳng bắt được gì, cuối cùng bị đám đông chế giễu.

Hắn đã sớm phát hiện ra sự bất thường.

Sau khi vào bên trong đám mây mù của Thần Sơn, hầu hết mọi người đều trở thành ruồi không đầu.

Một số người thậm chí bay cũng không quá ổn định, loạng choạng như say rượu.

Hắn ở bên dưới, nhìn thấy rõ ràng một số bong bóng.

Không có gì ngạc nhiên, đó chắc là Thần Sơn Chi Linh mà mọi người đã bàn luận.

Nhưng sau khi vào Thần Sơn, nhiều người đã đến gần bong bóng nhưng lại làm ngơ, bỏ sót bong bóng.

Một số người bên dưới vội vàng nhảy lên.

Dường như đang cố gắng nhắc nhở tộc của mình, nhưng dù họ có la hét thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ích gì.

Bên trong Thần Sơn giống như một thế giới khác.

Chỉ sau vài chục giây, hàng chục nghìn người đã bị Sơn Thần từ chối.

Mà những người bị từ chối, hầu hết đều tái mét, mắt đờ đẫn, như thể gục ngã.

Thành ca muốn tìm ai đó phổ cập chút kiến thức cho mình đây là tình hình gì?

Chỉ là đám tử đệ của Tông Phiêu Vương xung quanh không tốt như vậy!

Hắn chỉ phán đoán vào được Thần Sơn sẽ tiêu hao năng lượng nhất định!

Chương 1864: Phàm Linh đều long trọng như vậy à?

Cùng với việc càng ngày càng nhiều Tộc nhân Thiên tộc bị bài xích ra khỏi Thần Sơn, phía trên cũng xuất hiện một người thành công đầu tiên.

Chỉ thấy một người trong đó cuối cùng cũng đã thành công chạm vào được một bọt khí.

Trong khoảnh khắc đó, bọt khí ầm ầm vỡ tan, bao trùm cả người hắn ở bên trong.

Giống như trời đổ mưa rào sau trận hạn hán, tắm rửa thân hắn, xung quanh hắn dập dờn ánh sáng lục tươi mát.

Rất nhiều người phía dưới đều không nhịn được gào hét lên.

“Phàm Linh!”

“Cuối cùng cũng có người thành công có được sự ưu ái của Phàm Linh rồi!”

“Đây hẳn là món quà thăng cấp cảnh giới Linh Ý.”

“Mặc dù chỉ là Phàm Linh nhưng cũng khá khó có được rồi, ít nhất không phải là Huyễn Linh.”

“Người này là ai?”

“Mặc dù không quen biết, nhưng có thể có được sự công nhận của Thần Sơn thì đủ để chứng minh rất nhiều thứ rồi!”

Khương Thành có hơi không hiểu.

Dựa theo những gì bọn họ thảo luận trước đó, Thần Sơn Chi Linh này tốt nhất là Thiên Linh nhỉ?

Sau đó mới là Địa Linh và Phàm Linh.

Người kia chỉ là chạm vào một Phàm Linh mà thôi đã đến mức phản ứng lớn như vậy sao?

Chốc lát sau, tên Tộc nhân Thiên tộc chạm đến Phạm Linh kia toàn thân ánh sáng lục dần dần biến mất.

Trạng thái của hắn trông thì tốt hơn lúc tiến vào hiện trường, chỉ là hắn cũng đã bị bài xích ra ngoài.

Vừa ra ngoài lập tức đã có hai vị cao thủ Thiên Giai mặc quan phục hoàng triều bay đến trước mặt, bắt chuyện với hắn.

Hiển nhiên, bởi vì kết nối với Phàm Linh nên tên Tộc nhân Thiên tộc không có tiếng tăm này sắp được Vương triều Tinh U dốc sức bồi dưỡng.

Thuộc về một bước lên trời.

“Lẽ nào có thể chạm đến Thần Sơn Chi Linh, còn đại diện cho thiên phú và khí vận?”

Khi Khương Thành suy đoán như vậy, bên ngoài cũng có càng ngày càng nhiều Tộc nhân Thiên tộc bay về phía bên trong Thần Sơn.

Nhìn từ xa, đông nghìn nghịt vô tận vô biên.

Nhưng bất luận tiến vào bao nhiêu người, Thần Sơn đều có thể nhẹ nhàng chứa đựng.

Cùng với thời gian trôi qua, phía trên dần dần xuất hiện càng nhiều Tộc nhân Thiên tộc chạm đến Phàm Linh, có được sự công nhận của Thần Sơn.

Khương Thành thử thống kê một chút, những người có thể thành công lác đác ít ỏi.

Có lẽ là bởi vì cao thủ chân chính vẫn chưa ra tay, trong mấy trăm ngàn người, cũng rất khó xuất hiện một người.

Phần lớn người đều là tiến vào mấy chục giây đã bị bài xích ra ngoài.

Mà vẫn còn một phần cực ít người chạm đến cái gọi là Huyễn Linh.

Sương đen bao trùm, những người chạm đến Huyễn Linh rất nhanh sẽ mất phương hướng, làm ra một đống cử động kì quái mà lại khoa trương.

Lúc thì khóc to cười lớn, lúc thì cởi quần áo lăn lộn trên mặt đất, lúc thì nước miếng giàn dụa.

Cho dù bị bài xích ra khỏi sân cũng vẫn một lúc lâu không thể khôi phục thần trí.

Điều này khiến Thành ca nhìn đến khóe miệng co rút.

Hiện tại mình đã thu hút rất nhiều thù hận, có thể nói là người bắt mắt nhất toàn trường.

Nếu như cũng chạm đến Huyễn Linh, cuối cùng biến thành dáng vẻ này, vậy thì chính là xử hình công khai, trực tiếp có thể tử vong mang tính xã hội.

Điều này khiến hắn có hơi lo lắng.

Nghi thức hoán linh này lại không chết người, mình muốn bật hack cũng bật không được, cũng không có nắm chắc tuyệt đối.

“Địa Linh!”

“Là Địa Linh!”

Toàn trường lại kinh hô lên lần nữa.

“Cuối cùng cũng có người có được món quà của Địa Linh rồi!”

“Người này tương lai thấp nhất cũng có thể đạt đến Thiên Giai, ngưỡng mộ quá…”

“Đúng thế, hắn một bước lên trời rồi.”

Chỉ thấy trên bầu trời có người sau khi chạm vào bọt khí, toàn thân được tắm trong quang mang xanh da trời.

Cho dù cách rất xa, Khương Thành cũng có thể cảm nhận được cảnh giới Linh Ý của người này nhanh chóng tăng lên.

Sau khi ánh sáng xanh tản đi, người này phảng phất như sáng bừng lên, như biến thành một người khác.

Thần quang trong mắt lóe ra, tận mấy giây sau mới khôi phục lại bình thường.

Trên đài cao, ngay cả Tinh Diệu Hoàng cũng bắt đầu chủ động hỏi thăm người này là ai.

Sau khi người này lui ra khỏi sân, lập tức đã có cao thủ cung đình đi đến triệu hoán, Tinh Diệu Hoàng muốn tự mình gặp hắn.

Vinh hạnh đặc biệt như vậy khiến toàn trường rất nhiều người lại lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ lần nữa.

Dường như là có được cổ vũ, rất nhiều tử đệ vương công quý tộc trên quảng trường cũng không thể kìm nén lại, bắt đầu bay về phía Thần Sơn tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.

Thiên phú và thực lực của bọn họ phải mạnh hơn những Tộc nhân Thiên tộc bên ngoài không chỉ một bậc.

Nhưng bọn họ tiến vào sân cũng chỉ là tăng thêm một đám người có được Phàm Linh, Địa Linh chỉ xuất hiện một người.

Có thể thấy đây là điều không dễ dàng cỡ nào.

Thời gian tiếp tục trôi qua, toàn bộ những tử đệ Vương Phủ bên cạnh Khương Thành kia gần như đều đã đi lên rồi.

Trong đám bọn họ, mỗi năm người sẽ có thể xuất hiện một người có được Phàm Linh.

Khương Thành yên lặng suy nghĩ: “Xem ra, nghi thức hoán linh này đúng thật là móc nối với thực lực thiên phú.”

Lúc này, những Tộc nhân Thiên tộc bình thường bên ngoài kia gần như đều bị đào thải hết rồi, bóng người trong Thần Sơn cũng trở nên thưa thớt.

Mãi cho đến lúc này, những cao thủ trên Thiên Giai kia mới nhao nhao tiến vào sân.

Khương Thành phát hiện, bọn họ khác biệt rất lớn với những Tộc nhân Thiên tộc lúc trước kia.

Nhất là những cao thủ Thiên Giai thập trọng giống như Tông Phiêu Vương Phủ, sau khi vào sân không hề giống ruồi không đầu.

Có người sau khi vào sân đã bắt đầu đuổi theo một bọt khí.

Có người lại là chờ đợi ở tại chỗ.

“Lẽ nào bọn họ đợi đến khi người ít là bởi vì phòng ngừa bị quấy nhiễu đến cảm nhận của mình?”

Suy đoán của hắn dường như là đúng.

Bởi vì khi những Tiên Nhân phía dưới kia ngẩng đầu lên nhìn cao thủ đỉnh cấp thao tác cũng đang nhao nhao bàn tán sôi nổi.

“Không hổ là lão tổ mà, Linh Ý có thể trực thiếp cảm nhận được sự biến hóa của khí tức thiên địa bên trong Thần Sơn.”

“Ở trong mắt bọn họ, vị trí của bọt khí có thể bị phát giác được đấy.”

“Có điều chuyện này ít nhất cũng cần cảnh giới trên Thiên giai lục trọng mới có thể làm được.”

“Hơn nữa, trước khi bọt khí mở ra, ai cũng không rõ bên trong là Phàm Linh hay là Địa Linh.”

Trong tiếng nghị luận của bọn họ, những cao thủ phía dưới kia cũng nhao nhao bắt đầu thu hoạch của mình.

Nhưng phàm là Tộc nhân Thiên tộc đạt đến trên Thiên giai lục trọng, ai cũng đều có thể có được Thần Sơn Chi Linh, chỉ có điều có người có Phàm Linh, có người là Địa Linh.

Đối với bọn họ mà nói, Phàm Linh đã coi như là thất bại rồi.

Bởi vì chút tăng lên đó đối với bọn họ chỉ có thể tính là hạt cát trong sa mạc.

Mà mỗi một người chỉ có một lần cơ hội hoán linh, sau khi có được một lần thiên địa biếu tặng sẽ bị ép lui ra khỏi.

“Ài! Thật sự là năm hạn xui xẻo.”

Tông Phiêu Vương chỉ mở được Phàm Linh, hậm hực bay về trong chỗ Vương Phủ.

Sắc mặt ảo não kia suy sụp giống như tất cả mọi người đều nợ tiền hắn, trong nhất thời mấy vị Thế Tử của Vương Phủ đều không dám đi đến chạm vào rủi ro.

Chỉ có Thành ca cười híp mắt đi đến.

Đối với hắn mà nói, Tông Phiêu Vương chính là một người dẫn dắt lính mới.

“Thần Sơn Chi Linh này, có phải là sẽ cùng với khí tức của người mà thay đổi vị trí không?”

“Ta thấy hình như bọn họ đang cố ý né tránh khỏi đám người.”

“Đó không phải là điều quá rõ ràng rồi sao? Bằng không sớm đã bị hấp thu hết sạch rồi.”

Tông Phiêu Vương tức giận đáp lại hắn một câu, lúc này mới quan sát trên dưới hắn một cái.

“Sao ngươi còn không đi lên?”

“Cao thủ đều là ra sân cuối cùng mà.”

Tông Phiêu Vương suýt nữa bị hắn chọc cười rồi.

“Chỉ ngươi? Còn cao thủ?”

Hắn là người duy nhất biết Khương Thành đã mở ra thiên phú Linh Ý trong toàn trường.

Có điều điều đó ở trong mắt hắn không hề có ý nghĩa gì.

Tất cả Tộc nhân Thiên tộc đều có thiên phú Linh Ý, mấu chốt là không đến Thiên Giai cũng không thể hình thành bao nhiêu lực chiến đấu, càng không thể nói đến ảnh hưởng tình hình ngoại giới.

Mà từ khi mới bắt đầu mở Linh Ý đến Thiên Giai, Vương Gia thiên phú dị bẩm như hắn đây, khi xưa cũng đã tốn mấy tỉ năm.

Chương 1865: Phá vỡ thiên tài theo lẽ thường

Tu luyện Linh Ý không có đan dược hỗ trợ.

Cũng không có bảo vật gì có thể tăng cường cảnh giới Linh Ý.

Đường tắt duy nhất cũng chính là nghi thức hoán linh đang cử hành.

Mà “con đường tắt” này còn không phải là ai ai cũng có thể đuổi kịp.

Vì vậy, đã định trước là quá trình tu luyện sẽ cực kì dài.

Ở trong mắt Tông Phiêu Vương, đợi Khương Thành trở thành cao thủ Thiên Giai, ít nhất cũng là chuyện của một tỉ năm sau rồi.

Mà đợi hắn biến thành Thiên Giai cửu trọng trở lên, không có năm mươi tỉ năm cũng không được.

Đây vẫn là xây dựng dưới tình huống hắn thiên phú dị bẩm, cực kì đánh giá cao hắn.

Chuyện này có tác dụng gì chứ?

Năm mươi tỉ năm sau thì món dưa leo cũng nguội lạnh rồi nhỉ?

Hơn nữa cho dù có thêm một Thiên Giai cửu trọng, lại có thể gây nên bao nhiêu thay đổi với Thiên tộc chứ?

Bởi vì nguyên nhân này, hắn cũng lười hỏi Linh Ý của Khương Thành là phẩm chất gì, cũng không báo cáo chuyện này với Tinh Diệu Hoàng.

"Ngươi vẫn là thực tế chút đi, đừng nghĩ những thứ có hay không có này nữa, đi lên sớm chút, xong chuyện sớm chút."

Khương Thành biểu thị nếu như đi lên sẽ bị giết chết, mình sớm đã đi lên rồi.

Nhưng hiện tại tiến vào sân rất có thể sẽ mất mặt lắm, vẫn là hỏi nhiều một chút mẹo thì tốt hơn.

"Huyễn Linh đó làm sao phán đoán trước được thế?"

Tông Phiêu Vương thuận miệng nói: "Dùng Linh Ý cảm nhận chứ sao…"

"Có điều, chỉ dựa vào cảnh giới Linh Ý này của ngươi, hỏi cái này có tác dụng gì chứ…"

Hắn bĩu môi, thản nhiên nói: "Đó cách cấp độ hiện tại của ngươi vẫn quá lớn chút."

"Lỡ như ta có thể cảm nhận được thì sao?"

"Còn lỡ như nữa chứ?"

Tông Phiêu Vương trực tiếp cười ra tiếng.

"Được, vậy thì ta nói cho ngươi biết, sau khi tiến vào, Linh Ý có thể cảm nhận được bản chất nội hạch của bọt khí."

"Nếu như nội hạch là hình tròn, vậy chính là Huyễn Linh."

"Nếu như nội hạch là hình dạng khác, vậy chính là Thần Sơn Chi Linh có thể hấp thu."

"Đơn giản như thế à."

Thành ca hơi thở phào một hơi.

Như vậy còn đơn giản?

Tông Phiêu Vương cũng không biết tiểu tử này lấy khẩu khí lớn như thế ở đâu.

“Ngươi có thể làm được trước rồi nói sau đi.” Trong mắt hắn ẩn chứa một tia cười trên nỗi đau của người khác.

Thực ra lần phổ cập kiến thức này của hắn nói ngược rồi.

Hình tròn mới là Thần Sơn Chi Linh có thể được hấp thu, mà những hình dạng kì lạ khác đều là Huyễn Linh.

Sở dĩ cố ý nói ngược là vì để hố Khương Thành một trận.

Tiểu tử này đã lừa Vương Phủ nhiều Toái Linh Phiến như thế, hắn cũng tức đến quá chừng, nhất định phải cho hắn chút giáo huấn.

Nhưng hắn cũng không có cách nào chèn ép Khương Thành, chỉ có thể khiến hắn mất mặt ở trước mặt mọi người mới có thể hả giận.

Mà lúc này, bầu không khí xung quanh cũng đã đạt đến đỉnh điển.

Tinh Hoàng Diệu mạnh nhất toàn trường cuối cùng cũng ra tay rồi.

Bên trong Thần Sơn lúc này đã không còn người nào khác nữa.

Đám người bên dưới vội vàng cẩn thận chiêm ngưỡng thao tác của đại lão đỉnh cấp.

Bên trong Thần Sơn, Tinh Hoàng Diệu dáng vẻ trông rất thành thạo, hắn căn bản cũng không cần đuổi theo.

Linh Ý vừa động, giống như thiên địa vô hình không định nuốt nhả, bọt khí xung quanh theo đó mà động.

Dập dềnh dập dềnh, vậy mà cùng với nhịp hô hấp của hắn mà chuyển động.

Một màn vô cùng kì diệu này khiến đám người bên dưới lại cũng chẳng thể duy trì được bình tĩnh được nữa, tiếng reo hò lôi động.

“Không hổ là Hoàng giả của tộc ta!”

“Ngay cả thiên địa bên trong Thần Sơn cũng có thể ảnh hưởng, khó mà tưởng tượng được đây là uy bậc nào.”

Trong tiếng sùng bái của bọn họ, ngón tay Tinh Hoàng Diệu khẽ chạm vào một trong số những bọt khí trước mắt.

Ngay sau đó, kim quang kịch liệt rực khắp toàn thân hắn.

“Kim sắc!”

“Đây là Thiên Linh đấy!”

Tinh Hoàng Diệu tắm mình trong kim quang khẽ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt thản nhiên.

Có điều khí tức Linh Ý lại kéo lên một tia.

Đến cảnh giới này của hắn, một chút tăng lên cũng là chuyện cực kì hiếm có, đây đã coi như là thu hoạch cực lớn rồi.

Tông Phiêu Vương bên cạnh Khương Thành cũng không nhịn được vui mừng nhướn mày.

“Trời giúp tộc ta mà!”

“Lần này bệ hạ vậy mà có thể có được sự ưu ái của Thiên Linh, đây là điềm lành.”

“Điềm lạnh cực lớn!”

Đám người Thiên tộc bên dưới cũng cùng reo hò theo.

“Chúc mừng bệ hạ!”

“Chúc mừng bệ hạ!”

Thực lực của Tinh Diệu Hoàng tăng lên, đối với Thiên tộc đứng trước uy hiếp của Tiên tộc mà nói, là một lần chích thuốc trợ tim.

Sau khi hấp thu Thiên Linh kia xong, Tinh Hoàng Diệu hài lòng thỏa dạ rút lui về trên bảo tọa ở đài cao.

Lúc này, nghi thức hoán linh căn bản coi như là đi đến hồi kết.

Mặc dù bên trong Thần Sơn vẫn còn rất nhiều bọt khí, nhưng cũng không có ai có thể lại đoạt được lần nữa.

Khương Thành đang định ra sân, lúc này lại thấy một bóng dáng từ bên cạnh Tinh Diệu Hoàng bay vọt lên, xông thẳng vào bên trong Thần Sơn.

“Thu Vũ Tuyền!”

Toàn trường lại lần nữa bùng nổ ra tiếng hò hét cực lớn.

“Nàng vậy mà cũng muốn tiến vào?”

“Nàng không phải là người của Thiên tộc chúng ta, không phải nói ngay cả Linh Ý nàng cũng không có sao?”

“Đúng thế, nàng đi vào cũng vô dụng nhỉ?”

Dự cảm của bọn họ dường như không sai, Thu Vũ Tuyền sau khi tiến vào sân căn bản không tìm được bọt khí.

Hơn nữa còn không dừng ở đây.

Những người khác chỉ là gặp lướt qua bọt khí, nàng bay mấy vòng ở bên trong, có hai lần trực tiếp chính diện chạm vào bọt khí, thế mà đều không có bất kì phản ứng nào.

Bọt khí đó không hề bị mở ra, phảng phất như không thể bị kích hoạt.

Điều này khến đám người phía dưới không khỏi lắc đầu thở dài.

“Nàng có thể chạm vào bọt khí, chỉ là bởi vì nàng không có Linh Ý, không thể khiến bọt khí sinh ra bất kì phản ứng nào, bọt khí không trốn tránh nàng.”

“Nhưng cũng bởi vì không có Linh Ý, cho dù nàng chạm đến bọt khí cũng không thể kích động.”

“Nghi thức hoán linh là cơ duyên chỉ độc quyền thuộc về Thiên tộc, cho dù hắn là bằng hữu tốt nhất của chúng ta cũng không thể phá vỡ được lẽ thường.”

Sau khi Thu Vũ Tuyền lượn mấy phút, dường như cũng hiểu được, đây chỉ là phí công.

Thế là nàng dừng lại.

Sau đó, nàng rút bội kiếm tùy thân ra.

Đám người phía dưới kinh ngạc không thôi.

“Nàng muốn làm gì?”

“Không phải là định công kích Thần Sơn này đấy chứ?”

“Không biết nữa, có điều chuyện này cũng không có tác dụng gì đâu.”

“Thần Sơn căn bản không phải là thực chất, không thể bị công kích đến được.”

Thu Vũ Tuyền trong núi không hề như những gì đám người đã đoán, công kích bừa bãi ở bên trong.

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, chuôi kiếm không hề được rót vào Tiên Lực và quy tắc lại lặng lẽ sáng lên.

Trong bất tri bất giác, khí tức cả người nàng càng ngày càng yếu ớt, càng ngày càng nhạt.

Đến cuối cùng cảm giác đem lại cho người khác thậm chí giống như vật chết.

Tuy nhiên thanh kiếm đó lại càng ngày càng sáng.

Đột nhiên, thanh kiếm kia giống như sống lại, mang theo Thu Vũ Tuyền xông nhanh về phía một nơi nào đó.

Viu!

Sau một tiếng xé gió nhẹ nhàng, một bọt khí phía trước bị trường kiếm đâm xuyên.

Ngay sau đó, bọt khí nứt ra, kim quang kịch liệt bao trùm ở trên người Thu Vũ Tuyền.

Cùng lúc này, ở trước ấn đường của nàng, ảo ảnh màu sắc sặc sỡ nhanh chóng biến ảo, cho người ta một loại cảm giác khó lường.

Những ảo ảnh kia là đặc trưng của việc có được truyền thừa huyền kĩ.

“Thiên Linh, nàng thế mà cũng kết nối được với Thiên Linh!”

“Hơn nữa còn có được Thiên Linh hoàn toàn mới!”

Bất luận là trong thành hay ngoài thành, vào giờ phút này đều sắp rung động đến lật trời rồi.

Tinh Diệu Hoàng không nhịn được đứng vọt dậy.

“Nàng vậy mà có thể làm đến bước này?”

Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn bóng dáng của Thu Vũ Tuyền, trong ánh mắt trừ vui mừng ra, còn có kinh hãi nồng đậm.

"Đây đúng thật là quá không thể tin được!"

Giờ phút này, hắn sâu sắc hiểu được thế nào là Thần Thai.

Quả nhiên chính là có thể phá vỡ lẽ thường, làm được chuyện không thể nào.

Chương 1866: Kì tích thật sự

Không ai biết được Thu Vũ Tuyền có được linh kĩ thế nào.

Cũng không ai biết được dưới tình huống không có linh ý thì làm sao phát ra linh kĩ thu được.

Ở Thiên Tộc, điều này thuộc về bí mật cá nhân, những người khác cũng không có tư cách nghe ngóng.

Sau khi nàng lui ra khỏi sân, đám người nhao nhao tỏ ra chúc mừng.

Dưới đài sớm đã là một mảnh tiếng hoan hô và kính ngưỡng.

"Lần này ngoại trừ Tinh Diệu Hoàng ra thì chỉ có nàng có được sự ưu ái của Thiên Linh."

"Người được trời chọn, đáng lắm."

"May mà nàng đứng ở bên Thiên Tộc chúng ta đấy!"

"Sự hoành không xuất thế của nàng có lẽ có thể thay đổi xu hướng suy tàn giữa chúng ta và Tiên Tộc nhỉ?"

"Chắc chắn có thể!"

Lời nghị luận như vậy đều đang lưu truyền ở mỗi một góc trong thành và ngoài thành.

Ùn ùn kéo đến, huyên náo như sấm.

Giờ phút này, địa vị của Thu Vũ Tuyền ở Thiên Tộc lại cao thêm.

Tinh Hoàng Diệu tự mình đứng dựng đón lấy, nụ cười trên mặt không dừng lại.

Một đám Thân Vương và cao thủ cung đình cũng nhao nhao biểu thị sự chịu phục của mình.

“Không hổ là Thần thai mà!”

“Nàng khiến người khó mà tin được quá.”

“Còn có cái gì nàng không làm được không?”

“Đúng thế, hiện tại ta thật sự tin lời tiên tri đó rồi.”

“Khụ, ta chỉ tin một nửa.”

Có mấy vị Vương Gia ngầm hiểu lẫn nhau nhìn về phía Khương Thành.

Cái tên này cũng là Thần thai đấy.

Hiện tại không nhìn ra chỗ đặc biệt nào, ngược lại gây ra không ít phiền phức.

Cũng đều cùng là Thần thai, chênh lệch sao lại lớn như thế chứ?

“Thu Vũ Tuyền có thể có được sự ưu ái của Thiên Linh, đây là ý trời!”

Tâm trạng Tinh Diệu Hoàng cực tốt, hào hứng khá cao, suýt nữa đã muốn trực tiếp tuyên bố Thu Vũ Tuyền là Thần thai ra bên ngoài rồi.

“Sự xuất hiện của nàng báo trước là ông trời không hề vứt bỏ Thiên Tộc chúng ta.”

Những lời này nói đến toàn trường tiếng hoan hô như sấm vang.

Khắp nơi đều là đám người vung tay reo hò, bầu không khí hoàn toàn đạt đến đỉnh điểm.

Phảng phất như Thiên Tộc đã đánh thắng Tiên Tộc rồi vậy.

“Nghi thức hoán linh lần này…”

Hai tay Tinh Diệu Hoàng giơ ngang, đang muốn tuyên bố nghi thức hoán linh kết thúc, chỉ thấy trên quảng trường có một bóng dáng bay lên, không do dự chút nào xông vào trong Thần Sơn.

Nhìn kĩ lại, không phải là Khương Thành thì là ai?

Điều này khiến những lời vốn dĩ muốn nói ra của hắn lại không thể không nén lại.

Tiểu tử này thế mà cũng muốn đi lên?

Bầu không khí toàn trường vì thế chợt sửng sốt.

Sau đó, tiếng cười vui sướng giống như sóng lúa truyền khắp trong ngoài quảng trường.

“Không phải chứ, hắn cũng muốn thử?”

“Có nhầm không vậy?”

“Nếu như hắn đã là biểu ca của Thu Vũ Tuyền, vậy hắn cũng không phải là người của Thiên Tộc chúng ta, cũng không có linh ý.”

“Cho nên hắn đi lên làm gì chứ?”

“Lẽ nào hắn cho rằng Thu Vũ Tuyền tạo ra kì tích, cho nên mình cũng có thể?”

Trong đám người, phải kể tới đám tử đệ của Tông Phiêu Vương Phủ cười lớn tiếng nhất.

“Ha ha ha, cái tên này có phải là ngốc rồi không?”

“Thu Vũ Tuyền là người hắn có thể sánh được sao?”

“Có thể có chút tự biết rõ mình được không?”

Lời nghị luận kia của bọn họ, Khương Thành đã tiến vào Thần Sơn cũng không nghe thấy được.

Mà sau khi hắn tiến vào ba giây, toàn bộ những lời của đám người đều đã nghẹn ở trong cổ họng.

Tất cả bọt khí thế mà đang hội tụ về phía bên Khương Thành.

Một màn thần kì này hoàn toàn lật đổ nhận thức của đám người.

“Sao có thể như thế?”

“Hắn không phải là Thiên Tộc Nhân chúng ta, theo lẽ thường Thần Sơn Chi Linh sẽ không có bất kì phản ứng nào mới đúng.”

“Cho dù hắn là người của Thiên Tộc chúng ta, Thần Sơn Chi Linh kia cũng không phải là nên tránh né hắn sao?”

Lúc trước nhiều người tiến vào Thần Sơn như thế, bất luận Nhân giai hay là cao thủ Thiên giai, sau khi tiến vào sân đều phải đuổi theo bọt khí chạy khắp nơi.

Duy chỉ có một ngoại lệ đó là Tinh Diệu Hoàng.

Thiên phú và cảnh giới của hắn đã quá cao, dưới tình huống thúc động linh ý đã thay đổi nhịp điệu bên trong Thần Sơn.

Cuối cùng tạo thành kì tích bọt khí lay động cùng với hô hấp của hắn.

Có một phần nhỏ bọt khí giống như bị sóng xanh dập dềnh thúc động, bị ép đến lân cận hắn.

Nhưng so với Khương Thành hiện tại, bản lĩnh cực kì thần kì của Tinh Diệu Hoàng lại hiện ra quá mức cấp thấp.

Thành ca chẳng làm gì cả.

Hắn chỉ hiện thân một cái, tất cả bọt khí đã giống như con thiêu thân nhìn thấy đốm lửa, chủ động hội tụ về phía bên hắn.

Cảnh tượng ấy giống như nhìn thấy Hoàng Giả chân chính, cho nên nhao nhao ập đến.

Trong nháy mắt, xung quanh cả người hắn đã bị thành hàng trăm hàng nghìn bọt khí vây quanh.

Đến nỗi bóng dáng của bản thân hắn cũng sắp bị hoàn toàn chôn vùi ở bên trong.

Những bọt khí này không hề chạm vào Khương Thành.

Bởi vì Thành ca không chạm vào bọn nó.

Những lớp này đến lớp khác bọt khí chen lấn xô đẩy, chất đống ở trước mặt hắn.

Cho người ta một loại cảm giác quái dị chờ đợi hắn “đích thân chỉ tên”.

Toàn trường tất cả mọi người đều nhìn đến ngây dại.

“Đây, đây cuối cùng là đang xảy ra chuyện gì?”

“Hoàn toàn không hợp lẽ thường mà!”

Sau khi Thu Vũ Tuyền lui ra khỏi sân, Tinh Diệu Hoàng vốn dĩ đã ngồi xuống rồi.

Nhưng lúc này, hắn đã không nhịn được bay lên không trung.

Mặc dù hắn không thể tiến vào Thần Sơn lần nữa, nhưng ánh mắt khó mà tin được lại nhìn chằm chằm bóng dáng bị bọt khí bao vây như ẩn như hiện kia của Khương Thành ở bên trong.

Hắn cũng không thể nào hiểu được sao lại như vậy?

Một đám Thân Vương và cao thủ cung đình vội vàng bay đến bên cạnh hắn.

Rất nhiều người tặc lưỡi ngạc nhiên.

"Chuyện này cũng quỷ dị quá nhỉ?"

"Sao hắn có thể làm được loại chuyện này chứ?"

"Thế mà có thể hấp dẫn Thần Sơn Chi Linh, chuyện này không khỏi quá không thể tin được."

"Thu Vũ Tuyền cũng không làm được, sao hắn có thể làm được, hai người bọn họ không phải là đồng tộc sao?"

"Hiện tại vấn đề bày ra ở trước mặt hắn chính là nên làm sao chọn một Thiên Linh thôi."

"Chuyện này cũng đã quá nhỉ, tất cả bọt khí đều mặc cho lựa chọn, rõ ràng ngay cả linh ý cũng không có…"

Tông Phiêu Vương cuối cùng nghĩ đến, có một chuyện vẫn chưa báo cáo.

Thế là hắn vội vàng bay đến bên cạnh Tinh Diệu Hoàng, nhỏ giọng nói: "Thực ra, hắn có linh ý."

"Ngươi nói cái gì?"

Tinh Diệu Hoàng đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Mà đám Thân Vương và cao thủ cung đình đằng sau hắn kia cũng đều là vẻ mặt kinh ngạc.

"Tông Phiêu Vương, ngươi vừa nói cái gì?"

"Khương Thành có linh ý?"

"Không phải là ngươi đang nói bậy đấy chứ? Linh ý là thiên phú chỉ Thiên Tộc chúng ta mới có thôi đấy…"

Đón lấy ánh mắt chất vấn uy nghiêm kia của Tinh Diệu Hoàng, Tông Phiêu Vương rất gian nan nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới gật đầu thật mạnh.

“Hắn đúng thật không phải là người của Thiên Tộc chúng ta, nhưng hắn có linh ý.”

“Ngày đó dẫn hắn về Vương Phủ, hắn hỏi ta chuyện liên quan đến linh ý, sau đó lại hỏi ta một phần “Tụ Ý Quyết”.”

“Ngày hôm sau, ta phát hiện hắn đã có linh ý rồi.”

Tinh Diệu Hoàng vẻ mặt ngây dại, toàn bộ Thân Vương và cao thủ cung đình có mặt cũng đều là một vẻ mặt nhìn thấy quỷ.

Có hai vị Vương Gia lắp bắp nói: “Nếu như ta nhớ không nhầm, “Tụ Ý Quyết” kia có lẽ chỉ là công pháp nhập môn cơ bản nhất thôi nhỉ?”

“Chỉ dựa vào loại công pháp nhập môn này, một ngoại nhân như hắn thế mà lại mở ra được thiên phú linh ý?”

Sau khi kinh hãi một thời gian ngắn ngủi, Thu Vũ Tuyền nghe được rõ ràng lời của bọn họ, trong lòng vô cớ vọt lên một nỗi chán nản.

Giờ phút này, cuối cùng nàng mới ý thức được nàng lại bị hạ gục lần nữa.

Nàng nghe giảng ba tháng, nghĩ hết vô số cách cũng không thể vượt qua ranh giới thiên phú của tộc quần để có được linh ý.

Mà người này vào ngày thứ hai đến thế giới này chỉ dựa vào một cuốn công pháp nhập môn đã làm được rồi.

Ở thế giới đặc thù này, người như cá gặp nước kia không phải nàng, mà là Khương Thành.

Chương 1867: Sao lại giống Vu Đồ như vậy

Toàn bộ quảng trường sớm đã sôi trào rối loạn.

Một người ngoại tộc thế mà phá vỡ lẽ thường có được thiên phú linh ý chỉ có Thiên Tộc mới có.

Một màn này nếu như không xảy ra ở trước mặt mình, sẽ chẳng có ai tin.

“Chuyện này cũng li kì quá đi?”

“Cho dù hắn thật sự có được linh ý, cũng không đến nỗi khiến tất cả bọt khí đều chủ động hội tụ về phía hắn chứ!”

“Đây là chuyện Tinh Diệu Hoàng cũng không làm được đấy.”

“Không thể nào hắn vừa mới có được linh ý đã trở nên mạnh hơn Tinh Diệu Hoàng được đâu nhỉ?”

“Đó là chuyện không thể nào.”

Tất cả Thiên Tộc Nhân đều không thể hiểu nổi chuyện này.

Tử đệ Hoàng thất và Tông Phiêu Vương Phủ vừa rồi còn đang định xem trò cười của Khương Thành, chỉ đợi hắn xấu mặt.

Hiện tại toàn bộ ai cũng đều đang nghi ngờ nhân sinh.

“Biểu ca của Thu Vũ Tuyền” thế mà còn thần kì hơn cả nàng?

Chuyện này không nên đâu!

So với bọn họ, Tinh Diệu Hoàng và một đám Thân Vương ngược lại có thể dễ dàng tiếp nhận hơn chút.

Dù sao bọn họ cũng biết Khương Thành là Thần thai.

“Không có gì bất ngờ xảy ra, thiên phú linh ý của hắn đều cao hơn chúng ta, bằng không hắn không thể làm được đến bước này.”

“Về phần lừa đi Toái Linh Phiến, có lẽ là vì tu luyện linh ý.”

Những lời này là do Tinh Diệu Hoàng chính miệng nói.

Đám người muốn phản bác cũng không phản bác nổi.

“Xem ra tất cả chúng ta đã đánh giá thấp hắn rồi…”

Tinh Diệu Hoàng có hơi hối hận, lúc trước không coi trọng Khương Thành.

Rõ ràng hai người đều là Thần thai, nhưng ngay từ đầu bọn họ đã coi hắn thành hàng tặng kèm của Thu Vũ Tuyền.

Giống như “Lễ Thiên Kỳ” lần này, Thu Vũ Tuyền có được lời mời long trọng.

Mà Khương Thành vẫn là không mời tự mình đến.

“Đây là sơ suất của chúng ta!”

Tinh Diệu Hoàng chậm rãi nhìn về phía bóng dáng ẩn hiện bởi bọt khí bên trong ngọn Thần Sơn nơi cao kia.

“Hy vọng hắn cũng có thể có được Thiên Linh.”

Ngoại trừ Quân Vương ra, tất cả Thân Vương đều gật đầu mạnh mẽ.

Hiện tại bọn họ cũng cảm thấy, việc xem nhẹ Khương Thành lúc trước có hơi không thể nói nào nói được.

“Lấy năng lực thần kì hiển lộ ra hiện tại, có lẽ thu được Thiên Linh không khó.”

“Đúng vậy…”

Tông Phiêu Vương gật đầu cùng với mọi người đột nhiên sắc mặt chợt biến.

“Không tốt!”

“Sao lại không tốt rồi?”

Đám người nhao nhao nhìn về phía hắn một cách quái lạ.

“Chuyện, chuyện này…”

Đối mặt với ánh mắt của Tinh Diệu Hoàng, Tông Phiêu Vương chỉ có thể kiên trì nhăn mặt nói: “Hắn vừa mới hỏi ta làm sao phân biệt Thần Sơn Chi Linh và Huyễn Linh.”

“Lúc đó ta đang tức hắn lừa nhiều Toái Linh Phiến như thế, cho nên…”

Hắn co rút khóe miệng, trong nhất thời không biết mở miệng thế nào.

“Cho nên làm sao?” Sắc mặt Tinh Diệu Hoàng chợt trầm xuống.

“Ta cố ý nói cho hắn điều ngược lại.”

“Cái gì?”

Dù là lngười đằm tính như Tinh Diệu Hoàng cũng không nhịn được lộ ra giận dữ.

“Ngươi đúng thật là quá mức hồ đồ!”

“Nghi thức hoán linh sao có thể càn quấy?”

Tinh Diệu Hoàng thật sự đã tức giận.

Lễ Thiên Kỳ là một lần cơ duyên quan trọng nhất của Thiên Tộc Nhân.

Lần sau có lẽ chính là mấy tỉ năm sau rồi.

Cho dù Khương Thành không phải là Thần thai cũng không nên làm loạn ở chuyện này.

“Lần này phiến phức rồi.”

Những Vương Gia khác cũng sốt ruột.

“Mỗi một người chỉ có thể kết nối với một Thần Sơn Chi Linh, nếu như hắn thật sự kết nối với Huyễn Linh, vậy không phải là không không lãng phí mất cơ hội lần này sao?”

“Dựa vào thiên phú của hắn, vốn dĩ cực có khả năng có được sự ưu ái của Thiên Linh đấy.”

“Chuyện này đúng thật là đáng tiếc quá…”

“Dựa vào thân phận trong lời tiên đoán kia của hắn, lần này không biết chừng chính là thời khắc thay đổi vận mệnh của Thiên Tộc đấy!”

“Lẽ nào thật sự là tạo hóa trêu người, mệnh số gây ra sao?”

Nghe thấy thảo luận này của bọn họ, Tông Phiêu Vương cũng hối hận không kịp.

Lẽ nào mình thuận miệng hai câu mà đã thật sự hủy mất đi hy vọng của toàn bộ Thiên Tộc sao?

Nếu như thật sự là như vậy, vậy mình đúng thật là trở thành tội nhân rồi.

Đám người bên dưới mặc dù nghe không hiểu gì mà lời tiên tri, nhưng cũng nghe thấy chuyện của Huyễn Linh.

Khương Thành ở trong Thần Sơn căn bản không nghe thấy âm thanh bên ngoài, cũng không cảm nhận được động tĩnh bên ngoài.

Giống như hắn dự đoán, bên trong Thần Sơn giống như một thế giới khác.

Chỉ là thế giới này có chút "quái dị" vậy thôi.

Những thứ hiện lên trong mắt hắn là một cảnh tượng vô số sợi tơ và các điểm giao nhau.

"A đây?"

"Đây không phải là không khác lắm với cảnh tượng trong Vu Đồ sao?"

"Lẽ nào Vu Tộc sau này và Thiên Tộc của kỷ nguyên đầu tiên có quan hệ nhất định sao?"

Suy nghĩ cẩn thận, Vu Tộc đúng thật cũng là nghiên cứu lực thiên địa.

Có điều bọn họ không hề có linh ý, không có thủ đoạn dung nhập thiên địa thần diệu như Thiên Tộc.

Hơn nữa bọn họ đồng thời còn tu luyện Tiên Lực và căn nguyên.

"Có lẽ là bởi vì nguyên nhân đều lĩnh ngộ chí lí thiên địa, cho nên mới có loại trùng hợp này nhỉ?"

Tình huống bên trong Thần Sơn phải phức tạp hơn Vu Đồ ngàn vạn lần.

Tất cả sợi tơ và tiết điểm bất cứ lúc nào cũng đang không ngừng chuyển động.

Cảnh tượng hỗn loạn như ma gần như không tìm được một chút xíu quy luật nào.

Thiên Tộc Nhân ngày thường lĩnh hội chí lí thiên địa, thực ra có thể xuyên qua những sợi tơ tiết điểm này nhìn ra một vài cảnh tưởng bản chất.

Hơn nữa cảnh giới càng cao, hiểu biết đối với thiên địa càng tinh thâm.

Đây chính là nguyên nhân sau khi cao thủ Thiên giai tiến vào sân, gần như ai cũng đều có thu hoạch.

Tuy nhiên Thành ca đúng thật là không làm được loại chuyện này.

Hiện tại hắn không phải là linh ý Thiên giai.

Mà mấu chốt nhất chính là mặc dù hắn đã đến Địa giai cửu trọng, nhưng không có bất kì cảm ngộ nào liên quan đến chí lí thiên địa.

Tu luyện của Thiên Tộc sở dĩ không có đan dược hỗ trợ, chính là bởi vì cảm ngộ thiên địa thật sự rất hữu dụng.

Lược bớt trình tự này, Khương Thành đều dựa vào đường tắt nâng cao linh ý, tác dụng duy nhất chính là khi thi triển linh kĩ có thể kết nối được đầy đủ lực thiên địa.

Nếu như so sánh thao túng lực thiên đạo với mở máy móc, vậy hắn thuộc về biết mở, nhưng không biết nguyên lí cấu tạo bên trong máy móc này.

Biết nó là vậy, nhưng không hiểu vì sao.

Hắn căn bản cũng không biết, lúc này một đống bọt khí đang bao vây mình.

Có điều chung quy hắn vẫn là tự có cách của mình.

Lần trước trong Vu Đồ của Vu Tộc, hắn có được một kĩ năng Thiên Đạo như vậy - Đa góc nhìn.

Cái thứ này có thể nhìn xuyên bản chất đằng sau những sợi tơ tiết điểm của Vu Đồ kia, như vậy tự nhiên cũng có thể nhìn xuyên Thần Sơn.

Thế là, hắn quả quyết ấn mở kĩ năng này.

Cấp số một tiêu hao ít nhất, có điều chắc chắn là không có tác dụng gì.

Sợi tơ trước mắt hắn vẫn là sợi tơ, mặc dù to lên không ít, nhưng hắn vẫn như cũ không biết điều đó có nghĩa là gì.

Thành ca đã thành thạo, trực tiếp vượt qua cấp thứ hai, nhảy đến cấp thứ ba.

Lúc này, tất cả sợi tơ và tiết điểm trước mặt đã mang theo khí tức riêng, đại biểu ý tứ khác nhau.

Mà quan trọng nhất là, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một đống hình dạng vật nhân hình tròn xung quanh.

“Đây có lẽ chính là nội hạch bên trong bọt khí mà lão đầu Tông Phiêu Vương kia nói nhỉ?”

“Không ngờ rằng cấp thứ ba đã trực tiếp nhìn thấy được bản chất.”

Suy nghĩ đến cấp thứ tư một giây hơn triệu điểm tiên nguyên, mặc dù hiện tại chuyển đổi thành Huyền Tinh, nửa ngày cũng không rớt xuống một điểm, hắn vẫn rất đau lòng.

“Nếu như đã nhìn thấy nội hạch, vậy thì không cần thiết phải nhảy một cấp nữa.”

Hắn xưa nay cần cù chăm lo chuyện gia đình, cảm thấy cấp thứ ba có thể nhìn rõ hình dạng của nội hạch đã đủ rồi.

“Sao lại nhiều hình tròn như vậy chứ?”

Hắn nhíu mày, vung tay.

Hắn vẫn nhớ Tông Phiêu Vương từng nói qua, hình tròn là Huyễn Linh, tuyệt đối không thể chạm.

“Nhiều Huyễn Linh như vậy, thế đạo đúng là hiểm ác mà!”

Những viên cầu trước mặt kia cùng với sự vung lắc của hắn tản ra hai bên.

Chương 1868: Huyễn cảnh thần bí

Khương Thành tìm kiếm cẩn thận ở trong hàng trăm ngàn vạn viên cầu kia.

Cuối cùng nhìn thấy một nội hạch thể tứ phương.

“Cuối cùng cũng tìm được một cái có thể dùng rồi.”

Hắn hết sức phấn khởi đi đến trước viên nội hạch này.

Thực ra ca này cũng không phải chưa từng buồn bực qua, tạo sao hạch tròn lại nhiều hơn những hình dạng khác như thế?

Có điều, hắn cũng chỉ là nghi ngờ mấy giây như thế đã trực tiếp thô bạo đi lên.

Ngay sau đó, cả người hắn đều bị một trận sương đen bao trùm lấy.

Rơi vào trong huyễn cảnh của Huyễn Linh.

Hắn không hề biết rằng, quá trình lựa chọn bọt khí của mình kéo theo tim của tất có mọi người ở toàn trường.

Sau khi nhìn thấy hắn quả quyết "không phụ sự mong chờ của mọi người" lựa chọn một Huyễn Linh, Tinh Diệu Hoàng suýt nữa không nhìn được muốn đánh chết Tông Phiêu Vương ngay tại chỗ.

Mẹ nó, đều là chuyện tốt ngươi làm!

Nếu không phải là ngươi, sao hắn lại cố ý chọn một Huyễn Linh?

Toàn trường bùng nổ ra tiếng thử dài tập thể giống như sấm rền.

"Ài!"

"Đúng thật là chọn Huyễn Linh, đáng tiếc quá."

"Đúng thế, dựa thiên phú của hắn, vốn dĩ cho dù không phải là Thiên Linh, ít nhất cũng nên có một Địa linh."

"Lần này không không lãng phí cơ hội…"

Mười mấy vị Vương Gia đồng thời tức giận trừng mắt nhìn Tông Phiêu Vương, ai cũng đều hổn hà hổn hển không ra hơi.

"Ngươi làm hắn bỏ lỡ rồi!"

"Quả thật không thể tha thứ!"

"Thật sự đáng ghét đến cực điểm, cái tên tội nhân nhà ngươi này!"

Một người duy nhất không chỉ trích Tông Phiêu Vương chính là Quân Vương.

Hắn vẫn luôn coi Khương Thành là kẻ địch, nhìn thấy hắn kết nối với Huyễn Linh, suýt nữa đã phấn khích đến muốn cất cao giọng hát ngay lập tức.

"Tạo hóa trêu người!"

"Đây chính là mệnh số của tiểu tử đó, cho dù không có một gốc rạ này của Tông Phiêu Vương, cũng vẫn sẽ xuất hiện những biến số khác."

“Đã định trước trong số mệnh, cơ duyên lần này không thuộc về hắn.”

Tông Phiêu Vương vẫn rất buồn bực, “Ngọc Hoàn Vương” này không phải là vẫn luôn cùng mình không hợp nhau sao, sao lần này không những không ném đã xuống giếng, ngược lại còn giúp mình nói chuyện vậy chứ?

Không chỉ Quân Vương, các tử đệ Tông Phiêu Vương phủ và con Hoàng tộc bên dưới lúc này cũng đang âm thầm vui mừng.

“Lừa Toái Linh Phiến của bọn ta, đây chính là báo ứng!”

“Gì mà tuyệt thế thiên tài, Thu Vũ Tuyền chỉ có một.”

“Đúng thế, ai biết linh ý của hắn có được thế nào chứ?”

“Đợi hắn lát nữa rơi vào huyễn cảnh sẽ làm trò hề, từ đó biến thành trò cười, đáng đời!”

Dưới sự yên lặng chờ đợi này của bọn họ, Khương Thành đã chính thức bước vào trong huyễn cảnh.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được mình đã rơi vào huyễn cảnh.

Cũng biết ý thức của mình đang bị ảnh hưởng.

Thậm chí còn có lòng dạ thảnh thơi châm biếm Tông Phiêu Vương không hiền hậu, hố mình một trận.

Nhưng hắn không thể từ trong hyễn cảnh thoát ra được.

Trước mắt là một mảnh đồng bằng vô tận.

Gió nhẹ khẽ lướt, đồng bằng xanh lục giống như sóng biếc.

Tiếng côn trùng kêu nhấp nhô lên xuống dễ nghe êm tai, vô số cây cỏ lay động đung đưa, dạo chơi về phía trời cao.

Khương Thành đột nhiên phát hiện, dường như bản thân cũng thành một mảnh trong đó.

Trên bầu trời huyễn tượng hiện ra, từng trận cảnh tượng trong mộng hoang đường mà lại rực rỡ tới tấp diễn ra.

Hắn nhìn thấy ca múa, nhìn thấy ánh sáng cầu vồng, cây cỏ bên cạnh không biết từ lúc nào đã biến thành vô số con chuồn chuồn.

Khi đến gần tầng mây, lột xác ra đôi cánh màu sắc rực rỡ.

Tiếng côn trùng kêu vẫn du dương như cũ, khiến hắn trong bất tri bất giác đã sắp

trầm mê vào trong đó.

Mãi cho đến một lúc nào đó, bên tai hắn truyền đến một giọng nói.

“Hoá ra ngươi không phải là sinh linh của thời đại này.”

Giọng nói ấy vang vọng ở nơi sâu bên trong ý thức của hắn, trong nháy mắt làm hắn bừng tỉnh.

Khương Thành đột nhiên mở hai mắt ra.

Vừa nhìn xung quanh, vậy mà vẫn là mảnh đồng bằng lúc trước kia, mà bản thân vẫn đang đứng ở chỗ cũ.

“Ngươi là ai?”

Hắn nhìn xung quanh, nhưng lại không cảm nhận được bóng người nào khác.

“Không ngờ rằng, người đầu tiên thông qua ải này của ta, đoạt được Chân Linh

vậy mà lại không phải là Thiên Tộc.”

“Gì mà qua ải? Gì mà Chân Linh?”

Ca thông qua ải gì sao?

Thành ca một đầu mơ hồ.

“Lão huynh, ra đây gặp mặt cái nào.”

“Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại thôi.”

Sau khi nói xong câu nói này, đồng cỏ xung quanh biến mất sạch sẽ.

Thay vào đó là ánh sáng tím lấp đầy toàn bộ tầm mắt.

Cũng chưa đợi hắn né tránh đã lập lức cảm nhận được linh ý của mình đang

nhanh chóng lớn mạnh.

Trong hai giây ngắn ngủi đã từ Địa giai cửu trọng đột phá đến thập trọng.

Sau năm giây, hắn tăng lên đến Địa giai thập nhất trọng.

Sau mười giây, đạt đến Địa giai thập nhị trọng, mà quá trình tăng lên vẫn chưa kết

thúc.

Hắn lúc này đang phát khởi công kích với cửa khẩu Thiên giai!

“Mẹ nó, thoải mái thế à?”

Khương Thành lập tức cảm thấy thao tác ăn Toái Linh Phiến lúc trước chẳng ngon

nghẻ chút nào, quả thực là yếu quá có được không?

Mà thu hoạch lần này còn không chỉ dừng ở đây.

“Linh kĩ!”

“Hắn không chỉ tăng lên cảnh giới linh ý, còn có được linh kĩ!”

Đám người bên dưới không biết đã là lần kinh hô thứ mấy rồi.

Bởi vì hết thảy xảy ra ở trước mắt quả thực là quá trái với lẽ thường.

“Huyễn Linh không phải là Thần Sơn Chi Linh vô hiệu sao?”

“Sao lại còn có quà tặng thiên địa chứ?”

“Chuyện này cũng vô lí quá nhỉ?”

Không chỉ Thiên Tộc Nhân trong ngoài quảng trường, ngay cả những Thân Vương và cao thủ cung đình trên không kia cũng ngơ ngác không thể hiểu nổi.

Mặc dù Khương Thành không bị Huyễn Linh gài bẫy, điều này khiến bọn họ rất kinh ngạc vui mừng.

Nhưng sự kinh ngạc vui mừng này quả thực khiến người ta như hoà thượng sờ mãi không thấy tóc.

“Có lẽ nhận biết từ trước đến nay của chúng ta đều đã sai rồi.”

Tinh Diệu Hoàng gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Khương Thành đột nhiên chậm rãi mở miệng.

“Huyễn Linh không phải là Linh vô dụng.”

Đám người bỗng nhiên giật mình, sau đó phản ứng lại.

Có người vẻ mặt không thể tin được tiếp lời nói: “Ý của bệ hạ là… Bên trong Huyễn Linh ẩn chứa quà tặng càng cao cấp hơn?”

Tinh Diệu Hoàng gật đầu.

“Có lẽ là như vậy.”

“Chỉ có điều nghĩ đến có được quà tặng của Huyễn Linh phải bỏ ra nỗ lực, thông qua huyễn cảnh.”

“Mà lúc trước chưa từng có ai thông qua.”

“Sau khi chúng ta mạnh mẽ, lại chủ động né tránh Huyễn Linh, căn bản sẽ

không đi thử.”

“Cho nên vô số năm nay, vậy mà không ai biết được huyền diệu trong đó.”

“Mãi đến hôm nay mới được Khương Thành mở ra.”

Đám người lúc này mới chợt hiểu ra.

“Chuyện này cũng trùng hợp quá đi.”

“Vậy nếu nói như thế, ngược lại là may mà Tông Phiêu Vương lừa hắn đấy!”

“Nếu không phải hắn cố ý lừa gạt, vậy Khương Thành cũng sẽ không đặc biệt chọn một Huyễn Linh.”

“Mà nếu không phải là thiên phú của Khương Thành, đổi thành người khác rơi vào huyễn cảnh, vẫn sẽ thất bại.”

“Ha, ngược lại cũng phải…”

Tinh Diệu Hoàng vốn dĩ còn hận không thể tát Tông Phiêu Vương hai cái cũng không nhịn được mỉm cười.

Mà bản thân Tông Phiêu Vương cũng thở phào một hơi.

“Như vậy, Ngọc Hoàn Vương nói vẫn là rất có đạo lí đấy.”

“Đây chính là số mệnh mà.”

“Tất cả đều là lời tiên đoán thần kì đang chi phối kết cục, bất luận chúng ta làm gì, kết quả cuối cùng đều sẽ trở thành như

vậy.”

“Có đúng không, Ngọc Hoàn Vương?”

Nhìn thấy đám người khuôn mặt tràn đầy tươi cười, mặt Quân Vương đã sắp biến thành khổ qua.

Mẹ nó, đây không phải là kết quả ta muốn đâu!

Ta luôn muốn nhìn thấy tiểu tử kia thất bại có được không?

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hắn chỉ có thể gật đầu.

“Đúng thế đúng thế, đây chính là mệnh số của hắn.”

Không chỉ hắn, các tử đệ Hoàng tộc và Vương Phủ bị hắn hố trước đó lúc này cũng cực kì buồn bực.

Vốn định xem Khương Thành làm trò cười cho thiên hạ.

Ai mà ngờ được, tiểu tử này chọn một Huyễn Linh, vậy mà còn có thể làm một trận lớn.

Chương 1869: Cái này cũng có phần thưởng?

Ở trong mắt của tất cả mọi người, Khương Thành lúc này có được cơ duyên cực lớn nhất định là cực kì sảng khoái.

Nhưng trên thực tế, Thành ca đang trải qua đau đớn trước nay chưa từng có.

Trái tim của hắn đột nhiên thắt lại, ngay sau đó phảng phất như bỗng nhiên phồng to lên vô số lần, sau đó nứt toác ra.

Hết thảy này chỉ là ảo giác đau đớn gây ra.

Đau đớn kịch liệt đầu tiên lan ra đến nơi sâu trong linh ý của hắn, suýt nữa xé nát ý thức của hắn thành vô số lần.

“Ca đây là lại sắp chết rồi sao?”

Đây là suy nghĩ nảy ra đầu tiên khi hắn đau đớn kịch liệt.

Hắn không đi suy nghĩ đã xảy ra chuyện gì, cũng không hoảng hốt lo sợ, bởi vì bản thân đã quen bị giết.

Chỉ đáng tiếc, lần này hắn cuối cùng hắn cũng không được như ý nguyện.

Sự đau đớn kịch liệt đó chỉ duy trì trọn vẹn ba giây.

Sau ba giây, cơn đau đớn nhanh chóng giảm bớt, hắn cảm thấy trong lòng mình có hơi buồn bực.

“Không chết đấy à?”

“Đây là làm cái gì?”

Thành ca rất không hài lòng.

Hắn không hề biết rằng, trên bầu trời Hoàng Cung lúc này có một viên Tử Tinh xông thẳng lên trời.

Tử Tinh đó sáng chói loá, gần như chiếu rọi toàn bộ toà Hoàng thành trong một

tầng sương mỏng lành lạnh.

Cũng hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

“Chuyện gì thế?”

“Động tĩnh hấp thu Thần Sơn Chi Linh sao lại lớn như vậy?”

“Đây là linh kĩ của hắn sao?”

Trong ngoài quảng trường, đám người một đầu mù mịt.

Ngay cả Tinh Diệu Hoàng cũng không nhịn được híp hai mắt lại.

Khi ánh sáng của Tử Tinh biến mất, Khương Thành đã nhìn bên trong cơ thể mình một lượt.

Vừa nhìn, suýt nữa khiến hắn tức chết.

Chỉ thấy chính giữa trái tim của hắn thế mà nhiều thêm một viên tinh thể hình trái tim màu tím.

Toàn thân viên tinh thể hình trái tim kia tròn nhẵn, lung linh xinh xắn, phảng phất như đã mọc cùng trái tim.

Nhìn vào bên ngoài, không có bất kì ảnh hưởng gì đối với hắn, nhưng sao Khương Thành có thể chịu được loại chuyện này?

“Đây tính là cơ duyên gì chứ?”

“Trái tim mọc một viên sỏi là kiểu trang trí không chính thống gì chứ?”

“Ca không thể chấp nhận được!”

Hắn vừa soi xét bên trong cơ thể của mình, vừa thế mà lại nghĩ cách nhổ viên Tử Tinh kia ra.

Thúc động Tiên Lực, hắn từng chút một công kích viên Tử Tinh kia.

Sự đau đớn lại truyền đến lần nữa.

Dường như viên Tử Tinh kia và trái tim hắn đã hòa thành một thể, khi hắn công kích Tử Tinh, có nghĩa là đang công kích trái tim mình.

Đây là hành động tự sát đấy, hệ thống không bảo đảm hồi sinh.

Khương Thành không thể không dừng lại thao tác của mình.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?"

Nghĩ lại giọng nói nghe thấy trong Huyễn Linh lúc trước, hắn mơ hồ cảm thấy có lẽ là đã trúng bẫy của ai đó.

"Xem ra chỉ có thể chờ đợi lần sau bị giết mở ra lần nữa vậy."

Mà lúc này, ánh sáng tím xung quanh hắn cũng biến mất sạch sẽ.

Khẽ kiểm tra xem linh ý của mình một chút, thu hoạch lần này lớn đến kinh người.

Linh Ý của hắn đã xông đến Thiên giai ngũ trọng!

Mặc dù cách cao thủ chân chính của Thiên Tộc vẫn còn một đoạn khoảng cách rất dài, nhưng đây đã tương đương với cấp bậc Đạo Thánh của Thiên Tộc rồi.

Ngoại trừ điều này ra, hắn phát hiện viên Tử Tinh ở trái tim kia không phải không có chỗ tốt nào.

Độ kết nối mật thiết giữa hắn và thiên địa xung quanh bỗng nhiên đã tăng lên thành hàng nghìn hàng vạn lần.

Hắn lúc này, nếu như muốn cảm ngộ chí lí thiên địa, chắc chắn phải dễ dàng hơn Tộc nhân Thiên tộc bình thường rất nhiều.

Nếu như xem thiên địa thành một loại căn nguyên, vậy hiện tại hắn tương đương với có được sự công nhận của môn căn nguyên này.

Thậm chí hắn còn sinh ra một loại ảo giác, toàn bộ thiên địa đều thuộc về mình.

Bọn nó sẽ di chuyển theo nhịp điệu của mình.

Vì để nghiệm chứng suy nghĩ của mình, hắn chậm rãi duỗi tay phải ra.

Không điều động Tiên Lực và căn nguyên, cũng không thúc động thần hồn, nhưng lòng bàn tay đó lại chậm rãi ngưng luyện ra một thanh kiếm nhỏ màu tím nhạt.

Khương Thành cuối cùng cũng đã hiểu được mình có được cái gì rồi.

Thiên Địa tự nhiên không đâu không có, nhưng nó là vô hình vô chất, không hề giống tiên lực nguyên lực có thể trực tiếp hiển hóa.

Thủ đoạn chiến đấu của Tộc nhân Thiên tộc, hoặc là dùng linh ý công kích ý thức của đối phương.

Hoặc là chính là dùng linh ý kết nối với thiên địa xung quanh, dẫn đến thay đổi kịch liệt xung quanh, tạo thành hiệu quả hủy thiên diệt địa của công kích Tiên Nhân bình thường.

Trên thực tế, trong cơ thể bọn họ không hề tồn tại lực thiên địa gì.

Mà hiện tại, khi Khương Thành dùng linh ý kết nối với thiên địa xung quanh lại có được một loại lực lượng chân chính.

Hết thảy này đều là bởi vì tinh thể hình trái tim màu tím trong trái tim kia tồn tại.

Bởi vì sự ngưng luyện và chuyển hóa của nó, thiên địa xung quanh thật sự biến thành “binh khí” trong tay.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời cao, một lúc lâu cũng không thể mở miệng.

Đến nỗi bọn họ cũng đã quên, sau khi Khương Thành có được quà tặng của thiên địa, Thần Sơn lại đang dần dần nhạt đi.

Không có ai biết hắn có được cái gì.

Chỉ là lác đác vài người và Tinh Diệu Hoàng như có điều suy nghĩ nhìn thanh kiếm nhỏ trong tay hắn.

Khi Khương Thành thu lại thanh kiếm nhỏ, Thần Sơn sớm đã biến mất.

Hắn chậm rãi bay xuống phía dưới, toàn trường vẫn như cũ lặng ngắt như tờ.

Từng màn vừa mới xảy ra đều đang khiêu chiến phạm vi nhận biết của bọn họ, đến nỗi bọn họ căn bản không biết nên đánh giá thế nào.

Mãi cho đến khi Tinh Diệu Hoàng chủ động nghênh đón đến.

“Khương Thành, chúc mừng ngươi.”

“Ngươi rất có thể là thiên tài mạnh nhất từ trước đến nay của Thiên Tộc!”

Câu đánh giá này đã cực kì cao rồi, ngay cả từ “một trong những” cũng không có.

Tuy nhiên ở hiện trường không một ai phản bác.

Sự yên tĩnh cuối cùng cũng đã bị phá vỡ, toàn trường vang lên tiếng hoan hô giống như sấm rền.

“Khương Thành!”

“Khương Thành!”

Cho dù là các tử đệ Hoàng tộc và Vương Phủ oán hận hắn lúc trước, giờ phút này cũng không còn phản cảm.

Đệ nhất thiên tài của Thiên Tộc mà Tinh Diệu Hoàng chính miệng nhận chứng, còn cần thiết chống đối hắn sao?

“Bệ hạ nặng lời rồi, chỉ là giết gà dùng dao mổ trâu mà thôi, không ngờ rằng đã làm mọi người hoảng hốt, thật là tội lỗi quá.”

Thành ca cố gắng khống chế vẻ mặt thản nhiên của mình.

Bởi vì hắn sợ một giây sau sẽ không nhịn được cười ra tiếng.

Ai da, mặt mũi cuối cùng cũng lại trở về rồi, mình cuối cùng cũng đã đoạt lại ngai vàng từ bên Thu Vũ Tuyền.

Mặc dù Thu Vũ Tuyền căn bản không có ý thức làm màu gì.

Ngoại trừ mừng rỡ ra, hắn lại khó tránh khỏi tiếc nuối.

Nếu như đổi thành hệ thống lúc trước, hiện tại mình nên đạt được một lượng lớn giá trị thanh danh nhỉ?

Dựa vào cảnh giới của đám người Tinh Diệu Hoàng và Tông Phiêu Vương, đợt kinh hãi này không biết chừng cũng có hơn nghìn tỉ điểm tinh nguyên rồi.

Nhưng hiện tại đổi thành giá trị thống trị gì đó, những người này chung quy vẫn không phải là bộ hạ của mình, đoán chừng chẳng có tí long tí tơ nào.

Hắn mở ra công năng thống trị, đột nhiên phát hiện bảng điều khiển đã nhiều hơn hai nghìn năm trăm năm mươi điểm huyền tinh.

Tính toán ra, tương đương với hai mươi lăm nghìn năm trăm tỉ điểm tinh nguyên lúc trước rồi.

“Sao lại như thế chứ?”

“Lẽ nào những người này đã trở thành bộ hạ của ta?”

“Chỉ bởi vì ta làm màu ở trong phó bản, trở thành đệ nhất thiên tài của Thiên Tộc, bọn họ đã bái ta thành lão đại rồi?”

Loại chuyện này ngay cả người không câu nệ như Khương Thành cũng cảm thấy hoang đường.

“Không đến nỗi qua loa như thế chứ?”

Hắn vội vàng mở ra ghi chép kĩ càng của hệ thống, lúc này mới hiểu rõ.

Công năng thống trị cũng phân cấp bậc.

Những người này hiện tại đương nhiên sẽ không coi hắn thành lão đại, càng không nhận hắn làm chủ.

Lão đại của Vương triều Tinh U chỉ sẽ là Tinh Diệu Hoàng.

Nhưng sự công nhận của phần lớn mọi người với hắn trong hiện trường đều đã đạt đến trình độ cực cao.

Nếu như hiện tại bùng nổ đại chiến với bên ngoài, Tinh Diệu Hoàng và chư vị Thân Vương không có mặt, vậy hắn lên tiếng hô lên, sẽ có một phần rất lớn người nghe lệnh hắn.

Hệ thống phán định, loại công nhận cao độ này thuộc về thống trị sơ cấp, chính là bước đầu tiên chinh phục.

Cho nên, tự nhiên sẽ có phần thưởng.

Chỉ là phần thưởng không cao lắm mà thôi.

Chương 1870: Ma thai

Lấy lại được mặt mũi lần nữa, còn có niềm vui ngoài ý muốn, Khương Thành tỏ ra hết thảy đều đã trở lại rồi.

Ở thế giới này "vất vả làm việc" ba tháng, tiết tấu thành thục cuối cùng cũng lại trở về rồi.

Tinh Diệu Hoàng nhiệt tình kéo tay hắn, sau đó gọi một cách thắm thiết.

"Tiểu Thành à, ta sớm đã biết ngươi thiên phú dị bẩm, tất sẽ trở thành hy vọng lớn nhất của toàn bộ Thiên Tộc."

"Lúc trước không quan tâm đến ngươi là cho ngươi không gian thi triển đầy đủ."

"Ta biết, thiên tài đặc biệt vượt qua lẽ thường như ngươi sẽ không thể bị quấy rầy đâu."

"Sự thật chứng minh, ta không nhìn sai người!"

Nhìn thấy khuôn mặt thành khẩn của hắn, Thành ca thầm nghĩ làm cả nửa ngày ngươi cũng là một Ảnh Đế.

Lời nói dối này nói hết lượt này đến lượt khác.

Cứ thế mà nói lạnh nhạt thành tôn trọng.

Hắn còn có thể nói gì chứ?

"Bệ hạ đúng thật là mắt sáng như đuốc, bội phục bội phục!"

Dù sao chỉ cần là tán dương, hắn đều sẽ chấp nhận hết mà không nói gì.

Chư vị Thân Vương ở một bên cũng tận dụng mọi chỗ, dâng lên những lời nịnh nọt tươi mới.

"Có Khương Thành rồi, Vương triều Tinh U chúng ta quật khởi ở trong tầm tay."

"Chứ còn sao nữa, lần đầu tiên nhìn thấy Thành ca, ta đã biết toàn bộ Thiên Tộc chúng ta được mở ra một trang mới rồi!"

"Đó thuộc về đỉnh đầu tỏa kim quang, bàn chân sinh hoa sen, vừa nhìn đã biết Thần Nhân từ trên trời hạ xuống!"

Ngay cả Tông Phiêu Vương bị gạt ở phía sau cũng chen vào, làm màu một chút.

“Ta đang thấy kì quái gần đây vận khí của Vương Phủ sao lại tăng vọt nhiều như vậy, hoá ra là bởi vì Thành ca sống ở bên kia của chúng ta ba tháng, đây chính là sao Tử Vi bao trùm lấy.”

Nhìn thấy một màn này, Quân Vương ở bên ngoài đám người suýt chút nữa bị tức đến đau tim.

Chết tiệt, tiểu tử này đến Thiên giới sao vẫn nổi bật như vậy.

Không có ai có thể đàn áp dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của hắn một chút sao?

Có lẽ là lời cầu nguyện của hắn đã linh nghiệm, ngay khi Khương Thành đi theo Tinh Diệu Hoàng vào đại điện, đồng thời trên bầu trời nơi xa đột nhiên có một hàng người bay đến.

Cầm đầu là một lão giả râu tóc bạc trắng, mặc áo bào trắng tay cầm pháp trượng, khuôn mặt hiền hoà.

Bên cạnh hắn có hai vị nữ tử trẻ tuổi đứng hầu, đằng sau có tám tên tuỳ tùng đi theo.

Mặc dù thân thể của Thiên Tộc không nhìn ra tu vi, nhưng từ khí độ và uy áp của bọn họ thì có thể nhìn ra mười một người này, ai cũng không dưới cảnh giới linh ý Thiên giai cửu trọng.

Mà sau khi nhìn thấy vị lão giả này, toàn trường tất cả Tộc nhân Thiên tộc đều quỳ rạp xuống.

“Tham kiến Quốc Sư!”

Không chỉ bọn họ, ngay cả một đám Thân Vương và cao thủ cung đình đang bận nịnh bợ cũng nhao nhao nằm sấp xuống.

“Tham kiến Quốc Sư!”

Đây là đại lễ ngay cả Tinh Diệu Hoàng cũng chưa từng có bao giờ.

Bản thân Tinh Diệu Hoàng sắc mặt cũng chợt run lên, vội vàng đón lên.

“Quốc Sư xuất quan rồi à, hiếm thấy Lễ Thiên Kỳ lần này, ngươi toàn không ra mặt…”

Vị Quốc Sư kia khẽ gật đầu.

“Lần này đến đây là có chuyện phải tuyên bố.”

“Ồ? Quốc Sư có lời, vậy chắc chắn là tin tức cực kì quan trọng rồi, mời vào bên trong.”

Thành ca tự nhiên cũng không quen biết Quốc Sư này.

Có điều từ mặt mũi xuất hiện này và thái độ của mọi người xung quanh, cũng có thể nhìn ra thân phận của Quốc Sư cao đến không thể tin được, ngay cả địa vị của Tinh Diệu Hoàng cũng không cao bằng hắn.

“Lẽ nào là cùng loại với chức vị tiên tri hoặc là đại hiền giả gì đó?”

Tiến vào trong điện, vị Quốc Sư Tinh U này vừa mới ngồi vào chỗ, Tinh Diệu Hoàng đã vẻ mặt vui mừng dẫn Khương Thành và Thu Vũ Tuyền đến diện kiến.

“Thần thai xuất thế lần trước, Quốc Sư bế quan chưa đến, bỏ lỡ cảnh tượng lúc đó.”

“Bọn họ chính là hai vị Thần thai sắp thay đổi vận mệnh của tộc ta, là bằng hữu tốt nhất của tộc ta.”

“Thu Vũ Tuyền giết chết Khung Cư Đạo Thần, không chỉ thông hiểu hết các thủ đoạn của Thiên Tộc ta, nghi thức hoán linh lần này còn kết nối được với Thiên Linh.”

“Mà Khương Thành càng là không tầm thường, rõ ràng không phải là Thiên Tộc ta, nhưng lại…”

“Đủ rồi!”

Quốc Sư phất tay, ngắt lời Tinh Diệu Hoàng.

Ánh mắt hắn chậm rãi rơi đến trên người Khương Thành, ánh mắt vốn dĩ hoà thiện cũng dần dần trở nên sắc bén.

“Hắn đúng là sẽ thay đổi vận mệnh của Thiên Tộc, nhưng hắn lại không phải là người của chúng ta.”

“Hả?”

Tinh Diệu Hoàng và một đám Vương Công vẻ mặt kinh ngạc.

“Lời này của Quốc Sư là có ý gì?”

“Khương Thành không phải là Thần thai sao, là người trong lời tiên đoán sao!”

Nữ tử vẻ mặt lạnh lùng, dáng người cao gầy bên trái Quốc Sư lạnh giọng nói: “Trong lời tiên đoán nói là Thần thai sẽ thay đổi thế giới này.”

“Không hề nói Thần thai sẽ giúp đỡ Thiên Tộc chúng ta.”

“Chuyện này…”

Đám người Tông Phiêu Vương hoàn toàn không thể hiểu nỗi loại giải thích này.

“Nhưng mà Khương Thành và Thu Vũ Tuyền không phải là Tiên Tộc, hơn nữa còn xuất hiện ở Vương triều Tinh U chúng ta sớm nhất.”

“Chẳng lẽ còn sẽ trở thành kẻ địch của chúng ta hay sao?”

Ở trong mắt bọn họ, Thu Vũ Tuyền giúp đỡ Thiên Tộc giết chết Đạo Thần của Tiên Tộc, “đầu danh trạng” này đã đủ để chứng minh lập trường.

Mà Khương Thành lĩnh ngộ linh ý, cơ bản cơ thể xem như là Tộc nhân Thiên tộc mà đối xử rồi.

Hai người này không thể quay đầu giúp Tiên Tộc công kích Thiên Tộc được.

Tuy nhiên, Quốc Sư lại không thấy như vậy.

“Trời phân âm dương, một Thần một Ma.”

Ánh mắt hắn chậm rãi lướt qua Thu Vũ Tuyền, cuối cùng khoá chặt Khương Thành.

“Hắn chính là Ma thai đó.”

“Ta đã nhìn thấy tương lai vô số sinh linh Thiên Tộc chết ở dưới đồ đao của hắn.”

“Hắn sẽ khiến toàn bộ sinh linh Thiên Tộc lầm than…”

Lần này, vẻ mặt của tất cả mọi người trong điện đều đã thay đổi.

Bất luận là Tinh Diệu Hoàng hay là Tông Phiêu Vương đều là vẻ mặt khó mà tin được nhìn Khương Thành.

Phảng phất như không dám tin đây là sự thật.

Những lời này cũng khiến Khương Thành ngơ ngác.

Hắn dở khóc dở cười nhìn Quốc Sư ở đối diện kia.

“Lão huynh, ngươi nói ta là Thần thai thì là Thần thai, nói ta là Ma thai thì là Ma thai à?”

“Lời tiên đoán muốn thay đổi liền thay đổi à? Tuỳ ý như thế sao?”

“Khụ!”

Tinh Diệu Hoàng không thể không lên tiếng.

Vẻ mặt có hơi ngại ngùng đè thấp giọng nói nhắc nhở Khương Thành: “Lời tiên đoán có liên quan đến Thần thai năm đó, chính là Quốc Sư làm ra đấy.”

Còn có thể như vậy?

Cảm giác như quyền giải thích cuối cùng của lời tiên đoán đã nắm giữ ở trong tay đối phương.

Để hắn tuỳ tiện nói thế nào rồi?

“Vậy nàng thì sao?”

Hắn tràn đầy hứng thú chỉ vào Thu Vũ Tuyền.

“Nàng là Thần thai, cũng chính là kẻ địch cũ của ngươi.”

Đôi mắt già nua vẩn đục của Quốc Sư giống như có thể nhìn xuyên tất cả hư ảo và sương mù.

“Thần thai và Ma thai như nước với lửa, không thể cùng tồn tại.”

Lần này, Khương Thành đúng thật là có hơi bị kinh hãi đến.

Lão đầu này thật sự có chút tài năng đấy à?

Thế mà có thể không có cơ sở nào mà nhìn ra mình và Thu Vũ Tuyền là kẻ thù cũ?

Phải biết rằng, hiện tại người ngoài vẫn đều cho rằng mình và nàng là người một nhà, biểu ca biểu muội đấy.

Lẽ nào lời tiên đoán kia là sự thật?

Sau này mình thật sự sẽ vì vận mệnh, sau cùng trở thành kẻ địch của Thiên Tộc?

Hắn mơ hồ cảm thấy có hơi không thoải mái, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không đúng.

“Cho nên ngươi muốn làm thế nào đây?”

“Định bây giờ giết chết Ma thai là ta?”

Tinh Diệu Hoàng vội vàng cản ở giữa hắn và Quốc Sư.

“Cứ như vậy phán đoán Khương Thành là kẻ địch, có phải là có hơi qua loa không?”

“Dù sao hắn cũng chưa từng làm qua chuyện nguy hại Thiên Tộc.”

“Hắn thật sự chưa từng làm qua sao?”

Nữ tử bên phải Quốc Sư kia thản nhiên nói: “Những người từng bị hắn lừa Toái Linh Phiến kia sợ rằng không nghĩ như vậy đâu nhỉ?”

Mặc dù các nàng vừa mới đến hiện trường, nhưng lại biết lúc trước từng xảy ra chuyện gì.

Tinh Diệu Hoàng lắc đầu bật cười.

“Đấy chỉ là chuyện nhỏ không ảnh hưởng gì mấy mà thôi.”

Chương 1871: Quốc Sư và nguyên sĩ

Đối với phần lớn Tộc nhân Thiên tộc của Vương triều Tinh U mà nói, Quốc Sư đúng thật chính là tiên tri.

Đây không chỉ là bởi vì thực lực đỉnh cấp kia của hắn.

Còn bởi vì trước đó, hắn thật sự từng nhiều lần chỉ dẫn phương hướng của Thiên Tộc.

Mỗi một câu nói của hắn đều giống như Thiên Thần mượn miệng hắn truyền đạt cho thế nhân.

Cũng vì vậy, địa vị của hắn cực kì siêu nhiên.

Nhưng điều đó cũng đối với Tộc nhân Thiên tộc dưới Thiên giai cửu trọng mà nói thôi.

Thực lực đến cấp bậc này của đám người Tinh Diệu Hoàng và Tông Phiêu Vương thực ra đã xem nhẹ cái gọi là lời tiên đoán hơn rất nhiều rồi.

Dù sao bản thân bọn họ đã có năng lực thông thiên triệt địa, gần như chính là Thần sống ở thế gian.

“Cho dù Khương Thành sẽ làm hại đến Thiên Tộc, vậy cũng là chuyện của tương lai rồi.”

Tông Phiêu Vương thường xuyên đấu miệng với Khương Thành trước đó thế mà lại ủng hộ hắn đầu tiên.

“Lời tiên đoán chỉ là một khả năng trong đó, bởi vì một khả năng mà đã trực tiếp ra tay với hắn, ta cảm thấy có hơi quá qua loa.”

“Đúng thế, ta cũng cảm thấy không thích đáng.”

Mấy vị Vương Gia đều đứng ra, biểu đạt suy nghĩ khác nhau.

Điều này khiến toàn bộ hai nữ tử bên cạnh kia, cùng với tám người phía sau Quốc Sư kia đều lộ ra vẻ mặt không vui.

“Các ngươi có ý gì?”

“Đây là đang nghi ngờ Quốc Sư sao?”

“Hay là nói, Vương triều Tinh U các ngươi đã không cần lực lượng của những nguyên sĩ bọn ta nữa rồi?”

“Nếu đã như thế, vậy bọn ta sẽ không lo chuyện bao đồng nữa, sau này Vương triều Tinh U các ngươi tự sinh tự diệt là được rồi.”

Nghe thấy lời này, Tinh Diệu Hoàng vội vàng cản bọn họ lại.

“Chư vị nguyên sĩ nặng lời rồi, bọn ta không có ý đó.”

“Liên quan đến chuyện đối đãi Khương Thành thế nào, chuyện này quả thực quá lớn.”

“Có thể cho bọn ta thời gian mười ngày thảo luận một chút rồi định đoạt sau được không.”

“Một ngày.”

Quốc Sư râu trắng áo bào trắng chậm rãi dựng đứng một ngón tay.

Thời gian cấp bách, Tinh Diệu Hoàng lập tức triệu tập Vương Công đi đến hậu điện mở họp.

Quốc Sư cùng với mười tên "nguyên sĩ" kia không hề ở trong Hoàng Cung.

Bọn họ đi đến bên ngoài.

Rất nhanh, toàn bộ tòa Hoàng Thành đều đã sôi trào lên.

Vô số Tộc nhân Thiên tộc đuổi đến, giống như hành hương, chỉ vì để nhìn Quốc Sư một cái.

Ở trong mắt bọn họ, đây đúng thật chính là người đại diện của Thiên Thần.

Mà Khương Thành lại là do Tông Phiêu Vương bồi tiếp, tiến vào một gian thiên điện nghỉ ngơi.

"Đây tính là phái ngươi đến xem chừng ta sao?"

Trên mặt Thành ca không hề có sự uất ức tức giận gì cả, càng không có chút lo lắng nào.

Thậm chí hắn trông chờ bị giết mấy lần.

Tông Phiêu Vương vộ vàng cười gượng khoát tay.

"Sao có thể chứ, ngươi hiểu lầm rồi, bệ hạ tuyệt đối sẽ không ra tay với ngươi."

Khương Thành có hơi thất vọng, khuôn mẫu nhân vật chính bình thường không phải đều sẽ trải qua mấy lần bị mọi người xa lánh sao?

Sao bọn họ lại không theo kịch bản chứ?

"Đúng rồi, Quốc Sư còn có nguyên sĩ kia có lai lịch gì? Ta phát hiện thân phận của bọn họ cao đến không thể tin được."

Trong mắt Tông Phiêu Vương loé qua một tia do dự, dường như là không muốn nói lắm.

Nhưng suy nghĩ đến bởi vì chuyện này, sợ rằng Khương Thành cũng không còn quá tín nhiệm Vương triều Tinh U nữa, nếu như còn che giấu, sợ là sẽ càng khiến hắn càng thêm ly tâm.

Thế là chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói.

“Nguyên sĩ là một đám Tộc nhân Thiên tộc đặc biệt.”

“Bọn họ thông qua linh ý, có thể làm được một vài chuyện thần kì, chẳng hạn như bói toán tiên tri lời tiên đoán tăng giảm khí vận, trong chiến đấu bọn họ có thể tiến hành tăng cường và suy yếu với thiên địa một phương.”

Nghe thấy những lời miêu tả này của hắn, Khương Thành cảm thấy nguyên sĩ này ngược lại có hơi giống thầy tế.

“Nhân số của bọn họ rất ít, nhưng thực lực không thua kém bất kì Vương triều nào.”

“Lúc đầu, nguyên sĩ du tẩu ở trong bộ tộc khác nhau truyền bá đạo tu luyện, cũng chi phối công việc của các tộc.”

“Sau này, bất luận là Thiên Tộc thống nhất hay là tam đại Vương triều ngày nay, địa vị của nguyên sĩ vẫn đều rất siêu nhiên.”

“Về phần vị trí Quốc Sư này, coi như là thủ lĩnh của nguyên sĩ.”

“Quốc Sư của tam đại Vương triều có thân phận không thấp hơn ba vị Đế Hoàng!”

Khương Thành từng gặp qua rất nhiều thế lực, lập tức đã nhận ra một vài thứ.

“Sau khi những Vương Công Hoàng tộc các ngươi quật khởi, quyền lực của nguyên sĩ sẽ bị chiếm giữ suy yếu.”

“Cho nên, bọn họ và các ngươi không hề tính là người hoàn toàn đi cùng một con đường?”

Tông Phiêu Vương có hơi kinh ngạc, hắn thế mà có thể từ trong những lời nói đó của mình nhìn ra được những mâu thuẫn tầng sâu này?

“Đúng vậy, quá trình cụ thể rất phức tạp.”

“Như ngươi đã nói, bọn ta và bọn họ từng xảy ra bất đồng và tranh đấu, chỉ là không đến nỗi quyết liệt mà thôi.”

“Vậy thì xem ra, lực lượng mới của Tiên Tộc xuất hiện, ép các ngươi không thể không thật lòng hợp tác rồi?”

“Đúng vậy.”

Tông Phiêu Vương không thể không thừa nhận, lúc trước mình đánh giá thấp Khương Thành nghiêm trọng.

Hắn tưởng rằng Thành ca là một thiên tài chẳng hiểu gì cả, chỉ biết làm loạn mà thôi.

Hiện tại mới đột nhiên phát hiện, có vài chuyện hắn nhìn còn thông thấu hơn ai hết.

“Nếu như không có Tiên Tộc, có lẽ mười tỉ năm, có lẽ trăm tỉ năm sau, bọn ta sẽ bùng nổ đại chiến với nguyên sĩ.”

“Hoá ra là như vậy.”

Khương Thành cuối cùng cũng đã hiểu được chỗ khó của Tinh Diệu Hoàng.

Vương triều Tinh U không thể rời khỏi sự giúp đỡ của nguyên sĩ, nhưng hắn cũng không muốn bị Quốc Sư thao túng.

Hậu điện ở một bên khác, một cuộc hội nghị với bầu không khí ngưng trọng đang tiến hành.

“Ta không đồng ý giết chết Khương Thành.”

“Ta cũng không đồng ý.”

“Ta không tin Khương Thành là Ma thai.”

“Nghiêm trọng nghi ngờ đây là do đám nguyên sĩ kia dệt ra.”

“Nếu như lời tiên đoán của bọn họ thật sự chuẩn như vậy, Địa Tộc cũng sẽ không có cơ hội lột xác thành Tiên Tộc rồi.”

Từng tên Thân Vương và cao thủ cung đình lần lượt biểu đạt thái độ của mình.

Gần như là sự ủng hộ Khương Thành nghiêng về một bên.

Điều này khiến Quân Vương không rõ tình huống khá kinh ngạc.

Vốn dĩ hắn muốn mượn cơ hội này đổ dầu vào lửa một chút, cổ động Tinh Diệu Hoàng đích thân ra tay giết chết Khương Thành đấy.

Hiện tại nhìn thấy thái độ của đám người, hắn cũng không thể không ngậm miệng lại.

“Hừ, cho dù hắn không phải Ma thai, bị một đám nguyên sĩ náo loạn như vậy cũng sẽ dần dần rời tâm khỏi Thiên Tộc chúng ta.”

“Sau cùng bọn họ sẽ nói, nhìn xem, lời tiên đoán nói trúng rồi.”

“Nhưng chúng ta không thể không suy xét thái độ của Quốc Sư,”

“Hiện nay Thiên Tộc thế lớn, nếu như đám nguyên sĩ kia thật sự sống chết mặc bay, vậy Vương triều Tinh U chúng ta đúng thật là nguy hiểm rồi.”

Ngay khi bọn họ nghị luận ầm ĩ, đột nhiên có cao thủ cung định vội vàng xômg vào.

“Không hay rồi.”

“Bên ngoài quần tình mãnh liệt, yêu cầu lập tức xử tử Khương Thành!”

“Cái gì?”

Tinh Diệu Hoàng nhảy đứng lên, sắc mặt trắng nhợt.

Sau khi Lễ Thiên Kỳ kết thúc, Hoàng cung đã đóng cửa lần nữa.

Lần này, ở bên ngoài bức tường cung kia, Tộc nhân Thiên tộc nhiều khoing đếm xuể giống như mây đen đầy trời bao quanh.

Khi Tinh Diệu Hoàng và một đám Thân Vương xuất hiện, tiếng hò hét của bọn họ cũng càng thêm mạnh mẽ.

“Xử tử Ma thai!”

“Bệ hạ, không thể giữ lại Ma thai đâu!”

“Khương Thành là Ma thai, thiên phú của hắn càng mạnh, tương lai sự phá hoại đối với Thiên Tộc chúng ta sẽ càng lớn!”

“Bệ hạ không thể mềm lòng đâu…”

Tinh Diệu Hoàng biết, đây đều là công lao của Quốc Sư và những nguyên sĩ kia.

Hoàng tộc và Vương tộc cùng với cao thủ đỉnh cấp mang theo nghi ngờ với lời tiên đoán của căc nguyên sĩ.

Nhưng ngoại trừ bọn họ ra, tất cả những người khác của toàn bộ Tộc nhân Thiên tộc đều xem lời tiên đoán của bọn họ thành tiên tri.

Ở trong mắt bọn họ, nếu như Quốc Sư đã nói Khương Thành là Mai Thai, vậy hắn nhất định là Ma thai.

Chương 1872: Cách của Khương Thành

Hiện trường không hề có bóng dáng của Quốc Sư và mười vị nguyên sĩ kia.

Nhưng Tinh Diệu Hoàng biết, đằng sau này không thể thiếu nổi việc bọn họ đổ thêm dầu vào lửa.

Nhìn đám Tộc nhân Thiên tộc lớn tiếng kêu gọi, khóc lóc ỉ ôi, thậm chí quỳ xuống thành đám dập đầu thỉnh cầu, trong lòng hắn vọt lên bất lực sâu sắc.

Uy vọng ở "dân gian" Thiên Tộc của Quốc Sư và các nguyên sĩ quả thực quá cao rồi.

Nói cái gì thì tin cái ấy, điều này ai mà chống đỡ nổi?

Cho dù thực lực của vị Hoàng Đế hắn cao hơn nữa cũng không thể thay đổi điều này.

"Khương Thành không phải là kẻ địch…"

Lời của hắn vừa mới nói ra được phần đầu đã bị tiếng gầm mãnh liệt chôn vùi.

"Quốc Sư đã nói rồi, hắn là Ma thai đấy!"

"Tương lai hắn sớm muộn gì cũng sẽ khiến sinh linh Thiên Tộc lầm than!"

"Thần thai chỉ có một, đó chính là Thu Vũ Tuyền, Khương Thành không hề phải!"

"Bệ hạ, đưa ra quyết định sớm đi!"

"Nếu như đợi Ma thai hoàn toàn trở nên mạnh mẽ, tất cả đều đã muộn rồi!"

"Cầu xin bệ hạ đấy…"

Mặc dù đám Tộc nhân Thiên tộc này đều đang quỳ xuống thỉnh cầu, nhưng trên thực tế đây là ép cung.

“Hãy cho trẫm một chút thời gian!”

“Bệ hạ không giết Ma thai, bọn ta sẽ quỳ mãi không đứng dậy!”

Những điều này khiến Quân Vương ở đằng sau nhìn đến vẻ mặt cạn lời.

Nơi này là giới tu luyện thực lực đứng đầu nhỉ?

Hơn nữa là giới tu luyện còn mạnh mẽ hơn kỷ nguyên thứ ba.

Thế mà còn xảy ra chuyện kì quái như vậy?

Đặt ở Thiên Cung, ngươi làm như vậy thử xem, xem có ai xử lí ngươi không?

Tuy nhiên ở Vương triều Tinh U, dường như mọi người thật sự dính chiêu này.

Bất luận là Tinh Diệu Hoàng hay là những Thân Vương kia đều nhíu mày, vẻ mặt khổ sở.

Trở về hậu điện, bọn họ chỉ có thể mở cuộc họp lần nữa.

“Trước khi Khương Thành thật sự ra tay với Thiên Tộc, bản Hoàng không muốn giết hắn.”

Vừa mới ngồi vào chỗ, Tinh Diệu Hoàng đã tỏ rõ lập trường.

“Đây không chỉ là bởi vì ta không tin hắn là Ma thai, cũng bởi vì… Bản Hoàng không muốn bị đám nguyên sĩ kia thao túng!”

Vẻ mặt của hắn trông có vẻ đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng sự tức giận ẩn chứa trong mắt hắn lại tỏ rõ tâm trạng lúc này.

Những Thân Vương và cao thủ cung đình khác, lúc này đa phần đều đang im lặng.

Mà thái độ của mấy người ít ỏi mở miệng dường như có hơi dao động.

“Bọn họ đổ dầu vào lửa, nếu như chúng ta cưỡng hành bảo vệ Khương Thành, chỉ sợ nội bộ của toàn bộ Vương triều đều sẽ trở nên lòng người lo sợ.”

“Điều này rất bất lợi với việc nghênh kích Tiên Tộc…”

“Hơn nữa bị bọn họ ép cung như vậy, bản thân Khương Thành sợ là cũng lạnh tâm rồi.”

“Cho dù vốn dĩ không có địch ý với tộc ta, hiện tại cũng sẽ bị bọn họ ép ra địch ý.”

Quân Vương nghe thấy lời này, trong lòng mừng rỡ.

Đúng thế, mau đi giết Khương Thành đi.

“Bệ hạ, người làm nên chuyện lớn, không câu nệ tiểu tiết!”

Trong mắt lão già này chợt loé hung quang, hung ác nói: “Bất luận Khương Thành có phải Ma thai hay không, giết chết hắn, giải quyết cục diện trước mắt đều rất đáng đấy!”

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên, làm một thế tay giơ tay chém xuống.

“Càng huống hồ, hắn đã oán hận Vương triều Tinh U rồi, sớm muộn cũng ủ thành tai hoạ, ta thấy không bằng…”

“Ngọc Hoàn Vương!”

Tinh Diệu Hoàng mặt không biểu cảm ngắt lời hắn.

“Bản Hoàng rất tò mò, vì sao ngay từ đầu ngươi đã nhìn Khương Thành bằng ánh mắt địch ý như thế rồi?”

Hả chuyện này?

Quân Vương bỗng nhiên phát hiện, những Thân Vương khác trong điện cũng đều đang ý vị thâm trường nhìn hắn.

Người của thế giới này không phải tên ngốc.

Thái độ trái với lẽ thường kia của hắn sớm đã dấy lên nghi ngờ của Tinh Diệu Hoàng và những Thân Vương khác.

Hắn vội vàng lớn tiếng giải thích: “Bệ hạ minh giám, ta cũng là vì nghĩ cho đại cục của Vương triều Tinh U thôi…”

Mà lúc này, ngoài điện truyền đến giọng nói của Tông Phiêu Vương.

“Bệ hạ, Khương Thành đến rồi.”

Còn chưa đợi Tinh Diệu Hoàng nói tuyên hắn tiến vào, Thành ca đã đẩy cửa ra rồi.

“Khương Thành!”

Tinh Diệu Hoàng vội vàng đứng lên.

“Ngươi không cần lo lắng, bọn ta sẽ không coi lời tiên đoán của Quốc Sư thành tiên tri đâu.”

Trên thực tế, hắn cũng đúng thật là làm như vậy.

Từ lúc đầu khi hai Thần thai xuất thế, hắn không coi lời tiên đoán thành cứu tinh.

Xem trọng Thu Vũ Tuyền là bởi vì một kiếm kia.

Sau này càng xem trọng hơn là bởi vì nàng tự tay giết chết Khung Cư Đạo Thần, sức chiến đấu chân thực này đủ để khiến hắn ôm lấy trông chờ cực lớn với nữ tử này.

Mà đối với Khương Thành cũng là bởi vì kì tích nghịch thiên ở nghi thức hoán linh của hắn, khiến hắn nhìn ra triển vọng to lớn.

Nói trắng ra, thái độ của hắn và một đám Thân Vương thay đổi là xuất phát từ biểu hiện, chứ không phải là lời tiên đoán.

Những Thân Vương khác cũng nhao nhao đi lên, nỗ lực trấn an Thành ca.

“Khương Thành, bọn ta không hề coi ngươi là kẻ địch.”

“Xin ngươi hãy yên tâm, bọn ta cũng không đến nỗi hồ đồ như vậy…”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành khoát tay.

“Ta đã biết chuyện bên ngoài.”

“Giải quyết chuyện này cũng không khó.”

“Hả?”

Tinh Diệu Hoàng thấy hắn không có ý coi Thiên Tộc là kẻ thù, không khỏi thở

phào một hơi nhẹ nhõm.

“Lẽ nào ngươi có cách?”

“Ta có hai cách, có thể hoàn mỹ phá giải cục diện này.”

Khương Thành dựng lên hai ngón tay.

Đám người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đối mặt với tử cục tộc nhân ép cung, nguyên sĩ áp chế hiện tại này, bọn họ đều đã sứt đầu mẻ trán rồi, Khương Thành thế mà lại còn có thể có hai cách?

“Ngươi mau nói đi.”

“Chỉ cần bọn ta có thể làm được, nhất định sẽ phối hợp với ngươi!”

Khương Thành chậm rãi gập xuống một ngón tay.

“Cách đầu tiên, chính là tiêu diệt Quốc Sư và đám nguyên sĩ phía sau hắn kia.”

Khoé miệng hắn hơi nhếch lên, vạch qua một tia sát ý dày đặc.

“Chỉ cần ở trước mặt tất cả Tộc nhân Thiên tộc, hoàn toàn huỷ diệt bọn họ, vậy cái gọi là uy vọng của bọn họ cũng sẽ tan thành mây khói.

“Không phải bọn họ biết tiên đoán sao?”

“Ngay cả cái chết của mình cũng không tiên đoán ra được, còn nói gì mà tiên tri?”

Đám người trong điện suýt nữa bị kinh hãi đến gục xuống.

Lão huynh, ngươi cũng hung tàn quá đấy nhỉ?

Thế mà muốn diệt tận Quốc Sư và đám nguyên sĩ, ngươi có biết nguyên sĩ yếu nhất kia cũng đã là Thiên giai cửu trọng rồi không.

Sát tính này quả thực là Thiên Ma Tinh giáng xuống mà!

Vốn dĩ bọn ta không tin ngươi là Ma thai đâu, hiện tại đúng thật là có hơi tin rồi đấy.

“Khụ khụ…”

Tinh Diệu Hoàng vội vàng xua tay.

“Không không không, tuyệt đối không thể làm như vậy.”

“Dù sao bọn ta và nguyên sĩ cũng là đồng tộc, sao có thể tàn sát lẫn nhau.”

“Ta không nói muốn các ngươi ra tay mà.”

Khương Thành nhún vai: “Một mình bản thân ta giải quyết là được, không cần các ngươi ra tay tàn sát lẫn nhau, các ngươi chỉ cần ở đằng sau xem kịch là được.”

Đám người co rút khoé miệng.

Chuyện này có khác biệt rất lớn sao?

Hơn nữa khẩu khí của ngươi cũng lớn quá nhỉ?

Một mình tiêu diệt sạch Quốc Sư và tất cả nguyên sĩ, vậy thì cần phải thực lực mạnh cỡ nào chứ?

Toàn bộ Thiên giới cũng không tồn tại loại người đó có được không?

Nếu như không phải là bận trấn an Khương Thành, bọn họ cũng không nhịn được phải nói, ngươi cũng quá khoác lác mà không biết ngượng rồi, có thể có chút tự biết rõ mình không?

“Không được không được, mặc dù Quốc Sư và bọn ta ý kiến không nhất trí, nhưng cũng là đồng bọn cùng chống lại Tiên Tộc.”

“Chống lại Tiên Tộc không thể thiếu lực lượng của bọn họ.”

“Nếu như bọn họ bị diệt, toàn bộ Thiên Tộc tổn thất cực lớn.”

Khương Thành cũng đã nhìn ra, bọn họ không tiếp nhận nổi loại chuyện này.

Vậy chỉ có thể tự mình tạo ra cơ hội thôi.

“Thôi vậy, vậy thì chọn cách thứ hai, ta rời khỏi.”

Thành ca cố ý hiu quạnh thở dài: “Chỉ cần ta rời khỏi Vương triều Tinh U, hết thảy đều giải quyết dễ dàng.”

Đợi đến khi mình ở một mình rồi, Quốc Sư kia chẳng phải sẽ chủ động đến tìm chết rồi sao?

Chương 1873: Sự hoài nghi của Quân Vương

Mười phút sau, Khương Thành một mình một người từ đại điện hoàng cung đi ra.

Tinh Diệu Hoàng và đám người Tông Phiêu Vương đã giữ lại rồi.

Có điều bọn họ cũng hiểu rõ, Khương Thành rời đi đúng thật là con đường phá cục tốt nhất lúc này.

Như vậy, bọn họ có thể tuyên bố với bên ngoài chuyện không liên quan đến mình.

Muốn giết Khương Thành, vậy các ngươi tự mình đi đi.

Quốc Sư và đám nguyên sĩ kia sẽ không thể tiếp tục ép cung nữa rồi.

Mà Khương Thành cũng sống tiếp được.

Thành ca đi ra đại môn, sờ nhẫn trữ vật tuỳ thân, lộ ra nụ cười hài lòng.

Bên trong đó có trọn vẹn bốn mươi lăm phần Toái Linh Phiến cao giai.

Mặc dù Tinh Diệu Hoàng không tin Ma thai, nhưng hắn cũng không hy vọng Vương triều Tinh U và Khương Thành vì vậy mà quan hệ nứt vỡ.

Cho nên vì để tạo hảo cảm, hắn vỗ ngực nói một câu khách sáo.

“Trước khi sắp đi, ngươi có gì cần bọn ta làm thì cứ nói hết ra đi!”

Sau đó, Thành ca đã thoả mãn tâm tình muốn làm chút gì đó của bọn họ.

Thế là hiện tại, khuôn mặt của mấy vị Thân Vương và cao thủ cung đình ở hậu điện đều xanh.

Ngay cả Quân Vương cũng không thoát khỏi vận mệnh bị vơ vét.

Hơn một trăm phần Toái Linh Phiến trung giai lần trước kia vẫn còn phần lớn chưa dùng, cộng thêm bốn mươi lăm phần Toái Linh Phiến cao giai lần này, Thành ca cảm thấy cảnh giới linh ý của mình lại có thể tăng lên nhiều hơn chút rồi.

Mà linh ý tăng lên, lực lượng hoàn toàn mới có thể để hắn điều động trở nên càng nhiều hơn.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn không biết hiệu quả của "lực thiên địa" trong chiến đấu, nhưng có lẽ rất nhanh sẽ có người đến giúp hắn thử chút hoả lực.

Một mình bay ra bức tường cung, những Tộc nhân Thiên tộc ở bên ngoài giống như bầy cá ngửi thấy con mồi, lập tức sôi trào lên.

"Khương Thành!"

"Khương Thành gì chứ, là Ma thai!"

"Ma thai ra ngoài rồi!"

"Nguồn hoạ tương lai sẽ huỷ diệt Thiên Tộc xuất hiện rồi!"

Khương Thành coi như là đã thật sự trải nghiệm một lần cái gì gọi là lên voi xuống chó.

Ở mấy canh giờ trước, hắn vẫn còn là Thần thai ai cũng ủng hộ và yêu mến.

Mà hiện tại, lại trở thành Ma thai ai cũng gào đánh.

Hết thảy chỉ bởi vì mấy câu nói của Quốc Sư.

"Lúc trước ca vẫn là thuận lợi quá, cũng ngại với người khác mình gặp trắc trở mới có hôm nay."

"Hiện tại cuối cùng cũng có chút vấp ngã cấp bậc nhân vật chính."

Hắn điều chỉnh vẻ mặt một chút, cố gắng thu lại nụ cười.

"Dựa theo kịch bản, hiện tại ta hẳn là nên bi phẫn mới đúng."

"Khụ khụ."

Hắn khẽ ho hai tiếng, lúc này mới vẻ mặt nghiêm túc bay đến phía trước đám người.

"Ta chính là Khương Thành, xem ra các ngươi rất muốn giết ta."

Tay phải hắn chậm rãi sáng ra Kỵ Quyết Kiếm.

"Vậy thì đến đi."

Phản ứng này, cực kì vượt ra khỏi dự đoán của đám người.

Bọn họ cho rằng lúc này Khương Thành chỉ có thể trốn đi, dù sao ai có thể chịu được ngàn người chỉ trỏ này chứ?

Nào biết được, cái tên này thế mà lại rút vũ khí ra với tất cả mọi người.

Ngay sau đó, đám người trào dâng chỉ trích càng thêm kịch liệt.

“Ma thai muốn ra tay với chúng ta rồi!”

“Quả nhiên là Ma thai!”

“Ta biết ngay Quốc Sư nói không sai mà…”

“Ài!”

“Có thể có chút thực tế không?”

Khương Thành tiện tay quét ra một kiếm.

Sau đó, đám người lít nha lít nhít kéo dài mười mấy dặm trước mặt hắn đột nhiên đã biến mất.

Trong hư không đột nhiên rơi xuống mưa máu ngập trời.

Đây cuối cùng là mấy trăm ngàn hay là hơn triệu người bị một kiếm càn quét, căn bản không thể tính được.

Bản thân Khương Thành cũng ngây dại.

Tình huống gì thế?

Một kiếm giết chết triệu người, cắt cỏ vô song cũng không thể vô lí như vậy chứ?

Huống hồ một kiếm này, thậm chí ngay cả căn nguyên hắn cũng đều không dùng.

Có điều ngay sau đó, hắn ngược lại đã hiểu rồi.

Thân thể Tộc nhân Thiên tộc căn bản chưa từng tu luyện qua, không khác người bình thường bao nhiêu.

Mà vừa rồi phần lớn mọi người căn bản không hề phòng bị.

Tạo thành kết quả chiến đấu này cũng coi như là đương nhiên.

Trên thực tế, trên triệu người này không hề chết.

Hạch tâm của Tộc nhân Thiên tộc là linh ý, thân thể không hề quan trọng.

Chỉ cần linh ý không bị tổn hại, bất cứ lúc nào thân thể cũng có thể mượn lực thiên địa hình thành lại.

Hiệu quả của một kiếm dọn bãi này vẫn rất rõ ràng, ít nhất đủ để rung động.

Đến nỗi khi hắn nhìn về phía Tộc nhân Thiên tộc khác ở hai bên, rất nhiều người vậy mà không dám đối mắt nhìn hắn, mà là lùi về phía sau mấy bước theo bản năng.

“Sao các ngươi vẫn không ra tay?”

Thành ca lại giơ kiếm trong tay lên lần nữa.

Sắc mặt của rất nhiều Tộc nhân Thiên tộc lộ ra vẻ sợ hãi, suýt nữa hỗn loạn lên.

Chịu thôi, trách chỉ trách Quốc Sư và các nguyên sĩ nói Khương Thành đến quá đáng sợ.

Trực tiếp hình dung thành Ma đầu cấp diệt thế.

Bọn họ bản năng cho rằng, Ma thai trong lời tiên đoán sinh ra theo thời thế, chắc chắn không phải là loại người qua đường như mình có thể chống lại.

Cho nên căn bản không có dũng khí ra tay.

Nếu không thật sự phải đánh nhau, hơn ngàn vạn linh ý cùng nhau lên, Khương Thành chống đỡ không nổi một giây.

“Ài, thật là không thú vị.”

Thành ca thất vọng lắc đầu.

Sau đó bay về phía nơi xa.

Cho đến khi bóng dáng của hắn hoàn toàn biến mất, những Tộc nhân Thiên tộc bị giết thân thể lúc trước kia cuối cùng mới hình thành lại.

Tuy nói thân thể bị huỷ cũng không sao, nhưng khí sắc của bọn họ đã kém hơn không ít.

“Ma thai đi rồi?”

“Hắn trốn rồi sao?”

“Ta biết ngay hắn không dám ở lại nơi này mà…”

Rất nhiều người vừa nói cho đã miệng, vừa âm thầm nghĩ mà sợ.

Bọn họ thật sự đã bị cái tên Ma thai doạ đến.

Trong một gian thiên điện ở hoàng cung, Quân Vương cách cửa sổ xa xôi nhìn về nơi xa.

Rất lâu sau, hắn đột nhiên mang vẻ mặt cổ quái quay đầu lại nhìn Thu Vũ Tuyền.

“Ta cực kỳ hoài nghi, Quốc Sư kia cũng là hồn xuyên ở kỷ nguyên thứ ba đến đây.”

“Bởi vì địch ý của hắn với Khương Thành có hơi vô duyên vô cớ.”

Quân Vương sẽ không tin lời tiên đoán gì đó.

Suy bụng ta ra bụng người, hắn cảm thấy Quốc Sư đó có lẽ cũng là một người cạnh tranh.

Dệt ra lời tiên đoán Ma thai làm cái cớ, quang minh chính đại diệt trừ một đối thủ cạnh tranh là Khương Thành đây.

“Chỉ là cơ hơi kì quái.”

“Nếu như hắn đã muốn diệt trừ Khương Thành, vậy tại sao hắn không diệt trừ luôn cả ngươi chứ?”

Trong mắt nhìn Thu Vũ Tuyền của hắn vọt lên một tia nghi hoặc.

“Theo lí mả nói, ngươi cũng là thân thể thật khuôn mặt thật xuất hiện ở thế giới này, hắn có lẽ có thể nhận ra ngươi chứ?”

“Dựa vào uy vọng cao đến không thể tin được kia của Quốc Sư, chỉ cần tuyên bố ngươi cũng là Ma thai, vậy hiện tại ngươi cũng sẽ biến thành kẻ địch công khai của Thiên Tộc.”

“Tại sao hắn lại không làm như thế?”

Hắn sờ cằm suy nghĩ trong chốc lát : “Lẽ nào, hắn cũng là một thành viên của Thiên Cung chúng ta, chỉ hận Khương Thành, không hận ngươi?”

Khi hắn ở bên này nghi thần nghi quỷ, Quốc Sư bên kia cũng đã bắt đầu hành động.

“Khương Thành nhất định phải chết.”

“Tinh Diệu Hoàng tưởng rằng như vậy có thể thả hắn đi? Thật là nằm mơ giữa ban ngày!”

“Hắn không ra tay, vậy thì chúng ta tự mình ra tay.”

“Hắn trốn không thoát đâu!”

Trong mười tên nguyên sĩ, một tên thanh niên người khoác áo bào xám mặt trắng thản nhiên nói: “Ta sẽ đi giết hắn, mang đầu hắn trở về đây!”

Người này đang muốn xuất phát, Quốc Sư lại gọi hắn lại.

“Hi Mộc, một mình ngươi không đủ.”

“Cái gì?”

Tên thanh niên mặt trắng kia đầu tiên là kinh ngạc, sau đó không cho là vậy.

“Cho dù hắn là Ma thai, vậy thì cũng là Ma thai vẫn chưa lớn.”

Trong mười người, nữ tử dáng người cao gầy kia cũng nhíu mày nói: “Ta nhìn ra được, cảnh giới linh ý của Ma thai chẳng qua chỉ là Thiên giai ngũ trọng mà thôi.”

“Cảnh giới của Hi Mộc đã là Thiên giai thập trọng rồi đấy, hạ gục hắn có lẽ chỉ là dễ như trở bàn tay mà thôi nhỉ?”

Chương 1874: Lần đầu tiên đối quyết với Thiên Tộc

“Nếu như ôm lấy thái độ khinh địch này, vậy các người sẽ vĩnh viễn không giết chết nổi Ma thai.” Quốc Sư Tinh U lạnh lùng nói.

“Khương Thành phải lợi hại hơn các ngươi tưởng tượng gấp mười lần.”

“Một ngoại tộc có thể có được thiên phú linh ý, các người cho rằng điều này có nghĩa là gì?”

Bị hắn dạy dỗ một trận này, mấy tên nguyễn sĩ chỉ có thể ngậm miệng lại.

Có điều ở sâu bên trong lòng, bọn họ cảm thấy Quốc Sư vẫn quá thổi phồng chí khí của hắn.

Thiên giai thập trọng, còn phải mạnh hơn Đạo Thần của Tiên Tộc đối diện một bậc.

Mà Thiên giai ngũ trọng, chỉ là tương đương với Đạo Thánh vừa mới nhập môn của bên đối phương mà thôi.

Loại thực lực này so với nhau, không cần hình dung với việc chiếm ưu thế cực lớn cũng phải xin lỗi sự chênh lệch cực lớn này.

Sao lại có thể có chuyện ngoài ý muốn xảy ra?

“Vậy chúng ta cùng nhau xuất phát?”

“Không.”

Quốc Sư lại lắc đầu lần nữa.

“Tinh Diệu Hoàng sẽ nhằm vào ta.”

Hắn ngược lại là muốn tự tay giết chết Khương Thành.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, một khi tự mình ra tay, Tinh Diệu Hoàng chắc chắn sẽ ngăn cản.

Thế là hắn hạ lệnh với nữ tử cao gầy kia.

“Sắt m, Hi Mộc, còn có ba người các ngươi, năm người các người cùng nhau đi.”

“Những người khác phân tán, lộ diện ở khắp nơi trong Hoàng thành, mê hoặc tầm mắt của đám Thân Vương kia.”

“Về phần bản thân ta sẽ đi đến Hoàng Cung lôi kéo Tinh Diệu Hoàng và đám cao thủ cung đình bên cạnh hắn kia!”

Ở trong mắt hắn, đây có lẽ đã tính là thao tác cực hạn, vô cùng coi trọng Khương Thành rồi.

Sắt âm vả Hi Mộc đều đã là Thiên giai thập trọng, mà ba người khác là Thiên giai cửu trọng.

Năm người này cùng nhau xuất động, nếu như không cân nhắc nguy hiểm thì cũng đã có thể diệt sạch mấy đại tông môn của đối phương rồi.

Trước khi đi, hắn còn cố ý dặn dò.

“Nhớ kĩ, không được khinh địch, phải dùng toàn lực!”

Năm người không hẹn mà cùng gật đầu, sau đó bóng dáng hư nhạt, cùng nhau biến mất ở trong hư không.

Thiên Tộc đi đường không cần thở hổn hà hổn hển phi hành.

Đến cấp bậc của Sắt âm và Hi Mộc này, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng nhập vào trong một phương thiên địa.

Nơi linh ý có thể đến được, bản thể cũng là chuyện một cái suy nghĩ.

Năm người vốn dĩ cho rằng phải tìm kiếm tung tích của Khương Thành một phen, dù sao thì hắn cũng đã ra khỏi thành cũng được một khoảng thời gian rồi.

Hơn nữa tiểu tử này chắc chắn sẽ che giấu hành tung nhỉ?

Thế là bọn họ cố ý phân tán ra.

Từ năm hướng rải rác tìm kiếm hắn.

Kết quả một người trong đó mới qua ba giây ngắn ngủi đã dễ dàng tìm được bóng dáng của Khương Thành.

Thành ca lúc này đã thoải mái nằm ở trên ghế nằm sân thượng ở hành cung hào hoa của mình.

Tốc độ phi hành hành cung không nhanh, ít nhất ở trong mắt của cao thủ Thiên giai cửu trọng cũng giống như rùa bò.

Điều này khiến người này có chút không thể tin được.

Không phải đã nói, lần này Khương Thành là trốn đi sao?

Không phải đã nói, hắn phải che giấu tung tích lặng lẽ nhanh chóng trốn đi sao?

Hiện tại tiết tấu nghênh ngang chậm rì rì này tính là gì?

Vốn dĩ hắn muốn triệu hồi bốn người khác cùng nhau đến đây.

Nhìn thấy tư thế này của Thành ca, vô cớ có hơi khinh thường.

Cảm thấy tuyển thủ nghiệp dư như thế, mình thân là Thiên giai cửu trọng mà còn phải hô hoán đồng đội giúp đỡ, khó tránh có hơi mất giá quá.

“Gặp phải ta, coi như là may mắn của ngươi.”

“Ngươi sẽ chết đi trong bất tri bất giác.”

Sau đó, hắn liền phát khởi tiến công với Thành ca.

Trong nháy mắt, hành cung của Khương Thành dừng ở không trung, cũng không thể nhất thêm được chút nào nữa.

Không chỉ hành cung, hết thảy xung quanh đều giống như ấn xuống nút tạm dừng.

Bản thân Khương Thành ở bên trong hành cung đương nhiên cũng có thể nhận ra được biến cố này.

Hắn phát hiện, lúc này bản thân ngay cả hành động đơn giản như rút kiếm cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Đây không phải là cái gọi là quy tắc giam cầm, cũng không phải là áp chế của thiên địa.

Mả là quy luật một phương thiên địa mình đang ở bị người thay đổi.

Hiện tại ngay cả căn nguyên hắn cũng không thể kết nối được, bởi vì đã bị cắt đứt liên hệ.

Giờ phút này, cuối cùng hắn cũng ý thức được sự mạnh mẽ của Thiên Tộc.

Muốn chống lại thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, hoặc là Đạo Thần thúc động đạo tự thân, lại lần nữa thay đổi một phương thiên địa này, kết nối với căn nguyên lần nữa.

Hoặc là vận dụng linh ý cùng cấp đi chống lại.

Hai hạng này, Khương Thành đều không có.

Hắn không có đạo tự thân, mà linh ý Thiên giai ngũ trọng cũng chênh lệch với Thiên giai cửu trọng quá lớn.

Khi hắn đang nghĩ nên dùng thủ đoạn gì để đánh trả, linh ý của đối phương đã đánh đến nơi sâu trong hồn hải của hắn.

Trực tiếp phát khởi công kích với ý thức của hắn.

“Mạnh thế à?”

Đối mặt với làn sóng lớn kim sắc mạnh mẽ tập kích đến, Khương Thành vội vàng thúc động linh ý để chống lại.

Điều này có hơi giống với cảnh tượng chống lại cuốn công pháp ý chí cao giai lần trước kia.

Chỉ có điều lần này ý thức của đối phương dốc hết toàn lực, toàn lực tiến công, phải hung mãnh hơn lần trước rất nhiều.

Khương Thành không dám sơ suất.

Nếu như ý thức bị người khác chiếm cứ, vậy có lẽ sẽ mất đi bản thân, hết lần này đến lần khác người vẫn chưa chết.

Đó là kết quả hắn không muốn nhìn thấy nhất.

May mà so với chống lại ý chí cao giai lần trước, linh ý của hắn hiện nay đã đạt đến Thiên giai ngũ trọng.

Lớn mạnh hơn lúc đó ít nhất trăm lần!

Sóng lớn kim sắc đánh đến một lần, mặc dù rung động ý thức của hắn, nhưng lại không đánh vỡ được phòng ngự của ánh sáng tím.

Điều này khiến tên cao thủ Thiên giai cửu trọng kia cũng có hơi ngoài ý muốn.

“Không hổ là Ma thai.”

Đổi thành Thiên giai ngũ trọng khác thì sớm đã chết sạch sẽ dưới một kích này của hắn.

Ngay sau đó, tất cả sóng lớn kim sắc đột nhiên hội tụ lại với nhau, ngân kết thành một chuôi trường mâu sắc bén vô cùng.

Bỗng nhiên đánh lên trên vòng phòng ngự ánh sáng tím của Khương Thành.

Khi thao túng linh ý công kích mặt này, Tộc nhân Thiên tộc phải chuyên nghiệp hơn Khương Thành rất nhiều.

Chiến thuật tập trung toàn lực công kích một điểm này lập tức đã thu được kết quả.

Chỉ thấy ánh sáng tím kia giống như tấm gỗ bị mũi khoan bay vòng vòng xuyên thấu, “mạt cưa” tung toé xung quanh, rất nhanh đã khoan ra một lỗ hổng sâu.

Chịu thôi, hiện tại ngay cả một linh kĩ Khương Thành cũng chưa học.

Phương thức thao túng linh ý vẫn là dựa vào bản năng.

“Chẳng qua chỉ như vậy!”

Kẻ địch phía đối diện kia vừa rồi còn bị ánh sáng tím kia doạ giật mình.

Hắn có thể cảm nhận được phẩm chất linh ý của Khương Thành vượt ra bình thường, trước nay chưa từng có.

Nếu như Khương Thành cũng là Thiên giai cửu trọng, vậy hắn chắc chắn sẽ không thắng được.

Nhưng đáng tiếc, trên đời này không có nếu như.

“Còn tưởng rằng ngươi thật sự mạnh cỡ nào chứ.”

Hắn hoàn toàn yên tâm hơn rồi.

Bắt đầu chuyên tâm công kích linh ý của Khương Thành.

Mắt thấy đối phương lập tức muốn công kích vòng phòng ngự linh ý của mình, trực tiếp tiến công đến ý thức của bản thân, Thành ca chỉ có thể nghĩ cách khác chống lại.

Thật ra đây là lần đầu tiên hắn thật sự đối chiến với Tộc nhân Thiên tộc.

Mới phát hiện, mình hoàn toàn đã đánh giá thấp tộc quần này.

Phần lớn thủ đoạn của hắn, dính đến mặt ý thức đều không có hiệu quả gì.

Lực trọc đánh đâu thắng đó vô hiệu với linh ý.

Thiên hồn cũng không thể can dự vào trong chiến đấu được.

Hắn chỉ có thể kêu gọi sự giúp đỡ của ngộ đạo Tiên Thụ, nhưng Tiên Thụ từ sau khi có lòng tốt làm hỏng chuyện lần trước đã không còn can dự bên này nữa.

Kêu gọi nửa ngày, nhìn thấy ý thức của kí chủ đã sắp lung lay muốn gục, nó vẫn chẳng có chút xíu phản ứng nào.

“Cứ tiếp tục như vậy không được đâu!”

Thậm chí Khương Thành đã quyết định, sau khi vòng phòng ngự linh ý bị phá, Thiên Hồn sẽ xông ra khỏi thân thể.

Cho dù chủ hồn bị huỷ mất đi, cũng phải tốt hơn ý thức phai mờ.

Mà trước đó, cọng cỏ hắn bắt lấy cuối cùng là loại “Thánh lực” thứ hai mình từng thu được.

Chương 1875: thánh lực thứ hai

Cái ngày Khương Thành tấn nhập vào Đạo Thánh kia từng thu được một môn thánh lực.

Chỉ là môn thánh lực này ngoại trừ bề ngoài lung linh sắc màu còn tạm được ra, hắn không hề nhìn ra bất kì chỗ đặc biệt nào.

Lúc đó hắn đã từng đánh nó ra ngoài.

Kết quả uy lực chẳng hề khác gì tiên lực bình thường.

Lúc đó, hắn liền đánh môn "Thánh lực thứ hai" này vào lãnh cung.

Dù sao sao thì hồn lực, tiên lực và lực trọc đánh đâu thắng đó, môn lực lượng đó quả thực không lấy ra được.

Mà hiện tại, thủ đoạn vẫn còn tình là đặc biệt duy nhất còn lại của hắn, cũng chỉ có môn "Thánh Lực thứ hai" chưa từng dùng qua này.

Sau khi hắn thúc động môn thánh lực đó tiến vào nơi sâu trong hồn hải, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Khu vực ý thức hồn lực, tiên lực và lực trọc đều không tiến vào được, thánh lực thứ hai vậy mà lại vô cùng thuận lợi tiến vào.

Toàn bộ quá trình vô cùng trơn tru, phảng phất như nó cũng là linh ý.

Mà khi Khương Thành nảy ra suy nghĩ này…

Thánh lực đủ mọi màu sắc này vậy mà biến thành màu tím thuần.

Vẫn chưa đợi bản thân ca này phản ứng lại, thánh lực đã dung hợp lại cùng với linh ý, hoà thành một thể.

"Mẹ nó?"

"Còn có thể như vậy?"

Sự kinh ngạc của Khương Thành quả thực đã đến cực điểm.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ hiệu quả của môn thánh lực này là gì rồi.

Nó có thể hoàn mỹ biến hoá thành lực lượng khác.

Khi ngươi cảm thấy nó có lẽ là tiên lực, vậy nó chính là tiên lực.

Cho nên khi có được lần đầu tiên, uy lực hắn đánh ra không khác gì tiên lực.

Mà khi ngươi cần nó giúp đỡ bổ sung ý thức, nó sẽ biến thành một phần của linh ý.

Linh ý hoàn toàn mới bất thình lình này giống như sinh lực quân, lập tức đã khiến phòng tuyến vốn dĩ tràn ngập nguy hiểm của hắn trở nên kiên cố rất nhiều.

"Đây là cái gì?"

Tên nguyên sĩ đối diện kia kinh ngạc vô cùng.

Hắn chưa từng thấy qua loại tình huống này.

Linh ý còn có thể ẩn giấu trước một phần vào thời gian mấu chốt dùng ra sao?

"Cho dù ngươi che giấu một phần tu vi linh ý thì thế nào chứ?"

"Vẫn như cũ không thể thay đổi được vận mệnh bị tiêu diệt!"

Trải qua một vòng giao phong vừa rồi kia, hắn đã nhìn ra Khương Thành là một tân thủ.

Chỉ có cảnh giới, căn bản không biết linh kĩ gì.

Cho nên vẫn như cũ, tràn đầy tự tin.

Trường mâu do linh ý kim sắc tạo thành kia lại lần nữa đâm về phía vòng phòng ngự của Khương Thành.

Sau đó, linh ý của hắn đã bị chôn vùi ở trong ánh sáng tím vô biên.

Bởi vì… thánh lực thứ hai này của Khương Thành có hơi nhiều.

So với thánh lực của Đạo Thánh khác mà nói, quy mô thánh lực của Khương Thành này không tính là lớn, chỉ bình thường.

Nhưng so với linh ý mà nói, cỗ thánh lực này có hơi quá đáng rồi.

Hắn vốn dĩ là Thiên giai ngũ trọng, ý thức không mạnh bằng đối phương còn xa lắm.

Bởi vì đối phương dù sao cũng là cảnh giới Thiên giai cửu trọng.

Nhưng hiện tại sau khi gia nhập vào cỗ thánh lực này, so sánh thực lực của hai phương thế mà lại nghịch chuyển.

Quy mô màu tử sắc đó đã vượt qua ánh sáng vàng của đối phương!

Người không biết nhìn rồi còn tưởng rằng cảnh giới linh ý của hắn càng cao hơn đấy.

Tên nguyên sĩ kia đột nhiên đã phát hiện, linh ý của mình rơi vào trong biển rộng mênh mông.

Đừng nói là xuyên thấu vòng phòng ngự của Khương Thành, bản thân hắn cũng không thể tự kiềm chế, căn bản không tìm được đường xông ra ngoài.

Mà trường mâu do ánh sáng vàng tạo thành kia lại cũng không thể xông trái xông phải, ngược lại bắt đầu dần dần bị ánh sáng tím triệt tiêu phân giải nuốt chửng, mắt thấy đã trở nên suy yếu.

“Không!”

Tên nguyên sĩ kia luống cuống.

“Điều này sao có thể chứ?”

“Hắn không thể nào mạnh như vậy!”

Không phải đã nói rồi, đối phương chỉ là Thiên giai ngũ trọng, có thể dễ dàng nghiền ép sao?

Hiện tại đối thủ mình đối mặt, quả thực không kém hơn Thiên giai thập trọng!

Hơn nữa phẩm chất linh ý của đối phương cao đến li kì.

Dưới tình huống không dùng linh kĩ, chỉ dựa vào giai vị thiên nhiên áp chế, thế mà đều có thể đè áp bản thân đến không thở nổi.

Đây là quái vật gì?

Cường giả chủ động xâm nhập cảnh giới cao hơn mình là chuyện rất ngu xuẩn.

Tuy nhiên, Thành ca không cho hắn cơ hội hối hận.

Ở trong mảnh biển lớn tử sắc kia, trường mâu kim sắc không ngừng biến hoá, lúc thì ngưng kết thành bóng, lúc thì phân tán thành mũi tên.

Nhưng đây đều vô ích.

Mặc cho hắn thi triển tất cả vốn liếng cũng không thể thoát khỏi sự giảo sát của ánh sáng tím.

Chỉ có thể từng chút một trầm luân xuống.

“Không!”

Tên nguyên sĩ kia cuối cùng cũng cảm nhận được cái chết sắp đến.

Thiên Tộc không sợ thân thể bị diệt, nhưng linh ý bị diệt thì xong đời hoàn toàn rồi.

“Thả ta ra! Ngươi không thể giết ta!”

Mặc dù đây không phải là mở miệng nói chuyện, nhưng Khương Thành có thể rõ ràng cảm nhận được hò hét nơi sâu trong ý thức đối phương.

“Nếu như giết ta, Quốc Sư sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Ngươi cảm thấy ta để ý sao?”

Khương Thành khẽ cười một tiếng, sau đó tăng lớn lực độ.

Sau một phút ngắn ngủi, ánh sáng vàng hoàn toàn tan thành mây khói, chẳng còn chút cặn bã nào.

Linh ý quy vị, hắn thu lại thánh lực thứ hai.

Cảnh giới lại khôi phục đến Thiên giai ngũ trọng.

Có điều so với trước khi khai chiến, tu vi linh ý của hắn đã tăng cường rất nhiều.

Đây là bởi vì linh ý của đối phương ước chừng có một phần trăm bộ phận bị hắn dung hợp.

“Vốn dĩ bị người công kích ý thức, cũng có hiệu quả như ăn Toái Linh Phiến?”

Hắn mơ hồ phát hiện ra được một đường tắt khác.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, chuyện này cũng không thể tìm người phối hợp.

Dù sao bị mình nuốt chửng linh ý, đối phương sẽ bị huỷ rồi.

“Lần này may mà có thánh lực thứ hai đấy!”

Hắn không nhịn được điều động ra thánh lực kia lần nữa.

Ánh sáng vòng quanh lòng bàn tay, lúc thì ngưng kết, lúc thì lưu động, lúc thì tản phát thành khói xanh.

Hắn chợt động tâm niệm, cỗ lực lượng này lại biến thành tiên lực.

Mà ngay sau đó lại biến thành lực trọc.

“Đây quả thực chính là một viên gạch, nơi nào cần thì chuyển nơi đó à?”

Hắn dày dặn kinh nghiệm, làm sao không nhìn ra ý nghĩa của lực lượng này.

Đừng nhìn thánh lực thứ hai không nhiều, nhưng thời khắc mấu chốt chính là đòn sát thủ.

“Thật sự cảm tạ sự ưu ái của quy tắc thiên địa đối với ta.”

Hắn thu lại môn thánh lực này, lúc này mới chậm rãi đi về phía đối diện.

Thiên địa xung quanh sớm đã khôi phục bình thường.

Trên mặt đất phía trước, có một người chết đang nằm, chính là tên nguyên sĩ vừa mới tập kích hắn kia.

Sau khi linh ý bị hoàn toàn huỷ diệt, thân thể của người này ngay cả phi hành cũng không thể duy trì, trực tiếp ngã xuống.

Thân thể chưa từng rèn luyện bao giờ, ngã đến huyết nhục mơ hồ.

“Một cao thủ có thể so với Đạo Thần, thế mà lại ngã chết, điều này nói ra ai tin chứ?”

“Thảm quá đi.”

Thành ca vừa biểu thị đồng tình, vừa thuần thục bắt đầu lục lọi trên thi thể của đối phương.

Nhưng rất đáng tiếc, không hề có bất kì thu hoạch nào.

Thiên Tộc vừa không cần vũ khí bí bảo, cũng không cần đan dược trận pháp.

Thiên tài địa bảo cũng không có hiệu quả tăng cao gì với linh ý.

Cho nên, cho dù là cấp bậc của Tinh Diệu Hoàng, ngoại trừ một thân hoá trang

lộng lẫy, cũng không có những bảo vật thực dụng nào khác.

“Thiên Tộc thật sự là một chút chỗ tốt nào cả, hồng hộc giết nửa ngày, chẳng có được chút lông mao nào.”

Hắn thất vọng đứng lên, hiu quạnh nhìn về nơi xa.

“Cho nên Tiên Tộc đối diện rốt cuộc đang bận cái gì thế?”

“Cho dù hoàn toàn tiêu diệt Thiên Tộc, bọn họ cũng không có được tài nguyên tu luyện gì đâu, trận này đánh đến không có chút lời nào.”

“Lẽ nào là vì để tranh đoạt vị trí bá chủ của Thiên Tộc này sao?”

Hắn lắc đầu, trở lại hành cung của mình lần nữa.

Tuỳ tiện lựa chọn phương hướng, hắn rất nhanh lái về phía nơi xa.

Sau nửa canh giờ sau, hắn đối diện đụng phải Hi Mộc đang tìm hắn khắp nơi.

Chương 1876: Cách khởi đầu của Thiên tộc

Để tìm được tung tích của Khương Thành, Hy Mộc đã sắp chạy ra khỏi địa giới của Vương triều Tinh U rồi.

Dọc theo đường đi, mặc dù chân thân không hiện ra, nhưng ngay cả côn trùng cũng không thể thoát khỏi cảm giác của hắn trên đường đi.

Chỉ đáng tiếc là không thu hoạch được gì.

Xa hơn nữa về phía trước là địa bàn của Vương triều Nhật Diệu, mặc dù tam đại vương triều hợp sức chống lại Tiên tộc, nhưng nội bộ lại không được hòa thuận cho lắm.

Là một nguyên sĩ có tiếng tăm, tùy tiện vào bên đó sẽ mang tới rất nhiều phiền phức.

“Xem như ngươi chạy nhanh!”

“Nhặt được một cái mạng chó!”

Không thu hoạch được gì, hắn chỉ có thể tìm kiếm lại một lần nữa.

Kết quả là bay trở lại một lúc lâu, trước mặt lại đụng phải Khương Thành.

Hắn hoàn toàn không cần cảm nhận xung quanh, trực tiếp dùng mắt là có thể nhìn thấy.

Thậm chí Hy Mộc không khỏi dụi mắt, nghi ngờ có phải bản thân đã nhìn lầm rồi hay không.

Sau khi dừng lại xác định đây thật sự là mục tiêu bản thân vất vả tìm kiếm, hắn cảm thấy vô cùng vô lý.

Thế mà tên này lại tụt lại ở phía sau mình?

Hắn có biết bản thân đang chạy trốn hay không vậy?

Hy Mộc ngược lại không giống như người trước đó trực tiếp dùng linh ý đánh lén.

Là một cao thủ Thiên giai thập trọng, hắn có thói kiêu ngạo như một cao thủ của bản thân.

“Khương Thành!”

Bị người ta chỉ đích danh, Thành ca thu hành cung vào.

Hắn đứng trên cao nhìn xuống, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới.

“Nguyên sĩ? Ngươi đến giết ta sao?”

Hy Mộc sửng sốt: “Thì ra ngươi biết bọn ta sẽ đến giết ngươi à?”

“Cái này cũng không biết thì còn lăn lộn như thế nào?”

Khương Thành nâng Kỵ Khuyết kiếm lên: “Được rồi, mau bắt đầu đi, đánh sớm kết thúc sớm.”

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Hy Mộc trở nên u ám.

Hắn cảm thấy bản thân bị xem thường một cách nghiêm trọng.

Cái gì gọi là đánh sớm kết thúc sớm?

Ý ngươi là ta chỉ là một lâu la ngáng đường thôi sao?

“Hình như ngươi rất có sức mạnh.”

Thậm chí ngón tay của hắn còn không hề cử động nhưng xung quanh hắn và Khương Thành đột nhiên có một thành luỹ khổng lồ sáng lấp lánh ánh kim loại hình thành một cách vô căn cứ.

Thành luỹ có chu vi trăm dặm cứ như vậy lơ lửng trên khoảng không, bao vây hai người ở bên trong.

Mà ở bên trong thành luỹ, nguyên lực bị rút sạch như một lẽ tất nhiên.

Căn nguyên cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

Đây có thể xem như là cách khởi đầu thông thường khi Thiên tộc và Tiên tộc đại chiến.

Phong tỏa tất cả thủ đoạn mà đối phương có thể sử dụng ngay từ đầu, xem như là cố gắng làm kẻ thù suy yếu hết mức có thể, sau đó thì có thể mặc sức áp chế đối phương.

Nhưng mà cách bắt đầu này cũng không phải cách vạn năng.

Ngăn cách nguyên lực và căn nguyên cần điều động thiên địa tự nhiên, hao tổn rất nhiều linh ý của bản thân.

Mà cường độ phong tỏa cũng liên quan đến cảnh giới linh ý của bản thân.

Tiên tộc cùng giai thường có thể phá vỡ phong tỏa khởi đầu của Nguyên tộc cùng giai.

Nhưng nếu không thể phá vỡ, vậy thì chỉ có thể bị nghiền nát.

Giống như tên nguyên sĩ trước đó, Hy Mộc cũng lười triệu hoán trợ thủ, bởi vì hắn cảm thấy bản thân có thể dễ dàng giải quyết.

Căn nguyên bị ngăn cách, uy lực Pháp cảnh do Khương Thành thúc giục suy yếu ít nhất chín mươi phần trăm.

Nhưng hắn vẫn cách không giết qua một bộ kiếm đạo thập tam trọng.

Với thân hình gầy yếu của Thiên tộc, đừng nói là đánh trúng, cũng đừng nói là bị dư âm chạm tới, chỉ cần chạm nhẹ đến một chút da bên ngoài cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng mà điều này rõ ràng không thể có hiệu quả.

Mặc dù thân thể Thiên tộc yếu kém, nhưng ý thức lại mạnh mẽ.

Vào khoảnh khắc kiếm vung ra, bóng dáng của Hy Mộc lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Hợp thành một thể với thiên địa tự nhiên trong thành luỹ này.

Nếu đổi thành tiên nhân khác của Nguyên tộc, việc hiện tại có thể làm cũng chỉ có tấn công thiên địa tự nhiên bên trong thành luỹ này.

Phá hỏng nơi này càng nhiều càng tốt, cũng giống như tấn công người Thiên tộc hợp thành một thể với thiên địa.

Nhưng mà, như vậy hiệu quả rất nhỏ.

Chưa kể việc tiêu diệt thiên địa một phương là điều khó khăn như thế nào, đối phương cũng sẽ chống trả.

Khương Thành nhanh chóng nghênh đón đòn tấn công.

Đột nhiên khoảng không xung quanh Pháp cảnh ngưng tụ thành sông băng kéo dài, ngay sau đó nổ tung ầm ầm.

Ánh lửa kỳ lạ chiếu khắp bầu trời.

Không gian vụ nổ bị cắt thành hàng trăm ngàn phần cùng nở rộ, tản ra khí tức hủy diệt vô biên.

Cùng lúc đó, cũng có một loạt các buff tiêu cực như giam cầm và làm chậm đến.

Đây chính là lực sát thương của Thiên tộc.

Mặc dù bọn họ không tu quy tắc, cũng không gần gũi với Thiên Đạo, nhưng hiệu quả gây ra lúc này lại hoàn toàn không thua kém gì mấy trăm loại căn nguyên cùng tấn công.

Thậm chí còn linh hoạt hơn so với đòn tấn công của căn nguyên.

Bởi vì bọn họ không chỉ giới hạn ở mười mấy quy tắc, mà là trong thiên địa một phương bao quát hết mọi thứ.

Trong thiên địa này, dường như bọn họ có thể làm được bất cứ điều gì.

Thiên địa lúc sáng lúc tối, thành luỹ xung quanh âm tình bất định.

Làn sương độc không biết tên nhanh chóng lan tràn, nương theo quy tắc thời gian bị xáo trộn nghiêm trọng, khi thì ngưng trệ khi thì tăng tốc, ăn mòn vùng ven Pháp cảnh của Khương Thành.

Cũng may Thành ca cũng có 3000 huyền văn, đối mặt với tấn công như thế, vẫn có thể thấy chiêu phá chiêu.

Thiên địa này mỗi giờ mỗi giây đều đang thay đổi, mà mỗi giờ mỗi giây hắn đều có thể tìm được cách ngăn cản thích hợp.

Thành thật mà nói, điều này làm cho Hy Mộc đang hóa thân trong bóng tối vô cùng chấn động.

Hắn đã từng chiến đấu rất nhiều lần với cao thủ của Nguyên tộc.

Đã từng gặp không ít Đạo Thần mạnh mẽ hơn Khương Thành, nhưng sau khi bị phong tỏa căn nguyên và nguyên lực, thế mà

vẫn có thể đối kháng với hắn lâu như vậy, đó thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhìn thấy hư ảnh căn nguyên tầng tầng lớp lớp của Khương Thành, hắn cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Rõ ràng cường độ rất yếu, nhưng số lượng và chủng loại lại giống như không có gì là không thể.

“Sao lại có người như vậy?”

Lúc này, hắn mới mơ hồ hiểu được tại sao quốc sư lại xem trọng Khương Thành.

Người này quả thật vô cùng đặc biệt.

Nếu như hắn là Đạo Thần, có thể phá vỡ phong tỏa căn nguyên của mình, vậy lần này biết đâu chính mình đã ngã xuống.

Nhưng đáng tiếc là, chung quy thì Khương Thành cũng không phải.

Dưới tình huống không có căn nguyên chống đỡ, sớm muộn gì Pháp cảnh của hắn cũng sẽ sụp đổ.

“Để xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!”

Hắn tiếp tục thúc giục linh ý, điên cuồng tấn công về phía Khương Thành một cách bừa bãi.

Nhưng cũng vào lúc này, đột nhiên thành luỹ bao phủ hai người nứt ra một vết rách.

Thành lũy là một kết giới ngăn cách do linh ý thao túng lực thiên địa xây dựng, một cái khe nứt đủ để cho nguyên lực và căn nguyên bên ngoài hình thành liên kết với bên trong một lần nữa.

Phong tỏa của Hy Mộc lập tức tan thành mây khói.

Mà Pháp Tắc không gian vốn còn đang lâm nguy của Khương Thành, lập tức lớn mạnh lên.

Liên kết với căn nguyên bên ngoài, căn nguyên thần đài và đồ đằng khổng lồ sừng sững cao vút, lực thiên địa vốn dĩ đã xông vào bên trong Pháp cảnh lập tức bị cuốn trôi.

Hắn lập tức điên cuồng tấn công thiên địa xung quanh một cách bừa bãi!

Nếu đổi thành người Nguyên tộc khác, rất khó để tìm được mục tiêu tấn công.

Nhưng hắn thì khác, hắn cũng có linh ý.

Hắn có thể nhận biết được dao động ý thức của kẻ thù, mỗi đòn tấn công của Pháp cảnh và Kỵ Khuyết kiếm đều bao trùm chính xác vị trí của đối phương.

"Sao có thể như vậy?"

Hy Mộc hoàn toàn không thể hiểu được chuyện này.

Thành luỹ bản thân xây dựng sao đột nhiên lại xuất hiện một lỗ hổng?

Hắn vội vàng phong tỏa thiên địa một phương một lần nữa.

Thành luỹ mới lại được xây dựng, mà Khương Thành cũng mất đi sự trợ giúp của căn nguyên một lần nữa.

Có vẻ như tình hình đang trở lại như trước đây.

Chỉ tiếc rằng, lần này hắn còn chưa kịp áp chế Khương Thành, thành luỹ lại xuất hiện một vết nứt.

Chỉ thấy trong khoảng không, đột nhiên một tia chớp màu tím xẹt qua thành luỹ.

Ngăn cách với thiên địa bên ngoài, thành luỹ tưởng chừng như không thể phá hủy giống như một bức màn bị móc cong đâm thủng.

Mặc dù không có tiếng vang và thanh thế to lớn, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Khương Thành lại liên kết được với căn nguyên một lần nữa.

Chương 1877: Phương pháp liên tiếp xuất hiện

"Đây lại là phương pháp gì?"

Hy Mộc tỏ ra đời này bản thân đã chiến đấu nhiều lần như vậy, cộng lại cũng không có nhiều lỗ thủng như lần này.

‘Tia chớp màu tím’ vừa rồi, rõ ràng là Khương Thành giơ tay lên vung ra một kiếm.

Mà hắn cũng có thể cảm nhận được, dường như ‘tia chớp màu tím’ đó có cùng căn cùng nguyên với thiên địa tự nhiên bản thân hắn thường hay thao túng.

Để Hy Mộc thao túng thiên địa tự nhiên, hắn có thể dễ dàng cô đọng ra một vạn ‘tia chớp màu tím’ tương tự.

Nhưng mà vấn đề là những tia chớp đó chắc chắn sẽ không có hiệu quả như vừa rồi.

Thiên giai ngũ trọng thúc giục lực thiên địa, một đòn đã xuyên thủng thành luỹ Thiên giai thập trọng toàn lực đắp nặn?

Nếu chuyện này không phải tự mình trải qua, chắc chắn hắn sẽ không tin đây là sự thật.

“Quả nhiên có hiệu quả.”

Tâm trạng Khương Thành vô cùng ổn định.

‘Tia chớp màu tím’ vừa rồi quả thật là do hắn làm xuất hiện.

Tia chớp do Hy Mộc cô đọng ra là tia chớp bình thường, cho dù uy lực có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một hình thức biểu hiện bên ngoài của thiên địa tự nhiên.

Mà ‘tia chớp màu tím’ này của Khương Thành là lực thiên địa thông qua tử tinh của trái tim chuyển hóa ra.

Mặc dù cùng căn cùng nguyên với thiên địa tự nhiên, nhưng lại không giống tính chất.

Điểm khác biệt ở cả hai, giống như tiên lực và tiên khí.

Tiên lực cần phải được tiên nhân hấp thu, cô đọng và chuyển hóa, mà tiên khí ở tiên giới không nơi nào không có.

Chất lượng hoàn toàn khác nhau.

Cho nên cho dù ‘lực thiên địa’ của Khương Thành không dồi dào vẫn tạo ra hiệu quả mạnh như vũ bão.

Một đòn cắt thành luỹ do con người tạo ra, quả thực là chuyện hết sức bình thường.

“Có vẻ như ca thật sự có sức chiến đấu rồi.”

Hắn lại thúc giục Pháp Tắc không gian phiên bản trọn vẹn một lần nữa, dưới cảm nhận của linh ý, hắn tấn công thiên địa xung quanh một cách điên cuồng.

“Lý nào lại như vậy!”

Mặc dù không hiểu ‘lực thiên địa’ đó, nhưng Hy Mộc cũng không hề sợ hãi.

“Ngươi thật sự cho rằng như vậy là có thể thắng?”

Hắn không còn đắp nặn thiên địa thành luỹ để phong tỏa Khương Thành nữa.

Mà hắn trực tiếp điều động thiên địa tự nhiên xung quanh, hình thành thiên uy che trời rợp đất, giao đấu trực diện.

Thế công của Khương Thành lập tức chậm lại.

Không chỉ như vậy, hắn lại cảm nhận được áp lực nặng nề và mối đe dọa đáng sợ một lần nữa.

Bởi vì, quy mô của thiên uy đó quá mạnh.

Sau khi loại bỏ thành luỹ, hắn có thể phát huy toàn bộ sức mạnh, thật ra Hy Mộc cũng giống như vậy.

Hy Mộc không cần tổn hao linh ý duy trì thành luỹ nữa.

Hơn nữa, thiên địa một phương mà Hy Mộc sử dụng từ hàng trăm dặm trước đó, đột nhiên mở rộng đến hàng trăm vạn dặm!

Uy năng tấn công mà điều này mang lại, đâu chỉ tăng gấp trăm lần?

Cảnh giới Thiên giai thập trọng này nhắm đến là mục tiêu của các Đạo Thần bên Tiên tộc.

Hơn nữa còn là Đạo Thần tương đối mạnh.

Nếu đổi Khương Thành thành Đạo Thánh khác, chỉ cần không đến ba giây, Pháp Tắc không gian sẽ vỡ nứt ầm ầm.

Vốn dĩ hai bên không cùng đẳng cấp.

Nhưng cũng may, Thành ca không phải là Đạo Thánh bình thường.

3000 huyền văn làm căn cơ, hàng trăm hư ảnh căn nguyên ngoài ra còn có Pháp Tắc không gian cấp thiên cảnh của ba tòa căn nguyên thần đài, vốn là chưa từng có trong lịch sử.

Cho dù là Đạo Thần đi xây dựng Pháp Tắc không gian, phỏng chừng cũng chỉ có cường độ như hắn.

Cho nên Hy Mộc đã hóa thân trong thiên địa tự nhiên ở trăm vạn dặm, đại diện cho ý chí của thiên địa một phương này có thể nói là không gì không làm được, lại cứ thế nửa ngày cũng không thể xuyên thủng Pháp Tắc không gian của hắn.

Mà Khương Thành cũng không phải chịu đòn một cách thụ động.

Hắn cũng sẽ tấn công vị trí của đối phương dưới cảm nhận của linh ý.

Thậm chí, thỉnh thoảng hắn còn dùng 'tia chớp màu tím' của bản thân, bất thình lình bổ đối phương một cái.

Căn nguyên tấn công còn dễ chịu, Hy Mộc có thể dễ dàng hóa giải.

Lực thiên địa đó của Khương Thành khiến hắn rất đau đầu.

Mỗi lần bị tấn công, đều sẽ làm cho thiên địa một phương này gặp phải vết thương chí mạng.

Điều này đã mang lại hậu quả nghiêm trọng cho hắn.

Bởi vì ý thức của hắn bị ràng buộc với thiên địa này.

Cảm nhận được nỗi đau của linh ý bản thân, hắn vừa sợ vừa giận.

Trước khi quốc sư phái năm người bọn họ hành động, hắn còn cảm thấy quá khoa trương, đối phó với một Thiên giai ngũ trọng còn phải trận chiến lớn như vậy sao?

Nhưng mà hiện tại, cuối cùng hắn cũng đã nhận ra, thật đúng là như vậy.

'Ma thai' này quả thực chính là quái vật, vô số phương pháp siêu thường, còn kiêm luôn là sở trường của cả hai tộc Thiên tộc và Tiên tộc.

"Ngươi chỉ như thế thôi sao?"

Khương Thành vừa chiến đấu, vừa không quên suy nghĩ cho đối phương.

“Nếu vẫn còn trợ thủ thì gọi tới hỗ trợ đi, ta thấy ngươi thế này cũng không được đâu.”

“Đồng bọn cuối cùng của ngươi đã bị giết, là do hắn quá tự tin, không nên phạm sai lầm tương tự.”

‘Lời nhắc nhở thiện ý’ của hắn không làm cho Hy Mộc cảm động, ngược lại còn khiến hắn tức giận.

Cái gì?

Đồng bọn của mình đã bị giết rồi sao?

Không thể nào!

Chắc chắn là tiểu tử này đang đánh tâm lý, làm tan rã ý chí của mình.

Phương pháp này không có tác dụng gì với Tiên tộc, nhưng lại có thể xem như là phương thuốc thích hợp cho Thiên tộc, bởi vì thứ bọn họ dựa vào là ý chí.

Hy Mộc là cao thủ hàng đầu, ý chí vô cùng mạnh mẽ, đương nhiên sẽ không nói.

“Ngươi cho rằng ngươi thắng rồi sao?”

Vốn dĩ hắn thật sự định gọi đồng bọn đến, nhưng vì lời nói này của Thành ca, hắn trở nên nóng nảy.

Lòng tự trọng của một cường giả Thiên giai thập trọng, không cho phép hắn kêu gọi trợ giúp.

“Đi chết đi!”

Nhìn thấy tấn công lẫn nhau như vậy, nửa ngày cũng không thể giết chết Khương Thành, cuối cùng hắn lựa chọn trực tiếp tấn công ý thức.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh ý của hắn trực tiếp rơi xuống nơi sâu nhất trong hồn hải của Khương Thành.

Đối mặt với linh ý của Khương Thành.

Nhìn tia sáng màu tím có quy mô kém xa so với bản thân, hắn thỏa sức cười dài.

“Ha ha ha ha, ta xem ngươi mạnh như thế nào.”

“Cho dù ngươi có mọi loại phương pháp, cuối cùng vẫn lộ nguyên hình!”

Trong tiếng cười điên cuồng làm rung chuyển toàn bộ nơi sâu nhất trong ý thức, hắn thúc giục linh ý của mình, tấn công đến những tia sáng màu tím đó.

Thành ca không nói nên lời.

Sau trận chiến trước, phương thức chiến đấu hắn chờ mong nhất hiện tại là giao chiến ý thức.

Không chỉ chiếm ưu thế, trước khi giết chết đối phương còn có thể đồng hóa chút ý thức, tăng cường tu vi của bản thân.

Chỉ có điều, hiện tại hắn không nắm vững linh kỹ tương tự, hơn nữa, xâm nhập vào sân nhà của đối phương cũng không ổn định như vậy, cho nên chỉ có thể chờ đối phương đánh sang.

Kết quả là Hy Mộc chọn phương thức này hết lần này đến lần khác, còn tự cho là đã nắm được điểm yếu của hắn.

Điều này làm cho hắn không biết phải nói gì mới tốt.

Để cảm ơn đối phương đã chủ động đến cửa chịu chết, hắn lập tức điều động thánh lực thứ hai đến góp vui.

Sau khi thánh lực đó chuyển hóa thành tia sáng màu tím cuộn trào mãnh liệt, trong nháy mắt bao vây nuốt chửng linh ý của bản thân, Hy Mộc trợn tròn mắt.

Hắn vừa chống cự, vừa khàn giọng kêu lên.

“Cái này, làm sao có thể?”

“Ngươi chỉ mới là Thiên giai ngũ trọng, sao có thể có ý thức mạnh mẽ như vậy?”

Giống như người bị giết lúc trước, cuối cùng hắn cũng đã hối hận.

Hối hận không nên không nghe theo mệnh của quốc sư, tự tiện xuất chiến quả thực quá khinh suất.

Sức mạnh của người này đâu chỉ mạnh gấp mười lần so với tưởng tượng của bản thân?

Gấp trăm lần cũng không chừng mà!

Chỉ tiếc là, sự tỉnh ngộ này đến hơi muộn.

Hiện giờ linh ý của hắn đã bị nhốt ở nơi sâu nhất trong ý thức của Khương Thành, hoàn toàn không có cách nào truyền tin ra ngoài gọi đồng bọn khác.

Theo thời gian, linh ý của hắn càng ngày càng suy yếu, sắp bị tia sáng màu tím làm mài mòn và đồng hóa gần như không còn lại gì.

Cho dù vùng vẫy như thế nào cũng vô ích.

Mặc dù linh ý của Khương Thành tấn công rất nguyên thủy, nhưng lại không chịu nổi chất lượng và số lượng đều áp đảo hắn.

Trước khi ý thức bị tiêu diệt hoàn toàn, cuối cùng hắn cũng tin rằng, đã có đồng bọn khác bị Khương Thành giết chết.

Chính mình chủ động tìm đến, là một con đường chết.

Chương 1878: Thế trận này còn có thể thất bại sao?

Sau khi giết chết Hy Mộc, linh ý của Khương Thành lại được tăng cường một lần nữa.

Cách Thiên giai lục trọng đã không còn xa nữa.

Nhưng từ trên thi thể của đối phương, hắn vẫn không vơ vét được chiến lợi phẩm gì.

Điều này làm cho hắn vô cùng hối tiếc.

“Trận chiến như thế này đánh thật không có lời mà.”

“Nếu không phải cuối cùng hắn chủ động xâm nhập ý thức của ta, vậy ta bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng.”

Hắn lại lên đường, cũng không có hứng thú đi tìm những truy binh khác.

Tốc độ của Tiên khí phi hành không tính là nhanh, ước chừng hai ngày sau, cuối cùng hắn mới ra khỏi địa giới của Vương

triều Tinh U.

Về phần ba nguyên sĩ khác cũng tìm kiếm hắn, bởi vì tìm sai phương hướng, cũng không nhận được sự nhắc nhở của đồng bọn nên đã không thể gặp được hắn.

Những người này chỉ có thể mở rộng phạm vi tìm kiếm của họ.

Cuối cùng, bọn họ đã tìm thấy hai thi thể.

Bao gồm cả nữ tử cao gầy Sắt m, ba người đều sợ hãi đến mức sắc mặt thay đổi đáng kể.

Sau đó lo lắng không yên, mang theo thi thể chạy về hoàng thành của Vương triều Tinh U.

Ở nơi này, đám người quốc sư vẫn còn đang đấu trí đấu dũng với Tinh Diệu Hoàng.

Mặc dù nói hắn đến hoàng cung là để cản trở Tinh Diệu Hoàng, không cho hắn đi giải cứu Khương Thành, nhưng hắn lại là thái độ bức bách.

“Tinh Diệu Hoàng, ma thai chạy trốn, ta và ngươi cùng bắt hắn về được không?”

“Quốc sư, Khương Thành có phải ma thai hay không còn phải chờ kiểm chứng, tùy tiện bắt giữ là không hợp lý.”

“Lẽ nào ngươi không tin lời tiên tri sao? Hay là nói, ngươi muốn lấy vận mệnh của cả Thiên tộc làm trò đùa?”

Quốc sư chụp mũ cũng chụp từng bộ.

Tinh Diệu Hoàng đè nén cơn tức giận của bản thân, trầm giọng nói: “Trong tương lai, nếu như Khương Thành thật sự biến chất thành ma thai, ta sẽ đích thân giết chết hắn, không cần quốc sư lo lắng.”

Thật ra hắn cũng đang ôm ý định trì hoãn quốc sư.

Theo hắn thấy, giữ quốc sư ở hoàng thành, Khương Thành tự nhiên cũng sẽ bình yên vô sự.

Hiện tại đã qua hai ngày, hẳn là hắn cũng đã tiến vào địa giới của Vương triều khác rồi nhỉ?

“Hừ, chỉ sợ đến lúc đó ngươi làm không được! Ngươi cho rằng ma thai có thể dễ dàng bị tiêu diệt như vậy sao?”

Khi đối mặt với mấy vị thân vương và một đám cao thủ cung đình, thái độ của quốc sư hùng hổ doạ người.

“Ma thai chạy trốn khỏi hoàng cung, các ngươi dung túng bao che, khó thoát khỏi trách nhiệm!”

Sắc mặt của Tinh Diệu Hoàng cũng trầm xuống: “Quốc sư, xin ngươi chú ý từ ngữ, Khương Thành cũng không phải tội phạm quan trọng, đừng nói đến dung túng bao che gì.”

“Hắn muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, không liên quan đến chúng ta!”

“Thêm một người cũng không liên quan đến các ngươi!”

Đôi lông mày của quốc sư hơi nhíu lại, ngay sau đó hoàn toàn giãn ra.

Bởi vì hắn cảm nhận được đám người Sắt âm đã trở lại hoàng thành.

“Nếu đã không liên quan gì đến các ngươi, vậy hiện tại hắn chết cũng không liên quan gì đến các ngươi!”

Hai mắt của Tinh Diệu Hoàng hơi nheo lại, lời này là có ý gì?

Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn rất bình tĩnh.

“Khương Thành đang sống rất tốt, sao có thể chết được?”

“Tinh Diệu Hoàng, ngươi và ta cũng không cần đoán này đoán nọ, ta biết ngươi sợ ta ra tay cho nên cố ý giữ ta lại.”

Quốc sư từ từ đứng dậy, đi tới cửa điện.

Hắn thong thả nhìn ba bóng người ngoài điện đang nhanh chóng đến gần, vui mừng mãn nguyện.

“Nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng các ngươi vẫn là trăm tinh tế một sơ suất.”

“Ngươi nói gì?”

Tinh Diệu Hoàng và một đám thân vương vội vàng đứng lên.

Ngay sau đó, bọn họ lập tức nhìn thấy đám ba người Sắt âm bay vào trong điện.

“Các ngươi…”

“Ha ha ha ha ha!”

Quốc sư dùng một trận cười lớn cắt ngang nghi vấn của hắn.

Hắn cười lớn đến mức bộ râu trắng run rẩy dữ dội, lộ ra vẻ đắc ý nồng đậm.

Sau đó mang theo vẻ đồng cảm quay đầu lại nhìn Tinh Diệu Hoàng.

“Thật đáng tiếc, ngươi xem nhẹ các nàng rồi.”

Sắc mặt của Tinh Diệu Hoàng và một đám thân vương thay đổi đột ngột.

“Ý của ngươi là, ngươi âm thầm phái bọn họ ra tay sao?”

“Không sai.”

Quốc sư vuốt bộ râu trắng như tuyết, thong thả nói: “Nếu các ngươi đã không muốn ra tay, vậy thì để ta ra tay thay là được rồi.”

“Vì sự an nguy của Vương triều Tinh U, vì vận mệnh của toàn bộ Thiên tộc, nguyên sĩ bọn ta sẵn lòng bỏ ra một phần sức lực.”

Hắn cố ý trêu chọc hỏi: “Giết chết ma thai là chuyện tốt mang lại lợi ích cho toàn bộ Thiên giới, ta nghĩ các ngươi hẳn là cũng rất vui vẻ khi nhìn thấy, đúng chứ?”

“Chuyện tốt như vậy, thậm chí đáng để cả thành ăn mừng mười ngày mười đêm!”

“Ngươi!”

Nghe nói Khương Thành đã bị giết, thân hình cao lớn của Tinh Diệu Hoàng hơi nhoáng lên.

Thành thật mà nói, Khương Thành cũng chưa lập được đại công gì cho Vương triều Tinh U, cũng không có tình cảm đặc biệt gì với hoàng đế là hắn.

Nhưng Tinh Diệu Hoàng vẫn rất luyến tiếc cái chết của hắn.

Trong nghi thức hoán linh, Khương Thành bày ra thiên phú linh ý vượt qua hắn.

Trong mắt Tinh Diệu Hoàng, thành tựu trong tương lai của tiểu tử này rất có thể sẽ vượt qua chính mình.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian để hắn trưởng thành, vậy thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ trở thành trụ cột của Vương triều Tinh U.

Mấy năm nay, dưới sự nâng đỡ của Thiên Đạo, Tiên tộc càng ngày càng cường đại, vận mệnh của Thiên tộc càng thêm bấp bênh.

Hắn chỉ có thể cố gắng hết sức nắm bắt tất cả hy vọng để lật ngược thế cờ, chỉ có như vậy mới có thể viết lại vận mệnh của Thiên tộc.

Khương Thành là hy vọng lớn nhất trong lòng hắn.

Vì thế, hắn mới luôn không chịu giết chết Khương Thành, nhất định phải bảo vệ hắn.

Thậm chí còn tặng hắn Toái Linh Phiến cao giai, tạo ấn tượng tốt, duy trì hy vọng lật ngược thế cờ này.

Nhưng hiện tại, cuối cùng thì hy vọng này cũng bị quốc sư bóp chết sao?

Điều này khiến hắn cảm thấy trống rỗng trong lòng.

Vài vị thân vương và cao thủ cung đình phía sau hắn đã bùng nổ.

“Cái gì?”

“Chủ bệ hạ của ta cũng không có tuyên bố hắn có tội, thế mà các ngươi lại tự hành động theo ý mình, giết chết hắn?”

“Thật là quá đáng, đám nguyên sĩ các ngươi quá điên cuồng ngang ngược…”

“Đủ rồi.”

Quốc sư lạnh lùng cười cắt ngang lời bọn họ.

“Khương Thành là ma thai, không cần bệ hạ của các ngươi tuyên bố tội ác, hắn cũng đã tội ác tày trời rồi!”

Sau đó, hắn xoay người nhìn về phía Sắt m.

“Thi thể Khương Thành đâu? Lấy ra cho bọn họ xem, để cho bọn họ chết phần tâm này!”

Ba người từ khi vào trong điện đã không nói lời nào, biểu cảm vô cùng lúng túng.

Cho dù ngươi muốn chế giễu đối thủ, dù sao cũng phải trao đổi với bọn ta trước chứ.

Đối mặt với yêu cầu của quốc sư, ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng vẫn là nữ tử cao gầy kia đứng ra.

Nàng mấp máy môi, thấp giọng nói: "Hy Mộc và Ngạn Đốc đều đã bị giết chết rồi, Khương Thành không biết tung tích, hành động của bọn ta đã thất bại."

"Cái gì?"

"Cái gì!"

Tinh Diệu Hoàng và quốc sư gần như kêu lên cùng một lúc.

Chẳng qua là Tinh Diệu Hoàng là vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, còn quốc sư là sợ hãi.

"Ngươi nói gì?"

Quốc sư vốn còn đang tươi cười đến mức xuân phong đắc ý lập tức trở nên u ám.

"Hy Mộc và Ngạc Đốc đều bị giết chết rồi?"

"Bị ai giết?"

"Sao có thể như vậy?"

Dĩ nhiên hắn mất đi vẻ trấn định, dù sao thì cái chết của hai nguyên sĩ thật sự quá lớn.

Thế cho nên giọng điệu của hắn trở nên vô cùng dồn dập và kịch liệt.

"Năm người các ngươi cùng hợp lực cũng không thể giết được một mình hắn?"

"Nếu như hắn đã có thể giết chết Hy Mộc và Ngạn Đốc, thế thì tại sao ba người các ngươi không bị thương?"

Nghe tiếng gầm thét của hắn, Tinh Diệu Hoàng, mấy vị thân vương và một đám cao thủ cung đình, toàn bộ đều bị khiếp sợ đến khó có thể tin.

Để giết chết Khương Thành, thế mà bọn họ phái đi năm cao thủ hàng đầu?

Đây quả thực là đội hình muốn xuất chinh đánh trận lớn mà!

Nhưng mạnh tay như vậy, giết một Thiên giai ngũ trọng, thế mà còn thất bại hết lần này tới lần khác?

Chương 1879: Ngươi cũng là người bên đó nhỉ

Sắt âm cũng không biết hai người kia chết như thế nào, bởi vì lúc hai người đó chiến đấu với Khương Thành, nàng vẫn đang tìm kiếm không mục tiêu ở các hướng khác.

Nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có thể thành thật báo cáo quá trình phát hiện thi thể của mình.

“Bọn ta chia làm năm hướng để tìm kiếm.”

“Hẹn sau khi ai phát hiện ra tung tích của ma thai thì lập tức gọi bốn người khác.”

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, hẳn là bọn họ lần lượt gặp phải ma thai, nhưng không biết vì sao lúc ấy bọn họ lại không gọi bọn ta.”

“Khinh địch rồi!”

Khuôn mặt già nua của quốc sư đen như đáy nồi, mang theo sự tức giận nồng đậm.

Vừa giận Khương Thành giết người của mình, cũng giận người của mình quá khinh suất.

Thậm chí hắn còn phớt lờ đám người Tinh Diệu Hoàng ở đây, tóm ba người Sắt âm còn lại điên cuồng chửi mắng.

“Trước khi lên đường ta đặc biệt dặn đi dặn lại, dù có như thế nào cũng không được khinh địch, phải sử dụng tất cả sức lực!”

“Các ngươi đã làm thế nào?”

Sắt âm rất uất ức.

Người khinh địch là hai người kia, cũng không phải ta.

Nếu ta gặp Khương Thành, ta chắc chắn…

Nàng cẩn thận suy nghĩ lại, thật đúng là không thể đảm bảo rằng bản thân cũng sẽ làm như vậy.

Dù sao đường đường là Thiên giai thập trọng, nếu đụng phải một Thiên giai ngũ trọng, ai lại đi gọi viện binh chứ?

Cho dù có gọi, phỏng chừng cũng không thể đợi viện binh đến thì đã khai chiến rồi.

Mà một đám vương gia đối diện với Tinh Diệu Hoàng và Tông Phiêu Vương, lúc này trong đầu đều là dấu chấm than.

Hy Mộc và Ngạn Đốc, bọn họ ai cũng biết.

Hy Mộc Thiên giai thập trọng, Ngạn Đốc Thiên giai cửu trọng.

Khi một cao thủ cấp bậc này đuổi giết Khương Thành, thế mà lại bị giết ngược lại?

Đừng nói đến việc khinh địch gì, kém nhiều cảnh giới như vậy, lẽ nào không phải là gặp mặt một suy nghĩ trong đầu thì có thể dễ dàng hạ gục đối thủ sao?

Cho dù có khinh địch như thế nào cũng không đến mức lật ngược tình thế chứ!

“Cái này cũng quá không đáng tin rồi đúng không?”

Tông Phiêu Vương há miệng, vẻ không thể tin được tràn đầy trên mặt.

Hắn không thể tưởng tượng được, tiểu tử vô lại đã sống ở vương phủ của mình ba tháng trước đó thế mà lại có thể giết chết nguyên sĩ có sức mạnh không thua gì mình.

Trước kia chiến lực Thu Vũ Tuyền dùng để giết chết Khung Cư Đạo Thần đã làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại mới nhận ra, hoá ra còn một người khác mạnh hơn!

Mạnh đến mức khiến người ta run rẩy!

Thế mà trước đây bọn họ lại xem hắn là hàng khuyến mãi…

“Là ngoại tộc, hắn là cảnh giới của Khương Thành tương đương với Đạo Thánh ở phía đối diện.”

“Nhưng nếu muốn giết chết Hy Mộc một cách gọn gàng dứt khoát, ít nhất cần phải có sức mạnh của Thiên giai thập nhất trọng, đúng không? Vậy thì tương đương với Đạo Thần trung cấp ở phía đối diện.”

Nếu như Khương Thành có mặt ở đây, phỏng chừng sẽ rất buồn bực.

Hoá ra Đạo Thần còn phân biệt sơ cấp và trung cấp sao?

Lúc ở kỷ nguyên thứ ba, bởi vì Đạo Thần quá ít nên hoàn toàn không có phân chia tỉ mỉ như vậy.

Cái gọi là Đạo Thần trung cấp là đã nhận được sự thừa nhận nhiều hơn của Thiên Đạo, đạo hải đã hình thành một chu kỳ sinh mệnh, xét về sức mạnh cũng không thua kém gì Nguyên Tổ.

“Sức mạnh như thế gần như thần thông, sao lại có thể dễ dàng ngã xuống như vậy?”

“Hai người đó thật sự là do hắn giết chết sao?”

“Lẽ nào hắn che giấu sức mạnh?”

Trong đám người, chỉ có Quân Vương và Thu Vũ Tuyền mới có thể hiểu được.

Dù sao trước đây cũng đã quen nhìn Khương Thành tạo nên kỳ tích.

Mà Thu Vũ Tuyền xem Khương Thành là mục tiêu khó đối phó nhất trên thế gian.

Nhưng những người khác không có giác ngộ này.

Lúc này, cuối cùng thì quốc sư cũng tỉnh táo lại.

“Tinh Diệu Hoàng!”

Hắn lạnh lùng nhìn đối phương, giọng nói chen ra từng chút một: “Mức độ hung hiểm tà ác của ma thai, hiện tại ngươi đã nhận thức được rồi chứ?”

“Nếu không phải các ngươi bao che dung túng, cố ý để hắn đi, sao có thể xảy ra tai họa nặng nề như vậy…”

Hắn còn chưa kịp nói xong thì đã bị Tinh Diệu Hoàng cắt ngang.

“Đủ rồi!”

Lúc này, sắc mặt của vị đế hoàng này cũng rất khó coi.

“Nếu không có ngươi, Vương triều Tinh U của ta hiện tại có thể đã có thêm một Thiên giai thập nhất trọng có sức chiến đấu mạnh mẽ rồi!”

Biết được việc Khương Thành mạnh đến như vậy, hiện tại hắn vừa hối hận vừa tức giận.

Thậm chí còn mất đi sự tôn trọng bề ngoài với quốc sư.

“Vốn dĩ Khương Thành sống ở chỗ chúng ta rất tốt, hắn cũng không hề có lòng thù địch với chúng ta!”

“Đáng lẽ hắn phải xuất hiện trên chiến trường chống lại Tiên tộc!”

“Người chết trong tay hắn vốn nên là những tiên nhân đê tiện kia!”

Hắn giận dữ trừng mắt nhìn quốc sư, giống như muốn giết người vậy.

“Kết quả ngươi lại cứ muốn nhảy ra nói lời tiên tri gì đó, ma thai gì đó hết lần này đến lần khác! Cứ muốn ép hắn đi!”

“Hai người kia bị giết đều là ngươi gieo gió gặt bão!”

“Bây giờ ngươi hài lòng rồi chứ?”

Đây là một cảnh tượng hiếm hoi với tất cả mọi người có mặt ở đây.

Trong số các đế hoàng của tam đại vương triều, từ xưa đến nay Tinh Diệu Hoàng vẫn luôn là người kìm nén sự tức giận tốt nhất, rất nhiều người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hắn nổi giận trước mặt mọi người.

Thế cho nên quốc sư cũng bị mắng đến mông muội.

Mãi đến khi Tinh Diệu Hoàng rời khỏi đại điện, vài phút sau hắn mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Sau đó lập tức hạ lệnh cho đám vương gia kia.

“Nhất định phải dốc hết toàn lực giết chết hắn!”

“Cho dù hắn có chạy đến chân trời góc biển, cũng không thể buông tha, người này thật sự là ma thai…”

Tông Phiêu Vương và mấy vị vương gia khác nghe vậy, lòng đã hiểu lòng buông tay.

“Cái này, chỉ sợ bọn ta có lòng nhưng không có sức.”

“Thời gian hai ngày cũng đủ để hắn chạy trốn đến các vương triều khác, thậm chí là địa giới Tiên tộc.”

“Quốc sư ngươi cũng hiểu rõ, nếu bọn ta đi sâu vào những địa giới đó, chỉ có thể gây ra tranh chấp lớn hơn, cho nên thật sự không phải bọn ta không muốn giết chết ma thai, mà là thật sự lực bất tòng tâm…”

“Ngươi, các ngươi!”

Quốc sư tức giận đến mức ngón tay run rẩy, nhưng cuối cùng chỉ có thể hậm hực rời đi.

Chuyện này, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hai nguyên sĩ đã chết, đó là chuyện lớn, mặt mũi chắc chắn phải tìm về.

Chỉ là hiện tại, cho dù là Tinh Diệu Hoàng hay là hắn đều không có ý định công khai chiến tích của Khương Thành ra bên ngoài.

Tinh Diệu Hoàng lo lắng con dân của Vương triều Tinh U sẽ vì chuyện này mà xem Khương Thành là kẻ thù.

Mà quốc sư thì lo lắng uy danh của các nguyên sĩ bị thiệt hại.

“Cho dù hắn chạy trốn đến vương triều khác, ta cũng sẽ không buông tha cho ma thai này!”

Khác với tam đại vương triều của Nhật Nguyệt Tinh, mặc dù những nguyên sĩ này cũng chia làm ba nhánh, nhưng nội bộ lại thống nhất.

Hắn hoàn toàn có thể thông qua hai vị quốc sư khác can thiệp vào hai đại vương triều kia.

“Cho dù ngươi trốn đến nơi nào, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Ngay khi hắn rời khỏi hoàng thành chưa được bao lâu, một vị khách không mời bỗng nhiên lặng lẽ đuổi theo.

“Ngọc Hoàn Vương?”

Quốc sư dùng ánh mắt không thiện nhìn hắn: “Nếu ngươi muốn giải thích cho Tinh Diệu Hoàng, bào chữa cho ma thai kia, thế thì ngươi không cần phải nói gì cả!”

Quân Vương hóa thân thành Ngọc Hoàn Vương mỉm cười.

“Các hạ hiểu lầm rồi, ta và Khương Thành không đội trời chung, sao có thể bào chữa cho hắn được chứ?”

“Không đội trời chung?”

Sắc mặt của quốc sư và đám người Sắt âm phía sau đều là vẻ nghi ngờ.

Theo những gì bọn họ biết, những người mà Khương Thành đắc tội ở hoàng thành cũng chỉ là Tông Phiêu Vương phủ và một ít đệ tử trong hoàng cung.

Đó chỉ có thể xem như là tiểu đánh tiểu nháo của thế hệ trẻ, cũng không tính là hận thù gì.

Về phần Ngọc Hoàn Vương, đáng lẽ hắn không hề liên quan đến Khương Thành, đúng không?

“Ngươi muốn nói cái gì?”

Hắn hơi nghi ngờ, có phải Ngọc Hoàn Vương đang cố tình lừa gạt mình để giành được lòng tin của mình hay không.

“Người sáng tỏ không nói lời mờ ám.”

Quân Vương chẳng những phóng ra linh ý cảm nhận xung quanh, còn cố tình chọn phương thức ‘truyền tin nói chuyện riêng’.

Bởi vì cuộc nói chuyện kế tiếp, ngay cả những nguyên sĩ khác cũng không thể nghe.

“Quốc sư, ngươi cũng là người đến từ bên kia, đúng không?”

Bên kia?

Nhìn biểu cảm vi diệu ta đã nhìn thấu ngươi từ lâu của hắn, đôi mắt của quốc sư dần dần híp lại.

“Bên kia cái gì?”

Hắn hoàn toàn không hiểu.

Chương 1880: Đồng bọn định mệnh

Quân Vương hoàn toàn không biết bản thân đã đoán sai.

Thật ra vị quốc sư này không phải là người xuyên qua từ kỷ nguyên thứ ba.

Hắn thật sự là nguyên sĩ Thiên tộc bản địa.

Sở dĩ hắn có lòng thù địch lớn như vậy với Khương Thành, thái độ thẳng thắn sau đó là bởi vì hắn thật sự tiên đoán được ma thai.

Hắn thật sự là vì sự an nguy của cả Thiên tộc.

Chứ không phải là vì ân oán cá nhân, trước đây hắn cũng không có thù hận gì với Khương Thành.

Đáng tiếc là, Quân Vương không biết.

Lão già này còn tự cho mình là rất thông minh.

Rõ ràng là quốc sư cũng nói không biết rồi, hắn còn tưởng rằng người ta có ý thức giữ bí mật mạnh mẽ, cố tình giấu giiếm.

Vì vậy, hắn trực tiếp mở chỗ trống nói thẳng ra.

“Các hạ tốt hơn hết là đừng giả vờ nữa, ngươi hận Khương Thành như vậy, ta biết nguyên nhân.”

“Ngươi hoặc là đến từ Thiên Cung, hoặc là đến từ những môn phái ở Khiếu Mang vực từng là kẻ thù với Khương Thành, đúng không?”

“Chúng ta đều đến từ nơi đó, đều có thù oán với tiểu tử đó, trong chuyện giết chết hắn đều có cùng mục tiêu.”

“Huống hồ giết chết hắn cũng xem như là loại trừ một đối thủ cạnh tranh lớn, ngươi nói có đúng hay không?”

Quốc sư trực tiếp chết lặng trước những gì hắn nói.

Những tin tức mà Quân Vương tiết lộ, trong phút chốc hắn hoàn toàn không tiêu hóa được.

Nhưng hắn đã nhận được rất nhiều thông tin.

Khương Thành và Thu Vũ Tuyền đều đến từ một thế giới khác, lúc trước Thành ca trực tiếp công khai với Tinh Diệu Hoàng, hắn có biết.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, thế mà 'Ngọc Hoàn Vương' trước mặt cũng đến từ thế giới đó.

Hắn nói một cách kỳ quái: "Khó trách ngươi xem trọng Thu Vũ Tuyền đến như vậy!"

"Ha ha, đó là đương nhiên."

Quân Vương mỉm cười, sau đó tò mò hỏi: "Rốt cuộc các hạ đến từ môn phái đó, hay là đến từ Thiên Cung?"

Quốc sư cũng không biết Thiên Cung là cái gì.

Vì thế hắn lắc đầu, cố tình nói suông.

"Ta không phải người của Thiên Cung, mà là người của môn phái nào đó, không tiện tiết lộ chi tiết."

Sau đó, hắn bình tĩnh hỏi: "Còn những người khác thì sao? Bọn họ cũng ở Vương triều Tinh U sao?"

Hiện tại hắn đang nghi ngờ liệu Tinh Diệu Hoàng và những thân vương khác có phải cũng đến từ thế giới đó hay không.

Nếu không thì tại sao bọn họ lại bảo vệ Khương Thành như vậy?

Quân Vương bật cười: "Không không không, dựa theo quan sát trong khoảng thời gian này của ta, ngoại trừ Khương Thành và Thu Vũ Tuyền trong hoàng thành, hẳn là cũng chỉ có ta đến từ bên đó."

"Đương nhiên, cũng không loại trừ sau khi có người tới đây có sức mạnh cảnh giới quá thấp, ẩn nấp quá sâu, tạm thời không bị phát hiện."

Hắn nhún vai bất lực.

“Thế giới này quá rộng lớn, trăm ngàn người tới đây, chỉ là một phần cực ít.”

“Ta đoán bên Tiên tộc ở phía đối diện hẳn là chiếm đại đa số, dù sao thì bên Thiên tộc này cũng không có mấy người.”

“Đúng rồi, bên ngươi như thế nào, có tìm được người nào khác đến không?”

Quốc sư suýt nữa đã bị hắn làm cho sợ ngây người.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng bản thân thuận miệng hai câu thì đã moi ra được nhiều tình báo đáng sợ như vậy.

Một thế giới khác, thế mà có trăm ngàn người đi tới Thiên giới?

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Dị giới xâm lược sao?

Hơn nữa, bất tri bất giác đã thâm nhập đến cấp bậc thân vương rồi.

Đây là chuyện kinh khủng đến mức nào?

Nếu không phải cảnh giới ‘Ngọc Hoàn Vương’ của Quân Vương sở hữu quá cao, hắn đã muốn bắt giữ ngay tại chỗ, sau đó thi triển bí pháp tìm kiếm trí nhớ của hắn.

“Bên ta tạm thời không phát hiện gì.”

Quốc sư tiếp tục hỏi một cách không rõ ràng: “Đúng rồi, mục tiêu của ngươi được hoàn thành như thế nào rồi?”

Hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc trăm ngàn người đó có âm mưu gì, cái gọi là ‘mục tiêu’ cũng chỉ là vì nói chuyện.

“Không có đầu mối.”

Trong mắt Quân Vương, quốc sư này cũng là đối thủ cạnh tranh thần vị.

Hắn không muốn nói nhiều về vấn đề này.

“Chúng ta vẫn nên thương lượng làm thế nào để hợp tác đối phó Khương Thành đi, tiểu tử đó yêu nghiệt như thế nào ngươi cũng biết rồi đấy, năm đó chúng ta đã bị hại sâu sắc…”

Quốc sư còn muốn moi thêm một chút tình báo.

Nhưng sau đó cho dù hắn có nói thế nào, Quân Vương cũng không tiết lộ thêm thông tin.

Bởi vì ngay cả việc bản thân quốc sư đến từ môn phái nào, bản thể là ai hắn cũng không nói.

Nếu như ngươi đã không ngay thật như vậy, vậy thì ta cũng phải giữ lại một chút.

Quốc sư âm thầm suy nghĩ một chút, nếu muốn biết 'âm mưu' của trăm ngàn người đó, nhất định phải giữ lại tuyến Quân Vương, tiếp tục lá mặt lá trái với hắn.

Hơn nữa, có người này làm đồng minh, việc khống chế Vương triều Tinh U và đối phó với Khương Thành quả thực rất thuận lợi.

"Có thể, vậy chúng ta hợp tác đi."

Nghe được lời này của hắn, Quân Vương hài lòng nở nụ cười.

"Hợp tác vui vẻ!"

Vào lúc bọn họ bên này đang thương lượng về các vấn đề hợp tác tiếp theo, Khương Thành đã chính thức đi vào địa giới Vương triều Nhật Diệu.

Nơi này không khác biệt bao nhiêu so với Vương triều Tinh U.

Tam đại vương triều Nhật, Nguyệt và Tinh, những người sống ở đó đều là người Thiên tộc, thứ bọn họ tu luyện đều là linh ý như nhau.

Sở dĩ chia làm tam đại vương triều, chỉ vì việc vương triều thống nhất vào trước đây mà các cấp cao xảy ra mâu thuẫn.

Hiện tại Thành ca cũng không có kế hoạch rõ ràng nào.

Tranh đoạt thần vị, hắn biết bản thân không có được sự thừa nhận của Thiên Đạo.

Điều duy nhất hắn có thể làm cũng chính là tìm được đệ tử Phi Tiên Môn và người quen trước kia, sau đó thuận tay giúp đỡ bọn họ.

"Không biết những đệ tử đáng yêu của ta hiện tại là thân phận gì."

Hắn cũng có thể đoán được, những người khác sau khi đi tới kỷ nguyên đầu tiên sẽ lựa chọn phương thức gì.

Chắc chắn sẽ ngoan cường che giấu thân phận của bản thân, tuyệt đối không thể bị người ngoài biết được.

“Điều này làm cho ta có thể đi đâu để tìm bọn họ được đây?”

Hắn đang suy nghĩ ở nơi này, không hiểu sao lại cảm thấy trái tim của bản thân hơi ấm áp.

Thế mà viên Tử Tâm Tinh đó lại đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Chỉ có điều nó đang ở bên trong trái tim, không thể nhìn ra từ bên ngoài.

“Đây là tình huống gì vậy?”

Khương Thành xem xét vài lần, phát hiện chút động tĩnh này của Tử Tâm Tinh rất yếu ớt, cũng không ảnh hưởng tiêu cực gì với bản thân.

Chỉ là dù sao thì phần này cũng là trái tim, cho nên không thể cho rằng không có chuyện gì xảy ra.

“Nếu như ngươi thật sự có bản lĩnh thì nổ tung trái tim của ca đi, cho ta một cái sảng khoái.”

“Không có bản lĩnh thì yên tĩnh chút!”

Từ sau khi giết chết Hy Mộc, hắn cảm thấy viên Tử Tâm Tinh này vẫn còn rất hữu ích.

Nếu không có nó, bản thân hoàn toàn không thể chống lại được cao thủ Thiên giai thập trọng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một nữ tử bay ra từ đám mây trắng trước mặt.

Nữ tử này trông khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, da đẹp hơn tuyết, đôi mắt như nước mùa thu, lộ ra màu sắc trong như pha lê.

Tay áo lụa mỏng như cánh ve sầu, bàn tay màu trắng thuần mềm mại như không xương.

Dưới váy khói xanh, cẳng chân thon dài như ẩn như hiện, một đôi chân nhỏ nhắn đạp lên mây trắng, giống như Phi Thiên mà Thành ca đã từng nghe trong truyền thuyết.

Sau khi nhìn thấy Khương Thành, khóe môi hồng nhuận của nàng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười ấm áp và thân thiết.

“Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi.”

Nụ cười đó, vốn dĩ ‘Phi Thiên’ như muốn phá không rời đi, lập tức trở nên có khói lửa.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, ngay cả tâm trạng của Thành ca cũng rạng rỡ hẳn lên.

Mặc dù… hắn hoàn toàn không biết đối phương.

“Ngươi đặc biệt đến tìm ta?”

Hai hàng lông mày của ca không khỏi run rẩy, trêu ghẹo nói: “Đừng nói ngươi cũng là nguyên sĩ đến giết ta nhé? Đối mặt với ngươi, ngắt hoa mạnh tay cũng thấy khó.”

Nữ tử ở phía đối diện mỉm cười dịu dàng.

“Ngươi hiểu lầm rồi, ta đến tìm ngươi, chỉ vì ngươi là đồng bọn định mệnh của ta.”

Chương 1881: Vị trí hướng dẫn định mệnh

Định mệnh?

Ánh mắt Thành ca trở nên kỳ lạ.

“Muội tử, đừng nói là ngươi nghe được sự tích anh dũng của ca, cho nên ngươi đặc biệt đến để thể hiện tình cảm với ta đấy nhé?”

Phong cách này có vẻ không kín đáo lắm nha.

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt thì đã sử dụng thế tấn công lời tâm tình ngứa ngáy.

Thật sự là… không còn cách nào khác với ngươi mà!

‘Phi Thiên muội’ đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó bật cười hì hì.

“Vậy thì ngươi cứ xem như là ta đang thể hiện sự yêu thích với ngươi là được rồi.”

“Ngươi là Khương Thành đúng không, ta biết ngươi.”

Nàng rất thẳng thắn giới thiệu về bản thân.

“Ta tên là Chỉ Dư, hiện tại đang sống ở Vương triều Nhật Diệu. Từ bây giờ, chúng ta sẽ hợp tác cùng nhau!”

Nếu không phải thế giới này không có phong tục bắt tay thì Thành ca cũng đã nghi ngờ nàng sẽ chủ động bắt tay mình, nhân tiện nói một câu xin chỉ giáo nhiều hơn.

Cách cư xử của muội tử này rất phóng khoáng tự nhiên, khiến hắn không cảm thấy có ác cảm gì.

Chẳng qua là, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy?

“Hợp tác thì cũng được thôi, nhưng mà ta hơi không hiểu cho lắm, ngươi tìm tới ta là muốn cùng hợp tác cái gì vậy?”

“Ngươi cần gì phải giả ngu?”

Chỉ Dư mỉm cười: “Chúng ta là cùng một loại người, có sứ mệnh giống nhau, đương nhiên là liên thủ vì sứ mệnh đó.”

Hai hàng lông mày của Khương Thành càng nhíu chặt hơn nữa.

Gì mà có có không không đây?

Sứ mệnh giống nhau gì, cùng một loại người gì?

Đột nhiên trong đầu hắn hiện lên một vầng sáng, hắn chợt hiểu ra.

À, hẳn là nữ nhân này cũng là người đến từ kỷ nguyên thứ ba nhỉ?

Mình là bản thể xuyên qua, hơn nữa còn dùng tên thật, cho nên nàng nhìn thoáng qua thì đã nhận ra.

Thật vậy, nàng và mình đều là người dị giới, xem như là đồng loại.

Hơn nữa đều có sứ mệnh tranh đoạt thần vị.

Lúc này hắn mới chợt hiểu ra: “À à, thì ra là như vậy à!”

Chỉ Dư gật đầu: “Ừm, chúng ta đi lục thánh điện trước, ta đã thông báo cho bốn người khác đến đây hội hợp rồi.”

Nói xong, nàng đạp mây, dẫn đường ở phía trước.

Khương Thành vội vàng đi theo, trong lòng kinh ngạc không thôi.

“Trong thời gian ngắn như vậy, ngươi đã tìm được bốn đồng bọn? Ngươi lợi hại như vậy sao?”

Bản thân là người bản thể, cho nên cũng không có gì kỳ lạ khi được người khác nhận ra.

Lẽ nào vẫn còn người khác cũng trực tiếp dùng bản thể tới đây?

“Thế mà ngươi lại không biết chúng ta đã có năm người rồi?”

Chỉ Dư vừa bay, vừa kinh ngạc quay đầu lại.

“Cũng đúng, ngươi mới tới Thiên giới, có rất nhiều tình huống không hiểu rõ được.”

Thế mà nàng cũng biết Khương Thành đến từ dị giới.

“Chỉ cần sáu người chúng ta liên thủ, vậy thì Thiên giới này sẽ mặc cho chúng ta rong ruổi, cũng không cần cố gắng che giấu, không dám bại lộ thân phận nữa.”

Ồ, cái này?

Khương Thành nghe thấy giọng điệu kích động không che giấu được của nàng, có phần muốn chửi mắng.

Muội tử, giọng điệu này của ngươi rất lớn nha.

Lần này người cạnh tranh đến đây ước chừng có khoảng trăm ngàn, trong đó Đạo Thần và Nguyên Tổ cộng lại không dưới trăm người thì phải?

Hơn nữa, Thiên giới còn có nhiều cường giả hơn nữa.

Chỉ có sáu người liên thủ mà đã muốn thiên hạ vô địch?

Có phải ngươi hơi quá tự tin rồi không?

Chẳng lẽ ngươi biết ca là nhân vật chính, có được ca là có được thiên hạ?

Dọc theo đường đi, hắn mang theo những suy nghĩ không thể giải thích được này, cuối cùng đi theo muội tử này bay đến đỉnh mây.

Giữa những tầng mây, Chỉ Dư bay vào một đám mây xám không có gì khác thường.

Khương Thành đi theo vào trong, không gian phía trước dần dần trở nên hỗn loạn.

Giữa quanh co khúc khuỷu, hai người không biết đã đi qua bao nhiêu rào cản, cuối cùng phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tòa cung điện cổ kính màu đen trắng đan xen.

Đại điện hùng vĩ còn lớn hơn nhiều so với đám mây xám lúc trước, nhưng lúc này đứng trơ trọi ở trung tâm đám mây, lại không có vẻ cao ngất.

Đi vào trong điện, bày trí bên trong rất đơn giản, chỉ có sáu bồ đoàn.

Hơn nữa, vị trí đặt cũng rất kỳ lạ.

Ở mỗi bên trái phải đều có hai cái, một cái ở trên cùng và một cái ở trung tâm.

Sau khi Chỉ Dư đi vào thì chọn bồ đoàn bên trái ngồi xuống.

Khương Thành nhìn trái nhìn phải một phen, sau đó việc đáng làm thì phải làm, ngồi xuống cái trên cùng nhất.

Chỉ Dư vội vàng ngăn cản.

“Đó không phải là vị trí của ngươi.”

“Hả?”

Thành ca hơi không vui.

“Tình huống gì đây, lẽ nào không phải các ngươi mời ta đến làm lão đại sao?”

Chỉ Dư mỉm cười: “Thân phận của sáu người chúng ta là bình đẳng, sao có thể có lão đại gì chứ?”

“Mỗi một người nhất định phải dựa theo chỉ dẫn, ngồi ở vị trí định mệnh của bản thân.”

“Ta là tay phải, cho nên ngồi ở chỗ này.”

Ngón tay xanh tươi của nàng chỉ vào bồ đoàn ở giữa.

“Nơi đó mới là vị trí của ngươi.”

Cái này…

Vị trí cũng đã chuẩn bị tốt cho ta trước rồi sao?

Các ngươi có đầu tư như vậy sao?

Thành ca vừa nhìn thấy bồ đoàn này được đặt ở trung tâm, hơi có suy nghĩ bản thân là nhân vật cốt lõi, thế là miễn cưỡng đồng ý.

Sau đó hắn mới tò mò hỏi: “Tại sao ngươi là tay phải?”

Hắn hơi khó hiểu khi một muội tử xinh đẹp như vậy lại lấy biệt danh như vậy.

Chỉ Dư nhìn hắn một cách kỳ quái: “Không có tại sao hết, tất cả đều là định mệnh.”

“Hiện tại chúng ta kiên nhẫn chờ đợi bốn người đồng bọn khác tới đây là được rồi.”

“À.”

Khương Thành lại nhớ tới một chuyện.

“Đúng rồi, bên ta vẫn còn một người đồng bọn, có muốn cũng gọi nàng đến không?”

Hắn nghĩ rằng nếu như các ngươi đã muốn triệu tập trợ thủ, vậy không bằng gọi thêm một người nữa là được rồi.

“Vẫn còn đồng bọn?”

Lông mi vốn đã khép lại của Chỉ Dư từ từ nâng lên, mang theo sự kinh ngạc vô cùng.

“Đúng vậy, vẫn còn Thu Vũ Tuyền, nàng ấy cũng giống như ta, cũng đến từ bên kia.”

Trên mặt Chỉ Dư hiện lên một tia bất lực.

“Nàng không phải là đồng bọn của chúng ta, sáu người chúng ta cũng đã đủ rồi.”

Như vậy sao?

Khương Thành mơ hồ cảm thấy việc này có điều gì đó không đúng lắm.

Cái gì gọi là sáu người cũng đã đủ rồi?

Điều này hình như không giống với suy đoán ban đầu của mình.

Cuối cùng hắn cũng không nhịn được hỏi câu hỏi mấu chốt: “Muội tử, ngươi là người đến từ kỷ nguyên thứ ba sao?”

“Kỷ nguyên thứ ba gì cơ?”

Nhìn ánh mắt hoàn toàn không biết gì của nàng, Khương Thành dở khóc dở cười.

Làm nửa ngày, chính mình đã hiểu lầm toàn bộ rồi.

“Cho nên, ngươi là người bản địa ở Thiên giới? Không phải là người xuyên không như bọn ta?”

“Người xuyên không?”

Chỉ Dư lắc đầu: “Đương nhiên ta không phải, chuyện này rất quan trọng sao?”

Khương Thành bất lực đứng lên.

“Nếu ngươi không phải, thế thì tại sao lại nói ta là đồng bọn định mệnh?”

“Hoá ra ngươi vẫn chưa biết gì cả.”

Chỉ Dư không đứng dậy, nàng chỉ chậm rãi vén ống tay áo lụa mỏng rộng rãi của cánh tay phải lên, lộ ra cổ tay trắng như ngọc.

Còn chưa đợi Thành ca đặt câu hỏi, cổ tay phải của nàng đã dần dần sáng lên ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

Trong ánh sáng đó, Khương Thành nhìn thấy được ảo ảnh của một cánh tay phải.

Cánh tay đó chắc chắn không phải là tay của Chỉ Dư, bởi vì trông nó cường tráng thô to, kiểu tay có thể nắm nhật nguyệt.

Cùng lúc đó, Tử Tâm Tinh bên trong trái tim Khương Thành cũng hơi rung động.

Hắn lại cảm thấy sự ấm áp của trái tim một lần nữa.

Ánh sáng màu tím xuyên qua trái tim, tỏa ra từng luồng ánh sáng lấp lánh, như đang phản ứng lại với tay phải của đối phương.

Cuối cùng hắn cũng biết ‘định mệnh’ Chỉ Dư nói là có ý gì.

Bởi vì lúc này, trong lòng hắn cảm thấy một sự gần gũi không thể giải thích được với Chỉ Dư.

Cảm giác đó đến không hề có lý, cứ như thể nàng là người thân đã thất lạc từ lâu của bản thân.

Chương 1882: Hợp thể

"Đồng loại mà ngươi nói, là đều có lực thiên địa này?"

Khương Thành chỉ vào vị trí trái tim mình, đột nhiên hắn cảm thấy không được thơm lắm.

"Thì ra thứ này không phải là thứ độc nhất vô nhị à."

Nhìn sáu bồ đoàn trong sân, có nghĩa là trên thế giới này tổng cộng có sáu người có được lực thiên địa đặc biệt.

Điều này làm cho hắn cảm thấy sự lợi hại của bản thân đã giảm xuống một cách nghiêm trọng.

Chỉ Dư hiển nhiên vẫn không biết bản tính sặc sỡ của hắn.

Nàng thu hồi lực lượng đó, ảo ảnh của cánh tay dần dần biến mất.

"Di cốt thiên thần tổng cộng có sáu phần, nếu có được một phần trong đó thì có thể có được lực thiên địa đặc biệt."

"Vị trí ngươi nhận được là trái tim của thần, cũng là phần cuối cùng."

"Sau khi gom đủ sáu phần này, chúng ta có thể lập tức dung hợp."

"Chờ một chút, chờ một chút…"

Thành ca nghe thấy thế thì nhíu mày: "Có thể cho ta suy nghĩ một chút không?"

"Di cốt thiên thần là cái gì?"

Chỉ Dư cũng nhìn ra được hắn không hiểu gì cả.

"Thiên thần là sinh linh đầu tiên của Thiên giới, sức mạnh của hắn vượt qua cả Thiên Đạo."

“Mà hắn cũng là thủy tổ của Thiên tộc bọn ta, hắn đã điểm hóa nhóm người Thiên tộc đầu tiên tu luyện linh ý, và những người đó về sau được gọi là nguyên sĩ.”

“Nhưng sau đó, những nguyên sĩ đó đã phản bội, thế mà lại cấu kết với Thiên Đạo, cùng nhau mưu hại hắn.”

“Thiên thần bị giết, cơ thể chia năm xẻ bảy, tổng cộng chia làm sáu bộ phận.”

“Lần lượt là hai tay, hai chân, trái tim và đầu, sáu bộ phận này được cất giấu ở những vị trí khác nhau ở Thiên giới.”

“Người xưa tương truyền, thiên thần không thể bị hủy diệt hoàn toàn, sáu bộ phận sẽ dần dần hồi phục sức mạnh.”

“Nhưng dưới sự can thiệp của Thiên Đạo, bọn họ không thể tự mình tổ hợp lại với nhau. Chỉ có thể mượn vật dẫn của người khác mới có thể dung hợp lần nữa.”

“Mà một khi sáu bộ phận được kết hợp lại với nhau thì sẽ tái hiện lại thần uy của thiên thần ngày xưa!”

“Trước khi năm người bọn ta ở đây, đã lần lượt nhận được năm bộ phận khác, vẫn luôn chờ trái tim của thần cuối cùng trở về vị trí.”

À, cái này…

Nghe xong tất cả, khuôn mặt của Khương Thành đã trở nên đờ đẫn.

Khoa học phổ thông của Chỉ Dư rất đơn giản, hắn nghe hiểu hết, chỉ là bị chấn động mạnh mà thôi.

Sinh linh đầu tiên của kỷ nguyên đầu tiên, hơn nữa còn bị chia năm xẻ bảy?

Đây có phải là tiết tấu của bàn cổ đại thần không?

Hồi sinh thiên thần viễn cổ, đây là kịch bản gì?

Hiện tại rốt cuộc hắn cũng hiểu được, vì sao quốc sư của Tinh U và nguyên sĩ rõ ràng không quen biết, nhưng bọn họ lại đang kìm nén lòng hăng hái muốn giết chết mình.

Năm đó nguyên sĩ giết chết thiên thần, đương nhiên sợ bị trả thù rồi.

Phàm là nhìn thấy bất kỳ mầm mống nào về sự sống lại của thiên thần, không phải sẽ nhanh chóng dập tắt sao?

“Vì vậy, người tìm đến ta, chỉ là để hợp thể với ta sao?”

Chỉ Dư nhẹ nhàng gật đầu.

“Chỉ cần lục thánh chúng ta hợp thể, uy nghiêm của thiên thần xuất hiện lại trên thế gian, Tiên tộc đó rất dễ dàng san bằng!”

Trong đôi mắt trong như pha lê của nàng mang theo sự phấn khích không che giấu được.

“Khi đó, số phận bấp bênh của Thiên tộc chúng ta sẽ được cải thiện, chúng ta sẽ là anh hùng cứu vớt Thiên tộc.”

Thành ca nhìn nàng một cách kỳ lạ, thầm nghĩ không ngờ trong lòng ngươi còn cất giấu một giấc mộng anh hùng.

“Giấc mơ rất đẹp, nhưng ta có một câu hỏi muốn hỏi.”

“Sau khi hợp thể thành công, chúng ta có thể nhận được lợi ích gì?”

Chỉ Dư há khuôn miệng nhỏ nhắn, như thể không ngờ rằng hắn lại có thể nói về lợi ích trong sự nghiệp cao quý vĩ đại như vậy.

Đến nỗi trong một chốc không biết nên trả lời hắn như thế nào.

Cẩn thận nghĩ lại cũng đúng, Khương Thành cũng không phải người Thiên tộc.

Hắn sẽ không đồng cảm với số phận của Thiên tộc.

Hiện tại hắn hơi nghiêng về phía Thiên tộc chỉ là bởi vì Tinh Diệu Hoàng và Tông Phiêu Vương đối đãi với hắn quả thật cũng không tệ lắm.

“Hơn nữa, một khi thiên thần sống lại, ý thức của hắn thức tỉnh, ý thức của chúng ta biến mất, chẳng phải là sẽ trở thành một phần của thân thể hắn.”

“Như thế và chết thì có gì khác nhau?”

Chỉ Dư cười lắc đầu: “Ngươi hiểu lầm rồi, hợp thể chỉ là tái hiện lại uy lực của thiên thần, thiên thần ngày xưa cũng sẽ không sống lại.”

“Chờ cho đến khi Tiên tộc bị huỷ diệt trong tương lai, sau khi đại công cáo thành, chúng ta vẫn có thể huỷ bỏ hợp thể.”

“Làm sao ngươi biết hắn sẽ không sống lại vậy?”

“Là ta nói cho nàng biết.”

Đột nhiên có một nam tử trung niên râu đen mặc áo xám bay vào từ bên ngoài điện.

Người này cao to cường tráng, hai mắt sâu sắc, vừa nhìn đã có khí chất đại bàng xem sói của thượng vị giả.

“Mặc Đỉnh, ngươi đến rồi à!”

Chỉ Dư đứng dậy, chào người này.

Nam tử trung niên nhẹ gật đầu, sau đó sải bước đi tới cái bồ đoàn ở trên ngồi xuống.

“Bộ phận ta nhận được là đầu của thiên thần, nơi đó vốn là nơi ý thức của thiên thần ngày xưa, vì vậy ta có thể giải đáp câu hỏi này.”

Hắn nhìn Khương Thành, nghiêm túc nói: “Đầu của thiên thần không hề có bất kì ý thức nào tồn tại.”

“Ta có được đầu đã hàng trăm tỷ năm, chưa từng có bất thường, chỉ riêng điều này cũng đã đủ để chứng minh rằng hợp thể sẽ không đánh mất chính mình. ”

“Được rồi.”

Khương Thành gật đầu, sau đó đứng dậy, sải bước đi ra ngoài điện.

“Sắp hợp thể rồi, ngươi còn đi đâu vậy?”

Chỉ Dư vội vàng đuổi theo.

Thành ca nhún vai: “Ta không có hứng thú gì với việc hợp thể này, cũng không muốn hợp thể.”

Trong lòng hắn cũng không có giấc mộng hợp thể gì.

Đặc biệt là khi nghĩ về một số cảnh tượng có thể xuất hiện, càng cảm thấy nhục nhã hơn.

Hơn nữa bản thân là nhân vật chính mà, thế mà phải liên thủ hợp thể với người khác, vậy đến lúc đó chẳng phải hào quang

anh hùng của bản thân sẽ chia làm sáu phần sao?

Quá nhạt nhẽo.

“Tại sao vậy hả?”

“Ngươi không muốn cứu vớt số phận của Thiên tộc sao?”

Nhìn đôi mắt có phần nào mang theo vẻ cầu khẩn của nàng, Thành ca mềm nhũn.

Suýt nữa buộc miệng thốt ra: Ca thật sự không thể nói không với ngươi mà.

Nhưng hắn cắn răng, vẫn cảm thấy nguyên tắc không thể ném, bản thân không thể bị sắc đẹp mê hoặc.

Phải quyết đoán!

Ca nhắm mắt lại, dứt khoát nói: “Ngươi biết đấy, ta cũng không phải người Thiên tộc, đây cũng không phải là thiên chức của ta.”

“Nhưng nếu không có ngươi, vĩnh viễn bọn ta cũng không thể hợp thể được.”

Nhìn thấy hắn sắp rời đi, bởi vì quá mức lo lắng, Chỉ Dư vội vàng ôm lấy cánh tay phải của hắn.

“Ngươi xem như là giúp bọn ta, được không?”

Cảm nhận được xúc cảm mềm mại truyền đến từ cánh tay, Thành ca hít sâu một hơi.

“Đây là vấn đề nguyên tắc!”

Chỉ Dư ôm càng chặt hơn, đầu dán lên vai hắn.

Giống như là sợ hắn đột nhiên biến mất ngay tại chỗ, từ nay về sau không tìm thấy nữa.

“Những người biết về truyền thuyết thiên thần ở bên ngoài đều rất thèm muốn vị trí thiên thần, nếu như bọn họ biết được ngươi là chủ nhân của trái tim của thần, chắc chắn bọn họ sẽ xuống tay với ngươi.”

“Hiện tại cảnh giới của ngươi cũng không cao, hơn nữa ngươi cũng không biết tu luyện lực thiên như thế nào, không có năng lực tự bảo vệ mình, rất nguy hiểm đấy…”

Khương Thành vốn định nói ca chỉ sợ kẻ thù không đủ mạnh.

Nhưng vừa nghe câu ‘tu luyện lực thiên’ phía sau, hắn đã thay đổi chủ kiến.

Hoá ra lực thiên của tia chớp màu tím đó còn có thể tu luyện để trở nên mạnh mẽ hơn sao?

Nghĩ như vậy ngược lại rất có tiềm năng mà.

“Thôi, thật sự là thua ngươi mà, ta nể mặt ngươi.”

“Thật tốt quá!”

Chỉ Dư lập tức mỉm cười, bàn tay ngọc xanh tươi lau khóe mắt.

“Suýt nữa là ngươi dọa chết ta rồi, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự không muốn giúp bọn ta nữa cơ.”

Sắc mặt Thành ca chính trực, nghiêm nghị nói: “Sao ta có thể làm cho mỹ nữ như ngươi thất vọng được, điều đó không phù hợp với nguyên tắc làm người của ta!”

Chương 1883: Chênh lệch giữa người và người

Sau khi làm quen với cảm tình của muội tử, Thành ca đã ngồi bên cạnh nàng một cách rất tự nhiên.

Giống như Mặc Đỉnh ở trên không hề tồn tại.

Nhưng may mà người này cũng không có biểu hiện gì, chỉ là yên lặng ngồi ở đó nhắm mắt dưỡng thần.

“Ngươi vừa nói tu luyện lực thiên…”

Chỉ Dư đang định nói cho hắn biết, lúc này bên ngoài lại có hai người tới.

Một nam một nữ, nam thì tuấn tú phi phàm, nữ thì xinh đẹp diễm lệ.

“Nguyệt Sâm, Vân Lộ!”

Sau khi trải qua náo loạn Khương Thành muốn rời đội vừa rồi, dường như Chỉ Dư càng trân trọng những người đồng bọn này

hơn.

Nàng vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Hai người các ngươi đến cùng nhau à.”

“Người này là Khương Thành, cũng chính là chủ nhân của trái tim của thần.”

Vân Lộ mặc một chiếc váy dài đỏ rực đánh giá Khương Thành từ trên xuống dưới, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng tràn trề.

“Cảnh giới của ngươi rất thấp đúng không?”

Thành ca cười: “Dựa theo cảnh giới của Thiên tộc các ngươi để phân định, hiện tại có lẽ ta vẫn là Thiên giai ngũ trọng, làm sao vậy?”

Nguyệt Sâm cũng nhíu mày.

“Khi nhận được bộ phận thiên thần, linh ý đã có thể nhận được một cơ hội nâng cao rất lớn.”

“Hiện tại ngươi mới chỉ Thiên giai ngũ trọng, vậy chẳng phải trước đây mới chỉ là Địa giai sao?”

Thành ca nhún vai: “Ngươi đoán đúng rồi.”

Vân Lộ ngồi trên bồ đoàn bên phải, bộ phận thiên thần thuộc về nàng là tay trái.

“Sao trái tim của thần lại chọn một ký chủ cảnh giới thấp như vậy chứ?”

Nguyệt Sâm ngồi ở vị trí chân trái nhếch môi: “Quên đi, cho dù là ai đi nữa, có thể gom đủ cũng xem như là không tệ rồi.”

“Chờ mấy chục tỷ năm, cuối cùng cũng đợi được, trước đây ta còn tưởng rằng không có hy vọng.”

Thành ca cười ha ha: “Vậy thì thật đúng là làm khó các ngươi rồi.”

Hai người này vừa đi vào đã bới lông tìm vết, làm cho tâm trạng của hắn không còn vui vẻ nữa.

Hắn âm thầm suy nghĩ, danh tiếng của bản thân ở thế giới này cần phải tăng lên thôi.

Nếu không phải vừa rồi đã đồng ý với Chỉ Dư, nói chuyện phải tính toán lời nói, thì có lẽ hắn sẽ lại quẳng gánh, dù sao hắn cũng không có hứng thú gì với hợp thể.

Vì thế, hắn lại tiếp tục trò chuyện với Chỉ Dư.

"Việc tu luyện lực thiên mới nói vừa rồi…"

"À."

Chỉ Dư ngược lại có hỏi tất đáp với hắn, không hề giấu giếm.

"Lực thiên là sức mạnh đặc biệt chỉ riêng thiên thần mới có, cao hơn lực thiên địa tự nhiên bình thường chúng ta dùng linh ý liên kết."

"Lực thiên của chúng ta đến từ di cốt của thiên thần."

"Vốn dĩ là không thể tiếp tục tu luyện để mạnh hơn…"

"Nhưng bản thân di cốt thiên thần ẩn chứa sức mạnh vô biên, việc duy nhất ngươi cần làm là kích phát từng chút một sức mạnh vốn có trong trái tim của thần."

Thành ca cười hỏi: "Vậy phải làm thế nào để kích phát nó?"

Lúc này, bên cạnh vang lên tiếng cười chế nhạo.

"Ngay cả cái này cũng không biết, không chỉ yếu, mà còn rất thiếu hiểu biết."

Nhìn thấy Vân Lộ ngồi trên bồ đoàn, đảo mắt khinh người nhìn bên này.

Nguyệt Sâm và nàng giống như một lỗ mũi trút khí, lập tức phụ họa theo.

"Đúng vậy đó, bộ phận trái tim quan trọng như vậy, ta còn tưởng rằng sẽ là nhân vật như thế nào, làm nửa ngày thì ra chỉ có như vậy…"

Cuối cùng Khương Thành cũng biết vì sao hai người này vừa đến đã nói xấu mình.

Mặc dù nói là sáu bộ phận của thiên thần bình đẳng, nhưng trái tim và đầu, vừa nghe thì đã thấy cao hơn vị trí tứ chi rất nhiều.

Nếu đổi thành người bình thường, tứ chi không đủ vẫn có thể sống, đầu và trái tim không còn thì chỉ có thể chết.

Không có gì ngạc nhiên khi hợp thể trong tương lai, đầu và trái tim cũng sẽ đặc biệt hơn một chút so với tứ chi.

Nói thẳng ra, hai người này ghen tị khi hắn có thể nhận được vị trí này.

“Được rồi!”

Mặc Đỉnh ở trên mở hai mắt ra, nhìn bọn họ.

Trầm giọng nói: “Khương Thành cũng không đơn giản, sức mạnh của hắn mạnh hơn các ngươi nghĩ rất nhiều!”

Đối với hắn, Vân Lộ và Nguyệt Sâm ngược lại không dám chua ngoa.

Nhưng cái miệng vỡ của hai người vẫn không dừng lại.

“Hứ!”

“Thiên giai ngũ trọng, dù có thể mạnh hơn cũng mạnh được đến đâu, Thiên giai thất trọng, bát trọng?”

“Nếu ta nói thì ta sẽ nói sau khi hợp thể, hắn chính là vật gây cản trở.”

“Cách đây không lâu, Khương Thành vừa giết Hy Mộc và Ngạn Đốc, hẳn là các ngươi cũng biết sức mạnh của hai người này là như thế nào.”

Dường như Mặc Đỉnh biết rất nhiều thứ.

Hắn nhìn hai người đó, nói một cách đầy ẩn ý: “Cảnh giới Hy Mộc, cũng giống như của các ngươi.”

“Cái gì?”

Sắc mặt của Vân Lộ và Nguyệt Sâm đồng loạt thay đổi.

“Thế mà hắn có thể giết chết Hy Mộc?”

“Sao có thể như vậy, chỉ dựa vào hắn?”

Đừng nói bọn họ, ngay cả Chỉ Dư ngồi bên cạnh cũng ngạc nhiên đến mức hai mắt thay đổi màu sắc liên tục.

“Ngươi thật sự đã giết chết hai người đó sao?”

Vốn dĩ nàng còn tưởng rằng Khương Thành là một ‘người mới’ không thể tự bảo vệ mình, cần nàng che chở.

Không ngờ rằng thế mà hắn lại mạnh như vậy.

Thành ca cười híp mắt buông lỏng tay về phía hai người kia: "Chỉ là chút chiến tích nhỏ không đáng kể, không đáng nhắc tới."

"Không ngờ phản ứng của mọi người lại lớn như vậy, thật sự khiến các ngươi phải chê cười rồi."

Nhìn thấy hắn ra vẻ thuần thục như vậy, trên mặt của Nguyệt Sâm và Vân Lộ hiện lên vẻ nhục nhã và tức giận.

Hai người lại xì xầm.

"Mặc dù cảnh giới của Hy Mộc cũng giống như bọn ta, nhưng hắn không có lực thiên, kém xa đối thủ của bọn ta."

"Đúng vậy, ta đụng phải Hy Mộc cũng có thể giết chết hắn, có gì ghê gớm đâu…"

"Đủ rồi!"

Sắc mặt của Mặc Đỉnh u ám, quát bọn họ dừng lại một lần nữa.

"Khương Thành đến từ dị giới, hắn có tu vi và phương pháp đặc biệt của dị giới, không phải người các ngươi có thể xem thường."

"Hơn nữa, việc hợp thể vốn cần thành tâm hợp tác, ta khuyên các ngươi nên tôn trọng hắn một chút!"

Bị hắn nhắc nhở, ngoài ra còn cảnh cáo một trận như vậy, cuối cùng Nguyệt Sâm và Vân Lộ cũng ngậm miệng lại, thành thật hơn rất nhiều.

Khương Thành nhìn thoáng qua Mặc Đỉnh, hơi kinh ngạc vì hắn giúp mình ra mặt nói chuyện như vậy.

Có vẻ như hắn thật sự có dáng vẻ đại ca cầm đầu mà.

Chỉ là hình như bản thân cũng không cần đại ca mà.

Mà Chỉ Dư ở bên cạnh cũng tiếp tục giải thích cho hắn biết cách làm thế nào để kích phát tiềm năng của trái tim của thần.

Nói không khó, là vận dụng linh ý để liên kết với viên Tử Tâm Tinh kia hết lần này đến lần khác, nâng cao lực tương tác với nó.

Bản thân trái tim của thần là một kho tàng khổng lồ.

Chỉ khi đạt được sự công nhận càng nhiều càng tốt của nó, mới có thể sử dụng nhiều lực thiên hơn.

Chỉ Dư không hề giữ lại mà nói hết một bộ tâm pháp liên kết và toàn bộ tâm đắc tu luyện của bản thân cho Khương Thành biết.

Cuối cùng, cũng không quên động viên hắn.

"Ngươi có thể được trái tim của thần chọn trúng, đó là người được thần chọn, chắc chắn là có lý do."

"Ta tin rằng ngươi có thể làm tốt hơn ta!"

Thành ca thầm nghĩ, chênh lệch giữa người này và những người khác thật lớn.

Hai con quái mắt đỏ bên đó chỉ biết tỏ thái độ, Chỉ Dư bên này lại làm cho hắn cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân.

Hắn nhắm hai mắt lại, bắt đầu tu luyện tâm pháp liên kết.

Tâm pháp cũng không phức tạp, linh ý của hắn bắt đầu xoay quanh viên Tử Tâm Tinh một cách nhanh chóng.

Khương Thành lập tức cảm nhận được sự tiếp xúc của Tâm Tinh, giống như đã có một mối liên kết kỳ diệu được xây dựng giữa hai người.

Cùng lúc đó, hắn cũng cảm giác được bộ phận thần trên người của bốn người còn lại.

Thời gian trôi qua từng chút, năm người trong điện đều đang tu luyện.

Quá trình liên kết trái tim của thần cũng không có phân chia cảnh giới, Khương Thành cũng không biết tiến độ của bản thân như thế nào.

Hắn chỉ có thể cảm nhận được viên Tử Tâm Tinh đó càng ngày càng liên kết chặt chẽ với trái tim của bản thân.

Thậm chí còn có ảo giác muốn hoà tan.

Chương 1884: Tư thế không đúng

Cùng với việc tu luyện liên kết không ngừng, màu sắc của Tử Tâm Tinh ngày càng nhạt hơn.

Vùng tiếp xúc với trái tim càng ngày càng trở nên giống nhau, có chút cảm giác không thể phân biệt được nhau.

“Chẳng lẽ đến cuối cùng, vẻ ngoài của nó sẽ trở nên giống như trái tim của ta, chẳng khác nào bị ta đồng hóa?”

“Nếu là như vậy, thì ta cũng có thể tiếp nhận được.”

Lúc này, hắn cảm giác được bên ngoài lại có một bộ phận thần khác đang nhanh chóng đến gần.

Ở phía xa, ý thức phản chiếu hiện ra một cái chân phải vô cùng đặc biệt.

Cái chân đó cường tráng mạnh mẽ, mỗi bước chân đều giống như đạp lên mạch sông núi, làm cho mỗi một tấc đất đều chấn động.

Nhưng trên thực tế, chủ nhân của chiếc chân này đang bay cao.

Vào lúc Khương Thành mở mắt ra, một nam tử cao lớn với bộ râu hùm trên mặt đã xông vào trong điện.

“Ha ha, các ngươi nhanh như vậy đã đến đông đủ rồi sao?”

“Xin lỗi xin lỗi, để mọi người phải chờ lâu rồi!”

Giọng nói vang dội vang lên, hắn vừa đi vào, bầu không khí trong điện cũng trở nên nóng bỏng hơn rất nhiều.

“Dịch Sơn, ngươi đến rồi à!”

Mọi người trong điện lần lượt thôi tu luyện.

Chỉ Dư chào hỏi trước tiên, vui vẻ nói: “Hiện tại cuối cùng chúng ta cũng đã tập hợp đủ sáu người, người này là Khương Thành, hắn…”

“Không cần giới thiệu đâu.”

Dịch Sơn cười đi tới trước mặt Khương Thành.

“Trước đây ta ở Vương triều Tinh U biết ngươi tỏa sáng ở nghi thức hoán linh, cũng biết quốc sư Tinh U nói ngươi là cái gọi là ma thai, đại danh của ngươi như sấm bên tai!”

Hắn còn cố ý chắp tay.

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Thành ca mỉm cười: “Chút hư danh, không đáng nhắc đến.”

“Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy thì bắt đầu thôi.”

Mặc Đỉnh ngồi trên cùng quả nhiên là người có uy tín cao nhất trong số mấy người ở đây.

Ngay cả Vân Lộ và Nguyệt Sâm cũng ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn của bản thân một cách yên phận.

Nhắm mắt ngưng thần, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của hắn.

Nhưng mà đợi đủ một phút, cũng không đợi được một chữ nào.

Mọi người không thể không mở mắt, đồng loạt nhìn về phía Mặc Đỉnh.

Trước những ánh mắt nghi ngờ của bọn họ, Mặc Đỉnh sờ mũi hơi lúng túng.

“Khụ, ta cũng không biết nên làm như thế nào.”

Xì!

Thành ca suýt nữa đã phun ra một ngụm nước.

Cho nên, các ngươi bận rộn hơn ngàn năm, khó khăn tập hợp đủ sáu người, vội vàng chạy đến hợp thể, trên thực tế, ngay cả các quy trình cơ bản cũng không nắm được?

Các ngươi có thể không đáng tin hơn một chút được không?

“Vậy chính xác thì các ngươi đã nghe được truyền thuyết từ đâu?”

Ca ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ hắn không hề muốn hợp thể, để tránh sự lợi hại bị suy yếu, lúc này muốn lớn tiếng hát vang.

“Đây không phải là ta không hợp tác nha, là không thể thành công, thực sự lực bất tòng tâm. Tước kia hẳn là cũng không có trường hợp thành công đâu đúng không, đều là tin đồn.”

“Chuyện này là không nên mà!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Chỉ Dư tràn đầy nghi ngờ.

Nàng là người tin vào truyền thuyết nhất.

“Khoảng cách gần như vậy, không phải là nên tự động kết hợp sao?”

Theo nàng, sáu bộ phận của thiên thần nên thu hút lẫn nhau.

Chỉ là trước kia bị buộc phải phân tán, cách quá xa, muốn kết hợp lại với nhau cũng không làm được.

Hiện tại sáu người tập hợp lại với nhau, bọn họ nên có chút phản ứng dữ dội mà!

Mặc Đỉnh chỉ có thể đề nghị: “Chúng ta thử kích phát bộ phận thần của bản thân ra nhé?”

Tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

Thế là không bao lâu sau, trên người của sáu người đều sáng lên ánh sáng màu tím, trên người cũng nổi lên ảo ảnh của các bộ phận khác nhau.

Ảo ảnh đó rõ ràng hơn nhiều so với lúc Chỉ Dư gọi Khương Thành vào trước đó, quả thật giống như là muốn phá không rời đi.

Khương Thành có thể cảm nhận được sự rung động mãnh liệt của trái tim của thần, bởi vì sự thúc đẩy của năm bộ phận khác, nó có vẻ như sắp giành được sinh mệnh.

Chỉ là, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Sau khi kích phát trong vài phút, sáu bộ phận ảo ảnh chỉ nổi trên cơ thể của bọn họ, không có ý chủ động kết hợp.

“Hay là, chúng ta đến gần hơn chút?”

Lần này là Nguyệt Sâm chân trái toả ra ánh sáng mãnh liệt chủ động đề nghị.

“Cũng được!”

Thành ca được đặt ở trung tâm cũng không cần phải chủ động làm gì, năm người còn lại không hẹn mà cùng rời khỏi bồ đoàn, tập hợp lại bên cạnh hắn.

Ảo ảnh bộ phận trên người sáu người đã gần hơn.

Nhưng mà vẫn không thành công hợp thể.

Vân Lộ đề nghị: “Chúng ta cứ tiếp xúc trực tiếp nhé?”

“Được!”

Mặc Đỉnh là người đầu tiên vươn tay ra, Chỉ Dư vội vàng đặt tay mình lên.

Sau đó là Dịch Sơn, Nguyệt Sâm, Vân Lộ lần lượt đặt tay bản thân lên.

Lúc này, ảo ảnh bộ phận của thần của năm người đều chồng lên nhau.

Vẻ mặt của Thành ca sụp đổ.

Các ngươi đang làm gì vậy?

Xếp tay lên nhau để cổ vũ à?

Có thể vào đúng vấn đề không?

Nhưng đối mặt với ánh mắt của năm người, hắn chỉ có thể phối hợp một chút, tỏ vẻ bản thân cũng xem như hợp tác.

Sau khi hắn cũng đặt bàn tay của bản thân lên, tất cả ảo ảnh của sáu bộ phận chồng chéo lên nhau.

Sự rung động của mỗi bộ phận trở nên dữ dội hơn!

Ánh sáng ngút trời quả thực sắp đâm thủng đỉnh điện, thẳng lên trời cao.

Nhưng thật đáng tiếc, bọn họ vẫn không thể hợp thể, cái gọi là uy của thiên thần không chút bóng dáng.

“Sao có thể như vậy?”

Sáu người buông tay ra, Chỉ Dư có vẻ vô cùng mất mát.

“Ta biết rồi!”

Đột nhiên Dịch Sơn vỗ đùi, hét lên.

Nhìn vẻ mặt hớn hở của hắn, Thành ca vô lực chửi mắng.

Lão huynh, ngươi lại có đề nghị gì nữa vậy?

“Chắc chắn là do tư thế của chúng ta không đúng!”

“Các ngươi nghĩ lại xem, từng người chúng ta đại diện cho cái gì?”

“Ta là chân phải, Nguyệt Sâm là chân trái, Khương huynh là trái tim…”

“Chúng ta phải thể hiện ra đặc điểm của những bộ phận này đó!”

Nói xong, lão huynh này trực tiếp đưa hai tay ra sau lưng, rụt đầu, cong đầu gối quỳ gối trên bồ đoàn của bản thân.

“Các ngươi xem, ta có giống chân phải không?”

Xì!

Lần này Thành ca thật sự phun ra rồi.

Thật sự có thao tác còn hoang tưởng hơn à?

Lão huynh, ngươi đến đây để làm trò cười à?

Nhưng mà, sau khi những người khác trong điện nhìn nhau, thế mà lại thật sự bắt đầu phối hợp với hắn.

Đặc biệt là Mặc Đỉnh, để đóng tốt vai hình dạng của đầu, hắn đã làm một động tác yoga có độ khó vô cùng cao ngay tại chỗ trên bồ đoàn của bản thân.

Nhìn đầu của hắn ở giữa, mông lộn ngược lên trời, hai tay hai chân đều vòng thành tư thế vòng tròn, Thành ca cảm giác cả thế giới đều hỗn loạn.

Ca, cảnh giới của ngươi ít nhất cũng là Thiên giai thập trọng, đúng không?

Cao thủ cấp bậc này còn cao hơn hầu hết các Đạo Thần ở kỷ nguyên thứ ba, đi tới đâu không phải là tiền bối cao nhân người người ngưỡng mộ.

Bày ra tư thế xấu hổ như thế này, làm thế nào để ngươi có thể vượt qua áp lực tâm lý vậy?

“Khương huynh, sao ngươi còn không làm thế?”

Dịch Sơn nhìn hắn không hề có biểu hiện gì, không ngớt lời thúc giục.

Năm người đã bày ra những tư thế khác nhau, lại đồng loạt nhìn chăm chú vào hắn một lần nữa.

Hơn nữa Dịch Sơn còn rất nhiệt tình: “Ngươi không biết giả làm trái tim sao, hay là để ta dạy ngươi…”

“Không cần không cần, ta cảm ơn ngươi!”

Lần đầu tiên Khương Thành cảm thấy sợ hãi, hắn vội vàng từ chối lòng tốt của Dịch Sơn.

“Để tự ta làm là được rồi.”

Nói xong, hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay hướng lên trên giống với trái tim.

Dường như Dịch Sơn cảm thấy không chuẩn lắm.

Hướng dẫn hắn thực hiện một số điều chỉnh một cách thân thiết.

Thành ca rất hợp tác, bởi vì hắn đã chết lặng.

Chỉ còn lại ba câu hỏi trong đầu.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta đang làm gì vậy?

Chương 1885: Lý do thất bại

Sau khi cả sáu người đều bày tốt tư thế, cũng không có gì đặc biệt xảy ra.

Điều này làm cho Dịch Sơn vô cùng kinh ngạc.

“Sao có thể như vậy?”

Hắn đứng lên với một khuôn mặt khó có thể tin được, lấy tay che mặt và lẩm bẩm một mình: “Hoàn toàn không nên mà!”

Đây là kết quả nên có, được không?

Chuyện đương nhiên như vậy, tại sao ngươi lại thể hiện như thể đổi mới nhận thức vậy?

Nếu không phải không muốn cắt đứt sự hứng thú của bọn họ, Thành ca thật sự muốn chửi bới ngay trước mặt.

Dịch Sơn bị đả kích nặng nề, nhiệt tình đưa ra đề xuất mới.

“Hay là năm người chúng ta đến gần thêm chút, cùng làm lại một lần nữa nhé!”

Còn chưa đợi Khương Thành từ chối, Chỉ Dư đã vui vẻ gật đầu.

“Cũng được, vậy thì thử lại đi.”

Trong mắt Mặc Đỉnh, Nguyệt Sâm và Vân Lộ hiện lên một tia lưỡng lự, ngay sau đó thì biến thành kiên định.

Ba người cũng mang theo bồ đoàn, lại vây quanh bên người Khương Thành một lần nữa.

Tại sao một đề xuất vô lý, ngây thơ và trẻ con như vậy, các ngươi cũng có thể chấp nhận?

Thành ca còn có thể nói gì nữa?

Hắn chỉ có thể bày ra tư thế hình trái tim, phối hợp với trò cười này.

Sáu người cố chấp tạo hình chờ đợi hơn mười giây, vẫn không có phản ứng đặc biệt gì.

“Hiện tại có thể rồi chứ?”

Khương Thành buông tay ra, thở phào nhẹ nhõm.

“Những cách có thể thử cũng đã thử rồi, nên kết thúc rồi đúng không?”

Để nhanh chóng thoát khỏi ‘gian khổ’ này, hắn đã cố gắng hết sức để thuyết phục những người khác từ bỏ.

“Dù sao thì mỗi người chúng ta cũng đã nhận được một bộ phận, cũng đã thuận lợi có được lực thiên, cần gì phải theo đuổi hợp thể vậy?”

“Hiện tại như vậy đã rất tốt rồi!”

Năm người còn lại đưa mắt nhìn nhau, rơi vào khoảng lặng ngắn ngủi.

Mười giây sau, đột nhiên Chỉ Dư nhảy nhót giơ tay lên.

“Ta biết rồi, có phải muốn chúng ta biến thành bộ phận của thần thật sự hay không?”

Thành ca suýt nữa thì ngã nhào.

Muội tử, ngươi cũng có ý kiến à?

Những lời tình cảm ta vừa nói, ngươi không nghe một chữ nào.

“Có lý!” Nguyệt Sâm là người đầu tiên đồng ý.

“Thuật Biến Hóa rất đơn giản.” Vân Lộ cũng không phản đối.

Dịch Sơn vỗ đầu một cái: “Sao ta lại không nghĩ tới chuyện này vậy chứ?”

“Nếu muốn hợp thể, đương nhiên phải trở thành hình dạng giống vậy mà, hiện tại tất cả chúng ta đều là hình người chắc chắn không được.”

Mặc Đỉnh suy nghĩ hai giây, cũng gật đầu vỗ tay.

“Đáng để thử một lần!”

Năm người đều đồng ý, đương nhiên ý kiến của Thành ca cũng không quan trọng.

Còn chưa đợi hắn tỏ thái độ, trong điện lập tức loé lên năm luồng ánh sáng.

Ngay sau đó, bóng dáng của năm người đó biến mất, thay vào đó là hai tay, hai chân và đầu.

Đối với mỗi tiên nhân, Thuật Biến Hoá cũng không phải là việc khó gì.

Thiên tộc có thể thao túng lực thiên địa, đương nhiên lại càng là người lão luyện.

Bộ phận cơ thể của năm người này biến ra lúc này gần giống như bề ngoài của bộ phận của thiên thần.

Hơn nữa, bọn họ còn làm tiêu tan khí tức của bản thân rất nghiêm túc.

Nếu đổi thành người bình thường, cho dù dùng thần niệm dò xét cũng rất khó nhìn ra sơ hở.

Có thể nói là vô cùng chu đáo.

Một cái chân phải cường tráng nhưng thon dài phát ra tiếng thúc giục ngân nga.

“Khương huynh, ngươi cũng mau thay đổi đi!”

Thành ca bất đắc dĩ, chỉ có thể dựa theo hình dáng của viên Tử Tâm Tinh trong trái tim, biến bản thân thành dáng vẻ có tỉ lệ tương tự.

Vài giây sau.

Tay phải ở bên cạnh vang lên giọng nói của Chỉ Dư, mang theo sự mất mát sâu sắc.

“Sao vẫn không được?”

“Đúng đó, như vậy còn không được sao?”

“Hay là chúng ta thật sự dựa theo hình người tổ hợp lại cùng nhau thử xem?”

“Có thể!”

“Thử xem nhé.”

Thành ca nhìn năm bộ phận đó và trái tim bản thân biến thành tiếp xúc với nhau với vẻ mặt sụp đổ.

Nhưng mà vẫn vô ích.

Trong điện cũng không xuất hiện kim quang bắn ra bốn phía, sáu bộ phận sáng bừng lên ra khỏi máu thịt, cảnh tượng thiên thần từ trên trời giáng xuống.

Sau khi sáu người biến trở về cơ thể ban đầu, trở lại bồ đoàn của bản thân, tâm trạng của Chỉ Dư rõ ràng không còn háo hức như trước nữa.

Khương Thành nhìn ra được tâm trạng của muội tử hơi sụp đổ.

Vì thế hắn chỉ có thể kìm nén cảm xúc vui vẻ trong lòng, để tránh kích động đến nàng.

Những người khác cũng hơi chán nản.

Dịch Sơn nắm chặt nắm tay, hung hăng thở ra một hơi: “Như vậy cũng không thể thành công sao?”

Mặc Đỉnh nhíu mày: “Chẳng lẽ truyền thuyết đó thật sự chỉ là truyền thuyết, mà không phải là sự thật?”

“Không thể nào!”

Chỉ Dư là người đầu tiên lắc đầu phủ nhận.

“Chắc chắn không thể nào!”

Vẻ mặt của nàng trở nên rất kích động, giống như có một người nào đó ở phía đối diện đang tranh cãi kịch liệt với nàng.

“Rõ ràng chúng ta có thể thông qua bộ phận của thần trên người để cảm nhận được những người khác mà.”

“Điều này chứng tỏ rằng sáu bộ phận tự nhiên muốn dung hợp thành một thể!”

“Đó là bản năng, hợp thể là kết cục đã định!”

“Chắc chắn là chúng ta đã phạm sai lầm ở chỗ nào đó, hoặc là không làm được.”

“Hơn nữa…”

Nàng từ từ hạ tay phải xuống, giọng nói cũng dần thấp xuống.

“Nếu như chúng ta không thể hợp thể thành công, không thể tái hiện lại uy lực của thiên thần, sớm muộn gì Thiên tộc cũng sẽ bị diệt vong.”

Lời nói của nàng không tính là khoa trương.

Hiện tại so sánh sức mạnh của Tiên tộc và Thiên tộc, các cao thủ hàng đầu gần như là ba chọi một.

So sánh số lượng Chí Tôn và Đạo Tôn trung cấp, đã vượt qua năm chọi một.

Về phần chênh lệch số lượng tầng dưới chót, thậm chí còn khoa trương hơn nữa.

Sở dĩ tam đại vương triều của Thiên tộc còn có thể tồn tại, chỉ là vì bên Tiên tộc có rất nhiều môn phái, có mâu thuẫn và xích mích hơn mà thôi.

Một khi sức mạnh bên Tiên tộc hợp lại, một đợt đẩy bằng, Thiên tộc sẽ lập tức sụp đổ.

Hiện tại bọn họ cần biến số, cần đại sát khí có thể đảo ngược chiến cuộc.

Mặc Đỉnh ở giữa hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Chỉ Dư nói đúng!”

“Vì tương lai của Thiên tộc, cho dù chúng ta có như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp thành công.”

“Có phải là còn thiếu bộ phận khác không?”

Dịch Sơn lại động não.

“Các ngươi xem, vừa rồi lúc chúng ta kết hợp, giữa cơ thể đó chỉ có một trái tim, phần còn lại trống rỗng…”

“Không có những bộ phận khác như bả vai, ngực và bụng, rõ ràng còn thiếu, đúng không?”

Thành ca đau đầu khi nghe thấy cái não giàu trí tưởng tượng của lão huynh ‘hoạn tưởng’ này.

Nhưng đối với suy đoán này của hắn, cũng là vỗ tay tán thành.

“Đúng đúng đúng, rất có lý.”

“Theo ta thấy thì vẫn còn thiếu thân thể, chờ đến khi tìm được thân thể trong tương lai, chúng ta lại đến hợp thể cũng không muộn.”

“Giải tán giải tán…”

Rõ ràng là mấy người khác không muốn cứ kết thúc như vậy.

Nguyệt Sâm bình tĩnh nói: “Năm đó khi thiên thần bị giết, thân thể đã bị phá hủy.”

“Cho nên hoàn toàn không tồn tại bộ phận cơ thể này.”

“Theo ta thấy…”

Ánh mắt của hắn rơi lên người Khương Thành.

“Nguyên nhân có thể là xuất phát từ trên người ngươi.”

“Ta?”

Thành ca chỉ vào mũi bản thân: “Lão huynh, nói chuyện phải dựa vào lương tâm nha!”

“Đây là lần đầu tiên ca đến nơi này, còn chưa nắm rõ được hết tình hình thì đã phối hợp với các ngươi làm chuyện điên rồ như vậy, đã vô cùng tận tình tận nghĩa rồi, được chưa?”

“Ta cũng nghĩ là do ngươi.”

Vân Lộ nói giúp Nguyệt Sâm: “Năm người chúng ta, cảnh giới đều trên Thiên giai cửu trọng, chỉ có ngươi mới Thiên giai ngũ trọng.”

“Thiên thần là người của Thiên tộc bọn ta, thứ hắn tu luyện chắc chắn là linh ý, đúng không?”

“Cho dù ngươi có thể giết chết Hy Mộc thì có ích lợi gì?”

“Cảnh giới linh ý của ngươi còn xa mới đủ, tạo thành thần thể không thể đạt tới sự cân bằng toàn vẹn.”

“Cho nên mới không thể hợp thể thành công!”

Chương 1886: Cho ta một ngày để thăng cấp

Vân Lộ vừa nói như vậy, Mặc Đỉnh và Dịch Sơn cũng không thể không gật đầu.

Cẩn thận suy nghĩ lại, thực sự là có lý.

Khương Thành há miệng, hơi muốn mắng người.

Ca đến thế giới này là để làm màu, vậy mà hiện tại lại trở thành con ghẻ?

Đùa cái gì vậy?

“Được rồi được rồi, hiện tại Khương Thành là Thiên giai ngũ trọng, còn cách cửu trọng rất xa, nói cái này cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Chỉ Dư vẫn rất che chở cho hắn.

“Là trái tim của thần đã chọn hắn, cũng không phải hắn cướp đoạt trái tim của thần từ ai.”

Dịch Sơn cũng vui vẻ hòa giải.

“Đúng vậy, đây không phải lỗi của hắn, chúng ta đã đợi nhiều năm như vậy rồi, cũng không quan tâm đến việc đợi thêm vài năm nữa.”

Nguyệt Sâm nhếch môi: “Chỉ sợ nếu lại chờ thêm nữa, Thiên tộc chúng ta cũng đã bị diệt rồi.”

“Thiên giai ngũ trọng tu đến thập trọng, cho dù có tài năng xuất chúng đến đâu, không tốn ba mươi tỷ năm cũng không làm được.”

“Thiên tộc chúng ta vẫn còn tộc vận dài như vậy sao…”

Bọn họ còn chưa nói xong, Thành ca đã cắt ngang.

“Ý của các ngươi là chỉ cần ta thăng cấp lên Thiên giai cửu trọng là có thể thành công hợp thể?”

Hắn nhìn Nguyệt Sâm và Vân Lộ với ánh mắt tràn đầy ý cười.

Sắc mặt hai người hơi cứng lại

Thật ra bọn họ chỉ thuận miệng nói như vậy, dùng để hạ thấp Khương Thành một chút mà thôi.

Cũng không chắc Khương Thành đến Thiên giai cửu trọng thì chắc chắn có thể hợp thể.

“Thế nào, lại không chắc rồi?”

Thành ca học dáng vẻ lúc trước của hai người bọn họ, cũng nhếch môi.

Khinh thường nói: “Nếu bản thân các ngươi cũng không nắm chắc, vậy còn không biết xấu hổ thả tiếng rắm lớn như vậy?”

Bị hắn làm tổn thương một trận như vậy, mặt hai người đều không nén được cơn giận.

“Ai nói bọn ta không chắc chắn?”

“Là do cảnh giới của ngươi thấp!”

Nguyệt Sâm lớn tiếng nói: “Chỉ cần ngươi tăng cấp lên Thiên giai cửu trọng, chúng ta chắc chắn có thể hợp thể, ta đã nói đấy!”

“Gây cản trở cho mọi người, ngươi ra vẻ cái gì chứ?”

Thành ca ngược lại không lo lắng cũng không tức giận, mà là cười đầy ẩn ý: “Nếu các ngươi nói sai, vậy thì phải làm thế nào?”

“Làm thế nào cái gì?”

“Bọn ta không thể nói sai được, là do ngươi không đến Thiên giai cửu trọng!”

“Ý của ta là nếu như, nếu như nói sai thì sao? Suy cho cùng, nếu như nói sai, có đôi khi cũng phải trả giá.”

Vẻ mặt của Nguyệt Sâm chùng xuống.

“Ha, nói sai thì tùy ngươi đấy, còn có thể như thế nào?”

Hắn không coi trọng điều đó.

Cho dù nói sai, Khương Thành làm sao chứng minh mình sai?

Lẽ nào hắn còn có thể thăng cấp lên Thiên giai cửu trọng?

Đó ít nhất là chuyện của mấy chục tỷ năm sau, ai biết khi đó Thiên tộc đã xảy ra chuyện gì, không chừng tiểu tử này cũng đã chết rồi.

“Đây là do ngươi nói đấy.”

Thành ca gật đầu hài lòng.

Hắn tiện tay bố trí một kết giới ngăn cách, vào giây phút cuối cùng khi kết giới được hình thành, ném xuống một câu.

“Chờ ta một ngày, ta thăng cấp trước.”

Nói xong, hắn biến mất trong khi đang ngồi xếp bằng trong kết giới.

Vừa vào bên trong, hắn lập tức lấy Toái Linh Phiến ra ăn.

Hiện tại Khương Thành đang có 45 mảnh Toái Linh Phiến cao giai và hơn một trăm mảnh trung giai.

Nếu là lúc trước, một mảnh cao giai cần một tháng mới có thể tiêu hóa hết.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hiện tại hắn là Thiên giai ngũ trọng, linh ý mạnh hơn trước rất nhiều.

Đương nhiên tốc độ ánh sáng màu tím cắn nuốt và đồng hoá ý chí công pháp của ‘xâm lấn’ nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa, sau khi biết hiệu quả của thánh lực thứ hai, hắn còn có thể tìm trợ thủ.

Xét theo tốc độ giết hai nguyên sĩ vào lần trước, chỉ mất chưa đầy một phút cho một mảnh.

Hắn nói một ngày chỉ là để ổn định.

Nhưng mà, cách thăng cấp thần kỳ này của hắn, năm người bên ngoài cũng không biết.

Do bị kết giới chắn ở bên ngoài, bọn họ cũng không thể nhìn thấy bóng dáng của Khương Thành, không nghe được động tĩnh của hắn.

Hoàn toàn không biết trong hồ lô hắn bán thuốc gì.

“Hắn muốn làm gì vậy?”

Nguyệt Sâm chỉ vào kết giới với vẻ mặt kinh ngạc.

“Ý hình như nói là muốn tu luyện?” Mặc Đỉnh hơi không chắc lắm, có phải bản thân nghe lầm hay không.

“Ha ha ha!”

Dịch Sơn cười to, ngược lại khá có ý tứ tán thưởng trong lời nói.

“Khương huynh thật sự là tính tình mơ tưởng mà!”

Vân Lộ không khỏi cười nhạo ra tiếng: “Hắn là một kẻ ngốc sao? Chẳng lẽ muốn ở chỗ này tu luyện đến Thiên giai cửu trọng để đi ra dọa chúng ta giật nảy mình?”

“Ta nhớ, hắn nói là chỉ chờ hắn một ngày.”

“Một ngày tăng lên bốn cảnh giới? Hắn suy nghĩ viển vông như vậy là đến đây để điều chỉnh bầu không khí và chọc cười đúng không?”

“Ha, có thể làm cho ta cười nhiều hơn một chút không?”

Mặc Đỉnh và Dịch Sơn cũng lắc đầu với vẻ mặt bất lực.

Bởi vì điều này thực sự là quá vô lý.

Cảnh giới cần mấy chục tỷ năm mới có thể tăng cấp, ngươi rút ngắn thành một ngày?

Đây cũng đã không phải là việc sỉ nhục chỉ số thông minh có thể hình dung.

“Quả thực là lãng phí thời gian, ta không hầu!”

Nguyệt Sâm đã mất kiên nhẫn.

Chỉ Dư chờ mong hợp thể nhất vội vàng kéo hắn lại.

“Cho dù chỉ có một tia hy vọng cũng không ngại chờ một chút mà.”

“Còn chờ gì nữa, chẳng lẽ muốn ta ở đây chờ mấy chục tỷ năm sao?”

Vân Lộ cười khanh khách: “Hắn nói một ngày, vậy chúng ta chờ hắn một ngày, xem trò cười của hắn là được rồi!”

Lúc này Nguyệt Sâm mới ngồi xuống, nhưng thái độ có vẻ rất không kiên nhẫn.

“Chờ sau khi hắn đi ra, không dạy cho hắn một bài học, hắn cũng không biết bản thân là ai!”

Năm người ngồi lại trên bồ đoàn một lần nữa, mỗi người tu luyện phần riêng của mình.

Thời gian một ngày đối với những năm tháng dài đằng đẵng của bọn họ mà nói, chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng lần này thậm chí bọn họ còn không chờ đến một ngày.

Chỉ sau một canh giờ, kết giới trong điện đã tan thành mây khói.

Thành ca sảng khoái xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa.

“Ai da, hơi cố gắng, cuối cùng thật vất vả mới thăng cấp đến Thiên giai cửu trọng.”

“Lần này hẳn là không gây cản trở cho mọi người nữa rồi chứ?”

Năm người còn lại mở to hai mắt, vẻ mặt kỳ lạ nhìn hắn.

Rõ ràng, không ai tin lời này của hắn.

Chỉ cho rằng hắn đang nói điên nói dại.

Một ngày đã đủ hoang đường rồi, một canh giờ? Ngươi đang trêu chọc bọn ta à?

Nguyệt Sâm lạnh lùng nói: “Ngươi nói Thiên giai cửu trọng thì là cửu trọng sao?”

“Ngươi cho rằng nơi này là nơi nào, cho rằng bọn ta là ai?”

“Thật đúng là một trò hề mà…”

Lời của hắn còn chưa dứt, đột nhiên trời đất xung quanh thay đổi dữ dội.

Lấy Khương Thành làm trung tâm, trời đất trong bán kính một trăm bảy mươi ngàn dặm đều chuyển động theo, vô số kỳ quan

trái với quy luật của Thiên Đạo đồng thời nở rộ ra.

Cho dù là Mặc Đỉnh hay là Dịch Sơn, tất cả đều kinh ngạc đứng lên, ngơ ngác nhìn Khương Thành.

Đương nhiên bọn họ có thể nhìn ra được, Khương Thành đang sử dụng linh ý của bản thân để tác động đến sự thay đổi của thiên địa một phương.

Mặc dù phương pháp rất nguyên thủy và đơn giản, nhưng điều này đủ để chứng minh thiên địa một trăm bảy mươi ngàn dặm xung quanh đã bị hắn nhét vào trong phạm vi khống chế.

Cảnh giới linh ý của Thiên tộc, từ bên ngoài cũng không nhìn ra được.

Trừ phi đi vào sâu trong ý thức, nếu không thì thông qua việc có thể tác động đến phạm vi bao nhiêu để phán đoán.

Dưới sự áp chế của Thiên Đạo hôm nay, có thể thay đổi thiên địa trăm ngàn dặm, thì đã xem như là Thiên giai cửu trọng.

Thành ca đã tác động đến một trăm bảy mươi ngàn dặm, chứng tỏ hắn tiến thêm một bước ở cảnh giới này.

Không hề giả mạo, thuyết phục hơn bất cứ điều gì!

“Khương Thành!”

Chỉ Dư vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nghênh đón.

“Ngươi thật sự đã thăng cấp đến Thiên giai cửu trọng à?”

Chương 1887: Có vẻ như ta xứng

Nhìn thấy sự kinh ngạc và khâm phục lộ ra trong đôi mắt của muội tử, Thành ca cảm thấy đợt thăng cấp này cũng không phải là vô ích.

Hắn thật sự thăng cấp đến Thiên giai cửu trọng.

Sau khi giết hai nguyên sĩ đó, cách Thiên giai lục trọng chỉ có một bước nữa.

Nhưng mà cảnh giới càng về sau, ý thức cần thiết cũng càng ngày càng nhiều.

Hơn một trăm mảnh Toái Linh Phiến trung giai, thế mà chỉ đến Thiên giai thất trọng.

Cũng may 45 mảnh Toái Linh Phiến cao giai rất đáng..

Cuối cùng vẫn vượt qua ngưỡng cửa Thiên giai cửu trọng.

Thành thật mà nói, hiện tại hắn đã xem như là Đạo Thần, chẳng qua là Đạo Thần của Thiên tộc.

Thiên tộc không tu đạo, cho nên hắn vẫn không có đạo của bản thân.

Mà nơi sâu trong ý thức của hắn, quy mô của ánh sáng màu tím đã đạt tới gấp mười lần so với trước đây.

“Đợt vừa rồi chỉ là tài mọn, chỉ là phô diễn thành quả tu luyện một chút mà thôi.”

“Bây giờ ta không gây cản trở nữa rồi đúng chứ?”

“Ừm ừm!”

Chỉ Dư được hắn ôm vui mừng khôn xiết, quả thực còn vui sướng hơn cả khi bản thân đột phá.

“Thật sự Thiên giai cửu trọng rồi sao?”

“Sao có thể như vậy?”

Nguyệt Sâm và Vân Lộ đều rơi vào trạng thái nghi ngờ cuộc sống.

“Ta không tin!”

“Cái này chắc chắn là có vấn đề!”

Mọi người đều biết là chuyện này có vấn đề, lúc này Mặc Đỉnh và Dịch Sơn cũng đang rất nghi ngờ.

Chẳng qua là liên quan đến việc tu luyện, không tiện hỏi thăm mà thôi.

“Ta biết rồi!”

Đột nhiên Vân Lộ chỉ vào Khương Thành kêu lên.

“Vốn dĩ ngươi đã là Thiên giai cửu trọng rồi đúng không?”

“Chắc chắn là như vậy, lúc trước Thiên giai ngũ trọng chỉ là ngươi cố tình lừa gạt bọn ta mà thôi!”

“Cái gì mà một canh giờ thăng cấp lên liên tục bốn đại cảnh giới, ngươi cho rằng lời quỷ quái hoang đường như vậy, bọn ta sẽ tin à?”

Nàng giống như đã phát hiện ra sự thật, biểu cảm kiêu ngạo ta đã nhìn thấu ngươi rồi.

Thành ca nhìn nàng giống như nhìn một kẻ ngốc.

“À, không phải các ngươi đã nói chỉ cần ta thăng cấp đến Thiên giai cửu trọng, có thể thành công hợp thể sao?”

“Nếu lúc trước ta là Thiên giai cửu trọng, vậy hẳn là cảnh giới của ta đã đạt tiêu chuẩn từ lâu rồi.”

“Tại sao trước đây không thành công chứ?”

“Ta! Ngươi…”

Vân Lộ há mồm cứng lưỡi, trong phút chốc không nói nên lời.

Cho dù có nói như thế nào, dường như đều sẽ đánh vào mặt của bản thân nàng.

Nhìn thấy Khương Thành từng bước tới gần, Mặc Đỉnh ở bên cạnh vội vàng đi ra hòa giải.

“Được rồi được rồi, mặc kệ ngươi lúc trước đã Thiên giai cửu trọng hay là vừa mới thăng cấp, ít nhất hiện tại trên cảnh giới là không thành vấn đề.”

“Chúng ta không ngại thử lại một lần nữa nhỉ?”

Vân Lộ và Nguyệt Sâm lập tức ngồi lại bồ đoàn của riêng mình.

“Đúng vậy, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, hợp thể mới là chính sự.”

“Mau bắt đầu đi, đừng nói những thứ vô dụng đó nữa.”

Tiếp theo, cả sáu người lại thử lặp lại tất cả tư thế trước đó một lần nữa.

Mà kết quả, vẫn là không thể hợp thể.

Dịch Sơn và Chỉ Dư vẫn không tuyệt vọng, tạm thời lại suy nghĩ một vài tư thế nữa, nhưng mà không ngoại lệ, toàn bộ đều thất bại.

“Sao có thể như vậy?”

“Thế mà vẫn không được?”

“Không lý nào lại vậy được!

“Được rồi được rồi, ta thấy cái này vô ích rồi.”

Dường như Nguyệt Sâm cũng không tin vào truyền thuyết hợp thể lắm.

“Rốt cuộc mấy năm nay bận rộn cái gì, thật sự là không thể giải thích được.”

Hắn vừa nói, vừa đứng dậy cùng Vân Lộ, định cứ như vậy rời đi.

Nhưng còn chưa đợi hai người đi ra khỏi cửa điện, Khương Thành đã chắn ở cửa.

“Có phải hai người đã quên chút chuyện rồi không?”

Sắc mặt Nguyệt Sâm chùng xuống.

“Ý ngươi là sao?”

“Muốn quỵt nợ của ta?”

Khương Thành không sợ hãi nhìn thẳng vào mặt hắn.

“Vậy để ta giúp ngươi nhớ lại là được rồi.”

“Vừa rồi đã nói, nói lung tung là phải trả giá.”

“Ta thăng cấp đến Thiên giai cửu trọng, vẫn không thành công. Rõ ràng, ngươi thực sự đã nói sai rồi.”

“Cho nên trước khi ngươi rời đi, có phải nên làm chút gì đó hay không?”

Bầu không khí trong điện lập tức trở nên nghiêm trọng.

Mặc Đỉnh hơi híp mắt, Dịch Sơn lộ vẻ lo lắng, Chỉ Dư thì sốt ruột.

Nhưng mà ba người này đều không tiện nói gì, chỉ có thể im lặng quan sát từ phía sau.

“Ngươi muốn thế nào?”

Ánh mắt Nguyệt Sâm và Vân Lộ như đao, nhìn chằm chằm vào hắn.

Khương Thành nhìn Chỉ Dư căng thẳng phía sau hai người, biết rằng nàng vẫn còn kỳ vọng và tưởng tượng rất lớn về việc hợp thể.

Nếu như bản thân cắt đứt chuyện này, chỉ sợ ước mơ của nàng cứ như vậy mà tan vỡ.

Vì vậy, hắn mỉm cười: "Từng người các ngươi nói bản thân sai rồi là được."

Hắn vừa dứt lời, ba người phía sau đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, chỉ là chuyện vô cùng đơn giản, nó rất dễ thực hiện.

Nhưng mà bọn họ nghĩ như vậy, Nguyệt Sâm và Vân Lộ lại không nghĩ như vậy.

"Ngươi muốn bọn ta xin lỗi?"

Khóe miệng Nguyệt Sâm nhếch lên, vẽ ra độ cong vô cùng châm chọc.

"Ta là Thiên giai thập trọng, nhận được chân trái của thần đã bảy mươi tỷ năm. Ngươi chỉ là một người mới vừa mới nhận được bộ phận của thần, vậy mà muốn ta xin lỗi?"

Hắn tiến đến gần Khương Thành, ngược lại ép hỏi hắn.

"Can đảm này ai cho ngươi vậy?"

"Ngươi xứng sao?"

Vân Lộ ở bên cạnh không kiên nhẫn.

"Được rồi được rồi, lắm lời với hắn làm gì, một tên ngu xuẩn không rõ vị trí của bản thân mà thôi…"

Bốp!

Bốp!

Bỗng nhiên trong sân vang lên hai tiếng tát ngắn.

Lanh lảnh vang dội như tiếng sấm nổ.

Theo hai cái tát nhanh như chớp, đầu của Nguyệt Sâm và Vân Lộ trực tiếp bị đánh tan thành hai luồng khói bụi, thân thể cũng tan nát.

Không còn cách nào khác, cường độ thân thể của Thiên tộc tương đương với người bình thường.

Nhưng Khương Thành thì khác.

Với hai cái tát này, cho dù không rót căn nguyên gì vào, cũng có thể dễ dàng phá hủy thân thể của hai người đó.

Ba người phía sau kêu lên ngay tại chỗ.

“Không!”

“Trời ơi…”

Sự việc xảy ra đột ngột, cho là Mặc Đỉnh hay là Chỉ Dư, tất cả đều không ngờ rằng Khương Thành sẽ ra tay tàn bạo.

Mặc dù thân thể của Thiên tộc bị hủy cũng sẽ không chết, đối với tổn thương linh ý cũng rất yếu, nhưng tác động của hai cái tát này là quá lớn.

Thành ca hài lòng thu tay phải về.

“Có vẻ như ta xứng.”

Điều này làm cho ba người phía sau suýt nữa suy sụp.

Lão huynh, ngươi có biết bản thân đã làm gì không?”

Thế mà còn có vẻ mặt không có việc gì!

“Ngươi thật to gan!”

“Dám đánh ta?”

Cơ thể của Nguyệt Sâm và Vân Lộ lại ngưng luyện ra một lần nữa, chỉ là sắc mặt của bọn họ lại nhợt nhạt hơn trước một chút.

Lúc này hai người tức giận đến mức cả người run lên, thế cho nên khí tức thiên địa xung quanh đều trở nên xao động, vô cùng bất định.

Cái tát không gây thương tích nhiều, nhưng tính sỉ nhục thì khỏi bàn.

Đặc biệt là trong mắt bọn họ, cho dù là cảnh giới hay là lai lịch Khương Thành đều không bằng bản thân.

Bị một người không bằng bản thân đánh, ai có thể chịu được?

“Đi chết đi!”

Hai người đồng loạt thúc giục linh ý, trong phút chốc đã điều động toàn bộ lực thiên địa trong phạm vi triệu dặm.

“Vậy thì đến đây đi!”

Keng!

Khương Thành ngang nhiên rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

“Dừng tay!”

“Dừng lại!”

“Đừng nội chiến!”

Ba người Mặc Đỉnh, Chỉ Dư và Dịch Sơn phía sau vội vàng thúc giục linh ý, ngăn cản hai bên sắp đại chiến này.

“Các ngươi điên rồi sao?”

Mặc Đỉnh vẫn luôn rất trầm tĩnh, trong lời nói mang theo sự tức giận dày đặc.

“Trong tương lai chúng ta phải dung hợp thành một thể, sao có thể tự giết lẫn nhau như vậy?”

Chỉ Dư cũng vội vàng đi lên xoa dịu hai bên.

“Đúng vậy đó, tất cả chúng ta đồng tâm đi mà!”

Chương 1888: Sức mạnh của một câu nói

Bị ba người này ngăn cản, Nguyệt Sâm và Vân Lộ không thể ra tay với Khương Thành.

Hai người cũng không biết bản thân vừa lượn một vòng từ trong quỷ môn quan, còn rất không phục.

“Đồng lòng?”

Ánh mắt căm hận của Vân Lộ nhìn thẳng lên người Khương Thành.

“Đến hiện tại còn nói đồng lòng cái gì?”

“Dù sao hợp thể cũng chỉ là một truyền thuyết giả dối, hoàn toàn không thể thành công, không phải sao?”

“Đừng như vậy mà!”

Chỉ Dư vội vàng đi lên trấn an khuyên bảo.

“Chúng ta nhận được thân thể của Thần, vốn là một thể, là người một nhà mà…”

“Hả? Còn người một nhà?”

Nguyệt Sâm lạnh lùng cười.

“Từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi, cũng không cần phải gặp mặt!”

“Vốn là một thể gì đó, Thiên thần cũng đã chết nhiều năm như vậy, vốn dĩ sáu bộ phận này của hắn là độc lập, theo đuổi hợp thể cái gì?”

“Sau này các ngươi cũng đừng tìm ta nữa.”

“Còn ngươi…”

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn cũng rơi lên người Khương Thành.

“Đừng tưởng rằng cái tát này cứ thế mà qua!”

Nói xong, hắn và Vân Lộ hung hăng xoay người, xông ra khỏi cửa điện.

Mặc Đỉnh và Dịch Sơn vội vàng đi lên giữ bọn họ lại, nhưng nhìn thái độ cắt đứt quan hệ của hai người đó, căn bản là

không giữ lại được.

Nhìn cảnh tượng này, Chỉ Dư vô cùng đau lòng.

“Sao lại như vậy chứ?”

“Chẳng những hợp thể thất bại, còn tạo ra thù hận…”

Thành ca vỗ nhẹ lên vai muội tử, an ủi nói: “Yên tâm đi, cho dù không thể hợp thể, cũng không có nghĩa là không thay đổi được vận mệnh Thiên tộc mà.”

Hắn ngược lại không có áp lực tâm lý nào.

Dù sao đây cũng là một đoạn lịch sử đã được hoàn thành từ lâu rồi.

Những gì bản thân thay đổi chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hắn còn đang rất tò mò, dòng thời gian vốn không có bản thân hắn thì ai sẽ nhận được trái tim của thần?

Về sau năm người này ra sao?

“Ai da…”

Chỉ Dư ngược lại không trách hắn và hai người kia cãi nhau, nhưng nỗi buồn và sự mất mát là chuyện không thể tránh khỏi.

“Tại sao không thể hợp thể thành công nhỉ?”

Khương Thành thầm nghĩ những tư thế hợp thể bệnh hoạn đó của các ngươi không thể thành công, thật sự là ông trời có mắt.

Nếu không, ca sẽ rất đau đớn.

Hắn thuận miệng cười ha ha: “Có thể là do sáu bộ phận của thần phân tán trong sáu cơ thể con người thì sao?”

Hắn vừa nói như vậy, vốn dĩ bốn người còn đang biểu diễn tiết mục kiên quyết muốn đi và mãnh liệt giữ lại, tất cả đều giống như bị sét đánh trúng, đứng yên tại chỗ.

Ngay sau đó, Mặc Đỉnh và Dịch Sơn từ từ buông Nguyệt Sâm và Vân Lộ ra.

Sau đó, hai người lại nhìn thật sâu mấy người khác một cái.

Ánh mắt dần dần trở nên vi diệu.

Sáu bộ phận phân tán trong cơ thể sáu người, cho nên không thể nào dung hợp?

Vậy thì để sáu bộ phận tập trung vào cơ thể của một người!

Về phần tập trung như thế nào?

Đó đương nhiên là giết những người khác!

Giết bọn họ, lấy bộ phận của thần của bọn họ ra, dung nhập vào trong cơ thể của bản thân.

Khương Thành chỉ thuận miệng nói như vậy, nhưng bọn họ lại càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Đúng vậy, chỉ cần sáu bộ phận đều ở trên người chính mình, vậy chắc chắn có thể dung hợp thành công rồi đúng không?

Khi bọn họ có giác ngộ này, lập tức sinh ra tâm lý đề phòng với những người khác xung quanh.

Cho dù bản thân không muốn giết người khác, cũng không ngăn nổi người khác có thể sẽ giết bản thân.

Nguyệt Sâm và Vân Lộ rõ ràng là đến cùng nhau, nhưng hiện tại rời đi lại ngầm chọn phương hướng khác nhau.

Nhìn vị trí hai người bọn họ biến mất, Mặc Đỉnh thở dài một tiếng.

“Có vẻ như là thật sự không thể hợp thể rồi.”

“Sau này các ngươi bảo trọng nhiều hơn.”

Nói xong, hắn cũng bay ra khỏi chỗ của mình.

“Không thể ngờ được lần này chạy vô ích một chuyến.”

Dịch Sơn cười khổ lắc đầu: “Nhưng mà cũng tốt, từ nay về sau chặt đứt suy nghĩ.”

“Nếu sau này các ngươi có chuyện gì, có thể đến Vương triều Tinh U tìm ta.”

Sau khi cả bốn người rời đi, ở hiện trường cũng chỉ còn lại Khương Thành và Chỉ Dư.

Thành ca hiếm khi bày tỏ lời xin lỗi.

“Xin lỗi, ta cũng không ngờ rằng thuận miệng nói một câu, thế mà lại có hậu quả lớn như vậy, đặt tất cả các ngươi vào nguy

hiểm.”

Câu nói vừa rồi của hắn đã cho bọn họ một mạch ý tưởng mới, xem như là mở hộp ma thuật pandora ra.

Có lẽ, phía sau thật sự sẽ xuất hiện cảnh tượng tàn sát lẫn nhau.

“Hả? Tại sao mọi người đều gặp nguy hiểm?”

Dường như Chỉ Dư hoàn toàn không hiểu gì cả.

Nàng vẫn đang hoang mang.

“Tại sao ngay cả Mặc Đỉnh và Dịch Sơn cũng đi gấp như vậy?”

Khương Thành há miệng, chỉ có thể cảm khái vẫn là người đơn thuần hạnh phúc nhất.

“Không có gì.”

Mặc dù Chỉ Dư xinh đẹp đến mức không gì sánh được, nhưng hắn vẫn nhẫn tâm vẫy tay chào tạm biệt.

“Muội tử, sau này có duyên gặp lại!”

Nhìn thấy hắn cũng muốn rời đi, Chỉ Dư vội vàng giữ lại.

“Ta nghe nói ngươi là người dị giới đến đây, hẳn là cũng không có chỗ nào để đi, hay là ở lại Vương triều Nhật Diệu của bọn ta cũng tốt đấy…”

“Đi theo ngươi cũng không có tiền đồ gì, đúng rồi, ngươi muốn đi đâu?”

“Gần đây không biết đã xảy ra chuyện gì, sự quấy nhiễu của bên Tiên tộc thường xuyên hơn nhiều so với trước đây, ta thường đóng quân phòng thủ ở biên giới.”

Thành ca biết, đây chắc chắn là bởi vì sự can thiệp của những ‘người hồn xuyên’ đó, điều này đã đẩy nhanh quá trình đại kiếp.

“Vậy sao?”

Hắn sờ cằm suy nghĩ, bên Thiên tộc cũng không có tiền đồ gì.

Giết tộc nhân Thiên tộc, ngay cả chiến lợi phẩm cũng không có.

Không bằng cũng đến tiền tuyến xem thử, dù sao thì Tiên tộc cũng có chiến lợi phẩm trên thân.

Nhân tiện đánh vang danh tiếng, để cho đệ tử của Phi Tiên Môn nhanh chóng nghe được tên của bản thân.

Vì vậy, hắn hít một hơi thật sâu, giống như một quyết định lớn khó khăn.

“Ai da, Thiên tộc gặp nạn, ta thân là chủ nhân của trái tim của Thần, sao có thể ngồi yên không lo?”

“A! Thật sao?”

Chỉ Dư vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thật sự không ngờ rằng bỗng nhiên hắn thay đổi thái độ.

“Đương nhiên, ta sẵn lòng giúp ngươi một tay!”

Dù sao vốn đã định đi, Thành ca cũng không ngại tạo ấn tượng tốt.

Mặc dù hắn cũng không biết tạo ấn tượng tốt có ích lợi gì.

“Thật tốt quá, ta đại diện cho toàn bộ tộc nhân của Vương triều Nhật Diệu cám ơn ngươi!”

Niềm vui của Chỉ Dư xuất phát từ nội tâm.

Dù sao Khương Thành cũng là chủ nhân của trái tim của Thần, hơn nữa còn có chiến tích giết chết cao thủ Thiên giai thập trọng bày ở đó.

Hắn đồng ý gia nhập tiền tuyến, đối với Vương triều Nhật Diệu chắc chắn là một tin tốt.

“Không cần cảm ơn, thân là một người nhiệt tình gặp bất bình sẽ ra tay tương trợ, đây đều là những gì ta nên làm.”

Thành ca nắm lấy bàn tay nhỏ bé yếu đuối không xương của nàng, ánh mắt ‘chân thành’ nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

“Sao ta có thể nhẫn tâm nhìn một tuyệt thế giai nhân như ngươi đi mạo hiểm?”

Chỉ Dư chưa từng nhìn thấy thế công tê dại này, trong phút chốc bị hắn làm cho cảm động đến mức choáng váng.

Sau đó, Thành ca lấy hành cung xa hoa ra.

Nhiệt tình mời muội tử cùng vào, nhanh chóng lên đường.

Đối với tiên khí vừa không dùng nguyên lực cũng không cần ý thức thúc giục này, Chỉ Dư duy trì lòng tò mò vô cùng cao, dọc theo đường đi đã hỏi không ít câu hỏi.

“Đây là khí vật của thế giới các ngươi sao?

“Ta nhớ đám Tiên tộc bên phía đối diện kia cũng có khí cụ phi hành tương tự, nhưng cũng không giống lắm với cái của ngươi.”

“Ở bên trong khí vật này, ta cảm nhận được một sức mạnh đặc biệt, là sức mạnh bên các ngươi sao?”

Thành ca tươi cười đi cùng nàng, xem xét tiên khí phi hành của bản thân.

Ba ngày sau, cuối cùng hai người cũng chạy tới biên giới Vương triều Nhật Diệu.

Mặc dù có thể cảm nhận được sự xơ xác tiêu điều và bầu không khí chiến trường nguy hiểm căng thẳng, nhưng đã đến tiền tuyến, Thành ca cũng không nhìn thấy pháo đài hay nơi đóng quân nào cả.

Trong khoảng không, bỗng nhiên hiện ra hơn mười bóng người.

“Chỉ Dư, ngươi trở về rồi!”

Chương 1889: Chờ đợi đại kiếp

“Tham kiến Thiện Thành Vương, tham kiến Địa Diên hộ pháp!”

Hai người đứng đầu khẽ gật đầu.

“Mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu vậy?”

Chỉ Dư vội vàng tạ tội: “Ta đi xử lý một ít chuyện riêng, mong mọi người tha thứ.”

Thành ca ở bên cạnh hơi bối rối.

Cảnh giới linh ý của Chỉ Dư là Thiên giai thập trọng, trong tam đại vương triều, cũng xem như là cấp bậc thân vương và

hộ pháp cung đình.

Cao thủ đỉnh cao thỏa đáng.

Hơn nữa, nàng còn có lực thiên do bộ phận của thần mang đến, xét về thực lực hẳn là còn ở trên những người này chứ?

Sao tư thế lại thấp như vậy?

Chẳng lẽ nàng che giấu sức mạnh của bản thân trước mặt những người này?

Dường như nhận ra nghi ngờ của hắn, Chỉ Dư lặng lẽ truyền tin cho hắn.

“Ngoại trừ người của lục thánh điện chúng ta, những người khác không biết ta là chủ nhân của cánh tay phải của thần.”

“Thân phận này của ta là bảo mật.”

“Để không làm người khác chú ý, ta ở chỗ này là một Thiên giai cửu trọng bình thường.”

Khương Thành thành nghĩ Thiên giai cửu trọng đã rất không bình thường rồi.

Nhưng hắn cũng hiểu được nguyên nhân Chỉ Dư làm như vậy.

Sáu người bọn họ nhận được thân thể thiên thần, xem như là người kế thừa của thiên thần.

Mà năm đó thiên thần bị nguyên sĩ của Thiên Đạo liên thủ giết chết, hai bên xem như là kẻ thù truyền kiếp.

Một khi bại lộ thân phận này, chỉ sợ là quốc sư của Vương triều Nhật Diệu sẽ là người đầu tiên sẽ tuyên bố Chỉ Dư là dị giáo, sau đó dùng toàn lực giết chết nàng.

“Trước mặt người ngoài, ta cũng không dám sử dụng sức mạnh của cánh tay phải của thần, sợ bị người ta nhìn ra.”

Nàng cũng không quên nhắc nhở Khương Thành: “Ngươi cũng phải cẩn thận che giấu nha.”

“Thì ra là như vậy, yên tâm đi, ta có chừng mực.”

Lúc này, hơn mười người trước mặt cũng tò mò hỏi.

“Đúng rồi, Chỉ Dư, người này là ai?”

“Hắn là…”

Chỉ Dư đang muốn giới thiệu, bỗng nhiên lại nuốt lời trở về.

Khương Thành bị quốc sư Tinh U tuyên bố là Ma thai, mặc dù đó không phải là quốc sư của Vương triều Nhật Diệu, nhưng lời tiên tri của hắn ở Vương triều Nhật Diệu cũng rất có thị trường.

Nếu như công khai thân phận của Khương Thành ở nơi này, vậy rất có thể…

"Ta là Khương Thành, ta vừa từ Vương triều Tinh U đến đây không lâu."

Thấy nàng tạm ngừng, Thành ca đành phải chủ động tự giới thiệu.

Chỉ Dư không nói nên lời trước sự bộc lộ thẳng thắng của hắn.

"Cái gì?"

"Ngươi là Ma thai Khương Thành đó sao?"

Quả nhiên, hơn mười người ở phía đối diện lập tức thay đổi sắc mặt.

Chỉ Dư vội vàng ra mặt thay cho Thành ca: "Khương Thành hắn đến để giúp chúng ta, không phải là người xấu đâu!"

Thiện Thành Vương dẫn đầu có sức mạnh không thua kém gì Tông Phiêu Vương hơi nhíu mày.

"Vương triều Nhật Diệu chúng ta không cần sự giúp đỡ của hắn."

Hắn không biết sức chiến đấu của Khương Thành, chỉ biết Ma thai sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.

"Sao ngươi lại đến nơi này của bọn ta?"

"Quốc sư Tinh U đã tuyên bố ngươi là kẻ thù chung của Thiên tộc rồi, thế mà ngươi còn dám ngang nhiên xuất hiện?"

Hiện trường không có nguyên sĩ, cho nên bọn họ cũng không lập tức ra tay.

Dù sao cũng đều là cao thủ trên Thiên giai bát trọng, đến cấp độ này đối với lời tiên tri của nguyên sĩ cũng sẽ không tin một cách mù quáng.

Nhưng mà điều này cũng không có nghĩa là bọn họ có thể vui vẻ chấp nhận Khương Thành.

Cho dù bọn họ có thể chấp nhận, chắc chắn quốc sư và nguyên sĩ của Vương triều Nhật Diệu cũng sẽ buộc bọn họ giết chết Ma thai.

Đến lúc đó, lẽ nào phải vì một mình Khương Thành mà đắc tội toàn bộ tập đoàn nguyên sĩ sao?

"Nể mặt Chỉ Dư, bọn ta có thể giả vờ không nhìn thấy Ma thai."

"Tốt hơn hết ngươi nên nhanh chóng mai danh ẩn tính, tìm một chỗ ở ẩn đi."

"Ngang nhiên lộ diện, nó sẽ chỉ dẫn tới việc bị nguyên sĩ đuổi giết…"

Trong lúc mấy người này đang nói chuyện này, trong khoảng không ở gần đấy lại xuất hiện bóng dáng của tộc nhân Thiên tộc khác.

"Cái gì?"

"Ma thai Khương Thành?"

Trong chớp mắt, gần đấy lập tức xuất hiện tầng tầng lớp lớp bóng người.

Rõ ràng, tin tức bên Vương triều Tinh U vẫn truyền tới rồi.

Người của nơi này đã nghe qua đại danh của Thành ca từ lâu, chẳng qua là không phải danh tiếng tốt gì.

"Hắn là Ma thai đó sao?"

"Trời ạ, sao Ma thai lại đến Vương triều Nhật Diệu của chúng ta rồi?"

"Chẳng lẽ là muốn đến gây họa cho chúng ta?"

Chẳng bao lâu sau, bầu không khí ở nơi này nhanh chóng trở nên hoảng loạn, thậm chí trên mặt của rất nhiều người còn lộ ra ý thù địch.

Không còn cách nào khác, đối với tộc nhân Thiên tộc bình thường, hiệu quả của lời tiên tri quá mạnh.

Chứng kiến cảnh tượng này, Thành ca hơi thất vọng.

Mặc dù từ trước đến nay hắn không quan tâm có bao nhiêu người đứng đối diện mình, nhưng lần này quả thực là quá vô tội.

Rõ ràng bản thân không hề làm gì cả mà nhỉ?

“Được rồi.”

Nếu như những người khác không cần mình ra sức đóng góp, vậy thì cũng không có lý do gì chủ động dán lên trên.

Hắn nhìn thoáng qua Chỉ Dư bên cạnh.

“Nể mặt nàng, ta cũng lười khai chiến, đỡ phải không cẩn thận giết sạch các ngươi.”

“Tạm biệt.”

Nói xong, hắn biến mất ngay tại chỗ.

Bỏ lại một đám cao thủ Thiên tộc ở phía đối diện dở khóc dở cười.

“Hắn vừa nói cái gì?”

“Giết sạch chúng ta?”

“Thật đúng là nói khoác không biết ngượng, chưa tỉnh ngủ đúng không?”

Lúc hắn xuất hiện một lần nữa, Khương Thành đã vượt qua mấy chục tỷ dặm, trực tiếp tiến vào địa giới của Tiên tộc.

Trong số những ngọn núi xinh đẹp, hắn đã chọn một sơn cốc có phong cảnh thú vị.

Vẫy tay biến ra một tòa trang viên xa hoa.

Hắn cũng không thật sự có ý định ở ẩn.

Mà hắn cảm thấy, đại kiếp lần này chỉ là khởi đầu, chưa đến lúc hoàn toàn bùng nổ.

Chắc chắn Tiên tộc và Thiên tộc vẫn còn thăm dò không ngừng, tập kích quấy nhiễu, thậm chí còn có đủ các loại âm mưu lục đục nội bộ.

“Đại quyết chiến cuối cùng hẳn là còn phải kéo dài mấy trăm ngàn năm nữa nhỉ?”

“Lúc đó, mọi âm mưu và bí ẩn đều sẽ nổi lên mặt nước, đám đệ tử của ta cũng sẽ xuất hiện toàn bộ.”

“Màn dạo đầu quá nhàm chán, ta trực tiếp bỏ qua không xen vào.”

“Nhân vật chính thật sự đều xông vào chiến trường vào thời điểm quan trọng nhất và nhận được tất cả sự sợ hãi của mọi người.”

Vì thế, Khương Thành bày ra một vòng kết giới ở trong trang viên, sau đó rót vào căn nguyên thời gian.

Tốc độ dòng chảy thời gian bên trong và bên ngoài mở rộng đến một triệu lần.

Có vài người vì tu luyện, hận không thể kéo dài một giây đến một giờ.

Ca không giống với người thường, làm một thao tác đảo ngược.

Hắn tăng tốc độ dòng chảy thời gian bên trong.

Bên ngoài đã qua một triệu năm, bên trong mới chỉ qua một năm, thuộc về là chủ động rút ngắn thọ nguyên của bản thân.

Sau đó, hắn hiếm khi bắt đầu tu luyện.

Chủ yếu là hắn không thích bề ngoài của ‘trái tim của thần’, muốn thông qua phương thức tu luyện, tu luyện viên Tử Tâm Tinh đó hoàn toàn trở thành một bộ phận trái tim của bản thân.

“Cũng may Chỉ Dư nói cho ta biết pháp môn tu luyện.”

“Xem như là nợ nàng một ân huệ!”

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đã trôi qua một tháng.

Một tháng này, một vòng lớn bên ngoài viên Tử Tâm Tinh đó đã trở nên giống với trái tim của hắn.

‘Lực thiên’ của hắn đã tăng lên gấp đôi lúc trước.

Sức chiến đấu xem như là nâng cao rất nhiều.

Nếu như hiện tại gặp phải Hy Mộc, mặc dù không tiến hành ý thức giao phong, hắn cũng có thể dựa vào lực thiên áp chế đối phương.

Mà bên ngoài, đã trôi qua hơn tám mươi ngàn năm.

Trong khoảng thời gian này, cả Thiên giới nổi lên mạnh mẽ, thế lực xuất hiện khắp mọi nơi.

Rất nhiều nhân vật mang thiên mệnh, dần dần tỏa sáng trong trận kiếp số này.

Thiên tộc và Tiên tộc giao phong, cũng phát triển từ một cuộc xâm nhập và quấy rối quy mô nhỏ ở giai đoạn đầu thành một cuộc chiến quy mô lớn.

Mà cũng vào ngày này, Khương Thành nhận thấy thiên địa ở gần trở nên không ổn định.

Chương 1890: Kẻ thù gặp mặt

“Thế mà khói lửa chiến tranh lửa đã thiêu đến nơi này rồi sao?”

“Nơi này hẳn đã là nội địa Tiên tộc rồi đúng không?”

“Không phải nói Tiên tộc mạnh hơn Thiên tộc sao, chẳng lẽ Tiên tộc còn bị người ta tấn công đến nơi này sao?”

Một tháng trôi qua, ca đã không chịu nổi sự cô đơn này nữa

Thu hồi kết giới, hắn bay ra khỏi sơn cốc.

Đến gần nhìn kĩ hơn chút mới nhận ra bản thân đoán sai.

Phía trước là chiến trường đánh đến mức khí thế ngất trời, có một phương thiên địa rõ ràng bị người ta dùng linh ý thao túng thi triển thiên uy.

Quả thực là đặc trưng của Thiên tộc.

Nhưng những Thiên tộc này cũng không phải đang tiến công, mà là bị người ta đuổi theo đánh.

Bề ngoài không thể nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, nhưng dao động ý thức ẩn giấu trong thiên địa lại không thể che giấu được Thiên giai cửu trọng như hắn.

Khương Thành cảm giác sơ lược, lập tức nhận ra tung tích của hơn trăm tộc nhân Thiên tộc.

Mà Tiên tộc vây đuổi ngăn cản bọn họ, chỉ riêng phía trước đã có hơn ba ngàn cao thủ.

Hai người dẫn đầu, rõ ràng là Đạo Thần.

Ở phía sau hai Đạo Thần, ước chừng có hơn ba mươi Đạo Thánh.

Những Tiên tộc còn lại thấp nhất cũng đạt tới cảnh giới Chí Tôn.

Đặt ở kỷ nguyên thứ ba, đây chắc chắn là bố trí môn phái cấp bậc khổng lồ.

"Giết!"

"Giết sạch những gian tế Thiên tộc này!"

"Một người cũng đừng hòng trốn thoát!"

Không gian với bán kính hơn trăm triệu dặm, bị đánh cho long trời lở đất, tinh hà đảo lộn.

Căn nguyên giống như không cần tiền điên cuồng trút xuống, tàn phá bừa bãi mỗi một khu vực.

Làm cho thiên địa một phương đó trở nên vô cùng không ổn định.

Cuối cùng Khương Thành cũng nhìn thấy Tiên tộc và Thiên tộc của thế giới này chiến đấu như thế nào.

Thiên tộc hóa thân thành giữa thiên địa, vô hình vô tích, khó nắm bắt.

Tiên tộc thì điên cuồng tấn công thiên địa một phương mà bọn họ dung nhập.

Không riêng gì nguyên lực và Pháp cảnh căn nguyên đạo hải tấn công, còn có trận pháp phù văn cấm chế tất cả các loại thủ đoạn có thể dùng được.

Dù sao mục tiêu cũng chỉ có một, dốc toàn lực quấy rối thiên địa một phương này.

Như vậy sẽ làm cho ý thức bản thân của tộc nhân Thiên tộc dung nhập vào trong đó cũng trở nên hỗn loạn.

Giống như một chiếc thuyền nhỏ trong sóng to gió lớn, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị lật úp.

Nếu như chỉ như vậy thì cũng thôi.

Thiên tộc còn có thể trực tiếp xâm nhập vào ý thức của đối phương.

Lúc trước hắn và hai nguyên sĩ kia chiến đấu đã xuất hiện một câu hỏi.

Bản thân có được linh ý đã khó ngăn cản sự xâm nhập ý thức của cao thủ Thiên tộc như vậy, Tiên tộc chưa từng tu luyện ý thức làm sao ngăn cản được?

Theo lý mà nói, một Thiên tộc Thiên giai cửu trọng chỉ cần ý thức tấn công là có thể làm cho tất cả Tiên tộc mất đi ý thức đúng không?

Cho dù ngươi có đạo của bản thân cũng vô ích!

Mà hiện tại, cuối cùng hắn cũng có đáp án cho câu hỏi này.

Những Tiên tộc ở phía đối diện, tất cả đều có thủ đoạn đặc biệt tấn công ý thức phòng ngự.

Khương Thành tinh ý nhận ra rằng, trên trán của mỗi người Tiên tộc trên chiến trường đều có một hạt châu tản ra ánh sáng màu xám tro.

Hạt châu đó không lớn, giống như hạt gạo.

Nhưng hắn ngửi thấy một mùi quen thuộc từ trong đó - khí tức của lực Thiên Đạo.

Thành ca lập tức nghĩ ra điều gì đó.

Chẳng lẽ, Tiên tộc nhận được sự giúp đỡ trực tiếp của Thiên Đạo?

Có thể mượn ý chí của Thiên Đạo để ngăn cản linh ý của Thiên tộc xâm nhập?

Nếu là như vậy thì Thiên tộc thật sự là rất thê thảm, Tiên tộc ở phía đối diện chẳng khác nào là tập thể mở hack mà!

“Mà thôi, chuyện này thì có liên quan gì đến ta?”

Hắn không có ý định tham gia vào trận chiến này.

Sau khi có kinh nghiệm của hai đại vương triều Tinh U và Nhật Diệu, lại nhìn thấy tộc nhân Thiên tộc nữa, hắn cũng sẽ không chủ động đến giúp đỡ.

Sau một hồi quan sát, hắn quyết định lặng lẽ rời sân.

Nhưng mà vừa hay đúng lúc, bỗng nhiên khu vực hắn ẩn thân bị dư âm của đòn tấn công của một Đạo Thần trong đó chạm tới.

Đương nhiên Khương Thành sẽ không chịu bị đánh.

Vì thế tùy tiện thúc giục một luồng linh ý, ngăn chặn lực thiên địa xung quanh.

Triệt tiêu sạch sẽ dư âm của đòn tấn công đó.

Điều này ban đầu cũng không có gì.

Cùng lắm thì bị xem thành một trong hơn trăm tộc nhân Thiên tộc đang chạy trốn, không quá nổi bật.

Dưới tình huống hỗn loạn này, với sức mạnh của hắn vẫn có thể dễ dàng rút khỏi chiến trường.

Cho dù không gian bên ngoài ngăn cách, cũng không ngăn được đường đi của hắn.

Nhưng mà…

“Khương Thành!”

Tiếng gào thét thê lương, bỗng nhiên phát ra từ trong miệng Đạo Thần vừa rồi, chấn động lỗ tai của mọi người.

Một số Chí Tôn ở phía sau suýt nữa ngã xuống vì một tiếng rống này.

“Giết chết hắn!”

“Cố gắng hết sức đánh chết người này!”

Đôi mắt bình tĩnh ban đầu của Đạo Thần đó dường như đã bùng cháy lên hai ngọn lửa, trong lòng tràn đầy lửa giận và hận thù vô biên.

Thế mà hắn lại trực tiếp vứt bỏ một cao thủ Thiên tộc đang giao chiến.

Mặc kệ đòn tấn công của đối phương, cũng mặc kệ đối phương có thể nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây hay không.

Trong lúc gào thét, hắn mang theo sát ý vô biên xông đến trước mặt Khương Thành.

Thành ca còn chưa kịp nói gì, cả người đã bị đạo hải mãnh liệt bao phủ vào.

Vì thế, hắn chỉ có thể rút kiếm ứng chiến.

Vừa rút ra đã làm cho hai bên chiến trường đều trợn tròn mắt.

Đến nổi trận đại chiến vốn đang kịch liệt đột nhiên đình trệ trong chớp mắt như vậy.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Vì sao chưởng giáo chân nhân của Toái Tinh môn - Thuỵ Triều Đạo Thần, lại đột nhiên tấn công một người qua đường không liên quan?

Không sai, trong mắt bọn họ, Khương Thành hẳn là một Tiên tộc đi ngang qua.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn cầm kiếm trong tay, mà người của Thiên tộc thì không dùng binh khí.

Hơn nữa, hắn còn thi triển kiếm đạo thập tam trọng, đây là một kiếm tu đỉnh cao vô cùng hiếm có ở Tiên tộc.

Một Đạo Thần khác hơi không rõ nguyên nhân.

“Thụy Triều đạo hữu, ngươi đang làm gì vậy?”

Bỏ qua Thiên tộc quan trọng nhất không quan tâm, ngươi so đấu với một người qua đường làm cái gì?

Cho dù trước kia người này kết thù với ngươi, vậy cũng phải để sang một bên, đối phó với kẻ thù lớn nhất trước.

Hắn không biết rằng Thuỵ Triều Đạo Thần và Khương Thành không chỉ kết chút thù đơn giản như vậy.

Người này là một trong trăm ngàn người hồn xuyên, vốn dĩ là chưởng môn của Bí Hư Cung ở kỷ nguyên thứ ba - Tuyệt Vân Đạo Thánh.

Năm đó ở Khiếu Mang vực, hắn nhờ vào Tịnh Trúc Tiên Phủ, nhằm mục tiêu vào Phi Tiên Môn ở khắp mọi nơi.

Thành ca trở lại mạnh mẽ, vơ vét tất cả binh khí, bí bảo, nhẫn trữ vật, thậm chí là bộ sưu tập trong dị không gian cũng không còn một mảnh.

Buộc hắn cúi đầu nhận sợ hết lần này đến lần khác.

Sợ hãi, nghẹn khuất, khuất nhục, phẫn hận, có thể nói là ngay cả sóng xanh cũng không thể rửa sạch!

Sau khi xuyên đến kỷ nguyên đầu tiên, trở thành Đạo Thần mạnh mẽ hơn bản thể, hắn vẫn luôn kìm nén muốn va chạm với Khương Thành một lần nữa.

Đại kiếp gì đó, tiêu diệt Thiên tộc gì đó, ở trong mắt hắn không việc gì quan trọng bằng việc giết chết Khương Thành.

Ta ở kỷ nguyên thứ ba không bằng ngươi, ở kỷ nguyên đầu tiên còn có thể bị ngươi ức hiếp hay sao?

Cho dù đây chỉ là một trải nghiệm, chỉ là một giấc mộng, cũng phải ở trong mộng tìm lại mặt mũi!

Có lẽ là vì tâm trạng của hắn quá kích động, lúc này hắn điên cuồng tấn công, nói năng cũng trở nên lộn xộn.

Hoàn toàn không quan tâm đến nguy cơ danh tính có thể bị rò rỉ.

"Mấy năm nay, ta tưởng ngươi trốn trong cống rãnh nào rồi!"

"Chẹp chẹp chẹp, ngươi thật đúng là to gan mà, thế mà lại dám dùng diện mạo vốn có!"

"Ngươi cho rằng nơi này vẫn là kỷ nguyên thứ ba sao?"

"Chết đi! Chết đi!"

Thánh ca thúc giục Pháp cảnh phiên bản biến thái của ba tòa thần đài, vung kiếm ngăn cản thế công của đối phương.

"Lão huynh, trước đây ta mạnh hơn ngươi sao, thù hận lớn như vậy?"

Chương 1891: Hai đánh một

Rất nhanh sau đó Khương Thành đã cảm nhận được Đạo Thần của thế giới này khác với Đạo Thần của kỷ nguyên thứ ba.

Đó không riêng gì là sự khác nhau giữa nguyên lực và tiên lực.

Mà quan trọng hơn là mức độ ủng hộ của Thiên Đạo.

Ở kỷ nguyên thứ ba, đạo tự thân của Đạo Thần là tự ngộ ra từ trong Thiên Đạo.

Mà ở kỷ nguyên thứ nhất, đạo tự thân của bọn họ là nhờ có Thiên Đạo chủ động giúp bọn họ có được.

Nói trắng ra, để tiêu diệt tộc quần Thiên tộc này, Thiên Đạo đã chủ động nâng đỡ một nhóm Đạo Thánh trở thành Đạo Thần.

Sự hiểu biết của bọn họ về Đạo không nhất định vượt xa Đạo Thần ở kỷ nguyên thứ ba. Nhưng đạo hải của bọn họ lại mạnh mẽ hơn, thần đài của bọn họ cũng ác liệt hơn.

Bởi vì có Thiên Đạo ủng hộ cũng như thể có thần thánh trợ giúp!

"Không phải ngươi rất ngông cuồng sao!"

Tuyệt Vân thôi động đạo hải thần đài, điên cuồng nhắm vào Khương Thành mà tấn công.

Hắn cảm thấy như cả nhân sinh dài đằng đẵng của mình chưa từng có khoảnh khắc nào sảng khoái như thế, hứng phấn như vậy.

"Khặc khặc khặc, ngươi thử điên lên xem nào?"

"Không phải ngươi nói thực lực của ngươi tương đương với Đạo Thần hay sao?"

"Sao ta thấy không giống vậy?"

"Bây giờ quỳ xuống giao ra binh khí và tất cả tài nguyên, ta có thể để ngươi chết thoải mái một chút, á ha ha ha ha…"

Sự điên cuồng của hắn khiến những người xung quanh sững sờ.

Tâm thái của một người đường đường là Đạo Thần mà lại sụp đổ như vậy, rốt cuộc hắn đã gặp phải những gì?

"Tên Đạo Thánh này toi rồi."

"Hắn tạo cái nghiệt gì đây, lại đắc tội Thụy Triều Đạo Thần thành ra như thế này?"

"Hắn sẽ chết rất thảm cho xem…"

Cuộc chiến ở khu vực khác vẫn đang tiếp tục, chẳng qua vì có Khương Thành lôi kéo Tuyệt Vân ở đây, áp lực đè lên người của Thiên tộc trái lại đã nhẹ đi.

Bên trong đạo hải của đối phương, Thành ca cẩn thận cảm nhận một phen.

Nếu như chỉ bằng Pháp Tắc không gian biến thái kia và kiếm đạo thập tam trọng của mình, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi.

Bởi vì nội tình pháp cảnh quá dày đặc, đối phương có đánh ba ngày ba đêm có lẽ cũng không thể giết được mình.

Nhưng nhìn từ phương diện khác, mình chỉ có thể bị động đánh trả, không thể nào đột phá được vòng vây.

Xem ra phải sử dụng thủ đoạn khác rồi.

Hắn cân nhắc đến việc dùng lực trọc một chút, cuối cùng quyết định chọn sử dụng linh ý.

Tuyệt Vân vốn còn đang điên cuồng công kích bỗng nhiên phát hiện đạo hải của mình đã trở nên không còn mãnh liệt nữa.

Bởi vì thiên địa xung quanh đều đang biến hóa kịch liệt.

Một ý thức lặng lẽ điều khiển thiên địa tự nhiên xung quanh, xung kích xuất phát từ bên ngoài xông vào đạo hải của hắn.

Mặc dù xung kích này không được tinh diệu bằng của những Thiên tộc khác, trông rất hỗn loạn, nhưng quy mô lại không kém Thiên giai cửu trọng tí nào.

Thiên giai cửu trọng của Thiên tộc là cấp độ ngang bằng với Đạo Thần sơ giai của hắn.

“Xảy ra chuyện gì thế này?”

Hắn hướng mặt về phía chiến trường khác mà gào lên.

“Tại sao các ngươi lại thả một tên cao thủ Thiên tộc sang đây?”

Nhưng liếc nhìn lại ở bên kia, tất cả Thiên Tộc vẫn luôn bị vây lấy, không có một người nào tham gia cuộc chiến ở bên này.

“Đây…”

“Là ngươi!”

Tuyệt Vân lại hét lên lần nữa.

“Ngươi thế mà đã học xong thủ đoạn của Thiên tộc!”

“Không thể nào!”

Vẻ mặt hắn lộ rõ sự khó tin.

Bởi vì chuyện này thật sự quá hoang đường.

Việc Khương thành vẫn đang sử dụng tiên lực như cũ đã không hợp thói thường, vậy mà còn có thể học được linh ý của Thiên tộc thì càng trở nên kỳ quái hơn.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, cảnh giới linh ý của hắn đã đạt đến Thiên giai cửu trọng, đó đã là việc bất thường đến mức không thể diễn tả được.

Tuyệt Vân không thể tin được, cũng không thể nào chấp nhận nổi loại chuyện thế này.

Cùng lúc đó, Khương Thành đang bị nhấn chìm sâu bên trong đạo hải cuối cùng cũng thoát ra được.

Lực thiên địa oanh kích ở bên ngoài, pháp cảnh bên trong lại đang khuấy động, trong ngoài giáp công, như thể là hai người đang liên thủ đối chiến với Tuyệt Vân.

Đây thật ra là một chuyện không phù hợp với quy luật của Thiên Đạo.

Bình thường, một người có thể động tay chuyển vận, đó chẳng qua là đang nói sức chiến đấu của hắn mạnh mẽ, am hiểu quần chiến, nào phải là hắn biến thành hai người cường đại tương đương với mình.

Giống như Khương Thành đây, nếu hắn dùng bí thuật Thương Long huyết mạch, vậy hắn sẽ không thể nào thi triển kiếm đạo của Nhân tộc được.

Dù hắn có phân thân biến ra thêm một người nữa thì phân thân kia cũng chỉ là một cái thùng rỗng.

Bởi vì tiên lực, thần hồn và bản nguyên đều bị chân thân Thương Long điều khiển, những thứ này sẽ không thể nào tạo ra thêm một phần nữa từ hư không.

Vậy mà lúc này hắn lại thật sự tạo ra được hai bản thể để tham chiến.

Thể hệ của Thiên tộc sử dụng là linh ý, thủ đoạn công kính cũng là từ thiên địa.

Căn bản không cần hắn phải điều động thần hồn, tiên lực và căn nguyên, hoàn toàn không cần hắn phải phân tán thực lực.

Thật sự chẳng khác gì có thêm một người nữa chui ra từ trong không khí.

Vốn dĩ hắn có thể đứng vững trước công kích của Tuyệt Vân, bây giờ đột nhiên lại có thêm sự trợ giúp từ Thiên giai cửu trọng, tình thế lập tức nghịch chuyển.

“Không!”

Công thủ dễ hình, trong nháy mắt đã biến thành bản thân bị động chịu trận, Tuyệt Vân há có thể chấp nhận được.

Đây không phải là kịch bản mà hắn đang mong chờ.

Đã biến thành Đạo Thần rồi, tại sao hắn vẫn còn bị đè ra mà đánh chứ?

“Chuyện này không thể!”

“Không nên thành ra thế này!”

Nhưng đối mặt với việc bị đả kích từ hai phía, hắn vướng trái mắc phải, ốc còn không mang nổi mình ốc.

Vừa ngăn bên này đã phải chịu sự uy kiếp từ bên kia.

Đồng loạt đỡ hai bên thì cả hai bên đều cùng lúc tan vỡ.

“Mau đến giúp ta!”

Hắn chỉ có thể hét lên với một vị Đạo Thần và những Đạo Thánh khác.

Tiếng hô vừa vang lên đã khiến những người khác đều ngớ người.

Tình cảnh gì đây?

Một Đạo Thần như ngươi đánh một tên Đạo Thánh mà còn phải gọi chi viện à?

Có nhầm không vậy?

Chờ đến khi bọn họ nhìn về phía bên này mới phát hiện bọn họ thật sự không nhầm.

“Thụy Triều Đạo Thần” vốn đang trấn áp được đối phương vậy mà lại bị đối thủ Đạo Thánh kia đè ra đánh.

Hơn nữa còn tràn ngập nguy hiểm, sinh tử tồn vong chỉ ngay trước mắt.

Sao có thể như thế được?

Bọn họ lập tức để ý đến lực thiên địa công kích đạo hải.

“Thiên tộc!”

“Chẳng lẽ có cao thủ Thiên tộc sao?”

Phản ứng đầu tiên của bọn họ không phải là Khương Thành mà là có cao thủ Thiên tộc đang nấp trong bóng tối, giúp đỡ Khương Thành, liên thủ đánh lén Thụy Triều Đạo Thần.

Dù sao một người rõ ràng đang dùng pháp cảnh và kiếm đạo, sao có thể đồng thời dùng được thủ đoạn của Thiên tộc?

Những Thiên tộc khác đang đối mặt với nguy hiểm tinh thần cũng phấn chấn hơn!

“Là cao thủ của tộc ta!”

“Chẳng lẽ có người đến tiếp viện chúng ta?”

“Giết!”

Hai cao thủ chỉ huy Thiên tộc lập tức hạ lệnh.

“Tiến sát về hướng kia!”

Mà những cao thủ Tiên tộc khác ở bên này nên chống đỡ thì chống đỡ, nên gấp rút tiếp viện thì gấp rút tiếp viện.

Đương nhiên Thành ca sẽ không để đối phương có hội cứu người.

Mắt thấy sắp phá vỡ được đạo hải của Tuyệt Vân, Tuyệt Vân ở đối diện đã vội vàng dùng Thánh lực ác chủ bài của mình.

Vì tranh thủ thời gian, Thành ca lập tức dùng lực trọc nhào lên.

Cuối cùng nguyên lực che chắn của Tuyệt Vân bị xuyên thủng!

“Không!”

Cho đến tận lúc này, rốt cuộc hắn mới nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng - chết ở kỷ nguyên thứ nhất chính là sẽ chết thật.

Phập!

Kỵ Khuyết kiếm nhẹ nhàng phá vỡ rào cản mà xuyên vào trong cơ thể của hắn, khiến tiên thể và thần hồn của hắn đều bị vặn xoắn đến nát tan.

“Lấy đi này!”

Sau khi giết chết Đạo Thần, chuyện đầu tiên Thành ca làm chính là mở “Tịnh Hồn Từ Độ Kinh” ra, hấp thu một chút hồn lực đã lâu chưa thấy.

Thiên Hồn lại lần nữa được tăng lên một ít, sau đó nhanh chóng nhặt trang bị và nhẫn trữ vật của đối phương.

“Chưởng môn!”

“Chưởng giáo chân nhân!”

Ở nơi khác, khóe mắt của những trưởng lão và môn nhân thuộc tông môn của Tuyệt Vân như sắp nứt ra.

Vốn là hành động tiêu diệt kẻ khác, sao cứ chơi rồi chơi, chưởng môn mạnh nhất bỗng dưng không còn nữa?

“Giết!”

“Giết chết tên tặc tử này!”

Ở phía đối diện liền có năm tên Đạo Thánh vứt bỏ mục tiêu ban đầu, không thèm quan tâm điều gì nữa mà xông thẳng về phía Thành ca.

Chương 1892: Không cần phải lắm chuyện

Xử lý xong

Tuyệt Vân, Khương Thành vốn cũng định cái gì thấy tốt mới lấy.

Hắn đúng là không có ý định xen vào cuộc đại chiến của đôi bên.

Nhưng đối phương lại không chết không thôi, hắn chỉ có thể siêu độ miễn phí thôi.

Hắn huơ Kỵ Khuyết kiếm một cái, giết chết năm tên Đạo Thánh đang xông lên.

Lúc này hắn mới phát hiện Đạo Thánh ở thế giới này khác với Đạo Thánh ở kỷ nguyên thứ ba.

Hình như… người nào cũng đều đạt đến tiêu chuẩn của Thần Quân trên Thiên Cung trước kia.

Năm tên Đạo Thánh đang tấn công, mỗi người đều dùng lực Thiên Đạo khác nhau.

Ở kỷ nguyên thứ ba chỉ khi Thần Quân nhận được sự chúc phúc từ Thiên Đế mới có thể có được đãi ngộ như vậy.

Mặc dù lực Thiên Đạo mà bọn họ dùng khá yếu, nhưng vẫn đủ để hình thành sự áp chế đối với Đạo Thánh bình thường.

Chỉ là, khi đối mặt với Khương Thành thì nó lại thành một chuyện khác.

Thành ca thậm chí còn chẳng cần phải dùng đến lực hám thiên để đối chiến.

Bởi vì kỹ năng hệ thống cần phải tiêu hao Huyền Tinh.

Hắn trực tiếp mở pháp cảnh làm suy yếu và trấn áp lực Thiên Đạo, bức ép đối phương.

Pháp cảnh bản biến thái có hiệu quả không lớn lắm đối với Đạo Thần, nhưng với Đạo Thánh thì lại có hiệu quả nhanh chóng.

Gần như là đụng phải ai thì pháp cảnh của kẻ đó sẽ bị hủy diệt ngay lập tức.

“Đây là cái gì vậy?”

“Tại sao lại có Pháp cảnh như thế này chứ?”

“Không thể nào!”

Trong tràng thét chói tai, Pháp cảnh của năm người họ như quả bóng bay bị bánh xe nghiền ép, không thể chống cự lại chút nào.

Có lẽ vì hư ảnh căn nguyên quá nhiều, Pháp Tắc không gian của Thành ca thu hoạch còn hiệu quả hơn so với đạo hải Đạo Thần.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ vang liên tục vang lên, sự hủy diệt của Pháp Tắc không gian mang đến phản phệ mãnh liệt.

Năm tên Đạo Thánh đồng loạt chấn động, ngay sau đó tầm mắt bị kiếm quang dày đặc lấp đầy.

Xử lý xong năm người này, vốn dĩ Khương Thành định hấp thu một ít tàn hồn còn sót lại.

Nhưng lúc này lại có càng nhiều kẻ địch hơn nhào đến, hắn chỉ có thể đại khai sát giới thêm lần nữa.

Rất nhanh sau đó hắn lại xử lý xong mười mấy tên Đạo Thánh.

Hơn trăm người của bên Thiên tộc vốn đang bị bao vây, nhất thời áp lực đã giảm đi nhiều.

Nhìn về phía bên Thành ca tựa như một Chiến Thần uy mãnh oai hùng, trong mắt bọn họ đều là sự bội phục.

“Quá mạnh rồi!”

“Vậy mà có thể chém giết Đạo Thánh như cỏ rác thế kia…”

“Người này là ai vậy?”

“Quan tâm gì hắn là ai, dù sao cũng đều là Tiên tộc, tranh chấp nội bộ của bọn họ vốn rất hay xảy ra.”

“Đúng rồi, cao thủ ẩn nấp trong tối của tộc ta đâu rồi? Sao lại không thấy đâu hết vậy?”

Bọn họ còn tưởng rằng lực thiên địa trước đó là từ cao thủ Thiên tộc khác dùng.

Mà vào lúc này, một tên Đạo Thần khác đã không chịu đựng nổi nữa.

Bởi vì tông môn của hắn ta cũng có hai Đạo Thánh bị Khương Thành giết chết trong lúc hỗn loạn.

“Thật đáng hận, đây là tà ma chui từ đâu ra?”

Bây giờ hắn ta cảm thấy hơi oán hận Tuyệt Vân, ngươi nói xem tự dưng ngươi lại đi trêu chọc phải quái vật như thế làm cái gì chứ?

“Gan lớn thật!”

“Dám giết chết người của môn phái ta, chết đi!”

Hắn rống to, hắn cũng không thèm quan tâm đến cao thủ Thiên tộc trước mặt nữa, trái lại lại nhào thẳng về phía Khương Thành.

So với việc chém giết Tuyệt Vân như vừa rồi, lần này Thành ca xông lên là hai bút cùng vẽ.

Bên trong bản thân thì công kích thần đài và đạo hải đối phương, ý thức điều khiển lực thiên địa, bên ngoài thì điên cuồng oanh kích.

Lần này, áp lực đè nặng lên đám tộc nhân Thiên tộc kia đã được giảm bớt hơn phân nửa, cuối cùng đám tộc nhân Thiên tộc đó cũng nhìn thấy rõ chân tướng.

“Chuyện này…”

“Thiên địa bên phía kia lại là do ai thao túng?”

Cuối cùng bọn họ cũng phát hiện, hóa ra hoàn toàn không có cao thủ của bản tộc nấp trong tối đến tiếp viện gì cả.

Mọi thứ đều là do một mình Khương Thành làm nên.

Chẳng qua là một mình hắn đánh mà lại đánh như hiệu quả hai người.

Mà hai người được hắn chuyển vận còn hoàn toàn thuộc về hai tộc quần tương phản.

“Hình như thế!”

“Ta cảm thấy cỗ ý thức kia chính là của hắn!”

“Ôi trời ơi, chuyện này sao có thể chứ?”

“Sở hữu pháp cảnh và kiếm thuật của Tiên tộc, lại còn có linh ý của tộc ta? Trên đời này thế mà lại tồn tại loại người thế này?”

Một đám tộc nhân Thiên tộc cùng nhau hoài nghi nhân sinh.

Mà đâu chỉ có mỗi bọn họ?

Những cao thủ Tiên tộc khác ở hậu phương cũng bị lóa mắt sắp mù tới nơi rồi.

Bọn họ và Thiên tộc giao thủ nhiều năm như thế mà còn chưa từng gặp qua loại người nào ảo diệu như tên này.

Trog đầu hai bên giao chiến, không hẹn mà cùng thắc mắc cùng một vấn đề.

“Rốt cuộc hắn được xem là Tiên tộc hay là Thiên tộc đây?”

Mười mấy tên Đạo Thánh Tiên tộc còn lại ở hậu phương thấy tên Đạo Thần thứ hai cũng sắp đổ xuống tới nơi liền vội vàng xông lên gấp rút tiếp viện.

“Đừng quan tâm đến việc hắn ta thuộc tộc nào nữa, cùng nhau xông lên đi, trước tiên phải giết hắn ta đã!”

“Người này là kẻ địch của chúng ta!”

“Toàn lực chém giết hắn ta!”

Chỉ trong chớp mắt, tất cả mấy nghìn tên Đạo Tôn, Chí Tôn Tiên tộc đều buông bỏ kẻ địch trước mắt mình mà cùng nhau xông về phía Thành ca.

Chuyện này khiến những tộc nhân Thiên tộc kia phải ngơ cả ra.

Đánh cho đã đời, bản thân từ mục tiêu bị đuổi giết trở thành người qua đường bị quăng bơ?

“Chúng ta… nên làm thế nào giờ?”

Hơn trăm tên Thiên tộc, tất cả đều quay ra nhìn về phía hai người dẫn đầu.

Hai người này một người dáng vẻ trung niên có râu đen, một người còn lại là một nử tử trẻ.

“Người này là địch hay bạn?”

“Có thể dùng được linh ý, nhất định là tộc nhân của chúng ta nhỉ?”

“Chỉ cần là Thiên tộc, đó chính là người một nhà!”

“Hắn bị nhiều kẻ địch bao vây như thế, dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng không chống đỡ được!”

Cuối cùng nam tử trung niên quyết định: “Đi giúp đỡ hắn, không thể để hắn bị vây công đến chết được!”

Một đám tộc nhân Thiên tộc định bay qua gấp rút chi viện cho Thành ca, kề vai chiến đấu cùng hắn, rồi bọn họ lại ngạc nhiên phát hiện mình không cần phải lắm chuyện như thế nữa.

Bị nhiều Đạo Tôn và Chí Tôn vây công như thế, nếu là Thiên tộc Thiên giai thập trọng thì cũng không chống đỡ nổi.

Bởi vì bọn họ không thể chịu đựng nổi sự oanh kích từ nhiều căn nguyên và pháp cảnh như thế, sự chấn động của thiên địa một phương đủ để phá hỏng linh ý của bọn họ.

Đổi lại là Đạo Thần của Tiên tộc cũng sẽ bị lột một lớp da.

Nhưng chỉ có Khương Thành, lợi dụng Thiên hồn tập kích quấy rối và lực phòng ngự từ lực trọc, chống đỡ sự vây công như thủy triều che trời rợp đất một cách mạnh mẽ.

Tiếp tục có thêm Đạo Thần xông lên trước trong ngoài giáp công.

Mấy giây sau, hắn cưỡng ép giết chết tên Đạo Thần này.

Hắn chẳng còn hơi đâu lo việc thu nhặt chiến lợi phẩm mà nhanh chóng bắt đầu hành trình miểu sát Đạo Thánh.

Đến khi Đạo Thánh cuối cùng ngã xuống, áp lực đè lên hắn giảm bớt được một nửa.

Mà đám tiên nhân đứng ngoài quan sát đã bị sức chiến đấu không phải của con người này làm chấn động đến mức tim gan phải run lên dữ dội.

Đây còn là người sao?

“Chạy!”

Trong lúc Thành ca bắt đầu thu gặt đám Đạo Tôn, sĩ khí Tiên tộc ở đối diện cuối cùng cũng sụp đổ.

Có người hô lên, ngay sau đó phần lớn tiên nhân khác đều hận không thể mọc thêm hai cái chân nữa, hốt hoảng bỏ chạy tứ tán về chỗ xa.

Khương Thành cũng chẳng định truy kích đám lâu la này mà ở lại chiến trường, tranh thủ thời gian hấp thu tàn hồn.

Sau khi hấp thu mấy chục đạo tàn hồn, những tàn hồn khác ở hiện trường đã tự động tiêu tán từ lâu.

Lúc này, bỗng nhiên hắn sinh ra một nỗi nghi hoặc.

“Theo lý mà nói, lịch sử của kỷ nguyên thứ nhất đáng lẽ đã kết thúc, đây chỉ là một giấc mộng mà thôi. ”

“Vậy tại sao mình còn có thể thật sự hấp thu được tàn hồn?”

Vấn đề này tồn tại trong đầu hắn ba giây, sau đó liền bị hắn ném lên tận chín tầng mây.

Kệ đi, chiến lợi phẩm là quan trọng nhất.

Hắn lột trang bị tùy thân và nhẫn trữ vật của tên Đạo Thần kia đầu tiên, sau đó mới bắt đầu càn quét khắp nơi.

“Hiếm thấy đấy, cuối cùng cũng được nở mày nở mặt rồi.”

“Chiến đấu như thế này mới có ý nghĩa chứ!”

“Trước đây ở bên Thiên tộc đều phải sống trong những ngày khó khăn, quá thảm thương.”

Thành ca vừa thu hoạch vừa lau lau khóe mắt không tồn tại nước mắt kia.

Còn đám tộc nhân Thiên tộc ở quanh đó cũng không hề rời đi mà tất cả đều đang dùng ánh mắt như đang nhìn quái vật để nhìn hắn.

Chương 1893: Hoan nghênh tiền bối trở về

Vừa nãy bọn họ còn tưởng là Khương Thành chết chắc rồi.

Kết quả lại nhìn thấy cảnh tượng nghịch thiên thần cản giết thần của hắn.

“Ôi trời ơi! Người này chỉ một mình mà có thể giải quyết nhiều cao thủ Tiên tộc như thế?”

“Luận về cảnh giới linh ý, hắn phải đến Thiên giai cửu trọng, nhưng lực chiến đấu của hắn… tuyệt đối không thua kém gì Thiên giai thập nhất trọng!”

“Thiên tộc chúng ta thế mà lại có một vị cường giả vô danh đỉnh cao như thế sao?”

“Sao ta cứ cảm giác hình như hắn không phải người của tộc chúng ta vậy?”

So với tộc nhân Thiên tộc thân thể yếu ớt, vừa rồi rõ ràng Khương Thành lại chính là một kẻ vô cùng mạnh mẽ, có thể xưng là kim cương bất hoại.

Nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại có linh ý của Thiên tộc.

Điều này khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Vốn còn cho là Khương Thành sẽ đến giao lưu với bọn họ.

Cuối cùng tên này vừa đánh người xong lại “bận bịu”, hoàn toàn không thèm quan tâm đến bọn họ.

Trong phút chốc, hơn một trăm tộc nhân Thiên tộc đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể tiếp tục truyền tin cho nhau.

“Người này chắc hẳn không có địch ý gì với chúng ta đâu nhỉ?”

“Lần này nếu không có hắn, chúng ta có thể đã chết không còn sót lại nổi một người rồi. Là hắn đã cứu chúng ta đấy.”

“Khó nói lắm. Thái độ của hắn không rõ ràng, không loại trừ khả năng hắn đều giết cả hai bên. Cẩn thận vẫn hơn.”

“Hắn thật sự thuộc Thiên tộc chúng ta sao?”

“Tại sao lại có người có thể tinh thông cùng lúc sở trường của cả hai tộc chứ?”

Có người đột nhiên nhớ đến Thu Vũ Tuyền danh tiếng lẫy lừng mấy năm gần đây.

“Vị Thần nữ nọ của Vương triều Tinh U không phải có thể vừa sử dụng kiếm thuật của Tiên tộc vừa có thể dùng được thủ đoạn Thiên tộc của chúng ta sao?”

Vị nam tử trung niên dẫn đầu lộ vẻ mặt ngưng trọng, lắc đầu.

“Không đâu, Thu Vũ Tuyền và người này không giống nhau.”

“Ta đã từng thấy nàng ta xuất thủ, nàng ta không có linh ý, cũng không thể nào trực tiếp thao túng cả thiên địa một phương được. Chẳng qua nàng ta dùng một cách thức đặc thù để dẫn động được lực thiên địa mà thôi.”

“Còn người này, rõ ràng dùng được linh ý, không hề khác biệt gì so với chúng ta.”

“Có thể dùng được linh ý thì chính là người thuộc Thiên tộc chúng ta, không sai đâu!”

Sau khi nhận định quái vật cường đại trước mặt thuộc bản tộc, đám người Thiên tộc có mặt ở đây đều vui mừng.

Thậm chí có vài người còn cảm thấy tự hào.

“Đúng vậy, ngoại tộc vốn không thể nào có được được linh ý.”

“Người này có linh ý, tuyệt đối không sai được!”

“Có lẽ đây là một vị tiền bối ẩn thế nào đó thuộc tộc ta đấy!”

Trên gương mặt nữ tử trẻ dẫn đầu vẫn tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Thân thể tộc ta trời sinh không thể tu luyện nguyên lực, sao vị tiền bối này lại có thể tu luyện được?”

Tên nam tử trung niên kia bỗng nhiên nhớ đến một người, thế là sắc mặt hắn ta đột nhiên thay đổi.

“Có lẽ chúng ta đều đoán sai cả rồi…”

Lúc này, Khương Thành đã dọn dẹp chiến lợi phẩm xong xuôi.

Hắn cũng lười chào hỏi xã giao gì với đám người Thiên tộc này, trực tiếp làm như không nhìn thấy bọn họ.

Mắt thấy hắn có vẻ như muốn rời đi, nữ tử trẻ tuổi dẫn đầu có dung mạo xinh đẹp kia vội nói:

“Tiền bối!”

Một vị cường giả Thiên tộc thần bí như thế, há có thể bỏ lỡ cơ hội cho được?

“Đừng!”

Nam tử trung niên vội vàng hô lên, nhưng lại không kịp kéo nàng ta lại.

“Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!”

Nữ tử mặc trên người bộ váy xanh trắng nhạt uyển chuyển hạ bái, mấy tộc nhân Thiên tộc khác ở phía sau cũng vội vàng hùa nhau nói lời cảm tạ.

“Cảm tạ tiền bối!”

“n tình của tiền bối, bọn ta suốt đời khó quên!”

Thành ca không nói một lời nào, chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một chút.

Sau đó khẽ gật đầu rồi xoay người, bay về phía trước.

Điều này khiến tảng đá lớn đè nặng trong lòng đám người Thiên tộc thoáng buông xuống.

“Vị tiền bối này quả nhiên không có địch ý gì với chúng ta.”

“Nhưng tại sao hắn lại không nói chuyện với chúng ta, cũng không giao lưu gì với chúng ta nhỉ?”

Nữ tử kia mím môi, đuổi theo lần nữa.

“Tiền bối, bọn ta đến từ Vương triều Nguyệt Hoàn.”

“Lần này đến địa giới của Tiên tộc là để điều tra tình báo, vô ý bị kẻ địch phát giác nên mới bị vây ở nơi này.”

“Không biết tiền bối đến từ đâu?”

“Vương triều Nguyệt Hoàn?”

Khương Thành lẩm bẩm nhắc lại.

Gì thế này, sao lại tình cờ đụng phải tam đại Vương triều khác nhau trong một lần thế này?

Mắt thấy hắn tiếp tục bay thẳng về phía trước, cũng không có ý định đáp lời nàng ta, nàng ta chỉ có thể nhắm mắt đuổi theo phía sau hắn.

Những người khác thuộc Thiên tộc cũng không ngoại lệ.

Bọn họ nghĩ vị tiền bối Thiên tộc ẩn thế này vô cùng cường đại, đi theo hắn thì chí ít có thể an toàn hơn một chút.

Nếu có thể mời chào hắn về Vương triều Nguyệt Hoàn thì lại càng tốt vô cùng.

Trong lúc nhất thời, sau lưng Thành ca lại có thêm một đoàn người.

Điều này khiến vị nam tử trung niên kia vừa lo lắng, lại vừa do dự.

Khác với những người còn lại, hắn ta đã đoán được thân phận của Khương Thành.

Không sai, ngoại trừ Thu Vũ Tuyền ra, năm xưa còn có một người khác kiêm sở trường của cả hai tộc.

Mà người đó lại càng triệt để hơn cả Thu Vũ Tuyền kia!

Chỉ là người đó còn có một thân phận khác…

"Tiền bối, người đang định đi đây vậy?"

"Gần đây người mới xuất quan sao?"

"Tiền bối, bây giờ Thiên tộc chúng ta tình hình nguy ngập, tam đại Vương triều nắm tay nhau cùng chống lại kẻ địch, hiện giờ chính là thời điểm cấp bách cần đến cao thủ."

"Với thực lực của người, nếu trở về tất nhiên có thể vãn hồi xu hướng suy tàn…"

Thành ca bị một muội tử bám theo sau lưng líu ríu thuyết phục một hồi, hắn cảm thấy có hơi không kiên nhẫn được nữa.

Hắn dừng bước, vẻ mặt trầm ngâm, chậm rãi xoay người lại.

Hắn nhìn vào hơn một trăm tên Thiên tộc vẻ mặt đầy chờ mong, cuối cùng ánh mắt rơi vào tên nam tử trung niên kia.

"Trở về?"

"À, sau khi ta trở về, mấy người nào đó lại muốn hô đánh hô giết ta nữa nhỉ?"

"Hả?"

Một đám người Thiên tộc hoàn toàn không thể nào hiểu nổi ý tứ của những lời này.

Nữ tử đi đầu kia vội vàng nói: "Làm sao có thể? Tiền bối mà quay về, tam đại Vương triều nhất định sẽ nhiệt liệt hoan nghênh."

“Mọi người không biết chờ mong người trở về đến cỡ nào nữa.”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành khoát khoát tay.

“Còn nhiệt liệt hoan nghênh nữa đấy, không bị ngàn người chỉ trỏ đã mừng lắm rồi.”

Hắn thản nhiên nói tiếp: “Bây giờ ta cũng chẳng có hứng thú kề vai chiến đấu với đám tam đại Vương triều các ngươi nữa. Về đi, xem như chưa từng gặp ta là được rồi.”

Những lời này khiến một đám Thiên tộc vừa mới thất vọng lại đầy một bụng nghi hoặc.

Một vị “cao nhân bản tộc” cường đại như thế mà lại không nguyện ý chiến đấu vì bản tộc ư?

Vì sao chứ?

Nữ tử trẻ tuổi kia vẫn chưa từ bỏ ý định như cũ, định thuyết phục Khương Thành hồi tâm chuyển ý.

“Tiền bối, giữa ngươi và tam đại Vương triều đã xảy ra hiểu lầm gì đó sao?”

Năm xưa đại đế quốc thống nhất Thiên tộc bị chia cắt thành ba, đúng thật đã khiến một bộ phận cao thủ hàng đầu nản lòng thoái chí, trốn khỏi thế gian.

Nàng ta hơi hoài nghi, có lẽ Khương Thành cũng là một vị trong số họ.

Mà mấy năm gần đây, tình thế Thiên tộc vô cùng hiểm nguy, rất nhiều cao thủ ẩn thế kia đều đã chủ động quay lại, hoặc là được khuyên nhủ quay về.

“Ta là Ngũ công chúa Nguyệt Khinh của Vương triều Nguyệt Hoàn. Ta có thể đại diện cho phụ hoàng và toàn bộ Vương triều Nguyệt Hoàn chào mừng người đến.”

“Chuyện nội chiến chia cắt năm xưa đúng là tam đại Vương triều chúng ta có lỗi với các vị. Nhưng bây giờ mạng sống của toàn bộ Thiên tộc như ngàn cân treo sợi tóc, chuyện đã qua cứ để nó qua đi…”

Thành ca lộ vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng ta.

“Ngươi đang nói cái gì thế?”

“Biết ta là ai không?”

Nguyệt Khinh lắc đầu. Trong mắt nàng ta và đám người Thiên tộc sau lưng nàng ta đều tràn đầy vẻ tò mò.

“Không biết tục danh của tiền bối là?”

Khương Thành không trả lời thẳng mà hướng ánh mắt sâu xa về phía nam tử trung niên kia.

“Xem ra ngươi đã nhận ra rồi, vậy tự ngươi nói với bọn họ đi.”

Đón nhận nhiều ánh mắt đồng loạt hướng về phía mình, nam tử trung niên khó khăn nuốt nước miếng.

Sau đó mới trầm giọng nói: “Hắn là Khương Thành, chính là vị Khương Thành xuất hiện cùng lúc với Thu Vũ Tuyền tại Vương triều Tinh U kia.”

Chương 1894: Vậy mà lại là hắn

Lời giới thiệu này của hắn ta khiến Thành ca vô cùng không hài lòng.

Cái gì mà “Vị Khương Thành đã xuất hiện cùng lúc với Thu Vũ Tuyền”.

Ca đây ra trận, tên tuổi còn phải có tiền tố dính dáng đến nàng ta thì mới nhận ra à?

“Khương Thành?”

Đám người Nguyệt Khinh ngớ người cả bọn, ngay sau đó tất cả đều biến sắc.

“Là Ma thai Khương Thành kia ư?”

Tên Khương Thành ở Thiên giới tất nhiên không chỉ có một người.

Nhưng Khương Thành xuất hiện cùng lúc với Thu Vũ Tuyền thì chẳng còn ai vào đây nữa.

“Vậy mà lại là hắn?”

Tất cả mọi người đã nhớ ra cái tên Khương Thành này.

Năm xưa, khi các nàng còn ở Vương triều Nguyệt Hoàn cũng từng nghe nói đến Ma thai, thậm chí còn từng thảo luận về nó.

Chỉ là mấy năm nay chiến sự ập đến, lại thêm Thành ca vẫn luôn thần ẩn, đến mức rất nhiều người đã sắp quên mất sự tồn tại của hắn.

Hiếm khi được người ta nhắc đến, mà còn là vì Thu Vũ Tuyền.

Bây giờ Tuyền muội tử như mặt trời ban trưa, Đạo Thần Tiên tộc chết trong tay nàng đã sắp đầy hai chữ số rồi.

Ở trong Thiên tộc, danh tiếng của nàng thậm chí sắp lấn át cả ba vị Hoàng giả, tên tuổi và chiến tích được vô số người truyền tụng.

Trong lúc ngẫu nhiên có người tán tụng nàng cũng sẽ trêu chọc, nhắc đến vài câu.

“Năm xưa khi Thu Thần nữ xuất hiện, còn có một Ma thai xuất hiện cùng.”

“Ồ, ngươi nói đến Khương Thành kia à?”

“Chắc hắn đã chết rồi nhỉ?”

“Cho dù có sống đến bây giờ cũng sẽ bị Thần thai áp chế đến mức ảm đạm vô quang thôi.”

“Vậy là hắn đã không xứng so với Thần thai rồi.”

Mấy năm nay đám người Nguyệt Khinh đã từng nghe nói đến rất nhiều lời bàn tán tương tự.

Sâu trong lòng các nàng cũng có suy nghĩ giống thế.

Ma thai Khương Thành nếu cũng thần kỳ như thần thai Thu Vũ Tuyền thì tại sao mấy năm nay lại không có chút tung tích nào, không có tiếng tăm gì?

Vì vậy hắn hoặc là đã chết rồi, hoặc là đã trở thành một kẻ bình thường.

Ai có thể ngờ được, hắn chẳng những còn sống mà lại còn cường đại đến mức khiến người ra chấn động!

“Không sai, chính là ta.”

Thành ca cười đắc ý.

Hắn có thể nhận ra sự kinh ngạc của đám người Thiên tộc ở đối diện. Xem ra lời tiên đoán của quốc sư kia có uy lực đúng là không tầm thường.

“Bây giờ, ngươi còn đại diện phụ hoàng và Vương triều Nguyệt Hoàn nhiệt liệt hoan nghênh ta trở về nữa không?”

Đón nhận ánh mắt nghiềm ngẫm từ hắn, đúng là Nguyệt Khinh đã vô thức sinh ra ý nghĩ không dám đối mặt.

“Ta…”

Nàng ta rất muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên trả lời câu hỏi này của Khương Thành như thế nào.

Chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Người này chính là Ma thai trong lời tiên tri.

Nên đối đãi như thế nào đây?

Thành ca cũng lười làm khó nàng ta.

Cuối cùng hắn chỉ thoáng nhìn thần sắc khác nhau của đám người Thiên tộc, rồi xoay người biến mất ở chân trời.

Nhìn về phía hắn biến mất, tâm trạng tất cả người Thiên tộc có mặt ở đây đều vô cùng phức tạp.

Rất lâu sau đó, Nguyệt Khinh thấp giọng nói: “Dù cho hắn có là ma thai, chúng ta vẫn nợ hắn một ân huệ lớn bằng trời.”

Tên nam tử trung niên kia chậm rãi gật đầu.

“Được rồi, nơi này không nên ở lâu, chúng ta vẫn nên mau chóng quay về đi thôi.”

Hơn trăm tộc nhân Thiên tộc lẳng lặng tan biến giữa thiên địa.

Di chuyển hướng thẳng về Vương triều Nguyệt Hoàn.

Nhưng còn chưa kịp bay đi được bao ra thì phía trước đã truyền đến báo động.

“Không ổn!”

Nam tử trung niên dẫn đầu vội vàng đưa tay.

Nguyệt Khinh dừng lại, kinh ngạc hỏi: “Sao vậy, Chân Anh Vương?”

“Phía trước có cao thủ Tiên tộc bao vây!”

Thần sắc của cả đám người đều run lên, vội vàng đi vòng sang hướng khác.

Cũng may Thiên tộc không dùng đến thần hồn mà là dùng ý thức để cảm nhận.

Nếu không vào lúc bọn họ phát hiện đối phương thì chính bản thân cũng đã bị đối phương phát giác.

Nhưng chỉ vẻn vẹn hai phút sau đó, phía trước lại lần nữa truyền đến báo động.

“Chuyển hướng thay đổi tuyến đường lần nữa!”

Liên tiếp thay đổi hướng đi bốn lần, hướng nào cũng có khí tức của Tiên tộc.

Lòng người dần dần trở nên nặng nề.

“Không ổn rồi.”

Chân Anh Vương chỉ có thể dẫn bọn họ lui về.

“Con đường phía trước đã bị phong tỏa, chúng ta không quay về được.”

“Vậy chúng ta vòng ra xa một chút nữa đi?”

“Vô ích, kẻ địch đã bao vây quanh chúng ta rồi, ít nhất phải hơn trăm tông môn liên thủ vây quét chúng ta.”

Sắc mặt của Nguyệt Khinh và đám người Thiên tộc đều biến đổi.

“Sao có thể như vậy?”

“Dù cho tin tức chúng ta điều tra bị phát hiện cũng không thể kinh động nhiều tông môn như thế chứ!”

“Vả lại, sao bọn họ có thể phối hợp tốt đến thế được?”

“Đúng đó, đây chính là Tiên tộc…”

Đám người Tiên tộc không phải toàn là kiểu năm bè bảy mảng, từng người tự chiến đấu phần mình sao?

Các đại tông môn bình thường vì tranh địa bàn, giành tài nguyên cướp bảo vật mà vô số tông môn đã kết thù với nhau, thậm chí còn là huyết hải thâm thù.

Còn đối với Thiên tộc, đó lại càng là hàng xóm mà bọn hắn muốn diệt trừ.

Sự tình đâm chém lẫn nhau nhiều ra thế.

Dù cho ngẫu nhiên có vài đại tông môn ra lệnh hiệu triệu, tụ hợp lại với nhau thì thường cũng là mỗi người có mục đích riêng muốn đạt được.

Cũng bởi thế, rõ ràng thực lực của bọn họ mạnh hơn Thiên tộc ở đối diện rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể nào cùng nhau một lần đi san bằng vậy được.

Giống như bây giờ đây, trên trăm tông môn mỗi người một việc phối hợp với nhau thu nhỏ vòng vây, đúng là kỳ cảnh khó xảy ra.

“Tiên tộc bên này chắc hẳn có vài biến hóa rồi!”

Vẻ mặt Chân Anh Vương vô cùng ngưng trọng, hai hàng chân mày cau chặt lại với nhau.

“Trước đó hai tên Đạo Thần kia liên thủ truy giết chúng ta đã khiến người ta cảm thấy kỳ quái rồi.”

“Theo những gì ta biết trước đây, hai vị Đạo Thần kia chẳng hề lui tới, quan hệ qua lại cũng không được xem là tâm đầu ý hợp gì.”

“Sao lại truy đuổi cùng nhau chứ?”

Hắn nghĩ mãi mà không hiểu.

Mà hiện giờ vấn đề cấp bách ngay trước mắt là làm sao thoát khỏi vòng vây này.

Phá vây là không thể thực hiện được.

Dù cho có thể phá được vòng vây thành một lỗ hổng cũng sẽ vì bại lộ vị trí mà kéo theo sự truy sát càng mãnh liệt hơn.

“Làm sao đây?”

Nhìn sang Nguyệt Khinh với vẻ lo lắng ở bên cạnh và đám tộc nhân đang hoang mang lo sợ ở sau lưng, hắn hít vào một hơi

thật sâu.

“Tiếp tục lui về phía sau!”

Đây cũng là việc duy nhất bọn họ có thể làm trước mắt.

Lui về phía sau, mặc dù cách Thiên tộc càng xa hơn, nhưng ít ra có thể sống sót thêm một khoảng thời gian nữa.

Theo thời gian dần trôi đi, bọn họ có thể nhận ra được phạm vi hoạt động của mình đã ngày càng nhỏ đi.

Vòng vây của Tiên tộc quả nhiên đang từng bước thu nhỏ về phía sau.

Chuyện này khiến tâm trạng mọi người trở nên ảm đạm vô cùng.

“Thật sự không được rồi, liều một phen phá vòng vây thôi!”

“Dù cho có bị truy giết cũng còn hơn thành rùa bị bắt trong chum.”

“Không, không đến phút sau cùng, tuyệt đối không được làm thế.”

Trong lúc bọn họ âm thầm truyền âm cho nhau, ở nơi xa bỗng nhiên truyền đến dao động do chiến đấu.

“Không ổn!”

Chân Anh Vương và Nguyệt Khinh bỗng nhiên giật mình, vội vàng quay đầu nhìn tộc nhân bên mình.

Phát hiện ra không thiếu một ai, cũng không có người nào bị kẻ địch phát hiện, sau đó lâm vào khổ chiến.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao đột nhiên xảy ra đánh nhau vậy?”

“Chẳng lẽ kẻ địch đánh nhau à?”

Đám người nhao nhao tỏ vẻ khó hiểu.

Có người còn đưa ra suy đoán không tốt.

“Chắc là Tiên tộc lại nổ ra truyền thống nội chiến?”

“Không thể lơ là!”

Chân Anh Vương vẫn khá thận trọng.

“Cũng có thể đây là cái bẫy, cố ý thu hút chúng ta đi về phía đó.”

Cả đám người cẩn thận từng li từng tí phóng ý thức ra, hướng về phía bên kia mà cảm nhận.

Phát hiện ra mình đã đoán sai.

Phía trước đúng là đang có đánh nhau, hơn nữa còn đánh đến mức vô cùng kịch liệt.

Nhưng cũng không phải nội chiến Tiên tộc, cũng không phải cạm bẫy gì.

Bởi vì đôi bên tham chiến, chỉ một một bên là tông môn Tiên tộc, còn bên kia thì là Khương Thành mà bọn họ vừa mới quen biết không lâu.

Khi bọn hắn cảm nhận được chiến trường bên đó, cuộc chiến đã đến hồi kết thúc.

Lại thêm một Đạo Thần ngã xuống dưới kiếm của Khương Thành!

Chương 1895: Toàn bộ là người quen

Sau khi Khương Thành tách ra khỏi đám người Nguyệt Khinh, hắn một mình bay vào sâu bên trong nội địa Tiên tộc.

Hắn không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu của Thiên tộc và Tiên tộc nữa.

Đang suy nghĩ xem có nên tìm một chỗ để lại bế quan một tháng nữa hay không.

Kết quả là va phải một góc vòng vây của Tiên tộc.

Vừa mới nói xong câu “Ta là người qua đường không liên quan gì cả, các ngươi cứ mặc kệ ta là được rồi.” thì môn phái ở đối diện lập tức ra tay.

Nguyên nhân rất đơn giản, Khương Thành không phải cùng một phe với bọn họ.

Cho dù hắn là gian tế của Tiên tộc hay Thiên tộc thì chỉ cần lạc đàn cũng đã đủ trở thành lý do phải chết rồi.

Vậy nên Thành ca chỉ có thể bất đắc dĩ rút kiếm ra, thỏa mãn nguyện vọng muốn chết của bọn họ.

Sau khi đánh một trận đại chiến, dựa vào thế đánh gọng kìm trong ngoài "song nhân đả pháp" hắn đã thuận lợi lấy được đầu của Đạo Thần bên phía quân địch.

Sau đó lại là thu hoạch một cách không kiêng nể, đánh cho đám lâu la ở phía sau chạy trối chết.

"Ôi, sao phải khổ như vậy chứ?"

"Lại để cho ta vui mừng lấy được một lượng lớn chiến lợi phẩm."

Thành ca phiền muộn lắc đầu.

Một đám người của Thiên tộc âm thầm quan sát cũng đều nhìn đến ngây người.

Lúc này mới chưa đầy một ngày, vậy mà người này cũng đã giết chết vị Đạo Thần thứ ba.

Với cả đây còn là tiến sâu vào bên trong nội địa của Tiên tộc và giết người ở địa bàn của kẻ địch.

Mặc dù làm được như vậy thì sớm muộn cũng sẽ dẫn tới việc có nhiều cao thủ của quân địch tới vây quét, nhưng chiến tích cũng là thật.

Nếu như truyền lại về hậu phương Thiên tộc, nhất định sẽ gây chấn động và được vô số người tán dương.

"Khương… tiền bối."

Nguyệt Khinh vẫn luôn nhìn Khương Thành chậm rãi ung dung thu dọn chiến trường xong, lúc này mới không nhịn được hiện thân.

Thật ra Thành ca đã phát hiện ra bọn họ từ sớm.

"Không phải đều đã nói lời từ biệt rồi sao, các ngươi còn quay lại để làm gì?"

"Chúng ta bị bao vây rồi!"

Chân Anh Vương cũng gấp gáp dẫn theo những người khác chui ra.

"Bây giờ không phải là lúc nói chuyện!"

“Ngươi vừa mới chiến đấu, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của kẻ địch.”

Hắn thúc giục với vẻ mặt lo lắng.

“Chỗ này rất nguy hiểm, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi!”

Nhưng Thành ca cũng không vì thế mà biến động.

“Chúng ta? Người bị bao vây là các ngươi chứ không phải là ta.”

Ca nhún vai, dáng vẻ trông rất nhàn nhã.

“Ngươi…”

Chân Anh Vương suýt nữa đã bị hắn làm cho nghẹn chết.

Trong lòng hắn tự nhủ, ngươi cũng đã giết chết ba Đạo Thần của đối phương, chẳng lẽ ngươi cho rằng kẻ địch sẽ bỏ qua cho ngươi sao?

Cho dù toàn thân ngươi có là sắt thì có thể bóp nát được mấy cái đinh chứ?

Nhưng mà những lời như vậy hắn cũng không tiện nói rõ ra.

Chỉ có thể khéo léo khuyên nhủ: “Không thể kích động được, có rất nhiều môn phái bên này của Tiên tộc bao vây.”

Hắn vừa nói như thế, ngược lại Thành ca cảm thấy có hứng thú.

Dù sao bản thân mình có nói là “không liên quan đến ai” thì đối phương cũng không tin.

Đã như vậy, tốt hơn là nên thu lấy tất cả.

“Cả đời này ca chưa từng bị người khác hù họa chạy trốn, cái đó không phù hợp với quy tắc làm người của ta.”

“Muốn chạy thì các ngươi cứ chạy mau đi, không cần để ý đến ta.”

Nói xong, hắn còn cố ý phất tay.

Một đám người của Thiên tộc ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng đang tự nhủ ngươi muốn làm gì vậy?

Đứng lại một mình ở trong dã khu của đối phương sao?

Cho dù tam đại Hoàng Giả và ba vị quốc sư có tới đây thì cũng không dám ngông nghênh như ngươi vậy đâu!

“Khương tiền bối…”

Nguyệt Khinh còn muốn khuyên thêm mấy câu nữa thì ở phía xa đã lại truyền đến chấn động dữ dội.

“Không ổn rồi!”

Chân Anh Vương lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Kẻ địch ở gần đây đã tập trung về bên này rồi!”

“Quả nhiên là bọn họ có liên lạc với nhau, lần bao vây này có lẽ là đối phương đang có người thống nhất chỉ huy!”

“Đi mau!”

“Muốn đi thì cũng đã muộn rồi!”

Chỉ thấy hai bên trái phái mỗi bên có một gã Đạo Thần lao ra.

Mà ở phía sau lại có tên Đạo Thần thứ ba nhanh chóng chạy tới.

Phía sau ba người này còn có hơn mười ngàn tên Đạo Thánh Đạo Tôn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cho dù là Chân Anh Vương hay Nguyệt Khinh cũng đều hoàn toàn tuyệt vọng.

Nếu như chỉ là ba tên Đạo Thần thì bọn họ cũng không phải là không có sức đánh một trận.

Bản thân Chân Anh Vương cũng là Thiên giai thập trọng, thậm chí so với Đạo Thần sơ giai còn mạnh hơn một chút.

Liên thủ với Khương Thành có lẽ không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là nhân số bên phía Tiên tộc thật sự quá nhiều.

Nhiều người liên thủ nã pháo như vậy sẽ làm cho thiên địa chấn động kịch liệt, Linh Ý của Thiên tộc vốn không thể nào hòa nhập vào thiên địa một cách ổn định, khó mà phát huy được thực lực.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Khương Thành cũng bị dọa cho sợ hết hồn.

“Kỷ nguyên đầu tiên này nhiều cao thủ như vậy chăng, Đạo Thần cũng có thể thấy được ở khắp mọi nơi sao?”

“Quả thực Đạo Thánh đi đầy đường, Đạo Tôn nhiều như chó mà!”

“Chẳng lẽ là vì Thiên Đạo cố ý giúp đỡ?”

Hắn vừa suy nghĩ vừa rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

Mà cũng vào lúc này, hắn nghe được hai tiếng truyền âm vừa mừng lại vừa sợ.

“Khương chưởng môn?”

“Khương chưởng môn! Lại là ngươi sao?”

“Tại sao ngươi lại đứng cùng một chỗ với người của Thiên tộc?”

“Hơn nữa còn sử dụng chân thân để xuất hiện ở đây, nếu không phải nhìn thấy binh khí quen thuộc này của ngươi thì ta cũng không dám nhận.”

Hai người lên tiếng hai bên trái phải chính là hai vị Đạo Thần dẫn đầu.

Thành ca sửng sốt.

Hắn cũng truyền âm đáp lại.

“Các ngươi là ai?”

Hai người bọn họ đều truyền âm một mình, cũng không biết hắn nói các ngươi là chuyện gì xảy ra.

Lại vội vàng tự mình truyền âm trở lại.

“Ta là Vu Thận, năm đó đến từ Vạn Dung vực của Hạ giới. Có thể ngươi không nhớ ta, Minh Nghi Chí Tôn là sư phụ của ta.”

“Ta là Mạch Phong, là người của Thiên Khu các!”

Nghe được truyền âm tự giới thiệu của hai người bọn họ, Thành ca cảm giác thật sự có chút hoang đường.

Quả thực hắn không có chút ấn tượng nào với người Vu Thận ở bên trái kia.

Đừng nói là hắn, ngay cả sư tôn Minh Nghi Chí Tôn của hắn Thành ca cũng không nhớ ra.

Suy cho cùng năm đó có thể ngồi trong cuộc họp cũng không có người này.

Thậm chí cả cái Vạn Dung vực kia hắn cũng không có ấn tượng gì.

Xem chừng, người này ở kỷ nguyên thứ ba nhiều nhất cũng chỉ là Thiên Tôn.

Xuyên tới kỷ nguyên đầu tiên này lại cứ thế biến thành một Đạo Thần cũng đủ thần kỳ.

Còn về Mạch Phong thì hắn nhận ra.

Thủ hạ đắc lực của Mâu Vũ, trước khi hồn xuyên qua là một Đạo Tôn, sao bây giờ cũng là Đạo Thần rồi?

"Khương chưởng môn, gặp được ngươi thật sự quá tốt rồi!"

Tên Vu Thận đó vô cùng kích động, nhìn thấy Thành ca giống như thấy được tâm phúc vậy, suýt chút nữa đã lên tiếng làm lộ ngay tại chỗ.

"Ngươi cần ta làm thế nào, muốn liên thủ giết chết hai người kia sao?"

"Đừng!"

"Người ở đối diện ngươi cũng là người mình."

"Cái gì, Tuệ Thạch Đạo Thần cũng là người của ngươi sao?"

Cùng lúc đó, Mạch Phong, người hóa thân thành "Tuệ Thạch Đạo Thần" cũng vô cùng kinh ngạc.

"Cái gì, Tú Thông Đạo Thần ở đối diện cũng là người của kỷ nguyên thứ ba sao? Hơn nữa còn là người quen của ngươi? Trước đó không lâu ta vừa mới ầm ĩ với hắn một trận đấy."

"Được rồi, hai ngươi nhìn ta ra hiệu mà làm việc."

Khương Thành vừa mới bố trí xong, vị Dị Gia Đạo Thần thứ ba đi vào trường cũng kinh ngạc kêu lên sau khi đã xác nhận lặp đi lặp lại mấy lần.

"Khương Thành!"

"Ha ha, vậy mà lại là ngươi?"

Nhìn cái vẻ mặt vui mừng nhướn mày đó, Thành ca có chút hết chỗ nói rồi.

Không thể nào, tất cả đều là người mình sao?

“Sao nào, chẳng lẽ ngươi cũng là người quen của ca?”

Tại sao hắn lại dùng chữ “cũng”?

Dị Gia Đạo Thần chẳng qua cũng chỉ hơi buồn bực như vậy một giây đồng hồ, ngay sau đó hắn lập tức phá lên cười.

“Người quen?”

“Ha…! Ha ha ha ha…”

“Ta làm sao lại thành người quen của ngươi được chứ?”

Trong lòng bàn tay hắn, một cây trượng bằng gỗ sặc sỡ quanh co hiện lên một cách chậm rãi.

“Năm đó ngươi oai phong như thế nào? Đương nhiên không nhận ra tên vô danh tiểu tốt như ta rồi!”

Trên gương mặt Dị Gia Đạo Thần được bao phủ bởi nỗi hận thấu xương và sát khí.

Lúc này Khương Thành mới phát hiện mình đã đoán sai, đây hình như là kẻ địch.

Cũng được, cuối cùng cũng có một món quà tặng không tới cửa.

Chương 1896: Tiểu tốt còn muốn lưu danh

Lai lịch của vị Dị Gia Đạo Thần này thật ra cũng không có gì đặc biệt.

Hắn là một gã Tôn Giả bình thường của Đoạn Dương Đạo của Đạo Tuyệt Chi Địa năm đó.

Khi Khương Thành làm màu ở Đoạn Dương Đạo, người này đang là thuộc hạ trong một tiểu môn phái ở bên trận doanh của kẻ địch.

Lúc ấy hắn chẳng quan chỉ là một tên lâu la đã hoang mang sợ hãi một trận, sợ môn phái mình đang ở cũng sẽ bị tiện tay tiêu diệt.

Nhưng thời gian Thành ca ở lại bên đó rất ngắn, cũng không có hứng thú với việc đuổi cùng giết tận những người không liên quan, sau đó cứ như vậy rời đi, coi như chỉ là một trận sợ bóng sợ gió.

Theo lý thuyết thì hai người không có mối thù hận trực tiếp.

Khả năng cao là phía sau cũng sẽ không có giao tập gì cả.

Nhưng mà, nỗi khủng hoảng này nhanh chóng bành trướng trở thành căm hận sau khi hắn đi tới kỷ nguyên đầu tiên và hóa thân thành Đạo Thần.

Năm đó ngươi hại ta sợ hãi đến mức không thể chịu nổi dù là một ngày, quả thực không thể nào tha thứ!

“Phong thủy luân chuyển, có một ngày ngươi cũng sẽ phải mặc cho ta xâu xé!”

Hắn cười khặc khặc điên cuồng, gương mặt gần như trở nên vặn vẹo bởi vì quá hưng phấn.

Thử nghĩ xem trước kia bản thân mình chỉ là bia đỡ đạn, mà bây giờ tấm bia đỡ cũng có một ngày lại bao trùm ở trên đỉnh đầu của một người đã từng là đại nhân vật.

Đây là kịch bản của nhân vật chính nào chứ?

Hắn cũng kích động đến mức không thể nào tự kiềm chế được nữa rồi.

Thành thật mà nói, sau khi những tộc nhân Tiên tộc bản địa đang có mặt ở đó nghe hai người nói chuyện với nhau xong, tất cả bọn họ đều có chút mơ hồ.

Trước đây hai người này có quen biết sao?

Tại sao chưa từng nghe nói đến chứ?

Ngoại trừ Mạch Phong và Vu Thận, đương nhiên những người khác không thể đoán được kỷ nguyên thứ ba.

Bọn họ chỉ nghĩ rằng mối thù xa xưa của hai người phát sinh ở Thiên giới.

“Ngươi có tò mò trước đây ta là ai không?”

Vẻ đắc ý ngập tràn trong mắt của Dị Gia Đạo Thần.

Khương Thành lắc đầu: “Ta vốn không tò mò.”

“Nếu muốn đánh, vậy thì bắt đầu nhanh một chút đi.”

Nói xong, hắn giơ Kỵ Khuyết kiếm lên.

Điều này làm cho Dị Gia Đạo Thần vô cùng bất mãn.

Hắn còn có ý định sẽ thông báo về thân phận trước kia để làm cho Khương Thành chấn động.

Sau đó lộ ra vẻ mặt khiếp sợ và hối hận để cho bản thân mình thưởng thức một trận.

Không ngờ tới sao, năm đó ta yếu ớt xưa không bằng nay, giờ đã là Đạo Thần trong truyền thuyết rồi!

Có phải rất hối hận vì khi đó không tiêu diệt ta không?

Thật đáng tiếc, đã muộn rồi!

Vận mệnh của ngươi phải tùy theo một con kiến hôi năm đó là ta đây nắm giữ, bây giờ tâm trạng của ngươi như thế nào chứ?

Sau đó chính mình lại hung hăng làm nhục hắn một trận, hoàn hảo phát tiết những oán hận được mang đến từ cơn khủng hoảng năm đó.

Cuối cùng từ từ hưởng thụ thời điểm xâu xé hắn.

Kịch bản “bia đỡ đạn tung mình trở thành Đạo Thần” sảng khoái đến mức nào chứ?

Kết quả là Thành ca cũng không dựa theo kịch bản của hắn.

Dị Gia Đạo Thần bị đè nén tới cực điểm.

Ngay cả thân phận trước đây của mình Khương Thành cũng không hỏi, vậy cho dù lát nữa hắn chết trong tay mình thì cũng không biết là ai giết hắn rồi.

Càng không biết năm đó chính bản thân hắn đã phạm bao nhiêu tội lỗi, đắc tội với người không nên đắc tội.

Như vậy làm sao được chứ?

Hắn không thể chấp nhận được.

Vậy nên hắn đè nén sát khí hấp tấp lại, cố ý làm ra vẻ mặt suy ngẫm nói: "Ngươi thật sự không muốn biết ta là ai sao, ta nói ra nhất định sẽ làm cho ngươi chấn động…"

"Được rồi được rồi, vừa mới bắt đầu ngươi đã nói mình là một tên vô danh tiểu tốt rồi."

Thành ca không nhịn được run rẩy cây kiếm trong tay.

"Lâu la mà còn muốn lưu danh? Chẳng lẽ ngươi vẫn mong đợi ta sẽ nhớ ra sao? Có thể tự biết mình một chút được không?"

"Ngươi! Ngươi nói gì?"

Vẻ mặt của Dị Gia Đạo Thần trở nên vô cùng đặc sắc, gần như vì lúng túng và xấu hổ mà xuất hiện nhiều màu sắc.

Người này còn dám coi mình là tên lâu la đỡ đạn sao?

Hắn đã hiểu rõ tình hình hay chưa vậy?

Có biết bây giờ mình đang đối mặt với một Đạo Thần trung giai cường đại hay không?

Ngay cả những trưởng lão và môn đồ của môn phái ở phía sau hắn cũng đều tức giận thay hắn, bất chấp việc bọn họ vẫn còn chưa rõ chân tướng sự việc cho lắm.

"Thật to gan!"

"Dám bất kính với Dị Gia Đạo Thần!"

"Tên ngu xuẩn ở đâu ra, cũng rơi vào bước đường cùng thập tử vô sinh rồi mà còn dám nói xằng nói bậy sao?"

"Giết hắn đi!"

Đám người Chân Anh Vương phía sau cũng có chút sụp đổ rồi.

Đại lão, cho dù ngươi có thể chém giết Đạo Thần thì cũng không cần cuồng vọng như vậy chứ.

Huống chi ngươi mà ngươi đối mặt không phải là Đạo Thần sơ giai, Dị Gia là một Đạo Thần trung giai, ở Thiên tộc cũng coi như là một cường giả nổi tiếng.

Người khác nói mình là vô danh tiểu tốt, đó là khiêm tốn, ngươi thật sự coi hắn thành vô danh tiểu tốt sao?

Cái này thật sự là có chút không biết trời cao đất rộng rồi.

“Tốt!”

“Rất tốt!”

“Ngươi vẫn không coi ai ra gì giống như năm đó!”

Dị Gia Đạo Thần nổi giận.

Đạo hải mệnh mông cuồn cuộn từ từ lan ra, giống như mây đen ngập trời sắp đè xuống thành phố vậy.

“Xem ra ngươi còn chưa hiểu tình cảnh của mình!”

Hắn cũng đã quyết định rồi, lần này sẽ giữ lại cái mạng tàn của Khương Thành, sau này từ từ hành hạ.

Nếu không thì khẩu khí này thực sự không trôi.

“Ngươi cũng chưa hiểu rõ được tình cảnh của mình.

Thành ca liếc mắt nhìn Mạch Phong và Vu Thận đang vận sức chờ phát động ở cách đó không xa, cảm thấy việc làm màu vẫn không thể chia cho được hai người này.

“Thôi, ta cũng không muốn lấy nhiều đánh ít ức hiếp ngươi.”

“Cho ngươi cơ hội đấu đơn, nếu như ngươi có thể chạy thoát khỏi tay ta thì ta sẽ tha cho cái mạng chó của ngươi.”

“Ha ha? Ngươi cho ta một cơ hội?”

Dị Gia Đạo Thần cũng bị chọc cười ngay tại chỗ.

Mẹ nó, người này là trời sinh tự tin như vậy sao?

Năm đó thời điểm ngươi là Đạo Thánh ta là Tôn Giả, nói tha cho ta một mạng cũng coi như là thích hợp.

Hiện tay ta cũng đã là Đạo Thần trung giai mạnh hơn ngươi rất nhiều rồi mà ngươi còn nói những lời như vậy, ngươi cảm thấy phù hợp không?

Không riêng gì hắn, ngay cả những Tiên tộc ở phía sau ba vị Đạo Thần kia cũng cười phá lên rồi.

“Ha ha ha ha!”

“Ta còn tưởng là ai chứ, thì ra cũng chỉ là một kẻ điên đầu óc không bình thường.”

“Lại còn trốn thoát khỏi tay hắn, hắn có tư cách nói những lời này sao?”

“Cả đời này ta cũng chưa từng thấy một người nào vô liêm sỉ như vậy, hắn tưởng hắn là ai, là hoàng đế của Thiên tộc sao? Hay là Thu Vũ Tuyền?”

“Cái loại ngu xuẩn không tự biết như này, làm sao cần Thái thượng trưởng lão đích thân hạ mình ra tay chứ, chỉ cần ta cũng có thể bóp chết hắn!”

Trong đám người có một tên trưởng lão cấp Đạo Thánh xung phong nhận việc nhảy ra ngoài.

Dị Gia Đạo Thần vốn định quát bảo hắn dừng lại, năm đó ở kỷ nguyên thứ ba, Khương Thành đã từng giết được một đám Đạo Thánh rồi.

Ngươi thế này bước ra chính là bêu xấu, hơn nữa còn đưa ra một “gói kinh nghiệm”.

Nhưng nghĩ lại thì nơi này cũng không phải là kỷ nguyên thứ ba.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức tiên lực quen thuộc ở trên người Khương Thành, cho thấy là bản thể của hắn xuyên qua.

Vậy hắn ở nơi kỷ nguyên đầu tiên này, không dùng được nguyên lực cũng không nối liền được căn nguyên, kêu trời trời không biết mà!

Đừng nói là một Đạo Thánh, cho dù có là Đạo Tôn cũng có thể bóp chết hắn ở đây được nhỉ?

Nghĩ tới đây, hắn lùi về phía sau mấy bước, đúng thật là để ra khỏi chiến trường.

“Khương Thành, thật đáng tiếc, hôm nay ngươi không còn tư cách tranh đấu với ta rồi.”

Sau đó, hắn uy nghiêm hạ lệnh cho tên Đạo Thánh dưới trướng kia.

“Tốc chiến tốc thắng, phế bỏ hắn, giải đến trước mặt ta!”

Đám người lại nổ ra một tràng cười sảng khái.

Tên Đạo Thánh kia lại càng hưng phấn lao vọt vào trong tràng giống như đang cắt tiết gà.

“Thái thượng trưởng lão yên tâm, ta nhất định sẽ đánh cho tên ngu xuẩn này thành chó chết và đưa tới quỳ trước mặt ngươi!”

“Khiến cho hắn biết được hậu quả của việc nói năng xằng bậy…”

Hắn còn chưa dứt lời thì một đạo kiếm quang đã lóe lên trong chớp mắt.

Ngay sau đó, hắn lập tức ngã thẳng xuống.

Chương 1897: Đạo Thần trung giai

Đối với Khương Thành hiện nay mà nói, giết một Đạo Thánh chỉ là thao tác cơ bản.

Thậm chí hiệu suất còn cao hơn nhiều so với Đạo Thần.

Suy cho cùng thì vừa xuất Thiên hồn, sức chiến đấu của đối phương cũng sẽ về số 0, thời khắc ấy đủ để hắn muốn làm gì thì làm rồi.

Khi Đạo Thánh này ngã xuống, hắn nhanh chóng thu lượm tàn hồn và trang bị tùy thân.

Sau đó là nhấc mấy cái xác này vứt qua bên đối diện.

“Chó chết mà ngươi cần nè, thoả mãn chưa?”

Sắc mặt Dị Gia Đạo Thần khó chịu vô cùng.

Hắn không phải bi thương vì cái chết của trưởng lão tông môn mình.

Suy cho cùng thì trong mắt mấy “người hồn xuyên” này, tiên nhân bản địa chẳng khác gì mấy nhân vật không có thật trong trò chơi.

Hắn chỉ cảm thấy có cảm giác buồn bực nhưng không thể phát tiết ra được.

Vốn định để trưởng lão này dạy dỗ Khương Thành một trận, sĩ nhục hắn một vố.

Kết quả bây giờ người của bản thân phái lên lại bị giết trong chớp mắt, ngược lại lại mất mặt.

“Thứ đáng hận!”

Những người khác ở hiện trường thì không giống vậy.

Đám người vừa rồi còn cười cợt lập tức trở nên câm như hến.

Tuy nói rằng cảnh giới Đạo Thánh đầy đường ra, nhưng hơn chín mươi phần trăm lại là những người càng mạnh hơn.

Một chiêu chớp nhoáng quả thực đã đột phá khỏi giới hạn tiếp nhận của bọn họ rồi.

Lẽ nào đám người này là Đạo Thần cao giai sao?

Sau phút chốc im lặng ngắn ngủi, tất cả những Tiên tộc đều hét lên!

“Giết hắn!”

“Cùng nhau lên, tiêu diệt hắn!”

Thời khắc này, đám người Chân Anh Vương và Nguyệt Khinh vốn đang bị bao vây lại lần nữa biến trong suốt.

Trực tiếp bị đám người Tiên tộc xung quanh đang tức giận và kinh hãi bỏ lơ.

“Yên lặng!”

Dị Gia Đạo Thần từ từ đưa tay lên.

Khương Thành vừa rồi tiêu diệt trưởng lão kia trong chớp mắt ra sao hắn cũng không hiểu lắm.

Nhưng chi ít hắn cũng nhìn ra Khương Thành là một Đạo Thần nhưng lại không có đạo tự thân.

Vậy nên bản thân có thể xử được.

“Không phải ngươi muốn đơn đả độc đấu đấy chứ?”

“Vậy ta sẽ thỏa mãn ước nguyện không biết sống chết của ngươi.”

Nếu như vây công mới xử được Khương Thành, vậy tiểu tử này làm sao ý thức được bản thân bây giờ mạnh thế nào chứ?

Hắn lại lần nữa tế ra đạo hải của bản thân.

Đồng thời cũng không quên dặn dò đồng đội ở phía sau và hai bên.

“Đây là trận chiến giữa ta với hắn, các ngươi không được ra tay.”

Trong lòng Vu Thận và Mạch Phong điên cuồng mắng chửi, không phải ngươi đang lắm lời à?

Ngươi chưởng môn của bọn ta không vay công ngươi coi như đã tốt lắm rồi.

“Yên tâm đi!”

“Bọn ta chắc chắn sẽ không giúp ngươi.”

Dị Gia Đạo Thần nghe thấy lời này lại cảm thấy có hơi kì kì.

Nhưng chuyện quan trọng hơn trước mắt là xử lí Khương Thành.

“Sẽ nhanh thôi ngươi sẽ biết bản thân đã trêu chọc phải ai.”

Ngay khắc sau, hai người đồng thời ra tay.

Khương Thành vốn không có dự định “chịu đánh trước, bộc phát sau”, giơ tay một phát là thành chiến thuật “hai đánh một”.

Linh ý điều khiển lực thiên địa bên ngoài, thân hồn giật dây kiếm trong tay và pháp tắc không gian.

Khi nhìn thấy đại hải của Dị Gia Đạo Thần bị công kích nội ngoại, nhưng Tiên tộc bên ngoài sôi nổi lên.

“Không đúng!”

“Hắn có trợ thủ!”

“Cái gì mà đơn đả độc đấu chứ, căn bản là không phải.”

“Hắn trở mặt!”

Phản ứng đầu tiên của bọn họ cũng là có cao thủ của Thiên tộc đang âm thầm giúp đỡ cho Khương Thành.

Nói thật lòng thì đến cả những Thiên tộc sớm đã nhìn thấy cách đánh của Khương Thành, biết rõ Khương Thành không “phạm quy” cũng cảm thấy thật khó tin.

Làm gì có ai như ngươi đâu chứ?

Một người có thể thể hiện ra hai cách khác nhau của các tộc quần, có còn để cho người ta sống nữa không hả?

Nhìn thấy Khương chưởng môn bị nghi ngờ, "chuyên gia quyền uy" Mạch Phong và Vu Thận ở bên ngoài lập tức giải cứu hiện trường.

"Các ngươi mù à, thế mà cũng nhìn không ra."

"Lực thiên địa bên ngoại cũng là do hắn điều khiển."

"Người này vốn không có trợ thủ."

Hai Đạo Thần cùng ra mặt một lúc giống như có bằng chứng phán xét của chuyên gia, những người khác lập tức tin phục ngậm miệng lại.

Cảm nhận kĩ càng xung quanh một lát, quả thực cũng không có người khác của Thiên tộc.

Không thể không chậc lưỡi thấy lạ.

"Sao hắn có thể làm được chứ?"

"Lại có thể tồn tại loại người như vậy ư?"

"Hắn rốt cuộc là Thiên tộc hay là Tiên tộc?"

Dị Gia trong trận kịch chiến cũng bị dọa cho một trận.

Nhưng mà rất nhanh, hắn đã ổn định lại.

Đại Thần trung giai và Đạo Thân sơ giai không hề giống nhau.

Thay đổi rõ rệt nhất chính là đạo hải của bọn họ không còn là từng hòn đảo nổi cô lập nữa, mà đã hình thành nên sự liên hệ mật thiết với thiên địa xung quanh.

Kiểu liên hệ này không hề giống với dung nhập thiên địa.

Cũng coi như là khác đường nhưng cùng đích.

Khương Thành rất nhanh đã phát hiện sự công kích đạo hải của mình vốn không có ý nghĩa gì quá lớn.

Lúc trước khi giết chết Tuyệt Vân, công kích nội ngoại không ngừng làm yếu đi, khiến đạo hải của đối phương trực tiếp bị đánh xuyên.

Còn hiện tại, trong ngoài kết hợp tuy cũng làm suy yếu đạo hải của Dị Gia Đạo Thần, nhưng suy yếu bao nhiêu, đối phương

cũng có thể khôi phục lại bấy nhiêu một cách nhanh chóng.

Bởi vì đạo của hắn có được sự hỗ trợ của thiên địa xung quanh.

Tuy quy mô không thể lớn hơn nhưng vẫn có thể không ngừng sinh trưởng.

Đạo hải bị tổn thương lập tức lại được thiên địa xung quanh bổ xung.

Muốn chiến thắng được Đạo Thần trung giai, bình thường chỉ có hai cách.

Hoặc Đạo Thần cao giai dùng đạo mạnh hơn để va chạm.

Hoặc cao thủ Thiên tộc Thiên giai thập nhất trọng dùng linh ý điều khiển lực thiên địa càng mạnh hơn để nghiền áp đạo hải đối phương.

Hai loại này Khương Thành đều không làm được.

Hắn không có đạo tự thân.

Trong thể hệ của Thiên tộc hắn chỉ mới Thiên giai cửu trọng, cách thập nhất trọng còn xa lắm.

Mà ngoài điều này ra, cho dù kiếm đạo hay là tiên thuật, pháp cảnh, căn nguyên cũng không thể nào phá vỡ được cảnh khốn cùng này.

Trận chiến vẫn tiếp tục, pháp tắc không gian của hắn dần có vẻ dao động.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Dị Gia Đạo Thần mừng rỡ.

“Khương Thành, sao ngươi lại không ra gì rồi?”

“Trước đây không phải khẩu khí lớn lắm sao? Không phải nói nếu có thể thoát khỏi tay ngươi thì sẽ tha cho ta một mạng à?”

“Ngươi tha cho ta một mạng xem!”

Để phối hợp với tiết tấu làm màu của Đạo Thần, những Tiên tộc bên ngoài lại lần nữa cười rộ lên, gia tăng thanh thế.

“Hắn có tư cách đó sao?”

“Ha ha ha, vừa rồi còn dọa ta một vố, hóa ra chỉ có vậy?”

“Thế mà cũng dám khoác lác không ngượng mồm.”

“Ngươi nên nghĩ cách làm sao để thoát khỏi tay của Dị Gia Đạo Thần trước rồi nói.”

“Đúng là cười chết mất thôi…”

Sau đó, giọng cười của bọn họ dần dần trở nên lưa thưa lại.

Bởi vì Khương Thành đã sử dụng “lực thiên” để lại lần nữa thay đổi hình thế của trận chiến.

Nhìn thấy bên bờ đạo hải đột nhiên có từng tia sét màu tím bổ đến.

Giống như những lưỡi đao chặt đi sự liên hệ giữa đạo hải và thiên địa xung quanh, khiến cho vòng tuần hoàn không ngừng sinh trưởng ấy bị nghẽn lại.

Lại giống như từng xiềng xích trói chặt con hung thú đạo hải kia lại.

Khương Thành trong trận chiến cũng phải cảm khái “lực thiên” đúng là hữu dụng, đúng là bốc thuốc đúng bệnh mà.

Nhưng mà cũng may học được pháp môn gia tăng Tử Tâm Tinh từ Chỉ Dư.

Nếu không chỉ dựa vào mỗi tia sét mà tím kia thì thật sự chỉ như muối bỏ biển, căn bản không đủ để chặt đứt sự liên hệ giữa đạo hải và thiên địa ngoại giới.

“Ngươi đã làm gì rồi?”

Dị Gia Đạo Thần vốn cho rằng chiến thắng đã nằm trong tay lại cảm thấy không linh.

Đạo hải của hắn dưới sự công kích trong ngoài đã bắt đầu bị thu hẹp.

Hơn nữa Khương Thành còn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Hủy hoại hoàn toàn đạo hải là một công trình rất lâu dài, hắn vốn không theo đuổi hiệu quả ấy.

Lực thiên địa và lực trọc công kích cùng một hướng, chỉ cần đánh ra được một lỗ hổng trước.

Chương 1898: Lão tổ các ngươi không cần trợ thủ

So với Khương Thành, kinh nghiệm của Dị Gia thiếu kém hơn nhiều.

Cho dù hắn có là Đạo Thần trung giai đi nữa, nhưng cấu hình mạnh mẽ trên người hắn vốn không phải tự hắn tu luyện được.

Hắn thậm chí còn chưa từng trải qua những giai đoạn Thiên Tôn, Chí Tôn, Đạo Tôn, Đạo Thánh, Đạo Thần sơ giai nữa kìa.

Hoàn toàn không có những cảm ngộ về những cảnh giới này.

Thời gian tám mươi ngàn năm vốn không đủ để thấu hết mọi sự.

Đối mặt với chiến cục đột nhiên thay đổi, hắn thiếu đi năng lực ứng biến.

Thậm chí còn trở nên luống cuống chân tay.

Nhưng trưởng lão và môn đồ của tông môn hắn cũng theo đó mà hoảng luôn.

“Không hay rồi.”

“Thái thượng trưởng lão lẽ nào sắp thua rồi?”

“Kẻ địch quá quỷ dị, không thể cứ ngồi đó nhìn được.”

“Đừng quan tâm cái gì là đơn đả độc đấu nữa, chúng ta đi giúp thái thượng trưởng lão một tay đi.”

“Đúng! Cùng nhau đập chết quái vật đó!”

“Từ từ.”

Mạch Phong và Vu Thận hai người một trái một phải cản bọn họ lại.

Vẻ mặt của hai Đạo Thần nghiêm túc, mang theo cả sắc thái phẫn nộ.

“Đã nói rõ là đơn đả độc đấu rồi, các ngươi muốn làm gì?”

“Định không nói võ đức à?”

Mọi người suýt chút bị chọc tức chết.

Đến lúc này còn nói gì là công bằng nữa?

Hai người các ngươi ở phe nào, sao lại nghĩ đến lợi ích của người khác chứ không phải người nhà hả?

Nhưng trước mắt người mạnh nhất ở bên ngoài chính là hai bọn họ, bọn họ sau dám phẫn nộ chứ.

Chỉ có thể lớn mồm nói lí.

“Hai vị tiền bối, người này là kẻ địch Thiên tộc, há có thể nói quy tắc đạo nghĩa với hắn được?”

“Phải đó, loại kẻ địch có thủ đoạn kì dị này tuyệt đối không được giữ lại, nếu không sẽ gây nên đại họa đấy.”

“Vẫn mong hai vị tiền bối cũng tham gia vào trận chiến này để hỗ trợ cho lão tổ phái chúng ta, cùng nhau trừ ma.”

Trong lòng Mạch Phong nghĩ các ngươi nghĩ hay lắm.

Lại dám mong chờ bọn ta giúp các ngươi giết Khương chưởng môn?

“Các ngươi hiểu lầm rồi.”

Hắn đè hai tay xuống tỏ ý bảo mọi người yên lặng.

“Thật ra chiến cục này vốn không nguy hiểm như các ngươi thấy bên ngoài đâu.”

“Dị Gia Đạo Thần vốn sẽ không thua, hắn chỉ đang cố ý tỏ vẻ yếu thế hơn địch để tránh việc đối phương bị dọa chạy mất thôi.”

“Lẽ nào các ngươi lại không tin tưởng vào thái thượng trưởng lão của tông môn mình?”

Việc chụp mũ này thật sự khiến mọi người không dám ra sơ ý ra tay.

Lỡ như thái thượng trưởng lão có thể thắng thì sao?

Vậy tự dưng nhảy vào trận chiến chẳng phải là hại lão nhân gia hắn làm màu không được viên mãn à?

Cuối cùng ngược lại còn bị lôi ra mắng nhiếc và trách tội nữa.

Vu Thận còn dứt khoát hét về phía chiến trường.

“Dị Gia Đạo Thần, còn đỡ được chứ?”

“Đường đường là một Đạo Thần trung giai, chắc không phải sẽ thua một Đạo Thánh đâu nhỉ?”

“Không phải chứ, không phải chứ?”

Dị Gia Đạo Thần đang ở trong trận chiến kịch liệt nghe thấy lời phát ngôn kì cục đó suýt chút nghẹt thở đến hỗn loạn đạo tâm.

Nhưng bản thân đang làm màu trước mặt mọi người, có nuốt nước mắt cũng phải làm cho xong.

Chỉ có thể vừa cố gắng xông về phía Khương Thành chống đỡ, vừa buồn bực cắn răng nói: “Không cần các ngươi chen tay vào.”

“Các ngươi đã nghe thấy rõ rồi chứ?”

Mạch Phong lại giở giọng một nhân sĩ uy quyền.

“Ta đã nói rồi, thái thượng trưởng lão của các ngươi sẽ không thua đâu.”

“Mới có chút dị thường đã hét này hét nọ, tay chân luống cuống, còn ra thể thống gì nữa?”

Vu Thận còn lật mặt chỉ trích.

“Làm đồ đệ đồ tôn mà không có chút tầm nhìn vậy à?”

“Thái thượng trưởng lão muốn đơn đả độc đấ, các ngươi cảm thấy còn có chuyện của các ngươi sao?”

Mọi người yên tâm trở lại, liên tục cười bù cáo tội.

“Phải phải phải, hai vị tiền bối nói đúng lắm.”

“Là do bọn ta không hiểu chuyện.”

“Sau này vẫn nên nhìn cho rõ một chút…”

Dị Gia Đạo Thần đang trong trận chiến suýt bị chọc cho lăn ra bệnh luôn.

Các ngươi là môn đồ của ta, xin lỗi tông môn nào của bọn họ chứ?

Hơn nữa còn nhìn không ra ta đang rất nguy sao?

Ta bảo các ngươi không lên, các ngươi vẫn có thể làm trái mệnh lệnh chủ động lên mà.

Cứ như vậy một lúc, đạo hải của hắn cuối cùng đã bị Khương Thành đánh xuyên.

Nhất thời, Kỵ Khuyết kiếm đã xông thẳng vào tiên thể của hắn, trận chiến nhanh chóng từ chiến đấu cách không tiến sang tiết tấu cận chiến.

Vì thế, Dị Gia Đạo Thần không chút chuẩn bị.

Hắn thậm chí còn không biết điều động thánh lực để phòng ngự nữa.

Bởi vì mấy năm "hồn xuyên" thành Đạo Thần, hắn vẫn luôn cao cao tại thượng, căn bản không gặp phải tình huống nguy hiểm gì.

Hầu như không có chút kinh nghiệm ứng biến nào.

Phản ứng đầu tiên của hắn là thúc động nguyên lực làm lá chắn phòng ngự.

Sau đó là dùng thần hồn công kích vào hồn hải của Khương Thành.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện thế trận trở nên càng khốn cùng hơn.

Tuy lá chắn nguyên lực của hắn dày vô cùng, nhưng trước mặt của lực trọc thì chỉ là dầu của đèn cầy mau cháy hơn mà thôi.

Mà thần hồn đạt đến mức đế hồn lại càng thảm hơn.

Sau khi thâm nhập vào hồn hải của Khương Thành, lập tức đã bị thiên hồn xử chết.

Khi nhìn thấy hồn điện rực rỡ ánh kim, cả đầu Dị Gia Đạo Thần chỉ đầy dấu chấm hỏi.

Đây là cái quái gì vậy?

Đến bước này, hắn cũng coi như đã nhận ra bản thân sắp thua rồi.

Thầm chí xác xuất còn phải chết nữa.

Cho dù không có cách nào hiểu được, tại sao bản thân đã trở thành Đạo Thần trung giai rồi mà còn không diệt được một

Đạo Thánh.

Càng không thể nào chấp nhận hiện thực là đã làm màu thất bại nữa.

Nhưng cái mạng nhỏ quan trọng hơn.

Thế là cuối cùng hắn đã lựa chọn bỏ chạy.

Nhưng mà thật đáng tiếc là đã muộn rồi.

Đế hồn của hắn đã bị hồn điện kia trấn áp ở dưới, muốn thu về cũng làm không được.

Một lực hút quỷ dị khiến hắn càng lún sâu hơn, giống như bị rơi vào đầm lầy vậy, càng giãy dụa lại càng không còn không gian sống.

“Không…”

Những Tiên tộc bên ngoài còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

Những đồ tử đồ tôn của Dị Gia Đạo Thần sau khi trải qua một phen bị dạy dỗ cũng không dám “kích động” nữa.

Rõ ràng là lực trọc của Khương Thành sắp xuyên vào vòng phòng ngự cuối cùng của thái thượng trưởng lão, bọn họ vẫn cười ha ha mà nhìn.

“Thái thượng trưởng lão còn giấu dốt à?”

“Tỏ ra yếu thế hơn địch như vậy, diễn cũng thật quá.”

“Hết cách, không tỏ ra yếu hơn chút lỡ như tiểu tử ấy bỏ chạy thì phải làm sao?”

“Thái thượng trưởng lão cao thâm khó lường, suy nghĩ của hắn thật ra chúng ta đâu thể hiểu được?”

“Chính xác, lo nhìn đó mà học.”

“Mỗi cử chỉ hành động của thái thượng trưởng lão đã đủ để chúng ta học theo dùng không hết rồi…”

Bọn họ đang nói, đột nhiên đầu của Dị Gia Đạo Thần lìa khỏi cổ.

Ngay sau đó, hồn hải đã bị trống mất một nửa kia cũng bị Khương Thành trực tiếp xuyên hỏng.

Chút tàn hồn cuối cùng cũng bị Thành ca trực tiếp dùng Tịnh Hồn Từ Độ Hải tịnh hóa hấp thụ, hóa thành dưỡng chất cho thiên hồn của mình.

Thần hồn của Đạo Thần trung giai mang đến sự tăng cấp khá khả quan.

Mà trang bị toàn thân của đối phương, Khương Thành cũng chẳng bỏ qua.

Dù cho binh khí, hộ giáp của thể hệ nguyên lực hắn xài không được, nhưng bán cho hệ thống cũng có thể đổi được huyền tinh.

Khi mọi người ở bên ngoài phản ứng kịp thì trận chiến đã kết thúc rồi, cái xác không đầu của Dị Gia Đạo Thần đã nhanh chóng bị lột sạch.

Tiên nhân của hai tông môn kia há miệng thành hình chữ O cả ngày cũng khép không lại.

Đường đường là Đạo Thần trung giai, lại bị một Đạo Thánh giết chết?

Không!

Thực lực kiểu này, người này sao có thể là Đạo Thánh được?

Áp chết, đánh bại và giết chết một Đạo Thần trung giai, có bản chất khác biệt.

Có thể giết chết, vậy chứng tỏ…

“Hắn chắc chắn có sức chiến đấu của Thiên giai thập nhất trọng!”

Chân Anh Vương nhìn chết bóng dáng của Khương Thành, nhịn không được mà thở ra hơi lạnh.

“Bỏ hắn vào chiến trường, hiệu suất giết chết thậm chí có khi còn hơn những đại năng đỉnh cao.”

“Ma thai… đúng là không hề kém cạnh Thần thai mà.”

Còn những môn đồ bộ hạ của Dị Gia Đạo Thần cũng rơi vào trong mê muội.

Đã xảy ra chuyện gì?

Không phải nói thái thượng trưởng lão giấu thực lực, giả vờ yếu hơn địch để chuẩn bị cho phần bắt bớ kẻ địch sao?

Sao giấu đến cùng lại giấu đến chết bản thân luôn vậy?

Chương 1899: Nếu hắn là Thiên tộc thì tốt biết mấy

Sau khoảng thời gian mơ hồ ngắn ngủi, bọn họ liền nhìn sang hướng của Mạch Phong và Vu Thận.

“Hai vị tiền bối, đây là tình huống gì vậy?”

“Không phải các ngươi nói, lão tổ bọn ta đang cố ý che giấu, không cần trợ thủ sao?”

“Sao lại trở thành như vậy rồi?”

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của bọn họ, Mạch Phong mang vẻ mặt vô tôi xua tay.

“Chuyện này ấy à, ta cũng không ngờ thái thượng trưởng lão của các ngươi lại khinh địch đến vậy.”

“Vốn còn tưởng hắn được, ai biết hắn chả được gì đâu.”

“Được được được, coi như ta đã đánh giá cao thực lực của hắn, phán đoán sai là được rồi.”

“Trận sóng gió này coi như do ta, được rồi chứ?”

Lời xin lỗi không chút thành ý này suýt chút chọc tức chết đám môn đồ của Dị Gia Đạo Thần.

Nếu như không phải mất đi Đạo Thần, bớt chút sức mạnh, bọn họ chắc chắn sẽ bổ nhào lên.

“Ngươi! Rõ ràng là ngươi cố ý.”

“Các ngươi muốn hãm hại lão tổ của phái ta.”

“Chuyện này bọn ta sẽ không bỏ qua đâu, chắc chắn sẽ báo lên cấp trên.”

“Sao có thể nói như vậy được.”

Vu Thân không thể không ra điều đình.

“Là lão tổ của các ngươi một mực yêu cầu đơn đả độc đấu, bọn ta chỉ phối hợp theo nhã hứng của hắn thôi.”

“Vừa mới bắt đầu hắn đã nói không ai được phép ra tay.”

“Sau đó chúng ta muốn giúp hắn, nhưng cũng phải tôn trọng ý nguyện của hắn đúng chứ?’

“Còn về sau cùng hắn bị giết, là do đánh đơn luôn có nguy hiểm, các ngươi phải học cách chấp nhận.”

“Hay là ngươi phân xử cho mọi người đi.”

Đến cả môn đồ của hai người bọn họ cũng ngớ cả ra.

Hai vị chưởng môn, chúng ta như vậy có phải không lịch sự quá không?

Cho dù các ngươi nhìn Dị Gia Đạo Thần không thuận mắt, muốn lấy công báo thù tư thì cũng đừng xát muối lên vết thương như vậy nhứ.

Nhất thời, bọn họ đều khó mà phụ họa theo.

Chỉ có Khương Thành đưa ngón cái lên.

“Không sai, các ngươi đang duy trì tính công bằng của việc đấu đơn.”

“Rất lâu rồi ta không nhìn thấy những tiên nhân nào có nguyên tắc được như các ngươi, bái phục bái phục.”

“Quá khen, quá khen rồi!”

Mạch Phong và Vu Thận liên tục chắp tay, cũng sắp nhịn cười không được nữa rồi.

Khung cảnh mắc cười này trực tiếp khiến những Thiên tộc phải hoang mang.

Các ngươi là kẻ địch với nhau đấy, đồng tình với nhau như vậy có phần hơn quá đáng nhỉ?

Những đồ tử đồ tôn của Dị Gia cũng chịu không nỗi nữa.

Keng keng keng!

Tất cả môn đồ đều tế binh khí ra, thúc động pháp cảnh, ngang nhiên giết về phía Khương Thành.

“Cùng nhau lên, giết hết đám gian tế của Thiên tộc này.”

“Đơn đả độc đấu đã kết thúc rồi, các ngươi còn không mau ra tay!”

Mạch Phong và Vu Thận đương nhiên sẽ không ra tay.

Không những bản thân họ không ra tay, mà còn cản môn đồ của bản thân lại.

“Yên lặng quan sát.”

Môn đồ phía sau hai người cũng kiềm không được nữa.

“Chưởng môn, đã giết lên luôn rồi còn yên lặng quan sát gì nữa?”

“Chúng ta còn không tham chiến nữa, chờ đám người kia nhảy ra là nguy đấy.”

“Bây giờ chính là cơ hội chiến thắng duy nhất của chúng ta.”

Theo như bọn họ thấy, Tuệ Thạch Đạo Thần và Tú Thông Đạo Thần đều là Đạo Thần sơ giai.

Đến cả Đạo Thần trung giai như Dị Gia còn đánh không lại Khương Thành, hai người này liên thủ chắc cũng không được.

Càng huống hồ gì bên đó còn có cao thủ Chân Anh Vương Thiên giai thập trọng còn chưa ra tay.

Như vậy mà còn không liên thủ, dựa vào ưu thế đông người hơn san bằng, về sau sẽ càng khó có cơ hội thắng.

Nếu không phải sợ bại lộ thân phận rồi những môn đồ bộ hạ sẽ thay đổi, bọn họ hận không thể lập tức nhảy lên giúp đỡ Khương Thành nữa kìa.

Nhưng mà, Thành ca cũng chẳng cần đến sự trợ giúp của bọn họ.

Nhưng môn đồ của tông môn Dị Gia tuy hơn năm ngàn người, nhưng không có Đạo Thần dẫn đội, cũng chẳng có sự uy hiếp gì với hắn cả.

Chỉ dựa vào vòng phòng ngự kiên cố của thiên hồn và lực trọc, hắn đã đỡ được hai luồng công kích tập hỏa trước, xử đẹp hơn mấy chục Đạo Thánh rồi.

Rất nhanh, cục diện đã trở thành một mình hắn truy sát cả tông môn.

Nhìn đám người cứ rơi từng đám từng đám, những đệ tử của hai tông môn hai bên đều ngậm mồm lại.

Bọn họ không hô đánh hô giết nữa mà là run cầm cập.

Trước mặt Khương Thành, mấy cấp bậc như Đạo Tôn Chí Tôn gần như chẳng khác biệt gì với Tôn Giả cả.

Vừa nãy còn muốn cùng xông lên, cuối cùng còn có thể giết được Khương Thành không chưa nói, bản thân bọn họ rất có khả năng trở thành đám pháo hôi.

Đám Thiên tộc vẫn đang treo máy kia, giờ trong mắt chỉ còn lại sự kính nể.

Đặc biệt là Nguyệt Khinh và Chân Anh Vương, ngẩn ngơ nhìn Khương Thành giống như một chiến thần, suýt chút nữa nhỏ dãi ra luôn rồi.

Người này nếu như hoàn toàn đứng về phía Thiên tộc bên này thì tốt biết mấy!

Sức chiến đấu của một mình hắn chưa chắc sánh được với tam đại vương giả và ba vị quốc sư.

Nhưng biểu hiện cường thế khi gặp đám ẩu đả này lại độc nhất.

Đối phó với cao thủ Thiên tộc vẫn phải cần nhiều người.

Sáu đại năng đỉnh cao khi đối mặt với sự vây công của hơn trăm Đạo Thánh và hàng ngàn Chí Tôn Đạo Tôn này, cũng chỉ có thể tạm thời tránh mũi kiếm, từ từ đối phó.

Bọn họ cũng có thể thắng, nhưng cần phải cố gắng duy trì thế cân bằng với thiên địa một phương, để tránh linh ý dung nhập vào trong đó bị hỗn loạn.

Làm gì có thể giống với Khương Thành, cứng nhắc xông lên giết sự công kích của tất cả mọi người phía đối diện chứ.

Trận chiến rất nhanh đã đi đến hồi kết.

Hơn năm ngàn người bị giết lởm chởm, lần này Khương Thành không để một ai chạy được cả.

Sau khi dọn dẹp xong chiến trường, thu hoặc được ối đồ phong phú, hắn lại lần nữa đứng trước mặt Mạc Phong và Vu

Thận.

Môn đồ phía sau hai người giống như gặp phải đại địch, rất nhiều người thậm chí còn không kiềm được bất giác lùi về sau mấy bước, sắc mặt kinh hoàng.

Bọn họ đã gặp qua Đạo Thần cao giai mạnh nhất.

Nhưng chưa từng nhìn thấy phong cách như Khương Thành.

Rất nhiều người vừa lui lại vừa uy hiếp.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Bọn ta vẫn còn trợ thủ khác đấy.”

“Đúng, còn có những tông môn khác đang đến, ngươi dám động thủ với bọn ta thì nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Khương Thành và Mạch Phong, Vu Thần nhìn nhau một cái, toàn bộ đều dở khóc dở cười.

Mạch Phong và Vu Thận khẽ truyền âm.

“Khương chưởng môn, chúng ta có nên công khai thân phận, từ nay theo ngươi không?”

Thành ca suy nghĩ một lát rồi khẽ lắc đầu.

“Thế cục trước mắt vẫn chưa rõ, ta vẫn chưa có kế hoạch cụ thể.”

“Hai người các ngươi cứ duy trì thân phận trước mắt đừng để lộ.”

“Suy cho cùng thì việc tranh đoạt thần vị này cũng rất quan trọng với các ngươi, vẫn nên diễn tốt vai diễn của mình đi.”

“Lỡ như nương nhờ ta mà mất đi cơ hội, thế chẳng phải đáng tiếc lắm sao?”

“Tương lai nếu cần thì ta sẽ gọi các ngươi.”

Mạch Phong và Vu Thận nghĩ lại cũng thấy có lí.

“Vậy bọn ta lui trước đây.”

Sau đó, ba người ngắt truyền âm, bắt đầu diễn.

“Thực lực của các hạ thật sự khiến người ta bái phục.”

Mạch Phong chắp tay, sau đó sắc mặt nghiêm nghị lại nói: "Nếu muốn động thủ với tông môn ta, vậy ta có bị nghiền thành tro cũng sẽ liều đến cùng."

Vu Thận nhìn những môn đồ đằng sau, cảm khái nói: "Chờ khi lát nữa khai chiến, các ngươi hãy lập tức chạy khỏi nơi này."

"Thân là chưởng môn, ta sẽ dùng tính mạng của minh để tạo ra con đường sống cho các ngươi."

Lời này vừa nói ra, những môn đồ tinh anh của hai phái đều chấn động.

Tu luyện nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn chưa từng gặp được người có thể vì người khác mà hi sinh mình như vậy.

Có những trưởng lão trước đây rất thân với hai Đạo Thần này lại càng khó tin hơn.

Trong ấn tượng của bọn họ, chưởng môn phái mình đâu cao thượng được thế.

Sao tự nhiên lại biến tính biến nết rồi?

Lẽ nào bản thân trước đây đã hiểu lầm nhân phẩm của chưởng môn ư?

Chương 1900: Thần tượng sụp đổ

“Chưởng môn!”

“Chưởng giáo chân nhân!”

Rất nhiều môn đồ bị cảm động đến nước mắt lưng tròng, lần lượt oán than.

Đây là một thứ tình cảm vĩ đại biết bao.

Đường đường là Đạo Thần, vì cứu đám Chí Tôn Đạo Tôn mà không tiếc hi sinh mình.

Chuyện này nếu không phải tự bản thân mình trải qua thì ai mà tin được chứ?

Có người máu dồn lên não, tim cũng nóng lên, thậm chí còn hét lên.

“Ta sẽ cùng tiến cùng lùi với chưởng môn!”

“Phải, bọn ta cũng không lùi, phải chiến đấu đến cùng.”

“Chưởng môn, ngươi đi trước đi, ngươi đi rồi thì Vụ La cung của chúng ta sẽ không sụp đổ.”

Một vài trưởng lão muốn giữ mạng nhìn thấy cảnh tượng này, trong đầu cũng sốt sắng.

Má nó, các ngươi khinh thường cái chết như vậy bảo bọn ta sao có thể không ngại mà giải tán chứ?

Chỉ có thể cứng mồm phụ họa theo.

“Chưởng môn, chúng ta phải cùng tiến cùng lui.”

“Muốn đi cùng nhau đi, muốn chiến cùng nhau chiến.”

Rõ ràng là một lời thoại khá bá khí, nhưng từ miệng bọn họ phát ra lại giống như rất giả tạo.

Mạch Phong và Vu Thận cũng sốt ruột.

Các ngươi còn không đi thì làm sao bọn ta rút khỏi hiện trường.

Thật sự muốn khai chiến à?

Bọn ta không thể nào đánh với Khương chưởng môn, muốn nạp mạng thì các ngươi tự nạp mạng là được rồi.

Vào thời khắc quan trọng, vẫn là Thành ca đứng ra điều đình.

“Thật sự không ngờ giới tu luyện ngày nay vẫn còn những Đạo Thần liều mình vì người như các ngươi.”

“So với những tên bán đứng đồng đội, dùng những đệ tử của mình làm bia đỡ đạn thì cao hơn rõ rệt.”

Hắn hít một hơi thật sâu, cảm khái vỗ vai Mạch Phong.

“Ta thừa nhận, tinh thần như vậy đã động được đến ta.”

“Ánh sáng của giới tu luyện như các ngươi không nên bị vùi dập.”

“Vậy nên ta quyết định, không giết các ngươi nữa, muốn đi thì đi đi.”

Mạch Phong và Vu Thận liền phối hợp.

“Xem ra các hạ cũng là một người thấu tình đạt lí có tấm lòng son.”

“Sự tôn trọng và công nhận của ngươi khiến bọn ta rất cảm động.”

“Thế thì tạm biệt thôi.”

Ba người thậm chí còn vẫy tay chào nhau.

“Ngày sao có rảnh thì các hạ có thể đến Vụ La cung bọn ta làm khách.”

“Tuyết Dương cốc của bọn ta cũng hoan nghênh các hạ đến.”

“Nói hay, nói rất hay.”

Nhìn cảnh tượng lưu luyến, tất cả mọi người ở hiện trường cũng suýt hóa đá.

Các đại lão, còn có thể dẫn dắt đến vậy à?

Các ngươi làm ầm ĩ vậy, mắc cười quá ha.

Mấy kiểu lục đục nội bộ, giết người đoạt bảo, lợi dụng lẫn nhau thấy đầy rồi, nhưng thật sự chưa từng thấy kiểu bị cảm động như thế rồi bắt tay làm hòa nữa.

Đừng nên quên việc các ngươi đứng trên lập trường là kẻ địch của nhau đấy.

Nhưng mà kết quả này lại là thứ hai tông môn lớn muốn thấy nhất.

Sau nhìn nhìn thấy trận chiến kịch liệt vừa rồi, đám môn đồ bộ hạ của Mạch Phong và Vu Thận đã bị dọa rồi.

Căn bản không muốn đánh nữa.

Thế là rất nhanh, môn đồ hai phái như làn sóng biến mất không còn dấu vết.

Một nguy cơ cứ thế tan biến trong vô hình.

Thiên nhân tộc vốn run rẩy lại lần nữa được đại lão gánh.

Sau khi bày tỏ cảm ơn, bọn họ cũng có chút ý kiến nhỏ với việc không giết cùng diệt tận vừa rồi.

Suy cho cùng thì với thực lực của Khương Thành, nếu thêm vào bọn họ nữa, hai tông môn vừa rồi chắc chắn một tên cũng đừng mơ thoát.

“Khương tiền bối, thật sự bỏ qua cho bọn họ đi như vậy sao?”

“Bọn họ là Tiên tộc đấy, sớm muộn gì cũng sẽ tiến đánh chúng ta.”

“Phải đấy, để cho kẻ địch đi thì tiếc quá.”

Khương Thành bĩu môi không có chút hứng thú nào nói: “Nếu không thì sao, các ngươi hận bọn họ thế thì tự đi giết là được rồi.”

Chân Anh Vương cười bồi: “Không có không có, ngươi vui thì sao cũng được hết.”

“Mấy tiểu bối tử này không hiểu gì cả, ngươi đừng bận tâm mấy người kiến thức tầm thường như bọn họ.”

Bây giờ hắn cũng coi như đã nhìn ra rồi.

Đám người của mình nếu muốn trong sự vây công của Tiên tộc sống sót chỉ có thể ôm lấy bắp chân Khương Thành mà thôi.

Cho dù… hắn là Ma thai.

Không có hắn, đám người này rất nhanh thôi sẽ bị nhấn chìm trong sự vây công của Tiên tộc.

“Khương Thành.”

Nguyệt Khinh ngẩn ngơ nhìn Khương Thành, đôi mắt long lanh tràn đầy vẻ sùng bái và kinh ngưỡng.

Hiển nhiên nàng đã coi hắn như là một anh hùng cứu mỹ nhân và là một thần tượng hoàn mỹ.

“Ngươi thật sự không bằng lòng về lại Thiên tộc sao, dựa vào thực lực của ngươi chắc chắn sẽ nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt.

“Cho dù ngươi là Ma thai cũng không sao cả, dựa vào chiến tích ngươi đã giết chết bốn Đạo Thần của Tiên tộc, quốc sư và các nguyên sĩ cũng không thể làm gì ngươi đâu.”

Những tộc nhân Thiên tộc khác cũng lần lượt lên khuyên nhủ.

“Phải đó Khương tiền bối, bọn ta có thể làm chứng cho ngươi.”

“Ngươi giết chết Tiên tộc, cứu lấy bọn ta, chỉ dựa vào điểm này thôi cũng không ai dám động đến ngươi rồi.”

“Về cùng với bọn ta đi.”

Rất nhiều người trong số bọn họ trước đây cũng rất để ý đến chuyện Ma thai.

Nhưng chứng kiến hai trận chiến cũng đã bị sức chiến đấu chặn thần giết thần kia làm hoa mắt rồi.

Trong mắt của bọn họ, đây chính là báu vật quý giá của Thiên tộc, nhất định phải nắm về.

Chỉ đáng tiếc, con người Thành ca vốn không vì thế mà cảm động.

“Thật sự đa tạ ý tốt của các ngươi.”

“Nhưng mà các ngươi vừa làm chứng rồi phải lấy sự công nhận rồi tín nhiệm của bọn họ phiền phức quá.”

Bây giờ cho dù có kiệu tám người khiêng của Thiên tộc đến đây hắn cũng sẽ không trở về.

Vẫn phải xem sắc mặt của ba quốc sư, đùa gì vậy chứ?

Hắn có thể ở với tư thái thấp vậy à?

“Sao ta có thể gây thêm phiền phức cho người ta chứ, vậy không phù hợp với nguyên tắc làm người của ta.”

“Được rồi được rồi, cứ vậy mà cho qua đi.”

Nhìn thấy hắn lại muốn đi, Chân Anh Vương hoảng hốt.

Cái chân này sắp đi rồi, bọn họ sẽ không về được.

“À thì, Khương Thành… ngươi có thể tiễn bọn ta về lại Vương triều Nguyệt Hoàn không?”

Thành ca vốn định tự tuyệt thẳng luôn.

Hắn chẳng có hứng thú đi bảo vệ tiễn đám người này.

Cho dù bọn họ có nịnh nọt giỏi đến đâu cũng không có được hứng thú của bản thân.

Nhưng mà nghĩ một thoáng, hắn lại thay đổi chủ ý.

“Tiễn các ngươi về cũng không phải không thể.”

“Thật vậy ư, tốt quá rồi.”

Nguyệt Kinh vui mừng nhìn sang, thậm chí còn ôm lấy tay phải của thần tượng trước.

Những người khác cũng hoan hô lên.

“Ta biết ngay mà, Khương tiền bối vẫn đứng về phía chúng ta.”

“Đa tạ Khương tiền bối.”

“Chờ đến khi về Vương triều Nguyệt Hoàn, bọn ta nhất định sẽ ca tụng sự tích của ngươi, giải tan đi hiểu lầm mọi người đối với ngươi…”

Ca tụng?

Thành ca tuy tỏ ra vậy cũng có chút tiền đồ, nhưng chung quy cũng không có lợi ích gì cả.

“Muốn ta bảo hộ về thì phải nộp phí bảo hộ.”

Nụ cười trên gương mặt mọi người lập tức đơ lại.

“Hả? Phải có phí bảo hộ ư?”

Ngươi cũng đã ở cấp bậc cao thủ rồi, sao còn như cò chợ vậy?

Nguyệ Khinh không thể không nới khỏi cánh tay phải, sự sùng bái trong mắt đã giảm đi một nửa.

Vừa mới xem ngươi là thần tượng một chút, lăng kính thần tượng này chớp mắt một cái đã có cảm giác như vỡ tan.

“Đó là đương nhiên rồi.”

Vừa xoe xoe ngón tay, Khương Thành vừa giúp bọn họ tính toán.

“Sinh mệnh là vô giá, tánh mạnh của các ngươi chắc không phải không đáng tiền đâu ha?”

“Ta đưa các ngươi về, trên đường gian nan nguy hiểm, mang tính mạng của mình ra mà liều, muốn chút phí vất vả này cũng là bình thường nhỉ?”

“Càng huống hồ gì còn có phí hiểu lầm, phí giao thông gì đó…”

Mấy từ ngữ phía sau mọi người nghe không hiểu được.

Nhìn thấy mọi người còn đang suy nghĩ gì đó, Chân Anh Vương liền giơ tay lên ra hiệu ngậm miệng lại.

Hắn đã nhìn ra.

Khương Thành đã không còn thuộc phe Thiên tộc nữa, chỉ ít bản thân hắn cũng không xem mình là người của Thiên tộc.

Lúc trước giết chết Đạo Thần Tiên tộc chỉ bởi nguyên nhân là những người đó chọc phải hắn.

Hắn chiến đấu là vì bản thân chứ không phải vì cứu bọn họ.

Vậy nên, đừng mong hắn sẽ dốc sức không không vì Thiên tộc.

Muốn có được sự trợ giúp của hắn thì phải bỏ tiền ra.

Chương 1901: Mua vé lên xe

Sau khi Chân Anh Vương phát hiện ra điểm này, nội tâm của hắn trở nên vô cùng phức tạp.

Người ta từ dị thế giới đến, cũng không phải Thiên tộc.

Hắn cũng không thể dùng chuyện đại nghĩa của Thiên tộc để yêu cầu Khương Thành.

Thời khắc này, hắn cuối cùng cũng nhịn không được mà chửi thề quốc sư Tinh U và đám nguyên sĩ kia.

Cái gì mà Ma thai chứ?

Nếu không phải các ngươi làm loạn lên, tên đại sát khí này bây giờ còn ở đang ở lại Vương triều Tinh U ngon cơm biết mấy.

Bản thân hắn vốn thuộc về phe Thiên tộc, vốn nên là đồng đội cùng chiến hào.

Nhưng bây giờ nếu muốn hắn ra tay thì phải phí cả tiền công.

"Hầy!"

Hắn thở dài một hơi, biết bản thân không thể thay đổi được tâm ý của Khương Thành.

Chỉ có thể hỏi dò: "Ngươi muốn thù lao thế nào?"

"Toái Linh phiến."

Thứ này Khương Thành vẫn cần lắm.

Đại chiến hai trận liên tiếp khiến hắn cảm thấy uy lực của Thiên giai cửu trọng vẫn chưa đủ, vẫn cần thăng cấp một chút.

"Ngươi cần Toái Linh phiến làm gì?"

Nguyệt Khinh hiển nhiên không nghe ngóng kĩ sự tích bên Vương triều Tinh U trước kia nên cảm thấy chuyện này rất khó hiểu.

"Ngươi đã mạnh như vậy rồi, lẽ nào còn muốn học công pháp mới?"

"Đừng bận tâm ta cần làm gì, các ngươi có đưa không?"

"Ngươi muốn mấy mảnh Toái Linh phiến?"

Thành ca giơ một ngón tay lên.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõng.

"Một cái thì có là gì chứ, vẫn có thể chấp nhận được."

Nguyệt Khinh móc ra một Toái Linh phiến thấp giai, Thành ca liền lắc lắc ngón tay.

“Ý của ta là mỗi người một cái.”

“Trên Thiên giai cửu trọng, Toái Linh phiến cao giai.”

“Những người khác thì trung giai trở lên.”

“Cái gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

Kể cả Nguyệt Khinh trong đó, toàn bộ 127 tộc nhân Thiên tộc đều muốn phát nổ.

“Mỗi người một cái, sao ngươi không đi cướp luôn đi.”

“Lại còn muốn từ trung giai trở lên, sư tử há lớn mồm cũng không như ngươi.”

“Ngươi có biết Toái Linh phiến khó tạo ra như thế nào không, nhét ý chí của bản thân vào trong đó, đó là chuyện tổn thương cảnh giới linh ý của bản thân đó.”

“Ta biết.”

Thành ca tỏ vẻ chả bận tâm điều bất mãn của bọn họ.

“Nhưng ta cũng biết, mỗi người lên xe đều cần mua vé, đây là chuyện rất hợp tình hợp lí mà.

“Chê mắc thì có thể không lên xe, trốn vé là không thể.”

Nói xong, hắn chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt các ngươi sao cũng được.

Những tộc nhân Thiên tộc này bắt đầu mở họp riêng.

“Hắn cũng chơi xấu quá nhỉ?”

“Đúng là giá trên trời mà.”

“Uổng công chúng ta vừa rồi còn cảm thấy hắn là người của mình có lòng tốt, rốt cuộc lại phí tiền sai.”

“Không đưa không đưa, nhất định không đưa.”

“Ta không tin không có sự bảo hộ của hắn chúng ta sẽ về không được.”

“Ta vốn dĩ không có Toái Linh phiến trung giai, muốn ta đưa cũng không đưa được.”

Ầm ĩ nửa ngày trời, Khương Thành cũng thấy phiền rồi.

“Nếu các ngươi thấy bị làm khó quá thì ta không ép nữa.”

Nói xong hắn xua tay định bỏ đi.

“Đừng.”

Chân Anh Vương chỉ có thể ngăn hắn lại lần nữa.

“Bọn ta đồng ý rồi.” Hắn cắn răng nói.

Tuy những người đang còn do dự đều không tình nguyện, nhưng có người có thể tu luyện đến Thiên giai đều không phải đồ ngốc.

Chỉ cần bảo toàn được tính mạng thì cái giá là Toái Linh phiến thật ra có là quái gì đâu.

Mà ở nơi nội địa của kẻ địch này, người duy nhất bọn họ có thể trông chờ cũng chỉ có Khương Thành.

Rất nhanh, rất nhiều người ở hiện trường đều không tình nguyện giao ra Toái Linh phiến.

Có người không có loại trung giai, nhưng Khương Thành cũng rất dễ ăn nói.

“Không có cũng không sao, chế tạo ngay hiện trường, ta chờ được.”

Nguyệt Khinh suýt chút bị hắn chọc cho phải chửi thề.

Ngươi còn có thể đợi được luôn?

Lúc trước không phải năm lần bảy lượt đòi đi sao, dáng vẻ rất vội vã mà.

Đến bước này rồi, hình tượng thần tượng Thành ca trong lòng nàng đã hoàn toàn bị đánh tan.

127 tộc nhân Thiên tộc chỉ có Nguyệt Khinh và Chân Anh Vương là hơn Thiên giai cửu trọng.

Cuối cùng, Khương Thành có được hai Toái Linh phiến cao giai mà 125 Toái Linh phiến trung giai.

Tuy không thể bằng lúc ở Vương triều Tinh U năm ấy có được nhưng thế cũng rất khó có rồi.

“Bây giờ được rồi chứ.”

“Đương nhiên là được.”

Nguyệt Khinh mang ánh mắt như muốn khoét cái tên thần tượng làm mình thất vọng này, “hi vọng ngươi đừng có bị Tiên tộc giết chết.”

Sau khi thu tiền vé, Thành ca cũng không quan tâm thái độ của muội tử này.

Nói nói cười cười: “Yên tâm đi, xe của ca trước giờ luôn rất thoải mái, các người nằm cho chắc là được.

Nói xong, hắn móc ra hành cung xa hoa của mình.

Nhìn thấy món đồ này, những người Thiên tộc đều có phần không hiểu.

“Đây là?”

“Công cụ thay cho đi bộ, lẽ nào các ngươi không muốn bay về hì hà hì hục?”

Tộc nhân Thiên tộc trước nay đều dung nhập vào thiên địa, sau đó đẩy về trước.

Loại tiên khí này bọn họ cũng đã nhìn thấy tộc nhân Tiên tộc sử dụng, bản thân thì thật sự chưa từng ngồi thử.

“Chắc hắn có dụng ý của mình.”

Chân Anh Vương cảm thấy bản thân có thể nhìn được ra suy nghĩ của Thành ca.

“Không ngoài dự liệu thì bảo vật phi hành này có thể che giấu được tung tích đường đi, hơn nữa còn mang hiệu quả công kích.”

Nghe thấy hắn suy đoán, những người khác cũng lũ lượt gật đầu, tỏ vẻ tin phục.

Sau đó bọn họ lên hành cũng xa hoa này, bắt đầu hành trình trở về.

Khi vừa bắt đầu, mọi người còn cảnh thấy khá mới mẻ.

Nhưng sau khi bay được vài phút thì phát hiện có gì đó không đúng.

“Bảo vật phi hành này” làm gì có che giấu hành tung chứ?

Rõ ràng là nghênh ngang mà.

Hành cung to lớn như vậy bay trên trời nổi bậc vô cùng, còn thu hút hơn khi tất cả mọi người cùng hiện thân.

Bọn họ quan sát kĩ càng một chút cũng không phát hiện có trang bị bất kì công kích nào.

“Chuyện này…”

Chân Anh Vương không thể không nhắc nhở Khương Thành.

“Ngươi như thế có phải sẽ dễ để lộ vị trí của chúng ta không?”

Nguyệt Khinh cũng cho hắn một đánh giá kém: “Phải đó, hơn nữa tốc độ bay cũng chậm quá thì phải?”

Đối với chuyện này, Thành ca rất bình tĩnh.

“Ta tự có tính toán, các ngươi cứ nằm yên là được, những chuyện khác không cần phải lo.”

Nhìn hắn nằm dài trên ghế, Nguyệt Khinh hận không thể đá cho hắn một đá.

Đây là ngươi bảo bọn ta nằm hay ngươi nằm?

Tuy mơ hồ cảm thấy có phần không đáng dựa, nhưng sau đó mấy canh giờ, bọn họ đều trời yên biển lặng.

Chuyện này khiến Khương Thành cũng thấy có phần ngoài dự liệu.

Bản thân đã giết chết ba Đạo Thần, xử đẹp nhiều người như thế, đối phương không phải nên hành động lớn, khí thế hung hãn đến báo thù à?

Sao một người cũng không có chứ?

Chân Anh Vương và Nguyệt Khinh hiển nhiên cũng thấy rõ sự bất thường.

“Có gì đó không đúng.”

“Trước đây ta có cảm nhận được có hơn trăm tông môn hợp lại bao vây chúng ta.”

“Sao bây giờ lại không thấy nữa rồi?”

“Lẽ nào có âm mưu?”

Nghĩ đến đây, Chân Anh Vương cũng ngồi không yên.

Liền lập tức nhắc nhở Khương Thành.

“Chúng ta không thể bay về trước nữa phía trước rất có khả năng có mai phục đang chờ chúng ta lao đầu vào.”

Lòng Thành ca nói chỉ sợ không có đám cường tráng nào từ trong lùm cỏ nhảy ra vây công thôi.

Như thế thì vừa hay có thể chết một cái.

Thế là hắn xua tay một cách cao thâm khó lường: “Yên tâm đi, tất cả đều ở trong dự tính của ta.”

Chân Anh Vương cũng thật sự tin lời hắn.

Còn thật sự cho rằng hắn sớm đã có vạn kế sách vẹn toàn rồi, hoàn toàn không hề biết ca này chỉ lặng lẽ bay thẳng về trước.

Lại qua một phút nữa, phía trước đột nhiên có vài động tĩnh.

Ngay sau đó, hai bóng dáng nhanh chóng bay vụt lại gần.

Mọi người kinh hoàng.

Nhìn về phía trước, chính là hai Đạo Thần Mạch Phong và Vu Thận trước đó rời đi.

Chương 1902: Khương chưởng môn thần thông quảng đại

Nhìn thấy bọn họ, đám người Thiên tộc bị doạ cho một phát.

Mai phục của Tiên tộc đến rồi?

Bọn họ lập tức chuẩn bị xuất chiến.

Nhưng Mạch Phong và Vu Thận đến nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ, mà lại chắp tay cười với Thành ca.

“Khương chưởng môn, bọn ta đến báo tin vui cho ngươi.”

“Những tông môn xung quanh đã bị bọn ta nghĩ cách lừa đi rồi, phía trước không còn gì trở ngại nữa.”

“Ngươi đi đến phía Thiên tộc bên kia sẽ không còn gặp phải kẻ địch nữa rồi.”

Cái gì?

Chân Anh Vương và Nguyệt Khinh hoàn toàn không tin vào tai của mình nữa.

Đạo Thần của Tiên tộc lại giúp đám người Thiên tộc mở đường à?

Thế này cũng khác thường quá rồi nhỉ?

Ngược lại bọn họ không thể không nghi ngờ trong đó có âm mưu.

Thành ca lại không cảm kích.

Ta đã thu phí rồi, đang định đánh mấy trận để khách hàng thấy được giá trị của Toái Linh phiến đã trả là rất đáng.

Các ngươi lại dẫn dụ kẻ địch đi hết, không phải làm ta không còn chỗ thể hiện ư?

“Ngươi nói xem các ngươi không có chuyện gì lại làm thêm đống chuyện làm gì hả?”

Mạch Phong và Vu Thận lại coi hắn như đang nói ngược, còn đắc ý nháy mắt.

“Đây là chuyện bọn ta nên làm mà.”

“Phải đó, đây cũng coi như phần tâm ý của bọn ta.”

“Con đường trước mắt đã suôn sẻ, Khương chưởng môn an tâm đi.”

Bọn họ có lòng hiện thân chỉ là sang đây thỉnh công thôi.

Để giúp Khương chưởng môn biết bản thân đã làm chuyện tốt rồi.

Cũng không thể cứ che giấu thân phận được.

Sau khi báo công lao, hai người rời đi một cách phóng túng, không mang theo sắc mây nào.

Để lại Thành ca với vẻ mặt mông lung đang đứng trong cơn gió hiu quạnh.

Những tộc nhân Thiên tộc phía sau cũng ngây cả mặt ra.

Chân Anh Vương nhíu chặt mày, sau khi trải qua vô số lần đấu tranh tư tưởng mới nhìn sang Khương Thành.

“Gì ấy… bọn họ phải chăng có âm mưu gì trong đó?”

Nguyệt Khinh cũng cảm thấy thật bất thường.

“Phải đó, Tiên tộc sao lại tốt bụng thế được, chuyện đi ngược lẽ thường chắc chắn có vấn đề.”

Khương Thành xua tay: “Yên tâm đi, phía sau thật sự không còn nguy hiểm nữa, ta tin bọn họ.”

Một lời nói nhẹ nhàng như vậy đương nhiên không thể thuyết phục được đám tộc nhân Thiên tộc rồi.

“Khương tiền bối, ngươi cũng khinh suất quá rồi, không được dễ dàng tin bọn họ.”

“Nếu trúng kế thì hậu quả sẽ rất khó lường.”

“Đúng thế, bọn họ suy cho cùng cũng là Tiên tộc, không phải tộc loại ta…”

“Được rồi được rồi.”

Thành ca chẳng cảm xúc gì nhìn bọn họ.

“Gì mà không phải tộc ta, bọn họ cảm kích chuyện vừa rồi ta tha cho một mạng, đến trả ơn không được sao?”

“Ngưỡng mộ mị lực nhân cách cao thượng của ta không được sao?”

“Tại sao cứ phải cho người khác là có ác ý chứ? Tâm thái không thể sáng hơn được à?”

Trả ơn?

Ngưỡng mộ tấm lòng của ngươi?

Ngươi xem bọn ta là đứa trẻ ba tuổi à? Chuyện như vậy chỉ có trong đồng thoại thôi được chứ?

Nhìn bóng dáng ca này đi thẳng về lại hành cung, mọi người cũng hết sức bóc phốt.

“Tiếp tục thế này chắc chắn không được rồi.”

“Bây giờ ta có hơi hối hận khi tìm hắn bảo vệ để quay về, đúng là không đáng tin.”

“Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Chân Anh Vương suy nghĩ một lúc cũng chẳng nghĩ ra được cách gì hay.

Nếu rời khỏi Khương Thành thì chỉ có càng nguy hiểm hơn.

“Nâng cao cảnh giác đi, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước thôi.”

Mọi người lặng lẽ gật đầu.

Cứ như vậy, bên ngoài bọn họ nâng cao cảnh giác, Khương Thành bên trong nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Sau một ngày, hành cung cuối cùng đã bay đến biên giới Thiên tộc bên kia.

Nhìn cảnh vật biên giới quen thuộc, mọi người nhịn không được đều hoan hô lên.

“Đến rồi, cuối cùng đã đến rồi.”

“Ha ha, chúng ta quay về thành công rồi.”

“Sự vây công của hơn trăm tông môn cũng không hề khoá được chúng ta, thử hỏi coi còn có ai?”

“Nếu đã đến rồi, vậy thì nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành rồi.”

Thành ca từ tẩm điện bước ra, vươn vai một cái rồi bắt đầu không nói tiếng người nữa.

“Trên đường đi gian nan nguy hiểm, cửa ải trùng trùng, phải nói là chín chín tám mốt nạn.”

“Cũng may có người có trí tuệ cao siêu như ta hoá giải trong vô hình, không tổn hại đến cọng lông cọng tóc nào của các ngươi là thành công mỹ mãn.”

“Thế nào, phục vụ hộ tống này chu đáo chứ?”

Hắn không nói thì còn được.

Vừa nói ra, mọi người lập tức buồn bực muốn thổ huyết.

Nguyệt Khinh vốn coi Khương Thành như thần tượng cuối cùng cũng nhịn không được trở về làm anti fan.

“Trên đường đi căn bản không có kẻ địch được chứ?”

“Ngươi ngoại trừ ngủ ra còn làm được gì?”

“Còn không ngại lấy nhiều Toái Linh phiến của bọn ta như vậy, đúng là không biết xấu hổ!”

Khương Thành lại không cảm thấy vậy.

“Sao có thể nói vậy chứ?”

“Nếu không phải có ta toạ trấn, ngươi nghĩ bọn họ sẽ lừa những tông môn khác đi để các ngươi có đường à?”

“Phía sau đều là công lao của ta, chỉ là ta vốn không muốn nói thôi…”

Hắn vừa nói vậy, những người đang bất mãn cũng không thể không nhớ lại.

Nghĩ cho kĩ thì hai Đạo Thần kia đúng là không nói dối.

Bọn họ thật sự đã trả ơn rồi.

Nếu như không có Khương Thành, vậy cả chặng đường đã là huyết tanh mưa máu đao sơn biển lửa rồi.

Chuyện này khiến bọn họ không tưởng nổi.

Thật sự có Đạo Thần Tiên tộc vừa cao thượng vừa thành thật vậy chăng?

Anti fan Nguyệt Khinh vẫn cứng mồm: “Hừ, chắc chắn là trùng hợp.”

Chân Anh Vương lại rơi vào trong sự nghi hoặc nặng nề.

Hắn cũng không tin vào chuyện hoang đường như vậy.

Nếu tính ra thì Khương Thành đã giết đồng đội Dị Gia Đạo Thần của hai Đạo Thần đó, người ta không báo thù là may rồi, lại còn báo ân?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không chút giả dối.

Hắn đột nhiên tinh ý nghĩ đến một tình tiết.

Hai người đó gọi hắn là “Khương chưởng môn”.

Thiên tộc không hề có chưởng môn, Tiên tộc mới có.

Lẽ nào… trong vòng tám mươi ngàn năm, Khương Thành đã xây dựng một tông môn ở Tiên tộc rồi làm chưởng môn?

Hắn càng phát giác lại càng thấy đây mới là chân tướng.

Nghĩ kĩ lại, Dị Gia Đạo Thần và Đoan Triều Đạo Thần lúc trước bị giết nhìn thấy Khương Thành cứ như thấy kẻ thù giết cha, rõ ràng có quen biết.

Hắn có thù địch với Tiên tộc bên kia, tự nhiên cũng sẽ có bạn bè.

Tú Thông Đạo Thần và Huệ Thạch Đạo Thần sau đó chắc là bạn của hắn.

Sau khi Chân Anh Vương ý thức được điểm này, nội tâm đã hoàn toàn bị kinh động.

Tên này thần thông quảng đại quá rồi nhỉ?

Lại có thể ăn nên làm ra ở bên Tiên tộc kia.

Phải biết rằng những tộc nhân Thiên tộc bọn họ trước đây thám thính tình báo phải nói là khó như lên trời.

Đừng nói gì đến đánh vào nội bộ kẻ địch.

Lỡ không cẩn thận một chút là sẽ bị lộ.

Còn người ta lại có thể đường đường chính chính làm chưởng môn bên đó, trở thành đầu rắn.

Hắn không biết nên đối đãi với Khương Thành thế nào.

Hắn làm chưởng môn bên đó gần như đúng thật là Ma thai.

Nhưng Ma thai này lần này toàn giết Tiên tộc, ngược lại đã cứu Tiên tộc.

Nhất thời tâm trạng hắn hỗn loạn vô kể.

Lúc thu hành cung lại, hai bên chuẩn bị chia ra, hắn cuối cùng đã có quyết định.

“Khương Thành, lần này may mà có ngươi, nếu không bọn ta chắc không về được rồi.”

“n tình này ta sẽ ghi nhớ!”

Thành ca xua tay cười, nói: “Có gì đâu, các ngươi mua vé thì đâu cần nói gì đến ân tình chứ.”

Chân Anh Vương hiểu ý của câu này.

Đừng tiếp cận ta, chúng ta không phải người mình.

Thế là hắn chỉ có thể yêu cầu cái sau.

“Ngươi có thể ở lại đây vài ngày không, ta định bẩm báo lên Ngô Hoàng chuyện này, có lẽ tương lai chúng ta vẫn có cơ hội hợp tác.”

Thành ca suy nghĩ vài giây rồi cười một cách phóng khoáng: “Được, chỉ cần có thù lao thì gì cũng thương lượng được cả.”

Chương 1903: Hắn mạnh vậy ư?

“Cái gì?”

Có lẽ đã về đến địa bàn của mình mà khí thế của Nguyệt Khinh tăng lên.

Lập tức phê phán đạo đức Khương Thành.

“Ngươi còn muốn nhân lúc bọn ta và Tiên tộc khai chiến mà kiếm chác lợi ích à?”

Sau khi lăng kính thần tượng đổ vỡ, nàng nghiễm nhiên đã trở thành một anti fan.

Nghĩ đến lúc trước sùng bái Khương Thành, trong lòng mơ tưởng về hình tượng thần tượng là đứng hiên ngang bên trận doanh Thiên tộc, vì Thiên tộc mà vô tư chiến đấu.

Rồi cũng vì hảo bằng hữu Thiên tộc kịp thời cứu giúp trong lúc nguy nan.

Kết quả bây giờ, Khương Thành đã hoàn toàn đánh tan giấc mộng đẹp của nàng.

Sự thất vọng vô vàn này cũng mang đến tâm lí phản nghịch.

“Sao ngươi có thể đầu cơ như vậy chứ?”

“Có chút phong phạm nào mà cao nhân nên có không? Đúng là khiến người ta coi thường mà!”

“Ngươi xem có ai như ngươi không?”

Khi Thành ca làm ăn, trước nay đều là hoà khí sinh tài.

Nghe thấy vậy chỉ nhún vai: “Cao nhân cũng cần sống mà, càng huống hồ mọi người đều được lợi, hai bên đều thắng tốt biết bao?”

“Hai bên đều thắng cái đầu ngươi!”

Nghĩ đến một người vốn nên vô tư chiến đấu vì Thiên tộc, bây giờ lại trở thành muốn thu tiền, Nguyệt Khinh tức đến thở không ra hơi.

“Còn hợp tác à, phụ hoàng ta sẽ không đồng ý đâu, ta lại càng không đồng ý.”

Thành ca cười hi hi lắc ngón tay.

“Tin ta đi, hắn sẽ đồng ý.”

“Ngươi nằm mơ đi!”

Theo đám người Chân Anh Vương, Nguyệt Khinh về lại Nguyệt Hoàn hoàng thành.

Sự trở về của bọn họ nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của Nguyệt Ảnh Hoàng và chúng vương công.

“Các ngươi vất vả rồi, thoát ra từ trong hang hùm miệng hổ đúng là khó tin được.”

“Tiên tộc bên ấy thế nào, có xu hướng gì mới không?”

Nguyệt Ảnh Hoàng dịu dàng xoa đầu con gái: “Khinh nhi, trên đường đi không gặp phải nguy hiểm gì chứ?”

Ở bên cạnh phụ thân của mình, Nguyệt Khinh không nhịn được kể khổ.

“Nguy hiểm lắm cơ. Sau khi bọn ta bị phát hiện, Tiên tộc bên đó xuất động hơn trăm tông môn, rất nhiều Đạo Thần bao vây bọn ta.”

“Ta suýt chút còn tưởng sẽ không còn gặp lại phụ hoàng ngươi nữa rồi.”

“Cái gì?”

Nguyệt Ảnh Hoàng kinh ngạc không thôi, mà những vương công trong nội điện cũng kinh hô lên.

“Rất nhiều Đạo Thần, hơn trăm tông môn vây công?”

“Vậy sao các ngươi có thể sống sót trở về?”

“Các ngươi có chút xíu người, Tiên tộc sao lại xuất động đội hình mạnh thế chứ?”

Nhắn đến vấn đề này, Nguyệt Khinh liền ngậm miệng lại.

Nếu sau đó không có chuyện Thành ca thu phí xe thì chuyện đầu tiên nàng làm khi đến cửa sẽ là nhắc đến tên hắn.

Sau đó miêu tả trời có đất không có

Nhưng bây giờ, nàng không muốn tuyên truyền tên của Thành ca nữa.

Nhìn thấy nàng im lặng, Chân Anh Vương liền tiếp lời.

“Nguyên nhân bọn ta có thể trở về là do có một người cứu bọn ta.”

Đám cấp cao trong nội điện vương triều Nguyệt Hoàn càng kinh ngạc hơn.

“Một người?”

“Là ai?”

“Chúng ta còn có trợ thủ sao?”

“Lẽ nào là phía bên vương triều Nhật Diệu và Tinh U xuất động cao thủ, vừa hay gặp được các ngươi?”

“Theo như ta biết, bên Tinh Diệu Hoàng bọn họ gần đây không xuất động mà, Thu Vũ Tuyền và mấy vị thần tử đều ở tiền tuyến, vốn không thâm nhập vào địa giới của đối phương.”

Chân Anh Vương lắc đầu.

“Không phải bọn họ, mà là một người mà các ngươi cũng nghĩ không ra - Khương Thành.”

“Khương Thành?”

Mọi người trong điện khẽ ngớ ra.

Do thời gian Thành ca xuất hiện không lâu, lại mất tích mấy vạn năm, rất nhiều người trong nhất thời chưa kịp phản ứng xem đó là ai.

Nhưng mà rất nhanh sau đó lại là một trận kinh hô.

“Ma thai!”

“Là Ma thai Khương Thành đó?”

“Hắn vẫn còn sống, hơn nữa còn cứu các ngươi?”

“Chuyện này sao có thể chứ? Hơn trăm tông môn và nhiều Đạo Thần vây công như vậy, hắn có thực lực thế ư?”

“Hơn nữa hắn không phải Ma thai sao, sao lại cứu các ngươi?”

Đối với lời nghi ngờ rợp trời đất đó, Chân Anh Vương hít thở một hơi.

Thản nhiên nói: “Tất cả chúng ta đều đánh giá thấp Khương Thành rồi, cũng chưa bao giờ thực sự hiểu người này.”

Hắn nhanh chóng kể lại đầu đuôi sự việc đã xảy ra.

Sau khi hắn nói xog, tất cả mọi người trong điện đều im lặng, đến tiếng kim rơi cũng nghe được.

Cuối cùng, âm Ảnh Hoàng mới phá vỡ sự im lặng.

“Khương Thành mạnh như vậy ư? Đạo Thần trung giai cũng có thể giết?”

Hắn đã mang theo vẻ không thể tin được rồi, càng huống hồ gì là những người khác.

Những thân vương và cao thủ cung đình trong điện đều ngơ ngác, có người thậm chí còn nghi ngờ tính chân thực của sự việc.

“Chân Anh Vương, có phải ngươi đã nói quá rồi không?”

“Theo như những gì ngươi nói, chiến lực này của hắn thậm chí còn vượt qua cả Thu Vũ Tuyền rồi.”

“Còn mạnh hơn cả chúng ta sao?”

“Cho dù hắn là Ma thai, cho dù hắn ngang ngửa với Thu Vũ Tuyền, ngươi nói xem hắn có thể chống lại sự vây công của hàng ngàn Đạo Thánh Đạo Tôn Chí Tôn chăng, cũng quá khoa trương rồi.”

“Ta không tin, nhất định có sai sót ở đâu đó rồi.”

Lời này đến Nguyệt Khinh cũng nghe không lọt nữa.

“Tuy ta ghét con người này nhưng lời Chân Anh Vương nói là thật.

“Lẽ nào những kẻ địch ấy còn cố gắng phối hợp để cho hắn giết không bằng?”

“Có lẽ các ngươi đã nhìn nhầm rồi?”

“Sao bọn ta có thể nhìn lầm được chứ?”

Nhìn thấy hai bên sắp cãi nhau, Nguyệt Ảnh Hoàng xua tay.

“Không cần tranh chấp nữa, bây giờ việc gấp là làm sao chống lại Tiên tộc.”

Hắn nhìn sang Chân Anh Vương, ánh mắt sâu xa như nhìn thấu được.

“Theo như ngươi nói, Tiên tộc lần này có thể tập trung nhiều tông môn như vậy, cùng nhau phối hợp hành động quả thực rất khác thường.”

“Không biết nội bộ bọn họ đã xảy ra biến cố gì rồi.”

“Nếu như lực lượng của Tiên tộc hợp lại với nhau, vậy thì phiền rồi.”

Chân Anh Vương chầm chậm gật đầu.

“Phải, chuyện này cần phải tiếp tục dì thám.”

“Khương Thành ở bên đó hình như có chút quan hệ, nếu có thể có được sự giúp đỡ của hắn thì tốt rồi.”

“Hắn sao có thể cam tâm tình nguyện giúp chúng ta chứ?”

Nhắc đến chuyện này, âm Ảnh Hoàng lại sầu muộn.

“Năm ấy Tinh U quốc sư tốt biết bao, lại tuyên bố hắn là Ma thai, đúng là một nước cơ xấu mà.”

“Không không đẩy một chiến lực mạnh mẽ đi, đúng là ngu không gì bằng.”

Nhưng Thân vương và cao thủ trong điện liền nhìn khắp bốn bề, giống như sợ lời này sẽ bị Nguyệt Hoàn quốc sư với mấy nguyên sĩ khác nghe thấy vậy.

“Đúng thế, nếu như không có lời tiên tri Ma thai đó thì tốt rồi.”

Chân Anh Vương phụ học theo một câu, sau đó nói ra dự định của mình.

“Nhưng thật ra muốn Khương Thành giúp đỡ vốn không khó.”

“Hử?”

Âm Ảnh Hoàng hứng thú.

Tự dưng thêm một chiến lực mạnh mẽ, ai lại từ chối chứ?

“Ngươi có cách thuyết phục hắn?”

Chân Anh Vương lắc đầu: “Thuyết phục là không thể nào, bất cứ ai bị chụp cho cái danh là Ma thai cũng sẽ không còn cảm tình gì với Thiên tộc nữa.”

Những thân vương trong điện muốn nói gì đó nhưng lại không thể phản bác lại được.

Nếu đổi lại bọn họ là Khương Thành, không chừng còn quay lại đối phó với Thiên tộc nữa.

Chân Anh Vương tiếp tục nói: “Nhưng ta quan sát người này lại thấy không hướng về bên Tiên tộc, hắn cho ta cảm giác không có thiêng hướng nào cả.”

“Hắn đồng ý chỉ cần cho hắn thù lao thì có thể hợp tác với chúng ta đối phó với Tiên tộc.”

“Thù lao?”

Nghe thấy hai từ này, những vương gia trong điện đều nhảy cẳng lên.

“Đùa quái gì vậy?”

“Đối phó với Tiên tộc là chuyện hiển nhiên, hắn còn dám muốn thù lao?”

“Nói lợi ích trong chuyện này đúng là viễn vông.”

“Ngươi nói cho hắn, miễn bàn.”

Chương 1904: Thử tài năng của hắn

Nước bọt mọi người văng tứ tung, kích động đến máu huyết dồn não, giống như đây là một chuyện cực kì vô lí.

“Vì để đối phó kẻ địch mà còn phải đưa lợi ích cho người khác, mất mặt vậy ư?”

“Đúng đó, đến lúc đó, đường đường là Vương triều Nguyệt Hoàn chíng ta sẽ trở thành trò cười.”

“Hơn nữa hắn còn là Ma thai đấy, truyền ra ngoài sẽ là một mớ phiền phức.”

“Ta không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý.”

Nguyệt Khinh ở một bên che miệng cười.

Biết là sẽ vậy mà.

Vương triều Nguyệt Hoàn là cấp bậc gì chứ cao thủ như mây đó được không?

Khương Thành làm gì có cửa nói chuyện hợp tác với một Vương triều chứ.

Cho hắn lợi ích, mời hắn giúp đỡ, đúng là sỉ nhục quốc thể mà!

Phụ hoàng và các hoàng thúc sẽ không đời nào đồng ý.

Tên kia tính sai rồi.

Nhìn dáng vẻ kích động kịch liệt của những người trong điện, Chân Anh Vương thở dài cảm thán.

Mấy người này vốn chưa từng tận mắt thấy sức chiến đấu của Khương Thành, cũng không biết ý nghĩa tồn tại của hắn.

Trong sâu tâm cốt, bọn họ vẫn rất xem thường Khương Thành.

Thậm chí còn cảm thấy ngươi giúp bọn ta tiêu diệt Tiên tộc là chuyện nên làm, đúng là không biết điều.

“Thật ra, cũng không phải không thể suy xét.”

Chờ đợi thật lâu, Nguyệt Ảnh Hoàng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Nếu như sự gia nhập của Khương Thành có thể có tác dụng như Thu Vũ Tuyền, vậy chuyện trả thù lao cũng có thể chấp nhận.”

“Thu Vũ Tuyền?”

Sắc mặt những thân vương trong điện khẽ run, rồi lại lắc đầu không cười được.

“Ha, đặt hắn ngang tầm với Thu Vũ Tuyền mag nói khó tránh quá xem trọng hắn rồi.”

Nói ra thì thực lực của ba vị Đế Hoàng và ba quốc sư của tam đại Vương triều bên này vẫn ở trên Thu Vũ Tuyền.

Nhưng đến cấp bậc này của bọn họ rồi, tác dụng chủ yếu là kiềm hãm và uy hiếp, không thể sơ ý ra tay nữa.

Một khi bọn họ xuất hiện ở tiền tuyến, những đại năng đồng cấp bậc chắc chắn sẽ không ngồi yên chờ đánh.

Dưới tình huống này, ý nghĩa của Thu Vũ Tuyền vô cùng lớn.

Bởi vì sự tồn tại của nàng, những đoạn phòng tuyến gần nhất sẽ chẳng có ai dám tiến công.

Có nàng toạ trấn, áp lực của Vương triều Tinh U ít đi rất nhiều so với hai Vương triều còn lại, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ.

Lợi khí như vậy ai lại không muốn thêm một cái chứ?

Nhưng Thu Vũ Tuyền chỉ có một, mà nàng cũng đã thủ ở khu vực bên vương triều Tinh U rồi.

“Nếu Khương Thành có thể một mình chọi lại đại quân, phát huy tác dụng lớn như vậy, vậy chúng ta vẫn nên nghiêm túc cho hắn thù lao cũng không sao.”

“Nhưng vấn đề là hắn có thể làm được không?”

“Lấy gì để chứng minh chứ?”

“Ma thai thật sự có thể ngang tầm với Thần thai sao, ta không cảm thấy vậy.”

“Càng huống hồ, thân phận Ma thai quá nhạy cảm rồi, chúng ta qua lại với hắn sẽ dẫn đến địch ý của đám nguyên sĩ đó.”

“Chuyện này ngược lại được không bao nhiêu mà mất thì nhiều.”

Nguyệt Ảnh Vương không thể không thừa nhận bọn họ nói có lí.

Khương Thành có thể phát huy được hiệu quả bao nhiêu còn chưa biết được.

Một khi phát sinh quan hệ với hắn, tác dụng phụ có thể thấy rõ.

Chuyện này trông có vẻ không hời.

Nhưng nghĩ đến uy danh của "Thần thai" Thu Vũ Tuyền, hắn cảm thấy thử một chút cũng chả sao.

"Thế cục của Vương triều Nguyệt Hoàn bây giờ rất nguy hiểm, ta cần nhiều sức mạnh hơn."

"Có lẽ Khương Thành chính là biến số phá vỡ thế cục của chúng ta."

"Bệ hạ suy xét!"

Giọng nói phản đối kịch liệt nhất của Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương xắn tay áo bước lên.

"Tuy Ma thai chỉ là một lời dự đoán, nhưng con dân của Thiên tộc ta hầu hết đều tin tưởng không chút nghi ngờ."

"Một khi hợp tác với chúng ta, rất có khả năng sẽ tạo nên lục đục nội bộ."

"Khương Thành không đáng để chúng ta mạo hiểm như vậy."

Nguyệt Ảnh Vương lại lần nữa rơi vào trầm tư.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng hắn đã có quyết định.

"Có đáng cược một ván trên người hắn không thì phải xem biểu hiện của hắn rồi."

"Chân Anh Vương, ngươi đưa Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương đi trước, khảo sát thực lực của Khương Thành, thử xem tài năng của hắn rồi định đoạt."

Mọi người đều không phản đối quyết định này nữa.

Nhưng mà Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương vẫn có phần không nghĩ thế.

"Ta cảm thấy không cần thiết."

"Tiền tuyến nguy hiểm, có cần phải lãng phí thời gian bên này với hắn?"

"Dù gì ta cũng không tán thành việc hợp tác gì đó."

Sau nửa ngày, Khương Thành ở tại biên giới lại gặp lại Chân Anh Vương.

Nhìn thấy hắn vẫn ở nguyên chỗ cũ, Chân Anh Vương khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Khương Thành, hai người này là Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương, là người bệ hạ phái đến”

Thành ca khẽ cười, kiểu như nụ cười của mấy người làm ăn hợp tác với nhau.

“Yên tâm đi, giá cả của ta trước nay hợp lí, không phải kiểu sư tử mở to mồm đâu.”

“Hừ.”

Đoan Tịnh Vương hừ lên một tiếng: “Ai nói bọn ta sẽ hợp tác với ngươi chứ?”

Thành ca cau mày nhìn về phía Chân Anh Vương.

“Nếu đã không đồng ý hợp tác, vậy đưa bọn họ đến làm gì?”

“Đừng đi đừng đi.”

Chân Anh Vương sao có thể để đại sát khí này rời đi được.

Hắn cực kì coi trọng Khương Thành.

“Bọn ta không phải không đồng ý, chỉ là…”

Nhìn thấy dáng vẻ khó mở lời của hắn, Khương Thành lập tức hiểu được nguyên nhân.

“Không tin tưởng thực lực của ta, cảm thấy ta không đáng chứ gì?”

Thường Dung Vương hếch cằm, nói một cách khinh thường: “Ngươi biết là được rồi.”

“Nếu như chọn ngươi để hợp tác thì bọn ta rất có thể sẽ mất đi sự hỗ trợ của quốc sư và nguyên sĩ.”

“Ngươi cảm thấy ngươi còn quan trọng hơn bọn họ sao?”

Thành ca gật đầu với vẻ đương nhiên: “Ta quả thật quan trọng hơn bọn họ.”

“Hừ, khoa môi múa mép, thật tức cười.”

“Được rồi, đừng phí lời với hắn.”

Đoan Tịnh Vương nhing thẳng vào mắt Thành ca, hờ hững nói: “Thời gian của bọn ta có hạn, không rảnh nghe ngươi nói khoác.”

Hắn chỉ tay về hướng bên trái.

“Bên kia là chiến khu thứ mười hai của Vương triều Nguyệt Hoàn bọn ta, tiếp theo đây sẽ có một trận ẩu đả với đám Tiên tộc bên kia.”

“Nếu ngươi có thể đại chiến ở đó, giết chết bất kì Đạo Thần nào ở bên đối phương, vậy bọn ta có thể suy nghĩ về việc hợp tác với ngươi.”

Theo như Đoan Tịnh thấy thì độ khó của nhiệm vụ này đã đến cấp độ địa ngục rồi.

Dựa vào thực lực Thiên giai thập trọng của hắn, quả thực cũng có thể đánh bại Đạo Thần sơ giai.

Nhưng phải cần trả một sức lực cực lớn, hơn nữa hắn chỉ có thể dám chắc đánh bại, chứ giết chết rồi giữ mạng trước một Đạo Thần sơ cấp lại gần như không thể.

Đây chính là nguyên nhân mà Thu Vũ Tuyền rất quan trọng.

Nàng thường có thể giết chết Đạo Thần, chứ không chỉ có đánh bại.

“Nếu như ngươi không dám thì bây giờ có thể rời đi.”

Thường Dung chắp hai tay sau lưng, bĩu môi: “Bọn ta sẽ không vì ngươi là Ma thai mà ra tay, nhưng cũng hi vọng ngươi sau này đừng xem trọng bản thân quá, thật sự tưởng người ta cần ngươi sao?”

Thành ca cũng cạn lời.

Đám tộc nhân Thiên tộc này cũng có tư thái cao quá nhỉ.

Còn phải khảo sát bản thân mình à?

“Khảo sát này ty dễ, nhưng cũng cần ta phải ra sức, muốn ta ra sức không không thì không được.”

“Nếu như ta có thể giết chết một Đạo Thần, vậy các ngươi phải cho ta một Toái Linh phiến cao giai, giết hai Đạo Thần là

hai phần, cứ thế mà tính…”

“Ha ha?”

Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương cùng lúc bị chọc cười.

“Khương Thành à Khương Thành, ngươi quả thật nói khoác quen mồm rồi, còn đơn giản nữa à?”

“Còn giết hai người phải đưa hai phần?”

“Ngươi coi Đạo Thần của Tiên tộc là thứ giống gì thế, cỏ bên đường có ngươi tùy ý cắt à?”

Thành ca chẳng phiền xua tay.

“Cứ nói các ngươi đưa được hay không là được rồi.”

Đoan Tịnh Vương cười nhạo nói: “Cho được, bọn ta đương nhiên cho được rồi, cũng bằng lòng cho, chỉ sợ ngươi làm không được.”

“Vậy được, thành giao.”

Chương 1905: Một mình là đủ rồi

Rất nhanh Khương Thành đã đi tới “trận địa” của chiến khu mười hai.

Vẫn như trước đây là ngay cả cái doanh trại cũng không có, tất cả tộc nhân Thiên tộc đều ẩn náu trong Thiên địa mênh mông.

Nếu không cảm nhận một cách tỉ mỉ, sẽ không có ai biết rằng trong hư không trống rỗng này lại che giấu rất nhiều người của Thiên tộc như vậy.

Sự xuất hiện đột ngột của ba vị Thân vương làm cho không khí bên này lập tức bùng cháy.

Rất nhiều tộc nhân Thiên tộc ngay lập tức xuất hiện từ nơi ẩn nấp và tập trung về phía này.

“Trời ơi, Đoan Tịnh Vương!”

“Thường Dung Vương!”

“Chân Anh Vương!”

“Ba vị này đều là cao thủ Thiên giai thập trọng đấy!”

“Không phải bọn họ đã có chiến khu phụ trách riêng sao, tại sao lại đột nhiên đến đây chứ?”

“Mặc kệ đi, ba vị đại năng đến thì trận chiến này chúng ta sẽ không bị động ăn đòn nữa!”

“Đúng vậy, lần này thắng chắc rồi!”

Rất nhanh sau đó, xung quanh nơi đây đã lập tức biến thành một biển người đông nghịt.

Khương Thành đang ẩn nấp trong góc tối khẽ đếm sơ qua, cái chiến khu thứ mười hai này có khoảng chừng trăm năm mươi trăm sáu mươi ngàn người.

Nhưng thật ra cho dù thanh thế rất lớn, nhưng cảnh giới của bọn họ thấp nhất chỉ có Địa giai nhất trọng, chỉ tương đương với Tôn Giả của Tiên tộc.

Điều này làm cho hắn không nhịn được lắc đầu.

Lần trước chém giết ba tên Đạo Thần đó, mặc dù môn đồ ở phía sau cũng chỉ có mấy ngàn nhưng nền tảng cũng là Chí Tôn.

Hơn nữa số lượng Chí Tôn cũng không có nhiều, ngược lại chủ yếu là Đạo Tôn mạnh hơn.

“Cho dù ở kỷ nguyên thứ ba thì cấp bậc Tôn Giả này cũng không có tư cách xuất chiến.”

“Chẳng lẽ là dùng để dấy lên hào khí sao?”

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng tất cả Tiên nhân có mặt ở đó làm gì có ai không nghe được.

Bầu không khí xung quanh vốn vô cùng sôi động bỗng trở nên yên tĩnh.

Mọi người lập tức trợn mắt nhìn hắn, sắc mặt của bốn gã chủ tướng Thiên giai cầm đầu trầm xuống.

“Ba vị Vương gia, người này là ai?”

“Binh hung chiến nguy mà dám nói xằng nói bậy ở phía trước quân trận, thật to gan!”

“Họa ở miệng mà ra, tốt nhất ngươi nên thu lại lời nói của mình.”

“Nếu không bọn ta sẽ không chịu để yên đâu!”

Thành ca cũng không ngờ chỉ một câu nói thuận miệng của mình lại làm cho đối phương có phản ứng lớn như vậy.

Đang muốn nói “Vậy các ngươi cũng đừng để yên là được rồi” thì một trong những gã Chủ tướng đang nhìn hắn chằm chằm bỗng kêu lên.

“Ta nhận ra hắn, hắn là người đó…”

Còn chưa nói xong thì đã lập tức bị Đoan Tịnh Vương lớn tiếng cắt ngang.

“Hắn tới để giúp đỡ các ngươi tác chiến đấy!”

“Đợi lát nữa các ngươi cứ chiến đấu dựa theo phương thức bình thường là được, không cần để ý đến hắn, hắn cũng sẽ không tiếp nhận lời chỉ huy của các ngươi.”

Trong số trăm sáu mươi ngàn tộc nhân Thiên tộc có mặt ở đây, phần lớn đều là Thiên giai bát trọng trở xuống.

Những người này rất tin tưởng vào lời tiên tri phổ biến.

Bây giờ nếu như vạch trần thân phận Ma thai của Khương Thành, không chừng lòng quân của đại quân sẽ sớm tiêu tan rồi.

Hắn và Thường Dung Vương cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó.

Cho dù có rất nhiều người đã từng nghe về Khương Thành, nhưng số người biết hắn trông như thế nào thì cực kỳ ít. Trong đại quân này cũng chỉ có một gã Chủ tướng nhận ra hắn.

Tốt hơn nên cố ý giấu đi thân phận của hắn.

Trong trận chiến tiếp theo, nếu như sức chiến đấu của Khương Thành không tốt, vậy thì mỗi người đi một ngả, cứ coi như hắn chưa từng xuất hiện.

Đương nhiên Thành ca nhìn ra được tính toán của bọn họ.

Đối với một người từ trước đến nay thích thể diện như hắn mà nói, đây là chuyện vô cùng khó chịu.

Nhưng cũng không chờ cho hắn phát biểu ý kiến, bốn gã Tiên tướng ở đối diện đã lập tức lộ ra vẻ không đồng ý.

“Không tiếp nhận sự chỉ huy của bọn ta?”

“Vậy hắn tới làm gì?”

“Thực lực của hắn như thế nào, có đủ tư cách tự do chiến đấu ở ngoài thể hệ sao?”

Theo lý thuyết, nếu như có người gia nhập bên mình thì bọn họ sẽ rất hoan nghênh.

Nhưng đánh giặc kiêng kỵ nhất chính là không nghe chỉ huy, cho dù là cao thủ đứng đầu cũng có những nhiệm vụ chiến thuật khác nhau.

“Hừ, hy vọng đừng gây ra tác dụng ngược lại.”

“Đợi lát nữa đừng có quấy nhiễu đội hình, cũng đừng làm xáo trộn sự sắp xếp của bọn ta.”

Khương Thành không nhịn được nheo mắt lại.

Che giấu thân phận đã làm cho hắn rất khó chịu rồi, lại nghe thêm mấy lời này nữa, khó tránh khỏi hắn có chút bực tức.

“Bọn họ quanh năm ở tiền tuyến, tính tình có chút ngay thẳng, ngươi đừng để trong lòng.”

Người duy nhất trấn an hắn chỉ có Chân Anh Vương.

“Bọn ta phái đi nhiều người như vậy cũng không có cách nào.”

“Linh Ý của Thiên tộc chỉ có thể dựa vào khổ cực tu luyện, cần thời gian dài đằng đẵng, để ra một cường giả thật sự không dễ dàng.”

“Mà Tiên tộc không chỉ có Thiên Đạo trợ giúp, còn có đan dược và tinh thạch giúp đỡ nâng cao, tiến độ nhanh hơn rất nhiều.”

“Thế nên tinh nhuệ trung kiên của bọn họ cũng hơn bọn ta rất nhiều.”

“Mỗi lần bọn ta chiến đấu đều gặp phải bất lợi về nhân số, chỉ có thể điều một số kẻ yếu tuần tra ở bên ngoài, thu hút đối phương, cũng có thể có được chút tác dụng quấy rối.”

“Được rồi được rồi.”

Thành ca khoát tay áo.

“Ngươi không cần giới thiệu chiến thuật cho ta, dù sao cũng là dư thừa.”

Hắn vừa dứt lời, mọi người ở xung quanh lại lộ ra sắc mặt giận dữ một lần nữa.

Nhưng không đợi cho bọn họ nói được gì, Khương Thành đã lập tức bay lên phía đầu.

“Cuộc chiến đấu tiếp theo không có việc của các ngươi, một mình ta giải quyết là được.”

“Tất cả chờ xem ở phía sau đi, nếu sợ nhàm chán cũng có thể chọn làm đội cổ vũ.”

Điều này làm cho toàn trường hoàn toàn sôi trào.

“Cái gì?”

“Hắn mới vừa nói cái gì?”

“Một mình hắn giải quyết đại quân của Tiên tộc ở đối diện sao?”

“Kẻ điên ở đâu ra vậy, tới chọc cười à?”

“Cả đời này ta chưa từng thấy người kỳ quặc như vậy…”

Ngay cả Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương cũng giật giật khóe miệng.

“Cuồng vọng kiêu căng cũng phải có mức độ chứ?”

“Ngươi có biết mình đang nói gì không?”

“Ta biết.”

Khương Thành chậm rãi rút Kỵ Khuyết kiếm ra, hắn chợt nhớ tới chuyện quan trọng hơn.

“Đúng rồi, Đạo Thần trở lên thì Toái Linh phiến cao cấp, Đạo Thánh cũng phải có một cái trung giai chứ nhỉ?”

“Mỗi Đạo Tôn một cái Toái Linh phiến sơ giai, không quá đáng chứ?”

Đoan Tịnh Vương dở khóc dở cười, tới bây giờ mà người này vẫn còn đang suy nghĩ kiếm nhiều lợi ích hơn sao?

“Ngươi thực sự có ý định xuất chiến một mình à?”

Thường Dung Vương lắc đầu bật cười : “Nếu ngươi thật sự có thể một mình đẩy lùi được kẻ địch, vậy đưa Toái Linh phiến cho ngươi thì có sao đâu chứ?”

“Vậy ta yên tâm rồi.”

Bỏ lại những lời này, Khương Thành một thân một mình trực tiếp bay về phía trước.

Rất nhanh thân ảnh của hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Hắn, điều này?”

Bốn vị Chủ tướng của chiến khu thứ mười hai đều im lặng.

“Mặc dù người này lỗ mãng ngu xuẩn, nhưng dũng khí của hắn thật ra rất đáng khen.”

“Đáng tiếc, hắn cũng không quay về được nữa.”

“Ba vị Vương gia, tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

“Thật sự cứ nhìn như vậy sao?”

Chân Anh Vương cũng có chút lo lắng rồi.

Lần trước Khương Thành chỉ gặp phải một hai môn phái, lần này đối mặt với hắn cũng không phải đội hình đó nữa.

“Hay là chúng ta cùng nhau xông qua đó đi.”

“Cũng không thể nhìn hắn chịu chết.”

Đoan Tịnh Vương với vẻ mặt nghiền ngẫm mỉm cười nhìn hắn: “Chân Anh Vương, không phải ngươi đã ba hoa chích chòe khen hắn sao?”

“Nếu như hắn thật sự mạnh như ngươi miêu tả, có thể đỡ được đòn của mấy ngàn người điên cuồng tấn công mà không bị tổn thương gì, vậy cho dù không ngăn được quân địch tiến công nhưng bảo toàn tính mạng chạy trốn có lẽ vẫn làm được đúng không?”

“Hơn nữa đây là điều mà chính bản thân hắn yêu cầu mãnh liệt, chứ không phải chúng ta ép buộc.”

“Tôn trọng lựa chọn của hắn, có gì không được chứ?”

Hắn vốn không tán thành việc hợp tác với Khương Thành.

Cho dù Thành ca chết thì hắn cũng không thấy có gì đáng tiếc.

“Tất cả dàn trận ở đây, làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu!”

“Đừng hy vọng vào người đó, rất nhanh kẻ địch sẽ đánh tới thôi.”

Chương 1906: Thế này giết cũng không chết

Khương Thành xách theo kiếm, bay không bao xa đã lập tức đụng phải đại quân của Tiên tộc ở đối diện.

So với Thiên tộc không có doanh trại thì bên phía Tiên tộc coi như cũng có chút dáng vẻ đánh trận.

Ít nhất phía ngoài còn có những vị trí và mô hình trận địa khác nhau, hơn nữa trận pháp và hào quang cấm chế cũng bao phủ toàn trường.

Nhưng đó là tất cả.

Những đại quân được tạo nên từ rất nhiều môn phái này, về góc độ tổ chức vẫn còn kém xa quân chính quy của Thiên Cung.

Nhìn thấy Khương Thành đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, đội ngũ lập tức trở nên lộn xộn.

Có người hét lớn, có người dừng lại, có người vẫn còn tiếp tục tiến về phía trước.

“Ngươi là ai?”

“Từ đối diện tới đây, là người của Thiên tộc à?”

“Ta thấy hắn xách theo kiếm, có lẽ không phải là người của Thiên tộc đâu nhỉ?”

“Quan tâm làm gì hắn là ai, giết là xong.”

“Là người của Thất Hàn Thành các ngươi sao?”

“Nói bậy cái gì đó? Không phải người của Tiên Phong môn các ngươi à?”

“Bọn ta không có loại người kỳ quái như vậy…”

Trong nháy mắt, những lời bàn tán này lập tức tràn ngập trong hơn ba mươi ngàn người của đại quân.

Mặc dù nhân số ít hơn rất nhiều so với trăm sáu mươi ngàn người của bên phía Thiên tộc, nhưng hơn ba mươi ngàn người này đều là cảnh giới Chí Tôn trở lên.

Khương Thành có chút hoài nghi, có phải những người này đã nhận được sự che chở của ý chí Thiên Đạo, không sợ ý thức bị xâm chiếm nên mới được phái tới xuất chiến hay không.

Mà lúc này, trong lỗ tai hắn không ngừng vang lên những tiếng truyền âm.

“Khương chưởng môn!”

“Con mẹ nó, Khương chưởng môn, là ngươi sao?”

“Tại sao ngươi vẫn còn dáng vẻ lúc đầu vậy? Cái này cũng quá phóng túng rồi nhỉ?”

“Tại sao ngươi lại đứng ở đối diện?”

“Khương chưởng môn, ta là Tiêu Hỗn, ngươi nhớ không?”

“Lúc bắt đầu chém giết kiềm chế một chút, đừng mang theo ta vào trong.”

“Khương chưởng môn, có cần lát nữa ta phản bội đến bên chỗ ngươi không?”

Trong số ba mươi ngàn người này, cố nhân của Khương Thành có khoảng bốn mươi bảy người.

Ngoại trừ bọn họ ra, còn có hơn sáu trăm người khác cũng nhận ra hắn trong nháy mắt.

Nhưng mà những người này trước kia đến từ các vực của Nguyên Tiên giới, cùng với Thiên Cung và những tiểu thế giới khác chứ không phải đều là người của hắn.

Có người trong số những người này là Đạo Thần, có người chỉ là Chí Tôn Đạo Tôn.

Bọn họ không la lên đánh tiếng kêu giết trước tiên, bởi vì tất cả đều không hiểu như nào.

“Người này đang làm gì vậy?”

“Có ý định chơi bài ngửa tranh đoạt bài vị này sao?”

Để lộ Chân thân, một thân một mình vọt tới trước mặt bọn ta, là có cái bẫy hay âm mưu gì sao?

Có phải muốn lập tức giết hắn không?

Trong lúc nhất thời, hơn sáu trăm người này đều đang có ý nghĩ xấu xa trong lòng, ngược lại có chút chần chừ không tiến lên.

“Khụ.”

Thành ca vung vẩy thanh kiếm trong tay, hắng giọng một cái.

Hắn lớn tiếng kêu gọi đầu hàng về phía đối diện: “Không muốn khai chiến với ta thì lát nữa có thể tránh xa một chút, tránh để toàn thân máu bắn tung tóe.”

Cái này cũng là vì để tránh làm người phe mình bị thương.

“Những người khác muốn tấn công Thiên tộc, bây giờ có thể bắt đầu rồi!”

Bốn mươi ngàn cao thủ của Tiên tộc đều có vẻ mặt kinh ngạc, có chút nghi ngờ không biết mình có nghe lầm hay không.

Ngay sau đó toàn trường bùng nổ tiếng cười phá lên.

Có người đang ôm bụng, suýt chút nữa cười ra nước mắt.

“Ha ha ha, ta vừa mới nghe thấy cái gì vậy?”

“Phiền ai đó nói cho ta biết, có phải hắn định một mình xông lên ngăn chặn tất cả chúng ta không?”

“Giúp người của Thiên tộc? Lại một người nữa muốn học Thu Vũ Tuyền sao?”

“Hắn là ai vậy? Thiên tộc phái tới trêu đùa so tài à?”

“Có thể là từ nhỏ đã có quá nhiều câu chuyện truyền thuyết, trong lòng vẫn còn mơ mộng cất giấu một anh hùng lấy một địch vạn sao?”

“Ha ha ha, cũng thành tiên rồi mà vẫn còn có người ngây thơ kỳ quái như vậy à?”

Ngoại trừ những người cùng phe với Thành ca vẫn luôn có lòng tin với hắn, còn tất cả những người khác đều cảm thấy

đây chính là một câu chuyện cười.

Một người gánh hơn vạn, mặc dù Thu Vũ Tuyền cũng không dám.

Mặc dù lực tấn công của nàng rất mạnh, nhưng nàng cũng không gánh được ngọn lửa tập trung của nhiều người như vậy.

“Tôm tép nhãi nhép, thật sự là không giải thích được!”

Thành chủ của Thất Hàn Thành - Toái Sùng Đạo Thần tế ra binh khí của mình.

Hắn cũng tới từ kỷ nguyên thứ ba, nhưng mà trước đó chưa từng quen biết Khương Thành.

Nếu không phải trước khi “Hồn xuyên”, trăm ngàn người cùng nhau soi mặt thì hắn cũng không nhận ra Khương Thành.

“Tất cả cùng tiến lên, nghiền nát hắn thành tro tàn!”

Sau một tiếng ra lệnh, năm ngàn cao thủ của Thất Hàn Thành đột nhiên đánh về phía Thành ca giống như biển gầm.

Đừng nhìn bọn họ chỉ là một môn phái, chỉ riêng Đạo Thánh đã có hơn sáu mươi người rồi, Đạo Tôn có khoảng chừng hơn hai ngàn người!

Cái này đặt ở kỷ nguyên thứ ba đã đủ để nghiền nát tất cả các môn phái của Khiếu Mang vực liên thủ lại rồi.

Trong nháy mắt trời đất sụp đổ, chỉ còn lại tiếng nổ vang đinh tai nhức óc vô tận.

Một vài hư ảnh căn nguyên không ràng xếp chồng lên nhau, thấp thoáng từng trụ đồ đằng khổng lồ màu vàng lấp đầy tầm mắt của mọi người, làm cho người ta có cảm giác chấn động dữ đội.

Bản thân Toái Sùng Đạo Thần không hề lên.

Với tư cách là một “kẻ xuyên việt”, hắn vẫn tương đối cẩn thận.

Mặc dù không quá coi trọng Khương Thành, nhưng cũng không đáng để chính bản thân hắn phải tự đi dò xét.

Những Tiên nhân khác ở phía sau xôn xao lắc đầu.

“Tội gì khổ thế chứ?”

“Cần gì chứ?”

“Toàn thân đạo hạnh khó khăn mới tu luyện được, vậy mà lại chạy đi tìm cái chết.”

Nhìn tia sáng lóe lên giống như những cơn sóng lên của đại dương mênh mông, rất nhiều người cảm thấy đã kết thúc rồi.

Nước lũ cuồn cuộn lướt qua, thoạt nhìn Khương Thành quá nhỏ bé, còn không được coi là chau chấu đá xe.

“Mảnh vụn cũng không còn dư lại nhỉ?”

“Ngăn cản chúng ta tầm một khắc đã coi như là hắn đã phát huy được một chút tác dụng. “

“Không chừng tác dụng của hắn chính là trì hoãn chúng ta một lúc như vậy, để tạo ra cơ hội cho Thiên tộc đấy chứ?”

Sau đó, bọn họ lập tức nhìn thấy những căn nguyên đồ đằng lần lượt bị dập tắt.

Quả thực giống như một vòng tròn ánh sáng chói chang màu vàng liên tục bị bắn rơi vậy.

Mà mỗi một đợt bị dập tắt cũng có nghĩa là một gã Đạo Thánh đã xảy ra chuyện.

Tất cả mọi người ở phía sau đều sửng sốt.

Nụ cười thoải mái của rất nhiều người cũng ngưng đọng lại trong nháy mắt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Không đợi cho bọn họ kịp phản ứng, tất cả đồ đằng khổng lồ trong trường đều đã biến mất!

Điều này có nghĩa là tất cả sáu mươi lăm vị Đạo Thánh của Thất Hàn Thành đều đã ngã xuống!

Cảnh tượng này trực tiếp làm cho tất cả mọi người có mặt ở đó bị đánh cho mê man rồi.

Tại sao có thể như vậy?

Bên trong chỉ có một người đó!

Phía ngoài có khoảng hơn năm ngàn vị cao thủ tinh anh, vậy mà vẫn không thể giết được một mình hắn sao?

Cái này cũng quá vô lý rồi nhỉ?

“Không thể nào!”

Trên mặt Toái Sùng Đạo Thần đã cắt không còn một giọt máu, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Sau khi “Hồn xuyên” tới đây, hắn chính là Thành chủ của Thất Hàn Thành.

Toàn bộ năm ngàn cao thủ này đều là cánh tay phải đắc lực của hắn, làm thành viên nòng cốt mà hắn dốc sức làm việc ở cái thế giới này, cũng là tư cách lớn nhất để hắn cạnh tranh bài vị.

Chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi như vậy, hơn nửa thành viên tổ chức đã lập tức bị hủy diệt.

Làm sao hắn có thể chấp nhận được điều này chứ?

Quả thực cũng giống như bị năm tia chớp cùng đánh vào đầu rồi.

Nhìn những căn nguyên hư ảnh trong đám người bị dập tắt với tốc độ rất nhanh, trong lòng hắn tràn ngập hối hận.

Tại sao bản thân mình lại muốn đứng ở phía sau?

Tại sao phải ở lại?

Sớm biết vậy thì mình cũng đã cùng tiến lên, những thuộc hạ đắc lực kia làm sao có thể chết chứ?

“Không…”

Hắn thúc giục đạo hải, mang theo sự phẫn nộ điên cuồng lao tới.

“Khương Thành! Cái tên khốn nạn này, chết đi cho ta!”

Đến khoảnh khắc này, hắn cũng không che giấu chuyện mình đã quen biết Khương Thành từ lâu rồi.

Thành viên tổ chức đã mất hết, cũng đã bị cơn tức giận làm cho váng đầu rồi.

Mà cũng ngay lúc hắn gào thét rống to, thời điểm giống như gặp thần chết, Thành ca cũng cắt ngang vòng vây của năm ngàn người, rạch ra một đường máu.

Hai người va chạm trực diện, lập tức bắt đầu cuộc chém giết kịch liệt!

Chương 1907: Gia tăng tức giận

Bởi vì bốn phía còn có hơn ba mươi ngàn kẻ địch và mấy tên Đạo Thần nên Khương Thành chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

Vừa lên tới đã lập tức bắt đầu kiểu chiến thuật hai đánh một.

Không chỉ tiên lực, pháp cảnh và linh ý mà ngay cả lực trọc và lực thiên cũng đã ở cả hai hướng trong ngoài, đồng thời thêm cái dệt hoa trên gấm.

Bỏ ra lực Hám Thiên và thánh lực thứ hai, cùng với Kiếm đạo hoàn mỹ vô cùng, cái này cũng coi như là thủ đoạn tấn công cao nhất của hắn rồi.

Toái Sùng Đạo Thần chẳng qua cũng chỉ là Đạo Thần sơ giai, còn không bằng Dị Gia Đạo Thần lần trước.

Hắn ngạo mạn cho rằng đích thân mình ra tay, không nói tới lập tức giết chết Khương Thành, ít nhất cũng có thể dồn nén hắn rơi vào thế bất lợi, sau đó mọi người cùng xông lên là có thể bóp chết hắn.

Nhưng chỉ vừa mới khai chiến, cục diện đã lập tức trượt sang một hướng cực đoan khác.

“Chết…”

Tiếng gào thét khản cổ của hắn đột nhiên im bặt.

Bởi vì mới chỉ qua vài giây ngắn ngủi, Khương Thành đã cắt đứt đạo hải của hắn.

Thành công lao tới trước mặt hắn.

“Cái gì?”

“Điều này sao có thể?”

Những Tiên nhân khác ở bên cạnh sợ hãi kêu lên không ngừng, đặc biệt là mấy vị Đạo Thần kia lại càng có vẻ mặt khó mà tin nổi.

Khương Thành hoàn toàn không dùng đến đạo tự thân, cũng không có đạo hải vây quanh.

Cho dù hắn thần kỳ hơn nữa, có thể vượt cấp khiêu chiến thì cái này cũng quá nhanh rồi phải không?

Và trong mấy giây bọn họ đang ngây người như vậy…

Keng!

Kỵ Khuyết kiếm thuận lợi phá bỏ cơ thể đi vào, cuồn cuộn điên cuồng tàn sát bừa bãi, phá hỏng bên trong cơ thể của Toái Sùng Đạo Thần.

Trong nháy mắt đã lấy đi tất cả sức sống của hắn.

Đường đường là Đạo Thần mà đã ngã xuống như vậy.

Khương Thành cũng không kịp thu chiến lợi phẩm đã tiếp tục rơi vào trong biển người.

Những Đạo Tôn và Chí Tôn còn lại của Thất Hàn Thành lại xông tới.

Bởi vì hiện trường vô cùng hỗn loạn, thậm chí những người này cũng không nhận ra được Thành chủ của mình đã chết.

Bọn họ vẫn còn đang đắm chìm trong cảm xúc Đạo Thánh bị giết, Thành chủ dẫn mọi người cùng nhau báo thù.

“Giết!”

“Giết hắn đi!”

Đại chiến kịch liệt lại nổi lên một lần nữa.

Xùy!

Nhìn những bóng dáng ngã xuống, lại thấy Khương Thành dữ dội xung phong liều chết trong đám người, rất nhiều người ở hiện trường phải hít vào khí lạnh.

Quả thực bọn họ không dám tin vào hai mắt mình.

Ở trước đó không lâu, bọn họ vẫn còn coi Khương Thành là một tôm tép nhãi nhép không biết tự lượng sức mình.

Cảm thấy đại quân quá cảnh có thể dễ dàng bóp thành những mảnh vụn giống như cỏ dại trên đường vậy.

Nào ngờ chiến cục lại biến thành như vậy.

“Đây… Rốt cuộc là quái vật gì vậy?”

Có người lẩm bẩm tự nói.

Có người ánh mắt đờ đẫn.

Có người gương mặt thất thần.

“Chém giết Đạo Thần không ngờ lại dễ dàng như vậy, chuyện này không phải mà…”

“Là Thu Vũ Tuyền sao? Chẳng lẽ Thu Vũ Tuyền biến hóa thành thân nam nhi?”

“Không, đây không phải là Thu Vũ Tuyền!”

“Nàng vẫn còn đang ở Vương triều Tinh U, hơn nữa nàng cũng không trụ nổi khi nhiều người ra tay cùng một lúc như vậy.”

“Thu Vũ Tuyền chiến đấu cần người của Thiên tộc trợ giúp, nhưng nhìn qua người này vốn không cần như vậy…”

“Rốt cuộc hắn là ai?”

“Tại sao đột nhiên lại xuất hiện người như vậy chứ?”

Tiêu Hỗn và mười mấy tên người quen cũ đã lặng lẽ rời khỏi nơi đó rồi.

Bọn họ vốn rất tin tưởng Thành ca nhưng cũng bị lực chiến đấu phi nhân tính này hù dọa.

Đạo Thần dẫn đội đứng đầu môn phái bị một người đánh cho tan tác, con mẹ nó cái này là điều con người có thể làm được sao?

Không hổ danh là Khương chưởng môn mà!

Uy phong năm đó không hề suy giảm.

Chúng ta vẫn nên dựa theo sự dặn dò của hắn, cách xa một chút đi, tránh bị đợt sóng này cuốn đi.

Sau khi những người này xuyên qua được, phần lớn cảnh giới cũng không cao.

Chỉ có hai người là Đạo Thần.

Đương nhiên hai người này sẽ không ra tay với Khương Thành, lúc này cũng đã lặng lẽ rút lui về phía sau giống như trước đó.

Nhưng ba tên Đạo Thần sơ giai khác cùng với một gã Đạo Thần trung giai lại không rút lui.

“Không thể ngồi xem tiếp tục như vậy được!”

“Phải hợp lực diệt trừ người này, nếu không chắc chắn sẽ trở thành tai họa lớn!”

“Không thể mặc kệ một Thu Vũ Tuyền khác tồn tại!”

“Tất cả tiến lên!”

“Tất cả cùng nhau tiến lên!”

Bốn Đạo Thần chia làm bốn phương tám hướng, đồng thời lao về phía Khương Thành.

Cùng lúc đó, hơn hai mươi ngàn môn đồ bọn họ mang theo phía sau cùng với ba ngàn tên cao thủ tinh nhuệ của những môn phái khác cũng cùng nhau phát động tấn công về phía Khương Thành.

Giờ phút này, đất trời sụp đổ nhật nguyệt mờ mịt, không gian vững vàng cũng đang than khóc chấn động kịch liệt.

Đến mức ở xa xa phía sau, ba vị Thân vương và bốn vị Chủ tướng của Thiên tộc đều kinh ngạc nhìn về phía này.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bên kia là phương hướng của quân địch Tiên tộc tới sao?”

“Bọn họ gặp phải kẻ địch hùng mạnh nào à, tại sao lại đánh nhau trước như vậy?”

“Tại sao lại đánh kịch liệt như thế chứ?”

“Chẳng lẽ là hữu quân của những chiến khu khác ở xung quanh tới đây trợ giúp rồi sao?”

“Không thể nào, bọn họ cũng có nhiệm vụ phòng ngự của riêng mình, hơn nữa hành động lớn như vậy làm sao có thể không báo trước chứ?”

“Vậy còn có thể là ai, dù sao cũng không phải là nội chiến bên trong Tiên tộc đâu nhỉ?”

Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương đều cảm thấy khó hiểu.

Mà trăm mấy ngàn Thiên tộc ở xung quanh cũng đột nhiên bàn tán xôn xao.

“Ta nhớ vừa rồi người đó đã đi ứng chiến với đại quân của Tiên tộc rồi, không phải là hắn chứ?”

“Ngươi nói đùa gì vậy, hắn còn sống đến bây giờ?”

“Hơn nữa hắn có tài đức gì chứ, có thể chịu được trận chiến công kích lớn như vậy sao?”

“Ta dám đánh cược, bên phía Tiên tộc chắc chắn đã gặp phải một quân đoàn có thực lực còn mạnh hơn chúng ta.”

“Nếu không chính là gặp phải cường giả ở cấp bậc Nguyệt Ảnh Hoàng và Quốc sư, bằng không sẽ không đến nỗi bị đánh cho thành như vậy, đến bây giờ cũng không dừng.”

Nghe bọn họ bàn tán, Chân Anh Vương âm thầm thở dài.

Hắn biết, đây chính là Khương Thành đang đại chiến cùng bên đó.

Bởi vì trước đây hắn đã từng tận mắt nhìn thấy hai lần.

Chẳng qua là kẻ địch lần này còn mạnh hơn gấp mấy lần so với trước đó…

Đừng nói là Khương Thành, mặc dù đổi thành Nguyệt Ảnh Vương tới đây, một thân một mình cũng không chống đỡ được đúng không?

Suy đoán của hắn không sai.

Một mình Khương Thành quả thật không chống đỡ được.

Lúc trước có thể đứng vững dưới sự bao vây tấn công của nhiều Đạo Thánh và Đạo Tôn như vậy là do dùng Thiên Hồn quấy nhiễu đối phương, đồng thời sử dụng lực trọc làm hao mòn tấm bình phong công kích, ngoài ra còn có lực Thiên địa kìm hãm lại.

Dù vậy, cuối cùng lực trọc của hắn cũng bị đánh xuyên qua và bị thương.

Cách làm như vậy dù sao cũng đã là giới hạn.

Lúc này hắn đối mặt với bốn Đạo Thần, gần ba trăm tên Đạo Thánh, ngoài ra còn có hơn hai mươi ba ngàn tên Đạo Tôn và Chí Tôn.

Đội hình như vậy, cho dù Đạo Thần cao cấp bên phía Tiên tộc cũng không thể một mình chịu đựng được.

Khương Thành cũng không thể giống như trước đây.

Một làn sóng lửa của hơn hai mươi ngàn người tập trung lại, mới qua ba giây hắn đã thực sự chết không còn lại gì cả.

Lần bị giết này đã nằm trong dự đoán của Thành ca.

Hắn biết mình không trụ được.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống cuối cùng cũng vang lên.

“Tinh! Kí chủ đã bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Tinh! Kí chủ giành được năm phút gia tăng tức giận.”

Tức giận?

Tức giận cái gì?

Rất nhanh Khương Thành đã liên tưởng đến một thứ gì đó, nhất thời không còn sức lực than thở rồi.

Chẳng lẽ kéo căng thanh tiến độ tức giận là có thể phóng đại chiêu sao?

Cái đó hình như cũng không còn tác dụng nào cả.

Đối mặt với làn sóng lửa tập trung của hơn hai mươi ngàn người, bản thân mình vốn không có cơ hội để tức giận, sẽ lại bị giết chết một lần nữa.

“Tinh! Kí chủ đã hồi sinh.”

Trong giây phút sống lại đó, Khương Thành lập tức mở ra ẩn thân.

Bởi vì vị trí hồi sinh này thật sự quá nguy hiểm.

Hơn hai mươi ngàn đại hán vây quanh bốn phía, ngay khi vừa xuất hiện sẽ lại bị đánh hội đồng.

Hắn sợ cái khoảnh khắc hồi sinh đó chính mình không chống đỡ được.

Chương 1908: Càng đánh càng hăng

Những Tiên tộc ở xung quanh cũng đã chuẩn bị lên đường một lần nữa rồi.

Dù sao thì trong nhận thức của bọn họ, kẻ địch có lẽ phải bị giết chết hoàn toàn.

Mặc dù Khương Thành bị đánh bại bởi một lớp bao vây tấn công thoạt nhìn vô cùng đơn giản, nhưng rất nhiều người vẫn khó tránh khỏi cảm thấy vui mừng.

“Làm ta giật mình.”

“Còn tưởng rằng không giết được hắn chứ.”

“Đúng vậy, vừa rồi thật sự làm cho ta hoảng sợ.”

“Cũng không tệ, cuối cùng người này cũng không còn nữa rồi, nếu không sau này không biết còn gây cho chúng ta bao nhiêu nguy hiểm nữa.”

“Ta tình nguyện đối mặt với mấy mươi ngàn tộc nhân Thiên tộc còn hơn đối mặt với con quái vật vừa rồi.”

Những “người hồn xuyên” đến từ kỷ nguyên thứ ba trước đó vẫn còn sợ hãi ở trong lòng.

“Xem ra trước kia đã thật sự xem thường người này rồi.”

“May mà hắn đã chết, ít đi một đối thủ hùng mạnh tranh đoạt bài vị.”

Ngay khi bọn họ đang lao nhao bày tỏ cảm nhận sau khi chiến đậu, Khương Thành ẩn thân cũng đang xem xét hack mà hắn vừa mới đạt được.

Hiện ra ở trước mặt hắn đúng là thanh tiến độ của “giá trị tức giận”.

“Vẫn thật là thứ đồ chơi này à?”

“Cái này cho ta dùng như thế nào?”

Cái thanh tiến độ này không cần hắn nhấp vào để sử dụng, chỉ là tạm thời bị động.

Nhìn năm phút đồng hồ đếm ngược từ lúc hồi sinh đang bắt đầu từng chút một, Khương Thành cũng không dám trì hoãn thời gian thêm nữa.

Ẩn thân vọt vào một góc của đám đông, tránh khỏi mấy tên Đạo Thánh kia, trước tiên phát động một trận đánh úp đột ngột xung quanh hơn ngàn tên Đạo Tôn và Chí Tôn.

Không còn cách nào cả, trước hết hắn phải giết chết toàn bộ kẻ địch tích lũy sự tức giận.

Pháp cảnh và lực thiên địa lại đồng thời nở rộ.

Bên trong tiếng ầm vang, Chí Tôn từ trên cao rơi xuống nhiều vô kể.

“Là ai?”

“Hắn còn sống!”

“Cái gì?”

Đại quân của Tiên tộc vốn đã yên tâm, nhìn thấy cảnh tượng này không kìm nén được hét lên thất thanh ngay tại chỗ.

Vừa rồi nhiều người đồng loạt ra tay như vậy lại không thể giết chết hắn?

Hơn nữa xem ra hắn còn không bị chút tổn thương nào?

Đừng nói đến những người khác, ngay cả vị Đạo Thần trung giai mạnh nhất cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bởi vì hắn chưa từng gặp phải một kẻ địch như vậy.

Làm cho hắn có cảm giác bất an đến cực độ!

“Giết!”

“Giết hắn đi!”

Tiếng gầm chói tai của hắn vang dội toàn trường.

Mà trước đó, những người khác đã sớm phát động tấn công một lần nữa về phía Khương Thành hiện thân.

Trong giây phút ngắn ngủi, Khương Thành đã chém giết hàng ngàn người.

Nhưng hắn cũng lại rơi vào sự bao vây tấn công một lần nữa.

“Xong rồi.”

Nhìn vào thanh tiến độ của “điểm tức giận” mới chỉ đi tới một phần trăm tiến độ, Thành ca gần như hộc máu.

“Đây không phải là muốn cái mạng già của ta sao?”

“Thật sự sẽ bị hệ thống gài bẫy chết rồi.”

Vốn dĩ kế hoạch của hắn là nhân lúc kẻ địch không có phòng bị, trước tiên nhanh chóng chém giết hơn một ngàn người, kéo căng thanh tiến độ của “giá trị tức giận”.

Sau khi kéo căng có lẽ sẽ có cái kill giết chết chớp nhoáng nhỉ?

Đối mặt với đợt sóng bao vây tấn công tiếp theo, lại đại chiêu giết chết nhiều kẻ địch hơn nữa, tiếp tục góp nhặt đầy thanh tiến độ rồi lại phóng đại chiêu.

Kế hoạch rất tốt đẹp, nhưng bước đầu tiên đã lập tức thất bại.

“Giết chết hơn ngàn người mà tại sao thanh tiến độ mới tăng có một chút như vậy chứ?”

Trận chiến đấu thay đổi trong nháy mắt làm cho hắn không có nhiều thời gian để cảm khái.

Đợt bao vây tấn công đầu tiên đã tới.

Tiếng nổ đùng đùng đinh tai nhức óc, không gian lại chấn động dữ dội một lần nữa.

Ở phía xa, đại quân của Thiên tộc đang lặng lẽ đến gần nơi đây đều không hiểu cho lắm.

“Lại đánh nhau?”

Vừa rồi mới ngừng một hồi như vậy, bọn họ còn tưởng rằng bên này đã kết thúc trận chiến rồi chứ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là ai đang chiến đấu cùng với bọn họ?”

Sự tò mò của ba vị Thân vương và bốn vị Chủ tướng cũng tăng lên tới cực độ.

Chẳng qua là bọn họ cũng không dám tùy tiện tăng tốc chạy qua đó.

Chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí dung hợp ở trên hư không thiên địa như cũ để tránh bị bên kia phát hiện ra.

Đến cấp độ Đạo Thần này, hơn nữa với sự trợ giúp của ý chí Thiên Đạo thì đã có thể cảm nhận được vị trí cơ bản của Linh Ý Thiên tộc từ trong hư không.

“Khống chế tốt dao động ý thức của mình, đừng để kẻ địch phát hiện.”

“Đánh giá từ khí tức chiến đấu của trận chiến đấu phía trước truyền đến, nếu như chúng ta bị đối phương bao vây thì rất có thể sẽ chết không còn lại gì.”

Trong lòng mọi người run sợ, càng cẩn thận hơn nữa.

Mà ở bên kia, Khương Thành cũng chưa chết trong trận chiến đấu kịch liệt.

Gặp phải sự bao vây tấn công lần nữa, hắn vẫn dùng Thiên Hồn quấy nhiễu như cũ, đồng thời lấy Tiên lực và lực trọc tới phòng ngự.

Hệ thống đã cho hồi sinh rồi, nếu như lại chết thì sẽ mất hết.

Để bảo toàn tính mạng, thậm chí lần này ngay cả thánh lực thứ hai hắn cũng sử dụng tới.

Biến thánh lực này thành Lực trọc.

Mục đích chỉ có một, là để gia tăng phòng ngự chống đỡ thêm một lúc.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến cho hắn bất ngờ đã xảy ra.

Thiên Hồn phân tán thành mấy ngàn phần vốn chỉ có thể gây ra quấy nhiễu rất nhỏ với kẻ địch.

Cũng chỉ trì hoãn thời gian của kẻ địch được một cái chớp mắt mà thôi.

Nhưng lần này lại trì hoãn được khoảng chừng một giây một cách khó hiểu.

Đối với cấp bậc này của hắn mà nói, một giây cũng đã đủ để làm được vô số chuyện.

Khương Thành lập tức nắm chắc cơ hội, lại chém giết hơn ngàn tên cảnh giới thấp hơn là Chí Tôn và Đạo Tôn ở bên cạnh.

Hắn lại cảm nhận được điều bất ngờ một lần nữa.

Bởi vì đợt sóng thu hoạch này vô cùng dễ dàng thuận lợi, quả thực còn nhanh hơn so với cắt cỏ.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Lực tấn công của ta tăng lên sao?”

Cùng lúc đó, kẻ địch vừa mới bị Thiên Hồn trì hoãn rốt cuộc cũng thuận lợi phát động tấn công.

Vòng phòng ngự lực trọc và Tiên lực của hắn cũng chính thức nghênh đón thử thách.

Trong tiếng nổ vang vô tận, kết giới Tiên lực của hắn chỉ có thể giữ được hai giây đã lập tức vỡ tan.

Ngay sau đó, lực trọc cũng nhanh chóng bị tiêu hao.

Nhưng so với lần trước, lần này hắn cũng không bị bao vây tấn công tới chết ngay lập tức.

Kết giới lực trọc… Không bị đánh vỡ ngay lập tức!

“Lực phòng ngự cũng tăng lên?”

Lần trước lúc bị giết, kết giới Tiên lực của hắn cũng không thể chống đỡ được một giây, lực trọc cũng chỉ giữ vững được hai giây đã bị nghiền nát.

Dù sao thì sức lực của một người cũng không thể trụ được trước nhiều đòn tấn công như vậy.

Nhưng lần này hắn lại còn sống như một kỳ tích.

Ngay sau khi vượt qua đợt tấn công này, hắn lập tức tận dụng khoảng trống phát động một cuộc đánh úp bất ngờ.

Trong chớp mắt lại có hơn ngàn tên Tiên nhân ngã xuống.

Trong đám người ngã xuống lần này còn có vài tên là Đạo Thánh.

Đương nhiên lực tấn công của hắn lại tăng lên một lần nữa, ngay cả Đạo Thánh cũng có thể càn quét một vùng chỉ bằng một kiếm.

“Ca mạnh như vậy sao?”

“Ta hiểu rồi!”

Với sức tấn công vô biên, Khương Thành đã bừng tỉnh hiểu ra.

Cái “giá trị tức giận” này không phải lũy đầy đủ phóng ra đại chiêu.

Mà là hiệu ứng bị động gia tăng tấn công và phòng thủ.

“Giá trị tức giận” càng cao thì hắn càng có thể nhận được nhiều lực công kích và phòng ngự hơn.

Nói cách khác, giết càng nhiều kẻ địch thì thực lực của hắn sẽ trở nên càng mạnh hơn.

“Thì ra là buff càng đánh càng hăng à?”

Lúc này hắn đã giết hơn ba ngàn người, lại gặp phải đợt tấn công hỏa lực tập trung lần nữa, kết giới Tiên lực có thể chống đỡ được ba giây cũng không bị phá vỡ chứ đừng nói là lực trọc.

“Ha ha, ổn rồi ổn rồi!”

Hắn vốn lung lay sắp đổ, lúc này đã có thể dần ổn định vị trí, không bị nguy hiểm trong nháy mắt nữa.

“May mà ta vừa bắt đầu không xông vào Đạo Thần mà chọn người yếu nhất.”

Trong cơn đắc chí, Khương Thành cũng không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn.

Nếu như vừa rồi sau khi hồi sinh, hắn trực tiếp xông vào Đạo Thần, vậy chắc chắn không thể nào giết được đối phương để gia tăng tức giận rồi.

Khi đó, hắn nhất định sẽ bị tập hỏa giết chết.

Phương án của hệ thống cũng chẳng khác nào bị thất bại.

Chương 1909: Sức chiến đấu đáng sợ

Nhìn thấy Khương Thành lại có thể chống đỡ mười mấy giây cũng không chết, hơn nữa còn càng đánh càng hăng, cả bốn Đạo Thần đều không nhìn nổi nữa.

Mặc dù bọn họ không biết sự tồn tại của giá trị tức giận, nhưng cũng đã nhận ra có gì đó không đúng.

Sao cứ có cảm giác tên tiểu tử này đang ngày càng mạnh hơn vậy?

Lẽ nào trong lúc chiến đấu hắn ngộ đạo nên đột phá hả?

Không thể nào đâu nhỉ, trên đời này còn có chuyện hoang đường như vậy hả?

“Mau tránh hết ra!”

“Đừng cản đường, cút sang một bên!”

Người đông tất nhiên cũng có chỗ tốt của người đông, nhưng nó cũng sẽ ảnh hưởng việc bọn họ phát huy.

Dẫu sao thì suy nghĩ đến việc ngộ thương đồng đội, thế nên mỗi lần công kích họ đều không thể dốc hết toàn sức mà bắt buộc phải cẩn thận khống chế.

Vào lúc này bọn họ đã bắt đầu ghét bỏ đám Chí Tôn và Đạo Tôn cản trở kia rồi.

“Chết cho ta!”

Một gã Đạo Thần sơ giai dẫn đầu dùng đạo hải của mình bao phủ lấy Khương Thành.

Ngay sau đó, cả năm Thần đài đều phát động tấn công mãnh liệt về phía Thành ca.

“Ngươi thật sự nghĩ rằng bản thân có thể tiếp tục kiêu căng được sao?”

Nếu như là đơn đả độc đấu, vậy thì một Đạo Thần sơ giai kiểu này đối với Khương Thành cũng chẳng có uy hiếp gì lớn.

Trong ngoài giáp công, phối hợp với lực của trời và lực trọc, vài giây đồng hồ là có thể đánh bay đối phương rồi.

Nhưng hiện tại hắn làm không được.

Bởi vì bốn phía còn có quá nhiều kẻ địch, vây công rợp kín trời đất, hắn không thể không ứng phó được.

Vậy nên chỉ có thể miễn cưỡng trả lại một kiếm.

Nhưng chỉ với một kiếm như vậy thôi, đạo hải vốn đang có khí thế dọa người lại bị nó chém ra một vết nứt dài.

“Sao có thể như vậy được chứ!”

Đạo Thần kia đột nhiên khiếp sợ, kinh ngạc kêu ra tiếng.

Hắn vội vàng thôi thúc Đạo Tự Thân, một lần nữa bổ khuyết cho cái khe nứt kia.

Đạo hải lại lần nữa trở về nguyên vẹn, nhìn không hề khác với lúc trước một chút nào.

Nhưng Khương Thành lại suýt chút vui mừng quá đỗi.

“Mẹ kiếp, cái tức giận này giúp ích thật đấy chứ!”

Phải biết rằng, một kiếm vừa rồi ngay cả lực trọc hắn cũng không sử dụng mà chỉ dùng tiên lực bình thường thôi.

Nếu là lúc trước, một kiếm kiểu đó sẽ chẳng tạo nên bất cứ thương tổn nào đối với đạo hải cả.

Đừng nói là chém ra một vết nứt dài, dù là đánh lui được nó cũng vô cùng khó khăn, cùng lắm cũng chỉ có thể chấn động một chút mà thôi.

Sở dĩ thay đổi lớn như vậy là bởi vì hắn đã tranh thủ trong mười mấy giây đó tiêu diệt gọn hơn chục nghìn người.

Giá trị tức giận đã càng ngày càng cao, giá trị tấn công và phòng thủ mà hệ thống cộng thêm cho hắn cũng tăng lên như thuyền gặp nước vậy.

“Như này thì còn sợ cái khỉ khô gì nữa?”

Hắn một bên điều khiển lực thiên địa, trì hoãn những kẻ địch khác ở bên cạnh, sau đó liền ngang nhiên xông về phía tên Đạo Thần kia.

Kiếm đạo thập tam trọng được khởi động, lại tiếp tục một kiếm xé đứt ngăn cách của đạo hải.

Trong khoảnh khắc, cả năm Thần đài đều vỡ nát dưới một kiếm này, bị hủy cùng một lúc!

Không chỉ bị lực phản phệ mãnh liệt đánh tới, mà theo sau đó còn có kiếm của Khương Thành nữa.

Đạo Thần ở đối diện vội vàng điều động tiên lực và thánh lực để chặn lại, nhưng rất nhanh đã bị xuyên qua dễ dàng giống như một tờ giấy dán vậy.

Nhìn lại cả quá trình thì đó là Khương Thành chém ra một kiếm, chém mãi tới trước mặt của Đạo Thần ở đối diện.

Sau đó, đối phương cứ như thế mà trực tiếp bị hắn giết chết luôn.

Đơn giản đến mức khiến cho người khác giận sôi!

Cảnh tượng này dọa cho ba tên Đạo Thần mới vừa xông lại sợ đến nỗi nghẹn ngào hét lên.

“Không!”

“Không thể nào!”

Vốn dĩ bọn họ còn đòi đánh đòi giết, tính cùng nhau tiến lên đánh chết Khương Thành.

Nhưng vào lúc này chỉ cảm thấy rét lạnh từ đầu đến chân, suýt chút là phát run luôn rồi.

Dưới sự vây công của hàng chục ngàn người, thế mà hắn còn có thể một giây giết chết một Đạo Thần…

Điều này đã hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn họ rồi.

Bởi vì đây là chuyện mà cả Đạo Thần cao giai cũng không thể nào làm được.

Đừng nói là một vị Đạo Thần cao giai, dù cho là ba bốn Đạo Thần cao giai bắt tay với nhau cũng không thể nào làm được chuyện như vậy.

Giờ khắc này, bọn họ đã thật sự cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Giống như là khi con mồi nhìn thấy một mãnh thú mạnh mẽ và cao cấp hơn vậy

Cả ba người vội vàng gấp rút phanh xe, thay đổi thái độ đòi đánh đòi giết lúc trước, nhanh chóng quay đầu.

Nhưng mà cũng đã chậm rồi.

Sau khhi chém chết tên Đạo Thần vừa nãy, tiến độ giá trị tức giận của Khương Thành lại tăng lên thêm 5%, lực công kích

tăng mạnh một lần nữa.

Hắn đuổi tới tên Đạo Thần cách đó gần nhất, vừa tới đã giơ kiếm chém ngay.

Chỉ trong một cái chớp mắt, tên Đạo Thần hốt hoảng chạy loạn này đã ngã xuống ngay dưới kiếm của hắn rồi.

Đối với Khương Thành lúc này, Đạo Thần cũng đã dễ giết như là Đạo Thánh lúc trước vậy.

Sức chiến đấu kiểu này ngay cả hắn cũng cảm thấy hoang đường.

“Hệ thống, kiểu này cũng cừ quá rồi đấy!”

“Nếu như cái giá trị tức giận này là vĩnh cửu, vậy không đến mười phút nữa là ca đã thành đệ nhất thiên hạ rồi đó”

Được rồi, bắt đầu từ cái ngày đạt được hệ thống, thật ra hắn cũng xem như là thiên hạ vô địch rồi.

Chỉ là mỗi lần đều cần phải chết một chút mới có thể vô địch được mà thôi.

Sau khi chém chết tên Đạo Thần thứ hai, toàn bộ Tiên nhân đang có mặt đều hoàn toàn sụp đổ.

Vào giờ khắc này, ý chí chiến đấu của mọi người không còn sót lại một chút gì, chỉ còn dư lại sợ hãi kinh ngạc mà thôi.

“Quái vật!”

“Trốn thôi!”

“Đây là một ma đầu!”

“Chạy mau!”

Vì chiến lợi phẩm, Khương Thành dĩ nhiên sẽ không để mặc cho bọn họ chạy trốn rồi.

Dù sao vừa nãy những người này cũng có công kích hắn, vốn chính là kẻ địch.

Mặc dù cơ thể của hắn đã tiến đến phía sau tên Đạo Thần thứ ba, nhưng Thiên Hồn thì lại chia thành hàng chục ngàn phần, bao trùm lên mỗi một người đang có mặt tại chỗ này.

Cùng lúc đó, Pháp cảnh và lực thiên địa mở ra, cố hết sức trì hoãn bước chân trốn chạy của tất cả mọi người.

Dưới sự giúp sức của giá trị tức giận, dù là uy lực của Pháp Tắc không gian hay là lực thiên địa, đều tăng lên theo cấp số nhân.

Ngay lập tức, rất nhiều người đều giống như rơi vào trong từng kết giới, muốn chạy nhưng cũng chạy không được xa.

Và Khương Thành cũng đã thuận lợi chém chết được tên Đạo Thần thứ ba.

Lúc này, tên Đạo Thần thứ tư trốn ra khỏi đám người.

Cảm nhận cái chết của những "đồng bọn" khác, hắn sắp sửa bị dọa phát điên luôn rồi.

"Khương Thành, ta quen biết ngươi!"

"Ta không tranh Thần vị nữa, tha cho ta một mạng…"

Đối với phát ngôn này của hắn, Khương Thành cũng chỉ xem như đang đánh rắm.

Mới nãy khi ngươi bắt tay với bọn họ công kích ta, sao không nói chừa một đường lui đi?

Ba giây sau, tên Đạo Thần trung giai này cũng nối gót theo những người phía trước.

Tất cả những Đạo Thần đều bị chém đầu, hơn một chục ngàn người còn lại đối với Khương Thành chẳng còn chút sức chống đỡ nào nữa.

Càng huống chi hiện giờ lực công kích và phòng ngự của hắn đều đã đẩy đến trình độ không thể nào tưởng tượng nữa rồi.

Tiện tay nhấc kiếm cũng có được hiệu quả vô cùng lớn.

Thậm chí hắn còn thu luôn lực trọc lại nữa kìa, tránh cho việc lãng phí.

Khắp cả chiến trường, hoàn toàn biến thành một bên nghiền áp.

Ngay khi đám người Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương dần dần mò tới gần đó, lập tức đã bị hình ảnh tại hiện trường khiến cho sợ ngây người.

Trên mặt đất, nằm ngổn ngang hơn hai chục ngàn thi thể.

Trên bầu trời còn dư lại hơn hai ngàn người cuối cùng đang "chiến đấu".

Một bên là cao thủ Tiên tộc mà bọn họ xem như là hổ sói, một bên khác thì chỉ có mỗi một mình Khương Thành.

Nhìn qua cực kỳ là không cân bằng, nhưng bên mà vốn dĩ mạnh hơn, vào lúc này lại đang ngã xuống từng đống từng đống.

"Cái này…"

"Ta đang nằm mơ đó sao?"

Đoan Tịnh Vương trực tiếp bị dọa sợ đến mức hiện thân từ trong không trung được ẩn giấu.

Mà Thường Dung Vương, ngay cả Linh Ý cũng trở nên không ổn định cho lắm.

Đưa mắt nhìn những thi thể trên mặt đất, rất nhanh hắn đã thấy được những bóng dáng quen thuộc.

"Ly Tung Đạo Thần!"

"m Vô Đạo Thần!"

"Toái Sùng Đạo Thần…"

"Bọn họ cứ thế mà chết rồi sao?"

Những người này, đều là những nhân vật lợi hại khiến cho Vương triều Nguyệt Hoàn cực kỳ đau đầu đấy!

Vẻ mặt của bốn vị Tiên tướng đều mờ mịt.

Một người trong đó bỗng nhiên chỉ vào một thi thể trong số đó, lớn tiếng kêu lên đầy kinh ngạc.

"Đó là Trúc Lê Đạo Thần! Ông trời ơi! Không ngờ lại là hắn… hắn là Đạo Thần trung giai đó!"

Chương 1910: Có thể thư thả mấy ngày không

Lúc toàn bộ Thiên tộc ở phía sau chạy tới thì trận chiến đấu đã kết thúc rồi.

Đại quân ba mươi ngàn Tiên tộc, ngoại trừ đám người quen của Khương Thành cùng với mấy ngàn người được bọn họ dẫn theo rút lui khỏi chiến trường thì toàn bộ đã bị tiêu diệt.

Tiến độ tức giận của Thành ca dừng lại ở sáu mươi tư phần trăm chứ chưa đạt tới một trăm phần trăm.

Thật sự muốn một trăm phần trăm thì Thiên giới này cũng phải nứt toác ra rồi.

Sau khi trăm mấy chục ngàn Thiên tộc đến nơi, tất cả bọn họ đều bị chiến trường trước mắt làm cho vô cùng khiếp sợ.

Rất nhiều người thất thanh ngay tại chỗ, nghi ngờ trước mặt chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“Cái này…”

“Tiên tộc ở đối diện cứ biến mất như vậy sao?”

“Diệt sạch rồi, trời ạ!”

“Bị một mình hắn diệt sao?”

Cuối cùng bọn họ cũng biết, sự chấn động kịch liệt trong không gian và dao động chiến đấu trước đó là chuyện gì xảy ra rồi.

Kẻ bị bọn họ coi là tên ngu xuẩn cuồng vọng kiêu ngạo thật sự một mình tiêu diệt được kẻ địch còn mạnh hơn bọn họ.

E rằng thời gian ngắn tiếp theo chiến khu mười hai sẽ không có việc gì để làm rồi.

Bởi vì kẻ địch đã bị một mình Khương Thành giết hết.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn họ chỉ có thể coi đó là một trò đùa hoang đường nhất trên đời.

Nhưng sự thật đang ở trước mắt.

Dù sao cũng không đến nỗi có chuyện một đại quân tiêu diệt kẻ địch, sau đó lập tức bỏ chạy và để lại Khương Thành thu dọn chiến trường ở đây chứ?

Suy nghĩ lại một chút thì đây là chuyện không thể nào.

Vậy nên điều này thật sự là do một mình Khương Thành làm ra.

Mặc dù ý thức được điểm này, nhưng mọi người vẫn không thể nào hiểu nổi.

Hắn làm được như thế nào chứ?

Đối mặt với nhiều kẻ địch bao vây tấn công như vậy, làm sao hắn có thể sống sót?

Và làm sao có thể có giết được năm tên Đạo Thần mà ngay cả chạy trốn cũng không thể?

Hắn mạnh đến mức nào?

Bọn họ vô cùng tò mò về những vấn đề này.

Nhưng là Khương Thành cũng không quan tâm đến bọn họ, hắn còn phải bận rộn thu gom chiến lợi phẩm.

Lần này giết chết năm tên Đạo Thần, mặc dù trang bị và đan dược nâng cao nguyên lực không dùng được, nhưng có thể đổi thành huyền tinh của hệ thống.

Hắn bận rộn chết đi được.

Sau khi thu hoạch xong, lúc này hắn mới đếm thi thể trên mặt đất.

Lúc đó mới bay đến trước mặt Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương.

“Ngươi, vậy mà ngươi…”

Thấy hắn đi tới, trong lòng hai vị Thân vương giật mình, suýt chút nữa đã lùi lại mấy bước ngay lập tức.

Trong mắt bọn họ, Khương Thành đã trở thành sự tồn tại đáng sợ nhất trên đời.

“Năm Đạo Thần, ba trăm bốn tám Đạo Thánh, tám ngàn bốn trăm năm năm Đạo Tôn.”

Thành ca chà xát ngón tay.

“Dựa theo bảng giá thỏa thuận trước đó, các ngươi phải đưa cho ta năm Toái Linh phiến cao giai, ba trăm bốn tám Toái Linh phiến trung giai, tám ngàn bốn trăm năm năm Toái Linh phiến cấp thấp.”

“Còn về Chí Tôn, coi như quà tặng kèm là được rồi.”

Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương há to miệng, không ngờ hắn vừa bước tới cũng không chào hỏi, ngay cả tình hình chiến đấu trước mặt cũng không nói một câu nào mà cứ thế bắt đầu đòi nợ rồi.

Đại lão, ngươi giết năm Đạo Thần, giết chết hơn hai mươi ngàn tinh anh cao thủ của Tiên tộc đó!

Chuyện như thế này đủ để xé trời rồi, lại còn không quan trọng bằng Toái Linh phiến sao?

Nhìn thấy một hồi lâu mà bọn họ không đưa ra cái rắm gì, Khương Thành không nhịn được thu lại nụ cười.

“Làm sao, muốn quỵt nợ à?”

Nhìn thấy hắn xụ mặt xuống, Chân Anh Vương vội vàng bước lên phía trước hòa giải.

“Không có không có, ngươi hiểu lầm rồi…”

Mặc dù lúc trước được Khương Thành cứu một lần, cũng đã từng quen biết, nhưng lúc này hắn cũng lại bị hù cho sợ hãi.

Sợ chọc giận tên quái vật này thì một giây sau mình và đại quân trăm sáu mươi ngàn Thiên tộc cũng đều sẽ tan thành tro bụi.

Dù sao thì ca này cũng không có nghiêng về bên nào cả, ai biết hắn có thể xuống tay với Thiên tộc hay không chứ.

“Như đã nói rồi, bọn ta nhất định sẽ dâng Toái Linh phiến lên.”

“Chẳng qua là hiện nay bọn ta không lấy ra được nhiều như vậy!”

Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương cũng tỉnh táo lại.

Hai người gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, số lượng này thật sự quá nhiều.”

Mong đợi cao nhất của bọn họ đối với Khương Thành cũng chỉ là hắn có thể giết chết được một Đạo Thần.

Nhiều nhất là thêm hai Đạo Thánh và mười mấy Đạo Tôn.

Không thể nhiều hơn được nữa.

Đây đã là chiến tích vô cùng chấn động rồi.

Và sự mong đợi này lại càng trở nên hư ảo sau hành động đâm đầu vào chỗ chết một mình ứng chiến đại quân của Tiên tộc rồi.

Có thể còn sống sót trốn thoát cũng đã là không tệ rồi, lại còn chiến tích? Lại còn Toái Linh phiến?

“Tạm thời thật sự là bọn ta không lấy ra được!”

Hai người giang tay ra với vẻ mặt đau khổ, trên người chỉ mang theo hai Toái Linh phiến cao cấp và bốn Toái Linh phiến trung giai.

Hoàn toàn không đủ tiền trả.

“Cái gì?”

Khương Thành lập tức quắc mắt nhìn trừng trừng, giọng điệu cũng cao lên vài phần.

“Không lấy ra được?”

“Các ngươi đến trêu đùa ta đấy à?”

Hắn nắm thật chặt Kỵ Khuyết kiếm trong tay.

“Không lấy ra được, vậy lúc trước các ngươi khoa trương khoác lác cái gì?”

“Lại còn nói thử thách ta gì chứ?”

“Khẩu khí lớn như vậy, làm ta tưởng các ngươi tiền nhiều như nước, bây giờ mới ra sức giết nhiều một chút chứ.”

“Kết quả các ngươi lại không trả nổi thù lao?”

“Cảm thấy ta dễ trêu đùa có phải không?”

Ba vị Thân vương suýt chút nữa bị dọa cho sợ đến mức hồn bay phách lạc, bọn họ liên tục khoát tay.

“Không dám không dám!”

“Bọn ta không có ý đó.”

“Chỉ là không ngờ cuộc chiến đấu này ngươi có thể giết chết nhiều người như vậy!”

“Chuyện này lại còn là lỗi của ta sao?”

Vẻ mặt của Khương Thành không hề tốt, liên quan đến lợi ích thì thái độ của hắn rất nghiêm túc và kiên quyết.

Đừng có ai nghĩ đến việc giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo hắn.

“Làm sao có thể chứ? Ngươi tiêu diệt nhiều kẻ địch Tiên tộc như vậy, bọn ta vui mừng còn không kịp.”

Đoan Tịnh Vương làm gì còn thái độ kiêu ngạo trước đó.

Đường đường là Vương gia mà lúc này vẻ mặt tươi cười làm hòa, sắp cười đến mức biến thành một đóa hoa cúc rồi.

Đối với Vương triều Nguyệt Hoàn mà nói, trận chiến này của Khương Thành coi

Như là một đại thắng cuộc cấp Sử Thi, đủ để vào lại sử sách rồi.

Không chỉ quét sạch mối nguy của chiến khu mười hai mà còn giảm bớt được áp lực phòng thủ của những khu vực khác.

Ý nghĩa vô cùng to lớn.

“Toái Linh phiến mà ngươi muốn chắc chắn bọn ta sẽ không thiếu, chỉ là bọn ta cần phải về gom góp.”

Thường Dung Vương luôn miệng cười híp mắt phụ họa: “Đúng vậy, trận chiến này ngươi giúp bọn ta đại ân, nhân tiện bọn ta cũng quay về thỉnh công cho ngươi.”

“Cái đó… Ngươi có thể thư thả mấy ngày hay không?”

Chân Anh Vương cũng tiếp tục trấn an: “Ngươi yên tâm đi, bọn ta cũng chạy không thoát, chắc chắn sẽ không thiếu ngươi đâu.”

“Dù sao sau này chúng ta vẫn còn phải tiếp tục hợp tác mà!”

Nghe được hai chữ thỉnh công này, cuối cùng Khương Thành cũng có chút hứng thú.

Sau đó, hắn lại cố ý chế nhạo nói: “Hợp tác? Lúc trước không phải còn muốn xem ta có xứng đáng hay không sao?”

“Sao nào, bây giờ coi như ta đã vượt qua thử thách rồi, rốt cuộc có xứng đáng để hợp tác với các ngươi không?”

Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương chỉ có thể tiếp tục lúng túng cười làm lành.

“Ngươi thật là nói đùa, trước đây đúng là bọn ta có mắt như mù.”

“Với thực lực của ngươi thì bọn ta có tư cách thử thách ngươi sao?”

“Ngươi bằng lòng hợp tác cùng với Vương triều Nguyệt Hoàn bọn ta, đó là vinh hạnh của bọn ta…”

Lúc này sắc mặt của Khương Thành mới nguôi giận một chút: “Thế này còn giống tiếng người một chút.”

“Nhưng mà hợp tác sau đó thì vẫn phải chờ các ngươi đứa tới càng nhiều Toái Linh phiến hơn rồi nói tiếp.”

“Được được.”

Ba người gật đầu như gà con mổ thóc.

Ai không biết còn tưởng bọn họ là thuộc hạ của Khương Thành ấy chứ.

“Bọn ta nhất định sẽ truyền đạt lại ý của ngươi cho chủ bệ hạ!”

“Được rồi được rồi, lui ra đi.”

“Vâng ạ!” Ba người bọn họ giống như được đại xá, thậm chí còn xoa xoa vã mồ hôi.

Nhìn thấy ba vị Vương gia cao cao tại thương trở nên biết vâng lời như vậy, rất nhiều người có mặt ở đó cũng im lặng một hồi.

Thân vương quyền cao chức trọng trở nên hèn mọn như thế, thật sự quá hiếm thấy.

Nhưng nghĩ đến chiến tích vừa rồi của Khương Thành, bọn họ cũng phải thừa nhận đó là chuyện đương nhiên.

Bất cứ ai có thể một mình đối mặt phá hủy một đại quân, đồng thời cũng có thể dễ dàng phá hủy sự tồn tại của chính mình thì đều không thể không cúi đầu khom lưng đúng không?

Mà lúc này, một số người quen lúc trước của Thành ca cũng chạy ra ngoài một lần nữa.

Chương 1911: Làm ơn nhất định phải hợp tác với hắn

“Khương chưởng môn!”

Ngay khi vừa bước ra, đám người Tiêu Hỗn đã không chờ được nữa vội vã tâng bốc nịnh hót rồi.

“Ha ha, vừa rồi cũng làm cho bọn ta sợ hãi đó.”

“Khương chưởng môn, uy phong năm đó của ngươi thật sự không hề giảm sút!”

“Cái gì mà năm đó không giảm, cái này rõ ràng là tiến thêm một bước rồi được không hả?”

“Tiến thêm một bước? Ý của ngươi là trước kia hắn vẫn còn chưa vô địch sao?”

“Ta không có, đừng nói lung tung, trong suy nghĩ của ta Khương chưởng môn luôn đồng nghĩa với bất khả chiến bại.”

Sau khi tâng bốc một trận xong, cuối cùng mọi người mới nói tới chuyện chính.

Tiêu Hỗn liếc nhìn tộc nhân Thiên tộc ở phía sau Thành ca rồi lặng lẽ chuyển sang truyền âm.

“Bây giờ bọn ta cứ thế đi theo ngươi hay là quay về Tiên tộc?”

Khương Thành suy nghĩ một chút, hiện nay bản thân mình đang làm ăn cùng với Thiên tộc, cũng không tiện dẫn theo bọn họ.

“Như vậy đi, sau này vào thời điểm quan trọng ta sẽ lại triệu hồi các ngươi.”

“Tạm thời các ngươi tiếp tục duy trì thân phận ở bên phía Tiên tộc, hơn nữa bây giờ các ngươi có thể làm quen với nhau một chút.”

“Sau này tiện cho việc liên thủ.”

Mọi người suy nghĩ lại thì cũng đều là người quen của Khương Thành, vậy là người cùng một nhà rồi.

Mặc dù có người đến từ Hạ giới, có người đến từ Cổ Tiên giới, có người xuất thân từ Băng giới, nhưng bây giờ hoàn toàn có thể chăm sóc lẫn nhau.

Vậy nên cuối cùng đoàn người cũng cáo từ mà đi.

Tộc nhân Thiên tộc ở phía sau đều nhìn đến ngây người.

Ngoại trừ ba vị Thân vương đã biết thân phận của Khương Thành từ sớm, trong đầu những người còn lại vẫn là một dấu chấm hỏi.

Không phải người này là người của Thiên tộc chúng ta sao?

Tại sao vẫn còn gọi xưng huynh gọi đệ với Tiên tộc?

Nếu như không phải vì chiến tích vừa rồi của Khương Thành, chỉ sợ rằng sẽ có tiếng chỉ trích ùn ùn kéo đến, nói hắn cấu kết với kẻ địch bên ngoài rồi.

Nhưng bây giờ không một ai dám nói gì.

Chỉ có một Chủ tướng Thiên giai cửu trọng thật cẩn thận hỏi: "Ba vị Vương gia, không biết vị tiền bối cao nhân này rốt cuộc là ai?"

Vấn đề này khiến cho tất cả tộc nhân Thiên tộc trong toàn trường đều dựng lỗ tai lên.

Đúng là bọn họ vô cùng tò mò.

Nhưng nó cũng đẩy ba vị Thân vương vào thế khó.

Tuyên bố thân phận của Khương Thành trước mặt trăm mấy chục ngàn người, vậy chắc chắn sẽ được lan truyền rộng rãi.

Đến lúc đó…

Dựa theo kế hoạch lúc đầu của Nguyệt Ảnh Hoàng và một đám Vương công, cho dù muốn hợp tác cùng với Khương Thành thì cũng có thể tạm thời che giấu được.

Tránh việc làm lòng người xao động bên trong vương triều Nguyệt Hoàn, cũng tránh khả năng tan vỡ với quốc sư và nguyên sĩ.

Vẻ mặt bị làm khó đó của bọn họ làm sao Thành ca không nhìn ra chứ.

"Ta là Khương Thành."

“Các ngươi đều cho rằng ta là Ma thai, vậy thì đừng ôm những mong đợi viển vông với ta.”

“Lần này ta tiêu diệt hết đại quân Tiên tộc ở đối diện, không phải vì ta đứng về phía các ngươi, mà là vì cấp cao của các ngươi sẽ trả thù lao cho ta.”

Hắn tra kiếm vào vỏ và nhìn về phía ba vị Thân vương.

“Nói với bệ hạ của các ngươi, dám hợp tác cùng với ta thì cứ tiếp tục hợp tác.”

“Không dám thì thôi đi.”

Mấy câu nói ngắn ngủn cũng đủ để toàn trường nổi lên sóng gió động trời rồi.

Sắc mặt của trăm mấy mươi ngàn tộc nhân Thiên tộc đều đồng loạt thay đổi dữ dội.

“Cái gì!”

“Hắn chính là Ma thai sao?”

“Trời ạ, làm sao có thể là hắn chứ? Không phải hắn đã chết rồi sao?”

“Thì ra Ma thai mạnh như vậy?”

“Thần thai cũng không bằng hắn sao?”

“Làm sao bây giờ? Hắn lại là Ma thai, vậy tương lai chẳng phải là sẽ…”

“Nhưng hắn đã tiêu diệt kẻ địch Tiên tộc ở đối diện rồi!”

“Nhưng hắn cũng không thật sự đứng về phía chúng ta.”

“Chẳng lẽ ngươi hy vọng người này đứng ở đối diện à, đừng quên vừa rồi hắn đáng sợ như thế nào, ta cũng không muốn đối mặt với kẻ địch như thế…”

Những lời bàn tán long trời lở đất ngập tràn khắp toàn trường.

Giờ khắc này, tất cả tộc nhân Thiên tộc trong toàn trường đều có tâm trạng mâu thuẫn cực độ.

Mộ bên là lời tiên đoán Ma thai của Tinh U quốc sư.

Bên kia thì lại là chiến tích chấn động trời đất của Khương Thành.

Trong lòng bọn họ đang hình thành hai phe đấu tranh dữ dội.

Nếu như là trong quá khứ thì chắc chắn bọn họ sẽ nghiêng về một bên la hét đánh tiếng kêu giết, cũng giống như những tộc nhân Thiên tộc ở hoàng thành Tinh U năm đó.

Mặc dù mạnh mẽ và tôn quý như Tinh Diệu Hoàng cũng không thể nào thay đổi được niềm tin mù quáng tôn thờ đối với lời tiên đoán ở trong lòng bọn họ.

Mà bây giờ, cuối cùng Khương Thành cũng đã có dấu hiệu lay động uy vọng của quốc sư rồi.

Ít nhất, sau khi mấy trăm ngàn người trước mặt nghe tên của hắn xong, tạm thời cũng không còn lộ ra thái độ thù địch với hắn nữa.

Chỉ là bọn họ rất mơ màng.

Rốt cuộc nên đối xử với người này như thế nào đây?

Ba vị thân vương lộ ra vẻ mặt lo lắng, còn Khương Thành thì lại tỏ vẻ thờ ơ.

Hắn sẽ không che giấu.

Dựa vào cái gì mà ta phải vì thái độ của quốc sư và nguyên sĩ các ngươi mà cẩn thận che giấu thân phận chứ?

Ta cũng không phải kẻ trộm, quang minh chính đại không được à?

Chân Anh Vương tiếp tục ở lại đây cùng với Khương Thành.

Hắn không dám rời đi.

Ngộ nhỡ trong số trăm mấy mươi ngàn người này, có một số người có mắt như mù nhảy ra lên tiếng phê phán Ma thai thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Còn về phần Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương thì quay về hoàng thành Nguyệt Hoàn với tốc độ nhanh nhất, bọn họ muốn báo cáo kết quả “khảo sát” lần này với cấp trên.

“Hai vị Thân vương, nhanh như vậy đã quay về rồi sao?”

Trong suy nghĩ của Nguyệt Ảnh Hoàng và những vương công khác, quá trình khảo sát ít nhất cũng phải một tháng trở lên, thậm chí còn lâu hơn.

Dù sao đó cũng là một việc lớn liên quan kia là một việc liên quan đến tình hình của vương triều Nguyệt Hoàn, phải nghiêm túc, chặt chẽ và cẩn thận.

Có một số Thân vương phản đối việc hợp tác cùng với Khương Thành đã không nhịn được bắt đầu châm chọc rồi.

“Chẳng lẽ tên Khương Thành rời đi rồi?”

“Hay là hắn không dám tiếp nhận thử thách của chúng ta?”

“Ta biết ngay Ma thai không đáng tin cậy, cái này các ngươi không có gì để nói sao?”

“Coi như hắn chưa từng xuất hiện đi…”

Hai vị Thân vương không thèm đếm xỉa đến bọn họ, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt Nguyệt Ảnh Hoàng.

Bọn họ đồng loạt cung kính khom người, lúc này mới nghiêm nghị nói: “Bệ hạ, xin hãy giữ Khương Thành lại, nhất định phải hợp tác với hắn!”

“Dù thế nào cũng không thể để cho hắn rời khỏi vương triều Nguyệt Hoàn!”

Thái độ kiên quyết của hai người này làm cho tất cả mọi người trong điện đều mông lung.

“Đoan Tịnh Vương, Thường Dung Vương, chẳng lẽ trúng tà rồi sao?”

“Tại sao các ngươi lại ủng hộ hợp tác?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Ngay cả Nguyệt Ảnh Hoàng cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn vô cùng hứng thú nhếch khóe miệng: “Không phải lúc trước các ngươi cực kỳ phản đối hợp tác à? Tại sao đột nhiên lại thay đổi thái độ?”

“Trước đây là tầm nhìn của bọn ta nông cạn, bây giờ mới biết bệ hạ nhìn xa trông rộng như thế nào.”

“May mà lúc ấy không từ chối, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Đoan Tịnh Vương hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Sau khi bọn ta qua đó thì đang là cuộc giao chiến thường lệ ở chiến

khu thứ mười hai.”

“Cho nên đã lập tức hoàn thành giao ước với Khương Thành.”

“Nếu như hắn thật sự có thể chém giết một vị Đạo Thần sơ giai trong đại chiến ở ngay trước mặt bọn ta, vậy bọn ta sẽ suy nghĩ hợp tác với hắn.”

Mọi người trong điện vội vàng truy hỏi.

“Sau đó thì sao?”

“Hắn sẽ không thật sự làm được ở trên chiến trường đấy chứ?”

“Có khoảng bảy vị Đạo Thần ở đối diện của chiến khu thứ mười hai, hắn có thể chém giết một vị Đạo Thần trong tình huống như vậy sao?”

“Hắn mạnh như vậy?”

“Không phải là Chân Anh Vương âm thầm giúp đỡ hắn đấy chứ?”

“Nếu là như vậy, bọn ta sẽ không công nhận đâu!”

Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương có chút dở khóc dở cười.

Thực lực của Khương Thành còn cần các ngươi công nhận sao?

Các ngươi cũng không có tư cách đó đâu.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, nếu như không phải tự mình trải qua, tận mắt nhìn thấy, vậy thì bây giờ mình cũng sẽ là một thành viên trong số bọn họ.

Hơn nữa còn là người lớn tiếng nhất.

Chương 1912: Sự suy đoán của quần thần

“Chân Anh Vương không trợ giúp hắn, bọn ta cũng không hề tham chiến.”

Sắc mặt của Thường Dung Vương đầy nghiêm túc, chậm rãi nói: “Cả trận chiến đều là một mình Khương Thành đánh cả

đó.”

Không đợi hắn nói tiếp, trong điện đã lại vang lên một tràng âm thanh chế nhạo.

“Hả? Thường Dung Vương, ngươi vừa nói gì thế?”

“Một mình hắn đánh?”

“Một mình đối mặt với cả đại quân Tiên tộc có bảy Đạo Thần trấn giữ, còn có thể sống được hả?”

“Có phải ngươi nhớ lầm rồi hay không?”

“Hay là, lần này vừa hay Tiên tộc chỉ điều động có một Đạo Thần, đã thế còn trùng hợp ngay lúc hắn ra trận?”

“Không phải như vậy đâu.”

Đoan Tịnh Vương lắc đầu.

“Cả bảy Đạo Thần của Tiên tộc đều được xuất ra hết, mấy trăm Đạo Thánh, ba vạn đại quân đều lên đủ cả.”

“Cuối cùng, ngoài hai Đạo Thần có quen biết với hắn và một phần nhỏ những Đạo Thánh, Đạo Tôn khác thì những người còn lại đều bị tiêu diệt.”

Hắn ngẩng cao đầu, dùng giọng điệu cao vút đầy kích động như báo tin mừng, lớn tiếng hét: “Trận chiến này, tổng cộng có năm Đạo Thần, ba trăm bốn mươi tám Đạo Thánh và tám ngàn bốn trăm năm mươi lăm Đạo Tôn của Tiên tộc đã ngã xuống! Trong đó có một người còn là Đạo Thần trung giai nữa!”

“Mà tất cả những điều này đều là do một mình Khương Thành làm nên đấy!”

“Ngươi nói cái gì?”

Nguyệt Ảnh Hoàng trầm ổn bình tĩnh trực tiếp bật dậy từ trên ghế ngồi.

Trong mắt của hắn mang đầy sự nghi ngờ khó tin, giống như bản thân vừa nghe được một câu chuyện cổ tích hoang đường vậy.

Và vẻ mặt của những vương công cao thủ ở trong đại điện đều dại hết cả ra.

Ngay sau đó, tiếng cười to vang khắp cả đại điện.

“Ha ha ha ha!”

“Cười chết ta mất, Đoan Tịnh Vương, Thường Dung Vương, hai người các ngươi cần gì phải bịa ra câu chuyện cười này để chọc bọn ta cơ chứ?”

“Ta thừa nhận, ta bị chọc cười rồi.”

“Ha ha, ngươi nhìn hai người bọn họ vẫn còn làm cái dáng nghiêm túc kìa, diễn giống quá đi mất.”

“Chỉ là nội dung không quá thực tế thôi, khoa trương quá rồi.”

“Nếu như ngươi nói Khương Thành gặp phải một đám kẻ địch tinh nhuệ, giết chết một Đạo Thần, mười Đạo Thánh, một trăm Đạo Tôn, có khi ta còn sẽ bị hù dọa một chút.”

“Nhưng một thân một mình tiêu diệt hơn hai mươi ngàn cao thủ tinh nhuệ của Tiên tộc hả? Sao các ngươi có thể chém gió mà mặt không đỏ, thở không gấp luôn vậy chứ?”

Vẻ mặt của Đoan Tịnh Vươngvà Thường Dung Vương đầy ngán ngẫm.

Bọn họ biết, không ai có thể tin tưởng chuyện như vậy.

“Bọn ta không phải đang nói đùa đâu.”

“Tất cả đều là sự thật, tận mắt nhìn thấy đấy. Ngay trước mặt bệ hạ bọn ta làm sao mà dám khi quân được chứ!”

“Nếu như không tin, các ngươi có thể đến tiền tuyến điều tra, cũng có thể đến bên chỗ Tiên tộc thăm dò.”

Cả đám người đang cười lớn trêu chọc ở trong đại điện đột nhiên đều bị nghẹn lại.

Hai người này ngay cả “tội khi quân” cũng nói ra thì đúng thật là không phải đang nói giỡn rồi.

Huống chi, chuyện lớn như vậy, muốn tra ra chân tướng cũng rất dễ dàng.

Nguyệt Ảnh Hoàng hít sâu một hơi, run giọng hỏi: “Đây là thật ư?”

Hai vị thân vương nặng nề gật đầu.

“Vô cùng xác thực!”

Không đợi Nguyệt Ảnh Hoàng nói chút gì, vài tên thân vương phản đối hợp tác ở bên cạnh đã nhảy ra.

“Điều này sao có thể là thật được chứ?”

“Hai người các ngươi chính là đang khi quân!”

“Chiến tích hoang đường khoa trương đến vậy, phàm là những người không ngu, bản thân vẫn còn một chút xíu năng lực phán đoán thì sao có thể tin được chứ?”

Cứ nói bóng nói gió mãi, ngươi đang sỉ nhục trí tuệ của bọn ta đó hả?

“Câm mồm!”

Nguyệt Ảnh Hoàng không hề giống với bọn họ, dường như vị Hoàng giả của Thiên tộc này ôm rất nhiều mong chờ đối với Khương Thành.

Hắn nhìn chăm chú vào ánh mắt của Đoan Tịnh Vương: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói tỉ mỉ cho ta nghe!”

“Lúc ấy khi bọn ta chạy tới chiến khu thứ mười hai…”

Đặc biệt là ban đầu khi Khương Thành tự mình đánh qua đó, bản thân hắn vẫn đang còn ở hậu phương, vậy nên Đoan Tịnh Vương hoàn toàn không biết được quá trình khai chiến lúc đầu.

Nhưng với góc nhìn của hắn, nội dung nói ra cũng đủ để gây chấn động rồi.

Kể mãi đến lúc sau khi Khương Thành thu dọn xong chiến trường, gấp rút đòi thù lao thì hắn mới ngừng lại.

Cuối cùng còn bổ sung thêm hai câu.

“Toàn bộ một trăm sáu mươi ngàn đại quân của Thiên tộc đều tận mắt chứng kiến, dù ta có muốn nói xạo cũng chẳng được.”

“Kính xin bệ hạ minh giám!”

Xùy!

Cả đám thân vương và những cao thủ cung đình vốn còn xem đây là chuyện cười đều phải trợn mắt há hốc mồm.

“Thật, thật sự đã xảy ra chuyện như vậy sao?”

“Một mình tiêu diệt sạch một nhánh đại quân của Tiên tộc mà chỉ bị thương nhẹ một xíu thôi á?”

“Thật là khó tin mà?”

“Vậy hắn phải mạnh bao nhiêu đây? Chẳng lẽ đã vô địch Thiên giới rồi sao?”

Nguyệt Ảnh Hoàng cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

Nhưng Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương cũng đều đã nói đến như vậy rồi, thế thì tính chân thật cũng không cần nghi ngờ nữa.

Điều duy nhất cần chất vấn đó là sức chiến đấu của Khương Thành.

“Chiến tích như thế, cho dù là bổn hoàng cũng rất khó làm được, sao hắn lại có thể lợi hại đến vậy chứ?”

Câu nói này cũng nhận được sự đồng tình của cả đám người.

“Đúng vậy, chẳng phải nói hắn chỉ mới tới Thiên tộc của chúng ta vào tám mươi ngàn năm trước và cũng chỉ vừa mới lĩnh ngộ được Linh Ý thôi hay sao?”

“Lẽ nào chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn đã trực tiếp vượt hẳn ngoài Thiên giai thập nhị trọng rồi sao?”

“Hay là, cảnh giới lúc trước của hắn còn cao hơn cả Đạo Thần cao giai?”

Đoan Tịnh Vương xua tay, vẻ mặt chán chường.

“Ta cũng rất muốn biết.”

Ngược lại Thường Dung Vương ở một bên lại nhíu chặt lông mày, lộ ra vẻ mặt hồi tưởng và suy nghĩ.

“Không đúng, có cái gì đó không đúng.”

Nguyệt Ảnh Hoàng hỏi: “Không đúng ở chỗ nào?”

Thường Dung Vương chậm rãi đáp: “Khi chạy tới chiến trường, ta tận mắt nhìn thấy quá trình hắn đấu với đám dư nghiệt cuối cùng của Tiên tộc.”

“Khi ấy ta bị những thi thể trên mặt đất và cả sức chiến đấu mạnh mẽ áp đảo nghiêng về một bên làm cho kinh ngạc, vậy nên không chú ý quá nhiều.”

“Bây giờ nghĩ lại, Khương Thành lúc ấy không hề sử dụng đạo tự thân, hắn căn bản không phải là Đạo Thần.”

“Nhưng một mặt khác, hắn lại dùng linh ý điều khiển lực thiên địa, phạm vi nhiều nhất là trăm mấy mươi dặm, vẫn còn ở cấp bậc Thiên giai cửu trọng.”

Chân mày của hắn dần dần giãn ra, giọng điệu cũng trở nên ngày càng chắc chắn.

“Hắn tuyệt đối không vượt qua Thiên giai thập nhị trọng!”

“Hắn thậm chí cũng không phải là Đạo Thần!”

“Chỉ là không biết tại sao, mỗi một kiếm của hắn, mỗi một lần công kích, đều mang theo uy lực mạnh đến khó tin.”

Hắn vừa nói như thế, Đoan Tịnh Vương cũng nghĩ tới.

“Đúng đúng đúng, đúng là như vậy.”

“Bằng không, lúc ban đầu chúng ta cũng không thiếu niềm tin với hắn đến vậy.”

“Hắn hẳn là Đạo Thánh của Tiên tộc cộng thêm Thiên giai cửu trọng, chiến tích kiểu đó, tuyệt đối là có nguyên do khác.”

Rất nhanh trong điện đã dấy lên một trận thảo luận đầy hăng say.

Dẫu sao điều này quả thật vô cùng quan trọng.

Ngay lập tức, các loại suy đoán cũng bay ra.

Có cái nói Khương Thành là người Dị giới, có thể có một vài thủ đoạn đặc biệt chuyên môn đối phó người của Tiên tộc.

Có cái nói hắn cũng giống như thần thai Thu Vũ Tuyền vậy, đều có một đòn sát thủ.

Có cái lại nói hắn dùng thần khí đặc biệt, còn có cái bảo là hắn nắm giữ bí thuật có thể kích phát sức chiến đấu trong thời gian ngắn.

Thậm chí, còn có người nói Khương Thành phải thiêu đốt căn cơ và thọ nguyên, mới làm ra được hiệu quả kiểu đó.

Hắn chắc chắn sống không được lâu nữa đâu.

Nhưng dù có suy đoán như thế nào đi nữa thì cũng không giấu nổi cái chiến tích đầy chân thật kia của Khương Thành.

Nguyệt Ảnh Hoàng nhìn thoáng qua các thân vương và cao thủ cung đình ở bốn phía.

“Bây giờ còn có người nào phản đối việc hợp tác với hắn nữa không?”

Những người lúc trước kịch liệt phản đối giờ đây chỉ còn biết nhao nhao cười khổ.

“Bệ hạ cần gì biết rõ còn cố hỏi nữa chứ.”

“Hắn có thể tiêu diệt được một nhánh quân đoàn của Tiên tộc trong một lần chiến đấu, còn chém chết cả năm Đạo Thần, vậy thì chúng ta còn có lý do gì mà không hợp tác với hắn nữa chứ.”

“Không những phải bắt buộc hợp tác với hắn, mà còn phải ngăn chặn việc hắn bị các thế lực khác lôi kéo nữa kìa.”

Chương 1913: Món nợ mà chúng ta thiếu hắn

Những thế lực khác mà mọi người nói đến không chỉ bao gồm những tông môn của Tiên tộc mà còn là cả nguyên sĩ và tam đại quốc sư.

Thậm chí, còn bao gồm hai đại vương triều là Tinh U và Nhật Diệu.

Mặc dù khi chống ngoại địch thì Thiên tộc đoàn kết hơn Tiên tộc rất nhiều, nhưng dẫu sao tam đại hoàn triều cũng không phải là một nhà.

Năm đó sở dĩ cái đế quốc thống nhất kia được phân ra làm ba, nguyên nhân cũng là bởi vì đã trải qua vô số lục đục và tranh đấu thảm khốc.

“Người tên Khương Thành này, tuyệt đối không được để hắn về phe của những thế lực khác!”

Nếu không phải lần này chiến tích của Thành ca quá dọa người, bọn họ tự nghĩ giết không nổi hắn, e là cũng sẽ có

người nói ra câu đó - nếu như không thể về phe của ta, vậy thì cứ tiêu diệt hắn thôi.

Nguyệt Ảnh Hoàng khẽ gật gù.

Sau đó lại vô cùng hứng thú nói: “Nhưng hắn là Ma thai đó, nếu như hợp tác với hắn, chắc chắn sẽ khiến cho quốc sư và nguyên sĩ bất mãn.”

Vừa dứt lời, chư vị vương công đã hất cao cằm làm dáng vẻ không quan tâm.

“Hắn bất mãn thì cứ bất mãn thôi!”

“Làm như có ai quan tâm vậy đó.”

“Quốc sư có thể một mình tiêu diệt được một nhánh quân đoàn của tiên tộc hả?”

“Mấy chục ngàn năm nay, mấy tên nguyên sĩ bọn họ cộng lại cũng chỉ chém chết có bốn Đạo Thần, còn chẳng nhiều bằng một mình Khương Thành nữa kìa.”

“Hơn nữa bọn họ còn phải bỏ ra cái giá đó là sự ngã xuống của hai mươi ngàn người nữa.”

Nguyệt Ảnh Hoàng cười như không cười mà nói: “Vậy còn cách nhìn trong dân gian ở Vương triều Nguyệt Hoàn thì sao?”

“Bọn họ sẽ hiểu thôi!”

“Ở trước mặt chiến tích của Khương Thành, lời tiên đoán gì đó không cần làm gì cũng tự đổ mà thôi.”

Thái độ của quần thần trước nay chưa từng nhất trí như thế bao giờ.

Mỗi một người cũng đều không còn phản đối nữa, thậm chí còn mãnh liệt yêu cầu Nguyệt Ảnh Hoàng mau chóng hợp tác với Khương Thành.

Tránh cho đêm dài lắm mộng, để vị đại thần này chạy đi mất.

“Hắn cần thù lao gì?”

Bỗng nhiên Đoan Tịnh Vương vẻ mặt đau khổ, tố cáo kể tội.

“Kính xin bệ hạ thứ tội!”

“Chúng ta… thiếu Khương Thành một lượng lớn Toái Linh phiến.”

“Lần này trở về, là để gom góp Toái Linh phiến.”

Nguyệt Ảnh Hoàng và các vị vương công không hiểu ra sao.

“Thiếu Toái Linh phiến gì?”

Thường Dung Vương cũng chỉ có thể thỉnh tội theo.

“Lúc trước bọn ta đã giao hẹn với hắn, chém chết một Đạo Thần sẽ đưa cho hắn một Toái Linh phiến cao giai, một Đạo Thánh thì là Toái Linh phiến trung giai, một Đạo Tôn lại là Toái Linh phiến đế giai.”

“Cái giá này, vốn cũng rất đáng mà.”

Vừa bắt đầu mọi người cũng không nghĩ kỹ, cứ theo đó mà gật đầu.

Đương nhiên là vô cùng đáng rồi.

Có thể dùng một Toái Linh phiến cao giai để đổi mạng của một Đạo Thần, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế chứ?

“Nhưng ai mà biết được, hắn thoáng cái đã chém chết nhiều…”

Mọi người rất nhanh đã nhớ lại cái số lượng đầu người đáng sợ kia của Khương Thành.

Vậy nên ai cũng đều co rút khóe miệng.

“Vậy chẳng phải là muốn năm Toái Linh phiến cao giai, ba trăm bốn mươi tám Toái Linh phiến trung giai, tám ngàn bốn trăm năm mươi lăm Toái Linh phiến sơ giai sao?”

“Ôi trời ạ, thế này thì cũng nhiều quá rồi đấy?”

“Đây chỉ mới là một trận thôi đấy, nếu như đánh thêm vài trận, vậy thì cả nước trên dưới của chúng ta cũng gom không đủ đâu!”

Ở trần giới khi đánh giặc cần gộp kinh tế lại.

Nhưng ở tu luyện giới thì lại không có cái khái niệm này.

Suy cho cùng tiên nhân cũng không cần tiếp tế lương thảo hay trang bị kèm theo, hơn nữa Thiên tộc hoàn toàn cũng không

cần trang bị.

Nhưng vào giờ này khắc này, bọn họ rốt cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là "Đánh giặc chính là đốt tiền".

Nguyệt Ảnh Hoàng cũng không khỏi đau đầu.

"Hắn muốn nhiều Toái Linh phiến như vậy làm gì?"

Những người khác cũng lao nhao oán than.

"Đúng vậy, không thể đổi thành cái khác hay sao?"

"Tại sao cứ phải một hai muốn cho bằng được Toái Linh phiến thế?"

"Ta vô cùng hoài nghi hắn là đang cố ý làm khó chúng ta!"

Tuy nói như vậy, nhưng hợp tác thì vẫn nhất định phải hợp tác.

Thử nghĩ xem, một người mạnh đến vậy, nếu như bị kẻ địch hốt mất, vậy phải đau đến cỡ nào cơ chứ.

"Khụ."

Nguyệt Ảnh Hoàng hắng giọng một cái, nhìn thoáng qua quần thần ở bốn phía.

"Ta có thể lấy ra hai miếng Toái Linh phiến cao giai, năm miếng Toái Linh phiến trung giai."

"Về phần những thứ khác…"

"Mọi người có cách gì hay không?"

Nghe lời này, vẻ mặt của chư vị vương công đều trở nên vi diệu.

Cả đám người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Ngay cả Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương cũng không hẹn mà cùng mà nhìn về phía sàn nhà của chính điện Hoàng cung, giống như cái bóng trên mặt đất kia có gì đó thú vị lắm vậy.

Chế luyện Toái Linh phiến, cần phải tổn hao cảnh giới của bản thân.

Mỗi một miếng Toái Linh phiến được ra đời, cũng mang ý nghĩa là đã có một cao thủ của Thiên tộc bị thụt lùi tu vi.

Trong bọn họ cũng có rất nhiều người đã từng chế luyện qua, nhưng đó đều là để làm thành đồ gia truyền, ai mà vui lòng dâng ra được chứ?

Nguyệt Ảnh Hoàng có chút khó chịu rồi.

Mẹ nó, đây là không muốn góp sức đó à!

Lẽ nào còn trông chờ vào một mình ta làm ra tất cả Toái Linh phiến hay sao?

Vậy thì đợi đến khi gom đủ, một Đế Hoàng Thiên giai thập nhị trọng như hắn e là cũng đã rớt xuống Thiên giai thập trọng luôn rồi.

“Rút thăm!”

Uy nghiêm của Đế Hoàng, vào giờ khắc này bao phủ cả chính điện.

Ánh mắt lành lạnh của hắn quét qua toàn bộ chính điện, xem kỹ vẻ mặt của mỗi người.

Thiên địa ở bốn phía cũng vì vậy mà trở nên ngưng trệ lạnh giá.

Trong lòng quần thần đều run lên, bọn họ biết Nguyệt Ảnh Hoàng muốn làm thật rồi, hắn nổi giận rồi.

“Ai cũng đừng mong trốn được, rút thăm quyết định!”

“Người rút được mà dám đùn đẩy từ chối thì xử theo tội phản nghịch!”

Nói xong, hắn bỗng tạo ra khoảng năm mươi ba viên băng châu đặc biệt, trong mỗi một hạt châu đều chứa đựng những nội dung khác nhau.

Sau ba phút đồng hồ ngắn ngủi, trận rút thăm này cũng đã có kết quả.

Có ba vị thân vương “bất hạnh” rút được Toái Linh phiến cao giaip, còn có ba mươi bốn vị thân vương rút được gói lớn “nhân mười Toái Linh phiến trung giai”, những người còn lại tất cả đều rút được nhân một trăm đến nhân năm trăm Toái Linh phiến sơ giai không đồng đều.

Có người vẻ mặt đưa đám: “Bệ hạ, năm trăm phần Toái Linh phiến sơ giai, thật sự là nhiều quá rồi?”

“Mười phần trung giai, ta thật sự không có mà!”

“Ta không cần biết các ngươi lấy ở đâu ra, cũng không cần biết các ngươi dùng cách gì.”

“Tóm lại, ba canh giờ sau, ta muốn nhìn thấy những Toái Linh phiến kia!”

Rất nhanh tử đệ của các vương phủ lớn đều gặp tai ương.

Dưới sự sắp xếp đầy cường thế của Nguyệt Ảnh Hoàng, Toái Linh phiến mà Thành ca muốn cũng xem như đã cưỡng ép gom đủ.

Đoan Tịnh Vương lập tức gấp rút chạy tới chiến khu thứ mười hai một lần nữa.

“Sao hả, nợ thiếu ta giờ có thể trả rồi chưa?”

Đánh xong trận chiến lần trước, Khương Thành vẫn còn ở lại tiền tuyến đây này.

Trăm mấy mươi ngàn đại quân gần đó đều tỏ vẻ run lẩy bẩy, vừa kích động vừa sợ hắn ra tay với chính mình.

Cũng không ai dám tới quấy rầy hắn.

Đoan Tịnh Vương rất sảng khoái giao ra tất cả Toái Linh phiến.

Thành ca nhận lấy khẽ đếm sơ qua, sau đó như mở cờ trong bụng mà thu lại.

Tuy nói càng về sau thăng cấp ngày càng khó, nhưng lô Toái Linh phiến này số lượng nhiều, dùng hết toàn bộ thì hẳn là hắn cách Thiên giai thập trọng cũng không xa đâu nhỉ?

“Không tệ không tệ.”

“Còn tính tiếp tục hợp tác không?”

“Dĩ nhiên tiếp tục.”

Đoan Tịnh Vương thử thăm dò xoa xoa đôi bàn tay: “Cái kia, bảng giá hợp tác, có thể thấp xuống một chút hay không…”

“Ngươi nói đùa gì vậy?”

Khương Thành lập tức liền cắt đứt lời của hắn.

“Toái Linh phiến đổi mạng Đạo Thần, vụ làm ăn có lời như vậy, ngươi lại còn muốn trả giá?”

“Có lời đúng là có lời, chỉ là số lượng nhiều quá bọn ta gom không dễ đâu!”

Bây giờ Toái Linh phiến cao giai còn dễ, còn có thể gom được mấy chục phần.

Sơ giai một chút thì là hơn tám nghìn phần, gần như là đã vơ vét sạch cả cái Nguyệt Hoàn Hoàng thành luôn rồi.

Chương 1914: Thiên Cơ tướng quân

Khương Thành sờ cằm suy nghĩ một lúc.

“Vậy được thôi, các ngươi cũng có thể quy đổi ra.”

“Một cao giai tương đương mười trung giai, tương đương một trăm sơ giai, như vậy được rồi chứ?”

“Giá trị của mười Đạo Thánh, cũng không bằng một Đạo Thần nữa à.”

Đoan Tịnh Vương vẻ mặt đau khổ, giống như bản thân đã phá sản mà kể khổ, “Mười Đạo Thánh tính là một Toái Linh phiến trung giai, một trăm Đạo Tôn thì tính là một Toái Linh phiến sơ giai, ngươi thấy sao?”

Khương Thành suýt chút nhảy lên.

“Ngươi có chút lương tâm được không hả?”

“Ngươi cho rằng Đạo Thánh và Đạo Tôn là rau dại bên đường hả, muốn cắt bao nhiêu thì cắt bấy nhiêu hay sao?”

“Một Toái Linh phiến sơ giai, mua mạng của một trăm Đạo Tôn, ngươi nói ra mà không biết ngượng à?”

“Không được, tuyệt đối không được! Miễn bàn!”

Đoan Tịnh Vương trong lòng tự nhủ, lần trước ta thấy ngươi giết bọn họ còn dễ hơn so với cắt cỏ đấy?

“Vậy ngươi cứ chuyên tâm giết Đạo Thần thôi, còn Đạo Thánh và Đạo Tôn bọn ta tự giải quyết có được không hả?”

Khương Thành suýt chút bị hắn chọc cười.

“Mẹ nó, ngươi đang muốn làm khó ta à?”

Cũng đâu có mấy Đạo Thần sẽ tự mình xuất chiến đâu chứ, ngay lúc hắn giết chết Đạo Thần thì vốn cũng đã phải đối mặt với Đạo Thánh và Đạo Tôn ở xung quanh rồi.

Muốn không giết cũng không được đấy.

Huống chi trên người của Đạo Thánh và Đạo Tôn cũng có trang bị chiến lợi phẩm đó

Đoan Tịnh Vương thấy hắn uất ức, âm thầm cười trộm: “Ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta cũng chỉ là không muốn ngươi quá cực khổ, muốn gánh vác một phần kẻ địch giúp ngươi mà thôi.”

Sau khi hai người trải qua một hồi cò kè mặc cả, cuối cùng mỗi bên lùi một bước.

Năm Đạo Thánh bằng một Toái Linh phiến trung giai, ba mươi Đạo Tôn thì bằng một Toái Linh phiến sơ giai.

Cũng không biết nếu cái bảng giá này truyền đến bên Tiên tộc, bên phía tiên nhân bọn họ sẽ có suy nghĩ gì nữa đây.

Đoan Tịnh Vương còn muốn chặt chém thêm, nhưng sau đó Khương Thành cũng không chịu nhân nhượng cho nữa.

Vậy nên hắn chỉ đành thấy vừa đủ là dừng thôi.

“Còn có một chuyện vui lớn khác nữa.”

“Ồ? Còn có chuyện tốt đấy à? “ Khương Thành hứng thú hỏi.

“Lẽ nào bệ hạ của các ngươi tính thưởng cho ta thêm mấy chục Toái Linh phiến cao giai à?”

Cả Đoan Tịnh Vương và Chân Anh Vương đều co rút khóe miệng.

Trong lòng thầm nhủ, cái tên nhà ngươi vừa mở miệng là đã mấy chục cái rồi, có thể nào suy nghĩ cho cái túi của bọn ta được không hả?

“Không phải, là phần thưởng còn tốt hơn cả Toái Linh phiến nữa!”

“Tốt hơn?”

Khương Thành càng có hứng thú hơn, đến nỗi mà khóe miệng cũng không tự giác được nhếch lên.

“Là phần thưởng gì? Hoàng thượng của các ngươi hào phóng như vậy sao?”

“Bệ hạ của ta quyết định sắc phong ngươi làm Thiên Cơ tướng quân, làm Đại tổng quản cho chiến tuyến này, quản lí chiến bốn khu thứ mười, mười một, mười hai và mười ba này!”

Đoan Tịnh Vương giống như hiến vật quý vậy, chắp cả hai tay mặt đầy vui mừng.

“Chúc mừng chúc mừng nhé!”

“Đây là một vị trí quyền cao chức trọng, ghê gớm lắm đấy!”

Chân Anh Vương ở một bên đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó cũng bắt đầu chúc theo.

“Thế mà lại được sắc phong làm Thiên Cơ tướng quân, đây là một bước lên trời luôn đấy!”

“Quản lí cả bốn chiến khu, quyền hành cỡ này so với bọn ta còn cao hơn đấy chứ.”

Bên phía Vương triều Nguyệt Hoàn, tiền tuyến tổng cộng cũng chỉ có hai mươi hai chiến khu.

Ngoài Thiên Cơ tướng quân là Khương Thành thì còn có sáu Đại tổng quản tiền tuyến khác nữa.

Cả sáu người này đều là Thiên giai thập nhất trọng, thực lực so với hai vị thân vương còn mạnh hơn, có thể sánh với sự tồn tại của Đạo Thần cao giai ở đối diện đấy chứ.

Nhưng bọn họ mỗi một người chỉ quản có ba chiến khu, ít hơn Khương Thành một cái.

Từ đó có thể thấy, lời của Chân Anh Vương nói đều là sự thật, quả thật là quyền cao chức trọng mà.

“Thiên Cơ tướng quân?”

Khương Thành há miệng, trong phút chốc bị cái sắc phong đột nhiên ập tới này làm cho ngơ ngác.

Đột nhiên phong quan cho mình, đang làm cái gì thế chứ?

“Đúng vậy đúng vậy, Đại tổng quản tiền tuyến không phải là ai cũng có thể được làm đâu, cái này cũng giống như diều gặp gió vậy.”

“Nói là một bước lên trời cũng không quá đáng đâu!”

Đoan Tịnh Vương và Chân Anh Vương mặc dù hâm mộ, nhưng cũng không hề đỏ mắt ghen tỵ.

Bởi vì bọn họ đều biết dụng ý của Nguyệt Ảnh Hoàng khi sắp xếp như vậy là gì.

Khương Thành không thuộc về Vương triều Nguyệt Hoàn, ai biết sau này hắn có gia nhập vào hai đại vương triều khác hay không, hoặc là có đổi ý quay về bên phía Tiên tộc hay không?

Muốn giữ được hắn, vậy cách tốt nhất đó là phong quan cho hắn.

Ngươi cũng đã là tướng quân ở chỗ của bọn ta rồi, còn nhẫn tâm bỏ đi nơi khác nữa sao?

“Kính xin Thiên Cơ tướng quân tiếp ấn!”

Đoan Tịnh Vương đã cầm sẵn một cái ấn lớn, cung kính mà đưa về phía của Khương Thành.

Thành ca cũng đâu có ngốc, hơi suy nghĩ một chút là đã có thể nhìn thấy ý đồ của bọn họ rồi.

Biến mình trở thành người của bọn họ, thế chẳng phải sau này chinh chiến sẽ là thiên chức của mình hay sao, còn không biết ngượng mà đi đòi thù lao nữa hả?

Đây là đang muốn biến mình từ lính đánh thuê thành người làm không công đó à.

“Ầy, ta muốn hỏi một chút, Thiên Cơ tướng quân này có bổng lộc không?”

Hai vị thân vương ngẩn ra, dường như không hiểu hắn đang nói gì.

“Bổng lộc là cái gì?”

“Thì là đúng hạn sẽ phát tiền lương đó!”

“Tiền lương?”

“Chính là lợi ích! Thù lao!”

Khương Thành xo ve ngón tay: “Các ngươi làm thân vương gì đó đó, chẳng lẽ không có thù lao gì sao?”

Hai vị thân vương hai mặt nhìn nhau : “Không có, thân vương quyền cao chức trọng, đã là thân phận mà thường nhân khó có thể sánh được rồi, vinh quang vô hạn, tại sao còn muốn thù lao cơ chứ?”

À cái này?

Thành ca thua luôn rồi.

Làm quan ở Thiên tộc các ngươi, thì ra là đều chỉ dùng tình cảm để phát điện thôi à?

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại cũng đúng, vàng bạc châu báu ở trần giới đối với Tiên nhân cũng không có ý nghĩa gì.

Mà Thiên tộc cũng không dùng đan dược và trang bị, cung phụng của các môn phái bên phía Tiên tộc, bọn họ cũng không cần dùng đến.

Vậy nên bọn họ hoàn toàn không có cái khái niệm này.

“Dẫu sao nếu không có chỗ tốt thì ta không làm, đừng có mong ta làm không công!”

Ca này liên tục khoát tay, từ chối tiếp nhận đại ấn.

Mặc dù cái danh hiệu Thiên Cơ tướng quân này nghe cũng rất có khí thế, nhưng so sánh với Toái Linh phiến vẫn là kém một chút.

Đoan Tịnh Vương thề rằng nếu như không phải do chiến tích lần trước của tên tiểu tử này quá kinh thế hãi tục, bản thân hắn chắc chắn sẽ cho tên này một bạt tai.

Đã phong cho ngươi một vị trí cao như vậy rồi, ngươi không biết đội ơn thì thôi, lại còn chọn tới chọn lui nữa hả?

“Bọn ta đâu có để ngươi làm không công đâu chứ!”

“Ngươi chém chết Đạo Thần thì vẫn sẽ có Toái Linh phiến cao giai mà.”

“Thật vậy sao?”

Khương Thành sờ sờ cằm, cảm thấy nếu thật là vậy thì cũng không phải là không thể suy nghĩ.

Nhất là khi nhớ lại chức năng thống trị của hệ thống.

Cả bốn chiến khu cộng dồn lại cũng được có sáu bảy trăm ngàn đại quân Thiên tộc mà hả?

Tất cả đều biến thành bộ hạ của mình, vậy chẳng phải sẽ có thêm một lượng giá trị thống trị lớn hay sao?

Nghĩ tới đây, hắn lúc này mới bất đắt dĩ nhận lấy đại ấn.

“Vậy được thôi, ta sẽ làm cái chức Thiên Cơ tướng quân này vậy.”

Hai vị thân vương mừng rỡ.

“Thật tốt quá!”

“Ha ha, sau này chúng ta chính là đồng liêu rồi!”

“Khương tổng quản, hân hạnh hân hạnh, sau này chúng ta hãy chiếu cố nhau nhiều hơn nhé!”

Thành ca cảm thấy cái Khương tổng quản này nghe sao mà có gì đó không đúng cho lắm.

Thế nên nói ra một đề nghị nho nhỏ: “Sau này vẫn cứ gọi ta là tướng quân thì hơn.”

“Đúng rồi, bộ hạ của ta đâu rồi? Lập tức triệu tập bọn họ tới đây đi.”

Mặc dù hắn đã nhậm chức rồi, nhưng vẫn chưa gặp mặt bộ hạ của mình.

Mấy trăm ngàn đại quân kia vẫn hoàn toàn không biết bản thân đã có thêm một cấp trên đỉnh cao.

Cũng vì vậy, hệ thống mới không hề cho hắn thêm giá trị thống trị.

Khương Thành cảm thấy bản thân vẫn nên tự mình đi gặp mặt một chút, củng cố hình tượng với bọn họ.

“Cái này…”

Hai vị thân vương lộ vẻ mặt khó xử.

“Triệu tập chiến khu thứ mười hai ở gần đây thì cũng không khó gì.”

“Nhưng đại quân của ba chiến khu khác, đều có công việc phòng ngự của riêng mình, không thể rời khỏi của chiến khu bọn họ được đâu.”

Chương 1915: Cấp trên trực tiếp

Những gì hai vương gia nói cũng xem như là sự thật.

Ba chiến khu đó đều có nhiệm vụ riêng, làm sao tất cả có thể chuyển đi được.

Đừng nói bây giờ là thời chiến, cho dù bình thường cũng không tồn tại chuyện như vậy.

Nhưng mà Khương Thành cũng mặc kệ điều này.

“Thế nào, ta đường đường là Thiên Cơ tướng quân, còn chưa đủ tư cách để dạy dỗ thuộc hạ của bản thân hay sao?”

Hai vương gia âm thầm mắng chửi trong lòng.

Vừa rồi ngươi còn không bằng lòng làm Thiên Cơ tướng quân, trong nháy mắt lập tức giống như đã làm rất nhiều năm vậy.

“Đương nhiên ngươi có tư cách.”

“Chỉ là, nếu chuyển đến toàn bộ, tam đại phòng khu đó sẽ trống rỗng. Nếu kẻ thù bên phía đối diện thừa dịp vào lúc không ai thì sẽ rất tệ.”

“Hay là triệu tập vài chủ tướng đến đây, ngươi gặp một chút cũng được.”

Nguyệt Ảnh Hoàng để chức vụ đại tổng quản cho Thiên Cơ tướng quân này, vốn cũng không thật sự hy vọng Khương Thành dẫn binh.

Điểm mạnh nhất của ca này là sức mạnh cá nhân.

Thiên Cơ tướng quân đó, là để lôi kéo danh tiếng của hắn.

Trên thực tế, người điều phối và quản lý bốn chiến khu này vẫn là những phó tổng quản Chân Anh Vương, Đoan Tịnh Vương và Thường Dung Vương.

Nếu đổi thành trước kia, muốn Khương Thành đi gặp mặt, ca cũng không chắc có thời gian.

Nhưng bây giờ không giống như ngày xưa, muốn giá trị thống trị, không gặp mặt thuộc hạ sao có thể nhận được?

“Có ta ở đây, cho dù kẻ thù đánh vào cũng là tự chui đầu vào lưới, sợ cái gì?”

“Đến bao nhiêu, ta diệt bấy nhiêu!”

Đối với lời nói của hắn, hai thân vương cũng không còn cách nào khác.

Chỉ dám âm thầm chửi mắng, sao tên này lại huênh hoang như vậy?

Nửa ngày sau, đại quân của bốn chiến khu thật sự được điều động đến.

Ngoại trừ một số Thiên tộc phụ trách ám tiêu, thật sự không thể thoát thân, tất cả những người khác đều có mặt.

Bốn chiến khu, mỗi cái đều có quy mô hơn trăm ngàn người, cộng lại gần bảy trăm ngàn người.

Mỗi chiến khu đều có ba đến sáu chủ tướng đạt tới Thiên giai cửu trọng phụ trách trấn thủ, cộng lại cũng có hai mươi người.

Những người này, hiện giờ tất cả đều là thuộc hạ của Khương Thành.

Mà trong đám người, Thành ca đã nhanh chóng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc - Nguyệt Khinh.

Vị tam công chúa của vương triều này cũng là một trong năm tiên tướng của chiến khu thứ mười, hôm nay vừa trở lại chiến khu báo cáo công tác.

“Tham kiến Đoan Tịnh Vương!”

“Tham kiến Chân Anh Vương!”

“Không biết hai vương gia triệu tập chúng ta, là vì chuyện gì?”

“Chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện lớn gì?”

Sau khi các chủ tướng và thống lĩnh khác đến hiện trường, bọn họ lần lượt hành lễ với hai thân vương.

Nguyệt Khinh lại đi thẳng đến chỗ Khương Thành, bày tỏ sự không hài lòng với cao thủ đầu cơ này.

“Sao ngươi vẫn còn ở đây?”

Khương Thành cười trêu ghẹo: “Vốn dĩ ta cũng không muốn ở lại nơi này, không phải các ngươi kiên quyết muốn xin ta ở lại hay sao?”

“Còn xin ngươi?”

Nguyệt Khinh suýt nữa cười chết.

“Thân phận của ngươi… Sao có thể xin ngươi? Ngươi cứ nói khoác đi, bọn ta mới không hợp tác với ngươi.”

Thật ra nàng cũng hiểu rõ, Khương Thành là ân nhân cứu mạng của bản thân.

Nhưng không còn cách nào khác, ngay từ đầu quá sùng bái, giá trị kỳ vọng quá cao, giá trị thất vọng mang lại càng lớn.

Có một loại tâm trạng ‘Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rõ ràng ngươi có thể tốt hơn, vì sao cứ muốn chìm đắm trong trụy lạc’.

“Tốt hơn hết ngươi nên nhanh chóng rời khỏi đây đi, nếu như bại lộ thân phận kia, vậy cũng không ổn…”

Lời còn chưa dứt, Nguyệt Khinh đã nghe được giọng nói của Đoan Tịnh Vương.

“Người này, là Ma thai Khương Thành!”

Duỗi đầu một đao, rụt đầu cũng là một đao.

Dù sao trước đây Khương Thành ở trước mặt hơn trăm ngàn đại quân của chiến khu thứ mười hai cũng đã công khai thân phận.

Cho nên, còn không bằng cứ thẳng thắn thành thật.

“Bắt đầu từ hôm nay, Khương Thành chính là Thiên Cơ tướng quân do bệ hạ ta sắc phong, đại tổng quản tiền tuyến quản lý chiến khu thứ mười, mười một, mười hai và mười ba!”

Ồ!

Tất cả mọi người có mặt lập tức bùng nổ.

Thậm chí cả chiến khu mười hai đã biết thân phận của Khương Thành từ lâu cũng vì thế mà xôn xao.

Để cho Ma thai làm đại tổng quản tiền tuyến, thống lĩnh bảy trăm ngàn đại quân, đang nghiêm túc sao?

Nguyệt Khinh cũng trợn tròn mắt.

Nàng không biết chiến tích của Khương Thành ở tiền tuyến, cũng không biết quá trình thay đổi thái độ của phụ hoàng và chư vị thân vương.

"Ngươi, sao ngươi lại…"

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ nhân sinh của nàng, Thành ca cười híp mắt vỗ vai nàng, sau đó lại nhéo má nàng một cách độc ác.

"Thật ngại quá, hiện tại ta là cấp trên trực tiếp của ngươi rồi."

"Còn không mau hành lễ với Thiên Cơ tướng quân?"

Bởi vì quá khó tin, Nguyệt Khinh trong lúc hoảng hốt quên đẩy tay hắn ra.

Chờ nàng tỉnh táo lại, Khương Thành đã bay đến giữa hai thân vương.

Hắn đứng sừng sững trên bầu trời cao, nghênh đón bảy trăm ngàn đại quân, giơ cao đại ấn tổng quản.

"Ta là Khương Thành, Thiên Cơ tướng quân mới nhậm chức."

"Phối hợp tốt với ta, Tiên tộc ở phía đối diện cũng không tính là gì, mọi người nằm chơi là được."

Khóe miệng Nguyệt Khinh co giật, trong lòng thầm nghĩ ngươi có biết bản thân đang nói cái gì không?

Bài phát biểu nhậm chức của Khương Thành, chỉ vỏn vẹn có hai câu.

Sau khi nói xong, tất cả mọi người yên lặng vài giây, hắn thuận thế nhấp mở hệ thống.

Kết quả vô cùng thất vọng.

Đợt vừa rồi, chỉ nhận được 155 điểm huyền tinh.

"Ít như vậy?"

Phải biết rằng, lúc trước sau khi tham gia nghi thức hoán linh ở Vương triều Tinh U, giả vờ làm màu một tí thôi mà hắn đã thu hoạch được hơn hai ngàn huyền tinh.

Mặc dù lúc ấy có Tinh Diệu Hoàng và một đám vương công hỗ trợ tạo thế, nhưng tộc nhân Thiên tộc của cả thành cũng không phải là thuộc hạ của mình.

Chỉ là ủng hộ một chút mà thôi.

Mà hiện tại người của mấy quân đoàn này đều đã là thuộc hạ thật sự của bản thân.

Sao lại chỉ có như vậy?

“Chẳng lẽ chỉ nhận được bổ nhiệm còn chưa đủ, còn phải khiến bọn họ xem ta là cấp trên từ trong lòng thì mới được?”

“Cái này cũng quá phiền toái rồi đúng không?”

Lúc hắn âm thầm chửi mắng, dưới đài đã bắt đầu công khai chửi bới.

“Ma thai Khương Thành?”

“Đây là tình huống gì vậy, thế mà hắn lại trở thành cấp trên của chúng ta?”

“Đùa cái gì vậy, hắn là Ma thai đấy, trong lời tiên tri sẽ gây tai hoạ nguy hại cho toàn bộ Thiên tộc!”

“Ta không đồng ý!”

“Đúng, bọn ta cũng không đồng ý!”

“Cho dù hắn không phải Ma thai, ta cũng sẽ không đồng ý, dựa vào cái gì chứ?”

“Đúng vậy, hắn có tư cách gì đảm nhiệm chức vụ đại tổng quản của chiến tuyến chúng ta?”

“Đột nhiên phái một người xa lạ đến đây, thật sự không hiểu nổi mà.”

“Kiên quyết phản đối!”

Tất cả mọi người có mặt đều lên tiếng phản đối, thật sự vô cùng ầm ĩ.

Ai không biết còn tưởng rằng sắp có một quân đội nổi loạn.

So với ba chiến khu khác, chiến khu mười hai ngược lại tương đối yên tĩnh.

Bọn họ chỉ ngạc nhiên một chút, phía trên lại có thể sắp xếp Khương Thành thành đại tổng quản?

Ngay sau đó đã chậm rãi bình tĩnh lại.

Dù sao bọn họ cũng đã từng chứng kiến sức chiến đấu kinh thế hãi tục của Khương Thành, cũng đã biết thân phận của hắn từ lâu, vẫn là có thể chấp nhận được.

Đặc biệt là bốn chủ tướng của chiến khu mười hai âm thầm suy nghĩ một chút.

Một người mạnh mẽ như vậy làm cấp trên trực tiếp của bản thân, có vẻ… cũng không tệ.

Có đại thần này trấn thủ tiền tuyến, sau này hoàn toàn không cần lo lắng Tiên tộc ở phía đối diện xâm lấn phòng khu của bản thân, đúng chứ?

Thậm chí cũng không cần tự mình xuất chiến.

Chuyện này tốt đến mức nào chứ?

Nghĩ đến đây, rất nhiều tướng sĩ chiến khu mười hai suýt nữa nhịn không được ôm đùi Khương tổng quản ngay tại chỗ, hô to đại lão sau này bảo kê cho ta.

Bởi vì tâm lý của bọn họ thay đổi, cuối cùng giá trị thống trị của Thành ca cũng bắt đầu tăng lên.

Chỉ tiếc là, bọn họ chỉ chiếm được chưa đến một phần tư toàn trường.

Ba phần tư còn lại, hận không thể tự mình lên sân, kéo Khương Thành xuống.

Chương 1916: Thì ra ngươi là Nguyệt Hoàn quốc sư

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn này, Đoan Tịnh Vương và Chân Anh Vương đau đầu vô cùng.

Đây cũng là tình huống mà bọn họ lo lắng ngay từ đầu.

Quả nhiên vẫn xảy ra.

Nói trắng ra, vẫn phải trách lời tiên tri của quốc sư Tinh U thật sự quá xâm nhập vào lòng người.

“Tất cả yên lặng!”

“Khương Thành là Thiên Cơ tướng quân bệ hạ đích thân sắc phong, cũng đã nhận được sự đồng ý của tất cả thân vương, chẳng lẽ các ngươi muốn phản đối hắn sao?”

“Hơn nữa, sức mạnh của Khương Thành vượt xa tưởng tượng của các ngươi!”

“Hôm qua trong cuộc giao phong như thường lệ của chiến khu mười hai, năm Đạo Thần và hơn hai mươi ngàn đại quân Tiên tộc bên phía đối diện đã bị một mình hắn tiêu diệt!”

“Để nhắn đảm nhiệm chức vụ đại tổng quản của các ngươi, đó là may mắn của các ngươi, phản đối cái gì?”

“Đạo Thần Tiên tộc hắn giết chết, trước sau có tám người, còn nhiều hơn tất cả các ngươi cộng lại!”

“Nếu hắn sẽ gây nguy hiểm cho Thiên tộc, vậy các ngươi tính là cái gì?”

Răn dạy và trách mắng bọn họ một trận như vậy, chẳng những không thể áp chế tam đại chiến đó, ngược lại còn khiến cho bầu không khí của toàn trường càng thêm rối loạn.

“Cái gì? Một mình hắn tiêu diệt năm Đạo Thần và hơn hai mươi ngàn đại quân bên phía đối diện?”

“Trước sau giết chết tám Đạo Thần?”

“Bọn ta mới không tin!”

“Chuyện này, Thu Vũ Tuyền cũng không thể làm được nhỉ?”

“Đừng nói là Thần thai, ta cảm thấy cho dù là bệ hạ và quốc sư cũng không làm được.”

“Ma thai có thể mạnh như vậy sao?”

“Đúng, bọn ta không tin!”

Đoan Tịnh Vương và Chân Anh Vương suýt nữa bị bọn họ chọc giận đến mức bật cười.

Chết tiệt, điều đó đã thật sự xảy ra, các ngươi không tin thì không tồn tại à?

Nhưng mà cũng không còn cách nào khác, Thiên tộc hoàn toàn không có tiên khí Lưu ảnh.

Cho dù hiện tại bày thi thể của Đạo Thần ra, bọn họ cũng sẽ nói là do người khác giết, không liên quan gì đến Khương Thành.

“Có vẻ như không còn cách nào khác rồi.”

Thành ca chỉ có thể buông tay với hai thân vương.

“Ca không có duyên làm quan ở nơi này của các ngươi, vẫn là quên đi thôi.”

Hắn cũng không quá xem trọng chức vị Thiên Cơ tướng quân này.

Dù sao làm hay không làm cũng không ảnh hưởng đến giao dịch với cấp cao Vương triều Nguyệt Hoàn của hắn.

Đoan Tịnh Vương sốt ruột: “Cái này sao có thể quên được?”

Nguyệt Ảnh Hoàng trông cậy vào một tay này, ràng buộc ngươi vững vàng ở Vương triều Nguyệt Hoàn.

“Bọn họ chỉ là không thể chấp nhận ngươi trong một thời gian ngắn, chắc chắn sau này sẽ chấp nhận.”

Khương Thành bình tĩnh nói: “Ta không quan tâm đến việc thể hiện sức hút của bản thân để làm cảm động bọn họ, để được bọn họ chấp nhận.”

“Đừng mà, cho bọn ta chút thời gian.”

Chân Anh Vương vội vàng ngăn cản đường đi của hắn: “Thật sự không được, mời chủ bệ hạ ta đích thân đến đây giải thích rõ tình huống cho ngươi!”

Thành ca lắc đầu: “Ta thấy không cần đâu, Thiên tộc này của các ngươi, lời hoàng thượng nói vĩnh viễn không có tác dụng bằng quốc sư…”

Hắn còn chưa nói xong, bỗng nhiên trên cao vang lên một tiếng thét dài.

“Các ngươi đang ồn ào cái gì vậy? Muốn làm phản có phải không?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn, đợi đến khi thấy rõ đoàn người phía trên, đặc biệt là lão giả đứng đầu mũ cao ma y, sắc mặt của hai thân vương lập tức sụp đổ.

Xong rồi, Nguyệt Hoàn quốc sư thật sự đến rồi.

Bọn họ hợp tác với Khương Thành, người lo lắng nhất là người này.

Hơn trăm ngàn đại quân phía dưới lập tức khom lưng xuống, thậm chí còn có người nằm rạp xuống.

“Tham kiến quốc sư!”

“Bái kiến quốc sư!”

Ngay cả công chúa Nguyệt Khinh cũng không thể không cúi đầu hành lễ.

Nhưng mà vị quốc sư đó lại không để ý đến bọn họ.

Bắn bay thẳng đến bên cạnh Khương Thành, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới một vòng, lúc này mới cười đầy ẩn ý.

Nụ cười này làm cho Thành ca hơi khó hiểu.

Ngay sau đó, từ nơi sâu thẳm trong ý thức của hắn lập tức truyền đến truyền tin lặng lẽ của đối phương.

“Khương Thành, ngươi trông có vẻ rất không ổn nhỉ, thế mà lại lăn lộn đến mức nghìn người chỉ trích, ha ha! Đáng đời!”

Thành ca nhướng mày, cảm thấy sự tình không đơn giản.

“Ngươi có ý gì?”

“Có muốn biết ta là ai không?”

Giọng nói già nua của quốc sư mang theo giọng điệu đắc ý nồng đậm.

Thành ca nhún vai, cố ý nói: “Không muốn biết.”

Thật ra chỉ từ câu nói kia, hắn cũng đã nghe ra được, Nguyệt Hoàn quốc sư này hẳn là một người ‘hồn xuyên’ từ kỷ nguyên thứ ba đến đây.

Hồn xuyên cũng không giới hạn ở Tiên tộc mà, Thiên tộc cũng sẽ có.

“Đáng ghét, ngươi vẫn làm cho người ta khó chịu như vậy!”

Do Khương Thành không phối hợp với tiết tấu làm màu, Nguyệt Hoàn quốc sư hơi tức giận.

“Ta là Phạm Lôi! Còn nhớ ta chứ?”

Cuối cùng Thành ca cũng mở to hai mắt, miệng suýt nữa quên khép lại.

Vẻ mặt của hắn khó tin nhìn đối phương: “Phạm Lôi? Phạm Lôi Đạo Tôn của Thiên Cung?”

“Đạo Tôn gì?”

Phạm Lôi rất bất mãn sửa chữa hắn: “Bổn tọa đã trở thành Đạo Thánh từ lâu rồi, hơn nữa hiện tại còn là cao thủ hàng đầu Thiên giai thập nhị trọng!”

Thành ca cũng không thể không xúc động: “Ngươi thật đúng là tên khốn may mắn, xuyên đến đây mà trực tiếp xuyên đến trên người đỉnh cao.”

Phạm Lôi đắc ý nhướng mày: “Đó là số mệnh vốn có của ta.”

Một lát sau, hắn lại không nhịn được chế nhạo một lần nữa.

“Thế nào, hiện tại bị nhiều người vây kín như vậy, rất khó chịu đúng không? Ngươi có cần ta giúp ngươi giải vây không?”

Thành ca hơi kinh ngạc.

“Ngươi sẽ có lòng tốt như vậy?”

“Đương nhiên ta không có lòng tốt như vậy!”

Đột nhiên âm lượng truyền tin của Phạm Lôi tăng lên quãng tám, lớn tiếng tố cáo trước ý thức của Thành ca.

“Năm đó ngươi dùng một đống phế phẩm đổi một đống bảo vật của ta, sau đó lại dùng một cái Trường Minh Đăng vô dụng đổi Kiền Hoàng Cổ của ta!”

“Sau đó còn hết lần này đến lần khác lừa ta nói phế phẩm kia thật sự hữu dụng, ta suýt nữa bị hại chết!”

“Từng chuyện này, từng chuyện từng chuyện, quả thực là tội lỗi chồng chất, ngươi còn hy vọng ta giúp ngươi?”

“Nợ của ta và ngươi còn chưa tính hết đâu!”

Khương Thành thở dài, đây mới là phản ứng bình thường của Phạm Lôi mà.

“Vậy ngươi muốn thế nào, muốn khai chiến với ta ở đây sao?”

“Vậy thì đến đây.”

Nói xong, tay phải của hắn đặt lên chuôi kiếm.

Những người xung quanh và bên dưới đều không nghe được cuộc trò chuyện riêng tư của bọn họ, nhìn thấy hành động này của Khương Thành, không khỏi đồng thanh kêu lên.

“Ma thai đó muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ muốn xuống tay với quốc sư?”

“Hắn điên rồi à?”

“Quả nhiên là Ma thai mà, bao vây hắn!”

Hơn mười nguyên sĩ đi theo còn giống như gặp phải kẻ thù mạnh hơn, từng nhóm vây quanh Thành ca.

Phạm Lôi vội vàng khoát tay với mọi người.

“Tất cả lui xuống hết đi!”

Sau đó, hắn lại truyền tin một lần nữa.

Lần này trở thành phàn nàn tức giận: “Sao ngươi lại ngu xuẩn như vậy, cũng không biết cầu xin ta vài câu sao?”

“Lỡ như tâm trạng của ta tốt lên, giúp ngươi một phen thì sao?”

“Sao ngươi không thử?”

Thành ca cũng bị lão già này làm choáng đầu.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy? Cả đời này của ca vẫn chưa từng học cách cầu xin người khác giúp đỡ.”

“Ngươi thích giúp hay không, ta cũng không thấy hiếm lạ đâu, cùng lắm thì rời khỏi Vương triều Nguyệt Hoàn là được.”

“Ngươi! Quả thực là ngu xuẩn!”

Phạm Lôi suýt nữa tức giận đến mức muốn đánh hắn một trận.

Nhưng ngay sau đó, hắn vẫn cưỡng chế chống lại cơn tức giận

“Ta có thể giúp ngươi, thậm chí sau này còn có thể phối hợp với ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện!”

Khương Thành nhếch môi: “Nếu như là điều kiện quá đáng, vậy thì không cần phải nói.”

Phạm Lôi không còn cách nào khác, chỉ có thể không ngừng tự nói với bản thân, đừng so đo với tiểu tử này.

“Tranh đoạt thần vị lần này, ngươi phải đứng về phía ta!”

Chương 1917: Lời tiên tri muốn thay đổi thì thay đổi

Điều kiện của Phạm Lôi đã được xem xét kỹ lưỡng.

So với các Thần Quân Thiên Cung như Quân Vương và Gia Vương, số lần hắn giao tiếp với Khương Thành nhiều hơn nhiều.

Thậm chí còn kết bạn đồng hành.

Hắn đã từng nhiều lần tận mắt chứng kiến Khương Thành tạo nên những kỳ tích không thể tưởng tượng được.

Lần này chiến tích tiền tuyến truyền đến tai, tất cả nguyên sĩ đều không tin là thật, duy chỉ có hắn cảm thấy đương nhiên.

Đó là Khương Thành mà!

Hắn làm được gì cũng không kỳ lạ, được chứ?

Mặc dù Phạm Lôi không phải là người nhà của Thành ca, thậm chí còn nhìn không vừa mắt, nhưng mức độ tín nhiệm của hắn đối với Thành ca thật ra cũng không thua kém gì những người quen cũ như Quy Tàng, Ngao Dương, Mâu Vũ.

Hắn biết, đây là một cái chân thô siêu cấp!

Mặc kệ cảnh giới bên ngoài của tiểu tử này là Đạo Thánh hay là Thiên giai cửu trọng gì đó.

Dù sao người thắng cuối cùng chắc chắn là hắn.

Mình chỉ cần ôm lấy hắn, tranh đoạt thần vị lần này không nói chắc như đinh đóng cột, ít nhất cũng là mười phần chắc chín.

Còn việc kết thù oán với hắn vào năm đó, ở trước mặt thần vị cũng chẳng là gì.

Lúc trước khi tin đồn Ma thai truyền đến Vương triều Nguyệt Hoàn, hắn còn từng âm thầm đi tìm Khương thành.

Chỉ tiếc là khoảng thời gian đó Thành ca chạy đi 'bế quan ở ẩn' tám mươi ngàn năm, hắn tìm không thấy, vì thế nên đã tiếc nuối rất lâu.

"Đứng về phía ngươi?"

Khương Thành từ chối một cách rất dứt khoát.

"Ca muốn đứng bên nào thì đứng bên đó, cũng không có ai có thể can thiệp vào ta."

Phạm Lôi hơi tức giận: "Dù sao thì ta cũng đường đường là Thiên giai thập nhị trọng, nếu hiện tại thật sự bại lộ thân phận, rất nhiều người xuyên qua đều sẽ chủ động đến nương tựa ta, ngươi đừng không biết điều!"

Thành ca cười: "Nếu như ngươi đã mạnh như vậy, thế thì còn muốn ta giúp đỡ làm gì?"

"Ngươi đừng biết mà giả vờ hồ đồ, chỉ riêng bên Thiên tộc đã có năm người cùng giai với ta, còn có thần tử gì đó, cao thủ Thiên giới như mây mà."

Phạm Lôi cũng không ngốc.

Hắn vẫn rất tỉnh táo, cũng không bị việc đột nhiên có được sức mạnh mạnh mẽ làm cho đầu óc choáng váng.

"Đặc biệt là rõ ràng hiện tại Tiên tộc mạnh hơn, dựa theo quá trình lịch sử, cuối cùng Thiên tộc chắc chắn sẽ thua. Ta rất có thể sẽ chết trong trận đại kiếp này, trở thành kiếp tro!"

Thành ca chỉ có thể tỏ vẻ lực bất tòng tâm, ngươi tự cầu nhiều phúc đi.

"Vậy ta cũng không còn cách nào khác, ca là nhân vật chính, sao có thể làm việc theo tiết tấu của kiếp tro?"

Phạm Lôi bị hắn chọc tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, 'kiếp tro' của ta chỉ là chút khiêm tốn, ngươi còn xem là thật à?

“Dù sao thì hai chúng ta cũng xem như là người quen mà, đúng không? Giúp đỡ người quen thì có làm sao?”

“Ta chỉ có chút điều kiện không đáng kể như vậy, ngươi cũng không chịu đồng ý?”

“Người quen của ta rất nhiều.”

Khương Thành đang định từ chối hắn, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, nếu có Phạm Lôi phối hợp, vậy ít nhất giá trị thống trị của mấy trăm ngàn người trước mắt này có thể lập tức thu hoạch được.

Lợi ích này không thể không muốn mà.

Vì vậy, nới lỏng chút thái độ.

“Ta có thể cho ngươi một lời hứa, trong tương lai tình thế không ổn, lúc nào ngươi cũng có thể đến nương tựa ta.”

Đương nhiên Phạm Lôi không hài lòng.

“Đây là lời hứa kiểu gì, cũng lấy lệ quá rồi đúng không? Lỡ như ta bị giết trước khi ta đến nhờ cậy ngươi thì sao?”

Khương Thành cũng sắp không kiên nhẫn: “Dù sao thì ngươi cũng là Thiên giai thập nhị trọng, sao còn sợ chết như vậy?”

“Như vầy nhé, ngươi cho ta một sợi tóc.”

Nói xong, còn chưa đợi Phạm Lôi đồng ý, hắn đã nhổ một sợi tóc xám của đối phương trước, thu vào trong nhẫn trữ vật.

“Ngươi đang muốn làm gì?”

“Không có gì, sau này ngươi sẽ biết.”

Thành ca thầm nghĩ ta đối với ngươi thật đúng là quá tốt, ngươi cũng không tính là người nhà của ta.

Mà mọi người phía dưới nhìn thấy hành động nhổ tóc này của hắn, lập tức lại hô to kêu nhỏ một trận.

Phạm Lôi cắt đứt truyền tin, ấn hai tay vào khoảng không để trấn an mọi người.

“Được rồi, tất cả yên tĩnh!”

“Hiện tại ta tuyên bố, Khương Thành không phải Ma thai!”

“Hắn sẽ không gây nguy hiểm cho chúng ta, ngược lại sẽ giúp chúng ta, gánh nặng cứu vớt Thiên tộc đặt trên vai hắn.”

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Quốc sư đích thân lên tiếng, hiệu quả ngay lập tức.

Nếu đổi thành những người khác, dù cho Tinh Diệu Hoàng, Nguyệt Ảnh Hoàng cùng đến hiện trường, hao hết miệng lưỡi giải thích cũng vô ích.

Mà Phạm Lôi đại quốc sư nhẹ nhàng thả hai câu, một chút căn cứ cũng không có, mấy trăm ngàn tộc nhân Thiên tộc phía dưới lập tức từ hô đánh hô giết trở nên hoang mang.

“Hoá ra hắn không phải là Ma thai sao?”

“Nhưng mà, Tinh U quốc sư rõ ràng nói hắn vậy mà.”

“Hơn nữa ta từng nghe đồn, hình như hắn còn giết nguyên sĩ bên Vương triều Tinh U.”

“Nguyệt Hoàn quốc sư nói không phải là Ma thai, vậy hẳn là không phải, đúng không?”

Ngay cả Đoan Tịnh Vương và Chân Anh Vương cũng bị làm cho trở tay không kịp.

Vốn dĩ việc bọn họ lo lắng nhất là Nguyệt Hoàn quốc sư và Khương Thành là kẻ thù, phản đối mạnh mẽ việc hắn ở lại, thậm chí còn xúi giục cả Vương triều Nguyệt Hoàn đến đối phó hắn.

Kết quả chẳng những quốc sư này không có lòng thù địch, ngược lại tuyên bố Khương Thành là bằng hữu.

Đây đương nhiên là tin tốt.

Nhưng bởi vì quá bất thường, hiện tại trong đầu hai người đều là dấu chấm hỏi, hoàn toàn không thể nào hiểu nổi.

Nguyệt Hoàn quốc sư này xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là trúng tà rồi?

Phản ứng của hơn mười nguyên sĩ đi theo Phạm Lôi tới đây là lớn nhất.

“Quốc sư! Hắn, hắn không phải kẻ thù sao?”

“Chúng ta đến đây, không phải là muốn bắt hắn sao?”

“Sao đột nhiên biến thành bằng hữu?”

“Tinh U quốc sư rõ ràng đã thông báo cho chúng ta mà, hắn chính là Ma thai…”

Phạm Lôi đóng vai quốc sư hơn tám mươi ngàn năm, khi đối mặt với những người này vẫn rất biết cách áp chế.

Nghe vậy sắc mặt chùng xuống, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, lộ ra cảm giác áp bức.

“Tinh U quốc sư?”

“Thế nào? Các ngươi thà tin hắn còn hơn là tin ta đúng không?”

“Ở trong lòng các ngươi, Tinh U quốc sư lợi hại và uy quyền hơn ta?”

Kết tội này, đương nhiên chư vị nguyên sĩ không chịu nổi.

Vội vàng lắc tay tỏ vẻ không dám không dám.

“Đương nhiên là bọn ta tin tưởng lời tiên tri của ngươi hơn, chỉ là, chỉ là chuyện này thật sự quá đột ngột…”

Vốn dĩ bọn họ muốn nói quá qua loa quá giả tạo.

Vừa rồi rõ ràng ngươi đang truyền tin nói chuyện riêng với Ma thai này, bọn ta thật sự nghi ngờ có phải ngươi đạt được giao dịch có lời gì với hắn hay không!

Lời tiên tri là thần thánh, không phải ngươi muốn đổi là đổi!

Nhưng mà trước mặt Phạm Lôi, bọn họ chỉ có thể ngọt ngào một chút.

“Hừ, Tinh U quốc sư chỉ biết một mà không biết hai!”

Phạm Lôi đã gặp rất nhiều sóng gió, mở miệng là bịa đặt.

“Vốn dĩ Khương Thành thật sự là Ma thai, nhưng đó chỉ là nửa đầu tiên của lời tiên tri.”

“Sau khi hắn giết chết tộc nhân Tiên tộc đầu tiên, Ma thai có thể được thay đổi.”

“Vừa rồi ta hao phí cả đời đạo hạnh, tiến hành một phen điểm hóa thâm tầng với hắn, thành công đảo ngược Ma thai thành

Thần thai.”

“Cho nên, sau này mọi người không cần lo lắng nữa!”

Mặt của đám nguyên sĩ, Đoan Tịnh Vương và Chân Anh Vương đã đình trệ.

Đại lão, ngươi đến đây để trêu chọc bọn ta đúng không?

Còn dẫn dắt ra được vầy?

Lời tiên tri trong miệng của ngươi, sao lại cảm thấy như một trò đùa, muốn thay đổi thì thay đổi?

Nhưng mà, tộc nhân Thiên tộc của tứ đại quân đoàn ở phía dưới lại rất ăn bộ này.

Bọn họ lập tức sinh ra cảm giác thân cận với Khương Thành.

“Hoá ra Ma thai được quốc sư biến thành Thần thai rồi sao?”

“Thật tốt quá!”

“Vương triều Nguyệt Hoàn chúng ta cũng có Thần thai, tham kiến Thần thai!”

“Thần thai thành đại tổng quản của chúng ta, đây thật sự là vinh hạnh của chúng ta mà…”

Khóe miệng Thành ca co giật, cái gì gọi là ta được điểm hóa?

Nghe có vẻ đặc biệt mất thể diện.

Nhưng mà nhờ có Phạm Lôi, hiện tại bốn quân đoàn phía dưới tất cả đều tán thành hắn, xem hắn là cấp trên thật sự.

Giá trị thống trị tăng lên ào ào!

Chương 1918: Tập kích lần nữa

Sau mười mấy giây ngắn ngủi, huyền tinh của Khương Thành đã từ hơn hai nghìn trước đó đột phá đến bảy nghìn năm trăm mười sáu.

Đây đã là chuyện vô cùng khó rồi.

Đặt ở trước kia, đây là trọn vẹn là cả bảy nghìn tỉ điểm tiên nguyên, không biết phải đánh bao nhiêu trận.

Mà hắn căn bản không xuất chút lực nào, chỉ là Nguyệt Ảnh Hoàng phong một đại tổng quản, Phạm Lôi qua đây giúp đỡ nhận chứng một chút.

“Cái này có cũng đơn giản quá rồi.”

Lần đầu tiên Khương Thành cảm thấy giá trị thống trị cũng là dáng vẻ rất tốt.

Những nguyên sĩ ở một bên còn muốn tiếp tục phản đối.

Nhưng Phạm Lôi đã nói đến nước này, cũng không thể sửa lời.

Lão già này sau khi kéo quan hệ với ca này đã phủi áo ra đi, trực tiếp trốn mất.

Trước khi sắp đi, còn lặng lẽ truyền âm.

“Đừng quên lời hứa của ngươi, sau này thời khắc mấu chốt phải giúp huynh đệ một tay!”

Sau khi bọn họ vội vàng rời đi, Đoan Tịnh Vương Chân Anh Vương cùng với một đám chủ tướng vẫn là vẻ mặt sững sờ.

Cho nên Quốc Sư đột nhiên đuổi đến chính là bởi vì để tuyên bố tin tức này, cố ý cổ vũ Khương Thành?

“Không ngờ tới đúng không, trong nháy mắt ta lại là Thần thai rồi.”

Thành ca cố ý đến trước mặt Nguyệt Khinh thể hiện một chút.

“Ngươi xem kìa, mọi người dưới đài này ủng hộ ta cỡ nào chứ?”

“Đây đều là sự khẳng định của mọi người đối với nhân phẩm của ta đấy!”

“Chậc chậc, mắt của mọi người sáng như tuyết đấy, những người nào đó phải thay đổi định kiến thôi.”

Vốn dĩ thấy hắn không còn mang cái danh Ma thai nữa, Nguyệt Khinh còn rất vui mừng đó.

Nàng cũng không biết đại cục, cao thủ giống như Khương Thành đây có thể được mọi người tiếp nhận, điều đó là chuyện tốt đối với Vương triều Nguyệt Hoàn.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt đắc ý này của Khương Thành, lại bắt đầu trở nên tức giận.

“Hừ, cho dù ngươi không phải là Ma thai, cũng không đại biểu nhân phẩm của ngươi cao thượng!”

“Quốc Sư nhất định là nhìn nhầm rồi…” Chân Anh Vương vội vàng một tay bịt miệng nàng lại.

Có vài lời không thể nói bừa được đâu.

“Khương Thành… Khà khà khà, nếu như ngươi đã không phải là Ma thai rồi, vậy ngươi chính là người của mình rồi.”

Đoan Tịnh Vương xoa tay, cười khan hai tiếng.

“Vậy hiện tại ngươi cũng chính là con dân chân chính của Vương triều Nguyệt Hoàn, xuất chiến vì đất nước là chuyện mỗi con dân đều nên làm, thù lao kia có phải là có hơi không đúng lúc…”

Khương Thành lập tức ngắt lời hắn, như đinh đóng cột biểu đạt thái độ của mình: “Không được thiếu một phần thù lao nào hết!”

Hai vị Thân Vương còn muốn cố gắng ra sức tiếp nhưng Nguyệt Khinh đã nhảy lên.

“Cái gì?”

“Ngươi đánh trận còn muốn thù lao? Lần trước không phải mọi người đều đang phản đối hợp tác sao?”

Chân Anh Vương cạn lời giang tay ra.

“Sự tồn tại của Khương Thành có ý nghĩa cực lớn với chúng ta, cho nên sau đó phụ hoàng ngươi và các vị Thân Vương nhất trí đồng ý hợp tác, hắn giết địch, chúng ta phải đưa cho hắn Toái Linh phiến.”

Nguyệt Khinh trừng lớn hai mắt: “Nhưng hiện tại không phải đã trở thành Thiên Cơ tướng quân, đại tổng quản tiền tuyến rồi sao, đều đã trở thành cấp trên của chúng ta, như vậy giết địch còn có thù lao?”

Hai vị Thân Vương đồng loạt cười khổ gật đầu.

Lần này, toàn bộ mấy chục vị tiên tướng xung quanh kia đều đã sôi trào.

“Cái gì?”

“Còn có chuyện như vậy?”

“Dựa vào đâu chứ?”

“Thân là đại tổng quản tiền tuyến, giết địch vốn chính là chuyện bất di bất dịch, là sứ mệnh tự nhiên, vậy mà còn cần thù lao?”

“Hoang đường quá đi!”

“Cho dù hắn thật sự là Thần thai, chúng ta cũng không thể tiếp nhận một người như vậy trở thành đại tổng quản!”

Không chỉ bọn họ, cảnh tượng nhiệt liệt nghiêng về một phía hoan nghênh Thành ca vừa rồi ở dưới đài cũng đột nhiên chợt dừng.

Sự sùng bái và ủng hộ yêu mến của mọi người đối với Thần thai vô cớ không còn cao như thế nữa.

Thành ca không để tâm chuyện này, dù sao giá trị thống trị đã lấy được rồi.

Cho dù những người này quy thuận một lần nữa, hắn cũng không thể có được thêm giá trị thống trị một lần nữa.

“Dựa vào ta là cao thủ, làm nhiều hưởng nhiều là chuyện đương nhiên.”

“Tại sao các ngươi lại kinh ngạc như vậy?”

Nguyệt Khinh đúng thật là không thể phản bác.

Bởi vì nàng biết Khương Thành đúng thật là cao thủ, cao như tận mấy tầng lầu.

Nhưng mười mấy vị chủ tướng khác xung quanh lại không cho là như vậy.

“Ngươi tính gì mà cao thủ chứ?”

“Mặc dù Quốc Sư nói ngươi là Thần thai, nhưng cho dù như vậy cũng cần từng bước từng bước phát triển chứ nhỉ?”

“Ngươi cũng chưa triển lộ ra thực lực khiến bọn ta công nhận!”

“Càng huống hồ, ngay cả các vị nguyên sĩ, Thân Vương và Quốc Sư, bệ hạ xuất chiến đều không có thù lao, ngươi dựa vào đâu mà đòi thù lao?”

Thảnh ca nhún vai: “Bởi vì ta có thể phát huy ra tác dụng lớn hơn bọn họ.”

Lời này hoàn toàn dẫn nổ toàn trường.

“Cuồng vọng quá!”

“Vậy mà nói tác dụng của mình còn lớn hơn Quốc Sư và bệ hạ, sao ngươi không lên trời luôn đi?”

“Tự mình nói khoác cũng phải có giới hạn chứ?”

“Ta chưa từng nhìn thấy người nói khoác không biết ngượng như vậy!”

“Có thể cần mặt mũi chút không?”

Vừa rồi Phạm Lôi giúp đỡ ra mặt, hảo cảm thật không dễ dàng kéo lên cho Khương Thành đã hoàn toàn bị bản thân hắn làm biến mất sạch sẽ.

Hai vị Thân Vương lo lắng không thôi, chỉ có thể dùng ánh mắt u oán nhìn Khương Thành.

Bọn ta có thể cho ngươi đãi ngộ đặc biệt này, nhưng ngươi đừng nói ra chứ!

Nói ra, trong lòng mọi người không cân bằng cỡ nào chứ?

Nhất là ngươi còn nói ra lời cuồng vọng như thế, đây không phải là cố ý kích thích tâm trạng của mọi người à?

Mà cũng ngay vào lúc này, hư không nơi xa đột nhiên có hai tên Tộc nhân Thiên tộc vô cùng lo lắng đuổi đến.

“Không, không hay rồi!”

“Tiên Tộc tiến hành tổng tiến công với chiến khu thứ mười rồi!”

“Có chừng năm mươi ngàn đại quân, thanh thế cực kì to lớn!”

“Cái gì?”

Lần này, đám người toàn trướng lại sôi trào lần nữa.

“Chiến khu thứ mười đã bị tiến công?”

“Toàn bộ chúng ta đều không ở đó, vậy không phải là xong rồi sao?”

“Năm mươi ngàn đại quân? Ta nhớ kẻ địch đối diện không nhiều như thế mà?”

“Nhất định là thừa dịp chúng ta trống không, tập trung lực lượng chuyên môn tiến công chiến khu thứ mười!”

“Toi rồi toi rồi, chuyện này nên làm sao?”

Mấy vị chủ tướng của chiến khu thứ mười sốt ruột đến độ giống như con kiến bò trên chảo nóng.

“Mau mau mau, mau trở về ngăn cản!”

“Một khi kẻ địch đột phá phòng tuyến, sẽ có thể đánh thẳng một mạch đánh vào nội địa của chúng ta, đến lúc đó sinh linh lầm than…”

Nguyệt Khinh cũng không quan tâm nổi những thứ khác nữa, vội vàng xin chỉ thị của hai vị Thân Vương.

“Cũng điều luôn cả mười một chiến khu đến bên kia của bọn ta đi!”

“Chắc chắn là kẻ địch đã tập trung lực lượng, chỉ có chiến khu thứ mười bọn ta sợ là không cản nổi.”

Các chủ tướng của chiến khu thứ mười một và mười ba cũng nhao nhao xin chiến.

“Phái bọn ta cùng đi đi!”

“Trận chiến này, kẻ địch chính là đã nhắm chuẩn thời cơ, chúng ta nhất định phải hợp binh ở một nơi.”

“Chỉ sợ sau khi chúng ta điều đi, kẻ địch sẽ tiến công chiến khu khác…”

“Không lo được nhiều như thế nữa đâu, cứ ngăn chặn lỗ hổng của chiến khu thứ mười trước đã!”

So với sự hăng hái xin chiến của bọn họ, bốn vị chủ tướng của chiến khu thứ mười hai ngược lại bình thản hơn nhiều.

Ánh mắt của tất cả bọn họ đều rơi ở trên người Thành ca.

Vừa rồi khi Thánh ca nói muốn thu thù lao, bọn họ cũng đều không nói một lời nào.

Bởi vì bọn họ biết, người này thật sự khác biệt.

“Khụ!”

Chân Anh Vương và Đoan Tịnh Vương cũng đều không có dáng vẻ lo lắng gì cả.

Hai người đều nhìn Khương Thành bằng ánh mắt mong chờ.

“Ngươi vừa rồi đã nói rồi đấy, xảy ra chuyện gì còn có ngươi.”

“Bây giờ ngươi còn có thể giải quyết được không?”

Thành ca cười tươi như hoa nắm lấy kiếm trong tay.

“Đương nhiên là được rồi.”

“Ở phía sau làm đội cổ vũ thật tốt cho ta là được rồi!”

Nói xong, hắn nhấc kiếm biến mất khỏi chỗ cũ.

Để lại một đống người ở đó mắt to trừng mắt nhỏ.

“Hắn chạy đi đâu rồi?”

“Không phải là lâm trận bỏ trốn rồi chứ?”

Chương 1919: Quyền sử dụng Vô Đạo Kiếm

Mấy tên chủ tướng vừa rồi còn bất mãn với Khương Thành lập tức kêu lên.

“Không phải chứ không phải chứ, đường đường là đại tổng quản, thế mà chạy rồi?”

“Chỉ như vậy cũng xứng làm cấp trên đỉnh đầu của chúng ta?”

“Còn Thiên Cơ tướng quân nữa chứ, kẻ địch vừa đến, chạy còn nhanh hơn bất kì ai.”

“Cho dù hắn không phải là Ma thai, cũng không xứng với cái xưng hô Thần thai này, nhìn xem Thu Vũ Tuyền của Vương triều Tinh U bên kia, người ta như thế nào, hắn lại như thế nào?”

Ngược lại là Nguyệt Khinh không phụ hoạ với bọn họ.

Nàng nhớ lại sức chiến đấu cường hãn ở Tiên Tộc bên kia của Khương Thành khi xưa, làm sao cũng không tin loại thực lực như vậy cần phải chạy trốn.

“Lẽ nào…”

Nàng bỗng nhiên nhìn về phía hai vị Thân Vương.

Chân Anh Vương mỉm cười gật đầu với nàng.

“Đúng vậy, hắn đi diệt địch rồi.”

“Chiến khu thứ mười không cần chúng ta lo lắng nữa.”

Mấy trăm ngàn đại quân vốn dĩ còn nôn nóng muốn đi ngăn cản kẻ địch, đều vẻ mặt sững sờ nhìn hai vị Thân Vương.

Bọn họ nghi ngờ liệu có phải mình đã nghe nhầm rồi không.

Hoặc là hai vị Thân Vương phát sốt nói mê sảng.

Một tên tiên tướng trong đó cau mày, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

“Không cần chúng ta lo lắng?”

“Hai vị Vương Gia, không biết câu nói này là có ý gì?”

Đoan Tịnh Vương lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm giang tay ra.

“Vừa rồi không phải nói rồi sao, Khương Thành đi diệt địch rồi.”

“Nếu như hắn đã đi rồi, vậy đương nhiên không cần chúng ta lo lắng rồi.”

Chân Anh Vương đã bắt đầu bận rộn gào to.

“Được rồi được rồi, chúng ta cũng phải xuất phát thôi.”

“Dù sao cũng phải qua đó cỗ vũ hắn một chút, thuận tiện quét sạch những con cá lọt lưới muốn chạy kia một chút.”

Hắn vẫn không biết bản tính thích làm màu phô trương của Khương Thành, chỉ là cảm thấy tốt xấu gì cũng phải đi qua đó làm ra vẻ chút.

Ngoại trừ trăm mấy mươi ngàn người của chiến khu thứ mười hai mặt lộ vẻ mừng rỡ ra, toàn bộ những người khác đều chết lặng.

Nguyệt Khinh là người kêu lên đầu tiên.

“Cái gì? Một mình hắn đi nghênh chiến?”

Vị công chúa này thậm chí quên luôn dáng vẻ, vung vẩy hai tay, vẻ mặt hoang đường.

“Ta biết thực lực của hắn rất mạnh, có thể so với Thiên giai thập nhất trọng, nhưng đối phương trọn vẹn hơn năm mươi ngàn người đấy!”

“Chỉ dựa vào một mình hắn, đó không phải là tìm chết sao?”

“Thế mà các ngươi còn thấy chuyện này bình thường? Lẽ nào đều điên hết rồi sao?”

Những chủ tướng khác ngược lại không dám nói hai vị Thân Vương bị điên, nhưng phản ứng của bọn họ cũng không tốt hơn là bao.

“Chuyện này vô lí quá!”

“Thế mà mong chờ một mình người đó đi phá địch?”

“Hắn có thể làm gì?”

“Lẽ nào hắn có thể cản được năm mươi ngàn cao thủ Tiên Tộc?”

“Chỉ một người thở ra cũng có thể thổi chết hắn!”

“Không thể trì hoãn nữa, nếu như chúng ta đến trễ rồi, hắn chết chỉ là chuyện nhỏ, hậu phương hoàn toàn rơi vào tay giặc mới là chuyện lớn!”

“Mau mau mau…”

Chân Anh Vương và Đoan Tịnh Vương không hề phản bác lại bọn họ.

Dù sao có một vài chuyện, có nói ra cũng không ai tin.

Khi xưa khi hai người bọn họ chưa tận mắt nhìn thấy, không phải cũng đều cảm thấy đây là một chuyện hài hước sao?

Rất nhanh, chiến khu thứ mười, mười một và mười ba đã vô cùng lo lắng xuất phát.

Mà chiến khu thứ mười hai lại là chậm rề rề quay người, không có một chút dáng vẻ nôn nóng nào.

Đoan Tịnh Vương đang muốn mang theo bọn họ cùng nhau xuất phát, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện.

Chiến khu thứ mười hai các ngươi vẫn là ở lại bên này phòng thủ đi, ta cũng trấn giữ ở bên này, tránh khỏi kẻ địch thừa cơ những chiến khu khác trống rỗng, lại phát khởi đột kích về phía bên này."

Bốn vị chủ tướng của chiến khu thứ mười hai không vui.

"Bọn họ đều có thể đi xem náo nhiệt, sao bọn ta lại không thể chứ?"

"Gì mà náo nhiệt không náo nhiệt!"

Chân Anh Vương chợt trừng mắt: "Các ngươi đến tiền tuyến đánh trận đấy, không phải đến đi dạo đâu!"

Lần này khiến mấy trăm ngàn người của mười hai chiến khu buồn bực muốn chết.

Cảm thấy sau này muốn đi đến hiện trường làm đội cổ vũ còn phải cơ trí một chút?

Ngay khi Chân Anh Vương và ba đại quân đoàn khác xuất phát về phía chiến khu thứ mười, Khương Thành đã đuổi đến hiện trường trước một bước.

Bởi vì nhân số quá nhiều, thực ra Tiên Tộc cũng mới vừa đột phá phòng tuyến của chiến khu thứ mười không lâu.

Dọc đường không gặp phải bất kì chống cự nào, quả thực giống như là qua đường sáng sớm.

"Ha ha ha, quả nhiên tình báo không sai, bên này trống rỗng rồi."

"Cho dù Thiên Tộc lấy lại tinh thần, hậu phương của bọn họ cũng bị chúng ta phá hoại gần hết rồi."

"Chẳng có gì để phá hoại được cả, tiêu diệt nhiều dư nghiệt Thiên Tộc chút là được!"

"Tôc quần này không tu căn nguyên, bất kính thiên địa, căn bản không xứng tồn tại!"

"Ta đã nôn nóng không thể chờ được việc phải tiêu diệt đám dị loại kia rồi…"

Bọn họ sát khí đằng đằng giống như một dòng nước lũ thế không thể ngăn cản, rất nhanh đã xông vào nội địa Thiên Tộc.

Sau đó, dòng nước lũ này chính diện đụng phải Khương Thành.

“Người nào?”

“Khương Thành!”

“Khương chưởng môn?”

Phản ứng của năm người này không khác lắm với ba trăm ngàn người lần trước kia.

Đều là kinh ngạc khi đối diện đột nhiên xuất hiện một người.

Sau đó liền cho rằng mình xung phong một cái đã có thể giống như con bò tót đạp chết Khương Thành, căn bản không coi hắn ra gì.

“Không muốn bị ta giết thì mau chóng né ra xa chút!”

Khương Thành ném xuống mấy câu nói, trực tiếp đánh vào trong đám người.

Cũng lười làm luôn gì mà giao lưu trước khi chiến đấu.

Có hơn bảy mươi người lập tức mang theo hơn chục ngàn quân đội của mình nhanh chóng lùi về phía sau, bọn họ đều là người quen ở kỳ nguyên thứ ba của Khương Thành.

Những người còn lại cười phá lên.

Sau đó chính là bản sao của trận chiến trước.

Khương Thành tiến vào chiến trường đầu tiên là giết mười mấy Đạo Thánh, chốc lát sau đã gặp phải bốn mươi ngàn người còn lại vây công.

Hắn cũng thuận lí thành chương bị đánh giết thành cặn bã.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống như ý nguyện vang lên.

Khương Thành lặng lẽ cầu nguyện, đừng đến giá trị tức giận nữa.

Giá trị tức giận lần trước càng chiến càng đánh càng hăng, đến lúc sau thần cản giết thần, cường thế đến rối tinh rối mù.

Nhưng lúc ban đầu khi giá trị tức giận còn chưa tích luỹ được thì vẫn rất ấm ức.

Còn phải cẩn thận từng li từng tí ẩn tàng cho tốt, tránh né Đạo Thần, tập kích một vài bia đỡ đạn trước.

Nếu như thao tác không thích đáng, hoặc cao thủ đỉnh cấp bên đối phương phản ứng đủ nhanh, sau khi đợt tức giận đầu tiên tích luỹ lên lập tức đánh đến trước mặt tập kích, vậy hắn không chắc sẽ có cơ hội tích luỹ đợt tức giận thứ hai.

“Không thể có chút phương án nằm không cũng thắng, không có bất kì hệ số nguy hiểm gì sao?”

“Mỗi lần chiến đấu, ta đều mạo hiểm lớn như thế, chiến đấu gian khổ, đây mà tính gì mà đãi ngộ hack chứ?”

Ca này rất thành thạo phát ra lời bàn không biết xấu hổ.

Cũng không biết có phải là hệ thống nghe được tiếng lòng của hắn hay không, phương án lần này đúng thật không còn là giá trị tức giận nữa.

“Ting, kí chủ nhận được quyền sử dụng Vô Đạo Kiếm một lần, thời hạn sử dụng mãi đến khi chuôi kiếm rời khỏi tay mới thôi.”

Cái gì?

Khương Thành cũng nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm rồi không.

Vô Đạo Kiếm?

Đó không phải là đang bị Thu Vũ Tuyền nắm giữ đó sao?

Sao mình lại có thể có được?

Hơn nữa, mình căn bản không được Thiên Đạo công nhận, không dùng được Thiên Đạo chí bảo đâu.

Sao có thể sử dụng được Vô Đạo Kiếm.

Nhưng phương án của hệ thống không có lần nào là không thể thực hiện được.

Nó nói mình có thể sử dụng Vô Đạo Kiếm, vậy thì nhất định có thể sử dụng.

“Lẽ nào hệ thống phục chế một thanh Vô Đạo Kiếm? Có hiệu quả giống như Vô Đạo Kiếm bản gốc?”

Ngay khi hắn ở bên này suy nghĩ lung tung, ba đại quân đoàn lấy Nguyệt Khinh cầm đầu cuối cùng cũng đã đuổi đến.

Vừa mới đến đã nhìn thấy bốn mươi ngàn đại quân Tiên Tộc vừa mới bị công kích, có vẻ hơi hỗn loạn.

Chương 1920: Sự ăn ý của cấp cao

Mặc dù bốn mươi ngàn đại quân Tiên Tộc ít hơn mười ngàn so với dự tính ban đầu, nhưng đám người vẫn chợt run trong lòng.

“Chín vị Đạo Thần!”

“Cỏn có ba vị Đạo Thần trung giai và một vị Đạo Thần cao giai!”

Cao thủ đã đạt đến cấp độ này sớm đã nổi danh Thiên giới nhiều năm, hai bên đều quen biết lẫn nhau.

Nhìn thấy đối phương thế trận như vậy, toàn bộ chủ tướng Thiên Tộc đuổi đến đều có hơi tuyệt vọng.

Nhìn ở bên ngoài, Tộc nhân Thiên tộc số lượng nhiều, có khoảng mấy trăm ngàn đại quân, nhiều hơn đối phương không chỉ gấp mười lần.

Nhưng những người đạt đến trên Địa giai cửu trọng có thể sánh với Chí Tôn chỉ có hơn hai mươi ngàn người, chỉ bằng một nửa của đối phương.

Mà Thiên giai cửu trọng có thể sánh với Đạo Thần có mười mấy người, nhìn bên ngoài cũng nhiều hơn Đạo Thần của đối phương.

Nhưng đối phương có ba người trung giai, một người cao giai!

Đạo Thần cao giai tương đương với Thiên giai thập nhất trọng của Thiên Tộc bên này, còn cao hơn cả Chân Anh Vương và Đoan Tịnh Vương, có năng lực một mình thay đổi bố cục chiến trường.

Trận chiến này căn bản không thể đánh được đâu!

“Trời ạ!”

“Diệu Đàn Đạo Thần!”

“Sao hắn lại đột nhiên xuất động?”

Đạo Thần cao giai của Tiên Tộc có địa vị không khác lắm với đại tổng quản chiến khu của bên này, quyền cao chức trọng.

Mà lần này đối phương đột nhiên hiện thân, có thể thấy quyết ý của Tiên Tộc.

Nào phải là thừa lúc vắng mà tiến vào, rõ ràng chính là công kích toàn diện mà!

“Cuối cùng cũng đến rồi.”

Phất trần trong tay vị Diệu Đàn Đạo Thần kia chợt giơ lên, cười lạnh bay đến trước trận.

“Lần trước các ngươi tiêu diệt mấy đại tông môn của bọn ta, tưởng rằng bọn ta sẽ chịu để yên sao?”

“Là do các ngươi đốt cháy lửa chiến cấp độ này trước đấy, không trách bọn ta được!”

“Nếu như các ngươi muốn quyết chiến trước thời hạn, vậy thì quyết chiến là được rồi!”

Mặc dù Tiên Tộc và Thiên Tộc như nước với lửa, nhưng cấp cao hai bên vì để tránh khỏi quy mô chiến tranh mở rộng đến trình độ không thể khống chế, cho nên đều ngầm hiểu lẫn nhau duy trì ăn ý.

Đến cấp bậc Thiên giai thập nhất trọng và Đạo Thần cao giai này đều trấn giữ ở hậu phương, duy trì uy hiếp lẫn nhau.

Sẽ không dễ dàng xuất động.

Đây cũng chính là nguyên nhân Nguyệt Ảnh Hoàng và Quốc Sư vẫn luôn duy trì khắc chế.

Bởi vì Thánh chủ của mấy Thánh địa của đối phương kia cũng vẫn chưa xuất chiến.

Chiến tranh của hai bên hiện tại có độ chấn động cũng không cao.

Mà lần trước Khương Thành một lần giết chết năm tên Đạo Thần, cộng với ba tên trước đó, coi như là một lần tổn thất lớn

nhất hơn chục ngàn năm gần đây của Tiên Tộc rồi.

Bọn họ tạm thời vẫn chưa biết người xuất chiến là Khương Thành, chỉ coi là cấp cao của Vương triều Nguyệt Hoàn bên này làm trái ước định ngầm.

Nhất định là mấy cao thủ Thiên giai thập nhất trọng ra tay nhỉ?

Nếu như các ngươi không làm đúng quy củ, vậy bọn ta cũng không khách khí nữa đâu.

Cho dù không định cuối cùng đại chiến thì cũng phải ăn miếng trả miếng!

“Đừng tưởng rằng đây là kết thúc, mấy vị Thánh chủ của thánh địa Thất Huyền bọn ta cũng sẽ đến đây!”

“Cứ chờ sinh linh lầm than đi!”

“Cái gì?”

Sắc mặt của tiên tướng có mặt đại biến.

“Chuyện này, sao lại như vậy chứ!”

“Bọn ta không tập kích các ngươi mà!”

Lúc nảy, cuối cùng Chân Anh Vương cũng đã đuổi đến.

Nhìn thấy Diệu Đàn có mặt, lại nhìn thấy ba vị Đạo Thần trung giai đối diện kia cũng đều đột nhiên chấn động.

“Ồ, Chân Anh Vương, ngươi cũng đến rồi?”

Diệu Đàn Đạo Thần vẻ mặt sát cơ u ám: “Đây là do bản thân các ngươi tự tạo nghiệp đấy, nếu như các ngươi đã muốn chết nhanh chết, vậy bọn ta tự sẽ thành toàn!”

Chân Anh Vương lập tức đã ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Vội vàng lên tiếng giải thích: “Hiểu lầm, Diệu Đàn, lần này là một hiểu lầm! Bọn ta chưa từng xuất động Thiên giai thập nhất trọng!”

Diệu Đàn Đạo Thần làm sao nghe lọt tai, hiện tại hắn mở miệng chính là quyết chiến.

“Hiện tại ngươi nói gì cũng đã muộn rồi, chuẩn bị quyết chiến đi!”

“Dám phá vỡ ước định, thì phải có giác ngộ tiếp nhận hậu quả!”

Chân Anh Vương trong lòng nôn nóng như tê liệt, hiện tại gọi Nguyệt Ảnh Hoàng qua đây cũng không kịp nữa rồi.

Nước xa không cứu được lửa gần.

Mà mấu chốt nhất là, cho dù Nguyệt Ảnh Hoàng đến hiện trường cũng không thể tránh khỏi quyết đấu toàn diện lúc sau.

Hắn chỉ có thể lo lắng nhìn xung quanh, hiện tại người duy nhất có thể trông mong chỉ có thể là người kia thôi.

“Khương Thành đâu?”

“Các ngươi có nhìn thấy Khương Thành không? Sao hắn không ở đây?”

Nguyệt Khinh cũng đang tìm Khương Thành.

Mặc dù không cho rằng một mình Thành ca có thể ngăn cản được thế hình như vậy của đối phương, nhưng suy nghĩ đến lực chiến đấu biểu hiện ra ở trên con đường đó lần trước, có lẽ hắn có thể ngăn cản được Thiên giai thập nhất trọng nhỉ?

“Ta cũng không nhìn thấy.”

“Vừa đến đây đã không nhìn thấy bóng dáng của hắn rồi.”

Mười mấy vị tiên tướng khác ở một bên cũng đều vẻ mặt cạn lời, đến thời khắc quan trọng này, các ngươi vẫn còn trông mong vào người vừa rồi kia?

Cho dù hắn xuất hiện rồi thì lại làm sao chứ?

“Khương Thành?”

Diệu Đàn Đạo Thần cũng là người xuyên qua từ kỷ nguyên thứ ba, trong chiến đấu ngắn ngủi vừa rồi kia, hắn ngược lại đã nhận ra Khương Thành.

Chỉ là lúc trước không thân với Khương Thành, cũng không coi hắn ra gì.

“Ha, một mình hắn ngu xuẩn xông đến tìm chết, sao bọn ta có thể ngại mà không vui lòng nhận cho chứ.”

“Ha ha ha ha…”

Đại quân Tiên Tộc đối diện vừa chậm rãi tiến về phía Thiên Tộc, vừa cười phá lên.

“Tiểu tử kia chủ động tìm chết, sao bọn ta có thể không thành toàn.”

“Ta nói tên điên ở đâu đến chứ, hoá ra là các ngươi phái đến?”

“Thật là nực cười!”

Huyết sắc trên mặt Chân Anh Vương và bốn vị tiên tướng của mười hai chiến khu bỗng nhiên rút hết.

“Cái gì?”

“Khương Thành chết rồi?”

“Chuyện này sao có thể chứ?”

Đó là hi vọng lớn nhất của bọn họ đấy.

Hơn nữa, một người mạnh mẽ như vậy, thân thể khí vận ngút trời, sao có thể dễ dàng chết đi?

Cũng ngay vào lúc này, giọng nói của Khương Thành đột nhiên vang lên ở phía trước hắn.

“Ta đương nhiên sẽ không chết.”

Nhìn thấy bóng lưng quen thuộc đó, Chân Anh Vương suýt nữa nước mắt lưng tròng.

Hoá ra ngươi vẫn còn sống à?

Doạ chết ta rồi đấy!

Mà trăm mấy mươi ngàn Tộc nhân Thiên tộc của mười hai chiến khu đi theo đến đây lại thoả thích hoan hô lên.

“Ha ha, thật tốt quá!”

“Hắn vẫn còn sống!”

“Lần này ổn rồi ổn rồi, không cần lo lắng nữa.”

“Ta đã nói rồi mà, Khương tổng quản sao có thể bị giết chứ?”

Bọn họ hoan hô, đám người Nguyệt Khinh không thể nào hiểu được.

Cho dù Khương Thành sống lại thì sao chứ?

Sau khi bốn mươi ngàn cao thủ Tiên Tộc đối diện nhìn thấy bóng dáng của Khương Thành, cũng đột nhiên kinh ngạc.

“Dưới loại chiến trận vừa rồi kia, ngươi thế mà vẫn có thể sống sót?”

“Là do nắm giữ bí thuật hồi sinh sao?”

“Có lẽ hắn có bảo vật bảo vệ mạng đặc biệt!”

Diệu Đàn gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Khương Thành, dường như rất muốn tra xét một chút, Khương Thành sống lại có phải là trạng thái suy yếu không.

Dù sao bí thuật hồi sinh thường đều phải trả ra đại giá.

Nhưng nhìn một lúc lâu, phát hiện trạng thái của hắn không khác với lúc trước là bao.

Điều khác biệt duy nhất, chính là tay trái của Khương Thành có thêm một thanh kiếm.

Kiếm đó dài ba thước, không nhiều hơn một phân nào.

Tuy không có hàn quang lạnh thấu xương, nhưng lại sáng chói mắt, giống như tinh anh trong các kiếm, khiến người ta không tự giác phải di chuyển ánh mắt đến phía trên.

Khương Thành không hề lập tức vung kiếm khai chiến.

Hắn nhớ rằng, lần này phương án của hệ thống là quyền sử dụng Vô Đạo Kiếm một lần, mà thời hạn sử dụng lại là đến khi chuôi kiếm thoát ra khỏi tay mới dừng.

“Hệ thống à hệ thống, ngươi rốt cuộc cẩn thận mấy cũng sơ sót, phương án lần này có sơ hở đấy!”

Ca này quyết định lợi dụng sơ hở trước.

Chỉ cần Vô Đạo Kiếm không rời khỏi tay trái của mình, vậy không phải là sẽ có thể luôn dùng mãi được sao?

Cái gọi là thời hạn sử dụng chỉ tồn tại trên danh nghĩa biến thành thuộc về sự sở hữu của mình, không phải là quá tuyệt vời sao?

“Ha ha, ca quả thật là một thiên tài!”

Hắn đầu tiên là thu Kỵ Khuyết Kiếm ở tay phải lại, dù sao cũng không thể nào làm song kiếm lưu nhỉ?

Sau đó, biến ra một sợi vòng tay đen nhánh, buộc chắc chắn Vô Đạo Kiếm vào trên tay trái của mình, kéo cũng không kéo xuống được.

Chương 1921: Chuyện xưa của Hoàng tộc

Hành động buộc kiếm này của Thành ca khiến mọi người hai bên nhìn đều không hiểu có ý gì.

Tuy nói có một vài kiếm thuật vẫn phải dùng tay cầm lấy chuôi, nhưng cho dù tu sĩ Hạ giới phần lớn cũng đều cách không điều khiển kiếm chiến đấu rồi.

Buộc kiếm như vậy có ý nghĩa gì sao?

“Khiến bọn ta nhận lấy cái chết?”

Diệu Đàn Đạo Thần đối diện và cao thủ Tiên Tộc xung quanh đưa mắt nhìn nhau, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Ha ha ha!”

“Tên hề này, xem ra ngươi vẫn chưa làm rõ sự chênh lệch thực lực…”

Loại lời thế này Khương Thành trực tiếp lọc đi rồi.

Hắn đang định cho đối phương một kiếm, bỗng nhiên nhìn thấy xung quanh một tên Đạo Thần trung giai bên cạnh Diệu Đàn sáng lên một vòng sáng màu tím.

“Người nào!”

Trong tiếng kêu kinh ngạc, vị trí tên Đạo Thần trung giai đang đứng kia ầm vang nổ mạnh.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc kém theo là ánh sáng chói mắt, xông thẳng vào hồn hải của mỗi một người.

Khiến cho tiên lực trong cơ thể của rất nhiều Tiên Tộc cuộn trào đảo lộn, giống như vô số cây kim đâm vào.

“To gan!”

Tiếng rống giận dữ của Diệu Đàn cuối cùng cũng truyền ra.

Sắc trời bỗng nhiên tối lại.

Đạo hải mênh mông kia của Đạo Thần cao giai trong nháy mắt xông ra khỏi sự bao vây của ánh sáng tím, hai bóng dáng một trái một phải, giống như chim én bay lượn trên mặt biển lấp loé cực nhanh.

Khi sắc trời khôi phục lại trong sáng, tên Đạo Thần trung giai lúc trước kia đã ngã ở trong vũng máu rồi.

Hắn cả người áo giáo thủng trăm ngàn lỗ, toàn thân máu chảy ồ ạt, mặt như tờ giấy vàng kim.

Mặc dù vẫn chưa chết, nhưng đối với một vị Đạo Thần trung giai mà nói, Tiên thể có thể bị thương đến trình độ này đã là trọng thương cực kì hiếm có.

Mấy vị Đạo Thần bên cạnh hắn ngược lại không bị thương, có điều ai cũng vẫn là phủ đầy bụi bẩn.

Diệu Đàn Đạo Thần tay cầm trường kiếm, gắt gao nhìn chằm chằm hai người vừa mới xuất hiện ở trong hiện trường, ánh mắt giống như muốn giết người, mang theo thù hận khắc cốt ghi tâm.

Hiển nhiên, hắn sớm đã quen biết hai người kia từ lâu.

“Trục Thiểm!”

“Độc Cơ!”

Nghe thấy hai cái tên này, rất nhiều Tiên Tộc đối diện kinh ngạc hô lên, ngay sau đó là tiếng gào thét và tiếng mắng chửi ùn ùn kéo đến.

“Là bọn họ!”

“Đáng chết, hoá ra là cặp đôi không lộ ra ngoài ánh sáng này!”

“Giết chết bọn họ!”

“Lần này nhất định không thể để đôi cẩu nam nữ này chạy thoát nữa!”

Ngược lại với bọn họ, Thiên Tộc bên này lại là tiếng hoan hô như sấm.

“Là hai vị Thần Tử!”

“Nguyệt Sâm tiền bối và Vân Lộ tiền bối, thật tốt quá!”

“Bọn họ đến rồi, lần này chúng ta được cứu rồi!”

Một đám chủ tướng gấp không thể chờ được ngửa lên nhìn, trong đó cũng bao gồm cả Nguyệt Khinh.

“Hoàng thúc, ngươi đến rồi à!”

“Hai vị tiền bối, các ngươi đến thật đúng là đưa than ngày lạnh mà, lần này không sợ nữa!”

Nguyệt Sâm gật đầu với Nguyệt Khinh, vẻ mặt lại cực kì thản nhiên.

Sau đó nhìn về phía Chân Anh Vương.

Vẻ mặt Chân Anh Vương phức tạp.

“Dạ Lạc Vương…”

“Hừ.”

Vân Lộ hừ lạnh một tiếng, chế giễu nói: “Hiện tại hắn đã không còn là Dạ Lạc Vương của các ngươi nữa rồi, chuyện năm xưa vẫn chưa xong đâu!”

“Ài…”

Chân Anh Vương chỉ có thể thở dài một hơi.

Nguyệt Sâm là thân đệ của Nguyệt Ảnh Hoàng, so với loại Vương Gia khác họ mà vì có thực lực nên được phong lên như hắn đây, thân phận phải tôn kính hơn.

Trước kia thiên phú linh ý của hắn không hề xuất chúng, còn không bằng Nguyệt Khinh.

Nhưng sau đó vô tình có được Bộ Vị Thần, thực lực của hắn tăng mạnh.

Mà sau khi kết giao với Vân Lộ, hắn càng có dã tâm tăng vọt, vậy mà lại dòm ngó đến vị trí của Nguyệt Ảnh Hoàng.

Lại thêm cả nguyên sĩ nhất hệ Thiên Nhiên và Thiên Thần đối địch, sau đó làm loạn đến mức mưu phản Vương triều Nguyệt Hoàn.

Từ đó về sau, hành tung của hắn và Vân Lộ luôn lay động không cố định.

Mãi cho đến gần đây Tiên Tộc xâm lấn ồ ạt, hắn mới lại sục sôi lên lần nữa.

Hai người một chân trái một tay trái, lần lượt mở rộng ra tốc độ Thần và tạo ra năng lực đặc biệt giảm Buff.

Xuất quỷ nhập thần, khó mà đề phòng.

Hai người từng kết bạn ám sát mấy vị Đạo Thần Tiên Tộc, đúng thật là mang lại không ít phiền phức cho đối phương.

Trên thực tế, gần đây Dịch Sơn và Chỉ Dư, Mặc Đỉnh cũng đều dần dần công khai thân phận.

Trước kia những Thần Chi Tử có được bộ vị Thần kia, bọn họ không lộ ra ánh sáng, bằng không sẽ bị tập đoàn nguyên sĩ nhắm vào tiêu diệt.

Sau khi Tiên Tộc tiến hành xâm lược ồ ạt, tập đoàn nguyên sĩ lo cho mình còn chưa xong.

Hơn nữa Thần Chi Tử có thể giúp đỡ đối phó Thiên Tộc.

Nếu như các nguyên sĩ ra tay với Thần Tử, chỉ có rước lấy sự phản cảm và bất mãn mãnh liệt của những tộc nhân Thiên Tộc khác.

Những năm nay, bốn người Mặc Đỉnh và Dịch Sơn, Nguyệt Sâm, Vân Lộ chưa từng theo quân xuất chiến, vẫn phân li ở bên ngoài hệ thống chiến thuật của Thiên Tộc như cũ.

Có điều bởi vì một vài chiến tích xuất sắc của bọn họ, ở Thiên Tộc bên này ai ai cũng đều đã biết, được rất nhiều người ca tụng.

Coi như là mấy ngôi sao lấp lánh quật khởi cùng thời với Thu Vũ Tuyền.

Còn Chỉ Dư được Vương triều Nhật Diệu mời chào, dung nhập vào trong đại quân Thiên Tộc.

Tay phải Thần của nàng ngược lại với tay trái của Vân Lộ, có hiệu quả tăng thêm Buff rõ rệt, trợ giúp rất lớn cho quân đoàn tiền tuyến.

Hết thảy chuyện này Khương Thành không hề biết.

Hắn chỉ biết, mình đang sắp làm màu, giây phút quan trọng vận sức chờ phát động, hai người này đột nhiên xuất hiện cắt ngang tiết tấu của mình.

Thế là tâm trạng lập tức trở nên khó chịu.

Mà hết lần này đến lần khác cứ hải là Nguyệt Sâm và Vân Lộ, nhìn hắn càng thêm khó chịu.

Lần trước khi hợp thể, Khương Thành cho hai người bọn họ mỗi người một cái bạt tai, hai người đến nay vẫn còn ghi hận.

"Lần này bọn ta đúng thật là nghe tin mà đến."

Đón lấy ánh mắt vừa sùng bái vừa mong chờ của trăm mấy chục ngàn đại quân trước mặt, Nguyệt Sâm dương dương tự đắc, bề ngoài lại vẫn là vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo.

"Nhưng các ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm."

"Có bằng lòng ra tay giải cứu các ngươi hay không, phải xem tâm trạng của bọn ta."

Chân Anh Vương vẻ mặt không nói nên lời.

Làm sao, ngươi cũng muốn học Khương Thành, ra tay còn đòi thù lao?

Hai người các ngươi cũng có thể một mình đánh chết mấy Đạo Thần sao?

Có điều nghĩ đến hiện tại Nguyệt Sâm và Vân Lộ căn bản không tính là người của Vương triều Nguyệt Hoàn, chỉ là "người ngoài" giúp đỡ, đến lúc đó đưa chút thù lao cũng không phải là không thể chấp nhận.

"Các ngươi muốn cái gì?"

Vân Lộ cười khanh khách một tiếng: "Ngươi nói xem, chắc hẳn ngươi cũng biết, bọn ta muốn cái gì nhất nhỉ?"

"Đầu tiên, các ngươi nhất định phải xin lỗi bọn ta vì chuyện năm xưa!"

Khuôn mặt của Chân Anh Vương lập tức xụ xuống.

Con mẹ nó, năm xưa sau khi hai người các ngươi có được bộ vị Thần, trực tiếp đã muốn soán ngôi cướp vị, còn muốn bọn ta xin lỗi?

Có phải là còn khiến các ngươi uất ức không?

Nguyệt Ảnh Hoàng sau đó không liên thủ với Quốc Sư nguyên sĩ đuổi giết các ngươi đã coi như là mở ra một đường rồi được không hả?

Mà Vân Lộ và Nguyệt Sâm không hề thoả mãn với một điều kiện này.

“Ngoài ra!”

Hai người bỗng nhiên chỉ về phía Khương Thành.

“Người này có oán hận với bọn ta!”

Trong mắt Nguyệt Sâm tràn đầy hận ý vặn vẹo.

“Trừ phi hắn lập tức quỳ xuống dập đầu với bọn ta, tự tát bản thân, cầu xin bọn ta giúp đỡ.”

“Bằng không, bọn ta tuyệt đối sẽ không ra tay!”

Thành ca suýt nữa bị hai người này chọc cười.

Hắn nghi ngờ có phải hai người này đầu óc có vấn đề không.

Các ngươi giúp đỡ Thiên Tộc hay không, liên quan quái gì đến ta?

Nói giống như ca rất quan tâm vậy á, thật là khó hiểu.

Mà Chân Anh Vương lại là lần nữa thở dài một tiếng.

Hắn nghe ra ý vị âm hiểm trong lời nói của Nguyệt Sâm và Vân Lộ, yêu cầu phía sau này quả thực là mưu đồ quá.

Khương Thành có thể không quỳ, nhưng sau chuyện này rất có thể sẽ bị ràng buộc đạo đức.

Nói hắn vì chút mặt mũi kia của mình, không quan tâm đến tính mạng của tất cả mọi người.

Danh vọng sẽ giảm mạnh.

Hai người này chẳng khác nào dùng tính mạng của tất cả Thiên Nhân Tộc có mặt làm “con tin”, bắt ép Khương Thành tuân theo chi phối.

Chương 1922: Có ai cần các ngươi ra tay à?

Mà nếu như Khương Thành thật sự tuân theo chi phối rồi, vậy thì từ đó sẽ mất hết mặt mũi, vĩnh viễn sẽ thấp hơn hai người này một bậc.

Trong ngoài không còn là người mình nữa.

Đây căn bản không thể chọn.

Nguyệt Khinh cũng nhìn ra điểm này.

Nàng vội vàng chạy ra nói giúp.

“Hoàng thúc, lúc trước ngươi và Khương Thành có quen biết sao? Các ngươi có hiểu lầm gì, có thể nói ra, mọi người từ từ giải quyết…”

Nguyệt Sâm lạnh giọng ngắt lời nàng: “Đủ rồi, đừng gọi ta là Hoàng thúc.”

“Nút thắt của ta và hắn, ngươi còn không xứng nhúng tay.”

Nguyệt Khinh há mồm, chỉ có thể ngại ngùng lui đến một bên.

“Hừ, dù sao điều kiện của bọn ta bày ở đây…”

Vân Lộ nhấc lên chiếc cằm trơn bóng, đó gọi là giải hận.

Vương triều Nguyệt Hoàng và Khương Thành từng đắc tội nàng.

Hiện tại hai bên đều nương tựa vào mình, cuối cùng cũng đã đến lúc trút giận!

“Nếu như các ngươi không đồng ý, bọn ta quay đầu đi luôn.”

Toàn bộ tộc nhân Thiên Tộc có mặt đều hoảng hốt.

“Đừng mà!”

“Hai vị Thần Tử, dù sao các ngươi cũng là tộc nhân Thiên Tộc.”

“Đừng thấy chết không cứu mà…”

Mà đám người Diệu Đàn Đạo Thần đối diện lại là thong dong xem trận trò hề này.

Có một vài tộc nhân Tiên Tộc, thậm chí đều bắt đầu đánh trống reo hò ồn ào lên.

“Rốt cuộc khi nào thì các ngươi kết thúc đây?”

“Cái người kia, ngươi mau chóng dập đầu một cái cho người ta đi.”

“Đừng lề mề nữa…”

“Đúng thế, ngươi dập đầu một cái, tát hai cái, không phải là không còn chuyện gì rồi sao?”

“Ha ha, bọn ta còn ước gì nhanh chóng khai chiến với hai tạp chủng này đấy.”

“Còn lề mề nữa, bọn ta phải trực tiếp tiến công đấy nhé.”

Đối với Nguyệt Sâm và Vân Lộ, Tiên Tộc bên này hận tận xương tuỷ.

Mặc dù Đạo Thần mà hai người này giết chết cộng lại cũng chỉ bốn người, nhưng mỗi lần đều dùng cách giết chết trong âm thầm, làm đến lòng người lo sợ.

Cho nên, Diệu Đàn căn bản không định tha cho hai người này.

“Nguyệt Sâm, Vân Lộ, hai người các ngươi có thể nhanh lên chút không?”

“Làm màu làm mè như vậy làm cái gì chứ?”

“Lẽ nào cho rằng có hai người các ngươi thì có thể thắng ư? Cho rằng mình là cái thứ gì chứ?”

Nguyệt Sâm và Vân Lộ đều là Thiên giai thập trọng, mặc dù có sự gia trì của lực thiên, thực lực có thể so với Thiên giai thập nhất trọng, nhưng bốn mươi ngàn đại quân một lần hành động đè ép vẫn có phần thắng.

“Mười giây sau, bọn ta sẽ ra tay.”

Hắn chỉ lo lắng Nguyệt Sâm mang theo Vân Lộ chạy trốn mà thôi.

Có chân trái Thần, nếu như Nguyệt Sâm muốn chạy, hắn đúng thật là không đuổi kịp.

“Chân Anh Vương! Khương Thành!”

Nguyệt Sâm cũng có hơi nôn nóng.

Diệu Đàn tạo áp lực cho hắn, hắn liền tạo áp lực cho Thành ca và Chân Anh Vương.

“Các ngươi còn không đưa ra quyết định, vậy tất cả mọi người đều sẽ chết trong một suy nghĩ của các ngươi!”

“Được rồi được rồi.”

Xem lâu như thế, Thành ca quả thật không thể nhịn được nữa.

Hai người này đến làm gì thế?

Đánh ngắt tiết tấu làm màu của mình, kết quả lại lề mề chậm chạp không ra tay.

Cướp đi ánh sáng sân khấu lại không làm màu, đây không phải là cướp đi nhà xí lại không đi vệ sinh à?

“Ngay từ đầu đã không có chuyện của hai người các ngươi rồi, thật sự không biết các ngươi xuất hiện làm cái gì nữa?”

Hắn nắm chặt Vô Đạo Kiếm trong tay, ánh mắt tràn đầy chế giễu lướt qua khuôn mặt của Nguyệt Sâm và Vân Lộ.

“Lẽ nào là đến biểu diễn xiếc khỉ à?”

“Ngươi nói cái gì?”

Nguyệt Sâm và Vân Lộ nhất thời nổi giận.

“Cũng đã đến nước này rồi, ngươi còn dám bất kính với bọn ta!”

“Quả thực là không biết sống chết…”

“Thôi dẹp đi!”

Thành ca không kiên nhẫn ngắt lời hai người.

“Những kẻ địch này một mình ta đã có thể giải quyết rồi, hai người các ngươi tự mình đa tình làm cái gì?”

“Có ai cần các ngươi ra tay sao?”

Lời này vừa ra, khuôn mặt của Nguyệt Sâm và Vân Lộ không nhịn được nữa.

“Tốt!”

“Rất tốt!”

“Đây là ngươi nói đấy!”

Hai người giang hai tay ra, mặt hướng về phía bảy trăm ngàn đại quân Thiên Tộc, lớn tiếng hét lên.

“Các ngươi đều nghe thấy rồi đấy, là hắn nói không cần bọn ta nhiều chuyện, không phải là bọn ta không giúp đỡ đâu đấy.”

“Tiếp theo đây nếu như các ngươi bị giết, đừng có oán tránh bọn ta đấy!”

Khương Thành lười để ý đến hai tiện nhân này, trực tiếp vung kiếm về phía đối diện.

Rót vào tiên lực toàn thân, Vô Đạo Kiếm toả hào quang rực rỡ, nhưng sau khi vung ra lại chẳng có hiệu quả gì.

Sao lại như vậy chứ?

Thành ca có hơi không hiểu, hệ thống xuất phẩm không nên không có hiệu quả.

Lẽ nào là bởi vì mình đã lợi dụng sơ hở gian lận, cho nên vô hiệu rồi?

Không không không, hệ thống có lẽ sẽ không lật lọng.

Có lẽ là tư thế mình sử dụng Vô Đạo Kiếm không đúng nhỉ?

Lẽ nào Vô Đạo Kiếm không cần tiên lực?

Hắn cẩn thận nhớ lại cảnh tượng Thu Vũ Tuyền vung ra một kiếm kia khi xưa, hình như đúng thật là chưa từng dùng tiên lực.

Diệu Đàn Đạo Thần đối diện bị một kiếm đột ngột này doạ giật nảy mình, cho rằng hắn muốn thả đại chiêu gì.

Đợi sau khi phát hiện chỉ là một đạo kiếm mang rất bình thường, hơi có một loại cảm giác tức giận bị chơi xỏ.

“Ngươi đang tìm chết à?”

Hắn lại nhấc vũ khí lên lần nữa, các cao thủ Tiên Tộc phía sau cũng nhao nhao thúc động căn nguyên và pháp cảnh, đại chiến vận sức chờ phát động.

Mà Nguyệt Sâm và Vân Lộ lại gấp không thể chờ được bắt đầu chế giễu.

“Ha ha ha, Khương Thành, ngươi đang làm cái gì đấy?”

“Không phải nói ngươi có thể giải quyết sao? Ngươi giải quyết bằng cái này á?”

“Chỉ chút thực lực này, ngươi nói dối không biết ngượng cái gì chứ…”

Lời nói còn chưa dứt, Khương Thành đã lại vung kiếm ra lần nữa.

Trong hư không, chỉ thấy một sợi dây gần như trong suốt vươn dài ra.

Rõ ràng tất cả mọi người đối diện đều có thể nhìn thấy, tốc độ thoạt nhìn cũng không nhanh, nhưng lại cứ không thể tránh được.

Khương Thành cảm thấy đầu óc của mình mê man trong khoảnh khắc như thế.

Ý thức không bị tiêu hao, lại dường như chấn động một chút như thế.

Mà hiện trường vốn dĩ còn kêu đánh kêu giết phía đối diện đã biến thành núi thây biển máu!

Diệu Đàn Đạo Thần đứng mũi chịu sào, cúi đầu ngơ ngác liếc nhìn nửa thân dưới đang từ lồng ngực bắt đầu rụng rời, nhìn nội tạng máu tươi điên cuồng tuôn ra, ánh mắt có hơi mê mang.

Dường như là không hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Đây là một suy nghĩ cuối cùng hắn lưu lại trên thế gian này.

Mặc dù Tiên thể của Tiên Tộc rất quan trọng, nhưng thân là Đạo Thần cao giai, thân thể bị cắt ra, thật ra không hề đủ để chí mạng.

Chỉ cần thần hồn vẫn còn, cho dù chỉ còn thừa lại một sợi tóc cũng có thể sống lại.

Tuy nhiên Diệu Đàn Đạo Thần lại chết hoàn toàn.

Một kiếm của Vô Đạo Kiếm không chỉ cắt đứt Tiên thể của hắn, mà còn cắt đứt luôn cả sinh cơ của hắn, không còn chút xíu chỗ xoay xở nào.

Ba vị Đạo Thần trung giai và năm vị Đạo Thần sơ giai khác bên cạnh hắn, thậm chí còn không kịp nổi lên suy nghĩ nào, đã chết càng sớm hơn.

Mà bốn mươi ngàn đại quân Tiên Tộc phía sau bọn họ, sau một kiếm này, chỉ còn lại không đến ba nghìn.

Toàn bộ những người khác đều chết sạch sẽ.

Ba nghìn người này có người bay cao, có người bay thấp, có người đứng ở mặt bên Khương Thành.

Cho nên không hề bị ảnh hưởng đến.

Mà trong bọn họ, chỉ có một tên Đạo Thần vẫn may mắn còn sống.

Toàn trường tất cả mọi người lặng ngắt như tờ.

Sau khi nghe thấy tiếng xì xì của thân thể cắt lìa, huyết dịch và nội tạng bắn tung toé, nhìn trời đất màu máu cực kì tàn khốc kia, tất cả mọi người đều sắp mất đi năng lực suy nghĩ.

Đó là cái gì?

Đã xảy ra chuyện gì?

Đối diện sao lại đột nhiên chết đi hơn nửa?

Đạo Thần cao giai sao lại không phát ra tiếng nào đã chết rồi?

Khương Thành không có hứng thú giải đáp nghi hoặc của bọn họ, hướng về phía mặt bên, hắn lại lần nữa vung ra một kiếm.

Thế là, một tên Đạo Thần cuối cùng cũng bị phân ra làm hai, bước theo gót của Diệu Đàn.

Chương 1923: Cứ chuồn đi như vậy?

Sau khi vung ra kiếm thứ hai, Khương Thành lại lần nữa cảm thấy sự mê man ở ý thức.

Mặc dù cũng vẫn là chuyện trong nháy mắt như thế, nhưng lại vô cớ khiến hắn không thoải mái.

Phảng phất như ý thức của mình bỗng nhiên biến mất đi.

Đây vẫn là kết quả hắn tu luyện linh ý, ý thức mạnh mẽ đến Thiên giai cửu trọng.

Nếu như chưa từng tu luyện ý thức thì sao?

Hắn đột nhiên cảm nhận được mỗi lần vung kiếm của Thu Vũ Tuyền.

Hoá ra, cái giá mỗi lần sử dụng Vô Đạo Kiếm lại lớn như vậy sao?

Khó trách nàng không muốn dễ dàng sử dụng.

Sau khi vung ra kiếm thứ hai, ba nghìn người đã chỉ còn lại hai trăm.

Mà hai trăm người còn lại này, cuối cùng như ở trong mộng mới tỉnh.

“A!”

“Không…”

Tiếng gào thét thê lương của bọn họ mang theo sự tuyệt vọng và điên cuồng vô tận, cũng đã đánh vỡ bầu không khí trầm muộn.

Nếu như Khương Thành dùng cách thức giá trị tức giận lần trước kia, trải qua “khổ chiến” giết chết nhiều người như vậy, vậy bọn họ vẫn không đến nỗi sụp đổ như vậy.

Nhưng loại cỗ máy đại sát không chút đạo lí, cũng không cơ bất kì logic nào như Vô Đạo Kiếm, hoàn toàn đã đánh sập tâm phòng của bọn họ.

Không biết cản làm sao.

Cũng không biết đó là cái gì.

Chỉ có sự vô lực và mù mịt sâu sắc.

Vẫn chưa đợi bọn họ điên cuồng tứ tán, Khương Thành đã vung ra kiếm thứ ba.

Sau đó, chiến trường phía trước đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh lại.

Hơn bốn mươi ngàn cao thủ Tiên Tộc, toàn quân bị diệt, không một ai sống sót!

Mà phía sau Khương Thành, bất luận là Chân Anh Vương, Nguyệt Khinh, hay là bảy trăm ngàn đại quân, toàn bộ đều đờ người ra.

Quân địch bị diệt sạch, bọn họ lại không biết hoan hô chúc mừng.

Bởi vì toàn bộ đều bị ba kiếm này chấn động đến choáng váng.

“Ta đã nói, nơi này căn bản không có chuyện của các ngươi.”

Vô Đạo Kiếm buộc ở tay trái chậm rãi rủ xuống, Khương Thành đạp trên hư không, đến trước mặt Nguyệt Sâm và Vân Lộ.

“Đã nói rồi các ngươi đang tự mình đa tình, sao lại không tin cơ chứ?”

Hắn khẽ nghiền ngẫm nhếch khoé miệng lên, vạch ra ý vị vô cùng mỉa mai.

“Thật sự tưởng rằng mình quan trọng như thế? Thiếu các ngươi thì không được?”

Những lời này cũng đều rơi vào trong tai của trăm mấy chục ngàn người phía sau.

Đám người lại lần nữa hồi tưởng lại hết thảy đã xảy ra trước đó, đều không nhịn được bắt đầu ngại ngùng thay cho hai người kia.

Nghĩ đến sau khi Nguyệt Sâm và Vân Lộ đuổi đến hiện trường, chính là một tư thái của chúa cứu thế, coi giúp đỡ thành bố thí.

Cống hiến duy nhất hai người bọn họ làm chính là khi xuất hiện tập kích một tên Đạo Thần trung giai, làm trọng thương đối phương.

Khi đó đã chấn động toàn trường.

Nhưng hiện tại so với chiến tích của Khương Thành, đúng là giống như một trò cười.

Lúc trước hai người này các loại lợi dụng điểm yếu bắt ép người, các loại ràng buộc đạo đức đưa ra điều kiện, sớm đã khiến rất nhiều người cực kỉ bất mãn.

Gì mà mạng sống của tất cả mọi người đều ở trong một suy nghĩ của ngươi, cái thứ gì vậy?

Lúc này mặc dù đám người vẫn là không nói ra cái gì ở trước mặt, nhưng tất cả ánh mắt nhìn Nguyệt Sâm và Vân Lộ đều đã thay đổi.

Sự sùng bái và tôn kính lúc trước, sớm đã không còn sót lại chút gì.

Thay vào đó là phản cảm và xa cách.

"Ngươi đừng có mà hiếp người quá đáng!"

Sắc mặt Nguyệt Sâm tái nhợt, khuôn mặt của Vân Lộ lúc đỏ lúc trắng, hai người hiện tại hận không thể huỷ diệt toàn trường.

"Cho dù ngươi có mạnh đi chăng cũng chỉ là người của ngoại lai dị giới, ngươi cho rằng bọn ta sẽ sợ ngươi sao…"

Bốp! Bốp!

Hai tiếng bạt tai thanh thuý vang khắp toàn trường, cũng ngắt lời miệng hùm gan sứa của hai người.

Khương Thành chậm rãi thu lại tay phải.

Nguyệt Sâm và Vân Lộ vốn dĩ đứng ở nơi đó, thân thể yếu đuối đã bị hai bạt tai này đánh thành bã.

Lần này, hai người không hình thành lại thân thể giống như khi bị tát ở Lục Thánh Điện lần trước.

Mà là biến mất ở giữa thiên địa, cứ như vậy thuận thế trốn khỏi hiện trường.

Cứ như vậy cụp đuôi chán nản bỏ đi rồi?

Đám người phía sau cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ cũng không ngờ rằng, đường đường là Thần Tử lại sẽ sợ đến mức này.

Vừa rồi không phải là còn muốn buông lời hung ác sao?

Sau khi bị tát hai cái thì ngay cả rắm cũng không dám thả một cái rồi?

"Này là chạy rồi à?"

Thành ca cũng có hơi trở tay không kịp.

Tốt xấu gì cũng cho mình một cơ hội giết chết các ngươi chứ.

Có điều hắn rất nhanh đã chẳng quan tâm nữa, dù sao giết hai người đó cũng không có chiến lợi phẩm.

Hơn nữa có hai kẻ thù cũng rất tốt, hi vọng tương lai bọn họ có thể mang đến cho mình chút bất ngờ.

Sau đó, hắn lại bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Bởi vì uy lực của Vô Đạo Kiếm quá lớn, lần này hắn gần như không tìm được một kiện hộ giáp hoàn hảo nào, may mà phần lớn nhẫn trữ vật và vũ khí bí bảo đều vẫn còn.

Đám người lặng lẽ nhìn hắn bận rộn, cũng không ai dám lên tiếng.

Mắt thấy sau ba kiếm kinh thiên động địa vừa rồi kia, Khương Thành ở trong mắt bọn họ giờ chính là một hoá thân huỷ diệt khoác da người.

Loại cách thức thu hoạch hoàn toàn không nói đạo lí kia quả thực là đã doạ bọn họ đến choáng váng.

Cho dù hắn là người bên mình, bọn họ cũng vẫn có sự sợ hại sâu sắc.

Mãi cho đến khi hắn bận rộn xong, Chân Anh Vương cuối cùng mới không nhịn được phá vỡ yên tĩnh.

"Khương Thành?"

"Cái này… Cái kia…"

Lão giả này ngoại trừ chấn động ra, vẫn còn có thấp thỏm lo lắng sâu sắc.

Hắn đã chịu không ít kinh sợ, lúc này cũng đã không dám giao lưu với Khương Thành bình thường như trước kia nữa.

Cái này mạnh quá mức nhỉ?

Trận chiến lần trước đã khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nào biết được lần này càng không thể tin được.

Đây quả thực là còn đáng sợ hơn, còn khoa trương Ma thai trong lời tiên đoán đấy.

Thành ca tràn đầy mong đợi chờ đợi một lúc lâu, cũng không nghe được lời nịnh bợ và thổi phồng từ trong miệng hắn.

Không chỉ Chân Anh Vương, những người khác cũng không lên tiếng.

Không khỏi có hơi bất mãn.

Con mẹ nó, tầm mắt của các ngươi cao thật đấy, chiến tích này của ca cũng không xứng với mấy câu tán dương?

“Gì mà cái này cái kia?”

Hắn tức giận vung tay phải, doạ Chân Anh Vương vội vàng loé thân, sợ hãi bị hắn tiện tay cách không giết chết.

“Ta vừa mới tính toán một chút.”

“Trận chiến này diệt chín người Đạo Thần, bảy trăm ba mươi chín Đạo Thánh, hai mươi mốt nghìn một trăm sáu mươi lăm Đạo Tôn.”

“Dựa vào bảng giá chúng ta ước định, giá cả chín cái Toái Linh Phiến cao giai, một trăm bốn bảy cái Toái Linh Phiến trung giai, bốn nghìn hai trăm ba mươi ba cái Toái Linh Phiến đế giai. Bốn Đạo Thánh thừa ra kia coi như là tặng kèm được rồi.”

Nói xong, hắn xoa ngón tay.

“Thanh toán đi.”

Chân Anh Vương há miệng, cảm thấy rất không bình thường.

Bởi vì hắn quả thực không thể liên hệ được giữa sự tồn tại khủng bố nhẹ nhàng tiêu diệt bốn mươi ngàn đại quân Tiên

Tộc vừa rồi kia với kẻ đầu cơ xoa ngón tay cười híp mắt trước mắt này lại với nhau.

Có điều, điều này cũng khiến hắn thở phào nhẹ nhõm một câu.

Còn tốt, người này không hề thay đổi, vẫn giống như lúc trước.

"Thù lao đương nhiên không vấn đề gì, chỉ là bọn ta cần phải lần nữa trở về gom góp, ngươi có thể đợi ba ngày không?"

Có kinh nghiệm giao dịch lần trước, hiện tại Khương Thành cũng đã tin tưởng uy tín của bọn họ.

Nghe vậy đã dứt khoát đồng ý.

"Không thành vấn đề."

Sau đó, hắn lại không nhịn được chậc lưỡi.

"Sao ta lại cảm thấy mình thiệt thòi nhỉ?"

"Đạo Thần cao giai và trung giai, đế giai căn bản không phải là cùng đẳng cấp, toàn dựa vào một Toái Linh Phiến cao giai mà tính, có phải là có hơi không thích hợp lắm, hay là cao giai tính mười tấm…"

Khuôn mặt Chân Anh Vương lập tức đã xanh tái.

Chỉ khoản Toái Linh Phiến hiện tại thôi, trở về muốn gom góp đã đủ để khiến các vị Thân Vương nam im lặng nữ rơi lệ rồi có được không?

Sợ hãi của hắn với Khương Thành vừa rồi sớm đã ném ra sau đầu.

"Như vậy sao được? Chúng ta sớm đã thương lượng giá cả từ lâu, sao có thể thay đổi?"

"Lẽ nào loại cao nhân tuyệt thế hàng tỉ người kính ngưỡng như ngươi đây, vậy mà lại muốn lật lọng, nói không giữ lời sao? Vậy há chẳng phải là khiến người trong thiên hạ chê cười?"

Chương 1924: Vị Diện Chi Tử của Thiên giới

Lời của Chân Anh Vương ngược lại là nói đến hùng hồn đầy lí lẽ.

Ở trong mắt hắn, độ khó khi giết Đạo Thần cao giai và giết Chí Tôn của Khương Thành là như nhau.

Ngươi còn không biết xấu hổ mà tăng giá sao?

Có điều trong lòng hắn vẫn có hơi thấp thỏm, nếu như sau khi Khương Thành kết thúc giao dịch này liền phủi mông rời đi thì sao?

Hắn lại không hề biết, lúc này thứ Thành ca quan tâm đã không còn là bảng giá nữa.

"Tuyệt thế cao nhân hàng tỉ người kính ngưỡng?"

Ca này sờ cằm, vẻ mặt có hơi phơi phới.

Chân Anh Vương chợt sửng sốt, đột nhiên bừng tỉnh lại.

"Đúng thế đúng thế, đây tuyệt đối là chiến tích chí cường từ trước đến nay của Thiên giới!"

"Ta chưa từng tận mắt nhìn thấy Thiên Thần, nhưng ta nghĩ hắn nói chung chắc cũng là như vậy thôi nhỉ?"

"Đủ để khiến mươi ngàn thế truyền tụng kính ngưỡng!"

Khoé miệng của Thành ca không khỏi nhếch lên.

"Ngươi cũng khoa trương quá rồi đấy, ha ha ha!"

Hắn liên tục mỉm cười khoát tay: "Không xứng không xứng…"

"Nhất định phải xứng!"

Chân Anh Vương nói chắc như đinh đóng cột, mang theo giọng điệu không thể nghi ngờ.

"Vương triều Nguyệt Hoàn bọn ta, dựa hết vào một mình ngươi rồi!"

"Dựa hết vào một mình ta?"

Thành ca nở gan nở ruột, tâm làm màu đạt đến độ thoả mãn cực lớn.

"Như vậy trọng trách trên vai của ta quá nặng đi, làm sao gánh nổi trọng trách như vậy?"

“Không gánh được cũng phải gánh chứ, dù sao trừ ngươi ra, bọn ta còn có thể mong chờ vào ai?”

Chân Anh Vương cuối cùng cũng thấu hiểu được tính nết của tên này rồi.

Nhất định phải chiều theo.

Nguyệt Khinh và mấy chục vị chủ tướng ở một bên cũng đã chẳng thể nói được gì nữa.

Trước đó bọn họ còn cường liệt phản đối cho Khương Thành thù lao.

Thân là Thiên Cơ tướng quân, giết địch vốn chính là bổn phận, làm gì mà không biết ngại lấy chỗ tốt?

Nhưng hiện tại nghe thấy báo giá này, lại cảm thấy bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Đổi thành những người khác, cho dù Quốc Sư và Nguyệt Ảnh Hoàng đích thân đến cũng không làm được chuyện Khương Thành đã làm vừa rồi đâu.

Đi đâu tìm đại tổng quản tiền tuyến như vậy chứ?

Mối làm ăn này quả thực là vượt qua giá trị, quá rẻ rồi có được không?

Một Toái Linh phiến cao giai đã có thể đổi được mạng sống của một Đạo Thần cao giai…

Bọn họ thậm chí đều không nhịn được cảm thấy thương tiếc cho Diệu Đàn Đạo Thần.

Đó là tương đương với đại tổng quản chiến tuyến của Thiên Tộc bên này đấy, đều là tồn tại Thần Long thấy đầu không thấy đuôi.

Thế mà lại rẻ như vậy.

Chân Anh Vương rất nhanh đã trở về thu gom Toái Linh phiến một cách nhanh chóng.

Mấy mươi ngàn đại quân còn lại đều ngẩn ngơ ngay tại chỗ, ngây ngốc nhìn Khương tổng quản.

“Đều ngẩn ở đây làm cái gì?”

“Nên làm gì thì đi làm đi.”

Thành ca cũng không có sở thích chỉ huy đại quân đánh đông dẹp bắc, dù sao có được giá trị thống trị của những người này là đủ rồi.

Đám người lúc này mới như được đại xá, nhao nhao trở về khu vực phòng thủ của chính mình.

Mà Nguyệt Khinh do dự một chút, cuối cùng lại đơn độc ở lại.

Đang định nói chút gì đó, lại phát hiện Khương Thành đang nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay mình kia.

Trận chiến đấu vừa rồi kia, Thành ca có được hiểu rõ sơ bộ với tác dụng của Vô Đạo Kiếm.

Thanh kiếm này sẽ chuyển động theo suy nghĩ.

Bình thường giá trị thương tổn là không, nhưng khi ngươi nghĩ muốn nó phát huy hiệu quả, nó sẽ phát huy hiệu quả.

“Cái này có hơi nguy hiểm đấy.”

“Nếu như ta suy nghĩ lung tung, vậy không phải thanh kiếm này sẽ đả thương người bậy bạ sao?”

Ngay khi hắn nổi ra suy nghĩ này, mũi kiếm rủ xuống liền vạch ra một đường cong ngắn ngủi.

Ngay sau đó, mặt đất đột nhiên nứt ra một khe hở sâu thẳm.

“Mẹ nó, nguy hiểm như vậy à?”

Khương Thành cảm thấy đầu óc choáng váng một trận, vội vàng thu lại thần thông, cũng thu lại hết tâm tư của mình.

“Nếu như có thể tìm được một vỏ kiếm cho nó thì tốt rồi.”

“Có điều trên đời này căn bản không có vỏ kiếm nào có thể chống cự được Vô Đạo Kiếm đâu nhỉ?”

Hắn đột nhiên nhớ đến Thu Vũ Tuyền.

“Bình thường nàng khống chế kiếm này thế nào nhỉ?”

“Có điều…”

Hắn nghĩ đến một chuyện càng mấu chốt hơn.

“Nếu như Vô Đạo Kiếm bị ta nắm ở trong tay, vậy hiện tại không phải là nàng không còn kiếm rồi sao?”

Hắn không hề biết rằng, ở chiến khu tiền tuyến nào đó của Vương triều Tinh U lúc này sớm đã loạn thành một đoàn.

Bởi vì, Thu Vũ Tuyền vừa mới mất tích một cách li kì.

“Ngươi… rốt cuộc mạnh cỡ nào thế? Ba kiếm vừa rồi kia là thần thông đặc biệt của thế giới vốn dĩ kia của ngươi sao?”

Giọng nói của Nguyệt Khinh khiến Khương Thành đang trong suy tư tỉnh thần lại.

“Đúng vậy, chiêu này sát nghiệp quá nặng.”

Hắn phất mái tóc của mình, thản nhiên nói: “Vốn dĩ ta vẫn không muốn dùng chiêu này, không ngờ rằng vẫn đã phá giới rồi.”

“Thật là thiện tai thiện tai.”

Nguyệt Khinh cũng không hiểu “thiện tai” gì đó, chỉ là nhìn khí tức làm màu lượn lờ toàn thân ca này, cơ hơi không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại.

Vầng sáng thần tượng vỡ nát lúc trước, lại tụ hội lại lần nữa.

Nàng tràn đầy phấn khởi nhìn Vô Đạo Kiếm Khương Thành đang nắm trong tay.

“Hiện tại chiến đấu kết thúc rồi, ngươi không định thu hồi kiếm sao?”

Thành ca thầm nghĩ thu lại thì thanh kiếm này cũng chẳng còn luôn.

“Thanh kiếm này không thể dễ dàng lấy ra, cũng không thể dễ dàng thu lại, đây là sự tôn trọng đối với nó.”

Hắn làm giống như mình là một kiếm tu cuồng nhiệt.

“Ừm.”

Nguyệt Khinh như hiểu như không gật đầu.

“Vậy tại sao ngươi lại muốn buộc kiếm lên trên tay thế, sợi xích đen đó có ngụ ý đặc biệt gì sao?”

Thảnh ca tự nhiên sẽ không nói mình là vì đề phòng kiếm rời khỏi tay.

“Sợi xích đen này là một loại trói buộc.” Hắn vẻ mặt cao thâm khó lường.

“Trói buộc?”

“Đúng vậy, bề ngoài chỉ là một sợi dây xích bình thường, nhưng trên thực tế là dùng để khoá lấy sát tâm của ta.”

Thành ca chắp hai tay ra sau lưng, ngửa mặt lên nhìn trời, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sâu xa nói: “Dùng một kiếm này, nhất định phải khống chế lấy dục vọng của mình, không thể bị sát tâm kia nuột chửng bản thân.”

“Nhớ lấy, tu luyện cũng là tu tâm.”

“Bằng không sẽ là đại nạn đối với toàn bộ Thiên giới.”

Nguyệt Khinh ngẩn ngơ nhìn bóng dáng uy nghiêm của hắn, trong mắt loé lên ngôi sao nhỏ.

A, tại sao hắn lại có lực hấp dẫn như vậy?

Lúc này, những người quen lui về phía sau kia cũng nhao nhao đuổi đến.

“Khương chưởng môn!”

“Mẹ nó, thật sự bị một mình ngươi tiêu diệt sạch rồi à?”

“Trời ạ, Diệu Đàn cũng bị tiêu diệt rồi?”

“Lần này làm được thế nào vậy?”

Bọn họ không hề nhìn thấy quá trình chiến đấu.

Cho dù cực kì tin tưởng lực chiến đấu của Thành ca, nhưng khi nhìn thấy thi thể phân thành hai đầy đất này vẫn cực kì bị chấn động.

“Nếu như không có chuyện gì thì các ngươi trở về trước đi.”

Thực ra Thành ca có hơi buồn bực.

Khoảng thời gian này đã gặp được tận mấy đợt người quen rồi.

Bất luận là Hạ giới hay là Tiên giới, Băng giới, Nguyên Tiên giới, không thiếu gì cả.

Duy chỉ có đệ tử Phi Tiên Môn, vậy mà lại không xuất hiện một ai.

“Đây là chuyện gì thế?”

Theo đạo lí, những đệ tử kia của mình cộng lại cũng có hơn nghìn người rồi, thế nào cũng có thể gặp phải một người chứ?

Trước khi đám người trở về, một vị Tiên Đế đến từ Cổ Tiên giới đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“Khương chưởng môn, thực lực ngươi thông thiên, nhưng Tiên Tộc bên kia có một người, ngươi vẫn là phải chú ý một chút.”

Những người khác cũng bắt đầu phụ hoạ theo.

“Đúng đúng đúng, người này không bình thường đâu.”

“Ta nghiêm trọng nghi ngờ hắn chính là Vị Diện Chi Tử của Thiên giới này.”

“Ồ?”

Khương Thành cảm thấy hứng thú.

“Còn có một người như thế? Hắn là ai? Thực lực thế nảo?”

Đám người vội vàng phổ cập kiến thức cho hắn.

“Thực lực của người này phải mạnh hơn Thánh Chủ của bốn đại Thánh Địa của Tiên Tộc bên kia.”

“Hiện tại Tiên Tộc đang được từng bước thống nhất.”

“Một khi hợp nhất hoàn tất, vậy chính là lúc phát động quyết chiến!”

Chương 1925: Thánh Hoàng

Ở kỷ nguyên thứ ba, Đạo Thần trung giai và Nguyên Tổ gần như là đỉnh cao rồi.

Nhưng ở kỷ nguyên thứ nhất, không chỉ có Đạo Thần cao giai, đằng sau đấy còn có còn có cảnh giới được xưng là Thánh Chủ.

Sau khi đạt đến cấp bậc này, đạo tự thân đã thoát khỏi sự ỷ lại vào Thiên Đạo, có uy năng thông thiên triệt địa.

Bốn tông môn chúa tể mạnh mẽ nhất của Tiên Tộc được xưng là tứ đại Thánh Địa.

Tứ đại Thánh Địa này đều có một vị Thánh Chủ riêng.

Ba vị Đế Hoàng và ba vị Quốc Sư của Tiên Tộc bên này mặc dù không tu đạo, nhưng thực lực Thiên giai thập nhị trọng của bọn họ cũng là cấp bậc Thánh Chủ.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Thiên Tộc vẫn luôn không bị đánh hạ.

Mặc dù ở những cảnh giới Đạo Tôn, Đạo Thánh, Đạo Thần này, số lượng cao thủ ít hơn không bằng Tiên Tộc bên kia.

Nhưng ở giai đoạn Thánh Chủ mạnh nhất, Thiên Tộc nhiều hơn hai người.

Trước đó, Thánh Chủ chính là đỉnh cao của Thiên giới.

Nhưng những năm này, Tiên Tộc bên kia vậy mà lại xuất hiện một vị cường giả tự xưng là Thánh Hoàng.

“Người này liên tiếp khiêu chiến bốn vị Thánh Chủ, đã thắng ba trận liên tiếp.”

“Thực lực của hắn rất có thể vượt lên trên Thánh Chủ.”

“Mấy Thánh Địa và những tông môn đỉnh cấp khác của Tiên Tộc đang bị hắn dần dần chinh phục thu lại.”

“Gần đây bọn ta cũng phụng mệnh đến xuất chiến, dù sao thì yếu cũng không địch lại mạnh.”

“Theo bọn ta thấy, sau khi hắn chinh phục Thánh Địa cuối cùng, chính là lúc phát khởi tổng tiến công với Thiên Tộc.”

“Hiện tại ngươi đứng ở Thiên Tộc bên này, sớm muộn cũng sẽ đối mặt với sự khiêu chiến của hắn.”

Sau khi những người quen này rời đi, Khương Thành cũng không khỏi rơi vào suy tư.

Cường giả siêu cấp xuất hiện mấy mươi ngàn năm gần đây?

Lẽ nào là tuyển thủ từ kỷ nguyên thứ ba “xuyên không” đến?

Nhưng người hồn xuyên qua đây, thực lực sao có thể vượt qua ba Thánh Chủ?

Lẽ nào hắn cũng là bản thể xuyên không?

Nhưng mà kỷ nguyên thứ ba có cường giả bậc này sao?

Hay là nói, Thiên Tộc có cao thủ ẩn thế gần đây xuất sơn rồi?

“Toi rồi, khó trách rất nhiều tông môn của Tiên Tộc bên kia đều có sự phối hợp và điều độ!”

Nguyệt Khinh trở nên hoảng hốt.

“Hoá ra thật sự có cường giả đang chỉnh lí lực lượng bên kia.”

“Như vậy phải làm sao?”

“Lực lượng chỉnh thể của Tiên Tộc vốn đã gấp mấy lần chúng ta, lúc trước khi nội bộ bọn họ chém giết lẫn nhau, Thiên Tộc chúng ta còn phải chịu áp lực cực lớn.”

“Hiện tại bọn họ đồng tâm hiệp lực, chúng ta tuyệt đối không thể chống chọi lại được đâu!”

Thành ca thầm nghĩ theo tiến trình lịch sử, đúng thật là các ngươi không chống chọi được Tiên Tộc, sau này Thiên Tộc đều đã biến mất ở trong trường hà thời gian.

“Làm sao đây, làm sao đây?”

“Nhất định phải thông báo cho đám người phụ hoàng thôi.”

“Đúng rồi!”

Nàng đột nhiên tràn đầy mong đợi nhìn về phía Khương Thành.

“Ngươi có thể chiến thắng người kia không?”

“Nếu như giết chết hắn, có phải có thể đánh đứt tiến trình thống nhất của Tiên Tộc rồi không?”

Khương Thành nhún vai: “Ta đương nhiên có thể, nhưng người ta lại không đến chọc giận ta, ta chạy đi giết hắn thì không có đạo lí chút nào đúng không?”

Hắn không ngại qua đó chiếu cố Thánh Hoàng kia.

Nhưng tiền đề là… Phải thêm tiền.

Ngay khi Nguyệt Khinh truyền tin tức của Thánh Hoàng về Vương triều Nguyệt Hoàn bên kia, mấy trận chiến ở tiền tuyến của Khương Thành cũng đã truyền ra.

Sau khi biết được chiến tích của hắn, bất luận là Tiên Tộc hay là Thiên Tộc đều nhấc lên chấn động kịch liệt.

Gần như trong một đêm, đối diện bốn chiến khu hắn quản lí, toàn bộ tông môn Tiên Tộc đều biến mất sạch sẽ.

Lại cũng chẳng còn một ai dám dừng lại lâu.

Không chỉ là bốn chiến khu, Tiên Tộc đối diện mười tám chiến khu khác cũng đều rút về sau mấy tỉ dặm.

Cũng chẳng còn dám duy trì tư thái tiến công, mà là toàn bộ phân tán co đầu rút cổ.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ sợ Khương Thành sẽ đi tiến công đánh bọn họ.

Sau khi biết được Vương triều Nguyệt Hoàn mời Khương Thành giúp đỡ, bất luận là Vương triều Nhật Diệu hay là Vương triều Tinh U, phản ứng đầu tiên của rất nhiều người đều là thật to gan, vậy mà dám hợp tác với Ma thai?

Đây là đang giao thiệp với ma quỷ đấy!

Nhưng sau khi biết được chiến tích của Thành ca, phần lớn người đều rơi vào ngây ngốc.

Hai trận đại chiến, tiêu diệt hơn sáu mươi ngàn cao thủ tinh nhuệ của Tiên Tộc, giết chết mười mấy Đạo Thần, trong đó còn bao gồm Đạo Thần cao giai.

Ba đại Vương triều cộng lại hơn mươi ngàn năm cũng không làm được chiến tích như vậy.

Có thể tưởng tượng được sự chấn động trong lòng mọi người mạnh mẽ cỡ nào.

“Sao Ma thai lại mạnh như thế?”

“Vậy cũng đáng sợ quá đi.”

“Trời ạ, hiện tại ta thật sự tin rằng tương lai hắn có thể tiêu diệt Thiên Tộc chúng ta đấy.”

“Tiêu diệt cái gì? Hiện tại người hắn tiêu diệt đều là kẻ địch Tiên Tộc!”

“Đúng thế, Đạo Thần hắn giết chết còn nhiều hơn Thần thai Thu Vũ Tuyền.”

“Nếu như đây là Ma thai, vậy ta tình nguyện có thêm mấy Ma thai nữa!”

“Hơn nữa nghe nói Quốc Sư của Nguyệt Hoàn tuyên bố rồi, Khương Thành được hắn làm phép, đã cải tà quy chính, không phải là Ma thai nữa.”

“Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá rồi!”

“Lần này Vương triều Nguyệt Hoàn nhặt được bảo vật rồi, có Khương Thành trấn thủ, từ đó mà chẳng còn lo lắng gì!”

Cái tên Khương Thành lại lần nữa vang dội khắp toàn bộ Thiên Tộc.

Khi tin tức truyền về Vương triều Tinh U, tâm trạng của vô số người đều trở nên phức tạp.

Nghĩ đến năm xưa, Khương Thành thuộc về Vương triều Tinh U đầu tiên đấy.

Chỉ là sau này bởi vì một câu tiên đoán của Quốc Sư Tinh U mà đã bị bọn họ ép đi rồi.

Hiện tại người ta đã là người của Vương triều Nguyệt Hoàn rồi…

Rầm!

Trong đại điện nguy nga lộng lẫy, tất cả ly chén đồng thời vỡ nát thành cặn bã.

Tất cả mười mấy vị Thân Vương và cao thủ cung đình có mặt đều câm như hến.

Đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Tinh Diệu Hoàng tức giận lớn như vậy, tuy nhiên không có ai dám khuyên giải.

Bởi vì, trong lòng bọn họ cũng rất tức giận.

Trong vòng một ngày có hai tin xấu, một là Thu Vũ Tuyền mất tích, một là Khương Thành đã gia nhập Vương triều Nguyệt Hoàn.

“Chết tiệt! Quốc Sư chết tiệt!”

Tinh Diệu Hoàng đen mặt, tiếng gào thét vang dội trong điện.

“Ta biết ngay mà, để Khương Thành đi là một sai lầm cực lớn! Bây giờ ứng nghiệm rồi chứ?”

“Lời tiên đoán cái khỉ gì, bây giờ thì hay rồi, Khương Thành bị Vương triều Nguyệt Hoàn kéo đi rồi!”

“Đáng hận đến cực điểm!”

Khi xưa hắn coi như là cực kì coi trọng tiền đồ của Khương Thành, bằng không sẽ không bảo vệ như vậy.

Nhưng hắn lúc đó không xé rách mặt với Quốc Sư.

Ở trước mặt thái độ của toàn bộ tập đoàn nguyên sĩ cùng với nhiều con dân Vương triều Tinh U như vậy, phân lượng của Khương Thành vẫn là nhẹ quá.

Không đáng vì một mình hắn mà đắc tội với hai bên kia.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, sau khi biến mất tám mươi ngàn năm, cái tên Khương Thành này lại xâm nhập vào trong tai hắn lần nữa bằng một loại cách thức cực kì chấn động như vậy.

“Hắn dùng sức lực một mình thay đổi chiến cục!”

“Bởi vì e ngại hắn, Tiên Tộc cũng không dám tiến công Vương triều Nguyệt Hoàn nữa!”

“Đây là uy nhiếp cỡ nào?”

“Thu Vũ Tuyền không làm được, chúng ta cũng không làm được…”

Đám người Tông Phiêu Vương trong điện không khỏi lắc đầu thở dài.

Ai có thể ngờ được, Khương Thành vậy mà lại mạnh như vậy chứ?

Bọn họ chỉ có thể an ủi bản thân: “Mặc dù hắn ở Vương triều Nguyệt Hoàn, nhưng cũng tính là người của trận doanh của Thiên Tộc chúng ta mà.”

Tinh Diệu Hoàng lạnh giọng bật cười: “Ngươi cảm thấy Nguyệt Ảnh Hoàng sẽ để hắn đến giúp đỡ chúng ta sao?”

“Nghe nói Nguyệt Ảnh Hoàng còn sắc phong cho hắn làm Thiên Cơ tướng quân, hắn có dụng ý gì, các ngươi lại không thấy rõ sao?”

Đám người đương nhiên có thể thấy rõ.

Đó là hi vọng giữ Khương Thành ở lại Vương triều Nguyệt Hoàn.

“Thứ duy nhất chúng ta đáng để chúc mừng chính là khi xưa kết thiện duyên với hắn, ít nhất hắn không hận chúng ta.”

“Nhưng hắn không còn là người của Vương triều Tinh U chúng ta nữa.”

Chương 1926: Trở lại Tiên Tộc

Sau khi Tinh Diệu Hoàng tức giận nổi trận lôi đình đã trực tiếp xông ra hoàng cung.

Hắn xông thẳng đến nơi ở của Quốc Sư Tinh U.

Vị cường giả Thiên giai thập nhị trọng này tất phải mượn lửa giận lần này mạnh mẽ chèn ép tập đoàn nguyên sĩ một lần.

Rất nhiều người nhìn thấy hắn khí thế hung hăng xông vào Tiếp Thiên các nơi Quốc Sư ở.

Nhưng không hề có ai nghe thấy được hai người bên trong đã nói gì.

Chỉ biết, khi Tinh Diệu Hoàng đi ra lần nữa, vẻ mặt đã trở nên nặng nề rất nhiều.

Lửa giận biến mất sạch sẽ trong lặng lẽ.

Mà ở Vương triều Nhật Diệu bên kia, tiền tuyến cũng có một đống chủ tướng và phó tổng quản bị triệu hồi về hoàng cung, nhận lấy một trận chất vấn.

“Ta nghe nói năm xưa Khương Thành định đến cậy nhờ Vương triều Nhật Diệu chúng ta!”

“Có chuyện này không?”

“Cái này, quả thật có chuyện này.”

Thiện Thành Vương ngày đó từng gặp qua Khương Thành cẩn thận từng li từng tí nói: “Lúc đó là Chỉ Dư mang đến, chỉ là lúc đó hắn vẫn là Ma thai, cho nên bọn ta liền…”

“Các ngươi liền đuổi hắn đi!”

Nhật Thực Hoàng gầm lên ngắt lời hắn.

“Có phải là ngươi choáng váng đầu rồi không?”

“Quốc Sư Tinh U tuyên bố hắn là Ma thai, liên quan gì đến chúng ta?”

“Hiếm khi Chỉ Dư dẫn hắn đến, vốn là trời giúp Vương triều Nhật Diệu chúng ta, kết quả các ngươi vậy mà lại đẩy cơ hội này đi?”

“Một đám khốn nạn!”

“Ta mặc kệ các ngươi dùng cách gì, nhất định phải mời hắn về đây cho ta!”

Thiện Thành Vương bị bão táp cuồng phong tạt vào mặt cảm thấy rất vô tội.

Năm đó ai biết Khương Thành lại mạnh như vậy chứ?

Lúc đó, mọi người chỉ coi hắn là Thiên giai cửu trọng hơi đặc biệt chút mà thôi.

Lúc đó cho dù đổi lại là ngươi, cũng sẽ đưa ra quyết định như vậy thôi nhỉ?

Dù sao ai lại vì một Thiên giai cửu trọng mà đắc tội toàn bộ tập đoàn nguyên sĩ chứ?

Nhưng những lời này, hắn cũng chỉ dám oán thầm trong lòng, không dám nói ra trước mặt Nhật Thực Hoàng.

Hiện tại muốn mời hắn trở lại có dễ gì đâu?

Mà ở một bên khác, Chân Anh Vương cũng mang theo một đống thù lao mới đuổi đến.

Cùng với hắn đi đến tiền tuyến còn có Nguyệt Ảnh Hoàng và một đám Thân Vương.

Hết cách rồi, chiến tích của Khương Thành có hơi dũng mãnh quá, Nguyệt Ảnh Hoàng cũng không thể không rời khỏi hoàng thành, tự mình đến gặp mặt một chút.

“Sự gia nhập của Khương tổng quản thật sự là mang lại ánh sáng cho Vương triều Nguyệt Hoàn ta…”

Vừa gặp mặt, vị Hoàng giả Thiên giai thập nhị trọng này đã bắt đầu lấy lòng.

Thành ca nhận lấy thù lao, lúc này mới khẽ mỉm cười.

“Người quang minh chính đại không nói lời mờ ám, bệ hạ đến đây là vì vị Thánh Hoàng của Tiên Tộc bên kia nhỉ?”

Nguyệt Ảnh Hoàng nặng nề gật đầu.

“Khương tổng quản đúng thật là người chân thật nói lời thẳng thắn, đúng vậy, vị Thành Hoàng kia mang đến uy hiếp cực lớn cho bọn ta.”

Một đám Thân Vương đằng sau hắn cũng đều vẻ mặt ngưng trọng.

“Từ trước đến nay, điều bọn ta lo lắng nhất chính là tứ đại Thánh Địa Tiên Tộc và lực lượng của tất cả tông môn đỉnh cấp được thống nhất hợp lại.”

“Chỉ là lúc trước bên kia lục đục với nhau, không có ai có thể thuyết phục quần chúng.”

“Ai từng nghĩ, hiện tại đúng thật là xuất hiện một vị tuyệt thế cường nhân!”

“Không diệt trừ người này, Thiên Tộc bọn ta cách diệt vong sẽ không xa nữa…”

Bọn họ cũng không tính là nói chuyện giật gân.

Nếu như Thánh Hoàng kia thật sự đánh bại ba vị Thánh Chủ, vậy Thiên giai thập nhị trọng cùng cấp với Thánh Chủ sợ là cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Khương Thành giang tay phải ra, cố ý nói: “Ta với hắn không thù không oán, tội gì liều chết với hắn, mạo hiểm quá rồi.”

Tay phải của hắn vẫn còn đang buộc Vô Đạo Kiếm đấy.

Kiếm này ở tay, ta có thiên hạ.

Gì mà Thánh Chủ Thánh Hoàng, còn không phải là một kiếm chia thành hai nửa sao?

Một đám Thân Vương đều đã nôn nóng.

“Nhưng chuyện này liên quan đến vận mệnh của toàn bộ Thiên Tộc đấy!”

“Lẽ nào Khương tổng quản muốn thấy chết không cứu sao…”

Khương Thành hoàn toàn không bị lay động.

Đoạn lịch sử này sớm đã từng xảy ra rồi, hắn có thay đổi hay không, thực ra không có ý nghĩa gì.

Cho dù thật sự cứu vớt Thiên Tộc, cũng chỉ là thắng một trận game thôi nhỉ?

Điều hắn có thể thay đổi vẫn là vận mệnh của những “người xuyên không” kia.

Mọi người có mặt, người hiểu rõ hắn nhất vẫn là Chân Anh Vương.

“Chỉ cần ngươi bằng lòng ra tay, thù lao dễ nói!”

Nghe thấy hai chữ thù lao này, Khương Thành cuối cùng cũng có chút hứng thú.

Ca này mỉm cười phất tay, liên tục lắc đầu: “Cứu vớt Thiên Tộc vốn chính là nguyện vọng xưa của ta, gì mà thù lao không thù lao chứ, dung tục quá đi.”

“Đương nhiên, nếu các ngươi thực sự muốn đưa mà ta không nhận lấy cũng không nêt mặt quá rồi…”

Khoé miệng của tất cả mọi người đều co rút.

Cái tên này thật sự là sự tồn tại ba kiếm tiêu diệt bốn mươi ngàn cao thủ Tiên Tộc, nhẹ nhàng giết chết Đạo Thần cao giai trong nháy mắt sao?

Sao lại nhìn chẳng giống chút nào?

Nguyệt Ảnh Hoàng cũng không nhịn được mà mỉm cười: “Ha ha, Khương tổng quản nói đùa rồi, thù lao chắc chắn phải đưa chứ.”

“Thánh Hoàng mạnh đến mức vượt ra khỏi tưởng tượng, đã định trước thân mang thiên mệnh, khí vận ngút trời.”

“Muốn giải quyết hắn, không phải là chuyện một sớm một chiều.”

“Nhưng bọn ta không hề hiểu rõ chút nào về Tiên Tộc, Thiên Tộc không tu căn nguyên Thiên Đạo, đi đối mặt như đom đóm giữa đêm tối, rất dễ dàng bị phát giác.”

Hắn vẻ mặt mong chờ nhìn Khương Thành: “Không biết có thể mời ngươi đi đến đối diện thăm dò một phen trước không?”

“Nếu như có thể phá vỡ kế hoạch thống nhất liên hợp các đại Thánh Địa của hắn, vậy thì càng tốt.”

Khương Thành thầm nghĩ ngươi cũng xem thường ta quá đi.

Có nhìn thấy thanh kiếm trong tay ca không hả?

Đây là Vô Đạo Kiếm có thể đơn giản hoá tất cả vấn đề phức tạp đấy!

“Được chứ, không thành vấn đề.”

Cuối cùng, hai bên đã bắt đầu thương lượng về thù lao.

Đi đến đối diện dạo một vòng, thăm dò được tình báo quan trọng, phá hoại kế hoạch của Thánh Hoàng và giết chết Thánh Hoàng, dựa theo độ hoàn thành nhiệm vụ thuê mướn, đều thương lượng được một bảng giá khác.

Cũng không biết Thánh Hoàng đối diện biết được những thứ này sẽ có cảm nhận gì.

Sau khi một đám người Nguyệt Ảnh Hoàng rời khỏi, Khương Thành cũng lại lần nữa tiến vào địa giới của Tiên Tộc.

Hắn không hề tìm kiếm lung tung giống như ruồi không đầu, mà là gọi Mạch Phong từng gặp qua lần trước ra.

Lại gặp được hắn lần nữa, Mạch Phong giống như nhìn thấy Thần Nhân.

“Khương trưởng môn, chiến tích của ngươi ta đã nghe nói rồi!”

“Đó đúng là làm chấn kinh trời đất làm quỷ khóc thần la mà!

“Thanh kiếm trong tay ngươi kia lẽ nào là Vô Đạo Kiếm trong truyền thuyết?”

Hắn đến từ kỷ nguyên thứ ba, đối với Vô Đạo Kiếm thì đó là như sấm bên tai.

Trận chiến lần trước của Khương Thành, bất luận kẻ địch phía trước có mạnh cỡ nào đều là một kiếm cắt đứt, hắn đương nhiên đoán được món chí bảo Thiên Đạo này.

“Đúng vậy.”

Khương Thành khẽ gật đầu.

Thản nhiên nói: “Chim khôn biết chọn cây mà đậu, Vô Đạo Kiếm chủ động tìm đến, cứ muốn thề chết cũng đi theo ta, vậy ta cũng không thể không dùng.”

Thành ca đã hồn nhiên quên mất, hệ thống chỉ cho hắn quyền sử dụng một lần.

Vô Đạo Kiếm chỉ là bị hắn lợi dụng sơ hở, cưỡng hành giữ lại mà thôi.

Mạch Phong kích động không chịu nổi, ngay cả lồng ngực cũng nhô lên mấy phần.

“Ôi, thật sự là thanh kiếm đó à?”

“Vậy ngươi chẳng phải là không ai địch nổi rồi?”

“Ngươi định khi nào dẫn bọn ta đi cướp đoạt Thần vị? Ta cảm thấy thời cơ đã chín muồi rồi!”

Thành ca thẩm nghĩ thời cơ gì?

Hơn nữa Thần vị rốt cuộc là tiêu chuẩn gì, còn không có ai biết đâu.

Dựa theo cách nói của Vô Thượng Đạo Cực khi xưa trận lịch luyện lần này của kỷ nguyên thứ nhất, tổng cộng sẽ quyết ra hai mươi bảy Thần vị.

Lẽ nào là muốn tiêu diệt toàn bộ hơn trăm ngàn người xuyên không, chỉ hai mươi bảy người còn lại cuối cùng chính là kẻ thắng lợi sao?

Không không không, vậy thì hoang đường quá.

Người quen của mình nhiều như thế, cũng không thể làm như thế được.

“Lần này ta đến đây, là muốn ngươi dẫn ta đi tìm Thánh Hoàng đấy.”

“Hiện tại hắn đang ở đâu?”

Chương 1927: Sự khiêu chiến của đỉnh cao vị diện

“Thánh Hoàng?”

“Hiện tại ngươi đã muốn tìm hắn quyết chiến rồi sao?”

Mạch Phong không những không kinh hoảng ngăn cản, ngược lại trở nên hưng phấn.

Phảng phất như sớm đã mong chờ giây phút này.

“Hành tung ngày thường của hắn không ai có thể đoán được, nhưng hiện tại thật đúng là vừa vặn.”

“Mấy ngày nay, hắn chính thức phát khởi khiêu chiến với Thiên Uyên Thánh chủ của Thông Hư thánh địa, đây là chuyện lớn chấn động nhất của Tiên tộc thời gian gần đây đấy.”

“Ảnh hưởng đến việc chiến sự ở tiền tuyến đều tạm thời dừng lại.”

Khương Thành cũng nổi lên hứng thú.

“Long trọng như vậy sao?”

“Đúng thế, vốn dĩ còn không dễ tìm đâu, hiện tại vừa hay có thể mượn danh nghĩa xem chiến đến Thông Hư thánh địa tìm hắn.”

“Loại chiến đấu cấp bậc này, còn cho phép người ngoài xem chiến sao?”

Mạch Phong gật đầu: “Ba trận khiêu chiến của Thánh Hoàng lúc trước đều tiến hành bí mật, chỉ có trận chiến này, Thông Hư thánh địa cho phép ngoại giới quan sát.”

Thành ca sờ cằm, có chút ác ý bắt đầu suy đoán.

“Thiên Uyên Thánh chủ này, chẳng lẽ cũng là một bức vương thích phô trương?”

“Nhưng hắn đánh lại được Thánh Hoàng này không? Đừng làm màu không thành ngược lại bị người ta hại.”

Trong lòng Mạch Phong lặng lẽ chế giễu, tại sao sự chú ý của ngươi luôn khác với mọi người chứ?

“Ngươi định khi nào đi qua đó?”

“Hiện tại!”

Tay phải Thành ca chợt nâng lên: “Dẫn đường phía trước đi!”

Mạch Phong vui vẻ lĩnh mệnh.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, đây chính là một phó bản tranh đoạt Thần Vị.

Mặc kệ Tiên tộc hắn có thể được thống nhất lại với nhau hay không, chỉ cần đi theo Khương Thành có thể thắng đến cuối cùng là được.

“À thì, ngươi có thể thay đổi ngoại hình dung mạo hay không?”

Vẻ mặt của Khương Thành lập tức trở nên không tốt.

“Làm sao? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy diện mạo này của ta không xứng xuất hiện ở nơi cao cấp sao?”

“Không không không, ta không có ý đó!”

Mạch Phong vội vàng xua tay phủ nhận.

“Ngươi cũng biết đấy, Tiên tộc bên kia có rất nhiều người đều đến từ kỷ nguyên thứ ba.”

“Lúc trước ngươi nổi tiếng như thế, rất nhiều người liếc mắt một cái đã có thể nhận ra ngươi.”

“Một khi ngươi ngang nhiên hiện thân, nhất định sẽ dẫn lên sóng lớn ngập trời, đến lúc đó trận quyết chiến kia không chừng sẽ huỷ bỏ luôn.”

“Vì để tránh khỏi thêm chuyện phiền phức, tạm thời che giấu thân phận một chút cũng rất hợp lí mà.”

Nghe thấy hắn nói mình rất nổi tiếng, sắc mặt Thành ca hơi nguôi.

“Hiếm khi ngươi còn có thể nói ra được chút lời lẽ chí lí.”

Hắn đúng thật là đã thay đổi khuôn mặt của mình.

Mặc dù thay đổi theo hướng anh tuấn, nhưng ít nhất người khác không thể liếc mắt đã nhận ra hắn chính là Khương Thành.

Tiện tay móc ra một tấm gương soi một chút, ca này vô cớ trở nên rầu rĩ.

“y, nổi danh mệt quá, đây chính là phiền não của việc làm người nổi tiếng.”

“Thanh kiếm này của ngươi không thu lại sao?”

Mạch Phong nhìn Vô Đạo Kiếm mà dây xích đen buộc vào trên tay phải của hắn kia, cũng không hiểu nổi tại sao hắn cứ phải buộc kiếm, hơn nữa còn cố ý lộ ra bên ngoài.

Như vậy quả thực có hơi quá bắt mắt.

Khương Thành thu gương lại, tiện tay biến ra một vỏ kiếm chẳng có ý nghĩ gì cho Vô Đạo Kiếm, coi như là che một chút.

Lúc này mới thản nhiên nói: “Kiếm tu sao có thể vứt bỏ kiếm của mình? Đây là một loại tu hành, ngươi không hiểu đâu.”

“Đúng rồi, lúc sau nếu như có người hỏi ta, ngươi cứ nói là bằng hữu của ngươi - Tuấn Soái Đạo Thần.”

Trên trán Mạch Phong nổi lên ba vạch đen.

Hai người một đường tiến thẳng, Khương Thành rất nhanh đã có một loại cảm giác khác thường.

Viên Tử Tâm Tinh ở bộ phận trái tim của hắn dần dần trở nên ấm lên.

“Lẽ nào gần đây có Thần Tử khác.”

Hắn tiếp tục đi về phía trước, gần đến gần phương hướng của Thông Hư thánh địa, loại cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Hắn đã rất rõ ràng cảm nhận được một loại kêu gọi.

Dường như có gì đó đang hấp dẫn trái tim của Thần kia của mình.

Hai ngày sau, hắn và Mạch Phong đã đến được Thông Hư thánh địa.

Lúc này, trái tim của Thần kia càng ngày càng xao động, thậm chí cũng sắp trở nên không chịu sự khống chế nữa.

“Tuệ Thạch Đạo Thần?”

“Tham kiến tiền bối!”

“Hân hạnh hân hạnh!”

Bên ngoài thánh địa đã người người đông nghìn nghịt.

Tuệ Thạch Đạo Thần do Mạch Phong hoá thân này vẫn rất nổi danh.

Trên đường đi không ít Đạo Thánh và Đạo Thần chủ động chào hỏi.

Mạch Phong cũng liên tục chắp tay: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Trải qua tám mươi ngàn năm thích ứng, phần lớn Đạo Thần nơi này, hắn cũng đều có thể nhận ra.

Mà hắn cũng rất rõ ràng, Đạo Thần nơi này có một phần đều giống với mình, là người xuyên không đến từ kỷ nguyên thứ ba.

Chỉ là mọi người đều không dám tuỳ tiện bại lộ thân phận, chỉ có thể đoán mò mà thôi.

Mấy vị Đạo Thần và Đạo Thánh ở một bên tò mò nhìn về phía Khương Thành.

“Tuệ Thạch Đạo Thần, vị này là?”

Mạch Phong vội vàng cười nói: “Vị này là Tuấn Soái Đạo Thần, gần đây mới xuất quan.”

“Tuấn Soái Đạo Thần?”

Đám người xung quanh kinh ngạc không thôi, còn có phong hào kỳ quái như vậy sao?

Hơn nữa từ trên người Khương Thành, bọn họ không hề cảm nhận được một chút xíu khí tức nguyên lực nào.

Có mấy người xuyên không từ kỷ nguyên thứ ba đến, ngược lại rõ ràng cảm nhận được khí tức tiên lực, nhất thời liền có địch ý.

Đây là người cạnh tranh đấy!

Chỉ là, người này đến kỷ nguyên thứ nhất sao lại còn có khí tức tiên lực chứ?

“Hắn thật sự là Đạo Thần sao?”

“Sao ta cảm thấy không giống nhỉ?”

Có người cố ý chế nhạo.

“Vị đạo hữu này, ngươi đến từ đây vậy? Có dám báo ra nguồn gốc không?”

Đối mặt với chất vấn, Thành ca đã có chút không kiên nhẫn.

“Ca có phải là Đạo Thần hay không, liên quan quái gì đến các ngươi chứ?”

“Đều là người đến xem kịch, quản rộng thật đấy!”

Câu nói nảy vừa ra, toàn bộ đám người xung quanh đều đen mặt.

Mạch Phong cũng âm thầm bất lực, Khương chưởng môn thật sự là đi đến đâu cũng không sợ đắc tội ai mà.

Đi đến bên ngoài sơn môn của Thông Hư thánh địa, lập tức có tiên nhân đón tiếp đi đến.

“A, đây không phải là Tuệ Thạch Đạo Thần sao, mời đi bên này!”

Khương Thành vừa nhìn, tu vi của tiên nhân tiếp đón này đã đạt đến cấp bậc Đạo Thánh.

“Phục vụ này của các ngươi còn rất chu đáo, người xem chiến đều có thể được tiếp đón sao?”

“Ha, vị đạo hữu này nói đùa rồi, Thông Hư thánh địa cũng không có chuyện không thể lộ ra ánh sáng, tự nhiên không sợ người ngoài tiến vào.”

Hai người cùng với tiên nhân tiếp đón kia một đường đi đến phía trước, phía trước đột nhiên xuất hiện từng chiếc ghế tựa ba màu kim ngân đồng.

Mỗi chiếc ghế tựa đều điêu khắc hoa văn phức tạp, toả ra ánh sáng huyền diệu, trông có vẻ giống như từng sản phẩm nghệ thuật.

Những chiếc ghế tựa này phân bố theo hình khuyên, phân thành ba vòng.

Ghế tựa kim sắc ít nhất, tổng cộng chỉ có mấy chục chiếc, phân bố ở vòng tròn.

Ở giữa là ghế tựa ngân sắc, có chừng hơn trăm chiếc.

Mà ghế đồng lại là phân bố ở vòng ngoài cùng, có chừng hơn nghìn chiếc.

Khương Thành và Mạch Phong khẽ quan sát một hồi, cảm thấy thứ bậc của ghế tựa dường như cũng tràn đầy khí tức huyền ảo.

Chỉ là trong nhất thời cũng không nhìn ra nguyên cớ.

"Tuệ Thạch Đạo Thần, ngươi là Đạo Thần sơ giai, có thể ngồi ở đây."

Vị tiên nhân tiếp đón kia dẫn Mạch Phong đến một chiếc ghế đồng trống trong đó.

Nơi này đã xem như là ghế khách quý rồi, có điều Đạo Thần sơ giai chỉ có thể ngồi ghế đồng, cao giai mới có thể ngồi ghế vàng.

Về phần Đạo Thánh Đạo Tôn, chỉ có thể ở bên dưới thậm chí bên ngoài thánh địa xem chiến.

Mạch Phong tự nhiên không có ý kiến gì, mà Thành ca cũng lười tìm mặt mũi ở trên ghế khách quý, thế là rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đồng bên cạnh hắn kia.

Vừa ngồi xuống, vị tiên nhân tiếp đón kia cũng không khỏi chợt sửng sốt.

"Không biết vị đạo hữu này là ai? Trông rất lạ mặt, lẽ nào cũng là Đạo Thần?"

Khương Thành đã bắt chéo chân vung vẩy, nghe vậy bĩu môi: "Chứ sao nữa?"

Tiên nhân đón tiếp xua tay, mỉm cười nói: "Không có gì, ngươi thích là được."

Chương 1928: Thánh Hoàng vào sân

Nói xong, tên tiên nhân tiếp đón kia bay đi, đi gọi những người khác.

Điều này khiến Thành ca có hơi bất ngờ.

Hắn mơ hồ cảm thấy thịnh hội lần này có hơi không bình thường.

Thông Hư thánh địa cho người ta đến xem chiến, vốn đã rất không hợp lí.

Lại không bán vé vào cửa, bọn họ có thể có được cái gì?

Còn có sự chấn động nhẹ của trái tim Thần, sau khi hắn tiến vào Thông Hư thánh địa, đột nhiên đã biến mất rồi.

Đây lại là chuyện gì vậy chứ?

Lẽ nào mấy Thần Tử khác đã đến đây rồi, chỉ là bị cản ở bên ngoài thánh địa?

Mà cuối cùng, thái độ của tên tiên nhân tiếp đón kia cũng rất vi diệu.

Vốn dĩ hắn còn cho rằng đối phương muốn đuổi mình xuống chứ, cũng đã làm xong công tác chuẩn bị ra tay rồi.

Kết quả đối phương chẳng làm gì cả..

“Kỳ lạ mà!”

“Có điều không sao cả, càng kỳ lạ càng tốt.”

Rõ ràng ca này đã phát hiện điểm đáng ngờ, trong nháy mắt đã vứt ra sau đầu, căn bản không coi ra gì.

Hiện tại hắn chỉ đợi Thánh Hoàng kia vào sân.

Lúc này, mấy vị Đạo Thần lúc trước cũng nhao nhao ngồi xuống xung quanh.

Vừa nhìn thấy Khương Thành cũng ở đây mấy người không nhịn được bắt đầu châm chọc.

“Chậc chậc chậc, có vài người đúng thật là da mặt dày.”

“Chỗ này là chỗ ngồi chuyên thuộc về Đạo Thần đấy, có thể có tự giác chút không hả?”

“Thật sự coi Thông Hư thánh địa dễ nói chuyện nhỉ?”

“Thật giả lẫn lộn, không tự biết chút nào…”

Thành ca biết đám người này đang châm chọc mình, có điều hắn không hề tức giận chút nào, ngược lại tràn đầy hứng thú phụ họa theo.

“Đúng thế, là ai thế nhỉ?”

“Ai rõ ràng yếu như vậy, còn không biết ngại ngồi cùng với mọi người thế?”

“Sức của một mình kéo thấp trình độ bình quân và hàm kim lượng của các đại lão ngồi ghế đồng, thật quá đáng!”

“Đây há chỉ là không biết xấu hổ, quả thực chính là không biết xấu hổ.”

Đám người trực tiếp bị những lời này của hắn chỉnh đốn không biết phải làm sao.

Trong nhất thời suýt nữa không trả lời được.

Giả vờ ngây ngốc à?

Đám người cắn răng, lại làm khó dễ lần nữa.

“Đúng thế, người đó quả thực là quá không biết xấu hổ rồi!”

“Cũng do là nơi này không tiện ra tay, bằng không nhất định phải bày ra thực lực xếp thứ tự chỗ ngồi, loại trừ cái người đó.”

“Nếu như ta là hắn, sớm đã ngại ngùng cút đi rồi.”

“Ừm ừm!”

Khương Thành liên tục gật đầu: “Đúng thế đúng thế, nếu như ta là người đó, ta đã đoạn tuyệt với thiên hạ rồi, làm gì còn không biết ngại sống tạm bợ ở thế gian?”

“Chỉ đáng tiếc, người đó dường như không có tinh thần tự giác gì cả, thật đáng buồn đáng tiếc.”

Đám người suýt nữa thổ huyết.

Đáng buồn cái mẹ ngươi, cái người bọn ta nói kia chính là ngươi!

Có điều lúc này, chỗ ngồi xung quanh đã liên tiếp không ngừng trở nên náo nhiệt.

Đám người cũng bắt đầu bận rộn hỏi han chào hỏi những Đạo Thần khác!

Đều là lão cáo già của giới tu luyện, biết rõ lăn lộn ở bên ngoài không chỉ dựa vào thực lực, cũng phải dựa vào mối quan hệ

sâu rộng.

Thành ca ngồi đợi nửa cảnh giờ, hai "tuyển thủ" của quyết đấu vẫn chưa ra sân, cảm thấy không thể ở đây sống uổng thời gian tốt đẹp được.

Thế là móc ra Toái Linh phiến, tự mình ăn lấy.

Mạch Phong ở một bên đang tán gẫu với Đạo Thần khác, quay đầu lại vừa nhìn suýt nữa bị ca này dọa chết.

Mặc dù hắn xuyên không thành Tiên tộc, không dùng được Toái Linh phiến, nhưng ít nhất nhận ra được.

Vội vàng truyền âm: "Ngươi điên rồi sao, vậy mà lại dùng đồ của Thiên tộc ở đây?"

"Nếu như bị người ta chú ý đến, vậy sẽ lập tức phát hiện ngươi là người của Thiên tộc đấy."

"Phát hiện thì phát hiện thôi, còn không bắt đầu, ta đều đã muốn chủ động làm chút chuyện gì đó rồi."

Trên thực tế, hiện trường đúng thật là có một vài người chú ý đến hành động ăn Toái Linh phiến của Khương Thành.

Nhưng bọn họ trong nhất thời không dám xác định đó chính là "Toái Linh phiến".

Dù sao lúc trước tộc nhân Thiên tộc đến đây đều là cẩn thận từng li từng tí che giấu, ai dám khí thế giống như Khương Thành, hơn nữa còn chủ động móc ra Toái Linh phiến chứ?

Bọn họ ngược lại cảm thấy là đã nhìn nhầm.

"Có lẽ là vẻ ngoài giống như tiên dược Toái Linh phiến thôi nhỉ?"

Rất nhiều người trong lòng lặng lẽ suy đoán như vậy.

Cuối cùng, hai bóng dáng một nam một bắc bay đến trong sân.

Người bay đến từ phía bắc là một vị nam tử trung niên râu đen áo bào trắng.

Người này dáng vẻ cao lớn vạm vỡ, cho người ta một loại cảm giác nguy nga sừng sững, đôi mắt đen nhánh thâm trầm như vực thẳm lại cho người cảm giác áp bức vô cớ.

Phảng phất như nhìn thẳng vào hắn thêm một lúc đều sẽ rơi vào trong trầm luân.

“Thiên Uyên Thánh chủ!”

Các Đạo Thần Đạo Thánh thuộc về Thông Hư thánh địa không hề ngồi vào ba vòng ghế ngồi khách quý, mà là ngồi ở trên một hàng đệm cói ở phía xa.

Nhìn thấy Thánh chủ bản môn ra sân, tất cả môn đồ thánh địa đều đồng loạt đứng dậy hành lễ.

“Cung nghênh Thiên Uyên Thánh chủ!”

“Thánh chủ thần uy!”

Mà ở đối diện Thiên Uyên Thánh chủ, người từ bên ngoài sơn môn bay đến là một vị nữ tử mặc váy dài quét đất màu đen.

Trên vạt áo rộng lớn thêu hoa văn màu trắng, trên cánh tay kéo lấy tấm lụa màu tím khối dài mềm mại.

Hai lọn tóc rủ xuống hai vai, khiến khuôn mặt tinh tế chưa tô son phấn càng thêm trắng như tuyết.

Vẻ mặt nàng bình thản, không vui không buồn, phảng phất như hành tẩu ở bầu trời đêm cô tịch, tiếng người ồn ào bên cạnh căn bản như không tồn tại.

Khương Thành thu lại Toái Linh phiến chưa ăn xong.

Vẻ mặt kinh ngạc hỏi Mạch Phong: “Thánh Hoàng thế mà lại là một đại mỹ nữ?”

Mạch Phong gật đầu, truyền âm nói: “Ngươi vẫn không biết sao?”

Thành ca nhún vai: “Nếu như ta biết, thì…”

Mạch Phong cố ý trêu chọc nói: “Chỉ như vậy? Thương hoa tiếc ngọc rồi à?”

“Thì chiếm một vị trí có góc nhìn càng tốt hơn rồi.”

Thành ca có hơi tiếc nuối nhìn ghế tựa kim sắc ở hàng trước.

Bên đó vẫn còn mấy chỗ trống đấy.

Toàn trường lại trở nên im lặng lần nữa, hai người trong sân đối mặt với nhau từ xa, nhưng lại không hề lập tức lấy ra vũ

khí và bí bảo của riêng mình.

“Ta biết ngươi muốn chinh phục toàn bộ Thiên giới, khiến tất cả tiên nhân đều quỳ phục ở dưới chân ngươi.”

Thiên Uyên Thánh chủ dẫn đầu phá vỡ im lặng.

“Nhưng ở Thông Hư thánh địa bọn ta, dã tâm của ngươi đến đây dừng được rồi.”

“Vì để khiến mọi người không còn khuất phục ngươi, thoát khỏi sự khống chế của ngươi, ta sẽ toàn lực đánh bại ngươi!”

Những lời này của hắn, khiến một vài người phía dưới lớn tiếng kêu hay.

Thân là tiên nhân, có mấy người bằng lòng bị người sắp đặt.

Mà Thánh Hoàng thống nhất hợp lại tất cả thánh địa và tông môn lớn nhỏ của Tiên tộc, yêu cầu tất cả mọi người nghe theo hiệu lệnh của nàng, vô hình trung đã khiến rất nhiều tiên nhân không còn tiêu dao tự tại như thế nữa.

Bọn họ nhất định phải giống tướng sĩ bình thường, mỗi người đều có một nhiệm vụ, tuân theo mệnh lệnh, không được làm trái.

Cho dù rất nhiều người cũng muốn một lần hành động tiêu diệt Thiên tộc, nhưng bọn họ càng phản cảm việc trên đỉnh đầu có người chi phối mình hơn.

“Thiên Uyên Thánh chủ thật tốt!”

“Đánh bại nữ nhân kia!”

“Giết chết nàng!”

“Ta rất không thích Thiên giới hiện tại, nữ nhân kia dựa vào đầu thao túng bọn ta? Muốn bọn ta tiếp nhận mệnh lệnh của nàng?”

Có điều, người kêu gọi ngay trước mặt chung quy chỉ có số ít người.

Rất nhiều Đạo Thần có mặt đều không coi trọng Thiên Uyên Thánh chủ.

Bởi vì so với ba vị Thánh chủ bị đánh bại lúc trước kia, hắn cũng không mạnh hơn.

Bằng không hắn đã là Thánh Hoàng rồi.

“Nói xong rồi chứ?”

Nữ nhân mặc váy dài màu đen chậm rãi duỗi tay phải ra, một thanh trường kiếm toàn thân gần như trong suốt ngưng kết ra.

Khương Thành cũng không nhìn thấy nàng vung kiếm làm ra vẻ thế nào, Kiếm Đạo thập tứ trọng đã trong nháy mắt chôn vùi Thiên Uyên Thánh chủ ở đối diện.

Ca này hơi thở phào một hơi.

“Còn may, Kiếm Đạo hoàn mỹ vẫn là duy chỉ ta có thôi.”

“Có điều chiến đấu này có phải là có hơi cấp thấp rồi không, sao không nhìn thấy đạo hải và Thần thai?”

Ngay vào lúc hắn nghĩ như vậy, Thiên Uyên Thánh chủ cũng đã đã ra tay.

Chương 1929: Thánh giới

Chỉ thấy dưới chân Thiên Uyên Thánh chủ, một đóa hoa đỏ như lửa lặng lẽ nở ra.

Đóa hoa đó ngay từ đầu còn chỉ ở xung quanh ba thước dưới chân hắn.

Trong nháy mắt đã đón gió nổi lên mạnh mẽ, bao phủ tầm mắt của tất cả mọi người toàn trường, giống như một mái vòm cực lớn.

Tầng tầng lớp lớp cánh hoa đếm không rõ, tản phát ra khí tức cực kì thần bí.

Khi Kiếm Đạo thập tứ trọng kia đánh đến trước mặt Thiên Uyên Thánh chủ, trong nháy mắt đã giống như trâu đất xuống biển.

Hàng trăm hàng ngàn cánh hoa bên ngoài vào giờ khắc này đồng thời sáng lên trong nháy mắt.

Khi dập tắt, Khương Thành nhạy bén chú ý đến màu sắc của những cánh hoa kia nhạt đi một chút xíu.

Dường như là bị thương.

Ngay sau đó, đã thấy hắn vung kiếm kết ấn, trong nháy mắt thiên biến vạn hóa.

Mãi cho đến sau cùng đột nhiên chỉ về phía trước.

Chỉ thấy màu sắc cánh hoa của đóa hoa kia lại khôi phục trạng thái, phảng phất như trọng thương trước đó đã biến mất.

Mà Thánh Hoàng đối diện, kiếm trong tay lại chợt hơi chấn động.

Ảnh hưởng đến Kiếm Đạo thập tứ trọng cũng dừng lại trong nháy mắt như thế.

Cùng lúc đó, đằng sau nàng xuất hiện một ảo ảnh mơ hồ.

"Ai có thể nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì không?"

Thành ca biểu thị mình thế mà lại xem không hiểu.

Hết cách rồi, cảnh giới của Thánh chủ đã vượt qua Đạo Thần.

Hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

So với hắn, những người có mặt khác ngược lại đều tập trung tinh thần, rất nhiều người thậm chí như say như tỉnh, hoàn toàn chìm đắm vào trong giao phong của hai người.

"Đóa hoa kia là gì thế?"

Khương Thành chỉ có thể tạm thời trưng dụng Mạch Phong làm phiên dịch của mình.

Mạch Phong mặc dù đến từ kỷ nguyên thứ ba, nhưng ở Tiên tộc bên này đã tám mươi ngàn năm, cho dù chưa từng ăn qua thịt heo cũng từng thấy qua heo chạy.

Nghe vậy lưu luyến không nỡ thoát khỏi trạng thái lĩnh ngộ, âm thầm truyền tin phổ cập kiến thức cho hắn.

"Đó chính là đạo của Thiên Uyên Thánh chủ, chỉ có điều đã ngưng kết ra đạo quả, dung nhập vào trong chí bảo bản mạng của bản thân, cuối cùng hóa thành thế giới độc lập một phương."

"Ở kỷ nguyên thứ nhất này được xưng là Thánh giới."

"Thánh giới?"

Thành ca nhíu mày: “Tự thành lĩnh vực một phương? Đây không phải là rất bình thường sao?”

Hắn nhớ khi ở Hạ giới, nhập Thánh và Thành cảnh đã có lĩnh vực của mình.

Mà ở giai đoạn Đạo Tôn, Pháp Tắc không gian cũng coi như là một lĩnh vực rồi.

Về phần Đạo Thần, Khương Thành nhớ Cô Thần Yến Khai năm đó, thậm chí làm ra một Cô Thần giới.

So với những thứ này, Thánh giới dường như không có gì đặc biệt.

Mạch Phong vẻ mặt cổ quái liếc nhìn hắn một cái, có hơi buồn bực hắn đã mạnh như vậy rồi, tại sao lại không biết gì hết về điều này chứ.

“Thánh giới và lĩnh vực là hoàn toàn khác nhau.”

“Lĩnh vực, pháp cảnh và tiểu thế giới đều vẫn là dựa vào Nguyên Tiên giới mà tồn tại, chỉ là thay đổi một vài quy luật của một phương thiên địa. Bề ngoài nhìn không gì không thể, trên thực tế không hề thoát ra khỏi ràng buộc của Thiên Đạo.”

“Tất cả uy năng đều còn phải thi triển ở trong phạm vi của Thiên Đạo. Chuyện Thiên Đạo không làm được, bọn họ cũng không làm được.”

“Mà một khi Thiên Đạo sụp đổ, tiểu thế giới cũng sẽ hủy diệt.”

“Thánh giới thì khác sao?”

“Thánh giới là quả do đạo của Thánh chủ ngưng kết ra, đó hoàn toàn là ý chí của bản thân Thánh chủ, không liên quan đến Thiên Đạo.”

Mạch Phong tổng kết nói: “Ở trong Thánh giới, Thánh chủ có thể làm được chuyện Thiên Đạo cũng không thể làm được.”

“Vừa rồi Thiên Uyên Thánh chủ bị công kích, nhưng hắn bỗng dưng thay đổi mạng số của mình và Thánh Hoàng, đổi người chịu đựng Kiếm Đạo thành bản thân Thánh Hoàng.”

“Kết quả nghịch thiên thay đổi số mạng này, hoàn toàn không thua gì Thiên Đạo chí bảo của Nguyên Đế Thiên Cung quản lí

—— Mệnh Nguyên bút!”

Cuối cùng Khương Thành cũng hiểu rõ chỗ lợi hại của Thánh Giới.

Nói trắng ra, chính là có thể dùng các loại cách thức không nói đạo lí đi chiến đấu.

Hắn cũng không nhịn được khóe mắt co rút.

“Này còn đánh cái gì?”

“Công kích của ngươi có mạnh đi chăng nữa, hắn cũng đều có thể đổi về trả cho ngươi, chẳng phải là đứng ở chỗ bất bại sao?”

Mạch Phong lắc đầu: “Cũng không phải, chỉ cần đạo quả của ngươi không thua gì hắn, vậy thì có thể triệt tiêu ảnh hưởng Thánh giới của hắn.”

“Đã đến cấp bậc này, mặc dù tiên pháp thần thông vẫn có hiệu quả, nhưng chủ yếu so đấu vẫn là đạo.”

“Có điều rất kỳ quái, Thánh Hoàng tại sao lại mặc cho Thánh giới của Thiên Uyên Thánh chủ bao trùm lấy bản thân, chịu ảnh hưởng đạo quả của đối phương chứ? Nàng hoàn toàn có thể né tránh mà.”

Nghi hoặc hai giây như thế, hắn lại tò mò hỏi Thành ca.

“Đúng rồi Khương chưởng môn, đạo của ngươi là cấp bậc gì thế?”

Thực ra hắn muốn nói, ngươi từng giết qua Đạo Thần cao giai, tại sao còn chẳng biết gì hết về đạo quả chứ?

Thành ca tự nhiên sẽ không nói cho hắn biết, mình căn bản không tu luyện ra đạo tự thân gì đó.

“Ta đã thoát khỏi cái gọi là đạo rồi.”

“Hả?”

Hai mắt của Mạch Phong trừng lớn.

“Ngay cả đạo cũng đã thoát khỏi, đó là cảnh giới bậc nào?”

Thành ca khoát tay, cố làm dáng vẻ cao thâm khó lường.

“Không thể nói, không thể nói.”

Mạch Phong nhất thời ngưỡng mộ không thôi.

Mà trong sân lúc này, trận quyết đấu của hai vị cao thủ đỉnh cấp cũng tiến vào giai đoạn gay cấn.

Có phổ cập kiến thức của Mạch Phong, Khương Thành quả nhiên nhìn ra rất nhiều thứ.

Thánh giới của Thiên Uyên Thánh chủ mênh mông rộng lớn, tản phát ra uy năng biến ảo khó lường.

Mà công kích của vị Thánh Hoàng đối diện kia ngược lại hiện ra hợp lí vừa phải, thậm chí thỉnh thoảng sẽ bị số mệnh đối phương thay đổi làm bị thương ngược lại.

Có điều Khương Thành ngược lại cũng sẽ không coi thường nàng.

Người này có thể tung hoành ngang dọc ở trong Thánh giới của người khác, đó đã vượt qua phạm trù của Đạo Thần cao giai rồi.

Hơn nữa mỗi một lần công kích của Thiên Uyên Thánh chủ, nàng đều có thể đón lấy.

Quà nhiên, sau khi hai bên đại chiến mấy phút, Thánh Hoàng đột nhiên rút kiếm lui ra phạm vi Thánh giới của đối phương.

“Ngươi chỉ như vậy mà thôi sao?”

Giọng điệu của nàng không có dao động quá lớn, nhưng lại cho người ta cảm giác chế giễu nồng đậm.

“Hừ!”

Thiên Uyên Thánh chủ đối diện lạnh lùng cười một tiếng, “Ngươi vẫn là đợi đến lúc có thể thắng lại mạnh miệng sau đi!”

Nói xong, Thánh Giới của hắn lại lần nữa mở rộng, lại lần nữa bao trùm lấy mạnh hơn.

“Tốt.”

Ảo ảnh quỷ dị đằng sau Thánh Hoàng kia đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, nàng lại vung ra Kiếm Đạo thập tứ trọng lần nữa.

Dựa vào cảnh giới của nàng, Kiếm Đạo thập tứ trọng phải mạnh hơn uy lực của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền hơn

trăm nghìn lần, đủ để tạo thành uy hiếp chí mạng với bất kì Đạo Thần cao giai nào.

Nhưng đối với Thiên Uyên Thánh chủ mà nói, đây vẫn không tính là gì cả.

“Tài năng thấp kém, tăng thêm trò cười mà thôi!”

Tầng tầng lớp lớp cánh hoa lại sáng mạnh lên lần nữa, có nghĩa là Thánh giới của hắn lại bắt đầu phát động lần nữa.

Tuy nhiên lần này, dị biến đột nhiên xảy ra.

Trong khoảnh khắc Kiếm Đạo thập tứ trọng trông có vẻ không khác trước kia là bao đụng vào trong nháy mắt, bên ngoài ít nhất trăm cánh hoa ầm ầm nổ vỡ!

Phất phơ bay bổng, từ “mái vòm” rải xuống.

Giống như bông tuyết và hoa tuyết ngút đầy trời, lộng lẫy xinh đẹp.

Nhưng cảm nhận của đương sự lại không tốt đẹp như vậy.

Thân hình của Thiên Uyên Thánh chủ chấn động mạnh, một ngụm máu tươi tràn ra từ khóe miệng.

Hai mắt hắn khó mà tin được nhìn về phía Thánh Hoàng đối diện, giống như nhìn một quái vật.

“Ngươi vậy mà có thể thay đổi được Nhân quả Thánh giới của ta!”

Đúng thế, đây vẫn là so đấu của đạo.

Một kiếm kia của Thánh Hoàng cũng rót vào ý chí của nàng, cuối cùng ép đổ Thánh Giới của hắn.

Khương Thành bên dưới đã trừng mắt choáng váng.

Đây tính là gì?

Thay đổi nhân quả Thánh giới?

Hắn tỏ ra mình hoàn toàn không nhìn ra gì mà “bởi vì cho nên” mà!

Lẽ nào là bởi vì ta dùng Kiếm Đạo thập tứ trọng, cho nên một vòng cánh hoa bên ngoài Thánh giới của ngươi không cản được ta?

Đây cũng bá đạo quá đi nhỉ?

Thiên Đạo cũng không không nói đạo lí như vậy mà

Chương 1930: Tính kế kinh thiên

Không riêng gì Khương Thành, ngay cả những người khác ở bên dưới cũng không nhìn ra nhân quả gì cả.

Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc Thánh Hoàng chiếm được lợi thế.

Thiên Uyên Thánh chủ trước đó vẫn còn mượn Thánh giới để ra oai, lúc này đã bị đánh bại phải tháo chạy liên tục.

Những cánh hoa đủ loại ở dưới chân cũng vỡ vụn tới tấp giống như tuyết lở.

Hoàn toàn không ngăn được Kiếm đạo thập tứ trọng của Thánh Hoàng.

Lúc này, mặc dù là một Chí Tôn nhỏ bé cũng nhìn ra được, Thiên Uyên Thánh chủ sắp thua rồi.

Rất nhiều người xôn xao rời khỏi trạng thái tham ngộ.

“Không ổn rồi…”

“Đúng vậy, nếu như Thiên Uyên Thánh chủ lại thua nữa thì Thánh Hoàng sẽ có bốn trận thắng liên tiếp rồi.”

“Dựa theo giao ước, sau khi Thông Hư thánh địa bị nàng đánh bại sẽ phải tiếp nhận lệnh chỉ huy của nàng.”

“Tiếp nhận thì tiếp nhận, cũng chẳng có gì không tốt.”

Tất cả những Tiên nhân tới từ kỷ nguyên thứ ba kia đều mong đợi có thể tiêu diệt được Thiên tộc sớm một chút, chấm dứt chuyến rèn luyện đại kiếp này càng sớm càng tốt.

Thánh Hoàng tích hợp sức mạnh của tất cả môn phái, thật ra bọn họ rất vui mừng khi thấy điều đó hoàn thành.

“Ta còn ước gì nàng thống lĩnh chúng ta ấy chứ.”

“Đúng đấy, một đại thần như vậy dẫn đội có gì mà không hài lòng chứ?”

“Nếu như Thánh Hoàng xuất chinh, ta nguyện làm người đi đầu!”

Nhưng trái ngược với bọn họ, vẫn còn có nhiều Tiên nhân vô cùng đau đớn.

Đặc biệt là những cao thủ ở các môn phái nhỏ, trung bình lệ thuộc vào Thông Hư thánh địa.

“Chuyện này phải làm thế nào mới tốt đây?”

“Thông Hư thánh địa là hy vọng cuối cùng của chúng ta rồi, chẳng lẽ sắp rơi vào tay giặc rồi sao?”

“Hay là chúng ta kề vai sát cánh cùng tiến lên, làm thịt người phụ nữ đó!”

“Ngươi điên rồi sao? Chúng ta có tư cách nhúng tay vào trận chiến đấu như thế này à?”

“Lần trước Thất Huyền thánh địa bị Thánh Hoàng khiêu chiến, cũng từng có người làm như vậy, kết quả đã chết rất thảm…”

Khương Thành nghe mọi người xung quanh bàn luận, hắn cố ý liếc nhìn những trưởng lão và hộ pháp của Thông Hư thánh địa ở phía xa.

Hắn phát hiện so với đám người hoặc hưng phấn kích động hoặc hỗn loạn kia, ngược lại môn đồ của thánh địa bình tĩnh hơn nhiều.

Không hề sốt ruột một chút nào.

Điều này làm cho hắn cảm thấy có phần bất ngờ.

Mà cũng lại vào lúc này, dị biến xuất hiện.

Lập tức nhìn thấy đủ loại hoa các loại đã bị tàn phá trên bầu trời đột nhiên lan ra hàng ngàn hàng vạn nhánh.

Trong phút chốc đã kết nối những “ghế khách quý” ở phía dưới lại cùng với nhau.

Cùng lúc đó, tất cả ghế ngồi ba màu vàng bạc đồng bị một bọt khí trong suốt vây quanh từng cái.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tất cả Đạo Thần ngồi ở “ghế khách quý” đều nhận ra có gì đó không ổn.

Bọn họ lập tức đứng dậy, phát động tấn công về phía bọt khí đó.

Lại phát hiện ra vốn dĩ đánh không vỡ được nó.

Bọt khí ngăn cách căn nguyên và nguyên lực, cũng đã ngăn cách cảm giác của thần hồn.

Ngoại trừ cái đó ra, nó còn khống chế đạo của bọn họ.

Khiến cho khả năng thông thiên triệt địa của bọn họ không thể phát huy ra được dù chỉ là một nửa.

Có người gầm thét lên bầu trời: "Thiên Uyên Thánh chủ, ngươi muốn làm gì?"

"Chẳng lẽ muốn bao vây bọn ta ở chỗ này sao?"

"Đắc tội với nhiều người bọn ta như vậy, quả thực ngươi điên rồi!"

Không riêng gì ghế khách quý, những Đạo Thánh Đạo Tôn ở phía dưới cũng náo loạn cả lên.

Bọn họ mơ hồ nhận ra một âm mưu khổng lồ.

Nhưng không biết hành động lần này của Thiên Uyên Thánh rốt cuộc là có ý gì.

"Khặc khặc khặc!"

"Đắc tội với các ngươi thì sao?"

Một tràng cười lạnh lẽo truyền đến từ phía sau mọi người.

Nhưng nhìn thấy đám trưởng lão của Thông Hư thánh địa trước đó ngồi ngay ngắn ở nơi xa, lúc này tất cả đều đã tụm ba tụm năm, phân bố ra các phương hướng khác nhau.

Từng người đều kết pháp quyết, thi triển tiên thuật không rõ tên về phía ghế khách quý.

Trong hư không lại thấy một tấm lưới đen khổng lồ bao phủ xuống, một mực trấn áp tất cả bọt khí ở phía dưới.

Không đợi cho mọi người kịp phản ứng, sắc mặt của rất nhiều Đạo Thần sơ giai đều tái mét.

"Đạo của ta!"

"Không được!"

“Đạo của ta tại sao lại bị cuốn trốn mất, điều này không thể nào!”

Tất cả Đạo Thần đều đã tu luyện đạo của mình, chỉ là trình độ mạnh yếu không giống nhau mà thôi.

Đạo vốn là thứ huyền diệu khó hiểu, không thể nào nắm bắt được.

Nhưng vào giờ này khắc này, mọi người mới đột nhiên phát hiện ra, thì ra đạo còn có thể bị cướp đoạt.

Đạo của bọn họ đang bị người ta lấy đi.

Từ bọt khí chảy vào cái vòi kia, rồi lại từ cái vòi đó nhanh chóng rót vào trong đủ loại hoa trên bầu trời.

Như thể nhận được một lượng bổ sung khổng lồ, đủ loại hoa vốn bị tàn phá đã hồi phục lại trong giây lát, hơn nữa sắc thái còn trở nên càng tươi đẹp sống động hơn.

Mặc dù không thể nào cảm nhận được khí tức của nó, nhưng chỉ bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra được, nó còn mạnh hơn cả lúc bắt đầu.

Phạm vi lớn hơn và vững chắc hơn!

Thánh Hoàng vừa rồi mạnh như vũ bão rốt cuộc cũng gặp phải trở ngại.

Thậm chí rất nhanh đã lập tức bị phản kích.

Nàng đành phải vung kiếm đỡ lấy, nỗ lực chống chọi.

Mà khí thế của Thiên Uyên Thánh chủ ở đối diện cũng liên tục tăng lên, thực lực tăng vọt giống như đột phá giác ngộ.

“Ha ha ha ha…”

“Thánh Hoàng, vốn dĩ ta không muốn như vậy đâu, cái này cũng là ngươi ép ta đấy!”

“Để giải cứu tất cả môn phái, ta chỉ có thể đi tới bước này, chỉ có thể làm như vậy!”

“Đi chết đi!”

Lúc này vẻ mặt của vị đường đường là Thánh chủ này cũng đã trở nên bắt đầu vặn vẹo, không còn một chút phong độ ưu tú nào nữa.

Mọi người ở bên dưới chửi mắng ầm lên.

“Chết tiệt, bọn ta không cần ngươi giải cứu!”

“Ngươi lấy đạo của bọn ta ra bổ trợ cho bản thân ngươi, lại còn có mặt mũi nói lời cao thượng như vậy sao?”

“Thánh chủ chó má gì chứ! Tiểu nhân hèn hạ vô liêm sỉ!”

Trái với những người khác đang bị bao vây, Thành ca cũng ở ghế khách quý giống như thế nhưng lại không bị ảnh hưởng gì.

Bởi vì, hắn không có Đạo Tự Thân.

Cái vòi kia có muốn hút ra cũng không hút được.

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện biến cố, xem như cuối cùng hắn đã có đáp án cho những nghi ngờ trước đó.

Thiên Uyên Thánh chủ biết mình không thắng được.

Vậy nên hắn cố tình lan truyền tin tức, cho phép mọi người đến đây xem cuộc chiến, còn nhiệt tình đưa người đến gần bên trong sơn môn.

Mục đích là coi những Đạo Thần này thành túi nhiên liệu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, ghế khách quý này hoặc là đại trận, hoặc là bàn thờ đặc biệt gì đó.

Sắp xếp cũng có quy luật.

Khi hắn không địch lại được thì lập tức phát động.

Dựa vào đạo của tất cả Đạo Thần ở bên dưới, để bổ sung và tăng cường Thánh giới của mình.

Trận chiến đấu giữa Thánh chủ chính là so đấu đạo, đạo số mệnh của hắn vốn dĩ đã bị đạo nhân quả của Thánh Hoàng đè ép.

Nhưng bây giờ so với lần này, có lẽ ngược lại hắn đã áp chế đạo của Thánh Hoàng!

Cái này quả thực không thể nào tin nổi

“Khoản này quả thật rất lớn!”

Thành ca cũng phải cảm khái.

Tuy nói Tiên tộc vẫn còn rất nhiều người chưa có mặt, nhưng bây giờ đã có ba mươi lăm vị Đạo Thần cao cấp bị vây ở ghế khách quý, hai trăm hai tư vị Đạo Thần trung giai, hai nghìn chín trăm năm mươi sáu vị Đạo Thần cấp thấp!"

Đồng thời, hắn tính nhiều Đạo Thần như thế thì cũng đã đắc tội với hàng ngàn môn phái lớn và vừa phía sau bọn họ.

Cái này rõ ràng là đang chơi đùa với lửa.

Nếu như hành động sơ suất, Thông Hư thánh địa nhất định sẽ gây nên sự trả thù vô hạn, chuyện bị tiêu diệt cũng là điều chắc chắn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi chiến đấu kết thúc, những Đạo Thần này hoặc là rút cạn nước bị giết, hoặc là bị bắt làm nô lệ bằng phương pháp đặc biệt.

Tóm lại, Thiên Uyên Thánh chủ sẽ không cho bọn họ có cơ hội trả thù.

Những Đạo Thánh Đạo Tôn ngược lại không bị trói buộc.

Nhưng trước tính toán cấp bậc của bọn họ ở lúc này hoàn toàn không thể xoay chuyển được một chút bọt sóng nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Thả ta ra!"

Đám Đạo Thần bị bao vây ra sức vùng vẫy bắn phá, nhưng thế tấn công vốn yếu ớt của bọn họ cũng trở nên yếu hơn khi đạo trôi đi mất.

Rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Chương 1931: Đạo hữu cứu ta

Cảm thấy có thể mình sẽ chết, rất nhiều Đạo Thần đều trở nên luống cuống.

Có người bắt đầu cầu xin tha thứ.

"Thả ta ra đi!"

"Thiên Uyên Thánh chủ, từ xưa tới nay ta với ngươi không thù không oán, tại sao lại đối xử với ta như vậy?"

“Thái Nhẫn tông bọn ta là môn phái lệ thuộc vào Thông Hư thánh địa của các ngươi mà, tại sao ngay cả bọn ta mà các ngươi cũng muốn làm hại?”

“Minh Phách trưởng lão, tình cảm của chúng ta rất tốt mà, có thể cho lão già này một con đường sống hay không?”

“Hà cớ gì phải đuổi tận giết tuyệt?”

“Thiên Uyên Thánh chủ, ta ủng hộ ngươi mà, đừng lỡ tay làm người mình bị thương chứ!”

Những lời cầu xin tha thứ của bọn họ không có một chút tác dụng nào.

Sau khi Thiên Uyên Thánh chủ ở phía trên khôi phục Thánh giới lớn mạnh xong, thậm chí tốc độ hấp thu đạo còn trở nên nhanh hơn rồi.

Mà những trưởng lão của Thông Hư thánh địa ở bên ngoài vẫn còn đang vừa kết lưới trấn áp vừa điên cuồng cười lớn.

“Người mình cái gì?”

“Cũng chỉ là chất dinh dưỡng mà thôi, đừng đánh giá cao thân phận của mình.”

“Đạo của các ngươi có thể trở thành một phần của Thánh chủ, đó cũng là vinh hạnh của các ngươi ha ha ha…”

“Các ngươi cứ yên tâm lên đường đi!”

Một lần hành động giết chết mấy ngàn tên Đạo Thần, nếu như chuyện này truyền tới bên Thiên tộc, không chừng ba vị hoàng đế sẽ liên thủ tạo ra một huy chương và trao cho Thiên Uyên Thánh chủ.

Chiến tích của một mình ngươi đã vượt qua tổng số bao nhiêu năm qua của tam đại vương triều bọn ta rồi đó!

Quả thực là Tiên đại anh hùng hiểu diệt hoàn vũ vô song từ trước tới nay chưa từng có!

Nhưng mà, cuối cùng cái này cũng chỉ là trò cười.

Việc Thiên Uyên Thánh chủ hấp thu đạo của mọi người lần này rõ ràng không phải là hiệu quả tạm thời, rất có thể cảnh giới của hắn sẽ đột phá.

Đến lúc đó, Thiên tộc sẽ gặp phải một kẻ địch càng mạnh và càng đáng sợ hơn.

Rất nhiều Đại Thần trước đó ủng hộ hắn đã quay ngược sang ủng hộ Thánh Hoàng rồi.

“Thánh Hoàng nhất định sẽ thắng!”

“Thánh Hoàng cứu ta, mặc dù chúng ta không có tình cảm gì…”

“Chỉ cần ngươi cứu ta, sau này ta nhất định sẽ kết cỏ ngậm vành báo đáp!”

“Ta muốn giúp ngươi một tay, giúp ngươi giết chết tên khốn khiếp Thiên Uyên này, ngươi chỉ cần giúp ta chặt đứt cái vòi đó là được rồi!”

“Thánh Hoàng! Chỉ cần ngươi thả ta ra, ta bằng lòng tuân theo tất cả mệnh lệnh của ngươi, giúp ngươi đạt được sự thống trị!”

Những lời này của bọn họ thật ra không phải là ăn nói lung tung trong tình thế cấp bách.

Trong lòng âm thầm so sánh Thánh Hoàng với những đại năng đứng đầu khác, đột nhiên mọi người phát hiện ra, quả thực nàng chính là lương tâm của đại lão giới.

Rõ ràng thực lực vô cùng mạnh, nhưng chẳng bao giờ nghe nói đến những việc ác như nàng cướp đoạt ức hiếp ai cả.

Ngoại trừ sắp xếp mọi người đến tiền tuyến tác chiến, nàng cũng không yêu cầu các đại thánh địa và môn phái phải cống hiến gì cả.

Thậm chí nàng còn không thành lập thế lực môn phái.

Càng không muốn âm mưu làm hại mọi người giống như Thiên Uyên Thánh chủ.

Nhưng mà có rất nhiều người vẫn đặt hy vọng vào chính bản thân mình.

Bọn họ mang thân thể suy yếu, liều mạng dùng khả năng cuối cùng điền cuồng đánh vào bọt khí ngăn cách.

Những trưởng lão của các thánh địa phía ngoài nhìn cảnh tượng này vừa vô cùng đồng cảm vừa mỉa mai, giống như

đang nhìn một con kiến tội nghiệp đẩy viên đá khổng lồ ra vậy.

“Các ngươi hãy cam chịu số phận đi.”

“Khoảnh khắc bước vào pháp trận hấp thu này, vận mệnh của các ngươi đã được định sẵn rồi.”

Không riêng gì đại trận hùng mạnh và bản thân tế đàn này, cũng không chỉ vì những Tiên nhân trấn áp ở phía ngoài kia, mà còn là vì Thiên Uyên Thánh chủ đang dung nhập đạo vào bên trong thân thể mình.

Trừ khi có thể mạnh mẽ đánh vỡ số mệnh mà hắn đã an bài, nếu không sẽ không có khả năng thoát khỏi.

“Không một ai có thể đi ra ngoài!” Đại trưởng lão của thánh địa lạnh lùng nói.

Sau đó, hắn lập tức thấy có người thản nhiên đi từ bên trong bọt khí ra.

Thành ca buông tay trái xuống với vẻ mặt vô tội, hắn liếc nhìn đại trưởng lão của thánh địa đang kinh ngạc.

“Ta cũng không muốn làm cho người khó xử.”

Vô Đạo kiếm đúng là dùng được nha!

Cắt nhẹ một cái đã chặt đứt cả bọt khí và cái vòi nối liền kia.

Trong lòng hắn vẫn còn có chút may mắn.

Nếu như lần này không có Vô Đạo kiếm, vậy hắn thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Dù sao thì bị vây ở bên trong, không đánh ra được mà chết cũng không xong.

Thứ duy nhất có thể thử vào lúc đó cũng chỉ có Kiếm đạo hoàn mỹ và kỹ năng trao đổi.

Nhưng hai thủ đoạn đó dùng trong trường hợp này có hiệu quả hay không thì hắn cũng không biết.

Sau khi tự mình đi ra, hắn tiện tay cắt cái bọt khí đang vây Mạch Phong ra.

Mạch Phong vội vàng chui ra, đứng chặt ở phía sau hắn, hận không thể dùng động tác thực tế biểu diễn cái gọi là ôm bắp

đùi.

“Thật là hù chết ta, may mà lần này tới đây cùng với ngươi.” Trên gương mặt vui mừng của hắn vẫn còn tràn ngập sợ hãi.

Mà những Đạo Thần ở xung quanh lập tức nổ tung.

“Cái gì?”

“Có người xông ra ngoài?”

“Là hắn! Người bạn do Tuệ Thạch Đạo Thần dẫn đến!”

“Ta nhớ người này tên là Tuấn Soái Đạo Thần, hắn thực sự có thể mở lồng sao?”

Sau một dao động ngắn ngủi, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Trong mắt bọn họ, Khương Thành đã nhanh chóng trở thành ngọn cỏ cứu mạng có thể tin tưởng được nhất rồi.

“Đạo hữu cứu ta!”

“Mau cứu ta!”

“Có thể xin đạo hữu chặt đứt cái vòi trên đầu ta được không, lão phu vô cùng cảm kích…”

Thành ca cũng không lập tức ra tay giúp đỡ.

Mà là cười híp mắt lắc đầu.

“Hay là thôi đi, vừa rồi còn có người mới nói ta thật giả lẫn lộn, không xứng để ngồi vào đó mà.”

“Ta làm gì có tư cách giải cứu các vị Đạo Thần cao quý chứ?”

“Các vị dù thế nào cũng đừng nói đùa nữa.”

Ca này cũng không phải tượng đất, vẫn có chút nóng nảy.

Rất nhiều Đạo Thần cao cấp và trung giai ở hàng phía trước đều không hiểu ra sao.

Ngay sau đó, rất nhiều người lớn tiếng gào lên.

“Người nào? Là ai nói ngươi không xứng?”

“Vị đạo hữu Tuấn Soái thần thông quảng đại này chính là tấm gương của đời ta, ai dám nói hắn không xứng đáng, đứng ra đây cho bổn tọa?”

“Bản thân ta muốn nhìn xem là ai có khẩu khí lớn như vậy!”

“Tuấn Soái đạo hữu mau cứu ta, lão già này thay ngươi dạy dỗ những môn đồ không có mắt đó!”

“Đúng đấy, ai dám bất kính với Tuấn Soái đạo hữu, người đó chính là kẻ thù của Lệ Ma điện bọn ta, chờ đó cho ta!”

Bọn họ cũng không phải thật sự tức giận như vậy.

Chỉ là hy vọng sẽ được Thành ca cứu ra sớm một chút, vậy nên mới nghĩ tất cả mọi cách phối hợp với hắn.

Ra sức thể hiện tốt một chút, cũng khiến cho tâm trạng của hắn khá hơn.

Mấy vị Đạo thần sơ giai xung quanh Thành ca nhất thời gương mặt cũng như màu đất.

Ai có thể ngờ được người này lại thần kỳ như vậy chứ.

Càng không nghĩ tới, mấy câu nói châm chọc trước đó của mình lại dẫn tới oán hận toàn trường.

“Ta, bọn ta…”

Chẳng lẽ bản thân đường đường là Đạo Thần mà còn phải người ta cúi đầu với người ta nói xin lỗi sao?

Hơn nữa lời đã nói ra rồi, lập tức phải nuốt ngược vào rất mất thể diện.

Nhưng không đợi cho bọn họ kịp do dự, mấy vị trưởng lão của thánh địa ở bên ngoài đã bay tới.

“Giết hắn đi!”

“Không thể để cho hắn phá hỏng đại kế!”

“Giết cả hai người kia!”

Nhìn thấy một vị Đạo Thần cao giai và hai vị Đạo Thần trung giai đánh về phía Khương Thành và Mạch Phong, tất cả những cao thủ đang bị bọt khí bao vây ở trong đều lo lắng.

“Mau! Mau cứu bọn ta ra!”

“Để cho bọn ta tới đối chiến với Thông Hư thánh địa khốn khiếp!”

“Mau cứu ta, hai người các ngươi không ngăn được…”

Trong lúc bọn họ đang kêu lên, Khương Thành đã một mình lao ra khỏi ghế khách quý, chủ động nghênh đón.

Không đợi cho ba tên Đạo Thần ra oai, hắn giơ thanh kiếm trong tay trái lên.

Một đường ngắt quãng ngắn ngủi cắt ra.

Vô Đạo kiếm vẫn đưa ra uy lực trước sau như một, cổ họng của ba tên Đạo Thần còn chưa thốt ra được một lời thì bọn họ đã trực tiếp bị chia làm hai.

Ngay tiếp theo, năm tên Đạo Thần ở phía sau ba người cũng bị chặt đứt!

Chương 1932: Ta chính là Khương Thành

Ba vị Đạo Thần vốn đang lao về phía Khương Thành, nửa người dưới thậm chí vẫn còn đang duy trì động tác bay vút về phía trước.

Trong lúc đó đã chết một cách đột ngột như vậy rồi.

Xuỵt!

Ngoại trừ Thiên Uyên Thánh chủ và Thánh Hoàng đang đối chiến, những người khác trong toàn trường đều hít vào khí lạnh.

Ngay sau đó, rất nhiều người đột ngột phản ứng.

Hơn nữa tiếng thét thảm thiết chói tai của những trưởng lão Thông Hư thánh địa kia lại càng vang dội toàn trường.

“Khương Thành!”

“Hắn chính là người của Thiên tộc, Khương Thành!”

Lần trước ba kiếm của Thành ca đã tiêu diệt bốn mươi ngàn cao thủ của Tiên tộc trong trận chiến đó, mặc dù ở bên đó không còn ai may mắn sống sót, nhưng đại năng Tiên tộc ở bên này rất đông đảo.

Theo suy luận của người ngã xuống, hiện trường lúc đó cũng đã được suy đoán ra rồi.

Mà những ngày qua, ngoại trừ chuyện Thánh Hoàng khiêu chiến, chuyện bùng nổ nhất Tiên tộc chính là Khương Thành đột nhiên nổi dậy.

Trước khi bắt đầu khai chiến vẫn còn có người ở khắp mọi nơi thảo luận về hắn.

Vậy nên vừa mới nhìn thấy hình ảnh Đạo Thần cao cấp bị chia thành hai phần, bọn họ đã lập tức liên tưởng đến.

Thành ca thấy thân phận bị bại lộ, hắn cũng không giả bộ nữa mà trực tiếp lộ hình dáng thật.

“Không sai, ta chính là Khương Thành!”

Sau khi thực sự thấy mặt của hắn và xác định thân phận xong, trong nháy mắt toàn trường đã bùng nổ những tiếng kêu la sợ hãi dữ dội hơn.

“Thật sự là hắn!”

“Ta biết!”

“Khương chưởng môn cứu ta!”

Trong số những Đạo Thần này, có một nửa là đến từ kỷ nguyên thứ ba.

Bọn họ đã nhận ra Khương Thành ngay từ đầu.

Mà những Tiên nhân kia của Thiên giới bản thổ cũng lập tức lộ ra ý thù địch.

Dù sao Khương Thành cũng đứng ở bên phía Thiên tộc, đương nhiên lập trường sẽ đối lập.

Trước đó không lâu, bọn họ vẫn còn đang bàn luận làm thế nào để giết chết kẻ địch đáng sợ này.

Mà bây giờ hắn đã xuất hiện công khai ở trước mặt mình như vậy.

“Tại sao hắn lại trà trộn vào chỗ chúng ta?”

“Tuệ Thạch Đạo Thần, rõ ràng ngươi cấu kết với kẻ địch bên ngoài!”

Những trưởng lão của Thông Hư thánh địa hét lên thảm thiết giống như bị đạp cho một cú.

“Ác ma Thiên tộc, mỗi người đều phải giết hắn!”

“Tiêu diệt tên ác ma trà trộn vào đây!”

“Cùng tiến lên…”

Ngay sau đó, đại trận phòng ngự và cấm chế của Thông Hư thánh địa đồng thời mở ra.

Trong phút chốc, trời đất mù mịt, bầu không khí ngưng đọng giống như trước giờ tận thế ập đến.

Trong lòng Đạo Thánh và đám Đạo Tôn ở phía dưới đi vào xem cuộc chiến run lên, nhìn lên khí tức phát ra hủy diệt mờ ảo kia, bọn họ rất sợ mình cũng sẽ bị tiêu diệt.

Thánh địa đứng đầu Thiên giới lại bị dồn ép phải mở ra đại trận, hơn nữa chỉ là đối phó với một người, cũng đủ để thấy sức uy hiếp của Khương Thành.

“Giết!”

Hơn ba mươi tên trưởng lão của Thông Hư thánh địa xung trận lên trước, phía sau hơn một ngàn tên Đạo Thánh chấn động vang trời.

Ngay sau đó, một số Đạo Tôn và Đạo Thánh đến đây xem cuộc chiến đầu cũng phát nhiệt, cùng nhau sánh vai xông tới.

Dù sao trong tiềm thức của bọn họ, Khương Thành là kẻ thù Thiên tộc, bản năng cảm thấy muốn tiêu diệt hắn.

Nghênh đón bọn họ là một kiếm hời hợt của Khương Thành.

Một đường khác lại tràn ra trong hư không.

Tất cả mọi người đều có thể thấy đường kiếm đó đang đến gần chính mình, nhưng lại không thể nào tránh ra được.

Sau đó, đám cao thủ của thánh địa lập tức bước theo gót của mấy tên Đạo Thần trước đó, bị giết chết một cách dứt khoát.

Cùng lúc đó, đại trận chuẩn bị phát động cũng bị cắt ra, lụi tàn ngay tại chỗ.

Phía sau còn lại hơn mười tên Đạo Thần và những Tiên nhân ở phía dưới còn chưa kịp xông lên đã lập tức bị hạ nhiệt.

Cuối cùng bọn họ cũng nhận ra, mặc dù nơi này là sân nhà của Thông Hư thánh địa, nhưng không phải là nơi mà bọn họ có

thể ra oai được.

Vô Đạo kiếm cũng giống như nhân quả của Thánh Hoàng và số mệnh của Thiên Uyên Thánh, hoàn toàn không có đạo lý để nói.

Những môn đồ còn lại của Thông Hư thánh địa ngoài hoảng sợ chỉ còn lại là không có sức lực.

Ở đây vẫn còn có mấy ngàn vị Đạo Thần, nhưng tất cả bọn họ đều bị bao vây rồi, hơn nữa sợ rằng bọn họ còn muốn tự sát hơn.

Còn Thánh Hoàng và Thiên Uyên Thánh chủ vẫn còn đang chiến đấu, vốn dĩ không rảnh để đối phó với Khương Thành.

Nói cách khác, bây giờ không một ai có thể trị được cái tên "gian tế Thiên tộc" này.

Sau khi ý thức được điểm này, những cao thủ còn lại của Thông Hư thánh địa trực tiếp lựa chọn chạy trốn.

Ngược lại Khương Thành muốn tiêu diệt thêm mấy tên, lấy thêm một chút chiến lợi phẩm.

Nhưng một kiếm vừa rồi lại làm cho ý thức của hắn trở nên cực kỳ bất ổn, suýt chút nữa đã nhất thời đánh mất chính mình.

Hắn mơ hồ hiểu ra một chút.

Quả thật Vô Đạo kiếm không cần hao tổn Tiên lực Hồn lực gì đó, cũng không tiêu hao Linh Ý, nhưng nó sẽ ăn mòn ý thức của mình.

Bởi vì bản chất của thanh kiếm này là ý chí của Thiên Đạo đang mượn tay mình để sử dụng.

Khoảnh khắc đó thật ra là Thiên Đạo đang ra tay.

Thử nghĩ xem ý thức của một người thường xuyên bị thay bằng ý chí của Thiên Đạo thì sẽ gây ra hậu quả như thế nào?

Bản thân mình đúng là đã tu luyện Linh Ý của Thiên tộc, ý thức còn mạnh hơn gấp hàng trăm lần so với Tiên nhân bình thường mà còn không có cách nào tránh được tác dụng phụ.

Tiếp tục dùng thêm hơn mười lần, Linh Ý hoàn toàn dao động thì chỉ sợ thật sự sẽ đánh mất mình.

Đổi lại là một Tiên nhân bình thường sử dụng Vô Đạo kiếm, sau khi dùng xong một kiếm lập tức biến thành xác sống biết đi ấy nhỉ?

Bỗng nhiên hắn lại nhớ đến Thu Vũ Tuyền.

Nàng không tu luyện Linh Ý mà tại sao dùng nhiều lần như vậy vẫn còn có thể giữ vững ý thức của mình?

Mà thôi!

Hắn lắc đầu, tạm thời để lại sự nghi ngờ này ở sau đầu.

Những Tiên nhân của thánh địa ở phía trước đã sớm chạy trốn phân tán khắp nơi.

Khương Thành nhìn thoáng qua, những người này bay tán loạn quá, không phải là một đội hình chỉnh tề.

Cho dù mình có vung một kiếm nữa cũng không giết được mấy.

Vậy nên hắn thu trước chiến lợi phẩm vừa rồi.

Lúc này mới bay trở lại ghế khách quý một lần nữa.

“Các ngươi cũng thấy rồi, ta chính là Khương Thành, kẻ thù lớn mà các ngươi muốn giết.”

“Bây giờ còn muốn ta cứu sao?”

Rất nhiều Đạo Thần đưa mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, tiếng gào thét long trời lở đất lại vang lên lần nữa.

“Muốn chứ muốn chứ!”

“Khương đạo hữu cứu ta!”

“Lão phu chưa bao giờ coi Khương đạo hữu là kẻ thù, cũng chưa từng là kẻ địch của ngươi!”

“Khương đạo hữu, chỉ cần ngươi cứu ta, sau này nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh!”

“Khương đạo hữu, bổn tọa có thể hứa, từ nay về sau sẽ không tấn công Thiên tộc nữa…”

“Mấy tên khốn khiếp kia nữa, còn không mau xin lỗi Khương đạo hữu?”

“Chỉ là đám cá thối tôm ươn các ngươi mà cũng xứng xúc phạm đến Khương đạo hữu tôn kính sao?”

“Khương đạo hữu, xin thả ta ra đi, ta muốn trút giận giúp ngươi!”

Thái độ của đám người này cũng làm cho Thành ca bật cười.

Mẹ nó, lập trường của các ngươi đâu rồi?

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại cũng đúng, nếu như bọn họ không ra được, đạo hạnh toàn thân thật sự phải buông xuôi rồi, thậm chí mạng sống cũng không chắc chắn giữ được.

So sánh như vậy, cái gọi là đại cục của Thiên tộc và Tiên tộc cũng chỉ là cọng lông đúng không?

Bản thân mình sống sót được trước đã rồi mới đứng đắn được.

Hơn nữa, quả thật bọn họ không có mối thù trực tiếp với Khương Thành.

Cùng lúc đó, một làn sóng truyền âm lớn cũng tiến vào tâm trí Thành ca.

“Khương chưởng môn, ta là Tịch Vân! Mau cứu ta!”

“Ta là Thiên Lâm, chúng ta đều là người của Thiên Đan Tư, Khương thủ tọa còn nhớ hay không?”

Trong số Đạo Thần bị bao vây ở đây, có hơn một trăm vị là cố nhân ngày trước của hắn.

Hắn không thể không cứu.

Mà cứu bọn họ thì hắn cũng không thể khống chế được tinh chuẩn vung kiếm hết lần này đến lần khác.

Vung như vậy vài chục lần thì chính hắn sẽ toi luôn.

“Được rồi, ai bảo từ trước tới giờ thích làm chuyện tốt chứ.”

Hắn bay lên phía trên tất cả bọt khí, một kiếm quét ngang qua.

Vô Đạo kiếm vừa xuất hiện, tất cả vòi kết nối với bọt khí lập tức tan vỡ trong nháy mắt, bọt khí ở phía dưới cũng tan biến theo.

Cùng lúc đó, Thiên Uyên Đạo Thần đang chiến đấu ở bên trên cũng gặp phải tai họa ngập đầu!

Chương 1933: Chém giết Thánh chủ

Sau khi tất cả vòi bị gãy, Thiên Uyên Thánh chủ vốn đang hát vang tiến mạnh lại giống như bị sét đánh.

Đóa hoa đủ loại kiều diễm đó đã bị Vô Đạo kiếm cắt đứt như vậy, rõ ràng đã phải nhận lấy thương tổn.

Vòi gãy lìa nhanh chóng thu về, mà Thiên Uyên đang chiến đấu kịch liệt trên trời cao nhìn thấy cảnh tượng kia thì tròng mắt rạn nứt.

Mặc dù hắn và Thánh Hoàng đang chiến đấu ở cách đó không xa, nhưng thực tế hai bên đều bận rộn tập trung đấu pháp, hoàn toàn không bận tâm đến những chuyện xảy ra ở bên dưới.

Lúc này hắn mới bất ngờ nhận ra thánh địa do một tay mình tạo ra sắp sụp đổ rồi.

“Nghiệt súc chết tiệt!”

Dưới cơn nóng giận đột ngột, thậm chí hắn còn bỏ mặc Thánh Hoàng ở trước mặt, di chuyển thẳng về phía Khương Thành.

“Chết đi!”

Khương Thành đã bị Thánh giới bao phủ ngay lập tức.

Cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự lợi hại của Thánh giới.

Trước khi chìm vào đạo hải của Đạo Thần, hắn có cảm giác nghẹt thở như có thể bị biển cả mênh mông bao trùm bất cứ lúc nào.

Mà lúc này bị Thánh giới bao trùm, hắn chỉ còn lại sự xa lạ.

Vô cùng xa lạ.

Cái loại cảm giác này giống như đột nhiên bỏ một con cá vào giữa không trung, hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Khi ở Cô Thần giới và Thiên Long giới hắn có thể thích nghi rất nhanh chóng.

Bởi vì đó cũng là tiểu thế giới được xây dựng theo hệ thống của Thiên Đạo, cùng sinh ra ở Nguyên Tiên giới, khác đường như cùng đích đến.

Nhưng ở Thánh giới, hắn biết dù có như thế nào mình cũng không thể nào thích nghi được.

Trừ khi mình cũng có thể lĩnh hội được đạo vận mệnh của Thiên Uyên Thánh chủ.

Nhưng thật sự hắn không sợ.

Mặc dù sau khi bị Thánh giới bao trùm, ngay cả kẻ địch hắn cũng không nhìn thấy được, nhưng vẫn còn có Vô Đạo kiếm.

Cho dù ở đối diện có là cái gì thì trước tiên cứ vung một kiếm về phía trước rồi nói tiếp.

Mọi người vừa mới thoát khỏi vây hãm ngẩng đầu lên trời cao đã nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ cả đời không thể quên được.

Trong hư không, một đường thẳng di chuyển theo chiều ngang, cắt thật sau vào cánh hoa của đóa hoa đủ loại đó.

Cánh hoa lớn bị chia ra làm hai, cùng với việc đó là đạo cũng trôi đi mất.

“Không thể nào!”

Thiên Uyên Thánh chủ không bị chia ra làm hai ngay lập tức giống như những người khác.

Hắn liều mạng vung thanh kiếm trong tay.

Sử dụng kiếm làm quyết, hắn thi triển đạo số mệnh của mình để ngăn cản hiệu ứng cắt ngang qua của Vô Đạo kiếm.

“Đạo của ta thuộc về Thiên Mệnh, làm ta bị thương ngươi cũng sẽ tự làm tổn thương mình!”

Về bản chất, đây thực sự là cuộc va chạm giữa hai loại đạo.

Có thể cắt ra tất cả mọi thứ hữu hình trên thế gian chính là đạo của Vô Đạo kiếm.

Thứ tự giao chiến của hai bên theo thứ tự lần lượt là Thiên Uyên Thánh chủ và Vô Đạo kiếm.

Về phần Thành ca, lúc này xem như là một “ngươi công cụ” thi triển kiếm này.

Mà lần va chạm này, Vô Đạo kiếm không hề bị đánh bại.

Đường thẳng đó cũng không bị vận mệnh của Thiên Uyên Thánh chủ nghịch chuyển mà quay ngược trở lại tấn công Khương Thành, chỉ là tốc độ cắt chậm hơn lúc trước.

Giống như một cái cưa để cưa gỗ, cắm sâu vào giữa cây đại thụ, nhưng vẫn đang cưa về phía trước.

Đương nhiên, vận mệnh của Thiên Uyên Thánh chủ không thể nào nghịch chuyển hiệu quả của Vô Đạo kiếm chia ra làm hai.

Vậy nên hắn chỉ có thể rút lui để làm bước khác!

"Đạo của ta không thể phá vỡ, vạn cách đều không phá được!"

Nhưng vẫn vô dụng như cũ, đường thẳng đó của Vô Đạo kiếm vẫn tiến về phía trước.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Thánh giới của mình bị cắt ra từng chút một.

"Không!"

"Ta không tin!"

Thiên Uyên Thánh chủ liều mạng giãy giụa, thi triển các loại đạo vận mệnh khác nhau.

Nhưng dù thế nào cũng không có thể ngăn cản được Vô Đạo kiếm.

Thánh Hoàng ở phía xa đang lặng lẽ ngừng lại, cũng không nhân cơ hội nhúng tay vào.

Nàng yên lặng nhìn Vô Đạo kiếm trong tay Khương Thành, dường như cũng bị uy năng của thanh kiếm này làm cho chấn động.

Khi Thánh giới của mình sắp bị cắt ra hoàn toàn, ngay cả tính mạng cũng trở nên nguy hiểm, cuối cùng Thiên Uyên Thánh chủ cũng tuyệt vọng.

Hắn đột nhiên hét rống lên bầu trời.

"Thiên Đạo! Ta đồng ý với ngươi!"

Trong khoảnh khắc hắn nói ra những lời này, toàn bộ không gian và thời gian đều đột nhiên ngừng lại.

Tất cả mọi người có mặt vào thời điểm này dường như đều bị kéo ra ngoài.

Tiên âm lượn lờ, cuối cùng Khương Thành cũng cảm nhận được khí tức Thiên Đạo của thế giới này.

Nó mênh mông như vậy, mờ mịt như vậy.

Ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn và ý chí không thể làm trái được.

So với nó, Thiên Đạo của kỷ nguyên thứ ba chỉ nhỏ bé yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh.

Ở trước mặt nó, những sinh linh có mặt đã không thể nào giữ vững được toàn bộ ý thức của mình nữa.

Người duy nhất có thể thoát khỏi ảnh hưởng của nó chỉ có bốn sự tồn tại to lớn Khương Thành, Thiên Uyên Thánh chủ, Vô Đạo kiếm cùng với Thánh Hoàng.

Thiên Uyên Thánh chủ, Vô Đạo kiếm cùng với Thánh Hoàng là vì Đạo Tự Thân quá mạnh nên có thể chống lại được Thiên Đạo.

Còn lại Khương Thành là không phù hợp với Thiên Đạo.

Cũng không biết Thiên Uyên Thánh chủ và Thiên Đạo đã hoàn thành giao dịch gì nữa.

Ý chí của Thiên Đạo vừa xuất hiện, Thánh giới lúc đầu sắp bị chia làm hai đột nhiên được bù đắp lại.

Mà Thiên Uyên Thánh chủ ở bên kia cũng đang nhanh chóng mất đi ý thức của mình.

Không sai, ý chí Thiên Đạo muốn giúp hắn thì cần phải có một vật dẫn.

Mà cái vật dẫn đó đương nhiên là ý thức của bản thân mình.

Nhìn thấy Thánh giới của hắn sắp được bù đắp lại như lúc đầu, Thánh Hoàng ở cách đó không xa bỗng nhiên có hành động.

“Vậy mà ngươi lại thỏa hiệp rồi.”

Bình tĩnh bỏ qua những lời này, nàng lại giơ kiếm một lần nữa.

Mà lần này, mục tiêu xuất kiếm của nàng không còn là số mệnh của Thánh giới nữa, mà chính là bản thân Thiên Uyên Thánh chủ!

Không có ai ngăn cản hắn.

Thiên Đạo đang bận rộn trợ giúp chống lại Vô Đạo kiếm.

Còn Thiên Uyên Thánh chủ tạm thời giao nộp ý thức của mình, hoàn toàn không có bất cứ chống cự nào.

Vút!

Thanh kiếm trắng tinh chợt lóe lên rồi biến mất.

Đầu bay lên cao.

Theo sau đó còn có sự tàn phá mãnh liệt của đạo và Tiên lực.

Ý chí của Thiên Đạo không còn cơ sở, không thể nào mượn thân thể của Thiên Uyên Thánh chủ để chống lại Vô Đạo kiếm được nữa, chỉ có rời đi.

Nhưng cùng lúc đi ra, nó cũng đã mang đi Thánh giới phồn hoa.

Vậy nên bỗng nhiên Vô Đạo kiếm không còn mục tiêu.

Cuối cùng ý thức của Thiên Uyên Thánh chủ cũng quay trở lại, nhưng tất cả đều đã muộn rồi.

Mất đi Thánh giới của mình, hơn nữa tiên thể còn bị Thánh Hoàng phá hủy, hồn hải cũng bị vỡ tan, ngay cả thực lực phi thường cũng rất khó có thể tiếp tục sống sót.

Hơn nữa cũng thật đúng lúc, Vô Đạo kiếm mất đi mục tiêu cũng vừa hay tràn qua.

Cuối cùng lại cho hắn một kiếm thành hai đoạn.

Đến lúc này, vị đại lão Tiên tộc của Thiên giới oai phong đã ngã xuống từ đó.

Hắn cũng được coi như là đối thủ mạnh nhất từ trước tới nay mà Khương Thành đã từng giết chết, mặc dù trận đánh này chủ yếu là Vô Đạo kiếm và Thánh Hoàng góp sức.

Vì trận chiến này cực kỳ “dài”, Linh Ý của hắn đã bị chấn động nghiêm trọng.

Ý thức không thể khôi phục được một lúc lâu.

Biểu hiện ra bên ngoài chính là hai tròng mắt thất thần, bất động ở giữa không trung, rất lâu vẫn không thể bình thường lại.

Ý chí của Thiên Đạo rút lui, tất cả mọi người có mặt đều đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Hắn sao thế?”

“Khương đạo hữu?”

“Ngươi vẫn ổn chứ?”

Nhìn Khương Thành rõ ràng có gì đó không ổn ở trên bầu trời, rất nhiều người bắt đầu có vẻ mặt gian xảo.

Đặc biệt là những Tiên nhân đến từ kỷ nguyên thứ ba lại càng lộ ra vẻ tham lam trong ánh mắt.

Trong số bọn họ có rất nhiều người mặc dù trước đây chưa từng tận mắt nhìn thấy Vô Đạo kiếm, nhưng dù sao cũng đã nghe đến uy danh của nó!

Lúc này rõ ràng Khương Thành có chút bất trắc.

Nếu như có thể nhân cơ hội cướp đoạt Vô Đạo kiếm, vậy cho dù mình không thể vô địch thiên hạ thì ít nhất cũng có thể xếp vào top năm lực chiến đấu đúng không?

Cuối cùng cũng có người không kiềm chế được.

Không đợi cho đám người Mạch Phong kịp tiến lên thì đã có người lao tới.

“Dừng tay!”

Mạch Phong muốn ngăn cản nhưng đã muộn.

Lúc Đạo Thần trung giai đầu tiên lao tới chạm vào thanh kiếm trong tay Khương Thành, một luồng sáng rực rỡ phóng ra từ thân kiếm, làm cho người ta không thể nhìn thấy được.

Chương 1934: Lời kêu gọi của Tử Tâm Tinh

Trong khoảnh khắc Vô Đạo kiếm rời khỏi tay, giới hạn sử dụng của hệ thống đã đến kỳ hạn.

Thanh kiếm này biến thành một ngôi sao mang theo ánh sao rực rỡ và biến mất trong Thiên địa.

Trước lúc biến mất, nó còn xuất ra một đường cuối cùng.

Hơn ba mươi tên Đạo Thần xông lên cướp đoạt thanh kiếm này đã trở thành lần chém cuối cùng của nó.

Những Đạo Thần này đều không phải là Thiên Uyên Thánh chủ, không có Thánh giới để chống cự.

Đối mặt với Vô Đạo kiếm, bọn họ yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Bị chia ra làm hai một cách dễ dàng, bị giết chết một cách triệt để.

Mãi cho đến lúc này, cuối cùng Thành ca cũng tỉnh táo lại.

Nhìn thấy thi thể rơi xuống, hắn mơ màng chớp mắt một cái, xảy ra chuyện gì vậy?

Mặc dù vẫn chưa hiểu được tình hình, nhưng bản năng chiếm lấy chiến lợi phẩm đã ăn sâu vào tận xương tủy hắn.

Thi thể của những người này chưa kịp rơi xuống đất thì đã bị hắn dùng tốc độ ánh sáng lột sạch sẽ.

Sau đó, cuối cùng hắn mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng hơn – vòng tay buộc lấy thanh kiếm đã bị chặt đứt, Vô Đạo kiếm đã biến mất.

“Một cái bug không dễ gì có, ai làm mất kiếm của lão tử rồi?”

Ngay trước mặt mấy ngàn tên Đạo Thần, ca nổi trận lôi đình, nước bọt văng cả ra ngoài.

“Người nào?”

“Là ai làm?”

“Đúng thật là vãi chưởng con mẹ nó mà! Vừa nãy ca còn mới giải cứu các ngươi, đây là lấy oán báo ân sao?”

“Còn có lương tâm không? Còn có vương pháp không?”

“Các ngươi làm việc có thể chú ý một chút hay không?”

“Hừ! Ta khinh bỉ các ngươi!”

Bị hắn gào thét một trận như vậy, hơn hai ngàn Đạo Thần có mặt bị giáo huấn trở nên sửng sốt.

Trong lúc nhất thời gần như không thể khôi phục tinh thần.

Mạch Phong ở phía sau khuôn mặt vô cùng lo lắng.

Đại ca, ngươi kiềm chế chút đi!

Ngươi đứng ở bên phía Thiên tộc đó, hiện nay nơi này là nội địa của Tiên tộc, ngươi lại không có Vô Đạo kiếm.

Xin hỏi sự tự tin của ngươi từ đâu ra vậy?

Những Đạo Thần ở đối diện đúng thật không ra tay với Khương Thành.

Một mặt, bọn họ vừa mới bị Thiên Uyên Thánh chủ cướp mất một phần Đạo Tự Thân, tình trạng hiện nay cũng không tốt lắm.

Mặt khác, đã có hơn trăm người quen cũ đứng bên cạnh Khương Thành.

Cuối cùng, Thánh Hoàng với tư cách nắm giữ Tiên tộc, trước khi rời đi không giết Khương Thành, cũng không nói phải giết hắn.

Chi tiết này, bọn họ nhất định phải cân nhắc một chút.

“Khụ, Khương đạo hữu, lần này đa tạ ngươi!”

“Công ơn của ngươi bọn ta sẽ ghi nhớ, sau này nếu như hai quân đối đầu, bọn ta cũng sẽ không thể tự làm theo ý mình.”

Có người khẽ lướt đi.

Có người lại phát tiết lửa giận vào các môn đồ của thánh địa.

Còn có người… đã đi theo Khương Thành nhào về phía các bảo khố của thánh địa.

Thành ca hoàn toàn không rảnh để nghe những người này nói nhảm, hắn còn đang bận rộn đây này.

Sau khi bận rộn khoảng hơn nửa ngày, cuối cùng hắn cùng với mấy chục ngàn Tiên nhân khác đã cùng nhau dọn sạch sẽ Thông Hư thánh địa.

Đến lúc này, tứ đại thánh địa của Tiên tộc đã chính thức trở thành ba.

“Ôi, lần này tới xem cuộc chiến thật sự là lỗ to rồi.”

Thành ca nhìn bàn tay trái trống rỗng của mình, hắn không khỏi có chút phiền muộn.

“Đau đớn mất đi thứ ta thích, cho ta nhiều vật ngoài thân hơn nữa cũng có ý nghĩa gì đâu chứ?”

Đám người Mạch Phong, Tịch Vân và Thiên Lâm không còn sức than phiền.

Lúc này ngươi không còn hy vọng, trái tim tang như chết, vậy mới vừa rồi lúc tìm kho báu của môn phái tại sao lại tích cực và chuyên nghiệp hơn bất cứ ai chứ?

Nhưng mà bọn họ cẩn thận suy nghĩ lại, nếu như chính mình lấy được Vô Đạo kiếm rồi lại bị mất thì chắc chắn tâm trạng còn suy sụp dữ dội hơn.

Đây chính là Thiên Đạo Chí Bảo đó.

“Khương chưởng môn hãy nén bi thương.”

Mạch Phong vỗ vai hắn, khô khan an ủi một câu.

“Đúng rồi, tiếp theo ngươi có dự định gì không?”

“Bọn ta có phải đi theo ngươi không?”

Khương Thành ngẫm nghĩ một chút, hôm nay những người này công khai đứng cùng một chỗ với mình, vốn chẳng khác nào thân phận bị bại lộ.

Tương lai lăn lộn ở bên chỗ Tiên tộc không được tốt lắm.

“Như vậy đi, sau này các ngươi hãy đi theo ta, chúng ta thành lập đội ở Thiên giới là được rồi.”

“Gọi là Phi Tiên Minh đi, cũng tiện cho những đệ tử của ta tìm đến.”

Mọi người vừa nghe xong đều lao nhao khen ngợi.

“Chỉ đợi ngươi nói câu này thôi.”

“Mọi người vẫn đang chờ ôm bắp đùi ngươi đấy!”

“Bây giờ ổn rồi, cho dù không đoạt được thần vị thì ít nhất cũng sẽ không chết yểu ở Thiên giới.”

Chủ ý của Khương Thành đã quyết, vậy nên hắn dẫn theo hơn một trăm vị Đạo Thần rời khỏi Thông Hư thánh địa.

Trước tiên mọi người quay lại môn phái của riêng mình, có người giải tán ngay tại chỗ, có người thoái vị ngay lập tức, có người dẫn theo môn đồ trực tiếp đến nhờ vả Thành ca.

Mà sau khi tên tuổi được truyền ra, những người quen cũ khác phân tán ở khắp nơi Tiên tộc cũng lao nhau đến gần.

Nửa tháng sau, khi Thành ca ăn xong Toái Linh phiến, Linh Ý đã đạt đến Thiên giai thập trọng.

Mà mọi người cũng lại rối rít đến tụ họp.

Đội ngũ đã lớn mạnh lên đến hơn sáu trăm ngàn người, Đạo Thần cũng đã có hơn ba trăm vị.

Chỉ là, trong số những Đạo Thần này có hơn bảy mươi phần trăm trước kia cũng chỉ là những Tôn Giả, Thiên Tôn và Chí Tôn không nổi bật lắm trước đây.

Mà lại không có đệ tử ngày trước của Phi Tiên môn trong số những người này.

Ở một vùng biển cả cách biên giới Thiên tộc hơn một tỷ dặm, bọn họ tìm được một chỗ động thiên địa phúc.

Mọi người cùng thi triển thần thông, bày các loại cấm chế và trận pháp ở khắp nơi xung quanh.

Khương Thành cũng bận rộn.

Hắn dựng lên một quần cung điện khổng lồ trên mặt biển trống rỗng, coi như là một tổng bộ tạm thời.

Đích thân viết lên ba chữ Phi Tiên Minh to đùng, hắn cảm thấy mỹ mãn gật đầu.

Mọi người ở phía sau đương nhiên nịnh hót giống như thủy triều.

Cái liên minh tạm thời này cứ như vậy được thành lập.

Thực tế, cho dù không có Khương Thành, hơn ba trăm vị Đạo Thần này tập trung ở một chỗ cũng là một nguồn sức mạnh vô cùng hùng mạnh rồi.

Ngoại trừ tam đại thánh địa bên phía Tiên tộc thì không môn phái nào có thể chống lại được.

Hoàn toàn có khả năng tự vệ.

Chỉ là trước kia bọn họ đều không dám để lộ thân phận, phần lớn không có giao tình qua lại cùng nhau, cũng không liên lạc với nhau.

Sự xuất hiện của Khương Thành coi như đã cho bọn họ một sợi dây liên kết lại với nhau.

Dàn xếp xong chuyện bên này, hắn dự định quay về bên chỗ Vương triều Nguyện Hoàn lấy thù lao.

Mặc dù lần này không thể giết chết Thánh Hoàng nhưng dù sao cũng thăm dò được rất nhiều tình hình, coi như là hoàn thành một phần nhiệm vụ được thuê.

Nhưng hắn mới vừa rời khỏi bầu trời Phi Tiên Minh, viên Tử Tâm Tinh trong trái tim hắn lại bắt đầu chuyển động không ngừng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tại sao trái tim của Thần lại có phản ứng rồi?”

Phản ứng lần này được truyền đến từ Tiên tộc ở phía sau.

Điều này làm cho hắn có phần giống như tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn đi một mạch về phía trước, lần này bay chưa được bao xa đã lập tức tiếp cận được mục tiêu.

Đó là khe núi sâu được bao quanh bởi những dãy núi.

Rõ ràng hắn cảm nhận được dường như ở đây có cái gì đó đang gọi mình.

“Rốt cuộc là thứ gì?”

“Chẳng lẽ là những thần tử chiếm được bộ vị của Thần khác gọi?”

Lúc hắn đang ngờ vực thì đã có một bóng dáng ở đằng xa nhanh chóng tiến lại gần.

Định thần nhìn lại, thì ra là Chỉ Dư.

“Khương Thành!”

“Thì ra là ngươi đang ở đây gọi bọn ta à?”

Chỉ Dư nhận được tay phải của Thần cũng không có sự thay đổi quá lớn so với lúc đầu.

Sau khi nhìn thấy hắn, muội tử nở một nụ cười thân thiết.

Khương Thành cảm thấy hình như muội tử đang hiểu lầm gì đó.

“Ta không gọi các ngươi mà?”

Bản thân hắn cũng bị thu hút tới giống như vậy.

Nhưng lúc này Chỉ Dư đã bắt đầu khen ngợi hắn.

“Ta đã nghe nói đến chuyện của ngươi khoảng thời gian trước, ngươi thật sự rất tốt!”

“Không ngờ, thì ra ngươi lợi hại như vậy.”

Lời khen này làm cho Thành ca để lại sự nghi ngờ vừa rồi ở sau đầu, thuần thục bắt đầu làm màu.

“Quá khen quá khen, chỉ là một vài chiến tích bé nhỏ không đáng kể mà thôi.”

Chương 1935: Rạn nứt đã định trước

“Chém giết nhiều Đạo Thần như vậy mà vẫn chỉ là chiến tích nhỏ sao?”

Chỉ Dư vẫn còn chưa quen lắm với nhịp điệu làm màu của hắn, chỉ cho là hắn thật sự khiêm tốn.

“Trước đó ta cũng không dám tưởng tượng có người có thể tự mình dùng sức đánh lùi được mấy chục ngàn kẻ địch Tiên tộc.”

“Hơn nữa ngươi còn hủy diệt Thông Hư thánh địa.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng tràn ngập sự hưng phấn và vui mừng.

“Ngươi biết không, sau khi tin tức truyền về Thiên tộc, tất cả tam đại vương triều bọn ta đều chấn động, rất nhiều người còn cố ý tới tìm ta hỏi tình hình của ngươi đấy.”

“Ngươi đã là đại anh hùng độc nhất vô nhị rồi…”

Nhìn sắc thái ngưỡng mộ “vẻ vang vì ngươi” tràn ngập trong mắt muội tử, trong lòng Khương Thành đã nhận được sự thỏa mãn vô cùng to lớn.

“Chẳng qua cũng chỉ là làm chút chuyện bình thường đến nơi đến chốn, không ngờ lại làm cho tất cả mọi người sợ hãi.”

Rõ ràng ca cũng sắp không khép được miệng lại nữa rồi mà còn liên tục khoát tay.

“Ha ha ha, chỉ là một chút hư danh mà thôi, không đáng nhắc đến!”

“Ngươi thật là quá khiêm tốn.”

Chỉ Dư nói một cách chân thành: “Cảm ơn ngươi đã giúp bọn ta!”

Vậy nhưng vào lúc này, ở nơi xa có một bóng dáng nhanh chóng đến gần, chính là Dịch Sơn.

“Ôi, hai người các ngươi đã đến trước rồi à?”

Hắn cười ha ha đi sâu vào trong hang và chào hỏi hai người bọn họ.

“Khương Thành, ta nghe nói đến chuyện của ngươi rồi.”

Thành ca còn tưởng lão huynh này cũng muốn khen ngợi mình một trận chứ, không ngờ hắn lại vỗ vai mình, thở dài đầy thông cảm.

“Mất đi thì mất đi, Thần binh lợi khí cũng chỉ là vật ngoài thân, chỉ cần người của ngươi vẫn còn ở đây là tốt rồi.”

“Hả?”

Khương Thành sửng sốt, đây là phiền phức ở đâu ra vậy?

Ngay sau đó hắn kịp phản ứng, hắn đang nói đến chuyện Vô Đạo kiếm biến mất sao?

Cuộc chiến ở Thông Hư thánh địa thật sự quá vang động.

Ở bên phía Tiên tộc, tứ đại thánh địa là thế lực ngang với tam đại vương triều.

Một thế lực như vậy sụp đổ ầm ầm, hoàn toàn không cần Thiên tộc cố ý phái thám tử gì cả cũng có thể nghe được vô số tình tiết.

Bây giờ Khương Thành chính là người nổi tiếng nhất ở Thiên giới.

Cho dù là Thiên tộc hay Tiên tộc, trong nửa tháng gần đây, tất cả đều không tránh khỏi bàn luận về hắn.

Nhưng chi tiết quá trình của cuộc chiến thánh địa tuôn ra, cộng với sau khi một số kẻ xuyên việt tiết lộ tin tức, hiện tại mọi người ở Thiên giới đều đã biết đến hiệu quả của Vô Đạo kiếm.

Một chí bảo có thể cắt đứt bất cứ vật hữu hình nào!

Vậy nên, thực lực của Thành ca vốn được đánh giá cực kỳ cao bây giờ lại bị đánh giá thấp vô cùng.

Lúc đầu hắn đánh mấy trận ở tiền tuyến của Vương triều Nguyện Hoàn, một mình diệt được mấy chục ngàn, rất nhiều người đều cảm thấy thực lực của hắn không hề thua kém Nguyệt Ảnh Hoàng Thiên giai thập nhị trọng ấy chứ.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đã “bừng tỉnh hiểu ra”.

Thì ra là không phải bản thân hắn lợi hại như thế nào, mà là hắn có một thần binh lợi khí chém trời chém đất.

Có nghĩa là, ở hệ thống Thiên tộc hắn cũng chỉ là Thiên giai cửu trọng, còn trong hệ thống Thiên tộc cũng chỉ là Đạo Thánh.

Cấp độ này cũng chỉ có thể coi là hạng trung – thượng, làm sao sao có thể tạo ra chiến tích khoa trương như vậy cơ chứ?

Mà cuối cùng ở cuộc chiến thánh địa, hắn đã mất đi "Vô Đạo kiếm", vậy nên hiện tại hắn đã bị đánh trở về nguyên hình.

Đây mới là nguyên nhân Dịch Sơn an ủi hắn.

"Nén bi thương!"

"Với thiên phú của ngươi, ta tin rằng sau này ngươi vẫn có thể đứng vững ở đỉnh cao của Thiên giới."

Chỉ Dư thành khích lệ hắn, còn chủ động tiến lên ôm hắn một cái đầy yêu thương.

"Khương Thành, dù thế nào ngươi cũng đừng nổi giận, cho dù không có thanh kiếm đó, ngươi vẫn là đệ nhất anh hùng Thiên tộc trong suy nghĩ của ta!"

Khương Thành gần như bị hai người bọn họ làm cho bó tay rồi.

Xin đấy, đầu nguồn làm giàu của ca là hệ thống chứ không phải Vô Đạo kiếm.

Hơn nữa trong mấy trận chiến đấu của ca trước đây cũng không sử dụng Vô Đạo kiếm mà!

Trên thực tế, vốn dĩ hắn chẳng dùng Vô Đạo kiếm được bao nhiêu lần.

Dù sao nó cũng có ảnh hưởng quá lớn tới ý thức, dùng nhiều sớm muộn cũng sẽ biến thành xác chết biết đi đánh mất bản thân mình, bị thanh kiếm đó đổi khách làm chủ.

Hắn chỉ tiếc nuối một điều nhỏ bé duy nhất là không thể sử dụng Vô Đạo kiếm làm màu thêm mấy lần.

"Yên tâm đi, ta chịu được!"

Ca hít sâu một hơi, điều chỉnh vẻ mặt của mình thành chế độ bi thương, nhân tiện ôm Chỉ Dư vốn định buông ra chặt hơn nữa.

“Chỉ cần ngươi vẫn luôn ủng hộ ta như vậy, ta sẽ không suy sụp…”

Lúc này, phía trên hang sâu xuất hiện bóng dáng của Nguyệt Sâm.

“Ôi, các ngươi cũng tình cảm thắm thiết quá rồi!”

Hắn nhìn Chí Dư đang ôm nhau với Khương Thành, không hề che giấu vẻ thù hận trong mắt một chút nào.

“Ngươi không đắc ý được bao lâu đâu.”

“Lần này không có thanh kiếm kia, để ta xem ngươi còn phách lối như thế nào.”

“Tất cả những thứ lúc trước ta đều sẽ trả lại gấp bội cho ngươi!”

Thành ca nhìn vậy cũng đã khó chịu từ sớm rồi, vốn dĩ hắn còn muốn trực tiếp đưa tiện nhân này lên Tây Thiên, nhưng Chỉ Dư đã tiến lên làm động tác chào hỏi với Nguyệt Sâm.

“Vân Lộ tỷ tỷ đâu rồi?”

“Không phải nàng vẫn luôn ở đây cùng với ngươi sao?”

Nhắc tới Vân Lộ, đáy mắt Nguyệt Sâm có vẻ mất tự nhiên.

“Nàng còn có chút chuyện ở phía sau, ở lại một lát rồi sẽ lập tức qua đây.”

Bốn người đợi một lúc, Khương Thành vốn định nói, lần này không phải ta triệu tập các ngươi tới, không có chuyện gì thì tất cả mọi người lập tức giải tán đi.

Nguyệt Sâm cũng không nhịn được bắt đầu oán trách.

“Mặc Đỉnh sao lại chậm như vậy chứ? Hắn đang làm gì vậy?”

Hắn còn đang nói thì rốt cuộc bóng dáng của Mặc Đỉnh đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Mặc Đỉnh đại ca!”

Trong sáu người, người duy nhất có quan hệ tốt đẹp với mọi người dường như chỉ có Chỉ Dư.

“Các ngươi cũng tới rồi à, Vân Lộ đâu?”

Nguyệt Sâm không nhịn được bĩu môi: “Nàng đã tới rồi, đã hòa hợp ở trong thiên địa gần đây.”

“Vậy thì tốt.”

Mặc Đỉnh mỉm cười gật đầu.

“Lần này thời cơ đã chín muồi, xem ra có thể bắt đầu rồi.”

Bắt đầu cái gì?

Thành ca tỏ vẻ mờ mịt, chẳng lẽ lại muốn thử hợp thể sao.

Với tư cách là kẻ có được đầu của Thần, Mặc Đỉnh liếc nhìn mọi người một cái rồi chậm rãi mở miệng.

“Lần trước chúng ta thử nghiệm hợp thể, tất cả đều đã thất bại.”

“Cẩn thận suy nghĩ lại, có lẽ thật sự chỉ có sáu bộ phận hòa hợp vào một cơ thể thì mới thực sự có thể hợp thể thành công.”

Ngay sau đó, hắn đưa tay về phía Nguyệt Sâm.

“Thế nên ngươi chủ động giao chân trái của thần ra đây, hay là chờ sau khi ta giết chết ngươi rồi lại móc ra đây?”

Nhìn vẻ mặt u ám kèm theo sự cân nhắc của hắn, Khương Thành suýt chút nữa phun ra một ngụm nước.

Con mẹ nó, ngươi thật sự định làm như vậy sao?

Lấy tất cả sáu bộ phần hòa hợp vào một cơ thể, vậy thì có nghĩa là năm người khác đều sẽ mất đi bộ phận thần của mình.

Đương nhiên người khác sẽ không chủ động dâng lên.

Chỉ có giết những người đó rồi cướp lấy.

“Mặc Đỉnh! Ngươi muốn làm gì?”

Vẻ mặt Chỉ Dư nhất thời biến sắc, nàng tỏ ra khó có thể tin được nhìn nét mặt hung ác nham hiểm của Mặc đại ca, thật sự không thể nào liên tưởng được với hình tượng chín chắn thân thiết trước đây.

Năm đó nàng vừa mới có được tay phải của Thần, là Mặc Đỉnh chỉ dẫn nàng, dạy bảo nàng.

Sau đó, đối mặt với sự đuổi giết của nguyên sĩ, hắn đã nhiều lần hỗ trợ và cứu giúp nàng.

Nhưng lúc này, nàng chỉ cảm thấy người trước mặt vô cùng xa lạ, làm cho nàng không biết phải làm thế nào.

Trái ngược với với nàng, Nguyệt Sâm và Dịch Sơn đều không kinh ngạc như vậy.

Dường như hai người đã sớm nghĩ đến sẽ có ngày này.

"Cần gì chứ?"

Dịch Sơn thở dài một tiếng với vẻ mặt xót xa.

"Thật sự phải đi đến bước này sao?"

"Ta thấy ngươi khó chịu cũng đã lâu rồi!"

Mà Nguyệt Sâm cũng nhìn Mặc Đỉnh với vẻ mặt tràn ngập chế giễu.

"Ngươi muốn lấy cái gì?"

"Chỉ dựa vào việc ngươi là kẻ có được cái đầu sao? Thật sự cho rằng cái đầu chính là thủ lĩnh à?"

Chương 1936: Lai lịch của Mặc Đỉnh

Sự chế nhạo của Nguyệt Sâm cũng không làm cho Mặc Đỉnh tức giận.

Hắn khẽ cười một tiếng, sau đó phủi tay.

Ngay sau đó, năm bóng dáng đột nhiên lóe lên ở bốn phía hang sâu.

Không phải Thiên tộc mà là Tiên tộc.

Năm tên Đạo Thần, trong số đó có bốn người là Đạo Thần trung giai.

"Dựa vào việc ta còn có trợ thủ."

Biến cố đột ngột khiến cho Chỉ Dư muội tử vốn đã bị đả kích lớn đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương suýt chút nữa ngất xỉu

ngay tại chỗ.

“Mặc đại ca, ngươi! Làm sao ngươi có thể…”

“Tại sao có thể cấu kết với Tiên tộc?”

Mặc Đỉnh lặng lẽ cười một tiếng, hắn cũng chủ động nói ra ngọn nguồn.

“Ta vốn không phải người của Thiên tộc các ngươi!”

“Vốn dĩ ta cũng không phải là Mặc đại ca của ngươi!”

“Cái gì?”

Cơ thể gầy yếu của Chỉ Dư khẽ run lên, suýt chút nữa đã đứng không vững.

“Ngươi không phải người của Vương triều Nhật Diệu bọn ta đấy sao? Tại sao lại có thể không phải người của Thiên tộc chứ?”

Sắc mặt nàng trắng bệch, thì thào tự nói: “Ta còn nhớ năm đó khi nhận được tay phải của Thần, ngươi đã chủ động tìm được ta. Khi đó, ngươi còn nói từ nay về sau ta phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ Thiên tộc nặng nề ở trên vai…”

Khương Thành cũng không đành lòng nghe tiếp những lời tự bộc bạch này của nàng nữa.

Mà Dịch Sơn cũng lại thở dài lắc đầu.

Còn Nguyệt Sâm vẫn là vẻ mặt khinh thường.

“Haaa…!”

“Ha ha ha ha ha!”

Mặc Đỉnh ngửa mặt cười to, giống như cười một đứa nhỏ ngốc đơn thuần, đến nỗi lưng cũng gần như khom xuống.

Sau khi cười đủ rồi, hắn mới đột nhiên chỉ về hướng Khương Thành.

“Nhìn thấy hắn chưa?”

Chỉ Dư không rõ ý tứ trong lời nói của hắn.

Mặc Đỉnh tiếp tục nói: “Vẫn chưa rõ sao? Ta cũng đến từ cái thế giới đó!”

Hắn lại nhìn về phía vòng vây được tạo thành bởi năm tên Đạo Thần xung quanh.

“Còn về mấy người này, trước kia cũng ở cùng một Tiên phủ với ta.”

“Không lâu trước kia bọn ta đã thông qua bó pháp đặc biệt của tông môn, liên lạc đến cùng nhau.”

Đến bước này rồi, hắn cũng không còn gì để che giấu thân phận nữa.

Dù sao lần cướp đoạt bộ phận của Thần này hắn đã hoàn toàn không còn đường lui.

Thành công rồi, những người khác có mặt đều sẽ bị hắn giết chết, tương đương với ngậm miệng vĩnh viễn.

Thất bại thì hắn cũng sẽ chết.

Lần này đừng nói đến Chỉ Dư, ngay cả Nguyệt Sâm cũng mở to mắt nhìn.

“Cái gì?”

Hắn nhìn Mặc Đỉnh với vẻ mặt không thể tin nổi rồi lại nhìn mấy tên Đạo Thần kia.

“Tất cả các ngươi đều đến từ thế giới của Khương Thành sao?”

“Không phải xuất thân từ Dị giới chỉ có hắn và Thu Vũ Tuyền à? Tại sao lại còn có sáu người các ngươi nữa?”

Nhận thức của hắn có chút bị lật đổ rồi.

Còn Chỉ Dư cũng đã bị chấn động nói không nên lời từ lâu.

“Sáu người?”

Mặc Đỉnh lại bật cười thành tiếng.

“Chậc chậc, ngươi thật đúng là thiếu sức tưởng tượng.”

“Nói thật cho ngươi biết, lần này bên chỗ bọn ta có đến trăm ngàn người tới!”

Cuối cùng Nguyệt Sâm cũng bị chấn động đến mức đứng không vững nữa rồi.

Hắn hít vào một hơi.

“Trăm ngàn? Ôi trời ơi, làm sao có thể nhiều như vậy?”

“Các ngươi đến từ lúc nào? Tới đây làm gì?”

“Ta quen biết Mặc Đỉnh từ rất lâu rồi, tại sao ngươi vẫn còn khí tức của hắn, hoàn toàn khác biệt với Khương Thành chứ?”

Về những vấn đề này, Mặc Đỉnh đã không còn hào hứng phổ cập khoa học nữa rồi.

“Cũng đều là người phải chết rồi, ngươi biết nhiều như vậy còn có ý nghĩa gì nữa đâu chứ?”

Nói xong, hắn liếc mắt ra hiệu cho mấy đồng bọn ở phía bên kia.

“Ra tay!”

Tiếng nói vừa dứt, cuối cùng đại chiến cũng bùng nổ.

Mặc Đỉnh tiến thẳng về phía Nguyệt Sâm trước tiên.

Không phải vì hắn có thù oán với Nguyệt Sâm, mà là vì thoạt nhìn Nguyệt Sâm rất khó đối phó.

Người này thường hay kết giao với Vân Lộ, vẫn còn chưa hiện thân, khiến cho hắn mơ hồ cảm thấy có hơi bất an.

Còn có một gã Đạo Thần trung giai khác cùng với hắn đánh gọng kìm Nguyệt Sâm.

Cảnh giới của sáu thần tử, hiện nay cũng là Thiên giai thập trọng.

Mà Đạo Thần trung giai cũng tương đương với Thiên giai thập trọng.

Hai đánh một, thực lực hai bên đang bị chênh lệnh nghiêm trọng, không khó để nhanh chóng giết chết được Nguyệt Sâm.

Còn ba tên Đạo Thần trung giai còn lại và một gã Đạo Thần sơ giai thì chia ra đối phó với Khương Thành, Chỉ Dư và Dịch Sơn.

Mặc Đỉnh cũng biết, Thần tử Thiên giai thập trọng không giống với Thiên giai thập trọng bình thường.

Bọn họ có được “lực thiên”, cho dù có đối mặt với Thiên giai thập nhất trọng thì cũng có thể miễn cưỡng đấu một trận.

Thế nên mục tiêu quan trọng nhất của bốn vị Đạo Thần này là ngăn chặn đám người Khương Thành, làm cho bọn họ không thể nào trợ giúp cho Nguyệt Sâm được.

Đợi đến sau khi Nguyệt Sâm bị giết, bọn họ sẽ lại quay sang chiến đấu ở đây, đương nhiên đám người Khương Thành và Dịch Sơn sẽ trở nên dễ như trở bàn tay.

Khương Thành đã nhìn rõ mồn một kế hoạch này.

Nhưng hắn cũng không có biểu hiện gì cả, chỉ chiến đấu một cách qua loa với tên Đạo Thần trung giai ở đối diện.

Với thực lực hiện nay của hắn, nếu như vận dụng toàn bộ sức lực thì chưa đến mười giây tên Đạo Thần trung giai này sẽ tiêu tùng.

Nhưng bây giờ hắn cũng lười thúc đẩy Pháp tắc không gian và lực trọc của mình.

Chỉ dùng linh ý Thiên giai thập trọng đọ sức với đối thủ.

Bởi vì, vốn dĩ hắn cũng không muốn nhìn thấy Nguyệt Sâm tiếp tục sống sót.

Hơn nữa hắn cũng rất tò mò, bộ phận của Thần thật sự có thể bị cướp đi sao?

Lúc trước chính hắn đã bị giết mấy lần mà trái tim của Thần cũng không rơi xuống mà.

Không giống như hắn, Dịch Sơn và Chỉ Dư đều dùng hết toàn bộ sức lực rồi.

Nhất là muội tử, lúc này gương mặt nàng vô cùng lo lắng, hận không thể lập tức giết chết tên Đạo Thần ở trước mặt, sau đó mọi người cùng nhau liên thủ ngăn cản tên Mặc Đỉnh dã tâm.

Chỉ tiếc, dường như điều này phí công rồi.

Mặc dù thực lực của ba người bọn họ vẫn còn cao hơn bốn tên Đạo Thần ở đối diện, nhưng không thể nào thoát khỏi vòng vây trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Hơn nữa, trong đội ngũ còn có một Thành ca vô cùng lười biếng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua mười mấy giây.

Toàn bộ hang sâu đã bị nổ tung đến mức hoàn toàn thay đổi, cũng không biết có thu hút sự chú ý của Tiên tộc ở xung quanh hay không.

Cuối cùng cũng có một chiến trường phân được thắng bại.

Lại thấy một làn sương tím xuất hiện, đầu người bay lên cao.

Không phải là Nguyệt Sâm như dự tính mà là tên Đạo Thần trung giai cùng với Mặc Đỉnh đánh gọng kìm hắn.

“Không!”

“Điều này không thể nào!”

Nụ cười trên gương mặt Mặc Đỉnh cứng đờ.

Hắn đang chiến đấu kịch liệt cùng với Nguyệt Sâm, lúc này liên tiếp tháo chạy,

kế tiếp bại lui, lại hoàn toàn ngăn cản không nổi thế công của đối phương.

Đây đúng là chuyện cực kỳ khó tin.

Phải biết rằng, Mặc Đỉnh “hồn xuyên” như hắn là người đầu tiên có được bộ phận của Thần.

Mặc dù linh ý đều là Thiên giai thập trọng, nhưng tu vi của hắn vẫn thâm hậu hơn của Nguyệt Sâm một chút.

Trừ khi Nguyệt Sâm đột phá đến Thiên giai thập nhất trọng, nếu không hắn không thể nào sẽ bị rơi vào thế hạ phong.

Mà lúc này, Nguyệt Sâm lấy một địch hai, lại còn có thể phản kháng giết chết một người.

Điều này thật sự quá bất thường!

“Tại sao lại không thể chứ?”

Thân hình của Nguyệt Sâm đã sớm biến mất trong hư không.

Chân trái của Thần mang đến cho hắn một năng lực đặc biệt, làm cho hắn trở thành một thích khách bẩm sinh.

Mọi người chỉ có thể nghe thấy nụ cười khẩy kèm theo hàm ý chế nhạo vô cùng nồng nặc của hắn, lúc đứt lúc nối như ẩn như hiện, giống như vô số bóng ma.

“Ta cũng đã nói từ sớm rồi, cái đầu không có nghĩa là thủ lĩnh.”

Rất nhanh linh ý của Mặc Đỉnh cũng đã bị thương tổn.

Mà cuối cùng hắn cũng phát hiện ra một thứ vô cùng quan trọng.

“Vậy mà ngươi lại giết Vân Lộ trước, lấy được tay trái Thần của nàng.

Bị hắn gào thét lên như vậy, Thành ca cũng phải liếc nhìn sang bên đó.

Không phải sao, mặc dù thân hình của Nguyệt Sâm còn khó nắm bắt hơn cả tia chớp, nhưng cũng không thoát khỏi cảm giác của hắn.

Thật sự tay trái và chân trái của người này đều sáng lên tử mang.

Hắn thúc giục lực thiên, không những mạnh hơn Mặc Đỉnh bốn mươi năm mươi phần trăm mà còn kèm theo độc tố bí ẩn dữ dội.

Chương 1937: Đúng thật là có thể dung hợp mà

Nhìn thấy vậy, cuối cùng Khương Thành cũng có thể khẳng định, Nguyệt Sâm đã thật sự chiếm được tay trái thần của Vân Lộ.

Còn tại sao lấy được thì không cần phải đoán.

Dù sao Vân Lộ cũng không thể nào chủ động chặt cánh tay mình xuống đưa cho hắn được.

Chẳng trách hôm nay nàng lại chậm chạp không đến “trình diện”.

Chẳng trách hôm nay Nguyệt Sâm tự tin hơn rất nhiều so với lần trước.

Thì ra một người đúng thật là có thể dung hợp được nhiều bộ phận của Thần sao?

Hơn nữa thực sự còn có thể nâng cao được thực lực.

Hiện nay mặc dù cảnh giới của Nguyệt Sâm vẫn là Thiên giai thập trọng, nhưng lực chiến đấu của hắn đã không còn thua kém Thiên giai thập nhất trọng chân chính nữa rồi.

Trong tình huống này thì làm sao Mặc Đỉnh có thể chiến đấu với hắn được chứ?

"Đáng chết!"

"Chết tiệt!"

Trước đó hắn vẫn còn dương dương tự đắc lật ngửa ván bài, lúc này đã nổi trận lôi đình, hoàn toàn không thể nào chấp nhận kết quả như thế.

Dù sao hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ từ sớm, triệu tập năm đồng đội.

Để thuyết phục năm đồng môn này ủng hộ mình, để hoàn thành bộ phận Thần của mình, hắn đã tốn không ít lời lẽ.

Những năm nay, bọn họ còn mở cuộc họp và phối hợp diễn tập nhiều lần.

Kết quả bây giờ mới phát hiện ra, thằng hề lại chính là mình…

Nguyệt Sâm ra tay ác hơn hắn nhiều, lại giết chết Vân Lộ thân thiết nhất, lấy được tay trái Thần và nâng cao thực lực trước tiên, trở thành người mạnh nhất trong sáu người.

Bây giờ Mặc Đỉnh đang cảm thấy hối hận.

Sớm biết vậy có lẽ nên mượn ba người còn lại để khai đao.

Không, có lẽ cũng phải ra tay trước để chiếm lợi thế giống như Nguyệt Sâm.

Giết chết Chỉ Dư ở Vương triều Nhật Diệu và lấy được tay phải Thần của nàng!

Chỉ là bây giờ hắn đã không còn cơ hội hối hận nữa rồi.

Đối mặt với Nguyệt Sâm cạn tào ráo mán, hắn căn bản không thể nào ra tay giết chết Chỉ Dư được.

Hắn chỉ có thể hét lớn về phía bốn gã đồng đội kia.

"Tất cả tới giúp ta!"

“Giúp ta giết chết Nguyệt Sâm!”

“Còn các ngươi nữa…”

Có thể thử bất cứ cái gì khi tuyệt vọng, thậm chí hắn còn kêu cứu Khương Thành, Chỉ Dư và Dịch Sơn.

“Các ngươi cũng mau bao vây tấn công hắn cùng với ta!”

“Nếu hắn có thể giết Vân Lộ thì cũng có thể giết các ngươi!”

“Nếu như hắn giết ta rồi thì các ngươi cũng không sống nổi đâu!”

Cuối cùng Thành ca cũng không nhịn được than phiền.

“Chẳng lẽ ngươi giết được hắn thì sẽ bỏ qua cho bọn ta sao?”

“Bỏ qua!”

Mặc Đỉnh liên tục gào thét thề thốt.

“Chỉ cần giúp ta giết chết Nguyệt Sâm, ta nhất định sẽ bỏ qua cho các ngươi, nếu không thiên lôi đánh ta không được chết tử tế.”

Lời thề thô thiển như thế này, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không lừa gạt được.

“Hay là thôi đi, nhỡ đâu lời thề nguy hiểm như vậy linh nghiệm thì phải làm sao đây?”

Thành ca cố ý tỏ ra dáng vẻ rất quan tâm đến an nguy của hắn.

“Nhưng ta không đành lòng nhìn thấy ngươi bị sét đánh, hay là khỏi cứu đi.”

“Ngươi!”

Vì một sự logic kỳ lạ đó của hắn mà Mặc Đỉnh suýt chút nữa tức hộc máu.

Đến cả tình hình chiến đấu vốn ngập tràn nguy hiểm cũng hoàn toàn bước vào giai đoạn cùng đường bí lối.

Khương Thành vẫn đang đánh chơi chơi với Đạo Thần trung giai ở đối diện qua loa như cũ.

Mặc dù đang vẽ lên nước, nhưng hắn cũng không thoát khỏi đoàn chiến, thực hiện bổn phận của một Thiên giai thập trọng bình thường.

Mà Dịch Sơn và Chỉ Dư cũng không buông tha cho kẻ địch ở trước mặt.

Sau mười mấy giây, cuối cùng Nguyệt Sâm cũng giết chết Mặc Đỉnh một cách thuận lợi.

Khi hắn mang theo dã tâm không cam lòng rơi vào bóng tối vĩnh hằng, viên tử tinh đầu Thần tung bay trên bầu trời.

Trong hư không tản ra khí tức mênh mông và huyền ảo vô tận.

Cho dù người phàm nhìn thấy cũng biết đây là vật thần tối cao.

Nguyệt Sâm đã chờ giờ khác này từ lâu.

Hắn lập tức chộp lấy viên tử tinh đó.

“Con mẹ nó? Như vậy cũng được sao?”

Khương Thành tỏ ra được mở rộng tầm mắt.

Đúng thật là bộ phần của Thần sẽ rơi ra à?

Chẳng lẽ phải chiếm được người có bộ phần của Thần thì mới có thể “nổ trang bị”?

Nguyệt Sâm lấy được đầu của Thần lập tức dung hợp vào trong cơ thể của mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn cứ như vậy có được bộ phận của người thứ ba, thực lực lại tăng vọt một lần nữa!

“Ha ha ha ha ha!”

Lần này, đến lượt hắn đắc chí cười ha hả rồi.

Dù sao nhìn thế nào thì đợt sóng này coi như hắn cũng ổn rồi.

Sau khi nhận được ba bộ phận, lực chiến đấu của hắn đã hoàn toàn áp đảo vượt qua Thiên giai thập nhất trọng.

Hơn nữa còn có năng lực đặc thù của đầu.

Khoảng cách thực lực của hắn và ba người còn lại đã tăng thêm một bước lớn, còn không phải là dê ở trước mặt hắn đợi làm thịt hay sao?

Phải xem thứ hắn khai đao ai trước.

“Khương Thành, ngươi không ngờ sẽ có ngày này đúng không?”

“Ta đã nói từ lâu rồi, nếu trêu chọc ta thì sẽ phải bỏ ra một cái giá vô cùng thê thảm!”

Đối tượng khai đao đầu tiên của hắn đương nhiên là Thành ca.

Dù sao cũng đã phải chịu hai cái bạt tai, đó là một sự nhục nhã vô cùng lớn.

Đối mặt với cú đánh úp của hắn, Khương Thành không nương tay nữa.

Kỵ Khuyết kiếm chợt lóe lên, ngăn chặn cú đánh bất ngờ đầu tiên của Nguyệt Sâm.

Ngay sau đó, hắn dùng Pháp Tắc không gian của mình chống đỡ.

“Dừng tay!”

“Còn không mau dừng tay?”

Chỉ Dư và Dịch Sơn đồng thời kêu lên, nhưng cũng không có tác dụng.

Làm sao lúc này Nguyệt Sâm có thể nghe bọn họ được.

“Dừng tay?”

“Các ngươi là cái gì mà có tư cách ảnh hưởng tới ta?”

Hắn lại thúc giục lực thiên của ba bộ vị một lần nữa, điên cuồng đánh về phía Khương Thành.

Mà lúc này, bốn gã “đồng đội” của Mặc Đỉnh cũng có dự tính nhỏ.

Kế hoạch của bọn họ là giúp Mặc Đỉnh có được tất cả bộ phần của Thần, giúp hắn trở thành Thần, sau đó sẽ cùng nhau bay đi.

Bây giờ Mặc Đỉnh đã chết, kế hoạch nhỏ kỹ càng này đã hoàn toàn phá sản.

Theo đạo lý, bây giờ bọn họ phải chạy trốn khỏi hiện trường.

Như vậy còn có thể nhặt về một mạng.

Nhưng khi bốn người bọn họ suy nghĩ, Thiên tộc các ngươi có thể lấy được bộ phần của Thần, Tiên tộc bọn ta thì không được sao?

Tiểu tử Khương Thành kia không phải là người của Thiên tộc, hắn chẳng phải cũng đã dung hợp bộ phần của Thần thành công à?

Bộ vị của Thần ngươi có sao ta lại không?

Bọn ta cũng muốn tranh một chuyến!

Nhân cơ hội Khương Thành bị Nguyệt Sâm tấn công, tên Đạo Thần trung giao vốn đang chiến đấu với hắn lao về phía Chỉ Dư và Dịch Sơn.

“Liên thủ giết hai người này!”

“Cướp lấy bộ phận Thần của bọn họ!”

Ba người kia đồng ý vang dội.

Đúng vậy, chỉ cần giết chết Chỉ Dư và Dịch Sơn, cướp lấy bộ phận Thần của bọn họ, vậy bên ta cũng có hai Thần tử rồi.

Mà đợi đến khi Nguyệt Sâm giết chết Khương Thành ở bên đó, cục diện cuối cùng chính là bốn đánh một, ưu thế là của ta!

Vậy nên, một vòng đại chiến mới lại tiếp tục diễn ra liền mạch.

Khi áp lực xoay quanh Chỉ Dư và Dịch Sơn tăng lên, Thành ca chiến đấu ở bên này cũng nhanh chóng trở lên gay cấn.

Lúc đầu Nguyệt Sâm tưởng rằng sau khi không có Vô Đạo kiếm thì Khương Thành sẽ bình thường không có gì đặc biệt, mình chỉ tiện tay là có thể giết chết hắn.

Nhưng lần vật lộn này, hắn mới phát hiện không hề có chuyện như vậy.

Khương Thành cũng là Thiên giai thập trọng rồi, hơn nữa lực chiến đấu còn hắn còn vượt xa Mặc Đỉnh!

Hai hệ thống Pháp Tắc không gian và linh ý tiến hành đồng bộ, phối hợp cùng với lực thiên và lực trọc, khiến cho hắn không thể nào ổn định điều khiển lực thiên địa xung quanh mình được.

Hắn có lực thiên, Khương Thành cũng có.

Mặc dù hắn hội tụ ba bộ phận của Thần, hùng hậu hơn lực thiên của Khương Thành, nhưng Khương Thành còn có thánh

lực thứ hai.

Sức mạnh này có thể được chuyển đổi thành bất cứ sức mạnh nào một cách hoàn hảo.

Sau khi Khương Thành biến nó thành lực thiên, quy mô của sức mạnh này ngược lại đã vượt qua đối phương.

Rất nhanh, Nguyệt Sâm xuất quỷ nhập thần lúc đầu không còn không gian biến ảo, dần dần không còn chỗ che giấu.

Điều này làm cho hắn hoàn toàn không thể nào hiểu được, đây không phải là kịch bản mà hắn mong muốn.

“Điều này không thể nào!”

“Ngươi chỉ có một trái tim của Thần, làm sao có thể điều động nhiều lực thiên như vậy chứ?”—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game

58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 1938: Nàng không có ác chủ bài

Thành ca vừa chiến đấu vừa không quên phổ cập khoa học cho đối thủ.

“Bởi vì trái tim Thần không giống với những thứ khác.”

Hắn cố ý dùng lời nói trước đó của Nguyệt Sâm để chế nhạo hắn.

“Lúc trước ngươi nói không sai, cái đầu của Thần không phải lão đại của sáu bộ phận, trái tim của Thần mới đúng nha.”

“Thế nên ta có thể điều động được nhiều lực thiên hơn cũng là điều hợp tình hợp lý!”

“Hợp lý cái ông cụ nhà ngươi!”

Đương nhiên Nguyệt Sâm không tin lời ma quỷ này của hắn.

Nhưng sự thật hắn không thay đổi được là chính mình đã rơi vào thế bất lợi.

Dựa vào thánh lực thứ hai, Khương Thành cũng đã san bằng lực thiên do ba bộ phần của Thần mang đến.

Không có ưu thế này, cho dù là Thiên giai thập trọng thì linh ý của hắn cũng không mạnh bằng Khương Thành.

Mà Khương Thành lại còn có lực trọc và phiên bản biến thái của Pháp Tắc không gian, tiếp tục điên cuồng tấn công chỗ ẩn náu của hắn.

Trận chiến đấu này tiếp tục đánh làm cho Nguyệt Sâm cảm thấy hoài nghi về đời người rồi.

Mình có ba bộ phần của Thần mà!

Cũng đã chiếm hết Tiên cơ, Phi Long Kỵ rồi đó được không hả?

Tại sao lại biến thành như vậy?

Không phải là cái kết quả này mà!

Tiểu tử này không có Vô Đạo kiếm, không phải hắn sẽ trở thành một con gà yếu ớt sao?

Chết tiệt, vừa rồi lúc hắn chiến đấu với tên Đạo Thần kia đã cố ý để dành sức lực!

Nhìn thấy mình rơi vào thế bất lợi, rất nhanh sẽ suy đồi đến kết quả vừa rồi của Mặc Đỉnh, hắn cũng bước vào giai đoạn hối hận giống Mặc Đỉnh trước đó.

Sớm biết tiểu tử này lợi hại như thế thì vừa rồi nên chọn ra tay với Dịch Sơn và Chỉ Dư!

Cướp lấy bộ phần Thần của hai bọn họ, vậy bây giờ có năm cái rồi, như vậy tiện tay một cái là có thể đập chết Khương Thành.

Chỉ là, cũng giống với Mặc Đỉnh trước đó, hắn không còn cơ hội quay trở lại lần nữa.

Cho nên chỉ có thể dùng miệng pháo để giảm đi áp lực.

“Khương Thành! Làm người nên giữ lại một đường, ta với ngươi không có thù hận sâu đậm, đến đây dừng tay thôi!”

“Ngươi muốn bộ phận của Thần thì có thể giết chết Chỉ Dư và Dịch Sơn.”

“Ta hứa với ngươi, tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào, hai chúng ta chia đều sáu bộ phận thì sao?”

Thành ca suýt chút nữa bị hắn chọc cười.

Mẹ nó, ngươi cho rằng ta với ngươi là cùng một loại mặt hàng à?

Cho dù thật sự ca muốn cướp đoạt thì cũng không thể nào nhẫn tâm ra tay với Chỉ Dư được.

“Ngươi vẫn nên yên tâm đi đi.”

“Cũng đừng nghĩ đến bộ phận của Thần nữa.”

Nguyệt Sâm sốt ruột.

Hắn rất nóng lòng muốn băm hắn ra thành hàng vạn mảnh, tiếc là thực lực không cho phép.

Mười mấy giây nữa lại trôi qua, linh ý của hắn đã lảo đảo sắp ngã.

Chỉ có thể chuyển sang hình thức cầu xin tha thứ.

“Khương Thành, tha cho ta một mạng, ta có thể giao bộ phận Thần của Vân Lộ và Mặc Đỉnh cho ngươi…”

Thành ca cũng vui vẻ.

“Tay trái của Thần thì dễ nói rồi, đầu của Thần ngươi nộp thế nào đây? Chặt đầu của mình xuống sao?”

Trước đây hắn đã từng giáng bạt tai nổ tung thân thể của Nguyệt Sâm và Vân Lộ.

Nhưng khi đó bộ phận của Thần cũng không rơi xuống.

Không có gì bất ngờ xảy ra, muốn Thiên tộc “nổ trang bị” thì phải phá hủy linh ý của bọn họ.

Bởi vì đây mới là bản thể thực sự.

Cuộc chiến đấu này không xuất hiện thêm khó khăn trắc trở gì cả.

Dựa vào thực lực hùng mạnh, cuối cùng Khương Thành cũng giết chết Nguyệt Sâm.

Vào khoảnh khắc Nguyệt Sâm bỏ mạng, ba viên tử tinh đồng thời bay ra, chiếu sáng bầu trời mờ mịt mơ hồ một lần nữa.

Thành ca phản ứng cũng không chậm, hắn bắt lấy ba bộ phận của Thần vào trong tay.

Mặc dù hắn không theo đuổi hợp thể, nhưng cơ hội đã đưa đến miệng thì chẳng có lý do nào để từ bỏ cả.

Nhưng hình ảnh dung hợp trong tưởng tượng vẫn chưa xuất hiện.

Ba bộ phần của Thần kia vẫn còn ở trong tay hắn chứ không tiến vào bên trong cơ thể.

“Tại sao có thể như vậy chứ?”

Hắn nhớ sau khi Nguyệt Sâm lấy được đầu của Thần xong, cái đầu đó lập tức tiến vào và ở lại bên trong, nhanh chóng hòa hợp làm một với cơ thể hắn.

“Chẳng lẽ là chỉ có người Thiên tộc chân chính mới có thể dung hợp, mà ta không phải là người Thiên tộc?”

“Nhưng không phải ta cũng đã nhận được trái tim của Thần rồi sao?”

Hắn mơ hồ cảm thấy nhất định trong chuyện này có bí ẩn gì đó.

“Giao nộp ra đây.”

Giọng nói đàn ông trầm thấp vang lên ở phía trước hắn.

Khương Thành chỉnh đốn tâm trạng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, người cất tiếng nói chính là Dịch Sơn.

Lúc này, hắn đưa tay phải về phía mình, vẻ mặt bình tĩnh và lạnh nhạt.

Hoàn toàn không giống dáng vẻ hào sảng cởi mở trước đó, ngược lại kèm theo chút thăng trầm.

Xung quanh hắn là bốn thi thể đang nằm.

Mỗi một cỗ thi thể không có quá nhiều vết thương, thậm chí có người còn trơn tròn mắt khiếp sợ, rõ ràng đã phải nhận lấy sự đả kích không hề nhỏ trước khi chết.

Mà ở cách hắn không xa, cái miệng nhỏ nhắn của Chỉ Dư khẽ mở, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn hắn.

“Dịch Sơn, ngươi, tại sao ngươi …”

Ngày hôm nay thực sự muội tử đã hoảng sợ rất nhiều.

Vừa rồi nàng và Dịch Sơn hai đánh bốn, vốn dĩ là tràn ngập nguy hiểm và chống đỡ một cách miễn cưỡng.

Nhưng trong khoảnh khắc Khương Thành giết chết Nguyệt Sâm, Dịch Sơn đột nhiên phát uy.

Trong ba giây ngắn ngủi, hắn đã cho ba tên Đạo Thần trung giai và một tên Đạo Thần sơ giai kia lên Tây Thiên.

Lúc này nàng mới bất ngờ phát hiện ra, Dịch Sơn còn mạnh hơn gấp trăm lần so với tưởng tượng của nàng.

Thì ra ngoại trừ mình ra, những "người bạn đồng hành" khác không có ai đơn giản cả, mọi người đều cất giấu con át chủ bài đáng sợ.

"Xem ra bọn ta đều đánh giá thấp ngươi rồi."

Người lên tiếng là Dịch Sơn.

Lúc đầu hắn tưởng rằng Khương Thành không phải là đối thủ của Nguyệt Sâm.

"Không có Vô Đạo kiếm, ngươi vẫn có thể đứng vững vàng ở đỉnh cao của Thiên giới."

Hắn thở dài một tiếng: "Nhưng rất đáng tiếc, ngươi không phải là đối thủ của ta."

Thanh kiếm trong tay phải Khương Thành cũng không để xuống.

Hắn biết còn có một trận chiến ác liệt nữa, Dịch Sơn ở lại cuối cùng kia mới là người mạnh nhất trong năm người.

Cho nên, hắn tiện tay ném viên tử tinh không thể nào hấp thu được cho Chỉ Dư.

"Bắt lấy!"

Điều này vừa xảy ra, Dịch Sơn và Chỉ Dư đều hoàn toàn bất ngờ.

Dù sao, bất cứ kẻ nào chiếm được bộ phần của Thần cũng sẽ không chắp tay đưa cho người khác.

Chỉ Dư còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy ba viên tử tinh quăng tới nhanh như chớp, theo bản năng nàng đón lấy vào trong tay.

Ngay sau đó, ba bộ phận kia nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Trong một nháy mắt như vậy, thực lực của nàng điên cuồng tăng lên, đã vượt qua cả Nguyệt Sâm vừa rồi.

Trở thành kẻ có được bốn bộ phận của Thần.

"Xem ra ta thật sự không có duyên với bộ phận của Thần rồi."

Khương Thành lắc đầu, lúc này hắn đã đoán ra được một chút.

Mình là người đầu tiên đi tới hang sâu này là vì cảm giác của trái tim Thần lúc đó đang kêu gọi mãnh liệt.

Nói cách khác, ở đây còn có một kẻ có được bộ phận của Thần?

“Khương Thành!”

“Ngươi…”

Chỉ Dư và Dịch Sơn đều bị hắn hoang mang vì sự từ bỏ đột ngột của hắn.

Chỉ Dư trợn mắt hốc mồm, còn Dịch Sơn thì bắt đầu nổi trận lôi đình.

“Ngươi đưa cho nàng làm gì?”

“Chẳng lẽ ngươi không biết, chỉ lấy tay phải Thần của nàng, ta sẽ có cách giữ lại cho nàng một mạng.”

“Bây giờ nàng có bốn bộ phận rồi, ta còn phải lấy ra toàn bộ, nhất định phải giết nàng!”

Thành ca nhún vai với vẻ mặt vô tội.

“Hôm nay nàng không có chút chuẩn bị nào, không có gì năng lực tự vệ.”

“Để đạt được mục đích công bằng, vậy nên ta cho nàng con át chủ bài này, không có vấn đề gì chứ?

Hắn ném ba bộ phận kia cho Chỉ Dư, ngoại trừ nguyên nhân không sử dụng cũng là vì lo lắng Dịch Sơn sẽ giết muội tử này trước.

Hồi sinh phải tiêu hao rất nhiều huyền tinh đó.

Sau khi có bốn bộ phận của Thần rồi, còn muốn giết nàng nữa thì sẽ phải hao tốn thêm chút sức lực.

Dịch Sơn ngẩn người, đương nhiên không ngờ hắn lại có thể trả lời như vậy.

Ngay sau đó, hắn cũng phá lên cười.

“Ngươi nói rất có đạo lý, cái này quả thật là rất công bằng, hoàn toàn không có vấn đề!”

Lúc âm thanh rơi xuống, một thanh đao từ lòng bàn tay hắn chậm rãi duỗi ra.

Chương 1939: Lão già cổ hủ thật sự

Thứ đang lượn lờ trên thanh đao có hình dáng cổ xưa đó, không phải nguyên lực mà là Tiên lực mà Khương Thành quen thuộc nhất.

Dịch Sơn cũng là "người xuyên không" tới từ kỷ nguyên thứ ba, hắn cũng không thấy lạ với điều này.

Dù sao có khoảng trăm ngàn người tới đây, thêm một người là hắn cũng không nhiều lắm.

Nhưng hắn có thể lấy ra đạo khí của kỷ nguyên thứ ba làm cho Khương Thành vô cùng ngạc nhiên.

"Ngươi không phải là hồn xuyên, mà là bản thể đi thẳng đến kỷ nguyên đầu tiên giống như ta?"

Vừa mới hỏi xong câu này, hắn lập tức tự lắc đầu, phủ nhận suy đoán này.

Bởi vì đám người Dịch Sơn và Chỉ Dư cũng quen biết mấy chục tỷ năm rồi.

Đương nhiên tình hình của hắn không giống với mình và Thu Vũ Tuyền.

"Ta chính là Dịch Sơn."

Khí thế của Dịch Sơn ở đối diện cứ thế tăng lên, rất nhanh đã đột phá đến Thiên giai thập nhất trọng.

Cùng lúc đó hắn cũng tạo ra đạo hải.

Hơn nữa, quy mô của đạo hải kia cũng nhanh chóng đạt tới trình độ Đạo Thần cao cấp.

"Con mẹ nó, ngươi lại có thể đồng thời tu luyện được hai thể hệ sức mạnh?"

Khương Thành bị kinh ngạc đến mức thân thể chấn động.

Thân thể bẩm sinh của Thiên tộc không thể nào ngưng tụ Đạo Tâm, cũng không có cách nào hấp thu được nguyên lực.

Mà trừ Thiên tộc, vốn dĩ những tộc khác không thể nào lĩnh ngộ được Linh ý.

Hắn có thể có được đầy đủ cả hai, là vì sau khi đã chết một lần, hệ thống mở hack đã giúp hắn có được Linh ý.

Vốn dĩ hắn tưởng rằng trên đời chỉ có một nhà duy nhất chứ không có chi nhánh ấy chứ.

Không ngờ Dịch Sơn ở trước mặt cũng có thể làm được.

Hơn nữa cảnh giới của hai hệ thống còn vượt xa hắn, làm sao điều này có thể không làm hắn kinh ngạc được chứ?

“Hai hệ thống?”

Dịch Sơn chậm rãi móc ra một giọt nước vỡ.

Không sai, đó chính là một giọt nước có thể di chuyển, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn bị vỡ một phần nhỏ, làm cho người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Và hắn cảm nhận được một nguồn sức mạnh xa lạ từ giọt nước đó.

“Đây là?”

“Sức mạnh của Chủ tu kỷ nguyên thứ hai.”

Dịch Sơn trân trọng cất giọt nước vỡ đó đi.

Rõ ràng nó có ý nghĩa rất lớn với hắn.

“Kỷ nguyên thứ hai?”

Khương Thành lại bị làm cho kinh ngạc một lần nữa.

“Ngươi ở trong kỷ nguyên thứ hai đến sao?”

“Không sai.”

Vẻ mặt của Dịch Sơn ngập tràn vẻ tang thương.

“Hai kỷ nguyên đã bị hủy diệt, ta may mắn sống sót.”

“Cho đến lần tranh đoạt Thần vị này, cuối cùng lại đến lại kỷ nguyên đầu tiên.”

Suỵt!

Với hiểu biết của Khương Thành, hắn không nhịn được hít sâu một hơi.

Người này lại có thể sống sót được từ kỷ nguyên đầu tiên tới kỷ nguyên thứ ba?

Thiên Đạo diệt thế cũng không thể tiêu diệt được hắn hoàn toàn sao?

“Thâm niên của ngươi thật là lão luyện mà!”

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao Dịch Sơn lại mạnh như vậy rồi.

Nói đùa, sống qua ba kỷ nguyên, cho dù là một con heo cũng có thể tu luyện tới trình độ Thánh chủ đúng không?

Dịch Sơn với tư cách là kẻ có được chân phải của Thần mà rõ ràng chỉ là Đạo Thần cao cấp đã đủ làm cho hắn bất ngờ rồi.

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hắn, Dịch Sơn cười nói.

“Có phải ngươi cảm thấy tu vi của ta hơi thấp không?”

Mặc dù với cảnh giới của một Đạo Thánh, nói cảnh giới Đạo Thần cao cấp là thấp thì có hơi buồn cười, nhưng Thành ca vẫn gật đầu một cách thành thật.

“Đúng vậy .”

Trên gương mặt Dịch Sơn xuất hiện một tia bất đắc dĩ.

“Bởi vì mỗi lần diệt thế ta đều bị thương nặng.”

“Mà bắt đầu từ kỷ nguyên thứ hai, Thiên Đạo đã tiến hành áp chế với mọi người.”

“Áp chế kịch liệt nhất là ở kỷ nguyên thứ ba.”

“Ở đó, vị trí cao nhất chính là Đạo Thần cao giai.”

“Thế nên thứ mà ta mang tới được cũng chỉ là tu vi Đạo Thần cao giai mà thôi.”

Trong giọng điệu của hắn ngập tràn tiếc nuối.

Nếu như Thiên Đạo không áp chế, vậy thì thứ mà hắn mang tới từ kỷ nguyên thứ ba không chừng sẽ là một bản thể mạnh hơn cả Thánh chủ.

“Tại sao Thiên Đạo phải áp chế hạn mức tối đa của mọi người?”

Mặc dù sắp phải chiến đấu sống chết ngay tức khắc, nhưng rõ ràng tầm nhìn của Dịch Sơn lớn hơn nhiều so với Nguyệt Sâm và Mặc Đỉnh.

Hắn rất kiên nhẫn giải thích cho Khương Thành.

“Để ổn định.”

“Ổn định?”

“Cảnh giới tu luyện của vô số người càng sao thì Thiên Đạo cũng càng mạnh hơn.”

Khương Thành có chút không hiểu ra sao: “Ngươi thế này không phải là nói không thông à, nếu đã như vậy, có lẽ ngày đó nên khích lệ mọi người tu luyện mạnh hơn chứ, tại sao ngược lại bị hạn chế?”

Dịch Sơn thản nhiên nói: “Bởi vì vượt qua cấp bậc Thánh chủ thì sẽ thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Đạo, sẽ thực sự uy hiếp đến sự tồn tại của nó.”

“Vậy nên đến kỷ nguyên thứ ba, Thiên Đạo thà là bản thân kém hơn một chút cũng không muốn bên trong thế giới của mình xuất hiện sinh linh cao hơn Thánh chủ.”

Vẻ toan tính xoẹt qua khóe miệng của hắn.

“Nhưng mà trời tính cũng không phải là hoàn hảo tốt đẹp, ở kỷ nguyên thứ ba nó vẫn gặp phải người đó.”

“Người đó? Ngươi nói đến người đánh cắp Thiên Đạo ở Nguyên Tiên giới cổ đại chính là người đó sao?”

“Không sai, suýt chút nữa hắn đã thật sự hủy diệt Thiên Đạo.”

Tinh thần chiến đấu của Dịch Sơn dâng lên, dường như không muốn nói thêm về vấn đề này nữa.

“Được rồi, không liên quan tới trận chiến này.”

“Ngươi sắp chết rồi, có biết được nhiều hơn nữa cũng vô dụng.”

Khương Thành vốn còn muốn hỏi nữa, bản thể của ngươi xuyên tới thời đại kỷ nguyên đầu tiên này, vậy trước đây người đó thì sao?

Nhưng lúc này Dịch Sơn đã bay thẳng đến phát động tấn công với hắn, vậy nên hắn chỉ có thể lựa chọn nghênh chiến.

Vừa mới giao thủ, Khương Thành đã lập tức cảm nhận được áp lực từ trước tới nay chưa từng thấy.

Lúc trước giao thủ cùng với Đạo Thần khác, hắn cũng dùng Linh ý và Pháp cảnh để đánh từ hai mặt trong ngoài, tạo thành cục diện hai đánh một.

Nhưng bây giờ, Dịch Sơn cũng đang dùng chiến thuật hai đánh một.

Hơn nữa cả hai đều mạnh hơn hắn.

Cái này khiến cho Thành ca rất khó chịu.

Rất nhanh Pháp Tắc không gian của hắn đã bị đạo hải của Đạo Thần cao cấp bao phủ.

Cùng lúc đó, lực thiên địa được điều khiển ở bên ngoài cũng bị đối phương hoàn toàn đè xuống.

Đây là sự chênh lệch giữa Thiên giai thập trọng và Thiên giai thập nhất trọng.

Bây giờ hắn chỉ có thể chật vật chống đỡ được một lúc, chỉ vì còn có lực trọc và thánh lực thứ hai.

Lực trọc ở bên trong Pháp cảnh tạp thành một lớp phòng ngự, gắng gượng không cho đối phương đánh sâu vào.

Còn về thánh lực thứ hai, hắn vẫn biến chuyển thành “lực thiên” để phân chia một phương thế giới của đối phương.

Đây cũng là ưu thế duy nhất của hắn.

Dù sao tất cả “lực thiên” mà Dịch Sơn nắm giữ đều xuất phát từ chân phải của Thần, đó là giới hạn tối đa.

“Ngươi thật sự làm cho ta phải thay đổi cách nhìn.”

Dịch Sơn thành thạo cũng không tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Lúc đầu hắn cho rằng mình khắc tinh bẩm sinh của Khương Thành, chỉ trong nháy mắt là có thể giết chết hắn.

Không ngờ lại khó như vậy.

Nhưng dù sao hắn vẫn chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

“Các ngươi đừng đánh nữa!”

Chỉ Dư ở bên cạnh đã sắp khóc rồi.

“Tại sao phải chém giết lẫn nhau…”

Bây giờ nàng cũng không biết nên giúp ai.

Mặc dù vừa rồi nàng nghe không hiểu về kỷ nguyên thứ nhất thứ ba gì đó, nhưng ít ra có thể xác định Dịch Sơn là Dịch Sơn thật sự.

Không phải là ngoại nhân bị “hồn xuyên” giống như Mặc Đỉnh.

Nàng đã quen biết Dịch Sơn mấy tỷ năm, không biết đã kề vai chiến đấu và nâng đỡ lẫn nhau biết bao nhiêu lần.

Còn Khương Thành, mặc dù thời gian quen biết hắn ngắn, nhưng hắn rất tốt với nàng, vừa rồi còn tặng cho nàng ba bộ phận của Thần.

Nàng không muốn giết ai trong hai người đó cả.

Nàng từng mong đợi hợp thể triệu hồi ra Thần nhất, cuối cùng khàn giọng hét lên câu nói đó.

“Đừng hợp thể nữa, tại sao chúng ta không thể cùng tồn tại chứ?”

Chỉ tiếc, trong lúc hai người trong cuộc chiến đấu kịch liệt, căn bản là nhắm mắt bịt tai.

Cuối cùng, nàng lau nước mắt hạ quyết tâm —— giúp Khương Thành.

Dù sao thì ngoài nàng ra, Thành ca là người duy nhất không có ý định cướp đoạt bộ phận Thần của người khác.

Chương 1940: Đây chính là đại chiêu

Nhìn thấy toàn thân Chỉ Dư sáng lên bốn tia tử mang, quyết chí đi thẳng một hướng không quay lại tiến về phía Dịch Sơn, Khương Thành suýt chút nữa bị tức chết.

Muội tử ngươi muốn làm gì?

Đừng có gây thêm phiền phức nữa!

Ca sắp bị giết chết rồi, ngay chạy tới trì hoãn tiến độ thì thôi đi, còn tặng không đầu người à!

Hắn biết rõ, cho dù có cộng thêm Chỉ Dư thì bây giờ hai người cũng không phải đối thủ của Dịch Sơn.

Thật sự cảnh giới có chênh lệch quá lớn.

Không phải bốn bộ phận của Thần là có thể bù đắp được.

"Đừng lên!"

Hắn vội vàng tranh thủ thời gian hét lớn về bên đó.

"Ta có tuyệt chiêu, chắc thắng đấy!"

Ca vẫn rất thông minh.

Hắn biết nếu như nói ra lời thoại bình thường như kiểu" Đừng động tới ta, để ta chết một mình", vậy thì chẳng những Chỉ Dư sẽ không nghe mà ngược lại còn xông lên bi tráng hơn.

Quả nhiên, nghe nói hắn còn có tuyệt chiêu, Chỉ Dư lập tức dừng lại.

Khương Thành có thể thắng, vậy thì nàng cũng không cần nhiều chuyện nữa rồi.

Mà một tiếng hét này của Thành ca cũng đã hù dọa Dịch Sơn.

Hắn thật sự cho rằng Khương Thành đang kìm nén đại chiêu gì đó, chiến đấu tiếp theo đây sẽ phải bắt đầu cẩn thận, không dám dâng trào quá mức nữa.

Cứ đánh như vậy, cuối cùng… Đương nhiên Thành ca bị giết.

Lần này sau khi hắn chết, đúng thật trái tim của Thần đã bung ra ngoài.

Có lẽ bởi vì người đã giết chết hắn lần này là Dịch Sơn, kẻ có được bộ phận của Thần, khác với mấy lần bị giết trước đó.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên như mong đợi.

"Ting! Kí chủ đã bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

“Ting! Kí chủ nhận được một lần chúc phúc báo thù…”

Không đợi cho Khương Thành kịp suy nghĩ chúc phúc trả thù là cái gì, hệ thống đột nhiên đổi giọng.

“Ting! Kiểm tra đo lường phát hiện trái tim của kí chủ đã bị đồng hóa mười lăm phần trăm với trái tim của Thần, hiện nay thiếu mất trái tim của Thần, sau khi hồi sinh kí chủ sẽ mất mạng một lần nữa.”

“Ting! Trái tim của kí chủ đã bị thay đổi thành trái tim của Thần, có thể sống…”

“Ting! Phương án lần này không thể khiến cho kí chủ chiến thắng kẻ địch, từ bỏ.”

“Ting! Trái tim của kí chỉ đã bị đổi thành trái tim của Thần nhị giai, có thể tạo thành áp chế với kẻ có được bộ phận của Thần.”

Những tiếng Ting liên tiếp này làm cho Thành ca cũng không hiểu như nào.

Hắn chỉ có thể cảm thán, hệ thống đúng thật là vô cùng tùy ý.

Phương án này còn có thể tạm thời sửa đổi sao?

Không hổ danh là ngươi!

Bên này hắn hấp tấp bận rộn chuẩn bị hồi sinh, còn hai người bên ngoài đã ngây ra như phỗng.

“Cái này…”

Sau khi Tử Tâm Tinh của Khương Thành bị tuôn ra, ngay cả Dịch Sơn cũng sửng sốt một giây như vậy, quên mất đoạt lấy nó.

“Thế này là chết rồi sao?”

Không phải nói hay lắm còn có đại chiêu à?

Tại sao còn chưa đợi được đến lúc đó đã chết rồi?

May mà Chỉ Dư ở bên cạnh đang ngây người, vậy nên cuối cùng viên Tử Tâm Tinh này vẫn thuộc vào tay hắn.

Quá trình dung hợp vô cùng thuận lợi, trong nháy mắt hắn lập tức có hai bộ phận.

Mà lúc này, người ngăn cản hắn tập hợp đủ sáu bộ phận chỉ còn lại Chỉ Dư thôi.

Muội tử vẫn đứng ở đó với vẻ mặt hồn bay phách lạc, vẫn còn đang nhìn về nơi Khương Thành bị giết.

Nói thật, ba người lần lượt chết đi, đả kích lớn nhất với nàng ngược lại là Thành ca quen biết nàng muộn nhất.

Dù sao thì hôm nay tất cả những người khác đều trở nên vô cùng xa lạ, chỉ có duy nhất Khương Thành là không thay đổi.

"Hazz!"

Dịch Sơn cũng không lập tức ra tay với nàng mà thở dài một cái thật sâu.

"Không ngờ chúng ta lại trở thành như vậy."

Chỉ Dư lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Bây giờ đến lượt ta bị giết sao?"

"Ta…"

Trải qua ba kỷ nguyên, Dịch Sơn đã nhìn trò đời phai nhạt từ lâu rồi.

Nhưng nhìn Chỉ Dư đã từng đồng cam cộng khổ với mình, hắn phát hiện mình lại rất khó ra tay với nàng.

"Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ."

Hắn chỉ có thể nghĩ cách thuyết phục Chỉ Dư, cũng đang cố gắng thuyết phục chính mình.

"Cảnh giới ta cảm ngộ được cao hơn nhiều so với ngươi, hoàn toàn không thua kém những vị Thánh chủ kia."

"Kinh nghiệm rèn luyện và chiến đấu của ta cũng vượt xa các ngươi."

"Chỉ có hội tụ tất cả vị trí của Thần lên trên người ta thì mới có thể tạo ra thực lực mạnh nhất."

"Hy vọng ngươi có thể hiểu được…"

Chỉ Dư khóc nức nở cắt ngang hắn: "Ngươi muốn ta hiểu được cái gì?"

"Ta không hiểu, không hiểu một chút nào."

“Tại sao chúng ta giúp đỡ lẫn nhau nhiều năm như vậy rồi, đột nhiên cũng chỉ còn lại có hai người?”

“Tại sao các ngươi phải như vậy, chẳng hiểu ra sao tự nhiên chém giết lẫn nhau?”

Dịch Sơn không biết trả lời nàng như thế nào.

Chỉ có thể lừa mình dối người.

“Không phải ngươi rất muốn bảo vệ Thiên tộc, đánh bại Tiên tộc hay sao?”

“Ta hứa với ngươi, sau này ta sẽ san bằng Tiên tộc, khiến cho Thiên tộc trường tồn mãi mãi!”

Cùng với lời nói này của hắn, Chỉ Dư cũng dần bình tĩnh lại.

Sau đó, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài phủ xuống.

“Ta không đánh lại được ngươi, ra tay đi.”

Trong mắt Dịch Sơn Một xẹt qua một tia không nỡ cuối cùng.

Sau đó, hắn chậm rãi điều động Linh ý và đạo hải của mình nổi lên, dự định cho nàng một lần thoải mái.

Ngay trong nháy mắt hắn chuẩn bị ra tay, một giọng nói mỉa mai vang lên ở phía sau hắn.

“Ta thật sự rất hiếu kỳ.”

“Ngươi biết rõ đây là một giấc mộng dài, cho dù Thần có xuất hiện trở lại cũng không thay đổi được lịch sự đã trôi qua từ lâu, tại sao còn muốn giết những người bạn năm đó của mình?”

Dịch Sơn đột nhiên quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Khương Thành tốt đẹp đứng ở đó.

“Ngươi không chết?”

Chỉ Dư vốn đang nhắm mắt đứng đối diện với hắn chờ đợi cái chết cũng vừa mừng vừa lo.

“Khương Thành!”

Cuối cùng nàng cũng nín khóc mà mỉm cười.

“Thật tốt quá, thì ra ngươi còn sống, vừa rồi dọa ta chết đi được!”

Thành ca nở nụ cười chân thành gật đầu.

“Đã nói ta còn có tuyệt chiêu, chắc thắng mà, ngươi phải tin tưởng ta mới được.”

“Ừ!”

Chỉ Dư vội vã đi đến bên cạnh hắn.

Xem ra chỉ có như vậy nàng mới không còn cảm thấy cô độc.

Thành ca thu hồi Kỵ Khuyết kiếm, nhân tiện còn sờ đầu nàng.

“Được rồi, cũng nên dùng đại chiêu kết thúc trận chiến rồi.”

Dịch Sơn ở đối diện hé mắt, vẻ mặt từ từ trở nên u ám.

“Lúc đầu ta còn nghĩ ngươi là một nhân vật, không ngờ chỉ là hạng người cố ý lừa bịp.”

Thật ra trong lòng hắn cũng rất buồn bực.

Trái tim Thần của Khương Thành cũng đã bị phá hủy rồi, làm sao còn sống được chứ?

Nhưng mà cái này cũng không quan trọng.

Lại giết hắn lần nữa là được.

Khi hắn tế ra đạo hải và Linh ý một lần nữa, Khương Thành hoàn toàn không có ý định nghênh chiến.

Hắn không tạo ra Pháp cảnh giống như vừa rồi, cũng không sử dụng lực trọc và thứ hai thánh lực mà chỉ nhìn đối phương một cái.

Sau đó, Dịch Sơn lập tức rơi xuống từ trên cao.

Đạo hạnh toàn thân của hắn vẫn còn đó, nhưng giống như bị một bàn tay to lớn vô hình gắt gao ấn xuống, tấn công hủy diệt trời đất vốn không thể nào bùng nổ về phía Khương Thành.

“Đây là cái gì?”

Trước đó hắn khống chế một cách nhẹ nhàng, nhưng đã không còn cách nào giữ được bình tĩnh nữa.

Sâu trong xương tủy dường như đang xuất hiện thiên uy cuồn cuộn, và chính bản thân hắn chỉ nhỏ bé như một con kiến hôi.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, gắt gao giận giữ nhìn Khương Thành chằm chằm.

"Ngươi đã làm gì!"

Trải qua ba kỷ nguyên, hắn cũng gần như được coi là người có kiến thức rộng nhất.

Mà chuyện đột nhiên xảy ra ở trên người hắn lúc này, hắn hoàn toàn không giải thích được.

Không phải là Pháp cảnh đạo hải, cũng không phải Thánh giới và thần hồn Linh ý huyết mạch…

Không có cách nào, cấp bậc áp chế trái tim Thần của hệ thống đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của hắn.

"Ngươi hỏi vấn đề này chẳng hiểu ra làm sao."

Trong mắt Thành ca tràn ngập vẻ yêu thích thiểu năng trí tuệ.

"Đừng quên, hai chúng ta là kẻ thù, đang tàn sát sống chết."

"Ngươi hỏi ta đang làm gì? Đương nhiên là đang tấn công ngươi rồi, đây chính là đại chiêu của ta, ngươi không nhìn ra được sao?"

Chương 1941: Hắn đang tự kiểm điểm rồi

Khương Thành vẫn còn đang cố ý giả ngu.

Hắn cố tình chậm rãi vung hai tay, bày ra dáng vẻ đang làm phép.

Trên thực tế, chẳng qua hắn chỉ kích hoạt "bộ phận của Thần cấp hai" hệ thống cấp cho mà thôi, hoàn toàn không cần hắn chủ động thao tác gì cả.

Vật này giống như lực thiên địa, ý thức có thể điều động được.

Sau khi thành công trấn áp Dịch Sơn, ca âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn hảo, phương án của hệ thống vẫn hiệu quả giống như trước đây.

Hắn cố ý nhìn đối phương với vẻ kinh ngạc.

“Ta cũng đã ra tay với ngươi rồi, tại sao ngươi còn không đánh trả?”

“Chẳng lẽ ngươi cảm thấy thực lực của ta không xứng đáng để ngươi đánh trả lại sao?”

Dịch Sơn suýt nữa bị hắn làm cho tức chết.

Nếu như có thể đánh trả thì ta đã băm ngươi ra thành hàng vạn mảnh từ lâu rồi, còn đến lượt ngươi ở đây rẻ rúng khoe tài sao?

Hắn ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi áp chế của bàn tay vô hình kia, nhưng cho dù đã đỏ mặt tía tai, tròng mắt đã đỏ ngầu thì cũng không thể thoát khỏi trấn áp.

Không còn cách nào, trong phán đoán của hệ thống, chân phải Thần và trái tim Thần của Dịch Sơn cũng chỉ là bộ phận của Thần bình thường.

Tiến độ vẫn còn chưa cao, chỉ có khoảng mười lăm phần trăm.

Giống như một viên đá quý được gắn ở trên người mà thôi.

Khương Thành thì khác.

Hệ thống đã cải tạo trái tim ban đầu của hắn, biến thành thành phiên bản “trái tim của Thần” đầy đủ, chính là một bộ phận trong thân thể của hắn.

Hai người vốn đã có sự chênh lệch rồi.

Để chắc chắn chiến thắng, hệ thống còn cố ý sáng tạo ra hiệu ứng trấn áp mức độ “cấp hai”.

Cái gọi là cấp hai cũng không làm cho thực lực tiến thêm một bước.

Nhưng có thêm được một thiên phú đặc biệt, chuyên khống chế những kẻ có được bộ phận của Thần thông thường.

Loại kiểm soát này là toàn diện, hoàn toàn không nói đạo lý.

Tương tự với việc lần trước hắn đạt được hệ thống Long mạch, có thể hoàn toàn áp chế những Long tộc khác nhau.

“Trái tim của Thần cấp hai” này cũng chỉ có thể áp chế được kẻ có được những bộ phận của Thần khác.

Thoạt nhìn rất yếu, nhưng đúng lúc lại khống chế được Dịch Sơn ở trước mặt.

Bây giờ Dịch Sơn muốn thoát khỏi cũng không phải khó, chỉ cần hắn chủ động rút hai bộ phận Thần trên người hắn ra là đủ.

Chẳng qua, lúc này hắn hoàn toàn không ý thức được vấn đề xuất phát từ đâu.

Đối với hắn, chuyện xảy ra ở trên người mình thật sự quá hoang đường.

Nỗi sợ hãi và khuất phục đã đánh vào trong xương, làm cho hắn vô cùng tức giận và không cam lòng, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi.

“Ta không tin!”

“Trên đời không nên tồn tại sức mạnh như thế này!”

Hắn vẫn đang giãy giụa, nhưng vẫn chỉ phí công như cũ.

“Không nên!”

“Cái này không phù hợp với quy tắc của Thiên Địa…”

Chỉ Dư ở bên cạnh thấy vậy thì đôi mắt xinh đẹp liên tục ánh lên tia sáng kỳ lạ.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng “tuyệt chiêu” lần này của Khương Thành cũng chỉ là đùa cợt, không ngờ lại là thật.

Hơn nữa còn mạnh như vậy!

Nhìn thấy dáng vẻ dường như không phí chút sức lực nào của Thành ca, nàng thực sự không kìm nén nổi tò mò rồi.

“Khương Thành, ngươi làm như thế nào được vậy?”

“Cái này cũng thật sự không thể tưởng tượng nổi đúng không?”

Sự dao động của muội tử khiến cho Thành ca rửa sạch sự ấm ức vừa bị giết lúc nãy, lòng làm màu của hắn lại rục rịch ngóc đầu dậy.

Ca khẽ mỉm cười, hời hợt nói: “Thật ra ta không làm gì cả, chẳng qua là Dịch Sơn bị nhân cách quyến rũ của ta tác động, đã hoàn toàn nhận ra việc ra tay với ta lúc nãy sai lầm đến mức nào, hắn đang tự kiểm điểm lại thôi.”

Mặc dù Chỉ Dư ngây thơ nhưng nàng cũng không ngu.

“Ngươi lại nói đùa rồi, ta không tin đâu.”

Rõ ràng Dịch Sơn đang mắng chửi ngươi ầm lên được không hả, lại còn nhận ra sai lầm sao?

Có hối lỗi như vậy sao?

“Không tin?”

Thành ca búng tay thành tiếng.

Âm thầm điều động trái tim Thần của mình, gia tăng độ cường độ của áp chế.

Phù phù!

Dịch Sơn ở đối diện đang giãy giụa bỗng nhiên quỳ xuống thẳng tắp.

Lực khổng lồ đánh vào làm cho mặt đất cũng khẽ rung chuyển, đập ra một cái miệng hố.

Bởi vì, chân phải Thần của hắn không nghe sai khiến rồi.

Thành ca dương dương tự đắc nghiêng đầu.

“Nhìn thấy chưa?”

“Để xem một người có phải đã biết lỗi hay chưa, đừng chỉ nhìn xem họ nói gì mà phải nhìn hành động.”

“A này…”

Trong mắt Chỉ Dư tràn ngập vẻ khiếp sợ, bàn tay nhỏ bé che miệng, khó có thể tin nổi nhìn về phía đối diện.

Đừng nói là cường giả đứng đầu như Dịch Sơn, cho dù chỉ là Địa giai của Thiên tộc cũng không sẽ không có đại lễ khuất nhục với người khác như thế này đúng không?

Chẳng lẽ thật sự Dịch Sơn đã chủ động nhận lỗi rồi sao?

Nhưng tại sao hắn còn chưa cất đạo hải và Linh ý đi, hơn nữa còn đang đau khổ giãy giụa mắng chửi người chứ?

“Khương Thành, ta nhất định phải nghiền nát ngươi thành tro bụi!”

“Ngươi dám đối xử với ta như thế, ta nhất định phải cho ngươi sống không bằng chết!”

“Ngươi bày ra tà thuật gì, ta tuyệt đối không tin đây là thật…”

Dịch Sơn đang quỳ trên mặt đất oán hận muốn phát điên, hai tròng mắt đều muốn đổ máu, thoạt nhìn cực kỳ ghê người.

Trong lòng hắn cực kỳ căm phẫn và không cam lòng.

Thực lực thông thiên triệt địa toàn thân hoàn toàn không thể nào thi triển ra được, kìm nén hắn đến sắp nổ tung rồi.

“Ôi, đường có miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo nữa!”

Khương Thành gia tăng cường độ lần cuối cùng, dùng trái tim Thần áp chế xuống dưới.

Thế là, Dịch Sơn từ quỳ biến thành nằm sấp.

“Con mẹ nó, có cần phải như vậy hay không chứ?”

Thành ca còn cố ý lùi về phía sau một bước.

“Cho dù ngươi muốn nhận lỗi thì cũng không cần đại lễ rạp đầu xuống đất như vậy với bọn ta đúng không?”

“Điều này làm ta xấu hổ biết bao chứ?”

Chỉ Dư tỏ vẻ bản thân mình bị làm cho sợ hãi đến ngây người.

Ngày hôm nay, nàng đã được đổi mới nhận thức vô số lần.

Nhưng cộng dồn lại cũng không bằng được cảnh tượng mãnh liệt ở trước mắt lúc này.

Bởi vì hoàn toàn không thể nào dùng lẽ thường để giải thích.

Nàng cũng giống như Dịch Sơn, bắt đầu nghi ngờ có phải Khương Thành dùng “tà thuật” đặc biệt gì đó hay không.

Nhưng trên đời thật sự tồn tại loại tà thuật này sao?

Dịch Sơn gục trên mặt đất mặt xám mày tro, trở nên yên tĩnh một cách lạ thường.

Hắn không giãy giụa nữa.

Hắn chỉ sâu xa nhìn Khương Thành, khóe miệng nhuốm máu chậm rãi nhếch lên.

“Ta biết rồi.”

“Nhất định là ngươi đã động tay động chân ở trái tim của Thần, hại ta trúng độc.”

Hai lần quỳ xuống và gục xuống này làm cho hắn cảm nhận rõ ràng sự không thể khống chế được của bộ phận Thần.

Mặc dù có đoán chân tướng hay không, nhưng coi như hắn đã tìm được gốc rễ của vấn đề.

Ngay sau đó, hắn cắn chặt hàm răng, mạnh mẽ cắt đứt cổ tay.

Cứng rắn rút trái tim của Thần trong cơ thể mình ra ngoài.

Lúc hào quang trái tim của Thần xuất hiện trở lại ở thế giới bên ngoài, thực lực của hắn đã giảm xuống một chút, ngay cả Linh ý cũng thiếu một mảnh.

Trạng thái đã giảm đi không ít, cũng tương đương với một lần bị thương nặng.

Nhưng áp lực toàn thân hắn cũng được giảm bớt rất nhiều.

“Quả nhiên vấn đề nằm ở trên người nó!”

Hắn giống như con thú dữ sắp nhằm người mà cắn, dục vọng hủy diệt điên cuồng dữ dội nhấp nháy trong mắt hắn.

Khác hoàn toàn với Dịch Sơn trước đây!

“Ngươi xong rồi!”

Hiệu quả áp chế cấp hai được căn cứ theo số lượng bộ phận Thần của đối phương để quyết định.

Dịch Sơn đã loại bỏ bộ phận tiếp theo, hiệu quả của áp chế đó cũng lập tức yếu đi một nửa.

Lúc này hắn còn tưởng rằng chỉ có trái tim của Thần là giở trò.

Một khi hắn ý thức được chân phải của Thần cũng có vấn đề, lấy cái chân phải đó ra, vậy Khương Thành sẽ thật sự thất bại rồi.

“Xem ra ngươi tự kiểm điểm chưa đủ rồi, chỉ có thể kết liễu ngươi thôi.”

Thành ca lại rút Kỵ Khuyết kiếm ra, thúc giục Linh ý lao tới.

Nhân lúc hiệu quả trấn áp của chân phải Thần vân còn, hắn gắt gao áp chế bản năng của Dịch Sơn, hung hăng cho hắn một buff.

Đối mặt với một kẻ địch không thể nào phản kích được, Khương Thành cũng không có áp lực gì cả.

Kỵ Khuyết kiếm dễ dàng xuyên qua cổ Dịch Sơn.

Cùng lúc đó, Linh ý của hắn cũng bị nghiền nát, hoàn toàn tan thành mây khói.

Chương 1942: Hợp thể thành công?

Khi Dịch Sơn vừa chết, viên Tử Tinh tượng trưng cho chân phải của Thần cũng rơi ra ngoài.

Khương Thành nắm lấy, quả nhiên vẫn không thể nào dung hợp được vào cơ thể của mình.

Nhưng đợt sóng này thật sự cũng không thiệt thòi.

Vì là bản thể xuyên qua, vậy nên đạo giáp, đạo khí và bí bảo trên người Dịch Sơn lại cực kỳ có giá trị.

Mà bên trong nhẫn trữ vật của hắn lại càng cất giấu một số lượng bảo vật rất lớn.

Sau khi vơ vét năm tên Đạo Thần chết yểu xong, cuối cùng ca mới cảm thấy thỏa mãn.

“Mặc dù bộ phận của Thần không có duyên với ta, nhưng ít nhất cũng nhận được chút bồi thường lót dạ.”

Dịch Sơn chết đi khiến cho Chỉ Dư có chút thổn thức.

Nhưng mà muội tử cũng không có trái tim bao dung của Thánh mẫu, nàng cũng không trách Khương Thành.

Ngược lại nàng tiến lại gần hắn, giống như đã coi hắn là người duy nhất có thể dựa vào vậy.

“Khương Thành, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Sáu người con rầm rộ lúc đầu của Thần, sau một trận thao tác tráng lệ vừa rồi chỉ còn lại có hai người.

Ngoài thương cảm nàng cũng có hơi bàng hoàng.

Trước kia đều là đám người Mặc Đỉnh, Dịch Sơn và Nguyệt Sâm quyết định, bây giờ nàng đã hoang mang mất bình tĩnh.

Khóe miệng Khương Thành cong lên, hàm ý sâu xa nhìn về phía xa trong hang sâu.

“Trước khi quyết định kế hoạch tiếp theo, còn có một chuyện cuối cùng cần làm.”

Chỉ Dư không hiểu được ý của hắn, còn tưởng rằng hắn cũng nổi lên sát tâm rồi chứ.

“Ngươi cũng muốn cướp đoạt bộ phận của Thần sao?”

“Mà thôi, vốn dĩ bộ phần Thần của ta cũng là do ngươi đưa cho, ngươi cầm lấy đi là được rồi.”

Nói xong, tâm nàng như chết đi, nàng nhắm hai mắt lại.

Thành ca im lặng.

“Ngươi đang suy nghĩ gì đấy, ta đang nói tới người khác.”

Bây giờ hắn đã cảm nhận được khí tức thu hút trái tim của Thần trước đó rồi.

Bởi vì vừa rồi hệ thống hồi sinh đã cải tạo hoàn toàn trái tim của hắn, hoàn toàn không liên quan đến trái tim của Thần trước đó.

Nhưng mà hắn chắc chắn, nhất định còn có người thứ bảy!

“Ra đi, cũng đã đến bước này rồi, cứ trốn tránh cũng không có ý nghĩa gì đâu.”

“Còn có người khác sao?”

Chỉ Dư đã hiểu lầm hắn, nàng thoáng đỏ mặt, vội vàng nhìn bốn phía xung quanh.

“Đương nhiên, ta đã bị hắn thu hút tới đây.”

Chỉ Dư hoảng hốt.

“Chẳng lẽ thật sự còn có bộ phận thứ bảy sao?”

Nàng lập tức liên tưởng đến một số khả năng.

Lần này sáu người được tập trung lại cùng một chỗ, chính là do người đó âm thầm thu hút tới.

Chẳng lẽ, người đó mới thật sự là bàn tay đen ở phía sau?

“Còn phải đánh một trận cuối cùng sao?”

Nàng không nhịn được nhích tới gần Khương Thành hơn chút nữa, cũng đã dán vào nhau rồi.

Nhưng hai người đợi khoảng nửa phút mà xung quanh vẫn lặng im.

Cũng không xuất hiện bóng dáng thứ ba.

Điều này làm cho Thành ca có phần không nhịn nổi nữa rồi.

“Lão huynh, ngươi cũng đi ra ngoài đi!”

“Nếu không có vẻ là ta đã phán đoán sai rồi, rất xấu hổ.”

Giọng nói của hắn quanh quẩn khắp nơi, truyền đến một tràng tiếng vang, ngoại trừ cái đó ra thì không còn gì khác nữa.

“Được rồi, ngươi thích trốn thì trốn đi.”

Nói xong, hắn đưa cho Chỉ Dư cả trái tim của Thần và chân phải của Thần vừa mới cướp được của Dịch Sơn.

“Cầm lấy đi, dù sao ta cũng không dùng đến.”

“Hả!”

Chỉ Dư há miệng, bởi vì nàng vô cùng kinh ngạc nên đã quên đưa tay ra.

“Cho ta cả sao?”

“Đúng vậy, nếu không thì còn có thể cho ai chứ?”

“Nhưng mà…”

Trong lòng Chỉ Dư chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Vừa rồi Mặc Đỉnh, Nguyệt Sâm, Dịch Sơn đánh sống đánh chết, làm như vậy là vì cái gì chứ?

Còn không phải là để tập hợp đủ sáu bộ phận hay sao?

Kết quả bọn họ đánh cạn sạch tất cả át chủ bài, bỏ cả tính mạng cũng không thể có được.

Còn bản thân mình không hề làm gì cả, cơ hội cứ thế bày trước mặt mình như vậy.

Khương Thành cũng cảm thấy kết cục này có chút kỳ diệu.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, cho dù sáu bộ phận của Thần này rơi vào tay ai thì cũng sẽ làm cho mình khó chịu.

Chỉ có duy nhất mình Chỉ Dư còn có thể chấp nhận được.

Lý do này cũng đã đủ rồi, ngàn vàng khó mua được niềm vui.

“Không có nhưng nhị gì hết, coi như đây là vận may của ngươi là được rồi, vận mệnh sắp đặt thuộc về ngươi.”

“Chuyện này…”

Chỉ Dư còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Khương Thành đã nhét hai bộ phận kia vào trong tay nàng.

“Không phải ngươi muốn hợp thể nhất sao, còn do dự cái gì chứ?”

Kèm theo lời của hắn, Chỉ Dư thành công dung hợp hai bộ phận cuối cùng, toàn thân nàng sáng lên tử mang dữ dội.

Ngay sau đó, sáu bộ phận đồng thời xuất hiện một vầng hào quang.

Sáu vầng sáng càng lúc càng chói mắt, cuối cùng lại tạo thành rồi một đường viền hư ảo khổng lồ hình người.

Bao phủ hoàn toàn Chỉ Dư vào giữa.

Nhìn thoáng qua, nàng giống như đang nằm trong một đám mây màu tím vậy.

Sau mười mấy giây, ảo ảnh hình người bắt đầu rung chuyển dữ dội, xoay chuyển co rút lại, sáp nhập vào bên trong cơ thể nàng.

Thành ca ở bên cạnh xem cuộc vui với vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

Không phải hắn hâm mộ Chỉ Dư có được thực lực vô cùng mạnh mà là hâm mộ hiệu ứng kéo gió đặc biệt này.

“Tập hợp đủ sáu bộ phận này quả thật có chút hiệu quả đặc biệt?”

Thấy muội tử mở mắt ra một lần nữa, hắn không nhịn được hỏi: “Cảm giác khi trở thành Thần như thế nào? Bây giờ có thể diệt trời diệt đất được chưa?”

Trong mắt Chỉ Dư tràn ngập mơ màng, nghe thấy lời này của hắn, cuối cùng nàng cũng tỉnh táo lại.

Nàng chìa hai tay mình ra quan sát.

Sau đó lại điều động Linh ý của mình.

Khương Thành lập tức cảm nhận được áp lực mênh mông cuồn cuộn.

Lực thiên địa có thể điều khiển Thiên giai thập trọng thường nằm trong phạm vi mấy triệu dặm.

Mà bây giờ, lực thiên địa mà Chỉ Dư điều khiển đã đạt đến hơn một trăm triệu dặm!

“Hình như ta đã đột phá Thiên giai thập nhất trọng rồi.”

Ngay sau đó nàng lại vung ra “lực thiên” đặc biệt của bộ phận Thần.

So sánh với trước đó, lần này quy mô lực thiên của nàng cũng đã mạnh hơn mấy chục lần.

“Hơn nữa, thân thể của ta cũng trở nên rất mạnh, giống như đã vượt qua binh khí của Tiên tộc, thật sự thần kỳ mà!”

Nàng giống như đột nhiên có được bộ trang phục đẹp nhất vậy, trong ánh mắt ngập tràn vui mừng.

Khương Thành tỏ vẻ cũng không bất ngờ.

Thiên thần nhất định là phát triển mọi mặt, sẽ không giống như Thiên tộc, thân thể chỉ là để trang trí.

Thân thể còn mạnh hơn Tiên tộc là điều đương nhiên.

Bây giờ Chỉ Dư có lẽ sẽ đánh bại được sự liên thủ của ba người Mặc Đỉnh, Nguyệt Sâm và Dịch Sơn trước đó.

Cái này không thể nói là đột nhiên tăng mạnh mà chỉ có thể nói là thay da đổi thịt.

“Chúc mừng chúc mừng!”

Tầm nhìn của Thành ca vẫn còn rất lớn, trên mặt không có một chút ghen tỵ nào cả.

“Nhưng mà đường đường là Thần mà chỉ là Thiên giai thập nhất trọng sao?”

Bên phía Thiên tộc, ba vị hoàng đế và ba vị quốc sư cũng là Thiên giai thập nhị trọng rồi.

So với bọn họ, Thần cũng chỉ có thêm “lực thiên”, cũng như có được một số kỹ năng thiên phú kèm theo bộ phận của Thần.

“Một chút sức mạnh này hình như có lỗi với tên tuổi của hắn rồi nhỉ?”

Đây chính là lão đại ra đời còn sớm cả Thiên Đạo, hơn nữa còn một tay tạo ra Thiên tộc chí cao đó.

Chưa nói đến Thiên giai thập tứ ngũ trọng, dù sao cũng phải có được thập tam trọng chứ?

Kết quả còn không cao bằng cảnh giới của Tộc quần tinh anh do chính mình tạo ra sao?

“Bởi vì nàng vẫn chưa phải là vị Thần thực sự.”

Một giọng nói phụ nữ đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu hai người.

Khương Thành nhìn theo tiếng nói, lập tức nhìn thấy một người quen.

“Thánh Hoàng!”

Hắn lập tức ngăn Chỉ Dư lại ở phía sau.

Tay phải cũng cầm lấy chuôi kiếm.

Mà sắc mặt của Chỉ Dư lại càng căng thẳng hơn, nàng vội vàng chuẩn bị chiến đấu.

Mặc dù nàng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy Thánh Hoàng, nhưng cũng đã từng nghe đến tên của nàng.

Đây cũng là “thủ lĩnh” của Tiên tộc đó!

Mục tiêu phấn đấu trước đây của nàng vẫn luôn là đánh bại được Tiên tộc, đây chính là kẻ thù tưởng tượng lớn nhất của nàng!

Chương 1943: Bộ phận thứ bảy

Khương Thành cũng không quá sợ hãi, hắn lắc lư thanh kiếm trong tay, thậm chí còn có tâm trạng trêu chọc.

“Không ngờ vừa mới hợp thể thành công mà lại phải nghênh chiến với Boss cuối cùng rồi sao?”

“Cái này đúng thật là bớt được việc.”

Nhưng mà Thánh Hoàng cũng không ra tay ngay lập tức.

Nàng bình tĩnh nói ra một câu khiến cho hai người đều cảm thấy bất ngờ.

“Nàng vẫn chưa hợp thể thành công.”

Nếu như là người khác nói lời này, có lẽ Khương Thành và Chỉ Dư sẽ còn tin tưởng.

Nhưng người nói chuyện này chính là thủ lĩnh của bên đối địch.

Ai biết nàng đang có mưu mô gì chứ.

Ngươi nói không thành công thì là không thành công sao?

Thành ca cười nói: “Với lập trường của ngươi, muốn bọn ta tin ngươi e là rất khó.”

Thánh Hoàng không giải thích mà nàng trực tiếp dùng hành động để chứng minh.

Trong nháy mắt tiếp theo, ấn đường của nàng cũng sáng lên một chút tử mang.

Tia sáng tím đó chỉ là một điểm nhỏ, tản ra loại ánh sáng đom đóm mờ nhạt, thoạt nhìn giống như một nốt ruồi ở ấn đường vậy.

Thành ca vẫn còn chưa nhìn ra được gì thì Chỉ Dư đã kinh ngạc hét lên.

“Bộ phận của Thần!”

Nàng cảm nhận được sự kêu gọi mãnh liệt.

Sự kêu gọi này đến từ sáu bộ phận đã được hợp thể, xuất phát từ sâu trong xương tủy.

Vô cùng mãnh liệt, vô cùng gấp rút.

Đó chính là một phần thuộc về mình.

“Tại sao ngươi cũng có bộ phận của Thần?”

“Chẳng lẽ thật sự có bảy bộ phận của Thần sao?”

Khương Thành lập tức tỉnh ngộ, xem ra kẻ thu hút mình tới đây lúc trước chính là Thánh Hoàng!

“Ngươi cũng là kẻ có được bộ phận của Thần?”

Hắn cảm thấy vô cùng hoang đường.

Thiên tộc tập hợp đầy đủ thân thể Thần là để uy lực của Thần xuất hiện trở lại, để đánh bại Tiên tộc.

Kết quả, bộ phận cuối cùng đúng lúc lại rơi vào người của thủ lĩnh Tiên tộc.

Cái này còn chơi rắn sao?

“Vận mệnh đúng thật là quá tàn nhẫn với Thiên tộc, mang đến hy vọng rồi lại phá hỏng đường lại.”

Trên mặt Chỉ Dư lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt nàng lập tức trở nên kiên định.

“Chuyện tới bây giờ thì không còn đường lui nữa rồi.”

“Cho dù ngươi có là Thánh Hoàng thì ta cũng không sợ đánh một trận!”

Bảo nàng cướp đoạt bộ phận Thần của đám người Mặc Đỉnh Nguyệt Sâm thì nàng không ra tay được. Nhưng bảo nàng cướp của Thánh Hoàng thì cũng chẳng có gánh nặng nào trong lòng cả.

Dù sao đó cũng là kẻ thù, cho dù đánh không lại cũng phải đánh.

Nhưng Thánh Hoàng lại không lộ ra bất cứ ý thù địch nào cả, cũng không đáp lại ý định chiến đấu của Chỉ Dư.

Nàng chỉ khẽ lắc đầu.

“Xem ra các ngươi vẫn chưa rõ.”

Nàng lạnh lùng nhìn Chỉ Dư ở phía dưới.

“Nếu ta thật sự muốn dung hợp thân thể các ngươi thì đã giết chết các ngươi từ lâu rồi.”

Chỉ Dư muốn phản bác, nhưng lại phát hiện vốn dĩ mình không phản bác lại được.

Kẻ có được bộ phận của Thần có thể cảm nhận được vị trí của nhau trong phạm vi nhất định.

Với thực lực của Thánh Hoàng, chỉ cần dựa theo vị trí cảm nhận của từng người một và tìm qua đó, cho dù có là Nguyệt Sâm hay Dịch Sơn, ai có thể sống sót trong tay nàng chứ?

Hơn nữa còn một điểm quan trọng nhất, dường như nàng có thể chặt đứt khí tức bộ phận Thần của mình bất cứ lúc nào.

Cái này đồng nghĩa với việc nàng ở trong bóng tối, sáu người còn lại thì ở ngoài sáng.

Vốn không chạy thoát khỏi cuộc săn giết của nàng được.

“Vậy tại sao ngươi không làm như vậy?”

Khương Thành không tin có người có thể từ chối hấp dẫn trở thành Thần.

Được rồi, ngoại trừ chính hệ thống của mình.

“Đúng rồi, ngươi có được bộ phận nào? Không phải đã có đầu rồi sao?”

Thánh Hoàng thản nhiên nói: “Thứ mà ta có được chính là Linh ý của Thần.”

“Cái gì?”

“Lại còn có bộ phận Linh ý sao?”

Bây giờ, đương nhiên Khương Thành hiểu được Linh ý quan trọng với Thiên tộc đến mức nào.

Không khoa trương chút nào khi nói đó mới là điều quan trọng nhất!

Chẳng trách rõ ràng thân thể Thần của Chỉ Dư đã đầy đủ hết rồi, nhưng vẫn chỉ là cảnh giới Thiên giai thập nhất trọng, thì ra là thiếu hụt tinh hoa quan trọng nhất.

Càng khó trách hơn, thực lực của Thánh Hoàng lại mạnh như thế!

Có Linh ý của Thần, nàng hoàn toàn có thể được gọi là người thừa kế của Thần rồi.

“Ta không thể nào dung hợp được những bộ phận khác, không phải là ngươi giở trò quỷ hay sao?”

“Là ta.”

Thánh Hoàng gật đầu rất dứt khoát.

“Ta không tìm được bộ phận của Thần, nhưng những bộ phận đã được tìm thấy, ta có thể dùng Linh ý để ngăn cản nó bị dung hợp.”

Thành ca giận đến mức chửi tục: “Con mẹ ngươi, tại sao lại chỉ ngăn cản ta, ta đắc tội với ngươi à?”

Mà Chỉ Dư cũng không nhịn nổi nữa, nàng tức giận nói: “Ngươi đã có Linh ý rồi, vậy tại sao còn phải dẫn theo Tiên tộc tới tiêu diệt Thiên tộc bọn ta?”

Thánh Hoàng nói với vẻ mặt không chút thay đổi: “Ta cũng không định tiêu diệt Thiên tộc, nhưng tất cả nguyên sĩ đều phải diệt sạch.”

Với tư cách là kẻ có được Linh ý của Thần, nàng cũng coi như được thừa kế ý chí của Thần.

Năm đó Thần bị đám nguyên sĩ đó liên thủ với Thiên Đạo giết chết, vậy nên hắn muốn tiêu diệt nguyên sĩ cũng không có gì kỳ lạ.

“Ta có Linh ý, ngươi có tất cả thân thể của Thần, chỉ có dung hợp với ta thì mới có thể tái hiện uy năng của Thần chân chính.”

Thánh Hoàng hàm ý sâu xa nhìn Chỉ Dư.

“Nếu như ngươi muốn dung hợp, ta có thể giúp đỡ ngươi đạt được mục đích.”

Tốt như vậy sao?

Chỉ Dư gần như bị tin vui bất ngờ này làm cho choáng váng.

Thậm chí nàng còn không kịp suy nghĩ nữa mà lập tức gật đầu.

“Tốt quá, cảm ơn ngươi…”

Nhưng không đợi cho nàng kịp hoàn thành dung hợp với Linh ý của Thánh Hoàng, Khương Thành đã lập tức chặn trước người nàng.

“Có mấy lời ta nhất định phải nói rõ trước.”

Chỉ Dư bây giờ coi hắn là người tâm phúc, cho dù khát vọng trong lòng rất gấp rút nhưng vẫn rất nghe lời ngừng lại.

“Tại sao, Khương Thành? Chẳng lẽ tâm địa của nàng khó lường sao?”

Khương Thành thở dài, có chút bất đắc dĩ xoa đầu nàng.

“Ngươi có nghĩ tới chưa, sau khi dung hợp với Linh ý của Thần xong, ý thức của ngươi có còn hay không?”

“Đến lúc đó, trên đời vốn cũng không còn người là Chỉ Dư này nữa nhỉ?”

“Linh ý mới là căn bản, sau này người điều khiển thân thể Thần của ngươi chính là nàng, ngươi cũng chỉ là làm điều có lợi cho nàng mà không có ích gì cho bản thân mà thôi.”

“Hả!”

Với lời nhắc nhở như vậy của hắn, lúc này Chỉ Dư mới như tỉnh giấc trong cơn mơ, vừa rồi thật sự quá nguy hiểm.

“Những gì Khương Thành nói là sự thật sao?”

Thánh Hoàng rất thành thật gật đầu.

“Là thật, một khi dung hợp cùng với ta, lập tức sẽ là vị Thần giáng.”

“Ý thức của ngươi cần phải dung hợp vào và trở thành một phần trong đó.”

“Ngươi!”

Dù là người có tính tình tốt như Chỉ Dư mà cũng suýt chút nữa muốn mắng chửi người rồi.

“Thì ra ngươi hào phóng giao Linh ý ra như vậy là còn muốn chiếm lấy thân thể của Thần à?”

Vừa mới nghe nàng nói Thần như vậy, còn tưởng nàng không có ý nghĩ gì với thân thể của Thần chứ.

Thánh Hoàng thản nhiên gật đầu: “Ngươi nói không sai.”

“Đây cũng là ta nguyên nhân ta ngăn cản ngươi dung hợp. Ngươi rất thần kỳ, dường như không cần lệ thuộc vào sức mạnh của Thần, vậy nên chắc chắn sẽ không đồng ý hợp thể.”

Trong lòng Thành ca tự nhủ ngươi đúng thật là có con mắt tinh tường, nhìn ra chỗ đặc biệt của ca, hắn cũng căm tức một cách khó hiểu rồi.

“Ngươi đã muốn dung hợp như vậy thì tại sao vừa rồi không trực tiếp cướp lấy?”

“Bởi vì ý chí của Thần không cho phép tự mình hại mình.”

Thánh Hoàng lạnh nhạt nói: “Ta bị luồng ý chí này trói buộc, không thể nào làm tổn thương kẻ có được thân thể của Thần.”

Đây mới là nguyên nhân nàng không xuất hiện mà ngồi nhìn sáu con của Thần tự chém giết lẫn nhau.

Nàng không thể nào tự ra tay được.

Chỉ có thể chờ bọn hắn giết hết rồi, tất cả sáu bộ phận của Thần đều dung hợp thành một thân thể rồi mới xuất hiện, sau đó cám dỗ Chỉ Dư hợp thể cùng với nàng.

Chỉ tiếc, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, bị Khương Thành ngăn chặn.

“Mẹ kiếp, thì ra là ngươi không giết được nàng, nói sớm đi chứ!”

Thành ca thở phào nhẹ nhõm.

“Làm hại ta vừa rồi còn lo lắng từng chút như vậy.”

Chương 1944: Dã tâm của Thánh Hoàng

Bản thân Khương Thành cũng không sợ chết, mà chủ yếu lo lắng Chỉ Dư sẽ bị Thánh Hoàng giết chết.

Cảnh giới cao như vậy, hơn nữa còn dung hợp thân thể của Thần, có trời mới biết phải tốn bao nhiêu huyền tinh để nàng có thể hồi sinh.

Có lẽ là toàn bộ thân gia cũng không đủ được.

Nhưng bây giờ không cần lo lắng nữa rồi.

“Ngươi đã không giết được nàng, vậy bọn ta sẽ không đi cùng nữa, gặp lại sau!”

Nói xong hắn phất tay, dự định dẫn theo Chỉ Dư rời khỏi nơi này.

Thánh Hoàng không ngăn cản bọn họ, nhưng nàng đã để lại một câu.

“Dung hợp cùng với ta là hy vọng duy nhất để giữ vững Thiên tộc.”

Khương Thành suýt chút nữa bị nàng làm cho tức cười.

“Thì ra đệ nhất cao thủ của Thiên giới còn là một chuyên gia làm trò cười.”

“Ta thừa nhận, ngươi rất có khiếu hài hước.”

Hắn vỗ tay, còn Chỉ Dư ở bên cạnh đã không còn nhịn được nữa đâm chọt Thánh Hoàng rồi.

“Rõ ràng ngươi chính là kẻ thù của Thiên tộc, hiện nay những Tiên nhân tấn công Thiên tộc đều là do ngươi phái đi, còn dám nói sẽ giữ vững Thiên tộc của bọn ta sao?”

“Quả thực… Quả thực đúng là không biết xấu hổ, ta sẽ không tin tưởng ngươi đâu!”

Đối với nàng mà nói, không biết xấu hổ đã là kiểu chửi thề kinh khủng nhất rồi.

Đủ để chứng minh nàng tức giận đến mức nào.

Nếu như không phải thực lực không cho phép thì chắc chắn nàng đã ra tay với Thánh Hoàng rồi.

Thánh Hoàng cũng không tức giận vì lời chửi tục “tiêu chuẩn cao nhất” này của nàng.

Nàng chỉ bình tĩnh nói ra sự thật.

“Người thật sự muốn tiêu diệt Thiên tộc không phải Tiên tộc, mà là Thiên Đạo.”

“Mặc dù các ngươi có thể diệt sạch tất cả Tiên tộc, nhưng sau hàng mấy tỷ năm, Thiên Đạo cũng có thể lại tạo ra một Tiên tộc mới.”

“Chỉ cần Thiên Đạo vẫn còn ở đây, vậy thì đám mây đen bị hủy diệt vẫn sẽ bao phủ các ngươi.”

Cuối cùng Khương Thành cũng dừng bước.

“Là có ý gì?”

“Chẳng lẽ ngươi còn có ý định tiêu diệt Thiên Đạo sao?”

Thánh Hoàng thản nhiên nói: “Ta không có ý định tiêu diệt nó, ta chỉ định khống chế nó, để cho ý chí của ta trở thành ý chí của Thiên giới.”

Khương Thành lặng lẽ than phiền, dã tâm này của ngươi còn lớn hơn cả việc tiêu diệt Thiên đạo đó.

Ở kỷ nguyên thứ ba, nhiều nhất mọi người cũng chỉ hy vọng xa vời một chút là hợp đạo, hoặc là có thể nhận được một chút gia trì lực Thiên Đạo.

Ngươi thì ngược lại, còn muốn biến Thiên Đạo thành thú cưng của mình.

Khẩu vị lớn như vậy, không sợ bị gãy răng à?

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, hung thủ giết chết Thần năm đó, ngoại trừ tập đoàn nguyên sĩ thì còn có Thiên Đạo.

Quả thật Thánh Hoàng có đầy đủ lý do để đối xử với Thiên Đạo như kẻ thù.

Chỉ Dư không nhịn được nói: “Ngươi đã căm thù Thiên Đạo như vậy thì tại sao không đứng về phía Thiên tộc bọn ta?”

“Ngược lại còn giúp đỡ Tiên tộc quy y Thiên Đạo và tấn công lại Thiên tộc?”

“Bởi vì hiện nay Thiên Đạo rất mạnh, ta nhất định phải làm cho nó suy yếu.

Lời nói này của Thánh Hoàng dường như là hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Nhưng Khương Thành ngẫm nghĩ lại một chút, hắn lập tức hiểu ý của nàng.

Hắn nhìn Thánh Hoàng vẫn không hề thay đổi vẻ mặt giống như nhìn một kẻ điên.

“Ngươi lại muốn tạo một kế hoạch thanh trừ cao thủ sao? Mất trí quá rồi nhỉ?”

Nhờ những nội dung mà Dịch Sơn tiết lộ trước đó, bây giờ Khương Thành đã biết cảnh giới của Tiên nhân Vị Diện càng cao thì Thiên Đạo sẽ càng mạnh.

Thánh Hoàng không thể làm gì được Thiên Đạo hùng mạnh hiện nay.

Vậy nên hắn tính đoán để cho Tiên tộc và Thiên tộc đánh đến trời đất mù mịt, tất cả các cao thủ tốt nhất bị tiêu diệt hoàn toàn, nếu không thành công cũng phải đến mức mười không còn một.

Khi đó đương nhiên Thiên Đạo sẽ suy yếu.

Đến lúc đó, khả năng chinh phục được Thiên Đạo yếu kém của Vị Diện thiên hoa bản này là nàng là rất lớn.

Còn về việc dùng khói lửa chiến tranh để chỉ hướng Thiên tộc?

Vốn dĩ nàng muốn tiêu diệt hết tất cả nguyên sĩ.

“Chỉ khi ta trở thành chúa tể Thiên Đạo rồi thì Thiên tộc mới có thể tiếp tục tồn tại được.”

Cuối cùng Chỉ Dư đã nghe ra được ý của nàng.

Muốn cứu vãn vận mệnh của Thiên tộc, tiêu diệt Tiên tộc cũng chỉ là phần ngọn, thay thế ý chí của Thiên Đạo mới là trị được tận gốc.

“Ba vị quốc sư và tất cả nguyên sĩ vẫn luôn ở đây chiến đấu anh dũng vì Thiên tộc.”

“Hơn nữa ngươi làm dấy lên ngọn lửa chiến tranh, lại còn giết chết Tộc nhân của hắn.”

Nàng khó khăn lắc đầu.

“Ta không thể nào chấp nhận cách làm như thế.”

“Ngươi vì cái gì cũng không phải vì Thiên tộc bọn ta, chỉ là để chính bản thân ngươi có thể trở nên mạnh hơn mà thôi!”

Trên mặt Thánh Hoàng cũng không có vẻ gì là thất vọng.

Sự lựa chọn của Chỉ Dư dường như đã nằm trong dự đoán ban đầu của nàng.

“Ngọn lửa chiến tranh đã hoàn toàn lan rộng, nhất định Thiên tộc và Tiên tộc sẽ là có mười nhưng không còn một, ngươi không chấp nhận thì cũng không thể thay đổi được kết cục này…”

Chỉ Dư lớn tiếng cắt ngang nàng: “Ta sẽ dùng cách của mình để thay đổi, ít nhất cũng để cho nhiều Tộc nhân sống sót hơn!”

Thánh Hoàng cũng không chế giễu sự hồn nhiên của nàng, cũng không ngăn cản nàng.

“Vậy ngươi đi đi, sau này có một ngày đứng trước tuyệt vọng thì có thể gọi ta, ta sẽ luôn chờ ngươi.”

Chủ động gọi nàng đồng nghĩa với việc đồng ý với nàng.

Chỉ Dư nặng nề lắc đầu, hung hăng nói: “Ta sẽ không dung hợp với ngươi, ngươi từ bỏ đi!”

“Ngươi sẽ vậy…”

Bóng dáng Thánh Hoàng dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng đã biến mất ở trước mặt.

Hôm nay thực sự xảy ra quá nhiều chuyện, đặc biệt là kế hoạch cuối cùng của Thánh Hoàng khiến cho tâm trạng của Thành ca cũng trở nên phức tạp.

Vậy nên lúc Chỉ Dư và Thánh Hoàng trao đổi sau đó, hắn một mực im lặng.

Nói thật, hiện tại hắn cũng không thể nào xác định được hướng đi của lịch sử nữa rồi.

Dù sao thì việc trăm ngàn kẻ xuyên việt nhúng tay vào, cộng với sự xuất hiện của trái tim Thần do mình mang đến đã thay đổi quá nhiều chuyện.

Chẳng lẽ ở trong giấc mộng này, Thiên Đạo sẽ sụp đổ?

Một lúc lâu sau, giọng nói của Chỉ Dư làm cho hắn tỉnh táo lại.

“Khương Thành, rốt cuộc ta có thể thắng nàng không?”

Thực lực của Thánh Hoàng sâu không lường được, vẫn còn đang trên thiên giai thập nhị trọng và Thánh chủ.

Hơn nữa, người này sử dụng toàn bộ Thiên giới làm ván cờ, ngay cả Thiên Đạo cũng nằm trong tính toán của nàng.

Mặc dù quyết tâm đã định, nhưng nghĩ đến tương lai sớm muộn gì cũng phải so đấu với một sự tồn tại đáng sợ như vậy, Chỉ Dư vẫn không tránh khỏi lo được lo mất, thật sự khó có lòng tin chiến thắng.

Thánh Hoàng không thể làm tổn thương nàng, nhưng có thể giết chết tất cả người của Thiên tộc trừ nàng!

"Yên tâm đi."

Khương Thành vỗ lên bả vai gầy yếu của nàng, hắn khẽ mỉm cười.

"Không phải còn có ta sao?"

Hắn có một suy đoán, có lẽ Thánh Hoàng sẽ không can thiệp quá nhiều vào đại chiến phía sau.

Trận đại kiếp này, thiên giai thập nhị trọng và Thánh chủ đều có khả năng sẽ ngã xuống.

Hoàn toàn cuốn vào trong đó, ngay cả Thánh Hoàng cũng không chắc chắn có thể sống sót đúng không?

Thành ca cảm thấy nếu như mình là nàng, vậy cách sáng suốt nhất vẫn là dần rút lui sau khi tập hợp lực lượng của Tiên tộc và phát động tổng tấn công, rút lui ra, bảo toàn chính mình.

Bởi vì mục đích của nàng không phải tiêu diệt Thiên tộc mà là đánh bại Thiên Đạo.

Nàng phải đảm bảo mình còn sống, hơn nữa còn là trạng thái toàn vẹn sau khi Thiên Đạo đã suy yếu cực điểm.

Nhưng dù sao cái này cũng chỉ là suy đoán, hắn cũng không chắc chắn lắm.

Nhỡ đâu nói ra bị mất mặt thì sao?

"Ừ."

Chỉ Dư nhẹ nhàng khoác tay hắn, tựa đầu lên trên vai của hắn.

"Có ngươi ở đây thật tốt!"

Hai người sánh bước cùng đi, bay ra khỏi hang sâu này.

Mãi cho đến khi gần tới biên giới của Thiên tộc, Khương Thành mới dừng lại.

“Ta muốn đi đến hoàng thành Nguyệt Hoàn một chuyến, tới lúc đấy đừng qua đó.”

“Hả? Ngươi không đi cùng ta sao?”

Nhìn thấy hắn muốn rời đi, Chỉ Dư lập tức cảm thấy bất an, giống như đột nhiên mất đi người tâm phúc vậy.

“Tốt xấu gì ta cũng là Thiên Cơ tướng quân của Vương triều Nguyện Hoàn, hơn nữa còn phải đi nhận một khoản thù lao.”

Nhìn nàng run rẩy như chiếc lá non trong gió, Thành ca có chút dở khóc dở cười.

“Bây giờ ngươi cũng mạnh như vậy rồi, hơn nữa Thánh Hoàng lại không thể nào làm tổn thương ngươi, có thể nói trừ ta ra ngươi chính là người an toàn nhất, còn sợ gì nữa chứ?”

“Phải học cách tự lập đi thôi!”

Chương 1945: Vắng mặt bốn triệu năm

Được hắn động viên khích lệ một hồi, cuối cùng Chỉ Dư mới lưu luyến không rời buông tay hắn.

Hai người chia ra, Khương Thành nhanh chóng quay trở lại chiến khu tiền tuyến của Vương triều Nguyện Hoàn.

Nhưng điều làm cho hắn bất ngờ chính là, ở đây không có chiến tranh gì cả.

Dọc đường đi không thấy bất cứ một người Tiên tộc hay Thiên Tộc nào cả.

“Chẳng lẽ uy danh của ca hiệu nghiệm như vậy sao?”

“Bị dọa cho sợ đến mức kẻ địch không dám lại gần, từ nay về sau tiền tuyến không cần đóng giữ nữa rồi?”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Khương Thành rất rõ ràng, điều này quá khác thường.

Cho dù như thế nào thì bây giờ cũng là thời kỳ chiến đấu.

Hơn nữa còn là thời đại khai chiến toàn diện với Tiên tộc, tiền tuyến cũng không phái người, có hơi quá tự tin chút rồi.

Bay thẳng một đường đến nội địa của Vương triều Nguyện Hoàn, hắn phát hiện thêm nhiều chỗ kỳ lạ hơn.

Dọc đường gần như không bất cứ người Thiên tộc nào cả.

Tiến vào hoàng thành Nguyệt Hoàn, nhìn lướt qua những người đi đường ở trên đường phố đều có khí tức an nhàn thong dong.

Hoàn toàn không nhìn ra được bất cứ dấu hiệu đánh giặc nào ở gần đây.

"Tình hình như thế nào?"

Ôm nỗi buồn bực, hắn đi tới phía trước cổng hoàng cung.

"Đứng lại!"

Cho dù như thế nào, nơi quan trọng như hoàng cung vẫn có người canh gác.

Tám tên cấm vệ xếp thành một hàng chặn đường Khương Thành, vẻ mặt của đám người không chút thay đổi, tràn đầy uy nghiêm.

"Không được tự ý xông vào cấm địa, quay về đi!"

Khương Thành không tức giận, trình tự quan trọng bước vào hoàng cung hắn cũng có thể hiểu được.

"Vậy các ngươi đi thông báo với Nguyệt Ảnh Hoàng, hãy nói là Khương Thành ta đã trở lại…"

Không đợi hắn nói rõ mục đích đến đây, tên đội trưởng cấm vệ đứng đầu lập tức lớn tiếng cắt ngang.

"Cút!"

Hả?

Hai hàng lông mày của Thành ca giật giật.

Cho dù Diêm vương dễ nhìn tiểu quỷ khó dây dưa, các ngươi cũng quá vô lý rồi.

"Các ngươi là cái gì? Dù thế nào cũng phải chờ ta nói xong mục đích đến đây chứ?"

Vừa dứt lời, bốn người ở giữa đã lập tức thúc giục linh ý.

Nhất thời khí tức xung quanh bao vây thiên địa, sát khí cuồn cuộn bao quanh Khương Thành.

Một số tọc nhân Thiên tộc ở phía xa cũng xôn xao kinh ngạc nhìn qua.

“Còn không biến, giết không luận tội!”

“Vậy mà lại chạy tới gặp Nguyệt Ảnh Hoàng, ta thấy rất có thể hắn là một gian tế!”

“Bắt lại!”

Tên đội trưởng cấm vệ ở giữa ra lệnh một tiếng, tám tên cấm vệ bay thẳng đến ra tay với Khương Thành.

Điều này làm cho Thành ca tức cười.

Hắn trực tiếp thúc giục linh ý, cho mấy người này một bộ nghiền áp tấn công ý thức ở trong hư không.

Tám tên cấm vệ này cũng chỉ là thiên giai ngũ lục trọng mà thôi, làm sao có thể chống đỡ được ý chí thiên giai thập trọng này của hắn chứ.

Bọn họ ban đầu còn hét đánh tiếng kêu giết lúc này sắc mặt đã đồng loạt tái mét.

Sáu người lập tức ngất ngay tại chỗ.

Mà hai người còn lại cũng mất đi lực chiến đấu.

Đám người vây xem ở phía ngoài vốn dĩ chỉ là đến xem náo nhiệt, khi nhìn thấy tám tên cấm vệ cung đình bị làm cho ngã lăn trên mặt đất thì lập tức nổ tung.

“Không ổn rồi!”

“Có người xông vào Hoàng cung!”

“Cái gì mà xông vào cung, đây rõ ràng là kẻ địch đánh úp!”

Tiếng thét chói tay thảm thiết và tiếng kêu la huyên náo loạn xạ cả lên, mà Khương Thành đã bất chấp bước vào cổng cung.

Những cấm vệ khác ở xung quanh lao vọt lên.

Khương Thành không thèm nhìn mà đuổi ra một đạo linh ý qua.

Trong nháy mắt hơn ngàn tên cấm vệ bị đông cứng lại trong hư không, không thể nào nhúc nhích được.

Cho dù là thống lĩnh cấm vệ thiên giai cửu trọng cũng không ngoại lệ.

Thực lực như vậy làm cho những người Thiên tộc khác ở bên ngoài càng nhốn nháo hơn.

Có vài người lao đến muốn bảo vệ hoàng cung.

Còn những người khác thì lại chạy tan tác khắp nơi trong vô thức.

Mà lúc này, cuối cùng người ở bên trong cũng nghe thấy tin tức chạy ra.

"Là ai?"

"Thật to gan!"

Đập ngay vào mắt là một thanh niên đầu đội bảo quan bay tới, phía sau hắn còn có một đám hoàng tử và cao thủ của cung đình.

"Ngươi là ai?"

Thành ca cũng tức giận, giọng điệu có chút không hay.

"Nguyệt Ảnh Hoàng đâu rồi? Bảo hắn ra ngoài."

Mọi người đều giận dữ.

"Tên giặc to gan lớn mật, ngay cả đại hoàng tử cũng không nhận ra, con mắt chó đui mù của ngươi!"

"Tự ý xông vào Hoàng cung còn dám bất kính với Ngô hoàng bệ hạ, tội đáng chết vạn lần…"

Trong nháy mắt, Thành ca đã bị vây lại.

Hắn cũng không thèm tạo ra bất cứ hiểu lầm gì cả, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Được rồi, lão tử là Khương Thành, Thiên Cơ tướng quân do Nguyệt Ảnh Hoàng sắc phong."

"Bệ hạ của các ngươi thiếu nợ ta, bảo hắn mau chạy ra đây trả nợ."

"Cái gì mà Khương Thành với không Khương Thành?"

Đại hoàng tử thuận miệng đáp ngược lại.

“Lại còn Thiên Cơ tướng quân, Vương triều Nguyện Hoàn bọn ta vốn không tồn tại cái phong hào này.”

“Người này bất kính với phụ hoàng, bắt hắn lại…”

“Xem ra các ngươi muốn trở mặt không nhận nợ rồi sao?”

Keng!

Thành Ca lập tức rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

“Dừng tay!”

Bốn gã cao thủ của cung đình ở phía sau vội vàng bay về bốn phía, ngăn cản những người đang muốn ra tay.

“Khương Thành?”

Ban đầu, xoay quanh vấn đề có muốn thuê Thành ca hay không, Nguyệt Ảnh Hoàng và một đám cấp cao đã trao đổi rất nhiều lần, bốn người bọn họ cũng tham gia thảo luận.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy tận mắt, nhưng ký ức về tên của hắn vẫn còn mới.

Hơn nữa liên tưởng đến những chuyện mà hắn đã làm lúc đầu thì lại càng không dám chậm trễ chút nào.

“Vậy mà lại là ngươi!”

“Trời ơi, bọn ta còn tưởng ngươi đã chết…”

Thái độ thù địch của Khương Thành cũng đã tan biến, hắn bất mãn nhíu mày.

“Các ngươi nói cái gì vậy?”

“Cái gì mà bảo ta không còn nữa, ta vừa mới rời đi chưa được mấy ngày.”

“Ha…”

Bốn người hơi sững sờ, chợt thấy buồn cười.

“Ngươi đúng là thích nói đùa, cũng đã qua hơn bốn triệu năm rồi, làm sao lại chưa được bao nhiêu ngày chứ?”

Lần này đến lượt Khương Thành ngây ngẩn cả người.

“Các ngươi nói gì?”

“Bốn triệu năm?”

Nhìn dáng vẻ há mồm trợn mắt kia, bốn người bọn họ cảm thấy cũng không giống đang giả ngu.

“Chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

“Từ lúc ngươi rời khỏi tiền tuyến và đến chỗ Tiên tộc năm đó đã trôi qua bốn triệu một trăm tám mươi hai ngàn năm rồi.”

“Vậy nên đám người đại hoàng tử nghe thấy Thiên Cơ tướng quân nhất thời không nhớ ra, mọi chuyện cũng đều có nguyên do mà thôi.”

Không còn cách nào, Khương Thành lên làm Thiên Cơ tướng quân chưa được mấy ngày thì đã phải đi tới Thông Hư thánh địa rồi.

Sau đó cũng không trở lại nữa.

Bốn triệu năm xảy ra quá nhiều chuyện, cộng thêm việc hắn bị phán định là đã chết, đương nhiên phong hào Thiên Cơ tướng quân cũng đã chìm ngập trong năm tháng.

“Tại sao lại trôi qua lâu như vậy rồi?”

Khương Thành cảm thấy con mẹ nó cái này cực kỳ hoang đường.

Không phải mình chỉ rời đi một tháng hay sao?

Lần này tới Thiên giới, hệ thống khởi động lại cũng không lãng phí thời gian gì cả, hắn còn tưởng sẽ không còn trải qua kiểu như thế này nữa chứ.

Suy nghĩ lại một chút, hắn đã ý thức được vấn đề xảy ra ở đâu.

“Thánh Hoàng chết tiệt này, chậc, nhất định là nàng giở trò quỷ!”

Hang sâu mà mình và đám người Chỉ Dư đi vào chính là do Thánh Hoàng đã sắp xếp từ trước.

Mà thôi, với thực lực của nàng, thực sự có khả năng thay đổi tốc độ dòng chảy của thời gian mà thần không biết quỷ không hay.

“Nàng muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ cảm thấy sự tồn tại của ta sẽ đe dọa đến Tiên tộc, làm cho hai bên không dám khai chiến sao?”

“Thế nên cố ý để cho ta vắng mặt mấy triệu năm?”

Thành ca nghĩ như thế nào thì cũng chỉ có khả năng này thôi.

Dù sao thứ mà Tiên mẫu muốn đúng là khai chiến toàn diện, mà năm đó chính mình cũng dọa cho sợ đến mức môn phái đối diện phải rút lui.

“Vậy đại chiến của các ngươi và Tiên tộc đã kết thúc rồi sao? Đám người Nguyệt Ảnh Hoàng đâu rồi?”

Bốn gã cao thủ cung đình còn chưa kịp trả lời, cuối cùng đại hoàng tử và những hoàng tử hoàng tôn khác cũng nhớ ra Khương Thành là ai.

“Ngươi là tên Ma thai năm đó?”

“Ta đang bảo là ai cuồng vọng như vậy chứ, thì ra là ngươi!”

Đại hoàng tử quan sát trên dưới Khương Thành một vòng, hắn khinh thường bĩu môi.

“Ngươi tới chỗ bọn ta làm gì?”

Chương 1946: Thời đại của Ca còn chưa qua

Thái độ này của hắn làm cho Thành ca có hơi buồn bực.

Không phải năm đó ở Thiên tộc uy danh của ca cũng hiển hách sao?

Dáng vẻ của người này lại rất chướng mắt chẳng lẽ thời đại thay đổi nên ca không theo kịp trào lưu rồi sao?

“Ta với ngươi không có gì để nói.”

“Gọi phụ hoàng ngươi ra thanh toán khoản nợ năm đó đã thiếu cho ta.”

Đại hoàng tử cùng với những thanh niên khác ở xung quanh liếc mắt nhìn nhau, mọi người lao nhao cười ồ lên.

“Thật là trò cười.”

“Phụ hoàng ta là người mà ngươi nói gặp là có thể gặp sao?”

“Lại còn thiếu nợ ngươi, ngươi là rễ hành nào đây?”

Đại hoàng tử khẽ hất cằm lên, thản nhiên nói: “Nhớ đến năm đó ngươi đã đóng góp sức lực cho Vương triều Nguyện Hoàn bọn ta, bổn điện khoan hồng độ lượng, không tính toán tội danh lần này xông vào cung của ngươi.”

“Ngươi có thể rời đi.”

“Ha ha?”

Khương Thành bị hắn làm cho tức cười.

“Rời đi?”

Hắn nhíu mắt, ánh mắt cũng trở nên không tốt.

“Nói cho các ngươi biết một bí mật, không ai có thể quỵt nợ ca.”

“Khương Thành! Đừng như vậy!”

Bốn gã cao thủ cung đình nhìn thấy hắn có khả năng động thủ rất lớn, bọn họ vội vàng bước lên phía trước khuyên can.

“Có lời gì thì cứ nói.”

“Đại hoàng tử không biết giao dịch năm đó của chúng ta, bọn ta vẫn nhớ là được.”

“Ngươi yên tâm, Vương triều Nguyện Hoàn bọn ta sẽ không nói một đằng làm một nẻo, điều kiện đã đồng ý năm đó nhất định sẽ làm được…”

Chỉ tiếc, cố gắng của bọn họ dưới cái nhìn của đại hoàng tử chỉ là sự nhượng bộ mềm yếu với người ngoài.

Cái đó thật sự rất mất mặt nhỉ?

“Giao dịch gì, điều kiện gì?”

“Là như vậy.”

“Năm đó bệ hạ giao cho Khương Thành đi tới chỗ Tiên tộc thăm dò tin tức, phá hỏng kế hoạch của Thánh Hoàng, giao hẹn sau khi chuyện thành công sẽ lập tức cho hắn một phần Toái Linh Phiến cao cấp…”

Hộ pháp của cung đình vẫn còn chưa giải thích xong thì đã bị đại hoàng tử không nhịn được cắt ngang lần nữa.

“Bổn điện chưa từng nghe nói qua.”

“Bây giờ không giống như xưa, phụ hoàng để cho ta tạm nhiếp triều chánh, vậy thì chuyện này là do ta xử trí.”

“Bổn điện tuyên bố, cái gọi là giao dịch và điều kiện đó vô hiệu!”

“Còn Toái Linh phiến cao cấp nữa à, đúnh là nói đùa.”

Những hoàng tử hoàng tôn khác cũng lao nhao hùa theo.

“Đúng đấy, chúng ta cũng đã phản công đến nội địa của Tiên tộc rồi mà còn cần phải mời hắn sao?”

“Thông tin mà hắn thăm dò hồi đó là bốn triệu năm trước, bây giờ còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Lại còn phá hỏng kế hoạch của Thánh Hoàng? Thánh Hoàng cũng đã biến mất từ lâu rồi đúng không?”

“Không cho hắn!”

“Giao dịch vô hiệu!”

Khương Thành nhìn màn biểu diễn của bọn họ giống như đang nhìn một đám ngu xuẩn.

Mãi cho đến khi bọn họ nói xong, lúc này ca mới nở nụ cười chân thành vỗ tay.

“Đã rất lâu rồi ta chưa thấy có người dũng cảm như các ngươi.”

“Không tệ không tệ.”

Tay của hắn lại cầm vào chuôi kiếm một lần nữa.

“Khương Thành, đừng kích động!”

“Đây không phải là nơi để động thủ, bọn ta cũng không phải kẻ thù của ngươi!”

Bốn vị hộ pháp cung đình lại vội vàng khuyên ngăn.

Nhưng đại hoàng tử cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

“Ngươi còn dám ra tay với bọn ta sao? Ngươi cho rằng đây là đâu?”

“Hoàng cung là nơi ngươi có thể giương oai?”

Đám hoàng tử hoàng tôn phía sau hắn cũng lại cười ồ lên, hoàn toàn không coi Khương Thành ra gì.

Mặc dù bản thân Nguyệt Ảnh Hoàng không có ở đây, nhưng dù sao đây cũng là vùng trọng địa của hoàng cung, có hộ pháp cung đình thiên giai thập trọng trấn giữ, còn có mấy chục ngàn đại quân cấm vệ.

Bọn họ cảm thấy rất an toàn.

“Ha ha, hắn đang hù dọa ai đó?”

“Bây giờ ta đang nhớ lại, không phải năm đó hắn dựa vào một thanh Vô Đạo kiếm mới gây dựng được uy danh hay sao?”

“Về sau không còn Vô Đạo kiếm nữa, hắn đã bị đánh trở về nguyên hình rồi.”

“Cũng là như vậy thôi, chỉ là dựa vào vật bên ngoài mà còn dám chạy tới đây ra vẻ cao thủ sao?”

“Ta sợ quá, ha ha ha…”

“Người nào đó, thời đại của ngươi đã trôi qua từ lâu rồi, tỉnh lại đi!”

“Có thật không?”

Thành ca thúc giục linh ý, huy động lực thiên địa trong phạm vi mấy triệu dặm, tập trung về hoàng cung.

Mà trung tâm bị bao trùm chính là đại hoàng tử.

“To gan!”

“Ngươi muốn làm gì!”

Mọi người vốn cho rằng hắn chỉ cố làm ra vẻ, không ngờ tới hắn thật sự ra tay.

Hơn nữa còn dám ra tay với hậu duệ quý tộc thiên hoàng.

Trong lúc nhất thời bọn họ cuống quýt thúc giục linh ý, thậm chí có người còn cố gắng xâm nhập vào ý thức của Khương Thành để gây hỗn loạn.

Mà bốn vị cung đình hộ pháp kia cũng không ngừng kêu la.

“Dừng tay! Tất cả dừng tay!”

Nhưng chuyện này rõ ràng là phí công.

Trong nháy mắt tiếp theo, hơn mười vị hoàng tử hoàng tôn xâm nhập ý thức đều bị Thành ca trực tiếp dùng linh ý tiêu diệt.

Ngã bịch ra trên mặt đất.

“Hộ giá!”

Những cao thủ cấm vệ khác ở phía xe bị biến cố bất chợt làm cho kích động hét lên.

Còn bốn vị hộ pháp cung đình kia cũng đành phải lựa chọn ra tay.

Nhưng tất cả đều phí công.

Khi bọn họ thúc giục linh ý lao tới giống như trước đó thì Khương Thành đã rút kiếm ra.

Cùng lúc Pháp Tắc không gian được tạo ra, lực trời hóa thành vô số tia chớp màu tím, tiến hành tấn công điên cuồng nơi linh ý của bọn họ ẩn nấp.

Hiện nay cũng không còn thấy rõ bóng người như trước nữa, hư không cung điện này đã bị quấy nhiễu đến long trời lở đất!

Bốn vị hộ pháp cung đình Thiên giai thập trọng cũng bị một mình Khương Thành đánh cho rơi vào thế bất lợi.

Đừng nói là cứu viện cho đại hoàng tử, ngay cả tự vệ với bọn họ cũng đã là vấn đề rồi.

Bởi vì dưới sự oanh tạc và bắn phá của tia chớp tím, linh ý của bọn họ không còn chỗ ẩn náu, vô cùng nguy hiểm.

Giống như cây giống bị bão táp tàn phá vậy, có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Cái kết quả này cũng là chuyện đương nhiên.

Nguyệt Sâm có được ba bộ phận của Thần trước đó còn không phải là đối thủ của Khương Thành huống chi là bọn họ?

Hơn nữa bây giờ Thành ca đã có "trái tim của Thần" thực sự.

Quy mô của lực trời còn mạnh hơn trước mấy lần.

Cuộc chiến đấu tới cực nhanh, kết thúc cũng rất mau.

Khi tất cả đều đã kết thúc, những hoàng tử hoàng tôn cười ồ trước đó đã không còn một ai có thể trôi lơ lửng ở giữa không trung được nữa rồi.

Hoặc là bất tỉnh, hoặc là đã thực sự chết rồi.

Mà những cấm vệ ở phía xa cũng ngổn ngang kêu rên đầy trên đất.

Còn về bốn vị hộ pháp cung đình, sắc mặt của từng người đều tái nhợt, chân đứng không vững.

Đại hoàng tử thiên giai cửu trọng cũng không còn nằm trên mặt đất.

Bởi vì hắn bị Khương Thành kẹp chặt cổ, xách theo hai chân nhấc lên khỏi mặt đất.

Hắn vô cùng phẫn nộ, có nằm mơ cũng không ngờ tới bản thân mình đường đường là đại hoàng tử, vậy nhưng lại suy bại tới tư thế nhục nhã như thế.

Nhưng lúc này một chữ hắn cũng không thể kìm nén ra ngoài.

Không chỉ vì đang bị kẹp cổ, mà còn vì nỗi sợ hãi bất chợt làm cho hắn ý thức được, tính mạng của mình hình như không được an toàn như vậy.

Thành ca xách theo hắn chậm rãi bay tới giữa không trung, đưa mắt nhìn xuống binh tàn tướng bại đầy trên mặt đất.

“Xem ra thời đại của ta vẫn còn chưa qua.”

Bốn vị hộ pháp cung đình cũng đều sắp phát điên rồi.

Nhưng không có một ai dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao thì thì lực chiến đấu khủng khiếp vừa rồi của Khương Thành cũng đã khiến cho bọn họ nhận ra chênh lệch thực tế.

Chỉ có thể cố gắng trấn an, cố gắng khuyên ngăn.

“Khương Thành, bình tĩnh!”

“Đừng đối xử với đại hoàng tử như vậy…”

“Vừa rồi cũng là lỗi của bọn ta, đám người đại hoàng tử không biết sự lợi hại của ngươi, chỉ là đùa với ngươi một chút mà thôi.”

“Có lời gì cứ thương lượng, bọn ta thật sự không có ý định trở thành kẻ thù của ngươi.”

“A…”

Thành ca cười khẽ một tiếng.

“Để quỵt nợ, các ngươi một người vai chính diện một người vai phản diện, phối hợp còn rất tinh tế đấy.”

Hắn chậm rãi giơ đại hoàng tử lên giống như đang giơ lên một cái bao bố bị thủng.

“Ba trăm Toái Linh Phiến cao cấp, không cầm ra được thì Vương triều Nguyện Hoàn các ngươi sẽ không còn hoàng tử nữa rồi.”

Chương 1947: Thu Vũ Tuyền thoát thai hoán cốt

Chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, chuyện xảy ra ở hoàng cung đã truyền khắp ngoài hoàng thành.

Khương Thành trở lại rồi.

Hoàng thành đã bị hắn "chiếm lĩnh" rồi.

Đại hoàng tử gần đây ra mặt xử lí sự vụ triều chính đã là con tin của hắn.

Một loạt tin tức này khiến cả hoàng thành đều chấn động.

Bầu không khí vốn an nhàn đã bị quét sạch bong.

Mọi người ùa ùa bay đến bên ngoài tường thành, trong ba lớp ngoài ba lớp, vừa hỗn loạn lại vừa huyên náo.

"Khương Thành? Khương Thành nào?"

"Ma thai Khương Thành năm ấy ấy, sau đó quốc sư nói hắn bị cảm hóa rồi, không còn là Ma thai nữa."

"Ôi vãi, hắn vậy mà vẫn còn sống?"

"Hắn muốn làm gì?"

"Năm đó chẳng phải hắn còn làm bạn của chúng ta, giúp chúng ta diệt trừ rất nhiều tông môn Tiên tộc sao, sao lại trở mặt rồi?"

"Trong hoàng cung chẳng phải có những cao thủ hộ pháp hay sao, còn cả cấm vệ nữa, sao hắn có thể bắt được đại hoàng tử?"

"Phải đó, lẽ nào cao thủ hộ pháp lại không ra tay?"

"Không, bọn họ đều ra tay cả rồi, chỉ là bị một mình Khương Thành đánh cho bầm dập, bốn cao thủ hộ pháp và hơn mấy chục ngàn cấm vệ đều bại hết."

"Cái gì? Chuyện này làm sao có thể chứ?"

"Không phải nói Khương Thành toàn là dựa vào Vô Đạo kiếm, không còn Vô Đạo kiếm nữa là không được gì nữa sao?"

Đủ lời nghị luận, quở mắng ầm ĩ cả hoàng thành.

Một Thành ca vốn sắp bị quên đi, giờ xem như là gợi lại hồi ức cho mọi người trong toàn thành.

Mà ở đại điện hoàng cung, Khương Thành cũng không hề khách sáo gì ngồi ngay vào bảo tọa.

Người nằm co quắp dưới chân hắn chính là đại hoàng tử.

Vị hoàng tử cao quý như bảo vật này sớm đã bị đánh bay, đầu dập thân tan còn có cả máu lẫn lộn.

Nhìn có vẻ rất chán chường, cũng không còn mạnh miệng được nữa.

Nhận phải sự đối xử thế này, hắn đương nhiên vô cùng hận Khương Thành.

Nhưng hắn xem như đã ý thức được, tại sao năm đó phụ hoàng và đám thân vương thà bỏ ra thù lao cũng muốn để người này ở vương triều Nguyệt Hoàng rồi.

Bởi vì sức chiến đấu này khiến người ta phát sợ, ai dám xem thường chứ?

Còn ở hai bên, hơn trăm hoàng tử hoàng tôn đều bị vây trong kết giới, cũng mang vẻ nản lòng như thế.

Có người sau khi hôn mê đến giờ vẫn chưa tỉnh lại nữa.

Bốn cao thủ hộ pháp, có một người đã thông báo trước cho Nguyệt Ảnh Hoàng rồi.

Còn có hai người đang bận thu thập Toái Linh phiến nữa.

Còn lại một người thì ở đại điện trông chừng Khương Thành, nhưng cũng chẳng được tích sự gì cả, chỉ có thể sốt ruột lượn lờ tại chỗ.

“Khương Thành, ngươi có thể thả các điện hạ ra trước không, bọn họ bị thương nặng cần phải trị liệu nữa…”

Hắn cũng sắp sụp đổ rồi.

Chuyện xảy ra như thế này, Khương Thành và vương triều Nguyệt Hoàng đã xó một vết nứt sâu sắc, cũng chẳng thể trở lại mối quan hệ như trước kia nữa.

Suy cho cùng thì người mà hắn ra tay đều là hoàng tử hoàng tôn, nơi mà hắn ra tay lại là hoàng cung.

Trước khi có được thu lao, Khương Thành đương nhiên sẽ không thả người.

Nhưng mà hắn cũng không có thâm thù đại hận gì, ngược lại lại có hứng thú thăm dò sự việc đã xảy ra gần đây.

“Nguyệt Ảnh Hoàng và đám Đoan Tịnh Vương đâu? Sao hoàng cung chỉ có đám người khó coi các ngươi vậy?”

Nếu như ở một canh giờ trước mà nghe Khương Thành nói bản thân khó coi thì tên hộ pháp cung đình này nhất định sẽ tức giận.

Cảm thấy bản thân đang chịu phải sỉ nhục, chắc chắn sẽ muốn một lời giải thishc.

Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể cười khổ, căn bản không thể nào phản bác.

Còn đại hoàng tử thì cắn răng, cuối cùng chỉ có thể kìm lại sự tức giận sắp thoát ra ngoài lại.

Tên hộ pháp cung đình kia cũng không dám chọc giận Thành ca, chỉ có thể thật thà trả lời.

“Bệ hạ ở tiền tuyến, đánh đến địa phận của Tiên tộc bên kia rồi.”

Khương Thành khẽ ngẩn ra: “Mạnh dữ vậy à? Sao làm được hay vậy?”

Tiên tộc bên đó không phải còn có ba Thánh chủ sao.

Tuy ít hơn Thiên tộc bên này một nửa rồi, nhưng lớp Đạo Thần cao giai ấy bên Tiên tộc chi ít cũng nhiều hơn ba lần Thiên tộc.

Chứ đừng nói dưới Đạo Thần trung giai còn có số lượng chênh lệch còn lớn hơn nữa.

Hai bên vốn không phải cùng đẳng cấp chứ nhỉ?

Tên hộ pháp cung đình kia chần chừ một lúc, giống như đang bắt bí tên “hung thủ” của hoàng tử có phải có thông đồng với kẻ địch không.

Nhưng nghĩ lại, chuyện mà cả Thiên giới ai cũng biết rồi, nói cho hắn cũng chẳng sao cả.

“Thông Hư thánh địa năm đó sau khi bị ngươi diệt trừ ít lâu thì Tiên tộc phát động công kích toàn diện với bọn ta.”

“Lúc mới bắt đầu, bọn ta phải chịu áp lực rất lớn…”

“Đặc biệt là Thánh Hoàng, mạnh đến mức giết cả Nhật Diệu quốc sư, khiến cả Thiên tộc phải chấn động.”

Thành ca nghe đến đây cũng nhịn không được thầm mắng.

Năm ấy bản thân còn đang ở trong thâm cốc xem đám người Mặc Đỉnh, Nguyệt Sâm, Dịch Sơn diễn tuồng đấm đá lẫn nhau đấy.

Thánh Hoàng đáng chết, lại dám nhân cơ hội đó mà cướp lấy ánh đèn sân khấu của cả Thiên giới.

“Năm ấy Thiên tộc ta như ngàn cân treo sợi tóc, chuyện bị diệt ở ngay trước mắt, nhưng sau đó thì đã xảy ra biến cố.”

“Biến cố gì?”

Hộ pháp cung đình kia hồi tưởng lại, có phần không hiểu được.

“Thánh Hoàng đột nhiên mất tích, từ đó không còn xuất hiện nữa.”

“Mà chuyện càng làm người ta chấn động hơn đó là Thu Vũ Tuyền, nàng giống như đột nhiên thoát thai hoán cốt vậy.”

Thánh Hoàng biến mất vốn trong dự liệu của Thành ca.

Chuyện khiến hắn tò mò hơn vẫn là Thu muội tử.

“Thu Vũ Tuyền sao lại thoát thai hoán cốt rồi?”

Chẳng có nhẽ Vô Đạo kiếm bị mình dùng đã mất?

“Thất Huyền thánh địa tiến công vương triều Tinh U.”

Vị hộ pháp cung đình kia cảm thán một hơi, từ từ nói: “Năm ấy Tinh Diệu Hoàng và Tinh U quốc sư nhanh chóng đến tiền tuyến, nhưng không thể cản được uy thế ấy.”

“Đặc biệt là những tông môn của Tiên tộc xảo trá đa đoan, lại giương đông kích tây, lừa hai vị Thiên giai thập nhị trọng rời đi để tập trung những quân tinh nhuệ của thánh địa để đánh vào vòng phòng tuyến của Thu Vũ Tuyền.”

“Vốn còn tưởng triệu đại quân Tinh U ở đoạn phòng tuyến ấy sẽ chết hết, cả tổng quản và đám thân vương, chủ tướng đều chết hết.”

“Ai mà ngờ, Thu thần nữ lại dựa vào sức của một người một kiếm mà ngăn Thái Vũ Thánh chủ lại, cuối cùng còn giết hắn một cách không ngờ được.”

Nhắc đến chuyện này, ngữ khí của hắn không kiềm được mà cao hơn, đến mức còn thay đổi xưng hô với Thu Vũ Tuyền.

Còn đám hoàng tử vốn đang chán chường kia cũng lộ ra vẻ kính ngưỡng.

“Há chỉ có giết một Thái Vũ Thánh chủ thôi, sau này nàng còn lấy được thủ cấp của hai mươi Đạo Thần cao giai nữa.”

“Gần như là dựa vào sức của một mình mình xoay chuyển thế cục của cả chiến trường Tinh U.”

“Trận chiến ấy khiến vô số Tiên tộc khiếp sợ, cũng cứu được vận mệnh của Thiên tộc.”

Thành ca gật đầu thấy phải.

Xem ra Vô Đạo kiếm “thuộc về bản thân” sau khi mất đi đã trở về lại trong tay của Thu Vũ Tuyền.

Nếu không thì nàng cũng không thể nào làm được chuyện này.

Nhưng mà giết chết một Thánh chủ, sự tàn phá ý thức bản thân cũng không phải nhỏ bình thường.

Sao nàng có thể chống lại được tác dụng phụ này, không trở thành cái xác biết đi sao?

“Sau này thì sao? Nếu nàng đã mạnh đến vậy thì một người chắc có thể hủy diệt Tiên tộc rồi ha?”

“Làm gì phải cần đến thời gian bốn mươi triệu năm chứ?”

Quả nhiên, sắc mặt tất cả mọi người trong đại điện đều ảm đạm trở lại.

“Trận chiến ấy, Thu thần nữ chắc đã trả một cái giá lớn không cho ai biết.”

“Sau đó nàng lại lần nữa mất tích.”

“Cho đến ba triệu năm trước mới xuất hiện lần nữa, nhưng nàng dường như vẫn chưa hồi phục lại, thực lực kinh thiên động địa kia đã một đi không trở lại.

Sắc mặt hộ pháp cung đình kia khựng lại, kính phục nói: "Nhưng nàng vẫn luôn là thần nữ đánh đâu thắng đó trong lòng tộc nhân Thiên tộc bọn ta."

Chương 1948: Hôm nay không giống như xưa

Sau khi Thu Vũ Tuyền diệt trừ Thánh chủ, lại mất tích nhiều năm như thế?

Thành ca vẫn thấy ngoài dự liệu.

Hắn từng dùng qua Vô Đạo kiếm mấy lần, quy luật đúc kết ra là kẻ địch càng mạnh thì ảnh hưởng đối với ý thức sẽ càng lớn.

Nhưng hoặc là mất đi ý thức của mình, hoặc qua một lúc sẽ từ từ khôi phục lại.

Cũng đâu cần phải tu dưỡng lâu đến thế.

"Lời triệu hiệu của Thu thần nữ quá sức lớn, không chỉ ở Thiên tộc, mà đến cả Tiên tộc bên đó cũng có rất nhiều người ngưỡng mộ nàng."

Vị hộ pháp cung đình kia tiếp tục nói: "Khi nàng trở về lại không lâu, rất nhiều Đạo Thần và Đạo Thánh của Tiên tộc lần lượt quy phục, trước sau đại khái có tầm ba trăm ngàn người."

Thành ca bĩu môi: "Các ngươi có thể đừng nói dóc không? Lại còn Tiên tộc đều sùng bái nàng à?"

Thu Vũ Tuyền quả thực có sức hấp dẫn bẩm sinh, cho dù là ở Gia Vương đạo trường hay ở Thiên Cung và vương triều Tinh U, nàng đi đến đâu cũng sẽ có nam nhân có tình cảm.

Cho dù là cao tầng của Thiên cung hay cử vương triều Tinh U, ít nhiều cũng sẽ chiếu cố nàng nhiều.

Nhưng mà cũng ở mức độ này.

Tiên tộc và Thiên tộc vốn có lập trường đối lập.

Ai là vì một chút hảo cảm nhỏ mà bỏ đi lập trường để đầu quân cho đối phương chứ?

Mị lực của Thu Vũ Tuyền nếu có thể xài được như vậy thì lúc ở Nguyên Tiên giới sớm đã trở thành nữ hoàng độ nhất vô nhị rồi, một đám Thiên Đế và Thần Quân sẽ quỳ dưới váy của nàng.

"Nhưng thật sự đã có rất nhiều Tiên tộc đến nương nhờ nàng đấy."

Đám đại hoàng tử nhịn không được mà phản bác lại.

"Sự thật ở đó, cho dù không phải vì mị lực của nàng thì cũng vì thực lực của nàng."

"Nàng chính là một người có thể khiến hai bên tin phục đến thế, ngươi không phục cũng vô dụng."

"Bọn ta công nhận thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng so với Thu thần nữ…"

"Được rồi được rồi, ta biết chuyện gì rồi."

Thành ca thật sự không chịu được sự đánh giá cao nữ nhân kia trước mặt mình của đám người đó nữa.

Bản thân mới là nhân vật chính đấy được chứ?

"Các ngươi tiếp tục nói, sau đó thì sao?"

Nếu như dự đoán của hắn không sai thì đám người đến nương nhờ Thu Vũ Tuyền chính là những kẻ xuyên từ kỷ nguyên thứ ba đến.

Giống như việc đến nương nhờ của đám người Mạch Phong, Thiên Lâm, Thu Vũ Tuyền có gương mặt hệt vậy cũng có thể thu hút những quân cờ "xuyên không đến".

"Người xuyên không" vốn không có thù hận gì với Thiên tộc cả, bọn họ cũng không chống chọi nỗi vòng cuốn day dưa cả ngàn tỷ năm của Tiên tộc và Thiên tộc.

Đối với bọn họ mà nói, đây chỉ là một trải nghiệm.

Thứ mà bọn họ muốn chính là biểu hiện trong đại kiếp, đó tự nhiên sẽ là xem ai thắng thì dựa vào người đó rồi.

Cứ vậy đến khi trải nghiệm kết thúc mới có cơ hội có được Thần vị cao hơn.

Thu Vũ Tuyền giết được Thánh chủ, chứng minh được thực lực.

Mà Thiên tộc cũng xoay chuyển được thế cục, ngược lại Tiên tộc thì co hiện tượng thất bại.

Vậy nên bọn họ chuyển sang nương nhờ Thiên tộc bên này cũng coi như không có gì lạ.

Còn về số lượng Tiên tộc sang đây lên đến ba trăm ngàn, chắc có một bộ phận là môn đồ, tộc nhận của những "người xuyên không" bên đó.

"Ba trăm ngàn người đó đa phần đều là cao thủ."

Nói đến đây, cho dù là hộ pháp cung đình hay là đám hoàng tử cũng đều lộ ra vẻ hớn hở.

"Bọn họ nương nhờ chúng ta không những tăng thêm thực lực bên ta mà còn làm yếu đi lực lượng bên phía kẻ địch nữa."

"Bên này xuống thì bên kia lên, Thiên tộc bọn ta bắt đầu chuyển từ thủ sang công."

"Không lâu sau thì dưới sự phối hợp với Tiên tộc đến nương nhờ, thiết đặt cục diện vây công Trí Di Thánh chủ. Sự liên thủ của ba vị bệ hạ và hai vị quốc sư đã thành công giết chết hắn."

"Năm triệu năm về sau thì cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu diệt được dư nghiệt của Trí Di Thánh chủ."

Trên thực tế, đây mới thực sự là độ khó bình thường của việc tiêu diệt một Thánh địa.

Muốn giết chết một Thánh chủ không cần đến năm sáu cao thủ cùng cấp bậc thì không thể làm được.

Nhưng sau khi giết chết Thánh chủ, muốn hoàn toàn san bằng thánh địa sau lưng hắn thì vẫn cần thời gian rất lâu.

Mỗi một gốc rễ của Thánh địa đều rất sâu, sâu đến kinh người, thực lực tổng thể không hề kém gì tam đại vương triều.

Giống như hai lần của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền đấy, đều nhờ vào Vô Đạo kiếm chẳng thèm nói lí, cứ lên là xử đẹp cả tập thể cấp cao, đơn giản hóa sự việc vô cùng phức tạp.

Dù lần năm vị Thiên giai thập nhị trọng giết chết Trí Di Thánh chủ lần này cũng là do đối phương bị dẫn dụ đến, nhưng tiền đề vẫn là thế cục chết.

Nếu như chiến trường chính ở Trí Di Thánh địa thì vẫn rất khó thành công.

“Những năm nay, bọn ta một đường công đánh đến địa phận Tiên tộc.”

“Ba vị Đế hoàng và hai vị quốc sư đi đến đâu thì nơi đó không ai có thể chống lại được.”

“Tiên tộc hiện nay đã không dám tiếp chiến chính diện nữa, Tái Nguyên Thánh địa duy nhất chưa bị đa phần đều như rùa rụt cổ, giãy giụa chống cự lại chút cuối cùng.”

“Chỉ cần có thể giết được Hư Chân Thánh chủ thì gió thu có thể làm rụng lá, một phát diệt Tiên tộc.”

Khương Thành xem như đã biết được tại sao tiền tuyến của Thiên tộc lại không có ai rồi.

Tiền tuyến bây giờ đã bị đẩy đến bên địa phận của Tiên tộc rồi.

Cũng khó trách hoàng cung chỉ để lại có mấy hộ pháp cung đình.

Ba ngày sau, Chân Anh Vương thân quen với hắn đã gấp rút từ tiền tuyến chạy về.

Đi cùng hắn còn có hai thân vương, Ngự Đình Vương và Hành Điện Vương.

Vừa mới thấy hắn, Chân Anh Vương đã oán than: “Khương Thành, sao ngươi là người mình lại đánh người mình thế này, thế thế thế này…”

Nhưng mà lời hắn còn chưa nói xong thì hai thân vương khác đã chau mày hét lên.

“Khương Thành to gan, ngươi điên rồi sao?”

“Lại dám động thủ với bảo vật của vương triều Nguyệt Hoàng, ngươi muốn đối địch với cả Thiên tộc hay sao?”

“Xem ra lời tiên tri của quốc sư Tinh U năm ấy không sai, ngươi quả nhiên có hiện tượng trở thành Ma thai.”

Bị chụp mũ như vậy, Thành ca cũng lười đáp lại.

Hắn trực tiếp ngó lơ hai người, lại lần nữa nhấc đại hoàng tử lên.

“Ba trăm Toái Linh phiến cao giai mà ta cần đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Chân Anh Vương đau khổ, thử trả giá như năm xưa: “Ngươi muốn nhiều quá, cho dù có quét sạch tam đại vương triều cũng không ra nhiều Toái Linh phiến cao giai đến vậy.”

“Hơn nữa hẹn ước khi đó là thăm dò tình báo mười cao giai, phá vỡ kế hoạch của Thánh Hoàng năm mươi cái…”

Thành ca lười nói bản thân mình đã phá hủy Thông Hư thánh địa, các ngươi dù có ra ngàn Toái Linh phiến cao giai cũng mua không được chuyện tốt như vậy.

Hắn chỉ hờ hững nói: “Vì ta trở về đòi khoản nợ năm ấy, các ngươi định quỵt nợ nên tâm trạng không tốt, tăng giá rồi.”

Hành Điện Vương và Ngự Đình Vương đầy vẻ tức giận, chỉ vào Khương Thành quát mắng, rống lên cả điện.

“Cái kẻ điên như ngươi, đúng là tự tìm cái chết.”

“Cũng không xem thử thời cục thế nào, cả Thiên giới sắp của Thiên tộc bọn t rồi, ngươi lại dám ngông cuồng tự đại như năm ấy mà tăng giá à?”

“Biết điều thì bỏ đại hoàng tử ra, bắt đền xin lỗi sau đó cút khỏi vương triều Nguyệt Hoàng.”

“Vì năm xưa ngươi cũng có giúp đỡ cho bọn t, chủ bệ hạ của ta có thể tha cho ngươi tội lần này…”

Khương Thành đã nghe ra.

Năm ấy vương triều Nguyệt Hoàng nguy hiểm trùng trùng rất cần mình, vậy nên quan trọng vô cùng.

Nhưng bây giờ bọn họ đã sắp diệt được Tiên tộc, thống trị Thiên giới rồi.

Đương nhiên sẽ cảm thấy không cần đến mình nữa.

Lòng người sẽ thay đổi, thái độ sẽ không bằng trước kia.

“Trong một khắc, ta phải thấy được ba trăm Toái Linh phiến cao giai.”

Thần sắc hắn bình tĩnh nói ra thông điệp cuối cùng.

“Nếu không thì không những tất cả hoàng tử trong điện đều không thể sống, mà cả các ngươi cũng đừng mơ có thể sống mà trở về.”

Chương 1949: Tan nát con tim

“Ngươi lại dám uy hiếp bọn ta?”

Hai vị thân vương tức quá bật cười.

“Ha, cái tên điên nhà ngươi đúng là không biết trời cao đất dày.”

“Cứ tưởng rằng bọn ta không biết người đã xây dựng một Phi Tiên minh bên phía Tiên tộc cơ à?”

“Đã nói sao mà mãi ngươi vẫn chưa về, cảm thấy như bên Tiên tộc đó gầy dựng lực lượng được, ngươi muốn làm gì hả?”

“Muốn nương nhờ Tiên tộc bên kia sao?”

“Ngươi dám ra tay thử xem, đến lúc đó Phi Tiên minh các ngươi cũng chờ bị gạch tên đi…”

Khương Thành vốn không định giết chết hai người này.

Nhưng sau khi nghe thấy bọn họ dùng việc diệt trừ Phi Tiên minh để uy hiếp mình, hai người này trong mắt hắn đã biến thành người chết rồi.

Keng!

Kỵ Khuyết kiếm rời khỏi vỏ, vạch một đường sáng lạnh giữa trời.

Đỉnh của đại điện hoàng cung thoáng chốc tan thành bụi.

Cùng với lúc ánh sáng lướt qua, tử điện vạn đạo cũng giáng xuống như thiên uy.

Đồng thời lúc này, căn nguyên thần đài cũng triển khai oanh tạc điên cuồng với thiên địa một phương trong hoàng cung.

“Dừng tay.”

Chân Anh Vương và hộ pháp cung đình liền ra tay chặn lại.

Sau đó giống như trước đây, đều uổng công vô ích.

Khương Thành hiện nay dù không mở hệ thống hack thì cũng có thực lực cứng ngự trị trên cả Thiên giai thập nhị trọng rồi.

Mà bọn họ thì chỉ là Thiên giai thập trọng, sao có thể chống đỡ được.

Chân Anh Vương vừa mới thúc động linh ý thì đã phát hiện bản thân như đèn dầu trước gió.

Nhất thời sắc mặt kinh hãi: “Khương Thành, ngươi đừng kích động…”

Nhưng mà đã muộn mất rồi.

Khi trận phong ba đột ngột này dừng lại, khu vực mà đại điện hoàng cung này đóng đã hoàn toàn thành bãi phế tích, đến cả những bức tường thành hoàng cung cũng bị san bằng triệt để.

Đám người vây xem trong ba lớp ngoài ba lớn kia cuối cùng đã tận mắt nhìn được cảnh tượng bên trong.

Mà trên thế giới này thì cũng chẳng còn Ngự Đình Vương và Hành Điện Vương nữa.

Linh ý của bọn họ vừa mới bị tàn phá tan thành mây khói, chết một cách triệt để.

“Ngươi, ngươi lại dám giết bọn họ thật…”

Chân Anh Vương thu hồi linh ý lại, lại cảm thấy ý thực của bản thân giống như trống rỗng một lúc vậy, suýt chút ngất ngay tại chỗ.

Hắn biết chuyện đã đến bước này rồi thì không còn đường quay trở lại nữa.

Giữa Khương Thành và vương triều Nguyệt Hoàng đã không còn khả năng hợp tác nữa, thậm chí đã có vết tích trở thành kẻ địch.

“Chuyện giết hai con cá tạp này không cần phải kinh ngạc đến thế nhỉ?”

Thành ca tra kiếm vào vỏ một cái phóng khoáng, giống như vừa rồi chỉ là một chuyện chẳng đáng gì cả.

“Được rồi, bây giờ đã chuẩn bị đủ Toái Linh phiến cho ta chưa?”

Chân Anh Vương không lập tức móc Toái Linh phiến ra, mà tự nói vài lời “không liên quan”.

“Bọn ta tiến công vào địa phận Tiên tộc chưa bao lâu thì phát hiện ra sự tồn tại của Phi Tiên minh.”

“Lúc đó đối diện với sự chiêu hàng của bọn ta, tất cả những người ở Phi Tiên minh đều không biết điều, không tiếp nhận.”

“Vương triều Nhật Diệu và quốc sư Tinh U mạnh mẽ đòi tiêu diệt bọn họ, là bệ hạ, quốc sư Nguyệt Hoàng và Tinh Diệu Hoàng nể mặt ngươi nên mới bảo chủ tướng giữ lại.”

“Kết quả ngươi giờ thế này, lại làm ra chuyện như thế…”

Hắn nhìn Thành ca với vẻ mặt thất vọng, cuối cùng buồn bã cảm thán.

Giống như ta có ơn với ngươi mà giờ ngươi lại phụ bọn họ vậy.

Thành ca cười, cũng trả lời lại một câu không liên quan.

“Phi Tiên minh kia của bọn ta chắc không tham gia vào việc Tiên tộc công đánh các ngươi nhỉ?”

Chân Anh Vương ngớ ra, lập tức hiểu được ý của hắn.

Nếu như Phi Tiên minh đánh các ngươi, các ngươi tha cho bọn họ quả thực có thể xem như bao dung đại lượng, ta cũng nợ các ngươi một lần.

Nhưng Phi Tiên minh vốn đâu có động đến các ngươi.

Không đánh bọn họ là bổn phận của các ngươi, chẳng có gì phải cảm ơn cả.

“Không ngờ ngươi lại ngây thơ đến vậy.”

Chân Anh Vương lắc đầu cười.

“Có vài việc không đơn giản như ta không đánh ngươi thì ngươi không thể đánh ta, chuyện này ngươi không hiểu sao?”

“Ta quả thực không muốn nhìn thấy ngươi đi đến bước này, đừng đẩy bản thân vào tuyệt cảnh nữa.”

“Hôm nay không còn giống khi xưa, Thiên tộc thống nhất Thiên giới đã là chuyện gần trong gang tấc.”

“Mà sau khi thống nhất, ai lại chịu được cảnh có một liên minh còn hơn mấy trăm Đạo Thần không phục quản thúc chứ?”

“Đặc biệt đã trải qua bài giáo huấn là Tiên tộc quật khởi năm ấy, dù chủ bệ hạ của ta có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng ai có thể đảm bảo những tộc nhân Thiên tộc khác sẽ không có ánh nhìn thù địch với các ngươi chứ?”

“Ngươi vốn là người bạn tốt nhất của bọn ta, nghe ta khuyên một lời, đưa Phi Tiên minh quy hàng Thiên tộc, mọi người sẽ chấp nhận ngươi.”

“Rồi lại nhận sai với bệ hạ, sám hối lần phạm tội này, ta sẽ nói giúp ngươi…”

Khương Thành đúng là bị hắn chọc cho tức cười.

“Nói như vậy thì ngươi đúng là có lòng với ta nhỉ, đúng là vì ta mà tan nát cõi lòng.”

Chân Anh Vương cảm khái nói: “Suy cho cùng thì năm ấy ngươi cũng từng cứu ta nhiều lần, ân tình của ngươi ta sẽ không bao giờ quên.”

“Vậy bây giờ ngươi có thể quên rồi.

Khương Thành huơ thanh kiếm trong tay.

“Ba trăm Toái Linh phiến cao giai, sự kiên nhẫn của ta có hạn.”

“Ngươi!”

Chân Anh Vương suýt chút chửi thề lên.

Cảm thấy như vừa rồi khuyên bảo hết lời, nói chân thành như vậy đều uổng công?

Vẻ mặt hắn tức giận trừng mắt nhìn Khương Thành như hận không thể rèn sắt thành thép.

“Ngươi thật sự muốn chấp mê bất ngộ đến vậy ư?”

Thành ca cười lạnh lùng: “Ta vẫn chưa chính thức khai chiến với Thiên tộc nữa, cũng không ngại thử một lần đâu.”

Chân Anh Vương há hốc mồm, đột nhiên phát hiện ra những lời sau đó của mình cũng không cần nói nữa rồi.

“Được, ta hiểu rồi.”

“Ngươi quả thực rất có tự tin vào thực lực của bản thân.”

“Hi vọng tương lai thật sự sẽ có một ngày người còn có thể nói ra được câu này.”

Hắn thở ra một hơi, chút tình cảm còn lại trong mắt dần biến mất.

“Ba trăm Toái Linh phiến cao giai quả thực ta không thể mang ra được, có thể dùng bảo vật để bù lại không?”

Khương Thành gật đầu: “Trang bị và thiên tài địa bảo cao giai của Tiên tộc bên đó ta có thể không từ chối.”

Một vụ giao dịch cuối cùng đã được tiến hành trên phế tích hoàng cung.

Cuối cùng, Khương Thành có được 65 Toái Linh Phiến cao giai, 429 Toái Linh Phiến trung giai.

Ngoài nói ra thì còn có toàn bộ những chiến lợi phẩm bao năm chinh chiến mà Thiên tộc có được từ bên Tiên tộc.

Binh khí cao giai, hộ giáp, bí bảo và đủ loại tài liệu quý hiếm đều chất đầy như núi.

Những thứ này bản thân Khương Thành không dùng được, nhưng hệ thống sẽ thu thành huyền tinh.

Vừa định lấy đi thì Chân Anh Vương lại đưa tay chặn hắn lại.

“Chủ bệ hạ của ta vì để liên thủ phong tỏa Tái Nguyên Thánh địa, phòng Hư Chân Thánh chủ bỏ chạy mới không tự mình đến đây.”

“Nhưng trước khi đi hắn có dặn.”

“Ồ?”

Thành ca lại thấy hứng thú: “Hắn nói gì?”

“Hắn từng nói nếu ngươi không lấy ba trăm Toái Linh phiến cao giai thì chúng ta vẫn sẽ là bạn bè.”

“Nếu như ngươi quyết định lấy thì từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt, nếu tương lai ngươi bị công đánh thì cũng đừng trách hắn.”

Chân Anh Vương nhìn chằm chằm hắn, trầm giọng nói: “Lấy hay không lấy vốn là một bài khảo nghiệm đối với ngươi, xem thử lập trường trong tương lai của ngươi có còn thuộc về Thiên tộc hay không, ngươi tốt nhất nên nghĩ cho kĩ.”

Thành ca chờ mấy giây, phát hiện hắn đã không còn gì nói nữa.

“Chỉ thế à?”

Hắn phủi tay Chân Anh Vương ra, thành thục thu hết đám bảo vật đó vào trong không gian trữ vật.

“Toái Linh phiến rất tốt, ta rất hài lòng.”

“Ta không giống bệ hạ các ngươi, tầm nhìn hạn hẹp như thế.”

“Cáo từ.”

Chương 1950: Sự nỗ lực của Phạm Lôi

Tin tức Khương Thành trở về rất nhanh đã truyền khắp Thiên giới.

Hết cách, chuyện năm ấy hắn làm quả thực quá lớn.

Cho dù là Thiên tộc hay là Tiên tộc cũng rất có tiếng.

Bốn Thánh địa khó công đánh nhất, một cái là năm vị Thiên giai thập nhị trọng liên thủ tiêu diệt.

Một cái bị Thu Vũ Tuyền hủy đi.

Còn một cái coi như là bị hắn xử đẹp.

Nếu như không có chiến tích đó của hắn thì khi Thiên tộc đối mặt với sự tiến công toàn diện của Tiên tộc bốn mươi triệu năm trước không chừng sẽ sụp đổ trước rồi.

Làm gì có cục diện chuyển bại thành thắng như hôm nay.

Từ phương diện này có thể nói, lời tiên tri vẫn rất đúng, hai "Thần thai" thật sự thay đổi thế cục của thế giới này.

Nhưng mà sau lần này hắn trở lại quyết liệt với vương triều Nguyệt Hoàng, còn làm vô số người không kịp trở tay nữa.

Thiên tộc bên này vốn là to tiếng mắng nhiếc.

"Hắn điên rồi sao?"

"Chả có gì lạ cả, năm ấy ta đã nói không phải người mình rồi, các ngươi còn không tin."

"Từ đầu đến cuối hắn đều không thật lòng đứng về phía chúng ta, nếu không sao đánh trận còn đòi thù lao chứ?"

"Ta biết ngay mà, dị tộc không nuôi được, căn bản là không đáng dựa."

"Cũng không thể nói vậy được, Thu Vũ Tuyền đâu giống vậy."

"Hắn có thể sánh được với Thu thần nữ sao? Hắn chẳng qua là nhờ thanh kiếm ấy, giờ không còn thanh kiếm ấy nữa thì hắn chẳng là gì cả."

"Khụ khụ, lần này hắn có thể giết hai vị thân vương của vương triều Nguyệt Hoàng, thực lực vẫn không thể xem nhẹ được…"

"Cũng vậy thôi, chờ khi chúng ta tiêu diệt Tái Nguyên thánh địa, ra tay một phát phái đại một Thiên giai thập trọng là có thể diệt hắn rồi."

"Hắn sẽ hối hận vì lần xung động này."

Đủ loại nghị luận, quở trách như vậy ngập tràn hậu phương và tiền tuyến.

Đến cả Đế hoàng và quốc sư đang vây công ở Tái Nguyên thánh địa cũng không thể yên.

"Tên Khương Thành sao lại làm ra chuyện như vậy?"

Tinh Diệu Hoàng vẫn luôn xem trọng Thành ca đầy vẻ khó tin.

Tinh U quốc sư lạnh lùng nói: "Chẳng có gì kì lạ cả, ta sớm đã nói rồi, hắn là Ma thai, là kẻ địch lớn nhất của chúng ta."

Là một quốc sư Nguyệt Hoàng như Phạm Lôi, hắn muốn nói vài lời cho Thành ca.

Suy cho cùng thì hắn cũng đã ghi danh chỗ Thành ca.

Nếu đổi lại là trước kia thì chắc chắn sẽ lớn tiếng phản bác.

Nhưng bây giờ thấy mấy người này sắc mặt u ám, chỉ có thể nuốt ngược lời trở lại, tránh để bị nhắm vào.

Nguyệt Ảnh Hoàng lại không hề nổi trận lôi đình.

Người tổn thất lớn nhất lần này là hắn, tâm thái lại bình tĩnh lạ thường.

“Con người Khương Thành này ta từng nghiên cứu qua, không nói ngoài sức chiến đấu quỷ dị ra thì bản thân hắn cũng khác với những người khác.”

“Ồ?”

Tinh Diệu Hoàng hứng thú nhìn hắn.

“Nguyện nghe nói.”

“Lập trường của hắn không cố định, vừa không đứng bên Thiên tộc mà cũng không đứng bên Tiên tộc, giống như hoàn toàn dựa vào tâm trạng mà hành sự vạy.”

Nguyệt Ảnh Hoàng thờ ơ nói: “Hoặc là vì hắn đến từ dị giới nên không có một thiên hướng nào về Thiên tộc hay Tiên tộc cả.”

Tinh Diệu Hoàng bất giác cười: “Vậy theo như thế thì hắn không được xem là kẻ địch của chúng ta, nhưng cũng không phải người mình rồi?”

Phạm Lôi liền tranh thủ chen vào tìm chút cảm giác tồn tại.

“Đúng đúng đúng, Khương Thành không phải kẻ địch của chúng ta. Hắn ở ngoài sự tranh chấp của chúng ta, có thể xem hắn như người ngoài mà lơ đi.”

“Hoàn toàn không cần để ý đến hắn mà.”

Từ sâu trong lòng, hắn cũng đang thầm mắng chửi.

Khương Thành à Khương Thành, tên tiểu tử nhà ngươi đi ể còn bảo ta đến chùi đít, không thể nhịn một bước trời yên biển lặng sao?

Lão phu hôm nay vì ngươi mà nói mấy lời, ân tình này ngươi phải khắc ghi, tương lai ngươi phải trả đó.

“Hừ! Nguyệt Hoàng quốc sư, lời ngươi thế là sao?”

Tinh U quốc sư cười lạnh.

“Hắn đâu có phải là ẩn sĩ ngoài cuộc gì đấu, hắn càng giống như xem trận đại chiến diệt tộc này như vụ làm ăn buôn bán hơn.”

“Trước đây các ngươi lầm tưởng hắn là người của mình, có những kì vọng không thực tế với hắn chỉ vì hắn vừa hay xuất hiện ở Thiên tộc, lại tiếp nhận vụ làm ăn với các ngươi mà thôi.”

“Nếu như hắn xuất hiện ở bên phía Tiên tộc, nhận vụ làm ăn với Tiên tộc thì sao?”

“Đừng quên hắn sớm đã giết hai nguyên sĩ bộ hạ của ta rồi, món nợ này ta đến nay vẫn chưa tính với hắn.”

Phạm Lôi liền giải thích cho Thành ca: “Tiểu tử đó tuy không có lập trường rõ ràng, nhưng vẫn có nguyên tắc, ngươi hiểu lầm rồi.”

“Chỉ cần không đắc tội với hắn thì thật ra hắn cũng rất dễ nói chuyện.”

“Hai nguyên sĩ thủ hạ của ngươi chạy đi truy sát hắn, đổi thành ai cũng sẽ đánh trả lại mà.”

“Đừng chọc giận hắn, đừng đối địch với hắn, thật ra chút chuyện cũng sẽ không có đâu, tên tiểu tử đó ta hiểu rất rõ.”

Hắn quả thật vẫn rất có tiếng nói.

Nghĩ đến ban đầu khi hắn ở Thần Lôi Tư ở Thiên Cung, vừa mới bắt đầu đã đối đầu với Thành ca.

Lúc đó hắn bị đủ loại thuốc hại thảm.

Nhưng sau đó hắn thật lòng rồi, vừa kết bạn đồng hành đi Đạo Tuyệt Chi Địa, Thành ca thậm chí còn thầm giúp hắn mấy lần.

“Nguyệt Hoàng quốc sư, nghe ngữ khí của ngươi chắc ngươi với Khương Thành rất thân nhỉ?”

Tinh U quốc sư nhìn đăm chiêu vào hắn, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

“Nhưng theo như ta biết thì các ngươi chỉ gặp qua có một lần thôi mà nhỉ, sao ngươi lại hiểu hắn được chứ?”

“Ta…”

Phạm Lôi suýt chút toát mồ hôi lạnh.

Ôi vãi, bản thân không cẩn thận nói ra nhiều lời không cần thiết vậy rồi, suýt chút lộ hết thân phận người xuyên không.

“Ngươi, ngươi nói cái quái gì thế?”

“Ta thân là quốc sư, vừa nhìn đã thấu tính cách một người lạ lắm sao?”

“Hay cho một quốc sư của Tinh U, lẽ nào ngươi còn nghi ngờ ta với hắn cấu kết không bằng, ngươi có tâm địa gì thế hả?”

“Được rồi được rồi.”

Tinh Diệu hoàng liền cắt ngang.

“Hai vị không cần tranh cãi, bây giờ ngoại trừ tiêu diệt Tái Nguyên thánh địa ra thì cần bàn xem sau này đối đãi với Khương Thành thế nào.”

“Không có gì đáng để bàn cả.”

Nhật Thực Hoàng vẫn chẳng có lời nào từ từ đứng lên.

“Trận đại chiến này không ai có thể yên ổn đứng ngoài được.”

“Cho dù ai là kẻ chiến thắng cũng không thể chịu được cảnh ở nơi mình có một mối họa tiềm tàng như vậy được.”

“Hắn muốn thoát ra khỏi hai tộc, vậy hắn cần phải có thực lực áp chế hai tộc.”

Hắn từ trên nhìn xuống Phạm Lôi, bĩu môi khinh thường lạnh lẽo.

“Hắn có không?”

Phạm Lôi rất muốn nói hắn không chừng có thật đấy.

Lão huynh à, bây giờ ngươi còn cảm thấy Thu Vũ Tuyền là một thần nữ không gì không làm được.

Nhưng ở kỷ nguyên thứ ba bọn ta, Thu Vũ Tuyền vẫn luôn bị tiểu tử đó áp chế đấy.

Nhưng hắn vừa rồi suýt chút gây ra nghi ngờ nên bây giờ cũng không dám nói thêm gì.

Mà nhìn thấy hắn nói không nên lời, Nhật Thực Hoàng lại trực tiếp ra quyết định.

“Hắn còn chưa có tư cách để chúng ta không dám trêu vào hắn.”

“Sau khi xử lí xong Tiên tộc thì ta sẽ đích thân đến Phi Tiên minh dạy dỗ hắn, diệt trừ triệt để mối họa tiềm tàng này.”

“Tinh Diệu Hoàng, Nguyệt Hoàng quốc sư, các ngươi có thể nhẫn nhịn không ra tay với hắn, nhưng ta thì chẳng có gì phải kiêng kị cả.”

Vào lúc hắn đưa ra quyết định bên này thì Thành ca đã về lại Phi Tiên minh.

Do lần trước úc Thiên tộc đi sang có duy trì sự khắc chế nên nơi đây vẫn chưa gặp phải tập kích chiến hỏa gì.

Sự thay đổi có chăng chỉ là số người từ sáu trăm ngàn người lúc trước tăng lên đến hơn hai triệu.

Một mặt là do nhiều người quen đến, mặt khác cũng có một vài Tiên tộc đến để tránh chiến hỏa, xem nơi đây như cảng tránh gió.

“Khương chưởng môn!”

Nhìn thấy Khương Thành trở về, đám người Mạch Phong và Thiên Lâm vui mừng khôn xiết.

Giống như tìm được tâm phúc vậy.

“Cuối cùng ngươi cũng về rồi.”

“Còn không trở về nữa là bọn ta không chống đỡ nổi nữa đâu.”

Chương 1951: Thái Thượng Hóa Đạo

Khi nhìn thấy người quen, tâm trạng của Khương Thành cũng tốt hơn, không khỏi nảy sinh hứng thú.

“Không phải vẫn đang sống tốt lắm sao?”

“Sao lại sống không nổi nữa vậy?”

“Ôi! Khương Thủ Tọa hà cớ gì đã biết còn cố hỏi nữa chứ.”

Thiên Lâm Đạo Tôn của Thiên Đan Tư năm đó cười khổ một tiếng.

“Hiện giờ thế lực của Thiên tộc lớn mạnh, e là sẽ không tha cho bọn ta đâu.”

Đám người Mạch Phong, Quy Tàng và Tịch Vân cũng liên tiếp kể khổ.

“Đúng đó, những năm này bọn họ đã chiêu hàng chúng ta rất nhiều lần, đúng là phiền không chịu được mà.”

“Ta sắp chịu không nổi nữa rồi.”

“Hơn nữa cũng đã có vài người ở dưới bắt đầu thấp thỏm không yên rồi, cứ luôn sợ Thiên tộc sẽ tấn công Phi Tiên minh…”

Thành ca còn tưởng là chuyện gì lớn lắm nữa kìa.

Hắn còn đang hận bản thân không thể gặp thêm nhiều nguy hiểm hơn một chút nữa đây, tốt nhất là ngày mai Thiên tộc tấn công luôn.

“Yên tâm đi, có ta ở đây thì sẽ không có chuyện nổi đâu.”

Đám người Quy Tàng và Tịch Vân ai nấy cũng vui hẳn lên.

“Ha ha, đó là tất nhiên rồi.”

“Vốn dĩ lúc trước bọn ta rất lo lắng, nhưng hiện giờ ngươi trở về rồi vậy thì còn cần sợ nữa sao?”

“Chỉ là dù bọn ta có lòng tin với ngươi, nhưng những người khác thì vẫn chưa chắc.”

Những thành viên gia nhập Phi Tiên minh cũng không chỉ có những người quen cũ năm xưa của Khương Thành.

Trong số hơn hai triệu con người này thì bọn họ chỉ chiếm khoảng gần mười ngàn mà thôi.

Phần lớn còn lại đều là những “người xuyên không” thuộc các tông môn ở bản địa của Tiên tộc và đến từ kỷ nguyên thứ ba,

nhưng lại không hề có giao tình gì với Khương Thành.

Đám người này tụ tập lại Phi Tiên minh cũng chỉ là vì nơi này tạm thời vẫn xem như an toàn.

Một vài tên Đạo Thần cao giai dẫn dầu đám người bọn họ vừa nhìn thấy Khương Thành trở lại đã vội vàng xúm lại.

“Khương chưởng môn, bọn ta đợi ngươi lâu lắm rồi đấy.”

“Nghe nói ngươi và Vương triều Nguyệt Hoàn có bất hòa với nhau, thế không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”

Trong chớp mắt Khương Thành đã bị chôn vùi bên trong đám người.

“Đúng đó, có nghiêm trọng hay không?”

“Có ảnh hưởng đến thái độ của Thiên tộc đối với chúng ta hay không?”

“Có khi nào bọn họ sẽ vì chuyện ngươi náo loạn Vương triều Nguyệt Hoàn mà đến tấn công chúng ta không nhỉ?”

Lời nói của đám người này khiến cho sắc mặt của Khương Thành đen sầm.

Sao đám người này nhát gan vậy chứ?

Cũng đều là người xuyên việt đến từ kỷ nguyên thứ ba mà, sao lại khác biệt lớn đến vậy hả?

Không thể có chí khí hơn được hả?

“Chỉ là Thiên tộc thôi mà, sợ cái gì chứ?”

Hắn không đồng ý nói: “Bọn họ không đến tìm ta, ta cũng định sẽ đi tìm bọn họ đây.”

“Khương chưởng môn xin đừng nói bậy.”

Tịnh Uy Đạo Thần ở trong đám người như bị khiếp sợ mà vội vàng ngăn cản vị ca này.

“Hiện giờ thế lực của Thiên tộc lớn mạnh, thiên mệnh cũng thuộc về bọn họ, nếu như chống đối với bọn họ thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Chúng ta vẫn nên thuận theo thiên mệnh mới thì hơn.”

Hạo Diệm Đạo Thần đứng ở bên trái cũng lắc đầu, xúi giục Khương Thành.

“Khương chưởng môn, ta nghe nói trước đây ngươi cũng có quen biết với Tinh Diệu Hoàng.”

“Sau đó còn nhiều lần giúp đỡ Vương triều Nguyệt Hoàn nữa, giao tình cũng xem như là sâu đậm mà nhỉ.”

“Tục ngữ có câu, thiên hạ không có nút thắt nào không gỡ được, với mặt mũi của ngươi, chỉ cần hạ mình yếu thế xin lỗi bọn họ thôi thì chuyện này chắc chắn cũng sẽ qua mà.”

“Như vậy thì Thiên tộc chắc chắn sẽ không công đánh chúng ta nữa, chưa biết chừng tương lai còn có thể chung sống bình đẳng với bọn họ nữa kìa.”

Cả đám Đạo Thần và Đạo Thánh ở một bên cũng lao nhao phụ họa theo.

“Đúng lắm đúng lắm, chỉ cần Khương chưởng môn chủ động cúi đầu, bọn họ chắc chắn sẽ cho ngươi cái mặt mũi này mà.”

“Đến lúc đó mọi vấn đề đều được giải quyết rồi.”

“Thật ra điều này không hề mất mặt chút nào đâu, hiện giờ Thiên tộc đại diện cho thiên mệnh, Khương chưởng môn có cúi đầu thì cũng chỉ là thuận theo trào lưu thôi…”

“Đủ rồi!”

Thành ca quả thật không thể nghe nổi nữa.

Hắn cảm thấy nếu bản thân mình còn tiếp tục ở với bọn họ thì chắc chắn sẽ điên lên mất.

“Nói thật cho các ngươi biết, ta và Vương triều Nguyệt Hoàn đã chính thức xé rách mặt rồi.”

“Về phần Thiên tộc có còn duy trì mối quan hệ tốt đẹp với ta nữa hay không, vậy thì phải xem biểu hiện tiếp theo của bọn họ rồi.”

Hắn chậm rãi nhìn một vòng quanh đám người đang có mặt, lạnh nhạt nói: “Nếu như biểu hiện của bọn họ làm cho ta không hài lòng, vậy ta cũng không ngại công đánh bọn họ đâu.”

“Cái gì hả?”

“Công đánh Thiên tộc?”

Tịnh Uy Đạo Thần và Hạo Diệm Đạo Thần tái mét mặt.

“Không thể được!”

“Tuyệt đối không thể được!”

“Không đi xin lỗi Thiên tộc thì cũng thôi, sao lại có thể trêu chọc bọn họ được chứ, đó chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?”

Bọn họ chỉ còn thiếu nói thẳng Khương Thành bị nước vô não, không biết tự lượng sức mình nữa thôi.

Chỉ là, Khương Thành cũng chẳng quan tâm lắm thái độ của bọn họ.

Ca này trực tiếp vung tay.

“Thái độ của ta là như vậy đó.”

“Nếu như các ngươi mà sợ thì có thể rời đi.”

“Dẫu sao đây chỉ là một liên minh tạm thời, cũng không hạn chế việc các ngươi rời đi mà.”

Nói xong, hắn thẳng thừng bay đi mất.

Để lại cả một đám người tâm trạng nặng nề đứng tại chỗ giậm chân đấm ngực.

“Cứ như thế mãi không được đâu.”

“Dù cho ban đầu Thiên tộc vẫn có thể chấp nhận sự tồn tại của Phi Tiên minh thì bây giờ sợ là cũng không nhịn nổi nữa đâu.”

“Cứ tưởng rằng Khương Thành trở về thì cục diện sẽ tốt hơn một chút, ai mà ngờ ngược lại càng xấu hơn chứ.”

“Làm sao đây…”

Hiển nhiên Thành ca không hề lo lắng chút nào.

Sau khi quay trở về tẩm điện của chính mình, điều đầu tiên hắn làm là moi Toái Linh phiến lấy được lần này ra.

Tiếp sau đó lại bắt đầu hành trình “khổ tu” ăn Toái Linh phiến.

Bây giờ Linh ý của hắn đã là Thiên giai thập trọng rồi, lại cộng thêm sự hỗ trợ của thánh lực thứ hai nên khi hấp thụ cũng nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Chỉ sau một ngày, toàn bộ Toái Linh phiến đều được hấp thu hết.

“Nhiều Toái Linh phiến cao giai như vậy mà vẫn không thể thăng lên Thiên giai thập nhất trọng hay sao?”

Cảnh giới của hắn chỉ là thăng từ Thiên giai thập trong lên thêm một phần ba mà thôi, vẫn còn cách thập nhất trọng rất xa.

Hắn nghĩ đến thập nhị trọng ở sau đó, đúng thật là xa không thấy đích mà.

“Bây giờ cũng là lúc nên học một ít linh kỹ rồi.”

Lúc trước huyền tinh của Khương Thành quá ít, cũng không thể mua được linh kỹ cao giai ở chỗ của hệ thống.

Khi chiến đấu cũng chỉ biết thú giục Linh ý một cách nông cạn, dẫn dắt lực thiên địa nổ loạn ầm ầm chứ không hề có kỹ xảo tuyệt diệu gì cả.

Lúc trước khi lên làm Thiên Cơ tướng quân, huyền tinh của hắn lên đến hơn bảy ngàn năm trăm điểm.

Sau đó hắn cũng liên tiếp chiến đấu, vơ vét Thông Hư thánh địa, trở thành minh chủ của Phi Tiên minh giúp tăng thêm giá trị thống trị, cộng thêm cả những báu vật và trang bị lấy được từ chỗ của Vương triều Nguyệt Hoàn lần này thì cũng đủ tăng số lượng huyền tinh lên rất nhiều lần rồi.

Sau khi đổi hết tất cả những thứ này, số lượng huyền tinh đã hơn ba trăm hai mươi ngàn điểm.

Nếu như đổi lại là điểm tiên nguyên lúc trước thì đã là ba trăm hai mươi ngàn tỷ rồi. So với số tổng mà lúc trước hắn bận rộn trong nhiều năm còn hơn gấp mười lần nữa kìa.

“Thần vị gì đó ta cũng mặc kệ, dẫu sao chuyến hành trình đến kỷ nguyên thứ nhất lần này ca đây đã thắng đậm rồi.”

Ca này đắc ý thỏa mãn mở ra thương thành của hệ thống.

Ở ngay cột linh kỹ Thiên tộc, hắn trực tiếp kéo đến cao nhất.

Bên trong thương thành của hệ thống, linh kỹ tốt nhất của Thiên tộc là "Thái Thượng Hóa Đạo", giá bán cả một trăm năm mươi ngàn huyền tinh.

Thành ca cảm thấy có hơi mắc.

Ngoài ra còn có hơi buồn bực trong lòng.

"Chẳng phải Thiên tộc không tu đạo hay sao, cũng không có đạo tâm gì mà? Hóa cái gì Đạo chứ hả?"

Nhưng vì khí thế, vì làm màu, hắn cuối cùng vẫn cắn rắng nhấn chọn mua.

"Là một nhân vật chính, tất nhiên chỉ có linh kỹ cao cấp nhất mới có thể xứng được với thân phận này rồi!"

Hệ thống đã giúp hắn lược bỏ bước lĩnh ngộ tu luyện dài lê thê kia, đây cũng là nguyên do mà Khương Thành không muốn tìm công pháp từ chỗ của Thiên tộc.

Sau khi bấm vào kích hoạt, trong một giây hắn đã tu luyện đến cấp bậc cao nhất của linh kỹ này.

Chương 1952: Thực lực tăng cao

Vừa học được linh kỹ mới, Khương Thành lập tức thử sức mạnh của nó.

Linh ý khẽ động, lực thiên địa trong chu vi hai mươi triệu dặm cũng lập tức động đậy theo.

So với lúc trước cũng nhiều hơn khoảng một lần.

Đây xem như là sự cộng thêm do linh kỹ cao cấp mang lại, nhưng hiệu quả này cũng chỉ là một nét điểm xuyết mà thôi.

Linh ý dưới sự khống chế của Khương Thành khiến cho lực thiên địa vốn hỗn loạn đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, có khoảng hơn ba ngàn sợi căn nguyên xếp ngay ngắn chỉnh tề ở trong không trung.

Mặc dù mỗi một sợi đều không quá mạnh, chỉ tương đương với cấp bậc căn nguyên hư ảnh do Đạo Tôn nắm giữ mà thôi, nhưng nếu tất cả ba ngàn sợi gộp lại với nhau thì ý nghĩa sẽ không còn giống như vậy nữa.

Quan trọng nhất là, trong chu vi hai mươi triệu dặm của trời đất này, gần như tất cả căn nguyên đều bị rút rỗng hết rồi.

Mặc dù Thiên tộc không tu luyện căn nguyên, nhưng quy tắc căn nguyên vốn là nơi nào cũng đều có, dồi dào bên trong mỗi một tấc của trời đất.

Thiên tộc cảm ngộ trời đất tự nhiên rồi đến cuối cùng thao túng lực thiên địa, thật ra cũng lôi kéo theo cả căn nguyên.

Nếu như không có căn nguyên thì thiên địa trống rỗng kia cũng sẽ không có uy lực.

Cái linh kỹ này của Khương Thành nếu mà đối phó với Thiên tộc, vậy thì cũng đồng nghĩa với việc khiến cho đối phương mất hơn phân nửa sức chiến đấu rồi.

"Không hổ danh là linh kỹ cao cấp mà, mắc cũng có cái lý của mắc, linh kỹ này rõ ràng là không nói lý luôn mà!"

Thành ca vừa tán thưởng vừa động đậy ý thức.

Ba ngàn sợi căn nguyên xếp thành một hàng đôi lúc lại phân bố thành nhiều hình thù đa dạng.

Lúc thì ẩn mất vài trăm sợi, lúc thì quay về trong thiên địa.

Quả thực là rất dễ điều khiển, huyền diệu vô cùng.

Cuối cùng, sau khi hắn tập hợp hết tất cả ba ngàn sợi căn nguyên lại với nhau, dựa theo cách làm của linh kỹ mà nắn chúng lại thành một đốm sáng và đồng thời đánh về khoảng không ở phía trước…

Sơn môn khổng lồ ở dưới chân nơi mà hắn đang ở cũng theo đó bị đánh nát, trong phút chốc mọi cung điện lầu các đều sụp đổ.

Thế nhưng mục tiêu công kích của Khương Thành lại hoàn toàn không phải là mặt biển, mà là trên trời.

Trận pháp cấm chế lúc trước mọi người xây dựng bao vây bên ngoài Phi Tiên minh cũng bị nổ cho mẻ một lỗ vô cùng lớn.

Tất cả mọi người đều chạy như bay ra ngoài, kinh hãi ngước nhìn lên bầu trời.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một "mặt trời đỏ như lửa" khổng lồ đang không ngừng phát nổ, điên cuồng tàn phá bừa bãi, dường như muốn triệt để xóa bỏ mảnh trời kia khỏi bản đồ của thiên giới vậy.

Khi mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, vô số người vẫn không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thiên tộc đến tấn công chúng ta rồi sao?"

"Không phải đó chứ, đến nhanh như vậy sao?"

"Ta cảm nhận được khí tức của căn nguyên, có lẽ không phải là Thiên tộc đâu?"

Vào lúc mọi người xung quanh đang loạn cào cào lên thì Khương Thành ngồi xuống xếp bằng.

Đầu óc của hắn vang lên ong ong, ý thức gần như biến thành một mảng trống rỗng.

Một cú vừa rồi là tuyệt chiêu số một của môn linh kỹ "Thái Thượng Hóa Đạo" này, được gọi là Phần Linh.

Một chiêu hội tụ tất cả sức mạnh của ba ngàn căn nguyên, hiển nhiên sẽ có uy lực mạnh đến khó tin, có thể nói là một tuyệt chiêu chí mạng buộc phải có cho những ai khiêu chiến vượt cấp.

Nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng lớn.

Trong khoảng ba mươi giây sau đó, Khương Thành đều ở trong trạng thái mơ mơ hồ hồ.

Bởi vì ý thức đã phải chịu ảnh hưởng quá lớn, nếu như muốn hoàn toàn hồi phục thì thậm chí còn cần phải tiếp tục điều dưỡng thêm.

Nhưng hắn không hề thất vọng, mà ngược lại còn vui mừng không thôi.

"Hiện giờ tuy ta chỉ có thể thao túng được căn nguyên trong phạm vi hai mươi triệu dặm, nhưng uy lực của một cú này e là cũng đã có thể uy hiếp được cả Thánh Chủ luôn rồi."

“Nếu như có thể thao túng càng nhiều hơn nữa, vậy thì uy lực cũng sẽ trở nên lớn theo.”

“Dù cho trong tương lai Kiếm đạo hoàn mỹ không thể tiêu diệt được kẻ địch, tiên lực và thần hồn đều bị rút cạn thì ta cũng sẽ không đến nổi không còn sức mà đánh trả.”

“Ai mà ngờ được ta vẫn còn một tuyệt chiêu lớn ở sau cơ chứ?”

Chiêu vừa nãy mà hắn thử là phần dưới của “Thái Thượng Hóa Đạo”, chủ yếu là về cách thao túng lực thiên địa ở xung quanh và căn nguyên sao cho tuyệt diệu.

Còn phần trên là về những kỹ xảo dùng khi giao chiến trực tiếp bằng Linh ý.

Bao gồm cả cách làm thế nào biến đổi Linh ý thành các hình dáng khác nhau, làm thế nào xâm nhập vào ý thức của đối phương, cũng xem như đã bổ khuyết được khuyết điểm cuối cùng của hắn ở trong thể chế Thiên tộc.

Nói tóm lại, lần này tiêu một trăm năm mươi ngàn huyền tinh là vô cùng xứng đáng.

Mặc dù cảnh giới Linh ý của hắn không hề tăng lên nhưng ít nhất sức chiến đấu cũng tăng mạnh hơn gấp hai lần.

“Khương chưởng môn!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kẻ địch đột nhiên tập kích căn cứ của tông môn chúng ta, thế nhưng lại không có ai bị thương, thật là kỳ lạ mà.”

“Hành động này của đối phương chắc chắn là có ý đồ khác, phải mau chóng tìm ra kẻ địch mới được!”

“Tìm không thấy, một tên cũng không tìm thấy, Khương chưởng môn có phát hiện gì không?”

Đám người Quy Tàng, Tịch Vân và Mạch Phong đều chạy đến.

Nhìn thấy biểu cảm nghi thần nghi quỷ của bọn họ, Thành ca thầm cười trong lòng, vừa định nói ra sự thật nhưng lời đến bên miệng thì lại nuốt ngược trở vào.

Mặc dù chiêu thức vừa nãy rất mạnh, nhưng là một minh chủ lại không cẩn thận hủy mất địa bàn của chính mình, chuyện này mà truyền ra ngoài có vẻ như đang đập bảng hiệu của bản thân vậy.

Những người xung quanh sẽ nhìn hắn như thế nào chứ.

y dà, hóa ra Khương chưởng môn đến cả chiêu thức cũng không khống chế được?

Chỉ một Thiên Tiên nho nhỏ thôi cũng có thể khống chế chính xác sức mạnh của bản thân đấy nhé?

Ngươi là một minh chủ mà chỉ có tí cảnh giới như thế thôi à?

“Khụ, không cần tìm nữa đâu.”

“Kẻ địch đến tập kích đã bị ta âm thầm đuổi đi rồi.”

Mặc dù sửa lại lời nhưng ca này vẫn không quên cố gắng ra vẻ.

“Kẻ địch vốn định đả thương người khác, nhưng ca đây không cho phép thì hắn chắc chắn sẽ làm không được!”

“Mọi người yên tâm, nơi này đã an toàn rồi.”

Nhìn thấy biểu cảm thâm sâu khó lường của hắn, đám người Quy Tàng và Mạch Phong cũng tin lời bịa đặt của hắn.

Phút chốc, một loại lời nịnh hót đã lao nhao kéo đến.

“Không hổ là Khương chưởng môn, đánh lui kẻ địch nhẹ nhàng đến vậy.”

“Đúng đó, bọn ta còn chưa phát giác được kẻ địch ở nơi nào thì hắn đã dễ dàng hóa giải nguy cơ rồi.”

“Thoải mái nhẹ nhàng như thế, đây là cái cảnh giới gì đây hả?”

“Quả nhiên chỉ cần có Khương chưởng môn ở đây thì bọn ta cái gì cũng không phải lo, lão nhân gia hắn sẽ sắp xếp đâu vào đó cả thôi.”

Thành ca nhịn không được mà khâm phục sự cơ trí của bản thân.

Vốn là một chuyện vô cùng xấu hổ, không ngờ lại trở thành đại hội tâng bốc chính mình, bảo hắn phải làm sao đây?

Nhưng dù đám người Quy Tàng và Tịch Vân tin hắn thì nhóm Tịnh Uy Đạo Thần và Hạo Diệm Đạo Thần ở gần đấy vẫn nghi ngờ không thôi.

“Rõ ràng là không hề xảy ra chiến đấu gì cả.”

“Vừa nãy hắn ngập ngừng thất thần một lúc, rõ ràng là đã gặp phải ám toán mà.”

“Theo như ta thấy, đây chính là lời cảnh cáo mà đại năng Thiên tộc gửi tới chúng ta!”

“Nếu như còn không đầu hàng thì lần sau sẽ không chỉ đơn giản là hủy đi sơn môn của căn cứ chúng ta nữa đâu…”

Vài ngày sau, Phi Tiên minh lại được mọi người xây dựng thêm lần nữa.

Và bọn họ cũng rất nhanh đã được tiếp đón hai vị “khách” không thể ngờ đến.

Đó là Thu Vũ Tuyền và Quân Vương Thiên cung hóa thân thành Ngọc Hoàn Vương.

Nhìn thấy hai người này, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Thu Vũ Tuyền, càng dẫn đến một trận xôn xao.

Vẻ mặt của những “người xuyên hồn” đều rất đa dạng, có người vui mừng, có người thân thiết, cũng có người bài xích.

Mà những tiên nhân bản địa cũng vô cùng tò mò quan sát vị thần nữ nổi bật nhất này.

Không phải nàng ta đã cùng Vương triều Tinh U vây công Tái Nguyên thánh địa hay sao?

Sao nàng ta lại đến đây chứ?

Thu Vũ Tuyền không hề để ý đến những người khác, thậm chí còn chẳng thèm nhìn bọn họ một cái.

Ánh mắt của nàng từ lúc bắt đầu đã khóa định trên người của Khương Thành rồi.

“Ta có chuyện rất quan trọng muốn bàn với ngươi!”

Nói xong, nàng cũng không thèm quan tâm đến những ánh mắt vi diệu của những người khác, trực tiếp kéo lấy tay của

Khương Thành bay đến chỗ sâu ở bên trong sơn môn.

Chương 1953: Trách nhiệm của biểu ca

Cả hai người tiến vào một thiên điện, Khương Thành còn chưa kịp hỏi là chuyện quan trọng gì thì Thu Vũ Tuyền đã trực tiếp vào đề, nói rõ ý đồ đến đây của bản thân.

"Cho ta một ít đan dược bổ sung của kỷ nguyên thứ ba."

"Hả?"

Nhìn biểu cảm bình tĩnh kia của nàng, lại cúi đầu nhìn bàn tay đang đưa về phía mình, Khương Thành sa vào dòng hồi ức về cuộc đời đầy ngắn ngủi.

Lúc trước bản thân mình có từng nợ nàng ta à?

Hoặc là có lần nào đó bản thân đã hứa cho nàng ta đan dược sao?

Nếu không thì tại sao nàng ta lại có thể yêu cầu mình một cách đương nhiên như vậy chứ?

Nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, hắn lắc đầu, chắc chắn không hề có những chuyện như thế xảy ra.

Thế là giọng điệu của Khương Thành lập tức trở nên hung ác.

"Có phải ngươi sốt đến hồ đồ rồi không? Lại đến tìm ta đòi đan dược?"

"Đừng có quên, vốn nên là ngươi chia cho ta một nửa thu hoạch đó, ta còn chưa đòi ngươi đây nè!"

"Ta không thu hoạch được gì hết, không có cách nào chia cho ngươi." Tay của Thu Vũ Tuyền vẫn không thu về.

Khương Thành không hề tin nàng.

"Ngươi dỗ quỷ đó hả, đã giết một Thánh Chủ và mười mấy Đạo Thần cao giai luôn rồi mà không có một chủ chiến lợi phẩm gì hay sao?"

Thu Vũ Tuyền lạnh lùng nói: "Chiến lợi phẩm của kỷ nguyên thứ nhất ta không dùng tới nên chẳng nhặt thứ gì hết."

Khương Thành cảm thấy tim của bản thân bị đâm một nhát thật mạnh, đang chảy máu ào ào.

Hắn vung vẩy hai tay, lớn tiếng oán giận: “Ngươi không dùng tới nhưng ta thì có đó, sao ngươi có thể không nhặt cái gì hết vậy hả?”

Trời ạ, biết bao nhiêu trang bị cao giai và bí bảo, còn cả thiên tài địa bảo nữa chứ!

Đổi được biết bao là huyền tinh!

Nữ nhân này lại không nhặt một thứ gì, lãng phí quá đi mất, đúng thật là tội không thể tha mà!

Nhìn thấy hắn tức giận như vậy, Thu Vũ Tuyền chau mày, nhưng sau đó trong con ngươi xinh đẹp lóe lên một tia vui sướng khi người khác đau khổ.

Nàng cố ý nói: “Ngươi cũng đâu có nói với ta, làm sao mà ta biết ngươi cần dùng tới chứ.”

Thế là Khương Thành càng thêm tức giận.

“Cái gì cũng không mang theo, ngươi còn có mặt mũi đến đây làm khách hả?”

Hắn vung tay: “Ngươi có thể đi được rồi, lần sau mang đủ thu hoạch rồi hãy đến tìm ta.”

Nếu như để những người khác thấy được cảnh tượng này, e là sẽ xúm lại đánh hắn mất thôi.

Mẹ nó chứ, Thu thần nữ chủ động đến tận cửa tìm ngươi, ngươi không những không biết lấy làm vinh hạnh mà còn đuổi nàng đi sao?

Nhưng Thu Vũ Tuyền vẫn không bỏ đi.

Bàn tay chìa ra của nàng không hề rút về.

“Ta không có Linh ý, từ trước đến giờ vẫn luôn dùng tiên lực và hồn lực trong cơ thể để điều động thiên địa ở xung quanh. Những năm qua, đan dược bổ sung mà ta đem theo bên người đều dùng hết cả rồi.”

“Vậy thì sao?”

“Ta cần đan được.”

Khương Thành bĩu môi: “Ngươi cần đan dược thì liên quan cái rắm gì tới ta chứ?”

Đây là cái lý do gì vậy hả?

Khương Thành suýt nữa bị nàng làm cho nghẹn chết.

Ồ, người khác không có, chỉ mình ta có, vậy nên ta phải đưa cho ngươi à?

Sao ngươi không dứt khoát giành luôn đi?

Có phải do biết bản thân đánh không lại ta hay không?

“Dựa vào đâu mà ta phải cho ngươi chứ?”

“Ngươi chỉ là tì nữ của ta mà thôi, lại dám đòi hỏi lão gia của ngươi? Xin hãy làm rõ thân phận của mình nhé!”

Thu Vũ Tuyền nghiêm túc sửa lại lời của hắn.

“Ở kỷ nguyên thứ ba này, ngươi là biểu ca của ta, một chút đan dược thôi cũng không nỡ cho, ngươi là thứ biểu ca gì thế?”

Khương Thành cạn lời: “Đó chỉ là một thân phận nhất thời bịa ra vì để lừa đám hoàng tử kia thôi.”

“Nhưng ngươi đã hứa rằng trong thời gian ở Thiên giới thì đều tính hết mà, lẽ nào ngươi muốn nuốt lời sao?”

Nhìn thấy trong đôi con ngươi tinh xảo kia lộ ra nét xem thường, Thành ca tức điên lên.

“Ngươi thế mà lại gài ta hả?”

Thu Vũ Tuyền cười ranh mãnh: “Đây là do tự ngươi kiên quyết yêu cầu nhé, không trách được ta.”

Muội tử này lần nào cũng đều nói được làm được.

Dù cho là cá cược khó xơi cỡ nào, chỉ cần nàng thua thì chắc chắn sẽ làm theo.

Đối diện với một người như thế, quả thực Khương Thành không thể nuốt lời nổi.

“Biểu ca thì biểu ca, nhưng ngươi đến muộn rồi.”

“Đan dược của biểu ca cũng dùng hết rồi.”

Hắn ra vẻ lực bất tòng tâm mà nhún vai: “Thật đáng tiếc quá, mặc dù ta rất muốn giúp đỡ biểu muội của mình, nhưng khổ nỗi ta có lòng mà không có sức.”

Sao mà Thu Vũ Tuyền có thể tin lời quỷ này của hắn kia chứ.

“Ngươi có đan dược.”

“Thật sự không có.”

“Ngươi có.”

“Ta thật sự không có!”

“Vậy ngươi có dám để cho ta lục không gian trữ vật của ngươi không hả?

Trước giờ Thành ca đều luôn vô cùng coi trọng đan dược, bên trong không gian trữ vật của hắn, quanh năm đều có chuẩn bị ít nhất hơn ba trăm bình Đế đan bát phẩm và cả Đế đan thất phẩm chất đầy như núi nữa.

Đó cũng là vì đề phòng một ngày nào đó khi dùng “Kiếm đạo hoàn mỹ”, hắn có rút cạn bản thân thì vẫn được bổ sung kịp thời.

“Ôi, thật là sợ ngươi luôn mà.”

Hắn mò mẫm rồi móc ra một bình Đế đan thất phẩm bổ sung tiên lực.

Từ bên trong đổ ra năm viên.

Sau đó lại đưa từng viên một cho Thu Vũ Tuyền.

“Đây là toàn bộ gia tài của ta rồi đó.”

“Cho ngươi đấy!”

“Cho ngươi hết đấy!”

Thu Vũ Tuyền hoàn toàn không nhận lấy.

Ngay lúc Khương Thành đang phát từng viên đan dược một, nàng đột nhiên ra tay nhanh như chớp, một phát giật lấy nguyên cả chiếc nhẫn trữ vật của hắn.

“Vãi nồi, ngươi lại dám cướp đồ của ta?”

Thành ca bày tỏ đúng là sống lâu rồi cái gì cũng thấy được mà.

Trước giờ đều là hắn đi cướp của người khác, không ngờ hôm nay lại tới phiên bản thân bị người khác cướp cơ đấy?

Đây là đãi ngộ mà nhân vật chính nên có đó hả?

“Ông nội nhà ngươi, bên trong đó thật sự không có gì hết, trả lại cho ta mau!”

Thu Vũ Tuyền vẫn chưa chạy khỏi hiện trường,

Nhưng nàng lại nhanh chóng bày ra một cái kết giới, dốc hết tất cả đồ vật ở trong nhẫn trữ vật ra ngoài.

Sau đó, nàng bị chói đến lóa cả mắt.

Nhìn những bình đan dược chất đống thành núi, những bí bảo và đạo khí cao giai bày la liệt, còn có cả đống thiên tài địa bảo suýt nữa đã làm nổ tung cả đại điện, mặt của nàng nghệch ra.

Thu Vũ Tuyền vẫn biết Khương Thành hẳn là rất giàu có, cũng đoán được hắn chắn chắn cất giấu rất nhiều.

Nhưng vào giây phút này nàng mới phát hiện sức tưởng tượng của bản thân vẫn còn kém nhiều lắm.

Rốt cuộc tên này vơ vét giỏi cỡ nào vậy hả?

Nàng bất chợt quay đầu, nhìn chằm chằm vào Khương Thành, hai con mắt như chứa đầy lửa giận.

Bởi vì nàng nghĩ đến hẳn là trong này cũng có một phần là do bản thân mình cống hiến.

“Đây là cái mà ngươi nói dùng hết rồi? Không còn nữa rồi?”

Thành ca chỉ có thể sờ mũi để giảm một chút ngượng ngùng.

“Khụ, đồ đạc để lộn xộn quá nên ta quên mất, hóa ra ta vẫn còn đan dược này.”

“Cảm ơn ngươi đã giúp ta tìm ra nhé.”

Thu Vũ Tuyền cũng lười vạch trần hắn: “Không cần cảm ơn, đây là điều ta nên làm mà.”

Nói xong, nàng nhanh chóng quét một vòng, lấy mất một nửa đống đan dược chất thành núi kia.

“Vãi nồi, ngươi cũng quá tham rồi đấy?”

Dù ngoài miệng nói như vậy nhưng thật ra Thành ca lại không hề tức giận.

Dù có là kẻ địch truyền kiếp thì hắn cũng không hề bài xích việc chi viện cho Thu Vũ Tuyền.

Chỉ khi nàng sống sót thì mới có thể mang lại càng nhiều thu hoạch cho bản thân hơn nữa.

Huống chi lần trước cũng đã dùng Vô Đạo Kiếm của người ta rồi, phải có biểu hiện gì đó mới được.

Quan trọng nhất là muội tử này cũng rất có nguyên tắc, chỉ lấy đi một nửa đan dược thôi, những thứ khác không hề đụng vào cái nào.

"Đa tạ biểu ca, lần sau hết rồi ta lại tới tìm ngươi."

Thu Vũ Tuyền nở một nụ cười tươi tựa như trăm hoa nở rộ, không khí bên trong điện cũng trở nên hân hoan hơn.

Đây có lẽ là lần mà nàng vui nhất trong những năm này, hiếm lắm mới chiếm được lợi của Khương Thành cơ mà, cuối cùng cũng thắng được một lần rồi.

"Ngươi còn muốn tới nữa?"

Sắc mặt của Thành ca xanh mét.

"Chỉ một lần này thôi nhé, không có lần thứ hai đâu, tuyệt đối không có!"

Chương 1954: Đào góc tường

Thuận lợi lấy được đan dược, Thu Vũ Tuyền vô cùng thỏa mãn.

Đến cả nhìn Khương Thành cũng cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

"May là có ngươi cùng ta đến đây."

"May ở chỗ nào hả?"

Thu Vũ Tuyền đắc ý nói: "Thì ngươi cung cấp đan dược cho ta chứ sao nữa, bằng không ta chỉ có thể đi tìm một nơi để ẩn cư mà thôi."

Thành ca thầm nhủ ngươi xem ta như một trạm bổ sung rồi hả?

“Không phải ngươi vẫn còn Vô Đạo Kiếm hay sao?”

Rõ ràng biết thanh kiếm kia sẽ tàn phá ý thức nhưng hắn vẫn cứ cố hỏi: “Sao thế, thanh kiếm kia dùng không tốt hả?”

Nhắc đến điều này, Thu Vũ Tuyền lập tức nghi ngờ.

Nàng đánh giá Khương Thành từ trên xuống dưới, đột nhiên cổ quái nói: “Ta nghe nói vào bốn mươi mấy triệu năm trước khi ngươi chém chết Thiên Uyên Thánh Chủ chính là dùng Vô Đạo Kiếm.”

“Và mọi người xung quanh đều nói lúc ấy ta đã bị mất tích, sau chuyện đó dù ta có nhớ lại như thế nào, cũng đều không nhớ được những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian đó.”

Nàng híp mắt lại, chăm chú nhìn những thay đổi biểu cảm của Thành ca.

“Có phải lúc đó ngươi ám toán ta hay không?”

“Ngươi nói cái gì thế hả?”

Thành ca lập tức nhảy ra: “Ai quy định chỉ có Vô Đạo Kiếm mới có được uy lực kia chứ hả? Thanh kiếm đó của ta quang minh chính đại, không trộm cũng không cướp, đừng có vu oan cho ta!”

Từ sâu trong nội tâm, hắn cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Vô Đạo Kiếm mà lúc đó bản thân mình dùng thật sự là lấy từ chỗ của Thu Vũ Tuyền đó hả?

Hơn nữa lúc ấy nàng ta còn mất tích nữa?

Thậm chí là mất trí một khoảng thời gian?

Hệ thống cũng bá đạo quá rồi đấy.

Hiển nhiên Thu Vũ Tuyền sẽ không vì câu nói này của hắn mà buông bỏ nghi ngờ.

“Chắc chắn là ngươi đã âm thầm làm gì đó!”

Khương Thành cũng hùng hồn đầy lí lẽ, dù sao đâu phải do hắn làm, ngươi có giỏi thì đi tìm hệ thống kia kìa.

“Ngươi lấy mất đan dược của ta, có được chỗ tốt của ta, lại còn vu khống ta như vậy nữa, ngươi có còn lương tâm không hả?”

“Hừ!”

Thu Vũ Tuyền trợn mắt nhìn hắn, nàng hiển nhiên không quá tin tưởng nhân phẩm của hắn.

Nhưng nàng cũng không quá xoắn xuýt vấn đề này quá lâu.

Trước lúc đi Thu Vũ Tuyền còn cho Khương Thành một lời hứa.

“Nể mặt ngươi đã cung cấp đan dược cho ta, nếu lần sau Thiên tộc có tấn công ngươi, ta có thể không giúp bọn họ.”

Thành ca dở khóc dở cười, thầm nhủ ta cảm ơn ngươi nhiều á.

Hắn cố ý cười nhạo nói: “Chỉ là không giúp bọn họ thôi à, chứ không phải nên đứng về phía ta sao?”

“Vậy thì phải xem biểu hiện của ngươi rồi.”

Thu Vũ Tuyền còn tưởng rằng hắn thật sự lo lắng Thiên tộc tấn công, thế là nàng kiêu ngạo hất chiếc cằm loáng bóng của mình lên, liếc xéo hắn ta một cái.

“Nếu như ngươi cố gắng cầu xin ta, tâm trạng của ta mà tốt thì cũng có thể suy nghĩ thử.”

Nếu lời nói này của nàng mà bị truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ dấy lên một trận sóng gió đầy dữ dội.

Nhất là đám người phía bên Thiên tộc kia, vô số người đều tim vỡ đầy đất.

Thần nữ hoàn toàn thuộc về Thiên tộc ở trong lòng của bọn họ lại có thể tùy lúc cấu kết với “Ma thai”?

Khương Thành nghiền ngẫm cười: “Nếu muốn để cho tâm trạng của ngươi tốt thì có phải mấy cái cá cược lúc trước đều phải bỏ hết đúng không?”

Hai mắt của Thu Vũ Tuyền sáng rực.

“Ngươi biết là tốt rồi!”

“Ha ha, ta chỉ biết trong cái đầu nhỏ này của ngươi toàn chứa những suy nghĩ kì quái mà thôi.”

Khương Thành trực tiếp đẩy nàng ra khỏi cửa điện.

“Muốn nằm mơ thì đợi buổi tối hãy mơ nhé.”

“Ngươi…”

Thu Vũ Tuyền tức đến mức hận không thể đạp chết cái tên này.

“Ngươi đợi đó cho ta, rồi sẽ có ngày ngươi phải cầu xin ta đấy!”

Vào lúc hai người bọn họ đang đả kích lẫn nhau thì Quân Vương ở trong một thiên điện khác càng thêm bận rộn.

Còn có Tịnh Uy Đạo Thần và Hạo Diệm Đạo Thần cũng ở đấy, cả một đám cao tầng của liên minh vây kín lấy hắn đến mức nước chảy không lọt.

“Ngọc Hoàn Vương, ngươi đến đây làm cho chỗ của bọn ta thật là vinh hạnh quá mà!”

“Đúng đó, nhiều năm trước ta còn được gặp Ngọc Hoàn Vương một lần đấy, không biết ngươi có còn nhớ không?”

“Ngọc Hoàn Vương, không biết dạo gần đây Thiên tộc có cách nhìn như thế nào về Phi Tiên minh của bọn ta vậy nhỉ?”

Bọn họ hoàn toàn không biết Ngọc Hoàn Vương này là Quân Vương.

Ở trong mắt của bọn chúng, đây là một thân vương của Vương triều Tinh U, là cao tầng của Thiên tộc.

Hẳn là có thể ảnh hưởng đến thái độ của Thiên tộc đối với Phi Tiên minh mà nhỉ?

Hiện giờ Thiên tộc có thế lực lớn, những người luôn sợ sẽ bị tấn công tiêu diệt sào huyệt như bọn họ tất nhiên là phải cố hết sức để nịnh bợ lấy lòng rồi.

Thái độ này của bọn họ, Quân Vương hiểu rõ vô cùng.

Thật ra hắn biết đám người này phần lớn đều là người xuyên việt đến từ kỷ nguyên thứ ba hết.

Nghĩ đến trong số bọn họ có vài người đã từng là Đạo Thần ngự trị trên cả chính mình, nhưng bây giờ lại phải nịnh hót bợ đỡ như vậy, hắn đắc ý đến mức sắp bay luôn rồi.

Nhưng ngoài mặt lại vẫn lạnh lùng.

“Cách nhìn? Các ngươi cảm thấy sẽ có cách nhìn như thế nào hả?”

Hắn không hề khách sáo mà ngồi ngay xuống vị trí chủ tọa của thiên điện, cười lạnh nhìn xuống đám người đang có mặt.

“Vốn dĩ tộc của ta đã không thể dung thứ cho cái gai trong mắt là Phi Tiên minh rồi, bây giờ Khương Thành còn làm ra loại chuyện không thể tha thứ kia nữa.”

Ở Thiên tộc nhiều ngày như vậy, hắn đã có được chút cảm giác kia rồi.

Mở miệng là tộc của ta, khép miệng cũng là tộc của ta.

“Dù cho ban đầu có muốn khoan dung với các ngươi thì cũng không thể nữa rồi.”

“Bằng không cao tầng của tộc ta biết ăn nói thế nào với tộc nhân đây chứ?”

Đám người Hạo Diệm Đạo Thần như là sét đánh ngang tai, lập tức hoảng loạn.

“Cái gì? Phi Tiên minh sắp sửa bị công đánh rồi sao?”

“Sao lại như thế chứ?”

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Bọn ta không muốn đối đầu với Thiên tộc đâu!”

“Ngọc Hoàn Vương, ngươi có thể nào nói giúp bọn ta được không…”

Nhìn những ánh mắt cầu xin của bọn họ, cảm giác thỏa mãn ở trong lòng của Quân Vương tăng cao đến cực điểm.

Lần này vốn chỉ cần một mình Thu Vũ Tuyền đến mà thôi, và Tuyền muội tử này cũng không có ý định tiếp xúc với bất kỳ ai khác ngoài Khương Thành.

Mà Quân Vương đặc biệt theo đến đây cũng là vì muốn nhân cơ hội này lôi kéo những người không có chính kiến của Phi Tiên minh.

Theo hắn thấy, Thiên tộc đã sắp trở thành kẻ thống trị của Thiên giới rồi.

Đánh chiếm được thiên hạ này rồi thì sau đó sẽ đến phần luận công ban thưởng, thiết lập một trật tự mới.

Bản thân hắn dựa vào quan hệ với Thu Vũ Tuyền chắc chắn sẽ có địa vị không thấp.

Nhưng nếu như sức mạnh dưới trướng của hắn có thể trở nên mạnh hơn, vậy thì sẽ càng có thể cao hơn một bậc rồi.

Lúc trước những tên Đạo Thần quy hàng Thiên tộc cũng đều là do hắn lợi dụng danh nghĩa của Thu Vũ Tuyền để mà lôi kéo, xem như là vốn liếng cạnh tranh của riêng mình.

Mà loại vốn liếng như thế này thì tất nhiên càng hùng hậu sẽ càng tốt rồi.

Tiêu chuẩn của tranh đoạt Thần vị là gì cũng không có ai biết.

Nhưng nghĩ đến bản thân từ một thân vương bình thường đến khi kết thúc trải nghiệm sẽ trở thành một nhân vật có địa vị đứng thứ sáu chỉ đứng sau ba Đế hoàng và hai Quốc sư mà thôi.

Đồng thời còn là cấp trên cao nhất của cả một đám người xuyên việt…

Một bảng thành tích chói mắt như thế, nếu không cho một giải thưởng tiến bộ giỏi nhất thì cũng không được, và Thần vị cũng là điều hiển nhiên rồi!

Nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ bối rối của đám người này, hắn suýt chút đã bật cười thành tiếng rồi.

Vốn còn nghĩ rằng lần này phải dùng lý lẽ và tình cảm, nói hết nước miếng mới có thể chiêu hàng bọn họ nữa kìa.

Bây giờ xem ra cũng chẳng cần bản thân làm gì nữa rồi.

Hắn thậm chí có thể khoe mẽ luôn được rồi.

“Nói giúp các ngươi sao?”

Hắn cười lạnh, không chút nể nang nào mà bắt đầu chế giễu.

“Các ngươi là cái thá gì chứ hả? Các ngươi mà cũng xứng để ta cầu xin thay hay sao?”

“Đứng trên lập trường của các ngươi mà nghĩ thử xem, nếu như đổi thành các ngươi thì liệu có tha cho kẻ địch của mình

không hả?”

Đám người Hạo Diệm và Tịnh Uy Đạo Thần bị mắng đến đen cả mặt, nhưng vẫn phải nặn ra một nụ cười, cố gắng giải thích cho chính mình.

“Bọn ta không phải là kẻ địch mà.”

“Đúng đó, bọn ta thật sự chưa từng nghĩ đến việc đối đầu với Thiên tộc, vốn cũng không muốn dính dáng gì hết.”

“Ngây thơ lại còn ngu dốt!”

Quân Vương lại bắt đầu trách mắng không nể nang gì.

“Hai tộc giao tranh, cuốn theo cả một Thiên giới, ai có thể đứng ở ngoài cuộc được hả?”

“Các ngươi cảm thấy bản thân mình có cái tư cách đó hay sao?”

Chương 1955: Các ngươi cũng được việc quá rồi

Cả một đám Tiên nhân hèn nhát thuộc phái thỏa hiệp bị mắng cho té tát.

Quân Vương cũng xem như hoàn toàn sảng khoái.

Mắt thấy cả đám người đều ngoan ngoãn như là cháu nội vậy, hắn cảm thấy mục tiêu ra oai của bản thân cũng xem như đã đạt được rồi.

Thế là hắn tằng hắng giọng, chuyển chủ đề nói.

“Thật ra ta biết, trong các ngươi vẫn có một số người là vô tội.”

Hắn vừa dứt lời, mọi người lập tức tranh nhau bày tỏ lòng trung thành.

“Đúng đúng đúng, bọn ta đều là người vô tội!”

“Xin Ngọc Hoàn Vương minh giám!”

“Bọn ta đối với Thiên tộc chỉ có thiện ý, không hề có ác ý.”

“Ta có thể thề, từ lúc khai chiến đến nay, ta chưa từng giết một người nào của Thiên tộc cả!”

“Ta không những chưa từng giết họ mà năm đó còn từng giúp người của Thiên tộc nữa kìa, có một lần người của Thiên tộc bị lạc đường, ta tốt bụng mang hắn…”

“Được rồi được rồi!”

Nghe những người này vì muốn so xem ai vô tội hơn mà đã bắt đầu bịa chuyện, Quân Vương đến để khuyên hàng cũng cảm thấy cạn lời.

“Các ngươi như thế nào, trong lòng ta đều biết rõ.”

“Các ngươi cũng chỉ là bị Khương Thành liên lụy mà thôi, nếu như không có hắn thì Phi Tiên minh cũng không đến mức bắt buộc phải bị tiêu diệt.”

Lời này cũng xem như đã nói trúng tiếng lòng của đám người Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần rồi.

“Đúng đó đúng đó, chúng ta cũng là bị hắn liên lụy thôi.”

“Vốn còn nghĩ hắn có thể che mưa chắn gió cho chúng ta, ai biết được hắn còn mang đến sóng gió lớn hơn nữa chứ.”

“Ta thật sự không biết nói gì với hắn luôn rồi, cũng không hiểu trong đầu hắn đang nghĩ cái gì nữa.”

“Rõ ràng bản thân đang có quan hệ tốt với cao tầng của Thiên tộc cao quý, mà lại cứ cố tình phá hỏng nó.”

“Bài đẹp mà cũng đánh cho nát được chính là đang nói hắn đấy.”

“Xin Ngọc Hoàn Vương minh giám, bọn ta không tình nguyện cùng một giuộc với hắn đâu…”

Quân Vương vừa ý gật đầu.

Bởi vì trải nghiệm năm đó ở Thiên cung mà hắn vẫn còn rất hận Khương Thành.

Hận không thể thấy được tình cảnh hắn bị mọi người phản bội xa lánh.

“Rất tốt, các ngươi biết tự kiểm điểm tốt đấy, vậy ta đây sẽ chỉ cho các ngươi một con đường sáng.”

Tịnh Uy Đạo Thần vội vàng kính cẩn nói: “Xin được lắng nghe!”

“Rất đơn giản.”

Quân Vương cuối cùng cũng nói ra mục đích của bản thân hắn.

“Các ngươi rời khỏi Phi Tiên minh, tuyên bố vạch rõ giới hạn với Khương Thành rồi đầu quân cho ta.”

“Như thế các ngươi sẽ là thuộc hạ dưới trướng của Ngọc Hoàn Vương ta, cũng xem như là một phần của Thiên tộc rồi.”

“Và hiển nhiên cũng sẽ không còn ai muốn công đánh hay tiêu diệt các ngươi nữa.”

“Ngoài ra, nếu như các ngươi có biểu hiện xuất sắc trong trận vây đánh Đới Nguyên Thánh địa và Phi Tiên Minh tiếp theo thì thậm chí sẽ còn được đánh giá tốt, lấy được một chức quan nào đó ở Thiên tộc cũng không chừng.”

“Thế không phải là tốt hơn sao?”

Bên trong điện hoàn toàn yên lặng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Quân Vương cũng hơi bồn chồn.

Hắn sa sầm mặt, lạnh giọng nói: “Sao hả, lẽ nào các ngươi không bằng lòng?”

Ngay sau đó, trong thiên điện đã nổ ra từng trận hoan hô đầy nhiệt liệt.

“Bằng lòng bằng lòng, tất nhiên là bằng lòng!”

Hạo Diệm Đạo Thần dường như là quá kích động, không nhịn được mà nắm lấy tay của Quân Vương.

Vừa mừng vừa tủi nói: “Chỉ là bọn ta không ngờ vẫn còn có chuyện tốt như thế mà thôi!”

Những người khác cũng hoa chân múa tay.

“Ha ha ha, tốt quá rồi!”

“Đa tạ Ngọc Hoàn Vương đã giúp đỡ bọn ta!”

“Đây đâu chỉ là con đường sáng, rõ ràng là con đường lên trời luôn mà!”

“Chúng ta đã sớm muốn đầu quân cho Thiên tộc rồi, chỉ là lúc trước dù muốn đầu hàng cũng không có đường nào, những Thiên tộc khác cũng không bằng lòng thu nhận bọn ta, lần này thật đúng là trời không tuyệt đường người mà.

“Ngọc Hoàn Vương yên tâm, sau này Thiên tộc bảo bọn ta đánh ở đâu thì bọn ta sẽ đánh ở đó, tuyệt đối không cãi lời!”

Nhìn thấy thái độ của bọn họ như thế, Quân Vương cũng hoàn toàn yên tâm rồi.

Khương Thành ơi là Khương Thành, người mà ngươi thu nhận coi như làm đệm lót cho ta rồi.

Cũng vào lúc hắn đang đắc ý, Quy Tàng và Tịch Vân cùng dắt tay nhau tìm đến Thành ca.

“Khương chưởng môn!”

Nhìn thấy Thu Vũ Tuyền cũng ở bên cạnh, cả hai người không nói không rằng bắt đầu truyền âm.

“Xảy ra chuyện rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đám người Hạo Diệm và Tịnh Uy muốn làm phản rồi.”

Quy Tàng chậm rãi nói: “Cái tên Ngọc Hoàn Vương đến cùng với Thu Vũ Tuyền đang xúi giục bọn họ làm phản.”

Đám Hạo Diệm và Tịnh Uy đều tưởng rằng người ở trong điện đều là phe của mình.

Nhưng lại không hề biết, dù là Quy Tàng hay Tịch Vân, khi ở hạ giới họ đã là đại lão chưởng quản một khu rồi.

Cái gì mà lục đục tranh đấu giữa các phái, cái gì mà ngươi lừa ta gạt, giở trò ly gián, bọn họ đều quá rành rồi.

Chỉ là ở trước mặt của Khương Thành, ngoài việc nịnh hót ra thì cũng chẳng có cơ hội nào để họ thể hiện năng lực chuyên môn của bản thân cả.

Thành ca cũng không mấy để ý đến đám người hèn nhát kia, nhưng bọn họ thì đã chú ý lâu lắm rồi.

Không chỉ bố trí sẵn tai mắt ở các nơi bí mật trong Phi Tiên minh, thậm chí bọn họ còn phái một tốp đệ tử âm thầm trà trộn vào trong đám người đó để làm nội ứng nữa kìa.

Có thể nói, mỗi ngày Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần nói những chuyện gì, dùng những đan dược gì, dùng mấy viên thì bọn họ đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

"Cái tên Ngọc Hoàn Vương kia rất có vấn đề!"

Tịch Vân vừa mỉm cười với Thu Vũ Tuyền vừa truyền âm cho Thành ca.

"Tất cả tư liệu của những thân vương và chủ tướng ở Thiên tộc bọn ta đều đã từng phân tích trước đó rồi."

"Nghe nói Ngọc Hoàn Vương kể từ lần đầu tiên Thu Vũ Tuyền xuất hiện đã đối xử đặc biệt với nàng rồi, điều này rất đáng nghi!"

"Dựa theo cách làm việc từ trước đến giờ của Thu Vũ Tuyền ở cả Nguyên Tiên giới và Thiên giới thì nữ nhân này không phải là người giỏi việc kéo bè kéo cánh, nhưng ba trăm ngàn người bên kia đầu quân cho nàng ta lại được sắp xếp rất thỏa đáng."

"Đây chắc chắn là do Ngọc Hoàn Vương kia làm rồi."

"Bọn ta đều nhất trí cho rằng, hắn cũng là người xuyên việt đến từ kỷ nguyên thứ ba, thậm chí rất có thể còn là người của Thiên cung nữa!"

Hắn vừa nói như vậy, Thành ca cũng như chợt hiểu ra.

Nghĩ kỹ lại, ban đầu khi vừa gặp mặt thì cái tên Ngọc Hoàn Vương kia quả thực cũng luôn nhắm vào mình.

Nếu như hắn là thần quân của Thiên cung thì mọi chuyện đều rõ ràng rồi.

Vì để bảo vệ hình tượng anh minh thần võ của bản thân, hắn chỉ có thể hàm hồ nói: "Khụ, điều này ta đã sớm biết rồi, chỉ là cố tình không tiết lộ mà thôi, giữ lại hắn vẫn còn tác dụng."

"Khương chưởng môn quả nhiên là cao thâm khó dò, hóa ra ngươi đã sớm có kế hoạch hết rồi."

Vào lúc Tịch Vân truyền âm thì lão già Quy Tàng cũng đang vui cười nói chuyện với Thu Vũ Tuyền, xem như là yểm trợ

giúp đồng bạn của mình.

“Thu cô nương, nghe nói ngươi ở bên Vương triều Tinh U…”

Tịch Vân cũng bắt đầu hỏi Khương Thành bước tiếp theo nên làm như thế nào.

“Lần này Ngọc Hoàn Vương đến để xúi giục làm phản, có phải chúng ta nên thu lưới bắt hắn lại không?”

“Thật ra ta có một đề nghị, có thể lợi dụng con cá lớn như hắn, giả vờ mượn danh nghĩa để xúi giục ba trăm ngàn Tiên tộc đã đầu hàng Thiên tộc phải tạo phản.”

“Chúng ta có thể chia rẻ phân cánh bọn họ, khiến cho đám người đó và Thiên tộc kiêng kị lẫn nhau, nội bộ lục đục hỗn loạn, như vậy chúng ta sẽ có thể tranh thủ giành cơ hội chiến thắng trong lúc rối loạn này…”

Thành ca nghe xong cũng muốn khóc luôn rồi.

Lão huynh, các ngươi có cần được việc vậy không hả?

Các ngươi cũng làm xong hết việc rồi, còn cần nhân vật chính như ta làm cái gì hả?

“Đừng, như vậy sẽ làm xáo trộn kết hoạch của ta!”

Hắn còn đang đợi Thiên tộc đến tấn công đây nè.

Nếu như nội bộ của đối phương lục đục vậy thì còn ai đến đánh hắn đây?

“Hả?”

Tịch Vân ngây ra, sau đó vô cùng chờ mong mà truyền âm hỏi hắn: “Không biết kế hoạch của Khương chưởng môn là…”

Thành ca có kế hoạch cái con khỉ ấy.

Ngoài việc kẻ khác đánh tới thì là hắn chủ động giết qua đó thôi.

Dẫu sao vẫn còn có hệ thống mà, ngang dọc gì cũng là ba chữ — trực tiếp thôi.

“Ngươi hỏi nhiều như thế làm cái gì?”

“Dù sao đến lúc đó ngươi cũng sẽ được thấy cảnh tượng Thiên tộc bị đánh tơi bời phải khóc lóc gọi cha gọi mẹ thôi.”

Tịch Vân lập tức im miệng, tỏ ra thật lòng bái phục.

**

** Chương 1956: Khương minh chủ nhân từ

**

**

“Được rồi, chúng ta cũng đi xem thử hắn xúi giục bọn họ kiểu gì nào.”

Khương Thành trực tiếp cắt ngang truyền âm.

Vung tay một cái đã bay về phía thiên điện mà đám Tịnh Uy và Hạo Diệm đang bí mật mưu đồ.

Dọa cho Quy Tàng và Tịch Vân đều hoảng sợ.

Đại lão à, Thu Vũ Tuyền vẫn đang ở đây đấy, tốt xấu gì ngươi cũng tìm một cái cớ đuổi nàng đi đã chứ!

Chỉ là lúc này Khương Thành đã đến nơi luôn rồi.

Nhìn thấy hắn đến, đám người Lăng Tinh và Mạch Phong đứng bên ngoài mai phục còn tưởng rằng đã chuẩn bị thu lưới rồi.

Thế là họ lập tức phát động tấn công về phía thiên điện.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng vang lớn liên miên không dứt, tầng tầng lớp lớp đạo hải như sóng nước lấp lánh, hư không bị nó chiếu rọi cũng trở nên đẹp đẽ vô cùng.

Cùng lúc này, các loại khốn trận, mê trận và cả cấm chế đều đồng loạt khởi động.

Quân Vương và đám người Tịnh Uy Đạo Thần ở bên trong bị đánh đến mặt đầy tro bụi, thê thảm chật vật.

“Dừng tay!”

“Các ngươi muốn làm gì hả?”

Đợi đến khi bọn họ đã ổn định lại, nhìn thấy đội hình hơn ba trăm Đạo Thần ở bên ngoài, từng tên một đều như chết lặng.

Hạo Diệm Đạo Thần vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Lẽ nào bản thân muốn quy hàng đã bị phát hiện rồi sao?

Hắn chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu mà trừng Mạch Phong: "Tuệ Thạch Đạo Thần, ngươi là muốn tự giết lẫn nhau hay sao?"

"Mọi người đều là thành viên của Phi Tiên minh, là người một nhà cả, hành động này của các ngươi thật là khiến người khác phẫn nộ mà!"

"Ha…"

Mạch Phong cười lạnh, khóe miệng tràn đầy sự mỉa mai không thể ngừng được.

"Người một nhà? Bọn ta sao mà làm nổi người một nhà với ngươi được chứ hả?"

"Nếu còn không ra nữa thì chắc đã bị các ngươi bán đứt luôn rồi nhỉ?"

Đám người Lăng Tinh và Thái Thường cũng lao nhao bay về bên cạnh Thành ca.

"Khương chưởng môn, tất cả người ở bên trong điện này đều không cần giữ lại nữa đâu."

"Bọn họ lại còn muốn sau này quay ngược về tấn công Phi Tiên minh nữa chứ, xem chúng ta như là hòn đá kê chân để mà lập chiến công."

"Ta biết ngay mà, cả cái đám gió chiều nào theo chiều nấy này không tin được, cũng may chúng ta đã sớm đề phòng đấy!"

Quân Vương lúc trước vẫn còn đắc ý không thôi thì giờ đây cũng hoảng loạn khi nhìn thấy thế trận vây kín chặt chẽ như một chiếc thùng sắt này.

"Phi Tiên minh các ngươi điên rồi sao?"

"Hai nước giao chiến, trước giờ đều không chém sứ giả! Các ngươi vây bổn vương lại như thế này, lẽ nào là muốn khai chiến với cả Thiên tộc hay sao?"

“Còn không mau tránh ra!”

Hư Uyên cười sầu thảm: “Thiên tộc các ngươi?”

“Ngươi có đúng là Thiên tộc thật sự hay không thì vẫn cần phải xem lại đấy.”

“Ngươi, ngươi nói gì thế hả?”

Sắc mặt của Quân Vương tái mét, mồ hôi lạnh cũng túa hết ra.

Mà Tịnh Uy Đạo Thần và Hạo Diệm Đạo Thần đứng bên cạnh hắn thấy sự việc không ổn cũng nháo nhào lên kêu la oan uổng.

“Bọn ta không làm cái gì hết!”

“Đều là các ngươi đang ngậm máu phun người.”

“Bọn ta chỉ là tiếp đãi khách bình thường mà thôi, sao lại bị gán cho cái tội danh như thế này rồi, thật là không công bằng mà!”

“Ta không phục…”

Còn chưa đợi cho bọn họ kêu hết, Lăng Tinh đã nhấc tay ném ra một cái tiên khí Lưu ảnh rồi.

Ngay sau đó, cảnh tượng khi nãy bọn họ bí mật âm mưu ở trong thiên điện đều trực tiếp hiện ra trong không trung.

“Tiếp đãi khách bình thường?”

“Không công bằng?”

Nhìn thấy ánh mắt mỉa mai chế giễu của những người ở xung quanh, Tịnh Uy Đạo Thần và Hạo Diệm Đạo Thần đều cứng họng, mồ hôi lạnh cũng chảy dài.

Có nằm mơ bọn họ cũng không ngờ tới, toàn bộ quá trình bí mật mưu đồ của bản thân đều nằm dưới mí mắt của người khác cả.

Việc đã đến nước này rồi, cũng không thể biện giải thêm gì nữa.

Quân Vương vừa sợ hãi lại nôn nóng, nhìn thấy Thu Vũ Tuyền mới đến, hắn giống như đã tìm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng của mình vậy.

“Vũ Tuyền cứu ta!”

“Cứu ta trở về với, đám người Phi Tiên minh này hiếp người quá đáng, không nói đạo lý gì cả…”

“Mau mang theo ta cùng giết ra ngoài nào!”

Nhưng Thu Vũ Tuyền lại không hề rút kiếm, thậm chí còn chẳng nói tiếng nào.

Nàng nhìn ánh mắt của Quân Vương ngược lại còn thấy hơi ghê tởm nữa là.

Lần này nàng đến tìm Khương Thành cũng chỉ là vì muốn đòi đan dược, hoàn toàn không hề nghĩ tới loại chuyện hèn hạ như là đào góc tường hay giật dây như thế này.

Theo một ý nghĩa nào đó thì xem như nàng cũng đã bị Quân Vương biến thành cái biển quảng cáo một lần để mà lợi dụng rồi.

Đám người Mạch Phong, Lăng Tinh và Thái Thường đều dùng ánh mắt sáng rực để nhìn Thành ca.

“Khương chưởng môn, hạ lệnh đi.”

Hơn một trăm Đạo Thần đang bị vây lấy lúc này tực như là con mồi đang bị nhốt vậy, chỉ còn đợi hắn hạ lệnh diệt ổ nữa thôi.

Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần hoảng sợ đến cực điểm.

“Không!”

“Không…”

“Đừng giết bọn ta!”

“Xin Khương minh chủ tha mạng, bọn ta chỉ là bị Ngọc Hoàn Vương này mê hoặc, nhất thời hồ đồ mất trí mà thôi!”

“Bọn ta tuyệt đối trung thành với Phi Tiên minh…”

Thành ca cũng không ngốc, tất nhiên sẽ không tin những lời này của bọn họ.

Đám người này đều là gió chiều nào theo chiều nấy, lúc ngươi mạnh thì bọn họ sẽ gọi ngươi là Khương minh chủ.

Còn lúc ngươi yếu thế rồi, bất cứ lúc nào bọn họ cũng sẽ bán đứng ngươi.

Ngay lúc hắn định vung tay diệt sạch đám người này để khỏi phải nhìn thấy lại ghê tởm.

Thì sau khi chú ý đến ánh mắt đầy chán ghét và khó chịu của Thu Vũ Tuyền, đột nhiên hắn lại thay đổi chủ ý.

Nếu như cố nhét đám người này cho nàng thì sẽ như thế nào nhỉ?

Lần này ngươi chạy đến hố ta một lượng đan dược lớn, ta trở tay tặng thêm cho ngươi một đống quả bom hẹn giờ, để cho cuộc sống sau này của ngươi thêm phần thú vị, ngươi thấy ta tốt chưa hả?

Còn về việc thả hổ về rừng sao?

Những người này ở trước mặt hắn mà còn dám xưng là hổ à?

Nếu quả thực có thể giết chết hắn thì hắn ngược lại còn cảm ơn ngươi nữa đó.

Nghĩ đến đây, hắn cười híp mắt lắc lắc tay.

“Trời cao có đức hiếu sinh mà!”

“Mỗi người có chí hướng khác nhau, không cần phải cưỡng cầu, tha cho bọn họ một mạng đi.”

Hả, cái này?

Dù là Quy Tàng, Tịch Vân hay là Lăng Tinh và Mạch Phong đều không thể nào hiểu được.

“Khương chưởng môn, cái này, sao lại thả ra rồi?”

“Tội chứng đều xác thực cơ mà!”

“Sau này chắc chắn bọn chúng sẽ báo thù chúng ta đấy, loại người này sao có thể tha thứ được chứ?”

“Như vậy là lòng đàn bà đó!”

Đến cả bản thân Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần cũng bị cái tin vui đến đột ngột này làm cho ngu ngơ, suýt nữa không phản ứng kịp.

Bọn họ cầu xin tha thứ cũng chỉ là cố gắng làm những gì có thể mà thôi, thật ra trong lòng họ hoàn toàn không cảm thấy lần này bản thân còn thoát được.

Kết quả lại thật sự được tha thứ rồi?

Làm ơn đi, bọn ta không chỉ muốn làm phản thôi đâu, thậm chí còn mưu đồ sau này sẽ quay về công đánh Phi Tiên minh nữa đó, ngươi lại vẫn tha cho bọn ta à?

Còn có người nào bảo thủ như thế không?

Cơ hội đã đến trước mắt thì bọn họ tất nhiên phải bắt lấy rồi.

Thế là cả đám nháo nhào vỗ ngực thề thốt.

“Bọn ta sẽ không làm thế đâu!”

“Hôm nay Khương chưởng môn tha cho bọn ta, đại ân đại đức như thế, sao bọn ta có thể báo thù được chứ?”

“Bọn ta sẽ chỉ cảm kích từ tận đáy lòng, mong sau này có được cơ hội để báo đáp hắn thôi…”

“Tưởng bọn ta là đồ ngu hả? Ai sẽ tin mấy lời quỷ quái này của các ngươi chứ hả?”

Đám người Lăng Tinh và Mạch Phong vừa mắng chửi phản đồ vừa khổ sở khuyên can Khương hôn quân.

“Khương chưởng môn, thật sự không thể giữ lại bọn chúng mà, sau này sẽ thành họa đấy!”

“Giết chết bọn chúng, không phải lo lắng gì nữa.”

“Nếu như ngươi không muốn làm bẩn tay của mình thì bọn ta có thể thay ngươi làm!”

“Không thể nói như thế được.”

Thành ca lại lắc tay cười.

“Con người cũng không phải là thánh hiền, phải cho bọn họ một cơ hội mới để sửa sai.”

“Huống hồ chi, trước đó ta đã từng hứa qua, Phi Tiên minh không cấm việc rời đi, nói được là phải làm được.”

Nhìn thấy biểu cảm từ bi như đã thành Phật của hắn, đám người Quy Tàng và Mạch Phong cũng cạn lời luôn.

Lão huynh nhà ngươi lúc trước cũng chưa từng nhân từ như vậy đâu.

Lẽ nào nhiều năm không gặp, hắn đổi tính rồi?

Nhưng đám người Hạo Diệm Đạo Thần đang bị vây lấy thì lại liên tục phụ họa.

“Khương minh chủ nói rất đúng!”

“Khương minh chủ đúng là nhất ngôn cửu đỉnh mà, bọn ta khâm phục!”

“Đừng có vội khâm phục.”

Thành ca chuyển chủ đề nói.

“Muốn rời đi cũng không đơn giản như vậy đâu.”

Chương 1956: Khương minh chủ nhân từ

“Được rồi, chúng ta cũng đi xem thử hắn xúi giục bọn họ kiểu gì nào.”

Khương Thành trực tiếp cắt ngang truyền âm.

Vung tay một cái đã bay về phía thiên điện mà đám Tịnh Uy và Hạo Diệm đang bí mật mưu đồ.

Dọa cho Quy Tàng và Tịch Vân đều hoảng sợ.

Đại lão à, Thu Vũ Tuyền vẫn đang ở đây đấy, tốt xấu gì ngươi cũng tìm một cái cớ đuổi nàng đi đã chứ!

Chỉ là lúc này Khương Thành đã đến nơi luôn rồi.

Nhìn thấy hắn đến, đám người Lăng Tinh và Mạch Phong đứng bên ngoài mai phục còn tưởng rằng đã chuẩn bị thu lưới rồi.

Thế là họ lập tức phát động tấn công về phía thiên điện.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng vang lớn liên miên không dứt, tầng tầng lớp lớp đạo hải như sóng nước lấp lánh, hư không bị nó chiếu rọi cũng trở nên đẹp đẽ vô cùng.

Cùng lúc này, các loại khốn trận, mê trận và cả cấm chế đều đồng loạt khởi động.

Quân Vương và đám người Tịnh Uy Đạo Thần ở bên trong bị đánh đến mặt đầy tro bụi, thê thảm chật vật.

“Dừng tay!”

“Các ngươi muốn làm gì hả?”

Đợi đến khi bọn họ đã ổn định lại, nhìn thấy đội hình hơn ba trăm Đạo Thần ở bên ngoài, từng tên một đều như chết lặng.

Hạo Diệm Đạo Thần vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Lẽ nào bản thân muốn quy hàng đã bị phát hiện rồi sao?

Hắn chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu mà trừng Mạch Phong: “Tuệ Thạch Đạo Thần, ngươi là muốn tự giết lẫn nhau hay sao?”

“Mọi người đều là thành viên của Phi Tiên minh, là người một nhà cả, hành động này của các ngươi thật là khiến người khác phẫn nộ mà!”

“Ha…”

Mạch Phong cười lạnh, khóe miệng tràn đầy sự mỉa mai không thể ngừng được.

“Người một nhà? Bọn ta sao mà làm nổi người một nhà với ngươi được chứ hả?”

“Nếu còn không ra nữa thì chắc đã bị các ngươi bán đứt luôn rồi nhỉ?”

Đám người Lăng Tinh và Thái Thường cũng lao nhao bay về bên cạnh Thành ca.

“Khương chưởng môn, tất cả người ở bên trong điện này đều không cần giữ lại nữa đâu.”

“Bọn họ lại còn muốn sau này quay ngược về tấn công Phi Tiên minh nữa chứ, xem chúng ta như là hòn đá kê chân để mà lập chiến công.”

“Ta biết ngay mà, cả cái đám gió chiều nào theo chiều nấy này không tin được, cũng may chúng ta đã sớm đề phòng đấy!”

Quân Vương lúc trước vẫn còn đắc ý không thôi thì giờ đây cũng hoảng loạn khi nhìn thấy thế trận vây kín chặt chẽ như một chiếc thùng sắt này.

“Phi Tiên minh các ngươi điên rồi sao?”

“Hai nước giao chiến, trước giờ đều không chém sứ giả! Các ngươi vây bổn vương lại như thế này, lẽ nào là muốn khai chiến với cả Thiên tộc hay sao?”

“Còn không mau tránh ra!”

Hư Uyên cười sầu thảm: “Thiên tộc các ngươi?”

“Ngươi có đúng là Thiên tộc thật sự hay không thì vẫn cần phải xem lại đấy.”

“Ngươi, ngươi nói gì thế hả?”

Sắc mặt của Quân Vương tái mét, mồ hôi lạnh cũng túa hết ra.

Mà Tịnh Uy Đạo Thần và Hạo Diệm Đạo Thần đứng bên cạnh hắn thấy sự việc không ổn cũng nháo nhào lên kêu la oan uổng.

“Bọn ta không làm cái gì hết!”

“Đều là các ngươi đang ngậm máu phun người.”

“Bọn ta chỉ là tiếp đãi khách bình thường mà thôi, sao lại bị gán cho cái tội danh như thế này rồi, thật là không công bằng mà!”

“Ta không phục…”

Còn chưa đợi cho bọn họ kêu hết, Lăng Tinh đã nhấc tay ném ra một cái tiên khí Lưu ảnh rồi.

Ngay sau đó, cảnh tượng khi nãy bọn họ bí mật âm mưu ở trong thiên điện đều trực tiếp hiện ra trong không trung.

“Tiếp đãi khách bình thường?”

“Không công bằng?”

Nhìn thấy ánh mắt mỉa mai chế giễu của những người ở xung quanh, Tịnh Uy Đạo Thần và Hạo Diệm Đạo Thần đều cứng họng, mồ hôi lạnh cũng chảy dài.

Có nằm mơ bọn họ cũng không ngờ tới, toàn bộ quá trình bí mật mưu đồ của bản thân đều nằm dưới mí mắt của người khác cả.

Việc đã đến nước này rồi, cũng không thể biện giải thêm gì nữa.

Quân Vương vừa sợ hãi lại nôn nóng, nhìn thấy Thu Vũ Tuyền mới đến, hắn giống như đã tìm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng của mình vậy.

"Vũ Tuyền cứu ta!"

"Cứu ta trở về với, đám người Phi Tiên minh này hiếp người quá đáng, không nói đạo lý gì cả…"

"Mau mang theo ta cùng giết ra ngoài nào!"

Nhưng Thu Vũ Tuyền lại không hề rút kiếm, thậm chí còn chẳng nói tiếng nào.

Nàng nhìn ánh mắt của Quân Vương ngược lại còn thấy hơi ghê tởm nữa là.

Lần này nàng đến tìm Khương Thành cũng chỉ là vì muốn đòi đan dược, hoàn toàn không hề nghĩ tới loại chuyện hèn hạ như là đào góc tường hay giật dây như thế này.

Theo một ý nghĩa nào đó thì xem như nàng cũng đã bị Quân Vương biến thành cái biển quảng cáo một lần để mà lợi dụng rồi.

Đám người Mạch Phong, Lăng Tinh và Thái Thường đều dùng ánh mắt sáng rực để nhìn Thành ca.

"Khương chưởng môn, hạ lệnh đi."

Hơn một trăm Đạo Thần đang bị vây lấy lúc này tực như là con mồi đang bị nhốt vậy, chỉ còn đợi hắn hạ lệnh diệt ổ nữa thôi.

Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần hoảng sợ đến cực điểm.

"Không!"

"Không…"

"Đừng giết bọn ta!"

“Xin Khương minh chủ tha mạng, bọn ta chỉ là bị Ngọc Hoàn Vương này mê hoặc, nhất thời hồ đồ mất trí mà thôi!”

“Bọn ta tuyệt đối trung thành với Phi Tiên minh…”

Thành ca cũng không ngốc, tất nhiên sẽ không tin những lời này của bọn họ.

Đám người này đều là gió chiều nào theo chiều nấy, lúc ngươi mạnh thì bọn họ sẽ gọi ngươi là Khương minh chủ.

Còn lúc ngươi yếu thế rồi, bất cứ lúc nào bọn họ cũng sẽ bán đứng ngươi.

Ngay lúc hắn định vung tay diệt sạch đám người này để khỏi phải nhìn thấy lại ghê tởm.

Thì sau khi chú ý đến ánh mắt đầy chán ghét và khó chịu của Thu Vũ Tuyền, đột nhiên hắn lại thay đổi chủ ý.

Nếu như cố nhét đám người này cho nàng thì sẽ như thế nào nhỉ?

Lần này ngươi chạy đến hố ta một lượng đan dược lớn, ta trở tay tặng thêm cho ngươi một đống quả bom hẹn giờ, để cho cuộc sống sau này của ngươi thêm phần thú vị, ngươi thấy ta tốt chưa hả?

Còn về việc thả hổ về rừng sao?

Những người này ở trước mặt hắn mà còn dám xưng là hổ à?

Nếu quả thực có thể giết chết hắn thì hắn ngược lại còn cảm ơn ngươi nữa đó.

Nghĩ đến đây, hắn cười híp mắt lắc lắc tay.

“Trời cao có đức hiếu sinh mà!”

“Mỗi người có chí hướng khác nhau, không cần phải cưỡng cầu, tha cho bọn họ một mạng đi.”

Hả, cái này?

Dù là Quy Tàng, Tịch Vân hay là Lăng Tinh và Mạch Phong đều không thể nào hiểu được.

“Khương chưởng môn, cái này, sao lại thả ra rồi?”

“Tội chứng đều xác thực cơ mà!”

“Sau này chắc chắn bọn chúng sẽ báo thù chúng ta đấy, loại người này sao có thể tha thứ được chứ?”

“Như vậy là lòng đàn bà đó!”

Đến cả bản thân Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần cũng bị cái tin vui đến đột ngột này làm cho ngu ngơ, suýt nữa không phản ứng kịp.

Bọn họ cầu xin tha thứ cũng chỉ là cố gắng làm những gì có thể mà thôi, thật ra trong lòng họ hoàn toàn không cảm thấy lần này bản thân còn thoát được.

Kết quả lại thật sự được tha thứ rồi?

Làm ơn đi, bọn ta không chỉ muốn làm phản thôi đâu, thậm chí còn mưu đồ sau này sẽ quay về công đánh Phi Tiên minh nữa đó, ngươi lại vẫn tha cho bọn ta à?

Còn có người nào bảo thủ như thế không?

Cơ hội đã đến trước mắt thì bọn họ tất nhiên phải bắt lấy rồi.

Thế là cả đám nháo nhào vỗ ngực thề thốt.

“Bọn ta sẽ không làm thế đâu!”

“Hôm nay Khương chưởng môn tha cho bọn ta, đại ân đại đức như thế, sao bọn ta có thể báo thù được chứ?”

“Bọn ta sẽ chỉ cảm kích từ tận đáy lòng, mong sau này có được cơ hội để báo đáp hắn thôi…”

“Tưởng bọn ta là đồ ngu hả? Ai sẽ tin mấy lời quỷ quái này của các ngươi chứ hả?”

Đám người Lăng Tinh và Mạch Phong vừa mắng chửi phản đồ vừa khổ sở khuyên can Khương hôn quân.

“Khương chưởng môn, thật sự không thể giữ lại bọn chúng mà, sau này sẽ thành họa đấy!”

“Giết chết bọn chúng, không phải lo lắng gì nữa.”

“Nếu như ngươi không muốn làm bẩn tay của mình thì bọn ta có thể thay ngươi làm!”

“Không thể nói như thế được.”

Thành ca lại lắc tay cười.

“Con người cũng không phải là thánh hiền, phải cho bọn họ một cơ hội mới để sửa sai.”

“Huống hồ chi, trước đó ta đã từng hứa qua, Phi Tiên minh không cấm việc rời đi, nói được là phải làm được.”

Nhìn thấy biểu cảm từ bi như đã thành Phật của hắn, đám người Quy Tàng và Mạch Phong cũng cạn lời luôn.

Lão huynh nhà ngươi lúc trước cũng chưa từng nhân từ như vậy đâu.

Lẽ nào nhiều năm không gặp, hắn đổi tính rồi?

Nhưng đám người Hạo Diệm Đạo Thần đang bị vây lấy thì lại liên tục phụ họa.

“Khương minh chủ nói rất đúng!”

“Khương minh chủ đúng là nhất ngôn cửu đỉnh mà, bọn ta khâm phục!”

“Đừng có vội khâm phục.”

Thành ca chuyển chủ đề nói.

“Muốn rời đi cũng không đơn giản như vậy đâu.”

Chương 1957: Hai nữ nhân gặp nhau

“Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha.”

Mặc dù Khương Thành định cố tình giữ lại đám người này để làm Thu Vũ Tuyền khó chịu, nhưng trước lúc đó vẫn cần phải vơ vét một chút.

“Sự phản bội của các ngươi đã tổn thương nghiêm trọng đến tình cảm của mọi người.”

“Nếu cứ thế mà thả các ngươi đi, dù ta có đồng ý thì mọi người cũng sẽ không chấp nhận!”

“Vì để trừng phạt, các ngươi phải giao ra hết những binh khí, áo giáp, bí bảo và cả những món đồ có trong nhẫn trữ vật và dị không gian thường mang theo bên người của các ngươi ra.”

Hơn trăm tên Đạo Thần và những thuộc hạ dưới trướng của chúng tất nhiên là vô cùng không tình nguyện.

Trong số bọn họ còn có một vài người đến tử Khiếu Mang vực nữa kìa, năm đó cũng vừa hay đã từng trải qua loại chuyện tương tự như thế này.

Cả bọn cũng không biết nên cảm thán thế sự vô thường hay là nên nói lại một vòng tuần hoàn rồi.

Mười lăm phút sau, một trăm lẻ năm tên Đạo Thần vừa nãy có tham gia vào âm mưu bí mật và cả hơn bảy trăm ngàn thuộc hạ dưới trướng của bọn họ đều đồng loạt chuồn sạch sẽ.

Ngoài những món quần áo tùy thân thì cũng chẳng sót lại thứ gì.

Vì để cho mọi người không bị tổn thương, Thành ca mắt rưng rưng thu hết tất cả bảo vật và tài nguyên vào túi.

Lúc này mới lưu luyến vẫy tay tạm biệt bọn họ.

“Mong rằng sau này các ngươi có thể đi theo chính đạo.”

“Tuy là một minh chủ nhưng về mặt tình cảm, ta vẫn luôn hi vọng các ngươi mọi thứ đều tốt.”

Nhìn thấy cái vẻ rưng rưng mà không có tí nước mắt nào cùng với nụ cười sắp kiềm không nỗi của hắn, đám người Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần thầm mắng mẹ nó ở trong lòng.

Ngươi vừa mới vơ vét sạch trơn bọn ta đây mà còn có mặt mũi nói câu này đó hả?

Lương tâm của ngươi đâu rồi?

Ngươi đợi đấy!

Đợi bọn ta đầu quân cho Thiên tộc rồi chắc chắn sẽ quay lại đánh Phi Tiên minh của ngươi.

Quân Vương cũng thở phào một hơi, trái tim đập bịch bịch cũng dần trở lại bình thường.

Hắn còn tưởng lần này bản thân chết chắc rồi chứ.

Thật không ngờ tên Khương Thành lại tha cho tất cả mọi người.

“Tên này ngu thật đấy, uổng cho ta lúc trước còn nghĩ hắn lợi hại lắm.”

“Với cái tính như thế này thì mai sau chắc bản thân chết kiểu gì hắn cũng không biết quá.”

Hắn vừa đắc ý vừa bắt đầu dặn dò đám người của Tịnh Uy Đạo Thần.

Đợt lần này lúc bọn họ đi chỉ có hai người, khi quay về lại mang theo hơn bảy trăm ngàn người.

Đồng thời còn làm tan rã lực lượng của Phi Tiên minh, tạo nên cống hiến cực lớn cho cuộc tấn công nơi này trong tương lai.

Công lao to lớn luôn đấy?

Tinh Diệu Hoàng mà không đề bạt mình cũng phải tự hổ thẹn đó.

Nhìn thấy hắn đang ở bên đó sắp xếp đội quân quy hàng, trong mắt của Thu Vũ Tuyền tràn đầy sự chống đối.

Trước giờ Thu Vũ Tuyền đều quen với việc một người một kiếm, đến cả lập đội với người khác nàng còn không vui chứ đừng nói tới chuyện gây dựng cái gì mà thế lực.

Càng huống hồ nàng vô cùng phản cảm với những tên gió chiều nào theo chiều nấy này.

“Đừng có mang theo bọn họ.”

Nàng không nhịn được truyền âm cho Quân Vương: “Ta hoàn toàn không cần những tên này giúp đỡ.”

Trong lòng Quân Vương thầm nói, ngươi không cần đến nhưng ta mà muốn bò tiếp lên trên thì bọn họ chính là vốn liếng đó.

Thế là hắn nói đầy ẩn ý: “Vũ Tuyền, hiện giờ là thời đại chiến loạn, ngươi một mình một kiếm tuy có thể đánh đâu thắng đó, nhưng sau này chiến tranh kết thúc thì phải làm sao? Đến lúc ấy thứ người ta đọ là thế lực, những người này giữ lại vẫn có tác dụng.”

Thu Vũ Tuyền nhíu chặt lông mày.

Lần trước Quân Vương mượn danh nghĩa của nàng chiêu hàng hơn ba trăm ngàn người cũng là dùng cái lí do thoái thác này.

Ngày đầu tiên khi đến cái thế giới này, Quân Vương đã lo toan trước sau cho nàng giống như hắn là một người quản lý vậy, Thu Vũ Tuyền cũng ngại trở mặt vạch rõ ranh giới với hắn.

“Nhưng đây cũng chỉ là một trải nghiệm mà thôi, đánh xong trận thì đại kiếp cũng kết thúc kia mà?”

“Ngươi này trèo cho cao ở cái kỷ nguyên thứ nhất để làm gì chứ?”

Quân Vương cảm thấy đầu óc của muội tử này quả thật quá là đơn giản.

Nhưng mà cũng đúng, loại người cuồng tu luyện giống như nàng thì vốn cũng không hiểu thế nào gọi là thế cục.

“Tranh đoạt Thần vị bao giờ thì kết thúc, ta với ngươi đều không biết được. Làm trước chuẩn bị, gia tăng lực lượng cho bản thân sẽ không sai đâu.”

“Nghe ta khuyên một câu, đừng bao giờ cũng muốn một mình giải quyết tất cả mọi vấn đề…”

Thấy hắn còn muốn lên lớp tẩy não cho chính mình, Thu Vũ Tuyền cũng phải cạn lời.

Nàng bắt đầu thấy phiền rồi.

Thế là nhịn không được truyền âm chất vấn Khương Thành.

“Ngươi giữ đám người này lại làm gì hả?”

“Tại sao lại không giết chết bọn chúng?”

Thành ca thầm cười trong lòng, đau đầu rồi chứ gì?

Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ngươi nói vô lý quá đấy, ta tốt bụng thả người bộ không được hả?”

“Còn nữa, sát tâm của ngươi có thể đừng nặng như thế được không, đó đều là mạng người cả đấy.”

Thu Vũ Tuyền trực tiếp cắt đứt truyền âm.

Ngươi mà tốt bụng?

Làm như trước đây ta nghe ít chiến tích đại khai sát giới của ngươi lắm vậy, sao lúc đó ngươi không nói nhân từ đi?

Sau cùng nàng vẫn chỉ có thể đi chung với Quân Vương, mang theo bảy trăm ngàn người kia trở về chiến tuyến.

Và sau khi đội ngũ khổng lồ này về đến nơi thì Thu Vũ Tuyền cũng được cấp tốc mời đi bàn chuyện.

Dù cho những năm này nàng không còn dùng “Vô Đạo kiếm” nữa vì để tránh tác dụng phụ phát tác nên khiến cho chiến lực không còn quá khủng khiếp nữa, nhưng dù sao nàng cũng là người từng chém chết một Thánh Chủ.

Thế nên bất kỳ chuyện đại sự quan trọng nào của Thiên tộc đều sẽ mời Thu Vũ Tuyền đến để thương thảo.

“Thu cô nương đến rồi à?”

Tinh Diệu Hoàng là người đầu tiên ra cửa nghênh đón.

Nguyệt Ảnh Hoàng và Nhật Thực Hoàng cũng lao nhao đứng lên thăm hỏi, bày tỏ sự tôn trọng đối với vị Thần nữ này.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ đó là hai vị quốc sư lại không hề có mặt.

“Nào nào nào, để ta giới thiệu cho ngươi.”

Nhật Thực Hoàng đích thân dẫn một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần khoảng mười bảy mười tám tuổi đến đến gần trước mặt nàng.

“Đây là Chỉ Dư, người mang Thần thể, gần đây nàng vừa trở về.”

Thu Vũ Tuyền gật đầu chào.

Thật ra nàng đã sớm nghe về vài vị Thần tử kia rồi.

“Lần này Chỉ Dư trở về, thực lực có tiến bộ rất lớn, cuối cùng thì cơ hội công đánh Tái Nguyên thánh địa cũng đã tới rồi!”

Thu Vũ Tuyền khá nhạy cảm đối với hai từ thực lực này.

Nghe xong nàng không nhịn được quan sát nữ tử trước mặt này, rất nhanh đã phát hiện Chỉ Dư rất khác với những Thiên tộc khác.

Nàng ta có được một cơ thể mạnh mẽ mà tộc nhân Thiên tộc hoàn toàn không có được.

Thậm chí so với “Tiên thể” của chính nàng còn mạnh hơn!

“Nàng ta quả thực rất đặc biệt.”

“Chỉ Dư đã dung hợp sáu bộ phận của Thần nên thực lực tiến bộ vượt bậc, chiến lực hẳn là cũng gần bằng chúng ta rồi.”

Trong lời nói của Nhật Thực Hoàng tràn đầy sự tự hào, dù sao Chỉ Dư cũng là người của Vương triều Nhật Diệu mà.

“Hiện giờ Thần thể của nàng ấy ẩn chứa uy năng vô cùng mạnh mẽ.”

“Chỉ là nàng hoàn toàn không biết bất cứ õũ kỹ nào, cũng không rành tiên thuật gì hết, vậy nên là Thần thể này không có cách nào phát huy hết thực lực vốn có được…”

Nhật Thực Hoàng ngập ngừng, ánh mắt nhìn nàng cũng mang theo ý tứ cầu xin.

“Ngươi cũng biết đấy, Thiên tộc bọn ta chỉ tu luyện linh ý, không có ai tinh thông những cái này cả.”

“Không biết có thể mời ngươi dạy dỗ nàng ấy được không?”

“Cũng không cần dạy quá cao siêu đâu, chỉ cần khiến cho Thần thể này phát huy được một phần sức mạnh của nó là được rồi.”

Phản ứng đầu tiên của Thu Vũ Tuyền đó là từ chối.

Từ trước đến giờ nàng đều không thích gần gũi người khác chứ huống chi là để nàng dạy đồ đệ?

Dù cho trong mắt của Chỉ Dư ngập tràn sự mong chờ và khẩn cầu thì cũng không ảnh hưởng đến quyết định của Thu Vũ Tuyền.

Nhưng nghĩ đến Thần thể đặt biệt kia, là một người cuồng tu luyện nên nàng cũng khá hứng thú.

Có lẽ trong lúc chỉ dạy đối phương, bản thân cũng có thể nhận được một vài gợi ý.

Thế là cuối cùng nàng vẫn gật đầu.

"Được thôi!"

"Thật sao?"

Chỉ Dư vui mừng khôn xiết, vội vàng nói cảm ơn.

Sau khi hai nữ nhân này rời đi, cả ba vị Đế Hoàng ở lại đều không giấu được vẻ vui sướng trên mặt.

"Thu Vũ Tuyền đã giúp chúng ta quá nhiều rồi!"

"Đúng vậy, Thiên tộc của chúng ta có thể được như ngày hôm nay đều là công lao của nàng ấy."

"Nếu như không có nàng, ta thật sự không dám tin chiến cuộc sẽ như thế nào nữa."

Chương 1958: Võ kỹ đỉnh cao

Nghe thấy mọi người nói Thu Vũ Tuyền là người lập công đầu, sắc mặt Tinh Diệu Hoàng không được tự nhiên cho lắm.

Hắn nghĩ kĩ lại, cảm thấy hình như cống hiến của Khương Thành còn lớn hơn.

Thu Vũ Tuyền tiêu diệt một Thánh chủ, Khương Thành cũng diệt được một tên.

Mà khi Khương Thành ở vương triều Nguyệt Hoàn còn đơn thương độc mã tiêu diệt đến mấy chi đại quân Tiên tộc nữa.

Chỉ đáng tiếc hắn đã là một cấm kị ở Thiên tộc rồi.

Thậm chí còn bị Nhật Thực Hoàng xem như là mục tiêu tiến công nữa.

Nếu không thì hiện tại người được khen có lẽ nên là hắn.

Và người dạy dỗ Chỉ Dư cũng sẽ là hắn.

Bởi vì trước khi Thu Vũ Tuyền vào, Chỉ Dư đang khuyên bảo mọi người về hiềm khích trước đây với Khương Thành.

Hắn đột nhiên nói: "Chúng ta thật sự phải làm như vậy sao?"

Nguyệt Ảnh Hoàng nheo mày: "Điều người nói là kế hoạch của Tinh U quốc sư à?"

Tinh Diệu Hoàng gật đầu: "Không sai."

"Chuyện này không làm không được, nếu không thì căn cơ của Thiên tộc chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị lay động."

Nhật Thực Hoàng cung kính nói: "Bài học kinh nghiệm năm ấy rõ ràng ra đó, lần này nhất định phải diệt cỏ tận gốc."

"Nhưng mà Thu Vũ Tuyền đã vì chúng ta nhiều như vậy…"

"Ta cũng không muốn động vào Thu Vũ Tuyền, nhưng những kẻ dư thừa buộc phải chết."

Sau khi mọi người kết thúc buổi hội nghị này một tháng, Thu Vũ Tuyền cũng đã dạy xong cho Chỉ Dư.

"Một bộ kiếm pháp, một bộ chưởng pháp, nàng đã học được kha khá rồi."

Đối mặt với việc khảo nghiệm thành quả của ba vị đế hoàng, nàng vẫn rất bình thản.

"Nhanh vậy sao?"

"Ừm."

Nhật Thực Hoàng cười như mở cờ: "Xem ra Chỉ Dư rất có thiên phú tu luyện võ kỹ, không hổ là người kế nhiệm của Thiên tộc chúng ta."

Nhìn Chỉ Dư đang vung hay tay chưởng trên trời cao, đánh thật uy phong, Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh Diệu Hoàng cũng được an ủi.

Tuy vốn không hiểu võ kỹ của Tiên tộc, nhưng hai cường giả đỉnh cao này cũng vẫn đánh giá.

“Rất tốt rất tốt.”

“Vừa nhìn đã thấy thanh thế bất phàm rồi.”

“Kì diệu đấy, chưởng pháp này ẩn chứa rất nhiều điều huyền ảo.”

Thu Vũ Tuyền rất muốn nói với bọn họ thiên phú võ kỹ của Chỉ Dư thật ra cũng chỉ bình thường thôi.

À không, trong mắt nàng hoàn toàn là nát bét, nát đến hết thuốc chữa luôn.

Lúc vừa bắt đầu nàng còn định dạy Chỉ Dư vài bộ võ kỹ cao giai, kể cả tay quyền chân kiếm của các tông môn nữa.

Thậm chí còn từng nghĩ có phải nên dạy nàng làm thế nào để lĩnh hội kiếm tâm và kiếm đạo không.

Nhưng sau khi dạy tầm nửa khắc, nàng đã từ bỏ tất cả những ý niệm xa rời thực tế đó.

Hoặc là vì sự bất lợi về thiên phú tộc quần, Chỉ Dư căn bản không học được những võ kĩ cao giai thâm sâu.

“Đúng rồi, không biết bộ võ kỹ nàng ấy học được có tên là gì?”

“Phiên Thiên chưởng.”

Ba vị đế hoàng đều ngẩn ra.

Phiên thiên?

Tên này nghe có vẻ cao cấp dữ dội lắm nhá!

Tinh Diệu Hoàng cảm thán nói: “Nhất định là một võ kỹ vô cùng cao cấp rồi.”

Nguyệt Ảnh Hoàng nói với vẻ đương nhiên: “Tất nhiên là thế rồi, cũng không xem thử cảnh giới của Thu cô nương ở đâu, điều nàng dạy có thể thấp kém được hả, đương nhiên phải là đỉnh cao nhất rồi.”

Nhật Thực Hoàng lại lần nữa tỏ vẻ cảm tạ.

“Tuy thiên phú của Chỉ Dư cực cao, nhưng cũng nhờ có sự dạy bảo của ngươi, danh sư mới có thể xuất cao đồ.”

Thu Vũ Tuyền xưa giờ không thích nói dối.

Nàng rất muốn nói cho ba người rằng Phiên Thiên chưởng chỉ là một chưởng pháp nhập môn cơ bản mà thôi.

Tôi Thể cảnh có thể nắm được, đến Ngưng Mạch cảnh có lẽ tu sĩ đã không thèm coi ra gì rồi.

Khoảng cách đến võ kĩ đỉnh cao còn một khoảng cách nữa.

Nhưng nhìn thấy ba chuyên gia rung đùi đắc ý bình phẩm, nàng phát hiện bản thân không có cơ hội nói cho bọn họ chân tướng nữa rồi.

Thôi đi, dù sao thì Chỉ Dư đó cũng có thân thể của Thần không thể tưởng nỗi rồi.

Dù có lẽ võ kỹ cơ bản thì cũng có thể phát huy ra uy lực cực lớn.

Ba ngày sau, năm vị Thiên giai thập nhị trọng của Thiên tộc phát động công kích mãnh liệt về phía Tái Nguyên thánh địa.

Thu Vũ Tuyền vốn không hề triển khai Vô Đạo kiếm, nhưng vẫn là sự tồn tại mạnh mẽ không thể coi thường nơi chiến trường được.

Còn Chỉ Dư thì tạm thời lánh đi.

Sau khi ba vị đế hoàng liên thủ một cách gian nan, gây rạn nứt rồi nàng mới xuất hiện giết đến.

Trực tiếp xuyên qua sự cản trở của thánh giới, truyền tống bản thân đến trước mặt Hư Chân Thánh chủ.

Cảnh tượng này không chỉ khiến bản thân Hư Chân Thánh chủ thấy bất ngờ, mà cũng vượt ngoài dự liệu của tam đại đế hoàng và tất cả mọi người.

Thánh giới hoàn toàn do đạo của Thánh chủ tạo nên, thậm chí đã thoát khỏi hạn chế của Thiên giới.

Trong thế giới của bản thân, Thánh chủ chính là vị Thần tuyệt đối.

Lần trước chưa nói đến Thánh Hoàng cần phải thúc động đạo nhân quả mới có thể hủy hoại thánh giới của Thiên Uyên Thánh chủ từng chút một.

Mà Chỉ Dư hiện tại gần như hoàn toàn không chịu phải ảnh hưởng, trực tiếp xuyên vào trong.

“Ngươi là ai!”

Hư Chân Thánh chủ mới chỉ hét lên một tiếng, Chỉ Dư đã phát động “Phiên Thiên chưởng” rồi.

Hai người rất nhanh đã đánh nhau.

Hư Chân Thánh chủ suýt chút bị đớ ra luôn.

Rồi cứ đánh cứ đánh, sự nghi hoặc trong lòng hắn cứ càng ngày càng nhiều.

Hư Chân Thánh chủ tên như thật, hắn khống chế đạo hư thực.

Trong chiến đấu thể hiện ở chỗ là rõ ràng hắn không đánh ngươi, nhưng ngươi có thể đã bị thương rồi.

Bởi vì hắn đã biến hư thành thật.

Rõ ràng là ngươi công kích hắn, nhưng hắn dường như chẳng có chút thương tổn.

Bởi vì thực đã bị hắn biến thành hư.

Muốn ứng phó với thủ đoạn “không giảng đạo lí” này của hắn, hoặc phải thoát khỏi ảnh hưởng của thánh giới của hắn.

Hoặc phải dựa vào đạo không được yếu hơn hắn mà chống lại.

Nhưng bây giờ, Chỉ Dư lại có thể hoàn toàn không chịu phải ảnh hưởng của “đạo hư thực” của hắn.

Bị nàng công kích lại không thể nào chuyển thực thành hư được.

Còn không thể công kích nàng, cũng không thể chuyển hư thành thật được.

Nàng dường như đã hoàn toàn miễn dịch với ảnh hưởng của thánh giới.

Chuyện này khiến Hư Chân Thánh chủ kinh ngạc vô cùng, trên thế giới này có loại người này ư?

Nhưng một mặt khác, Chỉ Dư từ đầu đến cuối chỉ có một bộ "Phiên Thiên chưởng".

Môn chưởng pháp này trong mắt ba vị đế hoàng rất cao cấp, nhưng trước mặt Hư Chân Thánh chủ thì chỉ là thứ nông cạn thôi.

Đối phương như vậy là có tính toán gì?

Hắn buồn bực vô kể.

Đừng thấy môn võ kỹ này của Chỉ Dư thô thiển, nhưng mà ở trên thân thể Thần rồi thì nó lại mang theo uy năng mạnh mẽ vô cùng.

Càng huống hồ gì bản thân nàng còn là Thiên giai thập nhất trọng nữa.

Ngoại trừ việc cận chiến đầy sơ hở, nàng còn có các thủ đoạn công kích tinh diệu của Thiên tộc, và còn cả lực thiên vô cùng vững chắc.

Dưới sự tấn công điên cuồng của nàng, Hư Chân Thánh chủ phải sứt đầu mẻ trán.

Nếu như chỉ là một mình Chỉ Dư thôi thì hắn còn có thể nhẹ nhàng rút lui khỏi chiến trường.

Chỉ một "Phiên Thiên chưởng" nhỏ nhoi mà cũng muốn day dưa với hắn chỉ là nằm mơ thôi nhá.

Nhưng sự liên thủ vây kín của ba vị đế hoàng: Tinh Diệu Hoàng, Nhật Thực Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng, căn bản chẳng cho hắn có đường lui.

Cứ như vậy, theo sự trôi qua của thời gian, thánh giới của Hư Chân Thánh chủ dần trở nên lỗ chỗ, thanh thế cũng dần trở nên yếu hơn.

Ba vị đế hoàng vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên, "cực phẩm" võ kỹ mà Thu Vũ Tuyền dạy rất có tác dụng.

Sau khi thời gian qua được một canh giờ, cả phòng tuyến của Tái Nguyên thánh địa đã bị tiêu hủy hoàn toàn.

Tinh U quốc sư và Phạm Lôi đã mang theo một đám thân vương như hổ vào giữa đàn dê.

Hư Chân Thánh chủ nhìn thấy kết cục thất bại không thể nào xoay chuyển nữa, cứ tiếp tục thì chỉ có con đường chế, cuối cùng cắn chặt răng, quyết định giống như Thiên Uyên Thánh chủ khi xưa đã làm.

"Thiên Đạo!"

"Ta đồng ý với ngươi!"

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, cởi bỏ trói buộc ý thức của mình.

"Các ngươi muốn giết ta, vậy thì cùng nhau đến đường cùng luôn đi…"

Ngay khắc sau, cảnh tượng ở Thông Hư thánh địa khi đó lại xảy ra lần nữa.

Ý chí Thiên Đạo thay thế ý thức của Hư Chân thánh chủ, chính thức tiếp quản trận chiến.

Chương 1959: Thiên Đạo ra trận

Thiên Đạo ở kỷ nguyên đầu tiên cực mạnh, nhưng vẫn có một định luật nhất định.

Đó chính là không thể nào chủ động giết người được.

Năm ấy Khương Thành từng gây nên đả kích cho Thiên Đạo, nhưng đó cũng là lực thiên đạo mà Tiên mẫu - một trong những Thiên Đạo chí bảo dùng.

Thiên Đạo muốn tiêu diệt Thiên tộc cũng chỉ có thể khiến Tiên tộc thay mình ra tay.

Còn nó nếu muốn trực tiếp vào một chiến trường nào đó chiến đấu thì chỉ có sinh linh từ bỏ ý thức của mình, không bài trừ ý thức của nó vào chiếm ngự.

Nhưng tiên nhân bình thường dù có chủ động thỉnh cầu thì cũng làm gì đỡ nổi ý chí Thiên Đạo dồi dào chứ.

Dù có là Đạo Thần cao giai thì e cũng chỉ một giây thôi là sẽ bị nổ tung cơ thể mà chết.

“Dung khí” có thể miễn cưỡng tiếp nhận được ý chí Thiên Đạo chỉ có trên Thánh chủ.

Với sự can dự của Thiên Đạo, thánh giới vốn lỗ chỗ đã hoàn toàn khôi phục lại về trạng thái toàn vẹn trong chốc lát.

Ngay sau đó là trở nên bành trướng, bao trùm hết tất cả mọi người ở thánh địa vào phạm vi bên trong.

“Không hay rồi.”

“Cẩn thận.”

Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng mới vừa hét lên một tiếng, linh ý của bản thân đã bị chấn động kịch liệt.

Cảm giác đó giống như một thảo nguyên vốn đang yên bình thì bị một ngọn núi khổng lồ đổ ập về bên mình vậy.

Thánh giới vốn là đạo được thể hiện ra.

Trên thế gian này còn có đạo của ai mạnh hơn của Thiên Đạo chứ?

Cũng là vì đạo mà “dung khí” Thánh chủ này chịu tải được có hạn.

Nếu không thì vào thời khắc Thiên Đạo can dự vào, toàn trường ngoại trừ Thiên giai thập nhị trọng ra, tất cả những sinh linh khác đều sẽ chết sạch sành sanh.

Tộc nhân Thiên tộc công đánh vào Thánh địa cảm nhận được sự khủng bố kinh hoàng, gào thét rút khỏi.

Nhưng một lực hút khó hiểu lại khiến hắn như những thạch vụn gần mặt trời rực lửa, chỉ có thể bay vòng tròn quanh kết giới, căn bản chạy không được.

Còn về Chỉ Dư trong kết giới thì căn bản không chịu quá nhiều ảnh hưởng.

Nàng vẫn sống.

Bởi vì nàng có thân thể của Thần, dù có là Thiên Đạo thì cũng khó giết được nàng trong thời gian ngắn.

Nhưng điều mà nàng làm được cũng chỉ có vậy thôi.

Cho dù là lực thiên hay là Phiên Thiên chưởng, trước mặt sức mạnh vĩ đại như thế thật sự rất mờ nhạt.

Hai quốc sư và ba đế hoàng liều mạng chống đỡ.

Bọn họ cũng xem như là người còn có thể làm được gì đó vào lúc này.

Nhưng cùng với việc tiên thể của Hư Chân Thánh địa từ từ rạn nứt, ý chí Thiên Đạo rót vào cũng càng ngày càng nhiều.

Theo đó áp lực cũng tăng lên.

Lần trước khi Thiên Uyên Thánh chủ dẫn động Thiên Đạo ra tay, thánh giới của hắn vừa đang trong quá trình bị Vô Đạo kiếm cắt ngang, cơ hội Thiên Đạo ra trận vốn đã không ổn.

Càng huống hồ gì, lần đó còn có Thánh Hoàng nữa.

Căn bản không cho Thiên Đạo có quá nhiều thời gian để thi triển, lo tiêu diệt trước "dung khí" là Thiên Uyên Thánh chủ trước.

Nhưng lần này thì không giống vậy.

Chỉ Dư không thể giành được cơ hội giết chết bản thể của Hư Chân Thánh chủ, mà thời cơ đó mới lơ là tí đã mất rồi.

Lúc này, Thiên Đạo đã thuận lợi triển khai.

Thu Vũ Tuyền ở ngoài vòng vây cũng phải chịu công kích dữ dằn.

Sau khi đột phá vòng vây trong vô vọng, cuối cùng đã lựa chọn dùng "kiếm" mà nàng không muốn dùng nhất đó.

Khi đường thẳng không có thực của nàng được vạch ra, sự bành trướng của ý chí Thiên Đạo cuối cùng cũng dừng lại.

Thời không vào lúc này dường như lại rơi vào sự ngưng trệ.

Tất cả mọi người ngây ra nhìn kết giới bị chẻ ra từng chút một, nhìn nó bản thể Hư Chân Thánh chủ một đi không trở lại.

Bọn họ rất rõ, đây chính là cơ hội duy nhất giành được chiến thắng.

Tất cả những hi vọng đều ở gương mặt của Thu Vũ Tuyền.

Đường kiếm ấy rất nhanh đã gặp phải cản trở mạnh mẽ, trở nên càng ngày càng chậm lại.

Thiên Đạo vẫn tiếp tục rót ý chí của mình vào.

Thu Vũ Tuyền lúc này đã ảm đạm đôi mắt, không còn chút tinh thần, giống như một cái xác mất đi sinh cơ vậy.

Nàng vẫn duy trì tư thế huơ kiếm.

Giống như Khương Thành đã lường trước, đối mặt với kẻ địch càng mạnh thì tổn hại ý thức mà nàng phải chịu sẽ càng lớn.

Sự giao tranh giữa Vô Đạo kiếm và Thiên Đạo đã im bặt trước khi phân thắng thua.

Bởi vì bản thể của Hư Chân Thánh chủ không còn chống cự lại nỗi ý chí khổng lồ đến vậy nữa, hoàn toàn bị nổ tung.

Mà mất đi một dung khí như hắn rồi, ý chí Thiên Đạo cũng mất đi nơi dựa dẫm.

Trước khi rời đi, nó cũng giống như lần trước, mang theo tàn dư của thánh giới đã bị cắt ra rút khỏi hiện trường.

Khi khí tức xung quanh lại lần nữa trở nên tươi mới, tất cả mọi người ở hiện trường cuối cùng mới tỉnh táo trở lại.

“Thắng rồi sao?”

“Có lẽ… thắng rồi nhỉ?”

“Chúng ta thắng rồi! Hư Chân Thánh chủ đã chết!”

Tiếng hoan hô hò vang ngập trời.

Theo đó còn có tiếng hô hào đòi giết.

“Đừng để bọn họ bỏ chạy!”

“Tiêu diệt mỗi một dư nghiệt của Tái Nguyên thánh địa.”

Trận chiến đấu kịch liệt lại lần nữa nổ ra.

Nhưng mà lần này đã trở thành áp đảo từ một phía.

Tiêu diệt Tái Nguyên thánh địa đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi.

Ba đế hoàng và đám thân vương khi chiến đấu kịch liệt cũng không nhịn được mà lén nhìn trạng thái của Thu Vũ Tuyền.

Nàng vẫn ở giữa không, mang theo tư thế vung kiếm, không hề động đậy.

Thời gian và không gian xung quanh nàng dường như đã mất đi ý nghĩa.

“Nàng bị sao thế?”

Mấy vị cấp cao Thiên giai thập nhị trọng khi chiến đấu cũng kinh ngạc không thôi.

“Nhát kiếm đó có lẽ đã phải trả một cái giá rất lớn.”

“Lần này nếu như không có nàng thì tộc ta sẽ phải gặp nạn lớn rồi.

“Hi vọng nàng sẽ không có chuyện gì…”

Khi bọn họ còn ấp ủ kì vọng như thế, một ý chí quen thuộc lại lần nữa đến.

“Thiên Đạo!”

Âm thanh rít gào thê lương vang lên khắp trường.

Theo đó, còn có tinh thần sợ hãi của mọi người.

“Thiên Đạo lại đến rồi.”

“Sao lại vậy nhỉ, Hư Chân Thánh chủ không phải đã chết rồi sao?”

“Thiên Đạo đã mất đi đồ tải mà sao có thể…”

“Là nàng bên kia…”

“Trời ơi!”

Lần này, ý chí của Thiên Đạo đến từ vị trí của Thu Vũ Tuyền.

Tuy không mạnh bằng vừa rồi, nhưng vẫn đáng sợ vô kể.

“Sao lại có thể như vậy?”

“Không thể nào.”

“Sao nàng lại biến hô hoán Thiên Đạo?”

“Không phải nàng hô hoán đâu.”

Còn chưa đợi bọn họ kịp nhìn kĩ chuyện gì đã xảy ra thì bóng dáng Thu Vũ Tuyền đã bay cao về nơi xa.

Giống như tàn dư thánh giới bị Thiên Đạo mang đi ban nãy vậy.

“Hư Chân thánh giới” đó vì mất đi chủ nhân là Hư Chân Thánh chủ đó mà trở thành một thánh giới vô chủ.

Còn bây giờ, Thu Vũ Tuyền có ý thức xuất hiện vấn đề lớn kia gần như cũng biến thành vô chủ.

Thiên Đạo cũng có thể đưa nàng đi như vậy.

“Không…”

“Ngăn nàng lại.”

Tinh U quốc sư đột nhiên hét lên trời, thử ngăn cản quá trình này.

Nhưng dù hắn có cản trước mặt Thu Vũ Tuyền, dù hắn có điều khiển lực thiên địa đóng băng hoàn toàn hư không thì cũng vô ích.

Những cảnh tượng đó dù ở trước mặt, nhưng dường như lại xảy ra ở một thế giới khác vậy.

Hắn căn bản không thể can dự vào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng Thu Vũ Tuyền từ từ biến thành ảo ảnh, sau đó hoàn toàn biến mất.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nàng đã đi đâu rồi?”

Mãi đến khi khói bụi trận đại chiến đã lắng xuống, những vấn đề này vẫn còn trong tâm trí mỗi người.

Còn về việc tộc nhân Thiên tộc vốn đã đại thắng thì cũng quên hô hào chúc mừng luôn.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hai quốc sư, chờ bọn họ giải thích.

Phạm Lôi tỏ vẻ bản thân chẳng biết quái gì cả.

Còn Tinh U quốc sư sau khi thôi diễn tại chỗ vô số lần vẫn không có thu hoạch, bởi vì thiên cơ trên người Thu Vũ Tuyền đã hoàn toàn bị che đậy.

Chương 1960: Mục tiêu tiếp theo của Thiên tộc

Là một quốc sư không gì không biết, Tinh U quốc sư không thể đứng trước mặt mọi người nói bản thân không biết gì hết được.

Chỉ có thể mặt dày nhìn đám nguyên sĩ ở hiện trường.

“Thần thai giúp chúng ta thay đổi vận mệnh vốn có.”

“Bây giờ, nàng đã hoàn thành sứ mệnh, biến mất khỏi thế giới này.”

Ba vị hoàng giả hiểu ra, đây chắc là bịa ra để mọi người an tâm.

Nhưng nghĩ lại thì đây cũng là một kết quả tốt rồi.

Nếu Thu Vũ Tuyền còn tiếp tục tồn tại trên thế gian thì rất nhiều việc sau đó có thể sẽ trở nên rất kịch liệt.

Trong đám người, vẻ mặt của Quân Vương có phần thất vọng.

Trước giờ hắn ỷ lại nhiều nhất là vào Thu Vũ Tuyền.

Thu Vũ Tuyền biến mất khiến hắn mơ hồ có cảm giác bất an.

Nhưng mà rất nhanh thôi, hắn đã bình tĩnh trở lại.

Sợ gì chứ, bây giờ đánh trận cũng xong cả rồi, đại kiếp đã kết thúc, không có ai gánh cũng chả sao.

Sau khi công hạ Tái Nguyên thánh địa, khắp nơi trong Thiên tộc đều hòa vào bầu không khí vui vẻ cuồng nhiệt.

Chúc mừng Thiên tộc lại lần nữa giành lại vị trí bá chủ của Thiên giới.

Tam đại vương triều thậm chí còn bắt đầu đặt kế hoạch, liên hợp lại từ đầu, lại lần nữa thống nhất đại đế quốc.

Nhưng mà chuyện này đã định là sẽ rất phức tạp.

Mà trước chuyện này, tam đại vương triều còn đồng thời hạ lệnh, bảo tất cả những tộc nhân Thiên tộc đến Vân Điên linh cảnh trước.

Một tòa thành khổng lồ trên trời đã được xây dựng nơi đây, cũng là trung tâm của đế quốc mới.

Nghe thấy mệnh lệnh này, vô số tộc nhân Thiên tộc bắt đầu lập tức hội tụ về trung tâm Thiên giới như hành hương.

Ngày này, Phạm Lôi lại có được lời mời dự hội.

Lão già này đang chờ đợi ngày đại kiếp kết thúc.

Theo như hắn nghĩ thì đại kiếp đã kết thúc, trải nghiệm cũng nên kết thúc rồi.

Bản thân là một thủ lĩnh của bên chiến thắng, Thần vị có được là ổn thỏa rồi.

Còn về sau đó Thiên tộc sẽ phát triển ra sao, hắn cơ bản chẳng hứng thú.

Đến nội điện, ba vị hoàng giả và Tinh U quốc sư đã ngồi đó rồi.

Phạm Lôi thành thạo ngồi lên vị trí của bản thân.

“Lại có chuyện gì?”

“Không phải ta sớm đã nói rồi sao, gần đây ta bận bế quan tu luyện, mấy chuyện thế tục không cần phải tìm ta.”

Nguyệt Ảnh Hoàng nghe vậy khẽ cười.

“Quốc sư quý nhân bận rộn, vẫn mong bỏ qua cho.”

“Chỉ là tam đại vương triều Nhật, Nguyệt, Tinh sát nhập, rất nhiều nghi thức vẫn không thể không có người ra mặt được.”

Tinh U quốc sư nghe vậy gật đầu.

“Năm ấy trước khi tam đại vương triều phân khai, cứ cách năm trăm triệu năm chúng ta đều cử hành một đại điểntiếp thiên, để cảm tạ hậu ái của thượng thiên với tộc ta.”

“Nguyệt Hoàn quốc sư, chắc ngươi còn nhớ chứ?”

Phạm Lôi tỏ vẻ còn nhớ khỉ gì.

Hắn đến cái thế giới này cũng chỉ mới mấy chục triệu năm, sao có thể nhớ chuyện trước khi tam đại vương triều tách ra hàng trăm tỷ năm trước chứ.

Càng huống hồ gì mấy năm nay, Thiên tộc vẫn luôn ở trong thế chiến loạn.

Lúc không đánh trận, hắn cũng cố gắng không tiếp xúc với người khác, để tránh bại lộ thân phận.

Nhưng đóng kịch phải làm cho đến nơi đến chốn.

Hắn chẳng tỏ thái độ gật đầu: “Nhớ thì sao?”

Nhật Thực Hoàng cười ha ha.

“Là vầy, tương lai sát nhập đế quốc tự nhiên sẽ do chúng ta chủ trì đại điển tiếp thiên.

“Nhưng cách nhiều năm như vậy rồi, quá trình tổ chức đại điển ta sắp quên hết sạch rồi.”

“Vậy nên chỉ có thể luyện tập trước thôi.”

Hắn nói như vậy, Phạm Lôi vốn chột dạ lập tức bớt đi.

“Thật không dám giấu, ta cũng quên kha khá rồi, chi bằng mọi người cùng nhau nhớ lại.”

Nếu không thì thật sự chờ đến ngày đại điển, bản thân chẳng biết quái gì cả há chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?

Tinh U quốc sư cũng gật đầu.

“Vậy bắt đầu thôi.”

Nói xong, hắn huơ tay.

Thiên địa bốn phương biến đổi thất thường, năm người xuất hiện ở một không gian huyền diệu mà trời là tử vân, đất là kim quang.

Ở nơi đây, có năm tế đàn cao chót vót lên trời.

Ba hoàng giả và Tinh U quốc sư lần lượt lên một tế đàn, Phạm Lôi thấy vậy từ nhiên cũng có sao học theo vậy.

Ngay sau đó, năm tế đàn đồng thời phát ra ánh sáng trắng mãnh liệt.

Phạm Lôi cảm thấy sự liên hệ giữa bản thân và thiên địa xung quanh bị cắt đứt.

Đừng nói là tầm mắt, đến cả việc vận chuyển linh ý cũng gặp phải trở ngại, giống như vô hình chung đã bị khóa chặt lại vậy.

Nhưng mà hắn vốn không hoảng, dù sao thì những người khác cũng vậy

Đại điển mà, đương nhiên phải có chút cảm giác nghi thức một chút.

Sau đó, hắn phát hiện linh ý của bản thân đang nghênh đón phải công kích.

Tổng cộng bốn đạo công kích từ Tinh Diệu Hoàng, Nhật Thực Hoàng, Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh U quốc sư.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Mới vừa thắng Tiên tộc thôi đã hạ thủ với người mình rồi à?”

Linh ý của bốn cao thủ đồng giai nhất tề xâm nhập, Phạm Lôi lập tức gặp phải tai nạn ngập đầu.

Hắn muốn thoát khỏi nơi đây, nhưng nơi có tế đàn cứ như một cái lồng, linh ý căn bản không thể thoát khỏi.

Bản thể muốn điều động lực thiên địa bốn phương căn bản không thể móc nối được với thiên địa ngoại giới.

Vào lúc này, hắn cuối cùng mới ý thức được có thể bản thân đã mắc bẫy.

“Người mình à?”

Từ sâu trong ý thức, đạo kim sắc tượng trưng cho Tinh U quốc sư cười lạnh.

“Tên tặc tử từ ngoại giới đến đây như ngươi, trốn ở trong bản thể của Nguyệt Hoàn quốc sư, thay thế ý thức của hắn lại còn nói là người mình?”

Trong lòng Phạm Lôi đã rơi xuống tận đáy.

Sao bọn họ lại phát hiện?

Lẽ nào vì lần trước thay Khương Thành nói mấy câu?

Nhưng sức tưởng tượng của đối phương sao có thể phong phú đến vậy, trực tiếp đoán ra là dị giới?

“Dị giới gì chứ? Ta vốn không biết các ngươi đang nói gì?”

Hắn hét to mồm: “Ta đường đường là Nguyệt Hoàn quốc sư, vì để tiêu diệt Tiên tộc, ta đã lập chiến công hiển hách!”

“Vô căn vô cứ, các ngươi lại đối xử với ta như vậy!”

“Năm ấy ngươi nói Khương Thành không phải là Ma thai ta cũng chỉ nghi ngờ ngươi sơ sơ mà thôi.”

Giọng nói đầy chế giễu của Tinh U quốc sư vang lên trong ý thức của Phạm Lôi.

“Nhưng Thiên tộc bọn ta vốn không hề có đại điển tiếp thiên gì mà ba trăm triệu năm có một lần cả.”

“Đến chuyện này mà ngươi cũng không biết, lại còn nói không phải tặc tử dị giới?”

Phạm Lôi suýt chút tức đến nổ tung: “Ông nội nhà ngươi, bốn người các ngươi lại liên thủ lại bày mưu hãm hại ta?”

“Lẽ nào không cho ta mất trí được chăng?”

“Chỉ dựa vào nhiêu đó mà nhất định bảo ta là người dị giới? Người dị giới đến đây chẳng phải chỉ có Khương Thành và Thu Vũ Tuyền thôi sao?”

Nguyệt Ảnh Hoàng có phần đồng tình với hắn.

“Có phải ngươi cho rằng bọn ta không biết tổng cộng có đến trăm ngàn người sang đây à?”

“Ngươi nói cái gì?”

Phạm Lôi hoàn toàn ngớ luôn.

Sao đến cả chuyện này mà đối phương cũng biết?

Tinh U quốc sư đắc ý nói: “Chuyện này phải đa tạ Ngọc Hoàn Vương rồi, hắn sớm đã nói hết toàn bộ mọi chuyện cho ta rồi.”

Thời khắc này, Phạm Lôi hận không thể quay lại xé xác Ngọc Hoàn Vương ra.

Nhưng hắn đã không còn cơ hội này nữa rồi.

Bởi vì sự tập kích của bốn Thiên giai thập nhị trọng đã hoàn toàn nhấn chìm hắn.

Chỉ sau nửa canh giờ ngắn ngủi, tia ý thức cuối cùng của hắn đã biến mất trong thiên địa, cũng mang ý nghĩa là hắn đã chết.

Trươ

Chương 1961: Qua cầu rút ván

Thân là thân vương thân cận nhất với Thu Vũ Tuyền, địa vị của Quân Vương những năm này quả thực là lên như diều gặp gió.

Thậm chí thỉnh thoảng có thể tham gia dự thính nghị sự cấp cao của Thiên Giai thập nhất trọng.

Lại thêm cả hắn trước sau chiêu hàng hơn triệu Tiên Tộc, giảm bớt đáng kể áp lực tiền tuyến của Thiên Tộc khi xưa, công lao không thể bảo là không lớn.

“Ngọc Hoàn Vương, chúc mừng chúc mừng!”

“Tương lai đừng quên dìu dắt ta đấy.”

“Sau khi tam đại vương triều hợp nhất, tướng vị không phải là của Ngọc Hoàn Vương thì là ai chứ!”

“Ngọc Hoàn Vương, đây là một chút tâm ý của ta…”

Những ngày này, Quân Vương căn bản đều sống ở trong sự tâng bốc và xu nịnh.

Nỗi bất an do Thu Vũ Tuyền mất tích mang đến đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Thậm chí hắn cảm thấy, nàng không ở đây cũng là một chuyện tốt.

Bởi vì sau khi mất tích, vô số tộc nhân Thiên tộc nghĩ nhớ đến nàng vô cùng, thậm chí có vài người còn thường xuyên đến quanh quẩn ở bên ngoài cửa phủ Ngọc Hoàn Vương.

Di chuyển một phần cảm tình đối với nàng lên trên người mình.

Điều này vô hình trung lại tăng lên danh vọng của mình!

Thu Vũ Tuyền lập công lao quá lớn, nàng không ở đây, phần công lao này ngoại trừ mình còn có ai có thể thay nàng nhận chứ?

Hắn cũng đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng, thân là người phát ngôn của Thu Vũ Tuyền, trở thành nhân vật ngang vai ngang vế với ba vị Thánh Hoàng.

Bên ngoài Vân Điên linh cảnh, có một dòng thiên hà hộ thành.

Mỗi một tộc nhân Thiên tộc tiến vào bên trong đều phải vượt qua con sông này.

Có điều không cần thực lực gì cả, chỉ cần là tộc nhân Thiên tộc là được.

Cũng vì thế, tộc nhân Thiên tộc bên trong càng ngày càng nhiều.

Mãi cho đến ngày này, đại điển hợp nhất của tam đại vương triều cuối cùng cũng bắt đầu.

Thân là cấp cao Thiên Tộc, Quân Vương được sắp xếp ở vị trí nổi bật.

Còn triệu Tiên Tộc theo sau hắn lại được phân chia ở một khán đài rộng lớn, coi như là khu vực đơn độc.

Đối với những người quy hàng này, thái độ của tộc nhân Thiên tộc mỗi người mỗi khác.

Có người hoan nghênh, có người bài xích, còn có người thậm chí hai mắt tràn đầy thù hận.

Có điều bởi vì bọn họ đều là người "Ngọc Hoàn Vương" chiêu đến, hơn nữa khi xưa người đánh còn là danh nghĩa của Thu Vũ Tuyền, cho nên cũng không có ai nói rõ ra gì.

Ba vị đế hoàng dắt tay nhau cùng đi lên đại điện ở trung tâm, ở nơi này, Tinh U quốc sư đã chờ đợi rất lâu.

Ngay vào lúc đám người thấy lạ tại sao Nguyệt Hoàn quốc sư không đến, khán đài của Tiên Tộc quy hàng đang ở đột nhiên bị mấy đạo kết giới phong tỏa ngăn cách lại.

Mà người ra tay chính là ba vị đế hoàng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện gì thế?"

Sắc mặt đám người Hạo Diệm Đạo Thần và Tịnh Uy Đạo Thần vừa mới quy hàng đến đây không lâu trước đó chợt biến.

"Không tốt!"

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Lẽ nào muốn qua cầu rút ván, ra tay với bọn ta sao?"

Đám người vội vàng rút vũ khí ra, nhưng lại phát hiện căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Đạo và căn nguyên nữa.

Đến nỗi đạo hải căn bản cũng không thể mở ra.

Trong triệu Tiên Tộc bọn họ, Đạo Thần có chừng hơn bốn trăm vị, trong đó Đạo Thần cao giai thì có hơn hai mươi vị.

Muốn đồng thời phong tỏa nhiều Đạo Thần như vậy, cho dù ba Thiên Giai thập nhị trọng liên thủ cũng không thể làm được lắm.

Tuy nhiên lúc này, bất luận Hạo Diệm hay là Tịnh Uy đều căn bản không đánh vỡ được ràng buộc này.

Không bất ngờ gì, "khán đài" đặc biệt sắp xếp cho bọn họ này là một cái hố lớn bố trí từ trước.

Vì để giết chết những Tiên Tộc quy hàng bọn họ.

"Làm cái gì?"

Tinh U quốc sư chậm rãi bay đến bên ngoài kết giới phong tỏa, hai mắt chứa sát khí, giống như nhìn một đám người chết.

"Đương nhiên là giết chết toàn bộ tặc tử các ngươi rồi!"

"Không giữ lại một ai!"

"Cái gì?"

Cho dù đã đoán được, nhưng khi chân chính nghe thấy hắn chính miệng tuyên bố tin tức này, triệu Tiên Tộc bên trong vẫn hoàn toàn phát điên.

"Bọn ta không phục!"

"Tộc nhân Thiên Tộc các ngươi thật quá bỉ ổi!"

"Vậy mà lại muốn giết chết hết bọn ta, quả thực là ngang ngạnh."

"Những năm này bọn ta đã vào sinh ra tử vì các ngươi, các ngươi sao có thể không nói đạo lí như vậy?"

"Ngọc Hoàn Vương! Năm xưa khi ngươi chiêu hàng bọn ta, ngươi đã hứa thế nào?"

Thời gian đám người Họa Diễm và Tịnh Uy quy hàng không dài, chỉ đánh một trận chiến đấu vây công Tái Nguyên thánh địa.

Ba trăm ngàn người quy hàng giai đoạn đầu kia đã cùng Thiên Tộc một đường chinh chiến hơn chục triệu năm đấy.

Bọn họ càng không thể tiếp nhận được loại kết cục này.

Vốn tưởng rằng nhảy từ trận doanh thất bại sang trận doanh thắng lợi có thể có được chút chỗ tốt, nào biết được cuối cùng vậy mà lại là qua cầu rút ván?

Mà há chỉ là bọn họ, tất cả tộc nhân Thiên tộc xung quanh cũng xôn xao.

Người cười trên nỗi đau của người khác cũng có, người reo hò ầm ĩ cũng có.

Nhưng cũng có rất nhiều người khó mà chấp nhận cách làm này.

“Chuyện này có hơi không thỏa đáng nhỉ?”

“Sau khi bọn họ quy hàng chúng ta, còn từng giúp chúng ta đánh rất nhiều trận.”

“Đúng thế, năm đó khi công đánh Di Chiếu thánh địa, Tà Hải Đạo Thần còn từng cứu ta một mạng đó, hắn là bằng hữu của chúng ta mà.”

“Qua cầu rút ván, đây không phải lầ phong phạm mà một đại tộc nên có!”

Có một vài thân vương đã quay người quay đầu, khuyên can ba vị đế hoàng thu tay.

“Bệ hạ suy nghĩ kĩ càng, hành động này không hợp tình lý đâu!”

“Thiên Tộc ta sao có thể vong ân phụ nghĩa chứ?”

Nhất là Quân Vương, càng là vẻ mặt không thể chấp nhận.

“Đây là chuyện gì vậy chứ? Chúng ta đường đường là Thiên Tộc, sao có thể làm chuyện bạc tình bạc nghĩa như vậy chứ?”

“Nếu như truyền ra ngoài, tương lai không phải là sẽ bị vô số người chê cười sao?”

Những người này đều là những người hắn ra mặt chiêu hàng đấy.

Trong một đêm bị tiêu diệt, vậy tư bản lớn nhất của hắn không phải là không còn nữa sao?

“Thắng lợi rồi thì tàn sát công thần, không khỏi khiến người ta khinh thường quá rồi, ta mãnh liệt phản đối cách làm này!”

“Ha ha ha ha…”

Nguyệt Ảnh Hoàng trong ba vị đế hoàng ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Chê cười?”

“Nếu như chúng ta không giết bọn họ mới thật sự bị người khác chê cười chứ nhỉ?”

Mà Tinh Diệu Hoàng lại là hai mắt tràn đầy suy nghĩ nhìn chằm chằm Quân Vương.

“Ngọc Hoàn Vương, ngươi diễn nhiều năm như thế, cũng nên nói thật rồi chứ?”

Quân Vương chợt sửng sốt: “Nói thật cái gì?”

“Nói thật về thân phận dị giới của ngươi đấy.”

Tinh Diệu Hoàng khẽ cười một tiếng: “Ngươi và Khương Thành, Thu Vũ Tuyền đến từ cùng một thế giới, không phải sao?”

“Mà ngoại trừ các ngươi ra, còn có hơn trăm ngàn người đều đến từ thế giới đó.”

“Ngươi nói xem, ngươi khiến bọn ta an tâm thế nào đây?”

Lời này vừa nói ra, huyết sắc trên mặt Quân Vương lập tức rút hết.

Bí mật này, hắn tự hỏi vẫn luôn giữ gìn rất tốt, sao lại bị lộ ra?

Những năm này, hắn chỉ từng nói qua với một “đồng bọn”, mà đó cũng là một tấm át chủ bài hắn che giấu.

Thế là hắn giống như cầu cứu nhìn về phía người đó - Tinh U quốc sư.

Sau đó, hắn liền nghe thấy tiếng cười giễu cợt của đối phương.

“Có phải là ngươi cho rằng ta cũng đến từ thế giới kia không?”

“Rất đáng tiếc, ta không phải.”

“Có điều vẫn là phải cảm ơn ngươi nói cho ta nhiều như thế.”

“Bằng không bọn ta một mực bị vây trong bóng tối, làm gì biết Thiên giới có những trăm ngàn kẻ xâm nhập chứ?”

Thân thể của Quân Vương lay động một hồi, đứng không vững liên tục lui về sau mấy bước.

Lúc này, cuối cùng hắn cũng hiểu được mình ngu xuẩn cỡ nào.

Nguyệt Ảnh Hoàng và Nhật Thực Hoàng cũng lần lượt mở miệng.

“So với Tiên Tộc có thể nhìn thấy, bọn ta càng kiêng kị những vị khách đến từ dị giới các ngươi hơn.”

“Khương Thành và Thu Vũ Tuyền thì cũng thôi đi, dù sao cũng là dùng nguyên thân của chính mình!”

“Các ngươi thì sao? Vậy mà đánh cắp chiếm cứ thân thể của người khác, lặng lẽ không tiếng động xâm nhập vào cấp cao hai tộc, các ngươi muốn như thế nào?”

“Không diệt các ngươi, bọn ta an tâm thế nào?”

Chương 1962: Khương chưởng môn nhìn xa trông rộng

Triệu Tiên Tộc bị vây lấy lập tức hét lên oan ức.

“Ngọc Hoàn Vương là người của dị giới, bọn ta lại không phải!”

“Dựa vào đâu cũng cuốn bọn ta vào?”

“Bọn ta là Tộc nhân Tiên tộc sinh ra và lớn lên ở đây, tại sao phải bị hắn liên lụy?”

Bên trong triệu Tiên Tộc bọn họ, quả thực phần lớn đều không phải là người xuyên không.

Người xuyên không thật sự cũng chỉ hơn hai mươi ngàn người.

Những người này hiện tại hận không thể xé rách mặt Quân Vương.

Con mẹ nó, bọn ta đến nhờ cậy ngươi, ngươi lại làm việc như thế đây?

Bí mật lớn như xuyên không này, ngươi cũng có thể tùy tiện nói với người khác sao?

Quả thực là bị ngươi hại thảm!

Chỉ là, lời biện bạch và xin tha của bọn họ không hề có tác dụng gì.

Ở trong mắt ba vị đế hoàng, lập trường của tộc quần vứt bỏ Tiên Tộc cũng chỉ có người xuyên không thôi nhỉ?

Mà trên thực tế, cũng quả thực là như vậy.

Trong hơn triệu người này, người xuyên không đa phần đều là Đạo Thần, Đạo Thánh.

Tiên Tộc bản thổ đều là môn đồ và tiên nhân bọn họ mang đến.

Tinh U quốc sư đương nhiên biết điều đó, bên trong này phần lớn người không phải là người xuyên không.

Nhưng Tiên Tộc vốn là kẻ địch của Thiên Tộc.

“Chuyện đã như vậy, các ngươi vẫn là yên tâm chịu chết đi.”

“Tiêu diệt kẻ xâm nhập dị giới, đây là vì sự yên ổn của toàn bộ Thiên giới!”

Cùng với giọng nói của hắn rơi xuống, lại có hơn hai trăm tên tộc nhân Thiên tộc bị áp đi ra.

“Những người này cũng đều là người đến từ thế giới kia của các ngươi!”

“Mặc dù bọn họ che giấu rất sâu, nhưng dòng thiên hà bên ngoài Vân Điên linh cảnh kia, bản thân chính là một trận kiểm tra.”

“Bọn họ bại lộ sạch sẽ.”

Quân Vương đã hiểu rồi.

Hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Những năm này, hắn chỉ là một tên hề bị lợi dụng mà thôi.

Người ta sớm đã biết thân phận của hắn, nhưng chỉ là không nói.

Mà là cố ý lợi dụng mồi câu là hắn, câu ra càng nhiều "người xuyên không" hơn.

Thuận tiện, còn khiến bọn họ giúp đỡ xuất lực giết một đống lớn Tiên Tộc.

"Khó trách gần đây các ngươi muốn triệu tập tất cả tộc nhân Thiên tộc."

"Hóa ra, chỉ là vì để trừ bỏ mối họa ngầm…"

Toàn trường đã là một mảnh sôi trào.

Tất cả tộc nhân Thiên tộc đều bị một loạt tin tức kinh người chấn động đến ngây ngốc.

Bất luận là Chân Anh Vương, Đoan Tịnh Vương, hay là đám người Tông Phiêu Vương cùng với Nguyệt Khinh, Chỉ Dư cũng đều là vẻ mặt khó mà tin được.

Vậy mà có trăm ngàn người của dị giới đến thế giới này.

Hơn nữa phần lớn đều là trực tiếp chiếm cứ thân thể của người vốn có trong thế giới này.

Lắc mình biến một cái, đã trở thành người bên cạnh mình?

Nghĩ đến cảnh tượng này, bọn họ quả thực không rét mà run.

Những thân vương bên cạnh Quân Vương kia đã lặng lẽ lui đến nơi xa, duy trì khoảng cách với hắn.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Đáng chết, ngươi làm gì Ngọc Hoàn Vương chân chính rồi?"

"Đáng hận, hóa ra ngươi cũng là người của dị giới, che giấu bọn ta khổ thật đấy!"

"Các ngươi nhất định là đến để lật đổ Thiên Tộc bọn ta đúng không?"

Tin tức càng thêm chấn động vẫn ở phía sau.

"Nguyệt Hoàn quốc sư, cũng đến từ thế giới kia."

“Mấy ngày trước, hắn đã bị bọn ta liên thủ tiêu diệt!”

“Cái gì?”

Rất nhiều tộc nhân Thiên tộc, thậm chí nguyên sĩ đều suýt nữa trên đám mây ngã xuống.

“Nguyệt Hoàn quốc sư vậy mà cũng là kẻ xâm nhập?”

“Trời ạ, chuyện này sao có thể chứ?”

“Chuyện này quả thực là khiến người ta không thể tin được là sự thật mà…”

“Có điều, năm đó khi hắn tuyên bố Khương Thành không phải là Ma thai, ta đã cảm thấy kì quặc rồi.”

“May mà hắn bị giết chết từ trước rồi đấy, bằng không dựa vào thực lực của hắn, tộc ta chẳng phải là phải đối mặt với một vòng đại chiến ngập trời mới sao?”

Quân Vương há miệng, trong nhất thời không biết nên nói gì.

Hóa ra, đúng thật là có đồng bọn càng mạnh hơn à?

Chỉ có điều không phải là Tinh U quốc sư, mà là Nguyệt Hoàn quốc sư.

Cảm thấy bản thân đã tìm sai người ?

Đám người Hạo Diệm và Tịnh Uy bị phong tỏa ở trong kết giới thấy kết cục đã định trước, toàn bộ đều bắt đầu lớn tiếng mắng chửi Quân Vương.

“Không phải ngươi nói sau khi quy hàng không những không có chuyện gì, còn sẽ được phong quan sao?”

“Sớm biết như vậy, bọn ta đã không nên rời khỏi Phi Tiên minh rồi…”

Ở lại bên kia, vẫn còn có Khương Thành chống đỡ.

Mặc kệ có chống đỡ nổi không, ít nhất sẽ không giống như hiện tại có cánh cũng không thoát được.

Chỉ là hối hận cũng vô dụng, con đường mình tự chọn, dù có đẫm lệ cũng phải đi hết.

Khi bọn họ phải chịu đựng tập kích của ba vị đế hoàng cùng với một đám thân vương, Quân Vương cũng đón lấy sự chăm

sóc của Tinh U quốc sư.

Sau một khắc ngắn ngủi, tất cả Tiên Tộc và "người xuyên không" có mặt đều bị tàn sát sạch sẽ.

Đạp lên thi cốt của bọn họ, tam đại vương triều chính thức bắt đầu nghi thức hợp nhất.

Một Đế quốc Thiên Tộc thống nhất, một lần nữa đứng sừng sững ở trên thế giới này, như mặt trời ban trưa.

Khi Khương Thành có được những tin tức này thì đã là tận mấy ngày sau rồi.

Không phải là bản thân hắn thăm dò, mà là tình báo do đám người Quy Tàng và Tịch Vân dưới trướng quá mức tài năng, thu thập được từ bên ngoài.

"Tái Nguyên thánh địa bị hủy diệt, Thiên Đạo can dự, Hư Chân Thánh Chủ bị giết."

"Thu Vũ Tuyền đã biến mất rồi?"

"Tam đại vương triều Thiên Tộc hợp nhất, gài bẫy giết chết Ngọc Hoàn Vương và triệu Tiên Tộc?"

"Thậm chí còn giết chết Nguyệt Hoàn quốc sư!"

"Người xuyên không bị bại lộ!"

Những tin tức này khiến Phi Tiên minh bên này cũng hơi chấn động.

"Trời ạ, sao chúng ta lại bị bại lộ thân phận này?"

"Nghe nói là bởi vì Ngọc Hoàn Vương kia quá mức ngu xuẩn, bởi vì sự bất cẩn sơ sót của một mình hắn, tất cả người ngoại lai cùng gặp tai họa theo."

"Đây đúng thật là một con sâu làm rầu nồi canh mà, chết tiệt!"

"Thiên Tộc cũng quá hung hăng rồi, vậy mà lại cùng hãm hại giết chết triệu Tiên Tộc…"

"Bên trong đó có lẽ có một phần rất lớn không phải là người của kỷ nguyên thứ ba đâu nhỉ?"

"Chuyện này không hề kì quái."

Quy Tàng thở dài một tiếng : “Ở trong mắt Thiên Tộc, những người đến từ dị giới như chúng ta mới là kẻ địch càng lớn hơn.”

“Thà giết nhầm, bọn họ cũng sẽ không tha cho một người nào.”

Mạch Phong gật đầu, cảm khái nói: “Vốn dĩ ta còn thấy lạ, Thiên Tộc đều đã đánh bại Tiên Tộc rồi, đại kiếp sao vẫn chưa kết thúc.”

“Hiện tại ta mới phát hiện, hóa ra mục tiêu cuối cùng của trận đại kiếp này vậy mà lại là những người ngoại lai chúng ta.”

“Đúng thế, chúng ta mới là nhân vật chính của trận đại kiếp này!”

“Chỉ đáng tiếc chúng ta biết quá muộn, Thiên Tộc đã không thể lay chuyển nữa…”

“Không muộn, đây không phải là vẫn còn Khương chưởng môn trấn giữ sao?”

“Đúng đúng đúng, có lão nhân gia hắn ở đây, Thiên Tộc thống nhất lại làm sao chứ?”

Nhắc đến Khương Thành, đám người lập tức thành thạo tâng bốc một hơi.

“Khương chưởng môn sớm đã liệu được một ngầy này rồi nhỉ?”

Toàn bộ đám người Quy Tàng, Lăng Tinh và Thái Thường đều là vẻ mặt tâm phục khẩu phục.

“Khó trách lần trước ngươi không xử tử những phản đồ kia đấy.”

“Hóa ra là đã nhìn thấy kết cục của bọn họ trước rồi, biết được cho dù thả đi, bọn họ cũng không sống được.”

“Không hổ là Khương chưởng môn nhìn cao trông rộng tính toán kĩ càng mà!”

Vốn dĩ Thành ca đang suy nghĩ đến chuyện Thu Vũ Tuyền mất tích.

Những lời tâng bốc đến bất thình lình này khiến hắn có hơi trở tay không kịp.

Hắn thả đám người kia đi, chỉ là cảm thấy bọn họ không tạo thành bất kì uy hiếp gì với mình.

Quả thực không nghĩ đến kịch bản qua cầu rút ván ăn cháo đá bát gì đó, cho dù nghĩ đến, cũng khong ngờ rằng lại đến nhanh như vậy.

Nhưng mọi người đều thổi phồng như vậy, hắn cũng chỉ có thể rung rung vui lòng nhận.

"Ài, đây tình tính là gì đâu chứ."

"Ta sớm đã biết Thiên Tộc muốn lật mặt, cho nên ta mới đoạn tuyệt với bọn họ trước mà!"

Đám người càng thêm tâm phục khẩu phục.

Chương 1963: Mưa gió sắp tới

Khi Khương Thành và đám người thảo luận, trên dưới Phi Tiên minh cũng đang nhao nhao nghị luận.

Nơi này vẫn có hơn triệu môn đồ đấy.

Sau khi biết được "người xuyên không", nhân tâm lập tức trở nên thấp thỏm.

"Nghe nói trăm ngàn dị tộc đến Thiên giới chúng ta, chiếm cứ thân phận của rất nhiều người."

"Chưởng môn phái ta chắc không phải cũng bị người ta thay thế rồi đấy chứ?"

"Khương Thành là người của dị giới, tộc trưởng của chúng ta khi xưa muốn đi nhờ cậy hắn một cách dữ dội, ta đã cảm thấy có hơi không đúng rồi."

"Bọn họ rất có thể đều là người của dị giới!"

Sự suy đoán như vậy xôn xao tràn lan ngày qua ngày.

Nhìn thấy đội ngũ càng ngày càng không nghe lời, đám người Quy Tàng và Mạch Phong nơm nớp lo sợ, nhưng lại không thể làm gì.

Dù sao thì bọn họ cũng thật sự là "chiếm cứ" thân phận của người khác.

Môn đồ dưới trướng không có phản đồ đã coi như là rất khắc chế rồi.

Ngày này, Khương Thành triệu tập hết tất cả mọi người của Phi Tiên minh lại.

Trên bầu trời ở quảng trường trước điện, tiên nhân liếc một cái nhìn không thấy biên nổi lơ lửng.

Hắn bay lên trước mắt đám người, đón lấy từng đôi mắt phức tạp cao giọng mở miệng.

"Ta biết các ngươi đang nghĩ cái gì."

"Các ngươi đang nghi ngờ chưởng môn, tộc trưởng, thái thượng trưởng lão, sư tôn của mình là người xuyên không bị người chiếm cứ thân thể.

"Nói một cách công bằng, trong đó có một phần đúng thật là như vậy."

Lời này vừa ra, đám người Quy Tàng và Mạch Phong đều nôn nóng.

Đại lão, ngươi muốn làm cái gì vậy chứ?

Chúng ta đã là mục tiêu tiếp theo của Thiên Tộc rồi.

Ngươi không thu thập nhân tâm của nội bộ Phi Tiên minh, còn trực tiếp nói thật chân tướng, đây không phải là khiến tình huống trở nên càng thêm ác liệt sao?

Thật sự muốn toàn bộ môn đồ dưới trướng đều chạy hết, thậm chí ra tay với chúng ta sao, như vậy còn chống lại Thiên Tộc kiểu gì chứ?

Quả nhiên, những lời này của Khương Thành khiến tiên nhân nhiều không đếm được ở hiện trường đều xôn xao nghị luận lên.

Giống như một trận gió bão quét sạch toàn trường, che trời rợp đất.

Thành ca lại không để tâm một chút nào.

“Mặc kệ các ngươi có tin hay không, bọn ta không hề nghĩ trăm phương nghìn kế muốn chiếm cứ thân thể của ai, bản thể này chính là một điều ngoài ý muốn.”

“Bọn ta cũng không có ý định mưu hại các ngươi.”

Chuyện đã đến nước này, thực ra hắn rất khó coi chuyện tranh đoạt Thần vị lần này thành một giấc mơ nữa.

Bởi vì tất cả này quá mức chân thực.

Nhất là sự tăng lên hắn có được, đó là chân thật đấy.

Có lúc, hắn thậm chí nghi ngờ những chuyện hiện tại mình trải qua chính là lịch sử đã từng xảy ra ở kỷ nguyên thứ nhất năm đó.

Chỉ là nếu như là như thế, có một vài chuyện lại không thể giải thích được.

Chẳng hạn như mình và Thu Vũ Tuyền đã làm chuyện lớn như thế ở kỷ nguyên thứ nhất, Dịch Sơn sống đến kỷ nguyên thứ ba có lẽ sớm đã có vài hành động rồi.

“Cục diện hiện nay, các ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy.”

“Thiên Tộc coi những người xuyên không bọn ta thành địch, chắc chắn là muốn đến tiến công Phi Tiên minh.”

“Những người bằng lòng ở lại, ta sẽ tiếp tục bảo vệ.”

“Những người không chấp nhận nổi người xuyên không, hiện tại có thể rời đi, ta tuyệt đối không ngăn cản.”

Đổi thành người khác, Thành ca cũng lười quản nhiều.

Nhưng người có thể ở lại đến bây giờ, hắn vẫn là kiên nhẫn hơn một chút.

“Ta có lời nói trước, kẻ địch của Thiên Tộc không chỉ là bọn ta, mà là tất cả Tiên Tộc cũng đều là như vậy.”

“Sau khi các ngươi rời đi, tốt nhất là đừng để bị bọn họ phát hiện.”

Nói xong, hắn vung tay, thả cấm chế bên ngoài Phi Tiên minh ra.

Tất cả mọi người có mặt đều bị những hành động này của hắn làm cho sửng sốt.

Đám người Quy Tàng và Mạch Phong chỉ có thể bất lực xoa ấn đường.

Thân là cấp cao của một tông môn, sao có thể nói lời thẳng thắn như vậy chứ?

Rất nhanh, đã thật sự có một vài người không chấp nhận nổi người xuyên không, liên tục bay ra khỏi cấm chế, rời khỏi Phi Tiên minh.

Có điều điều khiến bọn họ bất ngờ là, người rời khỏi đây không hề nhiều, cũng chỉ trăm mấy ngàn, chỉ chiếm một phần.

Như những gì Khương Thành đã nói, ở lại Phi Tiên minh tốt xấu gì còn có thể liên kết lại, còn có một đám Đạo Thần chống đỡ.

Rời khỏi nơi này thì phải một mình đối mặt với sự săn lùng và vây quét của Thiên Tộc.

Sau khi tạm thời ổn định lại nhân tâm của liên minh, Thành ca móc ra một cọng tóc.

Đây là lấy từ trên người Phạm Lôi lúc trước.

Khi đó Khương Thành cho hắn một lời hứa, sẽ bảo vệ hắn không chết.

Không ngờ rằng câu nói nổi hứng này đúng thật là ứng nghiệm rồi.

“Tuy nói thời gian hắn chết rất ngắn, nhưng là Thiên giai thập nhị trọng đấy, huyền tinh của ca rốt cuộc có đủ hồi sinh ngươi hay không đây?”

Sau khi mở ra kĩ năng hồi sinh của hệ thống với cọng tóc này, Khương Thành bất ngờ phát hiện chỉ cần năm mươi huyền tinh.

“Rẻ như vậy à?”

Đợi đến sau khi hắn nhấn vào nút bấm hồi sinh, bóng dáng của Phạm Lôi lại xuất hiện một lần nữa, hắn cuối cùng mới hiểu rõ.

Lần này hồi sinh là bản thể Đạo Thánh ở kỷ nguyên thứ ba của Phạm Lôi.

Chứ không phải là thân phận Nguyệt Hoàn quốc sư ở kỷ nguyên thứ nhất kia.

“Khương Thành?”

“Sao ta lại ở đây?”

Phạm Lôi sống lại lần nữa lập tức đã bắt đầu kêu to gọi nhỏ.

“Là ngươi đã cứu ta?”

“Ai da, thật sự là may mà có ngươi.”

Sau khi hắn biết được là Khương Thành đã cứu mình, lại vội vàng cảm ơn không dứt.

Chỉ có điều sau khi cảm kích, cũng không quên dát vàng lên mặt mình.

“Không uổng công ta còn từng vì người ra mặt ở bên kia, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng, ha ha ha!”

“Đúng rồi, ta không phải là Thiên giai thập nhị trọng sao, sao lại biến về Đạo Thánh rồi?”

Thành ca bĩu môi, vẻ mặt bất thiện.

“Thế nào, lẽ nào ngươi không hài lòng với thủ nghệ hồi sinh này của ta?”

“Không có không có, chỉ là cảm thấy ngươi còn có thể hoàn thiện hơn nữa…”

Phạm Lôi sống lại, mang đến rất nhiều tình báo mới cho Phi Tiên minh.

Có điều căn bản đều là tin tức xấu.

Chẳng hạn như lực chiến đấu của Thiên giai thập nhị trọng, chẳng hạn như ba đại đế hoàng và Tinh U quốc sư khó đối phó cỡ nào. Chẳng hạn như sau khi tam đại vương triều và tập đoàn nguyên sĩ hợp nhất, Thiên giai cửu trọng nhiều vô số kể.

Vô cớ khiến tâm trạng của mọi người trở nên càng thêm trầm trọng.

Mà ở mấy ngày sau, Phi Tiên minh lại đón lấy một vi khách thăm đặc biệt - Nguyệt Khinh.

“Khương Thành, sao ngươi còn ở lại nơi này?”

Vừa nhìn thấy hắn, muội tử này đã nôn nóng khuyên hắn nhanh chóng bỏ chạy.

“Ta có được tin tức, Nhật Nguyệt Hoàng lập tức sẽ đến tiến đánh ngươi đấy.”

“Dựa vào thực lực của ngươi, chỉ cần rời khỏi Phi Tiên minh này tìm một nơi ẩn nấp đi còn có thể sống sót!”

Thành ca ngược lạu không cho là đúng, thậm chí cảm thấy rất thất vọng.

“Các ngươi bên kia còn có bốn Thiên giai thập nhị trọng, đối phó ta vậy mà chỉ phái một người sao?”

“Như vậy cũng coi thường ta quá rồi nhỉ?”

Thân là fan girl của hắn, Nguyệt Khinh suýt chút nữa bị lời này nghẹn chết.

Đại ca, hiện tại là lúc để ý mặt mũi sao?

“Đều đã là lúc nào rồi, ngươi có thể đàng hoàng một chút được không?”

“Thực lực của Nhật Thực Hoàng thông thiên, hơn nữa lần này hắn không phải là một người, còn mang theo rất nhiều cao thủ, mục đích chính là hoàn toàn phá hủy Phi Tiên minh.”

“Ngươi nghe ta khuyên một câu, đừng ở lại đây nữa, muộn nữa thì không kịp đâu…”

Lời của nàng chưa nói xong, trên bầu trời đã truyền đến một trận tiếng cười lạnh.

“Thật là hay cho một công chúa của vương triều Nguyệt Hoàn mà.”

“Nguyệt Khinh, Khương Thành đã từng giết chết hai vị thân vương của Vương triều Nguyệt Hoàn các ngươi, trọng thương mấy chục vị hoàng tử.”

“Ngươi vậy mà chạy đến cứu hắn?”

Ngay sau đó, bóng dáng uy nghiêm kia của Nhật Thực Hoàng xuất hiện ở phía trên bầu trời nơi xa.

Mà ở đằng sau hắn, mấy trăm ngàn đại quân Thiên Tộc giống như mây đen đầy trời, mang theo cảm giác áp bách trầm trọng.

Ngoại trừ nguyên sĩ ra, Khương Thành còn nhìn thấy một vài bóng dáng quen thuộc.

Có Thường Dung Vương của Vương triều Nguyệt Hoàn, cũng có Thiện Thành Vương của Vương triều Nhật Diệu.

Cao thủ Thiên giai cửu trọng trở lên sợ là không ít hơn ba trăm người.

Chương 1964: Nghênh chiến Thiên giai thập nhị trọng

Đội hình mạnh mẽ như vậy, mục đích tự nhiên chỉ có một —— Tiêu diệt Phi Tiên minh.

“Khương chưởng môn!”

Đám người Quy Tàng và Tịch Vân Mạch Phong vội vàng bay đến phía sau Thành ca, làm ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng biểu cảm của mỗi một người đều lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Đại trận và cấm chế chuẩn bị lúc trước, vậy mà không thể phát huy bất kì tác dụng gì, trực tiếp đã bị Nhật Thực Hoàng nhẹ nhàng phá giải đi.

Thiên giai thập nhị trọng, có thể sánh được với tồn tại Thánh Chủ, khiến bọn họ rất vô lực.

Mà đón lấy đại quân đằng đằng sát khí đằng đằng này, Nguyệt Khinh lại bình tĩnh không sợ hãi.

“Khương Thành rõ ràng đã từng giúp đỡ Thiên Tộc chúng ta, sao các ngươi lại có thể đối xử với hắn như vậy?”

Nàng trực tiếp đối mặt với Nhật Thực Hoàng, lớn tiếng nói: “Ta không hiểu, tại sao các ngươi phải đối đãi như vậy với ân nhân của mình như vậy!”

“Lẽ nào cho đến giờ, các ngươi vẫn cho rằng hắn là Ma thai sao?”

Giọng nói của nàng đinh tai nhức óc, đáng tiếc không hề có tác dụng gì.

Đừng nói đại quân Thiên Tộc đối diện, ngay cả đám người Tịch Vân và Thái Thường phía sau cũng âm thầm lắc đầu.

Nếu như tất cả mọi chuyện đều có thể dùng đạo lí đơn giản để giải quyết, vậy khi xưa Thiên Tộc và Tiên Tộc sẽ không bùng nổ đại chiến diệt tộc rồi.

“Nguyệt Khinh, không ngờ rằng ngươi lại ngây thơ như vậy,”

Vẻ mặt Nhật Thực Hoàng lạnh nhạt.

“Trăm ngàn dị tộc xâm nhập Thiên giới, ngươi hiểu rõ điều đó có nghĩa là gì không?”

“Khương Thành thân là nhân vật lĩnh quân của bọn họ, nhất định phải chết!”

Nguyệt Khinh thất vọng lắc đầu.

“Nếu như đã như vậy, vậy Thu Vũ Tuyền cũng đều đến từ dị giới thì sao? Cũng là kẻ địch sao?”

Câu hỏi này của nàng, cuối cùng cũng khiến đại quân Thiên Tộc đối diện có chút rối loạn.

Bởi vì bọn họ không thể trả lời.

Tuyền muội tử không giống Thành ca, nàng chỉ có công lao với Thiên Tộc, không có bất kì mâu thuẫn nào.

Cho đến nay, Thiên Tộc vẫn có vô số người đang nhớ về nàng như cũ.

Coi nàng thành Thần Nữ mà sùng bái.

Nếu như Nhật Thực Hoàng làm trái lương tâm nói Thu Vũ Tuyền cũng là kẻ địch, vậy chỉ sẽ dẫn đến sự phản cảm của vô số tộc nhân Thiên tộc.

Uy vọng của nữ nhân ấy, thậm chí vượt qua ba vị đế hoàng.

Không có nàng, hôm nay bọn họ cũng không thể đứng ở nơi này.

Nhưng nếu như nói Thu Vũ Tuyền không phải là kẻ địch, vậy chẳng phải là tiêu chuẩn kép rành rành sao?

Dù sao nàng và Khương Thành đến từ cùng một nơi.

“Nguyệt Khinh, ngươi quả thực là ngang tàng!”

Nhật Thực Hoàng trực tiếp lựa chọn phớt lờ vấn đề này.

Hắn lạnh giọng quát lên: “Khương Thành là kẻ địch phụ hoàng ngươi cũng không thể tha thứ, cũng là tai họa lớn nhất trong mắt Thiên Tộc!”

“Nếu như ngươi đã muốn đứng ở bên cạnh hắn, vậy ngươi chính là phản đồ của Thiên Tộc!”

Đối mặt với rất nhiều Thân Vương đã lớn tiếng trách mắng.

“Nguyệt Khinh, bọn ta đã nhìn sai ngươi rồi!”

“Bởi vì dị tộc này từng cứu ngươi, ngươi liền muốn phản bội tộc quần của mình sao?”

“Thân là công chúa, ngươi vốn nên ra tay với hắn đầu tiên, quá khiến bọn ta thất vọng rồi!”

“Sự sỉ nhục của Thiên Tộc…”

Từng chiếc mũ lớn quy chụp này suýt nữa đã đánh bại Nguyệt Khinh.

Nàng không ngờ rằng, người có xuất thân tốt như mình cũng có ngày này, vậy mà cũng sẽ rơi vào cảnh ai cũng chỉ trích, bị nói thành phản đồ.

“Ta không có…”

Nàng lắc đầu phủ nhận, nhưng làm sao địch lại nổi những giọng nói ùn ùn kéo đến ở đối diện kia.

Tay lớn của Khương Thành vỗ lưng nàng.

“Được rồi, ngươi đã tận hết bổn phận, tiếp sau đây là chuyện của ta rồi.”

Nói xong, hắn rút kiếm ra.

“Khương Thành, ngươi không phải là đối thủ của hắn…”

Nguyệt Khinh vẻ mặt nôn nóng, nhưng rất nhanh đã bị đám người Quy Tàng và Thái Thường cản ở phía sau.

Mà ở phía trước, kiếm của Khương Thành đã rung lắc chỉ về phía Nhật Thực Hoàng phía đối diện.

Nhật Thực Hoàng điều khiển linh ý, phong tỏa chắc chắn thiên địa xung quanh, coi như là thức mở đầu tiêu chuẩn Thiên Tộc

quyết đấu với Tiên Tộc.

Có điều hắn không hề lập tức phát khởi tiến công.

“Ta rất tò mò.”

Ánh mắt của Nhật Thực Hoàng như điện, bắn thẳng về hai mắt Khương Thành, phảng phất như muốn nhìn xuyên phô sự trương thanh thế của hắn.

“Ngươi không có Vô Đạo kiếm, là điều gì đã chống đỡ để ngươi không chạy thế?”

Thành ca nhếch miệng mỉm cười: “Ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.”

“Vậy sao?”

Khóe miệng của Nhật Thực Hoàng tràn ra một ý chế giễu.

“Đáng tiếc rồi.”

“Dựa vào công trạng lúc trước của ngươi, vốn không đến nỗi rơi đến bước này.”

“Nếu như vẫn luôn an phận đứng ở bên tộc ta, kiên quyết vạch rõ giới hạn với những kẻ xâm nhập của dị giới, ít nhất sẽ có một con đường sống.”

Khương Thành thở dài một hơi: “Thực ra ta cũng không hiểu nổi ngươi.”

“Ồ?”

Nhật Thực Hoàng nhướn mày, tràn đầy hứng thú nói: “Không hiểu nổi cái gì?”

Khương Thành cười đắc ý: “Không hiểu nổi các ngươi đang sống tốt thế, tại sao cứ phải chạy đến đây tìm chết chứ.”

“Cuồng vọng!”

Nhật Thực Hoàng cuối cùng đã ra tay.

Thế là một khắc sau, lực thiên địa bên trong mấy tỉ dặm xung quanh trong nháy mắt được hội tụ lại.

Ngay sau đó, Khương Thành đã bị chôn vùi ở trong làn công kích vô tận.

Chiến thuật "hai đánh một" hắn sở trường nhất lúc trước không thể dùng ra được.

Bởi vì thiên địa một phương này đã bị Nhật Thực Hoàng phong tỏa, căn bản không điều động được căn nguyên, không mở ra được pháp cảnh.

"Khương minh chủ!"

Rất nhiều người của Phi Tiên minh phía sau kinh hô lên.

Ở trong mắt bọn họ, Khương Thành đã xong rồi.

Đối mặt với công kích toàn lực của một vị Thiên giai thập nhị trọng, nếu như có đạo hải còn có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút.

Không thể ngăn cản chút nào như vậy, vậy thì sẽ chết đến cặn bã cũng không còn.

Tuy nhiên đám người Quy Tàng và Tịch Vân đứng ở phía trức đội ngũ, lại không hề lo lắng chút nào.

Ở trung tâm gió bão mãnh liệt kia, một vòng vầng sáng tím giống như ngăn cách màn chắn, hình thành một lớp bảo vệ cực lớn.

Dưới công kích che trời rợp đất kia, lực thiên mạnh mẽ mở ra một khu vực an ổn.

Vầng sáng màu tím lượn lờ, bóng dáng của Khương Thành như ẩn như hiện.

Đám người Phi Tiên minh vừa rồi còn hoảng hốt lo sợ, nhất thời reo hò lên.

"Thật tốt quá!"

"Khương minh chủ chưa chết!"

"Hắn chống cự được rồi!"

Ngay cả các cao thủ Thiên Tộc đối diện cũng bị cảnh tượng này làm cho chấn động.

Nếu đổi thành bọn họ đối mặt với công kích như vậy, sớm đã tan thành mây khói rồi.

Nhìn vầng sáng màu tím kia, bọn họ có một loại cảm giác quen thuộc.

“Đây không phải là sức mạnh của mấy vị Thần Tử năm đó kia sao?”

“Lẽ nào hắn cũng là một vị sở hữu thân thể Thần trong đó?”

“Chuyện này sao có thể chứ?”

“Người của dị giới, sao có thể có được sự coi trọng của Thiên Thần chứ?”

Nhật Thực Hoàng cũng bị sợ hãi đến.

Có điều rất nhanh, hắn đã bình tĩnh lại.

“Lực thiên thì làm sao chứ?”

“Màn chắn này lại có thể bảo vệ ngươi bao lâu?”

Hắn thúc động linh kĩ, lực thiên địa mênh mông điều khiển dễ dàng, hóa thành mưa tiễn che trời rợp đất, phát khởi công kích tràn ngập nhìn như vĩnh viễn không dừng lại với màn chắn lực thiên của Khương Thành.

Ánh sáng màu tím dần dần trở nên yếu mỏng.

Cứ tiếp tục như vậy nữa, không cần mười mấy giây, lực thiên sẽ bị hoàn toàn biến mất sạch sẽ.

Khương Thành không thể không thừa nhận, Thiên giai thập nhị trọng với thập nhất trong hoàn toàn chính là hai loại sinh vật.

Nhìn bên ngoài, cũng chỉ là phạm vị thiên địa nắm giữ càng lớn hơn mà thôi.

Tuy nhiên khi thật sự đối mặt, sẽ cảm nhận được áp lực không thể chống lại.

Hắn không phải là vừa bắt đầu đã muốn bị động phòng thủ.

Nhưng sau khi khai chiến, không chỉ pháp cảnh không mở ra được, ngay cả linh ý cũng không thể hình thành liên hệ với thiên địa xung quanh.

Bởi vì hết thảy đều ở trong khống chế của đối phương.

Thiên Tộc Nhân không tu đạo, nhưng Thiên giai thập nhị trọng này đã làm được hiệu quả áp chế thánh giới mới có, chính là sự bá đạo khống chế tất cả.

Trong khoảnh khắc lực thiên vỡ ra kia, Khương Thành cuối cùng cũng đã dùng "Thái Thượng Hóa Đạo".

Chương 1965: Vẫn còn một kiếm

Dưới sự tiến công điên cuồng của Nhật Thực Hoàng, Khương Thành giống như người bị chết đuối, gần như không có cơ hội thở gấp gì cả.

Cho dù là "Thái Thượng Hóa Đạo" này cũng phải chịu áp chế.

Môn linh kĩ này có thể rút sạch căn nguyên của thiên địa xung quanh, hơn nữa điều khiển những căn nguyên này cho mình dùng.

Lần trước khi thi triển, hắn đã rút sạch căn nguyên ở hai nghìn dặm xung quanh.

Mà lần này, hắn chỉ rút sạch không đến ba triệu dặm.

Có điều như vậy đã đủ rồi.

"Mưa tiễn" che trời rợp đất đột nhiên đã biến thành từng làn khói xanh.

Thành ca vốn dĩ nên bị tập kích tiêu diệt lại không bị thương chút nào, bởi vì thiên địa ba triệu dặm xung quanh hắn đã bị rút sạch căn nguyên.

Thiên địa không còn căn nguyên đã không còn lực sát thương, căn bản không công kích nổi người.

Khương Thành lúc này chẳng khác gì ở trong một khu vực an toàn tuyệt đối.

Cảnh tượng thần kì này khiến người xem chiến của hai bên đều đồng thời kinh hô lên.

"Chuyện gì thế này?"

"Lẽ nào là Nhật Thực Hoàng lưu tay sao?"

"Không, là bản thân Khương Thành tự làm đấy!"

"Cmn, đây là làm thế nào vậy?"

Trước giây phút ấy, bọn họ còn cảm thấy Khương Thành tràn ngập nguy hiểm, lập tức sẽ bị giết thôi.

Nào biết được trong nháy mắt, hắn đã mạnh mẽ mở ra một khu vực trống rỗng không bị công kích dưới sự bùng nổ mạnh mẽ của Nhật Thực Hoàng.

Đây thực sự là thủ đoạn cực kì khéo léo, khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Ngay cả bản thân Nhật Thực Hoàng cũng không thể hiểu nổi.

Dưới sự khống chế linh ý của hắn, mảnh thiên địa này gần như có thể xưng là "thánh giới" của hắn.

Trừ phi Khương Thành dùng thánh giới chống lại, lại hoặc là linh ý mạnh mẽ đến trình độ cùng cấp với hắn, bằng không không thể cướp đoạt quyền khống chế của mảnh thiên địa này với hắn.

Hắn rất nhanh đã phát hiện, Khương Thành quả thực không cướp đoạt.

"Khu vực an toàn" đó, vẫn như cũ ở dưới sự khống chế của hắn.

Chỉ có điều, khu vực đó bị Khương Thành thay đổi mà thôi.

Nhật Thực Hoàng lập tức ý thức được vấn đề ở đâu.

"Trên đời sao lại có loại linh kĩ như vậy chứ?"

Thành ca không hề có lòng dạ thảnh thơi phổ cập kiến thức về sựu ảo diệu của "Thái Thượng Hóa Đạo".

Cuối cùng hắn cũng có thể tung hoành ngang dọc ở trong thiên địa bị phong tỏa rồi.

Cho dù khu vực an toàn đó đang bị Nhật Thực Hoàng tiếp tục thu nhỏ, nhưng hắn bay đến nơi nào, căn nguyên nơi đó sẽ bị rút sạch.

Trong một khoảng thời gian rất dài có thể duy trì không bị thương tổn.

"Ta không tin môn linh kĩ này của ngươi không có tiêu hao."

"Ngược lại phải xem ngươi có thể chống đỡ được đến bao giờ!"

Nhật Thực Hoàng lại lần nữa ổn định lại thế trận.

Chỉ dựa vào một môn linh kĩ đặc biệt, đối phương không thể vượt cấp chuyển bại thành thắng.

Nhìn Khương Thành không ngừng thay đổi phương hướng, Nhật Thực Hoàng dùng linh ý dung hợp ở thiên địa một phương này, một mặt duy trì thể công kích, một mặt không ngừng cười lạnh.

"Đừng nói rút sạch căn nguyên, cho dù cho ngươi cơ hội toàn lực thi triển, ngươi lại lấy cái gì để đả thương ta?"

"Ngươi có chống cự thế nào đi nữa, cũng chỉ là châu chấu đá xe mà thôi."

Khi hắn nói ra câu nói này, khu vực an toàn ba triệu dặm kia đã bị thu nhỏ đến hai triệu dặm.

Phi Tiên minh bên này, rất nhiều Tiên Nhân cũng lại lần nữa lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Nhật Thực Hoàng nói không sai.

Cho dù chuyện hiện tại Khương Thành làm có thần kì đi chăng nữa, cũng chỉ là có tác dụng tự bảo vệ mà thôi.

Căn nguyên bên trong khu vực an toàn bị rút sạch, hắn vẫn không thể mở ra Pháp Tắc không gian của mình như cũ.

Chẳng khác nào là không có bất kì thủ đoạn công kích nào, hoàn toàn không đả thương được Nhật Thực Hoàng.

Cứ tiếp tục đánh như vậy, trong khoảnh khắc "khu vực an toàn" đó cuối cùng bị Nhật Thực Hoàng dồn ép gần hết, chính là lúc hắn thất bại diệt vong.

Nhưng dường như Khương Thành căn bản không ý thức được kết cục của mình.

Hắn vẫn như cũ thay đổi vị trí ở trong một phương thiên địa do Nhật Thực Hoàng điều khiển, thỉnh thoảng phóng ra linh ý của mình cảm nhận một chút.

Bởi vì hắn cần phải tìm kiếm - Tìm được vị trí Nhật Thực Hoàng gửi gắm linh ý.

Mãi cho đến khi "khu vực an toàn" hắn mở ra kia bị thu nhỏ đến chỉ có trăm dặm, hắn cũng đã có đủ nhiều phát hiện.

Linh ý của Nhật Thực Hoàng không hề cố định ở một nơi nào đó, mà là đang không ngừng biến ảo.

Cuối cùng Khương Thành cũng đã khóa chặt một sợi linh ý trong đó.

Sau đó, hắn quyết đoán thu lại Kỵ Khuyết kiếm.

Tiện tay từ trong nhẫn trữ vật đổi thanh Đạo Kiếm tứ giai.

Hành động này, khiến đám người Quy Tàng phía sau đều như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Mà Nhật Thực Hoàng đang điên cuồng tiến công lại càng ngông cuồng cười lớn.

“Ha ha ha ha, ngươi đây là muốn cam chịu số phận rồi sao?”

Khương Thành thần bí mỉm cười.

“Ta chỉ là cảm thấy, ngươi vẫn không xứng khiến ta trả ra cái giá một thanh kiếm bát giai bị hủy.”

“Quên không nói cho các ngươi biết, ngoại trừ Vô Đạo kiếm, ta vẫn còn một kiếm.”

Men theo một sợi linh ý bị khóa chặt kia, Khương Thành lần đầu tiên dùng ra “Kiếm đạo hoàn mỹ” ở Thiên giới.

Hết cách rồi, khu vực an toàn không có căn nguyên, thứ hắn có thể dùng cũng chỉ có một kiếm này.

Tiên lực và lực thần hồn trong cơ thể giống như nước lũ vỡ đê.

Trong nháy mắt đã bị một kiếm này rút sạch.

Có điều hắn cũng không cần đi suy nghĩ gì nữa rồi, bởi vì hết thảy đều giao cho một kiếm này.

Khi Kiếm đạo hoàn mỹ phóng ra, khu vực an toàn chỉ có trăm dặm bị quét sạch sành sanh trong nháy mắt, biến thành một thế giới sáng chói rực rỡ lạ thường.

Thế giới nhật nguyệt tinh cùng múa, sáng tối âm dương giao nhau, ngũ hành tuần hoàn lặp lại kia nhanh chóng mở rộng ra.

Sinh cơ và tử khí bổ sung thêm cảm xúc vui buồn, hóa thành thực chất mắt thường cũng có thể thấy được.

Lực thiên địa vốn dĩ vây công Khương Thành đã bị nuốt chửng sạch sẽ dễ dàng như trở bàn tay.

Giống như lá rơi bị gió thổi bay, điên cuồng cuốn sạch về phía bên ngoài.

Mà đứng mũi chịu sào, chính là linh ý của Nhật Thực Hoàng!

Công kích của Kiếm đạo hoàn mỹ là toàn bộ phương diện, chứ không chỉ bị giới hạn ở thân thể thực chất, còn có phương diện thần hồn và ý thức.

"Đây là cái gì!"

Nhật Thực Hoàng hét lên thê lương, nhưng không có ai có thể nghe thấy tiếng gào hét của hắn.

Dưới phạm vi bao phủ của một kiếm này, bất luận là tầm mắt xúc cảm hay là âm thanh, tất cả đều bị giết chết!

Thiên địa một phương vốn dĩ bị hắn phong tỏa, sớm đã bị "kiếm đạo hoàn mỹ" hủy hoại thành thủng trăm nghìn lỗ!

Nếu như chưa từng tu luyện qua linh ý, vậy hiện tại có lẽ Khương Thành đã hôn mê rồi.

Nhưng lúc này, hắn có thân thể hư thoát lại là tỉnh táo trước nay chưa từng có.

Cuối cùng hắn cũng phát hiện, hóa ra mình sớm đã có đạo - Kiếm đạo hoàn mỹ.

Nhật Thực Hoàng Thiên giai thập nhị trọng, không cản được đạo ẩn chứa trong một kiếm này của hắn!

"Kiếm đạo hoàn mỹ!"

Phía sau Thành ca, đám người Quy Tàng và Lăng Tinh nghẹn họng nhìn trân trối.

Ngay sau đó, bọn họ hưng phấn đến toàn thân đều bắt đầu run rẩy lên.

Thân là kiếm tu, đây chính là cảnh giới cao nhất bọn họ vẫn luôn theo đuổi!

"Đây là kiếm đạo hoàn mỹ đấy!"

"Trời ạ!"

Gắt gao nhìn chằm chằm thế giới hủy diệt rực rỡ đó, Quy Tàng đã lệ tuôn đầy mặt từ lâu.

“Không ngờ rằng, ta vậy mà có thể tận mắt nhìn thấy Kiếm đạo hoàn mỹ…”

Mà há chỉ là hắn?

Hơn triệu Tiên Nhân của toàn bộ Phi Tiên minh, ở giây phút này đã coi Khương Thành thành Thần có thể nghịch thiên.

Mà so với bọn họ, Thiên Tộc đối diện lại gặp tại ương rồi.

Rất nhiều nguyên sĩ và thân vương bởi vì chỗ đứng quá mức gần ở phía trước, cũng bị một kiếm này bao trùm ở trong phạm vi công kích.

“Không!”

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, không có Vô Đạo kiếm, Khương Thành vậy mà còn có một thức đại chiêu không kém một kiếm kia.

Đợi đến khi bọn họ đối diện, hết thảy đều đã muộn rồi.

Ngay cả Nhật Thực Hoàng đều chỉ có thể bị sa vào, càng huống hồ là những Thiên giai cửu trọng, thập trọng, thập nhất trọng bọn họ đây?

Linh ý của rất nhiều người giống như tờ giấy bay phất phơ, bị xé thành bột phấn trong trận gió bão này!

Chương 1966: Tin tức thắng lợi

Khi quang mang của Kiếm đạo hoàn mỹ dần dần tắt đi, sáu trăm ngàn đại quân Thiên Tộc ngược lại vẫn còn lại một nửa.

Bởi vì rất nhiều người không bị bao trùm ở trong phạm vi công kích.

Nhưng hơn một trăm tên nguyên sĩ và hơn hai trăm tên cao thủ Thiên giai cửu trọng ở phía trước đội ngũ lại là đứng mũi chịu sào.

Bọn họ chết đến chỉ còn lại hơn ba mươi người.

Tổn thất hơn chín mươi phần trăm!

Triệu đại quân Phi Tiên minh ở đằng sau Khương Thành đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đối với bọn họ mà nói, đây hoàn toàn chính là chuyện trái với lẽ thường.

Một kiếm hạ xuống, đối diện trực tiếp bị giết hại một mảnh lớn, trên căn bản đã đánh hơn một nửa trận rồi.

Đến nỗi bọn họ cũng quên luôn cả reo hò, mà là ngây ngốc nhìn bóng lưng của Khương Thành, cùng với mảnh hư không không ngừng nhấp nhô nhúc nhích phía trước kia.

Nhật Thực Hoàng vẫn chưa chết.

Năng lực bảo mệnh của Thiên giai thập nhị trọng mạnh đến khó tin, cho dù là Kiếm đạo hoàn mỹ cũng không thể một kiếm dứt điểm.

Có điều, hắn vẫn bị trọng thương trước nay chưa từng có.

Linh ý gặp phải công kích gần như mang tính hủy diệt.

Yếu ớt đến suýt nữa không thể ngưng tụ lại được.

“Ngươi rất hung tàn!”

“Nhưng ngươi cũng chết rồi!”

Một kiếm kia không thể không có đại giá.

Hắn có thể nhìn ra được, trạng thái của Khương Thành càng kém hơn mình.

Tiên lực hồn lực tiêu hao sạch sẽ, thậm chí ngay cả thể lực cũng đã rơi xuống đáy cốc.

“Giết chết hắn!”

Đại quân Thiên Tộc phía sau hắn cuối cùng đã phát ra tiếng gào hét thê lương.

“Giết chết hắn!”

“Giết chết ác ma này!”

“Ma thai! Hắn chính là Ma thai! Giết chết hắn!”

Giờ phút này, bọn họ đã không quan tâm được tập hợp và đánh bại gì đó.

Cũng không quan tâm đến thực lực của Phi Tiên minh phía đối diện càng mạnh hơn, một khi xông qua chỉ sẽ chết càng thảm hơn.

Bọn họ chỉ biết Khương Thành giết chết quá nhiều tộc nhân của mình.

Nhất định phải giết chết hắn báo thù, cho dù đồng quy vu tận cũng không tiếc.

Đám người Quy Tàng còn chưa xông qua tiếp viện Khương chưởng môn, đã thấy thiên địa phía trước đột nhiên biến thành một mảnh tĩnh mịch.

Căn nguyên ở hai nghìn vạn dặm xung quanh bị rút sạch sẽ trong nháy mắt.

Linh ý của Khương Thành không hề có tổn hao gì cả, hắn lại phát động "Thái Thượng Hóa Đạo" lần nữa.

Mà lần này, bởi vì Nhật Thực Hoàng bị trọng thượng cực lớn, căn bản không thể phong tỏa áp chế hắn.

Ba nghìn căn nguyên lấy tốc độ cực nhanh được hội tụ thành một đoàn sáng chói mắt.

Đón lấy đại quân Thiên Tộc xông về phía mình, hắn không hề do dự chút nào đánh ra.

Sau đó, toàn bộ hư không đều điên cuồng rung động.

Sơn môn Phi Tiên minh phía dưới lại lần nữa sụp đổ.

Rất nhiều tiên nhân đứng ở phía sau Thành ca đều trực tiếp bị đánh rơi xuống.

Tộc nhân Thiên tộc ở chính diện đoàn sáng lại gặp phải tai họa ngập đầu.

"Đây là cái gì…"

Tiếng gào rít của Nhật Thực Hoàng lại vang lên lần nữa.

Mang theo sự khó mà tin được tràn đầy.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, thủ đoạn "khu vực an toàn" Thành ca mở ra trước đó vậy mà không phải là dùng để phòng ngự, mà là dùng để tiến công.

Nhìn bề ngoài, đây chỉ là căn nguyên ở hai nghìn vạn dặm, còn không bằng lực thiên địa Thiên giai thập nhất trọng có thể điều khiển.

Nhưng sau khi căn nguyên này bị rút đi, toàn bộ đều là tinh hoa.

Hơn nữa sau khi ba nghìn loai căn nguyên bị "phần linh" dựa vào cách thức đặc biệt dung hợp lại với nhau, bản thân chính là một thùng thuốc nổ đáng sợ.

Khí nó bị đốt cháy, trong ba nghìn căn nguyên tương sinh tương khắc, dấy lên biến hoá vô tận, kèm thêm tăng lên uy năng vốn nên có thành hàng trăm hàng nghìn lần!

Đối mặt với một kích này, ba mươi vạn đại quân còn lại lại lần nữa gặp phải sát thương mang tính hủy diệt.

Hơn mười ngàn người xếp phía trước còn không kịp hét một tiếng, đã bị nổ thành tro tàn ngay tại chỗ.

Trong đó, tự nhiên cũng bao gồm Nhật Thực Hoàng vốn đã bị trọng thương.

Nếu như hắn vẫn là trạng thái ở thời kì cường thịnh, vậy đơn độc một mình hắn cũng có thể ngăn cản được "phần linh".

Trên thực tế, nếu như gần ba trăm vị Thiên giai cửu trọng lúc trước đều sống sót, không bị kiếm đạo hoàn mỹ hủy hoại gần hết, vậy bọn họ liên thủ lại cũng đều có thể chống lại được.

Chỉ đáng tiếc, trên đời không có nếu như.

Đường đường là chủ vương triều Nhật Diệu Thiên giai thập nhị trọng, cứ như vậy tân thành tro bụi.

Kèm theo đó còn có đại quân Thiên Tộc hắn mang đến.

Khi dư âm của phàn linh tản đi, người sống còn lại đã không đến ba mươi ngàn rồi.

Thành ca không truy kích.

Kiếm đạo hoàn mỹ rút sạch hồn lực, tiên lực và thể lực, hiện tại phần linh lại dùng sạch linh ý.

Hiện tại hắn thật sự yếu ớt đến cực điểm, lập tức đã hôn mê.

Có điều may mà, đối diện đã bị dọa đến vỡ mật.

Mà phản ứng của đám người Quy Tàng và Thái Thường cũng không chậm, mắt thấy Khương chưởng môn không còn động tĩnh, vội vàng đi lên tiếp quản chiến trường.

Phát khởi tiến công với ba mươi ngàn người phía sau.

Cuối cùng, trận đại chiến này kết thúc bằng Phi Tiên minh giành được chiến thắng toàn diện.

Sáu trăm ngàn đại quân Thiên Tộc, cuối cùng tộc nhân Thiên tộc sống sót trốn trở về còn không đến sáu mươi người.

Khi bọn họ trở về Vân Điên linh vảnh, Quốc Sư Tinh U và Nguyệt Ảnh Hoàng, Tinh Diệu Hoàng, còn đang chờ đợi tin tức thắng lợi đấy.

Tòa thành ở trên bầu trời to lớn này, sớm đã giăng đèn kết hoa, đâu đâu cũng là bầu không khí ăn mừng.

Không chỉ là vì để chúc mừng chuyện tam đại Vương triều hợp nhất không lâu trước đó, cũng là vì để nghênh tiếp đại quân xuất chinh Phi Tiên minh chiến thắng trở về, chuẩn bị ăn mừng trận thắng lợi tiếp theo.

“Sao người trở về chỉ có các ngươi?”

“Nhật Thực Hoàng đâu rồi?”

“Chẳng lẽ hắn phái các ngươi trở về báo cáo tin mừng trước?”

Tinh U quốc sư càng là gấp không thể chừ được chất vấn: “Khương Thành chết rồi chứ?”

“Ma thai này, sống phải thấy người chết phải thấy xác, tuyệt đối không thể sơ xuất được!”

“Phi Tiên minh còn có bao nhiêu nghiệt dư ở bên ngoài?”

Đối với Thiên Tộc mà nói, Phi Tiên minh coi như là một mối họa ngầm có thể hình thành chút uy hiếp cuối cùng rồi.

Sau khi tiêu diệt hết bọn họ, toàn bộ Thiên Tộc sẽ không còn kẻ địch đủ đẳng cấp nữa.

“Bọn ta…”

Toàn bộ mười mấy người chạy trở về đều chưa tỉnh hồn.

Ánh mắt của mỗi một người đều có phâng tan rã, không chút thần quang, giống như gặp phải chuyện đáng sợ nhất trên đời,

tinh khí thần đều bị đánh tan đi.

Nguyệt Ảnh Hoàng nhớ trước khi xuất chinh, bọn họ vẫn là ai cũng khí thế dâng trào, giống như khổng tước kiêu ngạo.

Thế là hắn không khỏi đùa cợt nói: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Sao ngươi lại làm giống như đánh bại trận vậy?”

Tên Thiên giai cửu trọng cầm đầu, cũng là một tên Thiên giai cửu trọng sống sót duy nhất vẻ mặt tràn đầy đờ đẫn.

Cuối cùng dưới sự truy hỏi của ba vị thủ lĩnh cùng với một đám Thân Vương và nguyên sĩ khác, lúc này mới lắp bắp mở miệng.

“Bọn ta… quả thực đã thua rồi.”

“Cái gì? Thua rồi?”

Một đám cấp cao trong điện đầu tiên là chợt sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu cười phá lên.

“Chuyện này sao có thể chứ?”

“Cho dù Khương Thành xảo trá, không thể một lần hành động giết chết, cũng không đến nỗi thua đâu!”

“Đúng thế, có Nhật Thực Hoàng tự mình dẫn đội, các ngươi sao có thể thua chứ?”

“Cùng lắm cũng chỉ là không thuận lợi như suy đoán mà thôi.”

“Các ngươi cũng thật sự là biết thổi phồng…”

Tên Thiên giai cửu trọng đó đỏ vành mắt, chậm rãi cúi đầu xuống tuyên bố tin dữ.

“Nhật Thực Hoàng, đã chết rồi.”

“Ngươi nói cái gì!”

Tinh U quốc sư là người đầu tiên nhảy lên.

Mà tất cả cấp cao trong điện trong nháy mắt bắt đầu sôi trào lên.

“Chuyện này không thể nào!”

“Nhật Thực Hoàng là Thiên giai thập nhị trọng đấy, toàn bộ Thiên giới hiện tại còn có ai có thể giết chết hắn chứ?”

“Nhật Thực Hoàng không thể nào ngã xuống được!”

Nguyệt Ảnh Hoàng thậm chí đều đã trực tiếp nắm lấy vai của một người trong đó, đốt ngón tay trắng bệch, gắt gao trợn mắt nhìn đối phương.

“Ngươi phải biết rằng, ăn nói bậy bạ sẽ bị trị tội đấy!”

Chương 1967: Thiên tộc bị đánh sấp mặt

“Bọn ta không hề nói dối.”

Mười mấy người khác cùng nhau trở về cũng dần dần hoàn hồn lại.

“Hơn sáu trăm ngàn người chỉ còn có mỗi bọn ta sống sót mà thôi.”

“Những người khác, tất cả đều bị Khương Thành giết sạch…”

“Cái gì!”

Lần này cả ba vị Thiên giai thập nhị trọng ở trong điện càng không thể tin nổi.

Những thân vương và nguyên sĩ cũng hoàn toàn bùng nổ.

“Những người khác đều bị giết hết rồi?”

“Không thể nào!”

“Dù cho năm đó mấy Thánh địa kia cùng nhau vây công cũng không thể nào giết được nhiều tộc nhân của chúng ta đến vậy.”

“Khương Thành chỉ có một mình, sao lại có thể làm được chuyện này chứ?”

“Không phải hắn đã mất Vô Đạo kiếm rồi hay sao? Một mình Nhật Thực Hoàng hẳn là có thể nhẹ nhàng đánh bại hắn mới đúng chứ!”

Dù là Tinh U Quốc sư hay Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh Diệu Hoàng đều không dám tin vào kết quả này.

Bọn họ cảm thấy mình đã đề cao Khương Thành lắm rồi, nếu không cũng sẽ không phái ra một Thiên giai thập nhị trọng đích thân đi thảo phạt.

Nhưng ở trong mắt bọn họ, Thành ca cùng lắm chỉ có thể gây nên chút phiền phức mà thôi.

Sau khi mất đi Vô Đạo kiếm, chiến lực của hắn cao lắm cũng là Thiên giai thập nhất trọng thôi nhỉ?

Không thể nào cao hơn được.

Đối mặt với Thiên tộc hùng mạnh đầy rẫy cao thủ, người này lại lựa chọn đứng chung với đám người xuyên hồn kia, đoạn tuyệt với Thiên tộc, đúng thật là một hành vi ngu xuẩn tự tìm đường chết.

Ai mà nghĩ lại đụng phải một tên khó chơi như thế.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn không mau kể rõ ràng mọi chuyện!”

Rất nhanh bọn họ đã biết những gì xảy ra trong trận chiến với Phi Tiên minh.

Mười mấy tên quay trở về đều kể lại vô cùng chi tiết, còn bổ sung lời cho nhau để đảm bảo không sót một chữ nào.

Sau khi nghe xong, cả đại điện rơi vào bầu không khí tĩnh lặng một lúc lâu.

Loại tin tức này thì cũng không thể nào làm giả nổi.

Dù sao nó cũng liên quan đến một hoàng giả và hai phần năm cao thủ tinh nhuệ của cả Thiên tộc này, nếu là bịa thì cũng rất dễ dàng bị vạch trần.

“Chỉ với một kiếm đã chém chết ba trăm ngàn người?”

Tinh Diệu Hoàng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

“Đó là võ kỹ gì thế?”

Nguyệt Ảnh Hoàng cũng sắp ngu luôn rồi.

“Hắn đã mất Vô Đạo kiếm rồi mà sao vẫn còn mạnh như thế được chứ?”

Mãi đến giây phút này, rốt cuộc bọn họ mới ý thức được bản thân đã chọn phải một con quái vật như thế nào làm kẻ địch.

“Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc trước Thu Vũ Tuyền không bao giờ nói bản thân nàng mạnh hơn hắn rồi.”

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cả hai người phá vỏ trứng Thần chui ra, Tinh Diệu Hoàng mang vẻ mặt buồn bã lắc đầu.

Lẽ ra lúc đó bản thân hắn phải nhìn ra rồi mới đúng.

Đột nhiên Nguyệt Ảnh Hoàng tức đến mức gào lên đầy suy sụp.

"Nếu hắn đã mạnh như thế thì tại sao lại không nói sớm chứ!"

Những nguyên sĩ và thân vương ở trong điện kia cũng bắt đầu sôi nổi thảo luận, điên cuồng phát tiết sự kinh ngạc trong lòng mình.

"Ma thai!"

"Hắn quả nhiên là Ma thai!"

"Lời tiên tri không hề sai, hắn mới là kẻ địch lớn nhất mà Thiên tộc chúng ta phải đối mặt!"

Đoan Tịnh Vương thờ thẩn nhìn về cửa điện.

"Chúng ta hẳn nên sớm đoán được mới phải, dù sao hắn cũng là người đã giết Thiên Uyên Thánh Chủ…"

Tông Phiêu Vương tiếp đãi Khương Thành sớm nhất cũng đã không biết nên hình dung cảm nhận lúc này của chính mình là như thế nào rồi.

Hắn chỉ biết, đoạn tuyệt với Thiên tộc không phải là nạn diệt vong của Khương Thành.

Mà đó là kiếp nạn của Thiên tộc bọn họ.

Và người có tiếp xúc nhiều nhất với Thành ca là Chân Anh Vương chỉ còn biết lắc đầu mà thôi.

Hắn cảm thấy mọi thứ đều quá hoang đường.

Lần chia tay trước đó của hắn và Khương Thành chính là lúc Khương Thành tóm lấy một đám hoàng tử của Vương triều Nguyệt Hoàn đòi ba trăm miếng Toái Linh phiến cao giai.

Lần đó hắn còn cảm thấy cái tên này quá ngây thơ rồi.

Còn lên lớp hắn một trận, kiến nghị hắn hãy mau sám hối nhận sai với Thiên tộc đi thôi.

Mà bây giờ Khương Thành còn dạy ngược lại hắn.

Nghĩ kỹ lại thì thật ra lúc ấy bọn họ vẫn còn có cơ hội xoay chuyển.

Chỉ cần không đi trêu chọc hắn thì hai bên đã có thể nước sông không phạm nước giếng rồi.

Nhưng đáng tiếc, điều mà các vị hoàng giả và Quốc sư thống nhất Thiên giới mong muốn đó là phục tùng tuyệt đối.

Bọn họ cảm thấy Thành ca không có tư cách vượt ngoài lập trường của Thiên tộc.

Và thế là hiện giờ, thứ họ phải trả giá chính là máu của bản thân.

“Bắt buộc phải tập trung toàn lực giết chết tên Ma thai này!”

Tinh U Quốc sư mạnh mẽ áp chế sự kinh hãi trong lòng, lạnh lùng mở miệng.

“Nếu không tình thế tốt đẹp mà Thiên tộc chúng ta khó khăn lắm mới lấy được sẽ rất nhanh bị sụp đổ.”

“Buộc phải tiêu diệt Ma thai!”

Chuyện đến nước này, Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh Diệu Hoàng cũng chẳng còn gì do dự nữa rồi.

Bọn họ vô cùng hối hận.

Nếu sớm biết người này mạnh đến vậy thì ban đầu không nên qua loa như thế.

Nhưng bây giờ Thành ca giết nhiều cao thủ của Thiên tộc đến vậy, nếu xem như không có gì xảy ra thì Thiên tộc còn thống trị Thiên giới kiểu gì nữa chứ.

“Trận chiến Phi Tiên minh” rất nhanh đã đồn khắp Thiên giới.

Sau khi biết được tin tức này, vô số tộc nhân Thiên tộc đều không dám tin vào tai của mình nữa.

Đối với bọn họ, cái tin dữ này tựa như một cây chùy nặng trịch gõ thật mạnh vào đầu của họ vậy.

Khiến cho đám người gần đây đang chìm đắm trong giấc mộng thống nhất Thiên giới phút chốc bị kéo trở về với hiện thực tàn khốc.

“Sao lại xảy ra chuyện như thế này chứ?”

“Nhật Thực Hoàng mạnh như vậy sao có thể chết được?”

“Không phải chúng ta đã đánh xong trận chiến lớn rồi hay sao?”

“Tiên tộc lớn mạnh như vậy cũng bị chúng ta tiêu diệt rồi mà, bây giờ chỉ là diệt ổ của một Phi Tiên minh nhỏ nhoi thôi, sao lại có thể tổn thất nặng nề như thế được chứ?”

Cái chết của một hoàng giả đã đả kích nặng nề đến lòng người của cả Thiên tộc.

Rất nhiều người vốn vẫn cảm thấy Thiên tộc mạnh không gì bằng, thời đại mình ta làm chủ cuối cùng đã đến rồi.

Bây giờ họ mới phát hiện, thử thách thật sự chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

“Cái tên Ma thai này, quả nhiên là tai họa lớn nhất của Thiên tộc chúng ta!”

“Tinh U Quốc sư nói rất đúng, Khương Thành mà không chết thì Thiên tộc đừng mong có ngày được yên ổn!”

“Yên tâm đi, lần này cả ba vị Thiên giai thập nhị trọng cùng nhau ra tay, ta không tin hắn vẫn có thể chống lại được.”

“Cả bốn Thánh địa lớn mạnh mẽ cỡ kia mà còn phải tan thành mây khói thì huống chi là một Phi Tiên minh cơ chứ?”

Vào lúc đám người bên phía Thiên tộc chỉnh đốn lại lực lượng, triệu tập cao thủ chuẩn bị xuất chinh một lần nữa thì ở một phía khác, Khương Thành vẫn còn đang trong thời kỳ hồi phục.

Tiên lực thể lực gì đó đều không sao cả, chỉ cần uống đan dược là bổ sung được rồi.

Thần hồn thì do sớm đã tiến hóa thành Thiên hồn nên những đan dược bình thường bổ sung Hồn lực đều không có tác dụng gì hết, chỉ có thể dựa theo thời gian để hồi phục hoặc là tu luyện công pháp Thần hồn thôi.

Còn về linh ý cũng giống hệt như vậy.

Thế là mấy ngày sau đó hắn vẫn mãi chưa quay trở về trạng thái tràn đầy sức mạnh như ban đầu.

Khoảng thời gian này sĩ khí của toàn bộ Phi Tiên minh đều cao ngất ngưởng, bầu không khí hừng hực hăng hái.

Lúc trước bởi vì sự tồn tại của "người xuyên hồn" mà lòng người dần dần hơi rạn nứt.

Nhưng từ sau khi Khương Thành giết được Nhật Thực Hoàng thì lập tức mọi người đã đoàn kết lại với nhau.

Người xuyên hồn thì có sao chứ hả?

Thực lực của hắn mạnh, có thể che chở hết cho chúng ta mới là quan trọng nhất.

"Khương chưởng môn, ngươi hồi phục thế nào rồi?"

"Xem ra sắc mặt có vẻ vẫn không tốt lắm."

"Theo tình báo mà bọn ta nhận được, lần công đánh tiếp theo của Thiên tộc có lẽ là trong năm ngày này."

"Nghe đâu lần này Tinh Diệu Hoàng, Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh U Quốc sư đều sẽ đích thân ra hết, ngươi có còn tự tin không hả?"

Khương Thành thầm nhủ ta không có tự tin nhưng mà hệ thống có nhé.

"Ầy!"

Ca này còn cố tình thở một cái.

Nhóm người Quy Tàng, Mạch Phong, Thái Thường và Thiên Lâm ở trong điện cũng bị hắn làm cho lòng thêm nặng nề.

Cuối cùng Khương chưởng môn cũng không đỡ nổi rồi sao?

Sau đó bọn họ liền nghe thấy lời nói làm màu của Thành ca.

"Trời xanh có đức hiếu sinh, ta vốn cũng không muốn tạo nhiều sát nghiệp như vậy."

"Nhưng bọn họ cứ bắt buộc tự dâng đến cửa, vậy ta chỉ có thể thành toàn cho họ mà thôi."

Chương 1968: Chuyện như vậy cũng có thể làm sai sao

Vân Điên linh cảnh, ba vị thiên giai thập nhị trọng đang tổ chức đại quân xuất chinh.

Lần trước sau khi tam đại vương triều thống nhất, tộc nhân Thiên tộc được triệu tập tới từ các nơi vẫn chưa rời đi.

Mà lần này, tất cả những ai đạt đến Địa giai đều đã được chiêu mộ.

Đó là một đội ngũ vô cùng khổng lồ.

Già không tế nhật, không có giới hạn.

Những mà Tinh U quốc sư không hài lòng lắm, bởi vì còn một nhân vật quan trọng vẫn chưa xuất hiện.

"Cái kẻ có được thân thể của Thần kia vẫn không chịu xuất chiến sao?"

Cuộc chiến ở Tái Nguyên thánh địa lần trước, nếu như không phải có ý chí Thiên Đạo can thiệp thì Hư Chân Thánh chủ thực sự đã bị Chỉ Dư đánh bại rồi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là bên cạnh có những thiên giai thập nhị trọng khác hỗ trợ.

Chuyện này đã đủ để chứng minh hiện nay thực lực của nàng mạnh đến mức nào.

Nguyệt Ảnh Hoàng gật đầu.

"Theo như những gì nàng nói, thân thể Thần của mình cũng là do một tay Khương Thành tạo thành."

"Nàng không thể nào ra tay với tên Ma thai đó!"

Trong ánh mắt Tinh U quốc sư lóe lên sát khí lạnh lẽo.

"Bây giờ Thiên tộc đã lại lâm vào thời kỳ nguy cấp tồn vong, làm sao nàng có thể vì chút ân oán cá nhân mà vứt bỏ lợi ích của Tộc quần không quan tâm chứ?"

"Được rồi…"

Tinh Diệu Hoàng sâu xa nhìn hắn.

Năm đó, Thần chính là bị tập đoàn nguyên sĩ liên thủ với Thiên Đạo giết chết.

Bây giờ Chỉ Dư kế thừa thân thể của Thần, đó cũng lại là một tai họa ngầm to lớn trong mắt quốc sư đúng không?

Cuối cùng hắn thở dài một tiếng.

“Chỉ Dư sau này sẽ rõ.”

Kể từ sau lần giết chết hàng triệu Tiên tộc trước đây, nàng đã càng lúc càng xa bọn họ rồi.

Mà lần Nhật Thực Hoàng xuất chinh Khương Thành đó nàng lại càng đứng ra phản đối mãnh liệt.

Nhưng mà bị Tinh U quốc sư và một đám nguyên sĩ ngăn cản, hai bên suýt chút nữa đã bùng nổ chiến đấu kịch liệt.

Sau sự kiện đó, coi như nàng đã bị loại khỏi vòng quyết sách cấp cao.

“Xuất chinh!”

Cùng với tiếng ra lệnh của hắn, đám tộc nhân Thiên tộc phía sau dung nhập vào trong hư không trời đất, lên đường tiến thẳng về phía Phi Tiên minh.

Trận chiến này cũng chỉ là tình thế bắt buộc đối với bọn họ.

Căn cứ vào thông tin tình báo lần trước, tuy Khương Thành có hai đại chiêu không hề có đạo lý, nhưng giới hạn năng lực của hắn cũng chính là giết chết Nhật Thực Hoàng.

Hơn nữa sau khi sử dụng xong đại chiêu, hắn đã hoàn toàn trống không.

Lần trước mà có thêm một vị thiên giai thập nhị trọng thì kết quả cũng sẽ thay đổi.

“Chỉ Dư không xuất chiến cũng không ảnh hưởng gì.”

“Trận chiến này, chúng ta chắc chắn sẽ dành chiến thắng!”

Vào thời điểm bọn họ nghĩ như vậy, ở phía trước bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Khi nhìn thấy người này, đại quân khổng lồ của Thiên tộc bắt đầu dao động.

Rất nhiều tộc nhân Thiên tộc vốn ký thác linh ý vào hư không gấp rút hiện thân.

“Thu Vũ Tuyền!”

“Thu thần nữ!”

“Ôi trời ơi, thì ra Thu thần nữ thực sự vẫn còn ở đây!”

“Ô ô ô, thật tốt quá…”

Ở Thiên tộc, mặc dù Thu Vũ Tuyền không chỉ huy đại quân gì cả, cũng không đảm nhiệm chức quan gì, nhưng địa vị của nàng đã vượt xa mấy vị hoàng giả và quốc sư.

Có thể nói không gì sánh nổi!

Lần trước Tinh U quốc sư còn nói nàng công thành lui thân, kể từ đó đã biến mất khỏi thế giới này rồi.

Hôm nay Thu Vũ Tuyền lại xuất hiện lần nữa, coi như đã vả vào mặt hắn.

Nhưng mà năng lực ứng biến vãn tôn của lão già này cũng rất mạnh.

Hắn lập tức xoay người, hô to về phía mọi người.

“Thần thai chính là khắc tinh bẩm sinh của Ma thai!”

“Hiện nay Ma thai làm dữ, Thần thai lại giáng lâm lần nữa, chính là để giúp chúng ta tiêu diệt Ma thai đấy!”

Xoạt!

Toàn trường vang lên tiếng hoan hô rung trời.

Giờ phút này, sĩ khí của đại quân Thiên tộc đã đạt đến mức đỉnh điểm.

Tinh Diệu Hoàng vốn tâm trạng không tốt cũng không nhịn được nữa nhếch khóe miệng lên.

“Vũ Tuyền, trong khoảng thời gian này ngươi đã đi đâu?”

“Chẳng lẽ lại bị thương, đến chỗ bí mật trị thương hay sao?”

Hắn vừa cười nghênh đón vừa cố tình oán trách: “Thật ra bọn ta sẽ không làm hại ngươi, cần gì phòng bị như thế chứ?”

Nhưng ngay sau đó, Nguyệt Ảnh Hoàng lập tức tóm lấy hắn một cái.

“Có gì đó không đúng!”

“Không bình thường như thế nào?”

“Thiên Đạo!”

Vẻ mặt Nguyệt Ảnh Hoàng trở nên nghiêm trọng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm người phụ nữ không có chút biểu cảm nào trên gương mặt ở trước mắt, thậm chí ngay cả ánh mắt nàng cũng có chút trống rỗng.

Mặc dù vẫn là dung nhan tuyệt mỹ quen thuộc đó, những dường như đã biến thành một người khác.

“Trên người nàng có khí tức của Thiên Đạo!”

“Cái gì?”

Tinh Diệu Hoàng đột nhiên giật mình, nhìn kỹ lại, là sự thật phải không?

Lúc này, Thu Vũ Tuyền quả thực giống như hóa thân của Thiên Đạo.

Không sống không chết, không vui không buồn.

Từ ánh mắt trống rỗng đó, tất cả những gì bọn họ nhìn thấy chỉ là sự thờ ơ.

Ở trước mặt nàng, mình giống như chỉ là một đám bụi mà thôi.

Khác biệt hoàn toàn với khí chất trước đây.

“Tại sao có thể như vậy chứ?”

Tinh Diệu Hoàng khó mà chấp nhận được.

Dù sao Thiên Đạo cũng trợ giúp bên Tiên tộc chứ không phải là bạn của Thiên tộc.

“Vũ Tuyền, ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ lần trước ngươi bị Thiên Đạo ám toán rồi sao?”

Sau khi động viên tinh thần của mình bằng sự xuất hiện của Thu Vũ Tuyền, cuối cùng Tinh U quốc sư cũng nhận ra điểm khác thường.

Hắn híp mắt, cẩn thận cảm nhận khí tức Thiên Đạo trên người nàng.

Bỗng nhiên hắn lắc đầu: “Không, không đúng…”

“Nhất định là có chỗ nào không đúng rồi.”

Giọng điệu của hắn cũng trở nên cao vút, giống như đã phát hiện ra chuyện gì đó phá bỏ lẽ thường, trong ánh mắt ngập tràn vẻ khó có thể tin nổi.

“Sai rồi.”

“Sai cả rồi…”

Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng không khỏi cau mày.

“Tinh U quốc sư, ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Cái gì sai chứ?”

Vẻ khó tin trong mắt quốc sư dần biến thành kinh hãi.

“Sai rồi, xem ra sai lầm rồi…”

“Năm đó, Thần thai và Ma thai đã giáng xuống cùng một lúc.”

Hắn ngơ ngác nhìn bóng dáng quen thuộc mà xa lạ ở phía trước, lẩm bẩm tự nói một mình.

“Ta đã kiệt quệ tâm huyết, suy diễn ra ba hình ảnh trong tương lai.”

“Thu Vũ Tuyền giết chết Thái Vũ Thánh chủ.”

“Khương Thành giết chết nguyên sĩ của tộc ta.”

“Đại quân Thiên tộc gặp phải tai hoạ ngập đầu!”

“Cũng vì vậy, ta nhận định Thu Vũ Tuyền là Thần thai, Khương Thành là Ma thai.”

“Với Thu Vũ Tuyền thì ủng hộ lôi kéo hết sức, còn với Khương Thành thì ôm thái độ toàn lực giết chết.”

Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng đều có bộ dạng sợ hãi giật mình, đã nghe ra ý của hắn rồi.

“Ngươi nói sai rồi, chẳng lẽ Thần thai và Ma thai bị ngược rồi sao?”

Tinh U quốc sư ngẩn người nhìn Thu Vũ Tuyền ở đối diện, nhìn nàng chậm rãi giơ cánh tay phải trắng muốt như ngọc lên.

“Hình ảnh thứ ba sẽ xảy ra ở đây.”

“Cái gì?”

Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng gần như bị hắn chọc cho tức khóc.

Chuyện như thế này cũng có thể làm sai được sao?

Theo ý ngươi thì Khương Thành mới thật sự là Thần thai?

Vậy Nguyệt Hoàn quốc sư có thân phận bị thay thế nói đúng rồi!

Chết tiệt, ngươi nói sớm đi chứ!

Nói sớm thì chúng ta nào có đến mức quyết liệt với hắn, ồn ào cho tới tình trạng hôm nay chứ?

Hai người thân là hoàng giả cũng rất có trách nhiệm.

Bọn họ vừa thúc giục linh ý chủ động nghênh đón vừa nhanh chóng hạ lệnh cho đại quân ở phía sau.

“Chạy mau!”

“Các ngươi mau trốn đi!”

“Kiếm kia của nàng chỉ có một đường, phân tán ra!”

Chẳng qua lần này bọn họ lại sai lầm rồi.

Thu Vũ Tuyền một thân ý chí Thiên Đạo cuối cùng cũng vung tay phải ra.

Năm đường kiếm ngắt quãng được vẽ ra về phía đại quân của Thiên Đạo ở trước mặt.

Mà khi lan tràn đến trước mặt mọi người thì cũng đã trở thành vô số đường gạch đan xen khắp nơi.

Trong phút chốc, trời đất sụp đổ, toàn bộ bầu trời giống như bị cắt thành từng mảnh vụn.

Ở trong đó, cho dù là thiên giai thập nhất trọng hay địa giai nhất trọng, tất cả đều chỉ có một kết cục —— Chết!

Chương 1969: Thiên tộc bị thương nặng

Những năm gần đây, tộc nhân Thiên tộc vẫn luôn say sưa nói về chuyện Vô Đạo kiếm.

Không nói đến phòng ngự, cái gì cũng có thể xuyên thủng, quả thực vô cùng thần kỳ.

Thanh kiếm này Khương Thành và Thu Vũ Tuyền đã từng lần lượt có được, đã chém giết ba vị trong tứ đại Thánh chủ của Tiên tộc.

Mang lại cho bọn họ cảm giác vô cùng tự hào và an toàn.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày thanh kiếm này lại vung về phía bản thân mình.

Hơn nữa còn vung lên mãnh liệt hơn so với mấy lần trước.

Không có cách nào, trước kia là ý thức của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền điều khiển thanh kiếm đó.

Mà lần này là ý chí của Thiên Đạo.

Đương nhiên uy lực cũng là nước lên thì thuyền lên.

“Ma thai!”

“Nàng chính là Ma thai!”

Giọng nói sắc nhọn và thảm thiết của Tinh U quốc sư vang vọng khắp nơi.

Chỉ là không có được bao nhiêu người có thể nghe thấy nó.

Sau một kiếm, chiến trường vốn ồn ào và sôi sục cũng yên tĩnh trở lại.

Con số hàng chục triệu quân tinh nhuệ của Thiên tộc hầu như đã chết chẳng còn lại bao nhiêu.

Số lượng người còn sống rải rác chưa tới mười người.

Trong số mấy người này bao gồm Tinh U quốc sư và hai vị hoàng đế, còn có một vài vị thân vương thiên giai thập nhất trọng.

Ba người còn có thể sống sót sau đó là kết quả của việc bọn họ là ba người đầu tiên liều mạng ngăn cản.

Nhưng mà bọn họ cũng đã bỏ ra một cái giá khổng lồ.

Thân thể của Thiên tộc không quan trọng, bị hủy hoại rồi cũng có thể dễ dàng cải tạo.

Nhưng linh ý của bọn họ không thể nào che giấu được ở dưới một kiếm này, cũng phải chịu tấn công mang tính hủy diệt giống như trước.

Sau một kiếm, thiên địa mà ba người có thể nắm trong tay từ mấy tỷ dặm co rút lại chỉ còn mấy chục triệu dặm.

Linh ý của bọn họ bị cắt thành rất nhiều phần, phần lớn đều tan vỡ ngay tại chỗ.

Cũng không còn uy thế trước đó nữa.

Trên thực tế, thứ mà Vô Đạo kiếm có thể cắt ra chính là vật hữu hình, còn ý thức thuộc về vật vô hình, vốn dĩ có thể thoát khỏi đòn tấn công.

Nhưng rất đáng tiếc.

Thiên tộc đã tu luyện ý thức thành linh ý hùng mạnh, chẳng khác gì từ vô hình đã luyện thành hữu hình.

Vậy nên rất trùng hợp rơi vào phạm vi nghiệp vụ của Vô Đạo kiếm, biến thành mục tiêu bị cắt ra.

“Không!”

Cảm nhận được sự vắng vẻ yên tĩnh ở phía sau, tâm trạng của bọn họ hoàn toàn sụp đổ rồi.

Thậm chí còn không muốn tin tất cả những chuyện vừa mới xảy ra là sự thật.

“Không…”

“Tại sao có thể như vậy?”

Bởi vì có rất nhiều Tộc nhân chết đi, thậm chí bọn họ còn không xuất hiện cảm giác tức giận nữa rồi.

Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng còn sống sót cũng đã cũng không còn khí phách cấp trên lúc trước.

Cả người hồn bay phách lạc, giống như cây đại thụ chọc trời bị đổ sau cơn bão táp vậy.

“Chết rồi.”

“Đều chết cả rồi…”

Tinh U quốc sư lắc đầu với vẻ mặt đờ đẫn, lẩm bẩm tự nói.

“Không nên như vậy chứ!”

Trải qua bao nhiêu năm chiến đấu anh dũng như vậy, rõ ràng bọ họ cũng đã tiêu diệt được tứ đại thánh địa của Tiên tộc rồi, không phải vận mệnh của Thiên tộc cũng nên thay đổi rồi sao?

Tại sao vào khoảnh khắc bọn họ đang cực kỳ hưng thịnh đó đột nhiên lại chuyển biến bất ngờ, rơi vào vực sâu rồi?

Sự thay đổi nhanh chóng này vô cùng dữ dội.

“Tại sao ngươi phải làm như vậy?”

Hắn phát điên nhìn Thu Vũ Tuyền ở đối diện không có bất cứ cảm xúc nào, khàn giọng lên án.

“Tại sao!”

Nếu như Thành ca có mặt ở đây, nhất định sẽ không nhịn được than phiền.

Không phải ngươi cũng đã tiên đoán người ta là Ma thai sao?

Ma thai làm ra chuyện này không phải là lẽ đương nhiên?

Thu Vũ Tuyền ở đối diện không trả lời mà chỉ giơ tay phải lên lần nữa.

Một động tác đơn giản như vậy cũng đã làm cho bọn họ sợ đến mức hồn bay phách lạc.

“Trốn!”

“Chạy mau!”

Tinh U quốc sư và hai vị hoàng giả hoàn toàn không dấy nổi bất cứ ý chí chiến đấu nào cả.

Còn năm tên thiên giai thập nhất trọng ở phía sau bọn họ đã hoảng hốt tháo chạy giống như thỏ con bị giật mình từ lâu.

Nhưng lần này bọn họ cũng không gặp phải công kích.

Tay phải của Thu Vũ Tuyền vung lên cũng không xuất hiện mấy đường cắt nữa.

Ngược lại, thân hình của nàng trở nên càng mờ ảo hơn.

Mười mấy giây sau đã biến mất trong thiên địa.

Mấy người hoảng hồn chưa bình tĩnh được lần lượt dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại sao nàng lại không tiếp tục đuổi giết nữa rồi?”

Với tư cách là đại lão đứng đầu, ý chí của bọn họ mạnh hơn những người khác rất nhiều.

Cho dù gặp phải đả kích khổng lồ như vậy cũng có thể bình tĩnh bàn luận.

“Chẳng lẽ nàng chỉ có sức mạnh của một đòn đó thôi sao?”

“Một kiếm vừa rồi là ý chí của Thiên Đạo mượn nàng để ra tay.”

“Có lẽ, ý thức của chính bản thân nàng vẫn còn. Sau một kiếm ý thức của nàng đã phục hồi rồi?”

“Không rõ lắm.”

Tinh U quốc sư lắc đầu.

“Cái này cũng không có nghĩa là nàng đã thay đổi trở lại, chỉ dựa vào một người làm sao có thể thắng được ý chí của Thiên Đạo chứ?”

“Nàng đã hoàn toàn là một Ma thai rồi!”

“Bây giờ chúng ta phải nghĩ xem làm thế nào để ngăn cản công kích tiếp theo của nàng.”

Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng chỉ có thể im lặng.

Vừa rồi linh ý của bọn họ gần như đã bị đả kích hủy diệt, thực lực đã giảm mạnh chín mươi phần trăm rồi.

Hơn nữa đây không phải là tiêu hao bình thường mà là tổn thương trọn đời.

Muốn khôi phục lại như cũ thì lại phải mất mất chục tỷ năm.

Thiên Đạo và Thu Vũ Tuyền làm gì có chuyện để cho bọn họ ở lại lâu như vậy được.

Hơn nữa, cho dù có khôi phục lại như cũ thì phải làm như thế nào đây?

Lấy gì để ngăn cản khi đối mặt với một kiếm vừa rồi?

Còn hai thân vương thiên giai thập nhất trọng không nhịn được nhìn về phía Tinh U quốc sư như muốn nói gì đó.

Không phải ngươi nói Thần thai chính là khắc tinh của Ma thai sao?

Nếu Thu Vũ Tuyền là Ma thai, vậy Khương Thành chính là Thần thai rồi.

Để cho Khương Thành đối phó với nàng chẳng phải có thể hay sao…

Nhưng những lời nói giấu trong cổ họng này, chính bọn họ cũng không có mặt mũi nói ra khỏi miệng.

Nghĩ lại xem tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây, còn không phải là để xuất chinh tới Phi Tiên minh và tấn công Khương Thành hay sao?

Mấy người chạy về Vân Điên tiên cảnh, tộc nhân Thiên tộc ở lại đây còn không biết tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì đâu.

Nhưng bọn họ cũng không cho là sẽ chiến thắng trở về giống như lần trước.

Bởi vì thần sắc của tất cả tám người quay trở lại đều trông rất tệ.

“Nhanh lên!”

“Mau rời khỏi đây thôi!”

Thậm chí Tinh Diệu Hoàng còn không còn kịp nói rõ tình hình mà vội vàng hạ lệnh sơ tán.

“Con dân Thiên tộc của ta, lập tức rời khỏi Vân Điên tiên cảnh!”

“Không nên tụ tập chung ở một chỗ, tất cả tản ra trốn đi.”

Không sai, Vô Đạo kiếm rất mạnh, gần như không thể nào ngăn cản được.

Nhưng Vô Đạo kiếm cũng có một thiếu sót không được tính là quá lớn - đó chính là chỉ có thể tập trung tiêu diệt một đám người trước mắt.

Chỉ cần Thiên tộc lùi về phía sau và phân tán ở khắp nơi thì ít nhất hơn phân nửa còn có thể sống sót.

Dù sao Thu Vũ Tuyền cũng không thể nào đuổi giết từng người một đúng không?

Cho dù ý chí của Thiên Đạo có phần thảnh thơi nhưng cũng không có khả năng này.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tại sao phải rút lui, hơn nữa còn phải trốn đi?"

Nghe được mệnh lệnh này, tất cả tộc nhân Thiên tộc bên trong hoàng thành đều ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu cho lắm.

Có người mơ hồ có dự cảm xấu.

"Chẳng lẽ chúng ta lại thua Phi Tiên minh sao?"

"Không thể nào, hai vị hoàng đế và một vị quốc sư dẫn đội, còn có đại quân khổng lồ như vậy nữa!"

"Cho dù tấn công Tái Nguyên thánh địa chúng ta cũng không phái quá nhiều người như vậy."

"Còn đại quân của chúng ta thì sao?"

"Chẳng lẽ tất cả bọn họ đều chết hết rồi?"

"Không thể nào!"

"Tuyệt đối không thể nào!"

Bắt gặp ánh mắt, hoặc chấn động, hoặc kinh hãi, hoặc sợ sệt, hoặc khó mà có thể tin nổi, thậm chí Tinh Diệu Hoàng còn không biết phải nói ra chân tướng như thế nào.

"Bọn họ… Đúng là tất cả đều đã chết rồi."

Nguyệt Ảnh Hoàng vừa mới dứt lời, tòa thành khổng lồ trên bầu trời lập tức rơi vào tình cảnh hỗn loạn.

Tiếng gào khóc giày vò tâm can và gào thét điên cuồng vang vọng tận mây xanh.

"Không…"

“Bọn ta không tin!”

“Nhiều người như vậy, làm sao có thể chết hết toàn bộ chứ?”

Chương 1970: Mệnh Nguyên bút

Dù cho những tộc nhân Thiên tộc ở lại trong thành có cảnh giới bình thường và thân phận cũng không cao.

Nhưng có lẽ bởi vì quá kích động, họ thậm chí còn dám gào thét chất vấn với cả Thiên giai thập nhị trọng.

“Đúng, bọn ta tuyệt đối không tin!”

“Khương Thành không thể nào mạnh như thế được?”

“Nếu những cường giả đỉnh cao như các ngươi đều vẫn ở đây thì sao bọn họ có thể chết được?”

“Dù hắn có là Ma thai đi nữa, nhiều người như vậy lẽ nào không chạy nổi một ai hay sao?”

Thành ca ở bên phía Phi Tiên minh xa xôi kia chờ đợi Thiên tộc đến tấn công lại vô duyên vô cớ bị chụp cho một cái mũ lớn.

Nhưng vẫn còn may, Nguyệt Ảnh Hoàng đã lập tức giúp hắn lấy cái mũ này xuống rồi.

“Bọn họ là bị Thu Vũ Tuyền giết chết.”

Sự thật này cũng không có cách nào giấu nổi.

Nếu không sau này những tộc nhân Thiên tộc khác nhìn thấy nữ nhân này lại còn tưởng nàng ta là người của mình mất.

Hắn vừa dứt lời, cả tòa thành như muốn nổ tung.

“Điều này lại càng không thể!”

“Thu thần nữ là Thần thai mà, sao nàng ấy có thể ra tay với chúng ta được chứ?”

Không lâu trước đây, trong số bọn họ còn có rất nhiều người nhớ nhung Thu Vũ Tuyền nữa đấy.

Tin tức này đã hoàn toàn đánh đổ hình tượng của nàng ở trong lòng bọn họ, sao có thể dễ dàng mà chấp nhận được.

“Nàng là người của chúng ta đó, là người bạn tốt nhất của Thiên tộc, các ngươi đều đang buông lời bịa đặt…”

“Quả thật là Thu Vũ Tuyền.”

Tinh U Quốc sư vẫn luôn im lặng cuối cùng không thể không ra mặt.

“Nàng bị ý chí Thiên Đạo chi phối, bây giờ đã là kẻ địch của chúng ta rồi.”

“Nàng mới là Ma thai.”

“Ngươi nói cái gì?”

Tộc nhân Thiên tộc ở khắp nơi nghe được tin tức chạy đến đều sụp đổ ngay tại chỗ.

Tiếp theo đó, rất nhiều người trực tiếp chỉ thẳng vào mặt Tinh U Quốc sư gào lên.

“Sao Thu Vũ Tuyền có thể là Ma thai được chứ?”

“Ngươi tiên tri kiểu gì thế?”

“Một lúc Thần thai một lúc Ma thai, ngươi xem tiên tri như trò chơi đó hả?”

“Là một Quốc sư, sao ngươi có thể ăn nói lung tung như vậy được?”

Nếu đổi lại là lúc bình thường, những tộc nhân Phàm giai và Địa giai mà dám vô lễ như thế này đã sớm bị Tinh U Quốc sư lôi xuống trị tội rồi.

À không, nếu là lúc trước, những người này hoàn toàn không có cơ hội đứng trước mặt hắn.

Nhưng bây giờ, hắn bị mắng đến mức đáp trả cũng không được.

Chỉ bởi vì bản thân phán đoán sai Thần thai và Ma thai, lời tiên tri của hắn đã hoàn toàn trở thành một trò cười.

Nói nặng hơn thì xem như Thiên tộc đã xong đời chỉ vì cái miệng của hắn mà thôi.

Nếu như hắn không phán đoán sai lầm mà vẫn luôn đối xử thật tốt với Thành ca, giữ hắn ở lại Thiên tộc thì Nhật Thực Hoàng cũng sẽ không phải chết.

Dù cho có gặp phải tình cảnh như hiện giờ thì ít ra cũng có Khương Thành chắn ở phía trước Vô Đạo kiếm.

“Mau chạy thôi!”

“Chạy càng xa càng tốt!”

“Tập trung ở đây thì chỉ có nước trở thành một đám vật hi sinh kế tiếp dưới Vô Đạo kiếm mà thôi.”

Hắn vừa dứt lời, ánh sáng trên bầu trời đột nhiên tắt hẳn.

Ngay sau đó, một vầng sáng màu vàng chiếu xuống từ trên đỉnh đầu của mọi người.

Ngẩng đầu nhìn lên, bọn họ nhìn thấy một chiếc thạch bút dài khoảng một thước đang lơ lửng giữa trời.

Xuyên thấu qua vầng sáng màu vàng bọc xung quanh, chiếc bút nhìn có vẻ vô cùng bình thường, nhưng dù là Tinh Diệu Hoàng hay Nguyệt Ảnh Hoàng đều không dám xem thường nó.

Bởi vì bọn họ lại một lần nữa cảm nhận được ý chí của Thiên Đạo.

“Đấy là cái gì?”

“Sao Thiên Đạo lại có binh khí?”

“Cẩn thận!”

Chiếc thạch bút rạch ra một chuỗi ký tự đầy trừu trượng ở trên không trung.

Tất cả Thiên tộc đang có mặt đều không thể hiểu được ý nghĩa của nó,

Chỉ có thể nhìn thấy những bột phấn màu vàng tung bay còn chưa kịp rải rác khắp mọi ngõ ngách của Vân Điên linh cảnh thì đã biến mất không thấy tung tích rồi.

Nhìn có vẻ như không hề có tính sát thương chút nào.

“Mặc kệ nó là cái gì, cứ đánh hạ nó cái đã!”

Dù cho trước đó đã bị thương nặng thì lúc này cả ba vị Thiên giai thập nhị trọng và năm vị thập nhất trọng vẫn bắt tay nhau điều động lực thiên địa ở xung quanh cuốn lấy chiếc bút kia.

Nhưng dù cho công kích ngợp trời như thế đánh vào chiếc bút kia thì cũng chỉ một đi không trở lại mà thôi.

Chiếc bút kia lại không chịu chút tổn hại nào.

Và ngay giây tiếp theo, cả tòa Hoàng thành lại dấy lên âm thanh gào rống liên tiếp không thôi.

Gào gào gào!

Lực thiên địa điên cuồng tàn phá bừa bãi.

Vừa khéo đó lại là công kích mà tám vị cao thủ điều động lúc nãy.

Những công kích này không chỉ nổ banh mọi ngóc ngách ở trong Hoàng thành mà thậm chí còn tạo thành vết thương chí mạng cho những tộc nhân Thiên tộc đang ở trong thành nữa.

Không biết đã có bao nhiêu người phải táng mạng bên trong vụ oanh tạc trên diện rộng này.

“Sao lại như thế này?”

“Sao công kích của chúng ta lại đánh ngược lại bản thân chúng ta chứ?”

Các cường giả đều biến sắc.

Nhưng sau khi trải qua lúc trước, hiện giờ khả năng chịu đựng của bọn họ cũng đã mạnh hơn gấp mấy lần rồi.

Bọn họ vội vàng thôi thúc linh ý, tạo nên một cái lồng bảo vệ ở trên đầu của tất cả tộc nhân.

Qua trận công kích vừa rồi, số lượng tộc nhân Thiên tộc ở trong thành đã giảm đi một nửa.

Nhìn thấy được Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng đều tức đến muốn nổ mắt.

Nhưng chuyện tiếp theo còn quỷ dị hơn nữa.

Chiếc thạch bút tiếp tục chuyển động ở trên không, viết xuống những ký tự trừu tượng.

Tinh U Quốc sư cảm thấy lòng đầy nôn nóng, dường như ý thức của bản thân không được ổn định cho lắm, giống như đang bị một lớp sương mờ ảnh hưởng vậy.

Không chỉ riêng hắn mà cả Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng ở bên cạnh cũng đều cảm thấy như thế.

Nhưng đến cả bọn họ mà cỏn vậy thì những tộc nhân Thiên tộc kém xa bọn họ chỉ có càng thảm khốc hơn thôi.

Có rất nhiều người đột nhiên nát tan linh ý, biến mất khỏi thế giới này.

Cũng có người trong lúc hoảng loạn chạy trốn đột nhiên lảo đảo ngã nhào xuống đất, sau đó vừa đúng lúc lại bị rơi vào vết nứt không gian không biết từ đâu mà có, bị trận gió mạnh thổi cắt cho tiêu tán.

“Chuyện này, sao lại như vậy chứ?”

“Ta biết rồi!”

Đột nhiên Nguyệt Ảnh Hoàng thét lớn một tiếng.

“Đây chẳng phải là đạo Mệnh Số của Thiên Uyên Thánh Chủ năm đó hay sao?”

“Chiếc bút kia đã thay đổi số mệnh của tất cả mọi người!”

“Chúng ta thì còn miễn cưỡng chống lại được ảnh hưởng của nó, nhưng tộc nhân của chúng ta thì sẽ chống không nổi!”

Là một đối thủ lâu đời của Tiên tộc, năm đó hắn đã từng có tiếp xúc qua với Thiên Uyên Thánh Chủ, biết rõ được cái mệnh số thánh giới kia của hắn sau khi tế ra thì đáng sợ bao nhiêu.

“Cái gì?”

Vài vị thân vương ở bên cạnh cũng biến sắc theo.

“Không phải Thiên Uyên Thánh Chủ đã sớm chết rồi sao?”

“Tại sao đạo mệnh số của hắn vẫn còn tồn tại được chứ?”

“Sau khi hắn chết đi, Thánh giới tàn tạ đã bị Thiên Đạo thu lại mất rồi!”

Cuối cùng Tinh U Quốc sư cũng phản ứng lại.

“Mất đi ý thức của hắn thì Thiên Đạo sẽ có thể bá chiếm Thánh giới của hắn rồi.”

“Chiếc bút kia, chính là Đạo lúc trước của Thiên Uyên Thánh Chủ!”

Nếu như lúc này Tiên nhân của Thiên cung ở kỷ nguyên thứ ba có mặt, thì chỉ cần liếc mắt bọn họ đã nhận ra chiếc bút ở trên không trung kia.

Không phải đó là Mệnh Nguyên bút, một trong những Thiên Đạo chí bảo dược Nguyên Đế nắm giữ đó hay sao?

Thật ra tác dụng chủ yếu của Thiên Đạo chí bảo này là trợ giúp, chứ không phải là chí bảo dùng để sát phạt giống như Vô Đạo kiếm và Hám Thiên phủ.

Mệnh Nguyên bút không quá thích hợp dùng cho chiến đấu.

Nếu như đang ở thời kỳ đỉnh phong thì chắc chắn những vị Thiên giai thập nhị trọng có mặt tại đây đều có thể một mình chống lại nó.

Nhưng lúc này tất cả bọn họ lại đều đang ở trạng thái suy yếu, vậy nên chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn số mệnh của những tộc nhân ở tầng dưới tiếp tục bị thay đổi bởi Mệnh Nguyên bút dưới sự thao túng của ý chí Thiên Đạo.

Những người chết ngay tại chỗ chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Có rất nhiều người bị thay đổi số mệnh, dù ngay lúc này sẽ không nhận ra có gì khác thường, nhưng vài ngày sau hoặc vài tháng có lẽ sẽ bộc phát ra.

Tinh U Quốc sư đã dự đoán được cảnh tượng đó, nhưng bây giờ hắn lại không có cách nào ngăn cản.

Chỉ có thể lớn tiếng kêu lên, muốn để mọi người bình tĩnh lại, giữ vững linh ý, đừng làm quá nhiều chuyện để tránh số mệnh của bản thân có thời cơ bị bóp méo.

Chương 1971: Rơi vào đường cùng

Cách ứng đối của nhóm người Tinh U Quốc sư và Nguyệt Ảnh Hoàng tuy không thể nói không có hiệu quả nhưng hiệu quả nhận được lại vô cùng ít ỏi.

Bọn họ trơ mắt đứng nhìn Mệnh Nguyên bút vung vẩy không chút cố kỵ gì, bản thân chỉ có thể tiếp nhận một cách bị động,

hoàn toàn không biết phản kích như thế nào.

“Cứ tiếp tục như thế thì chúng ta sẽ bị nó giày vò từng chút đến chết mất!”

“Đúng đấy, chống được một lần cũng không chống được nhiều lần.”

“Đúng là số mệnh thật mà, rõ ràng chúng ta đã tiêu diệt Tiên tộc rồi, giờ lại phải đối đầu với Đạo của Thiên Uyên Thánh Chủ.”

“Đáng ghét! Rõ ràng là Thiên Đạo đang muốn đuổi cùng giết tận chúng ta mà!”

Việc đã đến nước này, sao bọn họ lại không biết tất cả đều là do Thiên Đạo cơ chứ.

Nếu như không phải đích thân Thiên Đạo ra tay thì làm sao Thu Vũ Tuyền biến thành Ma thai được đây?

Tất nhiên, nếu như Tuyền muội tử biết được bọn họ qua cầu rút ván, giết chết hàng chục ngàn người xuyên không, kể cả Quân Vương thì e là nàng cũng sẽ không tiếp tục ở lại Thiên tộc nữa.

Cũng vào ngay lúc mọi người rơi vào đường cùng, một bóng hình đột nhiên bay đến trên không trung.

“Chỉ Dư!” Mọi người kinh ngạc hô lên.

Nghênh đón chiếc bút kia, nàng thúc giục linh ý, lực thiên địa thập nhất trọng càn quét qua đó.

Chỉ là hiệu quả vẫn không quá lớn.

Chiếc bút kia chỉ nhẹ nhàng run rẩy một chút đã vững vàng trở lại.

Nhưng dường như Chỉ Dư cũng không hề chịu ảnh hưởng bởi đạo mệnh số của nó, nàng lại bay thẳng một đường về phía trước gần nó.

Ngay sau đó, lực thiên màu tím từ bốn phía bắt đầu hội tụ lại.

Một chiếc lồng khổng lồ dần được hình thành và nhanh chóng co về phía Mệnh Nguyên bút.

Trong khoảnh khắc, đạo mệnh số vừa nãy vẫn còn giăng kín khắp cả thành đã biến mất không thấy đâu.

“Hay lắm!”

Trong mắt của nhóm người Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng tràn ngập niềm vui.

“Quá tốt rồi, cuối cùng cũng đỡ được rồi!”

“Ta biết ngay mà, nữ nhân này sẽ không bỏ mặc cả tộc đâu!”

Nghe bọn họ nhận xét như thế, biểu cảm của Tinh U Quốc sư không được tự nhiên cho lắm.

Lần này trước khi xuất chinh, hắn còn chụp cho Chỉ Dư cái mũ là cấu kết với kẻ địch bên ngoài Khương Thành nữa kìa.

Vậy mà giờ đây, hắn chỉ có thể giống như những người khác, ngẩng đầu ngước nhìn bóng dáng yểu điệu ở trên bầu trời cao kia.

Mang hết niềm hi vọng gửi gắm lên người nàng, chờ mong nàng cứu vớt mọi người.

Vào lúc ánh sáng màu tím co về phía Mệnh Nguyên bút còn cách khoảng hơn mười trượng thì đã nghênh đón một lực đẩy thần bí.

Ánh sáng màu vàng bao bên ngoài chiếc thạch bút đột nhiên rung động kịch liệt.

Vầng sáng tím vây ở bên ngoài cũng bắt đầu nhanh chóng bùng cháy.

Lực thiên và sức mạnh của đạo lại mở ra một trận giao chiến đầy kịch liệt.

Hiện giờ Chỉ Dư vẫn chưa thể nào cản nổi được ý chí của Thiên Đạo.

Hy vọng duy nhất đó là công kích “bản thể” của Mệnh Nguyên bút, khiến cho ý chí Thiên Đạo mất đi chỗ dựa.

Nếu không phải có sự cản trở của ý chí Thiên Đạo, nàng thậm chí còn có thể trực tiếp vươn tay bắt lấy chiếc bút kia, khống chế nó trong lòng bàn tay nữa kìa.

Loại giao chiến giằng co kiểu này diễn ra trong vòng khoảng nửa khắc, gương mặt xinh đẹp vốn bình thản của Chỉ Dư cũng đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

Hai má đỏ gay cũng đã thể hiện được áp lực vào lúc này của nàng.

Chỉ là lực thiên thần kỳ cũng đã từng bước co lại đến trong chu vi một trượng.

Không gian phát huy của Mệnh Nguyên bút dường như cũng sắp sửa thu hẹp đến không còn gì!

Cứ mãi tiếp tục như thế có lẽ nó sẽ thật sự bị Chỉ Dư hoàn toàn nhốt kín, cuối cùng trở thành một "tù binh".

Đối diện với tình hình như thế, Mệnh Nguyên bút bị ý chí Thiên Đạo khống chế đã rời khỏi vị trí ban đầu, bắt đầu công kích vào vòng tròn bao vây mình.

Ánh sáng vàng lượn lờ, uyển chuyển tựa một thanh chủy thủ sắc nhọn, chọc thủng một lỗ trong vầng sáng tím kia.

Chỉ Dư vội vàng điều động lực thiên vây đuổi chặn bắt nhưng cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc.

Sau khi Mệnh Nguyên bút thoát khỏi vòng bao vây của lực thiên thì đã hóa thành ảo ảnh và biến mất trong không trung.

Hiển nhiên, ý chí Thiên Đạo cũng mang theo nó cùng nhau rút lui.

"Thắng rồi!"

"Cuối cùng cũng thắng một lần!"

Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng vô cùng xúc động.

Mới một khoảng thời gian trước, Thiên tộc vẫn còn thế như chẻ tre, tựa như là cái tên đại diện cho thắng lợi vậy.

Nhưng dạo gần đây sau khi liên tiếp hứng chịu quá nhiều nạn kiếp ập đầu, đến mức chiến thắng cũng chỉ còn là điều xa xỉ thì sự tự tin của bọn họ đã hoàn toàn bị đánh mất.

Khi Chỉ Dư bay xuống, nàng đứng không được vững, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Mọi người vội vàng vây xung quanh nàng.

Hai vị hoàng giả đích thân đỡ lấy nàng, cẩn thận từng tí cứ như thứ họ đang đỡ là một món đồ quý giá vô cùng dễ vỡ vậy.

Người duy nhất vẫn còn giữ được chiến lực không thua kém gì Thiên giai thập nhị trọng, hơn nữa Thần thể gần như có thể vô hiệu hóa hoàn toàn sự tấn công và xâm chiếm của Đạo, Chỉ Dư xem như là con át chủ bài cuối cùng mà Thiên tộc có thể trông chờ.

"Ngươi thế nào rồi?"

"Có phải tiêu hao quá nhiều linh ý không?"

Trên khuôn mặt mệt mỏi của Chỉ Dư tràn đầy sốt ruột.

"Ta phải mau chóng bế quan tĩnh dưỡng, đề phòng lần sau Thiên Đạo lại đến tập kích."

Nguyệt Ảnh Hoàng vui mừng yên tâm vỗ vào vai nàng.

"Đi đi…"

"Ầy!"

Nhìn theo bóng dáng biến mất của nàng, Tinh Diệu Hoàng than vãn thở dài một tiếng: "Đáng tiếc tộc của ta không có bảo vật nào có thể mau chóng hồi phục linh ý."

"Nếu như Thiên Đạo lại đến tập kích thì biết phải làm sao đây?"

"Bắt buộc phải mau chóng rời khỏi nơi này, để tất cả tộc nhân phân tán tìm chỗ ẩn náu!"

Tinh U Quốc sư nhìn về phái hai hoàng giả và năm Thiên giai thập nhị trọng khác.

"Kế sách hiện giờ là trước tiên để tộc nhân chia làm tám đội. Chúng ta mỗi người mang theo một đội, tìm những chỗ khác nhau để ẩn nấp!"

"Phải cố gắng tách mọi người ra!"

"Đợi sau này khi thực lực của chúng ta đã hồi phục thì sẽ bắt đầu mưu tính việc vùng dậy sau."

Mọi người đều âm thầm gật đầu.

Nghĩ đến những tộc nhân đã chết đi rồi lại nghĩ đến tương lai mịt mù sau này, tâm trạng của mỗi người đều vô cùng xuống

dốc.

Tinh Diệu Hoàng cố gắng nặn ra một nụ cười: “Cũng không cần quá bi quan đâu mà.”

“Ít ra Tiên tộc, Tứ đại thánh địa và các tông môn vừa và lớn đều bị chúng ta diệt gọn cả rồi.”

“Dù cho sau khi tách nhau ra cũng sẽ không lại có kẻ địch nào lớn mạnh hoặc gặp phải nguy hiểm nào quá lớn đâu.”

Mọi người nghe xong lời hắn nói, cuối cùng tinh thần cũng phấn chấn hơn.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, thật sự đã không còn kẻ địch mạnh nào nữa sao?

Phi Tiên minh thì sao đây?

Khương Thành thì sao?

Hắn sẽ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng chứ?

Nghĩ đến Khương Thành vốn là Thần thai, mọi người lại bắt đầu hối hận muốn đứt ruột.

Tộc nhân Thiên tộc ở trong Vân Điên linh cảnh còn lại hơn năm mươi triệu người, cảnh giới cũng chỉ trải tầm Phàm giai và Địa giai.

Đây đều là những huyết mạch còn sót lại của Thiên tộc.

Bọn họ được chia thành tám đội, được tám vị cao tầng mỗi người dẫn mỗi đội, đi hướng về tám phía khác nhau của Thiên giới.

Thứ chờ đợi bọn họ sẽ là một tương lai như thế nào, đến ngay cả Tinh U Quốc sư cũng không nói chính xác được.

Vào lúc chia tay, cả một tòa thành trên không đều tràn ngập tiếng khóc thảm thương, so sánh với bầu không khí tưng bừng vui vẻ vài ngày trước tựa như một trời một vực.

Trong một đám mây trắng ở góc phía đông bắc của Vân Điên linh cảnh, Chỉ Dư đang ngồi xếp bằng, vận chuyển công pháp của Thiên tộc, cố gắng hồi phục linh ý của bản thân.

Thiên tộc gặp phải nguy cơ như thế này, nàng bắt buộc phải duy trì chiến lực, trở thành chỗ dựa để mọi người có thể nương

tựa, cũng giống như lúc ban đầu nàng nương tựa Khương Thành vậy.

Nghĩ đến Thành ca, trái tim của nàng không khỏi run lên.

Có người kia ở đây, dù là khó khăn gì cũng đều không cần nàng phải bận tâm, chỉ việc đứng ở phía sau là được rồi.

Nhưng nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, nàng cũng chỉ còn cách chôn giấu ý nghĩ muốn đi tìm hắn của mình.

Trong tầng mây yên tĩnh, lặng lẽ xuất hiện một bóng dáng uyển chuyển.

"Ngươi đã đến đường cùng rồi."

Chỉ Dư mở hai mắt ra, nữ nhân đứng trước mặt nàng là Thánh Hoàng đã lâu không gặp.

Những năm này, Thánh Hoàng vẫn luôn không xuất hiện, thậm chí khiến cho rất nhiều người đều sắp quên mất nàng ta.

Nhưng Chỉ Dư lại không bao giờ quên.

"Ngươi đến tìm ta để dung hợp sao?"

Chương 1972: Thiên Thần tái sinh

"Đúng vậy."

Thánh Hoàng chậm rãi bước đến trước mặt nàng.

"Bây giờ ngươi đã thay đổi quyết định rồi chứ?"

Ở lần trước, Chỉ Dư vô cùng kiên quyết từ chối lời đề nghị dung hợp của nàng.

Nhưng lần này, Thiên tộc đã rơi vào đường cùng, nàng gần như đã không còn sự lựa chọn nào khác.

"Ngươi có thể chiến thắng Thiên Đạo không?"

Ánh mắt Chỉ Dư nhìn Thánh Hoàng tràn đầy mong mỏi và khao khát.

Nhưng người này lại không hề cho nàng câu trả lời.

"Có lẽ có thể."

Chỉ Dư ngay lập tức thất vọng.

“Vì sao chứ?”

“Không phải lần trước ngươi tự tin lắm hay sao?”

Do tâm trạng quá kích động nên giọng điệu của nàng trở nên quá khích theo.

“Không phải ngươi nói chỉ cần sau khi khơi lên chiến tranh toàn mặt trận giữa Thiên tộc và Tiên tộc, làm chết vô số cao thủ thì Thiên Đạo sẽ trở nên suy yếu sao?”

“Bây giờ tinh anh của Thiên tộc chẳng còn được bao nhiêu, cao thủ của Tiên tộc cũng đã chết hết, Thiên Đạo hẳn phải nên yếu đến hấp hối chứ?”

“Đây không phải là cục diện hoàn hảo mà ngươi muốn đó à?”

“Sao bây giờ ngươi lại không tự tin nữa rồi?”

Đối mặt với lời chất vấn của nàng, Thánh Hoàng lại không hề nổi giận.

Nàng chỉ là bình tĩnh đưa ra lời giải thích.

“Thiên tộc hoàn toàn không phải là sinh linh do Thiên Đạo sinh ra.”

“Hơn nữa ta cũng không ngờ nó lại có thể biến Đạo của Thánh Chủ trở thành binh khí của riêng mình.”

Nàng quả thực là không nghĩ đến.

Nếu không lúc trước khi cùng Khương Thành giết chết Thiên Uyên Thánh Chủ, nàng chắc chắn sẽ nghĩ cách ngăn cản Thiên Đạo thu hồi Thánh giới đã tàn tạ kia.

“Quả thực Thiên Đạo đã yếu hơn lúc trước gấp mấy lần rồi.”

“Nhưng nó sở hữu binh khí kia nên không còn dễ đối phó như vậy nữa.”

“Đặc biệt là Vô Đạo kiếm, quá nguy hiểm, ta không chắc bản thân có thể chống đỡ nổi hay không.”

“Còn có chiếc thạch bút kia nữa, ngươi nên cảm thấy may mắn vì nó được ý chí Thiên Đạo khống chế.”

Thánh Hoàng nói như thế khiến cho Chỉ Dư không hiểu cho lắm.

“Vì sao chứ?”

“Không phải ý chí Thiên Đạo là mạnh nhất sao?”

Thánh Hoàng bình thản nói: “Đúng là ý chí Thiên Đạo là mạnh nhất, nhưng nó chỉ biết gia tăng sức mạnh chứ không hề có nhiều suy nghĩ giống những sinh linh như chúng ta.”

Chỉ Dư ngẫm nghĩ lại cũng thấy rất đúng.

Nếu như hôm nay đổi thành là người khác điều khiển Mệnh Nguyên bút, vậy thì hắn sẽ có thể giở ra cả ngàn trò bịp mà hoàn toàn không cần giao đấu trực diện.

Lúc đó mới là không thể đề phòng.

“Cũng may, hẳn là ý thức của những người khác không khống chế nổi cây thạch bút đó? Dù cho có khống chế được thì cũng không thể phát huy được quá nhiều uy lực.”

“Ngươi tưởng rằng chỉ có mỗi chiếc thạch bút đó thôi sao?”

Gương mặt xinh đẹp của Chỉ Dư khẽ biến: “Lẽ nào Thiên Đạo vẫn còn có vũ khí khác ư?”

Thánh Hoàng gật đầu như lẽ hiển nhiên.

“Đừng quên là Tiên tộc có tổng cộng bốn vị Thánh Chủ.”

“Bọn họ đều đã chết rồi, vậy tất nhiên Thiên Đạo sẽ có được thêm bốn món binh khí. Cộng với cả Thu Vũ Tuyền, Thiên Đạo của bây giờ nguy hiểm hơn lúc trước rất nhiều.”

“Sao lại thế chứ…”

Chỉ Dư cuối cùng đã lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Khoan nói tới Vô Đạo kiếm từ trước đến giờ vẫn chưa có một ai có thể may mắn thoát được của Thu Vũ Tuyền kia.

Chỉ riêng cây thạch bút ngày hôm nay thôi cũng đã khiến cho nàng tiêu hao Linh Ý quá độ, phải xuất ra toàn lực rồi.

Nếu như lại có thêm ba món nữa thì làm sao có thể đỡ nổi được đây?

“Tiêu rồi!”

“Vậy bây giờ những người khác…”

Nàng cũng không ngồi yên được nữa, tức tốc gấp rút chạy đuổi ra ngoài.

Dường như Thánh Hoàng cũng đã đoán đúng.

Trước cuộc nói chuyện của các nàng nửa canh giờ, đám tộc nhân Thiên tộc do Tinh U Quốc sư dẫn đầu đã đụng phải Quy Trần phướn.

Vật này là do Thánh giới của Trí Di Thánh Chủ năm đó chuyển hóa mà thành.

Hiệu quả rất trực tiếp, đó là thao túng tuổi thọ của mục tiêu.

Tác dụng này nhìn thì có vẻ chẳng thấm vào đâu.

Bởi vì phần lớn người dù là ở Nguyên Tiên giới hay là Thiên giới thì đều không phải lo âu về tuổi thọ.

Đạt đến được cấp bậc Tôn Giả rồi thì việc sống hàng trăm tỷ năm cũng vô cùng dễ dàng.

Vậy nên dù là tăng hay giảm thì cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Nhưng ý chí Thiên Đạo lại quá mạnh, dưới sự thao túng của nó, Quy Trần phướn phát huy được hiệu quả reset luôn tuổi thọ về con số không.

Dù cho tuổi thọ của ngươi có sánh ngang trời đất, chỉ cần quay về con số không thì đều phải chết.

Khi Chỉ Dư chạy đuổi đến nơi, trên đất đã la liệt vô số thi thể.

Mỗi người đều chết rất thanh thản, trên cơ thể không có bất kỳ thương tích gì, cũng càng không có dấu vết đã từng đánh nhau.

Chỉ là, mỗi một người đều già cỗi đến không nhìn thấy dáng vẻ, bởi vì bọn họ đều là “chết già tự nhiên”.

Người duy nhất sống sót đó là Tinh U Quốc sư.

Chỉ là lúc này hắn cũng đã gần đất xa trời mất rồi.

Lúc Chỉ Dư đỡ hắn dậy, cái người đã từng là một nhà tiên tri mạnh mẽ giờ đây lại sắp thở không ra hơi.

Nhìn thấy Chỉ Dư, trong mắt hắn ánh lên tia sáng cuối cùng.

Dường như Tinh U Quốc sư có điều gì đó muốn nói, nhưng đến cả linh ý còn không điều động được thì lấy đâu ra sức mà truyền tin cơ chứ.

Bờ môi khô đét khẽ mấp máy nhưng chỉ có thể phát ra những âm thanh ú ớ.

“Không có tác dụng đâu, hắn chỉ còn nhiều nhất nửa khắc tuổi thọ nữa thôi.”

Thánh Hoành bình tĩnh đưa ra kết luận.

“Xem ra, hắn không thể chống lại sự tấn công của binh khí do Thánh giới của Trí Di Thánh Chủ hóa thành rồi.”

Chỉ Dư không có cách nào bình tĩnh được như nàng.

“Chúng ta dung hợp, Thiên Thần một lần nữa xuất hiện, liệu có thể chiến thắng Thiên Đạo không?”

“Có thể cứu vớt tất cả những tộc nhân còn lại không?”

Thánh Hoàng lắc đầu.

“Ta đã nói rồi, ta cũng không chắc được.”

Đứng trước mặt một thủ lĩnh nguyên sĩ bị Thiên Đạo giết cho chỉ còn thoi thóp một hơi thở lại đi bàn luận về việc hồi sinh Thiên Thần của năm đó, cảnh tượng này đúng là giống một vòng luân hồi mà.

Chỉ là, đương sự là Tinh U Quốc sư đã không thể nào bày tỏ bất cứ thái độ gì nữa rồi.

“Vậy thì ai chắc chắn?”

Chỉ Dư đau khổ lắc đầu.

Đột nhiên nàng nghĩ đến người kia.

“Khương Thành! Khương Thành có nắm chắc không?”

Nàng giống như một người đang đuối nước lại bắt được một khúc gỗ trôi nổi, gấp gáp hỏi: “Nếu như bây giờ ta đi cầu xin hắn, hắn sẽ giúp chúng ta chứ?”

“Ngươi nghĩ quá nhiều rồi.”

Thánh Hoàng bình thản nói: “Dù cho hắn thật sự chịu giúp ngươi, ngươi cảm thấy hắn có thể lấy cái gì để chống lại ý chí

Thiên Đạo đây?”

“Người này quả thực rất thần kỳ, hắn có được những thủ đoạn bộc phát không thể tin nổi.”

“Nhưng những thứ đó ở trước mặt Thiên Đạo cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi.”

“Một khi Thiên Đạo tấn công hắn thì đến cả thân mình hắn còn khó giữ nổi nữa kìa.”

Một tia sáng cuối cùng ở trong mắt của Chỉ Dư dần dần vụt tắt.

“Vậy nên, chỉ có thể dung hợp với ngươi sao?”

Thánh Hoàng vô cảm nói: “Dung hợp với ta, ít ra ngươi còn có một cơ hội.”

“Nhưng nếu không dung hợp, vậy thì đến cả một cơ hội cũng đều không có.”

Nàng tin chắc rằng Chỉ Dư sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Bởi vì nàng ta so với bất kỳ ai khác đều rất muốn bảo vệ Thiên tộc.

“Sau khi dung hợp, ta thật sự sẽ mất đi toàn bộ ý thức sao?”

“Ta không biết.”

Thánh Hoàng lại lắc đầu.

“Ta cũng chưa từng dung hợp lần nào, chỉ có thể đoán là… rất có thể sẽ như thế.”

Chỉ Dư lặng người đi.

Nhưng lúc này rất có thể những nơi khác cũng đang bị hai món Thiên Đạo Chí Bảo còn lại công kích, hoàn toàn không có quá nhiều thời gian để cho nàng được do dự.

Thế là cuối cùng, nàng vẫn đưa ra quyết định.

“Ta đồng ý dung hợp với ngươi, nhưng ngươi phải hứa với ta một chuyện.”

Thánh Hoàng biết, điều mà nàng muốn đó là phải bảo vệ được Thiên tộc.

“Được thôi.”

Hàng mi tinh xảo chậm rãi khép lại, Chỉ Dư nhắm chặt hai mắt.

“Vậy bắt đầu thôi.”

Khi hai đầu ngón tay của cả hai tiếp xúc với nhau, dung hợp chính thức bắt đầu.

Bóng dáng của Thánh Hoàng cũng dần dần biến mất trong trời đất, mà ở mi tâm của Chỉ Dư cũng lóe qua ánh sáng, vầng sáng màu tím bao khắp người cũng bắt đầu lấp lánh sáng lòa như mặt trời rực lửa.

Tinh U Quốc sư từng tham gia giết chết Thiên Thần, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, hắn trở thành người duy nhất chứng kiến “Thiên Thần tái sinh”.

Chương 1973: Sự ra đời của Thiên Đạo chí bảo

Chính vào lúc Thiên tộc bên này trải qua kịch biến liên tục, Thanh ca vẫn chờ đợi kẻ địch đến tập kích ở Phi Tiên minh.

Chờ đợi mấy ngày mà vẫn không chờ được.

Chuyện này khiến hắn thấy buồn bực vô cùng.

“Lẽ nào Thiên tộc bên đó sợ rồi à?”

“Không phải chứ, ta giết nhiều người của bọn họ như vậy rồi mà bọn họ lại chẳng có chút phản ứng nào sao?”

“Lẽ nào phải chờ ta phải xuống nước đích thân tiến công vào Vân Điên linh cảnh sao?”

“Tiến công! Nhất định phải tiến công!”

Trong điện vang lên tiếng to nhất là của Phạm Lôi.

Lão già này lần trước bị đám cấp cao bên Thiên tộc đâm sau lưng một nhát, bây giờ cực kì muốn trả thù.

Nhưng chút thực lực của bản thân hắn chả bõ bèn gì, chỉ có thể đi cạnh thành ca phất cờ hò hét, miễn cường duy trì thể diện mặt mũi.

“Đánh tan Thiên tộc, diệt trừ tộc bọn chúng!”

“Một người cũng không được giữ lại.”

“Ngươi có ý gì?”

Biểu cảm này của hắn khiến Nguyệt Khinh ở bên cạnh vô cùng tức tối.

Mê muội này lần trước chạy đến khuyên Thành ca mau trốn đi, coi như cũng đứng về phía Thành ca rồi.

Nhưng chuyện này không có nghĩa là nàng hi vọng Thiên tộc sẽ bị diệt.

Nàng không biết người đứng trước mặt chính là quốc sư nguyệt hoàn, tức giận la hét với Phạm Lôi: “Thiên tộc bọn ta thì liên can gì ngươi chứ?”

“Trước đó tiến công Phi Tiên minh là quá đáng rồi, nhưng mà cũng trả giá bằng máu mà.”

“Tương lai ta sẽ là người giảng hòa cho hai tộc, hai bên không cần phải cùng sống…”

“Giảng hòa?”

Phạm Lôi không kìm được mà bật cười.

“Ha ha, lại còn giảng hòa?”

“Ngây thơ…”

“Ngươi…”

Nhìn thấy trước mắt hai người này hận không thể đánh nhau, Thành ca cũng phải nhíu mày.

Từ sâu trong lòng hắn cũng nghiêng về việc tiếp tục công đánh Thiên tộc.

Ngươi công đánh ta rồi bị ta phản sát, chuyện cứ thế mà kết thúc à?

Trên thế gian làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ.

Mà cũng ngay vào lúc này, bên ngoài Quy Tàng và Tịch Vân đi do thám tin tức bay vào.

“Có chuyện lớn rồi!”

Một khắc sau, mọi người đều đã biết chuyện gì xảy ra.

Nhất thời, tất cả mọi người kể cả Khương Thành cũng đều bị ngớ ra.

“Chuyện này… Thiên tộc lại sắp bị diệt rồi sao?”

“Thiên Đạo lại đích thân ra tay ư?”

“Thiên Đạo chí bảo! Ta biết rồi, Thiên Đạo chí bảo xuất hiện rồi.”

Đa số người trong điện đều là từ kỷ nguyên thứ ba đến.

Đối với chuyện Thiên Đạo chí bảo này cũng như sấm bên tai.

Rất nhiều người lập tức đã liên tưởng được.

Lăng Tinh nóng lòng nói: “Thật ra trước kia ta đã lấy làm lạ, hiệu quả thánh giới của Thiên Uyên thánh chủ và Mệnh Nguyên bút cực kì giống nhau, mà Sinh Tử thánh giới của Trí Di Thánh chủ cũng gần như Quy Trần phướn…”

“Hóa ra Mệnh Nguyên bút, Quy Trần phướn, Cực Vọng hoàn, Độ Tâm kính mà sau này chúng ta biết lại thoát thai từ Thánh giới của bốn vị Thánh chủ, chính là đạo mà khi còn sống bọn họ tham ngộ ra ư?”

“Nếu như vậy thì những Thiên Đạo chí bảo sau đó chẳng lẽ lại là sinh ra sau khi những Thánh chủ ở kỷ nguyên thứ hai chết đi?”

“Ôi trời ơi, thế này cũng thật khó tưởng tượng được quá rồi nhỉ?”

Mạch Phong nhíu mày nói: “Chuyện này là kết quả do chúng ta đến đây thay đổi hướng đi của lịch sử mới tạo thành.”

“Đặc biệt là Khương chưởng môn và Thu Vũ Tuyền, có thể nói bốn vị Thánh chủ đã chết vì họ.”

“Vậy lịch sử vốn có thì sao?”

“Không có sự can dự của bọn họ thì bốn Thiên Đạo chí bảo cũng sinh ra như thế à?”

Quy Tàng trầm ngâm hồi lâu, chầm chậm nói: “Có lẽ… dù không có sự xuất hiện của chúng ta thì sau kỉ nguyên thứ nhất vẫn sẽ có đại kiếp khác, bốn vị Thánh chủ đó vẫn sẽ chết.”

Những phát hiện này quả thực đã khiến mọi người mở mang tầm mắt, lại không thể không thấy sợ hãi.

“Đạo tu luyện được, Thiên Đạo còn có thể thu hồi lại được sao?”

“Thiên Đạo rốt cuộc muốn làm gì?”

“Không cần lo lắng, nếu không chết thì Thiên Đạo cũng sẽ không lấy đi được Thánh giới của ngươi đâu. Nếu chết đi thì cũng đâu vào đó, chẳng sao cả.”

“Phải đó, đầu tiên ngươi phải tu luyện đến cảnh giới Thánh chủ mới có thể được Thiên Đạo để mắt tới được.”

Người mà hầu hết những kiếm tu trong điện quan tâm đến nhất vẫn là Thu Vĩ Tuyền.

“Chẳng phải nàng vẫn chưa chết sao? Sao cũng bị Thiên Đạo lấy mất đạo rồi?”

“Hơn nữa ta nhớ lúc trước nàng không phải là Đạo Thần, sao đột nhiên lại có Thánh giới của Vô Đạo kiếm chứ?”

“Hay là nàng chính là Vô Đạo kiếm nhân hình?”

Sự suy đoán của bọn họ khiến Khương Thành không thể không cười ra nước mắt.

“Các ngươi nghĩ đi đâu vậy chứ, sao nàng có thể là Vô Đạo kiếm được.”

Ca này vẫn mang theo kết luận Thu Vũ Tuyền chính là “Tiên mẫu chuyển thế” đây.

Theo như hắn thấy thì Tiên mẫu có được Vô Đạo kiếm là hợp tình hợp lí.

Mà bản thân Tiên Mẫu cũng là một Thiên Đạo chí bảo rồi.

Vậy nên chuyện cả Thu Vũ Tuyền và Vô Đạo kiếm đều bị Thiên Đạo thu trở về cũng là chuyện đương nhiên.

“Nàng và Thiên Đạo có mối quan hệ rất sâu.”

Ca này vuốt hàm râu không hề tồn tại dưới cằm, gương mặt đắc ý như ta sớm đã dự liệu trước được chuyện này rồi.

“Ta chẳng thấy lạ khi cuối cùng nàng sẽ đứng về phía của Thiên Đạo.”

Đối với sự việc Thiên tộc gặp phải, mọi người trong điện cơ bản đều như cười trên nỗi đau của người khác, hoặc là vui ra mặt.

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất chính là Nguyệt Khinh.

Muội tử này đã bị tin dữ đánh tan, đau lòng ở một bên.

Nghe thấy lời này, đôi mắt nàng đỏ lên, giọt lệ rơi xuống nhìn sang Khương Thành.

“Ngươi sớm đã biết được Thu Vũ Tuyền sẽ trở thành Ma thai rồi?”

“Cho là vậy đi.”

Khương Thành quả thực đã sớm biết rồi.

Suy cho cùng thì tên đứng sau muốn tiêu diệt Thiên tộc cũng chính là Thiên Đạo mà.

Mà bản thân với Thiên Đạo thì vốn không hợp.

Ngược lại, Thu Vũ Tuyền lại cùng một giuộc với Thiên Đạo.

Hắn huơ tay: “Từ đầu ta đã đoán được sau cùng nàng sẽ trở thành kẻ địch của Thiên tộc rồi, chỉ là không ngờ lại bằng cách bất ngờ vậy thôi.”

Một trận đánh tiêu diệt những cao thủ tinh anh của Thiên tộc, Thành ca tỏ ra vẻ như tròng mắt mình kinh ngạc đến sắp nổ rồi.

Tương lai khi Thu Vũ Tuyền hoàn toàn thức tỉnh rồi, cũng xem mình như kẻ địch, vậy có phải cũng sẽ chơi trò này?

“Vậy sao ngay từ đầu ngươi không nhắc nhở bọn ta?”

“Ta nói cũng vô ích, Thiên tộc các ngươi có ai tin ta chứ?”

Nguyệt Khinh nhất thời không có gì để nói.

“Ha ha ha, ta tin.”

Phạm Lôi chẳng hề che đậy giọng cười vui mừng của mình lại.

“Chẳng phải ta sớm đã tuyên bố Khương Thành không phải là Ma thai rồi sao?”

“Chỉ đáng tiếc bọn họ không tin.”

“Đây thật sự là báo ứng! Báo ứng đã lắm ha ha!”

“Đáng tiếc quá, Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng vẫn chưa chết, nhưng mà chắc cũng không sống được bao lâu nữa đâu nhỉ?”

Có lẽ là bị đả kích quá lớn mà lần này Nguyệt Khinh đã không còn tâm trạng đâu mà cãi nhau với hắn nữa rồi.

Cả người nàng cứ như mất hồn.

Nàng từ từ đứng lên, bay ra phía ngoài điện.

Nhưng mà vừa mới bay ra đến cửa điện đã bị Khương Thành giữ lại.

“Tránh ra, ta muốn trở về…”

“Ngươi trở về cũng không thay đổi được gì.”

Lời khuyên của Thành ca vừa thành thật mà cũng thật tàn khốc.

“Nếu như những Thiên tộc khác đều bị Thiên Đạo giết chết sạch, vậy ngươi chính là mầm mống cuối cùng rồi.”

“Nếu giờ ngươi muốn qua đó chết chung thì sẽ là diệt tộc hoàn toàn rồi.”

Trong đầu vốn đang còn ù ù của Nguyệt Khinh bỗng chốc bình tĩnh lại, nàng phát hiện ra bản thân căn bản chẳng thể phản bác.

Thế là cuối cùng, thần sắc của nàng đã trở thành cầu xin.

“Vậy ngươi giúp bọn ta đi, có thể cứu được Thiên tộc không?”

“Không thể.”

Câu trả lời của Khương Thành không hề do dự.

“Có lẽ trong tương lai ta sẽ bị cuốn vào trong vòng chiến Thiên Đạo, nhưng nó chẳng có quan hệ gì với sự sống chết của Thiên tộc cả.”

Khi đến Thiên giới, hắn cho rằng trận đại kiếp này là nhằm vào Thiên tộc, sau này lại nghĩ là nhằm vào người xuyên đến đây. Còn bây giờ thì hắn quả thực không xác định được mục tiêu của đại kiếp này rồi.

Chương 1974: Cường đại vô địch

Bầu trời lúc sáng lúc tối.

Dưới đất cát bay đá lăn, cát vàng cuốn bay.

Lúc thì đao kiếm vang lên, khi thì bốn bề trở thành vạn trượng thâm uyên.

Mà đây lại chẳng phải là ảo giác, tất cả đều thật sự xảy ra.

Hàng triệu tộc nhân Thiên tộc khóc lóc kêu than, loạn cả lên.

“Yên lặng!”

“Đây là đạo hư thực, vốn không có uy năng công kích quá lớn.”

Tinh Diệu Hoàng gào thét với đám người.

“Chỉ cần giữ chặt linh ý thì sẽ không chịu phải tổn hại.”

Hắn nhìn chằm chằm vào vòng tròn khi thì trắng sáng, lúc thì đen kịt kia, trong ánh mắt vô cùng sốt ruột.

Từng là một Thiên giai thập nhị trọng, hắn dễ dàng cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Đế là Thánh giới Hư Thực của Thiên Uyên Thánh chủ.

Thiên Đạo lại lần nữa tập kích, hắn từ đầu đã cho rằng tai nạn diệt vong đã đến rồi.

Nhưng rất nhanh sau đó hắn phát hiện vòng tròn này không quá đáng sợ như trong tưởng tượng.

Tuy bản thân công kích không nỗi nó, nhưng nó cũng không làm gì được những người này của mình.

Đạo hư thực dưới sự nắm giữ của Thiên Uyên Thánh chủ có thể khiến sự công kích của đối phương từ thực thành hư, biến công kích của bản thân từ hư thành thật, vậy nên đương nhiên sẽ vững chãi, chặn thần giết thần rồi.

Nhưng Thiên Đạo vốn không có thủ đoạn công kích nào.

Khi nó điều khiển, cho dù biến bất cứ sự tồn tại nào bên dưới thành hư ảo hay biến hư ảo thành thật thì cũng không tạo thành tổn hại quá nhiều với linh ý của Thiên tộc.

Nói trắng ra là tác dụng chủ yếu của đạo Hư Thực là bổ trợ.

Rời vào trong tay cao thủ đỉnh cao mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất được.

Nó vốn không phải là loại chí bảo chinh chiến có thể giết một cách chớp nhoáng có thể cầm được như Vô Đạo kiếm và Quy Trần phướn.

Sự phán đoán của Thánh Hoàng là chính xác - Thiên Đạo không biết chiến đấu.

Nhưng lúc này, có một vào tộc nhân Thiên tộc đã thực sự bị giết chết ngay tại chỗ.

Nguyên nhân rất đơn giản, khi bọn họ kinh hoàng thì đã ra tay khắp tuwsbeef, ngược lại đã bị Thiên Đạo mượn để thay đổi hư thực, ngộ thương người của mình.

“Bình tĩnh hết lại đi.”

“Nếu các ngươi còn ra tay bừa bãi thì chỉ tạo thêm cơ hội cho Thiên Đạo tác oai tác quái thôi.”

Lời nói của hắn vốn không có hiệu quả gì cả.

Bởi vì dưới sự giật dây của Thiên Đạo, giọng nói của hắn sớm đã chuyển hóa thành hư ảo rồi, những người xung quanh cơ bản chẳng thể nghe được.

Ngược lại thi thoảng lại có một vài công kích khó hiểu đánh lên người hắn.

Chính vào lúc hắn cùng đường hết cả, vòng tròn trên không đột nhiên bị một bàn tay bắt lấy.

Màn trời vốn vàng nhạt đột nhiên trở nên trong xanh như mới gột.

Những tộc nhân Thiên tộc rơi vào trạng thái hoảng kia đều tỉnh lại.

Ngoại trừ xung quanh có một ít người đồng hành đã ngã xuống thì những người khác không thay đổi gì cả.

Đưa mắt nhìn lên thì thấy chủ nhân của bàn tay xinh đẹp đó.

“Chỉ Dư!”

“Là Chỉ Dư!”

Toàn trường vang lên tiếng hoan hô mãnh liệt.

Rất nhiều người thoát khỏi đại nạn, cảm xúc kích động đến mức dòng lệ rưng rưng.

“Lại là nàng ấy cứu chúng ta.”

“Hu hu hu, Chỉ Dư mới thật sự là Thần thai chân chính của Thiên tộc.”

“Lúc trước nàng ấy che giấu thực lực ư, sao có thể mạnh như vậy được?”

“Người có được thân thể Thần giống như là hóa thân của Thiên Thần, tự nhiên có sao cũng sẽ không kiêng kị…”

Trong giọng điệu của bọn họ mang đầy cảm giác tự hào và kiêu hãnh.

Bởi vì Chỉ Dư là tộc nhân Thiên tộc chân chính, hoàn toàn là người của mình.

Tinh Diệu Hoàng cũng vui mừng khôn xiết.

“Chỉ Dư, sao ngươi lại hồi phục lại nhanh thế?”

“Mà hơn nữa còn trở nên mạnh hơn nữa? Lẽ nào ngươi đột phá rồi?”

Lúc trước khi đối phó với Mệnh Nguyên bút, Chỉ Dư cần phải trả một cái giá rất lớn mới có thể miễn cưỡng chế ngự được chí bảo đó.

Mà hiện tại khi đối phó với Cực Vọng hoàn này, nàng có thể trực tiếp cầm trong tay.

Từ sự chấn động mãnh liệt của vòng tròn kia, Tinh Diệu Hoàng có thể cảm nhận được sự giãy giụa của chí bảo.

Nhưng trong bàn tay trắng nõn như ngọc kia của Chỉ Dư thì lại như bắt một con cá dưới nước, bị nàng áp chế mạnh mẽ không thể nào vùng vẫy được nữa.

Cuối cùng, ý chí của Thiên Đạo chỉ có thể lui đi, Cực Vọng hoàn cứ như vậy mà rơi vào tay nàng một cách dễ dàng.

Cảnh tượng này khiến Tinh Diệu Hoàng phải tặc lưỡi, tiếp đó vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Ngươi mạnh quá nhỉ?”

“Lại có thể đoạt lấy binh khí từ trong tay Thiên Đạo, đây là thực lực thế nào chứ?”

“Xem ra Thiên tộc chúng ta được cứu rồi, ha ha ha.”

Hắn như đã nhìn thấy cảnh tượng Chỉ Dư dẫn đầu Thiên tộc quật khởi trở lại, thậm chí lại lần nữa chinh phục cả Thiên giới nữa.

Chỉ là, sự nhiệt tình của hắn vốn không lay động được nữ nhân có gương mặt quen thuộc trước mắt.

Một Chỉ Dư vốn dĩ ôn nhu dịu dàng lúc này đã lạnh lùng đến mức như người lạ.

Nàng lạnh lùng nhìn xuống những tộc nhân Thiên tộc đang hoan hô bên dưới như một nữ hoàng nhìn đám giun dế vậy.

“Tinh U quốc sư đã chết.”

“Nguyệt Ảnh Hoàng vẫn còn sống.”

“Độ Tâm kính công kích hắn bên kia đã bị ta đoạt lấy được.”

“Các ngươi cứ trốn trước đi, có thể sống được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

“Dù gì thì nguyện vọng lớn nhất của nàng cũng chính là Thiên tộc có thể tiếp tục sống mà.”

Nàng?

Sắc mặt của Tinh Diệu Hoàng thay đổi, đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Hắn đã quên cả việc ngạc nhiên vì cái chết của Tinh U quốc sư, bởi vì tin tức khác còn quan trọng hơn.

“Ngươi…”

Hắn hô lên thất thanh: “Ngươi không phải là Chỉ Dư nữa, ngươi rốt cuộc là ai?”

Nữ nhân trước mặt cất Cực Vọng hoàn đi.

Lúc này mới nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Mục tiêu cuối cùng của việc dung hợp thân thể Thần là tái hiện lại uy của Thiên Thần, bọn ta hiện tại đương nhiên là Thiên Thần mới ròi.”

Nói xong, bóng dáng nàng biến mất tại chỗ.

Bọn ta?

Nhìn theo bóng dáng đã biến mất khỏi hư không, tâm trạng Tinh Diệu Hoàng trở nên trống rỗng.

Hắn cuối cũng đã ý thức được vì để cứu Thiên tộc mà Chỉ Dư đã phải trả giá những gì.

Vào lúc nguy hiểm nhất, Thiên tộc cuối cùng đã chờ được cứu tinh.

Chỉ là người đó đã không còn thuộc về Thiên tộc nữa rồi.

Ở một không gian thần bí có lưu quang sặc sỡ, Thánh Hoàng ngừng lại.

“Ta đã cứu được bọn họ, ngươi vẫn không thể nào buông sao?”

Xung quanh không có bóng dáng của ai khác, nàng trông có vẻ tự nói một mình.

Cũng hết cách, nàng và Chỉ Dư dung hợp đã xảy ra chút vấn đề.

Thiên Thần mới quả thực cường đại vô biên.

Nếu như gặp phải những Thánh chủ khác lúc trước thì nàng một chọi bốn cũng thắng một cách dễ dàng.

Dù sao thì có được lực thiên dồi dào, có thân thể Thần không sợ bị Thiên Đạo trấn áp, bản thân nàng có đạo nhân quả trước kia.

Ngoài mấy thứ này ra thì còn có được một vài thần thông đặc biệt của Thiên Thần và cảnh giới linh ý vượt khỏi giới hạn Thiên giai nữa.

Một sự bố trí như vậy đúng là kinh thiên động địa.

Chỉ có một “tì vết” duy nhất đó chính là chấp niệm cứu vớt Thiên tộc của Chỉ Dư quá lớn, có một khoảng không thể dung hợp được.

Tuy không có ảnh hưởng quá lớn về thực lực, nhưng chung quy vẫn không thể xem là viên mãn.

“Bỏ đi, xem ra ngươi phải nhìn thấy Thiên Đạo hàn toàn bị đánh bại mới có thể yên tâm.”

“Vậy bây giờ ta đưa ngươi đi.”

Thiên Đạo không đâu là không có, nhưng chung quy vẫn có một bản thể hạch tâm.

Cũng chính là biển Thiên Đạo mà trước kia đám người Khương Thành từng đến.

Tay Thánh Hoàng vừa triển, một cái kính và một vòng tròn bay lơ lửng trên hư không phía trước.

Có được vết tích của ý chí Thiên Đạo trước kia, nàng rất nhanh đã khóa được nơi bản thể Thiên Đạo ở.

Ngay khắc sau, nàng xé không gian trước mặt ra.

Một cánh cửa thần kì xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng bước một bước về phía trước, trực tiếp đến trước mặt Thiên Đạo.

Cho dù đây là lần đầu tiên đối mặt thẳng với nó, nhưng Thánh Hoàng vẫn dễ dàng nhìn ra sự yếu ớt của nó.

Sự suy đoán của nàng là đúng.

Sinh linh mà Thiên Đạo thai nghén càng mạnh thì bản thân Thiên Đạo cũng sẽ càng mạnh.

Sau khi chiến đấu liên tục mấy trận, cả Thiên giới ngoại trừ Phi Tiên minh vẫn còn hơn ba trăm Đạo Thần ra thì gần như không còn cao thủ đỉnh cấp nào còn tồn tại nữa.

Thiên Đạo tự nhiên cũng sẽ yếu đi.

Chương 1975: Nhiều trứng đá hơn

Sau khi nhìn thấy Thiên Đạo, Thánh Hoàng không hề có chút do dự nào.

Nàng trực tiếp phát động công kích với Thiên Đạo.

Nhân quả Thánh giới của Thánh Hoàng phải mạnh hơn bốn vị Thánh chủ trước kia cả một bậc.

Nếu không thì nàng cũng sẽ không chiến thắng liên tiếp bốn trận.

Nhưng đạo của nàng so với Thiên Đạo mà nói thì giống như tiểu vu và đại vu vậy, hoàn toàn không có sức nặng.

Cho dù Thiên Đạo yếu đến cực điểm bởi vì mất đi quá nhiều Sinh linh.

Nếu đổi lại thành lúc trước như rắn nuốt voi thì nàng sẽ chẳng có chút hi vọng nào cả.

Nhưng mà bây giờ đã có cơ thể của Thần, nàng có được ưu thế cực lớn, vậy nên sẽ không bị Thiên Đạo nuốt chửng.

Sau khi hai bên tiếp xúc nhau thì nàng cũng thuận tiện dung nhập luôn cả khu vực rìa Thiên Đạo.

Và sau khi thúc động đạo Nhân quả thì cũng bắt đầu đồng hóa.

Quá trình này khi vừa bắt đầu thì rất thuận lợi.

Nhưng mà vừa mới đồng hóa được một bộ phận nhỏ thì đã dẫn đến sự phản kích từ Thiên Đạo.

Đối diện với ý chí Thiên Đạo ngập tràn, Thánh Hoàng liên tục thúc động linh ý của bản thân chống lại để tránh sẽ bị Thiên Đạo đồng hóa ngược lại.

Cả quá trình này cực kì nguy hiểm.

Chỉ cần bất cẩn một chút thôi thì nàng sẽ mất đi ý thức của mình, trở thành một bộ phận của Thiên Đạo.

Nói thật lòng thì cả Thiên giới này chỉ có nàng mới có thể làm được chuyện thế này, bởi vì linh ý của nàng đại diện cho ý chí của Thiên Thần.

Người khác dù có linh ý Thiên giai thập nhị trọng đi chăng nữa thì cũng sẽ dần dần chìm đi.

Suy cho cùng thì Thiên Đạo đại diện cho ý thức của cả một thế giới mà.

Hai bên giao phong lúc này chính là Thiên Thần và cả thế giới này giao phong.

Mà vào lúc bọn họ giao phong thì cả Thiên giới như trở trời, sinh ra những thay đổi kịch liệt.

Có nơi nguyên lực trở nên dồi dào vô cùng, giống như thực chất chỉ cần duỗi tay ra là có thể sờ đến được vậy.

Có nơi thì núi lở đất sụp, bạo phát thiên tai.

Có nơi thậm chí còn xuất hiện những sức mạnh xa lạ căn bản không hề tồn tại ở Thiên giới nữa.

Bên phí Phi Tiên minh này, Thành ca cảm nhận được khí tức Thiên Đạo quen thuộc.

Nhưng hắn lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đại kiếp lần này đúng là một phi vụ lớn.”

“Phải đó.”

Đám người Quy Tàng và Thái Thường không biết đã đến bên hắn từ lúc nào.

“Bây giờ ta đã không thể nào đoán được sẽ xảy ra chuyện gì nữa rồi.”

“Tất cả đều vượt khỏi nhận thức trước đây.”

“Đây thật sự là một giấc mơ sao?”

Mạch Phong cũng ngẩng đầu lên nhìn trời cao.

Hoặc có lẽ là sau khi Thiên Đạo bị công kích đã trở nên có phần hỗn loạn.

Hắn lsc này đã có một “ảo giác” kì lạ - bản thân có lẽ là Tuệ Thạch Đạo Thần.

Chứ không phải là một người hồn xuyên dùng thân thể và đạo hạnh của người khác.

“Ta cũng có cảm giác như vậy.”

Lăng Tinh không hề xoay đầu lại nhưng lại tự nói với mình: “Lần tranh đoạt Thần vị lần này chẳng giống một giấc mộng chút nào, mà nó chính là lịch sử thật sự xảy ra.”

Tịch Vân đột nhiên kêu lên thất thanh: “Nhưng gì giờ đây chúng ta trải qua có phải là chuyện năm đó ở kỷ nguyên đầu tiên xảy ra không?”

“Mà chúng ta dù có làm thế nào thì thật ra cũng đều phù hợp với lịch sử khi ấy?”

Thành ca không phát biểu ý kiến gì.

Nếu như đây là lịch sử của kỷ nguyên đầu tiên, vậy những gì Dịch Sơn đã trải qua lại không giải thích được.

Hơn nữa trong nội tâm hắn còn có một nghi hoặc khác.

Kỷ nguyên đầu tiên vốn mạnh hơn xa kỷ nguyên thứ ba, từ đầu đến cuối chỉ có Đạo Thần chứ không hề xuất hiện Nguyên Tổ được căn nguyên công nhận.

Chuyện này quả thực là không bình thường.

Hoặc có lẽ trong lòng có cảm giác, hắn lúc này vừa hay lại nghĩ đến Thiên Thần.

"Sự tồn tại kiểu ấy cũng là do sự lịch luyện của Thiên Đạo có thể tạo ra sao?"

Mà trong không gian Thiên Đạo, sự "giao phong" của hai ý chí đã đến mức gây cấn.

Thánh Hoàng có được tính năng đặc biệt của ý chí Thiên Thần vốn không bị đồng hóa một cách nhanh chóng.

Nhưng nàng cũng ở trạng thái không được tốt.

Ý chí của hai bên so với nhau giống như một ngọn núi lớn với cọng cỏ nhỏ dưới chân núi vậy.

Sự chênh lệch quá lớn.

Hiện tại, nàng hoàn toàn bị chìm trong ý chí của Thiên Đạo, chỉ có thể nắm giữ lấy phần tỉnh táo cuối cùng, thử xâm nhập vào ý chí Thiên Đạo ở xung quanh.

Mà vào ngay lúc này, sự công kích mà nàng lo lắng rất lâu đã đến.

Chỉ nhìn thấy bóng ngược của ý chí Thiên Đạo xung quanh từ từ xuất hiện một kiếm, một phướn, một bút.

Thánh Hoàng biết sự khảo nghiệm thật sự đã đến rồi.

Quy Trần phướn và Mệnh Nguyên bút thì nàng còn có phần có thể đỡ được.

Vô Đạo kiếm thì nàng chẳng nắm chắc được, chỉ có thể mong chờ vào sự thần kì của thân thể Thiên Thần thôi.

Ba Thiên Đạo chí bảo đồng thời phát động công kích về hướng nàng.

Đối diện với Quy Trần phướn có hiệu quả giảm thọ nguyên, Thánh Hoàng chỉ như gió thoảng trên mặt mà thôi.

Thiên Thần sớm đã thoát khỏi phạm trù thọ nguyên rồi, cơ bản không chịu ảnh hưởng gì cả.

Đối diện với Mệnh Nguyên bút có thể thay đổi số mệnh, nàng lại lần nữa dựa vào đạo Nhân quả để chống cự, đỡ lại ảnh hưởng của số mệnh.

Mà sau cùng, nàng cuối cùng vẫn đón lấy đường hư kiếm của Vô Đạo kiếm.

Đối diện với kiếm này, Thánh Hoàng gần như đã thi triển hết khả năng của mình.

Chỉ trong thoáng chốc, Vô Đạo kiếm nhờ và khí cơ chỉ dẫn cũng có hơn trăm mục tiêu.

Mỗi một mục tiêu đều là Thánh Hoàng, đều có khí tức của nàng.

Trong quá trình lan ra, đường cắt đó cũng phân tán thành vô số những đường cắt khác, ngang dọc giao nhau như một tấm lưới.

Nếu trong cú công kích, kết cục của Thánh Hoàng giống với đám người Tinh Diệu Hoàng, Nguyệt Ảnh Hoàng lúc trước.

Vậy linh ý sẽ bị tổn hại nghiêm trọng đến mức chỉ còn thoi thóp.

Nhưng cũng vào thời khắc đường thẳng hư không đó đến cơ thể, khí cơ mà Thánh Hoàng có đột nhiên trở lại, nghênh đón đường cắt đó với trạng thái mạnh nhất.

Đối diện với sự khóa chặt từ Vô Đạo kiếm, tuyệt đại bộ phận người ta đều không thể giãy giụa.

Mà còn có thể làm được mấy thao tác phức tạp này thì cả Thiên giới chỉ có một mình nàng.

Phật!

Không gian Thiên Đạo yên tĩnh, lần đầu tiên nàng nghe được âm thanh.

Đó là âm thanh thân thể của bản thân bị cắt ra.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự đau đớn, thân thể của Thần cũng biết chảy máu.

Nhưng mà so với những đối thủ trước đó thì lần này Vô Đạo kiếm không thể làm được kiểu một kiếm chặt làm hai, chỉ vạch một vết thương cạn trên cơ thể Thần mà thôi.

Mặc dù vết thương này không thể nào dễ dàng trị khỏi được như những vết thương bình thường, nhưng vẫn chưa làm tổn hại đến linh ý của nàng, cũng không làm tổn thương căn cơ của nàng.

Mà sau một kiếm này, ba chí bảo giống như đã bị tiêu hao quá nhiều mà dần biến mất.

Thánh Hoàng vui mừng.

Chống được làn sóng công kích lần này, nàng đã nhìn thấy được hi vọng thành công.

Nhưng ngay vào lúc nàng chỉnh đốn lại thì ý chí Thiên Đạo bốn bên lại xuất hiện một đám hư ảnh.

Mắt của Thánh Hoàng cũng rất tinh, vừa nhìn qua một cái đã nhìn ra những bóng hư ảnh đó.

Lại chính là những "trứng đá".

Đếm sơ lược thì có những một ngàn không trăm ba mươi mốt cái.

Mấy trứng đá này có vẻ rất thô kệch, không có chút bóng loáng chút nào.

Nhưng nhìn có vẻ rất lâu đời, giống như đã tồn tại ngay từ ngày đầu có Thiên Đạo vậy.

"Đây là gì?"

"Trong Thiên Đạo sao lại chứa nhiều trứng đá quỷ dị đến thế?"

Nàng đột nhiên liên tưởng đến hai trứng Thần "thai nghén" ra Thu Vũ Tuyền và Khương Thành trước đó.

Thế là trong lòng cảm thấy không hay.

Mà cũng vào ngay lúc này, quả trứng đá đầu tiên đã có dấu hiệu rạn nứt bề mặt.

Hai cái sừng rồng hiện ra trong tầm mắt nàng.

Tiếp sau đó là đầu rồng, vuốt rồng, thân rồng,… từng cái xuất hiện.

Sau một tiếng rồng ngâm thánh thót, cơ thể một Thương Long to lớn hiện ra trong Thiên Đạo.

“Đây là… cái gì?”

Thánh Hoàng vốn không phải kinh ngạc về bản thân Thương Long, nàng chỉ kinh ngạc vì sao trong hạch tâm Thiên Đạo lại tồn tại sinh linh như vậy.

Chương 1976: Phi Tiên môn ra trận

Sự xuất hiện của cửu văn Thương Long chỉ mới là bắt đầu.

Rất nhanh, vỏ trứng thứ hai đã bị nứt ra.

Một cơ thể Thanh Long to lớn vắt ngang trước mặt Thánh Hoàng.

Sau đó là vỏ trứng thứ ba.

Lần này không phải là Long tộc xuất hiện, mà là Nhân tộc.

Theo từng quả trứng nứt ra, Thánh Hoàng nhìn thấy từng người một.

Nguyên lực toàn thân của những người này vốn không mạnh, cũng ở tầng lớp Đạo Thần sơ giai mà thôi.

Trên người mỗi người đều có ý chí Thiên Đạo nồng đậm.

Sau khi 1031 quả trứng đá này nở ra hoàn toàn, thứ xuất hiện trước mặt Thánh Hoàng là hai rồng, một hổ và 1029 người.

Nếu như Thành ca có mặt ở hiện trường thì nhất định sẽ không kìm được mà xông thẳng đến.

Bởi vì toàn bộ 1031 sinh linh này đều là người quen của hắn, không một ngoại lệ.

Hai rồng là Thương Linh và Huyền Minh, một hổ là Tam Nhãn Hổ.

Còn trong 1029 người kia, ngoại trừ Mâu Vũ ra thì tất cả đều là đệ tử Phi Tiên môn.

Ngoại trừ Đoạn Hà có kịch bản nhân vật chính không có ra thì những đệ tử đời thứ ba gồm đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, La Viễn, Lâm Ninh, Đan Thái đều ở trong đó.

Nhưng bây giờ, giữ bọn họ vốn không có bất cứ sự giao lưu nào.

Bởi vì bọn họ đều là "hồn xuyên", thân phận sử dụng chính là thân phận của kỷ nguyên thứ nhất.

Vậy nên cơ bản chẳng quen biết nhau.

Cho dù nhìn thấy Thương Long và Thanh Long kia, bọn họ cũng không nghĩ đây chính là hai người mà bản thân quen biết, chỉ xem như là Long tộc ở kỷ nguyên đầu tiên mà thôi.

Khi nhìn thấy những người khác ở xung quanh, phản ứng đầu tiên của bọn họ giống hệt như những "người xuyên không" khác.

Che giấu thận phận, tuyệt đối không để lộ bản thân.

Đầu tiên xem thử người ta làm thế nào rồi học theo sau vậy.

Thế làn, tất cả mọi người đều mắt to mắt nhỏ, chẳng có ai làm gì.

Từ sâu trong tâm, mỗi một người đều như có được một thứ đồ chơi mới vậy, vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì thân xác của bọn họ mạnh hơn trước quá nhiều.

Đệ tử Phi Tiên môn trước đó đa số đều là Đạo Tôn, còn hiện tại đều chỉ có một vẻ - là Nguyên Tổ.

Phải đó, trước đây Thành ca buồn bực vì kỷ nguyên đầu tiên này sao lại chẳng có Nguyên Tổ.

Còn hiện tại thì hơn ngàn người quen này ai ai cũng đã thành Nguyên Tổ.

Thế thì cũng thôi đi, mấu chốt là mỗi một người đều có được sự gia trì của ý chí Thiên Đạo.

Đây là đãi ngộ mà Nguyên Tổ ở kỷ nguyên thứ ba hoàn toàn không có được.

“Sao vẫn chưa có ai ra tay?”

Tuy mọi người hoàn toàn chưa quen với thân phận mới, nhưng trong lòng vẫn rất sốt ruột.

“Thế này là đang làm nghi thức đặc biệt gì sao?”

“Nữ nhân ở trước mặt là ai?”

“Ở đây là ở đâu? Không gian Thiên Đạo sao?”

“Những người xung quanh là cùng một phe sao?”

“Khương chưởng môn ở đâu rồi, ra đây gánh ta với..”

Do mới vừa phá trứng mà ra nên bọn họ chẳng biết gì về tình huống ở Thiên giới cả.

Thậm chí còn không biết nơi này là Thiên giới, lại càng không biết về sự tồn tại của Thiên Thần và Thánh Hoàng.

Còn Thánh Hoàng đối diện bọn họ cũng không biết tình huống là thế nào.

Đổ nhiên, biển Thiên Đạo xung quanh nàng rút đi như đặc biệt nhường ra một chiến trường vậy.

Sau thời gian ngắn ngủi giáp mặt, cuối cùng vẫn là nàng đánh vỡ bầu không khí yên lặng trước.

Lực thiên như cái lồng bao lấy, cắt đứt khí tức căn nguyên với bên ngoài một cách nhanh chóng.

Đây xem như là nghi thức ra tay chuẩn bị của Thiên tộc.

Mà một người có được Nhân Quả Thánh giới như nàng cũng có thể chơi chiến thuật hai đánh một như Khương Thành với Dịch Sơn.

Đám người Thương Linh, Huyền Minh và Kỷ Linh Hàm đối diện sau khi thấy công kích, lập tức triển khai đáp trả lại.

Ảnh hưởng của Nhân Quả Thánh giới vừa mới lan tràn ra thì mỗi người đều tự động thúc động ý chí Thiên Đạo “bẩm sinh” có ra.

Sau đó thì Thánh Hoàng có phần bi kịch một chút.

Nếu thật sự đổi thành hơn ngàn Đạo Thần bình thường thì nàng sẽ chả bận tâm, dự vào Thánh giới của bản thân là có thể

chống lại được, thậm chí là còn áp chế.

Nhưng hơn ngàn người hiện giờ ai ai cũng có ý chí Thiên Đạo gia trì, đạo của nàng không những không xâm thực được đối phương mà ngược lại còn bị đánh cho lỗ chỗ.

Chuyện này khiến Thánh Hoàng cực kì khó hiểu.

"Dung khí" có thể chịu được ý chí của Thiên Đạo chỉ có trên Thánh chủ.

Thánh chủ tu luyện ra Thánh giới đã thoát khỏi sự ràng buộc của Thiên Đạo rồi.

Tuy đạo củ bọn họ yếu hơn Thiên Đạo rất rất nhiều, nhưng cũng đã coi như là sự tồn tại ngang ngửa với Thiên Đạo rồi.

Bởi vì nguyên nhân nào nên Thánh chủ có thể miễn cưỡng chịu được sự gia trì của ý chí Thiên Đạo.

Còn những người khác thì dù có là Đạo Thần sơ giai hay là Đạo Thần cao gai thì cũng có hạn chế nằm trong thể hệ của Thiên Đạo.

Bọn họ chỉ là vật phụ thuộc vào Thiên Đạo thôi nên căn bản không có tư cách này.

Một ngoại lệ duy nhất mà Thánh Hoàng từng thấy trước đây cũng chính là Thu Vũ Tuyền.

Mà hiện giờ thì nàng đã nhìn thấy hơn ngàn ngoại lệ khác.

Nhưng mà hơn ngàn người này lại chẳng có ai là Thánh chủ cả.

Đây là chuyện không thể tưởng tượng như thế nào chứ?

"Lẽ nào đây là dung khi đặc biệt mà Thiên Đạo chuyên nuôi dưỡng chứ không phải là sinh linh thật sự?"

"Không ngờ Thiên Đạo không những có binh khí mà còn có thể thai nghén ra thủ vệ nữa."

Trong mắt nàng, hơn ngàn người này chắc chắn không phải là Tiên tộc, mà là vai người bảo vệ Thiên Đạo gì gì đó.

Vậy nên mới có được ý chí Thiên Đạo.

Mà ngay sau đó, toàn bộ hơn ngàn người bên trong bắt đầu dùng căn nguyên.

Thương Linh đi đầu như trở thành hóa thân của căn nguyên tốc độ.

Thánh Hoàng nhờ vào thân thể của Thần và một thân tu vi thông thiên triệt địa lại không thể thoát được nàng.

Mà ở sau hắn, Huyền Minh sớm đã dời non lấp bể, vờn với căn nguyên thủ cho ra hoa.

Ở sau hơn, mỗi một đệ tử Phi Tiên môn đều điều khiển một đạo căn nguyên giết về phía Thánh Hoàng.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là trận chiến đầu tiên khi đến với thế giới mới này.

Mặc dù không quen biết đối phương, nhưng nếu đối phương đã ra tay rồi thì đó chính là kẻ địch.

Thánh Hoàng cũng ngớ ra.

Nhìn căn nguyên phủ rợp trời đất, mỗi một đạo dường như đều có uy năng hủy diệt thiên địa.

“Sao lại có thể như vậy?”

Lần đầu tiên nàng kinh hô lên.

Theo lí mà nói, lực thiên đã ngăn cách thiên đại rồi, những người này sau có thể điều động được căn nguyên chứ?

Hơn nữa, căn nguyen của bọn họ dù chỉ mỗi người một loại, nhưng độ mạnh lại hơn nhiều so với nhưng Thánh chủ trước đây nàng từng thấy.

Đây rốt cuộc là dung khi gì đây?

Hết cách, đây chính là năng lực của Nguyên Tổ.

Có được sự công nhận của căn nguyên, lực thiên ngăn cách thiên địa một phương cũng không thể nào ngăn cách được sự liên hệ giữa bọn họ và căn nguyên được.

Rồi theo mỗi người bọn họ đều điều động căn nguyên thuộc về mình, Thánh Hoàng cũng phát hiện ra lực thiên địa mà bản thân có thể điều động cũng trở nên yếu đi nhiều.

Bởi gì những căn nguyên thuộc về những người này đều đã bị rút đi toàn bộ.

Khiến một phương thiên địa nàng nắm giữ trở nên yếu đi.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể dựa vào thân thể cường hãn của Thần mà chống lại sự công kích của những căn nguyên này, cưỡng hành xâm nhập vào hư không, thoát khỏi không gian Thiên Đạo.

Lần giao phong giữa nàng với Thiên Đạo này cũng tuyên bố thất bại rút lui.

Sau khi nàng lui đi, Thương Linh, Mâu Vũ và đám đệ tử Phi Tiên môn đều ngơ ngác tại chỗ.

Nói thật lòng thì đến bây giờ bọn họ cũng không rõ được tình huống thế nào nữa.

Kẻ địch vừa mới chiến một trận kia là ai?

Sau khi Thiên Đạo rút đi, ở đây không còn là không gian Thiên Đạo nữa.

Bọn họ cũng không biết đây là nơi nào.

Mỗi một người đều mong chờ một "người bản địa" ở xung quanh để phổ cập kiến thức cho mình một chút.

Cho dù có nói cho bản thân tiếp theo nên làm gì thôi rồi tính tiếp cũng được.

Vừa mới đến thế giới này, cũng phải hòa hợp một chút chứ.

Nhưng thật đáng tiếc vì nơi đây chẳng có "tiên nhân bản địa" nào cả.

Vậy nên sau khi đánh xong, mọi người vẫn mắt to mắt nhỏ trong tình trạng lúng túng khó khăn.

Ai cũng không dám tự tiện hành động, sợ làm quá thì sẽ dẫn đến sự hoài nghi của những người khác.

Chương 1977: Thành ca tiếc nuối

Nhìn thấy những người xung quanh đều không có biểu hiện gì, gần như nội tâm tất cả mọi người đều dậy sóng.

Kỷ nguyên đầu tiên này thật đáng sợ quá.

Vốn nghĩ bản thân vừa đến đã có thực lực kinh thiên động địa, không ngờ chọn đại một người xung quanh, chẳng có ai yếu

hơn mình cả.

Còn về kẻ địch vừa mới đến đã chạm phải thì lại càng khiến người ta ngạt thở.

Cao thủ như vậy còn bao nhiêu như?

Không phải là đầy đường đấy chứ?

Đây đúng là phó bản địa ngục mà.

Hơn nữa bầu không khí nơi đây sao lại nghiêm trọng và nặng nề đến vậy?

Lẽ nào bọn họ phát hiện ra mình là "người xuyên không" rồi sao?

Thế là bọn họ lại càng không dám tiếp tục hành động ngông cuồng.

Trong đám đệ tử Phi tiên môn cũng có không ít người bị ám ảnh cưỡng chế giao tiếp xã hội.

Nhưng giờ đến cả tên những người xung quanh còn không biết, cũng không dám xưng hô bừa.

Lỡ như đó là bạn của mình, vậy một câu "vị đạo hữu này" có phải là bại lộ ngay tại chỗ rồi không?

La Viễn ngưỡng cổ lên trời cười ha ha.

Nói một cách đầy hàm ý: "Thực lực cũng nàng đúng là không mạnh bình thường đâu nhỉ?"

Hắn nói giống như rất quen thuộc với Thánh Hoàng vậy.

Thực tế là hi vọng thông qua câu cảm khái này có thể dấy lên sự bàn tán của mọi người.

Sau đó bản thân sẽ thông qua sự bàn tán mà có được nhiều tin tức hơn.

Trong lòng những người khác thầm mắng ối mẹ nó, nàng là ai chứ, ngươi tốt xấu gì cũng nên nói ra tên của nàng chứ!

Đám người Ấn Tuyết Nhi và Tần Sướng liền phụ họa.

"Phải đó, phải đó, tuy sớm đã biết nàng lợi hại nhưng mà vừa rồi đúng là vượt ngoài dự liệu."

Nhưng người khác thấy thế cũng vội bắt chước theo.

“Mạnh quá.”

“Lại chả phải sao?”

Huyền Minh chậm rãi gật đầu rồng: “Vốn cứ tưởng lần này có thể giết chết nàng, không ngờ chúng ta liên thủ lại mà vẫn để nàng chạy mất rồi.”

“Hầy, đúng là toi công rồi.”

“Thật đáng tiếc quá.”

“Đúng thế, lần sau nhất định phải tính toán cho tốt, tranh thủ không cho nàng có cơ hội chạy nữa.”

Mọi người vừa tạo cảm giác an toàn chả biết quái gì vừa mắng nhiếc.

Sao các “tiên nhân bản địa” các ngươi đều thích nói mấy lời thừa thải thế, một chút thông tin hữu ích nào cũng chẳng nói ra.

“Người này có nhiều bộ hạ, chúng ta vẫn nên tính kế lâu dài.”

Người nói ra câu này là Mạc Trần.

Hắn cảm thấy thực lực của nữ nhân vừa rồi chắc chắn là từ một đại tộc hay một đại tông môn nào đó.

Có lẽ sẽ có không ít sư huynh đệ với đệ tử đệ tôn, vậy nên nói vây cánh bộ hạ nhiều chắc cũng không có vấn đề gì.

Kết quả lời này vừa nói ra, những người khác đều ùa ùa nhìn về phía hắn.

Làm cho lòng Mạc tiên nhân cũng loạn bình bịch.

Toi rồi, lẽ nào bản thân mình nói sai rồi?

Lại không hề biết những người khác lại mừng sắp khóc rồi - cuối cùng cũng tìm được một “thông tin hữu ích”.

Hoá ra nữ nhân kia còn có đồng bọn khác nữa ư?

Nhớ rồi nhớ rồi!

“Đúng đúng đúng, chúng ta phải cẩn thận vây cánh của nàng.”

“Thật vậy, những đồng bọn kia của nàng cũng không dễ đối phó.”

“Hôm nay chỉ có mỗi một mình nàng, lần sau chắc sẽ đông hơn rồi.”

Mạc Trần giờ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng không dám phát huy bừa nữa.

Sau kiểu hội thoại không có tí dinh dưỡng nào như vậy tiếp tục kéo dài mấy phút, hiện trường lại dần dần trở nên yên tĩnh tiếp.

Thời gian trôi qua từng chút một, cuối cùng Ngụy Miễu cũng không chịu nỗi áp lực nữa, cảm thấy nên kiếm cho bản thân chút chuyện nhìn có vẻ bình thường một chút để làm.

“Khụ!”

Hắn sờ mũi, cố gắng dùng cách thức tự nhiên nhất ngồi xếp bằng xuống.

“Trận chiến vừa rồi ta hao sức quá, phải hồi phục lại chút đã.”

“Các ngươi muốn làm gì thì cứ làm trước đi, ta sẽ theo ngay sau.”

Nói xong, hắn giả vờ làm ra vẻ ngồi tu luyện

Mọi người đều thầm mắng trong lòng.

Làm gì chứ?

Sao ta biết được nên làm gì?

Truy sát nữ tử vừa rồi sao?

Xin đấy, nàng ta mạnh như vậy, ta đâu dám đi đối phó một mình.

Càng huống chi quỷ mới biết nàng ở đâu?

“Ta cũng cần tu luyện một chút.”

“Vừa rồi có bị thương một chút, ta phải tranh thủ chữa trị, các ngươi cứ tự nhiên.”

“Ta cũng thế, tu luyện trước đã.”

Sau một khắc ngắn ngủi, tất cả mọi người đều đã ngồi xếp bằng lại.

Đến cả ba Yêu tộc Thương Linh, Huyền Minh và Tam Nhãn Hổ cũng không ngoại lệ.

Cứ như vậy, bọn họ tu luyện tập thể, tự mình nhốt bản thân lại tại chỗ.

Mà ở bên khác, Thánh Hoàng vẫn đang sứt đầu mẻ trán vì đám "người bảo vệ Thiên Đạo" hùng mạnh kia.

"Thật không ngờ Thiên Đạo lại còn có chiêu khác vậy nữa."

Lần đầu tiên nàng cảm thấy thật bất lực.

Đối mặt với sự phong tỏa từ hơn ngàn người, nàng cơ bản không thể nào tiếp cận được Thiên Đạo.

Thay thế Thiên Đạo đúng là một giấc mơ không thể nào với tới được.

Nàng cuối cùng cũng nghĩ đến việc tìm trợ thủ.

Mà hiện giờ trợ thủ có thể có được cấp bậc này ở Thiên giới cũng chỉ có Khương Thành.

Bên phía Phi Tiên minh thật ra cũng loạn cả lên rồi.

Không lâu trước đó, sự giao phong giữa Thánh Hoàng và Thiên Đạo đầu tiên đã dẫn đến đủ loại kịch biến trong Thiên giới.

Sau đó là hơn ngàn Nguyên Tổ xuất hiện, điều động hơn ngàn căn nguyên ở Thiên giới, cũng gây nên những dị tượng lớn.

Lúc này dù vẫn thở bình thường, nhưng trong lòng mọi người đều không yên.

Không hiểu lại sắp xảy ra chuyện lớn gì.

"Thiên Đạo và toàn bộ căn nguyên đều xuất động rồi, chuyện này rốt cuộc là tình huống gì chứ."

"Ai là có tư cách làm màu cao vậy, có thể có được đãi ngộ kiểu này luôn à?"

Thành ca vừa ngưỡng mộ thể diện của đối phương, vừa thật sự nghĩ đến Thánh Hoàng.

Mà cũng vào ngay lúc này, Thánh Hoàng đã xuất hiện trước mặt hắn.

"Chỉ Dư!"

Khương Thành liền chạy lên đón, nhưng mới nhìn một cái là đã phát hiện ra có gì đó không đúng.

“Ngươi… đã hợp thể rồi?”

Thánh Hoàng gật đầu.

“Thiên tộc gặp phải sự truy giết của Thiên Đạo, ở bước đường cùng, lựa chọn duy nhất của nàng chỉ có hợp thể với ta.”

“Cái gì?”

Khương Thành kinh ngạc la lên.

“Lại có thể thật sự dung hợp ư?”

Bởi vì có hệ thống, trước giờ hắn chẳng hề có gì phải hối hận cả.

Đồng bọn chết đi thì có thể hồi sinh, làm sai thì quay ngược thời gian lại.

Nhưng lần này, cuối cùng cũng có cảm giác tiếc nuối.

Hắn không có tâm trạng đâu mà quan tâm “Thiên Thần” mạnh đến cỡ nào, mà là sốt ruột mở hệ thống ra, muốn quay ngược thời gian lại.

Nhưng mà Thánh Hoàng và Chỉ Dư lần này đã là Thiên Thần hợp thể, lại giao phong với Thiên Đạo rồi và cũng điều động hơn ngàn căn nguyên, cái giá quá lớn rồi.

Muốn quay ngược thời gian lại, những thứ bị ảnh hưởng quá nhiều, nó cũng có nghĩa là số huyền tinh cần tiêu hao quá sức lớn.

Thành ca đến phần lẻ còn không có, chỉ có thể đánh tan ý định này, chuyển sang hỏi Thánh Hoàng.

“Chuyện hợp thể lớn như vậy sao lại không nói cho ta biết?”

Thánh Hoàng nhìn hắn một cách kì lạ.

Hợp thể có liên quan quái gì đến ngươi, tại sao phải báo cho ngươi biết?

“Nguyện vọng lớn nhất của nàng ấy là bảo vệ Thiên tộc.”

“Nếu như ngay từ đầu ngươi thật sự muốn ngăn nàng ấy hợp thể, vậy ngươi nên đến Thiên tộc giúp nàng ấy.”

“Nhưng ngươi lại không đi, chuyện này mới dẫn đến nàng cuối cùng chỉ có thể lựa chọn ta.”

Khương Thành không còn gì để nói nữa.

Hắn phát hiện ra đây chính là một nút chết.

Lúc đó Thiên tộc muốn đến tiến công Phi Tiên minh, bản thân lại bị coi thường, sao có thể đi giúp nàng giải cứu Thiên tộc được?

“Vậy ý thức của nàng ấy thì sao?”

“Từ nay trên thế giới sẽ không còn Chỉ Dư này nữa sao?”

Thánh Hoàng lắc đầu.

“Nàng vẫn còn một đoạn chấp niệm vẫn chưa dung hợp, coi như là vết tích cuối cùng nàng còn để lại trên thế gian.”

Đối mắt Khương Thành vốn hiu quạnh lập tức sáng bừng lên.

“Còn có một đoạn chấp niệm? Vậy có nghĩa là nàng vẫn còn hi vọng sống lại?”

“Ta không biết.”

Khương Thành xoa tay, cười hi hi.

“Hay là ngươi thử xem, Thiên Thần có thể giải thể không?”

Chương 1978: Để nàng chết một lần

Khó khăn lắm mới hợp thể lại giải thể à?

Thánh Hoàng đương nhiên sẽ không đồng ý chuyện này rồi.

“Chưa nói đến việc không thể giải thể, dù cho linh ý của ta có thoát ra khỏi thân thể Thần này thì sao chứ?”

“Chỉ còn lại một đoạn chấp niệm, ngươi có thể giúp nàng ấy hồi sinh lại tinh thần và trí tuệ sao?”

Thành ca đếm kĩ lại kĩ năng hệ thống của mình, phát hiện thật sự là không thể.

Trạng thái trước mắt của Chỉ Dư vốn không phải là chết đi, thân thể của nàng vẫn còn, vậy nên không thể nào hồi sinh.

Những thứ khác dù chăng có trao đổi hay cướp đợt thì cũng không phải thuốc đúng chữa bệnh.

“Không thể hồi sinh…”

Trong đầu Khương Thành đột nhiên lóe lên một linh quang.

Nếu Chỉ Dư vẫn chưa chết thì cứ giết luôn nàng, thế chẳng phải là có thể hồi sinh rồi sao?

Cơ thể này vốn là của Chỉ Dư, sau khi nữ nhân trước mắt sống lại rồi thì chắc không còn là Thánh Hoàng nữa đâu nhỉ?

Còn về việc sau đó Thánh Hoàng sẽ không còn?

Thì có liên quan gì chứ?

Cũng chả quen…

Ca này suýt chút không nhịn được mà ca một bài, góp vui cho thần kế diệu toán của một thiên tài như mình.

Thánh Hoàng đột nhiên cảm thấy ánh mắt nam tử trước mặt nhìn mình trở nên có phần bất lương.

Nhưng mà nàng cũng không nghĩ nhiều.

Suy cho cùng thì nàng và Khương Thành cũng không có xung đột lợi ích gì, sao có thể nghĩ đến việc tên này đang kìm lại ý nghĩ muốn hại chết mình chứ.

“Ta đến tìm ngươi là muốn nói chuyện đi chiếm đoạt Thiên Đạo.”

Nàng nói như vậy làm Thành ca cũng nghĩ về chính sự.

“À, đúng rồi, vừa nãy là ngươi đánh với Thiên Đạo?”

Hắn vẫn nhớ lời khi xưa của Thánh Hoàng.

Nữ nhân này muốn làm rắn nuốt voi, thay thế ý chí Thiên Đạo, biến cả Thiên giới này thành đạo của bản thân.

“Đúng vậy.”

Thánh Hoàng gật đầu.

“Ta đã đánh giá thấp nó.”

“Sao vậy?”

“Thủ đoạn của Thiên Đạo quá nhiều, không những biến những thánh giới của mấy Thánh chủ kia chuyển hóa thành binh khí đặc biệt mà còn thai nghén cả một đám thủ vệ Thiên Đạo nữa.”

“Thủ vệ Thiên Đạo? Hơn nữa còn là một đám?”

Cả mặt Thành ca không thể tưởng nổi.

Hắn nghĩ đến năm ấy ở Long giới, vì để lừa đảo Huyết Đế mà cố ý tạo ra một “người bảo vệ Thiên Đạo”.

Cảm thấy giờ thật sự tồn tại rồi?

Hơn nữa lại còn không phải chỉ có một?

Sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy.

Thánh Hoàng tiếp tục nói: “Những thủ vệ đó có sự gia trì của ý chí Thiên Đạo, hơn nữa toàn bộ đều nắm giữ căn nguyên rát mạnh, lực thiên cũng không thể khóa được.”

“Lơi hại vậy sao?”

“Đúng thế.”

Thánh Hoàng đang nghĩ đến việc lựa chọn từ ngữ.

Nàng phải nghĩ cách để lôi kéo Khương Thành cùng bản thân tiến công Thiên Đạo.

Tự hỏi bản thân, nàng cảm thấy nếu mình là Khương Thành thì chắc chắn sẽ không đồng ý.

“Có lẽ ngươi cảm thấy kẻ địch của Thiên Đạo chỉ có Thiên tộc, không liên quan gì đến ngươi.”

“Nhưng ta phải nói cho ngươi biết là suy nghĩ này đã sai rồi.”

Khương Thành lập tức nghe ra ý của nàng.

Thế là cố ý cười nói lòng vòng: “Ồ? Sai ở đâu nhỉ? Ta cảm thấy mối quan hệ giữa ta và Thiên Đạo khá tốt, nước sông không phạm nước giếng.”

Thánh Hoàng lập tức nói một cách chắc nịch.

“Những tinh anh trên Đạo Tôn hiện tại của Tiên tộc gần như đều chết liên tục trong những trận đại chiến liên tiếp.”

“Thiên Đạo cũng vì thế mà yếu đi.”

“Vậy nên?” Khương Thành nhất thời không biết nàng đang muốn nói gì.

“Sự suy yếu của Thiên Đạo có nghĩa là năng lực khống chế của nó yếu đi, rất khó làm chủ vận mệnh của sinh linh mạnh.”

Thánh Hoàng hờ hững nói: “Vốn dĩ việc Thiên Đạo yếu đi cũng chẳng sao, suy cho cùng thì sinh linh trong thế giới lúc đó cũng yếu kém, bọn họ rất dễ khống chế.”

“Nhưng sự tồn tại của Phi Tiên minh lại trở thành một kẽ hở.”

“Các ngươi đây còn có hơn ba trăm Đạo Thần, mười Đạo Thần trung giai, hiện giờ Thiên Đạo yếu đi nên rất khó trấn áp những sinh linh cao giai như các ngươi.”

Cuối cùng Thành ca cũng hiểu ra được ý của nàng.

Đại chiến liên tục, Thiên tộc và Tiên tộc đều thoi thóp, chỉ có mỗi Phi Tiên minh không bị thương tổn già cả, thoát khỏi đại kiếp này.

Mọi người đều yếu đi, chỉ mỗi người chẳng hề yếu.

Vô tình, Phi Tiên minh trở thành một thứ mà Thiên Đạo cũng dần khó tiết chế.

“Ý của ngươi là Phi Tiên minh của ta rất nhanh thôi sẽ bị Thiên Đạo đánh à?”

“Đúng thé.”

Mặc dù đây là kỷ nguyên đầu tiên, vẫn chưa có cách nói đại kiếp gì, nhưng Thánh Hoàng rất tinh tế nhìn ra được rất nhiều vấn đề.

“Đại chiến liên tục quả thực đều do Thiên Đạo thầm ra tay.”

“Dù là ta cũng thuận theo phương hướng của nó từ khi nào không biết.”

“Mục tiêu của Thiên Đạo rất rõ ràng, diệt trừ những nhân tố có khả năng làm loạn, làm chúa tể một cách ổn định trong thế giới tuần hoàn.

“Sau khi trừ khử đi mấy Thánh chủ thoát khỏi Thiên Đạo, rồi lại diệt trừ Thiên tộc không phải do Thiên Đạo thai nghén ra, mục tiêu tiếp theo chính là ta và Phi Tiên minh các ngươi.”

Thành ca cười như không cười tiếp lời.

“Vậy nên chúng ta cần liên thủ?”

“Không sai.”

Thánh Hoàng không thể không cảm khái việc nói chuyện với người thông minh thì thật đỡ sức.

Nàng vốn không biết thật ra Khương Thành sớm đã có ý này rồi.

Muốn Thánh Hoàng chết đi, sau đó hồi sinh cho Chỉ Dư, cũng không thể mong đối phương sẽ đứng đó cho mình giết một cái đúng không?

Thành ca suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy đối phương có lẽ sẽ không thỏa mãn yêu cầu nhỏ bé không đáng là bao này của mình.

Vậy nên chỉ có thể nghĩ cách hại chết Thánh Hoàng thôi.

Cùng nhau tiến công một Thiên Đạo mạnh mẽ, sau đó phát huy thất thường, đồng đội không cẩn thận chết đi, đúng là hợp tình hợp lí mà.

Nhưng mà trước khi đồng ý, hắn vẫn quen lừa đảo một tí.

“Liên thủ tiến công Thiên Đạo cũng được, nhưng cuối cùng ngươi thay thế Thiên Đạo rồi, trở thành chúa tể của thế giới mới, vậy ta có thể có được lợi ích gì chứ?”

Thánh Hoàng lại rất dứt khoát.

“Ngươi muốn gì?”

Thành ca cười tít mắt xoa tay: “Gì mà đan dược nè, binh khí hộ giáp nè, bí bảo nè, rồi thiên tài địa bảo các kiểu, nói chung thứ bảo vật gì ta cũng cần hết.”

Để tránh Thánh Hoàng trả giá, hắn còn làm một công tác tư tưởng.

“Dù sao thì sau này ngươi cũng là lão đại của Thiên giới rồi, lúc đó cần gì chả có?”

“Mấy vật ngoài thân ngươi chả dùng được, so với phù phiếm thì chi bằng cứ giao hết cho một người tục như ta, ta có lòng

giúp ngươi xử lí, để những bảo vật đó tiếp tục phát huy giá trị nên có."

Một người đằm tính như Thánh Hoàng mà suýt chút cũng nhịn không được mà mắng Khương Thành là đồ vô sỉ rồi.

Đây là lời mà con người có thể nói ra sao?

Nhưng mà việc chinh phục Thiên Đạo đối với nàng mà nói quan trọng hơn mọi thứ, thử nghĩ một chút, nàng quả thật đã đồng ý.

Thế là ngay khắc sau, trước mặt Thành ca xuất hiện một đống bảo vật.

Thứ mà Thánh hoàng thu được toàn là tinh phẩm, thiên tài đại bảo đỉnh cao nhiều, cần gì có nấy.

Ngoài ra, binh khi hộ giáp bát giai cũng có đến mấy bộ.

Không có thứ gì là hoàn hảo cả, chính là số lượng hơi ít.

Cũng hết cách, mấy thứ hàng cấp thấp này Thánh Hoàng chả xem là gì.

Nhưng mà nàng không giống như Khương Thành cái gì cũng lấy.

Khương Thành khẽ đếm một chút, lần thu hoạch này có thể sánh với lần vơ vét ở Thông Hư thánh địa rồi.

"Tuy chút bảo vật này có phần không phù hợp với thân phận Thánh Hoàng cao quý của ngươi, nhưng ai bảo ta là người chân thực nhiệt tình chứ."

"Trận này Khương mỗ ta nhất định sẽ giúp."

Ca này vừa mang ý cười vì có được bảo vật, vừa có được lợi ích mà nói mấy lời khôn lỏi.

"Xuất phát thôi."

Thánh Hoàng chau mày, nhìn sang đám người Quy Tàng và Tịch Vân ở đằng sau.

"Chỉ một mình ngươi?"

"Không thì sao?"

Ý định vốn có của Thánh Hoàng là để Khương Thành mang theo tất cả mọi người của Phi Tiên minh đi.

Suy cho cùng thì bên đó có hơn ngàn "người bảo hộ" lận, nhiều người một chút thì cũng có thể phân tán sức phòng ngự của Thiên Đạo mà.

Dựa vào sức chiến đấu của Đạo Thần, tuy không thể chống lại ý chí của Thiên Đạo nhưng chắc kéo dài thời gian một chút thì không thành vấn đề.

Chương 1979: Không có chút cảm giác tham gia

Đám người Quy Tàng, Tịch Vân tuy không có bất kì địch ý gì với Thiên Đạo, nhưng mà một trận chiến cao cấp như vậy vẫn rất muốn xem thử.

Hơn nữa giúp Khương chưởng môn một trận cũng là chuyện đương nhiên mà.

Thế là ai nấy đều hăng hái lên.

"Không sai, tính thêm ta đi."

"Trận này sao có thể thiếu bọn ta được?"

Thành ca thầm bĩu môi.

Thiên Đạo mạnh như vậy, mang theo các ngươi lỡ như chết rồi lại hại ta mất huyền tinh hồi sinh cho các ngươi, đúng là lỗ.

"Binh quý là chất chứ không quý ở lượng."

"Các ngươi vẫn nên tiếp tục nhiệm vụ trông nhà vừa vĩ đại vừa vinh quang này đi, việc tiến công Thiên Đạo có một tinh anh như ta là đủ rồi."

Lời này khiến tất cả mọi người đều cạn lời.

Lần đầu tiên Thánh Hoàng cảm thấy hối hận vì tìm hắn để hợp tác.

Bởi vì người này trông có vẻ không đáng dựa dẫm.

Nhưng nghĩ đến cả Thiên giới ngoại trừ tên này ra thì cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể ôm lấy tâm thái thử xem sao.

Dù sao thì có thất bại, nàng cũng nắm chắc có thể lui được.

Lại lần nữa xé toang không gian ra một cánh cửa truyền tống, hai người kề vai bước vào trong.

Biển Thiên Đạo nuốt nhả bất định, Khương Thành có được cảm giác quen thuộc lâu lắm không gặp.

“Đây chính là Thiên Đạo yếu ớt mà ngươi nói đấy sao?”

Hắn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Thiên Đạo trước mặt phải mạnh hơn gấp mấy lần Thiên Đạo ở kỷ nguyên thứ ba đấy.

Thế này mà là sau khi suy yếu ư?

Vậy thời kì đỉnh phong của nó phải mạnh đến đâu chứ.

“Thiên Đạo vốn sẽ không chủ động ra tay, nhưng sẽ phản kích.”

Thánh Hoàng nhìn hắn một cái,

“Ngươi chuẩn bị xong chưa, nếu như cần tu luyện điều chỉnh thì ta có thể chờ.”

“Không cần đâu, lúc nào ca đây cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.”

Thánh Hoàng cũng dần quen với phong cách của hắn.

Nghe thấy vậy cũng không có ý định sẽ bóc phốt.

Trực tiếp giống như lần trước, tìm một khu vực bên rìa, bắt đầu dùng đạo Nhân quả của bản thân để đồng hóa Thiên Đạo.

Quá trình này khi vừa mới bắt đầu quả nhiên đã dẫn đến sự phản kích của Thiên Đạo.

Hai người nhanh chóng bị biển Thiên Đạo vây lấy.

Mà đây cũng là tình tiết mà Thánh Hoàng lo lắng đầu tiên.

Biển Thiên Đạo có thể nuốt chửng toàn bộ sinh linh.

Vì nàng có được thân thể của Thiên Thần mới có thể chống lại được sự nuốt chửng này.

Nhưng người khác thì không thể.

Nếu như Khương Thành chết ở đây thì sau đó mọi thứ cũng đừng nghĩ nữa.

Nhưng ngay vào lúc nàng định khai triển thần thông che Khương Thành lại thì phát hiện ra người ở bên cạnh đã không thấy đâu.

“Ngươi làm gì vậy?”

Thánh Hoàng suýt chút bị chọc cho tức lên.

Tên này không biết biển Thiên Đạo nguy hiểm đến đâu ư?

Lại không biết phải trốn bên cạnh mình để nhận sự che chở của mình chứ.

Nhưng ngay sau đó, chuyện khiến nàng ngạc nhiên không tưởng đã xảy ra.

Xung quanh bốn bề của Thành ca vốn đã lấp đầy bằng biển Thiên Đạo rồi, nhưng mà hắn vẫn cứ sống sờ sờ ra.

Biển Thiên Đạo giống như không phát hiện ra hắn vậy, không hề có chút bận lòng.

Chuyện này thật ra cũng rất bình thường, kỷ nguyên đầu tiên và kỷ nguyên thứ ba là cùng một Thiên Đạo.

Năm đó Khương Thành thông quan khảo nghiệm Thiên Đạo ở kỷ nguyên thứ ba, vậy Thiên Đạo ở kỷ nguyên đầu tiên bây giờ cũng sẽ không động đến hắn.

Thánh Hoàng vốn không biết tất cả những chuyện này, nàng cảm thấy vô cùng khó tin.

Phải biết rằng thân thể của Thiên Thần mà nàng có thật ra vẫn phải chịu sự công kích từ biển Thiên Đạo.

Chỉ có điều là đã được cơ thể Thần cản lại, có vẻ như miễn dịch mà thôi.

Còn Khương Thành thế này há chẳng phải là miễn dịch với sự tập kích của Thiên Đạo sao, đúng là giống như Thiên Đạo không tồn tại vậy.

Là một thiên hoa bản của Thiên giới, Thánh Hoàng cảm thấy nhận thức của bản thân đã đủ nhiều rồi, căn bản chẳng có gì có thể khiến nàng kinh ngạc được nữa.

Nhưng bây giờ, nếu không phải bận giao phong với ý chí của Thiên Đạo thì nàng thật sự rất muốn hỏi: Sao ngươi có thể làm được như vậy?

Khi nàng bận day dưa với Thiên Đạo, Thành ca ở bên này lại có vẻ như chả có việc gì để làm.

Suy cho cùng thì hắn cũng đâu có đạo của mình, căn bản chả day nỗi vào việc tranh đoạt ở tầng này.

Cũng không thể cho một kiếm đạo hoàn mỹ nhỉ.

Mà một khắc sau, làn sóng phản kích thứ hai của Thiên Đạo đã ập đến.

Vẫn là một kiếm, một phướn, một bút.

"Cẩn thận!"

Thánh Hoàng bỏ lại hai chữ này rồi chuyên tâm ứng phó với sự tiến công của Thiên Đạo chí bảo.

Sự tiến công của Thiên Đạo cũng rất cứng nhắc.

Lần đầu ra tay đã thanh trừ sự phục vụ thọ nguyên của Quy Tàng phướn.

Thánh Hoàng vẫn nhờ vào cơ thể của Thiên Thần để đối cứng, tranh thủ thời gian để trông chừng Khương Thành, phát hiện hắn cũng không chút thay đổi nào.

Không những không chết mà thậm chí cũng không trở nên già đi.

Trên thực tế thì bản thân của Khương Thành cũng lấy làm lạ.

Hiệu quả của Quy Tàng phướn hắn có nghe qua ở kỷ nguyên thứ ba.

Bản thân bình thường cứ chốc chốc lại chết, theo lí mà nói thì thọ mệnh chắc rất dễ mất đi chứ nhỉ.

Sao Quy Tàng phướn hoàn toàn không làm lay chuyển được thọ nguyên của mình chứ.

Lẽ nào thọ nguyên của bản thân bị hệ thống khóa định rồi nên chỉ có bị giết thì mới chết?

Hắn cũng không xác định lắm.

Mà ngay sau đó thì Mệnh Nguyên bút cũng phát động.

Thứ mà chí bảo này thay đổi chính là số mệnh.

Lần trước lúc đại chiến với Thiên Uyên Thánh chủ, hắn đã nhìn thấy hiệu quả của Thánh giới này.

Khi Thánh Hoàng dựa trên thân thể của Thần và đạo Nhân quả để chống đỡ, Thành ca cũng xem như có chút cảm giác tham dự.

Đạo số mệnh ảnh hưởng lên người hắn một cách cứng nhắc.

Hại toàn thân khí cơ của hắn loạn lên, suýt chút vì sự tổn hại của khí vận mà ngã ngay xuống đất.

Nhưng may mà biển Thiên Đạo vẫn lờ hắn đi nên cũng không tạo thành nguy hiểm gì cả.

“Thứ nguy hiểm nhất là Vô Đạo kiếm đã đến rồi.”

Thánh Hoàng mang gương mặt căng thẳng, ngay lập tức triển khai thần thông, lại lần nữa phân tán khí cơ dồi dào.

Từ đó khuấy động mục tiêu công kích của Vô Đạo kiếm, phân tán uy năng của nó.

Nhìn Khương Thành đến kiếm cũng lười lấy ra, cứ đứng im ở một bên, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Vô Đạo kiếm không giống với những binh khí khác…”

Lời của nàng vừa mới nói thì thanh kiếm kia đã vạch nên một đường thẳng.

Ngay sau đó, phân tán thành vô số đạo.

Trong đó có ít nhất mấy chục đạo giết về hướng Khương Thành.

Nếu đổi thành người khác thì cảnh tượng tiếp theo đã định là sẽ bị cắt thành mấy chục phần.

Nhưng thật đáng tiếc, Vô Đạo kiếm không phá vỡ được vòng phòng ngự của Thiên hoang bất diệt thể, đây cũng là Thiên Đạo chí bảo mà hắn miễn dịch đầu tiên.

Mấy chục đường kiếm cắt trên người hắn giống như không khí vậy.

Một chút tổn hại cũng không có.

Bên Thánh Hoàng bên đó lại bị thương nhẹ thêm lần nữa.

Khi nàng chống được làn công kích này, lại lần nữa nhìn sang thì đã bị kinh ngạc đến mức cả mặt ngớ ra.

Chỉ thấy một Khương Thành không hề bị thương tổn, đã nắm được Vô Đạo kiếm sắp mất đi.

“Ngươi lại có thể miễn dịch với sự công kích của Vô Đạo Kiếm ư?”

Thánh Hoàng lại lần nữa không kiềm được nội tâm hiếu kì.

Nàng cảm thấy chuyện hôm nay thật sự quá ngược đời, đồng đội mà mình chọn có còn là người không?

Thành ca mang vẻ mặt cổ quái nhìn nàng một cái.

“Vô Đạo kiếm vốn chính là binh khí của ta, khi đó ngươi không thấy ta dùng nó ở Thông Hư thánh địa sao? Nó không hại kí chủ cũng là chuyện đương nhiên mà đúng không?”

“Binh khí của ngươi?”

Trong lòng Thánh Hoàng nói nếu ta chưa từng thấy Thu Vũ Tuyền, không chừng còn có thể tin.

Cầm lấy Vô Đạo kiếm, Khương Thành quen tay vung một kiếm về phía trước.

Một đường kiếm vạch ra một đường về phía biển Thiên Đạo phía trước.

Mặt biển cuồn cuộn lại bị cắt ra một khe hở, nhưng mà cuối cùng vẫn không thể vào sâu.

Mà sau một kiếm này, ý chí Thiên Đạo trên Vô Đạo kiếm cũng bị đẩy lùi.

Bởi vì thanh kiếm này sau khi bị Khương Thành nắm lấy thì đã xem như là đổi kí chủ, Thiên Đạo không dùng được nữa.

Chương 1980: Thánh Hoàng hoài nghi

Thành ca cũng không trông mong kiếm này có thể hủy diệt được Thiên Đạo.

Suy cho cùng thì trong mắt hắn, Vô Đạo kiếm vốn chính là chí bảo mà Thiên Đạo tạo ra, không có lí do nào lợi hại hơn Thiên Đạo cả.

Hắn đắc ý giương kiếm, theo thói quen thu kiếm lại.

“Nhìn thấy chưa, ca dùng rất thuận tay.”

Giọng nói vừa nói ra, Vô Đạo kiếm bị hắn thu lại đã hóa thành những tinh mang, biến mất trong không gian thiên địa.

Thánh Hoàng vẫn chưa kịp phát biểu suy nghĩ thì đã thấy ca này đấm ngực dậm chân như ruột gan bị đứt.

“Ôi vãi! Lại biến mất rồi.”

“Thất sách thất sách quá, lại có thể quên thanh kiếm này không thể tụt tay.”

“Ô hô thương thay, lại lần nữa mất đi tình yêu của ta rồi…”

Nếu như là một khắc trước thì Thánh Hoàng cũng lười bận tâm đến hắn.

Nhưng trải qua một loạt biểu hiện như vừa rồi, Khương Thành trong lòng nàng đã có chút cảm giác thay đổi quỷ thần.

Nàng cảm thấy đối với một đồng đội như thế này thì bản thân cũng nên có chút tôn trọng.

“Nén bi thương.”

Dường như cảm giác sự an ủi đó có phần khô khan và không chân thành, nàng đặc biệt phổ cập một chút.

“Vô Đạo kiếm không giống với những binh khí khác.”

“Mấy binh khí đó thoát thai khỏi những Thánh giới của những Thánh chủ đã chết đi, nhưng Vô Đạo kiếm thì không.”

“Nó vẫn còn sống, ý chí bản thân vẫn tồn tại.”

“Thiên Đạo và ngươi chỉ có thể tạm thời chiếm hữu, một khi có một chút sơ hở thì ý thức tự thân nó sẽ khôi phục lại sự thức tỉnh, không còn thuộc về các ngươi nữa.”

“Lời này có lí.”

Thành ca gật đầu tán đồng, giả vờ như bản thân cũng nghĩ như vậy.

“Tiếp theo sẽ là thủ vệ của Thiên Đạo, tuyệt đối không được lơ là.”

Thánh Hoàng sợ hắn lại không xem trọng.

Đồng đội này rất kì lạ, nhưng khoảng cách giữa có thể dựa dẫm và không thể dựa dẫm chỉ là một bước nhảy, khiến nàng cũng thấy mệt mỏi.

Nàng nhìn Kỵ Khuyết kiếm của Thành ca một cái.

“Ngươi có tuyệt chiêu gì thì cứ dùng sớm, đừng giữ lại.”

Giống như kiếm đạo hoàn mỹ, phần linh gì đó cứ tuôn hết ra.

Thấp thoáng phía trước hai người xuất hiện hơn ngàn bóng dáng.

Thánh Hoàng sớm đã rút kiếm ra chuẩn bị.

Còn sau khi đám người đột ngột chuyển đổi không gian cũng súyt chút loà mắt.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy bóng dáng Thánh Hoàng thì lại càng thấy đột ngột.

Nữ nhân đó lại giết trở lại rồi?

Hơn nữa còn mang theo trợ thủ?

“Ôi vãi, Khương chưởng môn!’

“Ôi trời ơi, lại là Khương chưởng môn!”

“Đây chẳng phải là Long Vương miếu trong đại thủy sao, ha ha ha ha…”

“Quá tốt rồi, Khương chưởng môn ngươi xem như đã xuất hiện rồi.”

Đám người vốn còn đang phòng bị lại lập tức rơi vào sự mừng rỡ điên cuồng, bay luôn về phía hắn.

Hành động này doạ cho Thành ca một phen, thủ vệ của Thiên Đạo phòng thủ kiểu đó sao?

Suy cho cùng thì người hắn nhìn thấy đều mang dáng vẻ của người ở kỷ nguyên đầu tiên, vốn nhìn không ra.

Ngay lập tức lấy kiếm chặn trước ngực, gương mặt phòng bị nói: “Các ngươi là ai?”

“Ta là La Viễn này!”

“Ta là Ấn Tuyết Nhi, đến cả ta mà ngươi cũng nhận không ra hả?”

“Thành ca, ta là Kỷ Linh Hàm!”

“Tiểu tử, thấy một Thanh Long uy phong như vậy, lẽ nào ngươi không nghĩ đến bổn toạ đầu tiên sao?”

“Khương Thành, ta biết là ngươi sẽ đến mà…”

Thành ca rất nhanh đã bị chìm trong sự bao vây của đám người.

Kiếm của hắn sớm đã hạ xuống, cả gương mặt ngập tràn nụ cười.

“Cuối cùng cũng tìm được các ngươi rồi, đúng là khiến người ta hao tâm.”

Ý định ban đầu khi hắn đến tham gia tranh đoạt Thần vị là để giúp các đệ tử của mình.

Ai mà ngờ bọn họ mãi đến giờ mới xuất hiện.

Hơn nữa còn trở thành “người bảo hộ Thiên Đạo” nữa, có sai lầm gì không vậy?

Bọn họ có liên quan quái gì với Thiên Đạo chứ?

Mà đám người ríu ra ríu rít vui mừng không tưởng lúc này mới tỉnh ngộ ra.

“Hoá ra mọi người đều là người quen cả?”

“Sao không nói sớm chứ?”

“Hại ta cứ nghĩ toàn bộ đều là tiên nhân bản địa, phải nói là cẩn thận từng li từng tí ấy.”

“Ngươi còn có mặt mũi mà nói à, chẳng phải ngươi cũng không để lộ thân phận trước sao?”

“Vậy nên cuối cùng chúng ta đã làm gì vậy, đấu trí đấu dũng với kẻ địch giả tưởng chăng?”

“Ha ha, ta sớm đã nhìn ra, chỉ là cố ý không nói mà thôi…”

“Thôi đi ngươi ơi, ta còn nhớ lúc đó ngươi vẫn mang dáng vẻ ngờ nghệch lắm.”

“Chuyện này tất cả đều giữ hết trong lòng cho ta, sau này không ai được nhắc lại nữa!”

“Nhất định!”

“Chắc chắn!”

Nghe thấy mấy lời bốc phốt linh ta linh tinh của bọn họ, nhìn cảnh tượng vui vẻ gặp lại sau thời gian xa cách trước mặt, Thánh Hoàng ở một bên ngẩn ra tại chỗ.

Đây là tình huống gì vậy?

Không phải đã nói là cửa ải này khó nhất sao?

“Toàn bộ thủ vệ của Thiên Đạo lại là người của ngươi cả?”

Nàng chớp mắt, nhìn Khương Thành ở trước mắt với vẻ mặt có phần nghiêm trọng.

Lẽ nào đây là một cái bẫy?

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Chẳng lẽ Thiên Đạo đã có thể hành tẩu trên thế gian? Còn ngươi chính là hoá thân đó?”

Thành ca dở khóc dở cười quay đầu lại.

“Ngươi nghĩ gì vậy?”

“Ta cũng rất tò mò sao lại như vậy đây.”

“Một trăm ngàn người xuyên không chắc giờ ngươi cũng biết rồi, bọn họ đều là bằng hữu và đệ tử của ta ở thế giới đó.”

“Ta cũng không ngờ sau khi bọn họ xuyên đến đây thì lại mang thân phận là người bảo hộ Thiên Đạo nữa.”

Hắn quả thực có phần buồn bực.

Nếu tính cho đúng thì bản thân với Thiên Đạo đâu có hợp.

Lần trải nghiệm này dù thật sự có chọn người bảo hộ Thiên Đạo thì cũng chẳng đến lượt người bên cạnh mình đâu nhỉ?

Hắn nói như vậy làm những người khác cũng thấy được điều kì lạ.

“Đúng thế, tại sao lại là chúng ta?”

“Bên trong nhất định có nguyên nhân.”

Bọn họ nói vậy, Khương Thành đúng là tìm được điểm khác nhau giữa bọn họ và những tiên nhân khác.

1031 người ở hiện trường đều trói buộc với huyền văn của mình.

Cho dù là 1027 đệ tử ba đời đầu của Phi Tiên môn hay là Thương Linh, Huyền Minh, Tam Nhãn Hổ và Mâu Vũ đều không ngoại lệ.

Nhưng vẫn có ba huyền văn không ở hiện trường.

Lần lượt là Dịch Thần, Đoạn Hà của Phi Tiên môn và Mãng Dã đã mất tích.

“Cho dù thế nào thì nhất định cũng có liên quan đến Huyền Văn.”

Nhìn thấy phản ứng như thế của bọn họ, Thánh Hoàng cũng không thể không tin lời Khương Thành nói là thật.

Nếu như vậy thì những người này không phải là người bảo hộ do ý chí Thiên Đạo tạo nên mà thật sự là sinh linh rồi?

“Các ngươi đều có được sự gia trì của ý chí Thiên Đạo.”

“Mà muốn chịu được ý chí của Thiên Đạo thì nhất định phải có đủ hai điều kiện.”

Mạc Trần liền hỏi: “Dám hỏi là hai điều kiện gì?”

Nếu Thánh Hoàng đã là bằng hữu của Khương chưởng môn rồi thì bọn họ tất nhiên cũng sẽ không còn địch ý gì.

Mà bọn họ quả thật cũng muốn biết sự ảo diệu trong đó.

“Tu đạo, nhưng lại muốn thoát khỏi Thiên Đạo, không dựa vào nó.”

Thánh Hoàng chầm chậm nói: “Toàn bộ Thiên tộc đều thoát khỏi ngoài Thiên Đạo, nhưng bọn họ không tu đạo. Ý chí Thiên Đạo dù có vào ở thì cũng chỉ như bọt bèo không nơi nương tựa.”

“Còn tất cả Tiên tộc tuy tu đạo, nhưng bọn họ lại là sinh linh do Thiên Đạo sáng tạo ra, chỉ có thể lệ thuộc vào nó.”

Khương Thành hiểu ra.

“Tiên tộc chỉ là người lệ thuộc vào Thiên Đạo, địa vị không đủ, vậy nên không có tư cách để chịu được ý chí Thiên Đạo cao cấp như vậy?”

Thánh Hoàng gật đầu.

“Người có thể thoả mãn được hai điều kiện trên chỉ có Thánh chủ.”

“Mà khoảng cách cảnh giới của ngươi chênh lệch quá xa.”

Nàng thật sự nghĩ không thông, những người này sao có thể chịu được ý chí của Thiên Đạo chứ, lại còn không bị bạo nổ nữa.

Theo lí mà nói, cảnh giới này của bọn họ không thể làm nỗi “dung khí” này.

Nàng nói như vậy, trong lòng Khương Thành cũng hiện lên một ý niệm quỷ dị.

Lẽ nào trói buộc huyền văn của mình thì không còn phụ thuộc vào Thiên Đạo nữa sao?

Chương 1981: Rắn nuốt voi

Đối với việc tại sao bọn họ lại có được sự gia trì của Thiên Đạo thì Khương Thành cũng nói không rõ.

Lẽ nào Thiên Đạo định lôi kéo người bên cạnh mình sao?

Để người của mình có cùng lòng với nó?

Lúc này, lời nói của những người xung quanh đã kéo hắn về hiện thực trước mắt.

“Phải rồi Khương chưởng môn, các ngươi đang tiến công Thiên Đạo sao?”

“Kỷ nguyên đầu tiên có dáng vẻ ra sao?”

“Đại kiếp bắt đầu rồi chăng?”

“Người đồng đội này của ngươi là người ra sao?”

“Chuyện này à…”

Khương Thành có phần đồng tình nhìn Thương Linh, Mâu Vũ và đám đệ tử của mình, nhất thời không biết nên nói từ đâu.

Tuy ở giữa hắn có bỏ mất bốn mươi triệu năm, nhưng ở Thiên giới vẫn có thể xưng là gây gió nổi bão.

Cho dù là quy mô chiến tranh, tầng lớp cao thủ hay là số lượng chết đi đều vượt xa kỷ nguyên thứ ba.

Nhưng vấn đề đó là… cmn chớ đại kiếp sắp kết thúc rồi?

Còn hỏi ta đã bắt đầu chưa ư?

Nếu các ngươi muộn thêm chút nữa thì chuyến tàu cuối cùng cũng không kịp nữa.

“Khụ, thật ra phong thổ nhân tình ở kỷ nguyên đầu tiên cũng chả có gì phải trải nghiệm cả.”

Thương Linh tinh ý nghe ra được điểm lạ thường.

“Bọn ta đã bỏ lỡ điều gì rồi sao?”

“Không không không, thời gian các ngươi xuất hiện vừa hay đúng lúc, chi ít cũng an toàn mà!”

Theo như Khương Thành thấy, trăm ngàn người xuyên không liên tiếp đại chiến và âm mưu cũng đã chết kha khá rồi.

Đệ tử của mình xem như đã trực tiếp vào vòng quyết định.

Hơn nữa thân phận phải diễn là người bảo hộ Thiên Đạo quan trọng như vậy, may mắn biết bao?

Vòng này có 27 Thần vị, không cho bọn họ 20 vị trí sao được?

"Được rồi được rồi, vị Thánh Hoàng này là người có chiến lực Thiên hoa bản ở kỷ nguyên đầu tiên."

"Lần này quả thực là muốn tiến công Thiên Đạo, nhưng mà không phải ta mà là nàng."

Mọi người vừa nghe vị này chính là người mạnh nhất ở vị diện này thì nhất thời trở nên kính trọng.

Ngay lập tức bước lên trước chào hỏi.

"Hân hạnh hân hạnh!"

"Lần trước hiểu lầm, suýt chút ngộ thương người mình."

"Các hạ là lão đại ở kỷ nguyên đầu tiên sao, ta nói nhìn một phát là ra điểm đặc biệt rồi."

"Lại chả phải, vị Thánh Hoàng này như đoá sen trên ngọn núi tuyết vạn cổ, kiêu hãnh bất phàm."

"Ngươi cũng không nghĩ thử xem, người có thể trở thành bạn của Khương chưởng môn mà đơn giản được à?"

"Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!"

Ngưỡng mộ đã lâu gì chứ?

Các ngươi quen nhau từ trước à?

Thánh Hoàng đột nhiên bị làn sóng nịnh bợ cầu vồng làm ngớ ra.

Không xác định được có phải bọn họ đang âm mưu nói ngược, chế giễu mình không.

Nhưng mà nhìn thần thái của bọn họ thì không giống.

Chỉ có thể nặn ra một nụ cười gật đầu với bọn họ.

Hết cách, nếu như không phải Khương Thành quen biết bọn họ thì lần này căn bản không thể đột phá được vòng phòng tuyến của bọn họ.

Thực lực của đám người này không được xem là đỉnh cao, nhưng sự công nhận của căn nguyên bên cạnh gia trì của Thiên Đạo lại vừa hay có thể khắc chế nàng.

Thậm chí Thánh Hoàng còn hoài nghi đây chính là khắc tinh mà Thiên Đạo đã chuẩn bị trước cho Thiên Thần nữa kìa.

Nàng chỉ có thể cảm khái, lựa chọn liên thủ cùng Khương Thành thật sự là một quyết định đúng đắn vô cùng, tuy cả quá trình không giống xíu xìu xiu nào so với dự liệu ban đầu của nàng, nhưng kết quả lại rất hoàn mỹ.

Khi nàng lại lần nữa đấu trí đấu dũng lần nữa với Thiên Đạo thì 1031 người bảo hộ Thiên Đạo này đứng sang một bên một cách thành thục.

Thậm chí còn vì thân phận của Khương Thành mà giúp nàng động viên cố lên nữa.

Thánh Hoàng không còn gặp phải cửa ải đặc biệt khó nào nữa.

Cuối cùng nàng tiếp tục đồng hoá Thiên Đạo từng chút một trong sự bao vây của biển Thiên Đạo.

Cả quá trình này đương nhiên sẽ tạo nên sự phản kích từ ý chí Thiên Đạo rồi.

Nhưng mà nàng có được ý chí của Thiên Thần nên có thể chống cự được.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng chút một, nàng đã đồng hoá được một góc nhỏ bên rìa của Thiên Đạo.

Ước tính là một phần mười ngàn của Thiên Đạo.

Khương Thành không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ là dần dần mất đi sự kiên nhẫn.

“Theo như tốc độ này thì đồng hoá toàn bộ cần bao nhiêu thời gian?”

“Tóc của ca chờ đến bạc cả rồi này.”

Mọi người ai cũng cạn lời.

Đối với tiên nhân mà nói thì chút thời gian này chẳng nhằm nhò gì cả.

Càng huống hồ đây là thôn tính Thiên Đạo đấy.

Một quá trình lớn như vậy, cho dù có là mấy trăm tỷ năm thì cũng là bình thường đó được không?

Hoặc cũng có lẽ lời bóc phốt của Khương Thành có tác dụng rồi nên ngay khắc sau đã có dị biến.

Chỉ thấy tiến độ đồng hoá chậm rãi từng tí kia đột nhiên tăng vọt lên.

Biển Thiên Đạo xung quanh Thánh Hoàng đột nhiên biến mất cả một vùng lớn.

Mà đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Biển Thiên Đạo ở xa như bị ôn dịch truyền nhiễm, sự biến mất lan ra bên ngoài nhanh chóng.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi đã mất đi một phần năm rồi.

Hơn nữa, tiết tấu đồng hoá cũng theo đó mà tăng lên, lại còn ngày càng tăng tốc nữa.

“Ôi vãi! Đột nhiên nhanh vậy à?”

“Rắn nuốt voi mà cũng có thể thành công sao?”

Khương Thành liền bay đến sau lưng Thánh Hoàng.

Nàng tò mò nhìn ra xa: “Cứ thấy như trước đây ngươi vẫn còn giữ lại thực lực, để lại một con đường nữa?”

Hắn thật ra cũng rất tiếc nuối.

Bản thân đến đây còn mong Thiên Đạo có thể xử đẹp Thánh Hoàng một lần, để tiện hồi sinh cho Chỉ Dư.

Mấy cửa ải trước hắn chẳng thèm dốc sức.

Chỉ muốn bản thân làm kiểu để đồng đội không cẩn thận chết đi.

Thật tiếc tạo hoá trêu ngươi, nằm dài để mấy cửa ải qua mất rồi.

Bây giờ nhìn phát, Thánh Hoàng sắp sửa chinh phục Thiên Đạo thành công rồi, đến lúc đó muốn chết cũng chết không

xong.

Chuyện này nên làm sao mới tốt đây?

Thành ca gấp đến mức muốn ra tay rồi.

Nhưng nghĩ đến như vậy thì sẽ không ăn nói được, trực tiếp đâm sau lưng đồng đội đúng là quá trắng trợn, không hợp với phong cách làm người của bản thân.

Hắn chỉ có thể đứng đó nhìn.

Sau đó hắn lại phát hiện ra khí sắc của Thánh Hoàng có gì đó không đúng.

Rõ ràng đã nuốt được nhiều Thiên Đạo như vậy, thực lực tăng cao, sao nữ nhân này không những không vui mừng chút nào mà ngược lại còn nhắm chặt mắt có vẻ đau khổ vậy chứ.

“Có chuyện gì vậy?”

Đám đệ tử Phi Tiên môn ùa ùa kéo đến.

Khí thế của Thánh hoàng lúc này đang tăng lên.

Cho dù nàng không hề để lộ chút linh ý hay khí tức thần hồn, nguyên lực, nhưng chỉ cần từ xa nhìn nàng một cái là mọi người đã có cảm giác sợ hãi và cẩn thận từ nội tâm rồi.

Đó là bởi vì Thiên giới và Nguyên Tiên giới chưa từng xuất hiện sự tồn tại cường đại như thế, trước nay chưa từng có.

Bọn họ thậm chí còn không nghi ngờ việc Thánh Hoàng hiện giờ chỉ cần thổi một cái là sẽ thổi chết hơn ngàn người.

Bởi vì, nàng đã có được một phần bốn của Thiên Đạo.

Đó là mức độ mà tất cả Đạo Thần và Thánh chủ của Thiên giới cộng lại cũng không bằng.

“Ta biết rồi!”

Huyền Minh đột nhiên hét lên.

“Chẳng phải mấy ngày nay Thiên Đạo đều bị nàng từ từ đồng hoá sao.”

“Mà Thiên Đạo thì cố ý gài bẫy nàng, để khiến nàng phát nổ.”

“Một đạo như vậy không thể có ai tiếp nhận được, nàng ta cũng không làm được dung khí như vậy.”

“Bây giờ nàng đã leo lên lưng cọp khó xuống rồi…”

Hắn nói như vậy khiến mọi người đều bừng tỉnh.

Kế hoạch vốn có của Thánh Hoàng là bào mòn ý chí Thiên Đạo từng chút một.

Cuối cùng dùng ý chí của mình thay thế ý chí Thiên Đạo, một Thiên Đạo như vậy đến thời cơ chín muồi sẽ trở thành đạo của nàng.

Nhưng Thiên Đạo lại chơi nàng một vố, mang tất cả đạo độn cho nàng.

Sự khác biệt là ý chí Thiên Đạo vẫn còn, đạo cho Thánh Hoàng vốn không thuộc về nàng.

Ý chí Thiên Thần và thân thể của Thần có địa vị rất cao, nhưng Thiên Đạo lại đại diện cho cả thế giới này.

Thời kỳ hưng thịnh nhất của Thiên Đạo nó đỡ được không còn chưa chắc.

Càng huống hồ Chỉ Dư và Thánh Hoàng hợp thể chỉ là một Thiên Thần bản kém mà thôi.

Chương 1982: Bà Sa Ngọc nhân

Khi biển Thiên Đạo đó biến mất một phần ba, Thánh Hoàng cuối cùng cũng không chịu được nữa.

Một linh ý thoát khỏi thân thể của Thần.

Nàng chỉ có thể từ bỏ.

Không chỉ phải từ bỏ thân thể của Thần sắp nổ tung kia, từ bỏ Độ Tâm kính và Cực Vọng hoàn, thậm chí đến cả đạo của bản thân cũng phải từ bỏ.

Bởi vì Nhân quả đạo đó sớm đã bị Thiên Đạo nhấn chìm hoàn toàn, căn bản không thể thoát ra.

Thứ Thánh Hoàng có thể thoát ra được chỉ có linh ý, đây là trạng thái của Thiên tộc.

Mà Thiên tộc thì không thể nào tu đạo.

Chuyện này có nghĩa là sau này nàng không thể nào có cơ hội đi tranh đoạt Thiên Đạo nữa, trừ khi lại hợp thể với Chỉ Dư lần nữa.

Nhưng chuyện như vậy cũng không thể được nữa, Chỉ Dư đã không còn ý thức bản thân nữa rồi, chỉ còn lại một đoạn chấp niệm, căn bản không thể đáp ứng thỉnh cầu dung hợp của nàng nữa.

Lần này nàng thua hoàn toàn rồi.

“Ta thua rồi!”

Giọng nói đầy sự nuối tiếc của Thánh Hoàng văng vẳng bên tai mọi người.

Nàng không thể xem như là phế nhân.

Suy cho cùng thì cũng có được ý chí của Thần, rồi lại có linh ý vượt qua Thiên giai thập nhị trọng, vẫn là một cao thủ siêu cấp đấy.

Nhưng trong giọng điệu lại mang theo sự không cam tâm vô kể.

Đám người Huyền Minh, Mạc Trần, Kỷ Linh Hàm ở đằng sau đều không kiềm được mà đau lòng thay cho nàng.

Vừa rồi khi chờ đợi, bọn họ cũng nghe qua lai lịch của nàng.

Một thực lực như vậy đặt đâu cũng có thể tung hoành, thế mà cứ chạy lại khiêu chiến với một đối thủ như Thiên Đạo.

Cứ thế mà phó mặc cho số phận rồi?

Nếu đổi thành bọn họ nhận phải đả kích này không chừng sẽ điên lên mất.

Ồ yeah!

Thánh Hoàng thoát khỏi thân thể Thần của Chỉ Dư, sau đó Thiên Đạo khiến thân thể Thần phát nổ, Chỉ Dư chết đi.

Bản thân hồi sinh một phát, đúng là hoàn hảo!

Nhưng đứng trên phương diện của đồng đội, hắn vẫn cố gắng điều chỉnh vẻ mặt lại thành đồng tình.

“Nén bi thương thuận theo tự nhiên!”

“Ai lại ngờ sẽ có biến cố như vậy xảy ra chứ!”

Lòng Thánh Hoàng coi như đã rất rộng rồi, nhưng lúc này tâm thái vẫn có phần sụp đổ.

“Hiện giờ đạo nhân quả của ta ngược lại đã bị nó nuốt chửng, nó lại sắp trở thành một binh khí của Thiên Đạo rồi.”

“Thiên Đạo chí bảo.”

Thành ca đứng hình.

Kỷ nguyên thứ ba sau này có Thiên Đạo chí bảo nắm giữ đạo nhân quả sao?”

Hình như chưa từng nghe nói qua.

Mà vào lúc này, bên Thiên Đạo kia cũng có sự thay đổi lớn.

Biển Thiên Đạo vốn biến mất nhanh chóng đã ngừng lại, không còn rót đạo của nó vào thân thể Thần của Chỉ Dư nữa.

“Chuyện gì vậy?”

Thành ca chau mày, sao Thiên Đạo lại dừng lại rồi?

Lẽ nào nó không định làm nổ cơ thể Thần sao?

Như vậy đâu được, vậy Chỉ Dư há chẳng phải sẽ chết không được sao?

Chẳng lẽ còn phải để mình đích thân ra tay giết nàng sao?

Nhưng mà người mà bản thân giết thì hệ thống không thể nào hồi sinh được đúng không?

Chẳng lẽ phải nhờ người khác bỏ công?

“Thiên Đạo đã thắng rồi, không cần tiếp tục rót vào nữa.”

Giọng của Thánh Hoàng vang lên từ bên cạnh hắn.

“Bây giờ đó xem như là chiến lợi phẩm của nó, hoàn toàn do nó xử lí.”

Bản thân nàng đã dựa vào linh ý để điều khiển lực Thiên Đạo, ngưng luyện ra một thân xác phụ.

Tuy hình dáng hệt như nàng, nhưng cơ thể mới không còn uy năng lớn mạnh hủy thiên diệt địa như trước nữa.

“Cái gì? Chiến lợi phẩm?”

Từ ngữ quen thuộc này khiến mình hổ của Thành ca kinh hoàng.

Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng lại thì cơ thể của Thần ở trước mặt đã nhanh chóng kết tinh hoá.

Chỉ một giây sau đã hoá thành một bức điêu khắc bằng ngọc óng ánh.

Trên bề mặt bức điêu khắc bằng ngọc đó có một lớp sương mù nhỏ bao lấy, khiến dung mạo nàng cũng dần mờ đi, khó nhìn thấy rõ được.

Nhưng khí chất cao quý nghiêm nghị đó lại như thật sự Thần hành tẩu trên thế gian vậy.

Cho người ta có cảm giác, thậm chí còn thần thánh hơn cả thân thể Thiên Thần trước đó nhiều.

“Đây là tình huống gì thế?”

Khương Thành cảm thấy có gì đó không hay rồi.

Mà lúc này, sau lưng hắn vang lên tiếng kinh hô của Huyền Minh.

“Đây, đây chắc không phải là Bà Sa Ngọc nhân đấy chứ?”

Những người khác cũng theo đó ầm ĩ lên.

“Cái gì? Đây chính là thời khắc Tiên mẫu ra đời đấy chứ?”

“Chắc là không sai đâu.”

“Hoá ra Bà Sa Ngọc nhân xuất hiện như vậy à?”

“Chuyện này đúng là mở mang tầm mắt.”

Ầm ầm ầm!

Khương Thành chỉ thấy trong đầu mình như sét đánh bên tay, không ngừng vang lên tiếng ù ù.

Bức tượng điêu khắc ngọc trước mặt sau này sẽ là Tiên mẫu sao?

Tiên mẫu lại do Chỉ Dư chuyển hoá thành?

“Không, chuyện này là không thể nào!”

Hắn không thể tin nữ nhân có tính cách dịu dàng lại có chút yếu đuối đó sau này lại bị xem là sự tồn tại xảo trá nguy hiểm nhất Tiên giới.

Nàng dựa dẫm vào mình như vậy, sao lại trở thành kẻ địch của mình được?

Hơn nữa, chẳng phải Thu Vũ Tuyền đã đến kỷ nguyên đầu tiên rồi sao?

Nếu như Chỉ Dư là Tiên mẫu vậy Thu Vũ Tuyền là ai?

"Nàng ấy bảo vệ Thiên tộc như vậy sao có thể trở thành người phát ngôn cho Thiên Đạo được, đúng là quá hoang đường!"

Thánh Hoàng không hiểu tại sao hắn lại xem binh khí của Thiên Đạo ở trước mắt như người phát ngôn của Thiên Đạo nữa.

Nhưng nàng nghe ra được tâm trạng không thể nào chấp nhận được của Khương Thành

"Nàng đã không còn là Chỉ Dư nữa rồi."

"Người bây giờ ngươi nhìn thấy chính là một binh khí do ý chí Thiên Đạo tạo nên."

"Có được đạo nhân quả, đồng thời còn vượt khỏi Thiên Đạo, lại còn có thân thể Thiên Thần mạnh nhất nữa."

"Một dung khí hoàn mỹ như vậy, thời gian vừa lúc, có lẽ Thiên Đạo có thể sinh ra trí tuệ trên người nàng."

Tâm thái của Thánh Hoàng đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nhìn tất cả mọi thứ từng thuộc về mình, nàng không những không đố kị mà thậm chí còn tán thưởng.

"Đây rất có thể là một binh khí còn mạnh hơn cả Vô Đạo kiếm nữa."

"Binh khí dung khí chó má gì chứ?"

Keng!

Thành ca trực tiếp rút Kỵ Khuyết kiếm ra.

Thánh Hoàng bất giác ngạc nhiên.

"Ngươi muốn làm gì?"

“Làm gì à?”

Thành ca nhếch môi cười lạnh.

“Đương nhiên là giúp nàng ấy thay đổi số mệnh rồi.”

“Thân là một người bảo hộ Thiên tộc, sao có thể chuyển sang phía Thiên Đạo chứ?”

“Ta không thể cho phép…”

Chuyện bây giờ hắn có thể làm chính là giết chết “Bà Sa Ngọc nhân” trước mặt sau đó lại hồi sinh nàng.

À không, là chế trụ nàng, phế nàng rồi bảo đám đệ tử của mình ra tay giết nàng.

Nếu không thì kỹ năng của hệ thống sẽ không hồi sinh được.

“Khương chưởng môn!”

Toàn bộ đám đệ tử Phi Tiên môn và Thương Linh, Mâu Vũ đều kinh hô lên.

“Không được kích động!”

Dù bọn họ có lòng tin vô biên với Khương chưởng môn nhưng chung quy thì lần này cũng không giống.

Kẻ địch lần này là Thiên Đạo đấy!

Nhưng mà Khương Thành đã hung hăng giết đến Ngọc nhân ở trước mặt.

Vừa ra tay đã là kiếm đạo hoàn mỹ không chút do dự!

Thánh Hoàng nhìn thấy biển Thiên Đạo rộ ra thế giới kiếm đạo cũng ngây ra.

Nàng từng nghe qua lời tiên tri về Thần thai và Ma thai.

Nhưng giờ đây, nàng lại phát hiện ra lời tiên tri xưa cũ kia đúng là thật.

Thần thai có thể khắc chế Ma thai.

Khương Thành quả thực có thể nhẹ nhàng được Vô Đạo kiếm của Thu Vũ Tuyền.

Thần thai sẽ cứu Thiên tộc.

Mà hiện tại Khương Thành đang thử cứu Chỉ Dư.

Cho dù nàng cảm thấy ý chí Thiên Đạo thật sự có thể tạo nên kì tích, Chỉ Dư cũng không thể nào khôi phục lại nguyên hình.

Dù sao thì nàng vốn cũng chỉ còn lại mỗi chấp niệm mà thôi.

Bây giờ ý chí Thiên Đạo đã ở đấy, đoạn chấp niệm kia chắc đã sớm bị tiêu tan rồi nhỉ?

Biển Thiên Đạo lại lần nữa hùng dũng tập kích đến.

Đây là sự va chạm chính diện giữa đạo với đạo, vượt xa lúc trước Thánh Hoàng đồng hoá dần Thiên Đạo.

Mà kiếm đạo hoàn mỹ kiên cố vững chãi kia, lần đầu tiên đã bị trói buộc lại nơi mảnh đất eo hẹp.

Chương 1983: Trải nghiệm kết thúc

Thế giới kiếm đạo chói loá, nhìn như những ánh sáng đom đóm.

Bất cứ lúc nào cũng có dấu hiệu bị dập tắt.

Uy lực của kiếm đạo hoàn mỹ có móc nối với tu vi của thần hồn, tiên lực.

So với Thiên Đạo mênh mông, Khương Thành chỉ ở cảnh giới Đạo Thánh triển khai ra kiếm đạo hoàn mỹ chung quy cũng mỏng manh quá.

Mà chút lửa lập loè kia cuối cùng cũng bùng nổ trên cơ thể Ngọc nhân ấy.

Chiến thuật của Khương Thành rất rõ ràng.

Kiếm đạo hoàn mỹ đương nhiên không thể nào hủy diệt được Thiên Đạo rồi, mục tiêu của hắn chỉ là Bà Sa Ngọc nhân.

Có thể hủy diệt được nàng là được.

Còn về áp lực mà Thiên Đạo mang lại thì cứ cứng đối cứng.

Lách cách lách cách!

Sương mù trên Ngọc nhân tiêu tán hoàn toàn, ngay giữa ngực có một lỗ nhỏ.

Theo đó, lại có những lực thiên đạo dần lộ ra.

Cuối cùng hắn cũng làm Bà Sa Ngọc nhân bị thương được.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Lạt xạt!

Kỵ Khuyết kiếm theo Khương Thành chinh chiến bao năm cuối cùng đã vỡ tan.

Nhưng một người xưa nay hà tiện như hắn lại làm như không thấy vậy.

Buông chuôi kiếm cũng đã tàn tạ ra, hắn không hề do dự thúc động linh ý, phát động "Thái thượng hoá đạo", tế ra tuyệt chiêu phần linh khác kia.

Vụ nổ kịch liệt lại lần nữa bị Thiên Đạo tiêu trừ trấn áp.

Cuối cùng cũng bị bóp lại trong một vùng đất chỉ có mấy tất.

Uy năng kinh thiên động địa ấy nhìn có vẻ chỉ là bọt nước nhỏ bé.

Nhưng Bà Sa Ngọc nhân lại lần nữa chịu phải trọng thương, từng vết nứt từ vết thương ban nãy dần lan ra bốn phía.

Khí tức thần thánh vẹn toàn không đâu không có của nàng giờ đã trở nên ảm đạm rất nhiều, giống như một tác phẩm nghê thuật đang hoàn toàn bị đổ vỡ vậy.

Ngay thời khắc trước khi mất đi ý thức, Khương Thành nhìn thấy một đám những bóng dáng lướt qua cạnh mình, giết về hướng Bà Sa Ngọc nhân.

Đó chính là Thương Linh, Huyền Minh và đám đệ tử Phi Tiên môn.

Trước nay hắn không cần đồng đội giúp bản thân mình chiến đấu, lần "tự mình hành động" này của bọn họ lại khiến hắn thanh thản rất nhiều.

"Giết nàng ta!"

Mang theo sự kì vọng như vậy, hắn rơi vào giấc ngủ sâu.

Thánh Hoàng đứng ngây ra nhìn cảnh tượng hơn ngàn bóng dáng, nhìn bọn họ tế ra căn nguyên mạnh mẽ, có phần không thể hiểu nổi.

Mấy người này đều có được sự gia trì của Thiên Đạo, đồng thời cũng giữ được ý thức của mình.

Nàng tự hỏi nếu bản thân mình là bọn họ thì chắc chắn sẽ không ra tay ngược lại với Thiên Đạo đâu.

Bởi vì bọn họ đã cùng mạnh cùng yếu với Thiên Đạo rồi.

Nếu Thiên Đạo trở nên yếu đi thì bọn họ cũng sẽ yếu.

Dưới sự công kích của bọn họ, Bà Sa Ngọc nhân vốn đã bị Khương Thành làm trọng thương đã lung lay muốn ngã.

Nhưng cũng vào lúc này, cả biển Thiên Đạo đột nhiên dập tắt.

"Không…"

Lần đầu tiên Thánh Hoàng đánh mất tư thái.

Dù nàng vốn không nghe được tiếng la của mình, nhưng mà nàng cũng đã không còn nhìn thấy bất kì cảnh tượng nào nữa.

Chỉ cảm thấy Thiên Đạo bốn bề đã đổ sập trong thời khắc này.

Đột nhiên, cả thế giới rơi vào trong bóng tối đen nghịt.

Vô số vị diện to lớn bao la đột nhiên biến mất.

Trong hư không tĩnh mịch, Tinh Diệu Hoàng sợ hãi nhìn xung quanh.

"Thiên giới hủy diệt rồi sao?"

Thời khắc này, linh ý của hắn đã mất đi nơi vốn dựa vào là thiên địa.

Bốn bề mênh mang trống rỗng không còn gì.

Thứ có chỉ là sự cô tịch và sự trầm luân dài đằng đẵng.

Đối mặt với sự công kích của Khương Thành và sự "phản bội" của 1031 người bảo hộ Thiên Đạo, cuối cùng Thiên Đạo đã lựa chọn diệt thế.

Đối với nó mà nói, đây có lẽ là kết quả tốt nhất.

Ngoại trừ Khương Thành và đám đệ tử Phi Tiên môn ra thì kỷ nguyên đầu tiên này có quá nhiều "độc tố còn sót lại".

Thiên tộc vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, Thánh Hoàng vẫn còn, Phi Tiên môn vượt qua đại kiếp…

Nếu đã không thể giết chết tàn độc một cách bình thường, vậy thì cứ định dạng lại hết đi

Mở ra lại một kỷ nguyên sau, dù sao thì Thiên Đạo chí bảo vẫn còn, Bà Sa Ngọc nhân cũng vẫn còn.

Ngoại trừ Vô Đạo kiếm ra thì nó chẳng mất đi gì cả.

Nhưng kỷ nguyên đầu tiên cứ như vậy mà kết thúc rồi.

Tinh Diệu Hoàng vốn không biết bản thân đã coi như đã một trong số những người có biểu hiện tốt nhất vượt qua lần diệt thế này.

Rất nhiều sinh linh còn chưa kịp nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì thì đã rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng rồi.

Khi Thành ca lại lần nữa tỉnh dậy thì đã nghe văng vẳng bên tai những tạp âm.

“Khương chưởng môn?”

“Khương chưởng môn, ngươi sao rồi?”

Mở to hai mắt, hắn nhìn thấy đám người Quy Tàng và Thái Thường,

Bọn họ đã khôi phục lại dung mạo và cảnh giới trước đó, không còn là thân phận của kỷ nguyên đầu tiên nữa.

Xung quanh là tiên nguyên chi khí quen thuộc chứ không còn là nguyên lực.

Việc tranh đoạt Thần vị đã kết thúc rồi sao?

Hắn lập tức nhìn xung quanh, lại không phát hiện ra đám người Kỷ Linh Hàm, La Viễn và Thương Linh, Mâu Vũ đâu cả.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ đi đâu mất rồi?

Hắn liền gọi ra huyền văn nhưng lại không phát hiện ra gì cả.

Hắn dường như đã không còn ở thế giới này nữa.

Lòng hắn chấn động, ngay lập tức móc ra những giọt máu của đệ tử Phi tiên môn đã mang theo bên mình.

Nhưng một bộ kĩ năng hồi sinh ấn xuống, những giọt máu kia chẳng có bất cứ phản ứng nào cả.

Chuyện này có nghĩa là đệ tử Phi Tiên môn và đám người Thương Linh, Mâu Vũ vẫn còn sống.

Nếu trải nghiệm đã kết thúc, vậy bọn họ đã đi đâu rồi?

"Đúng rồi, còn có Chỉ Dư!"

Hắn nhanh chóng lấy ra một sợi tóc.

Nhưng sự hồi sinh vẫn vô hiệu.

Chuyện này có nghĩa là bọn họ giết Bà Sa Ngọc nhân không thành công, Chỉ Dư cũng vẫn còn sống.

"Sao lại như vậy?"

Hắn mờ mịt nhìn bốn phương, hiện trường vốn không nhiều người, chỉ có hơn ba mươi ngàn người.

Ngoại trừ nhưng người quen của hắn ra thì vẫn có rất nhiều gương mặt lạ lẫm.

Hiển nhiên, đại chiến liên miên của Thiên giới ban đầu và cả lần hại chết quốc sư Tinh U kia vốn không hề hủy diệt hết tất cả những "người xuyên không".

Có người vốn không chọn đầu quân cho Phi Tiên minh, cũng không chạy đến chỗ Quân Vương và Thu Vũ Tuyền mà lựa chọn thầm lặng lẫn trốn.

Cũng vì thế mà bọn họ sống đến cùng.

Trong tiếng nghị luận huyên náo, hắn đã được kéo về hiện thực.

"Việc tranh đoạt Thần vị đã kết thúc rồi sao?"

"Tổng cộng chúng ta có hơn một trăm ngàn người, sao chỉ còn lại có chút vậy?"

"Lần trải nghiệm này đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Kỷ nguyên đầu tiên là như thế nào?"

"Kì lạ, sao ta không biết gì vậy nhỉ?"

Mấy câu hỏi như thế không những mấy người xuyên không kia có mà cả người bên cạnh hắn cũng mù tịt.

“Khương chưởng môn, ngươi có biết bảy trăm ngàn người còn lại đã đi đâu rồi không?”

Nhìn gương mặt đầy thắc mắc của Quy Tàng, rồi lại nhìn ánh mắt chờ mong của đám người Lăng Tinh và Thái Thường ở đằng sau, nhất thời khương Thành không biết nên phốt từ đâu.

Các ngươi đi đâu vậy, không phải các ngươi nên rõ mồn một hay sao?

Lẽ nào Thiên Đạo đã xóa đi kí ức của các ngươi rồi hả?

Hay là vì các ngươi hồn xuyên nên mới không có đoạn kí ức đó.

Mà lúc này, hắn đã nhìn thấy một người quen.

Ở một góc giữa đám người đang ồn ào náo nhiệt, một bóng dáng thướt tha yêu kiều đứng sừng sững một mình, tỏa ra khí tức cao ngạo lạnh lùng.

Thu Vũ Tuyền đứng yên lặng nhìn hắn.

Thỉnh thoảng những đám người ngang qua tầm mắt bọn họ cứ chỉ như là những bóng ảnh thôi.

Giống với Khương Thành, trong tay nàng cũng không còn kiếm nữa.

Khương Thành thử truyền âm với nàng nói ra hai chữ.

“Thiên giới?”

Nàng rất nhanh đã đáp lại.

“Ta chỉ nhớ trận chiến giết Hư Chân Thánh chủ kia, sau đó đã xảy ra chuyện gì ngươi biết không?”

Nhìn ánh mắt dò hỏi của nàng, Thành ca cuối cùng đã lộ ra nụ cười rất lâu không thấy.

“Đương nhiên ta biết, gọi một tiếng biểu ca đi ta sẽ nói cho ngươi.”

Chương 1984: Cho ngươi cơ hội ngươi cũng không cần

“Bây giờ trải nghiệm đã kết thúc rồi, ngươi còn muốn chiếm hời à?”

Truyền âm của Thu Vũ Tuyền không hề che giấu ngữ khí khinh thường của mình.

“Muốn làm biểu ca của ta cũng được, vụ cá cược khi trước đều hủy bỏ hết thì ta sẽ nghĩ lại.”

Nguyện vọng lớn nhất đời này của nàng chính là áp đảo Khương Thành, sau đó ép hắn xóa bỏ hết những vụ cá cược bất công trước đây.

Ba vụ cá cược, làm thị nữ, giao một nửa thủ hoạch, mỗi ngày phải hét một lần ta sùng bái Khương Thành nhất.

Đúng thật là ba ngọn núi khiến nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ là, muốn chà đạp Khương Thành nào có dễ vậy?

Lúc trước nàng rất nhiều lần có vẻ chiếm thế thượng phong, cuối cùng vẫn cứ tình cờ bị hắn áp chế lại lên đầu.

Còn về hiện tại, căn bản chả có hi vọng gì cả.

“Được thôi.”

Thành ca cười, nói ra một câu khi nàng có nằm mơ cũng không ngờ được.

“Chỉ cần sau này ngươi gọi biểu ca thì ba vụ cá cược kia có thể bỏ đi.”

Thu Vũ Tuyền ngây mặt ra một cách khó tin.

“Ngươi nói gì? Ngươi thật sự đồng ý hủy bỏ ba vụ cá cược kia?”

“Đúng thế.”

Thành ca cười tươi như hoa gật đầu: “Có vấn đề gì sao?”

Lúc trước dùng mấy lần cá cược đó để chơi xỏ Thu Vũ Tuyền chỉ là vì muốn đàn áp “Tiên mẫu”, bởi vì hắn cảm thấy Thu Vũ Tuyền chính là “Tiên mẫu chuyển thế”.

Nhưng sau khi đến Thiên giới, càng ngày càng nhiều chứng cứ cho thấy - dường như không phải.

Chuyện này khiến nội tâm Khương Thành rất loạn.

Lẽ nào từ trước đến nay bản thân đều hại lầm người rồi?

Chuyện này đúng là tội lỗi quá.

Hắn thật sự không thể tiếp tục "bắt nạt" Thu Vũ Tuyền nữa.

Gọi biểu ca chỉ là cái cớ để hắn giải trừ ba vụ cá cược kia thôi, cho nó tự nhiên một chút mà thôi.

Nhưng thật đáng tiếc, Tuyền muội tử vốn không biến được sự thay đổi trong lòng hắn.

Nàng dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Khương Thành một cái, rồi cười lạnh.

"Ngươi lại có âm mưu quỷ kế gì vậy? Nghĩ rằng ta sẽ mắc mưu ngươi chắc?"

Nàng chả thèm tin Thành ca lại hào hiệp vậy đâu.

Tên này lần nào không nghĩ cách hại mình chứ?

Nhìn bên ngoài, gọi biểu ca không đau không ngứa, phải hời hơn ba vụ cá cược kia cả chục ngàn lần.

Nhưng Khương Thành cứ bằng lòng đổi.

Theo như hiểu biết của nàng thì tên này trước nay chưa hề chịu thiệt, mỗi lần đều phải có lợi ích.

Thế này đủ để nói rõ, biểu ca nhất định có ẩn chứa âm mưu gì đó không thể cho người khác biết, là một cái giếng còn to hơn.

To đến nỗi hắn thà bỏ đi ba vụ cá cược đó cũng phải lừa mình đồng ý.

"Ta đâu có, lần này là thật đó." Thành ca dở khóc dở cười.

"Ừ ừ phải rồi, là ngươi thật lòng, rồi sau đó thì sao?"

"Ta chỉ biết ba vụ cá cược đó có phần hà khắc, vậy nên không muốn áp đặt lên đầu ngươi nữa."

"Ôi, hóa ra ngươi lại có lòng tốt như vậy à?"

Khương Thành dễ dàng nghe ra được giọng điệu kì quái của nàng, chỉ có thể thầm nghiến răng.

Thế này là sao hả?

Ca chủ động nới ràng buộc cho ngươi, lại còn phải chịu sự chế giễu của ngươi à?

“Khụ, trước kia ngươi phải chịu uất ức rồi, ta cũng lấy làm tiếc, sau này không đối đầu với ngươi nữa.”

“Chậc chậc chậc, ta có nên đội ơn ngươi không?”

“Nếu ngươi vui vẻ bằng lòng cũng được, cơ hội này khó có, ta thật sự không có ý xấu gì cả.”

“Phải đó phải đó, ngươi làm gì có ý xấu gì.”

“Vậy nên ngươi đồng ý rồi?”

“Đồng ý? Làm gì có.”

Thu Vũ Tuyền cười hớn hở, sau đó là cười nhạo.

“Thành ý này của ngươi vẫn chưa đủ, còn chưa đủ để ta mắc lừa, hay là ngươi thử cố gắng xem, không chừng còn có thể lay động được ta đấy.”

Cái thái độ “ngươi cứ cố lay động đi, dù sao ta cũng sẽ không mắc mưu” của nàng khiến Thành ca có phần mệt mỏi.

Ôi mẹ nó, hình tượng của ca trong lòng ngươi rốt cuộc ra sao vậy, sự tín nhiệm tệ vậy sao?

Dễ gì lương tâm mới có một lần mà còn không nhận?

“Vậy được thôi, nếu như ngươi đã thích ba vụ cá cược kia đến vậy thì tùy ngươi.”

“Ha ha ha…”

Giọng cười như ngân nga của Thu Vũ Tuyền vang lên.

“Sao không tiếp tục nữa rồi, thế là từ bỏ rồi hả?”

Thành ca bĩu môi.

Nữ nhân này còn kiêu ngạo quá, có phải vừa đánh bại được “quỷ kế” của mình một lần nên mới đắc ý?

“Được rồi được rồi, ngươi lợi hại, ta phục rồi được chưa?”

Hắn giơ ngón cái lên, cả mặt cười khổ.

“Thế cũng không lừa được ngươi, xem ra ngươi đã có bước tiến lớn, không còn như trước đây nữa.”

“Hừ, ngươi biết là tốt.”

Thu Vũ Tuyền nghếch cằm lên, hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi ngồi trên người ta, tương lai ta nhất định sẽ trả lại, chờ đó cho ta.”

Trong lòng Khương Thành nói ngươi hà tất phải khổ vậy chứ?

Cơ hội bày ra trước mặt ngươi không cần, cứ phải đối đầu với nhân vật chính như ta mới chịu.

“Phải phải phải, ngươi đáng sợ quá, sợ chết đi được!”

Khi hai người còn đấu võ mồm như bình thường, trên bầu trời không gian thần bí đột nhiên có quang mang cửu sắc sáng lên.

Liên đài sặc sỡ ánh sáng chiếu rọi làm sàn dưới chân mọi người cũng lấp lánh.

Giữa liên đài có một bóng dáng thoắt ẩn thoắt hiện đang ngồi.

Hai bên vẫn là bốn kim đồng ngọc nữ cúi đầu hầu hạ.

“Thần chủ của Vô Thượng Đạo Cực đến.”

“Thế này là muốn tuyên bố kết quả sao?”

Thần sắc mọi người nghiêm lại.

Tiếp theo đó, hai đồng tử một nam một nữ ở đằng sau chuyển mình đến trước đám người.

“Vòng tranh đoạt Thần vị đầu tiên chính thức kết thúc.”

Chỉ đơn giản một câu đã lập tức khiến toàn trường dấy lên sự nghị luận ào ạt.

“Thật sự kết thúc rồi?”

“Phải rồi, chuyện này kết thúc rồi sao?”

“Xin hỏi Thần chủ, bọn ta thật sự đã về kỷ nguyên đầu tiên rồi sao?”

“Tại sao bọn ta lại không nhớ được gì cả?”

Một thiếu nữ đứng đầu bên phải không cảm xúc nói: “Các ngươi chỉ mượn thân phận trong đó thôi, chuyện đó đối với các ngươi chỉ là một giấc mộng hư ảo, có nhớ hay không thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Vậy những người khác thì sao?”

“Sao lại không nhìn thấy bọn họ?”

Thiếu niên phía trước bên trái hờ hững nói: “Những người đó đều chết hết ở kỷ nguyên đầu tiên rồi.”

“Trước đó bọn ta đã nói rồi, chết trong lúc trải nghiệm thì thật sự là chết đi.”

Mọi người chấn động, tiếng nghị luận lại càng to hơn.

“Chết nhiều người như vậy ư?”

“Chuyện này cũng quá đáng sợ đi rồi.”

“Chi ít cũng có năm mươi Đạo Thần không thấy đâu nữa, ôi trời ơi…”

“Thiên Hi Đạo Thần cứ vậy mà mất rồi?”

“Tịnh Trúc Đạo Thần thật sự chết vì thế ư?”

“Bảy Nguyên Tổ lại ít đi cả sáu người, thế này cũng tàn khốc quá rồi.”

“Há chỉ có bọn họ, ngươi không thấy toàn bộ những Thiên Đế bên Thiên cung đều bị diệt hết rồi sao?”

Mọi người nhìn một phát, lại chẳng phải sao?

Tám vị Thiên Đế của Thiên Cung trước đó còn náo nhiệt, lúc này chẳng còn ai cả, chỉ còn lại chút ít mấy trăm Tiên quan.

Người duy nhất còn giữ được mặt mũi lại chính là Thu Vũ Tuyền, đó phải gọi là thê lương.

“Ôi vãi chưởng, Thiên cung danh tồn thực vong rồi.”

“Nhiều đại năng đỉnh cấp chết đi như vậy, Nguyên Tiên giới của chúng ta sắp trở trời thật rồi…”

Miệng thì nói đáng sợ, thảm khốc, nhưng trong lòng của rất nhiều người lại vui mừng khôn xiết.

Toàn bộ những đại năng đó đã chết rồi, có nghĩa là đã loại trừ được những đối thủ cạnh tranh mạnh đi rồi đấy.

Như vậy thì cơ hội thành Thần vị của bản thân mình sẽ trở nên lớn hơn rồi.

Rất nhiều người có phần nôn nóng.

“Dám hỏi Thần chủ, 27 Thần vị của vòng này là ai?”

“Phải đó, là những ai?”

“Theo như biểu hiện trong đại kiếp thì ta cảm thấy ta chứ không ai.”

“Ngươi làm chứ không ai? Ta lại cảm thấy với thế ta thì tất được.”

Đến bước này rồi thì cũng chẳng còn gì mà nhường nhịn nữa rồi.

Chương 1985: Vòng tranh đoạt thứ hai

“Tranh đoạt Thần vị kết thúc.”

Giọng nói của thiếu niên đứng đầu bên trái cắt ngang sự nhiệt tình của mọi người.

“27 Thần vị của lần này toàn bộ đã được quyết định.”

“Các ngươi có thể rút rồi.”

“Cái gì?”

Nghe đến đây, mọi người đều sôi sục.

“Thần vị đã được quyết?”

“Vậy đã được ai chiếm được vậy?”

“Không phải nói những người khác đều đã chết rồi sao? Cho dù không phải là ta thì cũng có lẽ là những đồng đạo trong số những người ở hiện trường chúng ta chứ nhỉ?”

“Đúng thế. Ngoại trừ chúng ta ra còn có thể là ai?”

“Lẽ nào Thần vị còn có thể cho người chết sao?”

Thiếu nữ đứng đầu bên phải gật đầu.

“Các ngươi nói không sai.”

“27 Thần vị của vòng đầu tiên chỉ có người chết trong trải nghiệm mới có cơ hội có được.”

“Ôi vãi cả chưởng?”

Đám người toàn trường bên dưới đều thật sự bùng nổ.

Rất nhiều người tức giận đấm đá, tức đến mặt đỏ cổ thô.

“Lại còn có quy tắc kì cục như thế ư?”

“Người sống không có được, người chết mới có thể có được Thần vị?”

“Vậy sao không nói sớm chứ?”

“Ta không phục, thế này còn tính là tranh đoạt Thần vị gì chứ?”

Cũng không thể trách bọn họ kích động đến thế được.

Đến là Thành ca “không liên quan đến” cũng cảm thấy lần này thật sự quá hoang đường rồi.

Nghĩ lại những người này trước đó cố gắng biết bao, vì cái gì chứ?

Còn không phải ở ẩn đến cuối cùng, sống đến vòng quyết định hr?

Kết quả là trải nghiệm kết thúc mới nói cho bọn họ biết là nỗ lực sai rồi…

Chuyện này đổi lại ai có thể chấp nhận chứ?

Nếu sớm biết chết đi mới có Thần vị, vậy lúc chiến liên miên ở kỷ nguyên đầu tiên, mấy người này nhất định ai ai cũng hung hăng không sợ chết xông pha về trước rồi.

“Vòng một kết thúc, tranh đoạt Thần vị vòng thứ hai đã bắt đầu.”

“Địa điểm của vòng thứ hai là ở Nguyên Tiên giới, các ngươi đến từ đâu thì hãy về lại đó.”

“Vòng tranh đoạt Thần vị lần này tất cả mọi người đều có thể tham gia.”

Lời nói như vậy hiển nhiên không thể nào vỗ về được cảm xúc của mọi người rồi.

Bọn họ thậm chí còn tức giận hơn.

“Vòng thứ hai gì chứ?”

“Đây là cuộc tỉ thí gì?”

“Xảy ra chuyện gì còn không nhớ, quy tắc cũng không rõ, đúng là đang chơi đùa bọn ta mà phải không?”

“Vậy nên cuối cùng bọn ta bận gì đây chứ?”

“Lại còn vòng sau tất cả mọi người đều có thể tham gia, vậy đối thủ cạnh tranh chẳng phải càng nhiều hơn rồi?”

Thiếu nữ đứng đầu bên trái không thèm nhìn bọn họ, tự nói: “Các ngươi là những người nổi bậc ở kỷ nguyên thứ ba, có thể có được tình báo quan trọng của vòng tranh đoạt này.”

Mọi người vốn còn đang làm ầm không ngơi lập tức yên lặng lại.

Nghe ý này, phải chăng bản thân có thể chiếm cứ được tiên cơ?

Nhưng nhìn thấy Thần chủ trân liên đài khẽ búng ngón tay, một lăng tinh màu trắng bồng bềnh trước mặt mọi người.

Lăng tinh đó to tầm bàn tay, chầm chậm di chuyển, phát ra khí tức Thiên Đạo dồi dào.

Vừa nhìn đã biết là Thần vật.

“Có được đạo ấn này thì có thể thành Thần vị.”

Ánh mắt mọi người nhất thời trở nên nóng lên.

Có người thậm chí còn khó che đi vẻ mặt đầy tham vọng của mình, như đang nghĩ đến hậu quả bây giờ ra tay cướp đoạt vậy.

Nhưng mà Thần chủ và bốn kim đồng ngọc nữ trước mặt lại không bận tâm.

“Nguyên Tiên giới của kỷ nguyên thứ ba có 27 đạo ấn thất lạc.”

Mọi người đều ngây ra, lập tức hiểu được tính quan trọng của tin tức này.

Chuyện này có nghĩa là việc tranh đoạt đã bắt đầu rồi, nhưng chỉ có ba mười ngàn người ở hiện trường biết là đã bắt đầu rồi, những người khác căn bản đều không biết.

Hơn nữa, mục tiêu của lần tranh đoạt lần này cũng rõ ràng hơn nhiều.

Không mơ mơ hồ hồ như lần đại kiếp ở vòng một.

Nói gì mà xem biểu hiện, ai biết được tiêu chuẩn của biểu hiện là gì chứ?

“Vậy nên vòng hai này, chuyện chúng ta làm chính là tìm ra đạo ấn?”

“Tìm ra rồi thì có thể trở thành Thần vị?”

Thiếu nữ phía trước bên trái khẽ gật đầu: “Thời khắc có được đạo ấn thì sẽ trực tiếp thành Thần.”

“Không cần bước luyện hóa hay gì khác ư?”

“Không cần.”

“Thần vị không liên quan đến cảnh giới tự thân?”

“Không liên quan.”

“27 người thành Thần ở vòng một còn tham gia tranh đoạt không?”

“Bọn họ đã có đạo ấn rồi, không cần phải có đạo ấn thứ hai.”

Trong lòng mọi người đều như uống thuốc an thần.

Đặc biệt là những Chí Tôn, Đạo Tôn lại càng hưng phấn hơn.

Nguyên Tiên giới rộng lớn như vậy, ai quy định cứ phải là Đạo Thần tìm được chứ?

Mà một vài Đạo Thần cũng lộ ra nụ cười tự tin.

Vòng tranh đoạt đầu tiên, những tinh anh của Nguyên Tiên giới đều rút sạch rồi.

Thiên hoa bản trước mắt của bên này chỉ có Đạo Tôn thôi nhỉ?

Sau khi bản thân trở về rồi thì dù có lật tung cả Nguyên Tiên giới này lên cũng có ai đỡ được đâu?

Hoàn toàn đúng là muốn gì được nấy mà.

Quá trình tìm kiếm đạo ấn này vẫn phải dựa vào sức mình.

Nhất thời, đa số mọi người ở hiện trường đều xoa tay.

Nhưng mà có người vẫn không thoả mãn.

“Vậy tìm thế nào đây! Nơi giấu đạo ấn có quy luật gì không? Có thể nhắc nhở thêm chút không?”

Yêu cầu đút cơm đến tận mồm như thế tất nhiên Thần chủ sẽ không thoả mãn rồi.

“Trở về đi.”

Liên đài cửu sắc khẽ loé lên một cái, quảng trường dưới chân mọi người đột nhiên biến mất.

Thành ca chỉ cảm thấy trước mắt là một trận xoay chuyển trời đất.

Không gian dường như loạn lên, hắn liền thúc động lực thiên, tạo nên cấu trúc kết giới ngăn cách bản thân ở xung quanh.

Khi hắn lại lần nữa mở mắt ra thì vẫn cứ ở trong vùng không gian thần bí đó, chỉ là xung quanh đã không còn những tiên nhân khác nữa.

Kể cả Thu Vũ Tuyền, những tiên nhân khác đều bị cưỡng hành đưa về lại Nguyên Tiên giới của kỷ nguyên thứ ba.

Bốn kim đồng ngọc nữ vốn kiêu ngạo như những con thiên nga nhỏ đều ngây người nhìn hắn.

“Ngươi! Sao ngươi vẫn ở đây?”

Thần chủ đã ra tay rồi mà người này vẫn là một ngoại lệ?

Chuyện này có phần lật đổ nhận thức của bọn họ rồi.

Bọn họ sinh ra ở Vô Thượng Đạo Cực, lúc trước cũng chưa từng gặp Khương Thành.

Quá trình trải nghiệm ở kỷ nguyên đầu tiên kia bọn họ cũng không biết.

Vậy nên trong mắt bọn họ, đây chỉ là một Đạo Thánh nhìn có vẻ hơi đặc biệt mà thôi.

“Tại sao ta không thể ở đây?”

Khương Thành thu lại lực thiên, chẳng thèm nhìn bốn kim đồng ngọc nữ một cái nào mà nhìn thẳng vào Thần chủ ở đối diện.

“Tất cả những gì xảy ra ở kỷ nguyên đầu tiên là thật sao?”

Bốn kim đồng ngọc nữ cùng lúc trách mắng.

“Thần chủ mà ngươi cũng có thể nhìn thẳng ư, còn không…”

Còn chưa nói xong, bọn họ đã ngậm miệng lại, bởi vì Thần chủ thật sự đã lên tiếng trả lời Khương Thành.

“Thật là giả, giả là thật.”

Giọng nói này là của nữ, tuy lạ lẫm nhưng Khương Thành vẫn có chút suy đoán.

“Ngươi vầy là muốn chơi đánh đố ta sao?”

Hắn rất bất mãn, tiếp tục chất vấn: “Những đệ tử và bằng hữu của ta đâu? Bọn họ đi đâu cả rồi?”

Thần chủ đáp: “Tương lai ngươi tự sẽ gặp.”

“Ngươi thật đúng là Thần, tiếng người cũng không biết nói nữa?”

Miệng thì nói như thế, trên thực tế Thành ca vẫn thầm yên tâm trở lại.

Dù sao thì hắn với đám đệ tử Phi Tiên môn cũng không phải lạc nhau một lần hai lần, gần như bình thường rồi.

Trong tay có huyết dịch của bọn họ, hơn nữa còn trói buộc huyền văn, chạy không được đâu

Nhưng mà bốn kim đồng ngọc nữ kia lại chạy ra ngay đó.

Bởi vì cuối cùng cũng đã phản ứng lại, câu vừa rồi của người này là đang mắng khéo Thần chủ.

“To gan, ngươi lại dám bất kính với Thần chủ như vậy…”

“Được rồi được rồi!”

Thành ca mất kiên nhẫn cắt ngang lời bọn họ.

“Khi ca đang đại triển thần uy giới làm màu, đến cả bĩm quần các ngươi còn chưa mặc nữa, chạy ra chỗ ta phô trương gì chứ?”

Chương 1986: Bố cục của Tiên mẫu

Những tiên nhân mà bốn kim đồng ngọc nữ này gặp chẳng có ai là không kính cẩn nghiêng mình cả, là gì có ai như tên Khương Thành này chứ?

Cả đời này cũng chưa từng nghe lời nào thô bạo đến thế.

“Ngươi! Ngươi…!”

Bốn người tức đến phát run, lại không biết phải phản kích thế nào.

“Ta gì mà ta? Nhìn thấy ta với Thần chủ các ngươi chuyện trò vui vẻ mà cũng không biết lấy ghế pha trà, đúng là chút lễ nghĩa cũng không biết!”

Thành ca vừa phê bình bọn họ, vừa hỏi một câu trong tiếng cười giòn giã.

“Ngươi chính là Bà Sa Ngọc nhân đúng không?”

Bầu không khí trong trường bỗng nghiêm trọng lại.

“Đúng thế.”

Thần chủ luôn được sương mù bao phủ, cuối cùng đã để lộ mặt.

Quả thực chính là Tiên mẫu mà lúc trước Khương Thành gặp qua.

Chỉ có điều, ngữ khí của nàng lại nhân tính hoá hơn năm ấy ở biển Thiên Đạo nhiều.

“Lâu quá không gặp, Khương Thành.”

Nàng lại để lộ ra một nụ cười.

Thành ca chán nản lắc đầu, trong lòng lại lần nữa thấy có lỗi với Thu Vũ Tuyền.

Hiểu lầm rồi, lúc nào cũng xem nàng như là kẻ địch giả tưởng, đúng là làm khổ ngươi rồi đứa bé à.

Của ta của ta!

Làn sóng này xem như là do ta!

Còn bốn kim đồng ngọc nữa lại trơ mắt ngây người ra.

Trước đó vẫn chưa từng thấy ai có thể đối thoại trực tiếp với Thần chủ cả, cho dù là mấy Thiên Đế vào Vô Thượng Đạo

Cực năm đó cũng không có được vinh hạnh này.

Bởi vì sự chênh lệch về tầng lớp của hai bên quá lớn rồi.

Mà bây giờ, chỉ một Đạo Thánh nhỏ nhoi này, không những có thể có được hỏi một cái là Thần chủ đáp mà còn có thể nàng để lộ dung mạo.

Thậm chí, lại còn là người quen của nàng?

Chuyện này sao có thể được chứ?

"Đúng là lâu quá không gặp, ngươi chuyển thế phát dục cũng nhanh đấy chứ!"

Thành ca cũng không thể không cảm khái.

Lúc trước hắn nhận định Thu Vũ Tuyền là Tiên mẫu chuyển thế là vì lần nào cũng có tiết tấu tăng cấp như bản thân.

Cùng nhau trưởng thành từng bước, rất có phong cách của kẻ địch.

Rồi nào có hay, Tiên mẫu chuyển thế thật sự thật ra sớm đã đứng trên đỉnh cao của vị diện rồi.

"Bây giờ ngươi dám để lộ thân phận, không che giấu nữa là cảm thấy có thể thắng được ta ư?"

"Đúng thế."

Tiên mẫu cười mỉm gật đầu.

"Ngươi và đám người đó đều phạm phải sai lầm chí mạng, đó chính là không phá hoại vòng tranh đoạt Thần vị đầu tiên."

"Bây giờ bố cục của ta đã thành rồi, dù các ngươi có thần kì đến mấy thì cũng không thể thay đổi được đại thế nữa."

"Đám người đó?"

Thành ca chau mày, còn có những sự tồn tại tương đương với mình nữa sao?

"Hóa ra ngươi còn không biết sự tồn tại của bọn họ hay sao?"

Tiên mẫu phịt cười, không hề che đậy ánh mắt đồng tình với sự không biết đó của mình.

"Hoặc ngươi có thể suy nghĩ đến việc nhận thua."

Tiên mẫu quả thực đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Nàng thậm chí còn chế giễu Khương Thành: “Ngươi cũng từng là một đối thủ xứng đáng của ta, chỉ cần ngươi nhận thua thì ta có thể tặng ngươi một đạo ấn, thưởng cho ngươi một Thần vị.”

“Như vậy thì trong Nguyên Tiên giới tiếp theo, ngươi có thể duy trì thể diện, không đáng để ngày càng chìm sâu.”

Bốn kim đồng ngọc nữ đã sắp ngất đi luôn rồi.

Cả đầu óc bọn họ chỉ còn lại ba chữ - Dựa vào đâu?

Những người khác muốn có được nhiều tình báo hơn về đạo ấn còn không có, chỉ một Đạo Thánh nhỏ nhoi lại đáng để cho không một Thần vị?

Hắn dựa vào đâu mà có thể đặc biệt được đến thế?

Chuyện này cũng vô lí quá đi mất.

Nhưng mà Khương Thành lại chẳng thèm nhận lấy lòng tốt.

Hắn chỉ cảm thấy đây là một chuyện vô cùng sỉ nhục.

Lão tử đây lúc nào cũng xem ngươi như kình địch, giờ ngươi có ý gì đây?

Cái gì mà từng đáng làm đối thủ nghiêm túc của ngươi?

Lẽ nào bây giờ không đáng để ngươi nghiêm túc nữa à?

Hắn đang muốn nói “dáng vẻ tự tin của ngươi cũng dễ thương lắm”, thoáng chốc lại nhớ ra những lời nhận xét của mấy lão tiền bối ở Chân giới âm năm ấy.

Sinh linh gian xảo tinh thông thế tình nhất Nguyên Tiên giới.

Một người như vậy có thể phạm phải sai lầm quá lớn sao?

Một câu của Tiên mẫu có lẽ cũng có thể là cái bẫy.

Cho dù tiện mồm nói đến “đám người đó” hay là tặng một Thần vị thì đều có tính toán của riêng mình.

Nghĩ đến đây, hắn lại bất giác bĩu môi.

“Năm đấy ca đây còn chẳng xem việc hợp đạo là gì, có thể bận tâm đến đống sắt vụn như đạo ấn à?”

“Hôm nay không giống khi xưa.”

Tiên mẫu nhếch môi cười: “Lẽ nào ngươi cho rằng bản thân còn có được cái giá như năm xưa sao? Không phải chứ, không phải có người không hiểu được ý nghĩa của thời gian qua mọi thứ thay đổi đấy chứ?”

Dù trong lòng đã đoán chắc là nàng đang diễn, nhưng nhìn dáng vẻ nàng cố ý làm tổn thương bản thân kia, Thành ca vẫn phát hỏa.

Ngoài ra, chính là cảm giác không ổn lắm.

Một Thiên Đạo vô tâm sao có thể làm ra một người phát ngôn có tính cách dễ thay đổi như vậy chứ?

Hắn đột nhiên hiểu ra.

Tiên mẫu thật ra không hề có cảm tình đúng không?

Chỉ là Thiên Đạo thu thập tình cảm của tất cả những sinh linh trên thế gian, vậy nên nàng có thể tùy lúc thay đổi những cảm xúc với nhau.

Cố ý làm ra vẻ cổ quái để đả kích mình, sợ là nàng đã phân tích ra được sở thích thích làm màu của bản thân rồi, vậy nên mới bốc thuốc đúng bệnh, kích thích mình.

Nghĩ đến đây, hắn cuối cùng đã bình tĩnh lại.

“Ngươi còn nhớ Chỉ Dư không?”

Khi hắn hỏi ra câu này, thần sắc của Tiên mẫu cuối cùng đã lạnh lại.

Trong trường xuất hiện một sự yên tĩnh dài đằng đẵng.

Còn về bốn kim đồng ngọc nữ thì lại bất an, giống như một đại nạn sắp đến vậy.

Khương Thành vẫn nhìn chằm chằm vào mắt nàng không hề lui.

Rất lâu, miệng của Tiên mẫu lại lần nữa nhếch lên, lộ ra một ý cười thâm sâu.

“Nói đến đây thì ta phải cảm ơn sự giúp đỡ của ngươi mới được,”

Thành ca biến sắc: “Ngươi nói gì…”

Ngay khắc sau, Tiên mẫu trực tiếp huơ tay.

Lần này vốn không có chuyển thiên dời địa gì cả, nhưng Khương Thành lại vô cớ bị đưa ra ngoài.

Nhìn những ngọn núi xanh biết không một bóng người xung quanh, hắn biết đã trở về lại Nguyên Tiên giới của kỷ nguyên thứ ba rồi.

Nghĩ đến câu nói cuối cùng của Tiên mẫu, trong lòng hắn có hơi phức tạp.

Không biết câu nói đó là cố ý lừa gạt mình hay là thật sự cố ý ám chỉ nữa.

Hắn chỉ có thể lắc đầu, tạm thời quên đi chấp niệm ấy.

Bỏ đi, dù sao tương lai cũng sẽ có ngày trực tiếp gặp được nàng.

Sau đó, hắn cuối cùng mới có thời gian quan sát xung quanh.

"Đây… đây vẫn là Nguyên Tiên giới?"

Cảm nhận tiên nguyên khí dồi dào cực điểm, nhìn những linh thảo tam giai tứ giai đâu đâu cũng có, hắn quả thực không dám tin vào mắt mình nữa.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ bản thân có phải đã đến một động thiên phúc địa nào mà trước đây chưa từng có hay không.

Bởi vì nơi đây dù là khí tiê nguyên hay là mức độ linh hoạt của căn nguyên thì cũng vượt qua bất cứ nơi nào trước đây hắn từng đến.

So với Thiên cùng trước kia thì đó chỉ là núi nghèo nước bẩn mà thôi.

Dẫu cho là Thiên giới vượt xa kỷ nguyên thứ ba thì so với nơi này cũng trở nên bình thường.

Hắn liền phóng ra thần hồn của bản thân, cảm nhận khắp nơi xa.

Rất nhanh đã phát hiện ra, lúc thần hồn cảm nhận thế giới này thì nhận phải áp chế mạnh hơn cả mấy chục lần so với trước đây, cho dù là Thiên hồn của hắn thì cũng không cảm nhận được xa.

Khương Thành đi qua rất nhiều vị diện, sớm đã quen đường quen lối rồi.

Hắn biết đây vốn không phải là thế giới này cấm dùng thần hồn, mà là đẳng cấp của vị diện quá cao, dẫn đến áp lực cũng quá lớn.

Cảm nhận nồng độ khí tiên nguyên chênh lệch không lớn ở xung quanh, hồi tưởng lại câu "bố cục đã thành" của Tiên mẫu, hắn cuối cùng đã hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Kỷ nguyên thứ ba… mạnh hơn rồi?"

Chương 1987: Đừng nghĩ không thông

Vị trí mà Khương Thành ở là Phi Tiên môn ở núi Huyễn Tắc ở Khiếu Mang vực trước kia.

Bởi vì nắm đó khi tham gia tranh đoạt Thần vị đã xuất phát từ nơi này.

Khi đi, hơn ngàn đệ tử đều sôi sục.

Mà khi về lại chỉ còn một mình hắn.

Cảnh tượng phía trước không thể nói là lạnh lẽo, vì suy cho cùng thì khắp núi đều có thể thấy được linh dược.

Chỉ là quá hiu quạnh mà thôi.

Phi Tiên môn và Thiên Khu các ồn ào huyên náo lúc trước giờ đây đã trở thành một khu rừng thâm không hơi người.

Bởi vì thế sự xoay vần, Nguyên Tiên giới hiện nay đã không còn dáng vẻ lúc trước nữa, cỏ cây dưới đất sớm đã đổi thay không biết bao nhiêu lần.

Khí phái của tông môn không còn tồn tại, sự phồn hoa náo nhiệt hoàn toàn đã không còn nữa.

Hắn dùng thần niệm không ngừng quét xung quang và xuống dưới đất, nhưng đến cả viên ngói khi xưa cũng không thể tìm được.

"Đây là qua bao lâu rồi?"

Hắn đột nhiên nhớ đến "đứa con gái ngoan" A Hoàng, liền mở ra kỹ năng nhìn rõ của hệ thống, nhìn sang tiên mạch vốn đã khô cạn kia.

Nhưng mà vốn không tìm được bóng dáng của nàng.

"y, nàng đã không còn nữa rồi ư?"

"Lẽ nào đã chuyển đi như những môn đồ khác rồi sao?"

Phi Tiên môn năm đó có cả năm trăm ngàn môn đồ.

Cũng không biết sau này ra sao nữa.

Khương Thành coi như đã cảm nhận được sâu sắc bố cục mà Tiên mẫu nói đến.

Vòng tranh đoạt Thần vị đầu tiên sao lại diễn ra ở kỷ nguyên đầu tiên?

Chính là để nhân lúc những biến số có khả năng uy hiếp Thiên Đạo không còn nữa, nàng mới có thể muốn làm gì thì làm, cải tạo Nguyên Tiên giới lại thành dáng vẻ hoàn toàn mới mà nàng mong muốn.

Chờ đến khi đám người này trở lại thì ván đã đóng thành thuyền.

Hắn lắc đầu, bay lên trời cao, hướng về ngoại giới.

Không bao lâu, phía trước đã xuất hiện một vùng biển.

Trên mặt biển bao la rộng lớn, nhìn không thấy bờ.

Nhưng mà Khương Thành có thực lực thế nào chứ, cũng không cần dùng gì mà cảm nhận đặc biệt đã phát hiện ra khí tức của kết giới.

"Hửm?"

"Xuất hiện tông môn hay bí cảnh rồi sao?"

Nguyên Tiên giới hiện nay rộng lớn quá, nơi đấy sớm đã không còn dáng vẻ của Khiếu Mang vực trước đây nữa rồi.

Hắn thật sự rất gấp gáp muốn tìm ai đó, phổ cập kiến thức về vị diện này cho mình.

Nhẹ nhàng xuyên qua kết giới ẩn tàng, bên trong lại xuất hiện một vòng mê trân thất giai.

“Chính thức vậy à?”

Nghĩ đến bản thân đi hỏi đường, Thành ca cảm thấy vẫn nên văn minh một chút.

Thế là hắn vốn không phá trận một cách thô bạo, chỉ tiện tay giải hai kết điểm của trận pháp, tạo ra cái lỗ nhỏ rồi xuyên vào.

Xuất hiện trước mặt hắn là một bí cảnh nhỏ chỉ tầm mười dặm.

“Hóa ra không phải là tông môn sao?”

Hắn tùy ý dùng thần niệm quét sơ thì phát hiện trong bí cảnh này có ba động phủ.

Nhưng ba động phủ này lại không có một ai.

“Không có ai?”

Thành ca đờ người ra, tiếp theo đó liền lộ ra nụ cười thâm ý.

Khí tức sinh linh trong ba động phủ đó đều chưa tnar hết đi.

Rõ ràng là có người, chỉ là sau khi mình vào thì ba người cố ý trốn đi.

“Có ai không?”

Thành ca chán nản, chỉ có thể hét lên xung quanh.

“Ta chỉ đến hỏi đường, không có ác ý gì cả.”

“Các ngươi không cần trốn đâu.”

Thật hắn đã dùng linh ý tìm được nơi trốn của ba người bọn họ rồi, thậm chí còn nhìn ra được cảnh giới của ba người này chỉ là Đạo Thánh, chỉ là lười vạch trần mà thôi.

Nhìn thấy ba người vẫn không có chút động tĩnh nào, hắn nhún vai.

Sau đó trực tiếp phi về một động phủ có một người trong đó.

Bên ngoài động phủ nhìn có vẻ bình thường không sao, bên trong lại có càn khôn, đủ loại đồ đạc nên có, giống như một cung điện nhỏ vậy.

Đi đến tận cùng, Khương Thành còn phát hiện ra công pháp của Tiên công và một vài đan dược.

Tuy là Đế đan bát phẩm, nhưng cũng chỉ có một bình thôi, còn chưa đủ làm hắn sáng mắt.

Hắn tiện tay cầm lấy một thanh đao ở bên cạnh, nhìn một cái, là đạo khí bát giai.

“Nguyên Tiên giới hiện nay phát đạt đến thế sao?”

“Một Đạo Thánh bốc đại cũng có thể dùng đạo khí bát giai rồi?”

Nghĩ đến bên ngoài vẫn còn ba người đang nấp, ca này đảo mắt một cái, cầm thanh đao cố ý tán thưởng nói.

“Ôi, không ngờ vô tình vào trong một bí cảnh mà lại có thu hoạch lớn như vậy.”

“Xem ra đây chính là cơ duyên của ca rồi.”

Lúc này, ba người ở bên ngoài cuối cùng cũng kiềm không được nữa.

Ba ngươi bọn họ đặc biệt ẩn nấp là để trốn người khác.

Vừa rồi Khương Thành chạm phải trận pháp, bọn họ đã cảm nhận được rồi.

Vốn cứ nghĩ là truy binh, liền sử dụng ẩn thân phù để trốn đi.

Do nấp gấp quá nên cả binh khí cũng quên cất đi.

Đó là đồ kiếm cơm sao có thể bị người khác giành đi được.

“To gan.”

“Còn không mau bỏ xuống.”

“Tên sâu bọ từ đâu đến, đúng là không biết sống chết!”

Chỉ một cái chớp mắt, xung quanh Thành ca đã xuất hiện ba bóng dáng.

Ba người này có vẻ ngoài đều rất trẻ, mặc áo bào trên trắng dưới đen, có lẽ là xuất phát từ cùng một nơi.

Cảnh giới Đạo Thánh của bọn giờ đây xuất hiện trước mặt Thành ca tự nhiên cũng chẳng có tí uy hiếp nào cả.

Nhưng mà hắn vẫn để thanh đao kia trở lại, suy cho cùng thì ý định vốn cũng đâu phải là đoạt bảo.

“Các ngươi xem như cũng đã ra rồi.”

Ca này nhún vai.

“Ta đến đây là có một chút việc muốn hỏi các ngươi, Nguyên Tiên giới hiện tại là tình huống gì đây, các ngươi có nghe qua Phi Tiên môn chưa?”

Ba người ngây ra, lập tức cười phá lên.

Thanh niên cầm kiếm trong đó mang vẻ mặt trêu đùa: “Ngươi xông vào đây là để hỏi chuyện này?”

“Đúng thế.”

Thành ca cười tít mắt gật đầu: “Chuyện này chắc không tính là chuyện cơ mật gì lớn đâu nhỉ?”

Thanh niên ở bên trái lặng lẽ đặt đao vào tay, rồi mới ưỡn ngực.

“Đương nhiên là không tính, những mà hình như ngươi đã quên đi tình cảnh bây giờ của mình rồi thì phải.”

Nghe đến câu thoại quen thuộc này, Thánh ca đã biết sau đó bọn họ định đánh cái rắm gì rồi.

“Không cần phải vậy chứ?”

“Các ngươi còn có những năm tháng tươi đẹp, hà tất phải nghĩ không thông?”

Ba người đương nhiên nghe không lọt rồi.

Bọn họ đã đứng thành hình chữ “phẩm”, vây lấy Khương Thành.

Thanh niên ở giữa đầy vẻ sát ý.

“Thứ có tâm địa khó lường, lại còn dám bịa ra cái cớ?”

“Ngươi nghĩ bọn ta sẽ tin ngươi sao?”

Khương Thành cười khổ lắc đầu.

“Cho dù ca vô tình xông vào, nhưng đó chỉ là hiểu lầm, không đáng để giết người đâu nhỉ?”

Thân là chuyên gia diệt phái, ca lúc nào cũng làm như là cao tăng đắc đạo bỏ đồ đao xuống vậy.

“Hà tất phải vậy?”

“Có chuyện gì không thể nói cho đàng hoàng sao?”

“Hiểu lầm?”

Nam tử đứng bên trái cầm đao lên đột nhiên lộ ra vẻ giễu cợt.

“Tên tặc nhà ngươi xông vào động phủ của ta, ăn trộm mười bình Đế đan bát phẩm và một bí bảo thượng phẩm của ta, nếu bây giờ giao ra thì ta có thể suy nghĩ cho ngươi một con đường sống.”

Hai người còn lại cười lạnh.

“Phải, bọn ta đã tận mắt nhìn thấy.”

“Tang chứng vật chứng, còn không mau đưa tay chịu trói?”

Khương Thành có phần chán nản rồi.

Đám người này thật biết tìm cái chết, lại còn mong nhân cơ hội này kiếm chác nữa?

“Ca vốn là một người đàng hoàng, dựa trên đạo lí thu phục lòng người, cho các ngươi hết cơ hội này đến cơ hội khác.”

“Kết quả các ngươi cứ ép vào ngõ cụt.”

Ba người nghe thấy liền tức giận.

Thanh niên bên trái hét lớn: “Chết đến nơi rồi mà còn dám to mồm…”

Lời nói vừa vang lên, hai đồng bọn ở cạnh bên đã ngã xuống.

Chương 1988: Quên là ca có thể giết người trong tích tắc ư

Trong động phủ vốn chẳng có gió lạnh heo may, nhưng toàn thân thanh niên kia lại run cầm cập.

Thậm chí đến cả việc mở pháp cảnh cũng theo đó mà lụi luôn.

Bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy hai người đồng hành với mình đã chết tiệt rồi.

Hắn sợ hãi lùi về sau mấy bước.

Khương Thành trong mắt hắn lúc này không còn là con cừu béo chờ làm thịt nữa, mà là một thâm uyên chọn người mà nuốt.

“Ngươi, ngươi đã làm gì?”

Hắn xác định chắc chắn vừa rồi Khương Thành không ra tay.

Không rút kiếm, không thúc động tiên lực, cũng không điều động căn nguyên hay pháp cảnh.

Nhưng hai đồng đội Đạo Thánh lại chết thật rồi.

Chuyện này sao có thể khiến hắn không sợ được?

Khương Thành ung dung ngồi xuống.

“Bây giờ có thể trả lời câu hỏi đàng hoàng rồi chứ?”

Đối với một người chém giết quá nhiều Đạo Thần ở Thiên giới như hắn mà nói, Đạo Thánh từng mạnh đến đâu đi nữa giờ cũng chỉ là pháo hôi tiện tay là có thể giết chớp nhoáng rồi.

Vừa rồi hắn chỉ điều động linh ý một chút đã trực tiếp cho hai người kia một làn sóng xung kích ý thức đơn giản.

Nếu đổi thành Đạo Thánh ở Thiên giới nói không chừng còn có ý chí Thiên Đạo giúp đỡ phòng ngự.

Nhưng ở Nguyên Tiên giới, Đạo Thánh ở đây căn bản không hề có một chút phòng bị nào với linh ý cả, yếu như đứa trẻ sơ sinh vậy.

Ý thức của hai người đó bỗng chốc bị tiêu diệt.

Không còn ý thức, hai người đó lập tức trở thành người vô dụng.

Sau đó thì mọi chuyện đơn giản rồi.

Thiên hồn vừa xuất ra, hai hồn hai vô chủ kia làm gì chống lại nỗi sự công sát của hắn chứ.

Đương nhiên sẽ chết rất dứt khoát rồi.

Còn tiên nhân còn lại, dù là ý thức xung kích hay là dao động thiên hồn cũng không thể phát giác được.

Trong mắt hắn, đó không phải là linh ý giết người mà là linh dị giết người.

“Ngươi, ngươi là người thế nào?”

Rõ ràng Khương Thành ngồi đó, cũng không có ý truy đuổi hắn, nhưng hai chân người này lại mềm nhũn ra quéo vào nhau ngồi luôn trên mặt đất.

Thành ca không thể không chau mày.

Đạo Thánh bây giờ có chất lượng kém vậy sao?

Đạo Thánh của Nguyên Tiên giới năm đó tuy thực lực chênh lệch không bao nhiêu, nhưng người nào tốt xấu gì cũng có khí phái cao thủ, phong phạm đại lão.

Còn tên Đạo Thánh trước mặt này, nếu như bản thân mình còn dọa thêm hai câu nữa không chừng sẽ bị dọa cho tiểu ra quần ngay tại chỗ mất.

“Hình như ngươi đã quên tình cảnh hiện tại của mình rồi.”

Hắn trực tiếp trả lại câu nói trước đó cho đối phương.

Toàn thân người đó run lên, bị dọa đến mức mặt như màu đất.

Tê liệt dập đầu lia lịa trên đất.

“Phải phải phải, ngươi nói phải.”

“Ngươi có gì cần hỏi, tiểu nhân nhất định biết gì nói đó, nói không không ngừng…”

Thành ca lúc này mới hài lòng gật đầu.

“Đây vẫn là Nguyên Tiên giới đúng không?”

Người đó ngây người ra, gương mặt mơ hồ nhìn hắn, có phần hoài nghi tên này phải chăng đang trêu đùa mình.

Hắn rất muốn to mồm bóc phốt, ngươi hỏi cái câu này có phải là đang coi thường ta không?

Có dám hỏi cái câu nào mà tám tuổi trở lên mới có thể trả lời được không?

Nhưng mà nghĩ lại người trước mặt hiện giờ là kẻ cầm đao, mình là cá, bị trêu đùa tốt xấu gì cũng sống được thêm chút nữa.

Thế là hắn thành thật gật đầu.

“Nơi đây là Nguyên Tiên giới.”

“Phi Tiên môn biết không?”

“Không biết.”

“Cái gì?”

Thành ca trơ mắt: “Một danh môn đại phái vang dội như vậy, chấn động cả Nguyên Tiên giới mà ngươi lại không biết?”

Tên Đạo Thánh đó bị dọa khiếp, còn tưởng hắn sắp tức giận giết người, trực tiếp khóc òa lên.

“Hu hu hu, thật sự ta chưa từng nghe đến.”

“Hoặc có lẽ là ta hiểu biết nông cạn, ngươi cho ta chút thời gian để ta nghĩ cho kĩ lại xem…”

“Được rồi được rồi.”

Thành ca mất kiên nhẫn xua tay.

“Ngươi từng nghe tranh đoạt Thần vị chưa?”

“Cũng chưa luôn.”

“Chuyện này cũng chưa từng nghe qua?”

Thành ca mắng thầm, đường đường là một Đạo Thánh sao lại hiểu biết nông cạn đến vậy, hỏi một cái cũng không biết.

Nhưng nghĩ kĩ lại thì việc tranh đoạt Thần vị năm ấy diễn ra ở Thiên giới.

Mấy chục ngàn người còn sống gần đây mới trở về.

Nhiều năm trôi qua, những tiên nhân hậu bối ở lại Nguyên Tiên giới vùng lên, chỉ sợ sẽ xem như là một vụ mất tích tập thể mà thôi.

“Vậy Nguyên Tiên giới có Thần không?”

“Có có có.”

Đạo Thánh kia liền gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, sợ lại nói một câu không biết nữa thì sẽ lập tức bị giết chết.

“Nguyên Tiên giới chúng ta tổng cộng có 27 Chính Thần, còn có rất nhiều Thiên Thần nữa.”

Lòng Thành ca chợt sáng tỏ.

27 Chính Thần đó có lẽ là đã có được đạo ấn rồi.

Còn về Thiên Thần, chắc là bộ hạ mà Chính Thần đưa theo nhỉ?

Giống như đám Thần Quân dưới trướng Thiên Đế năm đó vậy.

“Chính Thần đầu tiên xuất hiện từ khi nào?”

“Thời đại đó sớm quá, lúc đó ta còn chưa được sinh ra, đại khái chín mươi tỷ năm trước, vị Chính Thần đầu tiên xuất hiện…”

“Chín mươi tỷ năm trước? Vậy Chính Thần cuối cùng thì sao?”

“Vị cuối cùng chính là Dương Gia Chính Thần gần đây mới xuất hiện.”

Tên Đạo Thánh kia khá buồn bực, một chuyện lớn như vậy, gần đây cả Nguyên Tiên giới đều chấn động mà người này lại chẳng biết gì hết?

“Người đầu tiên đến ngươi cuối cùng cách nhau nhiều năm như vậy?”

Khương Thành chửi thề ngay tại chỗ.

“Ôi thật là vãi con mẹ nó chưởng, Tiên mẫu ngươi thật biết bố cục ha.”

“Ca đây đã đánh giá thấp ngươi rồi, thế này mà cũng nói là tranh đoạt Thần vị? Có ai chơi như ngươi không?”

Hắn tức lên không phải vì đã trải qua nhiều năm như thế.

Dòng thời gian ở kỷ nguyên thứ ba chắc chắn không giống với kỷ nguyên đầu tiên rồi, càng huống hồ gì còn bước vào không gian Thiên Đạo nữa.

Chuyện khiến hắn tức lên là 27 Thần vị này lại không phải chọn cùng một đám.

Không ngoài dự liệu thì khi bọn họ vào Thiên giới không lâu, vị Chính Thần đầu tiên đã được sinh ra rồi.

Còn cuối cùng chính là chuyện của mấy ngày trước.

Chuyện này cũng có nghĩa là khi một đám người xuyên hồn đang bận bịu đánh nhau liên miên ở Thiên giới thì Thần vị thật ra cũng chẳng còn bao nhiêu.

Đạo Thánh ở đối diện run cầm cập, sợ sẽ bị một cái nhìn của Khương Thành giết chết.

Hắn sinh ra muộn, chưa từng nghe đến cái tên Tiên mẫu, cũng không hiểu Thành ca đang nói gì.

Trong mắt hắn, Khương Thành đã là người thần kinh không bình thường rồi, mấy câu hỏi đều là mấy câu không bình thường.

Nhưng cũng vào ngay lúc này, ngoài bí cảnh lại vang lên tiếng nổ dữ dội.

Tiếp sau đó, đạo hải cuồn cuộn bao trùm lấy.

Tiếng la hét chói tai vang lên ù ù: "Tà ma từ đâu đến, lại dám hại đệ tử Không Vân điện của ta!"

Nghe thấy tiếng rống này, Đạo Thánh sợ hại đến mềm nhũn như sắp tiểu ra trước mặt Khương Thành kia lập tức tìm lại được chỗ dựa.

Thoáng cái từ mặt đất bò dậy, tiên lực cả người tràn trề, pháp cảnh lại lần nữa mở ra.

Nói là kì tích của y học cũng được nữa.

Tiếng cầu cứu như thanh la cũng vang lên.

"Sư tôn cứu ta!"

"Bọn ta bị người này bắt đến đây, chịu sự giày vò không phải người. Ngũ sư huynh và cửu sư đệ đều bị người này giết chết rồi…"

Lại nhìn hắn, làm gì còn chút nịnh bợ nào đâu, cả mặt toàn là sự thù hận và chế giễu.

"Ngươi thật sự tưởng ta sẽ sợ ngươi sao?"

"Chỉ là vì kéo dài thời gian để gọi tông môn đến cứu mà thôi."

"Bây giờ ngươi xong rồi, ta xem ngươi còn có thể điên cuồng được bao lâu, ngươi xong đời rồi…"

Giọng nói của hắn còn chưa nói xong thì ý thức đã bị dập tắt.

Thành ca phủi tay, lại lần nữa đứng lên, dùng ánh mắt trìu mến nhìn thi thể vừa ngã xuống.

“Đầu tên này có phải xài không được không nhỉ?”

“Quên việc ca có thể giết người chớp nhoáng rồi không?”

Hắn sớm đã biết đối phương âm thầm truyền tin rồi, chỉ là cố ý để hắn gọi người mà thôi.

Mà lúc này, cao thủ Không Vân điện phá trận mà vào cuối cùng cũng đã đến trước mặt hắn.

Chương 1989: Gọi đến một người kì lạ

Nhìn thấy ba thi thể đang nằm trên mặt đất, ánh mắt mọi người lập tức đỏ lên.

“Ngươi thật to gan.”

“Lại dám tru sát đệ tử chân truyền của Không Vân điện trước mặt ta.”

Vẻ mặt hai Đạo Thần sơ giai đầy sự phẫn nộ, uy áp toàn thân cũng theo đó ập tới.

Còn mười mấy Đạo Thánh theo đằng sau bọn họ cũng sát khí đằng đằng.

“Tội nghiệt to lớn.”

“Giết hắn đi, báo thù cho ba vị sư đệ.”

Đối diện với một đội hình như vậy, Thành ca vẫn chẳng có áp lực.

Đối với hắn giờ đây mà nói, Đạo Thần sơ giai cũng chỉ có vậy thôi.

Vì để bày tỏ sự tôn trọng một chút, hắn đặc biệt cầm một đạo kiếm bát giai.

Mà thanh kiếm này là của một trong số những người vừa mới bị giết đây.

Khẽ làm quen với thanh kiếm này một chút, hắn nhếch môi cười.

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Biểu hiện bình tĩnh này khiến mười mấy tinh anh của Không Vân điện phía đối diện bị dọa cho đơ.

Bọn họ cẩn thận đánh giá lại Khương Thành một lần nữa, cảm nhận thứ khí tức của hắn không có chút đạo tự thân, có lẽ là Đạo Thánh không sai vào đâu được.

Vậy khi hắn đối diện với đội hình ba Đạo Thần, mười ba Đạo Thánh như vậy đào đâu ra dũng khi chứ?

Lẽ nào xung quanh còn có ai khác trợ giúp hay sao?

Nhất thời, mọi người lại không dám lập tức ra tay, chỉ nghe thấy tiếng quát mắng.

“Ngươi từ tông môn nào đến?”

“Ai phái ngươi đến đây?”

“Còn không mau gọi ra đây?”

Khi nói, bọn họ cũng đã phóng thần hồn ra xung quanh để lùng sục cả trăm lần rồi.

Khương Thành quả thực không nhẫn tâm nhìn đối phương bận rộn như vậy, thế là tự show ra.

“Được rồi được rồi, các ngươi không cần tìm nữa.”

“Chỉ có một mình ta, chỉ là một Đạo Thánh, cũng không có chỗ dựa nào cả, các ngươi có thể yên tâm mạnh dạn ra tay rồi.”

Hắn không nói như vậy còn được, càng nói thế lòng phía đối diện lại càng nặng nề hơn.

Suy cho cùng thì bất kì người bình thường nào căn bản cũng không nói ra được lời như thế.

“Ngươi có ý gì?”

“Nghĩ bọn ta sẽ mắc mưu chắc?”

Một Đạo Thần sơ giai trong đó thậm chí còn tự cho là thông minh công kích sang phía cạnh bên.

“Ngươi tưởng khoa trương thanh thế như vậy, giả thần lộng quỷ là có thể dọa được bọn ta chăng?”

Thành ca cũng sắp cạn lời luôn rồi.

Các ngươi đến gây thì hả?

Vậy thì mau lên đi, còn tìm kiếm dấu vết gì nữa?

“Phải phải phải, là ta khoa trương thanh thế, đều bị các ngươi nhìn thấu cả rồi.”

Vì để bày tỏ thành ý, hắn thậm chí còn chủ động thu kiếm về lại.

Còn dang tay ra với đối diện nữa, tỏ ý như bản thân thật sự không phòng bị gì cả, có thể yên tâm mạnh dạn giết rồi.

“Dù sao thì các ngươi muốn đánh cũng không đánh.”

“Nếu các ngươi cảm thấy ba người kia đáng chết, không muốn khai chiến, dự định biến chiến tranh thành tơ lục thì ta cũng không phản đối, chúng ta cứ vậy mà bỏ qua.”

Lời này vừa nói ra đã khiến tất cả mọi người phía đối diện hoàn toàn đơ ra.

Đặc biệt là câu nói sau của Khương Thành, khiến bọn họ lại càng tức thêm một tầm cao mới.

Tên này đang sỉ nhục chúng ta sao?

“Đứng lại!”

“Cái đồ đáng chết!”

“Giết hắn đi, đừng phí lời với hắn nữa.”

“Đúng, cùng xông lên…”

Nhìn thấy đại chiến sắp nổ ra, thành ca còn định ra tay thì trong trường đột nhiên vang lên tiếng la.

“Toàn bộ dừng tay lại.”

Người nói là một Đạo Thần trong số ba Đạo Thần đó.

Uy áp của Đạo Thần trung giai này bao trùm toàn trường, đạo hải không ngơi trấn áp ổn định thiên địa một phương, nhìn có vẻ giống như một vị thần không gì không thể.

“Chưởng môn!”

“Vân Tương sư tôn.”

Những người khác không thể nào chịu được.

Hai Đạo Thần sơ giai hai bên trái phải mang vẻ mặt bực tức.

“Ngươi này đã hại ba đệ tử chân truyền của chúng ta, lẽ nào lại bỏ qua cho hắn sao?”

“Cho dù hắn có lai lịch thế nào thì cũng phải giết trước rồi tính.”

“Nếu không truyền ra ngoài thì tương lai Không Vân điện chúng ta còn đứng thế nào nữa?”

“Lui xuống hết, ta tự có tính toán.”

Chưởng môn Vân Tương Đạo Thần đầy mặt uy nghiêm lướt mắt quanh đám người một vòng rồi mới nheo mắt nhìn Khương Thành.

“Ngươi vừa mới nói ở đây chỉ có một mình ngươi?”

Lại không thể đánh tiếp, lòng Thành ca vô cùng thất vọng.

“Đúng thế đúng thế, chỉ có mỗi một mình ta.”

Vân Tương tiếp tục truy hỏi: “Ý của ngươi là ba người bọn họ đều bị ngươi giết chết?”

“Nếu không thì sao?”

Thành ca cũng thấy phiền rồi: “Ngươi tìm nửa ngày trời rồi cũng đâu thấy có trợ thủ nào đúng không?”

“Nhưng bọn họ là ba Đạo Thánh, mà ngươi chỉ là một Đạo Thánh.”

“Lẽ nào ngươi không biết cùng là Đạo Thánh thì thực lực cũng có phân cấp bậc?”

Ánh mắt Vân Tương sáng lên.

“Ngươi đúng thật là không gì không nói được.”

“Ta có cần phải lừa ngươi chuyện này không, có được lợi ích gì chứ?”

“Vậy ngươi có dám thề không?”

Thành ca nhếch môi, trong lòng nói ngươi tìm ta báo thù mà còn phải trải qua đủ loại nghi thức như vậy nữa sao.

“Được chứ, ta thề, ba người vừa rồi là do một mình ta giết, không hề có ai giúp đỡ cả. Nếu như nói dối thì ra cửa sẽ để sét

đánh chết ta mười ngàn lần.”

Vân Tương gật đầu hài lòng.

“Tốt, vô cùng tốt.”

Thành ca thở phào nhẹ nhõng: “Có thể bắt đầu được rồi chứ?”

Lời còn chưa vang lên hết thì Vân Tương đã nhảy đến trước mặt, cười tươi như hoa cúc vỗ vai hắn.

“Cảm ơn ngươi đã giúp Không Vân điện bọn ta diệt trừ ba đệ tử phản bộn này.”

“Vì để cảm kích ngươi, ta dự định sẽ thu nhận để ngươi thay thế vị trí của bọn họ ở Không Vân điện, nhập môn làm đệ tử chân truyền, ngươi còn không mau cảm ân?”

Lúc này, đến lượt Thành ca bị đứng hình.

Thực tế há chỉ có hắn, những môn đồ ở phía sau của Không Vân điện cũng hả to miệng thành hình chữ o.

“Chưởng môn!”

“Ngươi như vậy… có phần không thỏa nhỉ?”

“Há có thể nhận người này nhập môn, thế này cũng quá hoang đường rồi.”

Thành ca cũng dở khóc dở cười.

Hắn đương nhiên sẽ không làm đệ tử của người khác rồi, càng huống hồ đây là ca bào game nào vậy?

“Lão huynh à, cho dùng ngươi có trái tim yêu chuộng người tài thì cũng phải nhìn đối tượng chứ.”

Lẽ nào lão đầu này nhìn ra được tư thái thiên tài của mình, ba đệ tử mới chết lỗ quá nên lập tức lại nhận một thiên tài vào bổ sung, bù đắp lực lượng của tông môn hay sao?

“Tuy ca quả thực có dung mạo vô song, nhưng suy cho cùng thì cũng giết chết ba đệ tử của ngươi rồi, làm gì có ai nhận kẻ thù kẻ địch nhập môn như ngươi chứ?”

“Lùi một vạn bước mà nói, nhận lẻ thù địch nhập môn tốt xấu gì cũng phải có quá trình chuyển biến trong tâm, đi theo quá trình quên đi hận thù phải có chứ, người giờ cũng nôn nóng quá rồi nhỉ?”

Những môn đồ của Không Vân điện đằng sau liên tiếp gật đầu.

Đúng thế, chính là đạo lí như vậy đấy.

y, tại sao ta lại đi tán đồng với kẻ địch này cơ chứ?

“Bổn chưởng môn quả thực vừa rồi đã nhìn trúng tài hoa của ngươi, bây giờ lại phát hiện ra phẩm chất của ngươi rất đoan chính, lại càng chứng minh ta không nhìn lầm ngươi, ngươi hoàn toàn có thể nhập môn mà.”

Mặt Vân Tương Đạo Thần cười hớn hở, vỗ vai Thành ca càng nhiệt tình hơn.

Giống như những vấn đề vừa rồi chỉ là chuyện tự chuốc phiền não vậy, hoàn toàn không đáng để suy nghĩ.

“Oan gia nên giải không nên kết, lẽ nào ngươi không bằng lòng biến chiến tranh thành tơ lụa với bọn ta à?”

“Đây không phải là vấn đề bằng lòng hay không bằng lòng, mà là…”

“Vậy là không có vấn đề gì rồi, cứ quyết định như vậy.”

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của hắn, Thành ca cũng sắp sụp đổ luôn rồi.

Hắn đã trải qua rất nhiều lần gọi người, lần nào trợ thủ gọi đến không phải đòi đánh đòi giết?

Sao lần gọi người đến lần này là loại lạ kì đời như vậy?

Làm bản thân cũng không biết nên ứng phó thế nào.

Hắn thậm chí còn có phần nghi ngờ, lẽ nào đối phương đã nhìn ra mình là nhân vật chính hay sao?

Chương 1990: Nhất thiết phải gia nhập bọn ta

Lẽ nào Vân Tương Đạo Thần nào biết nhắm tướng, biết không thể đối đầu được với mình?

Nếu không thì hắn sẽ không khác thường như vậy.

Duỗi tay không đánh kẻ biết cười, đối mặt với sự nhiệt tình ấy của đối phương, Thành ca thật sự có phần xuống tay không được.

“Ngươi qua loa quá rồi đấy, ta phải phê bình ngươi mấy câu mới được.”

“Ba đệ tử chết mất kia là chết uổng công à?”

“Mặt mũi này không tìm lại được, những môn đồ khác của tông môn sẽ nghĩ thế nào, sau ngày còn phục chúng ra sao nữa?”

Những người ở đằng sau lại lần nữa không tự chủ gật đầu theo, tỏ vẻ tán đồng.

Hết cách, kẻ địch này nói câu nào câu đó đều có lí, khiến người ta tín phục.

Vân Tương Đạo Thần vốn không trả lời thẳng những câu hỏi đó của hắn.

Nhìn thấy hắn dồi dào sức lực như thể đã bắt đầu kế hoạch cho nghi thức nhập môn của đệ tử mới rồi.

“Không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?”

“Khương Thành, Khương Thành của Phi Tiên môn, ngươi cũng có thể gọi ta là Khương Tuấn Soái.”

Thành ca trực tiếp báo ra thân phận thật của mình.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng đó là vẻ mặt của những người xung quanh chẳng thay đổi gì cả.

Rất rõ ràng, những người này chưa từng nghe đến đại danh của hắn.

Hết các, Nguyên Tiên giới thay đổi nhanh quá rồi, ngày nay đã là thời đại của Thần rồi.

Năm nay Đạo Thần đầy đường, so với Đạo Thần trước đây chẳng đáng tiền.

Những chuyện đại sự năm ấy hắn từng làm trong mắt những người sau này chỉ là sự chiến đấu cấp thấp thời thượng cổ tối tăm mà thôi.

Đương nhiên, cái tên của hắn cũng sẽ chìm sâu vào trong dòng sông lịch sử, không thể lưu truyền được đến ngày nay.

“Quả nhiên vừa tuấn vừa soái, người hệt như tên.”

Vân Tương vẫn rất có mắt nhìn, chọn ngay cái tên mà Thành ca thích.

“Khương Tuấn Soái, gia minh của ngươi làm Không Vân điện bọn ta sáng theo, hoan nghênh hoan nghênh.”

Nếu không phải không có hứng làm đệ tử của người khác thì không chừng Thành ca sẽ đồng ý rồi.

Suy cho cùng thì lời lão đầu này nói cũng hay lắm.

“Lão huynh à, vừa rồi ta đã nói rồi, ta đã giết người của các ngươi…”

Vân Tương không cho là vậy, nói: “Ta cũng nói rồi đó, ba đệ tử phản bội bọn họ chết có tội.”

Thành ca bĩu môi: “Các ngươi xem ta như đứa trẻ ba tuổi mà dỗ à? Ta giết ba người, vừa hay lại là kẻ phản bội, trùng hợp vậy sao? Tông môn các ngươi chẳng có chút lực ngưng tụ nào cả sao?”

“Hổ thẹn hổ thẹn, thật sự khiến ngươi chê cười rồi.”

Vân Tương vừa nói vừa nhìn sang hai Đạo Thần và mười mấy Đạo Thánh ở phía sau.

“Các ngươi nói cho hắn biết, ba người đó có phải là kẻ phản bội không?”

“Chuyện này…”

Đám cao thủ của Không Vân điện ở hiện trường ngơ ngác nhìn nhau, đúng thật là bị hắn hỏi đến khựng cả người rồi.

“Chuyện này ấy à, bọn họ chỉ là không từ mà biệt, tự ý rời đi mấy ngày.”

“Chỉ có vậy mà phán định bọn họ phản bội tông môn thì khó tránh hơi qua loa…”

Vân Tương Đạo Thần trực tiếp cắt ngang lời bọn họ.

“Có phải phản bội hay không trong lòng các ngươi tự có cân nhắc.”

Hắn đổi nụ cười ôn hòa vừa nãy, sắc mặt trầm xuống, lộ ra sát cơ.

“Dù bọn họ không bị giết thì bổn chưởng môn cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

“Nếu ai dám nói đỡ cho bọn họ thì là ngầm cấu kết với bọn họ.”

Hắn đã nói đến nước này, những người khác nào dám nhiều lời, toàn bộ đều thật thà ngậm mồm lại câm như thóc, sợ sẽ bị liên lụy.

Khương Thành cũng nhìn ra rồi, chưởng môn này cũng không phải là người tốt đẹp gì, mà là một tên mặt người dạ thú.

Còn ba người vừa rồi bị giết xem ra đúng là chạy khỏi Không Vân điện.

Sở dĩ bố trí kết giới ẩn nấp ở biển là để trốn sự đuổi theo của những môn đồ khác, chỉ là trùng hợp bị bản thân tìm thấy.

“y! Tông môn bất hạnh mà. thật ra chuyện này ta cũng không muốn thấy.”

Mặt của Vân Tương đã gặng lại nụ cười khó xử.

“Nhưng mà ngươi cũng thấy rồi, ba người họ phản môn chạy trốn, theo như môn quy, vốn phải bắt được là chết.”

“Ngươi giết chết bọn họ xem như đã giúp ta thanh lý kẻ phản bội.”

“n tình này ta há không thể báo, vậy nên ta vô cùng mong mỏi ngươi sẽ gia nhập vào Không Vân điện cũng là chuyện đương nhiên.”

Đương nhiên cái ông nội nhà ngươi.

Trong lòng Khương Thành điên cuồng bóc phốt, ca đây đi qua nhiều nơi, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cách báo đáp như ngươi đấy.

Có phải muốn chiếm hời từ ta không?

“Được rồi được rồi, đại ân đại đức của ta ngươi không cần phải báo đáp nữa, ta trước nay làm việc không mong được hồi báo.”

“Cần chứ cần chứ, nhất định phải báo.”

“Nếu ngươi thật sự muốn báo đáp thì đưa ta một ngàn tám trăm bình đan dược cao giai đi, hoặc những thiên tài địa bảo khác cũng được.”

Nụ cười của Vân Tương trở nên có phần gượng gạo.

“Tuấn Soái đạo hữu thật thích nói đùa, nhưng mà nếu ngươi muốn đan dược và thiên tài địa bảo thì gia nhập Không Vân điện tự nhiên sẽ có cung phụng mà.”

Nhìn thấy ba câu hắn nói chẳng rời khỏi việc gia nhập tông môn, Thành ca cũng bị đớ ra.

“Có phải thấy tánh khí ta dễ chịu? Ta đã thu đồ đao lại để các ngươi lượm lại một cái mạng, có thể thấy tốt thì thôi không?”

Hắn nắm lấy chuôi kiếm, hét lên với Vân Tương: “Còn muốn ta làm đệ tử, nói rõ cho ngươi biết, lão tử là lão tổ của Phi Tiên môn.”

“Bối phận tư cách đều cao hơn ngươi những tám ngọn núi, không thể nào đi nương nhờ vào tông môn khác làm cái gì mà đệ tử chân truyền được, hiểu không?”

Toàn trường đều trở nên im lặng.

Vân Tương giống như bị chửi cho ngu ra, lại rơi vào trạng thái ngây người ra tạm thời.

Còn những môn đồ của Không Vân điện ở đằng sau lại mang vẻ mặt bái phục nhìn Thành ca.

Lão huynh, ngươi cừ thật!

Chỉ một Đạo Thánh nhỏ nhoi lại dám không nể mặt một Đạo Thần trung giai, thậm chí còn chỉ vào mũi hắn mà mắng?

Đúng ta không cần mạng nữa mà.

Nhưng mà vào lúc bọn họ cho rằng Vân Tương Đạo Thần sẽ trở mặt giết người, lão đầu này lại lần nữa nặn ra một nụ cười.

“Không làm được đệ tử chân truyền thì cũng có thể làm cái khác mà.”

“Nếu ngươi đã có tông môn, vậy có thể lựa chọn làm khách khanh trưởng lão của bọn ta mà.”

Những môn đồ phía sau suýt chút xỉu luôn tại chỗ.

Thành ca cũng hoàn toàn bị đánh bại rồi.

“Lão huynh, có gì thì nói thẳng luôn ra đi, lôi kéo ta nhập môn dữ dằn như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?”

Vân Tương cười khô khan một cái: “Vừa rồi ta nói rồi mà, thiên cách ngươi xuất chúng, chính là nhân tài mà Không Vân điện bọn ta đang cần.”

“Không nói thật thì ta đi đây.”

“Đừng đừng đừng.”

Vân Tương sốt ruột, liền chạy lên trước cản Khương Thành lại.

Sắc mặt hắn xoắn suýt, cuối cùng thở dài một hơi.

“Được thôi, ta lời thật nói thật vậy, gần đây Thường Lục châu nghênh đón một đám Thần Côn truyền đạo.”

“Mấy đại phái lớn trên kia đương nhiên không thể chấp nhận việc truyền bá Thần đạo, nhưng lại không thể không nể nang, cuối cùng đã hẹn đấu pháp để quyết định thắng thua…”

Khương Thành nghe thấy mù tịt, hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Ngừng ngừng ngừng lại, cái gì mà Thần Côn truyền đạo? Cái gì mà truyền đạo rồi gì mà đấu pháp?”

“Có thể nói rõ ràng ra không?”

“Với là Thường Lục châu là ở đâu? Ở đây không còn tên là Khiếu Mang vực sao?”

Cho dù là những đệ tử Không Vân điện ở đằng sau hay là Vân Tương thì cũng đều bị đứng hình.

Đường đường là Đạo Thánh, đến mấy kiến thức bình thường thế này mà cũng chưa từng nghe thấy sao?

Vân Tương lại biết được cái tên xưa cũ Khiếu Mang vực này, nhưng mà đó đã là cách gọi từ lâu rất lâu trước đây rồi.

Hắn hoài nghi nhìn về phía Khương Thành: “Lẽ nào các hạ bế quan mấy chục tỷ năm, gần đây mới xuất quan?”

Khương Thành nhún vai: “Nếu ngươi cho là vậy thì cũng không sai.”

“Quá tốt rồi.”

Vân Tương nhất thời mừng rỡ.

“Tốt cái gì?”

“Khụ, không có gì cả, ta đang khen ngợi thâm niên lâu dài của các hạ.”

Chương 1991: Tu tiên và tu thần

Vân Tương tiện mồm nói qua loa rồi thuần thục thay đổi chủ đề.

“Nguyên Tiên giới hiện nay chia làm chín phương hai mươi bảy cung, tám mươi mốt châu, chúng ta Thương Lục châu đây là một châu trong đó.”

“Hai mươi bảy cung?”

Khương Thành lập tức phản ứng lại.

“Đây là chỉ hai mươi bảy Chính Thần?”

Vân Tương liền gật đầu.

“Không sai, gần Thường Lục châu chúng ta gần nhất là Thương Môn cung.”

“Tọa trấn cung này chính là Cẩn Võ Chính Thần.”

“Ba tỷ năm trước hắn mới thành thần, vốn căn cơ không ổn, nước sông không phạm nước giếng với bọn ta.”

“Nhưng theo sự ổn định dần của Thương Môn cung đó, thế lực cũng dần mạnh lên, bắt đầu bành trướng về xung quanh…”

“Bành trướng?”

Thành ca có phần hứng thú: “Ý của ngươi vậy là muốn tranh giành địa bàn lấy tài nguyên nên đánh?”

Hắn vừa về lại Nguyên Tiên giới chưa lâu, vẫn chưa quen với nhân sinh.

Đối mặt với một vị diện càng ngày càng mạnh lên nhiều lần, đúng là không có chút cảm giác an toàn.

Vậy nên mới nôn nóng cần đại chiến để vun bón thêm chút huyền tinh lưa thưa của hệ thống, để nó trở nên tươi tốt tí.

“Thế thì cũng không đáng.”

Vân Tương lắc đầu bậc cười: “Sự bành trướng của Thần cung khác với chiến tranh trong tưởng tượng của ngươi.”

“Thứ mà bọn họ tranh không phải là tài nguyên tu luyện, cũng không phải là địa bàn, mà là đạo.”

“Đạo?”

Thành ca nhướn hai hàng lông mày: “Lẽ nào Thường Lục châu các ngươi còn có bảo vật đặc sản ẩn tàng à?”

“Không không không.”

Vân Tương lại lần nữa xua tay.

“Hắn chỉ hi vọng tất cả mọi người đều tu luyện đạo của hắn mà thôi.”

“Đạo của hắn?”

Thành ca có chút ngoài dự liệu: “Đạo của bản thân hắn còn có thể lấy cho người khác tu luyện?”

“Tất cả những đạo của Chính Thần thì được gọi là Thần Đạo, có thể tu luyện như Thiên Đạo.”

Khi nói đến đây, Khương Thành cuối cùng cũng hiểu rõ.

Phải rồi, Thiên Đạo chính là có quy luật, sinh linh tu đạo càng nhiều càng mạnh, bản thân Thiên Đạo cũng sẽ càng mạnh.

Còn bây giờ hai mươi bảy Chính Thần có được đạo ấn này giống như là hai mươi bảy người đại diện.

“Thần Đạo” mà bọn họ gọi đã xem như là một phân nhánh của Thiên Đạo, vậy nên đương nhiên có thể được người khác tu luyện.

Thiên Đạo vốn không bận tâm mạnh hay không mạnh, nó chỉ quan tâm là ổn định thôi.

Vậy nên trước đó thậm chí còn cố ý áp chế sinh linh vị diện, tránh xuất hiện những cường giả khó khống chế.

Nhưng những người đại diện này thì không giống.

Bọn họ chắc chắn muốn bản thân mình mạnh hơn.

Mà cách đơn giản nhất để mạnh hơn chính là khiến càng nhiều tiên nhân tu đạo của mình hơn, như vậy thì đạo của bản thân sẽ mạnh hơn.

Qua mấy trận giao phong với Thánh chủ, Thánh Hoàng và Thiên Đạo ở Thiên giới, sự chiến đấu thời sau thắng thua chủ yếu phải xem đạo mạnh hay yếu.

"Vậy nên mấy người truyền đạo đến địa bàn Thường Lục châu các ngươi, tuyên truyền đạo của Cẩn Võ Chính Thần, để tiên nhân ở đây tu luyện?"

"Cũng kiểu như vậy."

Khương Thành nghĩ kĩ lại, cảm thấy không có gì đáng để phản đối cả.

"Nếu hắn thích tuyên truyền thì cứ để hắn tuyên truyền đi, dù sao các ngươi cũng đâu có chút mất mát gì đâu."

"Không được không được."

Đầu Vân Tương Đạo Thần lắc như trống bỏi, đến những Đạo Thần và Đạo Thánh ở đằng sau cũng lên tiếng.

"Vậy sao mà được?"

"Nhìn bề ngoài thì tu Thiên Đạo hay tu Thần Đạo là chuyện của mình, nhưng việc truyền đạo như vậy sẽ hủy đi căn cơ của mấy tông môn như bọn ta."

"Thương Môn cung bên đó vốn cũng có mấy đại phái, giờ đây vì Thần Đạo thịnh hành mà đã bại vong rồi."

"Tại sao chứ?"

"Bởi vì rất nhiều tiên nhân dưới Đạo Thần đều không thể tránh được mê hoặc."

Một Đạo Thần của Không Vân điện thở dài một hơi.

"Mấy người tu Thiên Đạo như bọn ta chưa đến cảnh giới Đạo Thần cũng biết giao thiệp với Thiên Đạo."

“Nhưng Thần Đạo thì không giống, một khi đã tu thì dù có là một Đạo Thần nhỏ nhoi cũng sẽ có trước được đạo của mình.”

“Vậy nên người tu Thần Đạo sẽ tiến cảnh rất nhanh, hơn nữa…”

“Khụ!”

Vân Tương liền dùng tiếng ho để cắt ngang Đạo Thần sơ giai đó.

Hắn xua tay về phía Khương Thành.

“Tuấn Soái đạo hữu, bây giờ ngươi hiểu rồi chứ.”

“Thần Đạo một khi vào trong Thường Lục châu thì tất cả những tông môn sẽ không còn chiêu mộ được đệ tử mới nữa.”

“Không chỉ có vậy, Nguyên Tiên giới ngày nay việc tu thần với tu tiên cũng dần chia làm hai đại phái hệ, hai bên vốn không hề có thù oán, chỉ là tự dưng đối địch.”

“Nếu để bọn họ truyền đạo thì phái tu thần ở Thường Lục châu sẽ càng ngày càng nhiều, nào có đường sống cho những phái tu tiên như bọn ta chứ?”

Thành ca xem như đã hiểu ra tại sao bọn họ lại phản đối truyền đạo rồi.

“Thương Môn cung lợi hại như vậy sao lại không trực tiếp công đánh các ngươi?”

Vân Tương hờ hững nói: “Bởi vì trên thế giới này đây chỉ có một Chính Thần.”

“Cẩn Võ Chính Thần nếu cường hành công đánh bọn ta thì chỉ làm dấy lên thù hận của tất cả các tông môn, điều đó vốn không có lợi cho việc truyền đạo của hắn.”

“Tương lai dù bọn ta bị ép phải tu Thần Đạo cũng sẽ chọn Thần khác, chắc chắn không tu của hắn.”

“Hóa ra là vậy.”

Thành ca cười: “Vậy nên việc đấu pháp đó là phương thức tỉ thí của hai bên sau khi đã đàm phán rồi?”

“Đúng thế, bọn ta đương nhiên đấu không lại Cẩn Võ Chính Thần đó, nhưng hắn cũng không thể cường hành khai chiến

công đánh bọn ta được.”

“Kết quả nhượng bộ qua lại chính là đấu pháp.”

“Nếu bọn ta thắng thì trong vòng tỷ năm bọn họ sẽ không bước chân vào Thương Lục châu.”

“Bọn họ thắng rồi thì phải để cho bọn họ vào truyền đạo ở Thường Lục châu tỷ năm, không được can dự vào.”

Khương Thành thầm chửi trong bụng, các ngươi đúng là mấy con gà của giới cá cược.

Điều kiện như vậy các ngươi thua thì sẽ lỗ mà đối phương thua cũng chẳng được lợi lộc gì.

Nhưng mà nghĩ lại thì ngọn ngành cũng là do bên Thương Môn cung đó có quyền lớn quá, chuyện này đã không còn là chuyện Thường Lục châu có thể có được điều kiện tốt nhất rồi.

“Các ngươi là tông môn tham gia tỉ thí đấu pháp?”

“Đúng thế.”

Vân Tương gật đầu: “Không Vân điện được bên trên phái đi làm nhiệm vụ lần này, phải cử ba Đạo Thánh sang đó tham gia đấu pháp của tổ Đạo Thánh.”

“Ba người bọn ta chọn để đấu pháp lần này vừa bị ngươi giết chết, vậy nen hi vọng ngươi có thể thay thế một hạng ngạch trong đó.” Hắn xem như đã nói ra được mục đích thật.

Khương Thành không hiểu đấu pháp là trò trống gì cả.

Nhưng mà hắn cũng lười hỏi, bởi vì chẳng cần thiết.

Dựa vào thực lực của mình bỏ vào cuộc đấu pháp của tầng lớp Đạo Thánh tham gia chẳng phải là đi ăn hiếp người ta sao, chi ít cũng coi như là hàng duy đả kích nhỉ?

“Muốn ta giúp đỡ cho một hạng ngạch cũng không phải là không được.”

Tuy mới giết xong ba đệ tử của Không Vân điện, nhưng cả quá trình Vân Tương Đạo Thần không hề đắc tội với mình, hắn quả thực cũng không tìm ra được lí do để xem đối phương như kẻ địch.

“Quá tốt rồi.”

Vân Tương nhất thời mừng rỡ hớn hở.

Trên thực tế thì trận đấu pháp này đều khiến những đệ tử khác phải biến sắc.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đạo Thánh tu tiên chủ yếu nhờ pháp cảnh và thánh lực, còn Đạo Thánh tu thần không những có mấy thứ này mà còn có đạo tự thân nữa.

Khoảng cách thực lực giữa hai bên quá lớn, cơ hội thắng của Đạo Thánh tu tiên chỉ bé tẹo tèo teo, thậm chí còn có khả năng táng mạng nữa.

Ba đệ tử trước kia sau khi bị chọn trúng thì lập tức lựa chọn bỏ chạy, hơn nữa còn bố trí kết giới ẩn để lẫn trốn, chính là để trốn khỏi đấu pháp.

Hắn vốn sợ Khương Thành sẽ một mực từ chối, co giò chùn chân, còn chuẩn bị rất nhiều lời lẽ để nói nữa.

Không ngờ người này chả hỏi đã đồng ý rồi.

Chương 1992: Phần thưởng chiến thắng

Không những Vân Tương Đạo Thần mà những người khác ở hiện trường cũng vui mừng không ngớt.

Tông môn đỉnh cao của Thường Lục châu có cao thủ cấp bậc Thánh chủ toạ trấn, nhiệm vụ mà bọn họ phân chia, Không Vân điện không dám không hoàn thành.

Ba đệ tử lúc trước chọn bị giết có nghĩa là phải chọn lại từ đầu ba người từ đám Đạo Thánh còn lại.

Khương Thành chiếm một vị trí, vậy cơ hội bọn họ bị chọn trúng tốt xấu gì cũng ít đi một chút.

“Khương đạo hữu đúng là chân thực nhiệt tình mà.”

“Còn gọi gì mà đạo hữu nữa, bây giờ nên thay đổi xưng hô thành Khương trưởng lão rồi.”

“Không sai không sai, Khương trưởng lão trượng nghĩa quá rồi.”

“Vừa rồi bọn ta mạo phạm rồi, vẫn mong Khương trưởng lão bỏ qua.”

Bọn họ vốn không oán hận Khương Thành đã giết ba đệ tử trước đó.

Nếu như không có hắn, ba người kia nấp đi thì cũng như không tồn tại vậy.

Bọn họ vẫn phải chọn ba Đạo Thánh khác thay thế.

Thành ca lại cười tít mắt xua tay.

“Lời của ta còn chưa nói xong, muốn ta xuất chiến thì phải đồng ý hai điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Đầu tiên, tuy chỉ là một trưởng lão khách khanh với mối quan hệ hợp tác, nhưng thân phận của ta ở Không Vân điện không được thấp hơn chưởng môn của các ngươi.”

Ca này cần thể diện đến vậy tất nhiên sẽ không chịu uất ức dưới người khác rồi.

Vân Tương không cần nghĩ liền gật đầu.

“Không thành vấn đề.”

Dù sao thì thứ hắn cần cũng chỉ là một tuyển thủ tham gian, tất cả mọi thứ khác chỉ là phù du.

Những người khác ở hiện trường cũng không có ý kiến khác.

Theo như bọn họ thấy thì sau khi đấu pháp, Thành ca rất có khả năng sẽ không còn trở về được nữa.

Xác suất chết của tổ Đạo Thánh rất cao.

Thân phận với cả không thân phận có ý nghĩa gì chứ?

“Điều kiện thứ hai này, ta cũng đâu thể ra sức phí công nhỉ? Sau khi giúp các ngươi chiến thắng thì ta có thể có được gì?”

Ơ chuyện này?

Vân Tương Đạo Thần khẽ ngơ người ra, mười mấy môn đồ của Không Vân điện ở hiện trường cũng ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt cạn lời.

Tên này lại còn thắng nữa à?

Có phải ngủ chưa tỉnh không vậy?

Đấu pháp chia ba tổ, lần lượt là Thánh chủ, Đạo Thần và Đạo Thánh của tu tiên quyết đấu với Giới Thần, Hư Thần và Địa Thần bên tu thần kia.

Giới Thần, Hư Thần và Địa Thần tuy có cái phong hiệu là Thần, nhưng thực tế là cùng giai cấp với Thánh chủ, Đạo Thần và Đạo Thánh.

Đặc biệt là Giới Thần, tu đạo của người khác mà còn không bằng Thánh chủ thoát khỏi Thiên Đạo.

Từ tình huống ở những lần quyết đấu khác ở các châu có thể thấy chiến tích của Thánh Chủ với Giới Thần đều là toàn thắng.

Vòng mấu chốt chính là của Đạo Thần và Hư Thần.

Hai bên có đạo tự thân của mình, cũng chưa thoát khỏi Thiên Đạo, thắng thua khó đoán, biến số cực lớn.

Còn về Đạo Thánh với Địa Thần, do Đạo Thánh cơ bản không có đạo nên tình cảnh hoàn toàn bị áp chế, vậy nên trước nay đấu pháp đều toàn thua, không có ngoại lệ.

Coi như là qua lượt, từ bỏ vòng này.

Bởi vì nguyên nhân này mà người được chọn ở tổ Đạo Thánh với tùy tiện như vậy.

Những Đạo Thánh tinh anh của các đại môn phái không bằng lòng đi tấu hề.

Vậy nên bên trên trực tiếp để hạng ngạch này cho các tông môn vừa và nhỏ, cũng không bận tâm chọn được thế lực ra sao.

Chỉ cần ở cảnh giới Đạo Thánh cho có hình thức là được.

Dù sao thì… cũng lên đó cho họ ăn hiếp mà.

Dưới tình huống này, Khương Thành lại còn muốn thắng, theo như bọn họ thấy là thuộc dạng suy nghĩ xa rời thực tế rồi.

Nếu không phải cần hắn lên cho đủ số lượng thì mọi người cũng nhịn không được mà phốt ngay tại chỗ rồi.

Nhưng mà nghĩ đến việc hắn vừa mới xuất quan, tin tức chẳng có, hoàn toàn không rõ được tình huống nên thấy hình như

cũng có lí.

“Được, có can đảm, có chí khí!”

Vân Tương chỉ muốn lôi kéo người để hoàn thành nhiệm vụ, căn bản không có ý định phổ cấp kiến thức tình hình thực tế cho Thành ca, thậm chí còn tiêm máu gà cho hắn nữa.

“Khương trưởng lão tự tin như vậy nhất định có thể giết người giản đơn, lão phu quả nhiên không nhìn nhầm người.”

“Vậy ta chúc Khương trưởng lão phất cờ thắng lợi, mang lại vinh quang cho Không Vân điện bọn ta.”

Lão già này còn cười vỗ vai Khương Thành, ánh mắt tươi vui.

“Khương trưởng lão muốn phần thưởng chiến thắng gì cứ nói ra là được.”

Ngươi cơ bản thắng không nổi, cứ việc nói đê.

Có thể thành thật thì coi như ta thua.

Thành ca cũng cười.

Cứ nói à?

Chưa có ai từng nói với ca ba chữ này cả.

“Có hào khí, vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Nói xong, ca này điều khiển tiên bút vẽ soạt soạt một danh sách phần thưởng.

Sau khi Vân Tương cầm lấy, mới nhìn có một phát thôi mà nụ cười chợt tắt.

Còn những người ở phía sau cũng đều xanh mét.

“Đây, đầy có phần khoa trương quá rồi ha?”

“Năm trăm ngàn bình đế đan bát phẩm, lại còn nhiều tài liệu cửu giai đến vậy…”

Xùy.”

“Thế này dù có bán luôn cả Không Vân điện chúng ta cũng chả có đủ.”

Bọn họ nghi ngờ đầu óc Khương Thành có phải bị bệnh nặng rồi không.

Ngươi chỉ là một tuyển thủ tham gia cấp Đạo Thánh, hơn nữa còn là một trong mười lăm Đạo Thánh đi tham gia trong đó nữa.

Trước khi ra cái giá này có thể lượng xem sức mình không?

Ngươi tưởng mình là Thánh Chủ chắc?

Lại có thể mặt mày không gấp không đỏ vậy nữa, ai cho ngươi dũng khí vậy hả?

Sự mắng chửi điên cuồng này bọn họ không thể nói thẳng ra, để tránh Khương Thành tức giận.

"Khụ, Khương trưởng lão, cái giá của ngươi có phải có nhiều chút cao rồi không?"

"Cao sao?"

Thành ca gỉ vờ không hiểu.

"Là do ngươi vừa nói đó, cứ nói đấy thôi, Ta thấy ngươi nói sảng khoái như vậy cứ tưởng có thể làm được, hóa ra các ngươi chẳng được rồi?"

Nhìn ánh mắt thất vọng vô tội kia của hắn, Vân Tương suýt chút bị tức đến lệch mũi.

Ôi mẹ nó, lại có thể vô sỉ thế luôn?

Cái giá này cao nhường nào trong lòng ngươi không rõ à?

Không phải đã nói là vừa xuất quan, là một kẻ quê mùa hiểu biết nông cạn sao?

Lẽ nào Nguyên Tiên giới trước khi ngươi xuất quan đâu đâu cũng có tài liệu cửu giai?

Hắn nghiến chặt răng, cảm thấy mặt mũi của mình không thể để mất được.

Nam nhân thật sự sao có thể bị nói không được được?

"Được chứ! Đương nhiên là được."

Dù sao thì ngươi cũng chẳng thắng nổi, cho dù có đẩy giá lên trên trời thì cũng chỉ là hư vô thôi.

Cũng đâu phải thật sự cho đâu.

“Chỉ cần ngươi có thể đấu pháp thắng tổ Đạo Thánh sau thì những phần thưởng này sẽ được cống lên.”

“Sảng khoái đấy!”

Thành ca không tiết cho một like.

“Không hổ là tông môn mà ta xem trọng, tầm nhìn lớn đấy.”

Khóe miệng mọi người đều nhếch lên, hận không thể cho hắn tỉ thí đấu pháp ngay giây sau, tống tên vô tri này đi để hắn sáng mắt ra.

Sau khi đạt thành ước định, hai bên đều hí ha hí hửng.

Chi ít thì bên ngoài là thế.

Dưới sự vây quanh của đám môn đồ của Không Vân, Thành ca có cười có nói bay về phía tông môn đang đóng.

Còn về ba tên đệ tử bị giết rồi…

Ủa có liên quan?

Đi cùng Vân Tương Đạo Thần, Thành ca đến Không Vân điện trong sự ủng hộ rầm rộ.

Tông môn có ba Đạo Thần tọa trấn này lại chỉ có hơn bảy trăm người.

Ngoại trừ mười mấy Đạo Thánh lần này ra trận ra thì trong tông môn còn có hơn hai mươi Đạo Thánh nữa, còn lại những môn đồ khác đều khỏi điểm ở Chí Tôn.

Thế này mà đặt ở Nguyên Tiên giới trước kia thì sẽ là một tông môn to lớn cấp bậc vô địch.

Gì mà Tịnh Trúc Tiên phủ, Vân Bái Tiên phủ, cộng lại cũng chẳng đủ để Không Vân điện đánh nữa.

Nhưng ở thời đại này thì chỉ là một tông môn trung đẳng vô cùng bình thường ở Thường Lục châu mà thôi, thậm chí còn phiền não vì hằng năm không chiêu mộ được đệ tử thiên tài nữa.

Dưới chỉ thị của Thành ca, Vân Tương Đạo Thần rất danh giá này triệu tập hết toàn bộ bảy trăm lẻ hai môn đồ lại, tổ chức một nghi thức gia nhập long trong cho Khương trưởng lão.

Chương 1993: Thi đấu lựa chọn

Đối với vị trưởng lão khách khanh mới gia nhập này, những đệ tử khác của Không Vân điện không hiểu nỗi.

Không phải chỉ là một Đạo Thánh thôi sao, sao lại làm đến trưởng lão rồi?

Hơn nữa bối phận còn không được thấp hơn chưởng môn?

Nhưng mà sau khi biết được tin Khương Thành sẽ thay thế tham gia đấu pháp thì bọn họ đã lập tức hiểu ra.

Thậm chí còn nhìn Khương Thành với ánh mắt đồng tình nữa.

Làm loạn cả nửa ngày trời hóa ra lại là tên liều lĩnh à.

Nhiệm vụ đi nạp mạng này người khác là bị ép đến đường cùng, người lại nôn nóng tìm đến.

Vầy là chê mệnh dài quá hả?

Sau khi Khương Thành ở lại, nơi đây rất nhanh lại tổ chức thi đấu tuyển chọn.

Suy cho cùng thì phía Không Vân điện được phân cho ba hạng ngạch, còn phải chọn thêm hai Đạo Thánh nữa.

Trước khi cuộc tuyển chọn bắt đầu, hiện trường nghênh đón 45 Đạo Thánh, chưởng môn Vân Tương còn có một màn cổ vũ trước trận đấu nữa.

“Có thể đại diện cho Thường Lục châu xuất chiến chính là vinh quang cho Không Vân điện chúng ta.”

“Mà Đạo Thánh có thể đại diện cho Không Vân điện xuất chiến cũng sẽ mãi khắc ghi tên tuổi ở sử sách của tông môn, cho dù là thành hay bại thì mọi người đều rất vinh hạnh.”

Miệng của hắn thì nói vậy, còn trong bụng thì thầm mắng nhiếc.

Thân là chưởng môn, ai lại bằng lòng để môn đồ của mình đi nạp mạng chứ.

Nhưng mà hết cách, nếu không phái người đi thì cũng chưa cần đợi Thương Môn cung đến giảng đạo đâu, mấy tông môn

đỉnh cấp ở đây cũng sẽ diệt Không Vân điện trước rồi.

“Hi vọng tiếp sau đây mọi người đều dốc toàn tâm toàn lực, cùng cảm chiến đấu.”

“Không được giữ lại chút gì để tránh làm trò cười cho mọi người.”

Nghe thấy bài diễn thuyết dõng dạc hào hùng của hắn, toàn bộ 45 Đạo Thánh bên dưới đều thầm bĩu môi, ngươi tưởng bọn ta ngốc như mấy đứa trẻ à?

Đu đưa đại một tí, tiêm tí máu gà rồi hô hào đuổi bọn ta đi nạp mạng?

Bọn họ đã hạ quyết tâm rồi, cuộc thi đấu tuyển chọn tiếp theo sẽ toàn lực không thèm làm nữa, cứ để đó tranh vị trí kém.

Để tránh không cẩn thận lại bị chọn trúng.

Nhưng mà người mặt người dạ thú như Vân Tương cũng không dễ sống.

Tâm tư của những Đạo Thánh này hắn nhìn một phát là ra luôn.

“Lần thi tuyển chọn này, hai Đạo Thánh xếp chót sẽ đại diện cho Không Vân điện đi tham gia đấu pháp.”

Cái gì?

Mọi người biến sắc.

Còn có thể như vậy à?

Thành ca ngồi cạnh Vân Tương cũng ngây cả mặt ra, suýt chút phịt cả nước ra.

Trong lòng nói ca đây gặp qua rất nhiều cuộc tỉ thí tuyển chọn rồi, đây vẫn là lần đầu nhìn thấy việc tuyển chọn lại chọn ngược từ dưới lên.

Có sáng tạo.

Nhưng mà quyết định này của Vân Tương vẫn rất có ý nghĩa.

Đám Đạo Thánh còn định phó mặc vừa rồi lập tức như có một buff chúc phúc nhiệt huyết, trở nên có chiến ý tràn trề.

Cuộc tuyển chọn chia làm ba vòng, coi như là mô phỏng lại quá trình quyết đấu của đấu pháp.

Vòng một so điều khiển tiên lực, vòng hay so tương tác căn nguyên, vòng ba so lực chiến đấu.

Vòng tỉ thí đầu tiên, hai bên tự dùng tiên lực của mình điều khiển bích nguyên mặc châu tròn trường, tiến hành đủ các thao tác tinh xảo, thuận tiện đẩy bích nguyên mặc châu của đối phương ra bên ngoài.

Nhìn có vẻ như trò con nít.

Thực tế thì vốn không dễ.

Tính chất của bích nguyên mặc châu đặc biệt, không thể rót tiên lực vào được, đồng thời cũng nặng lạ thường.

Một viên to như hạt gạo thôi đã có trọng lượng hơn một ngôi sao bình thường rồi.

Nếu chỉ có thế thôi thì cũng thôi đi, tùy tiện chọn đại một Tôn giả vận hành tiên lực buộc ở ngoài cũng có thể dễ dàng nhấc lên được.

Vấn đề là bản thân bích nguyên mặc châu không được chịu lực va chạm quá mạnh, tiên lực bao bên ngoài hắn chỉ dao động chút ít thôi cũng có thể vỡ ngay tại chỗ.

Cũng vì vậy, trận tỉ thí như trò chơi này quả thực là khảo nghiệm năng lực điều khiển tiên lực thật chính xác.

Không gian tỉ thí có những hạt châu nhỏ qua lại như thoi đưa, Thành ca thì ở bên ngoài vui vẻ xem.

Coi như là làm quen trước với nguyên tắc của trận tỉ thí.

“Trận tỉ thí này chia làm ba vòng, người chiến thắng ở hai vòng trước há chẳng phải không cần thi đấu vòng ba sao?”

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Vân Tương và hai Đạo Thần thầm mắng trong lòng.

Lại còn thắng hai vòng trước nữa?

Vấn đề này quả thực ngươi nghĩ nhiều rồi, căn bản sẽ không xảy ra đâu hiểu chưa?

“Vậy cũng không phải, vòng quan trọng nhất là vòng thứ ba.”

Tên chưởng môn mặt người dạ thú này lại nở nụ cười thân thiện.

“Nhưng mà nếu như hai vòng trước nếu toàn thắng thì quả thực là có ưu thế lớn.”

“Ồ? Nói sao hè?”

“Trận tỉ thí này phân chia tỉ số, hai vòng trước mỗi vòng chiến thắng có thể có được hai điểm, tổng cộng bốn điểm.”

“Còn về vòng thứ ba là trận chém giết lẫn nhau đoàn thể năm mươi với năm mươi.”

“Vòng này có thể có được bao nhiêu điểm thì phải xem bên chiến thắng cuối cùng còn lại bao nhiêu người ở hiện trường.”

Hắn nói như vậy, Khương Thành lập tức hiểu ra.

Bên đoàn đội đại chiến thất bại cho dù bị giết hay đào thải thì nhân số chắc chắn vẫn là không rồi.

Còn bên chiến thắng cũng sẽ bớt người.

Bên cuối cùng còn thắng còn lại một người thì có một điểm, còn ba người thì có ba điểm.

Chỉ còn có thể còn hơn năm mươi người thì có thể phản chiêu, nghịch chuyển cục diện lạc hậu của hai trận trước.

Về lí luận thì vòng cuối cùng có thể có nhiều nhất năm mươi điểm.

“Hóa ra quy tắc là như vậy, vậy ta hoàn toàn yên tâm rồi.”

Thành ca vốn còn lo lắng đồng đôi heo sẽ ảnh hưởng việc giành chiến thắng, những người khác bị loại cũng không sao cả, chỉ cần bản thân đứng ở trường là chiến thắng ổn thỏa rồi.

“Đúng rồi, hay là chúng ta thương lượng xem.”

“Thương lượng gì?”

“Không phải trận tỉ thí này chia làm ba vòng sao, phần thưởng lúc trước chốt rồi các ngươi chia ra mà trả, ta thắng một trận thì trả ta một phần ba.”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của hắn, Vân Tương thật sự cố gắng lắm mới kiềm được khao khát muốn chửi.

Trận quyết đấu đấu pháp còn chưa bắt đầu, sự tự tin chắc thắng đến ngu muội của ngươi ở đâu ra vậy?

Nói đơn giản như ăn cơm uống nước nhỉ, đúng là vô lí quá mà.

“Được chứ, không thành vấn đề.”

“Rất tốt rất tốt, vậy ta yên tâm rồi.”

Thật ra Thành ca rất rõ cái giá mà bản thân ra kia, Không Vân điện căn bản trả không nổi.

Hắn đề nghị chia ra trả chỉ là hi vọng khi quyết đấu đấu pháp, những tông môn khác sẽ giúp Không Vân điện chút ít.

Cuộc tuyển chọn bên dưới tiến hành sôi nổi một ngày.

Vòng cuối cùng dùng phương thức đấu đơn, hơn nữa không tàn khốc như đối kháng đấu pháp thật sự, căn bản chỉ có chút vậy thôi.

Hai “tên xui xẻo” xếp hạng chót cũng đã được chọn ra.

Dưới sự dẫn dắt của Vân Tương Đạo Thần, ba “tuyển thủ tham gia” bay về tông môn to nhất ở Thanh Tiêu thánh địa.

Trên đường đi, hai Đạo Thánh kia buồn như cha chết mẹ chết, như đang đi đến đoạn đầu đài vậy.

Đối với bọn họ mà nói, hai vòng đầu thì còn được, thua thì thua thôi.

Vòng tàn sát thứ ba hệ số nguy hiểm cao quá.

“Vòng thứ ba bị đoạt mất tín vật sẽ bị đào thải loại ra ngoài, cùng lắm thì chúng ta chủ động giao tín vật ra.”

“Nếu nhận thua thì chắc còn giữ được một cái mạng nhỉ?”

“Chỉ sợ bọn họ giết…”

“Sau khi hai vòng đầu chúng ta thất bại, vòng thứ ba chắc đối phương sẽ không tàn khốc vậy đâu ha?”

“Hừ.”

Vân Tương Đạo Thần cười lạnh: “Tốt nhất hai người các ngươi đừng làm như thế.”

“Nếu chủ động nhận thua mà bị nhìn ra thì không những mất mặt cả Thường Lục châu mà đến lúc đó, không chờ ta, những

đại năng của Thanh Tiêu thánh địa cũng sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Tuy tất bại. nhưng trận này cũng không được vô lí quá chứ.

Hắn nhìn Khương Thành với ánh mắt vui vẻ, tự dưng cảm thấy tiểu tử tự tin quá đáng này chi ít cũng tốt hơn nhiều so với những tên nhút nhát khác.

Chương 1994: Yêu cầu của Khương Thành

Khi một tốp bốn người bọn họ nhanh chóng đến Thanh Tiêu thánh địa, nơi đây đã đông đúc sẵn rồi.

Dù sao thì đây cũng là trận đối kháng quyết định vận mệnh của Thương Lục châu trong tỷ năm, rất nhiều tiên nhân đều bị thu hút đến.

Những người không có trách nhiệm đương nhiên sẽ không vào được rồi.

Nhưng mà là những “tuyển thủ tham gia” như đám người Khương Thành thì lại được tiếp đãi rất đặc biệt.

“Vân Tương Đạo Thần, ngươi đã đến rồi.”

Vân Tương Đạo Thần cười, tư thái thấp vô cùng.

“A, lại phiền cả Thanh Cơ Đạo Thần đích thân đến đơn, thật là vinh dự quá!”

Vị Thanh Cơ Đạo Thần trước mặt này là một vị trưởng lão hạch tâm của Thanh Tiêu thánh địa, tu vi Đạo Thần cao giai, địa vị thực lực vốn cao hơn hắn rất nhiều.

“Vân Tương đạo hữu nặng lời rồi.”

Thanh Cơ Đạo Thần cười xòa xua tay.

“Lần đấu pháp này là do chữ vị đồng đạo của Thường Lục châu đồng tâm hiệp lực, chống lại kẻ địch ngoài.”

“Không Vân điện các ngươi hăng hái xuất chiến, mọi người đều thấy cả.”

Vân Tương thầm mắng trong lòng, ta căn bản không hề hăng hái biết chưa, chỉ là sức bọn ta không bằng ngươi mà thôi.

“Đúng rồi, ba vị đây chính là những Đạo Thánh sẽ tham gia tỉ thí lần này của Không Vân điện các ngươi sao?”

“Không sai, Hai vị này là đệ tử của Không Vân điện ta Viên Tương và Lỗ Chi Hàn.”

Thanh Cơ gật đầu, cũng không hỏi tình hình thực lực của hai người này, chỉ liếc mắt sang xác nhận là Đạo Thánh là được rồi.

“Còn về vị Khương Tuấn Soái đạo hữu này là trưởng lão khách khanh mới gia nhập vào Không Vân điện bọn ta.”

Vân Tương lại khua tay giới thiệu Khương Thành.

“Hắn nghe nói có đại hội quyết đấu đấu pháp, vô cùng căm hờn sự cường hành bá đạo của Thương Môn cung nên đòi xuất chiến.”

“Vậy nên bọn ta cho hắn có cơ hội tham gia…”

Đến cả chính Khương Thành ở cạnh bên nghe được cũng phải nhếch môi.

Lão huynh à, lời này của ngươi nói ra bản thân ngươi có tin không?

Nhưng mà Thanh Cơ Đạo Thần vốn không bận tâm lời thật hay giả, ngược lại còn khen ngợi gật gù.

“Rất tốt.”

“Xuất phát thôi.”

Sau đó, hắn đưa bốn người vào trong nội bộ Thanh Tiêu thánh địa.

Cũng không hỏi lai lịch trước đây của Khương Thành.

Chuyện này khiến Khương Thành vô cùng không hài lòng, bản thân ra trận lẽ nào không nên giới thiệu một cách long trọng chút ư?

Thanh Cơ Đạo Thần vốn không đưa bọn họ đến thẳng khu vực trung tâm của thánh địa, mà đưa đến một trang viên bên hồ tĩnh mịch.

Ở nơi đây, ngoại trừ những môn đồ của thánh địa tọa trấn ra thì còn có mười hai Đạo Thánh tham gia khác nữa.

Những "quả trứng xui xẻo" này cũng bị chọn ra từ các tông môn.

"Ba vị này là đồng đạo từ Không Vân điện đến."

"Bây giờ của tổ Đạo Thánh các ngươi đã tề tựu lại rồi, ba ngày say thì trận đối kháng đấu pháp sẽ bắt đầu."

"Ba ngày này tốt nhất các ngươi nên yên phận một chút, nếu không thì hậu quả tự chịu." Thanh Cơ chẳng hề che giấu sắc thái uy hiếp.

Thành ca cau mày, cảm thấy như chuyện này không giống như bản thân nghĩ cho lắm.

Bản thân không phải là một tuyển thủ vinh dự được chọn sao?

Sao nghe giống như một phạm nhân đang bị giam giữ vậy?

Thái độ của đối phương có hơi quá đáng rồi nhỉ?

Trong tình huống bình thường, đội ngũ đại diện cho cả một châu đi tỉ thí đàn thể chắc chắn sẽ rất được coi trọng.

Đủ loại tài nguyên tập trung lại cung ứng, thậm chí các đại tông môn còn phái cao thủ sang chỉ điểm nữa, tranh thủ để lúc tỉ thí phát huy hiệu quả lớn nhất.

Nhưng Thanh Tiêu thánh địa hiển nhiên không có dự định này.

Tổ Đạo Thánh dù phối hợp cho hay đến đâu, cho dù trong trận tỉ thí phát huy kinh khủng thế nào thì cuối cùng cũng chỉ có kết quả thất bại.

Hà tất phải dốc lòng như thế?

Sở dĩ tập trung bọn họ lại một chỗ, còn sắp xếp Đạo Thần giám sát là để dễ quản, phòng đến ngày tỉ thí không tìm thấy người mà thôi.

"Ba ngày này, các ngươi làm quen với nhau trước đi, có yêu cầu gì cứ nói đi."

Bỏ lại cầu nói này, Thanh Cơ Đạo Thần dự định đưa Vân Tương Đạo Thần rời đi.

"Chờ một chút."

Thành ca giơ tay lên.

Bởi vì hắn nghe được ba chữ - cứ nói đi.

“Ngươi có chuyện gì?” Thanh Cơ Đạo Thần xoay người lại.

Thành ca khẽ cười.

“Ta có yêu cầu.”

Nghe thấy câu này, đám Đạo Thánh ở hiện trường ngây ra.

Lão huynh, người ta chỉ nói cho có lệ, ngươi thật sự dám đưa ra yêu cầu sao?

Đây là Thanh Tiêu thánh địa có đại tông môn có Thánh Chủ tọa trấn đó.

Ở đây mà nói sai gì, làm sai gì thì không chừng sẽ không sống nỗi đến ngày tỉ thí diễn ra đâu.

“Ngươi có yêu cầu gì?” Vẻ mặt của Thanh Cơ Đạo Thần không thay đổi.

“Đan dược của ta dùng hết rồi.”

Thanh Cơ Đạo Thần còn tưởng là yêu cầu gì, hóa ra chỉ là đan dược mà thôi.

“Được, ngươi cần đan dược gì?”

Thành ca nhếch môi cười đểu: “Thứ dùng để nâng cao tu vi tiên lực, ví dụ như bát hoang chuyển nguyên đan này, âm dương hóa khi đan này, thiên dương phá chướng đan này.”

Những đế đan này đều là bát phẩm.

Đặt trong Nguyên Tiên giới trước đây đương nhiên sẽ cực kì quý hiếm, mấy Đạo Thánh bình thường rất khó có vài viên.

Nhưng mà thời đại giờ đây, đế đan bát phẩm cũng dễ thấy rồi.

Thanh Cơ kiên nhẫn hờ hững nói: “Ngươi muốn bao nhiêu?”

Thành ca nhấc ba ngón tay lên.

“Ba bình sao?”

Tuy hắn thấy ba ngày dùng ba bình có hơi phí, hơn người còn cho một quả pháo hôi dùng thì có hơi phí của, nhưng suy cho

cùng thì lời cũng đã nói ra rồi, Thanh Cơ cũng không đổi lại được.

Ba bình thì ba bình thôi.

Hắn vừa định móc ra đế đan thì Khương Thành lại lắc đầu.

“Không không không, con số ta nói là ba mươi ngàn bình.”

Phụt, Vân Tương ở bên suýt chút ngã lăn ra đất.

Lão huynh, ngươi lại nữa rồi?

Đòi giá cao ngút trời bên ta thì thôi đi, chạy đến Thanh Tiêu thánh địa rồi mà còn dám sư tử há mồm, thật đúng là không biết chữ chết viết thế nào mà.

Còn mười mấy Đạo Thánh ở kế bên, Khương Thành trong mắt họ đã là người chết rồi.

Quả nhiên, Thanh Cơ không hề dễ chịu như Vân Tương.

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống.

“Ngươi vừa nói gì?”

“Ba mươi ngàn bình đó, sao vậy, ngươi không cho được hả?”

Thành ca chẳng có gì phải ngại cả.

Nói trắng ra, Thanh Tiêu thánh địa ngươi không phái đệ tử Đạo Thánh của mình ra thì thôi, lại còn mang thái độ coi thường những Đạo Thánh nơi khác phái đến nạp mạng nữa, ăn nói được hả?

“Thời gian ba ngày ngươi cần ba mươi ngàn bình đan được, ngươi đang trêu đùa ta hả?”

Sắc mặt Thanh Cơ u ám, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Khương Thành nhún vai, cười khẽ.

“Hà, sao ta dùng hết cũng là chuyện của ta.”

“Nếu ngươi tiếc quá thì nói thẳng ra, đừng làm như có như không.”

Đám người đằng sau sắp ngất luôn rồi.

Tên này lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Đạo Thần cao giai sao?

Ngươi uống lầm thuốc rồi hả?

Thanh Cơ nheo mắt, ánh mắt như đao liếc từ gương mặt Khương Thành sang mặt Vân Tương.

“Đây chính là người mà ngươi chọn?”

Vân Tương run rẩy toàn thân, trong lòng thầm mắng má nó.

Vừa mắng Khương Thành kiếm chuyện cho mình, vừa mắng Thanh Cơ chẳng có tiền đồ.

Đây là sự day dưa của hai người các ngươi, gọi ta làm gì?

Lẽ nào còn mong ta quở mắng giáo huấn tiểu tử này, bảo hắn xin lỗi?

Xin lỗi nhá, ta thật sự không có tư cách.

“Khụ, hắn chỉ là trưởng lão khách khanh của bổn môn, không thuộc quyền quản lí của ta.”

Sắc mặt của Thanh Cơ sắp đen như đáy nồi rồi.

Có tâm bảo Khương Thành đi chết, nhưng làm như vậy truyền ra ngoài rất tổn hại danh tính.

Hơn nữa thiếu một người còn phải tìm lại một Đạo Thánh.

Phút quan trọng đi đâu mà tìm, cũng không thể để môn đồ của thánh địa đi chết đâu ha?

“Tốt, tốt lắm.”

Hắn dường như đã nghe ra được giọng nói lọt qua kẽ răng.

“Nếu ngươi đã có yêu cầu như vậy thì Thanh Tiêu thánh địa bọn ta đương nhiên sẽ thỏa mãn rồi.”

Chương 1995: Trời sinh có khiếu gác cửa

Nói xong, Thanh Cơ Đạo Thần lạnh mặt, xuất ra hơn bốn ngàn bình đan dược.

Mặc dù số lượng còn chưa tới ba vạn, nhưng điều khiến cho Khương Thành bất ngờ nhất chính là trong đó lại có gần hai trăm bình là đế đan cửu phẩm.

Hiện nay tài nghệ luyện đan của Nguyên Tiên giới đã nâng cao đến vậy sao?

Phải biết rằng, năm đó trước khi rời đi, hắn còn chưa từng nhìn thấy ai có thể lấy ra đế đan cửu phẩm.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì cũng có thể hiểu được.

Thiên Đạo đã buông lỏng hạn chế, bây giờ nồng độ tiên khí của Nguyên Tiên giới đã vượt xa trước.

Đương nhiên, Tiên thảo và Tiên dược quý hiếm cần thiết cho việc luyện đan cũng nhiều hơn rồi.

Những Đế đan sư bát phẩm kia đã có cơ hội luyện tay gấp chục lần trăm lần trước đó, thăng tiến đến cửu giai cũng là nước chảy thành sông.

Nhận lấy ánh mắt giết người đó của Thanh Cơ Đạo Thần, hắn rất thuần thục thu lấy tất cả những đan dược lấy được vào bên trong chiếc nhẫn.

Vân Tương cũng đã viết lên chữ phục ở trong lòng rồi.

Lão huynh, ngươi quả thật là có khí phách đấy!

Lại thật sự cướp mất thức ăn ở trước miệng cọp.

Chỉ sợ là dù ngươi dùng mạng sống để có được đám đan dược này thì cũng không còn mạng mà hưởng.

Cho dù may mắn sống sót từ đấu pháp trong trận quyết đấu, nhưng sau này làm sao ngươi có thể đối phó với một mũi nhọn chĩa vào như Đạo Thần cao cấp chứ.

Quả nhiên, Thanh Cơ Đạo Thần đã buông những lời hung ác.

“Thực lực của ngươi, tốt nhất nên xứng đáng với những đan dược này.”

“Nếu không ta sẽ để cho ngươi hiểu được cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Ngay cả Thánh Chủ Khương Thành cũng từng làm thịt, đương nhiên sẽ không coi hắn ra gì.

Càng là kiểu đại lão không dễ chọc như này hắn lại càng kích thích.

“Ta có thể có thêm yêu cầu nữa không?”

Lần này, ngay cả Vân Tương cũng sắp muốn ngất đi rồi.

Lão huynh, cầu xin ngươi thu hồi bản lĩnh cao cường lại được chứ?

Đây là đắc tội đẩy Thanh Tiêu thánh địa vào chỗ chết đấy!

“Còn có yêu cầu?”

Uy áp Đạo Thần cao cấp toàn thân của Thanh Cơ cũng không thể nào kiểm soát được nữa, cứ thế bao phủ lên tất cả mọi người, Khương Thành cũng là một trong số đó.

Mười bốn vị Đạo Thánh ở phía sau bị dọa cho sợ đến mức mất hồn mất vía, sợ bị giận cá chém thớt.

Hắn lặng lẽ cười khẩy: “Ngươi nói đi, còn cần gì?”

Khương Thành nhún vai.

“Thân là tuyển thủ át chủ bài ngàn dặm mới tìm được một, bọn ta gánh vác trên vai hy vọng của toàn bộ Thường Lục châu, trọng trách trên người không thể nói là nhẹ được.”

Những lời này làm cho tất cả mọi người ở đây đều không còn sức than phiền nữa rồi.

Ngàn dặm mới tìm được một?

Lại còn là tuyển thủ át chủ bài?

Chẳng lẽ ngươi không biết chỉ có những người bị bỏ rơi mới bị đưa tới đây à?

Làm ơn đi, không ai ôm hy vọng đối với ngươi đâu.

Thanh Cơ Đạo Thần hỏi một câu với vẻ mặt không chút biểu cảm: “Vậy thì sao?”

Thành ca vỗ ngực, ngang nhiên nói: “Để không phụ lòng mong đợi của hàng tỷ Tiên nhân, bọn ta nhất định phải dốc toàn bộ sức lực chuẩn bị chiến đấu.”

“Vậy nên về phương diện sinh hoạt hằng ngày, ta cũng hy vọng quý vị có thể làm tốt.”

“Chung quy là ngươi mong là bọn ta sẽ không phân tâm vì chuyện vặt vãnh, ảnh hưởng tới trạng thái chuẩn bị chiến đấu đúng không?”

Xem ra mọi người đã nghe ra được ý của hắn.

Tiểu tử này lại còn muốn thánh địa phái người tới hầu hạ bản thân hắn!

Lão huynh, ngươi có thể suy nghĩ về thân phận của mình một chút được không?”

Ngươi chỉ là người của môn phái bậc trung, cho dù là một đệ tử cấp Đạo Tôn như Bạch Hổ ở thánh địa này đi lại bên ngoài cũng có địa vị cao hơn ngươi nhiều.

Thanh Cơ cũng gần như bị hắn làm cho tức cười.

Vậy nên hắn không nói gì cả, chỉ có thể chỉ vào Khương Thành, sau đó lạnh lùng rời đi.

Hắn vừa mới đi, Vân Tương cũng vội vàng rời khỏi trường.

Tên ngoài cười cười bụng một bồ dao găm này cũng không dám ở lại thêm cùng với Khương Thành, tránh để cho thánh địa tưởng rằng là do hắn giật dây xúi giục.

Mà mười bốn người còn ở lại cũng đều giữ khoảng cách với Khương Thành.

Trong mắt bọn họ, Khương Thành chính là nhân vật điển hình không làm thì sẽ chết, phải tránh xa hắn xa một chút, tránh để sau này toàn thân máu be bét.

Nhưng mà chính bản thân Thành ca cũng không để ý.

Hắn còn chắp tay với những người khác và tự giới thiệu mình một cách rất chân thành.

“Ta là Khương Tuấn Soái, Khương Thành, trưởng lão khách khanh tới từ Không Vân điện.”

“Ba ngày sau, chúng ta sẽ phải cùng nhau tổ đội đấu pháp rồi, cũng coi như là đồng đội, hân hạnh được gặp mặt!”

Chỉ tiếc, sự nhiệt tình của hắn không được mấy người ngang hàng đáp lại.

Mười bốn người ở đối diện là Đạo Thánh đến từ môn phái khác, bọn họ chẳng những không tự giới thiệu mà ngược lại còn tỏ ra lạnh lùng.

“Ai là đồng đội của ngươi?”

“Lại còn hân hạnh gặp mặt sao? Bọn ta không muốn quen biết ngươi, tránh xa bọn ta ra một chút!”

Có người lặng lẽ nhìn lướt qua những cao thủ chịu trách nhiệm trông coi thánh địa ở gần đó, còn cố ý tăng âm lượng, nhân cơ hội kiếm chút thiện cảm của thính địa.

“Điều ta không thích nhất là có người đối đầu với Thanh Tiêu thánh địa!”

“Đúng đấy, thánh địa để cho chúng ta thay mặt Thường Lục châu xuất chiến, đó là xem trọng chúng ta!”

“Lại còn nói ra đủ loại yêu cầu vô lý, quả thật không biết điều, tưởng mình là ai chứ?”

Thành ca dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ ta chơi xỏ Thanh Cơ Đạo Thần, cũng xem như đã giúp các ngươi xả giận vì không được xem trọng rồi.

Các ngươi có thể có chút chí khí hay không?

“Đừng tuyệt tình như vậy, ba ngày sau các ngươi còn phải nhờ vào ta dẫn dắt toàn trường đấy.”

Hắn vừa dứt lời, lập tức đón nhận lấy đủ các loại giễu cợt âm dương quái khí.

“Wow, người nào đó quả thật là không phải tự tin bình thường đâu!”

“Chậc chậc chậc, nói giống như hắn khác biệt với người khác vậy.”

“Nhưng bọn ta cảm ơn ngươi, chỉ là ngươi lợi hại như thế, bọn ta cũng không trèo lên được!”

“Một mình ngươi lên trời là được rồi, không cần để ý đến những người bình thường như bọn ta.”

“Ba ngày nữa so tài, hy vọng ngươi tự làm, dù thế nào cũng đừng dẫn theo bọn ta, bọn ta không có phúc để hưởng thụ…”

Khương Thành cũng không nổi giận không buồn bực, hắn chỉ làm ra vẻ không quan tâm buông lỏng tay.

“Vậy được rồi, các ngươi đã yêu cầu mãnh liệt như vậy, ba ngày nữa đấu pháp ta sẽ thật sự không quản sống chết của các

ngươi nữa.”

Cứ như vậy, mười lăm người trong trang viên đã tạo thành hai phe cánh.

Một phe cánh là Khương Thành, phe còn lại là mười bốn Đạo Thánh đã hoàn toàn vạch rõ giới hạn với hắn.

Lúc đầu mọi người tưởng rằng Thanh Cơ Đạo Thần không kìm được tức giận nên đã phái người tới bắt Khương Thành lại trước trận đấu.

Nhưng điều làm cho bọn họ bất ngờ chính là, chỉ sau nửa giờ, thánh địa đã thực sự phái hai gã đệ tử tới hầu hạ cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Khương Thành.

Không những phái đến mà còn là hai đệ tử cấp Đạo Thánh.

Điều duy nhất khiến cho Thành ca không hài lòng lắm chính là hai người này đều là nam, hoàn toàn không khớp với dự tính của hắn một chút nào.

“Ngươi chính là Khương Thành?”

“Bọn ta là đồ tôn của Thanh Cơ sư tổ, được đặc biệt sai khiến tới đây chăm sóc ngươi.”

“Ngươi có yêu cầu gì còn không mau nói ra?”

Thái độ của hai gã đệ tử này rất tồi tệ, dù sao cũng là người của thánh địa, trong lòng không hề coi những tiểu môn phái bên ngoài ra gì.

Huống chi tất cả mọi người đều là Đạo Thánh.

Muốn bọn ta hầu hạ ngươi?

Ngươi chịu đựng nổi không?

Thành ca cũng không có hứng thú với bọn họ.

Nghe thấy vậy hắn cười lạnh nhạt: “Hai vị này khí chất oai hùng siêu phàm, quả nhiên không hổ danh là tinh anh được thánh địa dạy bảo.”

Hai người bọn họ cố tình hếch cằm, mắt lé bĩu môi tỏ vẻ khinh thường.

Những lời nịnh hót như vậy, bọn họ đã từng nghe nhiều từ các môn phái khác rồi.

Bây giờ muống tâng bốc nịnh bợ bọn ta sao?

Đã muộn rồi!

Sau đó bọn họ lập tức thấy Khương Thành chỉ ra ngoài cửa.

“Với tư cách là thí sinh át chủ bài, việc tu luyện chuẩn bị chiến đấu trong ba ngày này rất quan trọng, dù thế nào cũng không được quấy rầy.”

“Hai người các ngươi sinh lực dồi dào, thực lực mạnh mẽ, vừa nhìn đã thấy là trời sinh có khiếu gác cửa, phiền các ngươi coi chừng ở ngoài cửa giúp cho.”

Phụt!

Mười bốn Đạo Thánh ở gần đó đang dựng thẳng lỗ tai lắng nghe gần như hộc máu ngay tại chỗ.

Cái này là ngươi đang khen ngợi hay làm tổn thương người khác vậy?

Quả nhiên, hai gã Đạo Thánh kia giận đến mức gần như từ màu sắc rực rỡ tụt xuống thành đen trắng rồi.

“Ngươi!”

“Ngươi to gan!”

“Sao vậy? Các ngươi không muốn sao?”

Khương Thành phất tay.

“Vậy thì báo cho sư tổ của các ngươi, để hắn đổi hai người khác đi.”

Chương 1996: Không cần hành đại lễ lớn đến vậy

Hai đệ tử thánh địa cuối cùng vẫn một trái một phải đứng ở ngoài cửa.

Mặc dù bọn họ vô cùng không cam tâm, hận không thể quất cho Thành ca một trận, nhưng mệnh lệnh của cấp trên mà bọn họ nhận được chung quy vẫn là làm người hầu tạm thời.

Nếu giờ trực tiếp trở về thì không thể nào ăn nói được với bên Thanh Cơ Đạo Thần.

Mà phái người đến đây cũng chẳng phải là chuyện tốt bụng gì của Thanh Cơ cả.

Hai đệ tử hắn phái đến bề ngoài là tôi tớ, nhưng thực tế là tỏ vẻ uy phong, có thực lực, sỉ nhục Khương Thành, giết bớt nhuệ khí của hắn.

Không phải ngươi tự xem là tuyển thủ tinh anh sao, kết quả phái bừa hai đệ tử thánh địa của ta sang cũng đã lợi hại hơn ngươi rất nhiều rồi.

Nào có hay hai người này còn chưa kịp phát huy thì đã bị Khương Thành đuổi ra ngoài của, căn bản không có được cơ hội biểu diễn.

Giờ ở bên kia, mười bốn Đạo Thần cũng đang bàn tán riêng.

“Tình huống gì vậy? Thánh địa còn phái hai Đạo Thánh sang đó phục vụ hắn nữa à?”

“Chỉ là sự tĩnh lặng trước gió bão thôi.”

“Không sai, tử tù trước lúc chết vẫn còn được ăn một bữa no mà.”

“Chờ đi, đối kháng đấu pháp nếu hắn còn may mắn sống sót thì Thanh Cơ Đạo Thần cũng sẽ khiến hắn sống không bằng chết.”

“Chúng ta đến chỗ hai đồng đạo của thánh địa chào hỏi đi.”

Đám người này vì để tránh bị liên lụy nên thuận tiện đi nịnh nọt môn đồ của thánh địa, còn chạy lại chỗ hai “môn vệ” đó để kết thân nữa.

“Hai vị, Khương Tuấn Soái kia thật đúng là không thức thời.”

“Bọn ta sớm đã ngứa mắt rồi.”

“Cũng không nhìn xem thân phận của mình thế nào, cũng đáng để môn đồ cao quý của Thanh Tiêu thánh địa hầu hạ mình sao?”

“Ta đã không nhìn được nữa rồi…”

Hai đệ tử thánh địa kia từ trong lòng thật ra cũng không xem đám người này ra gì.

Trong mắt bọn họ, mấy Đạo Thánh của tông môn vừa và nhỏ bên ngoài chỉ là đám quê mùa tầng đáy mà thôi.

Càng huống hồ gì, đây còn là đám quê mùa được chọn đến đây để làm pháo hôi nữa.

Bọn họ cũng chẳng xem ra gì.

Nhưng mà bây giờ bọn họ vừa mới bị Khương Thành sỉ nhục, đúng là lúc cần khôi phục lại sự tự tin của mình, thế là vẻ mặt hai người một trái một phải như môn thần gật đầu.

“Hừ, các ngươi biết thì tốt.”

“Chỉ dựa vào hắn, buộc giày cho bọn ta cũng không đáng.”

“Nếu không phải sư tổ có lệnh thì ta sẽ khiến hắn phải chết thảm.”

Mọi người lũ lượt phụ họa theo.

“Phải phải phải, hai vị tiện tay một cái đã có thể giết chết mười người như hắn rồi.”

“Hắn là cái thá gì chứ, chỉ là một thứ không có năng lực mà thôi…”

Khi bọn họ ai cũng có mục đích riêng, Thành ca đã móc ra mấy ngàn bình đế đan, bắt đầu con đường uống thuốc tu luyện.

Cho dù sức chiến đấu trước mắt của hắn mạnh đến đâu thì cũng không thể che giấu được cảnh giới thật sự của hắn chỉ là một Đạo Thánh.

Tuy nói một thân tiên lực này đã đến các nơi như Cô Thần giới, Thiên giới đều không bị hạn chế, nhưng không đạt đến một cảnh giới nhất định thì cũng không tu được đạo tự thân.

Rất nhiều thứ đều căn cứ vào nền tảng là tu vi tiên lực mà cùng tăng lên.

Đan dược dồi dào bị hắn xem như đồ ăn vặt mà ăn, rồi nhanh chóng chuyển hóa thành lực tiên nguyên.

Tu vi của Thành ca dần dần tăng lên.

Nhưng mà hết cách, căn cơ của ba ngàn quy tắc thiên cảnh ngoại đới quá mạnh, đan dược như biển kia còn lâu mới đủ để hắn đột phá lên Đạo Thần.

Mà ba ngày này, hai môn vệ bên ngoài cố ý giải phòng pháp tắc không gian nhiều lần, thúc động căn nguyên và tiên lực, tạo ra uy áp thuộc về Đạo Thánh hòng dọa Khương Thành.

Nhưng thật đáng tiếc, Thành ca đang bận "khổ tu", căn bản không chú ý đến bọn họ.

Thuộc về kiểu phí công vô ích.

Ba ngày sau, khi Khương Thành mở cửa ra, hai người đang biểu diễn một màn hợp kích của pháp cảnh trong sự nịnh hót của những người khác.

Dưới sự gia trì của pháp cảnh không gian, hai thanh đao một hóa thành mây, một hóa thành lôi.

Lôi và mây lúc thì tương hợp, lúc thì bạo phát ra uy năng công kích nhau càng mãnh liệt hơn, khiến cả vùng trời cứ như nghiêng trời lệch đáy.

"Hay!"

Mười bốn Đạo Thánh vây xung quanh xem đều sắp vỗ tay đến mức sưng phù rồi.

"Lợi hại đó!"

"Không hổ là tinh anh của thánh địa, quả nhiên là cảnh giới mà chúng ta cữi ngựa cũng khó theo kịp."

"Bao giờ ta mới có được thực lực thế này đây chứ…"

Ba ngày này, bọn họ vì muốn bợ đỡ hai đệ tử thánh địa này mà đã nịnh hót không biết bao nhiêu, cũng đã sắp thành bản năng nghiệp vụ rồi.

Nhìn thấy Khương Thành đột nhiên đẩy cửa đi ra, hai đệ tử đó nhìn nhau một cái, cố ý để lộ vài dư âm của vân lôi trên trời.

Dự định sẽ cho Thành ca bị ngộ thương mà trút giận.

"Không hay rồi."

"Lỡ rồi."

Miệng hai người thì nói vậy, thực tế lại càng dốc thêm vào sức.

Nhưng người khác đều mang vẻ mặt vui vẻ khi người khác gặp nạn.

Ai cùng không phải là kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra là đang cố ý chứ.

Chỉ là, cho dù sau chuyện này dẫu Khương Thành có nói với bên Đạo Thần thì cùng lắm mượn cái cớ là lỡ tay, sau đó thì chẳng sao cả.

Trái lại còn bị chế giễu là học nghệ không tinh.

Sau đó, bọn họ thấy Khương Thành chả thèm làm gì cả, chỉ trơ trơ đi về phía trước, giống như chẳng xảy ra chuyện gì cả vậy.

Không phải chứ?

Tên này ngốc vậy, phải ứng cũng chậm chạp luôn hể?

Dù có trốn không thoát thì tốt xấu gì cũng phải đỡ chút chứ.

Trong lòng hai đệ tử thánh địa càng khinh thưởng hơn, thể loại gì thế, yếu vậy à?

Ngay sau đó, hai người bọn họ lại bay sang.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng nổ vang tai nhức óc, đến cả sau lưng Khương Thành và trang viên xung quanh cũng bị cuốn thành một bãi phế tích.

Kết giới xung quanh trang viên khẽ động mới tiêu trừ được lực phá hoại này lại.

Khói bụi ngợp trời, mười bốn đệ tử không nhịn được cười.

“Ha ha.”

“Khương huynh sao vậy?”

“Sao lại bất cẩn đến thế?”

“Thế mà cũng tránh không được chăng?”

Lời của bọn họ đột nhiên bị nghẹn lại ở cổ họng.

Bởi vì cuối cùng đã nhìn rõ được tình huống ở hiện trường.

Khương Thành vẫn đứng ở đó, hoàn toàn không bị sao cả, đến cả áo quần cũng chẳng nhuốm tí bụi trần.

Hai đệ tử của thánh đại đó lại thổ huyết, mặt như giấy vàng.

“Tình huống gì vậy?”

Mọi người đơ cả ra.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao lại có thể như vậy?”

Hết cách, Khương Thành nhìn có vẻ như không ra tay, thực tế đã thầm dùng linh ý điều khiển thiên địa xung quanh.

“Thái thượng đạo cực” vừa ra, vân lôi hợp kích của hai người sớm đã rơi vào khống chết của hắn rồi.

Khẽ giật dây một phát, khiến phương hướng chuyển sang phía chính bọn họ.

Mà hai tên nay chỉ cố chơi bẩn, căn bản không hề có chút phòng ngự nào, cuố cùng bị sự công kích của nhau đánh nhau.

Vẻ mặt Thành ca kinh ngạc nhìn hai người đang mang bộ mặt nhem nhuốc nằm trên đất.

“y da, các ngươi đang làm gì vậy?”

“Tuy ta xuất quan rồi nhưng cũng đâu cần phải làm thế trận dữ thế, cồn có lòng hành đại lễ cung kính hết sức vậy nữa?”

“Ngươi… wow…”

Hai đệ tử thánh địa được tâng bốc lên trời trong ba ngày nay xem như đã ý thức được lòng người độc ác.

Bởi nộ khí công tâm nên lại thổ huyết thêm lần nữa.

“Không hổ là từ thánh địa mà ra, còn thổ huyết để chúc mừng nữa à? Có đầu tư.”

Thành ca bái phục giơ ngón cái lên.

“Ngươi câm mồm.”

Năm Đạo Thánh phụ trách giám sát ở gần đó nhanh chóng bay đến.

Sau khi giúp đỡ trị liệu cấp tốc, hai "môn vệ" này mới lấy lại được miếng hơi.

Không thèm lau vết máu trên môi đã chỉ vào Khương Thành hét lên.

"Ngươi đã làm gì?"

"Lại dám ám toán bọn ta, cái gan lớn thật đấy, ngươi toi rồi…"

Chương 1997: Trộm gà không thành lại mất bị gạo

Đối diện với sự chỉ trích của hai người, Khương Thành làm ra vẻ như nghe không hiểu.

Hắn vác bộ mặt vô tôi xua tay về phía mọi người.

"Các ngươi ăn nói gì kì vậy?"

"Vừa rồi ta có làm gì đâu?"

"Kiểu ám toàn này nói từ đâu hả?"

Hắn nói vậy, những người khác thật sự cũng không biết nói gì.

Nghĩ kĩ lại thì vừa rồi quả thực Khương Thành "không làm gì cả".

Không rút kiếm, cũng không điều động căn nguyên pháp cảnh, thậm chí còn không thúc động tiên lực nữa.

Nếu nói hắn ám toán, vậy đúng là hàm oan người khác rồi.

Đó là sự công kích của Đạo Thánh, dù có là Đạo Thần cũng đâu thể không làm gì như vậy đã trực tiếp phản đòn về được.

Nếu như đây là Thiên giới, vậy tự nhiên mọi người đều có thể đoán được là do linh ý.

Nhưng ở Nguyên Tiên giới, căn bản chẳng ai từng nghe đến sự tồn tại của linh ý cả.

Theo như bọn họ thấy, cách giải thích hợp lí nhất chính là học nghệ của hai đệ tử kia không tinh, khống chế không nỗi công kích của bản thân nên mới ngộ thương bản thân.

Không phải chứ, đây đường đường là đệ tử của thánh địa đấy, lại có thể phạm sai lầm cấp thấp vậy luôn hả?

Nhìn thấy ảnh mắt vi diệu của mười bốn Đạo Thánh xung quanh, hai đệ tử thánh địa đó cũng chịu không nỗi nữa rồi.

“Chính là hắn!”

“Nhất định là hắn đã dùng bảo vật đặc biệt nào đó.”

“Sao bọn ta có thể không khống chế được công kích của bản thân chứ, ngươi tưởng bọn ta là ai hả…”

“Hửm? Vậy sao?”

Thành ca cười như không cười nhìn về năm Đạo Thần phía sau hai người.

“Hai người bọn họ nói có thể điều khiển được công kích của bản thân.”

“Xem ra, ta phải mời các cao nhân của các đại tông môn giám định một chút rồi.”

Hai đệ tử đang bị thương vẫn chưa kịp phản ứng lại.

“Mời thì mời.”

“Ai sợ ai chứ, ở đây là Thanh Tiêu thánh địa của bọn ta…”

“Hai đồ ngu xuẩn, còn không mau câm mồm.:

Nhìn thấy sắc mặt toàn bộ năm Đạo Thần cạnh bên hai người đều đã tái mét.

Toàn bộ quá trình hai người bọn họ ám toán Khương Thành, bọn họ đã nhìn thấy hết.

Tuy cũng không hiểu công kích đó sao lại bị lệch hướng, đánh sang bản thân, nhưng chuyện này chẳng chiếm được lí chút nào.

Nếu ngươi không thừa nhận bản thấn ai sót, vậy sao có thể giải thích công kích ban đầu hướng về phía Khươn Thành được?

Ý là lúc đó cố ý chứ gì?

Đó là đệ tử thánh địa có ý mưu hại tuyển thủ thi đấu đó!

Hôm nay là ngày quyết đấu đấu pháp bắt đầu, không những có các cấp cao của Thường Lục châu mà cả hai Giới Thần của

Thương Môn cũng cũng đến nữa đấy.

Nếu thật sự đòi ra ngoài coi ai đúng ai sai, truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng thánh địa mang tiếng xấu.

Năm người tuy ngứa mắt với Khương Thành, nhưng vẫn chủ động bước lên trước gượng cười chắp tay với Khương Thành.

“Học nghệ của hai người bọn họ không tinh, ra tay sai sót khiến các hạ chê cười rồi.”

“Các hạ tuy không bị ngộ thương, nhưng chung quy cũng bị kinh sợ, bọn ta tỏ lòng xin lỗi.”

“Chút bồi thường này coi như là chút thành ý của thánh địa bọn ta.”

Nói xong, Đạo Thần trung giai dẫn đầu còn biết điều đưa cho Khương Thành một nhẫn trữ vật.

Thành ca khẽ cảm nhận một chút, tài nguyên bên trong tu thua xa ba mươi ngàn bình đế đan bát phẩm, nhưng mà đồ hời không không dâng đến làm gì có lí nào không nhận.

“Không hổ là thánh địa, làm việc cũng chuyên nghiệp lắm, ta cũng chả nhớ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nữa.”

Tâm trạng không thèm tính toán nữa này của hắn khiến mấy Đạo Thần thầm thở phào nhẹ nhõng.

Hai đệ tử vừa nãy thì hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Bên mình không những không giúp mình xả giận mà người lại còn mềm mỏng với Khương Thành?

Chuyện này hoàn toàn không nằm trong kịch bản của bọn họ.

Không ngờ bọn ta làm “môn vệ” uổng công ba ngày, người thì chưa sỉ nhục được, thể diện cũng chưa lượm lên, cuối cùng còn mặt mày bị thương nhem nhuốc mà quay về á hả?

“Dựa vào đâu mà phải xin lỗi hắn?”

Hai người chỉ vào Khương Thành mắng nhiếc.

“Hắn là cái thá gì chứ, cho dù vừa rồi là bọn ta cố ý thì đã sao chứ…”

Bốp!

Bốp!

Hai cái bạt tai giòn giã vang trên mặt hai người.

Người ra tay vẫn là Đạo Thần trung giai đó.

Chỉ thấy hắn từ từ thu tay về, chẳng thèm nhìn hai người này lấy một cái.

“Ta đã thông báo với bên Lạc Tiên đường rồi.”

“Quay về bảo Thanh Cơ trưởng lão đến nhận người đi.”

Lời này vừa nói ra, hai đệ tử vừa rồi còn gào rống ầm ĩ như bị dội gáo nước lạnh, nhanh chóng trở nên sợ hãi.

Lạc Tiên đường ở Thanh Tiêu thánh địa giống như Chấp Luật Tư của Thiên Cung năm ấy vậy, là bộ môn mà mỗi một đệ tử khi nhắc đến đều phải biến sắc.

Một khi nơi này can dự vào thì hậu quả nhẹ một chút là nỗi đau xác thịt, nặng một chút thì rất có khả năng sẽ bị phế tu vi, bị đuổi khỏi tông môn.

“Không, không được mà.”

“Tha mạng, bọn ta không dám nữa, tha mạng đi…”

Hai người liên tục quỳ rạp xuống đất dập đầu lia lịa, nhưng nước mắt nước mũi của bọn họ vốn chả thể lay động được mấy Đạo Thần.

Đối với bọn họ mà nói, hai đệ tử Đạo Thánh này chả là cái thá gì cả.

Điều trong lòng bọn họ hận cũng không phải hai người này ám toán Khương Thành.

Mà là hai người này lại ám toán thất bại.

Thất bại rồi cũng thôi đi, sau đó còn không biết che đậy.

Đám người vừa vô năng lại vô tri đến thế cũng đáng ở lại tiếp trong thánh địa chăng?

Trưởng lão Lạc Tiên đường rất nhanh đã đến nơi, cho hai người đó một cái gông tiên rồi đưa đi khỏi.

Còn mười bốn Đạo Thánh đứng ở bên quan sát toàn bộ quá trình thì mang sắc mặt không được tự nhiên lắm.

Mục tiêu mà bọn họ dốc sức dốc lòng đi lôi kéo bợ đỡ ba ngày nay cứ vậy mà mất rồi?

Nghĩ lại thì đúng là một trò cười.

Còn Khương Thành ngược lại lại có được lời xin lỗi và bồi thường từ Đạo Thần của thánh địa, chuyện này gọi là sao ta?

Nhưng mà trước mắt, việc quan trọng vẫn là tham gia thi đấu đấu pháp.

Dưới sự dẫn đầu của Đạo Thần trung giai kia, mười lăm Đạo Thánh bay một mạch ra ngoài.

Nơi đại hội diễn ra là phía bên ngoài thánh địa.

Lúc này, nơi đây đã xây dựng một hội trường lâm thời.

Người bên ngoài trường đông nghìn nghịt như kiến, nhìn không thấy bờ.

Cũng may đều là tiên nhân, có thể dựa vào thần niệm mà cảm nhận được tình huống trong trường, nếu không thì mấy người ở sau căn bản sẽ chẳng thấy được quái gì cả.

Là một người tham dự đối kháng đấu pháp, khi đám người Khương Thành vào khu chuẩn bị cũng chẳng có gì dấy động cả.

Rất nhiều người thậm chí còn không biết đám người này là "tuyển thủ thi đấu" nữa.

Bởi vì Thanh Tiêu thánh địa phụ trách chủ trì khi đưa bọn họ vào trường đấu cũng rất khiêm nhường.

Tổ này thất bại không nghi ngờ gì, căn bản không cần phải giới thiệu cho long trọng.

Chỉ có một vài tiên nhân đoán ra được thân phận của bọn họ thì đang nhỏ tiếng bàn luận.

"Đó chắc là tổ Đạo Thánh ha?"

"Không sai, chính là bọn họ."

"Hầy, hi vọng bọn họ có thua cũng đừng để cho người ta mất mặt quá."

"Phải đó, đừng để đến sau cùng thành ra khó coi."

“Yên tâm đi, bọn họ chưa chắc có được cơ hội ra thi đấu nữa.”

“Trình tự của lần đối kháng đấu pháp lần này vừa rồi mới bốc thăm với người bên Thương Môn cung đến, Thánh Chủ và tổ Đạo Thần thi đấu trước.”

“Chỉ cần hai trận trước bọn họ giành chiến thắng thì dù bọn họ có thắng trước cũng không cần đến tổ Đạo Thánh lên làm trò hề đâu.”

“Nhưng mong là vậy.”

Lời bàn tán của bọn họ truyền đến bên tai mười lắm Đạo Thánh tham gia thi đấu một cách rất tự nhiên.

Giống như nghe được một tin tức tốt lớn lao, mười bốn người kia đều mừng rỡ lên.

“Quá tốt rồi!”

“Có lẽ chúng ta không cần phải thi đấu.”

“Không sai, Thánh Chỉ và Đạo Thần nhất định sẽ thắng hai trận trước, không cần chúng ta phí công.”

Có người thậm chí còn bắt đầu nhắm mắt lại cầu nguyện.

“Không thi đấu thì sẽ không có chuyện gì, hi vọng trời cao có mắt…”

Ngược với sự vui vẻ của bọn họ, lòng Thành ca rất khó chịu.

Bản thân chuẩn bị lâu như vậy lại có thể không thi đấu sao?

Thế sao được?

Thân là nhân vật chính sao lại không có đất diễn được?

Hắn thậm chí đã bắt đầu tính toán, lát nữa có nên thầm giúp đỡ Thương Môn cung không rồi đây.

Chương 1998: Thi đấu đấu pháp

Đám người Khương Thành ở trong khu chuẩn bị chưa lâu thì tổ Đạo Thần cũng đã ra sân rồi.

Tổ này là năm đấu năm, toàn bộ năm người tham gian đều là Đạo Thần cao giai.

Không giống với tổ pháo hôi là Đạo Thánh, tổ này chính là tổ quan trọng nhất trong thi đấu đấu pháp, người được chọn đương nhiên phải thật nghiêm khắc và cẩn trọng rồi.

Năm Đạo Thần cao giai này đều là những đỉnh cao của Thường Lục châu, gọi là Đạo Thần đỉnh phong cũng không quá.

Năm người này vừa xuất hiện lập tức đã dấy nên làn sóng lớn của toàn trường.

"Trường Dương Đạo Thần, lúc trước ta từng gặp hắn, hắn là đại đệ tử của Ngộ Sơn Thánh Chủ."

"Đồ đệ của Thánh Chủ tuyệt đối thâm sâu khó lường."

"Ly Chân Đạo Thần, hắn cũng được mời đến rồi, ổn rồi ổn rồi."

"Thanh Vi Đạo Thần, Đạo Thần mạnh nhất của Thanh Tiêu thánh địa…"

Năm Đạo Thần cao giai gần như đều gây nên những phản ứng mãnh liệt.

Hết cách, là một Đạo Thần cao giai, bọn họ sớm đã nổi tiếng khắp rồi.

Khôn những có những tiên nhân vây xem ở đó, những cấp cao của các phái đến tọa trấn trước cũng lũ lượt đứng dậy bày tỏ ý kính trọng với bọn họ.

Trên đài cao, Thanh Tiêu Thánh Chủ - chưởng môn của Thanh Tiêu thánh địa và Ngộ Sơn Thánh Chủ - quán chủ của Thê Vũ quán đang ngồi cười gật đầu hỏi thăm.

Bởi vì trong năm người này tương lai rất có khả năng sẽ xuất hiện Thánh Chủ có thể sánh ngang với bọn họ.

Cả Thường Lục châu tổng cộng có hai Thánh Chủ.

Ngộ Sơn Thánh Chủ vốn không sáng lập ra tông môn thánh địa lớn gì, Thê Vũ quán nơi hắn ở tổng cộng cũng chỉ có bốn môn đồ.

Nhưng mà đến cảnh giới này của hắn rồi cũng không thèm tham gia gì vào tranh giành ngoại giới nữa, cũng không ai dám xem thường hắn.

Lần thi đấu đấu pháp lần này, Thanh Tiêu Thánh chủ không những đích thân đến mời hắn sang tọa trấn xem thi đấu, còn mời cả đại đệ tử Trường Dương Đạo Thần của hắn xuất chiến nữa.

Sau khi tổ Đạo Thần ra sân, đội ngũ của Thương Môn cung cuối cùng cũng hiện thân.

Hai vị Giới Thần dẫn đội, phía sau là năm Hư Thần và mười lăm Địa Thần cũng theo sau như đàn cá.

Sự vào sân của bọn họ đương nhiên sẽ không nhận được hoan nghênh của người xem rồi.

Nhưng cũng không ai dám chê bọn họ.

Suy cho cùng thì nắm đấm của bọn họ to, phía sau còn có mấy Thiên Thần và Cẩn Võ Chính Thần nữa.

Đó là sự tồn tại mà ngay cả hai Thánh Chủ cũng không dám đắc tội.

Hai bên sớm đã đàm phán qua mấy lần, sớm đã quen rồi, gặp nhau cũng chẳng có gì để hàn huyên.

Thanh Tiêu Thánh Chủ và Minh Khánh Giới Thần ở đối diện chỉ gật đầu với nhau một cái rồi tự mình bay lên cao, triển khai trận thi đấu đầu tiên.

Trận giữa Thánh Chủ này cũng không có gì màu mè hoa lá cả.

Chỉ là hai người trực tiếp quyết đấu.

Khi hai người đang bay trên cao thể hiện uy năng, Thành ca lập tức nhìn ra điểm khác nhau của Giới Thần.

Tuy nói hai người đều có thánh giới, hơn nữa quy mô nhìn có vẻ như nhau, nhưng thánh giới của Minh Khánh Giới Thần khống chế rõ ràng không hoàn chỉnh vẹn toàn được như của Thanh Tiêu Thánh Chủ.

Sau thánh giới của hắn dường như có một sợi dây vô hình dính dáng đến, vốn không hoàn toàn thuộc quyền khống chế của hắn.

Trong lòng Khương Thành hiểu rõ.

Có lẽ đây là khuyết thiếu lớn nhất của tu thần.

Đạo của bọn họ đến từ sự ban tặng của một Chính Thần nào đó, từ lúc bắt đầu đã bị hạn chế rồi.

Dù sau đó bọn họ thật sự có được cảm ngộ của tiên nhân đồng giai thì cũng không thay đổi được thế yếu vốn có.

“Chả trách rất nhiều người tu tiên đều xem thường tu thần.”

Trận quyết đấu này vốn không kéo dài quá lâu.

Chỉ sau có ba phút ngắn ngủi, Minh Khánh Giai Thần mơ hồ rơi vào thế hạ phong đã hét lên ngừng lại.

“Thanh Tiêu Thánh Chủ quả nhiên cao siêu hơn một bậc, ta cam tâm nhận thế thua.”

“Trận đấu đầu tiên đến đây là kết thúc.”

Thanh Tiêu Thánh Chủ vốn cũng không phải không bỏ qua day dưa gì, mà gật đầu đồng ý rồi thu thánh giới lại.

Cho dù hắn có đánh chết Minh Khánh Giới Thần cũng không có ý nghĩa gì.

Ngược lại sẽ tạo nên địch ý mãnh liệt từ phía Thương Môn cung.

Trận thi đấu đầu tiên cứ vậy mà kết thúc.

Thường Lục châu dẫn trước một bước.

Ồn ào!

Toàn trường lập tức dâng lên tiếng hò reo hoan hô động trời.

“Trận thứ nhất thắng rồi!”

“Quá tốt rồi, vừa lên đã có khởi đầu tốt đẹp rồi.”

“Ha ha, biết ngay là Thường Lục châu sẽ thắng trận này mà.”

“Nhất định rồi, Thánh Chủ vốn mạnh hơn Giới Thần mà, trận này từ lúc bắt đầu đã chẳng có chút hồi hộp gì rồi.”

“Phải đó, vừa rồi các ngươi căng thẳng gì chứ, lẽ nào còn không tin vào thực lực của Thanh Tiêu Thánh Chủ à?”

Hơn mấy chục ngàn môn đồ của Thanh Tiêu thánh địa lại mang đến cả màn nịnh bợ chuyên nghiệp.

“Chưởng giáo chân nhân! Thần uy cái thế!”

“Thường Lục đỉnh cao! Chỉ có Thanh Tiêu ta!”

Khẩu hiệu trung nhị khiến lòng Thành ca ngưỡng mộ vô kể, thậm chí cũng muốn qua đó kiến nghị bọn họ.

Các ngươi đừng có hô hào không không vậy, cũng phải có chút đặc hiệu hỗ trợ nữa chứ!

Khi đám người bên phía Thường Lục châu đang hứng khởi, đám đệ tử Thương Mang cung bên này căn bản cũng chưa lộ ra chút sắc mặt ủ rũ nào.

Tổ Đạo Thánh bên này là qua loa cho có, tổ Thánh Chủ của bọn họ bên này cũng qua loa cho có thế thôi.

Chuyện thua vốn nằm trong dự liệu cả.

Năm Giới Thần từ từ đứng dậy, đứng giáp mặt với năm Đạo Thần phía đối diện.

Trận thứ hai cũng bắt đầu từ lúc này.

Vốn trận quyết đấu cũng không nhiều danh mục như tổ Đạo Thánh, chính là năm vòng đấu đơn.

Một cặp tiếp đến một cặp chiến đấu.

Năm vòng đối kháng, thắng liên tục ba trận thì hai trận sau không cần đấu cũng xem như thắng.

Xuất chiến ở vòng đầu tiên là Trường Dương Đạo Thần kia.

Đạo Thần cao giai và Hư Thần có thực lực san sát nhau.

Hai bên đều có đạo hải, độ mạnh tương đương, Đạo Thần cao giai bị hạn chế của Thiên Đạo, Hư Thần chịu hạn chế của Thần.

Khương Thành rất nhanh đã chú ý đến đạo mà Hư Thần kia thi triển có hiệu quả giống với vị Minh Khánh Giới Thần vừa rồi.

Đó đều là đạo phụ thêm.

“Cũng chính là nói đạo mà khi ấy Cẩn Võ Chính Thần kia tu chính là đạo phụ thêm vào rồi.”

Hiệu quả của đạo phụ thêm vào có phần kì lạ.

Đó là tăng thêm cho đối phương chút gì đó.

Ví dụ như cho đạo hải của đối phương thêm chút quy mô, tiên lực thêm chút tu vi, huyết mạch, tiên thể, thần hồn thêm chút uy năng.

Chuyện này nhìn có vẻ như hoàn toàn là giúp người làm niềm vui vậy, giúp đỡ cho đối thủ của mình.

Thực tế khi dùng trong chiến đấu lại cực kì hiểm ác.

Sự tăng giảm bất ngờ nếu không kịp thích ứng sẽ dẫn đến sự công kích của nguyên bản bị lệch hướng.

Cho dù có là trận đánh bình thường, nếu có ai ở đằng sau đẩy ngươi một cái thì cũng có thể sẽ mất thế thăng bằng.

Càng huống hồ gì là trận chiến đấu cao cấp, thứ cần nhất chính là khống chế thành thạo.

Nhưng mà bên Thường Lục châu này vẫn có lòng tin tất thắng.

Khác biệt lớn nhất của Đạo Thần cao giai và Đạo Thần trung giai chính là đạo của bản thân bọn họ đã bắt đầu rót được ý chí của mình vào được rồi, cũng có hiệu quả đặc biệt như hư thực, sinh tử, mệnh số vậy.

Tuy loại hiệu quả này rất nhỏ yếu, nhưng chống lại Hư Thần cao giai thì vấn đề không lớn.

Mà mấu chốt quan trọng nhất đó là khoảng cách của Trường Dương Đạo Thần đến Thánh Chủ cũng không còn xa nữa.

Đạo của hắn mơ hồ thoát khỏi trói buộc của Thiên Đạo thành xu hướng của một giới riêng rồi.

Cảnh giới như vậy Hư Thần rất khó sánh kịp.

Hư Thần dẫu có đạt đến đỉnh phong cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc của Thần.

Quả nhiên, vòng đầu tiên hai bên sau khi trải qua ba canh giờ khó phân thắng bại, Trường Dương Đạo Thần đã dần chiếm thế thượng phong.

Mang về thêm một điểm cho Thường Lục châu.

Toàn trường lại lần nữa hoan hô.

“Tốt quá!”

“Ta đã biết ngay vào thời khắc quan trọn Trường Dương Đạo Thần có thể dựa vào mà.”

“Lợi hại lợi hại…”

Đến cả Thanh Tiêu Thánh Chủ cũng nhìn sang Ngộ Sơn Thánh Chủ khen ngợi một câu.

“Không hộ là cao đồ của quán chủ, thêm thời gian nữa thì Thê Vũ quán sẽ là một môn hai Thánh Chủ rồi!”

Ngộ Sơn Thánh Chủ vuốt chòm râu dài bạc phơ cười xua tay.

“Quá lời rồi, đồ đệ kém cỏi này chỉ là không khiến mọi người mất mặt thôi.”

Mà lúc này, tỉ thí vòng hai của trận thứ hai cũng mở màn.

Chương 1999: Sự can dự của ý chí

Quyết đấu với Hư Thần phía đối diện trong vòng hai này chính là Thanh Vi Đạo Thần đến từ Thanh Tiêu thánh địa.

Trận chiến trong chiến trường trực tiếp bùng nổ.

Nhìn bóng dáng chiến đấu kịch liệt trên không, tất cả những môn đồ thánh địa kêu gào khản cổ, khua tay múa chân.

Nếu như có thể làm được, thậm chí bọn họ còn hận không thể truyền chút công cho Thanh Vi Đạo Thần, cống hiến toàn bộ sức mạnh của bản thân.

Chỉ đáng tiếc, cổ vũ trợ uy vốn không thể tăng thêm thực lực cho Thanh Vi Đạo Thần được.

Hắn vẫn từ từ rơi dần vào thế hạ phong.

Cũng hết cách, đạo phụ thêm cho Hư Thần phía đối diện quả thực chẳng thể đề phòng.

Đạo của Đạo Thần cao giai tuy có rót ý chí của bản thân mình vào, có hiệu quả đặc biệt không thèm nói lí, nhưng chung quy cũng không rõ ràng bằng đạo của Hư Thần.

Vòng này đánh rất lâu dài.

Thanh Vi Đạo Thần khổ sở chống cự đến thời gian bảy ngày, sử dụng hết thực lực toàn thân nhưng vẫn không thể thoát khỏi

số mệnh bị đánh bại.

Bởi vì bị thương và mất nhiều hơn được nên cuối cùng hắn vẫn bị nhấc khỏi trường đấu.

Thanh Tiêu Thánh Chủ cảm thấy thể diện tối tăm, nụ cười trên gương mặt cũng dần mất đi.

Trong mắt hắn, trận thất bại này giống như bản thân bị Ngộ Sơn Thánh Chủ đè đầu vậy.

Còn toàn trường thì cũng cảm thán sâu sắc.

Sự hô hào tập thể mà thánh địa đã tập nhiều lần cũng chỉ có kiềm chế lại thật kĩ.

Ngay sau đó, vòng thứ ba bắt đầu đánh.

Vòng này là Ly Chân Đạo Thần được xem là Đạo Thần mạnh nhất của Thường Lục châu ra xuất chiến.

Đại chiến trải qua tầm nửa canh giờ, hắn quả nhiên không phụ lòng mong đợi của mọi người mà giành chiến thắng.

Tiên nhân toàn trường vừa rồi mới cảm thán lại lần nữa hoan hô lên.

Mọi người giống như nhìn thấy ánh bình minh của sự thắng lợi vậy.

Chỉ cần thắng thêm một trận nữa thì cuộc thi đấu đấu pháp sẽ có thể tuyên bố kết thúc rồi!

Nhưng mà thật đáng tiếc, vòng thứ tư Thường Lục châu lại thất bại lần nữa.

Hai bên đánh với tỉ số hai đều, nhất định phải có vòng thứ năm mới có thể phân định được thắng bại.

Vòng này ngay từ lúc bắt đầu đã kịch liệt lạ thường.

Xung Di Đạo Thần đến từ Tà Phong đảo vừa lên đã triển khai toàn bộ hỏa lực, đánh giết áp sát Chí Điển Hư Thần phía đối diện.

Hai bên đánh đến trời đất mịt mù, nhật nguyệt tối tăm.

Cũng khiến lòng tất cả mọi người ở hiện trường lo lắng.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, trận này chắc chắn là trận chiến cuối cùng nhất định không được để thua.

Nhìn bên ngoài thấy trận này dù có thua, hai bên mỗi bên thắng ở tổ Thánh Chủ và tổ Đạo Thần, chỉ là về lại thế giằng co.

Nhưng tổ Đạo Thánh ở trận cuối cùng thì…

Ai lại đi kì vọng vào cái tổ pháo hôi chứ?

"Trận này nếu thất bại thì lần đấu pháp này coi như là chào thua trước rồi."

"Phải đó, hi vọng của cả Thường Lục châu bây giờ đều ở trên vai Xung Di Đạo Thần rồi."

Đừng nói đến những tiên nhân khác, đến cả hai Thánh Chủ cũng ngồi không yên, hai người không hẹn mà cùng đứng dậy nhìn lên không.

Hai người chiến đấu kịch liệt khó phân thắng bại, ái cũng không chiếm thế thượng phong quá rõ ràng, nhất thời khó phán đoán được ai sẽ thắng.

Tiếng trợ uy bên ngoài lại càng liên miên không dứt, khản cả hơi cả cổ.

Tuy rằng Xung Di Đạo Thần đang chiến đấu vốn không thể nghe được…

Ngoại trừ người của Thương Môn cung, người duy nhất mong chờ Xung Di Đạo Thần thất bại chỉ có mỗi Khương Thành.

Ca này đã nhịn không được mà thăm dò ra một tí tẹo linh ý, dự định vào lúc mấu chốt sẽ làm chút gì đó.

Nếu không thì bản thân há chẳng phải sẽ không còn cơ hội ra sân hay sao?

Nếu suy nghĩ của hắn lọt ra ngoài thì tất cả tiên nhân toàn trường có giận không chưa nói, nhưng Vân Tương Đạo Thần sẽ rất hối hận vì chọn hắn làm người thi đấu.

Mà khi linh ý của hắn tung tăng bên bờ trận chiến để xem thì đột nhiên lại cảm nhận được một ý chí mạnh mẽ can dự vào.

"Hửm? Tình huống gì vậy?"

Đối với tình huống thế này, Khương Thành vẫn rất nhạy cảm.

Năm ấy ở Thiên giới, hắn đích thân trải nghiệm ý chí Thiên Đạo đóng trong cơ thể Thiên Uyên Thánh Chủ, nắm giữ tình huống chiến đấu.

Lúc này, người bị ý chí đó chiếm cứ chính là Chí Điển Hư Thần của phía đối diện.

"Hư Thần cao giai cũng có thể trở thành dung khí cho ý chí Thiên Đạo sao? Không phải nói căn bản là tải không nổi hả?"

Nhưng mà khẽ cảm nhận một chút, Khương Thành đã hiểu ra được.

Mức độ mạnh mẽ của ý chí này thua xa Thiên Đạo.

"Lẽ nào… chính là Cần Võ Chính Thần kia?"

"Đúng rồi, chắc là hắn."

Đạo phụ thêm của Chí Điển Hư Thần đến từ đạo của Cẩn Võ Chính Thần.

Giữa hai người họ và mấy Thiên Thần, Giới Thần, toàn bộ đều là một mạch tương truyền.

Chỉ cần bản thân Chí Điển Hư Thần không chống lại thì ý chí của hắn có vào trong đó cũng sẽ không gặp phải chút cản trở nào.

Cẩn Võ Chính Thần tuy còn không mạnh bằng Thiên Đạo, nhưng cũng vì hắn không mạnh như thế nên Hư Thần bộ họ ngược lại có thể chống đỡ được ý chí mà hắn rót vào.

Sau khi biết có người giúp đỡ, Khương Thành cũng không nhiều chuyện nữa, chỉ làm như không thấy gì cả.

Mà sự can dự này của Cẩn Võ Chính Thần đã lập tức phá vỡ trận chiến đang ở thế cân bằng.

Chí Điển Hư Thần giống như biến thành một người khác, ý chí mạnh mẽ mang theo đạo càng mạnh mẽ hơn.

Thế là thoáng chốc, hắn nhẹ nhàng áp đảo được Xung Di Đạo Thần ở phía đối diện.

Chỉ hai giây ngắn ngủi, Xung Di Đạo Thần đã bị thương, trở nên vô cùng nguy hiểm.

Cảnh tượng này khiến toàn trường phải kinh hô lên.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao lại có thể như thế được? Thế này đâu có bình thường!”

Bọn họ vốn chưa từng biết chuyện ý chí phụ thân, cũng không hiểu được sự lột xác của đạo mà ý chí mạnh mẽ có thể mang lại.

“Lẽ nào trạng thái của Xung Di Đạo Thần có vấn đề?”

“Không nên chứ, trước trận chiến hắn rất tốt mà.”

“Chẳng lẽ Chí Điển Hư Thần đó có trước đây che giấu thực lực?”

“Không thể nào, thực lực hiện tại của hắn dù có là Trường Dương Đạo Thần cũng không thể chống lại được đâu nhỉ?”

Thanh Tiêu Thánh Chủ và Ngộ Sơn Thánh Chủ nhìn chằm chằm vào Chí Điển Hư Thần như lang sói trong chiến trường, cũng cảm thấy có gì lạ thường.

“Không đúng!”

“Hoàn toàn không đúng!”

“Thực lực hiện tại của người này đã không thua kém gì Giới Thần rồi.”

“Thậm chí còn cho ta có trực giác mang lại nguy hiểm nữa, giống như có sức mạnh từ bên ngoài rót vào cơ thể hắn vậy…”

Ngay vào lúc bọn họ nói chuyện thì Xung Di Đạo Thần đang ở trên không đã bị đánh ngã.

Hắn ngã trên quảng trường được xây dựng tạm thời, sống chết chưa biết.

Rõ ràng là thất bại rồi.

Ồ yeah!

Thành ca sớm đã chờ để ra sân suýt chút hoan hô lên.

Nhưng mà những người khác thì không giống vậy.

Mười bốn Đạo Thánh bên cạnh hắn như trời sập, vẻ mặt hoàn toàn không còn tí máu.

“Tổ Đạo Thần vậy mà thua rồi.”

“Lần này chúng ta bị buộc phải đấu trận thứ ba rồi.”

Và những người khác cũng như cha chết mẹ chết, kêu than lên.

“Thua rồi…”

“Thường Lục châu của chúng ta đã thua rồi.”

“Toi rồi, tỷ năm tiếp theo đây Thương Môn cũng sẽ muốn làm gì thì làm rồi.”

“Truyền đạo tỷ năm, lúc đó Thường Lục châu đã không còn là nó nữa, hoàn toàn dựa vào Thần đạo rồi.”

“y, một trận thất bại ảnh hưởng đến cả thế cục của một châu.”

“Đáng tiếc quá…”

Mấy môn đồ thánh địa lúc trước hoan hô như chim sẻ giờ đã như quả cà phơi sương, ai nấy cũng ủ rũ.

Còn Thanh Tiêu Thánh Chủ cũng trầm mặt, ánh mắt giận dữ nhìn đám người Thương Môn cung đang hí ha hí hửng.

“Minh Khánh Giới Thần, các ngươi quá đáng quá rồi phải không?”

Minh Khánh Giới Thần thu lại nụ cười, hờ hững nói: “Thanh Tiêu Thánh CHủ, ngươi có ý gì?”

“Cuộc thi đấu pháp là dựa vào thực lực.”

“Bọn ta quang minh chính đại đánh thắng trận này, quá đáng đâu chứ?”

Thanh Tiêu Thánh Chủ lạnh lùng nói: “Chút chuyện này còn cần ta nói sao, các ngươi chắc tự hiểu rõ.”

“Chí Điển Hư Thần, không thể nào có đạo mạnh như vậy được.”

Chương 2000: Khương Thành ra sân

Tuy cảm thấy có chuyện lạ thường, nhưng Thanh Tiêu vẫn chưa thể đoán ra được đó là Cẩn Võ Chính Thần can dự vào trong trận chiến.

Bốn Thánh Chủ ở kỷ nguyên đầu tiên từng là thiên hoa bản của vị diện này.

Bọn họ từng đối thoại trực tiếp với Thiên Đạo, biết được uy năng của ý chí Thiên Đạo.

So với bọn họ thì vị trí của mấy Thánh Chủ Thanh Tiêu và Ngộ Sơn ở kỷ nguyên thứ ba này lại không đủ cao.

Thiên Đạo ngày nay quá mạnh rồi, vượt xa những gì bọn họ có thể tiếp cận được.

Bọn họ thiếu đi kinh nghiệm ở phương diện này, vậy nên vốn không biết rõ cụ thể vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Minh Khánh Giới Thần đương nhiên sẽ không chủ động nói ra sự thật mọi chuyện rồi.

Nghe vậy chỉ hờ hững cười.

“Thanh Tiêu, lời này của ngươi nói đúng là hay thật.”

“Lẽ nào ta còn phải nói rõ Chí Điển tu luyện như thế nào trước mặt mọi người, đột phá ra sao, có chỗ nào kì diệu không bằng?”

Hắn nói như vậy, những Hư Thần và Địa Thần ở đằng sau cũng phụ họa theo.

“Bản thân người các ngươi học nghệ không tinh, còn trách bọn ta quá mạnh nữa à?”

“Phải đó, lẽ nào bọn ta thắng là không bình thường, thua mới là bình thường ư?”

“Thường Lục châu thua không được hả?”

Có người thậm chí còn mê hoặc lòng người trước, bắt đầu truyền đạo xung quanh.

“Ta đã sớm nói rồi, tu tiên chỉ là tiểu đạo, tu thần mới là đại đạo.”

“Chư vị, bây giờ các ngươi cũng nhìn ra rồi đó, tu tiên vốn chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Chưa nói đến mấy người tu thần dưới Thánh Chủ bọn ta chiếm được ưu thế tuyệt đối, dù có là trên Thánh Chủ thì bọn ta cũng còn có Thiên Thần và Chính Thần nữa.”

“Xán lạn hơn chút tiên đạo nhỏ nhoi đó xa.”

Toàn trường loạn thành một nồi cháo.

“Ta không thèm tu thần đâu nhá.”

“Các ngươi từ bỏ đi.”

“Đúng, sinh ra là tiên, tuyệt không thỏa hiệp.”

“Nhưng tương lai sau khi Thương Môn cung truyền đạo rồi, tu thần hay không tu thần đâu có phụ thuộc vào ta hay ngươi nữa.”

“Gì chứ, các ngươi còn có thể bắt ép bọn ta nữa không bằng?”

“Ngoại trừ dùng thực lực ép ngươi, bọn họ còn có vô số cách nữa…”

Nghe những lời nghị luận của bọn họ, Minh Khánh Hư Thần nhếch miệng chế giễu.

Quả thực, Thương Môn cung chưa chắc sẽ dùng đao kiếm để bức ép ngươi tu thần.

Nhưng những người khác thì không!

Sau khi Thường Lục châu mở truyền đạo, có được đám Du Thần, Địa Thần, những Đạo Tôn, Đạo Thánh tương ứng nào còn chỗ đứng chứ.

Đến lúc đó trước mặt bọn họ chỉ có hai con đường.

Hoặc là tu thần, xóa bỏ đi sự chênh lệch về thực lực.

Hoặc là rời khỏi Thường Lục châu, đến một địa giới vẫn chưa bị “xâm lăng”.

Bây giờ toàn trường kiên quyết hô hào không thu thần, nhưng tương lai thì chưa chắc.

“Bắt đầu trận thứ ba đi.”

Hắn đắc ý nhếch mày khiêu khích đám cấp cao của thánh địa.

“Tuy trận này chúng ta chiến thắng không nghi ngờ gì, nhưng đoạn đường cần đi thì vẫn phải đi.”

“Nếu không thì tương lai không chừng sẽ bị ai đó mượn cớ này nọ nữa.”

“Ngươi!”

Kể cả Thanh Cơ Đạo Thần, rất nhiều tiên nhân ở Thường Lục châu đều buồn bực vô kể.

Rõ ràng là đối phương gian lận.

Nhưng ai cũng không thể tìm ra chứng cứ, chỉ có thể nuốt cục tức này xuống trước.

“Vậy thì bắt đầu trận thứ ba đi.”

“Các ngươi còn không mau lên đài nhanh một chút!”

Trong lòng mấy vị trưởng lão của thánh địa không được tốt, đến cả ngữ khí cũng hung ác hẳn lên.

Đuổi tổ Đạo Thánh gồm mười lăm người lên nhanh chóng giống như đuổi đám dê đi vậy.

“Lát nữa ai dám không dốc hết sức thì sẽ lột da người đấy.”

“Nếu như làm mất mặt thì chi bằng chết luôn trong trận đối kháng đấu pháp đi, nghe chưa hả?”

Mười bốn Đạo Thánh kia vâng vâng dạ dạ, run lẩy bẩy, đương nhiên cũng không dám có bất cứ phản kháng nào.

Nhưng Thành ca thì lại không giống với bọn họ.

Ca này trực tiếp dừng lại.

Quay đầu đánh giá mấy vị trưởng lão này một cái, hờ hững nói: “Bọn họ tốt xấu gì cũng có cơ hội làm mất mặt, các ngươi ngoại trừ ở đằng sau khua môi múa mép ra còn có thể làm được gì?”

Lời này vừa nói ra, mấy vị trưởng lão tức giận vô cùng.

Bọn họ kiểu như lựa mấy quả hồng mềm mà xả tức, nào có thể ngờ được trong đám Đạo Thánh này lại có một kẻ dám chống lại bản thân.

“Ngươi nói gì?”

“To gan!”

“Ngươi từ tông môn nào đấy?”

“Ngươi có ý gì?”

Thành ca khẽ cười một tiếng.

“Lũ cá tạp đến tư cách lên đài còn không có như các ngươi mà cũng xứng để nói chuyện với ta à?”

“Gia giờ bận lên đài thi đấu rồi, các ngươi có lời gì thì có thể đi hỏi quản lí Vân Tương của ta.”

Nói xong, hắn bước lên sàn đấu trong sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh.

Vân Tương Đạo Thần ở nơi xa suýt chút bị ngất lịm đi.

Bây giờ đương sự đang rất hối hận.

Nếu biết tiên này là một kẻ điên không biết sợ trời sợ đất, chi bằng chọn đại ba đệ tử trong tông môn cho chắc.

Không nên ham hố gì mà để hắn thay cho một vị trí.

“Vân Tương chưởng môn, mong ngươi giải thích rõ một chút!”

Mấy trưởng lão kia tức đến toàn thân phát run, nhưng đang lúc này lại không thể ra tay trực tiếp với Khương Thành.

Suy cho cùng thì hắn cũng là một trong số mười lăm người tham gia.

Chỉ có thể thay đổi mục tiêu, xả cơn tức vào Vân Tương Đạo Thần.

“Không Vân điện các ngươi muốn làm gì? Cố ý phá hoại trận đấu pháp đúng không?”

“Người này là ai?”

“Hắn tên Khương Tuấn Soái.”

Thanh Cơ Đạo Thần trước đó cũng ôm một bụng tức giận với Khương Thành lập tức nhảy cẫng lên.

“Hắn còn lấy đi ba mười ngàn bình đế đan bát phẩm ở chỗ ta.”

“Những việc làm của người này, Không Vân điện của các ngươi nhất định phải chịu trách nhiệm.”

“Nói cho ngươi biết, chuyện này vẫn chưa xong đâu.”

Dù là kẻ lòng lang dạ sói, Vân Tương cũng suýt không chống được.

Mà lúc này, Khương Thành cũng đã chính thức ra sân.

Mười bốn Đạo Thánh khác vốn không dám đi gần hắn, qua việc ồn ào vừa rồi lại càng giữ khoảng cách rõ ràng với hắn hơn.

Và lúc này, những tiên nhân vây xem bên ngoài cũng bỏ đi rất nhiều.

Trận thứ ba thua rồi, còn ở lại đây xem chẳng phải là tự trút lấy phiền phức sao?

Người ở lại đa số chỉ vì xích mích vừa rồi giữa Khương Thành và mấy trưởng lão.

Muốn xem thử tên tiểu tử này cuối cùng sẽ ra sao.

Mà dưới bầu không khí như vậy, trận tỉ thí thứ ba cũng chính thức bắt đầu.

Danh mục của tổ Đạo Thánh rất nhiều, vòng một quả nhiên là thi khống chế tiên lực.

Nhưng mà chuyện ngoài dự liệu của Khương Thành đó là bích nguyên mặc châu của trận đấu pháp chính thức có hơi lớn.

Trong cuộc thi tuyển chọn ở Không Vân điện lúc trước, bích nguyên mặc châu cũng chỉ to bằng hạt gạo, trọng lượng chỉ bằng một tinh hà bình thường.

Nhưng bích nguyên mặc châu xuất hiện trước mắt hắn bây giờ… to gần bằng quả bóng chuyền.

Lại thêm vào áp lực to lớn từ bản thân Nguyên Tiên giới mang lại, đối với Đạo Thánh mà nói, thứ này đúng là không dễ dàng làm lay động, chứ đừng nói gì đến không chế một cách thành thạo để hắn va chạm với bích nguyên mặc châu của đối phương chứ.

Viên Tương ra sân đầu tiên vừa hay cũng đến từ Không Vân điện.

Sau khi trận tỉ thí bắt đầu, hắn và Địa Thần ở đối diện mỗi người tự điều khiển một mặc châu, men theo “lỗi vào thông đạo” quanh co khúc khuỷu, muốn tiến về ngay giữa sân.

Mặc châu của hai bên sẽ bắt đầu "giết" ở khu vực vòng tròn trung tâm.

Vừa mới bắt đầu, Khương Thành đã nhịn không được lắc đầu.

Chênh lệch lớn quá.

Để tránh cho mặc châu không bị đụng phải bờ của thông đạo mà võ toang, Viên Tương cẩn thận từng li từng tí điều khiển, một giây chỉ tiến tới không quá một mét.

Còn Địa Thần của phía đối diện xem có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Mỗi giây đi đến trước chi ít cũng năm sáu mét.

Hai bên đều là Đạo Thánh, tiên lực tu vi vốn không chênh lệch mấy.

Nhưng chán cái là tiên lực của đối phương có đạo gia trì.

Hơn nữa còn có hiệu quả phụ thêm từ đạo, cho dù quy mô không bằng Đạo Thần bình thường, nhưng mức độ đã vượt qua khỏi Đạo Thần trung giai rồi.

Đây hoàn toàn là có thần giúp đỡ, hàng duy đả kích đây mà.

Chương 2001: Bỏ vào đấy để lấp suối

Khi bích nguyên mặc châu của Địa Thần bên kia đến khu vực khay tròn, bích nguyên mặc châu của Viên Tương chỉ mới đi được một phần sáu quãng đường.

Khoảng cách này khiến mọi người bên này chán nản lắc đầu.

Mặc dù sớm đã đoán được trận này sẽ thất bại, nhưng khoảng cách vậy cũng thật quá rồi.

Chuyện khiến bọn họ thấy ngoài dự tính nhất chính là sau khi mặc châu của bên kia đến chỗ khay tròn thì không hề dừng lại.

Mà tiếp tục tiến về phía trước, tập kích mạnh mẽ về phía Viên Tương bên này.

"Hắn muốn làm gì?"

"Lẽ nào muốn chiến đấu tiêu diệt thông đạo bên này của bọn ta sao?"

“Thế này cũng tự đại quá rồi nhỉ?”

Nơi mặc châu va chạm chia thành ba khu vực.

Khu giác đấu khay trong và thông đạo quanh co hai bên.

Một khi xâm nhập vào thông đạo quanh co của đối phương, áp lực sẽ tăng gấp bội, mặc châu cũng sẽ trở nên khó điều khiển hơn.

Đây cũng xem như là vùng đệm của hai bên.

Bây giờ Địa Thần bên đối diện chủ động tiến công vào thông đạo quanh co bên này đồng nghĩa với việc đi vào sân chính của Viên Tương, bản thân tăng thêm độ khó cho bản thân.

Đối với lựa chọn này, Minh Khánh Đạo Thần của Thương Môn cũng chẳng hề lo lắng, thậm chí còn nhìn Thanh Tiêu Thánh Chủ với ánh mắt nghiền ngẫm.

Thanh Tiêu Thánh Chủ đương nhiên hiểu đây là ý gì.

“Hắn vầy là đang cố ý sỉ nhục chúng ta.”

Trưởng lão thánh địa và các cấp cao của các phái đều mang vẻ mặt cực khó coi.

“Đáng ghét!”

“Nếu bị người khác đụng văng ra ngoài ở thông đạo của mình thì thật sự là mất mặt đến cả nhà luôn rồi.”

“Vân Tương Đạo Thần, đệ tử dưới trướng này của ngươi có thể chống đỡ được không?”

“Cho dù thua cũng phải thua ở khu giác đấu khay tròn, tuyệt đối không được bị người khác đụng văng ra ở thông đạo của mình được.”

Kì vọng của bọn họ thì hay đấy, nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

Khi Viên Tương tiến về trước được một nửa, mặc châu của Địa Thần trước mặt kia đã xuất hiện ngay trước mặt, dọa cho một người đang cẩn thận từng li từng tí như hắn một phát.

Còn chưa đợi hắn hiểu được đã xảy ra chuyện gì thì đối phương đã chạy lại va chạm một cách hăng hái.

Viên Tương theo bản năng né tránh, sau đó mặc châu không may va phải rìa thông đạo.

Ầm!

Một tiếng vang lên, mặc châu của hắn đã bị nghiền thành vụn.

Cứ như vậy mà thất bại.

“Ha ha ha ha!”

Minh Khánh Đạo Thần không hề che đậy nụ cười lớn tiếng đến phát run.

Mười mấy Địa Thần ở đối diện cũng vui mừng khôn xiết.

“Thế này là thắng rồi à?”

“Cũng đơn giản quá rồi nhỉ?”

“Hoàn toàn không đỡ được một kích mà.”

“Tuy biết bọn họ rất yếu nhưng mà yếu đến thế này thì đúng là đổi mới nhận thức hẳn…”

“Xem ra chúng ra không ra sân nỗi rồi.”

Có vài Địa Thần thậm chí còn bắt đầu ầm ĩ lên.

“Lấp cửa! Lấp cửa!”

“Lấp lối ra của bọn họ! Để bọn họ có ra cũng không được luôn!’

“Đừng để bọn họ vào trong khay tròn, bọn họ không xứng.”

“Đúng, lấp cửa. Sỉ nhục bọn họ cho gớm vào.”

Tư thế kêu la ầm ĩ không ngớt này của bọn họ làm Thành ca cũng bị chọc cười.

Sao hả, thế này là muốn chơi bịt đường sống chứ gì?

Có tự tin như vậy sao?

Đám tiên nhân Thường Lục châu vây xem ở ngoài người nào người nấy còn mang sắc mặt khó coi hơn.

Cách thua nhục nhã này đã tát cho các đại tông môn một bạt tai, rồi lại nhấn luôn cả mặt xuống đất rồi đạp lên.

Thanh Tiêu Thánh Chủ nhìn không được nắm chặt tay, càng tức càng lên huyết áp.

Còn Ngộ Sơn Thánh Chủ bên cạnh hắn đã chầm chậm nhắm hai mắt lại, không muốn tiếp tục nhìn nữa.

Còn về Vân Tương Đạo Thần thì đã trở thành mục tiêu công kích bên ngoài.

“Không Vân điện các ngươi phái đến cái quần què gì vậy hả?”

“Thứ yếu như vậy sao ngươi còn có mặt mũi mà phái đến đại diện cho Thường Lục châu chứ?”

“Đầu tiên là là tên Khương Tuấn Soái đâm chọt sinh sự đủ chuyện, bây giờ Viên Tương kia lại vô năng cực điểm, Không Vân điện các ngươi cố ý làm loạn chứ gì?”

Vân Tương Đạo Thần chỉ có thể phát huy bản năng nghề nghiệp, cười bồi một cách ngại ngùng.

Trong lòng sớm đã mắng mỏ rồi.

Đám người các ngươi hỏi tội lại lời lẽ đanh thép vậy, ban đầu khi phân mười lăm danh ngạch Đạo Thánh sao ai cũng sợ tránh không kịp?

Muốn phái Đạo Thánh tinh anh sao các ngươi không phái đệ tử môn đồ của các ngươi đê?

Chỉ là mấy lời này hắn cũng chỉ nén trong lòng, nào dám nói thẳng ra trước mặt chứ.

Mà lúc này, Đạo Thánh thứ hai cũng đã lên sàn.

Vòng tỉ thí điều khiển thao túng tiên lực này là cách thức luân chiến.

Địa Thần của bên kia chưa thua nên có thể tiếp tục đối kháng với tuyển thủ thứ hai.

Hắn quả nhiên không dừng lại, men theo bờ thông đạo quanh co đến giết gần trước cửa, đúng là chơi trò chặn dòng.

Đạo Thánh thứ hai trước đó xem trận của Viên Tương nên có chút phòng bị.

Nhưng thật tiếc là khoảng cách quá lớn.

Đối phương tu chịu áp lực lớn hơn gấp bội, nhưng bích nguyên mặc châu vẫn linh hoạt hơn hắn nhiều.

Hai người chỉ đẩy đưa đâu tầm ba mươi giây, mặc châu của Đạo Thánh này đã bị đẩy đến rìa thông đạo.

Phát nổ ngay tại chỗ, thua ngay tại trận.

Nhân thời gian trống Đạo Thánh thứ ba còn chưa vào sân, Địa Thần phía đối diện vừa ổn định lại bích nguyên mặc châu của mình vừa ngẩng đầu lên nhìn bên này một cái.

Cố ý thúc giục.

“Người tiếp theo!”

Mười bốn Địa Thần phía sau hắn hớn hở ầm ĩ lên.

“Người tiếp theo, nghe rõ chưa?”

“Mau lên, đừng lề mề.”

“Dù sao thì lề mề chậm chạp cũng đâu có thay đổi được kết quả.”

Đối mặt với sự chế giễu như vậy, trong lòng mười mấy Đạo Thánh bên này cung vô cùng sốt sắng, chán nản bởi thực lực mình không bằng ai.

Còn những tiên nhân bên ngoài thì cũng rơi vào sự yên lặng lúng túng.

Bọn họ đoán được trận thứ ba sẽ thua, nhưng không ngờ quá trình lại khó chịu như vậy.

Cứ như thế, từng Đạo Thánh nối tiếp nhau lên sân, rồi từng Đạo Thánh nối tiếp nhau thua bại.

Liên tục xử đẹp chín Đạo Thánh, bên đối diện vẫn là Địa Thần ra sân đầu tiên kia chứ chưa hề đổi người.

Hắn cứ chặn ở gần lối vào thông đạo của Thường Lục châu bên này.

Giống như một thợ săn, chờ con mồi của mình ra khỏi hang vậy.

“Người tiếp theo!”

Phía đối diện tiếp tục hò hét.

Khương Thành từ từ đến phía trước.

Người thứ mười chính là hắn.

Nhìn thấy hắn ra sân, đám người Thanh Cơ lại lần nữa chỉ trích Vân Tương.

Nhưng mà Thành ca thì không nghe được.

Hai tay để trên viên đài tỉ thí, tiên lực thuận lợi rót vào, trong tầm mắt của hắn xuất hiện một viên bích nguyên mặc châu mới.

Thứ này quả thực không thể rót tiên lực vào, hắn cho có thể lực chọn dùng tiên lực bao lấy xung quanh đẩy về phía trước.

Vừa rồi khi ra khỏi khu chuẩn bị, tiến vào trong thông đạo, mặc châu của Địa Thần phía đối diện đã nghênh đón chạy lại rồi.

Muốn lặp lại việc mà đã xảy ra ở chín lần trước.

Ầm!

Âm thanh vang lên, hai viên bích nguyên mặc châu đều chưa chạm vào rìa thì đã có một viên nổ tung tại chỗ.

“Nhanh vậy ư?”

Mọi người còn tưởng rằng vòng này lại là Địa Thần kia giành được chiến thắng.

Thanh Cơ thậm chí đã tức giận mắng nhiếc.

“Ngươi xem hắn kìa…”

Giọng nói của hắn đột nhiên nghẹn ứ ở cổ họng.

Bởi vì cuối cùng hắn đã phát hiện ra mặc châu của Khương Thành vẫn ở trong trường hoàn hảo không chút hư tổn.

Thứ vỡ tan ngược lại là viên mặc châu đã chiến thắng liên tiếp chín trận kia.

Là chủ nhân của mặc châu đó, Địa Thần ở phía đối diện còn chưa kịp phản ứng lại nữa.

Hắn ngây mặt ra nhìn khắp bốn phía, có phần không dám tin vào kết quả này.

Ồn ào!

Toàn trường cuối cùng cũng dấy lên tiếng hoan hô rất lâu không thấy.

“Tốt!”

“Người này lại có thể thắng được Địa Thần kia?”

“Quá tốt rồi, chi ít cũng không bị đối phương giết liên tù tì.”

Chương 2002: Dễ như trở bàn tay

Mấy tiên nhân bên ngoài này vẫn rất “thiết thực”.

Thành ca tuy đánh tan được mặc châu đó, bọn họ vẫn không hề nghĩ như vậy là có thể chuyển bại thành thắng.

Có thể thắng một trận để tránh người ta “cạo đầu” đã khiến bọn họ rất hài lòng rồi.

Các cấp cao của mấy tông môn lớn cũng thầm thở phào nhẹ nhõng.

Nếu thật sự để đối phương hoàn thành được màn “một chọi mười lăm” oai hùng này chắc thua đội quần luôn quá.

Bây giờ Khương Thành thắng trận này xem như đã giúp mặt bọn họ không bị vả sưng lên.

Thế là, không ít Đạo Thần lập tức thay đổi cách nhìn về Thành ca.

“Khụ. Khương Tuấn Soái của Không Vân điện này cũng được quá nhỉ.”

“Phải đó, đúng là may mà có hắn.”

“Nếu không thì tương lai chúng ta thật sự sẽ không còn mặt mũi nào mà gặp người khác được nữa.”

Vân Tương Đạo Thần cũng thầm thở phào.

Chỉ dựa vào việc Khương Thành thắng trận này thôi, cho dù trước đây hắn có làm ra việc gì thì những người khác cũng không còn lí do để chỉ trích Không Vân điện được nữa.

Nhưng mà Thanh Cơ Đạo Thần và mấy trưởng lão của thánh địa vẫn cứ lạnh lùng.

“Hừ, ăn hên mà thôi.”

“Địa Thần bên đối diện đánh liên tục chín trận, sớm đã thế suy sức yếu rồi nên bị hắn chiếm hời mà thôi.”

“Cứ xem đi, tên khó nhằn này cũng sẽ rời sân như vậy ngay thôi.”

Còn phía đối diện, mười mấy Địa Thần đã bực bội.

“Đáng hận, ngươi làm ăn kiểu gì vậy, lại bị một Đạo Thánh nhỏ nhoi đụng cho tan tác.”

“Đúng là mất mặt mà.”

Hắn làm như vốn dĩ là “liên sát mười lăm trận” lại bị cắt đứt vậy đó, phải gọi là không thoải mái.

“Để ta.”

Lập tức lại có một Địa Thần mang theo cơn tức tối gấp gáp chạy ra sân tiếp nối.

“Xem ta đụng tan tác hắn ra sao này.”

Hắn thúc động bích nguyên mặc châu, từ lối ra giết vào khu vực khay tròn.

Dự định sẽ giết đến phía bên này của Khương Thành rồi lại chặn dòng chảy tiếp.

Nhưng mà lần này hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Vòng này vừa bắt đầu, Thành ca đã chủ động công sang phía đối diện.

Hắn không hề có kiêng nhẫn ở nguyên tại chỗ chờ đối phương đến trước mặt.

Chủ động tiến công mới phù hợp với phong cách của hắn.

Mà bích nguyên mặc châu của hắn mới chỉ di chuyển được ba giây, cho dù là những những tiên nhân của Thường Lục châu bên ngoài hay là thần của Thương Môn cung, toàn bộ đều banh to mắt nhìn với vẻ không thể tin được.

Bởi vì, tốc độ này nhanh quá rồi.

Trước kia vị Địa Thần có tốc độ mỗi giây tiến lên năm sáu mét đã được mọi người bên ngoài xem là thần tốc rồi.

Nhưng bây giờ, mỗi giây Khương Thành thôi động hơn cả trăm mét.

Thế này vẫn còn đảm bảo tình hình trước mắt.

Cảnh giới của hắn là Đạo Thánh, nhưng bởi vì căn cơ lớn mạnh, tiên lực tổng cộng thật ra đều đạt đến tầng lớp Đạo Thần trung giai rồi.

Địa Thần dù cho có sự chống đỡ của đạo thì cũng không thể chống lại sự chênh lệch về cảnh giới to lớn được.

Nói trắng ra, Địa Thần của Thương Môn cung kia đang đối mặt với một sự tồn tại cao hơn hắn hai đại cảnh giới.

Thông đạo quanh co khúc khuỷu chỉ cần khẽ chạm phải rìa thì sẽ dẫn đến sự vỡ tan của mặc châu.

Nhưng mọi người còn chưa kịp lo lắng thì mặc châu của Khương Thành đã đến khu vực giác đấu khay tròn trong thế ngự phong.

Ngay sau đó, trực tiếp đối mặt với thông đạo quanh co của đối phương.

Ba giây sau, một âm thanh lại vang lên.

Ầm!

Địa Thần phía đối diện kia thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì.

Trong tầm mắt, một bóng dáng đen đã nhanh chóng lại gần.

Sau đó mặc châu của hắn bị vỡ tan, thua ngay tại chỗ.

Cả quá trình nhanh như chớp, động tác mau lẹ.

“A, không…”

Địa Thần kia theo bản năng hét ra tiếng.

Hắn vốn còn định sang cửa của Khương Thành nữa, cảnh tượng lúc này đột ngột quá.

Chỉ có thể nhìn xung quanh trong sự hoang mang.

Bên ngoài vào lúc này đã hoàn toàn sôi sục.

“Hắn lại thắng rồi!”

“Ôi vãi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Thế là làm vỡ của bên kia rồi à?”

“Nhanh vậy hể, dứt khoát thế luôn?”

Khi mặc châu của Khương Thành xông vào khu vực giác đấu khay tròn thì rất nhiều người trong bọn họ còn cảm thấy quá tự đại, quá ngu xuẩn.

Lại có thể từ bỏ lợi thế chủ của chiến trường mà xông sang giác đấu của đối phương.

Chỉ là còn chưa đợi bọn họ bóc phốt thì Khương Thành đã thắng rồi.

Dẫn đến sắc mặt của rất nhiều người đều chưa kịp đổi.

“Ai có thể nói cho ta biết sao có thể làm được như vậy không?”

“Nhẹ nhàng quá rồi nhỉ?”

“Ôi trời ơi, thế này cũng thần thật đấy.”

Nếu như không phải Khương Thành có thể thuận lợi ra trận, thể hiện thực lực thật sự là một Đạo Thánh của hắn thì e sẽ có người nghi ngờ hắn là một Đạo Thần trung giai giả trang rồi.

Mà há chỉ có những tiên nhân bình thường như vậy, những cấp cao của các phái cũng trở nên hưng phấn.

Vốn tưởng chuyện Khương Thành đụng vỡ bên đối thủ lần đầu chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.

Nhưng trận thứ hai vừa rồi là thực lực chân chính đấy, không hề màu mè gì cả.

“Quá tốt rồi.”

“Cái mặt mất hết hồi nãy lượm về được rồi, ha ha.”

“Lẽ nào vòng này chúng ta có thể thắng ngược lại?”

“Vừa rồi sao hắn làm được vậy, tiên lực mạnh dữ vậy hả?”

“Không cần quan tâm sao hắn có thể làm được, cho dù có dùng bảo vật đặc biệt thì cũng là một phần của thực lực.”

Vân Tương Đạo Thần vừa rồi còn bị những trưởng lão kia tập hỏa kích, lúc này lại được hoan nghênh vô cùng.

“Vân Tương chưởng môn, vị Khương Tuấn Soái này lợi hại quá ha!”

“Không Vân điện của các ngươi lập công rồi…”

Còn Thanh Cơ Đạo Thần và mấy trưởng lão thánh địa ở đằng sau lại có phần lùng túng.

Vừa rồi bọn họ mới nói Khương Thành ăn hên, chớp mắt một phát đã bị vả te tát mặt rồi.

Cho dù trận sau Khương Thành thua mất thì bọn họ cũng đâu thể nói hắn không được nữa.

Người ta xử lí hai tên, biểu hiện rất ưu tú rồi biết chưa?

Đám người của Thương Môn cung ở đối diện có phần hoài nghi nhân sinh rồi.

Nụ cười đắc ý trên gương mặt Minh Khánh Giai Thần dần dần lụi tắt, hắn chau mày, nhìn chết dí vào bóng dáng Thành ca.

Giống như muốn cách một kết giới tỉ thí để nhìn ra vấn đề lạ thường của hắn vậy.

Mười mấy Địa Thần đến tham gia trong trường cũng đều nghĩ không thông.

Bọn họ níu lấy Địa Thần vừa mới thất bại kia, ùa ùa chất vấn.

“Có chuyện gì thế?”

“Dễ dàng bị người ta xử lí như vậy sao?”

“Ngươi làm ăn kiểu gì vậy?”

Ngược lại Thành ca lại rất tốt bụng, còn có lòng giúp đối thủ vừa thua đó giải vây.

“Các ngươi đừng chê trách đồng đội không ra gì, có đổi thành các ngươi cũng như vậy thôi.”

“Mau lên đây đi, người tiếp theo là ai?”

Chỉ một câu ngắn ngủi như vậy thôi đã khiến những tiên nhân bên ngoài khia hớn hở, kích động vô cùng.

Không ngờ ba chữ đó lại có thể trả lại cho đối phương.

“Ha ha, đúng đúng đúng, người tiếp theo!”

“Còn lề mề chậm chạp gì nữa vậy?”

“Người tiếp theo!”

Đám Địa Thần của Thương Môn cung cũng không thể nhịn nhục được nữa.

“Ta không tin thật sự tà môn được như vậy?”

Địa Thần thứ ba đứng dậy.

Mà lúc này, Khương Thành cũng đã chặn trước lối ra của bọn họ.

Địa Thần này vừa mới ra, mặc châu đã bị tập kích chính diện.

Hắn muốn trốn đi theo bản năng, chỉ là Khương Thành đến cơ hội trốn cũng không cho hắn.

Mặc châu của hai người có tiến độ quá lớn.

Ầm!

Hai mặc châu đụng phải nhau một cách dứt khoát.

Trên bản chất thì là sự va chạm của tiên lực.

Mặc châu của Khương Thành trong sự bao phủ dồi dào của tiên lực hoàn toàn không chịu phải chấn động gì cả, tự nhiên cũng sẽ bình an vô sự.

Còn tiên lực của đối phương dưới một xung kích này đã trực tiếp phân tán.

Sau đó tiên lực hùng dũng của Khương Thành tiến quân thần tốc, đổ rầm trên mặc châu của đối phương.

Ầm!

Tiếng vang vang lên, mặc châu vỡ tan.

Ba Địa Thần cứ thế thua ngay ở cửa nhà.

“Người tiếp theo, làm màu lên!”

Thành ca còn chưa chờ mọi người hoan hô đã thúc giục rồi.

Chúng tiên nhân bên ngoài trường đã sắp vui đến điên luôn rồi.

Chương 2003: Ai bảo tu tiên là không ra gì

Ai cũng không ngờ Khương Thành có thể đến ngược lại chặn ở cửa của đối phương chứ.

Suy cho cùng thì tổ Đạo Thánh vốn đã được công nhận là một tổ bị ngược đãi mà.

Trước đó, sự kì vọng cao nhất của mọi người chính là có thể thắng được một chút để khỏi bị quê.

Chuyển bại thành thắng là chuyện không ai dám nghĩ đến.

Chứ đừng nói gì kiểu chặn trước cửa đối phương để giành chiến thắng áp đảo thế này.

Tiếp đó từng Địa Thần nối tiếp từng Địa Thần ra sân, lại từng người nối tiếp nhau bị Khương Thành tốc độ tiễn đi, bầu không khí toàn trường cũng càng ngày càng nóng hơn.

“Người thứ tám!”

“Chín người! Giờ đã là chiến tích cao nhất bên đối phương rồi.”

“Mười người! Vượt qua đối phương rồi!”

“Mười một người! Ôi trời ơi, một mình hắn xử đẹp mười một tên rồi!”

Tất cả mọi người ở bên ngoài đều đang giúp Khương Thành đếm.

Rất nhiều tiên nhân vốn không muốn xem tiếp nữa bỏ về trước, lúc này lại nhịn không được nhanh chóng quay trở lại.

Suy cho cùng thì tổ Đạo Thánh nhấn bên tu thần mà đánh quả thực rất hiếm hoi.

“Không cần biết hai trận tỉ thí sau thế nào, cũng không cần biết Thường Lục châu có thua trong trận thi đấu đấu pháp hay không, chỉ dựa vào mỗi trận này là đủ rồi!”

“Không sai, trận này đã đủ khiến Thương Môn cung mất hết mặt mũi rồi.”

Từng tiên nhân bên ngoài hả lòng hả dạ.

“Ha ha ha, đã quá đi, Khương Tuấn Soái này lợi hại.”

“Chả trách trước đó dám không nể mặt mấy trưởng lão thánh địa, người ta có tư cách này mà.”

“Chỉ dựa vào một mình hắn mà nghịch chuyển thế cục trận đấu đấy…”

Ánh đèn mà Thành ca chờ đợi rất lâu cũng xem như đã về lại.

Bây giờ toàn trường đâu đâu cũng thảo luận về Khương Tuấn Soái, thậm chí còn nhiệt liệt hơn cả đám người Thanh Tiêu Thánh Chủ và Trường Dương Đạo Thần nữa.

Bởi vì mấy trận thắng đó hoặc nằm cả trong dự liệu, hoặc thắng bại quá bình thường.

Chỉ có duy nhất trận này của hắn là trận tất cả mọi người chưa từng kì vọng đến.

Tiếng hoan hô bên ngoài như sét, nhưng còn mười bốn Đạo Thánh phía sau hắn thì lại im bặt như gà.

Nếu như không có Khương Thành thì bọn họ chắc chắn sẽ bị Địa Thần đầu tiên của đối phương xuyên từ đầu đến đuôi, trực tiếp trở thành trò cười.

Nhìn thấy hắn thắng lợi, trong lòng bọn họ hạnh phúc vô cùng.

Nhưng khi muốn theo đó hoan hô mới phát hiện bản thân đã không còn tư cách.

Bởi vì trước đó không lâu, bọn họ đã nhảy ra vạch rõ giới hạn với Khương Thành.

Hơn nữa còn tuyên bố rõ ràng không cần hắn gánh team, chả xem ra gì.

Vậy nên, bây giờ bọn họ chỉ có thể đứng đó một cách ngượng ngùng như xem một người lạ biểu diễn vậy.

Cuối cùng, Địa Thần thứ mười lăm của bên kia đã ra sân.

Và tiếng reo hò của toàn trường cũng đã đạt đến đỉnh điểm.

Rất nhiều Đạo Thần cấp cao của các tông môn đã mất đi sự bình tĩnh, nhịn không được huơ cả hai tay, nước bọt văng tung té hò hét lên.

“Xử lí hắn!”

“Diệt sạch luôn, diệt sạch hết bọn chúng!”

“Nhất định phải diệt sạch, để bọn họ biết một Đạo Thánh của chúng ta cũng có thể xử lí sạch mười lăm Phá Thần của bọn họ.”

Sắc mặt của Minh Khánh Giai Thần trở nên khó coi vô kể.

Hắn rất rõ, cho dù hai vòng sau bên mình giành được chiến thắng thì sự thất bại của tổ Đạo Thánh trong vòng đầu này cũng sẽ mang lại ảnh hưởng sâu sắc.

Ưu thế lớn nhất của tu thần chính là có sự gia trì của thần đạo, tiến cảnh nhanh chóng, toàn phương diện đều áp chế tu tiên cùng cấp.

Đây cũng là điểm làm ăn lớn nhất để bọn họ đi truyền đạo.

Mà biểu hiện của Khương Thành ở vòng đầu lại khiến “ưu thế nghiền áp” này của bọn họ xuất hiện sơ hở.

Đây mới là đả kích lớn nhất đến bọn họ.

“Thắng rồi!”

Sau khi Khương Thành thuận lợi giành chiến thắng đối thủ thứ mười lăm, tiếng hoan hô vẫn chưa hề ngừng lại đã xông thẳng lên trời.

“Hắn đã chiến thắng mười lăm Địa Thần!”

“Chúng ta đã thắng vòng một ở tổ Đạo Thánh, thật sự thắng rồi!”

“Ai còn dám noi tu tiên bọn ta không được nữa hả?”

“Ha ha ha, Thương Môn cung không phải nói lần này đến lượt bọn họ thắng à? Ủa sao thua rồi ta?”

Minh Khánh Giai Thần ở phía trên mặt mày tái mét.

Còn các cấp cao của các đại môn phái ở Thường Lục châu lại thắm đỏ da thịt.

Sau khi vòng một kết thúc sẽ có một khoảng thời gian tu dưỡng hồi phục.

Đám tuyển thủ vừa ra đã có một đám Đạo Thần xúm chụm lại xung quanh.

“Khương Tuấn Soái, biểu hiện của ngươi đúng là cừ thật.”

“Rất tốt rất tốt, đã quá đi!”

“Cho Thường Lục châu chúng ta nở mặt rồi.”

“Cho dù hai vòng sau có thua đi chăng nữa cũng đã đả kích mạnh mẽ vào sự oai phong của Thương Môn cung, đáng lắm.”

“Đúng rồi, sao ngươi có thể làm được vậy?”

“Lẽ nào có thủ pháp đặc biệt nào để điều khiển bích nguyên mặc châu ư?”

“Ta xem trọng ngươi lắm, sau khi cuộc thi đấu pháp kết thúc có hứng thì gia nhập vào Bạch Sương tông ta?”

“Gì mà Bạch Sương tông, muốn gia nhập cũng phải gia nhập vào Cự Đỉnh môn!”

Nhìn thấy Khương Thành bị vây chặt như nêm, Vân Tương không được vui.

“Các ngươi có thể tôn trọng lão phu chút không, Khương Tuấn Soái trước mắt vẫn là trưởng lão của Không Vân điện được chứ?”

Nghe thấy giọng nói của hắn, Khương Thành mới nhớ đến chính sự.

“Ta còn có một chuyện quan trọng cần nói với Vân Tương chưởng môn.”

Vân Tương Đạo Thần liền được an ủi vì vốn sắp bị cho ra rìa, nhưng tên tiểu tử này vẫn xem như chưa “mất gốc”.

Sau khi thành danh cũng không quên chia chút vinh quang cho bản thân.

“Tránh ra tránh ra.”

“Nghe thấy Khương Tuấn Soái có lời cần nói với ta chưa?”

“Hắn là người của Không Vân điện bọn ta, có chuyện của các ngươi cơ à?”

Hắn cực nhọc bon chen được đến trước mặt của Thành ca.

“Ha ha, Khương Tuấn Soái, ngươi làm tốt lắm, không hề phụ lại sự tín nhiệm của bọn ta dành cho ngươi.”

Lão đầu này vừa gặp mặt đã dát vàng lên mặt một cách thành thạo.

“Ta biết ngay mà, ban đầu lựa chọn ngươi là một quyết định đúng đắn.”

“Nếu không phải ta có mắt nhìn người thì người đã bị vùi dập mất rồi…”

Khóe mắt Thành ca giần giật.

Cmn, lão tử bận rộn cả nửa ngày trời cuối cùng mới làm màu được một cái, ngươi vừa lên đã muốn giành hết công lao đi à?

Đúng là há lại có cái lí như vậy!

“Được rồi được rồi, đừng có bận tranh công trước nữa.”

“Vòng đầu tiên kết thúc, ngươi nên trả công rồi.”

Nụ cười của Vân Tương Đạo Thần nhất thời cứng lại.

Hắn xem như đã nhớ lại lời hẹn ước lúc trước.

Nếu Khương Thành giành chiến thắng thì hắn phải trả phần thưởng tài nguyên vô kể gồm năm trăm ngàn bình đan dược trong đó nữa.

Mà theo như hẹn ước thì tổ Đạo Thánh chia làm ba vòng, mỗi một vòng Khương Thành thắng thì phải trả một phần ba phần thưởng.

“Chuyện này… chuyện này ấy à…”

Sắc mặt hắn ngay lập tức khổ như trái bí, đó phải gọi là ủ rũ.

Trước đó đồng ý phần thưởng này chỉ là vì để lừa Khương Thành lên thuyền, để hắn gánh một vị trí thôi.

Tổ Đạo Thánh trước nay đều thua từ đầu đến cuối, Vân Tương vốn chưa từng nghĩ hắn lại thật sự có thể thắng.

Chuyện này đúng là rắc rối rồi.

Hắn nào có nhiều đế đan và tài nguyên đến vậy?

Nhìn sắc mặt khó coi đó của hắn, Thành ca nheo mắt.

“Sao vậy, ngươi muốn nuốt lời?”

Vân Tương lắc đầu: “Không có không có, sao ta có thể nuốt lời được!”

Thành ca xoe xoe ngón tay: “Vậy ngươi đưa ra đê!”

“Ta, ta đây cũng không có.”

“Cái gì?”

Giọng nói của Khương Thành cao lên đến mấy độ.

“Ngươi không có? Lúc trước đã đồng ý hay lắm mà, giờ ngươi lại nói với ta là không có?”

Thật ra hắn cũng chẳng trông mong gì việc Vân Tương sẽ thật sự lấy ra.

Không Van điện là thế quái nào sao hắn lại không biết được.

Cố ý nói ra vào lúc này là để cho những người xung quanh, đặc biệt là đám Thanh Tiêu thánh địa giúp cho chút phần thưởng.

Suy cho cùng thì trận thi đấu đấu pháp này cũng liên quan đến cả Thường Lục châu mà!

Bỏ ra phần thưởng, ai ai cũng có trách nhiệm!

Bản thân cũng chẳng phải là người của tông môn bản địa, cũng đâu thể phí công vô ích đúng không?

Chương 2004: Đây là vinh hạnh của hắn

Ước định giữa Khương Thành và Vân Tương rất nhanh đã truyền ra.

Nhất thời, toàn trường lại dấy lên làn nghị luận sôi nổi.

“Hóa ra Khương Tuấn Soái ra trận còn có phần thưởng đặc biệt sao?”

“Chuyện này có phần vô lí nhỉ?”

“Cuộc đối kháng pháp thuộc về một trận chiến tranh, chứ đâu phải cuộc thi gì đâu, vốn làm gì có phần thưởng mà nói.”

“Là một môn đồ của Không Vân điện, hắn vốn phải có nghĩa vị vì tông môn mà xuất chiến, lại sao có thể trả giá được?”

“Nhưng mà hắn nào có phải môn đồ của Không Vân điện, chỉ là một trưởng lão khách khanh…”

Nếu vậy thì Khương Thành quả thực quá khác với những người khác rồi.

Thế là chiều gió của mọi người đã thay đổi.

“Nếu đã đồng ý rồi thì đưa cho hắn thôi!”

“Phải đó, nói một đằng làm một nẻo không tốt đâu ha.”

“Hắn đáng có phần thưởng mà.”

Đám Đạo Thần bên cạnh Vân Tương lũ lượt khuyên bảo.

“Vân Tương chưởng môn, ngươi cứ cho hắn đi, sao lại nhỏ nhen thế nhờ?”

“Chuyện đã đồng ý với người ta thì ngươi phải làm được chứ.”

“Chỉ là chút phần thưởng thôi, có cần phải bủn xỉn vậy không, tầm nhìn có thể lớn hơn chút không nhỉ?”

Là một người mặt người dạ thú, Vân Tương suýt chút bị bọn họ chọc cho khóc luôn.

Ta bủn xỉn?

Vậy mấy người hào phóng như các ngươi đến đi nào.

“Đây chính là phần thưởng mà hắn muốn, các ngươi tự mình xem đi!”

Sau khi mở danh sách những phần thưởng nhiều vô kể ra, toàn bộ đám Đạo Thần xung quanh đều ngây cả ra.

“Thế này, phần thưởng thế này cũng cao đến vô lí rồi nhỉ?

“Thế này có bán đứt Không Vân điện đi cũng không đủ nữa.”

“Khoa trương quá rồi, Vân Tương đạo hữu, phần thưởng thế này sao ngươi lại đồng ý chứ?”

Vân Tương Đạo Thần chán nản xua tay.

“Ta cũng không ngờ hắn thật sự có thể thắng.”

“Khương Tuấn Soái vốn không thuộc về Thường Lục châu chúng ta, chỉ có thể thuê mà dùng, vốn cũng cần phải trả giá.

“Giờ người ta thuê đến rồi, sau đó hắn ra sao thì ta cũng quản không được nữa.”

Hắn trực tiếp vứt vấn đề cho người khác.

Đối kháng đấu pháp vốn không phải là chuyện của một mình Không Vân điện bọn ta.

Thắng thì mọi người cùng có lợi, thua thì mọi người cùng xong luôn, các ngươi xem đó mà làm, cũng đâu thể để một mình ta trả tiền thuê được.

Sắc mặt mọi người khó coi, chỉ có thể chĩa mũi nhọn về phía Khương Thành.

“Khương Tuấn Soái, ngươi ra cái giá này quá cao rồi nhỉ?”

“Vì Thường Lục châu mà xuất chiến là cơ hội vinh quang mà vô số người có cầu cũng không có, ngươi phải trân trọng.”

“Phải đó, chuyện vĩ đại như vậy mà nói đến phần thưởng tầm thường biết bao.”

“Nếu ngươi đồng ý không cần phần thưởng, lão phu bằng lòng nhận ngươi làm đồ đệ.”

Thành ca trực tiếp bị đám người này chọc cười luôn rồi.

Ôi mẹ nói, các ngươi quỵt nợ thì cũng thôi đi, lại còn muốn chiếm hời từ ta nữa à?

Đây đúng là còn biết làm ăn hơn cả vương triều Nguyệt Hoàn năm đó nữa.

“Chuyện đã đồng ý thì phải làm, đây là lời các ngươi tự nói đấy.”

Thành ca cười híp mắt dẫn đường cho mọi người.

“Nhìn có vẻ phần thưởng rất cả, thật ra chia đều cho nhiều nhà thì cũng đâu có nhiều.”

“Càng huống hồ gì chỉ cần trả chút giá nhỏ, cả Thường Lục châu có thể duy trì được an ninh trong cả tỷ năm.”

“Một việc lời như thế ta hận không thể kiếm cho mình mấy lần.”

“Đúng thật không hiểu, các ngươi sao phải một mực khước từ.”

Mọi người vốn muốn phản bác.

Suy nghĩ kĩ càng hình như cũng có lí.

Khương Thành chỉ có thể coi như là người giúp đỡ, thuê người giúp đỡ làm gì lại không có thù lao chứ.

Hai thánh địa lớn ở hiện trường có bốn mươi lăm tông môn lớn có Đạo Thần cao giai trấn giữ, còn có hơn sáu trăm tông môn trung như Không Vân điện nữa.

Còn về những tông môn nhỏ chỉ có Đạo Thần sơ giai toạ trấn thì đúng là cả nùi.

Mọi người cùng gom góp thật ra mỗi nhà cũng đâu cần nhiều.

“Đúng là cũng không phải không thể chấp nhận được.”

Mọi người đã có chút lung lay.

Trả ra chút giá mà có thể đánh bại Thương Môn cung quả thực là chuyện tốt cầu cũng không có.

Nhưng mà những cấp cao của tông môn vẫn khá cẩn trọng.

“Khương Tuấn Soái, trả phần thưởng cho ngươi cũng không phải là không được.”

“Ngươi phải đảm bảo trận tỉ thí này của tổ Đạo Thánh sau cùng có thể giành được thắng lợi không?”

“Phải đó, lỡ như cuối cùng thắng không nổi thì sao?”

Trong lòng Thành ca nói ở cấp bậc Đạo Thánh này chính là một bug rồi.

Nếu mà lần này thắng không được thì đập đầu vô đậu phụ chết cho rồi.

“Có ta đây, tổ Đạo Thánh thắng chắc không thua.”

“Nếu như không thắng được thì sau cùng ta sẽ trả lại tất cả phần thưởng, được rồi chứ nhỉ?”

Lời đã nói đến nước này, mọi người cũng chẳng nghĩ ngợi gì nữa.

“Vậy được, bọn ta gom góp cho ngươi.”

“Hi vọng ngươi đừng làm bọn ta thất vọng.”

Nói xong, mấy Đạo Thần cao giai tính toán xem mỗi nhà phải trả bao nhiêu.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ bắt đầu thì phía trên đã vang lên tiếng cười lạnh của Thanh Cơ Đạo Thần.

“Đúng là hoang đường!”

“Thanh Tiêu thánh địa bọn ta không đồng ý.”

Không chỉ có hắn, những trưởng lão khác của thánh địa cũng lạnh mặt, ánh mắt đầy khinh bỉ.

“Hắn nói thắng thì nhất định có thể thắng sao?”

“Vòng đầu tiên không biết đã bị hắn tìm ra sơ hở gì, hai vòng sau lẽ nào còn tìm ra được nữa?”

“Càng huống hồ gì hắn chỉ là một Đạo Thánh, nhiều Đạo Thần như chúng ta vậy mà lại bị một Đạo Thánh nhỏ nhoi bức ép, các ngươi không thấy mất mặt chứ bọn ta thì chê đó!”

“Hắn không có tư cách ra điều kiện với chúng ta.”

“Đối kháng đấu pháp đã tiến hành rất nhiều lần ở các châu khác, trước nay chưa hề có chuyện phần thưởng thế này.”

“Không có nề nếp thì không thành quy củ, ai cũng không được làm hỏng luật lệ.”

Ơ chuyện này?

Những Đạo Thần của các tông môn khác mang vẻ mặt cạn lời.

Thời điểm then chốt Thanh Tiêu thánh địa các ngươi không chịu ra sức thì thôi đi, còn không cho người khác ra sức.

Thế này là muốn làm ầm đến đâu đây?

Bọn họ chỉ có thể mang ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thanh Tiêu Thánh Chủ.

Kết quả lại phát hiện đường đường là một Thánh Chủ lại nhắm mắt nhập định, căn bản không thèm quan tâm việc này.

Hiển nhiên, hắn cảm thấy bản thân là Thánh Chủ mà nói chuyện giao dịch với Đạo Thánh thật mất giá.

Có sự hỗ trợ im lặng này của hắn, Thanh Cơ Đạo Thần càng cứng hơn.

Hắn bay đến trước mặt Khương Thành, hất cằm lên lạnh lùng nói: “Khương Tuấn Soái, đừng quên ngươi đã từng lấy ba mươi ngàn bình đế đan của ta.”

“Đó là đồ cung cấp cho đệ tử ra trận.”

“Nếu ngươi đã lấy rồi, vậy ngươi phải có nghĩa vụ xuất chiến, không được quay đầu giữa đường.”

“Nếu không, đừng trách bọn ta không khách khí với ngươi.”

Thành ca rất muốn nhìn thấy thánh địa có thể không khách khí thế nào đây.

Nhưng nghĩ lại, việc quan trọng nhất trước mắt là làm sao lấy được phần thưởng về tay.

Thế là ca này khẽ cười.

“Được thôi, đương nhiên ta sẽ không quay đầu rồi.”

Hắn nói như vậy, mọi người ngay lập tức thở phào nhẹ nhõng.

Nói sớm đi!

Nói sớm ngươi sẽ không quay đầu thì vừa rồi bọn ta hao tâm tổn sức làm gì chứ?

Dù sao thì có cho phần thưởng hay không ngươi cũng đều tiếp tục đấu pháp mà.

Vậy thì không đưa nữa ha.

Một khắc sau, trận đối kháng tương tác căn nguyên cũng bắt đầu rồi.

Nhìn thấy Khương Thành thật sự ra sân rồi, toàn bộ mọi người đều lộ ra nụ cười.

Còn Thanh Cơ Đạo Thần thì như mới lập được công lao, dương dương đắc ý giáo huấn đám Đạo Thần xung quanh.

“Chỉ một Đạo Thánh nhỏ nhỏ, vốn chẳng có tư cách trả giá với chúng ta, hiểu chưa?”

“Nguyên Tiên giới là một nơi dựa vào thực lực để nói chuyện.”

“Nhiều Đạo Thần như chúng ta mà cần hắn à, đó là vinh hạnh của hắn, hắn nên cảm tạ ân đức.”

“Lại dám một mực khước từ? Đúng là nể hắn quá rồi!”

Chương 2005: Nguyên thuật

Khương Thành trong sân vốn không nghe thấy được lời này của Thanh Cơ.

Nhưng mà hắn cũng đoán ra được chuyện tốt mà trong lòng đám người này nghĩ.

Vòng thứ hai là thi đấu sự tương thích căn nguyên, vẫn là cách thức luân chiến.

Thanh Tiêu thánh địa tuy ngoài miệng thì bảo Khương Thành tìm ra sơ hở ở vòng đầu, nhưng vẫn sắp xếp cho hắn là người ra thi đầu tiên ở vòng hai.

Nếu ngươi có thể tiếp tục lập thần tích thì có thể giúp những Đạo Thánh khác tránh khỏi bị biến thành trò cười.

Nếu ngươi không tiếp tục lập thần tích thì cũng sớm hiện nguyên hình cho rồi.

Cách thức thi đấu tương thích căn nguyên cũng giống như một trò chơi.

Sau khi bắt đầu, hai bên cùng ở trong một không gian đặc biệt ngăn cách hoàn toàn thần hồn và tiên lực.

Trước đệm cói của mỗi bên có một cây non trong suốt, xem như là đại bản doanh, bị phá hủy thì xem như thất bại.

Xung quanh cây non còn có chín giá nến phân bố đan chéo nhau.

Khi tỉ thí, hai bên tranh đoạt căn nguyên trong không gian đặc biệt này, sau đó đốt cháy giá nến xung quanh.

giá nến sau khi được căn nguyên thắp lên thì có thể công kích cây non của đối phương, cũng có thể tăng cường lực phòng ngự của cây non bên mình.

Không giống với những trận đèn đài khác, và cũng không giống với những sự kết hợp căn nguyên khác, còn có thể kích phát ra hiệu quả phòng ngự không giống nữa.

Trận tỉ thí này không những chỉ so về mức độ tương thích căn nguyên, còn có sự công nhận của căn nguyên và năng lực vạch

kế hoạch với chiến cục nữa.

Tiến hành thật sự ra mới thấy thật sự rất phức tạp.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Khương Thành và Địa Thần đầu tiên bên đối phương bắt đầu đấu pháp.

Theo như hắn thấy, trận tỉ thí này có nhắm mắt cũng có thể áp chế.

Suy cho cùng thì hắn cũng có ba căn nguyên thần đài là kiếm, băng, ám, đây chính là căn nguyên ở tầng lớp Đạo Thần.

Ngoài ra thì còn có các căn nguyên đồ đằng trong đó có tám môn quy tắc như tốc độ, hủy diệt, tử, v.v.

Đặt trong tầng lớp Đạo Thần vẫn là hàng duy đả kích.

Nhưng sau khi bắt đầu liên kết với căn nguyên trong không gian đặc biệt này, hắn mới phát hiện ra bản thân đã sai rồi.

Căn nguyên có thể kết nối rất nhiều, nhưng cường độ mỗi căn nguyên trong không gian đặc biệt này lại có hạn.

Mà giới hạn trên chính là ở mức độ Đạo Thánh.

Tuy cảm ngộ của ba môn căn nguyên của hắn đạt đến mức độ Đạo Thần, nhưng chán cái là trong không gian đặc biệt, tổng lượng của ba môn căn nguyên kiếm, ám, băng này lại không nhiều

Nhưng mà hắn vẫn có ưu thế.

Bởi vì dù là Địa Thần hay là Đạo Thánh thì bình thường cũng chỉ có ba đến bảy căn nguyên đồ đằng đạt đến tầng lớp Đạo Thánh mà thôi.

Bọn họ đều không thể thắp hết được bốn giá nến, còn lại chỉ có thể dùng hư ảnh căn nguyên bon chen cho đủ số lượng mà thôi.

Còn Khương Thành thì không giống vậy.

Chín giá nến chả đủ cho hắn xài đâu được chứ?

Vừa lên, hắn đã chọn căn nguyên kiếm.

Sau đó hắn gặp phải sự tranh đoạt của bên kia.

Một căn nguyên có số lượng tu luyện nhiều nhất như quy tắc kiếm vốn sẽ trở thành tiêu điểm tranh đoạt của hai bên ngay từ bắt đầu.

Bản thân giành được thì đối phương sẽ bớt đi một căn nguyên hùng mạnh.

Vô cùng có lợi đối với trận tỉ thí.

Địa Thần phía đối diện kia có cảm ngộ về căn nguyên kiếm cũng ở ngay mức Đạo Thánh, nhưng mà có được sự gia trì của Thần đạo mà có được ưu thế nhất định.

"Vòng trước đọ tiên lực không biết ngươi đã giở trò gì."

Sau khi phát hiện Khương Thành cũng đang tranh giành căn nguyên kiếm, hắn vô cùng tự tin nhìn về phía bên này nhếch môi nở cụ cười chế giễu.

"Vòng căn nguyên này chắc ngươi đã rõ được hiện thực rồi."

Lời của hắn vừa nói ra thì đã mất đi sự khống chế căn nguyên kiếm.

Bởi vì toàn bộ môn căn nguyên này đã bị Khương Thành giành mất, hơn nữa còn thắp lên giá nến trước.

"Ngươi vừa nói rõ hiện thực gì cơ?"

Thành ca lúc này mới có thời gian để ý đến hắn.

Cũng hết cách, mức độ cảm ngộ về căn nguyên kiếm của hắn bày ra đó.

Có được cảm ngộ cấp bậc Đạo Thần, nếu tranh giành căn nguyên mà giành không lại một "Đạo Thánh" thì còn làm ăn kiểu gì nữa?

"Ngươi, sao ngươi lại làm được?"

Địa Thần đối diện mang bộ mặt hoài nghi nhân sinh.

Bản thân có thần đạo gia trì, sao có thể có kết quả thế này được?

"Cái gì mà sao làm được?"

Khương Thành đã bận rộn thắp lên ngọn nến thứ hai rồi, lần này hắn lựa chọn căn nguyên tử mà bản thân yêu thích nhất.

Mà môn quy tắc này đối phương lại không tranh với hắn.

Suy cho cùng thì quy tắc tử không phải là thế mạnh của đối phương.

Mà trải qua lần tranh giành thất bại vừa rồi, đối phương cũng thành thật hơn nhiều.

Rất nhanh, Khương Thành đã chọn xong căn nguyên thứ chín, thắp lên toàn bộ chín ngọn nến rồi.

Bầu không khí bên ngoài trường đã dâng cao lên lần nữa.

“Ôi vãi, Khương Tuấn Soái này đúng thật là có thực lực ha!”

“Trạng thái của chín giá nến đều viên mãn, chuyện này có nghĩa là hắn có chín căn nguyên đồ đằng đấy!”

“Thật không tưởng nổi, cho dù là trong chiến đấu bình thường thì tên này cũng là đỉnh cấp trong đám Đạo Thánh rồi nhỉ.”

Vài Đạo Thần sơ giai còn không có được nhiều căn nguyên đồ đằng đến thế nữa.

“Xem ra lần này có thể thắng rồi.”

“Còn chưa chắc, việc công kích và phòng thủ sau đó mới là quan trọng nhất trong những thứ quan trọng.”

“Phải đó, Địa Thần có thần đạo gia trì, rất có ưu thế trong vòng này.”

Động tác của Địa Thần phía đối diện vốn không chậm, cũng nhanh chóng thắp lên chín ngọn nến.

Tuy nến bên hắn chỉ có năm ngọn là đạt đến cấp bậc Đạo Thánh, bốn ngọn kia là hư ảnh căn nguyên ở cấp bậc Đạo Tôn.

Nhìn có vẻ bình thường không gì lạ cả.

Nhưng sau khi thắp lên, Địa Thần này lập tức bắt đầu điều chỉnh kết hợp bố trận.

Nhưng nhìn thấy chín ngọn nến kia thay đổi vị trí như hư ảnh.

Cường độ mạnh nhẹ của mỗi căn nguyên trên mỗi giá cũng tăng giảm.

Sau một loạt thao tác đau đầu hoa mắt chóng mặt, chín giá nến đột nhiên như biến mất khỏi hư không.

Thay vào đó là một cự đao toàn thân rực lửa.

Gần như chẳng cần cảm nhận gì, Thành ca đã có thể cảm nhận được cự đao kia của đối phương ẩn chứa uy năng hùng mạnh.

Chi ít phải mạnh hơn gấp ba lần chín đạo căn nguyên lúc trước cộng lại.

“Đây là thao tác gì vậy?”

Đây chính là điểm mù kiến thức của Khương Thành, khiến hắn cũng mơ hồ luôn.

“Căn nguyên trải qua sự kết hợp đặc biệt có thể có được hiệu quả đặc biệt vậy sao?”

Những tiên nhân bên ngoài lại là vẻ mặt chẳng còn gì xa lạ nữa.

Thiên Đạo tăng giới hạn vị diện đã qua trăm tỷ năm rồi.

Trong trăm tỷ năm này, các tiên nhân không những có tu vi gia tăng biên độ, đối với việc mở rộng thể hệ tu luyện cũng sâu hơn trước đây.

Kiểu sắp xếp căn nguyên tổ hợp này cũng là một trong số những phát hiện đó.

Những tổ hợp theo tỉ lệ số lượng căn nguyên, loại hình, mức độ và phương vị không giống nhau có thể hình thành nên những hiệu quả thần kì khác nhau.

Có thể khiến căn nguyên bạo phát ra theo cách gấp mấy lần trước kia.

Mỗi một tổ hợp căn nguyên có hiệu quả thì được gọi là “nguyên thuật”.

Trăm tỷ năm nay, những “nguyên thuật” có hiệu quả được phát hiện ra đại khái có khoảng hai ngàn loại.

Nghe thì rất nhiều, nhưng nghĩ đến vô số khả năng sắp xếp ba ngàn căn nguyên thì thật ra cái thật sự có hiệu quả nhỏ vô cùng.

Mà ngoại trừ lác đác có mười mấy loại công khai, tuyệt đại đa số nguyên thuật trước mắt vẫn là bí mật không thể truyền ra.

Giống như công thức độc quyền, còn quý giá hơn cả bí tịch trấn phái nữa.

Nguyên thuật mà Địa Thần bên kia dùng tên là "Dao Hoả", có thể bạo phát ra một đạo căn nguyên đồ đằng hoả hệ có lực công kích gấp hai mươi lăm lần.

Đây gần như đã vượt qua uy năng hai thần đài của Đạo Thần sơ giai.

Mà chuyện lạ thường đó là trong chín căn nguyên mà hắn chọn lại không hề tồn tại căn nguyên hệ hoả.

Đây chính là sự thần kì của nguyên thuật, không hề liên quan gì đến đặc tính của bản thân quy tắc.

Chương 2006: Chỉ có thể gian lận thôi

Nhìn thấy chín ngọn nến kia của Khương Thành rề rà chẳng có động tĩnh gì, Địa Thần bên đối diện vẫn có phần do dự.

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ Khương Thành lại chẳng hề đọc qua nguyên thuật.

Suy cho cùng thì ở độ tuổi này rồi, đến cả Đạo Tôn chắc cũng học qua hai ba nguyên thuật sớm đã được công khai rồi nhỉ.

Ai mà ngờ được ca này đến nghe cũng chưa từng nghe đến từ nguyên thuật này nữa.

Những tiên nhân bên ngoài nhìn thấy hắn cứ trì trệ không có động tĩnh, tất cả đều sốt ruột thay cho hắn.

"Khương Tuấn Soái, ngươi mau tổ hợp những ngọn nến căn nguyên đi!"

"Mau sắp xếp nguyên thuật chứ không là muộn đấy!"

"Ta xem xem, ngươi giờ có chín loại căn nguyên, có thể xếp được Tấn Không nguyên thuật còn mạnh hơn cả hắn nữa."

"Tấn Không gì chứ, toàn bộ chín loại đều đạt đến mức độ đỉnh phong của Đạo Thánh, hoàn toàn có thể tổ hợp được Liệt Lôi, uy năng hệ lôi có uy năng bốn mươi lần có thể đánh bại bên kia."

“Yêu cầu về mức độ thành thạo trong việc điều khiển Liệt Lôi rất cao, Tấn Không ổn hơn.”

“Đừng quên bên đối phương có đạo phụ thêm đó.”

“Đạo phụ thêm thì sao chứ, căn nguyên thoát khỏi đạo, đạo phụ thêm cũng không thể tăng thêm cường độ cho căn nguyên của bản thân được.”

“Nhưng nó có thể tăng thêm cho ngươi chút gì đó, tổ hợp của Liệt Lôi sai là bại đó.”

“Cái gì mà Tấn Không với Liệt Lôi, các ngươi đánh trận thật sự bao giờ chưa, ổn định mới là vương đạo…”

“Ta thấy ngươi mới là thứ chẳng hiểu gì…”

Bọn họ vì sự chiến thắng của Thành ca mà cũng xem như là tan nát con tim rồi.

Thế là lại cãi nhau ở phía ngoài.

Chỉ đáng tiếc, Thành ca trong không gian tỉ thí vốn chẳng nghe thấy được.

Nhìn thấy hắn rề rà không tô hợp sắp xếp, Địa Thần bên kia cũng chờ không nỗi nữa.

“Chả cần biết ngươi giả thần lộng quỷ gì, đừng hòng doạ được ta.”

Nói xong, hắn thúc động thanh cự đao căn nguyên hoả diệm kia bổ tới.

Thành ca cũng chẳng có cách gì để đỡ được cả.

Chỉ có thể thúc động chín giá nến theo bản năng, chỉ huy chín căn nguyên trực tiếp tiến lên nghênh tiếp.

Một đao vừa đến, chín ngọn nến của hắn đã bị tắt mất bảy rồi.

Cũng hết cách, chín ngọn nến của hắn chính là chín căn nguyên bình thường, còn người ta là sự công kích căn nguyên hoả hệ gấp hai mươi lăm lần.

Còn có thể giữ lại được hai cái đã xem như hắn lợi hại rồi.

Lúc này, bên ngoài ồn ào hẳn lên.

“Chuyện này, sao hắn lại không dùng nguyên thuật?”

“Phải đó, sao có thể dùng căn nguyên để trực tiếp cản vậy chứ?”

“Đối mặt với căn nguyên phải dùng nguyên thuật đối kháng chớ!”

“Hắn vầy cũng sơ suất quá rồi!”

Rất nhiều người vẫn chưa ý thức được Khương Thành căn bản không hề biết nguyên thuật.

Suy cho cùng thì theo hắn thấy, một “Đạo Thánh đỉnh cao” có chín căn nguyên đồ đằng chắc phải là cao thủ về phương diện nguyên thuật mới phải chứ.

Thế là bọn họ nhìn mà chẳng hiểu Khương Thành muốn làm gì.

“Không hay rồi.”

Trong đám người, Vân Tương Đạo Thần đột nhiên vỗ đùi, sốt ruột kêu lên kinh hoàng.

“Sao vậy?”

“Vân Tương đạo hữu, ngươi phát hiện ra gì rồi?”

“Không phải ta phát hiện ra gì, mà là nhớ ra một chuyện.”

Mặt mày Vân Tương như khóc tang, cười khổ nói: “Khương Tuấn Soái là tiên nhân Thượng Cổ một mình bế quan mấy chục tỷ năm nay, gần đây mới xuất quan.”

“Mà nguyên thuật thì ba mươi tỷ năm trước mới xuất hiện.”

“Có thể hắn thật sự không biết bất cứ nguyên thuật nào.”

“Cái gì?”

Mọi người mang theo bộ mặt không thể nào tưởng nổi kinh hô lên.

“Hắn không biết nguyên thuật?”

“Ôi vãi, còn có thể được vậy luôn?”

“Một chuyện lớn như vậy sao ngươi không nói sớm?”

“Nói sớm thì ta đã tặng hắn một bí pháp nguyên thuật, giờ thì không kịp nữa rồi…”

Là những cấp cao các tông môn của Thương Lục châu, bọn họ đương nhiên vẫn hi vọng trận thi đấu đấu pháp có thể thắng rồi.

Vì thế mà dạy Thành ca mấy nguyên thuật đã công khai thì cũng chả là gì cả.

Nguyên thuật đơn giản cũng không cần tu luyện gì cả.

Chỉ cần biết được "bài thuốc gia truyền" kết hợp, sau đó luyện vài lần là có thể ra trận thi triển ra rồi.

Nhưng mà hiện tại, Khương Thành đã ở trong trận tỉ thí rồi, căn bản không có cơ hội nói cho hắn biết.

Sự công kích của "Dao Hoả" chỉ có một đợt sóng.

Sau khi đánh xong cần phải bổ sung căn nguyên bị hao phí, tổ hợp sắp xếp lại từ đầu.

Còn Khương Thành lại chẳng hề bổ sung căn nguyên của mình mà hớn hở nhìn đối phương bận bịu.

Những người ở bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng này đều sắp sốt ruột đến chết rồi.

"Hắn đang làm gì thế hả?"

"Không biết nguyên thuật thì mau chóng bổ sung căn nguyên đi chớ, tốt xấu gì cũng có thể kéo dài thời gian một chút!"

"Không có ý nghĩa gì cả, nếu không biết nguyên thuật thì vòng này hắn thua không nghi ngờ gì cả."

"Hầy, thật không ngờ đến cả nguyên thuật mà hắn cũng không biết…"

Lời này của Vân Tương Đạo Thần đã truyền ra.

Biết được Khương Thành không biết nguyên thuật, toàn bộ cao thủ Thương Môn cung vốn còn lo lắng vòng này Khương Thành sẽ lại thắng nữa đều bật cười thành tiếng.

"Ha ha ha, đây là cái quái gì thế ta?"

"Các ngươi moi từ đâu ra một tên cổ hủ thế nhỉ?"

"Người mà đến cả nguyên thuật còn chưa nghe qua lại dám phái đến tham gia thi đấu, thế chẳng phải là uổng công à?"

“Mức độ cảm ngộ quy tắc của người này cao như vậy, thật đáng tiếc quá…”

“Đáng tiếc gì chứ, Thường Lục châu người ta là cố ý nhường chúng ta đó.”

“Nếu không thì sao có thể cố ý không dạy cho hắn nguyên thuật chứ?”

Minh Khánh Đạo Thần thậm chí còn cố ý vẫy tay với Thanh Tiêu Thánh Chủ nữa.

“Đa tạ đạo hữu, nhường rồi nhường rồi.”

“Nhưng mà nhường như vậy có phải là coi thường bọn ta quá rồi không?”

“Ha ha ha ha…”

Nghe thấy tiếng cười đến run người không hề kiêng kị gì của hắn, sắc mặt của Thanh Tiêu Thánh Chủ xanh mét, hận không thể tóm lấy Vân Tương mà cho hắn hai bạt tai.

Một chi tiết quan trọng như vậy, sao ngươi có thể quên mất chứ?

Bây giờ bị người ta chế giễu ngay trước mặt, đúng là mất hết thể diện luôn rồi.

“Đúng là mất mặt hết cả nhà luôn mà.”

Thanh Cơ Đạo Thần tuy cũng hi vọng Thường Lục châu có thể thắng, nhưng lại chẳng nhìn thuận mắt Khương Thành tí nào.

“Vốn đã xem trọng hắn rồi, kết quả lại thế này đây?”

“Chậc chậc, nguyên thuật cũng không biết mà còn mặt mũi đòi phần thưởng?”

“Ta đã biết là hắn sẽ không được mà…”

Lời của hắn còn chưa nói xong thì Địa Thần phía bên kia đã phát động thế tiến công lần thứ hai về phía Khương Thành bên này rồi.

Lại là Dao Hỏa, lại là cự đao căn nguyên hỏa diệm.

Còn Khương Thành bên này chỉ còn lại có hai ngọn nến căn nguyên là còn sáng.

Khi đao kia bổ tới, tất cả mọi người dường như đã dự đoán được trước kết cục rồi.

Sau đó, cự đao hỏa diệm kia biến mất trên không.

Biến mất một cách sạch sành sanh, không kịp trở tay.

Đồng thời, căn nguyên tử và căn nguyên băng còn lại của Khương Thành đã xông thẳng lên chín ngọn nến bảo vệ cây non của đối thủ.

Quá trình này không có bất cứ trở ngại nào cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn đã dùng linh ý triển khai "thái thượng hóa đạo".

Môn linh kỹ này vừa ra, lực thiên địa trong không gian tỉ thí đã toàn thuộc quyền khống chế của hắn rồi.

Đặc biệt là căn nguyên, tất cả đã nằm trong sự khống chế của hắn.

Đối phương dù có dùng lực khí hồi máu cũng không thể kết nối được lại tí tẹo căn nguyên nào, đồng nghĩa với việc đã bị giải trừ lực chiến đấu.

Thành ca cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Hắn không biết nguyên thuật, chỉ có thể lựa chọn phương thức "gian lận" không thèm nói ls này thôi.

Trên thực tế cũng không thể nói là gian lận, suy cho cùng thì đối phương cũng sử dụng thủ đoạn thần đạo khác không phải là căn nguyên mà.

Dưới sự công kích của hai đạo căn nguyên, cây non của đối phương bắt đầu rung động, rất nhanh đã trở nên run rẩy sắp ngã.

Chỉ là cảnh tượng này người khác nhìn không hiểu.

Lời nghị luận ồn ào bên ngoài, bọn họ nào có thấy chuyện quỷ dị đến vậy chứ.

"Chuyện gì vậy?"

"Dao Hỏa sao lại đột nhiên tản mất rồi?"

"Hơn nữa, đại bản doanh bị công kích rồi, đối phương sao lại không đánh trả?"

Chương 2007: Điều khiển cuộc tỉ thí

Mục tiêu cây non là "đại bản doanh" bị hủy đi thì xem như thua.

Người bình thường đánh đến đây chắc chắn sẽ phải điều động lực căn nguyên, liều mạng cản trở lại thế tiến công của đối phương.

Nhưng bây giờ, Địa Thần này căn bản không thể có bất kì của phòng ngự nào cả.

Chuyện này cũng chọc tức chết mấy cao thủ của Thương Môn cung bên ngoài.

Minh Khánh Giới Thần nhịn không được gào rống lên.

"Ngươi muốn làm gì vậy hả?"

"Trúng tà rồi sao? Còn không mau ra tay cho ta!"

"Lẽ nào muốn cố ý thua đối phương không bằng?"

Thanh Tiêu Đạo Thánh vừa rồi bị hắn chế giễu một trận xem như đã tìm ra được cơ hội xả giận, nghe vậy thì cười ha ha.

"Minh Khánh đạo hữu hà tất phải nóng thế nhỉ?"

"Tên Địa Thần bộ hạ này của ngươi chắc đã nhìn ra thần đạo là tà đạo rồi, vậy nên mới hoàn toàn hối cải, định giúp cho Thường Lục châu bọn ta."

"Chuyện tốt tránh xa cái tối hướng về cái sáng này, Minh Khánh đạo hữu nên thấy yên lòng mới phải chứ…"

Lần này, đến lượt Minh Khánh bị chọc tức đến nỗi mặt mày tái xanh.

Địa Thần trong sân kia không nghe thấy được lời đối thoại của hai vị đại lão, nhưng mà hắn đã nôn nóng đến mức mồ hôi đầm đìa rồi.

Không phải hắn không muốn chống cự, cũng không phải hắn không muốn đánh trả mà là không có cách nào làm được.

Bây giờ hắn đã không thể kết nối được với chút xíu căn nguyên nào rồi.

Nếu như không phải Khương Thành đang dùng căn nguyên công kích bản thân, hắn cũng sẽ nghi ngờ trong không gian tỉ thí này phải chăng đã không còn tồn tại chút căn nguyên nào nữa rồi không đây.

“Ngươi đã làm gì rồi?”

“Đây là tà thuật gì, tại sao một đạo căn nguyên ta cũng không thể phát giác ra được?”

Khương Thành nhẹ nhàng điều khiển hai đạo căn nguyên công kích cú cuối cùng về phía cây non kia của hắn.

Rắc rắc!

Cây non đã bị lủng lỗ chỗ phát ra tiếng vỡ giòn tan.

Căn nguyên của Khương Thành biến mất, còn tên Địa Thần kia cũng bị tống ra khỏi sân.

Chuyện này có nghĩa là lượt đầu tiên kết thúc, Khương Thành giành chiến thắng.

“Thắng rồi!”

Bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy.

“Ta biết ngay mà, Khương Tuấn Soái nhất định có thể mà.”

“Đó là tất nhiên rồi, hắn ổn hơn những Đạo Thánh khác nhiều, ta không thể không phục được.”

“Mấy người nào đó thân là trưởng lão của thánh địa mà vừa rồi còn cười trên nỗi đau của người khác, ta khinh!”

“Đồ có mắt không tròng…”

Mấy lời chế giễu trắng trợn như vậy khiến vẻ mặt Thanh Cơ Đạo Thần vừa rồi còn hát tang cho Khương Thành trở nên cực kì khó coi.

Dù cho số người nói ra mấy lời này ở hiện trường đếm không hết, nhưng hắn cũng không thể làm gì được.

Càng huống hồ gì đến cả Thanh Tiêu Thánh Chủ cũng nhìn hắn bằng ánh mắt không vui.

Hắn chỉ có thể kiềm chế lại nhận lấy sự chế giễu.

Còn về Vân Tương Đạo Thần và các cấp cao khác của các tông môn thì đó phải gọi là vui mừng hớn hở.

“Xem ra vòng thứ hai lại có hi vọng rồi.”

“Nhất định rồi, lại thêm màn một chọc mười lăm nữa đi, ta vô cùng xem trọng Khương Tuấn Soái.”

“Vừa rồi khi hắn có biểu hiện chẳng ra sao sao ngươi không nói mình xem trọng hắn hả?”

“Nhưng mà vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Đúng thế, kì lạ quá rồi.”

Rất nhiều người nhớ lại cảnh tượng trong đợt tỉ thí vừa rồi, đương nhiên là không thể nào hiểu được tại sao cuối cùng Địa Thần kia lại không có chút phản kháng nào cả.

Lẽ nào hắn thật sự trúng tà rồi?

Vấn đề này, mười bốn Địa Thần còn lại của Thương Môn cung càng muốn biết hơn.

Địa Thần mới thua kia vừa rời sân đã bị đồng đội vây trở lại.

“Ngươi mới làm gì vậy chứ?”

“Tại sao về sau lại không điều khiển căn nguyên nữa?”

“Lẽ nào ngươi thật sự phản bội Thương Môn cung chúng ta rồi?”

“Ta không có!”

Địa Thần kia liên tục kêu oan.

“Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, lúc đó ta không phát giác ra được sự tồn tại của căn nguyên.”

Những đồng đội khác đương nhiên không hề tin.

“Không có sự tồn tại của căn nguyên à? Vậy căn nguyên của Khương Tuấn Soái từ đâu ra?”

“Ta cũng không hiểu nữa, nhưng sự thật là vậy mà…”

“Ngươi cứ bịa đi, trên thế giới này không thể nào có chuyện vô lí như vậy được.”

“Người này đến cả nguyên thuật còn không biết, căn bản không đỡ nổi một kích, xem ta áp chế hắn thế nào.”

Nói xong, tên Địa Thần thứ hai đi ra sân.

Đối thủ của hắn vẫn là Khương Thành.

Sau khi hai bên bắt đầu, Khương Thành vẫn mở màn bằng việc giành giật căn nguyên kiếm với hắn.

Địa Thần phía đối diện phát cáu vô cùng, chỉ có thể chế giễu một cách chua ngoa.

“Mức độ cảm ngộ căn nguyên kiếm của ngươi cũng cao gớm ha.”

“Chỉ đáng tiếc là không có nguyên thuật,uổng cho một căn nguyên mạnh như thế.”

Nói xong, hắn dự định móc nối với những căn nguyên khác, thắp chín giá nến của mình lên trước.

Sau đó hắn lại phát hiện bước này hình như làm không được.”

Bởi vì trong không gian tỉ thí này, hắn đã không còn cảm nhận được bất kì khí tức căn nguyên nào nữa rồi.

“Chuyện này, sao lại thế này được?”

Nhìn thấy Khương Thành đã thắp lên ngọn nến thứ ba, hắn hoảng hốt.

Mồ hôi lạnh cứ tự nhiên tuôn ra khắp trán, hắn điên cuồng thay đổi đủ thứ căn nguyên để cảm nhận.

Nhưng dù cho hắn có kêu gọi căn nguyên nào đi nữa cũng chỉ như trâu đất xuống biển, không có chút hồi âm lại.

Nhìn dáng vẻ gấp gáp tay chân luống cuống của hắn, Minh Khánh Giới Thần bên ngoài sắp tức đến hoang mang luôn.

“Ngươi làm gì thế, còn không mau thắp giá nến lên?”

“Còn ngây ra đó làm gì, ngươi cũng trúng tà rồi sao?”

Tiếng gào rống của hắn bên trong có nghe được đâu.

Nhưng lại chọc cho đám tiên nhân bên ngoài cười ha hả.

“Nhìn có vẻ như tâm thái của đệ tử Thương Môn cung không ra sao rồi, vừa mới lên đã căng thẳng quá, đến cả làm sao kết

nối với căn nguyên cũng quên luôn rồi.”

“Ha ha ha, lẽ nào đây là hậu di chứng của việc tu thần sao?”

“Đừng nói thế, người ta không chừng là có phong cách vậy đó, cố ý thả cho lượt này đấy.”

“Thương Môn cung quá đáng quá đi, xem thường chúng ta dữ vậy hả?”

Miệng thì nói như vậy, trong lòng mọi người lại rất rõ, sở dĩ có chuyện quỷ dị như vậy chắc chắn là do Khương Thành đã làm gì đó rồi.

Dẫn đến việc đối phương căn bản điều động căn nguyên không được.

Nhưng mà sao làm được việc này thì chẳng ai nghĩ được.

Nhất thời, rất nhiều Đạo Thần đã nhìn Thành ca bằng ánh mắt nghiêm trọng.

Thậm chí đến cả hai Thánh Chủ cũng không ngoại lệ.

Giờ đây đã là thời đại nguyên thuật là đạo rồi, có được thần kĩ có thể dẹp sạch căn nguyên của đối phương có nghĩa gì chứ?

Nguyên thuật dù có mạnh hơn nữa cũng phải được xây dựng trên nền tảng của căn nguyên.

Một khi mất đi căn nguyên, dù nguyên thuật có thành thạo đến đau cũng chỉ là trăng dưới nước hoa trong gương mà thôi.

Khương Thành trông trường đấu rất nhanh đã thắp lên ngọn nến thứ chín.

Chuyện xảy ra sau đó thì đơn giản rồi.

Chín giá nến của đối phương căn bản chưa thắp lên được, không có chút năng lực phòng ngự nào cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn chín căn nguyên của hắn bay qua, vây đánh cây non của mình.

Chỉ ba giây ngắn ngủi sau, “đại bản doanh” của Địa Thần thứ hai đã bị vỡ.

Sau đó là người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm…

Một tên rồi một tên Địa Thần ra sân, sau đó lại bị chuyện không thể phản kháng lại như thế nhẹ nhàng loại đi.

Mỗi một người ra sân đều như đồ trang trí vậy đó, chẳng làm được quái gì cả.

Cho dù là người trong trường hay ngoài trường đấu, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng hoang đường này kích thích.

“Trước đây ta đã xem qua ba trận đấu pháp khác, nhưng chưa từng thấy tình hình như thế này.”

“Đây nào có phải là đối kháng qua lại, hoàn toàn là đơn phương điều khiển trận tỉ thí mà.”

“Hắn sao lại làm được vậy nhỉ?”

“Người này thật sự là một Đạo Thánh sao? Chuyện bây giờ hắn làm được, đến cả Thánh Chủ cũng khó làm được đúng không?”

Minh Khánh Giới Thần đã không còn rống lên nữa.

Vòng này, hắn chỉ có thể chấp nhận số phận, chịu kết cục thất bại này.

Bây giờ hắn chỉ muốn biết tên kì cục này từ đâu ra mà thôi.

Không phải nói là tên cổ hủ bế quan rất nhiều năm sau, cổ hủ mà thần kì vậy à?

Chương 2008: Sao ngươi lại ra rồi

Tiếng hoan hô của đám người liên miên không dứt.

Tổ Đạo Thánh vốn bị bỏ rơi lúc này đã trở thành tổ tâm điểm được ưu ái của mọi người.

Bởi vì mọi người cuối cùng cũng đã nhìn thấy khả năng chiến thắng.

Rất nhiều người thậm chí còn cảm thấy kết quả đã định ở vòng thứ hai chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Đã bắt đầu vòng đoàn chiến của vòng tiếp theo rồi.

“Nếu như vòng thứ ba Khương Tuấn Soái vẫn còn thần kì được như vậy thì lần thi đấu đấu pháp này, Thường Lục châu chúng ta hắn chẳng phải chuyển bại thành thắng hay sao?”

“Còn chưa chắc, hai vòng trước chỉ là tỉ thí một phương diện nào đó, không đại diện cho sức chiến đấu chân chính.”

“Phải đó, quần chiến vòng thứ ba này, thần đạo bên đối phương có thể hoàn toàn nở hoa rồi.”

“Tiên lực và căn nguyên của Khương Tuấn Soái rất đặc biệt, thực lực của hắn có lẽ không yếu hơn bất cứ Địa Thần nào.”

“Nhưng ngươi đừng quên, vòng thứ ba hắn phải đối diện với mười lăm Địa Thần đó, còn mười bốn Đạo Thánh đồng đội kia cũng chẳng giúp ích được gì.”

“Vòng đầu tiên hai điểm, vòng thứ hai hai điểm, chúng ta dẫn trước bốn điểm, ưu thế này vẫn đang rất lớn.”

“Cho dù vòng thứ ba chúng ta thua, nhưng chỉ cần số lượng còn lại trong sân của đối phương ít hơn bốn người thì thắng lợi trong trận thi đấu đấu pháp này vẫn sẽ thuộc về Thường Lục châu.”

“Đúng, vòng thứ hai chỉ cần không thảm bại là được.”

Thanh Cơ Đạo Thần vừa rồi bị mọi người chế giễu, giờ chỉ dám thỏ thẻ trong đám mấy tên Đạo Thần.

“Tên tiểu tử này đúng là tà môn.”

“Dựa trên biểu hiện hai vòng trước của hắn đúng là không biết nên đối xử với hắn ra sao.”

Khương Thành hiện nay đã xem như là minh tinh Đạo Thánh của Thường Lục châu rồi.

Vì trận thi đấu đấu pháp lập được đại công như thế, dù Thanh Tiêu Đạo Thánh có muốn động thủ với hắn cũng phải suy nghĩ đến ý kiến của vô số tiên nhân ở hiện trường.

Nhưng mà đám người Thanh Cơ Đạo Thần lại không cho là thế.

“Vậy thì đã sao, hắn chẳng phải do chúng ta thích làm gì thì làm à?”

“Vậy đó, Đạo Thánh cũng chỉ là Đạo Thánh, không có tư cách để trả giá với chúng ta.”

“Hi vọng vòng thứ ba sẽ cứ lợi hại, đừng để chúng ta thất vọng…”

Ngay vào lúc bọn họ còn cao cao tại thượng bàn luận về một Đạo Thánh nhỏ nhoi thì Khương Thành cũng đã hoàn thành cú liên sát mười bốn người ở vòng thứ hai.

Vòng quyết đấu căn nguyên này, những đối thủ bị cắt bỏ căn nguyên sau đó đã không còn tại nên bất cứ sự uy hiếp nào nữa rồi.

Giờ đây chỉ còn cách chiến thắng cuối cùng một đối thủ mà thôi là vòng thứ hai sẽ có thể chiến thắng.

Sau đó, Thành ca lại đứng dậy khỏi ghế cói.

Đi thẳng ra khỏi không gian tỉ thí.

Hiện trường vốn nhiệt liệt vô cùng đột nhiên trở nên chết lặng.

Đừng nói là âm thanh, đến cả động tác cũng ngừng lại.

Mọi người giống như bị triển khai thuật định thân vậy, rất lâu chẳng trở lại bình thường.

Cho dù là Thanh Tiêu Đạo Thánh hay là Minh Khánh Giới Thần thì cũng không phải ngoại lệ.

Vẻ mặt hai đại năng ngây ra nhìn bóng dáng của Khương Thành, không hiểu chút gì về chuyện đang xảy ra lúc này cả.

Vòng đối kháng vòng hai… có lẽ… vẫn chưa kết thúc đâu nhỉ?

Bên kia chẳng phải vẫn còn một Địa Thần chưa ra sân sao?

Khương Thành sau khi đi ra, người gặp đầu tiên chính là mười bốn “đồng đội” Đạo Thánh kia.

Nhìn thần thái bình tĩnh ung dung kia của hắn, toàn bộ mười bốn người đều có phần sụp đổ.

“Ngươi, sao ngươi lại ra rồi?”

Theo như quy tắc đấu pháp, ra khỏi sân thì không thể nào vào sân lại nữa.

Cho dù là bị đánh bại nên loại hay tự bản thân chủ động đi ra thì cũng vậy.

Vậy nên, Khương Thành đã không thể nào vào lại để xử lí tên Địa Thần cuối cùng rồi.

Tuy bản thân hắn thấy đây là một chuyện có vẻ rất bình thường.

“Đánh xong hết việc, còn có vấn đề gì nữa không?”

“Nhưng mà còn có một kẻ địch khác còn chưa đánh.”

Lỗ Chi Hàn có phần hoài nghi có phải hắn đếm sai số lượng người không, đếm mười bốn thành mười lăm.

Vậy nên mới hiểu lầm, chạy ra trước trước.

Nhưng nghĩ lại, Khương Thành đã là Đạo Thánh rồi, có lẽ đâu có đáng để phạm lỗi sai cấp bậc ấu trĩ như vậy chứ nhỉ?

“Làm người không nên quá tự tư tự lợi mà.”

Khương Thành vỗ vai hắn, sau đó đi thẳng vào một góc sân, biến ra một cái ghế nằm thoải mái ngồi xuống.

Mọi người có phần không thể nào hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

“Chuyện này sao lại có liên quan gì với việc tự tư tự lợi chứ?”

“Ta suýt chút còn lầm, may mà kìm lại kịp thời.”

Thành ca nhàn nhã phả một hơi thuốc ra.

“Bởi vì ta đột nhiên ý thức được, nếu như đánh bại toàn bộ mười lăm đối thủ bên kia thì các ngươi há sẽ chẳng có chút cảm giác tham dự nào cả à?”

“Tương lai nhớ lại trận đấu pháp này há chẳng phải sẽ đầy tiếc nuối sao?”

“Sao ta có thể tự tư tự lợi như vậy, chỉ quan tâm để thể nghiệm của bản thân trong trận tỉ thí mà hoàn toàn quên đi cảm nhận của những người khác được chứ?”

“Vậy nên ta có lòng để lại cho các ngươi, tránh để các ngươi đến vô ích một chuyến.”

Hắn thong dong nằm xuống, còn duỗi cả lưng ra nữa.

“Bây giờ các ngươi có thể lên đó thể nghiệm, hưởng thụ niềm vui của việc đấu pháp rồi đó.”

“Đây là chuyện ta nên làm mà, không cần cảm ơn ta.”

Toàn bộ mười bốn Đạo Thánh tham gia đều ngây cả ra.

Thời khắc này, bọn họ có biết bao nhiêu lời bóc phốt muốn tuôn ra ngoài.

Nhưng bởi vì có hơi nhiều nên không biết nên nói từ đâu.

Bọn ta chẳng muốn thể nghiệm cảm giác hay ho gì cả được chứ?

Bọn ta chỉ muốn thắng, chỉ muốn nằm đó chờ được cân thôi.

Tại sao ngươi lại ra trước thế kia?

Tại sao cứ phải chừa lại một người cho bọn ta chứ?

Nhưng nhớ lại chuyện ở trang viên bên cạnh bờ hồ của thánh địa trước đó, bọ họ á khẩu không còn lời nào để nói với Khương Thành được cả, giờ còn có thể nói gì chứ?

Bọn họ chỉ có thể theo thứ tự đã sắp xếp để tiếp tục tiến hành tỉ thí.

Lời nói trong khi chuẩn bị kia, những người bên ngoài có thể nghe thấy được.

Mà do vừa rồi bên ngoài tất cả đều yên tĩnh nữa, nên lời đối thoại vừa rồi của bọn họ cũng lọt vào tai của tất cả mọi người.

Mãi đến lúc hai Đạo Thánh vào trong không gian tỉ thí, toàn trường cuối cùng mới bùng nổ.

“Tình huống gì vậy? Ta vừa mới nghe gì thế?”

“Chỉ bởi vì lí do không hiểu nỗi đó mà hắn lại chủ động ra khỏi trường đấu trước sao?”

“Đó gọi là sao nhỉ? Làm loạn chơi vậy à?”

Rất nhiều tiên nhân ở bên ngoài giậm tay giậm chân, nắm cổ tay than thở.

“Rõ ràng có thể thắng nhẹ nhàng, tại sao lại không dứt khoát thắng luôn đến cùng, đáng ghét!”

“Lần này rắc rối rồi, mười bốn Đạo Thánh còn lại của chúng ta có thể thắng được Địa Thần cuối cùng của đối phương không đây?”

“Viễn vông, thật là viễn vông mà…”

So với những tiên nhân khác, mấy cấp cao của các tông môn lớn lại càng khó chịu hơn, bọn họ đã sắp thổ huyết ra luôn rồi.

Đặc biệt là những đệ tử và đám trưởng lão của thánh địa, kể cả Thanh Cơ trong đó nữa, họ càng nhảy ra gào rống lên hơn.

“Hắn điên rồi sao?”

“Cái tên điên này, đồ ngu! Hắn biết bản thân mình đã làm ra chuyện gì không?”

“Hoang đường, loạn cả rồi! Hắn xem đấu pháp này là cái gì chứ?”

“Trong mắt hắn có Thường Lục châu không, còn có vì tình hình chung không hả?”

“Trận đấu pháp quan trọng như vậy há lại có thể hành động ngông cuồng, đúng là không biết nên nói sao luôn!”

Bọn họ rất rõ, mười bốn người còn lại căn bản không thể thắng được tên Địa Thần cuối cùng.

Nếu có căn nguyên mạnh nhiều, hơn nữa còn là Đạo Thánh thiên tài tinh thông nguyên thuật thì mới có được chút hi vọng…

Chỉ đáng tiếc, toàn bộ mười bốn Đạo Thánh kia chỉ là đệm lót mà thôi…

Thắng lợi đến tay cứ thế mà bay đi mất rồi.

Chỉ vì hành động nhỏ nhoi là ra sân trước trong gang tấc như vậy, chuyện này sao có thể không tức được?

Mà so với bọn họ, đám cao thủ của Thương Môn cung bên này lại vui mừng hớn hở.

Do chuyện vui đến quá nhanh, Minh Khánh Giới Thần suýt chút bật dậy khỏi ghế luôn.

“Lại có thể có chuyện tốt vậy ư?”

“Ha ha, Thanh Tiêu Thánh Chủ, chuyện này không thể trách bọn ta đâu nhá.”

“Thắng lợi dâng đến tận cửa, bọn ta không có lí do gì không nhận, nhường rồi nhường rồi!”

Chương 2009: Chỉ ra sân, không bao thắng

Thanh Tiêu rất muốn trả lời lại một câu, nhường cái ông nội ngươi á.

Nhưng vì để tránh cho đối phương càng đắc ý hơn, hắn chỉ có thể nhịn.

Hắn lúc này hận không thể quật chết Khương Thành.

Cục diện đang thắng ngon lạnh, tại sao lại tự ý hành động ngông cuồng như thế?

Nếu Khương Thành là đệ tử của Thanh Tiêu thánh địa thì sau chuyện này hắn nhất định sẽ đích thân sắp xếp cho ba set phục vụ "phế luôn tu vi", xét xử công khai mà đuổi khỏi tông môn.

Không ngoài dự liệu của hắn, những Đạo Thánh sau đó vào trong cứ từng người một bị thua.

Căn bản chẳng phải là đối thủ của tên Địa Thần cuối cùng bên Thương Môn cung.

Tuy bọn họ biết nguyên thuật, nhưng căn nguyên cấp bậc Đạo Thánh mà mỗi người bọn họ nắm giữ cơ bản đều từ ba đến năm căn nguyên.

Nguyên thuật cũng không đủ mạnh, lại thêm vào đối phương có ưu thế thần đạo, khoảng cách đúng là một trời một vực.

Tuy quá trình Địa Thần kia giành được chiến thắng không nhẹ nhàng tùy ý được như Khương Thành, nhưng cũng không có khó khăn gì cả.

Cuối cùng, hắn cũng thành công lập nên chiến tích 14/0, giành được thắng lợi ở vòng thứ hai.

Sau khi trận tỉ thí kết thúc, toàn trường vang lên tiếng thở than.

"Thua rồi!"

"Thật sự thua rồi, sao lại có thể như vậy?"

"Vốn dĩ chúng ta có thể dẫn trước bốn điểm giờ thì hay rồi, ưu thế lại như nhau rồi."

"Trận sau đây căn bản chẳng có hi vọng."

Rất nhiều người lấy hai tay ôm đầu, buồn như khóc tang, hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả như thế được.

Nói ra thì tổ Đạo Thánh vốn chỉ là lướt qua cho có lệ, cũng không ai cảm thấy lần này có thể thắng.

Chỉ là biểu hiện vừa rồi của Khương Thành khiến mọi người có kì vọng cực cao.

Thậm chí đã bắt đầu nghĩ đến việc vòng thứ ba sẽ tiếp tục giành thắng lợi nữa.

Kết quả khi hi vọng lên đến đỉnh điểm, kết cục thắng rõ ràng trong tầm tay lại mất tiêu, kiểu hụt hẫng này vô cùng sụp đổ.

"Tất cả đều vì hắn…"

Mười lăm Đạo Thánh tham gia vừa ra, Thanh Cơ Đạo Thần đã mang một đám trưởng lão thánh địa theo đến quát trước mặt Khương Thành.

"Ngươi biết bản thân đã làm gì rồi không hả?"

"Lại dám đi ra trước khi trận tỉ thí kết thúc, để cho kẻ địch giành chiến thắng, ngươi đúng là một tên điên mà."

"Đúng là gan to bằng trời, tội không thể tha."

Đối mặt với sự dữ tợn của hắn, Thành ca bình tĩnh cười.

"Ta có tội gì?"

"Lẽ nào quy định là phải một tuyển thủ làm được chuyện một chọi mười lăm mới là hợp quy? Xử lí mười bốn tên là có tội hả?"

Chuyện này…

Đám Đạo Thần cũng hằm hằm tức giận xông qua theo kia còn chưa kịp gia nhập vào hàng ngũ gào rống xả hận kia, đã lập tức câm như hến.

Đừng nói là xử lí mười bốn tên, cho dù Khương Thành chỉ đánh bại được một tên thì cũng đã tính là làm tận bổn phận của tuyển thủ, không hổ thẹn với bất kì ai rồi.

Nói trắng ra, nguyên nhân chủ yếu khiến lạc mất chiến thắng không phải Khương Thành, mà là mười bốn người kia quá yếu rồi.

Người ta đã xử đẹp mười bốn Địa Thần rồi, các ngươi cộng hết lại mà không đánh bại được một người, thế mà còn nói gì nữa?

Thanh Cơ há có thể chấp nhận được lí do thoái thoát này?

Bây giờ hắn rất nóng, nóng đến mức hận không thể ra tay ngay lập tức với Khương Thành.

“Ngươi không toàn tâm toàn lực, cố ý buông bỏ trận tỉ thí, còn có lí nữa à?”

Thanh cả nhếch mi mắt lên, liếc ngang hắn một cái, hờ hững nói: “Ta thích tỉ thí ra sao thì tỉ thí, không tận tâm tận lực thì sao hả, ngươi quản được à?”

Mọi người xung quanh ồn ào lên.

Ai cũng không ngờ thái độ của Khương Thành lại cứng như vậy.

Đối mặt với một trưởng lão hạch tâm của thánh địa mà dám không nể mặt đến thế.

Đặc biệt là Thanh Cơ trong đám Đạo Thần, hắn đã bị đổi mới nhận thức rồi.

“Ngươi lại dám bất kính với ta? Còn tưởng không có ngươi là không được à?”

Thanh Cơ Đạo Thần nộ khí công tâm, giáng một bạt tai xuống.

Nhưng còn chưa chờ Khương Thành làm gì thì rất nhiều Đạo Thần ở bên cạnh không hẹn mà cùng giúp hắn ngăn lại rồi.

“Ngừng tay.”

“Mau ngừng tay.”

“Thanh Cơ ngươi điên rồi sao?”

Nhất thời, sự dao động đạo hải chấn động thiên địa xung quanh, khiến những tiên nhân ngoài khi ai nấy đều đứng không vững.

Giữa Thanh Cơ và Khương Thành đã có bảy Đạo Thần cao giai cản ở giữa.

Mấy Đạo Thần này ai nấy cũng mang theo ánh mắt không vui, nhìn đằm đằm vào đám trưởng lão thánh địa.

“Thanh Cơ, ngươi muốn nói thì nói, động thủ với Đạo Thánh tham chiến khó tránh quá bừa bãi rồi.”

“Lẽ nào Thanh Tiêu thánh địa các ngươi muốn phá hỏng đại cục của trận đấu pháp này sao?”

“Ngươi nói gì chứ?”

Thanh Cơ suýt chút tức chết.

Mình thân là Đạo Thần cao giai, muốn xử tử một Đạo Thánh mạo phạm mình cũng không được luôn?

Nhưng hắn nhìn trái phải xung quanh, kể cả Vân Tương trong đó nữa, toàn bộ những cấp cao các phải đều nhìn về phía hắn.

Thế là hắn cuối cùng đã hiểu, bản thân đã chọc giận đến mọi người.

Còn Khương Thành lúc này căn bản không phải là người mà hắn có tư cách động đến được.

Bởi vì trong lòng những người khác, trận đấu pháp này không có Khương Thành thì thật sự không được.

Hắn chỉ có thể áp chế cơn giận, lạnh lùng giễu cợt: “Ngươi đã lấy của ta ba mươi ngàn đế đan mà cứ vậy tỉ thí hả? Đúng là người chả có chút chữ tín, khiến người ta cười khinh.”

Thành ca nhìn hắn như nhìn một tên ngốc, lần này mới nhếch môi khẽ chế giễu.

“Ba mươi ngàn bình đế đan đó của ngươi chỉ là phí cho một Đạo Thánh bình thường ra sân mà thôi.”

“Ta đã ra sân rồi, thậm chí còn đánh bại mười bốn đối thủ, ngươi nên cảm thấy mất số đế đan đó là quá xứng đáng đê.”

“Lẽ nào ngươi còn tưởng chút đồ đó mà có thể mua được chiến thắng cuối cùng à?”

“Đây là đại sự liên quan đến vận mệnh của cả một châu, ngươi đang nghĩ gì thế?”

Sau khi hắn nói mấy lời này mọi người cuối cùng đã hiểu tại sao hắn lại rời sân ở lượt cuối cùng rồi.

Không phải là để cho người khác có cơ hội thể nghiệm đấu pháp gì.

Mà bởi vì phần thưởng trước đó chưa có được.

Cố ý rời sân vào thời khắc quan trọng, trả thù tất cả mọi người.

Nói cho bọn họ biết, muốn ăn hời thì chỉ có thất bại mà thôi.

Sau khi hiểu rõ hết tất cả mọi chuyện, gần như tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt oán than và phản cảm về phía Thanh Cơ Đạo Thần.

Cmn, ban đầu bọn ta đã dự định gom góp phần thưởng rồi.

Cứ thuận lợi đưa cho Khương Thành thì tốt biết bao, vậy giờ vòng hai đã thắng rồi.

Kết quả ngươi cứ làm như mình thông minh, nhảy ra cắt ngang, thậm chí còn không cho người khác đưa phần thưởng cho hắn.

Có vài Đạo Thần cao giai tính tình nóng nảy đã nhịn không được chất vấn Thanh Cơ.

“Bây giờ ngươi hài lòng rồi? Đây chính là kết quả mà ngươi muốn?”

Thanh Cơ Đạo Thần nào chịu được sự chỉ trích như vậy.

Nghe vậy thì giận dữ quát: “Hắn chỉ là một Đạo Thánh, căn bản không có tư cách…”

Lời còn chưa nói xong đã bị những Đạo Thần khác nhấn chìm rồi.

“Được rồi chứ?”

“Đã đến thời khắc mấu chốt rồi, ngươi còn chưa nhìn rõ được hiện thực sao?”

Cho dù là Vân Tương hay là những người khác đều đã ý thức được cục diện trước mắt.

Bây giờ tất cả các tông môn ở Thường Lục châu đều phải nhờ vào Khương Thành.

Không có hắn thì không thể thắng được trận đối kháng đấu pháp này.

Có liên quan gì đến việc hắn có phải Đạo Thánh, bản thân có phải là Đạo Thần không chứ?

“May mà đây là vòng hai, chứ nếu là vòng ba thì ngươi chính là tội nhân của cả Thường Lục châu rồi.”

“Đường đường là trưởng lão thánh địa mà một chút tầm nhìn cũng không có, chỉ có thể nhìn thấy mấy chuyện không đâu.”

“Như ngươi mà cũng muốn dạy người khác làm việc à?”

Từng lời chế giễu nối tiếp nhau phun vào khiến sắc mặt Thanh Cơ lúc xanh lúc đỏ, căn bản chẳng nói được lời nào.

Trưởng lão môn hạ mình cùng bị vây quanh mắng tức, người chưởng môn thánh địa như Thanh Tiêu Thánh Chủ cũng chỉ có thể lựa chọn không nhìn thấy.

Nếu như bây giờ đứng ra chống lưng cho Thanh Cơ, thì đó là không muốn đấu pháp có được chiến thắng, thế là đứng về hướng ngược lại với tất cả các tông môn của Thường Lục châu rồi.

Cho dù là Thánh Chủ cũng đỡ không nỗi.

Chương 2010: Tình cảm nồng nàn khó khước từ

Xử lí xong Thanh Cơ, đám cấp cao các tông môn lại bắt đầu an ủi vỗ về Khương Thành.

“Khương Tuấn Soái, bọn ta đồng ý với ngươi.”

“Định ước về phần thưởng mà ngươi và Vân Tương đạo hữu đã có, bọn ta có thể cho ngươi một phần trước.”

“Các ngươi hẹn ước cứ thắng một trận là cho ba mươi ba phần trăm đúng không?”

“Trận vừa rồi chưa thắng, vậy bọn ta đưa ngươi ba mươi ba phần trăm của trận đầu tiên nhá.”

“Nếu như trận thứ ba người còn có thể thắng thì bọn ta lại đưa thêm cho ngươi một phần ba nữa.”

Nói xong, các vị Đạo Thần định gom góp phần thưởng rồi.

Trong lòng Thành ca nói các ngươi đúng là nhân tài mà.

Đã đến bước này rồi còn muốn trả giá, bớt mất một phần ba phần thưởng mà ta vốn nên có?

“Không cần không cần.”

Hắn cười híp mắt xua tay.

“Hay là bỏ đi, phần thưởng của các ngươi sao mà khó khăn thế, ta cũng không muốn gây khó dễ cho người khác nữa.”

“Hả?”

Mọi người đều không thể ngờ.

“Ngươi không cần phần thưởng nữa?”

“Đúng thế.”

Thành ca cười khẽ: “Dù sao thì vòng sau ta cũng sẽ làm hết bổn phận mà một Đạo Thánh như bản thân nên làm thôi.”

Mọi người cũng đâu ngốc, lập tức nghe ra được ý ngoài lời nói của hắn.

Đạo Thánh bình thường đâu có đánh lại được Địa Thần chứ!

Muốn đánh bại Địa Thần thì phải có thực lực vượt lên cả Đạo Thánh.

Khương Thành nói làm hết bổn phận của một Đạo Thánh có nghĩa là vòng ba này hắn vẫn sẽ không toàn tâm toàn lực.

Chỉ ra sân, không bao thắng.

Chuyện này đúng là khiến mọi người sốt sắng.

“Sao ngươi có thể chỉ là một Đạo Thánh được?”

“Ngươi nên phát huy thực lực mạnh hơn chứ.”

Khương Thanh cười xòa xua tay: “Cảnh giới của ta chính là Đạo Thánh mà, làm hết bổn phận của Đạo Thánh là đương nhiên mà.”

Mọi người nhếch môi, trong lòng buồn chán vô kể.

Tên này giống như đang từ chối khéo, cứng mềm không ăn, khiến người ta cũng không thể giận.

“Bọn ta cho ngươi phần thưởng mà, vòng tiếp theo cũng cho ngươi trước luôn, thế nào?”

“Thôi mà thôi cũng được.”

Thành ca tiếp tục xua tay, nói với lời lẽ đanh thép: “Vì Thường Lục châu mà chiến, đó là vinh hạnh của ta, nói phần thưởng tầm thường biết bao?”

“Lương tâm của ta không cho phép ta làm như vậy.”

Trong lòng mọi người thầm chửi bới, nếu ngươi thật sự có lương tâm thì đã không cố ý không dốc toàn lực rồi.

Bọn họ cũng xem như đã nhìn ra được, Khương Thành thế này là đang lợi dụng điểm yếu của người khác.

Không biết phải làm sao, mọi người chỉ có thể nhượng bộ tiếp.

“Vòng thứ hai cũng xem như ngươi thắng, tất cả phần thưởng bọn ta đều đưa ngươi hết!”

“Bây giờ đưa luôn!”

“Thế là được chứ gì?”

Theo như bọn họ thấy, chuyện tốt như thế Khương Thành chắc chắn có thể đồng ý.

Nhưng mặt Khương Thành lại không cảm xúc, chẳng vui nói: “Quy tắc của đấu pháp trước nay đều không có phần thưởng, ta há có thể phá vỡ quy tắc? Các ngươi xem ta là ai chứ?”

“Nếu các ngươi còn cho ta phần thưởng nữa thì đó chính là sự sỉ nhục nhân cách của ra, ta không thể chấp nhận được.”

Nói xong, hắn trực tiếp đẩy mọi người ra, đi thẳng vào bí cảnh của vòng đấu pháp thứ ba.

Lúc này, tất cả mọi người đều hoang mang.

Đã không lấy phần thưởng, lại không tận lực, thế này là muốn làm loạn thế nào đây?

Nhìn thấy Khương Thành sắp vào sân, mọi người cũng sốt ruột.

Một đám Đạo Thần liền nhanh chóng bay đến phía trước, cản đường hắn lại.

“Khương Tuấn Soái, rốt cuộc ngươi cần gì?”

Thành ca buông thõng tay tỏ vẻ vô tội: “Ta không cần gì cả, các ngươi vẫn nên mau nhường đường đi, ta phải nhanh chóng vào sân tỉ thí, vì Thường Lục châu mà chiến!”

Ngươi cứ vậy mà vào sân sao bọn ta có thể yên tâm được chứ?

Dựa theo phong cách của tiểu tử này, hắn chắc chắn có thể làm ra việc tiếp tục nhượng bộ đối thủ ở vòng ba nữa.

Suy cho cùng thì hắn cũng đâu thuộc bất kì tông môn nào của Thường Lục châu đâu.

Đấu pháp mà thua, hắn cũng đâu có áp lực gì.

“Rốt cuộc phải làm sao ngươi mới dốc toàn lực?”

“Ta vốn dốc toàn lực mà.”

Nhìn thấy vẻ mặt cười khổ của Thành ca, mọi người suýt chút tin thật rồi.

“Ngươi cứ nói thẳng đi, ngươi muốn gì bọn ta nhất định sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của ngươi!”

“Không sai, chỉ cần vòng thứ ba ngươi có thể toàn lực đi tới, đánh thắng trận đấu pháo thì chuyện gì bọn ta cũng sẽ đồng ý với ngươi.”

Ánh mắt của Thành ca cuối cùng cũng sáng lên: “Cái gì cũng có thể đồng ý?”

Trong lòng mọi người thầm mắng, cuối cùng ngươi cũng bộc lộ ý đồ rồi.

Làm ầm cả nửa ngày, quả nhiên là muốn có nhiều thêm một chút.

Đám Đạo Thần thầm cân nhắc đến hậu quả thất bại trong trận đấu pháp tiếp theo, cắn chặt răng.

“Phải đó, cái gì cũng có thể đồng ý.”

Đã đến bước này rồi, bọn họ xem như đã giác ngộ ra được việc tổn thất kinh tế.

Muốn ngựa chạy thì phải khiến ngựa ăn no.

Muốn mua được sự phục vụ cho trận đấu pháp thắng thì phải trả giá đủ.

Thành ca cảm thán một hơi: “Vì Thường Lục châu mà chiến tuy không phải là thiên chức của ta, nhưng trước nay ta vẫn luôn nhiệt tình, vốn vì đạo nghĩa mà không thể chối từ.”

“Nhưng mà các ngươi cứ muốn cho ta, vậy thì tình cảm nồng nhiệt khó khước từ, ta không nhận lại thành ra không nể mặt mọi người rồi.

Mọi người suýt chút bị hắn chọc cho tức cười.

Tên này có được món hời mà còn ra vẻ.

Nhưng mà bây giờ, tất cả các tông môn ở Thường Lục châu đều nhờ hắn, bọn họ chỉ có thể phối hợp.

“Phải phải phải, bọn ta cứ muốn cho ngươi.”

“Mong ngươi nhận lấy đi mà.”

“Không nhận là không nể mặt bọn ta.”

“Mau ra cái giá đi.”

Thành ca giờ này mới ra vẻ trầm ngâm một lát.

“Ở đây nhiều môn phái như vậy, nếu ta lấy ít thì thành ra coi thường thực lực hùng hậu của các ngươi rồi.”

“Vì để bày tỏ sự tôn trọng cho các ngươi, hay là vầy đi, cứ tăng phần thưởng vừa rồi lên mười lần.”

“Cái, cái gì?”

“Mười lần?”

Tất cả các cấp cao có mặt ở hiện trường đều nhịn không được nhảy cẫng lên.

“Ngươi điên rồi sao?”

“Biết mười lần phần thưởng đó là bao nhiêu không?”

“Dùng sư tử há mồm to còn không đủ để miêu tả nữa, ngươi đúng là ăn cướp mà!”

“Sao ngươi có thể không ngại mà đưa ra cái giá này chứ? Lại còn không đỏ mặt hay thở gấp nữa?”

“Bọn ta không cần tôn trọng, ngươi cho giá ít thôi…”

Mà há chỉ có bọn họ, những tiên nhân bên ngoài nghĩ đến số lượng mười lần phần thưởng khổng lồ kia cũng sắp bùng nổ luôn.

“Thừa nước đục thả câu!”

“Đúng là thừa nước đục thả câu mà, tên này thật đáng ghê tởm mà!”

“Không phải nói Nguyên Tiên giới trước kia bần cùng lạc hậu lắm sao? Là một tên cổ hủ bế quan mấy chục tỷ năm mới vừa ra, sao hắn lại dám đưa ra cái giá cao vậy chứ?”

“Chỉ riêng đế đan bát phẩm đã đến năm trăm ngàn bình rồi, còn có số thiên tài đại bảo đến không hết nữa, trời ơi…”

“Thế này chi ít cũng phải quét sạch mấy tông môn mới góp đủ nhỉ?”

Đến cả Minh Khánh Giới Thần của Thương Môn cung đối diện cũng bị cái giá mà Khương Thành đưa ra làm cho đờ đẫn.

Thậm chí còn quên đốc thúc bộn họ sớm bắt đầu trận tỉ thí một chút.

Còn Thanh Tiêu Thánh Chủ lại không thể nào che giấu được gương mặt tức giận của mình.

Phần thưởng này nếu thật sự muốn có thì cần tất cả tông môn phải gom góp.

Thanh Tiêu thánh địa bọn họ cầm đầu Thường Lục châu, chắc chắn phải làm gương, không đổ nhiều máu thì không được mà.

Vòng trước từ chối đưa phần thưởng cho Khương Thành là do thấy hắn không đáng.

Chỉ một Đạo Thánh nhỏ nhoi mà cũng có tư cách ra điều kiện?

Kết quả giờ thì hay rồi…

Ai mà ngờ “Đạo Thánh” này lại khó nhai dữ vậy, căn bản chẳng sợ mấy Đạo Thần, Thánh Chủ bọn họ, cũng không nể nang bọn họ chút nào luôn.

Thanh Cơ Đạo Thần vừa mới bị mọi người tập hỏa giờ lại nhảy ra lại.

“Các ngươi đều thấy cả rồi chứ?”

“Tên này đến đây để cướp đấy, hắn căn bản không định giúp đỡ Thường Lục châu chúng ta.”

“Bị một Đạo Thánh chơi xỏ như vậy, các ngươi còn mặt mũi mà sống à?”

“Càng huống hồ gì, ai có thể đảm bảo vòng ba hắn còn có thể thắng được Địa Thần của bên kia chứ?”

Hắn cho rằng Khương Thành sư tử há lớn mồm, bản thân nhảy ra xúi giục thì tên này sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Nhưng kì lạ là sau khi lời này ra hết, mấy trăm Đạo Thần xung quanh chỉ nhìn hắn một cách ác ý, không một ai lên tiếng phụ họa.

Chương 2011: Vậy thì mười lăm lần là được

Thanh Cơ Đạo Thần cho rằng bản thân mình xúi giục như vậy rất cao minh, nhưng những Đạo Thần xung quanh nào có ai là kẻ ngốc đâu chứ.

Khương Thành ngồi tại chỗ tăng giá không sai.

Nhưng ai đã cho hắn có cơ hội tăng giá thế kia?

Chẳng phải là Thanh Cơ Đạo Thần sao?

Vốn mọi người đang thành thật đưa phần thưởng cho hắn, Khương Thành cũng sẽ không nói lời nào.

Suy cho cùng thì ban đầu hắn với Vân Tương cũng đã thương lượng ổn rồi.

Kết quả đám người Thanh Cơ Đạo Thần cứ phải làm loạt thao tác như mãnh hổ, xé mất định ước về phần thưởng này.

Sau đó “thành công” nâng phần thưởng lên gấp mười lần.

Tự cho mình là có công lao vĩ đại chứ gì?

Nghĩ đến đây, các cấp cao của những tông môn lớn đều muốn xé xác hắn ra.

Ngươi thật lợi hại, một cái mồm đã hại bọn ta tổn thất nghiêm trọng.

“Nói hay đó, quá có lí luôn!”

Hiện trường yên tĩnh, vẫn là Khương Thành phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng này.

Thanh Cơ ở đối diện được khen như vậy có phần không biết làm sao.

Thành ca cười tươi roi rói, thậm chí còn vỗ tay với đám người đang còn hoang mang nữa.

“Hắn nói đúng là có chí lí đấy!”

“Không sai, ai có thể đảm bảo vòng thứ ba ta nhất định có thể thắng chứ?”

“Nghĩ kĩ lại thì mười lần phần thưởng quả thực không có đạo lí mà!”

“Vậy hay là các ngươi không cần đưa nữa, dù sao thì ta cũng không thắng nổi…”

Mọi người không những không vui, ngược lại đều sốt ruột cả lên.

Không nhận phần thưởng có nghĩa là vòng ba sẽ không toàn tâm toàn lực.

Thế chẳng phải lại vòng trở lại rồi à?

“Đừng đừng đừng!”

“Khương Tuấn Soái, phần thưởng này dù có thế nào ngươi cũng phải nhận đấy.”

“Ai nói ngươi không thắng nổi? Bọn ta tuyệt đối tin tưởng ngươi có thể thắng!”

“Mong ngươi nhất định phải nhận.”

Khương Thành xua tay liên tục, tỏ vẻ chả cần.

Mọi người chỉ có thể dựa vào ca này vừa khổ sở khuyên can lần nữa, trong lòng lại mắng mười tám đời tổ tông Thanh Cơ Đạo Thần.

Bọn ta khó khăn lắm mới nói lung lay được, ngươi cứ phải nhảy ra làm loạn thêm vậy chứ?

Sau một hồi an ủi vỗ về, Thành ca cuối cùng mới khua tay.

“Được rồi được rồi được rồi, mười lăm lần phần thưởng thì mười lăm lần phần thưởng vậy!”

“Nếu mọi người đã nhiệt tình yêu cầu đến vậy thì ta chỉ có thể tin tưởng vào thực lực của mình, dốc hết sức thẳng tiến đến vòng ba thôi.”

Cái gì?

Mười lăm lần?

Sắc mặt mọi người đều biến đổi.

“Không phải đã nói là mười lần sao?”

“Hả?”

Thành ca ngạc nhiên vờ hồ đồ: “Nói khi nào vậy? Mười lần chẳng phải chưa thỏa thuận được sao?”

“Ta vừa mới nghe các ngươi nói mười lăm lần nên mới đồng ý đó.”

“Làm gì có?”

“Ngươi nghe lầm rồi phải không?”

Mọi người liên to tiếng sửa chữa, giúp ca này nhớ lại một chút.

“Bọn ta căn bản không nói mười lăm lần khi nào cả.”

“Vốn dĩ chưa từng nói sao?”

Thành ca thất vọng thở dài một hơi.

“Vậy thôi đi, dù sao thì ta vốn cũng đâu thắng nổi.”

Nói xong, Thành ca lại chuẩn bị tư thế đi thẳng vào sân.

Mọi người suýt chút thổ huyết ngay tại chỗ.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra được, chỉ cần Thanh Cơ chen tay vào là tên này sẽ tăng giá một lần.

Thừa nước đục thả câu còn dịu dàng hơn thế nhiều.

Sợ hắn lại tiếp tục tăng giá, gây nhiều phiền toái hơn, mọi người chỉ có thể nghiến chặt răng mà nhận lấy.

“Được được được! Mười lăm lần thì mười lăm lần.”

“Bọn ta nhớ ra rồi, vừa rồi quả thực có nói đến mười lăm lần không sai.”

“Đúng đúng đúng, vậy cứ mười lăm lần phần thưởng thôi.”

Mọi người giống như bị đâm một nhát, đây đúng là tạo nghiệt mà.

Vốn chẳng có việc quái gì cả, đưa cho ngươi một phần là được rồi, bây giờ lại phải đưa mười lăm phần.

Chuyện này nói sao nhỉ?

Thanh Cơ Đạo Thần hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Đùa gì vậy hả, hắn nói mười lăm lần thì mười lăm lần sao…”

Nghe thấy giọng nói của hắn, trong lòng mọi người đều tê dại.

Lão huynh, ngươi có thể thu thần thông lại được không?

Còn làm loạn nữa không chừng sẽ là hai mươi lần, thậm chí là ba mươi lần đấy.

Giờ phút này, bọn họ hận không thể bóp chết Thanh Cơ.

Nhưng mà cũng không cần mọi người ra tay.

Bốp!

Một tiếng bạt tai giòn giã vang lên khắp trường.

Dọa cho mấy tiên nhân ở xa kia run rẩy, còn tưởng sắp xảy ra chuyện lớn gì.

Đường đường là Đạo Thần cao giai, còn là trưởng lão hạch tâm của thánh địa, ai dám đánh hắn chứ?

Cho hắn một bạt tai chẳng phải muốn trở trời à?

Nhưng khi mọi người nhìn thấy kẻ ra tay thì toàn bộ đều yên tâm.

Bởi vì người này chính là Thanh Tiêu Thánh Chủ.

Thanh Cơ vốn còn định giận tím mặt, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt hắn thì lập tức trở nên kinh ngạc tím mặt.

Cái bạt tai này đánh đến mức hắn phải hoài nghi nhân sinh.

Hoàn toàn không dám tin, bản thân lại bị đánh trước mặt mọi người giống như đệ tử mới gia nhập tông môn vậy.

“Chưởng môn, ta, ta…”

“Cút về đi!”

Sắc mặt Thanh Tiêu Thánh Chủ lạnh như băng.

Hắn cũng không thể chịu nỗi việc làm loạn thêm của Thanh Cơ này nữa.

Tuy hắn chẳng thuận mắt gì Khương Thành, nhưng sự việc đang gấp, còn phải chiến thắng trận đấu pháp nữa.

Sắc mặt Thanh Cơ Đạo Thần đột nhiên không còn chút máu, trở nên trắng bệch.

Hắn rất rõ hậu quả của ba chữ này.

Nó không những có nghĩa là mất mặt trước mọi người, còn mang ý nghĩa sau này, địa vị nắm giữ quyền hành trong Thanh Tiêu thánh địa sẽ rớt thẳng xuống.

Mà trước mặt Thánh Chủ, hắn nào dám nói thêm điều gì.

Chỉ có thể mặt mày xám xịt bay về sơn môn phía sau.

Còn những trưởng lão khác của thánh địa cũng câm như hến, không dám tự tiện nói gì nữa.

Thanh Tiêu Thánh Chủ đưa tay cầm lấy danh sách phần thưởng từ trong tay Vân Tương về tay mình, sau đó nhìn Khương Thành một cách xa xăm.

“Mười lăm phần giải thưởng, bây giờ bắt đầu phân chia phần ngạch.”

Hắn hành sự như sấm vang chớp giật.

Một tiếng lệnh vừa vang, tất cả những tông môn ở hiện trưởng đều bắt đầu hành động.

Tất cả những tông môn thứ bậc trên ở hiện trường đều dựa theo thực lực quy mô, toàn bộ đều vạch rõ nên đưa ra bao nhiêu.

Đến cả Ngộ Sơn Thánh Chủ tọa trấn Thê Vũ quán cũng đưa ra ba trăm bình đế đan cửu phẩm, ngoài ra còn có một bộ phận thiên tài địa bảo.

Xem như là bày tỏ sự ủng hộ lòng quyết tâm của Thường Lục châu.

Sau khi mười lăm phần phần thưởng toàn bộ đều đã được gom góp, mười lăm chiếc nhẫn trữ vật được đặt trước mặt Khương Thành, chính bản thân hắn cũng thấy rất thần kì.

Ở trong này có hơn hai trăm ngàn bình đế đan bát phẩm, còn có hơn năm ngàn bình đế đan cửu phẩm nữa.

Tài liệu luyện đan luyện khí, thiên tài địa bảo đủ loại lại càng không thể đếm xuể.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy Tiên mẫu thay đổi Nguyên Tiên giới là một chuyện tốt.

Nếu đổi thành Nguyên Tiên giới năm đó, căn bản chẳng hề tồn tại đế đan cửu phẩm.

Còn đế đan bát phẩm thì dù có là Thiên cung cũng chưa chắc định kì có thể nhận được mấy ngàn bình một lần.

Còn về những tài liệu cửu giai đó, Nguyên Tiên giới năm ấy dù có lột da hết một lần cũng không thể góp được một phần mười những gì trước mặt hắn nữa.

“Đây đúng là một thời đại tốt!”

“Nói thế có phải ta ra giá thấp quá rồi không?”

“Cảm thấy Thánh Chủ móc ra đế đan cửu phẩm hoàn toàn không phí sức, có vẻ rất bình thường.”

Trong lòng thì tiếc nuối, nhưng hắn vẫn rất chân thực thu hết tất cả toàn bộ nhẫn trữ vật quý báu lại.

Lúc này mới cười tít mắt vẫy tay với mọi người.

“Vòng thứ ba này giờ ta nắm chắc dữ lắm rồi!”

Mọi người đều thầm bĩu môi, ngươi cũng chân thực quá he, không có phần thưởng thì không nắm chắc chứ gì?

“Có tự tin là được.”

Đám Đạo Thần giống như những phụ huynh đưa con đi thi vậy, ai nấy đều tràn đầy hi vọng.

“Bọn ta tin tưởng ngươi, nhất định có thể thắng!”

“Chờ tin chiến thắng của ngươi.”

Vẫy tay, Khương Thành bay vào trong bí cảnh chuyên dụng trong trận tỉ thí thứ ba.

Hắn vừa mới bước vào có năm giây, Vân Tương đã vỗ đùi.

“Hỏng rồi!”

Chương 2012: Cố ý bạo lộ

“Gì mà hỏng rồi?”

“Lời đó của Vân Tương đạo hữu là có ý gì?”

Những Đạo Thần khác xung quanh tỏ vẻ không hiểu.

“Không phải Khương Tuấn Soái đã vào trong rồi sao?”

“Lẽ nào hắn còn nuốt lời?”

“Hắn dám!”

“Đã lấy mười lăm phần phần thưởng, nếu hắn còn không tận lực thì sau khi ra đây có thể sống mà rời đi?”

“Ta đâu có nói chuyện này.”

Vân Tương dở khóc dở cười lắc đầu.

“Mà là nguyên thuật đó!”

“Các ngươi quên rồi sao, Khương Tuấn Soái căn bản không biết nguyên thuật.”

Được hắn nhắc nhở như vậy, tất cả mọi người ở hiện trường đều ngây ra.

“Ôi vãi, đúng rồi.”

“Vòng thứ ba là vòng đại chiến trực tiếp, không có nguyên thuật thì thực lực chi ít cũng giảm mất chín mươi phần trăm.”

“Vòng ba vốn là vòng mà Địa Thần chiếm ưu thế lớn nhất trong các vòng, thần đạo gia trì, bây giờ Khương Tuấn Soái còn chưa biết nguyên thuật, toi rồi!”

“Chuyện này… há chẳng phải sắp thua rồi?”

“Sớm biết vậy thì vừa rồi cho hắn hai phần bí pháp nguyên thuật là ngon rồi.”

“Bây giờ hắn đã vào sân thi đấu rồi, có nói gì cũng muộn rồi.”

Bởi vì gom góp phần thưởng, Khương Thành là người cuối cùng của tổ Đạo Thánh vào sân.

Sau khi hắn vào sân, vòng thi đấu thứ ba cũng chính thức bắt đầu.

Bây giờ có muốn những Đạo Thánh tham chiến khác giúp đỡ cho hắn một phần bí pháp nguyên thuật thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Những tiên nhân bên ngoài cũng mang vẻ mặt hoang mang.

Tiếp sau đó là cảm khái liên miên.

Sai lầm lần này thật sự hơi vô lí quá.

“Khó khăn lắm mới có một tia hi vọng, kết quả cứ vậy mà bị dập tắt rồi?”

“Chuyện này cũng hoang đường quá rồi.”

So với bọn họ, đám cao thủ của Thương Môn cung lại vui mừng không xiết.

“Ha ha ha ha…”

Minh Khánh Giới Thần ngửa mặt cười lớn.

“Đây là ý trời đấy!”

“Xem ra thiên mệnh chung quy vẫn không thuộc về đám tiên nhân các ngươi rồi.”

Hắn vốn còn thật sự hơi lo lắng Khương Thành sẽ lại tạo nên kì tích ở vòng ba.

Bây giờ đã hoàn toàn yên tâm lại rồi.

Vòng thứ ba không có bất cứ hạn chế nào, thực lực tất cả Địa Thần toàn khia, Khương Thành không có nguyên thuật thì chỉ có thể bị vùi dập.

Mà trong sân lúc này, Thành ca đã quan sát môi trường xung quanh đây rồi.

Sau khi vào sân, mu bàn tay của hắn có thêm một đồ án lệnh bài hình hỏa diệm.

Nội dung tỉ thí vòng thứ ba chính là giành lấy "lệnh bài" trên người kẻ địch.

Của tổ tu tiên bên này là hỏa lệnh, còn của tổ tu thần bên kia là thủy lệnh.

Sở dĩ cố ý tạo nên hình vẽ không thể xóa đi này là để tránh có người tham sống sợ chết, vào sân thì lau đi lệnh bà, chủ động bị loại.

Loại hình vẽ lệnh bài này chỉ có thể dùng hình vẽ lệnh bài không giống của đối phương để xóa đi mà thôi.

Nhưng mà trong mỗi lần tỉ thí trước đó, cách thức loại bỏ đối phương thấy nhiều hơn chính là giết chết đối phương, đến cả lệnh bài trên người cũng bị xóa sạch.

Hai đệ tử tham dự của Không Vân điện trước đây ảo tưởng sau khi vào trưởng thì sẽ chủ động nhận thua, rồi để đối phương từ từ xóa bỏ hình vẽ của mình.

Nhưng mà đây cũng chẳng thực tế mấy.

Chưa nói đến việc đối phương chiếm ưu thế tuyệt đối về thực lực, có bằng lòng chấp nhận việc nhận thua hay không.

Dù có bằng lòng, đầu hàng trước mặt nhiều người như vậy cũng mất mặt cả Thường Lục châu.

Sau khi đi ra chắc chắn cũng không còn đường sống nữa.

Khương Thành nhìn mu bàn tay giống như bị xăm lên có phần không hài lòng.

"May là sao khi kết thúc ra khỏi sân, cái hình vẽ này sẽ biến mất!"

Bí cảnh mà đấu pháp dùng vẫn có điểm khác biệt đối với những bí cảnh tự nhiên khác.

Bên trong đã thiết đặt cấm chế và đạo trận bát giai ngầm.

Mục đích chủ yếu cũng chẳng phải để công kích tuyển thủ, mà là cho tuyển thủ sử dụng.

Sau khi rơi vào thế hạ phong, nếu có thể chiếm cứ một tòa đại trận làm thành lũy, không nói có thể chuyển bại thành thắng, nhưng chi ít cũng có thể kéo dài thời gian một chút.

Khương Thành quen thói thả thần hồn ra xung quanh để cảm nhận.

Thiên hồn vừa quét qua, hắn rất nhanh đã phát hiện ra mấy người xung quanh hắn.

Trong đó có hai Địa Thần, ba Đạo Thánh.

Trước mắt năm người này vẫn đang hành động một mình, bởi vì sau khi vào sân, vị trí của mọi người là khác nhau.

Trước mắt hơn nữa vẫn ở giai đoạn thám thính.

Dù có là Địa Thần cũng phải cẩn thận từng li từng tí, để tránh thần niệm vừa ra là đối phương sẽ phát giác ra được vị trí của bản thân.

Nếu như xung quanh toàn là Đạo Thành thì có thể bớt đánh, Địa Thần cũng vẫn có thể lật xe mà.

Nhưng mà, Thành ca hiển nhiên không có mấy kiểu nghĩ ngợi đó rồi.

Thiên hồn của hắn cao cấp như vậy, Địa Thần ở cái tầng lớp này vốn không thể phát giác ra được hắn.

Nhưng vì để tăng tiết tấu lên, ca này cũng lười ẩn nấp, cố ý để lộ vị trí của bản thân.

Năm người đồng thời cảm nhận được do động thần hồn đều ngây ra.

Ai mà to gan dữ vậy?

Lại dám không chút kiêng kị nào trong bí cảnh này?

Là kẻ địch hay là đồng đội?

Nếu là đồng đội thì mau qua đó có thể hợp đội.

Đây cũng là tư thái chơi đúng nhất của vòng thứ ba, đánh đồng đội lấy đông đánh ít.

Nhưng nếu như là kẻ địch, vậy thì sang đó không chừng sẽ là sa đầu vào lưới.

Hai Địa Thần kia do dự hai giây, rồi không hẹn mà cùng chạy sang hướng mà Khương Thành để lộ vị trí.

Còn ba Đạo Thánh sau khi trải qua cả mười mấy giây đấu tranh tư tưởng, có một người lựa chọn không làm gì cả.

Còn hai người kia thì bay sang.

Tất cả mọi người cách bí cảnh bên ngoài, nhìn cảnh tượng bên trong được truyền tống ra, tiêu điểm của sự chú ý đương nhiên chính là Khương Thành.

Người có được tầm nhìn thượng đế như bọn họ sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, toàn bộ đều ồn ào nghị luận lên.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao ai cũng bay về phía hắn vậy?”

Rất nhanh đã có người đoán ra được chân tướng.

“Lẽ nào là hắn chủ động mở thần hồn ra, để lộ vị trí rồi?”

“Có lẽ là thế rồi.”

“Hắn cũng lỗ mãng quá rồi phải không?”

Kể cả những trưởng lão thánh địa trong đó nữa, toàn bộ những cấp cao của các tông môn lớn đều thấp tha thấp thỏm.

Mong đợi lớn nhất của bọn họ chính là Khương Thành.

Cho dù không có nguyên thuật vẫn cứ ôm ấp niềm mong đợi nhất định đối với biến số này.

Nếu như vừa mới mở màn mà Thành ca đã ngủm rồi thì trận đấu pháp này có thể nói là thất bại trước rồi.

Trường Dương Đạo Thần tham gia vòng hai mang theo nụ cười nhẹ.

“Cục diện này vốn không tệ.”

“Đối phương có hai người đến, chúng ta cũng có hai người đang đến tụ họp.”

“Không sai! Đây là cục diện tốt.”

Thanh Dung Đạo Thần của thánh địa của gật đầu.

“Chỉ cần Khương Tuấn Soái chủ động đến với hai Đạo Thánh kia nương tựa thì có ba người rồi.”

“Ba đánh hai không chừng có thể thắng trước hai mươi phần trăm!”

Nghe thấy lời thảo luận của hai “chuyên gia” cấp cao, chúng tiên nhân lại kì vọng tiếp.

Còn Minh Khánh Giới Thần lại cau chặt mày.

Vị trí vào trong sân là tùy cơ, nhìn thấy bốn người lũ lượt về phía Khương Thành, đối với bọn họ mà nói đúng là một chuyện không tốt.

Hắn chỉ có thể hi vọng Khương Thành vốn không mạnh đến thế.

“Không có nguyên thuật, dù có ba đánh hai, chắc hắn cũng không có phần thắng gì đâu nhỉ?”

Vào lúc hắn đang đoán như vậy, Khương Thành trong sân cũng đã hành động.

Hắn vốn không chờ đợi ở chỗ cũ quá lâu mà lựa chọn chủ động lên trước nghênh đón.

Mà phương hướng mà hắn lựa chọn là đường của hai Địa Thần kia.

Đối với Thành ca mà nói, đây là lựa chọn đương nhiên.

Vòng ba này là đến chiến đấu với kẻ địch, đương nhiên phải đi tìm kẻ địch sau đó tiêu diệt rồi.

Còn về việc dựa dẫm vào đồng đội à?

Hắn cần đồng đội sao?

Chỉ là lựa chọn này trong mắt mọi người bên ngoài là vô lí đến nhà luôn rồi.

“Hắn đang muốn làm gì vậy?”

“Vừa rồi chủ động để lộ vị trí thần hồn, có lẽ hắn đã biết được thân phận của bốn người đó rồi chứ nhỉ?”

“Điên rồi sao? Không những không tìm đồng đội, ngược lại còn cố ý xông về phía kẻ địch?”

Chương 2013: Các ngươi nhận thua đi

Theo như tất cả mọi ngươi thấy thì quyết định này của Khương Thành thật quá ngu xuẩn.

Một lá bài hay mà cứ đánh cho ra kết quả thậm tệ.

Minh Khánh Giới Thần vốn mang vẻ mặt nghiêm trọng, giờ đã giãn hàng mày ra.

“Ha, người này đã không còn phải nghĩ nữa rồi.”

Mấy Hư Thần sau lưng hắn cũng ùa lên cười, gật đầu.

“Không sai, bòng ba này sao chứa chấp nỗi tên khinh suất đến vậy.”

“Nhìn có vẻ hai lượt trước khiến hắn quá tự tin rồi.”

“Cho dù hắn có vài thủ đoạn đặc biệt, nhưng khi đối diện đồng thời với Địa Thần có thần đạo cũng đã định không có cách nào sống sót trở về rồi.”

Sau mười mấy giây, hai Địa Thần nhanh chóng bay về phía Khương Thành đã gặp phải nhau trước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người nhịn không được lắc đầu.

“Xong rồi.”

“Hết hi vọng rồi.”

Bọn họ banh to mắt nhìn Khương Thành đụng đầu với hai Địa Thần đó.

Còn hai “đồng đội” Đạo Thánh của hắn thì còn ở xa phía sau, trong thời gian ngắn căn bản không thể đến được.

Ba người gặp mặt, hai Địa Thần kia cứ như nhặt được chí bảo.

“Ha ha, xem thử chúng ta gặp phải ai nè?”

“Khương Tuấn Soái!”

“Đây đúng là đi mòn giày không thấy, ở đâu lại tự nhào vào, chẳng phí chút thời gian nào cả.

Hai người mặt mày hớn hở lập tức một trái một phải vây sang.

Giống như bắt được một con cá lớn vậy.

Đối với bọn họ mà nói, đây quả thực là con cá lớn.

Sau khi lấy binh khí chặn đường của Thành ca, hai người cũng trở nên quái đản.

“Sự chú ý của hai vòng trước đều bị ngươi cướp hết, ngươi đúng là được việc ha.”

“Người không biết còn cho rằng không có gì ngươi không làm được nữa kìa.”

Trong bụng hai người là cơn tức vô kể.

Hai vòng trước bị Khương Thành đánh bại nhẹ nhàng, mặt mũi mất hết, sớm đã kìm nén mong muốn đòi lại thể diện này rồi.

“Bây giờ lợi hại thêm lần nữa xem nào?”

“Ngươi thật sự cho rằng hai trận trước dù thủ đoạn để giành chiến thắng thì có thể ngang hàng với Địa Thần bọn ta sao?”

“Ta không cảm thấy ngang hàng với các ngươi.”

Thành ca thành thật lắc đầu.

“Ta vốn mạnh hơn các ngươi nhiều, vượt xa trên các ngươi.”

Hắn vốn không giết đối phương một cách chớp nhoáng ngay.

Mà chìa tay trái có hình vẽ hỏa lệnh được in về phía hai người.

“Vậy nên vì nghĩ cho cái mạng nhỏ, hai người các ngươi nên thức thời một chút, chủ động nhận thua giao thủy lệnh của mình ra đi.”

“Suy cho cùng thì cũng chỉ là một trận tỉ thí, ta không muốn tạo quá nhiều sát nghiệp.”

Hai Địa Thần đối diện ngơ ngác nhìn nhau, suýt chút bị hắn làm cho hồ đồ luôn rồi.

Là một Đạo Thánh tu thần, khi gặp một Đạo Thánh tu tiên, bọn họ đã gặp qua rất nhiều phản ứng.

Đối phương hoặc chủ động yếu thế nhận thua, hoặc vội vàng chạy trốn, hoặc ngu ngốc giết đến để bị diệt.

Còn bảo bọn họ lập tức đầu hàng như Khương Thành thì vẫn là lần đầu tiên.

Sau khoảng thời gian ngạc nhiên ngắn ngủi, hai người cuối cùng đã ý thức được bản thân bị xem thường, nhất thời tức giận.

“Ngông cuồng.”

“Ngươi tưởng đây vẫn là hai trận đầu sao?”

“Giết hắn!”

Lời còn chưa nói hết, hai người đã đồng thời lấy ra đạo khí bát giai và bí bảo, thôi động pháp tắc không gian, công sát về phía trung tâm.

Dựa vào thực lực hiện giờ của Thành ca, có thể có rất nhiều tư thế khiến hai người này bị tiêu diệt.

Ví dụ như linh ý trực tiếp hủy diệt ý thức của đối phương.

Ví dụ như “thái thượng hóa đạo” rút hết căn nguyên, giải trừ lực chiến đấu của đối phương.

Ví dụ như lực trọc cường hành phá hỏng phòng ngự của đối phương, trực tiếp công kích vào tiên thể của đối phương.

Chứ đừng nói đến đại chiêu như kiếm đạo hoàn mỹ và phần linh.

Nhưng lúc này, hắn căn bản không làm như vậy.

Chỉ là mở ra pháp tắc không gian bình thường mà mình có, kiểu một địch hai một cách vô cùng bình thường.

Cũng không phải hắn muốn che giấu thực lực gì, càng không phải hắn thủ hạ lưu tình.

Mà là hai người đối diện ra tay là dùng nguyên thuật.

Vòng trước đối mặt với tổ hợp nguyên thuật thần kì cổ quái, thật ra cũng khiến Khương Thành rất buồn bực.

Hắn vốn còn tưởng rằng là bản thân chính giá nến đó có vị trí đặc biệt gì.

Bây giờ xem ra, vòng thứ ba mà đối phương vẫn còn triển khai ra được thủ đoạn đó, nhất thời cũng có chút hứng thú.

Căn nguyên được khai phá ra cách dùng mới rồi sao?

Thế là, hắn dự định cảm nhận một chút, nếu mà không ổn thì lập tức xử đẹp đối phương.

Đột nhiên, ba pháp cảnh va chạm phải nhau.

Còn hai Địa Thần kia cũng bị dọa cho kêu lên tại chỗ.

“Căn nguyên thần đài!”

“Đây là pháp cảnh gì chứ?”

Không những bọn họ, bên ngoài cũng ồn ào lên như thế.

Cho dù là Minh Khánh Giới Thần hay là Thanh Tiêu Thánh Chủ cũng không thể ngồi yên nữa.

Đến cả Ngộ Sơn Thánh Chủ có phong thái thanh cao cũng lộ ra thần sắc khó tin được.

Đạo Thần bên dưới và đám tiên nhân bên ngoài sớm đã sôi nổi hẳn lên.

“Ôi vãi! Hắn lại có ba tòa căn nguyên thần đài!”

“Không phải nói là Đạo Thần mới có thể lĩnh ngộ căn nguyên thần đài sao, sao hắn có thể làm được chứ?”

“Còn có tám tòa căn nguyên đồ đằng với mấy trăm căn nguyên hư ảnh nữa!”

“Thế này còn là Đạo Thánh?”

“Đạo Thần cũng không thể có nhiều căn nguyên như vậy đâu nhỉ?”

“Trên thế gian này lại có thể tồn tại một quái thai như vậy sao?”

Hai vòng trước, bọn họ cho rằng Khương Thành có chín căn nguyên đồ đằng, thế đã đủ kinh ngạc rồi.

Mà bây giờ khi nhìn thấy chân tướng, cằm cũng suýt chút rớt ra luôn rồi.

Trên thực tế, trong vô số những lần đại chiến ở kỷ nguyên đầu tiên, Thành ca cũng nhiều lần triển khai ra pháp cảnh biến thái có nhiều căn nguyên vậy rồi.

Chỉ là ở vị diện đó, mọi người càng chú trọng sự thao túng và phá vỡ lực thiên địa hơn.

Nhìn thấy pháp tắc không gian rõ ràng không bình thường của hắn, tuy cũng kinh ngạc nhưng chung quy vẫn không mãnh liệt bằng ở đây bây giờ.

Kỷ nguyên thứ ba tu luyện nguyên thuật giờ đây là thời kì dựa vào căn nguyên hơn bất cứ thứ gì, tự nhiên cũng sẽ nhạy cảm nhất.

“Không phải nói hắn bế quan mấy chục tỷ năm, gần đây mới xuất quan sao?”

“Lẽ nào Nguyên Tiên giới trước kia dễ dàng có được căn nguyên vậy sao?”

Nhất thời, rất nhiều người đều hướng về Nguyên Tiên giới trước đây.

“Không thể nào, ta đã từng tiếp xúc với Đạo Thần từ thời đại đó đến, chưa hề gặp ai có thể có nhiều căn nguyên đến thế!”

“Nếu người này tu luyện nguyên thuật rồi thì có đối diện với Đạo Thần trung giai cũng chẳng có áp lực nhỉ?”

Nghe thấy câu này, rất nhiều người liền phấn chấn lên.

“Vậy bây giờ hắn một chọi hai há chẳng phải có được hi vọng chiến thắng rồi sao?”

Nhưng ngay sau đó, lại có người mang vẻ mặt nghiêm trọng lắc đầu.

“Còn chưa chắc, hắn suy cho cùng cũng không tu luyện ra được đạo tự thân.”

“Căn nguyên không có đạo rất khó cân bằng với đạo.”

Bây giờ trong sân, hai Địa Thần kia sau khi trải qua một khắc kinh ngạc, cũng dần ổn định lại tình thế.

Là những Địa Thần được dốc lòng chọn ra để đến đây đấu pháp như bọn họ, thực lực vốn áp đảo đồng giai.

Một người có bảy căn nguyên đồ đằng, mười hai căn nguyên hư ảnh.

Sau khi tổ hợp thành nguyên thuật lạ hóa ra một cự long đen kịt khổng lồ, phát ra từng đợt công kích về phía căn nguyên thần đài của Khương Thành.

Mỗi một lần đều đủ khiến cho căn nguyên thần đài của Thành ca chấn động.

Còn nguyên thuật của người còn lại thì hóa thành một cự kiếm màu vàng kim.

Cự kiếm như thần binh lợi khí chuyên công kích căn nguyên, mỗi một làn chém xuống đều tóe ra những tia lửa, vùi dập căn nguyên hư ảnh như đám ma quỷ múa may.

Tuy bọn họ chỉ ở tầng lớp Đạo Thánh, nhưng dựa vào nguyên thuật lại có thể thành công san bằng ưu thế với căn nguyên thần đài của Khương Thành.

Chương 2014: Ý chí của Thần

Trận đại chiến kịch liệt bước vào giai đoạn gay cấn ngay khi vừa bắt đầu.

Theo như tất cả mọi người thấy, căn nguyên của Khương Thành chính là chiêu kích sát mạnh nhất.

Chiêu kích sát này bị nguyên thuật của hai Địa Thần chặn lại thì cũng hết game luôn.

Thứ chờ đợi hắn chỉ có kết cục thất bại.

Còn về kiếm đạo thập tam trọng cũng đáng kinh ngạc như thế, vốn chẳng đủ để xoay chuyển tình thế.

Bởi vì hai Địa Thần kia còn có thần đạo.

“Tuy căn nguyên này của hắn có thể gọi là kì tích, nhưng mà vẫn không đủ.”

“Phải đó, đối mặt với sự xâm thực của đạo, pháp cảnh của hắn sẽ vỡ nhanh thôi.”

Rất nhiều người buồn bã cảm thán.

“Với cơ sở căn nguyên này của hắn, nếu như trước khi vào sân có thể học hai môn nguyên thuật thì há chỉ có vậy?”

“Thế cần phải nói à?”

“Nếu như vậy thì hắn thật sự có cơ hội lấy một chọi hai, chiến thắng hai Địa Thần kia.”

“Quá đáng tiếc rồi, thật khó xuất hiện một Đạo Thánh tiên lưu nghịch thiên như vậy.”

Nhưng mà các Đạo Thần cấp cao của các tông môn và mấy vị Thánh Chủ, Giới Thần lại không phát biểu bất cứ cách nhìn nào.

Bọn họ đều nhìn chằm chằm vào cảnh tượng chiến đấu trên không, giống như muốn đi sâu vào mỗi chi tiết trong đó.

Bởi vì, pháp cảnh của Thành ca vốn không bị vỡ dưới cú đánh thần đạo.

Trận chiến vẫn cứ tiếp tục một cách sốt sắng như vậy.

Cũng chẳng hề có hiện tượng kết thúc.

Dần dần, nhiều người khác cũng đã để ý đến điểm khác thường này.

“Pháp cảnh của hắn, sao có thể chống lại sự xâm nhập của đạo ư?”

“Chuyện này cũng kì lạ thật!”

“Không phải nói đạo có thể áp chế hết tất cả à?”

“Lẽ nào hắn thật ra là Đạo Thần, chẳng qua là ẩn giấu thực lực nên tra không ra?”

“Không, hắn không phải Đạo Thần.”

Đám Đạo Thần cao giai Trường Dương lắc đầu.

Tuy không đích thân vào sân nhưng bọn họ nhìn thấy hình ảnh cách đó cũng thấy được vài điểm đặc biệt của Khương Thành.

“Người này có thể chống lại được thần đạo chỉ vì pháp cảnh của hắn có căn cơ quá thâm hậu.”

Rất nhiều người tỏ ra không hiểu.

“Chỉ vì nguyên nhân này thôi ư?”

“Hoá ra pháp tắc không gian mạnh đến một mức độ nhất định là có thể chống lại được Đạo Thần?”

Thanh Dung Đạo Thần hờ hững nói: “Chỉ là một đạo của Địa Thần cỏn con, còn chẳng đáng để so với Đạo Thần nữa.”

Mọi người mới chợt hiểu ra.

Đạo của hai Địa Thần này chung quy thì vẫn hơi yếu.

Vậy nên căn bản chẳng thể áp chế được pháp tắc không gian của Khương Thành.

Nhưng đạo nhỏ yếu này trước đó chẳng có Đạo Thánh nào có thể đỡ được cả.

Từ điểm này mà nói, biểu hiện của Khương Thành đã đủ nghịch thiên rồi.

“Pháp tắc không gian của hắn có thể là cái mạnh nhất từ trước đến nay trong lịch sử!”

“Trận chiến này nếu như hắn có thể kéo dài đến lúc hai Đạo Thánh kia đến giúp thì có thể vẫn có khả năng thắng.”

Khi bên ngoài lũ lượt bàn luận, Thành ca trong trận chiến đấu thật ra đã lơ đểnh.

Cũng hết cách, hai người này căn bản chẳng gây cho Thành ca chút áp lực nào cả.

Bây giờ hắn chỉ muốn mượn việc chiến đấu để rút ngắn khoảng cách quan sát cự long màu đen và cự kiếm màu vàng kim của đối phương mà thôi.

Khi thì dùng thiên hồn kiểm tra cấu tạo trong đó, khi thì dùng linh ý xâm nhập vào sâu trong nội bộ, cảm nhận sự biến hóa của lực thiên địa.

Quá trình này, hai Địa Thần của đối phương căn bản chẳng biết tí gì cả.

Bọn họ vẫn hồn nhiên không biết bản thân chỉ là hai vật thể bị nghiên cứu phân tích, đang bị kẻ địch quan sát với cấp bậc kính hiển vi.

Có lúc, Khương Thành còn chủ động tiếp cận để cảm nhận rõ hơn.

Chuyện này trong mắt người ngoài giống như không cẩn thận bị đánh trúng, rơi vào thế hạ phong vậy.

Thế là hai Địa Thần bên đối diện vui mừng hớn hở, càng đánh lại càng hăng.

Hai người hết lần này đến lần khác lợi dụng "đạo phụ thêm" để quấy rối kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành, ý đồ muốn hắn sai sót, để lộ ra lỗ hổng chí mạng.

Nhưng mà đây hiển nhiên là tưởng bở rồi.

Kinh nghiệm chiến đấu của Thành ca phong phú nhường nào chứ.

Kiếm thuật không những không xuất hiện những lỗ hổng, ngược lại còn nhiều lần lợi dụng tăng phúc của đối phương để đánh ra công kích còn lớn hơn.

Theo việc thời gian trôi qua từng chút một, Thành ca xem như cũng đã có chút hiểu biết về nguyên thuật.

Tuy không thể nào không không nhờ vào việc chiến đấu mà có được bí pháp kết hợp căn nguyên được, nhưng chi ít đã nhìn ra được một vài quy luật sơ sơ.

Mặt khác, hai "đồng đội" kia cũng xem như đã phát giác ra được sự dao động của trận chiến, nhanh chóng chạy về phía này.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, mọi người bên ngoài lại kích động lên.

"Ổn rồi!"

"Sau khi hai Đạo Thánh kia sang thì Khương Thành đã có thêm hai trợ thủ."

"Một mình hắn đã có thể đánh được như vậy rồi, ba đánh hai thắng chắc."

Vào ngay lúc bọn họ đang mong mỏi, Khương Thành cũng phát giác ra được hai Đạo Thánh kia đang tiếp cận.

"Xem ra cũng nên kết thúc ròi."

Thế là còn chưa đợi hai đồng đội đến gần, hắn đã trực tiếp cho hay kẻ địch trước mặt một bộ xung kích linh ý.

Nhưng mà ngoài dự liệu của hắn, lần xung kích linh ý này lại không giết được một cách thuận lợi như lần giết ba đệ tử Không Vân điện trước đây.

Khi linh ý xâm nhập vào ý thức của đối phương đã gây nên một phản kích ý chí đặc biệt.

Ý chí kia tuy rất yếu, giống như một cái bóng thôi, nhưng lại mang theo khí tức của tầng lớp cao hơn Địa Thần và Đạo Thần.

Giống như một tia ánh sáng của thần giữa nghìn trùng mây đen, lẫm liệt không thể xâm phạm.

Rõ ràng có lẽ không thuộc về hai Địa Thần này.

Khương Thành đột nhiên hiểu ra, đây chính là ý chí của Cẩn Võ Chính Thần!

“Hóa ra tu thần đạo của hắn thì ý thức còn nhiều thêm chút gì đó?”

Thời gian chớp nhoáng, hắn cũng không có tâm trạng đâu mà suy nghĩ chuyện này là tốt hay là xấu.

Linh ý Thiên giai thập trọng cuối cùng vẫn xông vào hai cổ ý chí của thần kia, sau đó nhanh chóng tiêu hủy ý thức của hai Địa Thần kia.

Mất đi ý thức, hai kẻ địch vốn ở thế như hổ điên đột nhiên trở thành xác sống, thế công kích đột nhiên ngưng lại.

Khương Thành cũng không do dự, huơ kiếm nhẹ nhàng diệt hai cái vỏ rỗng này trong tích tắc, thuận tiện giành được thắng lợi trong trận chiến này.

Bên ngoài lại lần nữa vang dội.

Bởi vì quá trình giành được chiến thắng quá khác biệt so với những gì bọn họ tưởng tượng.

Mọi người vốn đang trông chờ hai đồng đội kia cùng lên, ba đánh hai để đánh bại kẻ địch cơ.

Kết quả hai người mới vừa tới, còn chưa kịp ra tay thì trận đấu dựa vào sức của Khương Thành đã kết thúc trước một cách khó hiểu.

“Tình huống gì vậy?”

“Vừa rồi không phải hắn đang ở thế hạ phong hay sao?”

“Sao lại đột nhiên chiến thắng rồi?”

“Thời khắc sau cùng đã xảy ra chuyện gì thế?”

Không những có mấy tiên nhân vây xem, đến cả những Đạo Thần cao giai mạnh mẽ kia cũng nhìn không hiểu nữa.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, lại thêm vào cả quá trình xảy ra ở phương diện linh ý, người ngoài căn bản không thể hiểu được.

Trong mắt bọn họ, cái chết sau cùng của hai Địa Thần này có điểm đáng nghi ngờ vô cùng.

“Trước khi hai Địa Thần kia chết đã ngừng lại một cách quỷ dị trong thoáng chốc, giống như ý thức đột nhiên không còn vậy.”

Ngộ Sơn Thánh Chủ nhìn Khương Thành đang bận rộn tìm kiếm chiến lợi phẩm trong màn hình, cả ánh mắt đều ngập tràn sự nghiên cứu kĩ lưỡng.

“Người tu luyện thần đạo sẽ không xuất hiện kiểu tình hình thế này.”

“Rốt cuộc hắn đã làm gì?”

Thành ca vốn không biết bên ngoài đang bàn tán về điều gì.

Trên người hai Địa Thần này, ngoại trừ hai đạo khí bát giai và hai kiện đạo giáp ra thì cũng chẳng có bao nhiêu chiến lợi phẩm đáng giá cả.

Mà lúc này, hai Đạo Thánh kia cũng chủ động chạy sang.

“Khương Tuấn Soái!”

Thần sắc hai người vừa ngạc nhiên vừa vui sướng.

“Ngươi lại có thể một chọi hai mà giết chết hai Địa Thần?”

“Có ngươi ở đây, vậy trận thứ ba chúng ta có hi vọng thắng lớn rồi!”

Chương 2015: Vậy các ngươi mau đi tổ đội đi

Đối với lời tâng bốc của hai người này, Thành ca vẫn rất hưởng thụ.

Nghe vậy từ cười ha ha thật lớn: “Hai kẻ địch bình thường mà thôi, không đáng nhắc đến.”

“Đây là Địa Thần đấy, sao có thể nói là không đáng nhắc đến được chứ?”

Hai người tỏ vẻ bản thân mình đã hoàn toàn phục rồi.

“Ngươi thế này là mạnh quá rồi!”

“Ta dám cá, ngươi chính là Đạo Thánh mạnh nhất ở Nguyên Tiên giới, không có một trong những.”

“Lần đầu tiên ta được nhìn thấy một Đạo Thánh đánh bại Địa Thần, hơn nữa còn là một chọi hai, đúng là kì tích mà!”

Thành ca xua tay liên tục, tỏ ý quá lời rồi.

“Chỉ là hai Địa Thần nhỏ nhoi, chỉ là chút chiến tích nhỏ chẳng là bao mà thôi!”

“Muốn lên được vị trí Đạo Thánh đứng đầu này, có sao cũng phải tiếp được hai chiêu của Thánh Chủ mới tính chứ.”

Hai Đạo Thánh bĩu môi.

Trong lòng nói làm màu tuy hay nhưng cũng không nên ham hố.

Ngươi thế này là làm màu quá lố rồi, lại còn tiếp hai chiêu của Thánh Chủ, sau không nói Chính Thần luôn đi?

Nhưng biểu hiện bên ngoài chỉ là cười hi hi.

“Đúng thế đúng thế!”

“Không hổ là Đạo Thánh thiên tài, chí cao chí lớn mà!”

Hai người bọn họ xem ra đã giác ngộ được trận đấu pháp này thật sự vẫn cần vào cái đùi Khương Thành này.

Đi theo hắn, chỉ cần không gặp phải tổ đội có hơn ba Địa Thần thì chả cần phải lo lắng nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Sau đó, hai người liền nhìn thấy Khương Thành vẫy tay chào tạm biệt với mình.

“Được rồi, trận vừa đánh xong, tạm biệt ở đây được rồi.”

Nhìn thấy hắn quay người, sắp biến mất đi, hai người sốt hết cả ruột.

Liền ngay lập tức chạy lên.

“Đây… ngươi không định cùng nhau họp đội sao?”

“Phải đó, nếu chúng ta đã gặp nhau rồi thì nên tổ đội chứ.”

“Tổ đội?”

Thành ca mang vẻ mặt cổ quái quay đầu lại.

“Đâu cần thiết phải vậy đâu ha?”

“Cần thiết chứ, vô cùng cần thiết.”

Hai Đạo Thánh liền phổ cập kiến thức cho hắn, giảng giải cho hắn biết sự quan trọng của việc tổ đội.

“Ở vòng ba này, những người tu tiên như chúng ta tự nhiên sẽ có bất lợi, cơ hội duy nhất chính là tìm được nhiều đồng đội hơn trước.”

“Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể đồng tâm hiệp lực, tiêu diệt một vài Địa Thần lạc có một mình.”

“Ồ, hóa ra là thế à?”

Khương Thành chợt hiểu ra gật đầu.

“Vậy các ngươi mau đi tìm người khác tổ đội đi, còn ngay ra ở chỗ ta làm gì chứ?”

Hai Đạo Thánh suýt chút không theo kịp logic của hắn, lẽ nào ngươi không phải đồng đội của bọn ta sao?

“Bọn ta định đi cùng với ngươi.”

“Đúng đấy, ngươi lợi hại như vậy, bọn ta…”

Còn chưa đợi hai người nói hết, Thành ca đã xua tay liên tục.

“Không được không thể được, ta nào đáng để đi cùng với các ngươi chứ.”

“Ta nhớ các ngươi đã từng nói không cần ta giúp đỡ, còn bỏ ta tránh xa ngươi ra một chút cơ đấy.”

“Vậy nên hai từ đồng đội này vẫn chả nên nhắc nữa, ta chịu không nổi đâu.”

Ca này cũng đâu phải là người không biết cáu.

Mười bốn Đạo Thánh kia vì để lấy lòng Thanh Tiêu thánh địa mà kiên quyết vạch rõ giới hạn với bản thân, đủ loại chế giễu, thậm chí còn nguyền rủa.

Chuyện như thế đâu thể cười một cái là cho qua được.

Từ giờ phút đó, mười bốn Đạo Thánh này đã không còn chung đường với hắn nữa rồi.

Hắn không ra tay với cái đám gọi là "đồng đội" này chỉ là không muốn trận đấu pháp xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi, đó đã xem như là cao thượng lắm rồi.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất tại chỗ, hai Đạo Thánh kia há hốc mồm rồi mới phát hiện ra đã không còn cơ hội nữa rồi.

Còn chúng tiên nhân bên ngoài cũng ồn ào lên lần nữa không lạ gì.

"Sao hắn lại rời khỏi đội ngũ?"

Bọn họ mới vừa mơ tưởng ba người Khương Thành sẽ thành một đội, sau đó lại thu hoạch thêm mấy đầu người cô đơn nữa, thuận tiên lại tụ hội với vài đồng bọn.

Cứ như vậy, cuối cùng đội ngũ của mình sẽ như quả cầu tuyết, càng cuộn càng to.

Còn đối phương kẻ thì chết người thì tan, đúng là hoàn mỹ!

Bây giờ Khương Thành không ở cạnh hai người đó, kế hoạch hoàn mỹ này đã không còn rồi.

"Vừa lên đã diệt được hai người, còn tụ tập được ba người, chuyện này là mở màn tốt biết bao!"

"Ưu thế như vậy lẽ nào lại tiễn đi mất?"

"Hắn đang nghĩ gì vậy?"

"Lẽ nào không coi đồng đội của mình ra gì?"

"Thế này cũng quá ngông cuồng rồi, một người có mạnh ra sao đi nữa thì có thể ve được mấy cây đinh chứ?"

"Không có sự giúp đỡ của người khác thì hắn sẽ ra sao chứ?"

Rất nhiều người hận không thể xông vào trong bí cảnh, tóm lấy tai Khương Thành để nói cho hắn biết cách chơi đúng nhất.

Sau đó lại cường hành bắt hắn đưa theo hai đồng đội bên cạnh mình.

Chỉ đáng tiếc, bọn họ không thể vào được.

Chỉ có thể đấm ngực dậm chân nhìn Khương Thành và hai người kia càng đi càng xa.

Không qua bao lâu, Thành ca tùy ý tìm một sơn cốc tĩnh lặng trong bí cảnh, ngồi xếp bằng lại.

Hắn cũng chẳng phải uống thuốc gia tăng tu vi, mà muốn thử nghiệm.

Vừa rồi trong trận chiến đấu, hắn có chút hiểu biết sơ sơ về tổ hợp nguyên thuật, dự định tự mình mò mẫm một chút.

Cũng hết cách, trước mắt ca này căn bản không biết sự tồn tại của "nguyên thuật", cũng không biết thứ này chỉ cần có được bí pháp là có thể học được.

Hắn còn tưởng là giống với căn nguyên và đạo, cần cảm ngộ từng chút một.

Còn mặt khác, hắn cũng lười tìm kẻ địch khắp nơi ở bên ngoài.

Dù sao thì đến sau cùng, hai bên cũng sẽ tự tụ họp thành đội với nhau, đến lúc đó làm luôn một mẻ cho khỏe.

Chỉ là cách làm này của hắn chẳng ai bên ngoài có thể hiểu được cả.

Nhìn thấy hắn tế ra mười mấy đạo cã nguyên, thử đủ cách, mọi người chẳng hề muốn khen hắn tận lực tu luyện.

Bọn họ cũng sắp sụp đổ luôn rồi.

"Hắn muốn làm gì đây? Nghiên cứu nguyên thuật sao?"

"Lại tu luyện trong thời khắc mấu chốt của trận đấu pháp, hắn nghĩ gì vậy?"

"Ta phục rồi, hắn có biết bây giờ đang là tỉ thí không, sự việc gấp gáp là đánh bại kẻ địch?"

"Thật hối hận vì vừa rồi không dạy hắn hai bộ nguyên thuật, nếu không thì cũng không đáng phải thế này…"

Cho dù bọn họ có sốt ruột đến đâu cũng chẳng ảnh hưởng nỗi đến sự kiên định của Khương Thành.

Thế cục trong sân quả thực hệt như những gì trong dự liệu của bọn họ, bắt đầu ác liệt hơn rồi.

Bên này Khương Thành tu luyện một mình xem như là thoát li khỏi tiết tấu cảu cuộc tỉ thí.

Còn những người khác ở bên ngoài lại bắt đầu sự quyết đấu bình thường.

Không có Khương Thành, bên ngoài chính là mười bốn Đạo Thánh đối đầu với mười ba Địa Thần.

Tính ra thì Thành ca xem như đã tạo ra cục diện có lợi cho trận doanh bên này rồi.

Nhưng nó cũng chả chống lại được sự chênh lệch về thực lực to lớn giữa Đạo Thánh và Địa Thần.

Tuy nói là mười bốn Đạo Thánh, ai ai cũng biết một hai môn nguyên thuật, nhưng bọn họ chẳng thể chống lại nỗi sự xâm nhập và tập kích của thần đạo.

Mà đám đệ tử Thương Môn cung căn bản chẳng có dự định sẽ thủ hạ lưu tình, gặp mặt là chỗ chết thôi.

Vốn dĩ đạo không giống thì không cùng đường, càng huống hồ gì hai vòng trước đã không thuận lợi, mong muốn giết người của bọn họ đã muốn phát ra lắm rồi.

Rất nhanh, trong trường đấu đã có Đạo Thánh gặp phải Địa Thần, sau đó bị giết.

Theo thời gian dần trôi, tình thế trong trường cũng đã trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Ba canh giờ, hai bên đã nổ ra chín trận chiến.

Có ba trận vì có một Địa Thần gặp phải từ hai Đạo Thánh trở lên nên không phân ra thắng bại, chỉ có thể để đó rút lui.

Còn lại sáu trận, Đạo Thánh của Thường Lục châu đã bị giết bảy người.

Còn về Thương Môn cung thì chỉ có một Địa Thần lạc bầy không cẩn thận đụng phải bốn vòng mai phục của bốn Đạo

Thánh nên mới bị vây giết.

Sự chênh lệch về số lượng người của hai bên đã càng ngày càng lớn.

Khó hơn nữa đó là đám Địa Thần của Thương Môn cung đã dần dần tụ họp lại với nhau.

Chương 2016: Một mẻ bắt gọn

Khi thời gian đến mốc bốn canh giờ sau, thế cục của vòng thứ ba đã hoàn toàn rõ.

Ngoại trừ Khương Thành bị bỏ lơ ra, những người khác đều liên tục bị giết và tự lo lấy mình.

Thương Môn cung bên này, trước mắt mười hai Địa Thần đã tổ thành ba chi đội.

Số người của ba đội lần lượt là ba người, bốn người và năm người.

Cho ở trong sân không thể có góc nhìn của thượng đế nên bọn họ cũng không biết Thường Lục châu bên này còn lại bao nhiêu người, có tổ thành đội ngũ mười mấy người không.

Vậy nên vẫn duy trì sự cẩn thận dè dặt, vốn không dám ngang tàng.

Còn Thường Lục châu bên này chỉ có bốn Đạo Thánh tổ thành một đội.

Bọn họ may mắn tìm được một đại trận phòng ngự bát giai.

Trước mắt mỗi người đều cố thủ ở một góc của đại trận, dự định dựa vào đại trận chơi xấu mấy tên Địa Thần lạc loài.

Còn có ba Đạo Thánh khác chạy thục mạng, chạy đông trốn tây một mình, căn bản không có ý chí chiến đấu.

Nhưng mà vẫn chỉ uổng công mà thôi.

Trong trận đấu pháp, nếu số lượng một bên không về số không thì sẽ không kết thúc.

Cho dù có lẩn trốn kĩ đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ bị tìm ra.

“Toi rồi.”

Những tiên nhân bên ngoài đã không biết hét lên cảm thán như vậy bao nhiêu lần.

“Hoàn toàn không còn hi vọng nữa rồi.”

“Thảm bại! Thảm bại đã định sẵn.”

“Ngoại trừ bốn Đạo Thánh tổ đội, người khác đúng là không phải đến để tỉ thí mà.”

“Vốn đâu có đáng phải vậy…”

Sự hụt hẫng to lớn hoàn toàn bao trùm những tiên nhân này, cuối cùng đã trở thành chỉ trích Khương Thành.

“Đều do tên Khương Tuấn Soái kia, thật đáng ghét.”

“Nếu như không phải hắn không màn đại cục thì há lại rơi vào tình thế như thế?”

“Thực lực của người này quả thực mạnh, nhưng hắn cũng không nên vì sự ngạo mạn của mình mà trả cái giá như vậy.”

“Hắn sẽ hối hận…”

Trong mắt bọn họ, Khương Thành đối mặt với Địa Thần nhiều nhất là có thể lấy một địch hai.

Gặp phải ba tên thì tính mạng mình khó giữ.

Suy cho cùng thì ở trận chiến đấu trước hắn vẫn có vẻ ở thế hạ phong.

Bây giờ với việc đồng đội càng ngày càng ít, khoảng cách về số người càng ngày càng lớn, cho dù Khương Thành có giết lại từ đầu cũng chẳng làm được gì nhỉ?

Sắc mặt những cấp cao các tông môn và những trưởng lão thánh địa đều chẳng tốt chút nào.

“Đáng chết, hắn còn lấy của chúng ta mười lăm phần phần thưởng nữa.”

“Kết quả hắn lại báo đáp chúng ta vầy đây?”

“Chiến thắng đã nói đâu?”

“Sớm biết vậy thì không nên gửi gắm hi vọng vào hắn.”

“Lãng phí không không nhiều đan dược và tài nguyên…”

Nếu như Khương Thành bị giết thì bảo vật trên người hắn tự nhiên sẽ bị đệ tử Thương Môn cung cướp đi.

Đến lúc đó là dâng không món hời cho kẻ địch rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng này, mọi người đều cảm thấy lòng buồn bực vô kể.

Chỉ có đám người Minh Khánh Giới Thần ở bên kia là vẫn cố ý ra vẻ cổ quái, nhìn sang bọn họ xát muối vào vết thương.

"Thanh Tiêu Ngộ Sơn, đa tạ quà tặng của các ngươi ha!"

"Bọn ta chỉ đến đấu pháp thôi, không ngờ lại nhận được sự ưu ái của chư vị, còn tặng lễ vật cho bọn ta nữa, chuyện này nhân tình sao chịu được chứ?"

"Các ngươi cũng không cần hà khắc với Khương Tuấn Soái kia quá, hắn tốt xấu gì cũng tạo nên vào trắc trở nhỏ trong trận tỉ thí này, cũng xem như là tăng thêm màu sắc rồi mà!"

"Ha ha ha ha…"

Theo tiếng cười của hắn, ba chi đội của Thương Môn cung trong trường cuối cùng cũng đã phát hiện ra nhau.

Khi mười hai Địa Thần toàn bộ đã tập trung lại với nhau, giao lưu chiến tích với nhau, bọn họ nhanh chóng tinh ra được bên Thường Lục châu này đại khái còn lại khoảng bảy tám người.

Bảy tám người này dù có tụ tập lại hết cùng với nhau cũng không phải là đối thủ của bọn họ nữa rồi.

Thế là bọn họ chẳng còn cẩn thận dè dặt giống như trước đó nữa.

Mười hai Địa Thần kết thành một đội tản thần hồn ra xung quanh tìm kiếm chẳng chút kiêng kị.

Bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra một Đạo Thánh cô đơn đầu tiên.

Mười hai người cùng hô hào xông tới, chẳng cần đến một giây đã giết Đạo Thánh kia thành bã rồi.

Đúng là quá sức nhẹ nhàng.

Sự tĩnh mịch ngoài kia giờ chỉ còn lại đám người Minh Khánh Giới Thần khua tay múa chân hò hét ầm ĩ, đúng là chói tai lạ

thường.

“Đến rồi!”

“Thời khắc săn mồi cuối cùng đã đến rồi.”

“Mau diệt sạch toàn bộ bọn họ, khiến lũ tu tiên kia ý thức được một chút!”

“Hai vòng trước đúng là cho các ngươi mặt mũi quá rồi, thật sự cho răng tu tiên có thể thắng tu thần sao?”

“Giết giết giết!”

Theo giọng hò hét ầm ĩ của bọn họ, Đạo Thánh thứ hai ẩn nấp dưới đất cũng bị bọn họ tìm ra, sau đó nhanh chóng tập hỏa giết chớp nhoáng.

Tên Địa Thần dẫn đầu chẳng cần nhìn lấy một cái đã huơ tay.

“Tiếp tục tìm!”

“Lôi hết đám chuột này ra!”

Giọng nói của hắn còn chưa dứt đã cảm nhận được có mỗi lực thần hồn đang thăm dò trên cơ thể hắn.

Chuyện này khiến hắn có phần không hiểu.

Quay đầu nhìn sang đám người phía sau cũng đều mang vẻ mặt lạ thường như vậy.

“Ai lại to gan như vậy?”

“Bên kia lại có người dám chủ động mở thần hồn ra sao?”

“Chê chết không đủ nhanh à?”

Khương Thành cuối cùng cũng có hành động rồi, còn những người đang yên ắng bên ngoài cũng nhịn không được lại lần nữa ồn ào.

“Đáng chết, hắn giờ biết đi ra rồi à?”

“Muộn rồi, đã kết thúc rồi!”

“Bây giờ ra còn có tác dụng gì nữa chứ? Tìm cái chết à?”

Nghĩ đến cục diện tốt đẹp lúc trước bị “lãng phí” mất, trong lòng bọn họ đều đổ huyết.

Sự oán hận mang theo với Khương Thành cũng lớn hơn.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy hán đi ra, lại chủ động bay về phía đám mười hai Địa Thần đã kết đội nữa, lại càng bị chọc cho tức cười hơn.

“Hả? Tên này lại ngu ngốc đến mức phóng thần hồn ra để cảm nhận, để lộ vị trí của bản thân chứ gì?”

“Thế thì cũng thôi đi, hắn chắc đã phát hiện ra được đội hình của đối phương rồi nhỉ, thế mà còn dám chủ động chạy sang đó?”

“Ta thật sự không biết đầu tên này đang nghĩ gì nữa.”

“Điên rồi, tên này thật sự là một tên điên.”

“Sự kì vọng to lớn gửi gắm vào hắn lúc đầu, đúng là mù mắt mà…”

Khương Thành và mười hai Địa Thần trog sân đều tiếp cận nhanh chóng về phía đối phương.

Chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, hai bên đã gặp được nhau.

Nhìn thấy đối diện là Thành ca, mười hai Địa Thần đều hi ha hí hửng.

“Ha ha ha, thì ra là ngươi!”

Phản ứng giống hệt như hai Địa Thần trước đó, bọn họ cũng hệt như nhặt được bảo vật.

“Hai vòng trước đó để ngươi thu hút hết, ngươi lại không biết bản thân họ gì rồi à?”

“Vòng thứ ba này cũng là lúc cho ngươi nhận ra hiện thực rồi.”

“Lui hết ra sau cho ta, ta muốn một mình nghiền chết hắn!”

“Dựa vào đâu mà ngươi giải quyết chứ, phải là ta chứ!”

“Không, giao hắn cho ta, ta sớm đã thấy hắn chướng mắt rồi.”

Nhìn thấy bọn họ lại xem mình như con mồi mà giành giật, Khương Thành có phần dở khóc dở cười.

Hắn vốn còn muốn nói bọn họ chủ động nhận thua thì có thể giữ lại một cái mạng.

Nhưng nhìn tên nào tên nấy ở phía đối diện đều có vẻ mài đao xoàn xoẹt, chút tâm ý này có lẽ cũng chẳng được nhận.

“Được rồi được rồi, các ngươi không cần tranh nhau nữa.”

“Cùng nhau lên là được rồi, hà tất phải người này tranh người nọ có vui gì đâu?”

Còn chưa chờ mười hai người nổi giận, hắn đã mở pháp cảnh ra, huơ kiếm về phía trước.

Linh ý gia trì, “thái thượng hóa đạo” phát động.

Lực thiên địa của cả bí cảnh đều được hắn khống chế trong tay.

Mười hai người đột nhiên phát hiện bản thân không thể dùng ra nguyên thuật được nữa rồi.

Bởi vì toàn bộ căn nguyên ở thiên địa nơi đây đều bị Khương thành nắm giữ.

Chỉ dựa vào chút thần đạo cỏn cỏn yếu ớt kia căn bản không thể phá bỏ được phong tỏa của hắn.

“Không…”

Nhìn pháp cảnh và biển kiếm đạo đang ùa ùa tập kích đến, mười hai người biến sắc, nhưng mà cũng đã muđến, mười hai Đạo Thánh mặt biến sắc, nhưng đã muộn rồi.

Chương 2017: Đó là thần kĩ gì vậy?

Khi sự công kích của Khương Thành che rợp trời, mười hai Địa Thần chẳng thể phản kháng lại được chút gì cả.

Bởi vì cùng một thời gian đó, Khương Thành còn phát động công kích ý thức.

Tuy sâu trong ý thức của những Địa Thần này có ý chí của thần, nhưng nó quá yếu ớt.

Dưới một công kích, ý thức mười hai người đã tiêu tan.

Đến thời khắc tử vong sắp đến, bản thân bọn họ căn bản chẳng hề phát giác gì.

Cả quá trình này nhìn có vẻ phức tạp, nhưng trước mắt mọi người thì cũng chỉ là chuyện trong một giây mà thôi.

Sau một giây, trận chiến đấu đã kết thúc.

Toàn bộ mười hai Địa Thần đã bị giết thành bã.

Chỉ còn lại một vài đạo giáp bát giai thủng lỗ chỗ là còn ở lại hiện trường, chứng minh cảnh tượng vừa rồi đã xảy ra thật.

Khương Thành cũng chẳng có gì phải nghĩ ngợi, nhanh chóng thu hết những chiến lợi phẩm có thể dùng được lại.

Mà lúc này, cảnh tượng cả bí cảnh đổi dời.

Ngay sau đó không gian trước mắt hắn lóe lên, trở về lại bên ngoài bí cảnh.

Trận chiến ngay vừa rồi có nghĩa là “mười hai người cuối cùng” tham gia của Thương Môn cung đã bị loại, trận tỉ thí chính thức kết thúc.

Ngoại trừ Khương Thành ra, bên Thường Lục châu bên này vẫn còn lại năm Đạo Thánh.

Trong đó có bốn người tổ đội nấp ở trong trận pháp.

Bọn họ vốn còn lo sợ căng thẳng vô cùng ra đó, nhìn thấy bản thân đột nhiên bị truyền tống ra bên ngoài, còn không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

Ngay sau đó, bốn bề vang lên tiếng hoan hô và hò hét đinh tai nhứt óc.

Cho dù là các cao thủ Thương Môn cung hay là những tiên nhân của Thường Lục châu, mỗi một người đều mang vẻ mặt khó mà tin được.

Một khắc trước đó, bọn họ còn cho rằng Thương Môn cung chiến thắng áp đảo không chút nghi ngờ, một mình Khương Thành sẽ chết chắc chắn.

Ai mà ngờ được cuối cùng trận đấu pháp này lại kết thúc theo cách thứ quỷ dị và kịch liệt như vậy.

Một kishc giết hết mười hai Địa Thần!

Chuyện này tính là sao chứ?

Dù có là Đạo Thần trung giai cũng không thể làm được chuyện như vậy đâu nhỉ?

Rất nhiều người ở hiện trường đều bị ngây ngốc.

Giờ này khắc này, bọn họ thậm chí còn không dám tin những gì bản thân vừa nhìn thấy là sự thật nữa.

Chỉ có thể nhìn đám người đang chúc mừng xung quanh để cầu cứu.

“Thắng rồi?”

“Vừa rồi chẳng phải hoàn toàn mất hết hi vọng rồi sao? Sao lại thắng rồi?”

“Chúng ta thật sự thắng rồi sao?”

“Đương nhiên là thắng rồi.”

“Khương Tuấn Soái đúng thật khó tưởng mà!”

Một khắc trước, Khương Thành còn bị toàn trường chỉ trỏ, bị phỉ nhổ như tên tội phạm đầu sỏ phá hủy cục diện tốt đẹp.

Còn bây giờ, mọi người giống như mất trí, toàn bộ đều quên đi những gì bản thân đã nói trước đó là gì.

“Mạnh quá rồi!”

“Đây vẫn còn là Đạo Thánh sao?”

“Trên thế gian này sao có thể có một Đạo Thánh mạnh như vậy được, ôi trời ơi!”

“Ta còn tưởng hai vòng trước may mắn gặp trúng hạng mục sở trường của hắn, không ngờ rằng ở trận chiến đấu vòng ba mới là ưu thế mạnh nhất của hắn!”

“Nhát kiếm cuối cùng kia, thật không thể tưởng nỗi…”

Tiếng hoan hô và hò reo tán thưởng ngập trời, khiến lòng làm màu của Thành ca được thỏa mãn đến cực điểm.

Từ trên không bay xuống, tất cả những tiên nhân dọc đường đi đều nhìn hắn với ánh mắt hoặc nhiệt tình, hoặc ngưỡng mộ, hoặc cảm kích, hoặc hổ thẹn.

Toàn bộ hiện trường đều hô vang cái tên “Khương Tuấn Soái”.

Sức của một người đã giúp tổ Đạo Thánh lật ngược tình thế thất bại, giúp cho Thường Lục châu có được chiến thắng chung cuộc trong trận đấu pháp.

Khương Thành lúc này đã trở thành anh hùng của Thường Lục châu không chút hoài nghi.

“Khương Tuấn Soái, bọn ta quả nhiên không nhìn nhầm ngươi!”

Cấp cao của các tông môn đều dương dương đắc ý nhìn sang.

“Ngươi đã lập được đại công rồi!”

“Rất tốt rất tốt, không khiến bọn ta thất vọng.”

“Biết ngay là ngươi có thể thắng mà.”

Thành ca nhướn mày, cười tít mắt: “Vậy giải thưởng bỏ ra kia xem như hời rồi ha?”

Trong đầu mọi người thầm chửi bới, mười lăm phần phần thưởng đó nhiều lắm đó được chứ?

Chỉ là tâm trạng lúc này của bọn họ rất tốt nên đương nhiên là gật gù liên tục rồi.

“Đáng, đáng, đáng, quá đáng giá luôn.”

“Sớm biết ngươi mạnh vậy mà, bọn ta còn lo lắng gì nữa chứ?”

“Thật ra một mình ngươi đã có thể thắng hết cả ba vòng đó!”

Mọi người nghĩ kĩ lại, chẳng phải là thế sao?

Ba vòng tỉ thí của tổ Đạo Thánh, một minhg Khương Thành đã có thể toàn thắng thông quan rồi.

Căn bản không cần bất cứ đồng đội nào bổ trợ.

Ý thức được điểm này, mọi người không thể không lấy làm lạ.

“Sao ngươi lại làm được vậy?”

“Đến đạo của bạn thân ngươi cũng không lĩnh ngộ được, sao lại mạnh được như vậy được?”

“Chiến lực này cũng vô lí quá rồi nhỉ?”

Trong lòng Thành ca nói lẽ nào ta vừa từ kỷ nguyên đầu tiên tu được trở về cũng phải nói cho các ngươi sao?

Hắn chỉ có thể ép mình làm màu, tỏ ra chuyện này chả đáng để nhắc đến.

Chỉ là chút chiến tích chẳng đáng là bao, khiến mọi người chê cười rồi.

Nhưng những Đạo Thần xung quanh hắn không những không giảm bớt, ngược lại lại càng nhiều hơn.

Chuyện này thật tế lại là chuyện rất ngược đời.

Trước đó cố ý bợ đỡ Khương Thành là vì có chuyện nhờ hắn, cần hắn xuất chiến.

Bây giờ trận đấu pháp kết thúc rồi, Thường Lục châu cũng đã có được sự yên ổn trong tỷ năm.

Có thể nói, Khương Thành tạm thời cũng chẳng có “giá trị” nữa rồi.

Là Đạo Thần, bình thường chẳng coi một Đạo Thánh ra gì cả, thái độ của Thanh Cơ trước đó đủ để thể hiện suy nghĩ trong lòng rất nhiều người rồi.

Nhưng bây giờ, những Đạo Thần vây xung quanh Khương thành dù là sơ giai hay là cao giai, ai nấy đều mang theo nụ cười thân thiết, nhiệt tình đến hồ đồ.

Thành ca biết đám người này chắc chắn vẫn còn việc mong muốn.

Thế là hắn cũng không vội đi, cứ hưởng thụ từng làn sóng nịnh bợ như thế.

Cuối cùng, có người nhịn không được nói ra mục đích.

“Đúng rồi, Tuấn Soái Đạo Thánh.”

“Vòng thứ hai của ngươi sao có thể khiến đối phương không dùng được căn nguyên vậy?”

“Còn cả vòng thứ ba nữa, ngươi lại triển khai ra thần thông đó đúng không?”

“Không biết thần thông này có chỗ huyền diệu nào, và từ đâu mà có được?”

Lời này vừa nói ra, tất cả những Đạo Thần có mặt ở hiện trường đều lập tức yên lặng lại.

Đến cả Thanh Tiêu Thánh Chủ và Ngộ Sơn Thánh Chủ nhìn có vẻ rất bình tĩnh ở nơi xa cũng nhịn không được vểnh tai lên nghe.

Không sai, đây mới chính là việc mà bọn họ quan tâm nhất.

Thậm chí còn quan trọng hơn bản thân trận đấu pháp rất nhiều.

Căn nguyên thần đài của Đạo Thần có thể tổ hợp thành nguyên thuật.

Mà thánh giới của Thánh Chủ cũng có thể được nguyên thuật gia trì cho mạnh hơn như thế.

Nếu như trong trận chiến có thể nắm được thủ đoạn có thể trói buộc được căn nguyên của đối phương, vậy há chẳng phải là treo đó mà đánh kẻ địch sao?

Thần kĩ không có chỗ nào không tốt đấy!

Nói thật lòng, bây giờ Khương Thành muốn rời khỏi nơi này, những người này cũng không nỡ.

Trong mắt bọn họ, hắn chính là một bí tịch tuyệt thế hình người.

Thành ca cảm nhận được điểm này, trong lòng thầm cười.

Các ngươi cũng muốn học "thái thượng hóa đạo"?

Cho dù ta hào phóng công bố môn linh kỹ này cho các ngươi, nhưng đầu tiên các ngươi phải có linh ý đã chứ!

Hơn nữa chi ít cũng pahir là linh ý Thiên giai cửu trọng.

Linh ý chỉ có tộc nhân Thiên tộc mới có thể có, đây là ranh giới của tộc quần.

Thiên phú mạnh như Thu Vũ Tuyền còn không thể có được, càng huống hồ gì là những người khác.

"Ầy, ta biết các ngươi muốn gì."

Hắn nhìn lướt xung quanh mọi người một vòng.

"Nhưng cũng hết cách, thân thông này là thiên phú dị bẩm. Ngoại trừ ta ra thì không ai có thể học được cả."

Rõ ràng là lời nói thật lòng, nhưng những Đạo Thần có mặt ở hiện trường nào có tin.

Lại còn thiên phú dị bẩm?

Bẩm sinh ngươi đã có thể giam giữ căn nguyên rồi à?

Sao ngươi không nói bản thân là con của căn nguyên luôn đi?

Theo như bọn họ thấy, Khương Thành chắc chắn là che giấu cho riêng mình một cách đương nhiên rồi, suy cho cùng thì nếu đổi thành bất kì ai cũng sẽ không nỡ tiết lộ.

"Tuấn Soái Đạo Thánh, ngươi ra một cái giá đi."

"Muốn thế nào ngươi mới truyền thụ thần thông đó được?"

"Đúng, ngươi cứ thoải mái ra giá, bọn ta sẽ không khiến ngươi phải chịu thiệt thòi đâu!"

Chương 2018: Ngươi ra giá đi

Theo như bọn họ thấy, một người thích lợi dụng người khác để đi lên như Khương Thành chắc chắn có thể mua được.

Thần kỹ trong tay người khác có thể là một thứ không có giá nào có thể mua được.

Nhưng ở chỗ hắn, nếu như có được một cái giá đủ lớn thì có lẽ có thể có được nhỉ?

Không thể không nói, bọn họ nhìn người… cũng chuẩn phết!

Bây giờ Thành ca rất tiếc.

Nếu bọn họ đều có thể tu luyện "thái thượng hóa đạo" thì được rồi.

Bây giờ nhiều Đạo Thần như vậy, còn có cả Đạo Thánh, hoàn toàn có thể kiếm được một bộn lớn.

Chỉ đáng tiếc, đám người này căn bản không thể học được.

"Hầy, thật sự không phải là ta không muốn bán, mà là không có cách nào bán được."

Mọi người chỉ xem hắn như đang làm giá, lập tức tiến hành khâu báo giá quan trọng nhất.

"Phần thưởng trước đó, bọn ta thêm mười lăm phần nữa!"

Thành ca không biết làm sao, xua tay: "Các ngươi có đưa nhiều thêm cũng vô dụng thôi…"

"Bọn ta đưa hai mươi phần!"

Việc báo giá thoáng chốc đã vượt qua tổng phần thưởng trong trận đấu pháp trước đó.

Hiển nhiên, bản thân có được một thần kỹ còn quan trọng hơn những việc khác.

"Ta nói rồi, có nhiều hơn cũng vô dụng…"

Lời của Thành ca lại lần nữa bị cắt ngang.

"Hai mươi lăm lần! Lần này chắc ngươi hài lòng rồi chứ, bọn ta vô cùng có thành ý rồi!"

"Ta biết các ngươi rất có thành ý, nhưng đây đâu phải là vấn đề báo giá bao nhiêu là được đâu…"

Lời thật lòng của Thành ca chẳng có tác dụng quái gì cả.

Mọi người chỉ xem như hắn chưa hài lòng với báo giá này, thế là tiếp tục tăng giá.

"Ba mươi lần!"

Những tiếng hét liên miên không dứt vang lên.

“Ba mươi lần rồi!”

“Bây giờ có thể nhả ra rồi chứ?”

“Ngươi nên hiểu đó là số bảo vật không xuể biết bao!”

Khương Thành tỏ vẻ bản thân rất hiểu, cũng vô cùng mong muốn.

Nếu như “thái thượng hóa đạo” thật sự có thể bán cho người khác tu luyện thì có lẽ hắn cũng đã đồng ý rồi.

Hắn cũng chẳng bận tâm người khác có được thần công sẽ càng ngày càng mạnh.

Dù sao thì có hệ thống trong tay, thiên hạ này ta có.

Người khác dù có mạnh hơn chẳng qua cũng chỉ có thể khiến hắn chết vài lần mà thôi.

Nhưng thật đáng tiếc…

“Thần thông kia thật sự các ngươi tu luyện không được đâu, cần ta nói bao nhiêu lần đây hả?”

“Năm mươi lần!”

Giọng nói vang lên sang sảng giữa đám người, mang theo sự bá đạo không thể làm trái.

Đưa mắt nhìn, hóa ra lại là Thanh Tiêu Thánh Chủ.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thành, giọng nói trầm lặng lại vang lên lần nữa.

“Năm mươi lần phần thưởng!”

“Dù ngươi có đến các châu khác cũng sẽ không có cái giá cao hơn đâu.”

“Hơn nữa ta cũng không sợ nói trắng ra, thất phu vô tội, người tài lập nên công trạng lại bị khép tội.”

Khương Thành hiểu được ý của hắn.

Người ngoài muốn có được môn “thần kỹ” này chẳng có cách nào ngoài hai cách.

Hoặc là mua, hoặc là cướp.

Mấy tông môn của Thường Lục châu này đã lực chọn cách thức đầu đã xem như là ôn hòa lịch sự lắm rồi.

Nhưng Nguyên Tiên giới lớn như vậy, việc giết người đoạt bảo bình thường đến thế, chọn cách sau chắc chắn cũng có nhiều người.

Ví dụ như nghiêm hình bức cung Khương Thành, quét thần hồn các thứ.

Theo như mọi người thấy, "thần kỹ" này của Khương Thành bán cho nhiều người hơn mới là sự lựa chọn thông minh.

Như vậy thì hắn sẽ không trở thành mục tiêu duy nhất bị nhắm trúng rồi.

"Phải đó, vừa có được nhiều bảo vậy, lại thoát khỏi nguy hiểm, sao có thể không vui vẻ mà làm chứ?"

"Chuyện tốt như thế này chỉ có thể gặp ở Thường Lục châu bọn ta mà thôi."

"Suy cho cùng thì ngươi cũng đã giúp bọn ta chiến thắng trận đấu pháp, bọn ta cũng đâu đến nỗi làm chuyện đê tiện với ngươi được."

"Nhưng nếu như ngươi rời khỏi Thường Lục châu, vậy thì chưa chắc rồi…"

Thành ca chỉ có thể cười khổ.

"Ta cũng rất muốn đồng ý, nhưng chán thật, thần thông này chỉ có ta mới có thể sử dụng, bán không được!"

Những người khác căn bản không tin.

Thế gian này làm gì tồn tại thần kỹ chỉ có một người có thể tu luyện được chứ?

Tiểu tử này nhất định còn muốn tiếp tục tăng giá.

"Khương Tuấn Soái, lòng tham của ngươi chưa đủ chứ gì?"

"Đã là năm mươi phần trăm phần thưởng rồi mà ngươi còn chưa hài lòng?"

"Vậy ngươi muốn bán bao nhiêu?"

"Lẽ nào ngươi lại muốn một trăm lần phần thưởng?"

“Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, chuyện này là không thể nào, dù có bán sạch một thánh địa cũng gom góp chả đủ nhiều vậy đâu.”

Thanh Tiêu Đại Thánh trầm mặc lại lần nữa báo giá.

“Sáu mươi lần, không thể nhiều hơn được nữa rồi!”

Đây đường đường là một chưởng môn thánh địa, lúc này cũng phải cắn chặt răng.

“Đồng ý hay không ngươi chỉ cần nói một lời là được!”

Trong lòng Thành ca cũng đang rỉ máu.

Má nó, thủ đoạn thao túng căn nguyên của “thái thượng hóa đạo” đáng nhiều tiền vậy sao?

Lại có thể có cái giá lên tận trên trời như vậy.

Đáng tiếc, bản thân không có được.

“Thật sự không phải ta không muốn đồng ý…”

Lời còn chưa nói xong đã bị tiếng hừ lạnh của Thanh Tiêu Thánh Chủ cắt ngang.

“Hừ! Ngươi tự mà giữ lấy!”

Nói xong, vị Thánh Chủ cảm thấy Khương Thành không nể mặt mình sầm mặt lại, phất mạnh tà áo rồi biến mất tại chỗ.

Những người khác ở hiện trường cũng lũ lượt lắc đầu.

Theo như bọn họ thấy lòng tham không đáy này của Khương Thành cuối cùng chỉ có thể như dùng rổ múc nước rồi lại về không.

Theo bóng dáng của đám người dần tản đi, trận đấu pháp gây cấn cũng đã hạ màn.

Thành ca vốn chẳng có điểm đến nào mới.

Hắn khẽ suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân vẫn nên tìm một địa điểm để tu luyện trước, tiêu hóa cho xong toàn bộ những đế đang có được lần này trước đã.

Sau đó lại đi nghe ngóng về hơn trăm mấy chục ngàn môn đồ của Phi Tiên môn đang thất lạc.

Cũng không phải vì muốn đưa bọn họ đi làm gì, chỉ là vì để làm rõ mấy năm đó đã xảy ra chuyện gì mà thôi.

Bay được một đoạn, hắn dự định sẽ tìm một nơi vắng vẻ để tu luyện thì lại mơ hồ phát hiện được có kẻ đang lần theo dấu vết của mình.

“Không phải chứ?”

“Còn có người thật sự định cướp cái gọi là thần thuật sao?”

Hư không đột nhiên tối lại.

Khí tức thiên địa bốn phương dường như bị ngưng tụ lại, thoáng chốc hình thành một cái lồng cực lớn.

Hàn ý lạnh thấu xương tập kích, Khương Thành có thể cảm nhận được áp lực rất nặng trên đầu, giống như đến cả việc bay hắn cũng khó duy trì được.

Nhưng mà hắn vốn chẳng lo sợ.

So với cách thức chuẩn bị ra tay của Thiên tộc năm đó thì loại phong tỏa cách tuyệt này còn kém một chút.

Mà ngay sau đó, hơn mười bóng dáng đã xuất hiện xung quanh hắn.

Đưa mắt nhìn, chính là hai Giới Thần và mười Hư Thần cao giai của Thương Môn cung.

Đám người này sau khi thua ở trận đấu pháp cũng lặng lẽ rời đi.

Không ngờ lại ở đây đợi mình.

“Khương Tuấn Soái!”

“Ngươi thật đúng là gan to bằng trời.”

“Hủy đi kế hoạch của Thương Môn cung ta, còn dám một mình ra đây.”

So với những người khác phải cắn răng, cười lạnh khặc khặc, Minh Khánh Giới Thần phải thiết thực hơn nhiều.

Hắn vốn không có ý định nói mấy lời cay độc, trực tiếp vung tay.

“Bắt sống lại!”

“Thần thuật” cố định căn nguyên kia, mấy người tu thần như bọn họ cũng có thể dùng.

Chuyện này khiến Thành ca cũng phải nhíu mày.

Bọn họ muốn bắt sống, vậy có nghĩa là trận đấu tiếp theo đây của mình sẽ không chết được, không thể mở hack hồi sinh của hệ thống được.

Mười Hư Thần còn dễ nói.

Dựa vào thực lực hiện nay của bản thân có lẽ vẫn ổn.

Mấu chốt là thực lực ngang tầm với Thánh Chủ của hai Giới Thần kia.

Chỉ dựa vào thực lực cứng e rằng không thể chống lại được.

Nhớ lại trận đại chiến với Nhật Thực Hoàng khi xưa, bản thân triển khai ra kiếm đạo hoàn mỹ mà cũng không thể hoàn toàn giết chết được đối phương, cuối cùng phải thêm vào phần linh mới có thể giành được chiến thắng.

Đây cũng chính là hạn chế chiến lực trước mắt của Thành ca.

Năm ấy nếu như gặp phải hai Thiên giai Thập nhị trọng thì chắc chắn không thể nào tiêu diệt được hết, đó chính là một cục diện khác rồi.

Keng!

Hắn vẫn rút kiếm ra.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng gặp kẻ địch đương nhiên không được co đầu rụt cổ rồi.

Một trận đại chiến sắp sửa bộc phát, hư không đột nhiên lại vang lên tiếng thét.

“Còn không mau dừng tay!”

Chương 2019: Cùng lắm thì ta bái ngươi làm sư

Theo tiếng hét vang vọng, Trường Dương Đạo Thần trước đó tham gia đối kháng đấu pháp ở tổ Đạo Thần xuất hiện ở trước mặt Khương Thành.

Còn trời đất vốn tối tăm lại đột nhiên bừng sáng.

Cái lồng mà đám cao thủ Thương Môn cung đã bị người ở bên ngoài xé toang.

Ngộ Sơn Thánh Chủ và ba đệ tử khác của hắn cũng vừa đến nơi.

“Minh Khánh, trận đấu pháp thua các ngươi vốn không bàn cãi, sau sự việc thì lại hạ thủ trả thù một tiểu bối, thật khó tránh khiến người khác chê cười.”

Lời này của hắn vừa nói ra, hai nam một nữ phía sau, ba Đạo Thần cao giai cũng tức giận chỉ trỏ phía đối diện.

“Ngươi tốt xấu gì cũng đường đường là một Giới Thần, không sợ đánh mất thân phận sao?”

“Thương Môn cung làm việc đê hèn như vậy hả?”

Bị bọn họ chỉ trích như vậy, sắc mặt Minh Khánh Giới Thần chẳng hề có chút ngượng ngùng gì.

“Ha, bọn ta muốn gì chắc trong lòng các ngươi đều rõ cả.”

“Ngộ Sơn ngươi kịp thời xuất hiện tại đây chẳng phải cũng là vì để có được môn thần thuật đó sao?”

“Ngươi nói bừa!”

Nữ đệ tử kia lập tức phản bác.

“Bọn ta chỉ là về lại Thê Vũ quán, vừa hay gặp được mà thôi!”

Minh Khánh Giới Thần cười lạnh, cũng chẳng nói gì với nàng.

“Ngộ Sơn, lần này là bọn ta chuẩn bị không kĩ, ta chấp nhận thua.”

Tuy thực lực cá nhân hắn không bằng Ngộ Sơn, nhưng hắn vẫn còn một Giới Thần khác giúp đỡ.

Nói về thực lực tổng thể thì thật ra bọn họ vẫn ở trên năm cao thủ của Thê Vũ quán này.

Chỉ là nơi này là Thường Lục châu, một khi đánh nhau thì động tĩnh lớn rất nhanh sẽ thu hút nhiều cao thủ bản địa đến hơn.

Hắn chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

“Cho ngươi một lời khuyên chân thành!”

“Thần thuật đó không phải chỉ một Ngô Sơn Thánh Chủ nhỏ nhoi như ngươi có thể hưởng thụ đâu.”

Nói xong, hắn vung tay, mang theo mấy cao thủ Thương Môn cung nhanh chóng rời đi, biến mất tại chỗ.

Để lại Thành ca đang cầm kiếm trong gió quạnh hiu.

Vậy nên vừa rồi rốt cuộc làm loạn từ đâu thế?

Bản thân xem như được người ta cứu chăng?

Thân là nhân vật chính lại cần người khác cứu giúp, mặt mũi để đâu?

Minh Khánh Giới Thần chủ động rút lui cũng khiến mấy người của Thê Vũ quán thở phào nhẹ nhõng.

Ngộ Sơn Thánh Chủ thu lại phất trần, còn nữ đệ tử kia cũng không quên giải thích với Khương Thành, chứng minh sự trong sạch.

“Bọn ta trở về Thê Vũ quán, vừa hay về hướng này.”

“Vốn chả phải cố ý đi theo ngươi!”

“Đối với nguyên thuật của ngươi, bọn ta…”

Nàng đang định nói bọn ta vốn chẳng thèm thuồng gì, nhưng Ngộ Sơn Thánh chủ từ lúc đấu pháp đến nay vẫn luôn không mở lời lại đột nhiên tiếp lời nàng.

“Bọn ta quả thực rất có hứng thú!”

Một câu nói thẳng thắn vô cùng, nói đến nỗi khiến ba đệ tử nam có cả Trường Dương Đạo Thần trong đó đều ngán ngẫm.

Còn nữ đệ tử kia cũng nhịn không được mà nhìn chằm chằm vào sư tôn của mình một cái.

Theo đó, đường đường là một Thánh Chủ cao thâm khó lường, phong cách dáng dấp của bậc tiên lại nở nụ cười tươi như hoa đi đến trước mặt Khương Thành.

“Nguyên thuật kia nếu bảo không có hứng thú thì khó tránh quá lừa mình lừa người rồi.”

“Nhưng mà Khương Tuấn Soái, ngươi yên tâm, Thê Vũ quán bọn ta đều là những người biết nói đạo lí cả.”

“Tuy vừa mới cứu ngươi, nhưng bọn ta không mong báo ân.”

Lời nói của hắn vô cùng khí phách, nhưng nụ cười lại dần dần trở nên có phần hèn hạ lại.

“Nhưng mà nếu ngươi cứ muốn lấy thần kỹ đó ra để cảm tạ ơn cứu mạng của bọn ta thì bọn ta cũng không thể làm khó mà không nhận được…”

Nói xong, hắn còn chà xát tay với vẻ mặt mong đợi.

Ý là, ta đã nói đến mức này rồi, ngươi cũng nên có chút biểu hiện gì đó rồi chứ?

Còn ba nam đệ tử ở sau đã lấy tay che mặt lại rồi.

Giống như đang cảm thấy mất mặt vì có một sư tôn không biết xấu hổ vậy.

Còn nữ đệ tử kia lại dựng thẳng lông mày, tóm ngay lấy tai hắn.

Dung mạo xinh đẹp của nàng mang theo sự hờn dỗi: “Sư tôn của ta, ngươi lại ăn nói bừa bãi rồi, có thể để bọn ta bớt lo lại chút không hả?”

Ngộ Sơn Thánh Chủ liền xin tha.

“Bỏ tay bỏ tay ra nào, trước mặt người ngoài có thể cho sư tôn chút thể diện được không nào?”

Trường Dương Đạo Thần sờ mũi, nhịn không được ho khan một tiếng.

“Khụ, Trường Linh sư muội, ở đây không phải Thê Vũ quán, chú ý ảnh hưởng một chút.”

Trường Linh sư muội kia lúc này mới buông tay.

Thành ca ở một bên đã mở to mắt ngây người ra.

Hắn cũng xem như đã hiểu vì sao vừa rồi trong cả quá trình của trận đấu pháp, vị Ngộ Sơn Thánh Chủ này lại trọng lời nói như vàng rồi.

Không phải bởi vì hắn cao ngạo lạnh lùng, mà là hắn mở miệng là phá hỏng chuyện, hình tượng sẽ rơi xuống tận đáy.

Tính ra thì hắn cũng chẳng có tí hình tượng nào trước mặt đám đệ tử Phi Tiên môn cả, nhưng tốt xấu gì đám đệ tử cũng có phần tôn kính hắn.

Ngộ Sơn Thánh Chủ này lại rơi xuống đáy thế này, chả biết đã trải qua những gì.

Nhưng mà nhìn có vẻ như giữa sư đồ bọn họ sớm đã quen đường sống thế này rồi, cảm thấy có vẻ cũng không tệ.

Chuyện này cũng khiến hắn không tặc lưỡi thấy kì.

“Các ngươi giúp ta giải vây, quả thực ta cũng nên đền đáp chút gì đó…”

Lời còn chưa nói xong, Ngộ Sơn Thánh Chủ đã không chờ được mà khen ngợi.

“Khương đạo hữu quả nhiên là người dễ sống, có nguyên tắc, có nghĩa khí!”

Gương mặt già nua của hắn cũng cười thành đoá hoa cúc rồi.

“Vậy nên thần kỹ đó…”

Dựa trên tâm tính của Thành ca mà suýt chút cũng bị hắn đánh bại rồi.

“Khụ, lời thật lòng vừa rồi ta đã nói tám trăm lần rồi.”

“Thần thông kia ngoại trừ ta ra thì đúng thật là không ai có thể học được cả, ta cũng là lực bất tòng tâm mà thôi.”

“Thế này đi, tương lai Thê Vũ quán các ngươi gặp phải nguy cơ gì thì ta có thể giúp đỡ miễn phí một lần.”

Ngô Sơn thất vọng vô cùng, bóc phốt ngay trước mặt.

“Khương đạo hữu, ngươi vậy là không có lòng rồi, rõ ràng là không muốn cho mà.”

Đối với lời hứa giúp đỡ một lần của Khương Thành, hắn hoàn toàn không ý thức được giá trị trong đó, chẳng cảm thấy có hứng thú chút nào.

Dù sao thì thân cũng là Thánh Chủ, nào lại cần một Đạo Thánh giúp đỡ chứ?

“Thần kỹ kia ngươi không nỡ lấy ra thì cứ việc nói thẳng, cứ bảo gì mà người khác học không được.”

“Cho dù người khác học không được, Ngộ Sơn ta thân là thiên tài số một số hai của Nguyên Tiên giới, lẽ nào cũng học không được sao?”

Khương Thành xem như đã hoàn toàn nhìn ra rồi, tên này cũng là một vua làm màu.

Ngươi là thiên tài đứng đầu đứng hai, vậy Thu Vũ Tuyền xếp thứ mấy?

“Ngươi ngậm miệng lại đi!”

Trường Linh Đạo Thần lại lần nữa véo tai Ngộ Sơn, thuận tiện giải thích một câu với Khương Thành.

“Khương Tuấn Soái, bọn ta vốn không phải người ham gì hồi báo, hi vọng ngươi đừng hiểu lầm.”

“Còn về sư tôn ta, hắn chỉ bị ảnh hưởng của việc tu đạo mới biến thành dáng vẻ như vầy.”

Sự nỗ lực cứu vãn của nàng vốn không thể bịt được mồm của Ngộ Sơn Thánh Chủ.

Tên này cứ luôn mồm không ngớt.

“Khương đạo hữu, rốt cuộc ngươi muốn gì, trực tiếp cho cái giá đi!”

“Ta nhìn ra rồi, ngươi xem thường những thứ dung tục như đế đan và những thiên tài địa bảo kia.”

“Nói đi, ngươi muốn gì?”

“Hay là ta nhận ngươi làm đệ tử, ngày sau che chở cho ngươi, thế nào?”

Khương Thành cũng bị hắn chọc cười rồi.

Ca thật sự vẫn rất xem trọng mấy thứ dung tục đó.

Còn về việc làm sư phụ của ta để kiếm hời, ngươi đúng nhà một nhà tư tưởng mà.

“Thôi đi thôi đi, cáo từ cáo từ!”

Hắn xua tay chuẩn bị đi.

Ngộ Sơn đang bị véo tai vẫn cố gắng lần cuối, hét về phía Khương Thành đang rời đi.

“Khương đạo hữu, đến nguyên thuật ngươi còn chưa học qua, bị người ta nhắm trúng cũng không sống được mấy ngày đâu!”

“Ngươi chết không quan trọng, thần kỹ đó thất truyền thì đáng tiếc biết bao?”

“Hay là ngươi truyền cho ta, để ta làm rạng rỡ truyền thống, tạo phúc cho Nguyên Tiên giới, cùng lắm thì ta bái ngươi làm sư là được rồi…”

Thành ca đã mất tăm mất dạng đột nhiên loé trở lại.

“Nguyên thuật?”

Chương 2020: Ngươi vậy mà lại là Khương Thành?

“Đúng vậy, nguyên thuật.”

Nhìn thấy hắn quay lại, Ngộ Sơn Thánh Chủ cười rạng rỡ.

“Vừa rồi ở trận thi đấu đấu pháp có lẽ ngươi đã đích thân thể nghiệm qua rồi nhỉ?”

“Căn nguyên dựa theo sự tổ hợp sắp xếp của những bí pháp khác nhau thì sẽ hình thành nên uy năng gấp mấy lần, bí pháp đó chính là nguyên thuật.”

“Một khi đã học được nguyên thuật, thực lực của ngươi sẽ tăng lên gấp bội.”

“Thế nào, động tâm chưa?”

Khương Thành đương nhiên động tâm rồi.

Nếu không thì ở vòng ba hắn cũng không cố ý chạy đi trải nghiệm rồi.

“Hoá ra thứ này còn có bí pháp?”

Ngộ Sơn cười như hoa cúc gật đầu: “Đúng thế!”

“Chỉ cần có được bí pháp thì có thể thi triển ra được nguyên thuật như bọn họ?”

“Không sai!”

“Đơn giản như vậy sao?”

“Đơn giản như vậy đấy!”

Ngộ Sơn Thánh Chủ cũng không quên mục đích vốn có của mình.

“Chỉ cần ngươi cho ta thần thuật kia, vậy ta có thể cho ngươi bí pháp nguyên thuật, chúng ta trao đổi cho nhau, thế nào?”

Thật ra Khương Thành đã lung lay ý chí rồi, hắn vốn không bài xích việc trao đổi.

Dù sao thì “thái thượng hoá đạo” hắn đã sớm học được rồi, cất đi cũng chẳng có được nhiều giá trị hơn.

Nhưng có vài lời vẫn phải nói trước mặt.

“Thần thông của ta, ngươi thật sự tu luyện không được đâu, đừng đến lúc đó rồi lại hối hận đấy.”

Ngộ Sơn tự tin tràn đầy vuốt lấy chòm râu trắng, kiêu ngạo đáp: “Dựa vào thiên phú của ta, chuyện đó không thể tồn tại được.”

Hắn thậm chí còn dùng cách khích tướng.

“Ngươi sợ ta luyện tốt hơn ngươi nên mới không dám để ta thử chứ gì?”

Trong lòng Thành ca nói đây là do ngươi cứ cố đòi giao dịch đấy nhá!

Nhưng trước khi giao dịch, hắn cảm thấy bản thân phải kiếm chác nhiều hơn chút.

Thế là hắn cố ý liếc Ngộ Sơn một cái, lạnh lùng nói: “Nguyên thuật cũng đâu phải chỉ có ngươi mới có.”

“Nếu chỉ có một bí pháp gia truyền, hơn nữa đã phổ biến ở Nguyên Tiên giới rồi thì ta đi đến nơi khác cũng có thể có trong tay được.”

“Nói vậy thì tệ quá.”

Ngộ Sơn sao có thể để hắn đi tìm người khác được.

“Bên ngoài có những nguyên thuật công khai, nhưng đều chỉ là mấy loại nguyên thuật tổ hợp căn nguyên cấp thấp thôi.”

“Ngươi nắm giữ được nhiều căn nguyên như vậy, nguyên thuật cấp thấp nào có thể phát huy được toàn bộ thực lực của ngươi

chứ?”

Khương Thành nghĩ lại thấy cũng phải, xem ra thật sự rơi vào tay hắn rồi.

“Ngươi có nguyên thuật cao cấp?”

Thật ra Ngộ Sơn vốn không có.

Theo như sự phân hoá cấp bậc ở Nguyên Tiên giới hiện tại thì nguyên thuật dưới mười căn nguyên là nguyên thuật cấp thấp.

Dưới năm mươi căn nguyên là nguyên thuật trung cấp.

Trên năm mươi căn nguyên mới có thể được xem là nguyên thuật cao cấp.

Tuy uy năng của nguyên thuật cao cấp mạnh, nhưng lại phức tạp vô cùng, cả Nguyên Tiên giới chẳng có mấy cái.

Hơn nữa tuyệt đại bộ phận căn bản đều không biết nhiều nguyên thuật như thế, có cho nguyên thuật cao cấp cũng không thi triển được.

Vậy nên cũng chỉ lẻ tẻ có mấy Chính Thần có, xem như thật sự là bí mật không thể truyền.

Ngộ Sơn chỉ có hai nguyên thuật trung cấp.

“Đúng, ta có nguyên thuật cao cấp!”

Hắn mang vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Trường Dương Đạo Thần ở một bên lại lần nữa lấy tay che mặt.

Ngộ Sơn vẫn tiếp tục khoát lác: “Ngươi nên biết rằng, nguyên thuật ở cấp bậc này quý giá biết mấy, cả Nguyên Tiên giới cũng chả có bao người…”

“Hắn căn bản không có nguyên thuật cao cấp, đừng bị hắn lừa nữa!”

Trường Linh Đạo Thần nhịn không được phá đám hắn, tiện thể còn dạy dỗ sư tôn của mình không chút nhân từ.

“Ngươi có thể để bọn ta bớt lo chút được không?”

“Lời nói dối đầy mồm như vậy, mặt mũi của Thê Vũ quán đều bị ngươi làm mất hết cả rồi!”

Ngộ Sơn vốn chả cảm thấy mất mặt, ngược lại còn bĩu môi.

“Dù sao thì chúng ta cũng chỉ có năm người, một cái miếu nhỏ, cũng chẳng có gì để mất mà!”

Đối với hạng cực phẩm này, Khương Thành cũng tỏ ra mở mang tầm mắt.

Tốt xấu gì cũng là một Thánh Chủ, là sự tồn tại chí cao có thể sánh ngang hàng với Tinh Diệu Hoàng, Nguyệt Ảnh Hoàng ở kỷ nguyên đầu tiên, sao có thể có phong cách như vậy được?

“Hoá ra ngươi chỉ có nguyên thuật trung cấp, thứ hàng bình thường này mà ta đổi với ngươi chẳng phải là lỗ to hay sao?”

Ngộ Sơn lập tức trở nên giận dữ.

“Gì mà thứ hàng bình thường chứ, ngươi tưởng nguyên thuật trung cấp dễ có được lắm sao?”

“Ngoại trừ thánh địa ra, thứ những người khác có thể tiếp cận được chỉ có nguyên thuật cấp thấp dưới mười căn nguyên thôi!”

“Hai nguyên thuật trung cấp của ta, một cái liên quan đến được hai mươi lăm căn nguyên, một cái lên đến ba mươi sáu căn nguyên, cả Thường Lục châu chẳng có cái nào tốt hơn được nữa đâu.”

Thành ca vốn không biết giá cả trong này có cao không.

Hắn chỉ quen thói ép giá, muốn kiếm được nhiều hơn chút mà thôi.

“Vật đắt ở cái hiếm, thần thông của ta là độc nhất vô nhị.”

“Ngươi muốn thế nào mới đồng ý?”

“Hay là ta phong ngươi làm phó quán chủ của Thê Vũ quán bọn ta? Bọn ta cũng rất có tiếng ở Thường Lục châu đấy, cái chức phó quán chủ của ngươi truyền ra ngoài sẽ được tôn kính lắm.”

“Hơn nữa biết ngươi được bọn ta che chở thì mọi người cũng sẽ nể mặt.”

Bốn đệ tử đằng sau Ngộ Sơn cũng không thể nhìn thêm được nữa.

Nếu Khương Thành làm phó quán chủ há chẳng phải còn cao hơn Đạo Thần cao giai là mình một bối à?

Vậy bản thân phải gọi sao đây?

Sư thúc á?

“Ngươi điên rồi à?

Trường Linh Đạo Thần tức xì khói xông lên, lại lần nữa véo tai Ngộ Sơn, to tiếng hét.

“Trước đây ngươi phát điên thì cũng thôi đi, tốt xấu gì cũng có giới hạn, lần này muốn làm gì?”

“Hắn chỉ là một Đạo Thánh hậu bối, đừng nói là làm sư thúc của bọn ta, dù làm đồ đệ bọn ta còn chê bối phận thấp nữa kìa, ngươi có thể chừa lại chút thể diện cho bọn ta được không?”

Lời như thế Thành ca chẳng thích nghe.

“Ý gì đây? Cái gì mà bối phận ta thấp chứ?”

“Ca đã là Đạo Thánh hơn trăm tỷ năm nay rồi, lúc đó đừng nói các ngươi là Đạo Thần, tả lót còn chưa mặc nữa kìa.”

Ngộ Sơn gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Đúng thế, Khương Tuấn Soái là lão bối bế quan đã lâu năm, không chừng còn sớm hơn cả bọn ta nữa.”

Nói đến chuyện này, hắn lại trở nên nghi hoặc.

“Đúng rồi, Khương đạo hữu, ngươi ở thời đại nào vậy?”

“Ta đây trăm tỷ năm trước cũng đã ở Nguyên Tiên giới rồi, sao lại chưa từng nghe đến tên ngươi nhỉ?”

Nguyên Tiên giới trăm tỷ năm trước đang ở dịp vòng tranh đoạt Thần vị thứ nhất không lâu.

Nguyên Tiên giới lúc đó vẫn là Đạo Thần vi tôn, Đạo Thánh tung hoành.

Nếu như Khương Thành vào lúc đó là Đạo Thánh, vậy có lẽ phải rất có tiếng mới đúng.

Thành ca ngơ ra, lúc này mới nhớ ra bản thân gần đây vẫn luôn dùng cái tên biệt hiệu là “Khương Tuấn Soái”.

“Trước đây ta tên Khương Thành, của Phi Tiên môn, ngươi có nghe qua chưa?”

Đối với cái tên này, đám người Trường Dương và Trường Linh lại không có phản ứng gì.

Khi bọn họ được sinh ra thì Nguyên Tiên giới đã có Thần vị rồi.

Nhưng Ngộ Sơn lại biến sắc.

Hắn mang vẻ mặt chấn động nhìn Thành ca, lời nói cũng trở nên lộn xộn.

“Khương, Khương Thành?”

“Lão tổ Khương Thành của Phi Tiên môn năm đó?”

“Ngươi vậy mà vẫn còn sống? Năm đó chẳng phải các ngươi đi tham gia tranh đoạt Thần vị rồi sao?”

Nghe thấy hắn nhắc đến tranh đoạt Thần vị, Thành ca tin hắn thật sự đã trải qua thời đại đó rồi.

Hắn kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “Không sai, ta chín là Khương Thành đó.”

Ngộ Sơn cảm thấy buốt lạnh, liên tục lùi về sau mấy bước.

“Ôi trời ơi là trời, vậy mà lại là ngươi…”

Hắn ngây ra giống như bản thân vừa nghe thấy giọng nói của thần vậy.

Chỉ có người từ thời đại đó đến mới hiểu được sức nặng của cái tên Khương Thành này.

Lúc đó Ngộ Sơn chỉ là một trưởng lão ngoại môn của Thê Vũ tông ở Các Tương vực.

Sau này Các Tương vực bị Huyết Đế công đánh, Thê Vũ tông bị diệt, hắn bị ép phải chạy thoát chết.

Tuy chưa đến được Khiếu Mang vực, nhưng cái tên năm ấy nghe được nhiều nhất chính là Khương Thành.

Chương 2021: Xin nhận của đệ tử một lạy

Ngộ Sơn Thánh Chủ đến nay vẫn có kí ức như mới với sự tích năm ấy của Khương Thành.

Dựa trên sức lực của một người phá tan đại quân Thiên Cung, ép lui Huyết Đế.

Biến Khiếu Mang vực trở thành cấm địa của Thiên Cung.

Về sau còn cường thế đánh đuổi Tịnh Trúc Đạo Thần, làm kinh động cả Nguyên Tiên giới.

Đạo Thánh làm được việc này đã là đỉnh phong không ai có thể sánh được rồi.

Hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao người này có thể dễ dàng giết được Địa Thần có thần đạo trong trận đấu pháp rồi.

Người ta đến cả Đạo Thần còn không sợ, chỉ là Địa Thần nhỏ nhoi sao đáng kể được?

"Mất tích nhiều năm như vậy, ta còn tưởng ngươi đã không còn nữa kìa."

"Đúng rồi, trận tranh đoạt Thần vị năm đó là chuyện ra sao vậy?"

Năm ấy hắn chả có chút cảm giác tồn tại nào ở Nguyên Tiên giới, cũng không tham gia nỗi "thịnh hội" kia nên vẫn rất hiếu kì.

Nhưng chân tướng của tranh đoạt Thần vị ngoại trừ Khương Thành và Thu Vũ Tuyền ra, cũng chỉ có bản thân Tiên mẫu là rõ nhất.

Còn về những người khác, cho dù đã trở thành Chính Thần hay là trong top cuối cùng trở về thì đều không còn kí ức của Thiên giới nữa.

"Đại sự ở cấp bậc này không phải là chuyện ngươi có thể nghe ngóng được."

Đối với phản ứng kinh hoàng này của hắn, Thành ca vô cùng hài lòng, vố làm màu này vẫn phải làm.

Vẻ mặt hắn cao thâm khó lường nói cho Ngộ Sơn: "Biết càng nhiều thì đối với ngươi cũng không có lợi."

Ngộ Sơn nghiêm mặt lại như một fan boy gật đầu, tỏ ra bản thân đã hiểu được.

Khương Thành hỏi: “Phi Tiên môn hiện nay ra sao rồi?”

Ngộ Sơn lộ ra vẻ mắt hồi ức.

“Sau khi các ngươi biến mất, Phi Tiên môn phải được xem là trở thành đại tông môn ở Nguyên Tiên giới, không ai dám chọc vào.”

Thành ca khẽ gật đầu.

Cũng phải, trận chiến tranh đoạt Thân vị năm đó Đạo Thánh trên khắp Nguyên Tiên giới đều bị bốc đi hết rồi.

Còn lại thì là Đạo Tôn đứng đầu rồi.

Còn Phi Tiên môn ngoại trừ bốn đời đệ tử ra, còn có mấy chục Đạo Tôn ở lại tông môn.

Thêm vào quy mô con số mấy trăm ngàn môn đồ, năm đó có lẽ được xem là thể lực có cấp bậc đỉnh cao rồi.

“Chỉ là không được bao lâu, Nguyên Tiên giới lại xảy ra rất nhiều dị biến.”

“Căn nguyên trở nên linh hoạt hơn rất nhiều, nồng độ khí tiên nguyên dồi dào hơn, Thiên Đạo cũng trở nên dễ tiếp cận và cảm ngộ hơn trước nhiều.

Khương Thành chau mày: “Ngươi đang nói xuất hiện một đám cao thủ mới?”

“Đúng vậy.”

Ngộ Sơn gật đầu: “Ta đã đột phá liên tiếp lên Đạo Tôn Đạo Thánh vào lúc đó.”

“Còn Phi Tiên môn khi đó xem như là mục tiêu công kích của mọi người, suy cho cùng thì những chuyện trước đó ngươi từng làm cũng đã đắc tội với không ít người…”

“Sau đó thì sao? Đừng nói với ta là Phi Tiên môn bị diệt rồi đấy.”

“Vậy thì không có.”

Ngộ Sơn lắc đầu: “Một tộc quần mạnh mẽ tên là Vu tộc đột nhiên can dự vào, đưa hết những người ở Phi Tiên môn đi.”

“Từ đó, bọn họ rất ít lộ diện ở ngoại giới, sau này thì mãi không còn tin tức gì.”

Hóa ra là Lam Đề ra tay rồi nhỉ?

Khương Thành cũng yên tâm lại.

“Vu tộc giờ đây ở đâu?”

“Ta cũng không rõ, tộc quần này vẫn luôn rất thần bí, mấy năm nay tuy có xuất hiện vào lần, nhưng cũng kiểu thần long thấy đầu không thấy đuôi vậy thôi.”

Khương Thành đã nhìn ra rồi, Nguyên Tiên giới hiện nay, địa vị của Thánh Chủ cũng không phải quá cao.

Một vài bí mật sâu xa, cấp bậc này của Ngộ Sơn không thể với tới được.

“Thiên Cung khi ấy giờ ra sao rồi? Bị diệt rồi à?”

Nói về số lượng thù địch thì Thiên Cung mới là số một.

Đối với đại nhân vật từng thống trị Nguyên Tiên giới trong mấy chục tỷ năm, Khương Thành vẫn qua tâm đôi chút.

Ngộ Sơn lắc đầu: “Thiên Cung không bị diệt, chỉ là toàn bộ đều phân tán rồi.”

“Sao lại phân tán?”

“Sau khi việc tranh đoạt Thần vị mở ra ba tỷ năm, Tiêu Đế mất tích và Chiến Đế trở về.”

Lúc này Khương Thành mới nhớ ra, trong Thập Thiên Đế còn có hai người không lên chuyến xe tranh đoạt Thần vị.

“Thiên Cung đã bị phân tán, lại lần nữa được bọn họ tập hợp lại, Chiến Đế lại trở thành Thánh Chủ đầu tiên của Nguyên Tiên giới.”

“Nhưng cảnh đẹp chẳng lâu, Chính Thần đầu tiên xuất hiện, xảy ra trận tranh đấu kịch liệt với Thiên Cung.”

Ơ thế này…

Thành ca bĩu môi.

Đây chẳng phải là người mình đánh người mình sao?

Thập Thiên Đế là được Tiên mẫu khâm định, chia cho Thiên Đạo chí bảo là để bọn họ bảo vệ Thiên Đạo.

Mà Thần vị cũng là do Tiên mẫu làm ra.

Theo lí mà nói, Thiên Dế và Chính Thần nên có một mục tiêu thống nhất là mình mới phải, sao lại đánh lẫn nhau?

Ngộ Sơn đương nhiên không hiểu những nội tình ẩn chứa bên trong, hắn tiếp tục nói: "Lúc mới bắt đầu Nguyên Quang Chính Thần rơi vào thế hạ phong rồi, nhưng theo sự truyền bá dần của thần đạo, thực lực của hắn cũng tăng cao như diều gặp gió."

"Chiến Đế cũng từ thế nghiền áp trở thành miễn cưỡng bảo toàn tính mạng, Thiên Cung lại lần nữa từ thịnh thành suy."

"Nhưng mà sau này cùng với sự xuất hiện của Chính Thần, tám Thiên Đế khác cũng liên tục trở về sau đó thành Thần vị."

"Bọn họ cũng bắt đầu truyền đạo, lôi kéo những Tiên quan của Thiên Cung trước kia."

"Dần dần, bộ chúng của Thiên Cung to lớn lần lượt chạy theo những Thiên Đế khác nhau."

Thành ca lại lần nữa thấy ngoài ý muốn.

"Sau khi mấy Thiên Đế kia trở về lại không tụ tập lại lần nữa với nhau, chấn chỉnh lại Thiên Cung?"

"Không có."

Ngộ Sơn lắc đầu: "Hiện nay là thời đại chư thần tranh phong, Thập Thiên Đế cũng thống nhất chia thành ba trận doanh."

"Một phái là Tu Đế, Huyền Đế, Lẫm Đế, Hồn Đế, một phái là Huyết Đế, Nguyên Đế, Tâm Đế, Không Đế."

"Phái cuối cùng chính là Chiến Đế và Tiêu Đế không có Thần vị, bên cạnh bọn họ còn giữ lại những tiên quan ở Thiên Cung lúc trước."

"Nhưng mà toàn bộ bọn họ đều không còn mang cờ hiệu Thiên Cung nữa, đại nhân vật khổng lồ đó đã tiêu tan theo mây khói mấy chục tỷ năm rồi."

Lại có thể biến thành vầy ư?

Dù có vài lần cấn với mấy Thiên Đế và Thần Quân của Thiên Cung, nhưng Khương Thành vẫn thấy có hơi thổn thức.

Hắn mơ hồ cảm thấy nội bộ Thập Thiên Đế đã xảy ra vài chuyện.

Nếu không thì mười người có cùng một lí niệm hoàn toàn có thể ở chung ở thời đại này.

Nhìn thấy hắn trầm mặt, Ngộ Sơn nhịn không được xoa tay, cười hi hi tít mắt.

“Cái đó, liên quan đến thần kỹ có thể trói buộc căn nguyên lại kia…”

Nhìn thấy hắn tôn kính bản thân như vậy, còn đưa đến một chút tình bao, Thành ca cũng bớt đi ý nghĩ kiếm thêm mánh từ chỗ hắn.

“Vậy tùy biểu hiện của ngươi thôi.”

Suy cho cùng thì vừa rồi còn nói thần kỹ của bản thân là độc nhất vô nhị, vượt xa nguyên thuật trung cấp, kiên quyết không đồng ý đổi.

Chớp mắt đã chẳng cần gì cả, khó tránh thật mất mặt.

Chỉ cần đối phương tùy ý đưa mấy chục bình đế đan cửu phẩm, hắn cũng có thể đổi rồi.

Nhưng Ngộ Sơn gần như đã hiểu lầm.

Lão đầu này ngây người ra, sau đó hiểu ra, đột nhiên quỳ trước mặt Khương Thành.

“Sư tôn tại thượng, xin nhận của đệ tử một lạy!”

“Vẫn mong sư phụ ban cho ta thần thuật.”

Nhìn biểu hiện đoan trang kia của hắn, Khương Thành hóa đá ngay tại chỗ.

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ đối phương sẽ làm đến mức này.

“Ta đâu có muốn nhận ngươi làm đồ đệ ta…”

Lời của hắn còn chưa dứt, bốn đồ đệ của Ngộ Sơn đã bùng nổ rồi.

Vừa rồi cảm thấy Khương Thành làm sư thúc của mình đã là chuyện hoang đường lắm rồi, không ngờ bây giờ lại là chuyện còn hoang đường hơn.

Đây tính là gì chứ?

Bản thân đường đường là Đạo Thần cao giai mà lại thành đồ tôn của Đạo Thánh?

"Ngươi có thể giữ lại chút thể diện cho bọn ta không?"

Trường Linh Đạo Thần tức đến nỗi không tiết chế được mình đến mức tóm lấy sư tôn của mình, đạp cho một đạp.

"Bọn ta tuyệt đối không đồng ý!"

Trường Dương Đạo Thần cũng mang vẻ mặt sụp đổ.

"Sư tôn, vẫn mong ngươi tự trọng!"

Chương 2022: Thê Vũ quán

Cho dù đám người Trường Dương, Trường Linh có phản ứng kịch liệt ra sao đều không thể thay đổi được quyết định của Ngộ Sơn.

"Ý ta đã quyết!"

"Từ nay về sau, ta chính là đệ tử của Khương Thành!"

Thái độ của lão đầu này vô cùng kiên quyết.

Thậm chí còn khuyên ngược lại bốn đệ tử của mình.

"Luận về thứ hạng bối phận, hắn vốn còn cao hơn vi sư rất nhiều đấy."

"Có thể trở thành đồ tôn của hắn chính là tạo hóa của các ngươi."

Trước đó Ngộ Sơn nói bái Khương Thành làm sư chỉ là thuận mồm nói thôi.

Nhưng bây giờ sau khi biết được thân phận của hắn rồi, hắn cảm thấy đây vốn chẳng có gì không thể chấp nhận được ả.

Nghĩ xa về năm ấy một mình Thành ca độc chiếm một vực, cự Thiên Cung, đuổi Đạo Thần, hắn cũng từng là một trong trong

hàng ngàn hàng vạn những fan boy.

Mặc dù Khương Thành hiện nay vẫn là Đạo Thánh, nhìn có vẻ lạc hậu vô kể, nhưng sự tự tin của hắn vẫn nguyên vẹn.

Người có thể quấy cho cả Nguyên Tiên giới này trở trời, chắc chắn sau lưng có khí vận ngất trời, quật khởi trở lại chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ôm lấy cái chân này, đó là cơ duyên của bản thân đấy!

Gọi một tiếng sư phụ thì có là gì đâu chứ?

Chỉ là những suy nghĩ này của hắn bốn đệ tử kia của hắn không thể nào hiểu được.

“Ngươi lại phát bệnh rồi.”

Trường Linh Đạo Thần cười không thôi: “Đường đường là Thánh Chủ, bái một Đạo Thánh làm sư, truyền ra ngoài còn có thể thống gì nữa?”

“Ngoại trừ thần thuật kia, hắn còn có thể dạy ngươi những gì?”

“Liên lụy bọn ta cũng bị vô số người chê cười, tương lai còn làm người thế nào nữa?”

Ba người Trường Dương lại không đến nỗi ra tay trực tiếp với sư tôn của mình như nàng.

Nhưng gương mặt cũng không thể chấp nhận được.

“Sư tôn, mong ngươi nghĩ cho kĩ lại.”

“Vẫn mong ngươi thu hồi lại quyết định!”

“Nếu không thì bọn ta sẽ sao chứ?”

Đến cả bản thân Thành ca cũng kiên quyết không đồng ý.

“Đúng thế, bọn họ nói rất có lí.”

“Hơn nữa ta cũng không nói sẽ nhận ngươi làm đồ đệ mà…”

Lời còn chưa nói xong, cánh tay hắn đã bị Ngộ Sơn ôm lấy.

“Sư phụ, ngươi không thể bỏ rơi ta.”

“Một ngày làm thầy cả đời làm thầy, chúng ta đã nói rồi.”

Khương Thành suýt chút bị chọc cho tức cười: “Chúng ta nói lúc nào vậy, sao ta lại không nhớ?”

“Sư phụ lúc trước nói muốn nhận ta làm đồ đệ trong mơ, lẽ nào đều quên rồi sao?”

Diễn xuất của Ngộ Sơn cũng uyên thâm quá, vào thẳng luôn ngay tiết tấu nước mắt nước mũi tèm lem.

“Hôm nay gặp được ngươi, đồ nhi đã biết là vận mệnh chỉ dẫn, là thiên ý mà.”

“Thượng thiên đã định, chúng ta có một đoạn duyên sư đồ, thuận tiện thần kỹ kia, sư tôn định khi nào sẽ truyền thụ cho đồ nhi…”

Thành ca không thể không chỉnh lại ấn tượng của mình về hắn trước kia.

Tên này vốn không phải là vua làm màu, chỉ đơn thuần là không biết mặt mũi.

“Dù sao thì mối quan hệ sư đồ này ta cũng sẽ không nhận đâu.”

“Cả đời của cả này chưa bao giờ nhận đồ đệ, sau này cũng không.”

Hắn vẫn luôn chê nhận đệ tử phiền phức, cũng không có thời gian đâu mà dạy.

Lâm Ninh năm ấy cứ muốn bái sư cũng bị hắn cự tuyệt, càng huống hồ là một Ngộ Sơn mới quen?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù hắn có nhận đồ đệ thì cũng phải là tuyệt thế thiên tài có ngoại hình xuất chúng chứ.

Ngoại hình già nua của lão đầu này thì mất thân phận quá.

Ngộ Sơn không những không thất vọng, ngược lại còn vui mừng khôn xiết.

Hắn trực tiếp bỏ lơ luôn lời phủ nhận của Thành ca, giống như chuyện sư đồ là chuyện đã định rồi vậy.

“Ha ha! Hóa ra sư tôn chưa từng nhận đồ đệ à?”

“Nếu nói vậy thì ta chính là người độc nhất vô nhị trong đó rồi!”

Nhìn tư thế như ván đã đóng thành thuyền của hắn, Thành ca bị bỏ lơ ý kiến kia cuối cùng cũng hiểu được Trường Linh Đạo Thần.

Hắn giờ đây cũng đã kích động muốn tẩn cho tên này một trận rồi.

Mấy người ồn ào tới lui, cuối cùng vẫn về đến Thê Vũ quán.

Bởi vì Ngộ Sơn nói ngọ phù ghi lại hai nguyên thuật trung giai kia đang để ở trong quán.

Thê Vũ quán chỉ là một ngọn núi cô độc, trên núi có vài đạo quán, so với những tông môn khác mà nói hiển nhiên lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng mà tiên mạch nơi đây lại vô cùng tràn trề, cũng xem như là một động thiên phúc địa rồi.

Sau khi vào tông môn, Ngộ Sơn cẩn trọng móc ra hai ngọc phù.

“Đây là hai nguyên thuật trung cấp của tông môn, thụ thần và lược ảnh.”

Vì để cho thấy sự trân quý của nguyên thuật này, hắn còn đắc ý nhìn sang bốn đô đệ của minhg một cái.

“Bốn đồ tôn rèn sắt không thành thép này của ngươi chỉ mới học có tụ thần, lược ảnh ta vẫn chưa truyền cho bọn họ.”

Một câu nói làm đám người Trường Dương ủ rũ vô cùng, Trường Linh lại lần nữa bùng nổ.

“Ai là đồ tôn của hắn chứ?”

“Nếu ngươi muốn làm thì tự mình làm đi, ta chẳng lại góp vui đâu.”

Tiếp theo đó, đến cả một người vô tội như Khương Thành cũng bị liếc cho một phát.

Nghi thức giao dịch của hai bên rất thuận lợi.

Khương Thành cũng móc ra ngọc phù, lặng lẽ viết nội dung “thái thượng hóa đạo” phần sau lên ba trang đầu.

Nội dung phần sau chính là thao túng lực thiên địa và căn nguyên.

“Chỉ có ba trang đầu thôi sao?”

Ngộ Sơn cầm lấy ngọc phù, trên mặt có chút thất vọng.

“Tầm nhìn của sư tôn ngươi có phải hơi nhỏ không?”

Thành ca cười: “Nếu như ngươi luyện biết được ba trang này rồi thì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta để lấy những phần sau, đến lúc đó chắc chắn ta sẽ đưa hết toàn bộ cho ngươi.”

Cũng không phải hắn muốn giữ riêng gì, mà là cả bộ “thái thượng hóa đạo” quá dài.

Dù sao thì Ngộ Sơn cũng không thể học được, phần sau cả đời này hắn cũng chẳng dùng được.

“Vậy sau khi ta học được rồi thì có thể truyền thụ lại cho bọn họ không?”

Ngộ Sơn vẫn rất chiếu cố cho bốn đệ tử của mình.

Thành ca nhún vai: “Tùy ý người.”

Có được sự đồng ý của hắn, năm người ngay lập tức ngồi xếp bằng lại, không thể chờ đợi được mà kích hoạt ngọc phù, đọc “thái thượng hóa đạo”.

Mới nhìn có mấy giây, mấy người đã nhìn Khương Thành cầu cứu với vẻ mặt hoang mang.

“Linh ý này là gì?”

“Ồ, chính là luyện cho ý thức của bản thân thành hình.”

Thành ca không tiết lộ chuyện Thiên tộc và kỷ nguyên đầu tiên, nhưng cũng không lừa bọn họ.

“Hả? Ý thức cũng có thể luyện sao?”

“Sao ta lại chưa từng nghe nhỉ?”

Nếu không phải cái tên “thái thượng hóa đạo” tốt đẹp như vậy, vừa nhìn đã thấy cao thâm ảo diệu chí lí, bọn họ cũng sắp nghi ngờ liệu có phải Khương Thành tiện tay viết nên một võ kỹ vô dụng rồi không.

“Đúng vậy.”

Thành ca nhún vai: “Vậy nên ta mới nói chỉ có ta mới có thể tu luyện đấy, bởi vì thiên phú của ta dị bẩm.”

Năm người đương nhiên không tin vào chuyện này ròi.

Ngươi có thể luyện được vậy dựa vào đâu mà bọn ta lại không?

Nhìn thấy bọn họ đang bận bịu, Thành ca cũng tìm một bồ đoàn ngồi xuống, sau đó kích hoạt ngọc phù nguyên thuật "tụ thần".

Hắn lập tức nhìn thấy "phương pháp kết hợp" chằng chịt.

Nguyên thuật này thiết lập được đến 25 loại căn nguyên.

Tỉ lệ mỗi một loại căn nguyên dùng có tỉ lệ khác nhau, hơn nữa còn có đội hình tổ hợp đặc biệt.

Nếu đổi thành người bình thường mà thấy thì đó đương nhiên phức tạp vô cùng.

Nhưng đối với Khương Thành mà nói thì cũng chẳng có gì khó cả.

"Nguyên thuật đơn giản như vậy sao?"

"Chỉ cần kết hợp theo công thức này là có thể thi triển ra rồi?"

Nhìn qua một lần, hắn đã nhớ kĩ "công thức" này.

Sau đó hắn bắt tay vào luyện.

Bất kì nguyên thuật nào cũng cần thử thách sự thao túng thành thạo căn nguyên, đối với Đạo Thánh bình thường, bước này chắc chắn phải trải qua trăm ngàn lần luyện tập mới có thể nắm vững.

Nhưng Khương Thành đã là tay lành nghề trong căn nguyên rồi.

Chỉ sau ba lần, hắn đã thành công kết hợp ra được tổ hợp nguyên thuật này như vẽ hồ lô vậy.

Nhưng mà, ngoại trừ 25 căn nguyên độc lập khác nhau ở hiện trường ra thì chẳng có dị tượng nào xảy đến cả.

Chương 2023: Sự thua thiệt của huyền văn

“Có chuyện gì vậy?”

“Nguyên thuật đã nói là có uy năng cực lớn đâu?”

Khương Thành lại không nghi ngờ bí pháp nguyên thuật này là thật hay giả.

Suy cho cùng thì có lừa mình, Ngộ Sơn cũng chẳng có được lợi ích gì, còn tự tìm thêm một kẻ địch nữa.

Hắn chỉ cảm thấy khó hiểu.

“Lẽ nào thao tác của ta lại thiếu mất bước nào quan trọng rồi?”

Năm người đang nghiên cứu linh kỹ “thái thượng hóa đạo” bên kia cũng chẳng có manh mối gì kia.

Nghe vậy toàn bộ đều nhìn sang.

“Không dùng được nguyên thuật?”

Trường Dương Đạo Thần cũng khá nhiệt tình.

“Có phải thao tác điều khiển căn nguyên của ngươi có sai sót gì không?”

Khương Thành trực tiếp dùng hành động để nói chuyện.

Lại lần nữa theo bí pháp tổ hợp sắp xếp toàn bộ 25 căn nguyên kia lại ngay tại chỗ.

Nhìn 25 căn nguyên chẳng có chút thay đổi nào, năm người trong điện cũng nghĩ mãi không thấu.

“Cái này hoàn toàn không sai.”

“Loại hình của căn nguyên, số lượng nhiều ít và vị trí, toàn bộ đều chẳng sai sót chỗ nào.”

“Theo lí mà nói, bây giờ có lẽ nên xuất hiện tinh mang đầy trời rồi mới phải chứ!”

Tam đệ tử Trường Tân Đạo Thần của Ngộ Sơn vừa nói, bản thân vừa dùng tụ tinh ra.

Nhưng lại thấy 25 căn nguyên của hắn, trong đó có căn nguyên thần đài, căn nguyên đồ đằng và căn nguyên hư ảnh sau khi thành hình lập tức biến mất, hóa thành 125 ngôi sao.

Những ngôi sao đó trôi nổi bồng bềnh trên đại điện, rực rỡ sáng chói, tản ra những quang mang bắt mắt.

Khương Thành chỉ khẽ cảm nhận đã có thể phát giác ra được uy năng to lớn ẩn chứa trong đó.

Gần như mỗi vì sao đều có được một công kích toàn lực của Đạo Thần trung giai trong đó.

Chỉ một ngôi sao thì hình như chả ra sao.

Nhưng sau khi nghĩ đến 125 ngôi sao cùng bộc phát một lần, uy năng đó đừng nói là Đạo Thần cao giai, dù có là Thánh Chủ cũng phải tạm tránh mũi nhọn rồi nhỉ?

Thanh Tân Đạo Thần vốn không hoàn toàn phong thích tụ tinh ra ngoài, mà mở trong đạo hải của mình.

Theo sự hội nhập của 125 ngôi sao, quy mô đạo hải của hắn đột nhiên bành trướng ra hơn ba lần.

Mãi đến khi hắn thu lại thần thông, trong lòng Thành ca vẫn chẳng thể bình thường lại.

Không phải bởi vì Trường Tân mạnh mẽ thế nào, suy cho cùng thì hắn cũng đã nhìn thấy Thánh Hoàng đỉnh phong mạnh hơn hắn mấy lần rồi.

Mà là khi nghĩ đến đại sát khí mạnh mẽ như thế, bản thân là nhân vật chính lại không thể nào nắm được.

Hắn thật ra còn có đại sát khí kinh khủng hơn.

Nhưng hai sát thủ kiếm đạo hoàn mỹ và phần linh này xài ba giây cần sạc năm tiếng, một cái rút hết thần hồn tiên lực, một cái rút hết linh ý, không thể xem là vũ khí thường xuyên được.

Chuyện này khiến lòng hắn rầu rĩ vô cùng.

“Không có lí nào.”

“Khí chất của ca không nên dùng không được chứ!”

Nghe thấy kiểu vào lúc này rồi mà còn khen mình được, Trường Linh sớm đã ngứa mắt với “sư tổ rẻ tiền”này chẳng có lòng tốt gì mà cười nhạo.

“Chậc chậc chậc, không phải ngươi nói bản thân có thiên phú dị bẩm sao?”

Ý của nàng vốn định chế giễu việc khoe khoang khoác lác của Khương Thành.

Không ngờ Khương Thành lại gật đầu một cách thâm sâu.

“Đúng thế, thiên phú của ca đặt ra đó.”

“Nếu như Nguyên Tiên giới chỉ có thể có một người có thể học được thì đó cũng nên là ta, chuyện này không ai có thể phủ nhận đúng không?”

“Vậy nên trong đó nhất định có vấn đề gì đó nhìn không ra.”

Nhìn bóng lưng của hắn vừa suy nghĩ quên mình, vừa chạm rãi đi về phía cửa, Trường Linh phát hiện bản thân lại chẳng còn lời gì để đáp lại.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể liếc nhìn Ngộ Sơn Thánh Chủ một cái.

“Xem như ta đã hiểu tại sao ngươi và hắn vừa gặp đã như cố nhân rồi.”

Khi mấy người bọn họ bận rộn tham ngộ “thái thượng hóa đại”, Thành ca đã rơi vào suy tư.

“Tại sao bản thân lại không dùng được nguyên thuật?”

Dựa trên phản ứng vừa rồi của mấy người kia, lại tình huống này của mình chắc lại là phần độc nhất vô nhị trong Nguyên Tiên giới này nữa rồi.

Vậy chứng tỏ trên người bản thân có một nhân tố không giống với người khác gây ra.

“Có phải vì ta không được Thiên Đạo công nhận không?”

“Hay là căn nguyên mà ta kết nối được quá nhiều rồi?”

Khương Thành nghĩ rất lâu, dần dần đã có được đáp án.

Trước kia hắn cho rằng Thiên Đạo và căn nguyên là hai hệ thống độc lập, không liên can gì với nhau.

Bởi vì hắn không được Thiên Đạo công nhận, nhưng lại có được sự công nhận của căn nguyên băng và căn nguyên đan.

Nhưng nghĩ kĩ lại thì hai thứ này đều thuộc về Nguyên Tiên giới, là một thể.

Thiên Đạo là ý thức của Nguyên Tiên giới, căn nguyên là khung xương của Nguyên Tiên giới.

Năm đó Nguyên Tiên giới sụp đổ, khi ba ngàn chân giới phân tán, Thiên Đạo yếu đến cực điểm.

Còn ba ngàn căn nguyên khi đó cũng ở trạng thái yếu nhất trong lịch sử.

Căn nguyên trước mắt mọi người kết nối và sử dụng thật ra chỉ là căn nguyên chuyên thuộc về Nguyên Tiên giới.

Giống như năm xưa sau khi đến Thiên giới, Thu Vũ Tuyền không dùng được căn nguyên ở đó vậy.

Nàng chỉ có thể kết nối lại từ đầu.

Nhờ vào mức độ cảm ngộ quy tắc cao cấp, cả quá trình này của nàng rất thuận lợi, nhưng cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng Khương Thành thì không giống vậy.

Khi đó Khương Thành không phải hồn xuyên, nhưng dựa trên ba ngàn huyền văn nên rất dễ dàng liên kết với căn nguyên ở Thiên giới.

“Có được tất có mất!”

“Bởi vì mang theo ba ngàn huyền văn nên ta đến những thế giới khác có thể dễ dàng thích ứng hơn những người khác.”

“Nhưng cũng bởi vì huyền văn mà ta lại thêm một tầng trở ngại so với người khác.”

“Tầng trở ngại này khiến ta không thể thật sự dung nhập vào Nguyên Tiên giới, cũng không thể sử dụng được nguyên thuật.”

Nói trắng ra, nguyên thuật là một loại quy luật căn nguyên chỉ có ở Nguyên Tiên giới.

Mà Khương Thành thì nhờ vào huyền văn để lần nữa có được căn nguyên, đã biến chất rồi, không thể nào dùng vào loại quy luật này nữa.

“Chuyện này khiến người ta thật thương cảm.”

“Vậy sau này gặp phải Đạo Thần cao giai há chẳng phải là khó nghiền áo rồi sao?”

“Như vậy đâu có được.”

Hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ qua việc cảnh giới trước mắt của bản thân mà nghiền áp một Đạo Thần cao giai vốn không hề bình thường.

Sờ cằm nghĩ một hồi, Khương Thành tìm thấy hai con đường giải quyết.

Hoặc học theo cách của những tiên nhân khác kia, không thông qua huyền văn, trực tiếp kết nối với căn nguyên, như vậy hắn cũng có thể dùng được nguyên thuật.

Chỉ là chuyện này cần thời gian tu luyện dài đằng đẵng, nâng cao mức độ thân thích với căn nguyên.

Con đường này hắn mới nghĩ có một giây đã bỏ qua.

Còn về con đường khác, chính là gia tăng cảnh giới, nhanh chóng tăng lên Đạo Thần cho đỡ sợ.

Nghĩ đến đây, hắn tìm một động phủ ở gần đó, sau đó bắt đầu cuộc sống "khổ tu" bế quan uống thuốc.

Trong cuộc thi đấu đấu pháp này, đan dược mà hắn có được phải nói là nhiều không đếm xuể.

Hơn nữa toàn bộ đều đạt đến mức độ đế đan bất phẩm, thậm chỉ còn có không ít đế đan cửu phẩm nữa.

Những cấp cao các phái ban đầu trả mười lăm phần giải thưởng e rằng có nằm mơ cũng không ngờ, trong vòng một khoảng thời gian ngắn mà Thành ca có thể một mình xử lí được nhiều đan dược đến vậy.

Cũng hết cách, Thiên hoang bất diệt thể hấp thu đan dược chuyển hóa đuược trong thoáng chốc.

Theo từng đống đế đan bát phẩm rót vào, tu vi tiên lực của hắn nhanh chóng tăng lên.

Căn cơ tạo thành của ba ngàn huyền văn giống như một cái động không đáy.

Nhưng cũng không đỡ nổi ngọn núi đế đan chất đống kia.

Khi tất cả đế đan bát phẩm dùng để nâng cao tiên lực dùng hết, tu vi của Khương Thành cách Đạo Thần chỉ còn một khoảng cách.

Hắn không hề do dự mở đế đan cửu phẩm ra.

Sau khi uống một viên, hắn cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng.

Rõ ràng là dùng để nâng cao tu vi tiên lực, lại mang đến một chút nâng cao tron tiên thể và ý thức.

Chuyện này khiến Thành ca vui mừng khôn xiết.

“Đế đan cửu phẩm lợi hại vậy sao?”

Chương 2024: Đột phá Đạo Thần

Từ khi trở về lại kỷ nguyên thứ ba, linh ý của Khương Thành cũng mất đi kênh nâng cấp.

Suy cho cùng thì nơi đây không có tộc nhân Thiên tộc nên cũng mất đi nguồn Toái Linh phiến.

Trừ khi hắn bằng lòng giống như mấy tộc nhân Thiên tộc, từ từ khổ tu công pháp linh ý.

Nhưng mà nó cần nhiều thời gian, dựa trên đơn vị chục tỷ năm mà tính.

Khương Thành luôn cho rằng cảnh giới linh ý của bản thân sẽ mãi mãi bị kẹt lại ở Thiên giai thập trọng rồi.

Hắn thật không ngờ đế đan cửu phẩm trong truyền thuyết lại có hiệu quả gia tăng với ý thức.

Mặc dù hiệu quả gia tăng ý thức của viên đế đan cửu phẩm vừa rồi vô cùng nhỏ bé, hiệu quả còn không bằng một phần mười Toái Linh phiến sơ giai.

Nhưng quả thực đã có gia tăng rồi.

Đây là chuyện không tồn tại cả trong Thiên giới nữa.

Tộc nhân Thiên tộc khi ấy luôn bảo tu luyện linh ý không có bất kì con đường tắt nào, không thể dùng bất cứ bảo vật nào để bổ trợ gia tăng.

“Vậy đế đan cửu phẩm bây giờ đây tính là gì chứ?”

“Lẽ nào, đế đan cửu phẩm đã gần với đạo? Vậy nên có thể gia tăng toàn diện?”

Hắn lắc đầu, lười suy nghĩ sâu hơn.

Dù sao thì đây cũng là một chuyện tốt.

Theo từng đợt từng đợt đế đan cửu phẩm được hấp thu, tu vi của hắn lại lần nữa điên cuồng tăng lên.

Kéo theo tu vi linh ý cũng bắng đầu có chút thay đổi.

Cuối cùng, khi lô đế đang này còn lại hơn một trăm bình cuối cùng, hắn đã gặp phải trở ngại về cảnh giới.

Thời khắc đột phá lên Đạo Thần, đến rồi!

Giống với khi đột phá lên Đạo Thánh, muốn thành công tấn cấp Đạo Thần cũng cần phải thỏa mãn vài điều kiện.

Tu vi tiên lực, Khương Thành vừa đạt được.

Tu vi hồn lực, thiên hồn của hắn sớm đã tăng đế đế hồn, ổn định.

Còn về cảm ngộ quy tắc và tầng lớp pháp cảnh, một người có sức chiến đấu kinh hoàng như hắn sớm đã vượt mục tiêu rồi.

Điều kiện mấu chốt cuối cùng chính là có hình thức ban đầu của đạo.

Chỉ có như vậy mới có thể một cú thoát xác thành đạo tự thân khi đột phá cảnh giới.

Mà chuyện này cũng là cửa ải khó nhất làm vướng rất nhiều Đạo Thánh.

Khương Thành vốn không biết những Đạo Thánh khác từ từ tham ngộ ra hình thức ban đầu của đạo ra sao, hắn chỉ biết bản thân là một sự rỗng tuếch ở phương diện này.

Hoặc là vì hắn không được sự công nhận của Thiên Đạo, vậy nên dù hắn có mạnh hơn cũng không chạm đến được lĩnh vực này.

Suy cho cùng thì đạo tự thân của Đạo Thần đều thoát thai từ Thiên Đạo cả.

Nhưng mà Thành ca cũng không hoảng.

Hắn vẫn có chiêu sát thủ - kiếm đạo hoàn mỹ!

“Kiếm đạo hoàn mỹ chắc là một loại đạo, vậy nên ta đã có đạo tự thân rồi, đột phá khỏi trở ngại cảnh giới là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Ca này thậm chí còn bắt đầu mơ tưởng.

“Năm đó khi dùng lực trọc đột phá cảnh giới Đạo Thánh, do sức mạnh này không được cho là thánh lực nên về sau thiên địa còn tặng cho ta một thánh lực thứ hai ngoài danh ước.”

“Lần này ta dùng kiếm đạo hoàn mỹ đột phá Đạo Thần, thiên địa có tự dưng tăng ta một loại đạo thứ hai không nhỉ?”

Chuyện tốt như vậy, Thành ca cảm thấy phải kiếm cho mình một bộ ngay lập tức mới được.

Tiên lực và thánh lực cuồn cuộn dưới sự gia trì của ba ngàn quy tắc phát ra lần xung kích đầu tiên về nơi hiểm yếu che trời rợp đất.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ từ sâu trong ý thức vang lên giống như lôi đánh.

Ngộ đạo tiên thụ rất lâu không có động tĩnh kia lại dao động lá cành, tiếng kêu xào xạt, tản phát ra từng ánh sáng thần quang.

Màu sắc thiên địa thay đổi, âm dương giao hoàn, huyễn tượng vô tận dần đến.

Khương Thành suýt chút không phân biệt ra được đâu là thật đâu là ảo.

Trở ngại cảnh giới kia khi thì hóa thành hàng ngàn hàng vạn thế giới, khi thì hoác thành vô số tình cảm, khi lại hóa thành những đê điều vô cùng bình thường.

Nếu như xem tất cả những gì hắn có là một hình thái ban đầu của một thế giới, vậy thì hiện tại việc đột phá Đạo Thần chính là ban ý thức cho hình thái ban đầu của thế giới này.

Những tiên nhân khác ở bước này có thể có được sự giúp đỡ của ý chí Thiên Đạo.

Bởi vì đạo của bọn họ thoát thai từ Thiên Đạo, xem như là một phân nhánh nhỏ của Thiên Đạo.

Thiên Đạo sẽ che chở cho bọn họ.

Còn quá trình tấn nhập Thánh Chỉ sau đó lại là thoát khỏi sự cai trị của Thiên Đạo.

Khương Thành không có được sự công nhận của Thiên Đạo, bước này hắn chỉ có thể dựa vào ý chí của bản thân để vượt qua.

Mà ở một mặt khác, căn cơ mà ba ngàn huyền văn và pháp cảnh Yhieen giai tạo nên quá mạnh.

Dẫn đến trở ngại ấy mạnh đến đáng sợ.

Bình cảnh bị chạm đến giống như phong ấn viễn cổ được mở ra.

Hiện lên trước mắt hắn là một vực sâu rộng lớn nuốt chửng hết mọi thứ!

Nếu đổi thành những tiên nhân khác, đừng nói là trước khi đột phá đến Đạo Thần, dù đã là Đạo Thần cao giai rồi cũng sẽ bị chìm đắm trong đó trong thoáng chốc.

Khương Thành không thể không mừng rỡ vì bản thân đã tu luyện qua linh ý.

Ý chí mạnh hơn xa những tiên nhân khác.

Nếu không thì ngày đột phá Đạo Thần này cũng là lúc bản thân lạc hướng mãi mãi.

Cố gắng duy trì sự tỉnh táo, hắn rút kiếm ra khi không thể phân biệt rõ ràng được đâu là thế giới thật đâu là giả, vung kiếm đạo hoàn mỹ đã chuẩn bị rất lâu rồi về phía vực sâu có thể nuốt chửng hết mọi thứ kia.

Thế giới kiếm đạo rực rỡ rạch một đường, bình cảnh cảnh giới biến đổi khó lường kia bị nứt, sau đó sụp đổ!

Sau khi vực sâu vô tận đó tản đi, cảnh giới hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt Khương Thành.

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương, Trường Linh trong Thê Vũ quán bên dưới đều ngẩn cả ra.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi ta cảm nhận được một sự dao động mang tính hủy diệt đáng sợ trong thoáng chốc.”

“Ta cũng cảm nhận được, đó là sự tồn tại đủ để hủy diệt chúng ta, lẽ nào Thương Môn cung đã giết đến rồi?”

Năm người không hẹn mà cùng nhìn lên bầu trời cao.

Cả vùng trời lưu quang sặc sỡ, hỗn độn lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng vốn không phải là chút vết tích nào mà kiếm đạo hoàn mỹ lưu lại.

Nhát kiếm vừa rồi giống như không hề xảy ra ở thế giới trước mắt này.

“Đó là gì?”

“Ta cảm nhận được khí tức của Khương Thành.”

“Hỗn độn trước khi thành hình của đạo hải, đây là đang đột phá lên Đạo Thần?”

Trường Dương mang vẻ mặt không thể tưởng nỗi: “Động tĩnh của việc hắn đột phá lên Đạo Thần sao lại lớn dữ vậy?”

“Hơn nữa đám hỗn độn này cũng khổng lồ quá rồi phải không?”

“Đó là thứ mà Đạo Thân sơ giai có thể có được?”

Ngộ Sơn dương dương đắc ý nhướn mày: “Đó là Khương Thành đấy, hắn làm ra bất cứ chuyện gì cũng là thường thôi.”

Lão già này bây giờ đã phục con mắt tinh tường của mình rồi.

Lúc trước tuy hắn có lòng tin với Khương Thành, nhưng chung quy vẫn không chắc lắm.

Người này tung hoành ngang dọc ỏ Nguyên Tiên giới gtrawm tỷ năm trước, đằng sau chắc chắn có vận khí ngút trời, một loạt chiến tích có thể nói là “vị diện chi tử”.

Nhưng ở thời đại bây giờ thì đã không còn giống như vậy nữa.

Vị diện chi tử ở phiên bản trước ở phiên bản này còn có thể tiếp tục thần kì nữa không?

Bây giờ hắn đã yên tâm rồi.

Đột phá lên Đạo Thần, thanh thế làm như là đột phá lên Thánh Chủ vậy.

Đây không phải là vị diện chi tử thì đánh chết hắn cũng không tin.

“May mà ta đã bái hắn làm sư trước, sau này các ngươi sẽ phát hiện ra quyết định này anh minh cỡ nào.”

Ngộ Sơn vuốt chòm râu trắng, gương mặt như đã trải qua thế sự bể dâu.

“Nguyên Tiên giới sắp trở trời rồi, những Chính Thần đó sẽ phải đón lấy một trận khiêu chiến to lớn nhất, còn chúng ta chính là những nhân chứng đầu tiên.”

Nhìn thấy tác phong tiên tri cao nhân của hắn, Trường Linh suýt chút nhìn không được sự kích động muốn đá cho hắn một phát.

Thật quá điên rồ.

“Xì, ngươi có thể đừng làm quá vậy không?”

“Chỉ là đột phá lên Đạo Thần mà thôi, không biết còn thật sự tưởng là đột phá lên Chính Thần nữa đó!”

Còn Thành ca đang bận bịu đột phá, cảm thấy bản thân như trở thành một chiếc lông vũ, bay lơ lửng trên hư không trong ánh sáng rực rỡ.

Di chứng sau khi sử dụng kiếm đạo hoàn mỹ đến, tiên lực và hồn lực của hắn bị rút sạch.

Nhưng ngay sau đó, sự ban thưởng của thiên địa sau khi đột phá cũng được giao đến đúng lúc.

Chương 2025: Phương án một mũi tên trúng hai đích

Sau khi đột phá bình cảnh cảnh giới, tiên lực của Khương Thành đã khôi phục lại mức độ viên mãn như trước chỉ trong ba giây ngắn ngủi.

Nhưng mà nó cũng không có nghĩa là đã ngừng lại.

Tấn cấp đến Đạo Thần, giới hạn trên của tiên lực của hắn đương nhiên cũng tăng lên.

Cảm giác mạnh mẽ trước nay chưa từng có khiến nội tâm hắn vui không chịu nổi.

Khi tiên lực đó tràn ngập giới hạn trên hiện tại của hắn, tu vi của hắn đã tăng lên gấp mấy lần trước kia, và sau khi hồn lực cũng đầy lại, đám hỗn độn kia cũng trở nên khổng lồ hơn.

Lúc này, sự ban tặng mới của thiên địa cũng đã đến.

Quy tắc thiên địa sẽ giúp đạo chỉ có hình thái ban đầu của hắn tạo thành đạo chân chính.

Bước này vô cùng quan trọng, nếu không thì pháp tắc không gian vừa chuyển hóa thành hỗn độn sẽ không thể nào thuận lợi thoái biến thành đạo hải được.

Mỗi một Đạo Thần vừa tấn cấp lên đều sẽ trải qua bước này.

Khương Thành đương nhiên không có chuẩn bị hình thái đạo đầu tiên gì cả.

Hắn đang chờ quy tắc thiên địa cho hắn loại đạo thứ hai giống như lần trước đột phá lên Đạo Thánh vậy.

Dù sao thì ca đã dùng thủ đoạn đi cửa bên là kiếm đạo hoàn mỹ để đánh tan trở ngại khi đột phá cảnh giới, mắc lại ở cái bug, ngươi xem đó mà làm đi.

Chuyện này khiến thiên địa quy tắc cũng khá lúng túng.

Muốn cho hắn một sự thoái biến khỏi hình thái đạo ban đầu, lại không tìm ra được mục tiêu gia tăng chúc phúc.

Sau đó, Khương Thành bi kịch rồi.

Quy tắc thiên địa chẳng hề cho hắn một đạo hoàn toàn mới, không cổ vũ tinh thần ăn gian này của hắn.

Mà hậu quả mang lại đó chính là đám hỗn độn kia vì không có chỉnh hợp của đạo, vừa không thể thoái biến thành đạo hải, lại không thể trở về trạng thái pháp tắc không gian trước kia.

Mắc kẹt ở đó lên xuống không xong.

Đám hỗn độn này bao gồm tất cả những gì Khương Thành có, ngoại trừ hệ thống ra.

Thiên hoang bất diệt thể, tiên lực, hồn lực, lực trọc, thánh lực thứ hai, các loại huyết mạch, thủy nguyên long cốt, ba ngàn

quy tắc, cảm ngộ võ đạo… không gì không có!

Thậm chí đến cả Ngộ đạo tiên thụ cũng có trong đó nữa.

Những "đại lão" này trước kia mỗi người một việc, còn có thể nhẹ nhàng chống đỡ.

Bây giờ tất cả bọn chúng đều hóa thành một mớ hỗn độn, Thanh ca tỏ vẻ bản thân nắm không được nữa.

Đến cả hình thái ban đầu của đạo hắn cũng không có được chưa?

Hoàn toàn không biết nên làm sao để dẫn dắt đám hỗn tạp này.

Nắm chặt lấy linh ý, hắn thử nỗ lực lần cuối cùng.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi sau, linh ý của hắn đã hoàn toàn bị hỗn động kia nuốt hết, cũng dung nhập luôn vào trong đó.

Lần nỗ lực này đương nhiên đã thất bại.

Sau đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

Trong lòng Thành ca dở khóc dở cười.

Lần này bản thân xem như bị ai giết chứ?

Nếu thật sự tra rõ ngọn ngành, có lẽ là bị tất cả những năng lực mà bản thân có được giết chết đúng không?

May mà hệ thống không phán định đây thuộc về tự sát, nếu không thì lần này toi rồi.

"Ting! Kí chỉ có được hình thái ban đầu của đạo, xin lựa chọn chủng loại."

Lần này hệ thống căn bản không hồi sinh hắn ngay lập tức.

Mà bày ra trước mặt hắn một giao diện tự định nghĩa.

Trên giao diện có chỗ nhập để chờ hắn nhập vào.

Nếu có thể, Khương Thành hận khong thể ôm chặt lấy hệ thống mà hôn cho hai cái.

Lão huynh, thời khắc mấu chốt vẫn là ngươi được lòng trẫm nhất.

Quy tắc thiên địa không giúp hắn có cái bug, ngươi lại giúp được ta rồi.

Hơn nữa, ôi mẹ nó còn là tự định nghĩa nữa.

Ý đây có nghĩa là, bây giờ ca muốn có đạo như thế nào thì có thể có được đạo thế ấy đó!

Chuyện tốt như vậy, dù Khương Thành có ngày ngày mong được việc tốt như thế cũng cảm thấy vô lí.

Nhưng mà, rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại.

Cơ hội lựa chọn chỉ có một lần.

Vậy nên chắc chắn phải chọn cái mạnh nhất rồi.

Đạo mạnh nhất là đạo gì?

Ca này không thèm suy nghĩ, viết vào khung nhập bốn chữ "đạo của thiên địa".

Thế gian này còn có đạo nào cao cấp hơn vậy không?

Nhưng ngay sau đó, hệ thống đã đưa ra cảnh cáo.

"Đạo của thiên địa không tồn tại, mời kí chủ lựa chọn lại từ đầu."

Hả?

Lại không tồn tại ư?

Khương Thành chỉ có thể nhập lại từ đầu.

Lần này chỉ có hai chữ - Thiên Đạo.

Hệ thống lại lần nữa đưa ra cảnh cáo.

"Thiên Đạo không tồn tại, mời kí chủ lựa chọn lại từ đầu."

Cái gì?

Thiên Đạo cũng không tồn tại?

Ca năm nào chả sống dưới sự che phủ của Thiên Đạo, đối mặt với nó cũng tám trăm lần rồi được chứ?

Sao lại có thể không tồn tại?

Ca thậm chí còn thầm dùng kế khích tướng.

“Hệ thống lão đệ, trình độ nghiệp vụ của ngươi cũng thấp quá rồi, làm không ra Thiên Đạo nên mới bịa ra việc không tồn tại để giữ lấy hình tượng chứ gì?”

Tiếc là hệ thống từ lão huynh bị giáng xuống làm lão đệ lại không nói lời nào, làm cho khung cảnh cáo như lạnh lùng từ lúc mới sinh vậy.

Chán nản, Thành ca chỉ có thể thực tế một chút.

“Vậy nên đạo gì mới mạnh nhất đây?”

Đây thật sự là điểm mù kiến thức của hắn.

Ca này trước đây chưa từng nghĩ qua việc bản thân ngộ đạo, trong đầu chỉ muốn đi đường tắt.

Bây giờ hắn có hơi hối hận rồi.

Sớm biết vậy thì trước đây nên nghe ngóng một chút.

Nghĩ lại, hắn cũng giết không ít Đạo Thần rồi, đại bộ phận đều là Đạo Thần sơ giai và Đạo Thần trung giai.

Đạo hải của những người này còn chưa triển lộ ra hiệu quả cụ thể như mệnh số hay hư thực.

Còn Đạo Thần cao giai, hắn tuy cũng có tiêu diệt một ít, nhưng trong hỗn chiến cũng không phân biệt được của ai mạnh ai yếu.

Trước mắt hắn chỉ có thể lấy người khác làm gương.

Dù sao thì đạo cũng đâu phải chỉ có một, hoàn toàn có thể có đạo giống y hết nhau.

“Gì mà đạo hư thực, đạo mệnh số, đạo thọ nguyên, đạo huyết, toàn bộ đều bình thường, chẳng xứng với thân phận nhân vật chính.”

Hắn nghĩ đến Thánh Hoàng.

Đây là sinh linh mạnh nhất mà hắn từng gặp.

“Lẽ nào phải tu đạo nhân quả?”

“Không không không, Tiên mẫu kế thừa đạo nhân quả của nàng, ta đi sau đít cùng một đường với kình địch, tư cách làm màu há chẳng phải mất sạch luôn rồi sao?”

Thậm chí Khương Thành còn nghĩ đến Vô Đạo kiếm.

Thời thế hôm nay, hắn đương nhiên hiểu "vật cắt được hết mọi thứ" cũng là một loại đạo.

Nếu luận về sức mạnh thì Vô Đạo kiếm phải có một cái tên.

"Nhưng Vô Đạo kiếm lại thuộc về Thu Vũ Tuyền mà."

Tương lai đại địch mạnh mẽ gặp phải nếu bản thân chưa cắt ra mà Thu Vũ Tuyền đã cắt được rồi thì gượng gạo biết bao.

"Đến lúc đó, nàng há chẳng phải sẽ chế giễu Vô Đạo kiếm của mình là sơn trại?"

Trong đầu hắn đã ngập tràn hình ảnh vẻ mặt hớn hở và ánh mắt đắc ý của Thu Vũ Tuyền rồi.

"Hừ, cặn bã, để tỷ dạy cho người Vô Đạo kiếm thực sự nha"

Cho dù không xem nàng là kẻ địch nữa, nhưng lòng tự tôn của Khương lão gia vẫn không thể cho phép cảnh tượng đó xuất hiện.

Thế là, hắn nghiễm nhiên từ bỏ lựa chọn Vô Đạo kiếm này.

"Không thể học người khác, nhân vật chính buộc phải có thể diện."

Nhưng muốn để cho hắn nghĩ ra một đạo hoàn toàn mới thì lại là một vấn đề khó cực.

Trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Nguyên thuật!

Đây chính là một vấn đề lớn nan giải khác mà gần đây hắn gặp phải.

"Đạo không đâu không có, vậy căn nguyên tổ hợp thành nguyên thuật có lẽ cũng là một loại đạo nhỉ?"

"Có loại đạo này có thể khiến huyền văn của ta có thể tổ hợp thành nguyên thuật không ha?"

Khi hắn nghĩ đến khả năng này lại cũng không do dự nữa.

Nhanh chóng nhập vào khung nhập, viết lên bốn chữ lớn - đạo của quy tắc.

Khung bàn phím tự định nghĩa trước mặt đột nhiên biến mất.

“Ting! Kí chủ đã lựa chọn thành công hình thái ban đầu của đạo quy tắc!”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở êm tai, Khương Thành hận không thể hát vang câu ca.

Thành công rồi!

Chết một lần giải quyết được hai vấn đề khó.

Không những có được đạo, mà còn có cả nguyên thuật!

Bản thân đúng là một thiên tài!

Chương 2026: Thế mà còn có lôi kiếp

Sau khi Khương Thành hồi sinh trở lại, tiến độ đột phá lại lần nữa bắt đầu.

Lần này, quy tắc thiên địa đã thêm chúc phúc, xem như đã có mục tiêu rõ ràng.

Hình thái ban đầu của đạo quy tắc mà hệ thống cho dưới sự ban thưởng của thiên địa nhanh chóng lớn mạnh lên.

Vô số những cảm ngộ liên quan đến đạo lần lượt đến, không ngừng nâng cao cảm ngộ cảnh giới của hắn.

Còn mảnh hỗn độn dung hợp tất cả những năng lực mà hắn có dưới sự dẫn dắt của đạo quy tắc, nhanh chóng thoái biến thành đạo hải.

Đạo quy tắc hoàn toàn thành hình vào thời khắc ấy, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại lần nữa vang lên.

“Ting! Kí chủ chính thức có được kĩ năng - đạo quy tắc.”

Sao lại trở thành kĩ năng của hệ thống rồi?

Khương Thành còn chưa kịp nghĩ nhiều, bởi vì lúc này hắn đã đón lấy lôi kiếp.

Bầu trời sặc sỡ lưu quang trở nên đen kịt.

Từng tầng mây chất chồng thay nhau ép hết những ngọn núi bên dưới.

Ầm ầm ầm!

Tiếng sét nặng nề như đã chuẩn bị từ lâu.

Đột nhiên, một tiếng sét vạch ngang trời.

Thành ca cũng lười tránh.

Hắn rất rõ, lôi kiếp giáng lên đầu, có trốn cũng trốn không được.

Đạo lôi kiếp đầu tiên giáng xuống thân, Khương Thành cảm nhận được sự đau nhẹ.

Đây thật ra là chuyện không thể hiểu được rồi.

Có tu vi vượt xa những tiên nhân kề bên và thủy nguyên long cốt, thể phách của hắn mạnh hơn Thánh Chủ rất nhiều.

Lôi kiếp này có thể khiến hắn đau đớn, dù có rất nhẹ cũng cũng không được rồi.

Ngoại trừ bề ngoài, kinh mạch và ý thức hồn hải trong cơ thể hắn đều gặp phải một sự rung động tẩy trần của một sức lực vô hình.

Dù không tạo thành ảnh hưởng gì với hắn, vấn đề không lớn, nhưng suy cho cùng thì chỉ là một đạo mà thôi.

Đổi thành những Đạo Thần bình thường khác, rất có khả năng da thịt đều nát tan, ý thức tiêu tan, tạo nên đả kích nặng nề.

Khi hắn đón lấy đạo lôi kiếp thứ hai, năm người ở bên dưới đã ngây cả ra.

Trường Linh nhìn Khương Thành đang bị những tia sét vây quanh nơi xa kia, nhịn không được hỏi một câu đánh vào lòng người.

“Hắn thật sự đang đột phá Đạo Thần sao?”

“Có lẽ… là vậy?”

Trường Dương Đạo Thần cũng khó xác định.

“Chúng ta đều đã tận mắt nhìn thấy đạo hải của hắn thành hình, đây là dáng vẻ của việc đột phá Đạo Thần nên có.”

“Vậy lôi kiếp thì sao?”

Trường Linh hỏi ngược: “Khi đột phá lên Đạo Thần sao lại có lôi kiếp? Sao trước giờ ta chưa từng nghe qua?”

“Chuyện này ấy à…”

Trường Dương cũng không thể hiểu được.

Những cảnh giới trước đó cơ bản đều có lôi kiếp, ví dụ như đột phá Thiên Tôn, Chí Tôn, Đạo Tôn.

Thậm chí Thiên Cung cũng từng thay Thiên Đạo chấp chưởng lôi kiếp trong một khoảng thời gian.

“Người này khi độ kiếp chẳng hề có chuẩn bị, thậm chí đến đạo giáp còn không mặc.”

Trường Tân Đạo Thần đoán một cách hợp lí.

“Lôi kiếp này, có phải là do bản thân cố ý làm ra không?”

Là Đạo Thần, hắn cũng có thể nhẹ nhàng làm ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng qua là uy lực của thiên lôi không giống mà thôi.

Hắn có phần hoài nghi là do Khương Thành tự biên tự diễn.

Suy cho cùng thì bên cạnh bọn họ cũng có một người vô vị như vậy.

Trường Dương và Trường Linh cùng lắc đầu.

“Khu vực của lôi kiếp, thần niệm của chúng ta không thể vào sâu bên trong, có lẽ là do Thiên Đạo giáng xuống.”

“Nhưng mà, đột phá Đạo Thần sao lại có lôi kiếp, hắn thật sự đang đột phá Đạo Thần sao?”

Trường Linh lại lần nữa hỏi lại câu hỏi ban đầu.

Cuối cùng, vẫn là Ngộ Sơn chấm dứt vấn đề khó hiểu mang tính thế giới này.

“Có gì mà phải kinh ngạc lạ lẫm chứ?”

“Đó là sư phụ Khương Thành của ta đó, hắn đột phá Đạo Thần nếu bình thường như người khác, vậy sao lại xứng làm sư tôn của ta chứ?”

Nhất thời, mọi người có phần phân không ra hắn đang khen Khương Thành hay là khen bản thân nữa.

Mà đồng thời, trên một góc khác của những tầng mây đen cũng có năm bóng dáng đang âm thầm quan sát Khương

Thành độ kiếp.

Năm người này chính là Tiên mẫu và bốn kim đồng ngọc nữ.

“Thật không ngờ hắn lại có thể thành đạo.”

Trong giọng điệu của Tiên mẫu mang theo sự ngoài ý muốn.

Nàng vốn cho rằng Thiên Đạo bài xích Khương Thành, vĩnh viễn không thể nào tu ra đạo tự thân được.

Còn đám kim đồng ngọc nữ vốn không biết Khương Thành từ đâu đến.

Trong mắt bọn họ, đây chỉ là Đạo Thần sơ giai mà thôi.

Nguyên Tiên giới hiện nay, tiên nhân có cấp bậc này không thể nói là nhiều như chó, nhưng chi ít cũng xem như nhiều như lông trâu.

Căn bản chẳng đáng phải để ý.

“Lại là người này.”

“Hắn chỉ đột phá lên Đạo Thần mà thôi, sao lại dẫn đến phản ứng của Thiên Đạo như vậy?”

“Lẽ nào là Thần chủ ngươi điều khiển lực thiên đạo, đặc biệt nhằm vào hắn?”

“Không, đây là bản thân Thiên Đạo bị chạm đến.”

Tiên mẫu nhìn Khương Thành ở đám mây đen xa xăm, giống như nhìn một thế giới khác.

“Đột phá Đạo Thần liền có lôi kiếp.”

“Hả?”

Bốn kim đồng ngọc nữ đều tỏ ra không hiểu.

“Vậy tại sao những người khác khi đột phá Đạo Thần lại không gặp phải chứ?”

Tiên mẫu hờ hững nói: “Bởi vì đạo của bọn họ vốn thoát thai từ Thiên Đạo, một mạch tương truyền với Thiên Đạo.”

Bốn người lập tức hiểu ra.

Những Đạo Thần đó vốn nhờ vào Thiên Đạo mới có thể đột phá, Thiên Đạo sao có thể giáng lôi kiếp công kích bọn họ

chứ?

Đó chẳng phải là công kích bản thân sao?

Mà ngay sau đó, bốn người đã ý thức được một vấn đề còn lớn hơn.

“Đạo của người này lại không liên quan gì đến Thiên Đạo?”

Thành ca vốn không biết Tiên mẫu đã đến, lúc này đã nghênh đón đạo lôi kiếp thứ 49.

Bên ngoài hắn đã xuất hiện rất nhiều vết thương, cũng sắp thành trọng thương rồi.

“Chuyện này cũng vô lí quá rồi.”

“Đến cả ta mà cũng bị thương, nếu đổi thành những Đạo Thần khác há chẳng phải là cửu tử nhất sinh sao?”

Nhưng sau khi đạo lôi kiếp cuối cùng qua đi, mây đen tản đi hết, bầu trời đen kịt lại lần nữa xán lạn.

Một kim quang chiếu trên người Khương Thành, chiếu trên những vết thương hắn cứ như nhuốm một lớp thần quang, hệt như một vị thần chân chính giáng xuống.

Đây xem như là thu hoạch sau khi độ qua lôi kiếp.

Khi kim quang mất đi, cả quá trình đột phá cuối cùng cũng kết thúc.

Hắn cũng chính thức trở thành Đạo Thần sơ giai.

Nhưng mà Khương Thành lúc này chả hơi đâu quan tâm đến nó.

Hắn đột nhiên phát hiện sau khi kim quang chiếu vào, tiên thể của bản thân lại tăng lên ít nhất năm lần.

Chuyện này cũng thôi đi.

Mấu chốt quan trọng là từ trên tiên thể của mình, hắn tìm thấy một chút cảm giác quen thuộc.

Đó chính là… thân thể của Thần ở kỷ nguyên đầu tiên.

Khương Thành từng chỉ có trái tim là trạng thái cơ thể thần.

Còn bây giờ, sau khi toàn thân hắn trải qua lôi kiếp tẩy trần vừa rồi, dường như toàn bộ đều đã có đặc trưng cơ thể thần.

Chỉ có điều cường độ yếu hơn mười lần không chừng so với lần hợp thể cơ thể thần sau cùng.

Nhưng tương lai tiếp tục tu luyện thì sẽ có một ngày, thân thể của hắn sẽ tiến hoá đến mức độ như vậy.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy khó hiểu cực kì.

“Lại có thể xảy ra chuyện như thế này ư?”

Khương Thành biết những người khác đột phá Đạo Thần sẽ không gặp phải lôi kiếp.

Cũng không có kiểu tiên thể thoái biến thành thần thể như bước này.

Thậm chí khi bọn họ đến cảnh giới Thánh Chủ thì cũng vẫn là tiên thể.

“Năm đó ta nhường cơ thể Thần của mình cho Chỉ Dư, bây giờ lại có được thân thể Thần mới…”

Nhất thời, hắn có được cảm giác kì diệu nhất đời.

Mà lúc này, Ngộ Sơn Thánh Chủ đã không chờ được chạy lên đón.

“Chúc mừng sư tôn, chúc mừng sư tôn!”

“Sư tôn đột phá lên Đạo Thần, cách việc thống nhất Nguyên Tiên giới lại gần thêm một bước nữa.”

Chương 2027: Hệ thống cuối cùng cũng làm người rồi

Hắn gọi tiếng sư tôn này cũng thuận miệng dữ.

Làm cho Khương Thành đã bắt đầu nhớ lại, bản thân có phải đã đồng ý nhận hắn làm đồ đệ rồi không nữa.

Đối với lần ván đóng thành thuyền này của Ngộ Sơn, hắn cũng không làm gì.

Dù ngươi có sửa chữa rồi hắn cũng sẽ xem như không thấy.

Càng huống hồ gì người ta đang nịnh hót, cũng ngại đả kích sự tích cực.

Còn Trường Linh ở bên cạnh cũng đã bị đánh bại như vậy.

Sư tôn?

Thống nhất Nguyên Tiên giới?

Chỗ cần phốt nhiều quá, nàng cũng chẳng trông mong bóc phốt nữa.

Chỉ có thể dùng ánh mắt liếc xéo, tỏ ý kinh thường hai "sư đồ" này.

"Đúng rồi, sư tôn ngươi thần công đại thành, phải có hành động gì lớn rồi chứ?"

Nhìn Ngộ Sơn ở tư thế xoa tay chuẩn bị ra tay, Khương Thành cố ý nói ác liệt: "Ta muốn đi giết Chính Thần, hay là phong ngươi làm quan tiên phong đi dò đường nhá?"

Câu nói này doạ cho Ngộ Sơn run rẩy toàn thân.

Liền chìa ngay tay ra, tỏ vẻ năng lực bản thân không đủ để đảm nhiệm trọng trách như vậy.

"Sư tôn, ta thấy vẫn nên nghỉ ngơi dưỡng sức trước, tính kế dài lâu mới là khôn ngoan."

Hắn đang xem Khương Thành như vị diện chi tử mà đối đãi.

Nhưng vị diện chi tử này giết người vượt cấp cũng cần nghiên cứu quy luật mà, Chính Thần quả thực xa xôi quá.

Tốt xấu gì cũng phải nắm vài Hư Thần để rèn luyện tay đã, sau đó từ từ đi lên,

Nguyên thuật của Thành ca không có ý định nôn nóng đi giết Chính Thần nào.

"Được rồi, ta phải đi tu luyện rồi."

Vừa có được đạo quy tắc, hắn đang muốn nghiên cứu kĩ một chút.

Ngộ Sơn lại nêu ra một yêu cầu mới.

"Sư tôn, không biết có thể chỉ điểm một chút về thần thuật kia không, ta vẫn chưa hiểu được ý thức làm sao để điều khiển căn nguyên trong thiên địa xung quanh…"

“Đã nói là đây là thiên phú bẩm sinh của ta, một mình ta, hiểu chứ?”

Thành ca nào có thời gian rảnh rỗi mà dạy bảo hắn.

Càng huống hồ có dạy hắn cũng không học được.

“Sư phụ lãnh nhập môn, tu hành ở cá nhân.”

Hắn vỗ vai Ngộ Sơn, khuyến khích: “Ta tuy không phải sư phụ của ngươi, nhưng tu hành chủ yếu vẫn phải dựa vào cảm ngộ của bản thân, không thể quá mức ỷ lại vào sự chỉ điểm của ta.”

Để lại năm người ở hiện trường đều cạn lời.

Nói giống như ngươi thật sự từng chỉ điểm qua vậy.

Khi năm người bọn họ tiếp tục nghiên cứu “thái thượng hóa đạo”, Khương Thành đã mở màn hình kỹ năng của hệ thống ra.

Trên thanh kỹ năng Thiên Đạo, hắn tìm được đạo quy tắc.

Nhưng kỹ năng này lại không mang tên kỹ năng Thiên Đạo thứ năm.

Bởi vì không giống với lực hám thiên, đa góc nhìn v.v, trước kia cần chủ động phát động, đạo quy tắc là một kỹ năng bị động.

Chuyện này khiến Khương Thành thở phào nhẹ nhõng.

Kỹ năng bị động có nghĩa là mỗi khi khai triển ra không cần phải tốn huyền tinh.

Chỉ có điều kỹ năng này vẫn có một thanh tiến độ, còn có thể tăng cấp.

Mỗi một lần tăng cấp đều cần tiêu tốn huyền tinh.

Giống như ba ngàn huyền văn vậy.

Lúc này, đẳng cấp của kỹ năng này là cấp một.

Mà tăng đến cấp tiếp theo thì cần một huyền tinh.

Thành ca vốn không quá vui, dựa vào hiểu biết của hắn với hệ thống thì tăng hai ba cấp, số huyền tinh sử dụng sau đó là cả trăm cả ngàn rồi.

Năm đó học “thái thượng hóa đạo” ở Thiên giới, huyền tinh mà hắn còn lại là một trăm bảy mươi ngàn.

Còn sau đó thu lao nhận được khi giúp Thánh Hoàng đối phó Thiên Đạo, số huyền tinh cuối cùng đã tăng lên ba trăm năm mươi ngàn.

Còn khi về lại Nguyên Tiên giới, những đan dược và thiên tài địa bảo đều hữu dụng, hắn không đổi sang huyền tinh.

“Ba trăm năm mươi ngàn, có lẽ đến được cấp năm cấp sáu ha?”

Tiêu tốn một huyền tinh, đạo quy tắc đã tăng lên đến cấp hai.

Lượng lớn cảm ngộ liên quan đến tổ hợp huyền văn rót vào đầu hắn, làm hắn còn không kịp nhìn vào màn hình hệ thống đã lập tức lui ra.

Sau đó thông qua huyền văn kết nối với căn nguyên tử và căn nguyên giết chóc.

Thời khắc khi hai căn nguyên đồ đằng này va phải nha, hai căn nguyên cũng đồng thời biến mất.

Ngay sau đó, trước mắt hắn xuất hiện một hòn đá màu xám tro.

Khương Thành căn bản không hề thất vọng.

Hắn điều khiển hòn đá đó công kích sang dãy núi đằng xa.

Thời khắc hòn đá phát nổ, dãy núi dài liên miên đổ ập xuống, hóa thành đất bụi ngập trời.

Thiên Đạo càng mạnh, tầng vị diện càng cao càng khó bị phá hủy.

Đối với Nguyên Tiên giới hiện nay mà nói, kiểu phá hỏng bề mặt địa hình như vậy ở mức độ này đã xem như là rất cao rồi.

Thành ca thử tính toán một lúc, một kích vừa rồi tương đương với uy lực của ba căn nguyên đồ đằng, quả thực đã được tăng phúc rồi.

Hắn vốn không dừng lại.

Ngay sau đó, lại điều động căn nguyên băng và căn nguyên kiếm ra, hoác thành một cái lá rồi tế ra ngoài.

Rồi sau đó là căn nguyên lôi và căn nguyên thủy…

Sau một loạt thử nghiệm từng tổ hợp hai căn nguyên, Khương Thành đã hoàn toàn hiểu ý nghĩa của việc tăng "đạo quy tắc" lên cấp hai.

Nghĩa như tên, cấp hai là nguyên thuật có thể sử dụng nguyên thuật do hai căn nguyên tạo thành rồi.

Nguyên thuật của hệ thống khác biệt rất lớn so với những nguyên thuật mà các tiên nhân khác mò ra.

Đầu tiên là không cần gì mà cách kết hợp hay thứ tự đội hình.

Chỉ cần hai căn nguyên tiếp xúc với nhau là có thể tự động trở thành nguyên thuật khác nhau.

Thứ hai, hai căn nguyên bất kì đều có thể tổ hợp, không cần chọn chủng loại.

Hai đặc điểm này khiến Khương Thành vui mừng khôn xiết.

Không cần bí pháp kết hợp phức tạp màu mè hoa lá, vậy trong chiến đấu khi triển khai ra linh hoạt hơn nhiều rồi.

Nhưng mà, nguyên thuật của hệ thống cũng có khuyết điểm nhỏ.

Huyền văn không cùng cấp bậc thì không thể tổ hợp thành nguyên thuật.

Ví dụ như căn nguyên thần đài chỉ có thể tổ hợp với căn nguyên thần đài, không thể tổ hợp với căn nguyên đồ đằng và căn nguyên hư ảnh.

"Xem ra, sau này vẫn phải tăng hết những huyền văn kia lên thôi."

Nhìn thấy kĩ năng hệ thống được việc như vậy, Khương Thành lập tức mở màn hình hệ thống ra, định tăng thêm vài cấp nữa.

Sau đó hắn mới chú ý đến huyền tinh cần để tăng lên cấp ba chỉ cần ba huyền tinh.

Chuyện này khiến Khương Thành cảm thấy thật ngoài dự liệu.

Hệ thống quen thói xấu, hắn còn tưởng cấp này chi ít cũng cần 100 điểm cơ.

Nhấn vào cấp này, hắn tự động có được cảm ngộ căn nguyên của tổ hợp ba căn nguyên.

Còn huyền tinh cần để thăng đến cấp tiếp theo là 9 điểm.

“Ít vậy ư?”

“Hệ thống lần này thật sự đã đổi tính rồi.”

Nhấn đến cấp bốn, học được tất cả những tổ hợp bốn căn nguyên, cấp tiếp theo chỉ cần 17 điểm mà thôi.

Thành ca đã không thể bình tĩnh được nữa.

“Cái này rẻ đến nỗi khiến người ta phát khóc.”

“Hệ thống đột nhiên đổi tính, ca có phần không quen, ha ha ha…”

Miệng thì nói không quen, nhưng tay hắn lại quen thói ấn xuống.

Cứ như vậy, Thành ca một đường ấn 50 cấp, huyền tinh cấp sau cần hao ví vừa quá ngàn.

Còn hắn lúc này đã học được nguyên thuật mạnh mẽ gồm 50 căn nguyên bất kì tổ hợp lại.

Đặt ở ngoại giới, đây đã là ngưỡng cửa của nguyên thuật cao giai rồi.

“Chuyện này cũng đơn giản quá rồi.”

“Hệ thống xem như đã làm được người một lần rồi ha ha.”

Hắn cười giòn giã rồi lại liên tục quẹt quẹt thêm mấy chục lần.

Mãi đến khi đến cấp 80, ba trăm năm mươi ngàn huyền tinh của hắn vẫn còn lại những hai trăm tám mươi ngàn cơ.

Nhưng cứ ấn rồi ấn, Khương Thành lại phát hiện ra hai vấn đề nhỏ.

“Đạo quy tắt này không phải có 3000 cấp đấy chứ?”

“Hơn nữa tổng cộng ta mới có ba căn nguyên thần đài, tám căn nguyên đồ đằng.”

“Nguyên thuật này tăng đến bát thập trọng có thể tổ hợp được 80 loại căn nguyên, nhưng ta cũng đâu dùng được.”

Nguyên thuật của hệ thống tuy không hạn chế chủng loại quy tắc, nhưng nhất định phải là huyền văn cùng cấp mới có thể có tổ hợp căn nguyên có hiệu quả.

Nếu như Khương Thành muốn dùng được nguyên thuật bát thập trọng, vậy hắn chỉ có thể dùng tám mươi căn nguyên hư ảnh để tổ hợp thôi.

Mà căn nguyên hư ảnh chỉ là căn nguyên ở cấp bậc Đạo Tôn, uy lực rất hạn chế.

Chương 2028: Uy năng cực lớn

Trước mắt Khương Thành chỉ có ba căn nguyên thần đài.

Chuyện này có nghĩa là muốn tổ hợp thần đài lại để khai triển thì chỉ có thể sử dụng ra nguyên thuật tam trọng thôi.

"Vậy nên, tại sao ta lại tăng đạo quy tắc lên nhiều cấp như vậy chứ?"

Ca này hỏi ngược lại sâu trong tâm hồn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao hệ thống này nguyên thuật này lại dễ tăng như vậy.

Bởi vì mở đến cấp bậc quá cao cũng khó dùng được.

Vì để thử xem hỏa lực, hắn tổ hợp ba căn nguyên hệ băng, ám, kiếm lại với nhau.

Sau khi dùng nguyên thuật tam trọng đánh ra, cuối cùng đã phát ra uy năng mà năm căn nguyên thần đài mới có.

Căn nguyên bất tận, căn nguyên tiêu tán trở về lại thiên địa có thể liên kết lại được lần nữa.

Vậy nên trên lí luận thì nguyên thuật có thể dùng mãi được.

Tiền đề là thần hồn của bản thân có thể chống đỡ được.

Suy cho cùng thì mỗi lần liên kết với căn nguyên đều dùng thần hồn, chuyện này sẽ tiêu hao một phần lực thần hồn.

Tầng lớp của căn nguyên càng cao, số lượng càng nhiều thì tiêu hao cũng càng lớn.

Thiên hồn của Thành ca hùng hậu, liên kết với ba căn nguyên cấp bậc thần đài một lần tiêu hao hồn lực của hắn chỉ khoảng một phần ngàn thôi.

Sau đó, hắn lại rút ra tám mươi căn nguyên hư ảnh, khai triển một lần nguyên thuật bát thập trọng.

Mà lần này, uy lực bạo phát ra tương đương với uy lực của toàn bộ 150 căn nguyên hư ảnh trong một kích.

Hắn hài lòng gật đầu.

“Vẫn coi như bình thường.”

Dùng nguyên thuật của những người khác để đánh giá thì đây đã là uy năng gấp 150 lần rồi.

Thứ không hoàn hảo đó là tầng lớp của căn nguyên hư ảnh thấp quá.

“Nhiệm vụ cấp bách vẫn là thăng cấp đẳng cấp huyền văn lên.”

Căn nguyên thần đài đại diện cho đẳng cấp của huyền văn là thập ngũ trọng.

Từ thập tam trọng lên thập tứ trọng cần mười hai triệu điểm tiên nguyên, đổi thành huyền tình thì cần một trăm hai mươi.

Mà từ thập tứ trọng thăng cấp lên thập ngũ trọng thì cần một ngàn huyền tinh.

Thành ca từ lâu đã không quan tâm đến huyền văn tính bừa một chút, ngơ ra phát hiện hai trăm tám mươi ngàn huyền tinh của mình giờ đây có thể thăng cấp hai trăm năm mươi loại huyền văn lên thập ngũ trọng!

“Ôi vãi? Hóa ra ta có thể mạnh được vậy ư?”

Nghĩ đến người khác vẫn chỉ có mấy căn nguyên thần đài, còn bản thân bày ra chằng chịt những ba con số, Khương Thành hận không thể cú đầu mình.

“Ca đúng là thằng ngốc mà, trước đây lại quên thăng cấp huyền văn.”

Nếu thật sự có hai trăm năm mươi căn nguyên thần đài, vậy thời kì lúc hắn còn là Đạo Thánh gặp phải Đạo Thần cao giai,

không cần nguyên thuật, không cần linh ý, không cần triển khai kiếm đạo hoàn mỹ luôn.

Thậm chí còn không cần đến kiếm đạo thập tam trọng đã có thể dựa trên pháp tắc không gian nghiền áp đạo hải của đối phương rồi.

“Cơ hội làm màu tuyệt vời như vậy, lại bỏ lỡ rồi…”

Suy nghĩ của vua làm màu đúng là khác người, ca này có phần hối hận vì đã tấn cấp Đạo Thần rồi.

Suy cho cùng thì dùng ở lúc còn là Đạo Thánh thì hiệu quả làm màu cũng cao rõ rệt hơn nhiều so với Đạo Thần.

Cũng hết cách, trước đây hắn đã quen với “những ngày khốn khổ” rồi.

Lần vì đệ tử Phi Tiên môn trói buộc huyền văn kia đã khuynh gia bại sản, hắn chỉ thăng cấp có mấy cái lên thập tứ trong và hơn hai trăm cái thập tam trọng.

Hơn bảy trăm đệ tử còn lại, thậm chí chỉ có thể trói buộc với huyền văn thập nhị trọng.

Đó gọi là nghèo túng.

Từ sâu trong tiềm thức của hắn vẫn luôn cảm thấy việc tăng huyền văn lên thập tứ thập ngũ trọng là một đại công trình, không thể gấp.

Nhưng lại không ngờ sau khi tiến vào Thiên giới, thu hoạch của bản thân đã tăng lên một cấp chỉ số.

Trước đây cảm thấy là một nhiệm vụ gian nan, trong chốc lại trở nên đơn giản hơn rồi.

Mở màn hình huyền văn ra, Khương Thành không thật sự thăng cấp hết hai trăm năm mươi huyền văn lên thập ngũ trọng thật.

Bởi vì bay giờ hắn lại phát hiện ra nguyên thuật cấp 80 có phần không đủ rồi, dù sao cũng không thể cân nỗi nhiều căn nguyên như vậy.

Thế là, hắn lại tiêu tốn trăm ngàn huyền tinh để tăng đẳng cấp nguyên thuật lên đến bách nhị thập trọng.

Sau đó thăng cấp một trăm mười bảy huyên văn lên thập ngũ trọng, tạo nên một trăm hai mươi căn nguyên thần đài.

“Con đường tu luyện bây giờ đã rất rõ ràng rồi.”

“Chính là đẳng cấp huyền văn cùng tiến, số lượng thần đài và đẳng cấp nguyên thuật duy trì thống nhất.”

Do những huyền văn này đều đã được những đệ tử Phi Tiên môn trói buộc qua, vậy nên bản thân đã có tiến độ, bớt được chút điểm.

Còn về bảy mươi ngàn huyền tinh còn lại, hắn vốn định thăng cấp hơn bảy trăm huyền văn thập nhị trọng lên thập tam trọng, xem như là giúp các đệ tử gia tăng một chút thực lực.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy bảy mươi ngàn đó vẫn nên giữ lại phòng những lúc nguy cơ thì hơn.

Thập nhị trọng lên thập tam trọng đối với những đệ tử này cũng không gia tăng được bao nhiêu thực lực.

“Dù sao thì sau này cũng sẽ gia tăng những huyền văn khác lên đến thập ngũ trọng.”

“Chờ huyền tinh đủ nhiều rồi lại tăng cấp lần nữa là được rồi.”

Sau khi bận rộn xong, hắn mới mang theo tâm tình kích động khi có được một món đồ chơi mới, mở đạo hải của bản thân ra.

“Tốt này, đạo hải này rõ ràng là mạnh hơn trước đây hơn cả năm lần.”

Khi tấn cấp Đạo Thần, do căn cơ của ba ngàn quy tắc và tiên lực hồn lực khổng lồ quá thâm hậu, cường độ đạo hải của Khương Thành không hề thấp hơn Đạo Thần cao giai.

Bây giờ thăng cấp nhiều thần đài như vậy rồi, dù là tính ổn định hai phạm ci bao trùm của đạo hải cũng lại lần nữa tăng lên như diều gặp gió.

Có thể nói, một người mới tấn nhập lên Đạo Thần ngày đầu tiên như hắn đã đột phá cực hạn của cảnh giới trước rồi.

Đạo hải như vậy khi đối diện với thánh giới của Thánh Chủ, tuy không thể nói là sánh ngang àng, như chi ít cũng có thể giao phong chính diện không bị sụp đổ trong một khắc.

Lấy toàn bộ một trăm hai mươi căn nguyên thần đài ra tập hợp lại với nhau, nguyên thuật bách nhị thập trọng phát động.

Sau đó, Thê Vũ quán có bố trí mấy toàn đại trận bảo vệ nhìn sơ sài mà kiên cố kia đã nổ tung lên trời.

Trong khói bụi ngập trời, năm người còn đang bận tham ngộ "thái thượng hóa đao" kia giống như những chú chim sẻ bị giật mình, toàn bộ đều kinh hoàng bay lên.

Ngộ Sơn Thánh Chủ thì còn được, chỉ có chút bụi đất đầy mặt.

Đám Đạo Thần cao giai như Trường Dương, Trường Linh thì đã bị thương nhẹ.

Tuy nói đây chẳng có chút phòng bị nào, nhưng cũng đủ để nói lên uy lực của nguyên thuật bách nhị thập trọng rồi.

Suy cho cùng thì Khươn Thành chỉ ra tay với dãy núi gần đó mà thôi, chứ không đặc biệt nhắm vào bọn họ.

"Ai!"

"Là ai tập kích chúng ta?"

"Cẩn thận chỗ tối."

Nhìn cái hố to và sâu bên dưới dãy núi, một thầy bốn trò này không thể không nghiêm mặt lại, nhanh chóng tế ra binh khí và bí bảo, mở đạo hải và thánh giới ra, tìm khắp tình huống bốn bên như tìm đại địch.

Thê Vũ quán ở một nơi heo hút vắng vẻ giao giữa hai châu, gần đó vốn không có hơi người.

Bọn họ tìm kiếm một hồi cũng không tìm được ai gọi là kẻ địch cả.

Mục tiêu nhiều lần xuất hiện trong sự cảm nhận của thần niệm nhất chỉ có Khương Thành hoàn toàn hoàn hảo.

Trường Linh tìm kiếm không có kết quả, cảm thấy tên dáng ghét này có phần khả nghi.

"Khương Thành, ngươi…"

Còn chưa chờ nàng nói xong, Thành ca đã lo lớn tiếng phủ nhận trước.

"Ta đâu có, không phải ta!"

Nếu như không làm nổ tung Thê Vũ quán thì hắn nhất định sẽ nóng lòng thừa nhận rồi.

Không sai, chính là ca!

Lợi hại chứ?

Nhưng bây giờ đã hủy đi sơn môn và một đám trận pháp cấm chế được thiết đặt ngầm ở khắp nơi của người ta rồi, nếu mà thừa nhận, chẳng phải sẽ cần bản thân bồi thường sao?

Trường Linh không hề có ý tốt nhìn hắn một cách khinh thường: "Ta đương nhiên biết không phải là ngươi, dựa vào thực lực của ngươi, có tu luyện thên mấy chục tỷ năm nữa cũng không thể làm ra được chuyện này."

"Ta muốn hỏi vừa rồi ngươi có nhìn thấy chuyện gì lạ thường không."

"Sao ngươi lại có thể chất vấn sư tổ của mình, đúng là không biết lễ nghĩa."

Ngộ Sơn Thánh Chủ dạy dỗ đệ tử của mình một câu, lúc này mới cười ngập mặt bay đến gần ngay trước mặt Thành ca, hỏi một câu hỏi tương tự.

"Sư tôn, lão nhân gia ngươi thần thông quản đại, có phát hiện ra được kẻ địch là ai không?"

Chương 2029: Người vô tội nằm đó cũng trúng đạn

Khương Thành rất muốn nói cho hắn biết, "kẻ địch" của ngươi chính là ta!

Nhưng nhìn thấy cái hố to đến tàn tích còn không có, hắn chỉ có thể kiềm nén sự kích động lại.

"Là Thương Môn cung làm đó." Hắn nói to.

Nếu nói không phát hiện ra kẻ địch khó trách bản thân sư tôn này của mình vô dụng y như hắn.

Chỉ có thể tùy tiện bịa ra một kẻ địch.

A ta khinh, bản thân sao lại ngầm thừa nhận là sư tôn của hắn rồi?

"Cái gì?"

"Thương Môn cung?"

Toàn bộ mấy người đều ngạc nhiên hô lên.

"Bọn họ sao lại đến tập kích chúng ta?"

"Nhất định là vì muốn cướp thần thuật kia!"

Đám người Trường Tân và Trường Linh lập tức mắng nhiếc Thương Môn cung.

"Đáng chết, đấu pháp thì thua rồi, bọn họ căn bản không thuân thủ lời hứa, tỷ năm không được vào trong Thường Lục châu."

"Không biết nói đạo nghĩa."

"Cái thứ không biết xấu hổ, đường đường là đại phái, khiến người ta khinh thường mà."

Thương Môn cung vô tội ở nơi xa nằm không cũng trúng đạn.

Nhưng mà Khương Thành vốn không đồng tình, người lại Minh Khánh Giới Thần lần trước vốn muốn hạ thủ với hắn, vốn chính là kẻ địch rồi.

"Đúng rồi, vừa rồi là những Giới Thần nào đến đánh tập kích lén?"

“Không phải là Thiên Thần đấy chứ?”

Tập thể thảo phạt Thương Môn cung một trận, mọi người dần dần dùng ánh mắt buồn bực nhìn Thành ca.

“Kẻ địch mạnh như vậy sao ngươi vẫn còn sống?”

“Hơn nữa lại không có chút thương tổn nào?”

“Vấn đề này của các ngươi hỏi chẳng có trình độ gì cả.”

Khương Thành nhún vai: “Điều nên hỏi là kẻ địch còn có cá lọt lưới nữa không, chứ không phải là sao ta vẫn còn sống.”

“Xì! Chỉ dựa vào ngươi?”

Trường Linh nhịn không được nhìn khinh thường hắn một cái.

Nàng cảm thấy Khương Thành chắc không bị kẻ địch phát hiện, may mắn thoát được một kiếp.

“Nếu đã bị Thương Môn cung nhắm trúng rồi thì ở đây không còn an toàn nữa rồi.”

Trường Dương Đạo Thần cũng gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Không sai, chúng ta buộc phải đổi một nơi khác rồi.”

“Nơi đóng của tông môn bị hủy, ở đây cũng không còn gì để lưu luyến nữa.”

“Dù sao thì chúng ta cũng đâu phải lần đầu chuyển đi…”

Nhìn thấy bọn họ vài câu ba điều đòi trốn khỏi nạn, hơn nữa còn với dáng vẻ như đã quen thói rồi, Thành ca xem như đã mở mang tầm mắt.

Nguyên thuật đã có trong tay, hắn cũng không cần phải ở chung với đám sâu mọt nhát gan này nữa rồi.

“Nếu đã như vậy thì chúc các ngươi thuận buồn xuôi gió.”

Hắn vẫy tay, trực tiếp tạm biệt mấy người này.

Trường Dương Đạo Thần ngây ra: “Ngươi không đi cùng bọn ta sao?”

Ngộ Sơn Thánh Chủ cũng nhanh chóng lên phía trước.

“Sư tôn, chúng ta cần một trụ cột, không thể không có sự chỉ dẫn của ngươi đâu!”

Cây đại thụ vị diện chi tử này, hắn không muốn bỏ mất cơ hội.

Một Thánh Chủ cần sự chỉ dẫn của một Đạo Thần vừa tấn nhập, bốn người còn lại cũng lười đi phốt nữa.

Đến tận bây giờ bọn họ vẫn nghĩ không hiểu nổi, tại sao Ngộ Sơn lại tôn kính với Khương Thành như vậy.

Không phải là một lão cổ hũ hơn trăm tỷ năm trước vang danh một thời thôi sao?

Sớm đã không theo kịp thời đại rồi nhỉ.

Không ngờ Khương Thành vẫn cứ có dáng vẻ đương nhiên.

“Ngươi cũng đâu thể cứ mãi sống dưới đôi cánh của ta được, phải dũng cảm bay đi, như vậy mới có thể trưởng thành được.”

Ngộ Sơn xoa tay: “Vậy sư tôn có mang hết “thái thượng hóa đạo” truyền lại không, như vậy thì tương lai khi đồ nhi hành tẩu ở Nguyên Tiên giới cũng có thêm một tuyệt kỹ bên người mà.”

Thành ca xem như đã nhìn ra nguyên nhân lớn nhất hắn không muốn rời xa bản thân mình rồi.

Nguyên nhân vẫn là vì thần kỹ đó.

“Ngươi còn chưa từ bỏ sao, thái thượng hóa đạo cần phải có linh ý mới có thể tu luyện, ngươi đến nhập môn còn không được nữa.”

Ngộ Sơn ngược lại lại tự tin vô cùng: “Đồ nhi có dự cảm lần sau khi ngộ ra linh ý…”

Lời còn chưa dứt, phía trước phía sau đã vang lên hai tiếng cười lạnh.

“Hừ hừ, e là các ngươi không có lần sau nữa rồi.”

“Khương Tuấn Soái kia, quả nhiên vẫn còn ở đây.”

Nói Tào Tháo Tào Tháo đến.

Thương Môn cung Khương Thành vừa nhắc đã đến thật rồi.

Hơn nữa người đến còn là Minh Khánh Giới Thần và Bích Nguyên Giới Thần và mười Hư Thần bọn họ đưa theo mới gặp qua mấy ngày trước.

Đám người này vừa ra mặt đã chiếm giữ bốn phương tám hướng, hình thành nên tư thế bao vây.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy hố sâu to lớn nơi Thê Vũ quán trước kia ở, khí thế hung hãn như bọn họ có phần bị làm cho hồ đồ theo.

Đã xảy ra chuyện gì?

Bọn ta còn chưa công đánh, sơn môn của Thê Vũ quan sao lại mất đi trước rồi?

Do quá kinh ngạc, Minh Khánh Giới Thần không hề ra tay ngay lập tức mà tò mò hỏi.

“Thê Vũ quán của các ngươi vừa bị ai công đánh đấy?”

Nghe thấy câu hỏi này, cho dù là Trường Dương hay Trường Linh cũng tức xì khói.

“Ngươi lại còn dám hỏi câu này à?”

“Đê tiện bỉ ổi, đã biết rồi còn cố hỏi.”

“Đáng ghét, hắn là đang cố ý chế giễu cười nhạo chúng ta đấy.”

Tuy vừa rồi mới nghĩ sẽ tránh mũi nhọn Thương Môn cung, nhưng khi thật sự gặp được nguồn cơn tai họa là kẻ “hủy diệt tông môn”, bọn họ đã chuẩn bị nghênh chiến ngay lập tức.

“Đường đường là Giới Thần, hà tất lại quỷ dị như thế?”

Minh Khánh bị mắng đến mơ hồ.

Ta chỉ là hỏi một câu rất bình thường.

Bất kì ai nhìn thấy cái hố to như vậy cũng cảm thấy hiếu kì được không?

Lẽ nào đến hỏi cũng không được nữa rồi?

“Bớt nói lời dư thừa, cho các ngươi hai con đường.”

“Hoặc là giao Khương Tuấn Soái ra.”

Hắn nhìn xuống cái hố to phía dưới, cố ý giễu cợt nói: “Nếu không, cái hố bên dưới kia sẽ là đất chôn thây chuẩn bị trước cho các ngươi.”

Hắn đến đây đương nhiên là vì “thần thuật” giam cầm căn nguyên kia của Thành ca.

Lúc trước bỏ đi chỉ vì ở đó cách Thanh Tiêu thánh địa quá gần rồi.

Một khi khai chiến, trong thời gian ngắn tóm không được, rất nhanh sẽ dẫn đến một đống Đạo Thần, thậm chí còn có Thanh Tiêu Thánh Chủ nữa.

Còn bây giờ ở Thế Vũ quán này, xung quanh chẳng có hơi người, trong phạm vi mấy tỷ dặm không có tông môn lớn nào cả.

“Ngươi nằm mơ đi!”

Mặc dù không thừa nhận một sư tổ rẻ tiền như Khương Thành, nhưng Trường Linh không có ý định sẽ giao hắn ra.

“Muốn chiến thì chiến, không cần nhiều lời.”

Khi nàng nói ra lời nầy, Trường Dương Đạo Thần đã xông đến Minh Khánh Giới Thần.

Mà hai sư đệ kia của hắn cũng thúc động đạo hải khai triển ra nguyên thuật tụ tinh, bao trùm toàn bộ mười Hư Thần còn lại vào trong phạm vi công kích.

“Mau chạy đi!”

Khương Thành nghe thấy tiếng thúc giục ngắn ngủi mà gấp gáp.

Giọng nói này là của Trường Linh.

Khi giọng nói vang lên, nàng cũng giết về phía Minh Khánh.

Còn về Ngộ Sơn thì đang giết sang Bích Nguyên Giới Thần.

Thành ca không thể không thay đổi cách nhìn, mấy người này ở thời khắc mấu chốt cũng được việc quá.

Nhưng mà, bản thân và mấy người này cũng đâu có giao tình gì thân lắm.

Bọn họ lại liều mình ngăn cản kẻ địch mạnh hơn bản thân mấy lần cũng muốn tạo con đường chạy thoát cho ta, chuyện này cũng vĩ đại quá rồi nhỉ?

Nhưng mà ngay sau đó, hắn đã hiểu ra kế hoạch của những người này.

Mục tiêu của Thương Môn cung là mình, chỉ cần bản thân có thể trốn đi thì bọn họ có đánh tiếp nữa cũng không còn ý nghĩa gì cả.

Đám người Trường Dương và Trường Linh đều là Đạo Thần cao giai, khả năng giữ tính mạng rất cao.

Đến lúc đó có lẽ vẫn có thể thoát nạn.

Kế hoạch này xem như là tìm con đường sống trong lối chết, chỉ đáng tiếc là Khương Thành không phối hợp.

Đùa à, nhân vật chính sao có thể chạy được?

Càng huống hồ gì nguyên thuật vừa mới có được cần tìm ít kẻ địch để thử hỏa lực nữa.

Keng!

Hắn cũng rút kiếm của mình ra.

Chương 2030: Minh Khánh ngây người

“Tránh ra hết, để đó ta!”

Vì sợ sẽ ngộ thương hữu quân, Thành ca vẫn rất có lòng hét lên một tiếng.

Tiếng hét này suýt chút làm Trường Linh trức đến lệch mũi.

Ôi mẹ nói, sao ngươi còn không chạy?

Lẽ nào ngươi không biết chỉ cần ngươi ở hiện trường thì trận chiến sẽ mãi tiếp tục đến khi cá chết lưới rách sao?

“Cái đồ ngốc nhà ngươi…”

Vì sốt ruột, nàng cũng nhịn không được cáu lên.

Ở chiến trường, thời cơ qua là hết.

Lúc này, mười Hư Thần kia đã đột phá khỏi sự trở ngại của hai đệ tử Thê Vũ quán, giết đến sau Trường Dương và Trường Linh.

Hai người không thể không trở mình lại ứng phó.

Thế là Minh Khánh Giới Thần vốn đang bị bọn họ quấn lấy cũng thoát thân được.

Hắn vốn không nhân cơ hội ra tay với Trường Dương và Trường Linh ở đằng sau, mà phi thẳng về phía Khương Thành.

“Ha ha ha ha!”

“Lần này ngươi xong rồi!”

Đồng thời, mười Hư Thần kia cũng bố trí kết giới ngăn cách, nhốt Trường Dương và Trường Linh ở bên trong.

Tuy chiếm ưu thế tuyệt đối về số người, nhưng đánh bại dễ chứ đánh chết khó.

Mục tiêu chủ yếu của bọn họ vẫn là kéo dài thời gian, để Minh Khánh Giới Thần thuận lợi xử lí Khương Thành.

“Ta xem lần này ai có thể đến cứu ngươi!”

Sự tức giận của Minh Khánh cũng rất dữ dội.

Khai người giáp mặt còn xa, Khương Thành cũng không gấp khai chiến.

Mà nhếch mày thỏa mãn.

“Thần thuật bảo quý như vậy sao ngươi không mang theo nhiều cao thủ đến một chút?”

“Không nói đến Cẩn Võ Chính Thần gì đó, tốt xấu gì cũng phải mang theo vài Thiên Thần sang đây chứ.”

Cao thủ đến nhiều thì mới kiếm nhiều chiến lợi phẩm hơn mà.

“Vẫn là đội hình trước kia, có phải có hơi coi thường ca không?”

Nhất thời Minh Khánh không phân rõ được mạch não của hắn nữa rồi.

Phản ứng hoảng sợ kinh hoàng sợ hãi v.v trong tưởng tượng kia không xuất hiện, Khương Thành lại trở tay cho hắn một

đánh giá kém.

Chuyện này tính là sao đây chứ?

Nhưng mà lần này hắn vẫn chưa thông qua tổng bộ bên đó, quả thực cũng có nguyên nhân.

Trận đấu pháp thất bại, một tỷ năm không thể vào Thường Lục châu truyền đạo, đây là đại sự tổn hại nghiêm trọng của Thương Môn cung.

Là người dẫn đội, hắn khó tránh bị trách phạt.

Nếu cứ vậy mà trở về Thương Môn cung, Cẩn Võ Chính Thần tức giận, hắn nhất định sẽ chịu sự trừng phạt nghiêm khắc.

Tuy không đến mức chết, nhưn rất có khả năng sẽ bị tước đoạt đạo phụ thêm mà hắn khổ sở tu luyện mấy tỷ năm mới có, khiến thực lực của hắn tụt dốc.

Vậy nên hắn nghĩ đến cách lấy công chuộc tội.

Chỉ cần bắt được Khương Thành trở về, có được thần thuật giam cầm căn nguyên thì đã là lập nên đại công.

Đến lúc đó sai lầm trong việc thất bại ở đấu pháp sẽ được bù đắp, không chừng còn có thể có được khen thưởng nữa.

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!”

Cuối cùng hắn cũng nhịn không được phóng ra thánh giới.

Trận đại chiến giữa hai người đã bộc phát ra như vậy.

Theo như Minh Khánh thấy, chẳng qua Khương Thành cũng chỉ là Đạo Thánh có chút thần kì mà thôi.

Bản thân đường đường là một Giới Thần, cao hơn mấy cảnh giới, tóm lên hắn chỉ là chuyện trong mấy giây.

Sau đó hắn nhìn thấy cường độ vượt mức của đạo hải của Khương Thành, và… một trăm hai mươi căn nguyên thần đài phân bố trong đạo hải của hắn.

“Đây, đây là chuyện quái quỷ gì vậy?”

Hắn suýt chút kinh ngạc đến mức buông tay tại chỗ.

Trước đó, Đạo Thần mạnh nhất mà Minh Khánh Giới Thần gặp qua cũng chỉ có mười lăm căn nguyên thần đài.

Đó đã được hắn kinh ngạc xem là thiên nhân rồi.

Suy cho cùng thì mỗi một môn quy tắc lên được đến cấp bậc thần đài cũng cầ thời gian cảm ngộ dài đằng đẵng và cơ duyên nhất định.

Rất nhiều Đạo Thần hoặc là cả đời đều cảm ngộ không ra mười lăm căn nguyên thần đài, hoặc trước khi đạt được con số này đã tấn nhập đến Thánh Chủ hoặc Giới Thần rồi.

Một trăm hai mươi tòa, đúng là tăng cực hạng nhận thức của hắn lên tám lần.

Nếu không phải Khương Thành thôi động đạo hải siêu cấp, giết vào thánh giới của hắn, vậy hắn sẽ còn nghi ngờ những căn nguyên thần đài kia đều là ảo giác rồi.

Sau khi chính thức giao phong, toàn thân Minh Khánh Giới Thần đã trải nghiệm được sự mạnh mẽ của đạo hải siêu cấp này.

Nếu đổi thành những Đạo Thần cao giai bình thường khác, vậy đạo hải hiện tại sớm đã bị thánh giới của hắn đè bẹp rồi.

Sau đó là thời khắc hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn có thể tùy ý đặc ra quy tắc của thánh giới, có thể ngăn cách tiên lực.

Đối phương chính là miếng thịt trên thớt của hắn.

Nhưng lúc này, thánh giới của hắn không những không thể áp chế đạo hải của Khương Thành, thậm chí đến cả bên rìa cũng không thể ngấm vào.

Chỉ là tạo ra chút dao động khẽ cho đạo hải kia của hắn mà thôi.

Phải, chỉ khe khẽ thôi.

Chuyện này khiến Minh Khánh hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Hắn vừa thúc động căn nguyên tổ hợp nguyên thuật, vừa hét len chỉ trích.

“Hóa ra ngươi là một Đạo Thần.”

“Ta biết ngay mà, ngươi đã gian lận trong trận đấu pháp, che giấu tu vi.”

“Trận đấu pháp đó vẫn là Thương Môn cung bọn ta thắng.”

Khương Thành đang trong trận chiến kịch liệt không thể không giải thích một chút.

“Trước đó ta thật sự là Đạo Thánh, Đạo Thần là hôm nay mới đột phá.”

“Ngươi lừa quỷ à?”

“Đồ đê tiện vô sỉ, ngươi tưởng ta là kẻ ngốc chắc?”

Minh Khánh to tiếng mắng chửi.

Hắn cảm thấy Khương Thành đang sỉ nhục chỉ số thông minh của mình.

Ôi mẹ nó, đã là một trăm hai mươi căn nguyên thần đào rồi mà còn dám làm như có lương tâm lắm, nói hôm nay mới đột phá lên Đạo Thần?

“Đi chết đi!”

Hắn ngang nhiên dùng công kích thần hồn, hòng trấn áp thần hồn của Khương Thành, quấy nhiễu sự liên kết giữa hắn và căn nguyên.

Thần hồn của Thánh Chủ đã đạt đến tầng lớp nguyên hồn rồi, cao cấp hơn cả đế hồn.

Nhưng thật đáng tiếc, đế hồn của Thành ca là thiên hồn.

Khi nguyên hồn của Minh Khánh giết vào trong hồn hải của Khương Thành, nhìn thấy tòa hồn điện, hắn lại lần nữa ngây ra.

Đây lại là cái gì đây?

Dưới sự liều mạng trong hồn hải, hao phí sức mạnh kinh khủng, Minh Khánh thành công bỏ lại một sợi tàn hồn chạy về.

Thần hồn bị tổn thương dẫn đến uy năng thánh giới của hắn đã yếu đi rất nhiều.

Bởi vì bản chất của thánh giới cũng lấy quy tắc căn nguyên làm khung xương.

Thần hồn bị tổn thương khiến việc liên kết với căn nguyên của hắn cũng gặp phải vài ảnh hưởng.

“Thứ đáng chết!”

“Là ngươi ép ta phải dùng tuyệt chiêu đấy!”

Minh Khánh Giới Thần chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày bản thân mình lại sự dụng cách cao cấp như nguyên thuật để đối phó với một Đạo Thần sơ giai.

Nguyên thuật của hắn do 32 căn nguyên tổ hợp thành, trong đó có bốn đạo căn nguyên cấp bậc Thánh Chủ.

Trước đó vì để bắt sống Khương Thành, hắn vẫn luôn giữ kiểm soát.

Bây giờ trước mắt mà còn không sử dụng toàn lực nữa thì e là sẽ lật xe, hắn chỉ có thể thay đổi chiến lược.

“Chết đi!”

Theo tiếng hét của hắn, Khương Thành không hề do dự dùng nguyên thuật bách nhị thập trọng của hệ thống.

Minh Khánh lại lại lại lần nữa đơ ra.

Nhìn cái búa lớn màu xanh do một trăm hai mươi căn nguyên thần đài hoá thành đang nhanh chóng kéo đến, hắn hô lên thất kinh.

“Không phải ngươi không biết nguyên thuật sao?”

Bây giờ hắn đã có cảm giác như bản thân đã bị lừa vậy.

Nguyên thuật do năm mươi căn nguyên tổ hợp lại được đã được tính là cao giai rồi.

Nguyên thuật do một trăm hai mươi căn nguyên tổ hợp thành thì gọi là cấp bậc gì nhỉ?

Minh Khánh cơ bản chưa bao giờ gặp qua.

Thời khắc nguyên thuật của hai người va phải nhau, thánh giới và đạo hải đồng thời điên cuồng công kích ra.

Sau khi nhiều căm nguyên như vậy đụng phải nhau, nó bộc phát ra uy năng làm hủy diệt thiên địa.

Đạo hải của Khương Thành cuối cùng cũng bị mất đi một mảng lớn.

Chấn động kịch liệt khiến đạo tâm của hắn cũng không thể ổn định được.

Cả người giống như bị một bàn tay to lớn tóm lấy điên cuồng múa may, dù là thời gian hay không gian cũng đều bị loạn xạ.

Nhưng trạng thái lúc này của Minh Khánh còn tệ hơn hắn nhiều.

Thánh giới của hắn cũng đã bị hủy ra một cái động trống ngay trung tâm.

Đối với Giới Thần mà nói, đây đã xem như là trọng thương rồi.

Từ sâu trong tâm, hắn đã kinh ngạc đến cực điểm rồi.

Uy năng nguyên thuật của Khương Thành đáng sợ hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Nếu như không phải thánh giới chiếm ưu thế tự nhiên về tầng lớp thì cái búa lớn màu xanh của tổ hợp một trăm hai mươi căn nguyên kia kích một cú đầu tiên đã đủ hủy diệt hắn rồi.

Chương 2031: Sự giúp đỡ đến từ kẻ địch

Sử dụng nguyên thuật bách nhị thập trọng sẽ tiêu hao tầm một phần mười lực thần hồn của Thành ca.

Bởi vì liên kết và thao túng quá nhiều căn nguyên như vậy, gánh nặng đối với thần hồn cũng tăng.

Về lí luận, một trận chiến đấu của hắn dùng được nhiều nhất là mười lần.

Nhưng trong thực chiến thì không thể nào làm được đến mười lần.

Thần hồn thống trị toàn thân.

Ngoại trừ bộ phận thể hệ linh ý của Thiên tộc, những thao tác khác trong chiến đấu, gần như đều cần thần hồn xuất hiện.

Chứ đừng nói gì đến thần hồn giao phong trực diện.

Trong một trận chiến có thể sử dụng năm sáu lần nguyên thuật đã xem như đã tốt lắm rồi.

Minh Khánh là Giới Thần, tự nhiên cũng có thể ý thức được điểm này.

“Thao túng nhiều căn nguyên thần đài như vậy, ta không tin thần hồn của ngươi có thể chống chịu được.”

Nhìn thấy Khương Thành khai triển nguyên thuật lần thứ hai, hắn cũng không hề do dự điều động nguyên thuật tam thập nhị trọng của mình ra đối kháng.

Theo như hắn nghĩ, bản thân là nguyên hồn, Khương Thành chỉ là đế hồn, hồn lực vốn không bằng mình.

Còn bản thân chỉ cần điều động 32 căn nguyên, tiêu hao với hồn lực cũng thua xa Khương Thành.

Cứ đánh tiếp như vậy, Khương Thành chắc chắn sẽ như đèn cạn dầu trước.

Ầm!

Nguyên thuật của hai người lại lần nữa va chạm phải nhau.

Minh Khánh lại lần nữa rơi vào thế hạ phong.

Hết cách, nguyên thuật của hắn thua xa Khương Thành đâu chỉ một đẳng cấp.

Dù có thánh giới cao cấp hơn gia trì cũng không thể cứu vãn tình thế.

Đạo hải của Khương Thành chỉ bị nguyên thuật kia va phải mất đi một bộ phận.

Mà Minh Khánh vì nguyên thuật bị đánh vỡ nên thánh giới vững chãi cũng bị nguyên thuật đánh trúng.

Cái lỗ bị vỡ ngay trung tâm thánh giới cũng dần lan tràn ra bốn phía, càng ngày càng lớn.

Thậm chí còn xuất hiện từng đường rách, có tư thế sắp chia năm xẻ bảy.

Nếu thánh giới hoàn toàn sụp đổ trong chiến đấu, vậy ảnh hưởng thôn phệ với đạo tâm sẽ mang tính tai nạn.

Mà Khương Thành ở đối diện đã không quản gì cả, kết nối với 120 căn nguyên thần đài lần thứ ba, ngưng tụ cái búa to lớn màu xanh kia!

"Đáng ghét!"

Trong lòng Minh Khánh tức giận vô kể.

Đường đường là Giới Thần mà lại bị một Đạo Thần đánh te tua, còn mặt mũi nào nữa?

Trận đấu pháp tuy Thanh Tiêu Thánh Chủ có thực lực mạnh hơn hắn một chút, nhưng lại chẳng hề cho hắn cảm giác áp bức như vậy.

Cách đánh của Khương Thành quá hung hãn, hắn sắp thở không ra hơi rồi.

Nhìn thấy nguyên thuật hoá thành cái búa lớn màu xanh tập kích đến, Minh Khánh chỉ có thể từ bỏ ý định ý nghĩ khiến Khương Thành hao tổn hết lực thần hồn vừa rồi.

Bởi vì thêm lần nữa, thánh giới của hắn sẽ tan tác tứ phương.

"Thật sự tưởng rằng Giới Thần là người mà ngươi có thể lay động được sao?"

Khi hắn dùng nguyên thuật tam thập nhị trọng chống lại cái búa to kia, hắn cuối cùng đã sử dụng "đạo phụ thêm".

Tăng thêm cho kẻ địch chút gì đó, có thể đánh loạn một cách nghiêm trọng tiết tấu vốn có của đối phương.

Thứ mà Minh Khánh Giới Thần lựa chọn là căn nguyên thần đài của Khương Thành.

Cách kết hợp của bí pháp nguyên thuật vô cùng nghiêm ngặt, mỗi một tỉ lệ căn nguyên đều không được phép sai sót.

Bởi vì nguyên nhân này, rất nhiều tiên nhân bây giờ khi cảm ngộ quy tắc đều sẽ lựa chọn một môn nguyên thuật làm mục tiêu trong tương lai, sau đó tăng vài môn quy tắc theo sự yêu cầu trước sau của nguyên thuật.

Trong chiến đấu, nếu tỉ lệ một căn nguyên nào đó đột nhiên tăng lên hay giảm đi, vậy nguyên thuật sẽ bị tiêu tán mất đi hiệu quả.

Minh Khánh Giới Thần đã có hơi hối hận rồi, khi nguyên thuật lần đầu va chạm với nhau, bản thân nên dùng thần đạo để quấy nhiễu đối phương mới phải.

Trước đó hắn không khai triển ra thần đạo cũng do đắn đo.

Còn bây giờ, hắn đã quyết định bằng bất cứ giá nào.

Nguyên thuật bách nhị thập trọng của ngươi chẳng phải rất lợi hại sao?

Ta trực tiếp phá bỏ nó, khiến nó phân tán trở về lại 120 đạo căn nguyên thần đài, xem ngươi còn khoa trương được thế nào nữa.

Vì để dập tắt hoàn toàn cơ hội của Khương Thành, đạo phụ thêm của Minh Khánh chuyển đổi thành không chỉ có một căn nguyên mà cả mười bảy căn nguyên!

Cho dù ngươi có năng lực tùy cơ ứng biến mạnh hơn nữa, phản ứng có mạnh hơn nữa, mười bảy nơi cùng lúc sai sót, ngươi cũng không thể nào nhanh chóng đưa căn nguyên trở về lại quỹ đạo đúng được.

Khương Thành lập tức cảm nhận được sự thay đổi của căn nguyên.

Có mười bảy cường độ căng nguyên tự dưng được tăng cường, cường độ đã tăng đến hơn năm mươi phần trăm.

Hắn suýt chút bật cười thành tiếng.

Minh Khánh Giới Thần này đang làm gì thế?

Giúp mình sao?

Những nguyê thuật khác quả thật cần sự kết hợp tuân thủ theo tỉ lệ của mỗi căn nguyên.

Nhưng của bản thân đâu cần!

Nguyên thuật của hệ thống chỉ cần căn nguyên cùng đẳng cấp là được.

Mười bảy căn nguyên mà Minh Khánh tăng cường cho mình vốn chưa phá vỡ giới hạn, nhưng vẫn là căn nguyên cấp bậc thần đài.

Chuyện này không những không phá hỏng được nguyên thuật của hệ thống, ngược lại còn vì mười bảy căn nguyên kia tự dưng tăng cường, dẫn đến uy lực của nguyên thuật bách nhị thập trong cùng theo đó mà mạnh lên.

Ầm!

Hai nguyên thuật lại lần nữa va vào nhau.

Nguyên thuật tam thập nhị trọng của Minh Khánh chỉ như giấy trát, bị thủng trong chốc lát.

"Không thể nào…"

Hắn đã không biết đã ngớ ra lần thứ mấy rồi.

Chuyện này hoàn toàn không đúng!

Bản thân đã dùng thần đạo rồi, nguyên thuật của đối phương sao còn có thể tiếp tục duy trì được?

Hơn nữa gần như còn trở nên mạnh hơn chút…

Trận chiến đấu kịch liệt không cho hắn quá nhiều cơ hội để suy nghĩ.

Cây búa khổng lồ màu xanh lại lần nữa công kích thánh giới của hắn.

Mà lực phá hoại lần này phải mạnh hơn hai lần trước đó cả bội.

Ầm!

Một tiếng vang động vang lên, thánh giới của Minh Khánh cuối cùng đã vỡ tan.

Thánh giới tan tác vỡ vụn biến mất khỏi hư không.

Tuy đây không phải là mất đi thánh giới mãi mãi, chỉ cần có thể khôi phục lại trạng thái, tương lai vẫn có thể lại lần nữa tế ra thánh giới, nhưng Minh Khánh đã không còn cơ hội nữa rồi.

Sự sụp đổ của thánh giới đã hình thành nên sự phản phệ đạo tâm của hắn, đến cả ý thức cũng trở nên hỗn loạn.

Mà cơ hội như vậy sao Khương Thành có thể không nắm được chứ.

Hắn không hề do dự lóe đến gần trước mặt đối phương, thánh lực thứ hai chuyển hóa thành lực trọc, ngay khoảnh khắc đầu tiên đã phá vỡ phòng ngự tiên lực của hắn.

Đồng thời cũng phát động công kích thiên hồn, không phải vì để tiêu diệt nguyên hồn, chỉ là vì để thêm mồi lửa vào trạng thái hoàn toàn rơi xuống đáy vực sâu của Minh Khánh mà thôi.

Để kẻ địch này không còn bất cứ cách phòng ngự nào nữa.

Vút!

Ánh kiếm vừa lướt qua, cái đầu bay lên cao, Thành ca còn lịch sự nói một câu "Cảm ơn ngươi".

Minh Khánh lại bị trọng thương.

Thân là Giới Thần, đầu lìa khỏi xác cũng chưa thể chết.

Nhưng mất đi tiên thể rồi, thần hồn cũng không còn chỗ dựa vào.

Hồn hải của hắn giống như đổ về đồng thời bốn phương, nhanh chóng tản ra khô cạn.

Thời khắc này, Minh Khánh cuối cùng đã có được trực giác tính mạng sắp không thể bảo toàn được nữa.

Một nguyên hồn vụt ra khỏi hồn hải, muốn chạy thoát khỏi cái chết.

Chỉ cần chủ hồn có thể chạy trốn về, hắn vẫn còn cơ hội làm lại từ đầu.

Nhưng mới vừa chạy ra đã bị một hồn điện xán lạn bao trùm lấy.

Một lực hút khó hiểu từ hồn điện tập kích sang, khiến nguyên hồn của hắn bị tê dại rã rời.

"Không…"

Sau khi hắn thét lên tiếng thét thảm thiết cuối cùng, Khương Thành đã phát động "Tịnh hồn từ độ kinh".

Đây là tàn hồn của Giới Thần đấy!

Hắn rất lâu không tăng cấp lực thần hồn rồi, cuối cùng lại bắt đầu tăng vùn vụt lại rồi.

Mà thần hồn thăng cấp có thể khiến việc hắn liên kết với căn nguyên trong tương lai càng dễ dàng hơn.

Nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm, Khương Thành nhìn hai chiến trường chỗ khác kia.

Đám người Trường Dương và Trường Kinh bị kết giới ngăn cách, cũng nhìn không thấy tình huống bên trong.

Nhưng mà bốn đánh mười, tình huống chắc chắn không tốt được mấy.

Mà Ngộ Sơn đang đánh với Bích Nguyên Giới Thần lại chiếm thế thượng phong rất ổn định.

Chương 2032: Dễ như trở bàn tay

Theo như lẽ thường thì bây giờ chắc chắn cần giúp đỡ đám người Trường Dường, Trường Linh đang ở thế nguy cấp.

Nhưng Khương Thành lại làm ngược lại với đạo lí.

Bởi vì hắn lo lắng sau khi tiêu diệt mười Giới Thần rồi thì Bích Nguyên sẽ lựa chọn bỏ trốn.

Nếu một Giới Thần thật sự muốn chạy thì hắn giờ cũng không thể cản được.

Tịnh hồn từ độ kinh còn đang gào khóc đòi ăn đây này.

Ngộ Sơn và Bích Nguyên lúc này đang say sưa kịch chiến, hai người cũng đã đến mức quên mình.

Đột nhiên người thứ ba giết vào, dọa cho bọn họ đồng thời đều hết hồn.

Vừa nhìn thấy là Khương Thành lại càng kinh ngạc hơn.

Tình huống gì vậy?

Hắn không phải đã bị Minh Khánh Giới Thần nhắm trúng rồi sao?

Sao lại có thời gian rảnh rỗi chạy đến bên này?

Minh Khánh Giới Thần làm ăn kiểu gì vậy?

Thành ca cũng không quản bọn họ đang nghĩ gì, vừa lên hắn đã lại lần nữa mở đạo hải của bản thân ra.

Sau đó hạ lệnh cho Ngộ Sơn.

“Bên này để ta giải quyết.”

“Đi giúp đệ tử của ngươi đi!”

Ngộ Sơn bị hắn làm cho mơ hồ luôn.

Tuy nhận Khương Thành làm sư tôn, cũng nhận định hắn là một cái đùi có thể gánh được mình, nhưng thứ hắn xem trọng là tương lai của Khương Thành.

Cái dùi này trước mắt còn chưa trưởng thành nữa.

Đạo Thần khiêu chiến Giới Thần, còn có thể mù quáng hơn nữa không?

Cơm phải ăn từng miếng chứ!

Cho dù ngươi là vị diện chi tử thì cũng cần thử bắt đầu khiêu chiến từ cấp bậc Đạo Thần trung giai mà.

Thật ra việc theo đuổi giới hạn, đột phá bản thân cung có thể mạo hiểm thử một chút cấp bậc Đạo Thần cao giai, không thể cao thêm nữa rồi…

Sau đó, hắn đã nhìn thấy 120 căn nguyên thần đài của Khương Thành.

Cằm của Ngộ Sơn cũng suýt chút rớt luôn ra rồi.

Hắn cũn biết Khương Thành rất thần kì, nhưng bây giờ lại thần kì đến mức quá đáng rồi nhỉ?

Không lâu trước đó còn nhìn thấy hắn đột phá Đạo Thần sơ giai, chớp mắt đã có 120 căn nguyên thần đài rồi, chuyện này là những Đạo Thần khác chịu sao nỗi chứ?

Khiến một Thánh Chủ như hắn sao chịu nỗi được?

Khi Khương Thành sử dụng nguyên thuật bách nhị thập trọng tổ hợp lại, Ngộ Sơn Thánh Chủ cuối cùng đã hiểu được thế nào là “vị diện chi tử”.

Xem ra là bản thân còn trẻ quá, kiến thức nông cạn quá rồi.

Hắn nâng cằm lên, mặt mày rạng rỡ nói lời vâng.

“Đã hiểu!”

“Đồ nhi đi ngay đây!”

Nói xong, hắn giết sang chiến trường bên kia, đến viện trợ bốn đồ đệ kia của mình.

Bích Nguyên Giới Thần vừa mới bắt đầu cũng giống hệt như Minh Khánh, không xem Khương Thành ra gì.

Chờ đến khi đối mặt trực diện với cái búa lớn mà xanh kia, nàng cuối cùng mới hiểu được vì sao Minh Khánh Giới Thần lại biến mất.

“Ngươi vậy mà đã giết chết Minh Khánh rồi?”

Giọng nói của nàng thất thanh.

Nói về thực lực thì nàng còn không bằng Minh Khánh, nếu không thì trong trận đấu pháp cũng chẳng để Minh Khánh dẫn đội rồi.

Mà vừa rồi khi giao phong với Ngộ Sơn Thánh Chủ, nàng cũng bị hao tổn một phen.

Bây giờ nào có thể đỡ lại Khương Thành.

Nhát búa đầu tiên đã rơi vào cục diện nguy hiểm trùng trùng rồi.

Sau khi tiếp lấy nhát búa nguyên thuật đầu tiên của Khương Thành, thánh giới của nàng đã xuất hiện những vết rạn nứt.

Mà nàng cũng rất quả đoán lựa chọn bỏ chạy, còn về mười Hư Thần còn lại thì tự cầu phúc đi.

Chỉ đáng tiếc, Khương Thành lúc này đã cản nàng lại.

Căn bản chẳng hề cho Bích Nguyên có được không gian bỏ chạy, rất nhanh đã đến nhát búa thứ hai.

Còn ở bên kia, sự đột nhiên giết đến của Ngộ Sơn Thánh Chủ cũng dọa cho đám Đạo Thần và Hư Thần một trận.

Theo dự tính của mười Hư Thần của Thương Môn cung thì cục diện nên đi theo hướng Minh Khánh nhanh chóng tóm lấy Khương Thành, sau đó liên thủ với Bích Nguyên xử lí Ngộ Sơn.

Rồi sau đó nữa, hai vị Giới Thần sẽ sang phía mình xử lí những tàn dư còn lại.

Sao hai Giới Thần còn chưa qua, ngược lại Ngộ Sơn đã đến rồi?

Đám người Trường Dương và Trường Linh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Bốn đánh mười, bọn họ phải chịu áp lực rất lớn, sớm đã không chống cự được nổi nữa.

Trường Tân đã mang gương mặt trắng bệch, chảy mồ hôi lạnh.

Còn Trường Linh sau khi gọi một tiếng sư tôn cũng choáng váng tại chỗ, ngất lịm đi.

Trạng thái tốt hơn một chút là Trường Dương và Trường Bách, hai người vẫn cò giữ được một nữa sức chiến đấu.

Đây đã xem như là khó được lắm rồi.

Suy cho cùng thì mười Hư Thần đối mặt đó đều là những tinh anh mà Thương Môn cung đặc biệt chọn lựa ra.

“Sư tôn, sao ngươi lại sang đây?”

“Bên đó..”

“Bên đó có sư tổ Khương Thành của các ngươi, không cần đến chúng ta phải nhọc lòng!”

Sau khi Ngộ Sơn ngạo nghễ nói ra câu này, thánh giới cuồn cuộn cũng bao trùm lấy.

Không những phá hỏng kết giới của mười Hư Thần, còn bao trùm hết bọn họ vào phạm vi công kích của bản thân nữa.

“Lại dám đối địch với Thê Vũ quán, cũng không biết nghe ngóng xem là ai bảo kê!”

“Ở đây là nơi Thương Môn cung các ngươi có thể đến giởi thói ngang ngược sao?”

Lão đầu này trước đó còn sợ hãi dè dặt lặng câm, giờ gọi là khoa trương ngạo nghễ.

Đám người Trường Dương, Trường Phách nghe được mà tối tăm mặt mày.

Nhưng mà sự có mặt của Ngộ Sơn cũng xem như hoàn toàn hóa giải áp lực của bọn họ.

Cuối cùng bọn họ đã có thời gian để quan sát tình huống xung quanh.

Không xem thì không sao.

Giờ vừa xem, ba người suýt chút nữa hóa đá.

Ầm!

Nguyên thuật bách nhị thập trọng hóa thành cái búa lớn màu xanh nhẹ nhàng xuyên qua nguyên thuật nhị thập cửu trọng của Bích Nguyên Giới Thần.

Sau đó nhanh chóng vào tỏng, giáng mạnh vào kết giới của đối phương.

Thánh giới có thể nghiền áp chết Đạo Thần cao giai lại như tờ giấy bị xé toạt.

Bích Nguyên Giới Thần phụt máu, còn chưa kịp rút lần nữa, Khương Thành đã giết đến trước mặt như một cái bóng.

Lại là tổ hợp của lực trọc và thiên hồn.

Đầu người lại lần nữa bay cao, ngay sau đó là Tịnh hồn từ độ kinh được phát động.

Cả một quá trình nhẹ nhàng, dễ như trở bàn tay!

Ba người mới ngơ ra có mấy giây đã tận mắt nhìn thấy vị Giới Thần này chết trước mặt mình.

Đó là Khương Thành?

Hắn lại có thể một mình giết chết Giới Thần sao?

Ba người trực tiếp hoài nghi nhân sinh.

Không phải vừa mới tấn nhập lên Đạo Thần sơ giai à?

Thế này còn gọi là Đạo Thần sơ giai nữa không?

Thời khác này, ba người cũng đồng thời hiểu được Ngộ Sơn Thánh Chủ.

Chả trách hắn mặt dày cũng muốn bái Khương Thành làm sư, chả trách hắn từ đầu đến cuối đều tôn kính Khương Thành như vậy…

“Sư tổ rẻ tiền” này thật sự xứng đáng mà!

Đột nhiên, Khương Thành đã giết đến chỗ bọn họ bên này.

“Tránh ra hết!”

Nếu như là một khắc trước, Trường Dương và Trường Phách, Trường Tân nhất định sẽ không nghe.

Hắn là cọng hành gì chứ, bảo ta tránh là tránh à?

Nhưng lúc này, sau khi bọn họ nghe được ba chữ này liền lập tức tránh sang một bên một cách trơn tru đầy tê dại, nhường lại võ đài biểu diễn.

Ngộ Sơn còn gấp rút thu lại thánh giới của mình.

Mười Hư Thần bị vây lại kia không để bọn họ chạy, nhiệm vụ của hắn xem như đã hoàn thành.

Thánh giới đột nhiên biến mất, mười Hư Thần vốn đang liều mạng trong cuộc chiến lại đột nhiên trống rỗng.

Bọn họ còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, một hình bóng chiếc búa bao trùm lấy bọn ọ.

“Đó là cái gì?”

Tuy mười người nhìn không hiểu, nhưng vẫn theo bản năng khai triển ra đạo phụ thêm.

Sau đó, thì không còn sau đó nữa.

Mười căn nguyên yếu ớt của mười Hư Thần như lá vàng trong gió, một giây cũng chẳng chống lại được, đạo hải đã nghênh đón sự công kích của nguyên thuật bách nhị thập trọng rồi.

Đến cả thánh giới của Thánh chủ còn không thể đỡ nỗi sự công kích nguyên thuật này của Khương Thành, càng huống hồ gì chỉ là đạo hải nhỏ nhoi.

Thứ đồ chơi này đã có sự khác biệt tầng lớp với Khương Thành rồi.

Bốn người đứng đầu trong đó trực tiếp bị nguyên thuật giết chết ngay tại chỗ, còn lại sáu người cũng vì sự sụp đổ của đạo hải mà gặp phải phản phệ mãnh liệt.

Thiên hồn của Khương Thành lướt qua, trường kiếm vạch ngang, sáu người đồng thời chết ngay lập tức.

Một trận chiến đấu chênh lệch thực lực đã kết thúc với sự toàn diệt của đối phương.

Chương 2033: Tôn kính với sư tổ một chút

Khi Khương Thành bận rộn phát huy "Tịnh hồn từ độ kinh" để thu thập tàn hồn, đám người Trường Dương và Trường Bách ở một bên vẫn còn duy trì trạng thái há hốc mồm thành hình chữ o để nhìn.

Đây là thao tác của đại thần sao?

Mười Hư Thần vừa ép bọn họ vào tuyệt cảnh đây, trước mặt hắn chỉ giống như tạp binh mà thôi.

Mãi đến khi Khương Thành thu thập xong chiến lợi phẩm đến trước mặt mấy người này, cảm xúc trong lòng họ vẫn không thể nào bình tĩnh lại.

"Không hổ là sư tôn mà!"

Ngộ Sơn Thánh Chủ lên với thế rắm, lại dâng lên một màn nịnh hót mới.

"Chỉ là Giới Thần nhỏ nhoi mà cũng dám hỗn xược trước mặt ngươi đây, đúng là không biết bản thân mấy cân mấy lạng mà."

"Ta biết ngay mà, sư tôn nhất định cho thể nhẹ nhàng ép chết bọn họ"

Tuy việc nịnh nọt này rất đúng ý của Khương Thành, nhưng hắn vẫn không kiên nhẫn xua tay.

"Ta đã nói mấy lần rồi, ta không phải sư tôn của ngươi, cũng không hề nhận ngươi làm đồ đệ."

"Bây giờ kẻ địch đã bị tiêu diệt rồi, chúng ta có thể mỗi người một ngả được rồi."

Trận chiến vừa rồi hắn đặc biệt không sử dụng năng lực của thể hệ Thiên tộc là muốn để cho hắn thấy một Đạo Thần sơ

giai như mình rốt cuộc có thực lực thế nào.

Uy lực của nguyên thuật quả nhiên cao hơn một bậc, nhưng mà dùng liên tục sáu lần, thêm vào việc thiên hồn cũng mấy lần xuất kích ra, hồn lực hao phí cũng khá lớn.

Thiên hồn của hắn dùng thần hồn đan dược bổ xung không nỗi.

Tịnh hồn từ độ kinh tuy có thể khôi phục được một chút, nhưng khoảng cách đến viên mãn vẫn còn sớm, đang định tìm một nơi yên tĩnh để hồi máu.

"Đừng mà sư tôn, đồ hi không thể không có ngươi được, "thái thượng hóa đạo" kia còn chưa truyền thụ xong hết nữa nè."

Thành ca đã có hơi hối hận vì đã giao dịch với tên này, đây là mặt dày nói không thèm nghe mà.

"Được rồi, được rồi, sau này ta sẽ viết hết bản hoàn chỉnh của "thái thượng hóa đạo" ra cho ngươi, hài lòng rồi chữ?"

Trong mắt Ngộ Sơn Thánh Chủ mừng rỡ khôn xiết.

Nhưng vẫn bám víu lấy Khương Thành không muốn buông tay.

"Ta vẫn muốn nghe nhiều hơn những lời dạy bảo của ngươi, tư thái anh hùng vừa rồi của ngươi đã khắc ghi sâu trong đầu ta…"

Nếu là một khắc trước, vậy đám người Trường Dương và Trường Bách nhất định lại lấy tay che mặt, thầm chửi bới sư phụ của mình thật không có thể diện trong lòng.

Nhưng bây giờ, bọn họ cũng khuyên nhủ theo.

"Thương Môn cung nhất định sẽ không cam lòng bỏ qua, bọn ta chống lại không được này!"

"Đúng đó sư tổ, bọn ta vẫn còn cần ngươi bảo vệ, lẽ nào ngươi nhẫn tâm nhìn toàn bộ bọn ta bị diệt hết sao?"

"Thê Vũ quán muốn huy hoàng trở lại thì không thể thiếu ngươi toạ trấn được!"

Nhìn vẻ mặt xoa tay cười tít mắt của ba người, khoé mắt Khương Thành cũng giần giật.

“Sao các ngươi cũng gọi theo rồi?”

“Lúc trước không phải nói chỉ là một Đạo Thánh nhỏ nhoi, đến làm sư thúc của các ngươi cũng không đáng mà?”

Trường Dương thu lại nụ cười, gương mặt nghiêm nghị đổ tội: “Đó đều là do Trường Linh không hiểu chuyện nói, không phải là ý của bọn ta!”

“Đúng, bọn ta ngay từ đầu đã nhận ngươi là sư tổ rồi, chỉ là miệng không nói thôi!”

“Có thể có một sư tổ như ngươi, đó chính là cơ duyên của bọn ta…”

Thành ca không thể không bĩu môi.

Bản thân mình cũng có phải là đứa trẻ ba tuổi đâu, nào dễ bị lừa dỗ dành như thế!

Sự thật quả thật là thế.

Đám người Trường Dương, Trường Bách ban đầu đương nhiên cũng không thừa nhận hắn.

Dù cho Khương Thành có tấn nhập vào Đạo Thần rồi, bọn họ vẫn nhìn hắn với góc nhìn của một tiền bối.

Nhưng trận chiến ngay lúc nãy, thực lực vượt qua cả Ngộ Sơn Thánh Chủ mà hắn thể hiện ra đã hoàn toàn đánh tan sự kiêu ngạo của bọn họ.

Cũng khiến thái độ của bọn họ quay góc 180 độ.

Nghĩ đến mười người cùng đẳng cấp với mình lại bị một Hư Thần cao giai, bọn họ cảm thấy Khương Thành làm sư tổ của mình vẫn đủ tư cách.

Quan trọng nhất là, Nguyên Tiên giới hiện nay thay đổi ngày qua ngày, ai cũng không thể nào ở ngoài cuộc được.

Có một đại thần mạnh mẽ như vậy che chở, trong lòng mới có thể yên tâm.

Khi mấy người đang lôi lôi kéo kéo, Trường Linh cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Nhìn thấy xung quanh đã không còn kẻ địch nữa, hơn nữa toàn bộ bên mình đều còn sống, nàng chẳng màng vết thương đã

kinh ngạc hỏi.

“Những người của Thương Môn cung đâu?”

Trường Tân mang ánh mắt sùng bái nhìn Khương Thành một cái rồi mới đắc ý nói: “Toàn bộ bọn họ đã bị giết rồi, yên tâm đi.”

“Cái gì?”

Trường Linh mang vẻ mặt khó tin: “Toàn bộ đều bị giết rồi? Minh Khánh và Bích Nguyên cũng bị giết luôn rồi?”

“Không sai.”

“Sao có thể chứ?”

Trường Linh hô lên thất thanh.

“Thực lực của chúng ta thua kém bọn họ nhiều như vậy… lẽ nào là cao thủ khác đến giúp đỡ chúng ta?”

Trường Dương khẽ cười: “Quả thực có cao thủ siêu cấp xuất hiện.”

“Là ai?”

“Chính là trước mắt ngươi đó, toàn bộ kẻ địch đều bị một mình Khương sư tổ giết chết hết.”

Trường Linh không nhìn thấy cả quá trình chiến đấu, đương nhiên không thể tin tưởng mấy lời “quỷ quái” này được.

“Xì! Chỉ dựa vào hắn?”

“Các ngươi có đùa cũng có giới hạn thôi nhá!”

“Thật sự là hắn, hắn có năng lực vượt cấp giết ngươi vượt xa sức tưởng tượng của ngươi.”

“Hừ…”

Trường Linh thấy nực cười: “Hắn chỉ là một Đạo Thần sơ giai vừa tấn nhập mà thôi, cho dù vượt cấp thì có thể vượt được đến đâu chứ?”

Trường Bách không thể không nói sự thật cho nàng biết.

“Hắn có 120 căn nguyên thần đài, có thể tổ hợp thành nguyên thuật siêu mạnh, tiêu diệt Giới Thần chỉ cần nói thôi…”

Lời của hắn còn chưa dứt thì đã bị Trường Linh cắt ngang.

“Đủ rồi, càng nói càng vô lí.”

“Bịa cũng bịa sơ sơ thôi, 120 căn nguyên thần đài à? Tự các ngươi có tin không?”

“Càng huống hồ gì hắn căn bản không biết nguyên thuật.”

Nghĩ đến việc trước đó Khương Thành cố ý không chạy, hại bản thân không thể không khổ chiến, sự tức giận của nàng lại tăng lên.

“Trước đó ngươi ngốc cái gì vậy? Bảo ngươi chạy ngươi còn ngơ ra đó làm gì? Tìm cái chết à?”

Ngộ Sơn liền lên trước bịt mồm nàng lại.

“Không được vô lễ như vậy với sư tổ.”

Đám người Trường Dương và Trường Bách cũng trở mặt dạy dỗ nàng.

“Sư muội, sau này phải tôn kính với sư tổ một chút.”

“Không được không biết lớn nhỏ như vậy, hắn là sư tổ, không phải là Ngộ Sơn sư tôn mà ngươi có thể hỗn xược được đâu.”

“Không sai, không được bất kính với Khương sư tổ.”

Bọn họ mở miệng ra là sư tổ sư tổ làm Trường Linh cũng ngơ cả ra.”

“Các ngươi gọi hắn là gì?”

“Sư tổ?”

Nàng cảm thấy thế giới này đã bị loạn cả rồi.

Ngộ Sơn Thánh Chủ phát điên thì thôi đi, suy cho cùng thì hắn cũng có nguyên nhân là do tu đạo, vốn đã không bình thường rồi.

Ba sư huynh Trường Dương, Trường Bách, Trường Tân sao cũng điên luôn theo hắn rồi?

“Toàn bộ các ngươi đều trúng tà rồi sao?”

Khương Thành gật đầu một cách tự nhiên.

“Ca từ trước đến này đều không nhận đồ tử đồ tôn, ngươi mau khuyên bọn họ đi, để bọn họ đừng mong kiếm được chuyện tốt…”

Trường Linh nghe được nửa câu trước còn tưởng hắn tán đồng với mình.

Nghe thấy nửa câu sau, mới phát hiện ra ý hắn muốn nói lại ngược với mình.

Chuyện này há lại có lí được.

“Ngươi, cái tên đáng ghét nhà ngươi…”

Nàng tức đến mức cả người đều phát run.

Sau đó mặt tái nhợt rồi lại ngất đi.

Một tay Khương Thành đỡ nàng, tay còn lại làm như không có chuyện gì, tỏ ý bản thân mình vô tội.

“Ta đâu có động thủ nhá, là nàng ta tự ngất đi.”

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương đương nhiên biết không phải hắn ra tay.”

Đại chiến lúc trước, Trường Linh đã mất hết tiên lực và hồn lực, đang ở trạng thái như đèn cạn dầu.

Tỉnh lại tam quan liên tục bị đả kích, khó tránh cảm xúc kích động, hôn mê cũng là chuyện thường tình.

“Sư muội nàng ấy không hiểu chuyện, Khương sư tổ ngươi đừng để ý đến nàng, sau này bọn ta sẽ dạy dỗ nàng cho thật tốt.”

Chương 2034: Cổ Thánh của Tiên Võ châu

Khi đám người Trường Dương bận rộn thu xếp Trường Linh, Ngộ Sơn đã đón đầu chạy đến nhờ chỉ bảo.

“Sư tôn, bước tiếp theo Thê Vũ quán chúng ta nên đi đâu về đâu?”

Nhìn thấy hắn vẫn còn đang gọi sư tôn, Thành ca xem như đã hoàn toàn bị đánh bại rồi.

“Chuyện này tự bản thân ngươi quyết định đi, ta cũng đâu phải người của Thê Vũ quán.”

Hắn ở lại chỗ cũ chưa đi, thật ra cũng có nguyên nhân.

Còn nhớ ở kỷ nguyên đầu tiên, sau khi mấy Thánh Chủ kia chết đi, thánh giới tàn tạ sẽ bị Thiên Đạo thu hồi lại cải tạo thành chí bảo có uy lực cực mạnh.

Giới Thần và Thánh Chủ xem như là tiên nhân cùng đẳng cấp, vừa rồi khi giết chết hai Giới Thần, hắn vẫn luôn chờ đợi sự giáng lâm của ý chí Thiên Đạo.

Kết quả lại chẳng chờ được, chuyện này khiến hắn có chút buồn bực.

“Lẽ nào bây giờ Thiên Đạo chẳng còn xem thánh giới ra gì nữa à?”

“Hay là nói thánh giới của Giới Thần không giống vậy?”

Ngộ Sơn vốn không biết hắn đang nghĩ gì.

Lúc này lão già này mang vẻ mặt khổ sở, tội nghiệp như kiểu đồng tình.

“Sư tôn, ngươi thấy sơn môn của Thê Vũ quán chúng ta không còn nữa rồi, cơ nghiệp chục tỷ năm bị hủy, không còn nhà để về nữa.”

“Trận đại chiến vừa rồi, đồ nhi đã nỏ mạnh hết đà, đồ tôn của ngươi ai nấy đều bị trọng thương.”

“Nguyên Tiên giới vốn dĩ nguy cơ trùng trùng, càng huống hồ gì Thương Môn cung còn đang nhắm vào chúng ta nữa.”

Hắn cố rặn khoé mắt đầy nếp nhăn, rặn ra được một tí nước mắt.

“Sợ lần này chia xa với sư tôn là xa cách mãi mãi, từ nay ngươi sẽ không còn nhìn thấy bọn ta nữa…”

Trong lòng Khương Thành nói không nhìn thấy “đồ đệ rẻ tiền” như ngươi ta cầu còn không được nữa.

Nhưng nghĩ kĩ lại, sự bi thảm mà Thê Vũ quán gặp phải quả thực là do bản thân mà ra.

Sơn môn là do mình hủy hoại.

Thương Môn cung cũng nhắm vào mình mà đến.

Hơn nữa giao dịch linh kĩ đổi nguyên thuật, người ta cho bản thân hai môn nguyên thuật, "thái thượng hóa đạo" của mình cũng không hoàn toàn giao ra hết.

Cho dù hai môn nguyên thuật trung giai hắn căn bản không dùng làm gì…

"Được rồi được rồi, ta sẽ bảo vệ các ngươi một thời gian."

"Chờ khi các ngươi hồi phục lại rồi, đứng ổn định lại rồi đi."

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương vui mừng khôn xiết.

"Đa tạ sư tôn."

"Biết ngay là sư tôn ngoài mặt lạnh trong nóng, không nhẫn tâm nhìn bọn ta xảy ra chuyện mà."

Sau khi lên phi thuyền, Khương Thành rất nhanh đã tu luyện.

Lần này là tu luyện thật sự.

Hồn lực hao phí quá nhiều, dẫn đến sức chiến đấu của hắn bị tổn thất một nửa, thiếu hụt cảm giác an toàn.

Gặp được người muốn giết hắn thì còn được, mở hồi sinh là xong.

Gặp phải người muốn bắt hắn thì phiền phức rồi.

Còn bốn sư đồ Ngộ Sơn thì đang lo cho Trường Linh.

"Chúng ta giờ đi đâu đây?"

"Thường Lục châu không an toàn nữa."

"Giết người của Thương Môn cung, bên đó chắc chắn sẽ phái nhiều cao thủ đến hơn."

"Hơn nữa ở trận thi đấu đấu pháp vừa rồi, thần kỹ của Khương sư tổ đã được tất cả mọi người nhìn thấy rồi, vốn sẽ ngấp nghé vô tận."

Ngộ Sơn Thánh Chủ trầm ngâm một hồi, cuối cùng quả đoán ra quyết định.

"Đến Tiên Võ châu là được rồi."

"Tiên Võ châu?"

Ba đệ tử ngơ ra.

“Bên đó đâu có được thái bình đâu.”

“Cao thủ Tiên Võ châu nhiều như mây, hỗn loạn nguy hiểm, gần như mỗi ngày đều có tông môn gia tộc bị diệt.”

“So với bên đó, Thường Lục châu xem như là chốn bồng lai tiên cảnh yên bình rồi.”

Ngộ Sơn cảm thán một hơi.

“Vi sư sao lại không biết chứ?”

“Nhưng có thể hoàn toàn tránh khỏi Thương Môn cung thì chỉ có Tiên Võ châu thôi.”

“Suy cho cùng thì bên đó mấy vị Thánh Tôn ngự trị trên Thánh Chủ chiếm cứ mà, còn có hai vị Cổ Thánh chỉ thua mỗi Chính Thần tọa trấn, có thể nói là cấm địa của người tu thần.”

“Chỉ có đến đó, Thê Vũ quán của chúng ta mới có thể tránh được sự báo thù của Cẩn Võ Chính Thần thôi.”

Nếu như Khương Thành cũng ở đó, vậy hắn chắc chắn sẽ phản đối, thậm chí còn bảo Ngộ Sơn lập tức chuyển hướng, lái phi thuyền bay về hướng Thương Môn cung.

Chỉ đáng tiếc, lúc này hắn đang hồi phục thần hồn.

Sau khi rời khỏi Thường Lục châu, bắt đầu xuyên qua tinh hải chằng chịt.

Trên đường, ngoại trừ gặp phải hai thương đội qua lại giữa các châu ra thì không nghe thấy tin của những người khác.

Cho đến một ngày, nơi xa phía trước cuối cùng đã xuất hiện một tinh hệ khổng lồ sáng lóa, bên ngoài giống như một chiếc rìu.

Đây chính là Nguyên Hoành tinh hệ nơi Tiên Võ châu đóng.

Phi thuyền được tiên tinh thôi động nhanh chóng bay đến, không ngừng truyền tống linh hoạt trong tinh hải, sau đúng bảy ngày sau, tầm nhìn phía trước cuối cùng đều đã được những tinh hệ lộng lẫy lấp đầy.

Nhưng khoảng cách đến Nguyên Hoành tinh hà vẫn còn xa lắm.

Lại qua thêm bảy ngày, phi thuyền đột nhiên bị chấn động mạnh.

“Chuyện gì vậy?”

“Có kẻ địch đến à?”

Khương Thành khôi phục lại trạng thái viên mãn đi ra.

“Sư tôn!”

“Sư tổ!”

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương liền đi lên nghênh đón.

“Chúng ta đã đến bên ngoài Nguyên Hoành tinh hệ, cách Tiên Võ châu rất gần rồi.”

“Bên này đã được Cổ Thánh bố trí cấm chế đặt biệt, nếu như người tu thần vào đây sẽ bị nghênh phải công kích, vậy nên phi thuyền chịu được một chút ảnh hưởng.”

“Hiện tại đã không còn chuyện trở ngại nữa rồi.”

Gì mà Nguyên Hoành tinh hệ?

Cả đầu Thành ca đều mơ hồ.

Còn Trường Linh ở một bên lại nhìn một cách khinh thường.

Nàng đã tỉnh lại vào ngày thứ ba sau khi xuất phát.

Mấy ngày nay, đám người Ngộ Sơn và Trường Dương vẫn luôn lên lớp nàng, hi vọng sau này nàng sẽ tôn kính Khương sư tổ một chút.

Nhưng mà đây hiển nhiên là uổng công rồi.

Bây giờ nàng còn đang nghi ngờ phải chăng Khương Thành đã sử dụng tà thuật tâm linh gì với những người này rồi không, vậy nên mới hại mấy sư huynh cũng trúng tà luôn.

Không nhìn Khương Thành như kẻ địch đã là may rồi, sao còn có thể nhận hắn làm sư tổ chứ.

“Cổ Thánh?”

Thành ca có chút hứng thú.

“Đó là sự tồn tại ra sao?”

Hóa ra tu tiên cũng có cảnh giới càng cao hơn sao?

Đám người Ngộ Sơn liền phổ cập khoa học cho hắn.

Trong thể hệ tu thần, trên Giới Thần còn có Thiên Thần, sau đó là Chính Thần.

Nhưng đạo mà Thiên Thần tu cũng đến từ sự ban tặng của Chính Thần, vậy nên thực lực của hai người có cách biệt rất lớn, ở giữa hình thành nên sự đứt đoạn.

Mà trong thể hệ tu tiên, Thánh Tôn và Thiên Thần là cùng đẳng giai.

Cổ Thánh trên Thánh Tôn thấp hơn Chính Thần kia nửa giai, xem như là tầng lớp ở giữa khoảng không giữa Thiên Thần và Chính Thần.

Trường Dương Đạo Thần chậm chậm nói: "Thánh giới của Thánh Chủ tiếp tục lớn mạnh, đạt đến cực hạn áp chế vị diện, nội bộ thánh giới tự trở thành vòng tuần hoàn, không hề ngừng nghỉ, trở thành Thánh Tôn."

"Cho dù Thánh Tôn hay là Thiên Thần đều không có đất để tiếp tục nữa, trừ khi đẳng giai của Nguyên Tiên giới tăng lên."

"Bọn họ có thể so sánh với nhau ngoài những vật ngoài thân ra, vậy chỉ còn có sự thành thạo và khắc chế của việc thao túng đạo thôi."

Thành ca như đã hiểu ra.

Đạo tự thân của Thánh Chủ và Thánh Tôn tuy đã không còn dựa vào sự giúp đỡ của Thiên Đạo nữa, nhưng bọn họ vốn không thể thoát khỏi sự trói buộc của vị diện."

Giới hạn trên của vị diện này là Thánh Tôn, vậy bọn họ nhiều nhất chỉ có thể đạt đến Thánh Tôn.

Cho dù là Trường Linh hay là Trường Dương đều mang ánh mắt hướng về.

Đối với bọn họ mà nói, cảnh giới này đã là đỉnh phong khó leo lên được rồi.

"Vậy Cổ Thánh thì sao? Bọn họ đã đánh vỡ áp chế vị diện?"

Ngộ Sơn gật đầu: “Cổ Thánh đã phá vỡ thánh giới, hoá đạo thành nguyên.”

Khương Thành ngẩn ra: “Ý gì đây? Cổ Thánh biến đạo của mình thành căn nguyên?”

“Nguyên này không phải là căn nguyên, mà là ý của ngọn nguồn.”

“Thiên Đạo diễn hoá vạn vật, giáo hoá sinh linh, gọi là ngọn nguồn của đạo của tất cả những người tu đạo trong Nguyên Tiên giới.”

“Chỉ có điều, ngọn nguồn của bọn họ vẫn hơi yếu, khả năng diễn hoá ra một Thiên Đạo khác rất ít ỏi.”

Chương 2035: Ngươi và Chiến Đế có thân không?

“Một Thiên Đạo khác?”

Khương Thành cũng không thể không xúc động.

Bây giờ hắn lại càng hiểu hơn về ý nghĩa lời nói năm đó của Dịch Sơn.

Hoá ra Thiên Đạo không áp chế cực hạn vị diện, để mặc sinh linh không ngừng tăng cấp thì sẽ có hậu quả như vậy sao?

Ngộ Sơn gật đầu: “Tuy ta chưa gặp qua Cổ Thánh, nhưng tự thành một Thiên Đạo khác có lẽ chỉ là một khả năng mà thôi.”

“Dù sao thì thực lực của Cổ Thánh cũng không bằng Chính Thần.”

“Chính Thần còn ở dưới Thiên Đạo, huống hồ gì Cổ Thánh?”

“Đúng thật.”

Thành ca khẽ gật đầu.

“Nhưng mà Cổ Thánh này vẫn có phần lợi hại.”

Hắn đột nhiên hiếu kì, Cổ Thánh và Thánh Hoàng đỉnh phong ai lợi hại hơn?

Nhìn từ tầng lớp, Cổ Thánh hoá đạo thành nguyên có lẽ đã vượt qua Thánh Hoàng ban đầu.

Suy cho cùng thì thời đại mà Thánh Hoàng ở, giới hạn trên chỉ là Thánh Chủ thôi, nàng đã xem như là tận lực phá vỡ giới hạn trên rồi.

Nhưng Thánh Hoàng có cơ thể của Thần thật sự, còn có linh ý vượt qua Thiên giai thập nhị trọng nữa.

Về phần này có vẻ Cổ Thánh không thể nào so được.

“Vậy hai Cổ Thánh đó là ai?”

“Một người là Vô Định Cổ Thánh, hành tung của hắn thất thường, lai lịch không rõ, cũng chưa từng sáng lập tông môn, vô cùng thần bí.”

“Còn về một Hám Thiên Cổ Thánh có lẽ ngươi cũng biết, chính là Chiến Đế của Thiên Cung trước kia.”

“Nguyên Hoàng tinh hệ này là Thiên Đạo chí bảo Hám Thiên phủ hoá thành, chúng ta đến đây đồng nghĩa với việc đi vào lãnh địa của nàng.”

“Chỉ có điều dựa trên thân phận thực lực của lão nhân gia nàng, có lẽ cũng không rỗi hơi đâu mà đi quan sát mỗi một người ra ra vào vào.”

Ngộ Sơn nói đến đây, lại nhìn Khương Thành với vẻ chờ mong.

“Sư tôn, ngươi năm đó tung hoành khắp Nguyên Tiên giới, vậy có giao tình gì với Chiến Đế không?”

Khương Thành nghĩ lại, bản thân năm đó cũng đến Chiến Thiên Cung, nhưng “Chiến Đế” đó lại chẳng hiện thân.

Vậy nên hoàn toàn không thể nói là có giao tình đâu nhỉ?

“Ta còn chưa từng gặp nàng, nào có giao tình gì chứ?”

Ngộ Sơn tiếc nuối thở dài.

“Đáng tiếc quá!”

“Đáng tiếc gì?”

“Tiên Võ châu vốn không thái bình, Chiến Đế xem như là người nắm giữ cao nhất ở đây, nếu như có thể có được sự che

chở và dìu dắt của nàng thì tốt biết bao!”

Khương Thành liếc xéo hắn một cái, ngữ khí bất thiện nói: “Lúc trước không phải ngươi còn nói chỉ cần có ta thì không còn sợ thứ gì nữa cả à?”

“Sao rồi, hoá ra ta còn cần người khác che chở và dìu dắt nữa sao?”

“Nếu đã sùng bái Chiến Đế đến vậy thì ngươi đi bái hắn làm sư đi là được rồi.”

Trong lòng Ngộ Sơn nói ta chỉ là nịnh hót mà thôi, làm lố một tí, ai lại hi vọng không hi vọng có nhiều thêm một chỗ dựa chứ.”

“Sư tôn hiểu lầm rồi, ngươi đương nhiên thần uy cái thế, nhưng thêm bạn thêm đường mà.”

“Bạn bè thì đừng nhắc, không chừng Chiến Đế còn xem ta như kẻ địch nữa kìa.”

Thành ca nhún vai: “Suy cho cùng thì năm đó ta và Thiên Cung cũng không có quan hệ gì, ngươi cũng đâu phải chưa từng thấy qua.”

Hắn nói như vậy, Ngộ Sơn cũng nghĩ đến.

Năm đó Khương Thành cũng giết không ít những Thần Quân, và tiên tướng của Thiên Cung.

Chiến Đế đúng là rất có khả năng sẽ có cái nhìn thù hận với hắn.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của hắn có vẻ cứng nhắc, chỉ có thể cố gắng cười khan một tiếng.

“Khụ, có lẽ… không đâu nhỉ?”

“Đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, ha ha… bây giờ bọn họ cũng đâu còn dự định mang theo cờ hiệu Thiên Cung nữa đâu, chút ân oán đó đã trôi theo gió rồi..”

“Dựa vào thân phận hiện nay của nàng, đâu có đáng đi so đo tính toán từng li từng tí, đúng không nào?”

Kiểu lời nói tự an ủi thế này, đương nhiên không thể thuyết phục được bản thân rồi.

Vốn là chạy đi lánh nạn, kết quả ngược lại lại chạy đến địa bàn của kẻ địch, chuyện này tính là sao chứ?

Đám người Trường Dương và Trường Bách cũng mang vẻ mặt khổ sở.

“Hay làm chúng ta quay đầu trở về đi?”

“Đi đến nơi khác cũng được.”

“Dù sao thì cách cũng đủ xa, trong thời gian ngắn Thương Môn cung cũng sẽ tìm không ra đâu.”

Trường Linh cũng nhịn không được cười nhạo.

“Chậc chậc chậc, mấy ngày nay các ngươi đều khen tiểu tử này đến lên cả trên trời mà?”

“Sao hả, bây giờ lại không còn lòng tin với Khương sư tổ rồi sao?”

“Chỉ vậy thôi? Hắn chỉ vậy thôi à?”

Khương Thành xua tay.

“Tiếp tục đi về phía Tiên Võ châu, ta có chút hứng thú với Cổ Thánh rồi.”

Hắn vừa hạ lệnh một tiếng, đám người Ngộ Sơn và Trường Dương không dám làm trái.

Còn về Trường Linh, nàng bây giờ đang muốn Khương Thành hiện nguyên hình, để cái thân phận gọi là sư tổ này biến thành trò cười.

Mất cả ba ngày, phi thuyền mới bay đến địa đới xung quanh quần tinh.

Tiên Võ châu hiện ra trước mắt bọn họ vốn không phải là ngôi sao lớn gì, mà chỉ là một mảng đại lục phân bố thành từng phần ở bốn phía.

Giống như những hòn đảo nổi to lớn trên không trung vậy.

Kiến thức của đám người Ngộ Sơn và Trường Dương về Tiên Võ châu này toàn là nghe bên lề, sự hiểu biết vốn không nhiều.

Đón lấy mảnh đại lục to gần nhất đó, buộc một đầu phi thuyền lại.

Nơi mà mọi người hạ cánh là một khu rừng sum suê tươi tốt.

Mấy người ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy những tán cây chọc thẳng lên mây che hết bầu trời.

“Khí tiên nguyên ở đây vô cùng nồng đậm, còn tốt hơn nơi chúng ta đóng sơn môn trước kia nữa.”

“Đó là tất nhiên rồi.”

Ngộ Sơn ưỡn ngực, làm như kiểu ngựa cũ quen đường.

“Suy cho cùng thì đây là Tiên Võ châu tiếng tăm lừng lẫy, đâu có phải là nơi mà đổ nát như Thường Lục châu có thể sánh được.”

“Được rồi được rồi, phong thủy ở đây tốt, là một bảo địa, ta thấy xây dựng lại Thê Vũ quán là được rồi.”

Mấy đệ tử cũng không có ý kiến gì.

Bọn họ vốn không bận tâm những người xung quanh có đông đúc không, dù sao thì Thê Vũ quán cũng không dự định sẽ mở rộng quy mô.

Thế là sau mười mấy giây, cây lớn trong phạm vi mười dặm xung quanh đã nhanh chóng bị dẹp sạch.

Mấy đạo quán sơ sài được mọc lên.

Sau khi mấy người vui vẻ đi vào trong, Ngộ Sơn đang định phát biểu bài diễn văn chuyển dời môn phái, bên ngoài vang lên tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó, Thê Vũ quán lại lần nữa nổ tung lên trời.

Tuy uy lực không bằng cái hố sâu do Khương Thành gây ra lần trước, nhưng tông môn vừa mới xây dựng xong vẫn trở thành một bãi phế tích trên mặt đất.

“Tình huống gì vậy?”

“Ai làm đó?”

Trong khói bụi ngập trời, Ngộ Sơn và đám người Trường Dương, Trường Linh bay ra.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, nơi đóng của tông môn đã bị hủy đi hai lần, bọn họ sắp nghi ngờ đây có phải là ý trời hay không rồi.

Lẽ nào trời cao không cho phép Thê Vũ quán tồn tại ư?

Xuyên qua bụi trần, Khương Thành nhìn thấy từng bóng dáng.

Đó là từng dây leo thô ráp quanh co, hoặc xanh mực hoặc đen kịt, có cái xung quanh còn có những chiếc lá che, có cái thì mọc đầy gai, có cái lại còn được điểm xuyến đủ loại hoa.

Bốn phía bụi bặm mịt mù, những dây leo đó từ sâu trong chỗ không có gió của khu rừng từ từ bay lên.

Khi những dây leo thô ráp như thùng nước từ trên cây quấn xuống, cây đại thụ cao chọc trời trăm người ôm không xuể nhanh chóng khô lại, tản ra bụi phấn đầy đất.

Giống như từng con mãng xà lớn chọn người mà nuốt, tản ra khí tức cực kì kinh người.

Trường Dương và Trường Tân bị doạ cho kinh hãi thét lên.

“Đây là tộc quần gì vậy?”

“Yêu tộc sao?”

Tuy kiến thức của bọn họ cũng không ít, nhưng bình thường qua lại nhiều nhất vẫn là tiên nhân Nhân tộc.

Dị tộc đôi lúc gặp phải cũng chỉ là Yêu tộc và Quỷ tộc hay thấy nhất mà thôi.

Nhưng mà Khương Thành thì lại nhận ra.

“Đây là U Mộc tộc, có thể gọi là Đằng tộc, một nhánh của Mộc tộc.”

Linh tộc ở Cổ Tiên giới năm đó có tồn tại một bộ phận U Mộc tộc.

Nhưng mà luận về thực lực thì chắc chắn không bằng tộc quần trước mặt.

“Ai phái các ngươi đến đây?”

Chương 2036: U Mộc tộc

Giọng nói của U Mộc tộc trầm giống như giày vò từ sâu trong tâm, cho người ta cảm giác ngột ngạt vô cùng.

Mà đám người Trường Linh nhất thời cũng không có cách nào đoán ra được bọn họ dùng khí quản nào để phát ra âm thanh.

Tiên Võ châu ra là cao thủ nhiều như mây, tình huống ngoại giới không rõ, Ngộ Sơn tỏ ra thận trọng.

Mặc dù tông môn mới xây dựng bị hủy, nhưng vẫn phải cười bồi một tiếng.

“Không ai bảo bọn ta đến cả, bọn ta là lần đầu đến đây.”

“Nếu đã làm phiền đến chư vị, mong lượng thứ cho.”

Thành ca ở một bên bĩu môi.

Chỉ với dáng vẻ nhát gan sợ hãi của ngươi mà cũng muốn làm đồ đệ của ca?

Nhưng mà nghĩ lại, thứ bị hủy đi cũng không phải là sơn môn của Phi Tiên môn, hắn cũng lười nói gì.

“Người mới đến?”

“Ha ha ha…”

Dây leo chầm chậm bay lên, phát ra tiếng cười trầm đầy ý vị.

Cười đến mức khiến người ta phải nổi da gà.

“Làm phiền đến bọn ta?”

“Đây là lãnh địa của U Mộc tộc bọn ta, ai cho phép các ngươi xây tông lập phái ở đây?”

Trong lòng Ngộ Sơn nói ngươi ở đây cũng đâu cắm bảng đâu.

“Phải phải phải, là bọn ta đường đột quá. Xin lỗi xin lỗi, giờ sẽ đổi chỗ.”

Nói xong, Nói xong, hắn định mang theo mấy đệ tử của mình rời khỏi nơi đây, chọn lại một nơi khác.

Ngay khắc sau, rừng sâu vốn u ám đột nhiên trở nên đen kịt.

Từng sợi dây leo tỉ mỉ từ trên cơ thể U Mộc tộc mọc ra, nhanh chóng tổ hợp thành một cái lưới lớn, bao trùm hết toàn bộ mấy người này lại.

“Thế là định đi rồi?”

“Các ngươi không được sự đồng ý mà đã tự tiện vào trong lãnh địa của bọn ta, đây là muốn khai chiến với bọn ta?”

“Sự khiêu khích như vậy mà bỏ lại có mấy câu rồi đi?”

Cảm thấy tấm lưới lớn kia lộ ra khí tức căn nguyên và đạo vận, Ngộ Sơn và đám người Trường Dương biết chuyện đã gay go rồi.

Chỉ có thể tiếp tục giải thích ngon ngọt.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta thật sự chỉ là người ngang qua.”

“U Mộc tộc chỉ là lần đầu tiên nghe thấy, sao có thể khai chiến với các ngươi được?”

“Vẫn mong các hạ mở lưới, cũng xem như là kết thiện duyên…”

“Thiện duyên?”

Đám Đằng tộc kia lại phát ra tiếng cười trầm thanh.

“Ha, muốn thiện duyên của U Mộc tộc bọn ta, vậy thì phải thông qua khảo nghiệm của bọn ta.”

Ngộ Sơn nhếch khóe môi lên.

Câu thiện duyên đó là câu nói cho có, ai lại thật sự muốn giao du với U Mộc tộc các ngươi chứ?

“Khụ, không biết là khảo nghiệm gì?”

“Rất đơn giản, các người giao binh khí và bí bảo ra đây. Để bọn ta phong tỏa kinh mạch hồn hải, đưa đi gặp tộc trưởng của bọn ta.”

“Có được sự công nhận của hắn thì các ngươi xem như là bạn bè của U Mộc tộc bọn ta,”

“Hả?”

Đến cả tính khí như Ngộ Sơn mà cũng bị làm cho tức đến nực cười.

Xem bọn ta như ngày đầu tiên đi hành tẩu à?

Giao ra binh khí bí bảo, lại còn phong tỏa tu vi, vậy chẳng phải là để người ta muốn làm gì thì làm à?

Trường Linh đã nhịn không được nữa mắng ra thành tiếng.

“Đây là khảo nghiệm quái quỷ gì vậy, chẳng qua chỉ là một cái cơ, ta thấy các ngươi vốn chẳng có gì tốt lành.”

“Hỗn xược!”

U Mộc tộc như bị chọc cho tức lên, một vài dây leo trong góc tấm lưới lớn đó đã dao động, sắp sửa chạm đến đầu mũi nàng.

“Không dám tiếp lấy khảo nghiệm, quả nhiên là lòng dạ không tốt.”

“Bọn họ đến đây để tập kích tộc ta đó!”

“Không được bỏ qua cho bọn họ.”

Ngộ Sơn cũng cáu rồi.

“Các ngươi còn có thể nói lí lẽ chút không?”

Lời của hắn còn chưa dứt, trong tấm lưới lớn đen kịt đã có một đường kiếm quang xoẹt qua!

Ầm!

Ánh lửa ngập trời phát nổ ngay trước mắt mọi người.

Từng dây leo nhìn dữ tợn quấn lấy kia cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người, giống như bức tường thành vững chắc vô cùng.

“Sư tôn!”

“Sư tổ!”

Khi Ngộ Sơn và đám người Trường Dương kinh ngạc, tấm lưới lớn do vô số những dây leo cành nhánh um tùm tổ hợp thành ở trước mặt kia đã bị Khương Thành làm nổ cho một chỗ khuyết.

Chỉ một Đằng tộc nhỏ nhoi mà cũng dám không ngừng huênh hoang, ca này sớm đã mất kiên nhẫn rồi.

Chỗ khuyết thiếu dài hẹp đến mấy dặm.

Không cần nghĩ cũng biết cái lưới lớn ban nãy vô hình chung dày đến bao nhiêu.

Rìa của chỗ thủng đó có hỏa quang dao động.

Căn nguyên hủy diệt và ăn mòn dưới sự chiếu rọi của hỏa quang tiếp tục nuốt lấy dây leo ở xung quanh.

“To gan!”

“Lại dám ra tay với bọn ta!”

Tấm lưới to vừa bị xuyên thủng vừa rồi lập tức được hợp lại.

Ngay sau đó, vô số những xúc tu hoặc mềm cực điểm hoặc cứng như tên, tập kích thẳng về phía mọi người.

U Mộc tộc đến tầng lớp này rồi, đương nhiên sẽ không chỉ có chút thủ đoạn công kích vật lí bằng dây leo thôi rồi.

Khi bọn họ cùng nhau ra tay, Ngộ Sơn và đám người Trường Dương Trường Linh như rơi vào một đầm lầy sâu không thấy đáy.

Khí tức đủ loại căn nguyên như cấm cố, trì hoãn, ăn mòn, dưới sự gia trì của đạo trói buộc, bao phủ từ trong ra ngoài mỗi một góc độ.

Thậm chí còn bao cả tiên lực và thần hồn.

Màn chắn tiên lực của mọi người rõ ràng vẫn còn, lại không thể nào chống lại được sự tập kích của sức mạnh này.

Ngộ Sơn và Trường Dương hiểu đây là sức mạnh của đạo, chỉ có thể dựa vào đạo tự thân để chống lại.

Nhưng chưa chờ được đến lúc bọn họ nghĩ nhiều một chút, trong tấm lưới đột nhiên sáng lên 120 ngôi sao rực rỡ bắt mắt.

Đó chính là 120 căn nguyên thần đài của Khương Thành.

Trung tâm của đạo hải, tư thế Khương Thành cầm kiếm thoắt ẩn thoắt hiện.

Căn nguyên thần đài chỉ lóe lên trong tích tắc đã tụ tập lại với nhau dưới sự dẫn dắt của mũi kiếm, hóa thành cây búa lớn màu xanh đó.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn vang lên!

Lẫn lộn vào trong đó còn có cả mấy tiếng thét thê thảm trước khi chết.

Nó to đến mức chấn động dữ dội.

Lá mục, bùn đất, đá tảng đếm không hết bay vút lên cao, giống như một trận bão táp đến vậy.

Lấy Khương Thành làm trung tâm, rừng rậm xung quanh không biết mấy chục nagnf dặm biến thành một cái hố sâu, lộ ra dáng vẻ cổ lão của trăm tỷ năm trước.

Dưới dư âm của nguyên thuật bách nhị thập trọng, cây cao chọc trờ giống như một tờ giấy bị nhổ tận gốc, sau đó hóa thành bụi bay.

Cùng biến thành bụi đó còn có cả cái lưới dày đặc không lọt gió trước đấy.

Tất cả dây leo đều tan tác thành từng khúc trong cùng một lúc.

Cho dù bọn họ có cất giữ bao nhiêu căn nguyên hay là đạo gì đó, dưới một kích này, toàn bộ đều bị tiêu hủy triệt để!

Trận chiến đấu từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc chỉ ngắn ngủi trong thời gian mấy giây.

Những bùn đất, đá tảng bị cuốn bay lên cao lại lần nữa rơi xusong, hình thành nên một cơn "mưa lớn" đặc biệt.

Xung quanh xa xôi, vô số chim bay thú chạy kinh ngạc không biết làm sao, cứ chạy về phía thật xa.

Thành ca thu kiếm lại, tiêu sái biến ra một cái ô, thoải mái cản tất cả những bùn đất đá tảng bụi trần đang bay bên ngoài lại.

Còn Ngộ Sơn và đám người Trường Dương ở một bên giương màn chắn tiên lực lên lại ngây ra như gà nhìn hắn.

"Một đám gà yếu kiếm chuyện mà thôi, các ngươi phí nhiều lời với bọn họ như vậy làm gì chứ?"

"Đúng là lãng phí tình cảm."

Nghe thấy Khương Thành phàn nàn như vậy, bọn họ dở khóc dở cười.

Đám Đằng tộc vừa rồi có thực lực như thế nào chứ, bọn họ còn không rõ.

Nhưng mà thông qua đạo quấy nhiễu kia, có lẽ là sự tồn tại ở mức Đạo Thần cao giai.

Thế này mà chỉ là gà yếu sao?

E là cũng chỉ có mỗi mình ngươi dám nói thế thôi.

Bọn họ đã trải qua trận chiến trước đó, có được sự hiểu biết nhất định với thực lực của Khương Thành nên cũng vẫn bình tĩnh.

Nhưng Trường Linh thì lại không giống vậy.

“Ngươi, ngươi vậy mà…”

Nàng ngây ra nhìn Khương Thành giống như nhìn một người xa lạ, đến cả nói chuyện cũng không lưu loát nữa.

Trong mắt nàng, Khương Thành cũng chỉ là một Đạo Thần mới tấn nhập ở sơ giai thôi.

Có thể đỡ được Đạo Thần cao giai đã là rất tốt rồi, dù sao thì chắc chắn cũng thua xa mình.

Nhưng tất cả những gì vừa xảy ra, lại hoàn toàn đạp đổ ấn tượng kiểu đó của nàng.

Chương 2037: Thật không biết điều

Trường Dương vỗ vai nàng, lộ ra nụ cười khổ.

“Bây giờ đã hiểu tại sao bọn ta lại cam tâm tình nguyện gọi hắn là sư tổ rồi chứ?”

Trường Linh quả thực có phần hiểu ra.

Cường giả như vậy có thể kết giao đương nhiên phải cố gắng kết giao, nếu lỡ mất dịp tốt thì thật đáng tiếc.

Sức chiến đấu mà Khương Thành triển lộ ra, nàng không biết mạnh nhường nào, nhưng chắc chắn là mạnh hơn sư tôn của mình.

Bởi vì Ngộ Sơn không thể nào một kích tiêu diệt hết mười mấy Đạo Thần kể cả Đạo Thần cao giai trong đó được.

Đặc biệt mấy Đạo Thần này còn là những tộc quần xa lạ, có thủ đoạn xa lạ.

Chẳng cần tìm hiểu và thích ứng, sau đó tìm cách khắc chế mà trực tiếp hủy diệt rồi.

“Sao có thể có người có 120 căn nguyên thần đài được?”

Do quá kinh ngạc, suy nghĩ trong lòng nàng trở nên hỗn loạn, thậm chí còn có phần nói năng lộn xộn.

“Không phải mới tấn nhập lên Đạo Thần sao?”

“Không phải đến cả nguyên thuật trung giai ngươi cũng không dùng được sao?”

“Sao lại có thể dùng được nguyên thuật mạnh như vậy chứ?”

Đối với vấn đề này, Ngộ Sơn và đám người Trường Dương thật ra cũng tò mò rất lâu rồi.

Bọn họ nhớ rất kĩ, ban đầu đến cả tụ tinh nhị thập ngũ trọng Khương Thành cũng không dùng được.

Lúc đó trong lòng họ cũng có phần đồng cảm với hắn.

Đến năm nay, nguyên thuật là đạo.

Nếu như đến cả nguyên thuật cũng không dùng được thì chẳng phải phế rồi sao?

Thật đáng tiếc cho thiên phú nhiều căn nguyên như vậy.

Nào có biết mới qua có mấy ngày, Khương Thành đã dùng được nguyên thuật bách nhị thập trọng vượt xa tiêu chuẩn nguyên thuật cao cấp rồi.

Trong đó nhất định có huyền cơ.

Chỉ là cả đường đến Tiên Võ châu, bọn họ chưa tìm được cơ hội nào để hỏi.

Thành ca đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết đây là nguyên thuật của hệ thống.

Nhìn từng ánh mắt khát khao muốn biết, hắn nhún vai.

“Ca lúc bắt đầu mới xuất quan, còn chưa quen được với tiết tấu mới.”

“Sau khi tấn nhập Đạo Thần, thích ứng với tiết tấu của thời đại này rồi nên thử nghiên cứu nguyên thuật một chút.”

Mọi người ngây cả mặt ra.

Ngộ Sơn nói: “Nguyên thuật bách nhị thập trọng lại là do ngươi nghiên cứu ra?”

“Nếu không thì sao?”

“Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi có mấy ngày mà.”

“Mấy ngày thì đã sao chứ? Có gì không bình thường sao?”

Thành ca đốt điếu thuốc lên, hít sâu một hơi.

Lúc này mới nhàn nhã nói: “Lúc trước nghe các ngươi nói nguyên thuật gì mà thần kì lắm, ta còn tưởng không mất dăm ba năm gì đó thì sẽ không nghiên cứu ra được.”

Dăm ba năm?

Mọi người nhếch môi lên, không còn sức đâu mà bóc phốt.

Bất kì một môn nguyên thuật hoàn toàn mới nào được nghiên cứu ra thì đều cần có thời gian tính bằng trăm triệu năm được chưa?

Hơn nữa còn cần có đủ cảm ngộ, cần có cơ duyên và vận khí nhất định.

Thành ca còn tiếp tục không nói tiếng người, hoàn toàn chẳng bận tâm đến cảm nhận của người khác.

“Ta cũng đâu có ngờ chỉ tùy ý tổ hợp một chút đã có thể nhẹ nhàng phá vỡ được sự ảo dịu trong đó.”

“Xem ra nguyên thuật cũng chẳng là gì mà, vốn còn tưởng sẽ phải mất nhiều thời gian và công sức.”

Chỉ thiếu một chút là nói rõ ra bản thân có thiên phú dị bẩm thôi.

Ngộ Sơn và đám người Trường Dương, Trường Linh rõ ràng là làm màu, nhưng lại không thể nào phản bác được.

Suy cho cùng thì hắn làm màu cũng rất có căn cứ, khiến người ta không thể tin phục.

Nguyên thuật bách nhị thập trọng, trước kia bọn họ chưa từng thấy, đến cả nghe cũng chưa từng nghe ra.

Mà tên này lại dùng trước mặt mọi người không chỉ một lần.

Sau khi kinh hoàng cực điểm, Ngộ Sơn và Trường Dương không hẹn mà cùng xoa tay, cười chạy lên.

“Hi hi, sư tôn, à thì… vừa rồi ngươi nói phá vỡ sự ảo diệu của nguyên thuật.”

“Không biết sư tổ có thể truyền thụ lại cho bọn ta một ít nguyên thuật mạnh mẽ không?”

Bọn họ nói như vậy, Trường Bách và Trường Tân cũng ngồi không yên, ngay lập tức tụ lại.

“Phải đó phải đó, vẫn mong sư tổ dạy cho bọn ta.”

“Sư tôn cứ tiện thể nói một chút, bọn ta đã có thu hoạch lớn rồi.”

Đến cả hai mắt Trường Linh cũng sáng lên, ánh mắt nhìn Khương Thành như nhìn một bảo tàng.

Suýt chút nhịn không được gọi sư tổ theo bọn họ luôn rồi.

“Chuyện này ấy à…”

Khương Thành có phần hối hận vì đã làm màu quá mức.

Nguyên thuật hệ thống cho mình, những người khác dùng không được.

Hắn chỉ có thể trở mặt, thờ ơ nói: “Ta vẫn luôn không đồng ý nhận các ngươi làm đồ tử đồ tôn, truyền thứ gì chứ?”

Phịch phịch!

Ngộ Sơn quỳ thẳng xuống, ôm lấy chân Thành ca, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

“Hu hu, sư tôn, ngươi không thể tuyệt tình như vậy được.”

Đám người Trường Dương và Trường Bách lại lần nữa lấy tay che mặt.

Bọn họ tuy đã nhận Khương Thành làm sư tổ, nhưng hành động không biết xấu hổ này vẫn làm không được.

“Ngươi thế này là đang làm gì đây?”

Thành ca có cố thoát ra mấy lần cũng không thể thoát khỏi sự day dưa của lão không biết ngưng này.

Chỉ có thể hưng hăng nói: “Ca chỉ nghiên cứu ra nguyên thuật bách nhị thập trọng, các ngươi có 120 căn nguyên không? Chờ các ngươi có rồi hẵng nói.”

“Hả?”

“Chỉ có nguyên thuật bách nhị thập trọng?”

Khương Thành suýt chút bị hắn chọc cho tức đến cạn lời.

Chỉ có thể dùng ma pháp chống lại ma pháp, cố ý cười lạnh nói: “Không phải ngươi gọi ta là sư tôn sao, lời của sư tôn mà cũng nghi ngờ?”

Chiêu này xem ra cũng có chút tác dụng.

Ngộ Sơn cả mặt thất vọng, lúc này mới ngượng ngập bỏ tay ra.

“Được rồi, các ngươi nhanh chóng xây dựng lại tông môn đi.”

“Xây dựng lại?”

Trường Dương có phần lo lắng nhìn phía xa xa.

“Vừa rồi giết đám Đằng tộc, e là sẽ thu hút nhiều cao thủ đến hơn.”

“Hay là chúng ta đổi một chỗ khác đi!”

Khương Thành không cho là thế: “Có ta đây, sợ gì chứ?”

Hắn còn sợ đối phương không tiếp tục đến nạp mạng.

Mà giọng của hắn vừa mới dứt, phía xa của khu rừng giống như đã sống lại, lại lần nữa có cả tốp U Mộc tộc được sinh ra.

Do ngoại hình của tộc quần là rễ cây cành nhánh, nhất thời Khương Thành không thể phán đoán ra rốt cuộc có bao nhiêu người.

Nhưng U Mộc tộc xuất động lần này sau khi sinh ra từ bốn bề khu rừng, rất nhanh đã lấp đầy cái hố khổng lồ bên dưới.

Đứng từ trên bầu trời cao nhìn xuống, từng bụi cây gai mây lá cành dày đặc tầng tầng lớp lớp rất nhanh đã bay khắp trời, giống như bệnh truyền nhiễm không thể nào ngăn chặn được.

“Các ngươi thật to gan.”

“Không những dám tự tiện khai tông lập phái ở đây, còn dám tàn sát cả U Mộc tộc ta.”

Giọng nói ồm ồm hỗn tạp như chửi rủa không ngừng vang vọng trong đầu mọi người.

Mặc dù không biết dây leo thô nhất mạnh nhất dài bao nhiêu, nhưng dựa vào uy lực mà hắn tản phát ra, trong lòng Trường Linh trầm xuống.

U Mộc tộc này lại cũng có Thánh Chủ.

Lại thêm vào số lượng Đạo Thần và Đạo Thánh không thể đoán được, lần này e là thật sự nguy hiểm rồi.

Còn đám người Trường Dương và Trường Bách thì trực tiếp hướng ánh mắt về phía Khương Thành.

Tiếp theo đây chỉ có thể mong chờ vào vị "sư tổ rẻ tiền" này lại lần nữa thể hiện thần uy thôi, nếu không thì bọn họ sợ sẽ phải bàn giao tại đây rồi.

"Hóa ra cũng có một Thánh Chủ."

Thánh Chủ U Mộc tộc dẫn đầu kia lại khóa chặt vào Ngộ Sơn.

Trong lòng hắn không những không hề kiêng kị, ngược lại còn có phần vui mừng.

"Nếu đã đến rồi thì đừng có mơ chạy nữa."

Keng!

Thành ca lại lần nữa rút kiếm ra.

Sát ý của đối phương rõ ràng, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được, vậy nên không có gì là phải nói lí cả.

"Bọn ta khai tông lập phái ở đây là đã nể mặt các ngươi rồi, đúng là không biết thức thời, các ngươi đang tội gì đây?"

Chương 2038: Lại giết Thánh Chủ

Lời này của Thành ca vừa nói ra, không những U Mộc tộc xung quanh mà cả Ngộ Sơn và đám người Trường Dương cũng bị làm cho hoang mang.

Đại lão, ngươi giết mấy Đạo Thần của người ta, ngược lại còn đi hỏi tội người ta.

Sao lại cảm thấy như ngươi còn ác bá hơn cả bên đối diện thế nhỉ?

Nhưng mà mọi người thích.

“Còn ngơ ra đó làm gì nữa?”

Ngộ Sơn thay đổi nỗi sợ hãi vừa rồi, vung phất trần ra.

“Sư tôn ta bảo các ngươi nhanh chóng xếp hàng nghênh đón, điếc hết rồi à?”

“Xem dáng vẻ chẳng có chút sức lực nào của các ngươi, đúng là không có tiền đồ mà.”

Có Khương Thành chống lưng, hắn cũng không còn sợ gì cả.

Dù gì thì dẫu có phục tùng, bên kia cũng sẽ không thiện lương mà bỏ qua.

Còn không bằng khoa trương một chút… chân chó.

U Mộc tộc ở xung quanh đều tức đến mức toàn thân phát run.

Giọng nói ồm ồm từ bốn phương tám hướng truyền ra như mưa trút, cho người ta có cảm giác bị áp bức.

“Các ngươi nói gì?”

Thánh Chủ dẫn đầu đã có phần nghi ngờ liệu có phải bản thân mình đã đến nhầm chỗ rồi hay không.

Lẽ nào đây là địa bàn của đối phương?

Bản thân lại là khách không mời mà tự tiện đến?

Ngộ Sơn mang vẻ mặt chán nản xua tay với Thành ca.

“Sư tôn, xem ra bọn họ thật sự điếc rồi, chẳng nghe được chúng ta nói gì cả.”

Thành ca tiếc nuối cảm thán.

“Phải đó, thật không ngờ U Mộc tộc tu đến tầng lớp Thánh Chủ rồi mà còn không thể chữa được căn bệnh này.”

“Có thể là do khiếm khuyết về tộc quần nhỉ, ngươi thấy bọn họ căn bản đâu có lỗ tai, thật đáng thương.”

“Thế này là ngươi đã sai rồi, người ta vốn đâu có đáng thương.”

Ngộ Sơn thành khẩn thỉnh giáo: “Vẫn mong sư tôn chỉ giáo cho ta.”

Thành ca mang ngữ khí trịnh trọng nói: “Tuy tai điếc nhưng người ta còn bị não tàn, đại lão còn có lòng chạy đến bợ đỡ chúng ta, tinh thần này đủ để cảm động thiên địa rồi.”

“Hóa ra là như vậy à…”

Người xướng người xa, đám người Trường Dương và Trường Linh đã sắp không thể nghe nổi rồi.

Hai người các ngươi đúng là giỏi mà, chả trách gặp nhau đã thành sư đồ.

Còn về những cao thủ U Mộc tộc xung quanh thì đã hoàn toàn bùng nổ.

“Giết chết bọn họ.”

“Các ngươi tự sa đầu vào lưới lại còn dám điên cuồng như vậy…”

Lời cay độc của bọn họ còn chưa nói xong thì Khương Thành đã trực tiếp vung một kiếm lên.

Căn bản không cho bọn họ có dự định ra tay trước.

Mà hắn vừa ra tay đã là nguyên thuật bách nhị thập trọng.

Đối mặt với Thánh Chủ, ngoại trừ kiếm đạo hoàn mỹ và phần linh ra thì chỉ còn có nguyên thuật.

Những thủ đoạn công kích khác đều chỉ là gãi ngứa, căn bản không động được đến thánh giới.

Nhưng mà so với hai trận chiến lúc trước, lần này hắn còn dùng đến linh ý.

“Thái thượng hóa đạo” làm bổ trợ, thao túng lực thiên địa trong phạm vi chục triệu dặm xung quanh trước.

Căn nguyên trong vùng thiên địa này chớp mắt đã nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Mà thủ đoạn này đã dẫn đến hậu quả là U Mộc tộc có những căn nguyên cuồn cuộn ngút trời đột nhiên lại ủ rũ xuống.

Còn đám người Trường Dương và Trường Linh cũng đột nhiên cảm thấy như bản thân đã đến một thế giới trống rỗng.

Cho dù là Đạo Thánh hay là Đạo Thần, không có sự chống đỡ của căn nguyên, đến cả pháp cảnh đạo hảo cũng không thể

kiến tạo được.

Chứ đừng nói đến gì mà nguyên thuật.

Nhưng mà trạng thái này chỉ duy trì trong chốc lát mà thôi.

Bởi vì Khương Thành phong tỏa không được thiên địa hơn chục triệu dặm.

Linh ý Thiên giai thập trọng cũng chỉ tương đương với Đạo Thần trung giai mà thôi.

Cao thủ cấp bậc này có thể vận dụng đạo tự thân để phá bỏ sự phong tỏa cách tuyệt linh ý, thần hồn lại có thể lại lần nữa liên kết với căn nguyên bên ngoài.

Phẩm chất linh ý của Khương Thành đến cực hạn đã có hiệu quả cao hơn hiệu quả phong tỏa của những cao thủ Thiên tộc cùng đẳng cấp khác một bậc.

Nhưng chỉ có thể gây khó dễ cho Đạo Thần trung giai, gặp phải Đạo Thần co giai, linh ý của hắn vẫn chưa có năng lực đạt đến.

U Mộc tộc ở đối diện không những có mười mấy Đạo Thần cao giai, còn có một Thánh Chủ nữa.

Muốn phá vỡ phong tỏa của hắn đương nhiên sẽ khó.

Mà khi bọn họ lại lần nữa kết nối với căn nguyên, mở ra đạo hải, nguyên thuật bách nhị thập trong đã đập đến trên người Thánh Chủ U Mộc tộc ở đối diện này rồi.

Chiếc búa kinh thiên động địa, lần này vốn không vang lên tiếng nổ.

Ngược lại lại giống như nện xuống bùn.

Dây leo rợp trời chấn động kịch liệt, sương mù bốc lên đen kịt, “huyết quang” màu xanh mơ hồ tản ra.

Khương Thành có thể cảm nhận được rõ ràng đạo trói buộc từ đối phương truyền đến.

Sức mạnh vô hình đó như vô số những sợi dây thừng.

Trước khi cái búa lớn chưa chạm đến thánh giới đã bị chạm đến, sau đó trói buộc lấy nguyên thuật của hắn.

Lại như một cái lưới to dày tính đàn hồi, khiến xung kích của cái búa lớn đó tản mất một nửa.

Nhưng mà đây chung quy cũng là uy năng do nguyên thuật bách nhị thập trọng tản ra.

Dây leo chạm phải chiếc búa lớn kia sớm nhất chỉ trong chớp mắt là đã bị thiêu tụi, thoáng chốc là đã hóa thành tro bụi.

Từng tấc dây leo xung quanh nát tan, thánh giới mạnh mẽ tự dưng bị thỏm mất một mảng.

Mà những cao thủ U Mộc tộc gần hắn nhất cũng gặp phải tổn hại.

Nhát búa này tuy khóa định vào thánh giới, nhưng dù cho có là dư âm của công kích hay là lực xung kích mà thánh giới tản phát ra thì cũng đều đủ để những Đạo Thần xung quanh không chịu nổi.

Rất nhiều Đạo Thần chỉ mới ra tay về hướng đám người Ngộ Sơn và Trường Dương thì đạo hải của những dây leo đặc biệt này đã tan nát cả mảnh lớn.

Trên hố lớn, những dây leo khô rơi lã chã như một cơn mưa lớn.

Xen lẫn vào đó còn có những tiếng rít gào hết lần này đến lần khác.

Mang theo đó là sự kinh hoàng vô kể.

Trước khi khai chiến, người mà bọn họ chú ý đến là Ngộ Sơn, suy cho cùng thì đó chỉ là một Thánh Chủ.

Nào có ngờ người lợi hại nhất lại là một Đạo Thần sơ giai.

Sau khi nhát búa kết thúc, Khương Thành không hề do dự huơ kiếm, lần thứ hai thúc động nguyên thuật bách nhị thập trọng.

Còn về “Thái thượng hóa đạo” thì hắn vốn không hề ngừng lại.

Môn linh kỹ này tuy không thể phong tỏa được nguyên thuật của Thánh Chủ, nhưng có thể quấy rối đối phương.

Mà vào lúc này, Ngộ Sơn xem như cũng đã theo kịp tiết tấu của Thành ca.

Một tay tiêu sái vung phất trần, thánh giới lan tràn khắp hiện trường.

Bao vây lấy toàn bộ U Mộc tộc ở trong vòng công kích.

Còn đám người Trường Dương, Trường Linh cũng không rảnh rỗi.

Một trận đại chiến cứ vậy mà đi vào giai đoạn gay cấn.

Mấu chốt của việc thắng bại đương nhiên phải xem thử Khương Thành có thể đánh bại được U Mộc tộc Thánh Chủ không rồi.

Còn về Ngộ Sơn, tuy cảnh giới cao hơn những U Mộc tộc khác rất nhiều, nhưng hắn không thể nào tạo nên sát thương lớn trong thời gian ngắn được.

Hơn nữa cao thủ U Mộc tộc cũng có số lượng quá nhiều.

Tiếp tục như vậy, bản thân hắn có khả năng sẽ bị thương.

Mà lần này, hắn không chờ quá lâu.

Chỉ sau năm búa, Khương Thành đã thuận lợi giết chết Thánh Chủ của U Mộc tộc.

Chỉ là tộc quần này vốn không có thần hồn.

Cũng không mang theo những binh khí và hộ giáp, sau khi đánh xong ngoại trừ một vào tài nguyên Mộc tộc tu luyện được thì không còn những thu hoạch khác.

Mà trận chiến này vừa đánh xong, hồn lực của Khương Thành cũng bị giảm một nửa.

“Xem ra Thánh Chủ quả thực cũng cần xuất không kém gì Giới Thần.”

Lúc trước khi giết chết Minh Khánh và Bích Nguyên tổng cộng đã dùng năm búa.

Mà lần này giết chết một Thánh Chủ của U Mộc tộc đã dùng cả năm búa, đồng thời còn thúc động linh ý làm bổ trợ.

“Đây có lẽ là lí do mà rất nhiều người tu tiên không bằng lòng lựa chọn tu thần nhỉ.”

Hắn thu lại suy nghĩ, nhanh chóng giết sang những cao thủ U Mộc tộc khác.

Thủ lĩnh vừa chết, U Mộc tộc như rồng mất đầu.

Sự gia nhập của Khương Thành làm cục diện bại vong của bọn họ nhanh chóng đến hơn.

Chỉ sau hai phút ngắn ngủi, toàn bộ những dây leo đều bị hủy diệt hết.

Mà lúc này, trên không đột nhiên xuất hiện dị tượng.

Chương 2039: Vẫn giới tiên tàng

Vừa rồi cao thủ của U Mộc tộc kia chết, thánh giới bị hủy đi.

Khương Thành vốn cho rằng như vậy là kết thúc rồi.

Nhưng lúc này, hắn lại phát hiện ra nơi người này chết lại xuất hiện ra từng đốm tinh mang như đom đóm.

Tinh mang đó bay lơ lửng, tụ hội lại ở trên trời cao.

“Tình huống gì vậy?”

“Lẽ nào hắn còn có thể hồi sinh?”

Thành ca cũng chẳng màn thần hồn bị tổn thương, liền lại lần nữa vung kiếm sang.

Mà lần này, kiếm của hắn đã trực tiếp xuyên qua, không gây ra bất cứ hiệu quả nào cả.

Tinh mang đã ngưng tụ lại kia giống như một vật ảo, căn bản không hề chịu tổn thương.

“Có chuyện gì vậy?”

Ngộ Sơn và đám người Trường Dương cũng ra tay ngay.

Nhưng dù cho bọn họ có triển khai tiên thuật hay là thánh giới với đạo hải đều không thể ngăn cản tiến trình tinh mang tiếp tục bay lên cao.

Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn nó càngbay càng cao.

“Có chút kì lạ.”

Trường Dương Đạo Thần ngửa mặt lên nhìn, nheo mắt lại.

“Các ngươi có phát hiện ra cho dù nó có bay cao bao nhiêu thì cũng không cho người ta có cảm giác nhỏ đi không?”

Hắn nhắc nhở như vậy, những người khác cũng ý thức được vấn đề này.

Trong tình huống bình thường, một chút đốm lửa nhỏ như vậy tụ hội lại với nhau, bay lên không trung vạn dặm sớm đã không thấy bóng dáng nữa rồi.

Còn bây giờ, những đốm lửa kia đã bay đến độ cao của bên ngoài những vì sao, nhưng lại rõ thành cụm.

Giống như một "tinh vân" sắp sửa nổ tung.

Bọn họ vốn không biết rằng Thương Lan đại lục ở Tiên Võ châu này đã trở thành một vùng sôi sục.

Vô số người ngước nhìn tinh vân đột nhiên treo trên trời cao đó, xán lạn như một quần tinh mà hoàng hôn.

Có người ngạc nhiên, có người mừng rỡ.

"Vẫn giới tiên tàng!"

"Ha ha, có Thánh Chủ bị giết rồi."

"Ôi trời, đây là ai bị giết đây?"

"Lo hắn là ai làm gì, dù dao thì cơ duyên to lớn này cũng không thể bỏ qua."

"Không sai, đạo tâm của ta đã gào khóc đòi ăn rồi đây này…"

"Mau mau mau, thời gian Vẫn giới tiên tàng kéo dài không lâu đâu."

Bọn họ rõ ràng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này.

Nhìn thấy tinh vân đó là biết ngay là gì, cũng biết tiếp theo nên thao tác ứng phó ra sao.

Vẫn giới tiên tàng không thể nào chạm vào được.

Bởi vì đó chính là đạo vô chủ đã chết, mà đạo thì vốn là vô hình vô chất.

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu tiên nhân đã nhanh chóng xông vào động phủ của mình, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu hình dung Vẫn giới tiên tàng như tinh vân ở phía trên.

Sau một khắc, trong hình chiếu ý thức của một vài Thánh Chủ đã xuất hiện một hình ảnh tinh vân hoàng hôn.

Chuyện thần kì đã xảy ra.

Bọn họ rõ ràng vẫn ở trong động phủ của mình, ý niệm lại như một sức mạnh thần bí dẫn dắt đến trước mặt tinh vân kia.

Còn xung quanh trước mặt bọn họ lại có những bóng dáng tụ lại.

Đó là làn sóng tiên nhân của những đại lục khác đang quan sát "Vẫn giới tiên tàng".

Những người này ngoài mặt vẫn mang hình thái vốn có.

Nhưng bên ngoài không thể cảm nhận được bất cứ giao động thần hồn nào, cũng không phát giác được chút khí tức tiên lực nào.

Nếu như không quen biết, dù có ở đối diện cũng không thể nhận ra ai là Thánh Chủ ai là Đạo Thần.

Bởi vì mỗi một người đều chỉ có một đạo ý niệm đến được nơi đây, xem như là thể ý thức.

Mà thể ý thức này vẫn có một sức mạnh thần bí của Tiên Võ châu mới có thể thuận lợi rời khỏi cơ thể đi đến được đây.

Khương Thành vốn không biết Thương Lan đại lục bản thân đang ở đây đang trải qua một cơ duyên lớn.

Là một kẻ đầu têu, hắn chẳng biết tinh vân này là thứ quái gì.

Còn cho rằng trận chiến vừa rồi còn chưa tiêu diệt được hoàn toàn kẻ địch nữa.

"Thế này không được."

"Diệt ác phải diệt tận, đây là nghĩa vụ của tiên nhân ta."

Sau khi thử đủ loại kiếm đạo, nguyên thuật, đạo hải và lực trọc vân vân đủ loại thủ đoạn mà vô hiệu, cuối cùng hắn nghĩ đến việc dùng ý thức.

Khi hắn vẫn chuyển "Thái thượng hóa đạo" phần trước, sau khi linh ý của bản thân rời khỏi bản thân trực tiếp phóng ra bên ngoài, hắn lập tức cũng quan sát được vì sao đó.

Ngay sau đó, linh ý của hắn cũng cảm nhận được sự dẫn dắt của một sức mạnh thần bí.

Mà cường độ của ý chí đó lại không thua kém gì linh ý của Thiên giai thập nhất trọng cả.

“Đây lại là tình huống gì đây?”

Khương Thành còn cho rằng có một sự tồn tại nào đó chưa biết đến đang muốn công kích linh ý của bản thân nữa.

Liền ngay lập tức thu hồi linh ý lại.

Trong lòng hắn dấy lên một làn sóng lớn.

Linh ý chẳng phải chỉ có Thiên tộc ở kỷ nguyên đầu tiên mới có thể tu luyện thôi sao?

Đó là thiên phú tộc quần đó!

Tiên Võ châu này cũng biết trò này à?

Lẽ nào… còn có tộc nhân Thiên tộc ở kỷ nguyên đầu tiên sống sót đến hiện tại.

“Sư tôn, ngươi đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy hắn chau mày, giống như đã phát hiện ra gì đó, đám người Ngộ Sơn cũng tò mò.

“Có người khác can dự vào trận chiến của chúng ta.”

Khương Thành chầm chậm nhìn sang mấy người ở bên cạnh, trầm giọng nói: “Người này cũng có thể dùng được linh ý, các ngươi chen tay vào không được.”

“Linh ý?”

Ngộ Sơn và đám người Trường Dương đều biến sắc.

Tất cả bọn họ đều xem qua “Thái thượng hóa đạo” phần sau, đã quá quen thuộc với từ này rồi.

“Ngoại trừ sư tổ ngươi còn có người khác có thể tu luyện được linh ý sao?”

“Ừm.”

Khương Thành vốn không nói cho bọn họ biết sự tồn tại của Thiên tộc, mà vẻ mặt làm màu nghiêm túc nói.

“Đám người đó cũng xuất hiện rồi.”

“Trận chiến tiếp theo sẽ liên quan đến vô số những bí mật của Nguyên Tiên giới từng xuất hiện trước kia, hệ lụy rất lớn, nguy hiểm vô cùng.”

Ca này thật ra cũng chỉ nói quá một chút thôi.

Nghĩ đến nếu cường giả Thiên tộc thật sự xuất hiện thì kỷ nguyên thứ ba chắc chắn sẽ có thay đổi rất lớn, thậm chí đó chính là dấu hiệu cho một đại kiếp mới.

“Trận chiến này chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, rất có khả năng sẽ khiến hàng tỷ tiên nhân vạn kiếp bất phục.”

Xùy!

Ngộ Sơn và đám người Trường Dương nhịn không được rùng mình.

Nghiêm trọng dữ vậy sao?

“Lại là trận chiến liên quan đến vận mệnh của Nguyên Tiên giới à?”

Trong lòng bọn họ có phần buồn bực.

Một trận chiến tranh quan trọng như vậy sao lại do một Đạo Thần sơ giai như ngươi xuất hiện nghiên chiến được?

Sao rồi cũng phải xuất động mấy Chính Thần và Cổ Thánh gì đó mới phù hợp với quy cách chứ nhỉ?

Hơn nữa, trước khi Nguyên Tiên giới xuất hiện có lịch sử sao?

Thành ca giống như đã nhìn thấu được bọn họ đang suy nghĩ gì.

“Có thể đại diện cho Nguyên Tiên giới tham dự trong trận giao phong linh ý chỉ có ta.”

Ngộ Sơn và đám người Trường Dương đột nhiên hiểu ra.

“Sư tôn… ngươi vậy mà mang trên người một sứ mệnh quan trọng như vậy sao?”

Mà Khương Thành thì cũng đã từ từ nhắm mắt lại, thần sắc nghiêm túc, ngồi xếp bằng lại.

Pháp môn ý thức giao phong thúc động "Thái thượng hóa đạo" phần trước, linh ý lại lần nữa rời khỏi cơ thể đi ra.

Lướt qua "tinh vân" trên bầu trời kia.

Một ý niệm, linh ý đã chạm đến bên bờ mười hai triệu dặm hắn có thể thao túng trước mắt.

Thoát khỏi phạm vi này, linh ý của hắn cũng mất đi chỗ dựa là bản thể.

Hệ số nguy cơ chi ít cũng phải tăng lên hơn mười lần.

Nhưng mà thứ mà ca này thích nhất lại chính là nguy hiểm.

Hắn lại lần nữa cảm nhận sự dẫn dắt của ý chí thần bí kia.

"Muốn xem thử ngươi rốt cuộc là ai?"

Ca này vốn không lập tức công kích ý chí kia, linh ý rời khỏi bản thể bên này vừa bài xích sự "quấy nhiễu" của ý chí đó, vừa tiếp tục tiến về phía trước theo sự chỉ dẫn của hắn.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, trước mắt hắn lại lần nữa xuất hiện tinh vân Vẫn giới tiên tàng kia.

Chương 2040: Gọi ta là Khương đại ca

Nhìn tinh vân mênh mông do từng đám lửa tạo thành, rồi lại nhìn từng bóng dáng lạ lẫm tụ tập lại, Khương Thành có phần mơ hồ.

"Chuyện này…"

"Đây là đang làm gì vậy?"

Hắn có thể dễ dàng phát giác ra được tất cả mọi người trước mặt đều là ý thức thể.

"Không phải chứ, nhiều tộc nhân Thiên tộc sống đến kỷ nguyên thứ ba vậy sao?"

"Không đúng."

Cảm nhận kĩ càng lại, hắn lập tức phát hiện những ý thức thể này yếu đến mức không thể tưởng được.

Căn bản không thể nói là linh ý gì, thậm chí đến cả ý thức cũng không thể tính đến được.

Chỉ là từng đạo ý niệm thoát khỏi cơ thể không có năng lực công kích hay phòng thủ.

Loại ý niệm yếu ớt này đến cả Phàm giai thấp nhất của Thiên tộc cũng còn thua xa rất xa.

Còn về ý chí thần bí vừa rồi hắn cảm nhận được, lúc này cũng đã biến mất rồi.

“Lẽ nào là ta đã hiểu lầm gì rồi sao?”

Thành ca có phần lúng túng rồi.

Đến bước này rồi, hắn xem như đã nhìn ra.

Những ý niệm đó vốn không có cách nào đến được đây, chẳng qua là có một thứ trung gian đặc biệt đưa bọn họ tới đây.

Mà “người môi giới” đặc biệt này chính là ý chí thần bí mà vừa rồi bản thân cảm nhận được.

“Ý chí đó hình như cũng không phải linh ý của Thiên tộc.”

“Ngược lại lại giống sức mạnh của đạo hơn.”

Nghĩ kĩ lại, Thiên Đạo chẳng phải cũng chỉ là ý chí sao?

“Ý chí người vừa rồi tuy không thể nào sánh được với ý chí Thiên Đạo, nhưng có thể cho ta có cảm giác như Thiên giai thập nhất trọng, đối với tiên nhân tu luyện linh ý mà nói đã là kì tích rồi.”

“Không ngoài dự liệu, có lẽ là Cổ Thánh của Tiên Võ châu này nhỉ?”

Sau khi hiểu rõ hết mọi thứ, hắn không thể lắc đầu ngưng cười.

Theo đó, hắn thúc động linh ý đến bên cạnh một tiên nhân xa lạ.

Người này ôm một đốm lửa hoàng hôn, cũng không biết ở đó nhắm mắt cảm nhận gì.

Khương Thành vốn không làm phiền đến hắn.

Mãi đến khi đốm lửa hắn ôm đó trở nên càng ngày càng ảm đạm, đến cuối cùng biến mất cuối cùng mới mở miệng.

“Lão huynh, xin hỏi ngươi đang làm cái gì vậy?”

Bị hắn đột nhiên chào hỏi như vậy dọa, ý niệm yếu ớt của người này chấn động lên, suýt chút tiêu tán ngay tại chỗ.

Không dễ dàng gì mới ổn định lại được, lúc này mới tức giận xoay người lại.

Nhìn đánh giá Khương Thành xa lạ này một chút.

“Cút sang một bên!”

Thành ca có phần thương cảm.

“Phong tục tập quán ở Tiên Võ châu không mộc mạc đến thế sao?”

Hắn tiện tay huơ tay, miễn phí tiễn ý niệm của người này về lại nhà.

Một tia ý niệm bị quấy nhiễu cũng không đáng nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng mà cơ duyên của người này cũng xem như là đã kết thúc rồi.

Bởi vì cơ hội vào trong Vẫn giới tiên tàng chỉ có một lần.

Dù hắn có lần nữa muốn cảm ngộ thêm cũng không có cách nào có được sự dẫn dắt của ý chí thần bí kia nữa.

Thành ca sau khi làm xong “việc đại sự tốt” này liền phủi tay, chuyện cứ thế là xong.

“Đây là chuyện ta nên làm, không cần cảm ơn ta.”

Mà ở trong một động phủ ở thánh địa nào đó ở Thương Lan đại lục, một Đạo Thần sơ giai sắc mặt trắng bạch, đột nhiên tỉnh lại.

Trong mắt hắn đầy sự giận dữ, giọng nói gào rống kịch liệt vang khắp động phủ.

“Là ai? Là ai làm đấy!”

“Thứ đáng chết, đừng để ta tìm được ngươi!”

Thành ca lảng vảng trong Vẫn giới tiên tàng, tuy không hỏi được cái quái gì cả, nhưng chi ít cũng thấy gì học nấy.

Hắn cũng tìm một đốm lửa, hai tay ôm vào lòng.

Chỉ sau một phút ngắn ngủi, đốm lửa đó chẳng có thay đổi gì cả.

Hắn cũng không có bất kì thay đổi nào.

“Chuyện gì vậy?”

Hắn nhìn sang những tiên nhân khác, gần như ai ai cũng có vẻ có thu hoạch.

Chuyện này cũng khiến nội tâm hắn có phần không cân bằng.

“Lẽ nào là tư thế thao tác của ta không đúng sao?”

“Xem ra vẫn cần phải tìm người khác hỏi xem.”

“Ha ha ha!”

Một giọng cười như tiếng chuông ngân vang lên sau lưng hắn.

Khương Thành quay đầu lại nhìn, vậy mà lại là một người quen.

“Lăng!”

Nữ tử này vẫn là dáng vẻ năm ấy, nhìn giống như thiếu nữ hàng xóm ngây thơ mới lớn.

Chỉ là đôi mắt đen láy đó vẫn mang sự gian trá linh lợi quen thuộc.

Nhìn thấy nàng, Khương Thành vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Ôi vãi, ngươi vậy mà cũng ở Tiên Võ châu ư?”

“A đúng rồi, lúc trước ngươi là người của Thiên Cung, đến đầu quân cho Chiến Đế cũng chẳng có gì lạ cả.”

Hắn cười ngân nga đón lấy.

“Phải đó, lâu quá không gặp.”

Ánh mắt của Lăng cũng vì cười mà cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

“Mấy năm nay ngươi đi đâu, sao ta lại không tìm được ngươi?”

Thành ca nhếch môi, đang định tiến lên vỗ vào cánh tay thơm tho của nàng một cách thành thục như trước đây, lại nhớ đến nàng hiện giờ chỉ là một ý niệm yế ớt.

Bị linh ý mạnh mẽ của bản thân chạm vào e rằng sẽ tiêu tán ngay tại chỗ.

Chỉ có thể thu tay trở về lại.

Hắn đắc ý nhướng mày, cố ý chế giễu nàng.

“y dô, hóa ra ngươi vẫn luôn tìm ta? Nhớ ta đến vậy sao?”

Khóe mắt của Lăng khẽ rung nhẹ.

Đã không biết bao nhiêu năm không ai dám nói chuyện với nàng như vậy rồi.

Phong cách lẳng lơ quen thuộc của Khương Thành khiến cảm giác của nàng lại quay về hết bất ngờ này đến bất ngờ khác ở Thiên Cung trước đây.

Vì thế, nụ cười của nàng trở nên càng thoải mái hơn.

“Ha, ngươi vẫn tự mình đa tình đến vậy, ta chỉ muốn xác định xem ngươi chết hay chưa thôi.”

“Thiếu nữ tuổi xuân luôn miệng một đằng tâm một nẻo vậy đó.”

Khương Thành cũng không biết vì sao cứ thấy nàng là lại muốn chọc cười vậy đó.

Hoặc do lúc trước ở cùng Lăng, không cân nàng thì cũng là cùng đường với nàng.

Ánh mắt sùng bái đó khiến hắn có cảm giác nghiện việc anh hùng cứu mỹ nhân.

“Những năm nay không có ca gánh ngươi, không có cảm giác an toàn lắm phải không?”

Lăng nhịn không được liếc nhìn khinh thường.

Tên này vẫn muốn hồ đồ đến khi nào, lại còn không biết bản thân là Chiến Đế nữa.

“Xì, bây giờ còn chưa biết ai gánh ai đâu à nha.”

“Nha đầu như ngươi lâu năm không gặp đã quên thân phận của mình rồi.”

Thành ca không hài lòng nhìn nàng một cái.

“Quên gọi ca thế nào rồi sao?”

Lúc này Lăng mới nhớ ra vụ cá cược ở đại hội Thông Thần trước đó.

Buồn bực trong một giây ngắn ngủi, nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào, cố ý gọi một câu nhẹ nhàng.

“Khương đại ca…”

“Ngoan!”

Thành ca lộ ra nụ cười hài lòng.

“Đúng rồi, đây là hoạt động tập thể gì vậy? Ta thấy những người khác giống như là có được cơ duyên vậy.”

Lăng mang ánh mắt đồng tình nhìn hắn, tên này vẫn vô tri hệt như trước đó.

“Đây là Vẫn giới tiên tàng.”

“Cái gì là Vẫn giới tiên tàng?”

“Cái gọi là vẫn giới chính là thánh giới lạc vẫn.”

Lăng chầm chậm nói: “Sau khi Thánh Chủ bị giết sẽ sinh ra thánh giới của đạo bị sụp đổ, sẽ trở thành bảo tàng vô chủ tản đi.”

“Chỉ cần là tiên nhân tu luyện ra đạo tự thân thì đều có thể có được chút đạo tàn này, có thể tăng cấp bản thân.”

Thành ca lúc này mới chợt hiểu ra.

Nói như vậy thì cơ duyên này chỉ có cảnh giới trên Đạo Thần mới có thể có được.

Suy cho cùng thì Đạo Thánh, Đạo Tôn vốn chẳng hề có đạo tự thân.

“Kì lạ thật!”

Hắn sờ cằm, chau mày lại.

“Ta nhớ sau khi thánh giới sụp đổ, không phải Thiên Đạo nên thu trở về, sau đó tạo thành Thiên Đạo chí bảo không phải sao?”

“Sao lại trở thành đạo vô chủ, sau đó còn có thể để cho những tiên nhân khác hấp thu?”

Lời này của hắn vừa nói ra, một người vốn mang tâm thái đùa giỡn như Lăng đột nhiên kinh ngạc.

“Sao ngươi lại biết Thiên Đạo sẽ thu hồi thánh giới lại?”

Chương 2041: Muộn phiền của địa vị quá cao

Những năm này, Chính Thần và Cổ Thánh liên tiếp trở mình lên sân, việc Thánh Chủ chết đi vốn không hề hiếm gặp.

Nhưng chuyện Thiên Đạo thu lại thánh giới, kể cả những Chính Thần trong đó, cả Nguyên Tiên giới này số người biết cũng không quá mười người.

Bởi vì Thiên Đạo hiện nay mạnh hơn lúc ở kỷ nguyên đầu tiên nhiều.

Quá trình thu hồi thánh giới rất khó bị người ta lại phát hiện ra.

Lăng năm đó khi phát hiện được bí mật này, đó thật sự là chuyện vô cùng chấn động.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này mà nàng mới liên thủ với Vô Định Cổ Thánh mở ra địa giới Tiên Võ châu đặt biệt này.

Còn bây giờ, Khương Thành lại tiện mồm nói ra được bí mật này.

Hơn nữa còn nói ra "nội tình" khiến nàng càng kinh ngạc hơn.

"Thiên Đạo chí bảo lại do thánh giới chuyển hoá ra sao?"

"Sao ngươi lại biết được những chuyện này?"

Là người sở hữu Hám Thiên phủ, bản thân nàng còn không rõ được chí bảo này từ đâu mà có.

Chuyện này quá lớn nàng không thể không bận tâm.

Chỉ đáng tiếc là Thành ca không trả lời nàng.

Mà lại hỏi ngược lại nàng một câu: "Ngươi còn chưa trả lời ta, tại sao sau khi Thánh Chủ bị giết thì thánh giới lại bị Thiên Đạo thu hồi lại chứ?"

Lăng nôn nóng muốn biết được lai lịch của Hám Thiên phủ, thế là nhanh chóng trả lời: "Bởi vì nơi đây là Tiên Võ châu."

"Ý của ngươi là, là hai Cổ Thánh kia cố ý sắp đặt?"

“Không sai, Hám Thiên Cổ Thánh và Vô Định Cổ Thánh liên thủ, ngăn cản Thiên Đạo thu hồi thánh giới. Cưỡng ép Giữ lại đạo của Thánh Chủ đã chết để cho những tiên nhân khác ở Tiên Võ châu.”

“Đây chính là nguyên nhân có cơ duyên Vẫn giới tiên tàng này, nhưng mà bình thường mỗi lần Vẫn giới tiên tàng chỉ có tiên nhân đại lục mới có thể tận hưởng được.”

“Do những đại lục khác cách đây quá xa nên ý niệm của bọn họ không thể nào được dẫn dắt được.”

“Hoá ra là vậy.”

Khương Thành vuốt cằm suy tư, cơ duyên này tính ra vẫn là bản thân mình tạo ra đây mà.

Suy cho cùng thì U Mộc tộc Thánh Chủ kia cũng là do bản thân giết.

Mà ngay sau đó hắn lại buồn bực.

“Hai Cổ Thánh kia tại sao không tự một mình nuốt luôn Vẫn giới tiên tàng đi?”

“Vậy mà còn chia sẻ cho nhiều Đạo Thần như vậy hưởng thụ, là do bọn họ giúp người làm niềm vui, hay là bọn họ chê đạo nhiều quá rồi?”

Lăng gật đầu một cách xa xăm: “Ngươi nói đúng rồi, bọn họ quả thực chê đạo quá nhiều rồi.”

Thành ca lại càng không hiểu: “Đây lại là ý gì đây?”

Lăng hất cằm, cố ý chế giễu: “Ngươi mới chỉ là một Đạo Thần, hỏi những bí mật cao cấp như vậy làm gì chứ?”

“Chờ đến khi ngươi trở thành Cổ Thánh rồi tự nhiên sẽ hiểu ra thôi.”

Khương Thành nhìn khinh khỉnh nàng.

Nếu phải đến Cổ Thánh mới biết được, vậy nha đầu này làm sao biết đây?

À cũng phải, trước đây nàng có “quan hệ” với Thiên Cung.

Có lẽ là tâm đắc dưới trướng của Chiến Đế, vậy nên mới có thể nghe ngóng được những điều này nhỉ?

Thế là hắn bĩu môi: “Ngươi cũng chỉ là nghe lỏm thôi chứ gì, biết một mà không biết mười.”

“Phải phải phải, ta đi nghe người ta nói thôi.”

Lăng thôi thúc: “Bây giờ ngươi nói cho ta biết, sao ngươi lại biết Thiên Đạo chí bảo là do thánh giới chuyển hoá thành không?”

Khương Thành vốn dự định nói ra rồi.

Dù sao thì mấy chuyện đã xảy ra ở kỷ nguyên đầu tiên nói cho người khác cũng chẳng tổn hại gì.

Nhưng nghĩ đến nữ nhân này vừa rồi còn chế giễu hạ thấp bản thân, thế là hất cằm lên.

Cao ngạo nói: “Con tiểu nha đầu ngươi lo làm gì nhiều chuyện vậy chứ?”

“Mấy bí mật cấp cao như thế xa quá xa tầng lớp của ngươi, biết quá nhiều cũng không có lợi ích gì với ngươi cả.”

Lăng suýt chút bị hắn chọc tức cho bộc phát tại chỗ.

Cái gì gọi là tầng lớp này?

Ngươi có tin ta một phát tát chết ngươi trăm lần không?

Hơn nữa ta tốt xấu gì cũng phổ cập cho ngươi nhiều vậy rồi, kết quả là phổ cập không công ư?

Tên này quả nhiên vẫn đáng ghét hệt như trước đây.

Thành ca đương nhiên không hiểu muội tử này đang thầm tức giận.

“Đúng rồi, thứ này hấp thu thế nào?”

Hắn chỉ về phía quang đoàn đạo vận phía trước.

“Tại sao ta lại hấp thu không được? Có phải còn cần có công pháp hấp thu gì nữa không?”

Lăng thật ra cũng rất tò mò.

Theo lí mà nói, bất cứ một tiên nhân tu đạo nào sau khi gặp phải những đạo vận tản ra thế này đều sẽ lập tức cảm nhận được sức hấp dẫn tự nhiên.

Căn bản không cần bất cứ công pháp nào, cũng không cần thao tác đặc biệt nào.

“Ngươi không tu luyện ra đạo tự thân sao?”

“Ta có chứ, ca là một Đạo Thần vẻ vang đấy nhé.”

Lăng không biết sự kiêu ngạo của hắn từ đâu đến.

Nhưng mà chuyện này vốn không ngăn cản được nàng cố ý đả kích Khương Thành.

“Đạo Thần bình thường chỉ cần chạm vào là có thể hấp thu được đạo vận, còn về ngươi hấp thu không được…”

Nàng liếc nhìn một cái, cố ý chế nhạo: “Có lẽ là do khí chất của ngươi quá kém rồi, những đạo vận này không thèm thân cận gì với ngươi.”

Nàng cũng xem như đã bốc thuốc đúng bệnh.

Câu nói này quả nhiên đã trúng tim đen của Thành ca.

“Ăn nói bừa bãi, khí chất của ca xưa giờ đều rất tốt đấy.”

Hắn vốn không nhụt lòng.

Tiếp theo đó liền liên tiếp thử năm quang đoàn, nhưng kết quả cũng chẳng hề thay đổi.

Vẫn không hề có chút thu hoạch nào cả.

Khương Thành chau mày, lộ ra biểu cảm bừng tỉnh ra.

“Ta hiểu rồi.”

Lăng có phần hứng thú cong môi lên: “Ngươi hiểu được gì rồi?”

“Cấp bậc của những đạo vận này thấp quá, đối mặt với một sinh linh cao cấp như ca, bọn nó chỉ tự hổ thẹn vì kém cỏi, tự biết không xứng với ca, vậy nên không có mặt mũi nào tiếp cận ta.”

“Ngươi cũng được đấy!”

Lăng bị đánh bại ngay tại chỗ.

Nàng cảm thấy nếu đổi thành người khác có lẽ sẽ phải gặp đả kích rất lớn mới đúng nhỉ?

Một cơ duyên lớn như vậy, người khác có thể có được, chỉ riêng ngươi lại không.

Tại sao ngươi còn có tâm tình mà thiếp vàng lên mặt như vậy chứ?

“Địa vị cao quá có lúc cũng khiến người ta muộn phiền.”

Thành ca chán nản cảm thán.

Thật ra hắn đã tìm được đáp án thật sự rồi.

Thứ đạo vận này nói trắng ra là chỉ những nhân tài tu đạo mới có thể tinh tế cảm nhận được.

Còn bản thân tuy là Đạo Thần, nhưng thật ra chưa từng tu qua đạo gì cả.

Kiếm đạo hoàn mỹ và đạo căn nguyên đều có được ngoài ý muốn, căn bản không phải bản thân tham ngộ được.

Vậy nên bản thân chẳng có chút cảm ngộ gì về đạo vận cả.

Chỉ là chân tướng này hắn đương nhiên sẽ không nói ra.

Đôi mắt đen láy của Lăng liếc một cái, lại cười ngân nga: “Nếu đạo vận này đã không xứng với ngươi, vậy đạo hạch cao cấp hơn chắc cũng không sánh được với ngươi rồi nhỉ?”

“Đạo hạch?” Thành ca có chút hứng thú.

“Đúng vậy, ngươi có thể xem nó như là hạch tâm của thánh giới, là đạo trung tâm nhất của Thánh Chủ.”

Lăng biết dựa vào tính cách tham thú lợi nhỏ của tên khốn như Khương Thành chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Thế là nàng cố ý cảm thán.

“Thật đáng tiếc.”

Thành ca lập tức truy hỏi: “Tiếc gì chứ?”

“Đáng tiếc, đạo hạch chỉ có Thánh Chủ mới có thể tiếp cận chạm đến được.”

Lăng nhìn đánh giá hắn một cái, lắc đầu.

“Ngươi mới chỉ là Đạo Thần thôi, ngươi vẫn đừng nên tự chuốc vạ vào thân nữa, để tránh lại bị bài xích ra lại mất mặt.

“Đùa à?”

Thành ca há có thể chấp nhận được sự coi thường đó.

“Cảnh giới của ca tuy mới chỉ là Đạo Thần, nhưng khí chất đặc ra đó, đạo hạch nhìn thấy ta phải ngoan ngoãn cúi đầu dập bái.”

“Phụt phụt!”

Lăng cười thành tiếng.

“Phải phải phải, khí chất của ngươi tốt lắm.”

“Vậy nên, đạo hạch đó ở đâu, tìm thế nào?”

Tinh vân này có hơi lớn, mà Khương Thành căn bản không cảm nhận được bất cứ khí tức đạo vận nào.

Hắn không thể nào giống những đám tiên nhân khác, phân rõ được đạo vận mạnh yếu.

Chương 2042: Quy tắc của Tiên Võ châu

“Muốn ta giúp ngươi dẫn đường?”

Ánh mắt của Lăng cười cong lên.

Thành ca có thể cảm nhận được sự ác ý ngập tràn của hắn, nhưng nghĩ đến những người khác lại càng không giúp mình, cũng chỉ có thể lựa chọn mục tiêu là nàng.

“Khụ, sao có thể nói là ngươi giúp ta chứ?”

“Nói cho ngươi biết một bí mật, ở Vẫn giới tiên tàng này, ca chính là tiểu bạch long trở mình trong sông, muốn gây sóng thế nào thì sóng thế ấy.”

Lăng không hề che đậy ý muốn bóc phốt: “Đến đường mà còn tìm không ra, lại còn tiểu bạch long trở mình ở sông?”

Nếu không có ta, Vẫn giới tiên tàng này sớm đã bị Thiên Đạo thu hồi lại rồi được chưa?

Hơn nữa cảnh giới của ngươi cũng chẳng phải là Thánh Chủ, tự tin từ đâu đến vậy?

“Đúng thế?”

Thành ca cười hi hi nói: “Có ta đây, lần này ngươi lại có thể hưởng thụ cảm giác được phục vụ an toàn có nằm cũng được cân rồi.”

“Có kích động không, hưng phấn không?”

Nếu hắn không nói được cân thì Lăng vẫn không có cảm xúc gì.

Nói như vậy, nhất thời lại nhớ đến những ngày tháng khổ sở ở đại hội Thông thần làm công miễn phí đó.

Thế mà cũng tính là được nằm sao?

Nội tâm của nàng muốn đập cho Khương Thành một trận, trên mặt lại cười tươi như hoa.

“Ngươi đúng là quá kích động rồi, nhưng thật đáng tiếc, cơ duyên lần này không cần phải chiến đấu. Vậy nên muốn ta dẫn đường thì ngươi phải đáp ứng một điều kiện.”

Thành ca có phần bất mãn: “Điều kiện gì?”

“Ngươi sao lại biết Thiên Đạo thu hồi lại thánh giới?” Lăng lại lần nữa trở lại câu hỏi này.

“Lòng hiếu kì của ngươi đúng là lớn ghê ha.”

Thành ca nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy nói cho nàng cũng không có gì cả.

“Rất đơn giản, ta đã nhìn thấy ở kỷ nguyên đầu tiên.”

Lăng khẽ ngơ ra: “Gì mà kỷ nguyên đầu tiên?”

“Ngươi từng nghe đến tranh đoạt Thần vị rồi chứ?”

“Đương nhiên!”

Chuyện này xem như là cái bóng trong lòng của Lăng, vậy nên giọng điệu trở nên lạnh đi.

Năm đó vì nàng bế quan nên không theo kịp buổi thịnh hội này.

Sau đó tám Thiên Đế tham gia tranh đoạt Thần vị trở về, toàn bộ đều thành tưu vị trí Chính Thần.

Thực lực trở nên mạnh hơn cả nàng.

Thế thì cũng thôi đi, sau khi tám người trở thành Chính Thần, dần dần đã không còn chung con đường với nàng, trực tiếp mỗi người một ngã.

Mà tám Thiên Đế đã từng kia cũng chưa từng nói cho nàng biết bất cứ chi tiết nào về quá trình tham gia tranh đoạt Thần vị cả.

Lúc này đột nhiên nghe thấy Thành ca nhắc đến, nàng mới nhớ ra ca này cũng là một người tham gia.

"Tranh đoạt Thần vị đã xảy ra chuyện gì?"

"Địa điểm xảy ra tranh đoạt Thần vị chính là ở kỷ nguyên đầu tiên, còn Nguyên Tiên giới mà hiện giờ chúng ta đang ở là kỷ nguyên thứ ba."

Thành ca đương nhiên sẽ không miêu tả kĩ càng quá trình, chỉ nói sơ qua đại khái thôi.

"Năm đó trăm ngàn tiên nhân xuyên đến bên đó, mà ở kỷ nguyên đầu tiên thì có một Thiên tộc, thứ bọn họ tu luyện là dùng ý thức thao túng lực thiên địa, cũng vì thế mà chịu phải sự chèn ép của Thiên Đạo…"

Dù hắn không nhắc đến Thu Vũ Tuyền, cũng không nhắc đến việc có liên quan đến các bộ phận của Thần, lại càng không nhắc đến trận chiến cuối cùng với Thiên Đạo, nhưng chuyện này đã đủ khiến Lăng kinh hoàng vô cùng rồi.

Nàng có nằm mơ cũng không ngờ thủ đoạn của cái gọi là tranh đoạt Thần vị lại lớn đến thế.

Quần tộc tu luyện linh ý, ý chí Thiên Đạo trực tiếp ra tay, thánh giới sau khi Thánh Chủ chết đi sẽ bị luyện thành Mệnh Nguyên bút, v.v các loại chí bảo…

Tất cả những chuyện này, toàn bộ đều vượt khỏi nhận thức của nàng.

"Cuối cùng trải nghiệm đó kết thúc một khác lạ kì, toàn bộ những người khác đều mất đi kí ức khi trải nghiệm đó."

"Vậy sao ngươi vẫn còn kí ức?"

Thành ca không thể không đắc ý ưỡn ngực.

“Bởi vì bọn họ là hồn xuyên, ca là bản thể xuyên sang, vậy nên ngươi xem như đã hỏi đúng người rồi.”

Trong lòng Lăng lại lần nữa dậy sóng.

Những người khác đều là hồn xuyên, tại sao cứ phải là hắn là bản thể xuyên qua chứ?

Giờ khắc này, nàng lại lần nữa cảm nhận được tính đặc biệt của Khương Thành.

Lòng hiếu kì đối với hắn cũng trở nên lớn hơn.

“Bây giờ có thể dẫn đường cho ta rồi chứ?”

“Được rồi.”

Lăng cười thật xinh, sau đó đưa Khương Thành bay về phía trung tâm của tinh vân.

Dọc đường đi đó, quang đoàn gặp phải cũng sáng lên.

Đây có lẽ là đại diện cho nồng độ đạo vận chất chứa bên trong càng lớn hơn nhỉ.

Chỉ có điều, muốn hấp thụ được đạo ở tầng lớp này không phải là chuyện mà Đạo Thần sơ giai có thể làm được.

Chi ít thì phải có đạo hành của Đạo Thần cao giai mới được.

“Đúng rồi, hai Cổ Thánh kia cho dù bản thân có không cần những đạo vận này thì cũng không cần thiết phải cố ý làm những chuyện này đâu nhỉ?”

Khương Thành vừa nhìn qua lại phía trước vừa tò mò hỏi: “Cho không không tất cả những Đạo Thần một cơ duyên thăng cấp như vậy, bọn họ có ý đồ gì?”

Lăng vốn chẳng hề quay đầu, chỉ cười nhẹ.

“Bởi vì Tiên Võ châu là một miếng thịt béo bở trong mắt rất nhiều người.”

Khương Thành đột nhiên nghĩ đến trận đấu pháp.

“Ý của ngươi là bọn họ đều muốn đến Tiên Võ châu truyền đạo, truyền những Thần đạo của bọn họ.”

“Không sai.”

Lăng ung dung nói: “Bọn ta không muốn tu thần đạo, mà những tiên nhân giống như bọn ta cũng có rất nhiều, dần dần đã hội tụ thành Tiên Võ châu mạnh nhất trong 81 châu.”

“Thánh Chủ ở đây nhiều hơn bất cứ một thần cung nào, Thánh Tôn ở đây cũng mạnh hơn cả những Thiên Thần nữa.”

“Nhưng thật đáng tiếc, vẫn không thể nào có thể chống lại sự dòm ngó của cả 27 thần cung được.”

“Vậy nên, chỉ có thể nghĩ cách gia tăng thực lực tổng thể của cả Tiên Võ châu, để càng nhiều Thánh Tôn xuất hiện hơn.”

Khương Thành lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra.

Nhìn như thế thì cả Tiên Võ châu này đúng thật sự là có tình đoàn kết đồng đội ha.

Suy nghĩ này của hắn vừa xuất hiện thì đã bị chính bản thân lật đổ.

Không, đây chỉ khiến nội bộ của Tiên Võ châu càng thêm gió tanh mưa máu thôi nhỉ?

Sau khi Thánh Chủ bị giết, đạo của thánh giới của bọn họ có thể được những người khác hấp thu.

Đó có nghĩa là Thánh Chủ chết đi giống như có được bữa ăn ngon vậy.

Ai lại không mong có nhiều bữa ngon hơn chứ?

Vậy thì cần phải giết nhiều Thánh Chủ hơn.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra tại sao khi những U Mộc tộc trước đó khi phát hiện ra Ngộ Sơn, không những không lo lắng, ngược lại còn vui mừng nữa.

Bọn họ đã xem Ngộ Sơn như một bữa ngon thịnh soạn!

“Theo như quy tắc sinh tồn ở Tiên Võ châu, những Thánh Chủ buộc phải sống thành nhóm, nếu không thì rất dễ bị vây giết.”

Hai Cổ Thánh kia bên ngoài là làm việc tốt.

Trên thực tế, cũng biến tướng khiến Tiên Võ châu trở thành chiến trường giết chóc.

“Chuyện này thật sự vẫn có hơi tàn khốc rồi.”

Lăng ưu tư nói: “Chỉ có như vậy thì Tiên Võ châu mới có thể trở nên càng mạnh hơn.”

“Dùng cái chết của một đám Thánh Chủ để độn lên một Thánh Tôn mới?”

“Đúng thế, khi đối diện với Chính Thần, một Thánh Tôn phải có hiệu quả hơn cả trăm Thánh Chủ.”

Nhất thời Khương Thành cũng không biết nên đánh giá như thế nào với pháp tắc sinh tồn kiểu này.

Giống như cũng không có gì để khiển trách vậy.

Nếu như những Thánh Chủ ở Tiên Võ châu không bằng lòng thì hoàn toàn có thể rời khỏi nơi đây đến những châu khác.

Nhưng bọn họ lại không.

Suy cho cùng thì mỗi một người đều nghĩ là những Thánh Chủ khác bị giết, còn bản thân thì lại có thể ăn được bữa ngon, mượn cơ hội này để nhanh chóng gia tăng thực lực.

Trong bất giác, phía trước đã xuất hiện đạo vận.

Hiện ra trước mắt Khương Thành là một tinh thể to lớn như chim đại bàng.

Bên ngoài tinh thể có những quang mang màu đỏ đậm lấp lánh, những không phát ra quá kịch liệt.

Còn xung quanh của tinh thể này thì lại có hơn trăm bóng người lởn vởn.

Xuyên qua đạo vận, đối diện với đạo hạch, Khương Thành mơ hồ cảm nhận được lực đẩy cực mạnh trong đó.

Giống như một bức màn chắn vô hình vậy.

Lăng ngừng bước chân lại, nhìn hắn một cách ý vị.

“Có thể thông qua đây mà chạm đến được đạo hạch chỉ có Thánh Chủ thôi.”

Chương 2043: Bây giờ muốn ngừng tay rồi?

Lăng vốn không lo lắng sẽ gặp phải người quen biết nàng ở đây.

Nàng không giống kiểu thích xuất đầu lộ diện như Thành ca, hận không thể khiến thể diện càng ngày càng lớn càng tốt.

Số người gặp qua nàng ở Tiên Võ châu quả thực cực ít.

Ngoại trừ một vài bộ hạ ở Thiên Cung trước đây và một vài Thánh Tôn, những người khác căn bản không biết được gương mặt thật sự của nàng.

Khương Thành nhìn trăm bóng người ấy, bất giác cảm thán.

“Tiên Võ châu có nhiều Thánh Chủ vậy sao?”

“Tiên Võ châu?”

Lăng cười nhẹ một tiếng: “Đây chỉ là Thánh Chủ ở Thương Lan đại lục thôi.”

“Được thôi, không ngờ Thánh Chủ lại nhiều như chó vậy.”

Thành ca chỉ có thể cảm khái Tiên mẫu đúng là biết chơi.

Nhiều Thánh Chủ như vậy, nếu như Thiên Đạo còn làm như trước há chẳng phải là có mấy trăm Thiên Đạo chí bảo rồi à?

Lăng không bỏ qua bất cứ cơ hội chế giễu hắn nào cả.

“Dù cho Thánh Chủ có nhiều hơn nữa thì cũng có liên quan đến ngươi đâu, ngươi vẫn chỉ là một Đạo Thần thôi.”

“Đường ta đã dẫn rồi, có thể sang được không thì phải xem bản thân ngươi rồi.”

Khương Thành bĩu môi với vẻ mặt cạn lời: “Dùng cái này để kiểm tra một nhân vật chính như ca? Có nhân vật chính nào lại không thông qua được cửa ải nhỏ này chứ?”

Bỏ lại câu nói này, hắn trực tiếp bay đến đạo hạch màu đỏ đậm phía trước.

Lực đẩy ở phía trước càng ngày càng lớn.

Đó là bởi vì đạo của Thánh Chủ vượt xa tầng lớp Đạo Thần.

Dù đạo hạch đã là vô chủ, nhưng tầng lớp thì vẫn đặt ra đó.

Nếu đổi thành những Đạo Thần khác, lúc này sớm đã bị lực đẩy đó đẩy tan ý niệm.

Nhưng thật đáng tiếc, Khương Thành chưa từng tu qua đạo lại có linh ý.

So với những ý niệm yếu ớt kia, đây đúng là một tân bá đạo ra sân mà.

Lực đẩy đó không lay động được hắn một tí tẹo nào cả.

Nhìn thấy hắn nhẹ nhàng đến được, Lăng cũng không thể không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Quả nhiên, hắn vẫn khác với những người khác.

Nhưng mà đây chỉ là cửa ải đầu tiên mà thôi.

Đến gần đạo hạch, Khương Thành phát hiện ra tình cảnh phía trước mặt mình quá sức không giống những gì bản thân tưởng tượng.

Hơn trăm Thánh Chủ cơ bản chia làm bốn trận doanh.

Ở trước nhất của mỗi bên đều có một người trực tiếp dùng hai tay chạm vào đạo hạch, không ngừng hấp thụ đạo vô chủ trong đó.

Vị trí mà bọn họ chạm vào, đạo hạch đó đã dần hiện ra vết lõm.

Tinh thể màu đỏ thẫm có thể thấy đang từng chút biến nhỏ lại mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng ngoại trừ bốn người này, hơn trăm Thánh Chủ còn lại chỉ ngồi thiền cạnh nơi gần đạo hạch đó để cảm ngộ kĩ càng.

Hắn cũng không hiểu là tại sao.

Lẽ nào, cấp bậc của đạo hạch quá cao, đám người rảnh ấy không thể chạm đến?

Nhưng mà, những người có thể đến được đây đều là Thánh Chủ.

Đạo hạch trước mặt là của U Mộc tộc, hắn cũng chỉ là một Thánh Chủ.

Mọi người đều là cao thủ đồng giai, cấp bậc chẳng có gì khác biệt đâu nhỉ?

Lúc này, tất cả mọi người đều chìm đắm vào trong trạng thái hấp thu cảm ngộ.

Sự có mặt của hắn không hề gây ra làn sóng nào.

Cũng chỉ có vài người khẽ liếc nhìn một cái, lộ ra vẻ hơn ngoài ý muốn.

Gần như là tò mò "Thánh Chủ" lạ mặt này là ai.

Nhưng theo việc Khương Thành từng bước từng bước duỗi hai tay ra, dự định chạm vào đạo hạch đó, tất cả những người có mặt ở hiện trường đều bị động đến.

Ngoại trừ bốn Thánh Chủ đang chạm vào đạo hạch, toàn bộ những người khác đều nhanh chóng đứng dậy.

Vừa chớp mắt đã có mấy chục Thánh Chủ cản trước mặt hắn.

"Dừng tay!"

"Dừng lại!"

"Bỏ cái tay dơ bẩn của ngươi ra."

"Tên ngu ngốc từ đâu ra vậy? Có hiểu quy tắc không?"

"Còn dám làm loạn nữa thì cút ra ngoài cho ta."

Từng lời chỉ trích và mắng nhiếc khiến Thành ca cũng hoang mang.

Bản thân đã làm phải chuyện gì khiến cả nhân thần đều tức giận sao?

"Tình huống gì vậy? Lẽ nào đạo hạch có chủ, ta chạm vào không được?"

Từng Thánh Chủ trước mặt hắn cười lạnh.

"Ngươi nói đúng rồi, đây là đạo có chủ, không phải thứ ngươi có thể ăn phần."

Mấy Thánh Chủ ở cạnh bên cũng cười lạnh chế giễu

"Ngươi là người mới đến chứ gì? Chút quy tắc cũng không hiểu?"

"Đạo hạch của Thương Lan đại lục chỉ có những người được chọn trong ba tông môn và một liên minh bọn ta khẩm định mới có thể trực tiếp chia phần."

"Những Thánh Chủ khác chỉ có thể cảm ngộ ở một bên."

“Ngươi là người mới đến, có thể được để cho cảm nhận bên ngoài đã nên đội ơn công đức rồi!”

“Còn không mau cút ra phía sau?”

Khương Thành xem như đã hiểu ra được dụng ý của hắn.”

Đạo hạch chỉ có một, đâu thể để cho nhiều Thánh Chủ chạm đến như vậy được.

Nếu như hơn trăm Thánh Chủ đều hấp thụ, vậy mỗi người cũng có được chia bao nhiêu đâu.

Đến muộn một chút e là đến miếng canh cũng không húp được.

Vì để tập trung tài nguyên nhanh chóng thúc đẩy ra một Thánh Tôn, bốn thế lực đỉnh cao “tam tông nhất minh” này chia đạo hạch thành bốn phần.

Mỗi một thế lực chọn ra một người được chọn, để người này đi hấp thu.

Người được chọn này nếu không ngoài ý muốn thì đó chính là Thánh Chủ thiên tài nhất, hoặc là chưởng môn của đại phái gì gì đó.

Còn về đám Thánh Chủ của những tông môn nhỏ hơn một chút kia thì làm gì có tư cách phân chia cái bánh ngọt này.

Sau khi vào sân, ngoan ngoãn ngồi bên ngoài cảm ngộ là được rồi.

Sau khi nghĩ rõ ra mọi thứ, Thành ca bật cười.

Bọn họ muốn chia đạo hạch của Thánh Chủ khác thì cũng thôi đi.

Bây giờ chủ nhân vốn có của đạo hạch này là do chính bản thân mình tự tay giết đấy.

Đây là chiến lợi phẩm của ta, được chưa?

Các ngươi chia chiến lợi phẩm của ta trước mặt ta, còn chỉ vào mũi ta nói ta không xứng?

Trên thế giới này làm gì có chuyện ngon lành vậy được?

“Nếu như ta vẫn cứ muốn chạm vào thì sao?”

Mọi người vốn đều cho rằng mình đang tức giận, Khương Thành sẽ ngoan ngoãn co mình lại như con chim cút.

Thật sự không ngờ rằng tiểu tử này lại cứng đầu như vậy.

Đối mặt với tập thể hơn một trăm thánh chút đáng sợ như vậy mà còn dám khiêu khích?

"Vậy ngươi cút sang một bên đi!"

"Thứ đáng chết, đúng là không biết điều!"

Bốn Thánh Chủ xung quanh Khương Thành đồng thời ra tay về phía hắn.

Trình độ gần đạt đến… linh ý phàm giai tam trọng.

Nhưng mà chung quy cũng không phải là linh ý, cũng không có bất kì thủ đoạn công kích nào, cái gọi là "ra tay" chính là trực tiếp ra tay xem linh ý của Thành ca.

Sau đó, bọn họ gặp phải quyền sát chính nghĩa của Thành ca.

Phịch! Phịch! Phịch!

Tiếng nổ khẽ như bong bóng bị chọc phải một lỗ, từng ý niệm đều bị Khương Thành nhẹ nhàng đánh vỡ.

Sau đó biến mất tại chỗ.

Ý niệm bị hủy, có nghĩa là cơ duyên lần này của bọn họ đã kết thúc.

Chỉ trong thời gian chớp mắt ngắn ngủi, bên cạnh Thành ca đã trống trơn.

Hơn trăm người vốn đó lập tức đã ít đi một nửa.

Dựa vào linh ý Thiên giai thập trong đó của hắn, muốn tiêu diệt ý niệm của những người này vốn chẳng phải phiền như vậy.

Một cơn gió linh ý quét qua, thoáng chốc đã có thể hủy diệt toàn bộ những ý niệm yếu ớt này rồi.

Cố ý dùng nắm đấm chỉ là vì để cho chút ấn tượng cho đám người này mà thôi.

Mà "chiến tích" này của hắn đã đủ khiến mọi người kinh hãi rồi.

Những tiếng rít gào bốn phía liên miên không ngớt, hơn sáu mới Thánh Chủ còn lại liền chạy khỏi chỗ Khương Thành giống như đám sẻ nhỏ bay đi.

“Cái gì!”

“Sao lại có thể?”

Người chưa từng tiếp xúc với linh ý như bọn họ nào có nhìn thấy cảnh tượng như thế, nhận thức cũng bị sụp đổ rồi.

“Ngươi là ai?”

“Dừng tay.”

Nhưng mà đây vốn chẳng thể đánh tan ý định vung quyền của Thành ca.

“Bây giờ muốn dừng tay rồi? Trước đó đã làm gì chứ?”

Chương 2044: Sự trừng phạt của quyền sắt

Đương nhiên Khương Thành sẽ không dừng lại.

Thế là cảnh tượng tiếp theo trở nên có phần tức cười.

Hơn sáu mươi Thánh Chủ còn lại chạy tán loạn, còn hắn thì vung quyền ở đằng sau.

Những Thánh Chủ này sao có thể nhìn không ra được, dù có liên thủ cũng không đánh lại Khương Thành.

“Ý niệm” của tên này sao lại mạnh đến vậy chứ, đã xảy ra chuyện lạ thường gì rồi sao?

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ở hiện trường không ngừng vang lên những âm thanh giòn giã.

Dựa trên cảnh giới linh ý là Thiên giai thập trọng của Khương Thành hoàn toàn là kiểu dùng quyền đánh con nít.

Một quyền một bạn nhỏ cấp bậc Thánh Chủ.

Nhìn có vẻ một mình hắn đuổi theo sáu mục tiêu rất khó, thật ra khi khóa chặt mục tiêu là ai rồi thì có thể khiến ý niệm của đối phương đứng ra tại đó để chờ bản thân lướt qua.

Đúng là thú vui đến mông lung.

“Ca xuất đạo đến nay, còn chưa chơi thử trò nào có thể cục áp đảo kì lạ thế này.”

Được thôi, ngoại trừ việc hack.

Lần này tốt xấu gì cũng là đối quyết “thực lực cứng” mà.

Nhìn thấy từng Thánh Chủ xung quanh ít đi, bốn mươi người còn lại vừa chạy vừa liên tục hét lên.

“Dừng tay, dừng tay lại!”

“Mau ngừng lại!”

Bọn họ không muốn bị tiêu diệt.

Một đạo ý niệm bị diệt rồi, tương lai vẫn có thể hồi phục lại như vốn có, đối với thực lực cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Nhưng cơ duyên lần này thì lại kết thúc rồi.

Tại sao bọn họ lại đến đạo hạch này để cảm ngộ chứ, bởi vì tốc độ gia tăng đạo ở nơi đây nhanh hơn với hấp thụ đạo vận ở bên ngoài.

Một lần cảm ngộ đạo hạch ở cự li gần có thể tiết kiệm mấy chục triệu năm.

“Đừng ra tay với ta!”

“Còn không mau ngừng lại!”

“Ngươi là kẻ nào, lại dám hạ thủ với bổn toạ, lẽ nào không biết bổn toạ là…”

Ầm!

Lời nói còn chưa dứt, quyền của Thành ca đã đến phục vụ tận nơi rồi.

“Ca thèm bận tâm ngươi là ai chứ, người đánh ngươi là ngươi!”

“Bọn ta cho phép ngươi chạm vào đạo hạch rồi…”

Ầm!

Quyền sắt của Thành ca lại lần nữa giáng xuống.

“Ông đây còn cần các ngươi cho phép à? Các ngươi có tư cách sao?”

Mũi của hai mươi Thánh Chủ cuối cùng còn lại cũng sắp tức lệch luôn rồi.

“Thứ đáng chết!”

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Ầm!

Quyền sắt của Thành ca như cái máy không có tình cảm, không biết mệt mỏi.

“Gia đây chả muốn gì cả, chỉ muốn đập các ngươi!”

“Các hạ xin từ từ!”

Có người bị đuổi theo đến không chịu nỗi nữa rồi.

Nhìn thấy sắp chạy không thoát nên dứt khoát quỳ xuống.

“Nghe ta nói một lời, bây giờ ngươi hung hăng ở đây rất nở mày nở mặt, nhưng ngươi có từng nghĩ sau khi cơ duyên lần này kết thúc…”

Ầm!

Thành ca mất kiên nhẫn dùng quyền sắt cắt ngang tiết tấu giảng đạo lí của hắn.

“Ta khinh! còn tưởng ngươi tinh nói ra chân tưởng hay ho gì đó, lại là một đống từ lên giọng.”

Mười mấy Thánh Chủ còn lại nhìn thấy tên này cứng mềm đều không ăn, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

Nếu đạo hạch bên này đã không thể giữ được, vậy thì lùi một bước cầu cái sau, cũng đi ra ngoài hấp thu đạo vận với những người khác là được rồi.

“Được, bọn ta nhận thua.”

“Dời núi không dời nước, bọn ta sẽ rời đi.”

Ầm! Ầm! Ầm!

Bóng dáng Thành ca vừa lóe lên, bóng quyền vút lên, trong hiện trường lại vang lên những tiếng kêu liên tục.

“Muốn kiếm chuyện tốt, ta cho phép các ngươi đứng lên đi rồi sao?”

“Ngươi thật hiếp người quá đáng…”

Ầm!

“Chuyện này cũng bị ngươi nhìn ra rồi, có mắt nhìn đấy!”

Chỉ một khắc ngắn ngủi, Khương Thành đã đánh tanh bành hết tất cả những Thánh Chủ tháo chạy tứ phía.

Cuối cùng chỉ còn lại có bốn Thánh Chủ trực tiếp chạm đến đạo hạch kia.

Bốn người này lần lượt là Đoan Phong Thánh Chủ - tông chủ của Kim Hàn tông, Thiên Hợp Thánh Chủ của Bạch Tiên tông, hắn cũng là người được Thương Lan đại lục công nhận là Thánh chủ có thực lực xếp ba hạng đầu, Tử Tà Thánh Chủ - chưởng môn của Tử Tà tông, Tàng Ách Thánh Chủ - đệ nhất cao thủ Độ Linh tộc của liên minh bách tộc.

Bốn người này không phải tông chủ thì là thiên tài, đệ nhất cao thủ.

Thân phận đương nhiên không giống.

Khi Khương Thành tiêu diệt ý niệm của những người khác, bọn họ tuy tức, nhưng đến động cũng không động chút nào.

Vẫn còn ở đó tiếp tục hấp thu đạo hạch.

Nhìn thấy bốn người chẳng thèm bận tâm đến mình, dáng vẻ quên mình, Thành ca cảm thấy cũng nên dạy kèm cho bọn họ một chút, để bọn họ cũng ý thức được thế đạo hiểm ác.

“Bận rộn cái gì vậy?”

Khi hắn đột nhiên lóe đến trước mặt Đoan Phong, người này vẫn ngồi xếp bằng trên không, hai tay duỗi ra chạm vào nơi bị lõm đó.

Đối mặt với một vị khách không mời mà đến như Thành ca, hắn chẳng thèm nhích mí, chỉ hờ hững nói: “Ngươi đổi nơi khác đi!”

Ý là nơi này ta ngồi rồi, tránh xa ta ra một chút.

Không được làm phiền ta.

“Ha ha, ngươi vui tính thật đấy!”

Ầm!

Đoan Phong đến cả cái nhìn kinh ngạc phẫn nộ còn chưa kịp có thì đã bị quyền sắt này đánh tiễn ra khỏi sân.

Cũng hết cách, dù ở bên ngoài hắn có kinh đầu đến đâu, nhưng ở đây, tất cả đều do Thành ca nói mới được.

Ca này vẫn còn đang ở đó mắng chửi lèm bèm.

“Má nó, không biết chuyến xe này là ca lái sao?”

“Vé còn không mua mà các ngươi còn ra vẻ gì chứ?”

“Ai cho các ngươi sự tự tin tốt đẹp thế chứ?”

Lúc này, ba người khác cuối cùng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

Tiểu tử này không phải đến để hưởng đạo hạch chung với người khác mà là một mình chiếm lĩnh.

Bọn họ liền ngừng lại, trầm mặt xuống nhìn Khương Thành.

“Các hạ quá đáng rồi!”

“Bất cứ ai cũng không có tư cách chiếm lĩnh đạo hạch một mình!”

“Bốn người bọn ta bàn bạc chia đều cho bốn rồi, thêm ngươi vào đã xem như là phá lệ khai ân rồi…”

Ầm! Ầm! Ầm!

“Vậy phiền các ngươi khai ân thêm chút nữa vậy!”

Thành ca vung lên ba quyền cuối cùng.

Tiễn toàn bộ ba người này ra khỏi sân.

Lúc này, xung quanh tinh thể màu đỏ thẫm kia đã chẳng còn Thánh Chủ nào nữa.

“Ôi!”

Lăng vừa vỗ tay vừa thốt lên ngạc nhiên vào hiện trường!

“Ngươi lại có thể đuổi toàn bộ bọn họ đi được vậy, ngươi làm sao được thế?”

Nàng quả thực rất kinh ngạc.

Dù biết rõ Thành ca rất thần kì, nhưng cũng không ngờ hắn có thể làm được đến mức này.

Vốn cho rằng khi hắn đối mặt với hơn trăm Thánh Chủ sẽ vô cùng uất ức, chỉ có thể nhẫn nhịn im hơi lặng tiếng.

Không ngờ rằng hơn trăm Thánh Chủ đều bị một mình hắn quét như lá mùa thu.

Nàng lập tức liên tưởng đến trận chiến tranh đoạt Thần vị mà vừa rồi Khương Thành nói có nhắc đến một thiên phú tộc quần đặc biệt.

“Lẽ nào, ngươi đã tu luyện linh ý của Thiên tộc?”

Phản ứng của nàng khiến lòng làm màu của hắn rất thoả mãn.

“Đúng vậy, đã nói ta là tiểu bạch long ở sông mà, giờ hiểu rồi chứ?”

“Phải đó phải đó, đúng là mở mang tầm mắt.”

Trong lòng Lăng đã dậy sóng.

Là một Cổ Thánh, nàng hiểu được ý nghĩa to lớn về sau của việc tu luyện ý thức.

Khương Thành có thể tu luyện được linh ý, điều đó có nghĩa là hắn đã đi trước những người khác một bước.

Nhưng mà, những lời này đương nhiên nàng sẽ không nói thẳng mặt ra.

Để tránh lại giúp cho tên này càng oai phong hơn.

“Chỉ là không biết sau khi Vẫn giới tiên tàng lần này kết thúc, ngươi sẽ trở về Tiên Võ châu còn có thể hiểu ra nữa không?”

Đắc tội cùng lúc hơn trăm Thánh Chủ, mặt mũi của tất cả các thế lực đều bị giẫm cho một phát.

Không nghĩ cũng biết sẽ gây ra bao nhiêu hận thù.

Đặc biệt là Khương Thành chỉ là một Đạo Thần mà thôi.

Chuyện này nghĩ thôi đã thấy rất kích thích rồi.

“Phải đó, nhiều người đến tặng chiến lợi phẩm cho ta như vậy đúng là khiến người ta thấy phiền.”

Thành ca vừa nói vừa học tư thế của những người trước, đặt hai tay lên đạo hạch.

Mà lần này, cuối cùng hắn xem như cũng đã có thu hoạch.

Chương 2045: Lại một lần làm công vô ích

Đạo hạch không giống với đạo vận.

Đạo vận quá nhỏ bé, chỉ có thể dựa vào sự nhạy cảm với đạo mà cảm nhận và hấp thu.

Còn đạo hạch là hạch tâm của thánh giới, căn bản không cần Khương Thành thể ngộ gì cả.

Trực tiếp có thể cảm nhận được khí tức đạo mãnh liệt.

Đạo hải của hắn gần như có thể gia tăng tầng lớp nhanh đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Trên thực tế, cơ duyên lần này vô cùng quan trọng đối với Khương Thành.

Ở cảnh giới Đạo Thần này muốn tiếp tục thăng cấp, thần hồn và căn nguyên, cảm ngộ võ đạo gì đó thì còn dễ nói.

Tiên lực có thể dùng thuốc để thăng cấp.

Chỉ có đạo nhìn không thấy sờ không được là không có cách nào ra tay.

Kỹ năng đạo huyền văn này của hệ thống, nguyên thuật gia tăng chỉ có thể xem như là một “thần thông” dùng trong chiến đấu thôi.

Vốn không hề trực tiếp gia tăng cảm ngộ về đạo của hắn, cũng không khiến đạo của hắn lớn mạnh.

“Vẫn may mà có cơ hội này.”

Hắn thậm chí còn vui mừng vì đã đến Tiên Võ châu.

“Nơi này đúng là một nơi tốt, nếu không cảnh giới của ca có thể cả đời này chẳng thể đến được Đạo Thần trung giai.”

Hắn cũng đâu thể cứ mãi hổn hà hổn hển đi ngộ đạo được.

Cảm nhận được sự gia tăng nhanh của đạo, tâm tình hắn vui mừng vô cùng.

Thậm chí đã bắt đầu gọi Lăng đến rồi.

“Cùng làm đi, ngươi còn ngơ ra đó làm gì?”

“Ca nói là sẽ giúp ngươi, quyết sẽ không nuốt lời.”

Lăng nhất thời dở khóc dở cười.

Là một Cổ Thánh, nàng đã không thể gia tăng đạo của mình nữa rồi.

Đây vốn không phải do thực lực của nàng đã đến giới hạn đỉnh phong trên.

So với những Chính Thần kia, đạo của nàng thật ra cũng yếu hơn một chút, càng đừng nói gì đến so với Thiên Đạo.

Nhưng Cổ Thánh có hai giới hạn thăng cấp ngắn.

Một là ý thức.

Theo việc đạo không ngừng tăng lên, ý thức dần dần cũng sẽ không kiểm soát nổi đạo mạnh như vậy.

Bản thân tạo ra nguyên đạo, có xu thế trở thành Thiên Đạo, đạo đó vốn cũng có thể sinh ra ý chí.

Ý chí của đạo càng ngày càng mạnh, cuối cùng ngược lại sẽ nuốt chửng ý chí của mình.

Đây thật ra cũng là thiên số.

Giống như Thiên Đạo, nó không có tình cảm gì cả, thứ có được chỉ là ý chí Thiên Đạo máy móc mà thôi.

Những Chính Thần kia có được đạo ấn nên có được sự gia trì của ý chí Thiên Đạo, vậy nên mới có thể tránh khỏi tai họa ngầm.

Hai là tiên thể.

Đạo mạnh mẽ cũng cần có một cái xác đủ mạnh để tải.

Thiên Đạo nhìn có vẻ không có thể nào để tải, thực tế thì Nguyên Tiên giới chính là thân xác của nó.

Trước mắt Lăng và Vô Định Cổ Thánh gặp phải hai vấn đề.

Cũng vì vậy mà bọn họ không thể không dừng lại bước tiếp tục cảm ngộ đạo, để tránh mất đi bản thân hoặc tiên thể của mình.

Lăng rất muốn nói ngươi hưởng một mình đi, ta dùng không được.

Nhưng nói như vậy Khương Thành chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Thế là nàng chỉ có thể cứng đầu đến gần trước đạo hạch, tiện thể cười nhạt nhẽo với Khương Thành.

“Được thôi!”

Thành ca vừa hấp thu vừa không quên chế nhạo.

“Ca đối xử không tệ bạc với ngươi đấy chứ?”

“Cơ hội này những Thánh Chủ ở bên ngoài có cầu cũng không có đâu.”

“Còn không mau nói cảm ơn Khương đại ca?”

Ta cảm ơn ngươi cái đầu quỷ á.

Ngươi thế này là sợ ta không biết sao?

Lăng rất muốn ấn hắn xuống đất đạp cho hai đạp.

Nhưng vì để diễn tốt thân phận trước mắt, để tương lai có thể tìm được nhiều cơ hội chơi xỏ Khương Thành hơn, nàng chỉ có thể nén sự kích động này xuống.

“Cảm ơn Khương đại ca, ngươi đối xử với ta tốt quá, ta cảm động quá đi.”

“Ha ha ha, giữ cái cảm động đó ở trong lòng đi, đây là chuyện một người làm ca nên làm mà.”

Mang theo cảm giác hài lòng lại lần nữa gánh được muội tử, Thành ca tiếp tục nghiêm túc hấp thu đạo hạch.

Còn Lăng ở bên kia thì khổ rồi.

Nêu như so đạo hạch này với một ngôi sao nhỏ thì đạo nguyên của nàng chính là một hằng tinh khổng lồ.

Đạo nguyên đối với đạo hạch này đương nhiên có hiệu quả hấp dẫn mạnh mẽ.

Dù nàng muốn ngăn cản cũng không thể ngăn cản được đạo liên miên không ngớt chảy như thác về mình.

Tốc độ đó phải nhanh hơn gấp trăm lần không chừng so với bốn Thánh Chủ trước đó cộng lại.

“Không được, không thể tiếp tục như vậy được!”

Lăng thầm sốt ruột.

Trước mắt nàng vẫn miễn cường duy trì được sự cân bằng giữa ba thứ là ý chí, tiên thể và đạo nguyên.

Nếu như hấp thu một nửa đạo hạch, sự cân bằng sẽ bị phá vỡ.

Nghĩ đến đây, nàng thôi động đạo nguyên, vừa cố gắng cản trở sự rót vào của đạo hạch, vừa cố gắng đẩy đạo vô chủ bên trong đạo hạch về phía bên dòng thác kia.

Mà ngay cửa thác lại chính là Khương Thành.

Theo như tiết tấu bình thường, Khương Thành muốn hoàn toàn hấp thu đạo hạch này không mất một tháng thì làm không xong.

Bởi vì đạo của hắn vẫn là ở cấp bậc Đạo Thần sơ giai, tầng lớp thấp hơn một chút.

Lực hấp dẫn đối với đạo hạch thật sự rất yếu.

Nhưng theo sự cố ý đẩy của Lăng, hắn đột nhiên tiếp thu được đạo vô chủ một cách mãnh liệt.

“Ôi vãi, đây là tình huống gì vậy?”

“Sao lại đột nhiên trở nên mạnh như thế rồi?”

Khương Thành ngạc nhiên, nhưng mà ngay sau đó thì trở nên dương dương đắc ý.

“Lẽ nào lại là do thiên phú dị bẩm của ca? Vậy nên đạo hạch này mới nóng lòng muốn chạy về phía ta?”

Dưới sự thôi động ngầm của Lăng, Đạo hạch giống như một quả bong bóng bị xì, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Còn đạo của Khương Thành cũng tăng lên với tốc độ nhanh chóng.

Đạo không giống nhau tự nhiên sẽ có khác biệt, độ khó tăng lên cũng không giống nhau.

Đạo quy tắc mà hắn lựa chọ vốn vô cùng dồi dào, xem như đã là đạo đỉnh cao ròi, thăng cấp cũng không dễ dàng gì.

Nhưng bởi vì thứ bây giờ đang hấp thu là đạo hạch còn lại của Thánh Chủ, tầng lớp phải cao hơn Đạo Thần sơ giai rất nhiều, vậy nên khi đạo hạch tiêu hao đi hết, hắn vẫn rất thuận lợi thăng cấp đạo quy tắc của mình đến tầng lớp Đạo Thần trung giai.

Khiến đạo tăng lên một tầng lớp, Đạo Thần bình thường không mất hơn chục tỷ năm cảm ngộ thì làm không được.

Đạo quy tắc này của Khương Thành không phải người bình thường có thể tu luyện được.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ mất có mấy phút là đã vượt qua được bước này.

Đương nhiên, đằng sau chuyện này có không ít sự cố gắng của Lăng.

Thời khắc đạo hạch biến mất, muội tử này thầm thở phào nhẹ nhõng.

Vẫn may, đạo vô chủ vừa rồi bản thân hấp thu rất ít, phần lớn đều đẩy cho Khương Thành rồi.

Sau đó, nàng nghe thấy lời phát biểu đắc ý của tên này.

“Ha ha ha, thế nào, nhanh chứ?”

“Ca đã nói rồi, địa vị của ta cao, đạo hạch cũng phải cúi đầu bái, chủ động chảy về phía ta một cách điên cuồng.”

Nhìn mặt mũi có được những cái chẳng đáng nhắc đến của hắn, trong lòng Lăng tức giận vô cùng.

Địa vị ngươi cao cái rắm, vừa rồi đều là do ta giúp ngươi đấy được chưa?

Lại làm không công giúp tên này một lần, hắn không những không biết cảm kích mình, ngược lại còn chạy đến trước mặt

mình khoe khoang.

Có được hời còn khoe mẽ, đúng là đáng ghét.

“Phải đó phải đó, ngươi đúng là được chuyện.”

Nàng đã thầm quyết định rồi, những ngày tháng tiếp theo, nhiệm vụ hàng đầu sẽ là hại cho tên này vài lần.

Bù đắp toàn bộ những gì đã lỗ hôm nay.

Sau khi hấp thu xong đạo hạch, đạo vận ở bên ngoài cũng nhanh chóng tiêu tan.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt vô số những tiên nhân chính là tinh vân bắt mắt kia biến mất.

Nhất thời, các nơi đều ồn ào lên.

“Vẫn giới tiên tàng lần này sao lại kết thúc nhanh vậy chứ?”

“Phải đó, bình thường chi ít cũng phải ba ngày nhỉ?”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Các ngươi còn không biết sao?”

“Có một ý niệm của một tiên nhân lạ mặt vô cùng mạnh mẽ đi vào, hủy đi cơ duyên lần này.”

“Bây giờ Thánh Chủ cảu các đại tông môn đều đang nổi trận lôi đình.”

Chương 2046: Sư tôn nâng đỡ ta với

Biết được có người đuổi hết hơn trăm Thánh Chủ về, cả Thương Lan đại lục đều sôi sục hẳn lên.

Ngày đầu tiên Thành ca đến đây đã nhanh chóng trở thành mục tiêu nghị luận của vô số tiên nhân ở đây rồi.

Thứ không hoàn hảo chính là hắn quên để lại tên.

“Người này lại có thể phá vỡ cơ duyên của hơn trăm Thánh Chủ?”

“Vậy thực lực của người này mạnh đến nhường nào chứ?”

“Vẫn giới tiên tàng, Thánh Tôn lại không vào được, hắn có mạnh hơn nữa thì cũng mạnh có giới hạn.”

“Theo như vậy thì hắn chỉ có ý niệm mạnh, có lẽ là ở phương diện này có gì đó đặc biệt mà thôi.”

“Vậy hắn toi rồi, lại đồng thời đắc tội với nhiều Thánh Chủ như vậy.”

Có người tin tức nhanh nhạy đã nghe ngóng được trạng thái mới nhất.

“Toàn bộ ba tông môn một liên minh nhất thời đều phát lệnh truy sát ra bên ngoài, thề phải bắt được người này.”

“Người này đúng là tự tìm đường chết mà.”

Trong miệng những người này, Khương Thành đã xem như là một người nhất định sẽ chết rồi.

Bây giờ bọn họ chỉ tò mò người này rốt cuộc là ai, cuối cùng sẽ chết thảm như thế nào.

Còn Thành ca bị bọn họ thương tiếc lúc này đã trở về lại chỗ cũ, vui mừng kiểm tra trạng thái trước mắt.

Quy mô đạo hải vốn không to ra bao nhiêu.

Bởi vì nó chủ yếu vẫn phải xem những nền tảng là căn nguyên và tiên lực, hồn lực.

Nhưng tầng lớp của đạo hải thì đã tăng.

So với thời kì Đạo Thần sơ giai, đạo hải của hắn hiện nay đã dung hợp với thiên địa ngoại giới rồi.

Trừ khi sự liên hệ với thiên địa xung quanh bị cường hành cắt đứt, nếu không thì dựa vào lực thiên địa tuần hoàn không ngừng nghỉ này là có thể duy trì đạo hải không ngưng.

Ý nghĩa trong trận chiến đương nhiên cũng to lớn vô cùng.

Mà sau khi có được gia tăng, thần hồn trước khi hắn hao tổn cũng hồi đầy lại.

“Xem ra sau này gặp phải Thánh Chủ, chỉ cần giết chết thì không cần phải lo lắng thần hồn bị hao tổn.”

Ngộ Sơn và đám người Trường Dương, Trường Linh đều ngây ra nhìn cảnh tượng này.

Đạo Thần trung giai đối với bọn họ mà nói chẳng là cái quái gì cả.

Quan trọng là nếu bọn họ nhớ không lầm thì chuyện Khương Thành tấn nhập Đạo Thần sơ giai là chuyện chưa đến một tháng nhỉ?

Hơn nữa gần đây cũng không thấy hắn tu luyện mà!

Vừa mới thoáng một cái đã đột nhiên tấn cấp rồi?

Chuyện này cũng vô lí quá rồi nhỉ?

Mãi đến khi Thành ca thu hồi lại đạo hải, Ngộ Sơn cuối cùng mới hét lên!

"Ôi, sư tôn tấn nhập lên Đạo Thần trung giai nhanh như vậy sao?"

"Chúc mừng sư tôn, chúc mừng sư tôn!"

Bây giờ hắn đã hoàn toàn nhận định "sư tôn rẻ tiền" này rồi.

Vị diện chi tử mà, thao tác cơ bản thôi.

Bình tĩnh bình tĩnh.

Đám người Trường Dương, Trường Tân cũng chẳng hề tiếc gì chạy lại nịnh hót!

"Tốc độ tăng cấp nhanh như vậy đúng là trước nay chưa từng có, không hổ là sư tổ của chúng ta!"

"Lại chả phải à, nội tình của sư tổ quá mạnh rồi."

"Lão nhân gia hắn đột phá không phải xem được hay không, mà là xem thử muốn hay không muốn!"

Trường Linh ở một bên cạn lời nhìn ba sư huynh biến chất này, rất muốn nói các ngươi trước đây đâu có như vậy đâu.

Nhưng nghĩ đến chiến tích không lâu trước đó đã giết chết Thánh Chủ U Mộc tộc của Khương Thành, muốn khiêu khích cũng không chọc được.

"Đúng rồi sư tôn, vừa rồi ngươi thúc động linh ý có giết kẻ địch, cứu Nguyên Tiên giới khỏi nước sôi lửa bỏng?"

Ngộ Sơn hỏi như vậy, toàn bộ đám người Trường Dương cũng tò mò lên.

"Chuyện đó tất nhiên là thành công rồi."

"Không nhìn thấy sư tổ đã tấn cấp rồi sao?"

“Ta đoán nhất định là cảm ngộ đột phá trong lúc chiến đấu, không hổ là sư tổ!”

Tinh vân vừa rồi rốt cuộc là gì, bọn họ cũng đều không biết.

Sau khi Khương Thành vào thì mấy người lo lắng đoán mò.

“Khụ, chuyện này ấy à…”

Đón lấy ánh mắt tò mò của mấy người này, Thành ca cũng bị lúng túng khó có.

Tinh vân vừa rồi trong tưởng tượng của hắn là sự tập kích của Thiên tộc, ngược lại lại là một cơ duyên ngộ đạo một lần.

Chỉ là bản thân phán đoán sai, khó tránh bị tát mặt.

Thế là hắn chỉ có thể tiếp tục cường hành làm màu.

“Tinh vân đó thật ra là thánh giới tàn tồn của thủ lĩnh U Mộc tộc vừa bị ta giết, được gọi là Vẫn giới tiên tàng.”

“Nếu như vào trong đó cảm ngộ thì có thể có được một ít đạo vận và đạo vô chủ, rất có lợi cho sự tu luyện của các ngươi.”

Còn chưa chờ đám người kinh hô lên, hắn đã chuyển chủ đề.

“Nhưng mà bữa ăn ngon như vậy đương nhiên sẽ gây ra vào sự dòm ngó của những tiên ma ngoại vực.”

“Vừa rồi ta tiện tay hủy diệt một vài thiên ma ngoại vực rồi.”

Mọi người lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Hóa ra là như vậy à?

Chả trách đột phá Đạo Thần trung giai, hóa ra còn có cơ duyên như vậy.

“Thánh giới còn sót lại lại có thể được hấp thu sao?”

“Lần đầu tiên nghe thấy đó!”

“Tiên Võ châu này thật là thần kì.”

“Nhưng mà cũng may có sư tổ tiêu diệt thiên ma ngoại vực, nếu không thì cơ duyên sẽ trở thành tai nạn rồi.”

“Lại chả phải…”

Sau khi nịnh hót xong, lúc này mới xoa tay cười tít mắt nhìn sang Khương Thành.

“Sư tôn, lần sau nếu có Thánh Chủ chết đi, có thể đưa bọn ta cũng đến Vẫn giới tiên tàng kia không?”

“Phải đó phải đó, cơ hội ngộ đạo như vậy quá báu quá rồi.”

“Sư tổ nâng đỡ bọn ta với!”

Thành ca được nịnh hót đã quá nên đương nhiên sẽ rất dễ nói chuyện rồi.

“Không thành vấn đề, lần sau ta sẽ đưa các ngươi đi.”

“Nhưng mà phải chờ ta đánh bại thiên ma ngoại vực rồi các ngươi mới có thể đi vào.”

Hai tay hắn chắp sau lưng, ngửa mặt lên trời hờ hững nói: “Suy cho cùng thì thủ đoạn của thiên ma ngoại vực cũng kì dị vô cùng, liên quan đến chiến đấu ở tầng lớp linh ý, các ngươi ứng phó không được.”

Ca này đã quyết định rồi, lần sau có vẫn giới tiên tàng nữa sẽ lập tức dọn sạch hiện trường.

Như vậy Ngộ Sơn và đám người Trường Dương vào sân sẽ không nhìn thấy những người khác nữa, cũng không phát hiện ra được chân tướng.

Chỉ xem như bản thân thật sự đã tiêu diệt một đám thiên ma ngoại vực.

“Hu hu hu, sư tôn ngươi tốt với bọn ta quá.”

“Đa tạ sư tổ.”

“Sư tổ hồng phúc tề thiên…”

Ngộ Sơn và đám người Trường Dương, Trường Bách suýt chút nước mắt lưng tròng.

Trước đó bọn họ nịnh nọt gọi sư tôn chỉ là vì ôm cho chắc cái đùi này, dưới đại thụ kiếm bóng mát mà thôi.

Hai bên mới quen biết chưa lâu, sao có thể thật sự nảy sinh tình cảm sư đồ chứ.

Bây giờ lại thật sự có chút cảm động rồi.

Đây là một người tốt như thế nào chứ.

Không những đưa bọn ta đến với cơ duyên, còn suy nghĩ cho bọn ta, loại bỏ nguy hiểm từng li từng tí.

Nguyên Tiên giới nhiều người làm sư tôn sư tổ như vậy, cũng đâu có bao người làm được đến vậy đâu nhỉ?

Đến cả Trường Linh cũng không thể không thay đổi cách nhìn về Khương Thành.

"Phải rồi, sư tôn, Thê Vũ quán chúng ta còn tiếp tục xây dựng ở đây không?"

Bây giờ Thành ca rất nôn nóng muốn có Vẫn giới tiên tàng tiếp theo, chỉ sợ kẻ địch sẽ không tìm đến thôi.

"Đương nhiên, khi tiên nguyên nơi đây dồi dào, rất thích hợp xây dựng tông môn."

"Được thôi!"

Nếu như là một khắc trước, Ngộ Sơn chắc chắn sẽ muốn đổi một chỗ khác tránh nạn.

Vừa rồi giết chết thủ lĩnh U Mộc tộc, không chừng sẽ thu hút nhiều kẻ địch mạnh hơn.

Nhưng bây giờ Khương Thành tấn nhập lên Đạo Thần trung giai, cái gan của Thánh Chủ như hắn lại càng to hơn.

Mọi người lần lượt thi triển thần thông, biến cái hố lớn kia trở thành một cái hồ phong cảnh hữu tình.

Chỉ sau nửa canh giờ ngắn ngủi, Thê Vũ quán mới đã sừng sững ở giữa hồ.

Chương 2047: Xây dựng lại Phi Tiên môn

Sau khi xây dựng Thê Vũ quán, Khương Thành bắt đầu chờ đợi kẻ địch chạy đến cửa kiếm thù.

Hắn chẳng đi đâu cả, chỉ ở một cái lầu nhỏ bên hồ.

"Thái thượng hóa đạo" hai phần trước sau đều đã đưa cho Ngộ Sơn.

Nhưng mà, đám người Trường Dương và Trường Tân cũng đã từ bỏ việc tu luyện "thần thuật".

Bọn họ đã không còn bất cứ hi vọng gì với việc tu luyện ra linh ý nữa, chỉ có Ngộ Sơn vẫn ngày ngày luyện công vô dụng.

Những ngày tháng rảnh rỗi sóng yên biển lặng kéo dài cả một tháng.

Thành ca có phần chịu không nổi nữa.

“Chuyện gì vậy, ta đắc tội đồng thời nhiều Thánh Chủ như vậy sao lại chẳng có ai đến báo thù?”

“Còn chưa kể khi tiêu diệt U Mộc tộc thì những tộc quần xung quanh cũng nên đến xem thử chứ nhỉ?”

“Sao một chút động tĩnh cũng không có thế này?”

“Lẽ nào nhân duyên của U Mộc tộc kém đến vậy? Sống chết chẳng ai thèm lo?”

Hắn vốn không hề biết sự suy đoán của bản thân thật sự đúng.

U Mộc tộc do có đặc tính sống kí sinh, lại thêm phong cách hành sự lạ kì đời nên chẳng hề được nhưng Mộc Tộc khác thích chút nào.

Hai bên không những không qua lại gì, ngược lại còn tích lũy thù hận.

Những Mộc tộc khác nếu biết được tin Thánh Chủ của U Mộc tộc bị tiêu diệt, không chừng sẽ cười to, tặng cho hắn một ngọn cờ gấm nữa.

Còn về sự truy sát toàn diện của ba tông môn một liên minh kia thì quả thực rất dữ dội.

Nhưng do bên này là địa bàn của U Mộc tộc nên những tông môn khác không tiện can dự vào.

Khương Thành chưa rời khỏi đây xem như là biến tướng của việc “không biết gì”.

Theo thời gian từng ngày trôi qua, ca này dần dần không ngồi yên được nữa.

“Tiếp tục như thế này không được.”

“Đã hơn một tháng rồi mà không có thu hoạch gì cả rồi.”

Hắn triệu tập Ngộ Sơn và đám người Trường Dương lại.

“Ta dự định sẽ rời khỏi đây, rừng núi xa xăm, căn bản sẽ chẳng có ai đến gây chuyện.”

“Vậy nên tạm biệt tại đây, cáo từ!”

Mọi người ngây cả ra.

Đại lão, sóng yên biển lặng đó, không có ai đến gây chuyện chẳng phải nên vui sao?

Tại sao ngược lại ngươi lại như không hài lòng vậy?

Ngộ Sơn lại lần nữa nước mắt lưng tròng níu giữ.

“Sư tồn, ngươi không thể bỏ rơi bọn ta được.”

“Nếu ngươi đi thì bảo bọn ta phải sống làm sao đây?”

Nhìn thấy tên này lại sắp chạy đến ôm chân mình, Thành ca liền né tránh.

“Trước giờ ra chưa từng nói sẽ nhận một đồ đệ như ngươi.”

“Hơn nữa bây giờ các ngươi đã cắm rễ ở Tiên Võ châu rồi, thái thượng hóa đạo cũng đã cho các ngươi hết rồi, còn có gì mà không thể sống chứ?”

“Cũng không thể cứ mãi ở bên các ngươi thế này đến già được đúng không?”

Ngộ Sơn nghĩ lại thì thấy cũng phải.

Vị diện chỉ tử vốn chính là đi đến đâu cũng gây chuyện, sao có thể ở mãi ở một chỗ năm này qua năm nọ được?

“Vậy sư tôn ngươi dự định đi đâu, bọn ta đi cùng ngươi.”

“Đi cùng ta, vậy sơn môn Thê Vũ quán mới vừa xây dựng không cần nữa à?”

“Chỉ cần có sư tôn ở đây, bất cứ nơi nào cũng là Thê Vũ quán.” Ngộ Sơn tiện tay nịnh nọt một cách chuyên nghiệp.

Khương Thành cũng sắp bị hắn đánh bại luôn rồi.

Cái thứ trâu bò này có đá cũng đá không đi rồi.

Thế là hắn cố ý nói: “Sau khi ta đi, ta sẽ xây dựng lại Phi Tiên môn.”

“Chẳng hề có tí quan hệ gì với Thê Vũ quán của các ngươi cả, vậy nên ngươi không cần phải đi theo ta nữa rồi.”

Nói xong, hắn phất tay áo định bay đi.

“Chờ một chút!”

Ngộ Sơn lại lần nữa đuổi đến.

“Sư tôn, ta nghĩ kĩ rồi, ta cũng muốn gia nhập Phi Tiên môn.”

Lời này vừa nói ra, đừng nói là Khương Thành, đến cả đám người Trường Dương và Trường Linh cũng đều mang vẻ mặt sụp đổ.

Chúng ta đã ở Thê Vũ quán mấy chục tỷ năm, một lão tổ lập phái như ngươi lại đột nhiên muốn mặc kệ theo người rồi?

Hơn nữa còn muốn gia nhập tông môn của người khác?

Chuyện này cũng kì cục quá rồi nhỉ?

“Sư tôn, ngươi thế này là vô lí quá rồi nhỉ?”

“Thê Vũ quán là do ngươi sáng lập ra, cứ thế mà vứt đi à…”

Ngộ Sơn chả thèm bận tâm vung tay: “Nếu các ngươi có cảm tình quá sâu đậm với Thê Vũ quán thì có thể tiếp nối cái bảo tọa của Thê Vũ quán này, ta không có ý kiến.”

“Dù sao thì chỉ là năm đó ta nổi hứng nên tùy tiện xây dựng một tiểu môn phái mà thôi.”

“Cũng chẳng có gì mà không thể cắt đứt cả.”

Những lời nói kiểu không chịu trách nhiệm này suýt chút khiến mấy đệ tử tức chết.

Trường Linh dựng đôi lông mày lá liễu lên, chất vấn ngay trước mặt.

“Chẳng phải lúc trước ngươi nói phải xem Thê Vũ quán là nhà, không thể quên đi đạo thông này, phải thề bảo vệ hay sao?”

Ngộ Sơn chìa tay với vẻ mặt vô tội: “Tùy ý nói thôi mà, mỗi một tông môn đều sẽ nói mấy lời thế này với đệ tử cả.”

“Ngươi!”

Trường Linh suýt chút bị cái tên không biết xấu hổ này chọc cho tức chết.

Nàng hít sâu một hơi, cười lạnh.

“Ta không cần biết, năm đó ngươi đã lừa ta vào.”

“Ngươi đừng có mơ mà chạy, ta sẽ không để ngươi yên đâu.”

Nàng trước giờ vẫn chẳng hề tôn kính Ngộ Sơn như ba sư huynh, quả thực là có lí do.

Ba người Trường Dương, Trường Bách, Trường Tân đều là những đệ tử Ngộ Sơn nghiêm túc thu nhận lúc hắn đi vân du tứ phía.

Còn Trường Linh thì bị day theo.

Có một năm, Trường Linh vẫn chỉ là một Tôn Giả tham gia báo danh ở cuộc khảo hạch tuyển người mới của thánh địa đỉnh cấp, biểu hiện xuất chúng.

Lúc đó Ngộ Sơn vẫn là một Đạo Thần trung giai là khách mời đến xem đã động tâm bất chính.

Trước lúc vòng ba khảo hạch kết thúc, vòng bốn vẫn chưa bắt đầu, tên này đã mạo nhận là người phụ trách cấp cao của thánh địa.

Lừa Trường Linh nói nàng đã được chọn trước rồi, có thể gia nhập vào “Thê Vũ quán” được đặc biệt xây dựng để chuyên môn bồi dưỡng thế hệ sau của thánh địa để tiếp nhận sự dạy bảo càng chuyên nghiệp hơn, hưởng thụ được đãi ngộ còn cao hơn của đệ tử chân truyền.

Trường Linh lúc đó ngây thơ chưa hiểu chuyện vốn chưa từng gặp qua nhiều chuyện lòng người hiểm ác nên cũng tin vào lời dối trá của hắn.

Vui vẻ theo hắn rời khỏi thánh địa, rời khỏi cuộc khảo hạch, đến Thê Vũ quán xa xôi.

Sau khi đến đó, Ngộ Sơn nếu không phải dạy dỗ một một với nàng thì cũng sắp xếp nàng bế quan dài lâu, gọi với một cái tên hay là huấn luyện đặc biệt.

Căn bản chẳng thể gặp được ba người khác.

Cho đến một tỷ năm sau, đột nhiên khi trò chuyện cùng Trường Dương sư huynh, Trường Linh cuối cùng mới biết được chân tướng.

Thê Vũ quán này chẳng hề có chút quan hệ nào với cuộc khảo hạch năm đó mình tham gia cả.

Ấn tượng của nàng với Ngộ Sơn cũng tự nhiên không còn tốt nữa.

Mãi ôm trong mình sự canh cánh về ân sư và tên lừa đảo.

Bởi vì chuyện đào góc tường này bị bại lộ nên Ngộ Sơn đắc tội với thánh địa đỉnh cao, không thể không trốn đông trốn tây, cũng không dám mở rộng quy mô của Thê Vũ quán.

Cho đến về sau hắn trở thành Thánh Chủ, cuối cùng mới dám lộ ra chút tăm hơi.

“Nếu ngươi đã muốn gia nhập Phi Tiên môn thì ta sẽ cùng ngươi đi.”

“Năm đó ngươi lừa ta, đừng nghĩ có thể đi là xong!”

Đối với sự uy hiếp của nàng, Ngộ Sơn không những không muộn phiền, ngược lại còn vui mừng khôn xiết.

“Vi sư biết ngươi chu đáo nhất mà.”

“Chu đáo cái đầu quỷ nhà ngươi!” Trường Linh nhịn không được, lại lần nữa véo tai lão đầu này.

Nhìn thấy nàng cũng quyết định gia nhập Phi Tiên môn, lại liên tưởng đến sự thần kì của Khương Thành, Trường Dương và Trường Bách, Trường Tân nhìn nhau một cái, cuối cùng cùng nhau gật đầu.

“Khương sư tổ, bọn ta cũng chuẩn bị gia nhập Phi Tiên môn đó.”

“Vẫn mong ngươi có thể thu nhận.”

Thành ca có phần dở khóc dở cười.

“Các ngươi thế này là qua loa quá rồi nhỉ?”

“Cơ nghiệp tông môn đang tốt đẹo, nói mất là mất à?”

Lời của hắn chỉ mới vừa nói, bên tai đã vang lên tiếng ầm ầm.

Thê Vũ quán lại bị nổ tung lên trời lần thứ ba.

Mà lần này là tự tay Ngộ Sơn Thánh Chủ ra tay.

“Bây giờ không còn cơ nghiệp nữa rồi.”

Chương 2048: Mồi nhử

Rời khỏi lãnh địa Mộc tộc, Khương Thành đưa năm người thẳng một đường về phía trước.

Lần nà hắn không lựa chọn rừng sâu núi cao nữa.

Mà tìm một địa giới người người đông đúc.

Ở trên không khẽ dùng thần hồn cảm nhận một chút, hắn phát hiện ra xung quanh có mấy cái tông môn.

“Nơi này mới đúng là bảo địa phong thủy mà.”

Hắn ấn mây xuống, tìm một hà châu có khí tiên nguyên dồi dào, bắt đầu khởi công.

Một khắc sau, một toà cung điện lầu các nguy nga lộng lẫy đã được dựng nên.

Bức hoành Phi Tiên môn lại lần nữa xuất hiện ở Nguyên Tiên giới.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên sẽ kinh động đến những tiên nhân xung quanh.

Phát hiện nơi đây nhiều thêm một tông môn, rất nhiều người kinh ngạc không thôi.

Mà sau khi phát hiện ra tông môn này chỉ le que mấy người thì lại càng ngạc nhiên hơn.

“Đây là thần thánh phương nào?”

“Chỉ có chút người này lại dám khai tông lập phái ư?”

“Hơn nữa còn xây dựng tông môn ngay trong tầm mắt của Trảm Nghiệp tông, đúng là gan to bằng trời mà!”

“Bọn họ không biết quy tắt ở đây sao?”

“Phi Tiên môn? Cái tên này sao lại có vẻ khá quen tai nhỉ?”

“Ta cũng nhớ từng có một tông môn như vậy.”

“Ta nhớ ra rồi, Khiếu Mang vực chục triệu năm trước từng có một Phi Tiên môn!”

Những tiên nhân sống từ thời đại đó đến giờ ở Thương Lan đại lục vẫn có không ít!

Được người khác nhắc như vậy, rất nhiều người lập tức có ấn tượng ngay.

Có vài người kinh hoàng thét lên: “Ôi trời ơi, lại là Phi Tiên môn ấy ư?”

“Thế cũng nghiêm trọng quá rồi, năm đó tung hoành Nguyên Tiên giới nổi như cồn không ai bằng!”

“Có lẽ không phải đâu nhỉ? Đệ tử của Phi Tiên môn nhiều lắm.”

“Phải đấy, tông môn có cùng tên cũng bình thường thôi, vốn không có gì lạ cả.”

“Có lẽ là người mới đến, tưởng rằng nơi này yên bình như ngoài kia.”

“Cái gọi là Phi Tiên môn này hoặc là bị thu nạp, hoặc là bị tiêu diệt, sẽ không có con đường thứ ba đâu.”

Khi mọi người lũ lượt nghị luận, ở sơn môn hùng vĩ kia, Ngộ Sơn Thánh Chủ và đám người Trường Dương lũ lượt bay ra.

Bọn họ cũng biết trong tối có rất nhiều người đã quan sát Phi Tiên môn.

Suy cho cùng thì thần niệm quét đến ở xung quanh nhiều không phải hàng triệu thì cũng phải tám trăm ngàn rồi.

Nhìn hư không phía trước không một bóng người, phất trần của hắn vung lên, thánh giới cuồn cuộn chống đỡ ra.

Nhất thời bầu trời biến sắc, uy phong vô kể.

“Bổn toạ Ngộ Sơn, là đại trưởng lão của Phi Tiên môn!”

Vị trí này là hắn mới dùng mọi thủ đoạn mới xin được từ phía Khương Thành.

Tương lai nếu đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần quay trở lại thì vị trí của hắn sẽ lùi về sau hơn ngàn bậc rồi.

“Lần đầu đến đây, khai tông lập phái, đặc biệt thông báo đến chư vị một tiếng…”

Khai tông lập phái vốn không cần phải đăng kí ghi danh với ai cả, nhưng mà bình thường vẫn phải nói cho những thế lực khác ở xung quanh biết.

Ngộ Sơn vốn không biết thánh giới của bản thân mới mở ra chưa được bao lâu thì đã gây nên sóng gió.

“Thánh Chủ!”

“Hắn là một Thánh Chủ!”

“Ngộ Sơn Thánh Chủ, trước đây ta có gặp hắn ở Thường Lục châu!”

Vô số thần niệm giao lưu, cũng thầm sôi sục.

“Lão đầu này điên rồi sao, thân là Thánh Chủ, xung quanh lại chỉ mang theo có mấy người?”

“Thánh Chủ lẻ loi là một con cừu béo tốt đấy!”

“Ngộ Sơn đáng thương, chắc hắn mới đến Thương Lan đại lục chúng ta nhỉ? Căn bản chẳng hiểu được pháp tắc sinh tồn nơi đây.”

“Trước mắt chư vị đại năng đều đang bận rộn tìm kiếm kẻ địch chung đã phá hoại Vẫn giới tiên tàng, nếu không thì đã đến đây để vây công rồi.”

“Chờ Côn Hoàng chưởng môn của và Trảm Nghiệp tông và song Thánh của Ma Diễm tông trở về thì đó chính là ngày chết của hắn!”

Ngộ Sơn vốn không biết bản thân đã trở thành một “người sắp chết”.

Là người đại diện cho Phi Tiên môn phát ngôn với bên ngoài, cảm giác của hắn rất tốt.

Xem ra địa vị của bản thân trong mắt vị diện chi tử này rất cao.

Sau khi bận rộn xong, hắn lại xách đít về lại trong sơn môn.

“Sư tôn, thế nào?”

Thành ca lười xuất đầu lộ diện gật đầu khen ngợi.

“Làm rất tốt, rất có tiền đồ.”

Bây giờ hắn cũng lười phủ nhận mối quan hệ “sư đồ” này nữa.

Có được sự công nhận của hắn, gương mặt già nua của Ngộ Sơn vui đến nỗi lộ ra hết những nếp nhăn.

“Hi hi hi, đây là chuyện mà đồ nhi nên làm.”

Hắn vẫn không biết bản thân thật ra bản thân đã bị “sư tôn rẻ tiền này” coi như là mồi nhử để câu xá.

Khương Thành biết được pháp tắc sinh tồn ở Tiên Võ châu này.

Hắn biết rõ một Thánh Chủ lẻ loi ở Thương Lan đại lục này sẽ gây ra hững chuyện gì.

Thánh Chủ bị giết sẽ trở thành cơ duyên của những người khác.

Cố ý để một “đệ tử rẻ tiền” như Ngộ Sơn ra ngoài tuyên bố thông tin thành lập của Phi Tiên môn là để những người có ý đồ khác ngoài kia nhìn thấy Thánh Chủ lộ diện, nhanh chóng chạy sang đánh mà thôi.

Bản thân lâu quá không há mồm rồi.

Còn về hành vi câu cá không chuyên này?

Không tồn tại.

Chỉ vì một lí do người ta là Thánh Chủ lẻ loi mà chạy đến đánh vốn chẳng cần giữ lại.

Sau khi tin tức truyền đi, hắn chỉ còn ngồi ở chính điện của Phi Tiên môn để chờ kẻ địch dâng đến tận cửa mà thôi.

Kết quả chờ mấy chục phút, kẻ địch chưa đến mà Lăng đã đến rồi.

“Ôi, hóa ra ngươi ở đây ư?”

Là Hán Thiên Cổ Thánh, muội tử này thật ra cả quá trình đều chú ý đến Khương Thành.

Chỉ là lúc trước ở trong rừng sâu núi xa, nàng cũng ngại trực tiếp tìm đến, như vậy thì đột ngột quá rồi.

“Ồ, sao ngươi lại đến đây rồi?”

Nhìn thấy muội tử thường xuyên được mình che chở, trong lòng Thành ca vẫn rất vui vẻ.

Lăng cười tít mắt bay đến chính điện, tự nhiên mà ngồi bên cạnh hắn.

“Đúng thế, vừa mới nhìn thấy tông môn mới thành lập là ta biết ngay là ngươi rồi, vậy nên mới ngưỡng mộ mà đến đây.”

Hành động của nàng khiến Ngộ Sơn ở một bên cau mày, cảm thấy chuyện vốn không đơn giản như thế.

Bản thâ chỉ có thể là người đầu tiên ngồi ở dưới trướng bên trái sư tôn, nữ tử này lại có thể ngồi bên cạnh?

Nàng ta rốt cuộc có thân phận thế nào?

Thành ca thì lại không nghĩ nhiều đến thế.

Mà cố ý chế giễu nói: “Cuối cùng cũng phát hiện ra Thiên Cung bên đó không có tiền đồ nên muốn thầm gia nhập làm bộ hạ của ta rồi à?”

Lăng chẳng tốt lành tí nào nhìn khinh hắn một cái.

Tỷ là chúa tể của cả Tiên Võ châu này, lại còn làm bộ hạ cả ngươi ư?

Ngươi đúng là dám nghĩ nhỉ?

“Phi Tiên môn của ngươi có mấy con cá nhỏ, ta chả thèm gia nhập, ta đến để cho xôm thôi.”

Chỉ một câu nói đơn giản đã đắc tội tất cả mọi người ở trong điện.

Cái gì gọi là mấy con cá nhỏ chứ?

Ngộ Sơn nhịn không được nữa.

“Dám hỏi sư tôn vị này là ai? Vừa rồi nghe thấy ngươi nhắc đến Thiên Cung, chẳng lẽ đây là đạo lữ của ngươi?”

Nếu như là đạo lữ thì hắn phải gọi là sư mẫu rồi.

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

Khương Thành cười lắc đầu.

“Nữ tử này là Lăng, là một tiểu nhân tài ở Thiên Cung trước đây.”

“Ta nhiều lần tình cờ gặp gỡ nàng, tiện thể có giúp đỡ nàng vài lần, cũng xem như là có chút duyên phận.”

Hắn vừa giải thích như vậy, mấy người trong điện lập tức thở phào nhẹ nhõng.

Vẫn may, không cần phải thêm một trưởng bối không không nữa.

Ngộ Sơn còn ngang ngược nhìn đánh giá Lăng mấy cái, lúc này mới khinh thường bĩu môi.

“Hóa ra là một tiểu nhân vật vì cơ duyên là bám lấy chân sư tôn ta, nhìn phong cách của ngươi, ta còn tưởng ngươi là Thiên Đế đã từng đến đây nữa đó.”

Lăng có hơi bị hắn chọc cười.

Khương Thành bất kính với ta thì cũng thôi đi, đồ đệ của hắn mà cũng dám ngang ngược vậy à?

Chỉ là ở trước mặt Khương Thành, nàng không muốn lộ thân phận.

Thế là cố ý cười sâu xa.

“Sao thế, hình như ngươi thấy ta không thoải mái lắm?”

Chương 2049: Khương Thành ta đã trở lại rồi

Ngộ Sơn quả thực rất chướng mắt Lăng.

Vị trí bên cạnh sư tôn kia bản thân mình không có tư cách ngồi, nữ tử này lại đặt mông lên ngồi.

Thế mà sư tôn lại chẳng nói gì cả.

Chuyện này khiến lòng hắn xót xa, suýt chút mất cân bằng.

Ta là đại đệ tử đỉnh môn duy nhất của sư tôn đấy, con nha đầu từ đâu đến mà dám tranh sủng với ta?

Nhưng mà những lời này đương nhiên không thể nói ra ngoài được.

“Làm gì có, ta làm gì không thoải mái với ngươi chứ.”

Tên này vuốt chòm râu trắng dài bạc phơ, nheo mắt cười lộ rõ ý giễu cợt.

“Ta chỉ là đồng tình với ngươi thôi.”

“Đồng tình?”

Lăng có phần không rõ được tư duy của hắn rồi.

Bản thân đường đường là Cổ Thánh, cần được người khác đồng tình sao?

“Đúng đó.”

Ngộ Sơn cười ha ha: “Lúc trước khi Thiên Cung còn thế mạnh, tiểu Tiên quan như ngươi có thể sẽ oai lắm. Nhưng thế sự biến hoá vô thường, Thiên Cung hiện nay đã tan tác rồi, sự oai phong trước kia đã không còn nữa rồi.”

“Chắc chắn ngươi mới không thể nào chấp nhận được chuyện sa sút như vậy chứ gì?”

Khoé mắt của Lăng khẽ run lên.

Nàng tuy không phải Tiên quan gì, nhưng đây vẫn đúng là vẩy ngược của nàng.

Thiên Cung năm đó là thứ nàng đã hao tổn tâm huyết để xây dựng nên.

Cuối cùng tám người kia có được vị trí Chính Thần, còn chia đường chia lối với nàng, nội tâm nàng thật ra cũng vô cùng thất vọng.

Ngộ Sơn thì thuộc loại cứ nhắc những gì người ta không thích.

Nếu như không mang cái danh “đồ đệ của Khương Thành”, vậy dù giờ hắn chưa chết thì cũng thuộc kiểu sống không bằng chết rồi.

Là Thiên Đế Chiến, tính tình của Lăng chẳng thể gọi là dễ chịu được.

Thế mà Ngộ Sơn lại không hề cảm nhận được.

“Thiên Cung bị đổ, ngươi chỉ có thể nhờ vào người khác, mong chờ sư tôn ta tiếp tục nâng đỡ người.”

“Nhưng ngươi lại cứ đi soi mói bắt bẻ, lại dám chê Phi Tiên môn bọn ta chỉ là một cái miếu nhỏ, ngươi nói ngươi có đáng

thương không chứ?”

Là một nữ tử có tâm địa đen tối tiêu chuẩn, lòng dạ của Lăng cũng thâm sâu khó lường.

Nghe thấy lời nói kiểu này không những không bực mà ngược lại còn cười tươi như hoa.

“Ha, ngươi nói đúng lắm.”

“Ta chính là chê cái miếu nhỏ của các ngươi đó, nhưng ta vẫn cứ có thể ngồi trên đầu ngươi, ngươi có thể sao được chứ?”

Nàng vừa nhìn là đã thấu được chút suy nghĩ đố kị của Ngộ Sơn, thế là không thích chỗ nào thì cứ chọc chỗ đó.

“Ta có thể đứng ngang hàng làm bạn với sư tôn của ngươi, Khương đại ca, ngươi nói xem có đúng không?”

Thành ca cũng không ngờ kiểu xưng hô “Khương đại ca” này lại có thể trở thành lợi khí để làm màu.

Nghe thấy vậy chỉ có thể mang vẻ mặt cạn lời gật đầu.

“Nhìn thấy chưa? Ngươi vẫn phải gọi ta một tiếng tiền bối đấy!”

Lăng cố ý thu nụ cười lại, vẻ mặt lạnh lùng: “Sư tôn ngươi chưa từng dạy ngươi phải biết lễ nghĩa sao?”

Lúc này đến lượt Ngộ Sơn bị phá bỏ phòng ngự rồi.

“Chuyện này, chuyện này…”

Bảo hắn gọi Lăng vừa bị bản thân chế giễu là tiền bối, hắn thà chết còn hơn.

Chỉ có thể thay đổi chủ đề.

“Nếu ngươi đã là dư nghiệt của Thiên Cung, vậy ngươi nên đi đầu quân cho Chiến Đế và Tiêu Đế chứ, ở đây làm gì chứ?”

“Ta bằng lòng, ngươi quản được ta sao?”

“Ta biết rồi, nhất định là hai vị Thiên Đế không coi ngươi ra gì chứ gì?”

“Phải đó phải đó, bọn họ không đánh giá cao ta, nhưng ta lại xem trọng ngươi, hay là ta đưa ngươi đi gặp bọn họ?”

Nhìn thấy hai ngươi lại đối đầu nhau gay gắt, Thành ca không thể không ra điều đình.

“Được rồi, dừng lại dừng lại. Các ngươi cũng chẳng có thù hận gì, cãi nhau gì chứ?”

Hắn cũng nhìn Lăng bằng ánh mắt bất mãn.

“Ngươi cứ trái một câu miếu nhỏ, phải một câu miếu bé, thế thì cũng không nể mặt ta quá rồi nhỉ?”

Lăng lộ ra nụ cười vô tội: “Điều ta nói là sự thật mà, vốn chỉ có mấy người như vậy, xem ra mị lực của ngươi không bằng xa trước đây rồi.”

“Cũng phải, thời đại bây giờ thay đổi rồi, ngươi cũng hiểu biết hơn rồi.”

Nàng vốn không phải muốn đấu võ mồm với Khương Thành.

Chỉ là cố ý khiêu khích hắn, dù sao thì cũng là xem náo nhiệt thôi nên đâu chê việc to.

Mà cách này quả nhiên rất có hiệu quả.

Thành ca chẳng bận tâm thứ khác, nhưng mị lực, khí chất, tư cách làm màu, thể diện gì đó thì lại xem trọng vô cùng.

Hắn vốn dĩ không có ý định sẽ mở rộng quy mô của Phi Tiên môn.

Suy cho cùng thì tông môn cũng đã đủ lớn rồi, còn có năm trăm ngàn môn đồ còn lưu lạc bên phía Vu tộc đó nữa.

Nhưng Lăng nói như vậy, hắn cảm thấy bản thân phải lấy lại oai phong lần nữa.

Cũng phải, bản thân không làm lớn thanh thế một chút thì không thể thu hút được những chiến lợi phẩm chủ động đưa đến cửa.

Hơn nữa “giá trị thống trị” của hệ thống cũng lâu quá không tăng lên rồi, bản thân vốn cần thu hoạch thêm chút thủ hạ.

“Nếu như là có thể nhanh chóng thu nhận được nhiều môn đồ thì sao?”

Lăng cười tít mắt: “Nhiều là bao nhiêu?”

“Chi ít một triệu!” Khương Thành nói ra một con số tự cho là rất bảo thủ.

Phịt phụt!

Lăng cười ra thành tiếng.

“Nếu ngươi có thể thu nhận được một triệu môn đồ ở đây thì ta cũng sẽ lập tức gia nhập Phi Tiên môn. Chịu thiệt một chút, làm phó chưởng môn là được rồi.”

“Ngươi đúng là biết ăn hời nhỉ, có thế nào ngươi cũng không thiệt thòi.”

Khương Thành vốn không biết việc nàng gia nhập vào Phi Tiên môn có nghĩa thế nào.

Nhưng hắn cũng chưa từng nghĩ Lăng sẽ có được gì ở đây.

“Vậy ngươi dụi mắt cho sáng lên, nhìn cho rõ rồi học hỏi theo/”

Nói xong, hắn bước trên không bay ra khỏi đại điện.

Tiếng cười của Lăng vang lên ở bên cạnh.

“Ta nhìn đây, xem thử ngươi chiêu mộ người như thế nào?”

Khương Thành đã bay đến ben ngoài sơn môn.

Lúc này cả đôi mắt đều mang hàm ý sâu xa nhìn thiếu nữ bên cạnh.

“Có phải ngươi đã quên chuyện gì rồi không?”

“Chuyện gì chứ?”

“Quên rằng sức kêu gọi của ca ở Nguyên Tiên giới trước đây lớn đến nhường nào?”

Khiếu Mang vực hỗn loạn năm đó được hắn biến thành một vùng bình yên.

Lúc đó có không biết bao nhiều tông môn, thế gia, tộc quần đều mang cả nhà đến đầu quân.

Rất nhiều tông môn thậm chí còn cầu ông cầu bà để tất cả được gia nhập vào Phi Tiên môn, nhưng lúc đó không có công năng “giá trị thống trị” này, ca này chê phiền nên toàn bộ đều từ chối hết.

“Thương Lan đại lục này chắc có rất nhiều tiên nhân đời trước đã từng trải qua thời đại đó nhỉ?”

“Những người đó bây giờ có không phải Thánh Chủ thì cũng là Đạo Thần Đạo Thánh rồi.”

“Hạ tay một cái chắc cũng có không ít đồ tử đồ tôn rồi ha?”

“Ca vốn muốn khiêm nhường dùng tên thường gọi thôi, để tránh nổi tiếng quá lại mệt, nhưng bây giờ xem ra chỉ có thể nói ra tên thật thôi.”

Hắn chắp tay sau lưng, ngửa mặt một góc 5 độ nhìn trời cao.

“Nghe thấy một hiệu lệnh của ta, triệu tiên nhân đến đầu quân chỉ là chuyện vài phút mà thôi.”

Lăng ngây ra, đúng là có phần không chắc lắm rồi.

Suy cho cùng thì Khương Thành năm đó quả thực là cái tên có sức ảnh hưởng vô cùng, cực kì có sức kêu gọi.

Nhưng mà bỏ qua phần này, nàng vẫn cười lắc đầu.

“Ta không tin.”

Thành ca không do dự nữa.

Tiên lực rót vào, thần hồn không chút kiêng kị bao trùm tất cả các tông môn trong phạm vi hơn trăm triệu dặm.

“Khương Thành ta đã trở lại rồi.”

“Phi Tiên môn này là do ta thành lập.”

“Bây giờ ta dự định chiêu mộ môn đồ mới, bằng lòng thì mau đến đầu quân.”

Giọng nói của hắn không ngừng vang vọng ở các dãy núi, dòng sông, nhất thời kinh động đến vô số tiên nhân.

Nghe thấy những lời này, khi cảm nhận được dung mạo của hắn, rất nhiều tông môn nhất thời đều bùng nổ.

Những lão cổ hủ đã trải qua trăm tỷ năm kia như ngồi trên đống lửa, gấp rút bay ra.

“Khương Thành!”

“Thật sự là Khương Thành của năm đó!”

“Ôi trời ơi, hắn lại xuất hiện rồi? Ta còn tưởng là hắn đã chết rồi nuwax.”

“Phi Tiên môn này vậy mà chính là của hắn?”

“Chuyện này thật khó tin, Thương Lan đại lục sắp trở trời rồi.”

Chương 2050: Sức mạnh lời kêu gọi của Thành ca

Nhìn thấy phản ứng chấn động của những thế hệ trước, rất nhiều tiên nhân được sinh ra sau đều hoàn toàn không thể hiểu được.

“Khương Thành là ai?”

“Nghe còn chưa nghe đến, có lẽ là một danh nhân nào đó ở thời đại Thượng Cổ nhỉ?”

“Ta thấy hắn chỉ là một Đạo Thần trung giai thôi, có đáng phải phản ứng mạnh vậy không?”

“Phải đó, người không biết còn tưởng đó là Thánh Tôn đến nữa.”

“Các ngươi hiểu cái rắm!”

Có một vài trưởng lão tông môn lớn tiếng chỉ trích.

“Đó là Khương Thành đó! Các ngươi chưa từng trải qua thời đại đó, căn bản không biết được uy lực của hắn mạnh đến bao nhiêu.”

“Người này năm đó được gọi là vị diện chi tử, há có thể xem như là Đạo Thần trung giai bình thường chứ?”

“Hắn lần này xuất sơn lần nữa, thế cục của Thương Lan đại lục sắp biến rồi!”

Sức kêu gọi của Khương Thành quả thực vô cùng kinh người.

Có một vào tiên nhân thế hệ trước thậm chí đã bay ra khỏi tông môn của mình.

“Cát trưởng lão, ngươi thế là muốn đi đâu?”

“Lẽ nào muốn phản lại rời khỏi Trảm Nghiệp tông chúng ta sao?”

“Tần hộ pháp hà tất đã biết rồi mà còn cố ý hỏi? Năm đó ngươi ở Khiếu Mang vực, Khương Thành mạnh bao nhiêu chắc ngươi còn rõ hơn ta!”

“Bây giờ bọn họ chiêu mộ người ở bên ngoài, cơ hội này không được bỏ qua dễ dàng.”

“Huống hồ gì tông môn ở Tiên Võ châu vốn không giống với bên ngoài, mọi người đều vì ở cùng nhau nên việc ra ra vào vào cũng rất bình thường, cũng chẳng có gì gọi là phản với không phản cả.”

Vị Đạo Thần cao giai Tần hộ pháp kia nghe thấy vậy liền chau mày.

“Các huynh, ta chỉ không muốn ngươi lầm đường lỡ bước.”

“Khương Thành năm đó quả thực rất mạnh, nhưng thời đại nay đã thay đổi rồi, khi vận hắn mang trên mình là thứ một Đạo Thần trung giai có thể thuận lợi có được không phải sao?”

“Chim khôn lựa cành mà đậu, hắn chẳng phải cành tốt gì…”

Cảnh tượng như vậy xảy ra ở rất nhiều nơi khác nhau.

Thâm chí có tông môn trung đẳng như Thanh Vụ tông cũng đã triệu tập tất cả những môn đồ lại, dự định sẽ đầu quân hết cho Thành ca.

Nhưng mà cũng gặp pải sự phản đối kịch liệt y như vậy.

“Xung Vi chưởng môn, mong ngươi hãy suy nghĩ kĩ.”

“Người này chỉ là một Đạo Thần trung giai, tu vi còn không cao bằng ngươi, không đáng đâu mà!”

“Cho dù năm đó hắn có oai phong đến đâu thì đã sao?”

“Thanh Vụ tông chúng ta trước mắt không có Thánh Chủ, vậy nên không quá nổi, còn có thể yên ổn đứng ở Thương Lan đại lục mà. Nếu như gia nhập Phi Tiên môn thì cây đại thụ cản gió Ngộ sơn kia chắc chắn sẽ thu hút sự tiến công tiêu diệt của Trảm Nghiệp tông và Ma Diễm tông.”

“Mong chưởng môn thu hồi mệnh lệnh!”

Không những có lượng lớn môn đồ không quen biết Khương Thành, đến cả những trưởng lão từng nghe đế uy danh của Khương Thành cũng bày tỏ thái độ phản đối kịch liệt.

“Xung Vi đạo huynh, ta biết ngươi đánh giá rất cao Khương Thành, tin vào khí vận ngút trời của hắn, hoặc có thể lại lần nữa uy phong.”

“Nhưng… phải chờ đến bao giờ chứ?”

“Ngươi có thể sống được đến ngày đó không?”

“Khi vận ngút trời của hắn chỉ là của mỗi hắn thôi, tu vi Đạo Thần trung giai kia hiện giờ vốn không thể che chở được cho ngươi…”

Vì mấy lời tuyên cáo ngắn ngủn kia của Khương Thành mà vô số những tông môn xung quanh đều loạn cả lên.

Đủ loại tranh cãi kịch liệt, có kích động, có cẩn thận, có xem trọng, có tiếc thương…

Nhất thời, cái tên Khương Thành lại nhanh chóng khắc ghi lại trong lòng mỗi người.

Còn ở ngoài sơn môn của Phi Tiên môn, Thành ca biến ra một cái ghế nằm nhàn nhã chờ đợi.

“Xem đi, rất nhanh thôi sẽ có một làn sóng tiên nhân đến đây.”

Lăng ở một bên cười ha ha.

“Ta thấy là chờ không được rồi.”

Ngộ Sơn thì lại vô cùng có lòng tin với uy danh của Thành ca.

“Nha đầu Thiên Cung như ngươi thì hiểu cái gì chứ?”

Hắn còn bận rộn chỉ huy đám người Trường Dương và Trường Linh nữa.

“Lát nữa sẽ có rất nhiều cao thủ đến nương nhờ Phi Tiên môn, các ngươi sẽ vô cùng bận rộn.”

“Toàn bộ đều tập trung tinh thần cho ta, tuyệt đối không được ghi chép sai đấy!”

“Chúng ta trở thành đệ nhất đại phái ở Thương Lan đại lục là chuyện trong tầm tay!”

Trong lòng bốn đệ tử thầm mắng chửi.

Bóng người còn chưa thấy được ai, lại còn đệ nhất đại phái?

Bọn họ cũng không quá tin việc Khương Thành có thể thật sự dựa vào cái tên để thu hút người khác đến gia nhập.

Mà ngay vào lúc mọi người nghĩ như thế thì phía trước đột nhiên có một bóng dáng xuất hiện.

“Khương chưởng môn! Ta đến rồi.”

Nhìn gần một chút, đó là một nam tử trung niên mặc áo bào có tua đen.

Thật sự có người đến à?

Sau khi nhìn thấy người này là Đạo Thần cao giai, đám người Trường Dương và Trường Linh cảm thấy thật không tưởng nỗi.

Một Đạo Thần cao giai đi nương nhờ Đạo Thần trung giai?

Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng mấy người cũng vội lên đón, dù sao thì cấp bậc cao thủ cũng không thể thờ ơ được.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Không biết các hạ là…”

Nam tử áo bào xanh kia phớt lờ bọn họ, trực tiếp bay đến trước mặt Khương Thành, khom lưng thật sâu.

“Khương chưởng môn, ta là Diệu Du ở Minh Tái vực năm đó, từng nhận được đại ân của ngươi, chỉ là trước giờ chưa có cơ hội báo đáp.”

Đại ân gì?

Bản thân Thành ca cũng chẳng có ấn tượng gì cả.

Nghĩ kĩ lục tìm lại trong kí ức mới nhớ ra.

Năm đó Thiên Cung tiến công Minh Tái vực, bản thân sang đó đón đệ tử Phi Tiên môn, tiện tay có xử lí một tốp đại địch Thiên Cung.

Còn tiêu hủy Minh Nhai Thiên mạnh nhất ở Minh Tái vực nữa.

Thực lực của những tiên nhân còn lại kia khá yếu, đối mặt với sự tấn công của Thiên Cung tinh nhuệ đã định là sẽ thương vong rất thảm.

Bản thân nhìn chịu không được nên đã lộ diện bức ép đại quân Thiên Cung về.

Không ngờ rằng lần ra tay thuận tiện đó lại có người khắc ghi cho đến bây giờ.

Hắn đứng dậy chắp tay, cười ha ha.

“Chuyện trở tay năm đó mà thôi, ngươi nói nặng lời rồi, hoan nghênh hoan nghênh!”

Diệu Du lại kích động vô cùng.

“Chuyện trở tay của ngươi lại là ân tái sinh với ta.”

“Tuy ta không thể mang những đệ tử của ta đến, tông môn bên đó cũng nói đầu quân cho ngươi là chuyện không sáng suốt, nhưng ta không lo nhiều như vậy.”

“Khương chưởng môn, từ nay ta sẽ theo ngươi!”

Lời này nói khiến cho lòng Thành ca nóng lên.

Hắn nói một cách quyết đoán: “Yên tâm đi, ngươi sẽ không phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay đâu!”

“Dọa ta một trận rồi, còn tưởng mị lực của ngươi thật sự mạnh đến vậy, hóa ra chỉ là một người đến báo ân!”

Tiếng cười của Lăng vang vọng đến.

“Không phải nói là một triệu người sao?”

“Đây chỉ mới có một, vẫn còn chín trăm chín mười chín ngàn chín trăm chín mươi chín người nữa đi đâu tìm?”

“Có người thứ nhất tự nhiên sẽ có sau nữa mà!”

Thành ca cũng không gấp.

Mà cũng vào lúc đám người Trường Dương bắt đầu đăng kí cho Diệu Du, phía xa cuối cùng cũng có bóng dáng của người khác đến.

Có đám ba đến năm người, có người đến một mình, còn có người còn mang theo hàng trăm người đồng đội đến nữa.

Trong những người này có Đạo Thần cao giai, cũng có Đạo Tôn mà hiện giờ chỉ có thể coi như là tầng đáy.

“Khương chưởng môn, không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại lão nhân gia ngươi!”

“Một lời kêu gọi của ngươi, ta há có thể không đến?”

“Năm đó ở Khiếu Mang vực không thể gia nhập Phi Tiên môn vẫn luôn thấy tiếc, không ngờ lần này đã có cơ hội rồi.”

“Khương chưởng môn, Minh Đồng ta sớm đã chờ được đầu quân cho ngươi rồi…”

Chỉ một khắc ngắn ngủi, tiên nhân bốn phương tám hướng đã vây chặt lấy Khương Thành như nêm.

Đám người Trường Dương và Trường Linh nhìn thấy cũng ngây ra.

Một tông môn muốn chiêu mộ một Đạo Thần vốn chẳng dễ dàng gì.

Nhưng bây giờ chỉ với mấy câu ngắn ngủn của Khương Thành, trước mắt đã xuất hiện hơn trăm Đạo Thần rồi.

Đối với bọn họ mà nói, đây quả thực là một chuyện đi ngược với lẽ thường.

Đến cả Lăng ở một bên, trong mắt cũng lộ những ý đặc sắc.

Chương 2051: Chiến Đế trông như thế nào?

Lăng biết danh Tiếng của hắn năm đó rất lớn.

Cũng đoán được sẽ có một bộ phận những người sẽ đến đầu quân cho hắn.

Suy cho cùng thì thời đại đó, Khương Thành chính là thao tác của vị diện chi tử, đã định là sẽ thu hút được vài người đến quy phục rồi.

Nhưng theo như những gì nàng đoán thì có thể có hơn trăm người đã là rất tốt rồi.

Nhưng mà lúc này, số lượng người xuất hiện trước mặt nàng đã đạt đến hơn chục ngàn người rồi.

Mặt dù trong số những người đến đều là từ Minh Tái vực năm đó, vì để báo đáp ân tình của hắn năm ấy, nhưng mà cũng đã khó tưởng lắm rồi.

Nhưng người này ở Thương Lan đại lục nhiều năm như vậy, có lẽ đã quen với pháp tắc sinh tồn ở Tiên Võ châu rồi.

Biết được sau khi đầu quân cho Khương Thành thì sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà rồi cũng đã đến.

Chỉ sao hơn nửa ngày trời, hơn mười hai ngàn người cuối cùng mới được đăng kí xong.

Trong những người này đã có đến năm Đạo Thần cao giai.

Trong đó có Diệu Du Đạo Thần đến ngay từ lúc đầu, Xung Vi Đạo Thần từ bỏ cơ nghiệp của Thanh Vụ tông, và Cát Khánh Đạo Thần đã rời bỏ Trảm Nghiệp tông kia.

Đạo Thần trung giai có hai mươi bốn người, ngoài ra còn có tám mươi ba Đạo Thần sơ giai.

Những người còn lại, hơn mười ngàn người là Đạo Thánh, và có gần hai ngàn người là Đạo Tôn.

Chuyện này nếu đặt ở kỷ nguyên đầu tiên, thêm vào Thánh Chủ Ngộ Sơn này nữa thì có thể ngang bằng với bất cứ thế lực nào rồi.

Nhưng mà đặt ở Thương Lan đại lục Thánh Chủ nhiều như chó này thì chỉ miễn cưỡng đạt đến tiêu chuẩn của một đại phái mà thôi, còn thua xa thánh địa được xem là đỉnh cấp.

Mà hơn mười ngàn người gia nhập Phi Tiên môn này trở thành bộ hạ của hắn, cuối cùng đã khiến giá trị thống trị của hắn lại lần nữa tăng cao.

Hắn vốn chỉ còn có bảy mươi ngàn huyền tinh, sau khi Ngộ Sơn và đám người Trường Dương quy thuận thì đã nhiều thêm một trăm tám mươi ngàn.

Còn bây giờ, hai trăm năm mươi ngàn này đã tăng lên đến ba trăm năm mươi ngàn.

“Xem ra Đạo Thần đúng là không đáng tiền lắm.”

“Hơn một trăm Đạo Thần, hơn mười ngàn Đạo Thánh gia nhập mà chỉ tăng lên có một trăm ngàn huyền tinh.”

“Còn không nhiều bằng một mình Ngộ Sơn cho nữa.”

Nhưng nghĩ kĩ lại thì cùn bình thường.

Cho dù là giá trị kinh sợ trước nhất hay là giá trị thanh danh sau đó, tiêu chuẩn để tính đều phải xem cảnh giới của mục tiêu.

Năm đó khi hắn làm tổng quản ở vương triều Nguyệt Hoàn ở Thiên giới, thời khắc bốn quân đoàn bộ hạ bảy trăm ngàn người quy thuận, trở thành bộ hạ của hắn cũng chỉ khiến huyền tinh tăng lên hơn năm ngàn mà thôi.

Bởi vì bốn quân đoàn kia chỉ có hơn hai mươi người là Thiên giai cửu trọng ngang với Đạo Thần sơ giai mà thôi.

Lần này hơn một trăm ngàn người, chủ yếu cũng là mấy Đạo Thần cao giai và hơn hai mươi Đạo Thần trung giai để tạo chút sóng mà thôi.

Lượng lớn môn đồ gia nhập khiến sơn môn vốn yên lặng tĩnh mịch trở nên ồn ào hẳn ra.

Một tổ chức tinh nhuệ như vậy, muốn quản lí đương nhiên rất tốn thời gian.

Nhưng mà may mà đám người Trường Dương và Trường Bách hay hành tẩu ở bên ngoài, có qua lại với rất nhiều tông môn nên cũng biết nên sắp xếp chức vị như thế nào.

Năm Đạo Thần cao giai mới gia nhập lại phối hợp lạ thường.

Dưới mệnh lệnh của Khương Thành, năm người mỗi người giữ một chức vị trưởng lão nội môn, giúp quản lí sự vụ ở tông môn.

Nhìn thấy Phi Tiên môn nhanh chóng đi vào quỹ đạo đúng đắn, Thành ca cảm thấy an ủi tuổi già.

“Rất tốt, rất tốt, không phụ công ta đích thân đi chiêu mộ người.”

Lăng ở một bên cười hả hê cắt ngang sự hứng khởi của hắn.

“Một triệu người đã nói đâu?”

“Hình như vẫn còn thua xa lắm.”

Thành ca nhìn bầu trời cao phía xa đã trống rỗng rồi.

Sau hơn nửa ngày bận rộn, người mới bằng lòng đến cũng đã đến rồi.

Những tiên nhân xòn lại xung quanh hoặc không quen biết hắn, hoặc là không đánh giá cao hắn, căn bản sẽ không đến nữa.

“Khụ, đây chỉ mới là bắt đầu mà.”

“Vậy sao? Sao ta lại thấy giống như đã kết thúc vậy nhỉ?”

Nói thì nói như vậy, nhưng Lăng quả thực hiểu được việc chỉ dựa vào tên tuổi mà khiến hơn một trăm ngàn người đầu quân đã xem như là một kì tích rồi.

Hơn nữa khu vực có sức kêu gọi của Thành ca mới chỉ là trong một góc của Thương Lan đại lục mà thôi.

“Kết thúc?”

Cú làm màu mà Thành ca đã muốn làm thì có đánh chết cũng không được phép lật xe.

Ca này láo liên đôi mắt, đột nhiên đã có tính toán.

Sau đó hắn khẽ kéo Lăng sang một bên, còn đặc biệt dùng truyền âm.

“À thì, ngươi biết Chiến Đế trông như thế nào không?”

“Chiến Đế?”

Lăng khẽ chột dạ, quan sát kĩ đôi mắt của Khương Thành một cái, có phần nghi ngờ có phải hắn đã đoán được thân phận của mình rồi không.

Nhưng mà nhìn lại có vẻ không giống.

“Ngươi hỏi nàng làm gì?”

Khương Thành thuận miệng nói gượng một câu: “Tự nhiên sẽ có việc cần dùng, ngươi cứ nói là đã gặp qua hay chưa là được.”

“Có gặp qua.”

“Vậy ngươi mau biến thành hình dạng của hắn cho ta xem đi.”

Lăng cũng không biết rõ được ý đồ của hắn nữa rồi.

Thế là cố ý to gan thăm dò một chút.

“Ta đã biến thành hình dáng của nàng rồi.”

Thành ca ngơ ra, rồi lập tức bực bội nhìn chăm chăm nàng một cái.

“Ca giờ đang bận chính sự, không rảnh để đùa với ngươi.”

“Vậy ngươi có thể xem ta như là Chiến Đế mà…”

“Ngươi đang chơi trò gia đình với ca à?”

Thành ca chẳng hề che đậy ý nghĩ khinh thường chê trách của mình.

“Chỉ với khí chất của ngươi mà còn đòi sắm vai Chiến Đế, diễn vai thị nữ cả hắn còn chả đủ tư cách nữa kia.”

“Ca biết ngay là chẳng mong chờ gì được ở ngươi mà.”

Nói xong, hắn hậm lực đi về phía xa.

Bở lại Lăng vừa tức vừa mắc cười.

Ta không những không đáng sắm vai của mình, mà đến cả thị nữ cạnh bên cũng khôn đáng hả?

Được! Tương lai khi biết được chân tướng xem thử phản ứng của ngươi sẽ ra sao.

Còn ở mặt khác, Khương Thành đã triệu tập đám người Diệu Du Đạo Thần và Xung Vi Đạo Thần vừa mới đâu quân lại.

“Các ngươi biết Chiến Đế trông như thế nào không?”

“Hám Thiên Cổ Thánh sao?”

Mấy người này ngơ ra trước rồi lũ lượt lắc đầu.

“Cao nhân ở cấp bậc đó cách bọn ta quá xa rồi.”

“Bọn ta nào có tư cách mà đối mặt trực diện với thiên nhan chứ?”

“Phải đó, Hám Thiên Cổ Thánh xưa nay đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Đừng nói là bọn ta, đến cả Thánh Chỉ cũng chẳng có mấy người từng gặp qua nàng.”

“Vậy hắn là nam hay nữ?”

“Chắc là nữ? Ta nhớ năm đó hình như có nghe người ở Thiên Cung nhắc đến.”

“Nam chứ, năm đó hắn là Thiên Đế Chiến, đương nhiên phải là một tráng sĩ cường tráng rồi.”

“Là nữ, ta chắc chắn đấy.”

“Nam mà! Ta dám cá luôn!”

Hay đấy, đám người này đến nam nữ còn không xác định được, xem ra cũng chẳng mong chờ gì được.

Nhưng mà từ trong câu trả lời của bọn họ, Thành ca xem như đã có được một tình báo quan trọng - Chiến Đế rất thần bí, không có mấy người thật sự nhìn thấy gương mặt thật của hắn.

Vậy thì dễ rồi.

Hắn lập tức triệu tập Ngộ Sơn đến, bắt đầu truyền thụ chuyện cơ mật.

Lúc bắt đầu, Ngộ Sơn còn kinh hoàng vô hạn.

Nhưng mà dần dần lại bắt đầu gật đầu lia lịa.

Cuối cùng thậm chí còn khua tay múa chân nhảy lên.

“Được, không thành vấn đề, sư tôn ngươi cứ xem đi!”

“Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Sau một hồi hai “sư đồ rẻ tiền” này âm mưu, Khương Thành tìm một cái cớ trở về hậu điện.

Mà cũng vào ngay lúc này, một đám khách không mời đã đến trước sơn môn của Phi Tiên môn.

Số người không nhiều, chỉ có hơn ba mươi người, nhưng toàn bộ đều là Đạo Thần cao giai.

Đội hình như vậy đương nhiên phải chú trọng rồi, Ngộ Sơn không rõ chân tướng liền chạy lên nghênh đón.

“Ha ha, các ngươi cũng ngưỡng mộ danh tiếng của sư tôn ta mà đến chứ gì?”

“Mặt mũi lão nhân gia hắn cũng lớn thật, nhanh như vậy mà lại có nhiều tinh anh như thế đến đầu quân rồi…”

“Sư tôn của ngươi?”

Mấy Đạo Thần đi đầu nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

“Sư tôn của ngươi là ai?”

Người có thể làm sư tôn của một Thánh Chủ, vậy há chẳng phải là một Thánh Tôn rồi sao?

Chương 2052: Cổ Thánh đến

Ngộ Sơn Thánh Chủ cười ha ha nói: “Sư tôn của ta chính là Khương Thành đó.”

“Cái gì?”

“Khương Thành lại là sư tôn của ngươi ư?”

Đấm Đạo Thần cao giai ở phía đối diện kia ngập tràn sự không thể tưởng nỗi.

“Ngộ Sơn, có phải ngươi điên rồi không?”

“Ngươi tốt xấu gì cũng là một Thánh Chủ, lại đi bái một Đạo Thần trung giai làm sư à?”

“Không không không.”

Ngộ Sơn lắc ngón tay, dương dương đắc ý nói: “Lúc ta bái sư thì sư tôn vẫn còn là một Đạo Thánh cơ.”

Mọi người suýt nữa thì ngã luôn.

Bái một Đạo Thánh là sư thì cũng thôi đi, ngươi còn ra vẻ gì chứ?

Tên này có phải não có vấn đề rồi không?

“Đủ rồi.”

Đạo Thần cao giai ngay chính giữa có cảm giác chỉ số thông minh của mình.

“Ta là Quang Dương, đại trưởng lão của Trảm Nghiệp tông, vị này là Hoàng Mông, đại trưởng lão của Ma Diễm tông.”

Thanh niên cao gầy mặc áo bào đen ở bên cạnh hắn rũ mắt xuống, gương mặt lạnh lùng cao ngạo.

Vừa định nói gì đó thì Ngộ Sơn đã vui vẻ vỗ tay nhìn sang.

“Ta có nghe nói đến Trảm Nghiệp tông và Ma Diễm tông rồi, toàn là đại tông môn cấp bậc thánh địa thôi.”

Quan Dương Đạo Thần cũng không biết hắn đang vui vì điều gì.

Nghe thấy vậy thì hếch cằm: “Ngươi biết thế là tốt…”

Ngộ Sơn cười nheo mắt.

“Ha ha, không ngờ sức kêu gọi của sư tôn ta lại mạnh đến vậy.”

“Lại có thể khiến hai vị đại trưởng lão của thánh địa đến đầu quân luôn.”

Người bình thường mà có thể trở thành đại trưởng lão của một tông môn thì thực lực phải xếp trong top ba của tông môn.

Hơn nữa trong nhiều tông môn, có rất nhiều sự vụ của thường ngày của tông môn đều do đại trưởng lão xử lí, chưởng môn chỉ là cái danh thôi.

“Thất kinh thất kính, sự có mặt của các ngươi khiến Phi Tiên môn của ta càng thêm huy hoàng, hoan nghênh hoan nghênh…”

Quan Dương và Hoàng Mông suýt chút cũng bị hắn làm nhiễu luôn rồi.

Bọn ta nói muốn gia nhập Phi Tiên môn bao giờ chứ?

“To gan!”

Ánh mắt hai người lạnh lùng, to tiếng hét lên: “Phi Tiên môn các ngươi đúng là gan to bằng trời, lại dám lôi kéo người của bọn ta?”

“Há lại chưa nghe đến uy danh của ba Thánh Chủ?”

“Bọn ta đến đây là để thông báo cho các ngươi, lập tức giải tán Phi Tiên môn, bảo Khương Thành kia đến Trảm Nghiệp tông để nhận tội!”

“Nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.”

Ngộ Sơn lúc này mới nghe ra, cảm thấy đối phương là liên thủ đến đây để hỏi tội.

Nhất thời thất vọng vô cùng.

“Sao có thể nói như thế được?”

“Sư tôn của ta cũng có đến tông môn các ngươi để khuyên từng người đâu, hắn chỉ tuyên bố Phi Tiên môn muốn chiêu mộ môn đồ mà thôi.”

“Mọi người đều ngưỡng mộ uy danh của hắn nên chủ động đến nương nhờ, thế sao có thể gọi là lôi kéo người được?”

“Càng huống hồ gì rất nhiều người cũng đâu phải của hai phái các ngươi đâu.”

“Chính bản thân các ngươi không giữ được người mới nên tự suy nghĩ lại, xem thử có phải bình thường không làm nên hình không chứ…”

“Hả?”

Toàn bộ hơn ba mươi Đạo Thần cao giai đều bị tức điên lên.

Ngươi cướp người của bọn ta mà còn bảo bọn ta suy ngẫm lại?

“Được! Được lắm!”

“Vậy các ngươi cứ chờ bị diệt phái đi!”

Bởi vì có một Thánh Chủ như Ngộ Sơn ở đây, Quan Dương và Hoàng Mông cũng không dám khai chiến lúc này, chỉ có thể nói mấy lời hung tàn trước.

Hai đại trưởng lão chỉ về những tiên nhân vừa mới đầu quân ở phía sau, không hề che đậy ý nghĩ uy hiếp của mình.

“Bây giờ các ngươi rời khỏi Phi Tiên môn, tuy tội sống khó thoát nhưng chi ít cũng còn một con đường sống.”

“Nếu như còn tiếp tục ngu ngốc không thức thời, hừ hừ…”

“Một người cũng đừng hòng thoát!”

Phi Tiên môn bên này, có vài Đạo Thần và Đạo Thánh mới đầu quân khẽ biến sắc.

Hai đại thánh địa tổng cộng có ba mươi Thánh Chủ tọa trấn.

Còn bên này chỉ có một mình Ngộ Sơn.

Còn về tầng lớp Đạo Thần thì lại kém xa.

Bọn họ chỉ có thể theo bản năng mà nhìn về phía tông môn đằng sau, hi vọng Khương Thành có thể đến chủ trì cục diện,

ổn định lòng người.

Nhưng chính vào lúc này, bầu trời cao phía trước đột nhiên vang lên tiên âm lả lướt.

Ráng mây bồng bềnh, quang hoàn cửu sắc ẩn hiện những khí tức quy tắc ảo diệu, tản ra thần vận huyền diệu.

Cả bầu trời đột nhiên được chiếu sáng thay phiên, hoàn toàn trở nên rực rỡ.

Bầu không khí thần thánh trang nghiêm bao trùm mỗi một người ở hiện trường.

Giờ khắc này, toàn bộ tiên nhân ở phạm vi trăm triệu dặm xung quanh đều nhanh chóng đến.

Nhìn quang hoàn cửu sắc ở trên bầu trời, toàn bộ đều kinh ngạc nói không nên lời.

Quy tắc ẩn hiện trong quang hoàn đó không mạnh, nhưng không đâu không có, khiến người ta khó mà tin được.

Ai lại có được năng lực kinh khủng vậy?

Khi bọn họ có được vài suy nghĩ, mười sáu tiên đồng ngọc nữ bước ra khỏi một chiếc xe hào hoa bên cạnh, quần sáng trên không đi đến.

Giống như đến từ một thế giới khác vậy.

Hoa rợp trời từ đâu rải xuống, hư ảnh thụy thú các điểu ngũ sắc lòe loẹt, vừa thấy đã biết là mặt mũi lớn rồi.

Chiếc xe đó từ từ hạ xuống hàng vạn dây tơ, bóng dáng thấp thoáng ẩn hiện trong thần quang nhìn không rõ đượ.

“Người này là ai?”

Đám người Quan Dương và Hoàng Mông không hẹn mà cùng lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Muốn dùng thần niệm cảm nhận thử một chút, nhưng lại phát hiện một sức mạnh không thuộc về thân hồn đang ngăn cách tất cả mọi thứ ở quanh xe đó.

Thế gian này lại có loại thần thông đó ư?

Chuyện này khiến lòng mọi người mơ hồ.

Quan Dương hít sâu một hơi rồi ung dung hỏi: “Các hạ là thần thánh phương nào?”

Bóng người ở chiếc xe phía trước vốn chẳng đáp lại.

Chỉ là, một áp lực trầm trọng đột nhiên tập kích từ bốn phương tám hướng đến, xuyên qua trong ngoài.

Cơ thể tất cả mọi người đột nhiên trở nên nặng nề.

Vừa lúc định dựa vào đạo tự thân để chống lại, sức mạnh đó đột nhiên biến mất tăm.

“Đây là đạo hám thiên!”

Ngộ Sơn làm như gặp phải quỷ, nhảy thót là lên.

“Hám Thiên Cổ Thánh!”

“Ngươi là Hám Thiên Cổ Thánh!”

Lão đầu này như con quay trở mình 3600 độ, sau đó bò lại.

“Tham kiến Hám Thiên Cổ Thánh!”

Ồn ào!

Tất cả mọi người ở hiện trường suýt chút bị dọa tè cả ra quần.

Mấy Đạo Thần của Phi Tiên môn kia toàn thân run rẩy, nghay lập tức cúi đầu khom eo, nào dám ngửa mặt nhìn thẳng?

Còn đám người Quan Dương và Hoàng Mông vừa mới chạy đến hỏi tội kia, tim thì đập loạn xạ.

Hám Thiên Cổ Thánh?

Vị cường giả đỉnh phong sao đột nhiên lại đến nơi này?

Nhưng mà khí tức của ba ngàn quy tắc kia, còn có sức mạnh ngăn cách chưa biết được đó, toàn bộ đều đã vượt khỏi nhận thức về cường giả của bọn họ.

Tuy bọn họ chưa từng thấy Cổ Thánh ra tay, nhưng nghĩ thì thủ đoạn này chỉ có mỗi Cổ Thánh mới có thể làm được thôi nhỉ?

Hơn nữa, áp lực vừa rồi tuy không mạnh, nhưng quả thực có khí tức cực giống với Hám Thiên phủ của tinh hệ bao bên ngoài Tiên Võ châu.

Có lẽ thật sự là đạo hám thiên.

Ngoại trừ Hám Thiên Cổ Thánh ra còn có ai có thể làm được nữa chứ?

“Bái kiến Hám Thiên Cổ Thánh!”

Hơn ba mươi Đạo Thần khí thế hung hãn nhanh chóng thu lại khí thức của mình, trở nên ngoan ngoãn như con chim sẻ, ngoan ngoãn bái.

Cho đến lúc này, bên trên không cuối cùng mới vang lên giọng nói.

Nhưng mà vốn không phải là của bóng dáng trong xe kéo kia, mà là mười sáu kim đồng ngọc nữ cùng lên tiếng.

“Không ngờ mới đến đây mà đã bị nhận ra rồi.”

Mười sáu người đồng thanh lạ thường, giọng nói chồng lên nhau không mang theo bất cứ cảm xúc ào, nhưng lại vang đến địa vực hơn chục triệu dặm.

Nhất thời, vố số tiên nhân của các đại tông môn đều vội vàng bái lạy, giống như con kiến nhìn thấy cự long vậy.

Đây là Hám Thiên Cổ Thánh đấy!

Chúa tể đứng trên đỉnh cao của cả Tiên Võ châu này.

Những Thánh Chủ tung hoành Thương Lan đại lục kia trước mặt người này chỉ là một góc chẳng đáng nhìn đến mà thôi.

Càng huống hồ gì là mấy Đạo Thần như bọn họ.

Chương 2053: Khương tiền bối có ở đây không

Tất cả mọi người đang có mặt chỉ có mỗi một mình Lăng là không quỳ xuống.

Muội tử này ngẩn người nhìn bóng dáng mơ hồ trong xe kéo ở phía trên cao, suýt nữa thì nghi ngờ nhân sinh.

Người ở phía trên là Hám Thiên Cổ Thánh?

Vậy ta là ai?

Tầm mắt của nàng dễ dàng xuyên qua lớp ngăn cách ý thức, nhìn rõ ràng chân tướng dưới hào quang thấp thoáng.

Sau đó trực tiếp bật thốt giỏi lắm.

Mười sáu kim đồng ngọc nữ kia đều là con rối, chúng đều bị cái người ngồi bên trong xe kéo dùng phân hồn và ý niệm điều khiển.

Và chính chủ bên trong xe kéo không phải Khương Thành thì còn có thể là ai được?

Lăng cuối cùng cũng hiểu, vì sao ban nãy hắn lại muốn hỏi Chiến Đế trông như thế nào rồi.

Lăn lộn hơn nửa ngày, hóa ra là hắn muốn giả dạng Chiến Đế?

Trong nhất thời, nàng vừa thấy tức lại vừa muốn cười.

Vì muốn xem trò vui nên nàng không hề vạch trần hắn ngay tại chỗ mà là lựa chọn truyền âm chất vấn.

“Rõ ràng ngươi không phải là Chiến Đế, ngươi muốn làm gì hả?

Thành ca không ngờ muội tử này không những không thèm lạy mình mà còn xuyên qua được tấm chắn ngăn cách đã bị bản thân dùng “Thái Thượng Hóa Đạo” khóa lại.

Chỉ có thể dùng truyền âm lấp liếm qua loa một câu: “Ca đang bận làm việc lớn, ngươi đứng sang bên nhìn rồi học hỏi là được.”

Lăng thật sự bị chọc tức đến bật cười.

Ngươi muốn ta học cái gì?

Học ngươi làm thế nào giả dạng ta hả?

“Ha, ngươi to gan thật, lẽ nào ngươi không sợ Hám Thiên Cổ Thánh phát hiện sao?”

“Phát hiện thì phát hiện thôi.”

Từ khi Thành ca ra đời đến nay, chưa từng sợ qua bất kỳ ai.

“Ca mượn dùng thân phận của hắn đó là nể mặt hắn rồi. Dù cho có biết hắn cũng sẽ chỉ cảm thấy vinh hạnh mà thôi.”

Ta còn phải cảm thấy vinh hạnh á?

Lăng rất muốn mắng hắn, nhưng lại phát hiện cái tên đáng ghét này dám cắt đứt truyền âm, còn chặn cả mình nữa.

Mà Ngộ Sơn đứng ở phía dưới cũng bắt đầu diễn theo những gì trong kịch bản đã bàn.

“Không biết Cổ Thánh tiền bối đến đây là vì chuyện gì?”

Khương Thành không hề trả lời.

Đơn giản chỉ vì Hám Thiên Cổ Thánh là nam hay nữ hắn cũng không rõ, một khi mở miệng có thể sẽ bị lộ ngay.

Vậy cứ dứt khoát học theo sự phô trương của Tiên Mẫu, tạo ra số lượng con rối tiên đồng ngọc nữ gấp bốn lần nàng, để cho những con rối này thay bản thân nói chuyện.

Làm như vậy thì trình độ làm màu còn cao hơn ấy chứ.

Vầng sáng chín màu chỉ là hiệu ứng thôi, nhưng ba nghìn quy tắc thì lại là thật, đó cũng là do Thái Thượng Hóa Đạo điều khiển căn nguyên trời đất trong khu vực này tạo ra.

Nhưng phần tinh túy nhất vẫn là lực Hám Thiên.

Hắn vừa khéo cũng có hệ thống kỹ năng Thiên Đạo là lực Hám Thiên, thuộc cùng một hệ với Hám Thiên phủ của Chiến Đế.

Nếu không phải có được đặc trưng này của Hám Thiên Cổ Thánh thì những Đạo Thần ở dưới kia cũng sẽ không nghi ngờ gì mà đã trực tiếp quỳ xuống.

“Ta nghe nói Khương Thành trở về rồi?”

Vừa dứt lời, tất cả tiên nhân đang có mặt đều đồng loạt kinh ngạc.

Hám Thiên Cổ Thánh lại đến vì Khương Thành sao?

Sao lại có thể chứ?

Hai người này một người là Cổ Thánhh, một người là Đạo Thần trung giai, cách biệt nhau một trời một vực kia mà.

Nhóm người của Trường Dương và Trường Bách lại càng lo lắng hơn nữa.

Bọn họ còn nhớ trước đó Ngộ Sơn đã từng hỏi Khương Thành có quen biết với Hám Thiên Cổ Thánh hay không.

Nhưng lúc đó Khương Thành lại trả lời giao tình thì không có, nhưng cũng có thể có thù.

Bây giờ Hám Thiên Cổ Thánh đột nhiên giáng lâm, lẽ nào là vì muốn báo thù sao?

“Đúng vậy!”

Ngộ Sơn biết rõ chân tướng nên tất nhiên cư xử rất đúng mực.

“Khương Thành là sư tôn của ta, không biết ngươi tìm hắn có việc gì?”

Mười sáu con rối bị Thành ca điều khiển cũng tiếp tục đồng loạt lên tiếng.

“Nếu ngươi đã là đệ tử của hắn, vậy có từng nghe hắn nhắc đến ta không?”

Ngộ Sơn lắc đầu.

“Chưa từng.”

“Một lần cũng không có sao?”

“Một lần cũng không có.”

Lúc này, đến cả Lăng cũng không biết rốt cuộc Khương Thành đang muốn làm gì.

Hắn giả làm nàng không phải là vì muốn mượn uy danh của nàng để làm ra vẻ à?

Sao giờ lại còn làm như không quen biết thế này?

“Cũng đúng!”

Âm thanh máy móc của mười sáu con rối lại tiếp tục vang vọng khắp trời đất.

“Sư tôn Khương Thành của ngươi thân phận cao quý biết nhường nào, ta cũng chỉ là một điểm xuyết nhỏ bé không đáng gì trong chuyến lữ trình tráng lệ của hắn mà thôi.”

“Hoàn toàn không đáng được hắn nhắc đến.”

Phụt!

Lăng suýt nữa sặc nước ngay tại chỗ.

Giây phút này, nàng hận không thể xông lên bóp chết Khương Thành.

Làm trò nãy giờ, vừa nãy bảo không thân cũng chỉ là vì hạ thấp ta để đề cao bản thân ngươi à?

“Tiền bối nặng lời rồi.”

Ngộ Sơn mỉm cười chắp tay hướng về phía trên.

“Sư tôn của ta chỉ là bề bộn nhiều việc, không biết ngươi và hắn có quan hệ như thế nào?”

Ở bên dưới dù là môn đồ của Phi Tiên môn hay những Đạo Thần cao giai vừa đến kiếm chuyện đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng.

Bọn họ cũng rất tò mò.

Mặc dù nói năm đó Khương Thành tung hoành khắp Nguyên Tiên giới, nhưng họ cũng chưa từng nghe nói hắn và Chiến Đế có qua lại gì với nhau.

Hơn nữa vật đổi sao dời, bây giờ cảnh giới của hai người này cũng cách biệt quá xa rồi.

Dù cho thật sự có gốc rễ gì đó thì hẳn là cũng cuốn trôi theo gió rồi nhỉ?

“Khương Thành có ơn tái tạo với ta, Hám Thiên phủ cũng là hắn phái người tặng cho ta.”

“Có thể nói, nếu như không có hắn thì cũng không có ta của hôm nay.”

Nếu không phải mọi người ở phía dưới không dám vô lễ trước mặt Cổ Thánh thì có lẽ đã sớm kinh ngạc hô toáng lên rồi.

Không ngờ lại còn có bí mật như thế?

Khương Thành có thể phái người tặng Hám Thiên phủ, vậy bản thân hắn sẽ có lai lịch gì đây?

Mọi người ai cũng không dám tưởng tượng.

Nếu không phải “Hám Thiên Cổ Thánh” tự mình nói ra thì sợ rằng cũng không một ai dám tin.

Nếu như vậy thì lần này Cổ Thánh giá lâm cũng không phải là vì báo thù mà ngược lại là đến báo ơn sao?

Nghĩ đến đây, các Thánh chủ của hai đại Thánh địa đều đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, lòng thầm nghĩ không hay rồi.

Mà Lăng cũng tức đến nghiến răng, hận không thể cắn Thành ca.

Sao ngươi khiêm tốn quá vậy hả?

Sao không nói luôn ngươi là cha của ta cho rồi đi!

“Hóa ra là vậy.”

Ngộ Sơn như chợt bừng tỉnh.

Trong lòng lại oán thầm.

Sư tôn, có phải ngươi giả hơi lố quá rồi không, ta phối hợp diễn với ngươi căng thẳng lắm đó, suýt nữa thì không bắt kịp nhịp của ngươi rồi.

“Sư tôn Khương Thành của ngươi bây giờ ở đâu?”

“Sư tôn vừa mới trở về hậu điện nghỉ ngơi, để ta đi gọi hắn.”

“Không.”

Mười sáu con rối đồng loạt cất tiếng từ chối.

“Đừng làm như vậy.”

“Ta sao mà xứng được Khương tiền bối tự mình ra nghênh đón cơ chứ, phải nên là ta chủ động đến cầu kiến mới đúng.”

Lăng đã không còn gì muốn nói nữa rồi.

Muốn làm gì thì cứ làm đi, tâm nàng đã lặng rồi.

Dù sao sau này cũng vạch trần thân phận thôi, đến lúc đó để xem cái tên này còn có gì để nói.

“Vậy ta lập tức đưa tiền bối qua đó.”

Ngộ Sơn đứng dậy, đang muốn dẫn xe kéo vào hậu điện.

Khương Thành không lập tức xuất phát đi gặp “chính mình” mà là làm như vô tình nhắc đến đám người phía bên dưới.

“Đây đều là môn đồ của Phi Tiên môn sao?”

Ngộ Sơn hiểu ngay tức khắc, biết được hắn đang muốn dạy dỗ đám người kia.

Thế là hắn không hề do dự chỉ vào những vị khách không mời là nhóm hơn ba mươi Đạo Thần bao gồm Quan Dương Đạo Thần và Hoàng Mông Đạo Thần.

Hắn nói lớn: “Ngoài bọn họ ra thì những người khác đều là môn đồ!”

Quan Dương và Hoàng Mông cứ như bị người ta đá vào đũng quần vậy, suýt nữa mất khống chế.

Ban nãy bọn họ cũng nghe ra được, Hám Thiên Cổ Thánh này đứng về phía của Khương Thành.

Nếu như bọn họ bị xem như là kẻ địch của Khương Thành, vậy còn có thể sống sao?

“Không không không, bọn ta vô tội…”

“Mặc dù bọn ta không phải là người của Phi Tiên môn, nhưng bọn ta không hề có địch ý.”

Bọn họ thậm chí còn thầm oán trách Khương Thành nữa kìa.

Con mẹ nó, có quan hệ như này sao ngươi không chịu nói sớm hả?

Ngươi mà nói sớm thì bọn ta làm sao dám đối đầu với ngươi, bọn ta chỉ có gõ trống khua chiêng chúc mừng ngươi thôi có biết không hả.

Chương 2054: Hành đại lễ

Thành ca ở trên không trung tất nhiên biết rõ đám người này là loại người như thế nào.

Nhưng việc hắn giả làm Chiến Đế không phải là vì tiêu diệt đám tạp nham ở trước mặt này, mà là có mục đích khác.

“Các ngươi không phải là kẻ địch của Phi Tiên môn à?”

“Không phải, tất nhiên là không phải rồi!”

Quan Dương và Hoàng Mông trước đó vẫn còn kiêu căng hống hách, giờ đã run như cầy sấy, lắc đầu như trống bỏi.

Tuy nhiên, ở chỗ này vẫn còn hàng chục ngàn môn đồ của Phi Tiên môn đấy.

“Bọn họ nói dối!”

Trường Linh là người đầu tiên cáo trạng vạch trần bọn chúng.

“Cổ Thánh tiền bối, mới nãy bọn họ còn muốn ép Phi Tiên môn giải tán ngay tại chỗ nữa kìa!”

Đám người Diệu Du cũng như được tiếp thêm sức mạnh.

“Đúng vậy, lúc nãy bọn họ hống hách lắm cơ.”

“Còn nói muốn những người mới gia nhập như bọn ta phải trả một cái giá đắt!”

“Đúng vậy, thậm chí bọn họ còn uy hiếp Khương chưởng môn, nói rằng muốn hắn đến Trảm Nghiệp tông nhận tội, kính mong Cổ Thánh tiền bối làm chủ cho bọn ta!”

“Cái gì? Còn có chuyện này sao?”

Giọng của mười sáu con rối ở trên không trung vẫn không hề có cảm xúc.

Nhưng mỗi một người ở phía dưới đều cảm nhận được sát ý như đang nổi trận lôi đình.

Hơn ba mươi Đạo Thần cao giai bị dọa cho sợ vỡ mật, suýt nữa thì tè cả ra quần.

Một lần nữa cảm nhận được lực Hám Thiên, bọn họ giống như những con kiến nhỏ nhoi bị một ngọn núi khổng lồ đè bẹp.

Bởi vì quá mức sợ hãi, toàn thân bọn họ đều mềm nhũn, thậm chí còn chẳng dám điều động tiên lực.

Chứ đừng nói gì tới việc đỡ lại.

Hoàng Mông Đạo Thần trước đó vẫn luôn kiêu ngạo lạnh lùng, giờ phút này lại gào thét chói tai như lợn bị giết.

“Không có, bọn ta không có mà!”

“Tất cả đều chỉ là lời nói từ một phía của bọn họ thôi, bọn họ đang vu khống bọn ta!”

Sắc mặt của Quan Dương Đạo Thần trắng bệch, như thể bắt được cọng rơm cứu mạng.

“Đúng vậy, trước giờ bọn ta đều rất ngưỡng mộ Khương chưởng môn, sao lại có thể uy hiếp lão nhân gia hắn chứ?”

“Bọn ta một lòng kính trọng Phi Tiên môn, lấy đâu ra địch ý?”

“Đấy đều là môn đồ của Phi Tiên môn vu khống bọn ta, kính mong Cổ Thánh tiền bối minh giám!”

Nhìn thấy bọn họ đổi trắng thay đen như thế, Trường Linh và Diệu Du không nhịn nổi nữa.

“Ăn nói nhảm nhí!”

“Các ngươi mà tôn kính hả? Đúng là ăn nói hàm hồ!”

“Nếu các ngươi đã không có địch ý, vậy các ngươi nói xem, khí thế hùng hổ đến Phi Tiên môn của bọn ta để làm gì?”

“Chẳng lẽ không phải là vì muốn khai chiến sao?”

Lời tố cáo của mọi người không hề làm cho nhóm người Quan Dương và Hoàng Mông hoảng loạn, bọn họ chỉ sợ mỗi Hám Thiên Cổ Thánh ở trên đỉnh đầu mà thôi.

Chỉ cần Cổ Thánh không nói gì, vậy bọn họ cũng chẳng sợ ai.

“Nếu bọn ta thật sự muốn đến Phi Tiên môn khai chiến, chẳng lẽ chỉ mang theo một ít người như vậy thôi sao?”

“Rõ ràng là các ngươi muốn giá họa cho bọn ta!”

“Bọn ta có ý tốt đến chúc mừng lại còn bị vu khống như thế, đúng thật là quá oan uổng mà, xin Cổ Thánh tiền bối hãy làm chủ cho bọn ta…”

Nhóm người Trường Linh suýt nữa bị bọn họ chọc tức muốn nổ tung.

Các ngươi khí thế hùng hổ đến tận nơi khiêu khích, cuối cùng còn quay ngược lại bảo đây là lỗi của bọn ta à?

Nhưng không đợi bọn họ nói thêm thì mười sáu "kim đồng ngọc nữ" ở phía trên đã mở miệng nói.

"Các ngươi đến chúc mừng cho Phi Tiên môn?"

Nghe thấy Hám Thiên Cổ Thánh hỏi như vậy, Quan Dương và Hoàng Mông đều âm thầm thở phào.

May quá, vị cường giả đỉnh cao này không hề biết sự thật và cũng lười tìm hiểu sâu nữa.

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Hôm nay là ngày Phi Tiên môn chiêu mộ người mới kia mà, đáng chúc mừng lắm!"

"Là những tông môn ở xung quanh, nếu như bọn ta không đến chúc mừng thì chẳng phải quá xa lạ rồi hay sao?"

"Vậy quà mừng của các ngươi đâu?"

Hả, cái này?

Đám người Quan Dương và Hoàng Mông vốn càng nói càng hăng đột nhiên lại nghẹn họng.

Thật là không ngờ, đường đường Cổ Thánh mà lại nhắc đến chi tiết nhỏ như thế này.

Thành ca không phải là người dễ qua mặt như vậy đâu, hắn ngựa quen đường cũ bắt đầu lừa đảo kiếm chác.

"Là một Đạo Thần cao giai, mỗi người các ngươi tặng mười đạo khí bát giai, năm bí bảo cực phẩm và cộng thêm một nghìn bình Đế đan cửu phẩm làm quà mừng thì còn tạm chấp nhận được."

Cái gì?

Gương mặt vốn đã hồng hào trở lại của nhóm Quan Dương và Hoàng Mông lại lần nữa trắng bệch mất hết huyết sắc.

Nhiều như vậy?

Mà còn gọi là tạm chấp nhận?

Sao ngươi không đi cướp luôn cho rồi!

Ngươi là Cổ Thánh, những thứ này đối với ngươi chẳng thấm vào đâu.

Nhưng nó là toàn bộ tài sản của bọn ta đấy có biết không hả?

“Các ngươi đã tặng rồi?”

Nhóm người Trường Linh và Diệu Du lập tức vạch trần.

“Bọn họ không có tặng!”

“Không tặng? Vậy lẽ nào các ngươi đang đùa giỡn bổn tọa?”

Khương Thành lại thúc giục lực Hám Thiên, sẵn tiện còn dùng cả Thái Thượng Hóa Đạo, rút sạch tất cả hơi thở căn nguyên ở xung quanh của hơn ba mươi người này.

Dọa cho Quan Dương và Hoàng Mông như bị rơi xuống hầm băng, còn tưởng rằng đao đã sắp chém đến sau gáy rồi nữa.

“Không không không, chỉ là bọn ta không kịp tặng mà thôi!”

“Bọn ta tặng ngay, tặng ngay đây!”

“Xin Cổ Thánh tiền bối cho bọn ta một chút thời gian.”

Hơn ba mươi Đạo Thần cao giai hoàn toàn không dám mặc cả, điên cuồng móc hết tất cả binh khí, áo giáp tùy thân vả cả nhẫn trữ vật ra.

Nhưng cái giá mà Thành ca đưa ra quá cao, dù cho bọn họ có cởi luôn cả quần cũng gom không đủ.

“Cổ Thánh tiền bối, bọn ta đi vội vàng quá nên đã quên mang nhiều quà mừng…”

Khương Thành điều khiển con rối cắt ngang lời bọn họ.

“Vậy thì phái người quay về lấy, sự kiên nhẫn của ta có hạn.”

“Vâng vâng vâng!”

Quan Dương và Hoàng Mông lập tức phái hai Đạo Thần cao giai tức tốc chạy về Trảm Nghiệp tông và Ma Diễm tông, điều động tài nguyên ở trong bảo khố của tông môn đến cứu cánh.

Khoảng một khắc sau, hai Đạo Thần cao giai được phái đi mới gấp gáp chạy trở về.

Cuối cùng cũng gom đủ "quà mừng" mà Khương Thành yêu cầu.

Là một đồ đệ tốt của Thành ca, Ngộ Sơn hiển nhiên phải thay sư tôn nhận phần thu hoạch ngoài ý muốn này.

"Đến cũng đến rồi, lại còn mang theo nhiều quà mừng như vậy, bọn ta cũng không có chuẩn bị vài ly rượu cho các ngươi, thật là ngại quá đi thôi!"

Ngoài miệng hắn nói ngại quá nhưng tay thì lại rất thành thật gom hết tất cả đan dược và trang bị.

"Thật khách sao quá đi mà, các ngươi đến chúc mừng lại còn tốn kém như thế nữa."

"Bọn ta biết nói gì cho phải đây?"

"Sau này không được khách sáo như vậy nữa đấy, có nghe thấy không?"

Nghe thấy những lời chọc tức nhưng lại không thể làm được gì, Quan Dương và Hoàng Mông rất muốn giết chết hắn.

Nhưng ở trước mặt Hám Thiên Cổ Thánh, bọn họ làm sao dám?

Bây giờ bọn họ cũng nhìn ra rồi, Cổ Thánh vẫn là hướng về phía Phi Tiên môn.

Đề ra quà mừng không thực tế như vậy cũng là vì trừng phạt bọn họ.

Cứ xem như của đi thay người vậy.

"Bọn ta đã chúc mừng xong rồi, không biết có thể đi về được chưa?"

Mấy người bọn họ đã không dám ở lại đây nữa rồi.

Đứng dưới sự che phủ của cường giả đỉnh phong, áp lực của bọn họ lớn lắm đó.

Tuy nhiên, mười sáu con rối lại mở miệng nữa rồi.

"Ban nãy các ngươi có nói rất ngưỡng mộ kính trọng Khương Thành?"

“Đúng vậy!”

“Bọn ta sùng bái Khương chưởng môn nhất.”

Hơn ba mươi Đạo Thần thầm ai oán, không lẽ lại muốn hố nữa hả, muốn bọn ta cũng tặng cho Khương Thành một phần quà mừng à?

Bảo khố trong tông môn đã cạn kiệt rồi!

“Sùng bái cỡ nào?”

Vì để lấy lòng Cổ Thánh, mọi người không ngần ngại đáp: “Sùng bái đến mức muốn hành đại lễ!”

“Vậy tại sao bổn tọa lại không thấy hành động hành đại lễ của các ngươi hả? Lẽ nào hành đại lễ mà các ngươi nói chỉ là lời nói suông để lừa gạt bổn tọa thôi sao?”

“Không dám không dám…”

Quan Dương và Hoàng Mông vẻ mặt vô cùng khó coi.

Không phải đó chứ?

Phải làm thật luôn hả? Cái tên Hám Thiên Cổ Thánh này cũng ác quá rồi đấy?

Chương 2055: Tông môn được Cổ Thánh che chở

Sau mười mấy giây, trước sơn môn của Phi Tiên môn xuất hiện một cảnh tượng kỳ diệu.

Ba mươi hai Đạo Thần cao giai xếp thành một hàng ngang.

Mỗi một người đều khom lưng vểnh mông, năm điểm gồm hai đầu gối, hai khủy tay và đầu đều chạm xuống đất.

Bọn họ hướng về phía hậu điện của sơn môn hành loại lễ cao nhất trong cuộc đời này.

Mà những trưởng lão và chúng đệ tử của Phi Tiên môn đứng ở phía trước đều mặt mày hớn hở.

Nếu không phải vì họ không dám thất lễ trước mặt Hám Thiên Cổ Thánh thì đã sớm bật cười thật to rồi.

Nghĩ lại ba mươi hai người này, ai nấy cũng đều là trưởng lão cao tầng của hai thánh địa lớn cả.

Lúc trước đụng phải bọn họ, có tên nào là không uy nghiêm đầy mình, ngang ngược kiêu căng đâu chứ?

Nhưng giờ đây, bọn họ lại phải quỳ trước mặt bản thân mình, thật sự quá hả dạ!

Đối với đám người Quan Dương và Hoàng Mông, cái tư thế nhục nhã này còn khó chịu hơn chuyện chết rất nhiều.

Bọn họ chỉ còn cách tự thuyết phục chính mình, thân phận của "Hám Thiên Cổ Thánh" vốn cũng lớn hơn mình nhiều, nghe theo lời của Cổ Thánh thì không mất mặt!

"Tiền bối xin mời bên này!"

Ngộ Sơn khổ sở nhịn cười, tiếp tục diễn cho nốt phần của bản thân.

Lúc này Khương Thành mới hài lòng điều khiển xe kéo, mang theo quang hoàn cửu sắc và mười sáu con rối, bay từ trên không trung Phi Tiên môn hướng đến hậu điện.

Mãi cho đến khi ánh sáng thần thánh kia biến mất, mọi người đoán chắc rằng hẳn là "Hám Thiên Cổ Thánh" đã gặp gỡ và bắt đầu trò chuyện thân thiết với Khương chưởng môn rồi thì mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Không khí tại hiện trường cũng trở nên sôi nổi hơn.

Ban nãy Cổ Thánh ở trên không, nếu họ nói không căng thẳng thì đó là nói dối.

Đến cả trưởng lão và môn đồ của Phi Tiên môn cũng đều run lẩy bẩy, sợ rằng bản thân nói sai một câu sẽ dẫn đến tai họa diệt môn.

Nhìn về phía các cao tầng của thánh địa như Quan Dương và Hoàng Mông vẫn còn đang hành đại lễ, mọi người vui vẻ không thôi.

"Thật là nằm mơ cũng không ngờ, Khương chưởng môn của chúng ta lại có giao tình với Hám Thiên Cổ Thánh."

"Đây đâu chỉ là giao tình? Đây rõ ràng là người của mình!"

“Vậy chẳng phải sau này Phi Tiên môn của chúng ta sẽ được Cổ Thánh che chở cho sao?”

“Còn phải nói à, khắp cả Thương Lan đại lục này đã không còn ai dám trêu chọc chúng ta nữa rồi, có biết không hả?”

“Ta biết ngay Khương chưởng môn không phải người tầm thường rồi mà, đi đến đâu cũng đều được hoan nghênh hết, có vài người còn nói hắn là phượng hoàng rụng lông không bằng gà, đúng là nực cười!”

Mà đôi “sư đồ rẻ tiền” Khương Thành và Ngộ Sơn sau khi bước vào hậu điện cũng không tiếp tục giả dạng nữa.

“Ha ha, sư tôn quả nhiên cao minh! Xoay kẻ địch đến quay vòng vòng, ta khâm phục, khâm phục!”

Ngộ Sơn cũng rất biết điều, không đợi Khương Thành mở miệng đã chủ động nộp lên tất cả “quà mừng” mà ban nãy bản thân đã thu được.

“Rõ ràng là một đám kẻ địch đến tận nơi khiêu khích, cuối cùng lại trở thành những kẻ đáng thương phải dâng tặng bảo vật cho chúng ta, chiêu này đúng là cao mà.”

“Lẽ nào sư tôn đã đoán được bọn họ sẽ đến nên mới quyết định giả dạng làm Hám Thiên Cổ Thánh sao?”

“Không hổ là sư tôn, biết nhìn xa trông rộng…”

Thu hết hơn ba mươi ngàn bình Đế đan cửu phẩm, trong lòng Khương Thành vui sướng vô cùng.

Đợt này muốn tấn cấp lên Đạo Thần trung giai hẳn là có hi vọng rồi.

Tuy nhiên hắn cũng không quên công lao của người phối hợp diễn là Ngộ Sơn.

Thế là hắn lấy ra hai nghìn bình từ trong ba mươi hai ngàn bình Đế đan cửu phẩm kia.

“Chỗ này ngươi hãy giữ lấy, cố gắng tu luyện cho tốt.”

Đón lấy nhẫn trữ vậy chứa đầy đan dược, Ngộ Sơn lập tức rơi lệ.

Trải qua trận đấu pháp kia, sao hắn có thể không nhận ra Khương Thành chính là một người thích chiếm cái lợi cho bản thân cơ chứ.

Huống chi lần này thành công giả dạng Hám Thiên Cổ Thánh, quan trọng cũng là vì ba nghìn quy tắc và hơi thở của đạo Hám Thiên của hắn có tác dụng.

Còn những lời thoại kia của bản thân, nếu đổi thành bất cứ ai khác cũng đều có thể nói được.

Kết quả bản thân lại còn được hắn chia cho tận hai nghìn bình Đế đan cửu phẩm.

"Hu hu hu, sư tôn, ngươi quả nhiên rất biết chăm sóc cho đồ nhi như ta!"

"Chỉ là hai nghìn bình Đế đan cửu phẩm thôi mà, xem cái tiền đồ của ngươi kìa."

"Ngươi không biết đâu sư tôn, Thê Vũ quán bọn ta không có thu nhập gì, vẫn luôn sống rất khó khăn, không giống như những thánh địa kia…"

Khương Thành cũng không rảnh đâu mà nghe hắn kể khổ.

"Được rồi được rồi, lần này ta giả làm Chiến Đế cũng không phải là vì những con cá con tôm nhỏ ngoài kia."

"Ba mươi hai Đạo Thần cao giai kia vẫn chưa xứng để ta bày ra trò lớn như thế này."

Ngộ Sơn thầm nghĩ cũng phải.

Đến cả Thánh chủ và Đạo Thần của U Mộc tộc còn bị Khương Thành diệt sạch toàn bộ thì ba mươi hai Đạo Thần bên ngoài kia tính là gì chứ.

Hoàn toàn không cần dùng cái danh của Hám Thiên Cổ Thánh để đè bọn họ.

"Vậy mục đích của ngươi là?"

Khương Thành khẽ nhếch mép, "Ngươi đã quên chuyện chúng ta muốn chiêu mộ một triệu người rồi sao?"

Ngộ Sơn sững người, sau đó lập tức phản ứng lại.

“Đúng rồi nhỉ, bây giờ tất cả mọi người đều tưởng rằng Phi Tiên môn của chúng ta có Hám Thiên Cổ Thánh chống lưng rồi!”

“Trở thành tông môn độc nhất trong khắp Thương Lan đại lục, đến lúc đó sẽ không còn nơi nào có tiền đồ hơn Phi Tiên môn chúng ta, bọn họ cũng sẽ phải gấp gáp chạy đến nương nhờ như lửa cháy đến mông vậy.”

Hắn vỗ tay bôm bốp, kích động mà mặt mày hớn hở: “Đừng nói là một triệu môn đồ, dù có là chục triệu thì cũng dư sức!”

“Sư tôn anh minh, đồ nhi hoàn toàn bái phục!”

“Mượn danh tiếng của Chiến Đế để chiêu mộ môn đồ cho chúng ta, thật là cao tay mà!”

Sau khi nịnh hót một tràn, hắn bắt đầu hỏi một vấn đề then chốt.

“Nhưng nếu như chuyện này truyền đến tai của Hám Thiên Cổ Thánh thì phải làm sao đây?”

Cái chiêu cáo mượn oai hùm này của Khương Thành, bây giờ thì trông ngầu lắm, nhưng hậu quả sau khi mọi chuyện bại lộ cũng rất nghiêm trọng.

Ngộ Sơn suy nghĩ hồi lâu, hắn cảm thấy nếu như tính tình của Hám Thiên Cổ Thánh mà tốt thì hẳn là sau này tất cả môn đồ của Phi Tiên môn cũng được cho chết toàn thây.

“Không sao!”

Thành ca không thèm quan tâm mà phất tay.

“Ta còn mong hắn đến tìm nữa kìa.”

Trong lúc hai người này ở đây tán gẫu thì các tông môn lớn nhỏ ở xung quanh tuy không thể nói là cuồn cuộn vũ bão nhưng cũng được xem như là trời long đất lở.

Hám Thiên Cổ Thánh lại là chỗ chống lưng phía sau của Phi Tiên môn?

Cái tin tức chấn động này đã làm cho tất cả mọi người đều ngây ngốc.

“Ôi trời ơi, cái tên Khương Thành này rốt cuộc có lai lịch gì vậy?”

“Lúc trước là ai nói hắn đã rớt đài rồi hả?”

“Được Cổ Thánh bảo vệ che chở thì còn ai dám đụng nữa chứ?”

“Phi Tiên môn lần này một bước phi thẳng lên trời rồi!”

“Con mẹ nó, sớm biết vậy ta cũng gia nhập Phi Tiên môn, bây giờ đừng hòng ai cản được ta!”

Cách sinh tồn ở Tiên Võ châu vốn là cá lớn nuốt cá bé, vì để bồi dưỡng ra một Thánh Tôn mà bọn họ gần như áp dụng phương thức nuôi sâu độc.

Là một “miếng thịt béo bở”, Thánh chủ bắt buộc phải không ngừng bành trướng lực lượng của bản thân nhằm tránh việc bị người khác giết hại rồi đưa lên bàn ăn.

Bọn họ đều phải liều mạng chiêu mộ người để gia tăng thực lực của tông môn, một là kết liên minh với những Thánh chủ khác, hai là tìm một chỗ dựa chống lưng, trở thành chư hầu của thánh địa hàng đầu.

Một khi tông môn bị tấn công, vậy thì những Đạo Thánh, Đạo Thần gia nhập vào tông môn đó cũng sẽ bị tiêu diệt chung.

Còn về những tông môn không có Thánh Chủ tọa trấn thì ngược lại sẽ không bị nhắm tới.

Nhưng thực lực của bọn họ rất yếu, chỉ có thể sống chui rúc, bị bắt nạt cũng là chuyện bình thường.

Vậy nên ở nơi đây, mỗi người đều sẽ vì an nguy của mình mà lo nghĩ, chuyện nương nhờ vào kẻ mạnh có thể che chở cho bản thân cũng là một điều đương nhiên.

Đúng như những gì Khương Thành dự đoán, dù là môn đồ của Trảm Nghiệp tông, Ma Diễm tông hay là những tông môn vừa và nhỏ ở xung quanh đều vừa nghe tin đã lập tức hành động, vội vàng chạy về phía Phi Tiên môn.

Chỉ trong một khắc ngắn ngủi, phía trước sơn môn của Phi Tiên môn đã chen chúc đến mức ruồi cũng không bay lọt.

Tiên nhân đông nghìn nghịt từ khắp nơi đổ đến, lấp kín cả một vùng, phóng mắt cũng không thấy điểm cuối.

Chương 2056: Triệu môn đồ

Nhìn thấy nhiều người ào ào kéo đến như thế, ba mươi hai Đạo Thần cao giai đang "hành đại lễ" đều hốt hoảng.

Lúc trước chỉ là bị người của Phi Tiên môn nhìn thấy mà thôi.

Bây giờ lại lồ lộ trước mắt của hàng triệu người, nỗi nhục nhã cứ thế mà tăng không ngừng.

Đặc biệt là bên trong đám người này còn có một tốp lớn là trưởng lão và môn đồ đến từ hai thánh địa kia của bọn họ nữa.

Điều này càng làm cho họ không thể nào chấp nhận được.

"Các ngươi chạy đến đây làm cái gì hả!"

Hám Thiên Cổ Thánh vẫn còn ở bên trong, Quan Dương Đạo Thần cũng không dám thay đổi tư thế.

Nhưng là đại trưởng lão của Trảm Nghiệp tông, hắn vẫn khá nóng nảy khi đối diện với các đệ tử bổn môn.

"Cái đám chết tiệt này, các ngươi muốn phản bội Trảm Nghiệp tông hả?"

"To gan thật, các ngươi chẳng lẽ không biết hậu quả của việc làm phản đồ hay sao?"

"Còn không mau cút về?"

Hoàng Mông của Ma Diễm Tông trán cụng đất nhưng thần sắc vẫn rất lạnh lùng nghiêm nghị.

"Những môn đồ tới đây ngày hôm nay của Ma Diễm tông, bổn trưởng lão đều nhớ kỹ hết!"

"Sau khi trở về, tất cả tội nặng thêm một bậc!"

Lúc trước khi ở tông môn của mình, bọn họ đều là những người nắm thực quyền quản lý mọi chuyện, vậy nên rất có ảnh hưởng với các đệ tử.

Rất nhiều môn đồ lập tức nhớ lại nỗi sợ ngày trước khi bị chi phối, chân cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

“Bà mẹ nó, đã như thế này rồi mà còn bày đặt tỏ ra oai phong nữa à?”

Trường Tân Đạo Thần mất kiên nhẫn xông lên trên, mỗi chân một đạp, đá cho Quan Dương và Hoàng Mông lăn quay ra đất.

“Cũng không biết nhìn xem bản thân đang ở cái tư thế gì?”

“Ngươi!”

Quan Dương và Hoàng Mông tức giận.

Nhưng họ lập tức nhớ đến đằng sau Trường Tân là Ngộ Sơn, sau Ngộ Sơn là Khương Thành, mà phía sau Khương Thành lại là “Hám Thiên Cổ Thánh”.

Cả hai vội vàng ngậm miệng lại, tức tốc bò về chỗ cũ hành đại lễ.

Một màn trò cười này làm cho cả đám tiên nhân đứng bao vây ở xung quanh cười lớn ha hả.

“Ha ha ha, ngươi nhìn bọn họ kìa, còn có dáng vẻ của đại trưởng lão hả?”

“Rõ ràng là giống hai con chó già.”

Những môn đồ vừa nãy còn cảm thấy sợ hãi của cả hai phái cũng thay đổi ánh mắt.

“Ta khinh, lúc trước các ngươi oai phong thì cũng thôi đi, bây giờ mà còn tỏ ra vẻ gì nữa chứ?”

“Nể mặt ngươi nên mới gọi ngươi là trưởng lão, còn không nể mặt ngươi thì bây giờ ngươi vẫn phải quỳ trước mặt bọn ta đấy thôi?”

Trải qua một hồi nhốn nháo này, các trưởng lão cao tầng của hai thánh địa lớn xem như hoàn toàn mất hết uy nghiêm rồi.

Sẽ không còn ai kính sợ bọn họ nữa.

Mà lúc này đây, Khương Thành và Ngộ Sơn cũng xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa.

“Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn ra rồi!”

Hắn vừa xuất hiện lập tức gây xôn xao.

Tất cả tiên nhân ở trong hay ngoài Phi Tiên môn cũng nhìn hắn với ánh mắt nóng rực như lửa, hoàn toàn khác với ngày xưa.

Hết cách rồi, bây giờ thân phân của Thành ca khác trước rồi.

Hắn đã không còn là Đạo Thần trung giai bình thường kia nữa, mà là một Đạo Thần trung giai… được "Hám Thiên Cổ Thánh" che chở bảo vệ.

Liên tưởng đến những lời nói khiến người phải kinh ngạc lúc trước của Cổ Thánh, ví dụ như Hám Thiên phủ là do Khương Thành phái người mang tặng cho hắn chẳng hạn, mọi người đều không dám xem thường Thành ca nữa.

"Khương chưởng môn, bọn ta tới nương nhờ ngươi đây!"

"Khương chưởng môn, không biết Hám Thiên Cổ Thánh có còn ở đây không?"

"Ngươi và Hám Thiên Cổ Thánh thật sự có căn nguyên sâu đến vậy sao?"

"Hám Thiên Cổ Thánh nói với ngươi những gì thế?"

"Cổ Thánh tiền bối có từng nói muốn dốc sức ủng hộ Phi Tiên môn không?"

Trong chớp mắt, Khương Thành bị một đống câu hỏi ào ào đổ đến làm cho choáng ngợp.

"Hám Thiên Cổ Thánh đã về rồi."

Hắn không có muốn mỗi ngày đều phải đóng giả thành người khác đâu.

Đóng giả một lần để đạt được mục đích là đủ rồi.

"Cái gì? Đã về rồi sao?"

Ba mươi hai Đạo Thần cao giai vốn đang hành đại lễ đã lập tức lom khom bật dậy từ trên mặt đất.

"Nếu đã về rồi vậy tại sao lại không nói sớm hả?"

Quan Dương Đạo Thần phẫn nộ chỉ về phía Khương Thành, muốn nói thêm mấy câu hung hăng để lấy lại một chút mặt mũi đã mất.

Nhưng nghĩ đến uy hiếp răn đe của Cổ Thánh, hắn vẫn là nuốt ngược lời vào trong.

“Chúng ta đi!”

Nói xong hắn mang theo một nhóm Đạo Thần hùng hổ bay về Trảm Nghiệp tông.

Sau khi quay về, chuyện đầu tiên Quan Dương làm đó là thông báo cho Thánh Chủ chưởng môn, nói với hắn tất cả những việc đã xảy ra.

Còn về phía Phi Tiên môn bên này, nhóm người Trường Dương và Diệu Du lại cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Sao Cổ Thánh tiền bối lại về sớm thế chứ?”

“Đúng đó, sao ngươi không giữ hắn ở lại một chút?”

Mặc dù bọn họ cũng sợ Cổ Thánh như là giun dế sợ cự long, nhưng nếu cự long này đứng về phía bọn họ, vậy thì họ cũng rất mong hắn có thể nán lại thêm vài ngày, gây thêm danh tiếng cho Phi Tiên môn.

“Giữ hắn lại làm gì?”

Thành ca không vui phất tay.

“Hắn cũng muốn nán lại một chút, nhưng ở chỗ ca không bao cơm, vậy nên mới giục hắn mau chóng ra về đi.”

Hả, cái này…

Nếu như trước đây Khương Thành nói như vậy, mọi người chắc chắn sẽ nghĩ rằng hắn đang bốc phét.

Nhưng nghĩ đến những lời lúc trước Hám Thiên Cổ Thánh từng nói, bây giờ bọn họ muốn không tin cũng không được.

Mọi người chỉ thầm oán trong lòng, ngươi to gan ghê gớm, đuổi khách mà đuổi luôn cả Cổ Thánh.

Lăng ở trong đám người mang theo hàm ý sâu xa, khẽ nói: “Ngươi lợi hại thật đấy, Hám Thiên Cổ Thánh sắp trở thành thuộc hạ của ngươi luôn rồi.”

Đối với việc nữ nhân này biết được chuyện hắn giả mạo Cổ Thánh, Thành ca không hề lo lắng chút nào.

Hắn mỉm cười sờ sờ phần râu không hề tồn tại ở dưới cằm.

“Quá khen quá khen rồi, đây đều là những phiền não vì mị lực của nhân cách thôi.”

Lăng trực tiếp bị hắn chọc tức đến muốn cười.

Mà Khương Thành lại bận rộn với chính sự.

“Một trăm hai mươi nghìn người lúc trước là tốp đầu tiên, có thể trực tiếp tiến vào nội môn.”

“Những người tới sau như các ngươi, phải ở lại ngoại môn trước!”

“Hả?”

“Vì sao chứ?”

Lúc này mấy triệu tiên nhân đến đây đều thất vọng không thôi.

“Ta đường đường là Đạo Thần cao giai, ở lại ngoại môn cũng vô lý quá rồi đấy?”

“Đúng thế, những người nhập môn lúc trước có rất nhiều tên còn không lợi hại bằng ta nữa kìa.”

“Khương chưởng môn, ngươi suy nghĩ lại đi, ta chắc chắn sẽ là trụ cột của Phi Tiên môn.”

“Sau này Phi Tiên môn gây dựng đại nghiệp không thể thiếu được ta đâu!”

Thành ca cảm thấy vô cùng buồn cười.

Ca đây đến đồng đội còn không cần mà lại đi cần những môn đồ mạnh để phụ trợ à?

“Nhóm người đầu tiên là vì ta mà đến.”

“Còn các ngươi là đến vì cái danh của Hám Thiên Cổ Thánh, đãi ngộ tất nhiên không thể giống rồi.”

“Những người ở ngoại môn nếu sau này thông qua được khảo hạch thì có thể tiến vào nội môn.”

“Còn những ai không bằng lòng, bây giờ có thể lập tức quay về, ta không cưỡng cầu!”

Lời này của hắn khiến cho mọi người đang có mặt không ai dám có ý kiến gì nữa.

Có rất nhiều người đều tiếc muốn đứt ruột.

Lúc trước trưởng lão bổn môn hay thậm chí cả chưởng môn cũng đều đến, vậy mà bản thân lại cứ không đến, kết quả bỏ lỡ mất một cơ hội tốt.

Vài khắc sau, một phần tiên nhân lựa chọn rời đi.

Nhưng số người ở lại cũng không hề ít.

Nhóm người Trường Dương, Trường Linh và Diệu Du đều bắt đầu bận rộn.

Thậm chí còn huy động hơn mười ngàn tiên nhân vừa mới nhập môn trước đó, bảo họ giúp sắp xếp đăng ký.

Còn Khương Thành và Ngộ Sơn cũng bắt đầu mở rộng cứ địa sơn môn của Phi Tiên môn.

Sau khi bận rộn tận hai ngày, cuối cùng họ cũng đã sắp xếp ổn thỏa cho nhóm người mới nhập môn.

Đến hiện tại, Đạo Thần của Phi Tiên môn đã lên đến ba trăm người, trong đó Đạo Thần cao giai có mười bảy người.

Và tổng số môn đồ đã đạt đến một triệu hai trăm bốn mươi nghìn người!

Hoàn toàn vượt xa tất cả những tông môn thánh địa ở xung quanh.

Khi tất cả những người này đều đã gia nhập thì giá trị thống trị của Khương Thành cũng lại tăng lên chóng mặt.

Từ ba trăm năm mươi nghìn tăng đến sáu trăm mười nghìn.

Hắn lại bước đến trước mặt của Lăng, không hề che giấu vẻ đắc ý của mình.

“Thấy ca làm như thế nào hả, bây giờ số người cũng vượt qua triệu luôn rồi, có phục hay không?”

Chương 2057: Người của Hám Thiên cung đến

Lăng thông minh khôn ngoan như vậy cũng suýt nữa bị hắn chọc cho thất lễ ngay tại chỗ.

Dùng danh tiếng của ta để chiêu mộ người.

Còn sẵn tiện hạ thấp ta để nâng cao ngươi lên.

Bây giờ lại đến hỏi ta có phục hay không?

Đúng là ức hiếp người quá đáng mà.

“Ha, cách làm của ngươi thì ta không hề phục, nhưng ta phục trình độ mặt dày của ngươi đấy.”

“Cũng đúng thôi, cách làm cao cấp kiểu này ngươi không lĩnh hội được tinh túy của nó đâu.”

Khương Thành không hề quan tâm giọng điệu chế giễu rõ ràng kia của nàng, ngược lại còn cố ý vỗ bờ vai gầy của Lăng.

“Sau nay đi theo ca, học tập nhiều trải nghiệm nhiều, sẽ chỉ có lợi cho ngươi thôi.”

Lăng không khỏi trợn mắt.

Học mặt dày vô liêm sỉ giống ngươi hả?

“Ta có chơi có chịu, sau này làm phó chưởng môn của Phi Tiên môn là được rồi.”

Nếu như để người bên ngoài biết được Hám Thiên Cổ Thánh trở thành phó chưởng môn của Phi Tiên môn, vậy chắc chắn sẽ chấn động trời đất mất.

Đừng nói là Tiên Võ châu, dù có là Chính Thần của hai mươi bảy cung bên ngoài kia cũng sẽ lập tức đi nghe ngóng xem Phi Tiên môn này có lai lịch gì.

Tông môn này cao cấp đến mức nào mà lại có thể khiến cho đường đường là Cổ Thánh đi đảm nhiệm chức phó chưởng môn?

Chỉ tiếc là, Khương Thành không hề biết chuyện này.

“Ngươi cũng biết chiếm lợi ghê đấy.”

“Nể tình ngươi gọi ta là Khương đại ca nhiều lần như vậy, phó chưởng môn thì phó chưởng môn.”

Dù sao trước mắt nhóm người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần và Lâm Ninh cũng không có ở đây, hắn cũng không cần quá nghiêm túc với việc sắp xếp chức vụ trong Phi Tiên môn.

Nhưng là một chưởng môn, hắn chắc chắn vẫn phải châm chọc thuộc hạ của mình một chút.

“Nhưng ta nói trước nhé, ngươi không được ỷ vào thân phận phó chưởng môn rồi muốn làm gì thì làm ở Phi Tiên môn đâu đấy, có hiểu chưa hả?”

“Nếu để ta phát hiện ngươi làm xằng làm bậy khiến ca mất mặt, thì dù có gọi một trăm tiếng Khương đại ca cũng vô ích thôi.”

Được lắm, hắn còn chê Cổ Thánh ta đây không xứng nữa.

Lăng rất muốn nói, ngươi tưởng tỷ đây thèm cái chức phó chưởng môn này lắm hả?

Nàng thật sự nổi giận rồi.

Giận tới mức chỉ muốn lập tức nhìn thấy cảnh cái tên đáng ghét đang làm màu trước mặt này bị lật xe thôi.

Và tất nhiên là nàng cũng có cách để thực hiện nó rồi.

Trảm Nghiệp tông lúc này, vị Thánh chủ Côn Hoằng cuối cùng đã xuất hiện.

Lần trước ở Vẫn giới tiên tàng, hắn chính là một trong một trăm mấy tên Thánh Chủ bị Thành ca dùng thiết quyền đánh bay, không có gì nổi bật cả.

Với hắn thì đây là thâm thù đại hận.

Vậy nên trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn bắt tay với những Thánh Chủ khác, tìm kiếm cái tên kẻ thù có ý niệm siêu mạnh kia.

Nghe được truyền tin gấp gáp của Quan Dương, biết được tông môn mà bản thân một tay gây dựng chỉ còn lại một phần ba người, hắn mới gấp gáp chạy vội trở về.

“Là ai to gan như vậy, lại dám lôi kéo môn đồ của chúng ta hả?”

Việc này khiến hắn tức đến mức uy áp của Thánh Chủ cũng không khống chế được.

“Những tên phản đồ kia, bắt buộc phải bắt về giết hết cho ta! Không chừa một ai!”

“Là tại cái tên Khương Thành đó! Hắn lại dựng lại Phi Tiên môn rồi!”

Quan Dương vừa nói như vậy, Côn Hoằng Thánh chủ lập tức lộ ra vẻ mặt khó tin.

“Là Khương Thành ở Khiếu Mang vực năm đó? Hắn vẫn còn sống sao?”

Không sai, thật ra hắn cũng là người đến từ cái thời đại kia, nghe thấy tên Khương Thành mà như sét đang ngang tai.

Chỉ là hai người vẫn chưa trực tiếp gặp mặt nhau mà thôi.

Vậy nên lần trước ở Vẫn giới tiên tàng hắn hoàn toàn không hề nhận ra Thành ca.

“Hắn cũng là Cổ Thánh sao?”

Côn Hoằng thu lại sự tức giận, ánh mắt cũng chậm rãi trở nên nghiêm túc hơn.

Quan Dương và các trưởng lão lắc đầu: “Không, bây giờ hắn chỉ là Đạo Thần trung giai thôi.”

“Ngươi nói cái gì?”

Côn Hoằng cảm thấy quá hoang đường.

“Ngươi chắc chắn đó là Khương Thành năm xưa xưng bá ở Khiếu Mang vực sao?”

“Không sai, chính là hắn!”

“Hắn vậy mà vẫn chỉ là Đạo Thần trung giai?”

Ở trong lòng Côn Hoằng, cái tên Khương Thành này cũng rất nặng ký.

Còn tưởng người này vẫn là cường giả đỉnh cao như xưa chứ.

Thật không ngờ lại chỉ là một Đạo Thần trung giai?

Hắn lập tức thả lỏng người, sau đó lại tiếp tục tức giận.

“Chỉ là một Đạo Thần trung giai lại dám lập môn phái ở chỗ này? Hơn nữa lại còn dám lôi kéo người của chúng ta? Hắn chán sống rồi hả?”

Sát ý của Côn Hoằng không tài nào che lấp được, giống như ngay sau đó sẽ bay đến Phi Tiên môn đại khai sát giới vậy.

“Là bởi vì Hám Thiên Cổ Thánh!”

Nhóm người Quan Dương vội vàng kể lại tường tận rõ ràng mọi việc xảy ra ngày hôm nay cho hắn nghe.

Cái tên của Cổ Thánh khiến cho lửa giận của Côn Hoằng lại dập tắt một lần nữa.

Sau khi im lặng hồi lâu, hắn nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu.

“Chết tiệt, hắn chỉ là Đạo Thần trung giai thôi, sao Hám Thiên Cổ Thánh lại nể mặt hắn vậy chứ?”

Với vấn đề này, đám người Quan Dương cũng không biết nên trả lời thế nào.

Đổi lại là bọn họ, nếu như gặp lại cố nhân ngày xưa ngang hàng với mình giờ đây đã thua xa bản thân, họ không chạy tới giẫm một đạp, bày ra sự hơn người của mình đã là có đức độ lắm rồi.

Sao còn có thể tiếp tục kết giao bình đẳng, giữ gìn tình bạn năm xưa kia chứ?

“Bây giờ việc cấp bách trước mắt là chúng ta nên đối phó như thế nào?”

“Những môn đồ còn lại cũng đã dao động rồi, nếu cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ cũng sẽ mất…”

“Tên Khương Thành đáng ghét này!”

Côn Hoằng vỗ thật mạnh lên tay ghế, bụi phấn bay lả tả xuống đất.

“Hắn về thì cứ về đi, đến đâu không đến, lại cứ phải đến gần chỗ của Trảm Nghiệp tông chiêu người là sao chứ!”

“Lẽ nào trước đây ta từng đắc tội hắn à?”

Nếu không phải vì bốn chữ “Hám Thiên Cổ Thánh” thì bây giờ hắn chắc chắn đã xông qua đó, băm vằm Thành ca ra trăm mảnh rồi.

Nhưng bốn chữ đó cứ như bốn ngọn núi lớn, đè cho bọn họ không dám manh động.

“Kế sách trước mắt chỉ có thể liên lạc với bên phía Ma Diễm tông, rồi lại thông báo cho ba tông một liên minh kia!”

Ma Diễm tông là minh hữu của Trảm Nghiệp tông.

Mặc dù thường này cả hai thánh địa này chẳng có qua lại gì mấy, nhưng ba vị Thánh chủ lại là một nhóm với nhau.

Mà ba tông một minh cũng là một quái vật khổng lồ mà vô số thế lực ở Thương Lan đại lực phải ngước nhìn.

Xảy ra chuyện khó giải quyết như thế này, tất nhiên phải tìm kẻ mạnh để gánh vác rồi.

Ngay lúc Côn Hoằng Thánh chủ đang tính đi đến Ma Diễm tông thì bầu trời lại bắt đầu đổi sắc.

Lần này không phải là vầng sáng chín màu gì cả, cũng không có tiên âm ngân nga réo rắt.

Chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu có một phi thuyền không được xem là quá lớn đang chậm rãi bay lại, tỏa ra kim quang khắp xung quanh.

Phía trên không của đa số các tông môn đều được xem là "khu vực cấm bay lại".

Bất cứ bảo vật phi hành nào tự ý bay qua đỉnh đầu đều là sự khiêu khích vô cùng lớn.

Khai chiến cũng là chuyện vài phút.

Nhưng bây giờ, từ tông chủ cho đến các đệ tử ngoại môn của Trảm Nghiệp tông, không có một ai dám nổi giận.

Bọn họ còn lộ ra ánh mắt kính sợ nữa.

Côn Hoằng Thánh chủ nhìn chăn chú vào biểu tưởng đặc trưng phía dưới đáy của phi thuyền kia, chậm rãi nói ra ba chữ.

"Hám Thiên cung!"

Phần lớn thành viên của Hám Thiên cung đều là Tiên quan năm đó của Thiên cung, số lượng không tính là nhiều, chỉ có hơn một trăm ba mười ngàn.

Nhưng bởi vì có Chiến Đế và Tiêu Đế tọa trấn nên họ vẫn là kẻ thống trị thế lực tuyệt đối ở Tiên Võ châu.

Phi thuyền ở trên đỉnh đầu bọn họ, không phải đến từ tổng bộ của Hám Thiên cung, mà là một phân bộ thuộc Thương Lan đại lục.

Phân bộ này bình thường cũng có ba Thánh chủ.

Bọn họ không bao giờ tham gia vào ân oán riêng của các tông môn, cũng không kết giao với bất cứ cường giả nào, ý nghĩa tồn tại duy nhất chỉ là vì giám sát tình hình của các châu thôi.

Gần mười tỷ năm trở lại đây, bất kể là các tông môn có đánh nhau kịch liệt đến cỡ nào, dù là Thánh địa cao cấp có bị diệt thì Côn Hoằng cũng chưa từng thấy họ ra mặt bao giờ, cứ như không hề tồn tại vậy.

Mà lúc này, bọn họ bỗng nhiên xuất hiện tại chỗ này.

"Lẽ nào, bọn họ đến để ủng hộ Khương Thành, trợ uy cho hắn sao?"

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của hắn trở nên càng u ám hơn.

Chương 2058: Thế là trở về rồi?

Phi Tiên môn bên này rất nhanh cũng đã nhìn thấy phi thuyền đến từ phân bộ của Hám Thiên cung.

Thế là trên dưới toàn phái đều hoan hô như sấm dậy.

"Ha ha, là người của Hám Thiên cung đến rồi!"

"Đương nhiên thôi, Hám Thiên Cổ Thánh cũng đã đích thân đến rồi, bọn họ còn không qua đây để thể hiện chút sao?"

"Xem ra đãi ngộ này của Khương chưởng môn này, thể diện của Khương chưởng môn này."

"Thế này là muốn tuyên bố Hám Thiên cung sẽ kết liên minh với chúng ta à?"

"Chắc là vậy…"

Sau khi phi thuyền tiếp cận đến sơn môn của Phi Tiên môn, quả nhiên đã hạ xuống.

Ba bóng dáng bay ra, chính là ba Thánh Chủ của phân bộ.

Tuy bọn họ không mang theo tùy tùng, nhìn thanh thế có vẻ không lớn, nhưng không ai ở hiện trường dám lơ đễnh.

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương, Diệu Du liền gặng cười đi lên nghênh đón.

“Hoan nghênh đạo hữu của Hám Thiên cung!”

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Chỉ là, sự nhiệt tình này của bọn họ chẳng được hồi đáp bao nhiêu.

Diệu Tiên Thánh Chủ dẫn đầu chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Khương Thành ở đâu?”

Với thái độ này, những người khác cũng không có cảm giác gì mấy.

Chỉ biết địa vị của những người ở Hám Thiên cung này siêu phàm, cao ngạo thành quen rồi.

Nhưng lòng Ngộ Sơn dẫn đầu lại trầm xuống, nụ cười trên gương mặt cũng đau khổ thêm mấy phần.

Không phải chứ?

Lẽ nào Hám Thiên phủ đã phát hiện ra Hám Thiên Cổ Thánh là giả rồi?

Nếu như là vậy thì toi đời rồi!

“À thì, không biết ba vị tìm sư tôn của ta có chuyện gì?”

“Ngươi bảo hắn ra đây là được rồi!”

Diệu Tiên Thánh Chủ mất kiên nhẫn nhìn trân trân hắn một cái.

“Làm gì mà nhiều lời thế?”

Lúc này, những người khác đã có cảm giác không đúng lắm rồi.

Tình huống gì vậy?

Khương chưởng môn của bọn ta là bạn tốt của lão đại Hám Thiên Cổ Thánh của các ngươi đấy, các ngươi lại bất kính với hắn vậy sao?

Lẽ nào trong việc này có vấn đề?

Điều Ngộ Sơn đoán vốn không sai, phân bộ Hám Thiên cung giám sát cả Thương Lan đại lục.

Tuy không thể nói không chuyện lớn nhỏ nào không biết, nhưng động tĩnh lớn một chút thì bọn họ sẽ biết được rất nhanh.

Hám Thiên Cổ Thánh đến Phi Tiên môn, động tĩnh này đương nhiên không nhỏ rồi.

Sau khi ba Thánh Chủ của phân bộ nghe tin thì nào dám thờ ơ.

Nếu như thật sự là Chiến Đế đến thì những bộ hạ như bọn họ chắc chắn phải đến để phối hợp nghênh tiếp.

Nhưng sau đó có được một vài chi tiết tình báo thì lại khiến đầu óc bọn họ mù mị, cảm thấy kì lạ vô cùng.

Gì mà quang hoàn cửu sắc?

Gì mà kim đồng ngọc nữ?

Bọn họ cũng đâu phải chưa từng gặp mặt trực tiếp Chiến Đế, sao trước nay chưa từng thấy nàng dùng hình thức như vậy chứ?

“Lẽ nào là giả?”

“Nhưng người đó là Khương Thành, đúng là không thể nói trước được rồi.”

“Sao ta chưa từng nghe thấy Chiến Đế và tên Khương Thành này có giao tình gì nhỉ?”

“Hơn nữa Hám Thiên phủ còn do hắn cho nữa? Đúng là nực cười mà!”

Chuyện lớn như vậy, nếu thật sự có người dám mạo nhận là Chiến Đế thì bọn họ buộc phải có hành động.

Vậy nên, bọn họ vừa truyền tin về tổng bộ để hỏi, vừa nhanh chóng đến Phi Tiên môn bên này để xác nhận tình huống.

“Tìm ta làm gì?”

Thành ca chỉ mới vừa hiện thân, Diệu Tiên Thánh Chủ đã mặt mũi hằm hằm chỉ về hắn.

“Khương Thành! Quả nhiên là ngươi!”

“Ngươi thật to gan, lại dám…”

Lời của hắn đột nhiên nghẹn lại ngay cổ họng.

Bởi vì hắn nhìn thấy thiếu nữ đằng sau Khương Tahnfh.

“Chiến, Chiến…”

Thời khắc nhìn thấy Lăng, ba Thánh Chủ như đồng thời biến thành rồng đổi màu, vẻ mặt trở nên đặc sắc vô cùng.

Bọn họ nhận ra rồi.

Không phải chứ, Chiến Đế thật sự đến Phi Tiên môn rồi?

Hơn nữa còn đứng đằng sau Khương Thành nữa?

Bọn họ thậm chí còn nhịn không được mà giụi mắt, cảm nhận kĩ lại khí tức của người đó lần nữa.

Không sai!

Đúng thật là nàng!

“Lại dám gì chứ? Gì mà chiến với không chiến?”

Thành ca cau mày: “Các ngươi muốn đến đây khai chiến sao, vậy thì mau bắt đầu đi.”

Hắn thật ra đã sớm dự liệu được rồi, giả trang thành Hám Thiên Cổ Thánh rất nhanh sẽ bị vạch trần thôi.

Dù sao thì bên Hám Thiên cung đó chỉ cần hỏi Chiến Đế kia là biết thật giả ngay, rất dễ có chứng cứ.

Mà Khương Thành cũng không bận tâm sẽ bị lộ.

Dù sao thì chuyện cần cũng chỉ là nhận đủ một triệu người, triển lộ một chút sức kêu gọi của bản thân trước mặt Lăng và đám người Trường Dương, Trường Linh mà thôi.

Bây giờ làm màu thành công rồi, giá trị thống trị cũng đã có được rồi.

Sau đó Hám Thiên cung sẽ có phản ứng ra sao, người trong tông môn có rời đi hay không hắn đều không bận tâm.

Có hệ thống trong tay, thiên hạ ta có hết.

Tốt nhất là chính Hám Thiên Cổ Thánh giết sang, sau đó bản thân sẽ mở hệ thống đánh hắn tả tơi.

Vậy đến lúc đó thì hiệu quả làm màu há chẳng phải có tuyệt hơn trước hay sao?

Nghĩ đến đây, hắn nhịn không được mà bái phục trí thông minh của bản thân.

“Ta, bọn ta…”

Ba Thánh Chủ nào dám hỏi tội hô đánh hô giết chứ.

Bọn họ ngây ra không nói gì nhìn Lăng, trong mắt ngập tràn sự kinh hoàng và bất lực.

Trước mặt Khương Thành, Lăng nhìn có vẻ vô hại.

Nhưng trước mặt những người khác, hình tượng của nàng chẳng hiền từ được như ma thần hỉ nộ vô thưởng trong truyền thuyết.

Dù cho có là những Tiên quan từ Thiên Cung cùng sang, ngày thường gặp nàng cũng không dám thở loạn nhịp.

Khi hai chân mềm nhũn của ba người sắp quỳ xuống, hồn hải cuối cùng cũng vang lên tiếng nói lạnh lùng thấu xương đầy juy nghiêm của Lăng.

“Đứng cho vững.”

“Tất cả đều giả vờ như không quen ta.”

Ba người toàn thân run rẫy, liền đứng thẳng như bút.

Làm cho Thành ca cùng ngớ ra.

Ba người này lúc thì hoảng sợ, lúc lại nghiêm túc, có phải có bệnh rồi không?

“Các ngươi mắc rắm thì cứ thả đi, không có chuyện gì thì cút!”

Nếu như không có Lăng ở bên cạnh thì ba người này chắc chắc sẽ tức giận tại chỗ.

Bây giờ bọn ta là Thánh Chủ, ngươi mới chỉ là Đạo Thần trung giai, ngươi còn đắc ý gì chứ?

Còn tưởng giờ là thời đại mà ngươi có thể tự tung tự tác được à?

Nhưng bây giờ, bọn họ chỉ có thể chờ chỉ thị của Lăng, không dám tự tiện nói ra bất cứ lời nào.

Giống như một con rối bằng gỗ thực thụ vậy.

“Khương Thành vốn không biết thân phận của ta.”

“Ta không có đến, Hám Thiên Cổ Thánh trước đó đến là do hắn giả, hiểu không?”

“Các ngươi tuyên bố như sự thật là được rồi.”

Ba người mặt nghiêm túc suýt chút nhịn không được mong muốn muốn bóc phốt.

Hóa ra thật sự là giả trang ư?

Hơn nữa chính chủ còn ở hiện trường, Khương Thành lại cứ không nhận ra ngươi?

Ngươi rốt cuộc muốn chơi gì vậy?

Suy nghĩ của đại nhân vậy khó đoán quá!

Diệu Tiên Thánh Chủ cẩn thận dè dặt truyền âm xin chỉ thị một câu: “Vậy,… bọn ta có cần tuyên chiến với hắn không?”

“Tuyên chiến gì chứ?”

Ngữ khí của Lăng trở nên mất kiên nhẫn.

“Các ngươi chỉ cần tuyên bố xong kết quả là có thể trở về rồi.”

Nàng không thể nhìn nổi chuyện Khương Thành đắc ý, còn mong hắn làm màu bị lật xe đây này, mơ đi mà phối hợp với hắn.

Nhưng một mặt khác, nàng cũng không có ý xem Khương Thành là kẻ địch.

“Ồ ồ, được thôi được thôi.”

Tuy chẳng hiểu tí nào, nhưng ba người cũng không dám có ý kiến gì.

Dù sao thì cũng là yêu cầu của một chính chủ như ngươi, tương lai có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến bọn ta.

Nghĩ đến đây, ba ngươi cũng không nhìn Khương Thành nữa mà hắng giọng, thông báo dõng dạc với tất cả môn đồ của Phi Tiên môn.

“Bọn ta đã chứng thực với bên Hám Thiên Cổ Thánh rồi.”

“Hám Thiên Cổ Thánh trước đó là giả mạo.”

Bỏ lại hai câu này, ba người nhanh chóng vọt lên phi thuyền với tốc độ nhanh nhất, đóng cửa lại.

Sau đó bốc khói bay đi.

Bot lại đám môn đồ Phi Tiên môn ngơ hết cả ra.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vừa rồi bọn họ nói gì?

Đến cả Khương Thành cũng ngây cả ra, có phần không rõ được ý đồ của đối phương.

Các ngươi vạch trần sự thật, sau đó thì sao?

Không định làm gì hết sao?

Không nói lập tức khai chiến, còn không nói được hai ba lời cay nghiệt nữa à?

Chương 2059: Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi

Cho đến sau một phút khi ba Thánh Chủ kia rời đi, cả hiện trường mới từ trạng thái chết lặng trở nên loạn cào cào.

“Cái gì? Hám Thiên Cổ Thánh kia là giả sao?”

“Chuyện này sao có thể chứ?”

“Đùa đấy à?”

Ngoại trừ hơn mười ngàn người đến đầu tiên, hơn triệu người đến sau toàn bộ đều đến vì cái bảng hiệu Hám Thiên Cổ Thánh này.

Kết quả Hám Thiên Cổ Thánh kia lại là giả?

Chuyện này tính là gì chứ?

Bọn họ đều đã ngơ ra rồi.

“Chuyện này nào có là trò đùa chứ, người của Hám Thiên cung đã đích thân đến đây để làm sáng tỏ rồi, là sự thật đó!”

“Láo nháo nửa ngày trời, Hám Thiên Cổ Thánh không hề che chờ Phi Tiên môn ư.”

“Đáng ghét, vậy chẳng phải chúng ta đã bị lừa sao?”

“Há lại có lí đó, không có Cổ Thánh thì ở lại Phi Tiên môn còn có ý nghĩa gì chứ?”

Số tiên nhân trong ngoài đếm không hết lũ lượt nghị luận, hoàn toàn bùng nổ rồi.

Còn đám người Trường Dương, Trường Linh, Diệu Du cũng mang vẻ mặt hoang mang.

Chỉ có thể đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn sang Khương Thành và Ngộ Sơn, hi vọng bọn họ phủ nhận một chút.

Lăng đá lông nheo với vẻ mặt vô tội.

“Quả bóng khí thổi lên giờ bị nổ rồi ha?”

“Bây giờ xem thử ngươi thu dọn hiện trường thế nào.”

Thành ca vốn chẳng hề nghĩ xem nên thu dọn hiện trường ra sao.

Đón lấy vô số những đôi mắt mang thần sắc lạ thường, hắn thậm chí còn giữ được nụ cười.

“Hám Thiên Cổ Thánh kia là ta biến thành để mọi người có hứng chút thôi.”

“Nếu các ngươi hối hận vì gia nhập thì bây giờ có thể rời đi rồi.”

“Phi Tiên môn bọn ta không hạn chế việc rời khỏi.”

Mọi người suýt chút bị hắn chọc cho tức chết.

Còn có ai giúp mọi người có hứng thú như ngươi không?

Nếu không phải có một Thánh Chủ duy nhất ở hiện trường là Ngộ Sơn đứng bên cjanh, e là toàn bộ những người tức giận kia sẽ xông đến vây đánh Thành ca rồi.

“Đúng là hoang đường!”

“Lại dám mạo nhận Hám Thiên Cổ Thánh, thế này là chán sống rồi sao?”

“Ngươi sẽ bị Cổ Thánh trừng phạt.”

“Bọn ta không muốn bị liên lụy, không ở lại Phi Tiên môn này cũng được.”

Rất nhiều tiên nhân thật sự đã bay khỏi tông môn.

Ngộ Sơn và đám người Trường Linh sốt ruột vô cùng.

“Các ngươi đừng đi.”

“Bây giờ Phi Tiên môn đã là tông môn nhiều người nhất xung quanh đây rồi.”

“Ở lại giúp nó càng to hơn không tốt sao?”

Sự níu kéo của bọn họ vốn không có tác dụng.

Chỉ sau một khắc ngắn ngủi, môn đồ vốn hơn một triệu ba trăm ngàn người giờ chỉ còn lại hơn bốn trăm ngàn.

Hơn nữa, hơn nửa số người còn ở lại cũng không yên, lay động không chắc.

Bất cứ lúc nào cũng có thể phản lại môn phái rời đi.

Lăng nhìn thấy thú vị vô cùng, không bỏ qua bất cứ cơ hội đả kích Khương Thành nào.

“Chậc chậc chậc, đúng là lên voi xuống chó mấy hồi.”

“Bây giờ phải làm sao đây?”

“Người chạy mất hơn nửa, sắp phải đối mặt với sự công đánh của các thánh địa xung quanh, còn có cả sự truy cứu của Hám Thiên Cổ Thánh nữa.”

“Ôi, ta đã cảm thấy tuyệt vọng hộ ngươi luôn rồi.”

Miệng nàng thì nói tuyệt vọng, nhưng nụ cười trên mặc thì chẳng tắt.

Ngộ Sơn tâm tình không tốt nhìn thấy thì vô cùng bất mãn.

“Ngươi tốt xấu gì cũng là phó chưởng môn của Phi Tiên môn, vui vẻ hào hứng gì chứ?”

“Ta muốn vui vẻ hào hứng đấy không được sao?”

“Dù sao thì sư tôn của ta cũng là thiên hạ vô địch, chỉ một Hám Thiên Cổ Thánh nhỏ nhoi có là gì chứ…”

Lời của hắn rõ ràng không có chút sức mạnh nào cả.

Nhưng mà bản thân Thành ca cũng không bận tâm mấy.

“Điều ca chờ chính là bọn họ đến công đánh, chỉ sợ bọn họ không đến mà thôi.”

Nếu toàn bộ những tông môn xung quanh thật sự đều bị cái tên “Hám Thiên Cổ Thánh” dọa cho không dám làm gì, gặp Phi Tiên môn thì phải đi đường vòng thì hắn còn có thể đi đâu tìm chiến lợi phẩm chứ?

Có thể nói, dù cho Hám Thiên cung không đến vạch trần sự thật, bản thân hắn cũng sẽ nghĩ cách để công khai chân tướng.

Lăng chỉ xem đó như là sau khi kế hoạch của hắn thất bại mà cố gắng vớt vác thôi.

“Ha ha, ngươi đúng là cứng mồm.”

Còn Trảm Nghiệp tông lúc này, Côn Hoằng Thánh Chủ đã có được tin tức của Phi Tiên môn bên này.

“Hám Thiên Cổ Thánh là giả mạo ư?”

“Ôi trời ạ, sao lại như vậy chứ?”

Dù tin tức này đã được rất nhiều người xác nhận trong thời gian ngắn, hơn nữa bên phía Phi Tiên môn cũng có lượng lớn người rời đi.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy không thể tin được.

“Tên Khương Thành này điên rồi sao?”

“Giả làm Hám Thiên Cổ Thánh, hắn không biết hậu quả sẽ ra sao à?”

Do cảm thấy chuyện này quá hoang đường, Côn Hoằng đã quên cả việc tức giận.

Nhưng mà hắn không nổi giận, nhưng mà Quan Dương ở một bên thì đã tức lồng lộn lên rồi.

“Đáng hận!”

Ầm!

Đại trưởng lão thánh địa này tức giận đánh vỡ nền thành phế tích ngay trước mặt chưởng môn.

“Thứ đáng chết, thế mà lại là giả mạo ư?”

“Ôi mẹ nó, Hám Thiên Cổ Thánh kia lại là giả ư, đáng ghét, đáng ghét!”

Nghĩ đến “quà mừng” với con số kinh người bị ép giao ra lúc trước, sau đó lại bị ép là tư thế hành đại lễ quỳ rạp xuống kia, chịu uất ức là vì gì chứ?

Còn chẳng phải là để tránh bị “Cổ Thánh” kia giết tại chỗ sao?

Kết quả bây giờ lại nói với hắn, lúc đó căn bản chẳng hề tồn tại Cổ Thánh.

Vậy hắn há chẳng phải bị chơi xỏ rồi à?

Tất cả mọi chuyện đã làm trước đây, hoàn toàn là một trò cười từ đầu đến cuối.

Mà há chỉ có mỗi hắn?

Còn có mười mấy trưởng lão khác ở trong điện cũng đồng thời gào rống lên.

“Giết chết Khương Thành!”

“Còn phải giết cả Ngộ Sơn nữa!”

“Cả Phi Tiên môn đừng mơ có ai thoát được.”

“Gà chó không tha.”

“Mấy người trước khi đến xem góp vui cũng không được bỏ qua.”

“Giết bọn họ là hời quá rồi, nhất định phải dày vò mới được!”

“Đúng! Giết sang đó, tiêu diệt bọn họ…”

Là một Thánh Chủ nói một không hai, Côn Hoằng cũng bị sự tức giận của bọn họ dọa cho.

“Các ngươi vậy là sao đây?”

Hắn nghĩ đến một trưởng môn như ta còn chưa nói gì, bản thân các ngươi đã đưa ra chủ trương rồi?

Hai tay Quan Dương nắm lại kêu răng rắc, khóe mắt đã đỏ lên vì những tia máu rồi.

“Chưởng môn, xuất chiến đi!”

“Vẫn mong lập tức xuất chiến!”

“Phi Tiên môn không bị diệt, Khương Thành không chết thì tâm ma của bọn ta sẽ không được giải trừ.”

Côn Hoằng vốn đã tức giận vì Khương Thành lôi kéo người của Trảm Nghiệp tông rồi.

Mặt khác, giết chết một Đạo Thánh mới có căn cơ không ổn như Ngộ Sơn có thể lại lần nữa có Vẫn giới tiên tàng rồi.

Nếu Hám Thiên Cổ Thánh đã không che chở cho bọn họ thì đương nhiên phải diệt trừ.

“Công đánh Phi Tiên môn thì được, nhưng nhất định phải liên hợp với Ma Diễm tông.”

Hắn vốn không bị thù hận làm lu mờ trí óc.

Phi Tiên môn bên đó có Ngộ Sơn Thánh Chủ, một mình mình đi e là không đủ xài.

Lời vừa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng của đệ tử đến báo.

“Song Thánh của Ma Diễm tông cầu kiến!”

“Ha ha ha, xem ra chúng ta muốn đi cùng rồi.”

Chỉ sau một khắc, ba Thánh Chủ của hai thánh địa và hơn trăm Đạo Thần mang theo hơn chục ngàn đệ tử tinh anh đã hùng hồn giết đến Phi Tiên môn.

Mà ngay trước sơn môn, Khương Thành sớm đã mang theo đám người Ngộ Sơn ngóng trông rồi.

“Khương Thành to gan, ngươi lại dám giả mạo Hám Thiên Cổ Thánh…”

Lời của Côn Hoằng vừa mới nói được khúc đầu, tròng mắt suýt chút đã rơi ra.

“Ngươi, ngươi vậy mà chính là Khương Thành?”

Hắn nhận ra rồi.

Không những hắn nhận ra, mà hai Thánh Chủ của Ma Diễm tông cũng đã nhận ra rồi.

“Khương Thành” ở trước mặt chẳng phải là kẻ địch đã đánh đuổi mình đi một cách bá đạo ở Vẫn giới tiên tàng lần trước sao?

“Hay cho tên này, lại là ngươi à?”

“Ha, cái mối họa nhà ngươi, đúng là từ trước đến nay không an phận mà!”

Hai Thánh Chủ của Ma Diễm tông một trái một phải, lập tức vây lấy.

“Đúng là đi mòn giày không thấy, giờ đến chả tốn công!”

“Khoảng thời gia này ngươi đúng là khiến bọn ta khó tìm được quá mà!”

Chương 2060: Lấy một địch ba

“Hóa ra là các ngươi vẫn luôn tìm ta à.”

Khương Thành vừa rút kiếm ra, vừa trách móc.

“Tìm người tốt xấu gì cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ.”

“Lúc trước ta ở chỗ U Mộc tộc chờ các ngươi, kết quả là chờ một tháng mà chẳng được.”

“Cuối cùng ta phải ra ngoài làm chút chuyện lớn, chủ động phát ra tín hiệu rồi các ngươi mới phát hiện ra.”

“Các ngươi làm ăn thế đó hả, đúng là nghiệp dư quá đi.”

Đánh giá kém này của hắn đến cả đam người Ngộ Sơn và Trường Dương phía sau cũng sắp phát khóc luôn.

Cảm thấy ngươi chạy ra đây lập tông môn còn có một mục đích khác nữa?

Còn về ba Thánh Chủ kia thì đã trực tiếp bị làm cho ngớ ra rồi.

Nghe thấy ý của ngươi hình như bọn ta còn phải xin lỗi ngươi nữa?

Xin lỗi, để ngươi chờ lâu rồi?

Bọn họ chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy lời chỉ trích của Khương Thanfhm liên tục dựa theo tiết tấu của bản thân.

“Khương Thành, lần trước ngươi giỏi nhỉ, gặp ai là đánh người nấy.”

“Ta còn tưởng là ngươi vô địch rồi, hóa ra chỉ là một Đạo Thần trung giai?”

“Chỉ có vậy thôi? Lại còn dám ra đây ngang ngược?”

“Ngươi tưởng đây vẫn là trước kia à?”

Đám người Quan Dương và Hoàng Mông ở phía sau lại càng lớn tiếng mắng chửi hơn.

“Cái đồ Khương Thành tạp nham nhà ngươi lại dám chơi xỏ sỉ nhục bọn ta…”

Thành ca cũng chẳng có tâm tư đâu mà nghe bọn họ càm ràm.

Trực tiếp hạ lệnh cho đám người Ngộ Sơn ở phía sau.

“Ca phải ra đại chiêu rồi, toàn bộ lui về sau.”

Ngộ Sơn vốn còn đang xoa tay định lên giúp đỡ, nghe thấy mệnh lệnh của ca này thì lập tức thu phất trần lại nhận lệnh.

“Đã rõ!”

Nói xong, hắn ngoan ngoãn lui về trong Phi Tiên môn.

Cảnh tượng này suýt chút đã khiến đám người Diệu Du vừa gia nhập phải thổ huyết.

Chúng ta ở đây hai Thánh Chủ, hai đánh ba vốn đã yếu thế rồi.

Kết quả hai người các ngươi một người dám nói, một người dám nghe, lại có thể giảm đi một nửa số Thánh Chủ trong hai người.

Chuyện này là muốn làm loạn ra sao đây?

Ba Thánh Chủ ở phía đối diện cũng kinh ngạc không thôi.

Dáng vẻ tự tin ngập tràn này của Khương Thành khiến bọn họ bắt đầu nghi thần nghi quỷ, lẽ nào tên tiểu tử này thật sự có đại chiêu gì?

Một giây sau, bọn họ thật sự đã nhìn thấy đại chiêu rồi.

Đạo hải cuồn cuộn thoáng chốc mở ra.

Một trăm hai mươi căn nguyên thần đài nổi dậy trên không, còn chưa chờ mọi người tỏ ra kinh ngạc với số lượng căn nguyên biến thái như vậy thì Khương Thành đã trực tiếp triển khai nguyên thuật rồi.

Dưới sự dẫn dắt của trường kiếm, một trăm hai mươi căn nguyên hợp thành một thể, hóa thành một cái búa màu xanh, hung hãn đánh về phía Côn Hoằng Thánh Chủ ở chính diện.

Đồng thời, Thái thượng hóa đạo cũng rút hết những căn nguyên ở gần đó, xem như là tiến hành quấy rối kẻ địch.

"Đây là cái gì…"

Người duy nhất ở hiện trường quên mất phải lên tiếng chỉ có Lăng.

Cho đến giờ phút này, cuối cùng nàng mới nhìn thấy được chất lượng của một Đạo Thần trung giai như Khương Thành.

Toàn bộ cảm ngộ một trăm hai mươi quy tắc đều đạt đến tầng lớp Đạo Thần, chuyện này đã phá vỡ nhận thức của nàng rồi.

Là chúa tể của Tiên Võ châu, đường đường là một Cổ Thánh, nàng cũng không thể nào làm được đến mức này.

Nàng thậm chí còn có phần hoài nghi những căn nguyên thần đài này của Khương Thành phải chăng là huyễn thuật?

Ầm!

Thời khắc Côn Hoằng chỉ vừa mới mở thánh giới ra thì đã bị đánh thủng cho một lỗ lớn rồi.

Từng vết nứt lan rộng ra bốn phía.

Khương Thành phát hiện ra uy lực nguyên thuật này của bản thân đã thăng cấp rồi.

Bởi vì lần trước ở Vẫn giới tiên tàng đã giúp đạo hải của bản thân có được sự thăng cấp.

Dẫn đến, nguyên thuật cũng có được sự gia trì sức mạnh càng lớn hơn.

Sức phá hoại như thế đã trực tiếp làm hại đến đạo của Thánh Chủ rồi, sao có thể là huyễn thuật được chứ!

"Ôi trời ơi!"

"Chuyện này là không thể nào!"

Hai Thánh Chủ của Ma Diễm tông chưa bị công đánh lại suýt chút ngây ra tại chỗ.

Một công kích của Đạo Thần trung giai lại có thể đánh cho tàn Côn Hoằng có thực lực ngang với bọn họ ư.

Chuyện này nếu không phải đích thân mình thấy được, bọn họ chỉ có thể xem đó là trò cười mà thôi.

Phản ứng của hai người cũng không chậm.

“Côn Hoằng đạo hữu chớ hoảng.”

“Bọn ta đến giúp ngươi đây!”

Hai người đồng thời mở ra thánh giới, vừa triển khai nguyên thuật, vừa phát động xung kích vào hồn hải của Khương Thành.

Ca đâu có thời gian mà để ý đến bọn họ.

Sự chiến đấu của hắn từ trước đến nay luôn là đánh vào mục tiêu đã khóa định ngay từ ban đầu.

Còn về sự công kích của những người khác xung quanh thì chỉ là gãi ngứa mà thôi.

Dù sao thì có chết cũng đã có hệ thống nhờ vào.

Sức công kích của hai Thánh Chủ vẫn rất có hiệu quả.

Tuy thiên hồn của Khương Thành vốn không bị đánh vỡ, nhưng bởi vì bị công kích nên dẫn đến hồn lực của hắn rất khó để điều động được thuận lợi.

Uy lực của búa thứ hai bị yếu đi không ít.

Hắn chỉ có thể thôi động “Thái thượng hóa đạo” phần trước, triển khai pháp môn công kích ý thức, phát động phản kích về phía sâu trong hồn hải của hai Thánh Chủ này.

Chiêu này quả nhiên rất hữu liệu.

Tuy nói rằng ý thức của hai Thánh Chủ có sự che chở của đạo, nhưng thế công của thần hồn rõ ràng đã bị giảm đi nhiều.

Ầm!

Thánh giới của Côn Hoằng Thánh Chủ lại lần nữa bị đánh trúng.

Vết nứt vốn đã xuất hiện kia, ngay lúc này đã rộng ra thành một khe lớn.

Phụt!

Một miệng máu tươi của hắn phun ra, hiển nhiên là đã bị trọng thương vô cùng rồi.

Mà phía sau hắn, đám người trưởng lão của Trảm Nghiệp tông là Quan Dương Đạo Thần nào có sức mà mắng nhiếc như vừa rồi nữa?

Nhìn Khương Thành đang bị hai Thánh Chủ kẹp đánh cứng nhắc, lại đuổi theo chưởng tông môn mình đánh dữ dội, bọn họ ngây ra như gà.

Trước đó, bọn họ còn cảm thấy giải quyết một Đạo Thần trung giai chỉ cần bản thân ra tay là đủ rồi.

Căn bản không cần dùng dao mổ trâu để giết gà như Thánh Chủ.

Còn bây giờ, bọn họ chẳng còn chút suy nghĩ là sẽ ra trận giúp đỡ nữa rồi.

Bởi vì trận chiến này căn bản không phải là chuyện mà bọn họ có tư cách để gia nhập.

“Giết!”

“Không thể để hắn tiếp tục hung hãn nữa!”

Hai Thánh Chủ của Ma Diễm tông sốt ruột không thôi.

Côn Hoằng bị đánh cho mù mịt rồi, bây giờ hoan toàn là bị đánh bị động.

Nếu như hai người bọn họ không thể cản lại Khương Thành thì hậu quả khó lường được.

Hai thánh giới của hai người cường hành áp xuống!

Âm thanh ầm ầm vang lên ngút trời, đạo hải của Khương Thành gặp phải sự công kích cực mạnh.

Bởi vì địa vị của bản thân thánh giới cao hơn đạo hải rất nhiều.

Cho dù đạo hải của hắn có căn cơ là ba ngàn quy tắc cũng kém một bậc.

Lúc này, trừ khi hắn dùng một trăm hai mươi căn nguyên cố thủ ở đại bản doanh, dựa vào đó mà chống lại sự tập kích của

thánh giới, nếu không thì đạo hải sẽ nhanh chóng bọ thánh giới phá tan.

Khương Thành đương nhiên sẽ không lựa chọn cố thủ phòng ngự rồi.

Côn Hoằng ở đối diện còn chưa giết được nữa kìa.

Một trăm hai mươi căn nguyên lại lần nữa tổ thành nguyên thuật, hóa thành cái búa lớn giáng xuống!

Lại một âm thanh vang lên, thánh giới của Côn Hoằng cuối cùng đã vỡ tan tác.

Đạo tự thân bị phá vỡ, hắn nhận lấy sự phản phệ cực mạnh.

Khương Thành lóe một cái sang đến, trường kiếm thôi động kiếm đạo thập tam trọng giết đến.

Đầu người bay lên cao, Côn Hoằng đã chết như vậy.

Đáng thương cho một người đường đường là Thánh Chủ, từ lúc khai chiến cho đến cuối cùng cũng không thể đánh trả lần nào, từ đầu bị áp chế đến cuối cùng.

Nhưng mà đồng thời, bản thân đạo hải của Khương Thành cũng bị hai Thánh Chủ hai bên trái phải thành công hủy diệt!

Hắn cũng nhận phải phản phệ cực mạnh.

“Khương chưởng môn!”

“Sư tổ!”

Đám người Diệu Du và Trường Dương ở đằng sau hốt hoảng.

Đến cả Lăng cũng nhịn không được díp mắt lại.

Đạo hải bị hủy đi, đối diện lại là hai Thánh Chủ, căn bản là chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Đối mặt với sự công kích trực tiếp của thánh giới, vòng phòng ngự tiên lực của Khương Thành nhanh chóng bị vỡ tan.

Lực trọc tuy thần kì, nhưng tiếc là chỉ như muối bỏ biển.

Cuối cùng trở thành bản thân Khương Thành trực tiếp nhận lấy sự tập kích của đạo kia.

Nhưng mà cảnh tượng tiên thể bị thánh giới phá hủy trong suy nghĩ của mọi người lại không xảy ra.

Hỏa quang ảm đạm từ cơ thể bắn ra tung tóe, đó chính là sự va chạm giữa đạo và tiên thể.

Chương 2061: Chiến lực cực hạn

Bản thân thánh giới sở hữu sức công kích rất mạnh mẽ, tương tự pháp tắc không gian đã thăng cấp mấy lần.

Có thể trực tiếp tiêu diệt kẻ địch.

Nhưng lúc này, Khương Thành lại kiên cường chặn đứng luồng sức mạnh cuồn cuộn khổng lồ ấy bằng tiên thể.

Mặc dù trên cơ thể hắn đã xuất hiện nhiều vết thương nhưng chúng còn lâu mới đạt tới ngưỡng chí mạng.

Ngoài những đòn tấn công trực diện thì điều đáng sợ hơn cả ở thánh giới chính là đạo tự thân mà nó mang theo.

Cũng giống đạo số mệnh của Thiên Uyên Thánh Chủ, với loại hiệu ứng ngang ngược này chỉ có thể chống lại nó bằng một sức mạnh có cấp độ ngang hàng với đạo ấy, bằng không rất khó tránh khỏi việc số mệnh bị thay đổi.

Thứ mà hai vị Thánh Chủ Ma Diễm tông đang tu luyện chính là Đạo âm Hoả.

Một khi bị thánh giới tác động, cho dù là trong hay ngoài cơ thể thì đều sẽ bùng lên âm hoả.

Ngọn lửa này không hề thiêu đốt mãnh liệt nhưng lại có thể đốt cháy khí huyết, tiên lực, thậm chí là cả thần hồn của mục tiêu, đáng sợ vô cùng.

Vậy mà chính lúc này, một Khương Thần chỉ có đạo quy tắc ở ngưỡng Đạo Thần trung giai lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Tuy tiên thể của hắn đã đổ máu nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị thiêu đốt.

Khi từng đám âm hoả nhợt nhạt chạm lên người hắn, dường như chúng đang đụng phải một sự tồn tại còn mãnh liệt hơn, lần lượt bị biến thành những sợi khói đen.

“Sao có thể như vậy?”

“Hắn có thể miễn dịch với âm hoả của Thánh Chủ ư?”

Những người đứng xem, dù là Trường Dương, Diệu Du hay Quan Dương và Hoàng Mông ở phía đối diện cũng cùng tỏ vẻ kinh ngạc khó tin.

Bọn họ là Đạo Thần cao giai, chỉ còn cách Thánh Chủ một bước.

Họ biết rõ điểm đáng sợ của thánh giới.

Có thể là vì tiên thể có sức chống chịu cực cao nên mới ngăn chặn được những đòn xung kích trực diện của thánh giới.

Ví dụ như Yêu tộc, Hoang tộc vốn là những Tộc quần có Thể Phách rất mạnh mẽ, có thể làm được việc này.

Nhưng không phải cứ có tiên thể mạnh mẽ thì sẽ miễn nhiễm với sức ảnh hưởng từ Đạo của thánh giới.

Nếu đổi lại là họ, chắc chắn không thể miễn dịch với ảnh hưởng của thánh giới, cùng lắm chỉ chống đỡ được một phần nhỏ mà thôi.

“Chẳng lẽ Đạo của Khương chưởng môn còn cao hơn cả Thánh Chủ?”

“Không thể nào.”

“Nếu quả thật là vậy thì bây giờ hắn phải là Thánh Chủ, thậm chí là Thánh tôn rồi!”

“Vậy tại sao hắn lại làm được?”

Ngay cả Ngộ Sơn đang quyết đấu với đôi Thánh Chủ Ma Diễm tông cùng Khương Thành cũng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Trong đám đông, chỉ có mình Lăng nhìn thấu nguyên do.

“Hay là do tiên thể của hắn.”

Nàng chăm chú quan sát những vết thương bên ngoài cơ thể Khương Thành, cảm nhận được một thứ kỳ lạ lẫn trong những giọt má bị bắn ra.

Nó không thuộc về Đạo, cũng không có lực công kích đi kèm, song vẫn chặn đứng Đạo âm Hoả.

“Đây là… Thần thể đích thực?”

“Không, chắc chỉ mới là phôi thai, còn lâu mới tới viên mãn!”

Lúc này, nội tâm nàng dao động đến cực điểm.

Bởi vì nàng là là một Cổ Thánh, mục tiêu tu luyện trước mắt của nàng là tiến khoá tiên thể của mình lên thần thể.

Chỉ có vậy thì nàng mới có thể chịu được đựng được sự phát triển của Đạo.

Cho đến tận giờ, nàng mới chỉ tìm thấy vài đầu mối manh, còn Khương Thành lại đã sở hữu nguyên mẫu của thần thể, sao nàng lại không kinh ngạc chứ?

Sau khi ngăn cản đòn xung kích từ thánh giới, Thành ca đã vượt qua được việc đạo hải bị tàn phá.

Một lần nữa, hắn lại kết nối với thần đài căn nguyên bằng Thần hồn.

Trên bầu trời, một chiếc búa màu xanh bách nhị thập trọng xuất hiện.

Rầm!

Nguyên thuật bách nhị thập trọng giáng một đòn nặng nề lên nơi thánh giới của hai Thánh Chủ giao nhau.

Hai thánh giới đồng thời rung động kịch liệt!

Ngay sau đó cùng bị đập thành một vết nứt lớn.

Đòn đánh gọng kìm của hai Thánh Chủ bị đập tan ngay lập tức!

Khương Thành không hề muốn dừng lại, tập trung căn nguyên lần thứ năm.

Cùng lúc ấy, linh ý của hắn cũng chủ động tấn công ý thức của đối thương, tiến hành đồng bộ.

Ý thức của Thánh Chủ đã rất yếu ớt.

Hiện tại hắn không thể tiêu diệt toàn bộ ý thức của đối phương, bởi vì đối phương đang chống đỡ bằng đạo.

Đạo là vô hình vô chất, nhưng nó lại bao trùm tất thảy.

Nó có thể ngăn cản sự tấn công từ Linh Ý một cách hiệu quả.

Nhưng nếu thế thì ắt phải dành ra một phần sức mạnh rất lớn.

Hậu quả dẫn đến là hai vị Thánh Chủ đang nhanh chóng kiệt quệ, yếu đi gấp mấy lần.

Ầm! Ầm!

Cự búa chia ra nện xuống giữa thánh giới của hai người.

Thánh giới vốn đã suy yếu rốt cuộc cũng sụp đổ!

Đám tiên nhân đứng quan sát ở bên ngoài, dù là phe mình hay phe bên kia cũng cùng tỏ vẻ ngẩn ngơ.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn nằm ngoài tầm nhận thức của họ.

Trong toàn bộ quá trình, Khương Thành không hề sử dụng thánh giới, điều đó đủ để chứng minh hắn chỉ là Đạo Thần mà thôi.

Trước khi quay lại quyết chiến với hai Thánh Chủ này, hắn đã sử dụng nguyên thuật ba lần với tên Côn Hoằng Thánh Chủ kia.

Một Đạo Thần trung giai bị tổn hao nghiêm trọng, hơn nữa còn bị phá huỷ đạo hải lại có thể phản kháng, áp chế, đuổi đánh hai Thánh Chủ!

Chuyện này khó tin đến nhường nào?

Nhìn Khương Thành toàn thân đẫm máu, đánh càng lúc càng hăng, trong lòng họ dâng lên từng con sóng lớn ngút trời.

Thì ra Đạo Thần có thể mạnh đến vậy?

“Không…”

“Dừng tay…”

Thánh giới bị diệt, hai vị Thánh Chủ Ma Diễm tông bị phản phệ dữ dội.

Hai người hối hận xanh cả ruột.

Đáng lẽ bản thân họ phải đoán ra chứ, chắc phải có nguyên nhân gì đó nên đường đường là Thánh Chủ như Ngộ Sơn mới chịu khuất phục dưới chân Khương Thành.

Nếu biết kẻ này mạnh đến vậy, bọn họ cũng sẽ không chủ động mò tới đối địch với đối phương.

Dù có muốn tiêu diệt kẻ này thì cũng nên gọi thêm mấy Thánh Chủ khác đi cùng!

Nếu hôm nay có một Thánh Chủ nữa cùng góp mặt thì Khương Thành chắc chắn sẽ phải chết, bởi vì Hồn lực của hắn đã chạm đáy rồi.

Nhưng trên đời này không có nếu như…

Hai người khiếp hãi, đành triệt tiêu đạo ý thức bảo vệ, ngưng tụ thánh giới một lần nữa.

Song hành động này đã nằm trong dự liệu của Khương Thành.

Ngay khi "bức tường thành" bên ngoài ý thức của hai người mới rút đi, linh ý của hắn lập tức cuốn sạch mọi thứ.

Ngay khi hai thánh giới mới vừa ngưng tụ thành hình, ý thức của hai Thánh Chủ cũng cùng bị linh ý tàn phá.

Hai người bỗng khựng lại.

Thánh giới của họ chưa bị đánh tan, nhưng hai kẻ vô dụng này không thể tạo ra sự uy hiếp nào trước Khương Thành.

Kiếm đạo thập tam trọng nhanh chóng chém giết hai người nọ.

Sau đó hắn thôi thúc Tịnh Hồn Từ Độ Kinh, dễ dàng thu lấy Tàn hồn của hai người.

Hồn lực mới bị cạn đến đáy của Khương Thành cuối cùng cũng được bổ sung phần nào, tu vi Thiên Hồn lại được tăng lên.

Cả quá trình này chỉ tốn vài giây.

Nhưng trong mấy giây ấy, đám Quan Dương và Hoàng Mông đã chạy mất dạng rồi.

Thành ca không thèm để ý xem đám tép riu này định chạy đi đâu, càng không muốn phí sức truy bắt.

Dù sau vẫn còn thứ quan trọng hơn thế sắp xuất hiện, chính là Vẫn giới tiên tàng.

Một chốc trước đó, sau khi Côn Hoằng bị tiêu diệt, một tinh vân đã vọt lên trời cao.

Toàn bộ Đại Lục Thương Lan lại sục sôi cả lên.

Vô số Tiên nhân ngước lên trời cao, ánh mắt ngập tràn nét kinh ngạc.

“Lại có thêm một Thánh Chủ chết ư?”

“Vẫn giới tiên tàng mới qua một tháng thôi mà?”

“Sao lại nhanh vậy chứ?”

Mặc dù quy tắc sinh tồn ở Tiên Võ châu là các cao thủ hợp thành một nhóm để tiêu diệt Thánh Chủ nhưng chính Thánh Chủ cũng có năng lực bảo vệ bản thân cực mạnh.

Thường thì những chuyện kiểu này phải mấy trăm nay mới xảy ra một lần.

Rất nhiều cao thủ thuộc ba tông môn và một liên minh đang truy tìm tung tích của Khương Thành cùng cảm thấy kinh hãi khó tin.

“Lần này là ai bị giết?”

“Kẻ nào làm?”

“Chẳng lẽ gần đây có kẻ nào đó không tuân thủ quy tắc, lợi dụng tình hình hỗn loạn khi truy quét tên gây rối đó để ra tay với đồng bọn bên cạnh?”

Khi bọn họ còn mải nghi bóng nghi gió, lại có thêm hai tinh vân vừa bay lên trên bầu trời.

Chương 2062: Vào sân cũng phải xem thời cơ

“Lại có hai Thánh Chủ bị giết à?”

“Sao lại như thế được?”

Rất nhiều tiên nhân vốn đang tính tìm một động phủ, thả ý niệm ra tham gia vào Vẫn giới tiên tàng đều sững sốt.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Trong vòng một ngày lại có đến ba Thánh Chủ bị giết?”

“Lẽ nào là do Thánh Tôn nào đó ra tay?”

Toàn bộ Thương Lan đại lục rất nhanh đều đã loạn cào cào.

Đừng nói là những tiên nhân bình thường, dù là Thánh Chủ cũng bắt đầu lo lắng hoảng sợ rồi.

Bởi vì loại chuyện này thật sự quá hiếm gặp nên có hơi khiến người kinh hãi.

Đó là ba Thánh Chủ vượt trên cả Thiên Đạo chứ không phải là ba Giới Thần hay là ba Đạo Thần gì.

Bọn họ thậm chí bắt đầu lo lắng, liệu người tiếp theo có phải là bản thân mình hay không?

Bên phía Phi Tiên môn, trăm bốn mươi ngàn môn đồ đều được tận mắt nhìn thấy toàn bộ cả quá trình, họ biết được đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng vào lúc này lại không có một Đạo Thần nào nôn nóng tìm một động phủ để thả ra ý niệm.

Ba đám tinh vân xuất hiện cùng một lúc, bọn họ chưa từng trải qua cảnh tượng này bao giờ.

Vậy nên đều không biết bản thân nên phải làm gì.

Mà một mặt khác, bọn họ cũng bị sức chiến đấu cường hãn của Khương Thành làm cho ngớ người.

Mặc dù nói nếu đổi lại là một Thánh Tôn thì vẫn có thể nhẹ nhàng chiến thắng được, nhưng dù sao Khương Thành cũng chỉ là một Đạo Thần trung giai thôi.

Hắn như thế này xem như là vượt hẳn hai cảnh giới để giết địch rồi.

Thảo nào trước đó hắn không hề quan tâm việc bị mất môn đồ.

Có được cái thực lực cỡ này thì còn lo gì không ai đến đầu quân?

Những người lựa chọn bỏ đi cũng là chính họ bị thiệt!

“Nhìn thấy rồi chứ, biết ngay là sư tôn không cần ta nhiều chuyện mà.”

Ngộ Sơn là người đầu tiên nhảy ra phá vỡ sự yên tĩnh này.

“Cái gì mà Thánh Chủ chứ, ở trước mặt sư tôn cũng chỉ là thứ có tiếng mà không có miếng thôi!”

Những người khác lúc này mới như bừng tỉnh.

Những trưởng lão mới gia nhập gần đây như Diệu Du và Xung Vi đều như muốn quỳ lạy Khương Thành vậy.

“Ta đã sớm nghe qua uy danh của Khương chưởng môn, hôm nay mới chính thức được trải nghiệm cái gì gọi là vị diện chi tử!”

“Còn không phải à, những tuyệt thế thiên tài từng rạng danh trong những năm gần đây mà so sánh với hắn cũng đều không tính là gì.”

“Gia nhập Phi Tiên môn là việc không thể đúng đắn hơn nữa!”

“Ta cũng không khỏi khâm phục khí phách của bản thân mình…”

Trong lúc bọn họ còn đang tâng bốc thì ba đám tinh vân ở trên bầu trời cũng bắt đầu biến đổi.

Đám tinh vân đại diện cho Côn Hồng Thánh Chủ đến được bầu trời sao sớm nhất và dần cố định lại.

Không bao lâu sau thì tinh vân của hai Thánh Chủ Ma Diễm tông cũng đến vị trí kia.

Sau đó, ba đám tinh vân lại bắt đầu va chạm với nhau.

Trong suốt quá trình này có không ít Đạo Thần nóng lòng xông vào bên trong.

Nhưng vận may của bọn họ tương đối tệ.

Sự va chạm của ba tinh vân kia đã gây nên rung chấn kịch liệt, ý niệm yếu ớt của bọn họ hoàn toàn không thể nào duy trì nổi.

Giống như ba ngôi sao đụng vào nhau thì những người bình thường ở phía trên đó làm sao có thể sống cho được.

Ý niệm của bọn họ bị rung chấn làm cho tán loạn, vẫn chưa kịp cảm ngộ đạo vận thì đã bị buộc phải kết thúc sớm cơ duyên lần này.

Sau khi ba tinh vân va chạm kịch liệt thì chậm rãi dung hòa với nhau.

Cuối cùng, chúng hợp thành một tinh vân hoàn toàn mới và còn lớn gấp hơn hai lần so với trước đó.

Ngay sau khi hình dáng của tinh vân kia được cố định, dù là Phi Tiên môn hay là những tiên nhân khác bên ngoài đều kinh ngạc mơ màng hướng về phía đó.

Bởi vì đạo vận lần này còn mãnh liệt hơn trước rất nhiều.

Đến mức bọn họ còn chưa thả ý niệm ra đã cảm giác được đôi chút khí tức rồi.

“Ta đi trước đây!”

“Cùng đi, cùng đi!”

Dù cho cái chết của ba Thánh Chủ quá mức kỳ lạ thì những Thánh Chủ ở bên ngoài vẫn không thể nào kìm chế được khát khao đối với đạo ở trong lòng.

Mọi người nháo nhào tìm kiếm một chỗ bí mật, bố trí kết giới rồi bắt đầu dùng ý thức quán tưởng tinh vân.

Còn bên phía Phi Tiên môn, đám người Diệu Du và Xung Vi cũng là người từng có kinh nghiệm, tất cả đều bay về tông môn bế quan.

Trong chớp mắt, số lượng người ở trước sơn môn giảm hơn một nửa.

Người còn ở lại cũng chỉ có nhóm sư đồ Ngộ Sơn và Trường Dương không biết rõ chân tướng và cả Lăng rảnh rỗi ăn không ngồi rồi chỉ có hứng thú với mỗi Khương Thành.

Đón lấy ánh mắt chờ đợi của bọn họ, Thành ca hơi ngượng ngùng sờ mũi của mình.

“Cái kia, ta đi giúp các ngươi mở đường trước.”

“Sau khi xong sẽ gọi các ngươi sau.”

Đám người Ngộ Sơn, Trường Dương và Trường Linh gật đầu như gà mổ thóc.

“Đa tạ sư tôn!”

“Sư tổ nhất định phải cẩn thận!”

“Tất cả đều nhờ vào ngươi…”

Mãi cho đến khi Khương Thành ở tại chỗ phóng ra ý niệm, tiến vào bên trong tinh vân rồi thì Lăng vẫn không thể hiểu được cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

Mở đường gì chứ?

Vẫn giới tiên tàng không phải chỉ đơn thuần là cơ duyên thôi sao, cũng đâu có nguy hiểm gì đâu chứ, sao lại cần có người khác giúp mở đường cho?

“Các ngươi không tính vào trong hả?”

“Muốn vào sân cũng phải xem thời cơ.”

Ngộ Sơn ở trước mặt Thành ca cứ như một tên ngốc, còn ở trước mặt Lăng thì lại như một cao nhân, bày ra dáng vẻ bí hiểm khó dò.

“Xét nét thời cơ gì chứ? Chẳng lẽ không phải là vào càng sớm thì càng tốt sao?” Lăng bắt đầu khó hiểu.

Lẽ nào cơ duyên mà bản thân bắt tay với Vô Định Cổ Thánh tạo ra lại còn có bí quyết nào đó mà chính mình vẫn chưa phát hiện hay sao?

Ngộ Sơn liếc xéo nàng một cái: “Tiểu nha đầu như ngươi thì làm sao biết được sự đáng sợ của thiên ma ngoại vực chứ?”

“Thiên ma ngoại vực?”

Lăng vô cùng kinh ngạc nhưng Ngộ Sơn không thèm giải thích cho nàng mà đã lại bắt đầu im lặng suy tư.

Ở một bên khác, Khương Thành đã thuận lợi tiến vào bên trong tinh vân.

So sáhg với tinh vân lần trước của vị Thánh Chủ U Mộc tộc sau khi bị giết kia thì trong tinh vân lần này của ba Thánh Chủ sau khi bị giết rõ ràng có nhiều đạo vận hơn hẳn.

Thành ca cũng ngựa quen đường cũ mà trực tiếp phi thẳng đến khu vực trung tâm.

Rất nhanh đã giống với lần trước, xuyên qua lớp ngăn cách của kết giới, đến trước mặt đạo hạch vô cùng to.

Đạo hạch lần này còn lớn hơn lần trước gấp ba lần.

Nó có nghĩa là đạo được cất chứa ở bên trong còn nhiều hơn lúc trước ba lần.

Bên trong đã có một vài Thánh Chủ đang cảm ngộ và hấp thu đạo hạch rồi.

Bọn họ vẫn dựa theo hình thức chia bánh của ba tông một minh trên Thương Lan đại lục, họ chia đạo hạch này ra làm bốn phần rồi để bốn người dẫn đầu đơn độc hấp thu.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, mặt của đám người này đều xanh hẳn.

“Tên kia lại đến nữa rồi!”

“Cái tên đáng chết này, ngươi còn dám đến hả?”

“Khoảng thời gian này ngươi trốn đi đâu rồi, có bản lĩnh thì quyết đấu ở bên ngoài với bọn ta đi!”

“Đáng ghét, ngươi từ đâu chui ra thế hả?”

Bốn Thánh Chủ đang hấp thu đạo hạch cũng không thể ngồi yên được nữa.

Đoan Phong Thánh Chủ nâng tay ngăn cản mười mấy Thánh Chủ của Kim Hàn tông, giọng điệu thành khẩn chắp tay hướng về phía Khương Thành.

“Các hạ, gần đây ngươi ở bên ngoài trốn đông tránh tây, hẳn là rất khó khăn nhỉ?”

“Không mấy chúng ta mỗi người nhường một bước.”

“Sau này bọn ta sẽ không truy sát ngươi nữa, đạo hạch cũng sẽ chia cho ngươi một phần.”

“Nhưng ngươi bắt buộc phải an phận, không được phép ra tay với những người khác.”

Với lời đề nghị này của hắn, Thiên Hợp Thánh Chủ, Tử Tà Thánh Chủ và cả Tàng Ách Thánh Chủ đều tỏ ý muốn phản đối.

Bọn họ chỉ muốn tạm thời làm yên lòng Khương Thành, thuận lợi hấp thu hết đạo hạch, nhanh chóng gia tăng thực lực của bản thân.

Còn về việc sau khi kết thúc cơ duyên lần này…

Làm sao họ có thể tha cho hắn được chứ?

Không phải là người của ba tông một minh thì sao lại có tư cách ngang hàng cùng được chia phần cơ chứ?

Hơn nữa thù lần trước vẫn còn chưa báo kìa.

Nên truy sát như thế nào thì vẫn phải làm như thế ấy.

“Ta đâu có trốn đông tránh tây.”

Thành ca cảm thấy rất khó hiểu với lời đề nghị của bọn họ.

“Ca đây đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Khương Thành của Phi Tiên môn chính là ta.”

“Hoan nghênh các ngươi tìm đến báo thù mọi lúc.”

Chương 2063: Lại tăng cấp

“Cái gì? Ngươi là Khương Thành?”

“Là Khương Thành của Khiếu Mang vực năm đó sao?”

Sau khi Thành ca quang minh chính đại báo ra thân phận, hơn một trăm cao thủ đang có mặt ít nhất có tám mươi người nhảy lên.

Là Thánh Chủ, tuổi đời của bọn họ đều khá là già.

Phần lớn đều là người đã từng trải qua thời đại mấy trăm tỷ năm về trước, tất nhiên họ vẫn còn nhớ rõ về Đạo Thánh đã từng khiến trời đất rung chuyển kia.

“Lại là ngươi sao?”

“Hay lắm, ngươi lại còn sống à?”

Phản ứng như bị sốc của bọn họ khiến Thành ca vô cùng hài lòng.

“Bây giờ các ngươi cũng đã gặp được thần tượng rồi, được như ý nguyện rồi thì có thể tự mình ra ngoài chứ nhỉ?”

“Lẽ nào lại muốn ta mời từng người một ra à?”

Đối với đề nghị năm người cùng nhau phân chia đạo hạch, Khương Thành không hề có hứng thú chút nào.

Lần trước khi hắn chưa triển lộ ra linh ý của bản thân, đám người này ngay cả cơ hội hấp thu cũng không hề cho hắn.

Nói trắng ra là, ai mạnh thì người đó được hưởng cơ duyên.

“Ngươi đừng có hiếp người quá đáng!”

“Chia cho ngươi một phần đã là nể mặt ngươi lắm rồi, bây giờ ngươi lại còn muốn độc chiếm?”

Nhóm người Tàng Ách Thánh Chủ trực tiếp nhảy ra uy hiếp.

“Khương Thành, bây giời ngươi đã bại lộ thân phận của mình rồi, ta khuyên ngươi vẫn nên nghĩ cho những ngày tháng sau khi ra ngoài thì hơn.”

“Ngươi có bản lĩnh thì cứ ở cả đời trong Vẫn giới tiên tàng này đi.”

“Còn nếu không thì thức thời một chút!”

Đối với sự uy hiếp của bọn họ, câu trả lời của Thành ca là quyền sắt vô tình.

Bịch bịch bịch…

Bên trong lại một lần nữa vang lên âm thanh ý niệm tan vỡ liên miên không dứt.

“Đáng ghét, ngươi đợi đó cho ta!”

“Khương Thành, có gì từ từ rồi nói…”

“Ta chỉ ở bên ngoài cảm ngộ thôi, ngươi nể mặt xíu đi!”

Dù cho bọn họ có nói gì cũng đều không có tác dụng.

Thành ca đã quyết tâm phải quét sạch nơi này rồi.

Mãi cho đến khi tất cả Thánh Chủ đều bị quét hết ra bên ngoài, ca này lại điều khiển linh ý, thoát ra khỏi Vẫn giới tiên tàng, bay về lại Phi Tiên Môn.

Hắn không cần ý chí của Cổ Thánh dẫn dắt cũng có thể tiến vào bên trong, vậy nên có ra ngoài cũng không sao cả.

Nhìn thấy hắn trở về, đám người Ngộ Sơn và Trường Dương kích động vô cùng.

“Sư tôn, thế nào rồi?”

“Đám thiên ma ngoại vực đã bị sư tổ tiêu diệt hết rồi sao?”

Thành ca trang nghiêm gật đầu.

“Thiên ma ngoại vực vọng tưởng muốn đoạt lấy Thánh giới còn sót lại, sao ta có thể tha cho bọn chúng được chứ? Tất nhiên đã tiếp tục đánh bại âm mưu của bọn chúng rồi.”

Đám người Ngộ Sơn tràn đầy sự sùng bái nhìn về phía hắn.

“Sư tôn lại cứu mọi người một lần nữa rồi!”

“Đây mới là cường giả thật sự xem Nguyên Tiên Giới như trách nhiệm của riêng mình.”

Lăng đứng ở một bên nghe mà khóe mắt giật giật.

Nàng cuối cùng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi.

Dù sao lần trước nàng cũng từng tận mắt nhìn thấy Khương Thành tiêu diệt ý niệm của những Thánh Chủ kia.

Vậy đó là “Thiên ma ngoại vực” mà các ngươi nói đó hả, như thế này đã xem như giải cứu Nguyên Tiên giới rồi à?

“Được rồi, bây giờ ta đưa các ngươi đi vào Vẫn giới tiên tàng.”

“Mỗi một người chỉ cần cách không thả ý niệm là được rồi.”

Ý niệm của Ngộ Sơn, Trường Dương và Trường Linh rất yếu.

Loại ý niệm này cần phải có vật gì đó bám vào thì mới có thể tồn tại lâu được.

Ví dụ như tiên lực hay thần hồn, hoặc ví dụ như binh khí và bí bảo.

Năm đó ý niệm của Thương Linh lúc mới bắt đầu là nhờ dựa vào tổ địa Long tộc của Thương Long cốc mới có thể kéo dài được, sau đó thì lại bám vào trên người của Khương Thành.

Một khi nó rời khỏi những vật chứa mạnh mẽ này thì ý niệm sẽ rất nhanh tiêu biến trong trời đất.

Nhưng nếu muốn tiến vào Vẫn giới tiên tàng thì chỉ có thể là ý niệm thuần túy, không thể mang theo bất cứ vật chứa nào cùng vào.

Đối với việc này, Khương Thành tất nhiên đã có cách giải quyết.

Hắn lại phóng ra linh ý của bản thân.

Thi triển pháp môn của Thái thượng hóa đạo phần trước, để ý niệm của năm sư đồ này đều gói hết vào trong đó.

Dưới sự bao bọc của linh ý của hắn, ý niệm của cả năm người lập tức không còn bị thiên địa ngoại giới tấn công nữa.

Lăng đứng ở một bên nhìn phát ngốc.

Ban nãy khi nghe Khương Thành nói bản thân sẽ mang bọn họ qua đó, nàng còn tưởng rằng cái tên vô tri này đang bốc phét nữa.

Kết quả hắn lại làm được thật.

“Đây cũnh là thủ đoạn của Thiên tộc mà ngươi nói?”

“Đúng vậy, linh ý của Thiên tộc cũng không khác gì mấy so với thần hồn và tiên lực, những việc mà chúng có thể làm thì linh ý cũng đều có thể.”

“Thần kỳ như vậy sao?”

Lăng cũng bắt đầu ngưỡng mộ rồi.

Khương Thành lại bận giục nàng: “Mau lên, ngươi còn đứng đơ ra đó làm gì?”

Lăng cũng chẳng cần nâng cấp đạo của bản thân thế nên bèn lắc đầu.

“Ta không đến Vẫn giới tiên tàng đâu…”

Lời còn chưa dứt đã bị Thành ca đang muốn mang theo muội tử để ra vẻ cắt ngang.

“Có phải không tin ca hay không? Kêu ngươi đi thì ngươi cứ đi đi, lề mề cái gì chứ?”

Lăng mệt mỏi vô cùng, cũng không thể nói bản thân xem thường cái cơ duyên này được.

Xem ra lần này lại phải làm không công cho cái tên này rồi.

“Thôi cứ để ta tự đến đó được rồi.”

Nàng không muốn bị linh ý của Khương Thành bọc lấy đâu.

Dù sao nếu một Cổ Thánh như nàng phóng ra ý thức thì sẽ ngay lập tức bị Khương Thành phát hiện được sức mạnh vượt hơn bình thường kia.

Rất nhanh, một hàng người đã tiến vào Vẫn giới tiên tàng.

Xuyên qua lớp kết giới ngăn cách kia, Thành ca trực tiếp mang tất cả bọn họ đến trước mặt đạo hạch.

Sau đó mới phóng ra ý niệm của năm người này.

Ngộ Sơn vẫn còn đỡ, nhưng nhóm người Trường Dương và Trường Linh lại chỉ là Đạo Thần cao giai.

Vừa tiếp xúc gần với đạo hạch này thì ý niệm đã lập tức chịu đựng không nổi, giống như một ngọn nến lay lắt trong gió vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt.

Nhưng có "Khương sư tổ" ở đây, mọi chuyện đều không còn là vấn đề nữa.

Hắn tùy tiện phân ra bốn đạo Linh ý hơi yếu dùng làm một tấm lá chắn bảo vệ đặc biệt cho cả bốn người kia, lập tức đã giúp cho ý niệm của bọn họ được ổn định hơn.

"Đến cái này mà ngươi cũng làm được á?"

Lăng đã sắp tê dại luôn rồi.

Chỉ có Thánh Chủ mới có thể tiếp cận đạo hạch ở khoảng cách gần.

Đây cũng là quy tắc của Tiên Võ châu mà ban đầu nàng và Vô Định Cổ Thánh cùng nhau đặt ra.

Kết quả Khương Thành lại dễ dàng phá bỏ cái hạn chế này ở trước mặt của nàng.

"Ôi trời ạ, đây là vật gì thế?"

Nhóm sư đồ Ngộ Sơn vây xung quanh đạo hạch kia hô to gọi nhỏ.

"Khí tức của đạo mạnh như vậy…"

"Ta còn chưa chạm vào mà đã cảm thấy được đạo của bản thân đang không ngừng tăng vọt rồi!"

"Cái cái cái, cái này là cơ duyên cỡ nào đây chứ?"

Năm người họ đã sắp kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Có nằm mơ họ cũng không nghĩ đến, hóa ra ngộ đạo cũng có thể đi đường tắt.

Quá hưng phấn kích động, cả năm người không hẹn mà cùng cúi người với Khương Thành.

“Sư tôn, ngươi đối với bọn thật tốt mà.”

“Tiêu diệt Thiên ma ngoại vực, lại còn mang bọn ta theo ké cơ duyên tuyệt vời này.”

“Đây rõ ràng là ơn tái tạo, bọn ta biết phải báo đáp kiểu nào đây?”

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương cảm động rưng rưng nước mắt.

Sao bọn họ lại có thể không nhìn ra, dù ngoài miệng Khương Thành bảo không nhận đồ đệ và đồ tôn là bọn họ, nhưng lại chăm sóc họ còn hơn bất cứ ai.

Thành ca phất tay.

“Được rồi, mỗi người các ngươi tự chọn một vị trí bắt đầu hấp thu đi.”

Hấp thu đạo hạch hoàn toàn không phức tạp.

Sau khi bảy người tự chọn một vị trí thì lần lượt vươn tay ra trực tiếp chạm vào nó là được.

Lăng không thể tiếp tục tu đạo cũng bắt đầu giống như lần trước, không ngừng thúc đẩy đạo của Thánh Chủ ở bên trong đạo hạch dồn về phía của Khương Thành.

Khiến cho Thành ca vừa mới bắt đầu đã đạt được hiệu quả hấp thu cuồn cuộn mãnh liệt gấp cả trăm lần người khác.

Cũng không phải là Lăng không muốn đẩy cho năm người còn lại.

Chỉ là vì ý niệm của năm người kia quá yếu, nếu trút vào quá dữ dội sẽ không thể nào chịu nổi.

Thời gian chậm rãi trôi đi từng chút một.

Bởi vì lần này là đạo hạch của cả ba Thánh Chủ hợp làm một thể nên thời gian hấp thu cũng dài hơn lần trước một chút.

Khi cả khối đạo hạch hoàn toàn biến mất, Khương Thành phát hiện đạo hải của bản thân đã đạt đến cấp bậc Đạo Thần cao giai.

Chương 2064: Phân đường thứ nhất

Sự thăng cấp của Đạo Thần cao giai nghĩa là đạo tự thân sẽ sở hữu đặc trưng rõ ràng.

Nó khác với đạo hải chỉ có thể gia tăng một ít tiên pháp, võ kỹ và nguyên thuật mà không hề có những hiệu quả đặc biệt như số mệnh và hư thực của trước đây.

Cái mà Khương Thành tu là đạo quy tắc.

Vậy nên trong khi chiến đấu, nếu Khương Thành thi triển đạo hải thì sẽ mang theo cả hiệu quả của đạo quy tắc.

Còn về việc hiệu quả này cụ thể ra làm sao thì phải đợi cho tương lai sau này hắn từ từ mày mò trong lúc thực chiến.

Thực lực được tăng lên khiến cho hắn vui mừng không thôi.

Nhóm Trường Bách và Trường Linh ở một bên thì lại càng hồ hởi phấn khích, vui vẻ hớn hở.

Đạo hạch vốn là dành cho Thánh Chủ dùng, nhưng bốn người bọn họ đều chỉ là Đạo Thần cao giai.

Nghĩ thôi cũng biết thực lực của họ sẽ được tăng lên nhiều bao nhiêu.

“Ha ha, lần này cảm ngộ đạo tăng nhiều thật đấy, đúng là không thể tưởng tượng được.”

“Lần hấp thu này ít nhất cũng bằng với ngộ đạo trong một tỷ năm đấy.”

Trường Bách còn kích động đến mức giọng cũng run rẩy: “Hình như ta sắp đột phá lên Thánh Chủ rồi!”

Nhóm người Trường Linh và Trường Tân vội vàng chúc mừng hắn.

“Chúc mừng sư huynh!”

“Sau khi sư huynh đột phá Thánh Chủ, Thê Vũ Quán chúng… à không, là Phi Tiên môn chúng ta lại có thêm một trụ cột nữa rồi.”

Ngộ Sơn cũng được an ủi trong lòng.

“Giỏi lắm giỏi lắm, cuối cùng cũng không phụ sự dạy dỗ của ta và Khương sư tổ của các ngươi.”

Trường Bách lại không biết đủ là gì: “Nếu như lại có thêm một lần nữa thì tốt rồi.”

“Nếu lại có được cơ duyên như thế này thì có thể ta cũng sẽ đột phá Thánh Chủ.”

“Thêm một lần nữa á?”

Mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía Khương Thành.

Loại chuyện kiểu này chỉ có thể trông chờ vào Khương sư tổ trổ tài rồi.

“Muốn có thêm một lần nữa thì đơn giản thôi, sau khi trở về chúng ta chỉ cần đông chinh tây phạt, tiêu diệt toàn bộ những Thánh Chủ khác là được ngay.”

Mọi người lập tức giật nảy mình, vội vàng khuyên Thành ca bỏ ngay cái suy nghĩ manh động này.

“Không không.”

“Cây cao đón gió, người giỏi dễ gây chú ý.”

“Chúng ta vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.”

“Sư tổ, ngươi hãy thu thần thông lại đi…”

Bọn họ tuy vô cùng phục sức chiến đấu của Khương Thành.

Nhưng sau lần đại chiến này cũng có thể nhìn ra được, giới hạn của hắn là ba Thánh Chủ.

Nếu như thật sự đông chinh tây phạt dẫn đến mọi người nổi giận, đến lúc đó mấy chục Thánh Chủ cùng nhau đến vây công, thế chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao.

Đạo hạch được hấp thu xong thì Vẫn giới tiên tàng cũng rất nhanh đã biến mất.

Sau khi một hàng người bay trở về Phi Tiên môn thì mới phát hiện ở bên ngoài sơn môn lại bị vây kín không một kẽ hở.

Có khoảng hơn ba triệu tiên nhân từ bốn phương tám hướng đổ xô về, trong đó có rất nhiều người là những môn đồ lần trước đã rời khỏi Phi Tiên môn.

“Khương chưởng môn trở về rồi!”

“Khương chưởng môn, bọn ta muốn gia nhập Phi Tiên môn!”

“Bọn ta tình nguyện gia nhập rồi!”

“Xin Khương chưởng môn hãy thu nhận bọn ta, đệ tử ngoại môn cũng được nữa…”

Hết cách rồi, Thương Lan đại lục này thịnh hành nhất là ôm chân của cường giả.

Khương Thành lấy một chọi ba, hùng hổ đánh chết ba vị Thánh Chủ.

Chiến lực như thế này, ngoài Cổ Thánh và Thánh Tôn ra thì khắp cả Tiên Võ Châu cũng không ai có thể bì được.

Có thể nói là người đứng đầu của cấp bậc Thánh Chủ.

Những tiên nhân sau khi rời khỏi Phi Tiên môn nghe được tin này không khỏi giậm chân đấm ngực.

Ngươi lợi hại như thế tại sao không chịu nói sớm chứ hả?

Thế là, bọn họ lại cắp đít chạy trở về.

Đối với đám người chạy theo chiều gió này, dù là Diệu Du, Xung Vi hay là Trường Bách và Trường Linh đều vô cùng phản cảm.

“Các ngươi đang nằm mơ đó hả?

“Các ngươi xem Phi Tiên môn của bọn ta là nơi nào hả? Tưởng rằng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à?”

“Đã là phản đồ rồi thì đừng hòng quay trở về đây!”

Một hồi chửi ngập đầu khiến cho đám tiên nhân ở bên ngoài đều đỏ mặt tía tai.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị thất vọng rời đi thì Thành ca lại đột nhiên lên tiếng.

“Cũng không cần phải nói như vậy.”

“Người ta bằng lòng đến gia nhập đó là sự công nhận đối với thực lực của Phi Tiên môn chúng ta.”

“Sao lại có thể đuổi người ta như thế chứ?”

Những tiên nhân bên ngoài lòng vui như nở hoa, suýt nữa thì nghi ngờ có phải bản thân mình đã nghe lầm rồi không.

Khương chưởng môn này, dễ nói chuyện đến vậy sao?

“Đạ ta Khương chưởng môn khoan dụng rộng lượng!”

“Lần trước là do bọn ta có mắt không tròng, sau này tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội tông môn nữa.”

“Khương chưởng môn đúng là rộng rãi hết chỗ chê…”

Đám người Diệu Du và Trường Linh đều cuống cả lên.

“Chưởng môn, như vậy không được đâu!”

“Những người này ngoài miệng nói thì hay lắm, nhưng đến lúc xảy ra chuyện rồi lại chạy nhanh hơn bất cứ ai.”

“Bọn họ thực chất là một đám không thể thần phục, chúng ta chiêu mộ lại để làm cái gì chứ!”

Thành ca chỉ cười rồi phất tay.

Hắn tất nhiên biết rõ đám tiên nhân ở bên ngoài kia đều là những tên gió chiều nào theo chiều đó.

Dù cho là đám phản đồ lần trước hay là đám người mới đến lần này đều cũng như nhau cả.

Cũng chỉ là nhìn thấy hắn có thể che chở cho bọn họ nên mới chạy đến đây ôm đùi mà thôi.

Nhưng hắn cũng chẳng thèm quan tâm liệu môn đồ dưới trướng của mình có trung thành hay không.

Có hệ thống ở phía sau chống lưng, dù cho sau này toàn bộ người của Phi Tiên môn sinh lòng phản bội thì đã làm sao?

Chỉ cần sự gia nhập của bọn họ khiến cho giá trị thống trị tăng lên là được.

Nhưng ngoài miệng thì không thể nói như vậy được.

“Các ngươi cũng thấy rồi đấy, những trưởng lão và các đệ tử trung thành này của ta không thể nào chấp nhận được các ngươi.”

“Nếu như ta thu nhận hết các ngươi, để mọi người ở chung với nhau sẽ chỉ khiến những đệ tử đã nhập môn phải lạnh lòng.”

Đám tiên nhân ở bên ngoài lập tức vỗ ngực bày tỏ lòng trung thành, tỏ vẻ bản thân cũng tuyệt đối trung thành, một lòng một dạ với Phi Tiên môn.

Khương Thành lại mỉm cười phất tay.

“Được rồi, vì để tránh xảy ra mâu thuẫn giữa người mới và người cũ khi sống chung với nhau, ta quyết định thành lập phân đường thứ nhất ở Phi Tiên môn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Phân đường thứ nhất? Là có ý gì hả?

Là phân bộ của tông môn à?

“Dám hỏi Khương chưởng môn, phân đường thứ nhất này nghĩa là sao?

Thành ca khẽ cười: “Phân đường thứ nhất thì cũng là đệ tử ngoại môn của Phi Tiên môn, vẫn được tông môn bảo vệ, xảy ra chuyện thì cùng tiến cùng lui.”

“Các ngươi có thể xem những công pháp điển tịch nằm trong quyền hạn của đệ tử ngoại môn, có thể sử dụng cơ sở tu luyện của tông môn, có thể bái các trưởng lão làm sư phụ, nhưng chỉ không được nhận bổng lộc của tông môn.”

“Tất nhiên, nếu sau này các ngươi biểu hiện tốt vẫn có thể được nâng lên ngoại môn.”

Hả, cái này…

Mọi người đều ngơ ngác.

Đây có nghĩa là ngoại môn của ngoại môn chứ gì.

Không có bổng lộc của tông môn, cũng đồng nghĩa không có thu nhập.

Nếu muốn có mấy thứ tài nguyên như đan dược, trang bị và trận phù đều chỉ có thể dựa vào bản thân.

Thành ca cũng chỉ là đột nhiên mới nghĩ đến điểm này.

Số lượng người của Phi Tiên môn nhiều có thể giúp tăng giá trị thống trị là một điều rất tuyệt vời, nhưng quá nhiều môn đồ thì bổng lộc mà hắn phải phát cho bọn họ chẳng phải cũng rất nhiều hay sao.

Vậy nên Khương Thành mới nghĩ đến việc tạo ra một nhóm "người" không cần phải trả bất cứ thứ gì nhưng vẫn có thể giúp bản thân hắn tăng điểm giá trị thống trị.

Đó cũng là lý do vì sao loại thánh địa đỉnh cao như Kim Hàn tông lại có hạn chế về lượng chiêu mộ người.

Nếu chiêu mộ quá nhiều, tông môn sẽ không thể gánh nổi.

Hơn nữa bọn họ cũng kén chọn chứ không phải như Thành ca, loại chạy theo chiều gió không có lòng trung thành mà cũng thu nhận.

Đám ngươi trước mặt ai cũng đều đang do dự, Khương Thành cũng không cưỡng cầu.

"Nếu các ngươi không bằng lòng thì thôi đi vậy."

Lời vừa dứt thì một tốp lớn tiên nhân ở xung quanh đã lập tức hưởng ứng.

"Ta bằng lòng!"

"Bọn ta cũng bằng lòng!"

"Phân đường thứ nhất thì phân đường thứ nhất!"

Nếu như là những tiên nhân của các châu khác thì chắc chắn sẽ không bằng lòng, nhưng cái nơi nuôi cổ như là Tiên Võ châu này thì thứ quan trọng nhất đó là an toàn.

Chỉ cần có được sự che chở của Thánh Chủ mạnh nhất là Khương Thành thì đã hơn tất cả những thứ khác rồi.

Đám tiên nhân lần trước phản bội tông môn bây giờ hối hận đến xanh cả ruột.

Vốn dĩ bản thân đã là đệ tử ngoại môn rồi.

Kết quả sau một trận, bản thân lại tự nhiên bị giáng xuống một cấp.

Hơn ba triệu người, chỉ có hơn năm trăm ngàn người không thể chấp nhận loại đãi ngộ này nên đã lựa chọn bỏ đi.

Đám người còn lại thì vẫn nhiệt tình như cũ.

Sau khi hai triệu bảy trăm môn đồ này gia nhập vào phân đường thứ nhất, Phi Tiên môn đã đạt đến quy mô khổng lồ trước giờ chưa từng có.

Chương 2065: Bại lộ thân phận

Đám người lần trước phản bội tông môn bây giờ một lần nữa gia nhập không hề làm tăng thêm giá trị thống trị cho Khương Thành.

Nhưng ngoài nhóm người đó ra thì tốp mới gia nhập vẫn đạt đến hai triệu hai trăm ngàn người.

Những người này cũng xem như đã mang lại một lượng lớn giá trị thống trị, khiến cho huyền tinh của hắn tăng từ sáu trăm ngàn lên đến một triệu!

Chuyện của tông môn và phân đường đều không cần Khương Thành bận tâm, hắn chỉ cần suy nghĩ phải làm sao để tăng cao thực lực thôi.

Trước mắt đạo của hắn đã đến cấp bậc Đạo Thần cao giai.

Nhưng cảnh giới tiên lực vẫn còn dừng ở Đạo Thần sơ giai.

Nó vẫn cần một lượng lớn đan dược để thúc đẩy tu vi.

Sau khi trở về điện, hắn lấy ra ba mươi ngàn bình đế đan cửu phẩm mà lần trước đã lừa được nhờ cái danh "quà mừng".

Khương Thành lại bắt đầu sự nghiệp "khổ luyện" uống thuốc thăng cấp.

Còn về Lăng, nàng không hề rời khỏi Phi Tiên môn.

Ban đầu nàng đến đây gặp Khương Thành chỉ là tính tùy tiện xem thử, ai có ngờ càng xem lại càng kinh ngạc.

Dù là cơ thể Thần thai của hắn hay linh ý và linh kỹ đều là những thứ nàng hằng mong ước nhất.

Chỉ cần giải quyết được vấn đề về tiên thể và cường độ ý thức thì nàng sẽ có thể tiếp tục nâng cấp đạo nguyên.

Sau này tuy không cầu mong xa xỉ có thể sánh vai với Thiên Đạo nhưng vẫn dư sức vượt mặt đám Chính Thần kia.

Có đôi lúc nàng thậm chí còn nảy ra ý nghĩ muốn đoạt xá Khương Thành nữa.

“Bảo cái tên kia dạy ta, chắc chắn hắn sẽ đắc ý cả đời cho xem.”

“Biết đâu được còn bắt ta bái hắn làm sư phụ, chiếm lợi của ta nữa.”

Là Hám Thiên Cổ Thánh, tất nhiên Lăng sẽ không bái bất cứ người nào làm sư phụ.

Đặc biệt là Khương Thành - một đối tượng bị nàng liệt vào hàng bắt buộc phải chèn ép.

Nhưng ngoài con đường này ra thì nàng thật sự không còn cách nào khác.

Mãi cho đến hôm nay, nàng phát hiện Ngộ Sơn Thánh Chủ đang nghiên cứu “Thái Thượng Hóa Đạo”.

“Sao ngươi lại có bộ công pháp này?”

“Là Khương Thành truyền cho ngươi à?”

Ngộ Sơn chìm đắm trong vô ích bị dọa cho giật nảy.

“Ngươi từ đâu chui ra vậy hả?”

Hắn vội vàng cẩn thận cất kỹ ngọc phù có ghi chép “Thái Thượng Hóa Đạo”.

Lăng không hề trả lời hắn, chỉ ngồi xuống cái ghế duy nhất bên trong phòng.

Nàng hứng thú nhìn Ngộ Sơn: “Khương Thành lại truyền thụ cho ngươi cách tu luyện linh ý? Xem ra hắn thật sự xem ngươi là đồ đệ của mình nhỉ?”

Ngộ Sơn kinh ngạc biến sắc.

“Sao ngươi lại biết chuyện linh ý?”

“Là Khương Thành nói cho ta nghe.”

Lăng thong dong ngoắc ngón tay với hắn.

“Đưa bộ công pháp vừa nãy cho ta xem nào.”

Ngộ Sơn giống như đang phòng trộm vậy, theo bản năng lùi về phía sau một bước, giữ thật chặt nhẫn trữ vật của bản thân.

Sau đó lại lắc đầu bật cười.

“Ngươi thật sự tưởng bản thân lợi hại lắm à, lại dám ngồi lên đầu ta à?”

Bởi vì tu vi của Lăng thật sự quá cao, Ngộ Sơn hoàn toàn không nhìn ra cao thấp, chỉ cảm thấy mơ hồ như đang ở trong sương mù.

Vậy nên hắn chỉ dựa vào khí chất bên ngoài để phán đoán, cảm thấy nàng hẳn là một Đạo Thần nào đó dùng bí bảo để che giấu cảnh giới.

Cao lắm cũng chỉ là Đạo Thần trung giai, không thể cao hơn được.

Vì vậy hắn vẫn luôn không xem Lăng ra gì.

“Nếu không phải vì nể mặt của sư tôn thì ta đã sớm dạy dỗ tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày là gì như ngươi rồi, để ngươi biết được lễ phép khi đối mặt với Thánh Chủ là gì.”

Lăng cũng bị hắn chọc cười.

“Nói như vậy tức là ngươi không muốn đưa cho ta rồi?”

“Ha, ngươi muốn “Thái Thượng Hóa Đạo” à, được thôi!”

Ngộ Sơn đắc ý hất cằm lên: “Bây giờ ngươi quỳ xuống ba quỳ chín lạy, bái ta làm sư phụ, sau này biểu hiện tốt một chút, ta sẽ suy nghĩ truyền thụ nó cho ngươi.”

“Cơ hội này rất hiếm có đấy, nếu không phải nể tình ngươi quen biết với sư tôn thì người bình thường ta sẽ không nhận làm đồ đệ đâu!”

Hắn vừa dứt lời thì toàn thân đã không động đậy được nữa.

Không chỉ là cơ thể không động đậy được, mà ngay cả mắt cũng không thể chớp.

Ngay sau đó, cơ thể của hắn mất khống chế mà bay lơ lửng.

Kế tiếp, thánh giới bị cướp lấy từ xa!

Bên ngoài căn phòng kín kẽ này, Phi Tiên môn vẫn như bình thường.

Mà căn phòng chỉ có mỗi hai người này lại cứ như bị nhét đầy những khối sắt, như một nhà tù không có chút chỗ trống nào.

Ngộ Sơn ở bên trong cứ như bị đóng băng lại vậy, thứ duy nhất mà bản thân có thể khống chế cũng chỉ có mỗi ý thức.

Dưới áp lực tràn ngập khắp nơi, xương cốt của hắn phát ra tiếng kêu răng rắc, máu và tiên lực cũng đều ngừng chảy, hồn hải cũng trở nên tĩnh lặng không gợn sóng.

Giây phút này, nội tâm hắn hoàng sợ đến cực điểm.

Hắn là một Thánh Chủ đó!

Có thể đùa giỡn một Thánh Chủ ở trong lòng bàn tay, đối phương phải mạnh đến cỡ nào đây chứ?

Nữ nhân này, là ai đây?

Hắn rất nhanh đã nghĩ đến đáp án, bởi vì cái áp lực không thèm nói lý kia thật sự quá rõ ràng.

Thình thịch!

Hắn rơi từ trên không trung xuống.

Cỗ áp lực kia đã biến mất không thấy đâu, tiên lực, thần hồn và máu của hắn cũng bắt đầu lưu chuyển lại như bình thường, thánh giới cũng đã quay trở lại.

Nếu như không phải cơ thể đau đớn vô cùng rõ rệt thì hắn đã nghĩ những chuyện vừa nãy đều chưa hề xảy ra.

“Ngươi, ngươi là Hám Thiên Cổ Thánh!”

Dù hắn có ngốc đến mấy thì cũng có thể nhận ra được thân phận của Lăng.

Mặc dù trước đây chưa hề gặp qua Cổ Thánh và Thánh Tôn, nhưng Ngộ Sơn không hề cảm thấy Thánh Tôn có thể khiến bản thân trở nên tuyệt vọng bất lực đến như vậy.

Người có thể làm được như thế chỉ có mỗi Cổ Thánh thôi.

Huống hồ ban nãy thứ Lăng dùng đó là đạo Hám Thiên.

“Ngươi tốt nhất nuốt ngược bốn chữ kia vào bụng cho ta, sau này nếu ngươi dám nói với người khác về danh hiệu của ta, ngươi sẽ phải hối hận vì đã sống đấy.”

Lăng của lúc này làm gì còn có cái khí chất tinh ranh nghịch ngợm như bình thường nữa chứ.

Dù cho mặt vẫn là khuôn mặt đó, người vẫn là cái người kia, nhưng lại mang cho hắn cảm giác giống như một nữ hoàng vô tình nắm toàn quyền sinh sát trong tay.

Trong đôi mắt kia chỉ có sự lãnh đạm, hờ hững.

Không hề có độ ấm gì, nhưng cũng khôn phải lạnh băng, nó giống như một người bề trên nhìn xuống loại giun dế mà thôi.

"Vâng, vâng, trước đây là ta không đúng, không nên mạo phạm ngươi…"

Nghe được nàng xác nhận, Ngộ Sơn sắp bị dọa cho thất lễ ngay tại chỗ,

Thật sự là Hám Thiên Cổ Thánh!

Trời ạ!

Sao lại có thể chứ?

Hóa ra chúa tể của Tiên Võ châu vẫn luôn ở bên cạnh mình?

Vậy là không lâu trước lúc sư tôn đóng giả làm Hám Thiên Cổ Thánh thì chính chủ cũng đang đứng ở một bên nhìn hay sao?

Nàng muốn làm cái gì chứ?

Khương chưởng môn có biết thân phận của nàng không?

Nếu như biết vậy thì lần trước sao còn phải hỏi Chiến Đế trông như thế nào nữa?

Ngộ Sơn đã không dám nghĩ thêm nữa, càng nghĩ kỹ hắn lại càng cảm thấy sợ hãi.

Thậm chí hắn còn sợ suy nghĩ của bản thân sẽ bị Lăng phát hiện nữa.

Dù sao ai cũng không ai biết Cổ Thánh sẽ làm được những gì.

Hắn chỉ có thể run rẩy móc ra ngọc phù có ghi chép "Thái Thượng Hóa Đạo" kia, cung kính dâng lên trước mặt nàng.

Lăng đón lấy, sau khi nhìn khoảng một phút thì vô cùng tự nhiên cất đi.

Nàng không hề tính toán việc lúc trước Ngộ Sơn đã mạo phạm bản thân mình.

Ngược lại còn bỏ lại hai câu.

“Ý thức của ngươi quá yếu, linh ý là thiên phú của tộc quần, ngươi không tu luyện được đâu.”

“Nếu muốn học được một vài thần thông trong đó, ngươi có thể suy nghĩ thử việc dùng đạo túng tình để thay thế linh ý.”

Đạo túng tình mà Ngộ Sơn tu luyện, lúc chiến đấy có thể dần dần khiến đối phương thất thần.

Chỉ là khi tu luyện đạo này, bản thân hắn cũng sẽ vì chìm đắm quá sâu mà quên mất chính mình, dẫn đến đôi khi cư xử có hơi phóng túng, không biết kiềm chế, mất đi lòng xấu hổ.

Lăng cũng nhìn ra được điểm đặc biệt của đạo mà hắn đang tu luyện này.

Có lẽ sau này có thể mò mẫm ra một con đường hoàn toàn mới.

Sau khi nàng biến mất khỏi căn phòng, Ngộ Sơn vẫn ngây ngốc tại chỗ cũ.

Đến một lúc nào đó, hai mắt của hắn đột nhiên sáng rực.

Sau đó hắn cúi người quỳ lạy theo hướng mà Lăng biến mất.

“Đa tạ Hám… tiền bối chỉ điểm!”

Chương 2066: Cấp Thánh Chủ thâm nhập

Khi tất cả mọi người ở Phi Tiên môn đang bận tu luyện, thì bên ngoài lại nổi gió ào ào.

Hàng trăm vị Thánh Chủ lần nữa bị người ta đánh đuổi khỏi Vẫn giới tiên tàng, chuyện này làm sao có thể để yên được?

Đặc biệt là bây giờ, bọn họ đã biết người đó chính là Khương Thành, cũng coi như đã có mục tiêu rõ ràng rồi.

Ba tông môn và một liên minh kia nhanh chóng phát động cuộc tìm kiếm trên diện rộng, dốc hết sức để tìm Thành ca.

Không ngờ quá trình này lại diễn ra thuận lợi hơn mong đợi.

Chỉ một ngày sau, Đoan Phong Thánh Chủ của Kim Hàn tông đã tìm được tung tích của Khương Thành.

Bởi vì … Phi Tiên môn đã bắt đầu nổi tiếng rồi.

Trong chốc lát đã chiêu gọi được gần ba triệu môn đồ, chỉ con số này thôi đã vượt qua bất kỳ tông môn nào ở Thương Lan đại lục.

Chỉ có điều số lượng cao thủ tinh anh không bằng những thánh địa đỉnh cấp mà thôi.

Động tĩnh lớn như vậy rất nhanh đã được truyền ra các khu vực xung quanh, đồng thời cũng được truyền đến tai các vị trưởng lão của Kim Hàn tông.

“Hắn chẳng những không lẩn trốn, trái lại còn xây dựng lại Phi Tiên môn, chiêu mộ đệ tử một cách rầm rộ nữa sao?”

Sau khi nghe được tin tức này, Đoan Phong Thánh Chủ có chút nghi ngờ về thực hư câu chuyện.

Theo hắn thấy, Khương Thành đã đắc tội với quá nhiều Thánh Chủ và trở thành kẻ thù chung của các tông môn lớn, theo lý mà nói hắn ta nên ẩn náu để tránh đầu sóng ngọn gió mới đúng.

“Chẳng lẽ hắn ta bị điên rồi?”

Mười một vị hộ pháp cấp Thánh Chủ của Kim Hàn tông cũng đều cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Gan to như vậy, thật là hơi kỳ lạ!”

“Lẽ nào hắn ta có người chống lưng? Bí mật thành lập liên minh với các tông môn khác?”

“Không đâu, lúc tranh đoạt đạo hạch, hắn ta hai lần đều đắc tội với tất cả các vị Thánh Chủ, chắc là không có đồng minh đâu.”

“Vậy thì hắn ta có phải đang ở cảnh giới Thánh Tôn không?”

“Không thể nào, Thánh Tôn không thể vào được Vẫn giới tiên tàng.”

“Vậy thì không có gì phải lo lắng cả, lập tức tấn công và tiêu diệt Phi Tiên môn!”

“Bắt lấy Khương Thành và trừng trị hắn một cách thích đáng!”

Họ cũng đều là những “nạn nhân” bị tiêu diệt ý niệm, vì vậy sự thù hằn của họ đối với Thành ca rất sâu đậm.

Tuy nhiên họ còn chưa kịp khởi hành thì lại nhận được thêm tình báo.

“Ba vị Thánh Chủ của Ma Diễm tông và Trảm Nghiệp tông đều đã bị Khương Thành giết chết!”

“Hơn nữa còn là một địch ba, một mình giết chết ba người!”

Mọi người vốn dĩ còn đang hô đánh hô giết, hận không thể giây tiếp theo xông thẳng vào tiêu diệt Phi Tiên môn.

Nhưng lúc này tất cả bọn họ đều dừng bước.

Bây giờ họ lại cảm thấy nên có một kế hoạch dài hạn.

“Một mình giết chết ba vị Thánh Chủ, đây là chuyện mà cùng một giai có thể làm được sao?”

“Hắn thật sự đã trở thành Thánh Tôn rồi chăng?”

Nếu như Khương Thành thật sự là Thánh Tôn thì bọn họ xông qua đó chẳng khác nào tìm đến cái chết cả.

“Không thể nào, nghe nói hắn ngay cả thánh giới cũng không có, thậm chí còn không phải là Thánh Chủ nữa cơ mà.”

Các vị trưởng lão đều cảm thấy điều này thực sự khó mà tin được.

“Nếu chưa phải là Thánh Chủ thì làm sao có thể giết chết ba vị Thánh Chủ kia được chứ?”

“Một trăm hai mươi căn nguyên thần đài? Đây chẳng phải rất vô lý sao?”

“Khiêu chiến vượt bậc cũng phải có giới hạn nhất định, chiến tích này của hắn liệu có phải nghe nhầm đồn bậy rồi hay không?”

“Tin tức này là thật đấy.”

Đoan Phong Thánh Chủ trầm giọng nói: “Bởi vì hắn chính là Khương Thành!”

Hắn cũng đã trải qua thời đại mà Khương Thành từng làm mưa làm gió ở Nguyên Tiên giới. Lúc đó hắn cũng là một Đạo Thánh, vì vậy hắn biết rất rõ chiến tích liên tiếp ấy đáng kinh ngạc như thế nào.

Cũng chính vì vậy mà hắn hoàn toàn không dám xem thường Khương Thành.

“Đây sẽ là thử thách lớn nhất mà Kim Hàn tông của chúng ta gặp phải cho đến nay!”

“Chưởng môn hà tất phải đề cao kẻ địch chứ?”

Đoan Dịch Thánh Chủ - tam hộ pháp của Kim Hàn tông có chút không vừa ý.

“Từ những tình tiết chiến đấu được truyền lại, có thể thấy ba vị Thánh Chủ kia có lẽ chính là giới hạn cao nhất của hắn rồi.”

“Còn về Ngộ Sơn, hắn chẳng qua chỉ là một Thánh Chủ bình thường, thực lực chưa chắc gì đã sánh được với ngươi và ta.”

“Chúng ta cùng nhau hành động, tiêu diệt bọn chúng dễ như trở bàn tay ấy mà.”

So với những thế lực đỉnh cấp có khoảng mười vị Thánh Chủ trấn thủ như Bạch Tiên tông, Tử Tà tông và liên minh Bách Tộc, Phi Tiên môn dường như chẳng là gì cả.

Những vị hộ pháp khác trong điện cũng nhốn nhao hùa theo.

“Mười hai Thánh Chủ của Kim Hàn tông chúng ta cùng nhau xông qua đó, Khương Thành làm sao có thể chống lại được chứ?”

“Chưởng môn quá đề cao hắn ta rồi.”

“Ta đề nghị ngay bây giờ chúng ta sẽ xông qua đó, san bằng Phi Tiên môn!”

“Ta tán thành!”

“Ta cũng tán thành!”

Đoan Phong Thánh Chủ ban đầu dự định mời Bạch Tiên tông và Tử Tà tông cùng liên thủ tấn công Phi Tiên môn, dù gì tất cả bọn họ đều có thù oán sâu sắc với Khương Thành.

Nhưng bây giờ nhìn thấy những ý kiến trái ngược này, hắn cũng không thể không bắt đầu suy nghĩ lại, liệu có phải hắn đã quá thận trọng rồi hay không.

“Bất luận như thế nào thì người đó cũng chính là Khương Thành.”

“Thủ đoạn bảo mệnh của hắn chắc chắn có rất nhiều, muốn giết hắn thì nhất định phải diệt trừ tận gốc, để tránh phiền phức sau này!”

“Trận chiến này chúng ta không nên làm rùm beng, mà phải lên kế hoạch cho nó thật tốt.”

Kế hoạch tấn công cuối cùng đã được các lãnh đạo cấp cao của Kim Hàn tông thỏa thuận, là sẽ thâm nhập một cách bí mật.

Mười hai vị Thánh Chủ sẽ che giấu khí cơ tu vi của mình rồi lẻn vào Phi Tiên môn.

Sau đó từ từ tiếp cận Khương Thành, nhân lúc Thành ca không đề phòng, cùng lúc ra tay đánh lén.

“Mười hai vị Thánh Chủ của chúng ta cùng nhau ra tay, dưới sự không phòng bị của đối phương, cho dù là Thánh Tôn cũng sẽ bị trọng thương chứ huống chi là Khương Thành?”

“Chỉ cần nguyên thuật bách nhị thập trọng của hắn ta không kịp sử dụng thì hắn chẳng qua cũng chỉ là một Đạo Thần trung giai mà thôi, nhất định sẽ chết chắc!”

“Cứ làm như thế đi!”

Kế hoạch này không phức tạp, nhưng thường thì kế hoạch càng đơn giản thì càng dễ thành công.

Mười hai vị Thánh Chủ rất nhanh đã đến gần sơn môn Phi Tiên môn.

Sau đó bọn họ thay đổi dung mạo và áp chế khí tức tu vi của mình đến cấp độ Đạo Thánh.

Theo như họ thấy, mười hai vị Đạo Thần cùng nhau vào cửa chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Mười hai vị Đạo Thánh thì bình thường hơn nhiều rồi.

Trong khoảng thời gian này, ngày nào cũng có người đến Phi Tiên môn để nương nhờ.

Còn Khương Thành thì luôn cởi mở, không từ chối những người mới đến.

Đoan Phong và những người khác ban đầu còn cố tình phân tán, giả vờ như không quen biết nhau.

Thậm chí còn chuẩn bị một bộ lý do thoái thác 'hợp tình hợp lý', đồng thời cũng nghĩ xong trận pháp để ứng phó khi bị kiểm tra tu vi của tông môn.

Nhưng khi thật sự đến được hiện trường chiêu mộ ở Phi Tiên môn, họ mới nhận ra rằng bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Họ tên."

"Tại hạ tên Kim Phong!"

Vị Đạo Thần sơ giai phụ trách việc tuyển người ở trước mặt hắn nhanh chóng khắc tên giả của hắn vào bảng tên của đệ tử.

Cùng lúc đó, danh sách tông môn tự động sáng lên, cái tên Kim Phong cũng đã được thêm vào.

"Tu vi."

"Đạo Thánh, năm đạo căn nguyên đồ đằng, chín đạo hư ảnh căn nguyên, sở trường…"

Vị Đạo Thần sơ giai dường như không hề hứng thú với chuyện này, trực tiếp ngắt lời hắn ta: "Trước đây ngươi thuộc tông môn nào?"

Đoan Phong căn cứ theo những lời mà hắn đã bịa ra, nghiêm túc trả lời: "Trước đây ta thuộc Vạn Nhẫn tông, tông chủ của tông môn đó chẳng những không bao giờ chịu dạy cho bọn ta, mà còn cắt xén tài nguyên cung phụng của bọn ta nữa…"

"Được rồi, được rồi!"

Vị Đạo Thần sơ giai kia đã mất kiên nhẫn, gật gật đầu.

"Ta không có thời gian để nghe những trải nghiệm của ngươi trong quá khứ."

Trong danh sách tông môn ở bên cạnh, hắn ta chỉ ghi sau cái tên Kim Phong năm chữ 'đến từ Vạn Nhẫn tông' là coi như xong chuyện rồi.

Còn về Vạn Nhẫn tông ở đâu, thực lực của tông môn đó như thế nào, và tại sao Đoan Phong lại không tiếp tục ở lại đó, hắn hoàn toàn không muốn biết.

Bởi vì gần đây thực sự có quá nhiều người đến ứng tuyển, làm hắn ta bận tối mắt tối mũi.

Theo ý của Khương Thành, những người này chỉ cần ghi tên là được rồi.

Còn theo yêu cầu nghiêm khắc của bọn người Trường Dương và Diệu Du, thì tu vi và lai lịch toàn bộ phải được ghi lại.

Sau khi đăng ký xong, vị Đạo Thần sơ giai kia đưa bảng tên mới cho Đoan Phong Thánh Chủ.

"Được rồi, bây giờ ngươi đã là một thành viên của Phi Tiên môn rồi đấy."

"Chào mừng ngươi gia nhập."

Nghe thấy giọng điệu vô cùng qua loa của hắn ta, Đoan Phong Thánh Chủ cầm lấy bảng tên trong sự ngỡ ngàng và ngơ ngác.

Chương 2067: Đây mà cũng được gọi là tông môn sao?

Thân là chủ của một tông môn, Đoan Phong Thánh Chủ đã quá quen thuộc với quy trình chiêu mộ đệ tử của các tông môn rồi.

Mà những chiêu trò chiêu gọi đệ tử mới của các tông môn mà hắn đã từng thấy qua cũng nhiều vô số kể.

Thế nhưng hôm nay, hắn vẫn là được mở mang tầm mắt.

Bản thân cứ như vậy mà trở thành người của Phi Tiên môn rồi sao?

Ta nói ta là Kim Phong thì chính là Kim Phong ư?

Nói ta đến từ Vạn Nhẫn tông, thì chính là đến từ Vạn Nhẫn tông ư?

Nói ta là Đạo Thánh, thì thực sự là Đạo Thánh ư?

Các ngươi đều không điều tra thử sao?

Vậy nếu như ta nói ta chính là Đạo Thần cao giai thì sao?

Để làm giống như thật, hắn trước khi đến đây đã chuẩn bị rất nhiều thứ.

Vạn Nhẫn tông là một tông môn phụ thuộc của một tông môn phụ thuộc Kim Hàn tông, Đoan Phong không chỉ ra lệnh trước cho chưởng môn và các trưởng lão ở bên đó thông đồng với nhau để nói cho thống nhất, mà hơn nữa ở đó còn thật sự tồn tại một vị Đạo Thánh tên là Kim Phong.

Chỉ là gần đây hắn đã bị họ giấu đi mà thôi.

Còn về tu vi, hắn không chỉ áp chế đạo hạnh của mình, mà còn dùng hai bí bảo cao giai hòng qua mắt người khác.

Vô cùng tự tin bản thân sẽ thông qua bất kỳ thiết bị kiểm tra cảnh giới nào.

Hắn cũng đã diễn tập trước bài thi sát hạch của các tông môn, chẳng hạn như bài kiểm tra cảnh giới, ngộ tính, tâm tính, lòng trung thành, kỹ năng chiến đấu, v.v.

Bản thân nên đạt được thành tích như thế nào trong bài thi sát hạch mới có thể vừa thu hút được sự chú ý của mọi người, vừa có thể nhanh chóng tiếp cận được Khương Thành?

Về vấn đề này, mười hai vị Thánh Chủ của bọn họ còn tổ chức một cuộc họp để bàn bạc với nhau.

Kết quả, mọi công sức đều đổ sông đổ biển.

Người ta vốn dĩ chẳng có những quy trình lằng nhằng như vậy.

Đoan Phong Thánh Chủ trong lòng cảm thấy vô cùng trống rỗng, như kiểu bản thân chân thành đến như vậy, mà các người lại làm qua loa cho xong chuyện, thật sự khiến hắn rất thất vọng.

Theo góc độ đánh giá của một vị chưởng môn, hắn hiện tại rất muốn cho Phi Tiên môn một vạn đánh giá kém.

Đây mà cũng được gọi là tông môn sao?

Sơn trại còn chuyên nghiệp và tỉ mỉ hơn các ngươi nhiều!

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Vẫn còn rất nhiều người đang đứng xếp hàng kia kìa!”

Vị Đạo Thần sơ giai ở phía đối diện nhanh chóng khua tay đuổi hắn đi.

Vị Thánh Chủ trang nghiêm kia bày ra vẻ mặt vô cùng khó chịu.

Tự nhủ trong lòng nếu ngươi mà ở trong Kim Hàn tông của ta, đảm bảo không cần đợi đến ngày mai ngươi sẽ bị trục xuất ngay lập tức.

“Không biết phân đường thứ nhất nằm ở đâu nhỉ?”

Hắn nhìn vào điểm đến được ghi trên bảng tên của mình, có chút bất lực.

Bởi vì vốn chẳng có tiên nhân nào được cử đến để tiếp đón và dẫn đường cho hắn cả.

Phân đường thứ nhất, địa vị chắc cũng ổn nhỉ?

Dù gì ở trên cũng có ghi hai chữ ‘đệ nhất’ mà, cho dù không phải là đệ tử chân truyền, thì ít nhất cũng phải là người tinh nhuệ đứng đầu danh sách những đệ tử nội môn.

Tốt lắm, có thể tiến gần Khương Thành thêm một bước.

Vị Đạo Thần sơ giai kia tức giận, trừng mắt nhìn hắn : “Mắt của ngươi bị mù à, không nhìn thấy bảng chỉ đường sao?”

Đoan Phong Thánh Chủ nổi giận đùng đùng, suýt chút nữa là nổ tung ngay tại chỗ.

Nhưng nghĩ đến kế hoạch đánh úp Khương Thành, hắn chỉ có thể tiếp tục tự nhủ với bản thân rằng phải cố gắng nhẫn nhịn.

Hắn nhìn sang bên cạnh, quả nhiên cách đó không xa có một tấm bảng.

Phía trên có viết chữ phân đường thứ nhất, phía dưới còn có một mũi tên để chỉ phương hướng.

Thần niệm của hắn nhìn về phía xa, thì thấy còn có những tấm bảng chỉ đường khác nữa.

Trên đường đi, có không ít tiên nhân vừa mới nhập môn cũng đang bay về hướng đó.

“Qua loa như vậy sao?”

Đoan Phong lại lần nữa cho Phi Tiên môn một đánh giá không tốt.

Hắn bày tỏ bản thân đã thực sự được mở mang kiến thức rồi.

Làm gì có tông môn nào lại thờ ơ với những người mới vừa mới nhập môn như vậy chứ.

Lẽ nào không sợ những thiên tài mới ấy sẽ thất vọng tràn trề, rồi bỏ về ngay lập tức sao?

Men theo bảng chỉ đường, hắn một mạch bay đến đó.

Cuối cùng, hắn dừng lại ở một khu biệt viện cách Phi Tiên môn chưa đến mười dặm.

Thay vì gọi là biệt viện, chi bằng gọi đây là một thành trì lớn.

Dù gì cũng có gần ba triệu môn đồ của phân đường thứ nhất sinh sống ở đây.

Nhìn vào bốn chữ 'Phân đường thứ nhất' trên cổng chính của biệt viện kia, Đoan Phong lại có chút ngỡ ngàng và ngơ ngác.

Lẽ nào tất cả các người mới đều ở trong Phân đường thứ nhất này sao?

Cái Phân đường thứ nhất này rốt cuộc có tất cả bao nhiêu người vậy?

Còn nữa, người tiếp đón bọn ta thì sao?

Người lo liệu cho bọn ta đâu rồi?

Hoàn toàn bỏ mặc bọn ta như vậy ư?

Hắn không biết rằng Khương Thành vốn chẳng hề quan tâm đến Phân đường thứ nhất ra làm sao.

Đằng nào đa số bọn họ đều là những tên gió chiều nào theo chiều ấy, hôm nay gia nhập ngày mai lại chạy đến nơi khác cũng không có gì kỳ lạ.

Vậy nên không cần phải bận tâm đến họ.

Còn đối với những người thực sự muốn gia nhập Phi Tiên môn, chỉ có thể nói câu xin lỗi, các ngươi đã đến nhầm chỗ rồi.

Thành ca không cần các môn đồ giúp đỡ, cũng không có thời gian để bồi dưỡng những đệ tử thiên tài.

Thứ mà hắn cần chỉ là giá trị thống trị.

Bất đắc dĩ, Đoan Phong đành phải học theo những người khác, chọn cho mình một gian động phủ còn trống trong thành trì lớn để sinh sống.

Đồ bày biện bên trong đều được trang bị đầy đủ, xung quanh tiên mạch dồi dào, khí cơ căn nguyên dày đặc.

Có điều những thứ này đối với Đoan Phong mà nói hoàn toàn không là gì cả.

Không lâu sau, mười một vị Thánh Chủ khác của Kim Hàn tông cũng lần lượt gia nhập Phân đường thứ nhất.

Họ không biết rằng, ngay lần đầu tiên bước chân vào Phi Tiên môn, họ đã bị Lăng- vị Cổ Thánh này nhìn thấu rồi.

Tuy nhiên, muội tử này chẳng những không nhắc nhở Khương Thành, ngược lại còn ôm tâm thái sắp được xem náo nhiệt.

Hận không thể khiến nhóm người này ngay lập tức ra tay, khiến Thành ca sứt đầu mẻ trán.

Nhưng Lăng cũng không biết rằng, Khương Thành mặc dù vẫn đang bận uống thuốc và tu luyện, nhưng thật ra hắn cũng đã cảm nhận được sự bất thường.

Mười hai vị này đều là Thánh Chủ, tuy bọn họ không thật sự trung thành với Khương Thành, nhưng dù gì cũng là thuộc hạ trên danh nghĩa, vì vậy đành phải chịu sự thống lĩnh của hắn.

Mặc dù trình độ thống trị của họ rất thấp và hệ thống đánh giá cấp của họ cũng không cao, nhưng mười hai vị Thánh Chủ này cũng vẫn mang về cho hắn ta cả trăm ngàn Huyền Tinh.

“Trong chốc lát đã tăng lên nhiều Huyền Tinh như vậy, lẽ nào đột nhiên xuất hiện một nhóm Đạo Thần cao giai?”

Khương Thành không ngờ đến họ chính là mười hai Thánh Chủ.

Dù gì thì chỉ cần họ để lộ thân phận Thánh Chủ, đám người Trường Dương và Diệu Du sớm đã chạy đến báo cho hắn rồi.

Hắn đang suy nghĩ bản thân có nên lộ diện hay không, tự mình đề bạt những Đạo Thần cao giai này vào bản bộ của Phi Tiên môn, thăng cấp họ thành đệ tử ngoại môn để bày tỏ lòng tôn kính đối với những cao thủ đồng giai.

Nhưng cuối cùng hắn lại lắc đầu.

“Không, không, để họ gia nhập ngoại môn chẳng phải sẽ chi trả cho họ cung phụng sao?”

“Lãng phí quá, vẫn là nên để họ tiếp tục tỏa sáng ở phân đường vậy”.

Đoan Phong Thánh Chủ không biết bản thân suýt chút nữa đã được thăng cấp, hắn rất nhanh đã cùng mười một vị đồng môn hộ pháp bí mật tụ tập lại với nhau.

“Ta đã nghe ngóng được rồi, cái Phân đường thứ nhất này ngay cả ngoại môn còn không được tính nữa là.”

“Không có tiên bổng, ngoài việc được Khương Thành che chở ra thì những thứ khác đều phải dựa vào bản thân, cơ bản chính là tự sinh tự diệt.”

“Làm gì có cái đạo lý đó chứ!”

“Coi thường người mới đến như vậy, Phi Tiên môn đang làm cái quái gì thế?”

“Thật không ra cái thể thống gì cả, đây chẳng phải là đang chôn vùi nhân tài sao? Ta còn cảm thấy bất bình thay cho những môn đồ mới gia nhập đó nữa!”

Bởi vì nơi này rất kỳ lạ, bọn họ thậm chí còn quên đi mất nhiệm vụ ban đầu, điên cuồng chửi rủa tới tấp.

Nhưng ngay lúc cơn phẫn nộ của họ đang sục sôi ở bên này thì từ ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang trời.

Ầm!

Cánh cổng cấm vào của động phủ này đã bị phá vỡ tan tành.

Tiếp sau đó, hai vị Đạo Thần sơ giai lỗ mãng xông vào.

“Ai đó?”

Đám người Đoan Phong, Đoan Dịch hốt hoảng, còn nghĩ rằng bản thân đã bị bại lộ thân phận nên người của Phi Tiên môn

mới đến đây để vây đánh họ.

Đến khi nhìn thấy ngoài cửa chỉ có hai người, lửa giận của bọn họ phút chốc liền sục sôi dâng trào.

Khốn kiếp, từ lúc nào đến lượt hai tên nhãi nhép Đạo Thần sơ giai lại dám hỗn xược ở trước mặt bọn họ.

“To gan!”

“Các ngươi muốn chết à?”

Hai vị Đạo Thần sơ giai nhìn nhau một cái, đồng thời lộ ra nụ cười lạnh nhạt giễu cợt.

“Thực lực của các ngươi không tốt, mà gan cũng to quá nhỉ.”

“Động phủ này bọn ta nhắm trúng rồi, mau cút ra ngoài!”

Chương 2068: Cái tông môn này thối nát quá

Một đám cao tầng của Kim Hàn tông lập tức thừ người ra.

Bản thân đã gặp phải chuyện gì vậy nè?

Hai người này đến đây để làm gì?

Thật ra bọn họ đã từng nghe rất nhiều về chuyện kẻ mạnh hiếp đáp kẻ yếu ở trong tu luyện giới nên cũng chẳng thấy lạ lẫm gì.

Nhưng có nằm mơ họ cũng không thể ngờ, lại có ngày loại chuyện này sẽ xảy ra với bọn họ.

Trong mười hai người, Đoan Giác và Đoan Khiêm có tính tình nóng nảy nhất một trái một phải nhảy vồ ra.

“Các ngươi nói cái gì?”

“Muốn chết à?”

Ở trước mặt Thánh Chủ cũng tới lượt hai tên Đạo Thần sơ giai như các ngươi lên tiếng à?

Lại còn dám đến cướp động phủ của bọn ta, quả là không thể tha thứ được!

Ngay khi bọn họ đang muốn ra tay tiêu diệt hai con kiến hôi chưa trải sự đời này thì lại bị Đoan Phong chưởng môn ngăn cản.

“Dừng tay!”

Hắn vẫn chưa quên mục đích đến Phi Tiên môn lần này của bản thân.

“Chúng ta đến là để giết chết Khương Thành, không phải là đến để đấu đá hơn thua với cái loại yếu kém này.”

“Đừng có gây chuyện sinh sự thêm nữa!”

Nghe thấy truyền âm của hắn, Đoan Giác và Đoan Khiêm mới kìm lại lửa giận.

Nhưng ngay lập tức bọn họ lại bị hai vùng đạo hải bao phủ lấy.

Chỉ thấy hai Đạo Thần ở phía đối diện vô cùng hống hách ngang ngược.

“Sao hả, bọn ta kêu các ngươi cút, các ngươi lại còn ra vẻ hung hăng nữa à?”

“Ở trước mặt Đạo Thần cũng tới lượt đám Đạo Thánh các ngươi phản kháng à?”

“Ở phân đường thứ nhất, có thể chiếm được động phủ như thế nào đều phải xem thực lực, sẽ không ai quản các ngươi đâu.”

Hai người không hẹn mà cùng đồng loạt rút binh khí, kết nối thần đài, nở một nụ cười tàn nhẫn tàn nhẫn ép sát đám người Đoan Phong.

“Nào nào nào, để bổn tọa dạy các ngươi, thế nào mới gọi là quy tắc của tu luyện giới!”

Câu nói này đã khiến cho mọi người tức điên lên.

“Đúng là hiếp người quá đáng!”

“Hai con kiến hôi các ngươi, cứ giết chết là được!”

“Chờ đã!”

Đoan Phong vội vàng khuyên ngăn thêm lần nữa.

Dù cho trong lòng hắn cũng tức giận không thôi, nhưng vì nghĩ đến kế hoạch lớn nên chỉ đành cố gắng kiềm chế lại bản

thân, hắn tiếp tục truyền âm cho mười một người còn lại.

“Sau này chúng ta chắc chắn sẽ giết chết hai tên này, nhưng không phải là bây giờ,”

“Bọn họ đã gia nhập vào Phi Tiên môn, cũng nhận được lệnh bài, sinh mạng được ghi chép trong danh sách của tông môn.”

“Nếu bây giờ chúng ta giết bọn họ, dù có xử lý gọn gàng sạch sẽ đến đâu, trưởng lão của Phi Tiên môn vẫn sẽ phát giác có người đã chết!”

“Đến lúc đó, phân đường thứ nhất chắc chắn sẽ bị lục soát trên diện rộng, như vậy rất bấy lợi cho kế hoạch của chúng ta.”

“Cần gì phải vì hai cái tên giun dế này mà làm lỡ chuyện quan trọng hơn kia chứ?”

Đám người Đoan Giác và Đoan Khiêm tức đến mức lồng ngực phập phồng lên xuống kịch liệt như sắp sửa nôn ra máu luôn vậy.

“Đừng giả vờ gì nữa hết, chúng ta trực tiếp xông thẳng vào trong giết hắn cho rồi!”

“Đừng nên manh động, cái tên Khương Thành này mang trong mình số mệnh vô cùng lớn, chúng ta không thể khinh địch được!”

Được hắn xoa dịu một trận, mọi người mới dần kiềm chế được bản thân.

“Lần này ta nhớ kỹ rồi!”

“Hai tên Đạo Thần này, sau này bắt buộc phải giao cho ta xử lý!”

“Ta sẽ khiến bọn chúng muốn chết không được, muốn sống cũng không xong.”

Truyền âm của bọn họ, hai Đạo Thần sơ giai kia cũng không nghe thấy.

Mắt thấy mười hai “Đạo Thánh” ở trước mặt không hề lấy ra binh khí, cũng không thúc đẩy pháp cảnh, hai người này chỉ nghĩ rằng bọn họ đã sợ rồi.

Thế là càng thêm kiêu căng hung hãn.

“Còn không mau cút đi à?”

“Có phải muốn chết hay không?”

“Đừng có tự tìm nhục nhã nữa!”

Bọn họ cũng chẳng dám giết người ở đây, chủ yếu chỉ dựa vào thực lực để ra oai dạo dẫm mà thôi.

Đoan Phong đành hít sâu một hơi, dùng ánh mắt như nhìn người chết để nhìn hai người này.

“Các ngươi hãy tự mình cẩn thận lấy.”

Nói xong hắn mang theo mười hai Đạo Thánh rời khỏi chỗ này, nhường lại động phủ.

Nỗi sỉ nhục to lớn đáng xấu hổ này đã để lại dấu ấn sâu sắc ở trong lòng của bọn họ.

Điều này khiến cho cả ngày hôm đó, đạo tâm của bọn họ đều không vững gì mấy, không thể nào bình tâm để mà tu luyện được.

Khoảng thời gian sau đó, mười hai Đạo Thánh mỗi người sử dụng thần thông của riêng mình, bắt đầu hành động thâm nhập vào nơi xung quanh Khương Thành.

Là một chưởng môn, Thành ca sống ở khu vực trung tâm nhất của Phi Tiên môn.

Nó nằm ở bên trong một tòa hậu điện được xây phía sau cách chính điện hai dặm.

Tình báo này bọn họ đã phải tốn cả một ngày mới nghe ngóng được.

Sau khi xác định được vị trí của mục tiêu thì tiếp theo đó là nên tiếp cận như thế nào.

Phi Tiên môn cũng giống như những tông môn khác, được chia làm ba khu vực lớn đó là khu vực trung tâm, khu vực nội môn và khu vực ngoại môn.

Đệ tử ngoại môn không được phép tự tiện xông vào khu vực nội môn.

Đám người Đoan Phong và Đoan Dịch là môn đồ của phân đường thứ nhất vậy nên chỉ có quyền đi ra vào hoạt động ở

khu vực của ngoại môn, hơn nữa mỗi lần đi như vậy đều không được ở lại quá ba ngày.

Thế nên dù bọn họ có thể dễ dàng trà trộn vào trong đó, nhưng chắc chắn cũng sẽ khiến Khương Thành cảnh giác mà nhỉ?

Vậy thì kế hoạch thích sát hắn cũng xem như hỏng bét rồi.

Vì thế chỉ có thể lựa chọn cách khác.

Ở ngày thứ ba đầu tiên, Đoan Phong Thánh Chủ lợi dụng cơ hội đang ở bên ngoài khu vực ngoại môn, dựa vào việc tặng quà mà thành công nhận được sự "tán thưởng" của một trưởng lão ngoại môn.

Sau đó, hắn nhờ vào tầng quan hệ này đã đạt được một cơ hội tiến vào nội môn.

Kế đến Đoan Phong tiếp tục dựa vào thế tiến công "tiền tài mở đường", lôi kéo được ba đệ tử nội môn cấp Đạo Thánh, có được "tình hữu nghị" với bọn họ.

Ba tên đệ tử nội môn này giúp hắn mua chuộc được một vị trưởng lão nội môn, cuối cùng thành công thăng lệnh bài của Đoan Phong từ phân đường thứ nhất lên thành cấp bậc nội môn.

Cả quá trình này chỉ dùng mất năm ngày, nhưng Đoan Phong đã phải bỏ ra mấy trăm bình đế đan bát phẩm và các loại thiên tài địa bảo.

Tuy nhiên tất cả đều vô cùng đáng giá.

Hắn thành công rời khỏi phân đường thứ nhất và có được chỗ đứng vững chắc ở trong khu nội môn của Phi Tiên môn.

Kế tiếp chính là nghĩ cách tiến vào khu vực trung tâm.

Chỉ là cái khu vực không dễ tiến vào như vậy.

Khu vực trung tâm chỉ có trưởng lão nội môn và đệ tử chân truyền mới được phép tiến vào.

Mà trước mắt thì Phi Tiên môn hoàn toàn không có những hoạt động tuyển chọn hay cuộc thi gì liên quan đến đệ tử chân truyền.

Cũng càng không có cơ hội biểu hiện lập công vì tông môn.

Trước mắt những người có thể trở thành đệ tử chân truyền đều là những đồ đệ mà các Đạo Thần nhập môn đầu tiên mang theo.

Điều này khiến Đoan Phong vô cùng thất vọng, hắn không nhịn được muốn chửi thật lớn.

Đồng thời đứng ở góc độ là chủ một phái, hắn cũng điên cuồng oán trách.

“Cái tông môn này thật là thối nát quá đi mất, hỗn loạn tồi tệ cùng cực!”

“Trưởng lão tùy tiện đã có thể mua chuộc, thiên tài đệ tử không có một người nào là đàng hoàng ngay ngắn có nề nếp, hoàn toàn là thối rửa từ trong căn cơ, cái môn phái kiểu này sẽ không lâu dài được đâu, rất nhanh thôi sẽ suy đồi ngay!”

“Rõ ràng đã có nhiều người mới gia nhập như vậy lại không biết bắt lấy cơ hội để mà phát triển, quản lý một tông môn tốt đẹp thành ra như thế này, Khương Thành và Ngộ Sơn kia làm cái gì không vậy chứ?”

Sau khi oán trách xong, hắn chỉ đành tiếp tục nghĩ cách khác.

Người có thể ở trong khu vực trung tâm ngoài các trưởng lão nội môn và đệ tử chân truyền ra thì còn có những người hầu phụ trách hầu hạ các trưởng lão.

Nếu như hắn có thể trở thành người hầu của Khương Thành, vậy chẳng phải chuyện tập kích ám sát sẽ dễ dàng hơn rất nhiều à.

Nhưng bản thân hắn đường đường là một Thánh Chủ đấy!

Sau khi trải qua một hồi đấu tranh tâm lý, Đoan Phong cuối cùng vẫn quyết định nhịn nhục gánh vác trọng trách lớn này.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ đến là, muốn trở thành người hầu cũng vô cùng khó khăn, bởi vì vị trí này có rất nhiều sự tranh giành sứt đầu mẻ trán.

Cạnh tranh cũng khá là khốc liệt.

Ngay lúc Đoan Phong tính tiếp tục dùng “tiền tài mở đường” thì hôm ấy Phi Tiên môn lại bị tấn công.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng vang lớn liên miên không dứt, sơn môn trực tiếp bị nổ sập.

Trên bầu trời ở phía xa bị sương mù hoặc xanh hoặc đen hoặc đỏ bao phủ lấy, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ được bóng người.

Nhưng dù là ai cũng có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ truyền đến từ bên trong sương mù kia.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?"

"Là ai tới vậy hả?"

"Khương chưởng môn mạnh như thế mà lại có người dám đến tấn công Phi Tiên môn của chúng ta à?"

Khi sương mù tản đi, mười sáu sinh linh hình dáng khác nhau xuất hiện trước tầm mắt của mọi người.

Con ngươi của Đoan Phong không khỏi co rút.

Bởi vì mười sáu sinh linh này hắn đều nhận ra hết.

Chương 2069: Ngộ Sơn anh dũng

Trên không trung, mười lăm sinh linh kia hiện ra chân thân.

Có người cành nhánh um tùm, chọc thẳng tận mây xanh.

Có người lại như một mỏm núi gồ ghề gập ghềnh.

Có người chỉ là một bãi chất lỏng màu xanh lam dính sền sệt.

Còn có người là một ngọn lửa màu đen yếu ớt.

Trong đó sinh linh có dáng vẻ bình thường nhất ngược lại là bò cạp mặt người hai đầu của Yết tộc.

Mười sáu sinh linh này, tất cả đều là Thánh Chủ.

Trên dưới Phi Tiên môn đều loạn cào cào cả lên, bởi vì rất nhiều người đều đã nhận ra.

"Liên minh Bách Tộc!"

"Sao đột nhiên bọn họ lại đến đây?"

"Tàng Ách Thánh Chủ của Độc Linh tộc! Đệ nhất cao thủ của Bách Tộc!"

“Mộc Linh Thánh Chủ, tộc trưởng Mộc tộc cũng đến rồi!”

“Thiết Nham Thánh Chủ…”

“Hai hôm trước ta có nghe được phong thanh, hình như Khương chưởng môn của chúng ta đắc tội với không ít Thánh Chủ đấy.”

“Lẽ nào bọn họ tới để báo thù?”

“Mười sáu Thánh Chủ, tiêu rồi, chắc chắn đánh không lại đâu.”

Đám môn đồ này của Phi Tiên môn phần lớn đều là mới gia nhập gần đây, đặc biệt là nhóm người thuộc phân đường thứ nhất, hoàn toàn chẳng có một xíu lòng trung thành nào.

Ngay khi mười sáu Thánh Chủ khí thế hùng hổ đánh tới, có rất nhiều môn đồ đã cắp đít bỏ chạy.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã có tới mấy trăm nghìn môn đồ bỏ chạy tứ phía.

Đoan Phong không kìm được lại lắc đầu, trong mắt đều là vẻ khinh thường.

“Chậc chậc, đại nạn ập đến thân ai nấy lo, Phi Tiên môn này mà cũng xứng được gọi là tông môn hả?”

Nhóm người Đoan Dịch và Đoan Khiêm lặng lẽ tiến đến bên cạnh hắn.

Là một Thánh Chủ, thực lực của bọn họ tất nhiên đủ mạnh, thế nên chẳng cần chạy trốn làm gì.

“Thật không ngờ, Tàng Ách lại chủ động giết tới đây.”

“Hơn nữa còn mang theo mười sáu Thánh Chủ trong liên minh Bách Tộc chỉ có được mười tám Thánh Chủ.”

“Vậy cũng xem như đã xuất hết cao thủ rồi.”

“Đúng đó, liên minh Bách Tộc không phải như tông môn, thật hiếm có dịp đồng lòng như thế.”

Đoan Giác hả hê khi thấy người gặp nạn : “Cũng là nhờ cái tên Khương Thành kia đắc tội hết một lượt với bọn họ thôi, không phải sao?”

Ngay lúc này, Tàng Ách Thánh Chủ của Độc Linh tộc dẫn đầu vung tay lên.

Toàn bộ Phi Tiên môn đều được bao phủ bởi một vùng hào quang màu xanh.

Một vài môn đồ cấp Đạo Tôn bị ánh hào quang đó chiếu trúng đều cảm thấy cả người mệt mỏi uể oải, không có sức lực, đến cả tiên lực trong cơ thể cũng đều rệu rã.

“Khương Thành, ngươi mau cút ra đây chịu chết đi!”

“Mối thù lần trước đã đến lúc phải trả rồi!”

Nghe thấy quả nhiên những Thánh Chủ này đến là để báo thù, rất nhiều người của Phi Tiên môn ở phía bên dưới đều hoảng hốt lo sợ.

“Không hay rồi, bọn họ thật sự đến để báo thù sao?”

“Sao Khương chưởng môn lại đắc tội với bọn chúng vậy chứ?”

“Đừng quam tâm đắc tội kiểu gì nữa, mau chạy đi thôi! Không thì lại bị vạ lây đấy.”

“Không phải Khương chưởng môn lợi hại lắm à…”

“Dù có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng không thể đỡ nổi mười sáu Thánh Chủ đâu!”

Thành ca đang bận tu luyện phải bỏ đan dược vào lại trong nhẫn trữ vật, khi hắn xuất quan, hơn ba triệu môn đồ đều đã tháo chạy hơn một nửa.

Phân đường thứ nhất gần như vườn không nhà trống.

Đến cả nội môn và ngoại môn cũng có một vài môn đồ thấy tình hình không ổn nên cũng lựa chọn rời khỏi Phi Tiên môn.

Cái lòng trung thành kiểu này, quả thật khiến người khác phải rơi nước mắt.

“Phi Tiên môn sắp tàn đời rồi.”

Đoan Dịch nhìn lên trên không trung ở phía trước, một bên là mười sáu Thánh Chủ hùng hổ khí thế cuồn cuộn ngợp trời.

Một bên còn lại chỉ có Khương Thành và Ngộ Sơn.

Sự đối lập này thật sự quá mức chênh lệch, kết cuộc không cần nghĩ cũng đã biết rồi.

“Chưa, chưa chắc đâu.”

Đoan Phong vẻ mặt nghiêm nghị lắc đầu.

“Lần trước Khương Thành chỉ dựa vào sức của một mình đã đánh bại ba Thánh Chủ, ai mà biết được hắn có phải đang che giấu thực lực hay không?”

“Người này rõ ràng đã đắc tội nhiều Thánh Chủ như vậy mà vẫn dám ngang nhiên ở lại Phi Tiên môn, điều này thật sự quá khó hiểu.”

“Chuyện bất thường ắt có điểm kỳ lạ, chắc chắn hắn phải có chỗ dựa gì đó nên mới tự tin đến như thế!”

Đám người Đoan Dịch và Đoan Khiêm không khỏi gật đầu đồng ý.

“Vậy chúng ta có cần đi lên giúp bọn Tàng Ách không?”

“Chỉ cần chúng ta gia nhập thì sẽ có tới hai mươi tám Thánh Chủ.”

“Dù cho Khương Thành có là Thánh Tôn, đối mặt với trận thế như này cũng không chắc chắn có thể an toàn mà rút lui được!”

Đoan Phong lắc tay: “ Không, chúng ta cứ đợi xem tình hình trước đã.”

“Liên minh Bách Tộc không phải là bạn của chúng ta, chỉ là vì lần này có cùng chung kẻ thù là Khương Thành thôi.”

“Không bằng để cho bọn họ lưỡng bại câu thương.”

“Sau đó chúng ta lại ra tay, nói không chừng còn có thể cùng lúc giải quyết hai mối nguy lớn nữa kìa!”

Một đám trưởng lão của Kim Hàn tông đều kính phục từ tận đáy lòng.

“Quả nhiên là chưởng môn, đúng là biết nhìn xa trông rộng!”

“Vậy chúng ta cứ ngồi xem hai bên đánh nhau thôi!”

Trong lúc bọn họ ngồi ở đây bàn bạc âm mưu thì Thành ca đã bay đến nơi rồi.

Việc đám người Tàng Ách đánh đến tận nơi vốn cũng nằm trong dự đoán của Khương Thành, vậy nên hắn cũng lười nói nhiều với đối phương.

Ngay khi đang tính rút kiếm ra nghênh chiến thì Ngộ Sơn lại vô cùng khí phách đứng chắn ở trước mặt hắn.

“Cái đám hữu danh vô thực các ngươi lại dám đến tấn công Phi Tiên môn của bọn ta, đúng là chán sống thật rồi!”

“Đây là nơi các ngươi có thể đến sao hả?”

“Cũng không tự biết bản thân là cái thá gì?”

Một tràn mắng chửi này của hắn, đừng nói là mười sáu vị Thánh Chủ ở phía đối diện, đến cả Thành ca đang tính mở bug làm màu cũng ngu cả người.

Còn nhớ lúc ban đầu khi vừa mới tới địa giới của U Mộc tộc, chỉ là vài tên Đạo Thần của Đằng tộc thôi mà lão già này cũng đã phải cười lấy lòng, không dám đắc tội rồi.

Sao bây giờ đột nhiên lại anh dũng dữ vậy nè?

Lẽ nào hắn đã tấn cấp Thánh Tôn rồi sao?

Tàng Ách Thánh Chủ có vẻ ngoài là một vật thể dính nhớp màu xanh lam đang không ngừng biến đổi hình dáng, dường như hắn đang kinh ngạc đánh giá Ngộ Sơn một lượt từ trên xuống dưới.

“Ngươi là Thánh Tôn?”

“Sao hả? Rén rồi à?”

Sự tự tin này của Ngộ Sơn tất nhiên là đến từ Lăng rồi.

Vừa nghĩ đến ở đây có một vị Cổ Thánh tọa trấn, lưng của hắn lại càng ưỡn thẳng hơn.

Trừ khi là Chính Thần tới công kích, còn bằng không Phi Tiên môn là nơi an toàn nhất trên khắp cả Tiên Võ châu.

Hắn chỉ sợ không có ai dám đến tấn công thôi, nếu đến một nhóm thì cứ tiễn một nhóm là xong!

“Nói thật cho các ngươi biết, ta không phải là Thánh Tôn.”

“Nhưng như vậy thì làm sao chứ? Có bản lĩnh thì các ngươi cứ ra tay thử đi!”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không hiểu rõ được lối tư duy suy nghĩ của hắn.

Ngươi không phải Thánh Tôn mà lại ngông cuồng thế à?

Đám Trường Dương và Trường Linh ở bên dưới cũng không khỏi lộ ra vẻ sốt ruột.

“Chẳng lẽ sư tôn lại phát bệnh vào lúc này sao?”

“Không đến nỗi vậy chứ, dù hắn có phát bệnh thì cũng sẽ không ngốc như vậy đâu.”

Tàng Ách chầm chậm mở ra thánh giới của bản thân.

“Vậy sao? Vậy bọn ta phải thử xem sao.”

“Ta cũng muốn xem xem, Ngộ Sơn ngươi lấy tự tin đó từ đâu ra!”

Mười lăm vị Thánh Chủ của các tộc đứng kế bên hắn cũng đồng loạt mở thánh giới của bản thân ra, bao phủ lấy Ngộ Sơn.

Mặc dù đối phương vẫn chưa ra tay nhưng Ngộ Sơn đã cảm giác được một luồng uy áp đáng sợ.

Khí tức thiên địa ở xung quanh cũng lúc thì hỗn loạn, lúc thì ngưng trệ.

Nó giống như một trận thiên tai có tính phá hủy thế giới sắp sửa giáng xuống vậy.

Cùng lúc bị mười sáu lớp thánh giới bao phủ, Ngộ Sơn phải chịu đựng mười sáu loại ảnh hưởng, đến cả thánh giới của bản thân cũng khó mà mở ra được.

Chỉ là, hắn không hề hoảng loạn.

Ngược lại còn khiêu khích nhướn mày.

“Các ngươi đang muốn làm cái gì hả, muốn hủy diệt toàn bộ Phi Tiên môn của bọn ta à?”

“Vậy thì đã sao?”

Ngộ Sơn cố ý hô lớn lên : “Các ngươi thật là tàn bạo quá, lại tính giết sạch tất cả người của Phi Tiên môn, gà chó gì cũng không tha sao?”

Tàng Ách cũng không hiểu vì sao hắn lại hỏi cái loại câu thừa thãi như thế này.

Thật ra ban đầu hắn cũng không tính giết sạch mọi người của Phi Tiên môn, nếu không hắn cũng sẽ không làm lơ đám đệ tử phản bội bỏ chạy thoát thân kia.

Chỉ là nếu Ngộ Sơn đã hỏi như vậy, tất nhiên hắn cũng không thể chịu thua rồi.

"Chứ không thì sao? Muốn trách thì trách Khương Thành đi, là hắn đã kéo các ngươi xuống đáy vực đấy!"

Chương 2070: Thiên ngoại hữu thiên

Nghe được câu này của Tàng Ách, bên dưới lại có một vài môn đồ ý chí không kiên định sợ đến mức âm thầm bỏ trốn.

Nhưng Ngộ Sơn ở trên không lại vui mừng khôn xiết.

Hắn cố ý nói mấy lời nhảm nhí này cũng chỉ là vì muốn kéo thêm thù hận cho Tàng Ách mà thôi.

Để chọc giận Lăng đang ở bên trong.

Cổ Thánh đại nhân tôn kính, ngươi có thấy hay không, đám kẻ địch này tàn sát bừa bãi lắm đó.

Bọn họ không chỉ muốn giết Khương chưởng môn mà đến cả ngươi cũng sẽ không bỏ qua đâu.

Thật đúng là không thèm xem ngươi ra gì mà.

Vậy mà vẫn nhịn được sao?

Chỉ cần Cổ Thánh ra tay, mười sáu tên Thánh Chủ ở trước mặt này còn không phải chỉ như lá rụng mùa thu bị gió thổi bay thôi sao?

"Ha, lẽ nào các ngươi chưa nghe qua câu, núi này cao còn có núi khác cao hơn à?"

Ngộ Sơn nói làm như có thật khiến cho mười sáu Thánh Chủ do Tàng Ách dẫn đầu cũng bị dọa một phen.

"Người giỏi vẫn có người giỏi hơn?"

"Người ngươi nói đến là Khương Thành à?"

Ngộ Sơn cười híp mắt lắc lắc ngón tay.

“Không không không, người ta nói tới không phải là sư tôn.”

“Mà là người còn mạnh hơn cả hắn!”

Hắn vừa dứt lời, khóe mắt của Thành ca đã giật liên hồi.

Trong lòng cực kỳ không vui.

Bà mẹ nó, cái tên “đệ tử rẻ tiền” này hôm nay ngông quá vậy!

Đến cả mình mà cũng không thèm xem ra gì cơ à?

Ca đây đang muốn tự mình ra trận, làm một lượt các trình tự bị giết, mở bug rồi làm màu, ngươi tự nhiên chui ra muốn thể hiện thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn hạ thấp ta nữa chứ.

Sao lại ngang ngược quá vậy hả!

Ngộ Sơn vẫn không hề biết bản thân đã đắc tội Thành ca, hắn vẫn tràn đầy tự tin ngoái đầu nhìn về Lăng đang ở trong đám người.

Sau đó, chỉ thấy vẻ mặt Lăng bình thường như không có gì.

Khi cảm nhận được ánh mắt của hắn, nàng thậm chí còn tặng cho hắn một ánh mắt chế giễu.

Ngộ Sơn lòng đánh cái bịch, mồ hôi lạnh túa ra.

Không phải đó chứ, nàng lại không muốn ra tay sao?

Bà cô của tôi ơi, bây giờ không phải là lúc đùa giỡn đâu, mạng người quan trọng đó!

Hắn vội vàng truyền âm xúi giục nàng.

“Bọn họ lại dám nảy sát tâm với một Cổ Thánh như ngươi đây, thật là khiến trời đất phẫn nộ, tội đáng muôn chết!”

“Dù cho ngươi có thể nhịn, nhưng một kẻ trung thành tận tâm với ngươi là ta thì lại không thể chấp nhận được, đúng là nhục nhã đáng xấu hổ mà!”

Lăng không tỏ thái độ gì mà chỉ cười: “Ha, vậy đó à?”

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ là một Thánh Chủ nhỏ nhoi mà cũng xứng hô đánh đòi giết Cổ Thánh hả, quá là xem thường ngươi rồi!”

“Nếu bọn họ đã không xứng, mà ngươi cũng không chấp nhận nổi, vậy thì ta cho phép ngươi thay ta tiêu diệt bọn họ đấy.”

Cái, cái gì chứ?

Ngộ Sơn suýt nữa rớt từ trên không xuống.

Hắn rất muốn chất vấn Lăng rằng, ngươi nói vậy là có ý gì hả?

Nếu ta có thể một chọi mười sáu thì còn trông mong vào ngươi làm gì chứ hả?

“Cái… cái này, hình như không hay cho lắm nhỉ?”

Ánh mắt của Lăng lạnh hẳn xuống: “Vừa nãy ngươi còn nói trung thành tận tâm với ta kia mà, lẽ nào chỉ là đang đùa ta thôi hả?”

Đùa cái gì vậy, nàng vốn đã không muốn lộ rõ thực lực ở trước mặt Khương Thành rồi, huống hồ kế khích tướng này của Ngộ Sơn cũng quá rõ ràng, thật là sỉ nhục trí thông minh của nàng.

Nàng không quay ngược lại bóp chết Ngộ Sơn đã là rất khoan dung rồi đấy.

Bị nữ nhân đầy bụng mưu kế đen tối này uy hiếp, Ngộ Sơn chỉ đành đâm lao thì phải theo lao.

Nếu như không ra tay, nữ nhân tính tình thất thường này sẽ giết bản thân hắn trước.

Còn nếu như ra tay, một chọi mười sáu vẫn chỉ có mỗi con đường chết.

Hắn chỉ có thể khổ sở van xin: “Ta, ta đánh không lại bọn họ, ngươi tội nghiệp cho ta chút đi…”

Lăng không chút biểu cảm: “Sau khi ngươi chết rồi ta sẽ báo thù giúp ngươi.”

Lời nói ấm áp nhưng lại khiến Ngộ Sơn muốn buông xuôi tại chỗ.

Còn về Tàng Ách ở đối diện, sau khi hắn tỉ mỉ rà soát một trận khắp nơi, quả thật không nhìn thấy bất cứ cao nhân đang ẩn giấu nào.

Thế là hắn chắc chắn rằng Ngộ Sơn chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi.

“Cái thứ chỉ biết cố tỏ ra vẻ huyền bí, làm cái đếch gì có cao nhân nào chứ, ngươi tưởng chỉ một chút thủ đoạn như vậy đã có thể dọa được bọn ta hả?”

Bị trở thành một con vịt treo lên giá, Ngộ Sơn tay vung phất trần, chỉ có thể cố gắng căng da đầu thúc đẩy thánh giới, gầm lên đánh về phía Tàng Ách.

“Cao nhân đó chính là ta, ông nội của ngươi đây!”

Phụt!

Khương Thành và đám Trường Dương, Trường Linh ở phía dưới đều đồng loạt bị sặc nước bọt.

Chuyện gì đây hả?

Hôm nay lão già này uống nhầm thuốc hay gì?

Với cái dáng gầy yếu mỏng mảnh đó của hắn, nói mấy lời khiêu khích rồi làm màu ra vẻ thì cũng thôi đi, lại còn muốn làm thật nữa à, anh dũng quá trớn rồi nhỉ?

Một trận đại chiến cứ thế bùng nổ.

Chỉ sau ba phút ngắn ngủi, thánh giới của Ngộ Sơn theo lẽ hiển nhiên đã bị áp chế hoàn toàn.

Hết cách rồi, mười sáu vị Thánh Chủ, không có một ai là yếu hơn hắn cả.

Thực lực của hai bên chênh lệch nhau quá nhiều.

Thậm chí hắn còn chẳng thể thi triển được nguyên thuật của bản thân, bởi vì dưới sự áp chế của mười sáu tòa thánh giới, hắn hoàn toàn không thể điều động năng lực của căn nguyên một cách mượt mà.

Chiến đấu kịch liệt như vậy cũng khiến hắn không có chỗ để mà làm tinh vi thêm động tác của bản thân.

Chuyện đến nước này, hắn chỉ có thể trông mong vào cọng rơm cứu mạng cuối cùng ở đây – Khương Thành.

“Sư tôn, cứu ta với!”

Mắt thấy thánh giới của Ngộ Sơn sắp sửa bị đè sập, Thành ca vừa thấy tức lại vừa thấy buồn cười.

“Ban nãy không phải ngươi nói núi cao còn có núi cao hơn sao?”

“Không phải ngươi nói có người còn mạnh hơn ta hay sao?”

“Ngươi gọi người đó ra đi chứ! Ta chờ mong lắm đấy!”

Đối mặt với sự vây công, thánh giới của Ngộ Sơn xuất hiện một vết rạn nứt, bất cứ lúc nào cũng có thể thua cuộc và bị tiêu diệt.

“Không không không, ngươi hiểu sai ý của đồ nhi rồi.”

Dưới tình huống cấp bách, lão gài này đã mặc kệ tất cả, gào rú thảm thiết vang vọng cả trời xanh.

“Sư tôn siêu phàm thoát tục, độc nhất vô nhị, đã không còn gì có thể so sánh được với ngươi nữa rồi. Cái gì mà núi cao còn có núi cao hơn, hoàn toàn không xứng để đánh đồng với ngươi!”

Hắn vừa dứt lời, Lăng đã nhịn không được híp mắt lại.

Còn Khương Thành thì cuối cùng đã vui vẻ trở lại.

“Biết sai mà sửa, xem như vẫn còn cứu được.”

Ngay sau đó, hắn giơ trường kiếm, bung toàn bộ thực lực.

Tuy đạo hải ở tầm cỡ ở trung giai nhưng lại có cấp bậc đạt đến cao giai, nó cuồn cuộn hùng hổ, dưới sự bao phủ của mười sáu tòa thánh giới mà vẫn có thể cưỡng chế mở ra.

Phạm vi trời đất ở xung quanh “Thái thượng hóa đạo” bành trướng từ một trăm hai mươi triệu dặm lên đến hai trăm triệu dặm.

Bởi vì khoảng thời gian này ngày nào cũng uống đế đan cửu phẩm nên tu vi linh ý của hắn cũng theo đó tăng lên không ít.

Không đợi mười sáu Thánh Chủ ở đối diện đánh nát màn chắn ngăn cách của Thái thượng hóa đạo thì nguyên thuật bách nhị thập trọng đã nặng nề giáng xuống!

Trong chớp mắt, thánh giới của Tàng Ách Thánh Chủ xuất hiện một lỗ hổng cực kỳ lớn.

Cùng lúc này, lực thiên cũng ngăn cách lỗ hổng đó với xung quanh, ngăn cản Tàng Ách tu sửa vết thương của thánh giới.

Lực trọc men theo lằn nứt ở xung quanh lỗ hổng để tiếp tục công phá hoành hành!

Chỉ với một cú như thế, đệ nhất cao thủ Tàng Ách của Bách Tộc suýt nữa đã bị hắn đánh cho mất hết sức chiến đấu.

Cảnh tượng này khiến đám người Đoan Phong và Đoan Dịch ở bên dưới há mồm trợn mắt, kinh ngạc vô cùng.

"Hắn mạnh như vậy hả?"

"Thủ đoạn gì thế này!"

"Không đủ, như vậy vẫn chưa đủ…"

Khương Thành cũng biết như thế là còn lâu mới đủ.

Nếu như kẻ địch chỉ có hai ba người thì hắn còn có tự tin nắm chắc phần thắng.

Nhưng bây giờ đối mặt với mười sáu Thánh Chủ, nếu chỉ áp chế mỗi một Tàng Ách thì hoàn toàn không đủ để xoay chuyển được kết cuộc thất bại.

Tuy nhiên, một cú này của hắn cũng đã gây nên chấn động mãnh liệt đối với mười sáu lớp thánh giới này, giúp Ngộ Sơn mở một con đường sống.

"Trở về đây!"

Thánh giới đã nát tan, Ngộ Sơn sắc mặt vàng khè bị một đạo tiên lực của Khương Thành cách không đẩy một cái, chui ra từ trong vết nứt của mười sáu lớp thánh giới, cũng xem như đã tạm thời thoát chết.

Tiếp theo đó chính là một mình Thành ca đối mặt với mười sáu vị Thánh Chủ.

Khương Thành biết rất rõ ràng, điều này đối với thực lực trước mắt của bản thân hắn là quá sức một cách nghiêm trọng.

Nhưng trước khi bị giết thì vẫn phải dốc hết toàn lực trước đã.

Ngay lúc ngưng tụ nhát búa thứ hai thì hắn cũng thúc đẩy đạo hải, lần đầu tiên thi triển ra "đạo quy tắc" của bản thân.

Chương 2071: Hiệu quả của đạo quy tắc

Sau khi Khương Thành hấp thu đạo hạch ở Vẫn giới tiên tàng lần trước, mức độ tầng lớp của tu đạo đã đạt đến Đạo Thần cao giai.

Mà đạo hải của Đạo Thần cao giai đã mang theo hiệu quả đặc biệt rõ ràng.

Đạo quy tắc có nghĩa như tên, chính là xoay quanh ba ngàn quy tắc.

Thứ trước nhất hắn dùng chính là tăng phúc căn nguyên quy tắc, để nguyên thuật của bản thân trở nên càng mạnh hơn.

Hiệu quả này khá gần với đạo phụ thêm, nhưng thứ mà đạo quy tắc tăng mạnh lên thì chỉ có căn nguyên quy tắc.

Thời khắc đạo hải thúc động đạo quy tắc, chiếc búa lớn trên trời cao đột nhiên nhuốm một lớp kim mang mỏng, toàn bộ cũng như to thêm một vòng vậy.

Chuyện này là do nguyên nhân của nguyên thuật gồm một trăm hai mươi căn nguyên cùng lúc nhận được sự gia trì từ đạo hải.

Mỗi một đạo đều có uy năng tăng lên khoảng tầm hai lần.

Sau khi chúng tổ hợp lại và đánh xuống, uy lực của bản thân nguyên thuật cũng theo đó mà nhảy vọt.

Ầm!

Thánh giới bị chiếc búa lớn đánh trúng đột nhiên bị vỡ tan!

Dịch thể dính nhớt màu xanh lam bắn tung tóe, tiên thể của Tàng Ách Thánh Chủ sau khi gặp phải phản phệ thì đã nhận phải đả kích mang tính hủy diệt.

Mà đây chỉ mới là nhát búa thứ hai của Khương Thành mà thôi.

Ban đầu khi giết chết Thánh Chủ U Mộc tộc kia, hắn phải dùng bốn búa mới làm vỡ được thánh giới.

Sau đó thực lực gia tăng, lúc tiêu diệt Côn Hoằng Thánh Chủ của Trảm Nghiệp tông thì dùng ba búa.

Còn giờ đây, đánh tan Tàng Ách Thánh Chủ - đệ nhất cao thủ của Bách Tộc thì hắn chỉ dùng có hai búa.

Đây chính là hiệu quả sau khi có được sự gia trì của "đạo quy tắc".

Rõ ràng là nguyên thuật trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng lại không cần phải hao tốn lực thần hồn ngoài ngạnh ước, bởi vì đạo không nói lí vậy đó.

Đám người Đoan Phong, Đoan Giác ở bên dưới đã bị chiến tích này của Thành ca dọa cho ngốc cả người ra.

Thực lực của Tàng Ách chênh lệch không bao nhiêu với Đoan Phong.

Còn mạnh hơn một chút so với mười một Thánh Chủ còn lại nữa.

Kết quả chỉ với hai búa thôi mà đã mất nửa cái mạng, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Đoan Dịch lúc trước với chủ trương một đòn trấn áp, không thèm coi Khương Thành ra gì kia, lời nói giờ đây đã lắp ba lắp bắp rồi.

"Hắn, hắn thật sự là Đạo Thần sao, chuyện chuyện chuyện này…"

"Đó là nguyên thuật gì vậy?"

"Thế gian này sao lại tồn tại kiểu yêu nghiệt như vậy chứ?"

Trong lòng Đoan Phong bây giờ chỉ có vui mừng.

Khương Thành có thể giết chết mười sáu Thánh Chủ kia không thì hắn không rõ.

Nhưng nếu như Kim Hàn tông lúc trước thật sự đến tiến công chính diện thì Tàng Ách bây giờ đang thoi thóp từng hơi thở rất có khả năng sẽ là cảnh tượng xảy ra với hắn.

"Đạo của hắn…"

Tầm mắt của Lăng trở nên tinh tường vô cùng, chuyển động theo bóng dáng của Khương Thành.

Giống như nhìn mỗi một sự ảo diệu đằng sau những chi tiết vậy.

Nguyên thuật bách nhị thập trọng có thể xem như là một võ kĩ thần thông.

So với những người khác, điều mà nàng để ý đến hơn chính là hiệu quả đạo hải của Khương Thành.

“Là đạo phụ thêm sao? Giống với Cẩn Võ Chính Thần à?”

Còn trong trận chiến, phản ứng của mười lăm Thánh Chủ còn lại của liên minh Bách Tộc cũng không chậm.

Bọn họ không cho Thành ca có cơ hội để truy sát Tàng Ách.

“Ngăn hắn lại!”

“Cùng nhau tiến lên!”

Mười lăm Thánh Chủ đồng thời dùng nguyên thuật ra tay với Khương Thành.

Đột nhiên, thần ma loạn xạ trên hư không, mười lăm môn nguyên thuật đủ loại đủ kiểu mang theo sát cơ vô tận trực tiếp đánh vào trung tâm đạo hải.

Tuy nói rằng nguyên thuật cao nhất của bọn họ không vượt quá tứ thập ngũ trọng, cái thấp nhất chỉ có nhị thập trọng, nhưng tốt xấu gì nó cũng là do Thánh Chủ dùng ra.

Dưới sự gia trì của thánh giới, bất kì nguyên thuật nào trong số đó khi đánh một Đạo Thần cao giai đều có thể nói là tai nạn hủy diệt.

Nhưng bây giờ một mình Khương Thành lại đối diện với mười lăm môn.

Ngay khắc sau, cảnh tượng chấn động toàn trường đã xảy ra.

Hai môn nguyên thuật giết vào đạo hải của Khương Thành trước nhất đột nhiên biến mất không một dấu vết.

Còn mười ba nguyên thuật theo đó giết vào sau cũng nhanh chóng theo gót sau.

Hoặc biến mất ngay thời khắc chạm phải đạo hải.

Hoặc phân tán thành từng căn nguyên, uy lực giảm mạnh.

Mười lăm môn nguyên thuật đừng nói đến việc làm tổn thương được đến Khương Thành, đến cả đạo hải của hắn cũng không thể nào công phá được.

Ồn ào!

Đám đệ tử Phi Tiên môn bên dưới sôi sục hẳn lên.

Nguyên thuật bách nhị thập trọng của Khương Thành thì còn nằm trong dự liệu của bọn họ, suy cho cùng thì lần trước một địch ba cũng đã có dùng qua.

Nhưng lần này lại khiến nguyên thuật của kẻ địch mất đi hiệu quả, đó đúng là hiện tượn phản tự nhiên.

“Lại còn có chuyện như vậy ư?”

Tròng mắt đám người Đoan Phong suýt chút lòi luôn ra ngoài.

“Đó là nguyên thuật đó, cứ vậy mà miễn dịch ư?”

“Không thể nào đâu ha?”

“Đây là thần thông già vậy? Nghe thôi cũng chưa từng nghe nữa.”

So với nhưng người khác, người duy nhất ở hiện trường nhìn ra được ngọn ngành chính là Lăng.

Nàng nhạy bén nhận ra được đây vốn chẳng phải là thần thông gì, mà là vì đạo của Khương Thành.

Mười lăm môn nguyên thuật có năm nguyên thuật bị đạo bóp méo, ví dụ như thủy biến thành hỏa, hủy diệt biến thành hỗn loạn.

Có bảy môn bị đạo hải làm yếu đi hai căn nguyên, có ba nguyên thuật thì bị đạo hải xóa bỏ đi một căn nguyên.

Cho dù là bóp méo hay làm suy yếu hay xóa bỏ đi đều khiến nguyên thuật thất bại.

Bởi vì mức độ tinh tế khi kết hợp nguyên thuật yêu cầu rất cao, không được có chút sai sót nào.

Vậy nên những nguyên thuật đó như trâu đất ra biển, hoàn toàn không thể làm hại được một cọng lông nào của Thành ca cả.

Cũng chỉ có đạo mới phản tự nhiên được vậy.

Rõ ràng đã phát hiện ra được chân tướng, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp của Lăng lại dâng lên sự rung động đặc sắc càng mãnh liệt hơn.

Lần đầu tiên nàng nghe nói đến có một loại đạo có thể chi phối được căn nguyên.

“Đạo mà hắn tu rốt cuộc là đạo gì?”

Mười lăm Thánh Chủ của các tộc đang cùng Khương Thành quyết đấu cũng bị dọa cho một trận.

Thời đại bây giờ, thứ mà Đạo Thần và Thánh Chủ chủ yếu so chính là nguyên thuật.

Có thể khiến nguyên thuật mất đi hiệu quả, vậy có nghĩa là gì?

Bọn họ lúc này đây giống như những phàm nhân nhìn thấy yêu pháp quỷ dị, suýt chút bị dọa cho rơi đầu.

Nhưng mà nghĩ đến còn có mười mấy đồng đội nữa, mọi người chỉ có thể cứng đầu thôi động thánh giới, lại lần nữa tế nguyên thuật về phía Khương Tahnfh.

Mà lần này, kết quả không còn giống vậy nữa.

Thánh giới mười lăm tầng kia cuối cùng đã chạm được đến đạo hải của Khương Thành.

Hai bên va chạm vốn chẳng có gì hồi hộp cả.

Tầng lớp của đạo hải vốn kém nhiều sơ với thánh giới, cho dù đạo hải của Khương Thành có căn cơ là ba ngàn quy tắc cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Đối mặt với sự va chạm và trấn áp của mười lăm tòa thánh giới, đạo hải của hắn vỡ tan tại chỗ.

Không có đạo hảo, hiệu quả gia trì của đạo quy tắc lập tức biến mất.

Mười lăm nguyên thuật theo đó mà đến.

Lần này, chúng không hề bị ảnh hưởng bởi đạo quy tắc nữa, đương nhiên cũng sẽ không bị phá giải.

Thế là Khương Thành lập tức chịu phải sự đả kích luân phiên từ những nguyên thuật này!

Mức độ mạnh của thần thể hắn quả thực cực cao.

Đối mặt với nguyên thuật đáng sợ gia trì vào thánh giới mà vẫn có thể cứng nhắc chống lại bảy môn không chết.

Đây là mức độ phòng ngự mà đại bộ phận Thánh Chủ đều không cách nào làm được.

Nhưng mà nguyên thuật công kích vào hắn có đến mười lăm môn.

Khi môn nguyên thuật thứ tám vỡ trên người hắn, Thành ca đã hồn bay phách tán rồi.

Bảy môn nguyên thuật còn lại chỉ là đánh vào hư không mà thôi.

Mà sau khi mười lăm môn nguyên thuật đánh xong, mười lăm Thánh Chủ kia thậm chí còn không biết bản thân mình đã thắng rồi nữa.

Bọn họ tiếp tục triển khai nguyên thuật và các loại thần thông thiên phú của tộc mình.

Đánh liên tục mấy lần về vùng hư không nơi có Khương Thành.

Xác định bên đó thật sự không còn động tĩnh gì nữa, Khương Thành chắc có lẽ thực sự bị giết rồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng tiêu diệt được quái thai này rồi.”

Chương 2072: Phá giới châu

“Vậy là chết rồi hả?”

Đoan Phong Thánh Chủ kinh ngạc.

“Đột ngột thế?”

Cái chết đột ngột của Thành ca khiến cho hắn và những trưởng lão khác của Kim Hàn tông đều trở tay không kịp.

Mới bắt đầu bọn họ cảm thấy Thành ca chắc chắn có con át chủ bài.

Và sau khi cuộc chiến mở màn thì cũng đã chứng minh được điều này.

Khương Thành cấp tốc đánh phế Tàng Ách Thánh Chủ, rồi lại giải quyết được mười lăm nguyên thuật.

Nhìn thấy những chiến tích oanh liệt vô cùng thần kỳ này, Đoan Phong cũng sắp xem hắn như là một đối thủ cấp bậc Thánh Tôn rồi.

Kết quả, ngay lúc hắn đang chờ mong nhất thì Khương Thành lại đột nhiên chết đi một cách khó hiểu.

Chết cứ như đúng rồi vậy.

Một Đạo Thần cao giai bị mười lăm tàng Thánh giới áp chế, vốn đã không thể nào sống sót được rồi.

Nhưng Đoan Phong vẫn cảm thấy rất không chân thực.

“Thật sự cứ như thế mà chết rồi sao?”

“Vậy lúc trước hắn dựa vào cái gì mà tự tin đến vậy chứ, đắc tội biết bao nhiều Thánh Chủ, lại còn dám ngang nhiên thành lập tông môn?”

Đám người Đoan Dịch và Đoan Giác cũng phát cáu.

“Còn trông mong hắn và liên minh Bách Tộc sẽ lưỡng bại câu thương nữa chứ.”

“Kết quả phía bên kia vẫn còn mười lăm Thánh Chủ không hề có thương tích gì.”

“Đáng hận thật, rốt cuộc khoảng thời gian này chúng ta chạy ngược chạy xuôi để làm cái gì chứ?”

Ẩn giấu tu vi, hạ thấp thân phận trà trộn vào Phi Tiên môn.

Nhịn nhục vì trọng trách lớn, mặc cho đám Đạo Thần nhỏ nhoi ở trước mặt chính mình ngông cuồng xấc xược.

Dùng bảo vật mua chuộc để có cơ hội được tiến vào nội môn.

Đến cuối cùng lại đột nhiên phát hiện những thứ này đều là phí công vô ích.

Thật ra bọn họ chẳng cần làm gì cả thì Khương Thành vẫn sẽ chết ở trước mặt bọn họ thôi.

“Không ổn rồi!”

“Khương chưởng môn chết rồi!”

“Tiêu rồi!”

Trên dưới Phi Tiên môn hoàn toàn loạn như cào cào.

Không chỉ riêng phân đường thứ nhất mà ngay cả môn đồ chính quy thuộc nội môn và ngoại môn cũng bắt đầu lao nhao chạy trốn.

Bọn họ rất sợ liên minh Bách Tộc sẽ diệt cỏ tận gốc, gà chó đều không tha, họ không muốn bồi táng chung với Thành ca đâu.

May thay mười lăm vị Thánh Chủ của liên minh Bách Tộc đều đang ngẩn người, cộng thêm tên cầm đầu Tàng Ách đã bị đánh cho phế, bọn họ tạm thời không có ai chỉ huy ra lệnh.

Đám môn đồ cũng nhờ vậy mà thuận lợi trốn đi được.

Tận mắt chứng kiến hết mọi chuyện, đám người Trường Dương, Trường Linh, Diệu Du và Xung Vi giống như mất cha mất mẹ, không biết phải làm thế nào.

Cái chết của Khương Thành đối với bọn họ cũng giống như trời sập vậy.

Còn Ngộ Sơn thì lại bất chấp tất cả xông đến trước mặt của Lăng, trên mặt đều là sự sốt ruột và van xin.

“Cầu xin ngươi, giúp bọn ta với…”

Lăng không hề trả lời, thậm chí còn chẳng thèm nhìn hắn một cái.

Nàng chỉ nhìn chằm chằm vào chỗ vừa nãy mà Khương Thành bị giết, trong ánh mắt tràn ngập sự nghiêm nghị.

Năm đó trong đại hội Thông Thần, nàng đã từng chứng kiến cảnh tượng Khương Thành bị giết, nhưng sau đó tên tiểu tử này vẫn sống nhăn răng.

Thành ca đã bị giết thuận lợi nghe được âm thanh thông báo của hệ thống.

“Ting! Ký chủ đã bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Ting! Ký chủ nhận được Phá giới châu, hiệu quả duy trì trong năm phút.”

“Ting! Ký chủ đã hồi sinh.”

Phá giới châu là đạo cụ gì vậy?

Lẽ nào là dùng để phá tan thánh giới?

Sau khi Thành ca được hồi sinh đã phát hiện trên màn hình hệ thống có thêm một viên thạch châu màu trắng.

Sau khi hắn nhấn vào, thạch châu lập tức biến mất, trên màn hình hiện lên bắt đầu đếm ngược năm phút đồng hồ.

Nhưng bản thân hắn lại chẳng cảm nhận được gì.

Hắn không hề nhận được bất cứ thần lực nào trợ giúp, cũng không hề lĩnh hội kỹ năng đặc thù gì, lại càng không nhận được đại sát khí hủy thiên diệt địa nào cả.

“Hệ thống này, ngươi làm cho ca có hơi bất lực rồi đó, vậy bây giờ ta được xem như là đã mở bug rồi hả?”

Mặc dù nói phương án của hệ thống trước giờ đều rất bảo đảm, nhưng Khương Thành rất lo lắng cách sử dụng của bản thân không được đúng.

Ít ra cũng phải cho một tờ hướng dẫn sử dụng chứ!

Chỉ là, hệ thống không hề có bất cứ phản ứng gì.

Hắn chỉ đành cắn răng căng da đầu, giống như lúc trước vậy mở ra đạo hải, tế ra một trăm hai mươi tòa căn nguyên thần đài, mở ra tất cả linh ý, lực thiên và lực trọc.

Lại một lần nữa vung lên trường kiếm, xông về phía kẻ địch.

“Hắn vẫn còn sống!”

Tất cả đều kinh ngạc kêu lên.

Đám người Đoan Phong và Đoan Dịch ở phía dưới suýt nữa kinh ngạc đến rớt cả cằm.

“Ban nãy đến như vậy rồi mà vẫn không giết được hắn à? Là giả thôi đúng không?”

Sau khi Khương Thành vừa mới bị giết, bọn họ còn đang suy nghĩ có phải đã nên bại lộ thân phận rồi hay không, tránh để cho liên minh Bách Tộc tưởng nhầm thành pháo hôi mà tấn công.

Bây giờ xem ra có thể tiếp tục ngóng trông rồi.

“Hi vọng hắn có thể khiến cho hai bên lưỡng bại câu thương, vậy thì chúng ta sẽ được làm ngư ông đắc lợi rồi.”

“Hắn không làm được đâu.”

Đoan Phong ngước nhìn lên không trung, giọng nói vô cùng chắc chắn.

“Thủ đoạn thần kỳ của Khương Thành rất nhiều, nhưng hắn lại có một khuyết điểm rất lớn, đó là cấp bậc của đạo quá thấp.”

“Chỉ cần thánh giới đụng phải nó thì hắn chắc chắn sẽ chết ngay.”

“Điểm yếu này vừa nãy đã bị lộ ra rồi, trận chiến này hắn đừng mong đánh đổ được đối phương.”

Kết luận của Đoan Phong cũng là kết luận của mười lăm Thánh Chủ kia,

Sau khi kinh ngạc trong phút chốc, mười lăm cường giả nhanh chóng bao vây Khương Thành.

“Ngươi lại chưa chết ư?”

“Vậy thì ta sẽ khiến ngươi chết thêm một lần nữa!”

Quả nhiên bọn họ đã lựa chọn trực tiếp dùng thánh giới để trấn áp.

Nguyên thuật bách nhị thập trọng của ngươi dù có mạnh cỡ nào thì cũng chỉ có thể tấn công được một đối tượng mà thôi, bọn ta lại có tới mười lăm người.

Ngươi có thể tiêu trừ nguyên thuật, vậy bọn ta sẽ hủy đạo hải của ngươi trước.

Đối diện với mười lăm tầng thánh giới một lần nữa, trong lòng Khương Thành cũng chẳng có tự tin gì.

Hắn chỉ có thể làm theo tình tự, bung ra nguyên thuật bách nhị thập trọng.

Mộc Linh Thánh Chủ bị hắn công kích đầu tiên, thánh giới đã hứng chịu một cú nặng nề.

Chỉ là, điều này hoàn toàn không ngăn cản việc các thánh giới khác chèn ép đạo hải của hắn.

Một búa vừa rồi của hắn thoạt nhìn chỉ như châu chấu đá xe mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, mười lăm thánh giới lại tiếp tục áp xuống.

Sự sụp đổ và tan vỡ nối liền không dứt trong hư không, tuy nhiên đó không phải là đạo hải của Khương Thành, mà là thánh giới của mười lăm Thánh Chủ kia.

Sau khi những thánh giới kia tiếp xúc với đạo hải, chúng cứ như gặp phải khắc tinh vậy.

Tiếp xúc ở đâu thì ở đó sẽ chia năm xẻ bảy.

Thánh giới của ba vị Thánh Chủ dẫn đầu và bao trùm lên toàn bộ đạo hải của Khương Thành đã hoàn toàn bị vỡ nát.

“Không…”

“Sao lại như thế chứ?”

Mười hai Thánh Chủ ở phía sau kinh ngạc đến biến sắc.

Bọn họ phản ứng vô cùng nhanh, vội vàng thu hồi thánh giới.

Nhưng dù có như vậy, thánh giới của bọnh họ cũng đã bị thủng một lỗ không to thì nhỏ.

Bản thân Thành ca cũng suýt nữa bị kết quả này hù cho giật nảy.

Nhưng ngay sau đó, hắn hớn hở như mở cờ trong bụng.

Hóa ra hiệu quả của Phá giới châu thật sự là phá thánh giới.

Sau khi kích hoạt, cấp bậc đạo hải của bản thân hắn tuy không thay đổi nhưng lại có thêm một buff bị động tiêu diệt được ngọn nguồn, ai đụng vào thì người đó nổ tung, thánh giới cũng không ngoại lệ.

“Cái kế hoạch này của hệ thống đúng là ăn miếng trả miếng đó!”

“Không phải các ngươi dùng đạo để áp chế ta hả?”

“Vậy bây giờ ta sẽ để các ngươi nếm thử mùi vị đạo bị áp chế là như thế nào!”

Thánh giới của ba Thánh Chủ trước đó đã hoàn toàn nổ tung, bây giờ họ đang ở trong thời kỳ cực kỳ suy yếu vì bị phản phệ.

Cơ hội như thế này thì làm sao Khương Thành có thể bỏ qua cho được.

Hắn lắc mình một cái lướt đến trước mặt ba người kia, lực trọc phá vỡ tầng lá chắn tiên lực cuối cùng, kiếm đạo thập tam trọng nhanh chóng cắt ngang.

Ba Thánh Chủ kia chết ngay tại chỗ.

Mãi cho đến lúc này, mọi người đang có mặt cuối cùng đã nhìn rõ được chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ là, rõ ràng đã nhìn thấy nhưng lại không thể hiểu được.

“Chuyện gì thế này?”

“Sao Khương chưởng môn lại đột nhiên diệt gọn ba Thánh Chủ kia chỉ trong tích tắc thôi vậy?”

“Đạo hải lại có thể đụng nát thánh giới, trên đời này còn có chuyện như thế nữa hả?”

Đám người Đoan Phong và Đoan Dịch đều há hốc mồm chữ o, hoàn toàn không nói nên lời.

Nhưng cũng đâu chỉ có mỗi bọn họ, đến cả Lăng cũng bắt đầu nghi ngờ cuộc đời rồi.

Những chuyện xảy ra trước mắt này, dù là thực lực như nàng cũng không thể giải thích nổi.

Chương 2073: Sư tôn, ta đến giúp ngươi

Cấp bậc của đạo hải vĩnh viễn không thể nào vượt qua được thánh giới.

Nếu không thì đạo hải sẽ không chỉ là đạo hải nữa rồi.

Hai thứ chạm phải nhau vốn thánh giới sẽ là thứ giành chiến thắng, không có bất cứ hồi hộp nào.

Tư thế trảm sát những Thánh Chủ trước kia của Khương Thành lần nào cũng là tiến công rồi lại tiến công, dùng nguyên thuật để đánh cho tàn đối phương trước.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn biết đạo hải của bản thân là phiên bản thấp, không chống lại được thánh giới.

Vậy nên cố gắng tránh để hai thứ giao phong với nhau.

Mà lần này, phương án của hệ thống đã bổ sung vào, trở thành mạnh nhất.

Tuy chỉ là trong năm phút ngắn ngủi.

Sau khi nhanh chóng giết chết ba Thánh Chủ, hắn không hề ngưng lại mà mở đạo hải ra, tiếp tục giết sang năm Thánh Chủ gần đó.

Thánh giới của năm người vừa rồi cũng mới bị va chạm mạnh, trạng thái lúc này cũng không thể xem là tốt.

Hơn nữa, tư duy của bọn họ còn chưa quay theo kịp.

Nhìn thấy Khương Thành thôi động đạo hải lại dám ngang ngược va chạm trực diện, còn cảm thấy nó như châu chấu đá xe.

Không những không trốn tránh, mà còn dùng thánh giới để nghênh kích theo bản năng.

Sau đó bọn họ thật bi kịch.

Sau khi thánh giới của năm người tiếp xúc với đạo hải, nó giống như thành trì được đất cát chất chồng xây nên bị thủy triều cuốn đi, nhanh chóng sụp đổ.

“Không thể nào!”

“Sao có thể như vậy được…”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, tiếng gào thét thảm thiết của mấy người thoắt ẩn thoắt hiện.

Năm thánh giới đồng thời sụp đổ khiến thiên địa xung quanh chấn động.

Căn nguyên chảy loạn xạ tứ phương, thậm chí đến cả Thiên Đạo cũng bị loạn trong một chốc.

Sau khi giết chết năm người này, Thành ca nhanh chóng giết sang những Thánh Chủ khác.

Thời gian làm màu chỉ có năm phút, bây giờ đã hết hai phút rồi, hắn chẳng dám để lỡ.

Mà lúc này, bảy Thánh Chủ còn lại đã phản ứng lại.

Đối với việc chủ động truy sát của Khương Thành, bảy người gấp rút thu lại thánh giới để tránh chạm phải đạo hải quỷ dị

kia.

Nhưng mà chuyện này vốn chẳng có tác dụng.

Sát khí mạnh nhất của Thánh Chủ chính là thánh giới.

Sau khi thu đại sát khí này lại rồi, bọn họ giống như hổ không còn răng vậy.

Mất đi sự gia trì của đạo, dù là uy năng công kích hay phòng ngự của bọn họ thì cũng đều bị giảm đi không dưới chín mươi phần trăm.

Khương Thành dứt khoát sử dụng nguyên thuật bách nhị thập trọng, đánh cho một búa hung hăng xuống.

Có năm trong số bảy Thánh Chủ bị nguyên thuật giết chết ngay tại chỗ, chết không còn miếng bã!

Hai Thánh Chủ cuối cùng lựa chọn vô cùng dứt khoát, tránh khỏi phạm vi tàn sát của cự búa đó, may mắn lượm được cái mạng.

“Chạy!”

“Chạy thôi!”

Hai người nào dám chiến thêm nữa, ngay lập tức lựa chọn chạy khỏi hiện trường.

Chỉ là Thành ca nào có cho họ có cơ hội đó.

Đã đến bước này rồi, đương nhiên phải diệt trừ hết tất cả sạch sành sanh rồi.

Đạo Thần vốn không thể đuổi theo kịp được Thánh Chủ, tốc độ và không gian các thứ của hai người, rồi mức độ cảm ngộ quy tắc cản lộ đều không giống nhau.

Hai Thánh Chủ kia không dám mở ra thánh giới, uy năng của quy tắc giảm đi nhiều, căn bản không thể thoát khỏi được Khương Thành.

Cứ như vậy, hai Thánh Chủ bỏ chạy ở phía trước, một Đạo Thần đuổi đánh theo ở phía sau.

Ba người lại tạo thành một vòng tròn trên trời cao.

Cảnh tượng kì quặc này khiến toàn bộ những người ở bên dưới đều ngốc cả ra.

Đoan Dịch Thánh Chủ của Kim Hàn tông khẽ truyền âm, nhắc nhở chưởng môn: “Chúng ta… còn ra tay nữa không?”

Theo như kế hoạch vốn có, bọn họ nên giết vào lúc hai bên lưỡng bại câu thương, một mũi tên trúng hai đích, đồng thời giải quyết hai đại địch.

Liên minh Bách tộc thoi thóp từng hơi, Khương Thành liên tiếp triển khai nguyên thuật bách nhị thập trọng, tiêu hao cũng không thể nói là nhỏ.

Cũng xem như là lưỡng bại câu thương rồi nhỉ?

“Còn ra tay cái rắm ấy!”

Đoan Phong chẳng chút tốt lành gì nhìn chằm chằm hắn một cái.

Bây giờ Khương Thành dù có như đèn cạn dầu thì hắn cũng không dám ra tay nữa rồi.

“Nếu ngươi muốn thánh giới bị hủy thì ngươi cứ lên đi, đừng kéo theo bọn ta!”

Đoan Dịch mang vẻ mặt vô tội: “Ta chỉ là hỏi thế thôi mà……”

Mà lúc này, phía dưới đột nhiên vang lên tiếng hét của Ngộ Sơn.

“Sư tôn, ta đến giúp ngươi một tay!”

Lão đầu này lúc trước kêu gọi Cổ Thánh ra tay thất bại, dẫn đến việc làm màu bị lật xe, cứ luôn ở dưới che mặt muốn tìm lại thể diện.

Bây giờ chiến cục đã rõ ràng, Khương Thành thắng ổn định, chỉ còn lại phần thu hoạch cuối cùng.

Hắn cảm thấy bản thân phải kiếm chút thành quả chiến đấu.

Một trận chiến kinh thế hãi tục trong tương lai như thế sẽ được nói là hai sư đồ Khương thành và Ngộ Sơn liên thủ trảm giết mười sáu Thánh Chủ của liên minh Bách Tộc, há chẳng phải quá tuyệt sao?

Thế là hắn mang theo cơ thể đầy thương tích, huơ phất trần trong tay bay lên không.

Thành ca cũng bị hắn chọc cười luôn rồi.

Ca sắp thắng rồi, ngươi chạy lên làm gì?

Trong lúc không ngừng bị truy kích, hai Thánh Chủ phía trước đã có vô số lần bị hắn đánh trúng, cách việc bị đánh chết chỉ còn là chuyện trong một khắc mà thôi.

Càng huống hồ gì bây giờ chỉ còn lại có hai người, cho dù thẻ trải nghiệm của hệ thống đến hạn thì hắn cũng nắm chắc phần thắng.

“Không có chuyện của ngươi, về đi!”

“Sư tôn, đồ nhi lo lắng cho an nguy của người, là có hiếu mà!”

Thành ca suýt chút bị hắn chỉnh cho lệch mũi!”

Người nào không biết mà nghe phải lời này chắc sẽ nghĩ người đang ngập tràn nguy hiểm là bản thân mình nữa kìa.

“An nguy cái đếch, lão tử rất tốt!”

“Sư tôn ngươi không cần gắng gượng nữa, đồ nhi há có thể ngồi nhìn ngươi gặp nạn…”

Ta gặp nạn à?

Thế là ngươi đang đến cứu ta?

Thành ca cố gắng kìm nén sự kích động muốn chĩa mũi kiếm vào người của mình, phát ra tiếng gào thét cuối cùng.

“Cút!”

Nhìn thấy “sư tôn rẻ tiền” thật sự nổi giận rồi, Ngộ Sơn cũng không dám làm ầm ĩ nữa.

Chỉ có thể uất ức cắp đít lui ra khỏi vòng chiến.

Lúc trong lòng tiếc nuối, vừa hay nhìn thấy phía hư không xa xăm kia có một vật nhớt dính màu xanh lam đang không ngừng lúc nhúc.

Đó chính là Tàng Ách Thánh Chủ lúc mới khai chiến đã bị hai búa của Thành ca đập nát thánh giới, rồi lại bị phản phệ mất đi nửa cái mạng.

Lúc này, vị cao thủ đệ nhất của Bách Tộc đang thoi thóp, chỉ muốn tổ hợp lại cơ thể lần nữa âm thầm chạy thoát mạng.

Ngộ Sơn vốn đang tiếc vì không có cách nào giữ lại thể diện như phát hiện ra bảo tàng, nhất thời hồ hởi.

“Tàng Ách to gan, lại dám phạm đến Phi Tiên môn ta, cũng không xem thử nơi đây có ai toạ trấn à?”

Hắn vung phất trần, giết về phía Tàng Ách căn bản chẳng còn chút sức lực chống chọi.

Vừa lên đã dốc hết toàn lực.

Tiên thể của Tàng Ách đã bị nguyên thuật của Khương Thành đánh tan, thánh giới cũng không thể mở ra lại nữa, nào có thể chặn được hắn.

Một mình đánh với Ngộ Sơn phía đối diện “càng đánh càng hăng” kia, phất trần cứ như lướt gió.

“Nghe bảo ngươi là cao thủ đệ nhất của Bách Tộc mà, có vậy thôi sao?”

“Sớm đã nói núi cao còn có núi cao hơn rồi, sao ngươi lại không nghe chứ?”

“Lẽ nào lại không biết Ngộ Sơn ta vẫn luôn che giấu thực lực sao?”

Sắc mặt những người bên dưới đều bí bách hơn.

Ngươi xem bọn ta như kẻ mù à?

Có thể biết liêm sỉ chút không?

Đám người Trường Dương và Trường Linh đều bất giác cúi đầu che mặt, sợ sẽ có người biết đó là sư tôn của mình.

Cuối cùng khi Ngộ Sơn giết chết được Tàng Ách chỉ còn thoi thóp lại hơi thở cuối cùng, bên phía Khương Thành bên kia cũng thuận lợi giết chết hai Thánh Chủ cuối cùng.

Do đó, toàn bộ mười sáu Thánh Chủ của liên minh Bách Tộc đến để tiến công đã không còn ai.

Phi Tiên môn toàn thắng.

Nhưng mà lòng Khương Thành thì không thấy thoả mãn lắm.

Tư cách làm màu bị Ngộ Sơn giành mất một phần chỉ là phụ.

Mười sáu Thánh Chủ của liên minh Bách Tộc chỉ có ba người tu thần hồn là có thể bị Tịnh hồn từ độ kinh hấp thu tàn hồn thôi.

Những người khác đều là sinh linh đặc biệt, hơn nữa còn không có trang bị, giết rồi cũng chẳng có chiến lợi phẩm gì.

May mà bọn họ đều là Thánh Chủ, vẫn có thể mở Vẫn giới tiên tàng.

Chương 2074: Ké chút đạo vận chắc được ha

Ngay lúc tinh vân đại diện cho mười sáu Thánh Chủ sau khi mất lũ lượt vươn lên trên không trung, toàn bộ Thương Lan đại lục lại dậy sóng một lần nữa.

“Mười sáu Thánh Chủ!”

“Trời ạ, rốt cuộc gần đây đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”

“Ở đâu ra nhiều Thánh Chủ thế này?”

Mới đợt trước chết ba Thánh Chủ đã khiến cho các tiên nhân ở khắp nơi khó mà tin được.

Lần này tới mười sáu người, mọi người đều trực tiếp chết lặng.

“Là ai làm nhỉ?”

“Rốt cuộc là do ai làm?”

“Chắc chắn lại là Khương Thành, lẽ nào các ngươi không nghe nói gì à?”

“Chỉ một mình sao có thể giết được mười sáu Thánh Chủ, dù có là Thánh Tôn cũng khó mà làm được?”

Đừng nói những tiên nhân bình thường, dù là ba Thánh Chủ thuộc phân bộ của Hám Thiên cung cũng phải nghẹn họng nhìn trân trối lên trên không trung.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lẽ nào là Chiến Đế ra tay à?”

“Hẳn là vậy, Khương Thành chỉ là một Đạo Thần nho nhỏ thì làm sao có thể mạnh như thế được.”

Mười sáu thánh giới đã chết dung hợp vào nhau tạo nên một đám tinh vân cực kỳ lớn.

Phạm vi của tinh vân này rộng đến độ trước nay chưa từng có, đến cả Lăng là người nắm giữ quy tắc của Tiên Võ châu cũng hơi ngẩn người.

Nàng cũng bị kiệt tác này làm cho kinh ngạc.

Từ khi sáng lập Tiên Võ châu đến nay, cảnh tượng lớn như thế này vẫn chưa xuất hiện một lần nào.

Đừng nói là một ngày mười sáu Thánh Chủ, dù có mười tỷ năm thì cũng không chết nhiều đến vậy.

Trong lúc nhất thời, Lăng cũng không biết sự tồn tại của Khương Thành rốt cuộc là tốt hay xấu đối với Tiên Võ châu.

Đám tinh vân cực lớn kia quá mức chói mắt, đến sau cùng không chỉ có người của Thương Lan đại lục mà ngay cả Thanh Di đại lục ở sát bên cũng có rất nhiều người phát hiện ra động tĩnh.

“Chuyện gì thế này?”

“Bên phía Thương Lan đại lục xuất hiện Vẫn giới tiên tàng!”

“Sao lại làm ra động tĩnh lớn đến vậy nhỉ, ngay cả chúng ta cũng có thể nhìn thấy.”

“Khó bình thường chút nào, bên đó xảy ra chuyện gì rồi nhỉ?”

“Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, nếu đã nhìn thấy cơ duyên thì chẳng có lý nào lại bỏ qua cả!”

Trong phút chốc, rất nhiều Đạo Thần và Thánh Chủ ở bên Thanh Di đại lục đều thi triển thần thông, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía bên này.

Chỉ cần đến được Thương Lan đại lục, bọn họ sẽ có thể mượn quy tắc thiên địa đặc biệt để ý niệm tiến vào Vẫn giới tiên tàng.

Nhưng tất cả những điều này Khương Thành đều không hề hay biết.

Sau khi hắn kết thúc trận chiến thì đã nhận được vô số lời tâng bốc và sùng bái của mọi người.

Còn về chuyện những đệ tử sau khi mười sáu Thánh Chủ đến tập kích đã không ngừng bỏ chạy của Phi Tiên môn khiến cho bây giờ số lượng môn đồ giảm mạnh từ hơn ba triệu xuống còn một trăm ngàn cũng bị Khương Thành trực tiếp ngó lơ.

Dù sao giá trị thống trị cũng đã lấy được rồi.

Người ít hắn còn vui hơn nữa, đặc biệt là nội môn và ngoại môn, tốt nhất tất cả đều nên phản bội tông môn rồi bỏ đi hết.

Như vậy môn phái sẽ đỡ phải phát bổng lộc, cũng xem như giảm nhẹ được gánh nặng cho hắn.

Kế tiếp hắn lại kéo đám người Ngộ Sơn, Trường Dương và Trường Linh sang một bên.

“Vẫn giới tiên tàng đến rồi, các ngươi ở đây đợi ta đi tiêu diệt Thiên ma ngoại vực.”

Năm người cùng nghĩ đến lần tăng cấp trước mà khó kìm nổi vẻ phấn khích và chờ mong.

Cả bọn liên tục gật đầu, bày tỏ bản thân đã biết.

“Sư tôn cực khổ rồi!”

“Đa tạ sư tổ!”

Bên này bọn họ vui mừng kích động, còn đám người Đoan Phong và Đoan Dịch đang che giấu tu vi ở một bên khác thì lại nhăn mặt nhăn mày.

Lần này bọn họ đã được tận mắt chứng kiến quá trình hình thành của Vẫn giới tiên tàng rồi.

Một cơ duyên lớn đang ở ngay trên bầu trời trên đỉnh đầu của bọn họ.

Nếu đổi lại là trước kia, bọn họ đã sớm gấp gáp mà bay lên rồi.

Nhưng nhớ lại hai lần trước bị Khương Thành dùng nắm đấm đánh bay ra ngoài, bọn họ cảm thấy dù có lên cũng như không thôi.

“Đáng ghét thật, lẽ nào chúng ta phải trơ mắt đứng nhìn cơ duyên chạy mất như vậy sao?”

“Rõ ràng có một cơ hội ngộ đạo tốt như thế đặt ở trước mặt, sao chúng ta có thể bỏ qua được chứ? Các ngươi cam lòng hả?”

“Không cam tâm thì làm được gì?”

“Ở bên ngoài cũng đã đánh không lại cái tên tiểu tử đó rồi chứ nói chi là vào tới trong đó.”

Đoan Khiêm trong mười hai người đột nhiên nói: “Không ấy, chúng ta đi nói chuyện với Khương Thành, xem hắn có thể cho chúng ta…”

Hắn còn chưa nói dứt lời đã bị Đoan Phong đứng bên cạnh bịt chặt miệng.

“Ngươi điên rồi hả?”

“Lẽ nào ngươi không nhìn thấy sát tâm của cái tên tiểu tử kia dữ dội như thế nào à?”

Đoan Giác cũng nặng nề gật đầu: “Ta dám cá chỉ cần bại lộ thân phận, hắn sẽ giết luôn cả chúng ta đấy!”

“Không một ai lại đi từ chối càng nhiều Vẫn giới tiên tàng hết.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Chỉ đứng nhìn thế thôi hả?”

Cuối cùng vẫn là Đoan Dịch nghĩ ra một kế hạ sách.

“Nếu quả thật không được thì chúng ta đừng tiến vào khu vực đạo hạch.”

“Ở bên ngoài hấp thu một chút đạo vận cũng tốt hơn là không có gì.”

Khương Thành hoàn toàn không hề biết âm mưu của đám “môn đồ dưới trướng” của mình.

Sau khi linh ý của hắn tiến vào Vẫn giới tiên tàng thì rất nhanh đã ngựa quen đường cũ mò tới đạo hạch, dự tính cũng sẽ quét sạch nơi này giống như hai lần trước.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên đó là, lần này ở bên trong đây không có bất cứ ý niệm của Thánh Chủ nào.

“Chuyện gì vậy nè?”

“Sao lần này bọn họ lại chậm dữ thế?”

“Thôi kệ, cứ đợi thêm một chút nữa vậy.”

Thành ca đợi rồi lại đợi, nhưng vẫn không có một tên Thánh Chủ xui xẻo nào xông vào.

Hắn cũng không chịu nghĩ thử, trải qua hai lần dạy dỗ trước đó, làm gì còn có tên Thánh Chủ nào chạy đến đây để tự chuốc vạ vào thân chứ.

Lần này, dù là những thánh địa bình thường hay là hai nhà Bạch Tiên tông và Tử Tà tông còn lại của ba tông môn và một liên minh đều lựa chọn không tiến vào Vẫn giới tiên tàng, chỉ ở bên ngoài hưởng ké một ít đạo vận là được.

Đây cũng xem như là một sự lựa chọn thông minh.

Đạo hạch ở bên trong nhường cho ngươi, bọn ta không giành nữa, chỉ ở bên ngoài hưởng ké một chút đạo vận chắc được mà nhỉ?

Thành ca đợi mười mấy phút vẫn không thấy ai đến nên chỉ đành quay ngược trở về theo đường cũ.

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương thấy hắn đã vội vàng tiến về phía trước.

“Sư tổ, thế nào rồi?”

“Thiên ma ngoại vực đã bị tiêu diệt rồi à?”

“Lần này đi lâu như vậy, lẽ nào là do Vực Ngoại Thiên ma nhiều hơn và mạnh hơn lúc trước sao?”

Khương Thành gật đầu.

“Các ngươi đoán không sai, lần này kẻ địch còn phức tạp và nguy hiểm hơn rất nhiều, ta cũng phải phí một chút sức.”

Khi hắn đang tính dẫn theo năm người này cùng đi vào trong thì lại chợt nhớ đến một người.

Thế là hắn mở Thần niệm tìm kiếm xung quanh, rất nhanh đã tìm được Lăng đang giả vờ bế quan bên trong một động phủ

nào đó không có gì đặc biệt của Phi Tiên môn.

Hắn huênh hoang xông vào kêu nàng.

“Lúc này mà ngươi bế quan cái gì chứ?”

“Vẫn giới tiên tàng đã bắt đầu rồi, ngươi không biết để ý gì hết vậy, có cơ duyên mà cũng không đi ké!”

Lăng rất muốn nói, ta cảm ơn tám đời tổ tông nhà ngươi luôn.

Tỷ đây không muốn làm không công cho ngươi nên mới cố ý trốn ở nơi này đó, ngươi lại còn tới tìm ta nữa.

Có thể đừng “nhiệt tình chăm sóc muội tử” như vậy được không hả?

Đối diện với lời mời hết sức nhiệt tình của Thành ca, nàng chỉ có thể nặn ra một nụ cười thể hiện sự từ chối: “Vừa hay ta đang có một chút cảm ngộ quan trọng, không đi Vẫn giới tiên tàng đâu, các ngươi tự mình đi đi…”

Nàng còn chưa dứt lời đã bị Khương Thành bắt lấy tay nhỏ, cưỡng chế kéo ra khỏi động phủ.

“Ngươi đang nói nhảm gì thế?”

Ca này không vui kéo Lăng ra bên ngoài, quở trách đầy thấm thía và chân thành.

“Ở cấp bậc Thánh Chủ quan trọng nhất đó là lĩnh ngộ đạo, cảm ngộ gì đó có quan trọng bằng Vẫn giới tiên tàng hay không hả?”

“Đừng có tham cái nhỏ mà bỏ lỡ cái lớn, cơ hội lần này hiếm có lắm đó!”

Trường Dương và Trường Linh ở bên ngoài cũng lao nhao gật đầu cười.

“Đúng đó Lăng cô nương, cùng nhau đi đi.”

“Hiếm lắm mới được Khương sư tổ mở đường cho, lại còn quét sạch thiên ma ngoại vực cho chúng ta nữa, cơ duyên này không thể bỏ qua được đâu.”

Ngộ Sơn đứng ở một bên nghe bọn họ khuyên nhủ Lăng, lại nhìn sang Khương Thành đang nắm tay phải của nàng thì suýt nữa bị dọa đến ngất.

Các ngươi có biết bản thân mình đang đối mặt với ai không?

Chỉ là lúc trước đã từng bị cảnh cáo nên hắn không thể nói ra thân phận của Lăng, phải nhịn ở trong lòng vô cùng khó chịu.

Chương 2075: Khách từ xa tới

Cuối cùng, dưới sự quan tâm đầy thân thiết của Khương Thành, Lăng bị buộc phải bước lên con đường tiến đến Vẫn giới tiên tàng.

Khi bảy người đến trước mặt đạo hạch, đám người Ngộ Sơn, Trường Dương và Trường Linh đều lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc.

“Đạo hạch này, lớn quá đi mất?”

Đạo hạch được tinh luyện từ mười sáu thánh giới dung hợp lại với nhau, đến cả Lăng cũng không khỏi líu lưỡi.

Nếu như nói đạo hạch của vị Thánh Chủ ở U Mộc tộc vào lần đầu tiên nhìn giống như một căn nhà thì đạo hạch lần này đã to như một ngọn núi nhỏ rồi.

Điều này khiến cho nàng âm thầm thở dài trong lòng.

Thời gian làm công miễn phí cho Khương Thành lại phải kéo dài nữa rồi.

Nếu không phải vì sự ảo diệu về cơ thể và muốn học trộm linh ý của Khương Thành thì bây giờ nàng thật sự rất muốn quay trở về Hám Thiên cung, cả đời cũng không bao giờ gặp lại cái tên này.

Rất nhanh bảy người đã giống như lần trước, chia thành bảy phương hướng.

Sau đó cùng nhau đưa hai bàn tay ấn lên đạo hạch.

Lăng cũng làm giống như hai lần trước, từ lúc bắt đầu đã thúc đẩy đạo thánh giới ở bên trong đạo hạch dồn về phía của Khương Thành.

Ngay khi Thành ca đang vui vẻ hớn hở bắt đầu tiết mục tăng cấp nhanh chóng thì Vẫn giới tiên tàng lại nghênh đón một nhóm khách không mời mà đến.

Đó là những cao thủ chạy đến từ Thanh Di đại lục.

Đám người này nhìn thấy tinh vận khủng bố như vậy cũng không kìm được mà phải giật mình.

“Gần đây Thương Lan đại lục xảy ra chuyện gì thế?”

“Lẽ nào là ba tông môn và một liên minh ở bên này đã bùng nổ đại chiến diệt phái à?”

“Chẳng lẽ bọn họ bị điên rồi sao.”

Sau khi tiến vào tinh vân, các Đạo Thần lũ lượt bay về phía đạo vận như bầu trời sao.

Còn các Thánh Chủ thì tất nhiên không hề do dự bay về phía của đạo hạch.

Ngay lúc bọn họ sắp đến khu vực trung tâm, chưởng môn của môn phái đệ nhất Thanh Di đại lục Dương Ly tông là Hư Dương Thánh Chủ đang dẫn đầu đột nhiên dừng lại.

Bởi vì bọn họ đã nhìn thấy một vài “người quen”.

“Ối chao, đây không phải là Đoan Phong chưởng môn đó sao?”

“Đoan Giác, Đoan Dịch… ở đây hết à?”

Mặc dù không cùng một đại lục, nhưng dù sao cũng đều là các môn phái lớn đỉnh cấp của Tiên Võ châu nên trước đây họ đã từng giao lưu với nhau.

Hơn nữa đến được cái cấp bậc Thánh Chủ này thì chắc chắn sẽ không phải là người vô danh không ai biết đến.

Lúc trước Dương Ly tông và Kim Hàn tông từng xảy ra mâu thuẫn, quan hệ của hai tông môn không được tốt cho lắm.

Trước khi đến đây, Hư Dương Thánh Chủ cũng đã từng nghĩ, nếu như Thánh Chủ của Thương Lan đại lục ngăn cản hắn tiến vào khu vực đạo hạch thì sẽ dùng thực lực của bản thân để giành một vị trí.

Nhưng kết quả không ngờ được là mười hai Thánh Chủ của Kim Hàn tông lại đều ở bên ngoài.

“Kim Hàn tông các ngươi sao lại xuất hiện ở đây?”

Đoan Phong đang bận hấp thu đạo vận nhíu mày.

“Các ngươi tới để làm gì?”

Ngũ trưởng lão của Dương Ly tông là lạc Dương Thánh Chủ đắc ý cười nói: “Ai bảo Vẫn giới tiên tàng ở bên này của các ngươi chói mắt quá làm gì?”

“Bọn ta mà không đến góp vui thì chẳng phải đã không nể mặt rồi sao?”

Đoan Dịch không có thiện cảm với đám người ngoại lai ở đại lục khác này, nghe xong chỉ lạnh lùng nói: “Vẫn giới tiên tàng là thuộc về riêng các đại lục, bọn ta chưa bao giờ đến chỗ các ngươi ké cơ duyên nhé.”

“Các ngươi vượt giới hạn rồi!”

Hư Dương Thánh Chủ lắc đầu: “Đoan Dịch trưởng lão nói như vậy là sai rồi, cơ duyên chỉ có cường giả mới được chiếm!”

“Chẳng có ai không cho phép các ngươi đến ké Vẫn giới tiên tàng ở Thanh Di đại lục cả, chỉ cần các ngươi làm được thôi.”

“So với việc này thì ta càng tò mò vì sao các ngươi lại không vào trong đó hấp thu đạo hạch? Lẽ nào là đạo vận ở đây có gì đặc biệt sao?”

Hắn không nhắc tới chuyện này thì còn đỡ.

Vừa nhắc đã khiến cho mười hai Thánh Chủ của Kim Hàn tông ai nấy đều buồn rầu không thôi.

Bà mẹ nó, tất nhiên là bọn ta muốn hấp thu đạo hạch lắm chứ.

Nhưng vấn đề là tên tiểu tử kia đang ở trong đó, bọn ta hấp thu không được có hiểu không hả?

“Liên quan quái gì đến các ngươi?”

Đoan Giác Thánh Chủ mất kiên nhẫn chửi lại.

“Bọn ta thích vậy đó, ngươi quản được chắc?”

Hai lăm Thánh Chủ của Dương Ly tông bốn mắt nhìn nhau.

Dù bọn họ có ngu đến cỡ nào đi nữa cũng có thể phát hiện được chuyện này có điều kỳ lạ.

Nhưng nếu trực tiếp hỏi thì Kim Hàn tông chắc chắn sẽ không trả lời.

Thế là Lạc Dương Thánh Chủ cố tình làm ra vẻ quái gở.

“Ồ ta hiểu rồi, các ngươi biết được Dương Ly tông đến nên mới cố ý nhường đạo hạch lại cho bọn ta để đề cao tác phong của tông môn à?”

“Xem ra bọn ta nên cảm ơn Kim Hàn tông rồi!”

“Ha ha ha, nhìn xem cách làm của người ta vinh quang chưa kìa?”

“Đúng đúng đúng, Kim Hàn tông có tầm nhìn nhất!”

Một tràn chế giễu trào phúng chọc cho đám người Đoan Dịch và Đoan Giác tức muốn xì khói.

“Các ngươi thì biết con khỉ gì…”

Khi bọn họ đang muốn mở miệng chửi lớn rồi nói ra chân tướng.

Lại bị Đoan Phong chưởng môn cắt lời.

“Các ngươi nói đúng lắm!”

Lão già này cười mỉm nói: “Kim Hàn tông bọn ta đúng là đang đề cao tác phong khiêm nhường, dù sao khách từ xa tới sao có thể không tiếp đón chu đáo được?”

“Tất nhiên phải để dành thứ tốt nhất lại cho khác rồi, vậy nên đạo hạch nhường cho các ngươi đấy.”

Hả, cái này?

Một đám cao tầng của Dương Ly tông trực tiếp bị làm cho ngu ngơ không biết phải làm sao.

Lời nói của hắn đầy ẩn ý, nhưng lại không biết nên nói tiếp như thế nào.

Cuối cùng, Hư Dương Thánh Chủ chỉ có thể cười gượng một tiếng.

“Vậy xin đa tạ các vị đồng đạo của Kim Hàn tông rồi.”

Nói xong hắn phất tay, hai mươi lăm Thánh Chủ của Dương Ly tông đề tiếp tục tiến về phía trung tâm.

Bọn họ vừa đi, đám người Đoan Dịch và Đoan Giác đã bắt đầu oán trách.

“Chưởng môn, vì sao ban nãy ngươi lại phải tỏ ra yếu kém chứ?”

“Đúng đó, vừa nãy đám khốn Dương Ly tông kia quá đáng hết sức, rõ ràng đã vượt giới hạn lại còn kiêu căng như vậy!”

“Tuy bọn chúng đông người nhưng dù sao cũng đều là những kẻ ngoại lai, chúng ta vẫn có thể hợp tác với Tử Tà tông và Bạch Tiên tông mà, không lo không đuổi được chúng!”

Đoan Phong lại không nghĩ như thế: “Chúng ta hoàn toàn không cần phải đuổi bọn chúng.”

“Vì sao chứ?”

“Lẽ nào các ngươi đã quên rồi hả, bên phía đạo hạch vẫn còn tên tiểu tử kia mà, không cần chúng ta phải nhiều chuyện đâu?”

Đoan Phong cười khẩy: “Ta chỉ sợ bọn chúng không đến chỗ đạo hạch thôi, đến rồi sẽ đụng phải thứ dữ.”

Mọi người ngẩn ra một lúc rồi lại đồng loạt bật cười lớn vì có người gặp họa.

“Ha ha ha, đúng là như vậy thật!”

“Ta lại quên mất Khương Thành ấy chứ.”

“Thật muốn qua đó nhìn xem chuyện mà tiếp theo bọn họ sẽ gặp phải, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.”

Bọn họ vốn cảm thấy rất khó chịu vì việc hấp thu đạo vận, nhưng lúc này tâm trạng lại tốt hơn không ít.

“Lần đầu tiên ta cảm thấy Khương Thành tồn tại là có ích đấy.”

“Mong rằng tên tiểu tử đó công bằng một chút, đừng chỉ có đánh mỗi chúng ta mà lại không đánh đám Dương Ly tông.”

“Yên tâm đi, tên tiểu tử đó cường hãn lắm, Dương Ly tông ngang ngược đã quen, giờ mà đụng phải hắn thì xem như gặp trúng thiên địch rồi.”

“Đúng đúng đúng, lý nào chỉ có mỗi chúng ta bị đánh bay ra ngoài thôi chứ, Dương Ly tông bọn họ cũng nên chịu đả kích này một lần…”

Còn ở một bên khác, sau khi Lịch Dương Thánh Chủ và Lạc Dương Thánh Chủ của Dương Ly tông đã đi xa thì giọng điệu cũng không còn cợt nhã như trước nữa, thay vào đó là sự thận trọng.

“Chưởng môn, bọn họ không bình thường.”

“Phản ứng của Kim Hàn tông quá kỳ lạ, lẽ nào bên phía đạo hạch có chứa bẫy gì đó?”

Hư Dương Thánh Chủ trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói.

“Vẫn giới tiên tàng là cơ duyên độc nhất của Tiên Võ châu, từ đó đến giờ đều không hề có nguy hiểm gì cả.”

“Theo như ta thấy, hẳn là Bạch Tiên tông, Tử Tà tông và liên minh Bách Tộc bắt tay nhau chèn ép gạt Kim Hàn tông ra ngoài thôi.”

“Mà ba nhà này, mỗi nhà có mười mấy Thánh Chủ, chưa chắc đã có thể áp chế được chúng ta.”

“Huống hồ người đến từ Thanh Di đại lục cũng không phải chỉ có mỗi chúng ta.”

“Cơ duyên này chúng ta lấy chắc rồi!”

Các trưởng lão lao nhao gật đầu.

“Đúng vậy, chúng ta lấy chắc rồi!”

“Không chỉ phải chiếm cứ đạo hạch, chúng ta còn phải đuổi cả đám Thánh Chủ của Thương Lan đại lục ra nữa!”

“Đúng, đuổi hết bọn họ ra, để bọn họ mở mang tầm mắt về thực lực của Thanh Di đại lục!”

Chương 2076: Vẫn chưa kịp hiến chút tài mọn

Mặc dù ngoài miệng thì hô hào khẩu khí rất khí phách, nhưng đến khi thật sự đến gần vòng ngoài kết giới của đạo hạch, hai mươi lăm Thánh Chủ của Dương Ly tông vẫn dừng bước chân.

Để có thể tu luyện được đến cảnh giới này, bọn họ đều đã sớm không phải là những cậu nhóc ngây thơ ngu ngơ nữa rồi.

"Tiếp theo chắc chắn sẽ có một trận đại chiến về mặt ý niệm."

"Chỉ với thực lực của một mình Dương Ly tông chúng ta thì sợ là không đủ để áp chết hai tông môn và một liên minh ở bên trong đâu."

"Không bằng đợi những Thánh Chủ khác của Thanh Di đại lục tới đây để hợp mặt, như vậy sẽ càng nắm chắc hơn."

Đối với đề nghị của nhị trưởng lão Trí Dương, Hư Dương Thánh Chủ vui vẻ gật đầu.

"Được!"

Qua vài phút sau, lại có Thánh Chủ mới đến khu vực lân cận này.

Nhìn thấy những cao tầng của Dương Ly tông đang ở bên ngoài kết giới, đám cao thủ đến từ Thanh Di đại lục cũng bị dọa giật mình.

"Hư Dương, ngươi làm gì thế này?"

"Lẽ nào còn muốn tranh ở đây một trận, không muốn để bọn ta vào trong à?"

Hư Dương vội vàng lắc tay, mỉm cười giải thích: "Thái U đạo hữu hiểu lầm rồi, bọn ta là tính hợp tác với Lạc Trúc tông các ngươi."

Thái U Thánh Chủ thay đổi sắc mặt liên tục: "Hợp tác sao? Dương Ly tông các ngươi mà cũng cần hợp tác với người khác à?"

Thanh Di đại lục không giống như thế vạc bốn chân ba tông môn và một liên minh ở bên Thương Lan đại lục, ở bên chỗ họ, Dương Ly tông là tông môn đứng đầu độc nhất.

Đội hình hai mươi lăm Thánh Chủ, nhiều hơn Lạc Trúc tông xếp thứ hai đến tận mười lăm người.

Lại cộng thêm Dương Ly tông có một vài tông môn phụ cũng có thực lực mạnh không kém, vậy nên bình thường tác phong làm việc đều có vài phần bá đạo ngang ngược.

Trước giờ quan hệ của cả hai bên cũng không thể nói là chết không qua lại, mà chỉ là mong rằng đối phương sẽ đột tử chết tại chỗ ngay giây tiếp theo.

Hư Dương biết tên này đang châm chọc mình, nếu đổi lại là lúc bình thường thì hắn đã sớm nổi giận rồi.

Nhưng lần này hắn lại khá kiên nhẫn.

“Thái U đạo hữu nói vậy là sai rồi, lần này cũng xem như chúng ta cùng tiến vào chỗ lạ.”

“Nếu không đồng tâm hiệp lực thì sợ sẽ bị đám tông môn ở trên Thương Lan đại lục đánh cho tan tác, đến lúc đó lại thành phí công vô ích.”

“Đến lúc đó, chẳng phải sẽ bị bọn chúng cười nhạo là Thanh Di đại lục của chúng ta không có ai tài giỏi hay sao?”

Vì uy danh của Thanh Di đại lục à?

Các trưởng lão ở sau lưng Thái U Thánh Chủ giao lưu trong phút chốc, lúc này mới gật đầu đồng ý.

“Hợp tác cũng được thôi, nhưng sau khi thành công, Lạc Trúc tông bọn ta muốn có hai vị trí hấp thu đạo hạch!”

“Hai á?”

Hư Dương Thánh Chủ nhíu màu, có phần không vui.

Dương Ly tông bọn họ có tới hai mươi lăm Thánh Chủ, mỗi lần cũng chỉ chọn ra có ba người trực tiếp hấp thu.

Lạc Trúc tông bọn họ chỉ có mười Thánh Chủ thôi, có tài đức gì để chiếm hẳn hai vị trí chứ?

Nhưng nghĩ đến việc nếu không hợp tác thì sau khi tiến vào không những sẽ bị các Thánh Chủ của Thương Lan đại lục vây công mà còn sợ rằng Lạc Trúc tông sẽ đâm sau lưng bọn họ, đến sau cùng e là một vị trí cũng còn không có nữa kìa.

Thế là hắn cũng gật đầu.

"Được thôi!"

Theo thời gian từng chút trôi qua, các Thánh Chủ khác của Thanh Di đại lục cũng lục tục tới đủ.

Hư Dương thuyết phục từng người một, hứa sẽ cho bọn họ một vị trí.

Cuối cùng, bọn họ đã tập hợp được một đội ngũ có tới một trăm mười bảy Thánh Chủ vô cùng mạnh mẽ.

Trước khi chính thức đánh vào bên trong, Hư Dương làm một bài tính đơn giản.

"Thương Lan đại lục có hết thảy một trăm lẻ chín Thánh Chủ, mười hai người của Kim Hàn tông đều ở bên ngoài."

"Lần này bọn họ xuất hiện Vẫn giới tiên tàng, nói không chừng vẫn còn Thánh Chủ đã chết."

"Vậy nên bây giờ số Thánh Chủ ở bên trong sẽ không vượt quá chín mươi bảy người."

"Một trăm mười bảy đấu với chín mươi bảy, ưu thế nằm ở bên ta!"

Hắn cảm thấy không còn gì sai sót nữa thế là vung tay lên, chỉ huy các cao thủ thuộc các tông môn vào vị trí của bản thân.

"Đánh vào thôi!"

"Đuổi hết tất cả tông môn của Thương Lan đại lục ra ngoài!"

Tinh thần chiến đấu của những Thánh Chủ khác đầy hiên ngang, cũng gào rú lên.

"Cho bọn chúng một bài học!"

"Để bọn chúng nhìn cho rõ ai mới là người mạnh hơn!"

"Ha ha ha, Thanh Di đại lục là của chúng ta, Thương Lan đại lục cũng như thế…"

Mang theo sự tự tin chắc chắn sẽ chiến thắng, một trăm mười bảy Thánh Chủ công phá kết giới, cùng nhau đánh tới trước mặt đạo hạch.

Khi bọn họ nhìn thấy đạo hạch giống như ngọn núi nhỏ kia cũng suýt nữa giật mình ngẩn người.

“Lớn, lớn dữ vậy hả?”

“Ôi trời mẹ tôi ơi, cái này phải chết bao nhiêu Thánh Chủ mới đủ vậy?”

Lại nhìn tiếp đến chỉ có bảy con người đang ở bên cạnh đạo hạch, bọn họ càng thêm chìm đắm trong nỗi vui mừng điên cuồng.

“Chỉ có chút xíu người thôi sao?”

“Còn tưởng sẽ có gần một trăm Thánh Chủ đang chờ chúng ta, rồi thêm một trận đại chiến vô cùng ác liệt nữa.”

“Chỉ có thế thôi á? Thương Lan đại lục này bộ hết người rồi sao?”

“Đạo hạch này thuộc về chúng ta rồi!”

Hơn một trăm người đột nhiên xông vào, đám người Ngộ Sơn và Trường Dương đang chuyên tâm hấp thu đạo hạch cũng bị dọa cho giật mình tỉnh dậy.

“Chuyện gì vậy nè?”

“Sao đột nhiên lại có nhiều người đến vậy chứ?”

“Là kẻ địch!”

Cả năm người sắc mặt căng thẳng, từ trên người của một trăm mười bảy người này, bọn họ có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức mạnh mẽ.

Mỗi một tên đều mạnh hơn bọn họ, thậm chí còn một vài tên còn mạnh hơn cả Ngộ Sơn nữa kìa.

“Lẽ nào là Thiên ma ngoại vực đến tập kích à?”

“Chắc chắn rồi, không nghe bọn họ nói Thương Lan đại lục của các ngươi hết người rồi hả à, đây rõ ràng là Thiên ma ngoại vực đến từ nơi khác!

“Thiên ma ngoại vực mạnh dữ vậy à?”

Còn chưa kịp đợi bọn họ quan sát kỹ hơn thì Khương Thành đã trực tiếp tung thẳng một linh ý bao trùm cả đám.

Trong không gian đặc biệt nổi lên một trận gió lốc.

Ngay sau đó, ý niệm của một trăm mười bảy Thánh Chủ ban nãy còn cười điên cuồng đã như khói bụi bị cơn gió lốc kia cuốn bay sạch, một chút cũng không chừa lại.

Đội quân lớn mà khó khăn lắm Hư Dương Thánh Chủ mới lôi kéo được chỉ vừa mới vào sân, còn chưa kịp thể hiện chút tài mọn thì đã bị Thành ca giải quyết trong tích tắc rồi.

Hả, cái này?

Đám người Ngộ Sơn, Trường Dương và Trường Linh ngớ cả người, họ vẫn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Sư tôn, ban nãy đó là?”

Hai tay của Thành ca vẫn ấn ở trên đạo hạch như cũ, tiếp tục duy trì tư thế hấp thu.

“Thiên ma ngoại vực thôi, không phải ta đã sớm nói qua rồi à?”

“Vốn cứ tưởng trước đó đã tiêu diệt sạch sẽ rồi, không ngờ lại vẫn còn sót.”

Trong lòng ca này cũng rất khó hiểu.

Sao lại đến thêm một đám Thánh Chủ lạ mặt thế này?

Vì để tránh lời nói dối “đối kháng với Thiên ma ngoại vực” bị vạch trần, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn từ bỏ chuyện dùng nắm đấm giải quyết từng tên một, thay vào đó là tranh thủ tiêu diệt cả đám trong phút chốc.

Đám người Ngộ Sơn lập tức lộ ra ánh mắt sùng bái.

“Vừa nãy hơi thở của đám Thiên ma ngoại vực kia không hề yếu, vậy mà lại bị sư tôn dễ dàng quét sạch như vậy?”

“Sao sư tổ lại mạnh thế chứ?”

“Đúng là không thể tin nổi!”

“Nghĩ thử nếu không có sư tổ, chúng ta sẽ không đời nào có thể ngồi ở đây hấp thu đạo hạch được đâu!”

“Đúng vậy, Thiên ma ngoại vực đáng sợ thật đấy.”

Lúc trước bọn họ vẫn luôn không nhìn thấy “Thiên ma ngoại vực”, vậy nên quả thật hơi nghi ngờ có phải Khương sư tổ lừa họ hay không.

Nhưng bây giờ lại được tận mắt chứng kiến, thật đến không thể nào thật hơn.

Thành ca được tâng bốc đến vui sướng ngất ngây, mỉm cười lắc đầu, thản nhiên nói: “Đây chỉ là đám tôm tép yếu nhất trong Thiên ma ngoại vực mà thôi, không đáng để nhắc.”

“Trời ạ, hóa ra vẫn còn có mạnh hơn sao?”

Đám Ngộ Sơn và Trường Dương không hề e dè tiếp tục tâng bốc hắn.

Còn về Lăng ở đối diện, nàng đã sắp chết lặng rồi.

Lúc trước Khương Thành từng đấm đánh từng tên một, nàng đã cảm thấy hắn vô cùng dũng mãnh rồi.

Lúc này mới phát hiện, hóa ra đó chỉ là hắn tiện tay muốn chơi đùa một xíu thôi.

Trình độ của Khương Thành trên phương diện ý thức đã mạnh đến mức vượt xa sự tưởng tượng của nàng gấp trăm lần.

Với chiến tích ban nãy của hắn, nếu đổi lại là Cổ Thánh như nàng thì tuy vẫn có thể làm được, nhưng tuyệt đối sẽ không thể làm một cách dễ dàng và nhẹ nhàng như Khương Thành được.

Đây chính là linh ý và linh kỹ của Thiên tộc mà hắn đã nói à?

Chương 2077: Vạn Tượng Luân Chuyển

Trong lúc đám người Khương Thành đang bận hấp thụ đạo hạch thì tất cả các bản thể Thánh Chủ của Dương Ly tông bị văng ra ngoài khi nảy đều bất ngờ sửng sốt.

Một đạo ý niệm đã bị phá hủy, tuy ảnh hưởng của nó không lớn nhưng cũng khiến sắc mặt họ trắng bệch, đầu óc quay cuồng.

Vân Đoan động phủ to lớn phát sáng rực rỡ, phản chiếu khuôn mặt ngạc nhiên không thể tả nổi của Hư Dương chưởng môn.

“Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?”

Biểu cảm của hai mươi tư người còn lại trong động cũng không khá hơn hắn là bao.

“Sao lại bị văng ra ngoài cả rồi?”

“Là ai làm vậy?”

“Ai có thể làm ra chuyện này chứ?”

Đối với họ mà nói, khoảnh khắc vừa rồi thật sự quá kì lạ.

Ban đầu họ vẫn tràn đầy tự tin, dự định sẽ đè bẹp đối phương bằng một cú phi long kỵ liễm.

Kết quả, giống như bị đập một búa vào đầu vậy, vô duyên vô cớ lại bị quét sạch ra bên ngoài, cơ duyên cũng tan thành mây khói.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta nhớ lúc đó phía đối diện chỉ có bảy người, sẽ không phải là bọn họ đấy chứ?”

“Đương nhiên là không rồi, trừ khi bọn họ chính là Thánh Tôn, nhưng Thánh Tôn thì không thể vào được Vẫn giới tiên tàng.”

“Bảy người đó đều rất lạ mặt, không giống những người sống lâu năm ở Thương Lan đại lục.”

Họ thảo luận một hồi, cuối cùng cũng không đoán ra được điều gì cả.

Nhưng nhìn chung cũng đã hiểu được tại sao Kim Hàn tông thà hấp thụ đạo vận ở bên ngoài, chứ không vào bên trong để hấp thụ đạo hạch.

“Vừa rồi ở trong đó cũng không nhìn thấy người của Tử Tà tông và Bạch Tiên tông.”

“Thương Lan đại lục nhất định đã xảy ra biến cố lớn.”

Cuối cùng, Hư Dương Thánh Chủ quyết định phái vài người đến đó để thăm dò tình hình.

Ở Vẫn giới tiên tàng, Khương Thành và những người khác vẫn đang tiếp tục hấp thụ đạo hạch.

Cho đến khi hấp thụ xong, hắn mới cảm nhận được đạo cảnh của bản thân đã cách đột phá Thánh Chủ không còn xa nữa.

"Ba lần cơ duyên nà, thật sự đã tiết kiệm rất nhiều năm công lực!"

"Nếu thật sự để bản thân từ từ ngộ đạo, e rằng mãi mãi sẽ không thể có được ngày hôm nay."

Những người hấp thụ chung với hắn, cũng thu hoạch được rất nhiều.

Mặc dù đám người Trường Dương, Trường Linh không nhận được "sự chiếu cố đặc biệt" của Lăng, hơn nữa lượng hấp thụ của họ cộng lại với nhau cũng chưa bằng một phần trăm của Khương Thành, nhưng đạo bản của họ bình thường cũng đã nhiều hơn đạo của quy tắc rồi.

Khi đạo hạch biến mất, cả bốn người họ đều có được dự cảm sẽ đột phá Thánh Chủ.

Ngộ Sơn cũng được hưởng lợi rất nhiều, nếu cứ tiếp tục như này thì rất có khả năng trở thành đột phá Thánh Tôn.

Bọn họ cùng quay trở về Phi Tiên môn, Đám người Trường Dương, Trường Linh cũng vội vã chạy đi bế quan.

Còn đám người Ngộ Sơn, Diệu Du và Xung Vi thì vây quanh Thành ca.

Thực ra họ nhìn chẳng hiểu gì về trận chiến một chọi mười sáu trước đó cả, hơn nữa còn có rất nhiều nghi vấn về nó.

Bây giờ Vẫn giới tiên tàng đã kết thúc, cuối cùng cũng có thể nắm bắt cơ hội rồi.

"Khương chưởng môn, trong cuộc đại chiến với liên minh Bách Tộc, ngươi đã làm thế nào mà sử dụng được đạo hải để tiêu diệt thánh giới vậy?"

"Đúng vậy, tuy rằng nguyên thuật bách nhị thập trọng rất phức tạp, nhưng nhìn vẫn có thể hiểu được."

"Nhưng lúc sau bọn ta thực sự không hiểu đạo hải đã đè bẹp thánh giới như thế nào."

Khi bọn họ hỏi những câu hỏi này, đám người Đoan Phong và Đoan Dịch cũng không nhịn được mà vểnh tai lên nghe.

Họ cũng rất tò mò về chi tiết này.

Khương Thành đương nhiên không thể nói cho bọn họ biết rằng hắn đã mở hệ thống hack.

Thế là hắn bắt đầu nói bịa: "Đó là một môn thần thông đặc biệt, gọi là "Vạn vật luân chuyển", có thể lợi dụng ý thức để chuyển hóa thánh lực của bản thân thành đạo, trong khoảng thời gian ngắn có thể nâng cao cấp đạo."

"Vì vậy mà đạo hải của ta mới đột nhiên được nâng cao, vượt qua thánh giới của bọn họ."

Dường như hắn cảm thấy điều này là có chút khoa trương, dù gì thì hệ thống hack này chỉ có thể sử dụng được một lần, lần sau hắn cũng không thể sử dụng được nữa.

Thế là hắn lại nói thêm một câu: "Tuy nhiên, loại môn pháp này sẽ gây tổn thương căn cơ, tổn hại tâm đạo, phải trả giá rất lớn, nên chỉ khi lâm vào đường cùng muốn giữ mạng sống mới dùng đến."

"Thánh lực chuyển hóa thành đạo? Nâng cao cấp bậc đạo hải?"

Tất cả mọi người đều bị những lời nói hời hợt của hắn làm kinh ngạc đến phát ngốc.

Trên thế giới lại có loại môn pháp như vậy sao?

Vậy nếu Thánh Chủ mà học được môn thần thông này, chẳng phải là có thể đè bẹp cả Thánh Tôn xuống đất sao?

Nếu chiến tích trước đó của Khương Thành không xảy ra ngay trước mắt họ, thì họ chắc chắn sẽ chỉ coi đó là một trò đùa lố bịch, căn bản sẽ không tin.

Nhưng bây giờ, ngoài điều này ra thì dường như không còn lời giải thích nào hợp lý hơn nữa.

Đám người Đoan Phong, Đoan Dịch nhìn nhau, họ đều nhìn thấy được thần sắc kinh ngạc hiện lên trong mắt của đối phương.

Bọn họ thậm chí đã liên tưởng đến ý niệm mạnh mẽ của Khương Thành, lẽ nào "Vạn vật luân chuyển" còn có thể biến thánh lực và đạo chuyển hóa ngược lại thành ý thức chăng?

Ngay cả Lăng khi đã về đến động phủ rồi, vẫn trông như người mất hồn.

Nàng đang nghĩ, chẳng lẽ đây cũng là tác dụng của linh ý Thiên tộc sao?

"Sư tôn, xin hãy dạy cho đệ tử!"

Ngộ Sơn là người đầu tiên đánh mất bình tĩnh.

Hắn nắm chặt cánh tay của Khương Thành mãi chẳng chịu buông ra.

"Ta có thánh lực, cũng rất có duyên với môn pháp thần thông này!"

Đừng nói tới việc có tồn tại loại thần thông này hay không, cho dù là tồn tại đi chăng nữa, Khương Thành cũng không có hứng thú để dạy cho hắn.

Hơn nữa hắn còn không phải là một đồ đệ chân chính.

Khương Thành gắng sức thoát khỏi sự day dưa của hắn, tức giận nói: "Không phải ta đã nói rồi sao, môn thần thông này làm hại căn cơ tâm đạo, không thích hợp để tu luyện."

"Đồ nhi không quan tâm đến điều đó, chỉ cần có thể học được môn pháp thần thông này, cho dù phải trả giá như thế nào ta cũng đều chấp nhận!"

Những người còn lại cũng đồng loạt gật đầu.

Không sai, không sai, nếu như học được môn thần thông này, Thánh Chủ đã có thể nghiền nát Thánh Tôn rồi.

Nếu mang ra so sánh, tác dụng phụ đó cũng không đáng để nói.

Thấy hắn lại định vồ tới, Khương Thành chỉ có thể tay đấm chân đá, đuổi tên dính người ấy đi.

"Ý thức của ngươi quá yếu, căn bản không có tư cách nhập môn!"

Ngộ Sơn vẫn không chịu bỏ cuộc, nhưng lúc này ở phía xa kia lại xuất hiện bóng dáng của một nhóm người.

Mọi người đưa mắt nhìn thì thấy đó chính là những môn đồ không lâu trước đó đã trốn chạy khỏi Phi Tiên môn.

Khi ấy mười sáu Thánh Chủ đến tấn công, họ cảm nhận được đại nạn ập đến liền co cẳng chạy trốn.

Còn bây giờ sau khi Khương Thành đã giết chết mười sáu vị Thánh Chủ kia, thì bọn họ lại cảm thấy quả nhiên Phi Tiên môn chính là môn phái an toàn nhất, đáng để họ nương tựa cả đời.

Nhìn thấy bọn họ bay nhanh về phía phân đường thứ nhất và nội ngoại môn một cách ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra, khóe mắt của Ngộ Sơn, Diệu Du và những người khác hơi nhếch lên.

Đang nghĩ xem những người này có phải cho là họ bị mù rồi hay không?

“Tất cả đứng lại cho ta!”

“Ai cho các ngươi quay về?”

“Đã phản môn mà còn tưởng bản thân vẫn có thể quay trở lại sao? Các ngươi xem đây là đâu hả?”

Đại trận của Phi Tiên môn mở ra, chặn hết tất cả triệu môn đồ vừa mới quay trở lại ở bên ngoài.

Trong số hơn ba triệu người chạy trốn kia, có không ít người còn là Đạo Thần nữa cơ.

Lúc này, những kẻ phản môn này quay lại, nhìn thấy sơn môn bị phong lại, ai nấy đều bắt đầu biện minh.

“Bọn ta vừa rồi không phải là phản bội môn phái!”

“Bọn ta là ra ngoài để tìm viện binh.”

“Đúng, đúng, đúng, bọn ta đều nghĩ cho Phi Tiên môn.”

Lý do này của bọn họ, đám người Ngộ Sơn, Diệu Du đương nhiên là không tin.

“Đủ rồi!”

“Những kẻ ba phải như các ngươi, căn bản không xứng để ở lại Phi Tiên môn!”

“Còn không mau cút đi?”

“Bọn ta biết sai rồi, hãy cho bọn ta thêm một cơ hội!”

Hàng triệu tiên nhân ở bên ngoài đều tỏ vẻ ăn năn, hối hận.

Bây giờ bọn họ khóc lóc ỉ ôi để được gia nhập Phi Tiên môn, dù sao chiến tích giết chết mười sáu vị Thánh Chủ của Khương Thành thật khiến người ta kinh hãi.

Đó quả thực là sức chiến đấu của cấp bậc Thánh Tôn.

Chỉ cần gia nhập vào đây thì ở Thương Lan đại lục này sẽ không còn ai dám động vào bọn họ, hệ số an toàn trực tiếp lấp đầy!

Chương 2078: Bất ngờ chưa

Đối với nhóm “môn đồ” sau khi phản môn lại còn muốn quay lại kia, Khương Thành cũng không có hứng thú.

Dù gì giá trị thống trị đã thu được một lần rồi.

Nếu lần nữa gia nhập Phi Tiên môn cũng sẽ không có thêm nữa.

Vì vậy, những người này đối với hắn mà nói đã hoàn toàn hết giá trị lợi dụng rồi.

Vốn dĩ hắn định quay lại hậu điện để tiếp tục uống thuốc và tu luyện, nhưng sau khi nghĩ lại, hắn đã nảy ra một ý tưởng mới.

Cho dù là phế vật, thì cũng có thể lợi dụng theo kiểu phế vật.

Thế là, hắn ta bay tới trước đám người kia.

“Các ngươi đều đã phản bội Phi Tiên môn một lần, theo như quy định, không thể cho các ngươi nhập môn nữa.”

“Nhưng ai bảo ta có lòng khoan dung độ lượng chứ, cũng không phải là không thể cho các ngươi thêm một cơ hội.”

Ngay khi hắn ta nói điều này, những tiên nhân ở bên ngoài đều cảm thấy không thể tin được.

Bọn ta đã phản môn, lại còn thật sự có thể quay trở lại sao?

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn thật là khoan dung độ lượng, bọn ta thật sự cảm kích vô cùng!”

“Nếu sau này bọn ta lại phản bội, sẽ bị sét đánh năm lần…”

Đám người Đoan Phong, Đoan Dịch ở bên kia xem kịch đều mang vẻ mặt quái lạ.

Lão huynh, không phải chứ?

Ngươi lại có thể tha thứ cho bọn chúng sao?

Nếu đổi lại là Kim Hàn tông bọn ta, những kẻ phản bội kia trước tiên sẽ bị phế bỏ tu vi, sau đó sẽ biến chúng thành những xác chết đó được chưa?

Còn muốn quay lại sao?

Nghĩ cái gì vậy?

Họ càng ngày càng cảm thấy Khương Thành hoàn toàn không xứng với cương vị của một vị chưởng môn.

Phi Tiên môn này mà còn được gọi là môn phái sao?

Thật là một mớ hỗn độn!

Khương Thành xua tay : “Các ngươi cũng đừng có vui mừng quá sớm.”

“Các ngươi đã phản bội một lần, chắc chắn sẽ không thể gia nhập phân đường thứ nhất nữa.”

“Nếu các ngươi muốn quay trở lại Phi Tiên môn, chỉ có thể gia nhập phân đường thứ hai thôi.”

“Phân đường thứ hai này cũng chịu sự bảo hộ của ta, nhưng các ngươi sẽ không có quyền bước vào tổng bộ của Phi Tiên môn, càng không được hưởng đãi ngộ của đệ tử ngoại môn, hơn nữa hàng năm phải nộp một phần tài nguyên cung phụng.”

“Đương nhiên, sau này nếu các ngươi thể hiện tốt, cũng có thể được thăng lên phân đường thứ nhất.”

Sau khi nghe xong điều kiện của phân đường thứ hai, đám người Đoan Phong, Đoan Dịch đều mặt mày méo mó.

Còn chơi cái kiểu như thế này sao?

Đây mà gọi là môn phái gì chứ?

Môn phái gần như đã bị hắn biến thành thương hội luôn rồi.

Chỉ nghe nói môn phái phát bổng lộc cho đệ tử, chứ chưa từng nghe qua đệ tử còn phải bị thu tài nguyên cung phụng.

Hơn nữa còn không có quyền bước vào ngoại môn…

Ngươi chi bằng cứ nói thẳng ra là thu "phí bảo vệ" cho rồi.

Nụ cười của những tiên nhân bên ngoài đều đã biến mất, điều kiện này thực sự quá ngặt nghèo rồi.

"Khương chưởng môn, cái này không đúng cho lắm nhỉ?"

"Làm gì có chuyện như vậy chứ, ngay cả ngoại môn còn không được vào thì còn gọi là người của Phi Tiên môn sao?"

"Hơn nữa còn phải nộp tài nguyên cung phụng đúng hạn, có chút hơi quá đáng…"

"Các ngươi có quyền không trở về mà, ta đâu có ép."

Suy nghĩ của Thành ca cũng rất đơn giản.

Trăm ngàn môn đồ còn lại của nội môn và ngoại môn còn phải nhận bổng lộc của môn phái.

Phần bổng lộc này hắn đã không muốn trả, chi bằng cứ lấy trực tiếp từ phân đường thứ hai.

Đây cũng coi như là lấy từ đồ đệ chi cho đồ đệ, lời biết bao nhiêu?

"Kẻ phản môn chạy trốn, vốn dĩ phải trả giá."

Hắn quét mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó đột nhiên bay tới trước mặt Đoan Phong, một tay kéo hắn ra ngoài.

Tên kia vô cùng sợ hãi tưởng rằng thân phận của mình đã bị bại lộ, suýt chút nữa đã bộc lộ thực lực của Thánh Chủ ngay tại chỗ rồi.

Nhưng sau đó, hắn liền nhận ra rằng bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Hãy nhìn những đệ tử này đi, trong thời khắc nguy cấp nhất vẫn một lòng một dạ đứng sau lưng ta!"

Hắn khoác vai Đoan Phong, nhìn triệu tiên nhân ở phía đối diện, trịnh trọng nói: “Nếu ta không thu tài nguyên cung phụng của các ngươi, không bắt các ngươi phải trả giá thì sao xứng đáng với sự trung thành của bọn họ được chứ?”

“Cho dù ta không nhận, bọn họ cũng sẽ không đồng ý!”

Các trưởng lão và đệ tử của Phi Tiên môn ở phía sau cùng nhau lớn tiếng đáp lại.

“Khương chưởng môn nói đúng!”

“Muốn quay lại thì nhất định phải trả giá!”

“Vị Kim Phong Đạo Thánh này hình như cũng vừa mới gia nhập vào đợt trước, ta còn nhớ rất rõ.”

“Nhìn người ta đi, cùng thuộc phân đường thứ nhất mà, cách làm người sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?”

Nghe thấy những lời nói của đám người phía sau, Thành ca liền vỗ mạnh vai của Đoan Phong.

“Thì ra ngươi còn thuộc phân đường thứ nhất à? Vậy thì từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử nội môn vinh quang rồi!”

“Có phạt ắt sẽ có thưởng, đây là phần thưởng cho lòng trung thành của ngươi!”

Đoan Phong Thánh Chủ suýt chút nữa đã khóc sướt mướt ngay tại chỗ rồi.

Đệ tử nội môn thấp kém này, vinh quang cái con khỉ họ!

Bản thân bây giờ còn đột nhiên trở thành tấm gương điển hình, bị đem ra so sánh nữa sao?

Lão tử đến đây là để ám sát ngươi đó biết chưa?

Chả có lòng trung thành nào đối với ngươi hết!

Vả lại, ta trước đó cũng đã lẻn vào trong nội môn rồi, còn cần ngươi phải đề bạt sao?

Ngươi có tin là ta sẽ bộc lộ thân phận của mình ngay tại đây, khiến ngươi không xuống đài được không?

Tuy nhiên, nghĩ đến sức chiến đấu mạnh mẽ không thể ngăn cản được của Khương Thành, hắn ta cảm thấy vẫn là nên giả vờ phối hợp một chút, cũng không hại gì đến hắn cả.

“Đa tạ chưởng môn đã đề bạt!”

Mặc dù biểu cảm của hắn ta không có chút vui mừng hớn hở nào, nhưng tất cả mọi người cũng không ai quan tâm đến chi tiết này cả.

Chỉ xem như hắn quá kích động, bây giờ vẫn còn trong thạng thái choáng váng.

Nhiều người hồ hởi xông đến để chúc mừng.

“Chúc mừng, chúc mừng!”

“Trực tiếp nhảy từ phân đường thứ nhất vào nội môn, đúng là kỳ tích mà!”

“Kim Phong sư đệ, từ nay về sau chúng ta ở nội môn giao lưu nhiều hơn nhé.”

“Ngươi chính là đệ tử do Khương chưởng môn đích thân đề bạt, đừng có phụ lòng mong đợi của lão nhân gia đấy.”

“Đúng rồi, được Chưởng môn khâm điểm, đây đúng là một vinh dự hiếm có!”

Những đệ tử nội môn và ngoại môn này còn có chút ghen tị và đố kỵ, theo như họ thấy, có thể được Thành ca khâm điểm thì đều sẽ là người nổi tiếng trong môn phái.

Ngay cả Ngộ Sơn cũng chạy đến góp vui.

Đây là nhân vật điển hình mà sư tôn đã chọn, bản thân nhất định phải phối hợp một chút, biết đâu sẽ được lòng lão nhân gia, sau này sẽ truyền dạy cho hắn môn thần thông kia thì sao.

“Kim Phong, thấy ngươi trung thành như vậy, lão phu quyết định sẽ nhận ngươi làm đồ đệ!”

“Còn về đạo hiệu, sẽ đổi thành Trường Phong, người một nhà thì phải luôn chỉnh tề chứ.”

Nhìn vẻ mặt “bất ngờ chưa, ngạc nhiên chưa” của hắn ta, Đoan Phong Thánh Chủ suýt chút nữa lớn tiếng chửi hắn ngay tại chỗ.

Mẹ kiếp, lão tử chính là chưởng môn của Kim Hàn tông đấy!

Lão tử cũng là Thánh Chủ, hơn nữa thực lực ít nhất cũng đứng hạng ba ở Thương Lan đại lục, còn mạnh hơn ngươi gấp mấy

lần đấy!

Ngươi lấy đâu ra cái sự tự tin ấy chứ, còn dám tự ý đổi đạo hiệu của ta nữa?

Hắn còn chưa kịp phản ứng lại, thì các đệ tử nội môn và ngoại môn ở bên cạnh đã bắt đầu la hét ầm ĩ.

“Chà! Kim Phong đạo hữu, ngươi may mắn thật đấy!”

“Đại trưởng lão Ngộ Sơn lại bằng lòng nhận ngươi làm đồ đệ, đây đúng là phải tu tám kiếp mới có được.”

“Đại trưởng lão Ngộ Sơn là đồ đệ của Khương chưởng môn, ngươi như này cũng coi như là đã trực tiếp trở thành đệ tử chính thống của chưởng môn rồi đấy!”

“Ngưỡng mộ thật đấy, vận khí này thật khiến người ta đố kỵ mà…”

Đoan Phong vô cùng hoang mang.

Sao mọi thứ lại thành ra như thế này?

Các ngươi có thể đừng có tự ý quyết định như thế này được không, có thể xem xét ý kiến của người khác được không?

Có phải các người đang cố tình hợp tác để chọc tức ta không?

Thấy hắn ta đang đứng thất thần, Diệu Du Đạo Thần vừa cười vừa mắng, sau đó đá vào chân hắn từ phía sau, khiến hắn quỳ xuống.

“Tiểu bối nhà ngươi, còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau tạ ơn sư phụ?”

Nếu không phải Khương Thành vẫn còn đứng đó theo dõi hắn, Đoan Phong chắc chắn đã nổ tung ngay tại chỗ, giết chết mấy tên Đạo Thần không có mắt nhìn này rồi.

Nhưng bây giờ, ngay cả câu từ chối hắn cũng không thể nói ra.

Nếu như hắn từ chối, nhất định sẽ khơi dậy sự nghi ngờ của Khương Thành.

Hắn chỉ đành hướng ánh mắt cầu cứu của mình về phía đám đồng môn Đoan Dịch, Đoan Giác, Đoan Khiêm.

Phải làm sao đây?

Ai có thể nghĩ ra cách cứu ta thoát khỏi biển khổ này đây?

Khi chạm được ánh mắt của hắn, mười một vị Thánh Chủ của Kim Hàn tông chỉ có thể im lặng quay sang chỗ khác.

Chấp nhận số phận đi.

Ai bảo ngươi không cẩn thận trở thành nhân vật điển hình chứ?

Chương 2079: Làm đồ đệ cũng tốt lắm

Đoan Phong cuối cùng cùng méo mũi gọi một tiếng sư tôn.

“Tốt tốt tốt!”

Ngộ Sơn cười híp mắt vuốt hàm râu bạc phơ, cả người mang cốt cách của bbaajc cao nhân.

Còn không quên khuyến khích tiểu đồ đệ: “Trường Phong, dựa vào thực lực của một Đạo Thánh nhỏ bé như ngươi vốn không đủ tư cách để bái nhập môn hạ ta.”

“Niệm tình ngươi có lòng trung thành mới phá vỡ được tư cách ấy mà nhập môn, ngươi phải cố gắng nổ lực, không được ý vảo thân phận mà huênh hoang lơ là.”

“Bốn sư huynh sư tỷ của ngươi sắp tấn nhập vào Thánh Chủ rồi, ngươi cũng nên cố gắng, không được làm xấu hổ truyền thống ưu tú của Thê Vũ quán chúng ta.”

Làm xấu hổ ông nội ngươi!

Tương lai ông đây sẽ khiến ngươi phải dập đầu vạn cái ra tiếng trước mặt ta, lấy máu để rửa nỗi nhục ngày hôm nay.

Trong lòng Đoan Phong khổ sở vô cùng.

Không những trở thành đồ đệ của Ngộ Sơn mà còn trở thành đồ tôn của Khương Thành trên danh nghĩa nữa.

Nghĩ đến mục đích vốn có là kích sát Khương Thành, chuyện này nên gọi là sao đây?

Vào lúc hắn đang tính toán tương lai tìm cơ hội thế nào để chuồn về Kim Hàn tông, lời truyền âm của nhị trưởng lão Đoan Dạ đã vang đến.

“Chưởng môn phải nhẫn nại, thật ra đây cũng không phải là chuyện xấu.”

Đoan Phong đang tức xì khói, nghe thấy vậy lập tức truyền âm phẫn nộ.

“Đây còn là chuyện tốt ư? Hay là đổi thành ngươi làm đồ đệ của tên tạp nham này nhỉ?”

“Chưởng môn xin chớ tức giận, nghe ta nói.”

Đoan Dạ nói với vẻ nghiêm túc: “Giờ như vậy, Kim Hàn tông chúng ta thật ra đã đến bên bờ vách núi rồi, ngã xuống chỉ còn là chuyện trong một ý niệm.”

Là chủ của một phái, Đoan Phong ngay lập tức từ sự tức giận trở nên tỉnh táo lại.

“Ý của ngươi là, nơi Khương Thành muốn đối phó sau đó chính là Kim Hàn tông của chúng ta?”

Đoan Dạ không hề che giấu gì mà gật đầu.

“Đúng thể, liên minh Bách Tộc trong số ba tông môn một liên minh kia đã bị tiêu diệt, nếu đổi lại ngươi là Khương Thành, tiếp theo ngươi sẽ tiến công ai?”

Đoan Phong khẽ nghĩ thì thấy đúng là vậy.

Nếu đổi lại là trước đây thì hắn chắc chắn không bận tâm.

Mười hai Thánh Chủ của bọn ta còn tọa trấn ở sân nhà tông môn, ai sợ ai chứ?

Nhưng bây giờ nghĩ đến hành động oanh liệt một chọi mười sáu khi của Khương Thành, hắn cảm thấy Kim Hàn tông ngoại trừ chạy trốn luôn đêm ra thì không còn con đường sống nào nữa cả.

Có thể sẽ không chống lại được người này.

Đoan Dạ cũng nhân lúc còn nóng mà rèn sắt: “Vậy nên chưởng môn ngươi bái Ngộ Sơn làm sư, không những không phải là chuyện xấu, ngược lại còn là một diệu chiêu.”

“Ngộ Sơn là đồ đệ của Khương Thành, nhân vật thứ hai của Phi Tiên môn, lời nói vô cùng có trọng lượng.”

“Chỉ cần tương lai ngươi nói mấy lời tốt đẹp bên tai Ngộ Sơn thì hoàn toàn có thể xóa bỏ đi địch ý của Khương Thành đối với Kim Hàn tông.

Thần sắc của Đoan Phong khẽ nguôi.

Nghĩ kĩ lại, quả thực là chuyện như thế.

Có bản thân mình là một cây dinh đóng ở hạch tâm Phi Tiên môn, đối với Kim Hàn tông chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhưng sự giận dữ của hắn vẫn chưa hết.

“Dựa vào đâu mà ta ở đây chịu uất ức? Các ngươi thì sao? Ngồi không hưởng lợi à?”

Trong lòng Đoan Dạ nói ai bảo ngươi là người được gọi tên chứ?

Nhưng vì để vỗ về Đoan Phong, để hắn ngoan ngoãn ở lại đây, hắn chỉ có thể tìm lí do/

“Ngươi quên thần thông “Vạn tượng luân chuyển” của Khương Thành rồi sao?”

Hắn nói như vậy, suy nghĩ của Đoan Phong thật sự đã trở nên linh hoạt hơn.

Một thần thông nghịch thiên có thể chuyển hóa thánh lực thành đạo, khiến Đạo Thần có thể giết chết mười mấy Thánh Chủ trong thoáng chốc, đương nhiên hắn vô cùng có hứng thú rồi.

Chỉ cần học được rồi thì dựa trên căn cơ của một Thánh Chủ như hắn, chuyện giết một Thánh Tôn cũng chỉ là lời nói thôi.

Đến lúc đó, gì mà Khương Thành rồi Ngộ Sơn, toàn bộ đều trở tay là sẽ bị diệt.

Còn về cái gọi là tác dụng phụ kia, ai mà bận tâm chứ?

Muốn để Khương Thành dạy cho mình, vốn là chuyện không thể nào.

Trở thành đồ tôn của hắn thì thật sự có cơ hội rồi.

“Vậy các ngươi phải trông nom tốt cho Kim Hàn tông đấy, ngày sau ta thần thông đại thành sẽ còn trở về.”

“Chưởng môn yên tâm, có bọn ta ở đây thì Kim Hàn tông sẽ không loạn được đâu.”

Khi mấy người bọn họ đang bày mưu, những tiên nhân bên ngoài kia cũng đã có quyết định của riêng mình.

Hơn ba triệu tiên nhân phản môn rồi quay lại, cuối cùng đã có hai triệu người không thể nào chịu được đãi ngộ của “phân đường thứ hai” mà lựa chọn rời đi.

Còn có một triệu người thì vẫn chọn gia nhập.

Suy nghĩ của bọn họ rất đơn giản, cho dù chỉ mang tiếng ở Phi Tiên môn thôi, nhưng ngày sau có thể tung hoành ở Thương Lan đại lục được rồi.

Dù cho có gặp phải môn đồ của ba tông môn đỉnh cao kia cũng có thể ưỡn ngực nói một câu - Ta là người của phân đường thứ hai của Phi Tiên môn!

Đối phương dẫu có là đệ tử chân truyền cũng không dám chọc đến mình.

Chỉ hiệu quả này thôi cũng đã đáng rồi.

Đối với hành động nhận đồ đệ của Ngộ Sơn, Khương Thành cũng không nói lên bất cứ cách nhìn nào, dù sao thì trước nay hắn vẫn chẳng thừa nhận Ngộ Sơn là đồ đệ của mình.

Thích gì thì làm nấy đi.

Trở về động phủ của mình, hắn rất nhanh chóng lại bắt đầu công việc uống thuốc tu luyện khô khan hằng ngày.

Mà trong khoảng thời gian này, hai tông môn khác ở Thương Lan đại lục là Bạch Tiên tông và Tư Tà tông thật sự đều run cầm cập, giống như ngày tận thế sắp đến vậy.

Chiến tích một mình Khương Thành giết chết hết mười sáu Thánh Chủ đã lan truyền ra ngoài.

Đám cấp cao của hai phái hoảng hốt tột độ.

Theo như cách nghĩ của bọn họ, tiếp theo Khương Thành chắc chắn sẽ chinh đông tây phạt, tiêu diệt toàn bộ ba tông môn còn lại, sau đó thống nhất cả Thương Lan đại lục.

Tử Tà Thánh Chủ của Tử Tà tông sốt ruột đến mức tóc bạc thêm mấy cọng: “Làm sao bây giờ? Ai có cách nào diệt trừ kẻ này không?”

Chư vị trưởng lão ở trong điện cũng chau mày không thôi.

“Kế hiện giờ chỉ có liên hợp với Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông, ba tông hợp lực.”

“Nghe nói thần thông đặc biệt “Vạn tượng luân chuyển” mà Khương Thành tu luyện có thể gia tăng cấp bậc đạo hải lên mấy lần, e rằng bốn mươi Thánh Chủ của ba tông chúng ta hợp lại vây công cũng vẫn sẽ bị tiêu diệt.”

“Đáng chết, người này rõ ràng là một Đạo Thần, sao lại nghịch thiên được đến vậy?”

“Người này năm xưa mang trên mình khí vận ngút trời, khiến Nguyên Tiên giới trở trời, không ngờ giờ đây vẫn như vậy không thay đổi.”

“Nhiệm vụ cấp bách là làm sao tránh khỏi việc bị hắn tiêu diệt.”

“Hay là, chúng ta tìm Hám Thiên cung ra mặt đi.”

“Đúng, để Hám Thiên cung trấn áp yêu nghiệt này!”

Cuối cùng, Tử Tà Thánh Chủ mang theo ba trưởng lão nhất tề đi đến phân bộ của Hám Thiên cung, gặp Diệu Tiên Thánh Chủ.

“Phi Tiên môn gây họa tứ phương, phá vỡ sự cân bằng nghiêm trọng của Thương Lan đại lục.”

“Vẫn mong Hám Thiên cung giáng thần uy, diệt trừ Khương Thành, trả lại cho chúng ta một càn khôn tươi sáng.”

Lời của bọn họ làm Diệu Tiên Thánh Chủ nghe thấy phát cười.

Năm đó khi ba tông môn một liên minh kia quật khởi, chiến trận dấy lên cũng đâu có ít gì đâu, sao lúc đó không nghe các ngươi chạy đến oán trách sự cân bằng bị phá vỡ chứ?

Lúc đó sao không cầu bọn ta giáng thần uy?

“Hám Thiên cung bọn ta không có ý nhúng tay vào ân oán day dưa của các ngươi, đây cũng là chuyện mà năm xưa các ngươi

mong muốn nhất.”

“Giờ đây Khương Thành hùng mạnh, bọn ta cũng không có lí do can dự vào.”

“Trở về đi!”

Hắn khua tay tiện đuổi khách.

Đám người Tử Tà há có thể trở về công cốc đến thế.

“Khoảng thời gian trước, Khương Thành còn to gan giả mạo Hám Thiên Cổ Thánh, hắn như vậy là bất kính nghiêm trọng với Cổ Thánh, cũng là sự khiêu khích đối với Hám Thiên cung.”

“Loại người như vậy sao có thể tha thứ?”

Bọn họ không nhắc đến chuyện này thì còn tốt, nhắc đến lại khiến Diệu Tiên càng buồn bực.

Do vướng mắc với Thiên Cung khi xưa mà ấn tượng của hắn với Khương Thành không hề tốt.

Vấn đề là chuyện này không phải là chuyện hắn có thể làm chủ được.

Bản thân Hám Thiên Cổ Thánh đã không bận tâm, thậm chí còn làm phó chưởng môn của Phi Tiên môn rồi, một Thánh Chủ nhỏ nhoi như hắn còn có thể làm sao nữa?

“Chuyện của Cổ Thánh không đến lượt các ngươi chõ mõm vào, còn không mau cút đi?”

Chương 2080: Thực lực tăng cao

Bị chỉ mũi như vậy, mọi người chỉ có thể tối tăm mặt mày chuồn về lại Tử Tà tông.

“Cứ tiếp tục như vậy không được!”

Mặc dù bọn họ chẳng có thù oán gì với Phi Tiên môn cả kiểu suy bụng ta ra bụng người, bọn họ cảm thấy Khương Thành nhất định sẽ đến tiến công Tử Tà tông.

Có thể là ngay trong giây tiếp theo.

“Chúng ta không thể ngồi đó chờ chết được!”

“Xem ra chỉ có thể di dời thôi, rời khỏi Thương Lan đại lục, trốn cái tên yêu nghiệt đáng sợ này.”

“Đến những đại lục khác?”

“Một khi chúng ta dính dáng vào, lập tức sẽ gặp phải sự vây công của các lực lượng bản địa nơi đó.”

“Vậy phải làm sao đây? Lẽ nào phải rời khỏi Tiên Võ châu ra ngoài kia sao?”

“Các ngươi cũng đừng quá bi quan!”

Chưởng môn là Tử Tà Thánh Chủ đã không thể nghe lọt được nữa.

“Ai bảo chúng ta sẽ rời đi?”

Ánh mắt nhạy bén của hắn nhìn ra bên ngoài điện, mạnh mẽ nói: “Nếu Thương Lan đại lục đã không có ai có thể trị Khương Thành, vậy thì ra ngoài tìm viện binh!”

“Bên ngoài?”

Các trưởng lão ngơ ngác nhìn nhau.

“Đi cầu trợ Thanh Di đại lục sao? Nhưng chúng ta có giao tình gì với Dương Ly tông kia đâu?”

“Thanh Di đại lục?”

Tử Tà Thánh Chủ cười khẩy: “Ta đâu có định đi tìm bọn họ.”

“Vậy ngươi định?”

“Ta muốn đến Tiên Cực đại lục!”

“Cái gì? Tiên Cực đại lục?”

Mọi người đều trở nên kinh ngạc.

Tiên Cực đại lục là trung tâm của Tiên Võ châu, tổng bộ của Hám Thiên cung nằm ở đó.

So với ở đó, Thương Lan đại lục chỉ có thể xem như là một tiên thôn nhỏ lạc hậu.

Bởi vì bảy Thánh Tôn của Tiên Võ đại lục đều tọa trấn ở đó.

Chuyện này vốn không phải do bọn họ bằng lòng, mà là Hám Thiên Cổ Thánh hạ lệnh, những Thánh Chủ và Thánh Tôn đã

đạt đến viên mãn không được bước chân vào những đại lục khác, để tránh ảnh hưởng đến Vẫn giới tiên tàng.

Nhưng mà cũng bởi vì nguyên nhân này mà Tiên Cụ đại lục so với những đại lục khác giống như một vị diện cao cấp vậy.

Những thánh địa đỉnh cấp giống như Tử Tà tông, Kim Hàn tông, bên đó có mấy mươi cái.

Mà ngoại trừ Tiêu Đế trực thuộc Hám Thiên cung ra, sáu Thánh Tôn khác cũng có thế lực của riêng mình.

Có thể nói là dây mơ rễ má lộn xộn, phức tạp vô cùng.

"Lẽ nào chưởng môn ngươi có giao tình gì với đại năng bên Tiên Cực đại lục ư?"

Tử Tà Thánh Chủ lắc đầu.

"Nếu ta có giao tình với bên đó thì sớm đã dọn sang rồi, hà tất phải ở lại cái Thương Lan đại lục này."

Chúng lão giả ngập tràn sự khó hiểu trong đôi mắt, nếu đã không có giao tình, vậy ngươi đến Tiên Cực đại lục thì có tác dụng gì chứ?

Cũng tìm đâu được cứu binh.

"Ta đâu có định tìm cứu binh."

Tử Tà Thánh Chủ nói một cái thâm sâu: "Ta chỉ định sang bên đó tung một tin tức - Khương Thành có Vạn tượng luân chuyển mà thôi."

Xùy!

Các trưởng lão trong nội điện nhất thời trở nên sởn gai ốc.

Bởi vì bọn họ lập tức đã ý thức được, một khi tin tức này truyền đến Tiên Cực đại lục thì sẽ dẫn đến hậu quả thế nào.

"Một thần thông có thể khiến Đạo Thần giết được mười mấy Thánh Chủ sẽ làm vô số người phát điên."

"Trước mắt Thương Lan đại lục không có ai đi chiếm đoạt, chỉ là bởi vì không ai đánh lại được Khương Thành."

"Nhưng Tiên Cực đại lục thì không giống thế."

Khóe miệng của Tử Tà thánh Chủ nhếch lên, toát ra ý cười lạnh lùng.

“Khương Thành có thể chống lại được mười sáu Thánh Chủ, nhưng hắn có thể chống lại được một trăm sáu mươi Thánh Chủ không? Có thể chống lại được ba trăm sáu mươi Thánh Chủ không?”

“Chuyện hắn chết là không nghi ngờ gì nữa rồi.”

Các trưởng lão suýt chút thất thanh.

“Nhưng mà như vậy thì Thương Lan đại lục cũng sẽ gặp phải một làn sóng lớn.”

“Là Phi Tiên môn gặp phải, không phải chúng ta!”

Đối với kế hoạch của Tử Tà tông, Thành ca chẳng hề hay biết gì cả.

Nếu như biết được, nhất định hắn sẽ cảm ơn sự nhiệt tình của Tử Tà Thánh Chủ.

Đa tạ ngươi mang đến nhiều kẻ địch mới, ta còn sợ không thể thanh toán thêm vài lần nữa.

Thật ra ca này vốn chẳng hề có ý định tiến công Tử Tà tông hay Bạch Tiên tông cả.

Không oán không thì, chỉ vì Vẫn giới tiên tàng mà chạy đi tiêu diệt môn phái khác thật khó tránh quá không chuyên nghiệp rồi.

Do hắn không có động tĩnh gì, vậy nên giai đoạn này Thương Lan đại lục trời yên biển lặng, tất cả các tông môn đều duy trì sự khắc chế, ngoan ngoãn lạ thường.

Hôm này, hắn đã ăn hết tất cả những đan dược gần đây thu thập được.

Giúp tu vi tiên lực ổn định lại ở mức cảnh giới Đạo Thần trung giai.

Sau đó, nhìn vào một triệu ba trăm ngàn huyền tinh, ca này rơi vào trầm tư.

“Tiếp theo nên thăng cấp cái gì đây?”

Phản ứng đầu tiên của hắn đương nhiên là gia tăng cấp bậc huyền văn rồi.

Một môn huyền văn muốn thăng cấp từ thập tam trọng lên thập ngũ trong cần tầm khoảng một ngàn một trăm hai mươi huyền tinh.

Dựa trên tài sản trước mắt của hán thì đủ tăng hơn một ngàn môn huyền văn lên thập ngũ trọng, đến lúc đó thì hắn sẽ có hơn một ngàn căn nguyên thần đài.

Một kích của nguyên thuật hơn thiên trọng giáng xuống giết chết Thánh Chủ trong tích tắc là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng Khương Thành rất nhanh đã từ bỏ suy nghĩ vô cùng hơn người này.

Bởi vì không thực tế.

Muốn triển khai ra nguyên thuật nhất thiên trọng thì đạo quy tắc cũng cần tăng đến cấp một ngàn, huyền tinh nhất định sẽ không đủ.

Càng huống hồ gì khi dùng nguyên thuật bách nhị thập trọng trước mắt, lực thần hồn của hắn sẽ bị rút cạn.

Nếu thật sự là nhất thiên trọng thì sẽ giống như trẻ sơ sinh có được cái rìu lớn, hắn căm bản không thể múa đượ.

“Xem ra việc quan trọng bây giờ vẫn là gia tăng cảnh giới thần hồn.”

Thần hồn trước mắt của hắn đang đồng thời đi trên hai thể hệ, thể hệ thiê hồn thì vẫn là phẩm chất kim sắc, cách hồn tổ còn một khoảng nữa.

Còn thể hệ thần hồn thì ở cảnh giới đế hồn.

Phẩm chất của thiên hồn nhờ vào “Tịnh hồn từ độ kinh” để gia tăng, còn về cảnh giới thần hồn thì lại có thể dùng huyền tinh.

Từ đế hồn thăng lên một bậc có thể chịu được nguyên hồn của Thánh Chủ thì cần sáu trăm năm mươi ngàn huyền tinh.

Khương Thành không hề do dự bấm nút.

Ngay khắc sau, cả hồn hải được kim quang phát sáng.

Hồn điện kia như trở thành một mặt trời rực rỡ, không thể nhìn thẳng vào được.

Quang mang chói mắt tản ra từng quần sáng, tỏa trên hồn hải bao la, khiến cả vùng hồn hải đều nhuốm một lớp màu sắc hoàn toàn mới.

Khương Thành có thể cảm nhận rõ ràng được hồn lực của bản thân đang tăng cao nhanh chóng.

Mãi đến lúc thoái biến đến cảnh giới tiếp theo, dường như đã vào một thế giới mới.

Kim quang mới dần tản đi, hình bóng hồn điện tiêu tán.

Một ngọn núi lớn hùng vĩ đứng sừng sững ngay giữa hồn hải, còn hùng vĩ hơn gấp mười lần hồn điện trước đây.

Đỉnh núi rỗng lại có thể nhìn thấy được từng sơn động có ý không rõ.

Giống như chất chứa được sự huyền diệu thâm sâu.

Khi mọi thứ kết thúc, Khương Thành phát hiện ra quy mô lực hồn lực của bản thân đã mạnh hơn lúc trước không chỉ mười lần.

Chuyện này đã không thể dùng từ đột nhiên bay vọt để hình dung nữa rồi, hoàn toàn chính là lột xác mà.

“Lần thăng cấp này đúng là đã giải quyết được sự cấp bách mà.”

Sau khi gia tăng nguyên hồn, khi hắn giao phong thần hồn với Thánh Chủ sẽ không cần phải cố thủ ở hồn hải của bản thân nữa roòi.

Dưới sự gia trì của phẩm cấp thiên hồn, cùng là nguyên hồn, hắn hoàn toàn có thể trấn áp được những tiên nhân khác.

Càng huống hồ gì hồn lực đã mạnh hơn mười lần, có nghĩa là hắn có thể dùng được nguyên thuật bách nhị thập trọng nhiều lần hơn khi chiến đấu rồi.

Nhưng mà nguyên thuật bách nhị thập trọng cũng không thể nào thỏa mãn được hắn.

Ca này lại lần nữa mở màn hình kĩ năng của hệ thống ra, tiêu hao hai trăm tám mươi ngàn huyền tinh, gia tăng đạo quy tắc từ cấp một trăm hai mươi lên cấp ba trăm.

Rồi sau cùng tiêu tốn hơn hai trăm ngàn huyền tinh để gia tăng một trăm tám mươi môn huyền văn lên thập ngũ trọng.

Lúc này, hắn đã có ba trăm căn nguyên thần đài, hơn nữa còn học được nguyên thuật tam bách trọng.

Tuy nguyên thuật tam bách trọng sẽ tiêu tốn hồn lực nhiều hơn gấp nhiều lần so với nguyên thuật bách nhị thập trọng, nhưng bởi vì đã gia tăng nguyên hồn nên tương lai nếu trong một trận chiến đấu thuận lợi, hắn có thể dùng được khoảng hai mươi lần.

Hoàn toàn có thể xem như là một binh khí bình thường.

Thực lực như vậy so với trước kia đúng là cách biệt một trời một vực.

Chương 2081: Nguyên Ly Thánh Tôn

Ngay lúc thực lực của Thành ca đang lên như diều gặp gió, Tử Tà Thánh Chủ đã tới Tiên Cực đại lục xa xôi.

Ngay khi vừa đến đây, hắn lập tức loan tin khắp nơi về Vạn Tượng Luân Chuyển.

Ở Thương Lan đại lục có một vị Đạo Thần cao giai sở hữu thần thông chuyển hoá giữa thánh lực, ý thức và đạo.

Một mình hắn đã tiêu diệt hơn mười vị Thánh Chủ!

Một khi tin ấy được lan truyền, nó sẽ làm Tiên Cực đại lục bùng nổ ngay lập tức.

Tất cả môn phái trong thánh địa đều sẽ phát cuồng lên, sau đó nhao nhao chạy qua Thương Lan đại lục.

Ai lại không động lòng trước thần thông có thể giúp Đạo Thần giết chết Thánh Chủ chứ?

Chắc chắn nó sẽ khơi dậy lòng tham của mọi người, tăng tới đỉnh điểm.

Đến lúc ấy Khương Thành sẽ đối mặt với đám kẻ địch mạnh hơn trước cả trăm vạn lần, có chết cũng chẳng biết vì sao lại chết.

Vậy mà kết quả thu về lại khiến hắn phải mở rộng tầm mắt.

Sau khi nghe tin ấy, hầu hết các Tiên nhân bên Tiên Cực đại lục đều khịt mũi khinh thường, chẳng buồn quan tâm.

Không phải họ thấy chướng mắt mà là ngay từ đầu họ đã chẳng chịu tin.

“Vạn Tượng Luân Chuyển? Mới nghe lần đầu đấy?”

“Trên đời này làm gì có thứ thần thông như thế chứ. Hoang đường vô lý quá thể.”

“Lại còn là Thương Lan đại lục nữa, chính là cái chỗ lụi bại kia, khả thi sao?”

“Nếu có loại thần thông như vậy thì người ta đã lén trốn đi tu luyện tới lúc lên Thánh Chủ Thánh Tôn mới xuất môn rồi, ai lại ngu si chưa đánh đã khai thế kia?”

“Khương Thành? Nếu mấy năm sau ngươi mới nhắc tới cái tên này thì ta chắc chắn đã quên người này rồi.”

“Người này chết rất lâu rồi, ngươi mượn tên tuổi của hắn thì hù dọa được ai?”

“Thánh lực, ý thức, đạo, ba thứ này hoàn toàn không hề liên quan tới nhau, thế thì chuyển hoá lẫn nhau kiểu gì? Ngươi đang xúc phạm trí thông minh của ta hả?”

“Muốn bịa chuyện cũng phải bịa cho đáng tin hơn chút chứ.”

“Bày trò lừa bọn ta, ngươi âm mưu gì đây?”

“Biến!”

Lượn lờ qua biết bao môn phái, Tử Tà Thánh Chủ không ăn chửi thì cũng bị sập cửa vào mặt, điều này khiến hắn cảm thấy hơi bất lực.

Ủ mưu hại người sao lại khó thế nhỉ?

Rõ ràng ta nói thật mà!

Nếu coi Vạn Tượng Luân Chuyển là một bảo vật thì giá trị của nó gần như vượt qua tất cả bảo vật trên thế gian, thậm chí có

thể sánh ngang thần vị đạo ấn.

Ta "có thiện chí" báo cho các ngươi biết thông tin quý giá này, các ngươi không cảm ơn thì thôi, ngược lại còn nghi ngờ ta là kẻ lừa đảo?

Công lý ở đâu vậy hả?

Hết cách, Thương Lan đại lục và Tiên Cực đại lục cách nhau quá xa.

Bình thường Tiên nhân hai bên cũng chẳng trao đổi gì với nhau, tin tức bị cách trở, giống như hai Vị Diện đối lập.

Lúc Khương Thành đại chiến với liên minh Bách Tộc, Tử Tà vừa không có mặt ở hiện trường, vừa không dùng tiên khí Lưu ảnh chụp lại hình ảnh khi ấy.

Chỉ nói suông không có căn cứ, đương nhiên rất khó thuyết phục cho người ta tin phục.

Tuy vậy, những nỗ lực bền bỉ của hắn cuối cùng cũng có chút thu hoạch.

"Vạn Tượng Luân Chuyển?"

"Trên đời có thứ thần thông này ư? Ngươi lừa bọn ta hả?"

"Chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối không hề bịa chuyện bịp bợm!"

Hiện giờ Tử Tà Thánh Chủ đang ở Ngự La thánh địa của Tiên Cực đại lục.

Trong lòng hắn có phần hồi hộp, bởi vì đang có khoảng năm mươi Thánh Chủ ngồi trong điện này, trong số đó có mấy Thánh Chủ đỉnh phong cách vị trí Thánh Tôn không xa lắm.

Thánh Tôn đã dung hợp thánh giới vào đạo tâm tự thân thành công, ta chính là Đạo.

Bước này được gọi là hợp đạo.

Nhưng thường thì hợp đạo là chỉ việc dung hợp với Thiên Đạo, còn hợp đạo của họ lại đi theo kiểu dung hợp cùng đạo tự thân mà thôi.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn chính là việc họ chưa hợp đạo.

Trừ điểm ấy ra thì bọn họ đã đạt đến giới hạn đỉnh điểm của vị diện, cũng coi như đã tới ngưỡng đại viên mãn.

Xét về thực lực, sự chênh lệch giữa đám Thánh Chủ bình thường giống như hai loài khác nhau vậy.

Theo lệnh của Lăng, tất cả Thánh Chủ đại viên mãn đều phải rời khỏi các đại lục khác, vì vậy họ mới tụ về Tiên Cực đại lục.

Đối mặt với đội hình như vậy, Tử Tà Thánh Chủ không khỏi lo lắng cho bản thân, nhỡ mồm nói sai câu nào là mất đường về cũng nên.

Để chiếm được lòng tin của đối phương, hắn quyết đánh cược một phen.

"Ta có thể ở lại làm con tin trong quý phái. Nếu ta nói dối, sau này tuỳ các ngươi, thích xử tử ta lúc nào cũng được!"

Chư vị Thánh Chủ trong điện đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều kinh ngạc trước quyết định của hắn.

Lão huynh, ngươi liều mạng quá rồi đấy?

Không đến nỗi thế chứ!

Tử Tà Thánh Chủ đã nói đến mức này thì bọn họ không tin cũng phải tin.

Nhưng chưởng môn Ngự La thánh địa cũng không ngu, nhìn thấu sự toan tính kia trong chớp mắt.

"Ngươi có thù oán với Khương Thành?"

"Định lợi dụng bọn ta tiêu diệt kẻ địch của ngươi?"

Tử Tà gật đầu một cách hết sức thản nhiên.

"Chưa hẳn là thù oán, nhưng nếu không tiêu diệt hắn, Tử Tà tông bọn ta sẽ chết không có chỗ chôn!"

"Ta đi chuyến này là vì muốn cậy nhờ sức mạnh của chư vị, diệt trừ mối hoạ khổng lồ kia. Nhưng Vạn Tượng Luân Chuyển cũng hoàn toàn có thật!"

"Nếu không tin, các ngươi có thể phái người tới Thương Lan đại lục thám thính."

Hắn kể tóm tắt một lượt về những chuyện xảy ra dạo gần đây ở Thương Lan đại lục.

Cuối cùng, hắn bổ sung: “Tên Khương Thành này, chắc hẳn chư vị đều từng nghe qua.”

“Chỗ đại khí vận hắn mang trên người vốn đã không thể đong đếm theo lẽ thường.”

“Nếu không có ngoại lực trợ giúp thì Tử Tà tông bọn ta không còn đường sống nữa.”

Chư vị hộ pháp và trưởng lão trong điện đều gật đầu tỏ ra đồng tình, có kẻ không cho là đúng, một vài người còn tỏ vẻ khinh thường ra mặt.

“Cho dù hắn thần kì đến đâu thì cảnh giới Đạo Thần cũng ngặt chết hắn.”

“Người này xuất hiện trở lại muộn quá, khí vận lớn đến mấy cũng vô dụng.”

“Cơ duyên và tất cả những thứ hắn có, chỉ có thể làm lợi cho chúng ta mà thôi.”

“Đúng đấy, hắn chỉ có thể áp chế đám Thánh Chủ không chính thức tầm thường ở những đại lục xa xôi mà thôi.”

Tuy nói là vậy nhưng cuối cùng bọn hắn cũng tin Vạn Tượng Luân Chuyển có thật.

Tử Tà là một Thánh Chủ bị giáng xuống hàng không chính thức, tuy trong lòng cảm thấy ấm ức nhưng chẳng dám phản bác.

Hắn chỉ có thể thuận theo đám cường giả này, cẩn thận lấy lòng: “Nếu chư vị Đại năng ra tay thì tên Khương Thành kia chắc chắn sẽ không chịu nổi một đòn, dễ như trở bàn tay.”

“Ngặt nỗi Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn không được đến Thương Lan đại lục.”

Nghe hắn nói vậy, cả đám còn lại không khỏi nhíu mày.

Chưởng môn Vô Đường Thánh Chủ búng tay một cái, lập tức đưa Tử Tà ra khỏi chính điện.

“Hay là chúng ta hãy bí mật đến Thương Lan đại lục, nhanh chóng bắt giữ Khương Thành?”

“Chỉ cần hành động cấp tốc thì sẽ không bị người ta chú ý.”

“Cần gì phải liên thủ, một mình ta là được!”

Song đề nghị này bị phản đối ngay lập tức.

“Không được làm thế!”

Người vừa lên tiếng là Nguyên Ly Thánh Tôn, kẻ sáng lập ra Ngự La thánh địa.

Vị trùm cuối thâm sâu khó lường này chưa từng lộ diện, bởi lộ diện cũng vô dụng, nhưng giọng nói của hắn là thứ không ai dám quên.

“Chẳng lẽ các ngươi đã quên mất kết cục của Ma Đình Thánh Tôn năm xưa?”

Nghe thấy cái tên này, mấy vị Thánh Chủ đỉnh phong thoáng tỏ vẻ kinh sợ.

Đồng thanh hô: “Đã hiểu!”

Ở Tiên Võ châu vốn có một vị Thánh Tôn thứ tám.

Vị ấy là Ma Đình Thánh Tôn đến từ Thần Ma tông của Thanh Di đại lục, đạo hạnh viên mãn, trở thành Thánh Chủ đỉnh phong, bị cưỡng chế chuyển tới Tiên Cực đại lục.

Sau này khi ở Tiên Cực đại lục, hắn hợp đạo thành công, tiến lên hàng Thánh Tôn.

Mười tỷ năm trước, người này bất chấp lệnh cấm, tự mình trở về Thanh Di đại lục, định giúp đỡ Thần Ma tông mà bản thân từng sáng lập.

Chương 2082: Người được cử tới Ngự La thánh địa

Kết cục của Ma Đình Thánh Tôn chính là bị Hám Thiên Cổ Thánh thẳng tay tiêu diệt.

Nghe nói khi ấy Vô Định Cổ Thánh cũng đã ra mặt cầu xin thay, cố gắng giữ lại một mạng cho Thánh Tôn.

Giữ lại kẻ có ích để đối đầu với đám Thiên Thần Chính Thần ngoài kia cũng là điều tốt mà!

Song hắn vẫn không thể thay đổi sát ý của Lăng.

Cuối cùng thì Ma Đình Thánh Tôn vẫn hình thần câu diệt, thân tử đạo tiêu.

Thần Ma tông do một tay hắn sáng lập cũng bị xoá sổ.

Từ đó về sau, toàn Tiên Võ châu câm như hến, không có kẻ nào dám làm trái lệnh của nữ bạo quân nọ.

Trong mắt Khương Thành, Lăng chỉ là một Cổ Linh Tinh có hơi nhiều toan tính. Nhưng với những người khác, nàng chính là nữ hoàng nắm quyền sinh sát.

Sau khi Ma Đình Thánh Tôn chết, các Thánh Tôn khác ở Tiên Võ châu cũng bất hạnh bị giận cá chém thớt theo, từ đó bị quản thúc nghiêm ngặt hơn trước.

Chẳng những không được qua các đại đi qua các đại lục khác mà còn không được tự tiện ra tay. Trừ phi bị tấn công hoặc rời khỏi Tiên Võ châu, bằng không họ sẽ không thể ra tay với Thánh Chủ và đám Tiên nhân ở dưới.

Bởi lệnh cấm này nên bảy vị Thánh Tôn luôn đi du lịch bên ngoài quanh năm, thậm chí còn tạo lập thế lực mới ở đó.

Có người lại giống Nguyên Ly Thánh Tông, dứt khoát truyền chức chưởng môn cho đệ tử, bế quan quanh năm, không màng thế sự.

Chỉ mong một ngày nào đó có thể hoá đạo vi nguyên, nhập hàng Cổ Thánh.

Chỉ có vậy mới có thể bằng vai phải vế với nữ bạo quân nọ, thoát khỏi sự kiểm soát của nàng.

“Thật vậy, chúng ta không thể đến Thương Lan đại lục.”

“Xem ra phải bàn bạc chuyện này kĩ hơn.”

Mấy Thánh Chủ đỉnh phong cũng cảm thấy cái cổ của mình không cứng bằng Ma Đình Thánh Tôn, đương nhiên không dám ngang ngược đi kiểm tra liệu đồ đao của Lăng còn sắc bén như xưa không.

“Vạn Tượng Luân Chuyển là môn thần thông đủ để thay đổi bố cục của Nguyên Tiên Giới, chúng ta đang ở thế bắt buộc, không thể mắc sai lầm!”

“Nhưng nếu điều động Thánh Chủ bình thường, e rằng không áp chế được Khương Thành đâu.”

Nguyên Ly Thánh Tôn bình tĩnh đáp: “Nếu chúng ta không thể đến Thương Lan đại lục, chi bằng hãy để Khương Thành chủ động qua đây.”

“Chủ động qua đây?”

Mắt của năm vị Thánh Chủ đỉnh phong sáng rực lên.

Sau đó vỗ tay cười lớn.

“Hay!”

“Hay lắm!”

“Một lời của lão tổ đã đánh thức mọi người khỏi cơn mê!”

Ở Thương Lan đại lục xa xôi, Thành ca không biết một cái bẫy lớn đang được giăng sẵn trên đầu hắn.

Phi Thiên môn của hắn phát triển không ngừng. Sau đợt Vẫn giới tiên tàng lần trước, Trường Dương, Trường Bách, Trường Tân, Trường Linh lần lượt đột phá Thánh Chủ.

Bốn Thánh Chủ mới cùng xuất hiện trong một khoảng thời gian ngắn, đây là một sự kiện trọng đại với bất kì môn phái nào.

Nhưng trước uy danh của Khương Thành, việc bọn họ đột phá không gây được nhiều sự chú ý lắm.

Ngày nào cũng có người từ tứ phương đổ về để tìm nơi nương tựa.

Dù sao hiện giờ ở Thương Lan đại lục chỉ có một Phi Thiên môn mà thôi.

Song, môn đồ mới gia nhập chỉ có thể được phân vào phân đường thứ nhất hoặc phân đường thứ hai.

Muốn làm đệ tử ngoại môn, không trông vào thiên phú mà chỉ xem cơ duyên.

Ví dụ như Thiên Hợp Thánh Chủ của Bạch Tiên tông muốn đánh vào lòng quân địch, nhân thể học trộm Vạn Tượng Luân Chuyển nên mới lấy thân phận người mới hòng trà trộn vào Phi Thiên môn.

Lúc đầu, hắn lấy tên giả là Chung Vũ, gia nhập phân đường thứ nhất.

Sau khi nhập môn và nghe ngóng khắp nơi, hắn cố ý chọn ngày Trường Linh Thánh Chủ đi thị sát bên ngoài để biểu diễn một màn "đột phá" từ Đạo Thần sơ giai lên Đạo Thần trung giai cực kì hoành tráng ngay trước mắt nàng.

Hắn đã thành công trong việc khơi gợi sự chú ý của Trường Linh, được nàng triệu kiến.

Trong màn ứng đối sau đó, hắn đưa ra bí quyết tu luyện giúp người ta giác ngộ mà không để lộ chút sơ hở nào, điều này làm Trường Linh Thánh Chủ cũng phải kinh ngạc.

Cũng phải thôi, bản thân Thiên Hợp Thánh Chủ chính là một trong ba Thánh Chủ thiên tài của Thương Lan đại lục mà.

Ngay cả Trường Linh hiện đang là Thánh Chủ cao quý cũng chẳng phải đối thủ của hắn.

Sau đó, hắn được Trường Linh đích thân thu làm đệ tử chân truyền một cách thuận buồm xuôi gió, thành đồ tôn thứ nhất của Ngộ Sơn, xem như đã lọt vào hàng ngũ nòng cốt của Phi Thiên môn.

Thăm dò các môn phái đối địch chính là một hoạt động thường quy.

Trong Phi Thiên môn có kha khá người có chung mục đích với Thiên Hợp Thánh Chủ.

Không chỉ có bốn môn phái bản địa của Thương Lan đại lục phái nhiều gián điệp, ngay cả các tông môn Thanh Di đại lục bên kia cũng phái đệ tử qua nằm vùng.

Cơ mà bọn họ không "may mắn" được như Thiên Hợp Thánh Chủ, không được thầy trò Ngộ Sơn xem trọng.

Khương Thành hoàn toàn không hay biết gì về những chuyện này.

Nhưng đồ đệ thứ năm của Ngộ Sơn là Đoan Phong Thánh Chủ lại thấy rõ mồn một.

Ngay ngày đầu tiên Thiên Hợp Thánh Chủ bái Trường Linh làm thầy, hắn đã nhìn thấu đáy lòng đối phương, dù sao tất

thảy đều là đồng loại.

“Bị thâm nhập giống như cái sàng ấy.”

Đứng dưới góc độ chưởng môn, đây là lần thứ n hắn cho Phi Thiên môn một cái đánh giá tệ.

“Ngàn dặm đê điều bị phá bởi tổ kiến. Thứ môn phái kỳ quặc kiểu này sao lại có thể tồn tại một cách bình yên, đúng là ông trời ngủ gật mất rồi.”

Là một chưởng môn lão luyện, bản năng nghề nghiệp mạnh mẽ khiến hắn không nhìn nổi nữa.

Chẳng lẽ các ngươi không biết mình đang ngồi bên miệng núi lửa ư?

Phi Thiên môn nên cải cách thôi!

Hơn nữa còn phải đổi mới dứt khoát hẳn hoi, môn phong ắt phải nghiêm chỉnh.

Nhưng nghĩ đến lập trường của bản thân, nhìn vào tình hình bình yên vô sự ở Phi Thiên môn, hắn đành nuốt ngược những đề xuất này về một cách miễn cưỡng, đến mức sắp chịu hết nổi rồi.

Ngày lại ngày trôi qua, cuối cùng hôm nay Phi Thiên môn cũng phải tiếp đón khách không mời mà đến.

“Bọn ta đến từ Ngự La thánh địa ở Tiên Cực đại lục.”

“Vị này là Khánh Việt, Thánh tử thứ ba của thánh địa, mau gọi chưởng môn Khương Thành của các ngươi ra nghênh đón!”

Nghe thấy lời thông báo từ đệ tử, đám trưởng lão Phi Thiên môn chẳng hiểu gì cả.

“Ngự La thánh địa là môn phái nào?”

“Chưa từng nghe danh.”

Bởi giới hạn bởi sức mạnh và nhãn giới, Diệu Du, Xung Vi và các Đạo Thần bản địa của Thương Lan đại lục không biết rõ về các thế lực phân bố ở Tiên Cực đại lục.

Dù vậy, họ cũng không dám thất lễ.

“Đến từ Tiên Cực đại lục, chắc hẳn thực lực mạnh lắm nhỉ?”

“Đúng đấy, Tiên Cực đại lục là trung tâm của Tiên Võ châu, không được coi thường.”

Mọi người lao nhao đi mời sư đồ Ngộ Sơn, sau đó báo cáo với Khương Thành.

Chỉ một chốc sau, Thành ca đã xuất hiện trên đại điện.

“Khách đến từ Tiên Cực đại lục ư?”

Hắn ngẫm nghĩ, thấy mình không dính dáng gì với bên ấy, chẳng lẽ chiến tích của mình đã được lan truyền, thanh danh lan xa tới bên kia.

Vậy nên mới có người hâm mộ đến đây?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cảm thấy hơi đắc ý.

“Tuyên bọn họ vào đi!”

Ca ngồi nghiêm chỉnh trên bảo tọa của chưởng môn, tuỳ ý phất tay, cứ như hoàng đế đang đón xứ phiên bang xa xôi về chầu.

Đoan Phong và Thiên hợp đang đứng sau lưng Ngộ Sơn giật mình thon thót.

Những khác không biết rõ về Ngự La thánh địa, còn hai người họ chính là người lèo lái ba tông môn và liên minh, tất nhiên từng nghe danh.

Đó là một nơi đồ sộ có Thánh Tôn trấn thủ và cả mấy Thánh Chủ đỉnh phong nữa đấy!

Cho dù tất cả môn phái ở Thương Lan đại lục liên kết hết với nhau thì cũng chẳng đủ cho người ta xử một mẻ.

Ngươi ngồi kiểu này, e rằng không ổn lắm đâu?

Quả nhiên, nghe nói Khương Thành không ra nghênh tiếp, Thánh tử thứ ba của Ngự La thánh đia đang chờ bên ngoài lập tức nổi cơn thịnh nộ.

“To gan thật đấy!”

“Chỉ là một môn phái rách nát ở một nơi hẻo lánh cũng dám lên mặt trước Ngự La thánh địa của ta!”

“Xem chừng Phi Thiên môn này không muốn tồn tại tiếp đây mà?”

“Thánh tử chớ tức giận, đừng quên mục đích của chuyến đi này.”

Chương 2083: Chẳng phải các ngươi đến bái kiến ta sao?

Khánh Việt còn dự định sẽ làm giá nữa.

Là một trong số Thánh tử của Ngự La thánh địa, tuy chỉ là một Thánh Chủ bình thường nhưng địa vị của hắn không hề thấp hơn các Thánh Chủ đỉnh phong kia.

Bởi vì những người được làm Thánh tử đều là đồ đệ của Nguyên Ly Thánh Tôn.

Vì thân phận cao quý này nên chẳng có ai ở Tiên Cực đại lục dám trêu chọc hắn.

Khi nhìn thấy hắn, các môn phái bình thường cứ như bắt gặp thiên sứ từ nước lớn vậy, hèn mọn biết bao, xu nịnh biết mấy.

Nếu làm trái ý hắn, trực tiếp xử tử đồ đệ của đối phương là chuyện rất bình thường.

Vậy mà cái môn phái cà tàng ở Thương Lan đại lục heo hút này lại cả gan không ra tiếp đón hắn?

Quả thực đáng chết vạn lần!

Nhưng suy xét đến nhiệm vụ lần này, hắn chỉ có thể tạm thời để bản thân “chịu ấm ức” một chút.

Dưới sự hướng dẫn của đệ tử dẫn đường, hắn dẫn theo bốn trưởng lão của Ngự La thánh địa bay vào sơn môn.

Dọc đường đi, nhìn tu vi nhấp nhô không đồng đều của đám đệ tử Phi Tiên môn, hắn càng cảm thấy khinh bỉ.

“Đến cả mấy kẻ vớ va vớ vẩn cũng thu nhận, đủ để thấy nơi này tệ đến mức nào.”

“Phi Tiên môn này còn chẳng bằng môn phái tầm trung ở bên Tiên Cực đại lục ta.”

“Đại lục hẻo lánh nên nát vậy đấy!”

Chê bai cả quãng đường, cuối cùng hắn cũng vào tới chính điện của Phi Tiên môn.

Phát hiện Khương Thành không dẫn đầu đoàn cấp cao cung kính chờ đợi mình ở cổng đại điện, trái lại còn ngồi chễm chệ trên bảo toạ của chưởng môn, chẳng thèm nhấc mông chút nào, hắn lại cảm thấy cực kì khó chịu.

Vậy là hắn bắt đầu khịa một câu: "Thể diện của Phi Tiên môn các ngươi lớn thật đấy!"

Thành ca chưa kịp lên tiếng thì Ngộ Sơn đã chớp cơ hội nịnh hót.

"Thể diện của Phi Tiên môn ta lớn là nhờ có sư tôn!"

Đám Diệu Du, Xung Vi bên cạnh cũng lao nhao hùa theo.

"Đúng đấy. Nhớ lại thì vào những ngày đầu thành lập, Phi Tiên môn đã từng lảo đảo trước gió mưa, may mà có Khương chưởng môn làm cột chống duy nhất!"

"Dưới sự lãnh đạo anh minh của hắn, cuối cùng bọn ta đã từng bước lớn mạnh, nở mặt nở mày, được đồng đạo ngoại giới kính nể…"

Thiên Hợp và Đoan Phong đang đứng sau lưng Ngộ Sơn cùng tỏ vẻ sụp đổ.

Hai người rất muốn hỏi các ngươi đang làm trò gì đó?

Sao lại không nhận ra đối phương đang giễu cợt mình, lại còn tự khoe khoang về mình thế?

Rồi lại còn đồng đạo ngoại giới này kính nể các ngươi cơ?

"Khiêm tốn, khiêm tốn nào."

Thành ca mỉm cười khoát tay, chặn lại sự tự tâng bốc đầy hăng hái của mọi người.

"Người ta lặn lội đường xa tới đây, đừng làm khách sợ."

Sau đó hắn cười tủm tỉm với mấy người phía đối diện.

"Nghe nói các ngươi đến từ thánh địa gì đó ở Tiên Cực đại lục?"

Khánh Việt vốn đã khó chịu, suýt thì tức banh xác.

Hắn sầm mặt, gằn từng tiếng: “Là Ngự La thánh địa!”

Nhưng rõ ràng Khương Thành chẳng quan tâm đến chi tiết không quan trọng này.

“Tên tuổi của ta đã truyền tới tai các ngươi rồi ư?”

“Đúng thế.”

“Chưởng môn quý phái cũng cảm thấy tên tuổi ta vang dội như sấm bên tai nhỉ?”

Khánh Việt nhướn mày, sao câu này cứ là lạ kiểu gì.

Nhưng nghĩ lại thì chưởng môn Vô Đường Thánh Chủ thực sự rất xem trọng Khương Thành, bằng không đã chẳng đặc biệt cử mình đích thân tới đây.

“Đương nhiên rồi, tên tuổi của ngươi đã được các trưởng lão phái ta bàn luận rất nhiều lần.”

“Ha ha ha…”

Thành ca sảng khoái cười lớn.

Nhận tiện còn lắc đầu lia lịa với đám Ngộ Sơn, Trường Dương, Diệu Du, tỏ vẻ mình bất đắc dĩ lắm.

“Đây chính là điều phiền não khi cực kì nổi tiếng, vang danh quá cũng mệt mỏi thế đấy.”

“Nhưng có đôi lúc không thể không để lộ thực lực của bản thân, chẳng biết các ngươi có hiểu được loại sầu não này hay không?”

Đám Ngộ Sơn biết hắn đang làm màu, đương nhiên cũng ngầm hiểu ý nhau mà hùa theo.

“Chỉ có một mình sư tôn mới gặp phải loại phiền não này.”

“Đến bao giờ chúng ta mới có thể đạt tới cảnh giới theo đuổi những điều bình thường như Khương chưởng môn đây!”

Mắt mũi mồm miệng của Đoan Phong và Thiên Hợp đều méo xẹo ra.

Trong khoảng thời gian gia nhập Phi Tiên môn, hai người chưa từng tiếp xúc với Khương Thành ở cự ly gần.

Mãi cho tới hôm nay, cuối cùng họ cũng được chứng kiến phong cách cá nhân và văn hoá tác phong của đám cao tầng trong tông môn này.

Rốt cuộc cũng hiểu tại sao Phi Tiên môn lại "đặc biệt" như vậy.

"Đủ rồi!"

Rõ ràng là Khánh Việt không bắt kịp nhịp tung hứng của đám người này, hắn không còn đủ kiên nhẫn để tiếp tục đứng xem diễn trò nữa.

"Bọn ta tới đây là để thông báo cho ngươi…"

Hắn chưa kịp nói dứt câu thì đã bị một Thánh Chủ khác là Vô Hoàn cắt ngang.

"Bọn ta tới để thông báo một tin tốt cho ngươi!"

"Tin tốt gì?" Thành ca có vẻ hứng thú.

"Là thế này đây."

Vô Hoàn Thánh Chủ cười nói tiếp: "Ngự La thánh địa ta đã nghe nói về chiến tích vừa qua của ngươi, cảm thấy ngươi là nhân tài hiếm có, thế nên định sẽ phong ngươi làm hộ pháp thứ năm của thánh địa."

Những người biết rõ tình hình cụ thể của Ngự La thánh địa là Đoan Phong và Thiên Hợp đều tỏ ra ngạc nhiên.

Trong cả Tiên Võ châu, ngoại trừ Hám Thiên Cung không thích can dự vào ân oán giữa các môn phái thì thế lực mạnh nhất chính là sáu Thánh Tôn.

Có thể coi Ngự La thánh địa là một trong sáu thế lực khổng lồ ấy.

Trong năm Thánh Chủ của Ngự La thánh địa, có một vị là chưởng môn Vô Đường, bốn vị còn lại là các trưởng lão hộ pháp.

Ngũ hộ pháp được xếp trên cả tám mươi bảy Thánh Chủ bình thường, sở hữu quyền hạn điều phái lực của tông môn, đó là một vị trí khá ghê gớm.

Ấy thế mà lại phong cho tên Khương Thành chưa từng gặp mặt?

“Hộ pháp?”

“Lại là hộ pháp thứ năm?”

Khương Thành nhướn mày, cảm thấy chuyện này có gì đó sai sai.

“Đúng vậy!”

Khánh Việt mới bị cướp lời thoại ngạo nghễ thét lớn: “Có thể tiến thẳng lên làm hộ pháp thứ năm của Ngự La thánh địa bọn ta chính là phúc phần ngươi tu được từ kiếp trước, còn không mau tạ ơn đi?”

Việc cho Khương Thành đảm nhiệm chức hộ pháp thứ năm chính là kế hoạch do thánh địa nghiên cứu ra.

Vậy thì có thể lừa hắn tới Tiên Cực đại lục một cách danh chính ngôn thuận.

Đến lúc ấy, các Thánh Chủ đỉnh phong sẽ dễ dàng xuống tay với hắn hơn.

Kế hoạch rất hoàn mỹ, nếu là đám Thánh Chủ bình thường như Đoan Phong và Thiên Hợp, nói không chừng đã mừng như điên mà nhậm chức rồi.

Chung quy lại, từ chức chưởng môn ở một đại lục heo hút trở thành hộ pháp đứng đầu Tiên Võ châu cũng có thể xem như là một bước lên mây.

Đến khi đó sẽ có Thánh Tôn chống lưng, có các Thánh Chủ đỉnh phong làm trợ thủ bên người, có mười mấy Thánh Chủ dưới trướng để sai chạy việc, cả đống các môn phái không hề yếu hơn Kim Hàn tông đều muốn dựa hơi mình.

Đúng là miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống.

Chỉ tiếc rằng kẻ họ đụng phải lại là Khương Thành.

Ca bị chọc cười mất rồi.

Cứ tưởng đối phương hâm mộ nên mới đến bái kiến chưởng môn một đại phái là hắn, ai dè quanh quẩn hồi lâu lại thành sắc phong cho mình.

Vậy ra mình mới là phiên bang man di xa xôi?

“Ta không nghe lầm chứ? Tại sao các ngươi lại muốn dành một chuyện tốt như vậy cho ta vậy?”

Khánh Việt không nhận ra đối phương đang nói kháy, lại còn tưởng người ta đang vui mừng khôn xiết.

“Hừ, ngươi biết là tốt.”

Hắn hất cằm, dửng dưng nói: “Còn không mau theo bọn ta tới Tiên Cực đại lục để tiếp nhận sắc phong chính thức?”

Dù sao nếu Khương Thành qua đó, hắn không còn đường sống nữa đâu.

Thánh tử này chẳng buồn diễn trò, không muốn tỏ vẻ tôn trọng tên “hộ pháp rẻ tiền” này nữa.

Khương Thành vẫn chẳng đứng dậy mà chỉ như cười như không, nhìn xuống chỗ hắn.

“Ca là chưởng môn, không tự hạ mình đâu.”

“Nhưng thấy các ngươi thiếu hộ pháp như vậy, lại còn khát khao cầu hiền tài, ta sẽ giúp ngươi giải quyết nhu cầu cấp bách này.”

Dứt lời, hắn chỉ vào Ngộ Sơn Thánh Chủ ở bên cạnh.

“Đây là đại trưởng lão của Phi Tiên môn ta, xét về thân phận thì dư sức làm hộ pháp cho các ngươi.”

“Vì mối giao hảo hữu nghị giữa hai phái, hãy để hắn làm chức hộ pháp thứ năm gì đó thay ta.”

Chương 2084: Ai muốn bị đi đày nào

Khánh Việt và Vô Hoàn cùng ngẩn cả người.

Gì cơ?

Cho lão già kia đi thay ngươi hả?

Ngươi nghĩ hộ pháp của Ngự La thánh địa bọn ta là gì?

Đại trưởng lão của Phi Tiên môn là cái thá gì, sao có thể đánh đồng với Ngự La thánh địa ta?

Đừng nói là hộ pháp, e rằng hắn còn chẳng có tư cách chen chân vào làm trưởng lão ngoại môn của bọn ta cũng nên.

Bọn họ hơi nghi ngờ rằng Khương Thành đang bỡn cợt mình.

“Đã nể mặt ngươi mà ngươi chẳng biết xấu hổ…”

Khánh Việt vừa mới bắt đầu nổi đoá đã bị tiếng gào khóc của Ngộ Sơn cắt ngang.

“Sư tôn! Đừng bỏ rơi ta!”

“Từ trước đến nay đồ nhi luôn một lòng trung thành với ngươi, chỉ muốn vĩnh viễn được theo hầu bên cạnh ngươi, không bao giờ muốn chia ly dù chỉ một giây!”

Ngộ Sơn nhận ra Khương Thành chính là “Vị diện chi tử” từ lâu rồi, chưa nói đến việc hắn không biết gì về thực lực và nội tình của Ngự La thánh địa, nếu biết thì hắn cũng chẳng muốn đi.

Lão già ôm đùi Thành ca một cách điêu luyện, nước mắt nước mũi ngắn dài, hoàn toàn không thèm để ý đến vẻ mặt suy sụp của những người xung quanh.

“Ta không muốn làm cái chức hộ pháp ghẻ của Ngự La thánh địa gì đó.”

“Dạo này đồ nhi đã làm chuyện không tốt gì ư, sao lại phải nhận hình phạt đi đày thế này…”

Gì, gì cơ?

Đám Khánh Việt và Vô Hoàn nghi ngờ không biết liệu mình có nghe nhầm hay không.

Coi chức hộ pháp của Ngự La thánh địa ta giống với việc bị lưu đày á?

Đoan Phong và Thiên Hợp cũng cực kỳ cạn lời.

Đôi thầy trò này ngu si dốt đặc đến mức nào đây?

Sống đến tận giờ đúng là một kỳ tích!

May mà bên cạnh còn có các trưởng lão Diệu Du và Xung Vi.

“Ngộ Sơn trưởng lão, dù sao Tiên Võ châu cũng là trung tâm của Tiên Cực lục địa mà.”

“Nghe nói khí tiên nguyên và quy tắc căn nguyên ở bên ấy dồi dào hơn bên này nhiều, càng không phải nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đâu.”

“Ngươi qua đó làm hộ pháp cũng có nhục nhã gì đâu, vẫn xứng với thân phận của ngươi mà…”

“Xứng cái rắm!”

Ngộ Sơn phản bác họ, lập tức đổi sắc mặt, bắt đầu chửi ầm lên.

“Cái thánh địa phế thải của họ sao có thể sánh bằng Phi Tiên môn ta?”

“Nơi đây có Khương chưởng môn vĩ đại, bên ấy có cái gì?”

“Huống hồ ta đường đường là đại trưởng lão, nhân vật đứng thứ hai,… ba Phi Tiên môn, chạy sang bên kia làm nhân vật thứ năm, thứ sáu. Bản thân ta bị giáng cấp thì chẳng sao, nhưng nó lại kéo theo việc thể diện của Phi Tiên môn bị giảm sút!”

Khương Thành vuốt cằm ngẫm nghĩ một chốc, nghe cũng có lý đấy.

Ngộ Sơn là đại trưởng lão, nếu sang làm Ngũ hộ pháp của Ngự La thánh địa thì bên ấy lại được đề cao quá.

“Vậy thay bằng người khác đi, ai tình nguyện đi lưu đày, à không… Đi làm hộ pháp?”

Khi chạm phải ánh mắt hắn, đám Trường Dương, Trường Linh lắc đầu lia lịa.

“Bọn ta không muốn đi.”

“Ta vẫn muốn theo hầu bên cạnh sư tổ.”

Đùa hả, đi theo Khương sư tổ có thể ké cơ duyên đạo hạch, mấy tháng nữa sẽ thành tập thể Thánh Chủ thôi.

Qua Ngự La thánh địa có thể là được thế không?

Đám Diệu Du, Xung Vi lắc đầu như trống bỏi.

“Khương chưởng môn, bọn ta sống ở đây rất ổn, chưa từng muốn rời đi.”

“Đúng vậy, bọn ta chỉ theo ngươi, không muốn làm thủ hạ của kẻ khác.”

Bọn họ không muốn đi là vì ở Phi Tiên môn rất thoải mái.

Là lão đại ở Thương Lan đại lục, không ai dám chọc vào, chẳng gặp mối nguy nào.

Khương Thành, Ngộ Sơn chẳng quản lý gì, buông thả đến mức loạn cào cào.

Kiếm đâu ra môn phái tốt thế này?

“Lý nào là vậy! Các ngươi thật lớn mật!”

Khánh Việt bùng lửa giận.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ngự La thánh địa của ta ban thiên ân, sắc phong ngươi làm hộ pháp thứ năm, ngươi không cảm tạ ân đức thì thôi, ngược lại còn chướng mắt bới lông tìm vết?

Hơn nữa không riêng gì Khương Thành mà cả đồ tử đồ tôn của hắn cũng khinh thường Ngự La thánh địa?

Thậm chí đám môn hạ Đạo Thần còn tỏ vẻ chán ghét.

Đúng là trò cười lớn của thiên hạ!

Hắn cảm thấy nếu mình không tỏ ra cứng hơn thì uy danh của thánh địa sẽ bị mất sạch.

Vậy nên hắn bộc phát uy áp của bậc Thánh Chủ, lạnh lùng quét mắt nhìn từng người đang có mặt ở đây.

“Xem ra đám ngu xuẩn các ngươi hoàn toàn không biết gì về uy danh của Ngự La thánh địa ta.”

“Thánh địa ta không chỉ được toạ trấn bởi tám mươi bảy Thánh Chủ mà còn có năm vị Thánh Chủ đỉnh phong thần uy cái thế, chỉ một người cũng đủ sức san bằng Phi Tiên môn bọn ngươi!”

“Về phần tổ sư sáng lập ra môn phái ta, nói ra sẽ doạ các ngươi sợ vỡ mật!”

“Lão nhân gia chính là một trong số bảy Thánh Tôn của Tiên Võ châu, Nguyên Ly Thánh Tôn!

“Phi Tiên môn các ngươi có tư cách gì để so sánh với bọn ta?”

Sau khi xả xong cơn giận, hơi thở của hắn có phần phập phùng, trừng mắt nhìn Khương Thành một cách hung hăng.

Bốn Thánh Chủ đứng cạnh hắn cũng ưỡn ngực ngẩng cao đầu, tỏ vẻ ngạo nghễ.

Sợ chưa?

Giờ thì các ngươi đã biết mình đang đối mặt với thế lực khổng lồ nào chưa?

Những lời Khánh Việt nói ra có vẻ rất hiệu quả.

Sau khi biết sức mạnh thực sự của Ngự La thánh địa, rất nhiều trưởng lão Phi Tiên môn đang có mặt trong điện biến sắc.

Đám Trường Dương, Trường Linh tỏ vẻ nghiêm trọng.

Thế thì khó chơi rồi đây.

Tại sao một thánh địa hùng mạnh như vậy bỗng nhiên tìm tới Phi Tiên môn nhỉ?

Chẳng lẽ họ đang nhắm vào chúng ta?

Thậm chí đám Diệu Du và Xung Vi còn tỏ vẻ lo sợ ra mặt.

Vừa rồi còn hạ thấp thánh địa này, về sau có bị trả thù không đây?

Nhưng trong số những người ấy không bao gồm Khương Thành và Ngộ Sơn.

Thành ca có hệ thống trong tay, Tiên Mẫu cũng chẳng ép được hắn.

Về phần Ngộ Sơn, người ta gặp cả Cổ Thánh rồi, có là Thánh Tôn thì cũng xếp sau thôi.

“Thì ra Ngự La thánh địa của các ngươi còn có một Thánh Tôn?”

Khánh Việt kiêu ngạo đáp: “Đương nhiên rồi, lão nhân gia là sư tôn của ta!”

Hắn đang đợi Khương Thành để lộ vẻ hoảng sợ, sau đó vội vàng xin lỗi hắn và toàn bộ Ngự La thánh địa, giãi bày rằng

bản thân có mắt không tròng nên mới mạo phạm, cầu xin được tha thứ, vân vân mây mây,…

Song câu nói tiếp theo của Khương Thành lại khiến hắn mông lung.

“Nếu người lớn nhất ở Ngự La thánh địa là Thánh Tôn thì chắc hẳn hắn là kẻ có địa vị tương xứng với ta nhỉ.”

“Đã cử ra một tên lâu la tép riu như ngươi mà còn chỉ đích danh bắt ta tiếp kiến?”

“Tại sao sư tôn ngươi không đích thân tới đây, coi thường Phi Tiên môn ta ư? Các ngươi có biết phép tắc không hả?”

Ca mất hết hứng thú rồi.

Hắn liếc sang Ngộ Sơn, cảm thấy địa vị hắn vẫn cao hơn chút.

Rồi lại nhìn qua đám Trường Dương, Trường Linh.

Không được, dù sao cũng là nhân vật chủ chốt của một môn phái, mục tiêu phải đối xứng với hộ pháp của bên kia.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên đám Diệu Du, Xung Vi.

“Có thể coi đây là cuộc gặp mặt giữa tầng lớp cấp cao của hai đại tông môn, vậy nên các ngươi hãy chịu trách nhiệm giao thiệp đi.”

“Người ta lặn lội đường xa đến đây, phong trần mỏi mệt không sung sướng gì, lát nữa nhớ bày một bàn tiệc, đừng để người ta nói Phi Tiên môn ta không có phép tắc.”

Nói xong, ca định rời đi luôn.

Khánh Việt có nằm mơ cũng không ngờ mình đã tiết lộ thân phận Thánh tử nhưng cũng không nhận được sự sùng bái và kính trọng, trái lại còn bị coi thường.

Sao hắn có thể chịu đựng điều này chứ?

“Đứng lại!”

Thánh giới của hắn đã được giăng ra, có dấu hiệu có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Sắc mặt của đám Vô Hoàn đứng bên người hắn cũng rất khó coi.

Trong mắt bọn họ, Phi Tiên môn hoàn toàn không xứng được so sánh với Ngự La thánh địa.

Cho ngươi làm hộ pháp đã là nể mặt ngươi rồi.

“Ngươi to gan thật đấy!”

“Đối mặt với sắc phong từ thánh địa ta, chẳng những không khấu đầu cảm tạ thiên ân, trái lại còn tìm mọi cách đùn đẩy và hạ thấp nó, đúng là chẳng biết điều!”

“Ngươi định không uống rượu mời, muốn uống rượu phạt phải không?”

Chương 2085: Một chiếc lông vũ

Khương Thành dừng bước, nhìn lại bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

“Rượu mời thế nào? Rượu phạt ra sao?”

“Rượu mời chính là ngoan ngoãn tiếp nhận sắc phong, theo bọn ta tới Tiên Cực đại lục!”

“Niệm tình ngươi còn thiếu hiểu biết, thánh địa sẽ tha thứ không phạt ngươi tội ăn nói xằng bậy.”

“Về phần rượu phạt…”

Khánh Việt Thánh Chủ lạnh lùng cười một tiếng: “Ngươi cảm thấy đám Phi Tiên môn này của ngươi chịu nổi lửa giận của thánh địa sao?”

Câu này vừa bật ra đã khiến rất nhiều người của Phi Tiên môn biến sắc.

Bọn họ cực kì tin tưởng vào sức chiến đấu của Khương Thành.

Nhưng hình như đối thủ lần này hơi quá sức một chút, Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn đều vượt ngoài khả năng mất rồi.

Khương Thành không nổi giận, chỉ nhìn thật sâu vào mắt Khánh Việt.

“Về nói lại với Thánh Tôn nhà ngươi, sau này phải kẹp chặt cái đuôi một chút, có một số người hắn không thể đụng chạm đến.”

“Nếu lần sau lại xúc phạm ta bằng thứ sắc phong này thì chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy.”

“Cơn thịnh nộ của các ngươi chỉ là một trò cười, nhưng chắc chắn hắn không chịu nổi lửa giận của ta đâu.”

Câu nói này khiến tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều chết sững người.

Đoan Phong và Thiên Hợp chẳng còn hơi sức kêu ca nữa.

Thánh Tôn không chịu nổi lửa giận của ngươi?

Đại lão, có phải khẩu khí của ngươi hơi thái quá rồi không?

Ai không biết còn tưởng ngươi là Cổ Thánh ấy chứ.

Khánh Việt đần thối mặt, như thể có nằm mơ cũng không ngờ Khương Thành lại nói ra những lời thế này.

“Ha? Ngươi đang đe doạ Thánh Tôn ư? Ha ha ha ha…”

Có lẽ là bởi nó hoang đường quá mức nên hắn giận quá hoá cười.

Đám Vô Hoàn đứng bên cạnh hắn cũng lắc đầu theo.

“Cuối cùng ta cũng hiểu thế nào là ếch ngồi đáy giếng rồi.”

“Sự ngu dốt có thể dẫn đến tự kiêu, xem ra hắn chính là một ví dụ điển hình.”

Sau khi cười đã đời, Khánh Việt bỗng sầm mặt.

“Hôm nay ngươi cũng phải đi, không muốn cũng phải đi!”

“Chưa có ai dám từ chối nhận sắc phong của Ngự La thánh địa bọn ta!”

Nhiệm vụ lần này của hắn là lừa Khương Thành qua Tiên Cực đại lục, chắc chắn hắn phải hoàn thành nó. Bằng không lúc về hắn biết báo cáo lên trên thế nào.

“Ngươi từ chối thiện chí của bọn ta, có nghĩa là muốn trở thành kẻ địch của nhau.”

Hắn cười lạnh, ánh mắt sắc bén như dao quét qua bốn người đứng quanh.

“Có lẽ các ngươi nghĩ đây là chuyện của mình Khương Thành.”

Nhưng ở trước Ngự La thánh địa, không ai được đứng ngoài cuộc, tất cả những người có mặt ở đây hôm nay đều sẽ bị chôn chung bởi sự ngu xuẩn của hắn!”

Hắn đang dùng Phi Tiên môn làm cái cớ bắt ép Khương Thành.

Sự ngông cuồng của bản thân ngươi sẽ huỷ diệt cơ nghiệp Phi Tiên môn, làm hại tất cả mọi người.

Vậy nên ngoại trừ việc tiếp nhận thì ngươi không còn lựa chọn nào khác.

“Tiểu lão đệ, ngươi đang thu hẹp đường lui của mình đấy.”

Thành ca thở dài.

“Vốn định cho các ngươi được trở về, nhưng rốt cuộc ngươi càng lúc càng tỏ ý muốn tìm đường chết, có kéo cũng chẳng kéo được.”

“Ý ngươi là gì?”

Khánh Việt biến sắc, sau đó tầm mắt liên tiếp bị lấp đầy bởi đạo hải.

Hiện giờ thứ hắn cảm nhận được không phải là cơn tức mà là cảm giác hoang đường.

Trong phạm vi của Tiên Võ châu, ngoại trừ Hám Thiên cung ra còn có kẻ dám ra tay với mình?

Chán sống rồi hả?

Sau một thoáng kinh ngạc, hắn càng tỏ ra khinh thường.

Dùng đạo hải để đánh với thánh giới của ta?

Không phải đang đùa chứ?

Mặc dù hắn từng nghe Tử Tà Thánh Chủ thuật lại, nghe kể về chiến tích của Khương Thành nhưng thâm tâm hắn cho rằng Tiên Cực đại lục lúc nào cũng xuất sắc hơn kẻ khác một bậc, khiến hắn cảm thấy mình ưu việt hơn hẳn người ta, từ trước đến nay hắn chưa từng coi trọng các cao thủ ở đại lục khác.

Hắn chỉ nghĩ đó là một sự nói quá thôi.

Dựa vào đâu mà cứ phải là Thánh Chủ đỉnh phong mới áp chế được Khương Thành?

Đám Thánh Chủ phế vật ở Thương Lan đại lục không làm được nhưng chưa chắc Thánh Chủ bên Tiên Cực đại lục bọn ta cũng sẽ thất bại!

Việc gì phải bày vẽ phiền phức như thế, lại còn lấy chức hộ pháp ra nhử mồi hắn?

Hắn thực sự không muốn tiếp nhận nhiệm vụ này cho lắm, nhưng vẫn làm vì được Thánh Tôn và chưởng môn giao phó mà thôi.

Lúc này Khương Thành đã ra tay, hắn có thể đánh trả một cách danh chính ngôn thuận rồi.

“Là do ngươi ép ta đấy!”

Hắn thúc giục nguyên thuật ngũ thập ngũ trọng hoá thành một đoá sen hồng, nhanh chóng bung nở.

Cùng lúc ấy, nguyên hồn cuồn cuộn cũng trực tiếp thâm nhập vào hồn hải của Khương Thành.

Theo hắn thì đám Thánh Chủ Thương Lan đại lục trước đó chỉ là hạng xoàng, không thiện chiến chút nào.

Hãy để chính ta dạy các ngươi cách nghiền nát một tên Đạo Thần!

Sau đó, hắn thấy ba trăm toà căn nguyên thần đài nhấp nháy như cả trời sao, nhanh chóng dung hợp với nhau.

Ba trăm toà?

Khánh Việt suýt thì hoảng hồn.

Nhìn nhầm rồi à?

Trên đời này làm gì có chuyện như vậy?

Không thể nào!

Chắc chắc là huyễn thuật!

Hào quang của căn nguyên thần đài chỉ loé lên trong chớp mắt, sau đó lập tức biến thành một chiếc lông vũ trắng muốt.

Sợi lông vũ ấy nhẹ nhàng đung đưa, đáp xuống thánh giới của Khánh Việt.

Thoạt nhìn, lông vũ bay xuống rất chậm, có lẽ mắt thường cũng có thể dễ dàng nhìn rõ quỹ đạo rơi của nó.

Nhưng điều đáng kinh ngạc chính là nó đã tiếp xúc với Thánh giới khi chưa ai kịp có phản ứng.

Dường như vô số quy trình đã thầm bị lược bỏ, nhảy thẳng đến hình ảnh của mười mấy giây sau mà mọi người đang nghĩ đến.

Bùm!

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, Thánh giới bị tan thành vô số mảnh vụn.

Chiếc lông vũ trông có vẽ vô cùng nhẹ nhưng lại mang theo sức mạnh khổng lồ vô biên.

Ngay trong khoảnh khắc tiếp xúc đầu tiên, nó đã nghiền nát Thánh giới chứa đựng thần uy cuồn cuộn!

Nhưng chính lúc này, đoá sen hồng đang bay thẳng về phía Khương Thành cũng đã chạm đến đạo hải.

Đạo quy tắc được khởi động, dễ dàng gạt bỏ một luồng căn nguyên hỏa trong đoá sen, nguyên thuật ngũ thập ngũ trọng tan thành mây khói, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phụt!

Thánh giới bị huỷ hoại, Khánh Việt bị phản phệ dữ dội, đạo tâm bị chấn động nghiêm trọng, phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ.

Song điều đả kích lớn hơn vẫn còn ở phía sau.

Nguyên hồn đang xâm nhập vào hồn hải của Khương Thành chưa kịp thể hiện uy lực thì đã một ngọn núi lớn đè ngang.

Nó bị nghiền nát tại chỗ, không có chút tàn hồn nào kịp lẩn tránh.

Đến tận giờ phút này, Khánh Việt mới nhận ra kẻ bị nghiền ép triệt để không phải Khương Thành, mà chính là mình.

Tên Tử Tà Thánh Chủ chết dẫm đã nói dối.

Hắn đã hạ thấp thực lực của Khương Thành một cách rất nghiêm trọng!

Làm gì có chuyện Thánh Chủ đỉnh phong có thể dễ dàng xử lý sự tồn tại đó?

Tiếc là mình không còn cơ hội nói ra toàn bộ sự thật nữa rồi.

Bởi vì ngoài nguyên thuật, đạo quy tắc và thần hồn ra thì Khương Thành còn phát động vào mặt ý thức.

Thần hồn và đạo đều bị phá huỷ, Khánh Việt bị trọng thương, hoàn toàn không có khả năng chống cự, ý thức bị xoá bỏ một cách nhẹ nhàng.

Kiếm quang loé sáng, đầu người bay lên.

Thánh tử thứ ba của Ngự La thánh địa chết đi.

Cả quá trình nhìn thì phức tạp nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong chưa đầy một giây.

Mãi đến lúc này, bốn tên Thánh Chủ còn lại của Ngự La thánh địa mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

“To gan!”

“Muốn chết hả!”

Ngay khi những tiếng gầm và tiếng quát đinh tai ấy vừa bật ra, họ đã rơi vào phạm vi tấn công của Khương Thành.

Nếu đã giết thì phải giết sạch.

Khương Thành thấy rất bất mãn vì nguyên thuật tam bách trọng đã hoá thành lông vũ.

Nhìn vẻ ngoài chẳng uy phong gì cả, còn không ngang tàng bằng cái búa lớn màu xanh do nguyên thuật bách nhị thập trọng biến thành.

Song uy lực của nguyên thuật không hề liên quan gì với hình thức bên ngoài.

Lông vũ được biến ra từ nguyên thuật mạnh một cách bất thường, cứ đáp xuống đầu ai là Thánh giới kẻ đó sẽ sụp đổ.

Khương Thành chỉ sử dụng bốn lần mà bốn tên Thánh Chủ còn lại đã chết sạch.

Chương 2086: Bọn ta cũng có phần?

Khương Thành cực kỳ hài lòng về uy lực của nguyên thuật tam bách trọng.

Bây giờ giết chết đám Thánh Chủ bình thường dễ như xử lý một đứa trẻ con ấy.

Cơ mà mấy người đang đứng ở đây đều đang tỏ ra vô cùng khiếp đảm.

Ngay cả người hào sảng nhất là Ngộ Sơn cũng lắp ba lắp bắp.

"Vừa nãy, vừa nãy là…"

"Ba trăm tòa căn nguyên thần đài, nguyên thuật tam bách trọng!" Trường Linh không khỏi kêu lên kinh hãi.

"Trời ạ!"

Vẻ mặt của đám người Trường Dương trông như vừa gặp ma vậy.

"Chẳng phải lúc trước vẫn còn là bách nhị thập trọng à? Sao đột nhiên biến thành tam bách trọng thế này?"

Đối với họ mà nói, Khương Thành là người không gì không làm được.

Điểm then chốt là cả quá trình được tiến hành theo tuần tự nhất định.

Cho dù trước đó ngươi chỉ có bách nhị thập trọng, tiếp theo là bách tứ thập trọng, tăng lên từng bước là một chuyện có thể chấp nhận mà!

"Làm thế nào để một người có thể có được nhiều quy tắc vậy nhỉ?"

"Đây chính là kỳ tích, hoàn toàn phá vỡ giới hạn nhận thức!"

"Không hổ là Khương chưởng môn…"

Trong điện toàn là những tiếng bật thốt đầy kinh ngạc. Lăng không xuất hiện cũng đã tê liệt từ lâu rồi.

Đoan Phong và Thiên Hợp hoàn toàn bị sốc.

Hai người trà trộn vào Phi Tiên môn, đương nhiên không có toan tính tốt lành gì.

Nhưng lúc này họ không thể không lường trước hậu quả nếu trở thành kẻ địch của Khương Thành.

Nguyên thuật tam bách trọng đã vượt xa những gì họ mường tượng về "Vị diện chi tử".

Liệu có thức thời hay không nếu đối đầu với một kẻ như vậy?

"Được rồi được rồi, Vẫn giới tiên tàng xuất hiện rồi."

Khương Thành lấy nhẫn trữ vật và đồ trang bị mà năm người kia mang theo.

Vì là Thánh tử nên những thứ bên trong nhẫn trữ vật của Khánh Việt còn phong phú hơn cả bốn tên kia cộng lại.

Nhưng điều khiến Khương Thành ngạc nhiên là một Thánh tử mà vẫn chưa sử dụng đạo khí cửu giai.

"Theo lý thuyết thì đế đan cửu phẩm đã phổ biến lắm rồi, sao đạo khí cửu giai lại hiếm thế nhỉ?"

Trong lúc hắn mải ngờ vực thì đám Đạo Thần đã lao nhao trở về động phủ, tìm nơi phóng ý niệm.

Hai vị Thánh Chủ Đoan Phong và Thiên Hợp cũng định tìm một ít đạo vận để hấp thu giống như lần trước.

Dù sao cũng phải ké một chút cơ duyên.

Ngặt nỗi hai người vừa mới bay lên thì đã bị Ngộ Sơn và Trường Linh gọi xuống.

"Đồ nhi đừng đi!"

"Lần này cơ duyên này chúng ta có thể hưởng cùng nhau."

"Đi theo Khương sư tổ, khỏi cần lo lắng về đám Thiên Ma ngoại vực, hai người các ngươi chỉ cần nhặt nhạnh thôi."

Đoan Phong và Thiên Hợp cùng tỏ vẻ kinh ngạc.

Để Khương Thành dẫn bọn ta đi?

Liệu có nhầm lẫn không?

Sở dĩ bọn ta không thể hấp thụ đạo hạch cũng là vì bị hắn giáng hai đòn khủng bố đấy ạ?

Với lại Thiên ma ngoại vực là gì? Sao ta chưa từng nghe qua?

Cũng giống lần trước, Khương Thành vào khu đạo hạch trước.

Chờ mười mấy phút vẫn không thấy ai vào sân, hắn đã hiểu ra rồi.

“Có vẻ những Thánh Chủ khác bị đánh đến mức không dám vào sân đây mà.”

Trở về Phi Tiên môn, hắn lại đưa Lăng ra ngoài như lần trước.

“Ca có lòng đưa ngươi đi, cũng không đòi ngươi trả công, sao ngươi lại tỏ vẻ bất đắc dĩ thế này?”

“Đúng là không biết điều.”

Đối với điều này, Lăng chỉ có thể làm bộ cười ha hả.

Lần nào ta cũng làm công miễn phí cho ngươi, ngươi lại còn làm ra vẻ như đang giúp muội tử ấy, có phải ta nên cảm ơn ngươi không?

Nhưng nàng cũng bắt đầu nghĩ thông rồi.

Mình nghiên cứu “Thái Thượng Hoá Đạo” của hắn, cứ coi việc giúp hắn hấp thụ đạo hạch là một ân huệ đi.

Ngộ Sơn, Trường Dương và năm người khác vẫn làm theo lệ cũ, chia ra một luồng ý niệm bao quanh Khương Thành.

Đoan Phong và Thiên Hợp lại một lần nữa được thấy phương pháp của Khương Thành.

Hoá ra có thể làm như thế ư?

Hai người phân vân một chút rồi cũng tách ra một luồng ý niệm.

Nhưng luồng ý niệm này đã bị hai người cố ý thay đổi hình thái đôi chút, sơ bị Khương Thành phát hiện ra diện mạo thực sự.

Song hai người không biết rằng ngay khi ý niệm của họ xuất hiện, Thành ca đã nằm lòng rồi.

Linh ý của hắn mạnh biết mấy, lại thêm ca trình độ của Thái Thượng Hoá Đạo, nhìn thấu lớp ngụy trang cũng như đi thẳng vào bản chất ý niệm của hai người là một việc quá đỗi đơn giản.

“Hai tên này, chẳng phải là hai gã Thánh Chủ bị ta đuổi đánh ra ngoài sao?”

Nếu là Thánh Chủ khác, có lẽ hắn đã không có chút ấn tượng nào.

Nhưng đạo hạch mà Đoan Phong và Thiên Hợp hai lần hấp thụ đạo hạch ấy cũng chỉ có bốn người là chạm trực tiếp vào thôi.

“Sao họ lại vào Phi Thiên Môn rồi?”

“Vả lại còn trở thành đệ tử của Trường Linh và Ngộ Sơn nữa, chẳng lẽ đang ủ mưu gì đó?”

Phản ứng đầu tiên của Thành ca là vạch trần thân phận của hai tên này.

Nhưng sau khi ngẫm nghĩ, hắn lại gạt bỏ ý định ấy.

Ủ mưu cũng tốt mà!

Chẳng phải ngày nào trẫm cũng chờ mong có kẻ bày mưu hại mình sao?

Tốt nhất là hai người này vạch ra được âm mưu to tát một chút, một kế hoạch thật hoành tráng ấy.

Vì vậy, hắn bình tĩnh bọc ý niệm của hai người vào với nhau, sau đó đưa họ bay vào Vẫn giới tiên tàng.

Quá trình sau đó vẫn giống y như cũ.

Vẫn là vài người hấp thụ cùng nhau, Lăng âm thầm đẩy về phía Khương Thành, khiến hắn được hưởng ít nhất chín mươi phần trăm sức mạnh đạo hạch.

Cảm xúc của Đoan Phong và Thiên Hợp ngổn ngang trăm mối.

Hai người có nằm mơ cũng muốn có thể hấp thụ đạo hạch bằng phương pháp này như ý nguyện.

Thân phận đồ tử đồ tôn này cũng có cái hay đấy chứ!

Lúc này, lại có hàng trăm bóng dáng xông vào kết giới không gian đạo hạch, đó chẳng phải đám người Hư Dương Thánh Chủ của Dương Ly tông thì là ai?

Từ sau lần bị càn quét tống cổ ra ngoài, bọn họ vẫn âm thầm để ý động tĩnh ở Thương Lan đại lục.

Tinh vân của năm tên Thánh Chủ bị giết lần này không lớn như trước, song cũng khá rõ nét.

Vận nên họ mới chạy qua đây hưởng sái chút cơ duyên.

“Rốt cuộc Thương Lan đại lục đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ?”

“Sao lại có Thánh Chủ chết nữa rồi?”

“Nghe nói bên ấy có một kẻ vô cùng mạnh tên là Khương Thành …”

“Mặc kệ hắn mạnh đến đâu, cứ thấy Vẫn giới tiên tàng là có phần!”

“Lần trước chỉ là tai nạn thôi, lần này chắc chắn phải độc chiếm đạo hạch!”

Bọn họ xông vào với sự tự tin căng tràn, sau đó bị đá ra ngoài ngay lập tức.

Lần này còn nhanh hơn cả lần trước.

Sau khi xuyên thủng kết giới, họ chưa kịp nói câu nào thì đã bị linh ý của Khương Thành quét ngang.

Đám Ngộ Sơn nhìn thấy nhưng chẳng ngạc nhiên lắm.

“Sư tôn vừa dễ dàng đánh thắng một đám Thiên ma ngoại vực, thực sự quá mạnh!”

“Có sư tổ ở đây rồi, đám Thiên Ma ngoại vực là cái thá gì?”

“Đúng đấy, chẳng đáng để chúng ta để ý.”

Hai người Đoan Phong, Thiên Hợp cũng đã chết lặng.

Kia là Thiên ma ngoại vực mà các ngươi vừa nhắc tới hả?

Mặc dù chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng bọn ta vẫn nhận ra đó là những Thánh Chủ nổi danh của Thanh Di đại lục đấy?

Lúc này hai người bỗng phát hiện thì ra Khương Thành chỉ cần tốn một tích tắc là có thể tiêu diệt ý niệm của Thánh Chủ.

Cú đấm khi trước chỉ là một cú đánh chơi thôi.

Điều này khiến hai người không khỏi tuyệt vọng.

Khoảng cách chênh lệch giữa đôi bên còn lớn hơn một người đàn ông vạm vỡ với trẻ sơ sinh chẳng đáng để so sánh.

Nếu đối đầu với một kẻ như vậy, quả thực không thấy tí tiền đồ nào!

Lúc này hai người đang hấp thụ đạo hạch không ai bảo ai mà cùng rơi vào trầm tư.

Đám Thánh Chủ Dương Ly tông vừa bị quét ra ngoài cũng đang nghi ngờ sự đời.

“Rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì?”

“Rốt cuộc ai là kẻ ra tay lúc nãy?”

“Liệu có phải là cái tên Khương Thành trong lời đồn không, nghe nói hắn rất mạnh, một mình giết chết mười sáu Thánh Chủ thuộc liên minh Bách Tộc.”

“Rất có thể là hắn!”

“Người này cản trở chúng ta hấp thụ đạo hạch quá nhiều lần, không thể tha thứ!” Bọn họ hồn nhiên quên rằng nếu không có Khương Thành thì đã chẳng có chuyện Vẫn giới tiên tàng xuất hiện.

Chương 2087: Chuyển biến của Đoan Phong

Sau khi đạo hạch lần này bị hấp thu hết, đám người Ngộ Sơn và Trường Dương thu hoạch được vô cùng nhiều.

Ngộ Sơn thì cách Thánh Chủ đỉnh phong đã không còn xa.

Trường Dương thì cũng hoàn toàn ổn định khi bước vào cảnh giới Thánh Chủ.

Còn về Khương Thành, hắn cảm thấy đạo hải của bản thân cũng đã có hiện tượng muốn chuyển hóa thành giới.

Đây là dấu hiệu cho việc đột phá Thánh Chủ.

Chỉ là rất đáng tiếc, tu vi tiên lực của hắn lại theo không kịp.

Hơn nữa trước mắt hắn cũng không có huyền văn thập lục trọng, cũng không có quy tắc nào đạt đến cấp bậc Thánh Chủ

hết.

Một bước này cuối cùng vẫn không thể nào bước qua được.

“Xem ra phải nghĩ cách kiếm càng nhiều chiến lợi phẩm mới được.”

“Dù là đan dược hay huyền văn thập lục trọng thì cũng đều cần một lượng tài nguyên khổng lồ.”

Muốn tăng một quy tắc lên thập lục trọng cần có ba mươi nghìn huyền tinh.

Tuy Khương Thành có thể tăng cả chục quy tắc nhưng nó lại không giúp tăng được một xíu thực lực nào, mà ngược lại còn làm hắn suy yếu thêm.

Bởi vì nguyên thuật hệ thống chỉ có thể dùng huyền văn cùng cấp để tổ hợp.

Nếu như mười quy tắc trong đó tăng lên thập lục trọng, sau này nguyên thuật tam bách trọng chỉ có thể giảm xuống sử dụng còn nhị bách cửu thập trọng.

“Trước mắt thì nguyên thuật tam bách trọng cũng không đủ dùng.”

“Sau này cố tích thêm huyền tinh, cố gắng tăng cùng lúc hơn trăm huyền văn lên thật lục trọng.”

“Mong rằng Ngự La thánh địa kia thật sự lợi hại như lời bọn họ nói.

Bây giờ ca này đã xem Ngự La thánh địa trở thành một vật hi sinh tự dâng bảo vật đến tận nơi cho bản thân rồi.

Hắn giết chết đám người Khánh Việt tất nhiên là bởi vì bọn họ tự tìm đường chết.

Nhưng một mặt khác cũng là muốn nhắc nhở Ngự La thánh địa, thù đã kết rồi, mau chóng dốc toàn lực đến tìm ta báo thù đi.

“Để cho cơn bão táp này càng thêm dữ dội hơn nào!”

“À, đúng rồi, còn có Kim Phong và Chung Vũ trà trộn vào đây nữa, hẳn cũng nên gây ra chút động tĩnh gì đó chứ?”

“Mong là bọn họ đừng làm ta thất vọng.”

Trong khoảng thời gian tiếp theo, ca này cứ thế yên tâm ngồi chờ đợi sự vây công của thánh địa và sự nổi loạn của gián điệp mà hắn tưởng tượng.

Ngày hôm đó, đám trưởng lão Đoan Dịch, Đoan Khiên của Kim Hàn tông lén lút lẻn vào Phi Tiên môn, tìm đến Đoan Phong Thánh chủ.

"Chưởng môn! Có tin tốt đây, tin vô cùng tốt luôn này!"

"Tin tốt gì?"

"Dương Ly tông chủ động liên lạc với chúng ta, muốn hợp tác với chúng ta cùng nhau vây công Phi Tiên môn!"

Trong mắt đám người Đoan Dịch đều là hưng phấn kích động.

"Hai mươi lăm Thánh Chủ của bọn họ cộng thêm những tông môn khác của Thanh Di đại lục, lại cộng thêm chúng ta, Bạch Tiên tông và Tử Tà tông, chỉ riêng số lượng Thánh Chủ thôi cũng đã đến gần một trăm người rồi!"

"Đội hình như thế này, Khương Thành chắc chắn sẽ phải chết thôi!"

Nếu như là trước kia, Đoan Phong Thánh Chủ chắc chắn đã hăng hái mong chờ rồi.

Hai lần bị đánh bay khỏi Vẫn giới tiên tàng, hắn đã sớm hận đến nghiến răng, muốn Khương Thành lập tức chết ngay tại chỗ.

Nhưng bây giờ, phản ứng đầu tiên của hắn lại là từ chối.

"Tuyệt đối không thể lỗ mãng, không được tham gia vào hành động của bọn họ!"

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc.

"Chưởng môn? Ngươi có ý gì chứ?"

"Ngươi lo lắng Khương Thành quá mạnh, chúng ta đánh không lại à?"

"Lần trước hắn một chọi mười sáu, chúng ta đều từng được chứng kiến hết rồi, quả thật "Vạn Tượng Luân Chuyển" của hắn rất nghịch thiên, nhưng lúc sau nếu muốn tiêu diệt kẻ địch thì hắn vẫn phải dùng nguyên thuật đó thôi."

“Nguyên thuật bách nhị thập trọng, Đế hồn kia của hắn có thể dùng được mấy lần chứ?”

“Cùng lắm thì chúng ta lanh lẹ một chút, dụ cái đám của Dương Ly tông xông lên trước, để bọn chúng làm tiêu hao lực thần hồn của Khương Thành.”

Đám người Đoan Dịch và Đoan Giác càng nói càng hăng.

“Một khi giết được Khương Thành, Phi Tiên môn cũng sẽ tự sụp mà thôi.”

“Còn Khương Thành trước khi chết hẳn là cũng có thể tiêu diệt được một vài cao tầng của các tông môn đỉnh cao ở Thanh Di đại lục.”

“Đến lúc đó, chúng ta thậm chí còn có thể tổ chức một cuộc viễn chinh nữa kìa!”

“Một mũi tên bắn trúng hai đích, còn gì hay hơn…”

Đoan Phong đột nhiên cắt lời bọn họ.

“Khương Thành đã học được nguyên thuật tam bách trọng rồi.”

“Sau này giết đến Thanh Di đại lục… hả? Cái gì? Tam bách trọng á?”

Mọi người vốn đang vui mừng hớn hở đột nhiên đều nghẹn lại.

Bách nhị thập trọng nguyên thuật đã vượt sức tưởng tượng của họ lắm rồi.

Tam bách trọng á?

Cái khái niệm gì vậy?

“Quá hoang đường rồi?”

“Sao có thể có người lĩnh ngộ được ba trăm quy tắc kia chứ?”

“Ta tận mắt nhìn thấy!”

Đoan Phong bình tĩnh nói ra cái tin tức gây chấn động này.

“Năm vị Thánh Chủ bị hắn giết chết lần này là đến từ Ngự La thánh địa của Tiên Cực đại lục.”

“Cái gì!”

Mọi người lại đồng loạt kinh ngạc hô lên.

“Ngự La thánh địa?”

“Đó không phải là đại nhân vật có Thánh Tôn tọa trấn à, sao hắn lại dám chứ?”

“Hắn dám đó.”

Đoan Phong cắn răng, trầm giọng nói: “Cái tên đó cứ như không có ai là hắn không dám đụng cả, thậm chí ta cảm thấy, hắn hoàn toàn không xem Kim Hàn tông chúng ta ra gì, cũng không coi chúng ta như là kẻ địch.”

Hả, cái này…

Mặc dù đây là một tin tức tốt, nhưng cũng tổn thương lòng tự trọng quá đấy.

Ít ra Kim Hàn tông chúng ta cũng có mười hai Thánh Chủ tọa trấn đấy, có được không hả?

Hắn dựa vào đâu mà coi thường chúng ta?

Nhưng nghĩ đến nguyên thuật tam bách trọng, lại nghĩ đến địa vị của người mà Khương Thành đang chọc vào, bọn họ không hề có tự tin gì để phản bác.

“Nguyên thuật tam bách trọng là mạnh đến cỡ nào?”

“Rất mạnh, hẳn là ta chỉ có thể chịu được một chút.” Đoan Phong thành thật nói.

“Vậy hắn giết chết năm người kia, dùng hết mấy lần?”

“Năm lần, mỗi người một lần.”

Mọi người hoàn toàn cạn lời.

Trong cùng một trận đấu, có thể dùng năm lần nguyên thuật tam bách trọng, nó cũng có nghĩa hồn lực của Khương Thành đã vượt xa ngoài tầm dự đoán của bọn họ rồi.

Hiển nhiên Đoan Phong đã có phán đoán: “Hẳn là cảnh giới thần hồn của hắn cũng là nguyên hồn.”

“Đây là một quái thai không nên trêu chọc.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây…”

Đám người Đoan Dịch và Đoan Khiêm vốn còn đang nhiệt tình, giờ đây đã hoàn toàn mất hết, thay vào đó là sự thận trọng.

Đoan Phong trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Ta tiếp tục ở lại Phi Tiên môn làm gián điệp, quan sát động tĩnh của bọn họ."

"Các ngươi đừng có tham gia vào hành động của Dương Ly tông, tránh cho Kim Hàn tông bị Khương Thành nhắm đến, chúng ta không đủ cho hắn đánh đâu."

"Còn về sau này, phải xem kết quả cuộc chiến giữa hắn và Ngự La thánh địa rồi."

"Nếu hắn giết đệ tử Khánh Việt của Nguyên Ly Thánh Tôn, Ngự La thánh địa chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy đâu!"

Mọi người thở ra một hơi dài.

Sau đó lập tức lao nhao cười: "Sớm biết hắn kết thù với Ngự La thánh địa thì chúng ta còn cần lo cái gì nữa chứ?"

"Đúng rồi, không cần chúng ta ra tay thì Nguyên Ly Thánh Tôn cũng tự dạy dỗ hắn rồi."

"Người này sống không lâu nữa đâu, không cần lo nghĩ về hắn!"

Suy nghĩ của Đoan Phong lại khác với bọn họ.

"Các ngươi đã quên một chuyện này rồi à, Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phòng hoàn toàn không thể đến Thương Lan đại lục được."

"Chỉ cần Khương Thành không rời khỏi nơi này, vậy thì Ngự La thánh địa quả thật không thể nào làm gì được hắn."

"Trừ khi bọn họ lấy ra đạo khí cửu giai!"

Trong lúc Đoan Phong ở bên này mật đàm với trưởng lão bổn môn thì ở một bên khác, Thiên Hợp Thánh Chủ cũng đã gặp cao tầng của Bạch Tiên tông, cũng là nói về chuyện kế hoạch muốn bắt tay hợp tác của Dương Ly tông.

Thái độ của Thiên Hợp Thánh Chủ cũng giống hệt như Đoan Phong.

Đều là tạm thời quan sát, đừng nên trêu vào Phi Tiên môn.

Điều này khiến cho chưởng môn của Dương Ly tông là Hư Dương Thánh Chủ vô cùng phẫn nộ.

“Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông lại từ chối đề nghị hợp tác của chúng ta?”

“Đáng chết, bọn chúng lẽ nào không hiểu mục tiêu tiếp theo của Khương Thành sẽ là bản thân mình hay sao?”

“Lại không tình nguyện tấn công chung với chúng ta?”

“Nếu đã như thế thì cũng đừng trách chúng ta!”

“Sau khi tiêu diệt Phi Tiên môn, tiếp theo sẽ là san bằng Thương Lan đại lục!”

Chương 2088: Sức chiến đấu cực hạn

Năm ngày sau, Phi Tiên môn đã đón lấy đợt công đánh.

Một đại phái bản địa khác ở Thương Lan đại lục - Tử Tà tông cũng từ chối lời đề nghị hợp tác.

Cũng không phải bọn họ có hảo cảm gì đó với Phi Tiên môn.

Mà là vì trước mắt chưởng môn Tử Tà Thánh Chủ còn đang ở Ngự La thánh địa xa xôi, tông môn như rắn mất đầu.

Tử Tà tông còn đang trông mong số lượng lớn cao thủ Tiên Cực đại lục đến, cũng chẳng nghĩ đến việc tự mình ra mặt.

Cuối cùng, thế lực ra mặt chỉ có Dương Ly tông và ba tông môn phụ thuộc khác ở Thanh Di đại lục.

Dù là như thế, bốn tông môn ngoại lai này cộng lại, tổng cộng đã có đến bốn mươi bảy vị Thánh Chủ.

Hư Dương Thánh Chủ cảm thấy đội hình như thế đã đủ rồi.

Sau khi hủy diệt Phi Tiên môn, họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất hướng thẳng về Kim Hàn tông, Bạch Tiên tông và Tử Tà tông, khiến ba tông môn không biết trước sau này từng bước sụp đổ, dẹp yên toàn bộ!

Đến lúc đó, toàn bộ Thương Lan đại lục đều là hậu hoa viên của Dương Ly tông.

Ngẫm lại đúng là quá ngon lành.

“Khương Thành, còn không mau cút ra ngoài chịu chết đi!”

“Bọn ta biết ngươi đã giết chết mười sáu tên cao thủ thuộc liên minh Bách Tộc, hôm nay là bốn mươi bảy Thánh Chủ, ta thật muốn xem thử xem ngươi có thể cản nổi hay không!”

Âm thanh khiêu chiến mãnh liệt chấn động cả hư không, truyền ra khắp toàn bộ Phi Tiên môn.

Lần này, bất kể là phân đường thứ nhất hay là phân đường thứ hai của Phi Tiên môn cũng không một người nào bỏ chạy.

Dù sao đã có hai lần ngậm đắng trước đó.

Lỡ lần này Khương Thành cũng thắng nữa thì làm sao giờ?

Vậy nếu mình phản bội lại tông môn lần nữa chẳng phải sẽ bị giáng cấp xuống phân đường thứ ba còn chưa kịp sáng lập sao?

Rất nhanh, Thành ca đã dẫn theo đám người Ngộ Sơn vui mừng hớn hở ra đón.

Nhìn thấy đội hình bốn mươi bảy vị Thánh Chủ ở đối diện thì lại cảm thấy hơi thất vọng.

“Chẳng phải Ngự La thánh địa của các ngươi có tận tám mươi bảy Thánh Chủ hay ư? Sao chỉ có bốn mươi bảy người đến?”

“Với lại, Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong của các ngươi đâu rồi?”

“Đối phó với ta mà không dốc hết toàn lực, không phải xem thường người khác quá hay sao?”

Tên Thành ca này vốn không biết đến lệnh cấm Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong không được đến Thương Lan đại lục, còn tưởng là cuối cùng Ngự La thánh địa cũng đã đến.

Việc đánh giá thấp người khác thế này khiến Hư Dương Thánh Chủ trở nên mông lung.

Trong dự liệu của hắn, nhìn thấy bốn mươi bảy Thánh Chủ bất ngờ đuổi đến tận nơi thì Khương Thành chắc hẳn sẽ hoang mang lúng túng hoặc sẽ dựa vào chỗ hiểm yếu để chống lại mà không có kiểu phản ứng thứ ba nào.

Kết quả, hắn nằm mơ cũng không ngờ là mình đã dẫn đến cả đội hình mạnh mẽ thế này mà lại bị ghét bỏ là quá yếu ớt.

Có phải ta nên nói một tiếng xin lỗi với ngươi, đã để ngươi thất vọng hay không.

“Cái gì mà Ngự La thánh địa, đúng là khó hiểu, bọn ta là Dương Ly tông!”

“Dương Ly tông cũng ở Thương Lan đại lục à? Sao ta chưa từng nghe nói qua? Trước đây chúng ta có thù không?”

Hư Dương Thánh Chủ sắp không kiềm nổi lửa giận rồi.

Tên này đúng là khinh người quá đáng!

“Ngươi, cái thứ khốn kiếp này, hai lần Vẫn giới tiên tàng này là chuyện tốt mà ngươi làm đúng không?”

Hắn vừa nói ra như thế, Khương Thành lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

“Hóa ra là các ngươi à!”

“Hai lần đó quét nhanh quá, ta cũng không chú ý kỹ lắm.”

Hắn nói như vậy càng khiến Hư Dương Thánh Chủ càng tức giận hơn.

Phen này khiến bọn ta như lâm phải đại địch, điều tra khắp nơi, kết quả ngay cả dáng dấp của bọn ta ra sao ngươi còn chẳng nhớ nổi?

Chuyện này khiến người ta làm sao chịu cho nổi?

“Quả nhiên là ngươi làm hỏng cơ duyên của bọn ta!”

Hư Dương và một đám Thánh Chủ ở phía sau mở thánh giới ra, chuẩn bị cho trận chiến căng thẳng.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ đến chính là mấy người Thánh Chủ của Phi Tiên môn như Ngộ Sơn và Trường Dương, tất cả bọn họ lại nấp phía sau, hoàn toàn không có ý định bước ra ứng chiến.

“Cẩn thận thánh lực của hắn ta!”

Trước khi tới đây, đám người Hư Dương đã chuẩn bị đầy đủ.

Không phải Vạn Tượng Luân Chuyển của ngươi biến thánh lực thành đạo hay sao?

Vậy bọn ta sẽ không cho ngươi có cơ hội chuyển đổi.

Chỉ cần thánh lực của ngươi vừa lộ ra là bọn ta lập tức dập tắt ngay.

Không dùng Vạn Tượng Luân Chuyển được, vậy Khương Thành cũng chỉ còn có nguyên thuật bách nhị thập trọng thôi. Nhiều Thánh Chủ như thế, lấy thịt đè ngươi thôi cũng có thể khiến hắn bị đè chết.

Ngay khi Khương Thành mở đạo hải ra, cuộc đại chiến kinh thiên cuối cùng cũng nổ ra.

Khi nhìn thấy ba trăm tòa căn nguyên thần đài, Hư Dương Thánh Chủ kinh ngạc trợn tròn mắt.

Không phải đã nói chỉ một trăm hai mươi thôi sao?

Sao lại biến thành ba trăm rồi?

Hắn suýt nữa không nhịn được mà dụi mắt nhìn lại.

Sau đó, Thánh giới của hắn đã bị chiếc lông vũ kia đánh trúng.

Nói là bị đánh trúng, không bằng nói là bị chạm vào.

Trong nháy mắt khi lông vũ và Thánh giới chạm vào nhau, thánh giới mênh mông rộng lớn tan rã, sụp đổ ngay tắp lự, trông như bộ xếp hình bằng gỗ bị đổ.

Đây chính là uy lực của nguyên thuật tam bách trọng.

Nó đã vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng của Thánh Chủ bình thường.

Dù Đạo của bọn họ có thần diệu hơn đi nữa, tiên lực và bản nguyên có mạnh mẽ hơn đi nữa cũng không thể ngăn cản nổi đòn này.

Thánh giới bị hủy hoại, Hư Dương bị phản phệ mãnh liệt, vừa mới mở màn đã bị đánh cho tàn phế, rơi xuống từ giữa không trung.

Nhưng Thành ca lại không có cơ hội thu hoạch đầu người.

Bởi vì kẻ địch vẫn còn nhiều lắm.

Vạn Tượng Luân Chuyển chẳng qua chỉ là lời đồn đãi không có thật, lần này không có hệ thống bật hack thì đạo hải của hắn đã chẳng thể chống đỡ nổi cú va chạm của Thánh giới.

Chẳng qua cũng may là hắn còn có linh ý và thần hồn được thăng cấp trước đây không lâu.

Thái Thượng Hóa Đạo đã được mở rộng đến ba triệu dặm, căn nguyên tạm thời bị ngăn cách tuyệt đối đã quấy nhiễu tiết tấu vây công của một vài kẻ địch.

Lợi dụng khoảng trống này, Khương Thành đã dùng đến nguyên thuật tam bách trọng đợt thứ hai. Sợi lông vũ thứ hai rơi xuống giữa Thánh giới của Nhị trưởng lão Dương Ly tông và Trí Dương Thánh Chủ.

Trí Dương Thánh Chủ như thể bị sét đánh, Thánh giới không chứa chút huyền niệm bị đánh tan tác, cũng tương đương với việc mất đi sức chiến đấu.

Mà vào lúc này, những Thánh Chủ khác cuối cùng cũng đã phá vỡ lớp phong tỏa của Thái Thượng Đạo Hóa, đồng loạt vọt tới.

Nhưng đúng lúc này, Khương Thành thi triển linh ý tấn công, bao trùm ý thức của năm tên Thánh Chủ có khoảng cách gần nhất.

Đối mặt với đòn tấn công quỷ dị như thế, năm tên Thánh Chủ chỉ có thể lấy đạo hành của bản thân chống đỡ, tránh để ý thức bị mất đi.

Thế công Thánh giới của bọn hắn cũng vì đó dừng lại.

Cơ hội như thế, Khương Thành há có thể không nắm bắt ngay cho được.

Hắn nhanh chóng thi triển năm đợt Nguyên thuật công kích, đánh ngã năm tên Thánh Chủ.

Mà vào lúc này, hắn cũng đã bị các Thánh giới khác bao vây xung quanh.

Mắt thấy đạo hải sắp sụp đổ đến nơi, Thánh ca tỉnh táo phân ra ba luồng phân hồn, xông vào hồn hải của ba tên Thánh Chủ gần nhất.

Trong tình huống bình thường, động tác này tương đương với có đi không có về.

Dù sao tất cả mọi người đều ở trạng thái nguyên hồn, ngươi xâm lấn sân nhà của đối phương thì cũng thôi đi, lại còn phân hồn mà thôi.

Nhưng Thiên Hồn kim sắc của Khương Thành lại quá đặc biệt.

Mặc dù không thể nào dựa vào phân hồn để giết chết chủ hồn của đối phương ngay lập tức, nhưng lại thành công khiến hồn hải của ba người này bị quấy nhiễu đến long trời lở đất.

Mà hồn hải hỗn loạn khiến hành động của ba tên Thánh Chủ bị tạm ngừng.

Vào khoảnh khắc bị tạm ngừng này, là Khương Thành đã dùng một cái giá đắt dốc hết hồn lực tiêu hao nhanh chóng để tạo ra một cơ hội cuối cùng.

Lại thêm ba đợt nguyên thuật tấn công, hắn thuận lợi giải quyết xong ba tên Thánh Chủ.

Từ lúc khai chiến đến bây giờ còn chưa đến năm giây mà đã có mười tên Thánh Chủ bị hắn đánh cho tàn phế.

Sức chiến đấu mãnh liệt như thế, dù là vị nào đó trong động phủ ở Phi Tiên môn đang lẳng lặng quan sát một cách chăm chú cũng không nhịn được mà động dung.

Lần trước hệ thống bật hack, nàng không thể hiểu được.

Nhưng lần này thì nàng hiểu, bởi vì lần này Khương Thành dùng thực lực của chính bản thân mình.

“Dưới sự vây công của bốn mươi bảy Thánh Chủ bình thường, cường hành đánh bại mười người trong đó, kể cả Thánh Chủ đỉnh phong có Thánh giới càng mạnh hơn cũng không thể làm được!”

Nhưng mọi việc cũng chỉ dừng lại ở đây.

Kẻ địch thật sự quá đông, Khương Thành đã bị mấy chục tầng thánh giới bao phủ hoàn toàn.

Đối mặt với sự va chạm trực tiếp của thánh giới, thật ra đạo hải của hắn còn chẳng đỡ nổi hai tầng, càng đừng nói đến mấy chục tầng.

Chương 2089: Ngươi thế này là mưu sát kí chủ!

Đạo hải va phải thánh giới đương nhiên là sẽ bắt đầu sụp đổ.

Khương Thành gặp phải phản phệ kịch liệt.

Trước đó liên tiếp đánh bại mười Thánh Chủ vốn đã tiêu hao lượng lớn hồn lực của hắn, lúc này căn bản là thế suy sức yếu rồi.

Cũng hết cách, hắn đã làm đến cực hạn rồi.

Nhưng mà khoảng cách về đạo đã đặt ở đó.

Có thao túng được nguyên thuật mạnh hơn nữa cũng không thể thay đổi được sự thật.

Rất nhanh, hắn đã bị vây công mà chết.

Mãi dến khi hắn bị giết, mấy chục Thánh Chủ đến từ Thanh Di đạo lục vẫn còn kinh hồn bất định.

Thật sự cứ vậy mà quái thai này chết rồi?

“Chúng ta thắng rồi sao?”

“Không phải nói hắn còn có Vạn Tượng Luân Chuyển, đạo hải có thể phá hủy được thánh giới sao?”

“Sao ngược lại lại bị thánh giới của chúng ta áp chế thế này?”

Cảnh tượng mười mấy Thánh Chủ bị đánh tan vừa rồi quả thực quá kinh người.

Đã sắp đánh tan lòng tự tin của bọn họ đi luôn rồi.

Bản thân bọn họ còn cảm thấy lần này giống như đã giẫm phải nền thép, căn bản không biết nên làm sao mới đánh bại được loại quái thai này.

Nếu còn kéo dài tầm mười mấy giây nữa, không chừng bọn họ sẽ mất đi ý chí chiến đấu, lựa chọn chạy trốn.

Kết quả làn sóng cuối cùng giống như chẳng có miếng kĩ thuật nào lại giúp bọn họ chiến thắng trong hoang mang?

Phi Tiên môn bên này có chút hỗn loạn rồi.

Ai cũng không ngờ Thành ca lại chết đi như vậy.

Đến cả Đoan Phong và Thiên Hợp nằm vùng ở bên này cũng vô cùng mông lung.

Chuyện này không nên.

Vạn Tượng Luân Chuyển đã nói đâu?

Lẽ nào chỉ là một lời nói dối thôi ư?

Khương Thành lúc này đã thuận lợi nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Ting! Kí chủ có được BUFF Vô Đạo trong ba phút.”

BUFF Vô Đạo?

Thứ đầu tiên Khương Thành liên tưởng đến đó chính là Vô Đạo kiếm, suy cho cùng thì cái tên cũng rất gần với nhau.

Lẽ nào lại là “mượn kiếm” từ nơi nào đó cho bản thân mình dùng một chút à?

Ca này có hơi bị kích động rồi.

“Nếu Vô Đạo kiếm lại đến một lần nữa thì ca nhất định sẽ hàn luôn chui kiếm vào tay, mãi mãi không để thất lạc.”

“Ting! Kí chủ hồi sinh!”

Thành ca chà xát tay, phát hiện ra lòng bàn tay mình vốn chẳng nhiều thêm một thanh kiếm mới nào.

Hắn chẳng có được thứ gì cả.

Lần trước tốt xấu gì cũng có Phá giới châu để hắn kích hoạt sử dụng, lần này lại chẳng có gì cả.

Hồi sinh lại chẳng có trạng thái gì khác biệt với việc đầy máu trước kia.

Tuy không có được Vô Đạo kiếm nên có hơi thất vọng, nhưng mà Khương Thành căn bản cũng chẳng hoảng.

Phương án của hệ thống lần nào cũng rất đảm bảo, lần này nhất định cũng không ngoại lệ.

“Sư tôn quả nhiên vẫn chưa chết!”

Ngộ Sơn hô lên, mang theo sự vui vẻ nồng đậm.

Phi Tiên môn bên kia hoan hô như sấm dội.

Nhưng hơn ba mươi Thánh Chủ ở phía đối diện thì lại mang một tâm trạng khác hẳn.

“Ngươi vậy mà vẫn còn sống…”

Khương Thành trực tiếp cắt ngang lời ca của bọn họ: “Lần nào cũng chỉ có câu này, phiền không chứ?”

Hắn nâng kiếm điều động căn nguyên, mở đạo hải của bản thân ra dự định giết sang.

Sau đó thì lại phát hiện ra bi kịch.

Ba trăm ngàn căn nguyên thần đài thì không hẹn mà cùng ra.

Nhưng đạo hải của hắn thì không thể tế ra được.

Hoặc cũng có thể nói là… đạo hải của hắn không thấy đâu nữa.

“Ôi vãi! Tình huống gì thế này?”

Khương Thành ngay lập tức phanh nhịp bước đang định giết sang phe địch lại.

Bởi vì không kịp trở tay, hắn thậm chí còn không tự giác mà cúi đầu nhìn thử thân hình bản thân mình và tình huống xung quanh.

Cơ thể thì chẳng có chuyện gì cả, nhưng đạo hải thì thật sự không còn nữa.

Không những không còn đạo hải mà căn nguyên thần đài và kiếm đạo cũng mất đi hiệu quả gia trì của “đạo quy tắc”.

Sức chiến đấu vì thế mà rơi vọt xuống.

“Đây là chuyện gì đây?”

“Vô Đạo BUFF gì gì đó không phải có nghĩa là làm cho đạo của ta mất đi đấy chứ?”

Nhìn hơn ba mươi Thánh Chủ ở xung quanh đã mở thánh giới ra lại lần nữa, Khương Thành muốn khóc chảy nước mắt.

Vừa rồi ca đây có đạo mà còn chiến đấu gian nan đến thế, bây giờ không còn nữa, vậy chẳng phải sẽ chết còn nhanh hơn à?

“Hệ thống ngươi đừng đùa nữa, như vậy thì sẽ khiến người ta mất mạng đó!”

Ba mươi bảy Thánh Chủ vốn còn như nhìn thấy đại địch, cứ nghĩ cuối cùng lần này Khương Thành sẽ dùng Vạn Tượng Luân Chuyển trong truyền thuyết, dùng để tăng cường đạo hải để hủy diệt đi thánh giới của mình, vậy nên đều không dám hời hợt qua loa.

Kết quả nhìn thấy hắn vẫn ngây ra tại chỗ, ngoài căn nguyên thần đài ra thì chẳng có đạo hải.

Nhất thời bọn họ cũng không biết làm sao.

“Khương Thành, ngươi lại giả thần lộng quỷ gì đó?”

“Đạo hải của ngươi đâu?”

Khương Thành thành thật khua tay: “Nếu ta nói đạo hải của ta qua vài phút nữa mới khôi phục lại thì các ngươi tin không?”

Mọi người mang vẻ mặt ngơ ngác nhìn nhau.

Thánh Chủ dẫn đầu kia đột nhiên cười như điên.

“Tin, bọn ta đương nhiên tin, ha ha ha ha…”

Những người khác cũng “phản ứng” lại kịp.

“Đạo hải của hắn vừa rồi bị phản phệ, nhất định đạo tâm đã chịu phải trọng thương, tạm thời không thể mở đạo hải ra được.”

“Lên!”

“Nhân cơ hội này giết chết hoàn toàn hắn luôn!”

Trận chiến lại lần nữa bộc phát.

Trong lòng Thành ca đã mắng hệ thống tám trăm lần.

Lần này thật sự bị ngươi chơi rồi.

Nếu có phương án của hệ thống mà không thể thành công tiêu diệt kẻ địch, lại lần nữa bị đám địch này giết thì sẽ hoàn toàn kết thúc rồi.

Hắn chỉ có thể liều mình vật lộn.

Dùng tất cả những gì có thể dùng được.

Lực thiên, linh ý, lực trọc, thánh lực thứ hai, lực hám thiên…

Nguyên thật tam bách trọng ngưng tụ thành một chiếc lông vũ trắng thuần khiết, thoáng chốc rơi trên thánh giới của đối phương.

Nhưng lại chẳng gây nên được gợn sóng nào.

Uy năng cường đại vừa chạm là có thể hủy diệt thánh giới của đối phương không xảy ra, Khương Thành suýt chút nữa là thổ

huyết luôn rồi.

Ôi con mẹ nó, thế này còn chơi gì nữa?

Cho dù không có đạo hải gia trì, uy năng của nguyên thuật cũng sẽ giảm đi hai mươi phần trăm, nhưng tốt xấu gì thì nó cũng là nguyên thuật tam bách trọng mà.

Cho dù không thể hủy diệt thánh giới của kẻ địch thì cũng phải có chút thương tích mới được chứ nhỉ?

"Hệ thống nhà ngươi đúng là đang mưu sát kí chủ mà!"

Trong tiếng gào thét, hắn giương trường kiếm lên, dự định dùng đại chiêu cuối cùng là "kiếm đạo hoàn mỹ".

Còn về phương án giải quyết của hệ thống?

Muốn làm gì thì làm, ca đây đã không còn tin nữa rồi.

Mà cũng ngay vào lúc này, chuyện không thể nào nghĩ ra cũng đã đến rồi.

Chiếc lông vũ không hề tạo ra bất cứ tổn hại nào đã trực tiếp xuyên qua thánh giới, rơi ngay vào đầu kí chủ ngay trước mặt.

Ngay sau đó, cuối cùng nó đã giải phóng ra uy năng của nguyên thuật tam bách trọng.

Nhất thời cả vùng trời trở nên u ám, thoáng chốc có vô số quang mang chói lọi bạo phát ra.

Thời khắc này, mọi người của Phi Tiên môn bên dưới thậm chỉ còn có cảm giác như trời sắp bị nổ tung rồi.

Vô số hư ảnh củ lông vũ bay tứ phía, mỗi một cái đều ẩn chứa uy năng hủy diệt thiên địa.

Còn Thánh Chủ ở ngay trung tâm kia thì sớm đã trở thành một cái xác rồi.

Không chỉ có hắn mà rất nhiều Thánh Chủ ở xung quanh hắn cũng bị nguyên thuật tam bách trọng này bao trùm trong phạm vi công kích.

Có người thì hư thần bị diệt, có người thì toàn thân nhuốm máu, tiên thể vỡ tan, có người chỉ còn thoi thóp vài hơi thở rồi chết ngay tại chỗ.

Một kích như vậy, ba mươi bảy Thánh Chủ đã có mười lăm người ngã xuống.

Chuyện này không những ngoài dự liệu của những người khác mà đến cả Khương Thành cũng suýt chút hoang mang.

“Ôi trời ạ, đây lại là tình huống gì đây?”

Nguyên thuật của ta có uy năng mạnh đến vậy sao?”

Tuy bị kinh ngạc, nhưng động tác của hắn thì không hề ngưng lại.

Lại là ba trăm tòa căn nguyên thần đài tụ hội lại với nhau, chiếc lông vũ thứ hai bay xuống.

Những Thánh Chủ còn lại lại lần nữa gặp phải đả kích mang tính hủy diệt, lại có mười ba Thánh Chủ bị cú kích này giết chết ngay tại chỗ.

Chính Thánh Chủ còn lại cũng bị dọa cho ngốc luôn rồi.

Cả mặt bọn họ đều mang vẻ sợ hãi khó có thể tin được.

“Sao lại có thể như vậy được…”

Chương 2090: Vẫn là ngươi hiểu ta

Khương Thành cũng muốn biết tại sao lại như thế.

Lực sát thương của nguyên thuật tam bách trọng này có vẻ hơi vô lí.

Lúc trước một kích giết chết một Thánh Chủ đã là khoa trương lắm rồi, bây giờ bản thân mất đi đạo hải mà ngược lại lại giết được mười mấy tên.

Nhưng mà hắn rất nhanh đã hiểu ra được.

“Phải rồi, hóa ra đây mới là Vô Đạo BUFF mà hệ thống nói.”

BUFF này vốn không phải khiến kẻ địch mất đi đạo, vậy nên thánh giới của kẻ địch vẫn còn.

Cái gọi là Vô Đạo là chỉ bất cứ đạo nào cũng sẽ vô hiệu với bản thân mình trong thời gian ba phút này.

Vì thế mà đạo hải của bản thân không mở ra được, bởi bì đạo quy tắc không có sinh ra hiệu quả.

Nhưng cũng tương đương với điều đó, thánh giới của kẻ địch trước mình cũng chẳng hề có chút ý nghĩa nào trước mặt bản thân cả.

Trước đây nguyên thuật của hắn công kích kẻ địch sẽ bị đạo của thánh giới hấp thu hết toàn bộ công kích.

Bây giờ đạo của đối phương đã vô hiệu với bản thân, thánh giới có cũng như không.

Sức công kích của nguyên thuật không bị thánh giới làm yếu đi hay hao phí, uy lực được giải phóng ra hoàn toàn.

Những Thánh Chủ này dùng bản thể để nghênh đón nguyên thuật tam baschg trọng không hề bị làm yếu đi, đương nhiên là yếu đuối cô cùng, nhất thời là đã toi.

Sau khi hiểu rõ được tất cả, hắn hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

“Hệ thống lão đệ, xem ra cả đã hiểu lầm ngươi rồi.”

“Một cái BUFF cường thế như vậy sao ngươi không nó sớm, hại ca lại mắng ngươi không không một trận.”

Hắn lập tức xông lên, điên cuồng ra tay với chín Thánh Chủ còn lại.

Thánh giới của những người này vẫn còn, nhưng lại không có hiệu quả với Khương Thành, chẳng khác gì với việc không tồn tại cả.

Giống như hai bên đã không có sự gia trì của đạo, thì dùng thủ đoạn căn bản thuần túy là thần hồn, tiên lực và căn nguyên mà thôi.

Đối mặt với nguyên thuật tam bách trọng, những thủ đoạn này của bọn họ căn bản không đủ.

Lại có sáu Thánh Chủ khác bị nguyên thuật giết chết, ba Thánh Chủ cuối cùng còn lại hốt hoảng chạy về những hướng khác nhau để thoát mạng.

Thành ca cũng lười dùng nguyên thuật rồi.

Hắn trực tiếp thúc động linh ý, xuống vào trong ý thức của đối phương.

Dưới tình huống bình thường, linh ý của hắn sẽ bị đạo của đối phương chặn lại.

Nhưng bây giờ phòng tuyến phòng ngự là đạo của đối phương lại như chẳng tồn tại, linh ý trực tiếp giết vào trong ý thức của đối phương.

Ý thức của ba người bị tiêu diệt nay tại chỗ.

Sau khi thu thập xong tàn hồn của ba người, Thành ca cũng không quên mười kẻ địch ban đầu bị đánh cho tàn.

“Dừng tay!”

Hư Dương Thánh Chủ không dễ dàng gì mới hồi lại được chút nguyên khí mới vừa bò dậy đã đón lấy sự công kích rồi.

“Bọn ta nhận thua rồi…”

Khương Thành nào có nghe mấy lời nói dư thừa của hắn.

Sau mấy giây, hắn nhanh nhẹn gọn gàng dùng Tinh hồn từ độ kinh thu thập hết mười tàn hồn này.

Trận chiến đấu cũng kết thúc tại đây.

Lần này bốn mươi bảy Thánh Chủ dâng đến tận cửa, tuy nói đạo giáp bát gỉ của vài người bị đánh hỏng rồi, nhưng số lượng chiến lợi phẩm vẫn khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Từ kiện binh khí bát giai và bí bảo, trong nhẫn trữ vật lại càng đầy ắp những thiên tài địa bảo.

Nhưng mà Thành ca đang vui lại nghĩ đến một chuyện khác.

“Ta không có đạo, đạo của ngươi lại vô hiệu với ta. Hiệu quả Vô Đạo kiểu này vô lí quá, bản thân thật ra cũng xem là một loại đạo nhỉ?”

Nếu như thật sự có đạo vô đạo thì trong lúc chiến đấu có thể tránh được ảnh hưởng của đạo rồi.

Do đó sẽ tạ nên môi trường chiến đấu mà chỉ có hai bên tiến hành phương thức so tài nguyên thủy nhất.

Nghĩ đến hiệu quả thần kì kích một phát toi một đống vừa rồi, Thành ca có phần hối hận rồi.

“Đáng tiếc là ban đầu ta không nghĩ sẽ có loại đạo này, nếu không thì lúc thành Đạo Thần đã lựa chọn nó rồi.”

Nhưng ngay sau đó hắn lại lắc đầu.

“Có được ắt có mất, nếu như chọn đạo vô đạo, vậy thì ta sẽ không có đạo quy tắc rồi.”

Không có đạo quy tắc thì hắn sẽ không học được nguyên thuật của hệ thống.

Lực công kích sẽ bị giảm đi nhiều.

“Không biết… Thu Vũ Tuyền có tu luyện đạo vô đạo không nhỉ?”

Suy đoán này của Khương Thành cũng không phải không có lí.

Suy cho cùng thì Thu Vũ Tuyền khi ở giai đoạn Đạo Thánh đã không có pháp tắc không gian như bình thường rồi.

Nếu như nàng trở thành Đạo Thần, vậy rất có khả năng cũng sẽ không có đạo hải, rất phù hợp với đặc trưng của BUFF Vô Đạo vừa rồi.

Chuyện quan trọng nhất đó là… nàng có Vô Đạo kiếm cùng tên!

Lúc này, đám người Ngộ Sơn, Trường Dương và Diệu Du đã bay đến.

Trên mặt mỗi một người đều mang vẻ khó có thể tin được.

Bọn họ không phải chưa từng nghĩ đến khả năng Khương Thành sẽ giành được chiến thắng, mà là không nghĩ được đến cách thức giành được chiến thắng cuối cùng.

Lại một thao tác khiến người ta không hiểu nữa.

“Sư tôn thần uy cái thế quá!”

“Lại có thể một mình giết chết bốn mươi bảy Thánh Chủ, đúng là không gì sánh bằng mà…”

“Khương chưởng môn, sao ngươi có thể làm được vậy?”

“Phải đó, cho dù có khai triển Vạn Tượng Luân Chuyển thì cũng phải dùng đạo hải để va chạm với thánh giới chứ.”

“Lần này hình như ngươi không dùng đạo hải để có được thắng lợi, chuyện này vô lí quá đi.”

Đối với vấn đề này, Đoan Phong và Thiên Hợp phía sau và Lăng đang chú ý ở xa xa bên này cũng tò mò vô cùng.

Khương Thành đương nhiên sẽ không nói có hệ thống hack rồi.

Chỉ có thể lại lần nữa bịa chuyện.

“Thật ra ta có dùng Vạn Tượng Luân Chuyển.”

“Nhưng mà các ngươi không nhìn thấy thôi.”

“Các ngươi không thể nhìn thấy là do đạo hành của các ngươi còn chưa đủ.”

Thành ca sau khi thu thập xong chiến lợi phẩm châm một điếu thuốc lên, sau khi rít một hơi mới ngửa mặt lên trời, thờ ơ nói: “Chỉ cần trong lòng có đạo thì hình thái đạo hải bình thường có là gì đâu chứ, căn bản không hề quan trọng.”

Mọi người mang vẻ mặt mù mị.

Chuyện này nghe có vẻ huyền diệu, nhưng hình như lại chẳng nói được igf.

“Ta đã hiểu rồi.”

Cao đồ Ngộ Sơn của Thành ca đột nhiên vỗ tay thật mạnh, hét to lên.

“Ta đã hoàn toàn hiểu ra rồi.”

Thành ca không thể không thầm mắng chửi trong lòng, bản thân ta cũng không hiểu mình đã nói những gì, ngươi lại có thể hiểu được, ngươi đúng thật là một thiên tài.

“Trong lòng có đạo, bản thân sẽ chính là hóa thân của đạo.”

Ngộ Sơn khua tay múa chân: “Sư tôn, cái mà ngươi dùng nhất định là Vạn Tượng Luân Chuyển trọng sau đúng không?”

Thành ca còn có thể nói gì được nữa.

Chỉ có thể gật đầu tán dương Ngộ Sơn.

“Vẫn là ngươi hiểu ta.”

Có được sự công nhận của hắn, Ngộ Sơn đắc ý vô cùng.

“Ha ha, ta biết ngay mà, sư tôn sớm đã bước vào một cảnh giới khác rồi.”

Những người khác tuy cũng không hiểu gì, nhưng mà cũng chấn động vô kể.

Thế là lại thêm một màn tâng bốc nhiệt tình kéo đến.

Nhưng mà lúc này, sau khi bốn mươi bảy Thánh Chủ chết đi, Vẫn giới tiên tàng hoàn toàn mới cũng đã dần hình thành rồi.

Tinh vân lần này tươi đẹp hùng vĩ chưa từng có, đúng là khiến cả Thương Lan đại lục đều biến đổi màu sắc.

Vô số tiên nhân ngước đầu lên nhìn như nhìn một thần tích trên trời cao.

Khoảng thời gian này bọn họ cũng dần từ việc kinh ngạc đến quen thuộc đến tê dại rồi.

“Lại đến rồi…”

“Lần này lại là những Thánh Chủ nào bị giết vậy?”

“Chi ít cũng phải mấy chục nhỉ?”

“Không cần nói, lại là Khương Thành làm đấy.”

“Thánh Chủ của Thương Lan đại lục chúng ta còn bao nhiều, cảm thấy qua một năm nữa, quái vật này sẽ tiêu diệt hoàn toàn luôn quá.”

Chư vị Đạo Thần của Phi Tiên môn lũ lượt tiến về động phủ, thành thục thẻ ý niệm của bản thân ra đi đến hấp thu đạo vận.

Còn mấy sư đồ Ngộ Sơn lại nhìn trân trân Khương Thành.

Chờ khi hắn diệt trừ những “Thiên ma ngoại vực” như lần trước rồi sẽ mang theo mình đi ké miếng đạo hạch.

Hai “gián điệp” Đoan Phong và Thiên Hợp cũng kích động xoa tay.

Hiện tại bọn họ đã bắt đầu cảm thấy sự xuất hiện của Khương Thành là một chuyện tốt rồi.

Suy cho cùng thì trước khi tên này xuất hiện, Vẫn giới tiên tàng mấy trăm triệu năm cũng chẳng xuất hiện được lần nào, một lần giỏi lắm là một Thánh Chủ chết đi, nào có đã như giờ đâu chứ.

Nhưng mà bản thân Thành ca lần này lại không tích cực như mấy lần trước.

Chương 2091: Lấy oán báo ơn

Nguyên nhân Khương Thành không còn động lực khi nhìn thấy Vẫn giới tiên tàng rất là đơn giản.

Đó là vì đạo hải của hắn đã đạt đến cực hạn rồi.

Trừ khi đạo hải chuyển hóa thành thánh giới, nếu không thì hắn có hấp thu đạo hạch như thế nào cũng là vô ích.

Nhưng tu vi tiên lực và cấp bậc căn nguyên đều bị kẹt lại, cũng không có cách nào có thể lập tức đột phá lên Thánh Chủ.

Vậy nên, tạm thời Vẫn giới tiên tàng không có ích gì với hắn hết.

“Các ngươi tự đi đi, lần này ta không tham gia đâu.”

Không có lợi, ca đây không có hứng thú.

Đoan Phong và Thiên Hợp không hiểu cho lắm, tên này lại đang giở trò gì nữa đây?

Cơ duyên tốt thế lại không muốn?

Còn sư đồ Ngộ Sơn thì lại làm vẻ mặt buồn bã kêu gào.

“Sư tôn, ngươi không thể bỏ mặc làm ngơ được!”

“Không có sư tổ ra mặt, bọn ta sao có thể chống lại thiên ma ngoại vực được chứ?”

“Đánh không lại thiên ma ngoại vực, bọn ta làm sao hấp thu đạo hạch…”

Lần đầu tiên Thành ca có hơi hối hận vì đã bịa ra cái thứ “thiên ma ngoại vực” này để làm màu, bây giờ khiến cho hắn không thể nào buông được.

“Thôi được rồi, cứ xem như vào trong lượn một vòng vậy.”

Hắn lại làm một loạt các động tác giống như lần trước, gọi Lăng ra ngoài, sau đó mang hết đám Ngộ Sơn đến trước mặt đạo hạch.

Lần này, dù là Thương Lan đại lục hay Thanh Di đại lục thì đều không có một ai dám đến ké đạo hạch nữa.

Vậy nên cũng không có cái thứ gọi là "thiên ma ngoại vực".

Điều này khiến cho Thành ca rảnh rỗi không có việc làm, nhưng những người khác thì lại vui mừng hớn hở.

Đạo hạch dung hợp từ bốn mươi bảy thánh giới thật sự vô cùng khổng lồ.

Đứng trước đạo hạch to khổng lồ này, bọn họ giống như những con kiến nhỏ bé vậy.

"Chúng ta phải mất bao lâu mới hấp thu hết nó đây?"

"Hấp thu xong đạo hạch này, có khi nào chúng ta sẽ thành Thánh Tôn luôn không?"

"Thánh Tôn thì không dám nghĩ tới đâu, nhưng Thánh Chủ đỉnh phong thì có hi vọng hơn đấy…"

Vài người họ cười hi hi ha ha giơ hai tay để lên trên đạo hạch, thuận lợi hấp thu đạo ở bên trong.

Lăng cũng tính giống như những lần trước, thúc đẩy đạo về phía của Khương Thành, âm thầm làm công cho hắn.

Thế là sau khi theo thói quen đặt hai tay lên trên, nàng mới phát hiện có gì đó không đúng.

Đạo mà nàng cố gắng thúc đẩy lại không tìm được chỗ trút là Khương Thành.

Sao lại như vậy chứ?

Hắn đâu rồi?

Lăng bắt đầu hoảng rồi.

Nếu đạo được đẩy ra mãi không tìm thấy chỗ trút thì rất nhanh sẽ chảy ngược trở về, rót lại vào trong cơ thể nàng.

Còn đạo của nàng thì đã sớm đạt đến giới hạn mà ý thức của bản thân có thể khống chế rồi.

Cổ Thánh hóa đạo làm nguyên, đạo nguyên cũng sẽ giống như Thiên đạo sinh ra ý chí đặc biệt.

Hiện giờ ý chí của Lăng chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp ý chí kia.

Nếu như đạo của nàng lại tăng thêm thì ý chí của đạo nguyên kia sẽ trở nên mạnh theo.

Kết quả cuối cùng đó là ý thức của nàng không thể nào trấn áp được ý chí đó, bị nó quay ngược lại thôn phệ, triệt để mất đi chính mình.

Giờ phút này nàng rất muốn chửi mẹ nó.

Cái tên đáng ghét kia đi đâu rồi?

Sao vẫn chưa bắt đầu vậy hả?

Nàng chỉ đành thử thúc đẩy cho bảy người của đám Ngộ Sơn, Trường Dương và Đoan Phong.

Chỉ là quá trình vừa mới bắt đầu thì ý niệm của bảy người đã nhanh chóng tán loạn, biến mất ngay tại chỗ.

Hết cách rồi, ý niệm của bảy người này quá yếu, hoàn toàn không thể chịu nổi việc đột nhiên được rót một lượng lớn đạo vào cơ thể.

Bọn họ tiêu hóa không nổi.

Người duy nhất có thể tiêu hóa cũng chỉ có mỗi Khương Thành.

Nhưng mà Thành ca cảm thấy đạo của bản thân tạm thời không thể tiếp tục thăng cấp nữa nên lần này hoàn toàn không muốn hấp thu.

Đạo hạch khổng lồ cuối cùng chỉ còn lại mỗi chỗ trút là Lăng.

Nàng thậm chí còn không có cách nào rút lui.

Bởi vì đạo nguyên và đạo hạch thu hút lẫn nhau là quy luật của tự nhiên, nàng không thể nào thoát khỏi nó được.

Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo của bản thân tăng lên vùn vụt.

Nhìn thấy ý thức của bản thân tựa như một quả bóng càng phình càng to, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Nàng điên cuồng điều động toàn bộ ý thức đến phòng thủ.

Giờ phút này, đạo vận ở bên ngoài Vẫn giới tiên tàng bị dập tắt trong phút chốc, ý niệm của tất cả mọi người đều bị sụp đổ.

Ý niệm của bọn họ có thể đến được Vẫn giới tiên tàng đều là nhờ vào sự dẫn dắt của Lăng.

Nhưng bây giờ, nàng làm gì còn có dư sức lực để làm cái chuyện đó nữa chứ?

Toàn bộ Tiên Võ châu xảy ra thay đổi dữ dội, đối với cái thế giới này, Lăng chính là Thiên đạo.

Nếu nàng có chuyện, cả Tiên Võ Châu đều sẽ có chuyện!

Đạo hạch vẫn điên cuồng tuôn trào vào người nàng, dần dần, ý thức của nàng cũng có hơi mơ hồ.

"Mẹ nó, cái gì vậy chứ?"

"Sao bọn họ đột nhiên đi ra hết vậy?"

"Nè nè, ngươi sao vậy hả, sao nhìn không được bình thường vậy nè, lẽ nào là đạo hạch này có độc hả?"

Trong mơ màng, nàng như thấp thoáng nghe thấy giọng nói của Khương Thành.

Cái tên này cố ý đúng không hả?

Cố ý gài bẫy hại nàng, lấy oán báo ơn hả?

Đây là suy nghĩ cuối cùng của nàng trước lúc hoàn toàn sập nguồn.

Ngay sau đó, nàng cảm nhận được một ý thức mãnh mẽ không thuộc về bản thân đang truyền vào trong cơ thể mình.

Đó là linh ý của Khương Thành.

Vốn Thành ca cũng tưởng rằng lần này sẽ không cần tới bản thân nên chỉ tính làm một khán giả đứng xem, nhìn bọn họ hấp thu đạo hạch.

Ai mà ngờ lại xảy ra liên tiếp vô số chuyện ngoài ý muốn.

Đám người Ngộ Sơn đều bị đẩy ra ngoài, "ý niệm" vốn đang bình thường của Lăng cũng rung chấn kịch liệt, đồng thời còn càng ngày càng yếu, càng lúc càng trong suốt.

Dường như sẽ tiêu biến trong trời đất bất cứ lúc nào.

“Không phải đó chứ, mất đi người trụ cột như ca là các ngươi đến cả việc hấp thu đạo hạch đơn giản thế này cũng không làm nổi được luôn hả?

“Đúng là không để người ta bớt lo được!”

Hắn hoàn toàn không hay biết tình cảnh của Lăng nguy hiểm đến cỡ nào.

Những người khác chỉ là mất đi một sợi ý niệm thôi, không hề có ảnh hưởng gì lớn đến bản thể.

Còn Lăng vì phải cố gắng trấn áp ý chí đạo nguyên nên ý thức chỉ có thể luôn giữ ở trạng thái nguyên bản hoàn chỉnh.

Nếu như nó mà mất đi, vậy thì sẽ hoàn toàn mất luôn.

“Hạt mầm tốt duy nhất đấy, không thể nhìn nàng ta chết được, nếu không công cuộc giúp muội tử của ca đây sẽ lật xe mất.”

Nếu “ý niệm” của Lăng đã sắp tiêu biến, vậy thì dùng linh ý của bản thân để bảo vệ cho nàng, giúp nàng gia cố một chút là được.

Khi linh ý của Thành ca tiến vào cái “chiến trường” đặc biệt này mới phát hiện tình hình phức tạp vượt xa tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Không chỉ có đạo hạch cuồn cuộn trút vào không ngừng mà còn có cả đạo nguyên tự mang ý chí đặc biệt của bản thân Lăng nữa.

Khương Thành chỉ mới ở cảnh giới Đạo Thần, tất nhiên không biết đạo nguyên là gì.

Hắn chỉ nghĩ đạo tâm của Lăng có hơi đặc biệt mà thôi.

Mặc dù cảm giác mà “đạo tâm” mang lại cho hắn quá mạnh mẽ, nhưng ai mà lại không có những bí mật nhỏ kia chứ?

Muội tử này có thể không hẹn mà gặp nhân vật chính như hắn nhiều lần đến vậy thì chắc chắn cũng là do số mệnh sắp đặt thôi.

Còn về ý chí đặc biệt do đạo nguyên sinh ra kia cũng bị xem như là ý thức của bản thân Lăng.

Sau khi linh ý của hắn tiến vào, ý chí đặc biệt do đạo nguyên tự có kia cũng lập tức nhào lên, muốn thôn phệ hắn rồi đồng hóa luôn.

Điều này khiến cho Khương Thành rất không vừa lòng.

Hắn còn tưởng đây là ý thức của Lăng đang công kích bản thân.

“Ta đang giúp ngươi đó, sao ngươi lại cắn ngược lại ta chứ, lấy oán báo ơn hả?

Ý chí đạo nguyên cũng giống như ý chí Thiên đạo, chỉ có bản năng tiêu diệt nguy hiểm, tất nhiên sẽ không bởi vì câu nói này của hắn mà dừng lại.

Linh ý của Khương Thành rất nhanh đã bị cắn mất một góc, sau đó nhanh chóng bị đồng hóa.

Ý chí đạo nguyên cũng nhờ vậy mà càng thêm mạnh hơn, trạng thái của Lăng cũng ngày càng gay go.

Thành ca không biết rõ chân tướng cũng nổi giận rồi.

“Ngươi làm thật đó hả?”

“Nếu như ngươi đã cố muốn múa rìu qua mắt thợ, ép ta phải ra tay thì đừng trách ca đây không khách sáo!”

“Ta là chuyên gia chơi cái trò tấn công ý thức đó, ai sợ ai hả?”

Chương 2092: Thiên giai thập nhất trọng

Ban đầu Khương Thành suy đoán tình huống của Lăng có thể là do ý thức quá yếu, không có cách nào chịu nổi sự truyền tải của đạo hạch.

Mặc dù cái suy đoán này không phải là sự thật nhưng lại rất phù hợp với tình cảnh của Lăng.

Mà bây giờ khi hắn xem ý thức của Lăng như là ý chí đạo nguyên thì lại cảm thấy hình như tình huống không được đúng cho lắm.

Ý thức của muội tử này khá mạnh mẽ, nhưng cũng rất hỗn loạn.

Gặp ai cũng cắn hết mà!

“Lẽ nào là do đạo hạch rót vào nhiều quá làm nàng ta mê muội đầu óc luôn rồi?”

“Phải khiến cho nàng an phận lại trước đã!”

Thế là, ca này bắt đầu vật lộn với ý chí đạo nguyên của Lăng.

Sau khi Linh ý giao đấu với ý chí này, Khương Thành đã phát hiện ra được chỗ lợi hại của nó.

Cường độ ý thức của đối phương lại vượt qua cả một người Thiên giai thập trọng như hắn.

Điều này khiến hắn cảm thấy không thể tin nổi.

“Nữ nhân này không phải người của Thiên tộc mà lại sở hữu ý thức mạnh đến vậy sao?”

“Nàng ta tu được kiểu gì thế?”

“Lẽ nào là gặp trúng cơ duyên gì đó đặc biệt à?”

Hắn làm sao biết được, đây xem như là một loại khác của “ý chí Thiên đạo”.

Nghĩ lại ý chí Thiên đạo chân chính mà xem, nó là thứ có thể khiến cho Thánh Hoàng Thiên giai thập tam trọng trở thành hai tay trắng.

Ý chí đạo nguyên này của Lăng chỉ sánh ngang được với Thiên giai thập nhất trọng đã xem như là rất yếu rồi.

Sau khi bị ý chí này bao vây, Khương Thành không hề hoảng hốt một chút nào.

Bởi vì so sánh với ý chí đạo nguyên chỉ biết cắn xé theo bản năng thì linh ý của hắn giống như quân lính chính quy đã được qua huấn luyện vậy.

Cả hai ở trên phương diện kỹ xảo công phòng của lĩnh vực ý thức hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Đừng nói là Thiên giai thập nhất trọng, dù có là Thiên giai thập nhị trọng thì Khương Thành đều có đủ tư cách giao đấu một trận.

Sau khi đã ổn định lại, hắn bắt đầu nhanh chóng phản kích.

“Thái Thượng Hóa Đạo” được phát động, linh ý màu tím hóa thành một cây quạt lông vũ nho nhỏ tinh tế.

Quạt lông vũ nhẹ nhàng lắc lư nghênh đón ý chí hỗn loạn kia.

Từng trận gió mát phớt qua.

Ý chí vốn đang điên cuồng cắn xé về phía hắn đã dần dần an phận lại rất nhiều.

Đây là công kích mê hoặc của linh ý, trong chiến đấu có thể dùng để làm rã ý thức của đối phương.

Thành ca vẫn là mềm lòng với muội tử này.

Dù cho bị nàng cắn một cái thì hắn vẫn lựa chọn một thủ đoạn xoa dịu ấm áp chứ không phải vừa bắt đầu đã cắt gọt, ăn mòn hay cắn nuốt.

Để nhằm khiến ý thức của nàng dần dần bình tĩnh trở lại.

Chỉ tiếc rằng ý chí này vốn không phải là ý thức của Lăng, vậy nên nó chỉ có bản năng tiêu diệt những nguy hiểm uy hiếp nó.

Sau một hồi bình tĩnh ngắn ngủi, ý chí ở xung quanh lại tiếp tục lộ ra nanh vuốt, điên cuồng cắn xé về phía linh ý của hắn.

Khương Thành không biết phải làm sao, chỉ đành cứng rắn hơn một chút.

Những sợi tơ đan chéo ngang dọc chớp lóe ánh sáng tím rực rỡ, trong chớp mắt được đan dệt thành một tấm lưới cực lớn.

Sau khi tấm lưới đó thả xuống, ý chí đạo nguyên vốn đang nóng nảy dần dần không còn chỗ để lộng hành ngang ngược.

Nó không ngừng bị tấm lưới lớn gom buộc lại rồi thu nhỏ, bị nhốt ở trong một góc bé xíu.

Đây là thủ đoạn trói buộc ý thức của “Thái Thượng Hóa Đạo”.

Thành ca vẫn không hề có ý muốn làm muội tử này bị thương.

“Bây giờ nên an phận lại rồi chứ?”

“Ngươi có thể tỉnh táo một chút không hả?”

Ý chí đạo nguyên sao có thể có lúc tỉnh táo được chứ.

Dù cho bị tấm lưới buộc lại thì nó vẫn cứ liều mạng vùng vẫy không bỏ một phút giây nào.

Tấm lưới lớn kia rất nhanh đã bị nó cắn đứt.

Khương Thành chỉ có thể đổi một môn linh kỹ khác.

Nhưng lại thấy ngay trung tâm của tấm lưới lớn bị hư hỏng kia đột nhiên tuôn ra vô số dòng suối nhỏ.

Nước suối chảy róc rách, nhanh chóng lấp đầu từng cái lỗ hỏng của tấm lưới.

Tấm lưới lớn đã bị lấp thành một tấm sắt bỗng nhiên co rút, hóa thành một cái chuông lớn màu tím, giam giữ chặt chẽ ý chí hỗn loạn kia ở bên trong.

Keng!

Âm thanh cái chuông vừa xa xôi lại véo von vang lên, mang theo cả âm thanh vang vọng.

Khi âm vang tản đi, xung quanh lại im lặng như tờ.

Màn kịch liệt và hỗn loạn trước đó cứ như chưa từng xảy ra bao giờ.

Tất cả đều theo tiếng chuông chìm vào tĩnh mịch.

Khương Thành mong rằng có thể thông qua cách thức trấn áp có kèm theo ngủ say này khiến cho đối phương hoàn toàn yên tĩnh lại.

Nhưng cuối cùng vẫn phải khiến hắn thất vọng.

Sau một lúc yên tĩnh ngắn ngủi, bên trong cái chuông lớn lại truyền tới những tiếng va chạm trầm đục.

Đùng! Đùng! Đùng!

Đó là ý chí đạo nguyên đang điên cuồng va chạm có ý muốn xông ra ngoài.

Khương Thành hóa thân thành cái chuông bị đụng tới mức Linh ý không ngừng run rẩy, suýt nữa thì đã rối loạn.

Cuối cùng ca này cũng bị chọc cho xù lông.

“Không chịu thôi đúng chưa?”

“Vậy thì đừng trách ta xuống tay ác!”

Ngay giây tiếp theo, linh ý hóa thành tám mũi tên mất đầu xuyên qua ý chí đạo nguyên ở đối diện như một tia sáng, cắm

xuống tám vị trí khác nhau.

Ánh sáng tím ngang dọc tựa như ánh dao, cắt ý chí đạo nguyên hỗn loạn kia ra nhanh như chớp.

Sau đó thuần thục phân chia thành tám khúc không nối liền với nhau.

Chưa kịp đợi những ý chí hỗn loạn kia phản kích, tám mũi tên mất đầu bỗng nhiên biến mất, chỉ để lại tám cái khe sâu hoăm hoắm.

Khương Thành tập trung toàn bộ linh ý giết về một khúc ở trong đó.

Đây là cách phân tán kẻ địch tiêu chuẩn, chia ra đánh từng thằng một.

Một phần tám ý chí đạo nguyên làm sao có thể địch lại thế tấn công của hắn.

Ý định ban đầu của Khương Thành vốn là tẩn cả đám ý chí này một trận để khiến cho Lăng tỉnh lại.

Nhưng sau khi hắn phát động công kích với ý chí đạo nguyên kia thì chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Hắn bỗng phát hiện, ý thức hỗn loạn ở đối diện đang bị linh ý của bản thân cắn nuốt và hấp thu.

Loại cảm giác nay rất quen thuộc.

Năm đó ở Thiên giới, hắn đã từng trải qua trăm nghìn lần.

Đó chính là hấp thu Toái Linh phiến.

Chỉ là, ý thức bị hắn cắn nuốt lúc này còn mạnh hơn cả Toái Linh phiến có ghi chép công pháp của Thiên tộc rất nhiều.

Dù có là Toái Linh phiến cao giai thì ý chí ẩn chứa bên trong cũng không bằng được một phần nghìn của cái này.

“Sao lại như thế chứ?”

Mặc dù ý chí bị cắn nuốt có rất nhiều phần tự nhiên bị tiêu biến mất, nhưng vẫn có một phần tương đối khác chuyển hóa thành linh ý của hắn.

Linh ý của hắn đang tăng lên giống hệt như năm đó hấp thu Toái Linh phiến

Hơn nữa còn tăng với tốc độ trước giờ chưa từng có nữa!

“Ý thức của Lăng sao lại bị ta hấp thu chứ nhỉ?”

Khương Thành thấy khó hiểu vô cùng.

Kẻ địch bị hắn dùng Linh ý để tấn công và tiêu diệt nhiều vô số kể.

Nhưng dù là tiên nhân có ý thức yếu hay là tộc nhân Thiên tộc có Linh ý mạnh mẽ, hoặc như Yêu tộc và Linh tộc thì hắn đều không thể nào hấp thu được ý thức của bọn họ.

Nếu như có thể làm được loại chuyện này, vậy thì Thiên tộc sẽ không còn đồng tâm hiệp lực nữa mà thay vào đó là tàn sát lẫn nhau.

Bởi vì khi đó, ánh mắt của mỗi người nhìn những tộc nhân khác đều hiện lên sự tham lam như đang nhìn kho báu vậy.

Khương Thành không hề hây biết, thứ mà bản thân hắn hấp thu không phải là ý thức của Lăng.

Mà đó chỉ là ý chí do đạo nguyên sinh ra mà thôi.

Đợi khi hắn hoàn hồn lại thì ý chí hỗn loạn lại mạnh mẽ kia đã bị cắn nuốt mất một nửa, độ mạnh cũng giảm từ Thiên giai thập nhất trọng rớt xuống còn thập trọng.

Còn về linh ý của bản thân hắn thì lại đột phá lên thập nhất trọng.

Chỉ là lúc này Khương Thành lại không hề vui vẻ một chút nào.

“Không ổn!”

“Nếu cứ tiếp tục như thế, vậy chẳng phải Lăng sẽ bị ta hại chết sao?”

Hắn vội vàng cắt đứt quá trình cắn nuốt.

Sau đó nhanh chóng mở quay ngược thời gian trong kỹ năng hệ thống, muốn khiến thời gian lùi ngược lại, khôi phục lại độ mạnh lúc trước của ý chí hỗn loạn kia.

Nhưng hắn lại phát hiện lượng huyền tinh cần dùng lên đến hơn chục triệu, số điểm mà hắn đang có còn lâu mới đủ.

Nhưng cũng rất bình thường, bởi vì lần này có liên quan đến sự thay đổi đạo nguyên của một vị Cổ Thánh nên giá thành của quay ngược thời gian vô cùng cao.

"Vốn muốn cứu nàng, bây giờ lại thành ra hại nàng!"

Giờ phút này, Khương Thành vốn luôn thích chiếm lợi lại tràn đầy buồn phiền và hối hận mãnh liệt.

Chương 2093: Cho người khác một câu trả lời

Trong lòng của Khương Thành, Lăng cũng xem như là người của mình.

Là một người luôn chú trọng mọi thứ, dù cho ca này luôn thích chiếm lợi, không lợi sẽ không làm cỡ nào thì cũng không bao giờ dùng trò này với người của mình.

Tự cho rằng bản thân đã hại Lăng, Khương Thành tỏ ra vô cùng áy náy.

Chỉ là hắn không hề biết, bản thân làm như vậy thật ra đã vô tình cứu được muội tử này.

"Kẻ địch" lớn nhất của Lăng đó là cái ý chí càng lúc càng lớn mạnh kia của đạo nguyên.

Nó cứ giống như một tế bào ung thư đồng hành với đạo nguyên trong lúc tăng cấp vậy, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ hủy đi ý thức của nàng.

Ban nãy nếu Khương Thành chỉ giúp nàng gia cố ý thức để có thể thuận lợi hấp thu đạo hạch thì đó chỉ xem như là trị ngọn mà không trị gốc.

Nhưng bây giờ hắn cắn nuốt hết một nửa ý chí của đạo nguyên, vậy sẽ đồng nghĩa với việc cắt đi một nửa tế bào ung thư ở trong người nàng, thành ra xem như đã trị được gốc.

Ngây lúc hắn bắt đầu cắn nuốt ý chí đạo nguyên thì ý thức của Lăng cũng đã tỉnh lại.

Nàng vốn tưởng rằng Khương Thành muốn hại bản thân.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy việc hắn đang làm thì lập tức kinh ngạc không thôi.

Và ngay sau đó là hớn hở vui mừng.

Ý chí đạo nguyên bị suy yếu không hề khiến cho đạo của nàng giảm sút.

Thực lực của nàng cũng sẽ không bị yếu đi, mà ngược lại nó còn tăng cường sự khống chế đối với đạo tự thân.

Cũng vì vậy nên nàng mới không nhảy ra cắt ngang hắn.

Đến khi Khương Thành chủ động cắt đứt quá trình cắn nuốt, nàng còn cảm thấy nuối tiếc vì chưa đủ nữa.

Sao ngươi giữ lại một nửa làm chi vậy?

Cắn nuốt sạch sẽ ý chí đạo nguyên đó đi chứ!

Nhưng Lăng chỉ nghĩ là hắn cũng bị ý chí kia tàn phá và đã chịu đựng đến cực hạn chứ không hề biết thật ra Khương Thành nhận được lợi vô cùng lớn.

Nhìn thấy Thành ca thật sự không tiếp tục hấp thu nữa nàng mới hiện thân, nhanh chóng trấn áp ý chí hỗn loạn còn sót lại phân nửa kia.

Đây là ý chí do đạo của nàng sinh ra, có cùng chung gốc rễ với nàng.

Hiện giờ suy yếu mất một nửa tất nhiên sẽ không chống lại nàng nổi.

Từ sau khi trở thành Cổ Thánh, Lăng chưa bao giờ thoải mái được như lúc này.

Cái cảm giác đó cứ như lúc trước phải xách một thùng đầy nước, bất cứ lúc nào cũng lo lắng nó sẽ tràn ra ngoài, còn bây giờ thùng nước này lại vơi đi một nửa, nên nàng yên tâm hơn rất nhiều.

Nhìn thấy ý chí đạo nguyên trở nên ngoan ngoãn, ý thức của Lăng cũng bắt đầu rõ ràng, linh ý của Khương Thành bèn rút trở về.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi?”

“Đúng vậy, lần này cảm ơn ngươi.”

“Khụ!”

Thành ca âm thầm thở phào một hơi.

Hắn còn tưởng bản thân hủy mất một nửa ý thức của muội tử này, đợi nàng tỉnh lại sẽ tìm mình liều mạng.

Ai mà ngờ nàng lại còn cảm ơn hắn nữa.

Lẽ nào nàng không biết chuyện gì đã xảy ra sao?

Ca này cười tít mắt gật đầu.

“Là ta nên làm, sau này ngươi cũng tiết chế một chút.”

“Tuy đạo hạch tốt nhưng cũng đừng có tham lam quá, không phải lần nào cũng có ca đây bảo vệ cho ngươi đâu!”

Bị hắn nhắc nhở như vậy mới khiến Lăng nhớ ra lần này bản thân rơi vào tuyệt cảnh là vì ai.

Đạo hạch này là ta muốn hay gì?

Nếu không phải do ngươi cứ cố kéo ta đến đây làm không công cho ngươi thì ta cũng sẽ không đến nơi này đâu, biết chưa hả?

Cái tên đầu sỏ suýt hại chết ta là ngươi đó!

Nàng phẫn nộ trừng mắt nhìn Khương Thành, chất vấn hắn: “Sao tự nhiên lần này ngươi lại không hấp thu đạo hạch nữa hả?”

Thành ca nhún vai bày ra vẻ vô tội.

“Ca vẫn chưa đến Thánh Chủ nên không thể tiếp tục tăng đạo được nữa.”

Hả, cái này?

Lăng cạn lời ngay tại chỗ.

Mà cũng đúng, đều tại số lượng Thánh Chủ mà Khương Thành giết sắp gom được thành cả một sớ dài nên khiến cho tiềm thức của nàng đã quên mất cái tên này thật ra chỉ mới là Đạo Thần thôi.

Kế tiếp, Khương Thành quay trở về Phi Tiên môn đón đám người Ngộ Sơn đến đây.

Vài người họ lại tiếp tục hấp thu đạo hạch.

Chỉ là lần này bọn họ cũng không thu hoạch được bao nhiêu.

Bởi vì cuối cùng Lăng cũng đã có thể nâng cao đạo của bản thân rồi.

Đạo nguyên giống như một cơn lốc xoáy khổng lồ, cả viên đạo hạch đều bị nó dẫn dắt cuốn lấy, bảy người kia làm sao mà giành lại nàng chứ.

Thời gian dần trôi đi, đạo của Lăng mạnh lên nhanh chóng, ý chí của đạo nguyên cũng lại tăng theo.

Khi viên đạo hạch do thánh giới của bốn mươi sáu Thánh Chủ tạo thành biến mất, ý chí đạo nguyên cũng đã khôi phục được chín mươi phần trăm sức mạnh của lúc trước.

Nhưng may thay nó vẫn nằm trong phạm vi khống chế của nàng.

Và thực lực của nàng cũng bởi vì đạo tăng cấp nên đã trở nên mạnh hơn lúc trước.

Đối với một Cổ Thánh thì chuyện thăng cấp là vô cùng hiếm có.

“Thật không ngờ hắn thật sự thành công giúp ta một lần.”

Đến cả bản thân Lăng cũng vô cùng bất ngờ.

“Nếu để Vô Định Cổ Thánh biết ta gặp được chuyện tốt như thế này thì e là hắn sẽ ngưỡng mộ đến ghen tị mất?”

Quay trở về Phi Tiên môn, mọi người lũ lượt kéo nhau đi bế quan tu luyện, tiêu hóa đạo đã hấp thu gần đây.

Khương Thành lại rảnh rỗi không có việc gì làm.

Bây giờ khắp cả Thương Lan đại lục yên tĩnh đến không một gợn sóng.

Dưới quy tắc sinh tồn cá lớn nuốt cá bé ở Tiên Võ châu này, mỗi một tông môn ở mảnh đại lục này đều tỏ ra vô cùng ôn hòa và không tranh với đời.

Hết cách rồi, mọi người đều bị hắn giết đến sợ rồi.

Bây giờ Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông không thèm lo chuyện chính, chỉ mong rằng hai gián điệp Đoan Phong và Thiên Hợp cố gắng tạo mối quan hệ tốt với Phi Tiên môn.

Tử Tà tông thì run lẩy bẩy, chỉ sợ âm mưu liên lạc với Tiên Cực đại lục sẽ bị Khương Thành phát hiện.

Đến cả các tông môn ở bên phía Thanh Di đại lục, đối mặt với chỗ trống cực lớn sau khi Dương Ly tông sụp đổ cũng không dám có bất cứ hành động gì.

Khương Thành đợi một khoảng thời gian cũng không đợi được kẻ địch mà bản thân muốn đợi, hắn dần dần hơi nôn nóng.

“Cái đám Ngự La thánh địa bên Tiên Cực đại lục làm ăn kiểu gì thế, ta đã giết chết năm tên Thánh Chủ của bọn chúng rồi mà lại không có một chút động tĩnh nào là sao, bọn chúng không muốn trả thù à?”

Nghe hắn nhắc đến vấn đề này, mọi người nhất thời cứng họng không nói nên lời.

Đại lão ơi, ngươi có thể nói tiếng người được hay không hả?

Làm gì có ai lại mong người khác đến trả thù bản thân cơ chứ?

Trong đám người, Đoan Phong Thánh Chủ nhịn không được nói.

“Cái đó… có khi nào, đối phương vẫn không biết người của chúng đã bị giết rồi không?

Gần đây hắn ở chung với đám người Ngộ Sơn và Trường Dương, càng ở lại càng thân, cũng không còn ngại ngùng khách sáo như trước nữa.

Khương Thành khẽ sững người, lập tức phiền muộn vỗ đùi.

“Thất sách quá, sớm biết vậy thì lần đó đã không giết hết sạch rồi, ta nên giữ lại một tên sống sót để quay về báo tin mới đúng.”

Mọi người suýt nữa thì ngã ngửa ra đất.

Lão huynh ơi, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì vậy hả?

“Nếu như đối phương đã không có tới tìm, vậy ngươi có thể qua đó tìm mà.”

Người nói là Lăng lần đầu tiên tham gia hội nghị tông môn.

Là một phó chưởng môn trên danh nghĩa, rất nhiều người đều vô cùng lạ lẫm với nàng, thậm chí còn tưởng rằng nàng là đạo

lữ của Khương chưởng môn nữa.

Nhưng Ngộ Sơn biết nàng là Hám Thiên Cổ Thánh lại run lên theo bản năng.

Hắn lập tức lớn tiếng phụ họa.

“Đúng đúng đúng, phó chưởng môn nói rất đúng.”

“Cái Ngự La thánh địa kia dám không xem chúng ta ra gì, thật sự không thể nhẫn nhịn, chúng ta nên chủ động ra tay trước!”

Khương Thành nghi ngờ nhìn Lăng rồi lại nhìn lão đầu này.

Trong lòng thầm nghĩ, sao hai người còn hăng hơn cả ta nữa vậy?

“Trước mắt chúng ta giết người của bọn chúng, nếu chủ động chạy sang đó diệt môn của người ta thì khó tránh không được lịch sự.”

Đám người Trường Dương, Đoan Phong và Diệu Du liên tục gật đầu.

Đúng rồi, chúng ta vẫn nên sống khiêm tốn lại, đừng có sinh sự gây chuyện khắp nơi.

Ngự La thánh địa có Thánh Tôn tọa trấn, không dễ chọc được đâu.

Nhưng bọn họ lại nghe Khương Thành đắp thêm một câu.

“Ta đã xử hết năm người của bọn chúng, cũng không thể cứ để người ta chẳng hay biết gì.”

“Như vậy đi, phái hai người đi qua đó thông báo cho bọn họ một tiếng.”

“Cũng xem như là cho người ta một lời giải thích!”

Chương 2094: Nhiệm vụ thập tử nhất sinh

Ực ực!

Các trưởng lão ở trong điện lại muốn ngã ngửa một lần nữa.

Bọn họ đã sắp hết hơi để oán trách rồi.

Lão huynh ơi, ngươi có chắc đó là cho người ta một lời giải thích chứ không phải tới tận nơi để khiêu khích không hả?

Đoan Phong và Thiên Hợp tỏ ra nếu như trong tông môn của họ mà có loại người vô sỉ như thế này thì không đến ba ngày đã bị mọi người vây đánh đến chết rồi.

Ban nãy còn tưởng hắn muốn khiêm tốn nữa chứ.

Làm loạn hơn nửa ngày, ra là hắn đang dốc sức muốn chuyện này càng lớn thêm.

“Khương chưởng môn, xin hãy suy nghĩ lại!”

“Sư tổ đừng manh động, chúng ta không nhất thiết phải gây thù…”

Đám người Xung Vi và Trường Linh có khuyên thế nào thì cũng không thể thay đổi được quyết định của Khương Thành.

Ca này cười hì hì nhìn lướt từ trái qua phải.

“Ai sẽ là người đi thông báo cho Ngự La thánh địa, nói với bọn chúng là năm người này đã bị giết rồi hả?”

Mặt của mọi người như bị táo bón.

Ngươi có thể nào sắp xếp một cái nhiệm vụ nào bình thường hơn, tỉ lệ sống cao hơn nữa được không hả?

Chạy đến tông môn của người ta nói với họ, đệ tử của các ngươi đã bị chưởng môn phái ta giết rồi, ngươi nghĩ bọn họ có tha cho người báo tin không?

Nếu không ngoài dự đoán thì ngay sau đó sẽ bị giết để giải tỏa nỗi căm phẫn nhỉ?

Đến cả Ngộ Sơn trước giờ đều tự xưng trung thành với sư tôn nhất cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như không nghe thấy gì hết.

Cái nhiệm vụ này, ai thích thì cứ nhận đi!

Mắt thấy mọi người không có động tĩnh gì, Thành ca hơi thất vọng một chút.

“Đại diện cho Phi Tiên môn ra ngoài làm việc, thuận tiện còn được du ngoạn một chuyến ở Tiên Cực đại lục, hơn nữa tất cả chi phí đi lại đều do tông môn thanh toán.”

“Công việc tốt như thế này, đến ta còn mong bản thân được làm muốn chết, các ngươi lại không có ai tích cực báo danh sao?”

Mọi người âm thầm phỉ nhổ.

Nếu đã như vậy thì một mình ngươi đi đi.

“Ta biết, các ngươi đều ngại giành cái công việc tốt này, ai cũng đều muốn nhường lại cho các đồng môn khác.”

Thành ca tỏ vẻ bất đắc dĩ thở dài.

“Nếu mọi người đều đang đề cao tác phong khiêm nhường, vậy ta chỉ có thể gọi tên thôi.”

Nói xong, hắn không hề do dự gọi tên của hai người.

“Kim Phong, Chung Vũ, công việc lần này sẽ giao cho hai người các ngươi, ra ngoài trải nghiệm sự đời đi.”

“Các ngươi là đệ tử và đệ tôn của Ngộ Sơn, vậy cũng xem như nước phù sa không chảy ruộng ngoài!”

Đoan Phong và Thiên Hợp bị hắn gọi tên mà tái xanh cả mặt.

Nếu như có thể, bọn họ hận không thể chỉ thẳng vào mặt Khương Thành mắng té tát.

Ngươi cố ý đó hả?

Cái gì mà nước phù sa không chảy ruộng ngoài chứ, ngươi chỉ đang khai đao với người bên cạnh thôi, biết chưa hả?

Hai người vội vàng từ chối đùn đẩy: “Trọng trách to lớn thế này, bọn ta không gánh nổi đâu!”

“Đúng đó đúng đó, kính mong chưởng môn hãy chọn người khác.”

“Bọn ta vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh sư tôn, lắng nghe những lời giảng của chưởng môn.”

Khương Thành nhíu mày, sắc mặt sa sầm.

“Chỉ là đưa có cái tin thôi mà, đơn giản vô cùng, có cái gì mà không gánh nổi chứ?”

Đúng là hắn cố ý chọn hai người này.

Khoảng thời gian này, hắn luôn mong chờ hai tên gián điệp này sẽ làm ra chuyện gì đó.

Ví dụ như xúi giục cao tầng của Phi Tiên môn, hoặc là nội ứng ngoại hợp, dẫn theo người của Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông đánh vào khu vực trung tâm của tông môn, còn không nữa thì nghĩ cách để giết chết người chưởng môn như ta đây…

Kết quả hai cái tên này vẫn chậm chạp chẳng có hành động gì cả.

Điều này khiến hắn không còn kiên nhẫn nữa.

Hai người các ngươi đã xử của ta hai lần cơ duyên đạo hạch rồi, sao vẫn chưa ra tay nữa?

Chiếm lợi đến nghiện luôn rồi hả?

Nếu như các ngươi đã giỏi mai phục ẩn náu như vậy thì ta sẽ ép các ngươi một chút, ép các ngươi vào đường cùng.

Thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, để ta xem các ngươi còn im lặng không làm gì nữa không!

Nghênh đón ánh mắt thâm trầm của Khương Thành, Đoan Phong và Thiên Hợp áp lực như bị núi đè.

Lẽ nào thân phận của bản thân đã bị lộ rồi sao?

Nếu không vì sao lại trùng hợp gọi trúng tên của bản thân chứ?

Lúc này, Trường Dương và Trường Linh đứng ở một bên cũng cầu xin thay sư đệ và đồ đệ của bản thân.

“Khương sư tổ, việc này e là không được ổn lắm, nhiệm vụ này quá nguy hiểm.”

“Ngự La thánh địa sao có thể tha cho bọn họ được, thập tử nhất sinh đó…”

“Chính bởi vì nguy hiểm nên ta mới càng phải phái chi chính của mình đi chứ!”

Thành ca nghiêm nghị cắt ngang lời của bọn họ.

“Người của mình đi trước thì mới có thể bày ra dáng của tông môn được.”

“Huống hồ gì bảo kiếm là phải mài giũa, không trải qua sóng gió thì sao có thể thấy cầu vồng?”

“Ta là tin tưởng bọn họ nên mới cho bọn họ cơ hội này!”

Đám người Diệu Du và Xung Vi vỗ tay nhiệt liệt.

“Khương chưởng môn nói hay lắm!”

“Quá có lý, bọn ta đồng tình!”

Dù sao cũng không phải là bọn họ đi, cổ vũ nhiệt tình là phải.

Đám người Trường Dương và Trường Linh vẫn muốn nói gì đó nhưng Đoan Phong lại chủ động đứng ra nói.

“Khương chưởng môn nói đúng lắm, nhiệm vụ này ta không thể chối từ được!”

Thiên Hợp cũng nối gót theo sau, cảm khái nhận lệnh: “Bọn ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của chưởng môn!”

Hai người họ đương nhiên không muốn nhận cái nhiệm vụ thập tử nhất sinh này, nhưng nếu cứ tiếp tục kháng lệnh, hai người họ lo rằng sẽ bị Khương Thành trực tiếp xử gọn luôn.

Chết lâu cũng còn hơn chết sớm mà.

Huống hồ gì sau khi thoát khỏi tầm mắt của Khương Thành, cũng chưa chắc đã không còn đường sống.

Hôm đó, hai người mang theo sứ mệnh lên đường rời khỏi Thương Lan đại lục.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Thành ca có đôi chút thất vọng.

Loại nhiệm vụ này mà cũng nhịn được nữa hả?

Xem ra hai người này đang âm mưu một kế hoạch còn lớn hơn tưởng tượng đây!

Bảy ngày sau, Đoan Phong và Thiên Hợp tiến vào Tiên Cực đại lục.

Đây không phải là lần đầu tiên họ đặt chân tới khu trung tâm của Tiên Võ châu.

Bọn họ cũng biết rất rõ vị trí của Ngự La thánh địa, cứ như ngựa quen đường cũ.

Khi chạy đến gần thánh địa, bọn họ lại đồng loạt dừng bước.

Đoan Phong nhìn sang huynh đệ cùng hội cùng thuyền với mình: “Tiếp theo phải làm sao đây?”

Chung Vũ nhăn mặt than thở: “Nếu như đại diện Phi Tiên môn đi vào tuyên bố tin tử vậy thì chắc chắn sẽ bị giết ngay, thậm chí trước lúc chết còn phải chịu một trận giày vò nữa kìa.”

Bọn họ đã sớm biết được thân phận thật sự của đối phương, cả hai cũng xem như hiểu rõ trong lòng, vẫn luôn duy trì sự ăn ý với nhau.

“Nhưng nếu như chúng ta không làm gì hết, vậy chắc chắc Khương Thành sẽ giận cá chém thớt sang Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông.”

“Hay là, chúng ta tùy tiện tìm một môn đồ nào đó của Ngự La thánh địa, nói tin tức này cho hắn, sau đó cao chạy xa bay?”

“Không được, Thánh Tôn kia mạnh cỡ nào chứ? Chỉ cần chúng ta từng tiếp xúc với môn đồ trong thánh địa thì hắn chắc chắn có thể lần theo một sợi khí cơ huyền diệu để tìm được chúng ta!”

Hai người nhăn mặt nhăn mày trong chốc lát, đột nhiên Đoan Phong đập tay nói.

“Có rồi!”

Nửa canh giờ sau, hai người họ chính thức tiến vào Ngự La thánh địa.

Hơn tám mươi Thánh Chủ trong thánh địa đều cố gắng có mặt, đến cả vị Nguyên Ly Thánh Tôn cũng ở trong chỗ tối theo dõi.

Khoảng thời gian này bọn họ vẫn luôn đợi Khương Thành chấp nhận sắc phong, chạy đến Ngự La thánh địa tự sa đầu vào lưới

Nhưng đợi rồi lại đợi, cũng không đợi được đám người Khánh Việt và Vô Hoàn trở về, trong lòng cũng đã dần sinh nghi.

Bây giờ biết được người của Phi Tiên môn đến, bọn họ còn tưởng là Khương Thành cuối cùng đã cắn câu.

Vừa nhìn thấy vài vị Thánh Chủ đỉnh phong mạnh hơn xa bản thân, Đoan Phong và Thiên Hợp đã khóc rống lên.

“Các vị đồng đạo và các tiền bối đại năng ơi, xin mọi người hãy làm chủ cho bọn ta!”

“Bọn ta bị Phi Tiên môn bắt nạt thảm quá đi thôi…”

Cảnh tượng này trực tiếp khiến cho người chưởng môn là Vô Đường Thánh Chủ đang vận sức chờ phát huy cũng không biết phải làm sao.

Hắn nhíu mày, không vui nói: “Các ngươi là kẻ nào, muốn làm cái gì thế hả?”

Đoan Phong vừa lau nước mắt vừa diễn.

“Ta là Đoan Phong chưởng môn của Kim Hàn tông ở Thương Lan đại lục, còn đây là Thiên Hợp Thánh Chủ của Bạch Tiên tông.”

“Do Khương Thành quá mạnh nên hai phái của bọn ta đang vô cùng nguy cấp.”

“Vì an nguy của tông môn, hai người bọn ta đã nghĩ cách trà trộn vào Phi Tiên môn, muốn ra tay từ bên trong nội bộ của kẻ địch…”

Chương 2095: Đạo khí cửu giai

Kế hoạch của Đoan Phong và Thiên Hợp rất đơn giản.

Bọn họ sẽ giả vờ bản thân là kẻ địch của Khương Thành, người một nơi lòng dạ ở một nẻo.

Làm như vậy không những sẽ không bị Ngự La thánh địa giết để trút giận mà ngược lại còn được xem là người của bọn họ.

Mọi người đều có cùng chung mối thù.

Quả nhiên, sau khi nghe lời hai người này nói, sắc mặt của nhóm người Vô Đường Thánh chủ dịu đi không ít.

Vì để đối phó với Phi Tiên môn, bọn họ đã từng điều tra tình hình của Thương Lan đại lục.

Cũng đã sớm có nghe về Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông.

“Các ngươi đến đây có việc gì không?”

“Không phải tên Khương Thành kia đã tiếp nhận sắc phong của bọn ta rồi sao, vì sao hắn vẫn chưa đến hả?”

“Bọn ta đến đây cũng là vì việc này.”

Thiên Hợp Thánh chủ vô cùng căm tức nói: “Tên Khương Thành kia không biết điều gì cả, lại dám xem thường chức vị hộ pháp do quý phái đây ban cho.”

“Không những hắn từ chối sắc phong mà thậm chí còn ngang nhiên chém chết năm Thánh chủ của quý phái nữa!”

Đoan Phong tiếp lời hắn, đau khổ tái tê nói: “Thủ đoạn như thế thật khiến người khác giận đến sôi máu, bọn ta quả thực không thể chấp nhận được!”

“Vì để chiêu cáo đến thiên hạ hành vi này của hắn, bọn ta đã chạy trốn khỏi Phi Tiên môn ngay trong đêm.”

“Bọn ta vội vàng đi suốt đêm đến đây là vì không muốn quý phái bị hắn lừa gạt mà chẳng hay biết gì…”

Khi hắn nói đến đây, trong lòng cũng âm thầm thở phào một hơi.

Ngon lành, hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Tin tức bọn ta đã đưa tới nơi, bây giờ người của Ngự La thánh địa đều biết chuyện ngươi giết năm Thánh chủ kia, còn về sau đó bọn họ có hành động gì thì không liên quan đến bọn ta.

Vô Đường Thánh chủ cũng không rảnh mà quan sát sự thay đổi trong mắt của hai người này.

Bởi vì giờ đây đại điện đã suýt nữa bị các trưởng lão lật tung lên vì phẫn nộ.

Thậm chí ngay cả Nguyên Ly Thánh Tôn trốn ở sau màn cũng phải xông ra ngoài.

“Các ngươi nói gì hả?”

“Đồ nhi của ta, Khánh Việt, đã bị tên Khương Thành kia giết rồi sao?”

“Sao hắn dám? Sao hắn dám chứ hả!”

Các Thánh chủ ở bên trong điện đã hoàn toàn bị tin tức này làm cho bùng nổ.

“Đáng chết! Tên này thật đáng hận!”

“Lại dám giết người của Ngự La thánh địa ta, tội đáng muôn chết!”

“Dù có chết mười nghìn lần cũng không hết tội, Phi Tiên môn bắt buộc phải chết hết, một tên cũng không thể bỏ qua!”

“Giết! Giết! Giết!”

“Chỉ giết bọn chúng thôi thì quá lời cho chúng rồi, bắt buộc phải giữ lại hồn phách của chúng, vĩnh viễn dày vò!”

“Đúng vậy, uy nghiêm của Ngự La thánh địa ta không được phép bị xúc phạm, trận chiến này cũng là để đám người bên ngoài hiểu rõ hậu quả của việc đắc tội với chúng ta!”

“Lập tức giết qua đó, tiêu diệt bọn chúng!”

Dưới cơn thịnh nộ, đã có mấy chục Thánh chủ xông ra khỏi đại điện.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã bị Nguyên Ly Thánh Tôn và Vô Đường Thánh chủ ngăn lại.

“Khương Thành có “Vạn Tượng Luân Chuyển” có thể một mình giết sạch mười sáu Thánh chủ.”

“Nếu không phải là Thánh chủ đỉnh phong thì chắc chắn không thể áp chế nổi hắn.”

Trong lòng mọi người không phục nhưng cũng không dám cãi lại Thánh Tôn.

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Thánh chủ đỉnh phong không thể đến những đại lục khác, nếu không sẽ bị Cổ Thánh trừng phạt.”

“Nhưng hắn giết chết năm Thánh chủ của chúng ta, phạm tội ác tày trời, lẽ nào chúng ta lại phải trơ mắt đứng nhìn hắn nhởn nhơ bên ngoài sao?”

“Chuyện này mà truyền ra ngoài thì uy nghiêm của Ngự La thánh địa chúng ta chẳng phải sẽ mất hết à!”

Nguyên Ly Thánh Tôn cũng rất tức giận.

Nếu không phải có lệnh cấm của Hám Thiên Cổ Thánh, bây giờ hắn chính là người đầu tiên giết đến Phi Tiên môn.

“Dù như thế nào cũng bắt buộc phải lừa hắn ra khỏi Thương Lan đại lục!”

“Nếu cái danh hộ pháp không lừa được hắn, vậy thì dùng lợi ích để dụ.”

Rất nhanh bọn họ đã nghĩ ra được cách mới.

Đó là dùng “Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy” để làm mồi nhử.

“Ta không tin Khương Thành sẽ không rung động trước món bảo vật này?”

Thành ca ở Thương Lan đại lục xa xôi có rung động hay không thì rất khó nói, nhưng Đoan Phong và Thiên Hợp đứng ở một bên thì đã rung động rồi, rung động đến mức suýt nữa nghẹt thở.

Hiện giờ ở Nguyên Tiên giới, đạo khí bát giai trên cơ bản đã vô cùng phổ biến.

Trên cấp Đạo Thánh, mỗi người một món.

Dù có là Thánh chủ đỉnh phong cũng đều dùng đạo khí bát giai.

Nhưng nó cũng chỉ cao cấp hơn của Đạo Thánh một chút thôi.

Đến cái cấp bậc của bọn họ, đạo khí bát giai có gia tăng một hai căn nguyên hay nâng cao nguyên tắc gì đó thì cũng đã không còn ảnh hưởng gì nhiều trong khi chiến đấu nữa rồi.

Nếu muốn chất lượng tăng vọt thì phải cần đến đạo khí cửu giai.

Đạo khí cửu giai ngoài việc giúp cho biên độ tăng trưởng của quy tắc bình thường và tiên lực càng lớn ra thì còn có thêm một hiệu quả vô cùng ngược đời, đó là tự mang theo một loại đạo.

Dù là Lăng hay Khương Thành, hoặc những Thánh Chủ, Thánh Tôn khác, bọn họ đều chỉ có một loại đạo tự thân.

Nếu trong lúc chiến đấu xuất hiện thêm một loại đạo khác phụ trợ, vậy đó không chỉ như hổ thêm cánh mà là trực tiếp phá vỡ thế cân bằng.

Thần hồn, tiên lực và nguyên thuật của bản thân đều sẽ có được sự phụ trợ của cả hai đạo, uy lực càng thêm mạnh mẽ, và kẻ địch cũng sẽ phải chống đỡ cùng lúc áp lực của hai loại đạo.

Đây rõ ràng là có thêm một phụ tá đắc lực mạnh mẽ.

Trước đây cũng chỉ có Thiên Đạo Chí Bảo mới có loại hiệu quả tự mang theo đạo này.

Chỉ là uy năng của đạo trong Thiên Đạo Chí Bảo sẽ gia tăng theo sự tăng cấp thực lực của ký chủ.

Bản thân ký chủ càng mạnh thì uy lực của Thiên Đạo Chí Bảo cũng sẽ càng mạnh.

Còn đạo khí cửu giai thì lại không có được hiệu quả này, đạo của nó mạnh bao nhiêu thì từ đầu đến cuối đều sẽ cố định như thế.

Có lẽ chỉ tương đương với Thánh Tôn, nhưng cũng có thể cao ngang với Đạo Thần cao giai.

Và cũng vì lý do này, đạo khí cửu giai còn được xưng là Đế khí.

Hơn nữa căn cứ theo độ mạnh yếu của đạo, nó được chia ra làm vài đẳng cấp.

Từ phổ thông cho đến siêu phàm, lăng tiên, thông thiên…

Đẳng cấp Đế khí khác nhau đều phụ thuộc vào cảnh giới đạo hạnh của bản thân người chế tạo và còn có cả phẩm chất của vật liệu mấu chốt là Hỗn Độn Ngọc Tủy.

Nếu như muốn trên binh khí được tăng cường một đạo huyền diệu thì bắt buộc phải có được nguyên liệu đặc biệt phù hợp tương thích với đạo này.

Mà trước mắt ở Nguyên Tiên giới, thứ duy nhất được phát hiện có cái hiệu quả này cũng chỉ có Hỗn Độn Ngọc Tủy.

Vật này không phải trời sinh không phải đất mọc, hoàn toàn không thuộc về thiên tài địa bảo.

Nó chỉ là một sợi khí cơ không trong không đục ở trong Hỗn Độn, trong quá trình va chạm với Thiên Đạo thì may mắn còn lại.

Sợi khí cơ trong Hỗn Độn này dính phải đạo vận, trải qua hàng nghìn năm tháng thay đổi mới chậm rãi thành hình.

Nghĩ thôi cũng biết vật này quý giá đến cỡ nào.

Hỗn Độn Ngọc Tủy chia làm loại phẩm chất là tím, vàng, bạc.

Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy cùng lắm chỉ có thể chế tạo được Đế khí siêu phàm, đạo ẩn chứa bên trong tương đương với cấp bậc Thánh chủ.

Nếu muốn chế tạo ra Đế khí lăng tiên ngang bằng với cấp bậc Thánh Tôn thì cần có Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy.

Cộng thêm cả việc trở thành đạo khí cửu phẩm sư cũng không phải dễ.

Đạo khí cửu phẩm sư có đạo hạnh cao thâm thì lại càng vô cùng hiếm có.

Chính vì vậy mới dẫn đến hiện trạng đạo khí cửu phẩm trở nên quý hiếm.

“Cứ nói là Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy xuất hiện ở Tiên Cực đại lục rồi!”

“Không một ai có thể kháng lại sự dụ dỗ của bảo vật quý giá thế này, Khương Thành chắc chắn sẽ chạy đến thôi!”

Đoan Phong không thể phủ nhận, mồi nhử này thật sự vô cùng mê hoặc.

Một Thánh Chủ bình thường cầm trong tay một Đế khí lăng tiên sánh bằng với đạo của Thánh Tôn thì hắn sẽ có thể làm được hành động oai hùng một chọi mười mấy Thánh chủ giống như Khương Thành, vô cùng bá đạo ngang ngược.

Sau khi bàn bạc kế hoạch ổn thỏa, Vô Đường chưởng môn lập tức phái người đến Thương Lan đại lục tung tin.

Bắt buộc phải để tin tức này truyền đến tai Khương Thành.

Đoan Phong và Thiên Hợp thấy bản thân đã hoàn thành sứ mệnh nên đã chắp tay xin cáo lui.

“Bọn ta vẫn phải quay trở về để tiếp tục do thám tin tức của Khương Thành.”

“Xin cáo biệt tại đây!”

“Chờ đã!”

Còn chưa đợi bọn họ xoaay người, mười mấy vị trưởng lão của thánh địa đã chắn trước cửa điện.

Trong lòng hai người đánh cái bịch: “Các vị có ý gì?”

Chỉ nghe Vô Đường Thánh chủ ở phía sau điềm tĩnh cất tiếng: “Hai người các ngươi bôn ba đường xá xa xôi đến tận đây, dù có muốn cáo từ thì việc do thám tin tức của Khương Thành cũng đâu thể làm phiền các ngươi chứ?”

“Khoảng thời gian này các ngươi cứ ở lại Ngự La thánh địa.”

Chương 2096: Tiến đến Tiên Cực đại lục

Cuối cùng Đoan Phong và Thiên Hợp bị sắp xếp ở trong một thiên điện.

Ngoài ra còn có một vị chưởng môn đến từ Thương Lan đại lục cũng ở cách bọn họ không xa là – Tử Tà Thánh chủ.

Gần thiên điện là động phủ của một trong năm vị Hộ pháp - Vô Kha Thánh chủ.

Đoan Phong cũng không ngu, sao có thể không nhìn ra cái danh ở lại làm khách thực tế chỉ là vì muốn giam lỏng họ.

Điều này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Bà mẹ nó, bọn ta chạy đi báo tin cho các ngươi không thèm đòi thù lao gì, còn các ngươi đến một tiếng cảm ơn cũng không có.

Vậy thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn nhốt ta ở đây nữa.

Có ý gì hả?

Lẽ nào sau khi giết được Khương Thành còn muốn xuống tay với ta à?

Thật ra lập trường ban đầu của hắn vốn không kiên định gì mấy.

Rốt cuộc là thật sự phản bội Khương Thành hay sẽ giả vờ đầu quân cho Ngự La thánh địa, hắn cũng chưa suy nghĩ kỹ.

Dẫu sao hắn cũng chẳng có thâm thù đại hận gì với bên nào cả, vốn còn tính bên nào thắng thì sẽ đứng về phía bên đó.

Nhưng bây giờ hành động này của Ngự La thánh địa khiến Đoan Phong cảm thấy Thành ca đích thực là một tư bản có lương tâm, ít nhất hắn sẽ mang theo bản thân đi hấp thu ké đạo hạch.

Và ở một bên khác, quả nhiên tin tức "Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy" xuất thế đã lan truyền khắp Thương Lan đại lục.

Trong thoáng chốc, tất cả tông môn vừa nghe tin đã lập tức hành động.

Vô số tiên nhân vì tin tức này mà điên cuồng, lập tức khởi hành đến Tiên Cực đại lục.

Mặc dù nói có được Kim Ngọc Tủy không có nghĩa sẽ có được Đế khí, nhưng chỉ cần là người theo đuổi Đế khí thì chắc chắn sẽ không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Loại thần vật đặc biệt như Kim Ngọc Tủy không phải chỉ cần ngươi mạnh là chắc chắn sẽ đoạt được.

Thần vật sẽ tự chọn chủ nên ai cũng đều có hi vọng.

Khi tin tức này truyền đến Phi Tiên môn, khắp trên dưới môn phái đều dậy sóng.

"Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy, món đồ này cực kỳ quý hiếm lắm đấy."

"Không thể bỏ qua cơ hội này được!"

"Mau, mau, mau lên, nhanh chạy đến Tiên Cực đại lục thử vận may."

So sánh với bọn họ thì Khương Thành lại phản ứng vô cùng khác thường.

Sau khi động não một xíu, ca này đã nhạy cảm phát hiện được có điều bất thường.

"Tin tức của thần vật sao lại truyền đến đây chứ?"

"Không phải nói Tiên Cực đại lục cách nơi này rất xa xôi, gần như không thể truyền được tin tức hay sao?"

“Đặc biệt là Kim Ngọc Tủy quý giá đến vậy, người nào nhận được tin này cũng đều sẽ giấu diếm ém nhẹm, chỉ sợ có thêm càng nhiều người biết không phải sao?”

Xung Vi Đạo Thần phân tích: “Có lẽ là thần vật đã xuất hiện lâu rồi, chỉ là vẫn luôn không có người có được nên tin tức mới chậm rãi lan truyền đến các đại lục khác ở bên ngoài.”

Khương Thành lại không cho là đúng: “Nếu đã xuất hiện lâu rồi mà thần vật lại trân quý như thế thì chắc chắn các thế lực ở Tiên Cực đại lục đều đang bận rộn tranh giành nó.”

“Thế tại sao tháng trước Ngự La thánh địa còn rảnh rỗi chạy đến chỗ này mời ta đến làm hộ pháp chứ?”

Hả, cái này…

Mọi người giật mình sợ hãi, ngay sau đó tất cả đều hiểu ra.

“Đây là cái bẫy do Ngự La thánh địa bày ra!”

“Đúng, đây nhất định là cái bẫy của bọn chúng để dụ dỗ lừa chúng ta qua đó, vậy nên mới cố ý dùng tin tức thần vật làm mồi nhử.”

“May là có sư tổ giúp chúng ta tỉnh ngộ, suýt nữa thì mắc lừa rồi.”

“Khương chưởng môn anh minh!”

“Đó là tất nhiên, trước giờ sư tôn của ta luôn tính toán tỉ mỉ, chưa bao giờ mắc sai lầm, ai có thể lừa được lão nhân gia hắn chứ?”

Tất cả mọi người trong điện đều tâm phục khẩu phục, có vài người thậm chí còn nghiêm khắc kiểm điểm.

Lúc trước lại còn cảm thấy Khương Thành làm việc hết sức hoang đường, là một tên điên không có giới hạn.

Bây giờ xem ra người ta là thuộc loại tẩm ngẩm tầm ngầm mà đánh chết con voi.

Sau khi được tâng bốc một trận, Thành ca vô cùng thỏa mãn.

Ca này bay đến cửa điện, phất tay với mọi người.

“Được rồi, Phi Tiên môn chúng ta nên khởi hành đến Tiên Cực đại lục rồi.”

Hả?

Nụ cười trên mặt mọi người đều cứng lại.

Vừa nãy bọn họ còn thấy may mắn vì đã nhìn thấu âm mưu của kẻ địch, tránh được một cái bẫy.

Vậy mà quay đi một cái Khương Thành lại muốn chủ động nhảy vào cái bẫy đó.

Cái lối suy nghĩ này khiến bọn họ thật sự không thể theo kịp.

Trường Dương khó khăn nuốt một ngụm nước bọt: "Sư tổ, không phải ban nãy ngươi mới nói đó là cái bẫy do Ngự La thánh địa dùng để lừa chúng ta đến à?"

"Đúng rồi."

Thành ca gật đầu: "Người ta vất vả cực khổ thiết kế ra cái bẫy này, nếu như chúng ta ngó lơ thì chẳng phải sẽ phí công bọn họ rồi sao?"

Mặc dù biết Kim Ngọc Tủy đó là giả nhưng hắn vẫn rất có hứng thú với Ngự La thánh địa.

Từ lúc bắt đầu cái tông môn này đã dốc hết sức muốn đối phó với hắn, tất nhiên Thành ca phải qua đó chơi đùa một lần với bọn họ rồi.

Nhìn thấy biểu cảm như điều hiển nhiên của hắn, nhất thời mọi người đều nghi ngờ có phải là do bản thân suy nghĩ không thấu đáo, đã bỏ sót mất chi tiết nào không, để đến nỗi không thể nào hiểu được cái tư duy logic này của Khương Thành.

Ngay sau đó, một tràn phản đối vang lên.

"Xin Khương chưởng môn hãy suy nghĩ lại!"

"Làm như vậy thật sự không ổn đâu…"

Bọn họ có phản đối cũng chẳng có tác dụng gì.

Phi Tiên môn chỉ có Khương Thành nói mới tính.

Càng huống hồ còn có Lăng ở phía sau châm dầu vô lửa.

"Khương chưởng môn nói đúng lắm, sau Phi Tiên môn của chúng ta có thể sợ một Ngự La thánh địa nhỏ nhoi được chứ?"

Nhìn thấy Hám Thiên Cổ Thánh cũng tán thành, Ngộ Sơn tất nhiên lập tức tiến lên theo.

“Biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn cứ lên núi, khí phách như thế không hổ là sư tôn! Chưởng môn và phó chưởng môn tự có tính toán, sau này các ngươi sẽ hiểu được thôi…”

Cuối cùng, Phi Tiên môn vẫn bắt đầu cuộc di cư toàn phái.

Sở dĩ Khương Thành mang theo nhiều người như thế cũng không phải là vì muốn có thêm một vài đồng đội.

Mà là hắn lo những người khác sẽ bị người của Ngự La thánh địa tìm đến báo thù, vậy nên mang theo bên cạnh cũng xem như đang bảo vệ cho bọn họ.

“Người nào bằng lòng đến Tiên Cực đại lục thì đi theo ta.”

“Ai không dám đi thì bây giờ có thể rời khỏi tông môn, ta không cưỡng cầu.”

Cuối cùng, gần như tất cả thành viên của phân đường thứ nhất và thứ hai đều rút lui.

Đệ tử ngoại môn cũng bỏ đi hết một phần.

Biết rõ ở bên đó có Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong chờ đợi bản thân, ai lại bằng lòng chủ động đến đó tìm chết chứ.

Số người tình nguyện đi theo Thành ca đến cùng chỉ có vỏn vẹn hai mươi nghìn người.

Hắn dẫn theo hai mươi nghìn người này, bước chân lên con đường tiến đến Tiên Cực đại lục.

Chỉ trong một đêm, Phi Tiên môn đã vườn không nhà trống.

Khiến cho Kim Hàn tông, Bạch Tiên tông và Tử Tà tông không hiểu ra sao.

Cái uy hiếp to bự này cứ thế được giải quyết rồi à?

Dù cho phía bên kia có xuất hiện “Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy” thì các ngươi cũng đâu cần vứt bỏ luôn tông môn như thế chứ?

Vài ngày sau, mọi người cuối cùng đã đến được lối vào Tiên Cực đại lục.

Là trung tâm của Tiên Võ châu, cũng là thành lũy cuối cùng để đối kháng với chư thần ở bên ngoài, về chỉnh thể toàn bộ Tiên

Cực đại lục đều được bao phủ bởi vô số tầng kết giới, chỉ có lắt nhắt vài lối vào.

Lúc này, lối vào mà nhóm người Khương Thành đang đứng vô cùng ồn ào tấp nập, tiếng người huyên náo xôn xao.

Tuy hắn nhìn thấu được lời nói dối của Ngự La thánh địa nhưng những người khác thì không như thế.

Tin tức về thần vật nhanh chóng phát tán từ Thương Lan đại lục ra các lục địa khác ở xung quanh, dẫn đến từng hồi dậy sóng.

Thế là trong khoảng thời gian gần đây, số cao thủ đến Tiên Cực đại lục nhiều không đếm xuể.

Chỉ là người kéo theo cả phái di cư như Phi Tiên môn thì chẳng có một ai.

Rất nhiều tiên nhân ở xung quanh đều lao nhao chăm chú nhìn về phía đội ngũ khổng lồ này.

“Lão huynh, các ngươi cũng liều quá nhỉ?”

“Vì để tranh đoạt Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy mà lại dắt theo cả tông môn đến luôn?”

“Chỉ có năm Thánh chủ tọa trấn, thực lực của cái tông môn này cũng chẳng ra làm sao.”

“Ngươi xem bọn hắn còn có rất nhiều Đạo Tôn và Đạo Thánh nữa, đến đây để làm pháo hôi đó à?”

“Ta là Đạo Thần trung giai cũng chẳng ôm hi vọng gì, các ngươi đúng là tự tin thật đấy.”

“Ha ha ha, bọn họ chắc vẫn chưa được trải sự đời nhỉ?”

Xung quanh đều vang lên tiếng cười vui vẻ.

Chỉ là đám tiên nhân đến từ Thương Lan đại lục và Thanh Di đại lục thì lại cười không nổi.

Bây giờ cả đám bọn họ đều hoảng loạn vô cùng, thậm chí còn có suy nghĩ muốn trốn khỏi đây nữa.

Đừng có chọc cái tên điên kia nữa, nếu không chỉ trong tích tắc thôi nơi đây sẽ xuất hiện Vẫn giới tiên tàng ngay đó.

Chương 2097: Nhiệt liệt chào mừng Phi Tiên môn

Mỗi một lối vào của Tiên Cực đại lục đều có chấp sự của Hám Thiên Cung phụ trách canh giữ.

Nhưng muốn vào bên trong cũng không khó lắm, chỉ cần thông qua trận pháp kiểm tra, xác định không phải tu thần là được.

Thông qua trận pháp, rất nhanh sẽ bước ra từ một đầu khác, không cần bất cứ phí vào cổng gì hết, có thể trực tiếp thoải mái đi lại trong Tiên Cực đại lục.

Tất nhiên, liệu có thể sống sót ở cái nơi cạnh tranh càng khốc liệt này không thì phải xem tạo hóa của mỗi người.

Một hàng người dài tiến về phía trước, chẳng qua bao lâu đã đến lượt Phi Tiên môn.

Nhìn về phía đội ngũ khổng lồ này, chấp sự phụ trách canh giữ của Hám Thiên Cung cũng khẽ ngớ người.

“Các ngươi đang tính đến Tiên Cực đại lục lập tông môn hay gì?”

Ngộ Sơn đi đầu đội ngũ cười ha ha.

“Tất nhiên rồi, Thương Lan đại lục còn non nớt quá, không chứa nổi con rồng lớn như bọn ta!”

Hắn vừa dứt lời, ở phía sau lại vang lên tiếng cười khoái chí.

“Ha ha ha, các ngươi tự tin dữ vậy hả?”

“Lập tông môn ở Tiên Cực đại lục, đây là địa ngục khó sống đó.”

“Các tông môn ở đây đã sớm phân chia địa bàn rõ ràng rồi, làm gì có chỗ cho bọn ngoại lai như các ngươi chen chân vào chứ?”

“Chỉ có được năm Thánh Chủ, chẳng làm gì được ở chỗ này đâu.”

Đến cả vị chấp sự dẫn đầu ở đối diện cũng nói thêm mấy câu.

“Tông môn đến từ bên ngoài không có căn cơ, ngang nhiên tiến vào sẽ chỉ trở thành con mồi bị săn mà thôi.”

“Ta khuyên các ngươi vẫn nên gia nhập vào tông môn ở bản địa trước đã, tìm được một ngọn núi dựa chống lưng là tốt nhất.”

Hắn vừa nói như vậy, đám người Trường Dương, Trường Linh, Diệu Du và Xung Vi cũng không khỏi lo lắng.

Xem ra Tiên Cực đại lục này chém giết rất kịch liệt.

Nhưng Ngộ Sơn có hai ngọn núi lớn là Khương Thành và Lăng chống lưng nên toàn thân đều tràn đầy vẻ tự tin.

“Yên tâm đi, Phi Tiên môn bọn ta đi đến đâu cũng đều được hoan nghênh hết.”

Câu nói này tất nhiên lại dẫn đến nhiều tiếng cười hơn nữa.

Những lời đánh giá như là không biết tự lượng sức, tự tìm đường chết, không biết sợ là gì các thứ đều đổ ập về phía Phi Tiên môn.

Vài chấp sự ở đối diện cũng không khỏi nhếch khóe miệng.

“Thôi vậy, các ngươi đã tự tìm đường chết thì không ai cản nổi.”

Chấp sự trưởng lão đứng đầu lại đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Ngươi vừa mới nói gì hả? Phi Tiên môn?”

Từng là một Thần Quân của Thiên cung, hắn đã khắc sâu ba chữ này vào trong trí óc.

Bởi vì tông môn của người kia cũng gọi là Phi Tiên môn.

Ngay sau đó, hắn đã nhìn thấy Khương Thành bay ra từ chính giữa đội ngũ.

“Đúng vậy, có vấn đề gì à?”

Ca này cười tít mắt nhìn chấp sự trưởng lão ở phía đối diện, hắn cũng đã nhận ra đối phương rồi.

“Ối chao ôi, hóa ra là bạn học Gia Vương, lâu quá không gặp!”

Năm đó hắn và Thu Vũ Tuyền còn từng tiến vào đạo trường tên Gia Vương này nữa, chỉ là không có giao lưu gì nhiều với vị Thần quân này thôi.

“Khương Thành! Quả nhiên là cái tên nhà ngươi!”

Nhìn thấy Thành ca một lần nữa, mặt của Gia Vương đều đen hẳn.

“Giỏi, giỏi lắm! Đúng thật là tìm đến mòn gót giày cũng không tìm thấy, bây giờ lại xuất hiện ngay trước mắt!”

Hắn không hề có một xíu thiện cảm gì với Khương Thành hết.

Năm đó những Thần quân của Thiên Cung gần như đều là chết dưới tay của cái tên này hết.

Nhất là khi vì Khương Thành xuất thân từ Gia Vương đạo trường nên khiến cho những năm đó hắn luôn bị Tu Đế và những Thần quân khác oán trách, đúng thật là uất ức mà.

Nhóm người đứng vây xem ở phía sau cũng bùng nổ.

“Khương Thành của Phi Tiên môn?”

“Ta nhớ người này!”

“Ôi trời ạ, hóa ra là hắn?”

“Là hắn thì đã sao chứ, thời đại đã thay đổi rồi, bây giờ hắn còn chẳng phải là Thánh chủ nữa kìa.”

Phản ứng của những người khác sau khi nhận ra Khương Thành cũng giống như thế, trước tiên là kinh ngạc vì cái người này vẫn còn sống, sau đó lại là xem thường.

Có một vài người thậm chí còn bày ra dáng vẻ xem trò vui.

“Nhìn đi, lần này Khương Thành tiêu đời rồi.”

“Năm xưa hắn có thù oán không nhỏ với Thiên cung, lần này xem như đã xông vào núi đao biển lửa rồi.”

“Hắn nghĩ gì vậy nhỉ, rõ ràng biết Tiên Cực đại lục là địa bàn của Hám Thiên cung, cũng là kẻ địch lúc trước của hắn mà vẫn dám nghênh ngang đến nơi này sao.”

Mắt thấy mấy vị chấp sự ở trước mặt rút binh khí ra, ngăn lại lối đi, còn thông báo cho phía tổng bộ của Hám Thiên Cung,

đám trưởng lão và các đệ tử của Phi Tiên môn cũng hoảng hốt theo.

Không phải đó chứ?

Vậy là sắp xong đời rồi hả?

Mặc dù khi đến đây mọi người đã ôm quyết tâm sẽ đi với Khương Thành đến cùng, nhưng đường cùng này có cần đến nhanh vậy không hả.

Còn chưa kịp tiến vào Tiên Cực đại lục nữa.

"Các ngươi đang muốn hoan nghênh ta đó hả?"

Tất nhiên Khương Thành không hề sợ Hám Thiên cung, tay phải của hắn đã nắm lấy chuôi kiếm rồi.

Cùng lắm thì giết thẳng một đường vào trong thôi.

"Hoan nghênh?"

Tiếng cười khiến người rét run sợ hãi của Gia Vương phát ra từ kẽ răng.

"Ha, tất nhiên là…"

Tiếng cười khẩy của hắn đột nhiên biến thành kinh hãi, đến nỗi cả lời thách thức uy hiếp cũng kẹt ngay cuống họng.

Bởi vì hắn nhìn thấy thiếu nữ váy xanh ở phía sau lưng của Khương Thành – Lăng.

Là Thần quân của Thiên cung, Gia Vương tất nhiên nhận ra Chiến Đế.

Giây phút này, biểu cảm của hắn vô cùng đặc sắc.

Có kinh ngạc, có mơ màng, có sợ hãi…

"Là gì hả?"

Trên trán của Gia Vương lấm tấm mồ hôi lạnh, "Là, là…"

Đương sự giờ đây không biết phải làm sao hết.

Vì sao Hám Thiên Cổ Thánh lại xuất hiện ở Phi Tiên môn, hơn nữa lại còn đi chung với tên tiểu tử này nữa?

Lẽ nào lão nhân gia nàng có kế hoạch gì đó nhằm vào Khương Thành sao?

Nhưng mà với thực lực hiện giờ của nàng, nếu muốn tiêu diệt người này chỉ là chuyện nhỏ như húp cháo thôi không phải ư?

Hoàn toàn không cần phải phiền phức như thế!

Sau đó hắn lập tức nghe thấy truyền âm lạnh lẽo của Lăng.

“Giả vờ không quen biết ta, cũng đừng chống đối với Khương Thành.”

Đây là có ý gì?

Chỉ một câu ngắn ngủi đã đủ khiến cho trong đầu của Gia Vương nhấc lên sóng gió bão lớn.

Trong nháy mắt, hắn suy nghĩ vô số khả năng nhưng làm sao có thể đoán được dụng ý của đại lão?

Hắn muốn hỏi thêm một câu, nhưng lại phát hiện Lăng đã sớm cắt đứt truyền âm.

“Rốt cuộc là cái gì hả?”

Nhìn thấy hắn phát ngốc thừ người, Khương Thành hơi mất kiên nhẫn.

Muốn ra tay thì nhanh lên một chút.

Đợi cho Gia Vương hồi thần lại, lập tức cười đến tít mắt.

“Tất nhiên là nhiệt liệt chào mừng rồi!”

Hả?

Thành ca suýt nữa không kịp phản ứng lại.

Còn về chúng tiên nhân ở xung quanh cũng suýt nữa ngã ngửa ra sau.

Cái gì vậy nè?

Hám Thiên Cung lại thật sự chào mừng Khương Thành á?

Là giả hả?

“Ngươi chắc chắn chứ?”

“Tất nhiên chắc chắn rồi!”

Gia Vương sửa lại thái độ lạnh lùng kiêu ngạo ban nãy, xoa xoa tay như một tiểu tư đầy ân cần.

“Ngươi đến đó là vinh hạnh của toàn bộ Tiên Cực đại lục!”

“Nhìn thấy ngươi và Phi Tiên môn tái xuất một lần nữa, ta vui không biết diễn tả làm sao luôn!”

Thành ca cũng bị hắn làm cho mơ hồ.

Nhưng người ta đã nể mặt mũi như vậy rồi, hắn cũng không có gì phải nổi giận cả.

Thế là buông lỏng chuôi kiếm, chắp hai tay sau lưng, làm ra vẻ mà gật đầu.

“Xem như ngươi có mắt nhìn, biết được đối mặt với nhân vật chính thì phải làm như thế nào.”

Trong lòng Gia Vương mắng hắn muốn ngập đầu.

Bà mẹ nó, cho ngươi chút mặt mũi là lấn lướt vậy đó hả?

Nếu không phải có Hám Thiên Cổ Thánh đứng ở sau lưng ngươi thì ta còn lâu mới nói chuyện nhẹ nhàng kiểu này với ngươi.

Ngươi đang cáo mượn oai hùm đó, có hiểu chưa hả?

“Vâng vâng vâng, ngươi nói đúng lắm, mời mời mời!”

Hắn nhiệt tình dẫn theo Khương Thành tiến vào trận pháp kiểm tra.

Chỉ là Thành ca lại dừng bước.

“Vừa nãy ngươi nói địa bàn của Tiên Cực đại lục đều bị các tông môn khác phân chia hết rồi hả?”

“Đúng vậy.”

Gia Vương giả vờ cung kính nói: “Nhưng với thực lực của ngươi, muốn cướp một địa bàn cũng không phải chuyện khó gì, giơ tay một cái là có được ngay thôi!”

Khương Thành giả vờ tỏ ra không vui: “Với địa vị của ta, đích thân xuống đó tranh giành địa bàn với mấy tông môn nhỏ không chính thống kia thì mất giá biết bao chứ?”

Chương 2098: Vậy thì không làm khó các ngươi nữa.

Gia Vương thầm mắng trong lòng, ở bên cạnh Chiến Đế ngươi chỉ như lâu la thôi biết chưa?

Cái gì mà địa vị đáng tin?

"Vậy thì tùy ngươi, vui là được."

Hám Thiên Cổ Thánh quan tâm đến sự ổn định tổng thể của Tiên Võ châu, vốn chẳng bận tâm giữa các tông môn đấu đá nhau như thế nào.

Khương Thành có tranh giành địa bàn không liên quan gì đến Gia Vương hắn chứ?

"Vừa rồi không phải ngươi nói nhiệt liệt hoan nghênh bọn ta sao?"

"Phải thì sao?"

Thành ca cười tít mắt nói: "Vậy ngươi phải sắp xếp cho bọn ta một chỗ đóng tông môn, nếu không sao lại gọi là hoan nghênh gì đó được."

Gia Vương suýt chút bị logic mạnh mẽ của cái tên này làm cho mông lung.

Cái hoan nghênh của ta chỉ là nói trên miệng mà thôi biết chưa?

Nếu không phải Chiến Đế không cho phép thì bây giờ ngươi đã bị tập kích hoả lực rồi, còn dám bảo bọn ta làm đủ chuyện?

Hắn cười lạnh: "Ta dựa vào đâu để sắp xếp cho ngươi chứ? Ngươi đừng có mơ kiếm chuyện tốt lành nữa…"

Lời còn chưa nói xong, hắn lại lần nữa nghe thấy truyền âm của Chiến Đế.

"Đồng ý với hắn!"

Gia Vương vô cùng khó hiểu.

Trong lòng nói nếu như ngươi bị bắt ép thì cứ chớp mắt.

Lăng không chớp mắt, thế là Gia Vương chỉ có thể khịt mũi thay đổi lời nói: "Nhưng mà chuyện tốt đẹp như vậy cũng chỉ có Hám Thiên cung bọn ta mới có thể giúp được ngươi thôi, xin hỏi ngươi thích một trụ sở tông môn như thế nào?"

Đám tiên nhân vây quanh xem ồn ào cả lên.

Đến cả đệ tử Phi Tiên môn cũng hoang mang theo.

Nghe thấy Khương Thành muốn đối phương tìm một trụ sở tông môn, còn cảm thấy đây là được đằng chân lên đằng đầu.

Còn tưởng chấp sự của đối phương sẽ trở mặt nữa.

Kết quả đối phương lại thoả mãn yêu cầu này.

Người của Hám Thiên cung dễ nói chuyện vậy sao?

Gia Vương vì để phối hợp với mệnh lệnh của Lăng mà thậm chí còn móc ra "địa đồ" của Tiên Cực đại lục nữa.

Chỉ thấy trước mặt Khương Thành xuất hiện từng cuộn tranh lưu động sống động như thật.

Bên trên có đầy đủ những núi sông đại hà và biển lớn thảo nguyên thu nhỏ, đến cả phạm vi thiên không và vực sâu của những thế lực cũng được ghi chú hết trên đó.

Trên bản đồ này, Khương Thành dễ dàng tìm được vị trí của Ngự La thánh địa.

Đó là một cốc địa được ghi chú là một vòng tròn đỏ.

Mà những vòng tròn tương tự như nó có đến sáu cái trên cả bản đồ, đại diện cho thế lực của sáu Thánh Tôn toạ trấn.

"Phi Tiên môn các ngươi muốn an gia ở đâu, tự mình chọn đi!"

Gia Vương còn bổ sung thêm một câu: "Không được chọn gần sáu vòng tròn đỏ đó."

"Vì sao chứ? Lẽ nào Hám Thiên cung các ngươi không trấn được bọn họ à?"

"Trấn được, nhưng cũng không cần phải kiếm chuyện như vậy, sáu nhà này mà hợp sức lại thì cũng mệt chuyện lắm."

"Vậy được thôi, ta không làm khó các ngươi nữa."

Thành ca nhếch môi, lội ra nụ cười vô cùng ấm áp: "Trụ sở của tông môn cũng không cần bày vẽ gì nhiều, cứ chọn bừa một nơi đất rộng người hiếm là được rồi."

"Cứ sắp xếp ở chỗ này đi, ta thấy phong thủy ở vùng này khá tốt, miễn cưỡng có thể trở thành chỗ đóng mới của Phi Tiên môn."

Hắn chỉ vào hòn đảo lớn ngay giữa vùng biển trung tâm của bản đồ.

Ở đó không có vòng tròn đỏ, chỉ có một kí hiệu ngôi sao lấp lánh ánh kim.

Những tia máu của Gia Vương cứ ứa lên, nghiến răng nghiến lợi nói ra từng chữ: "Phù Du hải là địa bàn của Hám Thiên cung bọn ta."

"Đó chẳng phải trùng hợp rồi sao?"

Thành ca cười hí hửng vỗ tay: "Như vậy thì chúng ta chẳng phải đã thành hàng xóm rồi sao."

"Hơn nữa các ngươi cũng không cần bày vẽ gì, cũng không cần dọn dẹp những tông môn khác, tốt biết bao?"

Phụt phụt!

Nhưng tiên nhân khác ở hiện trường ngay lập tức muốn ngã.

Lời của Thành ca khiến bọn họ nghe ngốc cả luôn.

Không được chọn phạm vi tọa trấn của sáu Thánh Tôn tọa trấn, ngược lại lại chọn địa bàn của Cổ Thánh?

Hám Thiên cung là chúa tể của cả Tiên Võ châu đấy, Lăng là sự tồn tại siêu nhiên trên tất cả các thế lực, giống như chúa tể sơn lâm trong rừng vậy.

Đừng nói đến đóng gần địa bàn của bọn họ, dù cho có là phạm vi xung quanh một tỷ dặm của Phù Du hải cũng không không có tông môn nào dám tự ý lại gần.

Những người xung quanh nghe thấy liền biến sắc, Thánh Tôn cũng chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí thôi hiểu không?

Tên này lại muốn để Phi Tiên môn làm hàng xóm của Hám Thiên cung?

Đến cả Lăng cũng bị hắn làm cho cạn lời.

Tên này đúng là muốn được đằng chân lên đằng đầu mà.

"Ngươi điên rồi sao?"

Mặt của Gia Vương đã trở nên khó coi.

“Lại dám khai tông lập phái ở bên cạnh Hám Thiên cung bọn ta ư? Ngươi muốn khiêu khích bọn ta đấy à?”

“Lời này nói thế là sai rồi.”

Khương Thành thu lại nụ cười, nói với vẻ không vui: “Vừa rồi chẳng phải còn nói là nhiệt liệt hoan nghênh sao, chỉ là làm hàng xóm của các ngươi thôi, chút yêu cầu này mà cũng không có cách nào thỏa mãn à?”

“Huống hồ gì ta nghe nói Hám Thiên cung của các ngươi cũng đâu có đông người, phạm vi rộng lớn như vậy hoàn toàn có thể dung nạp thêm một Phi Tiên môn mà, đừng có nhỏ mọn vậy chứ!”

“Hả? Còn biến ta thành người nhỏ mọn rồi?”

Gia Vương bị chọc cho tức cười, hiện giờ hắn rất muốn nhìn xem bản thân Chiến Đế tức giận, tốt nhất là ngay lập tức ra tay áp chết cái tên không biết trời cao đất dày này.

Sau đó, hắn nhìn sang Lăng đã sớm khôi phục lại ánh mắt bình tĩnh.

Không hề truyền âm, cũng không có tỏ ra phản đối gì.

Đây… lẽ nào là ngầm đồng ý rồi?

Không phải chứ?

Gia Vương ngây cả ra.

Khương Thành còn không ngừng ném ra cái lí cùn: “Đúng thế, danh môn đại phái có tầm nhìn vậy đó.”

“Ngươi nói rất đúng, vừa rồi quả thực là do ta nhỏ mọn.”

Gia Vương lại lại lại lần nữa bị ép phải thay đổi thái độ.

“Hám Thiên cung bọn ta đương nhiên có tầm nhìn, khách quý đến đương nhiên phải nhiệt liệt hoan nghênh rồi.”

“Giờ ta đưa các ngươi đế Phù Du hải an cư.”

Nói xong, hắn còn làm tra tư thế mời.

Lúc này, tất cả mọi người ở hiện trường đã bùng nổ rồi.

“Cái gì? Phi Tiên môn còn thật sự có thể xây dựng ở bên cạnh Hám Thiên cung sao?”

“Ta không nghe lầm đấy chứ?”

“Sao Hám Thiên cung lại có thể dễ phá lệ quá vậy?”

“Mặt mũi của Phi Tiên môn từ đâu ra thế?”

“Không phải là mặt mũi của Phi Tiên môn mà là bởi vì Khương Thành.”

“Thật khó tin quá đi mất.”

Ở một khắc trước, bọn họ còn đang chế giễu Khương Thành lỗi thời, Phi Tiên môn sẽ không lăn lộn nổi ở Tiên Cực đại lục đâu.

Thậm chí còn nhận định Khương Thành có thù oán với Thiên cung, nhất định sẽ không sống nổi đến ngày mai.

Kết quả mới chớp mắt, Phi Tiên môn đã trở thành khách quý kiêm hàng xóm của Hám Thiên cung rồi.

Có thể có được lời mời của Hám Thiên cung, lần này nếu còn không sống nổi nữa thì cả Tiên Võ đại lục này sẽ chẳng còn ai có thể tông môn nhập lưu nào nữa rồi.

Dù có là chính môn đồ của Phi Tiên môn cũng mang theo gương mặt hoài nghi nhân sinh.

“Chúng là lại có thể trở thành hàng xóm của Hám Thiên cung?”

“Ôi trời, chuyện này có mơ cũng không dám nữa.”

“Thể diện của Khương chưởng môn lớn quá rồi nhỉ?”

“Ha ha, cho dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng đã tìm được nơi an toàn nhất ở cả Tiên Cực đại lục này rồi, không còn cần phải lo lắng bị công đánh nữa rồi.”

“Không sai, cho Ngự La thánh địa kia mượn mười cái lá gan bọn họ cũng không dám tiến vào phạm vi Phù Du hải đâu.”

Thành ca dẫn đến sự kinh ngạc của toàn trường, rồi lại lỡ làm màu, nội tâm thật ra cũng buồn bực lắm.

Hắn cũng không ngốc.

Vừa rồi lúc mới gặp mặt, Gia Vương rõ ràng còn tràn đầy địch ý, hận không thể xé xác mình ra.

Sau đó lại đột nhiên thay đổi thái độ, rõ ràng là có âm mưu.

Lẽ nào vì để ổn định mình, cố ý diễn kịch?

Hắn đề nghị Phi Tiên môn đặt ở cạnh Hám Thiên cung là để kích thích Gia Vương.

Kích cho hắn giận, để hắn không tiếp tục diễn kịch nữa.

Kết quả đối phương lại thật sự thỏa mãn yêu cầu vô lí này.

Chuyện khác thường chắc chắn có âm mưu!

Chuyện này khiến hắn lại càng nhận định đối phương khẳng định có âm mưu cực lớn.

"Khoảng thời gian này của ca thật sự đã bị các âm mưu vây quanh, thân là nhân vật chính cũng không dễ dàng gì."

Chương 2099: Bây giờ không thể giết

Rất nhanh, một hàng người của Phi Tiên môn đã thông qua pháp trận kiểm tra, thuận lợi tiến vào Tiên Cực đại lục.

Gia Vương đích thân dẫn đường ở phía trước, mặt mũi lớn lắm.

Suy cho cùng thì ngoại trừ Phi Tiên môn ra cũng có tông môn nào có được đãi ngộ như vậy đâu.

Khương Thành ở trong đoàn người lén triệu tập đám người Ngộ Sơn, Trường Dương, Diệu Du và Lăng lại.

Tiện tay bố trí một kết giới di động, vẻ mặt nghiêm túc mở hội nghị cấp cao.

"Không được lơ là mất cảnh giác."

Đám người Trường Dương, Trường Linh và Diệu Du mang vẻ mặt run sợ.

"Ý của Khương chưởng môn là… Hám Thiên cung không có lòng tốt gì?"

Khương Thành nghiêm nghị gật đầu.

"Bọn họ đang ấp ủ một âm mưu lớn hơn, rất có khả năng là dụ dỗ chúng ta đến đại bản doanh rồi mới giết."

Phịt phịt!

Lăng bị chọc cười ngay tại chỗ.

Tỷ có ý định này lúc nào chứ?

Nếu thật sự có cái ý định này thì năm đó lúc ở Thiên Cung ngươi đã chết rồi có biết chưa?

Ngộ Sơn lại càng sụp đổ hơn.

Sư tôn ngươi lúc bàn bạc riêng đứng đắn như vậy, nhưng không thể mang luôn cả đương sự là Hám Thiên Cổ Thánh cũng ngăn cách bên trong chứ?

Chúng ta nói chuyện cơ mật này trước mặt nàng có khác nào bô bô lớn tiếng đâu chứ?

Thành ca nhìn Lăng với vẻ mặt không vui.

"Ngươi cười gì chứ?"

Tay trái Lăng đưa lên che khoé miệng, tay phải thì lắc lắc: "Đâu có gì, chỉ là đột nhiên nhớ đến một chuyện vui thôi."

Thành ca lườm một cái: "Một chuyện trọng đại như vầy mà, nghiêm túc một chút cho ta, lần này ca không đùa với ngươi!"

Lăng chỉ gật đầu liên tục: "Được được được, ta nghiêm túc!"

Lúc phía Khương Thành đang thương nghị ở bên này, bên Ngự La thánh địa bên kia cũng đã bắt đầu hành động.

"Phi Tiên môn đã tiến vào Tiên Cực đại lục rồi."

Vô Đường Thánh Chủ đột nhiên đứng dậy, giọng điệu có phần kích động.

"Cá cắn câu rồi!"

Những trưởng lão khác trong điện lại càng kiểu mài dao xoèn xoẹt, hưng phấn vô cùng.

"Không những chỉ có Khương Thành, toàn bộ cao tầng hạch tâm của Phi Tiên môn đều có cả."

"Quá tốt rồi, chuyện này đúng là dâng đến tận cửa cho chúng ta một mẻ bắt gọn mà."

"Thánh Chủ đỉnh phong không thể đến những đại lục khác thật bức chết ta được, bây giờ cuối cùng đã có thể không cần phải

kiêng kị gì mà ra tay với tên tặc tử đó rồi!”

Bản thân Nguyên Ly Thánh Tôn không thể ra tay, nhưng có thể khẽ thao túng chỉ đạo một cách tỉ mỉ.

“Khương Thành nhất định phải sống.”

“Bí quyết Vạn Tượng Luân Chuyển đó vẫn còn trên người hắn.”

“Ngộ sơn và mấy đệ tử của hắn đều phải sống sót, bọn họ có khả năng đã có được chân truyền từ Khương Thành.”

“Những người còn lại thì không được chừa lại ai cả, toàn bộ đều phải bị tiêu diệt.”

Năm Thánh Chủ đỉnh phong trong điện lũ lượt gật đầu vâng dạ.

Sau đó mang theo tám mươi Thánh Chủ dốc toàn lực xuất động, khí thế hừng hực giết ra ngoài.

Loại cao thủ kiểu như bọn họ đi đường tất nhiên rất nhanh.

Sau một khắc đã đến gần đội ngũ của Phi Tiên môn.

Vô Đường chưởng môn hạ lệnh một tiếng, tám mươi Thánh Chủ chia thành sáu hướng khác nhau bao vây lấy kín lấy trước sau trái phải các ngã lui của Phi Tiên môn.

Còn năm Thánh Chủ đỉnh phong cũng lựa chọn tập kích vào ba hướng.

Mọi người của Phi Tiên môn còn đang đi đường ngon lành, đột nhiên trời đã đen kịt, cát bay mịt mù.

Chìm trong áp lực tập kích nặng nề, thánh giới mang theo đạo như từng tầng từng lớp mây đên, khiến rất nhiều đệ tử đều thấy đau đầu hoa mắt, suýt chút ngã xuống khỏi hư không.

“Là ai vậy?”

Gia Vương dẫn đường ngay phía trước biến sắc, còn tưởng là có người muốn đánh lén thành viên của Hám Thiên cung như hắn nữa.

Cảm nhận được khí tức ở xung quanh, một Thánh Chủ cũng là đỉnh phong như hắn chỉ cảm thấy tính mạng không ổn rồi.

Ngay lập tức liền mở thánh giới, tế ra binh khí.

“Ai mà lại to gan như vậy….”

“Khặc khặc khặc…”

Giọng cười điên cuồng từ bốn phương tám hướng truyền đến, thân hình của tám mươi Thánh Chủ và năm Thánh Chủ đỉnh phong bao trùm xuống như từng đáng ma thần uy khắp thiên địa.

“Đương nhiên là Ngự La thánh địa bọn ta rồi!”

“Khương Thành, cái tên tặc tử nhà ngươi cuối cùng cũng đã đến rồi, hôm nay Phi Tiên môn của ngươi sẽ chết không chỗ chôn thây…”

“Giết giết giết!”

Một đám Thánh Chủ vừa định giết thì Vô Đường chưởng môn và đại hộ pháp Vô Sanh lại đột nhiên hô lên.

“Dừng!”

“Dừng tay lại!”

Hai người không những cản những người khác lại, còn hốt hoảng thu lại binh khí và thánh giới.

Nguyên nhân chẳng có gì khác, bọn họ đã phát hiện ra Gia Vương.

Đây là một trong số những nhân vật quan trọng của Hám Thiên cung.

Đột nhiên tập kích giết chết hắn, vậy tiếp sau đó Ngự La thánh địa chắc chắn sẽ bị báo thù.

Dựa theo phong cách của Hám Thiên Cổ Thánh, đến lúc đó có lẽ một người của Ngự La thánh địa cũng đừng mong sống sót.

“Đây… Gia Lê trưởng lão, sao ngươi lại ở đây?”

Những trưởng lão thánh địa khác cũng nhanh chóng thu tay lại, bầu trời lại lần nữa trở nên trong xanh.

“Sao ngươi lại đi cùng với Phi Tiên môn rồi?”

Gia Vương vừa mới cảm thấy bị kinh sợ, lúc này cả gương mặt muốn khó chịu bao nhiêu thì có bấy nhiêu, giọng điệu cũng trở nên ác liệt.

“Sao ta lại không thể ở đây chứ?”

“Ta đi cùng ai còn phải được sự cho phép của các ngươi hả?”

“Không có không có…”

Vô Thương Thánh Chủ liền cười bồi xua tay.

“Hiểu lầm, chuyện này chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Bọn ta đến đánh Phi Tiên môn, không ngờ ngươi cũng ở hiện trường.”

“Vậy sao?”

Toàn bộ sự giận dữ trong đầu Gia Vương lập tức biến mất.

Hắn còn lo không ai đến đối phó Khương Thành nữa kìa.

Chẳng qua bây giờ Hám Thiên Cổ Thánh ở trong trận, lần này nếu đối phó với Phi Tiên môn há chẳng phải là đến cả Cổ Thánh cũng cùng công kích luôn sao?

Chuyện này hoàn toàn là tìm cái chết mà!

Thế là hắn chỉ có thể ho nhẹ một tiếng.

“Khụ, các ngươi không được động vào Phi Tiên môn.”

Chi ít là bây giờ không thể động được.

Chờ đến lúc Hám Thiên Cổ Thánh không có thì tùy ý các ngươi muốn làm gì thì làm.

Đến lúc đó, thậm chí ta có thể vì các ngươi mà phất cờ hiệu hô hào nữa.

Chỉ là những lời nói đằng sau đấy hắn cũng không thể nói ra, thậm chí đến cả truyền âm cũng không dám, để tránh bị nắm cán.

Đám cấp cao Vô Đường và Vô Sanh đều khẽ biến sắc.

Hám Thiên cung không phải từ trước đến nay đều không can dự vào sự day dưa của bất kì tông môn nào, cũng không thèm bận tâm những tông môn khác sẽ ra sao ư?

Sao lại lộ diện bảo hộ cho Phi Tiên môn rồi?

Chuyện này thật ngược với lẽ thường quá!

Lẽ nào, Hám Thiên cung và Phi Tiên môn là một nhà?

Khi những Thánh Chủ đỉnh phong có suy nghĩ này, nội tâm nhất thời trầm lặng.

Bọn họ thậm chí còn bắt đầu đoán những chiến tích liên hoàn của Khương Thành ở Thương Lan đại lục có phải do Hám Thiên Cổ Thánh làm dấy sóng lên ở đằng sau không.

Nếu như là vậy, vậy thì Ngự La thánh địa đã trêu vào kẻ địch không nên trêu rồi.

“Dám hỏi… Phi Tiên môn và Hám Thiên cung có quan hệ gì?”

Trong lòng Gia Vương nói có quan hệ quái gì chứ, chỉ có thù oán thôi biết chưa?

Nhưng ở trước mặt Lăng, hắn chỉ có thể thật thà nói ra tình huống bên ngoài.

“Phi Tiên môn vào Tiên Cực đại lục, từ nay về sau sẽ khai tông lập phái ở Phù Du hải.”

“Cái gì?”

“Phù Du hải?”

Toàn bộ hơn tám mươi Thánh Chủ đều kinh hô lên.

“Đó là địa bàn của Hám Thiên cung đấy!”

Nếu như lời này không phải Gia Vương nói ra, vậy chắc chắc sẽ bị bọn họ xem như là một trò cười rồi.

Phi Tiên môn lại dám xây dựng trên địa bàn của Hám Thiên cung, chuyện này có nghĩa là gì?

Trong lòng mọi người đã dậy sóng ngút trời.

“Được rồi, được rồi, không phải các ngươi rất muốn ra tay sao?”

Khương Thành chờ bọn họ thương lượng xong sẽ đến giết mình kia, cuối cùng đã không thể nghe lọt được nữa.

Không phải là đến để gây thù sao, sao sát khí lại ngày càng mất rồi?

“Ngự La thánh địa chứ gì, ta chính là Khương Thành, sơn đã biết các ngươi sẽ qua đây rồi.”

“Bắt đầu đi, ca đã chờ không được nữa rồi!”

Chương 2100: Vậy mà các ngươi cũng không ra tay?

Hắn chính là Khương Thành?

Sát cơ trong mắt Vô Đường và Vô Sanh thoáng chốc mất đi.

Nếu như ở một khắc trước, bọn họ sớm đã nhào sang rồi.

Cho dù là vì "Vạn Tượng Luân Chuyển" hay là vì trả thù cho năm Thánh Chủ đã bị giết, đó cũng đều là lí do đủ để ra tay rồi.

Nhưng bây giờ bọn họ lại không dám nữa.

Phi Tiên môn là một nhà với Hám Thiên cung!

Ra tay với Khương Thành há chẳng phải giống như ra tay với Hám Thiên cung hay sao?

Cho bọn họ mượn một trăm lá gan cũng không dám làm việc tự tìm đường chết như vậy.

Một Hám Thiên Cổ Thánh là có thể nhẹ nhàng san bằng cả Ngự La thánh địa rồi.

Vô Đường Thánh Chủ chỉ có thể thu hết sát ý lại, cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Khương chưởng môn cười cho rồi, bọn ta muốn ra tay với ngươi lúc nào chứ?"

Vô Sanh hộ pháp thì trực tiếp chắc tay.

"Bọn ta vốn không hề có địch ý với Phi Tiên môn, cáo từ."

Thù hận của bọn họ dành cho Phi Tiên môn đương nhiên sẽ không chấm dứt tại đó, chỉ là rõ ràng là trước mắt không thể ra tay, chỉ có thể mở đường hồi phủ rồi tính kế lâu dài.

"Đứng lại!"

Sở dĩ Khương Thành hào hứng đến Tiên Cực đại lục là vì cái gì chứ?

Còn chẳng phải là để đánh Ngự La thánh địa sao?

Hơn tám mươi Thánh Chủ đó, lần này nếu giết hết thì có thể thu hoạch được một mánh lớn rồi.

Kết quả đối phương không những không ra tay, ngược lại còn cười bồi, chuyện này khiến hắn sao chịu được đây?

Hắn cũng khó chịu vô cùng!

“Các ngươi làm cái gì vậy?”

“Lúc trước không phải nói gì mà sắc phong hộ pháp, muốn lừa ta đến đây để giết à?”

“Bây giờ ta đây đã đến rồi, các ngươi ại không giết nữa, chuyện này là trò màu mè gì đây? Có thể sảng khoái chút không?”

Trong lòng Vô Đường thầm mắng mỏ, bọn ta cũng muốn sảng khoái lắm chứ.

Nếu như ngươi không có Hám Thiên Cổ Thánh bảo kê, vậy thì bọn ta nhất định sẽ còn sảng khoái hơn cả trong tưởng tượng của ngươi.

“Khương chưởng môn thật sự đã hiểu lầm bọn ta rồi.”

“Bọn ta sắc phong ngươi làm hộ pháp đơn thuần là có ý tốt, nào có chút ý đồ hãm hại ngươi đâu chứ?”

“Cách nói gì mà lừa ngươi sang đây để giết đúng là lời đồn ác ý mà, nó cũng làm tổn hại nghiêm trọng đến thành ý của bọn ta.”

Lời này của hắn khiến trên dưới Phi Tiên môn đều muốn nôn.

Ngươi xem bọn ta như đứa trẻ ba tuổi à?

“Mà ta còn giết hết năm Thánh Chủ của các ngươi đó, trong đó còn có cái tên Khánh Việt, là người của các ngươi nhỉ?”

“Lẽ nào các ngươi không muốn báo thù sao?”

Bọn ta muốn chứ, muốn đến sắp phát điên rồi.

Mong ước trả thù của bọn ta chính là nổi sóng cuồn cuộn cắt đứt phần quan trọng, nếu như bây giờ dẹp hết đê diều thì ngay lập tức có thể khiến ngươi tan tành.

Ngươi còn dám nhắc chuyện này trước mặt bọn ta à?

Hơn tám mươi Thánh Chủ nén lại sự tức giận trong lòng, mặt ai nấy đều tái xanh.

Vô Đường Thánh Chủ lại lần nữa gượng cười.

“Bọn họ đã mạo phạm Phi Tiên môn, là họ tự tìm đường chết.”

“Khương chưởng môn giết bọn họ cũng là vì để dạy dỗ cho bọn ta, bọn ta há lại trách ngươi chứ.”

Gia Vương ở một bên cũng sắp không nghe nổi nữa rồi.

Lão huynh à, người ta đã giết năm Thánh Chủ của các ngươi đó, thế mà các ngươi cũng nhẫn nhịn được?

Đừng nể mặt ta, cũng đừng kiêng kị thái độ của Hám Thiên Cổ Thánh, mạnh dạn vào.

Khương Thành cũng ngơ ngác, thất vọng vô cùng, hắn cũng cảm thấy trắc trở vô cùng.

Đối phương thế này là là sợ Hám Thiên Cổ Thánh đó.

Nghĩ đến đây, hắn không thể không có phần hối hận.

Sớm biết như vậy thì trước đó đã không nên có quan hệ với thứ quái vật bá đạo này rồi.

Vì để xóa tan ý kiêng kị của kẻ địch, hắn vô cùng thành khẩn nói ra sự thật.

“Thật ra các ngươi nhìn nhầm rồi, Phi Tiên môn bọn ta chẳng phải cùng một bọn với Hám Thiên cung, chỉ là vô tình gặp gỡ mà thôi.”

“Ta cũng chẳng có căn cơ hay chỗ dựa gì ở Tiên Cực đại lục cả.”

Đám người Trường Dương, Trường Linh và Diệu Du ở đằng sau cũng xanh mặt cả, trong lòng bất giác mắng nhiếc Khương chưởng môn làm bậy.

Đối phương hiểu lầm thì ngươi cứ để người ta hiểu làm đi là được rồi.

Ngươi nói ra làm gì chứ?

Chê những tháng ngày của Phi Tiên môn quá tốt chứ gì?

Đồng tử đám người Vô Đường và Vô Sanh ở đối diện co lại, suýt chút là ra tay rồi.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lại từ thầm lắc đầu.

Không, tiểu tử này đang lừa mình!

Hám Thiên cung để bản thân các ngươi đến địa bàn của mình khai tông lập phái rồi, thế mà còn không có quan hệ gì?

Dù có là tông môn phụ thuộc cũng không có tư cách làm hàng xóm với tổng bộ, hiểu không?

Thế mà còn không phải cùng một bọn, lại còn tình cờ gặp gỡ?

Ngươi dụ quỷ à?

Nhất định là muốn lừa bọn ta ra tay, hại bọn ta bị Hám Thiên Cổ Thánh trừng phạt đây.

Đây đúng là một cái hố lớn, tuyệt đối không được nhảy xuống!

Vô Đường chỉ có thể giả ngốc.

“Khương chưởng môn nói vậy là có ý gì?”

“Ngươi không phải cùng một bọn với Hám Thiên cung, lại không có chỗ dựa gì, nó có liên quan gì đến Ngự La thánh địa bọn ta chứ?”

Thế này rồi mà các ngươi còn không dám ra tay?

Thành ca đã có phần hận rèn sắt không thành thép rồi.

“Vậy các ngươi hung hăng chạy sang đây làm gì?”

“Vừa rồi rõ ràng còn nói xông sang đây là vì Phi Tiên môn, đừng có nghĩ là ta không nghe thấy.”

Vô Đường cười ha ha chắp tay.

“Bọn ta ngưỡng mộ Phi Tiên môn đã lâu, nghe thấy ngươi đến Tiên Cực đại lục, đặc biệt có lòng sang đây nghênh đón, thuận tiện thể hiện sự hoan nghênh.

“Nay đã gặp được quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, không hổ là thiên kiêu cái thế chống đỡ Thiên cung năm ấy.”

Hắn cũng nói như là trong lời có lời rồi.

Ý muốn nhắc nhở Gia Vương, Hám Thiên cung các ngươi không phải là bạn bè gì với tên tiểu tử này, muốn thầm gây li gián một chút.

Người lớn nói chuyện đến đây thôi.

“Cáo từ!”

Nói xong, năm Thánh Chủ đỉnh phong mang theo tám mươi trưởng lão điên cuồng chạy như bay rời khỏi.

Gia Vương mang vẻ mặt bí bách nhìn theo khoảng không không còn bóng người, hận không thể mở miệng chửi bới.

Bọn ta có vướng mắc với tên tiểu tử này mà còn cần các ngươi nhắc nhở hả?

Ngươi muốn giết hắn thì tự mình ra tay, còn mong mượn tay bọn ta giết người chắc?

Đúng là sợ hãi không được chuyện mà.

Khương Thành cũng thất vọng vô cùng.

Một đám cừu béo cứ vậy mà xổng mất, trong lòng cũng rỉ máu rồi.

Một lần gặp gỡ, cả ba đều mang tâm tư bất mãn.

Khi bọn họ tiếp tục khởi hành đến Phù Du hải, đám người Vô Đường rất nhanh cũng đã trở về lại Ngự La thánh địa.

Vừa đến nơi, Nguyên Ly Thánh Tôn đã đích thân đến nghênh đón.

“Khương Thành đâu?”

“Còn không mau lôi hắn ra đây, bổn tọa muốn tự mình xử lí hắn!”

Sắc mặt của lão đầu này có phần dữ tợn, suy cho cùng thì cũng có mối thù giết đồ đệ yêu dấu không đội trời chung mà.

Toàn thân Vô Đường run lên, ngập ngừng nói: “Bọn ta chưa thể ra tay…”

“Cái gì?”

Nguyên Ly Thánh Tôn tức giận: “Các ngươi làm ăn kiểu gì vậy, năm Thánh Chủ đỉnh phong mà không xử được một tên

Khương Thành?”

“Thái thượng trưởng lão bớt giận, vốn không phải vì bọn ta đánh không lại hắn, chỉ là vì hắn có quan hệ với Hám Thiên Cổ Thánh…”

Vô Sanh hộ pháp liền nói rõ đầu đuôi, kể hết mọi chuyện vừa xảy ra ban nãy.

Nguyên Ly Thánh Tôn nghe thấy vừa tức vừa giận.

“Đáng ghét!”

“Há lại có lí này!”

“Hám Thiên cung sao có thể che chở người này, lẽ nào cái chết của đồ đệ ta lại có liên quan đến bọn họ?”

“Đúng là hiếp người quá đáng mà!”

“Chuyện này ta nhất định sẽ đích thân tìm đến Hám Thiên Cổ Thánh, tìm một lời giải thích.”

Lời này vừa nói ra, bóng dáng hắn đã biến mất tại chỗ.

Còn ở bên kia, Phi Tiên môn cũng đã sắp đến được địa giới Phù Du hải.

Trong đội ngũ, thần sắc của Lăng khẽ động như đã phát giác ra được điều gì.

“Ta nhớ ra có một chuyện nên đi giải quyết trước, lát nữa sẽ tụ họp với các ngươi ở Phù Du hải.”

Nói xong còn chưa đợi Thành ca mở miệng, nàng đã rời khỏi đội ngũ, một mình bay về phương xa.

Chương 2101: Cơ duyên trở thành thật

Dựa vào tốc độ của Nguyên Ly Thánh Tôn, chỉ cần mười mấy giây đã có thể đuổi đến trước mặt Khương Thành.

Ôm lấy khao khát đối với “Vạn Tượng Luân Chuyển”, thù hận với Khương Thành, phẫn nộ với việc Hám Thiên cung bao che kẻ thù, hắn đã vượt qua vô tận hư không.

Người đang nổi giận đùng đùng như hắn chỉ muốn lập tức xông đến trước mặt Gia Vương hùng hổ chất vấn hắn.

Sau đó kiên quyết mà cứng rắn kéo lấy Thành ca, tiêu sái trở về Ngự La Thánh Địa.

Uy của Thánh Tôn không thể khinh thường!

Hám Thiên cung cũng phải nể mặt mình mấy phần!

Mấy giây sau, hắn không hề nhìn thấy đội ngũ của Phi Tiên môn.

Một phút sau, hắn vẫn qua lại không ngớt trong vo tận hư không.

Hắn không hề bị vây ở nơi nào, bất luận là mặt đất sông ngòi phía dưới hay là mây trắng trên không trung, thậm chí những ngôi sao ở nơi càng cao hơn cũng quả thực đều luôn biến hóa.

Đầu óc không bình tĩnh của Nguyên Ly Thánh Tôn cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại.

Hắn thúc động một thân tiên lực, thi triển đạo tự thân, thậm chí bắt đầu bắn phá xung quanh.

Nhưng không hề có tác dụng gì.

Dường như Tiêu Cực đại lục này đã trở nên lớn vô hạn, vị Thánh Tôn thực lực thông thiên này cả đời đều đi mãi không hết.

“Chuyện gì thế này?”

Hắn không khỏi dừng bước chân lại.

Lúc này, tai hắn truyền đến một tiếng cười lạnh.

“Ngươi đang muốn đi đâu đấy?”

Giọng nói quen thuộc khiến toàn thân Nguyên Ly chợt run, sau đó hắn đã nhỉn thấy Lăng đứng ở hư không phía trước.

“Hám Thiên Cổ Thánh!”

Hắn vội vàng thu liễm lại hung tính toàn thân, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên ngoan ngoãn.

“Khương Thành giết năm tên Thánh Chủ của Ngự La Thánh Địa ta, trong đó còn có đồ đệ ta Khánh Việt.”

“Người này tội ác tày trời…”

Lăng mặt không biểu cảm ngắt lời hắn.

“Hình như ngươi đã quên lệnh cấm của ta, muốn tìm chết?”

Chuyện năm tên Thánh Chủ kia bị giết này dường như đều không xứng để nàng nói đến.

Nguyên Ly cực kì không cam lòng, nhưng sau lưng lại rất thành thật đổ mồ hôi lạnh.

Trừ phi bị công kích, hoặc là rời khỏi Tiên Võ châu, bằng không Thánh Tôn không thể ra tay với Thánh Chủ cùng với tiên nhân ở dưới.

Điều lệnh cấm này hắn đương nhiên vẫn nhớ.

Cũng rõ ràng hậu quả của việc chống lại.

Loại chuyện xử chết Thánh Tôn này, nữ bạo quân trước mặt này thật sự có thể làm được.

Hắn không muốn vô duyên vô cớ bị xử chết đâu, chỉ có thể cố gắng biện giải: “Ta, ta chỉ là nhất thời bị đầu óc choáng váng, hơn nữa ta chỉ định qua đó hỏi một chút, không định ra tay với hắn…”

“Hỏi cái gì?”

Ánh mắt của Lăng giống như nhìn một tảng đá, không có chút tình cảm nào.

Nguyên Ly hoàn toàn không nhìn thấu được thái độ của nàng, chỉ biết từ xưa đến nay nàng hỉ nộ Vô Đường, có lẽ một câu tiếp theo của mình không nói tốt, thì sẽ đón lấy công kích mang tính hủy diệt.

Hắn chỉ có thể cố gắng khéo léo một chút: “Ta chỉ là thấy kì quái, sao Phi Tiên môn lại đi cùng với Hám Thiên cung ngươi, hơn nữa còn được phép tiến vào Phù Du hải.”

Lăng biết hắn muốn hỏi gì, cũng không để ý nói cho hắn chuyện này.

“Phi Tiên môn và Hám Thiên cung không phải một nhà.”

“Hả, hóa ra không phải à?”

Nguyên Ly có hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy sao bọn họ lại có được sự che chở của ngươi, không phải Hám Thiên cung đã nói là không can dự vào ân oán của bất kì

tông môn nào sao?”

“Ngươi đang bất mãn với ta?”

“Không dám không dám, ta tuyệt đối không có ý đó, chỉ là đơn thuần tò mò mà thôi.”

“Ta không hề che chở Khương Thành, chỉ cần không chống lại lệnh cấm, các ngươi có thể tùy ý.”

Lăng quả thực chưa từng nghĩ muốn trở thành người che chở của Khương Thành.

Không phải nàng tuyệt tình, mà là cảm thấy loại người như Khương Thành này không đến lượt mình đi che chở.

“Hả, hóa ra là như vậy à?”

Tâm trạng của Nguyên Ly Thánh Tôn bỗng chốc đã thoải mái hơn rất nhiều.

Ầm ĩ nữa ngày, Hám Thiên cung không phải là chỗ dựa của Khương Thành đâu!

Vậy còn sợ cái quái gì?

“Nhưng mà vừa rồi trưởng lão của thánh địa ta tiến công Phi Tiên môn lại bị Gia Lê cản lại, lẽ nào là hắn tự ý hành động?”

Vẻ mặt Lăng bình thản: “Vậy thì chỉ là môn đồ của ngươi không hỏi rõ ràng mà thôi.”

Hả chuyện này?

Nguyên Ly suýt chút nữa đã buồn bực đến chết.

Làm cả nửa ngày, đám người Vô Đường và Vô Sanh lúc trước thực ra có thể ra tay?

Chỉ là bị dọa lấy, hiểu lầm quan hệ của hai bên.

Hắn hận không thể kéo đám vô dụng kia ra đây, mạnh mẽ bạt tai mấy cái.

“Vậy… hiện tại ta có thể trở về triệu tập môn đồ, để bọn họ tiến công Phi Tiên môn được không?”

Thánh Tôn như hắn cũng không thể tự mình ra tay, chỉ có thể để đám người Vô Đường lại đến một lần nữa.

Ánh mắt nhìn hắn của Lăng giống như nhìn kẻ ngốc.

“Dường như ngươi đã quên một chuyện, Phi Tiên môn đã tiến vào Phù Du hải rồi.”

Khuôn mặt của Nguyên Ly lại lần nữa nhăn như mặt khỉ.

Phù Du hải là địa bàn của Hám Thiên cung, bình thường người ngoài đều không thể tự ý tiến vào, càng huống hồ là khai chiến ở trong đó?

Trong lòng hắn không khỏi bắt đầu oán trách Lăng.

Trên miệng ngươi nói không che chở Khương Thành, nhưng lại để hắn tiến vào trong vòng bảo vệ của ngươi, đây tính là chuyện gì chứ?

“Đã nhận sự dạy bảo rồi.”

Hắn nhịn lấy khó chịu chắp tay: “Ta trở về Ngự La Thánh Địa đây, sẽ không chống lại lệnh cấm của ngươi đâu.”

“Đợi một chút.”

Lăng gọi hắn lại.

“Các ngươi dùng cái cớ Kim Ngọc Tủy Hỗn Độn này lừa Khương Thành ra ngoài để báo thù thì chẳng sao cả.”

“Nhưng kéo theo đó, những đại lục khác cũng có nhóm lớn tiên nhân bị lời bịa đặt này lừa, đổ vào Tiên Cực đại lục.”

“Hành động này gây thêm rất nhiều phiền phức cho ta.”

Đổi thành một người khác nói những lời này, Nguyên Ly đều không thèm để ý.

Bọn họ cắn câu bị lừa đó là do bọn họ ngu xuẩn.

Càng huống hồ những Đạo Thần, Đạo Thánh bình thường kia lừa rồi thì cũng lừa thôi, ai quan tâm bọn họ chứ?

Cứ coi như là xem một chuyện cười không được sao?

Nhưng thêm phiền phức cho Hám Thiên Cổ Thánh, vậy hắn chỉ có thể cáo tội thôi, ngay cả chối từ trách nhiệm cũng không dám.

“Phải phải phải, là ta suy nghĩ không chu toàn, là lỗi của ta…”

“Nếu như đã có tội thì phải phạt.”

Có lẽ là gần đèn thì sáng, Lăng và Khương Thành đã giao lưu nhiều lần như thế, cũng đã thành thạo học được bộ từ này.

“Vì để loại bỏ lời bịa đặt, ngươi lấy ra Kim Ngọc Tủy Hỗn Độn thật sự ra đi.”

“Kim Ngọc Tủy chân chính?”

Nguyên Ly suýt nữa nhảy dựng lên.

“Ta căn bản không có mà, loại thần vật như Kim Ngọc Tủy Hỗn Độn đó sao ta có thể có được chứ?”

Hắn không hề nói dối.

Kim Ngọc Tủy Hỗn Độn có thể luyện chế đế khí Lăng Tiên, nếu thật sự có thứ đó, hắn sớm đã tìm người giúp đỡ luyện chế khắp nơi rồi.

Đến lúc đó, hắn sẽ trở thành người thứ hai dưới Cổ Thánh.

“Không có?”

Ánh mắt của Lăng hơi lạnh xuống, sát khí dày đặc dần dần vọt lên.

Nguyên Ly Đạo Thánh suýt nữa bị dọa đến hồn phi phách tán.

Hắn vội vàng lớn tiếng xin tha : “Ta không có Kim Ngọc Tủy, nhưng ta có Ngân Ngọc Tủy!”

“Ta có thể hiến dâng Ngân Ngọc Tủy cho ngươi, cũng coi như là bồi lễ xin lỗi đối với chuyện lừa dối hàng tỉ tiên nhân lần này…”

Nói xong, hắn run cầm cập mở dị không gian ra.

Thân là người sở hữu của Thiên Đạo chí bảo, Lăng không hề cảm thấy hứng thú với Ngân Ngọc Tủy.

“Ngọc Tủy hỗn độn không phải cho ta.”

“Ngươi giải trừ việc nhận chủ của Ngân Ngọc Tủy, để nó trở thành vật vô chủ là được rồi.”

Hả?

Nguyên Ly Thánh Tôn cuối cùng cũng đã hiểu ý của nàng.

“Ngươi là muốn để cơ duyên của Ngọc Tủy hỗn độn biến thành sự thật à?”

“Đúng vậy.”

Khóe miệng của Lăng hơi nhếch lên : “Nhiều người đuổi đến Tiên Cực đại lục như thế, dù sao không thể để bọn họ chạy không một chuyến đến đây.”

Nguyên Ly đều đã sắp khóc rồi.

Lăng chướng mắt Ngân Ngọc Tủy, hắn lại là vô cùng yêu mến đấy.

Hiện tại người trong cuộc đã sâu sắc hiểu đươc cái gì gọi là “cái giá của lời bịa đặt”.

Cổ Thánh có lệnh, hắn chỉ có thể thành thật làm theo.

Chương 2102: Từ Tinh đảo

Ở trước mặt Lăng, Nguyên Ly Đạo Thánh cuối cùng vẫn là móc ra Ngân Ngọc Tủy hỗn độn.

Nhìn ở bề ngoài, vật này có hơi giống một đoàn thủy ngân bị ánh sáng mờ ảo nhàn nhạt vây quanh.

Chỉ có điều bồng bềnh ở bên cạnh Nguyên Ly, giống như vật sống quay tròn, còn thỉnh thoảng biến ảo hình thái khác nhau.

Sau khi Nguyên Ly hạ quyết tâm giải trừ việc nhận chủ, Ngân Ngọc Tủy đột nhiên trở nên sáng rực chói mắt.

Nháy mắt sau đó, hàng chục tỉ dặm xung quanh đều đột nhiên được mặt trời chói chang chiếu sáng ở cự ly gần.

Trọn vẹn ba giây sau, sắc trời mới khôi phục bình thường.

Mà Ngân Ngọc Tủy hỗn độn vừa rồi đã không thấy đâu nữa.

Có điều, tin tức nó ra đời lại đã truyền ra ngoài.

Trong phạm vi hàng chục tỉ dặm xung quanh này, tất cả tông môn và tán tu đều đã chấn động.

“Đây là Ngân Ngọc Tủy hỗn độn!”

“Thời gian trước nghe nói tin tức của Kim Ngọc Tủy Hỗn Độn, ta còn cho rằng là tin nhảm chứ, đây đúng thật là xuất hiện rồi này!”

“Mặc dù là Ngân Ngọc Tủy, nhưng cũng đều là chí bảo đấy!”

“Cơ duyên này là của ta rồi!”

“Có được Ngân Ngọc Tủy thì sẽ có cơ hội rèn ra đế khí siêu phàm, người đầu tiên dưới Thánh Tôn là ổn thỏa rồi.”

Vô số tiên nhân nghe tin liền hành động.

Chỉ có điều, sau khi giải trừ nhận chủ, Ngân Ngọc Tủy chỉ là một sợi khí cơ hỗn độn đặc biệt.

Hành tung lưu động bất định, cực kì khó tìm.

Bất luận là dùng thần hồn để cảm nhận, hay là dùng đạo tự thân để tìm kiếm đều rất khó nhận biết được.

Trái tim của Nguyên Ly Thánh Tôn đều đang rỉ máu.

Năm xưa vì đều đoạt được Ngân Ngọc Tủy, hắn đã trả ra cái giá cực lớn.

Hiện tại cứ mất đi dễ như trở bàn tay như vậy.

“Được rồi, ngươi có thể trở về rồi.”

Lăng lúc này mới vung tay cho đi.

Nguyên Ly trở về Ngự La Thánh Địa, đám người Vô Đường và Vô Sanh lập tức đón lấy.

“Thái thượng trưởng lão, có tin tức tốt đấy!”

“Ngân Ngọc Tủy hỗn độn xuất hiện rồi, có phải chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện của Khương Thành, chuyển đi tranh đoạt Ngân Ngọc Tủy hay không?”

“Cơ duyên như vậy không được bỏ lỡ đâu!”

Nhìn thấy bọn họ ai cũng xoa tay hăm hở hai mắt phát sáng, Nguyên Ly suýt nữa bị tức đến chết.

“Tốt cái đầu ngươi, Ngân Ngọc Tủy hỗn độn đó là ta thả ra đấy!”

“Hả, cái gì?”

“Là của Thái thượng trưởng lão ngươi ư?”

Đám người Vô Đường âm thầm suy nghĩ, ngươi đây là đang phát điên cái gì vậy chứ, lúc trước không phải vẫn luôn coi

trọng Ngân Ngọc Tủy đó hơn mạng sống sao?

Nguyên Ly ngược lại cũng không giấu bọn họ.

Nhanh chóng kể chuyện Hám Thiên Cổ Thánh xuất hiện một lượt.

Vẻ mặt của đám người không ngừng thay đổi, cuối cùng toàn bộ đều là vẻ mặt phức tạp.

“Nếu như Hám Thiên Cổ Thánh đã không định bảo vệ Khương Thành, Hám Thiên cung và Phi Tiên môn cũng không phải là một nhà, vậy tại sao bọn họ lại cho phép Phi Tiên môn khai tông lập phái ở địa bàn của mình?”

“Cho nên rốt cuộc Cổ Thánh là thái độ gì?”

“Tâm tư của người đó, ai có thể đoán được chứ?”

“Chuyện này cũng quỷ dị quá rồi.”

Đại hộ pháp Vô Sanh suy nghĩ một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi nói: “Khương Thành có thể giết, chỉ là không thể tiến vào Phù Du hải giết hắn, đây có lẽ chính là thái độ thực sự của Cổ Thánh.”

“Thực ra Thái thượng trưởng lão ném ra Ngân Ngọc Tủy hỗn độn cũng coi như là có mất tất có được.”

Nguyên Ly thầm nghĩ ta bị ép giao ra thần vật, tổn thất thảm trọng, có được cái gì chứ?

“Có ý gì?”

Vô Sanh khẽ mỉm cười : “Vốn dĩ Khương Thành lại trốn ở Phù Du hải không ra, hiện tại Ngọc Tủy hỗn độn chân chính xuất hiện, hắn nhất định sẽ ra ngoài.”

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ có vô số cơ hội giết chết hắn.”

Khi bọn họ mưu đồ bí mật ở bên này, Khương Thành đã một đường tiến vào địa giới của Phù Du hải cũng với đám người Phi Tiên môn.

Thân là Thánh Chủ đỉnh phong cùng với Thần Quân lâu năm, địa vị của Gia Vương ở nơi này vẫn rất cao.

Dù sao cuộc tranh đoạt thần vị năm đó phần lớn Thần Quân đều đã đi đến kỷ nguyên thứ nhất, ở lại Nguyên Tiên giới

giống như hắn cũng chỉ có lác đác mấy người.

Trên mặt biển rộng lớn, thỉnh thoảng sẽ đụng phải tiên nhân lệ thuộc vào Hám Thiên cung.

Sau khi những người này nhìn thấy hắn, đều sẽ vội vàng hành lễ chào hỏi.

Có điều khi nhìn thấy hơn hai mươi ngàn tên đệ tử Phi Tiên môn ở phía sau lưng hắn kia, sắc mặt liền có phần hơi kì quái.

Mà sau khi nhìn thấy Khương chưởng môn nổi bật nhất trong đám người, toàn bộ càng là trở nên ngây ngốc.

“Ta không nhìn nhầm chứ?”

“Người vừa rồi kia là Khương Thành sao?”

“Là hắn! Hóa thành tro ta cũng nhận ra!”

“Mẹ nó, cái tên này còn dám đến địa bàn của Thiên cung chúng ta?”

Hám Thiên cung hiện nay phần lớn thành viên đều vẫn là người cũ của Thiên cung năm đó.

Đám người này không có thiện cảm gì với Khương Thành.

Khi một hàng người Phi Tiên môn giáng xuống Từ Tinh đảo ở trung tâm, thành viên của Hám Thiên cung trên đảo ít nhất có bảy phần đều đã vọt ra.

Nhân số của bọn họ ngược lại cũng không nhiều, chỉ có hơn ba mươi ngàn người.

Có điều luận về cảnh giới của tổng thể, vậy thì quả thực là vượt qua Phi Tiên môn quá nhiều.

Chỉ toàn trên Đạo Thần, trong đám người Thánh Chủ chỗ nào cũng có thể thấy, quả thực giống như quả dại bên đường.

“Khương Thành!”

“Quả nhiên là Khương Thành!”

“Sao hắn lại đến đây?”

“Sao lại bỗng chốc có nhiều người đến như thế?”

“Gia Vương, sao ngươi lại dẫn hắn đến đây?”

Mắt thấy cảnh tượng này, đám người Phi Tiên môn đồng loạt biến sắc, cảm thấy chuyện này có hơi không ổn rồi.

“Phi Tiên môn bọn họ muốn khai tông lập phái ở Phù Du hải.”

Gia Vương cười trên nỗi đau của người khác liếc nhìn Thành ca mấy cái, bất lực giang tay ra.

“Ta cũng hết cách rồi, chỉ có thể đồng ý thôi.”

Lão già này cố ý không nói Chiến Đế đã đồng ý chính là bởi vì gây thêm phiền phức cho Khương Thành.

Dù sao là ngươi cứ muốn đến nơi này khai tông lập phái mà.

Hiện tại ta đã thỏa mãn yêu cầu của ngươi.

Về phần thái độ của những người khác, vậy thì ta không can thiệp được đâu đấy.

Quả nhiên, chúng tiên Thiên cung xung quanh lập tức đã bùng nổ.

“Cái gì, lại là Phi Tiên môn?”

“Còn muốn đến nơi này của chúng ta khai tông lập phái?”

“Hắn cho rằng nơi này vẫn là trước kia, lại muốn được đằng chân lên đằng đầu với Thiên cung chúng ta ư?”

Năm đó Thành ca trấn giữ Phi Tiên môn, biến Khiếu Mang vực thành chốn bồng lai Thiên cung không thể xâm phạm, đã từng khiến bọn họ căm phẫn khó bình tĩnh lại.

Dựa vào đâu nhượng bộ hắn như vậy?

Chỉ dựa vào hắn là Đạo Thánh mạnh nhất ư?

Không có Thiên Đế nào diệt được hắn?

Chuyện này khiến những năm nay bọn họ nhắc đến đều canh cánh trong lòng, giống như một cây gai găm ở trong lòng nhiều năm.

Hiện nay lại còn muốn đến thêm lần nữa, như vậy ai có thể tiếp nhận được chứ?

“Ai cho bọn họ mặt mũi vậy?”

“Phi Tiên môn xứng làm láng giềng với Hám Thiên cung chúng ta sao?”

“Ha, Khương Thành nhiều năm không xuất hiện, ta tưởng rằng hắn lợi hại cỡ nào chứ, hóa ra chỉ là một Đạo Thần.”

“Ha ha ha, đó đúng thật là đưa tới cửa mà.”

“Vây bọn họ lại!”

Trong đám người, một tên nam tử trung niên mặc áo bào màu tím khí phách nguy nga vượt qua đám người, chính là Hạo Vương của Thiên cung năm đó.

Gia Vương căm hận Khương Thành chỉ là bởi vì đứng ở lập trường của Thiên Cung, cùng chung mối thù mà thôi.

Hai người trước đó chưa từng tiếp xúc bao giờ, thực ra không kết được mâu thuẫn lớn bao nhiêu.

Hạo Vương thì lại khác.

Hắn là trực tiếp căm hận, năm đó ở tiền tuyến, hắn từng cầm đầu một nhánh Thiên Quân “chính diện giao phong” với Khương Thành.

Bởi vì trận đánh đó mà mất mặt, sau khi trở về hắn còn bị phía trên trách phạt.

“Khương Thành!”

“Có còn nhớ bổn tọa không?”

Vị Thần Quân quá khứ này hiện nay cũng đã là Thánh Chủ đỉnh phong rồi.

Luận lai lịch và thực lực, địa vị ở Hám Thiên cung không nói top ba, top năm vẫn có thể xếp vào.

“Không ngờ được đúng không, cũng có một ngày ngươi sẽ rơi vào trong tay ta!”

Khóe miệng của hắn đều đã vạch ra nụ cười ác độc như thể đoạt được chí bảo.

Chương 2103: Tiêu Đế

Cảm nhận được địch ý mãnh liệt của quân đội Hám Thiên cung, các trưởng lão đệ tử của Phi Tiên môn bị dọa phát sợ.

Vốn dĩ còn cho rằng Gia Vương đồng ý, chuyện này sẽ cứ thế xong rồi.

Nào nghĩ rằng, hắn đồng ý căn bản không có tác dụng gì.

“Làm sao đây?”

Đám người chỉ có thể đưa ánh mắt tụ tập ở trên người Khương chưởng môn đã trở thành mục tiêu công kích.

Thành ca ngược lại không bất ngờ chút nào.

Dù sao hắn vốn đã cảm thấy đối phương là muốn lừa mình tiến vào đây để giết chết, sớm đã có tâm lí chuẩn bị nghênh đón âm mưu.

“Ngươi lại là ai thế?”

Thân là tiên nhân, trí nhớ của hắn đương nhiên không kém, thực ra liếc mắt một cái đã nhận ra Hạo Vương.

Chỉ là đối phương vừa đi lên đã kêu đánh kêu giết, rất không nể mặt.

Thế là, hắn cũng không muốn nể mặt nữa.

“Ta quen biết ngươi sao?”

Chuyện này đã làm Hạo Vương tức đến chết.

Năm đó ta chịu sỉ nhục lớn như thế, ghi nhớ nhiều năm như thế, ngươi thế mà lại chẳng để trong lòng chút nào?

“Ta là Hạo Vương?”

“Hạo Vương? Nói cụ thế một chút, là trận chiến nào?”

Khương Thành khinh thường bĩu môi : “Trận chiến ca đã từng đánh quá nhiều, không phải là lâu la nào cũng đều có thể nhớ được, báo tên lên đây!”

Lâu la?

Khuôn mặt của Hạo Vương đã đen thành đít nồi.

Bất luận mình là vị trí Thần Quân năm đó, hay là thực lực Thánh Chủ đỉnh phong hiện nay, thân phận nào không phải là nổi danh?

Cái tên này quả thực là cực kì đáng hận!

“Minh Tái vực! Thiên Lân Quân!”

Hắn cố nén sát ý nóng nảy lập tức động thủ, chủ động nhắc nhở hắn một chút.

Bằng không, đợi đến khi tên tiểu tử này bị mình giết chết cũng vẫn không biết tại sao mình bị giết.

Đó há chẳng phải là rất khó chịu sao?

“Ồ, ta nhớ ra rồi!”

Ngay sau đó, Khương Thành lại bắt đầu nghi hoặc.

“Không đúng nhỉ, trận chiến ở Minh Tái vực năm đó kia, cuối cùng không phải là ước định mỗi người dừng tay sao, ta không giao thủ cùng các ngươi mà.”

Hạo Vương suýt nữa bị tức đến bùng nổ.

Khi đó Minh Tái vực đã bùng nổ hai trận giao phong có được không?

Trận thứ hai cuối cùng là Tâm Đế quyết định dừng tay, Huyễn Vương dựa theo mệnh lệnh mỗi người lui đi với Khương Thành.

Còn mình là trận đầu tiên!

Cái tên này thế mà lại quên mất trận đầu tiên rồi?

Mình không có cảm giác tồn tại như vậy sao?

Hắn cắn răng, hung hăng nói: “Lúc đó ta và Kiêu Vương đi cùng nhau, ngươi giết chết hắn rồi còn cưỡng ép thu lấy đạo khí đạo giáp của ta, hiện tại đã nhớ ra chưa hả?”

“Ồ, hóa ra là ngươi à!”

Khương Thành lúc này mới giả vờ chợt hiểu ra.

Sau đó cố ý oán trách : “Ngươi sớm nói là Thần Quân từng bị ta tước mất nhẫn không phải là được rồi à? Dù sao toàn bộ Thiên cung cũng chỉ có một mình người, rất dễ nhớ.”

“Cứ muốn báo cái tên gì đâu, vòng vò quanh co nhiều như vậy.”

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương Diệu Du phía sau vẻ mặt cạn lời.

Chỉ có thể oán thầm trong lòng, người khác gặp phải loại chuyện đó đã đủ nhục nhã rồi, ngươi còn muốn hắn nói ra chuyện này ngay trước mặt mọi người.

Xử hình công khai à?

Măng trên núi đều đã bị ngươi đào sạch rồi, tổn thất sạch rồi!

"Đáng hận!"

"Ngươi sẽ chết rất thảm!"

Ý thức được mình bị chơi xỏ, Hạo Vương cuối cùng đã tức đến bùng nổ.

Vị Thánh Chủ đỉnh phong này một giây cũng không nhịn được, lập tức đã mở ra thánh giới của mình.

Không chỉ Khương Thành, toàn bộ hơn hai mươi ngàn môn đồ của Phi Tiên môn đều bị bao trùm ở bên trong.

Nhìn ở bề ngoài thánh giới đó không có khác biệt quá nhiều với thánh giới của Thánh Chủ bình thường.

Tuy nhiên cùng là Thánh chủ, đám người Ngộ Sơn Trường Dương Trường Linh lại có một loại ảo giác đối mặt với người cấp trên.

Thánh giới của đối phương chỉ là bề ngoài giống với bọn họ, bên trong lại hoàn toàn khác.

Cả hai so với nhau, thánh giới của bọn họ giống như là chỉ làm một cái khung, ở bên trong trống rỗng.

Mà thánh giới của đối phương dạt dào giống như một khối sắt.

Đây là sự chênh lệch của đạo.

Đạo của Thánh Chủ đỉnh phong đã đạt đến hạn mức cao nhất của vị diện, coi như là đại viên mãn ở trên loại ý nghĩa nào đó rồi.

Thánh Chủ bình thường giao phong với nó, đạo tự thân sẽ bị áp chế mạnh mẽ.

Đạo không có sơ hở nào kia giống như biển sâu vô tận, mang đến lực dồn nén cực kì mạnh mẽ.

Thân là Thánh Chủ, mặc dù đám người Ngộ Sơn và Trường Dương đã chịu áp chế, nhưng thánh giới tốt xấu gì cũng vẫn có

thể mở ra.

Mà Khương Thành đứng mũi chịu sào lại đã không thể gọi ra đạo hải rồi.

Đây là sự chênh lệch cấp bậc của đạo, hắn bị hạn chế bởi cảnh giới tu vi, cũng không thể thay đổi thế yếu này.

Hạo Vương tay phải duỗi thẳng, một thanh loan đao nửa hồng nửa trắng dần dần hiện ra.

Thanh đao này vừa xuất hiện, Khương Thành liền không khỏi híp mắt lại.

Bởi vì trên thanh vũ khí này, hắn đã cảm nhận được khí tức vượt lên trên mình, đó là thứ đạo khí bát giai bất luận thế nào cũng không thể có được!

"Đế khí!"

Đám người Trường Linh và Diệu Du biết nhìn hàng đã kinh hô lên.

"Đế khí siêu phàm!"

"Hắn vậy mà lại có đế khí!"

Bản thân đế khí siêu phàm gia trì thêm đạo, hiệu quả có thể so với cấp bậc Thánh Chủ.

Cảm giác vừa rồi của Khương Thành không hề sai, chỉ là thanh đao này vượt lên trên một Đạo Thần như hắn.

"Đao này tên là Diệt Thành!"

Ánh sáng đỏ như máu và trắng bệch cùng nhau lưu chuyển, chiếu rọi ánh mắt nhìn trừng trừng kia của Hạo Vương.

"Năm đó bị ngươi đoạt đi bội kiếm, ta luôn cho rằng là nhục nhã, từ đó bỏ kiếm dùng đao chính là vì ngày hôm nay!"

Khương Thành đã rút ra đạo kiếm bát giai chợt khẽ mỉm cười.

"Diệt Thành? Cái tên này cũng rất độc đáo đấy."

Mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy đế khí siêu phàm, nhưng ca này đã suy nghĩ làm sao xử lí chiến lợi phẩm tiếp theo rồi.

Có phải mình cũng phải bỏ kiếm dùng đao không nhỉ?

Nhưng mình chỉ biết kiếm đạo, chưa từng nghiên cứu đao đạo bao giờ đâu.

Đây là một vấn đề lựa chọn khiến người ta phiền não đấy.

Có điều rất nhanh, hắn đã phát hiện mình không cần lựa chọn nữa.

Bởi vì sát khí của Hạo Vương và quân đội Hám Thiên cung xung quanh đột nhiên đều biến mất không còn nữa.

Bất luận là dáng vẻ khí thế dữ tợn của "Diệt Thành" hay là vầng sáng của thánh giới đều biến mất tại vô hình ngay lập tức.

Tất cả đều phảng phất như chưa từng xảy ra.

Chỉ là một tên nam tử thân hình bậc trung, dáng vẻ không được tuấn tú chậm rãi đi ra từ phía sau Hạo Vương.

"Dừng tay đi."

Người này vừa xuất hiện, Gia Vương và Hạo Vương mặt lộ vẻ cung kính, vội vàng cúi người hành lễ.

"Tiêu Đế!"

"Hư Minh Thánh Tôn!"

Nghe thấy danh xưng này, tất cả mọi người Phi Tiên môn có mặt đều kinh ngạc sợ hãi.

Đây là người lỗi lạc đỉnh cấp đã từng chấp trưởng Thiên Đạo chí bảo đấy!

Cho dù hắn không phải là Cổ Thánh, chúng nhân cũng sinh ra lòng tôn sùng hắn theo bản năng.

Ngay cả Khương Thành cũng không khỏi trở nên nghiêm túc.

Tiêu Đế?

Một vị thần bí nhất trong Thập Thiên Đế của Thiên Cung năm đó.

Trước kia hắn chưa từng gặp qua người này, bởi vì Tiêu Đế lúc đó nghe nói là đã mất tích một cách li kì rồi.

Sau đó, hắn cũng không thể đuổi đến trận tranh đoạt thần vị của Thiên giới, cùng ở lại kỷ nguyên thứ ba với Chiến Đế.

Khi Khương Thành nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn Khương Thành.

Trong ánh mắt không hề có địch ý, chỉ là trong ấm áp mang theo một chút nghiên cứu.

“Bẩm Thiên Đế, người này chính là Khương Thành của Phi Tiên môn Khiếu Mang vực năm đó!”

Hạo Vương đã gấp không thể chờ được cáo trạng rồi.

“Người này năm đó kết oán với Thiên cung chúng ra, hiện nay thế mà lại tự ý xông vào Từ Tinh đảo, đây rõ ràng chính là muốn khiêu chiến chúng ta…”

“Ta sớm đã biết từ lâu rồi.”

Tiêu Đế mỉm cười lắc tay.

“Khương Thành không phải là kẻ địch của chúng ta, Phi Tiên môn ở lại Từ Tinh đảo cũng là ta cho phép đấy.”

Giọng nói của hắn rất ấm áp, giống như một đại ca nhà bên rất bình thường nói một câu rất bình thường.

Nhưng câu nói này lại khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc vô cùng.

Cho dù là Khương Thành cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

“Thế mà là ngươi đồng ý ư?”

“Hình như chúng ta không quen biết nhỉ?”

Chương 2104: Thiên Đế hóng hớt

Đối với Tiêu Đế, ngoại trừ phong hiệu này ra Khương Thành không còn bất cứ hiểu biết gì nữa.

Càng đừng nhắc đến tiếp xúc trực tiếp.

Chuyện này cũng không thể trách hắn, năm đó sự hiểu biết đối với Tiêu Đế của phần lớn tiên nhân ở Nguyên Tiên giới đều là trình độ này.

Thiên Đạo chí bảo Tiêu Đế dùng là cái gì, hắn trông như thế nào, ngay cả rất nhiều tiên quan cũng không thể nói nên lời.

Người này cực ít khi xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng chưa từng làm Thiên Đế luân trực bao giờ.

Những trận đại chiến trước khi Thiên Cung sáng lập kia, thực ra đa phần đều có bóng dáng của hắn.

Nhưng không đi nghiên cứu kĩ càng đoạn lịch sử đó, dường như cũng không ai có thể chú ý được hắn đã phát huy tác dụng gì trong đó.

Trong rất nhiều đội ngũ đều có kẻ sống tạm bợ hóng hớt, thiên đoàn đỉnh cấp kim quang lấp lóe như Thập Thiên Đế cũng không ngoại lệ.

Nếu như không phải là ngang hàng với chín vị Thiên Đế khác, vậy một chút cảm giác tồn tại cũng không có.

“Ngươi không quen biết ta, nhưng ta lại ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu rồi.”

Tiêu Đế cười ha ha chắp tay.

“Khương Thành, hoan nghênh ngươi khai tông lập phái ở Từ Tinh đảo, sau này chúng ta chính là láng giềng tốt rồi.”

Hả chuyện này?

Thành ca trực tiếp bị hắn làm cho không biết phải làm sao.

Thái độ kêu đánh kêu giết của những khác khác ở bên cạnh đủ để chứng minh Hám Thiên cung coi mình như thế nào rồi.

Hắn cũng đã chuẩn bị xong việc tiếp chiến, sau đó mở hack đại sát đặc sát rồi.

Kết quả Tiêu Đế chính là Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi?

Không không không, chuyện có phần kì quặc, đây chắc chắn là đã che giấu âm mưu càng lớn hơn nhỉ?

Thế là hắn cũng giả vờ giả vịt chắp tay.

“Không dám không dám.”

“Nhà mới của Phi Tiên môn bọn ta sắp xếp ở đâu thế?”

“Bên này.”

Tiêu Đế cười híp mắt làm một thế tay mời.

Con ngươi của những người khác ở một bên đều đã sắp lồi ra rồi.

“Chuyện này chuyện này chuyện này, tại sao Tiêu Đế lại rộng lượng với tên tiểu tử này như vậy?”

“Chuyện này không bình thường chút nào.”

“Lùi một vạn bước, cho dù không đi tìm Khương Thành báo thù, cũng không nên đối xử với hắn tốt như vậy chứ?”

Hạo Vương và Gia Vương thì tràn đầy sự không vui và không phục.

Nhưng ở trước mặt Tiêu Đế, hai người cũng không có tư cách phản đối.

Dù sao cho dù là “kẻ sống tạm bợ”, vậy cũng là “kẻ sống tạm bợ” trong Thập Thiên Đế.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Đế, một hàng người Phi Tiên môn đã đến trên một vùng đồng trống ở bờ biển phía đông nam Từ Tinh đảo.

“Nơi này thế nào?”

Thành ca đưa ngón tay cái lên.

“Coi như là một vùng bảo địa rồi, rất tuyệt vời!”

“Ngươi hài lòng là được rồi.”

Tiêu Đế nói xong câu nói này liền muốn bay rời đi.

Có điều mới vừa quay người, giọng nói của Khương Thành đã truyền đến từ phía sau.

“À thì, tại sao Hám Thiên Cổ Thánh không tự mình đến đây, bộ mặt của hắn lớn như vậy hay sao?”

Đám người vẻ mặt cạn lời.

Nghe ý này của ngươi, hình như còn chê quy cách nghênh đón không đủ cao nhỉ?

Còn muốn Hám Thiên Cổ Thánh ra đây nghênh đón ngươi?

Có thể có chút tự biết mình được không hả?

Tiêu Đế quay đầu lại, trên mặt vẫn như cũ nở nụ cười: “Nàng vẫn luôn ở đây, lúc nên hiện thân tự nhiên sẽ hiện thân.”

Sau khi hắn rời đi, Khương Thành cũng không khỏi chìm vào suy tư.

Hắn cố ý hỏi đến Hám Thiên Cổ Thánh, coi như là thăm dò.

Xem thử rốt cuộc đối phương muốn làm gì.

Cuối cùng chỉ thăm dò ra được một tin tức, đó chính là Phi Tiên môn ở lại có lẽ đã có được sự cho phép của Hám Thiên Cổ Thánh.

“Kì quái thật.”

“Trước kia ta chưa từng gặp mặt Chiến Đế, Tiêu Đế, sao bọn họ lại đối xử với Phi Tiên môn đặc biệt như thế?”

Thành ca vẫn rất có tự giác.

Hắn rất rõ ràng, nếu như hôm nay đổi thành loại Thiên Đế nhìn hắn không thuận mắt như Tu Đế, Hồn Đế, Huyền Đế kia chắc chắn là nôn nóng không chờ được ra tay rồi.

Còn nếu đổi thành loại Thiên Đế bằng lòng hợp tác với hắn như Tâm Đế, Nguyên Đế kia thì cũng không dễ nói.

Mọi thứ thay đổi theo thời gian, ai biết được đối phương hiện nay là thái độ gì.

Ít nhất sẽ không cho phép Phi Tiên môn khai tông lập phái ở trong phạm vi Phù Du Hải.

Duy nhất có thể châm chước, có lẽ cũng chỉ có Huyết Đế bị hắn hố thành tiểu đệ thôi.

Hai vị Chiến Đế, Tiêu Đế này, hắn chưa từng nghĩ đến bao giờ.

“Bỏ đi, dù sao cũng có hệ thống bảo hộ.”

“Mặc kệ hai người bọn họ có âm mưu quỷ kế gì đều chỉ là chủ động đưa đến thôi.”

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của đám người, từng mảnh cung điện lầu các lâm viên nguy nga lộng lẫy rất nhanh đã đứng sừng sững ở trên đồng không rộng lớn.

Khương Thành tự mình bố trí hộ tông đại trận bát giai chẳng có tác dụng gì xuống, sơn môn của Phi Tiên môn cũng coi như là chính thức di dời đến Từ Tinh đảo.

Sau khi phát biểu lời chào mừng chuyển đến chỗ mới, hắn định tiếp tục bế quan "uống thuốc".

Thời gian trước tiêu diệt hơn bốn mươi Thánh Chủ của Dương Ly tông, sau đó lại tiêu diệt năm Thánh Chủ của Ngự La thánh địa, hắn lại thu hoạch được lượng lớn đế đan bát phẩm của cửu phẩm.

Còn chưa kịp chuyển hóa thành thực lực đâu đấy.

"Hiện nay thiếu sót lớn nhất của ta chính là cảnh giới."

"Không đột phá Thánh Chủ thì không thể tiếp tục tăng lên đạo hành."

Nghĩ đến khi đố mặt với Hạo Vương vừa rồi, hắn vì cấp bậc của đạo quá thấp, cuối cùng ngay cả đạo hải cũng không ở ra được.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày.

Tu vi tiên lực của hắn đang nhanh chóng tăng lên.

Mà khoảng thời gian này, bên ngoài tự nhiên là gió giục mây vần.

Sự xuất hiện của Ngân Ngọc Tủy hỗn độn, đừng nói Tiên Cực đại lục, toàn bộ Tiên Võ châu đều trở nên bùng nổ.

Mỗi một ngày đều sẽ có tiên nhân nhiều không đếm xuể tiến vào, gia nhập vào trong đại quân tìm kiếm bảo vật kia.

Ngự La thánh địa cũng ở trong đó.

Mặc dù Nguyên Ly Thánh Tôn chịu hạn chế bởi lệnh cấm không thể ra tay ở Tiên Cực đại lục, nhưng toàn bộ năm vị Thánh Chủ đỉnh phong đều xuất động, tìm kiếm khắp nơi.

Ngoại trừ tìm kiếm Ngân Ngọc Tủy hỗn độn bù lại tổn thất ra, mục đích càng quan trọng hơn vẫn là tìm được Khương Thành.

Nhưng đã tìm tận mấy ngày vẫn như cũ bặt vô âm tín.

"Chuyện gì thế này, lẽ nào tiểu tử đó vẫn trốn ở Phù Du Hải?"

"Không đến nỗi chứ, Ngân Ngọc Tủy hỗn độn hắn cũng không có hứng thú sao?"

“Đáng chết, Thái thượng trưởng lãi cũng đã bỏ ra cái giá như vậy, nếu như vẫn không thể dẫn dụ hắn ra, vậy chẳng phải là trộm gà không được còn mất nắm gạo sao?”

“Tiếp tục tìm, ta không tin hắn sẽ không động lòng!”

Khương Thành đương nhiên rất hứng thú với Ngân Ngọc Tủy hỗn độn.

Chỉ là hắn lúc này đang bận rộn uống thuốc thăng cấp, căn bản đều không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Trọn vẹn nửa tháng sau, tu vi tiên lực của hắn chính thức bước vào Đạo Thần cao giai mới xuất quan.

Vừa ra ngoài đã phát hiện bên ngoài có hơi lạnh lẽo vắng vẻ.

Hơn hai mươi ngàn môn đồ Phi Tiên môn chỉ còn lại hơn ba nghìn người vẫn ở lại trong môn.

“Chuyện gì thế, lẽ nào lại có đệ tử phản bội sư môn rồi hả?”

Tuy nói sớm đã quen với việc môn đồ phản bội rời đi, nhưng Khương Thành vẫn rất buồn bực.

Gần đây không gặp phải cường địch đến tập kích mà, người dưới trướng có lẽ không đến nỗi bị dọa chạy chứ nhỉ?

Hơn nữa ngay cả đám người Ngộ Sơn, Trường Dương, Trường Linh cũng không thấy đâu mất.

Thần niệm quét ở bên ngoài, Hám Thiên cung thế mà chỉ còn lại mấy trăm người, Gia Vương và Hạo Vương đều không ở trên đảo.

“Đã xảy ra chuyện gì thế? Ta đã bỏ lỡ điều gì sao?”

“Đúng thế, ngươi đã bỏ lỡ một cuộc hội họp long trọng lớn nhất Tiên Võ châu đấy, đáng tiếc quá đi.”

Tiếng cười khẽ của Lăng truyền đến từ phía sau.

Thành ca đột nhiên quay đầu lại: “Cuộc hội họp long trọng gì?”

“Ngân Ngọc Tủy hỗn độn đã xuất hiện rồi đấy, tranh đoạt cũng đã đến giai đoạn cuối cùng rồi, có lẽ chốc lát sau sẽ kết thúc thôi.”

Khoảng thời gian này thật ra Lăng cũng đang chờ đợi hắn xuất sơn, tiếp tục làm mưa làm gió ở bên ngoài.

Không phải vì gì khác, chỉ là vì để có thêm một lần Vẫn giới tiên tàng nữa.

Một tràng thao tác lần trước của Khương Thành khiến một Cổ Thánh đã lâu thực lực chưa tăng mạnh lên như nàng, nàng rất muốn lại có thêm một lần nữa.

Chương 2105: Săn lùng Ngân Ngọc Tủy

Đám cao thủ của Phi Tiên môn như Ngộ Sơn, Trường Dương gần đây đều đã đi ra bên ngoài tranh đoạt Ngân Ngọc Tủy rồi.

Dù sao thần vật như vậy không có mấy người có thể ngó lơ.

Mà không ngoài dự đoán của Lăng, khi Khương Thành biết được có Ngân Ngọc Tủy hỗn độn ra đời, lập tức đã có hứng thú.

Đạo khí bát giai hiện nay căn bản không thể hiện ra được phẩm vị nhân vật chính này của hắn.

“Gần đây ca đang định đổi trang bị đấy, đây không phải chính là chuẩn bị cho ta sao?”

Nàng cố ý quan sát trên dưới Khương Thành một vòng, cười nhạo nói: “Đừng nói lời tự đắc như thế, Thánh Chủ đỉnh phong tham dự tranh đoạt lần này không dưới ba mươi vị, hình như ngươi vẫn không đủ nhìn.”

“Khí chất của nhân vật chính ngươi không hiểu đâu.”

Ném xuống câu nói này, Thành ca bay ra cửa điện, rất nhanh đã rời khỏi Phù Du Hải.

Sau khi hắn rời đi, bóng dáng của Tiêu Đế lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh Lăng.

“Hắn vẫn rất tự tin nhỉ.”

Lăng nghiêng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: “Lần sau ngươi lại đột nhiên xuất hiện như vậy nữa, ta sẽ không khách khí với ngươi đâu.”

Vừa rồi nàng còn không phát hiện sự tồn tại của Tiêu Đế.

Đối với Cổ Thánh mà nói, đây là chuyện cực kì không thể tin được.

Nhất là Tiên Võ châu còn là sân nhà của nàng, quả thực là tương đương với "thánh giới" của nàng.

Tiêu Đế chỉ là Thánh Tôn, cho dù biết một vài thần thông ẩn thân, vốn dĩ cũng không thể giấu được nàng.

"Đùa giỡn một tí khuấy động bầu không khí một chút mà, bớt giận đi."

"Kẻ sống tạm bợ" trong Thập Thiên Đế này giơ hai tay lên mỉm cười xin lượng thứ, hiển nhiên cũng không dám chọc giận Lăng.

"Ngươi không lo lắng Khương Thành sẽ chết ở bên ngoài sao, ta nghe nói hắn đã đắc tội Ngự La thánh địa."

"Không lo lắng." Lăng trả lời không do dự chút nào.

Tiêu Đế nhìn về phía ngoài điện, sâu xa nói: "Ta từng nghe qua sự tích trước kia của hắn, cũng biết hành động vĩ đại ở Thương Lan đại lục của hắn, nhưng Thánh Chủ đỉnh phong là một cấp bậc khác đấy."

Lăng bình tĩnh nói: "Thánh Chủ đỉnh phong chẳng tính là gì với hắn cả, có lẽ chỉ có Thánh Tôn mới có thể mang đến cho hắn chút uy hiếp."

Tiêu Đế lắc đầu bật cười: "Lòng tin của ngươi với hắn dồi dào thật đấy."

Lần trước hắn ra mặt hoan nghênh Khương Thành, chính là Lăng âm thầm bày mưu đặt kế đấy.

Mặc dù bề ngoài đã phối hợp, nhưng trong lòng hắn không cho là đúng.

"Chỉ sợ hắn sẽ phụ một phen kì vọng này của ngươi."

Khương Thành không hề biết cuộc trò chuyện của hai người này, sau khi rời khỏi Phù Du Hải, hắn liền bắt đầu tìm kiếm.

Vốn cho rằng đây sẽ là một nhiệm vụ chẳng có mục tiêu.

Thời gian trước khi tin tức của Kim Ngọc Tủy bùng nổ ra hắn cũng từng nghe ngóng qua, trước khi Ngọc Tủy hỗn độn nhận

chủ chỉ là một sợi khí cơ, thần hồn và đạo đều không thể cảm nhận được.

Tiên Cực đại lục lớn như thế, hoàn toàn chính là mò kim đáy biển.

Nhưng sau khi bay ra một đoạn đường, hắn mới phát hiện mình đã không cần tìm kiếm khắp nơi nữa.

Trpng hư không phía trước, tiên nhân kết đội thành nhóm liếc mắt cũng không nhìn đến bờ.

Có nhóm là một tông môn tụ lại với nhau, có nhóm là một tộc quần, ít thì mấy trăm, nhiều thì mấy chục ngàn.

Những tông môn này phân bố chằng chịt ở hư không rộng lớn, giữa các phái không dính líu đến nhau, cách nhau rất xa, ngược lại cũng không tính là chen chúc.

“Chuyện này cũng phô trương quá nhỉ?”

“Lẽ nào tiên nhân của toàn bộ Cực Tiên đại lục đều xuất động rồi sao?”

Khương Thành liếc mắt nhìn đi, mặc dù hư không mấy tỉ dặm xung quanh vẫn trống rỗng rất nhiều, nhưng trước sau trái phải trên dưới mỗi một nơi đều có người.

Chỉ có điều, những người xung quanh kia đều chỉ là Đạo Thánh, Đạo Tôn.

Những người này ai cũng đều đã rút vũ khí ra, tiên lực giống như không cần tiền, mù quáng vung vẩy về phía trước.

Hình thành một màn chắn tiên lực cực kì kiên cố mà lại to lớn, trông vô cùng tráng lệ.

Màn chắn tiên lực như vậy đương nhiên không cản được Khương Thành.

Hắn thúc động lực trọc xé ra một lỗ từ màn chắn tiên lực, xuyên qua những trở ngại của Đạo Thánh xung quanh kia.

Sau khi nhẹ nhàng bay vào bên trong mới phát hiện vẫn còn một nhóm người khác.

Cũng đều là phân bố chằng chịt, chỉ có điều nhân số ít hơn rất nhiều, hơn nữa toàn bộ đều là cảnh giới trên Đạo Thần.

Mặc dù những Đạo Thần và Thánh Chủ này đến từ những tông môn và tộc quần khác nhau, nhưng lúc này lại giống như cùng nhau lập đội, toàn bộ đều phân tán chỗ đứng, mỗi người một việc.

Nếu như từ trên không trung nhìn xuống có thể nhìn thấy bọn họ mơ hồ đã hình thành một vòng bao vây hình tròn.

Vầng sáng của đạo hải và thánh giới tràn ngập ở khu vực không hơn mấy trăm triệu dặm xung quanh kia, lấp đầy mỗi một chỗ trống, khiến vòng bao vây nhìn như lỏng lẻo kia giống như thùng sắt gió không lọt qua được.

Tiếng hò hét và la gào không ngừng truyền đến.

“Cẩn thận!”

“Nó đến rồi, nó đến bên phía chúng ta rồi!”

“Đừng để nó chuồn mất!”

“Mau mau mau, bắt lấy nó!”

“Chạy rồi, đi đến bên chỗ các ngươi rồi!”

“Cản nó lại!”

Vòng bao vây giờ nào phút nào cũng đều đang không bình tĩnh, giống như lục bình phập phồng theo sóng xanh dập dờn.

Khương Thành nghe đến đầu óc mơ hồ, càng tò mò vô cùng.

“Sao lại cảm thấy những người này vây lại với nhau để bắt cá nhỉ?”

Hắn cũng không thể nhìn thấy bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì bất luận là thần hồn hay là linh ý đều không thể xuyên thấu nhiều đạo hải và thánh giới như thế.

Có điều thân ở bên ngoài vòng vây, rất nhanh đã phát hiện bóng dáng của đám người Diệu Du, Xung Vi và Trường Linh.

Chỗ đứng của hơn hai trăm vị Đạo Thần và năm vị Thánh Chủ Phi Tiên môn là ở một góc phía dưới bên phải ở phía trước.

Thế trận như vậy, chỉ là tổ thành một phần rất nhỏ của vòng bao vây này, không nổi bật chút nào.

Lúc này, tất cả mọi người hết sức chăm chú nhìn chằm chằm bên trong trận.

Ánh mắt không ngừng di chuyển, đầu cũng dao động theo vật nào đó bên trong, thỉnh thoảng còn hò hét theo, đó gọi là nhập vào.

Thành ca rất tự nhiên tiến vào đội ngũ của bọn họ, bay đến bên cạnh Ngộ Sơn ở phía trước.

Người kia lúc này mới kinh ngạc nhận ra bên cạnh có thêm một người, vừa nhìn là Thành ca, nhất thời lộ ra vẻ vui mừng.

"Sư tôn, cuối cùng ngươi cũng đến rồi!"

"Còn muộn thêm chút nữa thì không đuổi kịp lần cơ duyên này rồi."

Khương Thành híp mắt quan sát phía trước, hư không sớm đã bị các loại đạo hải và đạo thánh tràn ngập.

"Các ngươi đang làm cái gì vậy? Bắt Ngân Ngọc Tủy hỗn độn sao?"

"Đúng thế, phát hiện ra nó đã mấy ngày rồi, luôn đè nén nó ở trong phạm vi năm trăm triệu dặm xung quanh này."

"Cho nên Ngân Ngọc Tủy hỗn độn ở đâu?"

Chỉ dựa vào hai mắt, đừng ní Ngân Ngọc Tủy kia, người của những tông môn khác gần đây cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dùng thần niệm cảm nhận.

Dù sao năm trăm triệu dặm đã đủ rộng lắm rồi.

Nhiều Đạo Thần và Thánh Chủ như vậy phân tán ở trong đó cũng chỉ là mấy giọt nước trong biển lớn mà thôi.

Lọt vào trong tầm mắt chỉ là trùng trùng lớp lớp thánh giới.

"Khí cơ hỗn độn bất luận là mắt thường hay là thần hồn đều không thể nhìn thấy được, cho dù dùng đạo cũng không thể cách không bắt được sự tồn tại của nó."

Trường Dương ở một bên thúc động thánh giới của mình, nhanh chóng phổ cập kiến thức cho Khương sư tổ.

"Nhưng thân là khí cơ hỗn độn, khi nó đụng vào đạo hải và thánh giới sẽ tạo thành chấn động nhất định."

“Lúc này, chúng ta có thể dựa vào dao động của thánh giới tự thân bị chấn động phán đoán nó đã đến rồi.”

Hắn nói như thế, Khương Thành cuối cùng mới lĩnh hội được độ khó của việc tìm kiếm Ngọc Tủy hỗn độn.

Đầu tiên phải mở thánh giới và đạo hải, thử vận may không mục tiêu ở toàn bộ Tiên Cực đại lục.

Mong chờ có thể đụng phải nó.

Sau đó biết được nó ước chừng ở khu vực này, rồi lại triệu hồi những người khác đến đây vây đuổi ngăn chặn.

Cuối cùng mọi người cùng nhau từng chút một thu nhỏ vòng bao vây.

Thánh Tôn của Tiên Cực đại lục không thể ra tay, chỉ dựa vào lực lượng của một mình Thánh Chủ gần như không thể nào thành công.

“Nhiều người như thế đồng tâm hiệp lực, vậy cuối cùng bảo vật thuộc về ai?” Hắn hỏi ra một vấn đề mấu chốt.

Chương 2106: Sơ hở

“Vậy phải xem cuối cùng Ngọc Tủy hỗn độn nhận ai làm chủ.”

Trường Linh trả lời câu hỏi này của Khương Thành.

“Các đại tông môn tổ thành một vòng bao vây, một mặt là vì để ngăn lại chỗ hở, không để Ngân Ngọc Tủy trốn đi.”

“Một mặt khác cũng là không quấy rối nhau, tự dựa vào bản lĩnh của mỗi người.”

Một sợi khí cơ hỗn độn đó chỉ có thánh giới có thể miễn cưỡng cản được một chút.

Về phần đạo hải, coi như là một tầng bổ sung đối với thánh giới.

Lỡ như nó xông ra phong tỏa của thánh giới, có thể dùng đạo hải kéo dài một chút, như vậy những Thánh Chủ khác sẽ có thể lại lần nữa lấy thánh giới cản nó trở lại.

Bởi vì cần phải tạm thời lập đội, chân thành hợp tác, cho nên hiện tại các đại tông môn và tộc quần đều đã tạm thời bỏ ân oán xuống.

Trước khi bắt được Ngân Ngọc Tủy hỗn độn, mỗi một Thánh Chủ và Đạo Thần có mặt đều rất hữu dụng.

Không có ai có thể ra tay với người khác vào lúc này.

Mà những Đạo Thánh và Đạo Tôn ở bên ngoài kia, bọn họ ngược lại mong chờ vòng bao vây bị phá vỡ.

Như thế Ngân Ngọc Tủy hoảng loạn không biết đường, không chừng sẽ trực tiếp xông đến trên người bọn họ, nhận mình làm chủ.

Trên cơ bản là ôm lấy tâm thái miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Sau khi làm rõ tình huống, Thành ca tự nhiên bắt chước theo, cũng thả ra đạo hải của Đạo Thần cao giai kia của mình.

“Loại hoạt động tập thể này, Khương mỗ ta nhất định phải góp vui một chút!”

Ngộ Sơn và Trường Dương bên cạnh thấy vậy, vội vàng thu nhỏ thánh giới của mình, chừa ra một chỗ cho ca này.

Hành động này lập tức đã dẫn đến hai tông môn bên cạnh bất mãn.

“Các ngươi có ý gì vậy?”

“Thế mà để một Đạo Thần đứng ở hàng đầu tiên, phía sau còn không có Thánh Chủ, điều này bằng với việc lộ ra một sơ hở!”

“Các ngươi là người của Phi Tiên môn đúng không, có thể nghiêm túc một chút không?”

“Nếu như một lát nữa khí cơ hỗn độn xông ra ngoài từ sơ hở kia, vậy Phi Tiên môn chính là tội nhân, cứ chờ bị đánh tập thể đi!”

“Ta nhận ra Đạo Thần kia, hắn là Khương Thành, thời gian trước người được đón đến Phù Du Hải chính là hắn.”

“Là hắn thì làm sao chứ, đạo hải và thánh giới có sự chênh lệch cấp bậc, hắn căn bản không xứng xuất hiện ở vị trí này!”

Đối với sự bất mãn của bọn họ, đám người Ngộ Sơn rất không cho là đúng.

“Sơ hở gì chứ? Sư tôn ta há có thể là người mà Thánh Chủ bình thường có thể so sánh?”

“Có lão nhân gia hắn gia nhập, vòng bao vây này đã có được đề cao về chất, lập tức sẽ trở nên vô cùng kiên cố!”

“Các ngươi nên cảm thấy vui mừng!”

“Đúng thế đúng thế, một mình Khương chưởng môn đã thay đổi tình hình tràn ngập nguy cơ của toàn bộ vòng bao vây rồi, có thể nói là vào sân mấu chốt mang tính chuyển ngoặt.”

Bọn họ ở đây bợ đít ngược lại là vui sướng.

Chọc tức mấy tông môn xung quanh tức đến oa oa kêu loạn.

“Phi Tiên môn các ngươi đây là không quan tâm đến đại cục, tự ý làm bừa!”

“Sớm biết thế, lần này nên loại bỏ các ngươi ra bên ngoài, không để các ngươi gia nhập.”

“Cứ chờ đấy cho bọn ta, sau khi lần cơ duyên này kết thúc, nhất định phải khiến các ngươi đẹp mặt.”

“Đừng tưởng rằng ta không biết, Hám Thiên cung căn bản không phải là chỗ dựa của các ngươi, đến lúc đó có giỏi thì đừng trốn ở trong Phù Du Hải!”

Từng đạo thần niệm không kiêng nể gì cả quét qua trên người đám người Phi Tiên môn, nhất là Thành ca càng là trọng tâm của sự chú ý.

Trong đó có mấy chục đạo thần niệm đến từ Ngự La thánh địa.

“Đến rồi!”

Tầm mắt của Khương chưởng môn đột nhiên sáng lên.

Đám người Vô Sanh giống như cá ăn thịt người ngửi thấy mùi máu, sát ý và hận ý hoàn toàn không thể che đậy được.

“Tiểu tử đó cuối cùng cũng đã đến rồi!”

“Cái đồ đáng hận, ta còn cho rằng hắn sẽ trốn ở Phù Du Hải cả đời không ra ngoài nữa chứ.”

Nghĩ đến lần trước rõ ràng đã nhìn thấy Khương Thành, nhưng lại bị dọa sợ, cuối cùng vẫn không thể không thấp giọng bớt giận hoan nghênh hắn, bọn họ đều sắp tức đến bùng nổ rồi.

Khoảng thời gian này bọn họ ngoài việc cùng nhau tìm kiếm Ngân Ngọc Tủy hỗn độn, nhưng thứ càng muốn tìm được hơn vẫn là kẻ thù này.

Không tiêu diệt hắn, có lẽ đạo tâm đều sắp xảy ra vấn đề rồi.

"Hiện tại muốn ra tay không? Ta đã đợi không kịp nữa rồi!"

"Hạ gục hắn, mang về cạy "Vạn Tượng Luân Chuyển" ra, rồi chém thi thể hắn thành trăm mảnh!"

"Giết chết hắn thì hời cho hắn rồi, khó mà giải được mối hận trong lòng ta!"

"Đợi thêm một ngày cũng là dày vò!"

Khoảng thời gian này, Khương Thành vẫn luôn bế quan uống thuốc, bọn họ tìm kiếm khắp nơi đều sắp nhịn đến điên rồi.

Sau khi môn đồ của Phi Tiên môn xuất hiện, bọn họ đã từng muốn báo thù.

Có điều lúc đó vòng bao vây đã thành hình, lại thêm cả không muốn đánh rắn động cỏ, lúc này mới nhịn xuống.

"Không!"

Vô Đường vội vàng ngăn cản bọn họ lại.

"Hiện tại vẫn không phải là lúc ra tay!"

"Nếu như lúc này mạnh dạn ra tay, vậy vòng bao vây sẽ xuất hiện hai lỗ hổng rất lớn, chúng ta sẽ chọc mọi người tức giận."

"Hơn nữa, Ngân Ngọc Tủy hỗn độn vốn nên là của chúng ta."

Hắn nói như thế, những Thánh Chủ khác cũng chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn.

Định đợi đến sau khi tranh đoạt Ngân Ngọc Tủy xong, rồi mới ra tay với toàn bộ Phi Tiên môn.

Đối với sát ý của bọn họ, Khương Thành cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

"Xem ra lần này bọn họ đã hạ quyết tâm rồi.

“Ca gần đây đang thiếu đan dược và huyền tinh đấy.”

Vì để không phá hư vòng bao vây, hắn cũng không ra tay trước.

Hai bên cứ như vậy duy trì khắc chế, chờ đợi cơ duyên Ngân Ngọc Tủy kết thúc.

Tiếng hò hét liên tiếp không ngừng vẫn tiếp tục như cũ.

Một sợi khí cơ hỗn độn đó phiêu du bất định, lúc thì ở lân cận, lúc thì lại đến một bên đầu nơi xa khác.

Nó không hề giống như công kích xé ra và phá hư thánh giới, nhưng sự va chạm của nó sẽ tạo thành chấn động đối với đạo tâm.

Mà mỗi một lần đạo tâm bị chấn động đều sẽ tạo thành đả kích không nhỏ với Thánh Chủ bình thường.

Nhiệm vụ lần này đối với bọn họ mà nói không hề dễ dàng.

Khương Thành ngay từ đầu cũng bắt chước bọn họ tập trung tinh thần, nhìn trái nhìn phải theo những âm thanh hô to gọi nhỏ, nhưng qua mấy phút sau, hắn đã cảm thấy nhàm chán rồi.

“Cái này còn phải vây đến khi nào?”

“Mau đụng vào bên ta một lần đi.”

Có lẽ là tiếng lòng của hắn được Ngân Ngọc Tủy nghe thấy, lại có lẽ là cuối cùng đã phát hiện chỗ sơ hở là hắn, chỉ ba phút sau, đạo hải của hắn đã có biến hóa.

“Đến rồi!”

Khương Thành thậm chí còn không cảm nhận được trong đạo hải có thêm chút gì đó.

Nhưng hắn cảm nhận được cuồn cuộn vô cớ của đạo hải.

Ngân Ngọc Tủy hỗn độn thật sự giống như một con cá bơi hết sức láu lỉnh, tùy ý qua lại như con thoi trong lĩnh vực của hắn.

Kèm theo nhấc lên từng cuộn dao động khe khẽ.

Một làn dao động đó thả ở trong chiến đấu bình thường, gãi ngứa cũng chẳng tính, căn bản sẽ không có ảnh hưởng gì.

Nhưng khí cơ hỗn độn quá đặc biệt, giống như điện giật, cho dù chỉ là tiếp xúc bình thường đã đủ để chấn động đến đạo tâm tầng sâu.

Bóng dáng của hắn đều vì đó mà trở nên lung lay.

Ngộ Sơn và Trường Dương ở một bên thấy vậy, cũng kinh ngạc hô lên.

"Nó xông vào đạo hải của sư tôn rồi!"

"Không thể để nó chạy được!"

Bọn họ mở ra thánh giới theo bản năng, muốn bao trùm lấy đạo hải của Khương Thành, giúp đỡ ngăn cản một chút.

Đây cũng là thao tác thông thường của tất cả mọi người có mặt.

Ngân Ngọc Tủy xông vào thánh giới của bất kì một người nào đó bên cạnh, mọi người xung quanh đều sẽ giúp đỡ ngăn cản.

Nhưng đám người Ngộ Sơn vừa mới khởi thế, lại đã dừng lại.

Bởi vì đây là Khương chưởng môn không gì không thể.

Phi Tiên môn bị cường địch đánh nhiều lần như thế, mỗi lần hắn đều khiến những người khác lùi về phía sau, một mình mình đi chống lại kẻ địch.

Hơn nữa mỗi lần đều có thể nhẹ nhàng giành được thắng lợi.

Dần dà, đám người cũng đã quen với tiết tấu này.

Lại thêm cả Thành ca cũng không nói đến giúp ta, cho nên bọn họ cảm thấy lần này có lẽ cũng không cần mình nhiều chuyện.

Bọn họ mới vừa dừng lại, Ngân Ngọc Tủy hỗn độn đã thành công xuyên qua đạo hải của Khương Thành.

Chương 2107: Còn biết làm người thật đấy

"Không ổn!"

"Toi rồi!"

Đám người Ngộ Sơn cũng không ngờ rằng, Khương chưởng môn không gì không thể thế mà lại thất thủ rồi.

Tuy nói đạo hải vốn không cản được Ngân Ngọc Tủy xuyên qua, đổi thành bất kì một Đạo Thần cao giai khác đến đây cũng đều là kết quả như vậy. Nhưng xảy ra loại chuyện này ở trên người Khương Thành vẫn khiến bọn họ trở tay không kịp.

Mà bọn họ có muốn dùng thánh giới đi ngăn cản nữa cũng đã không kịp nữa rồi.

Ngân Ngọc Tủy xông ra đạo hải đâm thẳng vào tiên thể của Khương Thành.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều có thể tưởng tưởng được - Ngân Ngọc Tủy sẽ trực tiếp xuyên qua tiên thể, chạy mất dạng.

Thân là một sợi khí cơ hỗn độn, nó không bị ngăn cách bởi bất kì thực chất nào, tiên thể ở trước mặt nó giống như sương mù như ẩn như hiện.

“Không!”

Mấy tông môn vẫn luôn chú ý đến Khương Thành bên này, bao gồm cả cao thủ của Ngự La thánh địa, toàn bộ đều kinh hô xông qua.

“Đáng ghét!”

“Kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

“Quả nhiên là trốn từ bên hắn mà…”

“Cái sơ hở này!”

Ngay sau đó, chuyện không ngờ tới đã xảy ra.

Ngân Ngọc Tủy xuyên thấu đạo hải, không thể xuyên qua được tiên thể của Khương Thành, mà lại bị lồng ngực của hắn ngăn dừng lại.

Dường như là không thể tin được, sau khi đụng vào tường nam một lần, Ngân Ngọc Tủy lại lần nữa phát khởi xung phong.

Sau đó, nó lại lần nữa bị bờ vai của Khương Thành ngăn lại.

Ngay khi nó định phát khởi xung phong lần thứ ba, một cánh tay lớn đột nhiên nhanh như chớp lướt qua.

Thành ca một tay bắt lấy Ngân Ngọc Tủy hỗn độn vào lòng bàn tay.

“Chưa chịu thôi đúng không?”

Vốn dĩ hắn không nhìn thấy sợi khí cơ hỗn độn này đâu.

Nhưng liên tiếp bị đụng hai lần, dựa vào thực lực của hắn đã có thể dễ dàng phán đoán quỹ đạo rồi.

Sau khi bị hắn bắt lấy, khí cơ hỗn độn vô hình đã sáng lên kịch liệt trong nháy mắt, cuối cùng lộ ra hình thái chân thực, biến trở về dáng vẻ thủy ngân bao trùm ánh sáng mờ mịt kia.

Khương Thành trong lòng chợt hơi động, chậm rãi buông tay phải ra.

Lần này, Ngân Ngọc Tủy không tấn công hắn nữa, cũng không chạy về phía khác.

Mà là vây quanh lấy cổ tay hắn chậm rãi xoay quanh, giống như một vòng tay biết động.

Thánh giới và đạo hải ngập trời tan đi.

Toàn bộ tiên nhân xung quanh đều mang vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn.

“Ngân Ngọc Tủy cứ như vậy nhận hắn làm chủ rồi ư?”

“Đúng thế, Đạo Thần cỏn con này không phải là một sơ hở sao?”

“Còn sơ hở nữa chứ?”

Đám người Ngộ Sơn dương dương đắc ý oán ngược trở lại.

“Đã nói từ trước rồi sư tôn ta không phải là người mà những Thánh Chủ cấp thấp các ngươi có thể sánh bằng mà, hiện tại mở rộng tầm mắt rồi chứ?”

“Lão nhân gia hắn ra trận chính là đến để thị phạm cho mọi người làm sao bắt Ngân Ngọc Tủy hỗn độn đấy, nhìn cẩn thận mà học cả đi, sau này dùng được cả đời.”

Những lời nịnh nọt này của hắn đám người không nghe lọt tai, chỉ cảm thấy tất cả đến quá đột nhiên.

“Sao lại như thế chứ?”

“Chuyện này không đúng đâu, ta từng thấy qua Ngân Ngọc Tủy nhận chủ một lần, không nên là như vậy đâu.”

“Sợi khí cơ hỗn độn vừa rồi kia sao lại không xuyên qua tiên thể của hắn chứ?”

Đừng nói bọn họ, ngay cả bản thân Khương Thành cũng cảm thấy hạnh phúc đến quá đột nhiên.

“Đơn giản như vậy sao?”

Ngân Ngọc Tủy hỗn độn đến tay cũng dễ dàng quá đi.

Toàn bộ quá trình xem ra giống như hắn đuổi đến thu lấy một phần đồ vật vốn đã nên thuộc về mình vậy.

Về phần khí cơ hỗn độn tại sao lại không thể xuyên qua tiên thể của hắn chứ?

“Hoặc là vì nguyên nhân của Thiên Hoang Bất Diệt thể, hoặc là chính là tiên thể của ca có đặc trưng cơ thể thần sao?”

Bởi vì có Thiên Hoang Bất Diệt thể, năm đó ngay cả Trọc Ma hắn cũng có thể chống lại được.

Về phần thân thể thần, đối mặt với sự xâm nhập của đạo cũng có thể chống lại một phần, làm được một vài chuyện mà tiên thể không làm được cũng không kì quái.

Sau khi thu lại Ngân Ngọc Tủy hỗn độn, hắn chắp tay với chúng tiên đuổi đến xung quanh.

“Ha ha ha, đa tạ các vị liên thủ hợp tác!”

“Lần cơ duyên này kết thúc rồi, có thể giải tán rồi đấy.”

Nói xong, hắn định mang theo đám người Phi Tiên môn rời đi.

Rất nhiều người ở một bên ngưỡng mộ đố kị có thừa cũng là hai mắt tràn đầy không cam lòng.

Bảo vật giá trị cao như vậy, cứ như vậy lỡ mất dịp tốt, không có mấy người có thể tâm bình khí lặng.

Có người trong mắt đều đã lóe ra hung quang tham lam.

“Đứng lại!”

“Ai cho ngươi đi rồi?”

“Ngân Ngọc Tủy này ngươi không thể mang đi!”

“Sức lực vừa rồi của bọn ta cứ vô ích vậy hả?”

Trong nháy mắt, Khương Thành đã bị người cản lấy đường đi, đám người Phi Tiên môn cũng bị từng đoàn vây lại.

Thế trận lần này có hơi quá mức mạnh mẽ rồi.

Vì để có được Ngân Ngọc Tủy, không chỉ các đại thế lực tinh nhuệ của Tiên Cực đại lục đều xuất ra hết, những đại lục xung quanh khác cũng có nhóm lớn Thánh Chủ và Đạo Thần đến đây.

Đám người Trường Linh và Diệu Du đếm sơ lược, suýt nữa đã tuyệt vọng ngay tại chỗ.

Chỉ là Thánh Chủ đỉnh phong đã nhiều đến ba bốn người.

Về phần Thánh Chủ, đó đã vượt qua bốn con số rồi.

Thế trận như thế, một vòng công kích bình thường cũng đã đủ hủy hoại tất cả mọi người Phi Tiên môn thành bã rồi.

“Các vị, các ngươi đây là có ý gì?”

Trường Dương vội vàng đi lên trước thương lượng.

“Việc tranh đoạt Ngân Ngọc Tủy hỗn độn từ trước đến nay chính là nhận ai làm chủ thì thuộc về người đó.”

“Trước khi liên thủ, mọi người cũng đều đã ước định xong quy củ này.”

“Bất luận là ai cuối cùng có được, những người khác đều không được cướp đoạt, không phải sao?”

Hắn nói như vậy, vẻ mặt của rất nhiều người cũng trở nên không tự nhiên nữa.

Cho dù tham lam khó mà át chế, nhưng nói một đằng làm một nẻo ở trước mặt mọi người như thế chung quy vẫn là có hơi không chơi nổi.

Thành ca ngược lại không coi đó là điều ngỗ ngược, ngược lại khuôn mặt tràn đầy tươi cười.

“Lần này mọi người đều đã xuất lực, Khương mỗ ta khắc sâu trong lòng.”

“Như vậy đi, chút nữa ta sẽ bày mấy trăm bàn ở phía dưới, rồi chuẩn bị một phần lễ mọn cho các vị xuất lực vừa rồi, để bày

tỏ lòng cảm tạ…”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, cái tên này còn biết cách làm người thật đấy.

Sau khi cuộc tranh đoạt Ngân Ngọc Tủy kết thúc trước đó, không có ai bày tỏ cảm tạ với những người khác đâu.

Đều là cầm lấy thần vật đã lóe người biến mất.

Có điều cũng ngay vào lúc bọn họ ngây người, trong đám người lại truyền đến mấy tiếng cười lạnh.

“Lễ mọn?”

“Đuổi ăn mày đi đấy à?”

“Ngươi mơ đẹp thật đấy!”

Một đám cao thủ của Ngự La thánh địa ngoài cười trong không cười chen qua.

Dẫn đầu chính là chưởng môn Vô Đường và đại hộ pháp Vô Sanh.

Năm vị Thánh Chủ đỉnh phong và tám mươi hai Thánh Chủ không hề che giấu địch ý của mình, đám người Ngộ Sơn vẻ mặt chợt biến, trong lòng âm thầm kêu không ổn.

Đám người này ra trận chắc chắn là bởi vì thù oán lúc trước.

Bọn họ vội vàng xin những người khác xung quanh giúp đỡ.

“Các vị, vẫn xin các ngươi nó mấy câu công đạo đi.”

“Nhất là các vị của Hám Thiên cung, xin hỏi Ngân Ngọc Tủy này có phải là nhận ai làm chủ thì thuộc về người đó không?”

Chỉ đáng tiếc, không hề có ai chủ trì công đạo gì ở khoảnh khắc này.

Thánh Chủ đỉnh phong của tông môn khác chỉ ngoảnh mặt làm thinh.

Trong mắt Gia Vương và Hạo Vương thậm chỉ đã có ý cười trên nỗi đau của người khác.

Hai người bọn họ mong mỏi nhìn thấy Khương Thành xui xẻo.

Dưới sự bất đắc dĩ, Ngộ Sơn trực tiếp ném ra át chủ bài.

“Đừng có quên quy củ sau khi Ngân Ngọc Tủy nhận chủ không được tự ý cướp đoạt, hai vị Cổ Thánh cũng công nhận đấy.”

“Nếu như các ngươi ngang nhiên phá hoại quy củ, vậy thì cứ chờ sự trừng trị của bọn họ đi!”

Sắc mặt đám người Vô Đường chợt thay đổi.

Tuy nói Hám Thiên Cổ Thánh chưa từng chính miệng tuyên bố quy củ không thể cướp đoạt, nhưng nữ bạo quân kia vốn đã hỉ nộ vô thường, ai biết được nàng liệu có đột nhiên nổi giận.

Thế nhưng, muốn khiến bọn họ cứ như vậy từ bỏ là không thể nào.

Khương Thành nhất định phải chết, Ngân Ngọc Tủy hỗn độn đó là của Nguyên Ly Thánh Tôn, cũng nhất định phải đoạt trở về!

“Bọn ta không định cướp đoạt Ngân Ngọc Tủy, chỉ là muốn giải quyết ân oán tông môn mà thôi.”

Chương 2108: Không cần trợ thủ

Câu nói này của Vô Đường Thánh Chủ cũng đã nhắc nhở những cao thủ khác của Ngự La thánh địa.

“Đúng thế, bọn ta lại không phải là đến cướp đoạt Ngân Ngọc Tủy.”

“Cơ duyên Ngân Ngọc Tủy hỗn độn kết thúc rồi, hiện tại đến lượt những chuyện khác thôi.”

“Giải quyết ân oán tông môn, đây cũng coi như là phá hoại quy củ sao?”

Tận mấy vị Thánh Chủ đỉnh phong của tông môn khác xung quanh ha ha cười lớn.

“Như vậy tự nhiên sẽ không tính là phá hoại quy củ.”

“Cuộc tranh đoạt Ngân Ngọc Tủy hỗn độn đã xong, đương nhiên có thể làm chuyện khác.”

“Giải quyết ân oán tông môn hợp tình hợp lí!”

Gia Vương và Hạo Vương vừa rồi còn lặng im không lên tiếng cũng bắt đầu phụ họa theo.

“Không phải bọn ta không muốn giúp Phi Tiên môn các ngươi chủ trì công đạo, mà là người ta ra tay hợp tình hợp lí.”

“Ai bảo hai bên các ngươi có mâu thuẫn chứ?”

Đám người Trường Dương và Trường Linh suýt nữa đã bị tức đến chết.

Đám người này cũng vô sỉ quá rồi nhỉ?

“Đây không phải chính là mang danh nghĩa ân oán tông môn cướp đoạt Ngân Ngọc Tủy sao?”

“Lẽ nào sau khi bọn họ ra tay sẽ ngó lơ Ngân Ngọc Tủy sao?”

“Không thể nói như vậy được đâu.”

Nhìn thấy Phi Tiên môn sắp bị vây công, Hạo Vương đều đã vui đến mặt mày hớn hở rồi.

“Cướp được Ngân Ngọc Tủy hỗn độn lại không phải là có được kim bài miễn chiến, lẽ nào người khác không thể tìm các ngươi báo thù sao?”

Thánh Chủ đỉnh phong của những tông môn khác liên tục gật đầu.

“Đúng thế, làm gì có chuyện tốt như vậy?”

“Phi Tiên môn các ngươi tự mình chọc lấy thị phi, tự mình dọn dẹp đi, đừng mong chờ bọn ta giúp đỡ ra mặt.”

Bọn họ ước gì đánh nhau đi.

Ngược lại không phải là bọn họ cũng có thù với Thành ca, mà là sau khi Khương Thành bị giết, Ngân Ngọc Tủy hỗn độn sẽ lại lần nữa trở thành vật vô chủ.

Đến lúc đó, bọn họ sẽ lại có cơ hội tranh đoạt rồi.

Có mất Thánh Chủ đỉnh phong đều đã không che giấu ý đồ của mình chút nào nữa.

“Khương Thành, bọn ta chỉ cho ngươi một con đường sáng vậy.”

“Ngự La thánh địa tìm ngươi báo thù, ngươi có thể tìm trợ thủ mà!”

“Chỉ cần chủ động dâng Ngân Ngọc Tủy hỗn độn cho bản tọa, ta có thể đồng ý ngươi, thay ngươi cản lại lão thất phu Vô Đường này!”

Nếu như chủ động giao, Ngân Ngọc Tủy hỗn độn sẽ không trở thành vật vô chủ nữa.

Đám người Vô Đường nhất thời tức giận: “Vệ Chủng Thánh Chủ, ngươi có ý gì vậy?”

“Đây là thù oán giữa bọn ta và Phi Tiên môn, có liên quan gì đến Chí Tà cung các ngươi chứ?”

“Nếu như các ngươi nhúng tay vào, vậy thì cứ đợi khai chiến về mọi mặt đi!”

Vệ Chủng Thánh Chủ bình tĩnh không sợ, bởi vì Chí Tà cung bọn họ cũng có Thánh Tôn trấn giữ.

“Nói giống như bọn ta sợ Ngự La thánh địa lắm đấy.”

“Khương Thành, còn không mau đưa ra quyết định?”

“Nơi này có thể bảo vệ ngươi hoàn chỉnh rời đi không có mấy người đâu?”

“Đạo Thần cao giai như ngươi căn bản không cứng chiếm cứ thần vật, đạo lí này còn không hiểu rõ hay sao?”

“Ta đúng thật là không hiểu rõ.”

Khương Thành lại thở dài một hơi, tiện tay móc ra một thanh đạo kiếm bát giai.

“Ca vốn đã nôn nóng không chờ được muốn chiến đấu một trận với Ngự La thánh địa rồi, các ngươi nhảy ra đây nhiều chuyện làm cái gì?”

“Còn muốn Ngân Ngọc Tủy làm thù lao, ngươi cảm thấy ta cần sao?”

“Đang nghĩ cái gì vậy chứ?”

Bị hắn oán giận một tràng như vậy, đám người suýt nữa đều sững sờ.

Có phải cái tên này bị điên rồi không?

Cũng đã bị Ngự La thánh địa vây lại rồi, lại còn muốn đắc tội thêm một Chí Tà cung, oán giận cái chết đến không đủ nhanh sao?

À cũng đúng, dù sao hắn cũng lập tức sẽ bị giết rồi, cũng không để ý nhiều đến việc đắc tội mấy người nữa.

“Ha ha ha, nói hay lắm!”

Vô Đường ngửa mặt lên cười to.

“Khương Thành, ngươi cuối cùng cũng dám làm dám chịu!”

“Vệ Chủng, ngươi đã nghe thấy chưa, người ta không cần ngươi nhiều chuyện, đừng tự mình đa tình nữa.”

Vệ Chủng Thánh Chủ kia sắc mặt xanh xám.

Chỉ có thể vừa lùi về phía sau nhường nơi giao chiến lại, vừa cười lạnh lấy lại tôn nghiêm.

“Tự mình tạo nghiệp không thể sống!”

Cuối cùng, trong sân chỉ còn lại năm tên Thánh Chủ đỉnh phong và tám mươi hai vị Thánh Chủ bình thường, cùng với hơn hai nghìn tên Đạo Thần của Ngự La thánh địa.

Về phần Phi Tiên môn bên này lại chỉ có một mình Khương Thành.

Hai bên xa xa hướng mặt về nhau, đội hình chênh lệch xa đến nỗi khiến người ta rơi lệ.

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương Trường Linh đều rất biết điều lui đến “khán đài”.

Hành động này khiến cho mọi người đều vô lực chế giễu.

“Không phải chứ?”

“Không cần cả trợ thủ, lẽ nào hắn định một mình xuất chiến?”

“Cho dù toàn bộ chút ít người của Phi Tiên môn cộng lại cũng chỉ là nhiều hơn mấy quỷ chết oan thôi nhỉ?”

“Đúng thế, toàn bộ Phi Tiên môn đều lên cũng không thay đổi được kết cục bị diệt.”

Đám người Vô Đường cũng chậm rãi rút vũ khí ra.

Nội tình của Ngự La thánh địa chung quy vẫn xa không bằng Hám Thiên cung, vũ khí năm vị Thánh Chủ đỉnh phong bọn họ dùng cũng vẫn là đạo khí bát giai.

Về mặt trang bị, Khương Thành không hề yếu thế chút nào.

“Đừng tưởng rằng một mình ngươi gây chuyện một mình ngươi gánh là xong đâu.”

“Cũng đừng tưởng rằng một mình ngươi xuất chiến, bọn ta sẽ đơn đả độc đấu với ngươi.”

Thân là chưởng môn, Vô Đường Thánh Chủ không phải là thế hệ nhân từ nương tay đâu.

“Người của Phi Tiên môn, hôm nay không một ai chạy thoát được.”

Khương Thành không hề phí lời với hắn.

Trực tiếp giơ tay chính là tổ hợp công kích “Thái Thượng Hóa Đạo” cộng thêm nguyên thuật tam bách trọng.

So với khi quyết đấu với Dương Ly Tông lần trước, lần này khác biệt lớn nhất của hắn không phải là tu vi tiên lực cuối cùng cũng đã tăng lên đến Đạo Thần cao giai.

Chút tiên lực đó ở trước mặt nhiều Thánh Chủ như vậy chỉ là hạt muối bỏ bể.

Thế nhưng linh ý đột phá đến thập nhất trọng lại hiệu quả nhanh chóng.

Vốn dĩ hắn chỉ có thể khống chế lực Thiên Địa của hơn hai nghìn vạn dặm, hiện nay đã bùng nổ đến ba trăm triệu dặm xung quanh.

Suýt nữa đều đã bao trùm hết toàn bộ những Đạo Thánh và Đạo Tôn bên ngoài kia.

Căn nguyên của ba trăm triệu dặm trong chốc lát đều bị “Thái Thượng Hóa Đạo” khống chế.

Năm tên Thánh Chủ đỉnh phong ngược lại là nhờ vào đạo mạnh mẽ, nhanh chóng đã đánh phá phong tỏa của Thái Thượng Hóa Đạo, lần nữa kết nối với căn nguyên mở ra thánh giới.

Nhưng những Thánh Chủ bình thường kia đối mặt với sự phong tỏa của linh ý thập nhất trọng lại vẫn cần phải một chút thời gian.

Cuộc mở màn ngắn ngủi này, những Thánh Chủ xem chiến bên ngoài kia đã không thể bình tĩnh được nữa.

Trước khi khai chiến, bọn họ ngược lại cố hết khả năng đánh giá cao lực chiến đấu của Khương Thành một chút.

Cảm thấy lấy danh tiếng năm xưa của hắn chắc chắn không thể xem như Đạo Thần cao giai bình thường.

Có điều Đạo Thần cao giai đối mặt với nhiều Thánh Chủ như vậy cũng không đủ nhìn đâu, chắc chắn là trong nháy mắt sẽ bị vỗ chết thôi.

Ai ngờ rằng…

“Ba trăm tòa căn nguyên thần đài!”

“Chuyện này làm sao có thể?”

“Căn nguyên sao lại bị phong tỏa rồi?”

“Sao hắn lại làm được vậy?”

“Đây còn là Đạo Thần ư?”

Phần lớn người trong bọn họ không hề biết chiến tích của Khương Thành ở Thương Lan đại lục, lúc này ai cũng giống như nhìn thấy quỷ.

Trong tiếng kinh hô hết đợt này đến đợt khác, chiếc lông vũ mà nguyên thuật tam bách trọng hóa thành đã bay xuống trên thánh giới của Vô Đường Thánh Chủ.

Ầm!

Thánh giới đại viên mãn kịch liệt chấn động, giống như gặp phải trời phạt.

Khe hở nhỏ bé xuất hiện, kèm theo đó là sắc mặt của bản thân Vô Đường Thánh Chủ cũng đột nhiên trắng bệch, liên tục lui về sau ba bước.

Tuy nhiên ngay sau đó, thánh giới của hắn đã bắt đầu tự chữa lành.

Một kích hủy thiên diệt địa này của Khương Thành chỉ là mang đến một lần trọng thương cho hắn, vẫn còn chưa thể nói là sát thương mang tính hủy diệt.

Đạo hành của Thánh Chủ đỉnh phong đã là hạn mức cao nhất của vị diện, thánh giới của bọn họ không dễ dàng hủy như thế đâu.

Có điều, Khương Thành dường như là sớm đã dự đoán được điều này.

Một kích này của hắn, mục đích cũng không phải là vì để tiêu diệt Thánh Chủ đỉnh phong trong chốc lát.

Dựa vào nguyên thuật tam bách trọng, hắn thành công ngăn cản đám người Vô Đường và Vô Sanh trong chớp mắt.

Trong chớp mắt này, hắn đã phát khởi ý thức tấn công những Thánh Chủ phía sau kia.

Đó mới là một kích chí mạng thật sự của hắn.

Chương 2109: Lại vào Lí thế giới

Lúc trước khi linh ý vẫn là Thiên giai thập trọng, Khương Thành dùng ý thức tấn công không thể trực tiếp tiêu diệt Thánh Chủ bình thường.

Bởi vì đạo của đối phương sẽ tự động bảo vệ ý thức của bản thân, ngăn cản linh ý tấn công.

Nhưng hiện tại, hắn đã là linh ý Thiên giai thập nhất trọng rồi.

Độ mạnh tăng lên không chỉ mười lần so với trước đó!

Năm xưa ở Thiên giới, tốt xấu gì còn có ý chí Thiên Đạo bảo vệ ý thức của các cao thủ Tiên tộc không bị tấn công.

Nguyên Tiên giới hiện tại lại không có loại đãi ngộ như thế đâu.

Mà phẩm chất linh ý tử sắc của Khương Thành còn mạnh hơn mấy vị Hoàng giả Thiên tộc kia.

Linh ý thập nhất trọng này tấn công mang uy lực không hề yếu hơn Thiên giai thập nhị trọng bao nhiêu.

Sáu vị Thánh Chủ xông pha đi đầu mới vừa đánh vỡ phong tỏa của "Thái Thượng Hóa Đạo", phòng tuyến của ý thức đã đột nhiên bị đánh xuyên.

Đối mặt với linh ý cường hãn, ý thức yếu ớt kia của bọn họ căn bản không có lực chống đỡ gì, gần như là vừa xông lên đã bị vỡ.

Đám người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của sáu vị Thánh Chủ mạnh mẽ vốn dĩ còn sát khí đằng đằng đột nhiên chợt tối, ngay sau đó thánh giới biến mất, giống như mất đi tất cả ánh sáng.

Sáu người phất phư bồng bềnh, từ trên cao ngã xuống.

Ý thức của bản thân bị hủy diệt nhưng bọn họ không hề chết, chỉ là trở thành người thực vật.

Mà Khương Thành không hề dừng lại, nhân cơ hội này, hắn lại liên tục phát khởi hai vòng linh ý tấn công.

Bầu trời giống như mưa sủi cảo.

Trong chốc lát, tám mươi hai vị Thánh Chủ của Ngự La thánh địa đã bị phế mất mười bảy vị.

Đám người ồn ào cả lên!

"Đây là thủ đoạn gì vậy?"

"Tà thuật gì thế?"

"Hắn không hề làm gì cả, sao lại đột nhiên tiêu diệt mất nhiều Thánh Chủ như thế?"

Bất luận là Gia Vương Hạo Vương, hay là Vệ Chủng Thánh Chủ vừa mới đứng trên cao nhìn xuống đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc ngây ngốc.

Từng cảnh tượng trước mắt đối với bọn họ mà nói quả thực chính là chuyện kì dị.

Hoàn toàn không thể giải thích được.

Lúc này, bọn họ thân là Thánh Chủ lại cũng không có bất kì cảm giác ưu việt có thể nói nữa.

Nghĩ lại nếu như người bị Khương Thành "tấn công" là mình, vậy hiện tại sẽ thế nào?

Ngay cả cảm giác an toàn bọn họ cũng không còn nữa.

Trên thực tế, ngay cả Tiêu Đế xem chiến ở chỗ tối cũng là trợn mắt há mồm, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình.

“Chuyện này làm sao làm được vậy?”

Không ai trả lời hắn, Lăng cũng đang xem chiến ở chỗ tối nhìn không chớp mắt.

Đối với vị Cổ Thánh như nàng mà nói, đây là một cơ hội học tập cực kì hiếm có.

Nàng không có linh ý thật sự, chỉ có ý thức tự nhiên trở nên mạnh theo cảnh giới tăng lên.

“Thái Thượng Hóa Đạo” nàng đã nghiên cứu một khoảng thời gian rất lâu, cũng chỉ học được một chút da lông.

Mà hiện tại Khương Thành đang bày ra thao tác cấp cao ở trước mặt nàng.

Chỉ đáng tiếc, cơ hội này chỉ là tạm thời.

Bởi vì đám năm tên Thánh Chủ đỉnh phong Vô Đường và Vô Sanh cuối cùng cũng đã tỉnh hồn lại.

Mắt thấy lại có mười bảy vị Thánh Chủ đồng môn gặp độc thủ, năm người vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

Đây vẫn còn là người sao?

Bọn ta đến để báo thù đó, sao lại biến thành tặng không vậy?

“Đáng chết!”

“Ngươi dám!”

Bọn họ cuối cùng cũng không dám lại ôm lấy tâm thái bắt sống nữa, toàn bộ giống như điên liều mạng tập kích về phía Khương Thành.

Khi Thánh Chủ đỉnh phong toàn lực ra tay, màn thu gặt của Thành ca cuối cùng cũng kết thúc.

Đạo đại viên mãn và Thánh Chủ bình thường hoàn toàn không phải là một cấp bậc, linh ý cường hãn đó của hắn cuối cùng cũng đã bị cản lại.

Mà ngay sau đó, đạo hải của hắn đã bị Thánh Chủ áp đảo.

Khoảng khắc cuối cùng, hắn đã dùng ra một lần nguyên thuật tam bách trọng, nhưng không thể tạo thành thương hại chí mạng cho đám người Vô Đường.

Sau đó, hắn đã bị đánh ra tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Ting, kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh!”

Khương Thành không hề bất ngờ.

Thế trận bên đối diện quá mức mạnh mẽ, cho dù là Thánh Tôn cũng phải tạm tránh phong mang.

Chứ đừng nhắc đến là một Đạo Thần cao giai như hắn.

“Ting, xét thấy tinh thần khắc khổ tu luyện từ trước đến nay của kí chủ, hệ thống quyết định ban thưởng một cơ hội tăng lên tu vi tiên lực.”

Tăng lên tu vi của mình?

Thành ca cũng đã nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm không rồi.

Hệ thống thế mà lại tốt bụng như thế?

Hơn nữa… Mình từng khắc khổ tu luyện à?

Lão huynh này không phải là đang mỉa mai đấy chứ?

“Ting, kí chủ nhận được một cơ hội tiến vào Lí thế giới, diệt địch sẽ đạt được phần thưởng tu vi. Tốc độ càng nhanh, phần thưởng càng nhiều.”

Ở thời kì Cổ Tiên giới, Khương Thành đã từng tiến vào Lí thế giới hai lần rồi.

Mỗi lần đều có thể thu được chỗ tốt cực lớn.

Lần này còn chưa tiến vào, hắn đã xoa tay hăm hở.

Phần thưởng tu vi, lẽ nào là một thân tu vi của kẻ địch bị giết đều sẽ thuộc về ta?

Nếu như là như thế, vậy thì tuyệt quá đi.

Đối mặt với năm Thánh Chủ đỉnh phong, hơn tám mươi Thánh Chủ bình thường, đây nếu như toàn bộ đều trả lại đây, đột phá Thánh Chủ chỉ là chuyện vài phút.

“Ting, kí chủ sống lại!”

Sau khi sống lại lần nữa, Khương Thành quả nhiên xuất hiện ở thế giới kì dị không có màu sắc, giống như được vẽ phác thảo bằng đường nét.

Ở trước mặt hắn, vẫn như cũ là từng cây đại thụ chọc trời đen kịt, đại biểu cho từng kẻ địch.

Mà ở thế giới lạ lùng này, hắn cũng không có tiên lực và tu vi quy tắc ở bên ngoài, có điều may mà thân thể cường hãn vẫn còn.

Khác với hai lần trước, lần này trước mặt hắn còn nhiều hơn một thanh tiến độ đại biểu tu vi.

Không kịp nghĩ nhiều, Khương Thành liền xông về phía cây đại thụ ở phía trước kia, một quyền đập xuống.

Nếu như những đại thụ chọc trời trước mặt này đại biểu Đại Tôn Đạo Thánh, vậy một quyền của hắn đã đủ để hủy đi mảnh rừng cây này.

Dù sao bản thân cơ thể Thần kia của hắn đã tự mang theo sức phá hoại mạnh mẽ.

Nhưng hiện tại, những đại thụ chọc trời này lại mang ý nghĩa Thánh Chủ và Thánh Chủ đỉnh phong.

Rầm!

Tiếng vang trầm muộn truyền ra, không hề có cảnh tượng cảnh tượng bay tán loạn, chỉ là thân cây to khỏe bị đập ra một khe hở to như miệng bát.

Vô Đường Thánh Chủ ở thế giới bên ngoài đột nhiên sắc mặt chợt trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

“Chưởng môn!”

Đám người Vô Sanh ở một bên vốn dĩ còn đang chúc mừng thắng lợi, đang định vây lại đám người Ngộ Sơn, Trường Dương đấy.

Nhìn thấy Vô Đường ở phía trước đang yên đang lành đột nhiên thổ huyết, toàn bộ đều sửng sốt ngay tại chỗ.

“Chuyện gì thế này?”

“Ai đang ám toán chưởng môn phái ta?”

“Là ai?”

Giọng nói chưa dứt, Vô Đường đã ngã xuống.

Bởi vì Khương Thành bên trong đã vung ra vô số quyền trong chốc lát, hoàn toàn đánh gãy cây đại thụ này.

Vô Đường không hề chết, chỉ là đạo tâm hoàn toàn bị đánh tan, một thân tu vi mất sạch, không khác gì phế nhân.

Loại chuyện kì dị này dọa tất cả mọi người sợ ngây ngốc.

“Ai ra tay vậy?”

“Chuyện này sao có thể chứ?”

“Sao Vô Đường lại đột nhiên không ổn rồi?”

“Trời ạ, đáng sợ quá đi…”

Nghĩ lại nếu như trên người mình xảy ra loại chuyện này, vậy nên ứng đối thế nào đây?

Ngay cả làm sao bị hạ thủ cũng không biết, còn nó gì mà chống lại?

Lí thế giới, sau khi tiêu diệt xong Vô Đường, Khương Thành quả nhiên nhìn thấy thanh tiến độ tu vi của mình đột nhiên tăng lên một đoạn.

Một đoạn đó đã tương đương với hai phần ba tu vi ban đầu của hắn rồi.

Mặc dù ở bên trong này hắn không thể lĩnh hội được hiệu quả của tiên lực tăng lên, nhưng vẫn là khó giấu được vẻ mừng rỡ.

Còn có hơn tám mươi mục tiêu bên ngoài nữa đấy.

“Bỗng chốc tăng lên nhiều như thế có thể tiết kiệm được bao nhiêu đan dược chứ?”

“Hệ thống là hiểu thật đấy, hắn biết ca cần gì nhất!”

Từ trước đến nay, thiếu sót lớn nhất của hắn là tu vi tiên lực, lần này dường như có thể yên vui mãi mãi rồi.

Mà ở bên ngoài, Vô Sanh hoảng sợ dìu Vô Đường đang hấp hối trên mặt đất lên, đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét.

“Cổ Thánh! Chưởng môn nhất định là Hám Thiên Cổ Thánh âm thầm ra tay rồi!”

Giọng nói mới vừa rơi xuống, sắc mặt của bản thân hắn cũng đột nhiên chợt trắng nhợt, nhổ một ngụm máu theo kính chào với chưởng môn.

Chương 2110: Tu vi tăng vọt

Hám Thiên Cổ Thánh ra tay?

Tất cả mọi người tỏ vẻ khiếp hãi, ngay sau đó trong lòng họ không hẹn nhau mà cùng nảy ra suy đoán này.

“Không sai, chắc chắn là Cổ Thánh âm thầm ra tay.”

“Tuy không rõ Cổ Thánh mạnh ra sao, nhưng kẻ có thể lặng lẽ tiêu diệt một Thánh Chủ đỉnh phong cũng chỉ có mình Cổ Thánh thôi.”

“Hám Thiên cung chấp nhận để Phi Tiên môn chiếm đóng Phù Du hải, vốn đã là một chuyện kỳ lạ.”

“Có vẻ Hám Thiên Cổ Thánh vẫn luôn âm thầm che chở cho tên tiểu tử kia.”

“Ba trăm toà thần đài đã đủ khiến người ta kinh ngạc. Ta thừa nhận Khương Thành rất kỳ diệu, nhưng mười bảy vị Thánh Chủ lúc trước bị phế một cách rất khó hiểu, và những chuyện diễn ra hiện giờ hoàn toàn không thể lý giải nổi, đó không phải thứ một Đạo Thần có thể làm được!”

“Ở Tiên Võ Châu, Hám Thiên Cổ Thánh chính là Thần, không gì không làm được, đích thị là nàng ra tay, không sai được đâu.”

Lăng đang quan sát chiến trường ở một góc tối nằm im cũng trúng đạn.

Vô Đường Thánh Chủ đột ngột ngã xuống, nàng chẳng hiểu gì cả, cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra!

Vậy mà Tiêu Đế cứ một mực nhìn nàng bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Thực sự không phải ngươi lén ra tay ư?”

“Ta không làm!”

“Thật sự không làm?” Tiêu Đế bán tín bán nghi.

“Ngươi muốn ăn đánh hả?” Đôi mắt xinh đẹp của Lăng chợt loé lên hung quang.

Tiêu Đế rụt cổ, vội vàng thay đổi chủ đề một cách uyển chuyển.

“Ngươi nghĩ liệu có vị cường giả hàng đầu nào đứng sau lưng Khương Thành hay không?”

“Với lại, bây giờ hắn còn sống hay đã chết?”

Lăng vốn muốn phản đối.

Ai có thể lặng lẽ lẻn vào ngay chính Tiên Võ Châu của ta?

Nhưng nghĩ cẩn thận thì mỗi lần Khương Thành đi đến bước đường cùng là hắn lại có thể làm ra những hành động rất khó tưởng tượng, điều này làm nàng cũng không khỏi sinh nghi.

“Chắc là vẫn còn sống.”

“Sự quật khởi của hắn rất khó giải thích, quả thực có thể có một người không lường được đang đứng phía sau.”

Chính Thần không thể giấu giếm nàng mà lẻn vào Tiên Võ Châu, nhưng Chính Thần cũng không phải Thiên Hoa Bản của Nguyên Tiên giới.

Vẫn còn người mạnh hơn bọn họ, ví dụ như vị Vô Thượng Đạo Cấp nọ…

Ai dám đảm bảo rằng không một sinh linh nào trong Nguyên Tiên giới có thể sáng ngang với người đó?

Hai nàng lặng lẽ trao đổi với nhau. Còn ở Lí thế giới, Khương Thành liên tục đánh ngã ba cây đại thụ cao ngút trời.

Trong Lí thế giới lần này không giới hạn thời gian, nhưng Khương Thành lại dốc sức đốn cây và khẩn trương hơn hẳn hai lần trước.

Bởi hắn phát hiện cây thứ hai yếu hơn cây thứ nhất một chút, nhưng tương ứng với nó là tu vi thu được sau khi đốn hạ không còn nhiều như cây thứ nhất.

Cây thứ ba còn yếu hơn cả cây thứ hai.

Đến cây thứ năm, hắn chỉ cần đấm tuỳ tiện vài cú là hạ gục được rồi.

Song tu vi tăng lên cũng giảm mạnh từ hai phần ba ban đầu của hắn xuống còn một nửa.

“Hạ xuống nhanh quá thì phải?”

Rốt cuộc Khương Thành cũng hiểu vì sao hệ thống nói tốc độ tiêu diệt kẻ địch càng nhanh thì tu vi sẽ trở lại càng nhiều.

Nếu hắn có thời gian thảnh thơi để xem xét cẩn thận, hắn sẽ phát hiện ở đằng trước trên ngọn của chút cành lá còn sót lại thực sự có một thanh tiến độ nho nhỏ.

Ngặt một nỗi, những thanh tiến độ ấy đang nhanh chóng giảm xuống.

Đồng nghĩa rằng tu vi hắn thu được càng lúc càng ít.

“Có thể chờ ta một chút hay không!”

Sau khi đánh đổ năm gốc đai thụ tượng trưng cho năm Thánh Chủ đỉnh phong, Khương Thành nhanh chóng lao tới tám mươi hai cây còn lại.

Mười bảy tên Thánh Chủ bị hắn phá huỷ ý thức lúc trước cũng vẫn còn có mặt ở đây.

Còn ở bên ngoài, năm Thánh Chủ đỉnh phong liên tục bị phế, khiến tất cả mọi người cùng tái xanh mặt mày, câm như hến.

Bất luận là thánh địa đỉnh phong hay môn phái bình thường, toàn bộ Thánh Chủ và Đạo Thần cùng run lẩy bẩy.

Trong mắt bọn hắn, đây chính là trận lôi đình mà Hám Thiên Cổ Thánh giáng xuống.

Nếu mình bất cẩn chọc tức nàng, rất có thể cũng sẽ bị trừng phạt theo cách tương tự.

Bọn họ không dám lên tiếng, chỉ có thể điên cuồng kêu gào trong lòng.

Thế này thì dã man quá rồi nhỉ?

Thực sự muốn đuổi cùng giết tận kìa mà!

Đúng là phong cách của Cổ Thánh.

Hậu quả của việc đắc tội với Khương Thành nghiêm trọng đến thế sao?

Thật là đáng sợ!

Đừng giết ta, đừng ra tay với ta, ta chỉ là người qua đường thôi mà…

Ngự La thánh địa lọt vào vòng tấn công hủy diệt đã loạn hết từ lâu.

Sau năm Thánh Chủ đỉnh phong, các Thánh Chủ bình thường bắt đầu rơi rụng ngã xuống.

Bất kể bọn họ chạy trốn hay ra tay loạn xạ với xung quanh, hoặc chỉ tay lên trời lên án, cũng đều không thể thay đổi tiến trình này.

Bởi vì đám cây còn lại trong thế giới càng lúc càng yếu, tốc độ Khương Thành tiêu diệt chúng cũng càng lúc càng nhanh.

Về sau cứ một quyền là một cây.

Trong nháy mắt, tất cả tám mươi hai Thánh Chủ đều bị huỷ diệt Đạo Tâm.

Sau đó, hắn mới phát hiện phía trước vẫn còn một mảnh rừng rậm rạp.

Chúng tượng trưng cho các Đạo Thần của Ngự La thánh địa, ước chừng hơn hai nghìn gốc!

Nhưng lúc này, màu sắc của chúng đang chuyển từ màu đen tuyền sang màu xám, hiện đang nhanh chóng khô héo.

Thành ca không dám dừng lại chút nào, cấp tốc lướt qua.

Chỉ đánh ra một quyền đã khiến hơn hai nghìn gốc đại thụ đồng loạt chấn động.

Ngay sau đó đồng thời tan vỡ, sụp đổ toàn bộ!

Dõi mắt nhìn lại, tất cả đại thụ có thể tiêu diệt đều đã bị huỷ hoại, quá trình hệ thống mở hack cũng kết thúc từ đây.

Lúc này Khương Thành mới có thời gian rảnh để theo dõi thanh tiến độ tu vi của mình.

Hắn nhận thấy nó đã tăng hơn mười ba lần.

Trong mười ba phần ấy, có lẽ năm Thánh Chủ đỉnh phong chiếm ba phần, tám mươi hai Thánh Chủ bình thường chiếm bốn phần, phần còn lại đến từ hơn hai nghìn Đạo Thần nọ.

Tiếp đó, hắn bị trục xuất khỏi Lí thế giới.

Khi ra bên ngoài, tất cả cao thủ của Ngự La thánh địa đều đang nằm gục trên đất, chỉ còn thoi thóp.

Đạo Tâm bị phá huỷ, đạo hạnh một đời mất hẳn, lại bị phản phệ dữ dội, lúc này tình trạng của họ còn không bằng người thường.

Với tình trạng này, Khương Thành chỉ cần vung ống tay áo là có thể triệt tiêu tất cả bọn họ.

Nhưng vì làm màu nên ca không chịu làm vậy.

Hắn cố tình rút kiếm, ra vẻ khiêu chiến.

“Vừa nãy muốn cho các ngươi cơ hội biểu diễn nên ca cố ý chỉ dùng một phần mười sức mạnh, bây giờ ta phải nghiêm túc thôi!”

Đám người Vô Đường và Vô Sanh lập tức nổi giận, nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã phải hứng chịu kiếm đạo thập tam trọng.

Một cơn cuồng phong quét lá rụng, toàn bộ Thánh Chủ và Đạo Thần của Ngự La thánh địa bị diệt sạch.

“Bị diệt vậy luôn?”

Thành ca kinh ngạc ra mặt, thu kiếm.

“Không chịu nổi một đòn à?”

“Biết thế đã không dốc hết sức.”

Tất cả mọi người đều tỏ ra im thin thít.

Hiện giờ họ đều cho rằng Hám Thiên Cổ Thánh đang ra tay ở đằng sau, người thực sự đánh bại Ngự La thánh địa chính là Hám Thiên Cổ Thánh.

Khương Thành chỉ xuất hiện để ăn hôi thôi.

Vậy mà chẳng biết xấu hổ, đứng đó làm màu?

Đám Ngộ Sơn vẫn trước sau như một, tỏ vẻ tôn kính Khương chưởng môn.

“Sư tôn lợi hại quá, thần uy cái thế!”

“Lại một lần nữa đánh bại kẻ thù hùng mạnh, Ngự La thánh địa gì chứ, chẳng phải tan thành khói bụi rồi sao?”

“Ta biết chắc rằng với sư tổ nó chẳng là gì sất.”

“Vừa nãy tông môn nào nói sư tổ ta là sơ hở, đi ra cho ta xem nào?”

Nghe họ nói vậy, Thành ca đang định nhặt chiến lợi phẩm cũng sực nhớ ra.

“A, đúng rồi, vừa rồi có mấy môn phái còn bảo sau khi tranh đoạt Ngân Ngọc Tủy xong sẽ khiến ta đẹp mặt cơ mà.”

Hắn có trí nhớ rất tốt, liếc mắt một cái đã tìm ra mấy tên Thánh Chủ ra vẻ hả hê nhất.

“Là các ngươi ư?”

Mấy tên Thánh Chủ kia bị dọa đến mức mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng lùi lại phía sau.

“Không, không phải, Khương chưởng môn hiểu lầm rồi.”

“Vừa rồi là do chúng ta có mắt không tròng, xin tạ tội với ngươi.”

Chương 2111: Ghen tỵ với tài hoa của ngươi

Thành ca cũng đâu dễ bỏ lơ, dù sao thì có là người đất thì cũng biết bực mà.

“Chẳng phải muốn cho ta đẹp mặt hay sao?”

“Qua đây cho ta thấy kỹ thuật làm đẹp của đám các ngươi nào, để xem có thể làm ta đẹp mặt hơn không.”

Đám Thánh Chủ đối diện nào dám làm đẹp cho hắn.

Chưa nói đến việc sau lưng Khương Thành là Hám Thiên Cổ Thánh, cho dù không có thì chỉ dựa vào ba trăm toà thần đài

kia cũng đủ để nghiền ép bọn họ.

Nhìn bàn tay phải đang nâng chuôi kiếm của hắn, cả đám run rẩy trong lòng.

Bọn họ không muốn sa vào kết cục giống Ngự La thánh địa.

Họ tê dại, vội vàng quỳ xuống, quyết đoán chọn cách nhận lỗi xin được tha thứ.

“Bọn ta nào dám ra tay với ngươi?”

“Đi mượn một trăm lá gan cũng không dám.”

“Ngươi không phải sơ hở, là bọn ta mới đúng…”

Khương Thành nhìn đám cặn bã dưới chân, cũng chẳng có chút hứng thú nào nữa.

Hắn thản nhiên bước đến trước mặt một đám người khác một cách rất thong dong.

“Chẳng phải vừa rồi ngươi nói ta không xứng chiếm giữ thần vật sao?”

Bị Khương Thành dõi mắt nhìn xuống, vẻ mặt Vệ Chủng Thánh Chủ bối rối đến cực điểm.

Là một Thánh Chủ đỉnh phong, dù bình thường có bị Thánh Tôn chất vấn thì hắn cũng không thấy phẫn hận như vậy.

Nhưng lúc này không riêng mình hắn mà các Thánh Chủ đỉnh phong của Chí Tà cung cũng chỉ có thể làm bộ không nghe thấy, tất cả cùng cụp mắt như lão tăng ngồi thiền.

Hết cách rồi, sức uy hiếp của Hám Thiên Cổ Thánh mạnh quá mà.

Thật ra Thành ca vẫn còn muốn kích thích đám người này phải ra tay để thu hoạch thêm một lượt nữa.

Ai ngờ toàn bộ Chí Tà cung lại trở thành rùa rụt đầu.

Điều này khiến hắn không tìm được chỗ nào để mở miệng húp, thật là buồn bực.

“Chẳng phải vừa rồi còn nói không có ngươi thì sẽ không làm ra trò trống gì sao? Bây giờ lại không dám đánh cái rắm nào, còn muốn ra mặt giúp người khác?”

Vệ Chủng bị sỉ nhục một trận, mất hết mặt mũi, cuối cùng không nhịn được mà nghiến răng, rầu rĩ nói: “Ngươi đừng khinh thường quá đáng.”

“Gì cơ?”

Khương Thành xoè tay đặt lên bên tai, làm bộ không nghe rõ.

“Ngươi vừa nói gì thế?”

“Tiếng nói nhỏ như vậy, liệu có xứng được tranh đoạt Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy hay không?”

“Ngươi…”

Vệ Chủng Thánh Chủ tức đến nỗi đầu óc kêu ong ong, suýt nữa không kiềm chế được mà ra tay trong cơn kích động.

Song nghĩ đến Hám Thiên Cổ Thánh, cuối cùng hắn lại bỏ bàn tay run run xuống.

“Bổn tọa không so đo tính toán như ngươi!”

“Thôi, thứ nhát gan.”

Thành ca tung Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy ra ngoài một cách rất dứt khoát.

Thần vật bị bao phủ bởi hào quang mù mịt cuốn vòng quanh tay phải của hắn, từ từ lượn vòng và biến ảo, thoạt nhìn rất đẹp mắt.

Ánh mắt của hàng nghìn Thánh Chủ ở xung quanh dần trở nên căng thẳng, có vài người để lộ vẻ tham lam không thể kiềm nén.

“Vốn định cảm tạ các ngươi, ai dè các ngươi không cần.”

“Chẳng phải không muốn bỏ công vô ích sao?”

Khương Thành giơ tay phải lên: “Chẳng phải không muốn để ta lấy đi Ngân Ngọc Tuỷ sao?”

“Bây giờ cơ hội ở ngay trước mắt, tới đoạt đi, đi qua thôn này là không còn phòng trọ nào đâu.”

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Không ai dám bày tỏ sự bất mãn với việc hắn đoạt mất Ngân Ngọc Tuỷ.

Điều này làm Thành ca cảm thấy hơi tẻ nhạt.

“Một đám phế vật, là cái giống ôn gì thế?”

“Chỉ với lá gan bé tí đó mà các ngươi còn dám chơi trò giết người đoạt bảo vật ư, về nhà bú sữa mẹ đi!”

Ngay cả bọn Trường Dương, Diệu Du đứng đằng sau cũng thấy khoé mắt mình co giật.

Đại ca, tem tém chút đi.

Ngươi khai khoả thế này là gộp chung tất cả tông môn ở Tiên Võ châu, gây thù chuốc oán nhiều quá rồi đấy.

Bây giờ vẫn còn được Hám Thiên Cổ Thánh che chở.

Nếu có một ngày Cổ Thánh không bảo kê cho ngươi nữa thì phải làm sao mới phải?

Cuối cùng Hạo Vương và Già Vương bị quơ vào châm chọc cũng không chịu nổi nữa.

“Khương Thành, ngươi hả hê cái gì?”

Hai người họ tỏ vẻ chắp tay với trời một cách kính cẩn.

Sau đó mới nói tiếp: “Đừng xem trọng bản thân quá mức, không có vị ấy thì ngươi chẳng là gì cả!”

“Chỉ ngồi thôi mà giết chết khối ngươi!”

Cơn phẫn nộ của hai người cuối cùng cũng khiến đám người vừa bị mắng đến mức không ngẩng đầu lên được có chỗ để trút giận.

“Đúng đấy, ngươi tưởng bọn ta sợ ngươi thật hả?”

“Không có Hám Thiên Cổ Thánh âm thầm giúp sức thì ngươi là cái thá gì?”

“Thực lực của ngươi chẳng đáng kể đâu.”

“Bọn ta nể mặt Hám Thiên Cổ Thánh nên mới không tính toán với ngươi, ngươi cho rằng mình mạnh đến mấy?”

Khương Thành cảm thấy chẳng hiểu gì.

Ca vất vả lắm mới mở được hack, không dễ dàng gì đâu.

Có tí liên quan nào với Hám Thiên Cổ Thánh chứ?

“Hình như các ngươi hiểu nhầm gì đó.”

“Hiểu nhầm?”

Vệ Chủng Thánh Chủ cười lạnh: “Trong lòng ngươi tự hiểu là được.”

“Hạng người cáo mượn oai hùm, người bọn ta sợ là Cổ Thánh, ngươi là cái thá gì?”

Thành ca thực sự không thể nhẫn nhịn nữa.

Là Vua làm màu, há có thể dung thứ cho việc mình bị kẻ khác giật mất spotlight?

Song chưa đợi hắn nói gì thêm, mọi người xung quanh đã bay đi hết.

Bởi Vẫn giới tiên tàng đã mở ra.

Năm Thánh Chủ đỉnh phong và tám mươi hai Thánh Chủ bình thường bị tiêu diệt, quy mô của Vẫn giới tiên tàng lần này lại một lần nữa lập kỉ lục mới.

Tất cả Đạo Thần và Thánh Chủ chung quanh đều bận đi kiếm cơ duyên.

Trong nháy mắt, quanh Khương Thành chỉ còn mấy đồ tử đồ tôn của hắn.

“Ý của họ là gì?”

“Vừa rồi Hám Thiên Cổ Thánh có xuất hiện ư?”

Ngộ Sơn lắc đầu như trống bỏi.

“Không, không hề, ta hoàn toàn không thấy lão nhân gia ấy.”

“Vậy tại sao họ đều nói Cổ Thánh giúp ta?”

Thật ra Ngộ Sơn mới là người không tin vào chiến tích của Thành ca nhất.

Bởi hắn biết Lăng chính là Hám Thiên Cổ Thánh, Khương Thành có quan hệ rất thân mật với nàng.

Theo hắn thấy, vừa nãy chín mươi chín phần trăm là do vị kia âm thầm ra tay, chắc chắn luôn!

Thậm chí trận đại chiến ở Thương Lan đại lục lúc trước cũng có thể là do Lăng lặng lẽ giúp đỡ.

Nhưng trước mặt Thành ca, lão già này lại tỏ vẻ chắc như đinh đóng cột: “Nhất định là họ đố kỵ với tài hoa của ngươi!”

“Bọn họ không tài nào chấp nhận được việc một Đạo Thần mạnh hơn mình, chỉ đành thêu dệt lý do để xoa dịu bản thân, tránh để lòng họ suy sụp.”

Lúc này Thành ca mới hài lòng gật đầu.

“Xem ra chỉ mỗi ngươi có được tuệ căn, nhìn thoáng qua đã thấy rõ bản chất.”

Đám Trường Dương, Trường Linh tỏ vẻ bất lực, ngươi thấy bọn ta không có tuệ căn sao?

“Sư tổ, Vẫn giới tiên tàng lại xuất hiện, chúng ta có nên tiến vào không?”

Khương Thành ngẩng đầu lên liếc nhìn tinh vân khổng lồ gần như đã bao phủ trọn Tiên Cực đại lục.

“Chúng ta mới đến Tiên Cực đại lục, khách thuận theo chủ, hay là trước mắt cứ để thiên ma ngoại vực được nếm trải chút lợi lộc đi.”

Hắn còn bận nhặt nhạnh chiến lợi phẩm nữa.

Vừa nãy bận tao nét, suýt thì quên mất chuyện quan trọng nhất.

Toàn bộ trang bị mang theo bên người và không gian trữ vật của năm tên Thánh Chủ đỉnh phong và tám mươi hai Thánh Chủ bình thường, cộng thêm hơn hai nghìn Đạo Thần đều không bị tổn thất gì.

Thu hoạch vụ này đúng là đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Sau khi hắn đổi tất cả đạo khí đạo giáp bí bảo bát giai vừa lấy được, số huyền tinh hắn có trực tiếp vọt lên hơn bốn triệu.

Ngoại trừ khoản đó thì vẫn còn một lượng lớn thiên tài đại bảo và đan dược.

Sắp góp đủ vài phần nguyên liệu để luyện chế đế khí siêu phàm rồi.

“Không uổng công đánh trận này.”

Cảm thấy tu vi tiên lực đã vượt xa cảnh giới Đạo Thần cao giai, hắn không chút do dự mà mở bảng điều khiển huyền văn của hệ thống.

Cần thêm năm mươi ngàn huyền tinh thì huyền văn thập ngũ trọng mới lên tới thập lục trọng.

Khương Thành cảm thấy đã đến lúc mình phải đột phá lên Thánh Chủ, bằng không sẽ chẳng thể hấp thụ đạo hạch từ Vẫn giới tiên tàng tiếp theo nữa.

Chương 2112: Lò luyện quy tắc

Hơn bốn triệu huyền tinh, đủ để nâng cửa huyền môn lên thập lục trọng.

Mà thập lục trọng chính là mức độ cảm ngộ quy tắc thiết yếu của cảnh giới Thánh Chủ.

Nhưng Khương Thành lại không làm vậy.

Dù sao cũng phải chừa lại chút huyền tinh cho lúc khẩn cấp.

Cuối cùng hắn tiêu hao ba triệu bảy trăm năm mươi ngàn huyền tinh, tăng lên bảy mươi lăm môn huyền văn.

Sau khi nâng cấp thành bảy mươi lăm môn huyền văn, hắn trực tiếp nó liền chúng với bảy mươi lăm môn căn nguyên.

Chỉ trong chớp mắt, bảy mươi lăm căn nguyên thần đài ban đầu đã co lại đến cực điểm, ngưng tụ thành vô số viên tròn nhẵn bóng như gương.

Nhìn bên ngoài thì bề mặt của những viên hạch tròn này không thể sánh bằng dáng vẻ muôn hình vạn trạng của căn nguyên thần đài.

Nhưng sức mạnh căn nguyên được chứa đựng trong đó đã vượt xa thần đài nhiều lần.

Song nó chỉ là giương cung nhưng chưa bắn ra, như mặt hồ phẳng ẩn chứa sấm sét, mang ý nghĩa trở về nguyên trạng.

“Căn nguyên thần hạch!”

“Lại còn tận bảy mươi lăm viên!”

Đám Ngộ Sơn và Trường Dương suýt tắt thở.

Trong số họ, Ngộ Sơn là một Thánh Chủ kỳ cựu nhưng trước mắt chỉ mới có sáu căn nguyên thần hạch.

Bọn Trường Dương lên cấp Thán Chủ chưa lâu, cùng lắm chỉ có hai, ba viên thôi.

Khương Thành chưa đột phá Thánh Chủ mà đã có bảy mươi lăm, có để cho người ta sống không hả.

Trường Linh sửng sốt, trố mắt nhìn, lắp bắp nói: “Nếu có nhiều căn nguyên thần hạch như thế, vậy tại sao ngươi không sử dụng trong trận chiến vừa rồi?”

Ngộ Sơn cũng dõi mắt nhìn đăm đăm, không ai ngờ rằng bảy mươi lăm căn nguyên thần hạch này vừa đột ngột xuất hiện trong vòng một phút.

Họ chỉ nghĩ Khương Thành vốn sở hữu chúng thôi .

“Có vẻ lúc nãy sư tôn chưa dùng toàn lực nhỉ?”

Hắn không thể không phủ định kết luận chắc như đinh đóng cột vừa rồi.

Chẳng lẽ thực sự không phải do Hám Thiên Cổ Thánh âm thầm ra tay giúp đỡ, mà là rốt cuộc lão nhân gia cũng đã sử dụng sức chiến đấu chân chính khó lường của hắn?

Tiêu Đế đang bí mật theo dõi mọi chuyện cũng nhảy dựng lên.

“Nhiều căn nguyên thần hạch thế sao?”

“Sao hắn làm được vậy?”

Hắn là Thánh Tôn nhưng mới có mười bảy căn nguyên thần hạch, vậy mà bị một Đạo Thần bỏ lại một khoảng xa, khiến người ta chịu nổi kiểu gì đây?

“Không đáng ngạc nhiên khi hắn làm được bất cứ chuyện gì.”

Lăng đã quen với sự ảo diệu của Khương Thành, nàng đã tê dại từ lâu.

Nàng chăm chú nhìn về hình bóng được vây quanh bởi bảy mươi lăm căn nguyên thần hạch, ôn tồn nói: “Có lẽ người này chính là Thần thai do đám điên khùng kia tạo nên.”

Nếu Khương Thành nghe thấy câu này, chắc chắc hắn sẽ rất kinh ngạc.

Lại là Thần thai?

Chẳng phải Thần thai là kỷ nguyên đầu tiên sao?

Nhưng dường như Tiểu Đế cũng từ nghe thấy từ này.

“Thần thai?”

Hắn tỏ ra hốt hoảng, nét mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi, lẩm bẩm nói: “Khương Thành thực sự là Thần thai đó ư? Sao lại vậy được?”

“Rất có thể.”

Vẻ mặt của Lăng vẫn bình tĩnh như trước: “Đừng quên, năm ấy đám người điên đó từng tập hợp thiên phú của các tộc, cùng nhau tạo ra một quái thai.”

“Lần đó, chúng đã thất bại trong gang tấc.”

“Không có gì bảo đảm rằng chúng không nhào nặn nên một yêu nghiệt kinh khủng hơn.”

Khương Thành không hề hay biết mình có thân phận “Thần thai”, lúc này hắn đã bắt đầu tấn công bình chướng của cảnh giới Thánh Chủ.

Hắn cảm thấy bản thân mình đã chuẩn bị đủ các điều kiện để thăng cấp Thánh Chủ.

Tu vi Tiên lực nhận được từ Lí thế giới đã vượt xa tiêu chuẩn.

Thần hồn là nguyên hồn chỉ Thánh Chủ mới có, đạo và cảm ngộ quy tắc cũng đầy đủ rồi.

Song khi bắt tay vào tấn công, hắn mới phát hiện mình hoàn toàn không thể tìm thấy mục tiêu đột phá.

Bởi vì hắn không hề tìm ra bình chướng của cảnh giới.

“Chuyện gì thế này?”

Hết cách, ca đành phải rút khỏi công cuộc đột phá.

“Vì sao ta không thể đột phá Thánh Chủ?”

Mấy thầy trò Ngộ Sơn và Trường Dương đưa mắt nhìn nhau, thực sự không ngờ Khương Thành mạnh đến vậy mà còn hỏi mấy câu phổ thông như này.

“Khụ, hay là vì ngươi chưa hội tụ cảm ngộ quy tắc thành lò luyện quy tắc?”

“Lò luyện quy tắc? Còn có bước này ư?”

“Đúng vậy, cảm ngộ quy tắc gánh chịu căn cơ Đạo Tâm, bằng không Đạo Tâm sẽ là cây không có rễ.

“Trước đó, quy tắc mà chúng ta nắm giữ không có trật tự gì.”

“Nhưng nếu sau khi đạo hải biến thành thánh giới mà các quy tắc vẫn hỗn loạn thì thế giới sẽ không thể duy trì nữa.”

“Dẫu sao thì thánh giới chính là một thế giới có trật tự và tách rời khỏi Thiên Đạo.”

“Vì vậy phải làm các quy tắc bản thân ta đang nắm giữ trở nên có trật tự, đây cũng chính là lò luyện quy tắc.”

Lúc này Khương Thành mới ngộ ra.

“Làm sao để đạt được lò luyện quy tắc?”

“Việc này đơn giản thôi.”

Trường Dương không ngại dạy ngược cho sư tổ của mình, nhưng khi vừa nói ra hai chữ đơn giản, hắn lại tỏ ra ngại ngùng.

“Đối với bọn ta thì đơn giản thật, cùng lắm là mười mấy môn quy tắc thôi.”

“Cứ thử mấy lần là tạo thành lò luyện quy tắc.”

“Nhưng có lẽ số quy tắc mà Khương sư tổ cảm ngộ được đã vượt hơn ba trăm môn, e rằng…”

Những người khác cũng không khỏi cười khổ.

“Đúng vậy, đối với bọn ta thì rất đơn giản, nhưng lại là chuyện cực kỳ khó khăn với ngươi.”

“Thêm một môn quy tắc là độ khó cũng sẽ tăng lên.”

“Hơn ba trăm môn, quả thực ta không dám tưởng tượng đến.”

Khóe miệng Thành ca giần giật, thầm tự nhủ quy tắc ca cảm ngộ có thể chưa dừng lại ở ba trăm môn mà phải là ba nghìn môn.

Hắn hiểu ý họ.

Cấu tạo của lò luyện quy tắc giống như trò xếp gỗ, càng ít khối gỗ thì càng dễ dựng lên một kết cấu đơn giản và ổn định.

“Nếu nói như vậy, việc ta nắm giữ quá nhiều quy tắc lại trở thành chuyện xấu à?”

Trường Bách vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên không phải thế.”

“Quy tắc cấu thành lò luyện càng nhiều cũng tượng trưng cho việc căn cơ càng lớn mạnh thêm, đương nhiên cuối cùng thánh giới cũng mạnh hơn.”

Đám Trường Linh, Trường Dương gật đầu lia lịa.

“Đúng đúng đúng, bọn ta hâm mộ ngươi còn không hết nữa là.”

“Có nhiều quy tắc làm căn cơ như vậy, một khi đạt được thánh giới, có lẽ sẽ có thể trực tiếp chạm tới thánh giới đỉnh phong cũng nên.”

Khương Thành không khỏi bĩu môi, vậy phải bước lên hàng Thánh Chủ mới được.

“Không còn cách khác à?”

Ngộ Sơn chợt nảy ra một ý.

“Sư tôn có thể bỏ một phần quy tắc…”

“Nếu thế thì thôi.”

Khương Thành lập tức bác bỏ ý kiến ngu ngốc này.

Nếu có thể làm ra một thánh giới mạnh hơn thì đương nhiên hắn sẽ không cam lòng chọn cái yếu.

“Thôi, xem ra đột phá Thánh Chủ là một đại công trình dài đằng đẵng.”

Tạm thời không có cách đột phá, vậy thì cũng chẳng thể hấp thụ đạo hạch, sự hứng thú hắn dành cho Vẫn giới tiên tàng bỗng giảm mạnh.

Nhưng sau khi suy xét đến đám đồ tử đồ tôn vừa trung thành vừa khéo nịnh hót ở trước mặt, hắn thật sự không tìm ra lý do không dắt chúng theo.

“Ta đi trước để dò đường, các ngươi cứ chờ ở đây.”

Dứt lời, hắn thả linh ý thập nhất trọng ra, lao vào Vẫn giới tiên tàng.

Đạo hạch hiện ra trước mặt hắn lần này không còn là kích thước cỡ một ngọn núi nhỏ nữa.

Ở chung quanh tin thể khổng lồ ấy, từng bóng người trông như những con kiến, nhỏ bé lạ thường.

Dẫu sao lần này có tận năm Thánh Chủ đỉnh phong vẫn lạc, đạo của họ cũng đã đạt tới giới hạn áp chế của Thiên Đạo.

Khi Khương Thành nhập cuộc, bên trong đang đánh đến mức sục sôi khí thế.

Đạo hạch rất lớn, nhưng ai cũng mong kiếm thêm một miếng bánh ngon, muốn gạt chân hết kẻ khác ra ngoài.

Không chỉ là Thánh Chủ bình thường mà cả các Thánh Chủ đỉnh phong như Vệ Chủng cũng gia nhập cuộc chiến.

Mặc dù họ đã đi đến cực hạn, không thể hấp thụ đạo hạch nữa, nhưng cũng không thể ngăn họ trợ giúp các Thánh Chủ khác của bổn môn tranh đoạt vị trí.

Chương 2113: Bọn ta định đoạt

Trong hiện trường, cuộc chiến xung quanh đạo hạch đã tới hồi gay cấn.

Hơn hai mươi Thánh Chủ đỉnh phong tựa như hai mươi chiến thần đang Penta Kill trong đám đông.

Mục tiêu mà họ nhắm đến chính là Thánh Chủ của các đại lục xung quanh.

“Cút ngay!”

“Đây là cơ duyên của Tiên Cực đại lục ta!”

“Các ngươi là đám dị vực hẻo lánh, đến từ đâu thì mau trở về nơi đó!”

Đám Thánh Chủ của các đại lục khác sao có thể chấp nhận cách đối xử này.

“Vẫn giới tiên tàng này có phải do các ngươi mở ra đâu.”

“Các ngươi được hấp thụ, tại sao bọn ta không thể?”

“Tất cả đều là Thánh Chủ, cũng là đồng đạo, cho nhau một cơ hội đi!”

“Cùng lắm thì bọn ta cảm ngộ ở vùng phụ cận là được mà…”

“Ai là đồng đạo với mấy ngươi?”

“Tiên Cực đại lục bọn ta tự có nguyên tắc phân phối đạo hạch riêng, các ngươi chỉ là người thừa thôi!”

Đúng là Tiên Cực đại lục có nguyên tắc phân phối đạo hạch riêng.

Nói trắng ra thì đó là tiêu chuẩn dựa trên các Thánh Chủ đỉnh phong.

Mỗi Thánh Chủ đỉnh phong trong cuộc đều có thể đề cử một Thánh Chủ bình thường đi hấp thụ.

Lúc này, hai mươi bảy Thánh Chủ đỉnh phong đang đại chiến có thể chọn ra hai mươi bảy Tiên Cực đại lục bình thường.

Nhưng Hám Thiên cung không nằm trong số đó.

Dù cho các Thánh Chủ đỉnh phong của họ có xuất hiện hay không thì họ vẫn luôn sở hữu hai mươi vị trí.

Vì vậy trên không gian đạo hạch mới xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ như này.

352 tên Thánh Chủ bình thường của Hám Thiên cung bao vây xung quanh, như thể đang dựng một kết giới ngăn cách, không cho ai lại gần.

Bọn họ cũng rất thuần thục trong việc chọn ra hai mươi Thánh Chủ nổi bật nhất để làm đại diện trực tiếp hấp thụ đạo hạch.

Những người khác ngồi xuống đất, nhắm mắt cảm ngộ.

Các Thánh Chủ đỉnh phong còn lại của Hám Thiên cung hoàn toàn không cần nhập cuộc, chỉ có Hạo Vương và Gia Vương ở đây.

Hai người đứng sừng sững ở đó như thần giữ cửa, hờ hững nhìn cuộc tranh đoạt quanh mình.

Khi Khương Thành tiến vào, tình thế đã nghiêng hẳn về một phía.

Số Thánh Chủ của Tiên Cực đại lục vốn nhiều hơn toàn bộ các đại lục khác cộng lại.

Điều thiệt thòi nhất chính là họ không có Thánh Chủ đỉnh phong.

Để có thể kiểm soát đạo tự thân một cách ổn định, ý thức của Thánh Chủ đỉnh phong vô hình trung phải phát triển lớn mạnh hơn nhiều, cường độ cũng tiệm cận trình độ Địa giai nhất trọng.

Tranh đoạt đạo hạch cũng chính là so kè cường độ của ý thức.

Đối mặt với Thánh Chủ bình thường, bọn họ giống như hổ giữa bầy cừu, hoàn toàn không thể chống đỡ nhịp tấn công của họ.

Chỉ sau vài chục giây, các Thánh Chủ bình thường của các đại lục xung quanh đã bị quét sạch ra ngoài, Tiên Cực đại lục nhẹ nhàng giành chiến thắng.

Thấy Khương Thành đột ngột xuất hiện, mọi người đồng loạt dừng bước.

Ánh mắt đám Vệ Chủng lóe sáng, thần sắc liên tục biến đổi.

Dường như đang phân vân có nên ra tay với đối phương hay không.

Khương Thành đoạt được Ngân Ngọc Tủy, lại còn chế giễu tất cả mọi người, bọn họ hận không thể bằm thây tiểu tử này thành vạn mảnh.

Nhưng rồi lại suy xét đến Hám Thiên Cổ Thánh đứng sau lưng hắn…

Bầu không khí ngột ngạt nhanh chóng bị phá tan.

Hạo Vương của Hám Thiên Cung bỗng hỏi một câu không mặn không nhạt.

“Khương Thành, ngươi muốn trực tiếp hấp thu đạo hạch sao?”

Thành ca cười tủm tỉm, gật đầu: “Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

“Vấn đề lớn đấy!”

“Nó thử xem nào?”

Hạo Vương hừ lạnh: “Ngươi không phải Thánh Chủ đỉnh phong đúng không?”

“Không phải.”

“Vậy có Thánh Chủ đỉnh phong nào tiến cử ngươi được giữ vị trí hấp thụ không?”

“Tiến cử?”

Khương Thành tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Có cả kiểu này à?”

“Đương nhiên rồi.”

Gia Vương đứng dậy, rõ ràng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, song hắn cũng chẳng muốn thấy bản mặt Khương Thành.

“Đây là quy tắc của Tiên Cực đại lục. Ngoại trừ hai mươi vị trí cố định của Hám Thiên cung, nếu những Thánh Chủ khác muốn hấp thụ đạo hạch thì họ cần phải được Thánh Chủ đỉnh phong tiến cử.”

Hắn nhìn về hai mươi bảy Thánh Chủ đỉnh phong ở đằng trước.

“Trong số các ngươi, có ai sẵn lòng tiến cử Khương Thành vào một vị trí hay không?”

Đám Vệ Chủng sao có thể đề cử Khương Thành được.

Nghe vậy, tất cả cùng phá lên cười.

“Ha ha, hai vị đạo hữu biết đùa quá.”

“Đề cử hắn? Hắn là gì với ta?”

“Ta thà đưa vị trí ấy cho các Thánh Chủ xa lạ thuộc đại lục khác còn hơn là cho hắn.”

“Để ta xem ai ngu xuẩn đến mức tiến cử tên tiểu tử này.”

Thái độ của họ làm Thành ca cảm thấy dở khóc dở cười.

“Các ngươi đang tự cao quá thì phải?”

“Vẫn giới tiên tàng này là do ta đánh mà ra, ai nấy đều biết rõ, cuối cùng ta lại không có nổi một ví trí cho bản thân hay sao?”

“Như vậy đi, ta cũng sẽ cho các ngươi một cơ hội cuối cùng.”

Hắn nhìn hai mươi Thánh Chủ đỉnh phong ở trước mặt với vẻ đầy hứng thú: “Nếu ai bằng lòng tiến cử ta, ta sẽ phá lệ và giữ chỗ cho người của hắn.”

Câu nói của Khương Thành lại khiến mọi người bật cười ha hả.

“Khương Thành, ngươi sốt đần người rồi phải không?”

“Ngươi đánh ra được Vẫn giới tiên tàng thì sao?”

“Phân bổ đạo hạch thế nào là chuyện của chúng ta, không đến phiên ngươi nói!”

Vệ Chủng không khỏi cảm thấy hả hê.

“Lúc trước ngươi đã làm gì,nói gì, bản thân ngươi phải biết rõ chứ.”

“Cái này gọi là tự mình rước nhục!”

“Vậy sao?”

Khóe miệng Khương Thành nhếch lên: “Nếu ta thực sự muốn hấp thụ đạo hạch thì sao? Các ngươi định làm gì?”

Nói xong, hắn tiến về phía đám đông.

Mọi người lại tỏ vẻ do dự.

Bây giờ ra tay với hắn, liệu sau này có bị Hám Thiên Cổ Thánh trả thù không nhỉ?

Không ai dám chắc.

Nhưng đúng lúc này, Hạo Vương bỗng gầm lên.

“Quy tắc phân bổ đạo hạch là do chính Hám Thiên Cổ Thánh công nhận!”

“Khương Thành không được Thánh Chủ đỉnh phong nào tiến cử mà dám ngang ngược hấp thụ đạo hạch, đó là ngang nhiên vi phạm quy tắc của Cổ Thánh!”

“Tiêu diệt hắn đi, Cổ Thánh chẳng những không trách phạt mà còn khen ngợi chúng ta vì đã bảo vệ được sự công bằng!”

Vừa nói hết câu, bản thân hắn làm tiên phong xông về phía Khương Thành.

“Đúng!”

Đám Vệ Chủng cũng đã được thông não.

“Là do Khương Thành làm trái quy tắc của Cổ Thánh!”

“Hắn không coi Cổ Thánh ra gì, chúng ta không chịu nổi nữa!”

“Vì Hám Thiên Cổ Thánh, chúng ta phải dạy dỗ cái tên nhãi không biết trời cao đất dày này…”

Cả đám vừa lao về phía Khương Thành vừa cất cao giọng hô lớn, cứ như thể Hám Thiên Cổ Thánh đang đứng nghe từ một góc tối nào đó.

Dù sao cũng là người của Hám Thiên cung cầm đầu ra tay mà.

Cổ Thánh có tức giận cũng chẳng giải quyết được gì, không thể xử lý đám Thánh Chủ đỉnh phong dưới trướng mình được.

Thấy bọn họ ra tay, Thành ca cũng nhẹ lòng.

“Quả nhiên chỉ là thiên ma ngoại vực, thế thì đừng trách ta đấy.”

Sau đó, hắn lập tức nghênh đón họ bằng một nắm đấm.

Hạo Vương đang dẫn đầu chợt phát hiện bóng quyền đang lao nhanh đến gần mắt mình.

Không cho hắn cơ hội phản ứng, một tiếng vỡ vang lên giòn giã.

Choang!

Đường đường là Thánh Chủ đỉnh phong mà lại bị đánh vỡ ý niệm.

Khi bật ra bên ngoài, sắc mặt Hạo Vương trắng như tờ giấy, vừa rồi ý niệm đã bị phá huỷ, tạo thành một ảnh hưởng lớn với người hắn.

Đến nỗi Đạo Tâm của hắn cũng bị chấn động.

Nhưng so với Đạo Tâm thì mạch suy nghĩ của hắn còn bị dao động mạnh hơn.

“Chuyện gì vừa xảy ra thế?”

“Sao ta lại văng ra ngoài?”

Những người còn trong cuộc đồng thời sửng sốt, không thể tin thứ mình vừa chứng kiến.

Ý niệm của Hạo Vương mạnh vô cùng, sao mới ăn một đòn mà đã bật ra ngoài rồi?

Nó không giống kịch bản mà hắn dự liệu mà!

Chẳng phải Khương Thành sẽ bị Hạo Vương đánh bại một cách nhẹ nhàng ư?

Rầm rầm rầm…

Những âm thanh giòn giã vang lên liên tiếp như mưa rơi xuống bụi chuối, cơ bản không cho bọn họ có cơ hội ngẫm nghĩ.

Chương 2114: Con sâu làm rầu nồi canh

Trong vài phút ngắn ngủi, hàng nghìn Thánh Chủ của Tiên Cực đại lục đã bị Khương Thành đánh bay quá một nửa.

Mãi đến lúc này, rất nhiều người mới ý thức được đã có chuyện gì xảy ra.

“Khương Thành!”

“Là Khương Thành làm!”

Nhìn về phía bóng dáng gặp thần giết thần đầy quen thuộc ở trong đám người kia, vô số người nghi ngờ có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Dù là ý niệm của Thánh Chủ bình thường hay Thánh Chủ đỉnh phong thì khi ở trước mặt cái người này cũng chỉ cần một đấm là đã giải quyết xong.

Còn những người khác đừng nói là phản kích hắn, thứ mà bọn họ có thể tiếp xúc được cũng chỉ có mỗi nắm đấm của hắn mà thôi.

Cường độ ý niệm của đôi bên hoàn toàn không nằm trên cùng một cấp bậc.

Chênh lệch lớn đến mức giống như rồng lớn giẫm kiến hôi.

“Sao có thể như vậy…”

“Ý niệm của hắn sao có thể mạnh như thế?”

Không một ai có thể trả lời được câu hỏi này.

Đối diện với nắm đấm sắt vô tình của Thành ca, biểu hiện của Thánh Chủ đỉnh phong ở Tiên Cực đại lục cũng không hơn được ba tông môn và một liên minh ở Thương Lan đại lục là bao.

Một viên đạo hạch to như thế, cả đời này bọn họ đều chưa từng được nhìn thấy, đến cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sau khi hấp thu xong sẽ gặt hái được nhiều bao nhiêu đây?

Bọn họ làm sao có thể cam tâm mất đi cơ hội tốt lần này cho được?

"Khương Thành dừng tay lại!"

"Bọn ta đồng ý với ngươi, ngươi có thể trực tiếp hấp thu đạo hạch."

"Có gì từ từ nói, đừng động tay…"

Những lời thoại này Thành ca đã nghe nhiều lần lắm rồi, sớm cũng chẳng có cảm giác gì.

"Đừng mà, đạo hạch này chia như thế nào là việc của các ngươi, đâu phải việc của ta."

"Ta không có Thánh Chủ đỉnh phong tiến cử, sao có thể phá hủy quy tắc được chứ?"

"Chỉ là không gian ở đây chật hẹp quá, ta thấy các ngươi vẫn nên ra ngoài tìm nơi nào rộng rãi thông thoáng để bàn cách chia như thế nào thì hơn."

Bịch bịch bịch…

Tiếng vang lớn không ngừng truyền đến.

Trong chớp mắt, số lượng Thánh Chủ ở bên trong đã giảm mạnh chỉ còn mấy chục người.

Ở trước mặt Khương Thành, ước muốn phản kích hay lẩn trốn đối với những người này đều trở nên xa vời.

Còn mà xin tha, thương lượng hay tức giận mắng chửi cũng chẳng có kết quả gì.

"Khương Thành, làm người phải chừa đường lui cho bản thân!"

“Lẽ nào ngươi thật sự muốn đắc tội với hết tất cả tông môn ở Tiên Cực đại lục hả?”

Trong lời nói của Vệ Chủng Thánh Chủ vẫn mang theo ý uy hiếp.

Nhưng lời đáp trả của Thành ca vẫn chỉ có nắm đấm thép.

“Nói cứ như ta thèm quan tâm vậy, không phải chúng ta đã sớm xé rách mặt từ lâu rồi à?”

Gia Vương đang bị dí phải chạy trốn khắp nơi cũng hoàn toàn mất đi tư thái.

“Khương Thành, ngươi điên rồi hả?”

“Ngươi được Hám Thiên cung bọn ta che chở cho đó!”

Hắn hoàn toàn đã quên, vài phút trước chính bọn hắn là người xúi giục cổ động mọi người ra tay với Khương Thành.

“Ngươi lại dám ra tay với bọn ta, ngươi có thấy hổ thẹn với Hám Thiên Cổ Thánh không hả?”

“Đúng là cái tên vong ân phụ nghĩa…”

Hắn không nhắc tới thì còn đỡ, vừa nói đến Hám Thiên Cổ Thánh thì Thành ca lại nổi điên lên.

“Ông đây trước nay đều làm màu một mình, cái gì mà Hám Thiên Cổ Thánh, có liên quan cái méo gì tới ta hả?”

“Hám Thiên cung các ngươi thì đã làm sao, vẫn đánh như thường!”

Theo cú đấm cuối cùng mà hắn vung ra, không gian đạo hạch vốn náo nhiệt vô cùng cũng yên tĩnh lại.

Sau khi xử lý sạch sẽ đám “thiên ma ngoại vực”, Khương Thành tính đón đám người Ngộ Sơn và Trường Dương vào.

Vừa quay về thế giới bên ngoài đã phát hiện Lăng cũng đang có mặt.

“Ối chao, sao ngươi cũng đến rồi?”

“Lúc trước mỗi lần kêu ngươi đến hấp thu đạo hạch không phải ngươi đều rất không bằng lòng à?”

Lăng thầm nhủ, lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ.

Lúc trước làm không công cho ngươi tất nhiên là không bằng lòng, bây giờ Vẫn giới tiên tàng này là cơ duyên cực tốt đối với ta đó.

Thứ tỷ đợi chỉ là thời khắc này thôi.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng chuyển động, tràn ngập ý cười nói: "Để tránh ngươi phải đi tìm ta khắp nơi nên ta đã tự động đến nè."

"Ngươi đúng là tự mình đa tình."

Mặc dù ngoài miệng nói như thế nhưng Khương Thành vẫn đưa nàng tiến vào trong.

Sau khi một hàng bảy người tiến vào trong không gian đạo hạch thì lập tức ngựa quen đường cũ, bắt đầu hấp thu.

Do vẫn chưa đột phá lên Thánh Chủ nên Thành ca chỉ có thể đứng ở một bên nhìn, rảnh rỗi không có gì làm.

"Ôi, đúng là đáng tiếc thật."

"Nguyên một viên đạo hạch lớn như vậy, nếu như ta tấn cấp Thánh Chủ rồi thì hấp thu xong chắc cũng sắp lên Thánh Chủ đỉnh phong rồi nhỉ?"

Nhìn mấy người đang hấp thu, trong lòng hắn cảm thấy khá tiếc nuối.

Nhưng dần dần, hắn phát hiện trạng thái của Lăng không được đúng cho lắm.

Ý thức thể kia lại giống như lần trước, dần dần trở nên trong suốt.

"Không phải đó chứ, lại nữa hả?"

"Lần trước không phải đã nói với ngươi rồi à, dạ dày to bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu cơm thôi mà?"

"Sao lại để ý thức của bản thân chống đỡ nữa vậy?"

Lăng tất nhiên là vì cố ý.

Nàng chỉ đợi cho Khương Thành làm giống như lần trước để cứu chính mình, sau đó nàng sẽ có tiêu diệt được thêm một phần ý chí đạo nguyên nữa.

Và lần này quả thật nàng cũng đã được toại nguyện.

Thành ca cũng không thể cứ đứng nhìn ý thức của nàng sụp đổ được.

Lần này sau khi đụng phải ý chí đạo nguyên, hắn cũng không thèm rề rà, vừa lên đã chia nó ra cắt rồi hấp thu.

Do đạo hạch quá lớn, đạo nối tiếp nhau truyền vào.

Ý chí đạo nguyên cũng được tăng mạnh liên tục, vậy nên quá trình hấp thu lần này so với những lần trước dài hơn rất nhiều.

Linh ý Thiên giai thập nhất trọng của Khương Thành cũng lại tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Lần này sau khi Vẫn giới tiên tàng kết thúc, Linh ý của hắn lại gần với cảnh giới Thiên giai thập nhị trọng thêm một bước lớn.

Cũng xem như nhận được một cơ duyên to lớn.

Theo dự đoán của tất cả mọi người, cao tầng của Ngự La thánh địa tử thương gần hết, Nguyên Ly Thánh Tôn kia chắc chắn sẽ nộ khí công tâm, không thể chờ đợi mà tìm đến Khương Thành để báo thù.

Dù có lệnh cấm cũng không sợ gì.

Còn không nữa thì cũng phải tìm Hám Thiên Cổ Thánh đòi giải thích.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới đó là, Ngự La thánh địa vườn không nhà trống, Nguyên Ly Thánh Tôn cũng mất tung tích.

Việc này khiến cho vô số người ở bên ngoài oán trách không thôi.

“Lần này Hám Thiên Cổ Thánh cũng quá đáng quá rồi.”

“Đúng vậy, Cổ Thánh không nên thiên vị Khương Thành như thế.”

“Là một người thống trị của Tiên Võ châu, nếu như nàng có sự thiên vị sẽ hoàn toàn mất đi công bằng, cũng khó trách Nguyên Ly Thánh Tôn lại chọn rời đi.”

“Thiếu mất một Thánh Tôn và năm Thánh Chủ đỉnh phong, sau này đối mặt với chư thần ở bên ngoài, chúng ta sẽ phải

gánh thêm càng nhiều áp lực.”

“Đúng là chẳng sáng suốt tí nào.”

“Tất cả đều tại Khương Thành hết!”

“Từ lúc hắn xuất hiện đã chết không ít Thánh Chủ, tình thế yên ổn ở Tiên Võ châu cũng bị hắn phá nát!”

“Con sâu làm rầu nồi canh…”

Thành ca hoàn toàn không hề biết bản thân lại bị gọi là con sâu làm rầu nồi canh.

Sau khi trở về Phi Tiên môn, hắn bắt đầu “bế quan thật sự”.

Muốn đột phá lên Thánh Chủ bắt buộc phải xây dựng lò luyện quy tắc.

Sau khi nắm được phương pháp, hắn bắt đầu thử hết lần này đến lần khác.

Lần đầu xây dựng, mới đến bốn mươi sáu quy tắc thì lò luyện đã sụp rồi.

Thật ra thành tích này vô cùng ưu tú, dù sao đa số Đạo Thần cao giai lúc đến bước này, chỉ có mười mấy quy tắc cũng đã phải thử đi thử lại rất nhiều lần.

Chỉ là, hắn có tới ba nghìn quy tắc, đợi thành công cũng không biết phải đến bao giờ.

Sau đó hắn lại thử thêm nhiều lần nữa, nhưng nhiều nhất chỉ vừa qua được một trăm.

“Thế này thì phải thử đến năm nào tháng nào đây?”

Cấu tạo của ba nghìn quy tắc, khả năng có thể xuất hiện được thật sự quá nhiều, nhưng thành công lại chỉ có một loại.

Nghĩ đến cái con số đáng sợ kia, Thành ca suýt nữa thì tuyệt vọng.

“Chẳng lẽ không có đường tắt nào hay sao?”

Hắn không muốn nửa đời còn lại đều mãi làm đi làm lại cái chuyện không ngừng thất bại này đâu.

“Hệ thống, ngươi giúp người cũng không biết giúp cho trót nữa.”

“Trực tiếp nâng cảnh giới của ta lên Thánh Chủ thì đỡ phiền biết bao?”

Hắn vừa oán than vừa bắt đầu động não.

Điều hắn nghĩ đến đầu tiên hiển nhiên là cây huyền văn.

Chương 2115: Hai gốc cây dung hợp

Những năm này, đẳng cấp huyền văn của Khương Thành không ngừng tăng cao, hạt giống huyền lực ngày xưa đã sớm nảy nở tươi tốt từ lâu.

Cây đại thụ cao chót vót chọc thủng tầng mây, cành lá um tùm, ba nghìn phân nhánh chắc nịch vạm vỡ, tựa như từng bí cảnh đặc biệt ẩn chứa sự thâm thúy vô tận.

“Cây huyền văn này thật ra là cảm ngộ quy tắc của ta, chỉ là nó được cụ thể hóa mà thôi.”

“Nếu như trực tiếp biến hình dạng của nó thành hình thái của lò luyện thì có phải sẽ thành công ngay trong một bước không?”

Đầu óc của ca này cũng linh hoạt vô cùng, sau khi nghĩ xong thì lập tức bắt đầu thử nghiệm.

Cây huyền văn hoàn toàn chịu sự khống chế của hắn, rất nhanh đã thật sự biến đổi.

Dựa theo ý muốn của hắn, cây đại thụ cao to nhanh chóng hóa thành một lò luyện lớn màu vàng kim che lấp cả bầu trời.

Tuy nhiên, cũng chỉ là thay đổi vẻ bề ngoài mà thôi.

Ba nghìn huyền văn ở bên trong lò luyện về bản chất thì vẫn không hề có sự thay đổi nào.

“Không làm được hả?”

Khương Thành vẫn không chịu từ bỏ.

Kế tiếp hắn lại biến cây huyền văn này thành mười mấy hình dáng.

Các loại lò luyện kỳ lạ khó hiểu luân phiên nhau xuất hiện, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là phí công vô ích.

“Không thể nào.”

“Lẽ nào thật sự không có con đường tắt nào?”

“Nếu thật sự như vậy, ca đây cả đời này đều bị kẹt mãi ở Đạo Thần cao giai, không có cách nào tăng cấp được à.”

Khương Thành dồn hết sức muốn mở một cái bug trầm tư suy ngẫm, cuối cùng lóe lên một ý tưởng.

“Lò luyện quy tắc, trên bản chất chính là cho đạo tâm một cái căn cơ có thứ tự.”

“Vậy chỉ cần dung hợp cảm ngộ quy tắc và đạo tâm lại với nhau là được rồi.”

“Ta không rảnh rỗi đâu mà đi giúp đạo tâm xây dựng cái lò luyện quy tắc gì đó, không bằng cứ để đạo tâm tự trau chuốt quy tắc cho rồi.”

“Nó ít ra cũng nên biết quy tắc như thế nào sẽ thích hợp với bản thân mà nhỉ?”

Nếu cái suy nghĩ này của hắn mà truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị xem là ngu ngốc hết cỡ.

Cảm ngộ quy tắc quả thực là căn cơ chứa đựng đạo tâm.

Nhưng hai thứ này hoàn toàn là hai hệ thống khác biệt nhau.

Cũng giống như động cơ và hộp số, chúng đều là linh kiện của một chiếc xe, nhưng bây giờ Khương Thành lại muốn trực tiếp nhét động cơ vào hộp số, vọng tưởng muốn hàn hai thứ này lại, dung hợp chúng thành một “động cơ hộp số”.

Điều này hiển nhiên là hoang đường cực điểm.

Chỉ là, ca này từ lúc bước ra đời đến bây giờ đều tự mình mò mẫm, cũng không có ai nói cho hắn biết như thế này thì được, thế kia thì không được.

Mặc dù cũng ý thức được hành động này của mình có hơi quá đà, nhưng hắn chỉ ngập ngừng hai giây đã bắt đầu tiến hành công việc của bản thân.

Đầu tiên là triệu hồi một gốc cây còn lại ở bên trong cơ thể - Ngộ đạo tiên thụ.

Kể từ sau khi năm đó xây dựng Tiên quốc, Ngộ Đạo tiên thụ đã trở thành nơi ký thác đạo tâm của hắn.

Thành ca đã từng có một giai đoạn muốn dời nhà cho đạo tâm.

Nhưng nghĩ đến năm đó chìm sâu trong biển Thiên Đạo suýt nữa thì bị nhấn chìm, cuối cùng vẫn là gốc cây này mạnh mẽ xuất hiện mới giúp hắn đảo ngược được tình thế, hắn cảm thấy đạo tâm đặt ở đây cũng quả thực là an toàn nhất.

Chỉ là, cái cây này vẫn luôn không nghe lời sai khiến của hắn.

Mỗi lần xuất hiện đều tự mình làm chủ.

Lần này cũng không hề ngoại lệ, sau khi hắn triệu hồi, Ngộ Đạo tiên thụ còn chẳng thèm để ý đến hắn, vẫn cứ ở đó tản ra cái loại lạnh lùng cao ngạo xinh đẹp.

“Mẹ bà nó, cả ngày treo ở trên người ca, ngươi còn không biết nể mặt hả?”

Khương Thành triệu hồi vài lần cũng không có kết quả, cuối cùng chỉ đành lựa chọn tiếp cận nó.

“Làm giá dữ nhỉ! Ngươi thì giỏi rồi, ngươi có địa vị cao! Được rồi chưa?”

Hắn chủ động thao túng cây huyền văn, rất nhanh đã tiến đến trước Ngộ Đạo tiên thụ.

Khoảng cách giữa hai cái cây được kéo gần, tiên thụ vẫn không hề có bất cứ phản ứng gì.

Ngay khi cành cây của hai gốc cây chính thức tiếp xúc, nó xuất hiện tình trạng xung đột rõ ràng.

Soạt soạt soạt, gốc tiên thụ này rung lắc cành lá dữ dội, phát ra hào quang chói lóa.

Khương Thành tiếp tục để cây huyền văn tiến lại gần người nó.

Lần này, Ngộ Đạo tiên thụ dứt khoát bắt đầu di chuyển đi chỗ khác, tránh khỏi sự đụng chạm tiếp xúc.

Chỉ là, chuyện mà Thành ca đã quyết định thì sao có thể từ bỏ nhanh như thế được?

“Đừng có đi mà, các ngươi đều là người một nhà cả, thân cận với nhau một xíu đi.”

Đối diện với cây huyền văn không ngừng sấn tới trên người mình, Ngộ Đạo tiên thụ bắt đầu tránh trái né phải, dường như muốn nói ngươi đừng có tới đây.

Đáng tiếc, nơi đây dù gì cũng là địa bàn của Khương Thành.

Dù nó có cái tôi như thế nào cũng vẫn là một phần của cái địa bàn này, vậy thì trốn đi đâu cho được?

Cuối cùng, dưới sự vây đuổi tứ phía của Thành ca, nó vẫn bị ép dồn vào góc kẹt.

Khi hai cành cây của cả hai cái cây chính thức tiếp xúc, tiếng vang lớn ầm ầm đinh tai nhức óc.

Ngộ Đạo tiên thụ và cây huyền văn đồng thời phát ra ánh sáng, gần như không cần hắn điều khiển, bỗng chốc đã chồng lên nhau.

Khương Thành chỉ cảm thấy trong thân thể trời long đất lở.

Đạo tâm chấn động kịch liệt cứ như ngọn nến le lói ở trong gió.

Ba nghìn huyền văn lúc sáng lúc tối, tựa như một chùm sao đang hoang mang hỗn loạn, quỹ đạo phân tán khắp nơi, không còn nghe theo sự khống chế nữa.

Làm gì còn cái gọi là quy tắc nữa chứ?

Đạo tâm và huyền văn thất thường mang đến một chuỗi phản ứng vô cùng nghiêm trọng.

Giây phút này, tiên lực và thần hồn cũng theo đó mất khống chế.

Suy nghĩ cuối cùng của Khương Thành là muốn thử một lần quay ngược thời gian.

Cuối cùng hắn đã biết được bản thân làm ra chuyện hoang đường đến cỡ nào, rất muốn làm lại từ đầu một lần nữa.

Chỉ là đến cái chuyện đơn giản như ấn nút quay ngược thời gian thôi mà hắn cũng đã không có cách nào làm được.

Bởi vì trước lúc đó, ý thức mạnh mẽ của hắn cũng bị biến cố cực lớn ở trong cơ thể lan tới, sau trận hỗn loạn trong chớp mắt thì chìm vào tĩnh lặng.

Phi Tiên môn ở bên ngoài đã sớm loạn thành một bầy.

Chỉ thấy ở chính điện và khu vực xung quanh bị hoành hành tàn phá thành một đống hoang tàn.

Đám trưởng lão Diệu Du và Xung Vi từng người đều mang theo vết thương, giống như đã đụng phải va chạm mạnh vậy.

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương thì mặt mũi đầy bụi tro.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao tông môn chúng ta lại bị nổ long trời luôn thế?”

“Có kẻ địch đến tập kích à?”

“Có Khương chưởng môn tọa trấn, kẻ nào to gan đến vậy chứ?”

Đám người Diệu Du không hiểu vì sao Ngộ Sơn lại nói chữ lại, nhưng bọn họ cảm nhận được hơi thở quen thuộc từ trong đống hoang tàn kia.

“Không phải là Khương chưởng môn xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?”

“Sao lại thế được?”

“Sư tổ rõ ràng đang bế quan tu luyện, dù có thế nào thì cũng không đến mức xảy ra chuyện lớn như này chứ hả?”

Do động tĩnh quá lớn, các cao thủ của Hám Thiên cung ở gần đó cũng lao nhao chạy đến.

Bọn họ không hề tìm thấy tung tích của Khương Thành.

Ngược lại từ trong phế tích tìm được ngọc bội vỡ nát còn sót lại của Khương Thành.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tên tiểu tử kia đâu?”

Đám Gia Vương và Hạo Vương sau trận kinh ngạc ngắn ngủi thì cười tươi vui mừng.

“Ha ha, hắn chắc chắn đã bị người khác ám toán rồi.”

“Cái tên kia ngang ngược hống hách, lần trước đã đắc tội không ít người, ta sớm biết hắn sẽ có ngày này mà.”

“Đây là báo ứng đó!”

Mặc dù ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng hai người vẫn thấy vô cùng khó hiểu.

Nơi này là Từ Tinh đảo của Phù Du Hải đó, ai lại có thể im hơi lặng tiếng lẻn vào để rồi ám sát Khương Thành được chứ?

Trong không trung, Lăng và Tiêu Đế cũng âm thầm quan sát cái đống phế tích khiến người khác vừa nhìn đã giật mình ở ngay trung tâm Phi Tiên môn phía bên dưới.

“Ngươi tìm thấy tung tích của hắn chưa?”

Tiêu Đế chậm rãi lắc đầu.

“Vẫn chưa, hắn giống như biến mất khỏi thế gian này vậy.”

Sắc mặt của Lăng nghiêm trọng lại.

“Đến cả ngươi cũng không tìm được hắn, vậy thì hắn thật sự đã biến mất rồi.”

“Nhưng với phong cách lúc trước của hắn, hẳn là rất nhanh sẽ xuất hiện một lần nữa nhỉ?”

Tuy nàng không hề biết đến sự tồn tại về hệ thống của Khương Thành, nhưng cảnh tượng tương tự như này cũng không phải là lần đầu tiên.

Chỉ là đã định sẵn phải khiến nàng thất vọng rồi.

Qua một canh giờ sau, Khương Thành vẫn chưa xuất hiện.

Bởi vì lần này âm thanh thông báo của hệ thống không hề vang lên.

Chương 2116: Vậy mà cũng thành công

Khương Thành vẫn chưa chết nên âm thanh thông báo của hệ thống không hề vang lên.

Nhưng lúc này ý thức của bản thân cũng đã chìm trong tĩnh lặng, còn không bằng trạng thái chết đi như lúc bình thường nữa.

Đạo tâm cần nguồn động lực là quy tắc.

Và quy tắc khi mạnh đến một mức độ nhất định cũng cần phải có đạo để điều khiển chi phối.

Cũng như những lời năm đó Hồn Tổ từng nói, Nguyên Tiên giới sụp đổ thành ba nghìn chân giới là bởi vì đột nhiên mất đi Thiên Đạo, ba nghìn căn nguyên hoàn toàn mất sự khống chế.

Những tiên nhân bình thường cả đời cũng sẽ không gặp phải mối nguy giống như thế, bởi vì số lượng quy tắc mà họ lĩnh ngộ được rất ít.

Đạo tâm của Khương Thành sau khi hấp thu đạo hạch đã tiến đến gần cấp bậc Thánh Chủ hết mức.

Đạo tâm ở cấp bậc này, đối tượng chuẩn của nó là thần hạch ba nghìn căn nguyên.

Trước mắt hắn chỉ có bảy mươi lăm thần hạch căn nguyên, những cái khác thì đều ở dưới thập lục trọng, vậy nên đạo tâm cũng khá ổn, rất lâu cũng không hề xuất hiện vấn đề gì.

Nhưng lần này tùy tiện dung hợp hai cái cây lại với nhau khiến cho quy tắc và đạo tâm hoàn toàn hỗn loạn, hậu quả đem đến còn nghiêm trọng hơn cả việc hai thứ kia mất khống chế.

Nói hắn tự tìm đường chết cũng không ngoa chút nào.

Nếu không may, khoan nói việc ba nghìn huyền văn của Thành ca sẽ tiêu biến giống như ba nghìn chân giới lúc trước, mà ngay cả đạo tâm cũng sẽ sụp đổ.

Từ đó mất hết tất cả.

Còn may mắn thì, Khương Thành sẽ không rơi vào cái vực sâu đó.

Bởi vì ngộ đạo tiên thụ bị ép dính vào trận phân tranh này, hơn nữa còn trở thành hiện trường bùng nổ hỗn loạn.

Nó không hề muốn bị hủy diệt chung với Khương Thành nên vô cùng tích cực bận rộn đây đó.

Vừa giúp đỡ ổn định đạo tâm để tránh nó bị tiêu tán vừa giúp chỉnh đốn ba nghìn huyền văn, cứ giống như một đại đội trưởng cứu cánh vậy.

Mà toàn bộ quá trình này, Thành ca hoàn toàn không hề tham gia vào.

Ý thức của hắn cũng mất hết rồi, đồng nghĩa chỉ có thể nằm im ở đó mà thôi.

Cái ý nghĩ đạo tâm trong mong đợi của hắn sẽ tự mình xây dựng lò luyện quy tắc phù hợp với riêng nó chỉ là suy nghĩ xa rời thực tế mà thôi, nhưng may sao ngộ đạo tiên thụ lại tiếp nhận cái nhiệm vụ này.

Chỉ là, quá trình này khó khăn vô cùng.

Dù là đạo tâm hay huyền văn thì đều không phải là thứ dễ vỗ về đến thế.

Đặc biệt số lượng của huyền văn còn nhiều như vậy.

Ngộ đạo tiên thụ bận rộn hết nửa ngày, khó khăn lắm mới thu mua được ba nghìn huyền văn, sau đó lại phát hiện bản thân hoàn toàn không thể khống chế được tụi nó.

Quy tắc cần có đạo tâm, đạo tâm cũng cần tới quy tắc.

Nếu cưỡng chế triệt để chia cắt bọn nó thì không thể giải quyết được vấn đề.

Vừa phải giữ vững đạo tâm vừa phải ổn định ba nghìn huyền văn, ngộ đạo tiên thụ giống như cầm lấy hai trái bom không biết yên phận vậy.

Nó cũng biết cứ kéo dài như thế mãi thì sớm muộn gì cũng sẽ kích nổ một lần nữa.

Thế nên đã lựa chọn dùng cách của bản thân đó là dung hợp hai trái bom này lại với nhau.

Khi đạo tâm và huyền văn tiếp xúc một lần nữa, bên trong ngộ đạo tiên thụ từ trong không trung xuất hiện một quả cầu nhớp dính có hai màu trắng đen giao nhau.

Nó giống như nhựa cây mà tiên thụ tiết ra vậy.

Đạo tâm và ba nghìn huyền văn đồng thời bị chèn ép tiến vào trong nhựa cây dính sệt này, hai bên ở trong không gian nhỏ chật hẹp xảy ra phản ứng cực kỳ mãnh liệt.

Ngay sau đó, quả cầu rung chấn dữ dội, rất nhanh đã xuất hiện cả trăm nghìn lỗ thủng.

Ngộ đạo tiên thụ cũng vì vậy mà suy yếu hơn rất nhiều.

Có lẽ là do bị lớp nhựa cây dính nhớp kia trì trệ và làm suy yếu nên lần phát nổ này của huyền văn và đạo tâm đã bị giới hạn trong một phạm vi vô cùng nhỏ, không hề lan ra bên ngoài.

Hơn nữa, cũng không thoát khỏi sự trói buộc của quả cầu đen trắng.

Ba nghìn căn nguyên không phân tán, đạo tâm cũng không hề tan rã.

Dưới sự dẫn dắt mạnh mẽ của ngộ đạo tiên thụ, hai bên bị ép không ngừng dung hợp trong quả cầu nhỏ hẹp, ai cũng đừng hòng thoát được.

Là hóa thân của ngộ đạo tiên thụ, quả cầu đen trắng đặc dính kia điên cuồng nhúc nhích, tiếp tục chỉnh đốn tình hình ở bên trong.

Nó cũng không mong chờ hai thứ này có thể dung hợp thành một thể.

Bởi vì đạo tâm và quy tắc vốn không giống với những thứ khác, chúng sẽ không thể hòa vào nhau.

Ý định ban đầu của ngộ đạo tiên thụ chỉ là giới hạn bọn chúng ở trong quả cầu tròn này để không đến nỗi phải tiêu tán.

Nhưng vào lúc này, một lần vô tình lúc trước của Khương Thành đã giúp thay đổi kết quả hiện tại.

Cái mà hắn tu là đạo quy tắc.

Điều này khiến cho đạo tâm và ba nghìn huyền văn hình thành nên điểm chung.

Việc dung hợp cũng từ không thể biến thành có thể.

Thời gian dần trôi đi, quả cầu đen trắng rung lắc từ dữ dội chậm rãi trở nên êm ả hơn.

Bên trong "nhựa cây" đặc dính kia, rất nhiều huyền văn từ từ không còn xao động, thay vào đó lại nhuốm phải hai tầng ánh sáng thần bí chói lóa.

Đó là ánh sáng của đạo tâm và tiên thụ.

Dần dần, càng ngày càng nhiều huyền văn bình tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu sau, quả cầu đen trắng không còn bất cứ rung chấn nào, nó khôi phục lại trạng thái tĩnh lặng như lúc ban đầu.

Theo một ý nghĩa nào đó, "động cơ hộp số" mà Khương Thành muốn đã thật sự được tạo ra.

Thuận lợi vượt qua một mối nguy hiểm, ngộ đạo tiên thụ cũng tính rút lui.

Nhưng vào lúc này nó lại đột nhiên phát hiện bản thân không thể nào rời đi.

Quả cầu đen trắng kia là một bộ phận của cơ thể nó, ban nãy trong quá trình dung hợp, tiên thụ đã triệt để hòa làm một với đạo tâm và huyền văn của Khương Thành.

Cả ba dung hợp vào nhau, không có cách nào tách rời.

Điều nghiêm trọng nhất là, sau khi quả cầu đen trắng kia thành hình lại chậm rãi thoát khỏi sự khống chế của nó.

Và thay bằng sự điều khiển của đạo tâm đang ở bên trong.

Nhưng đạo tâm này lại thuộc về Khương Thành.

Đạo ngộ tiên thụ làm sao có thể chấp nhận được kia chứ?

Bận rộn lâu như vậy, kết quả đến cả quyền tự chủ cũng phải giao nộp ư?

Chỉ là, dù có vùng vẫy thế nào thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Quả cầu đen trắng kia đã hoàn toàn thành hình, tất cả đều đã không thể thay đổi được nữa.

Sau khi cố gắng trong vô ích thì nó chỉ đành bỏ cuộc.

Đạo tâm và căn nguyên đã khôi phục như bình thường, tiên thể của Khương Thành cũng xuất hiện, tiên lực và hồn lực dồi dào trở lại.

Ý thức của hắn cuối cùng cũng thức tỉnh.

Đối với ca này thì chỉ như ngủ một giấc mà thôi.

Hắn hoàn toàn không biết ban nãy đã xảy ra những chuyện gì.

Dò xét bên trong một chút, hắn thấy ngộ đạo tiên thụ vẫn còn ở đây nhưng cây huyền văn thì lại chẳng thấy đâu.

Sau khi phát hiện ở dưới gốc cây có một quả cầu đên trắng thì hắn không nén nổi vẻ vui mừng trên mặt.

“Ối chà, huyền văn thật sự dung hợp với đạo tâm rồi ư?”

“Ca quả nhiên là tuyệt thế thiên tài, lại tìm thấy một con đường tắt nữa rồi!”

Đắc ý một phen xong, hắn lại chê bai một chút về ngoại hình của quả cầu đen trắng kia.

“Không phù hợp lắm với hình tượng lò luyện quy tắc ở trong lòng ca đây.”

“Chỉ tạm chấp nhận được thôi.”

Nếu như ngộ đạo tiên thụ cũng có linh trí thì chắc là đã sớm bị hắn chọc cho tức ói máu rồi.

Ngươi chẳng làm cái khỉ khô gì hết mà còn có mặt mũi nói mấy lời đó hả?

Hơn nữa cái này vốn dĩ không phải là lò luyện quy tắc, có biết chưa?

Sau khi rời khỏi ngộ đạo tiên thụ, Khương Thành tỉ mỉ kiểm tra tình hình của bản thân.

Giao diện kỹ năng huyền văn của hệ thống vẫn còn.

Cảnh giới tu vi của hắn cũng không hề thay đổi, tất cả đều giống như ban đầu vậy.

Chỉ có hai khác biệt nho nhỏ đó là hắn cảm thấy hình như ngộ đạo tiên thụ đã trở nên gần gũi hơn rất nhiều, cứ như thật sự biến thành một phần thân thể của bản thân vậy.

Cái khác biệt còn lại là mối liên hệ giữa hắn và huyền văn hơi khắng khít quá mức.

Thậm chí Thành ca còn có ảo giác bản thân chính là huyền văn.

Lúc hắn nảy ra cái suy nghĩ này thì cũng suýt nữa bị bản thân dọa một trận.

Con người thì sao có thể biến thành quy tắc được chứ?

Nhưng sau khi cái suy nghĩ này xuất hiện thì nó cứ giống như ma quỷ mà bám lấy hắn, không cách nào xua đi được.

Trong lúc ma xui quỷ khiến, hắn kết nối được với huyền văn kiếm, rất nhanh đã phát hiện bên ngoài huyền văn vẫn còn một phân nhánh khác.

Nhoáng cái, một tia đạo tâm nhảy vọt lên phân nhánh nọ.

Sau đó hắn đã nhìn thấy Thu Vũ Tuyền.

Chương 2117: Tung tích của Kỷ Linh Hàm

Thu Vũ Tuyền lúc này đang bế quan tu luyện.

Khí tức quanh người nàng không ngờ đã đạt đến cấp bậc Thánh Chủ.

Điều này khiến Khương Thành không thể tin nổi.

Mới về từ Thiên giới có bao lâu đâu chứ?

Cảnh giới Đạo Thần cao giai của hắn cũng là kỳ tích nhờ mở bug của hệ thống cộng thêm vô số chiến lợi phẩm mới có được.

Nữ nhân này không phải là Tiên Mẫu chuyển thế sao lại có thể nhanh hơn bản thân hắn kia chứ?

Nhưng trong chớp mắt Thành ca đã hiểu ra đôi chút.

Hắn ở Thiên giới lĩnh ngộ được Linh ý lại chưa từng nghĩ đến việc phải ngộ đạo.

Còn Thu Vũ Tuyền tuy không có Linh ý nhưng tu luyện nhiều năm ở Thiên giới như thế cũng không phải vô ích.

Nhưng việc quan trọng hơn trước mắt vẫn là phải làm sao đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Vị trí hiện tại của Thu Vũ Tuyền rõ ràng không phải Từ Tinh đảo, thậm chí cũng không giống Tiên Võ châu.

Nhưng ý thức của Khương Thành cũng không thể bỗng dưng đáp đến một nơi không biết nằm ngoài Tiên Võ châu.

"Lẽ nào, là bởi vì huyền văn?"

Quả thực Thu Vũ Tuyền đã buộc định với huyền văn kiếm của hắn, chỉ là muội tử này đến tận bây giờ vẫn không biết chân tướng mà thôi.

"Ta nhập vào huyền văn rồi á?"

Nghĩ đến cái khả năng này, Thành ca chỉ cảm thấy hết sức hoang đường.

Huyền văn là quy tắc đó!

Sao có thể nhập vào quy tắc được chứ?

Dường như Thu Vũ Tuyền cũng phát hiện ra điều gì đó.

Nàng chậm rãi mở hai mắt, nghi ngờ nhìn xung quanh nhưng lại không phát hiện được gì.

Giây lát sau, nàng lại tiến vào trạng thái tu luyện.

Thành ca không khỏi muốn quậy phá, ý nghĩ xấu tuôn ra ào ào.

Bây giờ hắn vừa không phải bị nhập cũng không phải ý thức nhập vào huyền văn.

Đây chỉ là do đạo tâm thông qua việc dung hợp với huyền văn, cảm nhận được tình huống ở phân nhánh huyền văn kiếm bên chỗ Thu Vũ Tuyền.

Nói trắng ra thì đạo tâm giống như một cái ra đa vệ tinh, có thể truyền tình hình bên phía Thu Vũ Tuyền từ xa về đây.

Vậy nên hắn không thể phát ra tiếng, cũng không có cách nào trực tiếp ảnh hưởng trời đất ở xung quanh giống như điều khiển linh ý.

Nhưng như thế không có nghĩa là Thành ca không làm được gì hết.

Ít nhất hắn vẫn có thể điều khiển huyền văn kiếm mà Thu Vũ Tuyền buộc định.

Ngay lập tức, đôi mắt xinh đẹp của Thu Vũ Tuyền bị ép mở ra, hơn nữa còn ngày càng trừng lớn.

Đó là vì, "thần cách kiếm" mà năm đó nàng đạt được tự mình bay ra ngoài dưới tình huống không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào.

Vút!

Tuyền muội tử vội vàng bật dậy, nhìn chằm chằm vào huyền văn kiếm lượn lờ trước mặt mình.

Đối với nàng, điều này thuộc về hiện tượng siêu nhiên.

Ngay sau đó, nàng nhìn thấy huyền văn kia dần dần tự kéo thành một dải dài.

"Chẳng lẽ muốn biến thành một thanh kiếm?"

Nàng lập tức liên tưởng đến ngay.

"Khoảng thời gian trước thần cách kiếm này bỗng nhiên mang đến cho ta một lượng lớn quy tắc cảm ngộ, tất cả đều hết sức thâm thúy sâu xa."

"Lẽ nào lần này nó muốn làm mẫu chí lý kiếm thuật cao siêu ngay trước mặt ta, dạy cho ta truyền thừa của Thần?"

Nghĩ đến đây, mắt nàng không dám chớp, trái tim nhỏ tăng tốc đập thình thịch vô cùng nhanh.

Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện suy đoán của bản thân có gì đó hơi sai.

"Thần cách kiếm" kéo dài thành một dải kia không hề biến thành hình dáng của một thanh kiếm, thay vào đó nó lại uốn éo vặn vẹo.

"Chuyện gì thế này?"

"Không phải kiếm thì nên thẳng đứng không cong chứ?"

"Chẳng lẽ kiếm thuật của thần chú trọng khúc khuỷu?"

Tuyền muội tử không hổ là người cuồng tu luyện, nhìn thấy bất cứ thứ gì cũng đều có thể liên tưởng đến lĩnh ngộ kiếm thuật.

Sau khi dải dài kia vặn vẹo vô số lần thì cuối cùng đã thành hình.

Một chữ lớn phát ra ánh sáng chói lóa xuất hiện ở trước mặt nàng – ngốc!

Thưởng thức vẻ mặt ngờ ngệch nghi ngờ cuộc đời của Thu Vũ Tuyền, Khương Thành suýt nữa cười chết.

Lúc này hắn mới thu lại tia đạo tâm nọ, xong việc thì dứt áo ra đi, giấu nhẹm tên tuổi.

Một loạt động tác này cũng đủ khiến cho muội tử kia nghi thần nghi quỷ trong nhiều năm rồi nhỉ?

Đạo tâm về lại trong cơ thể, lần này Khương Thành nôn nóng đổi sang một mục tiêu khác - huyền văn băng.

Đó là huyền văn mà Kỷ Linh Hàm buộc định.

Đạo tâm men theo phân nhánh huyền văn băng kia, trong thoáng chốc đã "nhìn" thấy Kỷ Linh Hàm lâu rồi không gặp.

Hàm muội tử vẫn còn sống.

Không bị ai trói buộc cũng không bị khống chế.

Dựa theo khí tức trên người nàng để suy đoán, Khương Thành cam giác nó không hề dưới Thánh Chủ, nhưng lại có gì đó không giống lắm.

"Lẽ nào nàng đi theo hướng của Nguyên Tổ?"

Kỷ Linh Hàm lúc này đang thong dong lên đường, hai hàng kiến trúc lộng lẫy trang nghiêm ở hai bên không ngừng lướt qua.

Ở sau lưng của nàng, Khương Thành còn nhìn thấy bóng dáng của mấy chục đệ tử Phi Tiên môn như Ấn Tuyết Nhi và Ngụy Miêu.

Mặc dù bọn họ không nói chuyện, nhưng từ thần thái thì tâm trạng hẳn là cũng không tệ.

Điều này khiến Thành ca thở phào một hơi nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi.

Tiếp theo, hắn muốn chủ động nói chuyện với bọn họ một lát.

Thế là, trên người Kỷ Linh Hàm bỗng nhiên lóe lên một vầng sáng màu xanh đậm.

Ngay sau đó, huyền văn băng mà nàng buộc định thoát khỏi cơ thể, quay vòng xung quanh nàng một vòng rồi dừng lại ngay trước mặt họ.

Biến cố xảy đến đột nhiên dọa cho đám người Ấn Tuyết Nhi và Ngụy Miêu phải vội vàng dừng lại.

“Có chuyện gì thế?”

“Kỷ sư tỷ, sao đột nhiên ngươi lại lôi huyền văn ra?”

“Lẽ nào là có kẻ địch đến tập kich?”

Nhưng Kỷ Linh Hàm lại không trả lời bọn họ.

Đôi mắt óng ánh của nàng dâng trào những tình cảm vô cùng phức tạp trong thời gian cực ngắn.

Có kinh ngạc, có khó tin, có nhớ nhung nồng đậm…

“Khương đại ca… là ngươi sao?”

Nghe thấy giọng nói run rẩy của người này, Khương Thành xốn xao trong lòng.

Hắn nôn nóng muốn nói với nàng - là ta!

Không phát ra tiếng được cũng không sao, cùng lắm thì khống chế huyền văn viết cho nàng xem.

Nhưng hắn lại không thể làm được điều này.

Một luồng ý chí mạnh mẽ không thể khống chế bỗng nhiên giáng xuống sợi huyền văn kia.

Nó cứ như người tiêu diệt kẻ xâm phạm vậy, không ngừng càn quét về phía đạo tâm của hắn.

Đạo tâm nhập vào huyền văn băng của Khương Thành chỉ có thể xem như một cái xúc tu mà thôi.

Dù sao cái mà Kỷ Linh Hàm buộc định cũng chỉ là một phân nhánh trong ba nghìn huyền văn của hắn nên không thể nào

chứa nổi toàn bộ đạo tâm của Thành ca được.

Và lúc này, cái cảm giác áp bách mà ý chí đột nhiên xông ra kia mang lại cho hắn khá tương tự với Thiên Đạo.

Hai thứ này cách biệt nhau thật sự vô cùng lớn.

Dù cho bây giờ tất cả đạo tâm của hắn cùng đến thì vẫn không thể chống trả nổi.

Tia đạo tâm kia rất hiển nhiên đã bị tiêu diệt, Khương Thành mất đi "tầm nhìn" ở phía bên đó.

"Đáng ghét!"

Ban nãy khi đạo tâm bị tiêu diệt cũng khiến cho bản thể ở Tiên Cực đại lục của hắn chịu chung thương tổn.

Nhưng lúc này, hắn làm gì còn rảnh rỗi để lo cho vết thương của bản thân kia chứ.

"Làm lại lần nữa!"

Hắn lại tách ra một tia đạo tâm ở huyền văn băng, muốn thử để nó nhảy đến phân nhánh huyền văn ở bên đám người Kỷ Linh Hàm thêm một lần nữa.

Nhưng lần này, hắn còn chưa kịp đến phía bên đó thì đã bị ý chí khi nãy công kích.

Giống như trước đó chỉ là do đối phương sơ sót mà thôi.

Bây giờ đã có phòng bị với việc hắn đến rồi thì chắc chắn sẽ không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Khương Thành đứng sừng sững ở trên không trung tại Từ Tinh đảo, hắn thở dài một hơi, cố gắng hồi phục lại vết thương do hai lần xúc tu của đạo tâm bị tiêu diệt.

"Bất kể như thế nào, chỉ cần bọn họ vẫn còn sống khỏe mạnh là được."

"Còn về nơi mà bọn họ đang ở, sớm muộn gì cũng có ngày ta tìm tới đó!"

Ánh mắt của hắn lại trở nên kiên định.

Tuy ban nãy chỉ ở bên phía Kỷ Linh Hàm có vài giây ngắn ngủi nhưng hắn đã có được một ít tin tức.

“Không giống với suy đoán trước đây của ta, bọn họ không hề bị nhốt trong không gian Thiên Đạo mà là đang ở một vị diện bình thường.”

“Ý chí lúc nãy cũng chỉ thua có mỗi Thiên Đạo.”

“Lẽ nào là Chính Thần nào đó ư?”

“Không lẽ bọn họ đi theo người khác tu Thần rồi á?”

Chương 2118: Sự huyền diệu của lôi kiếp

Nghĩ đến cái khả năng này, Khương Thành cảm thấy bản thân hắn sau này cần phải đến những thần cung ở bên ngoài dạo vài vòng.

Lần này gặp phải cản trở hiếm thấy cũng giúp cho hắn có được trải nghiệm mới.

Do sở hữu hệ thống nên từ lúc bắt đầu Thành ca đã không sợ gì hết.

Sỡ dĩ lúc trước hắn bận rộn nâng cao thực lực của bản thân ngoài việc vì có những vị diện không đạt đến cảnh giới nhất định sẽ không thể chạm tới cũng như không thể tiến vào thì phần lớn là do bản thân hắn cảm thấy cảnh giới thấp quá mất mặt.

Nhưng lần này rõ ràng nhìn thấy người của mình nhưng lại bị cưỡng chế ngăn cách ở bên ngoài, điều này cuối cùng đã khiến hắn ý thức được rằng hệ thống cũng không phải là vạn năng.

Có đôi lúc, ngay cả cơ hội sử dụng hệ thống hắn cũng không có!

“Bây giờ điều quan trọng trước mắt đó là nâng cao thực lực.”

Thật ra hắn không hề đạt được lò luyện quy tắc bình thường, nhưng sau khi huyền văn và đạo tâm hòa vào làm một thì cái gọi là trật tự thứ tự đã sớm mất đi ý nghĩa rồi.

Cái vấn đề đã không còn tồn tại nữa.

Khương Thành trực tiếp thí nghiệm xung kích Thánh Chủ ở ngay trên không trung.

Và lần này, cuối cùng hắn đã nhìn thấy tấm lá chắn của cảnh giới Thánh Chủ.

Đối mặt với tiên lực, thần hồn, quy tắc, đạo tâm và võ đạo cảm ngộ sớm đã vượt trội kia của hắn, tấm lá chắn cảnh giới sừng sững giống như một tòa thành trì sắt thép không duy trì được bao lâu.

Xông qua được lá chắn kia, hắn lại nhận được quà ban tặng của thiên địa.

Nhưng nhìn lên trên hư không kia, đạo hải cuồn cuộn dần ngưng tụ, xuất hiện càng nhiều màu sắc sống động.

Rất nhiều tiên nhân ở bên dưới hay tin mà chạy đến.

“Là Khương chưởng môn!”

“Hóa ra hắn vẫn chưa chết!”

“Năm năm rồi, sư tôn cuối cùng đã trở về rồi.”

Thành ca hoàn toàn không biết quá trình dung hợp huyền văn và đạo văn tốn hết năm năm trời.

Nhưng một chút thời gian đó đối với tiên nhân thì chỉ như một cái búng tay mà thôi.

Bây giờ hắn đang bận cảm nhận cảnh giới mới này.

Dưới tặng thưởng của thiên địa, khí hải được tăng lên đến cực hạn được truyền vào một lượng lớn tiên lực.

Cùng lúc này, đạo tâm bị thương ban nãy của hắn, trong lúc vô tình đã được bổ khuyết.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là cấp bậc của đạo tâm đã tăng lên.

Đạo hải của hắn đang thay đổi theo hướng thánh giới.

Bên dưới ngộ đạo tiên thụ, cái quả cầu đen trắng xoay tròn cực nhanh, nó giống như đang đáp lại một loại lực lượng thần bí nào đó.

Sau khi thánh giới khí tượng vạn năm thành hình, tất cả mọi người đang có mặt đều hít một ngụm khí lạnh.

“Cái thánh giới này ảo diệu quá rồi nhỉ?”

“Sao cứ cảm thấy nó còn lớn hơn cả thánh giới của Thánh Chủ đỉnh phong nữa?”

“Khỏi cần cảm thấy, đúng là lớn hơn đó, hơn nữa còn lớn gấp mấy lần kìa!”

“Trời ạ, hắn có thật sự chỉ mới tiến vào Thánh Chủ không đấy?”

Cả đám môn đồ của Phi Tiên môn ở phía dưới không ngừng kinh hô, Ngộ Sơn thì lại bày ra vẻ ưu việt.

“Sư tôn của ta vốn đã không giống với mọi người rồi, có gì mà các ngươi phải kinh ngạc như thế chứ hả?”

“Lão nhân gia hắn tấn cấp cảnh giới nào thì sẽ là người đứng đầu của cái cảnh giới đó, đây chẳng phải là điều đương nhiên đó sao?”

Hắn hoàn toàn đã quên mất, ban đầu khi Khương Thành đột phá Đạo Thần, phản ứng của bản thân còn quá hơn những người ở xung quanh này nhiều.

Trong không trung, bóng dáng của Tiêu Đế thoắt ẩn thoắt hiện, giống như bóng ngược ở trong nước vậy.

Cũng như ánh mắt nghi ngờ kinh ngạc của hắn.

“Hắn trực tiếp đột phá lên Thánh Chủ đỉnh phong đó hả?”

Lăng đang âm thầm chăm chú nhìn Khương Thành lắc đầu.

“Không, đạo của hắn vẫn chưa tới viên mãn, cách Thánh Chủ đỉnh phong còn xa lắm.”

Tiêu Đế không hiểu: “Vậy thánh giới này của hắn sao lại còn mạnh hơn Thánh Chủ đỉnh phong nữa chứ?”

“Đừng có quên ba trăm căn nguyên thần đài kia của hắn.”

Vẻ mặt của Lăng tuy bình tĩnh nhưng giọng nói lại mang theo ngưỡng mộ vô cùng.

“Quy tắc lĩnh ngộ của người này ít nhất cũng phải trên ba trăm!”

“Căn cơ như thế, thánh giới bẩm sinh tất nhiên sẽ dữ dội hơn những người khác rồi.”

Căn cơ giống như này là thứ mà đến hiện giờ nàng vẫn chưa thể sở hữu được.

Sau khi thánh giới hoàn toàn thành hình, Khương Thành chính thức đột phá lên Thánh Chủ.

Sau đó, hắn đã nghênh đón lôi kiếp của bản thân.

Trong phút chốc, khắp cả Tiên Võ châu đều bị bao trùm bởi tầng tầng lớp lớp mây đen.

Vô số tiên nhân bay ra khỏi động phủ, nghi ngờ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong mây đen lờ mờ hiện lên tia sáng yếu ớt chói lóa, cảm nhận được sự uy hiếp hủy diệt chí mạng kia, rất nhiều đều sợ đến mức hồn lìa khỏi xác.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Lôi kiếp! Là lôi kiếp!”

“Lôi kiếp mạnh đến thế á?”

“Lẽ nào là có người muốn đột phá Cổ Thánh sao?”

“Tiên Võ châu của chúng ta sắp xuất hiện Cổ Thánh thứ ba ư?”

Vô số lời bàn tán tràn ngập khắp mỗi đại lục, năm Thánh Tôn khác ở Tiên Cực đại lục cũng dậy sóng trong lòng.

“Là vị Thánh Tôn nào?”

“Là ai dẫn đầu tiến đến cái bước đó?”

“Lôi kiếp này gánh không dễ đâu!”

Là một Thánh Tôn, bọn họ gần như đã sắp quên mất sự tồn tại của lôi kiếp rồi.

Bởi vì lúc đột phá những cảnh giới như Đạo Thần, Thánh Chủ, Thánh Tôn đều sẽ không gặp phải lôi kiếp.

Nhưng tình cảnh tương tự thế này, trước đây bọn họ cũng đã từng được chứng kiến qua.

Đó là vào cái ngày Chiến Đế bỗng nhiên đột phá Cổ Thánh.

Lúc đó Tiên Võ châu cũng bị mây đen bao phủ che kín khắp bầu trời, tiếp đến là lôi kiếp tựa như hủy thiên diệt địa.

“Sao lại như thế?”

Tiêu Đế lại sốc thêm lần nữa.

“Hắn đột phá Thánh Chủ sao lại gặp phải lôi kiếp?”

Lăng không hề trả lời.

Chỉ là hai con ngươi phản chiếu sắc trời lúc sáng lúc tối đã thể hiện rõ tâm trạng phức tạp của nàng.

Đùng đùng đoàng!

Lôi kiếp không cho Khương Thành cơ hội phản ứng.

Trong chớp mắt, điện quang đã cho hắn một cú đầu tiên.

Từ tiên thể cho đến ý thức ở tầng sau nhất trong thần hồn đồng loạt cùng chịu lễ rửa tội long trời lở đất.

Rất nhiều người ở bên dưới thậm chí không nhịn được mà nhắm chặt mắt.

Không chỉ vì vầng sáng chói mắt không thể nhìn thẳng cũng không có cách nào dùng thần hồn để cảm nhận, mà còn là do sự sợ hãi theo bản năng.

Dù có là những Thánh Chủ đỉnh phong như Gia Vương và Hạo Vương thì cũng không tự chủ được run lẩy bẩy.

Nếu bản thân mà là Khương Thành, họ cảm thấy chỉ với lôi kiếp đầu tiên đã hủy diệt được họ rồi.

Tên tiểu tử kia… hẳn là không chống đỡ nổi rồi nhỉ?

Chỉ là đã định sẵn phải để họ thất vọng.

Thiên Hoang Bất Diệt Thể, thiên hồn và cả linh ý, cả ba tấm phòng tuyến vượt trên bình thường này, mỗi một tấm đều không phải là thứ mà những tiên nhân bình thường có thể có được.

Đắm mình trong lôi kiếp như thế, Khương Thành không hề chịu bất cứ thương tổn nào.

Từng lôi kiếp đánh xuống với cái thế ngày càng dữ dội mãnh liệt hơn.

Mãi đến sau cùng, hắn vẫn máu tuôn đầm đìa.

Nhưng Lăng mãi vẫn không lên tiếng lại bỗng nhiên kinh hô.

“Hóa ra là thế!”

Ngước nhìn “tiên thể” dưới lôi kiếp dần dần biến đổi trở nên mạnh hơn của Khương Thành, nàng đột nhiên hiểu ra rất nhiều thứ.

“Thần thể của hắn không ngờ lại có được nhờ như vậy?”

Năm xưa khi nàng tấn cấp lên Cổ Thánh cũng từng gặp phải lôi kiếp như thế này.

Lần đó nàng vì muốn không phiền phức nên đã dựa vào sự bảo vệ của lực Thiên Đạo trong Hám Thiên phủ, nhẹ nhàng chống đỡ qua lôi kiếp.

Lần ấy sau khi lôi kiếp kết thúc, tiên thể của nàng tuy cũng nhận được khá nhiều tăng cường, nhưng vẫn chưa biến đổi thành thần thể.

Khi đó nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ xem như bản thân đã thông qua một lần thử thách của Thiên Đạo nên nhận được một ít lễ tặng bình thường.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Khương Thành hoàn toàn không gắn kết với Thiên Đạo, cũng không có Thiên Đạo chí bảo bảo vệ, nàng cuối cùng đã phát hiện có thể bản thân đoán sai rồi.

Đó không phải là thử thách của Thiên Đạo, mà là tru sát của Thiên Đạo!

Thiên Đạo không cho phép có người như vậy tồn tại.

Thần thể của Khương Thành không phải do Thiên Đạo ban tặng, mà đó là từng lần tự biến đổi mỗi khi bị tru sát.

Chỉ có thần thể mới có thể ngang vai ngang vế với Thiên Đạo.

Còn bản thân nàng dựa vào sự che chở của Hám Thiên phủ, về mặt bản chất thì xem như đã lựa chọn né thoát sự trừng phạt của Thiên Đạo mà không đối đầu trực diện với nó.

Cũng vì thế, Lăng đã mất đi một cơ hội có thể biến đổi tiên thể thành thần thể.

Chương 2119: Tả Hữu tổng quản

Lăng bỗng nhiên lại nhớ đến một kẻ thống trị khác của Tiên Võ châu - Vô Định Cổ Thánh.

Cái tên đó cũng không có Thiên Đạo chí bảo.

Lúc đó hắn làm cách nào độ qua lôi kiếp chứ?

Mây đen phủ kín bầu trời tản đi, lôi kiếp cuối cùng đã kết thúc.

Vết thương khắp người Khương Thành nhanh chóng kết vảy rồi mọc da non, trong lòng tràn ngập cảm giác mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Trong lôi kiếp lần này, hình dáng thần thể sơ khai nhận được lúc là Đạo Thần có cơ hội nhảy vọt đã mạnh lên gấp mấy lần.

Hắn cẩn thận cảm nhận một chút, những bộ phận khác trên cơ thể so sánh với trái tim thì vẫn còn thiếu một tầng.

Trong cuộc chiến tranh đoạt thần thể lúc ban đầu ở Thiên giới, hắn mất đi trái tim Thiên Thần, sau đó hệ thống bổ sung cho hắn một trái tim Thần.

"Trái tim của ta hẳn được xem như là thần thể chân chính."

"Những bộ phận khác thì vẫn chưa đạt đến cấp bậc thần thể."

Điều này khiến hắn không khỏi lại cảm khái, Thánh Hoàng lúc đó quả thực là cao tay mà.

Vị Thiên Thần sớm nhất ở kỷ nguyên thứ nhất rốt cuộc có lai lịch gì?

"Sư tôn!"

"Khương chưởng môn, cuối cùng ngươi cũng về rồi."

"Chúc mừng sư tổ tấn cấp Thánh Chủ…"

Đám người Ngộ Sơn và Diệu Du ở phía dưới rất nhanh đã quây quanh bao hắn lại, cũng cắt ngang dòng suy nghĩ của Thành ca.

Trong đám người, Khương Thành lại nhìn thấy bóng dáng hai người Đoan Phong và Thiên Hợp.

Hắn khá là kinh ngạc, hai tên gián điệp kia vẫn còn sống á?

"Kim Phong, Chung Vũ, các ngươi trở về rồi à?"

Hai người vẫn đóng giả làm đồ đệ và đồ tôn của Ngộ Sơn vội vàng cúi khom người hành lễ.

“Đúng vậy, đúng vậy, tham kiến tổ sư.”

“Lần trước sau khi đến Ngự La thánh địa thì bọn ta bị họ nhốt lại, mãi đến sau khi thánh địa giải tán mới tìm được cơ hội trốn thoát.”

“Sau khi thoát thân, hai người bọn ta ngày đêm lên đường, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về tông môn phục mệnh.”

“Chỉ vì có thể nghe được dạy bảo của chưởng môn thôi…”

“Không tệ không tê, không hổ là người mà ta xem trọng.”

Thành ca gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, trong lòng lại âm thầm chế nhạo.

Hai người các ngươi sao mà cũng học được nịnh hót rồi vậy?

Đừng có quên công việc chức trách của bản thân là gián điệp chứ.

Hắn không hề biết, sau khi Đoan Phong và Thiên Hợp thoát khỏi Ngự La thánh địa, tâm lý đã dần dần thay đổi, hai người họ thật sự tính gia nhập vào Phi Tiên môn.

Hơn nữa còn muốn mang theo Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông cùng nhau gia nhập.

Nghĩ đến Khương Thành dùng sức của một mình mà lật đổ cả Ngự La thánh địa, hơn nữa còn trở thành thế lực duy nhất trên Tiên Võ châu định cư ở Phù Du hải.

Thực lực cỡ nào, khí thế biết bao chứ?

Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông quả thực đã trèo cao rồi.

Càng huống hồ bọn họ còn có thể đi theo hắn ké Vẫn giới tiên tàng nữa.

Thế là cả hai người dùng diện mạo thật và thân phận chưởng môn đến tìm Phi Tiên môn để thương lượng chuyện gia nhập.

Kết quả khoảng thời gian đó Khương Thành lại mất tích, đám người Ngộ Sơn cũng không dám bành trướng quy mô, cộng thêm đám người Hạo Vương và Gia Vương của Hám Thiên

cung ra sức cản trở gay gắt, không cho phép bất cứ ai tiến vào Phù Du hải.

Chuyện này cũng vì thế mà thất bại.

Cuối cùng, hai người chỉ đành lại cải trang thành thân phận Kim Phong và Chung Vũ, trở về Phi Tiên môn một lần nữa.

Hiện giờ Khương Thành đã quay về, hai người lại nhắc về chuyện này.

“Khương sư tổ, hiện nay môn đồ của Phi Tiên môn vô cùng ít ỏi, ngươi có từng tính đến chuyện sẽ mở rộng quy mô của tông môn hay không?”

Thành ca vốn cũng không có hứng thú gì.

Hắn tính đi ra ngoài tìm đám Kỷ Linh Hàm và Ấn Tuyết Nhi.

Nhưng suy nghĩ lại, nhiều người một chút tốt xấu gì cũng giúp bản thân tăng được giá trị thống trị, không cần thiết phải làm khó huyền tinh.

“Cũng không phải là ta không muốn tiếp tục chiêu mộ người.”

Hắn hứng thú nhìn hai tên gián điệp ở trước mặt.

“Chỉ là công việc ở tông môn rắc rối phức tạp, nếu như người quá nhiều, ta quản lý trông nom cũng mất rất nhiều sức lực!”

Đoan Phong suýt nữa đã không nhịn được mong muốn đâm chọt.

Nếu không phải bản thân ta đã đích thân trải nghiệm thì suýt nữa cũng tin luôn rồi.

Là một chưởng môn, ngươi có từng quản một sự vụ nào trong tông môn chưa hả, dù chỉ là một canh giờ…

“Khụ, tổ sư không muốn bị công việc trong tông môn quấy rầy, muốn chuyên tâm tu luyện, bọn ta đều hiểu hết.”

Thiên Hợp Thánh Chủ mang nụ cười trên môi, cách dùng từ cũng vô cùng cẩn thận, chỉ sợ bị Khương Thành nhìn ra thân phận thật sự.

“Nếu như ngươi đồng ý, bọn ta bằng lòng giúp đỡ quản lý công việc hằng ngày trong tông môn.”

“Các ngươi quản lý Phi Tiên môn?”

Khương Thành khẽ sững người.

Hắn không hiểu ý đồ của hai người này là gì.

Là đang muốn ngấm ngầm đoạt quyền, mưu đồ muốn tước quyền bản thân đó hả?

Ngộ Sơn và Trường Linh nhịn không được đứng ra nói.

“Đồ nhi không được vô lễ!”

“Phi Tiên môn này chừng nào thì đến phiên hai tên tiểu bối các ngươi đứng ra nói chuyện chứ?”

Đám người Trường Bách và Diệu Du cũng lao nhao bày tỏ sự phản đối.

“Với thân phận hậu bối của hai ngươi, sao có thể đảm đương trọng trách lớn như thế chứ?”

Quả thực, hai thân phận Kim Phong và Chung Vũ chỉ là hai đệ tử tông môn mà thôi, cũng không được tính là trưởng lão nốt.

Hơn nữa cảnh giới để lộ ra ngoài của hai người này vẫn chỉ là Đạo Thần trung giai và cao giai, không có cách nói thuyết phục được mọi người.

Nhưng Khương Thành lại phất tay.

“Không sao, người có tài đều có thể tự tiến cử!”

“Nếu các ngươi đã muốn gánh vác công việc thường ngày trong tông môn, vậy ta sẽ cho các ngươi một cơ hội.”

Cho các ngươi cơ hội triển khai âm mưu lớn đấy.

Đoan Phong và Thiên Hợp cũng không nghe ra ý tứ sâu xa gì, còn tưởng rằng hắn thật sự xem trọng bản thân, trong lòng đều khó mà tin được.

Đây là Phi Tiên môn danh chấn Tiên Võ châu, nổi tiếng chỉ đứng sau Hám Thiên cung thôi đấy.

Bản thân cứ thế dễ dàng trở thành một trong những người cầm đầu đó sao?

Cũng quá ảo diệu rồi nhỉ.

“Đa ta sư tổ tin tưởng!”

“Bọn ta chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng!”

Thành ca mỉm cười vỗ lên vai của hai người.

“Bắt đầu từ bây giờ trở đi, các ngươi sẽ là Tả Hữu tổng quản của Phi Tiên môn, chuyên phụ trách quản lý sự vụ hằng ngày trong tông môn, ngang hàng ngang vế với những trưởng lão nội môn khác.”

Trong mắt hắn tràn đầy sự cổ vũ.

“Cứ thoải mái thẳng tay làm việc đi thôi!”

Sự ủng hộ như thế này khiến cho Đoan Phong và Thiên Hợp suýt nữa đã có xúc động “kẻ sĩ sẵn sàng chết vì người tri kỉ”.

Còn đám người Ngộ Sơn và Diệu Du đứng ở một bên thậm chí cũng hơi ghen tỵ.

Lẽ nào hai người này muốn giành địa vị người nổi tiếng ở trong tông môn của họ hay sao?

Sau khi đuổi được Đoan Phong và Thiên Hợp, Khương Thành lại bế quan.

Ngoài việc vừa đạt được thánh giới nên cần phải làm quen thì còn có một chuyện quan trọng hơn đó là - luyện chế Đế khí siêu phàm.

Đây là một chuyện vô cùng khó khăn đối với người khác.

Ngoài Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy và những nguyên liệu quý hiếm khác thì còn phải tìm được đạo khí sư cửu phẩm đến giúp đỡ nữa.

Đối với Khương Thành, những điều này đều không có gì khó.

Ngân Ngọc Tủy đã về tay, phần lớn các thiên tài địa bảo khác hắn cũng đã sớm có rồi, một vài món nguyên liệu còn sót lại thì cùng lắm đổi lấy từ trong Hệ thống thương thành.

Về phần đạo khí sư cửu phẩm, là bản thân hắn chứ còn ai.

Chỉ vì lúc trước ở vị diện Nguyên Tiên giới bị giới hạn nên Thành ca hoàn toàn không gom đủ được nguyên liệu.

Vậy nên khiến cho kỹ thuật thì có, chỉ là không có cơ hội thi triển mà thôi.

Sau khi gom đầy dủ tất cả nguyên liệu, hắn mở ra giao diện luyện khí thuật đã lâu không đụng tới.

Đánh dấu tích hết một lượt các nguyên liệu cần dùng rồi lại nhấn chọn thuộc tính và hình dáng, sau đó mới nhấp chọn bắt đầu luyện chế.

Trong tưởng tượng của Khương Thành, một giây sau sẽ có một thanh Đế khí siêu phàm hoàn toàn mới xuất hiện ở trước mặt bản thân.

Nhưng lần này sau khi nhấn xong, một cửa sổ thông báo nhảy ra - mời ký chủ lựa chọn chủng loại của đạo (phạm vi một dặm).

"Ý gì đây?"

Hắn cũng biết là Đế khí sẽ tự mang theo một loại đạo.

Chỉ là, cái đạo này không phải bắt nguồn từ bản thân người luyện chế hay sao?

Còn được lựa chọn nữa hả?

Mang theo nghi ngờ này, Khương Thành cuối cùng cũng chú ý đến kế bên nút luyện chế còn có một khung lựa chọn chưa được kích hoạt.

Mở ra khung lựa chọn, bên trong quả thực có vài loại đạo đang chờ hắn lựa chọn.

Mục chọn đầu tiên đập vào mắt hắn là "đạo Vân Di".

Khương Thành suy nghĩ ba giây mới phản ứng lại, đây không phải là cái kỹ năng "người đông sức mạnh" đạt được sớm nhất ở Đạo Tuyệt Chi Địa đó sao?

Chương 2120: Hóa ra còn có thể lựa chọn như vậy

"Thì ra người đông sức mạnh cũng có thể xem như một trong những loại đạo luyện hóa vào Đế Khí sao?"

Khương Thành thử tưởng tượng một chút, lại lắc đầu, từ bỏ cái tùy chọn này.

Người đông sức mạnh thật ra rất hữu dụng.

Đạo ẩn chứa trong Đế khí siêu phàm, độ mạnh cũng tương tự với thánh giới của Thánh Chủ.

Còn về thánh giới bình thường hay là thánh giới đỉnh phong thì phải xem đạo hạnh của bản thân người luyện chế.

Nếu thật sự tạo ra một thanh kiếm trong lúc chiến đấu có thể thi triển ra một Vân Di thánh giới, vậy thì người ở bên trong thánh giới càng đông, uy lực tất nhiên cũng sẽ càng mạnh.

Đương nhiên, có lẽ vẫn sẽ có một vài điều kiện hạn chế nào đó.

Giống như những người này bắt buộc phải là người của mình.

Nếu đặt ở trong trận hỗn chiến quy mô lớn thì thứ này tuyệt đối là đại sát khí gia tăng lực công kích.

Nhưng Khương Thành trước nay đều không cần đồng đội, cũng không muốn người khác chia cái sự ngầu lòi của bản thân, vậy nên hắn quyết đoán pass.

Tùy chọn thứ hai là đạo Hám Thiên.

“Đạo Hám Thiên bản đầy đủ thì tất nhiên lợi hại, nhưng đạo Hám Thiên này chỉ là một phiên bản cắt xén mà hệ thống cung cấp lúc mở bug.”

“Dù cho luyện chế thì cũng sẽ chẳng có bao nhiêu uy lực, cóc đi guốc khỉ đeo hoa mà thôi.”

Thế là cái tùy chọn này cũng bị Thành ca loại trừ.

Hai cái tùy chọn sau đó, một cái là đa góc nhìn nhận được lúc còn ở Vu tộc, trong tùy chọn có tên gọi là “đạo Động sát”.

Một cái khác là đạo Long mạch có được khi ở Thiên Long giới.

“Nhiều góc nhìn, lúc bình thường ta cũng chẳng dùng đến mấy, với cả ta có chủ tu Vu thuật đâu.”

“Đạo Long mạch, chuyên dùng để trấn áp huyết mạch Long tộc, công dụng ít quá.”

Còn về tùy chọn cuối cùng là đạo quy tắc mà dạo gần đây hắn nhận được.

“Đạo quy tắc quả thực rất mạnh, nhưng ta đã có thánh giới quy tắc rồi, vẫn phải lấy thêm một cái nữa sao?”

Cả năm loại kỹ năng Thiên Đạo của hệ thống, dù hắn không có Đế khí thì cũng có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Khác biệt duy nhất đó là nếu dùng kiếm thi triển thì sẽ không tiêu hao huyền tinh.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất vô bổ, chẳng có lợi ích gì.

Và cũng ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên dấy lên một trận bão táp dữ dội, rung chấn đến nỗi căn tĩnh thất này của hắn cũng khẽ rung lên.

“Chuyện gì thế nhỉ?”

Khương Thành bay ra khỏi tĩnh thất đã nhìn thấy trên không trung rực rỡ đầy màu sắc, tường vân hội tụ giăng kín khắp trời.

Dù là Phi Tiên môn hay Hám Thiên cung đều có rất nhiều người chạy ra xem.

Tầm mắt của mọi người đều dán trên bóng dáng đắm mình trong ánh sáng vàng ở trên cao kia.

“Ngộ Sơn?”

Trường Dương khó nén vẻ kích động ở trên mặt: “Sư tổ, sư tôn đột phá Thánh Chủ đỉnh phong rồi!”

Trường Linh cũng kinh ngạc không thôi: “Ôi, thật không ngờ lão già này cũng sẽ có ngày hôm nay.”

“Ta còn tưởng hắn cả đời này đều sẽ kẹt ở Thánh Chủ bình thường nữa chứ.”

Trường Bách cười ha ha: “Cái này cũng là nhờ có Khương sư tổ dìu dắt, nếu không phải hắn mang chúng ta đi hấp thu đạo hạch thì đạo Túng Tình của sư tôn cũng sẽ không viên mãn nhanh đến vậy.”

Việc Ngộ Sơn đột phá là niềm vui lớn đối với bất cứ tông môn nào.

Chỉ là lúc này Khương Thành lại chú ý đến một chuyện khác.

Ban nãy khi hắn vừa xông ra, giao diện luyện khí của hệ thống vẫn chưa đóng.

Bây giờ ra phía bên ngoài, hắn phát hiện trong khung tùy chọn có thêm sáu tùy chọn nữa.

Cái gì mà đạo Tồi Tâm, đạo Mục Vọng, đạo Khinh Trọng, đạo Bàn Thạch…

Đạo có cái tên bình thường là Khinh Trọng đến từ Đoan Phong, đạo Bàn Thạch là của Thiên Hợp.

Còn về mấy cái đạo kỳ lạ ở phía trước, lần lượt là của bốn sư huynh muội Trường Dương và Trường Linh.

Lúc trước Khương Thành chỉ từng thấy Trường Dương ra tay, đây vẫn là lần đầu tiên biết được cụ thể đạo tu luyện của những người khác.

Lúc này hắn chỉ có thể cạn lời mà nhìn "bốn đồ tôn rẻ tiền" này, trong lòng thầm nhủ các ngươi có cá tính thật đấy, đúng là khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác mà.

Cái gì mà Tồi Tâm, Mục Vọng, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì chín chắn rồi.

Không hổ là đồ đệ do Ngộ Sơn dạy ra.

Nhưng hắn cũng xem như hiểu được cái ý "phạm vi một dặm" ở đằng sau tùy chọn hệ thống là gì rồi.

"Vậy là chỉ cần có Thánh Chủ xuất hiện ở trong một dặm xung quanh ta thì ta sẽ có thể mượn đạo của họ để luyện khí?"

"Vậy thì sướng quá còn gì?"

Thành ca suýt nữa vui muốn nở hoa luôn.

Bơi vì cái ý nghĩa này thật sự quá to lớn!

Người khác luyện chế Đế khí, mang được đạo gì thì chỉ có thể xem bản thế Đế khí sư kia tu luyện đạo gì.

Mà trên đời này có được bao nhiêu Đế khí sư chứ?

Phạm vi có thể lựa chọn thật sự rất hẹp.

Đặc biệt là Đế khí sư luôn chú trọng tu luyện, đạo tự thân cũng không phải quá mạnh.

Còn luyện khí thuật của hệ thống thì lại khác, muốn đạo gì thì chỉ cần tìm Thánh Chủ luyện cái đạo đó đến để mượn dùng là được rồi.

“Không hổ là hệ thống, hiệu quả này đúng là nghịch thiên mà!”

Hắn lập tức loại bỏ toàn bộ đạo của sáu người kia đi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bọn họ chỉ là Thánh Chủ bình thường thôi.

Đạo của hệ thống luyện khí có thể mạnh đến cỡ nào thì cũng phải xem đạo hạnh của bản thân mục tiêu mà ta mượn nữa.

Ngân Ngọc Tủy nhiều nhất có thể làm ra đạo sánh bằng với thánh giới đỉnh phong, vậy tất nhiên phải tìm một Thánh Chủ điên phong để mượn rồi.

“Ngộ Sơn đột phá đến đúng lúc lắm!”

Còn về đám người Gia Vương và Hạo Vương ở bên Hám Thiên cung, Khương Thành cũng không có hứng thú đi tiếp cận.

Ngộ Sơn trở thành Thánh Chủ đỉnh phong vẫn đang chìm đắm trong niềm vui sướng ngập tràn.

Mãi cho đến khi hắn bị triệu hồi vào động phủ, trên mặt vẫn là vẻ hưng phấn.

“Sư tôn, ta đột phá rồi…”

Thành ca tự nhủ ta cũng đâu có mù, không cần phải nhắc lại một lần nữa đâu.

Nhưng nghĩ đến bản thân muốn mượn dùng đạo của hắn nên ca này vẫn hiếm có khen một câu.

“Giỏi lắm, không hổ là người ta xem trọng!”

Lúc này khung tùy chọn trong giao diện luyện khí đã hiện ra đạo mà Ngộ Sơn tu luyện.

“Đạo Túng Tình của ngươi có tác dụng gì?”

Ngộ Sơn sững người, sư tôn lại quan tâm đến tình hình tu luyện của bản thân ư?

Lẽ nào hắn muốn chỉ điểm cho ta cái gì đó sao?

“Hóa ra ngươi biết đạo mà ta tu là Túng Tình ư, thì ra sư tôn vẫn luôn âm thầm quan tâm đến ta!”

“Được rồi, được rồi, mau nói tường tận đúng sự thật cho ta nghe.”

Khương Thành hỏi cái này chỉ là vì muốn biết đạo Túng Tình có mạnh hay không, có tư cách trở thành Đế khí đầu tiên của bản thân hay không.

“Đạo Túng Tình, ảnh hưởng tâm trạng của kẻ địch.”

“Trong lúc đối chiến, nếu đạo tâm của đối phương lộ ra sơ hở, vậy cảm xúc sẽ bị mất khống chế, xuất hiện càng nhiều sơ hở hơn…”

Ngộ Sơn vẫn chưa nói xong thì Khương Thành đã đập bàn ngay tức khắc.

“Được, dùng cái này luôn!”

Trên thực tế, nếu dùng riêng đạo Túng Tình không thôi thì không mạnh là bao.

Chứ đừng nói gì tới thủ đoạn lực sát thương kinh người.

Nhưng nguyên thuật hệ thống mà Thành ca sở hữu đã có lực tấn công vô cùng mạnh mẽ rồi.

Hắn hoàn toàn có thể dùng đạo Túng Tình này như một kỹ năng phụ trợ, chuyên dùng để quấy nhiễu kẻ địch, tạo ra buff tiêu cực cho đối phương.

“Hả? Dùng cái này luôn là sao?”

“Ta tính luyện một cái Đế khí siêu phàm.”

Ngộ Sơn kinh ngạc: “Cái gì? Sư tôn lại là một đế khí sư ư?”

“Có cái gì kỳ lạ đâu chứ?”

Thành ca hời hợt liếc hắn một cái.

“Là một tiên nhân phát triển toàn diện, ngoài việc bình thường nâng cao chiến lực thì tìm hiểu sơ một chút những kỹ năng nghiệp vụ khác chẳng phải rất bình thường sao?”

Ngộ Sơn bị ông vua làm màu này chặn cho nghẹn họng.

Tìm hiểu sơ một chút về đan khí trận phù quả thực rất bình thường, nhưng vấn đề là tìm hiểu như ngươi có được gọi là sơ sơ một chút không hả?

Nguyên Tiên giới có được tổng cộng bao nhiêu đế khí sư chứ?

“Ngươi thật sự là đế khí sư?”

Lòng hắn dậy sóng cuồn cuộn.

Là đế khí sư đó!

Người nào người nấy đều là tông sư đức cao vọng trọng nổi tiếng khắp nơi.

Bây giờ trước mặt bản thân lại có một đế khí sư?

“Nhảm nhí!”

Thành ca đã lựa chọn đạo Túng Tình rồi mới dặn dò một câu.

“Ngươi ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh ta, đừng có chạy lung tung.”

Ngộ Sơn lại kích động lần nữa: “Để ta đứng ở kế bên quan sát toàn bộ quá trình luyện khí, lẽ nào sư tôn tính dạy ta luyện khí?”

Hắn đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh bản thân trở thành một đế khí sư rồi, cũng rất có thể diện đấy chứ.

Chương 2121: Đế khí siêu phàm

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Là một “sư tôn rẻ tiền”, đến cả việc truyền thụ tu luyện mà Khương Thành còn lười thì làm gì có vụ truyền thụ thuật luyện khí vô cùng phức tạp lại còn đốt tiền này?

Hắn không có kiên nhẫn thế đâu.

“Ta chỉ là tính dùng đạo Túng Tình của ngươi để luyện chế cho binh khí thôi.”

Hình như bản thân hắn cũng cảm thấy nói như thế thì đơn giản quá nên giả vờ dặn dò thêm một câu.

“Ngươi lấy thánh giới ra đi, ta nghiên cứu một chút.”

Cằm của Ngộ Sơn suýt nữa rớt luôn xuống đất.

Ca ơi, ngươi đang đùa với ta đó hả?

Đến cả đạo Túng Tình có hiệu quả như thế nào ngươi cũng không biết, ban nãy còn mới hỏi ta xong đây.

Chớp mắt đã muốn dùng nó luyện chế binh khí?

Đùa kiểu gì thế?

Huống hồ không phải Đế khí chỉ có thể chứa đựng đạo do bản thân luyện khí sư luyện thôi sao, từ lúc nào mà còn chứa được của người khác nữa vậy?

“Sư tôn, ngươi đùa có hơi quá lố rồi đúng không?”

Bây giờ Ngộ Sơn cũng bắt đầu nghi ngờ, cái thân phận đế khí sư của Khương Thành là do hắn tự bịa ra.

“Kêu ngươi lấy ra thì cứ lấy ra đi, nói nhảm nhiều thế làm gì?”

Trong lúc nói chuyện, Khương Thành đã ấn nút bắt đầu luyện chế.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên đó là, Đế khi trong tưởng tượng không hề xuất hiện chỉ trong một giây.

Thanh tiến độ chạy vô cùng chậm.

Mười mấy giây trôi qua mà chỉ mới được một phần trăm.

Sao lại thế này chứ?

Lẽ nào lấy đạo của người khác cần có một quá trình, khá tốn công sức?

Thành ca cảm thấy cũng chỉ có thể là cái nguyên nhân này.

Lúc này, Ngộ Sơn dưới mệnh lệnh của hắn đã lấy ra thánh giới cấp bậc Thánh Chủ đỉnh phong của bản thân ra.

Khương Thành lập tức cảm thấy tâm trạng của bản thân không được ổn định.

Rõ ràng trạng thái tâm lý rất bình tĩnh, cũng không có chuyện gì quá vui hay quá buồn nhưng lại bỗng nhiên muốn khóc thật lớn, ngay sau đó lại muốn cười thật to.

Thậm chí còn muốn cởi sạch quần áo, xông ra ngoài chạy vài vòng việt dã xung quanh Từ Tinh đảo nữa.

Dường như làm thế mới có thể phát tiết hết mọi thứ, khiến cho bản thân thoải mái hơn, còn không thì sẽ vô cùng khó chịu.

Hắn vội vàng giữ vững đạo tâm của bản thân, tránh cho bản thân làm việc mất mặt muốn chết trước nhiều người khác.

Nếu thật sự làm những việc kia thì hắn hi vọng hệ thống đừng bao giờ hồi sinh chính mình nữa.

“Ngươi tu cái thứ quỷ gì vậy hả?”

“Ai kêu ngươi tu luyện cái thứ này đây, cái tốt thì không học đâu!”

Ngoài miệng thì than phiền nhưng trong lòng hắn lại mừng đến muốn nở hoa.

Cái đạo Túng Tình này dùng trên người kẻ địch chẳng phải là từng tên đều xấu mặt muốn chết hay sao?

Có vẻ cơ hội thành công rất cao!

Hơn nữa đó là Ngộ Sơn vẫn chưa phát động công kích đạo về phía hắn, chỉ là bao trùm một cách đơn giản mà thôi.

Xem ra sau này phải nghĩ cách bồi dưỡng tên “đồ đệ rẻ tiền” này lên Thánh Tôn, Cổ Thánh…

Vậy thì sau này có luyện chế đế khí lăng tiên hay đế khí thông thiên vẫn có thể sử dụng đạo của hắn.

Bị sư tôn quở trách như thế, Ngộ Sơn đang mở thánh giới cảm thấy bản thân rất vô tội.

Quá trình hắn lĩnh ngộ đạo Túng Tình rất phức tạp, đã phải trải qua vô số lần thăng trầm lên xuống, có buồn có vui.

Đó đều là những chuyện của rất lâu về trước, ai mà biết mấy chục tỷ năm sau sẽ bị người khác đánh giá kém chứ.

“Sư tôn, ta cứ mở thánh giới như thế là được rồi sao?”

“Đúng rồi, không cần làm gì khác nữa hết.”

Khương Thành giả vờ đang quan sát thánh giới của hắn.

Ngộ Sơn nhìn dáng vẻ như bộ quan trọng của hắn, chỉ nghĩ hắn thật sự đang nghiên cứu sự cao thâm huyền diệu của đạo Túng Tình, cảm thấy tuy không hiểu cho lắm nhưng có vẻ rất lợi hại.

Chỉ là đợi thêm một lúc, hắn lại bắt đầu thấy khó hiểu.

“Sư tôn, ngươi luyện khí, nhưng sao lại không chuẩn bị công cụ gì hết vậy?”

Luyện chế đế khí đã không còn ở cái cấp bậc có thể dùng những thứ sơ sài như là lò luyện khí hay pháp trận luyện khí nữa rồi.

Muốn luyện chế bất cứ một món đế khí nào cũng đều phải làm một hoạt động vô cùng lớn.

“Ta đã bắt đầu luyện chế rồi.”

Khương Thành liếc mắt nhìn, thấy thanh tiến độ vẫn chưa đến một phần trăm, hắn đã bắt đầu suy nghĩ xem có phải bản thân nên biến ra một cái ghế nằm để đánh một giấc luôn hay không.

“Thế là bắt đầu rồi ấy hả?”

Sắc mặt của Ngộ Sơn trông vô cùng đặc sắc.

Lúc trước hắn đã từng may mắn được chứng kiến hiện trường luyện khí một lần từ xa.

Tận mắt nhìn thấy vị đế khí sư kia bỏ hàng trăm viên Tử Tinh vào trong lò luyện chỉ vì muốn dùng tinh hạch để mở lò, cảnh tượng phải nói là vô cùng đồ sộ.

Mặc dù không có ai được nhìn thấy quá trình luyện chế cụ thể, nhưng lúc đó vẫn có cả một biển người, vô số tiên nhân đều chạy đến để chiêm ngưỡng.

Bây giờ đến Khương Thành luyện chế, động tĩnh này căn bản giống như chẳng có gì xảy ra cả, sự chênh lệch này quá lớn rồi nhỉ.

“Cách ta luyện khí là tâm luyện, vậy nên toàn bộ quá trình đều xảy ra ở một tầng khác, nó không giống với những luyện khí sư khác, ngươi không nhìn thấy cũng là điều bình thường thôi.”

Thành ca thất vọng thở dài một hơi.

“Chỉ có người có đủ thiên phú luyện khí mới nhìn thấy được một vài sự thâm thúy huyền diệu bên trong này.”

Mặt Ngộ Sơn trông bí bách hẳn.

Tự nhủ rằng ngươi nói như vậy là làm khó ta lắm đấy, muốn nịnh hót cũng không biết phải bắt đầu từ đâu nữa.

Lẽ nào phải nói ta nhìn thấy rồi hả?

Lỡ như ngươi đang chơi ta thì sao?

Hai người cứ thế câu được câu mất mà nói chuyện, không bao lâu sau đã mạnh ai người nấy ngồi thiền nhập định.

Ba ngày sau, thanh tiến độ của thuật luyện khí hệ thống cuối cùng cũng đến được điểm cuối.

Một thanh trường kiếm có chuôi màu trắng, lưỡi kiếm màu xanh nằm lặng lẽ ở trong kho của hệ thống.

Kiếm dài bốn thước, chủ yếu là do chuôi kiếm khá dài hơn một chút.

Thanh kiếm này tự mang ba căn nguyên là hỏa, tình, tử.

Ngoài ra thì mức tăng tiên lực và quy tắc đều có đủ cả, là một đế khí cao cấp tiêu chuẩn.

Quan trọng hơn nữa là, nó còn kèm theo đạo Túng Tình.

Khương Thành sau khi có được thì lập tức cảm nhận được điều khác thường.

Nếu như nói đạo khí bát giai vẫn là một binh khí thì đạo khí cửu giai được gọi là đế khí đã giống như một thế giới nhỏ có càn khôn riêng của nó rồi.

Ở trong thế giới đó, hắn cảm nhận được sự tồn tại của Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy.

Chỉ là lúc này, thần vật đã sớm không còn ở hình dạng thủy ngân như ban đầu nữa, thay vào đó là phân bố trong từng ngóc ngách trong thế giới kiếm, có mặt ở khắp mọi nơi.

Hắn vui mừng khám phá nó một hồi rồi mới đánh thức Ngộ Sơn vừa mở thánh giới vừa nhập định.

“Được rồi, đại công cáo thành, ngươi có thể quay về rồi.”

“Hả, hả?”

Ngộ Sơn đang làm quen với cái cảnh giới Thánh Chủ đỉnh phong đầy mới mẻ này, nghe hắn nói xong thì mơ màng mở bừng hai mắt.

Đợi khi nhìn thấy binh khí hoàn toàn mới nằm trong tay Khương Thành, hắn mới nhớ lại bản thân trước đó đã làm cái gì.

“Luyện xong rồi á?”

“Đúng rồi.”

Khương Thành lắc lư thanh kiếm trong tay mình: “Cái này không phải là đế khí siêu phàm đó sao?”

Nếu như có người nói với Ngộ Sơn câu này thì hắn chắc chắn sẽ nổi điên lên ngay lập tức.

Ngươi đang sỉ nhục trí thông minh của ta đó hả?

Chỉ mới qua có ba ngày thôi, một thanh đế khí siêu phàm kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu cứ thế mà ra lò, hơn nữa còn chẳng có một chút động tĩnh nào hết?

Nhưng sau khi cảm nhận thật kỹ khí tức của thanh kiếm kia, hai mắt hắn không khỏi trừng lớn.

Nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp: “Thật, thật sự là đế khí?”

“Tất nhiên rồi.”

“Cái cái cái, cái này sao lại có thể được chứ?”

Ngộ Sơn không nhịn được xoa xoa mắt mình, cứ giống như đã nhìn thấy quỷ vậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nghi ngờ.

Có khi nào là hắn đã chuẩn bị sẵn đế khí siêu phàm trước đó rồi không?

“Thanh kiếm này được luyện chế bằng đạo Túng Tình, ngươi cũng được tính như có một phần công lao.”

“Thôi vậy, quyền đặt tên thanh kiếm này cho ngươi đó.”

Khương Thành “hào phóng” vừa nói vừa truyền tiên lực vào.

Lưỡi kiếm màu xanh khẽ sáng lên, trong phút chốc thánh giới trôi nổi hiện lên, cùng lúc bao trùm lấy cả hai người.

Lần này, Thành ca không hề chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Nhưng Ngộ Sơn lại cảm nhận được hơi thở không thể nào quen thuộc hơn, đó quả thực là thánh giới Túng Tình.

Chương 2122: Thái Ngư Kiếm

“Chuyện này…”

“Thật sự là vừa mới luyện chế ra luôn à?”

Mồm của Ngộ Sơn há to đến mức có thể nhét được mấy quả trứng, khép cũng không khép được.

Cảm nhận được đạo giống y đúc của bản thân, hắn cũng chẳng cần kiểm nghiệm gì nữa.

Bởi vì những đế khí sư ở Nguyên Tiên giới vẫn chưa có ai từng luyện loại đạo tâm không được phổ biến này.

Chứ đừng nói là luyện đến cấp bậc Thánh Chủ đỉnh phong.

Rất rõ ràng, thanh kiếm này không phải được chuẩn bị từ trước.

“Chứ không thì sao?”

Khương Thành hài lòng thu thanh kiếm lại.

Sở hữu món đế khí siêu phàm này cũng có nghĩa trong lúc chiến đấu hắn sẽ có thêm sự trợ giúp của một nửa Thánh Chủ đỉnh phong.

Còn vì sao lại là một nửa, đó là vì đế khí chỉ mang mỗi đạo Túng Tình thôi, còn bản thân Ngộ Sơn lại có một loạt các mánh khóe như tiên lực, thần hồn và cả căn nguyên.

“Trời ạ!”

“Chỉ mới qua có mấy ngày mà đã luyện ra một món đế khí siêu phàm rồi.”

Ngộ Sơn hoàn toàn ý thức được bản thân hắn đã chứng kiến một thành tích khủng bố đến cỡ nào.

Dù cho hắn không hề thấy bất cứ cái gì về toàn bộ quá trình luyện khí.

“Sao lại có thể được chứ?”

“Đế khí siêu phàm làm gì dễ dàng luyện chế ra như vậy?”

“Hơn nữa lại còn có thể mượn dùng đạo của người khác…”

Hắn sớm đã nhận định Khương Thành là "Vị Diện Chi Tử" nên luôn cảm thấy dù Thành ca có tạo ra kỳ tích gì thì cũng chỉ là mấy thứ cơ bản, không đáng để kinh ngạc.

Nhưng lần này, hắn vẫn bị chiếu cho mù mắt chó.

Chơi như vậy phạm quy quá rồi?

"Đã nói là ta dùng tâm luyện mà, không giống với những đế khí sư khác."

"Tâm luyện á…"

Vốn Ngộ Sơn còn tưởng rằng đấy chỉ là hắn nói khoác, nhưng bây giờ thì không thể không tin rồi.

Lão già này quỳ bịch xuống đất, ôm lấy đùi của Thành ca gào lớn: "Xin sư tôn hãy dạy ta cách tâm luyện này với!"

"Đồ nhi cũng muốn trở thành đế khí sư, giúp sư tôn được nở mày nở mặt."

"Sau này chuyện một môn phái có tới hai đế khí sư được truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành một huyền thoại…"

Khương Thành làm gì thèm nghe mấy lời nói nhảm nhí của hắn.

Hắn vừa cố hết sức gỡ Ngộ Sơn ra vừa tức giận nói: "Lúc trước ta đã nói rồi, chỉ những người có đủ thiên phú luyện khí mới có thể nhìn thấy được điều huyền diệu thâm thúy của tâm luyện thôi."

"Ngươi chẳng thấy cái gì hết thì đến cái cửa cũng chẳng vào nổi."

"Ta có nhìn thấy mà, ta nhìn thấy hết á…"

Khương Thành tự nhủ, quá trình hệ thống luyện khí đến cả ta còn không thấy thì ngươi nhìn được cái gì chứ?

Bộ quần áo mới của quốc vương hả?

"Nếu như cái gì ngươi cũng đã thấy hết rồi thì còn cần ta dạy làm chi nữa, tự mình từ từ lĩnh ngộ đi."

Ngộ Sơn gào khóc rống lên: "Sư tôn, nếu sau này ngươi có mệnh hệ gì thì chẳng phải một thân tuyệt học này đều sẽ bị

thất truyền hay sao? Tiếc biết bao nhiêu, không ấy ngươi truyền lại cho đại đệ tử độc môn duy nhất là ta đi…”

Khương Thành bị cái tên “đồ đệ rẻ tiền” vô liêm sỉ này chọc cho tức đến bật cười.

“Cút!”

“Trong ba ngày này tốt nhất đừng để ta nhìn thấy cái bản mặt của ngươi nữa!”

Nhìn thấy hắn nổi điên lên thì Ngộ Sơn mới dừng lại.

Nhưng trước khi đi vẫn còn lẩm bẩm nói.

“Ban nãy sư tôn còn nói lần này luyện khí ta đã giúp rất nhiều, lập được công lớn nữa mà.”

Khương Thành vung thanh kiếm trong tay lên: “Đúng rồi, vậy nên tên của thanh kiếm này ta cho ngươi quyết định, ngươi thích thì đặt không thì thôi.”

“Ta muốn đặt.”

Đồ tốt thực tế không lấy được thì Ngộ Sơn chỉ đành lùi một bước, chọn cái khác vậy.

Với trình độ thần kỳ của Khương Thành, sau này thanh kiếm này chắc chắn sẽ có chiến tích lẫy lừng, được vô số người ca tụng.

Bây giờ bản thân đặt tên cho kiếm này cũng xem như là một chuyện xứng đáng để khoe khoang cả đời rồi.

Hắn suy tư ngẫm nghĩ suốt mấy phút, ánh mắt cũng thay đổi vô số lần.

Lúc thì vui mừng, lúc lại buồn bã, thăng trầm lên xuống…

Thành ca cũng không còn kiên nhẫn nữa: “Nếu thật sự không nghĩ ra được thì thôi bỏ đi, đừng có làm khó bản thân mình.”

Ngộ Sơn cuối cùng đã có quyết định: “Thái Ngư, gọi là Thái Ngư Kiếm đi.”

Thành ca nhíu mày.

“Ngươi vắt óc cả buổi mà chỉ nghĩ ra cái tên kỳ lạ khó hiểu này thôi đó hả?”

Cái tên này hoàn toàn chả dính dáng gì tới những cái tên đầy uy vũ, bá đạo, cao cấp và ngầu lòi ở trong tưởng tượng của Khương Thành, nó còn ó phần không biết phải nói sao.

“Hí hí.”

Ngộ Sơn lộ ra một nụ cười xấu hổ hồi tưởng chuyện xưa: “Đó là tên thật của đạo lữ ngày trước của ta, bọn ta quen nhau vào trăm tỷ năm trước, sau đó thì Nguyên Tiên giới…”

“Được rồi, được rồi, ta không muốn nghe câu chuyện tình yêu của các ngươi.”

Thành ca vô cùng mất hứng.

Sớm biết thì đã không đưa quyền đặt tên cho cái lão già này rồi.

Nhưng lời đã nói ra cũng như bát nước đổ đi, thanh kiếm này từ nay thật sự phải tên là Thái Ngư rồi.

Ra bên ngoài, khi Khương Thành đang tính ra ngoài để thử kiếm.

Ngay trước mặt đã đụng phải Đoan Phong Thánh Chủ, cũng là Hữu tổng quản Kim Phong hiện nay.

“Khương chưởng môn, có chuyện này cần đến ngươi ra mặt.”

“Chuyện gì hả?”

“Gần đây bọn ta liên lạc cho Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông, bọn họ ngỏ ý muốn quy thuận Phi Tiên môn chúng ta, đây vốn là một chuyện tốt…”

Thành ca âm thầm phỉ nhổ ở trong lòng, ngươi đừng có tưởng ta không biết ngươi là người của Kim Hàn tông.

Thế này là muốn cài người của bản thân vào tông môn để chuẩn bị đoạt quyền đó à?

Hắn hứng thú nói: “Rồi sao nữa?”

“Bọn họ đã thuận lợi mang theo người đến Từ Tinh đảo rồi, kết quả Hám Thiên cung đột nhiên xông ra chặn giết. Hơn nữa chúng còn bắt giam hết tất cả người của hai phái lại, nói họ là gian tế tự tiện xông vào Phù Du hải, muốn giết sạch toàn bộ!”

Đoan Phong phẫn nộ bất bình nói: “Đây rõ ràng là cố ý không cho người tiến vào, muốn làm chúng ta khó chịu!”

Hắn thật sự đã hết cách rồi, nếu không cũng sẽ không gấp gáp chạy đến trước mặt Khương Thành cau xin cứu giúp.

Nếu còn trì hoãn thêm nữa thì nói không chừng môn đồ Kim Hàn tông của hắn sẽ thật sự bị đuổi cùng giết tận mất.

“Còn có loại chuyện này nữa à?”

Khương Thành hơi suy tư một chút, dù cho hai phái kia đều là gián điệp có ý đồ xấu, nhưng sau khi gia nhập cũng có thể tăng thêm một lượt giá trị thống trị, không lấy thì phí chết.

Huống hồ lần này mà không quản, lần sau Phi Tiên môn muốn chiêu mộ những người khác cũng sẽ bị Hám Thiên cung ngăn cản giống như vậy.

“Bọn họ đang ở đâu?”

“Ở ngay phía trước, chặn ngay trước sơn môn của chúng ta!”

“Hống hách như vậy à?”

Khương Thành bay ra bên ngoài sơn môn, phát hiện đối phương còn kiêu căng hơn những gì bản thân nghĩ nữa.

Bên ngoài sơn môn của Phi Tiên môn có tận mấy trăm Thánh Chủ chặn ngay cửa.

Như vậy thì cũng thôi đi, còn có hơn ba trăm nghìn tiên nhân bị phong ấn khí hải và kinh mạnh, dùng dây trói công khai ngay cửa trước mặt mọi người.

Trong hơn ba trăm nghìn người đó, có khoảng hai mươi lăm Thánh Chủ có thực lực mạnh mẽ, trong số đó lấp lóe bóng dáng của đám người Đoan Giác và Đoan Khiêm.

Ai kêu Hám Thiên cung mạnh hơn làm gì, chỉ riêng số lượng Thánh Chủ đỉnh phong cũng đã có hơn hai chữ số rồi.

Lại cộng thêm uy danh bày ra đó của Cổ Thánh, Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông cũng không dám đáp trả thẳng tay nên tất nhiên rất nhanh đã bị bắt lại.

Lúc Khương Thành bước ra, đám người Trường Dương và Thiên Hợp đang tranh cãi với đám người đối diện.

“Các ngươi quá đáng quá rồi đấy?”

“Phi Tiên môn tiến vào định cư tại đây đã được đích thân Cổ Thánh và Tiêu Đế cho phép, các ngươi dựa vào cái gì mà chặn bọn ta, còn bắt người của bọn ta lại nữa?”

Đối mặt với chất vấn của bọn họ, hai tên cầm đầu Hạo Vương và Gia Vương chỉ nhắm mắt dưỡng thần, mí mắt cũng lười nhấc lên.

Bọn họ tự hỏi thân phận của bản thân là Thánh Chủ đỉnh phong, đám người Trường Dương và Thiên Hợp không xứng nói chuyện trực tiếp với họ.

Chỉ phái vài tên Thánh Chủ bình thường ra mặt.

“Quá đáng?”

Vài tên Thánh Chủ cười lạnh nói.

“Ta thấy người quá đáng là Phi Tiên môn các ngươi thì đúng hơn?”

“Hám Thiên Cổ Thánh bố thí cho các ngươi một nơi yên thân, nhưng cũng không có nói đồng ý để các ngươi tự tiện chiêu mộ người khác.”

“Mấy tên gian tế này tự mình xông vào có ý đồ xấu xa, bọn ta muốn xử lý thế nào mà chẳng được, liên quan gì đến Phi Tiên môn các ngươi chứ?”

Chương 2123: Mau đến tru sát ta đi

Nhóm người Đoan Giác và Đoan Khiêm bị trói lại vô cùng phẫn nộ uất ức.

Bọn họ dù có nằm mơ cũng không thể ngờ, bản thân đường đường là một Thánh Chủ lại lưu lạc đến bước đường này.

Lần này bọn họ đã nghĩ thông suốt rồi, định là sẽ quyết tâm ôm thật chặt đùi lớn của Khương Thành.

Chỉ đáng tiếc, vận mệnh của bọn họ lúc này đã không còn do họ làm chủ nữa rồi.

Trường Linh đứng ở đầu tức giận phản bác: “Đây là chuyện của Phi Tiên môn bọn ta, lẽ nào bọn ta chiêu mộ người mới

cũng phải có sự cho phép của các ngươi à?”

“Ngươi nói không sai.”

Các Thánh Chủ ở phía đối diện nhếch khóe miệng cười chế giễu.

“Không được sự cho phép của bọn ta, Phi Tiên môn các ngươi đừng mơ đến việc chiêu mộ thêm một người nào!”

Lời này vừa dứt, toàn thể trên dưới Phi Tiên môn đều tức giận muốn nổi điên.

Trường Dương hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Một tông môn đến cả quyền chiêu mộ người mới cũng không có thì sáng lập tông môn còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Bọn ta đâu có nói các ngươi không thể chiêu mộ người mới đâu.”

Vị Thánh Chủ ở đối diện nhướng mày, kỳ lạ khó hiểu nói: “Các ngươi muốn chiêu mộ người mới, có thể dọn ra khỏi Phù Du Hải mà, ở bên ngoài kia bọn ta cũng đâu có quản tới.”

Ai cũng đều nghe ra, như thế này là đang đuổi Phi Tiên môn một cách trá hình đây mà.

Tiêu Đế ở trong góc tối cũng không thể nghe tiếp được nữa.

Hắn chưa từng muốn gây khó dễ gì Phi Tiên môn, đây đơn thuần là do đám Thần Quân lão làng Hạo Vương và Gia Vương tự ý quyết định.

“Bây giờ ta sẽ đi ngăn cản bọn họ ngay!”

“Không cần đâu.”

Lăng ở phía bên cạnh hắn lắc đầu.

“Khương Thành đến rồi.”

Nhìn thấy Khương Thành lúc này đã xuất hiện ở phía trước sơn môn, Tiêu Đế lại càng cuống cuồng hơn.

“Vậy chúng ta càng phải xuống dưới dẹp yên cuộc tranh chấp bạo dạn này, một khi để người này ra tay thì sẽ không thể nào cứu vãn nổi!”

“Cứu vãn cái gì?”

Lăng không cảm xúc ngó xuống mọi người ở phía dưới.

“Ngay từ ban đầu ta đã nói rồi, Hám Thiên cung không được phép nhúng tay vào bất cứ tranh chấp nào của các tông môn.”

“Bọn họ có vẻ không tán thành cái quy tắc này cho lắm.”

“Nếu đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho bọn họ là được rồi.”

Tiêu Đế hiểu được, lời nàng nói là sự thật.

Từ bấy lâu nay, Hám Thiên cung quả thực có không ít tiếng tăm.

Là một thế lực mạnh nhất ở Tiên Võ châu, hẳn là không nên chỉ làm một kẻ đứng nhìn, mà phải xứng đáng có được nhiều hơn nữa.

Ví dụ như ra bên ngoài chém giết, biến tất cả các tông môn ở Tiên Võ châu trở thành vật phụ thuộc Hám Thiên cung.

Một tông môn dữ dằn có mười lăm Thánh Chủ đỉnh phong và hơn ba trăm Thánh Chủ bình thường cần gì phải ngày ngày canh giữ ở Từ Tinh đảo chứ?

“Nhưng để bọn họ đối mặt với Khương Thành, có phải hơi quá rồi không?”

Lần trước Ngự La thánh địa bị tiêu diệt, người khác đều tưởng rằng là do Hám Thiên cung ở đằng sau ra tay, nhưng Tiêu Đế biết rằng không phải như vậy.

Cũng vì vậy mà hắn vô cùng rõ ràng Khương Thành nguy hiểm đến cỡ nào.

“Bọn họ đều là thuộc hạ cũ của Thiên cung chúng ta, sao có thể cứ để họ chết một cách khó hiểu ở đây được, chúng ta ra mặt sẽ có thể tránh được…”

“Thiên cung đã không còn nữa rồi.”

Giọng nói của Lăng vẫn lạnh lùng như cũ.

Tiêu Đế nhíu mày: “Dù cho Thiên cung lúc trước đã không còn, nhưng sứ mệnh cùng nhau bảo vệ Thiên Đạo của chúng ta vẫn còn ở đây…”

Lăng lại cắt đứt lời của hắn: “Thiên Đạo không cần ta phải bảo vệ.”

Sắc mặt Tiêu Đế khẽ biến.

“Ngươi có ý gì?”

Và ở bên dưới, Thành ca vừa xuất hiện, Hạo Vương và Gia Vương lập tức mở mắt đứng dậy.

“Khương Thành, ngươi đến đúng lúc lắm!”

Hai người vừa tiến lên đã dẫn đầu hỏi tội.

“Những gian tế này trà trộn vào Từ Tinh đảo của chúng ta, còn nói là muốn gia nhập Phi Tiên môn, ngươi có gì để giải thích không?”

Câu hỏi này thật sự rất nham hiểm.

Nếu như Khương Thành bảo vệ những người này, vậy sẽ nói Phi Tiên môn bọn họ cấu kết với gian tế, có ý đồ lật đổ Hám Thiên cung.

Nhưng nếu Khương Thành nói không liên quan đến Phi Tiên môn, vậy bọn họ sẽ giết chết đám người này trước mặt hắn, khiến hắn ghê tởm một phen.

“Giải thích?”

Khương Thành trực tiếp lách qua hai người này, vung tay một cái đã hủy hết vô số sợi dây thừng đang trói người của cả hai môn phái.

Còn sẵn tiện giải luôn phong ấn khí hải thần hồn của ba trăm mấy nghìn con người.

Hạo Vương cũng không ngăn cản hắn, mục tiêu của hắn vốn là Khương Thành, những người khác chỉ đi kèm theo mà thôi.

Thế là Hạo Vương vội vàng kết tội.

“Ngươi to gan thật, lại dám tự ý thả gian tế ra!”

Thành ca dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc để quan sát hắn.

“Người ta chạy đến gia nhập vào tông môn của ta, ngươi trói người lại rồi còn đòi ta phải đưa ra lời giải thích? Ta cũng muốn hỏi xem ngươi tính giải thích kiểu gì đây?”

Gia Vương cao giọng lặp lại một câu: “Bọn chúng là gian tế!”

“Ta mặc kệ bọn họ có phải là gian tế hay không.”

Khương Thành mất kiên nhẫn híp mắt lại: “Bọn họ đến gia nhập Phi Tiên môn chứ có phải Hám Thiên cung các ngươi đâu, cần đến lượt các ngươi lo chuyện bao đồng hả?”

Ca còn đang mong chờ bọn họ gây ra âm mưu lớn gì đó đây, không thể để các ngươi phá hỏng chuyện của ca được.

Thánh Chủ của Hám Thiên cung ở phía sau lập tức lớn giọng phản bác.

“Những gian tế này đến để lật đổ Hám Thiên cung, sau đó sẽ lật đổ cả Tiên Cực đại lục, sao có thể không liên quan đến bọn ta được?”

“Đúng đó, chuyện này bọn ta đương nhiên phải quản chứ!”

“Ta thấy bọn họ chính là người của những thần cung ở bên ngoài phái tới, Phi Tiên môn các ngươi cũng không tránh được liên quan…”

“Ồ.”

Tay phải của Khương Thành đỡ lấy chuôi kiếm: “Vậy cứ xem như tất cả bọn ta đều là người của Thần cung bên ngoài, đến đây là để lật đổ Tiên Võ châu, thế thì đã sao? Các ngươi có thể làm được gì?”

Câu trả lời mạnh mẽ trực tiếp khiến cho cả hai bên đều ngây ngốc.

Lão huynh này, loại lời này mà ngươi cũng dám nói hả?

Nhất là đám người Hạo Vương và Gia Vương ở đối diện, bị hắn làm cho không biết phải làm gì tiếp theo.

Bọn họ luôn mồm nói cái gì mà gian tế, lật đổ, chẳng qua chỉ là muốn hắt nước bẩn lên người Khương Thành hòng chiếm được cái danh đại nghĩa thôi.

Sau đó lại từng bước ép sát, biến cái tội danh này thành thật.

Nếu đổi thành người khác thì chắc chắn đã bị làm cho sứt đầu mẻ trán, muốn chứng minh vô tội cũng chứng minh không nổi.

Vậy mà Khương Thành lại hoàn toàn không thèm để tâm đến cái này, thậm chí còn chủ động ôm tội về phía mình nữa.

Hạo Vương ngừng lại một chút, bắt đầu sắp xếp lại lối suy nghĩ của bản thân, lúc này mới giậm chân la lớn.

“Được lắm, ngươi thừa nhận rồi!”

“Các ngươi đã nghe thấy rồi đấy, hắn chính miệng thừa nhận bản thân là do những Thần cung ngoài kia phái tới, ai ai cũng nhìn thấy hết nhé!”

“Đúng rồi, đúng rồi, mau đến đây giết ta đi nào.”

Thành ca vung vẩy “Thái Ngư Kiếm” ở trong tay, hắn còn đang nôn nóng muốn thử sức mạnh của thanh Đế khí này nữa kìa.

Cái sự tự tin vượt trên mức bình thường này khiến cho mọi người không thể nào hiểu nổi.

Người không biết còn tưởng thực lực của Phi Tiên môn mạnh hơn so với Hám Thiên cung nữa chứ.

“Đây là do ngươi muốn làm kẻ địch của Hám Thiên cung bọn ta đấy nhé, đừng có mà trách bọn ta!”

Hạo Vương đang muốn ra tay thì lại bị Gia Vương ngăn lại.

“Ngươi cũng chỉ là cậy có Hám Thiên Cổ Thánh ở phía sau chống lưng cho ngươi mà thôi, nếu không thì ngươi là cái thá gì chứ?”

“Ngươi tưởng rằng cái nguyên thuật kia của ngươi có thể làm gì được bọn ta à?”

Khương Thành có hơi nóng máu.

Sao lại là Hám Thiên Cổ Thánh nữa vậy?

Bản thân hắn còn chưa gặp cái người này đâu, được không hả?

“Thôi vậy, nếu các ngươi đã không dám ra tay thì cứ để ta chủ động tấn công cho.”

Nói xong, hắn trực tiếp mở ra thánh giới của bản thân.

Đạo quy tắc trong chớp mắt bao trùm lấy mục tiêu ở phía đối diện.

Ngay lúc này, trên không trung truyền đến một tiếng kêu đầy gấp gáp.

“Đợi đã!”

Tiêu Đế cuối cùng vẫn không lạnh lùng như Lăng, hắn không muốn nhìn thấy Hám Thiên cung máu chảy thành sông đâu.

Nhìn thấy hắn bỗng nhiên can thiệp vào, Hạo Vương và Gia Vương vô cùng thất vọng.

“Bái kiến Tiêu Đế!”

“Tên này và gian tế là cùng một giuộc, hơn nữa còn hống hách ngang ngược, hoàn toàn không thèm xem Hám Thiên cung chúng ta ra gì!”

Chương 2124: Sự bất đồng của Hám Thiên cung

Đám người Hạo Vương và Gia Vương giống như cáo trạng vậy, còn muốn giành cái danh đại nghĩa.

“Ngươi cũng nhìn thấy rồi, người này đang muốn ra tay với bọn ta!”

“Hám Thiên cung chúng ta có lòng tốt cung cấp địa bàn cho hắn, hắn lại còn hung hăng chèn ép như thế, nếu chúng ta mà nhẫn nhịn thì mặt mũi của Hám Thiên cung biết để ở đâu đây?”

Ban nãy khi Khương Thành muốn ra tay, thật sự bọn họ cũng mừng thầm.

Tốt thôi, là do ngươi ra tay trước đó.

Vậy nếu bọn ta đánh trả mà đánh chết ngươi thì cũng danh chính ngôn thuận, Hám Thiên Cổ Thánh sau đó có muốn truy cứu cũng không được.

“Dù cho bọn ta có đồng ý thì những người khác ở phía sau cũng không chấp nhận được!”

Hai người này vừa xúi giục như thế, rất nhiều người của Hám Thiên cung đều kích động phẫn nộ, khua chiêng gióng trống theo.

“Đúng, bọn ta không thể chấp nhập được!”

“Cái tên này hết sức quá đáng, bắt buộc phải để hắn đưa một lời giải thích!”

“Phải trả giá bằng máu!”

“Phải để bọn chúng biết rằng chúng không trêu chọc nổi Hám Thiên cung ta!”

Trong lòng Tiêu Đế tự nhủ, nếu không phải các ngươi giam người của đối phương, chặn cửa họ thì có lẽ ta cũng tin là thật.

Hắn nhìn chằm chằm vào Gia Vương, Hạo Vương và mấy Thánh Chủ đang dẫn đầu.

Những người này đã xách động phần lớn người quay ngược lại bắt ta và Lăng phải làm theo rồi.

“Các ngươi muốn khai chiến với Khương Thành, được thôi.”

Hắn vừa dứt lời, đám người Hạo Vương vốn đang đòi đánh đòi giết cũng đồng loạt sững người.

Bọn họ còn tưởng Tiêu Đế đến là để khuyên giải nữa chứ.

“Ha ha, các ngươi đều nghe thấy rồi nhé!”

Gia Vương kích động đến mức mặt mày hớn hở, sát ý cũng không còn che giấu nữa.

“Tiêu Đế cũng không nhìn nổi nữa rồi, vậy thì còn cái gì để nhịn kia chứ?”

“Giết!”

“Cùng xông lên, san bằng Phi Tiên môn!”

“Đợi đã!”

Tiêu Đế lại giơ tay lên ngăn cản bọn họ.

“Nhưng ta nói trước.”

“Ngay từ ban đầu ta và Chiến Đế đã đặt ra quy tắc không được nhúng tay vào bất cứ tranh chấp nào của các tông môn, đó vốn là để các ngươi thoát khỏi sự phân tranh.”

Cũng không phải là Lăng và Tiêu Đế yêu hòa bình đến cỡ nào.

Nếu không thì nguyên tắc sinh tồn ở Tiên Võ châu sao lại tàn khốc đến như vậy.

Họ làm như vậy chỉ là vì thấy không cần thiết mà thôi.

“Thiên Đạo” ở Tiên Võ châu đều là do Lăng quyết định, nơi này vốn đã nằm dưới sự kiểm soát tuyệt đối của nàng rồi, hoàn toàn chẳng cần Hám Thiên cung đi ra ngoài gây thêm chuyện làm gì.

Hơn nữa nếu Lăng bó buộc những Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong ở bên ngoài kia, bản thân nàng thì lại mặc cho Hám Thiên cung ngang tàn khắp nơi, vậy làm sao có thể khiến người khác phục được đây?

“Kẻ địch chân chính của Hám Thiên cung là những Chính Thần ở bên ngoài kia.”

“Nếu giao đấu với những tông môn thánh địa khác ở trong địa phận của Tiên Võ châu thì đó là đương không tự hạ thấp đẳng cấp của bản thân, hoàn toàn không cần thiết.”

Tiêu Đế mong rằng bọn họ rộng lượng một chút, nhưng đáng tiếc lời khuyên nhủ này chẳng có tí tác dụng nào.

Đám người Hạo Vương và Gia Vương đều có vẻ mặt rất vi diệu.

“Quy tắc cũng có thể sửa được mà.”

“Hơn nữa Phi Tiên môn đã lên mặt ra vẻ như vậy rồi, lẽ nào chúng ta vẫn không phản kích sao?”

“Rõ ràng Hám Thiên cung của chúng ta mạnh như vậy, hà cớ gì cứ phải tự bó buộc bản thân chứ?”

“Hơn nữa chúng ta chỉ là dạy dỗ một tông môn không nghe lời thôi, cũng không tính là cuốn vào phân tranh.”

Tiêu Đế nghe hiểu rồi, những người này đã chán ghét những tháng ngày bình yên không có sóng gió nên cố hết sức muốn gây ra chuyện lớn đây mà.

Bằng không thì thực lực mạnh mẽ của bọn họ sẽ không có đất dụng võ!

“Vậy được thôi.”

“Đường là do các ngươi tự chọn, hậu quả các ngươi cũng tự mình gánh lấy, từ nay ta và Chiến Đế sẽ không quản các ngươi nữa.”

Không chỉ hơn ba mươi nghìn người của Hám Thiên cung mặt biến sắc mà đến cả bên phía Phi Tiên môn cũng kinh ngạc không thôi.

Khương Thành vốn còn tưởng Tiêu Đế đến đây là để giúp đám người đối diện cùng nhau tấn công chính mình.

Nhưng thật không ngờ hắn lại có thái độ như thế này.

Rất nhiều tiên nhân của Hám Thiên cung lộ ra vẻ mặt hoảng hốt.

“Hư Minh Thánh Tôn, ý của ngươi là sau này sẽ mặc kệ bọn ta?”

“Tiêu Đế, ngươi từng là Thiên Đế của Thiên cung, sao có thể vứt bỏ bọn ta được chứ?”

“Ngươi không thể bỏ mặc làm ngơ được!”

Tiêu Đế khẽ lắc đầu, thần sắc của hắn hơi quạnh hiu.

Lòng người đã thay đổi, dẫn dắt đội ngũ cũng không dễ dàng nữa.

“Nếu các ngươi đã không muốn làm phe trung lập, muốn được giống như các tông môn thánh địa khác vậy, thế thì cứ theo ý của các ngươi đi.”

“Gỡ bỏ trói buộc của các ngươi, đây cũng là điều các ngươi muốn kia mà.”

Nói xong, hắn bay đến một góc bên cạnh, nhường ra chỗ giao chiến.

Cảnh tượng này khiến cho rất nhiều tiên nhân ở bên phía Phi Tiên môn thổn thức không thôi.

Có lẽ bản thân họ đang được chứng kiến một lần thay đổi trọng đại của Tiên Võ châu.

Nghĩ đến sau này sẽ mất đi sự chỉ dẫn của hai Thiên Đế, rất nhiều tiên nhân của Hám Thiên cung đều hồn bay phách lạc, hoang mang lo sợ.

Ngay sau đó, rất nhiều người cũng bay về phía của Tiêu Đế.

“Thiên Đế, đừng vứt bỏ bọn ta mà!”

“Bọn ta sai rồi, xin ngươi tiếp tục dẫn dắt bọn ta.”

“Bọn ta không tham gia vào chuyện này nữa, cũng sẽ không phá hoại quy tắc của ngươi và Chiến Đế…”

Trong phút chốc ngắn ngủi, ba mươi nghìn người của Hám Thiên cung đã có hơn hai mươi nghìn vây xung quanh cạnh Tiêu Đế.

Trong đó, mười lăm Thánh Chủ đỉnh phong đã có mười hai người đi về phía bên này.

Nhưng Hạo Vương, Gia Vương và một vị Thần Quân lão làng là Cư Vương lại vẫn mang theo hơn năm mươi Thánh Chủ đứng ở chỗ cũ.

Nhìn về phía hơn tám nghìn người còn lại ở phía sau, ba Thánh Chủ đỉnh phong đều có sắc mặt xanh tím.

Bọn họ vốn còn tính xúi giục tất cả mọi người bức cung, ép Chiến Đế và Tiêu Đế phải đứng về phía mình.

Ai mà biết Tiêu Đế lại trực tiếp bỏ mặc luôn chứ.

"Được!"

"Được lắm!"

Ánh mắt lạnh thấu xương của Hạo Vương quét qua hơn hai mươi nghìn ở phía bên kia, cứ giống như đang nhìn phản đồ vậy.

Cuối cùng, ánh mắt đó rơi trên mặt của Tiêu Đế.

Ánh mắt của hắn đã không còn sự tôn kính ngày trước nữa.

"Nếu đã không có chung lý tưởng thì cũng không nên đi tiếp cùng nhau nữa!"

"Nơi này không chứa ông đây, tự khắc sẽ có nơi khác."

"Sau khi tiêu diệt Khương Thành, bọn ta sẽ rời khỏi Tiên Võ châu."

"Niệm tình đồng liêu năm xưa, mong rằng các ngươi sẽ không ngấm ngầm giúp đỡ kẻ thù truyền kiếp này của Thiên cung!"

Tiêu Đế hiểu rõ ý của hắn.

Đây là đang muốn đến đầu quân cho những Thiên Đế khác ở bên ngoài.

Sau khi trận chiến tranh đoạt Thần vị được bắt đầu, Thiên cung vốn còn có hàng trăm nghìn tiên cung khác.

Những năm này nếu không phải đại chiến với những Chính Thần khác thì là bị tám Thiên Đế kia lôi kéo nên mới còn lại một chút xíu ít ỏi như bây giờ.

Mà tám Thiên Đế kia giờ đây cũng đều là Chính Thần, có sự bất đồng quan niệm với hắn và Lăng nên đã sớm không phải là người cùng đường nữa rồi.

“Trận chiến này bọn ta không nhúng tay, các ngươi đi hay ở, bọn ta cũng không ngăn cản.”

Trong lòng Tiêu Đế âm thầm thở dài.

Nếu như bây giờ các ngươi rời đi, vậy thì còn có thể được toàn thân mà nương nhờ những Thiên Đế khác.

Còn nếu cứ phải giết Khương Thành rồi mới đi…

Vậy sợ là một tên cũng không rời đi nổi.

Bởi vì bọn ta chưa từng âm thầm giúp người này bao giờ cả.

Tiêu Đế mang theo hơn hai mươi nghìn người kia trực tiếp rút khỏi nơi này, không muốn tiếp tục nhìn nữa.

Mà ở phía trước sơn môn của Phi Tiên môn, ba Thánh Chủ đỉnh phong đã bắt đầu tiến lên bao vây.

“Khương Thành, lần này ngươi đừng mong chờ Hám Thiên Cổ Thánh nữa.”

Hạo Vương chậm rãi rút đế kiếm siêu phàm của bản thân ra.

Lưỡi kiếm nhợt nhạt phát ra ánh sáng lạnh thấu xương, phản chiếu rõ ràng gương mặt điên cuồng của hắn.

“Ngươi có biết không, trận chiến này, bọn ta đã trông chờ vô số năm rồi!”

“Nếu không giết chết ngươi, đạo tâm của ta không thể nào viên mãn được.”

“Bây giờ, cuối cùng đã có thể giết được ngươi như tâm nguyện rồi.”

Lời vừa dứt, ba người đồng loạt mở thánh giới, ép về phía của Khương Thành.

Ba chuôi của đế khí siêu phàm cũng cùng lúc chớp lóe ánh hào quang của đạo.

Trong chớp mắt, bóng dáng của Khương Thành đã bị che lấp trong vô vàn đòn tấn công.

Chương 2125: Như vậy mà cũng đỡ được

Đối diện với sự vây công của ba Thánh Chủ đỉnh phong, Khương Thành vẫn một mình nghênh chiến.

Nhưng mà lần này, Ngộ Sơn Thánh Chủ vốn tính đứng xem kịch hay cũng phát huy được một chút tác dụng.

Bởi vì bên Hám Thiên cung vẫn còn hơn năm mươi Thánh Chủ.

Những người này cảm thấy đối với ba người cầm trong tay đế khí siêu phàm như Hạo Vương, Gia Vương và Cư Vương thì việc hạ gục Khương Thành chỉ là chuyện dễ dàng trong vài phút.

Vậy nên mới chọn lựa tấn công những người còn lại của Phi Tiên môn.

Cũng may mà Ngộ Sơn vừa tấn cấp Thánh Chủ đỉnh phong.

Lại cộng thêm hai mươi lăm Thánh Chủ nhóm Đoan Khiêm và Đoan Giác đến đầu quân vừa được thả ra ban nãy, nơi này lại là sân nhà của Phi Tiên môn nên mới có thể chống đỡ nổi.

Đại chiến ở bên đây trong thời gian ngắn không thể phân thắng thua được.

Thứ quyết định hướng đi cuối cùng của trận chiến vẫn là ở bên của Khương Thành và ba Thánh Chủ đỉnh phong.

Mới bắt đầu Khương Thành không hề sử dụng nguyên thuật, cũng không hề dùng đến linh ý thập nhất trọng.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn muốn nhìn xem bây giờ thánh giới của bản thân có thể chống đỡ được bao nhiêu áp lực.

Vào lúc còn là Đạo Thần cao giai, điểm yếu lớn nhất của hắn đó là đạo hải không chịu nổi sự va chạm của thánh giới.

Một khi đạo hải mà sụp đổ thì đạo tâm sẽ bị phản phệ, chiến đấu cơ bản sẽ thua ngay.

Còn hiện giờ khi đối mặt với sự va chạm của ba thánh giới hợp tác với nhau, thánh giới của hắn mặc dù chấn động kịch liệt, thậm chí còn xuất hiện cả vết hằn rạn nứt, có dấu hiệu muốn lung lay chực đổ nhưng đạo tâm lại không chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

“Bây giờ ca mạnh đến thế rồi à?”

Thánh giới của bản thân gặp nguy hiểm, hắn không hề kinh ngạc.

Mặc dù quy mô thánh giới có ba nghìn căn nguyên làm nền tảng sẽ vượt xa so với những Thánh Chủ bình thường khác, nhưng nó vẫn có chênh lệch với Thánh Chủ đỉnh phong.

Đạo của Thánh Chủ đỉnh phong đã đạt đến giới hạn của vị diện, cấp bậc của thánh giới cũng giống như vậy.

Nhưng dù thánh giới đã bị đánh đến mức hiện ra vết nứt, theo lý thì đạo tâm cũng nên thương tật khắp nơi rồi mới đúng.

Còn đạo tâm của Khương Thành lại không hề có cảm giác gì.

“Lẽ nào là bởi vì ta dung hòa đạo tâm và huyền văn lại với nhau nên đạo tâm đã biến dị rồi, nó trở nên ổn định hơn so với của người khác?”

Vào lúc những ý nghĩ này chuyển động quanh quẩn ở trong đầu của hắn thì vết nứt của thánh giới cuối cùng đã lan tràn ra.

Răng rắc!

Thánh giới của hắn cuối cùng cũng chia năm xẻ bảy, tan thành mây khỏi.

“Ha ha ha ha!”

Hạo Vương và Gia Vương nhìn thấy cảnh này thì vui mừng khôn xiết.

Bọn họ vốn còn lo lắng Thành ca sẽ có sát chiêu gì đó nữa chứ.

Giống như nguyên thuật tam bách trọng lần trước, hoặc như thủ đoạn ngăn cách căn nguyên đặc biệt kia.

Kết quả mới chỉ khai chiến có mười mấy giây đã thành công đánh đổ được thánh giới của hắn rồi.

“Khương Thành à, ngươi cũng chỉ có thế mà thôi?”

“Ta còn tưởng ngươi lợi hại thế nào chứ!”

“Chịu chết đi!”

Ba ngươi vô cùng hứng chí triển khai nguyên thuật, dự tính hoàn thành đợt tấn công cuối cùng.

Sau đó, nguyên thuật của bọn họ đều hoàn toàn bị tiêu biến ở trong không trung.

Bởi vì thánh giới của Khương Thành lại được mở ra một lần nữa.

Thứ hắn tu luyện là đạo quy tắc, hiệu quả của thánh giới đó là ảnh hưởng quy tắc căn nguyên, vậy nên chuyện nguyên thuật của đối phương bị phá hủy cũng là điều đương nhiên.

Chỉ là, ba người đối diện lại đồng loạt kinh ngạc hô lên.

“Không thể nào được!”

Ban nãy thánh giới của Khương Thành đã bị hủy rồi mà.

Đạo tâm của hắn hẳn phải nên chịu sự thôn phệ mãnh liệt, trạng thái rơi xuống đáy cốc mới đúng chứ.

Thánh Chủ giao đấu, khi đến cái bước này thì thông thường đã có thể tuyên bố kết thúc được rồi.

Sao có thể lại thúc đẩy đạo tâm mở ra thánh giới nhanh như thế chứ?

Lẽ nào đạo tâm của hắn là bằng sắt hay gì?

Bọn họ hiển nhiên đều đã đoán sai.

Cái loại chuyện thánh giới bị hủy vạn kiếp bất phục này, làm sao Thành ca có thể không chịu ảnh hưởng gì cho được.

Ban nãy quả cầu trong đen trắng ở trong cơ thể hắn rung chấn kịch liệt, còn lóe qua một tia sương mù màu xám, rất hiển nhiên là đã bị ảnh hưởng rồi.

Hắn có thể cảm nhận được đạo tâm suy yếu đi ít nhiều, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Nó hoàn toàn chẳng phải chuyện to tát gì, càng không thể nói là công kích mang tính hủy diệt.

Trong chớp mắt hắn đã khôi phục lại sức mạnh, một lần nữa mở ra thánh giới.

“Điều này đúng là nghịch thiên!”

Đến cả bản thân Thành ca cũng cảm thấy nó quá phạm quy rồi.

Sau khi đo lường được cực hạn của bản thân, cuối cùng hắn cũng bắt đầu điên cuồng tấn công.

Vẫn giống như trước mở đầu bằng "Thái Thượng Hóa Đạo", phong tỏa hết căn nguyên trong chu vi hàng trăm triệu dặm, cắt ngang nhịp tấn công của ba người ở đối diện.

Ngay sau đó linh ý xông lên, trực tiếp đánh vào biển ý thức của Cư Vương ở đối diện.

Cư Vương theo bản năng điều động đạo tâm để ngăn cản đòn tấn công.

Đạo của Thánh Chủ đỉnh phong rất mạnh, Linh ý Thiên giai thập nhất trọng của Khương Thành cũng không thể nào phá vỡ được phòng tuyến.

Nhưng đạo tự thân vừa được điều động, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến thánh giới của bản thân hắn.

Và cái mà Khương Thành đợi đó là cơ hội này đây!

Ngay giây tiếp theo, nguyên thuật thất thập ngũ trọng dọng một quyền về phía hắn.

Nguyên thuật tam bách trọng trọng lúc ban đầu là do ba trăm tòa căn nguyên thần đài dung hợp tạo thành, còn nguyên thuật thất thập ngũ trọng lần này là căn nguyên thần hạch.

Dù cho thằng ở vế sau có số lượng ít hơn rất nhiều nhưng uy lực lại mạnh mẽ gấp mấy lần.

Sau khi đạo hải nâng cấp thành thánh giới, sự gia trì cho căn nguyên quy tắc cũng tăng lên rất nhiều.

Lại cộng thêm Khương Thành còn đổi một thanh đế khí siêu phàm.

Một đòn giáng xuống, chỉ thấy từng quả cầu lửa xé rách chân trời nhanh chóng lao xuống.

Những ngọn lửa này rơi xuống thánh giới nhưng lại không hề bốc cháy.

Nó giống như sái đậu thành binh vậy, ở phía trên thánh giới đỉnh phong của đối phương mọc ra bảy mươi lăm chiếc gai nhọn.

Màu sắc của những chiếc gai này lấp lánh đủ màu, xếp thành một đội hình đặc biệt ở các vị trí của thánh giới khổng lồ.

Giống như bảy mươi lăm chiếc đinh vậy.

Tuy nhiên, sức phá hoại của nó còn lớn và mạnh hơn đinh rất nhiều.

Trong phút chốc, bảy mươi lăm chiếc gai đồng loạt nức toạt, sức phá hoại không gì cản được nổ thẳng ra bảy mươi lăm cái lỗ ở phía trên thánh giới đỉnh phong.

Có lỗ chỉ bằng hạt gạo, cũng có hố to bằng miệng bát, và còn có cả lỗ như cái hố to nữa.

Mỗi một lỗ thủng đều nổ ra một vết hằn nứt ở trên thánh giới.

Cư Vương lập tức bị trọng thương.

Đạo tâm của hắn cũng không có được sức chống chịu mạnh mẽ như của Khương Thành, một sức mạnh phản phệ đột ngột ập tới.

Còn chưa kịp đợi hắn phản ứng, nguyên thuật thất thập ngũ trọng lại tiếp tục đánh tới lần thứ hai.

Những quả cầu lửa đầy trời lại giáng xuống, tiếp tục nổ ra từng lỗ hổng mới ở trên thánh giới.

Đùng!

Thánh giới đỉnh phong như một tấm sắt cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, hoàn toàn vỡ tung, Cư Vương cơ bản đã mất đi sức chiến đấu.

Mà lúc này, Gia Vương và Hạo Vương bị "Thái Thượng Hóa Đạo" tạm thời giữ chân cũng giết tới.

Hai người thúc đẩy thánh giới cùng nhau tấn công.

Cùng lúc này, đế khí siêu phàm còn vung ra hai thánh giới hoàn toàn mới!

Thành ca đồng nghĩa phải đối mặt với sự trấn áp của bốn thánh giới cũng không hề hoảng loạn gấp gáp, thần hồn và tiên lực thúc đẩy đạo của Thái Ngư kiếm, thánh giới Túng Tình cũng được mở ra theo.

Đạo do đế khí tự có này bình thường được gọi là khí đạo đồng hành.

Trong khoảnh khắc cả ba khí đạo tiếp xúc với nhau, chúng không hề sinh ra tiếng động dữ dội kịch liệt gì, tất cả cứ như được xảy ra ở một thứ nguyên khác vậy.

Chỉ là luồng chấn động đáng sợ và sức phá hoại kinh thiên động địa do sự giao tranh mãnh liệt đó mang tới lại vô cùng chân thực.

"Ngươi lại có đế khí siêu phàm!"

Mãi cho đến giây phút này, Gia Vương và Hạo Vương cuối cùng đã ý thức được, bản thân chẳng hề chiếm được một chút ưu thế nào về phần binh khí cả.

Mà ngược lại còn xem như rơi vào thế yếu.

Bởi vì đế khí siêu phàm của hai người họ đều chỉ chứa đạo của Thánh Chủ bình thường thôi.

Còn thanh Thái Ngư kiếm của Khương Thành thì lại mang theo đạo Túng Tình của Thánh Chủ đỉnh phong.

Ba đại khí đạo va chạm nhau, trong chớp mắt Khương Thành đã chiếm thế thượng phong.

Chớp lấy cơ hội này, hắn chống đỡ đòn tấn công của hai người kia, giết đến trước mặt Cư Vương vừa bị đánh cho phế tàn, không cho đối phương có cơ hội trở mình.

Thái Ngư Kiếm quét qua, Thánh Chủ đỉnh phong mất mạng ngay tại chỗ!

Chương 2126: Ca đã chết rồi sao

"Không…"

Nhìn thấy Cư Vương cũng là Thần Quân lão làng giống mình bị giết, Gia Vương và Hạo Vương cực kỳ phẫn nộ.

Trái tim của cả hai ngươi suýt nữa bị xé nát tan.

Bọn họ đến là để tìm Khương Thành báo thù, kết quả thù còn chưa kịp báo, người phe mình đã đi chầu Diêm Vương trước rồi.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu thôi.

Ba món đế khí siêu phàm giao đấu cũng rất nhanh đã phân cao thấp.

Đối mặt với thế tấn công của Thái Ngư kiếm, hai thánh giới bình thường của hai món đế khí còn lại lung lay muốn đổ, rất có dấu hiệu sắp bị tan tành.

Thánh giới được đế khí tạo ra bị hủy thì cũng sẽ không phản phệ lên đạo tâm của hai người họ.

Nhưng nó lại phản phệ lên người của đế khí.

Tạo nên sự tổn hại cho Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy ở bên trong đế khí.

Nếu như số lần bị tổn hại quá nhiều, Ngân Ngọc Tủy khô héo, vậy thì đạo chất chứa ở bên trong đế khí tất nhiên cũng sẽ tan thành mây khói.

Đến lúc đó cũng đồng nghĩa, món đế khí này sẽ trở về thành đạo khí bát giai phiên bản đã được tăng cường.

Hai người này tất nhiên không nỡ để đế khí của bản thân bị phế, vì thế vội vàng thúc động thánh giới tự thân đến tấn công đạo Túng Tình kia của Khương Thành.

Hòng muốn bảo vệ đế khí của bản thân không chịu thêm thương tổn nữa.

Tuy nhiên điều này cũng lại cho Thành ca một cơ hội.

Hắn không hề do dự bắt đầu công kích Gia Vương bằng linh ý, rồi lại là nguyên thuật thất thập ngũ trọng.

Thánh giới của tên này cũng nhanh chóng bị nổ tung.

Sau hai lần bị bắn phá thì nó đã hoàn toàn bị vỡ nát.

“Dừng tay!”

Gia Vương chịu thiệt hại nặng nề đã bắt đầu hoảng loạn, vội vàng lớn tiếng xin tha: “Khương Thành, dừng tay lại, chúng ta không hề có thù hận gì sâu nặng, ngươi còn ở Gia Vương đạo trường…”

Víu!

Thái Ngư kiếm đâm xuyên mi tâm của hắn, giọng nói cũng đột nhiên ngưng bặt.

“Muốn bấu víu giao tình cũng không làm sớm một chút, kiếm của ca không thu lại kịp.”

Thành ca vừa đâm chọt vừa dốc toàn lực tấn công mục tiêu cuối cùng còn lại.

Hạo Vương lúc này cuối cùng đã ý thức được chuyện khai chiến với Khương Thành là ngu ngốc đến cỡ nào.

Trận chiến này, “Hám Thiên Cổ Thánh” mà hắn lo lắng nhất không hề can thiệp vào.

Thứ mà Khương Thành dùng đó là thực lực mạnh mẽ chân chính của hắn.

Và cái thực lực mạnh mẽ này đã đủ để trấn áp những Thánh Chủ đỉnh phong như bọn họ rồi.

Đối diện với thế tấn công hung hãn của Khương Thành, Hạo Vương chỉ đành hướng về phía xa hô cầu cứu.

“Mau đến đây giúp ta!”

Lúc này, hơn năm mươi Thánh Chủ còn lại và đám người Ngộ Sơn, Trường Dương đang chiến đấu kịch liệt.

Nghe thấy lời kêu cứu này, suýt nữa đã bị dọa giật mình.

Ba Thánh Chủ đỉnh phong vây công một mình Khương Thành, hẳn phải nên chiếm ưu thế tuyệt đối chứ?

Thế mà lại bị hắn phản sát mất hai người?

“Hạo Vương đừng hoảng, bọn ta đến giúp ngươi đây!”

Ngay lập tức, mười mấy Thánh Chủ bình thường cưỡng chế thoát khỏi cuộc chiến, quay đầu đánh về phía của Khương Thành.

Sau đó, bọn họ cũng thảm luôn.

Thánh Chủ đỉnh phong có thể đỡ nổi đòn tấn công bằng linh ý của Khương Thành, đó là vì đạo của họ quá mạnh.

Nhưng Thánh Chủ bình thường thì không có cái năng lực này.

Đối mặc với bọn họ, Khương Thành còn chẳng thèm vung cả kiếm, trực tiếp tấn công ý thức của đối phương là đủ rồi.

Chỉ sau năm giây ngắn ngủi, mười mấy Thánh Chủ ban nãy đã rơi từ trên cao xuống, trở thành một cái xác sống không có ý thức.

Cái cách chết kỳ lạ nhưng lại dễ như trở bàn tay này khiến cho tâm lý của Hạo Vương sụp đổ ngay tại chỗ.

Hắn còn tưởng lại là Hám Thiên Cổ Thánh ra tay nữa chứ.

Vừa né trái tránh phải, cố gắng chống lại thế tấn công của Khương Thành vừa chỉ lên bầu trời phẫn nộ chửi mắng.

“Chiến Đế, ngươi lại đi giúp cái tên kẻ thù truyền kiếp của Thiên cung sao!”

“Ngươi khiến ta quá thất vọng rồi!”

“Ta nhìn lầm ngươi rồi…”

Rầm rầm rầm!

Từng tiếng nổ liên tiếp không dứt, thánh giới của hắn cũng chịu thiệt hại nặng nề.

Nhưng điều càng thảm hơn đó là, khí đạo trong đế khí siêu phàm kia của hắn cũng bị Thái Ngư kiếm phá hủy.

Ngay lập tức, hắn bị “đạo Túng Tình” đính kèm trong Thái Ngư kiếm bao trùm lấy.

Nếu như là lúc bình thường, đừng nói là khí đạo đồng hành này, dù có là bản thân Ngộ Sơn cũng không làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Nhưng ban nãy thánh giới của bản thân đã bị nguyên thuật thất thập ngũ trọng của Khương Thành đánh thủng một đống lỗ, bây giờ chính là lúc đạo tâm không ổn định nhất.

Thái Ngư kiếm đột nhiên đánh tới, hoàn toàn là thừa nước đục thả câu.

Không chỉ khiến cho vết nứt ở trên thánh giới của hắn nhiều thêm mà còn ảnh hưởng đến cả đạo tâm của hắn.

Khương Thành đang tính thừa thắng xông lên, làm thêm một lần nguyên thuật thất thập ngũ trọng.

Kết quả nhìn thấy Hạo Vương ở phía đối diện đột nhiên cầm kiếm ngẩng mặt lên trời cười lớn.

“A… ha ha ha, ta thắng rồi!”

“Cuối cùng ta cũng đã giết chết Khương Thành rồi!”

Hắn khoa tay múa chân, hưng phấn đến mức cả khuôn mặt cũng biến dạng.

Ngay sau đó, lại đột nhiên gào rống lên án.

“Chiến Đế, Tiêu Đế, các ngươi là hai tên nhát cấy, bây giờ các ngươi đã thấy chưa hả?”

“Còn có Nguyên Đế, Tâm Đế…”

“Mấy cái thứ sống dai các ngươi, không phải năm đó các ngươi từng nói rằng Khương Thành không thể đụng tới hay sao, bây giờ thì sao hả?”

“Còn không mau cút ra đây vái lạy chiến tích của bổn tọa?”

Khương Thành sững sờ tại chỗ, nguyên thuật vốn đang tính tung ra cũng tiêu biến.

Hạo Vương nói cứ như thật khiến cho hắn cũng hoang mang không xác định nổi.

Bản thân đã bị đối phương giết chết rồi sao?

Hắn không khỏi cúi đầu nhìn thử cơ thể của mình, lẽ nào trái tim đã trong lúc không hay biết gì đã xuất hiện một cái lỗ thủng to như cái động, hay là trúng phải sát chiêu gì đó, chỉ là bản thân hắn không chú ý mà thôi?

Không chỉ có hắn, rất nhiều người đang chiến đấu ở phía sau cũng không kiềm được phải ngừng lại.

Thiên cung có một vài Thánh Chủ và Đạo Thần thậm chí còn reo hò vui mừng theo.

“Ha ha, thắng rồi!”

“Không có Khương Thành, Phi Tiên môn cũng không còn sức chống trả nữa…”

Nhưng tiếng reo hò của họ rất nhanh đã bị nghẹn lại.

Khương Thành kia không phải vẫn sống sờ sờ đó sao, chết đâu mà chết?

Bọn họ ngờ nghệch mà nhìn Hạo Vương, thật sự không thể hiểu nổi vì sao lại phải báo giả quân tình vậy nè.

Dù gì cũng là một Thánh Chủ đỉnh phong, nói dối kiểu này có ý nghĩa gì chứ?

Không cần mặt mũi nữa à?

"Lẽ nào là vì đạo Túng Tình?

Thành ca rất nhanh đã hiểu ra.

"Ối chà, cái khí đạo đồng hành này cũng nguy hiểm quá đó chứ, làm cứ giống hệt như trúng phải huyễn thuật vậy."

"Một người to xác sống sờ sờ như ca đứng ở trước mặt hắn mà cũng không nhìn thấy à?"

Bản thân đạo Túng Tình thật ra không mang theo Huyễn Thuật gì hết.

Chỉ là thánh giới của Hạo Vương bị phá hủy quá nghiêm trọng, đạo tâm xuất hiện quá nhiều sơ hở nên mới dẫn đến trúng chiêu cực nặng.

Bản tâm của hắn đã sớm hoàn toàn mất đi khống chế, điên cuồng xuất hiện chứng cuồng dại.

Lúc này, hắn lại tiến vào kiểu mẫu hai hàng lệ rơi một cách rất không tự nhiên, bắt đầu kể lể bộc bạch chặng đường từng trải của bản thân.

"Năm đó bị cái tên tiểu tử kia tước mất binh khí của ta, hại ta bị cả Nguyên Tiên giới cười nhạo chế giễu."

"Hu hu hu… các ngươi có biết những năm này ta sống như thế nào không hả?"

"Ta cứ muốn nhắm vào hắn đấy, thì đã làm sao?"

"Các ngươi chẳng hiểu gì cả…"

Thành ca cũng không nghe tiếp nổi nữa.

"Haizz, ca vẫn nên làm người tốt, giải thoát sớm cho ngươi thì hơn."

Nói xong, hắn lại ngưng tụ nguyên thuật thất thập ngũ trọng giáng xuống.

Ngay khi những quả cầu lửa đầy trời lao xuống thánh giới thủng tả tơi của Hạo Vương thì cuối cùng hắn cũng tỉnh táo lại.

“Khương Thành, ngươi dám ám toán ta!”

Hắn giống như một dã thú phát điên hòng muốn liều chết phản công, nhưng đã quá muộn rồi.

Đùng đùng!

Thánh giới đỉnh phong chia năm xẻ bảy.

Thái Ngư kiếm lóe lên một ánh kiếm màu xanh, triệt tiêu tia hi vọng sống cuối cùng của hắn.

Sau khi xử lý xong Hạo Vương, Khương Thành nhanh chóng thu thập tàn hồn cũng như thanh đao kia của hắn.

Dù gì cũng là đế khí siêu phàm, rất có giá trị đó.

Hạo Vương vừa chết, những cao thủ vây công Phi Tiên môn cũng nhanh chóng mất đi ý chí chiến đấu.

Rất nhiều người dứt khoát lựa chọn chạy trốn.

Nhưng dưới sự tấn công bằng linh ý của Khương Thành, hành động này đã định sẵn sẽ chỉ công cốc.

Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, hơn tám nghìn người hoàn toàn bị tiêu diệt.

Chương 2127: Thái tử gia của Hám Thiên cung

Sau khi ba Thánh Chủ đỉnh phong bị giết, hơn tám nghìn cao thủ đi theo bọn họ cũng hoàn toàn bị tiêu diệt.

Lần này không hề xuất hiện Vẫn giới tiên tàng, cũng xem như là một sự tôn trọng cuối cùng của Lăng dành cho bộ hạ cũ của Thiên cung.

Và trận đại chiến xảy ra trên Từ Tinh đảo này cũng kết thúc tại đây.

Nhóm người Hạo Vương và Gia Vương xem như là phản đồ của Hám Thiên cung, Tiêu Đế cũng ngầm cho phép Khương Thành xử lý bọn họ.

Nhưng sau trận chiến này, hai mươi nghìn tiên nhân còn lại của Hám Thiên cung vẫn chủ động dọn khỏi động phủ, giữ khoảng cách xa hơn với Phi Tiên môn, có dáng vẻ muốn đến chết cũng không qua lại.

Một phần là vì bị sức chiến đấu của cường hãn của Khương Thành làm cho sửng sốt.

Một mình giết chết ba Thánh Chủ đỉnh phong đã hoàn toàn xứng đáng trở thành cường giả cấp Thánh Tôn rồi.

Một mặt khác, nhóm người Hạo Vương dù sao cũng là đồng liêu cùng làm việc nhiều năm với bọn họ.

Đối với chuyện này, Thành ca chẳng thèm quan tâm.

Vốn dĩ hắn cũng chẳng muốn bấu víu giao tình gì với Hám Thiên cung.

Huống hồ bây giờ hắn cũng đã đủ nhiều việc lắm rồi.

Sau lần đại chiến này, Thành ca thu hoạch được một lô chiến lợi phẩm lớn.

Vì để làm một tấm gương chưởng môn, hắn cống hiến một phần nguyên liệu và trang bị không dùng tới ra, bổ sung vào bảo khố của tông môn.

Còn những thứ dư lại, cơ bản đều được đổi thành huyền tinh hệ thống.

Hiện nay huyền tinh của hắn đã tăng lên hơn một triệu bảy trăm hai mươi nghìn rồi.

Ngoài ra thì thu hoạch lớn nhất của lần này đó là một kiếm một đao của Gia Vương và Hạo Vương.

Hai món đế khí siêu phàm này, người luyện chế năm xưa đều là Thánh Chủ bình thường nên ẩn chứa ở bên trong cũng chỉ là thánh giới bình thường, hiển nhiên không thể nào sơ được với Thái Ngư Kiếm.

Nhưng giá trị thì vẫn không đong đếm được.

Trận chiến vừa kết thúc, Ngộ Sơn đã đeo bám lấy hắn không rời nửa bước.

“Sư tôn, hai món đế khí siêu phàm kia ngươi cũng không dùng tới, không ấy ngươi để cho đồ nhi là ta đi!”

Không chỉ có Ngộ Sơn, đám người Trường Dương, Trường Bách, Đoan Phong và Thiên Hợp cũng lẽo đẽo theo sát phía sau, ánh mắt của mỗi người đều dính chặt lên một đao một kiếm kia.

Cứ như đã mọc rễ rồi vậy, hoàn toàn không che giấu khát vọng của bản thân.

Hết cách rồi, đó là đế khí siêu phàm mà.

Sau khi có được nó, đừng nói lực chiến đấu tăng lên theo cấp số nhân, ít nhất cũng phải là thoát thai hoán cốt.

Loại cám dỗ này thì ai mà chịu cho được chứ?

Chỉ là bọn họ không có mặt dày như Ngộ Sơn, nói ra mà không biết ngại.

Trong lòng Thành ca nhủ thầm, các ngươi cũng biết nằm mơ quá hả?

Lại còn muốn hút máu từ trên người của ta à?

Đặc biệt là cái tên Kim Phong và Chung Vũ kia, rõ ràng là gián điệp mà, bộ không biết xấu hổ là gì hả?

“Hai món đế khí này, các ngươi đừng hòng mơ tới, ta phải để lại cho Kỷ Linh Hàm.”

Có món đồ nào tốt, người đầu tiên mà ca này nghĩ đến vẫn là Hàm muội tử.

Đám người Trường Dương và Đoan Phong ở phía sau nghe được câu này chỉ có thể dập tắt suy nghĩ kia.

Bọn họ tự cảm thấy quan hệ của bản thân với Khương Thành dù có ra sao cũng không so được với Kỷ Linh Hàm.

Nhưng Ngộ Sơn lại không chịu từ bỏ.

“Kỷ sư tỷ chỉ có một mình, không dùng hết hai món binh khí đâu, dư ra một món có thể đưa cho đồ nhi cũng được.”

Lão già này chà chà tay, hí hí cười nói: “Sau này ta và sư tỷ một kiếm một đao, che trái chắn phải, sư tôn ngươi có ra ngoài cũng có mặt mũi hơn.”

Khương Thành âm thầm phỉ nhổ trong lòng, ngươi cũng biết móc nối quan hệ dữ nhỉ.

Từ lúc nào mà Kỷ Linh Hàm thành sư tỷ của ngươi rồi?

Ca đến bây giờ vẫn chưa thừa nhận cái tên đồ đệ tốt là ngươi mà hả?

Nhưng sau khi chứng kiến trạng thái nhục nhã mất khống chế cuối cùng của Hạo Vương, hắn cũng hoàn toàn hiểu được Ngộ Sơn.

Lão già này cả ngày tu luyện đạo Túng Tình, khó tránh đạo tự thân cũng bị ảnh hưởng theo.

Hắn còn có thể giao tiếp bình thường với người khác đã xem như là bậc có ý chí kiên định rồi.

“Kỷ Linh Hàm dùng kiếm, ngươi cũng dùng kiếm, ngươi nói ta nên cho ai đây?”

Ngộ Sơn há miệng, rất muốn nói tất nhiên là cho đại đệ tử đứng đầu như ta rồi.

Nhưng suy nghĩ đến hậu quả của việc nói ra câu này rất có thể là một cái bạt tai, hắn chỉ đành nuốt ngược trở vào.

“Khụ, vậy đồ nhi sẽ phát huy tác phong khiêm nhường, nhường Kỷ sư tỷ, lựa chọn bỏ kiếm dùng đao vậy…”

“Thôi bớt đi.”

Khương Thành bĩu môi: “Đợi sau này ngươi biểu hiện tốt rồi nói sau.”

Ngộ Sơn như một miếng keo sao có thể chấp nhận từ bỏ như vậy được.

“Trước giờ đồ nhi luôn biểu hiện rất ưu tú, lần này ngươi luyện chế thành công đế khí siêu phàm, ta cũng lập được công lớn mà!”

“Không phải ta đã thưởng cho ngươi quyền đặt tên rồi sao, còn thấy không thỏa mãn chỗ nào nữa?”

Chỉ là cái quyền đặt tên nhỏ nhoi, Ngộ Sơn tất nhiên không thể nào hài lòng được.

“Sư tôn, ngươi cũng nhìn thấy rồi, trong trận chiến ban nãy, ta đường đường là một Thánh Chủ đỉnh phong mà đến cả một Thánh Chủ bình thường cũng đánh không lại.”

“Nếu việc này mà truyền ra ngoài, chẳng phải mặt mũi của ngươi đều mất sạch đó à!”

Thành ca không hiểu lắm ý của hắn là gì.

“Tự bản thân ngươi không cố gắng thì liên quan quái gì đến ta?”

Logic của Ngộ Sơn cũng khá là rõ ràng: “Ta là đồ đệ của ngươi, sau này người khác sẽ nói Khương Thành không biết cách dạy dỗ đồ đệ thì bản thân hắn chắc chắn cũng chả ra làm sao.”

“Nếu như lần sau ta lại còn thua một tên Thánh Chủ bình thường có đế khí nào nữa, vậy ngươi lại càng mất mặt hơn, những chiến tích kia có khi cũng sẽ bị người khác nghi ngờ là ngươi được nhường…”

“Cái gì?”

Thành ca trực tiếp bị hắn chọc tức đến bật cười.

Cái này là dùng mấy tình huống xấu để uy hiếp ta đó hả?

“Vậy được thôi!”

Hắn cắn răng, cười nhạt, nhét thanh đao mà Hạo Vương dùng vào trong lòng Ngộ Sơn.

“Đây là tự ngươi bỏ kiếm dùng đao đấy nhé, nếu lần sau để ta biết đao đạo của ngươi không có tiến bộ gì, làm mất mặt ta khắp nơi, vậy ngươi cứ ở đó chờ chết là vừa!”

Sau khi hắn rời đi, đám người Trường Dương và Đoan Phong đều nhìn Ngộ Sơn với ánh mắt “khâm phục”.

“Ngươi giỏi thật, dám nói với trưởng môn những lời kia.”

“Chán sống quá rồi hả?”

Ngộ Sơn yêu thích thanh đao kia không thôi, đắc ý nhướng mày.

“Nhưng ít nhất là ta thành công có được nó rồi, học hỏi đi nhé.”

Khoảng thời gian tiếp theo, Phi Tiên môn bắt đầu ngày một phát triển.

Hai tên tổng quản Đoan Phong và Thiên Hợp tiếp quản sự vụ của tông môn, chiếu theo thực lực và thiên phú, sắp xếp ổn thỏa người của Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông ở nội môn và ngoại môn.

Hai bọn họ không giống như Khương chưởng môn, đặt ra cái gì mà phân đường thứ nhất thứ hai này nọ.

Đó không phải là việc mà một tông môn muốn phát triển nên làm.

Thành ca vốn đang tính rời khỏi Tiên Võ châu, lên đường đi tìm đám người Kỷ Linh Hàm.

Nhưng vì đợi cái ngày vạch trần âm mưu của hai người kia nên hắn quyết định nhẫn nại chờ đợi thêm một khoảng thời gian nữa.

Đối với đề nghị gia tăng vị trí trưởng lão và chế độ thưởng phạt ở trong nội bộ của hai người họ, hắn đều hoàn toàn chấp thuận, ca này cũng muốn nhìn xem rốt cuộc bọn họ có chiêu trò gì.

Nhưng hắn đâu có biết, hai người này thật sự là vì muốn làm lớn mạnh Phi Tiên môn.

Môn đồ của hai phái gia nhập, lại lần nữa giúp hắn tăng một lượng lớn giá trị thống trị.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Đoan Phong và Thiên Hợp lại bắt đầu chiêu mộ người mới ở bên ngoài.

Khoảng thời gian này, tin tức về trận chiến ở Từ Tinh đảo được lan truyền mau chóng, các thế lực lớn ở Tiên Cực đại lục đều kinh ngạc một trận.

Khương Thành chém chết ba Thánh Chủ đỉnh phong, lực chiến đấu này chỉ là thứ yếu thôi.

Mấu chốt người mà hắn giết là của Hám Thiên cung, hơn nữa giết xong còn chẳng bị sao cả.

Điều này thì đáng suy ngẫm rồi đây.

“Hám Thiên Cổ Thánh bao dung hắn quá đấy?”

“Thần Quân dưới trướng bị giết mà cũng nhịn được?”

“Cái tên Khương Thành muốn lên trời luôn rồi hả, cái đà này là hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm ở Tiên Võ châu rồi.”

“Thân phận của hắn tuyệt đối không bình thường!”

“Ngươi nói như thế cũng có khả năng lắm đấy, năm đó ta còn thấy kỳ lạ vì sao Huyết Đế và Tâm Đế của Thiên cung lại phải nhún nhường cái tên này, bây giờ xem ra, bọn họ là vì nể mặt mũi của Chiến Đế!”

“Đúng luôn rồi, chắc chắn là như thế!”

“Thái tử gia của Hám Thiên cung!”

“Cái gì Hạo Vương, Gia Vương, cùng lắm chỉ là lão thần của thiên cung mà thôi, to gan dám đối đầu với thái tử gia, vậy không phải là đang tự tìm đường chết à?”

Chương 2128: Khách đến từ ngoại giới

Khương Thành luôn rúc ở chỗ sâu bên trong tông môn, không hề hay biết về lời đồn đại ở bên ngoài.

Hắn chỉ phát hiện, dạo gần đây người đến nương nhờ Phi Tiên môn có vẻ hơi nhiều.

Liên tiếp mấy ngày liền, mỗi ngày đều đến khoảng hơn một triệu.

Nhìn thấy những người này chạy đến đầu quân, Đoan Phong và Thiên Hợp vui đến mức mặt mày rạng rỡ.

Hai người họ bây giờ đã thật sự xem bản thân như là quản gia của Phi Tiên môn nên tất nhiên sẽ mong muốn tông môn càng mạnh càng tốt.

Nhưng hai người bọn họ không giống như Khương Thành, ai đến cũng không từ chối.

Là một chưởng môn tiền nhiệm của Kim Hàn tông và Bạch Tiên tông, chuyên môn nghiệp vụ của hai người rất thành thục,

lập tức tổ chức người, bắt đầu một màn sát hạch chiêu mộ người mới cho tông môn theo quy mô lớn.

Chỉ tuyển chọn những nhân tài đáng bồi dưỡng có thiên phú hơn người, hoặc là chiến lực có cảnh giới trên Đạo Thần.

Nhưng mà, hành động này lại bị Khương Thành phản đối.

Hắn cần giá trị thống trị lắm đấy, người càng đông càng tốt.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của ca này, phân đường thứ nhất không cần tông môn chi trả bất cứ bổng lộc gì lại được mở ra lần nữa.

Những người bị đào thải trong buổi sát hạch nhập môn đều có thể gia nhập.

Tin tức vừa được thả ra, cũng xem như lại làm mới sự hiểu biết cho những tiên nhân này của Tiên Cực đại lục.

“Vậy tính là gì hả?”

“Tiên bổng cũng không có, cũng không phải là đệ tử chính thức của Phi Tiên Môn, ai lại bằng lòng gia nhập chứ?”

“Đúng đó, còn không bằng đến gia nhập các tông môn khác, cái gọi là phân đường thứ nhất kia chẳng có tí tiền đồ nào cả.”

Nói thì nói vậy, nhưng người gia nhập phân đường thứ nhất vẫn có không ít.

“Sao lại không có tiền đồ?”

“Cứ nghĩ đến việc có thể ở lại Từ Tinh đảo thì phân đường thứ nhất này cũng rất đáng gia nhập!”

“Đúng đó, huống hồ gì từ nay chúng ta có thái tử gia che chở, dù cao thấp gì cũng được xem như là một nửa thái tử đảng rồi.”

“Còn không phải nữa à, sau này lấy cái danh này ra, cả cái Tiên Võ châu này còn ai dám trêu chọc chứ?”

Mấy ngày này, huyền tinh của Khương Thành tăng lên đều đặn.

Những môn đồ mới gia nhập gần đây cũng giúp hắn tăng hơn một triệu huyền tinh.

Nhưng cuộc nói chuyện của những môn đồ ở bên ngoài kia vẫn khiến hắn nghe không hiểu gì.

Cái gì mà thái tử gia?

Lại còn đảng thái tử?

Ở tông môn của chính mình, trên địa bàn của chính mình mà còn có một nhân vật nổi bật thu hút sự chú ý đến thế á?

Bản thân hắn sao lại không biết gì hết?

Thế là, hắn trực tiếp bay đến một đám người trong góc nào đó của phân đường thứ nhất.

"Người anh em, thái tử gia mà các ngươi nói là ai thế?"

Tiên nhân mới gia nhập phân đường thứ nhất, cảnh giới đều ở dưới Đạo Thần, những người này cũng chưa từng trực tiếp gặp qua hắn.

Mấy người đánh giá hắn từ trên xuống dưới một cái, không hề nhận ra đây là Khương chưởng môn.

"Ngay cả thái tử gia mà ngươi cũng chưa nghe qua sao?"

"Lão huynh này, không đến mức hiểu biết nông cạn như thế chứ?"

Thành ca nhíu hai mày lại: "Chưa từng nghe nói tới hắn thì là hiểu biết nông cạn á? Hắn lợi hại như thế à?"

Ca này không được vui rồi đây.

Ở trên địa bàn của mình, người xứng đáng được thảo luận bàn tán nhất không phải nên là mình à?

Ở đâu ra cái gì mà thái tử gia, lại dám có tiếng tăm lấn át cả nhân vật chính?

Những tiên nhân ở xung quanh kia cũng rất nhanh đã lộ ra ánh mắt nhìn kẻ vô tri.

"Hắn đương nhiên lợi hại rồi!"

"Thái tử gia của bọn ta, đến Hám Thiên cung cũng phải nhường ba phần đấy biết chưa?"

Khương Thành càng nghe càng càng cảm thấy sai sai.

Phi Tiên môn từ lúc nào xuất hiện một nhân vật ghê gớm dữ vậy chứ?

Lẽ nào đây là âm mưu do Đoan Phong và Thiên Hợp làm ra?

Hắn hít sâu một hơi, cười nhạt nói: "Vậy cái tên thái tử gia kia là ai đây?"

"Khương Thành, Khương chưởng môn đó!"

"Hả? Khương Thành?"

Biểu cảm của Thành ca nghệch ra.

"Khương chưởng môn mà ngươi cũng không biết? Vậy ngươi gia nhập Phi Tiên môn làm cái gì?"

"Ta biết hắn chứ, nhưng từ lúc nào mà hắn trở thành thái tử rồi?"

Ai lại to gan như thế hả, dám chiếm hời của hắn nữa?

"Hám Thiên Cổ Thánh đó!"

"Lẽ nào ngươi không biết Khương Thành là con trai riêng của Cổ Thánh à?"

"Vậy nên gọi hắn một tiếng thái tử gia của Tiên Võ châu cũng không nói quá đâu."

Phụt!

Thành ca suýt nữa ói máu ngay tại chỗ.

Sao lại là cái tên Hám Thiên Cổ Thánh đáng chết kia nữa chứ?

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ không thể hiểu nổi: "Ta… Khương Thành hắn sao lại trở thành con riêng của Hám Thiên Cổ Thánh rồi vậy?"

Mọi người làm gì biết đây là chính chủ, nghe vậy liền nói như lẽ đương nhiên: "Đây không phải là chuyện rõ rành rành ra đó sao?"

"Giết chết Thần Quân của Hám Thiên cung mà vẫn không sao, ngoài con của Cổ Thánh ra thì còn ai có thể làm được nữa chứ?"

"Nghe nói trước đây hắn từng giả dạng Hám Thiên Cổ Thánh, cũng không sao giống y như vậy."

“Vậy mà ngươi còn không nhìn ra à?”

Thành ca trực tiếp nổi đóa lên: “Nhìn ra cái đéo gì! Ta chính là Khương Thành, sao ta lại không biết thế hả?”

“Cái gì…”

“Ngươi mà là Khương Thành á?”

Mọi người xung quanh vốn còn không tin, nhưng rất nhanh họ đã nhìn thấy thánh giới và bảy mươi lăm căn nguyên đạo hạch.

“Ngươi, ngươi thật sự là Khương chưởng môn…”

Mọi người suýt nữa thì đái ra quần, nhưng Khương Thành cũng lười làm khó bọn họ.

“Lão tử không có quan hệ gì với Hám Thiên Cổ Thánh hết, hắn muốn làm con trai ta, ta còn chướng mắt nữa đấy, các ngươi nhớ kỹ vào cho ta!”

“Cút!”

Bực bội quay trở về chính điện ở tổng bộ sơn môn, ca này cảm thấy phải nên mở một cuộc họp báo, đính chính thật rõ ràng những lời đồn hoang đường kia.

Ngẩng mặt đã nhìn thấy Lăng cười híp mắt đi tới.

Muội tử này vừa nhìn thấy hắn đã cố ý nhắc đến cái chuyện không nên nhắc.

“Hóa ra ngươi là con trai của Hám Thiên Cổ Thánh đó hả, thất kính, thất kính rồi, ngươi thật là, giấu diếm làm bọn ta khổ ghê!”

Thành ca suýt nữa thì tức muốn bùng nổ, nhưng suy nghĩ đến việc nàng cũng bị những lời đồn đại kia lừa gạt nên chỉ đành nhẫn nhịn sửa lại.

“Ta không phải, cũng không biết là cái thứ ngu si nào đồn như thế nữa.”

“Ta biết ngươi trước giờ khiêm tốn, muốn dùng thân phận người bình thường để kết bạn bình thường với mọi người, hơn nữa việc là con trai riêng quả thực cũng không phải chuyện vẻ vang gì.”

“Nhưng bây giờ mọi người đều đã biết rõ chân tướng rồi, ngươi không cần thiết phải phủ nhận.” Trong mắt Lăng tràn ngập ý cười xấu xa, khó khăn lắm mới chiếm được hời của tên tiểu tử này một lần.

“Ta khiêm tốn cái gì chứ?”

Thành ca sắp phát cuồng luôn rồi.

“Hám Thiên Cổ Thánh cái cục cớt chó, người bây giờ ông đây muốn đập nhất đó là hắn!”

Lăng mặt mày hớn hở vỗ lên vai hắn: “Đừng có phản nghịch như vậy, đánh mẹ ruột của mình là tội đại nghịch bất đạo đó!”

Mặc dù nhờ câu nói của nàng, Khương Thành cuối cùng đã biết Hám Thiên Cổ Thánh là một nữ nhân, nhưng tâm trạng hắn vẫn tồi tệ hết sức.

“Ngươi cút được rồi đó!”

Mấy ngày sau đó, hắn nhiều lần triệu tập môn đồ đến để thanh minh việc này, nhưng có rất nhiều người vẫn cố chấp cho rằng giải thích đó là che giấu, nên ngược lại càng tin tưởng lời đồn kia hơn.

Mặc dù đã có bug hệ thống, nhưng hắn cũng không có cách nào thay đổi được suy nghĩ của biết bao nhiêu người như thế.

“Cái Tiên Võ châu này hết ở tiếp được nữa rồi.”

“Hai tên kia chiêu mộ nhiều người như thế, sao vẫn còn chưa phát động âm mưu gì nữa?”

Hắn đến tận bây giờ vẫn đang đợi Đoan Phong và Thiên Hợp làm phản đây.

Mặc dù đôi lúc cũng cảm thấy, Phi Tiên môn hiện giờ quả thực ra dáng hơn hồi trước rất nhiều.

Không tính phân đường thứ nhất, thì cũng là một tông môn dữ dằn có ba trăm nghìn môn đồ, bốn mươi nghìn Đạo Thần và hơn tám mươi Thánh Chủ.

Trong số đó thậm chí còn có hai Thánh Chủ đỉnh phong chủ động đến đầu quân nữa.

Và cũng trong những ngày này, trên bầu trời của Phù Du hải nghênh đón hai vị khách đặc biệt.

Nữ nhân mặc váy dài sa mịn màu trắng đứng ở bên góc trái nhìn xuống lục địa ở phía xa kia: "Phía trước là Từ Tinh đảo nơi cư ngụ của Hám Thiên cung à?"

Thanh niên áo xám đứng kế bên nàng gật đầu.

"Không sai, nhiều năm trước ta từng đến đây, lần đó là đến cùng với sư tôn Mệnh Nguyên Chính Thần."

Nói đến đây, hắn lại không khỏi than nhẹ một tiếng.

"Đáng tiếc, lần đó bọn ta xảy ra mâu thuẫn, từ đó về sau không còn qua lại nữa."

Nữ tử kia lại không cho là thế: "Có gì phải tiếc chứ, mạnh nhất Hám Thiên cung cũng chỉ có Cổ Thánh thôi, vốn đã không thể so sánh được với Chính Thần rồi…"

Nam tử vội vàng cắt ngang lời nàng: "Đừng có mà xem thường, Hám Thiên Cổ Thánh và Hư Minh Thánh Tôn, năm đó đều là Thiên Đế đứng chung hàng với chư vị Chính Thần đấy."

Chương 2129: Cuộc sát hạch của Phi Tiên môn

"Thiên Đế?"

Nữ tử cười đầy khinh miệt.

"Ngươi cũng nói là năm đó."

"Đó là hoàng lịch cũ rích từ tận năm nào rồi, bây giờ nhắc tới thân phận kia có ích lợi gì nữa?"

Nam nhân lắc đầu.

"Tuy ta và người đều không trải qua thời đại nào, nhưng nhìn vào thái độ của sư tôn ta mỗi lần nhắc tới bọn họ thì hai vị từng là Thiên Đế kia thực sự không đơn giản chút nào."

Trong khi đang nói chuyện dở, hai người đã đến Từ Tinh đảo.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt họ vô cùng nhộn nhịp.

Xung quanh rộn rã tiếng người, thoạt nhìn số động phủ không thể đếm xuể, tiên nhân đông nườm nượp, bay tới bay lui, quả là rất náo nhiệt.

Nữ nhân khẽ cau mày: "Trước khi lên đường, Cung chủ ta từng nói Hám Thiên cung không đông người lắm, chỉ có khoảng ba trăm ngàn người."

"Số người xuất hiện trước mắt hai ta chắc phải vượt quá năm triệu nhỉ?"

Nam tử cũng rất buồn bực.

"Lần trước ta tới đây quả thực chỉ có hơn ba trăm ngàn người."

"Chẳng lẽ mấy năm gần đây Hám Thiên cung tuyển môn đồ rộng rãi, mở rộng quy mô?"

Hai người họ đều là tu thần, vốn không thể vào Tiên Võ Châu.

Nhưng hai người lại lần lượt là môn hạ của Mệnh Nguyên Chính Thần và Huyết Hải Chính Thần, mà hai vị đó cũng chính là Nguyên Đế và Huyết Đế của Thiên cung năm ấy.

Mặc dù hiện tại không cùng đạo không chung chí hướng nhưng cuối cùng hai vị này cũng không trở mặt với Lăng.

Hai người cùng giữ tín vật của hai Thiên Đế, cùng bị Lăng ngấm ngầm thả ra.

"Chi bằng đi tìm trước xem sao."

Bọn họ nhìn một vòng xung quanh, vừa nhìn thoáng qua đã cảm thấy tổng bộ Phi Tiên môn ở bên kia chiếm diện tích lớn nhất, cung điện hoành tráng nhất, khí thế mạnh mẽ nhất.

Vả lại còn có khá nhiều khí tức của Thánh Chủ, thậm chí có cả Thánh Chủ đỉnh phong.

Xem ra nơi ấy chính là tổng bộ của Hám Thiên cung.

Không thể trách họ vì đã hiểu nhầm.

Cũng bởi trên Từ Tinh đảo lúc này phải có cả triệu người thuộc Phi Tiên Môn, còn Hám Thiên cung chỉ được hai trăm ngàn người.

So sánh giữa hai bên thì Hám Thiên cung thực thụ không thể nào thu hút bằng.

Bay tới gần sơn môn, rốt cuộc hai người cũng chú ý tới ba chữ "Phi Tiên môn" cực lớn.

"Chúng ta tìm nhầm rồi à?"

"Ta chưa từng nghe nói trên Từ Tinh đảo còn có môn phái khác."

Nam tử tiến lên, chủ động hỏi thăm đệ tử ở dưới sơn môn.

"Xin hỏi đạo hữu, sao ở đây không thấy Hám Thiên cung khi trước vậy?"

Ngày trước Hám Thiên cung không cho người ngoài bén mảng vào.

Các đệ tử gác núi kia chỉ nghĩ họ là người mới gia nhập Phi Tiên Môn nên tò mò hỏi vài câu mà thôi.

"Ngươi hỏi nhiều thế làm gì, mau qua bên kia tham gia sát hạch đi."

Nhìn theo hướng đám người chỉ, nam tử cảm thấy có lẽ đối phương đã hiểu lầm gì rồi.

"Bọn ta tìm Hám Thiên Cổ Thánh, xin hỏi nàng ở đâu, đã chuyển đi rồi sao?"

"Hám Thiên Cổ Thánh hả?"

Các đệ tử gác núi cạn lời.

Từ khi bọn ta tới chiếm đóng Từ Tinh đảo đến nay vẫn chưa từng thấy mặt vị chúa tể Tiên Võ Châu kia, ngươi mới tới mà đã đòi gặp ư?

Thể diện lớn quá đấy.

Tên đệ tử gác núi đứng đầu bật cười: "Hám Thiên Cổ Thánh là nhân vật thế nào, các ngươi cứ đòi gặp là gặp hả? Ít nhất cũng phải được con của Cổ Thánh cho phép chứ?"

Mấy tên còn lại cũng nhao nhao cười hùa.

"Đúng đấy, chưa được con của Cổ Thánh dẫn theo mà ngươi còn muốn tận mắt nhìn thấy Cổ Thánh ư?"

“Nếu vận khí tốt, có lẽ ngày mai Khương chưởng môn sẽ mời Hám Thiên Cổ Thánh tới đây, đến lúc ấy ngươi sẽ thấy thôi.”

Hai người nghe nhưng chẳng hiểu gì.

Khương chưởng môn nào cơ?

Mỗi việc diện kiến Hám Thiên Cổ Thánh thôi mà cũng rườm rà vậy hả?

“Hám Thiên Cổ Thánh có hậu duệ sao?”

“Biết con riêng là gì không?”

“Ngoan ngoãn xếp hàng đi, chớ lề mề.”

Nghe vậy, nữ tử nhíu mày.

“Thái độ của các ngươi là sao?”

Thân là một trong những đại thần quan dưới trướng Huyết Hải Chính Thần nên nàng cũng có địa vị ngang với Thánh Tôn.

Tại sao mấy tên Đạo Thánh và Đạo Thần lại dám bất kính với nàng?

Nam tử vội vàng kéo nàng qua một bên.

“Nơi này là địa bàn của Hám Thiên Cổ Thánh, nghe nói tính khí Hám Thiên Cổ Thánh cực khó chịu đấy.”

“Nếu ra tay đánh nhau ở đây thì hậu quả nghiêm trọng lắm.”

Nữ tử tỏ ý khinh thường: “Vậy thì sao, nàng chỉ là Cổ Thánh, chẳng lẽ nàng dám mạo hiểm giết chúng ta để đắc tội với Chính Thần hay sao?”

Nam tử gật đầu một cách nghiêm túc: “Ngươi nói đúng, nàng dám giết thật đấy.”

Nữ tử hé miệng, hình như vẫn muốn nói thêm vài lời cay nghiệt.

Song cuối cùng nàng lại cảm thấy mạng sống còn quý giá hơn.

“Vậy ngươi nói phải làm sao đây? Nhiệm vụ là do cung chủ giao phó, không thể không hoàn thành, đúng chứ?”

Nam tử trầm ngâm một hồi, từ tốn nói: “Phi Tiên Môn này là do con của Hám Thiên Cổ Thánh lập nên, chi bằng đi gặp hắn trước đã.”

“Dù sao vẫn chưa vội lắm, nếu muốn kiểm tra thân phận thì chúng ta cứ giả thành khách làm theo ý chủ, không cần vẽ vời thêm chuyện đâu.”

Mặc dù nữ tử rất khó chịu nhưng rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý.

Cứ như vậy, hai người đi theo hàng ngũ, từng bước lại gần chỗ khảo thí.

Hai người cứ tưởng đây là bước kiểm tra thân phận của người tới Phi Tiên môn mà thôi, nhưng nào ngờ đây là cuộc sát hạch cho những người mới nhập môn.

Chẳng mấy chốc họ đã tiến vào khâu sát hạch.

Bước đầu tiên là kiểm tra căn cốt và ngộ tính.

Sau khi họ bước vào, chín luồng ánh sáng lần lượt bừng lên trên đại trận kiểm tra, trưởng lão nội môn chịu trách nhiệm chủ trì sát hạch lập tức bật dậy.

Bên ngoài pháp trận cũng xôn xao cả lên.

“Ôi trời ôi, thiên phú cửu giai!”

“Tư chất cao vậy sao?”

“Hơn nữa còn là hai người?”

“Mau mau mau, báo lên cho hai vị tổng quản và các trưởng lão hộ pháp, thiên tài tuyệt thế xuất hiện rồi!”

Nếu là ngày trước, khi Khương Thành còn làm đương gia, có lẽ thiên tài như này đã bị chôn vùi rồi.

Nhưng bây giờ Đoan Phong và Thiên Hợp đã làm đương gia, phong cách của Phi Tiên môn không khác các môn phái khác nhiều lắm.

Nếu gặp được thiên tài tuyệt thế, các trường lão bên trên sẽ tranh nhau thu làm môn hạ.

Lúc đám Trường Dương, Trường Linh, Đoan Phong tới nơi, cuộc sát hạch đã đến khâu kiểm tra tu vi.

Hai người này đã đạt tới cảnh giới Thiên Thần, nhưng giới hạn cao nhất của thí nghiệm đại trận lại chỉ là Thánh Chủ đỉnh phong.

Vì vậy đại trận lập tức bị bao trùm trong luồng ánh sáng trắng.

Đám người Trường Dương không khỏi tỏ vẻ kinh hãi.

“Hoá ra là Thánh Chủ đỉnh phong!”

“Sao có thể để cao thủ như vậy tham gia cuộc sát hạch người mới?”

“Mau mau mời vào!”

Mọi người vội vàng kết thúc sát hạch, đưa đôi nam nữ kia ra ngoài.

Thấy hai Thánh Chủ đỉnh phong tới gia nhập liên minh, Đoan Phong tươi cười tiếp đón.

“Không biết nên xưng hô với hai vị ra sao?”

Hai người nọ không hề biết mình vừa tham gia cuộc sát hạch người mới, bỗng thấy nhiều Thánh Chủ xuất hiện trước mặt, họ chỉ cho rằng cuối cùng Phi Tiên môn cũng nhận ra mình là khách quý.

Nữ tử thản nhiên nói: “Đạo hào của ta là Vân Hồng, đây là Nam Khâu.”

Hai cái tên này còn rất xa lạ với mọi người.

Nhưng nếu họ sẵn lòng “gia nhập” Phi Tiên Môn thì đều là người một nhà cả.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Hoan nghênh hai vị đạo hữu!”

“Tới đây thì đều là người một nhà, mời mời mời!”

Vân Hồng và Nam Khâu đều cảm thấy hình như đối phương nhiệt tình quá đà thì phải.

Bọn ta là người một nhà với các ngươi từ bao giờ?

Nhưng nghĩ lại thì đây có thể là giọng điệu khách sáo của đối phương nên họ không hỏi han gì nữa.

Hai người nhanh chóng được đưa vào chính điện Phi Tiên Môn một cách long trọng.

“Hai vị yên tâm, chắc chắn đãi ngộ sẽ khiến các ngươi hài lòng!”

Đoan Phong còn bố trí một nghi thức chào mừng rất thân mật, làm hai người cùng cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Tính ra thì bọn ta chỉ tới đây để làm nhiệm vụ thôi mà, có cần bày vẽ vậy không?

“Xin hỏi con của Cổ Thánh có ở đây không? Bọn ta muốn gặp hắn.”

Chương 2130: Bí mật năm ấy

Nghe thấy lời thỉnh cầu này, đám Đoan Phong không ngạc nhiên lắm.

Trưởng lão mới tới muốn gặp chưởng môn một lần là chuyện rất bình thường.

Nếu là trưởng lão bình thường, có lẽ không có tư cách này, nhưng hai người kia chắc chắn sẽ là Thánh Chủ đỉnh phong.

Vậy nên phải nhanh chóng phái người đi mời người.

Chỉ một chốc sau, Thành ca đang rảnh rỗi đã đến thật.

“Sư tổ!”

“Bái kiến Khương chưởng môn!”

Mọi người vội vàng hành lễ, còn Nam Khâu và Vân Hồng cũng không thể không quan sát vị con của Cổ Thánh này.

Tiên lực dồi dào, vượt xa đám Thánh Chủ bình thường, nhưng khí tức của đạo tự thân lại chưa đạt viên mãn.

Nói cách khác, người này thậm chí còn chưa đạt ngưỡng Thánh Chủ đỉnh phong.

Đường đường là con của Cổ Thánh mà chỉ có vậy?

“Chẳng phải báo rằng hai người này sẽ gia nhập Phi Tiên môn ư? Sao chưa nhập môn thế này?”

Khương Thành cau mày, liếc mắt nhìn hai người một chút, vừa rồi hắn không hề nhận được giá trị thống trị, cũng đồng nghĩa với việc đối phương vẫn chưa trở thành bộ hạ của hắn.

Điều này làm hắn không hài lòng cho lắm.

Đoan Phong vội giải thích: “Chưa kịp ghi danh vào danh sách thì họ đã khăng khăng đòi gặp ngươi.”

“Ra là thế.”

Lúc này Khương Thành mới gật đầu.

“Bây giờ các ngươi đã gặp được rồi, hài lòng chưa?”

Cuối cùng Nam Khâu và Vân Hồng cũng nhận ra có thể đối phương đang hiểu nhầm gì đó.

Sau đó lập tức tỏ vẻ lạnh lùng: “Ai bảo bọn ta tới gia nhập Phi Tiên môn?”

Đoan Phong sửng sốt: “Các ngươi không gia nhập Phi Tiên môn thì tham gia cuộc sát hạch nhập môn làm gì?”

Ơ?

Vừa nãy là sát hạch nhập môn hả?

Vẻ mặt hai người lập tức trở nên rất khó coi.

Nếu chuyện này bị đồn ra thì sẽ thành trò cười mất.

“Đáng ghét, các ngươi đang đùa bỡn ta hả?”

Vân Hồng phẫn uất ra mặt, lập tức toát ra khí tức hùng mạnh mà chỉ Thiên Thần mới có.

“Bổn tọa đến từ Thiên Diêu Cung, là Vân Hồng đại thần quan dưới trướng Huyết Hải Chính Thần!”

“Trong Phi Tiên Môn của các ngươi không có một ai có thể tồn tại ngang hàng với ta, lại còn dám tuyển ta, đúng là mơ hão, chưa soi gương đúng không?”

Mọi người nhất thời kinh hãi.

“Tu thần?”

“Không hay rồi, tu thần đã trà trộn vào Tiên Cực đại lục!”

“Mau, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!”

Tiên Võ Châu vốn được coi là chốn thiên đường dành cho người tu tiên. Để phòng ngừa Thần cung xâm nhập, Tiên nhân nơi đây có lòng thù địch rất lớn với các tu thần giả.

Trong nháy mắt. gần trăm Thánh Chủ Phi Tiên môn đã nghe tin mà xuất hiện, bao vây quanh hai người kia.

Thấy vậy, Nam Khâu vội đưa tay lên lấy lòng.

“Chư vị khoan đã, bọn ta không có ác ý!”

Hắn đâu dám khai chiến ở Từ Tinh đảo.

Chưa bàn tới Hám Thiên Cổ Thánh, ngay cả Hư Minh Thánh Tôn cũng đã đủ để chế ngự bọn họ.

“Ta tới đây chuyến này là vì phụng mệnh sư tôn Mệnh Nguyên Chính Thần, tới gặp Hám Thiên Cổ Thánh để trao đổi với nàng về một chuyện hệ trọng.”

Nếu muốn tìm Hám Thiên Cổ Thánh thì các ngươi trà trộn vào Phi Tiên môn làm gì?”

Nam Khâu tiếp tục phân bua: “Đó là bởi bọn ta nghe tin con của Hám Thiên Cổ Thánh đã khai tông lập phái ở đây, vậy nên mới đây xin gặp, hy vọng hắn có thể dẫn bọn ta đi gặp Hám Thiên Cổ Thánh.”

Sắc mặt mọi người hơi dịu đi.

Nếu là những Chính Thần khác thì chắc chắn họ sẽ không tin.

Nhưng Huyết Hải Chính Thần và Mệnh Nguyên Chính Thần đều là Thiên Đế của Thiên Cung năm đó.

Không lấy làm lạ khi họ có việc muốn tìm Hám Thiên Cổ Thánh.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn lên Khương chưởng môn.

Khương Thành tái xanh mặt mày.

Mẹ kiếp, lời đồn kia lan đến tai người ngoài rồi hả?

Thanh danh đời này của ta đi tong rồi.

Hắn vốn định làm rõ một lần nữa, nhưng lời vừa đến miệng lại bị hắn nuốt về.

Hám Thiên Cổ Thánh trèo đầu cưỡi cổ mình một cách trắng trợn mà mình lại chưa trả đũa nàng lần nào, làm sao nuốt trôi cục tức này đây?

Chẳng phải chính thần tìm ngươi bàn bạc việc hệ trọng à?

Ta đây sẽ phá hỏng việc lớn của ngươi!

“Huyết Đế và Nguyên Đế tìm Chiến Đế làm gì?”

Nam Khâu khẽ cau mày, một việc hệ trọng thế này phải chính miệng nói với Hám Thiên Cổ Thánh mới đúng, làm sao có thể nói cho các ngươi nghe?

Khương Thành cũng nhận ra điều làm họ khó xử.

Vậy nên hắn phất tay lên tạo ra một kết giới ngăn cách tất thảy.

“Ổn rồi, các ngươi có thể nói ra.”

Hắn không biết rằng Lăng đang ở trong một động phủ đằng sau chính điện, vừa tức cười vừa chăm chú quan sát cảnh này.

Nam Khâu và Vân Hồng liếc mắt nhìn nhau, trước mặt là con của Cổ Thánh, nên nói với hắn cũng giống như trao đổi cùng Hám Thiên Cổ Thánh mà thôi.

Vân Hồng thần quan tỏ vẻ nghiêm túc, nghiêm nghị nói: “Đám ma vật phía đối diện lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu, mối nguy lớn nhất của Nguyên Tiên giới sắp xảy ra rồi!”

Câu nói này làm Thành ca chẳng hiểu gì cả.

“Gì mà ma vật, gì mà mối nguy của Nguyên Tiên giới, chẳng lẽ Thiên ma ngoại vực có tồn tại thật à?

“Hoá ra ngươi không biết gì ư?”

Vân Hồng hết sức kinh ngạc: “Chẳng lẽ mẹ ngươi không tiết lộ cho ngươi biết những bí mật đó?”

Mẹ nhà mi ấy.

Thành ca suýt nữa văng tục tại chỗ.

Nhưng vì phá hỏng chuyện nên hắn đành phải cố nhịn để diễn tiếp.

“Không!”

“Haiz, cũng đúng, ngươi không trải qua thời đại kia giống bọn ta, không biết là bình thường.”

Nam Khâu thở dài, tiếp đó nhẹ nhàng kể lại.

“Thật ra vào thời viễn cổ, trước khi Thập Thiên Đế quật khởi, Nguyên Tiên giới từng tan rã một lần…”

Khương Thành bĩu môi: “Thiên Đạo bị người ta đánh cắp, sau đó ba nghìn căn nguyên phân tán khắp nơi, tạo thành ba nghìn chân giới, đúng chứ?”

Hai người lại đưa mắt nhìn nhau, cứ tưởng người kia chẳng biết tí gì, hoá ra hắn còn biết bí mật cả bí mật xa xưa hơn.

“Đúng vậy, lần ấy Thiên Đạo đã bị trộm mất, cũng gieo xuống một mầm tai hoạ.”

“Mầm tai hoạ gì?”

“Từ đó Thiên Đạo không còn hoàn chỉnh nữa.”

“Không hoàn chỉnh là sao? Chẳng lẽ Thiên Đạo đã bị người ta móc mất một miếng? À phải rồi, kẻ đó tên là gì?”

“Lúc ấy mọi người gọi hắn là Di.”

Vân Hồng tiếp lời: “Di không phân tách Thiên Đạo. Sau khi đánh cắp Thiên Đạo, ban đầu hắn lợi dụng sức mạnh của Thiên Đạo để sáng lập ra một thế giới mới.”

“Về sau, hắn cố gắng thay ý chí của Thiên Đạo bằng ý chí của mình.”

Sáng tạo một thế giới mới… Khương Thành biết chuyện gì đã xảy ra, đó chẳng phải nguồn gốc của Huyền Giới ư.

Nhưng câu nói sau cùng lại khiến hắn hơi kinh hãi, đó không phải những việc mà Thánh Hoàng đã làm trong năm ấy sao?

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hắn thất bại, nhưng thật đáng tiếc, khi ấy Nguyên Tiên giới đã tan rã, đó cũng là lúc Thiên Đạo bước vào thời kì suy yếu, còn hắn lại quá mạnh.”

“Ý chí của Thiên Đạo không thể đồng hoá hắn trong một thời gian ngắn.”

“Trong tình huống bình thường, cùng với sự trôi qua của năm tháng, ý chí của Di sớm muộn gì cũng sẽ bị mai một hoàn toàn.”

“Nhưng đúng thời điểm mấu chốt ấy, biến cố đã xuất hiện.”

Nam Khâu hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Ba nghìn căn nguyên trở về, Nguyên Tiên giới được gây dựng lại. Trong khoảng thời gian đó, Thiên Đạo chấn động dữ dội, để lộ kẽ hở.”

“Chút ý chí sót lại của Di hồi phục rồi bỏ trốn, thậm chí còn để lại dấu ấn của mình vào trong Thiên Đạo.”

“Từ đó về sau, Thiên Đạo cũng bị ảnh hưởng bởi một phần ý chí của hắn!”

“Có chuyện như thế sao?”

Thành ca tỏ vẻ vừa được mở mang tầm mắt.

Theo lời hai người này thì sau này Di có thể hồi phục lại, thậm chí còn có liên quan đến mình.

Nếu mình không đưa Chân giới Băng trở về thì ba nghìn chân giới không thể dung hợp nhanh như vậy.

Không đúng, có lẽ chính mình đã làm Di có cơ hội hồi phục.

Bởi khoảng thời gian đó là lúc mình đang tất bật vượt qua các thử thách ở biển Thiên Đạo.

Không lẽ lúc đó Thiên Đạo bận “chiêu đãi” mình, lơ là với hắn, nên hắn mới có cơ hội đào thoát?”

Chương 2131: Thứ Tiên Giới

“Vậy nên, sau khi ba nghìn chân giới dược khôi phục lại, Di mới xuất sơn thêm lần nữa.”

“Không sai.”

“Vậy tại sao hắn không gây ra bất cứ động tĩnh nào?”

Trong khoảng thời kỳ đó, Thành ca không can dự vào nhiều việc lắm.

Chỉ khi ra khỏi biển Thiên Đạo, hắn mới biết Thiên Cung và Đạo Tuyệt Chi Địa đã rung chuyển mấy lần.

Nhưng những năm đó hắn chưa từng nghe nói về cái tên “Di” này.

Người có thể làm ảnh hưởng đến Thiên Đạo sao lại là một kẻ vô danh được chứ?

“Vì Vô Thượng Đạo Cực và Thập Thiên Đế.”

“Nói sao nhỉ?”

“Ta cũng tình cờ nghe thấy sư tôn nhắc tới chuyện này mà thôi.”

Nam Khâu thần quan từ tốn nói: “Trong thời đại ấy, không phải Di chưa từng xuất hiện, thậm chí hắn còn muốn kiểm soát toàn bộ Thiên Đạo rồi tiến tới lật đổ Nguyên Tiên giới.

“Nhưng Thần Chủ của Vô Thượng Đạo Cực đã chặn đứng hắn mấy lần, khiến hắn mãi không đạt được ý đồ này.”

“Vậy nên Di chỉ có thể dùng phương thức thâm nhập.”

Khương Thành tò mò hỏi: “Phương thức gì cơ?”

“Dựa vào Thiên Đạo, hắn sáng tạo nên một thế giới khác, nơi ấy được gọi là Thứ Tiên giới.”

“Hắn bồi dưỡng khá nhiều cao thủ ở bên đó, đặc biệt là Huyền tộc, nổi tiếng nhất trong số đó.”

“Huyền tộc ư?”

Khương Thành ngẫm nghĩ một lúc, bản thân ta là đại hiền giả của Huyền tộc đây này.

Song nó là một thời đại đã rất xa xôi.

“Đúng vậy, ngoài Huyền tộc còn vài tộc quần khác, họ đã có những bước tiến vượt bậc dưới sự bồi dưỡng của của Di.”

“Những Tộc quần này có thể cảm ngộ Thiên Đạo, họ tu luyện càng mạnh thì Di cũng sẽ mạnh theo.”

Khương Thành cẩn thận suy nghĩ, một số đặc điểm của Di khá giống với Thiên Đạo.

Chẳng phải Tiên nhân ở cảnh giới càng mạnh thì bản thân Thiên Đạo cũng càng mạnh sao?

Xem ra người này thực sự không tầm thường chút nào.

“Sau đó thì sao, nó có liên quan gì đến Thập Thiên Đế?”

“Cứ cách một thời gian, Thứ Tiên giới lại tổ chức một đợt thâm nhập trên quy mô lớn, cố gắng xuyên qua bình chướng của Thiên Đạo để qua bên đây.”

Vân Hồng trịnh trọng nói: “Mấy lần trước, Thập Thiên Đế đã chặn họ lại, bằng không Nguyên Tiên giới bị xâm lấn lâu rồi.”

Khương Thành khẽ mỉm cười: “Xem ra Thập Thiên Đế đã có rất nhiều cống hiến ở hậu phương nhỉ.”

‘Đúng vậy.”

“Vậy tại sao họ không kêu gọi tất cả Tiên nhân của Nguyên Tiên Giới cùng xông lên? Vậy tại sao không dứt khoát tiến công bên đối diện?”

‘Bởi vì không làm được.”

“Tuy Nguyên Tiên giới mạnh hơn Thứ Tiên giới nhưng cũng có điểm yếu kém hơn bên ấy.”

Nam Khâu khẽ thở dài: “Thiên Đạo ở Nguyên Tiên giới bọn ta chỉ có ý chí bản năng, còn Thứ Tiên giới lại chịu ảnh hưởng từ Di, tương đương với việc sở hữu linh trí.”

“Bọn họ có thể làm được rất nhiều việc mà bọn ta không thể làm.”

“Nếu bọn ta muốn qua bên ấy thì phải dùng Thiên Đạo chí bảo mở đường, vậy mới có thể miễn cưỡng đi qua.”

“Còn bọn họ mới qua bên bọn ta thì chỉ cần Di âm thầm hộ giá hộ tống là đủ.”

Lúc này Khương Thành mới hiểu ra: “Ra là thế.”

“Vậy các ngươi đến chuyến này là vì muốn mời Chiến Đế và Tiêu Đế cùng tới ngăn chặn Thứ Tiên giới à?”

“Đúng, nhưng không hẳn là thế.”

Nam Khâu lại thở dài lần nữa: “Chính Thần và Cổ Thánh quá mạnh, trái lại sẽ khiến Thiên Đạo công kích theo bản năng. Mặc dù có Thiên Đạo chí bảo mở đường cũng không được, lúc trước ta và sư tôn đã thử rồi.”

Thành ca đã hiểu mục đích họ đi chuyến này.

“Thế nên ý của ngươi là muốn mời những Tiên nhân chưa đạt tới cảnh giới Cổ Thánh tiến lên chống lại Thứ Tiên giới sao?”

Hai người cùng lúc gật đầu: “Đúng thế!”

“Sự việc rất hệ trọng, bọn ta phải gặp Hám Thiên Cổ Thánh càng sớm càng tốt, xin nàng cử ra các Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong, đồng thời lấy Hám Thiên phủ và Hư Minh đăng trong tay nàng để mở lối sang Thứ Tiên giới.”

“Muốn họ ban Thiên Đạo chí bảo cho thủ hạ ư?”

Thành ca không khỏi khó hiểu: “Đó là bảo vật rất quan trọng, sao họ có thể yên tâm giao cho kẻ khác dùng?”

Hai người cũng nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

“Chủ nhân của Thiên Đạo chí bảo luôn là Thiên Đế, dù ai lấy chúng đi thì cũng chỉ có thể sử dụng tạm thời thôi.”

“Thiên Đế có thể thu hồi chúng bất cứ lúc nào, ngươi không biết sao?”

“Ra thế.”

Thành ca không hào hứng lắm, chủ yếu là vì có góp sức thì cũng chẳng được lợi lộc gì cho cam.

Nhưng nghĩ đến việc có thể gặp lại cố nhân Huyền Giới năm ấy, hắn cảm thấy mình nên tham gia một chút.

Huống hồ, dạo này tin đồn đã bay khắp Tiên Võ Châu, hắn thực sự không thể trơ ra mà ở lại đây nữa.

“Được thôi, nhiệm vụ quan trọng thế này thì ta phải nhập cuộc giúp đỡ chứ.”

“Lên đường lúc nào?”

‘Ngươi?”

Hai người tỏ vẻ chẳng hiểu gì cả.

Vân Hồng chẳng thèm giấu giếm vẻ khinh thường của mình: “Ngươi chỉ là một Thánh Chủ bình thường, bớt bớt đi.”

“Mau đưa bọn ta đi gặp Hám Thiên Cổ Thánh để xin nàng cử ra hai cao thủ.”

Câu nói này làm Thành ca không vui chút nào.

Thánh Chủ bình thường thì sao?

Kỳ thị cảnh giới phải không?

“Muốn gặp Hám Thiên Cổ Thánh à? Vậy các ngươi cứ việc chờ đi.”

Nói xong, Thành ca bỏ mặc hai người ở nguyên chỗ này rồi một mình bay về phía xa.

“Hắn đi đâu thế?”

“Đi báo với Hám Thiên Cổ Thánh à.”

Vân Hồng chau mày: “Liệu Cổ Thánh có phái hắn đi không?”

Nam Khâu khẽ mỉm cười: “Chắc chắn là không, dù sao đây cũng là việc lớn, Cổ Thánh sẽ không coi nó là trò đùa đâu, huống hồ chuyện này vốn không hay ho cho lắm.”

Hai người họ không biết Thành ca vừa lượn lờ bên ngoài một vòng rồi lặng lẽ trở về Phi Tiên môn.

Sau đó chạy thẳng tới Động phủ của Lăng.

“Lão muội à, từ trước đến nay ca luôn đối xử tốt với ngươi, đúng không?”

Quả thực, Lăng không bỏ sót chữ nào trong cuộc nói chuyện giữa ba người họ.

Quả thực Thứ Tiên giới đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Để ngăn chặn sự thâm nhập từ bên kia, năm đó nàng đã xuất chiến vài lần, chuyện này là thật.

Song nàng cũng nằm lòng ý đồ gây chuyện xấu của Khương Thành.

Vì vậy nàng chép miệng, giận dỗi quay người lại: “Ngươi đối xử tốt với ta chỗ nào?”

Thành ca trực tiếp ngồi xuống trước mặt nàng: “Ca dẫn ngươi đi theo nhiều lần như vậy, lần gần nhất là Vẫn giới tiên tàng, không chỉ đưa ngươi đi hưởng ké đạo hạch mà còn giải quyết hai mối nguy lớn thay ngươi.”

“Chẳng phải ngươi nên báo đáp một chút sao?”

Lăng lặng lẽ oán thầm, ngươi cũng sai ta làm rất nhiều việc không công đấy.

“Thế thì sao? Ngươi muốn ta báo đáp kiểu gì?”

Khương Thành cười híp mắt, xoa tay: “Năm ấy ngươi cũng là nhân vật quan trọng của Thiên Cung phải không?”

Lăng chẳng ừ hử gì: “Đúng thì sao?”

Khương Thành tiếp tục dẫn dắt từng bước: “Vậy chắc ngươi và Hám Thiên Cổ Thánh quen nhau lắm nhỉ?”

Nhìn vào ánh mắt bất lương kia, Lăng không khỏi đề phòng trong lòng.

“Ngươi muốn thế nào?”

“Chẳng muốn thế nào cả.”

Thành ca dang tay ra với vẻ ngây thơ vô tội, bâng quơ nói: “Chỉ là muốn ngươi lừa lấy Hám Thiên phủ và gì nhỉ… Hư Minh đăng cho ta.”

“Ngươi nói gì?”

Lăng suýt nữa đã nghi ngờ mình vừa nghe nhầm.

Tên này chán sống rồi hả?

Dám lừa lấy Hám Thiên phủ.

Thậm chí còn muốn mình, cũng chính là chủ nhân của Hám Thiên phủ đi lừa giúp hắn, hắn biết bản thân đang nói gì không?

Nếu lời này là do kẻ khác nói ra thì chúng chết chắc rồi.

Nhưng vì là Khương Thành nên Lăng nhẫn nại hơn rất nhiều.

“A…”

Nàng nở một nụ cười yếu ớt tràn đầy ẩn ý: “Ngươi muốn lấy hai món Thiên Đạo chí bảo kia làm gì?”

Chương 2132: Thiên Đế tụ hội

“Chuyện này à, ta nói ra ngươi cũng đừng sợ nhé.”

Khương Thành cố ý nhìn quanh nhìn quất, sau đó hạ thấp âm lượng.

“Thực ra Nguyên Tiên giới sắp bị huỷ diệt rồi.”

“Hiện đang có vô số thiên ma ngoại vực nhăm nhe như hổ rình mồi, thực lực của chúng ít nhất cũng phải mạnh hơn Nguyên Tiên giới gấp mười lần trở lên.”

“Ôi chao, vậy thì đáng sợ quá.”

Tuy miệng nói sợ nhưng thực ra Lăng suýt nữa đã không kìm được ham muốn bóc phốt một phen.

Nàng không phải kẻ chẳng biết gì về Thứ Tiên giới, xét trên thực lực tổng thể thì nó chưa chắc vượt mặt được Nguyên Tiên giới.

Tên này nói chuyện giật gân thật đấy.

“Không phải vậy sao?”

“Nếu sơ sẩy một chút thì nơi này sẽ vạn kiếp bất phục mất.”

“Đến lúc đó ngươi không thể trông cậy vào ai nữa. Nếu đối mặt với đám thiên ma ngoại vực ấy, Hám Thiên Cổ Thánh gì đó sẽ chỉ là một đống cặn bã thôi.”

Thành ca nói như thể đang kể lại một câu chuyện xưa cực kỳ khủng bố, vẻ mặt trông vừa nghiêm túc vừa chân thật.

Lăng - người bị hắn giáng xuống hạng cặn bã cố tình làm bộ sợ sệt.

“A, vậy phải làm sao đây?”

“Chúng ta phải chạy trốn ư?”

“Trốn? Ngươi có thể trốn đi đâu? Đến lúc ấy thiên hạ rộng lớn này cũng chẳng có lấy một xó xỉnh bình yên nào nữa.”

Chẳng biết từ lúc nào, Khương Thành đã chuyển sang tư thế của vua làm màu, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu một góc 45 độ nhìn lên trời.

“Thiên ma đột kích, Tiên giới trầm luân.”

“Tuy xưa nay ta không thích xuất đầu lộ diện nhưng cũng không nỡ nhìn cảnh sinh linh đồ thán, chỉ đành đứng ra làm điều gì đó.”

Lăng có phần ngạc nhiên.

Nàng vốn cho rằng Khương Thành lừa gạt bảo vật là để giấu đi rồi phá hỏng mà thôi.

Không ngờ hắn lại muốn giúp đỡ đấy.

Tên này định đại diện Chiến Đế để xuất chiến sao?

Nói thật, lần này Cổ Thánh là nàng không đi được, thực sự chưa biết chọn ra ai.

Mấy Thánh Chủ đỉnh phong dưới trướng không đủ đô, chẳng bằng hai Thiên Thần đang đứng ngoài kia.

Khương Thành chủ động xin đi giết giặc làm nàng thực sự ngạc nhiên và vui mừng quá đỗi.

Cử tên này đi thì những người khác chẳng cần ra tay.

Nhất là lúc nghĩ đến tám tên Thiên Đế đã chia cách mỗi người mỗi ngả với mình, nàng lại càng không khỏi khoái chí khi thấy người khác gặp hoạ.

Nhưng ngoài mặt, nàng vẫn cố tình chất vấn.

“Ngươi?”

“Nếu thiên ma ngoại vực thực sự ghê gớm đến mức Cổ Thánh và Chính Thần không chống đỡ nổi thì bản thân ngươi có thể làm gì?”

Khương Thành vẫn đang hếch cằm, chỉ có thể cụp mắt xuống, liếc nhìn nàng một cái.

“Chẳng lẽ ta phải rêu rao khắp nơi là ta luôn chỉ sử dụng một phần trăm thực lực hay sao?”

Lăng bị tên vua làm màu này hạ gục luôn rồi.

“Nếu ngươi giỏi như thế thì sao còn muốn Hám Thiên phủ làm gì?”

“Dùng Hám Thiên phủ mở đường thôi mà, thật ra Hám Thiên Cổ Thánh sẽ lấy làm vinh dự cho xem. Ngăn chặn thiên ma ngoại vực cũng là một lần thăng hoa của món Thiên Đạo chí bảo này.”

“Đây là việc hệ trọng liên quan đến sự an nguy của vô số người, trọng trách trên vai ngươi không nhẹ đâu.”

Khương Thành sốt ruột lắm rồi.

“Mau đi lừa cho Hám Thiên Cổ Thánh kia quay mòng mòng đi, ta chờ tin vui chiến thắng của ngươi, cố lên!”

Lừa quay mòng mòng?

Lăng cảm thấy răng mình hơi ngứa ngáy rồi, tên này đáng ghét thật đấy.

Nếu không phải mình đang ngụy trang ở bên cạnh hắn thì mình cũng không biết hắn nói xấu mình nhiều như vậy.

Khoé miệng của nàng khẽ nhếch lên: “A, thật ra ngươi không cần tìm ta xin giúp đỡ đâu. Chẳng phải ngươi là con riêng của Hám Thiên Cổ Thánh sao, vậy thì quan hệ còn thân thiết hơn ta ấy chứ.”

“Ngươi nói với mẹ một tiếng thì nàng đưa cho ngươi thôi?”

“Có phải ngươi đang ngứa đòn không?”

Thành ca bực đến nỗi tức ngực, không còn giữ vững tư thế chuyên dụng của vua làm màu nữa.

Hai người đấu võ mồm thêm mấy câu thì Lăng mới chịu “lên đường”.

Khương Thành không dám chắc rằng nàng có thành công hay không.

Thật ra dải ngân hà mênh mông bao quanh Tiên Võ châu là do Hám Thiên Phủ ngưng tụ ra.

Vậy nên không thể dùng cách trộm cắp được.

Khương Thành không biết rằng sau khi rời khỏi tầm mắt của hắn, Lăng đã lập tức xuất hiện ở bên ngoài dải ngân hà.

“Lăng Hiển, Tiết Dương, Tiêu Hoài,…”

“Ra đây hết cho ta!”

Chỉ một chốc sau, tám người với thần uy cuồn cuộn lần lượt xuất hiện trước mặt nàng.

Tám người chia làm hai phe không chính thức, trong đó một bên là Huyết Đế, Nguyên Đế, Tâm Đế và Không Đế.

Còn ba nam một nữa đứng cách họ tương đối xa là Tu Đế, Hồn Đế, Huyền Đế và Lẫm Đế.

Người đầu tiên lên tiếng là Nguyên Đế.

“Lăng, ngươi có việc tìm bọn ta ư?”

Tu Đế ở phía đối diện có một khúc mắc không nhỏ với Lăng, nghe vậy bèn tỏ thái độ lồi lõm, mỉa mai thẳng mặt.

“Thế nào, Chiến Đế từng lên mặt với cả Thiên Cung không chịu được áp lực từ bên ngoài à?”

“Chẳng lẽ định tìm đến nương nhờ bọn ta hả?”

“Ha ha ha ha…”

Hồn Đế cố ý cười phá lên, trong số Thập Thiên Đế năm đó, hắn là người muôn đời có chiến lực đứng ở hạng hai.

“Lăng, nếu ngươi bằng lòng, ta sẽ phong ngươi làm Phó Cung chủ.”

“Yên tâm, niệm tình cảm ngày xưa, bọn ta sẽ bảo vệ tốt cho đám người Hám Thiên cung của ngươi.”

Mấy năm gần đây, đúng là bọn họ luôn muốn chiếm đoạt cả Hám Thiên cung và Tiên Võ châu.

Là Chính Thần, họ cần thêm nhiều người tu luyện đạo của họ, như vậy mới có thể trở nên mạnh hơn.

Các châu ngon nghẻ bên ngoài gần như đã bị phân chia hết rồi.

Ngay cả một địa vực mới xuất hiện chưa lâu như Thường Lục châu cũng đã sớm bị người ta nhăm nhe.

Hiện tại Nguyên Tiên giới chỉ còn dư lại hai “miếng bánh ngon”, một trong đó là Tiên Võ châu.

Nơi này không chỉ có vô số Tiên nhân mà người sở hữu thiên phú dị bẩm còn nhiều không đếm xuể.

Nếu chinh phục được Tiên Võ châu, khiến tất cả Tiên nhân nơi đây đều cải sang tu thần đạo của mình thì bản thân họ sẽ có thể trở thành kẻ mạnh nhất trong số hai mươi bảy vị Chính Thần ngay lập tức.

“Tiết Dương, Hiểu Đình, các ngươi đi quá xa rồi đấy.”

“Hừ, Tiêu Hoài, ngươi đừng giả vờ làm người tốt cái con khỉ gì nữa, ta không tin ngươi không ham muốn Tiên Võ châu đâu!”

Nếu là lúc bình thường thì Lăng cũng sẽ nhìn họ tranh cãi như thể đang đứng xem kịch vui.

Nhưng bây giờ nàng phải nhanh chóng trở về “báo cáo nhiệm vụ” với Thành ca nữa, không rảnh để lãng phí thời gian ở đây.

“Thôi đi, lần này ta tìm các ngươi là để bàn về Thứ Tiên giới.”

Nghe nhắc tới Thứ Tiên giới, tám người nọ cùng tỏ vẻ nghiêm túc.

“Đã rất nhiều năm trôi qua, chẳng biết Thứ Tiên giới bên kia phát triển như thế nào.”

Không Đế trầm giọng: “Gần đây thần quan dưới trướng ta có tiếp xúc với những người đến từ Thứ Tiên giới, thực lực không kém chúng ta là mấy.”

Huyết Đế ra vẻ nghiêm trọng, nói: “Xem ra không thể coi thường mối nguy lần này.”

Huyền Đế không cho là đúng: “Có gì đáng lo lắng chứ, hiện tại chúng ta mạnh hơn trước đâu chỉ vạn lần?”

“Lúc này Nguyên Tiên giới có hai mươi bảy Chính Thần, ta chỉ ước có thể thực hiện một cuộc tấn công trên quy mô lớn về Thứ Tiên giới bên kia.”

“Chỉ cần chúng dám đến thì đừng hòng trở về nữa!”

Tâm Đế mặt không đổi sắc, ngắt lời hắn: “Ngươi dám chắc sẽ đánh bại Di ư?”

“Điều này…”

Huyền Đế há hốc miệng, chỉ mong nuốt lại mấy lời huênh hoang kia.

Đạo của họ là do Thiên Đạo ban cho, còn Di lại tự cướp đoạt lấy.

Chỉ dựa vào điểm này đã thấy hai bên có khoảng cách chênh lệch lớn.

Cho dù hắn tự tin hơn nữa thì cũng chẳng dám nói bản thân mạnh hơn người nọ.

“Chẳng đến lượt chúng ta bận lòng vì Di, bằng không hắn đã qua đây từ tận năm đó rồi, vị Thần Chủ Vô Thượng Đạo Cực kia sẽ ngăn chặn con ma này.”

Nguyên Đế và Lẫm Đế không hẹn nhau mà cùng nhìn về phía Lăng.

“Chiến Đế, ngươi thấy sao?”

“Ta không có ý kiến gì.”

Lăng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Lần này ta tìm các ngươi tới đây chỉ là để đánh cược với các ngươi một phen.”

Chương 2133: Giao ước của các Thiên Đế

“Đánh cược?”

Tám vị Thiên Đế đưa mắt nhìn nhau.

Nghĩ đến phong cách xưa nay của Lăng, không hẹn mà cùng sinh lòng đề phòng.

“Ngươi muốn cược gì?”

“Mỗi bảo vật chỉ có thể đưa một người đi qua vách ngăn của Thiên Đạo.”

Lăng đủng đỉnh nói: “Trong khi mười người này chặn lối đi thông với Thứ Tiên giới, chắc chắn họ sẽ nổ ra xung đột với đám xâm lăng từ bên kia.”

“Và bên đó cũng có vài sản vật đặc biệt, ví dụ như Thiên Khuyết Thạch.”

Thiên Khuyết Thạch chính là một trong những nguyên liệu để luyện chế huyền khí cao giai của Thứ Tiên giới.

Tuy không quý hiếm bằng Hỗn Độn Ngọc Tuỷ nhưng nó cũng là bảo vật có giá trị cực cao.

Vả lại nếu có thể mang Thiên Khuyết Thạch về Nguyên Tiên giới thì có thể dùng nó để thay thế các vật liệu khác nhằm

luyện chế đế khí.

Hồn Đế hờ hững nói: “Ngươi định làm gì?”

“Rất đơn giản, mười tuyển thủ lần này sẽ chính là đại diện cho cuộc đấu giữa chúng ta.”

Ánh mắt Lăng xoẹt qua tám Thiên Đế, từ tốn nói: “Cuối cùng ai mang về nhiều Thiên Khuyết Thạch nhất sẽ là người chiến thắng.”

“Kẻ thất bại phải nhận thua với người chiến thắng, hơn nữa còn phải bồi thường.”

Nàng nghiêng đầu, suy nghĩ một chốc: “Vậy đi, nếu các ngươi thua thì trả cho ta một phần Hỗn Độn Tử Ngọc Tủy.”

“Ngươi nói gì?”

Tu Đế và Không Đế đồng thời kinh ngạc thốt lên.

“Hỗn Độn Tử Ngọc Tủy?”

“Sao ngươi có thể nói mà không biết ngượng mồm thế chứ?”

“Loại thần vật ấy có thể bắt gặp nhưng chẳng thể tơ tưởng, bản thân bọn ta đã không có, trả kiểu gì?”

Tử Ngọc Tủy có thể luyện chế ra đế khí thông thiên.

Đế khí cấp bậc ấy có thể phong ấn cấp bậc Cổ Thánh.

Nếu có nó trong tay, đừng nói là càn quét Tiên Võ châu, chí ít cũng có thể quật ngã các Cổ Thánh còn lại.

Điều kiện tiên quyết là trên đời có tồn tại luyện khí sư mạnh mẽ đến vậy.

Đã qua biết bao năm nhưng mới chỉ có một phần Hỗn Độn Tử Ngọc Tủy từng xuất hiện ở Nguyên Tiên giới, bằng không mọi người đã chẳng biết rằng thần vật ấy có tồn tại trên đời.

“Tử Ngọc Tủy là thứ không có khả năng, ngươi điên thật rồi!”

“Vả lại nếu ngươi thua thì sao?”

“Ngươi có thể đền cho bọn ta thứ gì? Lẽ nào ngươi có Tử Ngọc Tủy?”

Lăng lắc đầu: “Đương nhiên ta không có, nhưng nếu ta thua thì sẽ từ bỏ Tiên Võ Châu, các ngươi muốn làm gì cũng được.”

Lần này đến lượt tám Thiên Đế kinh ngạc bật thốt.

“Ngươi nói gì?”

“Lăng, ngươi nói thật ư?”

Có rất nhiều Chính Thần nhăm nhe Tiên Võ châu.

Sở dĩ nơi này vẫn chưa thất thủ, ngoài việc các Chính Thần tự kiểm soát lẫn nhau thì nguyên nhân lớn nhất chính là Lăng.

Tiên Võ Châu là một thế giới mới được tạo ra hoàn toàn từ đạo nguyên của chính nàng, gần như có thể coi là phiên bản mạnh hơn của thánh giới.

Chỉ cần nàng muốn, nàng có thể làm Tiên Võ châu biến mất trong tầm mắt của mọi người ngay lập tức.

Trừ phi được nàng cho phép, bằng không cho dù đánh bại nàng thì cũng không ai có thể cướp mất “thế giới riêng” đặc biệt này.

Huống hồ nàng còn có trợ thủ là Vô Định Thánh Chủ.

Tất nhiên, hàng tỷ tiên nhân ở bên trong Tiên Võ châu không phải là vật tư hữu của Lăng.

Nhưng nếu nàng buông bỏ việc tu tiên và rút đạo nguyên tự thân khỏi Tiên Võ châu thì hàng tỷ tiên nhân đó sẽ không thể chống lại sự xâm lược của thần đạo.

Đến lúc đó, tám Thiên Đế có thể tới đây truyền đạo có thể phân chia cái bánh ngon này.

Điều kiện quá hấp dẫn, quả thực họ rất khó cưỡng lại.

Nhịp thở của Tu Đế cũng dần trở nên nặng nề.

“Ngươi không lấy bọn ta làm trò tiêu khiển chứ?”

“Đây là một chuyện rất lớn, ta không tin ngươi sẽ lấy nó ra đùa…”

Lăng lạnh lùng cắt lời hắn: “Ta mà hứa thì sẽ không bao giờ nuốt lời.”

Tám vị Thiên Đế rơi vào trầm tư.

Bọn họ không ngu, nếu Lăng dám cược lớn như vậy thì chứng tỏ nàng đã nắm chắc phần thắng.

Ấn đường Tâm Đế khẽ nhăn lại, sực nhớ đến điều gì đó.

Vì vậy hắn lắc đầu.

“Canh bạc này chẳng có chút ý nghĩa nào, bọn ta cùng lắm chỉ cử ra được Thiên Thần, còn bên ngươi có thể phái Tiêu đi.”

Tiêu chính là tên thật của Tiêu Đế.

Những người khác cũng đưa ra phản ứng.

“Đúng thế, Tiêu là Thánh Tôn, hắn cũng có thể tham gia hành động lần này.”

“Thực lực của hắn vốn nằm trên Thiên Thần dưới trướng bọn ta, hơn nữa còn nắm trong tay bản mệnh chí bảo là Hư Minh đăng, có thể khai triển uy năng vượt xa những người mà bọn ta cử ra.”

“Ai có thể đánh bại hắn trong cuộc tỷ thí này?”

Vài Thiên Đế bắt đầu nhìn quanh nhìn quất.

“Tiêu, bọn ta biết ngươi tới rồi, ra đi!”

“Tiêu sẽ không đích thân tham dự lần so tài này.”

Lăng nói chắc như đinh đóng cột.

Trong khoảng không bên cạnh nàng, bóng dáng Tiêu Đế từ từ hiện ra.

“Tốt xấu gì thì ngươi cũng phải bàn bạc với ta chứ, quyết định thay ta thế này không ổn lắm đâu?”

“Lẽ nào ngươi không muốn thế?”

Tiêu Đế lắc đầu, hắn là người có tướng mạo và khí chất rất bình thường.

“Tất nhiên là ta đồng ý, sao có thể bỏ qua chuyện tốt như thế.”

Hắn mỉm cười với tám người phía đối diện: “Ta sẽ phái một Thánh Chủ đỉnh phong tham gia cuộc tỷ thí này, các ngươi yên tâm rồi chứ?”

Hắn đã nói đến nước này, rồi, tám Thiên Đế càng thêm kinh ngạc.

Vì vậy họ không chịu được mà phải truyền âm cho nhau.

“Bọn họ đào đâu ra sự tự tin ấy?”

“Rất có thể đây là một cái bẫy, phải thận trọng.”

“Chẳng lẽ ở Hám Thiên cung có người vừa đột phá lên Thánh Tôn?”

“Là Hạo Vương hay Gia Vương?”

“Chỉ cần Tiêu không đích thân xuất chiến thì những Thánh Tôn bình thường khác đâu có gì đáng lo nhỉ?”

“Huống hồ lần cá cược này là tám chọi hai, chúng ta có thể liên thủ với nhau.”

“Đúng, tám nhà hợp tác, bọn họ không thắng nổi đâu.”

“Đây là cơ hội ngàn năm có một để chiếm lấy Tiên Võ châu, không thể bỏ lỡ!”

Tám người cùng quyết định kế hoạch, sau đó mới cắt đứt truyền âm.

Lẫm Đế trầm ngâm một hồi, bắt đầu thử thăm dò mặc cả: “Quả thực bọn ta không kiếm ra được Hỗn Độn Tử Ngọc Tủy, có thể đổi thành Kim Ngọc Tủy hay không?”

Hỗn Độn Kim Ngọc Tuỷ có thể luyện chế ra đế khí lăng tiên, cũng có giá trị khó lường.

Dường như Lăng cũng biết Tử Ngọc Tủy là làm khó người ta.

Vậy nên nàng quả quyết gật đầu: “Được, nhưng ta cần tám phần Kim Ngọc Tuỷ.”

“Tám phần?”

Vẻ mặt Huyết Đế cứng đờ: “Ngươi tưởng nó là cỏ dại ven đường à, tuỳ tiện tìm là ra chắc?”

“Bọn ta không gom được nhiều vậy đâu.”

“Vả lại ngươi đã có Hám Thiên phủ, còn muốn nhiều Kim Ngọc Tuỷ như vậy làm gì?”

Lăng sẵng giọng: “Ngươi quan tâm ta làm gì? Ta muốn bỏ búa để dùng kiếm đấy, chẳng lẽ còn phải xin phép các ngươi?”

“Tóm lại, các ngươi muốn chiếm Tiên Võ châu thì phải trả một cái giá tương xứng.”

Mọi người cò kè mặc cả lần cuối, giảm bớt tám phần Hỗn Độn Kim Ngọc Tuỷ thành bốn phần.

Có hai phe, mỗi bên chi ra hai phần.

Ngoài ra còn phải bù đắp cho Lăng một lượng lớn thiên tài địa bảo, sắp đủ để luyện ra năm, sáu món đế khí lăng tiên.

Cũng giống như vụ cá cược động trời giữa Thiên Cung và Tà Tiên giới năm ấy, lần này mười vị Thiên Đế cùng giao ước trong nội bộ.

Và cực kỳ trùng hợp, Khương Thành lại là đương sự.

Chỉ tiếc rằng lúc này tám vị Thiên Đế không hề biết chuyện, hoàn toàn không biết mình sắp đối mặt với điều gì.

Khương Thành đợi ở Động phủ của Lăng không lâu lắm.

Chỉ một khắc sau, muội tử đã trở lại với nụ cười không thể che giấu.

“Thành công chưa?”

“Ừ, ừ, thành rồi!”

Lăng vừa nói vừa lôi ra một chiếc búa xinh đẹp và tinh xảo.

Khương Thành có phần ngạc nhiên, hắn có cảm giác hơi đơn giản quá thì phải…

“Nhanh như vậy mà đã lừa được rồi?”

“Không phải đồ giả ngươi biến ra đấy chứ?”

Chương 2134: Kim Ngọc Tuỷ vốn không quan trọng

Lăng liếc nhìn hắn với vẻ bực bội: “Ngươi không thể nhìn ra nó là thật hay giả ư?”

Thành ca nhận lấy chiếc búa nhỏ, song hắn không cảm nhận được sức mạnh hồng hoang ập vào mặt mình.

Nhưng rõ ràng là ý chí Thiên Đạo vô cùng mạnh mẽ.

Cảm giác này hoàn toàn khác với lúc cầm Vô Đạo kiếm.

Hắn sử dụng thần niệm để cảm nhận bên ngoài, phát hiện tinh vân dạng chiếc búa bao quanh Tiên Võ châu đã mất đi thần vận vốn có.

“Đúng thật là Hám Thiên phủ.”

Hắn nhìn chí bảo hai lần rồi cất đi, thậm chí còn nhìn đánh giá Lăng một lượt với vẻ tò mò.

“Lừa gạt vào tận tay dễ dàng thật đấy, xem ra địa vị của ngươi trước mặt Hám Thiên Cổ Thánh không thấp đâu!”

Mặc dù chính Khương Thành là người đề nghị lừa lấy chí bảo nhưng hắn vốn không hy vọng quá nhiều.

“Ngươi nói sai rồi.”

Lăng cười ha ha: “Không phải ta có địa vị cao trước mặt nàng, mà chính là ngươi.”

“Ý ngươi là gì?”

“Ngươi là con trai của nàng mà, ta chỉ nói với nàng là ngươi muốn nó, nàng vô cùng sảng khoái, lập tức đưa luôn.”

Nàng vừa cười tươi vừa trêu chọc, nói: “Haiz, hâm mộ ngươi quá đi mất, có một người mẹ yêu thương cưng chiều ngươi.”

Tâm trạng tốt của Khương Thành lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Nữ nhân này bị gì thế?

Sao cứ thấy mình là lại nhắc đến lời đồn kia, cố ý à?

Lúc này hắn chẳng buồn nổi giận: “Ta từng chơi xấu ngươi hả? Tại sao ngươi cứ chĩa mũi dùi vào ta như vậy?”

“Xem như ta sai rồi, được chưa?”

Hiếm lắm Lăng mới thấy hắn cam chịu thế này, tâm trạng của nàng cũng tốt lên một cách khó hiểu.

“Được rồi, được rồi, không đùa nữa.”

“Thật ra ta chỉ nói với nàng tình hình thực tế thôi, nói rằng ngươi cần dùng Hám Thiên phủ để đi cứu Nguyên Tiên giới.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó nàng cảm thấy đó là chuyện rất tốt, lập tức nhờ ta đưa Hám Thiên phủ cho ngươi mượn chứ sao.”

“Đơn giản thế thôi?”

“Đơn giản vậy thôi.”

Trong suy nghĩ của Khương Thành, Hám Thiên Cổ Thánh có muốn chọn thì cũng phải lựa ra bộ hạ có uy tín như Thần Quân hoặc những Thánh Chủ đỉnh phong khác chứ?

Dù sao mình cũng chưa từng gặp nàng, hoàn toàn không quen biết nhau.

Bằng không, ngay từ đầu hắn đã không nghĩ tới việc nhờ Lăng đi lừa đồ.

Đây chính là Thiên Đạo chí bảo đấy, cứ thế giao cho một kẻ chưa từng gặp mặt, khoa trương quá rồi.

Hắn sờ cằm: “Không ngờ Hám Thiên Cổ Thánh có mắt nhìn đấy, nhìn thấu điểm khác biệt giữa ca và người khác.”

“Đúng vậy, khí chất đặc biệt của ngươi quá rõ ràng, nàng cực kỳ coi trọng ngươi.”

Lăng cười đến mức đôi mắt cong cong như trăng non.

Ở trong mắt nàng, lúc này Khương Thành đáng yêu hơn bất kì ai khác.

Đây có thể là con hắc mã có thể giúp nàng thắng vụ cá cược động trời kia.

“Ngươi phải dốc toàn lực để ứng phó đấy, tuyệt đối đừng làm Hám Thiên Cổ Thánh thất vọng!”

Thành ca nhún vai đáp lại, vẻ mặt hết sức thản nhiên.

“Việc làm của ca không tới lượt nàng chỉ huy, để xem tâm trạng lúc ấy ra sao đã.”

Nụ cười của Lăng cứng lại.

Kết hợp với sự hiểu biết của nàng về tác phong uể oải của Khương Thành, quả thực tên này có khả năng sẽ góp mặt mà không nhúng tay làm.

Nàng cả giận mắng: “Sao ngươi có thể thế chứ? Lúc trước còn nói không đành lòng nhìn thấy sinh linh đồ thán nên muốn cứu

Nguyên Tiên giới mà?”

“Nói một chút thôi mà, ngươi không tưởng là thật chứ?”

Thành ca đắc ý lắc chiếc nhẫn trữ vật, Hám Thiên phủ đang nằm trong đó.

“Dù sao cũng lấy được vé vào cửa để nhập cuộc rồi.”

Mục đích chủ yếu khiến hắn muốn đi qua Thứ Tiên giới là để xem tình hình của Huyền tộc.

Hắn chẳng có nhiều hứng thú với mấy việc cỏn con như ngăn chặn thiên ma ngoại vực, phong toả đường thông với bên kia.

Lăng bực đến mức suýt định cầm búa đập chết hắn.

Bây giờ nàng cảm thấy đối phương chẳng đáng yêu tí nào.

Tiếc là đã lập giao kèo rồi, nếu đổi Khương Thành sang người khác thì nàng thua là cái chắc.”

“Ôi, đáng tiếc quá.”

Nàng cố tình thở dài một tiếng: “Tiếc là Hám Thiên Cỏ Thánh còn chuẩn bị dành cho ngươi một phần thưởng, bây giờ có vẻ không dùng được rồi.”

Phần thưởng?

Khương Thành đang định qua cầu rút ván, vừa nghe vậy thì đôi tai đã khẽ động đậy.

Cấp tốc lao vọt trở lại.

“Có thể nói kỹ hơn không?”

Lăng bắt đầu chửi ầm trong lòng, ngươi có thể thành thật hơn không?”

“Nghe nói có Vạn Hoàng Thạch, Thái Sơ Huyền Quả, Hư Không Tiên Kim…”

Những thứ này là nguyên liệu quan trọng để luyện chế đế đan và đế khí cửu giai, song Khương Thành lại tỏ vẻ tụt hứng.

“Chỉ có thế?”

“Cứ tưởng thưởng gì cơ, thật là phí phạm cảm xúc.”

Lăng bất đắc dĩ “nâng giá” lên.

“Có Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy nữa.”

Ánh mắt Khương Thành hơi sáng lên vì Ngân Ngọc Tủy.

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức nhún vai.

“Ca có đế khí siêu phàm rồi, huống hồ lần này còn phải giao nộp hai món liền, vậy cứ thế đi.”

Đáng ghét!

Đến thế mà vẫn không thể vực dậy tính hăng hái của hắn?

Lăng âm thầm nghiến răng, không khỏi cảm giác điều kiện sống bình thường của hắn tốt quá đi mất.

Nếu là các Thánh Chủ khác, nghe thấy ba chữ Ngân Ngọc Tuỷ đã hăng máu gà rồi.

“Ta chưa nói hết đâu.”

“Hám Thiên Cổ Thánh còn nói nếu ngươi có thể đánh bại những người được các Thiên Đế khác cử ra thì cuối cùng sẽ thưởng cho ngươi một phần Kim Ngọc Tủy.”

“Kim Ngọc Tủy?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi chán ghét Kim Ngọc Tủy?”

Khương Thành tỏ vẻ bình tĩnh, lắc đầu: “Kim Ngọc Tuỷ gì đó không quan trọng.”

Chẳng biết từ lúc nào, một điếu thuốc xuất hiện trong miệng ca này.

Sau khi rít một hơi thật sâu, mới ung dung đáp: “Chẳng qua là vì bảo vệ niềm vinh quang của người tu tiên mà thôi. Để vượt mặt đám tu thần kia, ta phải chiếm được hạng nhất, không thể không lấy.”

Cuối cùng Lăng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tên này có động lực là tốt rồi.

Dù sao lần đặt cược này có thể thắng bốn phần Kim Ngọc Tuỷ, chia cho hắn một phần không phải chuyện khó khăn.

Sau khi hai người thảo luận xong xuôi về điều kiện chiến thắng và một vài chi tiết, Khương Thành lập tức vội vã đi tìm Nam Khâu và Vân Hồng vẫn đang đợi tin ở Phi Tiên môn.

“Tốt rồi, chúng ta có thể xuất phát thôi!”

“Xuất phát?”

Hai Thiên Thần cảm thấy khó hiểu.

“Đúng vậy, địa điểm tập hợp trước khi tiến vào Thứ Tiên giới là Thiên Lư cung phải không?”

Vân Hồng lạnh lùng đáp: “Đúng là Thiên Lư cung, nhưng đâu có liên quan đến ngươi?”

Khương Thành không trả lời ngay mà trực tiếp lấy ra chiếc búa nhỏ.

Hai người lập tức trợn trừng mắt.

“Hám Thiên phủ!”

“Chí bảo của Hám Thiên Cổ Thánh thực sự được giao cho ngươi?”

“Lẽ nào nàng định cử ngươi đi thật?”

Thành ca thu hồi chí bảo, đắc chí nhíu mày: “Có gì không ổn sao?”

“Đương nhiên là không ổn!”

Thân là Thiên Thần, Vân Hồng không thèm kiêng dè trước một Thánh Chủ bình thường.

“Chuyến phong toả đường xâm lược của Thứ Tiên giới lần này có liên quan đến sự an nguy của toàn bộ Nguyên Tiên Giới!”

“Mười người được chọn phải là cao thủ thiên tài dưới trướng Chính Thần và Cổ Thánh.”

“Chỉ có như vậy mới có thể phát huy chiến lực mạnh nhất, mới có thể liên thủ và ngăn chặn sự xâm lấn từ đám thiên ma ngoại vực của Thứ Tiên giới.

Nàng không giấu giếm nỗi bực bội của mình, lại càng không che đậy sự ghét bỏ của mình với Khương Thành.

“Có lẽ ngươi cảm thấy ở Tiên Võ Châu này ngươi giỏi giang lắm.”

“Nhưng đó là bởi đây là địa bàn của Hám Thiên Cổ Thánh, không ai dám chọc giận ngươi thôi.”

“Khi qua Thứ Tiên giới bên kia, không còn ai coi trọng thân phận con của Cổ Thánh của ngươi đâu, đến lúc đó ngươi có chết cũng không biết mình chết kiểu gì!”

Chương 2135: Đây chính là đội hình mạnh nhất

Với vế đầu mà nàng nói, Khương Thành chỉ coi như đang nghe cho vui, cũng chẳng có cảm giác gì.

Nhưng cái luận điệu con của Cổ Thánh ở sau cùng thực sự đã chọc tức hắn.

Tiên sư nó, sao mình lại bị coi là “Tiên nhị đại” sang xịn mịn thế này?

Từ khi xuất đạo đến nay, địa vị của hắn chưa bao giờ trầm luân tới mức ấy!

Nhưng hắn chưa kịp nói gì thì bên cạnh đã vang lên một giọng nói rất ôn hoà.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, Hám Thiên cung bọn ta chưa bao giờ coi đây là trò đùa.”

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, Tiêu Đế đã dẫn theo một tên Thánh Chủ đỉnh phong xuất hiện trên sân.

Nam Khâu Thần Quan nhận ra hắn, khẽ gập người một cách nhanh chóng.

“Bái kiến Hư Minh Thánh Tôn!”

Cấp Thiên Thần của hắn cũng tương đương với Thánh Tôn.

Nhưng Tiêu Đế và sư tôn Mệnh Nguyên Chính Thần của hắn đều từng là Thiên Đế Thiên Cung, vai vế rành rành trước mặt.

Tiêu Đế gật đầu: “Đây là Đông Phàm Thánh Chủ, chí bảo hắn cầm trong tay chính là Hư Minh đăng, để đại diện cho ta tham gia hành động lần này.”

“Ngươi không tham gia ư?”

Vân Hồng thốt lên.

Nàng vẫn chưa biết gì về vụ cá cược của Thập Thiên Đế nên cứ đinh ninh Tiêu Đế sẽ đích thân tham gia với tư cách Thánh Tôn.

Trong kế hoạch ban đầu, thậm chí nàng còn hy vọng Tiêu Đế, cũng là vị Thánh Tôn có danh tiếng lâu năm sẽ sắm vai trò người dẫn đầu.

Lúc này nàng thấy vô cùng thất vọng.

“Rốt cuộc Hám Thiên cung các ngươi đang làm gì đây?”

“Hám Thiên Cổ Thánh cử ra một tên Thánh Chủ bình thường là con ông cháu cha, ngươi cũng không xuất chiến. Ta thấy các ngươi hoàn toàn không để tâm đến việc này!”

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

Tiêu Đế bật cười, lắc đầu: “Ta không góp mặt là do yêu cầu của các Chính Thần đứng sau lưng các ngươi.”

Nam Khâu hơi kinh ngạc: “Sư tôn bọn ta yêu cầu ư?”

‘Đúng vậy.”

Tiêu Đế nhìn sang Thánh Chủ trung niên ở bên cạnh: “Đông Phàm là một trong những Thánh Chủ đỉnh phong mạnh nhất của Hám Thiên cung ta, còn về Khương Thành thì càng không phải nói nhiều, sau này các ngươi sẽ từ từ hiểu rõ.”

“Thế nên, trên thực tế, bọn ta đã phái ra hai người mạnh nhất.”

“Mạnh nhất?”

Vân Hồng không buồn đề cập tới tên Tiên nhị đại Khương Thành này, nàng cũng không quá hài lòng với Đông Phàm Thánh Chủ kia.

“Chẳng phải Hám Thiên cung bọn ngươi vẫn còn hai Thánh Chủ đỉnh phong nắm giữ đế khí siêu phàm là Gia Lê và Hạo Vanh hay sao? Bọn họ không mạnh hơn vị Đông Phàm này ư?”

Hai người nọ là hai Thần Quân nổi danh từ xưa, bây giờ vẫn khá có tiếng ở bên ngoài.

“Bọn họ chết rồi.”

Nói xong, hình như hắn nghĩ tới điều gì đó.

“Khương Thành, Đông Phàm là người mình, chớ xem hắn là kẻ địch.”

Thấy Khương Thành gật đầu tỏ vẻ đã biết, lúc này hắn mới yên tâm rời khỏi.

“Chết rồi?”

Vân Hồng và Nam Khâu khiếp sợ ra mặt.

“Hai người đó đường đường là Thánh Chủ đỉnh phong, tại sao lại đột ngột chết đi như vậy?”

“Sao ta lại không biết đến chuyện này?”

Hai người chẳng muốn giao lưu nhiều với một tên Thánh Chủ bình thường như Khương Thành, vậy nên họ chỉ có thể hỏi người còn lại.

“Đông Phàm đạo hữu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Phàm Thánh Chủ lén liếc sang bên cạnh, âm thầm kêu gào trong lòng.

Người trong cuộc đang đứng trước mặt kìa, các ngươi truy hỏi ta làm gì?

Thấy Thành ca không có ý định trả lời, hắn chỉ có thể sờ mũi, úp úp mở mở: “Khụ, chuyện này không liên quan đến hành động sau này, chúng ta mau chóng lên đường sớm chút đi.”

Trước khi đi, đám Ngộ Sơn, Trường Dương, Đoan Phong lao nhao chạy ra tiễn.

Không có gì bất ngờ khi một đống lời chúc phúc được xướng lên, để tránh cho Thành ca cảm thấy trống vắng trong những ngày chia xa.

“Xin chúc sư tổ chiến thắng ngay trong trận đầu.”

“Không ngờ Thứ Tiên giới thực sự tồn tại, chuyến này Khương chưởng môn phải chiến đấu vì toàn bộ Nguyên Tiên giới, quả thực quá vĩ đại!”

“Không hổ là Khương chưởng môn, có tầm nhìn!”

“Thiên ma ngoại vực là gì cái thá gì chứ, có chịu nổi một đòn ở trước mặt sư tôn ta hay không?”

Thậm chí Ngộ Sơn còn vỗ vai Đông Phàm, ra vẻ mình rất hâm mộ đối phương.

“Thực ra hành động lần này đơn giản lắm, có sư tôn ta góp mặt, ngươi không cần lo lắng đâu.”

Nghe thấy mấy lời tâng bốc này, Nam Khâu không thôi nhíu mày, còn Vân Hồng lại không ngừng cười khẩy, càng thêm khinh thường Khương Thành.

Vậy mà Đông Phàm Thánh Chủ đang được Ngộ Sơn “ân cần chỉ bảo” lại gật đầu lia lịa, ra chiều tán thành.

Đối với hành động lần này, hắn cảm thấy nửa vui nửa buồn.

Đại diện Hám Thiên cung để xuất chiến, chắc chắn sẽ được lưu danh trong lịch sử đồ sộ của Nguyên Tiên giới.

Hơn nữa còn có cơ hội giành được lợi lộc, hiển nhiên là chuyện tốt đáng ước ao.

Nhưng khi nghĩ đến việc sẽ xuất chiến cùng các Thiên Thần khác, không hiểu sao hắn lại bắt đầu lo được lo mất, ngộ nhỡ không theo kịp tiết tấu của họ rồi bị chán ghét thì sao?

Vả lại trước khi đi Tiêu Đế còn nói đây là cuộc so đấu giữa Hám Thiên cung và tám vị Chính Thần khác.

Hắn lại càng không có chút lòng tin nào.

Lúc này, nghe Ngộ Sơn nói vậy, rốt cục hắn cũng nghĩ thông.

Đúng rồi!

Đã có một người siêu cấp mạnh mẽ là Khương Thành gánh vác mọi thứ, đến lượt mình phải lo nghĩ à?

Cứ đi theo hắn là ổn thôi.

Nghĩ đến đây, hắn bất giác nhích lại gần Thành ca thêm vài bước.

Bốn người nhanh chóng rời khỏi Tiên Võ châu.

Tiếp đó Nam Khâu lấy ra phi thuyền cao cấp, bắt đầu liên tục nhảy xuyên qua tinh hải.

Ở trong phi thuyền, Nam Khâu đang hăng hái bắt chuyện với Đông Phàm Thánh Chủ, định nói bóng gió để moi chút chuyện.

Hắn cực kì tò mò về cái chết của hai người Hạo Vương và Gia Vương.

Chỉ là Đông Phàm Thánh Chủ rất am hiểu trò lập lờ nước đôi, vô cùng kín miệng, toàn nói mấy câu vô nghĩa.

Còn Vân Hồng càng nhìn Khương Thành lại càng thấy khó chịu, không thể không chọc ngoáy một phen.

“Ngươi tên là Khương Thành phải không?”

Thành ca cười híp mắt, gật đầu: “Không sai.”

Nhưng Vân Hồng lại không cười, mặt không đổi sắc nói: “Trong chuyến đi tới Thứ Tiên giới lần này, mười người chúng ta phải cùng nhau hành động.”

“Rắn không thể không có đầu. Dù ai là người dẫn đầu khi đó thì ta cũng mong ngươi có thể yên phận tuân theo chỉ huy.”

“Ta không trông mong rằng ngươi sẽ có nhiều biểu hiện tốt, chỉ hy vọng ngươi đừng gây rắc rối cho bọn ta, trái lại còn liên lụy mọi người phải cứu ngươi.”

“Ồ.”

Khương Thành buông thỏng tay : “Vậy khi ấy các ngươi cứ coi như ta không tồn tại là được.”

Vân Hồng biến sắc, giọng điệu bỗng lạnh lùng hẳn: “Ngươi nói gì?”

“Ta nói ta vốn không cần đồng đội.”

“Ý ngươi là gì?”

Vân Hồng sắp sửa nổi điên nhưng lại bị Đông Phàm Thánh Chủ cắt ngang.

“Không được đâu, Khương đạo hữu!”

Chỉ thấy lão huynh này chắp tay về phía Khương Thành với vẻ lo lắng.

“Hai ta cùng sống ở Từ Tinh đảo, coi như là người quen. Ngươi có thể không dẫn theo ai, nhưng đừng nên bỏ rơi ta!”

Thành ca không tỏ rõ ý kiến, đáp: “Vậy phải xem ngươi có đạt chuẩn hay không. Nếu ngươi bị lạc thì ta không chịu trách nhiệm đâu.”

“Ta nhất định sẽ phối hợp thật tốt, không gây thêm phiền phức cho ngươi.”

“Vậy được, đến lúc ấy hãy cố gắng bám sát ta.”

Nhận được câu trả lời đồng ý đầy chắc chắn của hắn, Đông Phàm vô cùng mừng rỡ, gật đầu lia lịa.

“Được, đa tạ Khương đạo hữu đã quan tâm hợp tác!”

Hai người đối diện ngẩn ngơ ra mặt.

Mới lúc nãy, Vân Hồng vẫn còn tỏ ra ghét bỏ Khương Thành.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Đông Phàm lại nhảy ra tỏ thái độ muốn dựa dẫm vào hắn.

Chẳng phải là đang vả vào mặt nàng ư?

Nam Khâu không khỏi nhíu chặt hàng lông mày, cảm thấy hơi khinh thường Đông Phàm Thánh Chủ.

Đến mức này sao?

Ngươi là Thánh Chủ đỉnh phong mà lại xun xoe nịnh nọt một tên Thánh Chủ bình thường, chỉ bởi vì hắn là con của Cổ Thánh hay sao?

Quả thực quá thấp kém.

Trên hành trình sau đó, hai người họ không lên tiếng nữa, còn Đông Phàm và Khương Thành lại nói cười rất vui vẻ.

Sau ba ngày như vậy, họ thuận lợi tiến vào địa bàn Thiên Lư cung.

Chương 2136: Sao ngươi lại tới đây?

Mặc dù Thiên Lư cung tự xưng là "cung" nhưng phạm vi địa giới còn bao la hơn cả Tiên Võ châu.

Chỉ là phần lớn địa vực đều thuộc vệ phân bộ cấp dưới, còn tổng bộ thực sự của Thiên Lư cung lại tọa lạc ở chủ tinh trung tâm.

Phi thuyền đáp xuống chủ tinh, Vân Hồng lập tức dẫn ba người kia tiến vào một lâm viên to quá đáng.

Tại đây, Thành ca đã gặp mặt sáu "tuyển thủ" còn lại.

"Vân Hồng, Nam Khâu, các ngươi đưa những người được chọn của Tiên Võ châu đến rồi à?"

"Người đã đến đông đủ, có thể xuất phát rồi."

Có hai người bay tới trước mặt họ, thanh niên bên trái mặc cẩm bào cực kỳ loè loẹt, thoạt nhìn có vẻ khá buồn cười.

Người đàn ông trung niên ở bên phải mặc y phục may từ vải gai và đội mão cao, thần sắc có phần nghiêm túc.

"Tiểu Đế có tới không?"

"Nghe nói đó là người từng được liệt vào hàng Thiên Đế với Cung chủ của bọn ta, ta thực sự rất hiếu kỳ đấy."

"Tông Quần, Sở Đình, khiến các ngươi thất vọng rồi."

Vân Hồng hất mặt sang bên cạnh, chép miệng: "Hai người này là do Hám Thiên cung phái tới."

Người mặc cẩm bào sặc sỡ chính là Tông Quần, hắn đánh giá Khương Thành và Đông Phàm một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng còn chẳng kiêng nể ai mà dùng thần niệm cảm nhận một chút, sau đó mới vung vẩy hai cánh tay một cách cường điệu rồi rít lên.

"Ôi trời ơi, bọn họ chỉ cử ra một Thánh Chủ bình thường và một Thánh Chủ đỉnh phong tới đây?"

"Hám Thiên cung đang đùa à?"

Giọng nói của hắn cực kỳ chói tai, có vẻ là vì vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn để lộ nguyên hình của Yêu tộc, hoá ra là một Yêu Bằng sặc sỡ.

Sở Đình đứng cạnh hắn cũng không khỏi nhíu mày.

“Tại sao lại phái hai người như vậy tới đây?”

Tiếng nói của Tông Quần lập tức làm kinh động đến bốn người còn lại.

Sau khi thấy Khương Thành và Đông Phàm, bốn người nọ cũng sửng sốt không thôi.

Bọn họ vốn không có thiện cảm với Hám Thiên cung, bèn móc mỉa một cách trắng trợn.

“Hám Thiên cung muốn làm gì đây?”

“Bọn họ không muốn nghiêm túc ngăn chặn Thứ Tiên giới phải không?”

“Cùng lắm thì ta biết Đông Phàm Thánh Chủ, còn tên Khương Thành kia chui ra từ đâu vậy?”

“Quả là khó hiểu quá!”

Vân Hồng đã tới đứng cùng bọn họ, nghe vậy không khỏi phì cười.

“Lai lịch của Khương Thành không đơn giản đâu.”

Đối mặt với ánh mắt tò mò của sáu người kia, nàng cố ý nói bằng giọng quái gở: “Người ta là con của Hám Thiên Cổ Thánh mà, thân phận cao quý làm sao, được đặc cách tuyển chọn là bình thường thôi.”

Ngay sau câu nói này, sắc mặt sáu người kia càng trở nên vi diệu.

Song họ chưa kịp bày tỏ quan điểm thì đã bị chọc tức bởi điệu cười ha hả của Khương Thành.

“Lão tử chẳng có tí quan hệ nào với nàng, ngươi mới là con trai nàng, cả nhà ngươi đều là con của nàng!”

Rõ ràng Vân Hồng không ngờ hắn dám chửi mình, nhất thời nổi giận.

“Ngươi nói gì?”

“Ngươi tưởng đây là Tiên Võ châu chắc? Tưởng là ta sẽ nhường nhịn ngươi?”

Nàng lập tức rút đế khí ngay tại chỗ, phóng ra uy áp của một Thiên Thần.

“Khương Thành phải không?”

Trong đám người, một nam tử mặc đồ trắng khoảng 25, 26 tuổi từ tốn giơ tay phải lên, ngăn cản Vân Hồng đang định nổi điên.

“Ta không quan tâm ngươi được chọn kiểu gì, nhưng với hành động sau đây, tốt hơn hết là ngươi nên đàng hoàng cho ta.”

“Ta biết những tên con ông cháu cha như ngươi xưa nay luôn ương ngạnh thành thói, nhưng ở đây không có ai dung túng ngươi đâu!”

“Sâm Tề đạo hữu nói đúng đấy, bọn ta sẽ không dung túng cho ngươi.”

“Nếu ngươi dám làm càn, sau này ngươi sẽ được đẹp mặt đấy!”

Thấy bầu không khí căng như dây đàn, Đông Phàm Thánh Chủ vội vã tiến lên hoà giải.

“Chư vị, tiếp sau đây chúng ta còn phải hợp tác chân thành mà, cùng là đồng đội, cần gì hung hăng với nhau như thế…”

Chưa nói dứt lời thì đã bị người ta vùi dập.

“Ai là đồng đội của các ngươi?”

“Ngươi chỉ là Thánh Chủ đỉnh phong thôi, ngươi chức không cho rằng mình được ngồi ngang hàng với những Thiên Thần bọn ta đâu nhỉ? Không phải chứ?”

“Ở đây có phần cho ngươi lên tiếng à?”

“Chẳng qua cho hai ngươi đi theo là để đủ số thôi, biết điều một chút, hiểu chưa?”

“Vậy các ngươi có thể không cần để ý đến sự sống chết của bọn ta.”

Vẻ mặt Khương Thành đã lấy lại sự bình tĩnh.

Đối mặt với đám Thiên Thần trước mắt, hắn khẽ nhếch mép.

“Ta cũng không định hợp tác với các ngươi, sau khi đến hiện trường sẽ tách ra ngay, đỡ phải bị bọn ngươi kéo chân.”

Câu nói này làm tất cả mọi người đùng đùng nổi giận.

“Ngươi nói gì?”

“Bọn ta kéo chân ngươi?”

“Ai cho ngươi lá gan ấy?”

Sắc mặt của thanh niên áo trắng trầm xuống, hắn chậm rãi bay tới trước mặt Khương Thành, nhìn chòng chọc vào ánh mắt đối phương.

Dường như hắn đang cố làm đối phương sốc bởi thần sắc không phẫn nộ nhưng vẫn có uy và ánh mắt mang tính áp bức kia.

“Ở đây nói chuyện bằng thực lực, hình như ngươi đã quên đính chính thân phận của mình.”

“Ha? Nếu không thì ngươi đính chính giúp ta nhé?”

Thành ca không ra tay ngay, chỉ là vì trước khi đi Lăng đã đặc biệt đưa ra yêu cầu.

Sau khi cùng nhau vào hiện trường, việc lập đội hoặc đánh lẻ tuỳ ý của hắn.

Nhưng có một điều là tuyệt đối không được xử lý các “đội viên” khác.

Bằng không sẽ bị coi là quấy nhiễu và chèn ép đối thủ cạnh tranh. Nếu hành động thất bại, hắn cũng không nhận được phần thưởng là Hỗn Độn Kim Ngọc Tuỷ.

“Nếu đối phương là kẻ đầu têu ra tay với ta, ta phản công đánh hắn tàn phế thì có bị coi là phạm quy không?”

Ý nghĩ này chạy qua đầu Khương Thành, quả nhiên thanh niên áo trắng phía đối diện đã không nhịn nổi nữa.

Ngay sau khi tới đây, hắn đã muốn trở thành thủ lĩnh của đội ngũ.

Chỉ là các Thiên Thần còn lại cũng cực kỳ kiêu ngạo, không phải người chịu khuất phục dưới chân kẻ khác một cách dễ dàng.

Vất vả mấy ngày, hắn cũng chỉ thu phục được hai người bằng lòng lập đội với hắn.

Thấy Khương Thành và Đông Phàm xuất hiện, hắn vô thức nảy ra suy nghĩ tranh thủ cơ hội này để tạo uy thế.

“Đây là do ngươi tự chuốc lấy!”

Nhưng hắn không thể thuận lợi ra tay.

Vì một khắc sau, toàn bộ mọi người đều bị bao phủ bởi thần uy cuồn cuộn.

Thần uy kia hư ảo mà phiêu dật, ẩn chứa vận số khó lường, dường như chỉ tuỳ ý đung đưa một chút cũng sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh nửa đời sau.

“Mệnh Nguyên Chính Thần!”

“Sư tôn!”

“Bái kiến cung chủ Thiên Lư cung!”

Đột nhiên, một lão giả tiên phong đạo cốt, tóc trắng bạc phơ giáng xuống hiện trường.

Nguyên Đế chính là một trong Thập Thiên Đế của thiên Cung năm đó.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy bây giờ có thể…”

Hắn mới nói được nửa câu thì nhìn thấy một người không thể ngờ tới.

Sau đó, vị Chính Thần vừa xuất hiện mọi người choáng ngợp bỗng từ từ há hốc miệng thành hình chữ O.

“Ô, hoá ra đây là địa bàn của ngươi à.”

Trước kia Thành ca từng gặp đối phương, vậy nên hắn mỉm cười, giơ tay lên ra dấu chào hỏi.

“Khương, Khương Thành!”

Con ngươi của Nguyên Đế gần như lồi ra ngoài.

“Sao ngươi lại chạy tới đây?”

Hắn lập tức đề cao cảnh giác, vội vàng cảm nhận xung quanh một lượt, như thể đề phòng ăn cướp vậy.

“Ngươi muốn làm gì đây? Định làm loạn ư, ta cảnh cáo ngươi…”

“Này này, thái độ của ngươi là sao?”

Khương Thành vô cùng bất mãn, bèn cắt lời hắn.

“Vì muốn cứu Nguyên Tiên giới đang nước sôi lửa bỏng, ca đã tới tham gia hành động lần này với một trái tim sục sôi nhiệt huyết.”

“Nếu ngươi không chịu chuẩn bị nghi thức đón tiếp long trọng thì đã chr sao rồi.”

“Lại còn nói ta làm loạn, có phải hơi quá đáng rồi không?”

Tám Thiên Thần đang có mặt trừng mắt há hốc mồm, tên này điên rồi à?

Dám nói năng như vậy với Mệnh Nguyên Chính Thần, lại còn tự xưng ca trước mặt đối phương.

Muốn chết hả?

Chương 2137: Bất ngờ chưa

Cảnh tượng Nguyên Đế nổi giận trong tư tưởng mọi người không hề xuất hiện.

Người đường đường là Chính Thần, ngược lại lại lộ ra biểu cảm kinh sợ.

“Cái gì? Ngươi cũng tới tham gia hành động lần này ư?”

“Đúng rồi.”

Khương Thành cười tươi rói gật đầu.

“Nghe nói các ngươi muốn giải cứu Nguyên Tiên giới, ta đặc biệt chạy tới đây giúp các ngươi nè, bất ngờ chưa, cảm động chưa?”

Nguyên Đế biết Khương Thành rất thần kỳ.

Có người này tham gia, hành động tiến về Thứ Tiên giới lần này cũng có thể yên tâm hơn nhiều, là một việc tốt có lợi cho cả Nguyên Tiên giới.

Nhưng hắn lúc này thật sự không cảm động nổi.

Bởi vì hắn ý thức được một chuyện càng nghiêm trọng hơn.

“Đợi đã, ngươi là cái người được Chiến Đế chọn trúng kia đó hả?”

“Đính chính một chút.”

Khương Thành lắc ngón tay: “Không phải nàng ta chọn trúng ta, mà là ta cho nàng một cơ hội hợp tác.”

“Thật sự là ngươi á!”

Nguyên Đế cuối cùng đã hiểu vì sao Lăng lại dám đề xuất vụ cá cược kia, hóa ra là vì nàng có được sự trợ giúp của Khương Thành.

Nếu đổi lại là bản thân hắn có được tấm vương bài này thì cũng sẽ dám làm thế thôi.

Bây giờ trong đầu hắn chỉ còn lại mỗi bốn chữ - ta bị hố rồi.

Cái loại cảm giác bị mắc lừa này khiến cho tâm lý hắn muốn sụp đổ.

“Đang yên đang lành ngươi đến đây làm gì?”

Nhìn thấy hắn đột nhiên gào lên, mọi người còn tưởng hắn cũng ghét bỏ Khương Thành quá yếu.

Thế là lại quái gở hùa theo.

“Đúng đó, ngươi đến đây làm cái gì?”

“Chỉ là một nhị thế tổ nhỏ nhoi, không lo ở yên trong Hám Thiên cung đi, cần gì cứ phải chạy tới đây làm mất mặt như thế?”

“Lần hành đông này thuộc về Thiên Thần, dù có kém cỡ nào thì ít ra cũng phải là một Thánh Chủ đỉnh phong chứ.”

“Ta thấy á, ngươi vẫn nên quay trở về đi, để Hám Thiên Cổ Thánh đổi một cao thủ chân chính đến đây thì hơn.”

“Câm miệng hết đi!”

Chẳng cần Thành ca chửi lại, Nguyên Đế đã tự mình phát cáu cắt đứt lời của bọn họ.

“Cái lũ vô tri ngu dốt như các ngươi thì biết cái gì chứ hả?”

“Lần này đến Thứ Tiên giới sẽ kéo dài lại sau, các ngươi đợi sắp xếp mới đi.”

Sau đó, hắn lại truyền vào truyền âm, cảnh cáo tám Thiên Thần kia một lượt.

“Khoảng thời gian này các ngươi cố gắng tránh đắc tội với Khương Thành.”

“Bất cứ ai cũng không được xảy ra xung đột với hắn, kẻ trái lệnh, hậu quả tự chịu!”

Nói xong, hắn vội vàng rời khỏi nơi này.

Tám Thiên Thần đứng ở chỗ cũ đều đã hoàn toàn chết lặng.

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được dụng ý của Nguyên Đế.

“Có chuyện gì thế, đột nhiên lại muốn kéo dài, đã xảy ra chuyện gì rồi ư?”

“Còn nữa, vì sao không thể đắc tội với Khương Thành?”

“Dựa vào cái gì phải bảo vệ hắn, chỉ bởi vì hắn là con trai của Cổ Thánh thôi hả?”

“Đúng là hoang đường, đường đường Chính Thần lại sợ một Cổ Thánh sao?”

Ngay lúc bọn họ bàn tán xôn xao, Nguyên Đế đã gấp như lửa đốt học theo động tác lần trước của Lăng, triệu hồi đầu ảnh của bảy Chính Thần khác đến Thiên Lư cung.

“Đại sự không xong rồi!”

Bảy Chính Thần cũng kinh ngạc, trong ấn tượng của bọn họ, Nguyên Đế là một người khá điềm tĩnh trong số Thập Thiên Đế.

Là chuyện gì có thể khiến hắn lộ ra phản ứng như thế?

“Các ngươi có biết người đại diện Hám Thiên cung xuất chiến là ai không?”

“Là ai?”

“Ngươi nói như thế làm ta cũng tò mò thật.”

“Lần trước lúc nàng ta cá cược tự tin như thế, lẽ nào là tìm được thiên tài Thánh Tôn sao?”

“Không!”

Nguyên Đế lắc đầu: “Người nàng ta chọn không phải Thánh Tôn, mà là một Thánh Chủ, một Thánh Chủ bình thường!”

“Thánh Chủ bình thường á?”

Bảy người hai mắt nhìn nhau, lập tức từng người lắc đầu bật cười.

“Tiêu Hoài, có phải ngươi nhìn nhầm hay không hả?”

“Lẽ nào là Lăng cố ý tặng Tiên Võ châu cho chúng ta?”

“Nếu thật sự là như thế, vậy thì phải cảm ơn tấm lòng này của nàng rồi.”

Nguyên Đế Tiêu Hoài bổ sung một câu: “Thánh Chủ mà nàng ta chọn là Khương Thành.”

Cả bảy Chính Thần vốn còn đang nói cười vui vẻ, khuôn mặt tươi cười phút chốc đông cứng lại.

“Ngươi nói cái gì?”

Huyết Đế là người đầu tiên kêu lên.

“Khương Thành lại xuất hiện nữa rồi á?”

Trên mặt Tu Đế chớp mắt đã phủ kín sát ý thâm trầm.

“Là Khương Thành nào?”

Nguyên Đế Tiêu Hoài nói: “Là cái tên Khương Thành mà bây giờ các ngươi đang nghĩ đến đấy.”

“Hắn lập tức sẽ phải chết rồi.”

Để lại câu này xong, đầu ảnh của Tu Đế vặn vẹo một trận, hắn muốn rời khỏi nơi này, đến giết chết Khương Thành.

Thù oán giữa hắn và Thành ca, đó là bắt đầu từ thời kỳ Thiên cung.

Những năm trở thành Chính Thần này, hắn còn từng hối tiếc vì tên tiểu tử kia không ở đây, dẫn đến việc bản thân không có cách nào báo thù được.

Hiện giờ lại nghe thấy cái tên quen thuộc nọ, làm sao hắn có thể nhẫn nhịn được nữa?

“Đợi đã!”

“Tiết Dương, dừng lại đã!”

Nhóm người Nguyên Đế và Lẫm Đế vội vàng ngăn cản hắn lại.

Hồn Đế thì trực tiếp phong ấn hư không, cắt đứt đường trở về của đầu ảnh bên Tu Đế.

Đầu ảnh là cái thứ khác với thần niệm.

Chỉ cần đầu ảnh không về được, bản thể ở nơi xa xôi của Tu Đế cũng sẽ không biết ở bên đây đã xảy ra chuyện gì.

“Bây giờ không thể giết Khương Thành!”

Nhìn mọi người đang vây bản thân mình lại, mặt của Tu Đế sa sầm: “Cho ta một cái lý do không thể giết hắn.”

“Bởi vì vụ cá cược kia của Lăng.”

Không sai, trước khi lần hành động ở Thứ Tiên giới phân thắng bại, tất cả mọi người không được phép làm hại tuyển thủ tham chiến.

Nếu không sẽ trực tiếp phán bị thua vụ cá cược.

Bọn họ thậm chí còn phải tránh việc Khương Thành xảy ra chuyện ở Thiên Lư cung nữa.

Bởi vì nơi này là địa bàn của bọn họ, bọn họ có nghĩa vụ phải bảo vệ các tuyển thủ.

Điều này khiến người khác rất bực bội.

Đặc biệt là Tu Đế, bây giờ hắn cảm thấy giống như vô cùng xúi quẩy, cực kỳ khó chịu.

Trừ khi hắn tính một mình bỏ ra bồi thường là bốn phần Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy, bằng không chỉ đành phải nhẫn nhịn.

“Đáng chết!”

“Chúng ta bị nữ nhân kia tính kế rồi!”

Năm đó hắn chậm chạp không cách nào trực tiếp ra tay với Khương Thành là bởi vì trận cá cược với Tà Tiên giới.

Thật không ngờ, lần này lại bị vụ cá cược mới bắt chẹt.

Đúng là giống một vòng luân hồi.

Mắt thấy "chứng điên cuồng" của hắn đã tốt hơn, mọi người mới hóa giải phong tỏa.

"Điều quan trọng bây giờ là làm sao để đối phó với Khương Thành."

"Đúng đó, có hắn ở đây, lần này không hay rồi."

"Vụ cá cược kia, sợ là sẽ thua thật mất."

"Sao Lăng lại ở cùng phe với hắn rồi?"

"Giữa hai người này chắc chắn có điều gì đó!"

"Đáng ghét, nàng ta cố ý đào cái hố để chúng ta nhảy vào…"

Hồn Đế và Huyền Đế chưa từng tiếp xúc trực tiếp với Khương Thành, ngược lại không cho là như thế.

"Người này năm đó quả thực mang trên người khí vận tuyệt vời, nhưng trước mắt cũng chỉ là một Thánh Chủ bình thường thôi."

"Các ngươi không cần phải đề cao hắn như thế chứ?"

"Đừng có quên, lần này những người chúng ta chọn đều là Thiên Thần, mạnh hơn hắn nhiều."

"Cái tên nghiệt chướng đó không thể xem thường được!"

Mặc dù rất thống hận Khương Thành, nhưng Tu Đế cũng không hề xem thường hắn.

Hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Năm đó ở đại hội Thông Thần, ta cũng xem như đã được chứng kiến năng lực sáng tạo kỳ tích của tên này, bắt buộc phải thật thận trọng mới được."

Huyết Đế chậm rãi gật đầu: "Đúng đó, cái tên Khương Thành không thể chỉ dùng cảnh giới tu vi bên ngoài để đánh giá được đâu."

Hắn đã từng tận mắt nhìn thấy Khương Thành quạt một quạt thổi bay đạo của Cô Thần Yến Khai.

Loại chuyện này, chỉ khi hắn trở thành Chính Thần mới có thể làm được với những thuộc hạ là Thiên Thần, Giới Thần của mình.

Còn Khương Thành lúc đó chỉ mới là Đạo Thánh mà thôi.

“Đừng nói bây giờ hắn trở thành Thánh Chủ, dù cho hắn vẫn là Đạo Thần, ta cũng tin chắc hắn có thể thắng, dù nghe thì có vẻ rất hoang đường đó.”

“Lăng có tự tin cá cược với chúng ta, vậy tức là nói nàng ta có nắm chắc phần thắng.”

Trong mắt Tâm Đế lóe qua một tia sáng khôn ngoan.

“Mưu kế trước mắt chỉ có thể đổi người thôi.”

Chương 2138: Chỉ đành mời người kia thôi

“Đổi người?”

“Không sai.”

Các Chính Thần đều tỏ vẻ không hiểu.

“Nhưng mà, sao Lăng có thể đổi Khương Thành được?”

“Nếu như nàng ta cảm thấy chắc chắn sẽ thắng, với tác phong của nàng, chắc chắn sẽ muốn chiếm hết cái hời.”

“Không phải là Lăng thay người, là chúng ta thay người.”

Tâm Đế khá tán đồng nhìn Nguyên Đế một cái.

“Tiêu huynh, ngươi tuyên bố kéo dài thời hạn là đúng rồi, trước mắt chúng ta cần thời gian để chuẩn bị lại từ đầu.”

“Chúng ta thay người?”

Không Đế nhíu mày: “Chúng ta đã chọn ra những Thiên Thần đứng nhất nhì trong số thuộc hạ của mình rồi, nếu lại đổi Thiên Thần khác cũng sẽ chẳng có thay đổi gì lớn hơn đâu…”

Giọng điệu bình tĩnh của Tu Đế cắt ngang lời hắn: “Khương Thành không phải là người của Hám Thiên cung, nếu Lăng

biết mời viện trợ ở bên ngoài, vậy tất nhiên chúng ta cũng có thể làm theo."

"Ý của ngươi là, Thánh Tôn?"

"Không sai, có vài Thánh Tôn ở bên ngoài còn mạnh hơn so với những Thiên Thần dưới trướng của chúng ta."

Câu nói này được các Chính Thần đang có mặt tán đồng.

Dù cho Thiên Thần và Thánh Tôn cũng xem như là cao thủ cùng cấp bậc, nhưng đạo của Thiên Thần là được Chính Thần ban cho.

Dựa trên nguồn gốc thì vẫn kém một chút so với việc bản thân từng bước lĩnh ngộ.

Mặc dù nói có những người tu thần sau khi tu đến cảnh giới Thiên Thần cũng bắt đầu chậm rãi tìm kiếm thay đổi và đột phá, mong muốn tạo ra một con đường đi của riêng mình, nhưng số đó chung quy vẫn chỉ là thiểu số.

Mấy Chính Thần đều rơi vào suy tư.

Bọn họ đang suy nghĩ tính khả thi của việc mời viện trợ ở bên ngoài.

Những Thánh Tôn ở bên ngoài đều là các nhân vật cầm đầu phái tu tiên, không hề có quan hệ tốt với mấy Chính Thần như bọn họ.

Đôi bên thậm chí còn đối địch với nhau.

Khoan hãy nói người ta có đồng ý giúp đỡ hay không, dù có đồng ý rồi thì chắc chắn cũng phải trả một cái giá không rẻ.

"Lỡ như Thánh Tôn cũng không thắng nổi Khương Thành thì làm sao?"

"Vậy chúng ta không chỉ phải bồi thường vụ cá cược, mà đương không còn phải cho những Thánh Tôn kia một món thù lao, truyền ra ngoài mất mặt muốn chết."

"Đến lúc đó bên ngoài lại nói tu thần không bằng nổi tu tiên."

Ngay lúc bọn họ hết đường xoay sở, trong đầu Huyết Đế đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

"Có một người có thể giúp được chúng ta đấy!"

“Chỉ cần mời được hắn, hy vọng thắng Khương Thành sẽ tăng lên rất nhiều!”

“Ai?”

“Thu Vũ Tuyền!” Tâm Đế nhả từng chữ một, nói ra cái tên kia.

Chân mày của các vị Thiên Đế lập tức giãn ra ngay.

Nguyên Đế vỗ tay cười lớn, “Ha ha, hay lắm, hay lắm!”

Tu Đế gật đầu thật mạnh. “Người này quả thực là sự lựa chọn thích hợp nhất.”

“Thu Vũ Tuyền cũng biến mất nhiều năm rồi, nàng ta vẫn còn sống đấy chứ?”

Lẫm Đế nói: “Còn chứ, khoảng thời gian trước ta còn tình cờ nghe được tin tức của nàng ta nữa mà.”

“Hiện giờ nữ nhân này có thực lực thế nào?”

“Trên Thánh Chủ, tình hình cụ thể thì không rõ.”

“Vậy là đủ rồi!”

Huyền Đế vừa giải quyết được buồn bực ban nãy, trên mặt đã tràn đầy phấn chấn.

“Nữ nhân này cũng mang khí vận tuyệt vời trên người, năm đó nàng ta và Khương Thành được xưng là song kiêu của Thiên cung, vẫn chưa từng rơi xuống thế yếu bao giờ!”

Hồn Đế cao ngạo nói: “Trong tay cầm Vô Đạo kiếm, nàng vốn nên là Thiên Đế thứ mười một đấy biết chưa? Khương Thành là cái thá gì ở trước mặt nàng chứ?”

“Hơn nữa lần đặt cược này là tám chọi hai, nàng còn nhận được sự giúp đỡ của bảy Thiên Thần khác nữa, chắc chắn sẽ chiến thắng Khương Thành!”

“Nàng còn là thuộc hạ cũ của Thiên cung chúng ta, người của mình, mời nàng sẽ không hề mất mặt một xíu nào.”

Không Đế vuốt chòm râu đen dài, đắc ý cười nói: “Lăng còn tưởng lấy ra tấm vương bài là Khương Thành thì sẽ có thể chơi chúng ta một lần, nhưng nàng ta có nằm mơ cũng không ngờ, chúng ta lại tìm được một tấm vương bài khác.”

“Lần này nàng ta xem như trộm gà không thành còn mất cả thóc!”

Kế hoạch của các Thiên Đế, những người khác không hề hay biết gì.

Tám Thiên Thần sống ở trong tòa viên lâm kia lúc này còn đang tụ lại bàn tán xỉa xói đây.

Họ vẫn đang suy đoán xem tại sao lại kéo dài, Khương Thành có tài cán gì chứ…

Mà cũng ngay lúc này, trên không trung trên đỉnh đầu của bọn họ đột nhiên xuất hiện ba luồng thần uy cuồn cuộn.

Đó là Nguyên Đế, Huyết Đế và Tu Đế cùng nhau tới.

Nhìn thấy chân dung thật của ba Chính Thần, tám người bị dọa cho một trận, vội vàng khom người hành lễ.

Vân Hồng càng nôn nóng hơn, sáp đến trước mặt Huyết Đế.

“Tham kiến sư tôn, sao ngươi lại đột nhiên đến đây vậy?”

“Lẽ nào đã xảy ra chuyện lớn gì sao?”

Tên thanh niên áo trắng lúc trước còn muốn lập uy ở trước mặt Khương Thành cũng chắp tay hướng về Tu Đế.

“Tham kiến chủ thượng!”

“Không biết người đến đây là có chỉ thị gì chăng?”

Tu Đế nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Sâm Tề, lần hành động này ngươi không cần tham gia nữa, bây giờ theo ta trở về ngay.”

“Hả?”

Không chỉ Sâm Tề, bảy người khác cũng kinh ngạc.

Không cần tham gia nữa, là có ý gì chứ?

Nam Khâu không kiềm được hỏi: “Lẽ nào là nguy cơ của Thứ Tiên giới đã được giải trừ rồi nên không cần bọn ta ra trận nữa sao?”

Nghênh đón ánh mắt ngờ vực kia của mọi người, Tu Đế khẽ lắc đầu.

“Không phải không cần các ngươi ra trận , mà là bọn ta định rút Sâm Tề về, đổi thành người khác xuất chiến.”

Thanh niên áo trắng bỗng nhiên chấn động, nghẹn ngào hỏi vặn lại.

“Tại sao chứ?”

Tu Đế đối mặt với Thiên Thần dưới trướng mình, cũng không biết cái gì gọi là uyển chuyển.

“Bởi vì thực lực của ngươi không đủ, ta đã có người tốt hơn để chọn rồi.”

Mặt của thanh niên áo trắng lập tức lúc xanh lúc trắng.

Cứ giống như bị ai hung hăng đạp một đạp vậy.

Nếu như người đang đứng ở trước mặt không phải Tu Đế, hắn tuyệt đối đã nhảy dựng lên gào thét rồi.

Tham gia hành động Thứ Tiên giới, mặc dù có cơ hội nhận được chiến lợi phẩm, nhưng cũng không phải là công việc nhàn hạ gì.

Tuy nhiên một thần quan chỉ có thể có một người cầm Thiên Đạo chí bảo, đại diện Chính Thần ra trận, đây vốn là một việc có ý nghĩa không hề bình thường.

Giống như cái gọi là thập đại cao thủ, bảng xếp hạng mười Thiên Thần vậy, hắn cảm thấy bản thân được đứng vào hàng ngũ đó, cũng có nghĩa thân phận của mình đã thăng cao.

Cái sân khấu này, có rất nhiều người chen đến vỡ đầu cũng không có tư cách đứng lên.

Thiên Thần ở dưới trước Tu Đế có rất nhiều, thanh niên áo trắng này ban đầu vì để đạt được cái suất này đã phải bỏ ra sự cố gắng cực kỳ lớn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao trước đó hắn lại có ác ý lớn với Khương Thành đến vậy.

Ta đường đường là Thiên Thần còn khó khăn lắm mới có được cái cơ hội này, ngươi chỉ là một Thánh Chủ nhỏ nhoi thôi, dựa vào cái gì chứ?

Ngươi xuất hiện ở trong đội ngũ này, vậy chẳng phải sẽ báo hại địa vị của bọn ta cũng theo đó bị hạ thấp sao?

Nhưng hắn đâu biết chỉ trong chớp mắt, hắn đã bị đá ra như thế chứ.

Lý do còn "chân thực" như vậy, đó là xem thường ngươi, cảm thấy ngươi không xứng.

Mặt mũi hắn biết để ở đâu đây?

Không chỉ riêng hắn, những người khác đang có mặt cũng không tài nào hiểu nổi cái quyết định này.

Thực lực của Sâm Tề thần quan ở trong mười mấy đại thần quan của Thiên Dẫn cung cũng được xếp vào hàng thứ hai.

Trừ khi đã phạm lỗi gì đó, nếu không chẳng cần thiết phải đổi hắn mà nhỉ?

Như thế rồi thì sau này hắn còn tạo chỗ đứng kiểu gì nữa?

Truyền ra ngoài sợ là sẽ bị thành trò cười mất.

Tuy nhiên không đợi bọn họ hỏi thêm gì khác, Huyết Đế ở bên cạnh đã tuyên bố quyết định của bản thân.

"Vân Hồng, ngươi cũng theo ta quay về."

"Cái gì!"

Mặt Vân Hồng lập tức không còn chút huyết sắc.

Nàng còn đang âm thầm cảm thấy bất bình thay cho Sâm Tề, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ ngay lập tức đã tới phiên của mình.

Dù cho đã đoán ra được nguyên nhân, nhưng nàng vẫn không thể kiềm được hỏi ra một câu giống như vậy.

"Vì sao chứ?"

"Bởi vì bọn ta có hai sự lựa chọn càng mạnh, càng tốt hơn." Huyết Đế cũng trả lời y như vậy.

"Giao Huyết Hải ấn ra đây."

Hắn giơ tay về phía Vân Hồng.

Chương 2139: Chú hề hóa ra lại là ta

Khoảnh khắc này, không khí ở trong sân trở nên nặng nề áp lực hơn bao giờ hết.

Đối diện với cánh tay trái giơ ra của nam nhân ở trước mặt, Vân Hồng phẫn nộ nhưng lại không có chỗ giải tỏa.

Cái lý do nhẹ nhàng kia của Huyết Đế khiến nàng hoàn toàn không có cách nào chấp nhận nổi.

Cái gì gọi là có hai sự lựa chọn mạnh hơn?

Tức là nói bản thân nàng quá yếu, không xứng ở đây chứ gì.

“Dựa vào cái gì chứ?”

Là đồ đệ được Huyết Đế thu nhận mấy năm này, lá gan của nàng lớn hơn Sâm Tề thần quan rất nhiều.

Ngay tại chỗ lấy hết can đảm, hét to lên chất vấn: “Dựa vào cái gì mà là ta chứ?”

“Ở Thiên Diêu cung còn có ai có thực lực mạnh hơn ta?”

Nàng nhanh chóng chỉ vào sáu Thiên Thần còn lại đang có mặt, trong giọng nói mang theo sự tức giận mạnh mẽ.

“Còn có bọn họ! Bọn họ nữa!”

“Lẽ nào ta yếu hơn bọn họ sao? Ta không tin! Chi bằng ngay bây giờ tỉ thí một trận đi!”

Sáu người bị nàng chỉ qua, biểu cảm đều hơi ngượng ngùng.

Đại tỷ ơi, cũng có phải bọn ta muốn đá ngươi đi đâu, ngươi chĩa mũi giáo về phía bọn ta làm cái gì chứ?

Huyết Đế không trả lời, chỉ là ngoắc ngoắc ngón tay, Huyết Hải ấn được Vân Hồng cất đi đã hiện lên.

Bốn phía dập dờn ánh sáng chói lóa, món chí bảo nhìn thì có vẻ nhỏ bé tinh xảo nhưng lại ẩn chứa uy năng vô biên, nhẹ nhàng trở về trong tay hắn.

Vân Hồng muốn cản cũng không kịp.

“Ta không phục!”

Nàng bị mất hết mặt mũi vẫn gân cổ lên trừng mắt nhìn Huyết Đế, phẫn nộ và ấm ức ngay trong khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ.

“Dù cho nhiệm vụ khó khăn, thật sự cần thay hai người mạnh hơn vào, vậy cũng không nên đá ta chứ!”

“Đông Phàm đâu?”

“Còn có cái tên Khương Thành dựa vào thân phận kia nữa?”

“Cái loại như bọn họ mà còn có thể ở trong đội ngũ, vì sao ta lại không thể chứ?”

Với cái vấn đề này, Sâm Tề thần quan và sáu Thiên Thần khác cũng rất muốn hỏi.

Chỉ là bọn họ không có lá gan như Vân Hồng thôi.

Huyết Đế nhìn chằm chằm đệ tử của mình một cái, cuối cùng thất vọng lắc đầu.

“Xem ra đổi ngươi quả nhiên là một quyết định đúng đắn, bằng không sau này ngươi có chết cũng không biết bản thân chết kiểu gì.”

Đến cả ta nhìn thấy hắn còn phải kêu một tiếng đại ca nữa đấy.

Ngươi là đồ đệ của ta mà cũng dám xem thường hắn?

Nguyên Đế cảm thấy cần phải giải thích rõ một xíu tình huống này.

Bằng không sau khi những người khác vào sân cũng không biết được mục đích còn lại của lần hành động này, như thế chỉ khiến họ thua không rõ ràng thôi.

“Khương Thành là đối thủ trong lần hành động này của các ngươi,”

“Cái gì? Hắn là đối thủ?”

Đám người Nam Khâu và Tông Quần thất thanh hô lên kinh ngạc.

“Lẽ nào hắn là tà ma ở Thứ Tiên giới?”

“Vậy tại sao không giết hắn đi mà còn để hắn tiến vào đội?”

Nguyên Đế lắc đầu: “Các ngươi hiểu sai ý rồi.”

“Khương Thành quả thực là bạn đồng hành của các ngươi, sẽ cùng các ngươi chống lại Thứ Tiên giới. Nhưng một mặt khác, hắn là người Hám Thiên Cổ Thánh phái đến.

“Bọn ta và Hám Thiên Cổ Thánh có quan hệ cạnh tranh với nhau.”

Dù cho hắn không nói ra vụ cá cược, nhưng mọi người vẫn lập tức hiểu ý của hắn.

Sở Đình trầm giọng nói: “Vậy nên lần hành động này, vừa là hợp tác cũng vừa là một trận so tài với Hám Thiên cung?”

Nguyên Đế khẽ gật đầu: “Đúng vậy! Tám thần quan của chúng ta sẽ so đấu với một tiên cung của bọn họ.”

“Ta mong rằng các ngươi sẽ cư xử thật thận trọng, đừng có làm mất mặt các thần quan của bản thân.”

Hắn không cần đoán cũng biết, những Thiên Thần ở trước mặt này chắc chắn không xem Khương Thành ra gì, dù sao trước mắt tên tiểu tử kia vẫn chỉ là một Thánh Chủ.

“Khương Thành ở thời đại kia của bọn ta đã oai phong khắp cả Nguyên Tiên giới rồi, hắn mạnh hơn gấp mười lần, trăm lần so với tưởng tượng của các ngươi!”

“Tuyệt đối không được dùng cảnh giới bên ngoài để đánh giá hắn!”

“Hám Thiên Cổ Thánh phái hắn đến tức là cảm thấy hắn có thể thắng được các ngươi.”

Tám Thiên Thần ở trong điện đều có vẻ mặt khác nhau.

Có người rơi vào suy tư, có người kinh ngạc ngờ vực, cũng có người vẫn không tán đồng cho lắm.

Chỉ cảm thấy Nguyên Đế đang đề cao người khác, tự hạ thấp uy phong của bản thân.

Dù có thiên tài đến cỡ nào, một Thánh Chủ bình thường có thể vượt cấp chiến thắng Thánh Chủ đỉnh phong đã là nghịch thiên lắm rồi.

Muốn đánh bại Thiên Thần á, sao có thể chứ?

Thanh niên áo trắng bị Tu Đế thu hồi chí bảo cuối cùng cũng không nhịn nổi.

“Ta bị đá ra cũng là vì Khương Thành sao?”

Lồng ngực hắn phập phồng kịch liệt, trên mặt hiện đầy sự hoang đường.

“Dù hắn có thần kỳ đến cỡ nào, lẽ nào tám Thiên Thần bọn ta vẫn không sánh bằng hắn hay sao? Còn cần đến việc thay người mạnh hơn?”

“Nếu ngươi không tin, bây giờ ta sẽ đi khiêu chiến với hắn, ở ngay trước mặt ngươi đánh bại hắn!”

Tu Đế lạnh lùng liếc hắn một cái: “Thu lại cái tính hiếu thắng nực cười kia của ngươi đi, đơn độc chiến đấu, ngươi còn chưa có tư cách để thách đấu với Khương Thành đâu.”

Thanh niên áo trắng run rẩy cả ngườii, suýt nữa chân đứng không vững.

Không phải bị thực lực của Khương Thành làm cho chấn động.

Mà là vì sau khi bị Tu Đế xem thường, hắn cực kỳ tức giận và xấu hổ.

Không lâu trước đó, hắn còn chê bai thực lực của Khương Thành quá yếu, kéo chất lượng của cả đội xuống.

Kết quả bây giờ bởi vì bản thân hắn không có đủ tư cách so sánh với Khương Thành nên bị đá ra khỏi đội.

Vậy hóa ra chú hể lại là bản thân à?

Tu Đế cũng chẳng thèm nể mặt mũi của những Thiên Thần khác đang có mặt.

“Bắt tay với nhau thì ta cũng chẳng có tự tin là mấy với tám Thiên Thần các ngươi.”

“Cứ kiên nhẫn ngồi chờ người mấu chốt kia đến đi.”

Nói xong, hắn mang theo Thiên Đạo chí bảo của bản thân rồi biến mất ngay tại chỗ, nhanh chóng đi tìm kiếm đội viên mới.

Sau khi hắn rời đi, Huyết Đế cũng cưỡng chế mang Vân Hồng và Sâm Tề, hai đội viên bị loại trước rời đi.

Sáu Thiên Thần ở lại, ai cũng có tâm trạng vô cùng phức tạp.

Bây giờ bộn họ thấm thiết hiểu được cái gì gọi là nhân vật phụ, cái loại cảm giác này thật sự vừa uất ức lại vừa khó chịu.

“Được rồi, lần này chúng ta so tài với Hám Thiên cung, mấu chốt là vì Thiên Khuyết Thạch…”

Nguyên Đế lúc này mới nói hết với mọi người “quy tắc thi đấu”, bên ngoài cửa truyền đến âm thanh của Khương Thành.

“Lão đầu, ngươi lại đến nữa hả?”

“Bao giờ thì đi Thứ Nguyên giới, ca sắp không đợi được nữa rồi.”

Nhìn thấy hắn và Đông Phàm, một trước một sau lắc lư đi tới, con ngươi của sáu Thiên Thần đồng loạt không hẹn mà cùng co rút lại.

Nếu như là trước kia, bọn họ chắc chắn lại cảm thấy cái tên “nhị thế tổ” này không biết tự lượng sức mình.

Thiên Thần cao cấp bọn ta bàn chuyện, ngươi cũng xứng sáp vào nữa hả?

Nhưng bây giờ, trong mắt của mọi người chỉ còn lại tò mò và đánh giá.

Người này thật sự mạnh như vậy sao?

Sao nhìn kiểu gì cũng không giống nhỉ.

Nguyên Đế chỉ có thể giải thích: “Bọn ta còn cần một ít thời gian để chuẩn bị, xin ngươi cứ bình tĩnh đừng nóng vội, đợi thêm vài ngày nữa.”

Khương Thành nhíu mày, cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

“Không phải người cũng đã đủ rồi sao? Còn lề mề cái gì nữa chứ?”

“Cái này…”

Nguyên Đế nặn ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Bọn ta có hai Thiên Thần xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, cần phải đột xuất thay người.”

“Ngoài ý muốn?”

Thành ca cũng đâu ngốc, lập tức đoán ra được đã có chuyện gì xảy ra.

“Các ngươi phản ứng cũng nhanh thật đấy.”

Hắn nhìn một vòng sáu người còn lại, tiếc nuối chặc chặc lưỡi.

“Muội tử lúc trước kia bị thay mất rồi à, ca thấy nàng ta sức sống tràn trề, vốn còn định chỉ bảo nàng một tí, đúng là khiến người ta đau lòng mà.”

Nguyên Đế âm thầm xỉa xói trong lòng, ngươi đừng có mà đắc ý quá sớm, mấy ngày nữa là đối thủ thật sự của ngươi sẽ đến thôi, đến lúc đó cho ngươi ăn đủ!

“Đúng rồi!”

Khương Thành đột nhiên tò mò: “Các ngươi định thay ai đến để đối phó với ta thế?”

“Khụ khụ!”

Nguyên Đế không muốn ngay bây giờ đi tiết lộ con át chủ bài của bản thân, thế là mặt không biến sắc nói: “Ngươi nói cái gì thế, mọi người là bắt tay nhau đối phó Thứ Tiên giới, bọn ta sao lại đi đối phó ngươi?”

Chương 2140: Sự tiếp đón của Nam Khâu

Đối với những lời nói giả vờ khách sao của Nguyên Đế, Khương Thành một chữ cũng chẳng thèm tin.

“Thôi kệ, mong là các ngươi có thể đem đến một chút bất ngờ cho ta.”

“Nếu khoảng thời gian này không có chuyện gì, vậy ta ra ngoài đi dạo đây, đợi khi nào hành động bắt đầu thì hãy gọi ta.”

Liên tưởng đến tác phong trước kia đi đến đâu là gây rối đến đó của cái tên này, mạch máu trên trán của Nguyên Đế lại không kìm được giật giật.

Nơi này là địa bàn của Thiên Lư cung ta đó, ngươi muốn làm cái gì hả?

Nhưng lời ngăn cản vừa đến bên miệng thì hắn lại thay đổi cách nghĩ.

Một trăm tỷ năm trôi qua rồi, bây giờ Khương Thành có thực lực gì, có những con át chủ bài nào, bọn họ hoàn toàn không biết chút gì.

Không bằng nhân cơ hội này quan sát kỹ một chút, cũng xem như biết người biết ta.

"Ngươi lần đầu tiên đến Thiên Lư cung, như thế này đi, để đồ đệ Nam Khâu của ta đưa ngươi đi du ngoạn, thấy thế nào hả?"

Thành ca không hề có ý kiến gì: "Được thôi."

Nam Khâu không cần truyền âm giao lưu với Nguyên Đế cũng hiểu được ý của sư tôn.

Hắn đang muốn để mình đi thăm dò tẩy của Khương Thành đây mà.

"Nam Khâu vô cùng hân hạnh!"

Khương Thành muốn ra ngoài, Đông Phàm Thánh Chủ sớm đã quyết định muốn làm một món đồ treo trên người Thành ca tất nhiên cũng không rời nửa bước.

Cứ như thế, ba người rất nhanh đã rời khỏi viên lâm, đi đến Thiên Nhai ở bên ngoài.

Phóng mắt nhìn những lầu gác ngọc ngà phản chiếu ráng chiều ở đằng xa kia, Đông Phàm Thánh Chủ không yên tâm cho lắm, âm thầm truyền âm.

"Khương chưởng môn, hành động sắp đến rồi, chúng ta có phải nên chuẩn bị một tí không."

"Chuẩn bị cái gì, đâu cần thiết nhỉ?"

"Nhưng ta luôn cảm thấy đối phương có thể không có ý tốt, dù sao chúng ta và bọn họ cũng có cạnh tranh với nhau."

"Không sao cả, trước khi thi đấu cũng cần thả lỏng tâm trạng mới được."

Lúc này, trong lòng Nam Khâu trù tính một lúc, cuối cùng cũng bắt đầu "xuất chiêu".

"Khương huynh, ngươi lần đầu đến Thiên Lư cung bọn ta, là người làm chủ, ta phải nên làm lễ tẩy trần cho ngươi."

"Có phải quá long trọng rồi không?"

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Thành ca đã cấp tốc cho đối phương mười nghìn cái like rồi.

Hiểu chuyện, biết điều!

“Không long trọng, có gì mà long trọng chứ, Hám Thiên Cổ Thánh và sư tôn của ta năm đó đều ở Thiên cung, chúng ta cũng xem như là người một nhà cả.”

Nam Khâu sợ hắn không chịu đi, thậm chí còn cố ý nghiêm mặt.

“Nếu Khương huynh không chịu nể mặt, vậy đó là xem thường Thiên Lư cung bọn ta!”

“Khụ, thịnh tình khó từ chối… vậy ta chỉ đành cung kính thôi.”

Đông Phàm Thánh Chủ âm thầm lo lắng: “Khương chưởng môn, yến tiệc này e là không tốt lành gì đâu.”

Thành ca phất tay: “Người ta đã khách sáo như vậy rồi, sao ngươi lại có thể nói như thế chứ?”

Một chốc sau, một vài thế gia tu thần, cao tầng thương hội, đại sư nghề buôn, cao thủ đỉnh cao đã nhận được thiệp mời yến tiệc.

Ngay lập tức, không biết có bao nhiêu tông môn lớn và các đại gia tộc kinh ngạc.

“Lời mời của Nam Khâu đại thần quan ư?”

“Hắn lại đích thân mời Bộ Dương thế gia chúng ta đến dự tiệc á, ta không nhìn nhầm đó chứ?”

“Đó là Nam Khâu đại thần quan đấy, là nhân vật mà bình thường vốn chẳng thể nào tiếp xúc được.”

“Đây là một cơ hội hiếm có đối với Phong Hòa thương hội chúng ta.”

“Nhưng mà, vì sao hắn lại đột nhiên mời chúng ta chứ?”

Cũng không thể trách bọn họ vì sao lại kinh ngạc như thế.

Thiên Lư cung không phải là kết cấu tông môn, mà là gần giống như một quốc gia có hoàng tử, vương tôn và hậu cung.

Nguyên Đế Chính Thần là kẻ thống trị của cái "thần quốc" có một không hai này, hắn sở hữu quyền lực tối cao nhất.

Dưới trướng có mười đại thần quan, chín người đã được phân chia tự cai quản một vùng địa bàn của riêng mình.

Những đại thần quan này cũng giống như các chư hầu vậy, bình thường phân nửa thời gian đều ở trong doanh địa bên trong lãnh địa của bản thân.

Ngoài việc duy trì trật tự thống trị của Thiên Lư cung và giao lưu cũng như giao chiến với những thần quan khác ra thì nhiệm vụ quan trọng nhất vẫn là giảng đạo.

Tiên nhân ở trong nội phận của Thiên Lư cung nhiều như hằng hà sa số, nhưng không phải ai ai cũng tu thần.

Mà người tu thần có thể được ban tặng không ít thần đạo cũng sẽ có những tiêu chuẩn vừa phức tạp lại còn nghiêm khắc.

Là đại đệ tử của Nguyên Đế, thân phận Nam Khâu khá đặc biệt, hắn quanh năm đều tọa trấn ở tổng bộ của Thiên Lư cung, thay sư tôn mình lo toan mọi chuyện, dùng câu nói quyền cao chức trọng cũng chẳng ngoa xíu nào.

Những thế gia, thương hội và các cao thủ ở chủ tinh, bình thường hoàn toàn chẳng có tư cách để mà kết giao với hắn.

Chứ đừng nói gì tới là được đích thân hắn mời dự yến tiệc.

Rất nhiều người ngay khi nhận được thư mời, cảm giác của họ không phải là được thương quá hóa sợ, mà đó là nghi ngờ cuộc đời.

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, điện đón khách của tổng bộ Thiên Lư cung vẫn rất nhanh đã trở nên tấp nập náo nhiệt không thôi.

Dưới sự dẫn dắt của những thần quan bình thường có thực lực đạt đến Giới Thần ở tổng bộ, mọi người lao nhao ngồi xuống chỗ của mình.

Trước mắt ghế chủ tọa vẫn được để trống, ai cũng không biết vị trí của Nam Khâu đại thần nằm ở đâu.

Và ở hai bên trái phải của ghế chủ tọa còn có thêm hai cái vị trí ghế đầu.

Hai vị trí này, một cái được sắp xếp cho Hằng Vân Thiên Thần, chưởng môn của Thùy Vân tông, cái còn lại là dành cho Vũ Cực Thánh Chủ.

Đối với cách sắp xếp vị trí ngồi này, những người đang có mặt đều âm thầm cảm thấy không phục.

Mặc dù Thùy Vân tông rất mạnh, nhưng cũng đâu được coi là đệ nhất tông môn ở chủ tinh.

Ít ra vẫn còn có ba thế gia và tông môn có thực lực không thua kém gì bọn họ.

Mà Vũ Cực là một Thánh Chủ đỉnh phong, mặc dù từng lấy một chọi bốn, có chiến tích nghịch thiên đã từng đánh bại bốn Giới Thần đỉnh phong, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một Thánh Chủ mà thôi.

Trong điện ngoài Hằng Vân, còn có ba Thiên Thần khác.

Dựa vào cái gì vị trí ghế đầu lại do hắn ngồi, còn những người khác thì chỉ có thể ngồi ở hai bên chứ?

Nơi này là tổng bộ của Thiên Lư cung, mọi người đều không dám chất vấn, nhưng việc âm thầm truyền âm bàn tán là điều khó tránh khỏi.

Trong phút chốc, không khí bên trong đại điện trở nên khá vi diệu.

Mà lúc này, Nam Khâu ở hậu điện cũng đứng dậy, làm một động tác tay mời hướng về phía của Khương Thành.

“Khương huynh, yến tiệc đã có thể bắt đầu rồi, xin mời!”

“Được, được.”

Dưới sự dẫn dắt của hắn, Thành ca trước giờ luôn thích những khung cảnh trọng đại vừa nhìn thấy trước điện có khoảng hàng nghìn người đợi mình bắt đầu yến tiệc, hắn đã cảm thấy vô cùng có thể diện.

Không khỏi âm thầm like cho Nam Khâu thêm vài cái.

Nam Khâu vừa tiến vào, mọi người ở trước điện đều lao nhao đứng dậy.

Nơi này phần lớn đều tu thần đạo của Nguyên Đế, tất nhiên phải hết lòng nịnh hót tâng bốc.

Một dàn nịnh hót không ngừng ập tới.

“Tham kiến Nam Khâu đại thần quan!”

“Nam Khâu đại thần quan, lão phu xin thay mặt Đô Viêm thế gia thỉnh an ngươi!”

“Cung nghênh đại thần quan…”

“Không biết hôm nay đại thần quan triệu kiến bọn ta, là có chuyện gì?”

Nam Khâu vẻ mặt bình tĩnh đan hai tay vào nhau.

“Các vị không cần khách sao, hôm nay mời mọi người đến đây, không phải có chuyện gì nghiêm trọng cần bàn.”

Nói xong, hắn long trọng nâng tay chỉ về Khương Thành ở phía bên cạnh, cất cao giọng giới thiệu.

“Người này… là Khương Thành đến từ Tiên Võ châu!”

“Năm xưa vang danh khắp Nguyên Tiên giới, Khương chưởng môn của Phi Tiên môn ở Khiếu Mang vực chính là hắn, thân phận không hề tầm thường.”

“Mọi người đang ngồi ở đây ở trước mặt hắn, chắc chỉ có thể xem như là hậu sinh vãn bối, hoàn toàn không đáng nhắc đến.”

“Hắn giá lâm Thiên Lư cung, khiến bọn ta cảm thấy vinh quang không thôi!”

“Mời mọi người đến đây cũng là vì để cùng nhau bái kiến hắn, mọi người hoan nghênh Khương chưởng môn!”

Hắn vừa nói xong, những cao thủ đã từng trải qua cái thời đại kia đều không khỏi trừng mắt thật lớn.

Người này là Khương Thành?

Nhưng sau khi phát giác hơi thở của đạo ở trên người Thành ca, rất nhiều người không khỏi lắc đầu.

Hóa ra chỉ là một Thánh Chủ bình thường thôi, có cần làm lớn đến vậy không?

Còn nói bọn ta không là cái thá gì ở trước mặt hắn, muốn bái kiến hắn, hoan nghênh hắn…

Hắn có thể diện lớn đến vậy hả?

Chương 2141: Yến tiệc nguy hiểm

Nam Khâu lại giống như hoàn toàn không phát hiện được tâm trạng của mọi người, sau khi giới thiệu xong Khương Thàng, lại thuận tay chỉ về phía Đông Phàm Thánh Chủ.

“Còn có người này nữa, là Đông Phàm Thánh Chủ của Hám Thiên cung.”

Nói xong, hắn trực tiếp ngồi xuống ghế chủ tọa.

Mà lúc này, Thành ca nghe được truyền âm mang theo sốt ruột và phẫn nộ.

“Khương chưởng môn, người này quả nhiên có mang ý xấu! Chỉ trong phút chốc hắn đã hố ngươi hai lần rồi!”

“Sao thế?”

Đông Phàm nhanh chóng nói: “Thứ nhất, hắn mời nhiều người đến tẩy trần cho ngươi, thật ra là muốn đặt ngươi lên lửa để nướng!”

“Những cao thủ và nhân vật lớn ở Thiên Lư cungnày hoàn toàn không quen biết ngươi, hơn nữa có rất nhiều người có cảnh giới cao hơn ngươi, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy ngươi không xứng với đãi ngộ như thế này.”

“Đặc biệt hắn còn nói, tất cả mọi người ở trước mặt ngươi đều không là cái gì cả, đây rõ ràng là muốn khiến những người khác cảm thấy không phục, gây thù hận cho ngươi.”

“Thứ hai, rõ ràng chúng ta có tới hai người, hắn lại chỉ long trọng giới thiệu một mình ngươi.”

“Đây là cố ý lạnh nhạt ta, để ta cũng bất mãn với ngươi, như vậy hai người chúng ta sẽ nảy sinh mâu thuẫn, có hiềm khích với nhau…”

Khương Thành âm thầm phỉ nhổ, cái đầu của ngươi cũng thông minh quá nhỉ, lẽ nào cũng muốn làm quân sư của ta à?

Thật ra hắn cũng đoán được Nam Khâu không có ý tốt, chỉ là lười vạch trần ra thôi.

Đặc biệt là những phân tích thẳng thắn của Đông Phàm, thật sự khiến hắn hơi nhói lòng.

Ca làm sao mà không xứng?

Đám người này ở trước mặt nhân vật chính quả thực không đáng nhắc tới mà, có vấn đề gì đâu?

Hắn cố ý gắt gỏng chửi lại: "Có phải ngươi đang đố kỵ thể diện của ca lớn hơn ngươi không?"

Đông Phàm mệt mỏi vô cùng, chỉ đành vội vàng giải thích: "Ta không có mà…"

Mà lúc này, Nam Khâu lại xuất ra "chiêu thứ ba".

Chỉ thấy hắn ra vẻ ngạc nhiên nhìn hai bên phía trái và phải.

Sau đó không vui sầm mặt xuống: "Chuyện gì thế này?"

"Ta đã sắp xếp vị trí cho Khương huynh và Đông Phàm đạo hữu, sao lại để cho người khác ngồi mất rồi?"

Hắn vừa dứt lời, cả đại điện vốn đang náo nhiệt lập tức im bặt không một tiếng động.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía hai vị trí ghế đầu ở bên trái và phải.

Lúc này, biểu cảm của Hằng Vân Thiên Thần và Vũ Cực Thánh Chủ ngồi ở bên trên nhoáng cái dại ra.

Có ý gì hả?

Bọn ta ngồi sai chỗ rồi á?

Nhưng cái vị trí này rõ ràng là thuộc hạ của thần quan các ngươi dẫn bọn ta đến ngồi mà.

Chỉ thấy hai thần quan bình thường nhanh chóng bước lên phía trước, vội vàng nhận tội.

"Là lỗi của bọn ta!"

"Là do bọn ta lơ là sơ suất, quên mất còn có khách có thân phận tôn quý hơn."

"Mong đại thần quan thứ tội!"

Mặt của Nam Khâu âm trầm, lạnh lùng nói: “Cái lỗi như thế mà cũng mắc phải, các ngươi còn làm được gì nữa hả?”

Hai người chỉ có thể dập đầu bốp bốp, cầu xin tha thứ.

Những người khác ở một bên cũng bị dọa cho không dám thở mạnh.

Nam Khâu hít sâu một hơi, xa xăm nhìn vào hai người kia: “Các ngươi nói xem, bây giờ phải làm sao đây?”

Hai thần quan liếc nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt đến trước mặt Hằng Vân và Vũ Cực.

“Hai vị trí này là dành cho hai vị khách quý Khương Thành và Đông Phàm, các ngươi không ngồi được.”

“Ban nãy là do bọn ta nhầm lẫn, bây giờ có thể mời các ngươi di chuyển được không?”

Chưa kịp đợi hai người kia trả lời, hai thần quan kia đồng loạt chắp tay.

“Mong hai vị hiểu cho!”

Mặt của Hằng Vân và Vũ Cực cũng sắp chuyển thành màu gan heo luôn rồi.

Từ trước đến nay chỉ nghe nói được người khác mời ngồi, chưa từng nghe nói bị người khác kéo xuống.

Mọi cặp mắt đều đang chăm chú nhìn, bọn họ làm người kiểu gì nữa đây?

Thấp thoáng, bọn họ thậm chí còn nghe được tiếng cười khẽ truyền đến trong phòng tiệc, nó mang theo sự chế giễu không thể nào che giấu được.

“Được lắm!”

Hằng Vân Thiên Thần nhìn sâu vào tên thần quan kia, cuối cùng chậm rãi đứng dậy, nhường vị trí ghế ngồi.

Mà vị Vũ Cực Thánh Chủ kia thì vẫn ngồi mãi không đứng dậy.

Nhìn thấy nụ cười ngượng ngùng nhưng không thất lễ của tên thần quan ở trước mặt, hai mắt của hắn chứa đầy lửa giận.

Là một Thánh Chủ đỉnh phong, hắn đã bao giờ phải chịu loại sỉ nhục này chứ?

Nếu như không phải có Nam Khâu đại thần quan ở đây, chỉ sợ hắn đã sớm khiến nơi này bắn máu tung tóe rồi.

“Tên Khương Thành kia, chỉ là một Thánh Chủ bình thường thôi nhỉ?”

“Nếu như ta đã ngồi không được, vậy hắn dựa vào cái gì mà được ngồi chứ?”

Vị thần quan ở đối diện do dự một lát, sau đó thấp giọng nói: “Thân phận của các ngươi không giống nhau.”

Tiếng cười trong sảnh tiệc không còn một chút kiêng kỵ gì.

Răng của Vũ Cực Thánh Cực cũng sắp bị nghiến nát.

“Hừ!”

Hắn suy nghĩ một chốc hậu quả của việc nổi giận, cuối cùng phất mạnh ống tay áo rời khỏi chỗ ngồi.

Lúc này Nam Khâu mới đứng dậy, chắp tay hướng về phía Khương Thành.

“Khương huynh, thật sự xin lỗi, khiến ngươi chê cười rồi.”

“Nào nào nào, mời mời, mời ngồi!”

Hắn đích thân dẫn đường, Khương Thành cuối cùng cũng ngồi xuống.

Mà lúc này, yến tiệc cũng chính thức bắt đầu.

Thành ca vẫn còn chưa kịp thưởng thức quỳnh hương tiên hào thì lại nghe thấy truyền âm mang đầy phiền muộn nặng nề của Đông Phàm.

“Khương chưởng môn, Nam Khâu này nham hiểm quá, hắn làm thế này là muốn để hai người kia trở thành kẻ thù của ngươi đây mà!”

“Mặc dù đây là lỗi của Nam Khâu, khiến cho hai người kia mất mặt, nhưng bọn họ chắc chắn không dám kiếm chuyện với Thiên Lư cung, cuối cùng sẽ chỉ phát tiết bực tức lên người ngươi thôi.”

Khương Thành chẳng biết nói gì: “Ta cũng đâu có trêu chọc gì bọn họ, đâu có đáng nhỉ?”

Đông Phàm lắc đầu: “Đúng là ngươi không có trêu chọc bọn họ, nhưng bây giờ trong lòng họ tràn đầy phẫn uất, làm gì mà suy nghĩ nhiều được như thế?”

“Họ chỉ cảm thấy ngươi không xứng, thậm chí còn trách ngươi không giúp bọn họ giải vây, không hề đứng ra nói – không cần đâu, cứ để bọn họ ngồi đi.”

Khương Thành phóng ánh mắt ra xa nhìn về phía hai người vừa mới ngồi xuống lại.

Cái tên Hằng Vân Thiên Thần kia thì còn đỡ, chỉ là im lặng không nói tiếng nào,

Nhưng cái tên Vũ Cực Thánh Chủ thì lại trừng mắt nhìn chằm chằm Thành ca.

Thành ca cười với hắn, cũng không thèm quan tâm.

Mà lúc này, Nam Khâu cũng bắt đầu chủ động chào hỏi hắn, nhiệt tình vô cùng.

Không những luôn kính rượu hắn, lại còn ngó lơ cái nâng ly của những người khác.

Giống như ở đây chỉ có mỗi mình Khương Thành, những người khác đều không hề tồn tại vậy,

“Khương huynh có thể đến đây, không chỉ là vinh hạnh của riêng Thiên Lư cung bọn ta, đó cũng là vinh dự của tất cả mọi người đang ngồi ở đây.”

“Nào, nào, nào, uống cạn ly này!”

“Năm đó Khương huynh nghiệp áp vô số người ở Nguyên Tiên giới, hiện giờ tuy chỉ là Thánh Chủ, nhưng các vị đang ngồi ở đây chắc hẳn cũng đều không phải là đối thủ của ngươi nhỉ?”

“Đáng tiếc thật, không thể được chứng kiến thời khắc Khương huynh thi triển thần uy, chứ không thì mọi người chắc chắn được lợi suốt đời rồi.”

Thành ca biết hắn đang cố kéo thù hận cho bản thân mình.

Bởi vì sắc mặt của rất nhiều người ở đây đã càng ngày càng khó coi rồi.

Nếu như người nói những lời này không phải là Nam Khâu thì có lẽ đã sớm bị người khác tức giận mắng té tát rồi.

Tự ngươi thấy vinh hạnh thì thôi đi, ai mượn ngươi đại diện bọn ta hả?

Sao mà bọn ta lại không phải là đối thủ của một tên Thánh Chủ bình thường chứ?

Thần sắc của Đông Phàm càng lúc càng lo lắng.

"Khương chưởng môn, hay là chúng ta quay trở về trang viên kia trước đi."

"Đừng ở đây gây thêm rắc rối nữa, tránh lại xảy ra chuyện."

Thành ca khẽ cười: "Người ta nghiêm túc như thế, sao ta có thể để hắn thất vọng được chứ?"

Nam Khâu ở đối diện vẫn đang tiếp tục "xuất chiêu".

"Không biết Khương huynh có thể lộ ngón nghề cho mọi người mở mang tầm mắt với được không, để bọn ta học hỏi một chút?"

Mặc dù hắn đang nịnh hót tâng bốc, nhưng Khương Thành lại không hề cảm thấy thoải mái.

Hắn bĩu môi với vẻ vô cùng khinh thường: "Có phải ngươi hồ đồ rồi không? Ca đây tốt xấu gì cũng là tiên nhân cao cấp, đâu phải thứ khỉ mua vui, lộ cái gì mà lộ?"

Chương 2142: Thỏa mãn yêu cầu của ngươi

Lời đối đáp không chút nể nang này suýt nữa làm cho Nam Khâu không biết phải làm sao.

Đến cả nụ cười giả tạo của hắn cũng khó mà duy trì được.

Còn những người đang ngồi tại đây cũng đồng loạt im lặng, suýt nữa thì nghi ngờ có phải bản thân đã nghe nhầm rồi hay không.

Gan của cái tên Khương Thành này lớn quá rồi đấy?

Lại dám nói chuyện với Nam Khâu đại thần quan như thế?

Nhưng mà, cảnh tượng nổi giận trong dự đoán của bọn họ lại không hề xuất hiện.

Nam Khâu chỉ nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Ha ha, xem ra là do ta đường đột rồi.”

“Ngươi biết là tốt.”

“Thật sự quá đáng tiếc rồi, ta ngưỡng mộ danh tiếng của Khương huynh đã lâu, nhưng lại không có duyên được mở mang về thần uy của ngươi.”

Nam Khâu than thở một câu.

“Đây không chỉ là tiếc nuối của ta, mà cũng là tiếc nuối của tất cả mọi người đang ngồi ở đây!”

Khương Thành mất kiên nhẫn phất tay lên: “Được rồi, được rồi, kiếm của ca đây dùng để chiến đấu chứ không phải biểu diễn.”

Mắt Nam Khâu lóe sáng, hắn vội vàng nói: “Ý của Khương huynh là, nếu có người để cọ sát thì ngươi mới bằng lòng thể hiện?”

Thành ca thầm nhủ, cái ý đồ “khiêu khích người khác đánh nhau với ta” này của ngươi cũng rõ ràng quá rồi đấy.

Có thể nào che giấu bớt một xíu được không?

“Yến tiệc thì nên ăn uống no say chứ đừng mãi nghĩ tới mấy cái không đâu đó nữa.”

Nam Khâu gật đầu: “Cũng phải, những người ngồi ở đây cũng không có ai xứng được đấu với Khương huynh.”

Ngay khi hắn nói xong câu này, giữa yến tiệc cuối cùng đã có một người đứng lên.

“Nếu như đại thần quan cho phép, ta bằng lòng đánh một trận với Khương đạo hữu đây!”

Mọi người nhìn về nơi phát ra giọng nói, không phải là cái tên Vũ Cực Thánh Chủ ban nãy thì còn ai vào đây nữa?

Vẻ mặt của người này đã bình tĩnh lại, nhưng cái ánh mắt nhìn trừng trừng kia lại biểu thị rõ ràng nội tâm sóng rền gió dữ của hắn.

Ban nãy hắn bị đuổi xuống dưới, bị ép nhường lại vị trí cho Khương Thành đã xem như mất sạch mặt mũi.

Đối với hắn, loại sỉ nhục cỡ này thì chỉ có chính tay đánh bại và thậm chí là giết chết Khương Thành thì mới có thể xóa nhòa được.

Ta đã nhường chỗ cho hắn đấy, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn xứng đáng!

Nam Khâu có hơi tiếc nuối.

Hắn càng mong người khiêu chiến với Khương Thành lúc này đó là Hằng Vân Thiên Thần.

Như vậy thì mới có thể ép người này lộ hết toàn bộ bài tẩy của hắn chứ nhỉ?

Nhưng rất đáng tiếc, Hằng Vân là một con người rất giỏi nhẫn nhịn, hắn cứng rắn nhịn xuống, không hề bị Nam Khâu xúi giục.

Nhưng Vũ Cực Thánh Chủ này ra mặt cũng rất tốt.

Người này trước giờ không chịu đổi sang tu Thần đạo, lại còn từng ở trước mặt mọi người đánh bại bốn Giới Thần đỉnh phong, khiến cho Thần đạo của Thiên Lư cung mất mặt xấu hổ.

Cái gai trong mắt này, hắn hoàn toàn không muốn giữ lại, chỉ là không tiện tự mình ra tay mà thôi.

Bề ngoài thì Nam Khâu cố ý không vui lắc đầu.

“Chuyện của Khương huynh, làm gì đến lượt ta quyết định.”

“Nhưng theo ý của ta, ngươi và hắn chênh lệch quá lớn, sợ là hắn sẽ không có hứng thú đâu.”

Nếu như Nam Khâu trực tiếp từ chối, Vũ Cực Thánh Chủ cũng chỉ ngồi xuống lại.

Vì dù sao thì hắn vẫn rất kiêng kỵ Thiên Lư cung.

Nhưng bây giờ Nam Khâu lại tỏ ra thái độ "ta không quản được", ngược lại còn cổ vũ thêm cho hắn.

Thế này không phải là ngầm đồng ý đó sao?

Thế là, hắn lập tức hăng hái lên.

"Khương đạo hữu, ban nãy Nam Khâu đại thần quan khen ngươi đến muốn lên trời, ta cũng rất muốn được xin chỉ dạy vài điều."

"Không biết ngươi có thể nể mặt chỉ giáo với được không?"

Khương Thành không hề có ác cảm gì với cái người này, hai bên cũng chẳng có thù oán gì.

Thế là hắn lắc đầu: "Không cần thiết đâu nhỉ?"

Cần gì phải bị người khác đùa giỡn chứ?

Chỉ tiếc là, Vũ Cực Thánh Chủ không hiểu được cái ý tốt muốn tha cho mình một mạng của Khương Thành.

Hắn lại còn cười khẩy: "Lẽ nào Khương đạo hữu xem thường ta? Thật sự cảm thấy ta không xứng đánh với ngươi?"

Khương Thành bình thản nói: "Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là ta lười, không muốn phá hoại bầu không khí mà thôi."

"Không khí?"

Vũ Cực Thánh Chủ chỉ cho là hắn đang sợ, không dám ứng chiến, vậy nên mới cố ý mượn cớ.

Lại cộng thêm Nam Khâu lúc này giống như trở thành một tên câm, ngây ra không nói một lời, thế là khí thế của hắn càng tăng cao, thậm chí còn có hơi hung hăng bức ép.

"Cọ xát so tài ở trên yến tiệc, vốn cũng được xem là một cách để góp vui, lẽ nào Khương đạo hữu chưa từng nghe nói qua sao?"

Thành ca nhíu mày: "Ca không có thói quen cọ xát giao lưu với người khác."

"Cái gì?"

Vũ Cực Thánh Chủ bật cười: "Là không có thói quen, hay là không dám?"

Nam Khâu cuối cùng cũng ra mặt: “Vũ Cực, không được vô lễ với Khương huynh như thế!”

Câu này của hắn nói cũng như không nói, bởi vì nó hoàn toàn không thể ngăn cản màn khiêu chiến này.

“Vẫn mong đại thần quan thứ tội, chỉ là ta thấy được thứ mình hứng thú nên muốn làm ngay, không ngờ vị Khương đạo hữu này lại từ chối đủ đường, cứ một mực không chịu ứng chiến, ta mới nói năng không lựa lời.”

Bề ngoài thì Vũ Cực xin lỗi, nhưng cái khí thế hung hăng ép người còn hơn cả lúc trước.

Nam Khâu giả vờ hòa giải.

“Khương huynh không muốn ứng chiến, chắc hẳn cũng là vì có nguyên nhân của hắn.”

“Ngươi đừng có làm khó hắn nữa.”

Thành ca suýt nữa bị hai cái tên này chọc cười.

Bà mẹ nó, các ngươi nói rõ ràng một chút coi nào?

Bị các ngươi ám chỉ nói xéo kiểu này, chắc ngày mai cả phố đều bảo rằng ta là một tên chết nhát luôn quá?

“Haizz, ta không muốn cọ xát quả thực là vì có nguyên nhân.

“Dù sao một khi ta ra tay thì sẽ không dừng lại kịp, đến lúc đó máu bắn lên người các ngươi, mất hứng biết bao nhiêu?”

Nam Khâu thầm nhủ ta còn mong đổ máu nữa nè, vậy mới gọi là chiến đấu, mới có thể nhìn thấy thực lực thật sự của ngươi.

“Ha ha ha!”

Vũ Cực Thánh Chủ cười thật lớn.

“Khương đạo hữu tốt nhất đừng nên dừng tay, nếu như ta bị giết thì chỉ có thể trách là tài nghệ không bằng người khác thôi!”

Keng!

Trường kiếm của hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ, chỉ về phía ghế đầu mà Khương Thành đang ngồi.

“Mong được chỉ giáo!”

Đến nước này rồi, Thành ca còn nói được gì nữa đây?

Nếu đối phương đã nhất quyết muốn đạp mình một đạp, vậy ca chỉ đành ban tặng cho hắn một bài học thôi.

“Được thôi, ta sẽ thỏa mãn tấm lòng hiếu học của ngươi.”

Lúc Thái Ngư Kiếm ra khỏi vỏ, mọi người ở đây đều đồng loạt bị chấn động.

“Đế khí siêu phàm!”

Vũ Cực Thánh Chủ cũng biến sắc: “Ngươi lại có đế khí?”

Ngoài cái trường hợp được Cổ Thánh ngự ban đế khí như Hạo Vương và Gia Vương thì những Thánh Chủ đỉnh phong khác cơ bản đều không thể nào có được đế khí.

Chứ đừng nói chi là Thánh Chủ bình thường.

Sau khi nhìn thấy đế khí trong tay của Khương Thành, trong mắt của Vũ Cực Thánh Chủ lóe lên một tia tham lam.

Nhưng ngay sau đó đã bị sự đố kỵ che lấp.

“Xem ra có xuất thân tốt đúng là khác biệt mà.”

Sau khi nói xong một câu kỳ quặc này, hắn thúc giục đạo khí bát giai cực phẩm của bản thân đánh tới.

Sau đó, không có sau đó nữa rồi.

Lần trước Khương Thành giết chết đám người Hạo Vương và Gia Vương phải mất một chút sức là bởi vì lấy một chọi ba, nên rất dễ bị phân tâm.

Còn bây giờ, hắn chỉ cần đối mặt với một Thánh Chủ đỉnh phong, hơn nữa tên này còn chẳng có đế khí.

Như thế thì có khó gì chứ?

Sau khi Vũ Cực Thánh Chủ vừa mới bắt đầu thì đã bị đánh đến mức hoàn toàn mất khống chế.

Ban đầu thứ mà hắn đề phòng nhất tất nhiên là khí đạo đi kèm đế khí siêu phàm.

Nhưng thứ công kích hắn đầu tiên, lại là căn nguyên của thiên địa xung quanh.

Căn nguyên đột nhiên bị ngăn cách khiến cho uy năng trong thánh giới của hắn cấp tốc giảm xuống.

Cái này là thủ đoạn gì thế?

Còn chưa kịp đợi hắn phản ứng lại, biển ý thức lại nghênh đón một đợt công kích vừa quỷ dị vừa đáng sợ.

Hắn vội vàng điều động đạo tự thân để ngăn chặn.

Ngay sau đó, trên thánh giới của hắn xuất hiện những đốm lửa do nguyên thuật mang đến.

Những tiếng nổ lớn liên miên không dứt, thánh giới đỉnh phong lủng thủng đầy lỗ!

Sắc mặt hắn biến đổi dữ dội, cuối cùng đã ý thức được điều không đúng.

Cái này khác xa so với chiến đấu mà hắn tưởng tượng lúc ban đầu.

Bản thân là một Thánh Chủ đỉnh phong, không phải nên dễ dàng trấn áp khi đối mặt với một Thánh Chủ bình thường hay sao?

Chương 2143: Đánh một trận đã phục rồi

Thánh giới bị nứt vỡ dẫn đến phản phệ mãnh liệt.

Vũ Cực Thánh Chủ bị đánh đến mức choáng váng quay cuồng, cuối cùng đã đợi được đòn tấn công đến từ đế khí mà ban đầu bản thân đề phòng.

Chỉ là lúc này, hắn đã không còn chút sức lực nào để chống đỡ nữa rồi.

“Thánh giới đỉnh phong!”

Rầm!

Nam Khâu đột nhiên đứng dậy, trừng mắt nhìn chằm chằm “thánh giới Túng Tình” phóng ra từ Thái Ngư Kiếm.

Một Thánh Chủ không chỉ sở hữu đế khí siêu phàm, mà lại còn là cấp bậc đỉnh phong, điều này khiến cho Thiên Thần như hắn không thể tiếp thu nổi?

Bội kiếm tùy thân của hắn còn không sánh bằng nữa kìa.

Vũ Cực Thánh Chủ đối đầu trực diện với thanh kiếm này, hiển nhiên triệt để bị đánh tan tác.

Thánh giới của hắn vốn đã bị nguyên thuật đánh thủng đầy lỗ, làm gì còn chịu nổi sự công phá của thánh giới có cùng cấp bậc được nữa.

Rầm!

Một tiếng vang cực lớn, thánh giới của hắn chia năm xẻ bảy.

Ánh kiếm lóe qua, thiên tài Thánh Chủ từng một mình đánh bại bốn Giới Thần đỉnh phong đã táng mạng tại chỗ.

Keng!

Khương Thành tiêu sái đút kiếm vào vỏ.

Mặc dù cả quá trình đã dùng không ít thủ đoạn, nhưng cũng chỉ mất khoảng một hai giây mà thôi.

Trong tưởng tượng của mọi người, khung cảnh sốt ruột ngươi đến ta đi không hề xảy ra.

Ngay khi bọn họ hoàn hồn lại thì Khương Thành đã thu xong chiến lợi phẩm luôn rồi.

Nhìn dưới mặt đất và trên vô số chiếc bàn bị bắn tung tóe những giọt máu, cả hiện trường im phăng phắc.

Lúc này, Hằng Vân Thiên Thần vốn rất khó chịu với Khương Thành cũng phải cẩn thận xóa đi cái địch ý kia, thần sắc trở nên điềm đạm ôn hòa vô cùng.

Bởi vì trận chiến ban nãy hắn cũng không hiểu gì mấy.

Hắn tự hỏi bản thân mình, một Thiên Thần như hắn cũng không thể nào đánh bại Vũ Cực Thánh Chủ nhanh như thế, chứ đừng nói gì tới việc giết chết.

Sau sự tĩnh lặng ngắn ngủi, trong điện bỗng nhiên bùng nổ lên.

“Vũ Cực Thánh Chủ bị giết rồi!”

Tất cả mọi người đều gấp gáp biểu đạt sự kinh ngạc và chấn động của bản thân, giống như chỉ có như thế mới có thể làm bình ổn cảm xúc đang hết sức kịch liệt của họ.

“Ôi trời ơi, chiến đấu xảy ra ban nãy là thật sao?”

“Trời ạ, thực lực và thủ đoạn cỡ gì vậy?”

“Ban nãy căn nguyên đột nhiên biến mất trong phút chốc, các ngươi có để ý không?”

“Có thấy, nhưng cái nguyên thuật thất thập ngũ trọng kia lại càng khó tin hơn, lại có người sở hữu nhiều căn nguyên thần hạch đến vậy á…”

“Lại còn là Thánh Chủ bình thường?”

“Ta tin rồi, hoàn toàn tin tất cả những lời mà ban nãy Nam Khâu đại thần quan nói rồi!”

“Đúng là không thể đối đãi với người này như một Thánh Chủ được, hắn quả thực có tư cách ngồi ở chỗ kia.”

“Danh xứng với thực!”

“Người có thể xưng bá ở cái thời đại kia thì làm sao mà đơn giản cho được?”

“Ở trong điện này, quả thực không có ai là đối thủ của hắn!”

Nghe được mọi người bàn tán, Nam Khâu biết rằng kế hoạch khiêu khích của bản thân đã thất bại rồi.

Hắn cũng đoán được là Khương Thành sẽ thắng, nhưng ai mà ngờ hắn lại thắng nhẹ nhàng và nhanh đến thế chứ.

Một trận chiến đã có thể khiến tất cả mọi người phải phục, không còn có chút xíu bất mãn nào.

Tiếp theo đây, sẽ không có người nào không biết sống chết mà nhảy ra khiêu khích cái tên dũng mãnh này nữa.

Nhưng Nam Khâu cũng đã nhận được một số tình báo “hữu ích”.

“Thủ đoạn thần bí ngăn cách căn nguyên.”

“Nguyên thuật thất thập ngũ trọng.”

“Đế khí siêu phàm ẩn chứa thánh giới đỉnh phong.”

Hắn không thể không thừa nhận, trước đó sư tôn và Tu Đế với Huyết Đế dặn dò phải thận trọng là rất có lý.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai lại dám tin một Thánh Chủ bình thường có thể làm được như thế này chứ?

“Nhưng mà, thực lực này dường như vẫn không đủ để đánh bại một Thiên Thần mà nhỉ?”

“Nếu nói tám Thiên Thần bọn ta đều không địch lại hắn thì cũng hơi khoa trương quá rồi.”

Hắn âm thầm suy nghĩ những vấn đề này trong đầu, nhưng ngoài mặt lại điềm tĩnh im lìm.

“Thực lực này của Khương huynh quả nhiên vô cùng kinh người, đến cả ta cũng bị dọa cho một trận.”

Thần quan ở dưới trướng nhanh chóng quét dọn chiến trường, Nam Khâu còn chẳng thèm liếc lấy một cái, ngược lại còn dùng cái giọng tự ti để đùa giỡn.

“Vốn còn tính nhân lúc Khương huynh ra tay để học một chút nữa.”

“Kết quả mọi thứ xảy ra nhanh quá, cái gì cũng không thể học được, đúng là tiếc mà…”

Khương Thành cũng lười vòng vo với cái tên miệng nam mô bụng bồ dao găm này.

“Nếu ngươi đã tiếc nuối như thế, vậy ta sẽ thỏa mãn mong muốn của ngươi.”

“Hả?”

Nam Khâu sững người, “Khương huynh có ý gì?”

Tay phải của Khương Thành lại để lên chuôi kiếm.

“Ý chính là, hai ta cũng đấu một trận.”

Hắn vừa dứt lời, kiếm đã chỉ về phía đối diện Nam Khâu.

Hiện trường vốn còn đang bàn tán xôn xao lại đột nhiên im bặt.

Tất cả mọi người đều không thể tin mà nhìn Khương Thành, xong lại nhìn cái hướng mũi kiếm đang chỉ.

Đã xảy ra chuyện gì thế?

Người này không phải là khách quý của Nam Khâu đại thần quan sao?

Sao đột nhiên lại rút kiếm chỉ về phía hắn?

Vô số thần quan của Thiên Lư cung cũng lập tức nhảy ra.

“To gan!”

“Ngươi muốn làm cái gì hả?”

“Ở Thiên Lư cung ta lại dám rút kiếm chỉa về phía Nam Khâu đại thần quan…”

“Câm miệng lại, không được vô lễ với khách quý!”

Nam Khâu thật ra cũng không trở tay kịp, nhưng hắn vẫn duy trì phong độ ở bên ngoài.

Phất tay để thần quan dưới trướng mình lui xuống, hắn cố tình không hiểu nhún vai.

“Khương huynh có ý gì thế? Lẽ nào là ta tiếp đón chậm trễ nên khiến ngươi không hài lòng?”

Khóe miệng của Thành ca khẽ nhếch lên: “Không có, sự tiếp đãi của ngươi khiến ta vô cùng hài lòng, thậm chí còn cảm thấy cứ như đang ở nhà vậy.”

“Vậy vì sao Khương huynh lại…”

“Đây không phải là điều mà ngươi muốn đó sao?”

Thành ca cũng tỏ vẻ khó hiểu: “Các ngươi muốn ta đánh nhau góp vui trên yến tiệc, ta đang thõa mãn hết mức yêu cầu của các ngươi mà.”

“Hơn nữa các ngươi chê ta quá nhanh, không học hỏi được gì, vậy nên bây giờ ta cho người một khóa học một kèm một, còn không đủ chu đáo nữa hả?”

Mọi người bày tỏ bản thân xem như đã học được rồi,

Hóa ra khiêu chiến còn có thể nói siêu phàm thoát tục như thế.

“Hai người chúng ta, không cần thiết đâu nhỉ?”

Nam Khâu tất nhiên không muốn ra tay.

Một là không muốn tiêu hao quá nhiều trước lần hành động đến Thứ Tiên giới, hai là không bằng lòng chịu mạo hiểm bị

thương.

Khương Thành thất vọng thở dài: “Ta đã nhiệt tình như thế rồi, lẽ nào Nam Khâu huynh không nể mặt đến vậy sao, chẳng lẽ là xem thường ta?”

Nam Khâu há miệng, hắn phát hiện bản thân không tìm được bất cứ lý do từ chối nào.

Những lời này của Khương Thành, chẳng phải bản thân hắn trước đó cũng đã dùng rồi hay sao?

Cũng xem như là lấy gậy ông đập lưng ông.

“Thôi vậy, nếu Khương huynh đã nhã hứng như thế thì ta tất nhiên sẽ theo cùng!”

“Nhưng vì để tránh bị thương hòa khí, chúng ta dừng tay kịp lúc, ngươi thấy sao?”

Thành ca suy nghĩ chốc lát, trước hành động Thứ Tiên giới quả thực không tiện tiêu diệt những tuyển thủ khác.

Bằng không phần thưởng Kim Ngọc Tủy của hắn cũng xem như đi toi.

Thế là hắn gật đầu.

“Không thành vấn đề.”

Ngay lúc vừa dứt lời, Nam Khâu ở đối diện đã chậm rãi lấy ra đế kiếm siêu phàm của bản thân.

“Khương huynh, mời!”

Nhìn thấy cái tên miệng nam mô bụng bồ dao găm này đến lúc này vẫn còn duy trì được cái phong độ ở bên ngoài, Thành ca cũng không còn sức đâu mà nói móc.

Hắn thầm nghĩ, ngươi có thấy mệt không vậy?

Khương Thành cũng không khách sáo, vừa bắt đầu đã đánh một combo “nhiều chiêu”.

Vẫn là đòn đánh gồm “Thái Thượng Hóa Đạo”, công kích bằng linh ý, cộng thêm nguyên thuật và khí đạo.

Nam Khâu cuối cùng đã phát hiện, bản thân vẫn đánh giá thấp Khương Thành rồi.

Những thủ đoạn thần kỳ nhìn ra ban nãy kia, đợi đến khi chính bản thân tự mình trải nghiệm mới cảm thấy khác biệt.

Đặc biệt là công kích bằng linh ý, đó là chuyện mà hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến.

"Ý thức của hắn sao lại mạnh đến thế chứ?"

"Dù là sư tôn Mệnh Nguyên Chính Thần của ta thì hẳn cũng chỉ được đến thế này thôi nhỉ?"

"Hơn nữa ý thức của sư tôn tuy mạnh, nhưng cũng không có được thủ đoạn tấn công ý thức kỳ diệu như thế này."

Chương 2144: Kế hoạch của Nam Khâu

Nếu đổi thành người khác gặp phải đòn tấn công của ý thức thì cũng chỉ kinh ngạc một xíu thôi.

Nhưng Nam Khâu lại hiểu quá nhiều.

Liên tưởng đến Mệnh Nguyên Chính Thần, hắn đã có một suy đoán hết sức khủng bố.

Lẽ nào thực lực của Khương Thành tương đương với một Chính Thần, ban nãy chỉ là do hắn cố ý che giấu mà thôi?

Đúng rồi, cái chuyện giết chết một Thánh Chủ đỉnh phong chỉ trong mấy giây, ngoài Chính Thần ra thì còn ai có thể làm được nữa?

Nghĩ đến việc bản thân đang đánh nhau với một "Chính Thần", hắn suýt nữa bị dọa cho hồn bay phách tán.

Thế này thì chẳng phải chết chắc rồi sao?

Hắn không muốn bản thân chết không rõ ràng như thế này đâu.

"Khương…"

Hắn rất muốn hô dừng.

Nhưng dưới thế tấn công dày đặc của Khương Thành, làm gì có cho hắn cơ hội để thở lấy hơi mở miệng xin dừng?

Thế là, Nam Khâu làm ra một quyết định vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Hắn bỏ chạy.

Nhìn cái lỗ to bị đụng thủng ở trên đỉnh điện, mọi người đều ngẩn người giương mắt nhìn.

Đến mức như thế luôn sao?

Ban nãy mặc dù giao đấu giữa hai người chỉ diễn ra trong một chốc ngắn ngủi, nhưng là tiên nhân, bọn họ vẫn có thể nhìn rõ đại khái tình thế.

Đối mặt với nguyên thuật thất thập ngũ trọng, Nam Khâu hoàn toàn không bị tiêu diệt nhanh giống như Vũ Cực Thánh Chủ.

Là một Thiên Thần, thánh giới của hắn và đạo tâm đã dung hợp vào nhau, có thể được gọi là "hợp đạo" dựa trên một ý nghĩa nào đó, điều này giúp chất lượng trực tiếp tăng vọt.

So sánh với Thánh Chủ đỉnh phong thì thánh giới của hắn còn mạnh gấp hơn mười lần.

Đến cả bản thân Khương Thành, sau khi đánh ra một đòn nguyên thuật thất thập ngũ trọng không có kết quả, hắn cũng đã chuẩn bị chịu chết để mở hack.

Ai mà biết được đối phương lại đột nhiên chạy trốn.

"Đừng có chạy chứ!"

"Đã nói sẽ dừng lại đúng lúc rồi mà, ngươi sợ cái gì hả?"

Hắn theo bản năng đuổi theo.

Nam Khâu thầm nói ngươi dỗ trẻ con đó hả.

Ngươi đã công kích bằng ý thức với ta luôn rồi, đó rõ ràng là sát chiêu cấp bậc Chính Thần đó, còn dám bảo dừng lại đúng lúc?

Hắn chỉ xem như Khương Thành đang đuổi cùng giết tận, thế là bỏ chạy càng nhanh hơn.

Sau khi kéo xa khoảng cách, hắn cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng.

"Khương huynh, dừng tay!"

"Ngươi và ta không có thù oán sâu nặng gì, không cần phải đuổi cùng giết tận như thế!"

“Huống hồ sau này chúng ta còn phải hợp tác với nhau để vào Thứ Tiên giới nữa…”

Khương Thành ở phía sau cũng bất đắc dĩ.

Một tên Thiên Thần cố sức muốn bỏ chạy, hắn quả thật không tài nào đuổi kịp.

“Được rồi được rồi, dừng ở đây thôi, quay về tiếp tục yến tiệc nào!”

Nhìn thấy hắn quả nhiên đã thu kiếm lại, Nam Khâu mới thả lỏng thở phào một hơi.

Ngay lúc vừa tính dừng lại, bỗng nhiên phát hiện sâu bên trong Tinh Hải ở đằng xa đang lấp lóe ánh sáng yếu ớt.

Mà ở xung quanh ánh sáng đó, còn có một nhóm người đang vây xem.

“Đây không phải là Thanh Khuyết đại sư đó sao?”

Là một đại thần quan của Thiên Lư cung, Nam Khâu nắm rõ mọi động tĩnh ở xung quanh trong lòng bàn tay.

Hắn biết được đây là đang luyện khí.

Hơn nữa việc luyện khí này đã kéo dài hơn ba trăm triệu năm rồi.

Sau khi chưởng môn của Thánh Tượng tông là Quan Minh Thiên Thần nhận được một phần Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy thì đã dốc hết công sức tìm được đế khí sư nổi danh là Thanh Khuyết Thánh Chủ.

Mong rằng Thanh Khuyết có thể giúp bản thân luyện chế một đế khí siêu phàm.

Sau khi Thanh Khuyết mở lò luyện đã chấn động một thời.

Không chỉ có vô số luyện khí sư từ bốn phương tám hương ngưỡng mộ đại danh nên kéo đến để chiêm ngưỡng và cảm ngộ, mà đến cả các tiên nhân chẳng hiểu biết gì về luyện khí cũng lao nhao kéo đến để góp vui.

Mặc dù bọn họ không thể tiến vào khu vực luyện khí, nhưng việc siêu phàm đế khí ra đời cũng đã được xem là một đại hội rồi.

Cảm nhận cách một tầng kết giới, biết đâu cũng có thể cảm ngộ thì sao?

Luyện chế đế khí là một quá trình vô cùng dai dẳng, hao tốn thời gian và sức lực.

Hai lần trước, Thanh Khuyết đều tuyên bố thất bại.

May thay thất bại cũng chỉ tổn thất những nguyên liệu bình thường, Ngân Ngọc Tủy thì vẫn còn đó.

Trước mắt đây đã là lần thứ ba rồi.

Trước đó Nam Khâu cũng đã từng đến đây đứng ngó vài lần, vốn còn tính ở lại luôn.

Hắn biết rõ luyện khí tuyệt đối không thể bị quấy rầy, bằng không rất có thể tất cả đều sẽ thành công cốc.

Nhưng lần này, hắn lại thay đổi chủ ý.

Nếu như… bản thân lừa Khương Thành tiến vào bên trong kết giới, để hắn cắt ngang quá trình luyện khí của Thanh Khuyết đại sư, vậy sẽ có hậu quả gì đây?

Đừng thấy Thanh Khuyết chỉ là một Thánh Chủ, cũng không phải là người đứng đầu của thế lực đỉnh cao gì mà lầm, địa vị của hắn ở Nguyên Tiên giới không kém hơn Chính Thần là bao đâu!

Trước mắt số lượng đế khí sư được công nhận có rất ít, còn ít hơn cả số lượng hai mươi bảy Chính Thần nữa.

Sau lưng của mỗi một đế khí sư đều có một “nhóm fan” hùng hậu.

Trong những người hâm mộ này có cả Đạo Thánh và Thiên Thần.

Hơn nữa còn không hạn chế khu vực, không giới hạn là tu thần hay tu tiên.

Đắc tội một đế khí sư thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn việc đắc tội một Chính Thần nữa.

Đắc tội Chính Thần rồi, ngươi vẫn còn có cơ hội nương nhờ những Chính Thần khác.

Còn đắc tội với đế khí sư, vậy sẽ chẳng có một Chính Thần nào dám mạo hiểm việc đối đầu với cả thiên hạ để che chở cho ngươi cả.

Huống hồ gì luyện khí sư vốn cũng là một cái vòng lỏng lẻo.

Ngươi kết thù oán với đế khí sư, có lẽ sẽ bị nguyên một ngành luyện khí tẩy chay, dù có là Chính Thần thì cũng vô cùng đau đầu.

Ban đầu vì để mời được Thanh Khuyết Thánh Chủ đến Thiên Lư cung ở lại, Mệnh Nguyên Chính Thần cũng phải nói không biết bao nhiêu lời hay, hứa hẹn bao nhiêu là ưu đãi.

“Nếu như Khương Thành đắc tội Thanh Khuyết đại sự, vậy hắn sẽ bị truy sát đến cùng trời cuối đất, ngay cả Hám Thiên cung cũng sẽ phải sứt đầu mẻ trán nhỉ?”

“Nếu ta mà là Hám Thiên Cổ Thánh, sẽ dứt khoát trực tiếp tuyên bố người này không liên quan đến mình, tránh cho việc bị liên lụy.”

“Đến lúc đó, hắn làm sao có thể tham gia lần hành động ở Thứ Tiên giới được nữa?”

Nam Khâu càng nghĩ càng cảm thấy đây là một ý tưởng rất có tính thiết thực.

Sư tôn và Tu Đế với Huyết Đế đều rất kiêng kỵ Khương Thành không phải à, bọn họ lo rằng sẽ thua lần tỉ thí này đúng không?

Vậy ta trực tiếp tiêu diệt hắn luôn, thế chẳng phải đã lập công lớn rồi sao?

Chỉ là lúc này, hắn không phát hiện Khương Thành ở phía sau lại dừng lại.

Ca này lười đuổi theo rồi.

Nam Khâu có hơi sốt ruột, kế hoạch của bản thân tinh vi như thế, sao ngươi lại không phối hợp vậy chứ?

Không được, bắt buộc phải để hắn tiếp tục đuổi theo!

Thế là, hắn vừa tiếp tục chạy về phía phát ra ánh sáng, vừa âm thầm truyền âm hô hoán.

“Khương huynh đừng đuổi theo nữa!”

“Phía trước có trọng bảo sắp ra đời, cơ duyên này không thuộc về ngươi và ta!”

Cái tên này cũng gian xảo đấy, sau này dù cho Khương Thành có đem câu này ra để chất vấn hắn việc đào hố cho bản thân thì hắn cũng có thể lấp liếm cho qua.

Luyện chế đế khí siêu phàm quả thực là một trọng bảo sắp sửa xuất thế.

Mà đế khí đó lại thuộc về Quan Minh Thiên Thần, quả thực không thuộc về ngươi và ta.

Ta đã nhắc nhở ngươi đừng có đến đó rồi, ai kêu ngươi không nghe làm gì.

Thành ca chưa từng nhìn thấy cảnh tượng luyện chế đế khí bình thường, bị hắn chỉ dẫn sai như thế, lại nhìn về Tinh Hải ở phía xa có ánh sáng lấp lóe, còn thật sự tưởng rằng có thiên tài địa bảo gì đó sắp giáng thế nữa.

“Lẽ nào là Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy?”

“Được lắm, cơ duyên này họ Khương rồi!”

Mắt thấy hắn quả nhiên đã “cắn câu”, lại tiếp tục tăng tốc đuổi theo bản thân, Nam Khâu mừng thầm trong lòng.

Chốc lát sau, hắn đã xông vào bên trong ánh sáng kia.

Xuyên qua đám người đang vây xem ở bên ngoài, trong chớp mắt, hắn đã tiến đến phía trước kết giới luyện khí.

Ngay bên rìa kết giới, Quan Minh Thiên Thần mang theo một đám trưởng lão và đệ tử vây xung quanh cứ như rào sắt vậy, bọn họ sợ sẽ bị người khác quấy rầy.

Nhìn thấy Nam Khâu đột nhiên đến gần, chỉ tưởng là hắn muốn xông vào kết giới phá hoại việc luyện khí, Quan Minh lập tức kinh ngạc lại nổi giận.

“Nam Khâu, ngươi muốn làm cái gì!”

Hắn vội vàng mang theo một đám trưởng lão tiến đến trước vây lại.

Việc liên quan đến đế khí siêu phàm, đó là liên quan đến tính mạng, dù trước mặt có là Chính Thần thì Quan Minh cũng sẽ không lùi bước.

Nam Khâu tất nhiên cũng sẽ không thật sự xông vào bên trong kết giới, bằng không người phá hoại luyện khí sẽ trở thành bản thân hắn mất.

Chỉ thấy hắn giả vờ lắc một cái, tránh khỏi Quan Minh ở chính diện, lách đến mặt bên của kết giới.

Trong miệng còn không ngừng "giải thích".

"Quan Minh đạo hữu đừng hiểu lầm, chỉ là có người đang truy sát ta mà thôi…"

Chương 2145: Ta còn tưởng chuyện gì lớn nữa

"Thiên Lư cung vẫn còn người có thể truy sát ngươi á?"

"Tưởng ta dễ gạt như thế à?"

Quan Minh Thiên Thần làm sao lại tin vào lời giải thích vu vơ của Nam Khâu.

Chỉ nghĩ là hắn muốn tìm những chỗ đột phá khác mà thôi.

Thế là mang theo một đám trưởng lão đuổi theo người này không tha.

Hắn vừa đuổi theo thì lực lượng phòng thủ ở phía chính diện lập tức yếu đi rất nhiều.

Khương Thành ở phía sau cũng vừa hay đuổi tới, phía trước đã không có cao thủ nào ngăn cản.

Ca này nhìn thấy kết giới ở phía trước, cũng không biết là đang làm cái gì.

Chỉ tưởng là có người ở bên trong tranh đoạt bảo vật, bố trí tầng kết giới này để ngăn cản người bên ngoài tiến vào.

Thế là, hắn không hề dừng lại, cứ như đúng rồi mà thúc giục thánh giới xông vào bên trong,

Vây bên ngoài kết giới chỉ còn lại một vài Giới Thần bình thường và Hư Thần của Thánh Tượng tông, làm sao có thể đỡ nổi công kích của Khương Thành.

Trong chớp mắt, bọn họ đã bị đập cho người ngã ngựa đổ.

Ngay sau đó là một tiếng vang cực lớn, kết giới triệt để bị tông sụp!

Dưới sự che phủ của vô số ánh sáng trận phù dày đặc, một cái lò luyện khí cực đại giống như bị xích sắt khóa lại triệt để hiện ra trước mắt mọi người.

Nói thật thì, nếu như đây thực sự là tranh giành báu vật, vậy lần này Khương Thành và Nam Khâu cũng xem như đã hoàn thành một màn phối hợp tuyệt vời.

Nam Khâu dẫn dụ chủ lực của "kẻ địch" rời đi để hắn nhân cơ hội tiến vào.

Mà đây cũng là thứ Nam Khâu mong muốn.

Nghe thấy âm thanh vang lên, hắn lập tức dừng lại.

Giơ hai tay lên vội vàng cười khổ giải thích: "Quan Minh đạo hữu, ngươi thật sự hiểu lầm rồi, ta không có cố ý phá hoại chuyện tốt của ngươi đâu."

"Thật sự có người đang đuổi giết ta."

Lúc này Quan Minh làm gì còn rảnh rỗi để ý đến hắn?

Hắn vội vàng xông đến khu vực trung tâm của lò luyện khí thì đã nhìn thấy Thanh Khuyết Thánh Chủ mặt đầy tro bụi.

"Ai!"

"Là ai làm hả?"

"Qua thêm mấy trăm nghìn năm nữa là lần luyện khí này đã kết thúc rồi, lần này cơ hội thành công vô cùng lớn!"

"Là ai đột nhiên xông vào hại ông đây công sức đổ sông đổ bể hết hả?"

Tiếng gào rống đầy tức giận của hắn vang vọng khắp bốn phía, chấn đến mức lỗ tai của mọi người đều vang lên ong ong.

Và sau khi nhìn thấy Quan Minh Thiên Thần, vị đế khí sư này lại càng phát cuồng như một con sư tử vậy, túm thật chặt cổ áo

của đối phương.

“Cái tên ngu xuẩn nhà ngươi!”

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc luyện khí không thể bị làm phiền được, kêu ngươi phải canh cho kỹ!”

“Kết quả ngươi làm thế nào hả?”

Nước miếng bay loạn tứ tung, mặt của Quan Minh cứ như được tắm rửa tội luôn vậy.

Hắn cũng ngu người luôn.

Đường đường là Thiên Thần lại bị một Thánh Chủ bình thường túm cổ áo, lại còn quên đẩy hắn ra nữa.

“Thất, thất bại rồi á?”

“Ngươi nói coi?”

Không chỉ có Thanh Khuyết, mấy đồ đệ và mười mấy đồ tôn của Thanh Khuyết với cả hàng trăm luyện khí sư bát giai được Quan Minh mời đến để giúp đỡ một tay cũng đều bùng nổ lửa giận.

Nghĩ cũng phải, bọn họ vì làm cái việc này đã bỏ ra cố gắng hơn trăm triệu năm rồi.

Mỗi một bước đều như đi trên dây thép vậy, không dám xảy ra bất cứ sơ sót nào.

Giống như khi xếp gỗ chỉ còn thiếu có hai thanh gỗ cuối cùng, nhưng đột nhiên lại bị người khác đạp đổ, ai mà chịu cho nổi chứ?

“Là ai làm hả?”

“Cho hắn tan xương nát thịt cũng không giải được mối hận trong lòng ta!”

Cuối cùng Quan Minh cũng hoàn hồn lại, ý thức được đế khí siêu phàm của bản thân lại thất bại nữa, cuối cùng triệt để bùng nổ.

“Nam Khâu!”

“Đều là chuyện tốt do cái tên khốn kiếp nhà ngươi gây ra, nếu lần này ngươi không cho ta một lời giải thích, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu…”

“Quan Minh đạo hữu đừng hiểu lầm!”

Nam Khâu tất nhiên sẽ không bỏ đi, hắn còn muốn tự mình bước ra nữa kìa.

Cái tên mặt người dạ thú này giờ đây đã tiến đến trước mặt của Khương Thành, ra vẻ vô cùng đau đớn.

“Haizz, Khương huynh, ngươi bảo ta phải nói ngươi như thế nào đây?”

“Ban nãy ta đã không ngừng ngăn cản ngươi, nói là đừng có đuổi theo, đừng có đuổi theo nữa rồi.”

“Ngươi cứ một mực đuổi giết ta, bây giờ thì hay rồi…”

Được hắn nhắc nhở như thế, đám Giới Thần và Hư Thần lúc trước bị Khương Thành dùng thánh giới tông ngã cũng nhận ra.

“Chính là người này!”

“Người xông vào kết giới ban nãy chính là hắn!”

“Cái gì?”

Cuối cùng đã tìm được kẻ đầu sỏ gây nên tội, Thanh Khuyết và Quan Minh đồng thời giết đến trước mặt Khương Thành.

“Hóa ra là ngươi!”

Trong phút chốc, Thành ca đã bị trưởng lão của Thánh Tượng tông và một đám luyện khí sư bao vây chặt chẽ đến mức con kiến cũng không chui lọt.

“Cái thứ đáng hận này, ngươi có biết bản thân đã gây ra chuyện gì hay không hả?”

“Đáng chết, ngươi lại phá hủy đế khí siêu phàm của ta!”

“Công sức trăm triệu năm của lão phu bị ngươi hủy hoại hết, ngươi xong đời rồi!”

“Là ai phái ngươi đến, ngươi muốn làm cái gì hả?”

Quan Minh Thiên Thần cũng không ngốc, ngay lúc vây kín Khương Thành, hắn cũng không quên mất Nam Khâu.

“Đừng tưởng rằng ta không biết hai người các ngươi là cùng một giuộc, chuyện tốt mà Thiên Lư cung các ngươi làm, bọn

ta nhớ rồi!”

“Ta không có mà!”

Nam Khâu ra vẻ vô tội.

“Ta là Thiên Lư cung, hắn là Hám Thiên cung, bọn ta một người tu thần một người tu tiên, sao lại là cùng một giuộc cho được?”

“Lần này thật sự là do hắn đuổi giết ta, không tin thì các ngươi có thể quay trở về nghe ngóng thử.”

“Ban nãy ta chỉ là hoảng loạn không biết chạy đi đâu, hơn nữa ta còn cố ý tránh khỏi kết giới, cũng vì sợ sẽ ảnh hưởng đến Thanh Khuyết đại sư.”

Thiên Lư cung và Hám Thiên cung quả thực không thể nào là cùng một nhà.

Hắn nói như thế, mọi lỗi lầm tất cả đều quy về Khương Thành.

Hai mắt của Thanh Khuyết Thánh Chủ như muốn nuốt sống luôn người khác.

“Ngươi to gan lắm, chuyện lớn như luyện chế đế khí mà ngươi cũng dám phá hoại!”

“Quan Minh, chuyện luyện khí bãi bỏ đi, lão phu mất hứng rồi.”

“Đừng mà!”

Quan Minh Thiên Thần đã tức đến mức muốn bốc khói luôn rồi.

“Đại sư đừng đi mà, ta sẽ giúp ngươi hả giận ngay!”

Uy áp của Thiên Thần trên người hắn và thánh giới đã sớm hoàn toàn bao trùm lấy Khương Thành.

“Dù cho ngươi có là người của Hám Thiên cung thì hôm nay cũng đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này!”

Khương Thành từ lúc tiến vào đã trở thành mục tiêu của mọi người, đến tận lúc này mới hiểu rõ đã có chuyện gì xảy ra.

Hắn không kìm được nhìn Nam Khâu một cái thật sâu.

Cái tên này cũng mưu mô nhỉ, lại dùng cái cách này để hại ta thêm một lần nữa.

Nhưng mà, chuyện này cũng chỉ thế mà thôi.

Không bàn tới chuyện ở phương diện luyện khí mà hắn có thể giải quyết, dù cho đó là những lĩnh vực khác mà hắn không rành thì đã làm sao?

Bản thân hắn còn sợ đắc tội người khác nữa à?

"Đươc rồi, được rồi, ta còn tưởng có chuyện gì lớn nữa chứ."

"Không phải chỉ là bất cẩn hủy mất một lần luyện khí thôi sao, cùng lắm thì trả cho các ngươi một cái là được rồi."

Hắn quét mắt nhìn đám người đang nổi giận đùng đùng ở xung quanh một vòng, lắc đầu như hận sắt không thành thép.

"Chỉ có một chút chuyện nhỏ đó mà xem các ngươi kích động thành thế này kìa, cuộc đời vẫn chưa trải đủ nhiều đây mà."

Mọi người vốn còn hận không thể ăn sống hắn.

Nghe được lời này ngược lại bị chọc tức đến bật cười.

"Cái gì, chút chuyện nhỏ á?"

"Cái tên đáng chém nghìn đao như ngươi lại còn giáo huấn bọn ta?"

"Đền? Ngươi lấy cái gì đền hả?"

"Lẽ nào ngươi có đế khí siêu phàm?"

Khương Thành đương nhiên không thể mang Thái Ngư Kiếm tùy thân đền cho đối phương rồi.

Ngược lại là Nam Khâu đứng ở vòng ngoài vui vẻ khi thấy người khác gặp nạn lên tiếng.

"Khương huynh quả thực có một món đế khí siêu phàm, nhưng đó là gốc rễ yên thân gửi phận. Hơn nữa lại còn kèm theo đạo đỉnh phong nữa, cứ đền như thế thì khó tránh quá lỗ rồi."

Được hắn nhắc nhở, Quan Minh Thiên Thần sáng cả mắt lên.

Hắn tìm Thanh Khuyết giúp đỡ, dù cho thật sự luyện chế thành công thì đế khí nhận được cũng chỉ mang theo thánh

giới bình thường mà thôi.

Chương 2146: Ngươi là đế khí sư?

“Ngươi lại sở hữu đế khí?”

“Là kiếm à?”

Quan Minh Thiên Thần nhìn chằm chằm vào tay của Khương Thành, giọng điệu cũng hơi gấp gáp.

Khương Thành thầm nhủ, ngươi cũng biết nằm mơ quá nhỉ.

Nhưng còn chưa đợi hắn từ chối, cái tên quần chúng nhiệt tình Nam Khâu đại thần quan lại nhảy ra tiếp.

“Thứ hắn dùng quả thực là kiếm!”

“Vậy thì tốt quá rồi!”

Quan Minh vốn còn đang nổi giận bừng bừng, giờ đây cứ giống như tìm được hy vọng trong khốn cùng vậy.

Hắn lập tức giơ tay phải về phía Khương Thành.

“Đền đế kiếm của ngươi cho ta, chuyện này coi như bỏ qua.”

“Bằng không ta sẽ không cho qua đâu!”

Thành ca biểu cảm như nhìn một thằng ngu: “Ngươi mơ đẹp nhỉ.”

“Ta chỉ là làm mấy một đế khí siêu phàm bình thường còn chưa luyện chế thành công của ngươi thôi, ngươi lại muốn ta đền một đế khí siêu phàm đỉnh phong?”

“Ngươi nghĩ cái gì vậy hả?”

“Ngươi!”

Quan Minh lạnh mặt.

Hắn vốn muốn lập tức giết chết Khương Thành, nhưng nghĩ đến việc sau khi người này chết thì cũng chẳng cứu vãn được tổn thất gì.

Lỡ may Khương Thành trước lúc chết đem giấu đế kiếm và dị không gian thì sao?

Thế nên hắn chỉ có thể cười khẩy giễu cợt.

“Không phải ban nãy ngươi nói muốn trả ta một thanh kiêm à? Lẽ nào định nuốt lời hay sao?”

Những trưởng lão và môn đồ của Thánh Tượng tôgn cũng hùa theo phụ họa.

“Đúng đó, ngươi đền đi chứ!”

“Nếu ngươi có thể lấy ra một đế kiếm siêu phàm bình thường thì cũng được thôi, ngươi có lấy ra được không?”

“Nếu không lấy ra được thì dùng đế khí siêu phàm đỉnh phong của ngươi bù vào!”

“Mau giao ra đây!”

Khương Thành quả thực chỉ xem chuyện này là chuyện nhỏ.

Nghe xong liền tùy tiện nói: “Làm hư rồi thì cùng lắm ngay bây giờ ta giúp ngươi luyện một thanh kiếm là được ngay, có gì khó đâu chứ?”

Hắn có hệ thống luyện khí thuật, Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy ở bên kia cũng có sẵn rồi.

Chỉ cần gom đủ một phần nguyên liệu bị phá hỏng thì rất nhanh sẽ luyện ra được một thanh mới thôi.

Quả thực là quá dễ dàng.

Tuy nhiên câu nói này của hắn lọt vào trong tai của người khác lại không đơn giản như thế.

“Ngay bây giờ luyện chế một thanh á?”

“Ngươi đang giỡn với bọn ta đó hả?”

“Tùy tiện đã có thể luyện chế ra, ngươi tưởng đó là cái gì hả? Tiên khí à?”

“Dù cho có ngoài ngành đến đâu thì chút thường thức này cũng phải biết chứ?”

Độ khó khi luyện chế siêu phàm đế khí cũng không dễ hơn việc đột phá Thánh Tôn là bao.

Thanh Khuyết đại sư tốn mất gần ba trăm triệu năm cũng chưa thành công, mà cái này cũng là hiện tượng bình thường ở trong mắt của mọi người.

Bây giờ Khương Thành lại tùy tiện nói luyện chế ngay tại hiện trường, điều này ở trong mắt người khác đã không còn là bốc phét nữa, mà đó hoàn toàn là nói nhảm nhí.

Đến cả Nam Khâu cũng không nhịn được lắc đầu, cảm thấy có phải Khương Thành này đầu óc có vấn đề rồi không.

Đến cả Thanh Khuyết Thánh Chủ cũng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Là một người chuyên nghiệp, hắn chẳng thèm bày tỏ gì.

Quan Minh Thiên Thần cảm thấy bị đùa giỡn, lửa giận trên mặt lại hiện lên.

"Sức kiên nhẫn của ta có hạn, ngươi đùa giỡn ta như vậy không phải là sự lựa chọn sáng suốt đâu."

Khương Thành không quan tâm nói: "Dù sao đế khí bị thất bại ban nãy cũng không khôi phục được, thử lại một lần mới thì ngươi cũng có tổn thất gì đâu, không phải à?"

Hắn lựa chọn giúp đối phương luyện một thanh mới là bởi vì lần này quả thực do hắn xông vào nên mới phá hỏng chuyện tốt của người ta.

Là một người lịch sự, hắn cảm thấy mình phải giúp Quan Minh luyện một thanh đế kiếm cũng là điều nên làm.

Đương nhiên nếu đối phương không cho hắn cơ hội thể hiện lịch sự, cứ nằng nặc đòi cướp Thái Ngư Kiếm không chịu từ bỏ, hoặc là bắt hắn đền mạng, vậy hắn cũng có thể lựa chọn những thủ đoạn không trang nhã.

Quan Minh Thiên Thần ngẫm nghĩ vài giây rồi mới sầm mặt hỏi ngược lại: "Ngươi là đế khí sư sao?"

"Đương nhiên."

Câu trả lời không hề do dự Khương Thành lại lần nữa khiến cho xung quanh vang lên những âm thanh móc xỉa.

Đặc biệt là đám đồ đệ, đồ tôn và những tên đến phụ giúp của Thanh Khuyết, bọn họ không kiêng nể gì chế giễu.

"Hắn là đế khí sư á? Vậy thì ta là thần khí sư nè!"

"Thần khí sư là cái gì, ta chưa từng nghe qua?"

“Vậy là đúng rồi, ta cũng chưa từng nghe qua đế khí sư nào như hắn hết.”

“Ha ha ha…”

“Cái tên này đúng là chẳng xem đế khí sư ra gì, mở miệng là nói đế khí sư.”

Quan Minh cũng không quá tin tưởng.

Nhìn cái biểu cảm thoải mái nhẹ nhàng kia của Khương Thành, hắn luôn cảm thấy cái tên này chẳng nói thật một câu nào.

“Ngươi làm sao chứng minh bản thân là một đế khí sư?”

“Dùng luyện khí chứng minh chứ sao.”

Khương Thành cũng không chuẩn bị lò luyện khí hay là trận phù gì hết, càng không có cái gì mà chứng nhận đẳng cấp của luyện khí hành hội.

“Đợi ta luyện ra đế khí siêu phàm không phải sẽ rõ ràng rồi sao?”

Quan Minh suýt nữa bị hắn làm cho nghẹn chết.

“Được thôi, được lắm, vậy ngươi luyện đi!”

Thành ca chưa bắt đầu ngay mà lại hướng về phía hắn xoa xoa tay.

“Có ý gì?”

“Nguyên liệu đó, không có nguyên liệu làm sao ta luyện chế?”

“Hả?”

Quan Minh trực tiếp bị chọc tức cười.

“Ban nãy ngươi hủy mất nguyên liệu của ta, bây giờ đền cho ta một cái, lẽ nào không phải nên do ngươi bỏ ra nguyên liệu à?”

Nếu như Khương Thành thật sự có thể luyện được đế kiếm siêu phàm thì hắn cũng vui lòng bỏ ra một phần nguyên liệu.

Hắn vốn đã chuẩn bị sáu phần nguyên liệu, chỉ cần Thanh Khuyết đại sự trong vòng sáu lần luyện ra được thì cũng đều xem như thành công rồi.

Trước mắt Thanh Khuyết đã thất bại ba lần, hắn vẫn còn ba phần nguyên liệu.

Vấn đề là, nguyên liệu kia cho Thanh Khuyết thất bại thi được, còn để cho Khương Thành thử thôi thì không được.

Bởi vì hắn không tin Khương Thành là một đế khí sư.

Sở dĩ đồng ý để hắn thử cũng chỉ là vì tính đợi sau khi ca này thất bại, hết cớ rồi, hắn sẽ có thể đòi đế kiếm siêu phàm sẵn có của Thành ca.

"Đúng là nói như thế thật, nhưng ta không có chuẩn bị nguyên liệu."

Khương Thành cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

"Như này đi, ngươi cung cấp nguyên liệu, đợi lát nữa luyện ra rồi tính là của ngươi. Còn nếu như luyện chế thất bại thì ta sẽ đền đế kiếm siêu phàm đỉnh phong của ta cho ngươi."

Quan Minh Thiên Thần suýt nữa kích động đến mức nhảy lên.

"Ngươi chắc chứ?"

"Ở trước mặt bao nhiêu người như thế này, ta còn có thể nói dối hả?"

"Chỉ có một cơ hội thôi đó?"

"Không thành vấn đề!"

"Là tự ngươi nói đó nhé, mọi người đều nghe thấy hết đó!"

Giây phút này, Quan Minh cũng có hơi mong chờ Thành ca luyện khí thất bại.

Đám người đứng ở một bên tuy cảm thấy Khương Thành này sốt đến hư não rồi, nhưng xem náo nhiệt thì ai lại chê chuyện lớn chứ.

Thế là cũng nhao nhao làm om sòm lên.

"Yên tâm, bọn ta đều nhìn thấy hết."

"Bọn ta làm chứng giúp ngươi!"

"Tên nhóc này không luyện ra được thì hắn đừng hòng chạy thoát!"

Là một trong những quần chúng nhiệt tình, Nam Khâu vẫn đau khổ than thở.

“Khương huynh à, ngươi… haizz, manh động quá rồi, ngươi cần gì phải làm thế chứ?”

“Nếu như sau đó thật sự luyện không ra, đến lúc đó làm sao chấm dứt chuyện này đây, ta cũng không thể nói thay ngươi được!”

Quan Minh đã nôn nóng lấy ra nhẫn trữ vật được chuẩn bị xong xuôi.

“Tất cả đều ở đây, ngươi liệu mà làm đi.”

Khương Thành sau khi nhận lấy thì gật đầu, tiếp đó chà sát ngón tya.

“Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy đâu?”

Ban nãy lò luyện thất bại, Ngân Ngọc Tủy không hề bị hư tổn, vẫn đang nằm trong lò.

Thế là Quan Mình bay đến gần lò luyện khí, nhấc tay muốn mang thần vật ra.

Tuy nhiên, Thanh Khuyết Thánh Chủ đột nhiên chắn trước mặt hắn.

“Đợi đã!”

Trước đó sau khi đế khí sư này phát tiết hết tính nết xong đã cao ngạo đứng ở đó, đợi Quan Minh Thiên Thần giết chết Khương Thành rồi lại đến cầu xin bản thân giúp đỡ luyện chế.

Hắn có thể lấy lý do lúc nãy luyện khí bị cắt ngang dẫn đến thất bại nên tâm trạng không tốt, có thể để Quan Minh trả thêm một ít thù lao nữa.

Theo tiết tấu bình thường, Quan Minh không chỉ phải bỏ thêm vốn liếng mà còn phải xin lỗi, tạ lễ rồi nói hết lời ngon tiếng ngọt với hắn.

Kết quả đợi mãi đợi mãi, Quan Minh không những không giết chết Khương Thành giúp hắn hả giận mà ngược lại còn để mặc hắn đứng ở bên, như vậy làm sao hắn có thể nhịn cho được.

Chương 2147: Tranh nhau tặng

“Thanh Khuyết đại sư, ngươi có ý gì?”

“Có ý gì?”

Thanh Khuyết lạnh mặt, giọng lạnh lẽo nói: “Ngươi để hắn luyện khí, vậy là hoàn toàn không xem ta ra gì rồi?”

Quan Minh Thiên Thần cảm thấy có phải đầu óc của lão già này có bệnh hay không.

Ta để Khương Thành luyện một lần hoàn toàn chẳng cản trở gì tới ngươi cả, liên quan méo gì ngươi chứ?

Ngươi lên cơn động kinh gì vậy.

Tuy nhiên đối với một đế khí sư được công nhận, hắn không thể không khách sáo một chút.

Trong lời nói thậm chí còn mang theo một chút lấy lòng.

“Ta chỉ là để hắn thử xem thôi, không phải có ý không tôn trọng ngươi. Cái loại người lỗ mãng thiếu hiểu biết này, đại sư cần gì phải so đo tính toán với hắn chứ?”

“Hừ!”

Vẻ mặt của Thanh Khuyết không hề có dấu hiệu dịu lại.

“Ngươi cũng biết hắn là cái loại vô tri nữa à?”

“Tất nhiên, tất nhiên.”

“Thánh khí của ngươi vốn là ta đang luyện chế, bây giờ ta chưa thành công thì ngươi đổi ngươi, vậy không phải có ý là ta không bằng một tên vô tri hay sao?”

“Không có mà, ngươi nghĩ nhiều rồi, ta hoàn toàn không có cái ý đó!”

“Nghĩ như thế nào thì tự trong lòng ngươi hiểu rõ.”

Thanh Khuyết bằng mọi giá cũng phải cản trở không cho Khương Thành luyện khí là vì có nguyên do.

Dựa theo quy ước, dù tiếp theo đây Khương Thành có thành công hay không thì Quan Minh đều có thể có được một đế khí siêu phàm.

Cũng tức là nói, cái tên đế khí sư như hắn đã không còn tác dụng nữa, vậy thì không có cách nào đòi thêm thù lao rồi.

“Hôm nay lão phu nói luôn đấy, nếu như ngươi để hắn luyện chế, tức là đang sỉ nhục ta!”

Quan Minh thầm mắng con mẹ nó.

Ban nãy ngươi nổi điên lên nói không luyện nữa mà?

Bây giờ ta đổi người thì lại không đồng ý, quản rộng quá vậy!

Nghĩ đến thanh đế kiếm siêu phàm đỉnh phong kia của Khương Thành, rồi lại nghĩ đến dù có tìm Thanh Khuyết luyện chế lần nữa thì cũng rất có khả năng vẫn sẽ là thất bại…

Hắn cảm thấy chỉ cần không ngu đều biết nên chọn như thế nào.

“Xin đại sư cho ta một cơ hội giải quyết dứt với hắn!”

Nói xong, hắn tự mình lấy ra Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy ở trong lò luyện khí ra.

Thanh Khuyết tức đến mức mặt xanh tím.

“Giỏi, giỏi lắm!”

“Từ nay về sau, ngươi và Thánh Tượng tông của ngươi, vĩnh viễn cũng đừng hòng được ta giúp đỡ nữa!”

Đám đệ tử và đồ tôn của hắn cũng gào thét theo.

“Đúng vậy, từ nay Thánh Tượng tông đừng mơ luyện khí nữa!”

“Tẩy chay Thánh Tượng tông!”

“Bất kính với đại sư sẽ có kết cuộc như thế!”

“Quan Minh, ngươi tự mình cân nhắc hậu quả đi!”

Bọn họ uy hiếp như thế, sắc mặt của Quan Minh Thiên Thần khẽ thay đổi, các trưởng lão của Thánh Tượng tông ở phía sau cũng nhốn nháo.

Cái hậu quả này thực sự có hơi nghiêm trọng.

Tuy nhiên còn chưa kịp đợi hắn do dự, Khương Thành đã đứng ra nói.

“Các ngươi đúng là lề mề thật đấy.”

Hắn không kiên nhẫn phất tay.

“Mỗi đám phế vật làm ô nhục danh tiếng của luyện khí sư, không biết các ngươi còn đắc ý cái gì.”

“Ngươi nói cái gì hả?”

Thanh Khuyết sầm mặt, mặc dù là Thánh Chủ, nhưng bởi vì bình thường được người khác hết mực tôn sùng nên cũng không giận tự uy.

“Đồ thiếu hiểu biết, lại dám sỉ nhục bọn ta, ngươi…”

“Ngươi cái gì mà ngươi?”

Thành ca nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy sự khinh bỉ.

“Người ca nói là cái lão phế vật nhà ngươi đó.”

“Chỉ luyện có một đế khí siêu phàm đơn giản mà thôi, lãng phí biết bao nhiêu nguyên liệu và thời gian của người ta mà vẫn không thành công, ta cũng chẳng biết ngươi làm sao mà còn mặt mũi đứng ở đây vậy.”

“Nếu ta mà là ngươi, đã sớm bồi thường tổn thất cho người ta rồi xin lỗi, sau đó tự mình đi tìm một nơi không có ai để sám hối rồi.”

“Ngươi lại còn có mặt mũi ở đây uy hiếp muốn trừng phạt người khác, ai cho ngươi tự tin đó vậy?”

Hắn vừa nói dứt lời đã khiến Thanh Khuyết Thánh Chủ tức đến mức chân tay run rẩy.

“Ngươi! Ngươi…”

Tức giận quá độ làm hắn suýt nữa thì ngất ngay tại chỗ.

Đám tiên nhân vây xung quanh lại càng om sòm ầm ĩ hơn.

Cái tên tiểu tử này có phải xem hôm nay như ngày cuối cùng của cuộc đời luôn rồi hay không, muốn điên như thế nào cũng được hả?

Chứ nếu không thì sao lại dám nói với một đế khí sư những lời như thế này?

Nhưng bọn họ không hề hùa theo những luyện khí sư kia để chỉ trích Khương Thành.

Bởi vì lời hắn nói cũng xem như là nói trúng tim đen của bọn họ.

Mời người luyện khí phải trả thù lao là chuyện rất bình thường, dù có thành công hay thất bại đều phải tính tiền công, nể tình đế khí sư thật sự quá ít ỏi nên họ cũng chấp nhận.

Nhưng vấn đề là rõ ràng ngươi đã thất bại n lần rồi lại còn cứ như ông nội của người ta vậy, thế thì thật sự hơi quá đáng.

Thanh Khuyết phải mất một hồi lâu mới bình thường được sau cục tức này.

"Lão phu không thèm so đo với cái tên ngu xuẩn thiếu hiểu biết nhà ngươi, dù sao thì ngươi chết chắc rồi!"

"Ta cũng không muốn so đo với cái tên phế vật mưu cầu danh tiếng như ngươi, dù sao thì ta sẽ thành công nhanh thôi."

Trong lúc nói, Khương Thành đã bỏ hết mọi nguyên liệu vào trong kho của hệ thông, mở ra hệ thống luyện khí thuật.

Xung quanh có rất nhiều Thánh Chủ, Thánh Chủ đỉnh phong cũng có tới mấy tên.

Nhưng Khương Thành không hề chọn đạo đỉnh phong mà lại cố ý lựa chọn đạo Thanh Viêm của Thanh Khuyết.

Đạo này dùng để luyện khí thì vẫn được, dùng để chiến đấu thì chẳng ra làm sao cả.

Nhưng như thế thì đã làm sao, dù sao món đế khí của Quan Minh Thiên Thần vốn cũng chỉ luyện chế ở cấp bậc này thôi mà.

Thanh Khuyết không hề biết luyện khí đã bắt đầu, cũng càng không biết bản thân đã trở thành một "nguyên liệu" ở trong đó.

"Lại dám nói đế khí siêu phàm đơn giản, đúng là nực cười…"

Thành ca vốn cũng lười để ý hắn, nhưng sau khí nói xong câu này, Thanh Khuyết lại tính rời đi.

Vậy thì không được đâu.

Ban nãy mới vừa lựa chọn đạo của hắn xong đấy.

Ít nhất cũng phải để lão già này ở yên đây ba ngày.

Thế là Thành ca chỉ đành miễn cưỡng hi sinh nghề cũ để giữ tên này lại.

Giây tiếp theo, ca này bắt chước vẻ manh động của đám nhãi choai choai, lớn giọng gào lên.

"Nếu như ta thất bại, tất cả những bảo vật mà ta có đều là của ngươi."

Thanh Khuyết quả nhiên đã dừng bước.

Nếu Khương Thành đã có thể lấy ra đế khí siêu phàm đỉnh phong, vậy cũng nói lên gia tài của hắn phong phú hơn nhiều so với những Thánh Chủ bình thường khác.

Lòng tham vừa nổi, Thanh Khuyết làm sao còn nhấc bước được nữa?

"Ngươi nói thật chứ?"

"Đương nhiên, có nhiều người làm chứng vậy mà."

"Vậy được thôi, lão phu cũng muốn nhìn xem ngươi chút tài mọn kia của ngươi như thế nào."

Thành ca khẽ cười: "Vậy còn nếu như ta thành công thì sao? Toàn bộ bảo vật của ngươi cũng sẽ thuộc về ta chứ?"

Mặc dù hệ thống luyện khí thuật không cần ra sức, nhưng tốt xấu gì cũng là luyện khí, phải có thù lao gì đó mới được.

Sắc mặt của Thanh Khuyết lại sa sầm xuống.

"Ngươi dám có ý đồ với bảo vật của ta, đúng là gan to tày trời…"

Khương Thành trực tiếp cắt ngang lời hắn, "Ngươi cứ nói dám hay không đi, đừng có làm ba cái trò không đâu này nữa."

"Dám, mắc mớ gì không dám chứ?"

Thanh Khuyết hít một hơi thật sâu, hung hăng nói: "Nếu ngươi đã muốn khiêu khích vậy thì chơi lớn hơn một chút đi."

"Nếu như ngươi luyện khí thất bại, ta tùy ngươi xử lý!"

"Chơi ác thế sao? Không tốt lắm đâu?"

Thành ca cũng muốn cạn lời rồi.

Hắn vốn không tính đuổi cùng giết tận.

Tuy nhiên tất cả đệ tử và đồ tôn của Thanh Khuyết đều nhảy ra.

“Đây chính là kết cuộc của ngươi khi đã sỉ nhục một đế khí sư!”

“Ban nãy không phải ngươi kêu lớn lắm sao, bây giờ sợ rồi à?”

“Bọn ta cũng tham gia, đánh cược với đại sư, nếu như ngươi có thể thành công, vậy bọn ta cũng tùy ngươi xử lý, thế nào hả?”

“Tiếp tục đi, sao lại không dám nữa rồi?”

Thịnh tình khó từ chối, Khương Thành chỉ đành bất đắc dĩ nhún hai vai.

“Vậy được thôi, nếu các ngươi đã muốn tranh nhau tặng, vậy thì ta đồng ý!”

Một đám luyện khí sư cứ như uống định tâm đan vậy, ai nấy cũng mặt mày mừng rỡ.

“Ha ha, các ngươi nghe thấy hết rồi đó.”

“Tiếp theo đây nếu hắn thất bại, vậy không trách được bọn ta đâu nhé!”

Chương 2148: Nguyên Đế nổi giận

Việc đã đến nước này, đám người vây xem cũng xem như nhìn ra rồi.

Khương Thành là vò đã mẻ nên không sợ nứt nhỉ?

Ngay từ lúc bắt đầu phá hoại luyện khí thì hắn đã đắc tội Thanh Khuyết rồi.

Vậy nên sau đó hắn thích làm gì thì làm, cũng không sợ làm chuyện lớn hơn.

Nhưng mà, cái việc tùy đối phương xử trí cũng quá qua loa rồi.

Thế chẳng phải hoàn toàn mất đi quyền tự chủ, để cho đối phương chi phối sao?

Ngay lúc đám tiên nhân ba vòng trong và ba vòng ngoài đang bàn tán xôn xao thì Nam Khâu đại thần quan lại vui mừng không thôi.

Bây giờ hắn hận không thể ngửa mặt lên trời cười thật lớn.

Vốn chỉ là đào một cái hố cho Khương Thành nhảy vào thôi.

Ai mà ngờ tên tiểu tử này sau khi nhảy vào lại còn chủ động tiếp tục đào xuống dưới, tự chôn bản thân sâu hơn.

“Lần này hắn toi đời thật rồi.”

“Không chỉ đắc tội tông sư, mất đi đế khí siêu phàm, lại còn đánh mất tự do.”

Hơn nữa luyện khí là một công trình lớn dài dằng dặc.

Lùi mười nghìn bước để nói thì dù cho Khương Thành có là đế khí sư và đồng thời còn luyện chế thành công chỉ trong một lần thì cũng cần mất đến hơn trăm triệu năm.

Trong khoảng thời gian này, hắn hoàn toàn không thể rời đi được.

Đến lúc đó, hành động đến Thứ Tiên giới cũng đã sớm kết thúc rồi.

Dù cho Hám Thiên Cổ Thánh bây giờ đuổi tới, tự mình xen vào chuyện này cũng chẳng có tác dụng gì.

Chuyện liên quan đến vị đế khí sư Thanh Khuyết này, Cổ Thánh cũng không có cách nào dùng sức mạnh để đàn áp người khác.

Hám Thiên cung cũng chỉ có thể thay người.

“Cái gì mà hành động ở Thứ Tiên giới, chẳng liên quan gì đến hắn cả.”

Vào lúc Nam Khâu lo bận mơ tưởng đến viễn cảnh tốt đẹp sau đó thì Thành ca đã thành thục biến hóa ra một cái ghế bập bênh, nhàn nhã nằm xuống.

Dù sao cái công việc luyện khí này đã tự có hệ thống làm rồi.

Cũng không cần hắn phải bận tâm nữa.

“Khương Thành, ngươi đang làm cái gì thế?”

Quan Minh Thiên Thần nhíu mày: “Không phải ngươi muốn luyện khí sao, sao vẫn chưa bắt đầu?”

Thanh Khuyết Thánh Chủ không khỏi cười xùy.

“Sao hả, đến lúc phải làm thật thì không dám hành động nữa à? Sợ bị lộ nguyên hình hay gì?”

Đám đệ tử kia của hắn và các luyện khí sư vây ở xung quanh cũng hùa theo chế giễu.

“Mới đó đã sợ rồi sao? Ngươi khí phách tiếp đi chứ!”

“Sao còn không mau bắt đầu luyện đi?”

Thành ca nằm trên ghế cộng thêm một cây quạt chẳng có tác dụng gì, hắn nhìn bọn họ với ánh mắt như nhìn những tên ngu dốt vậy.

“Vậy nên ta mới nói, cái đám các ngươi chỉ biết mưu cầu danh tiếng nhưng thực tế chẳng có một chút tài năng thật sự nào cả.”

“Ta đã sớm bắt đầu rồi, các ngươi không nhìn thấy hay sao?”

“Đến cả cái này cũng không nhìn ra, lại còn tự xưng là đế khí sư nữa?”

Bị hắn khinh bỉ một trận, những tiên nhân và các luyện khí sư vây xem đều ngu người.

Lão huynh à, ngươi bắt đầu từ bao giờ thế?

Bọn ta cũng chẳng nhìn thấy gì hết.

Thanh Khuyết bĩu môi một cách khinh thường: “Cố làm ra vẻ huyền bí, nực cười!”

Những luyện khí sư khác cũng dần dần mất kiên nhẫn.

“Tiểu tử, không lẽ ngươi đang mong chờ kéo dài thời gian đó hả?”

“Đúng đó, đừng tưởng rằng làm như thế sẽ kéo mãi được!”

“Bọn ta không có nhiều thời gian ở đây lãng phí với ngươi đâu.”

Thành ca híp mắt nhìn tiến độ của giao diện hệ thống luyện khí thuật, phát hiện tiến độ nhanh hơn so với lần trước gấp mấy lần.

Khẽ ngẫm nghĩ một chút, hẳn là do cấp bậc của đạo không giống.

Lần trước hệ thống dùng đạo Túng Tình của Ngộ Sơn để luyện khí, đó là đạo đỉnh phong.

Còn lần này đạo của Thanh Khuyết chỉ là đạo của Thánh Chủ bình thường, độ mạnh chênh lệch rất nhiều, vậy nên hệ thống luyện cũng dễ dàng hơn không ít.

Thế là, hắn chậm rãi giơ một ngón tay lên.

“Một ngày.”

“Ngươi có ý gì?”

“Trong vòng một ngày, ta có thể luyện ra đế kiếm siêu phàm này, còn không thì xem như ta luyện khí thất bại.” Thành ca nói vậy.

Phụt!

Sau những phút kinh ngạc ngắn ngủi, tất cả cười phá lên đầy khoái trá.

“Một ngày?”

“Ha ha ha, sao ngươi dám nói phét quá vậy?”

“Ta phục rồi, người này điên thật rồi.”

“Trước kia ta thấy hắn tự tin tràn trề, suýt nữa còn tưởng là thật, cứ nghĩ dù hắn không phải là đế khí sư thì tốt xấu gì cũng là đạo khí sư bát giai.”

“Kết quả chỉ đến đây để chọc cười thôi sao?”

Đến cả Nam Khâu cũng không nhịn được co giật khóe miệng, suýt nữa thì không kìm nổi.

Chuyện như luyện chế đế khí này, không vài trăm triệu năm thì làm sao mà làm được chứ?

Đây là thường thức cơ bản nhất đó có biết không hả.

Dù cho Khương Thành có nói mười mấy triệu năm thì tốt xấu gì cũng đáng tin hơn một chút.

Quan Minh Thiên Thần ngược lại vui mừng không thôi.

“Đây là ngươi nói đấy nhé!”

Khương Thành gật đầu: “Đúng, là ta nói đấy.”

“Vậy nếu như một ngày không có kết quả, ngươi phải đền cho ta thanh đế khí siêu phàm đỉnh phong kia.”

“Không thành vấn đề.”

Có được câu nói này, Quan Minh hoàn toàn yên tâm.

“Đúng là thiếu kiến thức.”

Thanh Khuyết không khỏi lắc đầu, trực tiếp ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.

Những luyện khí sư khác ở bên cạnh hắn cũng không hối Khương Thành nữa.

“Dù sao cũng chỉ có một ngày, rất nhanh sẽ có kết quả ngay thôi.”

“Kết quả chẳng phải đã rõ mồn một rồi sao?”

“Ha ha ha, đúng là vậy thật!”

Thời gian trôi qua từng chút một, người ở xung quanh không những không giảm bớt mà ngược lại còn nhiều hơn.

Thanh Khuyết đại sư luyện khí thất bại, vốn đã là một chuyện lớn.

Thất bại vì bị người khác quấu rầy lại còn là chuyện lớn hơn nữa.

Mà cái người quấy rầy đó, bây giờ còn xảy ra tranh chấp với Thanh Khuyết đại sư, thậm chí còn tự mình luyện khí, cảnh tượng như thế làm sao có thể bỏ lỡ được?

Thậm chí đến cả Mệnh Nguyên Chính Thần cũng nhận được tin tức, đặc biệt chia một đầu ảnh qua đó để nhìn xem sự việc tiến triển thế nào.

Sự có mặt của hắn khiến cho không khí của hiện trường lên đến đỉnh điểm.

Rất nhiều người lao nhao khom lưng vái lạy, nhưng Thanh Khuyết Thánh Chủ thì lại chẳng thèm nâng mí mắt.

Là một tông sư chuyên ngành, hắn có cái tự tin này.

Ngược lại là Nguyên Đế phải chủ động chào hỏi hắn.

“Đại sư, chuyện lần này thật sự khiến người ta tiếc nuối, ta không ngờ sẽ lại…”

Thanh Khuyết lạnh lùng cắt ngang lời hắn: “Được rồi, bây giờ lão phu đang đợi kết quả, không rảnh nghe ngươi nói nhảm.”

Nguyên Đế tự rước xấu hổ, chỉ đành chuyển sang dùng truyền âm giáo huấn đồ đệ của bản thân.

“Chuyện này là do ngươi bày mưu đúng chứ?”

Nam Khâu vẫn còn đang dương dương tự đắc kia kìa: “Sư tôn minh giám, là cái tên Khương Thành kia quá ngu xuẩn, ta chỉ giở một chút thủ đoạn thôi mà hắn đã trúng chiêu rồi.”

“Từ nay chúng ta sẽ không cần phải bận tâm về người này nữa.”

Nghe giọng điệu kích động của hắn, Nguyên Đế suýt nữa bị chọc tức đến bật cười.

“Ngu xuẩn? Ta thấy người ngu xuẩn là bản thân ngươi thì có!”

“Ta để ngươi dò thám Khương Thành, không có kêu ngươi kéo cả Thanh Khuyết xuống nước, ngươi đang tự cho là mình

thông minh đấy hả?”

“Ngươi tưởng rằng một chút tâm cơ đó của ngươi có thể qua mặt được tất cả mọi người à? Ngươi tưởng người trong thiên hạ đều là kẻ ngốc hay sao?”

“Nếu như Thanh Khuyết vì chuyện này mà ghi hận Thiên Lư cung chúng ta, vậy ngươi chính là tội đồ đó!”

Trong mắt của Nam Khâu cuối cùng cũng hiện lên một tia hoảng loạn, đánh mất một đế khí sư, lực hiệu triệu và sức hấp dẫn của Thiên Lư cung sẽ bị hạ thấp đến mấy đẳng cấp.

Điều này đối với Nguyên Đế đang cần gấp càng nhiều người tu luyện thần đạo hơn chẳng khác nào là một cú đả kích lớn.

Nếu thật sự để trở thành lỗi lầm lớn, rất có thể Nam Khâu sẽ bị hắn tước đoạt thần đạo, trục xuất khỏi sư môn.

Dù sao thì việc bồi dưỡng lại một Thiên Thần đối với hắn cũng hết sức dễ dàng.

“Hẳn là sẽ không đâu…”

Giọng của Nguyên Đế mang theo lửa giận ngút trời: “Ta có thể nhìn ra được, vậy bọn họ vì sao không thể nhìn ra cơ chứ?”

“Khương… Khương Thành kia rất nhanh sẽ thua vụ cá cược.”

Nâm Khâu giống như người rơi xuống nước vớ được một cọng rơm cứu mạng vậy, nhanh chóng nói: “Sau khi hắn thua rồi, Thanh Khuyết không những trút được giận mà còn thu được một vố lớn, tâm trạng chắc chắn sẽ rất tốt, hẳn là không tính toán mấy chi tiết nhỏ này đâu.”

Chương 2149: Chuyện nhỏ dễ như trở bàn tay

Nguyên Đế hừ lạnh một tiếng, không trả lời gì.

“Vậy ngươi cứ chờ mong hắn thất bại đi!”

Kết hợp với việc năm đó Khương Thành từng tạo ra vô số kỳ tích ở Thiên cung, trong lòng hắn luôn có một dự cảm không lành.

Mà lúc này, thanh tiến độ hệ thống luyện khí thuật của Khương Thành cũng đạt đến chín mươi tám phần trăm, chỉ còn cách một chút xíu nữa thôi là thành công.

Ca này suy tư nghĩ, nếu như một lát nữa cứ thế lấy ra thì cũng quá bình thường rồi.

Phải làm trịnh trọng một chút chứ nhỉ.

Thế là, hắn đột nhiên đứng dậy.

Do nằm trên ghế bập bênh quá lâu, nhìn thấy hành động này, mọi người đều bị hắn làm cho giật mình.

Tính làm gì đây?

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một đống "hiệu ứng đặc biệt".

Những chùm tia sáng đầy màu sắc và ánh sáng chói lóa rực rỡ của nhật nguyệt hội tụ hết trên người của Khương Thành.

Tường vân từ trên trời giáng xuống, ảo ảnh của thụy thú thoắt ẩn thoắt hiện.

Ba nghìn căn nguyên luân phiên ra trận, không ngừng xoay chuyển thành vòng, phụ đạo cho mọi người một lớp học nhận thức về thiên nhiên.

Tất cả mọi người đều bị sự thổi phồng làm cho sững người ngẩn ngơ.

Mặc dù nhìn không hiểu nhưng vẫn kinh ngạc chấn động vô cùng.

Đến cả Mệnh Nguyên Chính Thần cũng cảm thấy có vẻ khá lợi hại.

Trực giác của hắn cảm thấy đây đều là chiêu trò do Khương Thành làm ra, không đáng để ý.

Nhưng một người làm sao lại có được ba nghìn quy tắc chứ?

Lẽ nào thật sự là trời giáng dị tượng?

Vầng sáng đầy màu sắc đâm xuyên mây mù, bóng dáng của Khương Thành dần hiện ra.

Đám người Thanh Khuyết và Quan Minh ở bên ngoài khẽ thở phào một hơi, ban nãy bọn họ còn tưởng cái tên này muốn nhân lúc rối loạn để bỏ trốn nữa chứ.

Lúc này, gó má đắm trong ánh sáng vàng của Khương Thành tản ra một thần vận kỳ lạ.

Hai mắt hắn khẽ nhắm, hai tay duỗi thẳng về trước, mười ngón tay khẽ động đậy.

Cả người nhìn cứ như đang chủ trì một nghi thức thần thánh long trọng nào đó.

Dần dần, một mặt trời rực lửa chậm rãi nhô lên ở phía trước hắn.

Và ở trung tâm của mặt trời rực lửa đó, thanh trường kiếm dần lộ rõ toàn bộ dáng hình.

Trong phút chốc, hơi thở kỳ lạ giao giữa mát lạnh và nóng rực phả vào mặt.

Đó chính là khí tức của đạo Thanh Viêm.

“Đế kiếm siêu phàm!”

Đám người giống như mặt hồ bị một tảng đá lớn đập vào, bỗng nhiên bùng nổ.

“Ôi trời ơi, thật sự là đế kiếm siêu phàm!”

“Thật sự luyện ra được rồi?”

“Không phải đó chứ, vậy mà cũng được hả?”

“Thần kỳ quá vậy…”

Nhìn thanh đế kiếm vừa mới ra lò, tất cả luyện khí sư đều ngẩn tò te.

“Không thể nào được!”

“Chỉ mới có một ngày thôi mà, quá hoang đường rồi!”

Người đưa ra nghi vấn đầu tiên lại là Nam Khâu và Quan Minh.

Nam Khâu là vì tương lai của Thiên Lư cung, hắn nằm mơ cũng chỉ mơ thấy Thành ca sẽ thất bai, bị lật xe.

Quan Minh lại càng hi vọng có thể trực tiếp nhận được phần bồi thường là thanh đế khí siêu phàm đỉnh phong kia.

Thanh Khuyết đại sư ngơ ngác nhìn thanh kiếm nọ, không hoàn hồn lại được.

Lúc này Thành ca làm màu xong cũng mở hai mắt, bỏ đi hiệu ứng đặc biệt khắp toàn thân, giơ tay cầm thanh kiếm nọ lên.

“Vậy nên ban đầu ta đã nói rồi, luyện chế đế khí siêu phàm chỉ là chuyện nhỏ, một ngày thôi đã đủ lắm rồi.”

Trên thực tế, lần này hắn chỉ dùng có tám canh giờ, còn ngắn hơn so với thời gian một ngày nữa.

Nghênh đón các loại biểu cảm vì bị kinh ngạc, hắn thở dài một cách hận thép không thành sắt.

“Nhìn các ngươi trước kia giống cái gì hả, chỉ bị cắt ngang có một lần mà đã la lối om sòm, ai không biết còn tưởng là trời sập nữa kìa, đúng là chưa trải sự đời mà.”

Cũng là câu nói này, nếu lúc trước Khương Thành nói ra chắc chắn sẽ nhận lại một đống lời cười nhạo.

Mọi người sẽ chỉ nghĩ hắn đang nói khùng nói điên.

Nhưng bây giờ hắn lặp lại một lần nữa, mọi người lại chỉ có thể chịu phục.

Dù cho có bị tên này khinh thường là thiếu hiểu biết thì cũng đành phải nhận.

Vốn còn tưởng hắn đến đây để làm trò cười, ai mà ngờ hắn lại thật sự làm được cơ chứ?

Đối với một yêu nghiệt chỉ trong một ngày đã có thể luyện ra một đế khí siêu phàm thì quả thực bị cắt ngang một lần cũng chẳng phải chuyện lớn gì, hoàn toàn không đáng để kinh ngạc.

Xem ra thật sự là do bọn họ chưa trải sự đời…

Sau khi ra vẻ xong, Thành ca mới nhét thanh đế kiếm vừa luyện chế được vào trong tay của Quan Minh Thiên Thần.

“Giữ cho kỹ kiếm của ngươi, lần này vừa lòng rồi chứ?”

Cuối cùng đã có được đế kiếm siêu phàm mơ ước bấy lâu, Quan Minh vốn nên thích thú vui mừng mới đúng, dù sao hắn cũng đã đợi mấy trăm triệu năm rồi.

Tuy nhiên, hắn của lúc này lại tràn đầy ngỡ ngàng.

“Khương… đại sư, đây, đây thật sự đã thành rồi sao?”

Hắn đã không còn dám gọi thẳng tên của Thành ca nữa rồi, cũng càng không dám đòi đánh đòi giết giống lúc trước nữa.

Người đứng ở trước mặt này là một đế khí sư đó!

À không, chỉ một ngày đã luyện ra được đế khí siêu phàm, người như thế mà vẫn dùng đế khí sư để hình dung à?

Loại người này, ai dám đắc tội chứ?

"Ta khinh! Đại sư cái gì!"

Thanh Khuyết cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái nghi ngờ cuộc đời.

"Cái loại giả danh lừa bịp này không thể nào thật sự luyện ra đế khí siêu phàm được!"

Là một đế khí sư, sao hắn lạic ó thể tin vào cái loại chuyện hoang đường đang xảy ra trước mắt này đây.

Nó đã trực tiếp hủy hoại những gì được học cả đời của hắn và cả thường thức về lĩnh vực mà hắn đắc ý nhất nữa, hắn không thể chấp nhận để chuyện như thế này xảy ra.

"Thanh kiếm đó chắc chắn có vấn đề!"

Hắn cướp lấy thanh kiếm ở trong tay của Quan Minh.

Hắn thúc giục tiên lực và đạo tâm, ngay sau đó thanh kiếm này đã bộc lộ hết toàn bộ uy năng.

Ba đạo căn nguyên đính kèm trong đế kiếm giương nanh múa vuốt, giống như ba con rồng đang lựa người để cắn nuốt vậy.

Thanh Viêm thánh giới của khí đạo kèm theo trong phút chốc cũng hiện ra ở trước mặt mọi người.

Đó là lực đạo không hề làm giả, vô cùng chân thật!

Ban nãy còn có một vài người cũng nghi ngờ thanh kiếm có vấn đề, nhưng bây giờ Thanh Khuyết làm như thế ngược lại đã giúp kiểm chứng được nó không có vấn đề gì.

"Đế kiếm siêu phàm, đúng là nó rồi!"

"Hơn nữa thật thần kỳ quá, đó lại là đạo Thanh Viêm."

"Đó không phải là đạo của bản thân Thanh Khuyết đại sư hay sao?"

“Sao lại được Khương Thành luyện ra được chứ?”

“Ngươi đưa đây!”

Ban nãy không chú ý nên bị cướp mất kiếm, Quan Minh nổi giận vô cùng, hắn đưa tay giật lấy thanh kiếm trở về.

Còn thuận tiện đụng bay Thanh Khuyết đại sư.

“Khương đại sư mà ngươi cũng dám chất vấn à?”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Thanh Khuyết đại sư suýt nữa bị xô cho nội thương nghe vậy liền nổi giận.

“Ngươi lại dám nói chuyện với ta như thế…”

“Nói chuyện với ngươi như thế thì làm sao?”

Bây giờ Quan Minh đã có được đế kiếm, hơn nữa lúc trước Thanh Khuyết cũng nói muốn tẩy chay Thánh Tượng tông, vậy nên hắn cũng chẳng có gì phải cố kỵ cả.

Quan Minh lập tức quay đầu ôm cái đùi lớn là Thành ca.

“Ở trước mặt Khương đại sư, ngươi là cái thá gì chứ?”

Nghĩ đến mấy trăm triệu năm trước đó, Thanh Khuyết và một đám đệ tử của hắn giở giọng ông nội ở trước mặt mình, mối hận trong lòng hắn lại bùng cháy, cũng xem như là nông dân bùng lên khởi nghĩa.

“Đại sư chân chính vừa ra tay, ta mới phát hiện ngươi chỉ là cái thứ mưu cầu danh lợi mà thôi.”

“Hủy hết ba phần nguyên liệu của bổn tọa, chưa bắt ngươi bồi thường tổn thất đã là tốt lắm rồi, ngươi còn có mặt mũi bắt ta phải tôn kính ngươi á?”

Thanh Khuyết lại tức đến tay chân run rẩy: “Ngươi, ngươi…”

Hắn nói không ra lời nữa, nhưng đám đệ tử và những luyện khí sư khác thì vẫn còn có sức chiến đấu.

“Ngươi to gan thật, lại dám nói chuyện với sư tôn của ta như thế!”

“Thánh Tượng tông các ngươi tiêu rồi, hoàn toàn toi đời rồi!”

“Uy vọng của đế khí sư vượt xa sự tưởng tượng của các ngươi, nghiền nát Thánh Tượng tông cũng chẳng là gì hết!”

Thành ca không nhìn nổi được nữa.

Ban nãy ca đây vừa làm màu, các ngươi chạy đến cãi nhau ầm ĩ là như thế nào?

“Nè! Có phải các ngươi nên suy nghĩ đến một chuyện càng quan trọng hơn không?”

Chương 2150: Sao ngươi lại hành động tuyệt vời quá vậy

Bị hắn nhắc nhở như vậy, mọi người cuối cùng mới nhớ đến chuyện chính.

Không lâu trước đó, bọn họ còn tưởng rằng Khương Thành là vò mẻ không sợ nứt.

Bây giờ mới bỗng nhiên ý thức được, Thanh Khuyết và cái đám luyện khí sư ở phía sau hắn gặp xui rồi.

“Lúc trước đã nói rồi, các ngươi hẳn sẽ không quên đâu nhỉ?”

Nhìn thấy cái biểu cảm cười như không cười của hắn, sắc mặt Thanh Khuyết xanh tím.

Mà đám luyện khí sư ở phía sau hắn càng hối hận hơn nữa.

Lúc đó rõ ràng chỉ là cuộc cá cược giữa hai người Thanh Khuyết và Khương Thành thôi, kết quả bọn họ mạnh miệng, cứ nhất quyết phải theo cùng.

Nghĩ đến toàn bộ gia tài của bản thân phải đem tặng hết, bọn họ hoàn toàn không có cách nào chấp nhận nổi.

“Ngươi còn dám đòi bọn ta?”

“Tiểu tử nhà ngươi tốt nhất nên cân nhắc cho kỹ hậu quả!”

“Đắc tội với nhiều luyện khí sư bọn ta như thế, sau này xem ngươi làm sao sống ở Nguyên Tiên giới này nữa.”

Khương Thành cũng bị bọn họ làm bật cười.

“Vì sao ta lại không dám đòi của các ngươi chứ?”

Quan Minh Thiên Thần muốn ôm đùi mới lập tức nhảy ra.

“Đúng đó, thuật luyện khí của Khương đại sư còn mạnh hơn các ngươi gấp trăm nghìn lần kia kìa, hắn mà phải sợ đắc tội với cái đám luyện khí sư cặn bã như các ngươi à?”

Các trưởng lão của Thánh Tượng tông ở phía sau hắn cũng không chịu yếu thế.

Mắng đám luyện khí sư Thanh Khuyết một tràn.

“Không phải lúc trước các ngươi cứng miệng lắm hay sao? Bây giờ lại muốn chối bỏ không nhận à?”

“Haizz, mạnh miệng thì sướng nhất thời, trả nợ lại lăn ra đất ỉ ôi, như thế mà còn tự xưng là đế khí sư nữa?”

“Không phải đó chứ, không phải đó chứ, lẽ nào có người thua không nổi sao?”

“Ở trước mặt nhiều người như này mà lại chơi xấu, xem ra bọn ta cần phải truyền bá cái cảnh tượng lừng danh này ra bên ngoài, giúp Thanh Khuyết đại sư nổi tiếng thêm rồi…”

Là một luyện khí sư, trước giờ đám người Thanh Khuyết đi đến đâu đều được nịnh hót tới đó, đã bao giờ phải chịu công kích như thế này kia chứ.

Trong nhất thời bị mắng tới mức không biết phải đáp trả làm sao.

Nam Khâu nhìn thấy cứ tiếp tục như thế này thì sẽ không xong.

Nếu Thanh Khuyết thật sự bồi thường, vậy cuối cùng chẳng phải vẫn sẽ giận lây sang bản thân hắn sao?

Thế là, cái tên mặt người dạ thú này lại ra mặt.

“Khương huynh, có thể tha thứ thì hãy tha thứ đi!”

“Cái cá cược kia chỉ là đùa giỡn nhất thời mà thôi, cần gì phải xem là thật chứ?”

Hắn từ tốn bước đến bên cạnh Khương Thành, cười ha ha nói: “Ta biết ngươi trước giờ rộng lượng phóng khoáng, không phải là một kẻ nhỏ mọn tính toán chi li đâu.”

“Lần này cũng xem như ngươi và Thanh Khuyết đại sư không đánh không quen biết, hay là như này đi, ta sẽ làm chủ nhà, mời hai người một bữa tiệc xem như để hóa giải ân oán, chuyện này cứ cho qua như thế đi, thế nào hả?”

Hắn tính toán cũng hay thật.

Khẳng khái của Khương Thành lại giải vây giúp Thanh Khuyết.

Không những lấy lòng được Thanh Khuyết mà thuận tiện còn thể hiện sự rộng lượng phóng khoáng của bản thân ở trước mặt mọi người.

Đến cả Thành ca cũng phải thua với cái tên này.

Lão huynh, kế hoạch của ngươi sao mà tuyệt vời quá vậy?

Đúng là một nhân tài đó.

Hắn nghĩ nếu bản thân mình không đồng ý, vậy chẳng phải sẽ trở thành một tên lòng dạ hẹp hòi nhỏ nhen sao?

Quan Minh Thiên Thần đứng ở một bên không nhìn nổi nữa.

“Nam Khâu, ngươi biết xấu hổ một xíu với…”

“Đừng nói Nam huynh như thế!”

Khương Thành vội vàng nâng tay ngăn lại.

“Không lâu trước đó Nam huynh vẫn đang mời ta dự yến tiệc, sao ta có thể không nể mặt hắn được chứ?”

Hắn vừa nói xong, đám người vây xem cũng cạn lời.

Bây giờ là lúc để nể mặt đó hả?

Nhưng Nam Khâu lại thở phào một hơi.

“Ha ha, đúng đó, vẫn là Khương huynh hiểu lẽ phải…”

Thành ca cười híp mắt vỗ lên vai của hắn: “Ngươi nói rất đúng, chúng ta quả thực không phải là người tính toán chi li.”

“Nể mặt Nam huynh, phần bồi thường này ta không cần cũng có sao đâu?”

Nghe được câu nói này, Thanh Khuyết và đám luyện khí sư đồng loạt thở phào một hơi.

Tên tiểu tử này dễ nói chuyện vậy hả?

Bọn họ không khỏi nhìn về phía Nam Khâu với ánh mắt cảm kích.

Tuy nhiên ngay sau đó, Khương Thành lại đổi chủ đề.

“Nhưng rất đáng tiếc, trận cá cược ban nãy đã mời tất cả đồng đạo đang có mặt ở đây để làm chứng.”

“Nếu như ta không lấy bồi thường, vậy những người làm chứng này có ý nghĩa gì nữa? Thế chẳng phải là đang chơi đùa bọn họ như một tên ngốc đó sao?

Hắn tiếc nuối thở dài: “Dù chỉ là vì cho mọi người một lời giải thích, thì phần bồi thường này ta vẫn bắt buộc phải dối lòng nhận lấy thôi.”

Mặt của Nam Khâu lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Ngươi đang đùa ta như một thằng ngốc đó à?

Các trưởng lão của Thánh Tượng tông lại bật cười lớn.

“Đúng đúng đúng, bọn ta đều là người làm chứng cả!”

“Bắt buộc phải cho bọn ta một lời giải thích!”

“Không nhận bồi thường vậy chẳng phải là không nể mặt bọn ta đó à!”

“Bắt buộc phải lấy!”

Mặt của Thanh Khuyết đã đen như đít nồi luôn rồi.

Đã nói đến thế này, hắn biết bản thân không thể quỵt khoản bồi thường này được.

Chỉ đành nhẫn nhịn nỗi đau như lấy máu đầu tim, giao nộp hết toàn bộ gia tài tích lũy mấy năm này.

Khương Thành thậm chí còn chẳng thèm quan tâm bọn họ có giữ riêng hay không, bởi vì đã có môn đồ của Thánh Tượng tông giúp hắn giám sát.

“Thanh Khuyết, ta biết ngươi vẫn còn một phần Ngân Ngọc Tủy, đừng có hòng diếm!”

“Còn có bảo vật trong dị không gian nữa, cũng phải giao ra đây!”

“Cái tên gì kia, lần trước luyện khí ta thấy ngươi nhận được một món thù lao lớn từ Lộ Nguyệt tông nữa mà, danh sách này không đúng!”

Vốn Khương Thành cũng chẳng có hảo cảm gì mấy với đám người của Quan Minh.

Nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy, đám người này vào thời khắc then chốt cũng có ích đấy chứ.

Hắn mặt mày rạng rỡ nhận hết toàn bộ gia tài của Thanh Khuyết và hơn ba trăm luyện khí sư đang có mặt, kho của hệ thống trong nháy mắt đã được nhồi đầy ụ.

Lực chiến đấu của luyện khí sư tuy không mạnh, nhưng thân phận đặc biệt của họ thì vẫn còn đó.

Cũng giống như đế khí sư Thanh Khuyết Thánh Chủ vậy, cả gia tài thậm chí còn phong phú hơn hai ba Thánh Tôn bình thường gộp lại.

Ngoài thiên tài địa bảo đủ để luyện ba đến bốn mươi đế khí siêu phàm và vô số đan dược ra thì Khương Thành còn nhận được một phần Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy.

Cái niềm vui bất ngờ này khiến hắn phải hô lên hời lớn rồi.

Hắn vui sướng ngất ngây vỗ lên vai của Nam Khâu.

“Đợt lần này toàn là nhờ có ngươi dẫn đường, nếu không có ngươi, làm gì thu hoạch được lớn thế này! Ha ha ha!”

Nam Khâu suýt nữa bị hắn chọc tức điên.

Hắn giống như né rắn rết vậy, hoảng loạn tránh khỏi Khương Thành, lớn giọng hét: “Ngươi có ý gì thế hả, chuyện này có liên quan gì đến ta đâu?”

Tuy nhiên đã quá muộn rồi.

Ánh mắt sắc như dao của Thanh Khuyết nghèo rớt mồng tơi chậm rãi quét qua hắn như đang nhìn kẻ thù, cuối cùng rơi xuống trên mặt của Mệnh Nguyên Chính Thần.

“Hay lắm, lần này xem như lão phu đã được thỉnh giáo thủ đoạn của Thiên Lư cung các ngươi rồi!”

“Chuyện lần này kết thúc rồi, cả đời ta cũng không đặt chân đến nơi này nữa!”

Nhìn thấy hắn quả thật tính sổ chuyện này lên người mình, Mệnh Nguyên vội vàng xua tay giải thích.

“Đại sư đừng hiểu lầm, năm đó ta trăm phương nghìn kế mới mời được ngươi đến đây, làm sao có thể hại ngươi được chứ? Chuyện này không liên quan đế Thiên Lư cung!”

Thanh Khuyết làm gì mà dễ dàng tin tưởng hắn như thế?

“Nếu như không phải đồ đệ của ngươi cố ý xông về phía bên này thì làm sao Khương Thành đuổi đến đây được, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế?”

“Từ đầu đến cuối đã là một âm mưu nhắm vào ta rồi, ngươi tưởng ta không nhìn ra hay sao?”

Hắn vừa nói như thế, biểu cảm của đám tiên nhân đứng bên cạnh cũng thay đổi rất vi diệu.

Chỉ là bọn họ không dám nói trước mặt Mệnh Nguyên Chính Thần mà thôi.

“Oan uổng quá!”

Nam Khâu cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là tự cho mình thông minh để rồi bị thông minh hại, hắn vội vàng biện minh giải thích.

“Ta và Khương Thành không những không thân nhau mà hắn còn có địch ý với ta nữa!”

“Ta bị hắn đuổi giết đến đây, trong lúc hoảng hốt không biết chạy đi đâu mới tiến vào đây, hoàn toàn chỉ là ngoài ý muốn, hơn nữa ta còn cố ý né kết giới luyện khí ra nữa mà…”

Chương 2151: Vậy ngươi thay thế hắn nhé

“Đủ rồi!”

Thanh Khuyết đẩy Nam Khâu ra, trên mặt không giấu được vẻ địch ý.

“Hắn có địch ý với ngươi? Còn đuổi giết ngươi?”

“Sao ta lại thấy hai người các ngươi thân nhau muốn chết ấy?”

“Ngươi mở luôn tiệc mời hắn, ban nãy hắn cũng xưng huynh gọi đệ cảm ơn ngươi đã giúp dẫn đường.”

“Ngươi tưởng ta là tên mù hay thằng ngu, chẳng lẽ ta lại nhìn không ra hai người các ngươi là một giuộc à?”

“Ta không có mà, ngươi hiểu lầm rồi, ta thật sự không liên quan tới hắn…”

Nam Khâu cảm thấy lời giải thích cứng nhắc của bản thân không hề có một chút sức thuyết phục nào.

Chuyện đến bước này rồi, hắn cuối cùng đã hiểu vì sao ban nãy Khương Thành lại xưng huynh gọi đệ với hắn, lại còn “nể mặt” như thế nữa.

Đó là vì để Thanh Khuyết hiểu lầm, để hắn nghĩ bản thân mình và Thành ca là cùng một bọn!

Bà mẹ nó, sao chiêu trò của cái tên này cũng tuyệt diệu quá vậy?

“Có liên quan hay không thì tự ngươi biết rõ là được.”

Gặp phải cái chuyện xui xẻo này, bây giờ Thanh Khuyết hận không thể xé tan xác Nam Khâu và Khương Thành.

Chỉ là làm không được mà thôi.

Hắn chỉ đành chỉ vào hai cái người này một cách kì quái.

“Cố ý làm hỏng luyện khí để chọc tức ta, một tên châm dầu vô lửa, một tên giả ngu giấu dốt, lão phu đúng là bị các ngươi đùa giỡn xoay vòng vòng mà!”

Hắn cố ý bật ngón cái lên, cười khẩy ha ha hai tiếng:, “Mưu kế của các ngươi cao siêu thật đấy!”

“Lão phu nhận thua được chưa, chúng ta đi!”

Thành ca cũng chẳng có sức móc xỉa.

Đã bị vả cho sưng mặt rồi, không tự trách bản thân hung hăng càn quấy tự tìm chết mà ngược lại còn trách người khác bày kế hãm hãi ngươi á?

Ca vốn cũng chẳng muốn để ý gì đến ngươi đâu, biết chưa hả?

Xem ra cái lão già này vẫn chưa nhận đủ giáo huấn.

Phải mạnh thêm nữa mới được.

“Đợi đã, đừng có đi vội chứ.”

Nhìn thấy hắn lại cản ở trước mặt mình, Thanh Khuyết vốn đang tức điên ngay lập tức bùng nổ.

“Ngươi lại muốn như thế nào hả?”

Mặt của hắn trở nên hung ác dữ tợn, gào thét đầy phẫn nộ cứ như đã chịu ấm ức vô cùng lớn.

“Vẫn muốn tiếp tục dùng mưu kế để hãm hại ta nữa sao?”

“Được thôi, ta thừa nhận ngươi nham hiểm, được rồi chứ…”

“Hình như ngươi đã quên mất một điều thì phải.”

Thành ca khẽ cười lắc ngón tay, cho hắn một chút gợi ý.

“Cá cược trước đó, cái điều mà tự bản thân ngươi cứ muốn cược thêm ấy.”

Thanh Khuyết giống như bị sét đánh trúng vậy, lửa giận bỗng nhiên ngưng trệ ở trên mặt.

Hắn cuối cùng đã nhớ ra rồi, giao sạch toàn bộ báu vật thôi vẫn chưa đủ.

Dựa theo quy ước, người thua còn phải tùy ý người thắng xử lý nữa.

Đám người ở xung quanh cũng bàn tán xôn xao.

“Cái đệch, làm thật luôn hả?”

“Thế này là muốn đuổi cùng giết tận đó sao!”

“Thanh Khuyết tự tạo nghiệp thôi, đây là do chính hắn đề ra, trách ai được chứ?”

“Nói thì cũng không có sai, nhưng dù sao đó cũng là đế khí sư…”

Thật ra đa số người ở đây đều nhớ đến cái điều kiện kia, chỉ là ban nãy không có ai nhắc đến thôi.

Bởi vì bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi cảnh tượng một đế khí sư cao quý lại bị người khác tùy ý xử lý, cảm giác quả thực vô cùng hoang đường.

“Đúng vậy!”

Quan Minh Thiên Thần đã quyết tâm bám lấy Thành ca lại hớn hở vô cùng.

Hắn như một tên tay sai trung thành, lập tức nhảy đến giữa hai người.

“Ngươi và đám luyện khí sư ở phía sau ngươi kia, toàn bộ đều phải giao cho Khương đại sư xử lý, đừng hòng trốn!”

Trong lúc nói, hắn chỉ huy một đám cao thủ của Thánh Tượng tông tản ra.

Còn chưa kịp đợi đám người Thanh Khuyết phản ứng lại đã phong ấn hết toàn bộ khí hải hồn hải của bọn họ, nhanh chóng khống chế.

“Một tên cũng đừng hòng trốn!”

“Các ngươi đều nhìn thấy rồi, đây là do bọn họ tự tìm, không trách được bọn ta nhé.”

“Bọn ta là vì bảo vệ sự công bằng và công chính cho giới luyện khí, chỉ thay Khương đại sư ra tay thôi.”

Sau đó hắn xoa tay hướng về phía Thành ca: “Nếu đại sư không muốn tự mình ra tay thì ta có thể làm thay, đảm bảo sẽ khiến bọn chúng trở thành một công cụ nghe lời dễ bảo.”

“Khương đại sư, ta làm có đúng không?”

Nhìn cái biểu cảm xu nịnh muốn lấy lòng tranh công của hắn, Thành ca nhịn không được bĩu môi, tác phong của cái tên này sao lại giống như lão hổ nào đó quá vậy?

Nghĩ đến việc sau này sẽ bị Khương Thành và Quan Minh nô dịch, nửa đời sau mờ mịt ảm đạm từ nay mất đi quyền tự chủ, Thanh Khuyết và hàng trăm luyện khí sư ở phía sau đều sụp đổ ngay lập tức.

“Thà chết vinh còn hơn sống nhục!”

Thanh Khuyết bị khống chế bây giờ đến cả năng lực tự vẫn ngay tại chỗ cũng chẳng có.

Hắn chỉ có thể nhắm hai mắt, lạnh lùng gào lên: “Khương Thành, nể tình mọi người đều là luyện khí sư, ngươi dứt khoát giết chết ta đi!”

“Thanh Khuyết ta tung hoành ở Nguyên Tiên giới biết bao nhiêu năm, thà chết chứ cũng không làm nô tài cho người khác!”

Trên mặt của hắn tràn đầy ý muốn chết, quả thực không phải chỉ nói cho có thôi.

Nguyên Đế ở phía xa không khỏi co rút khóe miệng.

Khương Thành và Thanh Khuyết đối đầu với nhau, sự phân tranh này thuộc về lĩnh vực luyện khí, người ngoài không có tư cách nhúng tay vào.

Nhưng hắn cảm thấy bây giờ mà bản thân không đứng ra thì cũng không được.

“Khương Thành, đế khí sư trên khắp Nguyên Tiên giới này vô cùng ít ỏi.”

“Giết chết một người thì sẽ thiếu mất một người!”

“Dù giết chết Thanh Khuyết hay là để hắn mất đi tự do đều là tai vạ lớn đối với Nguyên Tiên Giới! Mong ngươi hãy suy nghĩ kỹ trước khi hành động!”

“Ta đâu có tính giết hắn, cũng không tính để hắn làm nô tài.”

Thành ca ra vẻ vô tội nhún vai.

“Ca không muốn đi tới đâu cũng có một đám luyện khí sư theo đuôi đâu.”

Thanh Khuyết không thiết để ý tới cái loại từ “theo đuôi” mà ca này nói, hắn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ mở hai mắt.

“Ngươi nói có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

Thành ca cười híp mắt gật đầu: “Nhưng ta cũng không thể hoàn toàn tha cho ngươi, bằng không hiệp ước kia sẽ thành trò chơi trẻ con mất.”

“Như này đi, nể tình Nguyên Đế cầu xin, ta sẽ chỉ cho các ngươi một nhiệm vụ vô thưởng vô phạt.”

Hắn liếc mắt một vòng xung quanh, tiện tay vẽ ra một cái vòng tròn có chu vi mười mấy trượng.

“Các ngươi bò xung quanh cái vòng tròn này một vòng, học tiếng chó sủa ba tiếng là được.”

“Nhiệm vụ này đơn giản đúng chưa?”

“Mấy phút là hoàn thành xong ngay, sau đó các ngươi sẽ có lại được tự do, vừa bảo đảm được tính mạng cũng không bị nô dịch.”

Nghe cái giọng điệu như “ta khoan dung lắm đúng chứ” của hắn, mọi người suýt nữa thì muốn ngất luôn.

Cái này mà là vô thưởng vô phạt, hoàn thành dễ dàng á?

Đúng là vô thưởng vô phạt thật đấy, chỉ là khỏi làm người nữa thôi.

Đừng nói đường đường là một đế khí sư, dù có là tiên nhân bình thường cũng không thể nào chấp nhận nổi.

Đến cả Quan Minh Thiên Thần đang khống chế Thanh Khuyết cũng không khỏi co giật khóe miệng.

Ở trước mặt nhiều người như thế, cái này so với mất đi tự do còn ác hơn nữa nhỉ?

Khương đại sư đúng là chơi ác thật mà!

Quả nhiên, Thanh Khuyết tức giận vùng vẫy, gần như là điên cuồng.

“Ngươi nằm mơ đi!”

Đám luyện khí sư ở phía sau hắn cũng đỏ mắt, giống như là thú dữ phát điên vậy.

“Ta thà chết cũng không làm cái loại chuyện này!”

“Khương Thành, ngươi không được chết tử tế đâu!”

Nguyên Đế cũng không khỏi nhíu mày.

“Khương Thành, ngươi như vậy cũng quá đáng quá rồi, tốt xấu gì Thanh Khuyết cũng là một tông sư.”

Nam Khâu nôn nóng muốn lập công lấy lòng Thanh Khuyết cũng nhảy ra lần nữa.

“Khương Thành, ngươi làm như thế ngoài việc gây thêm thù thì có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Hắn chủ động tiến lên vỗ vai của Khương Thành, khuyên nhủ đầy ý sâu xa: “Tông sư luyện khí sao có thể chịu sỉ nhục như thế được, ngươi sẽ đắc tội cả giới luyện khí đó.”

“Dù sao ngươi cũng thắng rồi, cũng nên hả giận rồi chứ.”

“Cứ xem như nể mặt ta đi, chuyện này cứ cho qua như thế đi.”

Thành ca cũng xem như phục hắn luôn rồi, thầm nhủ trong lòng, ta từng nể mặt ngươi rồi hay gì?

“Ngươi nói cũng đúng, tông sư luyện khí không thể bị sỉ nhục như thế được, vậy hay là ngươi làm thay hắn đi.”

Chương 2152: Rớt khỏi thần đàn

“Cái gì? Để ta làm thay?”

Nam Khâu nhịn không được lắc đầu.

“Ngươi đùa cái này chẳng vui tí nào đâu.”

Là một nhân vật đứng nhì trong Thiên Lư cung, hắn vẫn luôn là một người danh giá có mặt mũi đấy.

Làm sao có thể bò một vòng rồi sủa tiếng chó được chứ?

Cũng chỉ có mỗi Khương Thành là dám, nếu như đổi thành những Thánh Chủ khác nhắc đến cái đề nghị này trước mặt hắn thì bây giờ đã thành một cái xác rồi.

“Ta không hề nói đùa.”

Thành ca vô cùng nghiêm túc lắc đầu.

“Chỉ cần ngươi đồng ý thay thế, vậy thì không chỉ có Thanh Khuyết mà tất cả những người ở sau lưng hắn kia cũng có thể được miễn hết.”

Hắn vừa nói dứt lời, Thanh Khuyết giống như một người cùng đường lại có lối thoát, mà ánh mắt sáng rực của đám luyện khí

sư ở sau lưng hắn cũng tập trung hết lên người Nam Khâu, phải nói là chờ mong vô cùng.

Mặt của Nam Khâu lập tức xanh lè.

Giờ phút này, hắn hận không thể băm Khương Thành ra thành trăm nghìn mảnh.

Bởi vì cái câu nói nhìn thì có vẻ rất khoan dung rộng lượng này hoàn toàn là đang đẩy hắn xuống vực sâu nghìn trượng.

Quả nhiên, Thanh Khuyết lập tức cầu cạnh hắn.

“Nam Khâu đại thần quan, việc nhỏ này ngươi có thể giúp được không?”

Nhỏ ông nội nhà ngươi á, vậy sao ngươi không tự mình lên đi, còn trông chờ vào ta làm gì?

Hắn không chút do dự lắc đầu, nhún vai với đối phương một cách lực bất tòng tâm.

“Haizz, Thanh Khuyết đại sư, ta tất nhiên đặc biệt muốn giúp ngươi rồi.”

“Nhưng cái tên Khương Thành này nham hiểm xảo trá, dù cho ta có đồng ý với ngươi thì cũng vô ích, sẽ chỉ đương không bị hắn đùa giỡn…”

Hắn còn chưa nói dứt lời, kế bên đã truyền tới âm thanh tuyên thệ với lời lẽ đanh thép của Thành ca.

“Ta xin thề, chỉ cần ngươi thay Thanh Khuyết bò một vòng rồi sủa ba tiếng, cá cược trước đó lập tức kết thúc, bằng không ta sẽ chết không được yên ổn!”

Nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc giơ tay phải lên của hắn, Nam Khâu cũng sắp chửi thề luôn rồi.

Bà mẹ nó, ai mượn ngươi thề vậy, ngươi làm nghiêm túc như thế để làm gì?

Dường như còn lo hắn không tin, sau khi Thành ca bỏ tay trái xuống còn bổ sung thêm hai câu.

“Mọi người đều nghe thấy hết rồi chứ?”

“Nếu như ta mà nuốt lời, vậy tức là phá vỡ hiệp ước, đến lúc đó mọi người ai cũng đều có thể ra tay với ta.”

Hắn cũng đã nói đến thế rồi, Thanh Khuyết Thánh Chủ tất nhiên hoàn toàn phó thác hy vọng lên người của Nam Khâu.

Dù sao người khác nhục nhã cũng tốt hơn là bản thân mình.

Nhưng hắn cũng biết rõ, loại chuyện này có hơi làm khó người khác.

Thế là lập tức hứa hẹn nhiều chỗ tốt.

“Chỉ cần ngươi thay thế ta, ta có thể luyện chế đế khí miễn phí cho ngươi một lần, luyện đến khi nào thành thì thôi!”

Nam Khâu suy nghĩ lão già này có phải bị bệnh hay không.

Loại chuyện này sao lại có thể trông mong vào người khác chứ?

Huống hồ gì điều kiện này hoàn toàn không có sức hấp dẫn với ta.

Hắn nhẫn nhịn tức giận, giơ bội kiếm của mình lên.

“Ta đã có siêu phàm đế khí rồi, thật xin lỗi, chuyện này ta không giúp được đâu.”

“Ba lần!”

“Mười lần cũng vô ích thôi, ngươi vẫn nên nghĩ cách khác đi thì hơn.”

Nhớ lại trước kia Nam Khâu sùng bái bản thân mình, rồi bây giờ nhìn lại vào thời khắc then chốt “thấy chết mà không cứu”, Thanh Khuyết hận đến nghiến răng.

Nhưng hắn cũng không dám kích thích vị đại thần quan này.

Chỉ có thể tìm kiếm điểm đột phá khác thôi.

“Mệnh Nguyên Chính Thần, mong ngươi nói giúp ta một câu!”

“Thanh Khuyết đại sư à, việc này có hơi làm khó người khác rồi.”

Mặc dù Nguyên Đế cũng tức giận vì sự ngu dốt của Nam Khâu, nhưng hắn cũng không định để đồ đệ của bản thân thay thế đối phương.

Đồ đệ chịu nhục nhã, mặt mũi của người làm sư tôn cũng mất sạch.

Nếu để truyền ra ngoài, người khác sẽ nói hắn đến cả người của mình cũng không bảo vệ được.

“Ta không thể nào để đệ tử của bản thân làm loại chuyện này được…”

“Chỉ cần ngươi để hắn thay thế bọn ta, ta lập tức gia nhập Thiên Lư cung!”

Đế khí sư giống như Thanh Khuyết thì hoàn toàn chẳng cần đánh dấu bởi bất kỳ thế lực nào, bọn họ đi đến đâu cũng đều được tôn làm khách quý cả, cũng không có tông môn nào có thể bó buộc.

Nhưng bây giờ vì để tránh chịu nhục nhã mà hắn cũng liều luôn.

“Từ nay về sau sẽ trở thành luyện khí sư thuộc quyền của Thiên Lư cung!”

“Ngươi nói có thật không?”

Ánh mắt của Nguyên Đế lập tức sáng lên.

Thậm chí đầu ảnh cũng vặn vẹo, bản thể trực tiếp chạy tới nơi này.

“Thanh Khuyết đại sư, ngươi nên biết sau khi gia nhập Thiên Lư cung, nếu có luyện khí cho các thần cung và tông môn khác thì đều phải thông qua sự cho phép của ta!”

“Ta biết.”

Thanh Khuyết nặng nề gật đầu: “Có đồng ý hay không, ngươi quyết định một câu đi!”

Nhìn thấy bản thể của Nguyên Đế giá lâm, Nam Khâu hốt hoảng, triệt để hoảng rồi.

“Sư tôn, không thể đồng ý với hắn được!”

“Nếu như ta chịu sỉ nhục sẽ kéo theo cả Thiên Lư cung bị người khác cười nhạo, chẳng phải ngươi đã nói không thể để đệ tử của mình chịu sỉ nhục như thế sao…”

Theo hắn thấy, lời ban nãy Nguyên Đế nói, có muốn nuốt lời cũng không được. Tuy nhiên, hắn đã đánh giá thấp sư tôn của mình.

“Ngươi đã không còn là đồ đệ của ta nữa rồi.”

Không phải là đồ đệ, vậy thì còn mất mặt cái gì nữa chứ.

“Ngươi nói cái gì?”

Mắt của Nam Khâu trừng thật lớn, giống như không dám tin những gì bản thân nghe được.

Đám người vây xem cũng ngẩn người há hốc miệng.

Đến cả người khởi xướng là Khương Thành cũng kinh ngạc.

Không đến mức như vậy chứ?

Vậy là trục xuất khỏi sư môn luôn à?

Có phải qua loa quá rồi không?

“Lần này ngươi tự ý hành động mà chưa có sự cho phép, gây nên lỗi lớn, vốn đã không xứng tiếp tục ở lại Thiên Lư cung rồi.”

Nam Khâu không có gì phản bác, hắn trực tiếp lựa chọn chạy trốn.

Đáng tiếc là chỉ uổng công vô ích mà thôi.

“Nghiệt chướng, còn tính trốn tránh trách nhiệm nữa hả!”

Nguyên Đế hừ lạnh móc ngón tay, Nam Khâu vốn đã biến mất trong tầm mắt của mọi người lại quay trở về chỗ cũ.

Sau đó, xung quanh hắn xuất hiện một lớp màng mỏng trong suốt.

Lớp màng mỏng đó vừa xuất hiện thì đột nhiên chói sáng, hơi thở đạo nồng đậm không cần cảm nhận cũng tràn đầy ngay trước mắt.

Ánh sáng trắng chói mắt chớp lóe qua một cái rồi thấm vào trong cơ thể của Nguyên Đế.

Ngay sau đó, Nam Khâu vốn đứng sừng sững trên một rừng cường giả đột nhiên ngã nhào xuống, giống như mất đi thần cách trong truyền thuyết vậy.

Không bao giờ còn luồng khí chất thần thánh cao quý lúc trước nữa.

Đám tiên nhân vây xem còn chẳng kịp kinh ngạc, tất cả đều sắp bị tình cảnh ở trước mắt dọa cho té đái ra quần.

“Đạo của hắn bị tách ra thu về rồi.”

“Trời ạ…”

“Đáng sợ vậy á!”

“Hắn toi đời rồi.”

Phần lớn những người ở đây đều là tu thần.

Một Thiên Thần mạnh như Nam Khâu mà nói phế là phế, vậy bọn họ thì sao?

Nguyên Đế hiển nhiên cũng ý thức được nỗi hoang mang lo sợ của mọi người.

“Kẻ này tự ý làm vậy, gây nhiều chuyện ác, ta chỉ là thanh lý môn hộ thôi, không liên quan đến người ngoài!”

“Những người khác không phải môn đồ của Thiên Lư cung, không cần lo lắng.”

Hắn thậm chí còn sửa chữa lại quan hệ với Thành ca.

“Khương Thành, lần này Nam Khâu gài bẫy ngươi không phải là ý của ta, mong ngươi đừng hiểu lầm.”

“Thiên Lư cung ta không có địch ý với ngươi!”

Thành ca nhún vai: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, thật ra ngươi có xem ta là kẻ địch cũng chẳng sao.”

Cũng không phải lần đầu Nguyên Đế chứng kiến tác phong của hắn nên chí có thể xem như không nghe thấy gì.

Hắn còn bận bắt Nam Khâu phối hợp đây.

Mất đi thần đạo, Nam Khâu thực ra không hề rớt từ Thiên Thần xuống Đạo Thánh.

Tiên thể, tiên lực và thần hồn cấp bậc Thiên Thần của hắn đều vẫn còn.

Đối với cảm ngộ quy tắc cũng không mất đi.

Hơn nữa những năm này nhận được đạo Mệnh Số từ Nguyên Đế, hắn vẫn luôn nghiên cứu và cũng đã cảm ngộ được đủ nhiều rồi.

Dựa vào những phầ cứng mạnh mẽ nầy, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, muốn hắn khôi phục về trạng thái Thánh Chủ đỉnh phong cũng không khó.

Chỉ tiếc là, Nguyên Đế không có cho hắn cái thời gian này.

Vì để sớm hoàn thành nhiệm vụ cho Thanh Khuyết còn gia nhập Thiên Lư cung, hắn cưỡng chế dùng thần đạo đè ép Nam Khâu.

Chương 2153: Cô đơn quá

Đối mặt với sức ép của một Chính Thần, dù có đang ở thời kì đỉnh phong thì Nam Khâu cũng không cách nào đọ lại được.

Huống hồ bây giờ đạo tâm của hắn cực kỳ suy yếu, đến cả lò luyện quy tắc của bản thân cũng không thể tự khống chế.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hắn bị ép đến mức nằm sấp xuống đất.

Một chút sức lực phản kháng cũng chẳng có.

Ý thức được tiếp theo sắp xảy ra chuyện gì, hắn cuối cùng đã mất đi phong độ mà bình thường vẫn luôn ngụy trang.

“Tiêu Hoài, ta cúc cung tận tụy vì Thiên Lư cung, ngươi lại đối xử với ta như thế đó hả?”

“Ngươi không được chết yên đâu…”

Nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên hắn gọi thẳng tên của Nguyên Đế.

Mặt của Nguyên Đế không hề có sự tức giận nào, chỉ lãnh đạm hờ hững.

Thật sự giống như vị thần linh nắm toàn quyền sát sinh trong truyền thuyết.

Loại đệ tử như Nam Khâu, hắn tạo ra thêm một người nữa cũng chẳng phải điều gì khó.

Nhưng đế khí sư như Thanh Khuyết thì không phải là người hắn có thể tạo ra được.

Vậy nên chọn như thế nào, hắn hầu như chẳng cần suy nghĩ.

Chỉ tùy tiện phất tay một cái, Nam Khâu đã mất đi khả năng nói chuyện, cả cơ thể triệt để mất khống chế, hoàn toàn trở thành một con rối bị Nguyên Đế điều khiển.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn nằm sấp một cách cứng đơ.

Dù cho hai mắt đỏ như máu, hận không thể hủy diệt mọi thứ, nhưng vẫn giống như một con chó mất kiểm soát bò vòng tròn.

Trong đám người đứng vây xem cũng có không ít tên cười vui vẻ trên nỗi đau của người khác.

Quản lý sự vụ hằng ngày của Thiên Lư cung bao nhiêu năm qua, Nam Khâu đại thần quan đắc tội không ít người.

Nhưng lúc này không một ai dám lên tiếng, chỉ đành âm thầm mà nhìn.

Cái vòng cũng không lớn, rất nhanh hắn đã bò xong rồi.

Nguyên Đế không hề cởi bỏ trói buộc hắn ra, bởi vì vẫn còn một bước cuối cùng.

Hắn cần phải khống chế Nam Khâu sủa ba tiếng.

Bước này vẫn cần phải làm một ít thao tác, cách của Nguyên Đế đó là trực tiếp hủy đi ý thức của Nam Khâu.

Lúc này Nam Khâu hoàn toàn không có năng lực phản kháng, chỉ trong chớp mắt ý thức đã bị hủy diệt, bị điều khiển phải gào lên ba tiếng.

“Gâu gâu gâu!”

Sau khi hét xong, Nguyên Đế còn cảm thấy không đủ đô.

Như vậy giống như bản thân cũng bị chịu nhục theo rồi?

Bị hắn làm như thế, ý thức của Nam Khâu hoàn toàn bị hủy, xem như triệt để phế bỏ.

Cái nhiệm vụ thăm dò Khương Thành lúc trước, tất nhiên cũng trở thành trò cười.

Bốp bốp…

Thành ca vô cùng hài lòng vỗ tay.

“Được lắm được lắm, ta nói lời giữ lời, bây giờ cá cược chính thức kết thúc.”

Nguyên Đế nhìn hắn thật sâu.

“Thật không ngờ, ngươi lại là một đế khí sư.”

Câu nói này cũng là lời mà các tiên nhân khác đang có mặt muốn nói.

Nếu không phải vì trận cá cược ban nãy quá kích thích, bọn họ đã sớm bủa vây hắn rồi.

Đây là một đế khí sư “hoàn toàn mới” đấy, đủ để khiến cho cả Nguyên Tiên giới phải chấn động rồi.

Huống hồ quá trình luyện khí của Khương Thành lại còn thần kỳ như thế nữa.

Chỉ dùng một ngày mà thôi.

“Sao ngươi làm được thế?”

Đến cả Thanh Khuyết cũng chẳng bận tâm ân oán, không nhịn được hỏi ra câu hỏi này.

“Không đời nào có chuyện trong một ngày luyện ra được đế khí, điều đó hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường của luyện khí!”

“Lẽ thường?”

Trước giờ hệ thống đều chưa từng bàn tới lẽ thường.

Chỉ là Khương Thành tất nhiên không thể nói ra chân tướng, thế là chỉ đành miễn cưỡng ra vẻ.

“Chỉ là do tâm luyện vượt qua sự hiểu biết của các ngươi mà thôi, chứ không có nghĩa nó không hợp với lẽ thường.”

“Tâm luyện?”

Thanh Khuyết và các luyện khí sư ở phía sau ngơ ngác nhìn nhau, mọi người đều bảy tỏ đây là lần đầu tiên bản thân được nghe đến cái từ này.

“Vì sao bọn ta chưa từng nghe qua?”

“Chưa nghe qua rất là bình thường.”

Thành ca chắp hai tay ra sau, điềm nhiên nói: “Lẽ nào trường phái mà ta đây tự sáng tạo cũng phải truyền bá khắp nơi sao, vậy hiển nhiên không phù hợp với tác phong làm người khiêm tốn của ta rồi.”

Thanh Khuyết bỗng nhiên sửng sốt, đám luyện khí sư ở phía sau cũng hô lên kinh ngạc.

“Cái gì?”

“Tự sáng tạo?”

“Ngươi lại có thể tự sáng tạo một trường phái luyện khí?”

“Sao sao sao, sao có thể chứ?”

Cũng không thể trách bọn họ kinh ngạc như thế.

Sáng lập một trường phái trước giờ chưa từng có, cái đẳng cấp này cao quá rồi đấy.

Đừng nói bản thân Khương Thành cũng có thể luyện ra đế khí, dù cho hắn chỉ là một tiên khí sư cấp một cấp hai thì cũng được xưng là ngôi sao sáng chân chính trong làng tông sư.

Tên của hắn sẽ được khắc ghi trong sử sách của luyện khí sư, được vô số luyện khí sư đời sau ca tụng.

Thanh Khuyết là một đế khí sư cũng không có được đãi ngộ như thế.

Mặc dù nói trong lòng vẫn còn căm hận Khương Thành, nhưng đối mặt với một người tiên phong sáng tạo trường phái mới, ánh mắt của tất cả luyện khí sư đang có mặt cũng khó tránh khỏi hiện lên vẻ ngưỡng mộ.

“Xin hỏi cái gì gọi là tâm luyện?”

“Vì sao ban nãy bọn ta chẳng nhìn thấy quá trình gì hết?”

Lúc đó ngươi rõ ràng chỉ nằm thôi mà, làm gì có dáng vẻ nào giống đang luyện khí chứ?

“Đúng đó, đến cả lò luyện khí cơ bản mà còn chẳng thấy đâu.”

“Có thể xin chỉ giáo được không?”

Đừng nói là bọn họ, ngay cả những tiên nhân ngoài ngành khác và thậm chí là Nguyên Đế cũng dựng lỗ tai lên nghe.

“Bởi vì thuật tâm luyện xảy ra ở một tầng khác.”

Khương Thành phóng mắt nhìn về Tinh Hải ở phía xa, chậm rãi nhắm hai mắt, giống như đang cảm nhận cái gì đó.

“Đó là một thế giới tráng lệ rực rỡ, cũng là một loại cảnh giới thần kỳ.”

“Tất cả quá trình luyện khí đều được xảy ra ở cái thế giới đó.”

“Lại có chuyện này nữa á?”

Đám người Thanh Khuyết học theo dáng vẻ của hắn nhắm hai mắt lại nhưng chẳng cảm nhận được cái con khỉ gì hết.

“Vì sao bọn ta chưa từng nghe nói còn có một cái thế giới như thế?”

“Cái đó cần phải có thiên phú đặc biệt bẩm sinh.”

Khương Thành ngưỡng đầu, tràn đầy tiếc nuối thở dài một hơi.

Liếc nhìn chúng tiên đang ở trước mặt, ánh mắt của hắn trở nên cô đơn.

“Hôm nay ta cố tình ở trước mặt mọi người luyện chế đế khí, đến cả kết giới đế khí cũng không bố trí, đó là mong muốn có thể có người thứ hai nhìn thấy cái thế giới kia.

“Chỉ có như thế ta mới không còn cảm thấy cô đơn, nhưng rất đáng tiếc…”

Xung quanh im ắng không một chút tiếng động.

Giây phút này, mọi người tự nhiên lại cảm thấy xấu hổ hết sức.

Đến cả Thanh Khuyết trước giờ luôn kiêu ngạo tự cao cũng chịu đã kích nặng nề, hóa ra thiên phú của đế khí sư ta lại kém thế á?

“Đã lĩnh giáo!”

Hắn vẫn rất ngứa mắt Khương Thành, nhưng trên lĩnh vực luyện khí lại không thể không chịu thua.

Sau khi hắn và Nguyên Đế cùng nhau rời đi, không khí ở hiện trường cuối cùng đã nhốn nháo trở lại.

Trong chớp mắt, Thành ca bị vây lấy chặt không một kẽ hở.

“Khương đại sư…”

“Cái gì mà Khương đại sư, phải là Khương tông sư!”

“Đúng đúng, Khương tông sư có bằng lòng đến Chí Vân tông làm khách không?”

“Chí Vân tông các ngươi là cái thá gì chứ, âm Sát điện bọn ta thành khẩn mời Khương tông sư…”

“Cút hết đi, người ban nãy đúng bên cạnh Khương tông sư trung thành tận tâm, ủng hộ hắn hết mực chỉ có Thánh Tượng tông bọn ta thôi!”

Vốn dĩ đế khí sư đã được hoan nghênh chào đón vô cùng rồi, huống hồ gì còn là đế khí sư tự tiên phong dẫn đầu.

Loại người như thế này, tất nhiên phải tạo quan hệ tốt rồi.

Dù sao ai cũng có nhu cầu luyện chế đế khí cơ mà?

Nếu như có thể giữ hắn ở lại trong tông môn gia tộc nhà mình, vậy càng tốt không gì bằng rồi.

Ban nãy bọn họ còn tưởng rằng Nguyên Đế sẽ mời gọi Khương Thành, thế thì họ hết cửa xơ múi rồi.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên đó là, Nguyên Đế lại không làm như thế.

Đối mặt với sự nhiệt tình dữ dội của mọi người, Thành ca quả thực có hơi sầu.

Bản thân hắn vẫn chỉ luôn dựa vào sức chiến đấu để ra vẻ, nhưng chinh chiến khắp nơi nhiều năm, hình như cũng không hiệu quả rõ rệt bằng một lần luyện khí như thế này.

“Làm khách thì được, nhưng gia nhập tông môn của các ngươi thì miễn đi.”

“Ta là lão tổ sáng lập nên Phi Tiên môn, không thể đi gia nhập các tông môn khác.”

“Nếu các ngươi muốn tìm ta luyện khí thì cũng dễ thôi, chuẩn bị ba phần nguyên liệu là được.”

Chương 2154: Cạnh tranh rồi

Rất nhiều tiên nhân ở đây đều hết sức mẫn cảm đối với con số.

“Ba phần nguyên liệu là đủ rồi?”

Dù là Hằng Vân Thiên Thần hay Quan Minh Thiên Thần đều dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Khương Thành.

Trong ký ức của bọn họ, muốn tìm những luyện khí sư khác luyện khí, ít thì chuẩn bị năm sáu phần, nhiều thì phải tới mười phần nguyên liệu.

Thành ca nhướn mày: “Luyện chế một món chỉ cần một phần nguyên liệu thôi, vì sao ba phần lại không đủ?”

Nghe lời phản vấn đầy lẽ đương nhiên của hắn, mọi người đều oán thầm trong lòng.

Đừng nói tới xác suất luyện khí thất bại cực kì cao, dù cho tỉ lệ thành công của ngươi có kỳ tích đạt đến trên chín mươi phần trăm thì cũng có thể cả ba lần đều thất bại đấy?

Lão tổ Mông Lịch đến từ Toái Vân thế gia chà xát hai tay, cẩn thận dò hỏi: “Vậy thù lao thì…”

“Hả?”

Thành ca vẫn chưa giúp người khác luyện khí bao giờ nên cũng không hiểu quy tắc cho lắm.

“Thù lao chẳng phải đã bao gồm trong ba phần nguyên liêu kia rồi sao?”

Sở dĩ hắn muốn lấy ba phần nguyên liệu là tính để hai phần còn lại làm thù lao của bản thân mình.

Dùng một phần kiếm lời hai phần, hắn còn cảm thấy bản thân mình đã xấu xa lắm rồi đấy.

Hả, cái này?

Mọi người đều không tin vào lỗ tai của bản thân mình nữa rồi.

Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Hằng Vân Thiên Thần há miệng, vẻ mặt không thể tin được muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Chỉ cần cho ngươi ba phần nguyên liệu là đã có thể đợi đế khí ra lò rồi á? Không cần thêm thù lao nào khác sao?”

Nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của bọn họ, Thành ca có một xíu hối hận.

Sớm biết thì bản thân đã ra giá cao hơn rồi, bây giờ muốn đổi lại cũng không được.

“Khụ, đúng là như vậy.”

Hắn sờ mũi mình, nhắc nhở thêm một câu khó hiểu.

“Tất nhiên, nếu các ngươi vui lòng đưa thêm một chút nữa thì ta cũng rất hoan nghênh.”

Mông Lịch cảm thấy điều này quả thực là quá hời rồi, không khỏi dấyg lên nghi ngờ.

“Vậy nếu như dùng hết ba phần nguyên liệu mà không luyện ra được thì sao?”

Thành ca thầm nhủ, mắc mớ gì ngươi lại hỏi cái vấn đề nghiệp dư này vậy hả?

Luyện khí thuật của ca hoàn toàn không có chuyện sẽ thất bại, đã hiểu chưa?

“Vậy ta sẽ tự mình cung cấp nguyên liệu, đến khi nào luyện ra mới thôi.”

Hắn cũng đã nói đến thế này rồi, mọi người còn nói được gì nữa đây?

Cả đám người hoàn toàn sôi nổi nhốn nháo.

“Loại chuyện tốt thế này không thể bỏ qua được!”

Hai Thiên Thần là Hằng Vân và Mông Lịch đã một người trái một người phải, không hẹn mà cùng nhau cướp lấy hai tay của Khương Thành.

“Khương tông sư, bây giờ ta đang có ba phần nguyên liệu, Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy cũng chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

“Khương tông sư, ta cũng chuẩn bị xong rồi, giúp ta luyện chế trước đi!”

“Hằng Vân, có phải ngươi muốn khai chiến với ta không?”

“Mông Lịch, ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc?”

Không chỉ có hai người họ mà ba Thiên Thần còn lại đang có mặt cũng chen lên.

“Khương tông sư, ta cũng có ba phần nguyên liệu, mấy năm này ta cầu ông lạy bà nhưng cái tên Thanh Khuyết kia vẫn là không chịu giúp đỡ.”

“Nếu như ngươi giúp ta, ta bằng lòng bỏ ra bốn phần nguyên liệu!”

Hai mắt Thành ca sáng lên, vội vàng hất Mông Lịch và Hằng Vân ra, đi nhanh đến trước mặt cái người này.

“Xem ra ngươi xứng đáng là người đầu tiên.”

Dực Hàn Thiên Thần được khâm điểm trước giờ đều luôn nghiêm nghị không thích nói cười, nhưng lúc này lại nhịn không được vui mừng khôn xiết.

“Đa tạ Khương chưởng môn!”

Nhưng hắn chưa vui vẻ được mấy giây thì Diên Chân Thánh Chủ đỉnh phong đứng ở kế bên đã chen vào.

“Ta ra năm phần!”

Thành ca lại lập tức xô Dực Hàn Thiên Thần ở trước mặt ra, bước đến trước mặt người này.

Vì để tuyên dương tinh thần cạnh tranh của đối phương, hắn mặt mày rạng rỡ nói: “Trên ngực của ngươi đã viết luôn chữ người thứ nhất rồi, nếu ta không giúp ngươi trước thì thật là làm trái ý trời!”

Nhất thời mọi người đều không biết nên khóc hay cười.

Lão huynh à, ngươi còn thực tế hơn được nữa không?

Dực Hàn Thiên Thần suýt nữa giận đến mức lệch mũi.

Tất nhiên hắn không dám nổi nóng với Thành ca, thế nên chỉ có thể chỉ vào cái tên Diên Chân Thánh Chủ kia rống giận: “Ngươi chỉ là một Thánh Chủ nhỏ nhoi mà cũng dám giành với ta hả, muốn chết à?”

Hằng Vân và Mông Lịch cũng vô cùng tức giận.

“Ai cho ngươi nâng giá vậy hả, không muốn lăn lộn ở đây nữa à?”

“Đối mặt với tiền bối mà khiêm nhường cũng không biết sao?”

Diên Chân lại không hề sợ hãi.

“Đế khí cũng như cái mạng thứ hai vậy, loại chuyện này thì khiêm nhường gì ở đây?”

Hắn gấp gáp như vậy cũng là vì có suy xét.

Ai biết được Khương tông sư có thể ở đây bao lâu chứ?

Lỡ đâu một hai ngày sau có một đám Chính Thần đánh tới, cướp lão nhân gia hắn đi mất, vậy chẳng phải lỡ mất một cơ duyên hay sao?

Vậy nên hắn thà rằng bỏ nhiều vốn hơn một chút cũng phải sớm có được đế khí kia để yên lòng hơn.

“Được rồi, được rồi, ai mà còn cãi nhau nữa là mất cơ hội đấy.”

Một câu nhẹ nhàng của Thành ca còn có ích hơn bất cứ cái gì.

“Bắt buộc phải nể mặt Khương tông sư.”

“Vậy cứ để Diên Chân là người đầu tiên đi, dù sao trước giờ bọn ta đều rất chiếu cố hậu bối…”

Trong lòng mọi người cũng không có sức đâu mà nói móc.

Cứ làm như cái người ban nãy uy hiếp muốn mần thịt Diên Chân không phải là các ngươi vậy đó.

Sau khi nhận được năm phần nguyên liệu mà Diên Chân Thánh Chủ giao lên, Khương Thành vui như nở hoa.

Tốc độ kiếm huyền tinh nhờ luyện khí này cũng không chậm nhỉ.

“Ngươi muốn có đạo gì? Nể tình ngươi thành ý của ngươi nhiều nhất, ta có thể cho ngươi một cơ hội để lựa chọn.”

“Cái, cái gì?”

“Còn có thể lựa chọn loại đạo á?”

Mọi người lại lần nữa nghi ngờ có phải bản thân đã nghe lầm rồi không.

“Chẳng phải đế khí chỉ mang theo đạo của chính luyện khí sư thôi sao?”

“Khương tông sư, ngươi không phải là đạo Thanh Viêm à? Sao lại có thể luyện được những đạo khác?”

Ban nãy Khương Thành luyện ra đạo của Thanh Viêm, mọi người còn tưởng rằng chỉ là trùng hợp hắn cũng tu luyện cái đạo này mà thôi.

Thành ca bĩu môi, sao ta lại có thể là đạo Thanh Viêm chứ?”

“Thuật tâm luyện, bác đại tinh thâm, không có câu nệ như thế.”

Hắn dựa theo quá trình lần trước lừa gạt Ngộ Sơn, tùy tiện nói: “Chỉ cần mở thánh giới để ta cảm nhận một chút là được.”

Cái loại chuyện khó tin thế này, nếu không phải khi trước hắn thành công luyện ra được một món đế khí thì mọi người sẽ nghĩ đó là đang sỉ nhục trí khôn của họ.

Có thể lựa chọn được loại đạo, điều đó có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Dù sao đạo của bản thân luyện khí sư bình thường cũng không mạnh.

Nếu như có thể dựa theo đặc điểm để lựa chọn loại đạo, vậy đế khí sẽ thuận tay hơn gấp trăm lần.

Ban nãy Quan Minh Thiên Thần nhận được đế khí lập tức cảm thấy đế kiếm trong tay bản thân không còn ngon lành như trước nữa.

Mặt hắn như đưa đám, tràn đầy đau khổ tuyệt vọng.

“Khương tông sư, sao ban nãy ngươi không để cho ta chọn chứ. Sớm biết thế thì có nói gì ta cũng không lấy đạo Thanh Viêm đâu!”

Thành ca thầm nhủ, lúc đó ngươi hận không thể đòi đánh đòi giết ta đấy, lại còn âm mưu muốn cướp Thái Ngư kiếm của ca đây, dựa theo quy tắc đền cho người một món đế khí đã là nghĩa khí lắm rồi.

“Ta quên mất tiêu.”

“Quên, quên mất á?”

Quan Minh suýt nữa ngất ngay tại chỗ.

Chuyện liên quan đến vận mệnh nửa đời sau của ta, một chuyện lớn như thế, sao ngươi lại có thể quên được chứ?

Trong lúc hắn âm thầm u buồn ở một bên thì tâm trạng của những người khác cũng vụt cao.

Đương sư là Diên Chân giống như bị ngọn núi vàng đập trúng vậy, mất một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn từ trong vui mừng bất ngờ này.

"Thật sự có thể tự chọn á?"

"Tất nhiên."

"Thật tốt quá!"

Diên Chân Thánh Chủ lập tức tìm một người bạn đứng ở kế bên.

"Khương tông sư, ta muốn có đạo Khống Nguyên của hắn, chỉ là hắn đã là Thánh Chủ đỉnh phong, không biết ngươi có thể cảm nhận được từ thánh giới đỉnh phong không…"

Thành ca phất tay: "Tất nhiên không thành vấn đề."

Hắn hoàn toàn không cần phải cảm nhận, chỉ cần đối phương đứng ở trong phạm vi một mét của bản thân là được rồi.

Ngay khi thánh giới đỉnh phong mở ra, hắn đã nhấn mở hệ thống luyện khí thuật, lựa chọn xong nguyên liệu và đạo Khống Nguyên.

Tiếp theo đó, chính là thời gian chờ đợi mà hắn cho rằng dài đằng đẵng.

Cả quá trình luyện khí vẫn không có một người nào thấy được.

Nhưng mọi người lại tin lời hắn, tên nào tên nấy đều cố gắng cảm ngộ, hòng mong muốn nhìn thấy cái thế giới thuộc về luyện khí kia.

Chương 2155: Hóa ra ngươi có thể luyện được đế khí đỉnh phong

Rất nhanh đã đến ba ngày sau.

Ba ngày này, những tiên nhân hay tin chạy đến vùng Tinh Hải này càng lúc càng nhiều.

Một đế khí sư sáng tạo một trường phái hoàn toàn mới xuất hiện, hơn nữa còn giúp người khác luyện khí ngay giữa đám đông, khỏi nghĩ cũng biết chấn động cỡ nào.

Khắp cả Thiên Lư cung có không biết bao nhiêu tiên nhân hay tin chạy đến.

Dù không luyện khí thì cũng phải chạy đến chiêm ngưỡng một chút.

Mà sau khi những người này đến cũng rất nhanh đã họ theo dáng vẻ của đám tiên nhân trước đó, cố gắng cảm nhận.

Có người trừng to hai mắt, cũng có người lại nhắm chặt.

Những người này đều có một suy nghĩ, không chừng bản thân cũng có cái loại thiên phú tâm luyện bẩm sinh như Khương Thành thì sao, chỉ là do trước đây chưa được khai quật ra mà thôi?

Thành ca nhìn thấy cũng không biết phải làm sao.

“Trước đây ta chỉ là nói để ra vẻ làm màu mà thôi, vì sao bọn họ ai cũng tưởng thật hết vậy?”

Ting!

Hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở, lần luyện khí này đã thành công kết thúc.

Vì để làm long trọng một chút, hắn vẫn theo lệ làm một lượt hiệu ứng đặc biệt.

Những tiên nhân đến sau kia đều nhìn theo sững sờ, Hằng Vân và Mông Lịch đã ở đây trước đó lại giống như những người đi trước vậy.

“Sắp thành hình rồi!”

“Ta cảm giác bản thân nhìn thấy cái thế giới kia rồi!”

“Cảm nhận thật kỹ thời khắc then chốt này đi, bảo đảm dùng đến cuối đời các ngươi luôn…”

Một trường kiếm có hai màu xanh lam và xanh lá đan xen mới lạ được ra lò.

Đám người lại dậy sóng xôn xao như trong dự đoán.

“Thật sự thành công rồi!”

“Một đế khí siêu phàm cứ như vậy ra đời trước mắt ra, thần kỳ quá đi mất!”

Khương Thành cũng không lề mề, trực tiếp giao nó cho Diên Chân Thánh Chủ.

“Thử đi, xem như thế nào.”

Đợi lâu thêm hai ngày, Diên Chân vốn cũng có hơi bất an.

Lúc này tảng đá lớn trong lòng hắn cũng rơi xuống, vội vàng mừng như điên đón lấy đế khí.

“Đa tạ Khương tông sư, sau này nếu ngươi có điều gì cần sai bảo thì cứ mở miệng!”

Sau đó, hắn thúc giục đế khí, thả khí đạo ở bên trong ra.

Sau khi thánh giới Khống Nguyên kèm trong đế kiếm hiện ra, biểu cảm của Diên Chân ngưng trệ.

Các tiên nhân khác ở xung quanh cũng sững sờ ngây người.

“Cái này…”

“Cái này hình như không phải là thánh giới bình thường, mà là thánh giới đỉnh phong.”

“Không sai, đây là thánh giới đỉnh phong!”

“Ôi trời ạ, thanh kiếm này là đế khí siêu phàm đỉnh phong á?”

Trong chớp mắt Diên Chân chìm vào niềm vui mừng càng mãnh liệt hơn.

Hắn hoa tay múa chân, suýt nữa thì kích động đến co giật, thậm chí còn nói cà lăm.

“Khương, Khương tông sư, thanh, thanh kiếm này sao lại…”

Thành ca cố ý hỏi vặn: “Ngươi không hài lòng à?”

“Nếu như không hài lòng thì trả lại ta, ta làm một thanh bình thường cho ngươi.”

“Không, không đâu!”

Diên Chân Thánh Chủ đã cảm nhận được ánh mắt tham lam của các Thánh Chủ, Giới Thần và Thiên Thần ở xung quanh rồi.

Hắn vội vàng cất món thần khí này lại.

“Hài lòng, ta hết sức hài lòng, quả thực là hài lòng vượt trên tất cả!”

“Nhưng làm sao ngươi lại có thể luyện ra món đế khí siêu phàm đỉnh phong này thế, đúng là không thể tin được mà!”

“Có cái gì mà không thể tin được chứ?”

Thành ca lắc lắc Thái Ngư kiếm ở trong tay chính mình.

“Thanh kiếm này cũng là do ta tự luyện chế đó thôi, ta đã sớm luyện được đế khí siêu phàm đỉnh phong rồi, lạ lắm hả?”

“Tâm luyện có thể thêm vào đạo của người khác, cũng không nhìn xem cảnh giới của ta là gì.”

Mọi người đã không biết nên nói cái gì rồi.

Cái tên yêu quái này từ đâu chui ra vậy, rõ ràng là đến để lật đổ giới luyện khí mà.

Đám người Hằng Vân và Mông Lịch cũng phấn khích theo.

“Vậy theo cái ý này nghĩa là, bọn ta cũng có thể được nhận đế khí đỉnh phong!”

“Đúng vậy, đúng vậy, ha ha ha…”

“Khương tông sư thật là thần kỳ quá đi thôi.”

“Gặp được lão nhân gia hắn hoàn toàn là một cơ duyên nghịch thiên cải mệnh!”

Phụt!

Quan Minh Thiên Thần đứng ở một bên ói máu ngay tại chỗ.

Ban nãy lúc biết được bản thân có thể lựa chọn loại đạo thì hắn đã cảm thấy đế kiếm trong tay không còn ngon lành rồi.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ cảm thấy thanh kiếm này càng nhìn càng thấy bị ngược.

“Ngươi có thể luyện đế khí đỉnh phong vậy tại sao ban nãy lại luyện cho ta một cái bình thường chứ?”

Khương Thành rất muốn nói, ca đây cố ý đó.

Nhưng nghĩ đến nếu còn kích thích hắn như vậy nữa thì có lẽ sẽ co giật ngay tại chỗ luôn quá, nên ca này quyết định nói phóng đại.

“Đế khí siêu phàm đỉnh phong này của ta cũng không phải cứ nói luyện là luyện, xác suất thất bại rất cao, rủi ro cũng cực kỳ lớn.”

“Ngươi có thấy lần này phải tốn mất ba ngày không, chỉ là do quá trình thất bại của tâm luyện các ngươi không nhìn thấy được thôi.”

“Hơn nữa cũng đừng quên ước định lúc đó của chúng ta, nếu như luyện chế thất bại, ta còn phải bồi thường đế kiếm của bản thân cho ngươi.”

“Ngươi lúc đó chỉ cho ta một phần nguyên liệu, làm sao ta dám mạo hiểm được, nên đương nhiên phải lựa chọn đế khí bình thường để chắc chắn hơn chứ.”

Chỉ bởi vì chút nguyên nhân này mà bản thân đã mất đi một món đế khí đỉnh phong sao?

Quan Minh lại ói máu lần nữa.

“Sao ngươi không nói sớm?”

Hằng Vân Thiên Thần mất kiên nhẫn hất hắn ra.

“Được rồi, được rồi, Khương tông sư hạ mình luyện một thanh đế khí bình thường cho ngươi, ngươi nên cảm thấy may mắn đi.”

Mông Lịch Thiên Thần cũng chen vào.

“Đúng đó, đừng tưởng rằng bọn ta không nhớ đã xảy ra cái gì.”

“Lúc đó Khương tông sư đòi ngươi một phần nguyên liệu thôi đã khó như vậy rồi, bây giờ còn trách được ai?”

“Dù cho lúc đó lão nhân gia hắn có nói những sự thật này thì ngươi sẽ tin à?”

“Hoàn toàn là đáng đời!”

Đối mặt với chế giễu của bọn họ, Quan Minh hoàn toàn không có sức lực phản bác.

Bởi vì hắn đã u sầu và ân hận dữ dội đến mức ngất lịm đi.

“Chưởng môn!”

“Sư tôn, ngươi làm sao thế?”

Một đám trưởng lão của Thánh Tượng tông hô to gọi nhỏ, chân tay rối loạn.

Những người khác cũng chẳng thèm bận tâm hắn, vô số Thiên Thần như Mông Lịch và Hằng Vân đã sớm vây xung quanh Khương Thành rồi.

“Khương tông sư, bây giờ đến lượt ta rồi chứ?”

“Ta cũng muốn có một đế khí siêu phàm đỉnh phong nữa!”

Thành ca lắc đầu nói.

“Đỉnh phong thì ta không dám chắc, có lẽ luyện hết tất cả nguyên liệu cũng không thành công.”

“Vì để tránh tổn thất, ta kiến nghị các ngươi nên lựa chọn đế khí bình thường thì hơn.”

Có cái lựa chọn đỉnh phong này rồi thì mọi người sao lại bằng lòng chọn bình thường được chứ.

“Nhưng ban nãy đế khí đỉnh phong của Diên Chân Thánh Chủ cũng chỉ mất mấy ngày là thành công rồi mà!”

“Ồ, đó là vì lúc đó tâm trạng ta tốt đến cực điểm nên trạng thái luyện khí cũng tốt theo.”

“Vậy bây giờ tâm trạng của ngươi…”

“Bây giờ tâm trạng của ta bình thường à.”

Thành ca lực bất tòng tâm nhún vai.

“Tâm luyện mà, có liên quan rất lớn đến tâm trạng, các ngươi hiểu đấy.”

Mọi người đều sốt ruột, bọn ta không hiểu đâu.

“Vậy phải làm sao thì tâm trạng của ngươi mới tốt lên được?”

“Đúng đó, Khương chưởng môn, ngươi phải nghĩ cách gì đó giữ cho tâm trạng tốt chứ.”

Mông Lịch bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng gấp gáp sấn tới trước, đưa ra một cái nhẫn trữ vật.

“Khương tông sư, đây là sáu phần nguyên liệu, mong ngươi cố gắng nhiều chút!”

Thành ca suýt nữa thì bật cười, cuối cùng vẫn có người biết điều.

“Ngươi có ý gì, đưa nhiều quá rồi…”

“Làm gì có, làm gì có chứ.”

Mông Lịch cứ sợ hắn không nhận, còn chủ động nhét cái nhẫn trữ vật chứa đầy nguyên liệu vào lòng hắn.

“Phần còn dư ra đại diện cho sự kính ngưỡng của ta đối với ngôi sao sáng trong làng tông sư là ngươi!”

“Haizz, ngươi… thôi vậy, ta sẽ cố hết sức!”

Lúc này Thành ca mới miễn cưỡng nhận lấy.

Ba ngày sau, lại có một đế khí đỉnh phong hoàn toàn mới ra lò.

Mọi người chìm trong kinh ngạc cuối cùng cũng hoàn hồn trở lại.

Cái gì mà tâm trạng hay không, hoàn toàn chỉ là cái cớ thôi.

Lúc trước tâm trạng tốt chỉ là vì Diên Chân Thánh Chủ đưa “thù lao” nhiều nhất á?

Cái tên này rõ ràng có thể luyện ra đế khí đỉnh phong bất cứ lúc nào mà!

Chương 2156: Thực lực của Thu Vũ Tuyền

Khoảng thời gian tiếp theo đó, Thành ca sống luôn ở trên vùng Tinh Hải này.

Hắn bắt đầu không ngừng nhận các đơn luyện khí.

Có hai đại biểu xuất sắc là Diên Chân và Mông Lịch, các Thiên Thần phía sau đó tự nhiên cũng biết nên làm thế nào để có được đế khí đỉnh phong.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày một.

Chuyện xảy ra ở Thiên Lư cung cũng nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Tên tuổi của Khương Thành sau khi biến mất nhiều năm trời cuối cùng cũng lại nhận được sự chú ý của vô số tiên nhân.

Sau khi biết được hắn thế mà lại là một đế khí sư, hơn nữa còn sáng tạo ra một trường phái hoàn toàn mới, trên dưới Nguyên Tiên giới tất nhiên là một hồi chấn động và bàn tán.

Những tiên nhân sinh ra sau kia thì còn dễ nói, họ chỉ xem như giới luyện khí lại xuất hiện thêm một ngôi sao mới thôi.

Nhưng còn các lão già đã từng trải qua thời đại Khiếu Mang vực thì không nghĩ như thế đâu.

Trong ấn tượng của bọn họ, Khương Thành vẫn luôn dùng sức chiến đấu để thành danh.

“Xác định thật sự là cùng một người sao?”

“Không phải là cùng tên đó chứ?”

“Tên này lại biết luyện khí á? Lúc trước chưa từng nghe nói tới.”

“Là giả thôi nhỉ?”

“Nếu như hắn thật sự có thành tựu luyện khí cao như thế thì ở cái thời đại kia sớm đã truyền xa rồi.”

“Mỗi ngành mỗi nghề đều có lĩnh vực chuyên môn riêng, cái tên đó không thể nào đâu.”

Trong lúc mọi nơi trên Nguyên Tiên giới bàn tán sôi nổi thì Lẫm Đế và Huyết Đế đã tìm Thu Vũ Tuyền hết mấy tháng trời ở các nơi khắp tám mươi mốt châu.

Với thực lực của bọn họ thì vốn không đến nỗi lâu như thế.

Chính Thần cảm nhận đạo vô cùng nhạy bén, sau khi đặt chân đến đó thì tất cả các sinh linh tu đạo ở trên châu đó đều không thoát được con mắt của bọn họ.

Nhưng Thu Vũ Tuyền lại không giống với người bình thường.

“Đạo của nàng cực kỳ đặc biệt.”

Lẫm Đế từng gặp nàng một lần hồi tưởng nói: “Nàng không có thánh giới như thông thường, trừ khi ra tay, còn bằng không rất khó để cảm nhận được thực lực của nàng.”

Huyết Đế lắc đầu cười khổ: “Vậy chúng ta chỉ có thể cầu mong nàng tự mình ra tay thôi.”

Nguy cơ của Thứ Tiên giới như lửa bén lông mày, nếu như trong mười mấy nghìn năm hoặc thậm chí là mấy trăm nghìn năm mà Thu Vũ Tuyền không ra tay thì bọn họ cũng không đợi nổi.

Sau khi nói xong câu này, cả hai Chính Thần đồng thời cảm nhận được dao động chiến đấu ở phía xa.

Ngay lúc bọn học đuổi tới thì không khỏi vừa kinh ngạc lại mừng rỡ.

Mừng là vì Thu Vũ Tuyền lại đang ở trước mắt.

Kinh ngạc là do tình huống hiện tại của nàng không tốt cho lắm, thế mà lại bị hai Thiên Thần đồng thời giáp công.

“Là thần quan cao giai của Chiêu Phi cung!”

“Sao bọn họ lại đến Tà Hoàn châu, lại còn đánh nhau với Thu Vũ Tuyền nữa chứ?”

“Bình thường thôi, Tà Hoàn châu là phạm vi truyền đạo của bọn họ, còn Thu Vũ Tuyền thì chắc chắn sẽ không tu luyện thần đạo của họ rồi.”

Năm đó sau đại hội Thông Thần, Lẫm Đế từng tiếp xúc với nàng một khoảng thời gian.

Nhìn thấy Thu Vũ Tuyền lấy một địch hai, nàng cũng tính ra tay giúp đỡ.

Nhưng Huyết Đế lại cản nàng lại: “Cứ im lặng quan sát tình hình đã.”

“Nàng chỉ mới ở cảnh giới Thánh Chủ thôi, lỡ may không địch lại…”

“Nếu như nàng không địch lại, vậy thì không phải là người mà chúng ta cần.”

Thế là hai vị Chính Thần ẩn mình ở góc tối, âm thầm quan sát trận đại chiến chênh lệch thực lực này.

Nhìn rồi nhìn, hai người cảm thấy có hơi kỳ lạ.

“Đạo của Thu Vũ Tuyền đâu?”

“Nàng không có thánh giới thì cũng không lạ gì, nhưng tại sao đến khí tức của đạo ở quanh thân cũng không có?”

“Cái này thì cũng thôi đi, thế nhưng làm sao nàng lại có thể sống sót dưới thánh giới của đối phương kia chứ?”

Nếu như Khương Thành có mặt ở đây, nhìn một cái là hắn có thể nhận ra nguyên nhân ngay.

Quả nhiên thứ mà Thu Vũ Tuyền tu luyện là đạo Vô Đạo.

Mặc dù thánh giới của hai Thiên Thần kia có uy thế ngợp trời, nhưng sau khi tiếp xúc với nàng đều biến mất không thấy đâu.

Nàng không có đạo, vậy nên đạo của đối phương không có tác dụng gì với nàng.

Ba người lúc này đang chiến đấu kịch liệt, chủ yếu là so về võ kỹ tiên thuật và nguyên thuật.

Nhưng trận chiến này đối với Thu Vũ Tuyền không được xem là nhẹ nhàng.

Đối diện với nguyên thuật đã lên đến hơn bảy mươi trọng của hai Thiên Thần.

Dù không có sự gia trì của thánh giới, chỉ dựa vào nền tảng cảm ngộ quy tắc thâm sâu thì uy năng cũng vượt ngoài sức tưởng tượng.

Mà Thu Vũ Tuyền đối mặt với công kích như thế lại không hề thi triển nguyên thuật của bản thân ra đối kháng với đối phương.

Nàng từ đầu đến cuối chỉ dùng kiếm thuật đã sớm lạc hậu.

Ở cái thời đại bây giờ, chiến đấu chủ yếu là so đấu xem độ mạnh yếu của nguyên thuật và đạo.

Đến cả một người từng dựa vào kiếm đạo chinh chiến bốn phương như Khương Thành thì bây giờ cũng chỉ dùng kiếm đạo thập tam trọng vào lúc thu hoạch cuối cùng mà thôi.

Không phải vì kiếm thuật trở nên yếu đi, mà là do đạo và nguyên thuật quá mạnh nên những thủ đoạn đều rất khó đánh vỡ nó.

Mà Thu Vũ Tuyền lúc này giống như không hề có hai lợi khí lớn này vậy.

Đối mặt với tiên thuật thần thông của kẻ địch, nàng dùng kiếm cản lại.

Đối mặt với nguyên thuật của kẻ địch, nàng vẫn dùng kiếm chống đỡ.

Mà ngặt một điều là… nàng lại đỡ được.

“Quá khó tin rồi?”

Hai vị Chính Thần cũng nhìn không hiểu.

“Sao nàng lại làm được vậy?”

“Kiếm thuật có thể mạnh như thế sao, lại có thể trực tiếp đánh tay đôi với nguyên thuật?”

“Vậy nguyên thuật của nàng đâu?”

Lẫm Đế tỉ mỉ cảm tri chiến trường ở bên kia, đặc biệt là thanh kiếm khó đoán của Thu Vũ Tuyền.

“Thân kiếm của nàng hình như chỉ có hơi thở của quy tắc kiếm, còn lại không hàm chứa bất cứ quy tắc nào khác.”

“Cho ta cái cảm giác giống như nàng chỉ biết có một quy tắc vậy nên mới không có cách nào sử dụng được nguyên thuật.”

“Lại là như thế sao?”

Huyết Đế càng kinh ngạc hơn.

“Ta nhớ trước kia Thu Vũ Tuyền từng tu luyện những quy tắc khác mà.”

“Nàng đã gặp phải chuyện gì? Lẽ nào nàng đã quên những cảm ngộ quy tắc khác sao?”

Cái tình huống này vốn nên bị phán định là đồ bỏ đi rồi.

Nhưng bây giờ Thu Vũ Tuyền lại đánh ngang tay được với hai Thiên Thần.

Bất cứ ai làm được loại chuyện này thì chẳng có người nào dám gọi nàng là đồ bỏ đi hết.

Tầm nhìn của Lẫm Đế rời khỏi thanh kiếm trong tay Thu Vũ Tuyền và di chuyển đến trên người nàng.

Qua một hồi lâu mới bỗng nhiên nói: "Nàng không quên mất những quy tắc khác."

"Chỉ là tất cả những căn nguyên quy tắc đều bị nàng dùng một thủ đoạn thần bí nào đó chuyển hóa thành căn nguyên kiếm thôi."

"Vậy nên nàng nhìn thì có vẻ chỉ dùng kiếm thuật, nhưng thật ra một căn nguyên kiếm kia đã không hề thua kém gì nguyên thuật của đối phương."

"Còn có chuyện như thế này á?"

Huyết Đế cảm giác nhận thức của bản thân sắp sửa bị lật đổ.

Mặc dù ba nghìn căn nguyên bổ trợ cho nhau, tương sinh tương khắc, nhưng lại phân biệt rõ ràng, kim là kim, mộc là mộc, tốc độ là tốc độ, không gian là không gian.

Dù có có thể có hiệu ứng dùng lửa tạo ra nước thì về bản chất vẫn là quy tắc hỏa.

Mà bây giờ hiển nhiên là Thu Vũ Tuyền đã thay đổi quy tắc, biến bản chất cốt lõi của những quy tắc khác trở thành quy tắc kiếm.

"Cũng quá hoang đường rồi nhỉ?"

Rõ ràng lúc này lực chiến đấu mà Thu Vũ Tuyền thể hiện ra vẫn còn cách rất xa với Chính Thần, nhưng Huyết Đế lại lộ ra vẻ mặt lo âu.

"Có được năng lực thay đổi quy tắc, vậy chẳng phải nàng sẽ lật đổ Nguyên Tiên giới rồi sao?"

Ba nghìn căn nguyên là gốc rễ của Nguyên Tiên giới đấy!

Nếu như tất cả đều bị Thu Vũ Tuyền biến đổi thành căn nguyên kiếm, vậy thế giới này sẽ trở thành như thế nào đây?

Đến lúc đó, e là những tiên nhân cũng không còn đường sống nữa rồi.

Lẫm Đế nhìn nàng hồi lâu, mày liễu nhíu lại cũng dần giãn ra.

“Vậy thì không đâu.”

“Thứ nàng có thể chuyển hóa chỉ là căn nguyên mà bản thân đã nắm giữ thôi.”

“Những thứ vượt khỏi phạm vi cảm ngộ quy tắc, nàng cũng không thể với tới, bằng không thì đã sớm giết chết hai Thiên Thần kia trong nháy mắt rồi.”

Huyết Đế nghĩ lại cũng thấy đúng, dù Thu Vũ Tuyền có lợi hại hơn nữa thì quy tắc cảm ngộ được cũng chỉ khoảng một trăm thôi nhỉ?

Huống hồ trình độ của mỗi một môn cũng không cao, đến cả cấp bậc Thiên Thần cũng không tới nữa là.

Trừ khi nàng có thể cảm ngộ được ba nghìn quy tắc, bằng không cũng chẳng cần lo bò trắng răng.

Mà lúc này, tình hình trận chiến ở bên dưới lại đột nhiên xảy ra thay đổi.

Chương 2157: Vết nứt không thể hàn gắn

Trận đại chiến giữa Thu Vũ Tuyền và hai Thiên Thần ở đối diện trên cơ bản là sự giằng co đôi bên của nguyên thuật và kiếm thuật.

Lúc thì đối phương dùng nguyên thuật tấn công, nàng dùng kiếm đỡ lại.

Lúc thì nàng dùng kiếm thuật phản đòn, đối phương dùng nguyên thuật ngăn cản.

Do có sự tồn tại của đạo Vô Đạo, thánh giới của đối phương ảnh hưởng rất nhỏ đến nàng.

Nhưng ưu thế về thần hồn và tiên lực của họ thì vẫn bày ngay ra đó, hơn nữa cảnh giới cảm ngộ quy tắc hình như cũng cao hơn nàng một chút, vì thế nên trận đại chiến này, nàng trở thành người ở thế yếu.

Đối với biểu hiện này, thực ra Lẫm Đế và Huyết Đế đã rất hài lòng rồi.

Nếu như hôm nay Thu Vũ Tuyền chỉ đối mặt với một Thiên Thần, vậy nàng đã sớm giành chiến thắng rồi.

Nhưng cùng lúc đối mặt với hai người, dù cho nàng không thắng nổi thì vẫn có thể dễ dàng rút lui.

Thực lực như thế này, tuyệt đối xứng đáng có được một vị trí trong danh sách hành động đến Thứ Tiên giới lần này.

Huống hồ nàng vẫn còn Vô Đạo kiếm chưa dùng đến nữa kìa.

Đó mới là nguyên nhân mà các vị Thiên Đế coi trọng nàng.

“Trận chiến này chỉ xem nàng có bằng lòng dùng Vô Đạo kiếm hay không thôi.”

“Đúng vậy, không dùng Vô Đạo kiếm, nàng chỉ có thể lựa chọn rời khỏi cuộc chiến.”

Ngay lúc bọn họ cảm thấy trận chiến sẽ phát triển theo tiết tấu mà bản thân dự đoán thì một trong hai Thiên Thần lại đột nhiên ngã xuống.

Cổ họng của hắn xuất hiện một cái lỗ to khoảng một ngón tay đang điên cuồng bắn máu tung tóe, trong mắt vẫn còn sót lại vẻ khó tin trước khi chết.

Một màn này khiến cho Huyết Đế và Lẫm Đế vô cùng ngạc nhiên.

Còn chưa kịp đợi hai người phản ứng lại, trong sân đã có ánh kiếm chớp lóe qua, vị Thiên Thần thứ hai cũng ngã xuống.

Đến cả cơ hội vùng vẫy thần hồn và ý thức cũng không có.

Ngay khoảnh khắc đầu người bay cao lên, sinh cơ cũng trong nháy mắt vụt tắt.

Keng!

Âm thanh giòn tan của trường kiếm tra vào vỏ, giống như đập vào sâu bên trong nội tâm của hai Chính Thần.

Hai kiếm cuối cùng, bọn họ hoàn toàn xem không hiểu.

Lần này, đến phiên Lẫm Đế kinh ngạc hỏi.

“Là Vô Đạo kiếm sao?”

Huyết Đế nặng nề lắc đầu.

“Không! Vô Đạo kiếm không phải như thế.”

“Vậy nàng vừa mới làm gì?”

“So với việc nàng đã làm gì thì ta càng tò mò hai Thiên Thần kia lúc cuối đã làm cái gì.”

Huyết Đế nhìn trân trối vào hai cái xác ở phía đằng xa, trong giọng nói cũng lộ ra vẻ khó hiểu nồng đậm.

“Hai kiếm cuối kia đúng là rất mạnh, nhưng vẫn chưa đủ mạnh đến mức có thể miểu sát Thiên Thần.”

“Sở dĩ hai người đó chết là bởi vì bọn họ không có dùng nguyên thuật cản lại.”

“Vì sao lúc đó bọn họ lại không dùng nguyên thuật cản lại?”

“Dù cho hồn lực có hao hết nên dùng không được nguyên thuật thì cũng có thể chạy trốn mà?”

Hắn mơ hồ cảm thấy bản thân có thể đã bỏ qua điều gì đó.

Nhưng trong nhất thời cũng không nghĩ ra.

Mà lúc này, Lẫm Đế đã bay đến nơi chiến đấu.

“Vũ Tuyền, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Trên mặt của nàng tràn ngập nụ cười thân thiết, có thể khiến cho một Chính Thần cao cao tại thượng khách sáo như thế cũng chẳng có được mấy ai.

Tuyền muội tử lại chỉ hững hờ.

“Ồ.”

Nàng chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi lại tiếp tục thu gom chiến lợi phẩm của bản thân.

Trên mặt Lẫm Đế hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Thu Vũ Tuyền lúc trước vẫn rất tôn trọng nàng đấy.

Năm đó đại hội Thông Thần chọn ra bảy Thần Quân mới, Thu Vũ Tuyền được phân đến dưới trướng của nàng.

Dù cho nữ nhân này có nguyên nhân đặc biệt, không có được sự gia trì của đạo phân nhánh của Thiên Đạo Chí Bảo là Phược Linh sách, nhưng hai người cũng xem như có nửa tình sư đồ.

Lần này sau khi về lại Thiên giới, Tuyền muội tử trở về vị trí lúc trước ở Thiên cung.

Nguyên Tiên giới thay đổi quá lớn, Thiên cung đã sớm tan thành mây khỏi.

Cũng giống như sau khi Khương Thành quay trở về không tìm được dấu vết của Phi Tiên môn lúc trước vậy, nàng cũng chẳng tìm được một viên gạch ngói nào thuộc về Thiên cung.

Điều duy nhất khác nhau đó là Thiên cung vẫn còn hơn bảy trăm tiên quan quay về từ Thiên giới.

Trước giờ Thu Vũ Tuyền đều có tác phong đến đi một mình, không hề thích tụ tập kết nhóm.

Nhưng sau khi nhóm tiên quan này quay trở về, thực lực không theo kịp Nguyên Tiên giới hiện giờ, lại cộng thêm Thiên cung lúc trước gây thù chuốc oán rất nhiều, nên mới vừa hiện thân không bao lâu đã bị vây đuổi chặn giết.

Là một người có sức chiến đấu mạnh nhất trong đội ngũ, nàng gánh vác cái trách nhiệm “Thần Quân”.

Mang theo một nhóm đội ngũ nhỏ yếu bị tụt sau thời đại xông phá từng trận chặn giết, vô số lần ép bản thân phải đột phá cảm ngộ trong tuyệt cảnh, cứng rắn đánh đến Thiên Lưu cung do Lẫm Đế chấp chưởng.

Nàng cuối cùng vẫn tính đầu quân cho Lẫm Đế, ít nhất cũng thu xếp yên ổn cho đám người ở sau mình trước.

Cái ngày đến được Thiên Lưu cung, đội ngũ bảy trăm người đã chết hết gần một nửa.

Tuy nhiên Lẫm Đế lúc đó lại không có ở Thiên Lưu cung.

Có lẽ là trùng hợp, hôm đó trận chiến tranh giành Thần vị kết thúc, nguy cơ của Thứ Tiên giới cũng cùng lúc bùng nổ.

Nàng và mấy vị Thiên Đế khác đều chạy đến đó xử lý nguy cơ.

Thu Vũ Tuyền dẫn theo một đội ngũ, không những không được trên dưới Thiên Lưu cung chào đón nhiệt liệt mà ngược lại còn bị những thần quan và thần sứ khác sỉ nhục, bắt giữ, trong số đó còn bao gồm một số đồng liêu ở Thiên cung lúc trước.

Khi Lẫm Đế quay về, Thu Vũ Tuyền đã trở thành "tội phạm truy nã" của Thiên Lưu cung.

Nàng mở Vô Đạo kiếm giết chết mười mấy thần quan, đơn độc xông ra ngoài.

Lẫm Đế khó khăn lắm mới tìm được nàng, hứa rằng sẽ không truy cứu lỗi lầm đại khai sát giới của nàng, sẽ sắp xếp thật tốt cho hơn ba trăm thuộc hạ cũ của Thiên cung, đồng thời cũng trừng phạt nghiêm khắc những thần quan dưới trướng, nhưng vẫn không thể vãn hồi trái tim của nàng.

Kể từ đó, hai người mỗi người một ngã.

Và Thu Vũ Tuyền cũng không còn cái suy nghĩ sẽ đầu quân cho những Thiên Đế khác.

Nàng cứ như thế phiêu bạt khắp các châu ở Nguyên Tiên giới, không gia nhập bất cứ thế lực nào, cũng không kết giao với bất cứ ai, giống như một du hồn không thể hòa nhập vào cái thế giới trước mắt vậy.

"Lần đó ta không có ở Thiên Lưu cung, nhưng cũng đã nghiêm phạt lỗi lầm của những kẻ đó rồi."

"Ta xin lỗi ngươi lần nữa, mong rằng ngươi đừng để trong lòng nữa."

Lẫm Đế thành khẩn nhận lỗi, khiến cho Huyết Đế đuổi đến ở phía sau cũng kinh ngạc không thôi.

Đợt đó xung đột ở Thiên Lưu cung bị che giấu vô cùng kín kẽ, hắn cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

"Thu Vũ Tuyền, lâu rồi không gặp!"

"Ta là Huyết Đế, lần này đến tìm ngươi, là muốn nhờ ngươi giúp một việc…"

"Các ngươi có thể đi rồi."

Tuyền muội tử đã thu gom xong chiến lợi phẩm hất một nhúm tóc mai lòa xòa trước trán, vẻ mặt lãnh đạm bình tĩnh, cứ như hai Chính Thần ở trước mặt là hai cục đá vậy.

“Ta không có liên quan đến các người, sau này cũng không muốn có bất cứ dính líu nào nữa.”

Huyết Đế nhíu mày, không vui nói: “Sao ngươi có thể nói như thế?”

“Tốt xấu gì lúc trước chúng ta cũng là người của Thiên cung mà hả, hơn nữa bọn ta cũng chưa từng bạc đãi gì ngươi, có cần xa lạ đến mức đó không?”

“Ngươi cũng đã nói là trước kia.”

Trên người Thu Vũ Tuyền tản mác ra thái độ lãnh đạm muốn đẩy người khác ra xa nghìn dặm.

“Đến cả bản thân các ngươi cũng từ bỏ Thiên cung mà lại còn lôi nó ra nói, có ý nghĩa gì chứ?”

Huyết Đế hơi nổi nóng.

“Ngươi có ý gì hả…”

Lẫm Đế không muốn chuyện trở nên không thể cứu vãn, vội vàng ngăn cản hắn.

“Được rồi, được rồi, tâm trạng của Vũ Tuyền ta có thể hiểu được.”

Nàng lại nặn ra một nụ cười.

“Lần này ta đến tìm ngươi, là vì an nguy của cả Nguyên Tiên giới.”

“Không biết ngươi có từng nghe nói tới Thứ Tiên Giới chưa, đó là một thế giới đối lập với chúng ta…”

Thu Vũ Tuyền không có cắt ngang bọn họ, vẫn đợi nàng nói hết rõ ràng tình huống cơ bản cảu Thứ Tiên Giới và Di, lúc này mới nhẹ nhàng nói ra bốn từ.

“Ta không hứng thú.”

Huyết Đế lập tức bùng nổ.

“Sao ngươi có thể lạnh lùng như thế? Bọn ta từng đắc tội gì ngươi à? Ta thấy ngươi chắc là phiêu quá nên đã quên mất bản

thân mình là ai rồi đúng không?”

Nhìn thấy hắn tức giận trách mắng, bàn tay trắng nõn của Thu Vũ Tuyền chậm rãi nắm chặt chuôi kiếm.

Chương 2158: Hai người mới

Cái động tác nhỏ này tất nhiên Huyết Đế có chú ý đến.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ không thể tin, giậm chân tức giận gào lên.

“Ngươi muốn làm cái gì hả? Lẽ nào ngươi muốn ra tay với ta à?”

“Ta lúc trước là Thiên Đế, bây giờ là Chính Thần, nói có một hai câu với người lúc trước là Thần Quân, bây giờ là Thánh Chủ như ngươi cũng không được hả?”

Cũng không phải là hắn sợ gì Thu Vũ Tuyền.

Mà là cảm thấy thói đời càng lúc càng chẳng ra làm sao, hậu bối ngày càng vô lễ.

Có một tên Khương Thành khiến hắn đau đầu thôi là đã đủ lắm rồi, bây giờ ngay cả Thu Vũ Tuyền năm đó “ngoan ngoãn” cũng sa đọa theo là sao?

Chỉ tiếc là, Tuyền muội tử không cảm nhận được nỗi đau xót kia của hắn.

Mắt thấy hai Chính Thần này không hề có ý muốn đại chiến một trận, nàng chỉ đành miễn cưỡng bỏ đi ý định chiến đấu, thả lỏng chuôi kiếm.

Sau đó nhẹ nhàng xoay người, tính rời đi.

“Vũ Tuyền, chậm đã!”

Lẫm Đế khó khăn lắm mới tìm được hi vọng chiến thắng, sao lại có thể bỏ lỡ cho được.

“Lần hành động ở Thứ Tiên giới này không thể thiếu ngươi được!”

Loại lời như thế này làm gì lọt được vào tai của Thu Vũ Tuyền chứ?

“Cái tên Khương Thành kia, chỉ có ngươi mới có thể thắng được…”

“Khương Thành?”

Cái tên này cuối cùng đã khiến nàng dừng bước.

“Đúng vậy, lúc trước ngươi và Khương Thành cùng nhau nổi danh. Hắn gần đây cũng xuất hiện rồi, hơn nữa còn đại diện cho Hám Thiên cung xuất chiến nữa!”

“Vì sao hắn lại muốn tham gia lần hành động này?”

“Cái này…”

Huyết Đế bày tỏ ta làm sao biết được?

Hắn chỉ có thể chịu đựng sự khó chịu, ngột ngạt nói: “Hẳn là vì muốn chống lại ngoại địch, cứu vớt Nguyên Tiên giới đang trong dầu sôi lửa bỏng, dù sao cái trọng trách này ai ai cũng có phần.”

“Nếu như hắn là người của phía chúng ta, vì sao còn phải thắng hắn nữa?”

Mặc dù Thu Vũ Tuyền không quan tâm gì mấy đến những chuyện ngoài việc tu luyện, nhưng đầu óc của nàng lại vô cùng thông minh.

Vừa nhìn đã có thể thấy được điểm then chốt.

Hai vị Chính Thần vốn còn định giấu nàng, lúc này họ liếc nhìn nhau một cái, vẫn quyết định nói huỵch toẹt vụ cá cược kia ra.

“Cái này là bởi vì Chiến Đế, nàng ta đưa ra một hiệp ước…”

Nghe xong cái cá cược kia, Thu Vũ Tuyền cuối cùng đã hiểu vì sao những Chính Thần này lại khẩn cấp đi tìm mình như thế.

Không phải là vì chuyện cũ của Thiên cung ngày trước.

Mà chỉ là vì bản thân có thể đối kháng được với Khương Thành.

“Then chốt của lần tỉ thí này là Thiên Khuyết Thạch, chỉ cần cuối cùng có một người có được nhiều Thiên Khuyết Thạch hơn Khương Thành thì chúng ta sẽ thắng.”

Huyết Đế đã sớm có tính toán: “Bọn ta đã quyết định rồi, một khắc trước khi thi đấu kết thúc, Thiên Khuyết Thạch của bảy người khác đều giao cho ngươi.”

“Bảy người cùng hợp lại chắc chắn sẽ vượt qua Khương Thành!”

“Không đâu.” Thu Vũ Tuyền không chút do dự phản đối.

Huyết Đế còn tưởng nàng từ chối giúp đỡ nữa chứ.

“Theo ta được biết, quan hệ của ngươi và Khương Thành không hề hợp nhau.”

“Chỉ cần ngươi tham gia, bảy người khác đều sẽ nghe sự chỉ huy của ngươi, tất cả do ngươi làm chủ.”

“Hơn nữa nếu ngươi giúp bọn ta, cũng không phải làm không công. Tất cả những gì thu hoạch được ở Thứ Tiên giới lần này đều thuộc về ngươi, thấy thế nào hả?”

Trước khi đi, bọn họ đã từng suy nghĩ đến tình huống Thu Vũ Tuyền đưa ra điều kiện.

Mà cái giá quy định của bọn họ sẽ là bỏ ra một phần Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy, nhưng tiền đề là nàng phải trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Tuy nhiên Thu Vũ Tuyền vẫn từ chối.

“Cuộc chiến giữa ta với hắn, không cần những người khác nhúng tay vào.”

Nàng không thèm tập trung hết Thiên Khuyết Thạch của tất cả mọi người lại.

Như vậy dù cho có thắng thì cũng là do bản thân mình bắt tay với những người khác mới thắng được cái tên đó, rất mất mặt đấy, có biết không hả?

Thì ra ý của nàng là như thế này?

Huyết Đế và Lẫm Đế lại liếc nhìn nhau lần nữa, cả hai đều có thể nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ ở trong mắt của đối phương.

Nếu đổi thành những Thiên Thần khác mà nói như thế thì bọn họ đã sớm cho một bạt tai tát bay rồi.

Lần hành động tổ đội tập thể này, không phải là lúc để ngươi kiêu ngạo, tự thể hiện mình đâu.

Nhưng đối mặt với Thu Vũ Tuyền ban nãy cường hãn giết chết hai Thiên Thần, hai người chỉ có thể cười khổ gật đầu.

"Được thôi, chỉ cần ngươi đồng ý xuất chiến, mọi thứ đều dễ nói."

Khi hắn mang theo Thu Vũ Tuyền chạy vội về Thiên Lư cung thì Khương Thành vẫn đang bận giúp người khác luyện khí đây.

Mấy tháng này, hắn đã liên tiếp luyện ra ba mươi sáu món đế khí siêu phàm.

Mỗi một món đều có cấp bậc đỉnh phong.

Đây đã xem như là điên đảo cả giới luyện khí rồi.

Những luyện khí sư khác gần như đều bởi vì sự tồn tại của hắn mà "thất nghiệp".

Khắp cả Nguyên Tiên giới có vô số tiên nhân nghe động tĩnh mà chạy đến, những tiên nhân có Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất cả đời để chạy đến, dâng lên nguyên liệu bản thân đã chuẩn bị nhiều năm bằng hai tay.

Thậm chí đến cả thần quan của bản thân Thiên Lư cung cũng không ngoại lệ, bọn hắn cũng đang xếp hàng, đợi Thành ca giúp chính mình luyện chế đế khí.

Mãi cho đến ngày hôm nay, Nguyên Đế lại giá lâm lần nữa.

"Khương Thành, người đã tụ tập đủ rồi, nên xuất phát rồi!"

Bây giờ cảm nhận của hắn về Khương Thành rất phức tạp.

Thuật luyện khí của tên tiểu tử này lại cao đến mức này luôn à, đúng là không thể tin được mà.

Năm đó lúc ở Thiên cung, nếu như quan hệ tốt với hắn thì bây giờ cái người đế khí sư làm điên đảo cả giới luyện khí này đã là người của mình rồi.

Vậy thì sẽ mang đến thay đổi lớn nhường nào chứ?

So sánh cái tên Thanh Khuyết mà bản thân đã cố gắng lôi kéo bao nhiêu năm trời với Khương Thành thì đúng là tên kia muốn xách dép cũng không xứng…

Lùi mười nghìn bước để nói, nếu như mấy năm về trước không đứng ở phe đối lập với Lăng thì bây giờ vẫn sẽ có được một phần cơ duyên tốt này!

Đáng tiếc, trên đời này không có nếu như.

Những Thiên Thần và Thánh Chủ đỉnh phong đang xếp hàng ở phía sau đồng loạt phóng ánh mắt u oán hận thù về phía Nguyên Đế.

Nếu không phải là Mệnh Nguyên Chính Thần thì cả đám người bọn họ đã sớm lao vào tấn công hắn rồi.

Yêu ma quỷ quái gì từ đâu đến, lại dấm quấy nhiễu việc lớn như là chuyện luyện khí của bọn ta?

“Cuối cùng cũng gom đủ người rồi à?”

“Đúng vậy, hành động Thứ Tiên giới không thể trì hoãn thêm nữa.”

Lúc này Thành ca mới dọn sạp.

Trong khoảng thời gian này, nguyên liệu đế khí mà hắn nhận được đã khoảng hơn một trăm năm mươi phần rồi.

Tất nhiên, trong đó không hề có Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy.

Biết được Thành ca phải đi tham gia hành động ở Thứ Tiên giới, trong lòng mọi người có nôn nóng cỡ nào cũng vô ích.

Chỉ đành đưa tiễn cả đoạn đường, đưa mãi đến tận bên ngoài của trang viên chủ tinh.

Lúc này họ mới lưu luyến vẫy tay tiễn biệt, mong rằng hắn có thể trở về sớm một chút.

Thể diện như thế này, Nguyên Đế và mấy vị Chính Thần ở trong góc tối cũng đều phải âm thầm chặc lưỡi, ai không biết còn tưởng cái tên này là Thần Chủ nữa chứ.

Tiến vào bên trong trang viên một lần nữa, ngoài Đông Phàm Thánh Chủ ở bên cạnh, Khương Thành còn nhìn thấy sáu Thiên Thần khác.

Năm người trong số đó đều đã xuất hiện ở lần trước.

Còn về người cuối cùng, đó là Quy Bình Thiên Thần được Thiên Lư cung phái đến để thay thế cho Nam Khâu.

“Hai người còn lại đâu?”

“Lẽ nào còn phải làm một cái nghi lễ ra sân long trọng nữa hả?”

“Tắc trách rồi, sớm biết thì ca cũng vào trễ một chút.”

Đông Phàm đứng ở một bên chẳng còn hơi đâu để mà nói móc hắn.

Đại lão à, tiếng lòng của ngươi thật sự không có phải nói ra đâu.

Lúc này, Huyết Đế và Tu Đế cuối cùng đã xuất hiện.

Ở kế bên hai người đều có một người.

Kế bên Huyết Đế tất nhiên là Thu Vũ Tuyền, mà bên cạnh Tu Đế lại là một nam nhân áo đen vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Đây là Tiên Đồ Thánh Tôn, hắn nắm giữ Loạn Vân phiến, đại diện Thiên Dẫn cung bọn ta xuất chiến.”

Thánh Tôn?

Vậy không phải là tu thần rồi.

Sáu Thiên Thần đang có mặt dù có hơi bị đả kích, nhưng không thể không phục.

Quả thực sức chiến đấu của Thánh Tôn bình thường mạnh hơn Thiên Thần một chút.

Trong sáu người, Sở Đình Thiên Thần cầm đầu tiến lên trước chắp tay.

“Hoan nghênh các hạ gia nhập!”

“Mong rằng chúng ta có thể chân thành hợp tác, cùng đối kháng ngoại địch.”

Tiên Đồ Thánh Tôn gật đầu, âm thầm bay vào bên trong đội ngũ, cũng không nói gì nhiều.

“Người này là Thu Vũ Tuyền.”

Giơ tay chỉ về người đứng ở bên cạnh, Huyết Đế trịnh trọng nói: “Nàng sẽ đại diện Thiên Diêu cung bọn ta xuất chiến, cũng là trợ thủ mạnh nhất trong lần hành động này của các ngươi!”

Chương 2159: Tiểu đệ của Thiên Đạo

Trợ thủ mạnh nhất?

Lam Sênh đại thần quan dưới trướng Lẫm Đế hiểu ngay lập tức.

Hắn đã từng được chứng kiến trận chiến ở Thiên Lưu cung, tận mắt nhìn thấy một kiếm kinh thiên động địa kia.

Ngay khi vừa mới nhìn thấy Thu Vũ Tuyền, trong lòng hắn sinh ra sự kính sợ.

Nhưng những Thiên Thần khác lại không như thế.

Bọn họ đánh giá trên dưới nữ nhân này vài lần.

Không thể không nói, nhan sắc hoàn hảo vô khuyết của nàng quả thực khiến mọi người phải kinh ngạc.

Nhưng mục đích của lần hành động này đó là chặn thông đạo đến đây của Thứ Tiên giới, rất có thể sẽ phải đánh nhau trực diện, vậy nên thứ họ cần không phải nhan sắc mà là sức chiến đấu.

Phạm Tình dưới trướng của Huyền Đế khẽ nhíu mày, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ không tín nhiệm.

“Dám hỏi ba vị cung chủ, Thu Vũ Tuyền có cảnh giới gì? Vì sao lúc trước bọn ta chưa từng nghe nói về người này?”

Có được bài học về Khương Thành lúc trước, nên nàng đã xem như uyển chuyển lắm rồi.

Nguyên Đế đã sớm biết các nàng sẽ có câu hỏi này, thế là nghiêm mặt lại, trịnh trọng nói: “Thu Vũ Tuyền vẫn chỉ là cảnh giới Thánh Chủ, nhưng đã từng giết chết hai Thiên Thần.”

“Cái gì?”

“Từng giết Thiên Thần?”

“Thánh Chủ đã giết được Thiên Thần rồi á?”

Đừng nói là mấy Thiên Thần khác, đến cả vị Tiên Đồ Thánh Tôn kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy nói Thiên Thần bình thường sẽ yếu hơn Thánh Tôn một chút, nhưng cả hai dù sao cũng là cùng cấp bậc.

Dù hắn có dốc hết toàn lực cũng không dám đảm bảo chắc chắn sẽ giết chết được đối phương.

“Không tệ.”

Phản ứng của mọi người khiến Tu Đế rất hài lòng.

Hắn khẽ nhếch khóe môi, thâm ý sâu xa mà nhìn về phía Khương Thành.

“Bọn họ vẫn còn xa lạ với Thu Vũ Tuyền, nhưng chắc chắn ngươi quen thuộc hơn bất cứ ai mà nhỉ?”

“Nhìn thấy có nàng tham gia có phải rất kinh ngạc vui mừng không?”

Khương Thành cảm thấy sự chú ý trên người mình đang có xu hướng chệch đi, trong lòng âm thầm không vui.

“Vì sao ta lại phải kinh ngạc vui mừng chứ?”

Hắn trừng mắt liếc Thu Vũ Tuyền một cái: “Lần hành động này có ca tọa trấn, hoàn toàn không có chuyện của ngươi, ngươi có thể đi về rồi.”

Nữ nhân này cứ như có thể chất đặc biệt vậy đó, mỗi lần nàng xuất hiện đều nhanh chóng hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người xung quanh, đến cả sự nổi trội của hắn bị nàng cướp sạch trơn.

Lần đầu bước vào Gia Vương đạo trường, tất cả mọi người đều vây xung quanh nàng.

Lần đầu vào Thiên cung, tất cả mọi người đều tranh nhau lôi kéo nàng.

Lần đầu vào Thiên giới, tất cả mọi người đều tôn nàng làm Thần nữ…

Mỗi một lần, bản thân đều bị ép đến trở thành người qua đường.

Là một ông vua làm màu, Thành ca tất nhiên không thể chấp nhận loại chuyện như thế này xảy ra thêm một lần nào nữa.

Thu Vũ Tuyền cũng không tôn kính gì hắn.

Nghe xong thì không chút khách khí trêu chọc lại: “Ta chính là không yên tâm về thực lực của ngươi nên mới đặc biệt đến đây để dẫn dắt ngươi nè.”

“Nực cười, ta còn cần ngươi dẫn dắt hả?”

“Vậy ngươi biểu hiện cho thật tốt vào, cố gắng tranh thủ để ta sáng mắt một lần.”

“Ha ha?”

Khương Thành bị nàng chọc bật cười.

“Xem ra một thời gian không gặp, ngươi lại tự cảm thấy bản thân mình giỏi rồi à.”

“Mong rằng khoảng thời gian này của ngươi không có lãng phí, nếu không thì ta sẽ thất vọng lắm đấy.”

“Ha ha ha ha!”

Nhìn thấy hai người ăn miếng trả miếng như thế, ba Thiên Đế cùng bật cười lớn.

Bọn họ chỉ nghĩ là Khương Thành cố kỵ Thu Vũ Tuyền, sợ là không thắng nổi nàng nên mới không muốn nhìn thấy nàng đến thế.

Thế là càng thêm khẳng định lần này đã tìm được đúng người rồi.

“Lần hành động này, Sở Đình dẫn đầu.”

“Ngoài Thu Vũ Tuyền ra thì những người khác đều phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.”

Cái mệnh lệnh này của Huyết Đế khiến cho mọi người đều khá kinh ngạc.

Bọn họ còn tưởng Thu Vũ Tuyền lợi hại như thế, chắc chắn sẽ để nàng làm đội trưởng nữa chứ.

Nguyên Đế phất tay, một cái đàn tế dâng lên từ đáy hồ ở phía trước.

Đàn tế đan xen hai màu đen trắng chậm rãi bay lên trời cao, bọt nước bắn tung tóe từng tia sáng màu cầu vồng khắp trời.

Ánh sáng cầu vồng mãi không tan biến kia vừa hay có mười tia.

Mọi người nháo nhào móc ra Thiên Đạo chí bảo của bản thân, bước về một trong những tia ánh sáng cầu vồng nọ.

Thành ca cũng học theo rất ra dáng, móc ra Hám Thiên phủ có tạo hình mê người.

Ngay sau đó, mười người lần lượt bị ánh sáng cầu vồng kia hút vào trong tế đàn, biến mất tại thế giới này.

Trong nháy mắt, Khương Thành phát hiện bản thân xuất hiện ở biển Thiên Đạo.

Biển Thiên Đạo bây giờ còn khổng lồ hơn lúc năm xưa hắn đến gấp hơn mười nghìn lần.

Đem Thiên Đạo ở kỷ nguyên một so sánh với cái này thì thằng kia chỉ có cảm giác như một vùng một hồ ao nhỏ xíu.

“Đây là sau khi thực lực của vị diện sinh linh được nâng cao đến tận cùng nên gia tăng cho Thiên Đạo đó à?”

Biển Thiên Đạo ở trước mắt vẫn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, bên dưới của nó xuất hiện một con “đường sông” uốn khúc dài ngoằng.

Một đầu khác của đường sông này lại nối liền với một vùng biển Thiên Đạo khác.

“Sao trước đó ta không phát hiện Thiên Đạo còn có một tiểu đệ như thế này nữa?”

Vùng biển Thiên Đạo xa lạ ở phía dưới còn nhỏ hơn cái vùng ở trước mặt này ba bốn lần.

Nhưng hơi thở của cả hai lại có cùng chung gốc rễ.

Cũng tức là nói, bọn chúng là một Thiên Đạo.

Khẽ cảm nhận một chút, hắn phát hiện hai vùng biển Thiên Đạo này có điểm khác biệt.

Vùng biển Thiên Đạo ở bên dưới nhìn có vẻ độc nhất vô nhị giống như Nguyên Tiên giới ở bên trên, nhưng ý chí Thiên

Đạo ẩn ẩn lộ ra lại mang theo một chút ý vị của sinh linh.

Mặc dù nhiều hơn hết vẫn là cảm giác xa cách của bản thân Thiên Đạo về cái vạn vật là chó rơm, nhưng cảm nhận của Khương Thành đối với ý chí không quá nhạy bén.

“Đó là Thiên Đạo bị Di ảnh hưởng ư?”

“Biển Thiên Đạo, chỗ nào cũng đầy nguy hiểm!”

Sở Đình thần quan cầm trong tay Độ Tâm kính, bước tới đầu đội ngũ.

“Nếu không có chí bảo che chở thì chúng ta đã bị thôn phệ ngay lập tức rồi, tuyệt đối không thể nào còn sống sót được.”

“Thiên Đạo ở bên dưới là một phần bị Di cưỡng chế cắt rách.”

“Còn đường sông kia là thông đạo xâm nhập hắn kéo tới đây.”

“Cứ cách một khoảng thời gian thì Thiên ma ngoại giới này sẽ lại rục rịch hành động, hòng muốn xâm nhập Nguyên Tiên giới!”

“Điều chúng ta cần làm đó là chặt đứt thông đạo xâm nhập này của hắn, phong ấn lối vào tiến đến Nguyên Tiên giới của Thiên Ma ngoại vực.”

“Đối phương chắc chắn đã tụ tập rất nhiều tà ma canh giữ thông đạo, hòng muốn ngăn cản chúng ta, mọi người không được phép lơ là!”

Sở dĩ Thành ca nhận nhiệm vụ lần này, mục đích chủ yếu vẫn là muốn đến Thứ Tiên giới, nhìn thử xem kẻ địch của Huyền tộc có phải ở bên kia không.

Bây giờ nghe ý này của hắn, chỉ cần động tay một chút với đầu này của thông đạo, hoàn toàn không cần qua đến bên kia.

Mà lúc này, Phạm Tình thần quan đã không nhịn được hỏi ra nghi vấn của hắn.

“Ta thấy độ mạnh yếu của cả hai Thiên Đạo chênh lệch rất lớn, vì sao chúng ta không dứt khoát tấn công qua đó luôn?”

Tông Quần của Yêu tộc cũng đưa ra một câu hỏi vô cùng sắc bén.

“Nguyên Tiên giới chúng ta mạnh như thế, vì sao lại cứ lựa chọn phòng thủ chứ? Có phải nhát quá rồi không?”

Nghênh đón những ánh mắt cũng tràn ngập khó hiểu của mấy Thiên Thần khác, Sở Đình mới phát hiện bọn họ không biết nhiều bao nhiêu về lần hành động này.

“Không phải chúng ta không muốn, mà là làm không được.”

“Năm xưa mười vị Thiên Đế cũng đã từng thử rồi.”

Hắn chậm rãi nói: “Năm đó tà ma canh giữ thông đạo, thực lực thua xa với chúng ta, tiêu diệt chúng rất nhẹ nhàng.”

“Lần đó, bọn họ muốn thừa thắng xông lên đánh thẳng xuống biển Thiên Đạo ở phía dưới.”

“Nhưng sau đó lại gặp tai nạn ập đầu, suýt nữa thì không thể quay về.”

Mọi người kinh ngạc: “Hả? Vì sao chứ?”

Tuy mười Thiên Đế lúc đó chỉ mới ở cấp bậc Đạo Thần, nhưng vị diện lúc đó cũng có giới hạn rất thấp, tất cả tiên nhân đều rất yếu.

“Ở cái thời đại kia, bọn họ cầm trong tay Thiên Đạo chí bảo hẳn phải nên thiên hạ vô địch chứ?”

“Ai lại có thể gây nên tai họa ngập đầu cho bọn họ chứ?”

“Di.”

Sở Đình thần quan trầm giọng nói ra cái tên này.

“Thiên Đạo ở bên dưới chịu sự khống chế của hắn, có mang theo ý chí của riêng hắn.”

Chương 2160: Ý chí của Di

Hắn chỉ về phía biển Thiên Đạo ở bên dưới, trầm giọng nói: "Ở chỗ đó, mười vị Thiên Đế gặp phải tấn công của Thiên Đạo, suýt nữa thì triệt để bị thôn phệ."

"May mà năm đó có một người thần bí ra tay giải cứu bọn họ."

"Bằng không sau đó cũng sẽ chẳng xuất hiện cái gọi là Thiên cung gì đó."

"Theo suy đoán của sư tôn ta sau sự việc đó thì người thần bí kia hẳn có thể là Thần Chủ của Vô Thượng Đạo Cực…"

Lời kể của hắn không hoàn toàn giải đáp hết thắc mắc của mọi người.

"Mười Thiên Đế không phải có Thiên Đạo chí bảo sao? Sao bọn họ lại gặp phải tấn công của Thiên Đạo chứ?"

Sở Đình lắc đầu: "Bây giờ mọi người có thể an toàn đứng ở trên biển Thiên Đạo đó là vì trong chí bảo mà chúng ta cầm theo có mang ý chí Thiên Đạo."

"Vậy nên Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới mới không thôn phệ chúng ta."

"Nhưng biển Thiên Đạo ở bên dưới thì lại khác, nó chịu ảnh hưởng từ ý chí của Di, đồng thời không hoàn toàn công nhận chí bảo."

Phạm Tình nhíu mày tiếp tục hỏi: "Vậy tà ma ở đối diện thì sao, bọn chúng còn chẳng có chí bảo nữa, sao lại có thể qua đây?"

Sở Đinh bất đắc dĩ nhún vai.

"Vẫn là bởi vì Di."

"Ý chí của hắn bảo vệ cho những tà ma kia, khiến cho bọn chúng không bị biển Thiên Đạo của Thứ Tiên giới thôn phệ."

"Hóa ra là thế!"

Lúc này mọi người mới bừng tình hiểu ra, khó trách phe ta vĩnh viễn chỉ có thể phòng ngự, đợi cho bên phía đối diện đến

tấn công.

“Như thế thật bất công quá.”

“Đúng đó, bọn họ cũng như có được sự trợ giúp thiên vị của Thiên Đạo rồi, còn Thiên Đạo bên chúng ta thì lại chẳng cho được bất cứ trợ giúp gì.”

“Hết cách rồi, Thiên Đạo bị ý chí của một người ảnh hưởng sẽ không nói đạo lý đâu.”

Sở Đình nhìn về thông đạo ở phía trước, vẻ mặt lại rất điềm tĩnh.

“Các ngươi không cần quá lo lắng, dù cho có Di giúp đỡ thì Thiên Ma ngoại vực cũng rất khó đến được chỗ chúng ta.”

“Dù sao thì Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới cũng sẽ thôn phệ bọn chúng theo bản năng thôi.”

“Di chỉ có nước tiếp tục kéo dài thông đạo của Thứ Tiên giới đến bên phía kia của chúng ta thì mới có thể đưa hết bọn chúng qua đây.”

“Vậy còn tạm được.”

Dưới sự dẫn dắt của hắn, mười người đến được chỗ cửa ra vào liên kết của thông đạo.

Nhìn từ xa, thông đạo này vừa dài lại còn hẹp.

Nhưng khi thật sự đến gần mới phát hiện nó rộng lớn như thế, hoàn toàn không thua gì với một tiểu thế giới cả.

Bộ phận nối giữa thông đạo và Nguyên Tiên giới là ba “xúc tu”.

Cái “xúc tu” kia hiện ra một màu trắng nhợt nhạt, hoàn toàn khác biệt với hai biển Thiên Đạo trên và dưới.

Ba xúc tu lan ra từ trong thông đạo, phân bố như hình chữ phẩm, đâm thật sâu vào biển Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới.

Mặc dù không thô to, cũng không có truyền ra hơi thở mạnh mẽ gì, nhưng lại giống như ba lưỡi kiếm sắc bén, đang từng chút xâm nhập vào nội bộ biển Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới.

Mỗi lần nó thâm nhập một chút thì thông đạo lại có thể tiến về trước một chút.

Nếu cứ để mặc không màng tới thì rất có thể thật sự có một ngày nó hoàn toàn đâm xuyên biển Thiên Đạo, đến được Nguyên Tiên giới ở phía sau.

Đến lúc đó, chính là ngày mà vô số Thiên Ma ngoại vực xâm nhập.

Dưới sự bảo vệ che chở của Di, kẻ xâm nhập của Thứ Tiên giới có thể vừa công vừa thủ.

Mà bản thân hắn cũng có thể tiến thêm một bước ảnh hưởng Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới, khi đó hậu quả không dám tưởng tượng.

"Ba cái xúc tu này là ý chí của Di."

"Trong một cơ duyên trùng hợp, ý chí của hắn nhiễm phải khí tức của Thiên Đạo. Vậy nên đối mặt với sự xâm nhập của hắn, Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới chúng ta chỉ có bản năng chống lại mà không bằng lòng tấn công."

"Còn chúng ta chỉ cần tiêu diệt được ba xúc tu này thì có thể hoàn toàn chặt đứt thông đạo đồng thời cũng có thể khiến hắn đại thương nguyên khí."

"Như vậy có thể đảm bảo được hàng chục tỷ năm yên ổn!"

Vẻ mặt của mọi người cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

"Bọn ta cần phải làm gì?"

"Rất đơn giản, dùng Thiên Đạo chí bảo là được."

Sở Đình trước lúc đến đã được các vị Chính Thần ân cần dạy bảo, biết được hết tất cả mọi chuyện.

"Thiên Đạo sẽ không chủ động tấn công ý chí của Di, nhưng Thiên Đạo chí bảo thì không."

"Chí bảo dưới sự điều khiển của chúng ta có thể tấn công ý thức của Di, và cũng có thể đánh trả hắn một đòn."

Hắn nói đến đây, mọi người đều hiểu ra.

"Chí bảo có mang theo ý chí Thiên Đạo, một khi hắn phản công, Thiên Đạo ở sau lưng chúng ta sẽ nhận định rằng ý chí

của Di là kẻ địch.”

“Đến lúc đó, Thiên Đạo sẽ hoàn toàn nhập cuộc, dùng chí bảo của chúng ta làm cầu nối để giết chết hắn?”

“Chính là như thế!”

Sở đình gật đầu nói: “Di so với ý chí Thiên Đạo cứ như đom đóm và trăng sáng vậy, rất dễ dàng bị kích động bùng nổ.”

Mọi người đều thở phào một hơi.

“Hóa ra chỉ đơn giản có thế thôi.”

“Lúc trước khi đến ta còn nghĩ nó sẽ dữ dằn nguy hiểm lắm chứ.”

“Vậy chúng ta ngoài việc bắt đầu khống chế chí bảo tấn công xúc tua thì sau đó không còn cần làm gì nữa, cứ nhìn thôi là được?”

“Không, đừng quên là còn có tà ma của Thứ Tiên giới!”

Sở Đình vội vàng nhắc nhở mọi người không được lơ là khinh suất.

“Những tà ma kia chắc chắn sẽ nghĩ cách phá hoai Thiên Đạo chí bảo, tiêu diệt sạch bọn chúng khỏi phạm vi có xúc tu.”

“Điều mà chúng ta cần làm là phải canh giữ chí bảo, ngăn cản bọn chúng.”

“Đó sẽ là một trận đại chiến vừa dữ dội vừa dai dẳng.”

“Tiếp theo chúng ta có mười người thì sẽ chia làm ba đội, mỗi nhóm phụ trách mội sợi xúc tu.

Ánh mắt của hắn quét đến Khương Thành, Thu Vũ Tuyền và cả Tiên Đồ Thánh Tôn.

Ba người này có lai lịch không nhỏ, hắn cũng không chỉ huy được.

Nhưng còn chưa kịp đợi hắn sắp xếp thì Tiên Đồ Thánh Chủ đã chủ động đứng bên cạnh Khương Thành.

“Ta muốn ở chung nhóm với Khương đạo hữu, có được không?”

Thành ca nhíu mà: “Ta mang theo Đông Phàm là được rồi, không cần phải gọi thêm một tên nữa?”

Hắn cũng không phải có ý kiến gì với Tiên Đồ, chỉ là tiếp theo đây sẽ có đại chiến.

Hắn không muốn có thêm một đội viên cướp mất sự nổi trội của mình đâu.

Đông Phàm cũng xem như là tên yêu đuối nhất cả đội.

Cái tên Tiên Đồ là một Thánh Tôn mà thực lực lại còn mạnh hơn những Phiên Thần khác, hắn không thèm dẫn theo đâu.

Sở Đình lại khẽ động đậy mi tâm, cũng vội vàng sáp tới.

“Khương huynh, đừng như thế mà!”

Lần này bọn họ còn phải gánh trên vai nhiệm vụ thắng được với Khương Thành.

Có thể nhận được Thiên Khuyết Thạch ít hay nhiều thì phải xem kết quả khi trực tiếp tác chiến với Thiên Ma ngoại vực.

Để Tiên Đồ ở chung với Khương Thành, có lẽ có thể chia bớt một phần chiến lợi phẩm của hắn.

Đến lúc đó, Thiên Khuyết Thạch mà Khương Thành có được tự nhiên sẽ ít đi rồi.

Nghĩ đến đấy, hắn bắt đầu ra sức tác thành cái đội ngũ này.

“Khương huynh, ta biết ngươi chắc chắn đã ẩn giấu thực lực, dù có đối mặt với hai Thiên Ma ngoại vực thì cũng chẳng si nhê gì.”

“Nhưng cái xúc tu này chỉ có ý chí Thiên Đạo mới có thể phá hủy, mà tốc độ tiêu hủy thì phải xem số lượng Thiên Đạo chí bảo.”

“Bên các ngươi chỉ có hai người thôi, chí bảo quá ít, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của tập thể.”

“Ngươi hẳn cũng không muốn liên lụy kéo lùi mọi người chứ nhỉ?”

Hắn đã nói như thế thì Thành ca còn biết làm sao nữa.

Chỉ có thể gật đầu chấp nhận cái sắp xếp này.

Tiếp theo đó, mười người chia làm ba nhóm.

Thu Vũ Tuyền, Tông Quần và Phạm Tình được phân chung một nhóm, phụ trách xúc tu ở bên trái, còn bốn người còn lại phụ trách ở phía trên.

Sau khi mười món Thiên Địa Chí Bảo lần lượt được lấy ra, ba xúc tu trắng bệch tựa như dời sông lấp bể vậy, quả nhiên mãnh liệt rung chấn.

Gió lốc ý thức vô hình đột ngột thổi quét qua, trong chớp mắt, tiên thể của mấy vị Thiên Thần đang có mặt đã đứng không vững, suýt nữa thì bay ngay tại chỗ.

Độ mạnh của ý chí Di nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

Chương 2161: Kẻ địch kỳ lạ

Ý chí của Di chủ yếu vẫn vướng với Thiên Đạo.

Ý thức gió bão tấn công mười người lúc này chẳng qua chỉ là một cú chấn động sau khi bị va chạm mà thôi.

Nó được chia làm mười phần nên thực ra không mạnh lắm.

Phản ứng của mọi người lớn như vậy chủ yếu là vì ý chí đó mang theo khí tức Thiên Đạo, có hiệu quả áp chế tự nhiên đối với sinh linh.

Và sau khoảnh khắc chấn động đó, ý chí Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới cuối cùng cũng được khơi dậy.

Mười món chí bảo bỗng nhiên sáng ngời, tỏa ra thần vận khiến người ta mơ hồ hoa mắt, vướng vào ba xúc tu.

Trận chiến lúc này trở thành cuộc tranh đấu ý chí giữa Thiên Đạo và Di.

Khoảng cách giữa hai bên rất lớn, việc Di bại trận chỉ còn là vấn đề thời gian.

Biến số duy nhất chính là tiên nhân của Thứ Tiên giới, cũng tức là Thiên ma ngoại vực nhúng tay vào.

Họ rất nhanh đã đợi được sự tấn công của kẻ địch.

“Thiên Ma ngoại vực đến rồi!”

“Bọn chúng quả nhiên đến tấn công chúng ta rồi!”

“Giết!”

“Giết sạch bọn chúng!”

Những người nói ra những lời này chính là người của Thứ Tiên giới.

Trong mắt bọn họ, những tiên nhân của Nguyên Tiên giới cũng là Thiên ma ngoại vực, là những kẻ địch đến để phá hoại sự khám phá bên ngoài của họ.

So với mười người ít ỏi ở bên này, số lượng của bọn họ có phần chiếm ưu thế hơn.

Nhiều hơn khoảng mười lần.

Ở ba phương vị của Khương Thành, Thu Vũ Tuyền và Sở Đình, kẻ địch ở mỗi phương vị đều không dưới ba mươi người.

Nhìn từ bên ngoài, chúng không khác là bao so với Nguyên Tiên giới, cũng có Nhân tộc, Yêu tộc cùng một số Tộc quần khác.

Nhưng sau khi giao chiến, Khương Thành đã lập tức cảm nhận được sự khác biệt rất lớn giữa hai bên.

Hắn luôn mở đầu trận đánh bằng hai tầng linh ý.

“Thái Thượng Hóa Đạo” cộng với ý thức xung kích.

Nhưng lần này Thái Thượng Hóa Đạo không thể phong tỏa thiên địa xung quanh, bởi vì nơi đây là phạm vi của biển Thiên Đạo.

Muốn khống chế thiên địa một phương trong địa bàn của Thiên Đạo, đương nhiên là không thể được.

Còn ý thức xung kích, lại gặp phải tình huống kỳ lạ.

Sau khi biển ý thức của đối phương xông vào, Khương Thành có thể cảm nhận rõ cường độ ý thức của đối phương.

Nó mạnh hơn một chút so với Thiên Thần và Thánh Tôn bình thường, đạt đến cấp độ Thiên giai tam tứ trọng.

Nhưng nó cũng chỉ có vậy thôi.

Đối mặt với linh ý của Thiên giai thập nhất trọng của hắn, ý thức này vẫn không bị quét sạch sao?

Xung quanh ý thức của đối phương còn được bao phủ bởi một lớp sương mù kỳ lạ.

Lớp sương mù tuy không dày lắm, nhưng lại có thể ngăn cản toàn bộ linh ý mà hắn tấn công.

Từ trong lớp sương mù đó, Khương Thành đã cảm nhận được khí tức của Thiên Đạo.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Thiên Đạo hộ thể sao?”

Hắn không hề hoảng sợ, bởi vì hắn vẫn còn có thánh giới và nguyên thuật.

Tuy nhiên, sau khi thánh giới mạnh mẽ của hắn đâm qua đó, lại tiếp tục xuất hiện một cảnh tượng khiến hắn không thể ngờ đến.

Những kẻ địch ở phía đối diện hoàn toàn không phát ra thánh giới giống như hắn.

Trên người họ chỉ sáng lên một quầng sáng màu xám thần bí, sau đó cứ thế dễ dàng ngăn cản thánh giới của hắn đánh qua.

Thậm chí còn gây ra một cú chấn động nhất định cho thánh giới của hắn.

“Chết tiệt, đây thật sự là Thiên Đạo hộ thể à?”

Khi thánh giới và quầng sáng xám va chạm nhau, Khương Thành lại lần nữa cảm nhận được khí tức của Thiên Đạo.

Đối phương dường như chẳng cần tu luyện đạo tự thân mà vẫn có thể trực tiếp mượn sự gia trì của lực Thiên Đạo.

Cường độ của lực Thiên Đạo tương đương với cấp bậc Thánh chủ đỉnh phong, thánh giới của Khương Thành đương nhiên là không thể áp chế được.

Nếu như không có khí đạo đỉnh phong của Thái Ngư kiếm, có lẽ hắn đã phải bỏ mạng rồi.

Những át chủ bài của hắn, sau cùng cũng chỉ có nguyên thuật là có chút tác dụng.

Đối mặt với nguyên thuật thất thập ngũ trọng của hắn, đối phương chỉ có thể phát huy một đạo căn nguyên.

Theo lý mà nói, một đạo căn nguyên sẽ bị nguyên thuật đánh bại dễ như trở bàn tay.

Nhưng sau khi hai bên chạm nhau, Khương Thành lại một lần nữa bị kinh ngạc.

Cấp độ căn nguyên của đối phương cao một cách kỳ lạ.

Cấp độ huyền văn của hắn là thập lục trọng, tương ứng với trình độ cảm ngộ pháp tắc của cấp bậc Thánh Chủ.

Trình độ cảm ngộ pháp tắc của đối phương, ít nhất cũng phải đến cấp độ huyền văn thập bát trọng!

Trong Nguyên Tiên giới, trình độ cảm ngộ pháp tắc như vậy đã vượt qua cả Thánh Tôn, ngang hàng với Chính Thần.

Chính Thần chỉ tùy ý điều khiển một đạo căn nguyên, uy năng có thể nói là đã kinh thiên động địa rồi.

Trong cú va chạm với căn nguyên của đối phương, nguyên thuật thất thập ngũ trọng của hắn chỉ thắng được hai đạo trước, đến đạo thứ ba thì đã tiêu tan thành mây khói.

Hai kẻ địch bị hắn phá hủy căn nguyên, giống như đã bị thương đến bản thể, sắc mặt tái nhợt, quầng sáng quanh người cũng mỏng đi một chút.

Cơ hội tốt như vậy, Khương Thành đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Thái Ngư kiếm vụt xuyên qua, lấy đi mạng sống của hai người bọn họ.

Chín đồng đội khác lúc này đều bị cuốn vào một cuộc khổ chiến trước đây chưa từng có.

Những vấn đề mà Khương Thành gặp phải, họ cũng đều đã gặp phải.

Tuy nhiên, Thành ca có nguyên thuật thất thập ngũ trọng, còn họ thì không.

Nguyên thuật của bọn họ đối mặt với bản nguyên cực kỳ mạnh mẽ của kẻ địch, chẳng những không có lợi thế, ngược lại còn

thua liên tiếp.

Một đạo cũng không ngăn chặn được, nguyên thuật thì tiêu tan thành mây khói.

Những át chủ bài mạnh nhất đều đã bị đánh bại như vậy, tất cả Thiên Thần đều có chút hoài nghi nhân sinh.

“Sao lại như thế được chứ?”

“Là ai nói Thiên ma ngoại vực rất dễ giết?”

“Đây là những con quái vật gì thế?”

Trước khi đến đây không phải nói hay lắm sao, rằng tà ma ở phía đối diện rất yếu, căn bản không thể chịu nổi một đòn nữa mà?

Không phải nói nhiệm vụ chủ yếu của họ chính là bày biện chí bảo sao?

Kết quả bây giờ thì sao nào?

Đừng nói đến hơn ba mươi kẻ địch, cho dù là ba kẻ địch cũng khó mà đối phó, được chứ?

Bọn họ hiện tại vẫn chưa chết, chỉ vì họ là những Thiên Thần và Thánh Tôn.

Cấp bậc Thánh giới, đã áp chế quầng sáng mà có thể so sánh với Thánh Chủ đỉnh phong, ở quanh người của đối phương.

Nhưng nó cũng chỉ có thể áp chế mà thôi.

Do quầng sáng đó mang khí tức Thiên Đạo nên thánh giới của họ không chiếm được nhiều ưu thế, càng không có cách nào phá vỡ sức phòng ngự ở phía đối diện.

Trước mắt chỉ có đầu của hai tên này, cũng là do Thành ca lấy về.

“Khương chưởng môn, cứu ta!”

Đông Phàm Thánh Chủ vô cùng hoảng sợ, trong mười người đến đây lần này, hắn là người yếu nhất.

Bất kể là ý thức, thánh giới hay là nguyên thuật, hắn đều không thể trấn áp được đối phương.

Ngay cả binh khí cũng chỉ là đạo khí bát giai.

Vốn dĩ tưởng rằng Thiên ma ngoại vực rất yếu, đi theo Khương Thành có thể nhàn nhã và lười biếng, vui vui thì giúp chút sức lực cho có lệ.

Nào ngờ vừa mới xuất hiện đã bị chúng đánh sấp mặt rồi.

Nhìn thấy vài giây nữa sẽ có nguy cơ phải bỏ mạng tại đây, hắn liền cuống cuồng sợ hãi.

May mắn thay, vào lúc này, Thành ca đã kịp thời xông qua đó, thay hắn chống đỡ ba kẻ địch trước mặt.

“Hãy trốn sau lưng ta, bảo vệ tốt bản thân!”

Nghe thấy câu này, Đông Phàm Thánh Chủ suýt chút nữa cảm động tới mức rơm rớm nước mắt.

Bắp đùi to này đúng là không ôm vô ích mà!

Hắn ta đã tung hành trong giới tu luyện nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được đồng đội chu đáo đến thế.

Khương Thành đã thay hắn chống đỡ với mấy tên địch kia, đồng thời cũng phải đối mặt với sự tấn công của hơn hai mươi tên địch khác.

Dựa vào nguyên thuật thất thập ngũ trọng, hắn đã giết chết liên tiếp mười ba tên địch ở phía sau.

Với chiến tích đánh bại tổng cộng mười lăm tên địch, hắn có thể được gọi là ngôi sao sáng nhất cuộc chơi rồi.

Nhưng lúc này, hắn cũng dần dần vượt quá tầm kiểm soát rồi.

Thứ mà nguyên thuật thất thập ngũ trọng này chống chọi toàn là căn nguyên thập lục trọng, phải tiêu tốn rất nhiều hồn lực.

Vì để giết được mười lăm kẻ địch đó, hắn đã dùng đủ tám lần nguyên thuật, hồn lực của hắn đã sắp chạm đáy rồi.

“Xem ra chỉ có thể quyết một trận sống còn, đợi hệ thống hack mở ra mà thôi.”

“Nhưng nếu trong mấy chục giây sau ta chết, thì Đông Phàm có lẽ đã bị giết cả trăm lần rồi.”

“Sau này còn phải dùng huyền tinh để hồi sinh Thánh Chủ đỉnh phong như hắn, vậy thì quá lãng phí rồi.”

Chương 2162: Còn không mau sử dụng Vô Đạo kiếm

Đến cả mạng sống của đồng đội còn không bảo vệ được, thì tư cách làm màu của bản thân cũng sẽ giảm xuống.

Khương Thành chỉ có thể tiếp tục chiến đấu, tiếp tục nghĩ cách.

Có lẽ do hắn đã giết chết liên tiếp mười lăm kẻ địch, nên mười mấy tên còn lại ở phía đối diện bị hắn làm cho sợ hãi, tốc độ tấn công cũng dần dần chậm lại.

Điều này khiến áp lực của hắn tạm thời giảm đi rất nhiều.

Hắn tranh thủ nhìn Thu Vũ Tuyền ở phía bên kia.

Nhìn thấy bên đó cũng có thêm hai thi thể của kẻ địch.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là Tuyền muội không chịu áp lực, bị hơn hai mươi kẻ địch bao vây, nàng ấy chỉ có thể chống chọi với chúng bằng kiếm thuật.

Nhưng khi kiếm thuật của nàng đối mặt với căn nguyên có thể sánh với huyền văn thập bát trọng kia thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được cục diện ngang tài ngang sức mà thôi.

Vì để tiết kiệm huyền tinh hồi sinh Đông Phàm, Thành ca chỉ có thể đặt hy vọng vào nàng ấy.

“Mau sử dụng Vô Đạo kiếm, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Đột nhiên nghe thấy truyền âm này, Tuyền muội suýt chút nữa đã làm loạn kiếm thuật rồi.

Ngay sau đó, nàng giận dữ đáp lại.

“Tại sao ta phải sử dụng nó chứ?”

Tại sao?

Bởi vì những Thiên Đạo chí bảo khác lúc này đều chịu sự khống chế của Thiên Đạo, nên không có cách nào gia nhập vào trận chiến.

Thứ duy nhất có thể đặt niềm tin vào chính là Vô Đạo kiếm của nàng.

Chỉ cần múa kiếm hai lần, thế giới phía trước sẽ yên ắng trở lại.

“Ngươi có bị ngốc hay không vậy, rõ ràng những tên địch kia có thể giết chết một cách dễ dàng, tại sao ngươi lại phải đánh hì hục khổ sở như vậy chứ?”

“Ta thích như thế đấy, ngươi quản được sao?”

Thu Vũ Tuyền không dùng đến Vô Đạo kiếm, ngoài việc sử dụng thanh kiếm đó sẽ phải trả giá rất đắt ra, thì còn có một lý do quan trọng khác, đó là nàng muốn thông qua trận chiến này học hỏi được nhiều thứ.

Phương thức chiến đấu của những kẻ địch phía đối diện có phần hơi hơi giống với nàng.

Đều không có thánh giới và cũng không có nguyên thuật, rất đáng để học hỏi.

Tuy rằng bản chất vẫn có sự khác biệt, nhưng đối với một người cuồng tu luyện như nàng làm sao có thể bỏ qua cơ hội cảm ngộ ấy chứ?

Một kiếm giết chết chúng thì lại đáng tiếc quá.

Khương Thành không biết nàng ấy đang nghĩ gì, chỉ cho rằng nàng đang cố tình chống lại hắn.

Hắn chỉ có thể kiềm nén cơn phẫn nộ của mình, tiếp tục dùng những lời ngon ngọt thuyết phục nàng.

“Đừng có quậy nữa mà, bây giờ không phải là lúc để cáu kỉnh đâu…”

“Ngươi sốt ruột rồi à? Không chịu nổi nữa sao?” Thu Vũ Tuyền trực tiếp ngắt lời hắn.

“Ta mà lại không chịu nổi nữa sao?”

Truyền âm của Thành ca không thể kìm được cơn thịnh nộ nữa rồi.

“Ca đây đã giết chết mười lăm tên địch, còn tên gà mờ nhà ngươi chỉ mới giết được có hai tên, xin hãy nhìn vào sự chênh lệch này đi nhé!”

“Ta chỉ muốn cho ngươi một cơ hội để lấy lại thể diện, vậy nên mới chủ động nhường sân khấu biểu diễn này lại cho ngươi, ngươi đừng có mà không biết tốt xấu!”

Tuy bị gọi là gà mờ, nhưng Tuyền muội một chút cũng không tức giận, mà ngược lại còn cười khanh khách.

“Ta chính là kẻ không biết tốt xấu như vậy đấy, bây giờ ngươi mới biết à?”

“Nếu ngươi muốn ta sử dụng Vô Đạo kiếm, vậy thì hãy cầu xin ta đi, nếu mà tâm trạng ta vui…”

Khương Thành kết thúc truyền âm một cách vô cùng dứt khoát, không muốn cùng nàng tiếp tục trao đổi nữa.

‘Xem ra chỉ có thể đợi sau khi chết trận rồi mở hệ thống hack thôi.’

‘Nữ nhân chết tiệt này, đợi lão tử mở hệ thống hack sẽ cho ngươi biết tay!’

Chính vào lúc nội tâm hắn đang bị cuốn vào những luồng suy nghĩ này, thì thế tiến công của kẻ địch lại bắt đầu trở nên ác liệt.

“Thiên ma ngoại vực không xong rồi!”

Lúc truyền âm, Khương Thành đã ngưng không sử dụng nguyên thuật trong một khoảng thời gian, cuối cùng đối phương cũng nhìn ra được điểm yếu của hắn.

“Tà thuật căn nguyên của hắn không dùng được nữa rồi, mau giết chết hắn!”

“Nhân lúc hắn đang suy yếu, hãy lấy mạng hắn!”

Không còn lợi khí nguyên thuật này, Khương Thành khó mà bảo vệ được bản thân.

Nếu không phải Thái Ngư kiếm gắng gượng ngăn chặn Thiên Đạo hộ thể của đối phương, sau đó sử dụng quy tắc thánh giới làm suy yếu căn nguyên tấn công của chúng, thì hắn hiện tại đã mất mạng rồi.

Vừa rồi bị truyền âm của hắn quấy rầy, Thu Vũ Tuyền có chút mất tập trung, âm thầm quan sát tình hình phía bên hắn.

Thấy hắn ta gặp nguy hiểm, thế là nàng chủ động truyền âm qua đó.

“Chậc chậc, ngươi sắp không ổn rồi à.”

“Đừng gắng sức nữa, chi bằng cầu xin tỷ đây cứu ngươi, cầu xin ta khó đến như vậy sao…”

Thành ca quyết định phong ấn hồn hải, chặn đường truyền âm của nàng.

Bằng không, hắn có thể sẽ không nhịn được mà bỏ mặc kẻ địch trước mặt, xông qua đó đánh nữ nhân đáng ghét này trước.

Ngươi đợi đấy, đợi sau khi ta chết sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Trong lúc hắn đang nghĩ về điều đó, thì đột nhiên phát hiện ra bản thân đang ở một mặt trận khác có chút thay đổi.

Mặt trận ấy chính là biển ý thức của kẻ địch.

Khi hắn dùng kiếm chiến đấu ở bên ngoài, thì công kích linh ý ở bên trong vẫn chưa dừng lại.

Nó vẫn luôn duy trì công kích ý thức của đối phương.

Chỉ là mỗi lần đều bị lớp sương mù màu xám kia làm tiêu mòn, không có tiến triển mà thôi.

Lúc này, hắn phát hiện lớp sương mù màu xám kia đột nhiên tiêu tan gần hết.

“Sao lại như vậy chứ?”

Khương Thành không kịp nghĩ nhiều, lập tức nắm lấy cơ hội này, linh ý lần nữa hóa thành lợi kiếm lao tới.

Thanh kiếm sắc bén màu tím dễ dàng xé toạc lớp sương mù kia, ngang nhiên đâm vào ý thức của đối phương.

Kẻ địch trước mắt có ý thức chỉ ở cấp Thiên giai tam trọng thì làm sao có thể cản được đòn tấn công của hắn, còn chưa kịp phản kháng đã bị đánh không còn một mảnh giáp.

Mất đi ý thức, ánh mắt của đối phương ngay lập tức tối sầm lại.

Cuộc công kích căn nguyên ở bên ngoài cũng dừng lại, giống như một cái xác sống.

Thái Ngư kiếm lướt qua, Khương Thành cuối cùng đã lấy được đầu của tên địch thứ mười sáu.

“Dễ dàng như vậy sao?”

Hắn tiếp tục tiến lên, xông vào biển ý thức của tên địch tiếp theo.

Phát hiện lớp sương mù màu xám bao phủ bề mặt ý thức của tên này càng mỏng hơn.

Thế là hắn không khách khí, tiếp tục phát huy linh kỹ của mình, dễ dàng phá hủy ý thức của người này.

Liên tiếp hai người bị giết chết một cách kỳ lạ, những kẻ địch ở phía đối diện cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Hắn ta đã làm gì thế?”

“Không thể nào, đây là huyễn thuật sao?”

Nếu như Khương Thành dùng nguyên thuật giết chết hai người đó, bọn họ vẫn có thể bình thản ung dung tiếp tục chiến đấu.

Nhưng bây giờ phương thức tấn công này của hắn hết sức kỳ lạ.

Họ hoàn toàn không thể lý giải được.

Thành ca không có thời gian mà quan tâm đến cú sốc của bọn họ.

Tận dụng cơ hội này, hắn không ngừng phát ra những đòn công kích vào ý thức của đối phương.

Chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi, mười lăm kẻ địch còn lại ở phía đối diện đều bị phá hủy ý thức, sau đó không ngoài dự tính đã bị hắn giết chết.

Toàn bộ quá trình này đơn giản đến mức khiến người ta sởn gai óc.

Đông Phàm Thánh Chủ ở phía sau như chết lặng.

Vừa rồi Khương Thành không sử dụng được nguyên thuật, hắn còn tưởng rằng cái đùi này không còn khả năng che chở cho hắn nữa.

Bây giờ nhìn thấy tốc độ giết chết kẻ địch như thái rau gọt quả ấy, hắn suýt chút nữa sốc đến độ rớt hàm.

"Ôi trời, sao ngươi có thể làm ra được chuyện này?"

Thành ca nhanh chóng thu thập trang bị và nhẫn trữ vật của đối phương, sau đó mới quay người bỏ đi.

Nở một nụ cười đắc ý.

"Xin lỗi, vừa rồi khiến ngươi hoảng sợ rồi."

"Ta chỉ là muốn cảm nhận đặc điểm của đối phương một chút thôi, bây giờ đã cảm nhận xong, có thể dùng toàn lực rồi."

Đông Phàm Thánh Chủ bày tỏ bản thân đã hoàn toàn bị chinh phục bởi vị vua làm màu này rồi.

Thì ra vừa rồi hắn chỉ vì muốn nghiên cứu kẻ địch, nên mới cố tình bảo toàn thực lực sao?

Đây là logic gì vậy, hắn không thể lý giải được, nhưng lại hết sức kinh hãi.

"Khương chưởng môn uy vũ thật đấy!"

"Cái này cũng quá mạnh rồi ú hú hú…"

Sự vui mừng khôn xiết khi được sống sót sau tai nạn, khiến hắn trực tiếp phát ra tiếng hú hét kinh dị.

Các Thiên Thần trong hai vòng chiến đấu khác đều bị tiếng kêu của hắn làm kinh động, vệt sáng còn lại vừa lướt qua, họ suýt chút nữa bị dọa sợ đến nhảy bật lên.

Chúng ta ở bên này bị kẻ địch áp sát đến nổi thở không ra hơi, thoát ra cũng không được.

Hắn ở bên đó đã giành được chiến thắng vang dội rồi sao?

Sao có thể như thế được?

Sở Đình không quan tâm nhiều đến thế, vội vàng hét lớn kêu cứu.

"Khương đạo hữu, xin hãy giúp bọn ta nữa!"

Chương 2163: Nhìn trên phân lượng ngươi hết sức cầu khẩn

Lúc này đám người Sở Đình và Phạm Tình, đã dập tắt ý nghĩ so sánh với Khương Thành.

Đánh cược kiểu gì cũng không được, quan trọng nhất là giữ được mạng nhỏ.

Cho dù toàn bộ Thiên Khuyết Thạch trên người kẻ địch đều bị hắn lấy được thì có sao chứ?

"Giúp đỡ người khác là nền tảng hạnh phúc, không vấn đề gì!"

Thành ca không hề có ác cảm gì với bọn họ, cầm theo kiếm giết đến vòng chiến xúc tu phía trên.

"Lùi lại hết, đừng làm bị thương mình!"

Nghe thấy câu phát biểu đỉnh cao này, đám người Sở Đình trăm cảm xúc lẫn lộn.

Cũng không biết là nên cảm động, hay là nên phiền muộn.

Sau khi Khương Thành tiếp quản trận chiến đấu, rất nhanh đã phát hiện sương mù trong biển ý thức của nhóm kẻ địch trước mặt sắp trở nên trong suốt.

Hắn thậm chí không cần dùng đến linh lực tuyệt diệu, trực tiếp một linh ý phong bạo bao trùm qua, đối diện tựa như là mưa sủi cảo bộp bộp bộp rơi xuống hơn mười cái.

Cảnh tượng này đã đổi mới lại nhận thức của bốn vị thần quan phía sau.

"Mẹ nó, làm sao làm được chuyện này vậy?"

"Hắn cũng quá mạnh đi?"

"Chẳng lẽ hắn là Chính Thần ẩn thân? Cổ Thánh?"

"Không!"

Sở Đình thần quan cũng kinh ngạc không kém chậm rãi lắc đầu, cố gắng bình tĩnh trước chấn động trong lòng.

"Chưa kể đến Đạo của Chính Thần và Cổ Thánh quá mạnh, căn bản không thể vượt qua."

“Nếu bọn họ có thể vượt qua thật, cũng sẽ không thể làm được chuyện trước mắt.”

Ba tên Thiên Thần phía sau hắn hơi sửng sốt, sau đó không khỏi gật đầu tỏ ra đồng ý.

Thật vậy, những kẻ địch trước mắt nắm giữ đạo và căn nguyên đặc biệt.

Tuy rằng cảnh giới của Chính thần Cổ Thánh cao hơn bọn họ rất nhiều, nhưng đối mặt với những thủ đoạn kì lạ này, muốn giải quyết cũng phải phí chút sức lực.

Không thể cắt cỏ giống như Khương Thành.

“Nếu như ta đoán không sai, hắn hẳn là có được năng lực thiên phú đặc biệt khắc chế Thiên ma ngoại vực.”

“Cho nên những thứ tà ma này đụng phải hắn, tựa như là đụng phải khắc tinh thiên nhiên.”

“Thì ra là thế!”

“Vậy xem ra, hành động lần này may mà có hắn.”

“Đúng vậy.”

Trong lời nói của Sở Đình thần quan ngoài cảm khái ra, còn có vui mừng.

“Mặc dù thua cược rất không can tâm, nhưng nếu như không có hắn, tất cả chúng ta đều sẽ chết.”

Quy Bình thần quan cũng không khỏi gật đầu.

“Đúng vậy, không chỉ chúng ta sẽ chết, hành động lần này cũng sẽ thất bại hoàn toàn.”

“Có thể nói, hắn đã cứu vớt Nguyên Tiên giới!”

Trong cuộc thảo luận của họ, Khương Thành đã tiêu diệt hơn năm mươi kẻ địch ở phe đối diện.

Mà đến bước này rồi, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra vấn đề ở đâu.

Chính là ba xúc tu dưới sự tấn công của Thiên Đạo chí bảo bên dưới đã suy yếu quá nhiều, đã sắp bị phá hủy hoàn toàn.

Ba cái xúc tu là ý chí của Di.

Trong lòng Khương Thành hiện lên một suy đoán kỳ lạ.

“Chẳng lẽ sương mù xám xịt trong biển ý thức của kẻ địch cũng là ý thức của Di?”

“Lúc trước bởi vì được ý thức của Di bảo vệ, cho nên linh ý của ta mới không đánh vào được.”

“Hiện tại bản thân Di cũng đang nguy khốn, cũng không có cách nào tiếp tục giúp đỡ bọn họ nữa, cho nên lớp sương mù xám xịt đó đã tiêu tan?”

Hắn cũng không biết, suy đoán của mình có đúng cũng có sai.

Tầng sương mù xám xịt đó không phải là ý thức của Di, nhưng cũng có quan hệ chặt chẽ với Di.

Đạo nguyên của Cổ Thánh thì đã có ý chí của bản thân, huống hồ là cường giả siêu cấp còn dám tranh đấu với Thiên Tộc như Di này?

Sau khi đạo của hắn kết hợp với Thiên Đạo của Thứ Tiên giới, cũng đã được sinh ra một ý chí mới mạnh mẽ hơn.

Sương mù xám xịt che chở trong biển ý thức của kẻ địch chính là ý chí hoàn toàn mới.

Xúc tu bị chí bảo tấn công, ý chí của bản nguyên kia theo bản năng đi trợ giúp kí chủ chân chính là Di, tự nhiên không còn bảo vệ những người khác.

Khương Thành cũng không nghĩ quá nhiều.

Khi xử lí kẻ địch xúc tu thứ hai, hắn không ngừng lại giết đến xúc tu thứ ba.

Tại đây, Thu Vũ Tuyền vẫn đang chiến đấu hì hục.

Nàng lúc này đã tiêu diệt bốn kẻ địch, biểu hiện này thứ hai toàn trường một cách thỏa đáng.

Nhưng so với người đứng đầu thì có hơi thê thảm.

Thành ca vừa lên đã sử dụng linh ý phong bạo tiêu diệt hơn mười người, giải vây cho Phạm Tình.

Sau đó cố tình dừng trước mặt Tuyền muội.

“Oh, vẫn còn bận rộn nhỉ, gắng mà làm việc chăm chỉ!”

Hắn lần này không sử dụng truyền âm, mà là trực tiếp mở miệng trước đám đông.

“Thật sự nghĩ rằng ca có thể dùng đến ngươi?”

“Vừa rồi chỉ định cho ngươi cơ hội biểu hiện, kết quả bản thân ngươi không sử dụng nó.”

“Chỉ có vậy?”

Thu Vũ Tuyền thật sự không tức giận, dù sao sớm đã thành quen phong cách của hắn rồi.

Nghe vậy chỉ nghiêm mặt, tiếp tục đối phó với kẻ địch xung quanh.

Khương Thành lại không có ý định bỏ lỡ cơ hội chế giễu này, nghĩ xem trước kia khi nữ nhân này vẻ mặt như thế nào?

“Ai da cẩn thận nhé.”

“Suýt nữa, suýt nữa có thể… đả thương đến một sợi lông tơ của đối phương rồi, thật là đáng tiếc, có oán trách than thở hay không?”

“Ngươi thế này không được đâu, thấy thế nào cũng đều là tiết tấu sắp thua.”

“Đừng cố nữa, hiện tại ca cho ngươi một cơ hội. Cầu xin ta đi, cầu xin ta đại phát từ bi tiêu diệt kẻ địch trước mắt này giúp ngươi.”

Đám người Đông Phàm và Sở Đình, Quy Bình phía sau đều đã co rút khoé miệng.

Có cần cay độc thế không?

Hai người các ngươi có thâm thù đại hận gì sao?

Thu Vũ Tuyền đương nhiên sẽ không cầu xin Khương Thành.

Cho dù bị giết, nàng cũng sẽ không cúi đầu với đối phương.

Thấy tên này thực sự đáng ghét, nàng đã suy xét có phải nên cắn răng dùng Vô Đạo kiếm một lần nữa không.

Chỉ là, Khương Thành không cho nàng cơ hội này.

“Cái gì? Ngươi ngại cầu xin trước mặt ta?”

“Muốn lặng lẽ dùng truyền âm à?”

Tay trái ca này bám vào bên tai, làm ra vẻ lắng nghe, âm lượng đã trực tiếp biến thành hét lên, tựa như nghe không rõ.

“Ồ, khiêm tốn thế à?”

“Đủ rồi đủ rồi, ta sẽ miễn cưỡng cứu ngươi một lần.”

Cuối cùng Thu Vũ Tuyền cũng không kìm nén được nữa.

“Ai cầu xin ngươi chứ…”

Còn chưa nói xong, mười mấy kẻ địch còn lại xung quanh đã bị Khương Thành phá huỷ ý thức, sau đó một kiếm quét ngang tiêu diệt sạch sẽ.

Xoẹt!

Thành ca tiêu sái thu kiếm vào vỏ.

Lưc này mới đắc ý nhướn mày với Thu Vũ Tuyền.

“Nếu không phải vừa rồi ngươi hết sức cầu xin, ta sẽ không ra tay đâu.”

Đám người Sở Đình, Tông Quần, Quy Bình, Phạm Tình không rõ chân tướng, chỉ coi Thu Vũ Tuyền thật sự âm thầm truyền tin cầu xin hắn.

“Nàng cầu xin thật à?”

“Haiz, vì bảo vệ mạng sống cũng rất bình thường thôi.”

“Lúc trước Huyết Đế và Tu Đế còn khen nàng lên tận trời, nói nàng có thể khắc chế Khương Thành, kết quả lại phải cầu xin Khương Thành giúp đỡ…”

“Cũng không thể nói như vậy, thực lực của nàng đúng là cực mạnh, chúng ta cộng lại cũng không thể giết được một kẻ địch, nàng đã tiêu diệt được bốn tên rồi.”

“Lúc trước hai người này có thù hận gì sao?”

“Ta cũng không rõ nữa, có lẽ là mâu thuẫn ở thời đại Thiên cung lúc trước nhỉ.”

“Mặc kệ có mâu thuẫn gì, qua trận chiến này Thu Vũ Tuyền đã thấp hơn Khương Thành một đầu rồi, dù sao nàng cũng cầu xin đối thủ cứu mình, điều này rất ảnh hưởng ý chí.”

“Đúng vậy…”

Mặc dù đám người dùng truyền âm, nhưng Thu Vũ Tuyền chỉ nhìn vẻ mặt tế nhị kia của bọn họ cũng có thể đoán ra nội dung cuộc trò chuyện rồi.

Mà với tâm tính trời sập cũng không sợ của nàng, lúc này cũng hận không thể xé nát Khương Thành.

"Ta cầu xin ngươi lúc nào thế, cái đồ mặt dày này…"

Lời của nàng cỏn chưa nói xong, phía trước đột nhiên nâng lên một đạo kiếm quang giống như dải lụa.

Chương 2164: Biến cố

Ánh kiếm đó đến từ phía sau lưng Khương Thành.

Mang theo sát ý không bao giờ dứt.

Và người ra tay, rõ ràng là Tiên Đồ Thánh Tôn luôn luôn không có cảm giác tồn tại.

Sau khi người này gia nhập vào đội, ngoại trừ việc chủ động muốn cùng Khương Thành một nhóm, thời gian khác hắn yên lặng nhỏ nhẹ giống như người vô hình.

Chẳng ai ngờ rằng, hắn lại đột nhiên nổi lên làm ra loại chuyện này.

"Không!"

Đám người Quy Bình và Phạm Tình đã hét lên đến mức mất tiếng khi nhìn thấy cảnh này.

Bởi vì sự đánh cược đó, lại thêm các trường phái tu luyện và người tu luyện khác nhau, bọn họ thực sự coi Khương Thành là đối thủ.

Nhưng chưa ai nghĩ đến việc trực tiếp tấn công "đồng đội".

Đặc biệt là đồng đội này vừa nãy còn cứu mọi người.

"Tiên Đồ ngươi làm gì!"

"Điên rồi sao?"

Sở Đình là người đầu tiên mở ra Thánh giới, cố gắng sử dụng nguyên thuật để chặn lại.

Chỉ tiếc đã chậm.

Bản thân Thành ca cũng không có phòng bị gì khi Tiên Đồ đánh lén.

Ngay cả khi có, hắn cũng không thể làm gì.

Trước đó sử dụng nguyên thuật liên tục, hồn lực của hắn đã nhanh chóng cạn kiệt, linh ý cũng tiêu hao hơn phân nửa, hiện tại trạng thái kém cực kì.

Huống chi dù có ở trạng thái toàn thịnh, vẫn chưa biết liệu hắn có thể xử lí được một Thánh Tôn hay không.

Ở cấp bậc Thánh Tôn, Thánh giới từ lâu đã tự do ra vào, điều khiển như cánh tay.

Thánh giới của Tiên Đồ trông giống như một thanh trường đao khổng lồ.

Khương Thành chỉ là bản năng chống lại Thánh giới một chút, nhưng ngay sau đó thì bị thanh cự đao kia chém ra.

Đây thực chất là sự va chạm của đạo.

Thánh giới bị hủy, đạo tâm của Thành ca bị phản phệ.

Đạo tâm và huyền văn của hắn kết hợp lại cùng nhau, có năng lực mạnh mẽ để thích ứng với đả kích có tính hủy diệt.

Nhưng nếu không sử dụng ra nguyên thuật thì dù có mở ra thánh giới một lần nữa cũng chẳng có ích gì.

Đặc biệt vào lúc này, Tiên Đồ còn tung ra một cuộc tấn công linh hồn vào hắn.

“Đi chết đi, Khương Thành!”

Tiếng cười điên dại của người này mang theo thù hận khó quên.

Khuôn mặt và dáng người của hắn cũng thay đổi.

Đến cấp bậc Thánh Tôn, hắn cũng nổi tiếng ở Nguyên Tiên giới, Đông Phàm thánh là người đầu tiên nhận ra hắn ta.

“Nguyên Ly Thánh Tôn!”

“Là ngươi!”

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra tại sao vị "Tiên Đồ Thánh Tôn " này lại muốn tấn công Khương Thành.

Nguyên Ly Thánh Tôn là Thái Thượng trưởng lão của Ngự La thánh địa ở Tiên Võ châu.

Mà trước đó Ngự La thánh địa bị một mình Khương Thành tiêu diệt, lòng căm thù quá lớn.

Không có gì ngạc nhiên khi hắn đâm sau lưng.

Chỉ là, tại sao một người như vậy lại được tìm đến?

Tu Đế chẳng lẽ không nhận thức được người này gia nhập đội ngũ sẽ xảy ra chuyện gì?

Đông Phàm không hề biết mâu thuẫn của Tu Đế và Khương Thành năm xưa, có điều điều này cũng không quan trọng nữa.

Bởi vì Khương Thành đã bị giết chết rồi.

Mãi đến lúc này, cứu viện của Sở Đình mới thong dong đến muộn.

Nhìn thấy thi thể Khương Thành, hắn quả thực là như bị sét đánh, chuyện này nhất định sẽ khiến Hám Thiên Cổ Thánh sẽ bất mãn vô cùng nhỉ?

"Ngươi điên rồi à?"

"Rốt cuộc muốn làm gì?"

Nguyên Ly Thánh Tôn khôi phục lại khuôn mặt ban đầu lúc này đã đắm chìm trong vui sướng báo được đại thù.

"Khặc khặc khặc, Khương Thành ngươi không ngờ đến đúng không!"

"Ta sẽ đánh ngươi xuống vực sâu vào lúc ngươi tự mãn nhất!"

"Chết như vậy, coi như là hời cho ngươi rồi…"

Hắn cười điên cuồng vẫn chưa dừng, đám người Sở Đình cũng không kịp biểu đạt nhiều suy nghĩ hơn, trong hiện trường đột nhiên xảy ra đột biến!

Ba xúc tu màu trắng thông đạo liên tiếp đột nhiên biến mất, mười món Thiên Đạo chí bảo đồng thời mất đi mục tiêu.

Uy hiếp biến mất, ý chí Thiên Đạo rút thân lui đi.

Mà cũng ngay vào lúc này, ba xúc tu đã biến mất kia đột nhiên cuốn đến.

Hoá ra chính là Di cố ý tráng sĩ tự chặt tay, sau đó lại đâm ngọn thương hồi mã.

Làm như vậy, thực ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cùng lắm thì lại dùng Thiên Đạo chí bảo công kích hắn mà thôi.

Hơn nữa ba xúc tu màu trắng kia đã suy yếu chín mươi chín phần trăm, cho dù hiện tại không cỏn chí bảo, hắn cũng không còn sức lực tiếp tục thẩm thấu vào Nguyên Tiên giới.

Nhưng lần này mục tiêu của Di không phải là thẩm thấu xâm nhập.

Hắn trực tiếp khoá chặt mười món Thiên Đạo chí bảo kia, mưu đồ cuốn bọn nó đến Thứ Tiên giới.

Ban đầu hắn không làm được chuyện này là bởi vì mười món chí bảo bị đám người Sở Đình và Đông Phàm thao túng.

Vừa rồi không làm được, lại là ý chí Thiên Đạo trực tiếp tiếp quản mười món chí bảo.

Mà hiện tại Thiên Đạo lui trận, đám người Sở Đình và Đông Phàm cũng không kịp triệu hồi chí bảo.

Khe hở hiếm có này, Di đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Nếu như hắn thật sự mang mười món Thiên Đạo chí bảo đến Thứ Tiên giới, vậy cho dù là Thập Thiên Đế chí bảo nhận làm chủ cũng không triệu hồi được.

Bởi vì đó đã thuộc về một vị diện khác.

Cho dù là Thiên Đạo cũng không làm được.

Đám người Sở Đình và Đông Phàm đương nhiên không thể nhìn chuyện này xảy ra.

“Không!”

“Không tốt!”

Bọn họ thật sự không thể tưởng tượng sau khi chí bảo mất đi, làm sao trở về giải thích với các vị Chính Thần.

Không chừng sẽ bị trực tiếp xử tử nhỉ?

Huống hồ không còn chí bảo, hàng chục tỷ năm sau, Di lại tiến công lần nữa thì phải làm sao?

“Cướp về!”

Trong điện quang thạch hoả, chín người cũng không nghĩ nhiều, gần như đồng thời nhào về phía chí bảo mình mang đến.

Sau đó nhanh chóng xây dựng liên hệ với chí bảo.

Nhưng vẫn chưa đợi bọn họ thở phào nhẹ nhõm, trước mắt đột nhiên trời đất quay cuồng một trận.

Thời không đột nhiên nhanh chóng luân chuyển, chín người giống như bông liễu trong gió, không thể khống chế được.

Lúc này, gì mà cảm ngộ quy tắc, gì mà cảnh giới của đạo đều không đủ nhìn chút nào.

Làn sóng thời không kịch liệt lan ra, kèm theo đó thi thể Thành ca vừa mới chết đi cũng cùng biến mất tại chỗ.

Khi ý chí Thiên Đạo can dự lần nữa, ba xúc tu đã hoàn toàn tan đi.

Thông đạo Thứ Tiên giới thâm nhập lần này cũng cứ thế sụp đổ.

Hiện trường yên ổn lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mà mười vị Thiên Đế xa ở Nguyên Tiên giới lại không hẹn mà cũng kinh ngạc hô lên.

“Loạn Vân phiến của ta!”

“Tại sao Huyết Hải Ấn lại mất liên hệ rồi?”

“Tam Hồn châu của ta…”

“Ai làm thế?”

“Tông Quần lại dám trộm đi chí bảo của ta? Hắn hẳn không có năng lực này đâu nhỉ?”

“Không phải chứ, lẽ nào tên đó chiếm Hám Thiên phủ của ta làm của riêng rồi?”

“Ài, Hư Minh đăng của ta cũng không thấy nữa.”

Mười vị Thiên Đế rất nhanh lại tụ lại với nhau.

Bọn họ không hề có chút manh mối nào, chỉ biết chí bảo của người khác cũng bị mất.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Biển Thiên Đạo bên kia chắc chắn đã xảy ra biến cố gì đó.”

“Điều này còn cần ngươi nói sao, quan trọng là ai làm kìa, lại sao mà làm được?”

Mười người bọn họ năm xưa có thể quật khởi từng bước một chính là bởi vì mười món Thiên Đạo chí bảo.

Cho dù hiện tại đã tôn quý như Chính Thần, đột nhiên mất đi cũng vẫn không thích ứng được, tựa như thân thể mất đi một miếng vậy.

Chỉ đáng tiếc, bọn họ không thể điều tra chân tướng.

Thiên Đạo hiện nay đã quá mạnh, không có chí bảo hộ thể, bọn họ căn bản không đến được khu vực lân cận thông đạo của Thứ Tiên giới.

“Cũng không biết hành động lần này đã thành công chưa?”

Cuối cùng mười vị Thiên Đế ai đi đường nấy, mà Khương Thành ở một bên khác đã nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Chỉ có điều lần này, tâm trạng của hắn hoàn toàn khác với lần trước.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương á giành thắng lợi.”

Thành ca không nhịn được chế giễu.

“Lão huynh, phương án này của ngươi có phải là đến hơi muộn không?”

Hệ thống vẫn đọc lời thoại như máy móc.

“Ting! Kí chủ đạt được quyền sử dụng một lần đại đao bốn mươi mốt mét.”

“Ting! Kí chủ sống lại!”

Chương 2165: Đạo cụ hack dùng không hết

Khương Thành sống lại lần nữa nhìn trời xanh nước trong xung quanh, lại liếc nhìn đạo cụ hệ thống vừa mới có được, trong nhất thời không biết nên nói gì.

Bên cạnh hắn đều không còn kẻ địch nữa.

Thanh đao lớn bốn mươi mốt mét chỉ có thể dùng một lần, cho dù có khát khao khó nhịn thế nào cũng không có đất dụng võ.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất mấu chốt.

“Hệ thống, ca muốn tư vấn một chút, nếu như thanh đại đao này dùng hết, vậy lần sau ta bị giết còn có thể sống lại không?”

“Không thể.” Hệ thống không mang theo một chút tình cảm nào trả lời hắn.

Cho dù câu trả lời này vốn đã ở trong dự liệu của Khương Thành, nhưng hắn vẫn hỏi một câu.

“Tại sao?”

Hệ thống tiếp tục trả lời: “Phương án lần này nhất định phải giành được thắng lợi mới kích hoạt được cơ hội sống lại lần sau.”

Cũng chính là nói hệ thống đã cho ngươi đạo cụ hack, ngươi nhất định phải thắng.

Không thắng thì đừng nghĩ đến có lần sau.

Khương Thành nhìn xung quanh không một bóng người, thầm nghĩ như vậy ta đi đâu tìm Nguyên Ly Thánh Tôn chứ?

Hắn chỉ có thể tiếp tục hỏi: “Vậy nếu như ta dùng thanh đao này tiêu diệt những người khác thì sao?”

“Điều kiện giành được thắng lợi là đánh bại mục tiêu tương ứng.”

Lần này Khương Thành là bị Nguyên Ly Thánh Tôn giế chết, mục tiêu tương ứng kia tự nhiên cũng chính là người này.

Hắn không chết, hệ thống hack phục sinh cũng không thể tiếp tục vận chuyển trôi chảy nữa.

“Nhưng kẻ địch căn bản không ở đây, lỡ như hắn ở vị diện khác, ở thế giới khác thì sao? Vậy cả đời này chẳng phải là đều không có cơ hội giết hắn, từ đó cũng không thể bật hack sống lại nữa rồi à?”

“Đúng thế.”

“Mẹ nó, ngươi coi như là đã tạo một lỗ hổng à?”

“Đúng thế.”

“Ngươi còn có mặt mũi thừa nhận?”

Người luôn thích chui lỗ hổng như Khương Thành, lần đầu tiên ghét cay ghét đắng lỗ hổng như vậy.

Oán trách thì oán trách, việc khẩn cấp trước mắt chính là tìm được Nguyên Ly Thánh Tôn, sau đó mời đối phương nếm thử mùi vị của đại khảm đao bốn mươi mốt mét.

Đại khảm đao chỉ có cơ hội sử dụng một lần, hắn chỉ có thể giữ lại trước.

Hơi cảm nhận một chút, hắn đã biết mình đã đến đâu.

Bởi vì xung quanh tràn đầy sức mạnh quen thuộc – Huyền lực.

“Di là người sáng tạo của Huyền giới, nơi này lưu hành huyền lực, vậy thì nói rõ thực ra Huyền giới chính là Thứ Tiên giới rồi.”

Năm đó hắn từng tu luyện huyền lực, còn có được hạt giống huyền lực, hiện nay đã dung hợp với Đạo Tâm rồi.

Muốn tiếp tục tu luyện huyền lực tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

Có điều hiện tại hắn cũng không cần tu luyện từ từ phiền phức như thế.

Cái gọi là huyền lực tiên lực chỉ là hình thức biểu hiện khác nhau của sức mạnh vị diện.

Sau khi kết giới đạt đến Thánh Chủ, đạo tự thân đã không chịu sự hạn chế của vị diện nữa, rất dễ dàng đã có thể thực hiện chuyển hóa lẫn nhau giữa tiên lực và huyền lực.

Đây cũng là nguyên nhân Thứ Tiên giới dám thâm nhập vào Nguyên Tiên giới.

Chỉ cần ba phút, tu vi tiên lực trong cơ thể Khương Thành đều bị chuyển hóa thành huyền lực.

Đây cũng chính là hắn, dù sao lúc trước từng tu luyện huyền lực, quen việc dễ làm, tiết kiệm thời gian lĩnh ngộ và nghiên cứu sức mạnh hoàn toàn mới này.

Đổi thành chín người khác, quá trình này vẫn phải tốn mấy tháng.

Sau khi sức mạnh trong cơ thể biến thành huyền lực, đạo khí đạo giáp bát giai gì đó tự nhiên là không dùng được rồi, bởi vì những trang bị này chỉ có dùng tiên lực mới có thể thúc động.

Có điều may mà đế khí không chịu hạn chế.

Nắm chặt kiếm trong tay, Thành ca hiếm khi có chút dày công rèn luyện chuyên nghiệp mà tiên nhân bình thường hành tẩu ở bên ngoài nên có.

Dù sao nếu như lần này lại bị người tập kích đến chết, thế thì không sống được nữa rồi.

“Hy vọng Nguyên Ly Thánh Tôn kia cũng ở Huyền giới.”

Tùy tiện chọn một hướng, hắn bắt đầu trên con đường tìm người của mình.

Bay ra không bao xa, phía dưới đã xuất hiện thôn xóm.

Khương Thành tự nhiên không cần đi xuống tìm từng cái một.

Trực tiếp dùng thần niệm quét một vòng, phát hiện bên trong chỉ có một vài người Huyền tộc, không hề có bóng dáng của Nguyên Ly Thánh Tôn, thế là cũng không dừng lại, tiếp tục đi đến nơi tiếp theo.

Về phần sau khi người Huyền tộc trong thôn kia bị hắn quét qua, cảm nhận được khiêu chiến nghiêm trọng nhao nhao bay ra kêu mắng, đó không phải là điều hắn phải suy xét.

Dù sao tốc độ của hắn nhanh, những người đó cũng không đuổi kịp.

Mấy ngày sau, ca này vẫn luôn "dò xét" non sông tươi đẹp khắp nơi.

Tuy nhiên trọn vẹn bảy ngày sau vẫn không thu hoạch được gì.

Khương Thành không thể không dừng lại tiết tấu tìm kiếm.

"Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách hay."

"Huyền giới hiện nay quả thực lớn quá, tìm như vậy phải tìm đến bao giờ?"

Huyền giới hiện nay rất khác với trước kia.

Ngoại trừ hạn mức cao nhất của vị diện tăng lên, sinh linh bên trong trở nên mạnh mẽ vô số lần ra, thế giới chia thành bảy tầng lúc trước cũng chỉ còn lại một tầng.

Mà biên giới một tầng này rốt cuộc ở đâu, hiện tại hắn vẫn chưa thể dò xét được.

"Không được, phải đổi kế hoạch thôi."

Hắn sờ cằm suy nghĩ một chút, ngược lại đã nghĩ được cách.

"Nếu như ta đã không tìm được Nguyên Ly Thánh Tôn kia, vậy thì để hắn đến tìm ta là được rồi."

"Chỉ cần ta trở nên nhà nhà đều biết, người người đều biết ở Huyền giới, tên kia chắc chắn có thể nghe thấy cái tên ta."

"Biết được ta vẫn còn sống, hắn còn không phải ba ba đuổi đến sao?"

Hắn đang nghĩ như thế, phía trước đột nhiên truyền đến dao động căn nguyên kịch liệt.

"Có chiến đấu?"

"Vậy Khương mỗ ta nhất định phải đi góp vui một chút, đánh bóng tiếng tăm thôi."

Khi hắn đuổi đến, chiến đấu nơi xa đã đến cục thế nghiêng về một bên.

Ước chừng hơn năm trăm người đang vây công hai người.

Hơn năm trăm người kia đều là người Huyền tộc, mỗi mộ người đều chỉ biết một đạo căn nguyên.

So với những kẻ địch nhìn thấy ở thông đạo lúc trước kia, hơn năm trăm người trước mắt này phải yếu hơn rất nhiều.

Căn nguyên của bọn họ có người tương đương với huyền văn thập lục trọng, có người tương đương với thập thất trọng.

Mà bên ngoài cơ thể bọn họ cũng có vầng sáng Thiên Đạo đặc biệt hộ thể.

Về phần dao động huyền lực truyền ra trên người bọn họ lại là Đạo Thần cao giai và Thánh Chủ bình thường đều có.

"Giết!"

"Giết hai Thiên ma ngoại vực này!"

"Không thể để bọn họ chạy thoát!"

Sau khi Khương Thành đến hiện trường, hai "Thiên ma ngoại vực" kia đồng loạt lộ ra vẻ vui mừng, một người trong đó còn lớn tiếng cầu cứu.

"Khương chưởng môn, thế mà ngươi chưa chết?"

"Tốt quá đi, mau cứu bọn ta với…"

Hai người này một người là Thánh Chủ đỉnh phong, một người là Thiên Thần.

Theo đạo lí, thực lực mạnh hơn năm trăm người xung quanh kia rất nhiều.

Nếu như ở Nguyên Tiên giới, vậy bọn họ gặp phải hơn năm trăm Đạo Thần cao giai và Thánh Chủ bình thường vây công, không nói giành được thắng lợi, muốn rời khỏi chiến đấu vẫn dễ dàng như trở bàn tay.

Nhưng rất đáng tiếc, nơi này là Huyền giới.

Hai người bọn họ chân ướt chân ráo, trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, tiên lực căn bản không kịp chuyển hóa thành huyền lực.

Huống hồ sau khi đại chiến thông đạo lần trước, thần hồn tiên lực của hai người này đều tiêu hao nghiêm trọng.

Mặc dù trên người có đan dược khôi phục, nhưng đan dược luyện hóa thành tiên lực hồn lực cũng cần phải một khoảng thời gian.

Mà hai người đến thế giới này lại cũng không biết ngụy trang, vừa đến đã bại lộ ra tiên lực, những ngày này luôn không ngừng sống trong bị vây công và đuổi giết.

“Dừng tay hết đi!”

Thành ca không hề ra tay với đám người Huyền tộc kia.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn còn có thân phận đại hiền giả của Huyền tộc đấy.

Đại khai sát giới ở đây, sau đó gặp phải kẻ địch Huyền giới năm xưa thì ngại lắm.

Thế là một thân khí tức huyền lực mạnh mẽ tản phát ra, mạnh mẽ can dự vào trong hiện trường, ngăn cách cả hai bên ra.

Chương 2166: Đúng là không nể mặt mà

Tuy Khương Thành chỉ là một Thánh Chủ bình thường, nhưng căn cơ của hắn quá mạnh.

Tu vi huyền lực vừa phóng ra đã cho người ta có cảm giác chẳng thua kém gì Thánh Chủ đỉnh phong cả.

Hơn năm trăm tộc nhân Huyền tộc ở phía đối diện khi nhìn thấy một cường giả mạnh như vậy cũng đều vội vàng dừng lại.

“Tiền bối!”

“Tiền bối đến thật đúng lúc, hai tên Thiên ma ngoại vực tàn bạo xảo quyệt này, có mưu đồ lật đổ Huyền giới!”

“Cầu xin tiền bối thi triển thần thông, giúp bọn ta trừ khử chúng!”

Đông Phàm Thánh Chủ hoảng sợ, vội vàng chạy đến sau lưng Thành ca.

“Khương chưởng môn, xin người đừng ra tay với bọn ta, rõ ràng bọn ta không có cố ý, là bọn họ…”

“Yên tâm.”

Thành ca giơ tay ngăn hắn lại.

“Có ta ở đây sẽ không có chuyện gì đâu, lát nữa còn có thể trở thành khách quý nữa đấy.”

Khách quý?

Đông Phàm và Sở Đình đưa mắt nhìn nhau, nội tâm âm thầm mỉa mai hắn.

Chúng ta có thể không bị bao vây là tốt rồi, ở đó mà mơ mộng trở thành khách quý.

Khương Thành thì tràn đầy tự tin, thu lại Thái Ngư kiếm, tiến về phía hơn năm trăm vị cao thủ Huyền tộc ở đối diện.

“Ta là Khương Thành!”

Hắn vừa bước đến đã tự giới thiệu bản thân.

“Hai người này là đồng bọn của ta, đều không phải kẻ địch.”

“Xung đột giữa các ngươi chỉ là hiểu lầm, ta sẽ đích thân kiểm điểm lại bọn họ.”

“Được rồi, được rồi, hãy nể mặt ta, cất binh khí hết đi.”

Hắn nghĩ rằng bản thân sau khi nói ra thân phận, đám tộc nhân Huyền tộc ở phía đối diện sẽ cung kính cúi đầu chào hắn?

Tuy nhiên, tưởng tượng thì đẹp, thực tế thì phũ phàng.

Hơn năm trăm người ở phía đối diện kia vốn dĩ còn có chút tôn trọng với vị tiền bối là hắn, sau khi nghe nói hắn và hai tên Thiên Ma ngoại vực kia là đồng bọn của nhau thì ngay lập tức liền trở mặt.

“Ngươi lại dám cấu kết với Thiên Ma ngoại vực sao?”

“Cái gì mà Khương Thành, ta lần đầu mới nghe đấy.”

Một số người ở trong đám đông đang gây rối kia chỉ tay vào hắn và bắt đầu quát mắng.

“Hắn cấu kết với tà ma, là kẻ phản bội Huyền tộc chúng ta!”

“Kẻ phản bội như ngươi mà cũng xứng để bọn ta nể mặt à?”

Đông Phàm và Sở Đình nhìn Khương Thành với ánh mắt vô cùng bất lực.

Đại lão, vẫn là nên trực tiếp ra tay đi.

Khách quý gì gì đó, thực sự không thực tế chút nào cả.

Thành ca cũng có chút bực mình rồi.

“Ông đây chính là Đại hiền giả của Huyền tộc các ngươi!”

“Tất cả dụi cho sáng mắt ra cho ta!”

Đám người ở phía đối diện căn bản không thừa nhận hắn.

“Cái gì mà Đại hiền giả? Kẻ mạo nhận này từ đâu chui ra vậy?”

“Đúng là lần đầu mới nghe đấy!”

“Hắn nói Huyền tộc các ngươi, chứng tỏ rằng hắn hoàn toàn không xem bản thân là người của Huyền tộc.”

Một số người trong đám đông hét lên.

“Hãy giết chết kẻ phản bội này!”

Mọi người lần nữa vung binh khí lên, nhưng lần này đến cả Khương Thành cũng trở thành mục tiêu tấn công của bọn họ.

Đương nhiên hắn cũng không ngồi yên chờ chết.

“Đừng ép ta phải giết người.”

Thái Ngư kiếm lần nữa được nâng lên, Quy Tắc thánh giới và Túng Tình thánh giới cùng một lúc bao phủ ra bên ngoài.

Nhìn thấy thánh giới xuất hiện, đám tộc nhân Huyền tộc ở phía đối diện càng lộ ra ánh mắt căm thù hơn.

“Đây là phương thức của Thiên ma ngoại vực!”

“Quả nhiên không phải là của Huyền tộc chúng ta!”

“Hắn ta chính là Thiên ma ngụy trang, hãy giết chết tên Thiên Ma xảo quyệt này!”

“Giết!”

Ngay lập tức, Khương Thành đã rơi vào vòng vây của chúng.

Do tu vi huyền lực của hắn mạnh hơn, nên trong suy nghĩ của bọn tộc nhân Huyền tộc kia hắn càng nguy hại hơn, vì vậy Sở Đình và Đông Phàm đã bị chúng bỏ qua trong một khoảng thời gian.

“Đây là do các ngươi ép ta.”

Tuy hắn không muốn xô xát với Huyền tộc, nhưng đối phương đều đã hạ thủ rồi, dĩ nhiên Thành ca cũng sẽ không khoanh tay

chờ chết.

Hắn vừa tiến lên, vẫn là dùng linh ý công kích.

Sau khi linh ý công kích biển ý thức của đối phương, hắn lại lần nữa nhìn thấy sương mù màu xám.

Có lẽ là vì cảnh giới của đám người này không cao, nên cường độ ý chí của lớp sương mù kia cũng không mạnh bằng những kẻ địch của thông đạo lần trước.

Đối mặt với linh ý gió bão của hắn, tất cả tộc nhân Huyền tộc ở cảnh giới dưới Thánh Chủ đều giống như đang mưa sủi cảo, tất cả đều rơi xuống dưới.

Hơn năm trăm người ban đầu còn hô chém hô giết, một lúc sau chỉ còn lại chưa đầy một trăm người.

Kẻ địch ở phía đối diện bị dọa sợ đến nỗi la hét hỗn loạn.

“Đây là loại tà thuật gì vậy!”

“Không thể nào!”

“Đừng sợ! Hắn sẽ không thể giết được những Huyền Thánh thất trọng này của chúng ta đâu!”

Huyền Thánh thất trọng, huyền lực cũng chỉ tương ứng với cấp độ Thánh Chủ bình thường của Nguyên Tiên giới bên kia mà thôi.

Cảnh giới của họ cao hơn, ý chí sương mù của biển ý thức cũng mạnh hơn, nhưng vẫn có thể ngăn chặn được một lúc.

Tuy nhiên, cũng chỉ có thể ngăn chặn một lúc mà thôi.

Khương Thành mở Thánh giới song trùng, ngăn chặn tất cả các căn nguyên công kích của chúng ở bên ngoài.

Vì để tiết kiệm hồn lực, hắn đã không sử dụng nguyên thuật thất thập ngũ trọng, mà sử dụng linh ý công kích, tiếp tục tấn công từng người một.

Cơ bản duy trì được tiết tấu hai giây tiêu diệt một tên.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hơn năm trăm người bây giờ chỉ còn lại hơn năm mươi người.

Nhìn thấy những Huyền Thánh thất trọng kia liên tục bị giết chết, hoàn toàn không có cơ hội nào để chiến thắng, ý chí

chiến đấu của bọn họ cuối cùng cũng bị sụp đổ.

“Chạy thôi! Thiên ma này thật sự quá đáng sợ!”

“Mau trở về tìm viện binh…”

Các cao thủ của Huyền tộc chạy tán loạn, Khương Thành muốn đuổi cũng không đuổi kịp, nên chỉ có thể truy sát tên địch bị bỏ lại ở phía sau.

Nhờ có sự can thiệp của linh ý và thánh giới áp sát, hắn đã nhanh chóng khống chế được người này.

“Bỏ ta ra!”

“Thiên ma nhà ngươi còn dám bắt ta…”

“Đã trở thành tù nhân rồi còn không chịu thành khẩn? Ta vốn dĩ không muốn tiêu diệt các ngươi, vậy mà các ngươi cứ phải tìm đường chết mới chịu cơ.”

Khương Thành vô cùng dứt khoát, đem toàn bộ hồn hải và huyền lực của hắn ta phong ấn lại.

Thủ pháp vô cùng điêu luyện, khiến Sở Đình và Đông Phàm hết sức kinh ngạc.

Cấu tạo bên trong cơ thể của tộc nhân Huyền tộc không giống với của bọn họ lắm, nguồn huyền lực không phải là khí hải kinh mạch, mà là huyền phách.

Nếu đổi lại là bọn họ, cho dù có khống chế được đối phương cũng không biết làm thế nào để phong ấn được huyền lực của chúng.

Sau đó, Khương Thành tiện tay vứt người này sang cho Sở Đình và Đông Phàm.

“Xem xem có thể moi được từ hắn thông tin quan trọng nào không, ví dụ như vị trí của thần điện hay gì gì đó chẳng hạn.”

Hiện tại hai người bọn họ đều đang dựa dẫm vào hắn, cho dù Sở Đình là Thiên Thần cũng giống như một tên thuộc hạ, nghe lệnh của hắn liền lập tức làm theo.

Khương Thành thì đang bận rộn thu dọn chiến lợi phẩm.

Năm đó, khi tộc nhân Huyền tộc khôi phục huyền lực, bọn họ không dùng đan dược mà dùng Huyền Nguyên Quả và Bí

Không Thánh Sa.

Còn bây giờ, bọn họ dường như cũng đã theo kịp thời đại rồi.

Trong nhẫn trữ vật của những tộc nhân Huyền tộc này, hắn phát hiện có rất nhiều đan dược dùng để khôi phục huyền lực.

“Đây cũng là chuyện rất bình thường.”

“Năm đó tộc nhân Huyền tộc bước ra khỏi Huyền giới, cho đến khi Thập Thiên Đế thành lập Thiên cung, bọn họ mới từ từ mai danh ẩn tích.”

“Trong khoảng thời gian hàng chục tỷ năm đủ để bọn họ học hỏi và phát triển thuật luyện đan của riêng mình.”

Trong trận chiến vừa rồi, huyền lực của hắn cũng bị hao tổn một chút.

Sau khi hắn uống thuốc bổ sung xong, Sở Đình và Đông Phàm ở đằng kia cũng đã kết thúc cuộc truy vấn.

“Khương chưởng môn, bọn ta đã hỏi được rồi, đây là một thế giới đặc biệt gọi là Huyền giới.”

“Những người ở đây ngoại trừ huyền lực ra, thì còn đang tu luyện một thứ đặc biệt gọi là huyền văn…”

Khương Thành nghe được một lúc, thì có chút không muốn nghe nữa.

“Được rồi, được rồi, mấy kiến thức cơ bản này ta sớm đã biết cả rồi.”

“Lúc bọn họ chiến đấu, quầng sáng đặc biệt kia là gì?”

“Còn cả lớp sương mù màu xám nằm sâu trong ý thức của bọn họ nữa, lại là thứ gì?”

“Sương mù màu xám?”

Đông Phàm và Sở Đình hoang mang tột độ.

“Cái mà ngươi nói là đạo của bọn họ đúng chứ?”

“Những tộc nhân Huyền tộc này nói là, họ chỉ tu luyện Huyền văn chứ chưa bao giờ tu đạo.”

Khương Thành có chút ngơ ngác: “Nếu không tu đạo, thì bọn họ làm thế nào chống lại Thánh giới?”

“Hơn nữa nếu đạo của bọn họ không mạnh, thì làm sao có thể khống chế căn nguyên mạnh như vậy được chứ?”

Nếu hắn nhớ không lầm thì đạo và cảm ngộ quy tắc bổ sung cho nhau và không thể nào thiếu một trong hai được.

Chương 2167: Khí tộc

Cũng giống như năm đó, sau khi Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới biến mất, ba nghìn căn nguyên đều bị phân tán rải rác ngoài tầm kiểm soát, quy tắc cần phải dùng đạo để khống chế chúng.

Trình độ cảm ngộ quy tắc của tộc nhân Huyền tộc cao một cách bất thường.

Những Thánh Chủ bình thường đã có thể so sánh với những Thánh Tôn ở Nguyên Tiên giới rồi.

Quy tắc căn nguyên mạnh như vậy, nếu không có một đạo tâm đủ mạnh, làm sao có thể kiểm soát được chứ?

“Bọn họ thực sự không dùng.”

Đường đường là một Thiên Thần, Sở Đình cũng cảm thấy rất khó tin.

“Nghe nói bọn họ sau khi sinh ra, đã có được một cơ hội phụ linh và một môn Huyền văn bổn mệnh…”

“Đợi chút!”

Khương Thành giơ tay lên ngắt lời hắn.

“Sau khi sinh ra đã có được cơ hội phụ linh sao?”

Đông Phàm gật gật đầu: “Đúng vậy, mặc dù bọn ta không biết phụ linh là cái gì, nhưng chính hắn đã nói như vậy.”

Khương Thành biết phụ linh là gì, bởi vì hàng nghìn môn Huyền văn mà trước đây hắn có được chính là nhờ hết lần này đến lần khác tham gia nghi thức phụ linh.

Nhưng nếu như hắn nhớ không lầm, muốn có tư cách tham gia nghi thức phụ linh, điều kiện đầu tiên chính là huyền lực phải đạt tới cảnh giới nhất định.

Hay nói cách khác, trước tiên phải có Huyền phách để tu luyện huyền lực.

Một tu sĩ ngay cả khí hải linh lực còn không có thì nói gì đến cảm ngộ quy tắc, có phải quá vượt trội rồi không?

“Sau khi có được cái gọi là Huyền văn bổn mệnh thì sao nữa?”

“Sau khi có được Huyền văn, họ sẽ có được huyền linh, cũng chính là đạo mà chúng ta thường hay gọi.”

Khương Thành há hốc mồm, nhất thời không biết nên bắt đầu phản bác từ đâu.

“Như vậy mà đã có được đạo rồi sao? Có phải quá qua loa rồi không?”

Sở Đình lắc đầu bất lực, hắn cũng cho rằng chuyện này hết sức hoang đường.

“Cùng với sự thăng cấp của Huyền văn và sự tăng cường của cảm ngộ quy tắc, huyền linh của bọn họ cũng sẽ tự động tăng theo, mà không cần phải ngộ đạo thêm.”

“Vì vậy, bọn họ cũng không cần lo lắng đến việc đạo tâm quá thấp.”

Là một Thiên Thần của bên tu thần, hắn cảm thấy chuyện này đã đơn giản quá mức rồi.

Cho dù là tu thần thì bình thường bản thân vẫn cần phải ngộ đạo để gia tăng cảm ngộ.

Còn Huyền tộc, ngay cả bước này cũng bị giản lược luôn rồi.

Đông Phàm cũng khó mà lí giải được chuyện này.

“Bọn ta nếu muốn tu luyện tới cấp Thánh Chủ thì cần phải tu luyện mấy môn, thậm chí là mấy chục môn quy tắc, hơn nữa còn cần phải chuyên tâm ngộ đạo.”

“Còn bọn họ chỉ cần trong khi nâng cao huyền lực, cảm ngộ một môn quy tắc là được rồi, nhập cảnh như vậy đúng là nhanh hơn bọn ta nhiều.”

“Nghe nói ở thế giới này những Huyền Thánh cửu trọng có thể so sánh với Thiên Thần vô cùng ít ỏi, nhưng Huyền Thánh thất

trọng có thể so sánh với Thánh Chủ thì nhiều vô số kể, còn Huyền Thánh lục trọng thì trình độ cũng rất bình thường.”

Khương Thành tưởng tượng ra khung cảnh đó, cảm thấy thế giới này thật sự có chút thái quá.

Nhưng nghĩ kỹ lại, những tộc nhân Huyền tộc này tu luyện dễ dàng hơn rất nhiều, nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi xuất hiện nhiều Đạo Thần cao giai đến như vậy.

“Bảo các ngươi dò hỏi về thần điện, các ngươi đã hỏi ra chưa?”

“Hỏi ra rồi!”

“Trên thế giới này quả thực có thần điện, chỉ có điều nó được xây nên bởi một nhóm người Khí tộc.”

“Khí tộc có nghĩa là gì?”

“Nghe nói Khí tộc vốn dĩ cũng là Huyền tộc, chỉ là bọn họ đã phản bội Huyền tộc, dần dần không được thế giới này dung thứ, nên mới được gọi là Khí tộc.”

“Phản bội Huyền tộc? Thế giới này có sự tồn tại của chúa tể là Di, mà còn có người có thể phản bội Huyền tộc sao?”

Khương Thành nhướng mày, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó.

Thế là hắn truy hỏi: “Bọn họ đã làm những gì?”

Đông Phàm nhớ lại: “Nghe nói, bọn họ tu luyện không giống với người của Huyền tộc bình thường, họ trước tiên phải lấy được Huyền phách, sau đó mới được đi phụ linh…”

“Vậy thì đúng rồi!”

Đây mới là Huyền tộc trong ấn tượng của hắn.

“Thần điện ở đâu?”

Sở Đình và Đông Phàm đồng thời lắc đầu.

“Khí tộc không được Huyền Giới dung thứ, ngày thường đều ẩn mình trong một thế giới nhỏ đặc biệt.”

“Vị trí của thế giới nhỏ đó thay đổi thất thường, rất khó tìm thấy.”

“Chỉ khi vượt qua khảo nghiệm của bọn họ, chúng ta mới có cơ hội bước vào thế giới đó.”

“Khảo nghiệm gì cơ?”

Sở Đình đã truy hỏi rất rõ: “Khí tộc cũng cần phải kết nạp người mới, vì vậy họ đã thiết lập một cửa ải khảo nghiệm để tuyển chọn người.”

“Chỉ cần vượt qua cửa ải đó, thì có thể nhận được lời mời từ họ.”

Khương Thành bình tĩnh trở lại.

“Vậy còn chần chờ gì nữa, nhanh chóng đi tìm cửa ải khảo nghiệm kia nào.”

“Tìm bọn họ?”

Sở Đình và Đông Phàm đều không hiểu tại sao hắn lại có hứng thú với Khí tộc.

Sở Đình bỗng lóe lên một tia linh quang: “Lẽ nào Khương đạo hữu đang tính liên kết với Khí tộc để chống lại Huyền tộc ư?”

Đông Phàm ngay lập tức bắt đầu nịnh hót.

“Đúng, đúng, đúng, vẫn là Khương chưởng môn biết nhìn xa trông rộng!”

“Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, phương pháp giao kết nước xa, tấn công nước gần này chẳng mấy chốc sẽ thay đổi tình thế khó khăn đơn thương độc mã này của chúng ta, đây quả thực là một chiến lược thông minh, xuất sắc…”

Dễ nhận thấy Sở Đình vẫn chưa thích ứng được với kiểu nịnh hót không có đầu óc này, sau khi suy tư hai giây, hắn liền không nhịn được mà cau mày.

“Chưa nói đến việc chúng ta có thể vượt qua được khảo nghiệm và thành công gặp được người của Khí tộc hay không.”

“Cho dù gặp được rồi, thì làm thế nào để lấy được lòng tin của bọn họ, làm thế nào để thuyết phục bọn họ đây?”

“Dù gì trên bản chất họ cũng là Huyền tộc, thì sao họ có thể liên thủ với Thiên Ma ngoại vực như chúng ta được chứ?”

“Chỉ sợ chúng ta chẳng những không nhận được sự giúp đỡ, ngược lại còn có thêm kẻ địch mới.”

Những lo lắng của hắn cũng rất có lý.

Tuy nhiên, Thành ca không hề quan tâm.

“Nói cho các ngươi biết một bí mật, Khí tộc chính là người của ta.”

“Căn bản không cần thuyết phục bọn họ, trực tiếp ra lệnh là được rồi.”

Lần này ngay cả Đông Phàm cũng không thể tâng bốc hắn được nữa.

Nội tâm nói rằng hắn cũng khoác lác quá rồi.

Vừa rồi ngay cả sự tồn tại của Khí tộc ngươi cũng chưa từng nghe qua, vậy mà trong nháy mắt liền trở thành người của ngươi rồi à?

Chỉ là hiện tại hai người họ vẫn phải dựa dẫm vào hắn, nên mới không dám nói toạc ra.

Cứ như vậy, hai ngày sau, bọn họ cuối cùng cũng đã đến được cửa ải khảo nghiệm của Khí tộc.

Trong tưởng tượng của Khương Thành, cửa ải khảo nghiệm của Khí tộc chắc chắn là một chốn thị phi.

Là một Tộc quần đối địch, Huyền tộc sao có thể để yên cho Khí tộc ở đây chiêu nạp người mới chứ, chắc chắn họ sẽ cố hết sức phá đám?

Còn người Khí tộc vì để canh giữ cửa ải khảo nghiệm, nhất định cũng sẽ phái những cường giả đến để canh giữ?

Tuy nhiên, sau khi đặt chân đến hiện trường, hắn mới nhận ra bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Địa điểm khảo nghiệm là một ngôi miếu cổ nằm sâu trong núi.

Bề ngoài của ngôi miếu cổ hoang tàn đổ nát, mạng nhện giăng kín khắp nơi.

Xung quanh không có một bóng người, hoang vắng và u ám, trông cứ giống như một ngôi nhà ma vậy.

Không có cảnh tượng náo nhiệt của những người đến tham gia khảo nghiệm.

“Hóa ra vắng vẻ như vậy.”

“Xem ra là không chiêu gọi được người, chả trách tộc nhân Huyền tộc không hề quan tâm.”

Ba người bước vào ngôi miếu cổ, bên trong là một thế giới hoàn toàn khác.

Mặc dù nó chưa đến mức nguy nga tráng lệ, nhưng cũng rất sạch sẽ trang nhã.

Lúc này ở bên trong có tám người ngồi, một người đàn ông trung niên dắt theo hai thiếu niên, ngoài ra còn có năm nam nữ thanh niên.

Trong số năm người đó, có bốn người có vẻ như quen biết nhau, lúc này đang thì thầm nói chuyện.

Người cuối cùng thì ngồi thiền một mình, trên người toát ra khí tức kiêu căng ngạo mạn, hóa ra là Thu Vũ Tuyền.

Nhìn thấy nàng cũng ở đây, Đông Phàm và Sở Đình đều vô cùng ngạc nhiên.

“Ngươi cũng lưu lạc tới nơi này sao?”

Lông mi dài của Thu Vũ Tuyền hơi vểnh lên, liếc nhìn Khương Thành.

“Ta còn tưởng ngươi đã chết rồi cơ, đúng là kẻ xấu thì sống lâu mà.”

Nàng ta vừa mở miệng, liền khiến mấy người bên cạnh vô cùng kinh ngạc.

Sau khi Thu Vũ Tuyền đến đây, nàng luôn giữ im lặng, họ còn tưởng rằng nàng bị câm cơ.

Chương 2168: Chính Thần của bản hào hoa

“Nói năng cái kiểu gì thế?”

Khương Thành sớm đã quen với tính khí của nàng, nhưng hắn vẫn giả vờ tức giận, lạnh lùng hét lên một tiếng.

“Đây là thái độ mà ngươi nên đối với biểu ca của mình à?”

“Ngươi…”

Thu Vũ Tuyền định phản bác lại, nhưng lại nghĩ đến nếu bản thân phủ nhận không phải là biểu muội của hắn, thì tên này nhất định sẽ nói rằng nàng chính là thị nữ của hắn.

Đến lúc đó còn mất mặt hơn.

Vì vậy, nàng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, cố tình đổi sang chủ đề khác.

“Chẳng phải ngươi vẫn luôn khoe khoang bản thân rất lợi hại sao? Sao hả, ngươi ở Huyền giới bị truy sát không thể tiếp tục ở lại đó nữa, nên tính chạy trốn đến Khí tộc để lánh nạn à?”

“Nực cười, ngươi đang nói bản thân đấy à? Ca đây mà phải chạy trốn sao?”

Khương Thành nhìn nàng từ trên xuống dưới, sau đó bắt đầu trêu chọc nàng.

“Vừa mới tới Huyền giới, không có huyền lực chắc là chưa thích nghi được nhỉ?”

Câu nói này của hắn khiến Đông Phàm và Sở Đình đều không nhịn được mà hoảng sợ khiếp vía.

Đại lão, ngươi có biết rằng ngươi nói như vậy là đang phơi bày thân phận Thiên ma ngoại vực của bản thân không hả?

Bên cạnh còn có những người dân bản địa ở Huyền Giới nữa đấy.

Quả nhiên, sau khi những người khác nghe thấy Khương Thành nói như vậy, ánh mắt của họ đã thay đổi.

Tuy nhiên, có lẽ vì tất cả bọn họ đều dự định rời khỏi Huyền tộc, nên cũng chẳng có ai đứng ra hô chém hô giết.

“Khiến ngươi phải thất vọng rồi, ta ở đây còn rất thích nghi là đằng khác.”

Lời nói này của Thu Vũ Tuyền không phải là đang khoe khoang.

Sau khi đến Huyền giới, nàng ấy chỉ mất một ngày đã chuyển hóa Tiên lực của mình thành huyền lực.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì bản thân nàng vốn đã có tư chất thiên phú của Huyền tộc.

Năm đó, khi Khương Thành lần đầu gặp nàng, nàng được Thu bà của Huyền tộc dắt theo, thậm chí còn được bà xem như một thiên tài tuyệt thế của Huyền tộc mà nuôi dưỡng.

Trên bản chất mà nói, nàng ấy là một tộc nhân Huyền tộc còn chính gốc hơn cả Khương Thành.

Ở thời kỳ Đạo Thánh, nàng không có không gian pháp tắc thường quy, nhưng bởi vì khi tu luyện Tiên pháp, nàng còn dung hợp cả những đặc điểm của Huyền tộc, nên mới đi ra từ một con đường đặc biệt.

Và lần này nàng tìm đến Khí tộc cũng là chuyện rất bình thường.

Ở đó, nàng có thể học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm tu luyện phù hợp với bản thân.

“Vậy sao?”

Thành ca vì muốn trêu chọc nàng, nên cố tình hạ thấp giọng, thần thần bí bí đáp lại: “Nói cho ngươi biết một bí mật lớn, thật ra ta chính là Đại hiền giả của Khí tộc, ta ở đó rất được hoan nghênh.”

“Biết điều chút đi, bây giờ ôm đùi ca đây nói mấy lời hay ho, sau khi đến đó ca đây có thể che chở cho ngươi.”

Thu Vũ Tuyền nghe vậy suýt chút nữa không nhịn được mà trợn tròn mắt.

“Ngươi cứ khoác lác đi…”

Tuy nói vậy, nhưng nàng cũng nhớ đến sự tôn kính cuồng nhiệt mà năm đó Thu bà khi nhìn thấy Khương Thành.

Lẽ nào hắn chính là Đại hiền giả gì đó thật ư?

Lúc này, mấy tộc nhân Huyền tộc khác ở đó cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa.

Một thanh niên áo xanh trong số họ bắt đầu thì thầm chế nhạo.

“Thật là nực cười.”

“Cái gì mà Đại hiền giả của Khí tộc, sao ta chưa từng nghe qua danh hiệu này nhỉ?”

Những người khác cũng không nhịn được mà phản bác theo.

“Một số người nếu thực sự được chào đón ở đó, thì đã không cần phải đến đây tham gia cuộc khảo nghiệm này rồi.”

“Đúng vậy, theo ta thấy bọn chúng có lẽ là Thiên ma ngoại vực đấy?”

“Tất cả mọi người đều đến đây để tham gia khảo nghiệm, khoe khoang cái gì chứ?”

Thành ca không hề tức giận, ngược lại còn cười hì hì: “Ai nói Thiên ma ngoại vực không thể là Đại hiền giả chứ?”

Bầu không khí trong ngôi miếu cổ đột nhiên yên ắng lạ thường.

Tất cả mọi người trông giống như người vô hồn, thậm chí còn quên không phản ứng lại.

Bọn họ vừa nãy nói Khương Thành là Thiên ma ngoại vực, chỉ là buộc miệng nói ra mà thôi, cũng không nghĩ là thật.

Có nằm mơ cũng không ngờ rằng tên này lại tự mình thừa nhận điều đó.

Hắn ta không chỉ thừa nhận, mà thậm chí còn lấy đó làm vinh dự nữa chứ.

Đây là tâm thái gì vậy?

Thanh niên đứng giữa bốn người kia hít sâu một hơi, lạnh lùng đáp: “Nếu ngươi thật sự là Thiên ma ngoại vực, vậy ta khuyên ngươi nên lập tức rời khỏi đây.”

“Bằng không, Khí tộc sẽ không tha cho ngươi đâu!”

Khương Thành cười tít mắt khen một câu: “Thật không nhìn ra, ngươi cũng khá tốt bụng đấy chứ.”

Sở Đình và Đông Phàm tưởng rằng hắn đang cố tình nói ngược lại với lòng mình, sợ rằng giây tiếp theo hắn sẽ nổi điên mà giết người, liền vội đứng ra giảng hòa.

“Ha ha, hắn chỉ là thích đùa giỡn mà thôi, chư vị tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

“Đúng rồi, cuộc khảo nghiệm đó sao vẫn chưa bắt đầu thế?”

Là những tên cáo già của Nguyên Tiên giới, hai người này đều rất giỏi giao tiếp với người khác, bầu không khí trong ngôi miếu cổ này cũng dần trở nên sôi nổi hơn.

Đám đông mỗi người nói một câu, cũng khiến Khương Thành càng hiểu rõ tình hình.

Khảo nghiệm của Khí tộc diễn ra bất thường, cứ bước vào chùa cổ thì coi như đã báo danh rồi.

Sau khi đạt đến số lượng mười người, thì phía đối diện sẽ bố trí khảo hạch.

Còn về nội dung khảo hạch, chủ yếu phụ thuộc vào tình trạng của huyền linh.

Nếu như không có huyền linh, hoặc huyền linh là do bản thân tự luyện ra, thì cơ bản đã có thể vượt qua khảo hạch.

Còn nếu như huyền linh là có được từ chỗ Di, thì sẽ không thể vượt qua khảo hạch.

Nói trắng ra, điều này cũng tương tự như Tu Tiên Lưu và Tu Thần Lưu ở Nguyên Tiên giới.

Đạo của Tu Tiên Lưu là Đạo mà bản thân tự cảm ngộ ra, còn Đạo của Tu Thần Lưu là do Chính Thần ban tặng.

“Huyền linh của Huyền tộc rõ ràng đều do Di ban tặng mà?”

“Di? Ý ngươi là Huyền Thần đại nhân, đúng chứ?”

Người đàn ông dắt theo hai thiếu niên kia trầm giọng nói: “Sau khi quy y Huyền Thần, tuy rằng nhập cảnh rất nhanh và thực lực cũng rất mạnh, nhưng ta luôn cảm thấy không an toàn lắm, cứ như là ta đã giao vận mệnh của mình cho người khác vậy.”

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy đấy.”

“Khi còn trẻ, ta là người đầu tiên cảm ngộ ra Huyền phách, sau này khi phụ linh ta không quy y Huyền Thần, cũng đồng nghĩa với việc không có được huyền linh của hắn.”

Một người phụ nữ mặc váy trắng trong số bốn người kia khẽ thở dài: “Nhưng nhiều năm qua, ta cũng phải chịu đựng những ánh mắt kỳ thị, bị mọi người xung quanh coi như một quái thai.”

Những lời này của nàng ấy, đã nhận được sự đồng cảm của những người khác đang có mặt tại đó.

Hiện trường ngay lập tức biến thành đại hội kể khổ.

“Cho tới nay ta vẫn không cảm ngộ ra huyền linh, thực lực còn kém xa những người cùng thế hệ.”

“Ta thì đã cảm ngộ ra huyền linh, nhưng cũng không tốt hơn là bao so với những tộc nhân quy y Huyền Thần.”

“Đôi lúc ta cũng không biết con đường mình đã chọn là đúng hay sai nữa”.

“Nơi trở về duy nhất của chúng ta cũng chỉ có Khí tộc mà thôi.”

“Không biết tình hình của Khí tộc bên đó như thế nào rồi.”

Từ cuộc đối thoại của bọn họ, Khương Thành và Đông Phàm Sở Đình cũng nghe ra được rất nhiều điều.

Di thực ra chính là một Chính Thần bản hào hoa.

Hiện tại, Đạo của tất cả các Huyền tộc bên ngoài thực ra đều đến từ hắn.

Tuy nhiên, giữa hắn ta và Chính Thần của Nguyên Tiên giới lại có một số điểm khác biệt.

Chính Thần bình thường sau khi ban tặng Đạo, sẽ khích lệ đối phương tiếp tục tu đạo và ngộ đạo, như vậy tự bản thân Chính Thần cũng có thể thăng cấp.

Còn Di thì khác, sau khi có được Đạo của hắn thì căn bản không cần phải tu đạo nữa.

Trong trường hợp này, Di cũng sẽ không nhận được bất kỳ lợi ích nào, vậy hắn ta có mưu đồ gì?

Mấy người họ nhìn nhau, hai bên đều có thể thấy được sự nghi hoặc trong mắt của đối phương.

Lúc này, chiếc gương đồng đặt ở phía trước ngôi miếu cổ đột nhiên sáng lên.

Mặt gương vốn dĩ mờ và đục ngầu, liền trở nên trong suốt như pha lê, giống như đã được rửa qua vậy.

“Khảo nghiệm bắt đầu rồi!”

Đám đông kết thúc cuộc trò chuyện và nhanh chóng đứng dậy.

“Khảo hạch như thế nào?”

Khương Thành hiếu kỳ nhìn vào chiếc gương kia, cảm thấy hình thức này không đủ long trọng.

Người đàn ông trung niên đáp: “Rất đơn giản, theo thứ tự lần lượt đứng trước gương đồng, mặt gương sẽ hiện ra những phản ứng khác nhau.”

“Phản ứng khác nhau tượng trưng cho thiên phú đẳng cấp khác nhau.”

“Nếu mặt gương không thay đổi, có nghĩa là ngươi đã quy y Huyền Thần, chắc chắn sẽ không thể vượt qua khảo hạch.”

Chương 2169: Thôi Xán Kim Mang

“Sau khi vượt qua khảo hạch thì sao?”

“Vào đó bằng cách nào?”

Thanh niên áo xanh nhẹ giọng đáp: “Sau khi kết thúc khảo hạch, Khí tộc sẽ lần lượt giáng xuống kim quang để tiếp đón.”

“Người được tiếp đón sẽ được trực tiếp đưa qua đó.”

“Thì ra là vậy, vậy ai lên đầu tiên nào?”

Với tư cách là nhân vật chính, Thành ca cảm thấy bản thân nhất định phải là người cuối cùng ra sân.

“Để ta.”

Người đàn ông trung niên tiên phong đứng ra.

Hắn đi đến phía trước gương đồng, giống như đang soi gương vậy.

Ngay sau đó bóng người của hắn trên mặt gương mờ nhạt một lúc, rồi sáng lên một tia hồng mang rực rỡ.

Hồng mang đó toả ra từng trận khí tức huyền diệu, như thể đang ẩn chứa một thứ gì đó huyền ảo đặc biệt vậy.

Mấy nam nữ thanh niên ở bên cạnh kinh ngạc hét lên.

“Xích Viêm Liệt Mang!”

“Nghe nói trong nội bộ Khí tộc, có thể sở hữu thiên phú cấp độ Xích Viêm Liệt Mang chẳng có mấy người cả.”

“Thiên phú đạt tới trình độ này, nếu không có gì thay đổi thì chắc chắn có thể đạt được Huyền Thánh thất giai!”

Mặc dù ở bên ngoài, đâu đâu cũng là Huyền Thánh thất giai, nhưng đó đều miễn cưỡng đạt được nhờ vào Huyền Linh mà Di ban tặng.

Còn nếu thật sự dựa vào năng lực của bản thân để cảm ngộ tu luyện, thì quả thực rất khó đạt được.

Người đàn ông trung niên với vẻ mặt nghiêm túc kia cũng nở một nụ cười hiếm hoi trên gương mặt.

Hắn vỗ nhẹ bờ vai non nớt của hai thiếu niên bên cạnh.

“Nếu không phải vì chăm sóc hai đệ tử này và giúp chúng cảm ngộ được Huyền phách phụ linh thì ta sớm đã gia nhập Khí tộc rồi.”

Sau khi hắn kết thúc bài kiểm tra của mình, ấn ký Huyền tộc ẩn dấu nhiều năm trên trán hắn dần hiện ra và có thêm một vệt màu vàng.

Điều này đồng nghĩa với việc hắn đã nhận được sự công nhận của Khí tộc.

“Ta cũng lên!”

Có vẻ như đã nhận được sự khích lệ từ hắn, những người khác cũng nhốn nhao bước lên phía trước.

Lần lượt tham gia khảo hạch.

Mặt gương của bọn họ không còn xuất hiện hồng mang nữa, mà thay vào đó xuất hiện lam mang hoặc lục mang.

Thiên phú của họ hiển nhiên là không bằng người đàn ông trung niên kia rồi.

Nhưng ấn ký Huyền tộc trên trán của bọn họ cũng có thêm một vệt màu vàng.

Điều này có nghĩa là bọn họ cũng có thể vượt qua khảo hạch và có thể gia nhập Khí tộc.

Thành ca không nhịn được mà lắc đầu thở dài.

“Xem ra Khí tộc thật sự không tuyển được người rồi, vậy nên chỉ cần ai không quy y Huyền Thần thì đều sẽ được nhận hết.”

“Bài kiểm tra thiên phú này cũng chỉ làm cho có hình thức mà thôi.”

Trong lúc hắn đang oán than trong lòng, thì người nữ tử áo trắng trong đám người kia cũng bước đến gần phía trước.

Sau khi mặt gương trải qua một trận rung lắc thì tỏa ra quầng sáng màu bạc chói lọi.

Những người xung quanh phát ra những tiếng hô hét càng dữ dội hơn.

“Ngân Tinh Hàn Mang!”

“Trời ạ, đây là thiên phú đỉnh cấp còn hiếm thấy hơn cả Xích Viêm Liệt Mang nữa!”

“Sở hữu thiên phú như vậy, tương lai chắc chắn sẽ là cường giả Huyền Thánh bát trọng!”

Chính nữ tử áo trắng kia bản thân còn có chút khó tin, nàng khẽ che miệng, trong mắt tràn đầy sự kích động và vui mừng hớn hở.

Đến nỗi không thể nói được điều gì cả.

“Đây đây đây…”

Ba thanh niên ban đầu kết bạn với nàng bất giác lùi lại hai bước, có vẻ như họ sợ rằng nếu đến quá gần sẽ mạo phạm đến nàng.

Trong mắt họ lộ rõ sự ngưỡng mộ đối với nàng.

“Thật không ngờ, ta lại có thể kết bạn đồng hành với một vị cường giả đỉnh cấp tương lai.”

“Thật không thể tin được!”

“Có thể được tận mắt chứng kiến Ngân Tinh Hàn Mang, cũng coi như là vinh hạnh của ta rồi”.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả mặt gương kia sau khi đã khôi phục lại trạng thái yên tĩnh cũng bị bóp méo một chút.

Tiếp sau đó, có bốn bóng người bay ra từ trong gương.

Đám đông lần lượt thi nhau cảm thán.

“Thần sử của Khí tộc!”

“Bọn họ lại đích thân ra mặt nghênh đón, cái này cũng quá phô trương rồi nhỉ?”

“Bình thường mà, đây là thiên phú của Ngân Tinh Hàn Mang đấy, ai dám xem thường chứ?”

Quả nhiên, ngay sau khi bốn vị Thần sử Khí tộc bước ra liền tiến thẳng về phía nữ tử áo trắng kia.

Thanh niên áo trắng đi đầu mang vẻ mặt vô cùng ấm áp.

“Chào mừng ngươi đến tham gia cuộc khảo nghiệm của chúng ta.”

“Không biết nên xưng hô thế nào với đạo hữu?”

Nữ tử áo trắng hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại trạng thái kích động của mình.

“Ta tên là Hạ Tuân.”

“Hạ Tuân, ngươi có muốn gia nhập Huyền tộc của chúng ta không?”

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, người Khí tộc cũng tự xưng là Huyền tộc, còn cái gọi là Khí tộc chỉ là thuật ngữ khinh thường mà bên ngoài dành cho họ mà thôi.

Nữ tử áo trắng không chút do dự gật đầu, cao giọng đáp: “Đương nhiên là có!”

Bốn vị Thần sử Khí tộc không hẹn mà cùng nở một nụ cười.

“Chào mừng ngươi gia nhập, từ nay về sau, chúng ta chính là người một nhà rồi.”

Hai nữ Thần sử trong số họ chủ động tiến lên phía trước, nắm lấy tay của Hạ Tuân.

“Hạ Tuân muội muội, thiên phú của muội cao thật đấy.”

“Sau này nếu muội trở thành cường giả đỉnh cấp rồi thì đừng quên chiếu cố bọn ta nhé.”

“Bọn ta đã ở đài khảo thí nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một thiên tài vô song như muội.”

“Sự gia nhập của muội là niềm hạnh phúc của cả Huyền tộc chúng ta, sau khi chấp sự và điện chủ biết chuyện, bọn họ chắc chắn sẽ rất vui mừng!”

Thái độ vô cùng thân thiện của họ khiến trái tim Hạ Tuân như được sưởi ấm, nụ cười trên gương mặt của nàng làm thế nào không thể thu lại được.

Còn hai nam Thần sử kia cũng không quên các thí sinh khác.

“Các ngươi cũng tốt lắm.”

“Hiện tại bên ngoài đều đã quy y người đó rồi, các ngươi vẫn bằng lòng giữ vững chủ tâm đủ để thấy các ngươi trời sinh chính là người Huyền tộc chân chính.”

“Sau khi bước vào, tất cả mọi người đều là huynh đệ chung một tộc, không cần coi nhau như người xa lạ!”

Người đàn ông trung niên và những thanh niên kia gật đầu lia lịa, bầu không khí trong điện cũng nhất thời hài hòa.

Lúc này, Thu Vũ Tuyền cũng đã đứng trước gương đồng.

Mọi người đang hàn huyên sôi nổi, thì toàn bộ ngôi miếu cổ đột nhiên bị bao trùm bởi kim quang rực rỡ.

“Tình huống gì đây?”

“Ôi mẹ ơi, chiếc gương đồng đó …”

“Đây là…”

Cả chiếc gương đồng giống như đã biến thành chất liệu vậy, hoàn toàn bị kim quang chói mắt kia tô phủ lên, khiến người ta hoa mắt choáng váng.

Bốn vị Thần sử vốn dĩ vẫn đang chú ý tới Hạ Tuân nhưng sau đó ngay lập tức nhảy dựng lên.

“Thôi Xán Kim Mang, đây là thiên phú chí cao đấy!”

“Trời ơi, sao nàng ấy có thể chứ?”

Quai hàm của họ sắp rớt ra luôn rồi, họ đã hoàn toàn đánh mất bình tĩnh.

“Thiên phú chí cao này, trong số các đại Điện chủ của Huyền tộc chúng ta, cũng chỉ có hai vị sở hữu nó thôi!”

“Ôi mẹ ơi, chỉ cần là còn sống, tương lai đã định sẵn sẽ trở thành cường giả Huyền Thánh cửu trọng…”

Bọn họ nhìn vào mắt của Thu Vũ Tuyền, bây giờ họ không nhìn nàng như đang nhìn một món bảo vật giống như cách họ nhìn Hạ Tuân nữa, mà họ nhìn nàng như thể đang nhìn một vị Khí tộc đại điện chủ tương lai vậy.

Tràn đầy sự tôn kính và kích động, giống như người phàm khi nhìn thấy sự xuất hiện của thần minh vậy.

Một vị Thần sử trẻ tuổi hai đầu gối mềm nhũn, đột nhiên quỳ xuống.

Nhưng lại không có ai cười nhạo hắn.

Bởi vì ba vị Thần sử kia cũng không tốt hơn hắn là bao, bọn họ người thì khom lưng, người thì cúi đầu như sắp sửa nằm rạp xuống.

Thu Vũ Tuyền chỉ lặng lẽ đứng đó, mà bọn họ đã không dám nhìn thẳng nàng nữa rồi.

“Sự hiện diện của ngươi là niềm vinh hạnh của Huyền tộc chúng ta!”

“Bọn ta ở đây cung kính nghênh đón…”

Giọng điệu khiêm nhường và kích động, thể hiện rõ sự mất bình tĩnh trong lòng họ.

Những người khác ở bên cạnh cũng kinh ngạc đến phát ngốc luôn rồi.

Đây đâu còn là nghênh đón người mới nữa, đây tưởng chừng như là đang nghênh đón tân hoàng đăng cơ ấy!

Hạ Tuân lúc trước còn là tâm điểm chú ý của mọi người, nhưng lúc này đã hoàn toàn bị lu mờ.

Huyền Thánh cửu trọng quý hiếm ở khắp Huyền Giới, ai nấy đều hiểu nó đồng nghĩa với điều gì.

Thu Vũ Tuyền không thèm để ý đến họ, nhưng lại nhìn Khương Thành với ánh mắt đầy khiêu khích.

Ánh mắt ấy dường như đang muốn nói lên ba từ - "đã phục chưa"?

Chương 2170: Đây là cấp bậc gì vậy

Đương nhiên Thành ca sẽ không chịu phục.

Hắn chỉ biết lại như vậy nữa rồi.

Mỗi lần nữ nhân này xuất hiện đều sẽ chơi trội, hắn cũng xem như đã làm quen.

Hắn vừa muốn vào sân thì Đông Phàm và Sở Đình đã cùng bước ra ngoài.

"Ta cũng lên!"

"Lão phu cũng lên thử xem!"

Hai người họ vốn đều không có lòng tin, thậm chí cũng không muốn tham gia khảo thí gì kia.

Dù sao bản thân là Tiên tộc chứ đâu phải Huyền tộc, Khí tộc, làm sao có thể thông qua khảo thí này?

Nhưng hiện nay bọn họ thấy Thu Vũ Tuyền đến từ Nguyên Tiên giới như nhau biểu hiện xuất sắc như thế, hai người liền cảm thấy mình cũng được.

Đúng vậy, chỉ cần không tu luyện huyền linh của Di đó thì có thể thông qua khảo thí.

Mình vốn không có tu luyện mà.

Không chừng bản thân cũng là thiên tài tu luyện công pháp Khí tộc thì sao?

Đông Phàm tranh giành đến trước mặt gương đồng trước tiên để soi thử.

Chỉ thấy bóng người trong gương đồng đó trở nên mờ nhạt, tiếp theo, biến thành một đống đen xì.

“Ha ha, màu đen!”

Đông Phàm vui mừng quá đỗi: “Đây là ánh sáng gì nhỉ? Thoạt nhìn thì cực kỳ siêu phàm!”

“Trước đây cũng chưa từng ra, chắc còn cao giai hơn Thôi Xán Kim Mang của Thu Vũ Tuyền vừa rồi nhỉ?”

“Chẳng lẽ ta đúng là thiên tài Khí tộc ẩn giấu ư?”

“Ta cũng lên thử xem!”

Sở Đình trước giờ tương đối điềm tĩnh cũng không nhịn được nữa.

Hắn liền kề sát sang đó, dồn Đông Phàm ra bên ngoài.

Gương đồng lần nữa trở nên mờ nhạt, sau đó lại thêm một lần biến thành một mảng đen xì.

“Ta cũng là hắc mang!”

“Ha ha, ta cũng là hắc mang đấy!”

“Tốt quá rồi!”

Hai người hết sức phấn khởi, đắc ý khác thường nhìn về phía bốn thần sử Khí tộc đó, chờ đợi bọn họ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc hơn.

Bốn người kia thật sự khá kinh ngạc.

Tuy nhiên bọn họ không phải ngạc nhiên bởi thiên phú của hai người, mà là mức độ lạ lùng của hai người đã khiến bọn họ kinh ngạc.

“Hai người dị tộc các ngươi là đến để trêu chọc bọn ta à?”

“Xuất hiện hắc mang chỉ có một khả năng, chứng tỏ rằng các ngươi vừa không có huyền phách, huyền văn, cũng không có huyền linh, thậm chí ngay cả tộc nhân Huyền tộc cũng không phải!”

“Cho nên các ngươi đang đắc ý điều gì?”

Hai dị tộc này không né tránh, chạy tới tham gia khảo thí thì đã đủ hoang đường, rõ ràng để lộ thân phận rồi lại còn dương dương tự đắc?

Không lẽ còn trông ngóng bọn ta khen các ngươi?

Đây là mạch suy nghĩ gì chứ?

Hả?

Vừa rồi đám người Hạ Tuân nhìn thấy hắc mang còn bị hốt hoảng, bọn họ cũng chưa từng gặp trường hợp này.

Bây giờ bọn họ nghe thần sử Khí tộc giải thích xong, không khỏi cười ra nước mắt.

“Ha ha ha, bọn họ là đến đây để làm trò cười sao?”

“Quả nhiên là Thiên ma ngoại vực!”

“Ta biết ngay bọn họ không cùng tộc ta mà.”

“Đúng là gan to bằng trời, thời đại này Thiên Ma ngoại vực đều không sợ bị lộ thân phận nữa rồi? Ghê vậy sao?”

“Không xem bọn ta ra gì quá nhỉ?”

Trái lại bốn thần sử của Khí tộc không có đòi đánh đòi giết, thật ra bọn họ không thù địch người dị tộc lắm.

Chẳng qua là cũng không tồn tại thiện cảm gì thôi.

“Các ngươi không thông qua khảo thí, có thể rời khỏi rồi!”

Vẻ mặt của Đông Phàm và Sở Đình đầy gượng gạo, chỉ đành nhìn sang Khương Thành.

Dù sao cũng là do người này chủ động muốn tới đây tham gia khảo hạch.

Khách quý thì không trông mong rồi, tốt xấu phải vào trong đó được chứ?

“Vội gì, nhân vật chính vẫn chưa tham gia khảo hạch mà.”

Mấy tộc nhân Huyền tộc bên cạnh đã không nhịn được nói móc ngay trước mặt.

“Ba người là chung một nhóm phải không?”

“Đều là Thiên ma ngoại vực, ngươi làm bộ gì chứ, vẫn chưa chơi đủ sao?”

“Các ngươi thấy Khí tộc làm biếng ra tay với các ngươi, nên mới không lo ngại gì như vậy ư?”

“Vừa rồi người này còn nói mình đến Khí tộc rồi rất được ưa thích đấy, giờ đây đã tới lúc vả mặt, ta phải xem thử người hắc mang còn cứng miệng ra sao.”

Ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác.

“Ta còn đợi ngươi vào trong dẫn dắt ta đó, ngươi đừng vào cũng không thể đi vào nha.”

Thành ca cười tít mắt vỗ bờ vai của nàng, hoàn toàn mặc kệ mạch máu đang giật nhảy trên trán của bốn thần sử kia.

“Yên tâm đi, sao ta lại khiến ngươi thất vọng chứ?”

Khi hắn vừa dứt lời thì đã đứng ở đối diện gương đồng.

Khương Thành không hề lo lắng về khảo hạch này.

Lúc trước hắn có được huyền phách xưa nay chưa từng có, sau đó lại sở hữu huyền văn vượt quá lẽ thường, đạo quy tắc cũng thuộc về mình.

Nhìn như thế nào cũng là đệ nhất thiên tài Huyền tộc thỏa đáng.

Bề mặt của gương đồng trở nên mờ nhạt, y hệt phản ứng của những người trước đó.

Kế tiếp, tử mang nhấp nháy một phút chốc.

Ầm!

Sau một tiếng vang véo von, mảnh vỡ tung tóe.

Mặt gương đồng dùng để khảo hạch lại tự mình nổ tung rồi.

Việc này…

Mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Đây lại là tình hình gì?

Kể cả bốn thần sử kia cũng giương mắt đờ đẫn.

Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên thấy có người đến khảo hạch, nhưng vẫn là lần đầu thấy nhiều tình hình phức tạp như thế.

Kim mang, ngân mang, hồng mang, hắc mang đầy đủ, cuối cùng lại còn đến cả nổ tung.

“Thấy chưa, thiên phú của ca thấy vỡ tung rồi!”

Ngược lại Thành ca rất bình tĩnh.

“Không ngờ thiết bị khảo thí này của các ngươi kém cỏi như vậy, cũng không thí ra được giới hạn của ta.”

“Sớm biết thì ta giữ lại một ít rồi, tránh phá hoại của công, đúng là tội lỗi…”

Tất nhiên những người có mặt ở đó sẽ không tin vào lời nói này.

“Thôi Xán Kim Mang chính là thiên phú chí cao.”

“Không tồn tại cao hơn đâu.”

Bốn thần sử tỏ ra bực bội, trong mắt bọn họ, Khương Thành chính là cố tình phá hỏng.

Vừa rồi chắc chắn là hắn đã âm thầm giở thủ đoạn, đập vỡ gương đồng đó.

“Thiên Ma ngoại vực như ngươi lại dám phá hoại khảo hạch của bọn ta, như vậy là muốn trở thành kẻ địch với Huyền tộc bọn ta ư?”

Thành ca cũng rất cáu giận.

Rõ ràng thiên phú của mình cao hơn Thu Vũ Tuyền, sao các ngươi không làm một nghi thức tâng bốc và đón tiếp long trọng hơn cho ta?

“Các ngươi đúng là chẳng hề có hiểu biết!”

Hắn trực tiếp phóng ra tiên lực khắp người và thánh giới.

“Thấy chưa, ta thật sự muốn trở thành kẻ địch với các ngươi, vẫy tay thì đã có thể giết các ngươi.”

“Cần phải phá hoại một cái gương rách nát không? Ta có thể nhận lấy thứ gì hả?”

“Còn nữa, lão tử tên Khương Thành, đã từng nghe tên này chưa?”

Bốn thần sử bị hắn chửi một hơi, trên mặt họ đều toát lên vẻ tức giận.

Song bọn họ cảm nhận được tiên lực và thánh giới dũng mãnh của Khương Thành, không khỏi không cân nhắc lại.

Dù sao thực lực của bốn thần sử phụ trách khảo hạch như bọn họ cũng không mạnh lắm.

Tùy tiện động tay ở đây là tự tìm đường chết.

"Bọn ta mặc kệ ngươi là ai!"

"Huyền tộc bọn ta xem như nhớ lấy hiềm khích lần này, ngươi hãy chờ đấy!"

Bốn người nói xong, mỗi người tự móc ra một miếng gương vụn, lại nối tiếp thành một mặt gương mới tinh một cách thần kỳ.

"Hãy chờ đó, bọn ta sẽ quay về tìm ngươi!"

"Cho dù ngươi trốn tới chân trời góc biển, cũng đừng hòng tránh được!"

Khương Thành lắc đầu: "Đừng phiền phức như vậy nữa, ta vào cùng các ngươi chẳng phải là được rồi sao?"

"Ngươi nói gì?"

"Vào trong đó cùng bọn ta?"

Bốn người vốn còn lo rằng Thiên Ma ngoại vực này bỏ chạy, bây giờ Khương Thành chủ động muốn vào sân nhà của Huyền tộc, trái lại đúng ý bọn họ.

"Được, đây là do tự ngươi yêu cầu nha."

"Chỉ sợ ngươi không dám."

"Ta phải xem thử ngươi có thể hung hăng càn quấy tới lúc nào!"

Mấy người khác bên cạnh, dù là Huyền tộc hay Đông Phàm Sở Đình, đều tỏ ra vẻ hết sức chế nhạo.

Khảo nghiệm nhập môn đã nói trước đó đâu?

Sao biến thành tiết tấu này rồi?

Chương 2171: Ngươi suy nghĩ cũng chu đáo lắm

“Khương chưởng môn, điều này có phải không ổn lắm không?”

“Chúng ta không cần thiết phải làm căng với Khí tộc như vậy mà.”

Đông Phàm và Sở Đình đều hơi sụp đổ.

Bọn họ là Thiên Ma ngoại vực, tốt xấu cũng phải tự giác chút chứ.

Bọn họ đến Huyền giới này, nên thân thiện với người khác, khiêm tốn hành sự, tránh trở thành kẻ địch chung.

Kết quả ngươi còn gây thù hằn khắp nơi, rốt cuộc muốn làm trò gì hả?

“Hay chúng ta vẫn mau chóng rời khỏi nơi thị phi này đi.”

Bốn thần sử kia nghe thấy bọn họ khuyên Khương Thành rời đi, ngược lại bắt đầu sốt ruột, lập tức thi triển cách nói khích.

“Thế nào? Sợ rồi?”

“Vừa rồi chẳng phải còn rất mạnh miệng sao?”

“Không phải chứ không phải chứ, như vậy thôi thì không dám vào trong rồi?”

Thành ca không khỏi cảm khái.

“Xem ra hiện nay trình độ dạy dỗ hậu bối của Huyền tộc đáng lo đấy.”

Hắn vỗ vai của Đông Phàm: “Ta vào trong đó một chuyến trước, các ngươi đợi ta ở ngoài này.”

“Hay là thôi đi, Khương chưởng môn, nếu ngươi vào đó e rằng lành ít dữ nhiều.”

“Yên tâm đi, lát nữa ta cho ngươi ra đây rước các ngươi.”

Còn cho người đến rước?

Tất cả mọi người ở hiện trường không biết nên nói gì mới tốt.

Bốn thần sử thi triển ấn quyết về phía gương đồng lần nữa xuất hiện, chỉ thấy trên người tám người trúng cử và Khương Thành đồng thời tỏa ra ánh kim.

Kim mang nhấp nháy, đột nhiên thân hình của tám người nhập vào trong gương đồng.

Biến mất khỏi miếu cổ này.

Đông Phàm thấy không còn người ở phía trước, hắn hơi bất lực đưa mắt nhìn sang Sở Đình.

“Đạo hữu, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?”

Sở Đình cũng rất muốn biết phải làm thế nào.

“Ở nơi này chúng ta lạ nước lạ cái, vẫn là tìm chỗ bế quan chuyển hóa huyền lực trước đi.”

“Nhưng Khương chưởng môn bảo chúng ta chờ ở đây…”

“Hắn đã không thể trở về nữa, chúng ta đợi ở đây chẳng phải chờ chết sao?”

Cuối cùng Đông Phàm vẫn trông ngóng Thành ca: “Hay chỉ đợi vài ngày thôi.”

“Muốn đợi thì ngươi đợi, ta không tiếp.”

Sở Đình nói xong, rất nhanh thì đã bay khỏi nơi này.

Còn một bên khác, đám người Khương Thành đã tiến vào tiểu thế giới của Khí tộc sinh sống, chỗ này cũng được xưng là Tiểu Huyền giới.

Bốn thần sử vừa bước vào đây thì thở phào nhẹ nhõm.

“Nơi này là phân điện, các ngươi chờ đợi một hồi trước.”

Sau khi bốn người vội vã rời đi, Thu Vũ Tuyền liền thở dài.

“Ôi, bọn họ đã đi gọi người đối phó ngươi, giờ phải làm sao đây?”

Thành ca đã bình yên ngồi xuống, tất nhiên là không hề lo lắng.

“Gì mà phải làm sao?”

Thu Vũ Tuyền vỗ nhẹ bờ vai của hắn một cách chỉ tiếc sắt không rèn thành thép.

“Ngươi bảo ta nói ngươi điều gì tốt đây, đi tới đâu gây chuyện đến đó, đúng là không để người khác yên lòng mà.”

“Một lát cho dù ngươi đánh thắng, sau này cũng phải đối diện sự truy sát của cả tộc bọn họ, như thế thì sao là tốt chứ?”

Thành ca oán thầm, nữ nhân này lại muốn lên trời rồi.

Hắn cố tình lộ ra vẻ lo âu.

“Ôi, đúng nhỉ, vậy nên như thế nào mới tốt hả?”

“Xem ra chỉ đành hy vọng phân điện chủ của bọn họ có một ít hiểu biết, dĩ hòa vi quý, bằng không chẳng phải khiến ta khó xử sao.”

“Ha ha ha…”

Thu Vũ Tuyền bị hắn chọc tới nỗi cười phá lên.

Nhất thời, kể cả mấy người khác trong điện cũng nhìn trơ cả mắt.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng nàng lại còn có lúc băng tan.

“Ngươi như vậy là sợ rồi à? Cần ta chỉ con đường cho ngươi không?”

Thành ca liếc nhìn nàng: “Cái gọi là chỉ đường của ngươi lại là cầu xin ngươi phải không?”

“Đúng thế.”

Thu Vũ Tuyền cười híp mắt gật đầu, nói chuyện cũng lặng lẽ chuyển vào truyền âm.

Khương Thành bĩu môi: “Ngươi tốt bụng như vậy ư?”

Thu Vũ Tuyền nén lại nụ cười, thong dong nói: “Thế thì phải xem ngươi biết điều hay không rồi.”

“Là muốn ta hủy bỏ ba hẹn ước cá cược đó à, được thôi, ta đồng ý với ngươi là được.”

Đương nhiên, Thành ca không cần nàng giúp đỡ.

Sỡ dĩ dễ nói chuyện như vậy chỉ là sớm thì không muốn dùng ba hẹn ước cá cược kia bắt nạt nàng nữa.

Dù sao muội tử này cũng không phải Tiên Mẫu chuyển thế, căn bản không phải kẻ thù truyền kiếp của mình.

Thỉnh thoảng hắn nhớ lại những việc trước kia, vẫn vô cớ cảm thấy hơi thiệt.

Hắn đột nhiên dễ nói chuyện như thế khiến Thu Vũ Tuyền không biết nên làm sao.

Dễ dàng như vậy thì đồng ý hủy bỏ hẹn ước cá cược trước đây ư?

Với cảm tưởng của nàng về Khương Thành, tên này chính là kẻ tập hợp sự bỉ ổi vô sỉ, hoặc cò kè bớt một thêm hai, hoặc nghĩ đủ mọi cách giở trò.

Phản ứng trước mắt này thật sự quá khác thường.

"Xem ra lần này ngươi đúng là sợ rồi à."

Nàng suy nghĩ một hồi, cảm thấy lần này chắc là Khương Thành thật sự cùng đường bí lối, cho nên mới chỉ đành trông mong vào mình.

Nếu vậy… Thế chắc chắn phải đòi nhiều hơn!

"Hủy bỏ hẹn ước cá cược?"

Nàng nở nụ cười lạnh lùng: "Ngươi nằm mơ à!"

Thành ca dở khóc dở cười, ta đã đang nhường ngươi, cố tình đưa ra để tặng điểm, ngươi còn muốn như thế nào?

"Sao ta lại là nằm mơ rồi?"

"Hủy bỏ hẹn ước cá cược trước đó vẫn chưa đủ, phải đổi ngược lại!"

"Đổi ngược lại?"

"Không sai!"

Thu Vũ Tuyền hung hăng nghiến răng.

"Từ ban đầu thì ta đã từng nói, mọi thứ mà ngươi áp đặt trên người ta, ta đều sẽ trả lại, nói được thì phải làm được!"

"Từ nay về sau, ngươi phải trở thành người hầu của ta, thấy ta thì phải hành lễ, một nửa thu hoạch cũng phải thuộc về ta!"

Khóe môi của Khương Thành giật nhẹ, rốt cuộc là ai đang nằm mơ đây?

Thu Vũ Tuyền chỉ cho rằng lần này thật sự nắm chắc hắn, cũng đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng.

“Lát nữa sau khi gia nhập Khí tộc, chắc thân phận của ta sẽ rất cách biệt, đến khi ấy ta sẽ mở miệng nói với bọn họ lấy ngươi để hầu hạ ta.”

“Một ít yêu cầu nhỏ này, bọn họ chắc chắn sẽ đồng ý.”

“Tới lúc đó, ngươi bảo toàn được tính mạng, ta cũng có được người hầu, một công đôi việc.”

Vì quá nhiều điểm tệ hại, Thành ca cũng không biết nên nói móc như thế nào nữa.

Nhịn hết nửa ngày, chỉ thốt ra được một câu.

“Ngươi suy nghĩ cũng chu đáo lắm đấy.”

“Đó là điều đương nhiên.”

“Nhưng như vậy phải chăng ta mất mặt mũi quá, thoạt nghe cứ như một món hàng.”

“Cũng sa vào bước đường này rồi, ngươi còn muốn có mặt mũi?”

Thu Vũ Tuyền đứng trên chiếc ghế đối diện, ung dung cúi nhìn hắn, ánh mắt đã toát lên sự uy nghiêm của chủ nhân trước rồi.

Nàng đắc ý nói: “Ngươi nên vui mừng lần này có ta ở đây, bằng không ngươi ngay cả cơ hội làm hàng hóa cũng không có.”

Ngoài mặt Thành ca tỏ ra quấn quýt, giống như đang thiên nhân giao chiến một phen.

Cuối cùng hắn lắc đầu thật mạnh: “Vẫn là thôi đi, ta không cầu xin ngươi nữa.”

Sắc mặt Thu Vũ Tuyền biến đổi: “Ngươi ý gì?”

“Ý là không cần làm phiền ngươi, hẹn ước cá cược kia không chỉ không nghịch chuyển, cũng không hủy bỏ nữa đâu.”

Khương Thành ngước mắt nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên với vẻ thú vị.

“Bây giờ ta xem như đã nhìn được ra, thân phận thích hợp ngươi nhất vẫn là nha hoàn.”

Hắc quả thực nhìn được ra giữa mình và Thu Vũ Tuyền đã không thể chung sống với nhau một cách bình đẳng hữu nghị.

Có lẽ vì trước đó bị đè ép quá mức, nữ nhân này lấy sức muốn tìm lại vùng mình.

Hễ có cơ hội thì muốn đè ép mình, dẫm tới trên đầu mình rồi.

Vì không để mình bị dẫm đạp, hắn chỉ đành tiếp tục đè nàng thôi.

Hắn nói xong, rất dứt khoát phong tỏa hồn hải, không tiếp tục nghe nàng truyền âm đắc chí.

Chương 2172: Gạt bỏ sang đó rồi

“Ngươi!”

Tiền cảnh tốt đẹp khó khăn lắm mới suy nghĩ ra cứ tan vỡ như thế, Thu Vũ Tuyền tức giận tới nỗi muốn đánh hắn.

“Chấp mê bất ngộ! Ngươi sẽ hối hận đó!”

“Mặc cho ngươi đồng ý hay không, một hồi ta đều sẽ bảo bọn họ tặng ngươi cho ta, hãy chờ đấy!”

Khương Thành mỉm cười.

“Giữa ban ngày ban mặt, đừng chỉ lo nằm mơ chứ.”

Mấy người khác bên cạnh cũng không biết rõ vừa rồi hai người họ âm thầm thương lượng điều gì.

Chỉ tưởng rằng Khương Thành đã nói lời quá đáng gì đó.

Mấy người vì lấy lòng đại điện chủ Khí tộc tương lai, xôn xao lên tiếng phụ họa.

“Chết đến nơi rồi lại còn dám khiêu khích thiên tài tuyệt thế Thôi Xán Kim Mang!”

“Không biết tốt xấu quá mà.”

“Tới rồi, phân điện chủ đã qua đây, hắn toang rồi.”

Chỉ nghe thấy ngoài cửa vang lên một loạt tiếng xé gió.

Nhiều cao thủ Khí tộc nhanh chóng tiến lại gần.

Người chưa tới thì tiếng đã truyền đến trước.

“Thôi Xán Kim Mang, các ngươi chắc chắn?”

“Thiên tài như vậy thật sự ở đây?”

“Mau mau mau…”

Điện môn tối sầm, cả ba bốn trăm người tràn vào đây.

Không xem dao động huyền lực của bọn họ, chỉ nhìn từ dáng vẻ và cách ăn mặc của bọn họ cũng biết được thân phận thực lực của đám người này đều hơn hẳn bốn thần sử trước đó.

Toàn bộ Huyền Thánh thất trọng trở lên.

Hơn thế nữa, ba phân điện chủ hai nam một nữ dẫn đầu đã đạt tới Huyền Thánh bát trọng.

Tuy đám người Hạ Tuân không quen biết những cấp cao Khí tộc này, sắc mặt của bọn họ cũng vẫn trở nên nghiêm nghị, liền cúi đầu hành lễ.

“Bái kiến tiền bối!”

Song, lúc này phân điện chủ và các chấp sự phân điện bước vào đâu có thời gian quan tâm bọn họ.

“Người nào là thiên tài tuyệt thế Thôi Xán Kim Mang?”

Hai thần sử đi theo sau lưng tức khắc chỉ sang Thu Vũ Tuyền.

“Chính là vị đó.”

Ba phân điện chủ đưa mắt nhìn chằm chằm, suýt nữa kích động tới mức ngất tại chỗ.

“Trời ạ!”

Sau đó, đám người này ồ ạt xông tới… bên cạnh của Thu Vũ Tuyền.

Đầu gối của ba điện chủ hàng trước mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

Nam tử trung niên với bộ râu đen dẫn đầu kia còn trực tiếp ôm lấy hai chân của Thành ca, nước mắt nước mũi đồng thời tuôn ra.

“Trời ơi trời ơi, ta không nhìn lầm chứ?”

“Lại thật sự là ngươi?”

“Hu hu hu, không ngờ còn có thể gặp lại ngươi nữa!”

Đường đường cường giả Huyền Thánh bát trọng, kích động không thể kiềm chế đến nỗi gào khóc lên tại chỗ.

Những người không biết còn tưởng là tìm được người nhà thất tán lâu năm.

Mà đâu phải chỉ bọn họ?

Phía sau còn có hơn trăm vị chấp sự phân điện cũng khoa tay múa chân theo, vừa khóc vừa cười.

“Ha ha ha, là thật, là thật đó!”

“Tốt quá rồi, cuối cùng lão nhân gia cũng đã trở về!”

“Huyền tộc chúng ta lại có niềm hy vọng rồi, hu hu hu…”

“Mấy năm nay, lúc nào bọn ta cũng đang trông mong ngươi!”

Từng cảnh điên cuồng này, trực tiếp khiến đám người Hạ Tuân bên cạnh và hai trăm mấy chấp sự khác trơ mắt ra nhìn.

Trong lòng thầm nghĩ cho dù là thiên tài tuyệt thế Thôi Xán Kim Mang, thế cũng không cần hành đại lễ như vậy nhỉ?

Vẫn chưa trưởng thành tới Huyền Thánh cửu trọng mà.

Cho dù đối mặt Huyền Thánh cửu trọng thật sự, các ngươi cũng không tới nỗi kích động như thế chứ.

Huống chi…

“Ơ kìa, hắn không phải!”

Bốn thần sử Tiếp Dẫn lấy tay che mặt, vẻ mặt lộ ra vẻ không biết nên làm sao.

“Người này là Thiên ma ngoại vực kia, nữ tử bên cạnh hắn mới là Thôi Xán Kim Mang.”

Các ngươi ôm nhầm người rồi.

Lại xem Thiên Ma ngoại vực thành thiên tài tuyệt thế để tiếp đãi.

Hơn nữa còn nói gì mà ‘Huyền tộc có niềm hy vọng rồi, lúc nào cũng đang trông mong’, quá hoang đường.

Nếu việc này lan truyền ra ngoài, chẳng phải làm trò cười to bằng trời rồi sao.

Thế nhưng, ba phân điện chủ đó lại giống như không nghe hiểu.

“Gì mà không phải? Chính là hắn!”

“Vị này là Khương hiền giả của Huyền tộc chúng ta, mấy hậu bối các ngươi biết cái rắm!”

“Còn không mau tới bái kiến!”

Còn người sở hữu Thôi Xán Kim Mang thật sự ở bên cạnh cứ thế trực tiếp bị gạt bỏ sang một bên.

Mặc cho tâm tính trời có sập cũng không kinh động như Thu Vũ Tuyền, cũng có vẻ trở tay không kịp.

Vừa rồi đám người này xông vào đây, nàng cũng tưởng là đến đón tiếp mình.

Nàng còn đứng ở đó, chờ đợi được bao vây bởi tiếng vỗ tay hoa tươi và lời khen ngợi tâng bốc đã thành thói quen.

Kết quả, giờ phút này nàng đứng ở chỗ kia giống như người vô hình.

Thật ra, những người này vốn chính xác là tới đây vì nàng.

Chỉ đáng tiếc địa vị của Thành ca ở Huyền tộc quá cao, có mặt hắn, thiên tài gì đó đều phải âm u mờ nhạt.

Ba phân điện chủ nhiều cảm xúc đan xen, hoàn toàn phớt lờ những người khác.

“Khương hiền giả, cuối cùng ngươi cũng đã trở về!”

“Mấy năm nay ngươi vẫn mãi không xuất hiện, bọn ta còn tưởng gặp phải chuyện không may rồi.”

“Bọn ta còn từng suy nghĩ tới Nguyên Tiên giới tìm ngươi, nhưng chỉ thăm dò được ngươi từng xuất hiện ở Thiên Cung, song Thiên Cung đã tan tành mây khói từ lâu rồi…”

Khương Thành đứng dậy dìu đỡ bọn họ đứng lên.

“Mấy năm đó ta đã đi nơi khác, gần đây mới trở về.”

“Giờ đây chẳng phải lại trùng phùng rồi sao?”

Huyền tộc trong ký ức của mình vẫn còn, tảng đá lớn trong lòng hắn cũng đã buông xuống.

“Đúng đúng, chúng ta lại trùng phùng rồi.”

Sau khi phân điện chủ dẫn đầu đó đứng dậy, cả người vẫn kích động run rẩy: “Khương hiền giả còn nhớ ta không, ta là Bạch Đồng Thạch, chấp sự thứ ba dưới Chiến Linh điện chủ Bạch Huyền tộc của năm xưa.”

Thành ca gượng gạo ho nhẹ một tiếng.

“Cái này, thật sự không nhớ.”

Năm xưa người có thể trực tiếp nói chuyện với hắn, đều là đại điện chủ của Tứ Đại Huyền Tộc.

Điện chủ bình thường của tổng bộ cũng phải thua một cấp, huống hồ một chấp sự dưới điện chủ.

Bạch Đồng Thạch không những không giận, ngược lại nở nụ cười hì hì.

“Ha ha, ta biết ngay ngươi không nhớ, dù sao bọn ta nhớ ngươi là được!”

Những người khác bên cạnh đều ngẩn người ra.

Đây là tình hình gì vậy?

Khương hiền giả nào?

Hơn nữa tên này cũng không quen biết ngươi, ngươi vui mừng gì chứ?

Có nhầm lẫn không?

Đám người Hạ Tuân và bốn thần sử kia giương mắt đờ đẫn, trong lòng như hàng vạn con ngựa lao nhanh.

Bỗng nhiên bọn họ nhớ ra những lời nói mà trước đó Khương Thành nói, hắn rất được ưa thích ở Huyền tộc.

Thì ra lúc bấy giờ hắn cũng không có khoát lác?

Nhưng tên này không phải Thiên ma ngoại vực sao?

Sao lại trở thành người có danh vọng của Huyền tộc rồi?

Thu Vũ Tuyền lần nữa nhớ lại Thu bà khi đó, cuối cùng nàng cũng nhận ra, thì ra xưng hô Đại hiền giả ấy là thật.

Hơn nữa có vẻ như thân phận của hắn còn cao hơn trong tưởng tượng của mình.

“Hiện nay mấy người bạn cũ Bạch La Chân, Tân Linh, Thân Lương, Kim Bột, Ngân Trí, Hắc Nhạc này vẫn tốt chứ?”

Bọn họ nghe thấy hắn nhắc tới mấy cái tên này, người ngoài như Thu Vũ Tuyền và đám người Hạ Tuân vẫn chưa có phản ứng gì.

Sắc mặt của bốn thần sử và những chấp sự không quen biết Khương Thành kia xác thực có sự thay đổi lớn.

Hiện nay, mỗi một người trong số những cái tên này đều là cự phách Huyền tộc!

Thân phận thực lực cao hơn hẳn phân điện chủ.

Không lẽ Khương hiền giả này cũng có giao tình với bọn họ?

Thế thì thật sự ghê gớm rồi.

Bạch Đồng Thạch mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu.

"Đều tốt đều tốt, bọn họ đều ở bên tổng bộ."

"Nếu bọn họ biết ngươi trở về, chắc chắn vui sướng ngất ngây."

Thành ca lại hỏi: "Còn mấy người Bạch Vô Khải, Ninh Chi Lâm, Kim Khao, Mục Vi thì sao?"

Bốn vị này được xem như là nhân vật cấp lão tổ của Tứ Đại Huyền Tộc.

Năm xưa Huyền giới bị Viêm tộc xâm phạm, mấy người này rơi vào tình cảnh nguy hiểm, còn là do hắn cứu ra.

Bạch Đồng Thạch liền chắp tay lên bầu trời phía xa một cách tôn kính.

"Bốn vị này quanh năm bế quan, đã không hỏi thế sự lâu rồi."

Chương 2173: Thật sự trở thành khách quý

Tin Khương Thành trở lại nhanh chóng truyền khắp phân điện.

Cùng lúc đó, có người cố ý báo tin đến tổng bộ thần điện.

Biết Đại hiền giả trở về, một vài tộc nhân mới sau khi xuất thế không hiểu ra sao, người này là ai vậy?

Những thế hệ trước của Huyền tộc đều kích động đến rơi nước mắt, rối rít bôn ba bẩm báo.

Mà trong phân điện, một lễ chúc mừng long trọng được cử hành.

Mục đích của lễ chúc mừng chỉ có một, đó là hoan nghênh Khánh hiền giả đã về.

Là tên lâu la đứng phía sau Thành ca phất cờ hò reo khi xưa, Bạch Đồng Thạch biết hắn rất thích phô trương.

Vì muốn theo ý thích của hắn, nên buổi lễ chúc mừng muốn long trọng bao nhiêu thì long trọng bấy nhiêu.

Còn về những người mới như Thu Vũ Tuyền và Hạ Tuân đến gia nhập thì chỉ có mấy vị Chấp sự ra mặt.

Những người này có thiên phú cực cao, sau khi ghi tên vào danh sách thì vẫn phải đợi bên phía tổng bộ đến đây đón người.

Nhìn bên ngoài giăng đèn kết hoa náo nhiệt, họ ngoài rung động ra thì còn đầy nghi vấn.

“Rốt cuộc Khương Thành này có địa vị thế nào?”

“Sao bên phía Khí tộc lại có Đại hiền giả chứ?”

“Hơn nữa thân phận của Đại hiền giả là gì, phân điện chủ lại đối xử kính trọng với hắn như vậy?”

Một ít thần sử của phân điện ra đời sau thế cũng muốn biết đáp án của vấn đề đó.

“Phân điện chủ, ngươi thế này có quá khoa trương không?”

“Huyền tộc chúng ta thiết lập vị trí Đại hiền giả từ lúc nào vậy, sao ta mới nghe thấy lần đầu?”

“Các ngươi chưa từng nghe nhắc đến là việc bình thường.”

Đối với sự nghi ngờ của bọn hắn, Kim Đồ - một trong ba phân điện chủ nhìn Thành ca được mọi người vây quanh cách đó không xa, đôi mắt lâm vào hồi ức.

“Huyền tộc của chúng ta chỉ có một vị Đại hiền giả, có một không hai.”

“Đó là Huyền giới từ trước khi ba ngàn chân giới trở về…”

Khi hắn đang phổ cập kiến thức về những gì Thành ca đã trải qua cho tộc nhân bên cạnh, Đông Phàm Thánh Chủ bên ngoài tháp cổ đang rơi vào tình trạng cực kỳ xoắn xuýt.

Khương Thành đã vào đó một ngày rồi.

Suốt cả ngày không có tin tức gì khiến hắn không thể không suy nghĩ lung tung, dấy lên một chút dự cảm không hay lắm.

Chẳng lẽ hắn đã chết trong tay người của Khí tộc rồi sao?

Vậy mình cứ chờ ở đây còn ý nghĩa gì?

Chờ người của Khí tộc ra ngoài một lưới tóm gọn mình luôn ư?

Nhưng nếu mình rời đi ngay bây giờ, lỡ đâu Khương Thành không có chuyện gì, hắn ra ngoài rồi sao?

Vốn dĩ hắn vẫn chưa quen với cuộc sống ở Huyền giới, một Thánh Chủ đỉnh phong như hắn không hề cảm thấy an toàn, rất cần bắp đùi lớn như Thành ca.

"Đợi thêm hai ngày nữa vậy!"

"Nhiều nhất là hai ngày!"

"Nếu vẫn không có tin tức, vậy mình chỉ có thể từ bỏ."

Nhưng vào lúc này, gương đồng bên trong miếu cổ bỗng hiện ra.

Ngay sau đó, hơn mười thân hình bay ra từ trong kính.

"Ơ, chẳng phải nói có tận hai người ư?"

"Tại sao chỉ có một người?"

Cảm nhận khí tức huyền lực của người dẫn đầu không hề thua mình, lòng Đông Phàm bất chợt cảm thấy nặng nề.

Hắn không chỉ không thấy Khương Thành quay lại, mà còn xuất hiện nhiều người của Khí tộc.

Đang đùa cái quái gì vậy?

Hắn vội vàng lùi về sau, nhưng đã muộn.

Nam tử trung niên cầm đầu mặc trường bào điện chủ xen lẫn hai màu xanh đen vọt đến trước mặt hắn.

"Các hạ chớ có đi!"

"Ngươi là Đông Phàm Thánh Chủ hay là Sở Đình Thiên Thần?"

"Đúng rồi, người còn lại đâu?"

Đông Phàm âm thầm than khổ trong lòng.

Không phải chứ, tên mình đã bị lộ rồi sao?

“Khụ, ta không phải, các ngươi nhận nhầm rồi, ta chỉ đi ngang qua nơi này…”

“Chính là hắn!”

Một nam tử trẻ tuổi có cảnh giới thấp nhất trong đám người chỉ vào hắn, đó là một trong bốn vị thần sử tiếp dẫn khi nảy.

“Lúc trước ta đã thấy hắn.”

Điện chủ dẫn đầu hơi sững sờ, bất chợt phản ứng lại.

“Các hạ đừng hiểu lầm, bọn ta không có đối địch với ngươi, vốn dĩ bọn ta chỉ định mời ngươi vào làm khách.”

Làm khách?

Đông Phàm không tin.

Không quen không biết thì làm khách gì chứ?

Hơn nữa nếu thật sự muốn mời khách, tại sao lại phái ra nhiều cao thủ như vậy?

Chắc chắn bọn hắn định lừa mình vào trong đó rồi giết chết!

“Ta cũng không có thù hận gì với các ngươi, hơn nữa ta còn rất bận, hay là giờ tạm biệt thôi…”

Phân điện chủ nọ khẽ mỉm cười: “Bọn ta phụng mệnh của Đại hiền giả Khương Thành ra đây.”

“Hắn nói ngươi là bạn của hắn, bọn ta thật sự muốn mời ngươi làm khách.”

Khương Thành?

Đại hiền giả?

Đông Phàm có hơi bất lực chế nhạo.

Các ngươi có thể dệt chuyện càng kỳ lạ hơn được không, rõ ràng tên kia là “Thiên ma ngoại vực” giống ta mà?

Huống chi hắn mới đi vào có một ngày mà đã bước lên vị trí Đại hiền giả, sao có thể chứ?

Hắn khoát tay liên tục: “Không được không được, ta xin nhận tấm lòng của các ngươi, còn khách thì khỏi đi…”

Phân điện chủ và các chấp sự liếc nhìn lẫn nhau, tất cả đều có chút dở khóc dở cười.

Mời người ta làm khách mà cũng khó khăn như vậy à?

Lòng phòng bị của người này thật sự quá nặng.

“Các hạ, nói trắng ra vậy.”

“Nếu bọn ta muốn hại ngươi thì lúc này cứ ra tay trực tiếp là được, cần gì lừa ngươi phiền phức như vậy đúng không?”

“Nếu ngươi thật sự không tin, vậy sao không nhân tiện đi vào để nhìn rõ mọi chuyện thế nào?”

“Không phải ta không tin…”

Ngoài miệng Đông Phàm nói như vậy, nhưng thực tế hắn vẫn có hơi nghi ngờ.

Hắn cẩn thận nghĩ lại, lúc trước hình như Khương Thành đã nói có thể trở thành “khách quý” gì đó, không phải là thật chứ?

Cuối cùng, do bị áp bách trước thực lực của đối phương, hắn vẫn theo họ tiến vào Tiểu Huyền giới.

Vừa vào đến bên trong, hắn đã bị âm thanh ồn ào và sôi động của đám người trong phân điện dọa sợ.

Đây là truyền tống thẳng đến trong vòng vây của Khí tộc sao?

Nếu như đánh nhau, thêm một trăm người như mình cũng không đủ.

Phân điện chủ nọ quát lên với đám người trong điện môn.

“Vị này là Đông Phàm Thánh Chủ, bạn của Khương hiền giả, đến từ bên phía Nguyên Tiên giới.”

“Các ngươi mau nhường đường cho ta, đừng cản đường đi nữa!”

Mọi người vội vàng tráng ra để lộ một con đường.

“Cái gì, đó lại là bạn của Khương hiền giả ư?”

“Vậy hắn chính là khách quý rồi!”

“Hoan nghênh hoan nghênh, hoan nghênh khách quý!”

Trong nháy mắt, mọi người đã nhìn Đông Phàm Thánh Chủ bằng ánh mắt cực kỳ thân mật, từng người đều nhiệt tình mời hắn.

Ai không biết còn cho rằng hắn là bạn thâm niên của bọn họ.

Đông Phàm cảm thấy có hơi choáng váng, thậm chí hắn còn nghi ngờ đây có phải là một giấc mộng hay không.

Các ngươi đã biết ta đến từ Nguyên Tiên giới mà lại còn coi ta như khách quý ư?

Dưới sự chỉ dẫn của phân điện chủ, hắn nhanh chóng tiến vào trong yến tiệc và nhìn thấy Khương Thành đã lâu không gặp.

Lúc này ca đang ngồi ở chủ vị, đang trò chuyện vui vẻ với tộc nhân Huyền tộc xung quanh.

Trông khí thế ấy dường như hắn mới chính là chủ nhân của nơi này.

“Khương chưởng môn, này, người này…”

“Ơ, ngươi đến rồi à?”

Thành ca mỉm cười vẫy tay với hắn, một vị phân điện chủ khác ở bên cạnh lập tức sắp xếp một vị trí cho Đông Phàm.

“Sở Đình đạo hữu đâu rồi, tại sao hắn không tới đây?”

Đông Phàm ngơ ngác ngồi xuống: “Hắn nói phải đi trước…”

“Ồ.”

Thành ca gật đầu tỏ vẻ đã biết, hắn không nói thêm gì nữa.

“Đã đến đây thì chính là về nhà, ngươi đừng quá khách sáo.”

Về nhà?

Sự nghi ngờ trong lòng Đông Phàm đã lên đến đỉnh điểm.

Bây giờ, hắn đã hoàn toàn tin vào lời nói lúc trước của Khương Thành, thì ra hắn rất được yêu thích ở Khí tộc, hơn nữa hắn thật sự có thể biến mình trở thành khách quý.

“Ta nghe bọn hắn gọi ngươi là Khương hiền giả, chẳng lẽ ngươi và Khí tộc đã có quan hệ sâu xa từ lâu?”

Khương Thành gật đầu: “Cứ coi như thế.”

Mà lúc này, mấy luồng hơi thở mạnh mẽ hơn đã truyền vào từ bên ngoài điện.

Chương 2174: Thể diện đột phá chân trời

Đông Phàm cảm nhận được khí tức lớn mạnh hoàn toàn không thua kém Thánh Tôn đó, sắc mặt hắn lần nữa căng chặt.

Còn ánh mắt của Thu Vũ Tuyền và đám người Hạ Tuân trong điện sát bên cũng bắt đầu trở nên nặng nề.

“Cả mấy vị Huyền Thánh cửu trọng, đây là đích thân mấy đại điện chủ của Khí tộc tới đây rồi!”

Không chỉ mấy đại điện chủ Huyền Thánh cửu trọng kia, hơn trăm vị điện chủ bên tổng bộ cũng đều cùng chạy nhanh qua đây.

Tất cả tộc nhân trong phân điện đứng dậy, cung kính hành lễ về phía bầu trời.

“Bái kiến chư vị điện chủ!”

Tuy rất nhiều tộc nhân ra đời sau đó đã được phổ cập những việc năm xưa Khương Thành từng trải, nhưng bọn họ trông thấy cảnh này vẫn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Bọn họ không phải cũng là đến hoan nghênh vị Khương hiền giả đó chứ?”

“Làm sao có thể, cho dù người này từng có địa vị cao tại Khí tộc, hiện nay cảnh giới cũng không vượt qua Huyền Thánh bát trọng, đâu thể để đích thân đại điện chủ tới đón tiếp?”

Bọn họ vẫn chưa nói xong thì đã nghe thấy ngoài điện truyền lại tiếng hò hét kéo dài.

“Khương hiền giả! Ngươi thật sự trở về rồi sao?”

“Quả nhiên là ngươi, điều này đúng là tốt quá rồi!”

“Mấy năm nay, bọn ta thật sự lúc nào cũng đang nhớ ngươi đấy…”

Khương Thành ngước mắt lên nhìn, liền thấy đám người Bạch La Chân và Tân Linh, Kim Bột, Ngân Trí, Hắc Nhạc từ trên trời bay xuống.

Bây giờ năm người này là đại điện chủ của tổng bộ thần điện, cảnh giới cũng đã đạt tới Huyền Thánh cửu trọng, được xem như là cao thủ đồng giai với Thánh Tôn bên Nguyên Tiên giới.

“Ta cũng vẫn luôn nhớ các ngươi mà, mấy năm đó đi khắp nơi tìm kiếm các ngươi.”

Ca này nói ra câu này một cách không hề đỏ mặt thở dốc.

Bạch La Chân chung sống với Khương Thành nhiều nhất suýt nữa tuôn chảy nước mắt tại chỗ.

Nàng kích động bay tới phía trước Khương Thành một tay kéo lại hai tay của hắn.

“Mấy năm nay, ngươi đã đi đâu hả?”

“Khắp nơi cũng không tìm được…”

“Ha ha, việc này nói ra thì dài dòng lắm…”

Sự có mặt của năm đại điện chủ hoàn toàn xác nhận thân phận Đại hiền giả của Khương Thành.

Cũng khiến những tộc nhân Huyền tộc trước đây không lý giải đó hiểu rõ địa vị của hắn ở bổn tộc đặc biệt như thế nào.

Đông Phàm phục rồi, hoàn toàn phục rồi.

Cái gì gọi là thể diện, đây chính là thể diện.

Người khác đến Huyền giới như đi trên lớp băng mỏng, người này tới Huyền giới là để làm chủ mà.

Gì mà được ưa thích, đó quả thật là cách nói khiêm tốn nhất rồi.

Giờ phút này hắn chỉ âm thầm đồng tình với Sở Đình Thiên Thần.

Chỉ cần hắn chờ thêm một ngày thì đãi ngộ đã khác hẳn.

Bây giờ Sở Đình còn đang ở ngoài trốn đông núp tây, cẩn thận dè đặt chuyển hóa huyền lực.

Mà dù cho chuyển hóa hoàn thành thì cũng vẫn phải luôn lo lắng để lộ thân phận dị giới, sau đó bị những tộc nhân Huyền tộc ngoài kia vây lại tấn công.

Đâu giống mình, cứ công khai như vậy ngồi hưởng dụng món ngon, còn có một đám cấp cao Huyền tộc kề cạnh.

Chuyển hóa huyền lực gì chứ?

Với thân phận như Khương Thành, tới lúc đó bảo hắn lấy một ít công pháp và đan dược của Huyền tộc giúp mình cũng không vấn đề nhỉ?

Thu Vũ Tuyền và đám người Hạ Tuân cũng không nói nên lời nữa.

Mấy người tai to mặt lớn cao nhất Huyền tộc đều là người quen của Khương Thành, thế hắn có thể đi ngang đi dọc ở tiểu thế giới này rồi.

Mà ngày hôm sau sau khi bọn họ gấp rút đi tới tổng bộ của thần điện Huyền tộc, bọn họ lại một lần đổi mới sự nhận biết về địa vị của Khương Thành.

Bọn họ tiến vào thần điện trang nghiêm khí phái, xuyên qua công trình kiến trúc hùng vĩ, đi dọc theo bốn đường bậc thềm đá kim ngân hắc bạch chậm rãi bước lên.

Hai bên của bậc thềm đá, lần lượt dựng đứng hai tượng đá cao ngất.

Chính là hình dáng của lão tổ Huyền tộc Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm.

“Đây là tượng đá của các lão tổ Huyền tộc ta.”

“Có thể nói chính là bọn họ sáng lập ra hệ thống tu luyện của Huyền tộc.”

“Mà trong những năm hỗn loạn nhất sau khi Nguyên Tiên giới trùng tổ, Huyền tộc ta nguy hiểm bất ổn, suýt nữa bị diệt tộc. Cũng là mấy vị lão tổ đứng ra, cố gắng xoay chuyển tinh thế, dẫn Huyền tộc ta đến nơi này.”

“Bình thường ngoài điện chủ và phân điện chủ, chỉ có người mới thiên phú cực cao mới có tư cách tới đây bái kiến.”

Sắc mặt của Hạ Tuân và nam tử trung niên nhận được Xích Viêm Liệt Mang trước đó khựng lại, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Thật ra những tộc nhân Huyền tộc bên ngoài như bọn họ cũng chưa từng nghe nói về bốn lão tổ đó.

Đối với bọn họ, đó chính là Thần trong truyền thuyết.

Còn Thu Vũ Tuyền thì khẽ cau mày, sự cao ngạo khắc sâu trong người khiến nàng không thể nào cúi đầu với người khác.

Khương Thành dứt khoát bĩu môi.

"Đừng mong ta bái bọn họ."

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột không khỏi mỉm cười.

"Ngươi là Đại hiền giả, còn từng cứu bọn họ, đương nhiên không cần bái."

Sau khi bọn họ cung kính lạy bốn tượng đá xong, mọi người tiếp tục bước lên.

Lúc lên tới đỉnh núi, thứ đập vào mắt là tượng đá thứ năm.

Tượng đá này chắp hai tay sau lưng, ngước nhìn lên trời cao phía xa một góc bốn mươi lăm độ với dáng vẻ liếc nhìn vênh váo.

Nhìn kỹ lại, không phải Khương Thành thì còn ai?

Đám người Hạ Tuân kinh ngạc đến nỗi suýt nữa rớt cả cằm.

"Hắn, hắn… Sao lại là hắn?"

Đôi mắt của Thu Vũ Tuyền cũng trừng to, trong lòng chỉ cảm thấy hết sức hoang đường.

Tên này lại có một pho tượng đá ở tổng bộ thần điện Huyền tộc?

Hơn nữa, vị trí còn cao hơn bốn lão tổ Huyền tộc đó.

Điều này cũng hoang đường quá đấy chứ?

Bạch La Chân nở nụ cười mỉm: "Khương hiền giả mấy lần cứu vãn Huyền tộc khỏi nước sôi lửa bỏng, gọi là người tái tạo tộc ta cũng không quá."

“Huống chi bốn vị lão tổ cũng nhận được ơn tình của hắn, thống nhất cho rằng hắn đáng được sự đãi ngộ kính trọng như thế.”

Việc này…

Trong lòng nhân tộc mới gia nhập có hàng vạn con ngựa lao nhanh, toàn bộ thừ người ra.

“Ha ha ha, ta vẫn luôn dạy dỗ các ngươi làm người phải khiêm tốn, ngươi nhìn làm thứ này, bảo ta tình này làm sao chịu được?”

Trên miệng hắn nói vậy, thật ra sớm thì đã nở gan nở ruột.

Hắn thật sự không ngờ rằng tộc nhân Huyền tộc lại làm điều này cho mình.

Người kính trọng nhất Huyền tộc, thoạt nghe thì tư cách làm màu này đã đột phá cả chân trời.

“Không có lần sau nha, lần sau không được làm vậy nữa.”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột liên tục gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Trong lòng bọn họ lại oán thầm, rốt cuộc nụ cười trên mặt ngươi là không có lần sau, hay là tiếp tục như thế?

“Người mới bái kiến Đại hiền giả!”

Hai điện chủ phụ trách nghi thức nhập môn bên cạnh cất tiếng vái chào.

Lúc này, tâm trạng của đám người Hạ Tuân mới nhập môn hết sức phức tạp.

Thử nghĩ chỉ một ngày trước, bọn họ còn hoàn toàn không xem Thiên ma ngoại vực này ra gì.

Kết quả bây giờ lại phải dùng thân phận của hậu bối, quỳ lạy pho tượng đá của hắn, vậy là sao chứ?

Cuối cùng mấy người vẫn hành lễ một cách cung kính.

Bọn họ cũng không ngốc, đã nhận ra được hai bên căn bản không phải cùng một thế giới.

Thể diện này của Khương Thành, hoàn toàn chính là người đệ nhất Huyền tộc.

Còn những người mới nhập môn như bọn họ, phía trên còn có một đám thần sử, chấp sự, phân điện chủ, điện chủ, đại điện chủ…

Lúc bấy giờ có thể chung sống với Đại hiền giả này ở miếu cổ đã được xem là một mối duyên phận.

“Đại hiền giả, trước kia là bọn ta có mắt không tròng, đã mạo phạm ngươi.”

“Vẫn mong ngươi tha thứ…”

Tâm trạng Thành ca cực tốt trực tiếp xua tay.

“Các ngươi đã gia nhập Huyền tộc chân chính, thế chính là người của mình rồi, sao ta lại trách các ngươi?”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột cũng mỉm cười gật đầu.

Người Huyền tộc trong kia là không thể lựa chọn, tộc nhân Huyền tộc phía ngoài có thể chịu được sự cám dỗ của Huyền Thần, kiên trì tự mình ngộ đạo, điều đó là vô cùng đáng quý.

Mà lúc này, ánh mắt của mọi người cũng ngưng tụ trên người Thu Vũ Tuyền.

Chương 2175: Tạm thời tổ đội

Tất nhiên đại điện chủ và các điện chủ có mặt ở hiện trường rất coi trọng thiên tài bậc nhất Thôi Xán Kim Mang này.

Thiên phú như vậy, ngay cả bốn vị lão tổ cũng không phải người nào đều có sẵn.

Chỉ cần không chết đột ngột, tương lai chắc chắn là Huyền Thánh cửu trọng.

Thậm chí có cơ hội tiếp tục đột phá.

Tuy nhiên, trông dáng vẻ Thu Vũ Tuyền này không tôn trọng mấy vị lão tổ của Huyền tộc lắm.

Đối mặt bốn pho tượng đá trước đó, nàng vẫn miễn cưỡng chắp tay, bày tỏ sự tôn trọng.

Bây giờ đối mặt pho tượng đá của Khương hiền giả, nàng càng là đứng thẳng tắp.

Nhìn kỹ vẻ mặt của nàng, thậm chí có thể trông thấy một ít sự khó chịu.

Điều này khiến đám người Kim Bột và Hắc Nhạc xôn xao cau mày lại.

“Thu Vũ Tuyền, tuy ngươi là thiên tài tuyệt thế, nhưng như vậy thì kiêu ngạo quá mức rồi nhỉ?”

“Khương hiền giả cũng là tiền bối của ngươi, không lẽ tấm lòng tôn kính cần thiết đều không có sao?”

Trong lòng Thu Vũ Tuyền buồn bực tới nỗi rối tinh rối mù.

Sớm biết Đại hiền giả Khương Thành này là lão đại Huyền tộc, nói như thế nào nàng cũng sẽ không gia nhập vào đây.

Động lực tu luyện lớn nhất của nàng là gì, chẳng phải cũng vì hơn hẳn Khương Thành sao?

Làm sao có thể hành đại lễ với pho tượng đá của hắn?

Song giờ đây, nàng thế cưỡi trên lưng cọp.

Tiểu thế giới Huyền tộc này, vào dễ ra khó.

Nàng cũng đã tham gia khảo hạch đăng ký lập sổ, nếu lúc này tuyên bố rút khỏi, liệu những đại điện chủ có mặt ở đây sẽ thẹn quá hóa giận mà mạnh tay không, nàng thật sự không chắc chắn.

Khương Thành nhìn vẻ mặt ấm ức của nàng, trong lòng hắn rất sảng khoái.

Để trước đây ngươi đắc ý như thế kia, còn muốn ta làm người hầu cho ngươi?

“Sao vậy sao vậy? Trước đó không phải còn nói sau khi gia nhập chắc chắn sẽ rất được coi trọng sao?”

“Chẳng phải còn muốn ta biết điều chút, nịnh bợ ngươi thật tốt à?”

“Sao bây giờ không lên tiếng nữa rồi?”

“Khi đó thì ta đã nói ta được ưa thích ở Huyền tộc, định lo cho ngươi, kết quả ngươi không cần mà.”

“Ngươi!”

Thu Vũ Tuyền hận không thể đánh chết tên đáng ghét này, nhưng suy nghĩ lại trước kia thật ra mình cũng khó ưa như vậy.

Hơn nữa nếu nàng cãi vã với Khương Thành, tên này chắc chắn lại ngang nhiên nói mình chỉ là thị nữ nhỏ nhoi, tới khi đó thì mất hết mặt mũi rồi.

Nàng chỉ đành chuyển vào truyền âm, bắt đầu nói điều kiện.

"Ta có thể hứa với ngươi, trong quãng thời gian ở Huyền giới đều làm biểu muội của ngươi, khoảng thời gian này chúng ta sống chung một cách hòa bình."

"Ngươi vốn chỉ là thị nữ của ta, còn muốn nâng cấp?"

Khương Thành nhếch mày, cố tình cười nhạo nói: "Hay là ta cũng học ngươi, bảo bọn họ trực tiếp ban ngươi cho ta được rồi."

"Ngươi…"

Thu Vũ Tuyền hít một hơi thở sâu, hung hăng nói: "Rốt cuộc ngươi muốn sao? Ép dữ quá đừng trách ta giết ra đòn kiếm đó!"

Nàng nói như vậy, Khương Thành thật sự không thể không kiêng nể lại.

Con thỏ nóng nảy rồi còn cắn người nữa mà.

Mình thì không sợ Vô Đạo kiếm, nhưng e rằng đám người Bạch La Chân và Kim Bột không chịu nổi.

"Đừng kích động như thế, ta đâu định hại ngươi."

Hắn suy nghĩ một hồi, đảo mắt nói: "Vậy đi, sau này ngươi nghe mệnh lệnh của ta, nghiêm chỉnh chấp hành pháp lệnh, không được chống lại…"

"Ngươi nằm mơ đi!" Thu Vũ Tuyền từ chối một cách không hề do dự.

"Đừng từ chối nhanh như thế chứ, ta có thể hứa, không làm chuyện bôi nhọ mặt mũi của ngươi. Chỉ huy ngươi cũng chỉ làm một số đại sự bình thường."

Sở dĩ Thành ca đưa ra yêu cầu này, cũng là đã có cân nhắc.

Trước mắt hắn chưa tìm được Nguyên Ly Thánh Tôn, hệ thống bị mắc kẹt, tạm thời không còn cách nào lần nữa phục sinh.

Lúc này cần thiết phải làm một đại sát khí ở bên cạnh trấn thủ, tăng thêm một ít cảm giác an toàn.

Khắp chốn thiên hạ này, đại sát khí có thể so sánh với Vô Đạo kiếm thật sự không nhiều.

Nghe hắn nói thế, sắc mặt của Thu Vũ Tuyền cũng dịu đi rất nhiều.

Nhưng kết hợp phong cách trước kia của Khương Thành, nàng vẫn không dám buông cảnh giác.

"Cái gì gọi là đại sự bình thường, ngươi nhất thiết phải nói rõ ràng."

"Ví dụ như gặp được kẻ địch, ngươi phải nghe ta chỉ huy."

Thu Vũ Tuyền hơi sững sờ: "Chỉ vậy thôi?"

Đây chẳng phải liên thủ sao?

Chỉ là tên này muốn làm đội trưởng của đội hai người mà thôi.

Trong ấn tượng của nàng, trước giờ Khương Thành đều không cần đồng đội mà.

Yêu cầu này thật sự khiến nàng hơi bất ngờ.

"Chỉ thế thôi, rất dễ dàng phải không?"

"Những việc khác đều không can dự?"

"Không can dự."

Thu Vũ Tuyền suy nghĩ thật kỹ, ở Huyền giới này nàng một thân một mình, quả thực cũng cần người giúp đỡ.

Mà trước giờ nàng tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì, đúng là chỉ có Khương Thành lọt được vào mắt nàng.

"Vậy được, ta đồng ý."

Nàng cũng chừa lại ý định: "Nhưng ta phải thêm một điều, chỉ giới hạn trong thời gian Huyền giới, sau khi rời khỏi Huyền giới thì không tính nữa."

Trong tương lai nàng vẫn muốn đánh Khương Thành một trận, đánh phục tên này, đương nhiên sẽ không liên kết tổ đội với hắn mãi mãi.

Khương Thành thầm nói trước khi rời khỏi Huyền giới thì Nguyên Ly đã bị ta giết chết từ lâu rồi.

Khi đó hệ thống hack hồi phục lại bình thường, cho dù ngươi muốn làm đồng đội của ta, ta cũng không bằng lòng.

"Được!"

Sau khi hai người âm thầm đạt được giao dịch mới thì Khương Thành cắt đứt truyền âm, cười tít mắt xua tay với điện chủ và các đại điện chủ xung quanh.

"Thu Vũ Tuyền là biểu muội do ta nhận, là người của mình."

"Nàng không cần lạy nữa."

Mọi người tỏ ra vẻ mặt cạn lời.

Vừa rồi hai người còn đang tranh cãi không khoan nhượng, tưởng bọn ta mất trí rồi sao?

Nhưng đích thân Thành ca mở lời, tất nhiên mọi người rất nể mặt.

"Thì ra là biểu muội của Khương hiền giả, đúng là thất kính thất kính."

"Hoan nghênh ngươi gia nhập Huyền tộc bọn ta…"

Thật ra đám người Bạch La Chân cũng thầm thở phào.

Đây là thiên tài tuyệt thế Thôi Xán Kim Mang, có thể trở thành người của mình, đương nhiên là tốt nhất.

Sau khi thu xếp ổn thỏa ở tổng bộ thần điện Huyền tộc, đám người mới thiên tài Hạ Tuân lần lượt bái vào dưới môn điện chủ khác nhau.

Còn Thu Vũ Tuyền thì độc lai độc vãng tự mình nghiên cứu, suốt ngày chìm đắm trong biển cả đủ loại công pháp vũ kỹ của Huyền tộc.

Còn về Khương Thành, hắn đón nhận thu hoạch liên tục không dứt.

Sau khi thân phận của Khương hiền giả truyền ra ngoài, lượng lớn giá trị thống trị không ngừng tràn tới.

Ban đầu Đại hiền giả ngang vai ngang vế với đại điện chủ, nhưng năm xưa hắn đã làm một loạt đại sự kinh thiên động địa ở Huyền giới, thân phận sớm đã ngự trị trên tất cả mọi người.

Trên một ý nghĩa nào đó, hắn chính là chủ Huyền tộc.

Được thôi, ở bên ngoài vẫn được xưng là Khí tộc.

Toàn bộ người trong tiểu Huyền giới này, đều được tính là bộ hạ của hắn.

Tuy sau khi Nguyên Tiên giới năm đó trùng tổ, Huyền tộc từng gặp phải vài lần nguy cơ diệt tộc, song trước mắt Huyền tộc này vẫn có hơn trăm triệu người trong Tiểu Huyền giới.

Tu vi của những người này chênh lệch, nhưng Huyền Thánh thất trọng vẫn vượt quá nghìn người.

Điều này đồng nghĩa hắn đã có hàng nghìn bộ hạ cấp bậc Thánh Chủ.

Huống chi còn có thuộc hạ Huyền Thánh bát trọng như Bạch Đồng Thạch, Huyền Thánh cửu trọng như Bạch La Chân.

Tuy trước mắt rất nhiều tộc nhân ra đời sau đó vẫn giữ thái độ nghi ngờ và không đồng ý với Đại hiền giả đột nhiên nổi lên này lắm, nhưng chỉ lão nhân trước kia cũng đã cung cấp hết ba mươi mấy triệu huyền tinh cho hắn.

Nghĩ lại trước đó bận rộn trên dưới, mỗi lần cũng chỉ mấy trăm nghìn huyền tinh vào sổ, Thành ca cũng không khỏi cảm khái.

“Lần này đến Huyền giới đúng là tới đúng rồi!”

Suy xét tới hệ thống hồi sinh tạm thời không thể trông chờ, hắn quyết định nâng cao một đợt thực lực cho bản thân để đỡ sợ.

Thứ mở ra đầu tiên vẫn là bảng điều khiển huyền văn.

Chương 2176: Chiến lực tăng vọt

Huyền văn từ thập ngũ trọng thăng tới thập lục trọng, cần năm mươi nghìn huyền tinh.

Trước mắt Khương Thành chỉ có bảy lăm môn huyền văn đạt được cấp bậc này.

Nhưng bây giờ nhìn lại, nguyên thuật thất ngũ trọng đánh Thánh Chủ còn được, đối mặt Thánh Tôn thật sự không đủ sức.

Mặc cho trước đây đối quyết với Nam Khâu, hay là sau này bị Nguyên Ly đánh lén, hắn đều không thể phá phòng của đối diện.

Hết cách, khoảng cách của thánh giới hơi lớn.

Hắn suy ngẫm một hồi, cuối cùng dùng tầm cỡ mười bảy triệu huyền tinh, thăng cấp ba trăm hai lăm căn nguyên đến thập lục trọng, gom đủ bốn trăm môn.

Sau khi tiêu hao thêm huyền tinh nâng cấp đạo quy tắc tới tứ bách trọng, hắn chính thức sở hữu nguyên thuật tứ bách trọng.

So với nguyên thuật tam bách trọng của thời kỳ Đạo Thần, uy lực này đã hoàn toàn không phải một đẳng cấp.

Vì khi đó là căn nguyên thần đài, còn hiện nay là căn nguyên thần hạch.

Hắn có được sát chiêu mới liền muốn thử xem hỏa lực lớn nhường nào.

Nhưng rất nhanh thì hắn gượng gạo phát hiện cái giá phải trả của sát chiêu này hơi lớn.

Vì mỗi lần sử dụng đều cần phải liên kết bốn trăm căn nguyên thần hạch, hồn lực cần thiết thật sự quá nhiều, thần hồn của hắn thả hai lần thì sắp rỗng rồi.

Hết cách, Thành ca chỉ đành nâng thêm cảnh giới thần hồn của mình.

Trọng tiếp theo của nguyên hồn là chân hồn, đó là cảnh giới thần hồn của cấp độ Thánh Tôn.

“Dù sao tương lai ta cũng phải đột phá Thánh Tôn, sớm muộn vẫn phải nâng.”

Hắn cắn răng, tốn cả mười triệu huyền tinh, tăng thần hồn của mình tới chân hồn.

Hắn cảm nhận cấp bội số của hồn lực tăng vọt, vui mừng đến nỗi không thể khống chế mình.

Cảm nhận sơ qua, chắc chân hồn đủ cho hắn tung ra khoảng chừng mười hai lần nguyên thuật tứ bách trọng trong một trận chiến đấu.

"Đủ dùng rồi!"

"Một trận chiến đấu cần dùng nhiều lần như thế kia, chứng tỏ kẻ địch quá mạnh, vốn cần phải bật hack mới có thể giải quyết."

Mà khi hắn hoàn thành xong bước này, cả thần điện và xung quanh đều nổi lên một cơn bão táp vô hình.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột xôn xao chạy nhanh ra ngoài.

"Ta cảm nhận được một luồng lực thần hồn còn mạnh hơn ta, ai tới vậy?"

Vì Nhân Hồn của Khương Thành sớm thì đã tiến hóa đến Thiên Hồn, cho nên cùng là cảnh giới chân hồn, cường độ thần hồn của hắn còn cao hơn Thánh Tôn bình thường và Huyền Thánh cửu trọng.

Hồn lực chất chứa cũng nhiều hơn một khoản lớn.

Khiến người khác cảm giác cứ như cường giả cấp độ cao hơn hạ xuống.

"Chẳng lẽ là tiền bối Bạch Vô Khải đã trở về ư?"

"Không có, không phát giác được hắn."

"Vậy là ai chứ, không lẽ là những cao thủ Huyền tộc bên ngoài thâm nhập vào đây?"

"Ta còn mong vô cùng đấy, hiện giờ Khương hiền giả trấn thủ, đến đây chính là tìm đường chết."

"Không sai, Khương hiền giả trở về, chúng ta hoàn toàn không còn áp lực nữa."

Trong tiếng bàn tán của mọi người, cuối cùng Thành ca cũng lần nữa hiện thân.

Làn sóng thăng cấp cực to của thực lực này, cái giá mà hắn phải trả cũng không nhỏ, ba mươi triệu huyền tinh có được gần đây hầu như tiêu hao sạch sẽ.

Nhưng cũng may trước đây khi hắn luyện khí giúp người ta, đã để dành được nhiều của cải.

Sau khi hắn thăng cấp xong thì hắn triệu tập hết mấy vị đại điện chủ qua đó.

“Mấy năm nay, tại sao các ngươi lại ở trong tiểu thế giới này?”

“Ôi!”

Kim Bột tỏ ra sầu muộn: “Bọn ta cũng không muốn, tuy nhiên, không thể ra ngoài được.”

Trái lại Khương Thành đã đoán được nguyên nhân: “Là vì Huyền tộc ngoài kia?”

“Đúng thế.”

Ngân Trí khẽ thở dài: “Chỉ nhìn xưng hô Khí tộc do bọn họ đặt cho bọn ta thì biết là quan hệ gì rồi.”

“Hiện nay thế lực bọn họ to lớn, bọn ta chỉ đành sống sót ở tiểu thế giới này.”

Khương Thành không hiểu lắm.

“Theo lý mà nói, các ngươi đều là Huyền tộc, không phải cùng tộc sao?”

“Vốn cùng một gốc sinh, sao lại phát triển thành ra bước đường này?”

Bạch La Chân lắc đầu: “Bọn ta và bọn họ cũng không thể hoàn toàn tính là cùng tộc.”

“Tuy đều là Huyền tộc, nhưng bọn họ là con rối từng bị Di cải tạo, còn bọn ta và hắn không hề liên quan.”

“Con rối?”

“Không sai.”

Khương Thành tò mò nói: “Theo ta được biết, Huyền giới là do Di sáng lập, vậy chắc các ngươi đều là hậu nhân của hắn nhỉ, sao lại không hề liên quan tới hắn.”

Năm đại điện chủ há miệng, sau đó lắc đầu tới tấp.

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

“Không phải Di tạo ra Huyền giới, cũng không phải hắn sinh sôi ra Huyền tộc đâu, chẳng qua đều là do hắn mà có thôi.”

Hắc Nhạc chậm rãi nói: “Năm xưa Di trộm mất Thiên Đạo, một mặt của Thiên Đạo diễn hóa ra Tiên giới, một mặt khác diễn hóa ra Huyền Giới.”

“Một mặt kia của Tiên giới, sinh linh cảm ngộ quy tắc, khơi ra sức mạnh căn nguyên to lớn.”

“Còn một mặt này của Huyền giới, sinh linh ngưng luyện huyền văn, chủ tu thế giới tự thân.”

“Đây là số trời.”

“Sau khi Huyền giới xuất hiện, hệ thống tu luyện của Huyền tộc sinh ra đúng thời, là mấy vị tiên tổ Huyền tộc bọn ta phát hiện hệ thống này trước tiên.”

“Cũng như Thượng Cổ thiên tài đầu tiên của Tiên tộc truyền xuống Pháp Môn liên kết căn nguyên, đó không có nghĩa với thứ mà người đến sau tu luyện đều là căn nguyên của hắn.”

“Huyền văn bổn mệnh mà bọn ta phụ linh có được đến từ thiên địa này, nhưng huyền văn bổn mệnh của những người ngoài kia nhận được lại bị khắc lên dấu ấn của Di.”

Khương Thành vô cùng kinh ngạc: “Không phải chứ, Di lại cũng có thể khiến người khác trói buộc huyền văn của hắn ư?”

Khiến người khác trói buộc huyền văn của mình, đây vẫn luôn là kỹ năng bí truyền độc môn của hắn, thế cũng có người mô phỏng được?

Mấy đại điện chủ không biết tại sao hắn phải nói cũng.

Sau khi mấy người hiểu rõ ý nghĩatrói buộc huyền văn, lần nữa lắc đầu bật cười.

“Nếu Di làm được chuyện này, đó chẳng phải chính là Thần sáng lập, có thể tranh giành với Thiên Đạo rồi sao?”

“Hắn không mạnh như vậy, huyền văn của người khác không thuộc về hắn, hắn cũng không thể thao túng.”

“Di chỉ là nhân lúc mỗi người phụ linh, bỏ một ít chân ý vào trong huyền văn của đối phương, giống như ký sinh.”

“Như thế kèm theo những người đó nâng cao huyền văn, chân ý do hắn phụ cũng nhận được một ít phụng dưỡng, dùng để thăng cấp cảm ngộ quy tắc của bản thân hắn.”

“Thật ra hắn cũng không nhận được nhiều lắm, dù sao cấp độ huyền văn của tất cả mọi tộc nhân Huyền tộc đều thua xa hắn, không thể cho hắn bao nhiêu cảm ngộ hữu dụng.”

Khóe miệng Khương Thành giật nhẹ, thầm nói đây đã vô cùng thần thông quảng đại rồi đấy.

Có thể mượn được cảm ngộ quy tắc của người khác, cho dù chỉ là một phần chục nghìn, đặt trên cơ số lượng lớn tu sĩ Huyền giới cũng đã rất đáng sợ.

Điều này đồng nghĩa mỗi ngày đều có vô số người đang lĩnh hội quy tắc giúp hắn.

E rằng mấy Chính Thần Nguyên Tiên giới kia không một ai làm được việc này.

“Vậy đạo của bọn họ, cũng tức là huyền linh lại đến từ đâu hả?”

“Vẫn là vì Di.”

“Di dựa vào cảnh giới huyền văn, chia cho bọn họ phần Thiên Đạo do mình nắm giữ.”

Suỵt!

Thành ca lần nữa cảm nhận được sự chấn động.

“Như vậy cũng mạnh bạo quá rồi nhỉ?”

Khó trách tộc nhân Huyền tộc ngoài kia căn bản không cần tu đạo tự thân gì cả.

Vì mỗi người bọn họ đều nhận được sự gia trì của Thiên Đạo.

Về một ý nghĩa nào đó, thật ra toàn bộ Huyền tộc bên ngoài tương đương như Chính Thần phiên bản phá sản.

Chính Thần của Nguyên Tiên giới cũng có Thiên Đạo ủng hộ.

Tuy nhiên sức ủng hộ mạnh hơn tộc nhân Huyền tộc gấp vô số lần.

"Chỉ có như thế, Di mới có thể hoàn toàn chi phối bọn họ như con rối."

"Dù sao huyền linh của bọn họ là đến từ Di, đồng nghĩa là được hắn tạo nên."

Khương Thành ngạc nhiên nói: "Di lợi hại như vậy, tại sao không chinh phục các ngươi, ép buộc các ngươi cũng tu luyện huyền linh của họ?"

"Vì bọn ta không tu được."

Bạch La Chân hít một hơi thở sâu, chậm rãi nói: "Được ban tặng Thiên Đạo chỉ có thể là người chưa từng sở hữu huyền linh."

"Mà khi đó bọn ta sớm thì đã có huyền linh."

Chương 2177: Hai vị thần tử

Nàng vừa nói như thế thì Khương Thành chợt nhớ tới một chi tiết.

Trận chiến tranh đoạt thần vị lượt đầu, tất cả mọi người đều cảm thấy bản thân phải tỏ ra xuất sắc ở kỷ nguyên đầu tiên, hơn nữa còn phải sống sót thì mới có cơ hội.

Nhưng hai mươi bảy vị Chính Thần thắng tới cuối cùng lại đều chết ở trong kỷ nguyên đầu tiên.

Chẳng nhẽ là do nguyên nhân này?

Sau khi những người đó chết, mất đi đạo tâm nên mới bị tặng cho Thiên Đạo?

Nhưng sau khi những người đó thành Chính Thần, ký ức và đạo họ tu đều không còn nữa sao?

Khương Thành thoáng cảm thấy bạn thân như phát hiện được gì.

Nhưng hắn nghĩ một hồi, vẫn không đoán được đầu cua tai nheo.

Thế nên cuối cùng hắn chỉ đành dồn tâm trí vào chuyện trước mắt.

“Thế nên nguyên do mâu thuẫn của các ngươi và những Huyền tộc ngoài kia là bắt nguồn từ sự khác nhau về lý niệm?”

“Dạ vâng.”

Kim Bột gật đầu với vẻ bất đắc dĩ.

“Có đôi khi tranh chấp về lý niệm còn tàn khốc hơn tranh giành tài nguyên. Ai cũng muốn chứng minh bản thân mới là người đúng, còn đối phương là dị đoan.”

“Được rồi.”

Khương Thành tò mò hỏi: “Nếu đã thế, vậy sao Di không diệt hết các ngươi luôn?”

Mấy câu hỏi này nghe châm chọc vô cùng, nhưng cũng là sự thật.

Thực lực của Di chắc chắn cao hơn hai mươi bảy Chính Thần, thế nên hắn muốn tiêu diệt Khí tộc cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

“Hắn không bao giờ nhúng tay vào cuộc tranh đấu giữa bọn ta và những kẻ Huyền tộc kia.”

“Bên kia có chết nhiều người hơn nữa thì hắn cũng sẽ không quan tâm.”

Đối với điểm này, mấy đại điện chủ cũng thấy có hơi nghi ngờ.

“Bọn ta không đoán được tâm tư của hắn.”

“Nhưng hắn chắc chắn là có tính toán riêng của bản thân.”

“Có lẽ là coi bọn ta như đá mài dao cho những Huyền tộc ngoài kia.”

“Thế à?”

Thành ca vốn còn tưởng rằng lần này sau khi ra ngoài là sẽ phải đánh trực diện với Di cơ.

Thậm chí hắn còn nghĩ tới chuyện khi đối chiến với Di thì sẽ dùng tới Kiếm đạo hoàn mỹ át chủ bài của hắn.

Nếu như vẫn còn không được nữa thì đóng cửa thả Thu Vũ Tuyền.

Nếu như Vô Đạo kiếm còn không làm gì được thì lại lôi thanh trường đao dài bốn mươi mốt mét của hệ thống ra chém Di.

Hắn không tin không làm thịt được kẻ này.

Bây giờ xem ra, hắn không cần dùng tới những thần thông này rồi.

“Nếu đã thế, vậy thì lên đường thôi.”

“Lên đường?”

Đám người bỗng không kịp bắt nhịp với sóng não của hắn.

“Đi đâu?”

“Rời khỏi tiểu thế giới này, tới Huyền giới rộng lớn bao la ngoài kia chứ đi đâu, nếu không thì chẳng phải bực mình khó chịu lắm sao?”

Đám người Kim Bột và Ngân Trí đều thấy khóe mắt giật giật.

“Làm vậy thì có qua loa đại khái quá không?”

“Huyền tộc ở ngoài kia, nếu xét về thực lực thì bọn họ mạnh hơn chúng ta nhiều lắm.”

“Mặc dù bọn họ không có thần điện, không tụ tập lại thành một đoàn thể như chúng ta, nhưng cao thủ của bọn họ nhiều như mây đó.”

“Chỉ Huyền Thánh cửu trọng thôi cũng đã có hơn trăm người rồi.”

“Chênh lệch giữa hai bên quả thực là quá lớn.”

Khương Thành nghe thấy có hơn trăm vị Huyền Thánh cửu trọng thì cũng hú hồn hú vía.

Nhưng nghĩ lại cẩn thận thì Huyền Thánh cửu trọng cũng tương đương với Thánh Tôn bên Nguyên Tiên giới.

Nếu như đến dàn đội hình cường giả thế này mà Huyền giới cũng không có thì không xứng được gọi là Thứ Tiên giới rồi.

“Không sao, vẫn còn ta đây mà đúng không?”

Nguyên do lần này hắn muốn đi ra ngoài, ngoài việc giúp Khí tộc ra ngoài kia đứng vững gót chân, chủ yếu vẫn là tạo danh tiếng, dụ Nguyên Ly Thánh Tôn tới tìm chết.

“Có ta ở đây, không có gì phải sợ hết.”

Mọi người nghĩ kỹ thì thấy cũng đúng.

Năm đó Khương hiền giả không gì không làm được luôn, bây giờ hắn trở về rồi thế nên cũng không cần sợ làm gì.

“Được!”

“Vậy bọn ta đi triệu tập toàn tộc ngay đây, chuẩn bị giết ra!”

” Tiểu Huyền gới này, bọn ta cũng ở tới chán rồi, muốn hiên ngang đường hoàng đi ra ngoài lâu rồi đây.”

Năm vị đại điện chủ ra lệnh một tiếng, ngay lập tức rất nhiều điện chủ dưới trướng hành động.

Song quyết định này cũng đã dấy lên sóng to gió lớn.

Những người già năm ấy đều rất tin vào năng lực sáng tạo kỳ tích của Khương hiền giả, nhưng đám giới trẻ đời sau thì lại không nghĩ thế.

Theo ý của bọn họ, quyết định này quả thực là mang tính mạng của cả tộc ra đùa bỡn.

Huyền tộc ở bên ngoài kia dù xét về số lượng cao thủ hay thực lực chỉnh thể thì đều gấp Khí tộc ít nhất là mười lần.

Chỉ cần Khí tộc đi ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị vây công.

Đến lúc đó bị diệt cả tộc cũng là chuyện có khả năng.

Đang yên đang lành tự dưng đi tìm đường chết làm gì?

Ở khắp các nơi trong Tiểu Huyền giới đều có tiếng phản đối được cất lên, một vài điện chủ và phân điện chủ cũng thấy rất khó hiểu, thậm chí họ còn tự mình tới tổng bộ của thần điện, yêu cầu năm vị đại điện chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Ý kiến của những người này, các đại điện chủ Bạch La Chân và Kim Bột v.v… vẫn còn gạt đi được.

Nhưng có ý kiến của vài người thì bọn họ không gạt đi được.

“Ta không đồng ý.”

“Ta cũng không đồng ý!”

Ở bên ngoài Điện môn, một nam một nữ đang bay tới.

Người đàn ông thì dung mạo anh tuấn dáng người cao ngất, người phụ nữ thì mi mục như họa, dã trắng nõn nà, trên người bọn họ đều có phong thái cao quý trời sinh.

Những phân điện chủ và điện chủ phản đối đang ở bên ngoài khi nhìn thấy hai người này thì ngay tức khắc đều tỏ ra sùng bái và vẻ vui mừng.

“Thần tử!”

“Hai thần tử đều trở về rồi.”

“Tốt quá, có bọn họ ra mặt thì chắc chắn sẽ không loạn được.”

“Đó là chuyện chắc chắn luôn, trọng lượng trong lời nói của bọn họ cũng chẳng kém gì đại điện chủ.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, thì hai vị thần tử một nam một nữ kia đã xông vào trong điện.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột vội vàng đứng dậy, mỉm cười hướng hai người thăm hỏi.

“Ôn Trì, Lịch Đường, các ngươi đi rèn luyện về rồi à.”

“Còn không về nữa thì nơi này loạn luôn.”

Thanh niên mặc đồ trắng Ôn Trì hừ lạnh một tiếng, mặc dù đang nói chuyện với mấy vị đại điện chủ, nhưng ánh mắt soi mói và nghi ngờ thì luôn nhìn chằm chặp vào Khương Thành.

Người phụ nữ mặc váy đen ở bên cạnh hắn Lịch Đường kia thì tỏ ra lãnh ngạo, ánh mắt khiếp người của nàng cũng đang nhìn chăm chú vào mặt Khương Thành, cứ như thể muốn nhìn xuyên qua tim, gan, tỳ, phổi, thận của hắn vậy.

“Ta nghe nói dạo này có một vị Đại hiền giả trở về, là hắn đó hả?”

Đám người Bạch La Chân đều cảm nhận được sự khó chịu của hai người này, vội vàng cười giới thiệu cho bọn họ.

“Đúng thế, trước kia các ngươi cũng đã thấy tượng đá của vị này rồi.”

“Là Khương Thành Đại hiền giả đây mà.”

“Hừ, không cần ngươi nói ta cũng biết người này.”

Ôn Trì không nhìn Khương Thành nữa, ngồi xuống vị trí thuộc về mình.

Lúc này mới lạnh lùng nói: “Chỉ làm vài chuyện lớn cho Huyền giới nhỏ yếu năm đó thôi mà, đó đã là đoạn lịch sử cách đây lâu lẩu lầu lâu rồi, còn lôi ra nói làm gì.”

Lịch Đường ngồi ở đối diện hắn nghe vậy thì lắc đầu với vẻ thất vọng.

“Trước kia khi thấy tượng đá của hắn thì kiểu gì trong lòng cũng có chút kính ý, suy cho cùng thì hắn cũng là người từng cứu vớt Huyền tộc.”

“Bây giờ nhìn lại thì cũng chẳng có gì là đặc biệt.”

Những lời này của hai người bọn họ đã làm năm vị đại điện chủ ở trong điện đều lộ vẻ lúng túng không vui, thế nên bầu không khí trong điện cũng trở nên ngột ngạt.

Thành ca vốn còn tính đứng lên chào hỏi.

Bây giờ xem ra không cần nữa rồi.

“Thần điện có thêm hai vị trí thần tử từ khi nào thế, sao trước đó ta không được biết?”

Kim Bột vội vàng giải thích: “Là vị trí mấy năm gần đây mới thêm.”

“Thiên phú, số mệnh của Ôn Trì và Lịch Đường quá nghịch thiên, mặc dù cảnh giới hiện giờ đều là Huyền Thánh cửu trọng giống bọn tam nhưng chắc chắn sẽ không mãi chỉ làm đại điện chủ như bọn ta.”

Lại có thể làm thần điện lập ra thêm vị trí mới, thế thì có khác gì rát vàng lên mặt hắn đâu?

Thành ca mày cũng chẳng nhíu, hỏi với vẻ có hơi hăng hái: "Nghịch thiên ra sao?"

Ngân Trí cười tiếp lời.

"Bọn ta chỉ cô đọng ra được một môn huyền văn bản mệnh, nhưng hai người bọn họ lại có thể cô đọng được hơn mười môn, điều này hoàn toàn đã phá vỡ lẽ thường."

Chương 2178: Ngươi ngăn được không

"Nếu chỉ thế thì cũng không đáng nói lắm, nhưng dù trên phương diện cảm ngộ huyền linh hay là tu luyện huyền văn thì bọn họ đều nhập cảnh nhanh tới kinh người."

"Ôn Trì và Lịch Đường đều được sinh ra sau khi bọn ta tới Tiểu Huyền giới, cách nay mới chỉ qua có ba mươi tỷ năm thôi mà bọn họ đã lần lượt nâng mười môn huyền văn của bản thân lên tới thập bát trọng rồi."

"Thiên tư ngộ tính như thế, quả thực là làm người ta khó lòng tưởng tượng được."

Khi hắn kể về những chuyện này thì Ôn Trì và Lịch Đường cũng không chen ngang.

Hai người ngồi ở đó, đầu khẽ ngẩng lên, bộc lộ ra sự ngạo nghễ của bản thân một cách trắng trợn.

Nhưng thiên phú như vậy thì đúng là đáng để kiêu ngạo một chút.

Dẫu sao thì mới mất có ba mươi tỷ năm thôi, mà thực lực đã vượt qua đám đại điện chủ có uy tín lâu năm như Bạch La Chân và Kim Bột, Tân Linh rồi.

Nếu mà ở Nguyên Tiên giới, hai người này có lẽ sẽ đè bẹp không ít Thánh Tôn.

Mà những kẻ tu đến Thánh Tôn kia, có ai là không phải bỏ ra hơn trăm tỷ năm cơ chứ.

Khương Thành đột nhiên hỏi: "Ban đầu hai người bọn họ sống rất thảm đúng không?"

A này?

Mọi người trong điện cũng không hiểu sao đột nhiên hắn lại hỏi về vấn đề này.

Bạch La Chân kinh ngạc nói: ” Chẳng nhẽ Đại hiền giả có thể biết được chuyện quá khứ?”

“Bọn họ quả thật là đã nếm đủ sự lạnh ấm của cả thế gian, cha mẹ Ôn Trì đều mất từ khi hắn còn nhỏ, từng còn bị phán định là không thể phụ linh.”

“Lịch Đường thì xuất thân hèn mọn, vốn chỉ là một nô tỳ của tiểu gia tộc, một lần trong lúc vô tình tiếp xúc với tu luyện, từ đó trở đi càng ngày càng thảm hơn…”

Khóe miệng của Thành ca giật giật, nói thầm không phải ta đoán được quá khứ, mà là đoán được motip của hai người này thôi.

“Được rồi!”

Hình như Lịch Đường cảm thấy đoạn quá khứ đó là một sự sỉ nhục, đột nhiên lạnh giọng chặn ngang lời của Bạch La Chân.

“Chuyện đã qua, đừng nói lại nữa!”

“Lần này ta về đây một chuyến là vì một chuyện thôi.”

“Là vì phản đối việc rời khỏi Tiểu Huyền giới!”

Nàng nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Khương Thành, khóe miệng để lộ chút khinh thường.

“Ngươi cùng lắm thì cũng chỉ là Huyền Thánh bát trọng thôi, ai cho ngươi cái gan đi ra ngoài kia thế?”

“Bọn ta nể mặt những gì ngươi đã làm trước kia nên gọi ngươi một tiếng Đại hiền giả, nhưng cũng không có nghĩa ngươi có thể ỷ vào thân phận này để làm xằng làm bậy.”

“Nó cũng chẳng cho ngươi cái quyền thống lĩnh Huyền tộc.”

Nàng vừa nói như thế, đám người Bạch La Chân và Kim Bột đều tỏ ra không vui.

“Lịch Đường, ngươi quá đáng rồi đó.”

“Đại hiền giả không phải là người ngươi được phép chê trách.”

“Lịch Đường nói đúng đấy.”

Ôn Trì mặt không cảm xúc gì nhìn Khương Thành.

“Ở Tiểu Huyền giới này, chư vị đại điện chủ nể mặt ngươi, tâng bốc ngươi, nhưng ở Đại Huyền giới ngoài kia, ai sẽ coi trọng cái thân phận Đại hiền giả này của ngươi chứ?”

“Ngươi cảm thấy với thực lực Huyền Thánh bát trọng này của ngươi, thì có thể đánh thắng được Huyền Thánh cửu trọng sao?”

“Nếu để ngươi dẫn ra ngoài thật, vậy thì Tiểu Huyền giới bọn ta sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.”

“Lão già cổ hủ nhà ngươi vẫn nên làm quen với thế giới hiện giờ đi!”

Hắn chỉ thẳng vào mặt Thành ca, nói hắn đã ngạo mạn còn ngu ngốc.

“Ôn Trì, ngươi câm miệng ngay!” Bạch La Chân giận đến mức cả người run rẩy.

Hắc Nhạc đứng dậy, trầm mặt quát lên: “Không có Đại hiền giả năm đó ngăn cơn sóng dữ thì làm gì có các ngươi ngày hôm nay?”

Lịch Đường cũng đứng dậy đối chọi gay gắt: “Thế thì đã sao chứ, chẳng nhẽ bởi vì công lao trước kia, phải trơ mắt ra nhìn hắn hủy diệt Tiểu Huyền giới hiện giờ sao?”

“Hắn chẳng biết cái mẹ gì về sự lợi hại của những Huyền Thánh cửu trọng ngoài kia hết.”

“Nếu các ngươi vẫn khư khư cố chấp đi chịu chết theo hắn, vậy thì bọn ta sẽ dẫn theo những tộc nhân khác ở lại trong này!”

Bộp !

Kim Bột vỗ mạnh vào tay vịn của ghế ngồi, tức giận nói: “Các ngươi muốn tách Huyền tộc ra đúng không?”

Ôn Trì cao giọng quát lên: “Bọn ta chỉ muốn cứu Huyền tộc, bảo tồn hạt giống cuối cùng!”

Nghe thấy những lời này của hắn, rất nhiều điện chủ và phân điện chủ mới ở phía ngoài đều thi nhau lớn tiếng phụ họa.

“Đúng thế!”

“Không thể để Huyền tộc bị hủy ở trong tay người kia được!”

“Gã Đại hiền giả này, bọn ta thấy không phục!”

“Nếu hắn chỉ là linh vật thì bọn ta còn kính hắn mấy phần. Nếu muốn làm loạn, vậy thì chúng ta không đồng ý!”

Thấy bọn họ lại ầm ĩ lên, Huyền tộc sắp phải chia ra thành hai phái mới và cũ, Thành ca buộc lòng phải đứng ra.

“Tốt lắm, tốt lắm.”

“Có mỗi cái chuyện cỏn con mà phải kích động thế sao?”

Nếu như là trước kia, cùng lắm thì một mình hắn ra ngoài kia làm màu, để tất cả người của Huyền tộc ở lại đây là được.

Nhưng hiện giờ suy xét tới một lượng lớn giá trị thống trị, hắn buộc phải củng cố địa vị Đại hiền giả của bản thân chút.

“Đám Huyền Thánh cửu trọng ở ngoài kia mạnh lắm hả?”

“Đương nhiên!”

“Thế hai người các người đã giao thủ với những Huyền Thánh cửu trọng ngoài kia chưa?”

Ôn Trì ngạo nghễ nói: “Đâu phải chỉ mỗi giao thủ, bọn ta còn từng tự mình giết Huyền Thánh cửu trọng nữa kìa!”

Lịch Đường đang tỏ ra lạnh nhạt kia thì càng ra vẻ hơn.

“Ba trăm triệu năm trước, vị trí của Tiểu Huyền giới từng bị kẻ địch ở bên ngoài phát hiện được.”

“Lần đó ta và Ôn Trì canh giữ ở lối vào, đấu với sáu vị Huyền Thánh cửu trọng tới xâm lấn, chém chết hai người trong đó, đánh bị thương ba người, một người cuối cùng thì bị bọn ta đánh cho chạy trối chết.”

Nhắc tới chiến tích này thì những điện chủ và phân điện chủ ở phía ngoài kia đều lao nhao ủng hộ.

“Đúng thế, trận đại chiến lần đó ta từng được tận mắt nhìn thấy, tận mắt chứng nhận!”

“Phong thái oai hùng giết tà diệt ma của hai vị thần tử, quả thực cứ như Huyền thần giáng lâm vậy.”

“Nếu không có bọn họ ngăn cơn sóng dữ thì bây giờ Tiểu Huyền giới đã xóa sổ rồi.”

“Công cao hiển hách mà bọn họ lập cũng chẳng thấp hơn kẻ đã từng là Đại hiền giả này bao nhiêu.”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột không lên tiếng, nhưng trong mắt cũng toát lên vẻ tin phục.

Lần đó bên ngoài tới xâm lấn, Tiểu Huyền giới đúng là nguy cơ trùng trùng.

Lúc ấy cường giả Huyền Thánh cửu trọng tới xâm lấn có hơn mười người.

Lúc ấy đám người Bạch Vô Khải không có ở đây, năm đại điện chủ bọn họ chỉ miễn cưỡng bám chân được năm người trong đó, hoàn toàn không có khả năng đánh nhanh thắng nhanh.

Nếu hai người Ôn Trì và Lịch Đường này không bộc phát năng lực ngay tại đó thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

“Mạnh vậy cơ à?”

Khương Thành cười híp mắt giơ ngón cái với hai người họ.

“Cùng là Huyền Thánh cửu trọng, thực lực lại chênh lệch lớn tới thế à?”

Ôn Trì hất cằm lên, thản nhiên hỏi một câu: “Chẳng nhẽ ngươi tưởng những cao thủ cùng cảnh giới khác đánh đồng được với bọn ta hả?”

Lịch Đường khinh thường nói: “Huyền văn mà bọn ta tu luyện nhiều hơn bọn họ, thế nên thực lực đương nhiên sẽ mạnh hơn họ rồi, có gì kỳ lạ đâu chứ?”

Thành ca gật đầu, tò mò hỏi: “Nếu các ngươi đã đặc biệt tới thế, vậy sao không dẫn mọi người ra ngoài đứng vững gót chân chứ?”

Lời vừa dứt, vẻ mặt vốn đang tỏ ra kiêu ngạo của Ôn Trì và Lịch Đường trong nháy mắt đã đen lại.

Đây là cách nói biến tấu ý chỉ bọn họ còn chưa đủ cố gắng à?

“Một kẻ Huyền Thánh bát trọng như ngươi thì biết cái gì chứ?”

Hai người tỏ ra căm tức, giọng điệu cũng ác liệt hơn.

“Mặc dù huyền văn của bọn họ không nhiều bằng hai người bọn ta, nhưng huyền linh của bọn họ rất đặc biệt.”

“Ở Đại Huyền giới bên ngoài, bọn họ nhận được nhiều sự ủng hộ của Thiên Đạo hơn, cứ như có thần trợ vậy.”

“Chênh lệch trong huyền linh, ngươi chẳng hiểu gì hết!”

“Huống hồ, mặc dù bọn họ chia thành mấy bộ, nhưng giữa bọn họ cũng không hòa thuận, nhưng nếu chúng ta đi ra ngoài thì bọn họ sẽ vứt bỏ hiềm khích lúc trước lựa chọn liên thủ với nhau.”

“Đến lúc đó đối mặt với hơn một trăm vị Huyền Thánh cửu trọng, ai àm đỡ nổi chứ?”

Lịch Đường khinh miệt nhìn Khương Thành: “Ngươi đỡ nổi không?”

Thành ca như thể nghe ra được ý giễu cợt trong giọng điều của nàng, cười chân thành gật đầu.

“Ta cảm thấy ta có thể.”

Chương 2179: Luyện Văn tháp

“Ngươi có thể?”

Nghe được câu trả lời như vậy, Ôn Trì và Lịch Đường cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Chém gió thì ai mà chẳng biết.”

“Bọn ta không rảnh nghe ngươi nói khoác ở đây…”

Hai người còn đang tỏ ra khinh thường với câu hoang đường kia, thì Thành ca đã ung dung triệu tập năm vị đại điện chủ lại.

“Chúng ta có thể lập kế hoạch rồi.”

“Kế hoạch gì?”

“Kế hoạch khai hỏa trận chiến đầu tiên chứ gì nữa.”

Thành ca cảm thấy không thể thuyết phục được những người khác trong Huyền tộc chỉ với mồm mép được, thôi lấy luôn chiến tích để thuyết phục vậy.

Ra bên ngoài đánh một trận trước, tiêu diệt mấy tên Huyền Thánh cửu trọng xong thì đương nhiên những Huyền tộc ở bên trong Tiểu Huyền giới sẽ tin thôi, rồi sẽ lục tục ra ngoài với chúng ta.

Đến lúc đó, hai thần tử này có phản đối cũng vô dụng.

"Trận chiến đầu tiên?"

"Đúng vậy, trận chiến đầu tiên thì dẫn theo vài người là được, các ngươi cứ chọn những người bằng lòng xuất chiến thôi, nhưng không thể ít quá đâu nhé, không thì sau khi chiếm được địa bàn lại không có ai đóng giữ."

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột cảm thấy bây giờ thảo luận chuyện này thì có hơi sớm.

Nhưng nếu là Khương hiền giả nói ra vậy thì chưa chắc đã không được.

"Bạch Huyền bộ bọn ta chắc là điều động được năm triệu người."

"Hắc Huyền bộ bọn ta cũng khoảng tầm đó, dưới trướng của ta vẫn có mười mấy điện chủ khăng khăng một mực đi theo ngươi nữa…"

Nét cười lạnh trên mặt Ôn Trì biến mất.

Khóe mắt Lịch Đường giật kinh hơn.

Thành ca trực tiếp bỏ qua luôn bọn họ, muốn dẫn năm vị đại điện chủ đi ra ngoài chiến.

Mà năm vị đại điện chủ lại đồng ý thật.

Đường đường là thần tử, bọn họ lại bị ngó lơ.

Điều này làm hai người vô cùng tức giận.

Chẳng nhẽ những lời ban nãy bọn ta nói đều là vô ích ư?

"Nực cười!"

"Các ngươi lại vẫn muốn đi theo hắn ra ngoài chịu chết thật đấy à?"

Bạch La Chân cười lắc đầu: “Khương hiền giả làm việc, từ trước đến giờ đều có dụng ý của hắn.”

Không đợi nàng nói xong, Thành ca đã bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ cho chiến thuật rồi.

“Các ngươi đều tự mình thống lĩnh một đại quân.”

Ngân Trí khiêm tốn xin chỉ giáo, hỏi: “Chẳng hay năm nhánh đại quân này phải chỉ huy tiến vào ra sao?”

Khương Thành thuận miệng nói: “Không có gì để chỉ huy đâu, tất cả đều đi theo đằng sau ta, đừng rống lên như điên là được.”

Năm người hơi sững sờ nhưng vẫn gật đầu.

“Không thành vấn đề.”

“Chuyện này thì quá đơn giản.”

Ôn Trì lại nói chen.

Hắn nhìn chằm chằm này vào sáu người có quyền hành cao nhất Huyền tộc đang thảo luận chuyện xuất chinh với vẻ mặt khó tin.

“Các ngươi điên rồi sao?”

“Kiểu hành quân hoang đường này mà các ngươi cũng không phải đối ư?”

Kim Bột và Hắc Nhạc quay đầu lại nhìn hắn một cái với vẻ mặt cổ quái, cứ như đang hậm hực sao hắn phải hỏi ra một vấn đề không thể giải thích được này.

“Quyết định của Khương hiền giả, sao bọn ta phải phản đối chứ?”

“Các ngươi…”

Lịch Đường vẫn còn chưa kịp phát biểu ý kiến thì đã tiếp tục bị Khương Thành chủ trì ‘Tác chiến hội nghị’ chặn họng lại rồi.

“Đụng phải kẻ địch, không có mệnh lệnh của ta, các ngươi không cần ra tay.” Hắn bày ra cái vẻ đáng chỉ huy tối cao.

Năm đại điện chủ gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đã biết.

Tâm Tân Linh còn cố ý hỏi một câu: “Cứ đứng sau nhìn là được đúng không?”

Thành ca nhún vai: “Đương nhiên.”

Hắn muốn dẫn theo nhiều người như vậy cũng chỉ là vì cần người chứng kiến đi truyền bá chiến tích cho hắn mà thôi.

“Được rồi!”

Ôn Trì và Lịch Đường đều nổi giận.

Nguyên nhân là bọn họ không những cảm thấy cuộc xuất chinh này quá ngu xuẩn, còn thấy tức vì bản thân bị coi làm không khí nhiều lần.

Đây rõ ràng là không coi bọn họ ra gì mà.

Thấy năm đại điện chủ muốn ra ngoài triệu tập tộc nhân, chuẩn bị xuất chinh thật thì hai người một trái một phải vọt tới cửa đại điện.

“Đứng lại!”

“Khoan đã!”

“Các ngươi không được xuất chinh!”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột nhướng mày, nội tâm cũng có chút tức giận rồi.

“Mặc dù thân phận thần tử của hai người các ngươi cao, nhưng vẫn chưa có tư cách ra lệnh cho đại điện chủ.”

“Bọn ta quyết định đi theo Khương hiền giả xuất chinh, các ngươi không cản được đâu.”

“Còn không mau tránh ra?”

Ôn Trì và Lịch Đường cắn răng, hung hăng nói: “Bọn ta cứ không cho đấy!”

“Tuyệt đối không cho bọn ngươi dẫn tộc nhân đi làm chuyện ngu xuẩn!”

“Các ngươi lo hơi bị nhiều rồi ha?”

Thành ca thản nhiên đi tới trước người của năm người, giơ tay lên ngăn cản năm vị đại điện chủ.

Đối mặt hai vị thần tử này, hắn lắc đầu.

“Thực lực của hai người các ngươi không đủ thế nên sợ Huyền tộc ở bên ngoài kia, điều này là có thể hiểu.”

“Các ngươi cứ ở lại trông nhà là được rồi, không ai ép các ngươi xuất chinh.”

“Nhưng mà các ngươi cũng đừng có ngăn cản người khác ra ngoài kiến công lập nghiệp.”

Ôn Trì mở to mắt nhìn, giọng nói chợt réo cao lên.

“Cái gì? Ngươi nói gì cơ?”

“Thực lực của bọn ta không đủ á? Bọn ta sợ?”

Có thể lấy được motip vai chính thì những kẻ đó ai cũng đều tâm cao khí ngạo.

Sao mà chịu được cảnh người khác nói thực lực của bản thân yếu, nhát gan chứ.

Lịch Đường giận quá hóa cười: “Được, vậy thì cứ coi như thực lực của bọn ta không đủ đi.”

Keng!

Nàng rút phắt bội kiếm bên người ra.

“Từ đâu tới đuôi ngươi vẫn luôn nói khoác mà không biết ngượng, cứ như kiểu Huyền Thánh cửu trọng ở ngoài kia chẳng là cái thá gì ấy.”

“Vậy thì để ta xem thử, ngươi có đánh thắng được ta không.”

Trong sân có hàn quang xanh thẳng lóe lên, trong lòng bàn tay của Ôn Trì cũng xuất hiện một trường thương.

“Nếu như ngươi còn không đánh thắng được hai kẻ thực lực không đủ này thì sau này ngoan ngoãn kẹp đuôi làm người, yên tĩnh một chút cho bọn ta, đừng gieo vạ cho Tiểu Huyền giới nữa!”

“Được đó, vậy thì thử một chút đi.”

Thành ca đang muốn chút hỏa lực của nguyên thuật tứ bách trọng đây, nghe thế thì cũng rút Thái Ngư kiếm ra.

“Dừng tay!”

“Tuyệt đối đừng đánh nhau!”

Năm vị đại điện chủ Bạch La Chân và Ngân Trí vội vàng tách hai bên ra.

Phong cách của Khương hiền giả, bọn họ vẫn còn nhớ như in.

Nếu hắn mà ra tay thì e là Huyền tộc sẽ không còn thần tử nữa.

“Các ngươi đều là anh hùng đã cứu vớt Huyền tộc, rút dây động rừng, đánh nhau thì có khác nào thành nội bộ của Huyền tộc chúng ta bất hòa sao?”

“Khương hiền giả, ngươi là tiền bối, đâu cần chấp nhặt với tiểu bối thế?”

“Còn các ngươi nữa, ai cho phép các ngươi khiêu chiến Đại hiền giả?”

“Muốn ra tay với Đại hiền giả, vậy thì phải đánh chết hết được bọn ta cái đã!”

Thành ca quơ kiếm trong tay: “Ta cũng đâu muốn chấp nhặt với tiểu bối, nhưng người ta có chịu nhả ra đâu, thế nên ta không thành toàn cho bọn họ thì không được không được.”

Ôn Trì và Lịch Đường thấy năm vị đại điện chủ tới thật thì cũng có hơi do dự.

Mặc dù thực lực của bọn họ mạnh, nhưng thực lực mạnh cũng không có nghĩa là tất cả.

Uy vọng của năm vị đại điện quá cao, nếu ra tay với năm vị tiền bối này thật thì sẽ bị rất nhiều tộc nhân của Huyền tộc chán ghét bài xích.

“Tiểu bối?”

“Năm vị đại điện chủ gọi như vậy thì cũng thôi, một kẻ Huyền Thánh bát trọng như ngươi thì có cái mẹ tư cách gì mà đòi làm tiền bối của bọn ta?”

Ôn Trì chậm rãi thu trường thương, lạnh lùng nói: “Nếu không trực tiếp chiến đấu quyết thắng được, vậy thì dùng những phương pháp khác!”

Hắn hất đầu, chậm rãi nhìn về một tòa tháp cao phía sau thần điện.

“Tính thời gian thì vừa khéo hai người bọn ta có thể vào Luyện Văn tháp một lần nữa. Hay là lấy tháp này để so tài, ai lên được kiếp cao hơn thì người đó thắng!”

“Được nè!”

Loại so tài này, Thành ca vẫn luôn không cự tuyệt ai cả.

“Ta thắng, vậy các ngươi phải xuất chinh cùng với cả Huyền tộc. Ta thua, vậy thì không xuất chinh nữa, được chứ?”

Chương 2180: So tài kiểu gì đây

Ôn Trì và Lịch Đường vốn còn tưởng năm vị đại điện chủ kia sẽ phản đối cách so tài kiểu này.

Bởi vì thử thách của Luyện Văn tháp là cảm ngộ quy tắc, đây là cái mà hai người bọn họ giỏi nhất.

Hai người bọn họ đều có thập huyền văn bát trọng rồi, cảm ngộ quy tắc vượt xa Khương Thành, hơn nữa quen việc dễ làm, cuộc tỷ thí này cũng không công bằng.

Hai người thậm chí cũng đã chuẩn bị xong lời để nói sau đó rồi.

Chỉ cần đám người Bạch La Chân phản đối thì bọn họ sẽ lấy thân phận ‘Đại hiền giả’ này để ép Khương Thành.

Không phải chứ không phải chứ, huyền văn của ngươi yếu tới vậy sao?

Căn bản của Huyền tộc chúng ta là huyền văn đó, ngươi đến cái này cũng chẳng thể phục chúng thì có tư cách gì đòi làm Đại hiền giả?

Kết quả hai người đợi ước chừng mười mấy giây, năm vị đại điện chủ lại không một ai lên tiếng.

Năm người cứ lặng im đứng ở phía sau Khương Thành, trông vẻ hình như chẳng hề lo lắng hắn sẽ thất bại vậy.

Rõ ràng điều này là bọn họ bớt được một phen nước miếng, nhưng chẳng hiểu sao hai người lại càng thấy khó chịu hơn.

Có ý gì đây?

Các ngươi đứng ở bên Khương Thành mà ha?

Sao không khuyên hắn một chút đi?

Có lòng tin với hắn tới vậy cơ à?

Quả thực là nực cười!

Hai vị thần tử liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

“Đương nhiên là có vấn đề!”

“Ngươi nếu như thua bọn ta, vậy thì thân phận Đại hiền giả này ngươi còn mặt dày làm tiếp hả?”

“Thôi nhường luôn cho bọn ta đi.”

Lời vừa dứt, những điện chủ ở bên ngoài kia cũng xôn xao cả lên.

Không thể nào, nếu Khương hiền giả bị thua, vậy thì vị trí Đại hiền giả cũng phải mất luôn sao?

Làm vậy có phải quá nghiêm trọng rồi không?

“Càn rỡ!”

Cuối cùng đám người Bạch La Chân và Kim Bột nổi giận thật.

“Các ngươi có tư cách gì đòi Đại hiền giả thoái vị?”

“Đừng gấp mà, hậu bối có lòng cầu tiến như vậy, ta còn thấy vui nữa ấy chứ…”

Thành ca mỉm cười khoát tay áo, ý bảo bọn họ bình tĩnh chớ nóng.

Ôn Trì nói với giọng điệu mỉa mai: “Ngươi có đủ làm tiền bối của bọn ta hay không thì vẫn phải xem xét lại kìa.”

Khương Thành cũng không coi đây là hành vi xấc láo: “Nếu ta thua thì ta sẽ nhường vị trí Đại hiền giả lại cho các ngươi, thế nếu các ngươi thua thì tính sao?”

“Mặc ngươi xử trí là được chứ gì.”

Ôn Trì và Lịch Đường hoàn toàn sẽ không nghĩ tới chuyện bản thân sẽ thua.

“Thôi bỏ đi, ta cũng không muốn làm khó dễ các ngươi.”

Thành ca cười hàm xúc.

“Nếu các ngươi thua, vậy thì sau này gặp mặt gọi ta một tiếng gia là được.”

“Ngươi nói gì?”

Mặc dù có lòng tin chắc chắn sẽ thắng, Ôn Trì và Lịch Đường vẫn cảm nhận được sự nhục nhã không thôi.

Kể từ khi hai người bọn họ bước lên con đường tu luyện, thì vẫn xuôi gió xuôi nước, ngạo nghễ với người đời.

Chưa có ai dám làm gì bọn họ.

Nhưng hiển nhiên Khương Thành sẽ không bị hai người bọn họ hù dọa.

“Sao đây, không dám à?”

“Dám, sao lại không dám cơ chứ?”

“Ngươi nghĩ rằng bọn ta là loại người sẽ bị một tên cùi bắp không đáng một đồng dọa lui à?”

Thấy cuộc tỷ thí này cứ thế là được đặt ra, năm vị đại điện chủ thấy có hơi phức tạp.

Mà những điện chủ và phân điện chủ ở ngoài thì càng bán tán xôn xao hơn.

“Lần này chơi lớn rồi.”

“Đúng vậy , xem ra Đại hiền giả phải đổi người.”

“Haizzz, vị Khương hiền giả này năm đó đã làm nhiều đại sự như vậy, nếu như khiêm tốn, thận trọng, khiêm nhường một chút thì mọi người vẫn sẽ rất tôn trọng hắn.”

“Cũng chịu thôi, tại hắn không nhìn rõ tình thế chứ bộ.”

“Thật ra thì cho dù không có lần xuất chinh này thì giữa hắn và hai vị thần tử kiểu gì cũng sẽ có một cuộc xung đột.”

“Hả? Sao lại nói thế?”

“Tranh chấp mới cũ mà thôi, hai vị này chắc là sẽ không chấp nhận được trên mình còn có một Đại hiền giả…”

Bọn họ đều không thảo luận về khả năng hai vị thần tử này sẽ phải gọi Đại hiền giả là gia, bởi vì không ai nghĩ hai người này sẽ thua.

Đoàn người tấp nập bay về vùng lân cận tòa tháp trắng ẩn trong mây nằm sau thần điện kia.

Thoáng cái đã có hơn chục nghìn người tập hợp.

Những người này gần như bao gồm tất cả điện chủ và chấp sự, thần sử của tổng bộ, cùng với những phân điện chủ phía ngoài, thậm chí đến đám tân nhân như Hạ Tuân cũng chạy tới hóng hớt.

Coi như là được vạn chúng chú ý.

Đứng ở dưới chân tháp trắng, tất cả mọi người đều trông nhỏ bé vô cùng.

Thành ca đã sớm chú ý tới tòa tháp này, vốn còn tưởng là một kiến trúc dùng để trang trí cho mặt tiền thôi, đi tới gần thì mới phát hiện tòa tháp này có có huyền cơ thật.

Tòa tháp này không phải làm từ đá, cũng chẳng phải đất, không phải vàng, cũng chẳng phải gỗ.

Dùng thần niệm cảm giác thì cứ như lớp sưng mù hư ảo vậy.

Nhưng cảm giác tiếp thì lại thấy giống thực chất.

Lúc này hắn mới nhớ tới một chuyện.

“Đúng rồi, tòa Luyện Văn tháp có thử thách gì?”

Ầm, tất cả mọi người suýt nữa ngã ra đất ngay tại chỗ luôn.

Đến vốn mặt nghiêm túc lạnh lùng Ôn Trì và Lịch Đường cũng đổi sắc mặt ngay lập tức.

Đùa nhau à?

Đã tới giờ phút quan trọng này rồi mà đến đề mục so tài mà ngươi cũng còn không biết á?

Thế sao trước đó ngươi đồng ý giòn giã thế?

Đầu óc của tên này có vấn đề rồi hả?

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột cũng thấy hơi sốc, thậm chí lần đầu tiên họ bắt đầu thấy lo cho Khương hiền giả.

“Khụ, Luyện Văn tháp này, chính là thánh địa thí luyện giúp nâng cao huyền văn của tộc ta.”

“Tiến vào bên trong tháp, sẽ gặp được thử thách trùng trùng điệp điệp của căn nguyên Huyền giới.”

Căn nguyên Huyền giới mà bọn họ nói hiển nhiên không phải ba ngàn căn nguyên quy tắc, mà là căn nguyên thế giới.

“Bản thân quy tắc cũng có nguy hiểm nhất định, thế nên được gọi là kiếp.”

“Nhưng mỗi khi thông qua một kiếp, thì huyền văn sẽ nhận được một sự thăng hoa hoàn toàn mới, là một cơ hội nâng cao huyền văn khó có được.”

“Mỗi người trong vòng mười tỷ năm chỉ được vào một lần, thế nên cơ hội quý giá vô cùng.”

“Hơn nữa chỉ có huyền văn hơn thập ngũ trọng thì mới có tư cách tham gia thử thách.”

Nghe bọn họ phổ cập khoa học một tràng như vậy, Khương Thành cũng được mở rộng tầm mắt.

“Không hổ là thế giới chủ tu huyền văn, còn có chuyện tốt như thế nữa.”

“Chuyện tốt?”

Ôn Trì lạnh lùng cười một tiếng: “Sau khi đi vào thì ngươi sẽ biết là chuyện tốt hay địa ngục ngay thôi.”

Dù sao so tài đã được đặt ra, bay giờ hắn cũng chẳng sợ Khương Thành đổi ý.

Ba người đang định cùng nhau vào tháp thì lại có một một bóng dáng thướt tha bay ra từ trong đám người.

“Chờ một chút!”

Thu Vũ Tuyền đột nhiên xuất hiện ở trong sân.

“Ta cũng muốn tham gia này thử thách của Luyện Văn tháp này.”

Thành ca nhướng mày: “Ngươi chạy tới hóng hớt gì?”

Nữ nhân này lại muốn đoạt danh tiếng của mình sao, đúng là đáng ghét mà.

Tay ngọc thon dài của Thu Vũ Tuyền vung lên, trong mắt đầu sự cố chấp: “Không được à, ta thích đấy.”

“Đây là cuộc tỷ thí quan trọng của đám người lớn bọn ta.”

Thành ca chỉnh lại giọng điệu chút, sờ đầu nàng nói với vẻ thấm thía.

“Ngoan, các ngươi sẽ là lượt tiếp theo.”

“Vậy thì so luôn với nhau là được.”

Thu Vũ Tuyền muốn tham gia thử thách này, nguyên nhân chủ yếu là muốn so một lần với hắn, xem thử có thể thắng được người này một lần hay không.

Thành ca hết cách với nàng.

Thấy không ngăn được thì chỉ đành thở dài.

“Được rồi, ngươi đã khăng khăng muốn làm phông nền cho ca, vậy thì kệ ngươi vậy.”

Nhưng Ôn Trì và Lịch Đường ở một bên thì lại không vui.

Thu Vũ Tuyền hai người bọn họ biết, suy cho cùng cấp bậc Thôi Xán Kim Mang là tuyệt thế thiên tài.

Nếu không phải dạo này Khương hiền giả nổi trội quá thì tên của nàng vốn đã vang dội cả Tiểu Huyền giới rồi.

Nếu như bình thường đụng phải nàng, có khi hai người bọn họ còn sẽ dìu dắt hậu bối của bổn tộc này một chút.

Nhưng hiện ở y hậu bối này lại tự tiện tham gia vào cuộc tỷ thí, theo hai vị thần tử thấy thì là một người quá không có chừng mực và lễ giáo.

Nghĩ tới chuyện Thu Vũ Tuyền còn là ‘biểu muội’ của Khương Thành này thì hai người càng thêm khó chịu với nàng.

Đây là đồng bọn của Khương Thành chứ gì?

“Trở về!”

“Cuộc tỷ thí này, không phải là thứ mà ngươi có tư cách tham gia!”

Chương 2181: Sao vẫn còn ở tầng thứ nhất thế

“Vậy các ngươi coi như ta cũng là tới so tài thật là được mà.”

Chuyện mà Thu Vũ Tuyền đã quyết định thì không ai lay chuyển được.

Nói xong, nàng liền muốn vào tháp.

“Đứng lại!”

Lịch Đường lắc mình, ngăn ở trước mặt nàng.

“Ngươi thật to gan!”

Mặt nàng giận tái, Khương Thành ỷ vào thân phận Đại hiền giả kia lên mặt với bọn họ, đến hậu bối mới vào này cũng dám cãi lời bọn họ?

“Ngươi có thân phận gì mà cũng đòi so tài?”

Ôn Trì lạnh giọng uy hiếp: “Ngươi có biết cái giá phải trả cho cuộc tỷ thí này ra soa không? Ngươi chịu đựng nổi không?”

Thu Vũ Tuyền là muốn so một lần với Khương Thành.

Đối với hai người này thì nàng chẳng hề quan tâm.

Nếu đã không có địch ý gì, nàng sẽ không coi bọn họ là bạn chỉ vì bọn họ đối địch với Khương Thành.

Nàng chỉ coi bọn họ là NPC mà thôi.

Nhưng nếu hai người này đã nói tới mức này thì nàng cũng chẳng cần nhún nhường làm gì.

“Ta chịu đựng được, nếu như ta thua, vậy thì mặc cho các ngươi xử trí.”

“Thu Vũ Tuyền!”

“Đừng manh động!”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột ở phía sau nóng nảy.

Bọn họ không lo lắng Khương hiền giả, nhưng lại không có tí lòng tin gì với một người mới mới nhập môn này.

Hai vị này thần tử đều là Huyền Thánh cửu trọng rồi, ngươi vừa mới từ Nguyên Tiên giới tới đây không bao lâu, hệ thống tu luyện của Huyền tộc còn chưa biết làu làu mà đúng chứ?

Tùy tiện tới so tài với bọn họ thì có khác gì lên tặng đầu đâu?

Lịch Đường cảm nhận được sự khiêu khích khôn thôi, ngươi cũng dám không coi bọn ta ra gì?

“Mặc bọn ta xử trí thì sao chứ, chỉ ngươi mà cũng xứng…”

Ôn Trì đang nhìn chằm chằm vao Thu Vũ Tuyền lại bỗng nhiên giơ tay lên.

“Vậy được, đây là ngươi tự tìm đấy nhé!”

“Nếu như ngươi thua, vậy thì sau này sẽ bị bọn ta khống chế.”

Lịch Đường vốn định hỏi ‘Khống chế một người mới là có có ý gì’ ?

Nhưng suy nghĩ một lúc, Thu Vũ Tuyền lại có thiên phú cấp Thôi Xán Kim Mang.

Người như thế tương lai trưởng thành, có khi sẽ tranh nổi bật với nàng.

Biến một đối thủ cạnh tranh tương lai thành của thuộc hạ của bản thân, trông oai nhường nào.

Huống hồ nàng còn là ‘biểu muội’ của Khương Thành nữa.

Khống chế nàng thì chẳng khác nào đang đè lên Khương Thành kiểu biến tướng.

Cho nên nàng cũng gật đầu: “Được, vậy chúng ta sẽ phá lệ cho ngươi gia nhập.”

Mắt thấy hai người bọn họ đồng ý, Thu Vũ Tuyền trực tiếp bay vào bên trong tháp.

“Ngươi chạy đi đầu thai đấy à, gấp vậy luôn!”

Nhìn nàng đã mất bóng, Thành ca tiếc nuối được đấm ngực dậm chân.

“Vẫn chưa bàn điều kiện chiến thắng nữa, đây có khác nào làm để người ta chiếm lợi trắng trợn luôn sao?”

Làm một chuyên gia đánh cuộc thâm niên, loại chuyện không chuyên nghiệp này đã khiến hắn thấy khó chịu vô cùng.

Nghe được lời này của hắn, Lịch Đường và Ôn Trì giận quá hóa cười.

Chiếm lợi thế?

Bọn ta chiếm hời của nàng á?

Hóa ra là người nghĩ bọn ta sẽ thua dưới tay một người mới?

“Hừ, chúng ta thua, cùng lắm thì sau này nhìn thấy nàng sẽ gọi bà là được chứ gì!”

Lúc này Thành ca mới cảm thấy mỹ mãn.

“Thế thì còn được.”

Mặc dù hắn chẳng thu được lợi ích gì, nhưng ít ra cũng giữ được tính công bằng công chính trong so tài.

Sau đó, ba người không hẹn mà cùng tung mình vào trong tầng thứ nhất của Luyện Văn tháp.

Vừa vào bên trong tháp, Khương Thành đã bị công kích.

Công kích kia cũng không phải do sinh linh làm ra, thậm chí hắn cũng không cảm thụ ra được.

Ngoài cơ thể hắn không có vết thương nào.

Thần hồn và ý thức v.v… đều , hoàn hảo không bị thương tổn gì.

Bởi vì mục tiêu của công kích vô hình vô chất kia đương nhiên là huyền văn của hắn.

Điều này làm Khương Thành cảm thấy khó tin khôn cùng.

Huyền văn tương đương với cảm ngộ quy tắc của bản thân, đã là cảm ngộ thì sao lại bị công kích được?

“Ca đấy đánh nhiều trận chiến như vậy rồi mà cũng chưa thấy ai sử dụng loại thủ đoạn nào thế này, đúng là mở mang tầm mắt.”

Ba ngàn huyền văn đồng thời bị công kích, làm cho quả cầu trắng đen chỗ bộ rễ của ngộ đạo Tiên Thụ cũng rung lên theo.

Giờ khắc này, Khương Thành cảm thấy cảm ngộ quy tắc của mình đang bị rung chuyển.

Cùng lúc đó, đạo tâm của hắn cũng trở nên không ổn định lắm.

Bởi vì huyền văn và đạo tâm của hắn đã sớm hòa làm một thể rồi, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Hắn cũng chẳng biết, cuộc tỷ thí này hắn sẽ phải chịu thiệt vô cùng.

Thử thách của Luyện Văn tháp là không ngừng rèn luyện huyền văn của người tham gia thí luyện trong quá trình công kích.

Hệ thống tu luyện của Huyền tộc vẫn luôn chỉ chú trọng vào việc phát triển tiểu thế giới ở bên trong.

Mặc dù Huyền văn có thể ly thể mà ra, nhưng độc lập với tiểu thế giới của bản thân, hai bên không can thiệp chuyện của nhau.

Căn nguyên của Nguyên Tiên Giới sẽ trở nên mạnh mẽ theo sự mạnh mẽ của Nguyên Tiên Giới.

Nhưng huyền văn sẽ không trở nên mạnh theo sự tăng lên trong thực lực của kí chủ.

Bởi vì, huyền văn không phải là căn nguyên, chỉ là cảm ngộ quy tắc.

Huyền văn muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ có thể dựa vào cảm ngộ.

Mà thử thách của Luyện Văn tháp chính là thúc đẩy quá trình giao hòa lẫn nhau của huyền văn và thế giới của bản thân.

Ở trong thử thách này, người tham gia thí luyện có thể nâng cao nhận thức hơn về huyền văn.

Mà chỉ cần thông qua được hết tất cả thử thách thì huyền văn sẽ được lột xác một lần.

Tương lai cho dù Khương Thành không thắp sáng kỹ năng của huyền văn thì huyền văn của hắn vẫn trở nên mạnh hơn theo thực lực của bản thân, ví dụ như sự lớn mạnh của huyền lực, hồn lực, linh ý và đạo chẳng hạn, chúng cũng sẽ trở nên mạnh mẽ theo từng chút một.

Đây mới là điểm tinh túy trong hệ thống tu luyện của Huyền tộc.

Nhưng mà, hiện nay cả Huyền tộc vẫn chưa có ai vượt qua được một bước này.

Người đi được xa nhất là bốn vị lão tổ của Huyền tộc, ví dụ như đám người Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm, trước mắt tất cả đều dừng bước ở hơn nhị thập kiếp.

Mà cả Luyện Văn tháp thì có chừng ba mươi ba kiếp.

Dù là thế, hiểu biết về huyền văn của bọn họ cũng đã đạt tới trình độ trước nay chưa có, thậm chí đã tiến vào một cảnh giới mà đám người Bạch La Chân không sánh được.

Còn Ôn Trì và Lịch Đường, lịch sử cao nhất của hai người bọn họ dừng ở thập lục kiếp.

Đây cũng không phải là do thiên phú của bọn họ không cao.

Mà là bởi vì nắm giữ huyền văn quá nhiều.

Một người nắm giữ mười hai môn, một người nắm giữ mười ba môn.

Cũng có nghĩa mỗi lần bọn họ tham gia thử thách, thì mười mấy huyền văn của bản thân đều sẽ tôi luyện cùng lúc.

Áp lực phải thừa nhận cũng gấp những người khác mười mấy lần.

Trước khi Thành ca vào sân thì cũng chẳng hỏi thăm trước.

Hắn nào biết, áp lực mà bây giờ hắn gặp phải chính là áp lực cao hơn người bình thường gấp ba ngàn lần.

Hơn nữa bởi vì huyền văn và đạo tâm của hắn đã hòa vào làm một rồi, mỗi lần bị công kích, đạo tâm cũng bị ảnh hưởng theo rồi trở nên không ổn định.

Nó cũng đã kéo thấp trạng thái của hắn xuống.

Công kích của tầng thứ nhất cũng không mạnh, chỉ có tương đương với cường độ của huyền văn cửu trọng thôi.

Thường nhân đụng phải loại công kích này, nhắm mắt lại cũng thông qua được một cách dễ dàng.

Nhưng hắn vẫn thấy áp lực lớn vô cùng.

Đùa chứ, ba ngàn huyền văn và đạo tâm đồng thời bị chấn động, đổi lại là những người khác thì đã ngất từ đời nào rồi.

Bây giờ Thành ca không choáng đầu hoa mắt là vì ý thức của hắn quá mạnh mẽ.

Dù cho ở trong tình huống làm dao động căn cơ nghiêm trọng thế này thì vẫn chưa làm hắn đánh mất tỉnh táo.

“Tầng thứ nhất liền thượng cường độ rồi?”

“Thử thách này cũng lố quá.”

“Trước đó hình như ca ở bên ngoài nhìn tòa tháp này, hình như có tới mười mấy tầng lận, những tầng sau ứng phó kiểu gì giờ?”

“Không ổn tí nào.”

“Đến ta còn như vậy, thế thì chẳng phải những người khác sẽ thảm hại hơn?”

Hắn còn cảm giác thiên phú Huyền tộc của bản thân bạo lều, chắc chắn sẽ là người nhẹ nhàng nhất.

Mà lúc này, hơn một trăm nghìn cao thủ Huyền tộc đứng ở bên ngoài bàng quan thì đang bàn tán xôn xao.

“Sao Khương hiền giả vẫn còn ở tầng thứ nhất thế?”

Chương 2182: Độ khó trước đây chưa từng có

Mặc dù Luyện Văn tháp rất khó, hơn nữa còn kèm theo những nguy hiểm nhất định, nhưng đó là chỉ sau tầng bảy hoặc tầng tám.

Còn tầng thứ nhất đừng nói là cao thủ Huyền Thánh bát trọng, ngay cả tộc nhân Huyền tộc ngũ trọng hoặc lục trọng cũng đều có thể dễ dàng vượt qua.

Hiện tại sau khi mở màn chưa đầy ba phút, Ôn Trì và Lịch Đường đều đã lên đến tầng thứ mười một, cũng coi như đã vượt qua được mười kiếp nạn rồi.

Còn Thu Vũ Tuyền, tuyệt thế thiên tài mà nhiều người không quen thuộc, hiện tại cũng đã đến được tầng thứ năm.

Là một người mới lần đầu bước vào tháp, màn thể hiện này cũng đã xuất sắc lắm rồi.

Nếu đem so sánh với vị trí tầng thứ nhất hiện tại của Khương Thành, rõ ràng là vô cùng khập khiễng.

“Khương hiền giả bị làm sao vậy?”

Đám người Bạch La Chân và Ngân Trí vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Đây không phù hợp với phong cách trước đây của hắn.”

“Tầng thứ nhất làm sao có thể cản nổi hắn chứ?”

Tân Linh nhíu chặt mày và bắt đầu suy đoán.

“Lẽ nào hắn đang thích ứng với quy tắc của khảo nghiệm Luyện Văn tháp và muốn tìm ra quy luật sao?”

Kim Bột và Hắc Nhạc gật đầu lia lịa, thể hiện sự tán thành.

“Nhất định là vậy rồi, Khương hiền giả làm bất cứ việc gì cũng đều có hàm ý sâu xa cả.”

Xem trọng Khương Thành giống như bọn họ còn có những lão nhân của năm đó, những người này đến bây giờ vẫn tràn đầy lòng tin đối với hắn.

“Ở tầng thứ nhất này, hắn chỉ đang làm quen với môi trường mà thôi.”

“Đợi hắn quen rồi nhất định sẽ vượt qua mười mấy kiếp nạn dễ như trở bàn tay.”

Những người mới không hiểu rõ về Khương Thành, khi nghe thấy lời giải thích này cũng không khỏi bán tín bán nghi.

Vào lúc họ đang bàn luận về Khương Thành thì Ôn Trì và Lịch Đường đã vượt qua được mười ba kiếp.

Thành tích này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả, suy cho cùng hai người bọn họ trong hàng chục tỷ năm trước đã vượt qua được mười sáu kiếp, nên giai đoạn trước đó đối với họ mà nói cũng chỉ là làm cho có hình thức mà thôi.

Tuy nhiên, tốc độ thăng cấp này vẫn là khiến đám người kia phải kinh ngạc.

“Đây có phải quá nhanh rồi không?”

“Chưa được bao lâu mà đã lên đến tầng mười bốn rồi.”

“Thật không thể tin được, cả đời này của ta cũng khó mà đạt đến độ cao đó nữa.”

“Không hổ danh là con của thần mà!”

“Các ngươi đoán xem, lần này hai vị thần tử đó có thể đến được tầng mười tám không?”

“Chắc chắc là có thể, so với lần trước, thực lực của họ bây giờ đã tăng lên rất nhiều.”

“Tên Khương hiền giả đó sao vẫn ở tầng thứ nhất vậy?”

“Trận so tài này có phải là quá thê thảm rồi không?”

“Sự chênh lệch lớn như vậy, không cần phải so sánh làm gì nữa.”

Không sai, Khương Thành lúc này vẫn đang ở tầng thứ nhất.

Bởi vì ba nghìn Huyền văn đồng thời chấn động nên hắn cần trấn tĩnh chúng lại, độ khó này thật sự quá lớn.

Cường độ công kích của mỗi một Huyền văn đều không cao.

Nhưng hễ trấn tĩnh được cái này thì bên kia lại xuất hiện vấn đề mới.

Đối mặt với tình huống chúng liên tiếp xuất hiện, hắn chỉ có thể không ngừng thử nhiều cách mới.

Trong quá trình này, hắn đối với Huyền văn cũng có thêm không ít lĩnh ngộ mới.

Còn Huyền văn và thế giới bên trong cơ thể của hắn cũng dần dần xuất hiện mối liên hệ có như không có.

Cũng không biết mất bao lâu nữa, hắn mới dẹp yên hết ba nghìn Huyền văn này.

Hắn không hề biết những người ở bên ngoài sớm đã không còn ôm hi vọng gì với hắn nữa rồi.

“Qua rồi!”

“Trải qua ba tháng, Ôn Trì thần tử cuối cùng cũng vượt qua được mười tám kiếp và bước vào tầng thứ mười chín!”

“Lợi hại quá vậy, đây chính là cùng một lúc điều chỉnh mười mấy môn Huyền văn.”

“Nếu như lên được tầng hai mươi thì đã gần giống như mấy vị Lão tổ rồi.”

“Đến lúc đó, họ cũng đã có tư tách bước ra ngoài.”

“Lịch Đường thần tử cũng vượt qua rồi!”

“Lợi hại quá….’

Lúc này, đa số sự chú ý mọi người đều đổ dồn vào hai vị thần tử kia.

Còn cuộc so tài giữa Khương Thành và hai vị thần tử ấy sớm đã không còn kịch tính và gần như không còn ai thảo luận về vấn đề đó nữa.

Cho đến khi Luyện Văn tháp hơi sáng lên, chứng tỏ Khương Thành cuối cùng đã lên được tầng thứ hai, mọi người lần nữa mới nhớ đến sự tồn tại của hắn.

“Tầng thứ hai.”

“Hắn cuối cùng cũng bắt đầu di chuyển rồi.”

“Tốc độ này cũng quá chậm rồi, tưởng chừng như có thể lập kỷ lục chậm nhất mới rồi đấy.”

“Nếu không phải hắn cuối cùng đã thay đổi vị trí, ta suýt chút nữa còn tưởng rằng hắn sẽ ở lại tầng một cả đời ấy chứ.”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột đều rất phấn khởi.

“Đến rồi!”

“Khương hiền giả sắp bắt đầu phản công rồi!”

“Không bao lâu nữa nhất định sẽ đuổi kịp Ôn Trì và Lịch Đường thôi, đợi đấy mà xem!”

Chỉ tiếc là, nguyện vọng này của bọn họ quá đẹp đẽ nhưng thực tế thì lại rất phũ phàng.

Khương Thành ở tầng thứ hai gặp phải sự công kích còn mãnh liệt hơn cả tầng thứ nhất nữa, tuy rằng cường độ chưa đến mức Huyền văn thập trọng, nhưng ba nghìn Huyền văn và đạo tâm đồng thời rơi vào hỗn loạn, đâu có dễ mà nhanh chóng dẹp yên được chúng.

Hắn chỉ có thể một lần nữa bước vào sự điều chỉnh và ứng phó dài đằng đẵng.

Thời gian cũng cứ thế chầm chậm trôi qua.

Cả hiện trường cuộc thi đấu cũng dần dần trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Ôn Trì và Lịch Đường gần như cũng đã đến cực hạn rồi, còn Khương Thành có vẻ như vẫn phải an cư lâu dài ở tầng hai, mãi không thấy sự thay đổi nào cả.

Dần dần, những người trong đám đông ấy đã hoàn toàn mất đi lòng tin đối với hắn.

“Không phải nói hắn sắp phát huy công lực rồi sao?”

“Sao lại bị chặn ở tầng hai nữa rồi?”

Lúc này, có người đột nhiên chỉ vào Luyện Văn tháp rồi hét lên một tiếng.

“Di chuyển rồi!”

Những người khác cùng ngước lên nhìn.

“Di chuyển đâu? Sao ta không nhìn thấy vậy?”

Thu Vũ Tuyền, Thu Vũ Tuyền đã đến tầng thứ bảy rồi.”

Lúc này, đám đông mới chuyển sự chú ý qua nữ tử này.

Biểu hiện trước đây của nàng phù hợp quy cũ, không có gì quá nổi bật, cũng không có gì đặc sắc, vì vậy không được bàn luận nhiều.

Hiện tại Khương Thành và hai vị thần tử đã một tiếng rưỡi rồi vẫn chưa có dấu hiệu di chuyển vị trí, vì vậy người mà đám đông duy nhất có thể hóng lúc này chỉ có nàng mà thôi.

“Tầng thứ bảy đối với người mới lần đầu nhập môn mà nói đã rất tốt rồi.”

“Cường độ công kích ở đó đã xấp xỉ bằng Huyền văn thập nhị trọng rồi nhỉ?”

“Không sai, muốn dẹp yên Huyền văn đâu có dễ.”

Đám đông vừa mới nói vài câu, Thu Vũ Tuyền đã lên được tầng cao hơn.

“Lại di chuyển rồi!”

“Tầng thứ tám rồi!”

“Không tệ nha, xem ra nàng ta đã nắm được bí quyết….”

Vừa nói đến đây, Luyện Văn tháp lại một lần nữa sáng lên.

“Ơ, Thu Vũ Tuyền đã lên được tầng thứ chín rồi sao?”

“Nàng ta lên được tầng thứ chín nhanh như vậy sao?”

“Tầng thứ mười rồi!”

“Ôi mẹ ơi, đây là tốc độ gì thế?”

“Quả là ngang tài ngang sức với hai vị thần tử trước đây!”

Sự thán phục của đám đông có vẻ như quá sớm rồi, bởi vì Tuyền muội chỉ dừng lại ở tầng thứ mười có mười mấy giây.

“Tầng mười một rồi!”

“Nàng ấy thật sự lên đến tầng mười một rồi!”

Đám đông cuối cùng cũng bắt đầu nhốn nhao.

Tầng mười một, thành tích này vốn dĩ không có gì đáng ngạc nhiên, hầu hết các phân điện chủ của Huyền tộc đều đã đạt được rồi.

Nhưng đối với Thu Vũ Tuyền - người mới lần đầu vào sân thì điều này quả thật rất thần kỳ.

Thu hoạch cảm ngộ mà Luyện Văn tháp đạt được thường cần đến mấy trăm triệu thậm chí là mấy tỷ năm để lắng xuống mới có thể thật sự chuyển hóa thành thực lực.

Hầu hết thiên tài trong lần đầu thí luyện thành tích đều là ở con số hàng đơn vị.

“Tầng mười hai!”

“Nàng ấy đã đến tầng mười hai rồi!”

“Trời má, đây cũng quá nhanh rồi đấy?”

“Từ tầng sáu đến tầng mười hai, nàng ấy tổng cộng đã mất bao lâu chứ?”

Chả trách bọn họ lại có phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Lúc trước Thu Vũ Tuyền đã dừng lại ở tầng thứ năm và thứ sáu ba tháng.

Tưởng chừng như nàng rất kém cỏi.

Thậm chí rất nhiều người còn cho rằng nàng đã đến mức cực hạn rồi.

Nhưng không ai có thể ngờ, nàng giống như ngồi trên máy bay vậy, đột nhiên lao thẳng đến tầng mười hai.

Chương 2183: Trận so tài kịch liệt

"Tầng mười ba!"

"Tầng mười bốn rồi, thật không thể tin được!"

"Tầng mười lăm, nàng ấy đã lên đến tầng mười lăm rồi!"

"Tầng mười sáu!"

"Nàng ấy đã cân bằng tỉ số của hai vị thần tử trước đây rồi, trời ạ, nàng ấy chỉ mới lần đầu vào tháp thôi đó!"

Những tiếng la hét vang lên liên tục, tỏ rõ sự chấn động trong lòng mọi người.

Tốc độ tiến triển thần kỳ này của Thu Vũ Tuyền đã hoàn toàn thổi bừng bầu không khí của trận đấu.

Trong khoảnh khắc ấy, mọi người gần như đã quên đi Khương Thành và hai bị thần tử kia rồi.

Bởi vì bọn họ âm thầm nhận thức được, bản thân có thể đang chứng kiến một huyền thoại mới sắp sửa nổi lên.

"Tầng mười bảy!"

Ngước nhìn lên ngọn tháp cao, Bạch La Chân và năm đại điện chủ đều không dám tin vào mắt mình.

"Đây đã vượt qua thành tích của hai người lần trước luôn rồi."

"Thiên phú của Thôi Xán Kim Mang lại thần kỳ đến vậy sao?"

"Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp nàng ấy rồi!"

"Không hổ là biểu muội của Khương hiền giả…."

Thu Vũ Tuyền có thể đột nhiên nhảy vọt lên nhiều tầng như vậy, điều này rất giống với suy đoán mà các vị đại điện chủ trước đây dành cho Khương Thành.

Vừa bước vào Luyện Văn tháp, Tuyền muội thật ra đang làm quen với môi trường mới.

Trước khi đến Huyền giới, nàng thậm chí còn không trao đổi bất cứ huyền văn nào, bởi vì ở Tiên giới không có điều kiện cho nghi thức giáng linh.

Nhưng lần này sau khi bước vào thần điện, nàng cuối cùng đã có được huyền văn bổn mệnh của bản thân.

Không ngoài dự tính nàng đã chọn huyền văn kiếm.

Bởi vì trình độ lĩnh ngộ về quy tắc kiếm nằm ở đó, nên huyền văn kiếm của nàng tiến triển cực kỳ nhanh chóng, không bao lâu đã đạt đến mức thập lục trọng.

Nhưng lúc này, một sự nghi ngờ sâu sắc cũng luôn quanh quẩn trong tâm trí nàng.

Huyền văn kiếm này sao lại giống với thần cách kiếm mà trước đây có được từ chỗ Khương Thành đến như vậy?

Khoảng thời gian này nàng đã lục lọi hết điển tịch, nhưng lại không thu hoạch được gì cả.

Dẫu sao ngoài Thành ca ra thì các huyền văn của cao thủ Huyền tộc khác đều không thể bị người khác trói buộc, do đó nàng căn bản không thể tra được tiền lệ.

Nàng ôm đầy nghi vấn mà tham gia trận thi đấu này.

Vừa bắt đầu, dựa vào phản ứng bản năng, nàng đã liên tục vượt qua được bốn kiếp.

Tầng thứ năm vốn dĩ không thể cản nàng được lâu, suy cho cùng thứ mà nàng liên kết cũng chỉ có huyền văn, do vậy nàng rất dễ dàng xoa dịu những sự công kích kia.

Nhưng nàng không lập tức tiến lên mà lại tỉ mỉ thể ngộ những sự công kích vô hình vô dạng đó.

Sự công kích đó có thể ảnh hưởng trực tiếp đến huyền văn, vốn không thuộc về bất kỳ sức mạnh đã biết nào cả.

Những cao thủ Huyền tộc trước đây tham gia khảo nghiệm cũng đã từng rất tò mò, nhưng những nghiên cứu của họ đều không thu hoạch được gì cả.

Nhưng Thu Vũ Tuyền lần này lại khác.

Có thể là vì nàng đã có được sự công nhận của căn nguyên kiếm, hoặc cũng có thể là vì nàng đã tu được đạo Vô Đạo.

Nên dần dần tìm ra được quy luật và có được cảm ngộ đặc biệt.

Huyền văn kiếm trong cơ thể nàng dần dần tan chảy và chia thành sáu mảnh.

Áp lực thần bí đến từ tầng thứ năm đột nhiên giảm mạnh.

Nàng mới tiếp tục xông lên.

Sự công kích ở mười mấy tầng phía sau đối với nàng mà nói cũng chỉ như cơn gió nhẹ thoảng qua mà thôi.

Nàng đi lên như diều gặp gió, rất nhanh đã trở thành người đầu tiên lên được tầng hai mươi.

Còn lúc này, hai vị thần tử kia vẫn đang khổ sở vật lộn ở tầng mười chín.

Những tiếng hoan hô bên ngoài tháp giống như núi gào biển gầm.

Nhân vật chính của trận đấu này đã chính thức đổi chủ, tinh thần của tất cả mọi người đều tập trung vào vị thiên tài của Thôi Xán Kim Mang.

“Đúng là thiên tài tuyệt đỉnh!

“Nàng ấy mới là thần tử chân chính đúng không?”

“Không phải nàng ấy trước đây đều sinh sống ở Nguyên Tiên giới sao, đây cũng quá khó tin rồi!”

Sau khi vượt qua tầng hai mươi, tốc độ thăng cấp của Thu Vũ Tuyền cuối cũng cũng chậm lại.

Có điều, nó không có nghĩa là nàng ấy sẽ dừng lại ở đây.

Lúc hai vị thần tử kia đặt chân lên tầng hai mươi và bị sự công kích bên trong đẩy ra ngoài, thì nàng đã đến được tầng hai mươi lăm.

Hai bóng người bị thổi bay xuống.

Chính là Ôn Trì và Lịch Đường.

Nghe thấy những tiếng hoan hô ở bên ngoài, hai người họ không giấu được sự vui mừng đắc ý, cứ tưởng rằng mọi người đang nghênh đón mình.

Suy cho cùng thành tích leo lên được tầng hai mươi chỉ xếp sau bốn vị lão tổ Huyền tộc, đã là một bước phát triển nhảy vọt rồi.

Trận thi đấu lần này họ cũng thu hoạch được rất nhiều.

Một vài phân điện chủ và chấp sự cũng nhìn về phía hai người họ chắp tay chúc mừng.

"Chúc mừng, chúc mừng!"

"Chúc mừng hai vị thần tử lại có bước đột phá."

Ôn Trì có chút không hài lòng lắm.

Bởi vì hầu hết ánh mắt của mọi người ở đó đều không tập trung vào hắn mà lại ngước nhìn ở phía sau hắn.

Hắn hừm một tiếng, sau đó cũng quay đầu về phía sau.

"Hai tên vô tri đó nếu có thể lên được tầng mười hai…"

Hắn ta vốn dĩ định nói hai người kia nếu có thể lên được tầng mười hai thì hắn sẽ thua.

Nhưng sau đó lại nhìn thấy Thu Vũ Tuyền đã lên được tầng hai mươi lăm rồi.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ?"

Đường đường là Huyền Thánh cửu trọng mặt lại cắt không còn giọt máu.

Lịch Đường đứng bên cạnh cũng không thể tin được mà hét lên.

Hắn trợn tròn hai mắt giống như đã nhìn thấy cảnh tượng hoang đường nhất trên thế gian vậy.

"Không thể nào!"

"Bốn vị lão tổ còn không thể lên được tầng hai mươi lăm, sao nàng ta có thể chứ?"

"Đây nhất định là có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề rồi!"

Những điện chủ và phân điện chủ khác ở bên cạnh không có ai hùa theo bọn họ cả.

Bốn người các ngươi cùng nhau tham gia thi đấu, nếu như Luyện Văn tháp thật sự có vấn đề thì cả bốn người đều có vấn đề, chứ không phải chỉ riêng Thu Vũ Tuyền.

Nàng ấy có thể lên được tầng hai mươi lăm đều là dựa vào năng lực của bản thân nàng.

Cảm nhận được sự yên tĩnh đến kỳ lạ ở hiện trường, lúc đầu Ôn Trì và Lịch Đường rất nghi ngờ và không thể chấp nhận được.

Nhưng dần dần lại bị sốc đến thất hồn lạc phách.

Từ trước đến nay, nguồn tự tin lớn nhất của bọn họ chính là thiên phú.

Nhưng hiện tại cảm giác ưu việt của thiên phú này đã bị Thu Vũ Tuyền hoàn toàn làm lung lay, thậm chí còn có dấu hiệu lật đổ.

Hai người bọn họ muốn nhanh chóng tìm ra lý do để củng cố lại sự tự tin của mình.

“Phải rồi, ta sở hữu mười ba môn huyền văn, độ khó hiển nhiên gấp mười ba lần nàng ta!”

“Đúng, nàng ta chỉ có một môn huyền văn, đây căn bản không phải là một cuộc khảo nghiệm!”

“Hoàn toàn không có tính so sánh!”

“Nếu chúng ta chỉ có một môn huyền văn thì cũng sẽ lên được tầng hai mươi lăm, thậm chí còn cao hơn nàng ta nữa.”

Đám đông âm thầm oán trách, đây là không chịu nhận thua mà.

Mặc dù những gì các ngươi nói cũng có lý, nhưng ước định của trận đấu trước đó đã ghi rõ.

Hai người các ngươi e là sau này phải có thêm một bà nội rồi.

Ôn Trì và Lịch Đường dường như cũng ý thức được điều này, sắc mặt của hai người họ vô cùng khó coi.

Ước định lần này cũng là do hai người bọn họ chủ động đề ra, lúc đó gần như tất cả Huyền tộc cấp cao đều ở bên cạnh làm chứng, bây giờ muốn nuốt lời cũng không được.

Tuy nhiên sau cùng hai người bọn họ đã tìm được người để giải tỏa.

“Ha ha, Khương Thành sao vẫn ở tầng thứ hai vậy?”

“Tầng thứ hai đơn giản như thế nào, mọi người đều rõ như ban ngày rồi mà đúng chứ?”

“Bất luận là như thế nào, hắn đều không thể làm Đại hiền giả nữa rồi!”

“Đến bây giờ mà vẫn ở tầng thứ hai, người như vậy mà cũng xứng lãnh đạo Huyền tộc sao?”

Chính vào lúc hai người họ cố gắng lấy lại sự tự tôn của mình, thì tầng thứ hai của Luyện Văn tháp cuối cùng cũng hơi sáng lên.

Khương Thành đã lên được tầng thứ ba rồi.

Bên ngoài chẳng có ai hoan hô, Ôn Trì và Lịch Đường cũng không lo lắng gì cả.

Tầng thứ ba thật sự quá thấp rồi, không thể làm bọn họ cảm nhận được chút uy hiếp nào.

Còn Khương Thành đang ở trong tháp, ba nghìn huyền văn và đạo tâm cũng đón nhận sự tấn công dữ dội hơn.

Mỗi lần bị công kích, ba nghìn huyền văn mà hắn khó khăn lắm mới trấn tĩnh được đều sẽ bị đảo loạn bằng phương thức mãnh liệt hơn.

Hắn đã sắp hết kiên nhẫn rồi.

“Ngọn tháp này thật sự không có lỗ thủng nào sao?”

Chương 2184: Ngọn tháp này mà là của ngươi sao?

Khương Thành muốn tìm ra lỗi của Luyện Văn tháp, ngoại trừ thói quen thích đi đường tắt ra còn là sự bất lực.

Người khác chỉ cần trấn tĩnh một môn hoặc mười mấy môn huyền văn, còn hắn phải trấn tĩnh cả ba nghìn môn, ai mà chịu nổi cơ chứ?

Nếu như làm một cuộc trao đổi ý thức linh hồn giữa hắn và Thu Vũ Tuyền, khiến Thu Vũ Tuyền thay thế hắn trong cục diện này, thì chắc chắn nàng cũng sẽ bị công kích nặng nề giống như hắn.

Cho dù có cho thời gian mấy chục tỷ năm, cho dù có thể chịu đựng được áp lực phía sau, cũng không có hy vọng lên được tầng hai mươi.

Suy cho cùng độ khó mà Khương Thành hiện tại đang gặp phải đã vượt xa giới hạn trong khả năng cho phép của thiên phú rồi.

“Cứ tự nhiên, lực mạnh hơn nữa đi!”

Thành ca vô cùng dứt khoát, lười phải tiếp tục chỉnh lý và điều chỉnh huyền văn, nên để mặc cho thế lực vô hình kia không ngừng công kích huyền văn của mình.

Đằng nào có linh ý Thiên giai thập nhất trọng ở đó, hắc bạch nguyên hạch cho dù có loạn cũng không thể khiến hôn mê.

“Ta sẽ trố mắt lên xem ngươi có thể giày vò ta được mấy tiếng.”

Hắn hiện tại đã thay đổi suy nghĩ.

Nếu đã không thể dẹp yên sự rối loạn của huyền văn thì chi bằng cứ mặc kệ chúng.

Sau đại loạn chắc chắn sẽ có đại trị.

Tùy ngươi muốn làm loạn như thế nào thì làm, sau cùng cũng phải có lúc kết thúc chứ?

Ta sẽ thuận theo tự nhiên và yên tĩnh theo dõi là được rồi.

Hắn không biết rằng con đường này thật ra cũng không thể thoát được.

Thế giới này cũng không thiếu gì người thông minh.

Nhiều năm qua, số lượng tộc nhân Huyền tộc bước vào Luyện Văn tháp nhiều vô số kể, có người cũng đã thử qua con đường tắt giống như vậy rồi.

Nếu như có thể thành công thì bọn họ sớm đã thành công rồi.

Sự công kích của căn nguyên Huyền giới là không bao giờ ngừng nghỉ.

Thời gian cứ thế trôi qua, Khương Thành cũng dần ý thức được vấn đề.

Ba nghìn huyền văn của hắn chẳng những không bình thường trở lại mà ngược lại càng ngày càng loạn hơn.

“Cứ như vậy có vẻ không ổn lắm.”

“Nhất định phải làm cái gì đó.”

Hắn vẫn không chọn cách trấn tĩnh huyền văn.

Mà suy nghĩ về việc sẽ dùng phương pháp khác.

Ở trong Luyện Văn tháp, những đạo tự thân, tiên lực, thánh lực, hồn lực và lực căn nguyên đều không thể sử dụng và đều bị căn nguyên Huyền giới trấn áp và chặn lại trong cơ thể.

Ở trong đó Khương Thành không thể dùng được bất kỳ phương pháp công kích nào.

Ngay cả linh ý cũng không thể thăm dò ra bên ngoài.

Tuy nhiên đây không có nghĩa là hắn không làm được gì cả.

Chí ít hắn vẫn có thể sử dụng huyền văn.

Liên kết một ít huyền văn băng của bản thân, Khương Thành bổ sung thêm một đạo tâm, thử kết nối với Kỷ Linh Hàm.

Lần này hắn lại nhìn thấy Hàm muội không biết là ở thế giới nào.

Tuy nhiên hắn chỉ mới nhìn thoáng qua nàng, thì lại bị ý chí mạnh mẽ kia cắt đứt liên hệ.

Một cử động đơn giản của hắn đã khiến cả ngọn Luyện Văn tháp run lên dữ đội.

Nguyên nhân rất đơn giản, căn nguyên Huyền giới đã cảm nhận được sự bất thường.

Khảo nghiệm vốn dĩ hoạt động tỉ mỉ giống như một trình tự chặt chẽ.

Nhưng đạo tâm thăm dò ra thế giới bên ngoài của Khương Thành, đã mở ra một kẽ hở trong trình tự này và còn gây ra hàng loạt phản ứng.

Đám đông ở bên ngoài la hét ầm ĩ.

“Thế này là thế nào?”

“Luyện Văn tháp sao lại run lên, đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi tầng thứ ba hình như đã sáng lên, lẽ nào Khương hiền giả đã thăng cấp rồi sao?”

“Hắn chẳng phải vẫn đang ở tầng ba đấy sao?”

Không ai có thể đoán ra được chân tướng.

Và bọn họ cũng không biết rằng, Thành ca đã một lần nữa trao đổi với huyền văn kiếm ràng buộc của Thu Vũ Tuyền.

Sau đó đạo tâm của hắn liền trực tiếp đến được tầng hai mươi lăm.

“Đây là đâu?”

Hắn vẫn muốn cảm nhận tình hình xung quanh một chút, nhưng ngay lập tức đã khơi dậy sự bất mãn của căn nguyên Huyền giới.

Vừa nãy Khương Thành chỉ là lợi dụng sơ hở để trao đổi với thế giới bên ngoài, nhưng bây giờ đã can dự đến những người thí luyện khác rồi.

Tình huống như vậy sao nó có thể cho phép được?

Vì vậy, nó đã thông báo với người bảo vệ việc duy trì trình tự thí luyện.

“Khương đại ca?”

“Sao huynh đến được đây?”

Một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai của Khương Thành.

Nhìn kỹ thì thấy trước mặt xuất hiện một thiếu nữ khả ái với thần quang tỏa ra khắp người.

Thành ca tìm lại ký ức xưa của mình, cuối cùng cũng nhớ ra đối phương là ai.

“A Linh?”

“Sao lại là ngươi?”

Hắn vừa bất ngờ vừa vui mừng, đây thật sự là cố nhân đã lâu không gặp rồi.

Năm đó, khi lần đầu tiên bước vào Huyền giới, thân phận của A Linh chính là Thần Bạch Huyền, nhưng bản thể của nàng lại là hạt giống của lực Bạch Huyền.

Khi đó ba hạt giống huyền lực khác đã bị Chung Thác Đế Tôn nuốt chửng, hạt giống Bạch Huyền cũng gặp nguy hiểm.

A Linh chỉ có thể cầu cứu Khương Thành.

Sau cùng, Thành ca đã thuận lợi giết chết Chung Thác và giúp nàng cướp lại ba hạt giống huyền lực đó.

Sau khi A Linh hợp nhất ba hạt giống huyền lực kia, nàng cũng thuận theo đó trở thành thần của tứ tộc.

Lần đó khi chia tay, nàng đã tặng cho Khương Thành một hạt giống huyền lực đặc biệt, sau này lớn lên thành huyền văn thụ.

Cũng chính từ lần đó, huyền văn của Khương Thành đã có thể cho người khác ràng buộc.

Có thể nói, việc A Linh thay đổi con đường tu luyện của hắn có ý nghĩa rất lớn đối với hắn.

“Đã lâu không gặp!”

Thành ca đã quên đi mất khảo nghiệm, mặt tươi cười vui vẻ xoa xoa đầu A Linh.

“Lần này ta đến Huyền giới, còn cảm thấy kỳ lạ sao ngươi lại không ở đây cơ.”

“Bây giờ cuối cùng cũng gặp được muội, ta đã có thể yên tâm rồi.”

Thế nhưng A Linh lại vô cùng tức giận mà đẩy tay hắn ra.

“Hứm! Vừa nãy ngươi còn chần chừ chứng tỏ ngươi đã quên muội rồi, phải hồi tưởng lại một chút mới có thể nhớ ra ta.”

“Ta không có, ta chỉ là vì quá đỗi vui mừng, nhất thời không thể tin được và càng không dám tin đây là sự thật, vì vậy mới đứng ngẩng người.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên!”

Thành ca nói dối như cuội: “Nhiều năm qua ta vẫn luôn đi tìm ngươi, ngươi có biết ta lo cho ngươi thế nào không, đến nỗi không buồn chuyện ăn uống gì nữa…”

A Linh bây giờ mới nở nụ cười.

Sau khi nàng nhìn thấy Khương Thành cũng hết sức vui mừng, vừa rồi chỉ là giận lẫy xíu thôi.

“Được rồi, được rồi. Ngươi là tốt với ta nhất.”

Nhìn thấy nụ cười ngây thơ trong sáng của nàng, Thành ca không hiểu sao lại cảm thấy hổ thẹn.

“Đúng rồi, mấy năm nay ngươi sống thế nào, sao lại xuất hiện trong ngọn tháp này?”

A Linh giòn giã trả lời: “Ngọn Luyện Văn tháp này chính là ta mượn sức mạnh của căn nguyên Huyền giới tạo ra đấy.”

“A, hả?”

Thành ca trợn tròn hai mắt.

“Là do ngươi tạo ra thật sao?”

Thì ra bản thân vừa nãy thật ra là đang tiếp nhận khảo nghiệm của tiểu cô nương này sao?

Chuyện này có hại đến tư cách làm màu.

“Đúng vậy, lúc trước bọn họ đều rời khỏi nơi này và đến Nguyên Tiên giới.”

“Sau này Di thức tỉnh và muốn thu phục ta. Nhưng ta và căn nguyên Huyền giới là cùng một thể, vì vậy hắn tạm thời không thể thực hiện được ước muốn của mình.”

“Tiếp sau đó, những người bên ngoài đều đã trở về.”

“Họ không thể chống lại thuộc hạ của Di, nên ta đã lập ra một tiểu Huyền giới để bảo vệ bọn họ.”

“Còn tạo ra Luyện Văn tháp này là để nâng cao thực lực của họ, để họ có thể tự bảo vệ bản thân.”

Mặc dù những lời nàng nói rất ngắn gọn, nhưng Khương Thành có thể tưởng tượng ra quá trình đó phức tạp và khó khăn như thế nào.

Nhiều năm qua nàng cũng không dễ dàng gì.

“Thần Huyền tộc nhà ngươi thật là lao tâm khổ trí.”

“Hai vị thần tử kia là Vị diện chi tử mới đến sao”

“Ừm.”

A Linh gật gật đầu.

“Ôn Trì và Lịch Đường đều là người được căn nguyên Huyền giới chọn trúng, bồi dưỡng chuyên môn để chống lại Di.”

“Vì vậy ta cũng giúp bọn họ một chút, để bọn họ có được nhiều huyền văn hơn người khác.”

Chương 2185: Mau đưa ta lên đó

Chật vật cả nửa ngày trời, hai thần tử kia còn đúng thật là do ngươi và căn nguyên Huyền giới chọn nữa chứ?

Khương Thành nhịn không được phải bóc phốt.

“Mắt nhìn người của các ngươi cũng lên tầm đấy.”

A Linh cười hi hi: “Ngoại trừ bốn người sớm đã được diểm hóa thì chỉ có hai ngươi bọn họ là đặc biệt nhất mà.”

Người được điểm hóa?

Là chỉ bốn lão tổ Huyền tộc Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm nhỉ?

“Các ngươi không sợ lại bồi dưỡng ra thêm hai Chung Thác Đế Tôn mới à?”

Chung Thác năm đó khiến tứ đại Huyền tộc nguy hiểm ngập tràn, ở với tư thái thái thượng hoàng.

Cuối cùng vì mạng sống mà tạo ra lỗ thủng, thả cho đám Ảnh tộc chí mạng vào, là phản bội lại hoàn toàn căn nguyên của Huyền giới.

A Linh lắc đầu.

“Bọn ta có thể xem được thiên số, nhưng không thể nào dựa đoán được tâm của một người có thay đổi hay không, chỉ có thể mong bọn họ làm được mà thôi.”

“Đối mặt với sự uy hiếp của Di, cũng không thể không làm gì được.”

Nàng nói đến đây thì đột nhiên trở nên hứng khởi.

“Nhưng mà bây giờ thì không còn phải lo lắng nữa.”

“Khương đại ca ngươi đã quay lại rồi, tất cả mọi khó khăn đều có thể giải quyết được.”

Nhìn ánh mắt nàng như một fan girl, Thành ca cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

“Không thành vấn đềm vậy thì bắt đầu thôi!”

A Linh khẽ ngây ra: “Bắt đầu gì cơ?”

“Đưa ta lên đến đỉnh đấy.”

Thành ca chỉ lên phía đỉnh đầu” “Ngọn Luyện Văn tháp này không phải có 33 tầng sao, còn 30 tầng nữa này.”

A Linh kinh ngạc: “Lên thẳng luôn à? Ngươi không định thí luyện như bình thường sao ?”

“Tại sao ta phải thí luyện bình thường chứ?” Thành ca hỏi ngược lại một cách khí phách.

“Luyện Văn tháp có ý nghĩa cực kì lớn với Huyền tộc.”

A Linh khổ tâm khuyên nhủ: “Chỉ có hợp thành một thể với thế giới bên trong cơ thể thì huyền văn mới xem như là cơ căn cơ thật sự, không còn phải phiêu dạt không có gốc rễ nữa, Luyện Văn tháp là cơ hội mà ngươi không thể bỏ qua.”

“Có ta ở đây, Khương đại ca bất cứ lúc nào cũng có thể vào trong thí luyện.”

Khương Thành biết Luyện Văn tháp rất tốt.

Nhưng thật đáng tiếc…

“Nó có tốt hơn nữa cũng không phù hợp với ta.”

“Ca làm gì có thời gian mà tiêu tốn mấy chục tỷ thậm chí cả trăm tỷ năm ở trong cái tháp này chứ, chờ ta thần công đại thành đi ra thì hoa cũng tàn rồi.”

“Ta đang cá cược với người khác, thể diện không thể mất, còn về việc thăng hoa huyền văn gì đó thì không quan trọng.”

“Ngươi không phải là người bảo hộ của tòa tháp này sao, trực tiếp đưa ta lên đó là được rồi.”

A Linh há cái miệng bé xinh ra, nhất thời không có lời gì để nói.

Vậy nên thể diện của trận cá cược còn quan trong hơn việc gia tăng thực lực ư?

Nàng cảm thấy nếu đổi lại thành bất cứ một ai khác đưa ra lựa chọn thì chắc chắc cũng chọn việc gia tăng thực lực cơ.

Nhưng thật đáng tiếc là người đối diện nàng bây giờ lại là Khương Thành.

“y, vậy ta lại chúc phúc cho ngươi lần nữa vậy.”

“Còn phải thêm một chúc phúc à?”

“Đúng thế, nếu không thì dù ta có đưa ngươi lên đó rồi, huyền văn của ngươi cũng sẽ bị sự xung kích mạnh mẽ sau đó gây áp lực.”

“Vậy được thôi, mau chúc phúc cho ta đi.”

Thành ca nói xong thì mớ huyền văn của mình ra, giao cho A Linh làm việc.

Thân xác hình người của A Linh hóa thành một viên đá trắng thuần khiết, chớp mắt đã nhập vào trong thân xác hắn.

Ngay sau đó thì vang lên tiếng kinh hô của nàng.

“Khương đại ca, sao huyền văn của ngươi lại biến thành thế này rồi?”

“Sao lại ở chung với đạo tâm vầy nè?”

“Ôi, ngươi lại có tận ba ngàn huyền văn cơ à?”

Nàng xem như cũng có chút hiểu biết về tình huống đặc biệt của Khương Thành.

Nhưng trong ấn tượng của nàng, số lượng huyền văn năm xưa Khương Thành có nhiều đến mức vô lí, nhưng cũng chỉ tầm một ngàn thôi, bây giờ lại nhiều thêm hai lần?

Máu làm màu trong lòng Thành ca lại nổi lên.

“Hết kiến thức rồi à, đây chỉ là cái cơ bản mà một tiên nhân nên có mà thôi, không có gì phải kinh ngạc hay thấy lạ cả.”

A Linh lại lần nữa không còn gì để nói.

Nếu là tiêu chuẩn của tiên nhân bình thường thì e là không có mấy tiên nhân đâu.

Sau một khắc, Khương Thành phát hiện ra huyền văn của mình đã bình phục trở lại.

Ngoài điều này ra, còn có một cảm giác dễ dàng điều khiển nữa.

Giống như ba ngàn huyền văn đã hoàn toàn trở thành một phần trong cơ thể của bản thân vậy, hoàn toàn chịu sự thao túng theo ý muốn của mình.

Không giống như trước đây, còn cần phải liên kết một chút mới có thể sử dụng.

“Được rồi, đã hoàn thành rồi.”

A Linh lại lần nữa ra khỏi cơ thể, lần này nàng không trở lại hình dáng thiếu nữ mà vẫn là bộ dạng của viên đá.

“Sao kết thúc nhanh vậy?”

“Đúng thế, ta phải về nghỉ ngơi rồi.”

Sau khi nói xong câu này, viên đá mà trắng sáng rực kia dần ảm đạm lại, cuối cùng biến mất đi.

Ơ chuyện này…

“Hóa ra chúc phúc cho ta cũng đâu dễ dàng gì nhỉ?”

Thành ca có phần áy náy.

Hắn vốn nghĩ thêm một chúc phúc cũng dễ như trở bàn tay hệt như bản thân ấn nút trong kĩ năng hệ thống vậy.

“y, sớm biết như vậy đã không cần phiền ngươi vậy rồi.”

Thương cảm một chút, Khương Thành lại lấy lại sự chút ý.

“Ta vẫn còn ở tầng thứ ba.”

“Đây cũng chưa đến tầng 33 nữa, bây giờ cũng chẳng có A Linh, nên làm sao cho tốt đây nhỉ?”

Trên thực tế, hạt giống huyền lực chỉ có thể chúc phúc cho mỗi loại huyền văn một lần thôi.

Do Khương Thành có đến ba ngàn huyền văn nên toàn bộ những cơ hội chúc phúc của A Linh đều đã cho hắn cả rồi.

Mà hiệu quả của sự chúc phúc này lại có hiệu quả cuối cùng là có thể vượt qua 33 tầng, chỉ là lúc này hắn vốn chưa ý thức được mà thôi.

Hắn chỉ cảm thấy bản thân như đã thay đổi gì đó, nhưng lại không rõ ràng lắm.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, bây giờ hắn cũng đã có thể vượt qua tầng ba rồi.

“Tầng thứ tư rồi.”

“Khương hiền giả lại lên rồi.”

Bên ngoài lúc này, đến cả đám người Bạch La Chân cũng đã không còn mấy hi vọng với Thành ca nữa rồi.

Suy cho cùng thì số tầng trước mắt quả thực chẳng có chút sức thuyết phục nào cả.

Muốn tâng bốc cũng không biết từ góc độ nào.

Ôn Trì và Lịch Đường thì mang vẻ mặt khinh thường.

“Tầng thứ tư mà cũng nói được à?”

“Người này năm đó sao có thể làm Đại hiền giả được vậy, đúng là khiến bọn ta thất vọng quá thất vọng.”

“Ta dám cá hắn cùng lắm là lên được tầng bảy, không thể hơn nữa rồi.”

“Tầng bảy à, nhiều nhất là tầng năm thôi.”

Lời của bọn họ chỉ vừa mới dứt đã thấy tầng thứ tư của Luyện Văn tháp sáng lên, Khương Thành đã lên đến tầng thứ năm.

“Ấy, sao lần này lại nhanh vậy?”

“Ta còn tưởng hắn sẽ ngừng ở tầng năm ít nhất mấy tháng chứ.’

“Mau nhìn kìa, hắn ở tầng thứ sáu rồi.”

“Sao đột nhiên hắn lại trở nên nhanh đến thế chứ?”

Trong tháp lúc này, Khương Thành xem như đã hiểu ra được ý nghĩa sự chúc phúc của A Linh rồi.

Khi hắn lên đến tầng thứ tư, sự công kích theo lệ ở mức huyền văn thập trong lại đến, công kích thẳng vào ba ngàn huyền văn của hắn.

Hắc bạch nguyên hạch nơi ba ngàn huyền văn ở đó khẽ rung lên một chút.

Sau đó… trở lại sự bình tĩnh.

Căn bản không cần bản thân hắn phải trấn tĩnh, càng không giống như trước đây phải điều khiến từng chút để hồi phục và chống lại.

Bởi vì sự công kích đó căn bản không làm chấn động được huyền văn của hắn.

“Thế này thì hơi vô lí nhỉ?”

Khương Thành đương nhiên biết, không phải bản thân sự công kích của căn nguyên Huyền giới yếu ớt, mà là do huyền văn của bản thân đã trở nên mạnh hơn rồi.

Nhưng sức chiến đấu của hắn thì không có thay đổi gì nhiều.

Sự giải thích duy nhất là do huyền văn có biến chất đi một chút.

“Lời chúc phúc của A Linh có hơi cường thế nhỉ?”

Lên đến tầng thứ nắm, sự công kích lại đến tiếp.

Huyền văn của hắn vẫn chỉ khẽ động một chút, sau đó lại trấn tĩnh trở lại.

Kiếp này cứ thế mà qua.

“Thế này cũng đơn giản quá rồi.”

Hắn cũng lười dừng lại, cứ một đường xông thẳng lên.

Chương 2186: Vì nàng làm việc gì đó

Từ tầng thứ sáu đến tầng thứ mười một, Khương Thành không cần phải làm bất cứ điều gì cả.

Sau mỗi một lần huyền văn của hắn gặp phải công kích, nó chỉ khẽ rung lên một chút sau đó lại trở về bình thường.

Cái gọi là khảo nghiệm và kiếp nạn hoàn toàn chỉ như gió thoáng qua.

Mãi đến tầng thứ mười hai, cuối cùng hắn mới đón lấy một chút gì đó như là sự khiêu chiến.

Sự công kích lúc này có phần khó, chỉ dựa vào mỗi sự kháng cự của huyền văn mình thôi thì không đủ xài.

Thế là Khương Thành quyết định điều chỉnh một chút.

Chỉ một ý niệm vừa ra, ba ngàn huyền văn lại ổn định trở lại.

“Như vầy mà cũng được?”

Nghĩ đến cảnh tượng bận rộn hì hà hì hục lúc ban đầu, rồi lại nhìn việc chỉ cần một suy nghĩ trước mắt đây, Thành ca suýt bật khóc tại chỗ.

Bên ngoài lúc này đã lại lần nữa sôi sục lên.

“Tầng mười ba rồi!”

“Tầng mười bốn, ôi trời ơi, nhanh quá rồi!”

“Tầng mười lăm, mới qua bao lâu đâu chứ?”

“Tầng mười sáu rồi, thế này hoàn toàn là tiết tấu lên thẳng mà.”

“Tầng mười bảy, sao hắn lại làm được chứ?”

Nhìn ánh sáng không ngừng sáng lên, rất nhiều điện chủ và phân điện chủ giống như đang nhìn thấy quỷ vậy.

Tốc độ leo tháp của Thu Vũ Tuyền đã đổi mới nhận thức của bọn họ rồi.

Cảm thấy đó hoàn toàn là thần tích.

Nhưng so với Khương Thành hiện tại thì tốc độ kia của Thu Vũ Tuyền có phần hơi chậm rồi.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột vưi mừng nhảy cẫng lên.

“Nhìn thấy rồi chứ?”

“Đây chính là nguyên nhân mà hắn có thể trở thành Đại hiền giả.”

“Ta biết ngay mà, trước đó hắn cứ mãi quan sát và làm quen với Luyện Văn tháp nên mới ngừng lại lâu thế thôi.”

“Bây giờ hắn đã làm quen xong cả rồi, sau đó tự nhiên sẽ ở thế như chẻ tre rồi.”

“Không sai, sự lợi hại của Khương hiền giả há có thể là chuyện mà người ta hiểu được?”

“Không được dùng ánh mắt của người bình thường mà nhìn hắn, đây chính là kinh nghiệm mà trước đây khi ta ở với hắn có được.”

Ở không xa, Ôn Trì và Lịch Đường nghe thấy thì mặt cũng biến xanh.

Ồ, hóa ra hai thần tử bọn ta đều chỉ là người bình thường thôi.

Nhưng hai người thật sự không có sức mà phản bác lại.

Trước tốc độ của Khương Thành, việc leo tháp trước đấy của bọn họ giống như một câu chuyện cười vậy.

Chớp mắt, Thành ca đã leo lên đến tầng hai mươi, vượt qua kỷ lục cao nhất của hai người.

Ước định trước đây của trận tỷ thí đã phân rõ thắng thua.

Suy nghĩ duy nhất còn lại đây chỉ là Khương Thành và Thu Vũ Tuyền ai có thể đạt được tầng cao hơn mà thôi.

Trong quá trình một đường xông thẳng lên, Thành ca lại lần nữa như có được hiệu quả gia tăng của huyền văn.

Đó chính là sự gia tăng chậm rãi của gần như tất cả các huyền văn.

Thanh tiến độ huyền văn thập lục trọng gần như không nhận thấy được sự thay đổi.

Nhưng huyền văn thập nhị thập tam trọng thì lại nhìn thấy tiến triển chút xíu trên thanh tiến độ.

“Hóa ra đây chính là lợi ích của việc huyền văn và thế giới tự thân dung hợp lại thành một thể à?”

“Huyền văn không còn chỉ là một quy tắc cảm ngộ đơn thuần, mà trở thành một phần trong thế giới của bản thân ta.”

“Bọn nó có được sự gia trì từ thế giới trong cơ thể ta.”

Phát hiện này khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Trước giờ, thứ hắn tăng cấp chỉ là hơn trăm huyền văn chủ yếu.

Còn lại hơn hai ngàn môn huyền văn đến nay vẫn còn ở mức khoảng thập nhất thập nhị trọng.

Không phải hắn không muốn tăng cấp, mà là chẳng đủ huyền tinh để mà dùng, phải tập trung lại thăng cấp cái hay dùng trước.

Còn bây giờ sâu khi huyền văn thăng hóa, hơn hai ngàn huyền văn đó có được sự gia trì từ thế giới trong cơ thể hắn, sớm muốn cũng có thể dần dà lên được thập tứ trọng, thập ngũ trọng.

Chuyện tự dưng tiết kiệm được ối huyền văn này đương nhiên là chuyện quá tốt luôn rồi.

Theo cái thế một đường chả tre của hắn, ý niệm xem thứ hai người ai thắng ai thua cũng mất đi một cách nhanh chóng.

Cuối cùng Thu Vũ Tuyền qua được 27 kiếp, đang trong quá trình lên tầng thứ 28 thì bị đưa ra ngoài.

Còn Khương Thành sau khi xông đến tầng 30 thì vẫn không hề ngưng lại.

Dưới con mắt của vạn người, Luyện Văn tháp tiếp tục biến hóa theo sự thông quan của hắn.

“Tầng 31 rồi kìa.”

“Lẽ nào hắn muốn lên đến đỉnh?”

“Thế này là muốn giành lấy thần tích đây mà.”

Rất nhiều điện chủ, phân điện chủ và chấp sự mới không quen biết Khương Thành, lúc này trong lòng cũng đã hoàn toàn thay đổi.

“Phục rồi, không hổ là Đại hiền giả.”

“Cuối cùng xem như ta đã hiểu được, năm vị đại điện chủ tại sao lại tôn kính hắn đến vậy.”

“Một người như thế nếu như không phải là thủ lĩnh của Huyền tộc thì sẽ là sự tiếc nuối lớn nhất của toàn tộc ta.”

“So sánh ra thì dù có là bốn vị lão tổ cũng thấp hơn không ít…”

“Địa vị của Khương hiền giả vốn đã được bốn vị lão tổ công nhận, chỉ là những người mới giờ đây không hiểu mà thôi.”

Nghe thấy lời bàn luận của bọn họ, Ôn Trì và Lịch Đường hiểu ra bản thân đã hoàn toàn thua rồi.

Không những thua ở trận tỉ thí, lòng của tộc nhân Huyền tộc cũng hướng về Khương Thành rồi.

Sau khi qua được tầng 30, tốc độ leo tháp của Thành ca trở nên chậm lại.

Cường độ công kích ở đây quá cao, đã vượt xa khỏi cường độ huyền vă của bản thân hắn.

Hắn lại bắt đầu không ngừng điều chỉnh và đối kháng.

Huyền văn bây giờ hoàn toàn dựa vào một ý niệm của hắn mà động, dù là độ linh hoạt hay là độ ổn định thì cũng đều vượt xa trước đây.

Dưới thao tác của hắn, ba ngàn huyền văn tản vào trong các nơi trong cơ thể, mỗi cái một nhiệm vụ mà lại liên kết với nhau.

Bọn nó không còn độc lập không cần nhau nữa, bởi vị tiên lực, hồn lực từ trong thế giới bên trong cơ thể đã trở thành hậu thuẫn của bọn nó.

Trong những lần thứ luyện đó, Khương Thành không ngừng tích lũy được kinh nghiệm.

Còn những huyền văn thập nhất thập nhị trọng kia cũng không ngừng mạnh hơn lên.

Thời gian trôi qua từng chút, mọi người ở bên ngoài vốn chưa rời đi, bởi vì ai cũng biết được đây là thời khắc quan trọng mang tính lịch sử của Huyền tộc, nào có thể bỏ lỡ được chứ.

Sau ba ngàn năm, cuối cùng Khương Thành đã lên được đến tầng 33.

Tầng này vốn nên là vị thần Huyền tộc A Linh đích thân tiến hành khảo nghiệm, vậy nên vốn không có bất cứ sự công kích nào.

Nhìn viên đá trắng thanh khiến bay lửng lờ một cách cô đọc, Khương Thành có thể cảm nhận rõ ràng được sự yếu ớt của nàng.

“Ta có thể làm gì được cho ngươi không?”

Lần này viên đá không hề hóa thành người, cũng không hề đáp lại.

Yên lặng thật lâu, Khương Thành từ từ đi lại phía viên đá, đưa tay phải ra.

Trước khi cham vào viên đá, có một sức mạnh bài trừ ra.

Ngăn cản hắn chạm vào.

Đó chính là sức mạnh của căn nguyên Huyền giới.

“Ta muốn giúp nàng ấy.” Giọng điệu của Khương Thành vừa nghiêm túc lại thành khẩn.

Đột nhiên, sức mạnh bào trừ đó tan biến.

Thời khắc chạm vào viên đá ấy, Khương Thành thả ba ngàn huyền văn của mình ra một cách rất có tâm.

Đồng thời lúc này, đạo tâm cũng chia làm ba ngàn sợi, lần lượt kèm theo trên mỗi một huyền văn.

Những huyền văn ấy như có được sinh mạng, bao quanh viên đá, không ngừng xoay chuyển.

Theo đó, huyền văn sinh là cái đầu tiên đi vào trong viên đá.

Khương Thành lập tức mất đi sự liên hệ với nó, cũng mất đi sự khống chế nó.

Ngay sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba…

Viên đá tinh xảo như một thế giới rộng lớn vô biên.

Từng huyền văn như chim lao vào rừng, tiếp tục nhập vào trong.

Viên đá sáng nhẹ dần dần trở nên mãnh liệt, càng ngày càng sáng.

Cho đến sau cùng, chiếu sáng rực cả tầng tháp như ban ngày.

Khương Thành cách đó gần nhất, toàn thân đều trở nên có phần mơ hồ.

Mãi đến khi ba ngàn huyền văn vào trong viên đá cả, tất cả ánh sáng ngưng tụ lại.

Ba ngàn huyền văn lại lần nữa bay ra, cuối cùng trở về lại trong cơ thể Khương Thành.

Gương mặt quen thuộc của A Linh cuối cùng cùng hiện ra trước mắt hắn.

Chương 2187: Đúng là hiểu ý người mà

Bôn mắt nhìn nhau, Khương Thành lộ ra nụ cười an lòng.

A Linh cũng cười lên.

Trong nụ cười ấy lại nhiều thêm mấy phần thân thuộc.

Một con người có linh trí khác người thường như nàng vốn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi.

Ví dụ như tại sao ngươi lại vì ta mà làm đến bước này?

Vừa rồi Khương Thành tạm thời tặng tất cả huyền văn của mình cho nàng.

Ba ngàn huyền văn đó đã hoàn toàn có phôi thai của căn nguyên rồi.

A Linh giống như có được sự gia trì căn nguyên hoàn toàn mới, lúc này mới hồi phục lại nhanh vậy.

Nhưng việc này cũng là một sự mạo hiểm lớn.

Ba ngàn sợ đạo tâm làm vật dẫn vì không thể cùng tồn tại với A Linh nên ngay thời khắc đầu tien vào trong viên đá đã biến mất hoàn toàn.

Huyền văn cũng vì thế mà mất đi sự liên kết.

A Linh vốn còn muốn nói, ngươi không lo lắng ta sẽ lấy luôn huyền văn của ngươi mà không trả lại sao?”

Như vậy thì ngươi sẽ mãi mãi mất đi chúng.

Chuyện như vậy nếu đổi thành bất cứ một ai khác, dù có thể làm được thì cũng sẽ sợ mà không làm.

Nhưng bây giờ nhìn nụ cười an lòng của Khương Thành, nàng phát hiện ra bản thân mình không cần phải hỏi bất kì việc gì cả.

Lơ lửng trước mặt Thành ca, nàng cười rạng rỡ như một đóa hoa.

“Ta muốn vì ngươi mà chúc phúc thêm lần nữa.”

Thành ca liền xua tay tỏ ý cự tuyệt.

“Đừng đừng đừng, ngươi đừng có miễn cưỡng bản thân nữa, ta sợ lần sau không cứu được nữa đâu.”

“Yên tâm đi, lần này đơn giản lắm, không cần phải trả giá gì đâu.”

“Thật ư?”

“Đúng vậy, nhưng Khương đại ca ngươi nhất định sẽ rất thích, hi hi…”

Bóng dáng nàng lại lần nữa biến mất.

Ngay sau đó, Khương Thành đã cảm nhận được một sức mạnh ấm áp nâng bản thân từ từ bay lên.

Cả Luyện Văn tháp lúc này phát ra kim quang.

Ánh sáng vàng kim của tầng 33 tản ra tứ phía, hư ảnh vô số thụy thú xoay quanh.

Cả bầu trời của Tiểu Huyền giới bị một đám mây cát tường thần bí che phủ.

Vô số cánh hoa từ đám mây ấy bay nhẹ nhẹ xuống.

Đại đạo tiên âm huyền ảo vang vọng bên tai mỗi người, khiến có mọi người có mặt như ngốc như say.

Bọn họ nhìn toàn tháp hóa thành mà vàng kim, nhìn lưu quang rực rỡ phát ra từ tháp, trong lòng kích động vô kể.

Khi bóng dáng Khương Thành đáp xuống, liên đài cửu sắc từ từ nhô lên, cả bầu trời Tiểu Huyền giới lúc sáng lúc tối.

Tất cả những tộc nhân Huyền tộc đều kinh ngạc chạy ra.

Bọn họ nhìn lên trời, dù khoảng cách có xa thần điện vô cùng nhưng cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

"Luyện Văn tháp…"

"Lại có người có thể đột phá lên tầng đỉnh của Luyện Văn tháp à…"

"Khương hiền giả, đó chính là vị Khương hiền giả!"

"Đây là sự công nhận của cả Huyền giới với hắn đấy!"

"Đúng là người được trời chọn mà."

Từ trên cao nhìn xuống trăm mấy ngàn cao thủ thần điện ở xa, cuối cùng Thành ca cũng hiểu được lời chúc phúc của A Linh có ý nghĩa gì rồi.

Đây chính là tăng thêm thể diện cho bản thân mà.

Xem ra nha đầu này vẫn rất hiểu bản thân mình.

"Chuyện này đâu có phù hợp với một con người có bản tính thích khiêm nhường như ta đâu."

"Không có lần sau, không có lần sau nữa đâu ha."

Miệng thì nói như vậy, trong lòng hắn lại thầm mong lần sau phải thêm cường độ vào.

Nếu đổi thành chính bản thân hắn có thể làm được thì hắn sẽ làm ra hiệu quả đặc biệt dọa người luôn.

Nhưng đó suy cho cùng cùng là bản giả, chỉ cần có người dùng thần niệm cảm nhận dò xét một chút là có thể phát hiện ra đó là giả ngay.

Còn phát hiện ra đó là bản gốc thì khác rồi.

Đám tường vân và đại đạo tiên âm đó thật sự chất chứa sự ảo diệu vô tận.

Có một vào tộc nhân Huyền tộc thậm chí còn có được gì đó từ trong đó.

Thế là bọn họ nhìn lên Khương hiền giả toàn thân đắm mình trong thần qua như nhìn một vị thần minh.

Hiệu quả đặc biệt này kéo dài cả một khắc mới dần mất đi.

Cự tháp vàng kiem cũng trở lại dáng vẻ vốn có của mình.

Khi liên đài cửu sắc kia đưa Khương Thành từ từ hạ xuống, đến cả đám người Bạch La Chân và Kim Bột quen thuộc cũng có chút không dám tiến lên trước.

Thể diện thế này to lớn quá, khiến bọn họ có phần lo lắng ca này có phải đã thay đổi rồi không.

“Khương hiền giả?”

“Ngươi ổn chứ?”

Khương Thành gật đầu: “Tốt, vô cùng tốt.”

Bầu không khí vốn có phần căng thẳng đột nhiên như được thắp lửa lên.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột lúc này mới vui mừng hớn hở chạy lên trước.

“Ha ha, chúc mừng Khương hiền giả đã thông qua Luyện Văn tháp.”

“Đây là chuyện trước nay chưa từng thấy.”

“Không hổ là Đại hiền giả, bọn ta biết ngay Luyện Văn tháp chả là gì trước mặt ngươi cả mà.”

“Ta đã sớm nói rồi, nếu như trên thế giới này chỉ có một người có thể vượt qua tầng 33 thì người đó chỉ có thể là Khương hiền giả thôi. Bây giờ sự thật quả nhiên đã chứng minh ta không nhìn sai…”

“Ngươi nói lúc nào vậy, sao ta lại không nhớ chứ?”

“Ta nói trong lòng đó, lẽ nào cũng phải nói cho ngươi biết à?”

Cả tòa thần điện đều đã trở thành biển của những tiếng hoan hô.

Tuy người thông qua Luyện Văn tháp là Khương Thành, không phải bản thân bọn họ, nhưng chuyện lần này lại làm dấy lên lòng tự tin của tất cả tộc nhân Huyền tộc.

Có một vị Đại hiền giả có thể thông qua Luyện Văn tháp tọa trấn thế này, mọi người an tâm hơn rất nhiều.

Càng huống hồ gì còn có cả một Thôi Xán Kim Mang chỉ xếp sau Đại hiền giả đây nữa.

Tiểu Huyền giới có tương lai rồi!

Trước đó, thật ra cũng có người cảm thấy Khương Thành ở Nguyên Tiên giới quá lâu, căn bản không thể xem là tộc nhân Huyền tộc như bình thường được.

Người có huyết thống không thuần sao có thể làm Đại hiền giả được?

Trong suy nghĩ riêng, thậm chí có người còn thầm âm mưu tính kế, đoán vị Khương hiền giả này đã bị Nguyên Tiên giới đồng hóa, là nội gián gây mối họa gây loạn lạc cho Huyền giới được phái đến.

Chẳng qua là có sự nhất trí hỗ trợ từ năm vị đại điện chủ nên bọn họ mới không nói được mấy lời khiêu khích rõ ràng này ra thôi.

Còn giờ đây, nhưng điện chủ, phân điện chủ và cả mấy chấp sự, thần sứ vốn chẳng xem Khương Thành ra gì giờ đây cũng tâm phục khẩu phục luôn rồi.

Đùa à, người có thể đả thông Luyện Văn tháp, còn cao hơn cả bốn vị lão tổ đấy được không?

Căn nguyên Huyền giới đã đích thân ra mặt đóng dấu rồi, bản thân còn có tư cashc gì mà không công nhận hắn nữa chứ?

Còn về thân phận Đại hiền giả, trên dưới thần điện đều không có ý kiến gì khác.

Nhìn giá trị thống trị cứ lên như diều gặp gió, lòng Thành ca vui như nở hoa.

Không ngoài dự liệu thì lại có thêm tầm mấy mươi triệu huyền tinh nữa.

Lần vào Luyện Văn tháp này không vô ích rồi, thu hoạch lớn đấy chứ.

Nếu không phải hai thần tử kia đề ra việc thí luyện thì bản thân cũng không biết còn có chuyện tốt thế này.

Lần này phải cảm ơn họ đàng hoàng mới được.

Thế là Thành ca đến trước mặt Ôn Trì và Lịch Đường.

“Bây giờ nói sao nhỉ?”

Từ lúc những hiệu quả đặc biệt đó xuất hiện, sắc mặt hai vị thần tử đã không có gì tốt rồi.

Bọn họ cảm nhận được khí tức đặc biệt của Thần Huyền tộc trong đó, trong lòng vô cùng đố kị.

Bọn ta mới là vị diện chi tử mà!

Dựa vào đâu mà hắn lên đỉnh chứ?

Lúc này đối mặt với sự truy vấn của Khương Thành, hai người vừa tức giận vừa lúng túng cắn chặt răng, hận không thể mở mồm ra mắng.

Nhưng nhìn ánh mắt vi diệu của những người xung quanh, bọn họ lại không thể không giữ hình tượng.

“Bọn ta không biết ngươi thông qua Luyện Văn tháp, nhưng dù có thế nào, ngươi vẫn chưa đến Huyền Thánh bát trọng, thực lực chẳng qua cũng như vậy.”

“Ngươi muốn xuất chiến thù có ngươi được rồi.”

“Hi vọng ngươi đừng mang theo Huyền tộc vào đáy vực sâu.”

Bỏ lại những lời này, hai người tự cho là bản thân đã được rồi hung hăng phất tay áo, dự định sẽ rời khỏi nơi này.

“Khoan đã.”

Khương Thành sắp bị hai người chọc cho bật cười luôn rồi.

Thua vụ cá cược thì quay lại dạy dỗ ta à?

Rốt cuộc là ta thua hay là các ngươi thua vậy?

“Các ngươi hình như đã quên đi chi tiết nhỏ nào rồi nhỉ?”

“Gọi hai tiếng gia gia nghe trước coi!”

Chương 2188: Nhận lấy sự trừng phạt đi

Biểu cảm của hai vị thần tử phút chốc liền trở nên vô cùng đặc sắc.

Vừa rồi hai người bọn họ muốn rời khỏi chính là muốn bỏ qua chuyện này.

Nào ngờ Khương Thành vẫn đem chuyện đó ra để nói.

“Ngươi đừng có hiếp người quá đáng!”

Mặt của Ôn Trì vì thẹn quá hóa giận mà trở nên méo mó.

Lịch

Đường cũng có biểu cảm như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

“Bọn ta không muốn so đo với tên tầm thường như ngươi, nên tốt nhất ngươi đừng có mà gây sự!”

Lời này vừa nói ra, biểu cảm của những người xung quanh càng trở nên vi diệu hơn.

Ai cũng nghe ra được hai người này đang muốn chơi xấu.

Nghĩ cũng đúng, đường đường là Huyền Thánh cửu trọng lại đi gọi tên Huyền Thánh bát trọng vừa mới đến kia là gia gia, đặc biệt còn là người mà bản thân muốn chèn ép nữa.

Ai mà có thể chấp nhận được chứ?

“Ta hiếp người quá đáng, muốn gây sự?

Khương Thành bật cười.

“Lẽ nào không phải do các ngươi tự đề ra, không phải do các ngươi đồng ý sao?

“Bây giờ thua rồi thì muốn nuốt lời chứ gì?”

Ôn Trì cố gắng kiềm chế cảm xúc hung dữ của mình, lạnh lùng đáp: “Thua cái gì mà thua?”

“Bọn ta có mười mấy huyền văn, độ khó gấp mười mấy lần ngươi đấy!”

“Ngươi nghĩ rằng ngươi đã thật sự thắng rồi sao?”

“Nếu như bọn ta chỉ có một huyền văn giống như ngươi thì nhiều năm trước đã dễ dàng leo đến đỉnh rồi.”

“Không sai!”

Lịch Đường cuối cùng cũng tìm ra cái cớ để lấy lại thể diện cho bản thân.

“Ngươi căn bản không được tính là đã thắng bọn ta, chỉ có một huyền văn leo lên đỉnh mà thôi, có gì đáng để đắc ý chứ?”

“Ta không rảnh mà hơn thua với ngươi, đừng có hết lần này đến lần khác ép chúng ta phải nổi điên!”

Lời nói này khiến đám người Bạch La Chân và Kim Bột đứng bên cạnh có chút khinh bỉ.

Đúng là không biết xấu hổ mà.

Cuộc so tài là do các ngươi tự đề ra, nếu thật sự cảm thấy mười mấy huyền văn không công bằng thì nên nói ra ngay từ đầu rồi chứ.

Hai người các ngươi đều là huyền văn thập bát trọng, hơn nữa đã ba lần vào Luyện Văn tháp rồi.

Những ưu thế như vậy sao không nói đến chứ?

Càng huống hồ hai người các ngươi nếu chỉ có một huyền văn đi chăng nữa, thì thật sự có thể lên đến đỉnh sao?

Huyền tộc chúng ta không chứa chấp loại người thích ra vẻ như vậy đâu.

Sau đó bọn họ nhìn thấy bốn trăm huyền văn đang bay bổng ở hiện trường như đang đua nhau khoe sắc, đua nhau nở rộ vậy.

“Quên nói cho các ngươi biết, ta không chỉ có một huyền văn.”

Ba nghìn huyền văn được xem như là một bí mật, Khương Thành không dễ gì tiết lộ.

Nhưng cuối cùng cũng có lúc có thể dùng đến thú vui này để dọa người khác rất hiệu quả.

Tuy nhiên chỉ cần phóng ra bốn trăm huyền văn cũng đã đủ rồi.

“Ôi mẹ ơi!”

“Đây là cái gì….”

“Huyền văn nhiều như vậy mà vẫn có thể vượt qua ba mươi ba kiếp nạn sao?”

Tất cả tộc nhân Huyền tộc đứng bên cạnh đều nhìn chăm chú, ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng rơi vào trạng thái thờ thẫn.

Thật lòng mà nói, trước đây nàng đã nhiều lần nhìn thấy Khương Thành ra tay, nhưng đây là lần đầu nàng nhìn thấy hắn phóng ra huyền văn.

Hơn nữa còn phóng ra nhiều như vậy.

Điều này đã một lần nữa làm mới nhận thức của nàng về Khương Thành.

Còn về Ôn Trì và Lịch Đường, cằm của hai người bọn họ suýt chút nữa đã rơi xuống đất rồi.

“Đây, đây làm sao có thể chứ?”

“Không thể nào là sự thật!”

Bốn trăm huyền văn toàn bộ đều đã đạt đến mức thập lục trọng, tất cả những người đang có mặt tại đó đều tu luyện huyền văn, đối với khí tức đó đương nhiên là vô cùng nhạy cảm.

Ai ai cũng biết bốn trăm huyền văn này đều là thật cả.

Cho dù với da mặt của hai vị thần tử kia cũng khó tránh khỏi hết chuyển thành xanh rồi lại đỏ.

Vừa nãy còn bảo độ khó của bản thân gấp mười mấy lần Khương Thành.

Kết quả trong nháy mắt liền phát hiện, hóa ra độ khó của bản thân đơn giản gấp mấy chục lần người ta.

Biết giấu mặt vào đâu bây giờ?

Ngay cả một cái cớ cũng không thể tìm thấy.

Khương Thành thu hồi huyền văn, mặt vẫn cười tủm tỉm.

“Bây giờ có thể vui vẻ mà gọi gia gia rồi chứ?”

Vui vẻ đương nhiên là không thể nào vui vẻ được rồi.

Chỉ là hiện tại hai vị thần tử kia không thể tìm ra cái cớ nào nữa.

Hai người họ nhìn nhau, sau đó cùng hạ quyết tâm quyết định chơi xấu tới cùng.

“Bọn ta thua rồi thì đã làm sao?”

“Ngươi thắng rồi thì đã làm sao?”

Ôn Trì bước lại gần Khương Thành, nhìn vào mắt hắn và bắt đầu giễu cợt.

“Tu luyện giới là nơi nói chuyện bằng thực lực.”

“Bọn ta cứ không kêu đấy, ngươi làm gì được nào?”

Những tộc nhân Huyền tộc ở phía sau đều không nhịn được mà cau mày.

Thể loại người nói một đằng làm một nẻo này thật sự khiến người ta phải chán ghét.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột trầm lặng một hồi lâu cuối cùng cũng không thể xem nổi nữa.

“Ôn Trì, Lịch Đường, các ngươi như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?”

“Sao hả, các ngươi muốn ra mặt thay hắn à?”

Hai vị thần tử rút binh khí ra, nhìn mọi người đang có mặt tại đó với ánh mắt đầy giễu cợt.

“Muốn bọn ta làm theo sao, các ngươi có thực lực ấy không?”

“Không có thì im mồm!”

Bộp bộp…

Khương Thành không nhịn được mà vỗ tay.

“Không muốn thực hiện giao ước, muốn dùng thực lực nói chuyện đúng chứ?”

“Vậy được thôi.”

Hắn nhìn về phía Thu Vũ Tuyền và búng tay.

“Ta không muốn làm bẩn tay của mình, ngươi làm thay ta là được.”

Tuyền muội thật sự cạn lời, ngươi làm màu cho đã rồi cuối cùng lại đẩy hết sang ta sao?

Tuy nhiên, khi nghĩ đến ước định liên thủ lập nhóm và việc hai người này trước đây cũng muốn thi đấu với mình, nàng lại cảm thấy thưởng cho bọn họ một nhát kiếm cũng không phải là không thể xem xét.

Bàn tay trắng nõn của nàng vừa mới nắm lấy chuôi kiếm thì đột nhiên một đạo bạch quang lóe lên, A Linh xuất hiện.

Những tộc nhân Huyền tộc đang có mặt ở đó đều chưa từng nhìn thấy nàng, nên vẫn không biết nàng là ai.

Bạch La Chân, Kim Bột và các vị đại điện chủ khác thì bị dọa sợ hết hồn.

Bọn họ ngay lập tức nằm rạp xuống, điên cuồng hét lên.

“Tham kiến thần Huyền tộc!”

Cái gì?

Đây chính là thần Huyền tộc sao?

Tất cả tộc nhân Huyền tộc đang có mặt tại đó suýt chút nữa phát điên.

Ngay sau đó, tất cả tộc nhân Huyền tộc đều nằm rạp xuống như ruộng lúa vừa bị cơn cuồng phong thổi qua vậy.

“Bái kiến thần Huyền tộc!”

Ngay cả Ôn Trì và Lịch Đường vốn kiêu căng ngạo mạn cũng lộ ra vẻ mặt kích động.

“Là ngươi?”

“Ngươi mà lại là thần Huyền tộc sao?

“Quả nhiên bọn ta mới là người được Thần chọn…”

Hai người bọn họ đến bây giờ vẫn còn nhớ, lúc bọn họ yếu đuối và suy sụp nhất thì trước mặt có một thiếu nữ giống như thần minh giáng xuống.

Làm phép và đưa bọn họ thoát ra khỏi khói mù, còn tặng cho bọn họ mười mấy môn huyền văn.

Nhiều năm qua họ vẫn luôn nghĩ đến việc lúc nào mới có thể gặp lại nàng ấy.

Thật không ngờ nàng ấy lại là thần Huyền tộc.

Giây phút ấy hai người bọn họ có rất nhiều điều muốn nói.

Chỉ tiếc là chưa kịp mở miệng, đã bị tạt cho một gáo nước lạnh.

“Ta không hề nhận các ngươi làm đồ đệ.”

“Cũng không có loại đệ tử nói một đằng làm một nẻo như các ngươi.”

Không thân thiết giống như lúc trước nhìn thấy Khương Thành, A Linh của lúc này thần sắc vô cùng trang nghiêm và lạnh lùng.

Giọng điệu cao cao tại thượng, mang theo uy nghiêm của một bậc thượng vị lãnh đạm.

“Cái gì?”

Ôn Trì và Lịch Đường mặt liền biến sắc.

Hai người bọn họ ban đầu còn tưởng rằng Huyền thần là đặc biệt đến để khích lệ bọn họ, nhưng ai ngờ lại là vì cái trò cá cược hoang đường này mà đến chứ.

Chỉ là cái ước định như trò đùa của trẻ con thôi, mà đến mức long trọng như vậy sao?

“Ta, bọn ta không có…”

A Linh lạnh lùng ngắt lời bọn họ.

“Vụ cá cược giữa các ngươi với Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, ta cũng là người làm chứng.”

“Nếu các ngươi đã không muốn thực hiện, thì hãy chuẩn bị nhận lấy sự trừng phạt đi.”

Sự trừng phạt ?

Khương Thành ở phía sau âm thầm nói xấu, vẫn là ngươi tài giỏi.

Sao ta chưa từng nghĩ đến cách làm màu cao cấp như vậy nhỉ?

“Bọn ta không dám nữa!”

“Bọn ta chỉ là nói đùa mà thôi…”

Hai vị thần tử vội vàng cầu xin, không ngừng bào chữa cho bản thân, nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

A Linh chỉ mới móc móc ngón tay, tất cả huyền văn trong cơ thể bọn họ đều đã bay ra ngoài.

Khí tức ban đầu mạnh đến mức Huyền Thánh cửu trọng của bọn họ đã nhanh chóng suy yếu.

Bởi vì mười mấy huyền văn đó đã trực tiếp bị tước đoạt.

Chương 2189: Tặng ngươi một món đồ trang sức đeo cả đời

Sự việc đi quá lẽ thường này, ngay cả Thành ca cũng được mở mang tầm mắt.

“Chuyện này mà cũng có thể làm được sao?”

Thu lại toàn bộ huyền văn của hai người họ vào trong tay, A Linh còn không quên phổ cập cho hắn một chút.

“Căn cơ của bọn họ chính là do ta tạo nên, huyền văn là do chính ta ban tặng, đương nhiên là có thể thu hồi rồi.”

Tất cả tộc nhân Huyền tộc đang có mặt tại đó cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Hai Vị diện chi tử Ôn Trì và Lịch Đường này ban đầu đã xác định là phế vật rồi.

Bọn họ thậm chí còn không thể tham gia nghi thức giáng linh.

Sở dĩ bọn họ đột nhiên trở thành tuyệt thế thiên tài, tất cả đều là do thần Huyền tộc mượn lực căn nguyên Huyền giới miễn cưỡng ban tặng.

Nếu đổi lại là những tộc nhân Huyền tộc khác tự luyện ra huyền văn của riêng mình, A Linh tất nhiên sẽ không thể cướp đoạt lại được.

Nhưng huyền văn của hai người bọn họ vốn dĩ là do nàng ấy ban cho, nên muốn thu hồi lại cũng không khó.

Trừ phi hai người bọn họ cũng thông qua ba mươi ba kiếp Luyện Văn tháp, huyền văn hoàn toàn hợp nhất với cơ thể, thì mới thật sự trở thành cái thuộc về họ.

Đến lúc đó, bọn họ mới được xem là có tư cách thoát ra khỏi Huyền giới.

Còn Khương Thành cuối cũng cũng đã hiểu, tại sao căn nguyên Huyền giới lại chọn hai người này làm vị diện chi tử rồi.

Không phải là thiên phú của họ cao bao nhiêu, khí vận mạnh bao nhiêu.

Mà là phế vật thì chẳng có gì cả, như vậy sẽ dễ dàng khống chế mà thôi.

Căn cơ của phế vật không thuộc về riêng bọn họ.

Nếu như tương lai trở thành bộ dạng giống như Chung Thác phản bội căn nguyên Huyền giới, vậy thì chỉ cần rút hết căn cơ, lâu đài trên cát đẹp đẽ đến mấy cũng sẽ bị sụp đổ.

Xem ra, căn nguyên Huyền giới và A Linh đều rút ra được bài học của năm đó.

Ôn Trì và Lịch Đường tuy không hoàn toàn biến thành phế nhân, nhưng cũng gần như là vậy rồi.

Tu luyện và cảm ngộ nhiều năm vẫn còn, Huyền Linh cũng là của riêng bọn họ.

Nhưng toàn bộ huyền văn đột nhiên đều mất đi, khiến thế giới bên trong cơ thể của hai người bọn họ lập tức mất cân bằng, lúc này sớm đã thay đổi kịch liệt.

Đến bước này, hai người bọn họ liền dập đầu như xay tỏi.

“Bọn ta sai rồi!”

“Cầu xin ngươi đừng trừng phạt bọn ta…”

“Nhiều năm qua, bọn ta đều vì Tiểu Huyền giới mà vào sinh ra tử, chống lại kẻ địch bên ngoài, cũng có công lao to lớn mà!”

“Chỉ là cái ước định nhỏ nhặt không hại đến ai, ngươi hà tất phải ra tay tàn nhẫn như vậy…”

A Linh không có biểu cảm gì, hoàn toàn không bị lung lay.

Nếu như là ước định với những người khác, nàng đương nhiên không rảnh mà ra mặt can thiệp.

Nhưng đây là ước định có liên quan đến Khương Thành.

Thì lại là chuyện khác rồi.

Chuyện này nàng nhất định phải giúp đỡ.

Càng huống hồ vừa nãy Khương Thành đã nói với Thu Vũ Tuyền rằng “ngươi làm thay ta”, A Linh đã hiểu lầm rằng hắn đang ám hiệu cho nàng ra mặt giúp hắn.

“Các ngươi đắc tội Khương Thành chính là đắc tội với ta.”

“Nếu có được sự đồng ý của hắn, thì ta có thể xem xét công lao ngày trước của các ngươi mà bỏ qua.”

“Còn nếu hắn không đồng ý, vậy thì các ngươi cứ yên tâm mà luân hồi đi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả những người có mặt tại đó đều cảm thấy ớn lạnh.

Vốn dĩ còn tưởng Huyền thần thật sự là người làm chứng, đứng ra bảo vệ tính công bằng của ước định.

Nhưng bây giờ vừa nghe đã biết đây đâu chỉ đơn giản là một trò đùa trẻ con.

Cái gọi là ước định, thật ra không quan trọng.

Huyền thần chỉ là nhân cơ hội này ra mặt củng cố địa vị cho Khương Thành mà thôi.

Thể diện này có phải quá lớn rồi không?

Huyền thần khâm định!

Ánh mắt của tất cả cao thủ Huyền tộc đang có mặt tại đó lại một lần nữa thay đổi khi nhìn Khương hiền giả.

Nghiễm nhiên đã xem hắn là người phát ngôn của Huyền thần, vô cùng tôn kính.

Hai vị thần tử hồn bay phách lạc giống như đã bị rút hết sức lực cuối cùng.

Đột nhiên, Ôn Trì một mình trượt đến quỳ trước mặt Khương Thành.

“Gia gia, ta sai rồi, xin hãy tha cho ta.”

“Ta bằng lòng kêu gia gia rồi!”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã dập đầu beng beng xuống đất rồi.

Dập đến nỗi đá trên mặt đất bay tung tóe.

“Cầu xin ngươi bảo Huyền thần khai ân, tha cho đứa cháu ngoan này!”

Lịch Đường ở bên kia ban đầu trợn tròn hai mắt nhưng ngay sau đó cũng bắt chước làm theo, trượt đến quỳ trước mặt Thu Vũ Tuyền.

“Bà nội, ngươi nhất định không hy vọng cháu gái của mình bị phế đúng chứ.”

“Sau này ta nhất định sẽ đi theo hầu hạ cho bà nội mà không dám nửa lời oán trách, bọn ta đã phục rồi…”

Tất cả mọi người đều không nhịn được mà giật giật khóe mắt.

Đến… đến mức này luôn sao?

“Đừng mà!”

Thành ca cố tình bước sang một bên với vẻ mặt hoảng sợ.

“Thực lực của ta yếu kém, sao có thể xứng làm gia gia của hai vị thần tử các ngươi chứ?”

Ôn Trì bây giờ chỉ muốn khôi phục lại thực lực, gọi một tiếng gia gia nhỏ nhặt, không ảnh hưởng đến ai này chẳng đáng là gì cả.

Huống hồ người này là do Huyền thần khâm định, kêu hắn ta bằng gia gia cũng không phải không thể chấp nhận được.

Nhìn thấy Thành ca né tránh, hắn liền vội vã ôm lấy chân của Thành ca.

“Ngươi xứng, rất xứng là đằng khác!”

Lịch Đường ở bên kia cũng ôm chân của Thu Vũ Tuyền, khóc la inh ỏi.

“Bà nội, cầu xin ngươi nói giúp một câu!”

“Lẽ nào ngươi nhẫn tâm nhìn cháu gái của mình chết ngay trước mặt sao?”

Thu Vũ Tuyền lần đầu mới gặp phải trường hợp kỳ lạ như vậy, nàng hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Nàng từ trước đến nay đi đâu làm gì cũng chỉ một mình, không muốn thu nhận cháu gái gì cả.

Nàng ấy trong đầu chỉ toàn nghĩ đến chuyện tu luyện, căn bản không có tâm trí thừa nhận chuyện này, chỉ cảm thấy rất phiền phức.

Chỉ có thể trừng mắt nhìn về phía Khương Thành.

“Muốn giết hay tha thì mau quyết định đi, ta không rảnh mà ở đây dây dưa.”

Cái mớ hỗn loạn này là do ngươi bày ra, bây giờ ngươi phải có trách nhiệm thu dọn!

Khương Thành ban đầu cũng chưa biết sẽ xử trí hai người này như thế nào.

Nhưng khi nhìn thấy nàng ấy đau đầu như vậy, ý nghĩ xấu lại bắt đầu hiện ra.

Thu Vũ Tuyền à Thu Vũ Tuyền, không phải từ trước đến nay ngươi đều kiêu ngạo và tự do như vậy sao, thế thì ta sẽ nhét cho ngươi một món đồ trang sức đeo bám ngươi cả đời.

Khiến ngươi sau này muốn đi đâu cũng phải mang theo tên kẹo dẻo dính người này, cho ngươi phiền chết luôn!”

Nghĩ đến đây, hắn liền đảo mắt, cố ý đáp lại: “Vừa rồi không phải các ngươi kiên quyết không chịu kêu sao?”

“Ta không muốn cưỡng ép các ngươi, dưa hái xanh thì không ngọt.”

“Các ngươi vẫn là giữ lại chủ tâm ban đầu của mình đi…”

Ôn Trì lập tức ngắt lời hắn: “Chủ tâm ban đầu của bọn ta chính là trở thành cháu trai của ngươi”

Lịch Đường cũng liên tục hùa theo: “Đúng đúng đúng, bọn ta rất bằng lòng!”

“Cầu còn không được nữa là!”

“Được làm cháu gái của ngươi chính là vinh hạnh của ta!”

“Nếu như không thể như ý nguyện, bọn ta thật sự sẽ hối tiếc cả đời…”

Cho dù với tri thức của Thành ca cũng nhịn không được mà nhếch môi.

Hai người các ngươi và hai vị thần tử vênh váo trước đây thật sự là cùng một người sao?

Không phải bị người khác nhập rồi đấy chứ?

“Nếu các ngươi đã tha thiết cầu xin như vậy, thế thì ta cũng không thể từ chối.”

Nghe thấy hắn cuối cùng cũng chịu bỏ qua, hai người kia hết sức vui mừng.

Vội vàng dập đầu một lần nữa.

“Đa tạ gia gia khai ân!”

“Đừng vội, ta vẫn chưa nói xong mà.”

Khương Thành xua tay, nhìn Lịch Đường đang quỳ trước mặt Thu Vũ Tuyền.

“Sau này ngươi phải hậu hạ thật tốt bà nội của ngươi, không được lười biếng đâu đấy!”

“Nếu ta phát hiện ngươi không ở cạnh nàng ấy, không chịu tận tâm tận lực, thì đừng trách sao ta không khách khí!”

Lịch Đường không hề để tâm đến sự không khách khí của hắn.

Trong lòng của nàng ta, Khương Thành vẫn là một Huyền Thánh bát trọng thực lực không bằng mình.

Nhưng nếu là sự không khách khí của A Linh thì nàng ta lại không dám không để tâm.

Do đó nàng ta liền nhanh chóng lớn tiếng đáp lại.

“Ta hiểu rồi, ta nhất định sẽ theo sát hầu hạ cho bà nội, một bước cũng không rời, không bao giờ dám quên!”

Thu Vũ Tuyền như chết lặng.

Đây là chuyện quái quỷ gì thế?

Nàng phẫn nộ chạy đến trước mặt Khương Thành, lạnh lùng chất vấn: “Ngươi muốn làm cái gì vậy? Điên rồi sao, ngươi cố tình phải không?”

Chương 2190: Khẩu thị tâm phi

Lịch Đường vừa nãy nhận được nghiêm lệnh, sợ Khương Thành nhìn thấy bản thân và Thu Vũ Tuyền cách nhau quá xa sẽ nghĩ bản thân không đủ chu đáo, liền vội vội vàng vàng đuổi theo sau.

Nàng ta theo sát Thu Vũ Tuyền từng bước một, khoảng cách chưa tới một mét, dính nhau như hình với bóng.

Điều này khiến cho Thu Vũ Tuyền càng thêm bực bội.

Tuy nhiên Khương Thành ở phía đối diện lại mặt mày hớn hở.

“Ta có tâm đấy mà.”

Hắn cố ý xua tay một cách vô tội.

“Cố tình tặng cho ngươi một cánh tay đắc lực và biết nghĩ cho an nguy của ngươi, đây không phải chuyện tốt sao?”

“Ngươi cũng không cần phải cảm động, đây là chuyện ta nên làm.”

Thu Vũ Tuyền đương nhiên là không cảm động, nàng chỉ muốn đánh người.

“An nguy của ta từ khi nào đến lượt ngươi phải nhọc lòng vậy?”

Khương Thành lắc lắc ngón tay, cười tít mắt đáp lại: “Hai chúng ta là mối quan hệ gì chứ? Biểu ca chăm sóc biểu muội, đây là điều hiển nhiên mà.”

Hắn còn không quên nhắc nhở Lịch Đường: “Bà nội của ngươi từ trước đến nay khẩu thị tâm phi, miệng lưỡi đao tâm đậu phụ, nếu nàng ấy muốn ngươi rời khỏi thì tức là muốn ngươi ở lại.”

“Suy cho cùng thực lực của nàng ấy còn yếu kém, rất cần một cháu gái như ngươi theo sát bảo vệ, chỉ là nàng ấy da mặt mỏng ngại không dám nhận thôi.”

“Nếu như ngươi biểu hiện tốt, không biết chừng tương lai ta sẽ bảo Huyền Thần tặng thêm cho ngươi cái gì đó cũng nên.”

Nghe thấy lời này, Lịch Đường ban đầu còn ôm hận trong lòng ngay lập tức liền có động lực trở lại.

Đúng vậy!

Bản thân lúc trước muốn gặp lại Huyền thần cũng không có cơ hội.

Bây giờ có cái rễ Khương Thành, biết đâu tương lai còn có thể có được nhiều thứ hơn.

Đây đúng là cơ duyên mà!

Mắt của nàng ngay lập tức sáng rực lên, toàn thân tràn đầy năng lượng.

“Gia gia yên tâm, ta hiểu rồi, ta nhất định sẽ không để ngươi và bà nội phải thất vọng!”

Nói xong, nàng ta tiến lên một bước, càng áp sát Thu Vũ Tuyền hơn.

“Ngươi!”

Thu Vũ Tuyền suýt chút nữa đã nổ tung vì tức giận.

“Đừng có hòng hại ta!”

Nói xong lời này, nàng liền một mình biến mất ngay tại chỗ.

Đây cũng xem như là lần đầu nàng chọn cách bỏ trốn.

Ở một khía cạnh nào đó, Khương Thành cũng xem như đã mở ra một con đường mới.

Thu Vũ Tuyền trốn thoát, Thành ca không hề lo lắng mà nhìn A Linh gật đầu.

A Linh búng tay, trả lại toàn bộ huyền văn lúc trước chưa thu hồi cho Lịch Đường và Ôn Trì.

Thực lực của hai người bọn họ ngay lập tức hồi phục trở lại.

Thành ca chỉ về hướng mà Thu Vũ Tuyền biến mất.

“Còn không mau đuổi theo bà nội, kẻo nàng ấy gặp nguy hiểm!”

Huyền thần phối hợp ăn ý với Khương hiền giả như vậy, Lịch Đường càng nhận định nếu nghe lời của hắn sẽ rất có lợi.

“Được rồi!”

Nàng lập tức xoay người và biến mất ngay tại chỗ.

Sau vài giây ngắn ngủi, Thu Vũ Tuyền vừa mới thoát khỏi thần điện lại lần nữa bị nàng ta bám sát.

Tuyền muội đành phải gia tăng tốc độ.

Tuy nhiên cho dù nàng thay đổi hướng đi hay là xé toạc không gian đều không thể thoát khỏi Lịch Đường.

Hết cách, dù gì thì Lịch Đường cũng là Huyền Thánh cửu trọng chân chính.

Nói về lực sát thương, Vô Đạo kiếm của Thu Vũ Tuyền có thể hơn nàng ta.

Nhưng nếu nói về những phương diện khác như cảnh giới tu vi, Huyền Linh đạo tâm và cảm ngộ quy tắc thì thật sự vẫn chưa bằng nàng ta.

Hơn nữa, Thu Vũ Tuyền chỉ tu luyện huyền văn kiếm, cũng không phải là loại quy tắc tốc độ chạy nhanh, cho dù sau này có đạt đến cấp Huyền Thánh cửu trọng giống như vậy, e là cũng không thể thoát khỏi sự bảo hộ của Lịch Đường.

Bay được một tiếng đồng hồ, khoảng cách của hai người họ trước sau vẫn giữ ở phạm vi ba thước.

Điều này làm cho Thu Vũ Tuyền cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

Nàng chỉ có thể dẹp bỏ ý nghĩ không thực tế này, nâng cao tính kiên nhẫn trước nay chưa từng có, tận tình khuyên bảo Lịch Đường từ bỏ.

“Ngươi đi theo ta làm gì vậy?”

“Khương Thành chỉ đang dọa ngươi để tiện thể gây thêm rắc rối cho ta mà thôi, ngươi hà tất phải phối hợp với cái tên đó chứ?”

Có được sự nhắc nhở của Khương Thành, Lịch Đường nghĩ rằng nàng đang khẩu thị tâm phi.

“Bà nội, ngươi đang đùa đấy à, ta muốn bảo vệ ngươi.”

Thu Vũ Tuyền hoàn toàn sụp đổ.

“Ta không cần sự bảo vệ của ngươi, ngươi không hiểu sao? Đừng có gọi bà nội nữa!”

Lịch Đường khẽ cười đáp: “Ta hiểu ý của ngươi rồi.”

Không muốn tức là muốn, ta thật sự hiểu mà.

Nàng ta hiện tại đã xem hầu hạ Thu Vũ Tuyền là một công việc rất quan trọng.

Chỉ cần hoàn thành tốt, tương lai còn có thể được Huyền thần khơi sáng, vì vậy gọi cũng rất thuận miệng.

“Ngươi!”

Thu Vũ Tuyền nghiến răng, tay rút kiếm ra.

“Không tin phải không, vậy hai người chúng ta đấu một trận, xem rốt cuộc ai bảo vệ ai!”

Tay của Lịch Đường cũng theo bản năng mà đỡ lấy chuôi kiếm.

Nhưng ngay lập tức liền buông ra.

Không phải nàng ta sợ đánh không lại, mà là sợ rằng nếu làm bị thương Thu Vũ Tuyền, Khương Thành sẽ trách tội.

Thế là nàng dứt khoát lấy lùi mà tiến: “Ta không thể nào ra tay với bà nội, nếu ngươi muốn giết ta vậy thì cứ ra tay đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt bi thảm thê lương, đang nhắm mắt chờ chết của nàng, Thu Vũ Tuyền không biết phải làm thế nào.

Nàng trước giờ đều không thèm ra tay với kẻ nào không chịu đánh trả.

Trừ phi có thù với nàng.

Giữa Lịch Đường và nàng đương nhiên là không có thù hận, người ta còn mang theo danh nghĩa đi theo bảo vệ nàng lại còn rất có thiện ý nữa.

Vì vậy nàng chỉ có thể lần nữa chạy trốn, còn Lịch Đường thì cười tủm tỉm và tiếp tục đuổi theo.

Khi trò chơi rượt đuổi này tiếp tục xoay quanh Tiểu Huyền giới, thì A Linh cũng đã quay trở lại đỉnh của Luyện Văn tháp.

Nhưng Khương Thành thì lại tiếp tục ra lệnh.

“Triệu tập tất cả tộc nhân có thể chiến đấu chuẩn bị giết khỏiTiểu Huyền giới!”

Lần này không còn ai phản đối nữa.

Bên dưới năm vị đại điện chủ, tất cả các điện chủ, phân điện chủ và chấp sự đều hưởng ứng rầm rộ.

Ôn Trì theo sát Khương Thành từng bước một, cho đến khi các thần điện cấp cao đều bị phái đi, hắn mới chủ động xin chỉ thị.

“Gia gia, vậy ta nên làm gì đây?”

Lịch Đường đã có được cơ hội lấy lòng người phát ngôn của Huyền thần, đương nhiên hắn cũng muốn nắm lấy cơ hội.

Khương Thành nghĩ một lát rồi nói: “Ngươi hãy đến các nơi ở Huyền giới kêu gọi để khích lệ ý chí chiến đấu của mọi người.”

Đội cổ động viên cũng cần có động lực.

Ôn Trì hơi ngơ ngác: “Ngươi không cần ta theo sát hầu hạ, một bước cũng không rời sao?”

Thành ca trong nội tâm muốn nói thôi ta cảm ơn ngươi.

Hắn đương nhiên không muốn phải giống với Thu Vũ Tuyền, bị quấn lấy không rời.

Cái tên kẹo mạch nha Ngộ Sơn lúc trước đã làm hắn đủ mệt rồi.

“Không cần, ngươi làm tốt những chuyện khác cũng là một cách để thể hiện, ta sẽ ghi nhận.”

Có được lời này của hắn, Ôn Trì đã cảm thấy yên tâm hơn, liền nhanh chóng nhận lệnh và rời khỏi.

Nửa tháng sau, tộc nhân của bốn bộn tộc Hắc Bạch Kim Ngân của Tiểu Huyền giới cuối cùng cũng tập trung lại.

Phía trước của Khương Thành là bầu trời mây đen mênh mông.

Đó là một đại quân đáng sợ trước đây chưa từng có, số lượng đã vượt hơn một trăm triệu người.

Cũng tức là không cần hậu cần, tu luyện giới với thực lực đơn thể cực kì mạnh.

Nếu đổi lại là trần giới, đại quân với quy mô lớn như vậy cũng không thể nào kêu gọi được chứ đừng nói gì đến chuyện toàn bộ đều tập hợp lại một chỗ.

Khương Thành bay đến phía trước đại quân kia giống như một hạt cát nhỏ bé.

Đa số mọi người đều không nhìn thấy hắn, chỉ có thể thông qua thần niệm mà cảm nhận sự tồn tại của hắn.

"Đại Huyền giới ở bên ngoài mới là ngôi nhà vốn dĩ nên thuộc về chúng ta."

"Sẽ có một ngày, tất cả mọi người đều sẽ không dám gọi chúng ta là Khí tộc nữa."

"Xuất phát!"

Những lời động viên trước khi chiến đấu tuy ngắn gọn, nhưng đã khiến cả hội trường náo động như núi gào biển hét, thiên địa của Tiểu Huyền giới cũng vì vậy mà thay đổi.

Ầm!

Âm thanh hưởng ứng giống như tiếng sấm liên miên, những đám mây trên trời cũng vì vậy mà tản ra.

Sông núi xung quanh giống như những tấm gương đột nhiên vỡ vụn, sau khi uốn éo và chớp nhoáng thì biến mất trong không gian vô hình.

Những gì hiện ra trước mặt mọi người đã là một khung cảnh rộng lớn khác.

Không cần phải đi qua thông đạo nào, cũng không cần phải đi ra ngoài theo từng đợt thông qua truyền tống trận.

Bởi vì A Linh đã mượn sức mạnh của căn nguyên Huyền giới, sau khi xé bỏ hàng rào che chắn của Tiểu Huyền giới, họ đã

trực tiếp đến được Đại Huyền giới.

Chương 2191: Thái Di diệu cảnh

Khương Thành mang theo đội quân có số lượng khổng lồ này bắt đầu tiến về phía trước.

Bọn họ có mục tiêu công lược rõ ràng, đó là đánh bại được Thái Di diệu cảnh ở trung tâm của Đại Huyền giới.

Đó là nơi mà Di tọa trấn.

Nó cũng tương tự như Vô Thượng Đạo Cực ở Nguyên Tiên giới vậy.

Đánh chiếm được nơi đó, cũng chứng tỏ Di đã bị giết chết hoặc bị đánh cho bỏ chạy.

Đến lúc đó, chỉ cần những bộ tộc khác ở Đại Huyền giới không ngu thì đều sẽ không dám đối đầu với Tiểu Huyền giới nữa.

Tuy nhiên muốn giết đến Thái Di diệu cảnh, dọc đường phải đi qua vô số lãnh địa của các bộ tộc và cửa ải, xác định phải trải qua một trận đại chiến liên miên không dứt.

“Các Huyền tộc phân nhánh ở Đại Huyền giới nhiều vô số kể, nhưng đại khái sẽ có chín bộ tộc lớn.”

Nhìn về những dãy núi nối tiếp nhau ở phía trước, Kim Bột lập tức đoán ra được vị trí trước mắt.

“Bây giờ chúng ta đang ở Thiên Dung bộ của Đại Huyền giới!”

“Từ nơi này tiếp tục đi thẳng về phía Bắc, xuyên qua Thiên Dung bộ là sẽ tiến vào Thái Di diệu cảnh.”

Dù cho không hiểu chút gì về tình hình ở xung quanh, Thành ca vẫn vui mừng ra mặt.

“Như vậy thì, đường cũng gần mà, có thể tiết kiệm được rất nhiều sức.”

Nhóm người Bạch La Chân và Ngân Trí cười khổ lắc đầu.

“Không đơn giản như thế.”

“Lúc trước Thiên Dung bộ từng tấn công bọn ta, chỉ riêng cao thủ tuyệt đỉnh Huyền Thánh cửu trọng của bọn chúng thôi cũng đã khoảng hơn mười ba người rồi.”

“Muốn vượt qua ngọn núi cao kia, không dễ dàng đâu.”

“Hơn nữa dù cho đánh bại được Thiên Dung bộ thì tám bộ tộc lớn còn lại của Đại Huyền giới cũng đã sớm chạy đến cứu viện rồi.”

Rốt cuộc Huyền tộc của Đại Huyền giới có bao nhiêu người, hoàn toàn không thể tính được.

Trước mắt Khương Thành chỉ biết được Huyền Thánh cửu trọng ở bề nổi của bọn chúng là một trăm ba mươi hai người thôi.

Còn Huyền Thánh bát trọng thì không dưới hàng chục nghìn.

Lần trước lúc chặt đứt xúc tu ở thông đạo, mấy tên “Thiên ma ngoại vực” mà hắn và đám người Sở Đình, Phạm Tình đụng phải là cao thủ Huyền Thánh bát trọng của Đại Huyền giới.

Nhưng mà lúc đó Di chỉ có thể mang theo một trăm người đến ngay chỗ mé bên thông đạo thôi.

Chứ không thì số lượng mà lần đó đám người Sở Đình và Phạm Tình gặp phải hẳn là mấy chục nghìn.

Đại Huyền giới toàn là ngọa hổ tàng long, không mò được đâu.

“Có cao thủ mạnh hơn Huyền Thánh cửu trọng không?”

“Chắc chắn có.”

Câu trả lời của Hắc Nhạc khiến Khương Thành có hơi khó hiểu.

Có là có, không có là không có, chắc chắn có là như thế nào?

Nhưng cháu gái ngoan Lịch Đường vừa mới nhận của hắn lại nhắm trúng cơ hội biểu hiện này, giải thích cho hắn nghe.

“Tiểu Huyền giới của chúng ta có bốn lão tổ đã đột phá Huyền Thánh cửu trọng.”

“Với số lượng cao thủ của Đại Huyền giới, chắc chắn cũng sẽ có cường giả có cấp bậc đó.”

Mấy ngày nay nàng và Thu Vũ Tuyền chơi trò đuổi bắt, bây giờ Tuyền muội tử này cũng lười né nàng, dẫu sao có đá cũng đá không đi.

“Đúng rồi, bây giờ bọn Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm đang ở đâu?”

“Bọn họ đã không còn ở Huyền giới nữa rồi.”

Ôn Trì đáp: “Sở dĩ bỏ đi là bởi vì muốn tìm cơ hội tiến thêm một bước.”

Thành ca gật đầu: “Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Mọi người cũng không biết hắn yên tâm cái gì, sau đó lại thấy ca này vung tay một cái, chỉ về phía bắc.

“Tiến về hướng Thái Di diệu cảnh!”

Hàng trăm triệu Huyền tộc ở phía sau rần rần đáp vâng, chấn động đến mức không khí ở xung quanh cũng rung lên ong ong.

Khương Thành tất nhiên sẽ không hổn hển mà đi phi hành, hắn ngồi trong hành cung riêng thuộc về bản thân, bay ở đằng trước đội ngũ.

Lúc này năm đại điện chủ đã phân tán, tiến lên dẫn đầu các tuyến đại quân khác nhau.

Thu Vũ Tuyền và Lịch Đường ở một bên chậm rãi bay theo.

Đứng ở hai bên phía trái phải của Thành ca là Ôn Trì và Đông Phàm Thánh Chủ.

“Khương chưởng môn, ngươi xuất chinh như thế có phải hơi qua loa rồi không.”

Hắn rất muốn nói rằng quá hoang đường, quá điên cuồng, hết sức ngu xuẩn!

Trên Đại Huyền giới có hơn trăm cao thủ Huyền Thánh cửu trọng, còn ngươi ở đây chỉ mới có bảy người thôi.

Dù cho tính luôn cả việc ngươi và Thu Vũ Tuyền sẽ bùng nổ khi chiến đấu thì cũng chỉ mới được có chín người mà thôi.

Còn về những người từ Huyền Thánh bát trọng trở xuống, con số chênh lệnh lên đến gấp mấy chục hay thậm chí là hàng trăm lần đấy.

Chứ đừng nói chi tới còn có cái tên Di sâu không lường được kia.

Vậy mà ngươi còn muốn chủ động đi tấn công người khác?

Hoàn toàn là đang tự tìm chết mà?

Chúng ta cứ ở yên ở Tiểu Huyền giới làm Đại hiền giả đi, sống cuộc sống tươi đẹp mỹ mãn không được hay gì?

Nhưng nghĩ đến việc bản thân vẫn còn phải cậy nhờ cái đùi to này, nếu không sẽ chẳng thể làm được gì, nên hắn chỉ có thể cẩn thận lựa lời để nói.

“Ta cảm thấy, chúng ta có thể tính kế từ từ.”

“Tính kế từ từ?”

Thành ca phụt cười khì.

“Bây giờ Tiểu Huyền giới cũng đã biến mất rồi, không còn đường lui nữa, ngươi không phát hiện ra sao?”

Đông Phàm co rút khóe miệng, mặt như đưa đám: “Vậy chi bằng chúng ta thương lượng một chút với cái Thiên Dung bộ ở gần đây, đừng để lộ ra quá nhiều địch ý.”

“Tất cả đều là Huyền tộc, biết đâu lại có thể cùng sinh sống thì sao.”

Khương Thành gật đầu như thể cũng vô cùng đồng ý với hắn.

“Ngươi nói rất có lý, vậy cứ phái ngươi đến đó đàm phán với bọn họ nhé.”

Nghe được nửa câu trước, Đông Phàm còn cảm thấy vô cùng an ủi, xem ra Khương chưởng môn cũng là một người biết lắng nghe, tiếp thu ý kiến đúng của người khác mà nhỉ.

Nhưng nghe đến nửa câu sau, mặt hắn xanh lè luôn rồi.

Đại quân hàng trăm triệu người hùng hổ kéo đến đây, ngươi đi nói với người khác ngươi không có địch ý, xác suất đối phương tin tưởng gần như bằng không ấy.

Nếu như đi qua đó đàm phán, có lẽ sẽ trực tiếp bị giết ngay tại chỗ để tăng thêm sĩ khí quá.

“Khụ.”

Hắn tằng hắng cổ họng, tích cực nói: “Ta đột nhiên cảm thấy, thật ra cũng chẳng có gì để nói cả.”

Thành ca cố ý trêu chọc nói: “Không phải mới nãy ngươi còn bảo chung sống với nhau gì đó sao?”

“Không không không!”

Đầu của Đông Phàm Thánh Chủ lắc như cái trống bỏi, cổ cũng muốn gãy đôi luôn.

“Đại Tiểu Huyền giới kết oán đã lâu, hoàn toàn không thể nào chung sống với nhau được!”

“Nhưng trận chiến này, thực lực của chúng ta chênh lệch quá rõ rệt…”

Đông Phàm giơ tay hô lớn: “Trận chiến này chúng ta tất thắng, không cho đối thủ bất cứ cơ hội thở lấy hơi nào!”

Ôn Trì đứng ở một bên cũng không khỏi lộ ra nét mặt khinh bỉ, cái tên “Thiên ma ngoại vực” này đúng là chẳng có một chút tiêu chuẩn gì cả.

Trên thực tế, hắn cũng cảm thấy trận chiến này chắc chắn sẽ thua.

Chỉ là bây giờ trở thành cháu trai của người ta, không có quyền phát ngôn gì nên chỉ có thể đứng nhìn Khương Thành càn quấy thôi.

Nhưng lúc này, phía trước hành cung lại truyền đến rất nhiều xao động.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Săp sửa khai chiến rồi sao?”

Đông Phàm và Ôn Trì vội vàng bay ra khỏi hành cung.

Nhìn thì mới thấy, hóa ra chỉ là khoảng một trăm người của Huyền tộc ở Thiên Dung bộ bị bao vây thôi.

Một trăm người này có tu vi không cao, đa số đều tầm khoảng Huyền Thánh lục trọng, người cao nhất cũng chỉ mới tới Huyền Thánh thất trọng thôi.

So sánh với đại quân hơn hàng trăm triệu người này thì chỉ như bọt sóng dễ dàng bị đập tan.

Lúc này, một trăm người kia ngó nhìn đại quân trải dài vô tận của Tiểu Huyền giới, bị dọa sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, vội vàng xin tha.

“Bọn ta đều là những người qua đường vô tội, không có ý muốn đối đầu với Khí tộc…”

“Cái gì, lại dám gọi bọn ta là Khí tộc?”

“Vừa nhìn là biết ngay kẻ địch đây mà!”

Hai vị điện chủ mở đường ở đằng trước hành cung mất kiên nhẫn vung tay lên, hạ lệnh cho đại quân ở bên cạnh.

“Giết bọn chúng đi!”

“Không, bắt bọn chúng lại, ép hỏi tình báo!”

“Đợi đã!”

Khương Thành nhanh chóng bay ra khỏi hành cung.

Vừa nhìn thấy hắn, hai điện chủ đã vội vàng hành lễ.

“Tham kiến Khương hiền giả!”

“Lẽ nào Khương hiền giả muốn cảm hóa bọn chúng, để bọn chúng dẫn đường cho chúng ta?”

Thành ca huơ huơ tay, thầm nhủ trong lòng, ta lười làm ba cái thứ phức tạp kiểu đó.

“Người ta cũng đã nói bản thân chỉ là đi ngang qua thôi, sao chúng ta có thể làm bị thương người vô tội được?”

Hả, cái này?

Không chỉ riêng hai điện chủ kia, đến cả Ôn Trì và Đông Phàm ở phía sau cũng cạn lời.

Chương 2192: Hận không thể xếp hàng hai bên đường đón tiếp

Một trăm người này có phải là người qua đường vô tội không thì rất khó nói, dù cho thật sự phải thì trong thời kỳ then chốt của chiến trận cũng không thể dễ dàng thả đi như thế.

Bằng không, chẳng phải sẽ tiết lộ thực hư cho đối phương rồi sao?

Tuy nhiên dường như Thành ca không hề ý thức về điều này.

Hắn chậm rãi bay đến trước mặt của đám người kia, phất tay để giải tán vòng vây.

“Các ngươi chắc chắn rất tò mò, tại sao Tiểu Huyền giới bọn ta lại đột nhiên toàn bộ giết đến đây nhỉ?”

Cái tên Huyền Thánh thất trọng cầm đầu cẩn thận lắc tay.

“Không không, bọn ta không tò mò.”

Những người khác vội vàng phụ họa, như sợ Khương Thành đang gài bọn họ vậy.

“Đúng đúng, bọn ta không tò mò một chút nào.”

“Bọn ta chỉ là không cẩn thận đi ngang qua, quấy rầy các ngươi hành quân, xin được lượng thứ.”

Biết càng nhiều thì chết càng nhanh, cái đạo lý này bọn họ vẫn hiểu được.

Đối với câu trả lời này, Khương Thành lại rất không hài lòng.

“Có ý gì chứ?”

Ca này trợn trừng mắt, giả vờ tức giận nói: “Bọn ta bày trận thế lớn như vậy, các ngươi lại ngay cả tò mò cũng không thèm, xem thường bọn ta đến thế hả?”

“Có phải không nể mặt bọn ta hay không?”

Một trăm người ở phía đối diện kia hoàn toàn không theo kịp được mạch não của hắn.

Bọn họ âm thầm suy nghĩ xem cái này thì có liên quan gì đến việc không nể mặt cơ chứ?

Họ hoàn toàn không quen biết Khương Thành, nhưng nhìn thấy đây là tên cầm đầu nên tất nhiên chỉ có thể thuận theo lời hắn nói.

Thế là nháo nhào sửa miệng.

“Tò mò, bọn ta rất tò mò.”

“Đúng đúng đúng, bọn ta vô cùng tò mò.”

Thành ca lúc này mới hài lòng gật đầu.

“Nể tình các ngươi tò mò như thế, vậy ta sẽ nói cho các ngươi biết.”

“Ta là Khương Thành, Đại hiền giả của Huyền tộc, lần này dẫn dắt tinh nhuệ của Tiểu Huyền giới đến là muốn san bằng Thái Di diệu cảnh.”

“Những chi tiết khác liên quan đến cơ mật tác chiến, ta không thể tiết lộ được.”

Chỉ vài câu đơn giản đã khiến cho một trăm người ở đối diện kia kinh ngạc đến mức suýt nữa thì kêu thành tiếng.

Tấn công Thái Di diệu cảnh?

Gan lớn cỡ nào vậy?

Ở Đại Huyền giới, địa vị của Di chẳng khác gì mấy so với Thần chân chính cả.

Huyền linh của tất cả mọi người đều đến từ phía hắn, nên tất nhiên là không có ai dám xúc phạm Thái Di diệu cảnh.

Chứ đừng nói tới là tấn công?

Cái loại suy nghĩ này bình thường bọn họ còn chẳng dám nghĩ.

Mà đám người Ôn Trì và Đông Phương ở phía sau đã chẳng còn thiết để oán thán nữa rồi.

Vừa lên đã tự báo tên tuổi, ngươi còn có mặt mũi nói cơ mật tác chiến hả?

Thành ca làm giống như một tên nhà báo vậy, còn “phỏng vấn” cái đám hơn một trăm người ở đối diện nữa.

“Đối với chiến dịch của bọn ta, các ngươi có suy nghĩ như thế nào?”

Một trăm người kia hoàn toàn sụp đổ.

Bọn ta cảm thấy các ngươi đang tự tìm chết.

Nhưng nhìn thấy đại quân tiên phong bao vây tứ phía chặt chẽ không một kẽ hở, bọn họ cảm thấy vẫn nên trả lời cẩn thận thì hơn, nếu không chắc cái mạng nhỏ đi đời trong tích tắc quá.

“Bọn ta tán thành!”

“Mọi người mong chờ các ngươi lâu lắm rồi, hận không thể xếp hàng hai bên đường nhiệt tình đón tiếp nữa kìa!”

“Ủng hộ, bọn ta tuyệt đối ủng hộ!”

Khương Thành cảm thấy được an ủi tuổi già.

“Xem ra quả nhiên các ngươi không phải là kẻ địch.”

“Được rồi, các ngươi có thể đi rồi.”

Như vậy là có thể đi rồi á?

Cằm của đám người Ôn Trì và Lịch Đường cũng sắp rớt đất luôn rồi.

Đại lão à, ngươi đang chơi cho vui đấy à?

Đông Phàm Thánh Chủ quả thực không thể nhìn tiếp được nữa.

“Khương chưởng môn, ngươi thả bọn họ đi không sợ bọn họ tiết lộ tình hình của chúng ta sao?”

Thành ca thầm nhủ, ta còn mong bọn chúng quay về báo tin đây này, nói chúng ta càng mạnh càng tốt.

Chứ không đối phương khinh địch thì biết làm sao?

Chỉ là cái suy nghĩ này hắn cũng ngại nói thẳng ra.

Chỉ có thể nghiêm mặt lại, không vui nói: “Ngươi ăn nói kiểu gì thế hả?”

“Người ta đã ủng hộ đội quân thực thi công lý là chúng ta rồi, ngươi sao có thể nghi ngờ bọn họ được chứ?”

Câu nói này khiến cho tất cả mọi người đang có mặt đều không nói nên lời.

Bản thân một trăm người ở đối diện kia cũng cảm thấy không chân thực cho lắm.

Không bắt lại, cũng không dụng hình bức cung, càng không soát hồn hay xử chết?

Bọn họ thậm chí còn nghi ngờ cái tên Khương hiền giả ở đối diện này đang nói lời ngược nữa chứ.

Nhưng đến tận khi bọn họ hoàn toàn biến mất dưới mí mắt của đại quân này, thì cũng không có ai tới truy sát bọn họ.

Mà sau khi rời khỏi nơi này, vị Huyền Thánh thất trọng kia lập tức mang theo mấy tộc nhân chạy vội đến khu vực trung tâm của Thiên Dung bộ.

Đùa gì thế, cái chuyện lớn như Tiểu Huyền giới xuất động toàn bộ lực lượng này chắc chắn phải báo cáo lên trên đấy.

Mà những người còn lại cũng lao nhao chạy khắp nơi, gấp gáp truyền cái tin tức ban nãy vừa "thám thính" được ra ngoài.

Chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi, khắp cả Thiên Dung bộ đều chấn động.

"Cái đám dư nghiệt của Khí tộc lại dám chủ động giết đến đây à, ta không nghe lầm đó chứ?"

"Ngươi không nghe lầm đâu, bọn chúng còn muốn tấn công Thái Di diệu cảnh nữa kìa."

"Ha ha ha, thật sự là chuyện cười lớn nhất mà ta từng nghe đấy!"

"Ai cho bọn chúng cái tự tin đó thế?"

"Trốn yên ở Tiểu Huyền giới thì còn kéo dài hơi tàn được một lúc, đằng này lại chủ động chui ra tìm chết, nghĩ cái gì vậy chứ?"

"Ôn Trì, Lịch Đường, Bạch La Chân và Ngân Trí, mấy tên cao tầng của Khí tộc này đều choáng hết cả lũ rồi à?"

"Nghe nói hiện giờ kẻ cầm đầu của bọn chúng là Khương Thành, còn là cái gì mà Đại hiền giả."

"Ở đâu ra Đại hiền giả, sao ta lại chưa từng nghe nói tới?"

"Mặc kệ hắn là ai, nếu đã dám đến đây thì đó là tự tìm chết!"

Tộc trưởng của Thiên Dung bộ là Kế Diên sau khi hay tin, phản ứng đầu tiên không phải là kinh sợ hoảng hốt, mà là nghi ngờ.

"Cái đám Khí tộc kia muốn làm gì?"

"Chán sống rồi hả?"

"Hay là năm đó bọn chúng bị đánh chưa chừa, nên mới có cái tự tin không thực tế như thế này?"

Mặc dù nói như thế nhưng hành động của hắn cũng không chậm chạp.

“Tuyệt đối không thể để bọn chúng sống sót tiến vào Thái Di diệu cảnh!”

Đối với Khí tộc, A Linh là Huyền Thần của bọn họ.

Nhưng đối với những Huyền tộc bên ngoài này, Di mới là Huyền Thần của họ.

Dám tân công Di, đó là muốn mạng của bọn họ.

“Bắt buộc phải tiêu diệt cái đám Khí tộc kia ở ngay Thiên Dung bộ, không thể để bọn chúng quấy rầy đến Huyền Thần!”

“Một mẻ hốt gọn!”

“Lần này là một cơ hội được dâng lên đến tận nơi, chúng ta mà không chịu nhận lấy sẽ thì sẽ bị trời phạt luôn đấy.”

Trên dưới Thiên Dung bộ rất nhanh cũng huy động lực lượng, khua chiêng gióng trống hết lên.

Nhưng bọn họ không giống như Tiểu Huyền giới, có đến nửa tháng để triệu tập và chuẩn bị tập kết.

Đối mặt với đại quân đã giết đến trước mặt, trong nửa ngày ngắn ngủi, bọn họ chỉ tổ chức được một lực lượng chống trả khoảng năm triệu người.

Nhưng tộc trưởng Kế Diên thì vẫn tự tin tràn trề.

Đối phương chỉ có bảy Huyền Thánh cửu trọng thôi, còn bên phía bản thân đã tập hợp được mười một người.

Càng huống hồ, Huyền Thánh bát trọng của Tiểu Huyền giới tính hết thảy cũng không vượt quá ba trăm người, còn bên mình thì lại dễ dàng gom được hơn một nghìn người.

Tu luyện giới đánh trận, cũng đâu phải cứ nhiều người là được.

Then chốt vẫn là ở sự phát huy của cường giả cao cấp.

Bày cả hai đại quân ra, chỉ cần có một chút năng lực phán đoán cũng đều biết ai mạnh hơn.

“Mười một đấu với bảy, ưu thế nằm ở phe ta!”

“Xuất phát nào, tiêu diệt bọn chúng!”

Trong dự đoán của Kế Diên, đại quân Khí tộc ủ mưu đã lâu, chắc chắn là có chuẩn bị mới đến, đã tìm hiểu đủ mọi thứ.

Đại quân hàng trăm triệu người, chắc chắn sẽ được bố trí theo một trận hình tuyệt diệu.

Vậy nên ban đầu hắn vẫn rất cẩn thận.

Cứ sợ sau khi đội ngũ phân tán sẽ bị tấn công riêng từng nhánh một.

Nhưng đến tận khi nhìn thấy được hành cung của Khương Thành ở ngay trước mặt, hắn cũng không nhìn thấy một tên trinh thám dò thám nào cả.

Càng không thấy trận hình tuyệt diệu nào đó.

“Chuyện gì thế này?”

“Bọn họ thật sự đến để đánh trận đó à?”

Mà lúc này, Khương Thành cũng bay ra khỏi hành cung, hai bên chính thức chạm mặt nhau.

Chương 2193: Nguyên thuật tứ bách trọng

Cuối cùng kẻ địch cũng đến, đại quân có số lượng khủng bố của Tiểu Huyền giới dừng bước.

Hai quân đối đầu, trận đại chiến châm ngòi là nổ.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột vội vàng chạy đến bên chỗ của Khương Thành.

“Khương hiền giả!”

“Người này chính là Kế Diên, thủ lĩnh của Thiên Dung bộ.”

“Ta từng giao đấu với tên này, rất khó đối phó.”

“Mười người ở bên cạnh và sau lưng hắn đều là Huyền Thánh cửu trọng, tuyệt đối không được lơ là.”

Trong lúc bọn họ đang phổ cập tình hình của kẻ địch, đám người Kế Diên ở đối diện cũng đang quan sát Khương Thành.

Khương hiền giả?

Từ lúc nào mà Khí tộc lại có thêm một nhân vật đứng đầu thế này?

Hon nữa đến cả Ôn Trì mà bản thân kiêng kỵ nhất cũng cung kính ngoan ngoãn đứng ở phía sau hắn, thân phận này cũng cao đấy chứ.

“Được rồi, ta biết rồi, các ngươi lui về sau hết đi.”

Nói xong, Khương Thành phất tay để đám đại điện chủ Bạch La Chân lùi về phía chỗ khán giả.

Hành động này khiến cho các cao thủ của Thiên Dung bộ ở đối diện càng thêm kinh ngạc và nghi ngờ.

Đây là có ý gì chứ?

Sắp sửa khai chiến rồi, đối mặt với mười một Huyền Thánh cửu trọng và hàng nghìn Huyền Thánh bát trọng bọn ta, ngươi lại kêu đám người Bạch La Chân và Ôn Trì lui về sau?

Muốn bị vây công hay gì?

Ôn Trì cũng không hiểu dụng ý của cái mệnh lệnh này.

Ở trong mắt của hắn, Khương Thành cũng chỉ là một Huyền Thánh bát trọng thôi.

Mười một Huyền Thánh cửu trọng ở đối diện, tùy tìm bốc đại một tên cũng đủ nghiền chết hắn rồi.

Đừng nói là thật sự cho rằng Đại Huyền giới cũng nể mặt hắn đấy nhé?

Sau đó, hắn nhìn thấy Khương Thành cho đối phương một cái đánh giá kém to tướng.

“Sao các ngươi chỉ có chút xíu người tới thôi vậy?”

“Bọn ta cũng xuất ra một trăm triệu người rồi, tốt xấu gì ngươi cũng nên mang theo ba mươi triệu mới ra dáng chứ?”

“Đã cố ý thả người quay về thông báo với ngươi rồi, kết quả ngươi chỉ mang tới đội ngũ có năm triệu người, có phải hơi túng thiếu quá rồi không?”

Kế Diên hơi sững người.

Hắn muốn nói bản thân cũng đã tung hoành ở Đại Huyền giới hàng trăm tỉ năm rồi, có trận thế nào chưa từng thấy qua kia chứ, nhưng chỉ duy nhất chưa từng đụng phải tình cảnh giống như bây giờ.

Có phải ta nên nói một tiếng xin lỗi với ngươi hay không hả?

Một vài cao thủ của Thiên Dung bộ ở phía sau hắn đều bị chọc tức điên.

“Ngông cuồng cái gì chứ?”

“Các người có hàng trăm triệu người thì làm sao, chẳng phải chỉ toàn là gà yếu thôi à!”

“Giết chết hắn!”

“Tiêu diệt bọn chúng!”

Nhưng Kế Diên lại không hề manh động.

Sự tự tin của Khương Thành quá kỳ quái, khiến hắn có hơi nghi ngờ và kinh ngạc.

Lẽ nào người này là cái tên Huyền Thần của Tiểu Huyền giới ư?

Thực ra trong lòng hắn rất rõ ràng, cái Huyền Thần kia mới thật sự là Huyền Thần?

Chỉ là hiện giờ Thiên Đạo bị Di ảnh hưởng, cái tên Huyền Thần kia cũng chỉ có thể trốn sâu trong căn nguyên để kéo dài hơi tàn thôi.

Hơn nữa, chẳng phải cái tên Huyền Thần kia không có khả năng chiến đấu hay sao?

“Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

“Ta là Khương Thành, Khương Tuấn Soái đó, Đại hiền giả của Huyền tộc, lẽ nào trước đây ngươi chưa từng được nghe nói sao?”

Kế Diên rất thành thật lắc đầu : “Chưa từng nghe nói.”

Thành ca nhíu màu, thanh danh của bản thân chỉ giới hạn lưu truyền ở Tiểu Huyền giới thôi á?

Thật chẳng ra làm sao mà.

“Năm đó lúc ta lên làm Đại hiền giả ở Huyền giới, vẫn còn chưa có phân chia Đại Tiểu Huyền giới.”

Hắn ra vẻ vuốt vuốt chòm râu không hề tồn tại dưới cằm, cảm khái nói: “Chỉ là sau đó ta xong việc lại dứt áo ra đi, quay về Nguyên Tiên giới…”

“Đợi đã!”

Kế Diên đột nhiên cắt ngang hắn.

“Ngươi đến từ Nguyên Tiên giới?”

“Đúng rồi.”

Ong ong!

Bên phía Thiên Dung bộ lập tức nhấc lên những lời bàn tán xôn xao ong ong.

“Đến từ Nguyên Tiên giới, thế chẳng phải là Thiên ma ngoại vực sao?”

“Cái đám Khí tộc kia lại cấu kết với Thiên ma ngoại vực?”

“Đúng rồi, những năm gần đây, không phải Thiên ma ngoại vực xuất hiện tới mấy lần luôn sao?”

“Lẽ nào người này là một trong số đó?”

“Hoang đường, quá hoang đường rồi!”

Kế Diên cũng nhịn không nổi chỉ vào đám người Bạch La Chân và Ôn Trì đã lùi về “chỗ khán giả” đứng xem kịch ở phía xa.

“Khí tộc các ngươi cấu kết với Thiên ma ngoại vực thì cũng thôi đi, lại còn tiến cử hắn lên làm thủ lĩnh?”

“Ta biết vì sao các ngươi lại đột nhiên to gan như thế rồi, hóa ra là do bị tà ma mê hoặc!”

Theo hắn nghĩ, bản thân chỉ trích một tràn như thế, đám người Bạch La Chân không hổ thẹn xấu hổ thì ít nhất cũng phải thất thố hoảng loạn.

Và đại quân hàng trăm triệu người ở đối diện chắc chắn cũng sẽ tan rã lòng quân,

Thậm chí nên quay ngược lại công kích tà ma dị giới mới đúng.

Dù là Nguyên Tiên giới hay Thứ Tiên giới, cấu kết với Thiên ma ngoại vực cũng là tội lớn ở cấp bậc cấm kỵ.

Ai cũng không dám tùy tiện mắc phải.

Tuy nhiên, đám người Bạch La Chân ở đối diện lại đều dùng cái biểu cảm như xem khỉ làm trò để mà nhìn hắn la hét.

Khương hiền giả là được Huyền Thần khâm điểm đó, làm gì đến lượt cái thứ yêu ma quỷ quái như ngươi phản đối chứ?

Đám người Kế Diên chỉ trích một tràn, phát hiện đối phương hoàn toàn không thèm để ý đến bản thân.

Cái đại quân hàng trăm triệu người kia cũng không xao động một chút nào, bọn họ không khỏi cảm thán thế đạo hoang đường, lòng người đã đổi thay,

“Điên hết rồi!”

“Khí tộc các ngươi quả nhiên đều điên hết rồi!”

“Bắt buộc phải diệt gọn cả ổ, tránh gây họa cho cả Huyền giới…”

“Được rồi, được rồi.”

Thành ca hơi mất kiên nhẫn nói.

“Bây giờ tên tuổi cũng báo rồi, ngươi sau khi chết cũng được làm một con quỷ rõ ràng, có thể khai chiến được rồi chứ?”

“Há lại như thế, đúng là ngông cuồng!”

Các cao thủ của Thiên Dung bộ lại bị chọc điên lần nữa.

Kế Diên lại càng thêm cẩn thận.

“Khai chiến?”

Rõ ràng cái tên Thiên ma ngoại vực này đã để phụ tá lùi về phía sau rồi, hắn muốn khai chiến kiểu gì nữa?

Rốt cuộc cái tự tin kia của hắn từ đâu mà ra thế?

Vì cẩn thận, hắn cảm thấy trước tiên nên thăm dò một chút, nhìn thử xem năng lực của người này rốt cuộc như thế nào.

Thế là hắn quay sang một đại hán trung niên ở bên cạnh mình, gật đầu với tên đó.

“Tất Tuyền, ngươi đi thử hắn đi.”

Huyền Thánh cửu trọng có tên Tất Tuyền đã sớm không chờ nổi nữa.

Vừa nghe xong đã lập tức lấy ra huyền khí, cả người được bao trùm bởi ánh sáng vàng, huyền văn hỏa thập bát trọng liên kết với căn nguyên, thiên hỏa đen kịt ngập trời giống như một cái vực sâu không thấy đáy, trong chớp mắt cắn nuốt trọn Khương Thành ở chính diện.

Đám người Bạch La Chân ở phía sau cũng căng thẳng theo.

Mặc dù bọn họ rất có lòng tin với Khương hiền giả, nhưng Huyền Thánh cửu trọng chẳng có ai là đơn giản cả.

Nếu như nói Huyền Thánh bát trọng là con rối của Di, vậy thì cửu trọng được xem như đã tự mò mẫm ra con đường của bản thân.

Nhìn thì có vẻ huyền văn mà họ khống chế đều là thập bát trọng, nhưng trình độ cảm ngộ của cả hai lại khác xa nhau một trời một vực.

Nếu như dùng kỹ năng hệ thống để phán đoán thì đó như là sự khác biệt giữa một phần trăm và chín mươi phần trăm vậy.

Mà quan trọng nhất là, huyền linh của Huyền Thánh cửu trọng đã đạt đến giới hạn trên cả của vị diện.

Cũng giống như Thánh Tôn vậy, huyền linh của bọn họ phù hợp với bản thân, cũng có chứa uy năng không thể ngờ được.

Thứ mà Huyền tộc chủ tu luyện là quy tắc.

Dựa vào sự gia trì của đạo huyền linh, huyền văn của bọn họ có thể kết nối với căn nguyên, độ mạnh vượt xa Huyền Thánh bát trọng gấp mấy lần.

Và huyền khí thập lục giai mà hắn cầm trong tay cũng có cấp bậc tương tự như với đế khí siêu phàm.

Đối với tấn công bằng huyền văn cũng có mức độ hiệu quả vô cùng lớn.

Nếu là ở Nguyên Tiên giới, sẽ không có bất cứ một Thánh Tôn và Thiên Thần nào có thể khiến cho nguyên thuật bị tổn hại như thế.

Nói thật thì, nếu như là Khương Thành trong thời kỳ tác chiến thông đạo lúc ban đầu thì chắc chắn chỉ một cú là đã rơi xuống thế yếu.

Nguyên thuật bảy mươi lăm trọng lúc trước chắc chắn không thể chống lại được căn nguyên mạnh như thế.

Nhưng giờ đây, hắn đã có nguyên thuật tứ bách trọng, nên đó lại là một chuyện khác rồi.

Bốn trăm viên căn nguyên thần hạch được thánh giới quy tắc và khí đạo của Thái Ngư kiếm gia trì cùng một lúc, chúng hóa thành một con phượng hoàng lửa đỏ rực toàn thân.

Con phượng hoàng lửa đó đón gió bay lên, trong chớp mắt đã xông ra khỏi vực sâu của ngọn lửa đen kịt.

Phản chiếu cả một nửa vòm trời đều đỏ rực màu máu.

Hoéttt!

Theo cái tiếng lanh lảnh kia của phượng hoàng, một ngọn lửa rực rỡ được bắn ra.

Chương 2194: Giao cho ngươi đấy

Ngay lúc ngọn lửa kia bắn ra, phượng hoàng lửa cũng thoe đó biến mất không thấy bóng dáng.

Cứ giống như đã cháy hết toàn bộ sức mạnh, hoàn thành xong một sứ mệnh nào đấy.

Điều này khiến Khương Thành khá là tiếc nuối.

“Nguyên thuật có vẻ ngoài uy mãnh như thế mà chỉ duy trì được có tí xíu vậy thôi á?”

Ngọn lửa kia nếu nhìn từ đằng xa thì giống như một phiến lá màu đỏ.

Thậm chí còn toát ra một chút hơi thở tươi mới nữa.

Sau khi đột phá khỏi màng ngăn cách của căn nguyên hỏa đen kịt kia, nó đánh thẳng lên trên người Tất Tuyền đứng ở đối diện.

Ngọn lửa đụng độ với cái lồng ánh sáng huyền linh màu xám tựa như giọt nước đập xuống mặt đất, nhanh chóng bắn tung tóe ra xung quanh.

Chứ không thể tiếp tục xuyên thấu qua đó.

Nhưng ngay khoảnh khắc này, khắp nơi xung quanh huyền linh màu xám đều là những ngọn lửa lơ lửng bị bắn tóe ra lúc nãy.

"Sinh mạng" của ngọn lửa lơ lửng kia vô cùng ngắn ngủi, chỉ kéo dài được hai giây ở phía trên quang tráo màu xám kia rồi nhanh chóng bị dập tắt.

Nhưng hai giây cũng đã đủ để mang lại sát thương có tính hủy diệt rồi.

Màu sắc của quang tráo màu xám không còn đậm như lúc trước nữa, nó đang nhạt dần với cái tốc độ mà dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Rất hiển nhiên, một cú của nguyên thuật tứ bách trọng đã làm lung lay căn nguyên của Tất Tuyền.

Huyền linh của Huyền tộc là đạo tự thân.

Nếu như ban nãy đứng trước mặt Khương Thành là một Thiên Thần hay Thánh Tôn của Nguyên Tiên giới thì thánh giới của đối phương hẳn là đã thủng vô số lỗ rồi.

Uy lực mạnh như thế khiến cho tất cả người ở hai phe đều hết sức chấn động.

"Ôi trời ơi, đó là linh hoa của Huyền Thánh cửu trọng đấy!"

Quang tráo màu xám kia được bọn họ gọi là linh hoa, và tương tự thì nó cũng có phân chia cấp bậc.

Linh hoa của Huyền Thánh cửu trọng, mạnh tương đương với thánh giới của Thánh Tôn.

Do là tộc nhân của Huyền tộc chủ yếu tu luyện thế giới bên trong nên linh hoa sẽ co rút và ngưng tụ hướng vào trong chứ không phải bành trướng ra bên ngoài, vì vậy, lúc công kích

không hề long trời lở đất như thánh giới có cùng đẳng cấp kia, cũng không có khí thế oai hùng lớn như thế.

Nhưng về trình độ phòng ngự thì linh hoa đã hòa làm một với cơ thể sẽ kiên cố hơn thánh giới rất nhiều.

Bình thường trong lúc đại chiến, dù cho có tới hai ba cao thủ cùng cấp bậc cũng rất khó đánh thủng được nó.

Mà bây giờ, Khương Thành chỉ tung có một cú đã khiến linh hoa của Tất Tuyền bị tổn hại nghiêm trọng.

Rất nhiều người đều cảm thấy đây hoàn toàn là sức công kích vượt ngoài nhận thức.

Ôn Trì và Lịch Đường cũng không nhịn được hô lên kinh ngạc.

“Không thể nào!”

“Rõ ràng hắn chỉ mới là Huyền Thánh bát trọng thôi mà, sao lại…”

Hai người này vẫn luôn cho rằng Khương Thành là do ỷ vào sự ủng hộ của A Linh chứ còn thực lực thì chẳng có gì hơn người.

Dù cho bốn trăm huyền văn kia rất thần kỳ thì hắn cũng chỉ là một thiên tài Huyền Thánh bát trọng mà thôi.

Tương lai có thể sẽ rất có triển vọng, nhưng bây giờ thì vẫn chưa phải là một cao thủ đỉnh cao.

Nhưng cú đánh vừa nãy đã hoàn toàn làm điên đảo ấn tượng của bọn họ.

Nếu để bọn họ biết cảnh giới thật sự của Khương Thành thực ra là một Thánh Chủ bình thường, tương đương với Huyền Thánh thất trọng thì e là sẽ càng khó tin hơn nữa.

Các cao thủ của Thiên Dung bộ ở đối diện hoàn toàn như được làm mới nhận thức.

“Ngọn lửa ban nãy là huyền kỹ gì thế?”

“Nguyên thuật, đó là nguyên thuật của Nguyên Tiên giới! Vài năm trước lúc ta tình cờ giao đấu với một Thiên ma ngoại vực đã từng thấy qua!”

Nghe cái giải thích này, rất nhiều tộc nhân của Huyền tộc càng thêm kinh ngạc.

“Nguyên thuật lại mạnh đến thế á?”

“Vậy nếu như sau này Nguyên Tiên giới kéo đến xâm phạm, chúng ta lấy cái gì để chống đỡ lại công kích đáng sợ này kia chứ?”

“Chắc là không phải Thiên ma ngoại vực nào cũng đều dùng được nhiều căn nguyên như thế đâu?”

“Khó nói lắm.”

“Chỉ sợ Nguyên Tiên giới vẫn còn nhiều cao thủ mạnh hơn thế nữa.”

Khương Thành đang chiến đấu kịch liệt không hề hay biết, trận chiến lần này của bản thân đã khiến cho rất nhiều người ở “Thứ Tiên giới” sản sinh tâm lý kiêng kỵ với Nguyên Tiên giới.

Đối diện với thế tấn công như thế, Tất Tuyền đã chẳng còn cái tự tin chắc thắng của lúc trước khi khai chiến nữa.

Hắn chỉ có thể suy nghĩ tìm những thủ đoạn khác.

Nhưng tấn công thần hồn thì cả hai người bọn họ đều là chân hồn, hắn cũng chẳng chiếm được chút lợi gì mà ngược lại còn phải chịu một ít tổn thất.

Mà Khương Thành ở đối diện, lần này hắn chọn dùng Linh ý trực tiếp tấn công biển ý thức của đối phương.

Hòng muốn trực tiếp hủy hoại ý thức của đối phương, để cho trận đấu trở nên đơn giản hơn.

Nhưng lần này, hắn đã bị chặn lại.

So với những Huyền Thánh bát trọng lần trước gặp phải ở thông đạo thì biển ý thức của Tất Tuyền cũng không có quá nhiều ý chí Thiên Đạo.

Bởi vì huyền linh của hắn hoà làm một với bản thân nên luồng ý chí Thiên Đạo dần dần bị ý chỉ của bản thân hắn thay thế.

Hắn có thể tự mình xây dựng huyền linh để chống đỡ Linh ý của Khương Thành.

Mắt thấy tấn công bằng Linh ý trong một chốc không có hiệu quả gì, Khương Thành chỉ có thể lại sử dụng nguyên thuật tứ bách trọng.

Lực thần hồn của hắn chỉ có thể sử dụng khoảng mười lần nguyên thuật, cũng xem như dùng một lần sẽ ít đi một lần.

Nhưng thủ đoạn tấn công mạnh mẽ này cũng quả thực dùng rất tốt.

Đối mặt với con phượng hoàng lửa lại xuất hiện lần nữa, Tất Tuyền dùng hết mọi cách bảo vệ bản thân nhưng hoàn toàn không có cách nào phá hủy được nó và cũng không thể né được.

Điều hắn có thể làm chỉ là cứng rắn chống đỡ chính diện.

Còn căn nguyên hỏa mà hắn triệu hồi, dù có mạnh hơn nữa thì cũng không thể đỡ nổi nguyên thuật tứ bách trọng.

Cuối cùng, phòng tuyến của căn nguyên hỏa cũng bị công phá.

Linh hoa màu xám lại lộ ra trong phạm vi bao phủ của ngọn lửa.

Nó lại bị thiêu đốt và ăn mòn, linh hoa thậm chí đã trở nên trong suốt.

Sắc mặt của Tất Tuyền khẽ trắng bệch, giống như không còn huyết sắc vậy.

Đạo của tộc nhân Huyền tộc bị phá hủy thì cũng sẽ phản phệ lên bản thân người đó.

Dù cho là một Huyền Thánh nhất trọng nhỏ bé thì lúc này vẫn có thể nhìn ra được trạng thái suy yếu của hắn.

Mắt thấy Khương Thành giơ Thái Ngư kiếm lên lần thứ ba, thánh giới và khí đạo giao nhau chiếu rọi, hắn liền hốt hoảng.

Nếu như tiếp tục đánh nữa thì chẳng phải sẽ bị giết chết trước trận đấu sao?

Thế là, tộc lão có ý chiến chiếu đấu sục sôi này của Thiên Dung bộ xoay người, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Hắn chạy trốn.

“Mẹ nó, ngươi mất lịch sự quá rồi đấy?”

Điều này khiến Khương Thành không thể nhẫn nhịn nổi.

Bản thân hắn dùng hết hai lần nguyên thuật, bỏ ra cái giá lớn như vậy, kết quả tên này lại chạy mất?

Thế chẳng phải uổng công đánh rồi sao?

Không chỉ chẳng có chiến lợi phẩm mà hiệu quả làm màu cũng bị giảm mạnh nữa.

Như thế không được.

Ca này vội vàng ném một câu về phía Thu Vũ Tuyền.

"Đừng quên phải nghe sự chỉ huy của ta đấy, bây giờ ta lệnh cho ngươi thay ta ổn định bên này."

"Ngươi…"

Còn chưa kịp đợi Tuyền muội tử trả lời thì hắn đã vụt một cái chạy đuổi theo rồi.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì bóng dáng của hai người đã biến mất rồi.

Một màn này khiến cho hai bên đang giáp mặt nhau đều sững sờ.

Không phải cái chuyện solo trước trận đấu có gì lạ lùng, nhưng mà đang solo ngon lành thì hai bên lại chạy khỏi chiến trường thì vô cùng hiếm thấy.

Mà một bên trong đó lại còn là thủ lĩnh, điều này khiến cho mọi người hoàn toàn không thể nào hiểu nổi.

Đến nỗi cả hai bên đều đứng ngây ngốc ở chỗ cũ, một lúc lâu vẫn không biết nên phản ứng như thế nào.

"Chúng ta đợi Khương hiền giả về hay là sao?"

"Đợi đi, cũng không biết hắn có sắp xếp gì."

"Chỉ sợ phía đối diện nhân cơ hội tấn công, vậy chúng ta phải làm sao?"

Nghe đám đại điện chủ Bạch La Chân và Kim Bột thảo luận trong hoang mang lo sợ, Ôn Trì suýt nữa muốn khùng luôn.

Con mẹ nó, như này là đến để đánh trận đó hả?

Hay là đến để làm trò cười?

Nếu không phải bản thân bị thành tôn tử của Khương Thành thì bây giờ hắn chắn chắn đã mở miệng mắng chửi rồi.

Trên chiến trường, ngươi là thủ lĩnh của một đội quân, sao lại có thể tự ý rời đi được chứ?

Đám người Kế Diên ở đối diện cũng bắt đầu nghi ngờ đây là một cái bẫy, bởi vì nó thật sự quá hoang đường.

Hai bên trừng mắt nhìn nhau, sau khoảng chừng ba phút đối mắt, cuối cùng Kế Diên cũng chắc chắn được Khương Thành thật sự đã rời đi.

Mặc dù rất khó tin, nhưng đây lại là sự thật.

Thế là hắn hạ lệnh một tiếng, tất cả cao thủ của Thiên Dung bộ đều rút hết binh khí của mình ra.

Chương 2195: Ngươi cũng muốn solo?

“Đây là Đại huyền giả mà Khí tộc các ngươi đi theo đó hả?”

“Thiên ma ngoại vực chính là Thiên ma, chẳng thể nào đáng tin được.”

Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng trên thực tế hắn cũng như trút được gánh nặng.

Ban nãy Khương Thành để lộ sức chiến đấu đã khiến cho sự kiêu ngạo của các cao thủ bên Thiên Dung bộ vỡ tan tác.

Thực lực của Tất Tuyền không hề yếu hơn Kế Diên là bao.

Cũng tức là nói, nếu đổi thành cái tên tộc trưởng là Kế Diên đích thân ra trận thì cũng sẽ nhanh chóng bị Khương Thành đánh cho tổn thất nặng nề và thậm chí là bị giết chết.

Đây là chuyện mà đến cả Ôn Trì hay Lịch Đường cũng đều làm không được.

Hai Thần tử solo với nhau vẫn có thể thắng, nhưng không thể nào thắng nhanh như thế được.

Mặc dù theo Kế Diên thấy, chỉ một mình Khương Thành thì chẳng xoay chuyển nổi thế cục.

Nhưng trước khi giết chết người này, e là Thiên Dung bộ sẽ bị tổn thất đến mấy tên Huyền Thánh cửu trọng rồi đây.

“Bây giờ thì hay rồi, Khương Thành không có ở đây.”

“Tranh thủ cơ hội này, tiêu diệt triệt để Khí tộc!”

“Không để một tên nào chạy thoát!”

Rõ ràng là số lượng người ở bên Tiểu Huyền giới nhiều hơn hai mươi mấy lần, nhưng bên phía Thiên Dung bộ lại có ngời ngời ý chiến.

Mười tên Huyền Thánh cửu trọng, không lý nào lại đánh không lại bảy tên.

Huống hồ nơi này không phải là sân nhà của Khí tộc, mà là địa bàn của Thiên Dung bộ.

Tác chiến ở chỗ này, bọn họ còn được bổ sung nguồn nhân lực hoài không hết từ tộc nhân ở xung quanh.

Nhìn thấy đám người Kế Diên mài đao xoèn xoẹt, ép sát từng bước tiến đến, trái tim của Bạch La Chân và Ôn Trì hoàn toàn chìm dưới đáy cốc.

“Cùng nhau đại chiến thì chúng ta còn có tự tin rút lui an toàn, nhưng những tộc nhân khác thì…”

“Lần này tộc nhân của Tiểu Huyền giới gần như toàn bộ đều tập hợp lại đây hết, một khi thua trận, e là sẽ bị diệt tộc mất.”

“Tiêu rồi, vậy phải làm sao đây?”

Đội ngũ khổng lồ hàng trăm triệu người, cuối cùng cũng dần dần hiện ra vẻ lo lắng và hoảng hốt.

Hơn nữa còn nhanh chóng lan tràn ra.

Nếu như không phải do Huyền Thần đích thân khâm điểm, e là bây giờ đã có người chỉ trích Khương Thành là tội nhân thiên cổ của Huyền tộc rồi.

Ngươi kéo hết mọi người đến đây, bây giờ lại bỏ mặc không quản là sao hả?

Thực ra Khương Thành vẫn có để lại đường lui đấy thôi.

Nếu không phải có Thu Vũ Tuyền ở đây thì hắn làm sao có thể yên tâm mà đuổi theo được chứ.

Chỉ là, không có ai xem câu nói cuối cùng kia của hắn ra gì mà thôi.

Lúc này, mười Huyền Thánh cửu trọng ở đối diện đã cầm trong tay huyền khí của bản thân mình.

Linh hoa của bọn chúng cũng xoay vòng quanh cơ thể, cả người giống như được tắm trong ánh sáng của Thần vậy.

Kế Diên tay cầm trường đao, không chút che giấu địch ý của bản thân.

“Cái đám Khí tộc các ngươi, cấu kết với Thiên ma ngoại vực, không phục sự giáo dục cảm hóa của Huyền Thần, các ngươi không nên tồn tại trên cõi đời này!”

“Lại còn vọng tưởng muốn xâm chiếm Thái Di Diệu cảnh, các ngươi mà cũng xứng à?”

“Hôm nay sẽ là ngày giỗ của bọn ngươi!”

Đối mặt với sự gào thét mắng chửi của kẻ địch, trên mặt đám người Bạch La Chân, Kim Bột và Ngân Trí đã hiện lên ý chí quyết chết.

“Dù như thế nào, tộc ta cũng không thể diệt vong!”

“Dù cho có chết cũng phải để lại hậu duệ.”

“Trận chiến này không có đường lui, chỉ có liều hết sức mình thôi!”

Đến cả Ôn Trì và Lịch Đường cũng dâng trào ý chí chiến đấu ngất trời.

Đại quân Huyền tộc ở phía sau cũng mau chóng kết trận dưới sự chỉ huy của các điện chủ và đại điện chủ, một trận đại chiến toàn mặt trận sắp sửa bùng nổ.

Thu Vũ Tuyền cuối cùng cũng nhịn không nổi đứng ra.

Nàng rất chướng mắt Khương Thành, nhưng đám người Bạch La Chân chẳng có thù oán gì với nàng, mà ngược lại nàng còn nhận ơn huệ của Thần điện, nên không có lý nào thấy chết mà không cứu.

Huống hồ nàng và Khương Thành cũng đã hẹn hết từ trước rồi.

Gặp phải kẻ địch ở Huyền giới thì cả hai cùng nhau bắt tay đối mặt.

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, chỉ thấy nàng tự mình bước ra bên ngoài, bước khỏi trận hình Thần điện ở phía sau.

Lịch Đường vẫn luôn dõi mắt theo nàng cuống lên.

“Bà… bà nội Thu, đừng có manh động!”

Nàng rời khỏi đại quân, một mình xông về phía trước, chỉ cần đại chiến vừa bùng nổ thì sẽ ngay lập tức bị rơi vào vòng vây công tầng tầng lớp lớp.

Hỗn chiến quy mô lớn cũng kỵ nhất cái này.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột vội vàng hô hoán.

“Thu Vũ Tuyền, mau quay lại!”

“Nguy hiểm!”

Nhưng Thu Vũ Tuyền lại cứ như không hề nghe thấy.

Nàng chỉ chậm rãi rút bội kiếm của bản thân ra, đó lại còn là một thanh đạo kiếm bát giai, đến cả đế khí siêu phàm cũng chẳng phải.

Nghênh đón năm triệu cao thủ của Thiên Dung bộ, nàng rõ ràng trông rất yếu kém.

Mọi người tin chắc rằng tiếp theo đây nàng sẽ lập tức bị đoàn quân như dòng nước lũ cuồn cuộn này hoàn toàn tiêu diệt.

“Quay về mau! Mau quay về đây!”

Lịch Đường lo lắng vô cùng, cũng không biết là nên tiếp tục đi theo nàng, hay là nên quay trở về đội ngũ, tránh cho việc cũng bị đại quân ở trước mặt nhấn chìm.

“Ha ha ha…”

Kế Diên và vài tên tộc lão ở bên cạnh nhìn nhau một cái, sau đó lập tức ngửa mặt cười lớn.

“Lại thêm một nhân vật quan trọng lạ mặt nữa rồi.”

“Lẽ nào lại là Thiên ma ngoại vực?”

Thu Vũ Tuyền không hề trả lời, chỉ âm thầm nhìn trận hình được sắp xếp ở đối diện.

Thực ra nàng có rất nhiều thủ đoạn.

Ví như đạo Vô Đạo, hoặc như sát chiêu đặc biệt lúc giết chết hai Thiên Thần lần trước.

Nhưng đó chỉ sử dụng vào những lúc đánh solo mà thôi.

Đối mặt với tình thế bị cường địch vây quanh, những thủ đoạn kia rõ ràng đều quá yếu kém.

Thứ duy nhất có hiệu quả cũng chỉ có Vô Đạo kiếm.

Sau khi trở về từ kỷ nguyên thứ nhất, Thu Vũ Tuyền chỉ dùng một lần Vô Đạo kiếm.

Cũng là cái lần ở Thiên Lưu cung của Lẫm Đế kia, lúc đó nàng giết chết mười mấy thần quan cao giai chỉ trong chớp mắt, trong đó cũng không thiếu Thiên Thần.

Nhưng sau đó, nhiều lần nàng gặp phải nguy hiểm lại đều cố gắng tránh sử dụng Vô Đạo kiếm.

Dù cho là trận đại chiến ở thông đạo lần đó cũng không ngoại lệ.

Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực được tăng cao, di chứng sau khi sử dụng Vô Đạo kiếm của nàng chẳng những không giảm đi mà ngược lại còn trở nên ngày càng nghiêm trọng hơn.

Giống như Thiên Đạo sẽ sinh ra ý chí vậy.

Bản thân Vô Đạo kiếm cũng có ý chí của riêng mình.

Mỗi lần sử dụng một kiếm kia, ý thức của bản thân Thu Vũ Tuyền cũng đều sẽ dung hòa với ý chí của kiếm.

Cảnh giới của nàng ngày càng cao, uy lực của Vô Đạo kiếm cũng theo đó càng ngày càng mạnh, và ý chí của nó cũng thuận theo cứ như nước dâng thì thuyền lên cao.

Rủi ro hiển nhiên cũng ngày càng lớn.

“Ngươi cũng muốn đánh tay đôi trước trận nữa à?”

Tất nhiên Kế Diên sẽ không tiếp tục chơi như thế nữa.

Dù cho không quen biết Thu Vũ Tuyền, nhưng hắn rất thận trọng, không muốn lại xuất hiện thêm điều ngoài ý muốn nào nữa.

“Được thôi, bọn ta thỏa mãn yêu cầu của ngươi, để một mình ngươi chọi với tất cả bọn ta.”

“Ha ha ha…”

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Thu Vũ Tuyền vung một kiếm về phía bên mình.

Một đường thẳng tắp cắt về phía bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Vô Đạo kiếm xuất hiện ở Huyền giới, lúc này cả hai bên giáp mặt nhau đều chưa ý thức được đường thẳng kia đáng sợ cỡ nào.

Nhưng Kế Diên vẫn theo bản năng làm ra động tác chặn đỡ.

Các cao thủ của Thiên Dung bộ ở phía sau hắn cũng có người lựa chọn né tránh.

Chỉ tiếc là, tất cả đều chỉ phí công mà thôi.

Sau khi Vô Đạo kiếm được vung ra, đường thẳng kia dường như không hề nhanh lắm.

Bề ngoài có thể nhìn được bằng mắt thường, hơn nữa phương hướng cũng không hề thay đổi, nhưng những người đã bị nó khóa chặt rồi thì dù có vùng vẫy cỡ nào cũng không thể tránh thoát được.

Người đầu tiên bị cắt trúng đó là bản thân Kế Diên.

Bề mặt quang tráo linh hoa màu xám của hắn cũng xuất hiện một đường thẳng.

Từ chính diện đến phía sau, hình thành một cái vòng tròn.

Và hắn ở ngay chính giữa quang tráo hiển nhiên cũng bị cắt thành hai khúc.

Vị tộc trưởng của Thiên Dung bộ này trước khi chết cũng chỉ kịp lộ ra một ánh mắt khó mà tin được, sau đó thì chết toi.

Ngay lúc linh hoa của hắn bị phá hủy thì chín cao thủ cùng cấp bậc khác ở bên cạnh và phía sau cũng đều gặp phải công kích giống như vậy.

Phụt!

Máu bắn tung tóe hệt như những chùm pháo hoa nở rộ.

Chương 2196: Một kiếm diệt sạch

Một kiếm này của Thu Vũ Tuyền vốn không hề tiêu diệt hết toàn bộ Thiên Dung bộ phía đối diện.

Một mặt là do sự phân bố theo trận hình rất tốt của mấy triệu người này, không thể nào đứng ở một mặt phẳng để cho nàng có cơ hội chém ngang lưng được.

Mặt khác, hiệu quả “cắt đứt tất cả” của Vô Đạo kiếm vốn chính là một loại đạo.

Trong lúc cắt linh hoa của Kế Diên và mấy Huyền Thánh cửu trọng khác đã xảy ra sự giao phong giữa đạo và đạo, lúc đó nó đã gặp phải sự chống lại.

Đạo kiên cố như vậy bị hao tổn đi không ít.

Khi lan đến những người khác thì uy lực đã yếu đi nhiều rồi.

Hơn năm triệu người của Thiên Dung bộ cuối cùng chỉ còn lại một phần bốn dưới nhát kiếm kia.

Những người còn lại đều ở trong trạng thái sống dở chết dở.

Còn Thu Vũ Tuyền lại tạm thời không có năng lực để mà vung nhát kiếm thứ hai.

Nàng lúc này vẫn duy trì tư thế vung kiếm.

Chỉ là gương mặt trắng bệch gần như trong suốt và ánh mắt không hồn của nàng đã cho thấy hậu quả của nhát kiếm ấy.

Nàng lại lần nữa chìm vào trong nguy hiểm của việc đối kháng với ý chí của kiếm.

Nhưng mà một kiếm cũng đã đủ rồi.

Toàn bộ mười Huyền Thánh cửu trọng bị diệt ngay tại chỗ, hơn ngàn Huyền Thánh bát trọng chết chỉ còn lại hơn ba trăm người.

Cũng hết cách, vị trí đứng của bọn họ ở phía trước quá.

Còn về Huyền Thánh thất trọng thì cũng chết mất một nữa rồi.

Đội hình mạnh mẽ của Thiên Dung bộ còn chưa kịp thể hiện thực lực ra thì đám cấp cao đều đã bị tiêu diệt cả rồi.

Đám người còn lại như rồng mất đầu, không thể trở mình gây sóng gió được nữa, lại càng không thể chống lại được mũi nhọn từ Tiểu Huyền giới.

Chỉ là vào lúc này, đám người Bạch La Chân và Kim Bột, Ôn Trì cơ bản không có ý nghĩ sẽ thừa thắng xông lên.

Toàn bộ bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngốc luôn rồi.

Nhìn trên không rơilộp bộp xuống như một cơn mưa huyết tanh mưa máu tàn khốc, bọn họ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân bất giác run lên.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một kiếm vừa rồi là sao thế?

Đó là do Thu Vũ Tuyền làm ra ư?

Một kiếm giết chết mười Huyền Thánh cửu trọng, mấy trăm Huyền Thánh bát trọng trong chớp mắt, chuyện này trước nay bọn họ có nghĩ cũng chưa dám nghĩ đến.

Dù cho có là Di cũng không thể làm được những việc như vậy đâu nhỉ ?

Hơn trăm triệu tộc nhân Tiểu Huyền giới ngây ra như gà, không một ai gây ra tiếng động nào.

Còn mấy người may mắn còn sống sót lại của Thiên Dung bộ thì lại như bị đánh cho hồn bay phách tán, mất hết dũng khí của mình.

Qua một chiến trường rộng lớn hiu hắt, bọn họ có thể nhìn thấy được Thu Vũ Tuyền trên tay đang cầm kiếm.

Trong mắt bọn họ, đó đã là ma thần diệt thế thật sự rồi.

Không ai có thể chặn được !

Tiếng khóc thét và kinh hô thảm thiết cuối cùng cũng đã đánh tan bầu không khí tĩnh mịch.

“Tộc trưởng! Không…!”

“A, đó là cái gì? Ta đã nhìn thấy gì vậy chứ?”

“Thiên ma!”

“Quả nhiên là Thiên ma ngoại vực mà…”

Có vài người bị dọa đến mức từ ngữ loạn xạ, thậm chí sắp mất đi lí trí.

Bọn họ hoàn toàn đã mất đi dũng khí tiếp tục chiến đấu.

Cũng không có ai dám phát động công kích với Thu Vũ Tuyền lần nữa, thậm chí còn không dám nhìn vào nàng.

Đám đại quân không lâu trước đó còn nắm chắc phần thắng, chớp mắt một cái đã chìm vào trong sự tiêu tán.

Vô số người giống như đám ruồi mất đầu, điên cuồng chạy trối chết về bốn phương, có người lại hoảng hốt đến mức không

biết đường, cứ chạy về phía Tiểu Huyền giới bên này.

Chớp mắt, ở trước đám người Bạch La Chân liền trở nên trống trải.

Cường địch vốn đủ để khiến Tiểu Huyền giới phải diệt tộc đã không còn tồn tại như vậy đấy.

Dù có là tận mắt nhìn thấy thì mọi người vẫn không dám tin vào đây là sự thật.

Lịch Đường cách Thu Vũ Tuyền gần nhất lúc này đã bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay, nàng vì để hoàn thành nhiệm vụ mà Khương Thành giao phó nên cứ bám theo Thu Vũ Tuyền không rời, trước sau đều chỉ cách trong phạm vi ba thước.

Còn cảm thấy nữ tử này chơi không lại mình, tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.

Bây giờ nàng mới phát hiện, hóa ra người mà bản thân ngày ngày đi theo lại là sự tồn tại đáng sợ có thể giết chết mình trong chớp mắt.

Nghĩ cho kĩ lại thì nàng quả thực đã chọc phiền đến Thu Vũ Tuyền mấy lần rồi.

Khi ý thức được việc này, đôi chân của Lịch Đường run lên.

Nhìn sang bóng lưng của Thu Vũ Tuyền, nàng hít thở sâu mấy lần, cuối cùng lấy hết dũng khí…

“Bà nội…”

Gọi nhiều lần như vậy rồi, lần này lại là lần gọi thành tâm nhất của nàng.

Trước đó, nàng dù có gọi thuận miệng ra sao đi nữa thì trong lòng vẫn chẳng xem Thu Vũ Tuyền ra gì cả.

Nếu không phải vì Khương Thành uy hiếp, nếu không phải sau lưng Khương Thành còn có Huyền Thần chống lưng thì ta thèm để tâm đến một hậu bối như ngươi chắc?

Thôi Xán kim mang thì sao chứ?

Có thể thuận lợi trưởng thành hai không còn là một chuyện khác nhá.

Nhưng nàng lúc này lại cảm thấy có một "bà nội" có thể cản thần giết thần như vậy có vẻ cũng là một chuyện rất tốt đấy chứ.

"Bà nội, ngươi vẫn ổn chứ?"

Nàng vẫy tay về phía trước.

"Trong thời gian này là ta đã mạo phạm rồi, ngươi đừng để trong lòng nhá…"

"Đừng động vào nàng ấy!"

Bạch La Chân và Ôn Trì không hẹn mà cùng kinh hãi hét lên.

"Bây giờ trạng thái của nàng không đúng lắm."

"Ta vẫn có thể cảm nhận được khí tức đáng sợ trước đó, cẩn thận!"

"Cái gì?"

Lịch Đường sắp chạm vào Thu Vũ Tuyền liền thu tay lại nhanh như điện.

Nàng dù gì cũng là cao thủ đỉnh cao Huyền Thánh cửu trọng đấy.

Dù trước giờ chưa từng nghe đến Vô Đạo kiếm, cũng không hiểu được nguyên lí trong đó, nhưng nghĩ sơ qua cũng biết được nhát kiếm đó chắc chắc có hậu di chứng nữa.

"Vậy chúng ta phải làm sao đây?"

Nàng bất lực quay đầu lại, nhìn sang đám người Bạch La Chân và Kim Bột cũng có vẻ bất lực.

"Cũng không thể để bà nội ở đó không lo chứ?"

Lúc lời của nàng vừa dứt thì Khương Thành cuối cùng cũng đã trở lại.

Thứ cùng trở về còn có huyền khí và nhẫn trữ vật không gian của Tất Tuyền.

Cùng có chênh lệch về tu vì, Thu Vũ Tuyền không thể thoát khỏi Lịch Đường nhưng Khương Thành thì có thể đuổi theo được Tất Tuyền.

Nguyên nhân rất đơn giản, mấy quy tắc không gian và tốc độ này hắn đều tu luyện ca.

Ngược lại thì Tất Tuyền chỉ tu luyện có huyền văn hỏa thôi.

Nhìn đám đại quân yên tĩnh kia, rồi lại nhìn vào tàn xương máu tươi ở ngay bên dưới, hắn đương nhiên đã biết được chuyện gì đã xảy ra.

"A ha, chiến đấu kết thúc rồi à, tốt đấy, tốt đấy chứ."

Tất cả những chuyện này đều ở trong dự liệu của hắn.

Vừa rồi yên tâm mà đuổi theo, ngoại trừ việc hệ thống hack tạm thời không xài được, khó mà xử lí được đám đại quân Thiên Dung bộ ra, nguyên nhân quan trọng khác là do Thu Vũ Tuyền rất đáng tín nhiệm.

Cho đến nay, chỉ cần ước định mà nàng đã đồng ý thì dù có không thoải mái thế nào cũng nhất định sẽ làm được.

Nàng đồng ý liên thủ thì có thể yên tâm giao cho nàng được.

Nhìn thấy hắn trở lại, đám người hoang mang lo sợ kia như tìm thấy chỗ dựa.

"Khương hiền giả, ngươi đã trở lại rồi!"

"Ngươi không biết Thu Vũ Tuyền vừa rồi lợi hại như thế nào đâu, đúng là…"

"Ta biết chứ."

Khương Thành xua tay.

"Nàng đã dùng nhát kiếm đó chứ gì?"

Nghe thấy câu này, Lịch Đường hận không thể giết hắn luôn.

Hóa ra ngươi sớm đã biết có nhát kiếm đó rồi à?

Sao ngươi không nói trước có ta biết chứ?

Còn bảo ta bám sát vào nữ nhân này không buông, vô hình chung đã đắc tội nàng vô số lần.

Ngươi suýt chút hại chết ta rồi đó ngươi có biết không?

"Xem ra Vô Đạo kiếm thật sự không thể tùy tiện sử dụng rồi."

Nhìn Thu Vũ Tuyền vẫn đứng nguyên tại chỗ, trên dưới toàn thân như thể thoát ra khỏi khái niệm không gian kia, Khương Thành vuốt cằm mấy giây.

“Rốt cuộc ngươi có bí mật gì?”

Hắn duỗi tay ra vỗ vào vai của muội tử.

“Không được!”

“Nguy hiểm!”

Tiếng thét của đám người Bạch La Chân và Kim Bột cuối cùng vẫn chậm một bước.

Chương 2197: Làm sao để đối phó nhát kiếm đó

Dưới sự chú ý vừa kinh sợ lại vừa hoảng loạn của mọi người, Thành ca thuận lợi vỗ được vào vai Thu Vũ Tuyền.

Sau đó, cảnh tượng thảm khốc một kiếm chém hai trong tưởng tượng của mọi người không hề xảy ra.

Chuyện này khiến khí tức đáng sợ khiến mọi người phải sởn gai ốc kia đột nhiên biến mất.

Thu Vũ Tuyền vốn đang thất thần như tỉnh dậy từ trong giấc mộng, đôi mắt nàng cũng có thần trở lại.

“Ngươi…”

Ánh mắt nàng nhìn hắn rất phức tạp.

Bởi vì vừa rồi nàng vốn sắp vạn kiếp bất phục rồi, sở dĩ có thể tỉnh lại từ trong sự trầm luân ấy là do cái vỗ vai tùy ý của Khương Thành.

Bị tên này vỗ một cái, ý chí của Vô Đạo kiếm đột nhiên rút như thủy triều, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Chuyện này khiến nàng vô cung buồn bực.

Thành ca đương nhiên không biết nàng đang nghĩ gì, hắn chỉ cười tươi như hoa like cho Thu Vũ Tuyền một cái.

“Làm tốt đấy chứ, không hổ cho ta đã xem trọng ngươi, không khiến ta thất vọng.”

Đám người không biết chân tướng khi nghe những lời này còn tưởng hắn là thầy chỉ dẫn của Thu Vũ Tuyền, nhát kiếm vừa rồi như có sự chỉ đạo của hắn mà vung ra vậy.

“ha ha.”

Nghe thấy giọng điệu làm màu của tên này, Thu Vũ Tuyền chỉ có thể cười lạnh đáp lại.

Bản thân rốt cuộc đang mong chờ gì chứ?

Nhưng mà vì sự trở lại của Khương Thành mà bầu không khí của toàn trường cuối cùng cũng đã huyên náo trở lại.

Tất cả mọi người đều thoát ra khỏi trạng thái ngây ra ban nãy, khua tay múa chân nước bọt văng tung tóe, nôn nóng thể hiện tâm trạng kích động của mình.

“Ôi mạnh quá đi mất!”

“Thắng rồi, chúng ta thắng rồi! Ha ha ha!”

“Thế này là chiến lực cỡ nào chứ?”

“Hóa ra chỉ cần hai người là Đại hiền giả và Thu Vũ Tuyền ra tay thôi, chúng ta cứ nhìn là được.”

“Một kiếm tiêu diệt hết toàn bộ Thiên Dung bộ, ngươi dám tin không?”

“Mạnh, quá mạnh luôn rồi! Bây giờ ta đã có tự tin chúng ta có thể công hạ Thái Di Diệu cảnh rồi!”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột cũng kích động vô vàn, rất nhanh, mọi người đã vây quanh Khương Thành và Thu Vũ Tuyền.

“Khương hiền giả, cuối cùng ta cũng đã hiểu vì sao ngươi cứ khăng khăng muốn công đánh Thái Di Diệu cảnh rồi.”

“Có nhát kiếm này của Thu Vũ Tuyền, đừng nói đến Thái Di Diệu cảnh, dù có là Nguyên Tiên giới cũng chẳng có ai có thể cản được!”

“Quá mạnh luôn ấy, hoàn toàn đã đánh đổ nhận thức của bọn ta luôn rồi.”

“Đó là thần thuật cỡ nào chứ?”

Thành ca còn chưa kịp dát vàng lên mặt mình thì Thu Vũ Tuyền ở một bên đã mở miệng.

“Vô Đạo kiếm tạm thời không thể sử dụng được nữa.”

“hả?”

“Không dùng được nữa?”

“Sao có thể chứ?”

Sắt mặt mọi người thay đổi trước, rồi sau đó lại tỉnh ngộ ra.

“Uy năng của nhát kiếm vừa rồi kinh thiên động địa, chắc chắn đã trả một cái giá không nhỏ nhỉ?”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột an ủi nói: Thu Vũ Tuyền, ngươi đã là tuyệt thế anh hùng của Huyền tộc bọn ta rồi.”

“Cứ lo mà dưỡng thương hồi phục trước đã, trận chiến sau này còn có Khương hiền giả nữa mà.”

Mặt Thành ca có hơi tái xanh.

Nếu như hệ thống không có vấn đề thì hắn cũng chẳng sợ Thu Vũ Tuyền hằng ngày nằm dài đó đâu, để tránh giành mất sportlight của bản thân.

Nhưng vấn đề là trước khi giết chết Nguyên Ly Thánh Tôn thì hắn không thể nào hồi sinh được.

Không có Vô Đạo kiếm của Thu Vũ Tuyền thì sau này làm sao đây?

Lẽ nào phải dùng kiếm đạo hoàn mỹ?

Nhưng mà kiếm đạo hoàn mỹ thấu chi còn nghiêm trọng hơn nữa đấy!

Nhưng mà cũng hết cách, bây giờ Tiểu Huyền giới cũng không còn nữa rồi.

Hơn trăm triệu người theo sau mình để tìm đường sống, hắn chỉ có thể tiếp tục đánh về phía trước.

Nhờ vào nhát kiếm mà Thu Vũ Tuyền cung cấp, thời gian ba ngày sau đó, phía trước bọn họ chẳng có một tên địch nào cả.

Sau khi biết tin Thiên Dung bộ bị tiêu diệt, cả Đại Huyền giới đều ồn ào cả lên.

Bình thường hơn trăm triệu năm cũng chưa chắc có một Huyền Thánh cửu trọng chết đi.

Đến nay mới một chốc đã chết mất mười người, đúng là đang kiểm tra sức chịu đựng của mọi người mà.

Mà khi biết mười người đó lại cùng nhau chết trong tay của một người, hơn nữa chỉ sau một nhát kiếm thôi, cao thủ các bộ vốn còn đang dự định sẽ tập hợp lại, liên quân với nhau để giết sang liền phanh cả lại.

Bọn họ cảm thấy việc vây công Khí tộc nhất định phải tính kế lâu dài.

Thế là hôm nay, tộc trưởng của tám bộ tộc còn lại đều đã tập hợp cả lại với nhau để mở cuộc họp.

Nghiên cứu làm sao để đối phó với việc tiến quân của Tiểu Huyền giới.

“Chỉ một Khí tộc cỏn con mà thôi, chỉ mìnhThiên Thắng bộ bọn ta thôi cũng có thể đánh cho tan tác rồi, tiền đề là không được có sự tồn tại của nhát kiếm kia.”

“Chỉ cần không có sự tồn tại của Thu Vũ Tuyền thì những người khác căn bản chẳng cần phải nghĩ ngợi.”

“Cái tên gọi là Đại hiền giả Khương Thành kia cứ phái đại hai Huyền Thánh cửu trọng ra là có thể áp chế rồi.”

Người nói ra lời này chính là Cảnh Hồi – tộc trưởng của Thiên Thắng bộ.

Thực lực của hắn xếp trong hàng ba của hơn một trăm Huyền Thánh của cả Đại Huyền giới.

Chỉ có điều là lời này của hắn có nói cũng như không.

Dịch Hoài – tộc trưởng của Thiên Tiêu bộ hậm hực nói: “Vấn đề là Thu Vũ Tuyền có tồn tại, ai có thể ngăn được nàng ta hả?”

Các đại lão của Huyền tộc ở hiện trường đều mang vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Nhát kiếm đó của nàng ta ở đâu ra được vậy?”

“Thế giới này sao lại có một loại kiếm thuật không chịu nói lí lẽ đến vậy cơ chứ?”

“Vậy e là nhát kiếm kia không phải là kiếm thuật có thể giải quyết được, có lẽ đã liên quan đến huyền linh rồi, cũng chính là đạo của Nguyên Tiên giới bên kia…”

“Ta từng giao phong với Thiên ma ngoại vực, thủ đoạn của bọn họ quả thực rất kì lạ, nhưng vẫn chưa thấy ai đặc biệt được đến thế.”

“Chặn không được nhát kiếm đó thì chúng ta chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Khí tộc đánh vào Thái Di Diệu cảnh thôi.”

Mọi người ào ào thảo luận, có người đột nhiên nói: “Bản thân Huyền Thần có lẽ có thể chặn được Thu Vũ Tuyền nhỉ?”

“Huyền Thần và Thiên Đạo gắn kết với nhau, hắn đại diện cho Thiên Đạo, có lẽ không thể trực tiếp ra tay với sinh linh đâu ha?”

“Càng huống hồ gì chúng ta cũng đâu làm gì, cứ toàn mong chờ vào lão nhân gia hắn à?”

“Vậy ngươi đi đỡ nhát kiếm kia đi!”

Tuy bọn họ vô cùng tôn kính Di, nhưng không muốn đi tìm cái chết một cách ngu ngốc.

Nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, thương hiệp rất lâu cũng chẳng có kết quả.

Đến cả đám đại lão còn hết cách với nhát kiếm kia chứ đừng nói gì đến những tộc nhân Huyền tộc khác.

Những lời bàn tán liên quan đến Thu Vũ Tuyền thậm chí đã vượt qua luôn cả chuyện hơn trăm triệu Khí tộc tiến đánh nữa.

Thậm chí đến cả mấy Thiên Thần lưu lạc đến Huyền giới cũng biết được tin tức này.

Trong một hang động đá vôi dưới đất của Thiên Tiêu bộ, sáu Thiên Thần Tông Quần và Sở Đìng, Phạm Tình, Quy Bình ngồi quanh lại với nhau.

“Khương Thành và Thu Vũ Tuyền?”

“Đại hiền giả của Khí tộc và Thôi Xán kim mang, ta không nghe lầm đấy chứ?”

Tông Quần huơ tay múa chân, lời lẽ sắc bén vang vọng trong hang động đá vôi, mang theo từng hồi đáp lại.

Hang đá vôi này khá vắng, sau khi bố trí một đống cấp chế che giấu đi, trong thời gian ngắn sẽ không bị người khác tìm được.

Ở đây cũng là căn cứ bí mật của sáu người bọn họ.

Mấy năm đến với Huyền giới này, sắc người tiếp tục chuyển hóa tiên lực thành huyền lực, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ đã thành công dung nhập với Huyền giới.

Bọn họ chỉ là những tiên nhân có được huyền lực, những trang bị như huyền phác, huyền linh, huyền văn thì bọn họ không có.

Sau khi đi ra ngoài còn rất dễ bị người khác nhìn ra thân phận là “Thiên ma ngoại vực” nữa.

Mà một khi thân phận đã bại lộ thì lập tức sẽ dẫn đến sự truy sát không ngưng của vô số người.

Giết chết một Huyền Thánh lục trọng, không cần mất quá lâu để kinh động dẫn đến sự vây giết của đám Huyền Thánh cửu trọng.

Mấy năm này sáu người trốn đông trốn tây, có thể nói là mỗi ngày đều sống trong nỗi sợ bóng sợ gió.

Điều an ủi duy nhất chính là mọi người vẫn còn sống, hơn nữa còn dần tụ tập lại được với nhau.

Chương 2198: Trận doanh đã định sẵn thất bại

Nghe tin địa vị của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền ở Khí tộc rất cao, mọi người cảm thấy không thể tin được.

Phàm Tình đoán: “Có lẽ chỉ là trùng tên thôi nhỉ?”

Vẻ mặt Quy Bình cũng đầy sự hoài nghi: “Khí tộc sao có thể thu nhận hai người ngoài, hơn nữa còn để cho thân phận cao vậy được?”

“Phải đó!”

Tông Quần giống như đã tìm được sự cộng hưởng, nói the thé: “Chúng ta trong miệng bọn họ chính là những Thiên ma ngoại vực, gặp là giết còn nhanh hơn cả mà.”

“Lại còn Đại hiền giả đồ, có khả năng à?”

Hai Thiên Thần khác là Cốc Tuần và Mãn Thiệu cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Có lẽ chỉ là trùng tên thôi.”

“Huyền Thánh cửu trọng mạnh nhường nào chứ người và ta cũng đâu phải chưa từng thấy được.”

“Hai người kia dù có mạnh hơn nữa thì cũng không thể có được chiến tích huy hoàng vậy đâu.”

“Hầy.”

Trong sáu người bọn họ, Sở Đình sau khi yên lặng thật lâu mới phát ra tiếng thở dài.

“Có lẽ bọn họ chính là Khương Thành và Thu Vũ Tuyền mà chúng ta biết.”

Một người trùng tên thì cũng thôi đi, hai người cùng trùng tên, tính khả năng quá nhỏ.

Càng huống hồ gì bên ngoài giờ đây đều đã nói hai người đó là “Thiên ma ngoại vực” cả rồi.

Những chi tiết này mấy người Tông Quần và Cốc Tuần, Mãn Thiệu không thể không nhìn thấy được.

Trong lòng bọn họ chỉ từ chối không muốn tin mà thôi.

Suy cho cùng thì mấy nắm nay đều sống thật bấp bênh, dùng từ như sống trong nhà có tang cũng không hình dung được nổi.

Khương Thành và Thu Vũ Tuyền cùng vào Huyền giới lại trở thành khách, hưởng thụ đãi ngộ cao như vậy, thậm chí địa vị còn cao hơn cả.

Chuyện này nếu đổi thành ai đi nữa thì trong lòng cũng rất khó để cân bằng.

Quả nhiên, Tông Quần và Cốc Tuần lập tức phản bác lại.

“Không thể nào!”

“Mấy năm nay Khương Thành và Thu Vũ Tuyền bặt vô âm tín, không chừng đều đã chết cả rồi, hai người kia sao có thể là bọn họ được?”

“Ngươi nói chắc như vậy có gì chứng minh không?”

“Ta có.”

Sở Đình lại lần nữa lắc đầu thở dài.

“Ta tận mắt thấy bọn họ đến Khí tộc.”

“Cái gì?”

“Tận mắt nhìn thấy ư?”

Toàn bộ mấy người trong động đều cảm thấy thật khó tưởng tượng được.

“Sao ngươi lại nhìn thấy được chứ?”

“Sao các ngươi không ở cùng nhau?”

Nhắc đến chuyện này, Sở Đình cũng rất buồn bực, buồn bực đến mức muốn thổ huyết.

Sớm biết Khương Thành thật sự có địa vị cao như vậy ở Khí tộc thì ban đầu có nói thế nào hắn cũng sẽ không rời đi.

Nghĩ đến những ngày tháng khổ cực mấy năm nay ở Đại Huyền giới, rồi lại nghĩ đến Đông Phàm Thánh Chủ đi theo Khương Thành sống an nhàn vô kể như vậy, hắn hận đến nỗi xanh cả ruột.

Hắn lượt bỏ đi trận khảo nghiệm tham gia vào Khí tộc ban đầu đi rồi kể lại mọi chuyện đã xảy ra một lượt.

“Hiện nay chúng ta ở Huyền giới ai ai cũng đòi dánh, sớm muộn gì cũng lại lần nữa bị tìm ra.”

“So với việc ở đây lo lắng sợ hãi, chi bằng đi đầu quân cho Khương Thành.”

“Đầu quân cho Khương Thành?”

Ánh mắt Phạm Tình và Quy Bình sáng lên.

Đường đường là Thiên Thần mà lại như trông gà hóa cuốc, những ngày tháng này bọn họ sớm đã chịu đựng đủ rồi.

Sở Đình gật đầu thật mạnh: “Sau khi đến nương nhờ, chúng ta chi ít cũng không cần phải trốn tránh nữa, có thể nhìn thấy ánh sáng rồi.”

“Nhưng mà, bọn họ sẽ tiếp nhận chúng ta sao?”

Sở Đình có phần do dự.

“Chúng ta chẳng có giao tình gì với hắn cả.”

“Phải đó.”

Quy Bình cũng mang theo sự hoài nghi: “Thu Vũ Tuyền cũng đâu phải người quen của chúng ta, thậm chí còn có phần mâu thuẫn.”

“Bọn họ sẽ chịu.”

Sở Đình lại rất có lòng tin.

“Thu Vũ Tuyền từng là Thần Quân của Thiên cung, với chúng ta cũng có chút tình hương hỏa. Khương Thành cũng không có gì vướng mắc với chúng ta, hơn nữa người này…”

Hắn nói đến đây thì vẻ mặt liền trở nên kì lạ.

“Khụ, chỉ cần nói mấy lời dễ nghe thì có lẽ hắn sẽ đồng ý ngay.”

Đây là chuyện tâm đắc nhất mà trong lúc mấy ngay đi cùng Khương Thành và Đông Phàm hắn đã nhận ra được.

Phạm Tình và Quy Bình ngơ ngác nhìn nhau.

“Đơn giản như vậy sao?”

“Chuyện này không được chậm trễ, chúng ta lập tức đến Thiên Dung bộ để tụ họp đi.”

“Nói thật lòng thì ta sớm đã chướng mắt với mấy tà ma của Đại Huyền giới lắm rồi, ngày nào cũng đuổi theo chúng ta không ngưng.”

Phạm Tình hung hăng nói: “Hiện nay Khương Thành đánh với bọn họ, chúng ta theo hắn cũng là để trút cái cục tức này.”

Quy Bình phấn chấn nói: “Đúng, chúng ta xuất phát thôi.”

Lúc bọn họ vừa định hành động thì Tông Quần và Cốc Tuần, Mãn Thiệu lại chặn trước cửa.

“Ba vị xin hãy từ từ.”

“Tuyệt đối không được manh động.”

“Không thể đi.”

“Hoặc có lẽ bây giờ Khương Thành bằng lòng tiếp nạp chúng ta, nhưng theo hắn thì sẽ là vạn kiếp bất phục đấy.”

Sở Đình chau mày: “Sao có thể biết được chứ?”

Tông Quần lăn tăn nói: “Sở đạo hữu hà tất đã biết rồi mà còn cố hỏi?”

“Mục tiêu cuối cùng của Khí tộc là cái gì, là Thái Di Diệu cảnh, Khương Thành bọn họ sẽ chọi với Di.”

“Ngươi cảm thấy bọn họ có thể thắng Di không?”

Gương mặt Sở Đình như nghẽn lại, Phạm Tình và Quy Bình vốn còn định bay ra khỏi động phủ bất giác ngừng bước chân lại.

Di mạnh bao nhiêu bọn họ không rõ, suy cho cùng thì cũng chưa từng giáp mặt qua.

Nhưng từ việc hắn có thể là chúa tể của cả Huyền giới, hơn nữa Vô Thượng Đạo Cấp còn không có cách gì với hắn mà tháy thì thực lực của người này chắc chắn còn mạnh hơn tất cả các Chính Thần.

Vấn đề là mạnh hơn bao nhiêu mà thôi.

Nhân vật ở Nguyên Tiên giới có thể chọi với Di không phải là 27 Chính Thần mà là Thần chủ của Vô Thượng Đạo Cấp kia.

Loại người này bọn họ chẳng thể nghĩ ra được dáng vẻ bị hắn đánh bại ra sao.

Chắc đó là thần chân chính nhỉ?

“Nhưng mà, Thu Vũ Tuyền có Vô Đạo kiếm mà.”

Huyền giới bên này chưa có ai nghe qua Vô Đạo kiếm, bọn họ từ Nguyên Tiên giới sang đây thì lại sớm nghe quen tai rồi.

Sau khi biết được Thiên Dung bộ trải qua trận chiến đó, mấy người lập tức đã đoán ra được.

“Vô Đạo kiếm kiên cố vững chắc, là vật có thể cắt được tất cả mọi thứ vô hình trên thế gian, Di có lẽ cũng khó may mắn tránh được…”

“Sở huynh sai quá sai rồi.”

Tông Quần cao giọng cắt ngang hắn.

“Vô Đạo kiếm chỉ là một trong số mười bốn Thiên Đạo chí bảo thôi, nó có thể cắt được mười ba chí bảo khác à?”

Còn chưa đợi năm người còn lại mở miệng thì hắn đã tự hỏi tự trả lời rồi: “Nếu như Vô Đạo kiếm có thể làm được chuyện như vậy thì nó đã không liệt vào trong hàng ngũ cùng với mười ba chí bảo khác rồi.”

“Nói trắng ra thì uy năng kinh khủng của nó đến từ Thiên Đạo, chẳng có gì khác với những chí bảo khác cả.”

“Còn Di thì mạnh đến đâu chứ?”

“Hắn là nhân vật có thể phân tách đi một phần Thiên Đạo, hơn nữa còn có thể tấn công vào biển Thiên Đạo đấy.”

“Loại người này, ngươi cảm thấy Vô Đạo kiếm có thể làm tổn hại được hắn à?”

Toàn bộ đám người Sở Đình và Phạm Tình đều trầm mặc.

Bởi vì bọn họ không còn tìm được lí do nào để phản bác lại.

Tông Quần tiếp tục đĩnh đạc nói: “Bây giờ nếu như chúng ta đi nương nhờ Khương Thành, đến lúc đó sẽ chết theo hắn mất.”

“Đừng có thấy Khương Thành và Thu Vũ Tuyền bây giờ ngầu vậy, thật ra đó là một con đường không lối thoát.”

“Tại sao chúng ta lại đi nương nhờ vào một trận doanh đã định sẵn là sẽ thất bại chứ?”

“Mà ngược lại, nếu như chúng ta đến nương nhờ Thái Di Diệu cảnh, tương lai có thể thật sự sẽ có chỗ cắm rễ ở Huyền giới này rồi…”

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình vốn còn cảm thấy hắn nói rất có lí.

Nghe đến đây lại dần thấy có gì đó không đúng.

“Chờ chút, Tông Quần, ý của ngươi là gì chứ?”

“Chúng ta không đi đầu quân cho Khương Thành thì thôi đi, lại muốn ngược lại đi nương nhờ vào kẻ địch Huyền giới à?”

“Ngươi nghĩ cái gì vậy? Điên rồi chắc?”

“Khương Thành và Thu Vũ Tuyền tốt xấu gì cũng thuộc dạng như chúng ta, đều đến từ Nguyên Tiên giới. Ngược lại là Đại Huyền giới mới có thâm thù đại hận với chúng ta, đề nghị này của ngươi thật quá hoang đường rồi!”

Nếu như Tông Quần đề nghị mọi người yên lặng quan sát, ở đây chờ đợi xem thế cục phát triển thì bọn họ còn có thể hiểu được.

Còn chuyện quay góc 180 độ thế này, chuyển sang đầu quân cho kẻ địch thì bọn họ thật sự không chấp nhận được.

Chương 2199: Dã tâm của Tông Quần

“Đều đến từ Nguyên Tiên giới?”

Tông Quần cười nham hiểm lắc đầu.

“Chúng ta không có thù oán gì với Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, nhưng cũng chẳng có giao tình.”

“Chư vị hãy tự hỏi lòng xem, thân phận Nguyên Tiên giới hiện giờ ngoại trừ việc thu hút sự thù hận của Huyền tộc xung quanh ra còn có ý nghĩa gì khác nữa không?”

“Chúng ta đã không còn trở về được nữa rồi, chuyện này có lẽ các ngươi rất rõ rồi nhỉ?”

Sở Đình và Phạm Tính há hốc mồm, lại phát hiện ra bản thân căn bản không thể phản bác lại được.

Mấy năm nay, nguyện vọng lớn nhất của bọn họ chính là quay trở về.

Nhưng Thiên Đạo của Huyền giới lại bị Di ảnh hưởng rất sâu rồi, bọn họ giống như bị nhốt trong một địa ngục màu xanh lộng gió vậy, căn bản chẳng có đường để đi.

Càng huống hồ gì thông đạo giữa Huyền giới và Nguyên Tiên giới đã bị cắt đứt rồi.

Cho dù Di có mở cái lồng này ra thì bọn họ có nhờ vào Thiên Đạo chí bảo để thông qua biển Thiên Đạo ở Huyền giới cũng chẳng thể về lại Nguyên Tiên giới bên kia.

Trở vềm đã trở thành một giấc mộng xa vời.

Nhìn thấy mọi người đều đang lặng yên, Tông Quần nhân cơ hội đốc thêm vào, tiếp tục kích động.

“Thực lực đến mức như chúng ta, cái gọi là hạn chế về địa vực sớm đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

“Có thể thành Thần ở Nguyên Tiên giới, tại sao ở Huyền giới lại không thể thành Thần chứ?”

“Muốn tiến thêm một bước nữa thì phải thích ứng với môi trường mới.”

“Mà muốn cắm rễ được ở đây thì nhất định phải có được sự công nhận của Di và những Huyền tộc khác…”

Phạm Tình càng nghe lại càng chau màu, nhịn không được mà cắt ngang lời hắn.

“Huyền tộc đã đối đãi với chúng ta như là Thiên ma ngoại vực, dựa vào đâu mà bọn họ công nhận chúng ta chứ? Ngươi đi đầu quân ngược lại sẽ bị bọn họ giết đấy.”

“Mỗi một phút một giây đều như vậy cả.”

Trên gương mặt Tông Quần lộ ra nụ cười tự tin.

“Đổi lại trước đây, bọn họ đương nhiên là đầy địch ý rồi, nhưng bây giờ thì không giống nữa.”

“Bản thân Huyền giới đang bị công đánh, chính là lúc nên xuất đầu lộ diện.”

“Lúc này chúng ta đi đầu quân có nghĩa như việc đưa củi vào mấy ngày đông vậy, bọn họ sẽ dang rộng vòng tay ra chào đón.”

“Đưa củi ngày đông?”

Uy Bình bất giác lắc đầu.

“Huyền tộc không thiếu cao thủ, sự tồn tại của chúng ta đối với bọn họ mà nói có cũng như không.”

“Các ngươi quên Vô Đạo kiếm rồi sao?”

Tông Quần tự tin tràn đầy nói: “Bọn họ chặn không được Vô Đạo kiếm, nhưng chúng ta có thể, bởi vì chúng ta cũng có Thiên Đạo chí bảo mà.”

“Nếu các ngươi là đám cấp cao của Huyền tộc, đối diện với Vô Đạo kiếm không có cách giải thì có lựa chọn hợp tác với chúng ta không?”

Khi lời nói của hắn vừa nói ra thì trong tay đã sáng lên ba viên châu lấp lánh.

Ba viên châu này lần lượt có màu đen, trắng và xám, lúc này đang từ từ lơ lửng xoay tròn trong lòng bàn tay hắn.

Ba viên châu nhìn có vẻ tách biệt nhưng lại cho người ta có cảm giác bổ sung thành một thể với nhau, vô cùng thần diệu.

Vật này chính là Tam Hồn châu mà Hồn Đế nắm giữ.

Nói ra thì viên châu này cũng có chút nguồn gốc với Khương Thành.

Năm xưa khi còn ở thời kì Cổ Tiên giới, ba viên châu này hóa thành ba động thiên phúc địa, chính là tam đại Long cốc.

Giống với Vô Đạo kiếm, Tam Hồn châu cũng là chí bảo chinh chiến được.

Chẳng qua là Vô Đạo kiếm có thể cắt được những vật hữu hình, còn quy tắc công kích của Tam Hồn châu lại là thần hồn vô hình.

Ba người Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình nhìn ba viên châu liền không hẹn mà cùng lắc đầu.

“Thiên Đạo chí bảo thuộc về Thập Thiên Đế, chúng ta chỉ đại diện tiếp quản, căn bản không thể phát huy được uy năng gì.”

“Ta không biết Vô Đạo kiếm kia của Th Vũ Tuyền mạnh bao nhiêu, hoặc Vô Đạo kiếm của nàng có phải do Thiên Đạo ban cho hay không, bản thân nàng đã là người có thiên mệnh rồi.”

“Còn chúng ta vốn chẳng phải là người có thiên mệnh của chí bảo.”

“Dù cho chúng ta có dùng chí bảo thì cũng không thể chống lại được Vô Đạo kiếm đâu nhỉ?”

Ba người bọn họ cũng có chí bảo.

Nếu như Thiên Đạo chí bảo có thể phát huy được uy năng thật sự thì bọn họ nào có cần phải trốn đông trốn tây như vậy chứ?

Cứ đi thẳng ra ngoài như Thu Vũ Tuyền chặn thần giết thần như vậy là được rồi.

“Các ngươi chỉ biết một mà không biết hai.”

Tông Quần lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí.

“Sở dĩ Thiên Đạo chí bảo mạnh như vậy không phải do bản thân nó thần diệu bao nhiêu, mà do nó có được sự công nhận của Thiên Đạo, đại diện cho ý chí của Thiên Đạo.”

“Nó chính là đế khí có thể dùng được Thiên Đạo.”

“Bây giờ chúng ta không thể phát huy được uy năng thật sự của nó chỉ bởi vì chưa có được sự gia trì của Thiên Đạo mà thôi.”

“Không có Thiên Đạo, cái gọi là chí bảo này cũng chẳng bằng được đế khi siêu phàm nữa.”

“Mà Thiên Đạo của Huyền giới thì bị Di ảnh hưởng đến.”

Giọng điệu của hắn dần trở nên cao hơn, ánh mắt nhìn vào Tam Hồn châu lại càng trở nên cuồng nhiệt hơn.

“Chỉ cần hắn gia trì cho chí bảo của chúng ta thì Tam Hồn châu này có thể khôi phục lại uy phong ngày trước.”

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình, Cốc Tuần, Mãn Thiệu đều lũ lượt lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Đặc biệt là Cốc Tuần và Mãn Thiệu, lại càng thêm kích động, hưng phấn hắn lên.

“Ở đây là Huyền giới, Thập Thiên Đế căn bản không thể can dự vào được.”

“Nếu như Di gia trì cho chúng ta thì chúng ta có thể trở thành Thập Thiên Đế của Huyền giới rồi.”

“Địa vị so với trước đây không thể đánh đồng được nữa.”

“Đến lúc đó trong tay nắm giữ Thiên Đạo chí bảo, mấy Huyền Thánh cửu trọng của Huyền tộc căn bản chẳng phải là đối thủ

của chúng ta, nào có dám nhìn chúng ta bằng ánh mắt thù địch được nữa?”

“Chính là vậy.”

Ánh mắt Tông Quần sáng rực, nhìn vào Sở Đình dẫn đầu, trong tầm mắt mang theo một chút áp bức.

“Sở huynh, ngươi vẫn luôn muốn trở về, nhưng ngươi có từng nghĩ đến cảnh tượng sau khi trở về sẽ ra sao chưa?”

“Ngươi sẽ trở về lại là Thiên Thần bộ hạ dưới trướng Tâm Đế, hắn có thể lấy lại thần đạo cả ngươi bất cứ lúc nào, cũng có thể thu hồi Độ Tâm kính trong tay ngươi lại.”

“So với việc nhìn sắc mặt của người ta mà sống, chi bằng nhân cơ hội này thoát khỏi sự khống chế của hắn?”

“Bọn họ có thể làm Thiên Đế, tại sao chúng ta lại không thể làm chứ?”

Giọng điệu của hắn nghe có vẻ chói tai, đến cả Phạm Tình và Quy Bình cương quyết không muốn đầu quân cho Huyền tộc cũng lộ ra vẻ động tâm.

“Nhìn sắc mặt người ta mà sống?”

Sở Đình khẽ lắc đầu: “Đầu quân cho Di chẳng phải cũng là nhìn sắc mặt người khác mà sống đấy sao?”

Giữ hắn và Tâm Đế đã xảy ra rất nhiều chuyện, mối quan hệ giữa hai người họ và hững Chính Thần, Thiên Thần khác không giốn nhau lắm.

Nếu không thì lần hành động ở thông đạo lần này hắn cũng không phải người làm đội trưởng.

Trong lòng hắn không bằng lòng phản bội lại Tâm Đế.

Ý của Tông Quần đã quyết, hắn lớn tiếng nói: “Di đại diện cho Thiên Đạo, chúng ta nhờ cậy hắn là nhờ cậy vào Thiên Đạo, có gì mà trở ngại chứ?”

“27 Chính Thần của Nguyên Tiên giới kia không phải cũng nhờ vào Thiên Đạo bên đó hay sao?”

“TRở về làm Thiên Thần, ở đây làm Chính Thần.”

“Lựa chọn thế nào căn bản không cần phải nghĩ đâu ha?”

Sở Đình rơi vào sự trầm tư.

Còn ánh mắt của Phạm Tình và Quy Bình lại sáng rực lên nhìn vào hắn.

Trong lòng hai người bọn họ sớm đã bị lung lay, chỉ còn chờ sự quyết đoán của Sở Đình.

Không biết chờ đợi bao lâu, cuối cùng Sở Đình mới từ từ nói ra một câu.

"Nếu như tương lai vị Thần Chủ kia của Vô Thượng Đạo Cực bị Di đánh bại rồi, Huyền giới và Nguyên Tiên giới hai hợp làm một thì chúng ta nên đi về đâu?"

Vào lúc sáu Thiên Thần còn đang tranh luận không biết nên đứng về phía bên nào thì Khương Thành đã tiến công về phía mục tiêu.

Liên tục đi về trước ba ngày, đại quân hơn trăm triệu Khi tộc đã sắp đi khỏi lãnh địa của Thiên Dung bộ rồi.

Ba ngày nay bọn họ không gặp phải bất cứ kẻ địch nào cản trở cả.

Cho đến hôm nay, bọn họ sắp đến được Thái Di Diệu cảnh thì phía trước hành cung đã xuất hiện bóng dáng của một nam tử trẻ tuổi có dung mạo tuấn tú.

Nhìn thấy người này, đám người Ôn Trì và Lịch Đường vẫn chưa có cảm giác gì cả.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột, Ngân Trí, Hắc Nhạc phía sau thì lại kinh hoàng hét lên.

"Di!"

Chương 2200: Hẹn ước tam quan

Nam nhân trước mắt chính là Di?

Khương Thành xem như cũng nghe sấm quen tai rồi, bất giác đánh giá kĩ càng một phen.

Sau đó không thể không thừa nhận là bản thân đã cảm nhận được một chút uy hiếp.

Xuất đạo nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên hắn chạm phải một nhân vật có mức độ đẹp trai gần với bản thân.

Thân thái một thân mang áo sam đứng thẳng tắp, mang theo sự khác biệt bẩm sinh.

Ngũ quan hắn như tác phẩm nghê thuật từ ngọc bảo điêu khắc mà thành, gương mặt góc cạnh rõ ràng đẹp trai vô cùng.

Ánh mắt thâm thúy không sắc bén, ngược lại lại ẩn chứa sự buồn bã đậm sâu.

Nếu như không phải có đám người Bạch La Chân và Kim Bột nhắc nhở, vậy chắc chắn Khương Thành sẽ không thể nào liên hệ hắn với con người chí cao mạnh mẽ gây ra bão táp cho Nguyên Tiên giới rồi.

Ôn Trì và Lịch Đường bị dọa cho một cái.

“Di?”

“Ngươi thế mà lại là Di ư?”

Hai ngươi rút binh khí ra như một phản ứng có điều kiện, giống như người đứng trước chính là một hung thú thuở hồng hoang thấy đầu người là ăn, chỉ có nắm chắc binh khí mới có cảm giác an toàn.

Mà biểu hiện của hai người thì cũng xem như là khá tốt rồi.

Đại quân hơn trăm triệu người phía sau toàn bộ đều bị dọa cho dừng chân cả lại, có vài người thậm chí còn toát mồ hôi lạnh ngay tại chỗ.

Rất nhiều người còn sợ hãi hét toang lên, đại quân hơn trăm triệu người nhất thời loạn cả lên.

“Không hay rồi!”

“Di đến rồi!”

“Sao hắn lại đến đánh nhanh vậy chứ.”

“Cẩn thận!”

Mà trên thực tế, Di chỉ đứng yên ở một chỗ mà thôi.

Ánh mắt không có cảm giác áp bức gì cả, cũng không nói mấy lời cay nghiệt, lại càng không hề phát động công kích ra.

Chỉ là, sự uy hiếp của hắn quá mạnh thôi.

Nghĩ lại đến cả Huyền Thần còn bị hắn áp bức vào trong Tiểu Huyền giới, trong lòng mọi người cảm thấy hắn chẳng khác gì với mấy vị Thần thực thụ cả.

Lịch Đường cố gắng khôi phục lại nhịp thở mãnh liệt của mình, lấy lại dũng khí lên trước hét hỏi.

“Di, ngươi đến đây làm gì?”

Đối với lời hỏi này của nàng, Di đáp lại một câu hỏi ngược có thâm ý sâu xa.

“Các ngươi tiến công đến Thái Di Diệu cảnh rồi, ta đến xem thử có lẽ cũng hợp tình hợp lí nhỉ?”

Lịch Đường nhất thời không có lời gì để nói.

“Chuyện đến hôm nay, chỉ có chiến một trận.”

Tren gương mặt đám người Bạch La Chân và Kim Bột hiện lên ý chí chiến tử mãnh liệt.

Dù đối diện chỉ có mỗi một mình Di, nhưng sau khi đánh nhau thì mấy Huyền Thánh cửu trọng bọn họ cũng không nắm chắc việc sẽ toàn thây rút lui nữa.

Di lắc đầu.

“Đừng hiểu lầm, ta đến đây đâu phải vì muốn khai chiến với các ngươi.”

“Ta chỉ muốn nói chuyện với Khương Thành thôi.”

Khương Thành ngây ra một thoáng, rồi cười híp mắt bay sang trước mặt hắn.

“Ngươi đến chỉ vì muốn tìm ta, lẽ nào muốn đầu hàng nhận thua?”

Di không thể không tắt ngúm nụ cười.

“Quả nhiên ngươi rất đặc biệt.”

“Khí chất đặc bbieejt của ca cũng bị ngươi nhìn ra rồi, xem ra ngươi cũng có mắt nhìn lắm.”

Đám người Bạch La Chân và Ôn Trì ở sau đều mang vẻ sụp đổ.

Đại lão à, phiền ngươi nhìn xem đối tượng đang nói chuyện là ai kìa.

Đó là Thần chấp chưởng cả Thiên Đạo Huyền giới đó, một khi bất cẩn thì không chừng sẽ chết sao không biết luôn á.

Di vốn chẳng tức giận.

Người lại lại nói một câu đầy ẩn ý.

“Chúng ta cũng xem như là đồng môn rồi, ta đương nhiên có thể nhìn ra.”

Đồng môn?

Ý gì đây?

Khương Thành còn chưa kịp nghĩ thì Di đã nói rõ đó là ý gì.

“Các ngươi muốn công hạ Thái Di Diệu cảnh thì có hai sự lựa chọn.”

Hắn làm như bản thân mình là người ngoài cuộc vậy, bình tĩnh phân tích cục diện cho mọi người.

“Thứ nhất, toàn lực tấn công, phát động trận chiến với quy mô hơn trăm triệu người.”

“Còn phía bên ta cũng sẽ tổ chức lại tất cả những tinh anh của tám đại bộ tộc òn lại để ngăn chặn, đến lúc đó xem thử các ngươi còn làm ra kì tích gì nữa không.”

“Hoặc là…”

Hắn nhìn sang Thu Vũ Tuyền, nói ẩn ý: “Vô Đạo kiếm của ngươi có thể giết chết nhiều người như vậy.”

Nói thật lòng thì dù cho hệ thống hack bây giờ có dùng được thì phương án này Khương Thành cũng rất mâu thuẫn.

Nó có nghĩa là hắn phải tận tay giết chết hàng trăm triệu sinh linh trong một trận chiến.

Ca này tuy là tiên nhân cấp cao, trước đó cũng từng đánh không ít trận chiến lớn nhỏ, nhưng chưa từng có tâm thái thờ ơ xem vạn vật như chó rơm.

Kế hoạch vốn có của hắn vẫn luôn là giết chết đám cao thủ cầm đầu của đối phương thôi.

Những Huyền Thánh lục trọng thất trọng gì đó tự nhiên sẽ bị dọa cho mất đi ý chí chiến đấu, hét một cái là chạy tán loạn.

Nhưng giờ có Di ra mặt triệu hiệu thì đối phương chắc chắn sẽ tử chiến cho đến người cuối cùng.

Huyền tộc và Khí tộc đến lúc đó chỉ có một bên còn sống, bên kia sẽ trực tiếp bị giết cho sạch sành sanh.

"Thứ hai thì sao?"

"Thứ hai, ta sẽ bố trí ba cửa ải."

Ánh mắt của Di từ từ nhìn sang gương mặt của đám người phía trước.

"Chỉ cần các ngươi có thể xông ua được thì Thái Di Diệu cảnh sẽ là địa bàn của các ngươi rồi."

Khương Thành cau màu truy hỏi: "Cửa ải gì chứ?"

Di cười lắc ngón tay.

"Cửa ải mà ta đặt ra đến lúc đó các ngươi sẽ tự biết."

Thành ca chẳng hề hài lòng: "Ngươi xem ta là đồ ngốc à, đó chẳng phải là trực tiếp đi vào vòng mai phục của ngươi sao? Còn không biết ở đó có đao thật đao giả gì mà làm nữa."

Di than thở nhẹ một cái: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết là ba cửa ải đó ta sẽ không can dự vào, mà là do các đại bộ tộc của Đại Huyền giới tự mình đóng giữ."

Còn chưa chờ Khương Thành đáp lời thì đám người Bạch La Chân và Kim Bột, Ôn Trò ở đằng sau đã vui mừng lên tiếng.

"Lời này là thật sao?"

"Ta chưa bao giờ nói đùa."

"Chỉ cần bọn ta vượt qua ba cửa ải mà bọn họ đóng giữ thì ngươi sẽ nhận thua?"

Di lại lần nữa tắt ngúm nụ cười.

"Không tính là nhận thua, nhưng mà từ đó về sau Thái Di Diệu cảnh sẽ là của các ngươi, ta sẽ chấp nhận cho các ngươi hành tẩu ở Huyền giới."

Đây chính là mục đích lần này bọn họ xuất chiến.

Thậm chí kết quả còn tốt hơn so với trong suy nghĩ của bọn họ một chút.

Di đích thân thừa nhận địa vị của Tiểu Huyền giới, có nghĩa là chính thức có huân chương công nhận, tám đại bộ tộc còn lại của Đại Huyền giới cũng không còn lí do đối địch nữa.

Chuyện tốt như vậy khiến bọn họ nghi ngờ liệu có phải là thật không.

Dựa vào thực lực của nam tử trước mặt kia, hắn trực tiếp ra tay là được rồi, hà tất phải phí công như vậy?

Lẽ nào… hắn cũng kiêng kỵ sự tồn tại của Vô Đạo kiếm?

Thu Vũ Tuyền nhịn không được hỏi: "Thế nào mới xem như là qua ải? Cần toàn bộ hơn trăm triệu người bọn ta thông qua sao?"

"Không, chỉ cần có một người thành công thông qua thì xem như là qua ải."

"Đơn giản như vậy à?"

Mọi người lại càng cảm thấy không tin nổi nữa.

Di này cũng dễ nói chuyện quá ha.

Không biết lại còn tưởng hắn đang đứng về phía Khí tộc bên này nữa đó.

Lịch Đường đột nhiên nghĩ đến được gì đó liền hỏi: "Vậy nếu như bọn ta không thể vượt qua được ba ải đó thì sao?"

"Không vượt qua được thì rút về."

Cả gương mặt Di ý vị: "Nếu không thì các ngươi muốn sao chứ?"

Ơ chuyện này…

Đến cả Thành ca cũng thấy hơi ngoài dự liệu.

Hắn còn tưởng Di muốn cá cược gì đó nữa.

Kết quả vượt qua thì có lợi ích, không vượt qua được cũng không cần phải trả giá gì.

Xem ra tên này không được chuyên nghiệp rồi.

Một chuyện tốt như vậy, hắn không có lí do để không đồng ý.

Càng huống hồ gì ánh mắt cháy bỏng của đám người Bạch La Chân và Kim Bột sớm đã đổ dồn hết lên người hắn rồi, trên mặt mỗi người đều viết lên chữ hài lòng lắm rồi.

“Vậy được thôi, bọn ta chọn vượt ải.”

Di hài lòng gật đầu.

“Ba ngày sau cửa ải thứ nhất sẽ xuất hiện bên ngoài lối vào Thái Di Diệu cảnh.”

“Ta chờ các ngươi đến.”

Nói xong, người mạnh nhất Huyền giới này liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chương 2201: Muốn thua cũng khó

Ước định của Di và Khương Thành rất nhanh đã được truyền khắp mọi ngõ ngách thông qua Thiên Đạo Huyền giới.

Khắp cả Huyền giới đều được một phen chấn động vì nó.

Nhất thời, trên thì có Huyền Thánh cửu trọng, dưới thì có Địa Huyền, Thiên Huyền, tất cả mọi người đều thảo luận về “ba ải Diệu cảnh” kia.

Rất nhiều người đều không thể hiểu, vì sao Di lại phải làm như thế.

“Vì sao Huyền Thần lại phải đặt ra ước hẹn ba ải với bọn chúng chứ?”

“Đúng đó, với thực lực của Huyền Thần đâu có cần phải phiền phức như thế?”

“Vậy mà ngươi cũng không hiểu à, Huyền Thần chấp chưởng Thiên Đạo, hắn không tiện ra tay với sinh linh, làm như vậy sẽ phá hoại sự công chính của Thiên Đạo.”

“Ta hiểu rồi, Huyền Thần bày ra ba ải này là để chúng ta có một cái sân khấu quyết đấu với Khí tộc.”

“Có thể tiêu diệt Khí tộc hay không thì phải xem bản thân chúng ta rồi.”

Nhưng có càng nhiều người lại đang tò mò rốt cuộc ba ải kia trông như thế nào.

“Ải đầu tiên là so về sức tấn công.”

Người nói ra câu này là tộc trưởng Cảnh Hồi của Thiên Thắng bộ.

Vài phút trước, hắn vừa nhận được “thần dụ” của Di, biết được nội dung về ba ải này.

“Sức tấn công?”

“Có ý gì chứ?”

Hơn trăm cao thủ Huyền Thánh cửu trọng khác đều tề tựu lại ở nơi này.

Rất nhiều người đều có hơi mơ hồ.

“Chúng ta là người canh ải, bọn chúng là người vượt ải.”

Cảnh Hồi dùng ngón tay làm bút, phác họa trong không trung.

Một lúc sau, trong điện xuất hiện hai cái thùng treo kỳ lạ.

Hai cái thùng được nối với nhau bằng một sợi dây và vắt qua cái thanh xà ở phía trên.

Nhìn hai cái thùng được treo trên thanh xà, một đám các đại lão cửu trọng chỉ cần vung vẩy tay thôi đã có thể hủy diệt trời đất ở trong điện bày tỏ đây thật sự nằm ở điểm mù tri thức của bọn họ rồi.

“Đây là vật gì?”

“Có ý gì nữa đây?”

“Sao lại so về sức tấn công rồi?”

“Lẽ nào là muốn xem ai phá hủy được hai cái thùng kia trước à?”

“Không không không.”

Tộc trưởng Dịch Hoài của Thiên Tiêu bộ lắc lắc ngón tay.

“Các ngươi nhìn hai cái thùng kia đi, bây giờ đều ở độ cao như nhau đúng không.”

“Nhưng nếu như một trong hai cái thùng nặng lên, thì cái thùng còn lại sẽ như thế nào?”

Khóe miệng của mọi người co giật, ngươi đang kiểm tra bọn ta như con nít đó hả, tốt xấu gì cũng cho cái đề nào cấp bậc tiểu học đi chứ.

Người may mắn sống sót trong mười ba tộc lão của Thiên Dung bộ là Bạch Trập nói với giọng ủ rũ: “Thì đơn giản thôi, cái còn lại sẽ được nâng lên cao.”

Đây là một vấn đề hết sức đơn giản.

Hai cái thùng được nối với nhau bằng một sợi dây và treo trên thanh xà, khi một bên nặng sẽ bị trì xuống, và bên còn lại hiển nhiên sẽ được kéo lên.

“Vậy thì, nó có liên quan gì đến sức tấn công chứ?”

Dịch Hoài giải thích nói: “Vòng thi ở ải đầu tiên, hai bên lần lượt đứng ở trong hai cái thùng khác nhau.”

“Mỗi người có một cơ hội tấn công.”

“Mỗi lần tấn công sẽ nhận được trọng lượng đặc biệt.”

“Sức tấn công càng mạnh, trọng lượng sẽ càng lớn.”

“Thùng của ai đáp đất trước thì người đó sẽ là bên chiến thắng.”

Cảnh Hồi gật đầu, kính nể nói: “Thùng của chúng ta mà chạm đất trước thì có nghĩa là bọn chúng vượt ải thất bại, hai ải phía sau cũng không cần thi nữa.”

“Còn nếu bọn chúng chạm đất trước, vậy nghĩa là chúng ta thất thủ cửa ải đầu tiên.”

“Hóa ra là như thế!”

Mọi người không khỏi tấm tắc kinh ngạc.

Tất nhiên trong thực chiến sẽ không có cái loại tỉ thí kỳ quặc như thế này.

Đây hiển nhiên là quy tắc thi đặc biệt do Di lợi dụng Thiên Đạo để đạt được.

“Chúng ta phải dốc hết sức mình tung ra một cú mạnh nhất của bản thân, cố hết khả năng để nhận được nhiều trọng lượng

nhất trong trận tỉ thí này à?”

“Đúng vậy, thế nên ta mong rằng các vị canh ải đừng nương tay gì cả.”

“Có sát chiêu hay tuyệt chiêu gì thì đến lúc đó cứ lấy hết ra.”

Giọng nói đầy kiên định của tộc trưởng Văn Hải thuộc Thiên Động bộ đập vào lòng của từng người.

“Lần này, không chỉ là vì triệt để đánh bại Khí tộc!”

“Cũng là vì bảo vệ Huyền Thần của chúng ta, là trận chiến chứng minh bản thân chúng ta!”

Mọi người lao nhao bày tỏ thái độ.

“Đó là chắc chắn rồi!”

“Yên tâm đi!”

“Ải này chúng ta thắng chắc rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta nhiều Huyền Thánh cửu trọng như vậy, bọn chúng chỉ có vài tên, lấy cái gì để đấu với chúng ta chứ?”

“Nhưng mà…”

Trong đám người đột nhiên có một người nói lên với giọng đầy lo lắng.

“Một kiếm kia của Thu Vũ Tuyền, dù cho chúng ta gộp lại, lực công kích cũng thua xa một kiếm kia mà hả?”

Hắn vừa nói thế, những nụ cười tràn đầy tự tin của mọi người lập tức cứng ngắc trên mặt.

Đúng rồi, một kiếm kia có thể diệt sạch mười Huyền Thánh cửu trọng và mấy trăm Huyền Thánh bát trọng.

Dù cho hơn một trăm người đang có mặt ở đây liên thủ cùng tung ra một kích thì cũng không có được cái hiệu quả như thế nữa!

“Về điểm này thì mọi người không cần lo lắng đâu.”

Cảnh Hồi sờ sờ chòm râu đen, lộ ra một nụ cười nắm chắc phần thắng.

“Huyền Thần đã nói trước rồi, ải đầu tiên không thể sử dụng sức mạnh của đạo. Tất nhiên, chúng ta cũng không được dùng

lực huyền linh.”

Nụ cười lập tức quay trở lại trên mặt mọi người.

“Vậy thì đích thực không cần lo lắng rồi.”

“Một kiếm kia của Thu Vũ Tuyền chắc chắn là đạo đặc biệt, chỉ cần không thể dùng đạo, vậy nàng ta sẽ không thể dùng một kiếm kia được.”

“Không sai, nữ nhân này không đáng lo ngại.”

“Nghiền áp bọn chúng!”

Không có uy lực của một kiếm kia, tảng đá lớn trong lòng mọi người cũng biến mất, tâm trạng thả lỏng hơn rất nhiều.

Có người nhìn lên hai cái thùng gỗ trong không trung, vui sướng khôn xiết nói: “Cái thùng kia có thể chứa được nhiều người đến như vậy sao?”

“Tám đại bộ tộc chúng ta cí số lượng người không chỉ trăm triệu thôi đâu.”

“Tất cả đều tiến vào trong đó, thế cái thùng phải lớn cỡ nào nhỉ?”

“Ha ha, đó là thủ đoạn của Huyền Thần, dù cho có chứa cả Huyền giới cũng không vấn đề gì nhỉ?”

“Khụ, các ngươi nghĩ sai rồi.”

Cảnh Hồi ho nhẹ một tiếng.

“Vòng đầu tiên được cử bao nhiêu người, trước mắt vẫn chưa biết được.”

“Hả?”

“Có ý gì chứ?”

Văn Hải giải thích: “Số người ở vòng đầu tiên không cố định, phải xem đối phương phái bao nhiêu người nữa.”

“Cũng tức là nói, bọn chúng phái một, chúng ta cũng chỉ có thể cử một. Bọn họ phái mười, thì chúng ta sẽ cử mười?”

“Không.”

Cảnh Hồi nghiêm túc lắc đầu rồi lại chậm rãi nhếch khóe môi.

“Là người canh ải, số người của chúng ta có thể nhiều hơn bọn họ gấp hai lần!”

Mọi người ở trong điện đều ngây ra, ngay sau đó tất cả đều bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha, lại còn có chuyện tốt như thế á?”

“Bọn chúng không dùng được một kiếm kia, số người lại còn thua chúng ta gấp một lần, vậy ngươi nói xem ta phải thua kiểu gì đây?”

“Cái cái cái, cái này đúng là muốn thua cũng khó mà.”

“Ngon rồi ngon rồi!”

Trong lúc bọn họ xoa tay vui mừng thì Khương Thành cũng đã dẫn theo đại quân đến được biên giới của Thái Di Diệu cảnh.

Xuất hiện trước mắt bọn họ là một đồng bằng xanh ngát không thấy được bờ.

Ở phía trước đồng bằng kia mọc lên một đấu trường cực lớn.

Đấu trường toàn màu xám kia chọc thẳng lên tận mây trời, tràn ngập hơi thở thăng trầm cổ xưa, rất không hợp với Huyền cảnh ở xung quanh.

Đấu trường có tổng cộng hai lối vào.

Một trắng một đen.

Hoàn toàn không cần giải thích, mọi người đều giống như phúc chí tâm linh vậy, lập tức biết được hàm nghĩa đại biểu cho hai lối vào này.

Lối màu đen đại diện cho người tham gia khiêu chiến vòng này.

Lối màu trắng là dành cho khán giả.

Lựa chọn bao nhiêu người để khiêu chiến cửa ải này đều dựa vào quyết định của Khương Thành.

Nhưng còn chưa đợi hắn ra quyết định, Thu Vũ Tuyền đã tự mình bước đến phía trước cánh của màu đen kia.

“Ải này, tính ta vô nữa.”

Chương 2202: Sao có bốn người thôi vậy

Tích cực như vậy sao?

Trong lòng Thành ca thầm nhủ, nhìn ngươi cũng đâu giống với người có hứng thú với đại thế ở Huyền giới đâu chứ.

Chắc chắn là cố ý rồi, muốn giành sự nổi bật của mình đây mà!

"Ngươi đã không được dùng Vô Đạo kiếm rồi còn góp vui cái gì nữa chứ?"

"Thương binh tàn tật thì nên tịnh dưỡng thật tốt, ngoan đi, nghe lời biểu ca."

Đám người Bạch La Chân và Lịch Đường ở phía sau vốn đang vô cùng nghiêm túc nhìn về phía lối vào.

Nghe xong câu này của hắn đều lao nhao lấy tay che mặt, cạn lời cực kỳ.

Ngươi có thể nào giữ một chút tôn trọng với đại công thần của trận chiến lần này với được không?

Dù cho không dùng được một kiếm kia nữa, thì cũng đâu thể nói người ta là thương binh tàn tật chứ.

Thu Vũ Tuyền tức giận trợn mắt liếc ca này một cái.

"Đợi lát nữa ở cửa ải đầu tiên này, ngươi còn phải trông chờ ta gánh theo ngươi đấy, đừng có mà không biết điều."

Đi theo Thành ca lâu như vậy, nàng cũng học được không ít vốn từ mới.

Còn về nguyên nhân nàng muốn tham gia cửa ải này thì rất đơn giản.

Đó là muốn so đấu với Khương Thành một chút.

Dù cho cả hai người có ở cùng một đội thì biểu hiện cũng phải phân chia cao thấp.

Chỉ cần bản thân thể hiện tốt hơn hắn, vậy chứng tỏ nàng đã thắng được hắn một lần rồi.

"Xí, ta mà còn cần ngươi dẫn dắt à?"

Khương Thành khinh thường bĩu môi, nhưng nghĩ đến việc bây giờ bản thân không dùng được hack hồi sinh nữa, thế hình như cũng chẳng có tự tin chắc thắng.

“Vậy tính thêm ngươi nữa đi.”

“Được rồi, những người khác đến cửa màu trắng hết đi.”

“Cái gì?”

“Bọn ta đến cửa màu trắng hết á?”

“Chỉ có hai người các ngươi vượt ải thôi á?”

Mọi người bên Tiểu Huyền giới đều không hề biết nội dung khiêu chiến của ải đầu tiên là gì.

Nhìn thấy chỉ có mỗi hai người bọn họ thì tất nhiên là chẳng yên tâm một chút nào rồi.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột lên tiếng khuyên can.

“Khương hiền giả, như vậy không ổn lắm đâu hả?”

“Người nhiều thì sức cũng mạnh, chỉ hai người thôi thật sự ít quá rồi.”

“Ai cũng không biết được ải này nguy hiểm bao nhiêu, cử thêm nhiều người một chút sẽ ổn hơn đấy.”

Khương Thành khoác tay.

“Quân chỉ cần mạnh chứ không cần nhiều mà, nhiều người để rồi chết oan uổng ở trong đó, tiếc biết bao?”

Mọi người âm thầm xỉa xói, tinh binh này của ngươi cũng tinh nhuệ dữ thần, chỉ có hai người thôi đấy.

Chuyện liên quan đến vận mệnh của Tiểu Huyền giới, trận chiến này có ý nghĩa vô cùng lớn, phần lớn mọi người đều muốn được góp một phần sức.

Lịch Đường trực tiếp đứng ở phía sau Thu Vu Tuyền.

“Muốn ta phải ở bên cạnh hầu hạ bà nội, đây là do ngươi yêu cầu nhé, vậy nên ta bắt buộc phải đi vào.”

Khương Thành phất tay: “Lần này có thể phá lệ, trẫm ân chuẩn rồi.”

“Lần này không thể ngoại lệ được, ta là một người có nguyên tắc!”

Lịch Đường kiên định lắc đầu, lại còn tiến lên trước một bước, áp sát Thu Vũ Tuyền hơn.

Cũng đã gọi người ta là bà nội luôn rồi, ngươi có nguyên tắc cái con khỉ á.

Khương Thành chỉ có thể gắt gỏng sờ sờ mũi, ngẫm nghĩ, chắc hẳn nàng sẽ không cướp nổi sự nổi trội của mình đâu nhỉ.

“Được thôi, tùy ngươi vậy.”

Nhìn thấy Lịch Đường được tham gia đội khiêu chiến, Ôn Trì hiển nhiên cũng không chịu yếu kém.

“Là một thần tử của Huyền tộc, vào thời khắc quan trọng thế này sao ta có thể lùi bước được chứ?”

“Dù cho có phải hi sinh tính mạng của mình thì ta cũng không hối tiếc!”

Thành ca còn chưa đâm chọt hắn thì đám người Bạch La Chân và Kim Bột đứng bên cạnh đã bắt đầu lao nhao muốn được gia nhập rồi.

Nhìn thấy càng lúc càng nhiều người, có vẻ như muốn cả tập thể một trăm triệu người cùng nhau vượt ải, Khương Thành không nhìn nổi nữa.

“Ngoài bốn người bọn ta ra, những người khác tất cả đều đến cửa màu trắng!”

“Đây là mệnh lệnh của Đại hiền giả!”

Hắn không hề biết rằng, lúc này ở trong đấu trường, hàng trăm Huyền Thánh cửu trọng của tám bộ tộc lớn đang sốt ruột chờ đợi bọn họ tiến vào.

“Bọn chúng sẽ phái bao nhiêu người vượt ải nhỉ?”

“Dưới tiền đề không được biết nội dung khiêu chiến, ai cũng sẽ cố gắng mang thêm nhiều người mà nhỉ?”

“Ta cảm thấy sẽ không ít hơn mười triệu đâu.”

“Tốt nhất là như vậy!”

“Ha ha, mong là càng nhiều càng tốt!”

“Người càng nhiều, bọn chúng chết sẽ càng nhanh.”

Bên phía này của bọn họ được cử ra số lượng gấp đôi kia mà.

Nếu bên Tiểu Huyền giới có càng nhiều người tham gia vượt ải thì chênh lệch giữa hai bên cũng sẽ càng lớn.

Nhưng lần này nhất định phải khiến bọn họ thất vọng rồi.

Hết cách thôi, ai kêu mạch não của Thành ca không giống với người khác chứ?

Khi bốn người Khương Thành, Thu Vũ Tuyền, Ôn Trì và Lịch Đường đồng thời xuất hiện ở chính giữa đấu trường, đám người Cảnh Hồi và Dịch Hoài đều lộ ra vẻ mặt sững sốt cùng lúc.

“Sao chỉ có bốn người thế?”

“Hắn nghĩ cái gì vậy chứ?”

“Lẽ nào hắn đã biết trước hạng mục khiêu chiến rồi à?”

“Chết tiệt, là ai tiết lộ tin tức thế?”

Ánh mắt sắc bén của mấy vị tộc trưởng cứ như chim ưng vậy, quét một lượt đám Huyền Thánh cửu trọng ở phía sau mình.

Cứ giống như muốn để tên phản đồ nội gián kia tự hiện nguyên hình dưới cái ánh nhìn bức sát này vậy.

Hơn một trăm Huyền Thánh, ai nấy cũng ưỡn ngực ngẩng cao đầu tỏ ra tuyệt đối không phải do bản thân tiết lộ, bọn họ không hổ thẹn với lòng!

Mà Thành ca lúc này thì lại bị bầu không khí ở đây dọa cho một phen.

Vừa mới tiến vào đã bị tiếng người huyên náo ầm ĩ làm cho đinh tai nhức óc, hơi nóng được dấy lên khiến cho dòng khí lưu ở xung quanh cũng vặn vẹo theo.

Bên trong đấu trường khổng lồ này đã ngồi đầy ắp các tu sĩ đến từ khắp nơi trên Huyền giới.

Phóng mắt nhìn qua, chật kín dày đặc, hoàn toàn không thể đếm được số người.

Cảnh giới của những người này gần như đều ở trên Huyền Thánh lục trọng.

Mà sở dĩ bọn họ xuất hiện ở hàng ghế khán giả này, ngoài việc do bản thân muốn đến góp vui ra thì cũng là vì được tám bộ tộc lớn gom lại.

Dù sao cũng không biết Tiểu Huyền giới sẽ cử bao nhiêu người, những "khán giả" này vốn đều là tuyển thủ dự bị của bọn họ cả.

Chỉ là chính bản thân những người này cũng không hay biết mà thôi.

"Nữ nhân kia là Thu Vũ Tuyền à?"

"Hẳn là đúng rồi!"

"Trông cũng… đẹp thật đấy."

"Đừng nhìn nàng ta, cẩn thận nàng đâm một kiếm giết chết tất cả chúng ta đấy!"

"Không phải đó chứ, lợi hại đến vậy à?"

"Bọn họ chỉ có bốn người thôi sao, đúng là tự kiêu thật đấy."

"Ở ải này, bọn chúng chắc hẳn không vượt qua được đâu nhỉ?"

"Khó nói lắm, dù sao có Thu Vũ Tuyền kia…"

Những tộc nhân Huyền tộc đang vây xem không hề hay biết quy tắc của cuộc thi, vẫn còn tưởng rằng ở ải này có thể sử dụng Vô Đạo kiếm.

Thành ca nghe thấy bọn họ bàn tán, trong lòng rất không thoải mái.

Sao tất cả mọi người đều chỉ bàn luận về Thu Vũ Tuyền chứ.

Không nhìn thấy mình mới là nhân vật chính hay sao?

Sau khi bọn họ vào sân, Bạch La Chân và Kim Bột cũng dẫn theo tộc nhân của Tiểu Huyền giới nối đuôi nhau tiến vào.

Cái đấu trường này là do Di đích thân bố trí, vô cùng thần kỳ.

Nhìn từ bề ngoài cũng chỉ có mấy trăm nghìn chỗ ngồi thôi.

Nhưng hàng triệu người của Tiểu Huyền giới tiến vào lại đều có được chỗ ngồi của riêng mình.

Nhìn thấy hai cái thùng treo lơ lửng ở giữa không trung, tất cả mọi người đều không hiểu làm sao.

“Đây là cửa ải gì thế?”

“Tỉ thí như thế nào?”

“Rốt cuộc Di đang muốn chơi trò gì thế?”

Trong lúc bọn họ ở bên này bàn tán xôn xao thì đám người Cảnh Hồi ở một bên khác cũng đang chuẩn bị rùm beng.

Bên phía Khương Thành chỉ cử ra bốn người, vậy bọn họ phía này chỉ có thể phái tám người.

“Cố gắng tranh thủ triệt để đánh bại bọn chúng ở cửa ải đầu tiên này đi!”

“Ở ải này, bắt buộc phải cử ra tám Huyền Thánh cửu trọng mạnh nhất!”

Cảnh Hồi khẽ giương cằm, ưỡn ngực lên.

“Ta sẽ không nhường đâu, các ngươi không có ý kiến chứ nhỉ?”

Thực lực của hắn vốn được xếp vào top ba Huyền giới nên tất nhiên mọi người đều không có ý kiến gì.

“Tính thêm ta nữa!” Dịch Hoài cũng đứng ra.

Nhưng lần này, lập tức có người phản đối.

Đại diện cho cả Đại Huyền giới xuất chiến, vốn chính là một vinh dự vô cùng to lớn.

Cái cơ hội này, tất cả những Huyền Thánh cửu trọng đang có mặt đều không muốn bỏ lỡ.

“Dịch tộc trưởng, thực lực của ngươi chưa chắc đã hơn bọn ta, đừng nên lên thì hơn.”

Chương 2203: Khương hiền giả tính toán chuẩn xác

“Cái gì, ta không bằng ngươi ư?”

Dịch Hoài lập tức nổi giận, tuy nhiên còn chưa đợi hắn phát điên lên thì đã bị những người khác chen lên đẩy về sau.

“Thực lực của ta bày ra đó kìa, ai không phục thì cứ đến so tài một trận đi!”

“Đấu thì đấu, ai sợ ai chứ?”

“Vì tranh giành vinh dự cho Huyền Thần, cơ hội này ta tuyệt đối sẽ không nhường đâu, ai cũng đừng hòng giành!”

“Có thể thực lực của ta không nằm trong nhóm mười người đứng đầu, nhưng thần thông kia của ta thì các ngươi đều biết rõ mà, bàn về sức tấn công thì ở đây có ai hơn ta được chứ?”

Hết cách rồi, tám suất thật sự quá ít, mọi người thì lại nhiệt tình hăng hái muốn xuất chiến như thế, quả thực rất là khó chọn.

Ngoài Cảnh Hồi và Văn Hải ra thì cũng chỉ có Biên Dược của Thiên Tiêu bộ và Kim Tranh của Thiên Nguyên bộ là miễn cưỡng được mọi người công nhận mà thôi.

Bốn suất còn lại suýt nữa đã khiến cho hàng trăm Huyền Thánh cửu trọng ở đây ra tay đánh nhau.

Còn về bốn tuyển thủ ở trong sân thì đợi gần nửa canh giờ, chẳng có việc gì làm.

Ôn Trì cũng sắp mất kiên nhẫn.

“Không phải nói đến đây để vượt ải à?”

“Sao nhìn chúng ta cứ giống như mấy con khỉ bị trêu đùa thế, đương không lại bị nhiều người vây xem như vậy?”

Lịch Đường cũng rất không thoải mái.

“Đừng nói là Di cố ý trêu chọc chúng ta đấy nhé?”

Nàng không khỏi nhìn về phía hai người còn lại đang ở đây.

Thu Vũ Tuyền đã ngồi xếp bằng, nhắm mắt tu luyện được một khoảng thời gian rồi.

Nơi này đối với nàng giống như không phải là đấu trường ồn ào huyên náo tiếng người mà là một cái động phủ tĩnh thất, mọi người xung quanh cũng như không hề tồn tại.

Còn Khương Thành thì ca này cũng nhắm hờ hai mắt giống thế.

Chỉ là đổi cái tư thế sang nằm mà thôi.

Hắn nằm trên ghế dựa chợp mắt cũng được một lúc lâu rồi.

Lịch Đường không có cách nào hiểu nổi mạch não của hắn, nhưng may mà lúc này tám tuyển thủ ở bên kia cuối cùng đã được chọn ra.

Khi nhóm người Cảnh Hồi và Văn Hải nối đuôi nhau vào sân, hai bên sân bùng nổ những tiếng hò reo hoan hô như núi gầm biển hú vậy.

"Đến rồi!"

"Đó là tộc trưởng của Thiên Thắng bộ bọn ta đấy!"

"Đệ nhất cao thủ của Thiên Nguyên bộ bọn ta cũng ra sân rồi!"

"Đánh tan tác cái đám dư nghiệt của Khí tộc đi, cho bọn chúng biết mặt nào…"

"Rốt cuộc trận này thi cái gì nhỉ?"

Nghi vấn của mọi người rất nhanh đã được làm sáng tỏ.

Khi tám người này bước vào trong sân, bóng dáng của mười hai người trên bệ cao cũng đồng thời biến mất ngay tại chỗ.

Giây tiếp theo, cả hai bên lần lượt xuất hiện trên hai cái thùng.

Phía trước mỗi cái thùng cũng xuất hiện một đĩa tròn giống như thủy tinh vậy.

đĩa tròn kia khoảng chừng bảy thước, nửa trong suốt, xung quanh còn lờn vờn những ánh hào quang, trông có vẻ khá huyền diệu.

Thành ca cuối cùng cũng ngồi dậy từ chiếc ghế nằm.

Hắn liếc mắt nhìn vị trí mình đang đứng, lập tức bắt đầu than phiền.

"Cái gì thế này?"

"Sao ca lại xuất hiện trong cái thùng rồi?"

"Di làm việc chẳng có phong cách gì cả, không nho nhã chút nào."

Lúc trước đứng bên dưới nhìn thấy hai cái thùng này, hắn cũng chẳng có cảm giác gì mấy.

Nhưng bây giờ bản thân ở bên trong thùng, đừng nói là bốn người, dù cho là bốn mươi người cũng vẫn thoải mái tung tăng được.

“Chúng ta phải vượt ải như thế nào?”

Ôn Trì mới vừa hỏi câu này thì bên tai của tất cả mọi người bỗng nhiên vang lên một tiên âm thần bí khó dò.

Rõ ràng không thuộc về bất cứ loại ngôn ngữ nào bản thân từng biết, nhưng mọi người trong phút chốc lập tức hiểu ra quy tắc của trận tỉ thí này.

“Trận thi đấu này lại là như thế á?”

“Mỗi người dốc toàn sức tấn công vào cái đĩa tròn kia một lần?”

Tám người ở trong cái thùng đối diện đã sớm biết được nội dung cuộc thi nên cũng không kinh ngạc gì mấy.

Còn Lịch Đường và Ôn Trì ở bên này thì lập tức giậm chân, bày tỏ bản thân cực kỳ không vừa lòng.

“Như vậy thì bất công quá?”

“Dựa vào đâu mà số lượng người của các ngươi gấp đôi bọn ta chứ?”

“Vậy thì còn đấu cái gì nữa?”

“Trực tiếp tuyên bố các ngươi chiến thắng luôn cho rồi, cái loại cửa ải thiên về một bên kiểu này có ý nghĩa gì hả?”

Đám người Kim Bột và Ngân Trí ở ngoài sân cũng ầm ĩ theo.

“Quá vô lý rồi.”

“Rõ ràng là đang giúp cho bên kia mà.”

Sắc mặt của Bạch La Chân cũng rất khó coi.

Tuy nhiên nàng hiểu được, bây giờ nói cái gì thì đều đã muộn rồi.

“Di vốn là bên phía của bọn chúng mà, giúp đám người bên đó cũng bình thường thôi.”

“Hơn nữa tên đã lên nỏ, không còn đường lui nữa rồi, chỉ có thể cố gắng thi đấu tiếp thôi.”

“Mong rằng Khương hiền giả và Thu Vũ Tuyền có thể tạo ra kỳ tích một lần nữa.”

Nàng biết Ôn Trì và Lịch Đường cũng rất mạnh.

Nhưng hai thần tử này chỉ là hơi mạnh hơn những Huyền Thánh cửu trọng bình thường như bọn họ một chút mà thôi, chứ không phải là chênh lệch hẳn cả cấp bậc.

Ít nhất thì ở phương diện sức tấn công này, sức của bọn họ đánh ra không được bằng hai người.

Chỉ có thể trông chờ vào hai biến số là Khương Thành và Thu Vũ Tuyền mà thôi.

Trên mặt của Tân Linh hiện lên một tia vui mừng.

“Có phải Khương hiền giả đã đoán được sẽ có cục diện này nên mới cố ý chỉ chọn bốn người xuất chiến thôi không?”

Mọi người ngẫm nghĩ kỹ lại, đúng rồi còn gì.

Bây giờ nhân số chênh lệch với đối phương là bốn, nếu như ban nãy phái chín người lên đó, vậy chênh lệch sẽ thành chín rồi.

Đến lúc đó Thu Vũ Tuyền và Khương Thành bắt buộc phải nghĩ cách cứu vãn cái sự chênh lệch chín người này.

Nếu như phái mấy trăm người, vậy thì khỏi thi thật luôn rồi.

Trong nhất thời, sự kính nể của mọi người với Thành ca lại cuồn cuộn như nước sông.

“Khương hiền giả đúng là nhìn xa trông rộng mà!”

“Tính toán chuẩn xác là đây chứ đâu.”

“Tâm tư của Di, đã sớm nằm trong dự đoán của hắn…”

Khương Thành ở tít trong cái thùng phía xa không hề hay biết đang có một trận tâng bốc từ đằng xa dành cho hắn.

Bây giờ trong tai hắn chỉ nghe thấy tiếng cười vui sướng, lời chế giễu và cả những hoan hô trước truyền đến từ chỗ ghế khán giả của tám bộ tộc lớn kia.

“Ha ha ha, thắng rồi, thắng rồi!”

“Tám chọi bốn, hơn nữa còn chỉ đọ sức tấn công thôi, chúng ta thắng chắc rồi!”

“Biết ngay là Huyền Thần sẽ không để chúng ta chịu thiệt thòi đâu mà.”

“Ha ha, ngươi nhìn bốn tên kia đang đực mặt ra kìa.”

“Bàn về sức tấn công, “Thất Tinh Thiên Dẫn Quyết” của đệ nhất cao thủ Ngân Phá Tiên tộc ta xưng thứ hai thì ai dám xưng thứ nhất chứ!”

“Chưa chắc đâu nhé, “Tứ Điệp Tật Không Trảm” của tộc trưởng Văn Hải bọn ta cũng không thua kém đâu…”

Nghe bọn họ nói cứ như biết rõ tường tận, Lịch Đường và Ôn Trì càng không có tự tin.

Hai người chỉ có thể nhìn về phía Khương Thành.

“Chúng ta nên ứng đối làm sao đây?”

Bây giờ Thành ca cũng rất đau đầu.

Bởi vì bây giờ hắn ở trong cái thùng này, không chỉ có đạo bị hạn chế mà đến cả căn nguyên cũng bị ngăn cách.

Mặc dù hắn vẫn còn rất nhiều huyền văn, nhưng gốc rễ của nguyên thuật là căn nguyên.

Không có căn nguyên, nguyên thuật tứ bách trọng mà trước mắt hắn chắc ăn nhất cũng không dùng được.

Điều này khiến hắn không thể không âm thầm khinh bỉ Di, ngươi đúng là mất lịch sự quá đi thôi.

Nếu đã như thế, vậy cũng đừng trách ca đây sau này không từ thủ đoạn.

“Đừng lo lắng, các ngươi cứ phát huy như bình thường là được.”

Câu nói này cũng không thể mang lại chút tự tin nào cho Ôn Trì và Lịch Đường.

Mà lúc này, tám con người ở trong cái thùng phía đối diện cũng bắt đầu hành động.

Người ra sân đầu tiên là Biên Dược của Thiên Tiêu bộ.

Chỉ thấy người này bước ra khỏi đám người, tay phải chậm rãi giương lên, một cái chùy lớn màu đen sì dần được hiện ra.

Ngoài sân cũng từ từ yên tĩnh lại, không biết đã có bao nhiêu người nín thở ngưng thần, bợ tim chăm chú nhìn vào từng động tác của hắn.

Hai tay của Biên Dược cầm lấy chùy, chậm rãi giơ lên qua đỉnh đầu.

Huyền lực của Huyền Thánh cửu trọng khắp toàn thân ngưng tụ lại, huyền văn thập bát trọng hoàn toàn sáng lên.

Bỗng chốc, phía trên không của chiếc thùng giống như chìm vào đêm tối.

Một tia chớp xé rách đêm đen.

Lúc màn đêm có lại được ánh sáng, đĩa tròn thủy tinh ở phía trước cũng truyền đến một tiếng vang trầm đục.

Chương 2204: Tính rặn bom nguyên khí đó hả

Rầm!

Cứ giống như một quả dưa hấu đập lên mặt băng vậy, nhanh chóng bắn tung tóe vũng dịch lớn trên mặt đĩa tròn.

Nhưng trên thực tế, đó là thể hiện cho công kích của một chùy được bổ ra ban nãy.

Dù không có huyền linh gia trì, cũng không kết nối với căn nguyên, nhưng đó dẫu sao vẫn là một kích dùng hết toàn lực của một Huyền Thánh cửu trọng.

Vậy mà chỉ tạo nên một tí xíu động tĩnh thế thôi thì cũng đủ thấy được năng lực chịu đựng của bản thân cái đĩa tròn kia mạnh đến cỡ nào.

Chất dịch màu đen sì nhanh chóng biến mất, ngay sau đó trên mặt đĩa tròn hiện lên một con số - mười sáu.

Ngay khi mọi người đang đoán ý nghĩa của cái con số này thì đã thấy bên dưới cái thùng chỗ mà Biên Dược đang đứng xuất hiện mười sáu khối sắt hình hộp vuông vức.

Khối sắt cũng khá là mini, mỗi khối chỉ to khoảng chừng một cái nắm đấm.

Cái thùng hút nó vào phía bên dưới, cứ như một vòng bệ vậy.

Nhưng chính vì sự xuất hiện của chúng nên cuối cùng đã khiến cho sự cân bằng giữa hai cái thùng bị phá vỡ.

Két két két!

Sợi dây nối với cái thùng bắt đầu trượt dần, cái thùng bên phía Khương Thành dần được nâng lên.

Đến khi lên cao khoảng ba thước, nó cuối cùng cũng dừng lại.

Còn cái thùng của tám người ở phía đối diện thì bởi vì được tăng thêm "trọng lượng" nên trụy xuống ba thước.

Lần này thì mọi người đã hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Ban nãy sau khi Biên Dược đánh ra một cú kia, hắn là đĩa tròn đã dựa theo một tiêu chuẩn đặc biệt để tính ra giá trị thương tổn.

Sức tấn công càng mạnh thì trị số sẽ càng lớn, cuối cùng trọng lượng nhận được cũng sẽ càng nhiều.

Sau khi Biên Dược vung một chùy kia ra, dường như hắn không hài lòng lắm với một kích đó, vẫn muốn thử lại một lần nữa.

Nhưng đòn tấn công lần thứ hai của hắn đánh lên đĩa tròn lại không hề hiện ra trị số, quả nhiên mỗi người chỉ có một cơ hội công kích mà thôi.

Hắn lùi về phía sau, lần này đến lượt Kim Tranh của Thiên Nguyên bộ.

Người này đã sớm vận sức chờ sẵn rồi, lúc lên cũng không nói lời nào, trực tiếp đâm một kiếm về phía trước.

đĩa tròn phát ra một tiếng vang khẽ, xuất hiện một đốm trắng gợn sóng.

Sau khi đốm trắng này ổn định lại, trị số thứ hai hiện lên – mười chín.

Cái thùng bọn họ đang đứng lập tức tăng thêm mười chín khối sắt.

Còn bốn người bên phía Khương Thành thì lại bị ép nâng lên cao khoảng ba thước.

Trận so tài này xem như theo chế độ chu kỳ, sau khi hai người ở bên kia tấn công xong thì sẽ đến lượt tuyển thủ đầu tiên bên phe mình ra sân.

Ôn Trì và Lịch Đường đều đồng loạt nhìn về phía Khương Thành.

Đợi hắn phát huy thần uy.

Nhưng Thành ca lại không hề phối hợp.

“Nhân vật chính đều ra sân cuối cùng hết, Ôn Trì, ngươi lên đầu tiên.”

“Lên đi, đừng có làm ta mất mặt.”

Thu Vũ Tuyền đứng bên cạnh không nhịn được liếc hắn một cái.

“Có phải ngươi sợ bản thân mất mặt hay không?”

Nàng không hề hay biết, lần này Khương Thành lựa chọn làm người cuối cùng ra trận không phải là vì muốn làm màu ra vẻ, mà thật sự có nguyên nhân nghiêm túc.

Sau khi Ôn Trì đứng ra, hắn thúc giục mười mấy huyền văn của bản thân, thi triển một chiêu thần thông bùng nổ cực mạnh.

Cuối cùng đánh ra khoảng ba mươi điểm.

Mặc dù vẫn còn thua hai người đối diện năm điểm, nhưng thành tích này đã đủ khiến cho toàn đấu trường phải lé mắt rồi.

Đến cả Khương Thành cũng cho hắn một biểu cảm tán thưởng hiếm hoi.

Bên hàng ghế khán giả của Tiểu Huyền giới, mọi người hò hét hoan hô lớn tiếng.

“Tốt quá đi thôi!”

“Trong phút chốc chênh lệch đã được rút ngắn rất nhiều.”

“Quả nhiên là thần tử, thực lực hoàn toàn mạnh hơn những Huyền Thánh cửu trọng khác!”

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột cũng lộ ra vẻ vui mừng.

“Bây giờ chỉ còn kém năm điểm nữa thôi, nếu như Lịch Đường cũng phát huy ổn thì chúng ta vẫn sẽ có hi vọng thắng đấy.”

“Với tiền đề là Thu Vũ Tuyền và Khương hiền giả có thể đuổi kịp cái chênh lệch này!”

Sau khi Ôn Trì tấn công xong, cái thùng bên phía Khương Thành cuối cùng cũng được hạ xuống mấy thước.

Tiếp theo lại đến lượt của phía bên đối diện lên sàn.

Hai Huyền Thánh cửu trọng bên kia tấn công lần lượt nhận được mười lăm và mười bảy điểm thương tổn.

Tiểu Huyền giới bên này thì do Lịch Đường ra sân, nàng cũng lại đạt được ba mươi điểm.

Đến bước này, chênh lệch của hai bên chỉ có bảy điểm.

Những tộc nhân của Đại Huyền giới ở hai bên sân vốn còn hò hét thắng chắc rồi, bây giờ đã dần yên tĩnh hơn rất nhiều.

Bốn Huyền Thánh cửu trọng đã ra sân ban nãy đều là những người có thực lực đỉnh cao nhất nhì không đấy.

Ai mà ngờ được, bốn chọi hai cũng chẳng thể tạo ra ưu thế gì.

“Không thể không thừa nhận, hai Thần tử kia đúng là danh bất hư truyền.”

“Đúng vậy, phía sau còn có Thu Vũ Tuyền và Khương Thành nữa.”

“Khương Thành thì không rõ lắm, nhưng Thu Vũ Tuyền thì không dễ đối phó đâu!”

“Chúng ta sẽ không thua đấy chứ?”

Rất nhiều người bên Đại Huyền giới đã bắt đầu cảm thấy điềm không lành.

Nếu như lúc sau cả Thu Vũ Tuyền và Khương Thành cùng đột phá, vậy thắng thua thật sự rất khó đoán được.

Trận đấu của hai bên tiến vào vòng thứ ba, người ra sân bên phía Đại Huyền giới là Ngân Phá Tiên của Thiên Thanh bộ.

Nhưng chỉ thấy người này nhấc tay vung ra bảy con thoi lấp lánh ánh bạc.

Sau khi con thoi xoay vòng liên tục quanh người hắn một trận thì bỗng nhiên ngừng lại.

Tiếp đó, huyền lực ở xung quanh nhanh chóng tụ về phía của bảy con thoi kia.

Mà giữa hắn và bảy con thoi cũng xuất hiện một sợi dây ràng buộc bằng huyền lực có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Huyền lực không ngừng tụ lại trên người của hắn.

Khí thế của Ngân Phá Tiên cũng từng bước tăng dần.

Dù là Huyền Thánh nhất trọng cũng có thể dễ dàng cảm nhận được rằng hắn đang mạnh lên nhanh chóng.

Bầu không khí ở hai bên sân lại trở nên sôi nổi hăng hái.

“Thất Tinh Thiên Dẫn Quyết, quả nhiên là thần thông này!”

“Thần thông này có thể kích phát tinh lực, tạm thời nâng cao tu vi huyền lực của bản thân, là một tuyệt chiêu trong tuyệt cảnh.”

“Đánh chiêu này ra thì sức tấn công sẽ vượt xa những tuyệt kỹ khác!”

“Ha ha, không hổ là đệ nhất cường giả của tộc ta!”

Hơi thở của Ngân Phá Tiên rất nhanh đã vượt qua một đám Huyền Thánh cửu trọng tầm thường, hắn có sự khác biệt rõ rệt với những người khác ở bên cạnh.

Thời gian trôi đi từng chút một, ba phút đồng hồ nhanh chóng qua đi.

Người này vẫn chưa hề ra tay, hắn tiếp tục nâng cao thực lực của chính mình.

Thành ca ở đối diện không kìm được phải than phiền.

“Hắn đang làm cái gì thế?”

“Tính rặn bom nguyên khí hả?”

Bên phía Tiểu Huyền giới, đám người Kim Bột và Ngân Trí cũng tức đến mức nghiến răng nghiến lợi.

“Có thể như thế này nữa à?”

“Cái này thì là tuyệt kỹ gì chứ?”

“Trong chiến đấu thực sự, ai cho ngươi thời gian chuẩn bị dài như vậy cơ chứ?”

“Cái thần thông này thực ra chả có cái tác dụng khỉ khô gì hết!”

Mặc dù nói như thế, nhưng thần thông nhìn giống chẳng có gì lợi hại này lại được xem như là một đại sát chiêu không hơn không kém ở trong trường hợp hiện giờ.

Khoảng năm phút sau, Ngân Phá Tiên cuối cùng cũng hoàn thành màn “vận sức” của bản thân.

Lúc này, tên Huyền Thánh cửu trọng này mang lại cho người khác cái cảm giác như đã mạnh hơn lúc mới vào sân ít nhất gấp hai lần.

Nhưng thần thông này cũng có hậu di chứng của riêng nó.

Bây giờ mặt của hắn đỏ phừng, con ngươi sung huyết, cứ giống như một quả bóng bị bơm đầy khí vào vậy.

Dường như chỉ cần không cẩn thận một chút thôi thì sẽ bùng nổ ngay lập tức.

Rầm!

Cơn cuồng phong mãnh liệt cứ như lốc xoáy bỗng nhiên nện lên mặt của cái đĩa tròn ở đối diện.

đĩa tròn khẽ rung chấn một chút.

Ngay sau đó, con số mới xuất hiện – ba mươi bốn.

Ồ!

Toàn đấu trường bùng nổ trong phút chốc.

“Ba mươi bốn, Ngân Phá Tiên đánh được ba mươi bốn điểm thương tổn kìa!”

“Ha ha ha, còn cao hơn cả hai Thần tử ban nãy nữa.”

“Đúng là đệ nhất cao thủ của Thiên Thanh bộ, lần này đều nhờ hắn đảo ngược tình thế.”

“Chênh lệch kiểu này, để ta xem thử Khí tộc làm sao gỡ lại đây.”

Lúc này, Ngân Phá Tiên vừa thi triển xong một lần “Thất Tinh Thiên Dẫn Quyết” sắc mặt đã vàng như tờ giấy, giống như tiêu hao quá nhiều sức lực vậy.

Rất hiển nhiên, hắn đã phải hao phí một lượng tinh lực cực kỳ lớn cho quả “bom nguyên khí” kia, chứ không phải không cần trả giá.

Nhưng Ngân Phá Tiên lập được công lớn thì vui mừng vô cao, thậm chí còn cố gắng chống đỡ cơ thể bị thương, ném một ánh mắt khiêu khích về phía Khương Thành và Thu Vũ Tuyền bên này một cách khó khăn.

Chương 2205: Đại chiêu của Thu Vũ Tuyền

Sau khi Ngân Phá Tiên tấn công xong, bên Đại Huyền giới đến lượt tộc trưởng Văn Hải của Thiên Động bộ.

Người này không hề giống với cái tên trước mình liên tục tạm thời tăng cường thực lực của bản thân.

Chỉ thấy hắn chậm rãi giơ một thanh loan đao lên, mạnh mẽ bổ về phía bên kia.

Mây đen ngập trời gào rú xông về phía đĩa tròn ở đối diện, cứ giống như muốn hoàn toàn nuốt trọn cái đĩa đó vậy.

Ngay lúc mọi người đang ngồi chờ trị số thương tổn thì mây đen tựa như hổ dữ xổng chuồng kia bỗng dưng vụt một cái ngừng lại ngay trước đĩa tròn.

Kế tiếp, đám mây đen xoay ngược lại, nhanh chóng rút lui về phía của hắn.

Thành ca và Tuyền muội tử không hiểu cho lắm.

Nhưng những tộc nhân khác của Huyền tộc ở đây lại hô lên kinh ngạc.

“Tứ Điệp Tật Không Trảm!”

“Hóa ra là thần thông này.”

“Ta biết ngay mà, hắn sẽ thi triển đại sát chiêu này thôi!”

Lại là đại sát chiêu à?

Thành ca không khỏi đề cao tinh thần.

Đám mây đen xoay ngược trở về kia giống như đã được trải qua một thần tôi luyện vậy, lấp lóe tỏa ra ánh sáng màu đỏ.

Sau đó, Văn Hải lại tung ra đám mây màu đỏ này.

Dù cho nó không có hướng về phía mình thì Khương Thành vẫn có thể cảm nhận được khí tức nguy hiểm toát ra từ đám mây đỏ kia.

Ít nhất thì mạnh hơn đám mây đen trước đó ba mươi phần trăm!

Đám mây đỏ lại một lần nữa giống như hổ dữ xổng chuồng, giết đến chính diện của đĩa tròn.

Tuy nhiên lần này, vẫn không hề hiện ra trị số thương tổn.

Bởi vì khi đến chỗ cách chiếc đĩa tròn một thước thì đám mây đỏ bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo lại quay ngược trở về lần nữa.

Phụt!

Thành ca phun một ngụm nước bọt ngay tại chỗ.

Hắn chỉ về phía đám mây từ màu đỏ chuyển sang màu vàng ở đối diện kia, khóe miệng co giựt, không còn kìm nổi xúc động muốn xóc xỉa.

“Bà mẹ nó, cái tên này đang làm ảo thuật hay gì?”

Lịch Đường và Ôn Trì cũng không biết phải làm sao.

“Nghe nói cái công kích này của hắn có thể lặp bốn lần, mỗi một lần lặp thì sức sát thương cũng sẽ tăng lên một tầng.”

“Mặc dù dùng thủ đoạn này trong thực chiến sẽ rất buồn cười, nhưng bây giờ thứ ở trước mặt hắn không phải là Huyền Thánh cửu trọng, chỉ là một cái đĩa tròn mà thôi.”

“Vật chết thì sẽ không biết phàn nàn hắn, cũng càng sẽ không cắt ngang lúc hắn đang lặp công kích.”

“Chỉ cần không đụng vào đĩa tròn thì chiêu này của hắn sẽ không được tính là đã đánh ra.”

Trên thực tế, bốn người ra sân lúc trước ở phía đối diện, với cả Lịch Đường và Ôn Trì ở bên này cũng đều đã dùng những tuyệt chiêu đặc biệt gia tăng thương tổn trong lúc tấn công.

Chứ không thì một kích dùng toàn lực của Huyền Thánh cửu trọng, nhiều nhất cũng chỉ nhận được mười một hoặc mười hai điểm thương tổn mà thôi.

Có thể đánh được mười bảy hay mười tám điểm, thậm chí là ba mươi điểm, thì cũng đã cực kỳ đáng kinh ngạc rồi.

Nhưng so sánh với hai cái tên kì lạ ra sân ở vòng này, những tuyệt chiêu kích thích tiềm năng, bùng nổ trong phút chốc thể hiện rõ phong cách của bọn họ chỉ là tầm thường thôi.

Đám mây màu vàng được Văn Hải ở đối diện đánh ra quả nhiên lại quay ngược trở về, biến thành màu tím.

Sau đó nó lại lại lại lại một lần nữa được đánh ra, ngay lúc sắp sửa chạm đến cái đĩa tròn thì lại lại lại lại cuốn ngược trở về.

Lần này đám mây màu tím trở thành một màu trắng tinh…

Thành ca nhìn màn biểu diễn đặc sắc của hắn, vẻ mặt tràn đầy tan vỡ, cuối cùng hắn gom hết tất cả “sự kính nể” ở trong lòng lại bật ngón cái lên.

“Đúng là nhân tài!”

“Sau khi lặp bốn lần, lão huynh này xem như đã ở tầng thứ năm rồi.”

Thu Vũ Tuyền cũng không thèm đâm chọt chung với hắn, ngược lại, nàng mở to đôi mắt xinh đẹp của mình, quan sát từng cử động của Văn Hải đến không chớp mắt.

Những thứ liên quan đến công pháp, võ kỹ, tiên thuật, thần thông, linh kỹ và tu luyện, nàng luôn có hứng thú một cách tự nhiên.

Sau khi lặp bốn lần để trở thành đám mây trắng, cuối cùng Văn Hải cũng triệt để tung công kích này ra.

Đĩa tròn khẽ rung lên một hồi, trị số mới lại được xuất hiện – bốn mươi.

Rầm!

Hiện trường mới lúc nãy còn yên tĩnh, giờ đây bầu không khí đã bùng cháy.

“Bốn mươi điểm, ai làm được nữa chứ?”

“Bây giờ chúng ta dẫn trước tới tám mươi mốt điểm rồi, ha ha ha!”

“Cái Tứ Tượng Tật Không Trảm này quả nhiên danh bất hư truyền!”

“Đám đối diện kia, các ngươi gỡ lại ta xem nào.”

“Thắng rồi, có thể tuyên bố trước bọn ta thắng cũng được rồi!”

Sau khi hai người này ra tay, cái thùng chỗ Thành ca đã nâng lên khoảng mười bốn thước.

Bây giờ độ cao của hai cái thùng chênh lệch khoảng hai mươi bảy thước.

Dù cho là người không rõ quy tắc của cuộc thi, nhưng chỉ cần nhìn cảnh tượng này, cũng có thể biết được tình hình của bọn họ không lạc quan cho lắm.

“Làm sao đây?”

Trên hàng ghế khán giả, đám người Bạch La Chân và Ngân Trí đều lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Tám mươi mốt điểm, dù có là Thần tử như Ôn Trì và Lịch Đường thì cũng phải tấn công ba lần mới có thể gỡ lại được.”

“Lần này Thu Vũ Tuyền có thể lật ngược tình thế được không?”

“Haizz, tiếc là nàng không sử dụng được một kiếm kia, bằng không chúng ta hoàn toàn chẳng cần lo lắng.”

“Đúng đấy, lần này nguy hiểm thật rồi.”

Vòng thứ ba, Thu Vũ Tuyền không hề lập tức đứng ra.

Ngược lại, nàng giơ tay phải về phía Lịch Đường.

“Cho ta mượn kiếm của ngươi dùng một lần.”

“Hả, hả?”

Đối mặt với yêu cầu của nàng, Lịch Đường mơ hồ không rõ.

Ngay lúc thi mượn kiếm, thao tác gì thế này?

Kiếm của người khác, ngươi dùng có quen không đấy?

Thực ra Thu Vũ Tuyền cũng là bất đắc dĩ thôi.

Lúc trước nàng vẫn luôn dùng đạo kiếm bát giai.

Thanh kiếm đó sử dụng "Vô Đạo kiếm" thì vẫn được, nhưng ở Huyền giới, đạo kiếm bát giai không thể nào truyền huyền lực vào.

Sau sự ngạc nhiên ngắn ngủi, Lịch Đường vẫn ngoan ngoãn giao kiếm cho nàng.

Thành ca ở phía sau vẫn không quên ra vẻ.

"Cố gắng giành điểm cao một chút, tránh cho cuối cùng biểu ca ta phải thu dọn tàn cuộc."

Tuyền muội tử không hề trả lời hắn.

Sau khi cầm lấy kiếm, khí chất toàn thân của nàng đều lộ rõ tài năng.

Rõ ràng còn chẳng kết tụ huyền lực nhưng lại mang cho con người ta một loại ảo giác hết sức nguy hiểm.

Toàn đấu trường bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Đám người Cảnh Hồi và Văn Hải ở đối diện cũng thu hết nụ cười, nghiêm túc nhìn nữ tử tuyệt sắc này.

Người có thể dùng được một kiếm kia, bọn họ không dám khinh thường.

Ai cũng không biết, liệu lần này nàng có lại tung ra tuyệt chiêu nữa hay không.

Sau đó, bọn họ thật sự đã nhìn thấy "tuyệt chiêu".

Bàn tay đẹp của Thu Vũ Tuyền cầm chắc kiếm, mũi kiếm vốn hướng xuống đất chậm rãi được giương lên.

Cả quá trình không hề nhanh, cũng chẳng có chỗ nào là đặc biệt.

Nhưng hiện trường mới ban nãy còn yên tĩnh, bây giờ đã bùng nổ.

Bởi vì thân kiếm của thanh kiếm kia lượn lờ hơi thở của căn nguyên.

Hơn nữa, đó còn là căn nguyên kiếm!

Tròng mắt của đám người Cảnh Hồi và Văn Hải ở đối diện suýt nữa thì muốn rớt ra ngoài luôn.

Đám tộc nhân của Đại Huyền giới ở xung quanh cũng rộ lên những tiếng hô hào không thể tin nổi.

"Sao có thể như thế chứ?"

"Ôi trời ơi, ta không nhìn lầm đó chứ?"

"Hoang đường quá rồi!"

"Căn nguyên đã bị Huyền Thần ngăn cách ở bên ngoài rồi, sao nàng ta vẫn kết nối được chứ?"

"Không, không phải là thật đâu…"

"Tiêu rồi! Như này thì thi đấu kiểu gì chứ?"

Cũng không thể trách vì sao mọi người lại phản ứng lớn như thế.

Chuyện kết nối căn nguyên đối với những Huyền Thánh như bọn họ vốn là một việc rất đỗi bình thường.

Nhưng đó chỉ là lúc bình thường mà thôi.

Nếu như đặt vào hoàn cảnh ngay trận tỉ thí tại thời điểm này thì lại hết sức chí mạng.

Ban nãy dù là Lịch Đường, Ôn Trì hay Văn Hải và Ngân Phá Tiên diếm tuyệt chiêu nhưng công kích của bọn họ cũng đều được đánh ra mà không có sự gia trì của căn nguyên.

Mất đi sức mạnh của căn nguyên, sức tấn công của bọn họ ít nhất giảm đến chín mươi phần trăm so với lúc bình thường.

Mọi người không dùng được thì cũng không sao, cùng lắm thì so bằng huyền văn, huyền lực và thần thông võ kỹ.

Nhưng bây giờ Thu Vũ Tuyền lại phá vỡ hạn chế này, dùng căn nguyên ngay trong trận đấu.

Nếu so sánh với căn nguyên, những đại chiêu lúc trước là cái thá gì chứ?

Chương 2206: Lợi hại đến vô lý

Mới bắt đầu, Khương Thành cũng bị giật mình.

Bởi vì đến cả hắn cũng tạm thời không thể nào kết nối với căn nguyên của bản thân được.

Dù cho thôi động "Thái Thượng Hóa Đạo" thì cũng không có cách nào phá được lớp ngăn cách căn nguyên, bởi vì cường độ Linh ý không thể so được với ý chí của Thiên Đạo.

Sao Thu Vũ Tuyền lại có thể kết nối được với căn nguyên kiếm chứ?

Nhưng ngay sau đó, hắn đã hiểu được tại vì sao.

Thu Vũ Tuyền vẫn còn một thân phận ẩn giấu khác, đó là người được căn nguyên kiếm công nhận.

Mà Nguyên Tiên giới và Huyền giới đều dùng chung một căn nguyên cả.

Thực ra Thành ca cũng được hai căn nguyên công nhận, đó là căn nguyên đan và căn nguyên băng.

Nhưng do hắn biết quá nhiều thứ, nên trước giờ đều chưa từng nghĩ sẽ phát triển theo phương hướng Nguyên Tổ hệ băng hoặc là hệ đan, vì thế cũng chẳng có nghiên cứu gì về những đạo này.

Thu Vũ Tuyền thì không giống như vậy.

Người chuyên tấn công bằng kiếm đạo như nàng, tất nhiên sẽ trở thành Nguyên Tổ kiếm.

Hơn nữa độ ăn rơ với căn nguyên còn rất cao, cao đến mức có thể đánh thủng được xích khóa của Thiên Đạo.

"Sầu thiệt chứ, lại để nàng ra vẻ nữa rồi."

Sự nổi bật gần như bị nàng giành sạch, tâm trạng của Thành ca không được tốt cho lắm.

Nhưng là một đồng đội, hắn vẫn phải giữ nụ cười vui mừng ở trên mặt mình.

Còn về Ôn Trì và Lịch Đường đứng ở một bên cũng đã sớm reo mừng rồi.

“Lợi hại quá đi mất?”

“Thần kỳ thật, như vậy mà vẫn có thể kết nối được căn nguyên.”

Trước đó, bọn họ còn tưởng Thu Vũ Tuyền chỉ bùng nổ một kiếm kia thôi.

Nhưng bây giờ họ mới phát hiện, bản thân đã quá xem thường nàng rồi.

“Không có một kiếm kia, nàng vẫn là ngôi sao lật ngược tình thế của toàn trường, đúng là bà nội của ta có khác!”

“Phục rồi, ta phục rồi…”

Bây giờ thậm chí bọn họ còn cảm thấy, Đại hiền giả như Khương Thành nhường chức đi là vừa.

Thu Vũ Tuyền xứng danh ra dáng hơn hắn rất nhiều.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột ở trên khán đài cũng vui mừng hớn hở, hoàn toàn yên tâm.

Mũi kiếm nhọn không ngừng nâng lên, hơi thở căn nguyên kiếm ở xung quanh Thu Vũ Tuyền cũng càng lúc càng dày đặc, độ mạnh chẳng khác gì với căn nguyên do huyền văn thập thất trọng kết nối lúc bình thường cả.

Nhắm thẳng vào chiếc đĩa tròn ở phía trước mặt, nàng trực tiếp đâm ra một kiếm.

Một kiếm này, Tuyền muội tử đã dốc hết sức của mình.

Ngoài huyền linh thì những cái nào sử dụng được nàng đều dùng hết.

Kiếm đạo thập tứ trọng được rót huyền lực vào tựa như một con cự long đang gào rú.

Bao phủ bầu trời, đất trời đổi sắc.

“Không…”

Đám người Cảnh Hồi và Văn Hải hoàn toàn biến sắc.

Nhìn thấy huyền lực của Thu Vũ Tuyền chỉ mới ở cấp bậc Huyền Thánh bát trọng mà thôi, bọn họ vốn còn âm thầm cảm thấy may mắn.

Có lẽ một kích mang theo căn nguyên này không đặc biệt mạnh lắm.

Nhưng sau khi nhìn thấy kiếm đạo thập tứ trọng, bọn họ đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Kiếm đạo thập tứ trọng đơn thuần thì bọn họ chẳng kiêng sợ làm gì.

Nhưng sau khi có thêm gia trì của căn nguyên kiếm thì đó lại là một chuyện khác.

Thế giới kiếm đạo nhanh chóng bung ra trong phút chốc cực kỳ ngắn ngủi, cuối cùng hoàn toàn bùng nổ trên chiếc đĩa tròn kia.

Cả đấu trường lúc sáng lúc tối.

Căn nguyên kiếm ngông nghênh điên cuồng, thậm chí rất nhiều người bên ngoài sân đấu cảm nhận được nguy hiểm đầy chí mạng.

Vào lúc tất cả mọi thứ bình thường trở lại, tầm mắt của mọi người đều tập trung lên chiếc đĩa tròn kia.

Bọn họ nôn nóng muốn nhìn thử xem lần này sẽ đánh được trị số đáng sợ cỡ nào đây.

Vô số khán giả đang có mặt ở đây, dù là người có thực lực kém nhất vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được, uy lực của một kiếm ban nãy còn mạnh hơn cả tám người ra sân trước đó cộng lại nữa.

Thương tổn lần này, chắc chắn phải đến ba con số.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại khiến cho toàn đấu trường bùng lên sự náo động.

“Cái gì? Chỉ có mười một điểm?”

“Không phải đó chứ?”

“Ta nhìn lầm đó à?”

“Hoang đường quá đi thôi, không thể nào!”

“Xảy ra chuyện gì thế này? Một kiếm ban nãy nhìn kiểu gì cũng đâu thể chỉ nhận được có tí xíu điểm thương tổn như thế chứ?”

“Đánh thiếu một con số rồi à?”

Đừng nói đến đám người Bạch La Chân và Hắc Nhạc bên Tiểu Huyền giới, đến cả vô số tộc nhân của Đại Huyền giới bên phía kẻ địch cũng có vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

“Sao lại như thế chứ?”

Lịch Đường và Ôn Trì vốn đã tính hoan hô rồi.

Bây giờ nhìn thấy con số mười một gai mắt kia, hai người chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

“Là Di làm, chắc chắn là như thế!”

“Cái gì mà vượt ba ải, rõ ràng là không thua nổi nên mới âm thầm giở trò đây mà!”

“Quá đáng! Vậy thì còn đấu cái gì nữa?”

“Chơi đểu thật…”

Bản thân Thu Vũ Tuyền cũng phải nheo mắt.

Cái kết quả này cũng khiến nàng phải sững sờ.

“Ha…”

Thành ca suýt nữa thì không nhịn được bật cười.

Ca này cố gắng điều chỉnh biểu cảm, để bản thân hiu quạnh một chút.

“Haizz, biểu hiện của ngươi hơi kém đấy, làm biểu ca thất vọng quá.”

“Đều là lỗi của ta, không nên mang ngươi lên cái sân này sớm như thế, nó vẫn còn quá cao so với ngươi.”

“Nhưng mà ngươi cũng đừng nản lòng, về nhà luyện tập thêm, cố gắng để lần sau có tiến bộ hơn.”

Nghe hắn nói, Ôn Trì và Lịch Đường cũng cạn lời luôn, nghĩ thử ngươi đứng về phe nào vậy hả?

Sao cứ cảm thấy ngươi đang vui khi người khác gặp họa thế?

Nhưng Thành ca chẳng cảm thấy có gánh nặng tâm lý gì cả, dẫu sao nếu như hắn lật xe thì Thu Vũ Tuyền vẫn sẽ bắt lấy cơ hội để đả kích hắn mà thôi.

Hai người này cũng xem như có qua có lại cả.

Mà lúc này, tám cường giả ở đối diện cuối cùng cũng hoàn hồn lại.

“Ha ha ha, suýt nữa thì hù chết ta rồi, còn tưởng lợi hại lắm kia kìa!”

Cảnh Hồi chẳng thèm che giấu tiếng cười cuồng vọng của bản thân.

“Rất rõ ràng, ải này không thể dùng căn nguyên, vậy nên chiếc đĩa tròn kia sẽ không thống kê thương tổn của căn nguyên.”

Bọn họ vừa giải thích như thế, mọi người cũng hiểu ra.

Không phải là Thu Vũ Tuyền không đủ mạnh, cũng không phải công kích ban nãy gây thương tổn kém.

Mà là do một kiếm kia của nàng có dùng đến sự gia trì của căn nguyên nên mới không được tính vào điểm thương tổn thôi.

Đĩa tròn rất có thể đã chặn đi hiệu quả của căn nguyên.

Bỏ đi căn nguyên, chiêu kiếm ban nãy của Thu Vũ Tuyền tương đương với việc bị mất đi hơn một nửa, nó đã sớm không còn là một đòn tấn công nguyên vẹn nữa rồi, nhận được mười một điểm cũng được xem như là một kỳ tích.

“Quá bất công rồi nhỉ?”

“Các ngươi không dùng được, đó là do thực lực của các ngươi có vấn đề.

“Thu Vũ Tuyền có thể dùng được, vậy chứng tỏ nàng đã vượt trên cả vòng thi này!”

Những cao tầng của Tiểu Huyền giới như là Kim Bột và Ngân Trí đều tức đến mức muốn xì khói, nếu như được, ngay bây giờ bọn họ rất muốn xông vào trong sàn đấu khiếu nại một chút.

Chỉ tiếc là, trận tỉ thí này vốn không có trọng tài.

Đám người Cảnh Hồi cũng chế giễu lại: “Cái gì mà vượt trên vòng thi này chứ?”

“Nữ nhân này không thèm nắm rõ quy tắc của trận tỉ thí, tự mình cho là thông minh mà thôi.”

“Nàng ta đang phạm quy đấy, có hiểu không hả?”

Đối với lời châm biếm của bọn họ, Thu Vũ Tuyền không hề nói gì.

Ngược lại, Thành ca ban nãy còn cười nàng lại không nhìn tiếp được nữa.

“Được rồi, được rồi, mấy tên nhân vật bình thường cấp thấp như các ngươi đừng có tự tìm cảm giác tồn tại lung tung nữa, biểu muội của ta không đến lượt các ngươi chỉ trỏ giẫm đạp.”

“Mau sang vòng thứ tư nhanh đi, biểu diễn cho lẹ rồi kết thúc sớm.”

Cái gì?

Lại dám nói ta là cấp thấp bình thường?

Đám người Cảnh Hồi ai nấy cũng cười khẩy.

“Khương Thành chứ gì?”

“Huyền giới là Huyền giới của tộc nhân Huyền tộc bọn ta, không đến lượt cái tên Thiên ma ngoại vực như ngươi hống hách.”

“Đừng có quên, chúng ta chênh lệch nhau bảy mươi điểm rồi.”

“Ta cũng muốn xem thử, đợi đến cuối cùng ngươi còn có thể ngông cuồng được nữa không.”

Nói xong, hai tuyển thủ cuối cùng ở đối diện cũng đứng ra.

Đó là tộc trưởng Cảnh Hồi của Thiên Thắng bộ và Hắc Mông tộc lão.

Khi hai người này cùng nhau xuất hiện trong số tám người canh ải vòng đầu đã khiến cho rất nhiều người ở ngoài sân kinh ngạc.

Là một Huyền Thánh cửu trọng, hiển nhiên thực lực của Hắc Mông rất mạnh.

Nhưng vẫn chưa nằm trong top mười của cả Đại Huyền giới.

Vậy mà trong số tám người được lựa chọn lần này, sáu người khác đều đến từ những bộ tộc khác nhau.

Hai người bọn họ lại đến từ chung một bộ tộc, quả thực vô cùng kỳ lạ.

Chương 2207: Ít nhất cũng phải bốn con số chứ

Sau khi nhìn thấy Cảnh Hồi và Hắc Mông cùng nhau ra sân, mọi người lại càng thêm khó hiểu.

Chẳng phải là từng người một lên à?

Nhưng khi nhìn thấy hai người này lần lượt thả ra huyền văn và thần hồn, đồng thời còn gián tiếp tiếp xúc với nhau, bỗng nhiên rất nhiều người ở bên ngoài sân đấu đều hô lên kinh ngạc.

“Song Cực Dung Văn Sát!”

“Hóa ra là thuật hợp kích này ư!”

Nghe đến danh xưng của huyền thuật này, rất nhiều người của Đại Huyền giới đều vui mừng khôn xiết.

“Tuyệt vời, lần này thắng chắc rồi!”

“Khó trách Thiên Thắng bộ lại cử ra hai người, hóa ra là bởi vì cái này.”

“Song Cực Dung Văn Sát, đây là tuyệt chiêu độc môn của bộ bọn họ đấy!”

“Ha ha ha, bên kia đáng thương ghê, có phải chúng ta tàn nhẫn quá không nhỉ?”

“Hoàn toàn không cần thấp thỏm nữa rồi.”

Song Cực Dung Văn Sát là một thần thông do hai người hợp tác thi triển.

Bình thường cũng chẳng lợi hại gì mấy.

Không chỉ cần hai người có thực lực tu vi xấp xỉ nhau, mà đến trạng thái huyền văn và huyền lực cũng phải tương đồng, đồng thời còn cần độ ăn rơ cực kỳ cao.

Cuối cùng, lúc thi triển, phải trải qua một chuỗi những ấn quyết và các bước vô cùng phức tạp.

Trong chiến đấu chân chính, không phải hỗn chiến thì cũng là solo, ai cho ngươi cơ hội để đáp ứng nhiều điều kiện như thế chứ?

Nhưng nếu như thật sự dùng được thì sức sát thương vô cùng khả quan, vượt xa cái hiệu quả một cộng một bằng hai rất nhiều.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột bên phía Tiểu Huyền giới hiển nhiên đã sớm được nghe danh của kỹ thuật kết hợp này.

Cũng biết rất rõ nó lợi hại ra sao.

“Thu Vũ Tuyền dùng căn nguyên thì tính là phạm quy, hai người bọn họ hợp tác tấn công, lẽ nào không tính là phạm quy sao?”

“Đúng đó, ai cũng đều từng người ra tay, hai người bọn họ thì lại hợp lực tấn công, đâu có hợp quy tắc đâu nhỉ?”

Trước mắt chênh lệch giữa hai bên đã lên đến bảy mươi điểm rồi.

Thiên Thắng bộ lại còn hai người hợp tác tấn công, muốn đuổi cùng giết tận đó à!

Chỉ tiếc rằng, lời “khiếu nại” của bọn họ chẳng có tác dụng gì cả, bởi vì trận tỉ thí này không hề có trọng tài.

Đám người Văn Hải và Biên Dược ở đối diện lại càng thêm đắc thắng.

“Phạm quy chỗ nào chứ?”

“Mặc dù là hai người ra tay cùng nhau, nhưng bọn ta cũng chỉ ra tay có một lần thôi mà, có vấn đề gì hả?”

“Cái này chỉ tính như là cả hai ra tay cùng lúc mà thôi, hợp tình hợp lý!”

“Đúng đó, nếu Khí tộc các ngươi cảm thấy như thế có lợi thì cũng làm như vậy được mà.”

“Các ngươi cũng được quyền dùng kỹ thuật kết hợp, đâu có ai cản các ngươi chứ.”

“À, ta quên mất, các ngươi chỉ còn lại có một người thôi, đáng tiếc thật…”

“Ha ha ha ha!”

Nghe những lời trêu chọc quái gở của bọn họ, Ôn Trì và Lịch Đường tức muốn nổ phổi.

Rốt cuộc bọn họ cũng đã hiểu vì sao một nhân vật chỉ huy Đại Huyền giới như Cảnh Hồi lại là người ra trận cuối cùng rồi.

Đó là vì không để cho đối phương có cơ hội bắt chước làm theo.

Cái thứ như kỹ thuật kết hợp, thực ra hai Thần tử như bọn họ cũng có thể làm được.

Chỉ là trước đó không nghĩ tới có thể được làm như vậy, thật thất sách quá đi thôi.

Hai phút sau, hai người sử dụng kỹ năng đôi ở đối diện cũng đã làm xong bước chuẩn bị, phóng ra một cú hợp lực.

Rầm!

Chiếc đĩa tròn đột nhiên rung lên.

Ngay sau đó, trị số lập tức xuất hiện – tám mươi bốn.

“Ồ!”

Quả nhiên, toàn đấu trường đều trở nên sục sôi.

Những cao thủ của Đại Huyền giới kia trực tiếp hoa tay múa chân nhảy cẫng lên hoan hô.

“Trời ạ, trị số cao như thế sao?”

“Thật không ngờ, sức tấn công của Cực Dung Văn Sát này lại mạnh đến vậy.”

Dưới tình huống bình thường, giá trị sát thương của Huyền Thánh cửu trọng cũng chỉ bằng với trình độ như bốn người ban đầu kia thôi, hai người cộng lại được hơn ba mươi đã rất giỏi rồi.

Bây giờ hai người này lại đánh được đến hơn tám mươi, điều này đủ để chứng minh ý nghĩa đặc biệt của màn tấn công hai người này.

“Mạnh quá trời ạ, ha ha ha!”

“Thắng rồi, thắng chắc rồi, tuyên bố trước kết quả luôn cũng được nữa.”

“Hai bên chênh lệch đến một trăm năm mươi bốn điểm, đấu tiếp làm cái gì nữa?”

“Dù cho bọn chúng có thêm năm Thần tử thì cũng vô ích thôi.”

“Trận đấu này dù cho số người bằng nhau thì bọn chúng cũng thắng không nổi đâu!”

Đám người Kim Bột và Ngân Trí ngồi ở trên khán đài, ai nấy cũng rũ đầu buồn bã, cứ như mất cha mất mẹ vậy.

“Thật không ngờ, mới có ải đầu tiên mà chúng ta đã thua rồi.”

“Không trách Thu Vũ Tuyền, cũng không trách Khương hiền giả và hai Thần tử được, chỉ trách kẻ địch của chúng ta quá gian xảo thôi.”

“Đúng đó, toàn dùng mấy thủ đoạn thiên vị.”

“Còn cái tên Di kia nữa, vì sao đòn tấn công bằng căn nguyên của Thu Vũ Tuyền là phạm quy, còn bọn chúng kết hợp công kích thì lại đúng luật chứ, dựa vào đâu hả?”

Bọn họ có chỉ trích thì cũng chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn bị chế giễu châm biếm nhiều hơn.

Lúc này, đám người Cảnh Hồi và Văn Hải ở đối diện có vẻ mặt bọn ta thắng chắc.

“Xem ra các ngươi không cần vượt ba ải làm gì nữa rồi.”

“Hai cửa ải phía sau, các ngươi muốn nhìn thấy cũng không có cơ hội đâu.”

“Cái tên Khương Thành kia, không phải ban nãy ngươi ngông cuồng lắm à, hống hách tiếp nữa đi chứ, thử xem?”

Thành ca bày ra vẻ mặt vô tội, nhún nhún vai.

“Ta không hề hống hách, chỉ là nói sự thật thôi mà, quả thực các ngươi rất tầm thường.”

“Vốn còn nghĩ các ngươi kéo điểm số chênh lệch lớn lắm, ai ngờ cũng chỉ có tí xíu thế thôi?”

Hắn cứ làm giống như không được hài lòng với biểu hiện của đám người Cảnh Hồi lắm vậy.

“Hừ! Cái thứ ngông cuồng vô tri, chỉ giỏi mạnh miệng là hay!”

“Nói bọn ta chỉ được có tí xíu, vậy ngươi thì đánh được bao nhiêu hả?”

Thành ca khẽ nhếch khóe miệng: “Kiểu gì thì cũng phải đánh được bốn con số chứ, không thì làm sao xứng nổi với cái thân phận tiên nhân cao cấp của bọn ta?”

“Ha ha ha…”

Cả đấu trường phá lên cười.

“Cái tên này bị điên à?”

“Hắn vừa mới nói cái gì? Bốn con số?”

“Làm ầm nãy giờ, thì ra đại hiền giả của Khí tộc bị hư não à.”

“Đúng là nói khoác không biết ngượng mồm, đợi xem lát nữa hắn làm sao giải quyết đây.”

Đến cả Lịch Đường và Ôn Trì cũng phải âm thầm lắc đầu.

Bây giờ nổ lớn bao nhiêu thì lát nữa đến lúc đấu thật sẽ bị vả vang bấy nhiêu đấy, ngươi cần gì phải làm thế chứ?

Người duy nhất tin tưởng Khương Thành lại chỉ có mỗi mình Thu Vũ Tuyền.

Bởi vì nàng biết, Khương Thành vẫn còn một con át chủ bài chưa dùng đến.

“Bây giờ cơ hội thắng duy nhất, là kiếm đạo hoàn mỹ.”

Tuy so với kiếm đạo thập tứ trọng thì kiếm đạo hoàn mỹ chỉ hơn có một trọng, nhưng cấp bậc của nó thì lại không chỉ hơn có một bậc.

Uy lực của kiếm đạo này hoàn toàn có thể sánh ngang với Vô Đạo kiếm.

Và mấu chốt là, kiếm đạo hoàn mỹ không cần phải kết nối với căn nguyên, thậm chí còn chẳng cần dùng đến lực quy tắc nữa.

Hoàn toàn phù hợp với quy tắc của trận tỉ thí lần này.

Nhưng Khương Thành cũng có tính toán của riêng hắn.

Sau khi dùng chiêu kiếm này rồi, huyền lực và hồn lực của bản thân hắn sẽ bị vét rỗng trong phút chốc, cái giá phải trả vô cùng lớn.

“Ta không tính dùng nó đâu.”

Thu Vũ Tuyền khẽ nhíu mày, nàng không vui nói: “Bây giờ không phải là lúc lười biếng đâu, lẽ nào ngươi muốn thua ư?”

“Ai nói nếu không dùng kiếm đạo hoàn mỹ thì sẽ thua chứ?”

Nói xong, hắn xoa một cái lên nhẫn trữ vật, lôi ra một ngọn núi.

Ngọn núi mini chỉ to bằng một bàn tay có tổng cộng hai đỉnh núi, ở giữa còn có một sơn cốc.

Ngọn núi nhỏ trụi lủi tỏa ra màu vàng kim rực rỡ lóng lánh, tinh xảo khéo léo, hơi thở của nó cũng chẳng mạnh mẽ bao nhiêu.

Nhưng biểu cảm của Thu Vũ Tuyền lại trở nên rất kỳ lạ, nàng đã nhận ra nó.

“Ngươi tính dùng cái này để vượt ải đó hả?”

“Đúng rồi.”

Thành ca mặt mày vui vẻ gật đầu.

“Dùng cái này hẳn là không phạm quy đâu nhỉ?”

Thu Vũ Tuyền nhìn Khương Thành một cái chăm chú, giống như đang nói “đúng là ngươi”, chuyện này cũng chỉ có ngươi làm được.

“Ải này sắp bị ngươi làm thành trò hề rồi.”

“Đâu có trách ta được.”

Khương Thành vô tội nhún vai một cái.

“Bên kia nào là nặn bom nguyên khí, nào là hai người hợp kích, tên nào tên nấy cũng có tinh thần sáng tạo hết, ta làm Đại hiền giả thì đâu thể nào lạc hậu được.”

Chương 2208: Khôn Nguyên sơn

Ngọn núi nhỏ được Khương Thành lôi ra lúc này tên là Khôn Nguyên sơn.

Nó bắt nguồn từ Thiên Long giới năm xưa.

Bảo vật này có thể hấp thu công kích rồi cất chứa ở trong núi.

Cuối cùng còn có thể tung hết tất cả những đòn tấn công đó ra trong một lần, quả thực vô cùng thần kỳ.

Chỉ nói riêng về hai cái hiệu quả này thôi, quả thực đã có thể sánh ngang Thiên Đạo chí bảo rồi.

Lúc đó, vì Long Tổ muốn hơn được hắn nên cứ một mực phải đấu với hắn một trận.

Hạng mục so đấu là chống đỡ công kích của Khôn Nguyên sơn, xem Long thể của ai chống được lâu hơn.

Lần đó sau khi thắng được Long Tổ, Khương Thành đã đòi luôn Khôn Nguyên sơn.

Hắn vốn định lúc bình thường sẽ cất trữ một vài công kích vào bên trong, đợi tới thời khắc mấu chốt sẽ lấy ra dùng như một đại sát khí, nhưng những năm này đều vẫn chưa dùng tới.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó là vì món bảo vật này có rất nhiều hạn chế.

Nó chỉ có thể hấp thu được công kích của một người đúng một lần.

Trừ khi hắn tìm người giúp đỡ khắp nơi, chứ nếu không cũng chẳng cách nào xếp chồng vô hạn công kích được.

Hơn nữa Khôn Nguyên sơn cũng không hề có chức năng tự động khóa chặt kẻ địch, ngược lại, nó cần kẻ địch phải tiến vào một phạm vi công kích đặc biệt.

Trong lúc thực chiến, ngươi cũng đâu thể bắt kẻ địch ngoan ngoãn đứng yên một chỗ được.

Nếu thật sự có cái năng lực đó thì cũng chẳng cần Khôn Nguyên sơn làm gì.

Điều cuối cùng, Khôn Nguyên sơn giải phóng công kích cũng cần có thời gian để chuẩn bị.

Nhưng giờ đây, tất cả những khuyết điểm và hạn chế này đều không còn là vấn đề nữa.

Dẫu sao thứ mà hắn cần tấn công cũng chỉ là một chiếc đĩa tròn, một vật chết không biết tránh né.

Sau khi lấy ngọn núi nhỏ này ra, Thành ca rút kiếm không chút do dự.

Hắn thúc giục kiếm đạo thập tam trọng, anh linh được gia tăng sức tấn công đã điều động từ lâu hung hăng đánh về phía sơn cốc của Khôn Nguyên sơn.

Bởi vì chiêu kiếm này được gia trì thêm ba nghìn huyền văn và anh linh có buff sức tấn công nên giá trị thương tổn ít nhất cũng phải trên bốn mươi.

Chỉ dựa vào cảnh giới Huyền Thánh thất trọng, lại có thể tạo ra thương tổn vượt qua cả Huyền Thánh cửu trọng thì đã là chuyện không thể tin nổi rồi.

Nhưng nó còn lâu mới đủ để gỡ lại cái mức chênh lệch một trăm năm mươi bốn điểm khổng lồ kia.

Mọi người ở bên ngoài còn tưởng rằng hắn định tấn công chiếc đĩa tròn kia nữa.

Nhưng đợi khi họ nhìn thấy cảnh này, ai cũng đều ngu cả người.

Hắn đang muốn làm gì thế?

Đang lãng phí sức lực đó à?

Đám người Cảnh Hồi và Văn Hải ở đối diện còn đang tính giễu cợt một chút, nhưng khi nhìn thấy Khôn Nguyên sơn hấp thu hết tất cả đòn tấn công của chiêu kiếm này, bọn họ lại mơ hồ cảm thấy không ổn cho lắm.

“Đó là cái gì thế?”

“Hình như không được đúng lắm.”

“Ngọn núi kia có cái gì sao?”

Bọn họ đều được xem như là người có kiến thức rộng rãi, Ngân Phá Tiên bỗng nhiên giật mày.

“Chẳng lẽ những công kích bị bảo vật kia hấp thu đều có thể được tung ra lại ư?”

“Không thể nào…”

Văn Hải khoác tay, nói: “Không sao, dù cho có thể tung ra, cũng vẫn chỉ là một lần công kích mà thôi.”

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Khương Thành vẫy vẫy tay với ba người trước mặt.

“Đến đây nào, mỗi người một lần.”

“Nhớ phải dùng toàn lực đó nhé.”

Ôn Trì và Lịch Đường nghệch mặt ra.

“Bảo vật này, còn có thể hấp thu công kích của bọn ta ta?”

Khương Thành cười híp mắt gật đầu: “Đúng vậy, sau khi đòn tấn công của các ngươi được hấp thu thì sẽ trữ ở bên trong, cuối cùng tung ra hết một lần.”

Được hắn chính miệng phổ cập, cả sân đấu lập tức bùng nổ.

“Mẹ kiếp, còn có thể như vậy á?”

“Quá đáng quá rồi đấy?”

Cảnh Hồi và Văn Hải choáng váng sững sờ.

“Trên đời lại có bảo vật nghịch thiên như vậy á?”

“Bốn người bọn họ đều công kích ngọn núi kia một lần, thế chẳng phải tương đương với bốn người hợp lực rồi sao?”

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, cả tám người ở đối diện đều nhảy dựng lên.

“Như thế rõ ràng là phạm quy!”

“Đúng vậy, ban nãy ba người kia đều đã công kích rồi, bây giờ lại còn tấn công tiếp, như vậy sao mà được chứ?”

Ở phía khán đài bên này, đám người Bạch La Chân và Kim Bột vốn đã tuyệt vọng lại vui vẻ hớn hở.

“Ha ha ha, phạm quy chỗ nào chứ?”

“Bảo vật cũng là một phần thực lực của bản thân mà!”

“Nếu như cảm thấy bọn ta chiếm hời thì các ngươi cũng có thể học theo đấy.”

“Ối, ta quên mất, tất cả các ngươi đều đã thi đấu hết rồi, không còn cơ hội nữa hu hu hu…”

Những lời giễu cợt quái gở lúc trước bây giờ lại bị trả về nguyên khuôn, đám người Cảnh Hồi và Văn Hải tức đến mức hộc máu.

Mà bên trong thùng treo phía này, Thu Vũ Tuyền tung thêm một lần kiếm đạo thập tứ trọng về phía Khôn Nguyên sơn.

Mặc dù nội tâm nàng cảm thấy Khương Thành đúng là không từ thủ đoạn, chỉ giỏ luồn lách chỗ sơ hở của quy tắc.

Nhưng nghĩ đến các loại thủ đoạn đùa bỡn của đối phương, quả thực cũng cần cái tên này trị bọn chúng một chút.

Lần này, nàng không hề điều động căn nguyên kiếm, thay vào đó là thi triển một chút thủ đoạn tăng phúc đặc biệt.

Giá trị thương tổn của chiêu kiếm này hẳn là cũng không dưới ba mươi đâu.

Tiếp đó, Ôn Trì và Lịch Đường đang vui sướng cũng đứng ra.

“Có thể sử dụng công kích đôi không?”

Thành ca nhớ lại một chút: “Hình như là không được, bắt buộc phải từng người một thôi.”

Dưới sự chỉ đạo của hắn, hai người họ lần lượt đánh một đòn về phía sơn cốc của ngọn núi nhỏ.

Sau khi bốn người lần lượt đánh xong, ngọn núi nhỏ vốn mini đã mở rộng ra phạm vi mấy trăm thước bởi vì hấp thu quá nhiều công kích.

Nếu không phải do không được dùng căn nguyên và đạo thì có lẽ sau khi bốn người này tấn công xong, e là chu vi của Khôn Nguyên sơn đã có thể che phủ cả cái đấu trường này rồi.

Nhìn Khôn Nguyên sơn đã hoàn toàn biến dạng, cả đám Cảnh Hồi và Văn Hải ở đối diện đều bắt đầu nhảy số làm phép toán tiểu học ở trong đầu.

Giá trị thương tổn của kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành, ước tính tối thiểu chắc sẽ không dưới bốn mươi.

Về phần Ôn Trì và Lịch Đường, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ sẽ lần lượt là ba mươi điểm.

Còn chiêu kiếm kia của Thu Vũ Tuyền, hẳn không vượt quá bốn mươi, nhưng cũng không thấp hơn ba mươi.

Cộng dồn tất cả lại thì ít nhất cỡ tầm một trăm ba mươi, nhưng tối đa sẽ không vượt quá một trăm năm mươi.

“Không sao đâu, công kích của bốn người bọn họ vẫn không đủ.”

“Ưu thế của chúng ta nhiều hơn tận một trăm năm mươi bốn điểm mà, trừ khi bốn người bọn họ, mỗi người đều đánh được bốn mươi trở lên, nếu không thì chẳng lật ngược nổi đâu.”

“Không sai, chúng ta vẫn có thể thắng!”

Sau khi làm xong phép tính cộng trừ, nội tâm vốn hoảng loạn của bọn họ bình tĩnh hơn, và lại tiếp tục dương dương tự đắc.

“Ha ha, dù ngươi có trăm nghìn thủ đoạn muôn vàn ý tưởng thì đã sao chứ?”

“Bảo vật này đúng là thần kỳ đấy, nhưng vẫn chưa đủ đâu.”

“Cho các ngươi phạm quy, thì các ngươi làm được gì chứ?”

“Chỉ thiếu có một xíu xiu nữa thôi, coi có tức hay không?”

Hai bên trên khán đài cũng nhanh chóng ý thức được cái vấn đề này.

Các tộc nhân vốn còn tưởng rằng bàn thắng sắp bị lật ngược của Đại Huyền giới đã bay sạch vẻ suy sụp ban nãy.

“Phải rồi nhỉ, bọn Khương Thành vẫn không thắng nổi.”

“Ha ha ha, làm ta hết cả hồn, hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió thôi.”

“Làm khí thế cho lớn vào, kết quả vẫn thua đấy thôi, như vậy cũng đã đủ nói lên vận số của Khí tộc hết thật rồi!”

“Cho bọn chúng hi vọng lớn nhất, cuối cùng vẫn là tuyệt vọng, đây là ý trời đó…”

Ôn Trì và Lịch Đường ở bên trong thùng treo, vẻ mặt của họ tràn ngập sự không cam lòng.

“Nếu chúng ta đánh thêm nhiều điểm một chút nữa là được rồi.”

“Đáng ghét!”

Thu Vũ Tuyền mấp máy môi, giống như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Theo một nghĩa nào đó thì cuộc tỷ thí này bị thua ngay cái vòng thứ ba chỉ đánh được mười một điểm kia của nàng.

Nếu như ở lượt đó, nàng thể hiện như bình thường, đánh khoảng ba hoặc bốn mươi điểm gì đó thì bây giờ đã thắng rồi.

Với một người kiêu ngạo như nàng, việc trở thành cái hố đen trong đội là sự sỉ nhục không cách nào tha thứ được.

Nhưng cái tên Khương Thành lúc trước còn cố ý chê cười nàng, lúc này lại không hề trách tội nàng.

Chẳng ai biết trước được đĩa tròn sẽ không tính giá trị thương tổn của căn nguyên cả.

Chuyện này không thể trách Thu Vũ Tuyền, nàng đã dốc hết sức rồi, thậm chí còn tốt hơn so với dự trù của hắn nữa.

“Các ngươi làm cái vẻ mặt gì thế, chúng ta sắp sửa thắng rồi mà, tốt xấu gì cũng vui lên một chút đi chứ.”

Chương 2209: Kết nối ngoài sân

Thắng á?

Ôn Trì và Lịch Đường lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ.

Bây giờ tình thế này vừa tính một cái đã biết ngay, làm gì có cơ hội thắng nữa chứ?

Bọn họ nhìn về đỉnh của ngọn núi kia, bây giờ chỉ có thể trông chờ ngọn núi này giành được thêm nhiều điểm một chút thôi.

Nhưng Khương Thành không lập tức lấy Khôn Nguyên sơn tấn công đĩa tròn, ngược lại, hắn vươn tay cất bảo vật này lại.

Tuy nhiên, lần này không phải cất vào nhẫn trữ vật, mà là bỏ nó vào kho của hệ thống.

Kế tiếp, ánh mắt của hắn rơi lên người của Đông Phàm Thánh Chủ đang ở khán đài.

Chiếc thùng treo và khán đài ở bên ngoài bị ngăn cách với nhau, nhưng âm thanh thì vẫn có thể truyền được.

"Ta và ngươi tạm thời tráo đổi thân phận với nhau, một lát nữa ngươi ngoãn ngoãn đứng ở trong cái thùng này đấy."

"Hả, hả?"

Bỗng nhiên nghe thấy truyền âm của hắn, Đông Phàm Thánh Chủ suốt buổi hóng chuyện đầy sững sốt.

Suýt nữa thì đã nghi ngờ bản thân nghe nhầm rồi.

"Tráo đổi thân phận? Làm sao làm được chứ?"

"Ngươi cứ mặc kệ sao lại làm được đi, tóm lại, đừng có tùy tiện tấn công cái đĩa tròn kia là được, đây xem như là một cơ hội để ngươi được ra sân kiếm độ tồn tại đấy."

Đông Phàm Thánh Chủ vẫn chưa làm rõ được tình huống, cũng chẳng kịp đáp lời hắn thì đã phát hiện bản thân đột nhiên xuất hiện bên trong chiếc thùng của trận tỉ thí.

Xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Hắn kinh ngạc sờ lên mặt và cơ thể của bản thân, phát hiện chính mình đã biến thành Khương Thành.

Và ở phía khán đài đằng xa, hắn nhìn thấy một Đông Phàm Thánh Chủ khác đang làm một động tác tay ok với mình.

Từ cái ánh mắt quen thuộc kia, hắn đã đoán ra được thân phận của tên đó rồi, Đông Phàm Thánh Chủ ở đối diện kia là Khương Thành chứ còn ai.

Thế là hắn đờ người luôn.

Vậy cũng được nữa hả?

Đây là đoạt xá đó à?

Nhưng mà đoạt xá thì không thể nào mượt vậy được, hơn nữa cũng không phải đổi cả hai người với nhau như thế này.

Thành ca lựa chọn tráo đổi cũng là vì bất đắc dĩ thôi.

Trước mắt công kích của Khôn Nguyên sơn vẫn không đủ nên chỉ có thể hấp thu của thêm càng nhiều người hơn nữa.

Nhưng cái thùng kia thuộc về loại không gian tỉ thí đặc biệt, bị ngăn cách với khán đài.

Đó là do Di mượn lực Thiên Đạo làm nên.

Bản thân hắn hoàn toàn không bước ra được, và người khác cũng chẳng thể tiến vào.

Vậy nên, chỉ đành lựa chọn sử dùng kỹ năng cưỡng chế tráo đổi của hệ thống, thực hiện mục đích truyền tống ra bên ngoài.

Và sở dĩ hắn đặt Khôn Nguyên sơn vào trong kho của hệ thống cũng là vì muốn mang bảo vật này đến chỗ khu khán đài.

Còn về việc lựa chọn Đông Phàm Thánh Chủ làm mục tiêu thay thế, đó là bởi lão huynh này cả ngày nịnh hót không ngừng, nên đã trở thành người của mình ở trong lòng của Thành ca rồi.

Sự thật chứng minh, trước mặt hệ thống thần kỳ, Thiên Đạo cũng không cản nổi.

Khu khán đài vào lúc này, đâu đâu cũng đều tràn ngập những lời bàn tán ồn ào.

Đại Huyền giới mặt mày hớn hở, Tiểu Huyền giới cúi đầu suy sụp.

Khương Thành đội thân phận của Đông Phàm Thánh Chủ cũng không thèm lề mề, trực tiếp móc ra Khôn Nguyên sơn.

Nhìn thấy ngọn núi này bỗng nhiên được xuất hiện ở khán đài, cả trường đấu bất ngờ im bặt, ngay sau đó lại xôn xao một trận.

“Có chuyện gì thế?”

“Sao bảo vật kia lại ra đến đó rồi?”

“Tên kia là ai?”

“Nghe nói hắn là một Thiên ma ngoại vực tên Đông Phàm, bạn của Khương Thành.”

“Sao hắn cũng có cái bảo vật kia?”

“Chung một thứ mà nhỉ…”

Lúc ở khán đài đối diện bàn tán xôn xao, đám người Bạch La Chân và Kim Bột ở gần đó cũng sững sờ.

“Đông Phàm đạo hữu, cái, cái này là sao thế?”

Thành ca không muốn để quá nhiều người biết bản thân biết cách hoán đổi, thế là tạm thời nói dối.

“Khương hiền giả truyền tống Khôn Nguyên Sơn cho ta, kêu ta đến đây hấp thu công kích của mọi người.”

Cái gì?

Còn có cái vụ này nữa á?

Không chỉ đám người Bạch La Chân mà đến cả nhóm Cảnh Hồi và Văn Hải ở đối diện cũng đực mặt ra.

Trong phút chốc, nụ cười đắc ý vì chiến thắng nằm chắc trong tay trên mặt của bọn họ cứng lại.

“Còn có thể như thế sao?”

“Không gian tỉ thí sao mà truyền tống ra ngoài được?”

Bây giờ bọn họ còn chẳng thể ra khỏi phạm vi của cái thùng nữa là.

“Đúng rồi, chúng ta còn chẳng nhìn thấy quá trình truyền tống…”

“Không kịp giải thích đâu.”

Thành ca mất kiên nhẫn vung tay.

“Mau lên, mau mau mau, mấy người các ngươi đến trước.”

“Nhớ là đừng có sử dụng sức mạnh của đạo và căn nguyên đấy, tránh cho không được tính điểm.”

Hắn chỉ chỉ đám người Bạch La Chân, Kim Bột và Ngân Trí.

Đông Phàm Thánh Chủ ở Tiểu Huyền giới luôn là một người thật thà yên phận, bởi vì lạ nước lạ cái, bình thường chẳng dám nói chuyện to tiếng bao giờ.

Lúc này lại đột nhiên tùy tiện chỉ huy mấy tên đại điện chủ như thế, khiến cho mọi người đều không được quen.

Nhưng sau mấy phút kinh ngạc ngắn ngủi, tâm trí của mọi người lại đặt lên chuyện chính ở trước mắt.

“Tuyệt vời!”

“Hóa ra chúng ta cũng có thể ra sức!”

Kim Bột là người đầu tiên bay đến phía trước Khôn Nguyên sơn.

“Ta đến trước, để ta đây thêm chút đặc sắc cho trận tỉ thí này.”

Nói xong, hắn không hề do dự ngưng tụ toàn bộ huyền lực, phối hợp với huyền văn, đánh về phía sơn cốc của Khôn Nguyên sơn.

Theo một kích toàn lực của hắn, Khôn Nguyên sơn lại phình to ra một vòng.

“Quả nhiên có hiệu quả, ha ha ha!”

“Tốt quá rồi, tiếp nào!”

Ngân Trí cũng cười hi hi bay đến.

“Đến lượt ta.”

“Những người khác mau chóng xếp hàng ở phía sau!”

Nhìn thấy hành động của bọn họ, cả đám khán đài ở đối diện và cả nhóm Cảnh Hồi với Văn Hồi đều ngu người.

Thao tác gì vậy chứ?

Kết nối ngoài sân, cầu cứu đoàn đội đó à?

Như thế còn tính là tỉ thí nữa hả?

Ngay sau đó, cả sân đấu đã nhấc lên tiếng lên án và la hét dữ dội.

“Phạm quy rồi, cái này tuyệt đối là đang phạm quy!”

“Không được, không thể làm như thế!”

“Rõ ràng là trận tỉ thí bốn người đấu với tám người ở bên trong kia, đám các ngươi chỉ là khán giả ở ngoài sân thôi, sao lại có thể tham gia được chứ?”

“Làm trái quy định một cách nghiêm trọng, không thể tha thứ được!”

“Hoang đường, quá hoang đường rồi! Rõ ràng là trò hề mà!”

Nhìn thấy đám người Bạch La Chân hoàn toàn không thèm để ý đến mình, bọn chúng càng thêm phẫn nộ.

“Vượt ải như thế thì có nghĩa lý gì chứ?”

“Đám Khí tộc các ngươi có biết xấu hổ không vậy hả?”

“Kim Bột, Ngân Trí, tốt xấu gì các ngươi cũng là một Huyền Thánh cửu trọng tầm cỡ nhân vật lớn kia mà! Chẳng lẽ không cảm thấy làm như thế rất bỉ ổi sao, có liêm sỉ không hả?”

“Thật đáng xấu hổ!”

Lời chỉ trích và mắng chửi của bọn chúng chẳng những không khiến đám người Kim Bột và Hắc Nhạc nổi giận, ngược lại họ còn càng thêm vui vẻ.

“Ban đầu bọn ta phải lấy bốn chọi tám, chẳng phải các ngươi nói rất công bằng đó sao?”

“Bây giờ bọn ta được nhiều người hơn thì lại thành không công bằng à?”

“Nếu như các ngươi không phục thì cũng có thể noi theo!”

“À, ta quên mất, các ngươi đâu còn cơ hội ra tay nữa đâu, ha ha ha…”

Màn bật lại này khiến cho cả đám người ở đối diện buồn bực đến cực điểm.

Ai mà ngờ được, đã nắm trong tay ưu thế một trăm năm mươi bốn điểm khổng lồ kia rồi, đến cuối cùng lại lòi ra cái mánh khóe lớn như thế này.

Rõ ràng Tiểu Huyền giới chỉ còn lại một lượt tấn công duy nhất, mà Khương Thành lại cứ dùng cái lần này để giở chiêu trò.

Vài phút sau, năm đại điện chủ và hàng trăm Huyền Thánh bát trọng của Tiểu Huyền giới đều đã truyền xong công kích.

Khôn Nguyên sơn lúc này cũng bành to hơn trước gấp hơn chục lần.

Mà số người xếp hàng ở phía sau vẫn còn hàng trăm Huyền Thánh bát trọng, và vô số Huyền Thánh thất trọng.

“Phía trước các ngươi mau lên!”

“Vẫn chưa đến lượt ta nữa à?”

“Một kích này, bắt buộc phải có phần của ta.”

“Lần này may nhờ có Đông Phàm đạo hữu đấy, may là hắn có thể tiếp được bảo vật của Khương hiền giả.”

“Đúng đó đúng đó, lúc trước ta còn cảm thấy hắn chẳng có tác dụng gì.”

Đông Phàm đang ngoan ngoãn rúc ở trong cái thùng nhất thời cũng không biết nên vui hay nên khóc nữa.

Chương 2210: Thì ra vẫn sẽ chết người

Khi tên Huyền Thánh bát trọng cuối cùng truyền công kích xong, Khôn Nguyên sơn khổng lồ đã tựa như một đám mây đen to lớn.

Nhìn thì có vẻ chẳng khác gì so với một ngọn núi lớn bình thường cả.

Đến cả Ôn Trì và Lịch Đường ở trong cái thùng cũng phải âm thầm chặc lưỡi.

Rốt cuộc bên trong cái bảo vật này chứa bao nhiêu công kích vậy hả?

Nếu như tung ra ngoài, có khí nào đánh nát cái đĩa tròn ở đối diện luôn không?

“Khụ, Khương hiền giả, có phải đủ rồi không?”

Bây giờ đừng nói cái công kích này một trăm năm mươi bốn điểm, e là hơn luôn một nghìn năm trăm bốn mươi điểm rồi ấy.

Đã lên đến bốn con số rồi, có cần làm tuyệt tình thế không?

Đông Phàm Thánh Chủ đội cái thân phận của Khương Thành tràn đầy vẻ vô tội, hắn suy nghĩ, cũng đâu phải do ta chỉ huy đâu, ngươi xin chỉ thị của ta cũng vô dụng thôi, ngươi nên hỏi ý của cái tên Đông Phàm ở dưới kia kìa.

Thành ca ở trên khán đài vốn định xem thử rốt cuộc cực hạn của Khôn Nguyên sơn nằm ở đâu.

Nhưng bây giờ đã hơn hai nghìn người rồi mà vẫn chưa chạm đáy được, hắn chỉ có thể từ bỏ cái suy nghĩ này, trước tiên làm cho xong chính sự đã.

“Được rồi được rồi, tới đây thôi.”

Hắn phất tay, thu Khôn Nguyên sơn vào lại trong kho của hệ thống.

May mà hệ thống đi cùng với bản thể của hắn, nếu không thì quả thực không có cách nào truyền tống cách không thế này được.

Nhìn thấy bảo vật đột nhiên biến mất, những Huyền Thánh thất trọng xếp hàng ở phía sau đều bất mãn, xôn xao trừng mắt tức giận.

“Cái gì, thế là xong rồi á?”

“Bọn ta vẫn chưa được ra tay kia mà!”

“Không được, bắt buộc phải để bọn ta được ra tay một lần!”

“Đông Phàm đạo hữu, mau lấy bảo vật ra đi chứ?”

“Cái tên Đông Phàm nhà ngươi, có phải muốn ăn đập không hả?”

Thành ca thầm nhủ, các ngươi gan quá hả, lại còn dám hăm he ta nữa?

Hết cách rồi, bây giờ hắn là Đông Phàm kia mà, quả thực chẳng có thể diện gì cả.

“Đây là mệnh lệnh của Khương hiền giả, ai dám kháng lệnh hả?”

Sau khi lôi cái danh của bản thân ra, mọi người mới chịu thôi.

Tiếp đó Khương Thành kết thúc hoán đổi, khôi phục thân phận gốc của mình.

Lúc này đây, hắn lại lấy Khôn Nguyên sơn ra.

Nhìn thấy ngọn núi lớn che phủ cả bầu trời thật sự xuất hiện trên không trung của thùng treo, đám người Cảnh Hồi và Văn Hải lập tức cảm thấy vô cùng không lành.

Bọn họ láo nháo gào thét ở bên này: “Khương Thành, ngươi không được dùng cái này!”

“Làm như thế thì dù có thắng cũng không khiến người khác phục được.”

“Lẽ nào ngươi không cảm thấy thắng như thế không vinh quang sao…”

Khương Thành chẳng hơi đâu đáp trả mấy cái phát ngôn nực cười của bọn họ.

Bây giờ hắn thao túng Khôn Nguyên sơn cũng đang rất khó khăn đây.

Bởi vì phạm vi công kích của bảo vật này là ở ngay trên đỉnh núi.

Vì thế, hắn khó khăn lắm mới nghiêng được cái ngọn núi này, cuối cùng để cho một trong hai đỉnh núi nhắm vào vị trí của cái đĩa tròn.

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Khôn Nguyên sơn bỗng nhiên bùng nổ.

Toàn bộ công kích được cất trữ ở bên trong trước đó, bùm một cái giải phóng ra từ một trong hai đỉnh núi dưới sự thao túng bằng tâm trí của Khương Thành.

Trong thoáng chốc, chiếc đĩa tròn bị che lấp trong bể sức mạnh vô biên này.

Rõ ràng không hề mang theo căn nguyên, cũng không có sức mạnh của đạo.

Nhưng cả một không gian tỉ thí lại rung chấn mãnh liệt, thậm chí không trung ở lân cận cũng bị xé rách, lộ ra từng đường vết nứt ngang dọc đan xen.

Nhoáng một cái, mọi người suýt nữa thì đã rơi vào khoảng không trắng xóa ngắn ngủi.

Khi mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, mọi người gấp gáp muốn được nhìn thấy một kích vừa nãy nhận được bao nhiêu giá trị thương tổn.

Vô số người của Đại Huyền giới đều âm thầm cầu khấn trước khi nhìn con số kia.

“Chắc chắn phạm quy rồi!”

“Chắc chắn không có thương tổn đâu.”

“Người thắng nhất định vẫn là chúng ta!”

Tuy nhiên lần này đã định sẵn phải khiến bọn họ thất vọng rồi.

Chiếc đĩa tròn hứng chịu một kích kia xong vẫn không hề bị đánh hỏng.

Trên mặt kính như thủy tinh hiện lên một con số hết sức chói lóa — ba nghìn bốn trăm tám mươi sáu.

Nhìn thấy giá trị thương tổn khoa trương này, vô số người trong đấu trường đều đồng thời hít khí lạnh.

Mặc dù trong quá trình Khôn Nguyên sơn to dần thì bọn họ cũng đã dự liệu được rằng chắc chắn thương tổn sẽ rất cao.

Nhưng đến khi thật sự nhìn thấy con số này, mọi người vẫn cảm thấy vô cùng khó tin.

“Thật sự có thể đánh được đến bốn con số á…”

Ồ!

Tộc nhân đang ngồi ở phía khán đài của Tiểu Huyền giới vỡ òa trong tiếng hoan hô.

“Thắng rồi!”

“Chúng ta thắng rồi!”

“Ha ha ha, hoàn toàn là ưu thế áp đảo.”

“Trực tiếp vượt hơn ba nghìn, còn ai làm được hả?”

Giây phút này, đám người Bạch La Chân và Kim Bột cũng phải hoa chân múa tay.

Thậm chí có vài người còn kích động đến rưng rưng nước mắt, giống như đã hoàn toàn thắng hết cả ba ải rồi vậy.

“Một kích này có một phần sức của ta đấy!”

“Cũng có của ta nữa, ha ha, vinh hạnh vô cùng!”

“May mà có Khương hiền giả đấy, nếu không có bảo vật của hắn thì hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.”

“Lão nhân gia hắn vẫn đáng tin như ngày nào, bất cứ tuyệt cảnh gì cũng đều có thể dễ dàng dẹp tan…”

“Còn có Đông Phàm đạo hữu nữa, lần này cũng lập được công lớn rồi.”

“Đúng đúng đúng, từ bây giờ, Đông Phàm đạo hữu chính là người của chúng ta.”

Đông Phàm vốn chỉ là một người vô hình không có cảm giác tồn tại ở Tiểu Huyền giới.

Nhưng nể mặt Khương hiền giả nên chẳng có ai nhằm vào hắn, nhưng cũng không thể nói là quá thân cận.

Mà bây giờ, hắn đã bị vây chặt kín.

Còn chưa kịp đợi hắn phản ứng lại thì đã bị mọi người liên tục tung lên chúc mừng.

Khiến cho đầu óc của lão huynh này quay mòng mòng, hắn suy nghĩ, thực ra ta chẳng có làm gì cả.

Nhưng tự nhiên lại có được tình hữu nghị của Khí tộc, đây tuyệt đối là một thu hoạch cực kỳ to lớn đối với hắn.

Tận sâu trong đáy lòng, hắn lại cảm kích Khương Thành thêm mấy phần.

Màn “hoán đổi” ban nãy, Khương Thành hoàn toàn có thể lựa chọn những người khác.

Còn sở dĩ lựa chọn hắn, cùng là vì muốn cho hắn một cái công lớn mà thôi.

Sau khi con số trên đĩa tròn ổn định lại, bên dưới cái thùng của Khương Thành lập tức xuất hiện thêm ba nghìn bốn trăm tám mươi sáu khối sắt.

Trọng lượng được tăng thêm như thế, cái thùng vốn còn đang lơ lửng ở trên không trung bỗng nhiên rơi mạnh xuống.

Rầm!

Một tiếng vang trầm đục, cái thùng của đám Khương Thành đã thành công đáp đất.

Cùng lúc này, cái thủng bên phía nhóm Cảnh Hồi và Văn Hải cũng được nâng lên một cách chóng mặt.

Chớp mắt đã phá thủng xà nhà ở tít trên cao.

Còn chưa kịp đợi mọi người phản ứng lại thì tám người đã đồng loạt rớt xuống.

Bên ngoài sân lập tức ầm ĩ.

“Cái gì?”

“Chuyện gì thế?”

“Tộc trưởng tộc ta bị làm sao thế?”

Ải đầu tiên kết thúc, thùng treo và xà nhà đều biến mất.

Nhưng lại thấy tám bộ thi thể rơi từ trên cao xuống, đập thật mạnh xuống nền đất, không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Tám cao thủ như Cảnh Hồi, Văn Hải, Ngân Phá Tiên và Biên Dược đều quy thiên.

Cảnh tượng này đừng nói là tộc nhân Huyền tộc đang ở trên khán đài, ngay cả Khương Thành và Thu Vũ Tuyền ở bên trong cũng hốt hoảng.

“Trận tỉ thí này hóa ra cũng sẽ chết người?”

Trước khi thi đấu, bọn họ hoàn toàn không biết còn có cái quy tắc này.

Ôn Trì và Lịch Đường vốn vẫn chìm đắm trong niềm vui thắng lợi, nhất thời sởn cả tóc gáy, mồ hôi lạnh túa ra.

“Thế này nguy hiểm thật đấy?”

“Nếu như ban nãy chúng ta mà thua, vậy chẳng phải bây giờ sẽ…”

Những tộc nhân của tám bộ tộc ở bên ngoài sân đều phát điên lên.

Thua mất ải đầu tiên thì cũng thôi, còn đi toi luôn tám cao thủ đỉnh cao, ai mà chấp nhận nổi chứ?

Đặc biệt là trong tám người kia còn có bốn người tộc trưởng nữa.

“Không!”

“Không thể nào, không thể nào!”

“Tộc trưởng của tộc ta sao lại có thể chết như thế chứ?”

“Bọn ta không phục!”

Bọn họ gào khóc hay giận dữ cũng chẳng có ích gì.

Đột nhiên trong sân đấu xuất hiện một nam tử áo xanh, đó không phải Di thì còn là ai nữa?

“Ải đầu tiên, bên thua cuộc sẽ phải hứng chịu toàn bộ công kích của đĩa tròn.”

“Đây là nguyên nhân khiến bọn họ mất mạng.”

Giọng nói của hắn không hề lớn, nhưng lại truyền vào tai của mỗi người một cách rõ ràng.

Chương 2211: Chiến tranh cấp thấp

Di nói như vậy mọi người coi như đã hiểu ra rồi.

Thiệt hại lúc trước mà hai bên đánh ra cuối cùng đều sẽ được hoàn trả lại.

Bởi vì thiệt hại mà mỗi người đánh ra đều không kèm theo đạo và lực căn nguyên nên lực sát thương thật ra không quá mạnh.

Ít nhất đối với Huyền Thánh cửu trọng mà nói, lực công kích như vậy còn lâu mới có thể lấy mạng.

Trong trường hợp bình thường, tám người đó sẽ không thể chết được.

Nhưng ai mà ngờ, cuối cùng cú đánh sát thương của Khôn Nguyên Sơn đã trực tiếp nổ tung.

“Cửa thứ nhất, Tiều Huyền giới thành công vượt qua.”

Di đích thân công bố kết quả chiến thắng.

“Ba ngày sau sẽ mở khóa cửa thứ hai.”

Nói xong, hắn liền biến mất ngay tại chỗ.

Cùng hắn biến mất còn có đấu trường to lớn kia và tất cả tộc nhân của Đại Huyền giới.

Nhìn cánh đồng xung quanh mọi người có cảm giác như bước vào trong mơ.

Trong lúc những tộc nhân khác đang bận ăn mừng thì các đại điện chủ và điện chủ lại tụ họp lại với nhau.

“Không biết cửa thứ hai sẽ là thử thách gì.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng không thể chuẩn bị trước.”

“Từ độ khó của cửa thứ nhất ban nãy mà nói, cửa thứ hai chắc chắn sẽ không đơn giản.”

“Cửa thứ nhất đọ sức công kích, vậy cửa thứ hai có khi nào sẽ đọ sức phòng ngự không?”

“Khó nói lắm, suy nghĩ của Di thật sự rất khó đoán.”

Thành ca cũng không thể không gật gật đầu.

“Đúng vậy, tám người vừa nãy theo lý mà nói Di vốn dĩ có thể cứu được đúng chứ?”

“Kết quả hắn lại trơ mắt nhìn tám người kia chết, đúng là hết sức kỳ lạ.”

Nghe hắn nói như vậy những người khác đều rất ngạc nhiên.

Nếu không phải Khương Thành nhắc nhở, thì bọn họ còn không ý thức được chuyện này.

“Đúng vậy, tại sao hắn không cứu nhỉ?”

“Theo lý mà nói tám người đó đều là thuộc hạ của hắn, đúng là không hợp lý chút nào”.

“Lẽ nào là vì để duy trì tính công bằng của cuộc thi sao?”

“Chắc là vậy, suy cho cùng hắn hiện tại đã vướng vào Thiên Đạo, hành sự ít nhiều cũng bị hạn chế….”

Trong lúc bọn họ đang ở bên này bàn luận suy đoán thì tám bộ tộc lớn cấp cao của Đại Huyền giới cũng tụ họp lại với nhau.

So với lần trước, lần này tâm trạng của mọi người nặng nề hơn rất nhiều.

Cái chết của đám người Cảnh Hồi và Văn Hải thậm chí còn đem lại một số hỗn loạn cho bộ tộc của mình.

Hơn một trăm vị Huyền Thánh cửu trọng còn lại, lúc đó hăng hái ghi danh, vì để tranh cơ hội ra trận còn suýt chút nữa đánh nhau.

Bây giờ hồi tưởng lại chỉ có thể nói đó là một điều may mắn.

“Cửa thứ hai là một trận chiến tranh.”

Là một trong những tộc trưởng may mắn sống sót, Dịch Hoài lần trước chưa ra trận nên lần này đã trở thành chỉ huy.

Mà hắn cũng nhận được thử thách thi đấu mà Di đã thông báo từ trước.

“Chiến tranh?”

“Nghĩa là gì?”

Những Huyền Thánh cửu trọng đang có mặt tại hiện trường có chút không hiểu.

“Chiến đấu mà cúng ta bình thường hay đấu không phải chính là chiến tranh sao?”

“Đúng vậy, có gì khác lạ sao?”

Đường Ngột tộc trưởng của Thiên Mang Bộ xua xua tay: “Các ngươi hiểu sai rồi, cuộc chiến tranh này chỉ là công thành và giữ thành bình thường thôi.”

“Chúng ta là bên giữ thành, bọn họ là bên công thành.”

“Hai bên sẽ dẫn theo đại quân của riêng mình so bày binh bố trận và đạo binh pháp.”

Mọi người càng trở nên mơ hồ hơn.

“Công thành, giữ thành? Ý ngươi là cuộc chiến tranh thế tục của một số tiểu thế giới ở dưới đó sao?”

“Bày binh bố trận còn có ý nghĩa gì đối với chúng ta không?”

“Đúng đấy, thành trì nào có thể cản được kiếm của lão phu chứ?”

“Lẽ nào đã bố trí rất nhiều huyền trận cấp cao?”

Không phải là bọn họ kiêu ngạo, mà là sau khi thực lực của bọn họ đạt đến cấp độ tiên nhân, cái gọi là công thành giữ thành thật sự không có ý nghĩa gì cả.

Cao thủ chỉ cần tùy tiện đã có thể phá hủy một tinh tú.

Mặc dù vị diện Huyền giới cấp cao không dễ bị phá hủy, nhưng nếu đạt đến cấp độ Huyền Thánh cửu trọng thì muốn

tùy ý thay đổi địa mạo cũng không hề khó.

“Không không không, các ngươi lại nghĩ sai rồi.”

Dịch Hoài lắc ngón tay một cách thần bí.

“Trận chiến tấn công và phòng vệ này vẫn không có sự tồn tại của đạo và căn nguyên, chúng ta cũng không thể dùng quá nhiều thần thông.”

“Sau khi vào trận, thực lực của mỗi người đều sẽ như nhau cả.”

Mọi người đều không hiểu: “Thực lực như nhau? Vậy sao có thể làm được chứ?”

“Đúng đấy, cảnh giới tu vi của mỗi người không đồng đều, sao lại có thể giống như nhau được chứ?”

Theo lý mà nói, Huyền Thánh cửu trọng và Huyền Thánh bát trọng đều bị quy tắc Thiên Đạo hạn chế, nhưng Huyền Thánh cửu trọng vẫn sẽ mạnh hơn Huyền Thánh bát trọng.

Dù gì thì nền tảng hùng hậu đã quá rõ ràng.

“Cho dù không gian thi đấu có sự áp chế của quy tắc Thiên Đạo đặc biệt, khiến những chiêu trò của chúng ta bị phong ấn cũng không thể nào mọi người đều giống như nhau chứ?”

Nếu thật sự tất cả mọi người đều trở nên như nhau, vậy là không công bằng rồi.

“Đây chính là nguyên nhân phải dùng phương thức chiến tranh.”

Đường Ngột khẽ mỉm cười, chậm rãi đáp: “Thực lực của chúng ta tuy trở nên như nhau nhưng binh lực thì lại khác.”

“Dưới sự ảnh hưởng quy tắc Thiên Đạo đặc biệt của không gian thi đấu, mỗi người vào trận sẽ có được số lượng binh sĩ khác nhau làm thuộc hạ.

“Những binh sĩ đó thật ra chính là cảnh giới tu vi của chúng ta biến thành.”

Sau khi nghe hắn nói như vậy, mọi người cuối cùng đã tỉnh ngộ.

“Ta hiểu rồi, tu vi càng cao binh lực có được sẽ càng nhiều!”

“Chả trách thực lực của tất cả mọi người đều có thể trở nên mạnh như nhau.”

Nếu như tu vi có thể dùng con số để hiển thị, ví dụ như tu vi của Huyền Thánh bát trọng là hai mươi lăm, tu vi của Huyền Thánh cửu trọng là một trăm tám mươi.

Vậy thì sau khi vào trận, khi sức chiến đấu của bản thân Huyền Thánh bát trọng trở thành một điểm thì sẽ có thể nhận được hai mươi bốn binh sĩ với sức chiến đấu là một.

Còn Huyền Thánh cửu trọng sẽ nhận được một trăm bảy mươi chín binh sĩ với sức chiến đấu là một.

Thực lực đơn thể của hai bên toàn bộ sẽ trở thành một điểm, nhưng số lượng sẽ không giống nhau.

Sau khi đã nghĩ thông, mọi người nô nức đập tay hoan hô.

“Chuyện này vô cùng có lợi cho chúng ta!”

“Chúng ta ở đây đa số là Huyền Thánh cửu trọng, Huyền Thánh bát trọng càng nhiều vô số kể, cảnh giới tu vi chiếm ưu thế gần như tuyệt đối.”

“Ưu thế về tu vi này khi đến cửa thứ hai sẽ có thể biến thành ưu thế về quân số!”

“Mà đối với chiến tranh cấp thấp thì người đông chính là vương đạo!”

“Sức chiến đấu của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền tuy mạnh, nhưng cảnh giới thật sự của hai người họ đều rất thấp, cũng chỉ ở khoảng cấp độ Huyền Thánh bát trọng mà thôi.”

“Chỉ cần hai người họ vào sân, quân số của bọn họ sẽ ít hơn chúng ta.”

“Đúng rồi, số người của chúng ta ở cửa này vẫn gấp hai lần bọn họ chứ?”

Dịch Hoài mỉm cười gật đầu.

“Không sai, cửa thứ hai chúng ta vẫn có thể cử gấp đôi số lượng người.”

Mọi người đã hoàn toàn yên tâm trở lại.

“Ha ha ha, vậy thì ổn rồi!”

“Chúng ta còn là bên giữ thành, chiếm lợi ích từ thành trì, đây lại là một ưu thế nữa!”

“Đúng, ta đã xem qua cảnh tượng công thành của trần giới, thông thường không có quân số gấp ba đến năm lần trở lên thì sẽ rất khó đánh bại được.”

“Hơn nữa không gian thi đấu còn không cần nghĩ đến việc phải tiếp tế sĩ khí lương thực giống như trần giới, đây quả thật là muốn thua cũng khó!”

Bọn họ lại lần nữa nói ra bốn từ “muốn thua cũng khó”.

Bởi vì dù xem thế nào cũng thấy trận này bọn họ không đánh cũng sẽ thắng.

“Huyền Thần quả nhiên vẫn đứng về phía chúng ta, thiên vị chúng ta như vậy.”

“Chắc chắn rồi, chúng ta là chiến đấu vì hắn mà.”

“Ta đã sắp đợi hết nổi rồi.”

Dịch Hoài mỉm cười xua tay.

“Chư vị cũng đừng quá đắc ý, dù sao chiến tranh cấp thấp cũng phải cần đến chiến thuật binh pháp….”

Hắn còn chưa nói xong, bên ngoài đột nhiên truyền đến thông báo.

“Có ba vị Thiên ma ngoại vực cầu kiến.”

Chương 2212: Tự chui đầu vào lưới

Những cao thủ Huyền tộc đang có mặt tại đó ngơ ngác nhìn nhau.

Thiên ma ngoại vực ngày nay đều bạo gan như vậy sao?

Lại còn chủ động đến tận nơi cầu kiến?

“Đúng là thế đạo thay đổi rồi, loài chuột lại dám chủ động đến tận nơi để cầu kiến mèo sao?

“Đầu tiên là Khí tộc, bây giờ đến cả Thiên ma ngoại vực cũng dám không để chúng ta trong mắt rồi sao?”

“Làm gì có chuyện như thế được!”

“Xẻ thịt bọn chúng!”

“Khoan!”

Dịch Hoài giơ tay ngăn cản đám người đằng đằng sát khí kia lại.

“Ba tên Thiên ma ngoại vực cũng không thể uy hiếp được chúng ta.”

“Chi bằng cứ xem xem bọn họ rốt cuộc có ý đồ gì.”

Một lúc sau, ba vị Thiên Thần là Tông Quần, Cốc Tuân và Mãn Thiệu đã xuất hiện ở trong điện.

Những Huyền Thánh cửu trọng trong điện đã không còn xa lạ gì với ba người này nữa.

“Thì ra là các ngươi.”

“Hừm, lần trước để cho các ngươi trốn thoát, lần này còn dám tự chui đầu vào lưới à?”

Nhiều năm qua, một vài người trong số họ đã từng tiếp xúc với Tông Quần.

Mối quan hệ của hai bên không thể nói là hòa thuận, chỉ có thể nói là thâm thù đại hận.

Mặc dù Huyền tộc ra tay trước với mấy tên Thiên ma ngoại vực đó, nhưng những năm qua tám bộ tộc lớn cũng giết chết một số cao thủ tinh anh của bọn họ, tổn hại cũng không nhỏ.

Nhưng ngược lại đám người Tông Quần lại chẳng bị thiệt hại gì cả.

“Các ngươi đến đây làm gì?”

“Nếu như không nói ra được lý do chính đáng thì hôm nay đừng có hòng rời khỏi.”

Thái độ thù địch của bọn họ sớm đã nằm trong dự liệu của Tông Quần.

Hắn chẳng những không hoảng sợ ngược lại còn ung dung ngồi xuống.

“Ta biết các ngươi gần đây đang bận thi đấu với Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, hai người này khó đối phó như thế nào thiết nghĩ các ngươi cũng đã cảm nhận sâu sắc rồi.”

Đám người Dịch Hoài và Đường Ngột ánh mắt nhìn chăm chú.

“Ngươi quen biết bọn họ sao?”

“Đương nhiên là biết rồi, không chỉ biết mà còn biết rất rõ.”

Vừa nói ra lời này, sự thù địch trong mắt của các cao thủ trong điện càng trở nên sâu sắc.

“Các ngươi là cùng một bọn sao?”

“Không phải, các ngươi hiểu lầm rồi.”

Tông Quần đương nhiên sẽ không nói bọn ta là cùng nhau lập thành một đội để chém đứt thông đạo rồi.

Vì vậy hắn đã tùy tiện bịa ra một lời nói dối, nói rằng bản thân là kẻ thù cũ của Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, bởi vì một trận đại chiến mới tình cờ lưu lạc đến đây.

“Kẻ thù cũ?”

Đường Ngột nhìn hắn từ trên xuống dưới, khinh thường đáp: “Ngươi mà cũng xứng làm kẻ thù của hai người họ sao?”

Tuy lời nói này rất thẳng thắng nhưng trong điện chẳng có ai phản bác lại.

Dù gì đây cũng là sự thật.

Ba tên Thiên ma ngoại vực tuy mạnh, nhưng cảnh giới cũng chỉ ngang với Huyền Thánh cửu trọng.

Bởi vì ở đây là địa bàn của Huyền giới nên sức chiến đấu thực tế của bọn họ thậm chí còn không bằng Huyền Thánh cửu trọng bình thường.

Còn Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, Khương Thành thì ở cửa thứ nhất đã trực tiếp xoay chuyển tình thế, Thu Vũ Tuyền thì chỉ một kiếm đã hạ gục được mười vị Huyền Thánh cửu trọng.

Hai bên hoàn toàn không có tính so sánh.

Nội tâm của Tông Quần, Cốc Tuân và Mãn Thiệu đều vô cùng phẫn nộ.

Nên biết rằng ban đầu trước khi vào Huyền giới, bọn họ đều rất coi thường Khương Thành.

Nhưng hiện tại đứng trước mặt nhiều nhiều cao thủ như vậy, bọn họ cũng chỉ đành nhẫn nhịn nuốt cục tức này xuống.

“Có thể thực lực của bọn ta không bằng hắn, nhưng bọn ta có thể cản được Vô Đạo kiếm!”

Lời phát ngôn này vô cùng hùng hồn, nhưng không thể làm khuấy động bầu không khí trong điện.

Mọi người đều ở trong trạng thái không có hứng thú.

“Vô Đạo kiếm?”

“Đó là cái gì?”

Tộc nhân Huyền tộc hiện giờ vẫn chưa biết kiếm của Thu Vũ Tuyền tên là gì, bọn họ cũng chưa từng nghe qua Thiên Đạo chí bảo.

Tông Quần chỉ có thể phổ cập cho bọn họ một chút.

Sau đó, những người trong điện cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

“Các ngươi mà lại có thể cản được thanh kiếm đó sao?”

Thanh kiếp có thể giết chết mười vị Huyền Thánh cửu trọng đó vẫn luôn là một đám mây mù trong đầu họ.

Cho đến nay bọn họ cũng không biết nên ứng phó với nó như thế nào.

“Ngươi đang nổ chứ gì?”

“Chỉ dựa vào các ngươi?”

“Nếu các ngươi thật sự mạnh như vậy thì lúc trước còn bị bọn ta đè bẹp như con chó mất chủ sao?”

“Các ngươi chỉ biết một mà không biết hai.”

Tông Quần cũng không dám tiết lộ sự thật bản thân đang sở hữu Thiên Đạo Chí Bảo, nên chỉ có thể tiếp tục bịa ra.

“Vô Đạo kiếm ở Huyền giới của các ngươi bất khả chiến bại, đánh đâu thắng đó là bởi vì nơi này thiếu vật để khắc chế nó.”

“Còn ở Nguyên Tiên giới của bọn ta, Vô Đạo Kiếm vô cùng tầm thường, hoàn toàn chẳng là cái gì cả.”

“Cách để khắc chế nàng ta có rất nhiều, vừa hay bọn ta đã nắm bắt nó.”

Những người ở trong điện cảm thấy vô cùng khó tin.

Thanh kiếm nghịch thiên như vậy mà ở Nguyên Tiên giới lại chẳng là thứ gì sao?

Nguyên Tiên giới mạnh như vậy ư?

Chư vị cao thủ đều không nhịn được bắt đầu bí mật trao đổi.

Tông Quần không hề sốt ruột, hắn tin rằng những người này sẽ không thể từ chối hợp tác với mình.

Đến lúc đó bản thân đã có thể đưa ra điều kiện rồi.

Nhưng điều làm hắn bất ngờ là, sau khi đám người này trao đổi xong, người dẫn đầu là Dịch Hoài và Đường Ngột lại không hẹn mà cùng chặn mất đường lui của bọn họ.

Sắc mặt Tông Quần liền thay đổi.

“Các ngươi là có ý gì đây?”

“Ý gì sao?

Dịch Hoài cười một cách nham hiểm: “Ý của bọn ta chính là các ngươi là Thiên ma ngoại vực, một là không phản kháng sẽ được chết một cách nhẹ nhàng, hai là phản kháng mà chết một cách đau khổ, các ngươi tự chọn cho mình một con đường chết đi.”

Tông Quần, Cốc Tuân và Mãn Thiệu đều không thể tin được.

Phản ứng của đối phương hoàn toàn nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Không thể nào như vậy được!

“Lẽ nào các ngươi có thể đối phó với Vô Đạo kiếm sao?”

Dịch Hoài cười nhếch mép: “Bọn ta có thể không đối phó được Vô Đạo kiếm, nhưng bọn ta cũng không cần phải đối phó nó.”

Những cao thủ Huyền tộc khác ở trong điện cười phá lên, giống như đang nhìn ba tên ngốc vậy.

“Thu Vũ Tuyền và Khương Thành sắp chết ở ải thứ hai rồi.”

“Sự tồn tại của các ngươi chỉ là dư thừa mà thôi, đã hiểu chưa?”

“Còn phải đa tạ các ngươi đã chủ động tự chui đầu vào lưới, bọn ta đỡ phải tốn công một chuyến.”

“Cái gì?”

Tông Quần nghe như sét đánh vào tai.

Hắn không biết nội dung thi đấu của ải thứ hai, và đối phương nhất định cũng sẽ không nói cho hắn biết.

Cốc Tuân và Mãn Thiệu trong lòng đã chửi rủa Tông Quần một trăm lần rồi.

Nếu không phải hắn tự cho là mình thông minh, nói cái gì mà đối phương nhất định sẽ nhiệt tình nghênh đón thì hai người bọn họ cũng sẽ không ngu mà chạy đến để nộp mạng.

Bọn họ bây giờ cảm thấy vô cùng hối hận.

Nhưng hiện tại, vấn đề quan trọng trước mắt vẫn làm sao để có thể sống tiếp.

Đối mặt với hơn một trăm vị Huyền Thánh cửu trọng, ra sức phản kích thì chết là cái chắc, trốn cũng không trốn khỏi.

Nghĩ đến đây, Tông Quần chỉ có thể giả vờ khinh thường, sử dụng phương pháp đánh vào tâm lý.

“Chỉ các ngươi mà muốn giết chết Khương Thành và Thu Vũ Tuyền sao? Mơ đi!”

“Ta dám cá cửa ải thứ hai các ngươi sẽ không thể giết chết được bọn họ.”

“Bọn ta bây giờ có thể khoanh tay chịu trói, nếu như bọn ta thua thì mặc cho các ngươi tùy ý xử lý!”

Đây cũng là cách bất đắc dĩ, chỉ cần đối phương đồng ý cược một ván thì ít nhất vẫn có thể sống thêm được vài hôm nữa.

Cuối cùng, ba người bọn họ cũng đã “thành công” bị trói lại.

Thời gian thấm thoát trôi, chớp mắt một cái đã qua ba ngày.

Khương Thành đang dựng trại đóng quân ở bên ngoài Thái Di Diệu cảnh, cuối cùng cũng đợi được ngày mở khóa cửa ải thứ hai.

Lần này xuất hiện trước mặt mọi người chỉ có một cái cửa.

Cuối cánh cửa là một bí cảnh.

Còn bên trong bí cảnh đó như thế nào thì mọi người đều không biết.

"Xem ra Di đã tiếp thu bài học trong trận đấu lần trước, trận này không để cho những người khác vào xem để tránh lại bị liên kết với bên ngoài.

Trong lúc Thành ca đang phàn nàn thì Thu Vũ Tuyền không hề do dự mà đứng ra.

"Cửa này tính ta là một người!"

Cửa lần trước nàng gây cản trở, mấy ngày nay vẫn luôn cảm thấy bí bách, nên lần này nàng muốn rửa sạch nỗi nhục này.

Khương Thành cũng không từ chối.

Còn những người khác thì lại đang chờ đợi sự sắp xếp của hắn.

"Khương hiền giả, lần này cử mấy người vào trận vậy?"

Chương 2213: Thiệt hại thật sự

Có được kinh nghiệm từ cửa trước nên cửa này mọi người không tranh nhau ghi danh nữa.

Ngộ ngỡ lại là càng đông người càng thiệt thòi thì sao?

Ngay cả Ôn Trì và Lịch Đường cũng thật thà đứng trong đám người kia, chờ đợi Khương hiền giả với tài tính toán chu đáo và nhìn xa trông rộng kia đưa ra chỉ thị quan trọng.

Dẫu sao thì cửa thứ nhất cũng may nhờ có hắn giữ vững ý kiến chỉ cử bốn người ra trận.

Chủ ý của Khương Thành đương nhiên là muốn tự mình thể hiện, không muốn bị người khác cướp đi tư cách làm màu.

Nhưng cửa lần này người xem không được vào bên trong.

Nếu như chỉ có hai người là bản thân và Thu Vũ Tuyền vậy thì thể hiện cho ai xem đây?

Lẽ nào còn trông chờ Tuyền muội dùng ánh mắt đầy ngưỡng mộ để tung hô bản thân sao?

Thành ca tưởng tượng một chút, cảm thấy muốn để nàng ta như vậy thì độ khó có lẽ còn cao hơn nhiều so với việc hủy diệt Nguyên Tiên giới nữa.

Nếu đã như vậy, cửa lần này chỉ có thể đem thêm vài cổ động viên rồi.

“Các ngươi, còn có các ngươi, lần này cùng ta ra trận.”

Hắn tùy tiện chỉ chỉ tay, đã thêm hai vị thần tử Ôn Trì và Lịch Đường, Bạch La Chân, Kim Bột và năm vị đại điện chủ khác, cùng với mười một vị điện chủ Huyền Thánh bát trọng ở gần đó vào đội cổ động viên.

Sau cùng, thêm cả hắn và Thu Vũ Tuyền nữa tổng cộng là hai mươi người.

Con số này không nhiều cũng không ít, mọi người đều không rõ Khương hiền giả rốt cuộc là có dụng ý gì, chỉ cho rằng hắn có ý đồ sâu xa.

Hai mươi vị cao thủ cứ như vậy mà bước vào cửa truyền tống.

Trong giây tiếp theo, mọi người đã xuất hiện trên một chiến trường cổ đại.

Trong không khí truyền đến một mùi hắc khó chịu, đó là khí tức của hỗn hợp mùi gỉ sắt, mùi máu tanh và mùi cháy khét.

Đất vàng ở dưới chân khắp nơi đã cháy đen, cuồng phong thổi qua làm bụi bay tung tóe.

Thành trì ở phía xa thoắt ẩn thoắt hiện.

Thành trì không lớn, chu vi cũng chỉ hơn mười mét.

Tường thành sừng sững cao khoảng ba mươi mét, cách ngoại vi không xa là sông hộ thành rộng lớn chảy ra dòng nước đục.

Ở phía sau mọi người còn có núi bao quanh.

Đột nhiên nhìn thấy khung cảnh như vậy, mọi người đều không hiểu lý do tại sao.

“Đây là muốn chúng ta làm gì vậy?”

“Sự tồn tại của thành trì phía trước kia có tác dụng gì sao?”

Hắc Nhạc đại điện chủ hiếm khi được ra trận liền tự xung phong bay qua đó xem thử thế nào.

Nhưng khi đến gần sông hộ thành, hắn đột nhiên bị một đạo kết giới Thiên Đạo hư ảo chặn lại.

“Xem ra thành trì này chính là nơi thi đấu rồi.”

“Nơi mà chỉ cần thổi thôi đã có thể phá hủy, thật là quái lạ.”

“Không được chủ quan, cửa ải mà Di bố trí tuyệt đối không đơn giản.”

Lúc này, đám người Dịch Hoài và Đường Ngột cũng đang chuẩn bị.

Khi biết được bên phía Khương Thành có hai mươi người ra trận, bọn họ liền cười phá lên.

“Ha ha ha, còn tưởng trận này bọn họ lại chỉ cử bốn người ra thôi chứ.”

“Lại cử đến hai mươi người, chê chết chưa đủ nhanh đây mà.”

Theo quy tắc bọn họ có thể cử gấp đôi các tuyển thủ, tức là bố mươi người.

Hai mươi người bên phía Khương Thành còn có mười một Huyền Thánh bát trọng, nhưng bốn mươi người bên phía bọn họ có thể đều là Huyền Thánh cửu trọng.

“Đúng là còn đơn giản hơn dự tính nữa.”

“Trận chiến này, ngươi nói ta phải dùng chiến thuật binh pháp gì để đảo ngược thế cờ đây?”

“Ta thật sự không nghĩ ra cách làm thế nào để đánh bại chúng ta rồi.”

Hàng trăm vị Huyền Thánh cửu trọng lại một lần nữa tranh nhau ghi danh.

Trong trận đấu trước, cái chết của tám vị cao thủ bao gồm cả Cảnh Hồi và Văn Hải đã từng khiến họ nghe đến thôi đã sợ khiếp vía.

Nhưng trận đấu này thì khác.

Trận chiến đảm bảo thắng không thua này, không có lý do gì để không tranh chiến công cả.

Sau nửa tiếng, bốn mươi người may mắn đã được lọt vào danh sách ra trận.

Dịch Hoài với tư cách là người chỉ huy chủ động tiếp nhận chức chủ soái, đem theo ba mươi chín vị Huyền Thánh cửu trọng khác vào sân.

Bọn họ vừa bước vào đã được chuyển lên trên thành.

Lúc này, tất cả mọi người đang có mặt tại đó cũng nghe thấy tiên âm Thiên Đạo bí ẩn và biết được quy tắc thi đấu của cửa thứ hai.

Người của Tiểu Huyền giới ban đầu còn chưa hiểu chân tướng, ngay lập tức ý thức được độ khó của cửa này.

“Công thành giữ thành?”

“Những người đối diện chẳng những có thể giữ thành, hơn nữa còn có số lượng gấp đôi chúng ta sao?”

“Đã vậy cũng thôi đi, thực lực của mỗi người lại còn như nhau, quân số có liên quan đến cảnh giới sao?

“Đây mà còn thi cái gì nữa? Căn bản chính là một cái bẫy?”

“Thật là quá đáng, không hợp lý chút nào!”

Chỉ tiếc là những lời mắng chửi của bọn họ không có tác dụng gì cả.

Cuộc thi ngay lúc này đã chính thức bắt đầu.

Khương Thành không cảm nhận được thực lực toàn thân bị phong ấn.

Thần hồn, linh ý và huyền lực của hắn tất cả đều còn và đều có thể sử dụng được.

Bởi vì tất cả chúng đều là thứ thuộc về bản thân hắn, nên ngay cả Thiên Đạo cũng không thể vô duyên vô cớ cướp đi được.

Chỉ là…trong trận đấu này chúng không có tác dụng gì cả.

Hắn khua tay, huyền lực cuồn cuộn như một cơn bão táp quét qua, nhấn chìm sông hộ thành và cả thành trì ở phía trước.

Nhưng con sông và thành trì đó lại không bị thiệt hại gì cả.

Sự tấn công này của hắn giống như bị dịch chuyển đến một thế giới khác vậy.

"Ở thế giới này, sức mạnh hữu dụng mà chúng ta có thể dùng đã được cố định ngay từ đầu rồi."

Đám người Bạch La Chân và Ôn Trì sau khi lần lượt thử qua, cũng ý thức được tình trạng hiện tại của bản thân.

Thực lực toàn thân vẫn còn.

Nhưng nếu muốn vượt qua ải thì chỉ có thể sử dụng phần thực lực bị giới hạn bởi quy tắc.

Nói trắng ra là, chỉ có phần thực lực giới hạn đó mới có thể gây thiệt hại thật sự ở thế giới này.

Nhưng thiệt hại thật sự kia cơ bản cũng chỉ tương đương với cường độ Tôi Thể cảnh của hạ giới, yếu đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi đã làm rõ trạng thái của bản thân, Khương Thành nhìn về phía sau của mình.

Có bốn mươi chín binh sĩ đang đứng sau lưng hắn.

Mỗi binh sĩ đều là cấp độ Tôi Thể cảnh với khuôn mặt giống nhau và thực lực như nhau, cứ như thể được tạo ra từ một lò sản xuất vậy.

Hắn nhìn xung quanh, phía sau Thu Vũ Tuyền và đám người Bạch La Chân cũng có những binh sĩ giống như vậy.

Chỉ là số lượng không đồng nhất mà thôi.

Phía sau Thu Vũ Tuyền có hai trăm chín mươi chín binh sĩ, bởi vì cảnh giới huyền lực của nàng là Huyền Thánh bát trọng.

Còn Bạch La Chân, Ôn Trì, Lịch Đường và bảy vị Huyền Thánh cửu trọng khác, phía sau mỗi người có một nghìn bốn trăm chín mươi chín binh sĩ.

Hai mươi người bọn họ tổng cộng có mười bốn nghìn một trăm ba mươi binh sĩ Tôi Thể cảnh.

Cộng thêm cả bọn họ nữa quân số là mười bốn nghìn một trăm năm mươi người.

Còn bốn mươi vị Huyền Thánh cửu trọng ở trên thành trì đối diện, quân số lúc này có tổng cộng là sáu mươi nghìn.

Trận chiến còn chưa bắt đầu, quân số của hai bên đã có sự chênh lệch hơn gấp bốn lần.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Dịch Hoài ở trên thành không thể che giấu được nụ cười quái dị xấu xa của mình.

“Ha ha ha, các ngươi cũng quá thảm rồi nhỉ?”

“Chỉ có bấy nhiêu quân số đó thôi sao?”

“Ái chà chà, Khương Thành mà chỉ có bốn mươi chín binh sĩ thôi sao? Có nhầm lẫn gì không thế?

“Lẽ nào hắn không phải là Huyền Thánh bát trọng mà là Huyền Thánh thất trọng ư?”

“Không phải chứ, Khí tộc mà lại tôn một tên Thiên ma ngoại vực chỉ ở cấp độ thất trọng làm Đại hiền giả sao?”

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng nội tâm của bọn họ thật sự vẫn rất sốc.

Tên tiểu tử này chỉ mới ở cấp độ Huyền Thánh thất trọng, vậy thì trong cửa ải lần trước làm sao có thể gây ra hơn bốn mươi điểm thiệt hại chứ?”

Nếu mà hắn cũng đạt đến cấp Huyền Thánh cửu trọng thì còn ai có thể trị được hắn nữa?”

Trước những lời chế giễu của bọn họ, đám người Bạch La Chân và Ôn Trì đều bỏ ngoài tai chẳng thèm quan tâm.

Hiện tại, vấn đề thực tế nhất trước mắt không phải là tranh cãi với bọn họ, mà là làm thế nào để vượt qua cửa ải này.

“Thật không ngờ cửa này lại có quy tắc như vậy.”

Ngân Trí đại điện chủ bất lực nhìn vào mười mấy vị Huyền Thánh bát trọng trong đội hình.

“Sớm biết như vậy, cửa này chỉ cần cử ra Huyền Thánh cửu trọng là được rồi.”

Chương 2214: Diệu kế chết yểu

Bạch La Chân lắc lắc đầu.

“Cho dù chỉ cử ra Huyền Thánh cửu trọng thì quân số của chúng ta vẫn ít hơn bọn họ một nửa.”

“Bất lợi về quân số đã được định sẵn ngay từ đầu rồi.”

Lịch Đường thở dài.

“Cửa ải này chúng ta chỉ có thể nghĩ ra chiến thuật binh pháp để đánh bại đối phương mà thôi.”

“Những thủ đoạn khác đều không có tác dụng gì cả.”

Mọi người nhìn mười bốn nghìn binh sĩ ở phía sau, chỉ có thể im lặng gật đầu.

Cửa này không có không gian để thao tác.

Cho dù thực lực của ngươi có mạnh, ngay cả dùng đến Vô Đạo kiếm thì ở cửa này cũng không có tác dụng gì.

Thiệt hại thật sự chỉ có như vậy, mỗi người đều là Tôi Thể cảnh có sức công phá yếu, hoàn toàn không tránh khỏi khả năng một chọi mấy như trong các trận chiến thông thường.

Điều an ủi duy nhất chính là sĩ khí của của các binh sĩ phía sau và mức độ tổ chức đã bị khóa chặt, hoàn toàn chấp hành nghiêm mệnh lệnh.

Nhưng sáu mươi nghìn binh sĩ của đối phương cũng có đặc tính giống như vậy.

“Đáng tiếc là chúng ta trước đây chưa từng nghiên cứu qua binh pháp.”

“Hơn nữa, trước đây chiến tranh của tu luyện giới và trần giới có khác biệt quá lớn và cũng không phải giống nhau.”

Mọi người chỉ có thể đưa ánh mắt cầu cứu về phía Khương Thành vạn năng.

“Khương hiền giả, không biết ngươi có tinh thông lĩnh vực này không?”

Thành ca nội tâm muốn nói nếu như ta đánh nhau mà còn phải dùng đến binh pháp thì còn mặt mũi nào để đối diện với hệ thống lão ca đây?

Người ta đã cho nhiều lực hack như vậy mà ngươi vẫn phải hì hục dùng mưu kế, đây chẳng phải quá gà rồi sao?

Hắn châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi phà ra một vòng khói, không biết xấu hổ mà đáp lại: “Là một tiên nhân chuyên nghiệp, ta trước nay đều giành chiến thắng dựa vào thực lực chứ không thèm dùng đến bất kỳ thủ đoạn nào khác.”

“Không hổ danh là Khương hiền giả.”

Mọi người khen một câu cho có lệ.

Xem ra lần này không thể trông chờ gì ở hắn nữa rồi.

“Thực ra lần này….”

Khương Thành còn muốn nói thêm gì đó nhưng Ôn Trì lại tiếp lời của hắn.

“Hay là chúng ta có thể dùng mưu kế dụ địch.”

Nghe thấy hắn có kế sách, mọi người ngay lập tức lấy lại tinh thần.

“Lập kế bằng cách nào đây?”

Đám người Bạch La Chân và Ôn Trì đều ngạc nhiên vui mừng mà bắt đầu truy hỏi, ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng không nhịn được mà liếc nhìn.

“Cái gì mà mưu kế dụ địch?”

“Ôn Trì, ngươi lại còn biết dẫn binh đánh trận cơ à?”

Hiếm khi có thể trở thành tiêu điểm của mọi người, cảm xúc của Ôn Trì vui buồn lẫn lộn, đúng là hiếm thấy.

Mặc dù hắn bây giờ can tâm tình nguyện làm cháu trai của người ta, nhưng với tư cách là thần tử, tính hiếu thắng trong lòng hắn vẫn không hề mất đi.

Vẫn còn muốn đấu một trận với Khương Thành và Thu Vũ Tuyền.

“Trước đây ta đã từng xem sơ qua.”

“Công thành của trần giới có ba kế sách thượng, trung, hạ.”

Mọi người nghe thấy có ba kế sách thượng, trung, hạ càng cảm thấy cao cấp hơn.

“Mau nói cho bọn ta biết là ba kế sách nào?”

Ôn Trì giống như một vị quân sư dày dặn kinh nghiệm chỉ thiếu một cây quạt trong tay.

“Hạ sách chính là tấn công trực diện, đối phương sẽ chiếm được lợi ích của thành trì còn chúng ta sẽ bị thương vong nặng nề.”

“Trừ phi quân số của chúng ta vượt xa đối phương, bằng không cũng chỉ mất mạng một cách vô ích mà thôi.”

“Trung sách chính là bao vây chứ không tấn công, cắt nước cắt lương thực, khiến đối phương suy kiệt mà chết. Nhưng ở trong này không bị hạn chế nguồn cung cấp lương thực, hơn nữa thời hạn công thành chỉ có một tháng, vì vậy nó cũng không dùng được.”

“Còn thượng sách chính là dẫn dụ đối phương ra và chiến đấu ở ngoài thành, như vậy đối phương mới mất đi ưu thế phòng thủ thành trì.”

Mọi người gật đầu lia lịa.

“Có lý.”

“Vậy dẫn dụ bọn họ bằng cách nào đây?”

Ôn Trì quả thật là người trong nghề, vừa nghe thấy liền lập tức đáp lại: “Muốn dụ được địch thì chỉ có thể tỏ ra yếu thế.”

“Chúng ta vốn dĩ đã yếu hơn bọn họ rồi, vì vậy điều này chắc là không khó.”

Thu Vũ Tuyền chau mày: “Cho dù dụ được đối phương ra ngoài, với quân số này của chúng ta thì làm sao thắng được bọn họ chứ?”

“Đây cần phải dùng đến chiến thuật bao vây và mai phục, tạo ra ưu thế quân số của chiến trường cục bộ.”

Ôn Trì quay đầu nhìn về sông núi sau lưng.

Rõ ràng thần niệm mạnh mẽ của bọn họ vẫn còn, nhưng lại không thể cảm nhận được tình hình bên đó.

Bởi vì thần niệm đó không thuộc về thực lực thật sự của bọn họ, nên ở trong thế giới này cũng không có tác dụng gì cả.

Do đó hắn tràn đầy tự tin đáp lại: "Địa hình ở đây rất phức tạp, có không gian phát huy rất lớn."

"Ta tự tin sẽ dắt mũi sáu mươi nghìn người của bọn họ và chia nhỏ từng chút một."

Mọi người nghe xong đều vui mừng hớn hở, đây đúng là "liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" mà.

"Quá tốt rồi!"

"Cứ làm như vậy đi!"

Nói xong, mọi người liền lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Thành ca đứng bên cạnh không nói nên lời.

Con mẹ nó, sao lại gặp phải tên thuộc hại tài giỏi như vậy chứ?

Đúng là không thể lơ là.

Chỉ cần bất cẩn một cái là sẽ bị bọn họ giành mất ánh đèn sân khấu.

Thật ra cửa này hắn đã có cách rồi.

Chỉ là hiện tại mọi người đều vây lấy Ôn Trì, hắn cũng không thể không phối hợp.

Rất nhanh, Ôn Trì đã ra lệnh cho hơn mười bốn nghìn thuộc hạ ngồi xuống đất, cởi bỏ áo giáp, làm ra bộ dạng buông thả hời hợt.

Bốn mươi vị Huyền Thánh cửu trọng ở trên thành sau khi nhìn thấy cảnh này đều bày ra vẻ mặt khó hiểu.

"Bọn họ muốn làm gì đây?"

"Sao còn không chịu tấn công chúng ta?"

"Đây là nghĩ bản thân chắc chắn thất bại, nên trực tiếp bỏ cuộc à?"

"Vậy chúng ta lập tức xông ra ngoài, tiêu diệt bọn họ!"

“Khoan!”

Dịch Hoài vội vàng giơ tay ngăn mọi người lại.

Hắn nhìn mười bốn nghìn người ở phía xa kia với ánh mắt dường như đã nhìn thấu được mọi chuyện.

“Đây là mưu kế dụ địch, tưởng ta không nhìn ra sao?”

Đường Ngột không cho là đúng liền đáp lại: “Cho dù là mưu kế dụ địch thì đã sao, sáu mươi nghìn người của chúng ta còn sợ đánh không lại hơn mười nghìn người của bọn chúng sao?”

“Đúng đấy, nhanh chóng giết chết bọn họ, nhanh chóng kết thúc mọi chuyện.”

“Chúng ta có nhiều người như vậy cần gì phải rén.”

“Không!”

Dịch Hoài lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người một vòng.

“Đừng có tưởng đánh trận là một chuyện đơn giản, nếu như thật sự ra ngoài, biến số là rất lớn.”

“Chúng ta chỉ cần kiên trì một tháng thì tự động sẽ chiến thắng, tội gì phải mạo hiểm chứ!”

Nói xong, hắn còn cố ý ra hét lớn tiếng ra bên ngoài.

Khương Thành, Ôn Trì các ngươi đừng tốn công vô ích nữa.”

“Mưu kế đơn giản như vậy, ngươi tưởng ta nhìn không ra sao?”

“Đúng là suy nghĩ nông cạn!”

Đây…

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột chỉ có thể quay đầu lại nhìn Ôn Trì.

Xem hắn còn có cách nào khác không.

Ôn Trì chỉ có thể hạ lệnh, chọn ra trăm binh sĩ lên phía trước chửi rủa khiêu khích.

Chiêu này thật sự đã khiêu khích những cao thủ đối diện kia nổi trận lôi đình, nhưng dưới sự đàn áp của Dịch Hoài, phía đối diện vẫn giữ vững sự kiềm chế và không bị sập bẫy.

“Nhìn thấy chưa, bọn họ đã sốt ruột rồi kìa.”

“Nếu không thì sẽ không dùng đến thủ đoạn này.”

“Nếu các ngươi mà không nhịn được cơn thịnh nộ thì đã bị sập bẫy của hắn rồi!”

Được hắn giải thích như vậy, tâm trạng của những cao thủ đối diện dần dần bình phục trở lại.

Thậm chí còn bắt đầu phản kích chế giễu thủ đoạn này quá đơn giản, không có giá trị gì.

Kế hoạch của Ôn Trì rất hoàn hảo, nhưng bước đầu dụ địch không thành đồng nghĩa với việc sớm đã thất bại rồi.

“Làm sao đây?”

“Quân số ít ỏi này của chúng ta, cho dù có đào địa đạo xâm nhập vào bên trong thành cũng đánh không lại bọn chúng.”

“Hỏa công, thủy công trong trường hợp này cũng đều không có điều kiện để thực thi.”

“Quân số chênh lệch gấp bốn lần, cho dù giương đông kích tây cũng vô dụng.”

“Lẽ nào chỉ có thể tấn công sao?”

Nhất thời, mọi người đều chau mày ủ rũ.

Nhìn thấy bọn họ đều đã rơi vào bế tắc, Thành ca cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

“Được rồi, bây giờ tất cả nghe theo ta.”

Chương 2215: Chỉ huy điêu luyện

“Nghe ngươi sao?”

Thu Vũ Tuyền nhìn hắn từ trên xuống dưới, mặt hiện rõ vẻ không tin tưởng.

“Ngươi còn biết cả hành quân đánh trận cơ à? Sao ta lại không biết vậy?”

Nàng biết là Khương Thành đã từng dẫn binh.

Chẳng hạn như chủ soái Thiên Lạc quân của Thiên Cung năm đó chính là ca này.

Nhưng lúc đó cái mà Khương Thành gọi là dẫn binh đánh trận, chẳng qua chỉ là tự mình xông lên chém giết, còn đại quân phía sau chỉ giúp khuấy động bầu không khí mà thôi.

Bản chất vẫn là chiến đấu một mình.

“Chuyện mà ngươi không biết vần còn nhiều lắm.”

Thành ca lặng lẽ mở bảng điều khiển kỹ năng hệ thống, tìm thấy kỹ năng của hiệu ứng người đông sức mạnh là Thăng Nguyên Hồng Vân.

Khi thấy kỹ năng này quả nhiên có thể phát sáng, hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

“Lẽ nào chuyện ta từng là quân thần cũng phải nói cho ngươi biết sao?”

Nghe xong lời này của hắn, ngay cả Bạch La Chân và Ngân Trí là người tin tưởng hắn nhất cũng không nhịn được mà âm thầm mỉa mai.

Thực lực và thiên phú của Khương hiền giả mọi người đều phải khâm phục.

Nhưng đạo quân trận thì ai mà không biết.

“Được rồi, hãy giao cho ta mọi quyền điều khiển binh sĩ dưới trướng của các ngươi.”

Hiện tại binh sĩ ở sau lưng bọn họ đều thuộc về riêng mỗi người, hai mươi người bọn họ đều có quân hàm ngang nhau.

Khương Thành chỉ có thể chỉ huy bốn mươi chín binh sĩ ở sau lưng hắn.

Đối với mệnh mệnh này của hắn, mọi người đương nhiên sẽ không phản đối.

Dù sao thì hiện tại cũng không có đạo nào phá vỡ cục diện, nên chỉ có thể còn nước còn tát.

Sau khi có được quyền điều khiển hơn mười bốn nghìn binh sĩ, Khương Thành liền thúc giục kỹ năng của Thăng Nguyên

Hồng Vân, sau đó một hạt Thăng Nguyên tinh hạch màu ngọc bích lặng lẽ xuất hiện.

Với tốc độ nhanh như chớp, bay một vòng trên đỉnh đầu của đại quân trước mặt.

Rồi đưa hết tất cả binh sĩ vào trong hệ thống Thăng Nguyên của hạt tinh hạch này.

Sau khi hoàn thành xong tất cả, hắn biết rằng trận đấu này đã thắng rồi.

Thăng Nguyên Hồng Vân được lấy từ Vân Di đạo của Đạo Tuyệt Chi Địa năm đó có tác dụng chính là làm tăng thực lực của đám người kia.

Người càng đông thì biên độ tăng trưởng càng lớn.

Năm đó ở Vân Di đạo, hắn và Cung Tình cùng nhau quản lý Băng cung, dựa vào biên độ tăng trưởng của kỹ năng này mà đã giết chết rất nhiều tên Thần Quân của Thiên Cung.

Chỉ là sau này vẫn chưa thể dùng tới nó.

Một là không có cơ hội sử dụng, vả lại hệ thống hack hồi sinh ở trong ta nên không cần dùng nhiều người để giành chiến thắng.

Hai là kỹ năng này yêu cầu những người xung quanh đưa ý thức vào trong Thăng Nguyên tinh hạch của hắn, bước vào hệ thống Thăng Nguyên của hắn.

Chuyện như vậy người bình thường cũng không làm.

Tuy nhiên, hiện tại tất cả mười bốn nghìn binh sĩ này chỉ là các nhân vật trong trò chơi mà Thiên Đạo tạo ra mà thôi, không chỉ là ý thức mà hoàn toàn là con rối.

Vì vậy hắn đã hoàn thành bước này một cách dễ dàng.

“Ngươi vừa rồi đã phóng ra cái gì vậy?”

Thu Vũ Tuyền chưa từng trải qua hành trình ở Vân Di Đạo, đương nhiên là không biết đến loại kỹ năng kỳ lạ này, vì vậy nàng rất tò mò về hành động của hắn.

Vì để xây dựng hình tượng quân thần, Thành ca đương nhiên sẽ không nói ra sự thật.

“Đó là quân lệnh của ta, dùng để cổ vũ sĩ khí.”

Mọi người giật giật khóe miệng, nhất thời không biết nên bắt đầu bốc phốt từ đâu.

Những binh sĩ này căn bản không cần phải nâng cao sĩ khí, được chưa?

Bọn họ chỉ cho rằng Khương Thành đã phóng một hiệu ứng đặc biệt vượt quá giới hạn của cửa ải này, và nó không hề có tác dụng thực sự.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Khương Thành dẫn theo hơn mười bốn nghìn binh sĩ kia đi thẳng vào thành trì phía trước.

Bạch La Chân cũng vội vàng chạy theo sau.

“Khương hiền giả, ngươi đây là…”

Thành ca đáp lại như một điều hiển nhiên: “Công thành, không thể cứ ở đây mãi được.”

Mọi người nói thầm trong lòng, bọn ta đương nhiên biết đây là công thành rồi.

Nhưng vấn đề ở đây là không thể tấn công được.

“Đây hình như không ổn cho lắm.”

“Quân số của chúng ta kém xa đối phương, nếu cứ như vậy mà tấn công trực diện, thì chẳng khác gì….”

Ôn Trì rất muốn nói đây chính là tự tìm đường chết.

Nhưng nghĩ đến bản thân chỉ là cháu trai, nên đã cương quyết đem nửa câu sau nuốt vào trong miệng.

“Yên tâm đi.”

Hệ thống kỹ năng đã được mở ra, Thành ca tràn đầy tự tin.

“Binh kể tinh không quan trọng số lượng.”

“Dưới sự chỉ huy điêu luyện của ta, mười bốn nghìn người kia có thể phát huy sức chiến đấu của một trăm bốn mươi nghìn người.”

“Tác dụng của binh pháp, các ngươi hiểu mà.”

Bọn ta không hiểu!

Trong lòng mọi người đã sớm cạn lời rồi, nhưng cũng không hay nếu trực tiếp đả kích tính tích cực của hắn.

Kim Bột và Ngân Trí xin chỉ thị: “Vậy bọn ta nên phối hợp như thế nào đây?”

“Các ngươi à?”

Khương Thành quay lại nhìn bọn họ.

Mười chín người này không liên kết với Thăng Nguyên tinh hạch của hắn, không bước vào hệ thống Thăng Nguyên của hắn và cũng không được tăng sức mạnh.

Nên chỉ là mười chín binh sĩ Tôi Thể cảnh mà thôi.

“Các ngươi ở phía sau cổ vũ đi.”

Cái, cái gì cơ?

Mọi người suýt chút nữa đã bị hắn chọc cho tức chết rồi.

Cho dù ngươi là Đại hiền giả, cũng không thể khinh thường người khác như vậy chứ?

Thu Vũ Tuyền cười ha hả: “Được thôi, nếu ngươi đã lợi hại như vậy thì bọn ta sẽ ở đây xem ngươi bày binh bố trận như thế nào là được rồi.”

Khương Thành hoàn toàn chưa từng nghĩ đến việc bày binh bố trận, nhưng được nàng ấy nhắc nhở như vậy nên cũng làm bộ làm tịch.

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, hơn mười bốn nghìn binh sĩ kia đã phân thành bốn nhánh.

Mỗi nhánh có hơn ba nghìn người.

Sau đó hắn chính thức thúc giục kỹ năng Thăng Nguyên Hồng Vân.

Ngay lập tức, trên đầu của hắn và hơn mười bốn nghìn binh sĩ dưới trướng của hắn đã xuất hiện một đám mây đỏ thu nhỏ.

Sau khi kỹ năng này có hiệu lực, thực lực thật sự của hắn vốn dĩ chỉ ở cấp Tôi Thể nhất trọng đột nhiên tăng lên, đột phá Ngưng Mạch cảnh, khi đến cấp Ngưng Mạch cảnh cửu trọng mới chịu dừng lại.

Giống như hắn, hơn mười bốn nghìn binh sĩ dưới trướng của hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng đã hoàn thành quá trình lột xác.

“Haizz, cuối cùng quân số vẫn là ít hơn một chút, biên độ tăng trưởng không đủ.”

“Tuy nhiên ở cửa này cũng tạm đủ dùng rồi.”

Mọi người vẫn chưa biết đám mây đỏ đó là gì, chỉ thấy hắn vừa vẫy tay bốn nhánh quân kia đã đồng loạt xông ra ngoài.

“Giết!”

Tiếng hô giết vừa vang lên, đám người Dịch Hoài và Đường Ngột ở trên thành cũng bị dọa hết hồn.

“Bọn chúng thật sự tấn công trực diện rồi sao?”

“Đúng là đến để nộp mạng, sao mà ngốc quá vậy?”

“Sẽ không có âm mưu gì chứ?”

“Bất kể hắn có âm mưu gì, cứ giết chết bọn chúng trước đã rồi tính.”

Đám người Dịch Hoài lập tức ra lệnh cho sáu mươi nghìn binh sĩ dưới trướng của mình đi đến tường thành để điều khiển các thiết bị phòng thủ.

Tuy nhiên bọn họ còn chưa kịp ổn định vị trí, thì trên chiến trường đã xuất hiện một cảnh tượng hết sức ly kỳ.

Hơn mười bốn nghìn binh sĩ dưới trướng của Khương Thành đứng trước con sông hộ thành rộng lớn kia, hoàn toàn không hề dừng lại.

Mà chỉ cần nhấc người một cái đã trực tiếp nhảy qua.

Là một con sông hộ thành phòng tuyến nhưng lại không thể kìm chân bọn họ trong một giây.

Sau đó, bốn nhánh quân phân thành bốn hướng, xông thẳng vào bốn cửa thành ở mặt trước, sau, trái, phải giống như thủy ngân đổ xuống mặt đất vậy.

Cảnh tượng này khiến cho những người khác ở cả hai bên đều kinh hãi đến mức suýt chút nữa rớt cằm xuống đất rồi.

“Không thể nào như vậy được!”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao bọn chúng lại qua được đây?”

Mặc dù thực lực của những cao thủ này vẫn còn đó, vẫn có thể bay, nhưng bọn họ không thể bay qua sông hộ thành kia được.

Bởi vì theo cửa ải thi đấu, bắt buộc phải dùng thực lực thật sự mới có thể vượt qua.

Chỉ với thực lực thật sự là Tôi Thể nhất trọng thì không thể nào một bước bay qua mấy chục trượng được.

Tuy nhiên chuyện này lại xảy ra ngay trước mắt bọn họ.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, thì hơn ba nghìn người ở phía trước đã xông thẳng đến dưới cổng thành.

“Mau!”

Dịch Hoài cuối cùng cũng hoàn hồn trở lại.

“Mau phóng tên, cản bọn họ lại!”

Chương 2216: Thắng dễ vậy sao?

Sau khi xông qua sông hộ thành, Khương Thành biết rằng kế hoạch của mình đã đúng.

Thăng Nguyên Hồng Vân là kỹ năng hệ thống, Thiên Đạo Huyền giới không thể nào ngăn chặn được hiệu quả của nó.

Mà mức tăng thực lực của hắn và binh lính dưới trướng nhận được đều đến từ thực lực cơ sở là của Tôi Thể cảnh kia.

Đó vốn là thực lực chân thật trong trận tỉ thí này.

Đương nhiên ải này có thể sử dụng thực lực chân thật đã được gia tăng trong lúc tỉ thí.

“Cản bọn họ lại!”

Theo mệnh lệnh của đám Dịch Hoài và Đường Ngột, sáu mươi nghìn binh lính đều trở nên bận rộn.

Mưa tên rào rào trút xuống phía dưới bên ngoài cổng thành, kèm theo cả đá rơi và dầu sôi.

Những thủ đoạn này dùng để đối phó với Tôi Thể nhất trọng vẫn rất hiệu quả.

Nhưng giờ Khương Thành và toàn bộ binh lính dưới trướng hắn đều là Ngưng Mạch cửu trọng.

Đối với bọn họ mà nói, loại tác động vật lý ở cường độ này chẳng khác gì gãi ngứa.

Tùy tiện quơ quơ trường mâu, mũi tên che trời lấp đất đã bị đánh cho đứt thành từng khúc.

Về phần đá rơi và dầu sôi, chúng cũng chẳng làm gì được cương khí hộ thể trước mặt của Ngưng Mạch cửu trọng.

Cảnh tượng này lại một lần nữa khiến những người khác sợ ngây người.

"Đây, đây chắc chắn không phải Tôi Thể nhất trọng!"

"Sao có thể?"

"Sao tự dưng bọn họ lại mạnh thế nhỉ?"

Đám người Bạch La Chân và Ôn Trì ở hậu phương cũng rất muốn biết đáp án của vấn đề này.

Rõ ràng mọi người vẫn là Tôi Thể nhất trọng cơ mà.

Tại sao sau khi đi chém giết với Khương hiền giả bỗng đều trở nên mạnh hơn vậy?

Mới phút trước, bọn họ thấy Khương Thành chia quân thành bốn đường còn muốn lên tiếng ngăn cản cơ.

Bởi vì chia quân như vậy là quá thiếu sáng suốt, sẽ chỉ chết nhanh hơn mà thôi.

Mà giờ…

"Không hay rồi!"

"Ba cổng thành khác cũng đang bị tấn công!"

Phía trên cổng thành liên tục truyền đến tiếng thét chói tai.

Lúc trước còn thoải mái nhàn nhã, cảm thấy bốn mươi cao thủ Huyền tộc nắm chắc phần thắng rồi, giờ như kiến bò trên chảo nóng, loạn thành một đoàn.

Khi bọn họ cuống quít mang quân đi phong tỏa ba cổng thành khác, phòng tuyến chính diện đã lung lay sắp đổ.

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn, cổng thành kiên cố bị Khương chủ soái cưỡi ngựa đi đầu nổ ra một lỗ hổng lớn.

Những binh lính khác xung quanh hắn hò reo xông lên, mở rộng lỗ hổng kia.

Ngay sau đó, từng bóng dáng như mãnh hổ xông vào trong thành.

Mười chín người bên ngoài đều ngơ ngác, ngỡ ngàng nhìn cổng thành đã bị nổ thành mảnh vụn trên đất với vẻ khó tin.

Ôn Trì không nhịn được mà xoa xoa mặt mình.

“Mỗi vậy mà đã làm thủng rồi?”

Ngân Trí cũng đang lẩm bẩm một mình: “Chẳng cần bất kỳ dụng cụ công thành nào cả, chỉ dùng binh khí thông thường đã chém xuyên cả cổng thành rồi ư?”

Thân là Huyền Thánh cửu trọng, mấy chuyện như này bình thường bọn họ thở cái cũng làm được.

Vấn đề là không phải bây giờ mọi người đều chỉ có thể phát huy ra thực lực Tôi Thể nhất trọng thôi sao?

Tức là cũng chỉ tương đương với những người khỏe mạnh cường tráng hơn so với người bình thường mà thôi.

Người bình thường thì ai có thể dùng trường mâu nổ vỡ cổng thành dày đến hai ba thước được?

“Rốt cuộc Khương hiền giả đã làm gì vậy?”

“Thật là khó tin…”

Chẳng khác gì bọn họ, đám người Dịch Hoài và Đường Ngột cũng cảm thấy mọi chuyện quá hoang đường.

Sau khi Khương Thành mang theo hơn ba nghìn người giết vào trong thành, phản ứng của bọn họ cũng không chậm.

Nhanh chóng dẫn hơn hai mươi nghìn người đi bao vây hắn.

Sau đó, bọn họ liền biến thành pháo hôi chết như ngả rạ.

Ngưng Mạch cửu trọng đánh Tôi Thể nhất trọng còn dễ hơn là người lớn đánh trẻ con đang học mẫu giáo.

Một địch trăm cũng chẳng phải chém gió.

Giờ Khương Thành dẫn theo hơn ba nghìn cao thủ như thế, đừng nói là hơn hai mươi nghìn người, cho dù là hai trăm nghìn cũng chẳng cản được bọn họ.

Dịch Hoài ngỡ ngàng nhìn cảnh từng toán lính bị chém ngã xuống đất.

“Không thể nào!”

“Chuyện này nhất định là giả.”

Không phải đã nói là thực lực mọi người đều như nhau cả, chẳng chút chênh lệch sao?

Vậy giờ chuyện này là thế nào?

Không phải đã nói là phe ta chiếm ưu thế về nhân số, muốn thua cũng khó sao?

Hắn đã chẳng còn cơ hội để tự hỏi nữa rồi, bởi vì Khương Thành rất nhanh đã giết đến trước mắt hắn rồi.

Hàng trăm binh lính vốn chắn trước mặt hắn đều đã ngã xuống cả rồi.

Mà đồng bọn của hắn Đường Ngột, cũng là Huyền Thánh cửu trọng, đã ngã xuống trong vũng máu rồi.

“Không! Không thể nào!”

Dịch Hoài hoảng rồi, hoàn toàn hoảng rồi.

Nhìn từ cảnh tám người kia ngã xuống ở cửa ải thứ nhất thì tử trận tại đây chắc chắn cũng có nghĩa là chết thật rồi.

Đương nhiên hắn không muốn chết một cách mơ hồ như vậy.

Một thân thực lực cao cường của hắn vẫn còn.

Chẳng qua tòa thành mà giờ hắn đang ở là không gian tỷ thí, thực lực của Huyền Thánh cửu trọng cũng chẳng có tác dụng gì.

Thậm chí hắn còn chẳng thể bay ra khỏi đám người, cũng chẳng thể xông ra khỏi tòa thành tứ bề thất thủ này.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Thành đâm một thương về phía lồng ngực mình.

Rõ ràng một thương này hết sức đơn giản, hắn có thể dễ dàng tránh được nhưng kết cục vẫn là bị đâm trúng.

Một phút sau, bốn nhóm quân vào thành thuận lợi hội họp.

Mà trong thành cũng chẳng còn một kẻ địch nào còn sống.

Bốn mươi Huyền Thánh cửu trọng cứ vậy mà chết.

Thắng bại đã định, cửa ải thứ hai đến đây là kết thúc.

Cả bí cảnh đột nhiên tan biến như một tấm gương vỡ vụn.

Cánh đồng hoang bên ngoài một lần nữa hiện lên trước mắt.

Hơn mười bốn nghìn binh lính cũng tan biến theo.

Mặc dù đám người Đông Phàm mới đợi ở bên ngoài có một canh giờ nhưng sớm đã sốt hết cả ruột.

Nhìn thấy hai mươi người tất cả đều còn sống, mọi người khẽ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên chào đón.

Nhưng chưa đợi bọn họ truy hỏi kết quả, Di đã hiện thân rồi.

“Các ngươi đã thuận lợi vượt qua cửa ải thứ hai.”

“Ba ngày sau, cửa ải cuối cùng sẽ mở ra.”

Tuyên bố thắng thua xong, hắn lại vội vàng biến mất trước mặt mọi người.

“Thắng rồi?”

“Chúng ta lại thắng rồi!”

Tiếng hò reo rung trời vang lên.

Người Huyền tộc đến từ Tiểu Huyền giới vô cùng hưng phấn, chỉ còn một cửa ải cuối cùng nữa thôi là có thể thành công tiến vào chiếm giữ Thái Di Diệu cảnh rồi.

Trong mắt họ, 20 người vừa tham gia vòng hai tất cả đều là anh hùng.

Nhưng đám người Bạch La Chân và Ôn Trì biết rõ rằng vòng này bọn họ chẳng làm gì cả, thật sự chỉ làm đội cổ vũ một lần mà thôi.

“Khương hiền giả, rốt cuộc là sao ngươi làm được vậy?”

“Phải đó, tại sao những binh lính kia đột nhiên lại trở nên mạnh đến vậy?”

Bọn họ mà không làm rõ vấn đề này thì sợ là sau này đều ngủ không yên giấc mất.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng tò mò nhìn hắn, rất muốn biết chân tướng.

Nhưng Thành ca vì xây dựng thiết lập nhân vật ‘biết đánh giặc’ nên tất nhiên sẽ không nói ra.

“Đương nhiên là nhờ có quân thần như ta đây cầm quân chứ sao.”

“Có ta chỉ huy, binh lính lấy một chọi mười là một chuyện hết sức bình thường, các ngươi không cần phải ngạc nhiên.”

Hắn cố ý ra vẻ nhẹ nhàng bâng quơ, hai tay áp xuống phía dưới, tỏ vẻ đây chỉ là thao tác cơ bản.

“Trong cuộc đời làm binh dài đằng đẵng của ta, những trận đánh lấy ít thắng nhiều như thế này nhiều vô số kể, chẳng đáng nhắc tới.”

Nếu hắn không phải Đại hiền giả thì chắc có lẽ đám người Kim Bột và Ôn Trì đã nhổ nước bọt vào mặt hắn rồi.

Ngươi coi bọn ta là kẻ ngốc à, dễ lừa vậy sao?

Sự việc ly kỳ hồi nãy chỉ dựa vào chỉ huy là có thể làm được sao?

Sau khi cửa ải thứ hai kết thúc, Khí tộc lần nữa chiến thắng, tin tức bốn mươi cao thủ Huyền Thánh cửu trọng ngã xuống cũng lan truyền rất nhanh.

Nhất thời, cả Đại Huyền giới như phải hứng chịu một trận động đất cực lớn.

Nếu không phải cửa ải thứ ba đã gần ngay trước mắt thì sợ rằng tám đại bộ tộc cũng sắp loạn hết cả lên rồi.

Chương 2217: Thất linh liên hồi trận

Ở đầu kia của Thái Di Diệu cảnh, tám thủ lĩnh của các tộc xếp thành một hàng thẳng tắp.

Trong số bọn họ, chỉ có một tộc trưởng đó chính là Bạch Trọng của Thặng Thiên Hoành bộ.

Bảy người còn lại đều được đề cử ra vào phút chót.

Còn về lí do thì rất đơn giản, họ không muốn xuất chiến ải thứ ba nữa.

Hai ải trước, trong hơn 120 Huyền Thánh cửu trọng thì đã bị chết 48 người.

Một tổn thất lớn đến như thế, bọn họ thật sự không thể bình tĩnh nổi.

"Huyền Thần, không thể tiếp tục như thế được."

"Nếu cứ phát triển theo đà này thì ải thứ ba Huyền Tộc chúng ta chẳng phải sẽ mất hết quân đội tinh nhuệ sao?"

"Vẫn mong Huyền Thần ngươi đích thân hạ thần lực, tiêu diệt Khí tộc, nhất là cái tên Khương Thành…"

Tám cao thủ hàng đầu đồng loạt cúi xuống cầu xin, nhưng biểu cảm của Di lại không hề thay đổi.

"Hai ải trước đã rất có lợi cho các ngươi rồi."

Hai ải đó, Đại Huyền giới bên này đều có thể gửi thêm số người gấp đôi.

Hơn nữa hai ải đó, bọn họ đều đã chiếm ưu thế về cảnh giới.

Nếu phải tính ra thì đây hoàn toàn là đang thiên vị bọn họ.

Tất cả đều hiểu rõ chuyện này.

Nếu không thì bọn họ sẽ nghi ngờ Di đang cố ý gài bẫy hại chết tám đại bộ tộc.

"Có lợi cho bọn ta thì cũng chẳng có ích gì, cái tên Khương Thành đó quá kỳ quái rồi."

"Đúng vậy, hắn luôn có thể sử dụng những thủ đoạn kỳ lạ, thật sự rất khó đề phòng."

"Quy tắc tỉ thí ở hai ải trước, bề ngoài thì rất có lợi cho bọn họ, nhưng trên thực tế lại đánh trúng điểm mạnh của hắn."

“Hai ải trước đã hạn chế bọn ta rất nhiều, còn không bằng trực tiếp phát huy hết sức lực để chiến đấu minh bạch nữa…”

Di không hề cắt ngang những lời phàn nàn của bọn họ.

Cho đến khi tất cả bọn họ nói xong hết thì mới từ tốn nói: “Ải thứ ba sẽ không có bất kỳ hạn chế nào cả, các ngươi có thể thỏa sức chiến đấu.”

Về việc ải thứ ba sẽ tỉ thí cái gì, bất luận là Khí Tộc hay Huyền Tộc đều cực kỳ quan tâm.

Dù sao thì sau khi qua được ải này, Khí Tộc sẽ đóng quân ở Thái Di Diệu cảnh một cách danh chính ngôn thuận.

Còn đối với Đại Huyền giới thì chỗ đó giống như thần điện vậy.

Ngoài ý nghĩa biểu tượng ra thì Thái Di Diệu cảnh chính bản thân nó là động thiên phúc địa tốt nhất Đại Huyền giới.

Hơn nữa sau khi Khí Tộc tiến vào đóng quân thì vị Huyền Thần thật sự là A Linh cũng sẽ tiến vào theo sau đó.

Từ đó về sau, Đại Huyền giới sẽ thật sự thay đổi.

Đây là điều mà tám đại bộ tộc tất nhiên không muốn nhìn thấy.

“Ải thứ ba là phá trận, chúng ta phòng ngự, bọn họ tấn công.”

Đám người Bạch Trọng đã có được nội dung tỉ thí do chính miệng Di nói cho họ.

“Ải này rất có lợi cho chúng ta!”

“Thắng chắc không thua!”

Bên trong điện, hơn bảy mươi người còn lại của Huyền Thánh cửu trọng tỏ vẻ rằng “thắng chắc không thua” cái từ này hai ải trước bọn ta đã nghe đến tai cũng mọc kén rồi.

Kết quả thì sao?

Bây giờ bọn họ đã miễn dịch với “điều kiện có lợi” rồi, căn bản không hề bị cảm.

“Trận pháp? Huyền Trận sao?”

“Lỡ đâu Khương Thành là một cao thủ phá trận thì sao?”

“Thì đó, ta thật sự không nhìn ra có lợi chỗ nào.”

“Ta dám cá, ải này chắc chắn lại gãi đúng chỗ ngứa của Khương Thành.”

Sau khi trải qua hai ải trước, bây giờ cho dù có người nói Khương Thành không gì là không thể, bọn họ cũng sẽ tin.

“Các ngươi hiểu lầm rồi.”

Bạch Trọng cười rồi lắc đầu.

“Ải này không phải Huyền Trận, cũng không phải trận pháp của Nguyên Tiên giới bên đó, mà là Thiên Trận do Thiên Đạo sinh ra một cách tự nhiên.”

“Cho dù tên Khương Thành đó biết phá trận thì trước Thiên Đạo, hắn cũng không thể phát huy được.”

Tất cả nghe xong liền cảm thấy cũng đúng.

Sở dĩ Thiên Trận lớn mạnh đến như thế, không phải bởi vì bản thân trận pháp kỳ diệu đến mức nào, mà là do lai lịch của trận pháp quá cao cấp.

Đừng nói là trận pháp cấp cao, cho dù Thiên Đạo có bố trí một sát trận cấp thấp nhất thì cũng có thể trở thành cấm địa đáng sợ trong mắt vô số người.

Cho dù ngươi có nhìn thấu được thì cũng không có năng lực làm rung chuyển nó.

“Ở ải này, chúng ta trấn giữ ở mắt trận, nắm giữ cờ lệnh trong tay là có thể mượn được sức mạnh Thiên Đạo của Huyền Thần, mặc sức giết đoạt.”

“Nói trắng ra thì ở ải thứ ba này, chúng ta chính là hóa thân của Huyền Thần.”

“Hơn nữa, thực lực của chính chúng ta cũng sẽ không bị trói buộc.”

Tất cả mọi người lúc đầu vốn rất ủ rũ, giờ đây lập tức phấn chấn tinh thần.

“Đã như vậy à?”

“Có hơi không công bằng rồi đó?”

“Trực tiếp để Thiên Đạo giúp chúng ta, thế này thì còn tỉ thí gì nữa?”

“Ta thích cách tỉ thí này, ha ha ha!”

“Cho dù cái tên Khương Thành kia thủ đoạn có nhiều đến cỡ nào thì thực lực cũng chỉ là Huyền Thánh thất bát trọng, ải này có thể khiến hắn hiện nguyên hình!”

“Nếu trận này mà chúng ta còn không thắng nổi thì chúng ta cũng chẳng xứng tranh giành với Khí Tộc nữa.”

“Đúng vậy, trận này chắc chắn thắng, muốn thua cũng khó!”

Bọn họ không ngừng nói bốn chữ “Muốn thua cũng khó”.

Có điều, sau sự vui mừng ngắn ngủi ấy, có người đột nhiên hỏi một vấn đề.

“Nếu như thực lực không bị bất cứ thứ gì hạn chế thì Thu Vũ Tuyền chẳng phải sẽ có thể dùng được Vô Đạo kiếm sao?”

“Sợ cái gì, trong tay chúng ta có cờ lệnh, có Thiên Đạo che chở, còn sợ Vô Đạo kiếm cái gì nữa chứ?”

“Ai biết được, không sợ nhất vạn, chỉ sợ lỡ như!”

“Đúng đó, lỡ đâu Thiên Đạo của Huyền Thần cũng đỡ không nổi Vô Đạo kiếm thì chúng ta nên làm thế nào mới được đây?”

Bạch Trọng cảm thấy cũng đúng, cũng không thể quá kiêu ngạo.

“Xem ra vẫn phải thả ba tên Thiên ma ngoại vực ra để lợi dụng.”

Ba tên Tông Quần, Cốc Tuân và Mãn Thiệu hiện vẫn đang bị giam giữ.

Mấy ngày nay, trong lòng bọn họ cũng bồn chồn bất an, chỉ sợ mình sẽ bị chém chết bất cứ lúc nào.

Khi nhìn thấy nhiều Huyền Thánh cửu trọng đến như vậy cùng đi đến, ba người lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như bọn họ thắng ải thứ hai thì sẽ không đích thân đến mà sẽ áp giải mình đi ra.

“Ải thứ hai thế nào? Thắng không?” Tông Quần cố ý đùa, nói.

Nhìn thấy hắn cố tình chạm vào nỗi đau của mình, đám người Bạch Trọng trong lòng âm thầm phát bực.

Nếu như là trước đây thì chỉ câu nói này cũng đủ khiến bọn họ ra tay.

Nhưng bây giờ khi cân nhắc đến việc mình phải trông cậy vào ba tên "Thiên ma ngoại vực" này, bọn họ không thể không kiềm nén cơn giận.

"Hừ, cơ hội của các ngươi tới rồi."

"Niệm tình các ngươi thành tâm thành ý đến nương nhờ, ải thứ ba bọn ta có thể phát lòng từ bi, cho các ngươi một cơ hội báo thù."

Tông Quần, Cốc Tuân và Mãn Thiệu trố mắt nhìn nhau, ba người đồng loạt cười phá lên.

Xem ra những người này không thể thiếu nổi bọn ta.

Cầu xin người khác mà còn dám dùng thái độ bố thí này?

"Hả, bọn ta đột nhiên cảm thấy thà dẹp thù hận còn hơn là giữ trong lòng, không muốn tìm Khương Thành và Thu Vũ Tuyền báo thù nữa."

Mấy Huyền Thánh cửu trọng có mặt tại đó lập tức nổi giận.

"Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi nói lại thử xem!"

"Đừng có rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt!"

Về cơn phẫn nộ và uy hiếp của bọn họ, Tông Quần một chút cũng không lo lắng.

Hắn thong dong ngồi xuống, nhìn tất cả mọi người một cái rồi bình thản nói: "Vậy các ngươi cứ giết hết những tên Thiên ma ngoại vực như bọn ta đi, không cần nể tình."

"Ngươi tưởng bọn ta không dám sao?"

Mấy cao thủ đó tức đến mức xắn tay áo ngay tại chỗ.

"Đợi đã!"

Bạch Trọng nhanh chóng ngăn cản bọn họ.

Hắn nhìn ra rồi, Tông Quần muốn ra giá.

Nhưng nghĩ tới Vô Đạo kiếm đáng sợ kia, hắn chỉ có thể tạm thời cúi đầu, mưu đồ sau khi qua được ải thứ ba, hắn sẽ qua

cầu rút ván.

“Ra điều kiện đi.”

Khi bước sang ngày thứ ba, ở trước mặt đám người Khương Thành đột nhiên xuất hiện một Huyền Trận vô cùng lớn.

Rất nhiều người vừa nhìn đã nhận ra ngay.

“Đây không phải là Thất linh liên hồi trận sao?”

“Huyền Trận Cửu giai, phẩm cấp không hề cao.”

“Trận pháp lớn này chính là ải thứ ba sao?”

Chương 2218: Tự mình phá trận

Đối với tiên nhân bình thường mà nói thì Huyền Trận cửu giai cao cấp vô cùng.

Nhưng đối với Huyền Thánh mà nói thì loại trận pháp này sớm đã hết thời.

“Thất linh liên hồi trận tổng cộng có bảy mắt trận lớn, bốn mươi hai mắt trận nhỏ.”

“Kết hợp với nhau có thể hình thành bảy vòng tuần hoàn.”

“Tấn công bất kỳ mắt trận nào đều sẽ khiến cho sáu mắt trận khác ở xung quanh tấn công lại.”

“Muốn phá trận thì bắt buộc phải phá hủy bảy mắt trận lớn.”

Mặc dù đám người Bạch La Chân và Hắc Nhạc không tinh thông trận pháp nhưng đối với Huyền Trận cửu giai thì bọn họ vẫn hiểu.

Còn hai thần tử là Ôn Trì và Lịch Đường thậm chí đã bắt đầu tính toán vị trí của mắt trận mặc cho cách Huyền Trận một phạm vi ngoài.

“Mắt trận nhỏ của Thất linh liên hồi trận có thể thay đổi vị trí, nhưng vị trí của mắt trận lớn thì cố định.”

“Theo như sự tính toán của ta thì vị trí của bảy mắt trận lớn kia chắc hẳn lần lượt nằm ở…”

Nhìn thấy bọn họ giỏi giang như vậy, Thành ca rất là đau đầu.

“Được rồi được rồi, vị trí của mắt trận lớn ta cũng biết mà.”

Hắn đúng thật là biết, dù sao thì kỹ năng trận pháp của hắn cũng khá cao.

“Ải này, một mình ta xông vào là được rồi.”

“Các ngươi đợi ở bên ngoài đi.”

Vốn dĩ tất cả mọi người định bảo ngươi quá kiêu ngạo rồi, làm vậy không phải rất không ổn sao?

Nhưng khi nghĩ tới hai ải trước, số lượng người bên đối phương gấp đôi bên mình. Lỡ đâu lần này quá nhiều người vào thì có thể lại không có lợi cho việc phá trận.

Thế nên chỉ có thể gật đầu tuân lệnh.

Lần này, ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng không giành vào trận.

Cứ như thế, Khương Thành một mình bước vào Thất linh liên hồi trận.

Và sau khi hắn vào trận, những người khác cũng chọn cách truyền tống đến đài quan sát trận ở phía bên cạnh.

Ở bên đó, bọn họ có thể trực tiếp quan sát tình hình bên trong của trận pháp, chỉ là không thể giao tiếp với người ở bên trong được.

Cũng xem như là “ghế khán giả” khác thường.

“Không biết ải này Khương hiền giả sẽ thể hiện uy lực như thế nào.”

“Yên tâm đi, hắn vững lắm, chắc chắn không thành vấn đề.”

Mọi người vừa mới ngồi vào chỗ liền không khỏi kinh ngạc mà hét lên.

“Đám người Bạch Trọng sao cũng ở bên trong thế?”

“Mắt trận của Thất linh liên hồi trận không ngờ có thể được người trấn giữ?”

Thất linh liên hồi trận trong ký ức của bọn họ là được điều khiển bởi bàn trận và Huyền Thạch.

Chưa từng nghĩ rằng trận pháp này có thể giống chiến trận trong chiến tranh, do sinh linh hóa thành mắt trận.

“Không ổn! Bốn mươi chín mắt trận đều do cao thủ trấn giữ!”

“Tiêu rồi…”

“Có nghĩa là đụng phải bất kỳ mắt trận nào, Khương hiền giả đều sẽ bị bảy Huyền Thánh cửu trọng đồng thời vây đánh.”

“Lấy một địch bảy, thế này thì còn đánh gì nữa?”

“Không được, ải này chúng ta phải đi giúp hắn!”

Bạch La Chân lòng như lửa đốt, hắn muốn bước vào trong đại trận.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Đài quan sát bản thân nó vốn dĩ là một bí cảnh được ngăn cách bởi Thiên Đạo, trước khi cuộc tỉ thí ải thứ ba kết thúc thì bọn họ sẽ không có cách nào rời khỏi nơi này.

Càng không thể bước vào bên trong đại trận.

“Làm sao đây?”

“Phải làm sao đây?”

Trong chốc lát, rất nhiều tộc nhân của Tiểu Huyền giới lo đến mức quay mòng mòng.

Kim Bột hít một hơi dài rồi thấp giọng nói: “Chỉ có thể tin vào Khương hiền giả thôi.”

“Hai ải trước chúng ta cũng tưởng rằng chắc chắn thua rồi, nhưng cuối cùng hắn đã thắng.”

Ngân Trí cũng gật đầu, an ủi nói: “Với sự thần cơ diệu toán của hắn, hắn chắc chắn đã đoán ra được tình huống này, thế nên chúng ta không cần quá lo lắng.”

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Khương Thành nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, không biết chừng sẽ dở khóc dở cười.

Các ngươi đánh giá cao ta quá rồi.

Thật ra ca không đoán trước được gì cả, chỉ đơn thuần nghĩ rằng trận pháp này rất dễ công phá, thế nên mới tính đi một mình để ra vẻ.

Sau khi bước vào đại trận, hắn bay đến vị trí mắt trận được tính toán ra đầu tiên một cách rành rẽ.

Sau đó, hắn liền đụng mặt Tông Quần.

“Không ngờ lại là ngươi?”

“Rất bất ngờ phải không?”

Tông Quần và hắn không hề có thù hận gì, nhưng cũng không có hảo cảm gì mấy, dù sao thì lần đầu gặp mặt đã không mấy vui vẻ.

“Đúng thật là có chút bất ngờ.”

Khương Thành cũng có chút vui mừng, Tông Quần ở đây, vậy Nguyên Ly Thành Tôn có khi nào cũng ở đây?

“Ngươi biết tung tích của những người khác không?”

“Sao, muốn hàn huyên chuyện cũ với ta?”

Tông Quần nghĩ hắn không dám đọ chiêu với mình nên vẻ mặt bắt đầu trở nên khinh thường.

“Đáng tiếc, ở đây chúng ta sẽ đối đầu với nhau, nếu như ngươi muốn khuyên ta giúp ngươi thì ta khuyên ngươi từ bỏ ý định đấy đi.”

“Nói cho ngươi biết, năm đó ta thấy ngươi rất chướng mắt.”

“Dựa vào đâu mà mấy Chính Thần đó lại coi trọng ngươi như thế? Chỉ vì ngươi từng rất vẻ vang?”

“Bây giờ càng chướng mắt hơn…”

“Được rồi được rồi.”

Thành ca mất kiên nhẫn liền cắt lời hắn.

“Ta chỉ muốn hỏi xem Nguyên Ly Thánh Tôn có ở cùng với ngươi không thôi.”

Vốn dĩ Tông Quần còn muốn bộc bạch thêm về sự thay đổi hành trình tinh thần của mình.

Sau đó thưởng thức bộ dạng tuyệt vọng của Khương Thành khi cầu xin mình, cố gắng thuyết phục mình nhưng đến cuối cùng lại bị mình từ chối.

Ai mà ngờ, người ta căn bản không hề có hứng thú với hắn.

Điều này khiến hắn trong lòng vô cùng tức giận.

Năm đó ngươi không hề xem ta ra gì, bây giờ vẫn như vậy sao?

Thế là hắn cố ý hừ lạnh một tiếng.

“Đối thủ mà ta chờ đợi ở đây là Thu Vũ Tuyền, không ngờ chỉ có mình ngươi, thật khiến ta thất vọng.”

Bọn họ làm mắt trận ở trong trận pháp nên cũng không biết rõ tình hình ở những nơi khác.

Đến bây giờ vẫn không biết chỉ có một mình Khương Thành bước vào.

Khương Thành thu lại nụ cười: “Hỏi ngươi một lần cuối, Nguyên Ly có ở trong trận pháp không?”

“Ngươi còn muốn tìm Nguyên Ly báo thù sao?”

Năm đó khi ở bên trong thông đạo, Tông Quần chính mắt nhìn thấy cảnh tượng Nguyên Ly đánh úp Khương Thành.

Biết được ân oán giữa hai người.

Thế nên, hắn lạnh lùng cười một cái, chế giễu nói: “Ngươi vẫn nên suy nghĩ xem làm thế nào để sống sót trong trận pháp này đi, đừng nghĩ đến mấy thứ không thiết thực nữa.”

“Ồ.”

Khương Thành gật đầu.

“Vậy ngươi đi chết đi.”

Nói xong, hắn rút Thái Ngư kiếm ra, vừa xuất chiêu đã xuất ra nguyên thuật tứ bách trọng.

Cho dù Khương Thành có chiến tích huy hoàng trong trận chiến thông đạo, nhưng Tông Quần luôn cho rằng đó chỉ là do hắn có thủ đoạn đặc thù do Huyền Tộc đặc biệt khắc chế.

Thực lực thật sự thì một tên Thánh Chủ cỏn con như hắn chắc chắn không thể sánh nổi Thiên Thần như mình.

Nhưng lúc này, khi thật sự đối đầu trực tiếp với đòn tấn công của Khương Thành, hắn rốt cuộc mới hiểu được tại sao mấy vị Thiên Đế trước đây lại coi trọng người này đến như vậy.

Nguyên thuật tứ bách trọng vừa xuất chiêu đã khiến cho nguyên thuật bát thập tam trọng của hắn tan thành mảnh vụn.

Nếu như không phải tự mình trải nghiệm thì Tông Quần nằm mơ cũng không dám tin Thiên Thần và Thánh Chủ giao chiến sẽ xảy ra việc như thế này.

Không đợi hắn kịp phản ứng, thánh giới của hắn đã bị ngọn lửa do Hỏa Phượng kia phun ra đánh trúng.

Ngọn lửa không hề thiêu thánh giới của hắn đến chia năm xẻ bảy, mà chỉ giống như chất lỏng nhanh chóng chảy ra.

Tông Quần phát hiện, đạo của mình đang biến mất một cách nhanh chóng.

Còn nguyên do chính là ngọn lửa đang bùng cháy đó, nó đang xâm chiếm thánh giới của mình.

Hắn vô cùng kinh ngạc, liền nhanh chóng thay đổi hình dạng của thánh giới.

Nhưng cũng chỉ làm chậm tốc độ bị xâm chiếm mà thôi.

Khương Thành lúc này đã xuất ra kiếm thứ hai.

Lại là nguyên thuật tứ bách trọng.

Đi cùng với nó còn có linh ý xung kích.

Là một Thiên Thần, chẳng biết bao nhiêu năm rồi Tông Quần chưa được trải nghiệm cảm giác nguy hiểm đến đạo tâm lay động này.

Mà bây giờ, hắn lại lung lay sắp đổ trước đòn tấn công của Khương Thành, ngay cả cơ hội dùng đến Tam Hồn châu cũng không có.

Điều này khiến hắn hoàn toàn không tin được.

Ngay khi hắn tưởng mình sắp chết thì sáu mắt trận nhỏ ở xung quanh cuối cùng cũng tập trung lại.

Chương 2219: Đã đến lúc ra tay rồi

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, sáu căn nguyên kia đụng độ với hỏa phượng trong không trung.

Tia lửa bắn tung tóe đầy trời.

Lần này, nguyên thuật tứ bách trọng luôn vô địch của Khương Thành cuối cùng đã gặp phải đối thủ cừ khôi.

Căn nguyên của sáu Huyền Thánh kia đều ở cấp bậc thập bát trọng.

Sáu người cùng hợp lực, dù Khương Thành có sử dụng nguyên thuật ngũ bách trọng cũng chẳng thể nào thắng được.

Tung người bay lên, cả hai bên kéo ra một khoảng cách.

Cuối cùng Tông Quần cũng được thở phào một hơi.

Hắn hốt hoảng lôi ra Tam Hồn châu, giống như chỉ khi làm thế thì mới có được cảm giác an toàn vậy.

Bên phía khán đài, trái tim của mọi người đều dồn hết lên trận chiến đột nhiên xảy đến.

Lúc này, khi đã hoàn hồn lại, đám người Bạch La Chân và Ôn Trì đều lộ ra nét mặt lo lắng.

“Cái tên kia là ai thế?”

“Sao ta chưa từng thấy qua?”

“Nhìn thủ đoạn của hắn, hình như không giống là người của Huyền tộc cho lắm.”

“Hắn là Tông Quần, đến từ Nguyên Tiên giới.”

Đông Phàm Thánh Chủ nghiến răng nghiến lợi, tức giận trừng mắt nhìn cảnh tượng ở đằng xa.

“Cái tên khốn kiếp đó, lúc trước nếu không nhờ có Khương chưởng môn giúp đỡ ở thông đạo thì hắn đã sớm chết mất xác rồi.”

“Bây giờ hắn lại lấy oán báo ơn!”

Mọi người nghe xong đều thấy khó hiểu.

“Thông đạo gì chứ?”

“Trước đó các ngươi có quen biết nhau à?”

Đông Phàm thấy bản thân lỡ lời nên vội vàng lắc đầu: “Không, không có gì.”

Bên trong trận pháp lúc này, sáu Huyền Thánh phụ trách mắt trận nhỏ ở bên cạnh Tông Quần cũng lấy ra cờ lệnh.

Cờ lệnh vừa mở ra, bên trong trận lớn lập tức tối sầm.

Lực Thiên Đạo cuồn cuộn hóa thành sáu người khổng lồ màu vàng kim, nắm đấm to lớn bổ mạnh về phía Khương Thành.

Cảnh tưởng này khiến cho tất cả mọi người ngồi ở khán đài quan sát đều kinh ngạc ngẩn người.

“Đây là thần thông gì thế?”

“Thiên Đạo! Đây là lực Thiên Đạo!”

“Trời ạ, một chọi bảy thì cũng thôi đi, phía đối phương lại còn có thể mượn dùng lực Thiên Đạo á?”

“Vậy đánh kiểu gì nữa?”

Bên trong trận pháp, Khương Thành có thể cảm nhận rất rõ ràng sự thay đổi của quy tắc thiên địa.

Giây phút này, thánh giới của hắn biến mất ngay tại chỗ.

Bởi vì sự áp chế của Thiên Đạo, đạo chỉ có cấp bậc Thánh Chủ của hắn hoàn toàn chẳng là cái thá gì.

Biểu hiện bên ngoài đó là áp lực khủng bố đến từ sáu người khổng lồ màu vàng kim này.

Hắn vung kiếm lên đỡ lại theo bản năng.

Tiếp đó, một chuyện thần kỳ đã xảy ra.

Sau khi người khổng lồ màu vàng đứng mũi chịu sào kia va chạm với Thái Ngư kiếm, nó lại không hề mang đến bất cứ thương tổn nào.

Phải biết rằng, khí đạo kèm theo của Thái Ngư kiếm lúc này đã tiêu tán cùng với thánh giới mất rồi.

Lúc này đây, nó chỉ là một thanh đạo khí bát giai phiên bản cao cấp mà thôi.

Khương Thành nhanh chóng hiểu ra.

Năm đó cái lần mà hắn từ chối hợp đạo, bản thân đã thông qua thử thách của Thiên Đạo, miễn dịch với sự ảnh hưởng từ lực Thiên Đạo.

Mà Huyền giới và Nguyên Tiên giới đều cùng một Thiên Đạo, vậy nên bản thân hắn vẫn được miễn dịch.

Nếu như kẻ dịch dùng đạo tự thân để công kích hắn, có khi Thành ca còn cần phải cố gắng để chống đỡ.

Nhưng bọn họ sử dụng thứ mạnh hơn là Thiên Đạo thì ngược lại chẳng thể làm hắn bị thương nổi.

“Đây là tuyệt sát chiêu của các ngươi đấy à?”

“Làm ảo thuật hay gì?”

Sáu Huyền Thánh cửu trọng ở đối diện đực mặt ra, tiếp theo lập tức hô lên đầy kinh ngạc.

“Thiên Đạo lại không làm hắn bị thương nổi?”

“Sao lại có thể chứ?”

“Cái tên Thiên ma ngoại vực này, rốt cuộc là tên quái vật gì thế!”

Trong lúc bọn họ la hét thì Tông Quần đã sử dụng Tam Hồn châu.

“Ta không tin ngươi còn có thể đỡ được cả Thiên Đạo chí bảo!”

Lần này, Tam Hồn châu làm mắt trận của hắn cũng nhận được sự gia trì từ Thiên Đạo Huyền giới.

Mặc dù không thể phát huy được uy lực giống như lúc Hồn Đế sử dụng, nhưng cũng đã có một phần thần thái của Thiên Đạo chí bảo rồi.

Chỉ thấy ba viên hồn châu kia xoay tròn rồi bay đến đỉnh đầu của Khương Thành.

Ngay lập tức, ba tia linh quang đen trắng xám tựa như ba mũi tên, chớp mắt xâm nhập vào hồn hải của Khương Thành.

Thiên Đạo chí bảo thì thật ra cũng phải nhờ lực Thiên Đạo dẫn dắt.

Nhưng sau khi trải qua sự chuyển hóa của Tam Hồn châu, nó đã trải qua một lần thay đổi.

Hơn nữa, bảo vật này lại còn chịu sự thao túng bởi tâm trí của Tông Quần nên đã sớm không còn liên quan gì đến lực Thiên Đạo thuần túy nữa rồi.

Lần này, cuối cùng Khương Thành cũng không thể nào miễn dịch.

Trên hồn hải của hắn mọc lên ba mặt trời rực lửa, hồn hải vốn đang hoạt bát đã yên tĩnh không một gợn sóng.

Nó nóng bỏng như thể bị thiêu nướng, sau đó nhanh chóng rút dần.

Một khi bị nướng khô thì sinh mạng của hắn cũng đi đến điểm cuối.

Lần này, sẽ không có hệ thống nào hồi sinh cho hắn nữa cả.

Vào lúc dầu sôi lửa bỏng, Khương Thành vội vàng triệu hồi ngọn núi lớn do Thiên Hồn hóa thành đến để che lại mặt trời chói rực kia.

Dưới bóng râm khổng lồ, cuối cùng hồn hải đã phục hồi một chút sức sống.

Nhưng cũng ngay lúc này, bản thân của hồn sơn lại có dấu hiệu sắp sửa bốc cháy.

Hơi thở nóng hổi và ngột ngạt, khiến cho ngọn núi khổng lồ này trở nên nguy hiểm như thể một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Nếu như không phải nhân hồn đã tiến hóa thành thiên hồn thì ngay khi đối mặt với Tam Hồn Châu, Khương Thành đã chết luôn rồi.

Mà bây giờ, hắn ít nhất vẫn có thể chống đỡ thêm một lúc nữa.

Phản ứng của sáu Huyền Thánh cửu trọng ở đối diện cũng không hề chậm.

Nếu như lực Thiên Đạo không thể trực tiếp tấn công Khương Thành, vậy thì cứ dùng nó để gia trì thêm thực lực của bản thân vậy.

Sáu người đồng loạt vung cờ lệnh lên, sau khi có Thiên Đạo gia trì, linh hoa vốn đã vô cùng dày đặc của bọn họ gần như trở thành một cái áo giáp thật.

Uy lực của căn nguyên được bọn họ thi triển cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Khương Thành đang chống đỡ Tam Hồn châu lại cố gắng thúc giục nguyên thuật tứ bách trọng.

Tuy nhiên lần này, nguyên thuật của hắn chỉ vừa mới đụng độ một căn nguyên thôi đã tiêu tán ngay.

Ngay lập tức, năm căn nguyên còn lại cũng đánh tới.

Hắn vung trường kiếm lên, mở ra thánh giới.

Dưới sự ảnh hưởng của đạo quy tắc, năm căn nguyên kia lập tức yếu đi.

Rầm!

Thánh giới của hắn lại bị phá vỡ một lần nữa.

Nhưng may mà đạo tâm và huyền văn của hắn hòa lẫn với nhau nên cực kỳ ổn định.

Oanh kích của năm căn nguyên ban nãy cuối cùng chỉ có thể gây ra một chút vết thương nhẹ cho hắn.

Đối với Khương Thành thì đây gần như là một thời khắc tuyệt cảnh.

Hồn hải cận kề nguy hiểm, kẻ địch bên ngoài lại trở nên mạnh hơn, mạnh mẽ đến mức nguyên thuật tứ bách trọng của hắn cũng đã chẳng là gì.

Ở bên ngoài lúc này, đám người Bạch La Chân và Kim Bột đã sớm biến sắc.

Dù cho không biết được hiệu quả của Tam Hồn châu, nhưng chỉ cần nhìn trạng thái trước mắt của Khương Thành, bọn họ cũng nhìn ra được sự gian khó của trận chiến này.

“Tiêu rồi.”

“Lẽ nào Khương hiền giả sẽ chết ở bên trong sao?”

Tất nhiên Khương Thành sẽ không chết.

Ngay khi sáu Huyền Thánh ở đối diện sắp sửa phát động tấn công, hắn bỗng nhiên nở một nụ cười thần bí với Tông Quần.

“Đã đến lúc ra tay rồi!”

Ra tay cái gì?

Sáu Huyền Thánh đột nhiên giật mình, vội vàng kéo giãn khoảng cách với Tông Quần.

Động tác đang thực hiện cũng ngừng lại.

Bọn họ quả thực vẫn luôn không quá tin tưởng Tông Quần, về chuyện hắn nói có thù hằn với Khương Thành, họ cũng bán tin bán nghi mãi.

Dẫu sao thì tên này cũng là một “Thiên ma ngoại vực”.

“Ngươi dám lừa bọn ta?”

“Ta biết ngay ngươi không đáng tin mà!”

Vị trí mắt trận lại bị kẻ địch chiếm cứ, hậu quả không thể nào tưởng tượng được.

Sáu Huyền Thánh vội vàng chĩa binh khí về phía Tông Quần.

Tông Quần sầu hết sức.

“Các ngươi thật sự đi tin hắn á?”

“Đó chỉ là hắn tùy tiện nói để gây chia rẻ mà thôi, đừng có mà trúng kế!”

Vẻ mặt của sáu người đều căng thẳng, sự thù địch cũng không hề dịu đi chút nào.

“Hừ, ai biết ngươi là thật hay giả?”

Tông Quần suýt nữa bị đám đồng đội như heo này chọc điên.

Hắn giận dữ gầm lên.

“Ta… từ đầu đến cuối ta đều đang tấn công hắn, các ngươi không thấy sao hả?”

“Còn không mau nhân cơ hội giết chết hắn đi!”

Chương 2220: Chém chết bảy người cùng lúc

Nói thật thì đến cả Khương Thành cũng hơi ngạc nhiên.

Câu nói kia của hắn lúc nãy chỉ là tùy tiện nói mà thôi, cũng chẳng mong chờ sẽ thật sự chia rẽ được kẻ địch.

Muốn trách thì chỉ trách giữa Tông Quần và Huyền tộc không có bất cứ cơ sở nào để tin tưởng.

Ngòi lửa của sự nghi ngờ đã tồn tại từ lúc bắt đầu rồi.

Khẽ thổi một hơi cũng có thể làm cho nó bùng cháy.

Tông Quần đã sớm kích động đến mức nói loạn xạ, vì để chứng minh bản thân, hắn hận không thể bắt Thành ca làm chứng cho chính mình.

“Khương Thành, ngươi tưởng rằng ba cái chiêu trò này của ngươi sẽ có tác dụng hay sao?”

“Cũng chỉ là vùng vẫy hấp hối mà thôi, ta chắc chắn phải tận tay giết chết ngươi!”

Nhìn thấy hắn vẫn thao túng Tam Hồn châu, cái dáng vẻ vô cùng ra sức chiến đấu khiến cho sáu Huyền Thánh cũng bán tin bán nghi.

“Tạm tin ngươi thêm một lần đấy.”

“Hy vọng ngươi đừng để bọn ta thất vọng.”

Sau khi nói xong, cả sáu ngươi lại bắt đầu thúc giục căn nguyên, đồng loạt ép về phía Khương Thành.

Ngay lập tức, Thành ca lại nhấn chọn kỹ năng “hoán đổi” của hệ thống.

Hắn cũng hết cách rồi, đây xem như là cách phá trận hiệu quả duy nhất lúc này.

Còn về kiếm đạo hoàn mỹ, không phải hắn không muốn dùng, mà là ở sau đó còn tới sáu cái mắt trận lớn và ba mươi sáu mắt trận nhỏ nữa lận.

Lần này hắn chọn mục tiêu hoán đổi là Tông Quần.

Là một Thiên Thần, cảnh giới của Tông Quần quá cao, lần hoán đổi này đã tiêu tốn hết một triệu tám trăm nghìn huyền tinh của Khương Thành.

Trong chớp mắt, hắn đã hoán đổi thân phận với đối phương, xuất hiện ở vị trí mắt trận chính.

Có được thân phận của Tông Quần, Khương Thành cũng nghiễm nhiên lấy được quyền khống chế Tam Hồn châu.

Thu lại Thiên Đạo chí bảo này, hắn chuyển họng súng sang cái tên Huyền Thánh đang ở bên cạnh mình.

Tam Hồn châu không thể giết được Khương Thành trong tích tắc là do phẩm chất thiên hồn của hắn quá cao.

Còn nếu dùng để đối phó những người khác thì lại là một chuyện khác nữa.

Tên Huyền Thánh kia chưa kịp phản ứng lại thì đã bị ba tia sáng chiếu thẳng vào mi tâm.

Chỉ hai giây ngắn ngủi, hồn hải của người này đã bị Tam Hồn châu thiêu đốt thành mảnh đất khô cằn.

Một Huyền Thánh cửu trọng thực lực tràn trề cứ thế ngã xuống, chẳng hó hé được tiếng nào.

“Hiệu quả cũng tạm được nhỉ.”

Khương Thành vừa đánh giá vừa tiếp tục giết tới tên Huyền Thánh thứ hai.

Mãi đến lúc này, Tông Quần bị cưỡng chế hoán đổi cuối cùng đã ý thức được sự việc không đúng.

“Ngươi đã làm cái gì, ngươi lại dám…”

Lời của hắn bị một tràng cười dài của Thành ca cắt ngang.

“Ha ha ha ha, Khương chưởng môn à, ta đang giết mấy tên Thiên ma ngoại vực này theo lệnh ngươi đấy thôi!”

Lời còn chưa dứt, lại có thêm hai Huyền Thánh cửu trọng bị Tam Hồn châu hủy nát hồn hải, táng mạng ngay tại chỗ.

Ba người còn lại vừa kinh ngạc vừa tức giận.

“Tông Quần, quả nhiên ngươi là thứ lòng lang dạ sói!”

“Thiên ma ngoại vực xảo trá, chịu chết đi!”

Ba người vội vàng chuyển họng súng, chẳng thèm bận tâm đến “Khương Thành” còn đang đứng ở một bên.

Chỉ là, Tam Hồn châu được ý chí của Thiên Đạo tiếp sức, làm sao có thể ngăn cản dễ dàng như thế được?

Càng huống hồ, Thành ca chỉ lo tập trung tấn công chứ không hề né tránh công kích của bọn họ.

Dẫu sao cũng đâu phải là cơ thể của bản thân hắn, bị đánh đến tàn cũng chẳng làm sao.

Hắn cứ mặc kệ để cho ba căn nguyên kia chưởng lên người “chính mình”.

Khương Thành tập trung khống chế Tam Hồn châu, tặng cho hồn hải Huyền Thánh thứ tư một lễ rửa tội.

Đùng đùng đùng!

Một tiếng nổ lớn vang lên, yêu thể của Tông Quần, nơi hắn đang trú ngự bị căn nguyên đánh đến mức máu tuôn ào ào, gân cốt đứt gãy.

Nhưng cũng cùng lúc này, mi tâm của tên Huyền Thánh thứ năm bị ba tia sáng chiếu thẳng vào.

Ca đây còn chê chậm nữa đấy.

“Tam Hồn Châu chỉ có thể công kích được một người thôi sao?”

“Hiệu suất này mà so với Vô Đạo kiếm thì đúng là chẳng ra làm sao…”

Cũng không biết Hồn Đế ở tít Nguyên Tiên giới nghe được câu này thì sẽ có cảm tưởng như thế nào đây.

Khi Huyền Thánh thứ năm ngã xuống, sự phẫn nộ của Tông Quần đã lên tới cực điểm.

Đây không phải là kịch bản mà hắn đã dự liệu.

Dưới cơn tức giận, hắn cũng hồ đồ luôn rồi.

Tên này vung Thái Ngư kiếm lên, hung hãn giết đến “bản thân” ở mắt trận lớn.

“Cái thứ chết tiệt này!”

“Cút ra mau!”

Ngay lúc ba tia sáng kia chiếu vào mi tâm của tên Huyền Thánh còn lại, Thái Ngư kiếm cũng đã giết đến trước mặt Khương Thành.

Tông Quần không có kỹ năng của hệ thống, chỉ đành thao túng vài căn nguyên một cách cứng nhắc, uy lực quả thực rất có hạn.

Tuy nhiên, Khương Thành lại không hề làm bất cứ phòng ngự nào.

Hắn thao túng Tam Hồn châu, khóa chặt tên Huyền Thánh thứ sáu.

Thành ca cứ thế mặc cho Thái Ngư kiếm đâm vào trong cơ thể của mình.

Phụt!

Máu tươi bắn ra, cả người dần mất hết sức lực.

Ngay lúc này, ba tia sáng kia cũng chiếu vào mi tâm của Huyền Thánh thứ sáu.

“Ngươi…”

Tông Quần trong cơn thịnh nộ lờ mờ ý thức được có gì đó không đúng.

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều hơn thì đã lại bị cưỡng chế thay đổi vị trí một lần nữa.

Bởi vì, Thành ca đã kết thúc trận hoán đổi giữa hai người họ.

Trở về trong cơ thể của chính mình, Thành ca vẫn giữ nguyên tư thế cầm kiếm, một đầu khác của thanh kiếm thì lại cắm vào trong cơ thể của Tông Quần.

Đây rõ ràng là cơ hội giết địch được dâng tới họng kia mà.

“Vất vả cho ngươi rồi.”

Hắn thúc giục huyền lực, hung hăng khuấy một vòng ở trong cơ thể của Tông Quần.

Tông Quần lúc này làm gì còn sức để mà chống cự nữa.

Ban nãy Khương Thành cố ý không né cũng không tránh, nhận trực tiếp những công kích từ Thái Ngư kiếm và căn nguyên của mấy tên Huyền Thánh đã sớm khiến cho yêu thể của hắn tàn tạ đến mức thoi thóp rồi.

Phụt!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Đi về chầu trời mà lòng tràn đầy không cam.

Ngay lúc tên này bị chém chết thì Huyền Thánh cuối cùng ở bên cạnh cũng bị Tam Hồn châu xử gọn.

Thành ca cuối cùng đã phá được một mắt trận đầu tiên.

Tất cả mọi người ở bên ngoài đều tỏ ra vô cùng sững sờ.

Cách một cái khán đài, bọn họ không nghe thấy âm thanh, cũng không nhìn được quá trình hoán đổi, chẳng rõ lúc đó cụ thể đã xảy ra những gì.

Chỉ biết rằng Khương hiền giả lấy một chọi bảy thành công, tiêu diệt được sáu Huyền Thánh cửu trọng và một Thiên Thần.

“Mạnh quá đi mất!”

“Rõ ràng là sát thần nhập mà!”

Ôn Trì và Lịch Đường cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

Mặc dù hai ải trước toàn nhờ Khương Thành mới có thể vượt qua, nhưng đó đều là trường hợp đặc biệt dưới tình huống có vô vàn điều kiện hạn chế chứ không phải là chỉ dùng thực lực không.

Trong lòng bọn họ vẫn cứ cảm thấy thực lực chân chính của Khương Thành không bằng bản thân.

Nhưng trận chiến mới vừa nãy, cả hai bên đều sử dụng hết toàn bộ thực lực.

Thậm chí kẻ địch còn có được lực Thiên Đạo gia trì thêm nữa.

Dưới tình huống một chọi bảy mà vẫn có thể giành chiến thắng, bọn họ nghĩ cũng chẳng dám.

“Rốt cuộc ban nãy đã xảy ra chuyện gì vậy? Sáu người kia chết kiểu gì thế?”

“Hình như cái tên Thiên ma ngoại vực kia đã giúp Khương hiền giả, hắn là người của mình à?”

“Không thể nào, hắn cuối cùng chết trong tay của Khương hiền giả kia mà, sao lại có thể là người của chúng ta được chứ.”

Trong lúc bọn họ ở bên ngoài bàn tán xôn xao thì Khương Thành đã đang quét dọn chiến trường rồi.

Chiến lợi phẩm sáng chói nhất lần này hiển nhiên là Tam Hồn châu lại bị vô chủ.

Chỉ là sau khi Tông Quần chết, mắt trận này cũng bị phá, Tam Hồn châu vì thế mà mất đi gia trì của Thiên Đạo ở Huyền giới.

Nó lại trở về thành bình thường.

Còn về cờ lệnh do sáu người kia đem theo cũng dứt khoát thành thứ bỏ đi.

Điều này khiến Thành ca thất vọng không thôi.

“Còn tưởng rằng có thể dựa vào Tam Hồn châu cướp được này để phá mấy ải phía sau nữa chứ.”

“Bây giờ phiền phức thật rồi.”

Nghĩ đến tiếp theo còn có sáu cái mắt trận mạnh tương tự thế này, bây giờ trong lòng của đương sự là Khương Thành vô cùng hối hận.

Chẳng lẽ vẫn phải hoán đổi nữa sao?

Cái giá cần trả quá đắt, một lần tới một triệu tám trăm nghìn huyền tinh, ai mà chịu cho nổi chứ?

Huống hồ nếu hoán đổi với người khác, cũng chưa chắc đã có thứ có hiệu quả tiêu diệt liên tiếp sáu người trong thời gian ngắn như là Tam Hồn châu.

Sớm biết vậy thì ải này đã không làm ra vẻ rồi, mang theo nhiều người một chút để phá trận có phải hay hơn không.

Nếu như mang hết đám người Bạch La Chân, Thu Vũ Tuyền và Ôn Trì vào đây, lại mang thêm tám trăm hoặc mười nghìn Huyền Thánh bát trọng, vậy thì ải này nhẹ nhàng hơn nhiều rồi.

Những người khác tất nhiên không phải là đối thủ của người khổng lồ màu vàng do lực Thiên Đạo hóa thành, nhưng bản thân hắn vẫn có thể đỡ được mà.

Cùng lắm thì hắn ở phía trước kéo chân sáu người khổng lồ màu vàng đó, để bọn họ đi phá trận.

Hắn đang nghĩ như thế thì ở phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu đầy kinh ngạc và mừng rỡ.

"Khương hiền giả, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi!"

Chương 2221: Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện rồi

Khương Thành quay đầu nhìn, đã thấy Phạm Tình cùng là Thiên Thần.

Nữ nhân này vẫn là một trong những đại thần quan dưới trướng của Không Đế, lần trước cũng có tham gia vào trận tác chiến thông đạo kia.

Nếu như là khi trước, Thành ca chắc chắn sẽ tiến lên chào hỏi một phen.

Nhưng có cái hình mẫu xuất sắc của Tông Quần, hắn lập tức đề cao cảnh giác.

"Sao hả, ngươi cũng muốn đối đầu với ca đây à?"

"Ngươi hiểu lầm rồi."

Phàm Tình vội vàng khoác tay.

"Mấy năm này, những tà ma của Huyền giới không ngừng truy sát ta, sao ta có thể giúp bọn chúng đối phó với ngươi được?"

"Vậy ngươi?"

"Ta nhận được tin ngươi đang phá trận, nên cố tình đến đây giúp ngươi."

"Giúp ta á?"

Khương Thành hơi ngạc nhiên.

Phàm Tình gật đầu.

“Thực ra ta cũng là vì chính bản thân mình.”

“Ta có thâm thù đại hận với chín bộ của Huyền tộc, muốn chính tay tiêu diệt bọn chúng!”

“Như vậy à.”

Khương Thành vẫn lờ mờ cảm thấy không được đúng, nhưng nhất thời lại không tìm ra được sai ở đâu.

Suy nghĩ đến chuyện các mắt trận phía sau quả thực không dễ vượt qua, thế là hắn bèn gật đầu.

“Được thôi, ngươi đi theo ta.”

Hai người men theo đường vân của trận pháp tiếp tục tiến về phía trước.

Nếu đổi lại là tiên nhân bình thường thì đã sớm đụng phải các mắt trận khác, nghênh đón công kích rồi.

Nhưng Khương Thành biết rõ sự ảo diệu của Thất Linh Liên Hồi trận nên đã tránh được hết tất cả các mắt trận nhỏ.

Chẳng bao lâu sau, hắn lại tìm được một mắt trận lớn.

Và người trấn thủ mắt trận này, chính là Bạch Trọng, một Huyền Thánh cửu trọng.

Sau khi nhìn thấy Khương Thành, người này không hề lập tức phát động tấn công mà hắn nhanh chóng triệu hoán sáu cái mắt trận nhỏ ở xung quanh.

Khi bảy người đã tề tựu đủ, hắn mới có tự tin chắc chắn chiến thắng.

“Những người khác đâu?”

“Thu Vũ Tuyền đâu?’

Khương Thành chậm rãi nắm lấy chuôi kiếm của Thái Ngư kiếm, bình thản nói: “Nàng không vào đây, có thể bắt đầu được rồi chứ?”

“Không vào đây?”

Bạch Trọng nhíu chân mày, lại có hơi thất vọng.

Bọn họ đã đáp ứng Tông Quần không ít điều kiện chỉ vì để có thể chém chết cái uy hiếp lớn nhất là Thu Vũ Tuyền ở ải thứ

ba này.

Hơn nữa, họ cũng đã tính xong cả rồi, sau khi trận tỉ thí kết thúc sẽ qua cầu rút ván, tiêu diệt luôn cả ba người Tông Quần.

Kết quả nàng ta lại không vào sân?

Bảy Huyền Thánh đều rất là thất vọng.

“Vậy chẳng phải chúng ta chuẩn bị vô ích rồi sao?”

“Sao chỉ có hai người thôi chứ, đúng là lãng phí.”

“Hai người cũng được, ít nhất có thể thoải mái trấn thủ đại trận này.”

“Giết bọn chúng đi!”

Khi nói xong, cả bảy người đều đồng loạt vung cờ lệnh trong tay lên, phát động công kích của Thiên Đạo về phía Khương Thành.

Bọn họ không hề biết chuyện đã xảy ra ở mắt trận lớn trước, nên hiển nhiên vẫn dùng người khổng lồ màu vàng do lực Thiên Đạo hóa thành để mở màn.

Đối mặt với cái trò này, Thành ca tất nhiên không hề sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Bạch Trọng suýt nữa thì bật cười ra tiếng.

“Không biết tự lượng sức!”

“Tự tìm đường chết.”

“Đây là công kích bằng Thiên Đạo thuần túy đó, hắn lại dám không thèm tránh đi?”

Thái Ngư kiếm vung ra, nhìn thì có vẻ như nghênh chiến với bảy người khổng lồ kia, nhưng mục tiêu thật sự của Khương Thành lại là Bạch Trọng.

Dẫu sao thì hắn cũng hoàn toàn miễn nhiễm với thương tổn của bảy người khổng lồ hoàng kim này, có thể nhân cơ hội đánh kẻ địch trở tay không kịp.

Trong khoảnh khắc kiếm của hắn tiếp xúc với người khổng lồ hoàng kim đầu tiên, ở phía sau bỗng nhiên truyền đến hơi thở tràn ngập nguy hiểm.

“Chết đi!”

Thành ca giật mình một cái, vội vàng quay người nâng kiếm đỡ lại.

Rầm!

Sau một tiếng nổ lớn vang lên, hai bóng người đồng loạt bay ra ngoài.

Khương Thành nhìn lại phía đối diện, ở đó đã không còn bóng dáng của Phàm Tình nữa, mà biến thành một nam tử áo choàng đen.

Không phải Nguyên Ly Thánh Tôn thì còn ai nữa chứ?

“Lại là ngươi sao?”

Khương Thành thật sự cảm xúc đan xen, hận không thể cất cao giọng hát một khúc.

Nhưng Nguyên Ly ở đối diện lại không vui nổi, ngược lại sắc mặt sa sầm.

“Đáng chết, ngươi lại không sợ công kích của Thiên Đạo.”

Đúng vậy, Phạm Tình ban nãy chính là do hắn biến thành.

Mục đích của hắn rất đơn giản, đó là nhân lúc Khương Thành nguy hiểm nhất, từ sau lưng đâm hắn một đao.

Rồi lại lén tập kích hắn.

Hắn cũng rất biết thân biết phận, hiểu rằng dù có ẩn nấp trong chỗ tối cũng không giấu được cảm tri của Khương Thành.

Nhưng nếu biến thành tộc nhân của Huyền tộc hay Khí tộc thì hắn lại không có huyền phách và huyền linh, lại rất dễ bị nhìn ra sơ hở.

Vậy nên cuối cùng, hắn giả mạo thành Phạm Tình - một “đồng đội” cũng là Thiên Thần ở Nguyên Tiên giới, nhưng lại không có thù oán gì với Khương Thành.

Chỉ là hắn không ngờ được đã cố gắng đến bước này rồi, lại vẫn không thể đánh lén thành công.

Đối mặt với công kích vô cùng nguy hiểm của Thiên Đạo, Khương Thành hoàn toàn chẳng bị tốn chút xíu tinh lực nào.

“Đúng vậy, nhìn thấy ngươi xuất hiện thì ta cũng yên tâm rồi.”

Thành ca vừa nói vừa thu kiếm lại.

Sau đó, hắn âm thầm mở thanh công cụ của hệ thống ra, ngắm trúng một thanh đao lớn dài bốn mươi mốt mét.

Nguyên Ly chỉ nghĩ là hắn đang nói ngược lại.

Ban nãy đánh lén không thành, hắn chỉ có thể lựa chọn tấn công trực diện.

“Lần trước không giết được ngươi là do ta sơ suất.”

Đế khí siêu phàm trong tay phải của hắn cũng chậm rãi duỗi dài, tỏa ra hàn quang lạnh buốt xương.

“Lần này, ta chắc chắn sẽ nghiền ngươi thành tro!”

Bảy Huyền Thánh đứng ở một bên đều đực mặt ra.

Khương Thành có thể đỡ được công kích Thiên Đạo đã đủ khiến bọn họ khó tin rồi.

Mà bây giờ Nguyên Ly đột nhiên nhảy ra đối đầu với Khương Thành càng làm họ thêm ngu người.

Có người âm thầm truyền âm hỏi Bạch Trọng.

“Chúng ta nên làm gì đây?”

“Hai cái người này lại dám làm lơ chúng ta, đúng là không thể tha thứ được mà!”

“Có khi nào bọn chúng chỉ đang giả vờ, cố ý diễn kịch để lừa chúng ta hay không?”

“Cứ giết hết cả hai là được chứ gì, chỉ là hai tên Thiên ma ngoại vực mà thôi, không đấu lại chúng ta…”

“Không!”

Bạch Trọng vội vàng ngăn cản bọn họ.

“Để hai tên đó lưỡng bại câu thương được rồi, dẫu sao bất kể là ai thắng cuối cùng cũng đều xử lý rất dễ.”

Trong lúc bọn họ đang âm thầm thảo luận, đám người Bạch La Chân và Ôn Trì ở bên ngoài lại lo lắng vô cùng.

“Sao lại có thêm một kẻ địch nữa rồi?”

“Tên này là ai đấy?”

Đông Phàm Thánh Chủ phổ cập kịp lúc cho bọn họ.

“Hắn là Nguyên Ly Thánh Tôn, bàn về thực lực thì không thua gì Huyền Thánh cửu trọng cả, là kẻ thù của Khương chưởng môn.”

“Trước khi tiến vào Huyền giới, Khương chưởng môn đã từng bị tên này đánh lén trọng thương một lần.”

“Cái gì?”

Nghe được ngày trước Nguyên Ly từng đánh lén Khương Thành một lần, ánh mắt mọi người nhìn hắn lại càng thêm thù hận.

“Tên đó là kẻ thù của Khương hiền giả á?”

“Đáng hận, đừng có để ta đụng phải hắn.”

“Lần này sau khi kết thúc vượt ải, ta bắt buộc phải giết tên này!”

Nhưng Bạch La Chân lại tràn đầy lo lắng: “Chuyện cấp bách bây giờ đó là Khương hiền giả làm sao sống sót vượt qua ải này đây.”

Mặc dù bọn họ không biết cái chuyện “hoán đổi”, nhưng cũng có thể nhìn ra được ở trận chiến trước Khương Thành đã phải trả một cái giá rất đắt.

Trạng thái của hắn không thể nói là không viên mãn, mà chỉ có thể là nỏ mạnh hết đà thôi.

“Trước mặt là kẻ thù, bên cạnh lại có sáu Huyền Thánh như hổ đói rình mồi…”

“Đây hoàn toàn là tuyệt cảnh rồi.”

Bọn họ nôn nóng sốt ruột ở đây cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Khương Thành một mình đối mặt.

Thành ca không hề lập tức ra tay.

Hắn đang bận di chuyển vị trí, tìm góc độ.

“Hy vọng rằng một đao này của hệ thống có tác dụng chút xíu, không chỉ đâm chết Nguyên Ly mà sẵn tiện còn bổ chết luôn hai cái mắt trận nữa.”

Vì thế, hắn cố ý vòng đến một đầu khác, để cả hai phe đều tiến vào phạm vi công kích của chiêu đao này.

Nguyên Ly còn tưởng rằng hắn muốn bỏ trốn nữa kìa.

“Ngươi nghĩ rằng bây giờ vẫn còn trốn được sao?”

Chương 2222: Chiêu đao kia

“Trốn á?”

Khương Thành dùng ánh mắt nhìn người chết để nhìn hắn.

Nói một câu có ý tứ sâu xa.

“Thực ra nếu hôm nay ngươi không xuất hiện, ta quả thực không có tự tin tuyệt đối sẽ phá nổi trận này.”

“Tính ra thì, phải cảm ơn sự trợ giúp của ngươi đấy.”

Nguyên Ly cười khẩy: “Ngươi đi chết được rồi…”

Hắn còn chưa dứt lời, Khương Thành ở đối diện đã rút “đao” ra rồi.

Trên thực tế, cũng chỉ là ấn nút sử dụng thanh đại đao bốn mươi mốt mét của hệ thống thôi.

Việc sau đó thì chẳng cần hắn phải lo nữa.

Tầm mắt của Nguyên Ly từ lúc bắt đầu không hề nhìn thấy bóng dáng của thanh đao kia, hắn chỉ có thể nhìn thấy ánh đao chói mắt.

Ánh đao kia khiến cho cả không gian trận pháp bị phản chiếu thành một màu trắng xóa.

Nguyên Ly ở ngay chính diện của đại đao chẳng hề biết chuyện gì đang xảy ra thì đã trực tiếp bị một đao kia chém thành hai nửa.

Một đao này, không chỉ bổ dọc tiên thể của hắn, mà đến cả thần hồn và ý thức cũng bị phá hủy cùng lúc.

Đường đường Thánh Tôn mà lại chết thẳng cẳng.

Bạch Trọng đứng ở phía sau hắn cũng nối gót theo sau.

Trước khi chết, hắn chỉ biết đột nhiên tầm nhìn của bản thân trở nên mơ hồ, sau đó thì chẳng có sau đó nữa.

Lúc hắn chỉ chẻ ra làm hai, thực ra sáu Huyền Thánh ở bên cạnh kia không hề nằm trên đường thẳng bị đao phong quét qua.

Bọn họ chỉ nằm trong phạm vi của "đao mang" thôi.

Vậy nên, tình cảnh của bọn họ cũng tốt hơn được một chút.

Đao mang kia không chém chết bọn họ ngay, mà lại cho họ một giây để vỡ vụn.

Để bọn họ biết rằng bản thân sắp chết rồi.

Nhưng sau khi xử gọn sáu Huyền Thánh kia và hủy luôn cái mắt trận này, đại đao bốn mươi mốt mét vẫn không hề dừng lại.

Phong mang của nó tiếp tục cắt thẳng một đường dọc, trực tiếp chẻ đôi cả cái Thất Linh Liên Hồi trận này.

Ba mươi lăm người khác ở trong trận pháp này, dù là Huyền Thánh cửu trọng hay là Thiên Thần, đều bị một đao này chém thành bột phấn hết.

Chỉ với một đao thôi, Khương Thành coi như đã phá được ải thứ ba này.

Nhưng thanh trường đao lớn bốn mươi mốt mét này không chỉ có như thế.

Có lẽ cảm nhận được uy hiếp của lực Thiên Đạo ở trong trận pháp này nên sau khi chém chết mục tiêu gốc là Nguyên Ly Thánh Tôn và giết xuyên qua đại trận, thanh đao này vẫn không hề dừng lại.

Nó trực tiếp giết đến Thái Di Diệu cảnh ở đối diện.

Khoảnh khắc ấy, không biết có bao nhiêu người tưởng rằng sắp sửa diệt thế, bị dọa đến mức hồn vía lên mây.

Lúc mọi chuyện đã xong, Thái Di Diệu cảnh khổng lồ đã bị một cái khe sâu cực đại chia làm hai.

Sức sát thương kiểu này đừng nói là người khác, đến cả bản thân Khương Thành cũng bị dọa nữa kìa.

“Mẹ nó, khoa trương quá rồi đấy?”

Ải thứ ba bị phá, khán đài cũng tự động biến mất.

Tuy nhiên vào lúc này, tất cả mọi người đứng xem ở bên kia, bất kể Huyền tộc hay Khí tộc đều lặng ngắt như tờ.

Ai cũng đều bị một đao này dọa cho ngu người.

Dù là Thu Vũ Tuyền cũng vô cùng sốc.

Nàng không thể ngờ, Khương Thành lại còn có một chiêu đao như thế.

So sánh với chiêu đao này thì Vô Đạo kiếm của nàng hình như có vẻ kém uy lực hơn hẳn.

Qua hồi lâu sau, Ôn Trì mới phá vỡ sự tĩnh mịch như chết này.

“Điên cuồng thật đấy.”

“Hắn lại còn có một sát chiêu đáng sợ đến thế á…”

Lời nói của hắn cuối cùng cũng khiến mọi người ở xung quanh bừng tỉnh.

Tiếng bàn tán xôn xao nhanh chóng lan ra, khắp nơi ai cũng trợn trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Chiêu đao này, hoàn toàn chẳng thua kém thì một kiếm kia của Thu Vũ Tuyền.”

“Trời ạ, một đao diệt sạch mấy chục Huyền Thánh cửu trọng, lại còn bổ đôi Thái Di Diệu cảnh nữa, dù là Huyền Thần cũng chưa chắc đã làm được nhỉ?”

“Mạnh thật đấy!”

“Rốt cuộc Khương hiền giả mạnh đến mức nào vậy?”

“Không phải hắn dùng kiếm à, sao đột nhiên lại chuyển sang dùng đao rồi?”

“Đây là cao nhân chân chính đấy, thâm tàng bất lộ…”

“Thật đáng kinh ngạc, ta sắp sửa bị chiêu đao kia dọa muốn khùng luôn.”

Chiêu đao ban nãy đã trực tiếp làm mới nhận thức của tất cả mọi người đối với sức chiến đấu.

Thậm chí khiến cho lúc này chẳng có ai đi quan tâm cái chuyện ba ải đã được vượt qua thành công.

Mỗi người đều gấp gáp muốn phát tiết sự chấn động ở trong lòng mình, giống như nếu không làm như thế thì bản thân sẽ không đứng vững được vậy.

Khương Thành ở bên trong đại trận có thể cảm nhận rõ ràng giá trị thống trị của bản thân lại đang tăng lên vùn vụt.

Những giá trị thống trị này vẫn là đến từ tộc nhân của Tiểu Huyền giới, dẫu sao bọn họ mới là thuộc hạ của Khương Thành.

Trải qua một đao khi nãy, độ công nhận của những người này dành cho Khương hiền giả đã tăng lên và đạt đến cực điểm.

Dù là hai Thần tử Ôn Trì và Lịch Đường cũng không ngoại lệ.

Bây giờ hai người này đã hoàn toàn bỏ đi cái ý nghĩ so sánh với Khương Thành, ngoan ngoãn làm một tiểu đệ của hắn.

Thành ca đứng ở phía trên của cái khe sâu không thấy đáy kia, bây giờ đã chẳng thể tìm thấy hộ giáp hay binh khí hoàn chỉnh nào.

Những chiến lợi phẩm kia đều đã bị hủy bởi một đao ban nãy.

Nó chỉ còn lại được bốn món không hư hao gì, đó là Tam Hồn châu của Tông Quần, Loạn Vân phiến của Nguyên Ly, Phược Linh cỏa của Mãn Thiệu và Cực Vong hoàn của Cốc Tuần.

Mặc dù bây giờ bọn chúng tạm thời không có uy lực gì lớn, nhưng dẫu sao cũng đều là chí bảo.

Thành ca vốn cũng mang tâm thế không thể chiến đấu không công nên vẫn thu hết tất cả bọn nó lại.

Mãi đến khi hắn bận rộn xong thì vẫn không thấy Di hiện thân như hai cửa ải trước để tuyên bố rằng hắn đã chiến thắng.

Nhưng mà, giờ đây, dù có hay không có cái đóng dấu của “Huyền Thần” như hắn cũng đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì một đao ban nãy cũng đã đủ khiến cho cả Đại Huyền giới sợ rồi.

Ai lại còn dám chống đối Khí tộc nữa chứ?

Từ nay về sau, chỉ cần Khương Thành còn sống một ngày thì sẽ chẳng có ai dám bài xích tộc nhân dưới trướng của hắn cả.

“Được rồi, chúng ta thắng rồi.”

Khi Khương Thành tự mình nói ra câu này, tất cả tộc nhân đang có mặt lại phát ra tiếng hoan hô như sấm.

“Đại hiền giả!”

“Đại hiền giả!”

Cả đám người dần đồng thanh hét lên.

Ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng giống như đáng nhìn một thần minh mới vậy.

Ôn Trì và Lịch Đường nhất thời cũng không dám đến gần hắn.

Nhưng may mà sức miễn dịch của đám người Bạch La Chân và Kim Bột cao hơn nhiều.

“Khương hiền giả, thực lực của ngươi kinh khủng thật đấy!”

“Sao ngươi làm được chiêu đao kia thế?”

“Sao lúc trước lại không thấy ngươi dùng tới?”

Đối với câu hỏi này, Thu Vũ Tuyền cũng đặc biệt tò mò.

Trong ấn tượng của nàng, đây hẳn là lần đầu tiên Khương Thành dùng đao.

Hơn nữa điểm then chốt nhất là, hình như sau khi dùng xong một đao mạnh đến mức khiến người khác phải bật thốt khen hay này, hắn không hề phải trả bất cứ cái giá nào.

Cũng không hề có tác dụng phụ gì cả.

Điều này thực sự không hợp lẽ thường tí nào.

Trong mắt Thành ca hiện lên tràn đầy vẻ sầu muộn.

“Rất lâu trước đây, ta cũng đã từng tìm tòi khám phá sự thâm thúy của đao đạo.”

“Chỉ là sau đó, ta đổi sang dùng kiếm rồi.”

Mọi người vẫn đang đợi hắn nói ra nguyên nhân đây, vì sao ngươi lại chuyển sang dùng kiếm?

Nhưng Thành ca chỉ là vì giả ngầu ra vẻ nên mới nói cái câu tầm phào kia thôi, chứ làm gì có tại sao?

Bọn họ chỉ đành tự động thêm thắt vế sau, chắc chắn đằng sau một đao này chứa đựng một câu chuyện đầy phức tạp.

Lẽ nào là bởi vì chiêu đao này quá mạnh, đã phạm phải một vài cấm kỵ chưa được biết nào đó?

Đợi bọn họ tự thêm thắt cũng kha khá rồi, lúc này Thành ca mới thở dài một tiếng đầy cô đơn.

"Ta đã từng nghĩ, phải vĩnh viễn phong ấn chiêu đao này."

"Nhưng thật không ngờ lần này vẫn phải bất đắc dĩ dùng tới nó, đúng là tội lỗi."

"Sau này các ngươi đừng nhắc về chiêu đao này nữa, để ta vĩnh viễn quên nó đi…"

Trong lòng mọi người thầm oán, tội lỗi kiểu này, bọn ta tình nguyện hứng chịu một trăm lần đấy, sao lại có thể quên đi được?

Chương 2223: Thông đạo hai giới

Sau khi Khương Thành phá được ải thứ ba, hơn trăm triệu tộc nhân của Tiểu Huyền giới đã thuận lợi tiến vào Thái Di Diệu cảnh.

Mặc dù Di không hiện thân, nhưng cũng không ai dám cản trở.

Bản thân Thái Di Diệu cảnh vốn là động thiên phúc địa tốt nhất ở Huyền giới, vượt xa Tiểu Huyền giới nhiều.

Sau khi ổn định lại, đám người Bạch La Chân và Kim Bột lại lần nữa xây dựng lại thần điện.

A Linh lại xây thêm một Luyện Văn tháp ở bên ngoài thần điện mới.

Tất cả đều phát triển theo phương hướng rất tốt, chỉ có vết tích duy nhất đó chính là khe cốc do thanh đao bốn mươi mốt mét kia bổ ra.

Khe cốc kia nhìn không thấy đáy, trên không và xung quanh đều ngập tràn khí tức hủy diệt ngập tràn nguy hiểm.

Dưới Huyền Thánh cửu trọng, thậm chí cũng không thể lại gần.

Nếu không nhẹ thì gân cốt đứt đoạn, nặng thì sẽ táng mạng tại chỗ.

Đám người Bạch La Chân và Kim Bột từng cùng nhau thám thính thử, nhưng sau khi mấy người dò thám được một đoạn thì lại sợ không thể quay ngược trở lại.

Cũng vì thế mà khe cốc này trở thành một vật ngăn cách tự nhiên chia Thái Di Diệu cảnh ra làm hai.

Hôm nay, ba người Sở Đình, Phạm Tình, Quy Bình chủ động tìm đến cầu kiến Khương Thành.

Gặp lại lần nữa, trong lòng ba người cảm xúc ngổn ngang.

Ai có thể ngờ sau khi Khương Thành đến Huyền giới lại có thể đứng ở địa vị cao đến được như thế.

Rồi lại nhìn Đông Phàm Thánh Chủ có vẻ quen thuộc với mấy vị đại điện chủ, Sở Đình hận đến xanh cả ruột.

Sớm biết vậy thì lần đó cùng Khương Thành vào Tiểu Huyền giới, vậy bản thân cũng sẽ có được địa vị tương tự như vậy.

Còn không nữa thì trước lần thông ba ải đó đừng có do dự đứng ngoài quan sát mà chủ động tìm đến, vậy tình huống bây giờ đây sẽ khác đi một chút.

“Khương đạo hữu, không biết ngươi có cách nào để quay về không?”

Bọn họ chưa thật sự dung nhập với Huyền giới, vẫn muốn trở về Nguyên Tiên giới.

Thật ra Khương Thành cũng nghĩ đến chuyện sẽ quay trở về.

Hắn cũng không phải không thích ứng được với Huyền giới, chủ yếu là trận tác chiến ở thông đạo vốn là một trận tỉ thí, thắng rồi còn có được hỗn độn Kim Ngọc Tủy nữa.

Phần thưởng này nhất định phải lấy.

“Thông đạo kia đã bị cắt đứt rồi, giữa hai Thiên Đạo không có lối thông.”

“Cũng không thể chờ mong Di giúp chúng ta mở thêm thông đạo nữa.”

“A, Khương hiền giả ngươi muốn đi sao?”

Đám người Bạch La Chân sốt ruột cả lên.

“Ngươi không thể rời xa bọn ta đâu.”

Thành ca xua tay.

“Ta cũng có phải đi không trở về đâu, còn quay về nữa mà.”

Hắn nói như vậy cuối cùng mọi người mới yên tâm trở lại.

“Mấu chốt quan trọng bây giờ là biển Thiên Đạo liên kết hai giới nằm đâu, chúng ta đâu thể đi vào cửa khác.”

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình gật đầu khổ sở.

Mấy năm nay, bọn họ từng tìm kiếm rất nhiều lần nhưng chẳng có thu hoạch gì cả.

Hắn nói như vậy, mi tâm Ôn Trì khẽ động rồi nhớ ra gì đó.

“Biển Thiên Đạo của Huyền giới không phải ở dưới khe cốc này sao?”

“Đúng!”

Kim Bột cũng gật đầu: “Lần trước khi thăm dò khe cốc này, ta đã cảm nhận được khí tức Thiên Đạo mãnh liệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng chúng ta vậy.”

“Cũng bởi vì nguyên nhân này mà bọn ta mới bất đắc dĩ trở về.”

“Lại có chuyện như vậy sao?”

Trong khoảng thời gian này, Khương Thành vẫn luôn uống thuốc để khôi phục lại huyền lực và hồn lực đã bị tiêu hao trong lúc phá trận, đúng là chưa đi dò thám qua.

Mấy người đứng ở bên rìa cốc, Bạch La Chân vẫn còn rất lo lắng.

“Khương hiền giả, biển Thiên Đạo quá nguy hiểm, hay là đừng mạo hiểm nữa.”

Khương Thành tắt ngúm nụ cười.

“Yên tâm đi, đối với ta mà nói, ở đó có thể là nơi an toàn nhất.”

Thiên Đạo của Huyền giới và của Nguyên Tiên giới vốn là một thể.

Lực Thiên Đạo của hai bên hắn đều miễn dịch cả.

Nhảy vào khe cốc không lâu, hắn đã đến vị trí mà trước đó đám người Bạch La Chân không dám đến.

Tiếp tục chìm xuống trên đường, cuối cùng hắn đã cảm nhận được khí tức quen thuộc của biển Thiên Đạo.

Phía trước lúc sáng lúc tối, có lúc còn có mạch chảy ngầm, cỏ vẻ không được ổn định.

“Lẽ nào là vì Thiên Đạo này bị Di ảnh hưởng nên mới bất ổn định?”

Không biết qua bao lâu, xung quanh hắn đột nhiên nhẹ tênh, phía trước lại xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ.

Ở trung tâm của biển Thiên Đạo có một tòa kiến trức đương nhiên là chuyện kì lạ vô cùng.

Nhưng Khương Thành khẽ cảm nhận một chút đã hiểu ra.

Mở cửa gỗ ra, hắn quả nhiên đã nhìn thấy Di.

Lúc này, vị chúa tể của Huyền giới này đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, khi sắc nhìn có vẻ không được tốt lắm.

Lúc Khương Thành đi vào, hắn cũng mở mắt ra.

Trong ánh mắt không có chút ý địch nào, ngược lại có vẻ như đã hiểu chuyện gì.

“Nếu như ngươi muốn quay về Nguyên Tiên giới thì bây giờ có thể làm được rồi.”

Hắn dường như đã biết lí do Khương Thành đến từ sớm.

Thành ca cũng khá thấy ngoài dự liệu.

“Bây giờ có thể làm được? Lẽ nào thông đạo lại liên kết lại rồi?”

Di lắc đầu: “Tất cả chuyện này vẫn là nhờ một đao của ngươi tặng cho.”

“Một đao của ngươi đã trực tiếp đánh xuyên Thiên Đạo của Huyền giới, chạm đến một góc nào đó của Nguyên Tiên giới bên kia.”

“Giữa hai giới vạch ra một lối thông đặc biệt.”

“Xuyên qua nơi đây, ngươi có thể trực tiếp đến Nguyên Tiên giới, cũng không cần phải đối mặt với biển Thiên Đạo.”

Hắn ung dung đứng dậy.

“Đương nhiên, ta cũng vì thế mà bị một ít thương tổn.”

Hắn và Thiên Đạo Huyền giới tổn thương là cùng nhau, Thiên Đạo bị thương thì đương nhiên hắn cũng bị tổn.

Ơ chuyện này?

Thành ca tỏ vẻ bản thân đã khắp kinh ngạc đến ngây người rồi.

Uy lực của một đao kia rốt cuộc mạnh đến đâu chứ?

Hệ thống đúng là sắp phát điên rồi, giết một Thánh Tôn mà lại dùng một đại chiêu cấp bậc như vậy ư?

Hắn không lập tức trở về Nguyên Tiên giới, bởi vì ý thức được một chuyện càng nghiêm trọng hơn.

“Ý của ngươi là sau này ngươi cũng có thể đến Nguyên Tiên giới bất cứ lúc nào rồi?”

Khóe miệng Di khẽ nhếch lên, gật đầu đầy thâm ý.

“Không sai, ta vẫn phải cảm ơn ngươi nữa đấy.”

“Từ nay về sau, ta không cần phải vất vả làm thông đạo gì nữa rồi.”

Chuyện này…

Khương Thành có nằm mơ cũng không ngờ rằng bản thân phá trận lại mang lại hậu quả như vậy.

Nhất thời tâm hắn rối bời.

Đôi mắt Di sáng ngời vô cùng, giống như lại lần nữa nhìn thấu những gì hắn đang nghĩ.

“Có phải đột nhiên cảm thấy lập trường có mình trở nên gượng gạo rồi?”

“Một đao đánh thông hai giới này, tương lại không những bọn ta có thể đi mà bên kia cũng có thể đến Huyền giới.”

“Đến lúc đó đã định là sẽ có đại chiến giữa hai giới.”

Hắn nhìn Khương Thành với vẻ hứng thú, cười hỏi: “Ngươi sẽ đứng về phía bên nào?”

“Ngươi là người của Nguyên Tiên giới, nhưng ngươi lại là Đại hiền giả của Huyền giới, đây đúng là lực chọn làm khó người ta.”

Nhìn ánh mắt đầy ý đùa giỡn của hắn, Thành ca có phần bực bội.

Lão tử xui xẻo, ngươi cười trên nỗi đau người khác gì chứ?

“Tất cả những chuyện này đều nằm trong dự liệu của ngươi?”

“Ngươi đặt ra ba cửa ải, chính là vì dự tính được cảnh tượng này, cố ý lợi dụng ta đánh xuyên hai giới”

Di trước hết gật đầu rồi sau đó lại khẽ lắc đầu.

“Quả thực ta có dự đoán được trước, tính ra ba cách tỉ thí mà ta có lợi nhất.”

“Nhưng ta lại không thể nào dự đoán được ngươi.”

“Vậy nên ta vốn không biết cụ thể quá trình là thế nào, lại càng không biết đến sự tồn tại của một đao cuối cùng.”

Cuối cùng hắn cảm khái nói: “Mặc dù biết ngươi chắc chắn có thể tạo ra kì tích, nhưng không thể không thừa nhận, nhát đao cuối cùng đúng là đã khiến ta kinh ngạc.”

Hắn giải thích như vậy ngược lại càng làm Khương Thành khó hiểu.

“Cũng chính là nói từ khi bắt đầu ngươi đã biết chín đại bộ tộc kia của Đại Huyền giới nhất định sẽ thua?”

Chương 2224: Người Thần giáng

“Không sai, ta biết bọn họ sẽ thua.” Di rất dứt khoát thừa nhận.

Khương Thành bất giác mở to mắt.

“Lão huynh à, bọn họ là bộ hạ của ngươi đó.”

“Ngươi rõ ràng biết bọn họ sẽ chết mà còn bảo bọn họ tự nạp mạng đến, đây là tâm thái gì đây hả?”

“Ngươi lại đi chấp chuyện này?”

Di lắc đầu ngưng cười, giống như cảm thấy vấn đề này chẳng đáng để hỏi vậy.

“Khi Thiên Đạo diệt thế thì sẽ có tâm thái gì chứ?”

Câu hỏi ngược lại này khiến Thành ca suýt chút hết lời.

Không sai, Nguyên Tiên giới đã bị hủy diệt hai lần rồi.

Cũng có thể nói là Thiên Đạo đã làm lại hệ thống thế giới hai lần.

Nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đằng sau đó thật sự đã mang theo cái chết của vô số những sinh linh.

“Đối với Thiên Đạo mà nói, cho dù có là Huyền Thánh hay là Tôi Thể, cho dù có là Nhân tộc hay là Yêu tộc, cho dù có là tu thần, tu tiên hay là phàm nhân đều như nhau cả.”

“Bọn họ chẳng khác gì với cỏ dại đất đá cả.”

Đôi mắt xa xăm của Di dần dần lộ ra vẻ thăng trầm vĩnh cửu.

Khương Thành xem như đã nhìn ra rồi, Di có phần giống với Thiên Đạo, là một người chả có cảm tình.

Cửu đại bộ tộc thì xem hắn như Huyền Thần của mình, còn bản thân hắn thì không xem thân phận này là gì cả, vậy nên dù có chết nhiều Huyền Thánh cửu trọng như vậy cũng chả sao.

Nhưng mà cũng may mà hắn có tâm thái lạnh lùng như vậy.

Nếu không thì đám người Bạch La Chân và Kim Bột của Tiểu Huyền giới đã s bị hắn tiêu diệt rồi.

“Nếu ngươi đã vô tình như thế sao lại cứ muốn chinh phục Nguyên Tiên giới làm gì?”

Di lắc đầu: “Vô tình đâu có nghĩa là không có lợi ích gì.”

“Nhưng mà, thật ra ta từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ chinh phục Nguyên Tiên giới, thống trị vô số tiên nhân đối với ta mà nói chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Vậy việc ngươi còn tiến công Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới?”

“Ta không tiến công bên đó, Bà Sa Ngọc Nhân sẽ bỏ qua sao?”

Khoé miệng của Di nhếch lên chế giễu: “Nàng ta lúc nào cũng muốn tiêu diệt ta cả.”

Khương Thành chau mày: “Vậy nên rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Ta muốn gì, có lẽ ngươi hiểu rõ nhất không phải sao?”

Di chắp hai tay đằng sau, ngước mặt 45 độ nhìn biển Thiên Đạo có mây tản mây trôi nơi xa xa.

“Bốn người chúng ta không giống với những người khác ở thế giới này.”

“Bọn họ có rất nhiều mục đích để trở nên mạnh hơn, còn chúng ta chỉ vì để giải thoát.”

Thành ca tỏ ra bản thân nghe hoàn toàn không hiểu.

“Gì mà bốn người, trước đây chúng ta quen nhau sao? Thoát khỏi cái gì?”

Di ngạc nhiên nhìn hắn một cái.

“Ngươi chưa từng nghe người Thần giáng sao?”

“Gì mà người Thần giáng?”

“Xem ra ngươi chẳng biết gì cả, nhưng mà cũng không sao, rồi sẽ có một ngày ngươi hiểu thôi.”

Thành ca dở khóc dở cười.

“Lão huynh à, có gì thì cứ nói cho rõ ràng ra, hà tất cứ phải úp úp mở mở?”

Đối với vấn đề này, Di dường như có phần như giữ bí mật.

“Ta nói cho ngươi trước có thể sẽ làm loạn số mệnh vốn có của ngươi.”

Thành ca ưỡn ngực, nói oang oang: “Không sao cả, ca xuất đạo toàn dựa vào thực lực, không dựa vào số mệnh.”

“Ha ha…”

Nhìn thần thái cao ngạo của hắn, Di không thể không cười nhẹ.

“Người Thần giang chính là một đám điên tính toán tạo ra Thần thật.”

“Tạo ra Thần? Có ý nghĩa gì chứ?”

Di đã nhìn ra cách nghĩ không cho là vậy của Khương Thành.

“Thần mà bọn họ muốn tạo ra không hề giống với Chính Thần, Thiên Thần mà ngươi hiện gặp.”

“Thần chân chính không phải chịu sự ràng buộc, đạo của hắn có thể sánh được với Thiên Đạo, thậm chí còn mạnh hơn.”

Nói đến đây, vẻ mặt của Do đã trở nên nghiêm túc hiếm thấy.

“Cái gọi là Chính Thần, Thiên Thần chỉ là một sinh linh mạnh mẽ hơn một chút mà thôi.”

“Thần thật sự đã thoát khỏi ý nghĩa thân phận là sinh linh rồi…”

Thành ca nghe đến mù mị cả.

Thứ duy nhất hắn nghe ra được chính là Thần thật sự rất mạnh, vô cùng mạnh.

“Thần mà còn có thể tạo ra? Nếu đã có năng lực như vậy, vậy người Thần giáng sao không tự tạo mình thành Thần?”

“Bản thân bọn họ làm không được.”

“Vậy tại sao bọn họ lại muốn làm Thần?”

Di nhún vai: “Tương lai gặp bọn họ thì đích thân mà hỏi bọn họ.”

Thành ca có hơi cạn lời, xem ra Di cũng không phải cái gì cũng biết.

“Sau đó thì sao, bọn họ tạo ra Thần thật sự rồi ư?”

Di nhìn hắn một cách cổ quái.

“Bọn họ tổng cộng đã tạo Thần bốn lần, ba lần trước vì không đủ hoàn hảo nên đã thất bại.”

Khương Thành định hỏi người thứ tư thì sao?

Ngay sau đó, hắn đã nhớ đến bốn người mà vừa rồi Di nói.

Thế là hắn há hốc miệng hình chữ o.

“Không phải chứ, ý của ngươi là Thần thứ tư được tạo ra đó chính là ta?”

Chả trách người này lần trước gặp mặt đã nói bản thân là đồng môn với hắn.

“Không sai.”

Di tự cười giễu: “Ba người bọn ta đều là sản phẩm thất bại, không biết người sẽ là sản phẩm thành công đầu tiên hay sẽ là sản phẩm thất bại thứ tư.”

Thành ca há miệng, nhất thời không biết nên nói gì cho hay.

Bản năng hắn không bằng lòng tin bản thân là người được tạo ra, như vậy thì tư cách làm màu thấp quá rồi.

Nghe có vẻ như một con rối máy móc, không có chút thể diện gì cả.

Bản thân là người xuyên đến đây, nào có phải được tạo ra chứ?

Nhưng ở Nguyên Tiên giới đối mặt với Huyền giới, cái kiểu trùng sinh rồi xuyên việt như thế chả có trăm cũng đến tám mươi rồi, cũng chẳng có gì gọi là bí mật đặc biệt cả.

“Ngươi dựa vào đâu mà nói chắc nịch ta là người thứ tư chứ?”

Di đánh giá hắn một vòng từ trên xuống dưới, lúc này mới cười nhẹ nói: “Thần mà bọn họ tạo ra có vài đặc trưng nổi bật.”

“Vượt qua thiên phú đỉnh cao của tộc quần, năng lực đặc biệt phá vỡ quy luật théo của giới tu luyện, những người khác không thể nào có được những thủ đoạn thần kì này.”

“Ngoại trừ điều này ra, còn có một ngoại hình hoàn mỹ.”

“Mà ngươi thì vừa hay lại phù hợp.”

“Chuyện này…”

Nghe đế ngoại hình hoàn mỹ, Thành ca còn có thể nói gì chứ?

“y, nhìn như vậy thì đúng là khiến người ta tin phục đấy.”

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ đến một người khác - Thu Vũ Tuyền.

Những đặc trưng vừa rồi, nữ nhân này gần như có vẻ đều phù hợp cả.

Ngoại hình của nàng sắp khiến những tiên nhân cấp cao khác chịu không được nữa, mà thiên phú của nàng lại càng khiến người khác không còn gì để nói cả.

Bản thân Vô Đạo kiếm cũng là một thủ đoạn khác thường rồi.

Lẽ nào nàng cũng là một trong bốn người đó? Hoặc là nàng mới là người thứ tư, còn bản thân mình thì không phải?

“Hai người còn lại là ai?”

“Người đầu tiên…”

Di nói đến đây, đột nhiên giống như đã nghĩ được gì đó, mày khẽ nheo lại.

Theo đó, nàng lại cảm thán một hơi.

“Xem ra ta không thể nói.”

“Được rồi, ngươi có thể rời đi rồi.”

Còn chưa chờ Khương Thành nói thêm gì, hắn đã huơ tay.

Theo đó, Thành ca phát hiện ra bản thân đã trở về lại ngoài khe cốc kia, lại lần nữa nhìn thấy lại đám người Bạch La Chân, Ôn Trì và Thu Vũ Tuyền.

“Thế nào?”

Sở Đình vừa thấy hắn đi ra, lập tức liền đi lên đón.

“Khương đạo hữu, có tìm được cách trở về không?”

Khương Thành gật đầu.

“Vốn dĩ không có đường,nhưng dưới sự cố gắng của ta thì cuối cùng đã tìm ra được con đường trở về.”

Lời này của hắn cũng không thể xem là khoác lác,vốn cũng là nhờ có một đao của hắn.

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình cùng lúc vui mừng khôn xiết.

“Thật vậy ư?”

“Thật tốt quá!”

“Đa tạ Khương đạo hữu, vẫn là ngươi lợi hại.”

Thành ca cười tiếp nhận sự tâng bốc của bọn họ, lúc này mới nhìn sang Thu Vũ Tuyền và Đông Phàm Thánh Chủ.

“Hai người các ngươi chuẩn bị một chút đi, bây giờ có thể khởi hành rồi.”

Chương 2225: Trở về Nguyên Tiên giới

“Ta không về Nguyên Tiên giới nữa.”

“Đây là tất cả những Thiên Khuyết thạch mà ta có được trong chuyến đến Huyền giới lần này, còn có cả Huyết Hải ấn.”

Thu Vũ Tuyền nói xong liền đưa nhẫn trữ vật cho Sở Đình.

“Ngươi trở về giao cho bọn họ đi.”

Sau đó, nàng lại đưa một nhẫn trữ vật cho Khương Thành.

“Đây là một nửa thu hoạch.”

Thành ca há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Thật ra hắn sớm đã không muốn dùng kiểu cá cược để “bắt nạt” Thu Vũ Tuyền nữa rồi.

Nhưng đáng tiếc là Thu muội tử quá giữ lời.

“Hai biểu ca biểu muội chúng ta, ngươi nên học hỏi nhiều…”

Hắn vừa định nói không cần rồi, sau đó thử cảm nhận thấy số lượng bảo vật vô kể bên trong nhẫn trữ vật.

Lần trước Thu Vũ Tuyền dùng một kiếm kia tiêu diệt hơn nửa cao thủ tinh anh của Thiên Dung bộ, thu hoạch không thể gọi là không lớn được.

“Nhưng mà nếu như ta không nhận thì lại thành ra không nể mặt ngươi.”

Nói xong, hắn “miễn cưỡng” cất lấy nhẫn trữ vật.

“Ta cũng không trở về nữa.”

Đông Phàm Thánh Chủ nói xong, lại đưa cả nhẫn trữ vật có Thiên Khuyết thạch và Hư Minh đăng cho hắn.

“Hư Minh đăng thì phiền ngươi đưa cho Tiêu Đế nhá.”

Không phải hắn không xem trọng Thiên Đạo chí bảo.

Mà là thứ này đã định là không pahir của hắn, để lại cũng không có tác dụng gì.

Khương Thành khẽ ngơ ra một cái” “Sao ngươi cũng không trở về nữa rồi?”

Đông Phàm gãi đầu, cười hi hi: “Ta vẫn muốn học theo Tiêu Đế ẩn dật, không thích hợp đánh đánh giết giết.”

Trở về Tiên Võ châu, hắn vẫn phải đối mặt với áp lực từ những Thần cung bên ngoài, trải qua ngày ngày nguy hiểm.

Còn ở Huyền giới thì không giống như vậy.

Là bạn của Khương hiền giả, lại thêm việc “lập công” ở cửa ải đầu tiên, hắn ở đây như cá gặp nước, mỗi ngày đều được một đám Huyền Thánh bát trọng, cửu trọng trò chuyện thành thân.

Chín bộ tộc lớn ngoài kia thì đã bị Khương Thành và Thu Vũ Tuyền đánh cho tàn rồi, Huyền Thánh cửu trọng còn lại chỉ có mười mấy người.

Lại thêm vào có A Linh tọa trấn, thần điện ở đây căn bản không có thiên địch gì, quả thực rất an dật.

“Vậy được thôi, ngươi thích là được rồi.”

“Ừ, dù sao thì lần cá cược này chúng ta thắng chắc rồi, hai vị Thiên Đế có lẽ sẽ rất vui.”

“Cá cược?”

Khương Thành nhướn mày: “Cá cược gì chứ?”

Hắn mơ hồ ý thức được bản thân có lẽ đã bỏ sót điều gì đó.

“Hả? Ngươi lại không biết sao?”

Đông Phàm lại không che giấu gì cả, rất nhanh đã nói hết một lượt đầu đuôi sự việc về cuộc cá cược giữ Chiến Đế, Tiêu Đế và tám Thiên Đế khác.

“Nếu chúng ta thắng thì Chiến Đế sẽ có được bốn phần hỗn động Kim Ngọc Tủy?” Đôi mắt Thành ca mở ta.

Một chuyện lớn như vậy mà bản thân lại không hề biết.

Hắn chỉ biết có một trận tỉ thí, thứ mà so chính là số lượng Thiên Khuyết thạch.

Vốn không biết đằng sau đó còn có cả một vụ cá cược.

Còn tưởng chỉ có một phần hỗn độn Kim Ngọc Tủy là thưởng cho minhg, thậm chí còn nghĩ là Chiến Đế tự móc ra thưởng nữa cơ.

Kết quả lông cừu đều ở trên thân cừu thôi.

“Thật đáng ghét, tổng cộng bốn phần mà chỉ chia cho ta một phần, còn có chút lương tâm nào không chứ?”

Sở Đình, Phạm Tình và Quy Bình mất cả một tháng mới chuyển hóa được huyền lực trở về lại tiên lực.

Sau một bữa tiệc lớn đưa tiễn, Khương Thành mang theo bọn họ lên đường trở về lại Nguyên Tiên giới.

Ba người này có Thiên Đạo chí bảo che chở, hơn nữa còn có Di âm thầm mở đường, cả chặng đường vốn không gặp phải bất kì bất trắc gì cả.

Con đường trống không dọc đường đao ấy vạch ra, bọn họ thuận lợi đến được đầu bên kia.

Phía trước sáng lên một luồng ánh sáng mãnh liệt.

Theo đó không gian lại vặn vẹo, bốn người đồng thời xuất hiện ở đại địa của Nguyên Tiên giới.

Còn chưa chờ Sở Đình và Phạm Tình cảm khái, xung quanh đã vang lên tiếng hô hoán ầm ĩ.

“Ra rồi!”

“Lại có thể có người từ đó ra rồi.”

“Là ai?”

“Ở đây không phải là đạo ấn sao?”

“Sao lại có bốn người đi ra?”

“Ta biết, đó chẳng phải là Sở Đình thần quan sao, sao hắn lại đi ra từ đó?”

Khương Thành đưa mắt nhìn sang, tiên nhân xung quanh chi ít cũng có trăm mấy ngàn người.

Tu vi chênh lệch không đều, từ Đạo Thánh đến Thiên Thần đều có cả.

Lúc này mấy người này đều đang vây quanh một miệng hố sâu, giống như ở đây đang cất giữ bảo tàng gì đó vậy.

Thật ra đây cũng rất bình thường.

Sau một đao vạch đến Nguyên Tiên giới của Khương Thành, ở đây đã hình thành một vực sâu không đáy.

Một động tĩnh lớn như vậy đương nhiên sẽ kinh động đến không ít tiên nhân đến xem.

Mà thứ bọn họ liên tưởng đến đầu tiên chính là bảo vật xuất thế.

Chỉ là giống với đầu Huyền giới bên kia, vực sâu ở bên này cũng rất nguy hiểm, khí tức hủy diệt của đao ấy còn chưa tản đi hết, lại có lực Thiên Đạo bảo trùm khắp bốn phương.

Tạm thời vẫn chưa có ai có thể thám thính được vào bên trong.

Rất nhiều Giới Thần và Thiên Thần đi lên nghênh đón.

“Sở Đình thần quan, không biết bên trong vực sâu ấy rốt cuộc có gì?”

“Phạm Tình thần quan, sao ngươi lại xuất hiện ở bên dưới kia?”

“Có liên quan gì đến ngươi?”

Phạm Tình lạnh lùng nhìn ngang bọn họ một cái.

“Tránh ra hết cho ta.”

Nàng khách khí trước mặt Khương Thành, nhưng trước mặt những người này thì phải nói là đại thần quan ngự trị trên vô số người.

Sở Đình và Quy Bình cũng không có hứng để trả lời.

Chuyện xảy ra ở bên Huyền giới quá nhiều rồi, hơn nữa có vài chuyện đã định là cơ mật quan trọng, sao có thể nói cho những người qua đường này được.

Mọi người bị nàng nhìn như vậy liền tránh ra.

Nhưng ngay sau đó, Khương Thành lại bị vây lại.

“Vị đạo hữu này, sao ngươi lại ở cùng với ba vị đại thần quan này?”

“Ngươi có biết bên trong vực sâu ấy có gì không?”

“Có phải ngươi đã có được bảo vật bên trong đó không?”

“Bảo vật đó là hỗn độn Ngọc Tủy ư, hay là đạo ấn?”

Nếu như bọn họ là kí giả thì Khương Thành sẽ không nghi ngờ gì việc có những micro xung quanh mình.

Hắn vốn định nói thẳng sự tình ra.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, như vậy thì thật quá bất công cho Huyền giới bên kia.

Thế là giống như một minh tinh mở một buổi lễ phát biểu, khua tay về phía mọi người.

“Không có gì để nói, không có gì để nói.”

“Tránh ra cả đi…”

Mọi người xung quanh vốn không hề tránh đi.

Bọn họ không dám cản Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình, đó là bởi vì thực lực của ba người này quá mạnh, tiếng đồn vang xa, bọn họ không dám trêu vào.

Nhưng Khương Thành thì không giống vậy.

Một Thánh Chủ mà cũng dám không trả lời câu hỏi của bọn họ?

“Ai cho ngươi bỏ đi đó?”

“Dám không nể mặt bọn ta à?”

“Lại còn không có gì để nói? Ngươi có tư cách từ chối trả lời sao?”

Khương Thành đang chen ra ngoài dừng chân lại.

“Muốn biết bên trong có gì như vậy à, ngươi có thể tự mình xuống xem.”

Nếu những người xung quanh dám xuống thì đã xuống từ sớm rồi.

“Thật là to gan!”

“Ngươi tìm cái chết à?”

Khương Thành thu lại nụ cười, nhìn những người xung quanh một vòng đây ý vị.

“Vậy rồi sao? Các ngươi muốn thế nào?”

Mấy người dẫn đầu cười khặc khặc.

“Bọn ta nghi ngờ ngươi đã có được bảo vật không thuộc về mình ở trong vực sâu đó.”

“Trừ khi để bọn ta lục soát toàn thân, nếu không thì đừng mơ mà đi.”

Thành ca cảm thấy bản thân có phần càng sống càng đi ngược lại, lại có người dám cướp đồ của mình à?

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình đang định rời đi nhìn thấy cảnh tượng này thì bị dọa cho một phát.

Đám ngu xuẩn này, chọc ai cũng được lại cứ đi chọc vào sát thần.

Chê chết chưa đủ nhanh hay sao?

Ba người liền sốt sắng chạy trở lại.

“Các ngươi còn không mau lui xuống?”

“Khương đạo hữu là bạn của bọn ta, ai dám động đến hắn?”

“Đúng là đám mắt chó của các ngươi mù mà.”

Chương 2226: Bây giờ bọn ta sẽ cút đây

Ba người nhanh chóng xuất đầu lộ diện, cũng là vì để kiếm chút thiện cảm từ Thành ca.

Trong lòng của bọn họ, địa vị của một Thánh Chủ bình thường như Khương Thành đã vượt qua những Chính Thần bình

thường rồi.

Nhưng thật đáng tiếc, những người khác xung quanh thì lại không giác ngộ được như vậy.

Trong đám người này có hai Thiên Thần, vốn không hề sợ bọn họ.

“Sở Đình đại thần quan, lời này của ngươi chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Người này rõ ràng là tu tiên, như nước với lửa không hề hợp với mấy người tu thần chúng ta, càng huống hồ gì các ngươi tu luyện cũng chẳng phải cùng tầng lớp nữa.

“Sao lại có thể trở thành bạn của các ngươi chứ?”

Đám người này thậm chí tự cho mình là thông minh, bắt đầu động não.

“Ta biết rồi, bọn họ nhất định là đã có được bảo vật to lớn ở bên trong vực sâu ấy, chỉ sợ bị người khác ngắm trùng nên mới cố ý để ở trên người mà chúng ta không xem ra gì.”

“Đúng, bảo vật chính là ở trên người Thánh Chủ này.”

“Ba vị thần quan, bọn ta đã chờ ở đây nhiều ngày như thế rồi, cho dù không chia cho bọn ta một phần thì tốt xấu gì cũng lấy ra cho bọn ta mở mang tầm mắt đi chứ?”

“Phải đó, lẽ nào để bọn ta phí công vô ích một lần sao?”

“Ta đồng ý rồi những những người khác cũng không đồng ý đâu.”

“Đúng, bọn ta không đồng ý.”

Sở Đình và Phạm Tình trực tiếp bị bọn họ chọc cười.

“Các ngươi điên rồi sao…”

Khương Thành trực tiếp đưa tay lên ngắt ngang lời ba người.

“Được rồi, chuyện này không đến lượt các ngươi chọc tay vào.”

Sau đó, hắn lại lần nữa lộ ra nụ cười, đưa lên hai ngón tay với hai Thiên Thần lạ mặt kia.

“Ta từ bên kia trở về đây vất vả gian nan, vừa hay cần một thứ gì đó bù đắp.”

“Bây giờ cho các ngươi hai con đường.”

“Hoặc là chủ động giao hết bảo vật và trang bị ra đây, hoặc là bị ta giết, sau đó để ta tự lấy.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường liền yên tĩnh trở lại.

Mọi người xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, rồi sau đó bật cười.

“Ha ha ha ha, ngươi nói gì vậy?”

“Lại dám uy hiếp bọn ta à?”

“Tiểu tử, ta thấy ngươi đúng là muốn chết rồi, cũng không nhìn thử tình cảnh của mình.”

“Ba vị đại thần quan, chuyện này không thể trách bọn ta rồi, là do hắn tự tìm đến đấy.”

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình thầm đứng ra xa, trong ánh mắt hiện lên sự đồng tình.

Sau đó, hiện trường đã bị ánh sáng của Thái Ngư kiếm lấp đầy.

Khi nguyên thuật tức bách trọng hóa thành phượng hoàng lửa phóng ra giữa đám người, tất cả mọi người đều ngơ cả ra.

Mấy trăm Giới Thần và Đạo Thần cách Khương Thành gần nhất còn chưa kịp mở ra thánh giới thì đã bị phượng hoàng lửa rợp trời thôn tính lấy.

Do Thái thượng hóa đạo tạm thười cách tuyệt căn nguyên hơn hàng trăm triệu dặm, bọn họ căn bản không kịp tổ chức phòng ngự sao cho có hiệu quả.

Đạo tâm của mấy trăm người này gần như sụp đổ cùng một lúc, tiên thể bị tan thành mây khói.

Mà đây lại chưa phải là thời khắc nguyên thuật tứ bách trọng thật sự bộc phát.

Đối với Khương Thành hiện nay mà nói, Giới Thần bình thường đã là pháo hôi có thể tiện tay là tiêu diệt chớp nhoáng được rồi.

Khi bóng dáng phượng hoàng lửa kia biến mất, một tia lửa nhỏ phóng ra, Thiên Thần ở đối diện cuối cùng cũng mở ra được thánh giới.

Thoáng chốc, tia lửa đó đã chạm phải thánh giới.

Ngọn lửa nhanh chóng phun ra, Khương Thành không hề ngưng lại mà giải phóng linh ý, xông thẳng vào biển ý thức của đối phương.

Còn về đạo của đối phương thì hoàn toàn chẳng cho bọn họ có cơ hội để chỉnh đốn lại.

Đồng thời, khí đạo đỉnh phong của Thái Ngư kiếm cũng theo đó chèn áp đến.

Hiện trường vang lên những tiếng thét tiếng kêu liên miên không dứt, mang theo đó là sự hoài nghi nhân sinh nồng đậm.

“Nguyên thuật tứ bách trọng.”

“Đế khí đỉnh phong.”

“Nguyên thuật sao lại bị ngăn cách rồi?”

“Không…”

“Đây là quái vật gì vậy?”

Thiên Thần còn lại kia cũng không phản ứng chậm, liền thúc động nguyên thuật đến công kích Khương Thành.

Còn mục tiêu của Khương Thành lại vô cùng rõ ràng, tập trung toàn bộ công kích xử lí một người.

Công kích nguyên thuật của Thiên Thần còn lại, hắn lựa chọn dùng thánh giới quy tắc để phá hoại, làm suy yếu đi thế công kích của đối phương.

Còn về những Giới Thần và Đạo Thần xung quanh khác kia, bây giờ vẫn còn đang tìm cách để phá tan sự phong tỏa của Thái thượng hóa đạo đây này.

Thiên Thần ban đầu kia từ khi bắt đầu đã rơi vào tình cảnh cực kì nguy hiểm.

Thánh giới của hắn rất nhanh đã bị nguyên thuật tứ bách trọng thiêu cho thủng lỗ chỗ.

Chuyện này cũng là một chuyện rất bình thường.

Suy cho cùng thì khi Tông Quần với hắn khi giao thủ cũng bị đánh cho thoi thóp đó thôi.

Mà Tông QUần lại là đại thần quan xếp top 3 dưới trướng của Hồn Đế, nói về thực lực thì phải hơn cả hai Thiên Thần trước mặt.

Khi nguyên thuật tứ bách trọng phát nổ lần thứ ba, biển ý thức của hắn cũng đồng thời thất thủ.

Linh ý của Khương Thành vừa xông lên đã trực tiếp giết cho ý thức hắn chết sạch sành sanh.

Sau đó thì ngay lập tức giết đến Thiên Thần thứ hai.

Lúc này, những Giới Thần và Giới Thần đỉnh phong khác xung quanh cuối cùng cũng đã phá tan sự phong tỏa của Thái thượng hóa đạo.

Chỉ là, nguyên thuật của bọn họ căn bản đột phá không được thánh giới quy tắc.

Còn chưa đợi đến khi bọn họ trực tiếp va chạm với thánh giới thì Khương Thành đã triển khai linh ý bao trùm lấy, quấy nhiễu thế công kích của bọn họ.

Phượng hoàng lửa lại lần nữa xuất hiện, lại có mấy trăm người bị ảnh hưởng đến, rồi "bất cẩn" bị giết.

Mà ngọn lửa cũng kích trúng đến Thiên Thần thứ hai.

Cả quá trình thuận lợi như nước chảy mây bay.

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình ở xa nhìn thấy cảnh tượng này lại vốn không lộ rõ vẻ mặt gì.

Suy cho cùng thì ở Huyền giới đến một đao hủy diệt thiên địa của Khương Thành cũng đã dùng qua rồi.

Bây giờ chỉ là thao tác cơ bản mà thôi.

"Khương đạo hữu hay là thu kiếm lại đi."

"Phải đó, có lẽ một đao đó đã trả giá không nhỏ nhỉ, chỉ là bên ngoài tỏ ra không sao thôi."

"Có lẽ là vậy."

"Nhưng mà chiến lực bây giờ hắn triển lộ ra đã đủ kinh người rồi."

“Nguyên thuật tứ bách trọng, thật sự không biết sao hắn có thể dùng ra được…”

Khi bọn họ nói chuyện thì Thiên Thần thứ hai đã nối gót Thiên Thần thứ nhất.

Trước khi chết, người này đã biết hối hận rồi.

Đây là đá phải tấm sắt nào chứ, đúng là tự xông vào quỷ môn quan mà.

Hắn vừa cố gắng vung đao cố gắng phản kháng lại, vừa hét lên cầu cứu.

“Dừng tay…!”

“Bây giờ ta sẽ cút ngay đây…”

Lời còn chưa kịp dứt thì đã bị bóng dáng của phượng hoàng lửa kia nhấn chìm hoàn toàn.

Lại thêm một Thiên Thần nữa chết đi, những người khác xung quanh cuối cùng cũng bị đánh cho sợ rồi.

Thiên Thần còn không đánh lại, mấy Giới Thần và Đạo Thần như bọn họ sao có thể chiến đấu lại được với Khương Thành chứ?

Bây giờ bọn họ chẳng còn nghĩ gì đến bảo vật nữa rồi, chỉ muốn tìm đường sống mà thôi.

“Chạy!”

“Mau chạy thoát thôi…”

“Tha mạng đi!”

Khương Thành lại lần nữa phát động Thái thượng hoá đạo, tạm thời ngăn cách căn nguyên xung quanh phạm vi mấy trăm triệu dặm.

Linh ý xung kích bao trùm lên cả ngàn người ở bên ngoài cùng nhất.

Khiến tốc độ của bọn họ trực tiếp giảm đi mấy chục lần.

Sau đó lại một làn sóng nguyên thuật tứ bách trọng nữa.

Trên bầu trời như có cơn mưa sủi cảo, những xác chết rơi lộp bộp xuống dưới.

Cảnh tượng này khiến những Giới Thần muốn chạy ở phía sau lo lắng kinh khủng, suýt chút bị dọa cho tè ra quần.

“Ai chạy nấy chết.”

Lời của Khương Thành vang vọng trên hư không.

Hơn trăm ngàn người còn lại không còn dám co giò bỏ chạy nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn dừng lại.

Giữa bọn họ thật ra còn có hơn ngàn Giới Thần.

Còn Khương Thành thì đã dùng bảy lần nguyên thuật rồi, sau khi dùng công kích cứng một lần nữa thì trạng vốn đã không tốt.

Chỉ là, bây giờ những người khác đã bị giết sợ rồi, làm gì có ai dám ra tay với hắn nữa?

Chương 2227: Thứ nhìn thấy là thật

Hơn trăm ngàn người giống như bị thanh kiếm của Khương Thành đàn áp trở lại.

Cho dù có là Đạo Thành Đạo Thần, hay là Giới Thần, toàn bộ đều bị trận chiến đấu đầy kích thích vừa rồi làm cho kinh hãi đến run cầm cập.

Hai Thiên Thần bình thường bọn họ còn phải ngước nhìn, hơn mấy trăm Giới Thần nữa, cứ vậy mà đã chết trước mặt.

Toàn bộ cả quá trình còn chưa đến một phút nữa.

Trái tim bé nhỏ của bọn họ hoàn toàn không thể chịu nỗi cảnh tượng đầy kích thích như thế.

Khương Thành vốn không thu lại Thái Ngư kiếm.

“Vừa rồi bảo các ngươi cút các ngươi lại cứ thích ở lại thêm chút nữa.”

“Nếu đã không muốn đi thì đừng đi nữa.”

Mọi người còn tưởng lần này là lời tuyên ngôn đại khai sát giới nữa, nhất thời bị doạ cho mất hồn, than khóc cầu xin được tha mạng.

“Tha mạng đi mà!”

“Tiền bối tha mạng, bọn ta không dám đối địch với ngươi nữa.”

“Đúng đúng đúng, là bọn họ muốn đối địch với người, bọn ta cũng không vừa mắt lắm rồi.”

“Vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm?”

Khương Thành suy nghĩ một lúc, vừa rồi bọn họ cũng rút binh khí, mở thánh giới ra, chuyện này còn xem như ta là đứa mù à.

“Đừng hiểu lầm với ta.”

“Không phải các ngươi rất muốn biết bên dưới vực sâu đó có bảo vật gì hay sao?”

“Không phải muốn lục soát người ta sao?”

“Đến đây mà soát này…”

Hơn trăm ngàn tiên nhân trước mặt kia bây giờ nào có dám lục soát người hắn nữa.

Mấy Giới Thần ở ngay trước nhất liền lắc đầu xua tay.

“Không không không, bọn ta không muốn biết.”

“Sao bọn ta lại dám lục soát người ngươi chứ?”

“Bọn ta tuyệt đối không dám nghĩ đến bảo vật gì, không hề có chút quan hệ nào với bọn ta cả.”

“Đúng đó, bọn ta chẳng có chút hứng thú gì với cái gọi là bảo vật cả.”

“Không có hứng với bảo vật?”

Sắc mặt Khương Thành sầm lại.

“Có phải các ngươi không nể mặt ta không?”

Mọi người liền sửa lại.

“Không không không.”

“Bọn ta rất có hứng thú.”

“Đúng đúng đúng, bọn ta vô cùng có hứng thú với bảo vật, còn mong chờ không được để mở mang một chút.”

“Vậy sao?”

Khương Thành nở một nụ cười đầy ý vị.

“Nếu đã có hứng thú đến vậy thì ta thành toàn cho các ngươi là được rồi.”

Lời này nói ra làm mọi người cũng có phần mù mị luôn rồi, đến cả đám người Sở Đình và Phạm Tình cũng có phần không hiểu nỗi.

Lẽ nào ngươi thật sự giao những bảo vật đó ra cho mấy người này xem ư?

Có cần phải phối hợp vậy không chứ?

Sau ba giây, bọn họ mới phát hiện ra bản thân mình đã nghĩ nhiều rồi.

Chỉ thấy Khương Thành sử dụng hai đạo xung kích linh ý, bên ngoài thì mang theo xung kích thần hồn ở mức chân hồn, hai bên đánh áp.

Với tư thế sét đánh không kịp bưng tay, xử lí đẹp đẽ hai Giới Thần ngay trước mặt tại chỗ.

Còn chưa chờ mọi người kịp kinh hô thì hắn đã xách cổ hai người này lên, vứt bọn họ một cách manh bạo vào trong thông đạo thông qua Huyền giới.

Sau đó thì phủi tay, cười hi hi nhìn sang đám người đứng xem đang mang cẻ mặt kinh hãi kia.

“Nghe thì không biết, chỉ những gì trước mắt mới là thật.”

“Vậy nên ta để bọn họ tận mắt xuống đó xem, như vậy mới có thể có được tình huống thực tế nhất mà.”

“Chờ lát nữa bọn họ trở lại thì các ngươi hỏi lại xem bọn họ có được bảo vật gì.”

Trong lòng mọi người điên cuồng muốn bóc phốt, ngươi nói ngôn ngữ gfif vậy, tại sao bọn ta lại nghe không hiểu cơ chứ?

Cảm thấy dù có trả lời lại ra sao thì cũng là một cái chết ngang thôi.

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình ở đằng xa mang vẻ mặt sụp đổ.

Lão huynh, ngươi cảm thấy hai Giới Thần này còn có thể quay về không?

Còn chưa nói đến hai người đó trước khi đó còn bị người phế trước khi vào đó nữa, dù trạng thái có hoàn mỹ đi chăng nữa thì cũng chẳng thể sống được.

Bên kia vừa là khí tức hủy diệt của đao kia, lại thêm sự nguy hiểm từ biển Thiên Đạo hai bên, ở giữa lại có Di tọa trấn.

Dù bọn họ có thông qua được những cửa ải này thì cuối cùng nơi đến được cũng là Thái Di Diệu cảnh.

Đến đó rồi, lập tức sẽ bị mang cái danh Thiên ma ngoại vực, chịu sự đối đãi với quy cách rất cao là tập hỏa từ đám Huyền Thánh cửu trọng.

Khương Thành chờ một lúc, đương nhiên sẽ không chờ được hai người kia trở về.

"Xem ra hai người bọn họ bị bảo vật làm mê muội đến mức đi không được nữa rồi."

"Đều vui quá quên nước luôn rồi, không muốn quay về lại nữa rồi."

Hắn lại nhìn đám người ở ngay trước mặt mình.

"Thế này đi, phái thêm vào người nữa xuống dưới đó giục bọn họ xem sao."

Một câu nói bình thường như vậy đã trực tiếp dạo cho mặt hơn trăm ngàn người tái mét.

Bọn họ cũng có phải đồ ngốc đâu, nào có thể không nghe ra được Khương Thành đang tìm cớ để giết bọn họ chứ.

"Không, không cần đâu."

"Bọn ta không muốn gặp bọn họ nữa."

"Để bọn họ ở dưới đó đi…"

Mọi người vừa xin tha vừa lùi về sau.

Khương Thành nhìn một cái, cố ý làm ra vẻ không vui: "Vậy sao mà được chứ?"

"Vừa rồi các ngươi còn ở cùng nhau, người một nhà đương nhiền phải kề vai sát cánh, không được vứt bỏ xa rời nhau."

“Sau có thể để bọn họ cô đơn nơi dưới đó được?”

Nói xong, hắn lại tóm lấy mấy tên xui xẻo vứt xuống dưới.

Nếu như hai Thiên Thần lúc trước không chết nhanh như vậy thì hơn trăm ngàn người lần này chắc chắn sẽ phản kháng lại một chút.

Nhưng bây giờ, bọn họ nào có cái gan đó chứ.

Mấy chục Giới Thần đứng trước trực tiếp quỳ phịch xuống.

“Bọn ta sai rồi, bọn ta thật sự đã sai rồi.”

“À đúng rồi, trước đó tiền bối có cho bọn ta hai con đường phải không?”

“Đây là nhẫn trữ vật của ta, mong tiền bối hãy nhận lấy.”

“Đây là của ta, mong tiền bối xem xét nhận giúp…”

Thoáng chốc, Khương Thành bị đống nhẫn trữ vật bắt mắt bao lấy.

Mọi người vì để sống sót mà tranh nhau trước hết, lo nhau mua mạng.

Bọn họ cũng nhìn ra được rồi, trước đây đắc tội cái tên “sát thần” này như vậy không đổ ít máu thì không có đường lui rồi.

“y, các ngươi lại làm đi đâu đâu rồi?”

Thành ca cố ý để lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng động tác tay cũng không hề chậm.

“Làm thế này thì xa lạ quá.”

“Cái gì, đến cả binh khí và hộ giáp cũng giao cho ta luôn à?”

“Thế này thì làm sao ta có thể không biết xấu hổ mà nhận chứ?”

Phụt!

Mọi người suýt chút thổ huyết tại chỗ.

Bọn ta nói sẽ giao binh khí và hộ giáp cho ngươi lúc nào chứ?

Rõ ràng là do ngươi cố ý nhắc đến đó được chưa?

Nhưng Khương Thành đã “ám thị” như vậy rồi, bọn họ còn có thể làm sao được nữa.

Chỉ có thể vừa đau lòng chảy máu mà cởi bỏ hộ giáp, bỏ binh khí xuống, vừa dâng lên tay Khương Thành.

“Ngươi nhất định phải nhận lấy đó.”

“Đây đều là chút tâm ý của bọn ta, không nhận chính là không nể mặt bọn ta.”

Khuông Thành cảm khái cắt ngang lời bọn họ.

“y, thế này này này, vậy ta chỉ có thể nể mặt các ngươi rồi.”

Sở Đình và Phạm Thình ở phía xa đều mang bộ mặt cạn lời.

Bọn họ quyết định rồi, sau này nhất định phải tránh xa tên này một chút để tránh có một ngày bị hại đến mức chẳng còn quần để mà mang.

Mà cũng vào ngay lúc này, trên không trung đột nhiên truyền đến mấy đạo thương mang có khí tức cực mạnh.

Sắc mặt ba đại thần quan trở nên run sợ, ngay lập tức khom người hành lễ.

“Tham kiến sư tôn.”

“Tham kiến cung chủ.”

Bóng dáng tám vị Thiên Đế là Nguyên Đế, Huyết Đế, Tu Đế, Hồn Đế,… xuất hiện ngay tại hiện trường.

Thật ra bọn họ đã có được tin tức truyền đến từ Sở Đình nên đặc biệt đến đây.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của mười vị Chính Thần, đám người vốn còn đang vây quanh Khương Thành bị dọa cho run lạnh.

Đội hình này lớn quá rồi.

Lớn đến mức rất nhiều người trong bọn họ bò lết xuống ngay.

“Tham kiến chư vị Chính Thần.”

Chỉ là, tám Thiên Đế đó vốn không thèm để ý đến bọn họ.

Tu Đế nôn nóng bay đến trước mặt ba người, sốt ruột truy hỏi: “Sao chỉ có mấy người các ngươi, những người khác đâu?”

“Đúng vậy, Tông Quần đâu? Mãn Thiệu đâu?”

“Thu Vũ Tuyền và Tiên Đồ Thánh Tôn đâu?”

Trong lòng Sở Đình thầm mắng, lại còn Tiên Đồ à, rõ ràng là Nguyên Ly Thánh Tôn.

Chương 2228: Chí bảo của bọn ta đâu?

“Những người khác…”

Sở Đình thở dài một hơi.

“Hầy, Tiên Đồ Thánh Tôn và Tôn Quần, Mãn Thiệu, Cốc Tuần bọn họ đều chết cả rồi, Thu Vũ Tuyền và Đông Phàm Thánh Chủ thì còn ở bên kia…”

“Cái gì?”

Tám Thiên Đế cùng đồng thanh cắt ngang lời hắn.

“Chết rồi?”

“Sao lại chết chứ?”

“Bọn họ đã gặp phải chuyện gì rồi?”

Bị Khương Thành giết chết rồi đó.

Nếu như bản thân Khương Thangh không ở trước mặt Sở Đình thì hắn chắc chắn sẽ nói sạch sẽ mọi chuyện ra.

Nhưng bây giờ, nghĩ đến sự tồn tại của một nhát đao ấy, hắn chỉ có thể lau những giọt mồ hôi trên trán.

Hàm hồ nói: “Bọn ta gặp ám toán của Di, rơi vào Thứ Tiên giới, mà bên đó chính là Huyền giới. Bọn ta trở thành những Thiên ma ngoại vực trong mồm bọn họ, lúc nào cũng bị truy sát…”

Nghe hắn nói như vậy, tám Thiên Đế chỉ có thể xem như người của mình bị mấy tộc nhân Huyền tộc, thậm chí là đích thân Di giết chết.

Nghĩ kĩ lại thì Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình có thể thoát được khỏi “vuốt ma” của Di đã xem như là kì tích rồi.

Cũng không thể khiển trách nặng nề được.

“Vậy chí bảo của bọn ta thì sao?”

Mấy năm nay, điều mà tám Thiên Đế quan tâm nhất chính là chuyện này.

Chí bảo ở trong tay đám người Tông Quần, Sở Đình không thể phát huy ra được uy lực quá lớn, nhưng trong tay bọn họ thì không giống vậy nữa.

Hiệu quả chẳng khác gì với đế khí thông thiên cả.

Sở Đình liên móc Độ Tâm kính ra, dùng hai tay nên lên đưa cho Tâm Đế.

Tâm Đế vừa nhìn thấy chí bảo của mình thì yên tâm trở lại, nhất thời vui mừng khôn xiết.

"Tốt, Sở Đình ngươi làm rất tốt, có thể sống sót quay trở về từ Thứ Tiên giới, lại còn mang theo chí bảo của ta trở về được, ngươi đã lập đại công rồi!"

Phạm Tình và Quy Bình ở bên cạnh cũng lần lượt lấy ra Quy Trần phướn và Mệnh Nguyên bút trả lại cho Không Đế và Nguyên Đế.

Còn Sở Đình thì lại móc ra Huyết Hải Ấn từ trong nhẫn trữ vật ra giao cho Huyết Đế.

"Đây là trước lúc đi Thu Vũ Tuyền nhờ ta đưa lại cho ngươi."

Huyết Đế cười ngập mặt nhận lấy, bất giác khen ngợi một câu: "Nàng vẫn là đáng tin tưởng, chúng ta quả nhiên không nhìn nhầm người."

Thu Vũ Tuyền ở Huyền giới bên kia nếu không trả lại thì hắn cũng không lấy lại được.

Bốn Thiên Đế cầm lấy chí bảo mất rồi lại có của mình vui mừng không gì tả nỗi.

Nhưng vẻ mặt của bốn Thiên Đế còn lại thì lại ở một thái cực khác.

Hồn Đế chau mày: "Thế còn chí bảo của bọn ta đâu?"

"Đúng đó, chí bảo của bọn ta ở đâu rồi?"

Tu Đế sầm mặt chìa tay ra.

"Còn không mau đưa luôn một lần cho ta, dám giấu nữa à, hay là chờ bọn ta cho các ngươi vạn kiếp bất phục luôn!"

“Bọn ta không có giấu đi mà.”

Sở Đình và Quy Bình, Phạm Tình liền xua tay.

“Chí bảo của bọn họ…”

Ba người khẽ đưa mắt nhìn Khương Thành một cái.

Ánh mắt đó dường như đang hỏi: Ngươi không định trả lại chí bảo cho bọn họ sao?

Lẽ nào ngươi muốn nuốt luôn?

Nhưng mà ngươi giữ lại mấy chí bảo đó cũng đâu có tác dụng gì đâu.

Nghĩ đến sự tồn tại của “nhát đao kia”, ba người cũng không dám vạch trần trước mặt.

Chỉ có thể hàm hồ nói: “Chí bảo của bọn họ, lúc họ chết đi đã mất tích rồi.”

“Bọn ta cũng chưa từng nhìn thấy.”

“Cái gì?”

Tu Đế suýt chút từ trên cao ba thước té ngửa.

“Lại có thể sơ suất để mất tích rồi?”

“Há lại có cái lí ấy!”

Hồn Đế và Lẫm Đế, Huyền Đế cũng bị tức đến mức bóng dáng loạng choạng.

Trong suy nghĩ của bọn họ, bốn người kia chắc chắn đã bị Di giết, chí bảo nhất định đã bị Di lấy đi mất.

“Cái tên Di đáng chết này, lại dám nuốt chí bảo của chúng ta.”

“Mối thù này chúng ta nhất định phải trả lại gấp bội.”

Sau một hồi mắng nhiếc nguyền rủa Di một cách tàn nhẫn, bốn người lại lần nữa oán trách bộ hạ của mình.

“Tông Quần đúng là khiến ta quá thất vọng rồi, chí bảo cũng giữ không được.”

“Ta còn trông chờ vào Mãn Thiệu rất nhiều, kết quả lại chết ở bên kia, đúng là vô năng mà.”

“Lại còn Nguyên Ly kia nữa, đúng là phế vật.”

“Đúng thế, Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình có thể trở về, bọn họ sao lại không thể trở về chứ?”

Mối quan hệ giữa Tâm Đế và Huyết Đế, Không Đế, Nguyên Đế với bọn họ trong mấy năm nay vốn chẳng thể nói là hòa hợp.

Nghe thấy thì thầm cười trên nỗi đau của người khác, những vẻ mặt vẫn là kiểu mèo khóc chuột an ủi mấy câu.

“Yên tâm đi, nhất định có thể tìm lại được mà.”

“Đúng đó đúng đó, dù sao thì Thiên Đạo chí bảo cũng không thể bị hủy đi được.”

“Tương lai có thể đến được Huyền giới thì tự nhiên cũng sẽ có cơ hội thôi.”

“Các ngươi mới là bốn người thiên mệnh của bốn kiện bảo vật kia mà, Di cũng đâu thể đoạt đi mất được…”

Tuy là nói như thế, nhưng tâm trạng của đám người Hồn Đế hòa toàn không thể nào tốt lên được.

Đó là Di đó.

Có thể cưỡng chế cắt đi một phần Thiên Đạo, còn có thể là một sự tồn tại đáng sợ có thể ngang ngửa với Thần chủ.

Giành thức ăn từ trong miệng hổ là hắn, nói dễ vậy à?

Khương Thành khoanh hai tay trước ngực, đứng xem kịch một các vui vẻ ở kế bên.

Cho đến khi bọn họ nguyền rủa được kha khá rồi cuối cùng mới đứng ra.

“Gì ấy nhỉ, ta nghe nói giữa các người và Chiến Đế với Tiêu Đế còn có một vụ cá cược?”

Hắn vừa mở miệng thì tám Thiên Đế đang bị chuyện chí bảo dắt mũi kia cuối cùng mới lại lần nữa chú ý đến “con sâu làm rầu nồi canh” này.

“Cá cược?”

Tâm trạng của Hồn Đế trở nên tồi tệ.

Tu Đế thì lại đột nhiên vung tay.

Hắn nhìn Khương Thành một cách sắc bén: “Xem ra ngươi muốn so sánh thử số lượng Thiên Khuyết thạch?”

Huyết Đế và Lẫm Đế ở bên cạnh không thể không bất giác nhíu mày.

“Tiết Dương, ngươi vậy là đang muốn làm gì?”

“Hiện giờ vụ cá cược đó còn có ý nghĩa gì nữa cơ chứ?”

“Đừng có nói như vậy.”

Là kẻ địch trước nay của Khương Thành, Tu Đế lộ ra một nụ cười vô cùng khác thường.

Chỉ có điều là nụ cười đó có phần lạnh thấu lòng người thôi.

“Cuộc cạnh tranh đã nói rồi, phải xem được kết quả mới xem như có đầu có cuối không phải sao?”

Nói xong, hắn nhìn đám người Sở Đình một cái.

“Mang Thiên Khuyết thạch mà các ngươi có được ra đây đi.”

“Xem thử rốt cuộc có bao nhiêu.”

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình nghe thấy vậy thì thầm cười khổ.

Bọn ta trốn đông trốn tây ở Huyền giới, Khương Thành ở đó thì hô một phát trăm tiếng hưởng ứng, thế thì còn có tính cạnh tranh gì nữa chứ?

Nhưng mà mệnh lệnh của Thiên Đế thì bọn họ cũng đâu có dám phản kháng lại.

Ba người không hẹn mà cùng móc nhẫn trữ vật của mình ra.

Đổ hết Thiên Khuyết thạch trong đó ra.

Những viên đá chín sắc bay lơ lửng trên không trung như những viên bảo thạch vô cùng sặc sỡ.

Đến cả đám tiên nhân đang nằm rạp ở một bên cũng nhịn không được mà ngẩn đầu lên.

Hóa ra bên dưới vực sâu kia thật sự có bảo vật đặc biệt?

Nhìn những viên đá kia, mỗi một viên đều ẩn chưa sức mạnh đặc thù, cho người ta có cảm giác thần bí huyền ảo khó nói, vừa nhìn đã thấy bất phàm rồi.

Trong ba người, Sở Đình có được bảy viên Thiên Khuyết thạch, Phạm Tình và Quy Bình thì có được năm viên.

Trong lúc bọn họ gặp phải biến cố ở thông đạo thì không có được gì cả, những trong mấy năm trốn đông trốn tây ở Huyền giới thì cũng trải qua không ít trận chiến.

Vẫn có được chút chiến lợi phẩm.

Còn về con số này, tám Thiên Đế không những không thất vọng, ngược lại lại lộ ra vẻ tán thưởng.

Tâm Đế cười tươi rói khen một câu.

"Tốt lắm Sở Đình à, không ngờ ngươi còn có thể có được thu hoạch như vậy nữa."

Nguyên Đế và Không Đế hài lòng vuốt chòm râu trắng.

"Đúng đó, các ngươi gặp phải tính toán của Di vốn sẽ chẳng có được viên nào kia."

"Có thể có được thu hoạch như vậy đã khiến bọn ta bất ngờ rồi.

Đám người Hồn Đế và Huyết Đế, Lẫm Đế cũng công nhận.

"Biểu hiện rất tốt."

Thiên Khuyết thạch vốn vô cùng quý giá.

Phía Huyền giới bên kia, Huyền Thánh bát trọng cũng chưa chắc gì có được.

Ban đầu bọn họ còn đoán đâu tầm ba đến năm viên, số lượng ba người này có được đã vượt khỏi dự liệu của bọn họ rồi.

Chương 2229: Lần tranh đoạt thứ hai

Sự khen ngợi của những Thiên Đế khiến Quy Bình và Sở Đình thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ vốn còn nghĩ khi trở về lại Nguyên Tiên giới thì sẽ phải đối mặt với sự chỉ trích nghiêm khắc nữa.

Sở Đình đột nhiên nhớ đến điều gì đó, liền móc ra thêm một nhẫn trữ vật nữa.

“Đúng rồi, trước khi đi thì Thu Vũ Tuyền cũng mang Thiên Khuyết thạch của nàng giao cho ta, nhờ ta đưa luôn về một lượt.”

“Ồ?”

Hứng thú của các Thiên Đế lại càng cao hơn.

“Hóa ra còn có một phần của nàng nữa à?”

“Các ngươi đều đã sáu bảy viên rồi, Thu Vũ Tuyền chắc có không dưới hai mươi ba mươi đâu nhỉ?”

“Dựa vào thực lực của nàng thì chắc là không vấn đề gì.”

“Thế này đúng là khiến mọi người mong mỏi mà.”

Cùng với việc Sở Đình đổ hết toàn bộ những Thiên Khuyết thạch trong nhẫn trữ vật ra, vẻ mặt của tám Thiên Đế lại dần cứng đơ lại.

“Đây, nhiều như vậy ư?”

Khoảng không trước mặt Sở Đình có một đống đá chín màu lơ lửng.

Đếm sơ qua còn số lại đến hơn hai trăm.

“Hai trăm hai mươi bốn viên, ôi trời ơi!”

“Ta không nhìn lầm đấy chứ?”

“Ôi trời, Thu Vũ Tuyền đã làm gì bên đó vậy?”

“Đúng là Thần mà.”

Tám Thiên Đế thật sự đã bị dọa cho kinh hồn rồi.

Ngay vừa nãy, bọn họ còn cảm thấy biểu hiện của ba người Sở Đình rất tốt rồi, bây giờ cái cảm giác đó đã sớm tan theo gió mây rồi.

“Hóa ra trận tỉ thí này chúng ta vẫn thắng rồi!”

Hồn Đế vui mừng hớn hở, trận thi đấu chiến thắng thì vẫn vui chứ.

“Không hổ là Thiên Đế thứ mười một.”

Tâm Đế cười ngập mắt: “Ta biết ngay là nàng sẽ không khiến chúng ta phải thất vọng mà.”

Lẫm Đế lại càng tươi hơn, giống như đây chính là chiến tích của mình vậy.

“Đây há chỉ là không làm chúng ta thất vọng chứ, hoàn toàn là bất ngờ to lớn mà.”

“Chúng ta quả nhiên đã không chọn nhầm người.”

Huyết Đế nói từ tận đáy lòng: “Chỉ cần tin tưởng nàng thì nàng sẽ mang lại kì tích.”

“So với nàng thì Tông Quần, Mãn Thiệu có là gì đâu chứ?”

“Đúng là không thể so sánh được.”

“Thật là không ngờ, thế mà cũng có thể thắng được.”

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình ở một bên mang vẻ mặt cạn lời, các ngươi vui mừng hơi bị sớm đấy.

“Khương Thành, mau móc Thiên Khuyết thạch của ngươi ra đây luôn đi.”

Tu Đế hắc cằm, vẻ mặt quái đản nói: “Vốn đã không muốn hơn thua với ngươi rồi, kết quả ngươi cứ thích tự chuốc lấy nhục.”

Thiên Khuyết thạch tuy không phải cao cấp quá như hỗn độn Ngân Ngọc Tủy, nhưng là một bảo vật đỉnh cao thì cũng chỉ đứng sau hạng cao cấp thôi.

Cả hai trăm sáu mươi mốt viên, nó đã vượt khỏi sự tưởng tượng của hắn rồi.

Theo như bọn họ thấy, trận tỉ thí này thắng là cái chắc rồi.

Sau đó bọn họ đã nhìn thấy được một đống Thiên Khuyết thạch khác.

Trước mặt Khương Thành nổi trôi bồng bềnh một đống Thiên Khuyết thạch, quy mô dường như to hơn một chút.

Đếm kĩ lại thì nhiều đến ba trăm năm mươi ba viên.

Thật ra Thành ca cũng bị thu hoạch kia của Thu Vũ Tuyền dọa cho một vố.

May mà sau khi mấy chục Huyền Thánh cửu trọng kia chết đi ở hai trận tỉ thí trước, chiến lợi phẩm đều thuộc về bản thân.

Nếu không thì thật sự không thể lôi ra được nhiều như thế, trận tỉ thí này sẽ lất xe mất.

Còn về việc phá trận ở ải thứ ba, hắn chỉ có được chiến lợi phẩm của bảy người Tông Quần mà thôi.

Sau đó một đai đao 41 mét kia xử đẹp mọi thứ tan thành mây khói rồi.

“Ba trăm năm mươi ba viên!”

Tám Thiên Đế ngớ cả mắt ra.

“Sao lại có được nhiều như vậy?”

Tâm Đế vừa rồi còn cười ngập mặt, giờ nói chuyện cũng trở nên lắp ba lắp bắp.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi đã làm gì ở Huyền giới?”

“Thế này là dọn sạch cả Huyền giới luôn rồi phải không?”

“Hay là nói Thiên Khuyết thạch đã không còn là bảo vật ở Huyền giời nữa rồi?”

Bọn họ biết được Khương Thành rất thần kì.

Nhưng thật sự vẫn không ngờ rằng hắn có thể thần kì được đến mức này.

Tên này quả nhiên cứ không để ý là sẽ gây nên chuyện lớn, đúng là phòng cũng chả phòng được mà.

Tận hưởng vẻ mặt hoài nghi nhân tình của bọn họ, Thành ca cười hớn hở nói.

“Khen nhầm rồi khen nhầm rồi, ta đây suýt chút là tự rước lấy nhục rồi nè.”

“Xem ra biểu hiện của ta vẫn bình thường mà thôi.”

Tu Đế nghe thấy mặt tái xanh, hắn nào không biết được Khương Thành đang vòng vo chế giễu mình chứ.

“Theo như trận cá cược thì bên thua sẽ đưa hết Thiên Khuyết thạch cho bên thắng.”

“Vậy ta có từ chối thì sẽ bất kính rồi.”

Nói xong, Khương Thành định cất hết hai trăm sáu mươi mốt viên Thiên Khuyết thạch đi.

“Khoan đã.”

Hồn Đế, Tu Đế và Không Đế không hẹn mà cùng ngăn cản hắn lại.

“Thiên Khuyết thạch này ngươi không thể lấy đi.”

Sắc mặt của Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình biến sắc.

Đường đường là Thiên Đế mà lại nuốt lời, thế này thì chẳng có chút chuyên nghiệp chút nào.

Hơn nữa tên này không được đắc tội đâu.

Nhưng mà không chỉ có ba Thiên Đế, mấy người còn lại cũng có thái độ như vậy.

Trong tám người chỉ có Huyết Đế là lắc đầu.

“Khương Thành, ngươi vẫn nên đi ngay đi.”

“Chuyện này đã không còn đơn giản như ngươi nghĩ nữa rồi.”

Còn chưa chờ đến Thành ca trả lời thì Tu Đế đã cười lạnh.

“Đi? Đi đâu chứ?”

Hắn mang ánh mắt đầy ý vị nhìn Khương Thành như nhìn một con kiến đang bị mình tùy ý nghiền ép.

“Không những không thể đi, ngươi và những Thiên Khuyết thạch đó đề phải ở lại đây thôi.”

Đám tiên nhân ở một bên bị dọa cho ngây cả người ra.

Thế này là đã xảy ra chuyện gì?

Hóa ra cái ngươi họ Khương này không phải cùng một đường với tám Chính Thần ư?

Tâm tư của bọn họ lập tức trở nên linh hoạt.

Nếu như Khương Thành bị Chính Thần giết thì bản thân há chẳng phải không cần giao nhẫn trữ vật và trang bị ra nữa rồi?

Nghĩ đến đây, không biết có bao nhiêu người bắt đầu thầm cổ vũ cho mấy vị Thiên Đế này.

Lại chả sợ bọn họ ngay giây sau giết chết Khương Thành.

“Ồ? Đến ta cũng không được đi à?”

Thành ca đã quen với sóng gió, đương nhiên sẽ không hò hét gì rồi.

Mà lại có hứng thú mỉm cười.

“Cũng chính là nói các ngươi nuốt lời rồi?”

“Nuốt lời?”

Hồn Đế cười nham hiểm một tiếng.

“Trận cá cược đó sớm đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

Mấy vị Thiên Đế không hề che giấu nụ cười trên nỗi đau người khác của bản thân.

“Ngươi vẫn chưa biết chứ gì, Chiến Đế và Tiêu Đế đã mất tích rất lâu rồi.”

“Điều kiện cá cược là bọn ta thua thì sẽ bỏ ra bốn phần hỗn độn Kim Ngọc Tủy, thắng rồi nàng sẽ giao ra Tiên Võ châu.”

“Bây giờ Tiên Võ châu đã không còn nữa, trận cá cược cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu?”

Lại còn có chuyện như vậy nữa?

Khương Thành cũng không kịp trở tay.

Xem ra đến Huyền giới mấy năm như vậy, bên này đã xảy ra những biến cố không ít.

“Sao bọn họ lại mất tích được chứ?”

Tu Đế hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi vẫn nên nghĩ đến hoàn cảnh của mình đi, có nghe ngóng thêm cũng vô dụng.”

Huyết Đế đã không thể nghe nỗi nữa rồi.

Là một “tiểu đệ rẻ tiền” của Khương Thành, hắn vẫn có lòng tốt giải thích với ca này.

“Mấy năm nay liên tục xuất hiện rất nhiều Chính Thần mới.”

“Sau khi mất đi Hám Thiên phủ, Chiến Đế đã không thể trụ được nữa.”

“Đặc biệt là những người bản địa ở Tiên Võ châu lại xuất hiện đạo ấn, vậy nên hoàn toàn rơi vào tầm ngắm của mọi người.”

“Vì để tránh khỏi vòng xoáy của sự tranh chấp, Chiến Đế chỉ có thể thu lại Tiên Võ châu nên đã ở ẩn đi xa.”

Có thêm nhiều Chính Thần mới?

Khương Thành vừa nghĩ đã hiểu ra.

Vậy là vòng tranh đoạt Thần vị thứ hai đã bắt đầu rồi.

Tiên mẫu đáng chết, lại dám nhân lúc bản thân mình không có ở đây lén lút gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Chuyện này là cố ý chứ gì?

“Được thôi, ta biết rồi.”

Sau đó hắn lại lần nữa duỗi tay phải ra.

“Cho dù Tiên Võ châu có không còn, trận cá cược đó ta vẫn thắng rồi, bây giờ các ngươi có thể giao Thiên Khuyết thạch và hỗn độn Kim Ngọc Tủy ra đây rồi.”

“Khoản nợ của ta còn có ai có thể quỵt chứ.”

Nghe thấy câu này, tám Thiên Đế đều không thể không rơi vào trầm tư.

Tên này rốt cuộc vẫn chưa biết tình cảnh hiện giờ của mình?

Sau lưng ngươi không có Chiến Đế, lại còn dám đòi bồi thường của bọn ta à?

Ai cho ngươi cái dũng khí đó vậy?

Những tiên nhân đang nằm rạp xuống dưới đó lại càng cảm thấy hoang đường vô kể.

Tên này điên rồi sao?

Còn không mau nằm xuống xin tha cho cái mạng nhỏ của mình nữa, lại dám khiêu khích tám Chính Thần?

Chương 2230: Chí bảo của các ngươi ở chỗ ta

“Ta rất tò mò, ngươi lấy đâu ra tự tin lại chẳng lo ngại gì như thế?”

Tu Đế đã dần dần phóng ra uy áp của Chính Thần.

Cho dù chỉ là hình chiếu nhưng vẫn đủ để khiến hơn trăm ngàn tiên nhân xung quanh kia run cầm cập.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là uy trời sắp ập đến đầu.

“Tưởng rằng đây vẫn là Thiên Cung năm xưa ư?”

“Cảm thấy bọn ta không tiện giết ngươi?”

Trong lúc nói chuyện, hắn đã chậm rãi hiện ra một thanh kiếm.

Sát ý không che giấu chút nào.

“Trận cược đó ngươi thắng rồi thì sao chứ?”

“Bọn ta chơi ngươi, không bồi thường cho ngươi đấy, ngươi còn có thể thế nào đây?”

Hồn Đế và Huyền Đế đều cười lạnh, Không Đế và Lẫm Đế mặt không biểu cảm.

Mà Nguyên Đế và Tâm Đế cũng chỉ hơi nhíu mày, không hề nói gì nhiều.

Người duy nhất ra mặt ngăn cản vẫn chỉ có “tiểu đệ rẻ tiền” của Thành ca.

“Tiết Dương, lần này bỏ đi.”

Huyết Đế khẽ thở dài một tiếng : “Tốt xấu gì bọn họ cũng vừa từ bên kia trở lại, bất luận thế nào, Khương Thành cũng vì ngăn cản Thứ Tiên giới xâm nhập mà lập công đấy.”

“Cho dù ngươi muốn chấm dứt thù oán năm xưa cũng không nhất thiết phải vào lần này!”

Hắn vừa cản Tu Đế, vừa âm thầm truyền âm cho Khương Thành.

“Ngươi mau rời đi đi, lần này không phải đùa giỡn đâu.”

Sự xuất của hắn khiến Thành ca có hơi bất ngờ.

“Ta cũng không đùa giỡn với bọn họ đâu.”

Lần trước hệ thống hồi sinh bị trục trặc, hắn còn dám mang theo đại quân Tiểu Huyền giới đi xông pha, càng huống hồ là bây giờ?

Hoàn toàn không có gì phải kiêng kị được không hả?

Huyết Đế tức đến cắn răng, đổi thành người khác chấp mê bất ngộ như vậy hắn đã tát cho một phát rồi.

Nhưng đổi thành Khương Thành, đó lại là một chuyện khác.

Hắn không muốn trở mặt với Thành ca.

“Ngươi hà tất phải làm ầm đến cỡ đấy chứ? Coi như là nể mặt ta được không?”

“Vậy thì phải xem biểu hiện của bọn họ rồi.”

Khương Thành nói xong câu này liền cắt đứt truyền âm.

Khiến Huyết Đế ở một bên giương mắt nhìn.

Mà Tu Đế cũng không nể mặt hắn.

“Lăng Hiển, đây là ân oán giữa ta và hắn, không đến lượt ngươi nhúng tay vào.”

“Khương Thành, hôm nay là ngày chết của ngươi!”

Hắn đang muốn ra tay đây.

Đột nhiên nhìn thấy một chiếc quạt tinh vi bay lơ lửng ở trước mặt mình.

“Loạn Vân phiến!”

Hắn lập tức kêu lên thất thanh.

Mà bảy vị Thiên Đế khác cũng trừng to mắt theo.

“Hoá ra Loạn Vân phiến không bị Di cướp đi?”

“Vậy mà lại ở trong tay tiểu tử này!”

Ngay sau đó, chiếc quạt này đã bị Khương Thành thu hồi lại.

Cho dù chỉ liếc nhìn một cái, nhưng Tu Đế cực kì tin chắc đó chính là Thiên Đạo chí bảo của mình.

Bất luận là khí tức quen thuộc kia hay là lực Thiên Đạo thuần tuý kia, đều không giả chút nào.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Khương Thành, trong mắt ẩn chứa hàn ý dày đặc: “Ngươi thật to gan, lại dám chiếm giữ chí bảo của ta không trả!”

“Trả?”

Khương Thành trực tiếp bị hắn chọc cười.

“Đây là chiến lợi phẩm của ta, ngươi lại nói ta trả lại? Có thể đừng ngây thơ như thế không?”

Huyết Đế cũng không rảnh quan tâm đến châm biếm của hắn mà lạnh lùng chất vấn: “Nguyên Ly là do ngươi giết đúng không?”

Khương Thành nhếch miệng cười, thản nhiên gật đầu: “Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

Mấy vị Thiên Đế cũng không khỏi trầm mặt xuống.

“Ngươi thật to gan, lại dám giết chết thành viên tỉ thí!”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành không kiên nhẫn ngắt đứt tiết tấu hỏi tội của bọn họ.

“Cố ý tìm Nguyên Ly qua đó, các ngươi có tâm tư gì, bản thân các ngươi có lẽ cũng có tính toán.”

“Càng huống hồ, không phải nói cuộc thi đó không có ý nghĩa gì sao, giết đội viên thì sao chứ?”

Hắn vừa nói, vừa móc ra ba món chí bảo khác đảo một vòng.

Hồn Đế và Lẫm Đế, Huyền Đế lập tức nhảy lên.

“Tam Hồn châu!”

“Phược Linh sách!”

“Cực Vọng hoàn!”

“Toàn bộ chí bảo của bọn ta lại ở hết trên người ngươi!”

“Đúng thế.”

Khương Thành vô cũng vui vẻ gật đầu.

“À đúng rồi, ba Thiên Thần mà các ngươi phái ra kia cũng bị ta giết chết đấy, các ngươi đừng hỏi nhiều chi tiết nữa.”

Xùy!

Những tiên nhân ở nơi không xa kia hít vào một hơi khí lạnh.

Cái tên này rốt cuộc là sát tinh đến từ đâu?

Ngay cả quan đại thần dưới trướng Chính Thần cũng dám giết, hơn nữa còn một lần giết ba người.

Thậm chí, còn dám thừa nhận trước mặt chính chủ.

Hắn điên rồi à?

Sở Đình và Phạm Tình, Quy Bình sớm đã mặt như màu đất.

Vốn dĩ bọn họ tưởng rằng chỉ cần không nói ra, ai cũng không thể tra ra được đám người Tông Quần chết thế nào.

Ai biết được, Khương Thành lại tự chủ động nói ra.

Đây là hoàn toàn không coi mấy vị Thiên Đế ra gì đấy.

Hắn muốn làm gì?

Thật sự muốn khai chiến ở đây sao?

Đám người Hồn Đế và Huyền Đế đều đã cảm nhận được sự khiêu chiến nồng động.

“Hay lắm, xem ra chúng ta đều đã hiểu lầm Di.”

“Hoá ra tất cả đều là nghiệt do ngươi tạo ra!”

“Ngươi đúng thật là gan to bằng trời, vậy mà lại dám làm ra loại chuyện điên rồ này.”

“Ngươi muốn chết thế nào?”

Không chỉ bốn Thiên Đế bọn họ, Nguyên Đế và Không Đế ở phe cánh khác cũng không hẹn mà cùng chặn đường lui của Khương Thành.

Mưu đoạt Thiên Đạo chí bảo, còn giết chết ba vị đại thần quan.

Chuyện này quá lớn.

Nếu như bọn họ không tìm lại mặt mũi, tương lai còn đặt chân ở Nguyên Tiên giới thế nào?

“Thiên Đạo chí bảo cũng là thứ ngươi có thể tranh giành ư?”

Hồn Đế và Tu Đế không hẹn mà cùng giơ tay về phía Khương Thành.

“Chưa từng nghe qua thuộc về thiên mệnh à?”

“Không phải là của ngươi, vĩnh viễn đều sẽ không thuộc về ngươi…”

Mấy người cứ nói mãi, giọng nói dần dần nhỏ xuống.

Vốn dĩ dáng vẻ khí thế hung ác ngút trời, cũng có một chút dấu hiệu dập tắt.

Bởi vì, bốn món Thiên Đạo chí bảo kia không hề giống như bọn họ đã mong đợi, ngoắc ngoắc ngón tay liền bay ra từ trong nhẫn trữ vật của Khương Thành, sau đó trở lại trên tay bọn họ.

Bốn vị Thiên Đế có hơi không tin.

Tuy nhiên bất luận bọn họ ngoắc ngón tay, hay là thúc động Tiên Lực và Thần Đạo của mình, hay là phóng ra thần hồn bao trùm lấy Khương Thành, toàn bộ đều chẳng ăn thua gì.

Bốn món chí bảo kia giống như rơi vào dưới đáy biển sâu, chẳng có chút tin tức gì.

Thành ca vui tươi hớn hở nhìn bọn họ làm việc vô ích.

“Cố lên nhé.”

“Không phải là thuộc về thiên mệnh sao?”

“Thêm chút sức lực, không chừng sẽ có thể lấy về, ta coi trọng các ngươi.”

Trên miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng lại đang cười thầm.

Nếu như các ngươi có thể lấy đồ ra khỏi thương khố của hệ thống, vậy coi như ta thua.

Cảnh tượng này khiến đám người Huyết Đế và Tâm Đế cũng tặc lưỡi kêu lạ.

Rõ ràng ở cùng một vị diện, thế mà lại có người có thể cách tuyệt liên hệ của Thiên Đế với chí bảo?

Tiểu tử này làm thế nào vậy?

Bất giác, bọn họ đều hơi vui mừng.

May mà chí bảo của mình không rơi vào tay Khương Thành, bằng không thì phiền phức rồi.

Cuối cùng Tu Đế và Hồn Đế cũng không còn làm chuyện vô ích nữa.

Chí bảo của mình ở ngay trước mặt, ngay trong tầm với, nhưng lại chẳng thể lấy được.

Bốn người nhìn chằm chằm Khương Thành, giống như muốn ăn thịt người.

“Ngươi đã làm gì rồi?”

“Còn không mau trả chí bảo của bọn ta lại đây!”

“Thèm muốn chí bảo của bọn ta, ngươi muốn chết à?”

Đối với sự uy hiếp của bọn họ, Khương Thành hoàn toàn không coi ra gì.

“Đúng thế, vậy các ngươi đến giết ta đi.”

Nói xong, hắn hiện ra Thái Ngư kiếm của mình.

“Chí bảo ở chỗ ta, muốn lấy thì đến lấy đi.”

“Ngươi đúng thật là không biết sống chết!”

Kiếm trong tay Tu Đế sáng lên.

Nhưng vẫn chưa đợi hắn ra tay đã bị Hồn Đế và Lẫm Đế cùng nhau cản lấy.

Chương 2231: Không thể lật lọng

“Đừng ra tay!”

Hồn Đế cũng muốn băm Khương Thành ra thành trăm mảnh.

Năm xưa tiểu tử này từng giết chết rất nhiều Thần Quân của Thiên Cung, khiến hắn cực kì khó chịu.

Lần này lại trắng trợn giết chết Tông Quần dưới trướng mình, còn cưỡng đoạt Tam Hồn châu.

Có thể nói, mỗi một việc đều là con đường nhận lấy cái chết.

Nhưng bây giờ hắn không dám ra tay.

“Không biết chí bảo bị hắn giấu ở đâu.”

“Một khi giết chết hắn, có lẽ mãi mãi cũng không tìm lại được.”

“Hắn không sợ hãi như vậy là vì đã đoán được chúng ta không thể giết hắn!”

Được hắn phân tích như vậy, Tu Đế trong cơn thịnh nộ cũng vội vàng thu lại kiếm.

Thù hận có lớn đi chăng nữa cũng không quan trọng bằng Thiên Đạo chí bảo.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới trả lại chí bảo cho bọn ta?”

Huyền Đế xanh mặt, lạnh lùng nói: “Cứ chỉ ra đi!”

Mặc dù chúng tiên nhân ở một bên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dù sao cũng hiểu được một chút.

Thiên Đạo chí bảo lại bị mất?

Càng vô lí hơn là, chí bảo bị mất lại bị người này giữ lấy.

Đây đúng là liều lĩnh mà.

Nghĩ lại trước đó khi Khương Thành đi ra, bọn họ còn lên tiếng uy hiếp, bây giờ chỉ cảm thấy bản thân cực kì nực cười.

Loại người này làm gì phải người mình có thể trêu chọc được.

“Phiền ngươi chú ý lời nói, đây là chiến lợi phẩm của ta, không tồn tại gì mà trả hay không đâu.”

Thấy bọn họ không dám ra tay, Khương Thành có hơi thất vọng.

“Ngươi! Ngươi đáng chết!”

Tu Đế tức đến lồng ngực phập phồng không ngừng.

Đối với một vị Chính Thần mà nói, loại phản ứng này cực kì hiếm gặp.

“Chậc chậc, ta sợ quá.”

Khương Thành nhếch miệng : “Xem ra vẫn nên sớm rời khỏi nơi thị phi này thôi.”

Nói xong, Khương Thành làm bộ muốn rời đi.

Hồn Đế và Lẫm Đế, Huyền Đế sao có thể nhìn hắn cứ ra đi như vậy.

Chí bảo vẫn ở trên người hắn đấy.

“Ngươi muốn cái gì, nói rõ đi!”

Khương Thành hoàn toàn không cho là đúng.

“Gì mà bảo ta muốn gì? Vừa rồi ta chỉ hiện mấy món bảo vật ra cho các ngươi xem thử mà thôi, nói cứ như ta muốn tống tiền các ngươi vậy đó.”

Hồn Đế rất muốn gào thét chửi rủa, nhưng suy nghĩ đến như thế không chừng sẽ thật sự chọc giận tiểu tử này.

Tương lai càng không có hy vọng lấy được chí bảo.

Chỉ có thể cố gắng điều tiết hô hấp, bình ổn tâm trạng tức giận.

“Ta hiểu rồi, ngươi cố ý dùng chí bảo để bắt thóp bọn ta đúng không!”

“Được, ngươi đạt được rồi, bọn ta nhận thua!”

Nói xong, hắn vung tay đưa tất cả hai trăm sáu mươi mốt viên Thiên Khuyết thạch vừa muốn cướp đi đến bên cạnh Khương Thành.

“Dựa theo ước định, những thứ này đều thuộc về ngươi.”

Khi luyện chế Đế khí, Thiên Khuyết thạch có thể dùng để làm vật liệu thay thế quan trọng, giá trị liên thành.

Khương Thành đương nhiên sẽ không chê nhiều, hắn rất thành thục mỉm cười thu lại.

Sau đó, không còn sau đó nữa.

Hắn không hề giao chí bảo ra.

Tu Đế lại gầm thét lên lần nữa.

“Ngươi còn không mau giao chí bảo ra đây!”

Khuôn mặt Lẫm Đế tràn đầy vẻ tức giận, lạnh giọng nói: “Đã nhận được Thiên Khuyết thạch rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Khương Thành xoa ngón tay.

“Vẫn còn bốn phần Hỗn độn Kim Ngọc Tủy nữa đấy, không phải các ngươi quên rồi đấy chứ?”

Lần này ngay cả Nguyên Đế và Không Đế xem kịch ở một bên cũng nhảy ra.

“Ngươi lại còn muốn bọn ta bỏ ra Kim Ngọc Tuỷ?”

“Không thể được đâu!”

“Đừng nằm mơ nữa!”

“Ồ.”

Khương Thành không hề gấp gáp, cũng không tranh cãi với bọn họ.

Ngược lại gật đầu: “Nếu đã là nằm mơ, vậy mọi người cứ coi chuyện hôm nay là một giấc mơ được rồi.”

Đây là có ý gì?

Bảo bọn ta cũng coi bốn món chí bảo đó không hề tồn tại sao?

Tu Đế và Hồn Đế vừa tức vừa lo, nhưng trong nhất thời không thể làm gì Khương Thành.

Tiểu tử này có thể giết chết Thánh Tôn, thực lực không thể coi như Thiên Thần bình thường.

Bọn họ nắm chắc giết được hắn, nhưng không nắm chắc chế ngự được hắn.

“Cho dù bọn ta muốn giao Kim Ngọc Tuỷ, vậy cũng phải giao cho Chiến Đế và Tiêu Đế, sao có thể giao cho ngươi?”

Khương Thành vỗ ngực, tuỳ tiện bịa đặt : “Chiến Đế và Tiêu Đế đều từng giao quyền cho ta, để ta đến bàn giao, cho nên đưa ta cũng vậy thôi.”

Hắn đương nhiên sẽ không mời Chiến Đế đích thân đến bàn giao.

Như thế mình chỉ có thể có được “phần thưởng” một phần Kim Ngọc Tuỷ, làm gì so được với bây giờ tất cả bốn phần đều thuộc về mình?

Tám vị Thiên Đế không rõ chân tướng lặng lẽ chế giễu, thân phận của ngươi thật không tầm thường.

Bảo vật quan trọng như Kim Ngọc Tuỷ, Lăng lại dám yên tâm để ngươi đến nhận lấy?

Lẽ nào ngươi thật sự là con trai riêng của nàng?

Bốn phần Kim Ngọc Tuỷ là tám vị Thiên Đế cùng nhau gom góp.

Không Đế tỏ thái độ đầu tiên.

“Ta sẽ không đồng ý giao ra Kim Ngọc Tuỷ đâu!”

Nguyên Đế và Tâm Đế lập tức theo sau: “Ta cũng không đồng ý!”

Huyết Đế im lặng không lên tiếng, hiển nhiên cũng không vui lòng lắm.

Thiên Đạo chí bảo của bốn người bọn họ đều đã trở về, tội gì lại trích máu.

Nhưng bốn vị Thiên Đế khác lại không nghĩ như thế.

Kim Ngọc Tuỷ quá quý giá, thêm bốn người đến gánh chịu dù sao cũng tốt.

“Trận cược này là tám người chúng ta cùng nhau quyết định đấy!”

Ánh mắt Hồn Đế như đao, chậm rãi lướt qua bốn vị Thiên Đế Không, Nguyên, Tâm, Huyết, mang theo cảm giác áp bách nồng đậm.

“Các ngươi tuỳ tiện huỷ ước, há lại không khiến người chê cười?”

Tu Đế cũng nói năng có khí phách: “Đúng vậy, chúng ta nói được thì phải làm được.”

“Tốt xấu gì cũng từng là chúa tế của Nguyên Tiên giới trước đây, loại chuyện nói không giữ lời này các ngươi không cảm thấy rất mât mặt sao?”

Huyết Đế vẻ mặt cạn lời nhìn hai người này.

Nếu như hắn nhớ không sai, ban đầu là hai tên này dẫn đầu khuyến khích mọi người thất hứa ăn quỵt đấy.

Kết quả bây giờ, hai người mượt mà biến thành người chính trực giữ lời?

Tu Đế không cho là đúng nói: “Thất hứa thì lại sao chứ?”

“Chiến Đế và Tiêu Đế cũng không biết đã đi đâu hết rồi, huống hồ Tiên Võ châu cũng không còn nữa, trận cược kia vốn giống như vô dụng.”

“Các ngươi hà tất lại bị tiểu tử này dắt mũi?”

Hồn Đế suýt nữa tát hắn một cái.

Chí bảo của ngươi đã về lại trong tay, ngươi đương nhiên sẽ không bị dắt mũi.

Bọn ta thì không có tự tin thất hứa đâu.

“Các ngươi nhất định phải giao ra Kim Ngọc Tuỷ!”

Hắn cắn răng, hằn giọng nói: “Bằng không bọn ta không chỉ loan truyền chuyện này ra ngoài, còn sẽ liên thủ với mấy Thần Cung xung quanh cùng nhau tiến công các ngươi!”

“Đến lúc đó đừng trách bọn ta không niệm tình cũ năm xưa!”

Lời uy hiếp rõ ràng này cũng đã chọc giận cả Nguyên Đế, Tâm Đế.

“Hứa Đình, ngươi thật sự muốn làm đến nước này sao?”

Tu Đế cũng quyết tâm liều mạng: “Không phải bọn ta muốn làm đến nước này, mà là các ngươi quá đáng quá!”

“Bọn ta quá đáng?”

Nguyên Đế suýt nữa bị chọc cười.

“Sao bọn ta lại quá đáng rồi.”

Tu Đế nói năng hùng hồn đầy lí lẽ : “Các ngươi nói không giữ lời, bọn ta không muốn làm bạn với người như các ngươi, thực là không thể coi được, cho nên phải liên thủ với những đồng đạo chính trực bên ngoài kia đến đánh dẹp những người vô sỉ các ngươi!”

Hắn nói lời này, ngay cả Lẫm Đế cùng phe cũng không nhịn được lấy tay che mặt.

Ai cho ngươi năng lượng chính nghĩa, khiến ngươi có thể mặt không đỏ tai không hồng khi nói những lời này, thậm chí còn có thể làm được chính khí lẫm liệt?

Tâm Đế và Nguyên Đế, Không Đế càng bị chọc tức đến toàn thân run rẩy.

“Các ngươi đúng thật là làm ra được!”

“Tốt, tốt lắm!”

“Bọn ta phối hợp với các ngươi là được rồi, nhưng từ nay về sau, tình cũ ở Thiên Cung năm đó tan thành mây khói!”

Chương 2232: Trêu đùa ngươi đấy

Có lẽ Khương Thành nằm mơ cũng không ngờ rằng, những chuyện tiện tay này của mình lại càng rạch vết nứt giữa tám vị Thiên Đế này càng sâu hơn.

Sau khi tám người truyền âm kết thúc còn thật sự móc ra tám phần hỗn độn Kim Ngọc Tủy.

Trên thực tế, sau khi đạt thành hẹn ước với Lăng năm xưa, bọn họ đã chuẩn bị xong rồi.

Chỉ có điều vốn dĩ không định lấy ra mà thôi.

Nhìn đốm lửa kim sắc bay ở không trung không ngừng biến ảo các loại hình thái, ánh mắt của tất cả tiên nhân bên cạnh đều trợn lên.

Đó là hỗn độn Kim Ngọc Tủy đấy!

Ngân Ngọc Tuỷ cũng đã có thể dẫn đến tranh giành ở bất kì châu nào, càng huống chi là Kim Ngọc Tuỷ.

Nếu như truyền ra ngoài lập tức sẽ nổi lên một trận gió bão to lớn.

Hơn nữa, còn là bốn phần!

Mặc dù tám vị Thiên Đế có chí bảo, nhưng cũng không phải ai cũng có Đế khí lăng tiên, có thể nghĩ mà biết được thứ này quý giá cỡ nảo.

Thành ca suýt nữa đã sắp không nhịn cười được nữa.

Chuyến này đến đây đúng là đáng giá.

À không đúng, Chiến Đế và Tiêu Đế mất tích cũng rất vừa vặn.

Bằng không cùng lắm mình chỉ có thể lấy được một phần.

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm muốn ăn thịt người kia của tám vị Thiên Đế, hắn bình tĩnh như thường thu bốn phần hỗn độn Kim Ngọc Tủy vào trong kho của hệ thống.

Xem ra không cần bao lâu nữa là mình có thể đổi Thái Ngư kiếm rồi.

“Bây giờ cả Thiên Khuyết Thạch và Kim Ngọc Tuỷ ngươi đều có được rồi!”

“Thiên Đạo chí bảo của bọn ta đâu?”

Đối mặt với sự thúc giục của Hồn Đế và Tu Đế, Thành ca nhướn mí mắt lên, vẻ mặt không hiểu hỏi ngược lại: “Chí bảo gì?”

Lần này, toàn trường đều đã sôi trào.

Ngay cả những tiên nhân nằm rạp đang run lẩy bẩy ở trên mặt đất kia cũng không nhịn được xôn xao lên.

Điên rồi nhỉ?

Ngươi đã nhận bốn phần hỗn độn Kim Ngọc Tủy của người khác, lại còn dám thất hứa?

Trêu chọc nhiều Chính Thần như vậy, đây là không cần mạng biết bao chứ?

“Ha! Ngươi nói cái gì?”

Tu Đế không thể nhịn nổi nữa, đế kiếm siêu phàm lại hiện ra lần nữa, sát khí trong nháy mắt bao trùm Khương Thành.

“Ngươi tốt nhất lặp lại lần nữa!”

Hồn Đế vả Lẫm Đế, Huyền Đế cũng không nén được cơn giận.

“Khương Thành, ta khuyên ngươi tự giải quyết ổn thoả!”

“Chuyện đã nói xong lại nuốt lời, ngươi sẽ chết rất thảm.”

Thành ca suy nghĩ, người nuốt lời đầu tiên không phải bản thân các ngươi sao?

“Ta đồng ý với các ngươi lúc nào vậy?”

Đối mặt với bốn vị Thiên Đế giận đùng đùng, hắn giống như gió mát lướt qua mặt, bình tĩnh không sợ hãi.

“Ta chỉ kêu các ngươi thực hiện ước hẹn lúc trước.”

“Hiện tại các ngươi đã bồi thường, chuyện này coi như xong rồi.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Thiên Đạo chí bảo? Ta có đồng ý khi có được Kim Ngọc Tuỷ sẽ giao Thiên Đạo chí bảo cho các ngươi sao?”

Mọi người nhớ kĩ lại, đúng thật là không có.

“Ngươi dám trêu đùa bọn ta?”

Tu Đế tức đến điên luôn.

Hoàn toàn quên mất khuôn mặt tự hào khi Khương Thành móc ra Thiên Khuyết Thạch thắng tỉ thí, bản thân hắn tuyên bố ước hẹn vô hiệu lúc trước.

“Đúng thế, trêu đùa ngươi đấy, sao nào?” Thành ca không chút lưu tình chế nhạo nói.

Tu Đế không thể kìm nén lửa giận được nữa, vung kiếm đánh đến.

Trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời liền bị mây đen che phủ.

Khương Thành đột nhiên phát hiện, mình đã biến thành tư thái đảo ngược đầu dưới chân trên.

Không chỉ thân thể đảo ngược, ngay cả phương hướng vận chuyển Tiên lực trong cơ thể cũng đảo ngược theo.

Rõ ràng muốn vung kiếm ra ngoài, lại ngược lại hướng về phía mình.

Đây chính là đạo Điên Loạn Tu Đế tu luyện.

Điều Khương Thành có thể làm được chỉ là thúc động thánh giới của mình, dùng đạo tự thân để chống lại.

Nhưng bước nảy không hề dễ dàng.

Thánh giới của hắn vừa mới mở ra đã sụp đổ, còn thánh giới tràn trề do Thái Ngư kiếm vung ra kia cũng hoá thành bọt nước theo.

Tu Đế là Chính Thần đã có được đạo ấn, cấp bậc của đạo đã quá cao.

Cao đến ngay cả Thiên Thần ở trước mặt hắn cũng chỉ giống như trẻ sơ sinh yếu ớt.

Bây giờ thứ Khương Thành đang đối mặt vẫn chỉ là hình chiếu của Tu Đế, thực lực không bằng một phần ba của bản thể, hơn nữa còn không có Thiên Đạo chí bảo hỗ trợ.

Nếu như đổi thành Thánh Chủ hoặc Thánh Tôn khác, mở màn thánh giới bị huỷ thì chẳng khác gì vạn kiếp bất phục.

Có điều may mà Đạo Tâm của Khương Thành rất đặc biệt, không bị phản phệ bao nhiêu.

Bây giờ hắn chỉ có thể thi triển linh ý, đi công kích quấy rầy ý thức của đối phương, dây dưa với đạo của đối phương.

Cách này quả nhiên hiệu quả.

Cuối cùng hắn cũng đã thành công mở thánh giới của mình ra, cách tuyệt ảnh hưởng của đạo Điên Loạn ở bên ngoài.

Sau đó, không hề do dự phóng ra nguyên thuật tứ bách trọng!

Ầm!

Một tiếng vang lớn, hư không kịch liệt chấn động, những tiên nhân nằm rạp trên mặt đất bị đánh bay ngược, có người rơi vào vực sâu, còn có người dứt khoát bất tỉnh.

Hình chiếu của Tu Đế cũng lung lay một trận.

Mây đen khắp trời bị đánh ra từng lỗ hổng nhỏ bé, ánh sáng mặt trời lấp lánh bắn xuống.

Ngọn lửa do phượng hoàng lửa phun ra cũng dập tắt ở đây.

Mà trạng thái của bản thân Khương Thành cũng không tốt lắm.

Tu Đế không hề thi triển nguyên thuật, nhưng một kích đó của hắn lại dường như còn cao cấp hơn cả nguyên thuật.

“Dừng tay!”

“Dừng lại!”

Hồn Đế và Lẫm Đế, Huyền Đế phía sau vẻ mặt nôn nóng xông vào trong trận đấu, nhanh chóng tách hai người ra.

Bọn họ cũng rất muốn giết chết Khương Thành.

Nhưng không phải bây giờ.

Ít nhất cũng phải lấy lại Thiên Đạo chí bảo của mình đã.

“Đừng cản ta!”

Tu Đế trong cơn giận dữ còn muốn xông giết.

Mà Khương Thành đối diện cũng đã mang ý chí chiến đấu dâng trào.

“Đến đi, không chết không ngừng!”

Dù sao cũng có hệ thống nâng đỡ, đừng nói hình chiếu của Chính Thần, cho dù là Chính Thần thể hoàn chỉnh hắn cũng dám chiến đấu.

“Ngươi điên rồi à?”

Tiếng gào thét của Hồn Đế và Huyết Đế đồng thời vang lên.

“Nếu thật sự giết chết hắn, đi đâu tìm Loạn Vân phiến chứ?”

“Ngươi tưởng rằng ngươi thật sự đánh lại Chính Thần?”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Khương Thành vừa rồi lại có thể cưỡng hành mở ra thánh giới dưới áp chế của Tu Đế vẫn khiến mấy vị Thiên Đế bọn họ mở rộng tầm mắt.

Đạo của Chính Thần đến từ Thiên Đạo.

Trình độ mạnh mẽ đó đã sớm vượt qua cực hạn vị diện.

Có thể nói, dưới Chính Thần đều là giun dế.

Dưới loại tình huống này, Khương Thành lại có thể đánh có qua có lại với Tu Đế.

Có thể nghĩ mà biết được chuyện này khó tin cỡ nào.

Một bên khác, cuối cùng Tu Đế cũng đã bình tĩnh lại.

Một thân sát ý của hắn đã dần dần thu lại, có điều điều này không có nghĩa là hắn đã thật sự bình tĩnh hoà nhã.

Chỉ có điều là muốn lấy lại "Loạn Vân phiến" trước đã, sau đó rồi mới giết Khương Thành mà thôi.

Huyền Đế hít sâu một hơi, cố gắng để giọng điệu trở nên bình tĩnh một chút.

"Khương Thành, nói thẳng ra đi."

"Thiên Đạo chí bảo đã định là thuộc về bọn ta, ngươi chiếm đoạt cũng không phát huy được uy năng, không có ý nghĩa gì cả, còn tự nhiên gây thù chuốc oán."

"Nếu như ngươi bằng lòng trả cho bọn ta, vậy ân oán trước kia xoá bỏ toàn bộ, ngươi còn có thể có được tình hữ nghị của bọn ta."

"Ngươi thấy thế nào?"

Phụt!

Thành ca cười cả ra tiếng.

Ca là nhân vật chính, cần tình bạn của các ngươi có tác dụng gì?

"Nếu như các ngươi đã muốn nói thoáng, vậy ta cũng nói rõ."

"Bốn món Thiên Đạo chí bảo kia là chiến lợi phẩm của ta, đã thuộc về đồ của ta."

“Những Thánh Tôn và Thiên Thần các ngươi phái ra ra tay với ta, chút chuyện đó ta không thèm tính toán.”

“Nhưng thứ thuộc về ta mà các ngươi muốn có được, vậy thì cần phải bỏ ra cái giá đầy đủ.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều đã hiểu ý của hắn, đây là muốn bốn vị Thiên Đế trích máu.

Hồn Đế nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

“Ngươi muốn gì?”

Chương 2233: Bốn điều kiện

Muốn gì á?

Thực ra Khương Thành chỉ là tạm thời nảy lòng, thật sự chưa từng nghĩ trước.

Dù sao trước khi hắn trở lại từ thông đạo cũng không đoán trước được cảnh tượng này.

Suy nghĩ một chút, hắn dựng bốn ngón tay lên.

“Thứ nhất, ta cần bốn phần vật liệu luyện chế đế khí lăng tiên.”

Đã có hỗn độn Kim Ngọc Tủy thì đã có thể luyện chế đế khí lăng tiên rồi.

Đế khí cấp bậc này có thể chứa tải đạo của cấp bậc Thánh Tôn, nhưng vật liệu phụ trợ cần thiết cũng càng cao cấp hơn.

Hồn Đế, Tu Đế, Lẫm Đế, Huyền Đế biết lần này không thể trông mong vào bốn người khác được nữa.

Có điều mặc dù bốn phần vật liệu giá trị quý giá, rất khó gom đủ, nhưng không làm khó được bọn họ.

“Không sao cả!”

“Điều kiện đầu tiên bọn ta đồng ý.”

Khương Thành bỏ một ngón tay xuống.

“Thứ hai, ta cần biết tung tích của năm trăm ngànn đệ tử Phi Tiên môn năm xưa.”

Điều kiện này khiến tất cả mọi người có mặt hơi bất ngờ.

Nghe thấy điều kiện đầu tiên, bọn họ tưởng là điều kiện thứ hai sẽ rất làm khó người.

Hoá ra chỉ là nghe ngóng tin tức?

Nhưng nghĩ kĩ lại, điều kiện này dường như không đơn giản.

Hồn Đế nhíu mày, trầm giọng nói: "Đám môn đồ ở lại Khiếu Mang vực năm đó của ngươi kia đã mất tích mấy chục tỉ năm rồi."

"Ta chỉ biết khi bọn họ xuất hiện lần cuối cùng là cùng với Vu tộc trong truyền thuyết."

"Nhưng tung tích của Vu tộc vốn đã cực kì thần bí, ai có thể tìm được chứ?"

Khương Thành nhún vai.

"Vậy thì phải xem bản lĩnh của các ngươi rồi, chỉ cần có thể tìm được tung tích của bọn họ, hơn nữa để ta nhìn thấy, điều kiện thứ hai coi như xong rồi."

Tu Đế lạnh lùng nói: "Vậy nếu như trải qua mấy trăm triệu năm cũng không tìm được thì sao?"

Khương Thành không hề do dự nói: "Vậy mấy trăm triệu năm này, các ngươi sẽ không thể lấy lại Thiên Đạo chí bảo."

"Ngươi đang sắp xếp bọn ta làm việc thay ngươi đấy à?"

"Ngươi muốn nghĩ như vậy thì cũng không sai."

"Ngươi!"

Tu Đế tức đến lồng ngực phập phồng.

Hắn đúng thật là cực kì khó chịu.

Năm đó hắn kết thù với Khương Thành ở Thiên Cung.

Kết quả rõ ràng thực lực mạnh hơn tiểu tử này, lại hết lần này đến lần khác bởi vì các loại nguyên nhân mà không thể giết chết hắn.

Bây giờ thậm chí còn bị lợi dụng điểm yếu bắt ép làm việc cho hắn, cục tức này quả thực rất khó nuốt trôi.

Hồn Đế không hy vọng hắn phá vỡ đại cục.

Vội vàng giơ tay đồng ý.

“Điều kiện thứ hai bọn ta sẽ cố gắng thực hiện!”

Những tiên nhân khác ở một bên đã không biết nên nói gì mới tốt nữa.

Bốn vị này đều đường đường là Chính Thần đấy.

Thế mà bị bắt chẹt làm việc thay người này?

“Điều kiện thứ ba, giúp ta tìm được đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn, Lâm Ninh, Mạc Trần.”

Lại là tìm người?

Đối với đám người Kỷ Kinh Hàm và La Viễn, Mạc Trần này, thực ra Hồn Đế và Tu Đế không có ấn tượng gì.

Khi đám người Kỷ Kinh Hàm và La Viễn, Mạc Trần xuất hiện từ Đạo Tuyệt Chi Địa, nHồn Đế và Tu Đế lại đang bận giao phong với mấy vị Đạo Thần kia ở không gian Thiên Đạo.

Có điều may mà Huyết Đế và Tâm Đế rất quen thuộc với cấp cao của Phi Tiên môn.

Sau một phen giải thích, mấy người lại gật đầu đồng ý.

“Được, điều kiện thứ ba bọn ta cũng đồng ý.”

Khương Thành cũng chỉ có thể như thế.

Vốn dĩ hắn tưởng rằng đám người Kỷ Linh Hàm có lẽ ở Thứ Tiên giới.

Nhưng chuyến đi đến Huyền giới không đạt được gì cả.

Xem ra có lẽ các nàng ở vị diện thần bí khác.

Chỉ dựa vào sức lực của một mình mình, sợ là rất khó tìm được.

“Thứ tư, giúp ta tìm kiếm Quy Tàng, Lăng Tinh, Thanh Vân, Tịch Vân, Lưu Duyên, Thiên Lâm, Thương Tật, Thương Khung…”

Hắn cũng lười nói thẳng ra tên của từng người một.

Trực tiếp thúc động linh ý, khắc hoạ toàn bộ hình tượng và tư liệu của những người bạn cũ mình vẫn còn nhớ được vào trong ngọc phù.

Đám người này đều đã tham gia cuộc chiến tranh giành Thần vị vòng thứ nhất, cũng đều đã sống lại ở Thiên giới.

Nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này, sau khi bọn họ trở về ngược lại không theo kịp kỷ nguyên thứ ba hiện nay.

Khi đi bọn họ đa số là Đạo Thánh, ở thời đại đó còn có thể được xưng là cường giả một phương.

Mà hiện tại đột nhiên ngang qua hơn trăm tỉ năm, Đạo Thánh giờ đến làm pháo hôi cũng không được tính.

Tính ra, bọn họ bị Tiên Mẫu chơi thảm rồi.

Nhưng Khương Thành sẽ không quên bọn họ.

Đám người Hồn Đế và Lẫm Đế nhận lấy ngọc phù kia, chỉ liếc nhìn một cái đã ghi nhớ hết toàn bộ.

"Chỉ hơn năm trăm người này?"

"Ta chỉ có thể nhớ hơn năm trăm người này, ngoại trừ bọn họ, còn có đệ tử dưới trướng bọn họ cũng ở trong phạm vi, tổng cộng không dưới mười ngàn người."

"Ba điều kiện phía sau của ngươi đều là tìm người?"

Khương Thành gật đầu, bổ sung: "Đám người cuối cùng này có lẽ rải rác ở các châu của Nguyên Tiên giới, thậm chí trong phạm vi Thần Cung của các ngươi cũng có thể đều có."

Hồn Đế và Huyền Đế có thể nghe ra được, những người này đều là bạn của Khương Thảnh.

Dưới tình huống bình thường, bọn họ ước gì những người này chết sạch sẽ.

Nhưng suy nghĩ đến Thiên Đạo chí bảo của mình vẫn còn bị Khương Thành "trói buộc", cũng chỉ có thể lựa chọn phối hợp.

"Sau khi tìm được bọn họ thì sao?"

"Người bằng lòng đến nhờ vả ta thì nhanh chóng dẫn đến đây, người không bằng lòng, hãy chăm sóc thật tốt."

"Hại chết một người, vậy chí bảo của các ngươi sẽ thiếu đi một món."

Tám vị Thiên Đế đồng thời lặng lẽ chế giễu trong lòng, ngươi đúng thật là không có chút tự giác nào của "kẻ địch".

Lại muốn bọn ta chăm sóc người của ngươi?

Nhưng vẫn là câu nói đó, Thiên Đạo chí bảo quan trọng hơn.

Chăm sóc đám người kia một chút, đối với những Chính Thần cao cao tại thượng như bọn họ mà nói cũng chỉ là chuyện nói một câu, không ảnh hưởng gì.

"Được, bọn ta đồng ý!"

Thành ca đồng ý gật đầu.

"Vậy thì tản ra đi, đợi các ngươi hoàn thành rồi lại đến tìm ta."

"Đợi đã!"

Tu Đế lại cản hắn lại.

"Khoảng thời gian này bọn ta đi đâu tìm ngươi, lỡ như ngươi chạy mất thì phải làm sao?"

Khương Thành suy nghĩ một chút: "Ta tạm thời đi đến bên Tiên Võ Châu lúc trước kia coi thử, nếu như các ngươi không yên tâm, có thể phái một Thiên Đế đi theo ta."

"Đây là ngươi nói đấy, vậy thì ta đi theo ngươi!" Tu Đế lập tức không khách khí chút nào đứng ở bên cạnh hắn.

Có điều nguyện vọng này của hắn không hề được thực hiện.

Bởi vì Hồn Đế và Lẫm Đế, Huyền Đế đã kéo hắn về.

Bọn họ không dám để hắn đi cùng với Khương Thành.

Thù oán giữa hai người này quá lớn, ở với nhau không chừng qua hai ngày lại đánh nhau.

"Vẫn nên để ta đi."

Cuối cùng, vẫn là Lẫm Đế đứng bên cạnh Khương Thành.

Hồn Đế và Huyền Đế lúc này mới yên tâm.

Mặc dù Lẫm Đế không có Phược Linh sách, nhưng vẫn tu luyện đạo trói buộc.

Nếu như Khương Thành muốn chạy, nàng có thể chế ngự tiểu tử này dưới tình huống không giết người.

Trước khi sắp đi, Tu Đế còn không quên ngàn lần nhắc nhở: "Hạ Khanh, ngươi nhất định phải trông chừng tiểu tử này cẩn

thận, một khi hắn có dấu vết giở trò, cho dù giết chết cũng không được bỏ qua!”

Sau khi bảy vị Thiên Đế rời đi, Khương Thành không hề quên “chuyện chính”.

Hơn trăm ngàn người lúc trước kia vẫn còn rất nhiều người chưa giao ra nhẫn trữ vật và trang bị đấy.

“Tự giác hết đi chứ, đừng ép ta ra tay.”

Thực ra cũng không cần hắn nhắc nhở nữa.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượngn vừa rồi kia, đám người ngoan ngoãn đến rối tinh rồi mù.

Nghĩ đến tám vị Chính Thần còn bị hắn chiếm một khoản, trong lòng bọn họ đã cân bằng nhiều rồi.

Nhìn thấy ngay cả đồ của những người này Khương Thành cũng muốn mưu đoạt, Lẫm Đế hơi liếc nhìn hắn, hiển nhiên không cho là đúng.

“Dựa vào thực lực và thân phận của ngươi, đến nỗi ham muốn những thứ này sao?”

Thành ca vui tươi thu lấy “phí bảo hộ” cũng không thèm quay đầu lại.

“Ta không sánh bằng những Chính Thần các ngươi, tài sản không lớn bằng các ngươi, chỉ có thể cần cù tiết kiệm.”

Chương 2234: Thiên Đan Tư chán nản

Khi Khương Thành và Lẫm Đế cùng nhau lên đường, mấy vị Thiên Đế khác cũng bắt đầu bận rộn.

Nhao nhao phái ra hết các đại thần quan và thần quan bình thường dưới trướng, tìm kiếm mục tiêu “nhiệm vụ” khắp nơi.

Tin tức của Vu tộc và Phi Tiên môn không dễ nghe ngóng, đám người Quy Tàng, Hư Uyên, Thanh Vân ngược lại không quá khó tìm.

Chí Vi thánh đại, Tử Đình châu.

Thần Đan các mây mù lượn lờ, mơ hồ có hào quang xuyên qua từ trong tầng mây, có nghĩa là Đế đan mới được luyện chế ra.

Cung điện lơ lửng ở hư không tầng tầng lớp lớp, mơ hồ tạo thành một lò luyện đan khổng lồ.

Trong một tòa thiên điện giữa đan lô, Lưu Duyên xoa mồ hôi trên trán.

Nhìn đan lô dần dần dập tắt trước mặt cùng với thành đan vừa mới bay ra ngoài, trong lòng hắn không hề có chút cảm giác thành tựu nào.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, mấy người Thiên Lâm, Bắc Hà mang ánh mắt tràn đầy mệt mỏi.

Mà những Đan sư khác, trên mặt đều là vẻ thờ ơ giống như cái xác không hồn.

Những người bọn họ đều đã từng là tiên quan của Thiên Đan Tư ở Tiên cung.

Sau khi cuộc chiến tranh đoạt Thần vị vòng đầu tiên kết thúc, bọn họ đều bị truyền tống từ Thiên giới về chỗ cũ ở Thiên Cung.

Lúc đó cùng trở lại Thiên Cung có hơn ba nghìn người với Thu Vũ Tuyền cầm đầu.

Sau khi biết được Thiên Cung đã giải tán, hơn ba nghìn người này mỗi người một hướng, chỉ có hơn bảy trăm người lựa chọn đi cùng với Thu Vũ Tuyền, nhờ cậy Lẫm Đế.

Một nhánh đó cuối cùng thương vong hơn nửa, thành công đến Thiên Lưu cung.

Mà hơn hai mươi đan sư như Lưu Duyên và Thiên Lâm Bắc Hà này, cùng với đám người Minh Trì của Thiên Khí các lại muốn nhờ cậy Khương Thành.

Lúc trước phụ thuộc vào Thiên Cung nên không thể ruồng bỏ.

Hiện nay Thiên Cung không còn nữa, bọn họ cũng không còn bất kì gánh nặnng tâm lí nào nữa.

Nhưng đám luyện đan sư và luyện khí sư đã từng có thân phận cao quý này, ở Nguyên Tiên giới hiện nay quả thực chỉ là một đám cừu đi trong đám sói.

Bọn họ trước kia giao du rộng lớn, thanh danh vang xa, sau lưng có vật to lớn như Thiên Cung chống lưng, hơn nữa cảnh giới của bản thân cũng không thấp, ai gặp cũng đều phải tiếp đãi long trọng.

Nào dám có chút nào bất kính?

Nhưng bây giờ đã không có mấy người còn nhận biết đám đế đan sư và đạo khí sư thất bát giai này nữa.

Còn không nghe ngóng được tin tức của Khương Thành, bọn họ ở Tử Đình châu bị người ta chặn lại.

Khi nói ra thân phận lúc trước, cũng đúng là đã khiến người cầm lái của hai thánh địa lân cận kinh hãi.

Nhưng sau khi biết được sau lưng bọn họ không ai chống lưng, chỉ là một đám bèo tấm không nguồn gốc, cấp cao của hai thánh địa này đã nổi lên ác ý.

Cuối cùng, đám người Lưu Duyên và Thiên Lâm Bắc Hà bị bắt đến Chí Vi thánh địa.

Còn đám Luyện Khí Sư Minh Trì lại bị phân đến Mặc Diễm tông ở lân cận.

Luyện đan sư thất giai, bát giai đặt ở thời đại hiện nay vẫn rất có giá trị.

Sau khi đến Chí Vi thánh địa, đám người Lưu Duyên và Thiên Lâm Bắc Hà liền bị cưỡng ép gieo nô ấn, tương lai cho dù tu vi có cao đi chăng nữa cũng không thể chống lại đối phương.

Đến đây, bọn họ hoàn toàn biến thành cỗ máy luyện đan.

Những năm này, bọn họ đều luôn trải qua những ngày tháng luyện đan tối tăm không có mặt trời, không có thời gian nghỉ ngơi nào.

Mấy người liếc nhìn nhau một cái, ai cũng đều có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng bất lực trong mắt đối phương.

Ngày tháng như vậy, lúc nào mới chấm dứt đây?

“Ôi, lô Thiên Hợp Mê Thần đan này luyện ra rồi à.”

Cửa điện mở ra, mười mấy tên Đạo Thần bay vào, gấp không thể chờ được thu đan dược vừa mới ra lò vào trong túi.

Sau đó giơ ngón tay quát mắng: “Những đan nô các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Còn không mau bắt đầu lô tiếp theo?”

Thiên Lâm cực kì mệt mỏi chỉ cảm thấy mình bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ gục.

Tiên lực của hắn thực ra vẫn còn hơn nửa, nhưng liên tục luyện đan ở cường độ cao, tâm thần hao phí quá nhiều.

“Bọn ta cần phải ngồi thiền nghỉ ngơi dưỡng sức, cần phải khôi phục trạng thái…”

Giọng nói chưa dứt đã bị đế đan sư bản thổ cảnh giới Đạo Thần cao giai Huyễn Tàng cầm đầu kia lạnh lùng ngắt lời.

“Con số nhiệm vụ của năm nay các ngươi còn chưa hoàn thành được một nửa, còn dám nghỉ ngơi?”

“Ta thấy các ngươi đúng là đang lười biếng!”

Thiên Lâm và Lưu Duyên rất muốn gầm lên giận dữ, số nhiệm vụ đó của các ngươi là thứ người có thể hoàn thành sao?

Nhưng những năm này, sự phản kháng của bọn họ hoàn toàn bị chèn ép không một ngoại lệ, hiện nay ngay cả phẫn hận cũng đã lười rồi.

Mấy người chỉ có thể lại lê bước chân nặng nề, lần nữa kết ấn bố trí đan trận, mở ra lô đan tiếp theo.

“Hừ!”

Trong mắt Huyễn Tàng Đạo Thần nổi lên một tia chế giễu.

“Năm đó các ngươi vẫn là tiền bối đan đạo của ta đấy, lúc đó các ngươi vẻ vang cỡ nào chứ.”

“Không phải là rất lợi hại sao, bây giờ sao lại vô năng như vậy rồi?”

Đối với sự chế giễu của hắn, Lưu Duyên và Thiên Lâm mắt điếc tai ngơ, dù sao loại chuyện này đều đã từng xảy ra hàng ngàn hàng vạn lần rồi.

Thậm chí bây giờ bọn họ cảm thấy có lẽ mình sẽ như đèn cạn dầu vào ngày nào đó, chết đột ngột ở phía trước lò luyện đan.

Mà cũng ngay vào lúc này, bên ngoài điện đột nhiên truyền đến tiếng hò hét dồn dập.

“Chư vị Thượng Thần, khoan đã khoan đã!”

“Chư vị Thượng Thần đến đây khiến bọn ta thật là vinh hạnh.”

“Sao không dời bước đến chính điện…”

Huyễn Tàng đã nghe ra người nói chuyện có chưởng môn Huyễn Chí Thánh Chủ của thánh địa, còn có đại trưởng lão Huyễn Du Thánh Chủ.

Đang buồn bực là ai đến, lại có thể khiến những cấp cao này của tông môn đều ăn nói khép nép như thế, phía trước tầm mắt lại đột nhiên xuất hiện năm mươi bóng dáng xa lạ.

Cảm nhận được uy áp đáng sợ mơ hồ truyền ra trên người năm mươi người này, hắn suýt nữa bị dọa đến hồn bay phách tán.

Toàn bộ đều trên Giới Thần đỉnh phong!

Mà trong đám người này, vị ở giữa kia hắn nhận ra ngay.

“Tham kiến Hóa Quần Thiên Thần!”

Hắn vội vàng nằm rạp xuống, dập đầu bụp bụp.

Vị này là thần quan đến từ Thiên Hạnh Cung đấy.

Chưa nói đến vị Chính Thần đứng sau lưng hắn kia, chỉ mình bản thân hắn cũng có thể nhẹ nhàng biến Chí Vi thánh địa biến thành phế tích.

Nhân vật cấp bậc này sao lại đến ngôi miếu nhỏ này, còn một lần đến nhiều như thế?

Hơn nữa bọn họ là tu thần, bọn ta là tu tiên, hai bên không hề dính líu đến nhau.

Lúc này, Huyễn Chí và Huyến Du phía sau cũng hỏa tốc đuổi đến.

“Chư vị Thượng Thần, nơi này quả thực không có gì đẹp cả…”

Hóa Quần Thần Quan không thèm để ý đến bọn họ, ánh mắt của hắn vượt qua đám cấp cao của thánh địa đang quỳ ở đất, rơi ở trên bóng người đang bận rộn bên đan lô ở nơi không xa kia.

Huyễn Tàng vẫn đang quỳ trong lòng chợt run rẩy, vội vàng nghiêm giọng trách mắng bên kia.

“Những đan nô ti tiện các ngươi còn không mau quỳ xuống cho ta!”

“Thượng Thần đến đây, các ngươi không nhìn thấy sao?”

“Thật là một chút lễ phép cũng không có, xem ta sau này xử lí các ngươi thế nào…”

Hắn đang hùng hùng hổ hổ, một giây sau đã bị tát đến bên phía kia đại điện.

Ầm!

Trong điện truyền đến tiếng va chạm nặng nề.

Còn Huyễn Tàng vừa rồi còn sinh khí dồi dào đã bị cái tát này đánh đến nát nửa bên mặt, thậm chí ngay cả kinh mạch trong cơ thể cũng đều bị đánh gãy hơn nữa, cả người trở nên chỉ còn chút hơi tàn.

Cảnh tượng này dọa đến các trưởng lão của thánh địa suýt nữa kêu rít lên.

Nhưng ở trước mặt Thiên Thần, những Thánh Chủ và Đạo Thần cao giai bọn họ nào có tư cách chỉ trích?

Hóa Quần không hề đưa ra bất kì lời giải thích nào.

Hắn móc ra một phần ngọc phù, đối chiếu kĩ một lần hình tượng và cái tên phía trên.

Lúc này mới nghiêm nghị hỏi: “Trong các ngươi, có Lưu Duyên, Thiên Lâm, Bắc Hà, Thái Hành không?”

Đám người Lưu Duyên ngẩng đầu, bọn họ không hề quen biết Hóa Quần.

“Ta chính là Lưu Duyên.”

“Ta là Thiên Lâm, xin hỏi các hạ tìm bọn ta có chuyện gì?”

Chương 2235: Hai sự lựa chọn

“Ta là Hóa Quần thần quan của Thiên Hạnh Cung, phụng mệnh Cực Vọng Chính Thần đến đây đón các vị trở về.”

Hóa Quần vừa đi lên đã đi thẳng vào vấn đề nói ra ý đến.

Vì để tìm được đám người Lưu Duyên, hắn cũng đã phí chút lực.

Sau khi đám người này đến Nguyên Tiên giới, không đến mấy tháng đã bị bắt ở Chí Vi thánh địa, từ đó sống những ngày tháng tối tăm không có mặt trời.

Ngoại giới căn bản không có mấy người biết bọn họ đã trở về, càng không biết tung tích của bọn họ.

Hơn nữa Tử Đình châu là địa giới của người tu tiên, không phải là địa bàn của Thiên Hạnh cung.

Có điều cũng chỉ là phí chút sức lực mà thôi.

Một Thần Cung phát động toàn lực, điều đó có nghĩa là hàng nghìn thần quan cùng thi triển sở trường, hàng ngàn tông môn và tộc quần dốc toàn bộ sức lực, hàng nghìn thần sứ và bộ hạ vì đó bôn ba.

Đó là lực lượng rộng lớn cỡ nào chứ?

Cho dù người từng nhìn thấy đám người Lưu Duyên và Thiên Lâm chỉ có một người cũng co thể bị điều tra ra từng chút một.

Sau đó lần theo quỹ đạo hành động lúc trước của bọn họ, cuối cùng cũng đã tìm được Chí Vi thánh địa.

Nhìn bề ngoài, người tìm được bọn họ là năm mươi vị thần quan và thần sứ này.

Thực ra sau lưng ẩn chứa sự cố gắng của vô số người.

“Đón bọ ta trở về?”

Có lẽ là quanh năm luyện đan luyện đến vô cảm rồi, đám người Lưu Duyên và Thái Hành đều đã sắp quên đi suy nghĩ, đến nỗi trong thời gian ngắn không tiêu hóa được câu nói này.

Mà Huyễn Chí và Huyễn Du ở một bên lại mang sắc mặt đại biến.

Đột nhiên xông đến một đám thần quan, vốn dĩ bọn họ còn suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì.

Nằm mơ cũng không ngờ rằng lại là đến vì đám người Lưu Duyên và Thiên Lâm.

Những Đế Đan Sư này chỉ là Đạo Thánh Đạo Tôn nhỏ bé mà thôi mà, sao có thể kinh động đến Thiên Thần đích thân đến đây?

Lúc này, bọn họ hối hận đến xanh cả ruột.

Sớm biết sau lưng bọn họ còn có chỗ dựa vững chắc đáng sợ như thế, khi xưa nói cái gì cũng không dám đối xử như vậy.

Nhưng chuyện cũng đã làm rồi, bây giờ diệt khẩu trước mặt cũng đã muộn rồi, chỉ có thể nghĩ cách lừa qua.

"Không biết các vị Thượng Thần tìm bọn họ có chuyện gì thế?"

"Bọn họ đã gia nhập Chí Vi thánh địa của bọn ta được một khoảng thời gian rồi, luôn sống như cá gặp nước đấy."

"Chỉ là bọn họ u mê luyện đan không thể tự rút ra được, không muốn giao lưu với mọi người, ngược lại khiến các vị Thượng Thần chê cười rồi."

"Bọn ta muốn bọn họ nghỉ ngơi một chút, nhưng các ngươi cũng thấy rồi đấy, tính cách của luyện đan sư chính là cổ quái như vậy, ha ha…"

Lưu Duyên và Thiên Lâm cuối cùng cũng tỉnh thần lại.

Nghe thấy những lời vô sỉ này của bọn họ, sự phẫn nộ trong lòng cuối cùng cũng lại vọt lên lần nữa.

Đang muốn nghiêm giọng vạch trần, nhưng ngay sau đó trong đầu lại vang lên ong ong.

Đám người Huyễn Chí và Huyễn Du âm thầm phát động nô ấn, bọn họ căn bản không có cơ hội mở miệng.

Có điều Hóa Quần thần quan cũng không phải người đơn thuần gì.

Sống nhiều năm như thế, cảnh tượng gì mà hắn chưa gặp qua.

Tiếng "đan nô" vừa rồi kia của Huyễn Tàng, hắn đã nghe rõ ràng rồi.

"Ồ? U mê luyện đan, sống như cá gặp nước?"

Ánh mắt như chim ưng của hắn từ trên mặt một đám cấp cao thánh địa chậm rãi quét qua, mang theo ý dò xét nồng đậm.

“Đúng thế đúng thế!”

“Các vị luyện đan sư ở chỗ bọn ta sống rất tốt đấy, không muốn đi đâu cả.”

Huyễn Chí còn bày ra một khuôn mặt tươi cười.

“Dựa theo quy tắc của giới tu luyện, đã gia nhập một tông môn đó chính là người của tông môn đó.”

“Người ngoài… Khụ khụ, ta không phải là nói ngươi là người ngoài nhé… Chỉ là người ngoài cuộc nhúng tay vào dường như có hơi không thỏa đáng.”

“Nếu như cưỡng hành dẫn bọn họ đi, phá hoại quy tắc… khó tránh có hơi mất thể thống…”

“Vậy sao?”

Hóa Quần cười lạnh một tiếng, ngay sau đó thánh giới hóa thành một chiếc ô lớn lấp lánh kim quang.

Chiếc ô đó treo lơ lửng ở trên lò luyện đan, vừa vặn đều bao trùm hết toàn bộ đám người Lưu Duyên và Thiên Lâm Bắc Hà ở trong phạm vi.

Vẫn chưa đợi Huyễn Chí và Huyễn Du kinh hô đã thấy trên đỉnh đầu đám người này đột nhiên có hơn hai mươi mảnh tròn màu trắng to cỡ móng tay bay ra.

Tấm tròn đó không phải ngọc cũng không phải vàng, dưới sự chiếu rọi kim quang của chiếc ô lớn, lại lấp lóe ra những tầng ảo ảnh quỷ dị.

Ngay sau đó tiếng rên rỉ vang lên, ảo ảnh rít lên một trận thê lương, hóa thành từng đạo khói xanh, biến mất trong hư không.

Đám người Huyễn Chí và Huyễn Du phía sau sắc mặt đột nhiên trắng bệch như gặp lôi kích.

Những tấm tròn màu trắng kia chính là “nô ấn” bọn họ gieo ở trong cơ thể đám người Lưu Duyên, kí thác một sợi phân hồn của bọn họ.

Bây giờ nô ấn bị diệt, phân hồn cũng bị phá hủy theo, thần hồn của bọn họ đã bị phản phệ.

Có điều chuyện càng nghiêm trọng hơn vẫn ở phía sau.

Sau khi nô ấn biến mất, đám người Lưu Duyên và Thiên Lâm, Thái Hành đã khôi phục tự do.

Đến bây giờ bọn họ vẫn không biết đám người Hóa Quần là ai, cũng không biết Thiên Hạnh cung có lai lịch gì.

Nhưng oán khí và hận ý những năm nay quả thực đã quá sâu, không thể nhịn thêm một giây nào nữa.

“Bọn họ nói dối!”

“Những tạp chủng này đã nô dịch bọn ta nhiều năm rồi!”

“Ép bọn ta trở thành con rối luyện đan, ngày đêm không nghỉ, động một tí là trừng phạt! Đáng hận! Đáng giận!”

Hóa Quần thu lại thánh giới, hững hờ nhìn xuống dưới một đám cấp cao thánh địa.

Đám người Huyễn Chí, Huyễn Du đã điên cuồng dập đầu.

Còn Huyễn Tàng chỉ còn hơi tàn ở nơi không xa lại mang sắc mặt như màu đất.

“Tha mạng, xin tha mạng!”

“Bọn ta cũng không phải cố ý đâu.”

“Nếu như sớm biết bọn họ là người của Thiên Hạnh cung, bọn ta nói gì cũng không dám như vậy, nhất định sẽ đối đãi như tiền bối!”

“Thực ra ý định ban đầu của bọn ta cũng là tốt cho bọn họ mà…”

Hóa Quần thần quan thậm chí đã lười giao lưu với những người này thêm nữa.

Hắn chỉ liếc nhìn mười bốn tên Giới Thần Sứ đỉnh phong phía sau kia một cái, hai người phía sau ngầm hiểu ý.

Thế là ngay sau đó, mười bốn thánh giới đỉnh phong mênh mông rộng lớn tàn sát bừa bãi xuất hiện.

Trong điện vang lên tiếng kêu thảm liên tục không ngừng.

Mà tiếng kêu thảm này rất nhanh đã lan ra ngoài điện.

Đối với Chí Vi thánh địa mà nói, đây chính là ngày tận thế.

Đám người Huyễn Chí và Huyễn Du không phải là chưa từng nghĩ đến muốn chống lại.

Nhưng chênh lệch thực lực quá lớn.

Thánh địa của bọn họ tổng cộng cũng chỉ có ba Thánh Chủ bình thường, các trưởng lão còn lại chỉ là Đạo Thần.

Mà chuyện bây giờ đối mặt lại là sự tàn sát của mười bốn Giới Thần đỉnh phong.

Đây hoàn toàn chính là một trận đả kích nghiền ép.

Bọn họ lúc này giống như đám người Lưu Duyên, Thiên Lâm khi xưa gặp phải bản thân bọn họ, yếu ớt đến không có chút lực phản kháng nào.

Hóa Quần thần quan không thèm để ý đến bọn họ.

Mà bay thẳng đến trước mặt đám người Lưu Duyên.

Mặc dù không quen biết, nhưng ánh mắt đám người tràn đầy cảm kích.

“Đa tạ tiền bối cứu giúp!”

“Ơn này suốt đời khó quên…”

Hóa Quần khoát tay.

“Các ngươi cũng không cần xưng ta là tiền bối. Tính ra ta và các ngươi cũng coi như là cùng chung một nơi, còn là hậu bối của các ngươi.”

Đám người chợt sửng sốt.

“Không biết lời này của các hạ có ý gì?”

Hóa Quần thản nhiên nói: “Cung chủ của Thiên Hành cung ta Cực Vọng Chính Thần, chính là Huyền Đế của Thiên Cung lúc trước.”

“Hả?”

Cuối cùng đám người cùng đã yên tâm, trong lòng cũng là trăm cảm xúc lẫn lộn.

“Vậy mà lại là Huyền Đế đến cứu bọn ta sao?”

“Thật là ông trời có mắt, lần này thật là may mà có lão nhân gia hắn.”

Hóa Quần thần quan rất muốn nói, đúng thế, bọn ta là đặc biệt đến cứu ngươi đó.

Nhưng nhiệm vụ trước mặt vẫn phải bàn giao với Khương Thành đấy, muốn giấu cũng không giấu được.

Chỉ có thể nói thật ra chân tướng.

"Khụ! Là Khương Thành phó thác Cực Vọng Chính Thần tìm kiếm các ngươi, cho nên bọn ta mới được phái đến đây."

"Bây giờ các ngươi có hai lựa chọn."

"Hoặc là, bây giờ ta sẽ dẫn các ngươi đi gặp Khương Thành."

"Hoặc là, gia nhập vào Thiên Hạnh cung bọn ta."

Chương 2236: Hoá ra là Khương chưởng môn đã đến cứu chúng ta

Thực ra Huyền Đế rất xem trọng đám cấp dưới cũ của Thiên Cung là Thiên Lâm, Thái Hành, Bắc Hà này.

Nguyên Tiên giới hiện nay đã có không ít Thiên Đan Sư cửu phẩm, nhìn bề ngoài, đám đế đan sư thất giai, bát giai này không phải nổi bật gì.

Hơn nữa, tu vi cấp bậc Đạo Tôn cũng quá mức thấp yếu.

Nhưng thiên phú luyện đan của bọn họ bày ra đấy.

Ở Nguyên Tiên giới cấp bậc lúc trước kia cũng có thể trở thành đế đan sư bát giai, vậy đặt ở thời đại hiện nay này, chỉ cần cho bọn họ đủ thời gian, cơ hội bọn họ trở thành đế đan sư cửu phẩm cực lớn.

Chỉ có điều, trước kia Huyền Đế không hề biết nhóm người này cũng đã trở về rồi.

Trước khi sắp đi, hắn còn ân cần căn dặn, để Hoá Quần thần quan cố gắng chiêu dụ nhóm luyện đan sư này tiến vào Thiên Hạnh cung.

"Tính ra, thực ra các vị là tiền bối của ta."

Đường đường là Thiên Thần lại mặt đầy tươi cười, trông rất thân thiết.

“Huyền Đế cũng đã từng hứa, chỉ cần các ngươi bằng lòng gia nhập Thiên Hạnh cung, vậy thân phận địa vị và đãi ngộ tuyệt đối sẽ không thấp hơn trước kia!”

“Đi đến bên đó, có rất nhiều Giới Thần và Thiên Thần mặc các ngươi sai khiến.”

“Sẽ không còn ai dám bất kính với các ngươi nữa…”

Lời của hắn vẫn chưa nói xong đã bị Lưu Duyên hưng phấn ngắt lời.

“Là Khương chưởng môn bảo ngươi tới cứu bọn ta à?”

“Khụ, đúng vậy…”

“Tốt quá đi!”

Hơn hai mươi vị đế đan sư có mặt đồng thanh hoan hô.

“Ha ha ha, hoá ra là Khương chưởng môn à!”

“Ta còn đang vừa buồn bực sao Huyền Đế lại tốt bụng như thế chứ, lần này không cần nghĩ nhiều rồi.”

Đám người giống như nghe thấy tên của người nhà mình, rốt cuộc cũng buông bỏ tảng đá lớn trong lòng.

Bất luận là Lưu Duyên, Thái Hành hay là Thiên Lâm, Bắc Hà tất cả đều tràn trề hưng phấn mỉm cười, hoàn toàn khác với dáng vẻ tử khí nặng nề lúc trước kia.

“Nếu như đã là Khương thủ toạ, vậy thì rất bình thường rồi.”

“He he… Ta biết ngay hắn sẽ không quên chúng ta đâu mà, thật sự phái người đến cứu chúng ta rồi!”

“Đương nhiên rồi, Khương chưởng môn đối xử với người của mình tốt đến không còn gì để nói mà.”

“Lão nhân gia hắn ở đâu thế, mau dẫn bọn ta đi gặp hắn đi!”

Hoá Quần Thần Quan vẻ mặt táo bón, hắn rất muốn nói bọn ta không phải do hắn phái tới có được không?

Hắn không hề có ấn tượng tốt gì với Khương Thành.

Chuyện giữ bốn món Thiên Đạo chí bảo hiện tại vẫn chưa truyền ra, nhưng ở Thiên Hạnh cung không phải là bí mật.

Hắn biết, đó là kẻ địch "cuỗm" lấy Thiên Đạo chí bảo bắt chẹt Huyền Đế.

Đương nhiên sẽ không hi vọng những đế đan sư này thật sự chạy đi nhờ cậy Khương Thành.

"Hiện tại Khương Thành chỉ là một Thánh Chủ mà thôi, mặc dù lực chiến đấu còn qua được, nhưng lại một mình cô đơn lẻ bóng."

"Hơn nữa người này gây thù chuốc oán khá nhiều, núi chống lưng duy nhất là Hám Thiên cung còn không còn nữa."

"Các ngươi đi nhờ cậy hắn, đâu phải chỉ đi vào đường chết…"

Lời của hắn lại lại bị đánh ngắt lần nữa.

"Chuyện này có liên quan gì?"

"Đó là Khương chưởng môn đấy, tiểu bối ngươi không hiểu đâu."

"Ha ha, hoá ra hắn đã là Thánh Chủ rồi sao, không hổ là hắn!"

"Như vậy xem ra, có lẽ hắn lại vô địch thế giới rồi nhỉ?"

"Chắc tầm thế, dựa trên năng lực chiến đấu vượt cấp của Khương chưởng môn, Thánh Chủ đã đủ hoành hành Nguyên Tiên giới rồi."

Nhìn đám đế đan sư ngó lơ luôn mình này, Hoá Quần Thần Quan này vừa tức vừa buồn cười.

Một bên là Thiên Hành cung Chính Thần trấn thủ, cao thủ như mây, đãi ngộ đỉnh cấp, không ai dám trêu chọc.

Một bên khác là Khương Thành Thánh Chủ trấn thủ, không có núi chống lưng nhưng kẻ địch thì nhiều.

Dùng chân bỏ phiếu cũng nên biết đi bên nào chứ?

Thế mà lại vui mừng hớn hở chọn một khuôn mẫu của địa ngục, hắn thực sự không hiểu đám đế đan sư này nghĩ thế nào nữa.

Tiếng ầm vang và tiếng kêu thảm bên ngoài dần dần bình ổn lại.

Chí Vi thánh địa đã bị diệt phái.

Chí Huyễn, Chí Du và Chí Tàng cầm đầu không hề chết, có điều đã bị phế tu vi, vứt trước mặt đám người giống như bùn nhão.

Phục vụ của Hoá Quần Thần Quan còn rất chu đáo.

Cố ý đóng cửa điện lại, cho các vị đế đan sư một cơ hội tự tay báo thù.

Sau khoảng nửa canh giờ, đám người Lưu Duyên và Thiên Lâm mới sảng khoái đi ra.

Thái Hành dẫn đầu vẻ mặt nghiêm túc cúi người.

"Mặc dù lần này là Khương chưởng môn phó thác các ngươi đến đây cứu giúp, nhưng ân tình bọn ta vẫn sẽ khắc ghi trong lòng."

"Tương lai nếu như khi Thiên Hạnh cung cần giúp đỡ, có thể đi tìm bọn ta!"

Hoá Quần Thần Quan gật đầu.

Đây cũng coi như là một thu hoạch rồi, ít nhất không làm việc vô ích.

Mang theo hơn hai mươi vị đế đan sư này, hắn đang muốn trở về Thiên Hạnh cung trước, sau đó chuyển đường đến Tiên Võ châu.

Lưu Duyên đột nhiên hỏi một câu: "Đúng rồi, các ngươi cứu Minh Trì ra chưa?"

"Minh Trì?"

Đám người Hoá Quần vẫn là rất có ấn tượng với cái tên này, dù sao cũng là mục tiêu nhiệm vụ xuất hiện ở trong bức vẽ trên ngọc phù.

"Người ngươi nói là Minh Trì Tiên quan của Thiên Khí Tư lúc trước sao?"

"Đúng thế."

"Các ngươi biết tung tích của hắn?"

Trong giọng điệu của Hoá Quần Thần Quan ngược lại mang theo chút kinh ngạc vui mừng, giống như khi đào vàng phát hiện lân cận vẫn còn đá quý.

Hắn và những Thần Quan khác của Hạnh Thiên cung cùng phụng mệnh ra ngoài tìm kiếm người trên danh sách, tìm được càng nhiều, phần thưởng phía trên sẽ càng nhiều.

“Năm xưa bọn ta và bọn họ cùng nhau gặp nguy hiểm, có lẽ ở gần đây.”

Thái Hành mặt lộ vẻ bi ai: “Chỉ là những năm nay bọn ta luôn bị nhốt lại, không hề hiểu rõ gì ở bên ngoài, cũng không rõ là tông môn nào đã bắt hắn đi…”

Hoá Quần mỉm cười: “Biết được ở gần đây là đủ rồi”

Sau đó hắn vẫy tay với mười mấy vị Giới Thần đỉnh phong dưới trướng.

“Các ngươi biết làm thế nào đúng không?”

“Biết ạ!”

Toàn bộ mười bốn vị Giới Thần đỉnh phong đều mang dáng vẻ ngầm hiểu rõ.

Bọn họ tản đi không bao lâu, mười mấy tông môn lớn xung quanh đã rơi vào hỗn loạn.

Khi đám người Minh Trì được tìm thấy ở Mặc Diễm tông, phía âm Lạc cung xa xôi bên này, đám người Quy Tàng và Hư Uyên đang bận họp.

So với đám người Lưu Duyên và Minh Trì, hoàn cảnh của bọn họ phải tốt hơn nhiều.

Dù sao bàn về kinh nghiệm hành tẩu ở bên ngoài, đám người này và đám người Lưu Duyên và Minh Trì không cùng một cấp bậc, có thể nói là cáo già trong giới tu luyện.

Trở về Nguyên Tiên giới không lâu, bọn họ đã nhanh chóng thích ứng với nơi này.

Không những không bị giết chết, không bị nô dịch, ngược lại còn liên tục thăng cấp đến cảnh giới Đạo Thần, gia nhập hai tông môn lớn, từ từ trà trộn vào vị trí chấp sự ngoại môn, sống những ngày tháng rất có hi vọng.

“Bọn ta bên kia gần đây đang âm mưu tấn công các ngươi.”

Nghe thấy lời này của Quy Tàng, Hư Uyên lập tức oán hận.

“Cái gì, lại tấn công?”

“Chu Tinh thánh địa các ngươi sao lại rảnh như thế, ba nghìn năm nay đã tấn công ba lần rồi, không phiền à?”

“Có thể ý kiến lên với chưởng môn của các ngươi, mọi người ngày nào cũng tu luyện rất bận, không rảnh đánh với hắn!”

Đây chính là con đường sinh tồn chủ yếu mấy năm nay của bọn họ.

Quy Tàng và một đám kiếm tu gia nhập Chu Tinh thánh địa, còn Hư Uyên mang theo một nhóm Mma tu lại gia nhập Tà Hoàng điện đối địch.

Hai đại tông môn này đều có Thánh Chủ đỉnh phong và Thiên Thần trấn thủ, ở âm Lạc cung cũng coi như là có tiếng.

Ưu thế của đại tông môn là ổn định, sẽ không bị ức hiếp.

Nhưng Quy Tàng và Hư Uyên cũng hiểu rõ, dựa vào tu vi hiện tại của mình, một khi nổi lên chiến tranh với bên ngoài, vậy có lẽ mình sẽ bị dư âm của những Thánh Chủ và Thiên Thần kia mang đi.

Vì vậy, bọn họ mai danh ẩn tính gia nhập hai đại thế lực đối địch nhau.

Mỗi khi hai bên có dấu vết khai chiến sẽ thông báo tin tức trước để dự phòng.

Chương 2237: Bọn ta đến tìm người

Những năm này, dựa vào các cái cớ như bế quan, ra ngoài làm việc trước, bọn họ đã né tránh tận mấy lần đại chiến rồi.

Nhưng loại thủ đoạn này dùng nhiều cũng sẽ bị nhìn ra vấn đề.

“y, bọn ta cũng không muốn mà.”

Lăng Tinh đằng sau Quy Tàng cũng rất bất lực.

“Nhưng bọn ta là chính đạo, các ngươi là ma đạo, thế mà sức lực của đám trưởng lão trừ ma bảo vệ đạo của Chu Tinh thánh địa kia lại rất được…”

“À đúng rồi, lần này bọn họ còn liên lạc với sáu đại thế lực như Tĩnh Nhạc thánh địa và Lũng Nhai thế gia, định đến vây công.”

Hư Uyên đã hết sức để chế giễu rồi, chỉ có thể chắp tay.

“Thay ta cảm ơn cả nhà chưởng môn của các ngươi!”

Quy Tàng thở dài một tiếng: “Lần này ngươi định làm thế nào?”

Mặc dù Chu Tinh thánh địa của hắn là bên tiến công, chiếm ưu thế, nhưng tâm trạng của hắn lại không tốt lên chút nào.

Tà Hoàng điện rất mạnh, tiến công nơi đó đã định sẵn là sẽ dẫn đến đại hỗn chiến.

Đến lúc đó hơi không cẩn thận, bản thân có thể sẽ chết không rõ ràng trên chiến trường.

“Còn có thể làm sao được, chỉ có thể nghĩ tiếp một cái cớ khác thôi, các ngươi thì sao?”

“Bọn ta cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước thôi, cả hơn hai trăm người đồng thời tìm lí do tránh chiến đấu rất dễ dàng bị người nhìn ra.”

Ngay khi bọn họ đang cố hết sức nghĩ cách, Tiêu Hỗn đằng sau Hư Uyên lại cười đắc ý.

“Hay là chúng ta dứt khoát đừng né chiến nữa.”

Con ngươi của lão ma này xoay động: “Cùng lắm thì, chúng ta giả đánh là được rồi.”

“Giả đánh?”

Đám người đang ngồi đều là thế hệ tâm tư nhanh nhẹn, lập tức đã nghe hiểu ý của hắn.

“Ý của ngươi là, đến lúc đó hai bên chúng ta đánh đến kịch liệt, thực ra không hạ sát thủ?”

“Đúng vậy.”

Tiêu Hỗn dương dương đắc ý gật đầu: “Vừa giả đánh, vừa có thể né tránh khu vực trung tâm giao chiến của Thánh Chủ và Thiên Thần, chuồn đến nơi an toàn ở rìa chiến trường.”

“Dù sao trận chiến này, hai bên chắc chắn là không ai diệt được ai.”

“Đợi đến khi bọn họ chấm dứt chiến tranh, chúng ta lại ai lui về phái đó là được.”

“Tuyệt vời!”

“Cứ làm như vậy đi!”

Sau khi cuộc họp bí mật riêng tư này kết thúc một tháng, chiến tranh giữa Chu Tinh thánh địa và Tà Hoàng điện đúng thật là đã nổ ra.

Hai bên đều gọi trợ thủ đến trợ oai, cuối cùng trận đại chiến này liên luỵ đến mười bảy vị Thiên Thần và Thánh Tôn.

Về phần Thánh Chủ đỉnh phong và Giới Thần đỉnh phong lại càng nhiều hơn hai trăm người.

Quy mô chiến tranh có thể nói là lần lớn nhất của âm Lạc cung trong mấy chục tỉ năm gần đây.

Mặc dù các thần quan, thần sứ thuộc âm Lạc cung không tham dự vào, nhưng cả Cung chủ Tụ Minh Chính Thần, tất cả mọi người đều rất quan tâm đến trận chiến này.

Tiết tấu của đại chiến rất bình thường, toàn bộ quá trình không hề lệch khỏi quỹ đạo.

Bảy đại tông môn lấy Chu Tinh thánh địa cầm đầu toàn diện xuất kích, năm đại tông môn lấy Tà Hoàng điện cầm đầu đối diện lại là ứng chiến ở sơn môn.

Ngược lại không phải là Chu Tinh thánh địa không muốn tập kích xâm nhập, nhưng đến tông môn cấp bậc Tà Hoàng điện này, tập kích cũng không được bao nhiêu tác dụng.

Sau khi hai bên gặp nhau, Thiên Thần cấp cao trích dẫn kinh sách thao thao bất tuyệt, bắt đầu chào hỏi lẫn nhau.

Cuộc chào hỏi này kéo dài cả ba canh giờ.

Rất nhiều tiên nhân dưới trướng của hai bên đều buồn ngủ, đã sắp thần hồn du ngoạn, hai bên cuối cùng cũng mỗi bên ra một cao thủ đỉnh cấp, bắt đầu đơn đấu như lẽ thường.

Đơn đấu tổng cộng đã tiến hành ba trận.

Ba trận cũng chưa phân ra được thắng thua, dường như đánh trong vô ích.

Sau đó, người cầm đầu hai bên hạ lệnh một tiếng, lúc này mới bắt đầu giao chiến toàn diện.

Tà Hoàng Điện lui về nội bộ giống như thuỷ triều, có ưu thế sân nhà, bọn họ đương nhiên phải dùng.

Mà Chu Tinh thánh địa kinh nghiệm phong phú cũng không ngu ngốc mà xông chiến chính diện.

Hai bên rất nhanh đã vây lấy từng cứ điểm và đại trận triển khai đại chiến công thủ kịch liệt

Hơn hai trăm người quen cũ Quy Tàng và Lăng Tinh, ngay từ đầu đã bị cấp cao của tông môn lôi cuốn lấy, bị ép gặp nguy hiểm tận mấy lần.

Trời không phụ người có lòng, cuối cùng bọn họ cũng đã tìm được đám người Tiêu Hỗn Hư Uyên cũng đều đang khổ sở tìm bọn họ.

Hai bên vừa gặp nhau, toàn bộ đều lộ ra ánh mắt như trút được gánh nặng.

“Kẻ xấu lớn mật, lại dám xâm phạm Tà Hoàng điện ta, đảm bảo ngươi có đi không về!”

“Ma đầu vô tri, nơi này chính nơi chỗ chôn thân của ngươi…”

Hai bên bọn họ rất nhanh đã đánh đến sắc màu rực rỡ.

Chỉ có điều chỉ sét đánh mà không mưa, không một ai thật sự bị thương cả.

Thỉnh thoảng có đồng môn khác “đi qua”, muốn giúp đỡ trợ oai, còn sẽ được lịch sự khuyên lui.

“Đừng đừng đừng, ngươi đi giúp nơi khác đi, nơi này có ta là được rồi!”

“Sao thế, lẽ nào ngươi coi thường ta, cảm thấy ta không đánh lại hắn?”

“Đối diện là kẻ địch của ta, nhất định phải do ta tự tay giết chết mới có thể trừ được ma tâm, đi qua một bên đi!”

“Đừng cản trở ta báo thù!”

Thấy bọn họ đánh đến đỏ mắt mà nổi ra ánh lửa đỏ, những môn đồ khác của hai bên đều nhịn không âm thầm líu lưỡi.

Các ngươi cắn chết không thả, có thù lớn cỡ nào thế?

Khi một vài trưởng lão của hai bên ngẫu nhiên chú ý đến bên này cũng không nhịn được mà gật đầu, quăng tới ánh mắt tán dương.

Rất tốt rất tốt, rất có tinh thần.

Ra sức như vậy, có thể nói là chuẩn mẫu mực của tông môn đấy, sau khi trận chiến này kết thúc có thể bồi dưỡng thật tốt.

Cứ như vậy, hai đám người Hư Uyên và Quy Tàng này vừa đánh vừa đi, dần dần rời xa chiến trưởng chính bên kia.

Ngay khi bọn họ cho rằng kế hoạch lần này thành công, định cứ kéo dài như vậy cho đến khi đại chiến kết thúc, dị biến bên ngoài đột nhiên xảy ra!

Xung quanh đột nhiên xuất hiện khí tức xa lạ của hơn hai mươi người không kém hơn Thiên Thần.

Ngoài ra, còn có mấy trăm bóng dáng Thánh Chủ đỉnh phong và Giới Thần bay qua không trung.

Chưởng môn Quảng Dương Thiên Thần của Chu Tinh thánh địa đang kịch liệt chiến đấu và Điện Chủ Bích Thiền Thiên Thần của Tà Hoàng điện toàn thân giật mình một cái, vội vàng song song lui về sau.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì thế?”

“Ai? Cao thủ phương nào, lại can dự vào trận chiến này của bọn ta?”

“Là thần quan của Thiên Nghiêm cung, ta nhận ra!”

“Cái gì? Thiên Nghiêm cung?”

“Sao bọn họ lại chạy đến địa giới của âm Lạc cung chúng ta? Lẽ nào là muốn tiến công chúng ta?”

Hai bên vừa rồi còn kịch liệt chém giết, vội vàng ăn ý dừng tay.

Quy Tàng và Hư Uyên cũng rất tự nhiên trở về phe mình.

Cưởng địch đột nhiên đến khiến bọn họ thầm kêu không ổn, đều đã bắt đầu tìm cơ hội bỏ chạy rồi.

“Hoá ra là Thiện Tịch đại thần quan.”

Đối diện với người của Thiên Nghiêm cung, Quảng Dương và Bích Thiền cũng không dám tuỳ tiện kêu đánh kêu giết.

“Không biết các ngươi đến đây là vì chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là muốn đối địch với âm Lạc cung ta?”

Thiện Thiền thần quan cầm đầu khoát tay.

“Các ngươi hiểu lầm rồi.”

“Bọn ta đến đây chỉ vì để tìm mấy người, tìm xong sẽ đi.”

Nghe thấy đối phương chỉ là tìm mấy người, Quảng Dương và Thiện Bích âm thầm thở phào nhẹ nhõm, có điều trong lòng lại trở nên buồn bực.

Địa vị của ai lớn như vậy, lại có thể dẫn đến Thiên Nghiêm cung bày ra trận thế long trọng như vậy?

Lẽ nào là đã đào bới mồ mả tổ tiên ba hồn của nhà Chính Thần?

Bọn họ đang đoán bừa đoán bậy, Thiện Tịch Thần Quan đối diện đã móc ra Tiên bảo có hình bức tranh.

Sau khi mở ra nhìn kĩ hai lần.

Lúc này mới chậm rãi nói: “Mấy người bọn ta muốn tìm lần lượt tên là Hư Uyên, Tiêu Hỗn, Sát Lợi…”

Thiên Nghiêm Cung bên này nghe ngóng được, chỉ có hành tung sơ lược của Hư Uyên mấy nghìn năm trước.

Mà nơi này là địa giới của âm Lạc cung, thuộc về địa bàn của một vị Chính Thần khác, tông môn đỉnh cấp lân cận đều có Thiên Thần trấn thủ cho nên mới không thể không phái ra thế trận mạnh mẽ hai mươi hai vị Thiên Thần đến đây mang người đi.

Chương 2238: Nhiệm vụ không đơn giản

Lời nói còn chưa dứt, Hư Uyên trong đám người đã đầu đổ mồ hôi như thác nước.

Thế mà lại là đến tìm bọn ta?

Có lẽ mình không đắc tội Thiên Nghiêm cung nhỉ?

Cho dù là thời đại Thiên Cung lúc trước, mình cũng không dính líu gì với bọn họ mà.

Hắn lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn xung quanh, còn may khi mình gia nhập Tà Hoàng điện đã đổi tên, đổi dung mạo, không hề dẫn đến bất kì sự chú ý nào.

Trong phe đối diện, Quy Tàng và Lăng Tinh cũng đều nhìn với ánh mắt nghi hoặc.

Tựa như đang hỏi: Có phải ngươi thật sự đã đào mồ mả tổ tiên của Hồn Đế, cho nên bây giờ người ta phái người đến tìm các ngươi báo thù không?

Hư Uyên hung hăng trừng mắt một cái: Ta không có, ta vô tội đấy!

Môn đồ của các đại tông môn hai bên đưa mắt nhìn nhau, Thiện Tịch đại thần quan đợi một lúc cũng không đợi được đám người Hư Uyên và Tiêu Hỗn đứng ra.

Chỉ có thể dùng ánh mắt sắc bén quét trong đám người.

“Có lẽ các ngươi ở hiện trường đúng không?”

“Hoặc là nơi này có người nhận biết bọn họ, cũng có thể đứng ra đây nói cho ta biết.”

“Chỉ cần có thể cung cấp manh mối, bọn ta đều sẽ có một phần khen thưởng.”

Nghe thấy những lời này, nội tâm của đám người Hư Uyên và Tiêu Hỗn đều đã mắng chửi lên.

Còn thưởng cho người khác tố giác vạch trần bọn ta?

Đây là đuổi cùng giết tận đấy, rốt cuộc thù lớn cỡ nào?

Quảng Dương và Thiện Bích liếc nhìn nhau, lúc này mới chắp tay với Thiện Tịch.

“Các hạ, xem ra người các ngươi muốn tìm không hề ở đây.”

“Nếu như không có chuyện gì, các ngươi có thể trở về rồi.”

Thân là chưởng môn của hai phái, đối phương trực tiếp đến dẫn người đi, thực ra bọn họ rất mất mặt.

Nếu không phải chân của Thiên Nghiêm cung quá to, ngay từ đầu bọn họ sẽ không đồng ý loại yêu cầu vô lễ này.

Thiện Tịch thần quan có hơi buồn bực.

“Mầy vị ta vừa mới gọi tên kia, các ngươi đừng hiểu lầm, bọn ra ta đến để giúp các ngươi đấy!”

“Không có chút ác ý nào cả, các ngươi không cần ẩn nấp!”

Trong lòng Hư Uyên oán thầm, ngươi xem lão tử là mới lăn lộn ở ngoài ngày đầu tiên à?

Kiểu nói dối này đến đứa trẻ ba tuổi còn không lừa được.

Hắn đã hạ quyết tâm, cứ trốn trong đám người này, trốn mãi đến dài dằng dặc.

Ngươi muốn tìm ta báo thù, tiêu diệt Tà Hoàng điện rồi nói.

Thiện Tịch lại đợi một lúc, mắt thấy vẫn chưa có ai xuất hiện cũng là không biết làm sao.

Cũng không thể để hơn triệu người có mặt này từng người xếp hàng, tiếp nhận phần kiểm tra của mình đâu nhỉ?

Nếu như thật sự làm như thế chắc chắn sẽ nổ ra đại chiến.

Hắn chỉ có thể ném ra hai câu cuối cùng.

“Trong các ngươi, ai là bằng hữu của Khương Thành có thể đứng ra.”

“Lần này bọn ta đến đây là đã nhận uỷ thác của hắn, đến tìm cố nhân.”

Lần này giọng nói của hắn vừa dứt, đám người Hư Uyên đã bay ra.

Không chỉ hơn một trăm vị ma tu là hắn và Tiêu Hỗn, Sát Lợi, đám người Quy Tàng và Lăng Tinh, Bi Ai đối diện cũng không đứng nổi nữa.

“Ha ha, hoá ra là hắn muốn tìm bọn ta?”

“Người ngươi vừa nói là Khương Thành Khương chưởng môn à?”

“Sao lại không nói sớm chứ, hại bọn ta còn ở đây nghi thần nghi quỷ.”

Khi hai bên này tổng cộng hơn ba trăm người bay ra, toàn trường xôn xao một mảnh.

Vừa rồi nghe nói Thiên Nghiêm cung muốn tìm người, còn tưởng rằng đám người “Hư Uyên, Tiêu Hỗn” gì đó chắc chắn là Thiên Thần và Thánh Tôn chứ.

Dù sao đối phương phái ra khoảng chừng hai mươi hai vị Thiên Thần cơ mà.

Nào biết được lại chỉ là một đám Đạo Thần, thậm chí còn có Đạo Thánh?

Thiên Nghiêm cung tìm một đám Đạo Thần, Đạo Thánh này làm gì thế?

Nhất là trưởng lão ngoại môn quen biết đám người Hư Uyên và Quy Tàng hai bên càng là vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn bọ có lai lịch gì?

“Là các ngươi?”

Thiện Tịch nhíu mày quan sát trên dưới đám người Hư Uyên một cái, hình tượng trên bức tranh không đồng nhất mà.

Đám người Hư Uyên và Quy Tàng vội vàng tháo bỏ nguỵ trang của mình xuống.

Đám người Thiện Tịch đối chiếu, nhất thời vui mừng hớn hở.

“Lần này đúng rồi!”

“Đúng thật là các ngươi.”

“Hoá ra đám người Quy Tàng và Lăng Tinh cũng ở đây.”

“Xem ra thu hoạch lần này khá phong phú!”

Hư Uyên gấp không thể chờ được hỏi: “Bây giờ Khương chưởng môn ở đâu, sao lại phái các ngươi đến đây?”

Thiện Tịch thần quan không khỏi bữu môi.

“Sao thế, bây giờ không trốn nữa rồi?”

Hư Uyên mỉm cười ha ha: “Vừa rồi là hiểu lầm mà, nào biết được là người một nhà.”

“Bọn ta không phải một bọn với Khương Thành đâu, chỉ là lần này nhận uỷ thác của hắn mà thôi.”

“Không sao không sao, mau dẫn ta đi gặp hắn đi.”

Thiện Tịch thần quan gật đầu, lần này tìm được nhiều mục tiêu nhiệm vụ như thế có lẽ trở về còn có thể có được chút quà tặng.

Đang muốn rời đi, chưởng môn hai phái lại không vui lòng.

“Các hạ, Thiên Nghiêm cung các ngươi như vậy có hơi không hợp quy củ rồi nhỉ?”

“Ở trước mặt bọn ta mà cứ dẫn môn đồ của bọn ta ra khỏi tông môn như thế, như vậy tương lai bọn ta còn có chỗ đứng thế nào đây?”

Bọn họ nói cũng hơi có lí.

Tông môn và cái gọi là liên minh, học viện gì đó không giống nhau lắm.

Gia nhập rất khó, lui ra càng khó.

Phản bội tông môn nhẹ thì lột da, nặng thì bị truy giết xử chết.

Cho phép môn đồ tự nhiên tới lui như Khương Thành, đó cũng coi như là độc nhất ở Nguyên Tiên giới.

Thiện Tịch đại thần quan cũng hiểu quy củ này.

“Bọn họ đều chỉ là Đạo Thần và Đạo Thánh, lui khỏi hai phái các ngươi ảnh hưởng không lớn.”

“Bọn ta cũng có thể đưa chút bồi thường thích đáng, các ngươi thấy thế nào?”

Nói xong, hắn rút ra hai chiếc nhẫn trữ vật.

Quảng Dương và Bích Thiền nhận lấy nhìn một cái, đồ bên trong không nhiều, cũng tương đương với gia sản của một Thánh Chủ bình thường.

Đối với Thiên Thần bọn họ mà nói căn bản không đáng nhắc đến.

Có điều bọn họ cần cũng chỉ là lời giải thích.

Đối phương đã nể mặt, có lời giải thích với những môn đồ khác là được.

Thế là hai người hài lòng gật đầu.

“Được…”

Lời còn chưa dứt, nơi xa truyền đến một tiếng hét nghiêm nghị.

“Không được!”

Mọi người nhìn về phía tiếng kêu, nhìn thấy một đám khách không mời mà đến đột nhiên can dự.

Nhìn sơ qua, ít nhất hơn ba mươi vị Thiên Thần, còn có gần nghìn vị Giới Thần đỉnh phong, trận thế mạnh mẽ đến khiến người ta ngạt thở.

“m Lạc cung!”

“Trời ạ, bọn họ cũng tới rồi!”

“Người đến bất thiện, đây là tiết tấu muốn bùng nổ đại chiến của hai cung à.”

Quả nhiên, vị đại thần quan cầm đầu âm Lạc cung kia vào vào sân đã sầm mặt mang theo tràn đầy địch ý.

“Thiện Tịch, các ngươi thật to gan.”

“Lại dám vượt giới xâm nhập vào bọn ta, còn muốn dẫn người của bọn ta đi?”

“Nếu như chuyện này không có một lời giải thích, vậy thì đừng hòng rời đi!”

Giữa các đại Thần Cung đều có ký kết ngầm, hai bên không thể tiến vào địa bàn của những Chính Thần khác giảng đạo.

Sắc mặt Thiện Tịch chợt thay đổi, trong lòng biết chuyện đã trở nên phiền phức rồi.

Ba nhiệm vụ tìm người phía sau của Khương Thành nhìn thì đơn giản, thực ra đã biến tướng vén lên sóng lớn cuồng phong ở Nguyên Tiên giới.

“Phong Hỉ Thần Quan, ngươi hiểu lầm rồi!”

“Bọn ta không hề có ý xâm nhập, cũng không giảng đạo ở địa giới của ngươi.”

“Sau khi tìm được mục tiêu, bọn ta sẽ rút đi hết, sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với các ngươi.”

“Sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì?”

Phong Hỉ Thần Quan lạnh lùng cười một tiếng: “Đây là do các ngươi nói là được à.”

“Nghiêm Thiên cung các ngươi nghênh ngang hống hách tiến vào địa bàn của bọn ta, còn mang đi người của tông môn nơi này, đây là vả mặt bọn ta đấy!”

“Truyền ra ngoài, âm Lạc cung bọn ta há không phải là bị toàn bộ Nguyên Tiên giới chê cười à?”

Thiện Tịch Thần Quan nhìu mày: “Vậy các ngươi muốn làm sao?”

Phong Hỉ ngạo nghễ nói: “Rất đơn giản, nhất định phải đưa ra bồi thường khiến bọn ta hài lòng!”

Thiện Tịch hiểu, bồi thường này chắc chắn là giá trời.

Hoàn toàn khác với hai chiếc nhẫn trữ vật vừa rồi kia.

“Nếu bọn ta không đưa thì sao?”

“Vậy thì khai chiến thôi!”

Chương 2239: Hai Thiên Đế can dự

Bỏ lại câu này, hơn ba mươi Thiên Thần của âm Lạc cung nhất tề lấy binh khí ra.

Một trận đạo chiến suýt soát xảy ra.

Phong Hỉ thần quan không những muốn tự mình ra tay mà còn kẹo theo cả Chu Tinh thánh địa và Tà Hoàng điện theo cùng.

“Trận chiến lần này là trận chiến giữa âm Lạc cung và Thiên Nghiêm cung bọn ta.”

“Lẽ nào các ngươi còn muốn đứng ngoài không liên can?”

Trong lòng Quảng Dương và Bích Thiền đều đang muốn mắng mẹ nhà ngươi.

Bọn ta chẳng có thâm thù đại hận gì với Thiên Nghiêm cung cả, tại sao lại phải ra tay chứ?

Hơn nữa nếu trận chiến này thật sự xảy ra thì sau đó chẳng thể dễ dàng thu dọn hiện trường được rồi, đằng sau Thiên Nghiêm cung có Chính Thần, bọn ta nào dám trêu đến chứ?

Chỉ là, cánh tay bọn họ đâu vượt qua chân được.

Ỷ vào người đông sức mạnh, chiến ý của Phong Hỉ thần quan tràn đầy.

Thiên Thần của hai bên đánh nhau, Thiên Nghiễm cung rơi vào thế hạ phong.

Quảng Dương và Bích Thiên đang còn do dự, toàn bộ tất cả những Thiên Thần của âm Lạc cung đều bay ngược ra sau.

Đầu của tất cả mọi người vang lên tiếng ong ong, hồn hải ngya vào lúc này dấy lên một làn sóng kinh thiên động địa.

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị sụp đổ vậy.

Sau đó lại chẳng phải sự công kích hồn lực.

“Tam Hồn Chính Thần!”

“Hồn Đế!”

Khi những tiếng thét gào thảm thiết vang lên, Phong Hỉ thần quan đã bay ngược ra ngoài.

Ầm!

Tiên thể của hắn ngã nhào một cách nặng nề trên đất, tạo ra tiếng vang nặng trĩu.

Chỉ thấy người này vẫn là đôi con ngươi mở to, chỉ là thần quang trong mắt đã lụi tàn, không còn chút sinh cơ nào.

Một đời đại thần quan cứ vậy mà chết đi.

Hơn nữa phía trên thi thể của hắn, Hồn Đế đứng chắp tay sau lưng kiêu ngạo, vẻ mặt vô tình.

Giống như một tảng nham thạch lạnh lùng.

Ầm!

Toàn trường dậy sóng,tất cả mọi người đều bọ biến cố đột nhiên đến này làm cho chấn động ngớ cả ra.

Quảng Dương và Bích Thiên như gặp phải mãnh thú, hoảng hốt lùi về phía sau.

Ngoại trừ việc sợ Chính Thần sẽ ra tay với bản thân ra, cũng lo lắng bản thân sẽ bị cuốn vào trong đống rắc rối này.

Thân phận Chính Thần quá nhạy cảm, dính một chút đã động toàn thân.

Trừ khi được mời đến, nếu không một Chính Thần gần như sẽ không thể đặt chân lên địa bàn của một Chính Thần khác.

Càng huống hồ gì Phong Hỉ thần quan là thần quan thủ tịch của âm Lạc cũng, cái chết của hắn đã định sẵn là sẽ dấy lên sự phẫn nộ của cung chủ Tụ Minh Chính Thần.

Bọn họ cũng không muốn bị giận cá chém thớt chút nào.

Quả nhiên, trên bầu trời xa xăm rất nhanh đã vang lên một tiếng hừ giận.

“Tam Hồn Chính Thần, ngươi lại dám xâm nhập vào địa phận âm Lạc cung của ta, giết chết thần quan dưới trướng ta!”

“Nếu đã như vậy thì khai chiến đai.”

Tụ Minh Chính Thần mang theo sự phẫn nộ điên cuồng, vừa lên đã ra tay thẳng ngay.

Hồn Đế vẫn cứ không sợ.

“Nể mặt mà lại không biết xấu hổ.”

Bỏ lại câu nói này, hắn phất tay áo lên nghênh chiến.

Trận chiến đấu giữa hai Chính Thần vốn không triển khai nguyên thuật.

Nhưng cho dù là Qu Tàng, Hư Uyên hay là Quảng Dương, Bích Thiền, toàn bộ đều lui về thật xa, sợ sẽ bị dư âm đó giết chết.

Tụ Minh Chính Thần lúc mới bắt đầu còn chưa có lòng tự tin gì.

Bởi vì trong 27 Chính Thần ban đầu, thực lực của Hồn Đế có thể ổn định ở vị trí top năm.

Nhưng cứ đánh rồi đánh, hắn phát hiện ra có gì đó không đúng lắm.

Thực lực của đối phương cũng chẳng mạnh hơn bản thân bao nhiêu.

Quan sát kỹ một chút mới phát hiện ra thủ đoạn ghê gớm nhất của hắn đã không thấy đâu rồi.

“Tam Hồn châu của ngươi đâu?”

“Ha ha ha ha, ngươi không xong rồi!”

Ở đây là sân nhà âm Lạc cung của hắn, hắn có thể có được sự gia trì không ngừng.

Chỉ cần trận chiến đấu có thể tiếp tục kéo dài thì hắn có phần nawsmc hắc sẽ đánh bại được Hồn Đế.

Nhưng sự tự tin của hắn còn chưa kéo dài được một phút thì đã trở thành sợ hãi.

Bởi vì, lại có thêm một Chính Thần nữa đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn không thèm nói gì đã can dự vào trận chiến này.

“Loạn Vân Chính Thần!”

Tụ Minh Chính Thần vừa đánh vừa kinh hãi la lên.

“Ta với ngươi không thù không oán…”

Tu Đế đột nhiên xuất hiện không thèm quan tâm đến cảm nhận của đối phương.

“Ha ha ha ha! Không phải ngươi lợi hại hay sao, người tài phải dốc sức mà!”

Áp lực của Hồn Đế đột nhiên giảm đi, cũng lạnh lùng chế nhạo nói: “Bọn ta chỉ đến tìm vào người, ngươi có tư cách gì mà bất mãn chứ?”

“Nể mặt ngươi rồi đó biết chứ?”

Lấy một địch hai, Tụ Minh Chính Thần lập tức không chống trả lại được.

Vừa nãy hắn còn hừng hực khí thế, bây giờ chỉ muốn buông tay.

“Dừng tay!”

“Đây chỉ là hiểu lầm cả thôi, ta cho phép các ngươi mang người đi đấy…”

“Bọn ta còn cần ngươi cho phép sao?”

Tu Đế đang đắc thế nào có ý định tha người.

Không những không dừng tay, ngược lại còn mạnh bạo hơn, trực tiếp áp đáo tư thế của Tụ Minh Chính Thần.

“Ngươi thì là cái quái gì chứ, bọn ta đến âm Lạc cung của ngươi tìm người chính là vinh hạnh cho ngươi rồi.”

Hồn Đế thở dài: “Thích đánh nhau như vậy thì cứ đánh tiếp là được rồi.”

Thoáng chốc, Tụ Minh Chính Thần đã rơi vào thế hạ phong.

Những thần quan của âm Lạc cung ở xung quanh kinh sợ vạn phần, còn muốn nhào lên giúp đỡ.

Nhưng theo Tu Đế sang đây còn có mười mấy Thiên Thần của Thiên Dẫn cung nữa.

Đám người này vừa mới lên đã liên thủ, phát động công kích về phía những thần quan quả âm Lạc cung.

Trận chiến này đánh cho trời long đất lỡ không còn thấy ánh trời trăng.

Cuối cùng, Tụ Minh Chính Thần bị thương nặng nền, chết đi bảy đại thần quan cấp Thiên Thần dưới trướng, đến cả âm Lạc cung tinh của bản thân cũng bị Tu Đế và Hồn Đế cướp sạch một phen như thế hổ dữ.

Không những không đòi bồi thường, ngược lại còn bị tổn thất thảm trọng.

Sau khi bận rộn xong tất cả, đám người của hai đại thần cung lại trở lại hiện trường.

Đám cấp cao của thánh địa và Tà Hoàng điện mồ hôi mồ kê đầm đìa, hơn triệu môn đồ của các đại tông môn run lẩy bẩy, sợ sẽ bị Chính Thần tiêu diệt.

Chuyện này ầm ĩ thật sự quá lớn.

Trận chiến giữa các Chính Thần vốn không phải chưa từng xảy ra, nhưng lúc nào cũng có điểm dừng.

Nhưng kiểu như hai Chính Thần liên thủ xâm nhập vào nơi của một Chính Thần khác như lần này vẫn là lần đầu tiên.

Có thể đoán được rằng chuyện này chắc chắn sẽ dẫn đến một trận sóng gió dữ dội, thậm chí thay đổi cả lề lối trong tương lai của Nguyên Tiên giới.

Còn Hồn Đế và Tu Đế làm ra tất cả những chuyện này lại làm như chẳng có ai.

Cũng hết cách, năm xưa bọn họ chính là Thiên Đế, càn quấy quen rồi.

Mấy năm nay tự dưng lại nhiều thêm mấy mươi Chính Thần có thể ngang hàng với bọn họ vốn đã khiến bọn họ không thoải mái rồi, lần này cũng xem như là nhân cơ hội để phát tiết.

“Bọn ta sang đây chỉ vì có một ước định với Khương Thành mà thôi.”

Tu Đế lạnh lùng nhìn đám người Quy Tàng: “Các ngươi đi theo Khương Thành hay là theo bọn ta, tự mình chọn đi.”

Hồn Đế hờ hững nói: “Gia nhập Thiên Nghiễm cung, các ngươi sẽ có được sự che chở của ta, đãi ngộ sẽ không thua gì Giới Thần.”

“Nếu như theo Khương Thành thì qua đó rồi bọn ta sẽ không tâm sống chết nữa.”

Hắn vốn không thân thuộc gì với đám người Quy Tàng, Hư Uyên, chẳng xem trọng gì với chút cảnh giới thấp bé của bọn họ.

Nhưng nếu những người này đã là bạn của Khương Thành thì giữ lại ở bên cạnh có lẽ còn có chút tác dụng ha?

Quy Tàng và Hư Uyên nhìn nhau một cái, ánh mắt cùng lúc trở nên kiên định.

“Bọn ta chọn Khương Thành.”

Lựa chọn này khiến các môn đồ của các đại tông môn ở đằng sau hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Hai cái dùi to tướng trước mặt kia các ngươi lại không ôm lấy, lại cứ phải chạy theo Khương Thành?

Nói xem Khương Thành đó là ai cơ chứ, lại có thể khiến hai Chính Thần giúp hắn tìm người, thể diện cũng lớn ghê.

Hơn nữa gần như lại cùng tên với luyện khí sư thiên tài từng tung hoành xuất thế mấy ngàn năm trước nữa.

Đối với sự lựa chọn của Quy Tàng và Hư Uyên, Hồn Đế cũng chẳng thất vọng gì.

Chỉ gật đầu rồi thôi.

Sau đó, ánh mắt của hắn lướt sang triệu tiên nhân kia.

"Tất cả những người quen biết Khương Thành đều có thể đến nương nhờ Thiên Nghiễm cung và Thiên Dẫn cung."

"Ai dám cản trở, gây hại thì chờ vạn kiếp bất phục đi!"

Chương 2240: Tiên Võ châu hiện nay

Hồn Đế nói mấy lời này đương nhiên không phải vì có hảo cảm gì với bạn của Khương Thành.

Chỉ là vì để bớt đi vài chuyện mà thôi.

Dù sao thì trận với âm Lạc cung này chắc chắn sẽ dấy động, chi bằng nhân cơ hội này truyền tin này ra ngoài.

Để những người mà Khương Thành can tìm chủ động tìm đến cửa bọn họ.

Như vậy thì Kỷ Linh Hàm và mấy môn đồ của Phi Tiên môn chỉ cần còn ở Nguyên Tiên giới có lẽ sẽ hiện thân.

Chỉ là, hắn cuối cùng vẫn đánh giá thấp sức ảnh hưởng của trận chiến này.

Sau khi tin tức này được truyền ra ngoài, các châu các đại thần cung ở khắp Nguyên Tiên giới đều vì thế mà chấn động.

Các Chính Thần và Thiên Thần còn tưởng Hồn Đế, Tu Đế muốn đến để xáo lại thế lực.

Nếu không thì đến tiến công âm Lạc cung làm quái gì chứ?

Còn về tìm người, chắc chắn chỉ là một cái cớ để gây rối mà thôi.

Còn về các Chính Thần thì đều đã bắt đều bận rộn chiêng trống rùm beng.

Có người thì liên lạc với nhau, kết thành liên minh.

Còn có người thì lo gia tăng thực lực, chuẩn bị ứng phó với việc có thể nghênh kích bất cứ lúc nào.

Còn đám Thánh Chủ, Đạo Thần, Đạo Thánh thì lại bàn luận xem Khương Thành là ai.

"Nghe nói không những có Thiên Dẫn cung và Thiên Nghiễm cung thôi đâu, đến cả Thiên Hạnh cung và Thiên Lưu cung gần đây cũng đi khắp nơi tìm người."

"Cũng là tìm bằng hữu của Khương Thành kia à?"

"Không sai!"

"Ôi vãi thế, Khương Thành này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Bốn Chính Thần giúp hắn tìm người, thế này thì mặt mũi lớn nhường nào chứ?"

"Có phải đó là luyện khí sư Khương Thành mà ba ngàn năm trước từng xuất hiện ở Thiên Lư cung không nhỉ?"

"Người đó không phải bảo là đã mất tích rồi hay sao?"

"Hơn nữa người đó đến từ Hám Thiên cung, là tu tiên lưu đấy, sao có thể có giao tình với nhiều Chính Thần như vậy được."

"Cho dù thế nào thì bằng hữu của Khương Thành chắc chắn là một thân phận rất đáng tiền hiện giờ."

"Lại chả phải à…"

Do có lời nói cuối cùng của Hồn Đế, quả thực đã có không ít người quen cũ của Khương Thanh nghe tin thì tức tốc đến hai thần cung.

Nhưng cũng có không ít người xem thân phận này như một cái bùa hộ thân.

"Nghe nói có tông môn khi bị vây công diệt phái, một đệ tử nội môn đột nhiên nhảy ra nói là bạn của Khương Thành."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó đối phương quả nhiên đã dừng việc tiến công lại, đưa người này ra ngoài vô cùng cung kính, sau đó mới quay người

chiến tiếp.”

“Khoa trương dữ vậy?”

“Bốn vị Chính Thần che chở mà, ai dám không nể mặt mấy phần chứ?”

“Có phải là giả mạo không thế?”

“Thà tin là có còn hơn tin là không mà, lỡ như thật sự giết phải người mà bốn vị Chính Thần muốn tìm thì ai có thể đỡ cho nỗi chứ?”

Khi khắp nơi ở Nguyên Tiên giới xuất hiện đủ loại ồn ào, các thần quan dưới trướng Hồn Đế và Tu Đế cũng đau đầu nhứt óc.

Mỗi ngày đều có “bạn của Khương Thành” đến nương nhờ nườm nượp.

Trong đó, đa phần đều là mạo nhận.

“Không thèm quan tâm nữa.”

“Toàn bộ đưa hết về Tiên Võ châu là được rồi.”

“Phải đó, để tự bản thân Khương Thành đau đầu đi, dù sao thì hawsnn bảo chsung ta tìm người chứ đâu phải chúng ta phải phân thật giả gì đâu.”

Mà trong khoảng thời gian này, Thành ca cũng gặp không ít chuyện.

Sau khi chia tay với bảy Thiên Đế, hắn cùng với Lẫm Đế quay về Tiên Võ châu.

Tinh hệ lúc trước vây quanh bảy đại lục vì mất đi sự ràng buộc của Hám Thiên phủ mà giờ đây đa phần đều tản ra.

Mà hai vị Thiên Đế là Lăng và Tiêu cũng mang theo người đích hệ của Hám Thiên cung rời đi, mất tích khỏi tầm mắt người ngoài.

Nhưng Tiên Võ châu hiện giờ lại không hề trở nên tĩnh lặng, ngược lại còn ồn ào hơn trước mấy chục lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, ở đây xuất hiện đạo ấn.

Điều đó có nghĩa là có cơ hội trở thành Chính Thần tiếp theo.

Thời gian ba ngàn năm Khương Thành đến Huyền giới, Nguyên Tiên giới đã xuất hiện mấy chục đạo ấn mới.

Có cái đã thúc sanh ra được Chính Thần mới.

Còn có cái vẫn đang ở trong trạng thái bị tranh đoạt ở chỗ cũ.

Đạo ấn ở Tiên Võ châu này chính là một trong số đó.

Ở gần Tiên Võ châu, Khương Thành có thể cảm nhận được lực Thiên Đạo nồng đậm, giống như một biển Thiên Đạo khác đã dời tới đây vậy.

Còn Lẫm Đế thì đã dừng ngay lại.

“Ta không sang đó nữa.”

Thành ca có phần không hiểu: “Có ý gì đây?”

“Khu vực đạo ấn xuất hiện, những Chính Thần và Cổ Thánh khác không thể nào lại gần.”

Khương Thành nghĩ thấy cũng phải.

Nếu như Chính Thần có thể can dự thì cứ lên dọn sạch hiện trường, đạo án nào còn có phần của người khác nữa chứ.

Lẽ nào đây cũng là một trong những lí do Hám Thiên Cổ Thánh phải rời đi?

“Cho dù là tu thần hay tu tiên đều có thể tranh đạo ấn ư?”

“Có thể cả.”

Lẫm Đế nhìn Khương Thành một cái, hờ hững nói” “Ta biết ngươi có năng lực khiêu chiến vượt cấp vô cùng dữ, nhưng mà ngươi đừng có tưởng bản thâm mình có thể ổn định giành được đạo ấn.”

“Thứ mà đạo ấn thuộc về đa phần đều phải xem thiên mệnh.”

“Có lẽ người chiến thắng sau cùng là một Đạo Tôn, Đạo Thánh cũng không chừng.”

Khương Thành biết nàng đã hiểu lầm mục đích của mình.

Lần này trở về Thiên Võ châu chỉ là vì để tìm đám người Ngộ Sơn và Trường Dương, Trường Linh.

Tuy vẫn chưa từng thừa nhận thân phận đồ tử đồ tôn kia của bọn họ, nhưng tốt xấu gì cũng xem như là người của mình,

hơn nữa còn mang trên người tên tuổi Phi Tiên môn, cũng không thể không quản được.

“Nếu như ta nói cho ngươi từng có một đạo ấn bày ra trước mặt ta nhưng ta đã từ chối không chút do dự, ngươi có tin không?”

Với tâm tính của Lẫm Đế trước giờ luôn ở trên cao cũng nhịn không được mà bĩu môi.

“Tự luyến cũng phải có giới hạn, trò đùa này chẳng vui chút nào cả.”

“Vậy ngươi cứ xem như ta đang đùa đi.’

Nói xong, Khương Thành quay đầu tiến vào địa giới Tiên Võ châu.

Hoặc có lẽ là do nguyên nhân mất đi Cổ Thánh, toàn bộ bảy lục địa kia hiện giờ đều đã có hình dáng kì quái.

Có cái thì vuông vức, có cái lại có hình dáng của vì sao.

Khương Thành vừa bước vào phạm vi của bảy đại lục này thì cảnh tượng phía trước mặt đã trở nên sặc sỡ muôn màu.

Khu vực đạo ấn xuất hiện, lực Thiên Đạo nồng đậm, sự tuần hoàn quy tắc cũng hỗn loạn.

Hắn rõ ràng là tiến về hướng Tiên Cực đại lục, nhưng cuối cùng lại từng bước vào trong Thương Lan đại lục.

Cảm nhận mức độ của lực Thiên Đạo nồng đậm xung quanh, hắn lựa chọn phương hướng của Tiên Cực đại lục rồi bay thẳng về trước.

Nhưng bay cả ba phút vẫn cứ vòng vòng ở nguyên một chỗ.

“Thiên Đạo làm đảo loạn phương hướng đúng là khó hiểu.”

Hắn chỉ có thể thúc động đạo tâm, mở ra thánh giới của bản thân.

Cảnh tượng xung quanh ngay lập tức đã biến thành một dáng vẻ khác, giống như bị một bức màn che quấy nhiễu vậy.

Mà lúc này, hắn mới phát hiện ra vị trí hiện tại của bản thân chính là địa phận cũ của Phi Tiên môn ở Thương Lan đại lục.

Khẽ cảm nhận một chút, hắn trở nên kinh ngạc.

“Trong Phi Tiên môn này lại vẫn còn người à?”

Hắn mở thánh giới ra, bay vào trong.

Trận phá và cấm chế dọc đường đi nhiều hơn trước, nhưng mà đối với hắn mà nói, đây cũng kiểu có như không.

Cứ bay đến chính điện, phía trước đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng dáng.

“Ai đó?”

“Khương chưởng môn?”

“Ôi trời ơi, ngươi cuối cùng cũng trở về rồi.”

“Sư tôn!”

Xuất hiện trước mặt hắn không phải đám người Ngộ Sơn và Trường Dương thì còn là ai nữa chứ?

Một khắc sau, mọi người đã ngồi quanh ở chính điện.

Trước khi Khương Thành rời đi, Phi Tiên môn như mặt trời ban trưa, sporlight còn hơn cả Hám Thiên cung nữa, quy mô thậm chí đã đạt đến bảy tám triệu người nữa.

Nhưng giờ đây xuất hiện trước mặt hắn chỏ còn lại hơn ngàn người.

Sư đồ Ngộ Sơn và Trường Dương thì vẫn ở đấy, sớm đã gia nhập vào hàng ngũ mười mấy Đạo Thần cao giai như Diệu Du và Xung Vi cũng vẫn còn.

Điều khiến Khương Thành cang thấy ngoài ý muốn hơn là hai “nội gián” Đoan Phong và Thiên Hợp cũng vẫn ở đây.

Hắn có chút muộn phiền, gián điệp sao lại không rời không bỏ thế này?

Chương 2241: Đạo ấn nhận chủ

“Sư tôn, ngươi không biết mấy năm nay bọn ta sống như thế nào đâu, hu hu hu.”

Ngộ Sơn vẫn là phong cách không biết xấu hổ trước kia.

Ôm lấy chân Khương Thành, nước mắt nước mũi tèm nhem khóc lóc khổ sở.

“Bọn ta thảm quá rồi.”

“Thảm thế nào?”

Khương Thành nheo chặt mày, trầm giọng hỏi: “Lẽ nào toàn bộ mấy triệu môn đồ đều bị giết hết rồi sao?”

Ngộ Sơn ngơ ra.

“Vậy thì không có.”

Trường Dương ở một bên cười nói: “Sư tổ, ngươi hiểu lầm rồi, mấy người đó chỉ rời khỏi Phi Tiên môn mà thôi.”

“Sau khi Hám Thiên Cổ Thánh rời đi, Phi Tiên môn chúng ta mất đi chỗ dựa lớn nhất, dẫn đến sức hấp dẫn giảm sút.”

“Cây đại thụ chắn gió khi xưa cũng gây ra không ít địch ý từ các thế lực.”

“Lại thêm vào sự xuất hiện của đạo ấn, cục diện càng ngày càng hỗn loạn, rất nhiều môn đồ phải chuồn đi.”

“Bọn ta cũng không thể nào tiếp tục đứng vững ở Tiên Cực đại lục nữa, cuối cùng chỉ có thể quay về Thương Lan đại lục.”

Đoan Phong cảm thán một hơi: “Nguyên nhân lớn nhất vẫn là không còn chỗ dựa chính, Khương chưởng môn ngươi không ở đây, lòng của các môn đồ đều tiêu tán.”

Lúc này Thành ca mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn nghĩ là thêm đống đại sự nữa, hóa ra chỉ là lòng người tiêu tán mà thôi, chút chuyện vặt ấy mà.

“Các ngươi không đi tranh đoạt đạo ấn sao?”

Mấy người đang ngồi đều là tu tiên lưu, bình thường chẳng thèm bận tâm đến tu thần lưu, cảm thấy mấy Hư Thần, Giới Thần kia căn bản chẳng ổn tí nào, chỉ là thùng rỗng.

Bảo bọn họ lựa chọn đi tu thần ấy à, có đánh chết cũng không bằng lòng.

Nhưng đổi thành Chính Thần… vậy thì ngon cơm rồi.

“Không phải bọn ta không muốn, mà là quá khó rồi.”

“Phải đó, đạo ấn khó giành quá.”

Dưới sự phổ cập kiến thức của bọn họ, Khương Tành xem như đã biết cách thức tranh đoạt đạo ấn.

Tổng kết lại chính là không có cách.

Trước khi đạo ấn được nắm giữ thì nó vô hình vô chất, nhìn không thấy cũng cảm nhận không được.

Dù cho nó có xuất hiện trước mặt thì ngươi cũng không thể nào biết được.

Mỗi một người đến Tiên Võ châu đều sẽ dùng cách thức mà bản thân nghĩ là được để cảm nhận, đi tìm kiếm, thậm chí có người thật sự còn đi vào được vài bí cảnh thần kì.

Chính bởi vì đến cả cách thức tỉ thí cũng không có, cũng không biết nên cố gắng theo hướng nào nên mới là khó nhất.

“Ngày mà đạo ấn nhận chủ, quy tắc Thiên Đạo của Tiên Võ châu sẽ khôi phục lại bình thường.”

“Rất hiển nhiên, bây giờ chưa có ai có được cả.”

Khương Thành đột nhiên hiểu rõ ra: “Hóa ra là như vậy à.”

“Khương chưởng môn, ngươi cũng trở về để tranh đoạt đạo ấn sao?”

“Sư tôn mà đã ra tay thì chắc chắn có thể đoạt được về tay.”

Kĩ thuật nịnh hót của Ngộ Sớn vẫn rất thuần thục: “Mấy Giới Thầm Thiên Thần rồi Thánh Tôn gì đó, bây giờ đều đang phí công vô ích rồi.”

“Đạo ấn vẫn luôn chờ đợi, bây giờ cuối cùng đã chờ được chủ nhận đã định sẵn trong mệnh của nói rồi.”

“A, lẽ nào chúng ta sắp được tận mắt nhìn thấy một Chính Thần được sinh ra ư…”

Đám người một bên vừa thầm chửi, ngươi tâng bốc người ta xong rồi có thể chừa cho bọn ta một con đường sống không.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng bọn họ vốn không thật sự xem trọng Khương Thành.

Tranh đoạt đạo ấn cũng không phải xem thiên phú cảnh giới thực, thậm chí đến cả khí vận cũng chẳng phải, chủ yếu vẫn

phải xem duyên phận.

Ai mà biết được Chính Thần tiếp theo sẽ là ai chứ?

“Ta không có ý định sẽ đi tranh đoạt đạo ấn.”

Khương Thành đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, nhìn mây tản mây trôi trên bầu trời ngoài điện.

“Chỉ là Chính Thần nhỏ nhoi, còn chẳng đáng để ta để mắt đến.”

Được thôi, thật ra bản thân hắn cũng biết rõ, biết bản thân sẽ chẳng nhận được sự công nhận của Thiên Đạo.

Căn bản không thể nào trở thành Chính Thần được.

Chỉ có điều là lời nói này lại khiến những người ngồi đó tất nhiên không tin được.

Ngộ Sơn vẫn cứ tâng bốc như cũ.

“Không hổ là sư tôn, đến cả Chính Thần cũng không thèm để mắt đến.”

“Xem kìa, đây là cảnh giới gì chứ, ta đây khó mà đuổi kịp.”

Vào lúc hắn đang nịnh hót, Khương Thành đã chầm chậm bước ra khỏi cửa điện.

“Lần này ta đến đây là dự định đưa các ngươi rời khỏi Tiên Võ châu.”

“Nơi đây Thiên Đạo quá hỗn loạn rồi, cũng không thích hợp để kiến lập tông môn…”

Lời này của hắn còn chưa nói xong, trên đỉnh đầu đã vang lên một tia điện.

Ầm!

Âm thanh vang lên, đầu tóc xinh đẹp của Thành ca cũng bốc khói.

“Khương chưởng môn!”

“Tình huống gì vậy?”

Mọi người ngơ ngác chạy ra.

Không phải chứ?

Dựa vào thực lực của ngươi cũng không đáng bị vậy chứ?

Đám người Trường Dương và Trường Linh suýt chút không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Xem ra mấy năm nay sư tổ ăn không ngồi rồi, đến cả một tia sét nhỏ nhoi như vậy cũng không tránh được nữa.

Ngay sau đó, nụ cười của bọn họ chợt cứng lại.

“Đạo ấn!”

Tiếng thét khó thể tin được của Đoan Phong và Thiên Hợp đã phá tan sự yên tĩnh.

“Là đạo ấn đấy!”

“Khương chưởng môn vậy mà lại có được đạo ấn!”

Bọn họ vốn chưa từng thấy đạo ấn bao giờ.

Nhưng mỗi một người đều tin chắc rằng Khương Thành đã có được đạo ấn.

Không phải chỉ vì trên người hắn có được khí tức Thiên Đạo đặc thù, uy áp nhanh chóng tăng lên, còn bởi vì Thương Lan Đại lục đang nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đây chính là phản ứng sau khi đạo ấn nhận chủ.

“Ôi trời ơi là trời!”

Đám người Diệu Du và Xung Vi hoàn toàn bùng nổ.

“Ôi vã cả chưởng, thế này cũng hoang đường quá rồi nhỉ?”

“Chỉ đi ra khỏi cửa là đạo ấn trực tiếp đánh luôn lên đầu, còn có thể được thế luôn?”

“Lẽ nào đều bị Ngộ Sơn nói trúng rồi, đạo ấn thật sự đang chờ đợi Khương chưởng môn?”

Trên bầu trời cao phía xa, Tiên Mẫu mang theo ý vị sâu xa nhìn xuống.

Vẻ mặt bốn kim đồng ngọc nữ bên cạnh khó hiểu.

“Ngươi thật sự đã tặng đạo ấn cho hắn ư?”

“Người này có tài có đức gì chứ?”

“Hơn nữa ta thấy hắn bất kính với ngươi, không giống như người tôn sùng Thiên Đạo, ngược lại lại giống như một dị số có thể phá hỏng Thiên Đạo hơn.”

Trong giọng điệu của bọn họ mang theo ý bất bình.

Nhưng mà khóe miệng của Tiên Mẫu lại mang theo nụ cười nhạt.

“Chính bởi vì hắn là một dị số nên ta mới cố ý tặng hắn.”

“Hả? Vì sao chứ?”

Trong ánh mắt của Tiên Mẫu mang theo sắc thái của trí tuệ nồng đậm.

“Một khi hắn dung hợp đạo ấn, vậy có nghĩa là hắn đã phụ thuộc vào Thiên Đạo, từ đó sẽ cùng được cùng mất với Thiên Đạo.”

“Đến lúc đó, hắn sẽ không còn là một dị số nữa.”

Bốn kim đồng ngọc nữ đột nhiên bừng tỉnh ra.

Quả đúng vậy, thần đạo thật ra là một phần của Thiên Đạo.

Một khi Khương Thành chuyển sang tu thần đao rồi thì hắn với Thiên Đạo chính là một thể rồi.

Đến lúc đó, hắn còn định lấy đầu đi chống phá Thiên Đạo sao?”

“Thần chủ anh minh!”

Tiên Mẫu lắc đầu.

“Dựa theo cá tính của hắn, có lẽ sẽ không lựa chọn dung hợp với đạo ấn.”

“Hả? Thế gian này còn có người có thể cự tuyệt sự mê hoặc của việc có thể trở thành Chính Thần hay sao?”

“Đương nhiên là có, ví dụ như người đang ở Huyền giới kia.”

Nhắc đến Di, bốn kim đồng ngọc nữ không hẹn mà cùng lộ ra vẻ địch ý.

Hiển nhiên, bọn họ cũng từng có qua lại với “sản phẩm thất bại” đặc biệt này, hơn nữa còn biết rõ hắn lợi hại đến đâu.

Tiên Mẫu từ từ nói: “Người hi vọng có được đạo ấn quá nhiều, nếu như không dung hợp thì những người khác sẽ cướp.”

“Đến khi đó, hắn sẽ trở thành mục tiêu công kích ở Nguyên Tiên giới.”

Nàng nhìn xuống dưới bằng ánh mắt tỏ tường, giống như sau những tầng lớp mây dày đặc nhìn thấy được cảnh tượng vô tận vậy.

Còn ở bên này, vô số những người tranh đoạt đạo ấn nhanh chóng bay về hội tụ ở Thương Lan đại lục.

Hiển nhiên, bọn họ đều cảm nhận được động tĩnh của việc đạo ấn nhận chủ.

“Đây là một âm mưu.”

Nụ cười của Tiên Mẫu mang theo sự đắc ý nhỏ.

“Dù hắn đã nhìn ra được dụng ý của ta thì cũng không thể tránh được khỏi kiếp này.”

Chương 2242: Dâng đến tận cửa rồi

Khương Thành vốn không biết Tiên Mẫu đang chú ý đến bản thân mình.

Nhưng hắn biết đâu chắc chắn là do đối phương cố ý làm.

Mà hắn quả thực cũng không muốn dung hợp đạo ấn này.

Chỉ là hắn lúc này chẳng có cơ hội để lựa chọn, bởi vì ngay bước tiếp theo đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Những tiên nhân khác khi trở thành Chính thần, đạo ấn sẽ như thuốc tể, nhanh chóng dung hợp vào với đạo tâm.

Cuối cùng thay đổi đạo tâm mục tiêu, khiến họ hình thành mối liên hệ đặc biệt với Thiên Đạo.

Bước này vốn nên là việc nước chảy thành sông, thuận lợi vô cùng.

Nhưng đạo ấn lúc này sau khi tiến vào cơ thể Khương Thành lại không hề thành công dung hợp với đạo tâm của hắn.

Đạo tâm của hắn sớm đã hòa thành một thể với ba ngàn huyền văn rồi, căn bản không còn là một đạo tâm bình thường.

Loại đạo tâm này, đạo ấn tỏ ra vô cùng xa lạ với bản thân.

Hai cái khi tiếp xúc với nhau lập tức phát ra xung đột mãnh liệt.

Một bên là đạo tâm vô cùng quan trọng, một bên là đạo ấn đại diện cho Thiên Đạo.

Hai cái này phát sung ra xung đột trong bất kì cơ thể của ai thì cũng sẽ mang lại hậu quả vạn kiếp bất phục.

Khương Thành lúc này vẫn đang là Thánh Chủ cũng không phải ngoại lệ.

Khi hai thứ va chạm với nhau, sau lần phát nổ đầu tiền, hắn sớm đã toi đời một cách hoa lệ rồi.

Ngoại giới lúc này, đám người Ngộ Sơn và Trường Dương vẫn còn đang mang theo tâm trạng kích động, ngưỡng mộ, hướng về xem quá trình "thành thần" của Khương chưởng môn.

Nào có biết rằng đột nhiên toàn thân Khương Thành lại toát ra lực xung kích dữ dội.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong.

Cả người đều bị bay ngược ra sau.

Giờ khắc này, sự tuần hoàn của quy tắc Thiên Đạo ở Thương Lan đại lục lại lần nữa trở nên hỗn loạn.

Cả đại lục lúc thì móp mép, khi thì chồng chất, lúc lại duỗi thẳng.

Giống như đang bị nhào nặn một cách điên cuồng.

Ba ngàn quy tắc cũng mất đi sự điều phối trơn tru, bắt đầu trở nên hỗn loạn không quy luật.

Mà cho dù là Ngộ Sơn, Đoan Phong hay là Trường Dương, Diệu Du, hay chăng là những tiên nhân đang vội vội vàng vàng nhanh chóng đến đây cũng không thể có được sức lực chống lại, thoáng chốc đã bị bài xích ra ngoài.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Đứng trên tinh không, mọi người nhìn về vị trí của Thương Lan đại lục.

Phát hiện ở đó đã biến thành một đoàn ánh sáng rực rỡ.

Giống như đột nhiên đã trở thành một mặt trời vậy.

Nhưng từ trên người nó có thể cảm nhận được làn sóng dao động đáng sợ, lại đủ hủy diệt đi mỗi một người.

“Không phải là dung hợp đạo ấn sao, sao lại như vậy được?”

“Hoặc là do bản thân Khương chưởng môn quá đặc biệt nên quá trình này mới khác người ta đúng không?”

Lúc này, những tiên nhân bị bài xích ra cùng với những người cạnh tranh ở sáu đại lục còn lại chạy sang, toàn bộ đều đã đến vùng tinh không này.

“Là ai?”

“Ai đã có được đạo ấn đấy?”

“Đáng ghét, sự cố gắng mấy năm nay phí hoài vô ích rồi sao?”

“Ta không phục, dựa vào đâu mà không phải là ta?”

“Rốt cuộc ai đã may mắn lọt vào mắt xanh của đạo ấn vậy chứ?”

“Hi vọng hắn dung hợp thất bại.”

“Đạo ấn nào có chuyện dung hợp thất bại chứ?”

Nghe đến lời nghị luận của bọn họ, đám người Trường Dương và Đoan Phong thầm thấy không hay rồi.

tiên nhân vừa mới có được đạo ấn vốn sẽ không lập tức trở thành Chính Thần mạnh mẽ ngay.

Bọn họ vẫn cần có một khoảng thời gian để nâng cao cảnh giới, cố định thực lực.

Chỉ là, những Chusnh Thần trước kí vốn không gây ra quá nhiều động tĩnh, cả quá trình dung hợp cũng thuận lợi vô cùng.

Chờ đến khi những người khác nhanh chóng đến thì căn bản cũng chẳng bireets được ai đã có được đạo ấn.

Nhưng lần này, động tĩnh của Khương chưởng môn gây ra quá lớn.

Mấu chốt quan trọng nhất là cả quá trình dung hợp của hắn lại quá "rõ ràng".

Cả Thương Lan đại lục trước mắt chỉ còn lại có mỗi mình hắn, muốn thu hút nhường nào thì thu hút nhường ấy.

Chờ lát nữa há chẳng phải sẽ bị tất cả mọi người phát hiện hay sao?

Nhìn thấy đám Thiên Thần và Thánh Tôn mạnh mẽ đến hiện trường, bọn họ càng ngày càng hoảng hơn.

Bọn họ vốn không biết rằng Khương Thành lúc này đã chết rồi.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

"Ting! Kí chủ có được một tấm Hóa Ý, có thể dẹp sạch bất kì ý chí nào của mục tiêu mang theo."

"Ting! Kí chủ hồi sinh!"

Khi Khương Thành lại lần nữa sống lại, trong thanh công cụ của hệ thống đã có nhiều thêm một tấm phù đặc biệt.

"Dẹp sạch ý chí mà mục tiêu mang theo?"

"Là ý gì đây?"

Hắn còn thật sự không hiểu nỗi, tấm phù này có thể giải quyết được nguy cơ mà đạo ấn mang lại hay sao.

Nhưng mà phương án của hệ thống trước nay đều rất đáng tin, hắn vẫn rất thành thục khóa mục tiêu là đạo ấn, sau đó nhấn nút sử dụng.

Ngay khắc sau, hai sự tồn tại ở thế như nước với lửa của đạo ấn và đạo tâm đã bị cưỡng hành tách ra.

Còn đạo ấn vốn mang theo ý chí Thiên Đạo nồng đậm, trên bề mặt dần dần có một vạch ánh sáng.

Ngay sau đó lại trở thành một viên hạch óng ánh.

Từ trên viên hạch đó, Khương Thành không còn cảm nhận được khí tức nguy hiểm nữa, hắn chỉ có thể cảm nhận được đạo mênh mang dạt dào và thuần túy đến cực điểm.

Trong thoáng chốc, hắn cuối cùng cũng có chút giác ngộ.

Đạo tâm của những Chính Thần khác không thể chống lại sự xâm chiếm của luồng ý chí này, hai thứ sẽ bị cưỡng chế hợp lại làm một với nhau.

Nhưng đạo tâm của bản thân đã "biến dị" rồi, nó không thể vào được.

Lại thêm vào linh ý của bản thân mình quá mạnh, ý thức tự chủ cao, vậy nên mới hình thành xung đột kịch liệt với nó.

Mà Hóa Ý phù vừa rồi đã trực tiếp thanh trừ ý chí của Thiên Đạo trên đạo ấn rồi.

Vậy nên thứ hiện ra trước mặt bản thân là một viên đạo hạch vô chủ khác.

Hắn hiện giờ giống như lại một lần nữa trải qua cơ duyên "Vẫn giới tiên tàng".

Chỉ có điều lần này rất đặc biệt, đạo trong đạo hạch chất chứa không phải đến từ một Thánh Chủ nào cả, mà là đến từ Thiên Đạo.

Sau khi hiểu rõ hết tất cả mọi thứ, Thành ca suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Sau khi Hám Thiên Cổ Thánh rời đi, Tiên Võ châu đã không còn quy tắc có Vẫn giới tiên tàng nữa rồi.

Hắn vốn còn đang buồn bực về việc làm sao để gia tăng đạo tự thân lên đây.

Đạo quy tắc quá cao cấp, lúc gia tăng cần phải cực kì mạnh mẽ, còn khó hơn rất nhiều Thánh Chủ khác.

Dưới tình huống bình thường, hắn không biết phải đến năm nào tháng nào mới có thể tăng lên được Thánh Chủ đỉnh phong nữa.

Không ngờ rằng buồn ngủ lại gặp chiếu manh, đạo ấn lại chủ động dâng đến tận cửa.

Hắn lập tức bắt đầu hấp thu đạo hạch đặc thù này.

Tiên Mẫu thầm quan sát động tĩnh ở phía dưới có phần ngây ra.

Nàng vốn không hề biết về sự tồn tại của hệ thống, càng không biết gì mà Hóa Ý phù, nhưng nàng có thể cam nhận được đạo ấn kia đã mất đi liên hệ.

“Sao lại có thể như vậy được?”

“Hắn đã không dung hợp với đạo ấn, cũng không từ bỏ đạo ấn, ngược lại ta lại mất đi đạo ấn, Thiên Đạo cũng vì thế mà khuyết đi một phần?”

Âm mưu của nàng dường như đã có phần sai sót.

“Rốt cuộc hắn đã làm những gì?”

Trong đôi mắt của Bà Sa Ngọc nhân mang theo sự nghi ngờ vô kể.

Cuối cùng, chuyển hóa thành một sự kiêng kỵ sâu sắc.

“Xem ra người này thật sự chính là kẻ địch mạnh nhất của Thiên Đạo.”

Ánh sáng chói lọi của Thương Lan đại lục dần dần dịu đi.

Theo sự biến mất ý chí Thiên Đạo của đạo hạch, sự hỗn loạn của vùng đại lục này cũng bình ổn trở lại.

Những tiên nhân quan sát ở bên ngoài đã không còn bị bài xích ra nữa.

“Kết thúc rồi sao?”

“Chính Thần mới xuất hiện rồi à?”

“Ta lại muốn xem thử rốt cuộc là ai đây.”

“Cùng đi đi!”

Trên bầu trời đen vạch lên vô số những ngôi sao băng.

Trên thì Thiên Thần, dưới thì Đạo Tôn, không biết có bao nhiêu tiên nhân đang xông thẳng về hướng của Phi Tiên môn.

Chương 2243: Làm người phải thành thật

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngộ Sơn biến sắc.

“Toi rồi, sư tôn trốn không được rồi.”

“Nhiều người xông đến tìm đạo ấn như vậy làm sao giờ?”

Đám người Trường Dương và Đoan Phong cũng mang theo vẻ mặt tuyệt vọng.

Dựa vào thực lực Thánh Chủ bình thường của bọn họ, cho dù có muốn chống lại cũng không có năng lực đó.

“Chỉ có thể hi vọng Khương chưởng môn đã trốn đi trước rồi thôi.”

“Hi vọng hắn cát nhân tự có thiên tướng đi.”

Những lời cầu nguyên của bọn họ đường nhiên sẽ không có chút tác dụng nào rồi.

Thành ca căn bản không hề có thói quen là sẽ trốn đi, càng huống hồ gì bây giờ hắn đang bận rộn hấp thu đạo hạch đó vào cơ thể nữa.

Sau khi chính thức hấp thu, hắn mới phát hiện mức độ quá đỗi mạnh mẽ của viên đạo hạch này.

Bên ngoài thì nó còn không bằng một phần mười ngàn mấy đạo hạch của mấy Vẫn giới tiên tàng trước.

Nhưng đạo ẩn chứa trong đó lại ngược lại.

“Nhiều đạo như vậy, không mất mấy trăm năm sẽ không hấp thu hết được.”

Mà lúc này, hắn đã không còn thời gian để tiếp tục hấp thu được nữa rồi.

Nhưng đã nhìn thấy từng bóng dáng như tên bắn lao lại gần, thoáng chốc đã vây quanh hắn chật như nêm.

“Là hắn sao?”

“Là hắn!”

“Cả Thương Lan đại lục chỉ có mỗi mình hắn, không sai được đâu.”

Có một vài cao thủ đến từ Tiên Cực đại lục lại nhận ra hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Đây chẳng phải là Khương chưởng môn sao? Chưởng môn của Phi Tiên môn đó, hóa ra hắn đã trở về rồi.”

“Cái gì mà chưởng môn của Phi Tiên môn chứ?”

“Ba ngàn năm trước, là vị luyện khí sư thiên tài của Thiên Lư cung đó.”

“Lại là hắn ư?”

Đám người ba lớp trong ba lớp ngoài vốn còn đang dự định lập tức ra tay với Khương Thành.

Nghe đến thân phận này thì liền thu lại hết địch ý.

Địa vị của đế khí sư vẫn không phải là bình thường.

Thậm chí có mấy chục người còn chủ động chắp tay với Thành ca.

“Khương đại sư, ngươi vẫn ổn chứ!”

“Hóa ra là ngươi…”

“Nếu đã là lão nhân gia ngươi, vậy bọn ta không tranh nữa.”

Trong những người này có năm Thiên Thần là Quan Minh, Hằng Vân, Mông Lệ.

Lúc trước Khương Thành có giúp bọn họ luyện chế qua đế khí siêu phàm, cũng xem như là có một phần ân tình.

Chỉ đáng tiếc bọn họ chỉ có thể tính là số ít.

Những Thiên Thần xung quanh có đến những hơn năm mươi người, còn có hơn hai mươi Thánh Tôn khác ở hiện trường.

Mấy người này tuy cũng bị thân phân đế khí sư của Khương Thành làm cho chấn động, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ vì thế mà bỏ qua sự mê hoặc của đạo ấn mang lại.

“Khương chưởng môn, đạo ấn đã được ngươi có được ư?”

Còn chưa đợi đến khi Thành ca đáp lại, Quan Minh Thiên Thần đã nhanh chóng đứng ra.

“Không không không, hắn chưa có được đạo ấn.”

Đám người Hằng Vân và Mông Lệ cũng theo đó phụ họa theo.

“Đúng, hắn đâu có được, các ngươi không cảm nhận được đạo vận của Khương đại sư sao, rõ ràng vẫn là tu tiên lưu.”

“Đúng thế, nếu hắn có được đạo ấn rồi, vật bây giờ có lẽ nên có được khí tức thần đạo thuần túy nhất rồi.”

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương, Đoan Phong nhanh chóng chạy đến hiện trường cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Các ngươi sai cả rồi, Khương chưởng môn chỉ vừa hay bế quan, vừa hay không bị bài xích ra ngoài thôi.”

“Cái gì mà đạo ấn, chẳng có chút liên quan gì với hắn cả…”

Vẫn may, nhân cơ hội này che đậy, sau đó sẽ không phải bị thành mục tiêu công kích của mọi người.

Chỉ đáng tiếc, Thành ca chẳng thèm nhận lấy chút ý tốt này của bọn họ.

“Ý gì vậy?”

“Rõ ràng ta đã có được đạo ấn, tại sao lại phải nói dối?”

“Làm người cần phải thành thật, có được thì nói là có được rồi.”

Tuy bản thân không cần đạo ấn, nhưng trổ hết tài năng giữa nhiều người như vậy, có được sự chủ động ưu ái của đạo ấn, đó cũng là một chuyện tốt có thể làm màu mà.

Sao lại có thể giấu đi chứ?

Phụt phụt!

Đám người Đoan Phong và Hằng Vân suýt chút té ngửa ngay tại chỗ.

Ngươi đã giúp hắn gỡ rối rồi, kết quả tự bản thân người ta lại cứ tự bộc phát, thế này thì còn có thể làm gì được nữa?

Lay không động, thật sự lay không động nữa.

Những tiên nhân khác ở một bên cũng ngây ra.

Bọn họ suy nghĩ thật lâu cũng không hiểu tại sao Khương thành lại chủ động nói ra.

Có người thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ tên này có phải đang có âm mưu gì hay không.

Sau khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi, trong hiện trường bỗng vang lên một tràn cười lạnh.

“Hừ, không ngờ Khương chưởng môn vẫn là một người thông minh.”

Người nói câu này là Chướng Vân Thánh Tôn của Tiên Cực đại lục.

Ban đầu Hám Thiên Cổ Thánh tọa trấn hắn luôn thành thật không dám có bất cứ động tĩnh gì.

Còn bây giờ thì không giống nữa, Hám Thiên Cổ Thánh không ở đây, hắn chẳng kiêng kỵ gì cả.

Người này từ từ bước lên mấy bước, ánh mắt đăm đăm nhìn vào Khương Thành.

“Xem ngươi vẫn chưa có khí tức thần đạo, chứng tỏ vẫn chưa dung hợp đạo ấn.”

“Nếu ngươi đã không dùng, vậy thì giao đạo ấn ra đây đi.”

Hạo Đường là một Thiên Thần khác đến từ Thương Vũ cung ở đối diện cũng không hề che đậy ý muốn tham lam của mình.

“Khương đại sư, một luyện khí sư thiên tài khiến người người kính nể như ngươi, lĩnh vực của ngươi là luyện khí chứ không phải là chiến đấu.”

“Vậy nên ngươi lo mà luyện khí đi là được rồi, mấy chuyện bảo vật gia tăng thực lực như đạo ấn này vốn không thích hợp với ngươi.”

“Giao cho mấy người bình thường đánh đánh giết giết bọn ta cũng xem như là giao cho người cần nó, để tránh phung phí của trời, ngươi nói xem?”

Mấy lời phát ngôn vô sỉ này khiến cho đám người Trường Linh và Diệu Du tức kinh khủng.

Còn đám người muốn giúp đỡ Thành ca như Quan Minh Thiên Thần lại càng không nhịn nổi mắng trách.

“Hạo Đường, ngươi đúng là vô sỉ hết chỗ nói mà.”

“Đạo ấn đã chọn Khương đại sư, đó chính là thiên mệnh thuộc về hắn, có liên quan gì đến những người khác chứ?”

“Càng huống hồ gì đạo ấn cũng đâu phải bảo vật bình thường gì, sao có thể giao ra được chứ?”

Trên thực tế thì Nguyên Tiên giới cũng không có tiền lệ đạo ấn đổi chủ bao giờ.

Những người lúc trước có đạo ấn trước khi trở thành Chính Thần đều đã có được sự che chở của Thiên Đạo.

Lại thêm vào việc hiểu đạo lí “im lặng là vàng”, lại càng không ai chủ động bộc lộ ra nữa.

Vì thế mà cảnh tượng Khương Thành bị một đống người vây quanh trước mắt vẫn là chuyện lần đầu tiên xảy ra.

Mọi người ở hiện trường từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy đạo ấn có hình dáng ra sao, càng không chắc chắn khi giết chết người có được rồi thì đạo ấn có lộ ra hay không.

Nhưng dù gì thì cũng sẽ có cơ hội trở thành Chính Thần.

Cho dù chỉ có một chút ít khả năng cũng đáng để thử một lần.

Dù sao thì người chết cũng là Khương Thành chứ đâu phải bản thân đâu.

“Thiên mệnh thuộc về à?”

Chướng Vân Thánh Tôn cười khinh miệt một tiếng.

“Nếu hắn vì đạo ấn mà bị giết thì chứng tỏ thiên mệnh không ở nơi hắn rồi.”

“Ngươi!”

Đám người Hằng Vân và Quan Minh tức giận sooii người, những ngay sau đó xung quanh đã dâng lên rất nhiều khí tức còn mạnh mẽ hơn.

Những Thiên Thần và Thánh Tôn có hứng thú với đạo ấn ở hiện trường quả thực có quá nhiều.

Chỉ dựa vào có mấy người bọn họ nào có thể trấn áp được hiện trường?

“Được rồi được rồi.”

Thành ca xua tay, ngăn mấy Thiên Thần lộ diện giúp bản thân mình lại.

“Chuyện này vẫn nên để ta đến giải quyết vậy.”

Hắn vừa định rút Thái Ngư kiếm ra để đại chiến một trận, sau đó lại mở hện thống hack lần nữa.

Phía trước mặt lại đột nhiên có thêm mấy bóng dáng.

Trên người người này mang chiếc váy dài hoàng cung màu tím, tư thái yểu điệu khiến người ta có một cảm giác như đứng trên núi cao, như ai thấy nàng cũng phải ngước nhìn vậy.

Nàng chỉ đơn giản là đứng đó, tất cả mọi người lại có cảm giác đáng sợ là có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

“Lẫm Đế!”

“Phược Linh Chính Thần!”

“Cng chủ Thiên Lưu cung!”

Đám người vốn còn mang sát khí đằng đằng kia nhất thời bị dọa lùi lại mấy bước.

“Sao nàng lại đến đây?”

“Lẽ nào nàng cũng có hứng thú với đạo ấn này ư?”

“Nàng ta đã là Chính Thần rồi, đạo ấn có tác dụng gì với nàng nữa chứ?”

Chương 2244: Được lắm đấy sư tôn

Quả thực đạo ấn không có tác dụng gì với Lẫm Đế cả.

Bởi vì một Chính Thần không thể nào đồng thời có được hai đạo ấn cả.

Sở dĩ nàng xuất hiện ở hiện trường là vì Thiên Đạo chí bảo Phược Linh sách thuộc về mình.

Khương Thành bị giết, lỡ như chí bảo không bộc lộ ra vậy há chẳng phải sẽ mãi mãi không còn tìm được tung tích hay sao?

Nàng đương nhiên không thể trơ mắt đứng nhìn chuyện này xảy ra được.

Mà nàng vừa xuất hiện, Chướng Vân Thánh Ton vừa rồi còn điên cuồng đã lập tức sợ hãi cụp đuôi.

“Phược Sách Chính Thần, ngươi xuất hiện ở đây có phần không hợp quy tắc nhỉ?”

“Quy tắc?”

Lẫm Đế mang vẻ mặt vô tình nhìn xuống hắn.

“Quy tắc do ngươi định ra?”

Chướng Vân Thánh Tôn há hốc mồm, lại chẳng dám đáp lại.

Hạo Đường Thiên Thần cũng không dám hứng lấy cơn nộ từ vị Thiên Đế đã từng này, chỉ có thể cẩn thận tỉ mỉ khuyên răn.

“Đạo ấn đâu có tác dụng gì với ngươi đâu, ngươi có tranh giành nó cũng vô nghĩa mà.”

“Hơn nữa, chư vị Chính Thần không phải đã định ước cả rồi sao, thống nhất không can dự vào chuyện tranh đoạt thần vì à?”

Hắn rất muốn nói một người đường đường là Chính Thần như ngươi chạt đến tranh đạo ấn với bọn ta quả thực là hiếp người quá đáng, đúng là không biết giảng võ đức mà.

Chỉ là mấy lời như thế này cuối cùng hắn cũng chỉ để trong lòng mắng mỏ thôi.

Chư vị Chính Thần ở Nguyên Tiên giới quả thực sẽ không can dự vào việc tranh đoạt thần vị.

Nhưng mà nguyên nhân vốn không phải vì bọn họ có đức cao vọng trọng gì, mà là mấy Chính Thần bọn họ làm không được.

Người có được đạo ấn trước lúc thành thần sẽ trải qua một thời kì “phát dục” yếu ớt.

Trong khoảng thời gian này, những Thánh Chủ Thánh Tôn, Thiên Thần khác có thể ra tay. Nhưng Chính Thần lại bị hạn chế của Thiên Đạo, đạo tâm của bọn họ chống không cho làm hại đồng loại vẫn chưa thành hình, cho dù có ra tay cũng không thể làm tổn hại được mục tiêu.

Nói trắng ra, trận tỉ thí tranh đoạt thần vị này, Chính Thần đã thành công tấn cấp rồi.

Đương nhiên sẽ không quay trở về tham gian trận tỉ thí trước đó lần nào nữa.

Chỉ có chờ đối phương trở thành Chính Thần rồi mới có thể quyết đấu bình thường.

Đây cũng xem như là một cơ chế bảo hộ của Thiên Đạo.

Chỉ là nguyên nhân thực sự này chỉ có tự bản thân mấy mươi Chính Thần rõ mà thôi.

“Ai nói ta đến để tranh đoạt đạo ấn chứ?”

Lẫm Đế nhìn quanh đám người trước mặt một vòng, trong ánh mắt mang theo sự lãnh đạm của người bề trên.

Mọi người khẽ ngơ ra.

Ngay sau đó toàn bộ đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Nếu ngươi đã không tranh giành đạo ấn, vậy ngươi đến đây là…”

“Khương Thành là người của ta.” Lẫm Đế hờ hững nói.

“Cái gì?”

“Hắn là người của ngươi?”

Sắc mặt vui mừng vừa rồi của bọn họ lập tức vụt tắt, vẻ mặt lại sụp đổ lần nữa.

“Sao lại như vậy chứ?”

“Hắn không pahir tu tiên sao, sao lại có thể là người của ngươi?”

Trong mắt bọn họ, Khương Thành chính là một luyện khí sư thiên tài.

Luyện khí mà, sức chiến đấu chắc chắn không được.

Vậy nên cũng chỉ là con cừu béo chờ thịt mà thôi.

Nhưng bên cạnh con cừu này lại có một con cự long che chở, đám lang sói bọn họ cũng không thể không xem xét lại.

Trong đám người, có người vì quá thất vọng đã nhịn không được tỏ ra bất bình.

“Đã nói là không can dự vào việc tranh đoạt thần vị rồi, bây giờ ngươi che chở hắn chẳng phải đã thành can dự rồi sao?”

Lời còn chưa dứt, một Thiên Thần phía sau Hạo Đường đã bay ngược ra sau.

Ồn ào.

Mấy ngàn tiên nhân ở phía sau đều bị xung kích đột ngột đó đập trúng.

Trong xung kích đó có mang theo lực căn nguyên và thần đạo kì ảo, không biết có bao nhiêu người vì bị kích trúng mà xương cốt gãy lìa, ngất lịm đi ngay tại chỗ.

Thiên Thần đứng đầu trúng kích đó lại như tờ giấy vàng, thoi thoi thóp thóp.

“Nể mặt U Hạc Chính Thần sư tôn ngươi, hôm nay tha cho ngươi một mạng.”

Giọng điệu của Lẫm Đế mang theo sát ý lạnh lẽo, mấy người vốn còn ngờ nghệch không biết làm sao, lúc này cũng không rét mà run.

Thời khắc này, bọn họ cảm nhận sâu sắc được khoảng cách giữa Chính Thần và Thiên Thần.

Vừa rồi thậm chí bọn họ còn không nhìn thấy Lẫm Đế ra tay, giống như chỉ là một ánh nhìn đã đánh đám Thiên Thần thành ra như thế rồi vậy.

Đến cả Khương Thành cũng không thể không thừa nhận Chính Thần và Thiên Thần căn bản không phải cùng một cảnh giới.

Hai người không còn là sinh linh của cùng một thế giới nữa.

Hắn từng giết qua mấy Thiên Thần, nhưng lần trước chỉ đối diện có hình chiếu của Tu Đế mà đã không có sức đánh trả rồi.

Lẫm Đế mạnh mẽ ra tay che chở khiến cho đám người Ngộ Sơn và Trường Dương, Đoan Phong vui mừng khôn xiết.

Thể diện của Khương chưởng môn lớn quá, nhân mạch cũng rộng nữa, lại có thể có được cái chân của Chính Thần để mà ôm.

Đặc biệt là Ngộ Sơn, trong lòng lại bắt đầu liên tưởng.

Trước có Chiến Đế, sau có Lẫm Đế, lẽ nào sư tôn trước đó từng xảy ra chuyện gì đó với hai nữ đế trong số thập Thiên Đế này mà không thể cho người ta biết được ư?

Được lắm đấy, sư tôn!

Xem ra khi tên tuổi ngươi chấn động Nguyên Tiên giới, mọi người vẫn còn chưa hiểu rõ về ngươi rồi.

Nhất thời, sự kính ngưỡng của hắn dành cho Thành ca lại tăng thêm một bậc.

Sau khi triển khai thực lực chấn động tất cả mọi người ở hiện trường, Lẫm Đế lúc này mới chậm rãi quay người lại nhìn sang Khương Thành.

“Đạo ấn của ngươi đã bại lộ rồi, trước mỗi một ngày ngươi có thể trở thành Chính Thần, ngươi đều phải đối mặt với sự chú ý của vô số người.”

“Tuyệt cảnh khắp nơi đều là kẻ địch này chỉ có ta mới có thể giúp ngươi thoát khỏi thôi.”

“Nhưng ta có thể giúp ngươi được một lần không có nghĩa là lần sau vẫn còn giúp đỡ ngươi.”

Miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng hoang đường.

Không lâu trước đây nàng còn đoán là Khương Thành sẽ không thể có được đạo ấn, kết quả mới chớp mắt một cái tên này đã thật sự có được rồi.

Mà chuyện Khương Thành cũng không hề lập tức dung hợp đạo ấn như mấy Chính Thần bọn họ cũng khiến nàng thấy ngoài dự liệu.

Trên cơ thể người này rốt cuộc có bao nhiêu sự khác thường chứ?

“Ngươi muốn ám thị điều gì?”

Khóe môi Khương Thành chợt lộ ra nụ cười đầy ý vị.

“Lẽ nào ngươi còn muốn thu phí bảo hộ?”

Lẫm Đế vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cái từ phí bảo hộ này, nhưng mà ý nghĩa thì quả thực đúng là có cái ý này.

Nàng đột nhiên truyền âm.

“Bây giờ ngươi trả Phược Linh sách lại cho ta, ta sẽ tiếp tục che chở cho ngươi cho đến ngày ngươi trở thành Chính Thần.”

Còn về việc sau khi Khương Thành trở thành Chính Thần rồi nên đối đãi như thế nào thì đó lại là một chuyện khác.

Dù sao thì có ra sao nàng cũng không thể để mất Phược Linh sách được.

Nếu đổi thành bất cứ ai ở vị trí của Khương Thành cũng đều không chút do dự nào mà lựa chọn đồng ý.

Có được sự che chở tạm thời của Chính Thần, đãi ngộ này có nằm mơ cũng cầu không được.

Càng huống hồ gì còn đang ở trong thời kì địch ý vây quanh.

Chỉ đáng tiếc, Thành ca trước giờ đều không cần người khác che chở.

“Sau khi hoàn thành được bốn điều kiện của ta thì tự nhiên người sẽ có thể có được Phượt Linh sách rồi.”

Lẫm Đế nheo mắt lại, trong ánh mắt lộ vẻ không vui.

“Ngươi thế này là muốn chấp mê bất ngộ sao?”

“Cứ tưởng ta sẽ không ngồi nhìn ngươi bị giết thật sao?”

“Vậy ngươi cứ nhìn ta bị giết là được rồi. Thuận tiện nói thêm một câu, kể cả lần này ta cũng không cần ngươi ra mặt.”

Keng!

Hàn quang lóe lên, Thái Ngư kiếm tháo khỏi vỏ.

Nghênh đón thần sắc lạ thường của mọi người, Thành ca cười dài một tràn.

“Đạo ấn ở trên người ta, ta cũng không dung hợp.”

“Các ngươi có thể đến cướp bất cứ lúc nào, ta hoan nghênh cả.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngây ra cả.

Còn đám người Ngộ Sơn và Đoan phong lại biến sắc.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Không phải Lẫm Đế đã ra mặt che chở rồi sao, sao lại muốn ra tay nữa rồi?

Những Thánh Tôn và Thiên Thần ở phía đối diện vốn không vì một câu nói này của Khương Thành mà ra tay ngay lập tức.

Bọn họ cũng rất tò mò.

Lẽ nào Lẫm Đế và Khương Thành đã tan vỡ rồi?

Không định che chở hắn nữa sao?

Chương 2245: Đây còn là Luyện khí sư sao?

Các Thiên Thần và Thánh Tôn đang có mặt tại đó đều nhìn chằm chằm vào Lẫm Đế.

Cứ như thể chỉ có lời nàng ấy nói mới được tính.

Nếu nàng ấy không gật đầu thì không ai dám ra tay với Thành ca.

Nhưng Lẫm Đế lúc này không gật đầu cũng không lắc đầu.

Vì vậy, bây giờ mọi người đều không thể hiểu được thái độ của nàng.

Nếu chúng ta vây đánh Khương Thành thì nàng sẽ phản ứng như thế nào?

Tình thế bế tắc khó giải thích này khiến Thành ca cực kỳ khó chịu.

Tình huống gì thế này?

Rõ ràng là ta rút kiếm trước mặt các ngươi, kết quả các ngươi đều nhìn về phía nàng ấy?

Có thể tôn trọng nhân vật chính một chút được không?

“Ngươi, cả ngươi nữa, không phải các ngươi vừa nãy rất nóng lòng sao?”

Hắn dùng kiếm chỉ vào Hạo Đường Thiên Thần và Chướng Vân Thánh Tôn.

“Mau lại đây lấy đạo ấn của ta đi chứ, sao lại đột nhiên sợ rồi?”

Bị chỉ đích danh trước đám đông, Hạo Đường và Chướng Vân không nén được giận.

Nếu không phải Lẫm Đế bảo vệ ngươi thì bọn ta sợ ngươi chắc?

Hai người họ một lần nữa cùng nhìn về phía Lẫm Đế.

“Phược Linh Chính Thần, bọn ta nể mặt ngươi mới không cướp đạo ấn nữa.”

“Kết quả hắn lại chủ động khiêu khích bọn ta, bọn ta không đánh trả thì sao được chứ?”

Lẫm Đế đương nhiên hiểu rõ hai người này chỉ là ngoài mặt nói hay ho vậy thôi.

Chứ nếu bọn họ thật sự không muốn cướp đạo ấn thì bây giờ đã có thể rời khỏi đây rồi.

Nhưng bây giờ hiện trường vẫn đông đúc đến nghẹt thở, thật ra đối phương đang nghĩ gì, trong lòng bọn họ đều biết rất rõ.

“Nếu hắn đã muốn đánh, vậy các ngươi cứ chiều ý hắn.”

Nàng cũng muốn ép Khương Thành quay đầu.

Đúng lúc có thể nhân cơ hội này để hai người bọn họ gây chút áp lực cho Khương Thành.

Khi nghe thấy lời này của nàng, Chướng Vân và Hạo Đường bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng họ cũng có thể yên tâm rồi.

“Chính Thần đã ra lệnh, bọn ta nào dám không tuân theo?”

“Khương Thành Khương đại sư, đây là do ngươi tự chuốt lấy!”

Nói xong, hai người bọn họ cũng không cho Thành ca có cơ hội phản hồi mà đã vung thánh khí xông thẳng qua đó.

Khi hai thánh giới đồng thời áp sát, Khương Thành cảm nhận được áp lực này chỉ sau áp lực mà lần trước Tu Đế đem lại.

Quy tắc thánh giới của hắn ngay lần đầu tiên đã bắt đầu chấn động dữ dội.

Đó chính là giao phong của đạo.

Khác với phương thức đá chọi với đá của thánh giới trong trận chiến trước đây, thánh giới công kích của đối phương lần này biến hóa khôn lường.

Vừa tấn công đã làm rung chuyển trung tâm thánh giới của hắn.

Đến nỗi Thành ca ngay lần đầu tiên đã không thể thành công sử dụng nguyên thuật tứ bách trọng.

Trước đó, hắn đã từng có chiến tích lấy một chọi hai, giết chết hai vị Thiên Thần.

Nhưng lần này không giống với lần trước, bởi vì trước mặt hắn có một Thánh Tôn.

Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn nếu nói về đạo hạnh, cả hai đều đã đạt đến vị diện tối cao của Nguyên Tiên giới.

Tuy nhiên, Thánh Chủ đỉnh phong thì điều khiển thánh giới giống như đang cố gắng nhấc một cục đá lớn lên vậy, còn Thánh Tôn thì lại điều khiển nó giống như đang điều khiển ngón tay của mình.

Mặc dù cả hai đều có thể phát huy uy lực, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Sau khi cảm nhận được cấp độ thánh giới của Khương Thành, những tiên nhân ở xung quanh không có ai coi trọng hắn.

“Chênh lệch quá lớn rồi.”

“Đây mà đánh cái gì nữa chứ, hắn thậm chí còn không phải là Thánh Chủ đỉnh phong.”

“Thua là cái chắc.”

Lúc bấy giờ, những người có lòng tin với Thành ca cũng chỉ có đám người Ngộ Sơn và Trường Dương mà thôi.

Khương chưởng môn đúng là không làm bọn họ thất vọng.

Hắn quyết đoán thúc giục linh ý, công kích ý thức vào hai người kia.

Vẫn là chiêu trò này, lợi dụng linh ý để kiềm chế đạo của đối phương, khiến ưu thế thánh giới của đối phương không thể

phát huy hết ra bên ngoài.

Nhân cơ hội này, hắn cuối cùng cũng phát huy được nguyên thuật tứ bách trọng.

Phượng hoàng lửa vừa tung ra, thánh giới của Chướng Vân Thánh Tôn đã gặp phải đả kích.

Mặc dù chưa đến mức hủy diệt, nhưng thế tiến công mạnh mẽ lúc trước của hắn đã hoàn toàn thất bại, hắn buộc phải chuyển sang thế phòng thủ.

Còn Hạo Đường Thiên Thần ở bên cạnh hắn, lúc này dưới sự cản trở hai tầng của Thái Thượng Hóa Đạo và công kích linh ý, vẫn duy trì được thế tiến công.

Nhưng sự tấn công của hắn chưa đến mức chí mạng.

Mặc dù hắn không ngừng rung chuyển thánh giới của Thành ca, nhưng trong thời gian ngắn vẫn không thể giành được chiến thắng.

Khương Thành chống lại đòn tấn công của hắn, liên tục thúc giục nguyên thuật tứ bách trọng, tấn công dữ dội về phía Chướng Vân Thánh Tôn.

Sau khi nguyên thuật lần thứ tư được đánh xuống, thánh giới của Chướng Vân cuối cùng đã bị phá hủy.

Tình huống như thế này Thành ca đã gặp phải tám trăm lần rồi.

Hắn thúc giục Kiếm đạo thập tam trọng một cách rất thuần thục, cùng với công kích linh ý song kiếm hợp bích đi đến thắng lợi cuối cùng.

Đường đường là một Thánh Tôn cứ thế mà bỏ mạng tại đây.

“Chuyện này sa o có thể chứ?”

Bên ngoài xôn xao cả lên.

Các tiên nhân lúc trước còn coi Khương Thành là một con cừu non, bây giờ đều giống như có thêm nhận thức mới vậy.

Thì ra Thánh Chủ còn mạnh hơn Thiên Thần?

“Thánh Chủ bình thường lại có thể trực tiếp giết chết Thánh Tôn sao?”

“Hơn nữa còn là một chọi hai?”

“Có phải quá điên cuồng rồi không?”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lẫm Đế cũng có chút không thể tin được.

Trước đây nàng đã từng chứng kiến trận chiến ngắn ngủi giữa Khương Thành và Tu Đế.

Nhưng nàng vẫn không thể lý giải được việc nguyên thuật tứ bách trọng được phóng ra bốn lần liên tiếp.

Một Thánh Chủ bình thường sao lại biết nhiều môn quy tắc đến như vậy?

Hơn nữa Hồn lực của hắn rốt cuộc thâm hậu đến mức nào mà lại có thể dùng nó nhiều lần như vậy.

Chướng Vân vừa bị giết chết, Hạo Đường liền đón nhận sự “chăm sóc” đặc biệt từ Thành ca.

Ngay cả Thánh Tôn còn không thể cản được, huống hồ là một Thiên Thần như hắn?

Ngay lần đầu bị nguyên thuật tứ bách trọng đánh trúng, hắn đã có linh cảm tai họa ngập đầu sắp ập đến.

“Dừng tay!”

Hắn cuối cùng cũng ý thức được, bản thân căn bản không phải là đối thủ Khương Thành.

“Dừng lại ở đây đi!”

“Đạo ấn là của ngươi, ta thật sự không cần nữa, ta sẽ rút lui tại đây….”

Đánh đến bước này rồi, Thành ca sao có thể dừng lại được chứ.

“Đừng mà!”

“Vừa nãy chẳng phải còn nói luyện khí sư tầm thường như ta, không xứng có được đạo ấn sao?”

Trong khi nói, Khương Thành lại một lần nữa phóng ra nguyên thuật.

“Chẳng phải nói đưa đạo ấn cho nhân sĩ cao siêu như các ngươi mới không phí phạm của trời sao?”

“Sao ngươi có thể bỏ cuộc được, phải kiên trì đến cùng chứ!”

Hạo Đường đã bị đánh đến mức không có cơ hội nghỉ xả hơi, hắn chỉ có thể vừa liều mạng chống cự vừa tu bổ thánh giới của bản thân.

Các tiên nhân ở xung quanh đều rơi vào trầm tư.

Đây có còn là luyện khí sư trong ấn tượng của bọn họ không?

Không phải nói luyện khí sư không giỏi chiến đấu sao?

Ở trước mặt Khương Thành, hình như bọn họ mới chính là người không giỏi chiến đấu.

Khi dư vị của nguyên thuật lần thứ ba hoàn toàn bị phân tán, Hạo Đường Thiên Thần cũng đã nối gót theo Chướng Vân Thánh Tôn.

Hai thi thể trên mặt đất vô cùng chướng mắt.

Trận chiến chỉ diễn ra trong hai phút ngắn ngủi.

Ngoài Chính Thần ra, e là không còn ai có thể giết chết hai cường giả đỉnh phong này nhanh như vậy.

Tuy nhiên, trận chiến này thật ra cũng là giới hạn thực lực hiện tại của Thành ca.

Nếu vừa nãy có thêm một Thiên Thần thì thánh giới của hắn sớm đã vỡ từ lâu rồi, đến lúc đó e là sẽ có kết cục khác.

Nguyên thuật của hắn đã phóng ra bảy lần, Hồn lực cũng còn lại không nhiều.

Tuy nhiên có nền tảng hệ thống, hắn vẫn có thể hiên ngang chiến đấu.

“Còn ai muốn đạo ấn nữa không?”

“Bây giờ có thể đứng ra.”

Nhìn Thái Ngư kiếm vẫn chưa được bọc lại, tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư.

Thật ra có rất nhiều người trong số họ cũng đoán được Khương Thành có thể đã sức cùng lực tận.

Nhưng không có ai dám đứng ra ứng chiến.

Ngộ nhỡ bản thân ra mặt, người tiếp theo chết chính là bản thân thì sao?

Hơn nữa, Lẫm Đế vẫn chưa bỏ mặc Khương Thành, ai dám bảo đảm nàng sẽ không can thiệp một lần nữa chứ?

Chương 2246: Liễu yếu đào tơ

Đám đông rút ào ào về phía xung quanh giống như thủy triều vậy.

Không lâu sau, ở hiện trường chỉ còn lại đám người của Phi Tiên môn.

Ngộ Sơn ngay lập tức bắt đầu nịnh bợ.

“Chúc mừng sư tôn lại giết được kẻ địch mạnh!”

Đám người Trường Dương và Đoan Phong cũng không chịu thua kém.

“Không hổ là sư tổ, ngay cả Thánh Tôn cũng có thể giết chết một cách nhẹ nhàng như vậy.”

“Ta biết ngay Khương chưởng môn nhất định sẽ thắng mà, quả đúng như dự đoán….”

“Một mình đẩy lùi hàng chục vị Thiên Thần và Thánh Tôn, đây là sức mạnh đáng sợ gì vậy?”

Đối lập với bọn họ, Hằng Vân, Quan Minh và mấy vị Thiên Thần khác không hề lạc quan như vậy.

“Khương đại sư, ngươi vẫn là nên nhanh chóng rời khỏi Tiên Võ châu, tìm một nơi để lánh nạn đi.”

“Những người này mặc dù bây giờ đã rút lui rồi, nhưng bọn họ nhất định sẽ không tha cho ngươi mà bám riết không buông.”

“Đúng đó, sức cám dỗ của đạo ấn quá lớn, đủ để khiến bọn họ chó cùng rứt giậu.

Khương Thành hoàn toàn không để tâm tới lời khuyên của bọn họ.

Rời khỏi ư?

Đang đùa đấy à, có hệ thống mà còn phải chạy trốn sao?

Hơn nữa, tạm thời hắn vẫn chưa thể rời khỏi Tiên Võ châu được, nếu không, những bằng hữu lúc trước chẳng phải sẽ không thể tìm thấy hắn sao?

"Tạm thời cứ ở đây trước đã."

"Đợi đến khi tìm được tung tích của Tiểu Hàm bọn họ rồi hẵng đổi chỗ khác."

Hắn đã quyết định như vậy rồi, đám người Ngộ Sơn và Trường Dương đương nhiên sẽ ủng hộ hết mực.

Hai quản gia của môn phái là Đoan Phong và Thiên Hợp thì lại vô cùng lo lắng.

"Những Thiên Thần và Thánh Tôn đó không hề rời khỏi Thương Lan đại lục, mà đang đóng quân ở gần chúng ta."

"Đây rõ ràng là nhắm vào Khương chưởng môn."

"Phải như thế nào mới được đây?"

Đám người Hằng Vân và Quan Minh đều đã rời khỏi rồi, hiện tại, người duy nhất có thể cho mọi người cảm giác an toàn chính là Lẫm Đế.

Cũng chính vì sự tồn tại của nàng, những cao thủ bên ngoài mới nhẫn nại chịu đựng, không dám vượt quá giới hạn.

Một khi nàng rời khỏi thì chính là lúc Phi Tiên môn bị vây đánh.

"Khương chưởng môn, không biết Lẫm Đế và ngươi là mối quan hệ gì?"

"Liệu có thể nhờ nàng ấy ra tay đuổi toàn bộ đám người kia đi để diệt trừ tai họa không?"

"Nếu không, ngày nào cũng bị người khác theo dõi, tai họa có thể ập đến bất kỳ lúc nào!"

Thành ca nói thầm trong lòng, sao ta có thể cầu xin nàng ấy được chứ?

Đừng nói đến việc phải trả giá Phược Linh sách, cho dù không phải trả giá bất kỳ thứ gì, hắn cũng không thể đem cơ hội thể hiện này cho một người ngoài như nàng được.

“Lẫm Đế chỉ là khách của Phi Tiên môn mà thôi, sao các ngươi có thể để một nữ tử liễu yếu đào tơ như nàng ấy ra mặt chém chém giết giết được chứ?”

“Đây không phải là đạo tiếp đãi khách đúng đắn, cũng không đúng với nguyên tắc làm người của ta.”

Mọi người trong phút chốc không biết nói gì.

Ngay cả bản thân Lẫm Đế cũng không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười.

Nàng đã sống nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên có người nói nàng liễu yếu đào tơ.

Cứ như vậy, Phi Tiên môn bỗng dưng trở nên yên lặng một cách kỳ lạ.

Thương Lan đại lục trước đây chỉ có Thánh Chủ là thiên hoa bản, bây giờ thì có mấy chục Thiên Thần toạ trấn, hơn nữa con số này vẫn đang tiếp tục gia tăng.

Đạo ấn vốn đã thu hút sự chú ý của nhiều người.

Tin tức Khương Thành có được đạo ấn hơn nữa còn chưa hợp nhất rất nhanh đã truyền tới Ngoại giới với tốc độ bùng nổ.

Ngày càng có nhiều cao thủ đuổi đến Thương Lan đại lục.

Nếu không phải có Lẫm Đế tọa trấn ở đây thì e là Phi Tiên môn sớm đã bị san bằng mấy trăm lần rồi.

Ngoại giới cũng đang thảo luận sôi nổi về chuyện này.

“Hắn rốt cuộc muốn làm gì vậy?”

“Không hợp nhất đạo ấn cũng không chạy trốn, đây chẳng phải tự tìm đường chết sao?”

“Thực lực của Khương Thành vẫn rất mạnh…”

“Giết chết Thiên Thần và Thánh Tôn tuy rằng rất mạnh, nhưng vẫn không đủ để giữ được đạo ấn.”

“Chắc là hắn ỷ có Lẫm Đế bảo vệ.”

“Chỉ cần Lẫm Đế không có ở đây, hắn nhất định sẽ chết không có chỗ chôn thây!”

Những lời bịa đặt này được đồn ầm lên và ngày càng lan rộng.

Nội bộ Phi Tiên môn cũng vô cùng hoảng loạn.

Cũng may bây giờ chỉ còn lại hơn một nghìn thành viên chủ chốt, nếu như đổi thành quy mô mấy trăm triệu người như trước đây, sợ là một làn sóng phản môn sẽ lại tiếp diễn.

Trong khoảng thời gian này, Khương Thành luôn bận rộn hấp thụ đạo hạch trong cơ thể, không ngừng tiến lên cảnh giới Thánh Chủ đỉnh phong.

Nhưng cũng chính vào ngày này, nhóm người đầu tiên được tìm thấy là đám người Lưu Duyên, Thiên Lâm và Minh Trì đã được đưa tới Tiên Võ châu.

Nhìn về Thương Lan đại lục ở phía xa kia, Hóa Quần Thần Quan phụ trách việc dẫn đường đã đưa ra lời khuyên cuối cùng.

“Tình hình hiện tại của Khương Thành chắc các ngươi cũng đã nghe nói rồi.”

“Việc hắn có được đạo ấn đã bị bại lộ, nói ngày chết của hắn đang cận kề cũng không hề sai.”

“Các ngươi bây giờ đi nương nhờ hắn, chẳng khác gì tự tìm đường chết.”

“Theo ta thấy, chi bằng hãy về Thiên Hạnh cung đi…”

Hắn vẫn hy vọng có thể mời chào nhóm luyện đan, luyện khí đại sư này về.

Đám người Lưu Duyên và Minh Trì xua tay.

“Ngươi đừng phí lời nữa, Khương chưởng môn ở đâu, bọn ta sẽ ở đó.”

“Người đang cận kề cái chết không phải là hắn, mà là những kẻ không biết tự lượng sức mình kìa!”

Lòng tin của bọn họ đối với Thành ca sớm đã đầy đến mức bùng nổ rồi.

Trước đây, tình huống chênh lệch xa hơn thế này, bọn họ cũng không phải chưa từng gặp, cuối cùng chẳng phải đều chuyển nguy thành an sao?

“Tiểu bối, ngươi chưa từng trải, không hiểu cũng là chuyện bình thường.”

“Cứ xem tiếp đi, không bao lâu nữa tình thế nguy hiểm này tự ắt sẽ được giải quyết thôi.”

Trước niềm tin chiến thắng khó hiểu này của bọn họ, Hóa Quần cũng cạn lời.

Đối với tình hình trước mắt, cho dù có Lẫm Đế tọa trấn e là cũng không thể trụ được lâu.

Suy cho cùng, những cao thủ đến đây thực sự quá nhiều.

Chỉ dựa vào sức mạnh của một Chính Thần thì không đủ.

Sự xuất hiện của đám người Lưu Duyên và Minh Trì nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ Thành ca.

Điều này làm cho những trưởng lão của Phi Tiên môn là Ngộ Sơn và Đoan Phong cũng cảm thấy không thể tin được.

Bị lâm vào tình thế khó thoát bị kẻ địch bao vây, nhưng bọn họ lại chủ động đến nương nhờ, đây dường như không phải là lựa chọn sáng suốt.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho nhóm luyện đan, luyện khí đại sư này, đám người Quy Tàng, Hư Uyên, Thanh Vân và Thái Thường cũng lần lượt đổ xô đến Phi Tiên môn.

Cuối cùng, ngay cả người của Long tộc là Thương Tật, Thương Khung và Huyền Hải cũng nườm nượp kéo đến.

Trong phút chốc, Phi Tiên môn ban đầu khá vắng vẻ, bây giờ đã náo nhiệt trở lại.

Những cao thủ bên ngoài vẫn luôn theo sát nhất cử nhất động của Khương Thành, mỗi ngày trên bầu trời của Phi Tiên môn có bao nhiêu con chim bay qua bọn họ đều nắm rất rõ, đương nhiên bọn họ cũng biết được sự gia nhập của những người này.

“Những người này bị điên hết rồi à?”

“Sớm không gia nhập, muộn không gia nhập, bây giờ lại gia nhập vào Phi Tiên môn?”

“Đây chẳng phải đến chết chung sao?”

“Nói thật lòng, lần đầu khi nhìn thấy có người gia nhập Phi Tiên môn, ta còn tưởng Khương Thành chiêu gọi được trợ thủ đắc lực cơ, ai mà ngờ chúng chỉ là một đám Đạo Thánh Đạo Thần mà thôi….”

“Ha ha ha, lúc này ai dám giúp hắn đây?”

“Đợi thêm tý nữa đi, cho dù người có đông một chút, Lẫm Đế cũng không thể ứng phó nổi.”

“Đến lúc đó chúng ta chỉ cần khiêu khích một chút, để những người khác thu hút sự chú ý của Lẫm Đế, sau đó có thể ra tay cướp đạo ấn về!”

Tình hình của Thương Lan đại lục biến chuyển từng ngày, cuối cùng, ngay cả Tu Đế, Hồn Đế và Huyền Đế đều cảm thấy áp lực.

“Tiểu tử đó sẽ không chết trong vòng vây thật đấy chứ?”

“Hắn chết cũng không sao, nhưng những món chí bảo của chúng ta thì phải làm thế nào đây?”

“Có Hạ Khanh ở bên cạnh bảo vệ hắn, chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?”

Hạ Khanh là tên thật của Lẫm Đế, đây là người bảo vệ mà bọn họ đã sắp đặt bên cạnh Khương Thành.

“Tình hình của Thương Lan đại lục bất kỳ lúc nào cũng có thể mất kiểm soát, Hạ Khanh cũng khó mà đảm bảo có thể sống sót đưa được hắn ra ngoài.”

“Nếu thật sự không được, chúng ta chỉ có thể cùng nhau ra mặt thôi.”

Chương 2247: Một yêu cầu

Cuộc trò chuyện tương tự cũng xảy ra giữa Lẫm Đế và Khương Thành.

“Hồn Đế, Tu Đế và Huyền Đế bảo ta chuyển lời đến ngươi, nếu như muốn bọn họ giúp ngươi giải vây thì hãy giao ra Thiên Đạo chí bảo trước.”

“Bọn ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn cho đến ngày ngươi trở thành Chính Thần.”

Dường như sợ Thành ca sẽ không tin, Lẫm Đế còn đặc biệt thêm một lời bảo đảm.

“Ngươi yên tâm, bọn ta nói được làm được, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, nếu không đạo hạnh sẽ mất hết….”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành xua tay một cách bất lực.

“Ngươi không cần phải thề, ta cũng đâu có nói không tin ngươi.”

Lẫm Đế vui mừng ra mặt: “Vậy là ngươi đồng ý rồi?”

“Đồng ý cái gì?”

“Ngươi…”

Lẫm Đế thất vọng tràn trề, suýt chút nữa tức đến mức ra tay với hắn ngay tại chỗ.

Giọng điệu của nàng nhanh chóng hạ xuống.

“Ta khuyên ngươi đừng có chấp mê bất ngộ, hiện tại có ít nhất hàng trăm Thiên Thần đang giám sát xung quanh Phi Tiên môn.”

“Cục diện như thế này đừng nói là ngươi mà ngay cả ta cũng chỉ có thể tạm tránh mũi nhọn.”

“Chỉ khi bốn người bọn ta liên thủ lại mới có thể phá vỡ cục diện, ngoài cách này ra, cả Nguyên Tiên giới này ngươi sẽ không thể tìm được con đường sống thứ hai đâu!

Khi nói ra những lời này, thật ra trong lòng của nàng vẫn còn ẩn giấu sự nghi ngờ sâu sắc.

Tại sao Khương Thành cho đến nay vẫn chưa hợp nhất đạo ấn?

Lẽ nào thật sự giống như những gì hắn nói lúc đầu, là đã từng có một đạo ấn đặt trước mặt của hắn nhưng đã bị hắn từ chối sao.

Lẫm Đế âm thầm lắc đầu, không thể nào, trên thế giới này sao lại có người có thể cưỡng lại sự cám dỗ của việc trở thành thần

được chứ?

Nhất định là trong cơ thể hắn xuất hiện điều gì đó bất thường, nên căn bản không thể trở thành thần chăng?

Khương Thành không biết nàng đang nghĩ gì.

Thành ca từ trên ghế đứng dậy, kéo giãn gân cốt, rồi nhìn ra ngoài cửa.

“Xem ra cũng đã đến lúc rồi.”

Hắn ban đầu định hấp thụ xong đạo hạnh trong cơ thể, tăng thêm một phần thực lực, sau đó mới đi đánh một trận với đám người bên ngoài.

Nhưng xem ra bây giờ e là không thể đợi được đến ngày đó.

Sau khi trở về từ Huyền giới, hắn thật ra vẫn còn lại hơn bốn mươi triệu huyền tinh, có thể dùng nó để tăng nguyên thuật.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, với cục diện trước mắt này, cho dù bản thân hắn có tăng nguyên thuật đến mức bát bách trọng thì cũng phí công mà thôi.

Lần này chỉ có thể dựa vào hệ thống hack hoạt động lại.

Còn không bằng bấm kỹ năng, như vậy còn chết dứt khoát hơn.

Nghĩ đến đây, hắn thở phào một hơi: “Ta có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

Lẫm Đế hơi nhíu mày lại: “Ngươi cuối cùng đã nghĩ thông rồi?”

“Đúng vậy, ta nghĩ thông rồi, đã đến lúc xử lý đám người ngoài kia rồi.”

Lẫm Đế lộ ra nụ cười hài lòng.

“Chỉ cần ngươi trả lại Thiên Đạo chí bảo cho bọn ta, bọn ta có thể đem ngươi rời khỏi an toàn.”

“Ngươi hiểu lầm rồi, ta không có ý định chạy trốn.”

Khương Thành nhẹ nhàng nói: “Người ta đã nhiệt tình đến, sao ta có thể không tiếp đãi được chứ?”

“Ngươi muốn giết chết những Thiên Thần và Thánh Tôn đó ư?”

Lẫm Đế chau mày nhưng vẫn gật gật đầu.

“Được.”

Khoảng thời gian này nàng cũng vô cùng khó chịu.

Ta đường đường là Chính Thần, các ngươi lại dám bao vây ta, đúng là không biết sống chết!

“Mặc dù không thể chắc chắc một trăm phần trăm, nhưng nếu bốn người bọn ta sử dụng Thiên Đạo chí bảo, giết chết mấy chục tên Thiên Thần cũng không có vấn đề gì.”

Khương Thành cười vui vẻ lắc đầu: “Ngươi lại hiểu lầm rồi, sao ta có thể nhẫn tâm để một nữ tử yếu đuối mỏng manh như ngươi đối đầu với kẻ địch mạnh được chứ, đương nhiên là ta phải tự mình ra tay rồi.”

“Yêu cầu của ta với ngươi chỉ có một, đó chính là cả ngày sau đây hãy ở yên trong Phi Tiên môn.”

“Ngươi nói gì cơ?”

Nụ cười của Lẫm Đế chợt tắt.

Nàng không thèm để tâm đến lời đánh giá nữ tử yếu đuối kia, ngay lập tức không nhịn được mà xác nhận lại một lần nữa.

“Ngươi định một mình đi giải quyết đám người kia thật sao?”

Thành ca gật gật đầu.

“Không sai, nếu ngươi ở bên cạnh ta bọn họ sẽ lo trước lo sau, cản trở ta một lần giải quyết hết đám người đó.”

“Vậy nên cảm phiền ngươi đừng đi đâu cả, cũng đừng có đi theo ta.”

“Ngươi điên rồi sao?”

Lẫm Đế không thể kiềm nén sự vô lý này trong lòng được nữa.

“Ngươi nghĩ ngươi là ai? Cục diện bây giờ nếu đổi lại là bất kỳ vị Chính Thần nào cũng đều không dám bảo đảm có thể bảo toàn tính mạng mà rời khỏi, ngươi làm sao sống sót được mà đòi tiêu diệt bọn họ chứ?”

Khương Thành ngắt lời nàng: “Đó là chuyện của ta.”

Lẫm Đế hít sâu một hơi, lạnh lùng đáp: “Ta không đồng ý.”

“Ngươi chết là chuyện của ngươi, nhưng chí bảo của bọn ta vẫn đang ở trên người của ngươi, ta không thể giương mắt nhìn chí bảo biến mất cùng với ngươi được!”

Lời của nàng vừa dứt, Khương Thành đã nhanh chóng chen vào một câu.

“Ta có thể trả lại Phược Linh sách cho ngươi, với điều kiện ngày hôm sau ngươi phải bảo vệ sự an toàn cho tất cả mọi người ở Phi Tiên môn.”

Lẫm Đế đứng hình.

Nàng đi theo Khương Thành, mục đích lớn nhất chẳng phải là vì Phược Linh sách sao?

Kết quả, bây giờ lại đột nhiên có nó rồi?

Lúc này, hơi thở của nàng bắt đầu trở nên gấp gáp.

“Ngươi nói thật ư?”

Bảo vệ những người ở Phi Tiên môn đối với nàng mà nói dễ như trở bàn tay, dù gì thì những người này cũng không có đạo ấn, căn bản không phải là mục tiêu của kẻ địch.

Huống hồ, vào ngày đó Khương Thành sẽ chủ động ra mặt, thu hút toàn bộ sự chú ý của bọn họ.

Trong trường hợp này, nếu như nàng vẫn không bảo vệ được Phi Tiên môn thì còn gì là Chính Thần nữa chứ.

Khương Thành gật đầu: “Đương nhiên.”

Dù sao vẫn còn ba món chí bảo khác đang nằm trong tay hắn, thiếu một cái cũng chẳng sao.

Quan trọng là đám người Ngộ Sơn, Lưu Duyên và Quy Tàng không xảy ra chuyện gì bất trắc.

“Được, ta đồng ý!”

Thế là giây tiếp theo, Phược Linh sách thật sự đã xuất hiện ở trước mặt Lẫm Đế.

Lẫm Đế nhìn chằm chằm.

Cho đến khi món chí bảo quen thuộc này thật sự trở về trong tay nàng, nàng vẫn cảm thấy không thể tin được.

Dễ dàng như vậy sao?

Không hiểu sao nàng lại có một loại cảm giác ấm ức và tức giận kỳ lạ.

Ta nói giúp ngươi đối phó với đám người ngoài kia, ngươi lại không chịu trả lại cho ta.

Chỉ vì muốn ta ở lại đây một ngày mà ngươi chịu trả rồi sao?

Tên tiểu tử này sẽ không xem ta là nữ tử yếu đuối thật rồi đó chứ?

Đúng là đáng ghét mà!

“Có lẽ ngươi vẫn chưa biết, nhưng ta vẫn phải khuyên ngươi một câu, số lượng Thiên Thần đạt đến mức độ nhất định, còn đáng sợ hơn tưởng tượng của ngươi rất nhiều.”

“Với thiên phú và khí vận của ngươi, không nhất thiết phải tự tìm đường chết.”

Thành ca vốn dĩ cho rằng sau khi nàng ấy lấy được chí bảo sẽ trở mặt với hắn cơ.

Thật không ngờ nàng vẫn nặng tình nghĩa đến như vậy.

Ấn tượng của hắn về nàng đã có chút thay đổi.

“Yên tâm đi, qua ngày hôm nay, bên ngoài sẽ không còn kẻ địch nào nữa.”

Nói xong, hắn liền sải bước ra khỏi cửa điện.

Đối với quyết định này của hắn, đám người Lưu Duyên và Quy Tàng đương nhiên sẽ không phản đối.

Nhưng đám người Đoan Phong và Thiên Hợp thì lại khác.

Bọn họ mặc dù hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng không thể khuyên được hắn.

Cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn Khương Thành bay ra khỏi sơn môn, rồi biến mất ở trời cao xa xôi.

Đám cao thủ bên ngoài kia vẫn luôn giám sát ở đó, đương nhiên chúng sẽ ngay lập tức biết được động thái của Khương

Thành.

“Hắn thật sự đã ra ngoài rồi sao?”

“Hơn nữa còn một mình rời khỏi Phi Tiên môn?”

“Hắn muốn làm gì vậy? Lẽ nào đây là một cái bẫy?”

Sau khi biết tin này, phản ứng đầu tiên của bọn họ là vui mừng, sau đó thì là nghi ngờ.

“Lẫm Đế đâu? Có phải đã âm thầm trốn ở bên cạnh hắn không?”

“Lẫm Đế vẫn đang ở Phi Tiên môn!”

“Cái gì? Ngươi chắc chứ?”

“Chắc chắn, nàng ấy bây giờ đang tọa trấn ở Phi Tiên môn, không đi đâu cả!”

Chương 2248: Nguyên thuật tam thiên trọng

“Khương Thành và Lẫm Đế tách ra rồi sao?”

“Hắn muốn làm gì vậy?”

Mọi người hoàn toàn không hiểu ý đồ của Thành ca.

Đến nỗi nhiều người còn nghi ngờ đây là một cái bẫy để dụ bọn họ sa vào.

Nhưng cuối cùng vẫn có nhiều người đuổi theo hắn.

“Lỡ như hắn nhân cơ hội này chạy trốn thì sao?”

“Đạo ấn ở trên người hắn, sao có thể bỏ lỡ được!”

Dưới sự xúc tác của ý nghĩ này, vô số tiên nhân ở Thương Lan đại lục đã tụ tập về hướng Khương Thành đang bay, giống như một cái lưới khổng lồ đang nhanh chóng thu lại vậy.

Chỉ sau nửa tiếng hắn đã bị bọn họ chặn lại.

“Khương Thành, ngươi nghĩ như vậy là có thể trốn thoát được sao?”

“Biết điều chút đi, còn không mau giao đạo ấn ra, như vậy còn có thể giữ được mạng sống!”

“Thần vật không phải là thứ mà ngươi có thể chiếm giữ….”

Nhìn mấy vị Thiên Thần và hơn trăm vị Giới Thần đỉnh phong và Thánh Chủ, Thành ca ngay cả tên cũng không thèm hỏi đã trực tiếp rút kiếm ra.

“Mấy lời nhảm nhí này các ngươi không cảm thấy nói cũng vô ích sao?”

“Nếu đổi lại là bản thân các ngươi, các ngươi sẽ vì mấy lời này mà giao ra đạo ấn sao?”

“Muốn có được đạo ấn rất dễ, giết chết ta là được, mau đến đây.”

Hả?

Đám đông ban đầu khí thế còn sục sôi bây giờ đã bị hắn làm cho hồ đồ luôn rồi.

Theo như dự tính của bọn họ, Khương Thành nên dựa vào lý lẽ để tranh luận, dùng đạo lý để làm cho người khác hiểu, dùng tình cảm để chạm vào trái tim người khác.

Hoặc là chia rẽ nội bộ, đánh đòn tâm lý hay gì gì đó mới phải.

Sao hắn lại trực tiếp bỏ qua trình tự này, bước ngay vào màn khai chiến chứ?

“Bọn ta thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh.”

“Nhưng bọn ta có nhiều Thiên Thần như vậy, ngươi nghĩ ngươi có thể sống sót mà rời khỏi sao?”

Thành ca gật đầu lia lịa biểu thị sự đồng ý.

“Ừm đúng đúng đúng, các ngươi nhiều người như vậy đúng là lợi hại.”

“Nếu đã biết thắng chắc rồi, sao còn không mau ra tay?”

Thái độ thành tâm muốn khiêu chiến này của hắn khiến đám người kia hoàn toàn không biết phải làm gì.

Rốt cuộc là ngươi bị bao vây hay là bọn ta bị bao vây?

Sao nghe khẩu khí nói chuyện này của ngươi, lại giống như ngươi mới là bên chếm ưu thế vậy?

Bọn họ đều cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Lẽ nào đây thật sự là một cái bẫy ư?

Có mai phục sao?

Bọn họ nhất thời có chút do dự.

Nhưng cũng chính vào lúc bọn họ đang do dự, hiện trường lại xuất hiện thêm mười mấy vị Thiên Thần và Thánh Tôn.

Nhìn thấy cảnh này, Khương Thành đã không còn nóng lòng nữa.

Cũng đúng, dù sao cũng phải chờ người đến đông đủ rồi mới khởi động hệ thống hack.

Nếu không, phương án dùng hệ thống sẽ không thể cùng lúc xử lý hết tất cả bọn họ.

Thế là hắn dứt khoát biến ra một cái ghế nằm, ngông nghênh nằm trong vòng vây của kẻ địch.

Biểu hiện bất thường như vậy khiến đám người kia càng thêm nghi ngờ.

Tình huống gì thế này?

Bọn ta đang bao vây ngươi đấy, có thể cho bọn ta, hơn ba mươi Thiên Thần và Thánh Tôn này một chút tôn trọng nên có được không?

Nếu như Khương Thành lúc trước không có chiến tích giết chết Hạo Đường và Chướng Vân thì bây giờ nhất định đã có người liều mạng xông qua đó hắn rồi.

Nhưng hiện tại, chẳng có ai chịu làm người đầu tiên phá vỡ cục diện giằng co này cả.

Người đầu tiên ra tay rất có khả năng sẽ bị cường lực nguyên thuật của Khương Thành đưa đi.

Đến lúc đó chẳng phải sẽ giúp người khác thu hút hỏa lực, làm áo cưới sao?

Thời gian trôi qua từng chút một trong sự giằng co mãi không dứt của hai bên.

Dần dần, vòng vây bên cạnh Khương Thành càng ngày càng mở rộng, rộng đến mức không thể nhìn thấy bờ bên kia.

Tuy nhiên vẫn còn rất nhiều người nghi ngờ đây là một cái bẫy.

Cũng có người ôm ý định thừa nước đục thả câu, muốn đợi đến khi trận chiến kết thúc, sau khi cả hai bên đều bị thương mới nhảy vào.

Suy cho cùng, giết chết Khương Thành cũng chỉ là bước đầu tiên.

Sau đó sẽ có thêm một cuộc chiến tranh đoạt đạo ấn không hồi kết.

Sau khi đợi hơn ba tiếng, số lượng Thiên Thần ở hiện trường dừng lại ở con số bốn mươi mốt, Thánh Tôn thì là bảy.

Còn Thánh Chủ đỉnh phong và Giới Thần thì nhiều đếm không xuể.

Đội hình khủng khiếp như thế này đủ để khiến Chính Thần và Cổ Thánh chịu không nổi rồi.

Thành ca có chút tiếc nuối, ban đầu hắn còn cho rằng ít nhất có trên trăm vị Thiên Thần sẽ đến cơ.

Hắn cuối cùng cũng thu lại ghế nằm.

Vừa hay cũng vào lúc này, một số Thiên Thần đã không thể nhịn được nữa.

Bọn họ trực tiếp ném mấy vị Đạo Thần cao giai và Thánh Chủ bình thường ở bên cạnh về phía Khương Thành để châm ngòi cho cuộc chiến.

Một trận đại chiến chính thức bùng nổ.

Thành ca vừa bắt đầu trận đấu đã phát huy hết thực lực, linh ý và nguyên thuật tất cả đều dùng hết.

Mấy vị Thánh Chủ và Đạo Thần lúc đầu bị ném qua trong nháy mắt đã bị nguyên thuật tứ bách trọng giết chết.

Sau đó, bản thân hắn cũng bị rơi vào trong biển công kích.

Bốn mươi tám cao thủ cấp Thánh Tôn và Thiên Thần liên thủ lại, cộng với Thánh Chủ và Giới Thần số lượng không rõ bao

nhiêu, cường độ công kích này khó mà tưởng tượng nổi.

Cho dù Khương Thành đã đặc biệt chọn một nơi cách xa Thương Lan đại lục, cho dù cấp bậc Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới bây giờ rất cao, rất khó phá hủy, nhưng cũng không thể ngăn nổi nhiều cường giả đỉnh cao như vậy liên thủ lại với nhau.

Ngay cả khi đứng trên Phi Tiên môn xa xôi, cũng có thể nhìn thấy được Thôi Xán Tinh Vân đột nhiên nổ tung trên bầu trời đêm.

Lực va chạm cực lớn khiến cho cả Thương Lan đại lục bị chấn động dữ đội.

Động đất sóng thần cùng lúc bùng nổ, cứ như thể ngày tận thế sắp đến vậy.

Tinh Vân đó bắt đầu lan nhanh ra với tốc độ chóng mặt.

Rất nhiều tiên nhân đứng gần Khương Thành cũng không thoát khỏi, đều bị cuốn vào trong.

Ngay sau đó, tiên thể của bọn họ và kể cả thánh giới phút chốc đều hóa khí, không hề để lại một chút dấu vết nào.

Và mục tiêu khoanh vùng là Khương Thành, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi hoàn thành, hàng trăm triệu tiên nhân ban đầu đã giảm hơn một nửa.

Trận chiến thật sự sẽ không có khái niệm đồng đội không bị thương.

Huống hồ, những người này vẫn chưa đến mức được gọi là đồng đội.

Bọn họ vừa không phải môn phái được huấn luyện bài bản, cũng không có sự chỉ huy hay phối hợp nào, tất cả đều chiến đấu một mình.

Ngộ thương do cố ý hay vô ý đều rất nhiều, hơn nữa sức công phá của hỏa lực vừa rồi quá mạnh, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Thậm chí có sáu vị Thiên Thần và một vị Thánh Tôn bởi vì không thể rút lui kịp thời mà đã bị thương tích nghiêm trọng.

Những người sống sót cũng không khỏi rùng mình khi nhớ lại cảnh tượng lúc nãy.

“Khương Thành đâu?”

“Hắn chết rồi, chắn chắn là chết rồi!”

“Đáng tiếc thật, dù gì hắn cũng là một đế khí sư thiên tài, vậy mà lại ra đi như vậy.”

“Đây thực sự là một tổn thất to lớn đối với Luyện Khí giới và cả Nguyên Tiên giới….”

“Được rồi được rồi, đừng có giở trò mèo khóc chuột ở đây nữa, đạo ấn đâu?”

“Đúng vậy, đạo ấn sao vẫn chưa xuất hiện?”

“Đã bị ai lấy rồi sao?”

Khi những tiếng hò hét vang lên liên tục không ngừng, Khương Thành cũng nghe thấy âm thanh cảnh báo của hệ thống như ý nguyện.

“Ting! Kí chủ đã bị giết, đang tiến hành kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Ting! Kí chủ có được một thẻ trải nghiệm nguyên thuật tam thiên trọng.”

“Ting! Kí chủ đã hồi sinh.”

Ôi vãi?

Thành ca sau khi được hồi sinh trở lại chỉ muốn nói vãi thật.

Nguyên thuật tam thiên trọng, có nhầm lẫn gì không vậy?

Mặc dù nguyên thuật của hắn hình như có thể lên rất dễ dàng, nhưng hắn tạm thời vẫn chưa thực sự muốn lên đến mức tam thiên trọng.

Bởi vì huyền tinh dùng cho đạo quy tắc đang dần tăng lên, điểm sau đó cũng là con số Thiên Văn.

Cũng may đây chỉ là thẻ trải nghiệm.

Nếu như để hắn tự mình phát huy thì Hồn lực đó căn bản không cần sử dụng hết một lần.

“Tứ bách trọng đã có thể đánh cho bọn Thiên Thần không kịp trở tay.”

“Vậy uy lực của tam thiên trọng sẽ lớn đến mức nào đây?”

Hắn rất nhanh đã biết được đáp án.

Sau khi hắn được hồi sinh trở lại, không ngoài dự tính, mọi người đều không ngừng la hét.

Phản ứng của họ tương tự như những kẻ địch lúc trước.

Thành ca cũng không rảnh dây dưa với bọn họ, hắn trực tiếp mở thẻ trải nghiệm và bấm vào nút sử dụng.

Chương 2249: Vô Định Cổ Thánh

Sau khi Khương Thành kích hoạt sử dụng nguyên thuật tam thiên trọng, mọi thứ xung quanh hắn đều trở nên yên tĩnh.

Những tiếng la hét liên tục không ngừng ở xung quanh cũng đã biến mất.

Những đòn công kích lần nữa đánh qua hắn cũng biến mất.

Thậm chí ngay cả bóng người ở xung quanh, những vì tinh tú xa xôi và cả bầu trời đêm cũng đều đã biến mất.

Là đương sự, Khương Thành thật ra cũng nhìn thấy được một chút quá trình.

Sau khi phát huy nguyên thuật tam thiên trọng, tất cả khí tức căn nguyên ở xung quanh đều đột nhiên biến mất.

Chưa dừng lại ở đó, ngay cả những thánh giới chống đỡ cũng trong nháy mắt mất đi sự hỗ trợ của căn nguyên.

Xem ra có chút giống với hiệu quả của Thái thượng hóa đạo.

Nhưng giữa chúng cũng có sự khác biệt, Thái thượng hóa đạo là tạm thời rút đi căn nguyên ở xung quanh, còn nguyên thuật tam thiên trọng thì lại tiêu diệt triệt để.

Sau khi căn nguyên được phát huy ra bên ngoài, sẽ giống như một đám lửa lớn.

Còn tất cả sự tồn tại xung quanh tiếp xúc gần với căn nguyên giống như những con thiêu thân lao vào biển lửa, cuối cùng

đều chết hết.

Bao gồm tất cả Thiên Thần, Thánh Tôn, Thánh Chủ và Đạo Thần.

Lực sát thương mà nó gây nên còn mạnh hơn hàng nghìn hàng vạn lần so với Thái thượng hóa đạo.

Đứng trong sự yên tĩnh không có bất kỳ quy tắc nào, thậm chí ngay cả thời gian và không gian đều bị hủy diệt này, Khương Thành cảm nhận được sự hiu quạnh và trống trải xưa nay chưa từng có.

“Phiên bản này thực sự quá mạnh rồi.”

“Thì ra sau khi nguyên thuật đạt đến tam thiên trọng sẽ xảy ra sự biến đổi về chất sao?”

Cú đánh vừa rồi rõ ràng không chỉ đơn giản là một nguyên thuật, mà là một loại công kích ở cấp độ khác.

Giống như Kiếm đạo từ thập tứ trọng đến thập ngũ trọng, tuy giữa chúng chỉ chênh lệch một trọng nhưng lại là sự khác biệt giữa không hoàn thiện và hoàn thiện.

Kiếm đạo hoàn mỹ cuối cùng sẽ thoát khỏi phạm trù Kiếm đạo.

Còn nguyên thuật thì dường như cũng thoát khỏi phạm trù nguyên thuật.

Lúc hắn quay lại, Thương Lan đại lục ở bên dưới cũng có vô số người đang ngước nhìn lên bầu trời đêm xa xôi.

Nhìn khu vực hình như đã thiếu đi một mảnh đó, tất cả mọi người đều cảm thấy mơ hồ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sự chấn động dữ dội lúc trước, rõ ràng là do bọn họ tấn công Khương Thành.”

“Nhưng sau đó đột nhiên lại yên tĩnh, chuyện này là thế nào?”

“Chắc không phải Khương Thành đã giết ngược lại bọn họ rồi đấy chứ?”

“Ha ha ha, sao có thể chứ, Chính Thần cũng không thể làm được chuyện này đâu, được chưa?”

Chính Thần quả thực không thể làm được chuyện này.

Lẫm Đế lúc này đứng trên bầu trời của Phi Tiên môn cũng nhìn chằm chằm về hướng đó.

Với thực lực của nàng thật ra có thể cảm nhận được tình hình của khu vực bên đó.

Lúc trước, toàn bộ quá trình Khương Thành bị bao vây, nàng đều có thể nhìn thấy rất rõ.

Nàng thậm chí còn nhìn thấy Khương Thành hiện thân trở lại.

Nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó, nàng lại không thể nhìn thấy được nữa.

Trong tầm nhìn của nàng, khu vực đó bây giờ trống rỗng.

Bất luận là dùng ý thức thần hồn hay là thần đạo, đều không thể cảm nhận được bất kỳ sự tồn tại nào.

“Ít nhất có trên năm sáu triệu Đạo Thần và Thánh Chủ, còn có hàng chục vị Thiên Thần và Thánh Tôn, sao bọn họ có thể cùng một lúc bị giết được chứ?”

“Vậy bọn họ đã đi đâu rồi?”

Những Thiên Thần khác ở Thương Lan đại lục cũng có nghi ngờ giống như nàng.

Bọn họ cũng có thể cảm nhận được bầu trời đêm xa xôi, nhưng không thể chạm đến khu vực đó.

Khi Khương Thành sắp sửa rời khỏi khu vực đó thì phía trước xuất hiện một lão già mặc áo choàng trắng tóc bạc mặt hồng hào.

Tay phải nhăn nheo của lão già đang chống một cây gậy gỗ, trong mắt hiện lên đầy sự kinh ngạc.

“Thật không ngờ, ngươi lại có thể sử dụng nguyên đến cấp độ này.”

Khương Thành không quen biết hắn.

Cũng không cảm nhận được khí tức trên người hắn mạnh đến mức nào.

Nhưng hắn có thể xuất hiện ở đây rõ ràng không phải người đơn giản.

“Nguyên? Ý của ngươi là nguyên thuật đúng không?”

Lão già hơi ngơ ngác, dường như hắn không ngờ rằng Khương Thành sẽ hỏi vặn lại.

Một lát sau, hắn bất giác cười.

“Xem ra, ngươi chỉ biết nó là như vậy nhưng không hiểu vì sao lại là như vậy.”

“Ý ngươi là sao?”

“Nguyên là một loại cảnh giới.”

Lão già không tiếp tục đánh đố nữa mà rất thẳng thắn phổ cập kiến thức cho Thành ca.

“Bất luận là linh lực của Hạ giới, tiên lực của Tiên giới, huyền lực của Huyền giới hay là hồn lực, thánh lực, điều động căn nguyên thì đều dừng lại ở cấp bậc khống chế sức mạnh khác nhau.”

“Cái mà các tu sĩ ở giai đoạn này khống chế chính là kỹ năng.”

“Kỹ năng tiến gần đến đạo sẽ tiếp tục đột phá và có thể ngộ đạo.”

“Đạo Thần, Thánh Chủ, Thiên Thần và Chính Thần, việc tu luyện và chiến đấu của bọn họ đều có quan hệ mật thiết với đạo.

“Trên đạo chính là nguyên.”

Khương Thành cảm thấy bản thân đã hiểu được gì đó, nhưng lại bị ngăn cách bởi một lớp sương mù.

Hắn suy nghĩ một lúc vẫn không có manh mối gì.

Nhưng có một chi tiết khiến hắn vô cùng kinh hãi.

“Chính Thần đều dừng lại ở cấp độ đạo, nhưng ngươi lại biết rõ về nguyên như vậy, lẽ nào cảnh giới của ngươi còn cao hơn cả Chính Thần sao?”

Lão già lại một lần nữa lắc đầu và cười phá lên.

“Không không không, ngươi hiểu lầm rồi.”

“Tên của ta, có lẽ ngươi đã từng nghe qua.”

“Ngươi là….”

Trong đầu của Khương Thành lóe lên một tia sáng, hắn đột nhiên nhớ đến một người.

“Vô Định Cổ Thánh?”

“Không sai.”

Trong đôi mắt của lão già hiện lên sự từng trải.

“Thật ra ta đã sớm chú ý đến ngươi rồi, chỉ là không ngờ ngươi còn thần kỳ hơn ta tưởng.”

Tiên Võ châu có hai vị Cổ Thánh tọa trấn, người mà hắn lúc trước luôn qua lại chính là Hám Thiên Cổ Thánh.

Vị còn lại là Vô Định Cổ Thánh, nghe nói vị này hành tung rất thất thường và bí ẩn.

Bởi vì cảm giác tồn tại đã gần bằng không nên Khương Thành đã sắp quên mất hắn rồi.

Thật không ngờ, hắn vẫn còn ở Tiên Võ châu.

“Không đúng, chẳng phải nói thực lực của Cổ Thánh không bằng Chính Thần sao?”

“Nếu Chính Thần đã dừng lại ở cấp độ đạo, vậy ngươi làm sao bước vào được cảnh giới cao hơn là nguyên chứ?”

Vô Định Cổ Thánh thản nhiên đáp: “Nếu chọn làm Chính Thần, thì chính là cắt đứt khả năng tiếp tục đột phá.”

“Nguyên chính là nguồn gốc.”

“Đạo của Chính Thần đến từ sự ban tặng của Thiên Đạo, bọn họ làm sao có thể chạm được nguồn gốc chứ?”

“Duy chỉ có Thánh Tôn mới có hy vọng biến đạo thành nguyên.”

Khương Thành càng nghe càng mơ hồ.

Thứ duy nhất mà hắn có thể hiểu được chính là Chính Thần dường như sẽ không còn không gian tiếp tục phát triển nữa.

Sở dĩ thực lực của bọn họ mạnh hơn Cổ Thánh là vì phần Thiên Đạo mà bọn họ có được từ đạo ấn quá mạnh.

Nhưng đây không có nghĩa là trình độ lĩnh ngộ cảnh giới của bọn họ cao hơn Cổ Thánh.

Con đường mà Cổ Thánh đi không giống với bọn họ.

Đối với chín mươi chín phần trăm tiên nhân trên thế giới mà nói, có thể trở thành Chính Thần là chuyện tốt, suy cho cùng mức độ cao nhất ban đầu của bọn họ vẫn chưa đến Chính Thần.

Nhưng đối với Khương Thành - người đang khống chế ba nghìn huyền văn và các thiên phú đều vượt qua tiêu chuẩn mà nói thì lại khác.

Hiện tại trong lòng hắn có chút vui mừng.

Cũng may bản thân không thể dung hợp đạo ấn, nếu không thì thật sự đã bị Tiên Mẫu phá hủy rồi.

Hắn ngoài vui mừng ra còn cảm thấy xúc động.

Tất cả mọi người đều cho rằng trong số thập Thiên Đế, Chiến Đế và Tiêu Đế là người xui xẻo nhất, bởi vì bọn họ không đuổi kịp vòng đầu tiên của trận chiến tranh đoạt thần vị, nên không thể trở thành Chính Thần.

Bây giờ nhìn lại, trong cái rủi cũng có cái may.

“Vậy nguyên rốt cuộc là cái gì?”

“Làm sao mới có thể biến đạo thành nguyên?”

Vô Định Cổ Thánh vuốt vuốt bộ râu bạc trắng, khẽ cười: “Đạo mà còn chỉ có thể hiểu được ý chứ không thể diễn tả bằng lời, huống hồ là nguyên?”

“Nguyên thuật vốn dĩ là đạo, ngươi có thể sử dụng đạo nguyên thuật đến trình độ cao nhất, cuối cùng chạm đến cấp độ nguyên, vậy thì ngươi sau này đối với sự hiểu biết và lĩnh ngộ của nguyên chắc chắn sẽ trên ta.”

“Không cần quá cố chấp, cũng không cần quá si mê, cứ thuận theo tự nhiên là được.”

Chương 2250: Thực lực khiếp người

Mặc dù nghe có chút mơ hồ, nhưng Khương Thành vẫn rất cảm kích hắn vì đã giúp bản thân giải thích.

“Nếu tương lai ta thật sự đạt đến cảnh giới đó, trên sổ ghi chép công lao cũng sẽ có tên của ngươi.”

Vô Định Cổ Thánh đương nhiên chưa từng thấy qua phong cách nói chuyện như vậy, sau khi nghe xong liền không khỏi bật cười.

“Ha ha, lão già cổ hủ này vô cùng vinh hạnh!”

Sỡ dĩ hắn đặc biệt xuất hiện thật ra là vì để tạo mối quan hệ tốt đẹp với Khương Thành.

“Ngươi và ta cũng tính là đồng môn, nhìn thấy thành quả bây giờ của ngươi, lão phu cũng cảm thấy vô cùng vui mừng.”

Đồng môn?

Hai mắt của Thành ca suýt chút nữa đã rơi ra rồi.

Hắn đột nhiên nhớ đến Di, cũng nhớ Di đã từng nói, bọn ta tổng cộng có bốn người.

Lão huynh à, không phải chứ?

“Ngươi cũng là thần được người tạo thần tạo ra sao?”

Vô Định Cổ Thánh vuốt râu cười: “Không sai, ta chính là thần của kỷ nguyên thứ hai, chắc ngươi đã từng gặp Di rồi phải không?”

Nội tâm của Thành ca một lần nữa dậy sóng.

Kỷ nguyên thứ hai!

Hắn thật sự đến từ kỷ nguyên thứ hai sao?

Cũng tức là người Thần giáng đã xuất hiện ở kỷ nguyên thứ hai rồi ư?

Di được tạo ra ở kỷ nguyên thứ ba, vậy xem ra Di vẫn là hậu bối của hắn!

Di đã mạnh đến như vậy, thì vị Vô Định Cổ Thánh ở trước mặt còn mạnh đến mức nào nữa?

“Vậy sức chiến đấu thực sự của ngươi, chắc không chỉ như lời đồn đại ở Ngoại giới đâu nhỉ?”

Vô Định xua xua tay cười.

“Cái gọi là sức chiến đấu chẳng qua chỉ là những đồ kèm theo có được từ trong hành trình theo đuổi chân lý của cuộc sống và khám phá những phong cảnh chưa từng biết.”

“Đối với các ngươi mà nói, thực lực có lẽ là mục tiêu theo đuổi cuối cùng.”

“Nhưng đối với ta mà nói, nó thật sự không quan trọng….”

Khương Thành không thể không giơ ngón cái lên tán thưởng.

Giỏi, ngươi thật sự rất giỏi.

Đây mới giống với những tiên nhân mà hắn đã từng tưởng tượng trước đây.

Thành ca không nhịn được mà bắt đầu cười nhạo bản thân: “Mặc dù ta đã sớm thành tiên, nhưng thực chất vẫn là người trần tục, luôn muốn so tài với những người khác. Thật sự không thể lĩnh hội được cảnh giới siêu phàm thoát tục như ngươi, bội phục bội phục!”

Hắn không ngừng cải thiện bản thân chính là vì muốn mạnh hơn kẻ khác, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thể hiện bản thân tốt hơn.

Bây giờ nhìn thấy đúng là chỉ ngồi dưới.

Vô Định Cổ Thánh nghiêm túc lắc đầu.

“Thế nào là trần tục, thế nào là không trần tục?”

“Theo đuổi sức chiến đấu càng mạnh, chẳng phải cũng là một triết lý tu luyện sao?”

“Làm gì có chuyện phân cao thấp đúng sai?”

Khương Thành suy nghĩ một lúc rồi gật đầu như đã hiểu ra gì đó.

“Ngươi nói đúng, cứ theo ý muốn của mình là được.”

“Đúng vậy!”

Hai người bay trong không trung, trong khi nói chuyện cũng đã ra khỏi vùng đất trống không khái niệm về thời gian và không gian.

Trước mặt bọn họ bây giờ lại xuất hiện vô số tiên nhân, bọn họ chính là những Thiên Thần, Thánh Tôn, Thánh Chủ không

tham gia vào cuộc vây đánh Khương Thành trước đó.

Tuy nhiên, trong họ đã không còn sự thù địch và cũng không còn hô chém hô giết nữa.

Còn người đang đứng trước đám đông đó chính là Lẫm Đế.

Lúc này, ánh mắt của mỗi người bọn họ đều tràn đầy sự hiếu kỳ và nghi ngờ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khương Thành bị làm sao vậy?

Những người vây đánh Khương Thành như thế nào rồi?

Cho đến khi hai người bọn họ dắt tay nhau đi ra, đám người kia mới ồ lên vì kinh ngạc.

“Khương Thành vẫn còn sống!”

“Thế những người khác đâu?”

“Người bên cạnh hắn là ai?”

“Vô Định Cổ Thánh! Đó là Vô Định Cổ Thánh đã mất tích từ lâu!”

“Cái gì? Là hắn thật sao?”

“Sao hắn lại xuất hiện ở đây?”

“Phí lời, Tiên Võ châu năm đó vốn dĩ là do hắn và Hám Thiên Cổ Thánh cùng nhau tạo ra, tại sao hắn không thể xuất hiện ở đây chứ?”

Đối mặt với đám người đang hiếu kỳ này, Vô Định Cổ Thánh không có ý định giao lưu nhiều với họ.

“Các ngươi từ đâu đến thì hãy về lại đó đi.”

“Tiên Võ châu đã bị làm loạn quá lâu, lão phu cũng bị quấy rầy quá lâu rồi.”

Những Thiên Thần và Thánh Tôn ở đối diện không đồng ý và không quan tâm đến những lời hắn nói.

Ngay cả Chính Thần là Lẫm Đế còn không thể dọa bọn họ đi, huống hồ là một Cổ Thánh thực lực còn không bằng Chính Thần chứ?”

“Mặc dù ngươi là Cổ Thánh, nhưng vẫn chưa có tư cách để ra lệnh cho bọn ta.”

“Đúng vậy, ngươi cũng không nhìn xem bọn ta ở đây có bao nhiêu cao thủ, ngươi có thể chống lại được sao?”

“Đạo ấn nếu ngươi muốn tranh thì dựa vào năng lực mà tranh, còn không muốn tranh thì đừng có cản trở bọn ta!”

Vô Định Cổ Thánh thở dài.

Sau đó, hắn vung vạt áo trắng.

Một cơn gió thổi qua đám người phía trước, trong nháy mắt bất luận là Thiên Thần hay là Đạo Thần, đạo tâm của tất cả bọn họ đều cảm nhận được trận gió này một cách kỳ lạ.

Đây không phải là sự tấn công, mà giống lễ rửa tội hơn.

Ý chí của bọn họ vẫn còn, thần trí cũng rất tỉnh táo, tiên lực và hồn lực vận hành rất trơn tru, đạo tâm cũng không bị tổn thương.

Tuy nhiên bọn họ lại không thể thúc giục được bất kỳ quy tắc nào, chứ đừng nói gì đến trao đổi căn nguyên.

Căn nguyên ở xung quanh vốn không bị ngăn cách, nhưng sau khi trận gió này thổi qua, thế giới này giống như đã không cho lưu hành sử dụng lực quy tắc nữa vậy.

Nếu không có đạo tâm của quy tắc thì cũng chỉ giống như nước không có nguồn, đương nhiên sẽ không thể phát huy được uy năng to lớn.

Chuyện kỳ lạ như vậy khiến tất cả Thiên Thần và Đạo Thần đang có mặt tại đó đều hết sức kinh ngạc.

“Chuyện này là sao?”

“Ngươi đã làm gì?”

“Đây là tà thuật gì vậy?”

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Lẫm Đế trong mắt cũng lộ ra sự kiêng dè.

Đạo tâm của nàng tuy đủ mạnh và vẫn có thể thúc giục lực quy tắc, nhưng nàng cũng cảm nhận được sức ảnh hưởng của cơn gió đó.

Đối với một Chính Thần oai phong như nàng mà nói, đó là một loại năng lực vượt quá khả năng nhận thức.

Thật ra trước đây nàng đã từng tiếp xúc với Vô Định Cổ Thánh.

Lúc đó, nàng cùng với mấy vị Chính Thần là Tu Đế, Hồn Đế, Nguyên Đế đã từng muốn thu phục Tiên Võ châu, biến nó thành nơi giảng đạo của mình.

Và đương nhiên, giữa bọn họ và hai vị Cổ Thánh của Tiên Võ châu cũng đã xảy ra xung đột.

Nhưng lúc đó, người mà bọn họ vẫn luôn chú ý đến đó là Lăng - người có tính khí mạnh mẽ và tài năng thể hiện rõ.

Còn ấn tượng của bọn họ đối với vị Vô Định Cổ Thánh không mấy tỏ ra thái độ này, đơn giản chỉ dừng lại ở mức độ là trợ thủ và bạn bè của Lăng."

Mức độ quan tâm đối với hắn thậm chí còn không bằng Tiêu Đế.

Tuy nhiên lúc này, thực lực mà Vô Định Cổ Thánh phát huy ra còn mạnh hơn cả Chính Thần là nàng!

Nàng nhìn chằm chằm lão già râu trắng ở đối diện giống như đang nhìn một con mãnh hổ cuối cùng đã để lộ ra răng nanh vậy, mồ hôi lạnh cũng toát ra.

"Thực lực của ngươi tuyệt đối không chỉ là Cổ Thánh!"

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Vô Định cười ấm áp: "Là Cổ Thánh thì đã sao, không phải thì đã sao?"

"Cảnh giới chỉ là danh hiệu dùng để phân biệt đặc điểm mà thôi, hà tất phải chú ý đến nó?"

Nói xong, hắn nhìn về phía Khương Thành gật gật đầu.

"Tương lai chúng ta sẽ còn gặp lại."

"Đúng rồi, sau khi gặp được vị tiểu cô nương đó hãy thay ta tạ lỗi với nàng."

"Thời gian trước ta ngao du ở bên ngoài, không thể giúp được nàng…."

Tiểu cô nương?

Tiểu cô nương nào cơ?

Khương Thành còn chưa kịp hỏi thêm điều gì, Lão Thần long này đã từ từ biến mất ở trước mặt mọi người.

Cho dù một người mạnh như Lẫm Đế cũng không thể cảm nhận được hướng đi của hắn.

Thành ca vỗ đùi: "y da, ta quên mất hỏi hắn người của Hám Thiên cung đã đi đâu rồi!"

"Lão huynh, ngươi còn ở đây không?"

"Đúng rồi, ngươi thần thông quảng đại như vậy, có biết tung tích của những người ở Phi Tiên môn không?"

"Lão tiền bối?"

"Bằng hữu?"

"Đồng môn?"

Thật đáng tiếc, hình như Vô Định Cổ Thánh đã đi quá xa rồi nên không nghe thấy hắn hỏi, cũng không có bất kỳ sự hồi đáp nào.

Còn những Thiên Thần, Thánh Chủ và Đạo Thần ở đối diện cuối cùng cũng cảm nhận lại được quy tắc.

Dường như Vô Định Cổ Thánh vừa rời khỏi, thế giới của bọn họ đã khôi phục lại bình thường.

Chương 2251: Đạo hạnh không đủ

Cuối cùng đám đông cũng sôi nổi trở lại.

Ai nấy nghĩ lại đều thấy rùng mình, tựa như cuối cùng đám mây đen cũng đã tản đi.

"Đáng sợ quá!"

"Đúng đó, nếu như không phải đích thân trải nghiệm, ta quả thật không dám tin trên đời này lại có người mạnh đến thế."

"Rốt cuộc Vô Định Cổ Thánh này có lai lịch như thế nào vậy?"

“Thủ đoạn ban nãy là gì thế?”

“Nói thật lòng, trước giờ ta chưa từng nghe nói về người này, cứ như là đột nhiên nhảy ra vậy.”

Trong lúc bọn họ thảo luận xôn xao thì Lẫm Đế cũng đi đến trước mặt Khương Thành.

“Những Thiên Thần và Thánh Tôn vây công ngươi đâu rồi?”

Thành ca nhún vai một cái: “Tất nhiên là chết rồi còn đâu.”

Đám người vốn đang xôn xao bàn tán, trong chớp mắt lại yên ắng hoàn toàn.

Tất cả mọi người đều sững sốt nhìn Khương Thành, trong mắt tràn ngập sự khó tin.

“Chết rồi sao?”

“Nhiều người như thế, đều chết hết rồi sao?”

“Đúng đấy, chết sạch rồi.”

Thành ca khoan thai nhả ra một làn khói: “Giết chết nhiều người như vậy, thật sự trái với đạo thường, ta vốn dĩ cũng không muốn đâu.”

Đoàng!

Đám đông cuối cùng cũng bùng nổ.

Bốn mươi mốt Thiên Thần cộng thêm bảy Thánh Tôn nữa đó!

Chỉ một trận chiến đã chết nhiều cao thủ như thế, điều này hoàn toàn vượt ngoài phạm vi tâm lý chịu đựng của mọi người.

“Ôi trời ơi, tất cả đều chết hết rồi sao?”

“Sao lại có thể như thế?”

“Mấy triệu người lận đó!”

“Cộng hết số Thiên Thần và Thánh Tôn quy thiên trong mấy chục tỷ năm này cũng không nhiều được như thế đâu nhỉ?”

“Đại nạn! Đây rõ ràng là một đại nạn!”

Đừng nói là những tiên nhân khác, ngay cả Lẫm Đế cũng bị sốc vì cái kiệt tác này của hắn.

Dù rằng Chính Thần có thể bồi dưỡng ra Thiên Thần mới bất cứ lúc nào, nhưng đào tạo Thánh Tôn và Thánh Chủ thì làm gì dễ dàng như thế kia chứ.

Càng huống hồ, bản thân của Thiên Thần cũng cần phải có một đạo hạnh nhất định.

Lúc này đây, những Thiên Thần và Thánh Tôn khác ở xung quanh chỉ cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân vậy.

Vốn dĩ bọn họ còn có những tính toán nhỏ khác nữa.

Ví dụ như, trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, đợi cả hai bên lưỡng bại câu thương thì mình sẽ chơi trò chim sẻ đứng phía sau vân vân.

Nhưng bây giờ, bọn họ chỉ có run sợ mà thôi.

Cái đạo ấn này… còn có thể cướp được hả?

Bản thân mình đủ tư cách đi cướp nó ư?

Thành ca tỏ ra rất chi là hài lòng với phản ứng sốc đến cực điểm của bọn họ.

“Chỉ là một trận nhỏ mà thôi, không ngờ lại khiến cho mọi người giật mình, tội lỗi quá, tội lỗi quá.”

Mọi người dường như chẳng hề nghe lọt cái câu nói ra vẻ này của hắn.

“Thật không ngờ rằng, Vô Định Cổ Thánh lại tàn bạo như thế.”

“Đúng đó, ban nãy thấy hắn không ra tay đả thương người khác, ta còn tưởng tính cách của hắn ôn hòa điềm đạm nữa chứ.”

“Không thể tin được… hắn một lần giết chết hết bốn mươi mấy gần năm mươi Thiên Thần và Thánh Tôn, lại còn tiêu diệt mấy triệu tiên nhân nữa.”

“Quá đáng sợ rồi!”

“Người nguy hiểm nhất Nguyên Tiên giới là đây!”

“Xem ra Tiên Võ châu này không thể ở lại lâu được rồi.”

“Đúng đó, ban nãy chỉ là hắn cảnh cáo chúng ta một chút thôi, nếu như chúng ta không biết thức thời, vậy thì chỉ còn có con đường chết.”

Thành ca nghe rồi lại nghe, càng nghe càng cảm thấy hơi sai sai.

Cái vụ gì vậy?

Vô Định Cổ Thánh á? Tiêu diệt hết mấy triệu người?

“Ê ê, hình như các ngươi có hiểu lầm gì rồi đó?”

Bản thân mình khó khăn lắm mới chết một lần để tung ra tuyệt chiêu chấn động trời đất.

Kết quả, chiến lợi phẩm thì chẳng kiếm được cái khỉ gì, cuối cùng chiến tích lại còn biến thành của người khác nữa là sao?

Thế bản thân hắn tất bật là vì cái gì kia chứ?

“Cái chết của những người kia chẳng có liên quan cái méo gì đến Vô Định Cổ Thánh cả.”

“Cái tội danh này, một mình ta gánh là được rồi, không thể liên lụy đến lão nhân gia hắn.”

Chỉ tiếc rằng, chẳng có một ai tin lời đính chính của hắn.

Mà ngược lại còn cho rằng hắn đang tự dát vàng lên mặt nữa.

“Thôi bớt đi, ngươi thì liên quan gì chứ?”

“Đúng là thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng đối mặt với cái trận hình như thế kia đó hả, vẫn nên bớt bớt lại đi.”

“Nếu không phải có Vô Định Cổ Thánh ra mặt giúp ngươi thì ngươi đã sớm chết không có chỗ chôn rồi.”

“Đúng đó, ngươi kết giao với Vô Định Cổ Thánh như thế nào vậy? Lẽ nào là trước đó các ngươi có giao tình sao?”

“Lúc trước lão nhân gia hắn đến từ đâu thế? Lẽ nào là Viễn Cổ Cự Bàn?”

Nghe thấy bọn họ càng nói càng lạc đề, Thành ca có hơi tức giận.

Bà mẹ nó, một nhân vật chính như mình mà còn phải dựa vào việc “quen biết Vô Định Cổ Thánh” mới được quan tâm chú ý

đó hả?

Nếu cứ tiếp tục như thế này, có phải sắp biến thành đại hội đu idol rồi không?

Đáng ghét, nếu các ngươi đã không tin, thì làm thêm một lần nữa vậy!

“Được rồi, chẳng phải các ngươi muốn cướp đạo ấn hay sao?”

“Tranh thủ lúc bây giờ thời tiết còn đẹp, mọi người cũng đều ở đây, chọn ngày chi bằng ngay hôm nay, chúng ta giải quyết triệt để ở đây đi.”

Nói xong, hắn lại rút Thái Ngư kiếm ra.

“Bây giờ lão già Vô Định cũng không có ở đây, các ngươi cứ đánh tới đi.”

Mọi người sững sốt một chút, lập tức chửi ầm lên.

“Cái tên mồi nhử này, ngươi hại chết một lứa trước rồi, bây giờ lại còn muốn tiếp tục hại bọn ta bị Vô Định Cổ Thánh giết chết nữa sao?”

“Ngươi tưởng bọn ta ngu hay gì?”

“Ta nói sao lúc trước ngươi lại dám ở lại Thương Lan đại lục, hóa ra là vì có Vô Định Cổ Thánh làm chỗ dựa, khó trách chẳng sợ gì cả.”

“Chắc Cổ Thánh đang ở gần đây nhìn chứ gì?”

Có người còn thật sự chắp tay cúi đầu chào với khoảng không ở phía xa bằng vẻ tràn đầy tôn kính.

“Vô Định tiền bối, ngươi cũng thấy rồi đó, bọn ta không hề có ý xấu, ngươi đừng trúng kế khiêu khích của hắn.”

“Lại dám gọi hắn là lão già, ngươi thật là xấc xược!”

“Đúng đó, không được vô lễ với lão nhân gia hắn!”

Thành ca sắp tức muốn nổ tung luôn.

Bây giờ một đương sự như hắn rất chi là hối hận, đáng ra lúc nãy không nên nói chuyện cười đùa với Vô Định, cũng không nên đi chung với nhau trước mặt mọi người.

Sớm biết như vậy thì ban nãy Vô Định xuất hiện, hắn đã nói "Đừng có lại gần lão tử" rồi!

"Đủ rồi, cái lão già kia không phải là chỗ dựa của ta, ta với hắn chẳng có giao tình gì cả!"

"Từ lúc ca xuất đạo đến nay chưa từng cậy nhờ ai bao giờ cả."

"Chẳng phải các ngươi đến để cướp đạo ấn đó sao, nói nhảm nhiều quá vậy, trực tiếp đánh luôn là được rồi!"

"Đạo ấn?"

Có tên bĩu môi với vẻ quái lạ: "Vốn dĩ bọn ta đã chắc chắn rằng sẽ không từ bỏ đâu."

"Nhưng nếu như Vô Định Cổ Thánh đã khâm điểm ngươi, vậy bọn ta bắt buộc phải nể mặt lão nhân gia hắn."

"Xem như ngươi may mắn đấy, vị trí Chính Thần này, nhường cho ngươi!"

Mọi người nói xong bèn bắt đầu rời đi.

Bọn họ quả thực không tính tranh giành đạo ấn này nữa.

Đừng nói là cướp không được, thử nghĩ xem, dù thật sự giết chết Khương Thành, cướp lấy đạo ấn rồi thì có tác dụng gì chứ?

Đến lúc đó Vô Định Cổ Thánh đến báo thù, dẫu cho ngươi có trốn đi tu luyện thành Chính Thần cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Vậy nên đi giành những đạo ấn khác thì hơn.

Đám người nhanh chóng giải tán.

Chỉ để lại Thành ca đứng u sầu một mình trong gió.

Ở hiện trường chỉ còn lại một người khác là Lẫm Đế.

Nhưng bây giờ tâm trạng của nàng cũng vô cùng rối ren.

"Thật không ngờ, trận khủng hoảng lớn thế nàlại cứ thế mà qua đi."

Nàng liếc nhìn Khương Thành một cái thật sâu: "Ngươi với Vô Định hẹn nhau gài bẫy từ lúc nào thế?"

“Mấy ngày nay ta vẫn luôn ở sát bên cạnh ngươi, vậy mà lại không hề phát giác gì cả.”

Đến cả ngươi cũng không tin ta?

Thành ca âm thầm khinh thường ở trong lòng, cái gì mà Chính Thần chứ, chẳng có tí mắt nhìn gì cả?

Nghĩ đến dù bản thân đã lên tiếng làm rõ cũng không có tác dụng gì, hắn dứt khoát nảy ra ý xấu.

Cố ý thêu dệt: “Hắn vẫn luôn ở trong Phi Tiên môn, còn thường xuyên cách ngươi chẳng quá ba thước, vậy mà ngươi cũng không phát hiện ra sao?”

“Xem ra đạo hạnh của ngươi không đủ rồi, vẫn cần phải luyện thêm.”

Chương 2252: Đột phá giới hạn

“Cái gì?”

Lẫm Đế kinh ngạc biến sắc: “Ngươi nói rằng hắn vẫn luôn ở trong Phi Tiên môn, còn thường xuyên ở gần ta ư?”

Nàng vội vàng nhìn một vòng xung quanh một cách phòng bị.

Nàng dùng hết hồn lực và thần đạo bao phủ khắp mọi ngóc ngách xung quanh bản thân mình.

Chỉ là, hiển nhiên, nàng chẳng phát hiện ra được gì.

Thế là, Lẫm Đế lại càng thêm đa nghi.

Sau khi lấy được Phược Linh sách, nàng vốn đã tính rời khỏi Khương Thành rồi.

Bây giờ nghĩ đến Vô Định Cổ Thánh “xuất thần nhập quỷ” kia, nàng cảm thấy nếu không làm cho rõ ràng thì nửa đời sau của bản thân khó mà yên tâm được.

Nhưng trước giờ Vô Định Cổ Thánh luôn rất thần bí, ngoài Lăng ra thì cũng chỉ có Khương Thành là có quen biết với hắn thôi nhỉ?

Thế nên, nàng quyết định nghe ngóng từ phía Thành ca.

“Ngươi làm sao quen biết với Vô Định Cổ Thánh?”

“Ngươi có biết được gốc gác lúc trước của hắn không?”

Thành ca tỏ ra cả đời này hắn cũng không muốn nghe thấy cái tên Vô Định Cổ Thánh này nữa.

Sau khi nghe xong, hắn trực tiếp cười khẩy một tiếng.

Sau đó bay thẳng về Phi Tiên môn.

Thương Lan đại lục bỗng nhiên mất đi nhiều cao thủ như vậy, đám người Ngộ Sơn, Đoan Phong, Quy Tàng và Lưu Duyên cũng nghe ngóng được tin tức.

Vừa nhìn thấy Khương Thành, bọn họ lập tức vây lấy hắn.

“Sư tôn, ngươi mạnh quá đi mất?”

“Lại còn có thể phá trận như thế, bây giờ chắc đám sói bên ngoài đều đã bị dọa sợ bỏ chạy rồi.”

“Thật không ngờ, Khương chưởng môn lại có thể mời được một cao thủ tuyệt đỉnh như Vô Định Cổ Thánh đến để trợ giúp.”

“Ha ha ha, Khương chưởng môn giao thiệp rộng rãi, bình thường thôi…”

Rõ ràng bọn họ đều đang nịnh hót hắn, nhưng Thành ca chẳng thấy vui lên một chút nào.

Hắn bình tĩnh tuyên bố một môn quy hoàn toàn mới.

“Bắt đầu từ bây giờ, Phi Tiên môn cấm nói bốn chữ Vô Định Cổ Thánh.”

“Hả?”

“Vì sao thế?”

“Lẽ nào ngươi có mâu thuẫn với Vô… cái người kia rồi?”

“Không nên hỏi thì đừng có hỏi!”

Sau khi lạnh lùng bỏ lại câu này, Khương Thành trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan.

Hắn quyết định hấp thu hết toàn bộ viên tinh hạch ở trong người mình, cố gắng nâng cao thực lực.

Sỡ dĩ lần này mọi người đều không tin chiến tích của mình, chắc chắn là bởi do cảnh giới thể hiện bên ngoài vẫn còn quá

thấp.

Trong khoảng thời gian hắn tu luyện này, Tiên Võ châu cũng tiến vào thời kỳ hòa bình trước giờ chưa từng có.

Tiên nhân từ bên ngoài đến đều giải tán sạch sẽ, các tông môn và chủng tộc bản địa cũng yên phận hơn, ngoan ngoãn không gì bằng.

Mấy tên cao thủ bình thường hống hách kiêu căng, bây giờ gặp người khác đều tỏ ra vô cùng hòa nhã, tránh cho Vô Định Cổ Thánh nhìn thấy khó chịu rồi ngày nào đó lại đến bóp chết mình nữa.

Hết cách rồi, ai kêu lần này chết nhiều Thiên Thần và Thánh Tôn như thế làm gì, dọa mọi người ai cũng sợ phát khiếp.

Còn ở bên ngoài Tiên Võ châu, với việc đạo ấn mới ra đời, từng trận tranh đấu vẫn đang tiếp diễn không ngừng.

Chỉ là giờ đây, những trận tranh đấu này đã có một chút sự thay đổi nho nhỏ so với lúc ban đầu.

Lúc trước các Chính Thần đều lười tham gia giành giật đạo ấn.

Nhưng giờ đây, dần dần cũng có một vài Chính Thần gia nhập.

Trên thực tế, đây cũng là nhờ Khương Thành ban cho.

Trong lúc Hồn Đế và Tu Đế bận rộn giúp tìm người, bọn họ đã trực tiếp liên thủ đánh tàn phế Tụ Minh Chính Thần.

Động thái này khiến cho các Chính Thần khác bắt buộc phải bắt đầu tự vệ, có người còn rất tự nhiên nghĩ đến việc tìm thêm hai Chính Thần để làm đồng đội.

Những Chính Thần tham gia vào cuộc chiến tranh đoạt Thần vị tuy bản thân không có được đạo ấn, nhưng vẫn có thể trợ giúp con cháu và đồ đệ của mình giành lấy nó.

Sự gia nhập của bọn họ cũng khiến cho trận tranh đoạt Thần vị càng thêm gay cấn.

Thời gian trôi nhanh, Nguyên Tiên giới càng lúc càng hỗn loạn, thậm chí giữa một vài Chính Thần còn bắt đầu xuất hiện chiến tranh.

Nhưng tất cả những điều này đều không quấy rầy nổi Phi Tiên môn.

Mượn uy danh của "Vô Định Cổ Thánh", chẳng có ai dám trêu chọc nơi này cả.

Đám người Quy Tàng, Thanh Vân và Lưu Duyên cuối cùng cũng có cơ hội phát triển ổn định.

Ở Phi Tiên môn, thân phận của những cố nhân như bọn họ rất đặc biệt.

Mặc dù chỉ là Đạo Thánh và Đạo Thần, nhưng ngày thường những đan dược và tài nguyên cần thiết cho việc tu luyện đều được cung cấp đầy đủ.

Hơn nữa, thiên phú của riêng bản thân họ cũng cực kỳ cao, lại cộng thêm bất cứ lúc nào cũng có Thánh Chủ trong tông môn chỉ dẫn, thế nên cảnh giới tu vi của cả bọn đều tiến triển cực nhanh.

Và quá trình hấp thu đạo hạch của Khương Thành cũng tiến triển rất thuận lợi.

Đạo hạnh của hắn tăng lên không ngừng, hơn mười năm sau, đạo quy tắc đã đạt đến mức giới hạn của vị diện.

Đây cũng là tiêu chí để hắn trở thành một Thánh Chủ đỉnh phong chân chính.

Nhưng viên "đạo hạch" trong cơ thể lại chỉ hao hụt có mười phần trăm.

Đây cũng là một chuyện rất bình thường, đạo hạch này bắt nguồn từ đạo ấn, mà đạo ấn thì vốn có thể đột phá được giới hạn của vị diện, đắp nặn nên một Chính Thần.

Cũng chỉ là vì đạo quy tắc của Khương Thành quá cao cấp.

Nếu đổi lại thành người khác, muốn thăng lên Thánh Chủ đỉnh phong e là còn chẳng dùng tới một phần trăm nữa kìa.

"Vẫn còn nhiều đạo hạch như thế ư, lãng phí quá vậy."

Hắn không hề kết thúc tu luyện mà còn tính tiếp tục đột phá cảnh giới Thánh Tôn.

May nhờ có món quà tặng lần trước ở Lí thế giới, tu vi tiên lực của hắn cũng không kém mấy, sau khi uống đan dược mấy tháng thì đã hoàn toàn phù hợp vơi tiêu chuẩn cấp bậc Thánh Tôn.

Sau khi thần hồn đạt đến cảnh giới chân hồn, đạo cũng đã viên mãn, thứ còn thiếu duy nhất chỉ có cấp bậc của quy tắc.

Muốn thăng lên Thánh Tôn, cảm ngộ quy tắc cần phải đạt đến thập thất trọng.

Khương Thành mở ra giao diện huyền văn đã lâu không đụng đến, hắn phát hiện những huyền văn thập nhất thập nhị trọng lúc trước bây giờ đã tự động nâng hết lên thập tam trọng.

Hơn nữa, mỗi thanh tiến độ đều đang tiếp tục tăng lên một cách chậm rãi.

“Lần đó Luyện Văn tháp đúng là mang lại không ít lợi nhỉ!”

Muốn nâng huyền văn từ thập lục trọng lên thập thất trọng thì cần tới ba trăm nghìn huyền tinh.

Trước mắt Khương Thành có bốn mươi mốt triệu năm trăm hai nghìn huyền tinh, thế là hắn trực tiếp chọn một trăm huyền văn, sau đó nhấn nút không chút do dự.

Ngay lúc hắn nhấn nâng huyền văn tử đến thập thất trọng, quả cầu tròn màu đen trắng ở trong cơ thể hắn rung lắc kịch liệt.

“Chuyện gì vậy nè?”

Chưa kịp đợi Thành ca phản ứng lại thì hắn đã cảm thấy đạo tâm của mình bắt đầu dao động dữ dội.

Cái cảm giác này, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả thánh giới bị hủy nữa.

Nhưng đây thực ra là hiện tượng rất bình thường.

Bởi vì đạo tâm và huyền văn của hắn dung hòa với nhau, lúc trước khi còn là huyền văn thập lục trọng thì vẫn có thể duy trì được cân bằng.

Nhưng bây giờ có một huyền văn đạt đến thập thất trọng, lập tức đã phá vỡ cái thế cân bằng này.

Đi kèm theo đó là đạo tâm cũng chịu ảnh hưởng.

Nhưng may mà ngộ đạo tiên thụ vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên này.

Vù vù vù!

Tiên thụ tỏa ra những vầng sáng, tựa như nắng hạn gặp mưa rào, an ủi quả cầu màu đen trắng đang rung chấn.

Quá trình đạo tâm này dao động cũng khiến cho Khương Thành chịu khổ không ít.

Sắc mặt hắn trắng bệch, tựa như đã trải qua một trận đại chiến ác liệt.

Vào lúc quả cầu tròn màu đen trắng kia đạt được cân bằng, đạo tâm cũng ổn định trở lại, hắn sững sốt phát hiện hình như đạo của bản thân hết viên mãn rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi huyền văn được nâng lên một tầng, vì để cho quả cầu tròn màu đen trắng kia cân bằng lại, đạo tâm của hắn cũng bắt buộc phải tăng theo.

Vậy nên, căn nguyên vốn đã chạm đến cận trên lại bị tiên thụ cưỡng chế mở rộng ra thêm nữa.

“Còn có thể như thế này à?”

Khương Thành chẳng những không lo lắng mà lại còn vui mừng.

Hắn lập tức lấy ra đạo hạch vẫn chưa dùng hết, tiếp tục bắt đầu hấp thu.

Quả nhiên, đạo của hắn lại có thể tăng lên.

Nếu như cảnh tượng này bị truyền ra ngoài, e là sẽ khiến cho vô số người phải kinh sợ.

E rằng ngay cả Vô Định Cổ Thánh và Tiên Mẫu cũng sẽ nhìn trố mắt, không nói nên lời.

Cấp bậc vị diện của Nguyên Tiên giới bày ngay ra đó, Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn có thể sở hữu đạo mạnh bao nhiêu cũng đều có số lượng nhất định.

Chương 2253: Đột phá Thánh Tôn

Muốn đột phá cực hạn của đạo, hoặc là chuyển hóa đạo thành căn nguyên, trở thành Cổ Thánh.

Hoặc là tiếp nhận đạo ấn, trở thành một nhánh của Thiên Đạo.

Những cái đó đều đã được xem như là cảnh giới cao hơn rồi.

Ngoài ra thì chẳng còn cách nào khác.

Nhưng giờ đây, Khương Thành chưa đến Thánh Tôn mà đã đột phá được cái cận trên này rồi.

"Xem ra, tác dụng của việc dung hòa huyền văn và đạo tâm còn lớn hơn so với tưởng tượng của ta nữa."

Bản thân ca này của hiểu rõ được ý nghĩa bên trong đó.

Đạo được thăng cấp, đầu tiên sẽ giúp thánh giới mạnh hơn so với của những người cùng cảnh giới khác.

Kèm theo đó là uy lực của nguyên thuật thường được sử dụng cũng sẽ trở nên mạnh hơn.

Dẫu sao thì thánh giới cũng có thể gia trì cho công kích căn nguyên kia mà.

Kế đến, sau này nếu thăng cấp lên Cổ Thánh, căn cơ cũng sẽ vững chắc hơn rất nhiều so với những người khác.

Tốn khoảng gần ba năm, cuối cùng Khương Thành cũng đã bổ sung đủ đến cận trên của đạo tâm, khiến nó lại trở về trạng thái viên mãn.

Tiếp sau đó, hắn nhấn chọn huyền văn thứ hai.

Ngay sau khi huyền văn kiếm thăng lên thập thất trọng, quả cầu tròn đen trắng lại mất cân bằng lần nữa.

"Lại đến nữa hả?"

Ngộ đạo tiên thụ cũng lại ra tay, giới hạn đạo tâm của hắn lại tiếp tục bị cưỡng chế tăng lên.

Nhưng có lẽ vì đây là lần thứ hai, quả cầu tròn đen trắng kia hiển nhiên đã quen hơn một chút nên trình độ không ổn định của lần này không hề kịch liệt như lần trước.

Sau khi đã bình tĩnh, quả nhiên giới hạn đạo tâm của hắn lại có một khoảng không để tăng thêm.

Theo một ý nghĩa nào đó, đạo tâm không viên mãn, cũng xem như hắn bị rớt từ Thánh Chủ đỉnh phong xuống.

Nhưng sức chiến đấu lại không hề giảm sút, mà ngược lại còn tăng lên.

Lần này Khương Thành không lặp lại thao tác lần trước, thay vào đó, hắn nhấn nút cho hết chín mươi tám huyền văn còn lại lên luôn thập thất trọng.

Và trong cái quá trình này, quả cầu tròn màu đen trắng và ngộ đạo tiên thụ cũng liên tục hoạt động.

Một bên không ngừng rung chấn, một bên thì liên tục xoa dịu.

Trong cái vòng tuần hoàn cân bằng rồi lại mất cân bằng này, giới hạn đạo tâm của hắn dần được nâng lên.

Đến khoảng bảy mươi mấy tám chục lần thì quả cầu màu đen trắng cũng dần yên tĩnh lại.

Bởi vì nó đã quen được với huyền văn thập thất trọng, đạt đến sự cân bằng ổn định, không cần ngộ đạo tiên thụ phải đứng ra thăng cấp đạo tâm nữa.

Bên ngoài nhìn vào, quả cầu tròn cũng không lớn là bao, nhưng kết cấu ở bên trong đã khác một trời một vực so với lúc ban đầu rồi.

Ngay sau khi một trăm huyền văn đều được nâng hết lên thập thất trọng, giới hạn đạo tâm của hắn cũng đã vượt xa so với trước đó gấp năm lần!

Vốn dĩ thánh giới quy tắc của Khương Thành đã cao cấp hơn thánh giới của những người khác rồi.

Nhưng giờ đây, nó lại còn mạnh gấp năm lần dựa trên cái cơ sở đó, hệ quả kéo theo là sức chiến đấu tăng vọt đột ngột.

Trong tương lai có phải đối mặt với những Thánh Tôn và Thiên Thần khác thì hắn còn chẳng cần sử dùng đến nguyên thuật, cứ trực tiếp dùng thánh giới đụng độ là đã có thể nghiền ép được kẻ địch rồi.

“May mà có được một viên đạo hạch dùng mãi không hết.”

“Nếu không nhiều đạo như thế, ta biết đi đâu kiếm đây chứ?”

“Xem ra lần này phải cảm ơn Tiên Mẫu đã giúp đỡ rồi.”

Hơn trăm năm sau đó, hắn vẫn luôn chìm đắm trong việc hấp thu đạo hạch, hoàn toàn bỏ mặc những chuyện bên ngoài.

Cuối cùng, khi viên đạo hạch chỉ còn lại mười phần trăm, đạo tâm của hắn cuối cùng đã viên mãn.

“Mười phần trăm còn lại này đợi mai sau thăng lên huyền văn thập bát trọng rồi lại dùng.”

Sau đó, hắn bắt đầu tiến công lên cảnh giới Thánh Tôn.

Cả quả trình này chẳng hề gặp chút trắc trở nào, dưới tình huống quy tắc, tiên lực, thần hồn và đạo tâm đều vững vàng đạt chuẩn thì việc đột phá vốn là một chuyện hiển nhiên như trăng đến rằm trăng tròn.

Thành trì cảnh giới rầm rầm vỡ nát, hắn tựa như mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới vậy.

Quà tặng của quy tắc thiên địa cũng đến đúng hẹn.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng đạo tâm của bản thân đang trải qua một lần thăng hoa mà trước nay chưa từng có.

Đồng thời, thánh giới vượt xa giới hạn của những Thánh Tôn bình thường kia của hắn cũng tự động hiện lên.

Trước khi những người khác trong Phi Tiên môn bị động tĩnh này chấn động thì quả cầu tròn màu đen trắng và thánh giới đã đồng loạt hiện ra hai cái ảo ảnh.

Nó giống như hai hóa thân đặc biệt vậy.

Ảo ảnh của thánh giới đột ngột thu nhỏ, bay vào trong quả cầu tròn màu đen trắng.

Ảo ảnh của quả cầu cũng bành trướng dữ dội, lao vào trong chính giữa thánh giới.

Giữa cả hai hoàn thành một mối liên hệ hoàn toàn mới.

Trước lúc đó, mặc dù thúc giục đạo tâm có thể lấy ra thánh giới, thao túng thánh giới, nhưng nó giống như đang triệu hồi và thao túng một vật ngoài thân vậy.

Nhưng giờ đây, hai thứ này đã dung hòa với nhau, không phân ta ngươi nữa.

Chỉ với một ý nghĩ, hắn đã biến thánh giới vốn tựa như lĩnh vực trở thành một thanh trường kiếm sắc bén lạnh thấu xương.

Lại một ý nghĩ nữa, trường kiếm hóa thành làn sương mờ, bao trùm lấy cả người hắn.

Lúc các tu sĩ ở hạ giới tu luyện thường luôn theo đuổi sự hợp nhất giữa người và trời, còn các Thánh Tôn thì lại là hợp nhất với đạo.

Đây cũng là "hợp đạo" dựa trên một ý nghĩa nào đó.

Cùng một đạo, sau khi trải qua "hợp đạo", uy lực cũng sẽ vượt xa những Thánh Chủ đỉnh phong khác mấy lần.

Đến bước này, Khương Thành bỗng có một cảm tưởng kỳ diệu đầy khó hiểu rằng phía trước đã chẳng còn đường để đi nữa rồi.

Đúng vậy, Thánh Tôn chính là điểm cuối.

Sau khi hợp đạo, tiên nhân đã hết không gian để tiếp tục phát triển.

Khương Thành lại càng thấm thía những lời nói kia của Vô Định Cổ Thánh.

Nếu như ví von tu luyện như leo núi, vậy lúc tu sĩ đạt đến Thánh Tôn, cũng xem như đã đến đỉnh núi rồi.

Muốn tiếp tục tiến về phía trước, hoặc là đổi một ngọn núi càng cao hơn, ví dụ như Thiên Đạo.

Đây cũng là nguyên nhân những Thánh Tôn kia lại ráo riết tranh giành đạo ấn.

Hoặc là chuyển hóa đạo thành căn nguyên, bản thân mình tự bắc thêm thang, mở ra một con đường hoàn toàn mới.

Đây là lựa chọn của Chiến Đế và Vô Định Cổ Thánh.

Khương Thành không có quá nhiều khái niệm về thời gian, bởi vì lúc này hắn đã nghênh đón lôi kiếp rồi.

Ngay giờ phút này, cả Tiên Võ châu bỗng nhiên chìm vào trong bóng tối.

Đó không phải là do trời sụp tối, mà là vô số đám mây đen đã che lấp ánh sáng mặt trời, dáng vẻ như sắp nghiền nát và phá

hủy toàn bộ Tiên Võ châu.

Cái loại tối đen kia không chỉ cản trở tầm nhìn, thậm chí còn khiến cho thần hồn không thể cảm nhận được bất cứ sự tồn tại nào.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì thế?”

Sau khi mọi người mở miệng nói chuyện thì mới phát hiện, bản thân đã không còn nghe thấy âm thanh nữa.

Cái cảm giác ngột ngạt và bức bối đến tận cùng khiến cho lòng người bất an đến mức gần như sụp đổ.

Nhưng đây mới chỉ là giai đoạn ủ của lôi kiếp mà thôi.

Người duy nhất có thể xuyên thấu sự che phủ của Thiên Đạo, nhìn thấu mọi thứ là Vô Định Cổ Thánh đang ngồi xếp bằng ở trên đỉnh mây xa xôi.

Sau khi phát giác được tình huống của Khương Thành, hắn cũng phải lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, lấy làm lạ.

“Chỉ mới qua hơn trăm năm mà đạo tâm của hắn đã trở nên mạnh như thế rồi sao?”

“Xem ra ta đánh giá hắn quá thấp rồi!”

“Có lẽ, hắn sẽ trở thành người đầu tiên thành công…”

Đùng đoàng đoàng!

Tiếng sấm rền vang chạm đến mỗi một người đang ở trong góc tối.

Tia chớp xé rách chân trời, cuối cùng chiếu sáng Khương Thành đang ở trên cao.

“Là Khương chưởng môn!”

Mọi người trong Phi Tiên môn ở bên dưới cũng hô lên đầy kinh ngạc.

Đám người Quy Tàng và Lưu Duyên vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Có chuyện gì thế này?”

“Địch tập kích hả?”

Đám người Ngộ Sơn và Trường Dương cũng xem như có kinh nghiệm.

“Đây là thiên kiếp, xem ra sư tôn lại đột phá rồi.”

“Hẳn đột phá Thánh Tôn nhỉ?”

“Thánh Tôn đỉnh phong thực chất vẫn là cảnh giới Thánh chủ, khi đột phá sẽ không gây ra động tĩnh lớn như thế này.”

“Chỉ có Thánh Tôn mới có được sự thay đổi như thế.”

“Thật khó tin, chỉ trong hơn trăm năm ngắn ngủi, hắn lại trực tiếp bỏ qua Thánh Chủ đỉnh phong, đột phá lên thẳng Thánh Tôn.”

Chương 2254: Manh mối của Phi Tiên môn

Trong tiếng cảm thán kinh ngạc của mọi người, Khương Thành chống đỡ hết từng trận lôi kiếp.

Ngoài hai đợt cuối suýt nữa gặp nguy hiểm thì cả quá trình không hề gặp trắc trở gì.

Sau khi độ xong lôi kiếp, Thần thể của hắn lại được tiến hóa thêm lần nữa.

Lúc này, những bộ phận khác trên cơ thể của hắn cũng đã vô cùng gần sát với trạng thái của quả tim Thần kia.

Thần thể được cường hóa đồng nghĩa với việc sức phòng ngự cũng tăng lên rất nhiều.

Không chỉ phòng ngự đòn tấn công bằng căn nguyên tiên lực, mà còn có cả năng lực chống đỡ tự nhiên với đạo.

Hiện giờ để hắn đối mặt với Chính Thần thì vẫn hơi khó nói, nhưng còn Thánh Tôn và Thiên Thần thì đã hoàn toàn chẳng tạo nên uy hiếp gì đối với hắn.

Mắt thấy Khương Thành đã trở thành Thánh Tôn, trong lòng đám người Quy Tàng, Hư Uyên và Thanh Vân âm thầm thở dài một hơi.

Còn nhớ ngày xưa, bọn họ và Khương Thành cùng nhau phi thăng lên Tiên giới.

Mặc dù trước khi trận chiến tranh giành Thần vị lần thứ nhất diễn ra, cảnh giới của cả hai bên đều là Đạo Thánh, không hề có chênh lệch quá lớn.

Mà giờ đây…

Tuy nhiên, dù sao bọn họ cũng vẫn là những người kiệt xuất kia mà, sao có thể bằng lòng làm hạng xoàng được chứ.

Sau một vài phút sa sút và suy sụp ngắn ngủi, một động lực muốn thăng cấp mạnh mẽ hơn đã nhanh chóng trào dâng trong lòng bọn họ.

“Thật không ngờ, nhanh như thế mà ngươi đã tấn cấp Thánh Tôn rồi.”

Từ sau khi lấy được Phược Linh sách, thái độ của Lẫm Đế đối với Khương Thành tốt hơn rất nhiều.

Mà Thành ca thì chỉ nhún vai trước lời khen tán thưởng của nàng: “Nhanh lắm sao, bình thường thôi, ta không hài lòng lắm đâu.”

Lẫm Đế hiển nhiên có thể nghe ra được cái giọng điệu ra vẻ của hắn trong câu nói này.

Nàng nghe xong cũng phải liếc hắn một cái, cố ý trêu chọc nói: “Đừng có khiêm tốn như thế chứ, tốt xấu gì ngươi cũng trở thành người thứ hai lên cảnh giới Thánh Tôn mà, đã lợi hại lắm rồi.”

Người thứ hai?

Là một nhân vật chính, hắn lại không phải là đệ nhất của cảnh giới này ư?

Thành ca bày tỏ rất không tán thành cách nói này.

“Không biết, cái người thứ nhất kia là ai thế?”

Lẫm Đế khoan thai nói ra một cái tên.

“Thu Vũ Tuyền.”

“Ta tận mắt nhìn thấy nàng chém chết hai Thiên Thần, nhưng lúc đó nàng vẫn chỉ lầ một Thánh Chủ bình thường thôi.”

“Với thiên phú của nàng, bây giờ chắc hẳn cũng là Thánh Tôn rồi nhỉ?”

“Có lẽ, nàng đã có thể đánh bại được Chính Thần luôn rồi.”

“Hơ hơ…”

Thành ca cười mỉm đáp lại.

Nhưng trong lòng cũng tò mò một cách khó giải thích.

Thu Vũ Tuyền vừa không chuyển sang Thiên Đạo để đi theo tu thần lưu, và cũng không phải là một tu tiên lưu chân chính.

Sau khi nàng trở thành Thánh Tôn, liệu có thể tìm được đường đi tiếp không?

Còn nữa, hiện giờ đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đang đi theo con đường nào chứ?

Nghĩ đến những vấn đề này, hắn càng thêm nôn nóng muốn tìm được đám đệ tử đáng yêu kia của mình.

Nhưng chuyện này có gấp gáp cũng chẳng có tác dụng gì.

Chỉ đành trông chờ Tu Đế, Hồn Đế và Huyền Đế có thể ra sức một chút thôi.

Thời gian dần trôi nhanh, ba triệu năm cứ thế lướt qua.

Đới với những người khác, hở một chút là dùng trăm triệu năm để tính toán thì ba triệu năm chỉ là một phần nhỏ trong những năm tháng dài đằng đẵng mà thôi.

Nhưng với Khương Thành thì khoảng thời kỳ yên tĩnh này quả thực dài lê thê.

Trong thời gian này, ba Thiên Đế thỉnh thoảng sẽ truyền về một vài manh mối khả nghi, và lần nào thì hắn cũng đều lên đường đến đó cả.

Từng vào một vài bí cảnh đặc biệt, cũng từng đến không ít Thần cung, thậm chí còn được xem tận mắt hiện trường của cuộc chiến tranh đoạt đạo ấn hai lần nữa.

Nhưng rất đáng tiếc, những manh mối đó cuối cùng vẫn bị chứng minh là không liên quan đến Phi Tiên môn.

Và hôm nay, hắn lại nhận được tin tức đến từ Huyền Đế.

Nghe nói ở Thương Môn cung, xuất hiện một vài tiên nhân tự xung là đến từ Phi Tiên môn.

Sau khi nghe được cái tin tức này, Khương Thành tất nhiên cũng chuẩn bị đến đó một chuyến.

Nhưng Lẫm Đế lại không đồng tình.

“Những năm này đã có rất nhiều lần xuất hiện việc tự xưng là Phi Tiên môn rồi, nhưng kết quả nếu không phải trùng tên thì là cố ý mạo danh.”

“Càng huống hồ vị trí của Thương Môn cung lại còn nằm sát gần vùng trung tâm của Nguyên Tiên giới nữa, căn bản không thể nào xuất hiện tin tức của Vu tộc và Phi Tiên môn.”

“Hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.”

“Ngươi cứ phái một trưởng lão đến đó xem thử là được rồi, cần gì phải đích thân đi một chuyến chứ?”

Khương Thành không thể không thừa nhận, nàng nói cũng rất có lý.

Vu tộc và Phi Tiên môn có xác suất lớn sẽ sống ở khu vực vùng ven của Nguyên Tiên giới.

Thậm chí có khi còn ở ngoài Nguyên Tiên giới cũng không chừng.

Vì chỉ có như thế mới bí mật đến mức khó bị người khác tìm ra tung tích.

Nhưng những năm này, hắn chạy khắp mọi hướng đông nam tây bắc của Nguyên Tiên giới, vẫn chẳng có thu hoạch gì.

“Chỉ cần có một chút manh mối, thì không thể xem nhẹ được.”

Nhìn bóng lưng bay khỏi tông môn của hắn, Lẫm Đế chỉ đành phải lựa chọn đi theo.

Mấy năm này ở chung với nhau, nàng đã nhìn ra được, Khương Thành là một con người lười biếng. Nhưng ở cái việc tìm kiếm đệ tử của mình, tên này lại luôn giữ sự nghiêm túc và cố chấp vượt trên mức bình thường.

Khi hai người chạy đến Thương Môn cung, Huyền Đế cũng đã đợi ở đây rồi.

“Người tự xưng là Phi Tiên môn đâu?”

Huyền Đế phẩy tay: “Tạm thời vẫn chưa phát hiện hành tung của đối phương.”

Khương Thành khá ngạc nhiên: “Cái gì? Còn có chuyện như thế này sao?”

Lúc trước mấy lần nhận được tin tức của Phi Tiên môn, nhất cử nhất động của đối phương đều ở dưới mí mắt của cả ba Chính Thần, hoặc là trực tiếp đón người tới, đợi Khương Thành đến xác nhận thân phận.

Lần này lại đến cả người cũng chưa từng nhìn thấy?

Với năng lượng của Chính Thần, ai lại có thể biến mất dưới mí mắt của bọn họ kia chứ?

“Cảnh giác của đối phương rất cao.”

Chiêu Tố Thiên Thần dưới trướng của Huyền Đế là người đầu tiên có được manh mối, chủ động giải thích cho Thành ca nghe.

“Ban đầu bọn ta phát giác thấy điều khác thường, là do vô tình phát hiện được vài món đồ đặc biệt không thuộc về Nguyên Tiên giới ở một thương hội của Dương Lâm Phủ tại Thương Môn cung.”

“Sau khi nghe ngóng một phen, bọn ta biết được cái thương hội có tên Nhược Bàn nãy đã giao dịch với ba tiên nhân ngoại lai.”

“Và lúc đó bọn họ cũng từng nhắc đến cái từ Phi Tiên môn này.”

“Thế nên bọn ta trực tiếp kích phát thần thông nhìn lại, tái hiện lại tình cảnh thương hội giao dịch vào ngày hôm đó, tính thử truy tung đối phương.”

Đối với người bình thường thì thần thông này không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đối với Thiên Thần thì dù là thông qua quy tắc bói toán hay quy tắc tính toán, hoặc là thông qua sự biến hóa của đạo, đều rất dễ dàng tra được hành tung lúc này.

Càng huống hồ có cả Huyền Đế đích thân ra tay.

Hắn thậm chí có thể thông qua hình ảnh ngày hôm đó, trực tiếp tính toán ra thân phận và gốc gác của đối phương.

“Nhưng lạ là lạ ở chỗ này đây.”

“Bọn ta lại không thể tính ra được cái gì hết.”

“Đối phương cứ như một màn sương mù vậy, chẳng có dấu vết gì để tìm cả.”

Huyền Đế chậm rãi nói: “Nếu không có bất ngờ gì thì hoặc là đối phương dùng thực lực mạnh mẽ che lấp thiên cơ, hoặc là không ở trong phạm vi bao phủ của Thiên Đạo ở Nguyên Tiên giới.”

“Là vậy ư?”

Khương Thành nhướng mày, mơ hồ cảm thấy có thể lần này đã tìm được chính chủ rồi.

“Mang ta đến thương hội kia nhìn thử xem.”

Huyền Đế không đi cùng với bọn họ đến thương hội Nhược Bàn.

Hiện giờ cả Nguyên Tiên giới thực sự có quá nhiều cuộc tranh đấu xoay quanh đạo ấn, các cuộc chiến tranh quy mô lớn giữa các đại thần quan cũng chẳng hiếm lạ gì.

Lẫm Đế đi chung với Khương Thành tiến vào địa bàn của Thương Môn cung đã đủ nhạy cảm lắm rồi.

Nếu như Huyền Đế còn đi theo nữa thì sợ là Cẩn Võ Chính Thần của Thương Môn cung sẽ lập tức triệu tập đồng minh giết tới mất.

Khi đám người Khương Thành chạy đến Dương Lâm Phủ mới phát hiện nơi đây đã không còn sự tồn tại của thương hội Nhược Bàn nữa rồi.

“Sao lại như thế chứ?”

Chiêu Tố Thiên Thần đồng hành chung với họ cũng phải choáng váng khi nhìn thấy đống hoang tàn đổ nát ở trước mắt và cả những thi thể nằm đè chồng chất lên nhau.

“Sao bọn họ lại trùng hợp như thế, ngay cái lúc này lại bị người khác tiêu diệt ư?”

Chương 2255: Kẻ địch thần bí

Mặc dù thương hội Nhược Bàn bị tiêu diệu chỉ là một phân bộ mà thôi.

Nhưng chuyện khiến người khác giận sôi này vẫn khiến mọi người xung quanh chú ý đến.

Các tiên nhân đứng vây xem chật kín xung quanh, mọi người đều vô cùng sốc về chuyện này.

“Phân hội trưởng là một Giới Thần đỉnh phong đó, thực lực không hề yếu đâu.”

“Hơn nữa hằng năm phân bộ thương hội của Dương Lâm Phủ đều có mười mấy Giới Thần bình thường tọa trấn bảo vệ mà.”

“Nhưng những thương hội khác ở xung quanh lại không hề phát giác quá trình bọn họ bị giết, có thể thấy được kẻ địch rất mạnh.”

“Ít nhất cũng phải là Thiên Thần ra tay!”

“Bọn họ đắc tội với thần thánh phương nào rồi vậy?”

Ba người đứng ở phía bên ngoài đám người hiển nhiên cũng nghe thấy những lời bàn tán này.

“Cái này hẳn là đang diệt khẩu.”

Lẫm Đế hiểu nhiều biết rộng, tự động liên tưởng đến một số khả năng.

“Có thể đối phương ý thức được có người đang điều tra bọn họ.”

“Vậy nên mới muốn phá hủy hiện trường giao dịch ngày hôm đó, giết chết hết tất cả những người đã từng tiếp xúc với bọn họ, triệt để cắt đứt manh mối duy nhất.”

Nàng nhìn Khương Thành đầy ẩn ý, khoan thai nói: “Cách làm việc của Phi Tiên môn các ngươi đúng là cực đoan thật đấy, xem ra đều là nhờ vị lão tổ sáng lập môn phái như ngươi vừa dạy vừa thực hành tốt quá đây mà.”

Thành ca giật giật khóe miệng, nhất thời không nói nên lời.

Mặc dù Phi Tiên môn của hắn không được xem như một danh môn chính phái, nhưng vẫn chưa đến mức ra tay với người vô tội.

Hắn cảm thấy chuyện này hẳn không phải do đám môn đồ kia của mình làm.

Nhưng chỉ mỗi hắn thấy thôi thì cũng chẳng có ích gì.

Mà bên này ba người bọn họ vừa đến nơi, một bên khác, thần quan do Thương Môn cung phái đến cũng cấp tốc chạy tới.

“Là ai làm hả?”

Đối mặt với hiện trường thảm khốc này, hai Thiên Thần đều giận tái mặt.

“Đúng là to gan thật, lại dám động tới trên đầu của Thương Môn cung bọn ta!”

Bình thường thương hội Nhược Bàn phải cung phụng đồ cho Thương Môn cung nên cũng được tính như là một chư hầu thuộc Thương Môn cung.

Càng huống hồ nơi này còn cách chủ tinh của Thương Môn cung cực kỳ gần, ngươi kêu bọn họ để mặt mũi ở đâu đây?

Ánh mắt của cả hai giống như chim ưng quét một vòng chúng tiên đang có mặt, rất nhanh đã dừng ở trên người của ba người Khương Thành, Lẫm Đế và cả Chiêu Tố Thiên Thần.

Sau khi phát hiện hơi thở mạnh mẽ ở trên người của cả ba đã dọa hai thần quan giật cả mình.

“Thì ra là các ngươi!”

Bọn họ vội vàng dùng tiên lực mở ra thánh giới.

Những tiên nhân khác đứng ở bên cạnh vây xem vội vàng lùi về phía sau, lập tức, bên cạnh Thành ca trống một khoảng lớn.

“Địch tập kích rồi!”

“Nhanh chóng thông báo cho Cẩn Võ Chính Thần!”

“Có cao thủ từ bên ngoài xâm nhập Thương Môn cung ta!”

Lẫm Đế cũng phải nhíu mày.

Lúc này nàng đang thay đổi dung mạo, nhưng đợi đến khi Cẩn Võ Chính Thần đến thì chắc chắn vẫn sẽ không che giấu được.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta cũng là vừa mới tới thôi.”

“Hiểu lầm?”

Hai thần quan kia không hề lập tức ra tay, mà là một trước một sau bọc chặn đường đi.

“Vậy các ngươi nói xem, các ngươi từ đâu đến?”

“Vì sao lại phải cố ý che giấu dấu vết của mình?”

“Vì sao lại trùng hợp xuất hiện tại thương hội Nhược Bàn?”

“Vừa nhìn đã biết là các ngươi làm, còn cố ý quay lại để thưởng thức phản ứng hiện trường nữa, đúng là đáng hận cực kỳ!”

Chiêu Tố Thiên Thần bắt đầu nổi nóng rồi.

“Thanh giả tự thanh, cứ trực tiếp nhìn lại tình cảnh lúc đó, chẳng phải sẽ thấy ngay chân tướng rồi sao?”

“Với thực lực của bọn ta, nếu thật sự muốn tiêu diệt một phân bộ thương hội thì chẳng cần phải làm cử một đội hình thế này đâu.”

Hai thần quan đối diện hoàn toàn chẳng thèm nghe lọt tai, ngược lại còn cười khẩy liên tục.

“Đúng đó, muốn diệt một phân bộ thương hội thì cần gì phải cử một đội hình như thế này chứ.”

“Cái đội hình này của các ngươi là dùng để đối phó với Thương Môn cung ta chứ gì?”

Lẫm Đế lười tranh biện với bọn họ, nàng trực tiếp dùng thần thông nhìn lại.

Chỉ thấy bên trên đống phế tích kia bỗng nhiên hiện lên một cảnh tượng kỳ lạ.

Đại điện thương hội đèn đuốc sáng rực như một ảo ảnh hão huyền, mọi người vẫn có thể nhìn thấy dòng người đi đường tấp nập ở bên ngoài.

Đây là tình cảnh trước lúc thương hội Nhược Bàn bị tiêu diệt.

Mãi cho đến một khoảnh khắc nào đó, hình ảnh ở hiện trường đột nhiên vặn vẹo một trận.

Các thành viên của thương hội ở bên trong vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị tấn công rồi.

Thánh giới của bọn họ vừa mới mở ra đã đột ngột bị dập tắt, trên cơ thể nhanh chóng xuất hiện một vết thương chí mạng, rất rõ ràng là đang chiến đấu với kẻ địch.

Tuy nhiên, bóng dáng của cường địch thì lại không hề xuất hiện trong hình ảnh.

Cả quá trình vô cùng ngắn ngủi.

Chỉ sau năm giây ngắn ngủi, thương hội Nhược Bàn đã không còn người nào sống sót.

Cuối cùng, cả thương hội nổ tung, triệt để bị san bằng, người bên ngoài cũng vì thế mới bị kinh động.

Nhìn lại kết thúc, hung thủ là ai vẫn là một câu đố.

Các tiên nhân vây xem đều xôn xao.

“Trời ạ, kẻ địch rốt cuộc mạnh cỡ nào vậy?”

“Giết chết một Giới Thần đỉnh phong và mười mấy Giới Thần bình thường, lại không cần hiện thân luôn nữa?”

“Chính Thần! Chắc chắn là Chính Thần ra tay rồi!”

“Ngoài Chính Thần ra thì những người khác căn bản không thể nào làm được chuyện này!”

Sau khi hai thần quan kia nhìn xong, chẳng những không bỏ đi nghi ngờ, ngược lại còn thêm phần chắn chắn là do Lẫm Đế ra tay.

“Các hạ là vị Chính Thần nào, xin mời hiện thân phận ra đi!”

“Người ngay thẳng không làm chuyện đen tối, đã đến bước này rồi, ngươi cảm thấy che che giấu giấu còn có ý nghĩa gì nữa không?”

“Thương Môn cung bọn ta không phải là tên ngốc mặc kẻ khác đùa giỡn.”

Lẫm Đế cũng hiếm thấy đã nổi giận.

Với thực lực của nàng, không hề sợ cái tên Cẩn Võ Chính Thần kia.

Nhưng cái loại đãi ngộ bị đổ tội một cách khó hiểu này thì không một ai có thể bình tĩnh được cả.

Càng huống hồ, nếu hiểu lầm này mà làm lớn, thì sẽ lại là một trận đại chiến thảm khốc giữa hai thần cung hoặc thậm chí là vô số thần cung.

“Bây giờ phải làm sao đây?’

Nàng hung hăng trừng Khương Thành một cái: “Ta đã sớm nói ngươi phái một người đến đây là được rồi, ngươi cứ nhất định phải tự mình đích thân đến.”

“Đây là do người của Phi Tiên môn ngươi làm đấy, ngươi bắt buộc phải đứng ra chịu trách nhiệm!”

Khương Thành không hề trả lời nàng, hắn đang suy nghĩ.

Đến nước này rồi, hắn đương nhiên có thể nhìn ta hung thủ nấp trong tối kia cố ý vu oan giá họa.

Đối phương chẳng những phát giác được có người đang điều tra truy tìm mình, mà còn biết được hắn sắp sửa đuổi tới nơi rồi.

Tiêu diệt trước thương hội Nhược Bàn có lẽ cũng một phần nguyên nhân là vì diệt khẩu, nhưng hơn đó là hắt nước bẩn, gây khiêu khích để phía hắn và Thương Môn cung đánh nhau.

Quá trình không phức tạp gì mấy, nhưng lại chẳng thể chứng minh trong sạch được.

Vừa khéo có một Chính Thần, một Thánh Tôn và một Thiên Thần đến, lại vừa khéo xuất hiện ngay “hiện trường vụ án”, khéo nữa là hung thủ thì vẫn chưa lộ diện…

Đám đệ tử của bản thân mình học được cái thủ đoạn cao cấp như thế ư?

Đặc biệt là ban nãy kẻ ra tay trong hình ảnh chiếu lại, lại không cần hiện thân, cũng không nhìn thấy thánh giới gì cả, cứ thế nhẹ nhàng san bằng cả thương hội.

Chẳng lẽ đám đệ tử của mình sở hữu cái thực lực kiểu này ư?

Bên tai vẫn còn những tiếng la hét ồn ào, hắn là tên Cẩn Võ Chính Thần sẽ đến đây nhanh thôi.

Thành ca không sợ chiến đấu.

Nhưng hắn cũng không tình nguyện gánh tội thay cho người khác đâu.

Bây giờ hắn là đám người ở trong tối kia đang vui mừng vì thấy người khác gặp nạn lắm đây nhỉ?

Cái cục tức này, bắt buộc phải đòi lại.

Tuy nhiên, dù cho lúc này hắn có hồi sinh những thi thể của thương hội kia thì cũng chỉ vô ích mà thôi, những người này trước lúc chết hắn là cũng không biết ai đã giết mình đâu nhỉ.

Thế là, hắn mở ra giao diện hệ thống, tìm kỹ năng đảo ngược thời gian đã lâu không dùng tới.

Nếu như nhìn lại vẫn không ra được thân phận của đối phương, cũng không truy tung được, vậy thì trực tiếp để hắn đích thân quay về hiện trường lúc đó là được rồi.

Liều cả việc phải tiêu tốn huyền tinh, hắn cũng phải tóm cổ được đám chuột trốn trong tối gây khiêu khích kia ra.

Hơn nữa cái này còn liên quan đến manh mối về Phi Tiên môn nữa, dù cho có phải trả cái giá đắt hơn thì hắn cũng chẳng tiếc gì!

Chương 2256: U tộc

Trận chiến đấu của thương hội Nhược Bàn xảy ra vào mười lăm phút trước, Khương Thành không cần phải đảo ngược quá xa.

Nhưng do việc nhìn lại hiện trường này liên lụy đến Lẫm Đế và Chiêu Tố Thiên Thần, còn có cả hai thần quan của Thương Môn cung nữa nên cái giá phải trả vẫn lên đến một triệu bảy trăm năm mươi huyền tinh.

Ngay sau đó, hắn xuất hiện ngay tại thương hội Nhược Bàn ở mười lăm phút trước.

Thương hội lúc này vẫn chưa bị tấn công, người ở bên trong hoàn toàn không ý thức được nguy cơ sắp sửa ập đến.

Điều đầu tiên Khương Thành làm đó là ẩn thân, bởi vì hắn không muốn đánh rắn động cỏ.

Chỉ đợi khoảng một phút, hắn đã đợi được mục tiêu chân chính.

Thiên địa ở lân cận đây phảng phất xuất hiện một chút dao động đặc biệt.

Từ trong dao động đó, hắn ngửi được hơi thở linh kỹ đầy quen thuộc!

Nếu như đổi thành những tiên nhân khác, dù là Chính Thần cũng sẽ rất khó phát giác ra được.

Bởi vì thủ đoạn này hoàn toàn không dùng đến căn nguyên quy tắc, cũng không liên quan đến đạo bình thường.

Nhưng Khương Thành từng luyện qua "Thái thượng hóa đạo", nên hắn quả thực rất nhạy cảm với thay đổi của thiên địa.

"Thiên tộc?"

"Tộc nhân của Thiên tộc ở kỷ nguyên thứ nhất, thật sự còn sống đến cái thời đại này luôn sao?"

Thiên tộc không tu Thiên Đạo, bọn họ vốn không hề gia nhập vào trong hệ thống của Thiên Đạo.

Khó trách Huyền Đế cũng không tra ra được gốc gác của bọn họ!

Ý thức của Khương Thành phản chiếu hai bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Một nam một nữ, là hai người trẻ tuổi.

Hai người này ở trong một căn tĩnh thất bí mật ở trong thành, cách thương hội Nhược Bàn chỉ khoảng một trăm dặm.

Hai người nhắm chặt mắt, ngồi xếp bằng.

Người không biết còn tưởng bọn họ đang đả tọa tu luyện nữa kìa.

Từ bên ngoài nhìn vào không thấy một chút khác thường nào.

Một khoảnh khắc nào đó, khóe miệng của cả hai đồng loạt xuất hiện một nụ cười khẩy.

Ngay sau đó, Thành ca cảm tri được hai luồng sức mạnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, đột nhiên tấn công thương hội Nhược Bàn.

Nói quen thuộc, là bởi vì đối phương không mượn dùng căn nguyên hay sức mạnh của Thiên Đạo, mà trực tiếp điều động lực thiên địa.

Cái này hoàn toàn là linh kỹ.

Nói xa lạ, cũng là vì thứ đối phương thúc giục không phải là Linh ý.

Mà là tiên lực và thần hồn bên trong cơ thể.

Dùng thần hồn và tiên lực để thi triển Linh kỹ, Khương Thành cũng có biết một người.

Đó là Thu Vũ Tuyền.

Năm đó lúc còn ở Vương triều Tinh U, bởi vì thành trì thiên phú của quần tộc, nữ nhân này không có cách nào tu luyện Linh ý, cuối cùng lại tự mở ra một con đường mới, khai phá được một loại linh kỹ không cần Linh ý thúc giục.

Trong lòng Khương Thành âm thầm oán.

“Nếu không phải nữ nhân này trong đầu chỉ biết có tu luyện, chưa bao giờ thích lo chuyện bao dồng, ta cũng nghi ngở các ngươi là chân chó do nàng phái đến đấy.”

Nhưng cũng chứng minh được rằng hai người này không phải là Thiên tộc.

Nếu như là Thiên tộc, bọn họ sẽ không có tiên lực và lực thần hồn.

Cảnh giới của tiên lực và thần hồn của hai người họ không cao, cũng tương đương với cấp bậc của Thánh Chủ đỉnh phong.

Nhưng linh kỹ mà bọn họ sử dụng, lại có uy lực chẳng hề thua kém gì với đòn tấn công bình thường của Thiên Thần cả.

Cộng thêm linh kỹ vốn đã rất bí ẩn, đám người của thương hội Nhược Bàn lại không có tí kinh nghiệm phòng bị nào, dưới tình thế đánh bất ngờ không kịp trở tay, quả thực sẽ chết không rõ ràng.

Khương Thành vốn định cản lại công kích của bọn họ.

Nhưng nghĩ đến trước mắt vẫn chưa thấy đệ tử Phi Tiên môn đâu, nếu ra tay trước rất có thể sẽ bị cắt đứt manh mối, chi bằng giữ lại hai người này, tiếp tục truy tung.

Dẫu sao hắn vẫn có thể hồi sinh người của thương hội như thường.

Thế là, Thành ca nhẫn nại quan sát.

Lúc trước khi Lẫm Đế sử dụng thần thông nhìn lại, cảnh tượng đã xảy ra lại diễn ra ở trước mắt hắn thêm một lần nữa.

Người của thương hội Nhược Bàn chết giống y hệt như lúc trước, không hề thay đổi gì.

Bởi vì lần này quay ngược thời gian, Thành ca không hề can thiệp và thay đổi gì trong chuyện này.

Thương hội biến thành một đống hoang tàn, nhiều người qua đường ở xung quanh la hét và nhanh chóng tập trung lại.

Dựa theo tuyến thời gian lúc trước, qua mười lăm phút nữa, Lẫm Đế và Chiêu Tố Thiên Thần sẽ đến hiện trường, sau đó hai thần quan của Thương Môn cung cũng đuổi đến.

Khương Thành không dừng lại ở hiện trường này.

Thành ca duy trì trạng thái ẩn thân, xúc tu ý thức của hắn vẫn luôn khóa chặt vị trí của hai tên “hung thủ”.

Sau khi hai người này thành công đều đồng loạt lộ ra biểu cảm đắc ý.

Sau đó biến mất trong căn phòng mà không nói một lời, giống như chưa từng làm gì vậy.

Nếu như không phải Thành ca ở trong góc tối quan sát toàn bộ quá trình, sợ rằng sẽ không một ai có thể liên kết bọn họ chung với cái hiện trường tàn tích ở cách đó một trăm dặm.

Dù cho sau đó Cẩn Võ Chính Thần và Lẫm Đế phong tỏa toàn thành cũng sẽ không nghi ngờ bọn họ.

Bởi vì cảnh giới tiên lực và thần hồn của hai người này đều là cấp bậc Giới Thần đỉnh phong, không phù hợp với hình tượng kẻ địch Chính Thần trong tưởng tượng của bọn họ.

Rời khỏi chỗ cũ, hai người này không ngừng thay đổi phương hướng.

Không bao lâu sau, đã xuất hiện tại một tiên thành khác cách khoảng một triệu dặm.

Khương Thành đi theo sau bọn họ, cuối cùng cũng khóa chặt được một căn nhà đá không có gì nổi bật.

Sau khi dùng Linh ý nhìn thấu khung cảnh bên trong căn nhà, hắn suýt nữa thì kinh ngạc kêu lên.

Trong căn phòng đá vẫn còn ba người khác, một gười trong đó hắn có nhận ra, là Mông Thuần Đạo Thần của Phi Tiên môn năm đó.

Người này ban đầu là một tiên tướng của Thiên Lạc quân ở Thiên cung.

Năm đó Khương Thành trở thành chủ soái của Thiên Lạc quân, đã thu phục hắn và một tiên tướng khác tên là Xích Linh.

Sau đó ngược xuôi ngang dọc, hai người mang theo nguyên đội ngũ "quân đoàn thứ tám" gia nhập vào Phi Tiên môn.

Cuộc chiến tranh đoạt Thần vị lần thứ nhất, bọn họ không thể đi ké theo nên chỉ đành ở lại kỷ nguyên thứ ba.

Cũng xem như là một trong mấy người có thân phận và thực lực cao nhất trong số năm trăm nghìn môn đồ ở lại.

Trải qua trăm tỷ năm, Mông Thuần giờ đây đã ở cảnh giới Thánh Chủ đỉnh phong rồi.

Nhìn thấy hắn, cuối cùng Khương Thành cũng xác nhận lần này không hề tìm sai mục tiêu,

Sau khi một nam và một nữ trẻ tuổi bước vào trong phòng, hai người còn lại vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Cuối cùng các ngươi cũng về rồi.”

“Sao rồi hả, có thành công không?”

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Chuyện đơn giản như thế, làm sao có thể thất bại cho được chứ?”

“Ha ha, vậy thì tốt!”

“Hừ, bọn chúng lại dám nghe ngóng gốc gác của chúng ta, đúng là không biết sống chết mà!”

“Cũng không xem thử U tộc chúng ta có sở trường gì.”

“Một vò này đủ cho bọn họ uống rồi.”

“Nếu không có gì bất ngờ thì còn có thể khơi lên một trận đại chiến ngất trời nữa kìa!”

“Ha ha ha, tuyệt vời!”

U tộc?

Khương Thành lục lọi trong ký ức của bản thân mình, nhưng không hề có bất cứ ấn tượng nào.

Còn Mông Thuần Thánh Chủ được bốn người kia vây quanh, trên mặt lộ ra vẻ chua xót.

“Chẳng phải đã nói rồi sao, chỉ đến để đổi môt ít vật liệu thôi mà, cần gì phải sinh sự thêm chuyện như thế chứ?”

“Khơi lên đại chiến Nguyên Tiên giới thì có lợi gì cho các ngươi?”

Bốn tộc nhân của U tộc ngừng nói, thu lại nụ cười, hờ hững nhìn xuống mặt hắn, giống như nhìn một sinh vật thấp kém vậy.

“Ngươi chỉ là một tên dẫn đường thôi, ở đây tới phiên cho ngươi nói chuyện à?”

“Làm rõ thân phận của bản thân đi, không nên hỏi thì đừng hỏi!”

“Lần trước giao thiệp với thương hội kia, ai cho phép ngươi nhiều chuyện nói mấy cái thứ nhảm nhí không liên quan kia chứ?”

“Người truy tung bọn ta lần này là vì nghe ngóng ba chữ Phi Tiên môn kia đó, suýt nữa thì bị ngươi làm hỏng chuyện lớn rồi, cái thứ chết tiệt này!”

“Cái gì?’

Mông Thuần chẳng những không hề hoảng sợ mà ngược lại còn vừa mừng vừa sốc.

“Nghe ngóng Phi Tiên môn, lẽ nào là những môn đồ khác của phái ta ư?”

“Bọn họ ở đâu, có thể cho ta đi gặp bọn họ…”

Hắn còn chưa dứt lời thì đã bị tên thanh niên của U tộc ở đối diện túm lấy cổ áo, cả người bị hắn nhấc lên.

“Ngươi nghĩ như nào hả?”

Trong mắt người này lóe lên một tia giễu cợt: “Ai cho ngươi cái tự tin khiến ngươi cảm thấy bản thân mình có thể đặt ra yêu cầu với bọn ta vậy hả?”

Chương 2257: Một chọi bốn

Mặc dù không hiểu toàn bộ nội dung của sự việc, nhưng Khương Thành cũng chẳng muốn tiếp tục đứng nghe tiếp nữa.

“Ta cho hắn cái tự tin đó đấy.”

Hắn trực tiếp truyền tống vào bên trong căn nhà đá.

Đột ngột xuất hiện một tiên nhân lạ mặt, vài người trong phòng đều giật mình.

“Ai đây?”

“Ai?”

Nhưng Mông Thuần đang bị xách cổ áo thì lại lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Hắn lập tức giống như được bơm buff máu gà vậy, trong nháy mắt tràn trề dũng khí.

Mông Thuần hung hăng đẩy cái tên thanh niên ở phía trước ra rồi loạng choạng xông đến trước mặt Thành ca.

Bịch một tiếng ôm dính lấy cái đùi của Khương Thành và bắt đầu khóc òa lên.

“A a a Khương chưởng môn.. ta đang nằm mơ đó sao?”

“Ngươi cuối cùng cũng quay về rồi hu hu hu…”

Một đống nước mắt nước mũi tèm lem, đừng nói là bốn người còn lại nhìn ngu cả người, mà ngay cả bản thân Khương Thành cũng muốn tiêu hóa không nổi.

“Được rồi được rồi, vẫn còn chính sự đây nè.”

“Đừng để người ngoài chê cười chứ.”

Mông Thuần làm gì còn đứng dậy nổi nữa.

Hắn lúc này giống hệt một tiểu đệ bị bắt nạt ở bên ngoài nhiều năm, cuối cùng cũng gặp được đại ca chống lưng của mình vậy.

Hắn lập tức chỉ vào bốn tên tộc nhân của U tộc ở phía sau, tố cáo ngay tại chỗ.

“Bọn chúng bắt nạt ta!”

“Khương chưởng môn, bọn chúng bắt nạt ta, ta thảm quá…”

“Được rồi được rồi, ta biết rồi.”

Vào lúc Thành ca khó khăn lắm mới kéo được cái phụ kiện đang bám trên chân mình ra thì bốn người kia cũng đã lặng lẽ bao vây hắn lại.

“Chưởng môn?”

Bốn người này đã quan sát Khương Thành rất lâu rồi, cũng nhìn thấy được cảnh giới của tên này còn cao hơn cả Mông Thuần.

“Ngươi là chưởng môn của hắn sao?”

Thành ca gật đầu.

“Đúng vậy, vừa nãy ta thấy các ngươi đối xử với môn đồ của ta không được thân thiện cho lắm nhỉ?”

Mấy người này nhìn nhau một cái rồi đồng loạt phụt cười.

“Đúng đó, thế thì đã làm sao?’

“Bọn ta chỉ xem hắn như một công cụ thôi, lại còn thân thiện à? Có phải ngươi nghĩ hơi nhiều quá rồi không?”

Cái tên thanh niên lúc trước túm cổ của Mông Thuần than thở một cách kỳ quái.

“Haizz, đáng tiếc thật, nếu như ngươi đến trễ thêm một lúc thì đã có thể nhìn thấy một cái xác rồi.”

Nữ tử bên cạnh hắn lạnh lùng nói: “Có gì mà phải đáng tiếc chứ, dẫu sao hắn cũng sẽ chết sớm thôi.”

Bọn họ không hề tính sẽ thả Khương Thành đi.

U tộc vẫn còn là một bí mật đối với Nguyên Tiên giới, đến cả Chính Thần cũng không biết sự tồn tại của bọn họ.

Trước khi đến bên này, bọn họ cũng nhận được lệnh nghiêm, không được phép tiết lộ thân phận của bản thân.

Mà bây giờ lại bị Khương Thành bóc trần, tất nhiên bọn họ phải diệt khẩu rồi.

“Muốn trách thì chỉ trách ngươi ngu xuẩn, lại tự chủ động đâm đầu vào.”

“Ta cũng hi vọng rằng các ngươi có thể ra sức một chút để giết chết được ta đấy.”

Thành ca vừa nói vừa tháo Thái Ngư kiếm xuống.

“Nhưng lỡ như mà ta không chết, vậy chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?”

“Không chết?”

Cả bốn người sững sốt một lúc rồi phá lên cười.

“Ha ha ha, xem ra vô tri thật sự có thể mang lại tự tin đấy.”

“Có phải ngươi cảm thấy cảnh giới của bản thân cũng khá cao nên mới rất có tự tin với trận chiến này hay không hả?”

“Nói thật cho ngươi biết nhé, thủ đoạn của bọn ta vượt xa sự tưởng tượng của cái thứ vô tri như ngươi đấy…”

Khương Thành ra vẻ đồng tình cắt ngang lời bọn chúng.

“Thủ đoạn mà các ngươi nói, là chỉ linh kỹ đã sử dụng lúc đánh lén thương hội Nhược Bàn đó sao?”

Cả bốn tên bỗng chốc chết đứng.

Đặc biệt là đôi nam nữ trẻ tuổi mới vừa quay về, sắc mặt khó nhìn vô cùng.

“Sao ngươi lại biết được?”

Hai người nhìn chằm chằm vào Khương Thành, âm thanh chen ra từ kẽ răng.

“Ngươi lại theo dõi bọn ta?”

“Đúng rồi.”

Thành ca tràn đầy vô tội nhún vai.

“Sao các ngươi kinh ngạc dữ vậy, lẽ nào trước đó các ngươi không phát hiện ta đang ở đằng sau à? Không phải đó chứ, vậy mà cũng không phát hiện ra sao?”

Sức sát thương của câu nói trực tiếp bùng nổ.

Thứ mà tộc nhân của U tộc đắc ý nhất đó là thủ đoạn giết người vô hình.

Người không ở hiện trường, cũng không hề điều động căn nguyên và đạo, nhưng vẫn có thể tiêu diệt mục tiêu một cách thần không biết quỷ không hay.

Xong việc rồi cũng chẳng ai điều tra ra.

Cái cảm giác ưu việt ở trước mặt Khương Thành ban nãy của bọn họ cũng là vì cái này.

Ở trong mắt bọn họ, Khương Thành là một tên vô tri ngu đần, hoàn toàn không hiểu biết chút gì về sự mạnh mẽ của U tộc.

Kết quá, thực ra cả quá trình người ta đều chứng kiến hết, ngược lại bọn họ thì chẳng biết gì.

Vậy ra chú hề là chính mình à?

“Ha ha ha!”

Mông Thuần ở phía sau phá cười ngay tại chỗ.

“Các ngươi lại đi khoe khoang cái đạo hạnh cỏn con đáng thương kia của mình ở trước mặt Khương chưởng môn cơ à, ai cho các ngươi tự tin thế…”

Bốn tộc nhân của U tộc không thể kìm chế được nữa.

“Đáng chết!”

“Đi chết đi!”

Bốn người đồng loạt thúc giục tiên lực và thần hồn, điều động lực thiên địa trực tiếp tấn công Khương Thành.

Lần này khác với lúc trước, cả bốn người đều lấy ra binh khí đặc biệt.

Trong khoảnh khắc binh khí lóe sáng, Thành ca chỉ cảm thấy thiên địa ở xung quanh bỗng nhiên nặng nề hơn.

Như thể có bốn ngọn núi lớn đang đè xuống vậy.

Không chỉ là Thần thể, mà ngay cả đạo tâm của hắn cũng chịu sự áp chế của lực thiên địa, rất khó chống mở thánh giới.

Nhưng đối với hắn thì vẫn chưa phải là chí mạng.

Hắn quyết đoán thúc giục Linh ý, dùng “Thái thượng hóa đạo”.

Hiệu quả của linh kỹ này trong lúc chiến đấu bình thường đã ngày càng yếu đi.

Linh ý thiên giai thập nhất trọng của Khương Thành chỉ có đẳng cấp bằng với Đạo Thần cao cấp mà thôi.

Dù cho của hắn là Linh ý màu tím thì sức mạnh cũng chẳng hơn được một Thánh Chủ bình thường.

Lúc đối mặt với Thánh Chủ đỉnh phong và Thiên Thần sẽ rất khó để ngăn cản đối phương kết nối với căn nguyên, lúc nào cũng chỉ quấy nhiễu được khoảng chừng hai ba giây thôi.

Nhưng lúc này, đối mặt với công kích của bốn tộc nhân U tộc lại xem như bốc thuốc đúng bệnh.

Hắn vừa sử dụng “Thái thượng hóa đạo”, áp lực quanh thân bỗng chốc biến mất.

Cả bốn tên tộc nhân của U tộc đều cực kỳ hoảng sợ, bọn họ có nằm mơ cũng chưa từng gặp được tình huống như thế này.

“Ngươi đã làm cái gì?”

“Sao ngươi làm được kia chứ?”

“Sao lại có thể ảnh hưởng được Ngự Thiên thuật của bọn ta chứ?”

Thủ đoạn này của U tộc ảnh hưởng trực tiếp tới thiên địa, nếu đổi thành những tiên nhân khác của Nguyên Tiên giới thì sẽ rất khó tìm được cách phá giả tương ứng.

Nhưng còn với Khương Thành thì loại thủ đoạn này đã quá đỗi quen thuộc rồi.

“Linh kỹ thì nói linh kỹ đi, lại còn Ngự Thiên thuật nữa chứ?”

Hắn cũng không có kiên nhẫn đấu dây dưa với bốn tộc nhân U tộc này quá nhiều.

Lợi dụng tình thế do “Thái thượng hóa đạo” tạo ra, hắn nhanh chóng mở thánh giới, nguyên thuật bách trọng hoàn toàn mới được tung ra.

Nguyên thuật bách trọng này là do mười bảy lớp căn nguyên quy tắc tạo thành.

Uy lực lại còn mạnh hơn nguyên thuật tứ bách trọng lúc trước gấp năm lần.

Nhưng lại chỉ hao phí gấp đôi hồn lực.

Trong một trận chiến cũng có thể dùng ba bốn lần.

Sau khi hắn bắn một kích kia ra, chỉ thấy một cái liềm khổng lồ từ đâu xuất hiện trong khoảng không.

Cái liềm kia toàn thân đỏ sậm cứ như thể được tạo thành từ vũng máu đặc sệt.

Bóng đỏ lướt qua, khoảng không phía trước bỗng bị xé toạc ra một lỗ hổng dữ tợn, tựa như một tấm màn bị thẳng tay xé rách.

Tiên thể của hai tên trung niên U tộc ầm ầm nổ tung.

Màn chắn tiên lực của bọn chúng cứ như thể không hề tồn tại vậy,

Một kích này của Khương Thành tiến quân thần tốc, phá hủy một lượt cả bọn họ và tiên lực một cách dễ như trở bàn tay.

Chỉ là, hai người này lại vẫn chưa chết.

Tiên thể bị hủy, hai tinh thể màu trắng giống như kim cương bay ra ngoài.

Nó không chỉ chứa đựng hồn lực của hai tên U tộc kia, mà còn có sóng tiên lực mạnh mẽ.

Tiên thể mới được ngưng tụ lại từng chút một vây xung quanh hai viên "kim cương" đặc biệt này.

"Hồn lực và tiên lực đều được ngưng kết ở trong tinh hạch này sao?'

"Một kích ban nãy cũng không làm bị thương đến căn cơ à?"

Mặc dù trong lòng đang cảm khái nhưng kiếm trên tay Khương Thành thì không hề dừng lại.

Chương 2258: Khương chưởng môn khiêm tốn tiếp thu lời khuyên

Kiếm đạo thập tam trọng nhanh chóng đánh úp về phía hai viên kim cương kia.

Cơ thể hoàn toàn mới vừa được ngưng tụ của hai người lại bị phá hủy lần nữa.

Nhưng điều bất ngờ là, hai viên kim cương kia giống như chỉ là một ảo ảnh, nó không hề bị ảnh hưởng bởi sự bao trùm của kiếm đạo.

Hai tên U tộc cũng hoàn hồn sau cú đả kích này.

Nhìn thấy Khương Thành không thể giết được mình, hai người này lại ầm ĩ lên.

"Thù hôm nay, ngày sau ắt báo!"

"Bọn ta sẽ nhớ kỹ ngươi, đợi đó…"

Thành ca cười khì: "Đừng có đợi chứ, bây giờ trực tiếp báo thù luôn đi, chẳng phải đỡ rắc rối hơn à?"

Hắn suy đoán, rất có thể hồn lực và tiên lực của đối phương dung hòa với nhau, vậy nên cái viên "kim cương" kia mới có được một vài đặc tính thần kỳ.

Thế là ca này lại tiếp tục tung ra kiếm đạo thập tam trọng.

Đồng thời, thần hồn cũng phát động công kích.

Lần này cả hai đòn tấn công tiến hành đồng bộ, cuối cùng cũng đã có hiệu quả.

Dưới sức nghiền ép kép của thiên hồn và kiếm đạo, hai viên "kim cương" kia không còn nơi nào để trốn.

Sau một tiếng rít đầy chói tai, lớp bóng trên bề mặt của viên kim cương mờ dần, sau đó vỡ tan thành bột.

Hai tên tộc nhân của U tộc cũng mất mạng ngay tại chỗ.

Mông Thuần đứng ở phía sau đã ngu người luôn rồi.

Hắn và tộc nhân U tộc cũng từng giao đấu, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy có người có thể giết chết cái chủng tộc này.

Hơn nữa còn giết nhanh đến thế!

Quả nhiên, chỉ cần Khương chưởng môn ra tay thì lúc nào cũng ổn hết.

Nhưng trên thực tế, bản thân Khương Thành lại chẳng hài lòng chút nào.

Ở trong mắt hắn, hai tên này chỉ thuộc hàng thứ Thánh Chủ đỉnh phong mà thôi.

Với cảnh giới Thánh Tôn hiện giờ của bản thân, lại phải dùng tới nguyên thuật rồi cả Linh ý, cuối cùng xuất luôn công kích thần hồn mới có thể bóp chết được hai cái tên này.

Hiệu suất thấp quá đi mất.

Dẫu có tiêu diệt hai tên Thiên Thần thì cũng không nên chậm như thế chứ?

Và sau một hồi như thế, hai người trẻ tuổi một nam một nữ ở phía sau cuối cùng đã phá được vây chặn của "Thái thượng hóa đạo".

Dưới sự thao túng của cái gọi là Ngự Thiên thuật, lực thiên địa hóa thành hai mũi tên lấp lánh ánh vàng đánh thẳng tới.

Khương Thành vung kiếm lên đỡ, vậy mà lại không đỡ nổi.

Khí đạo kèm theo Thái Ngư kiếm giống như một lớp cửa sổ giấy, trực tiếp bị xuyên thủng.

Ngay sau đó, hai mũi tên kia đâm thẳng vào màn chắn tiên lực của hắn.

Dưới tình thế nguy cấp, Khương Thành chỉ có thể thúc giục Linh ý, phát động công kích ý thức với đối phương.

Tính thử quấy nhiễu tấn công của bọn họ.

Nhưng chuyện kỳ lạ lại xảy ra lần nữa.

Đối phương lại không có biển ý thức, Linh ý của hắn hoàn toàn không tìm được mục tiêu công kích.

Hiển nhiên đây là một chuyện rất hoang đường.

Một sinh linh mà mất đi ý thức của chính mình, vậy chẳng phải sẽ trở thành cái xác biết đi sao?

Lẽ nào… ý thức của bọn họ giấu ở trong viên kim cương tinh hạch kia?

Khương Thành lập tức thay đổi phương hướng tấn công sang viên kim cương nọ.

Và lần này, Linh ý của hắn vẫn quay về tay không.

Bởi vì viên kim cương này được tạo thành từ hồn lực và tiên lực, tựa như một toà thành thép, vô cùng cứng rắn.

Nếu chỉ dùng công kích ý thức thôi thì làm sao mà đâm xuyên nó được?

Biển ý thức của bọn họ không giống với những người khác, hoàn toàn chẳng có công sự phòng ngự, chỉ có thể tạm thời dựa vào chi viện bên ngoài là đạo tâm để chống đỡ ngăn cản một chút thôi.

“Cái U tộc này cũng nhiều trò đấy chứ!”

Khương Thành bày tỏ đúng là sống lâu rồi thì cái gì cũng thấy.

Cái tộc này cứ giống như con nhím vậy, chẳng tìm được chỗ nào để ra tay cả.

Mà lúc này, màn chắn tiên lực của hắn cũng đã bị phá vỡ.

“Cẩn thận!”

Bên tai truyền đến tiếng hét gấp gáp của Mông Thuần Thánh Chủ.

Kèm với đó là vẻ mặt thành công trót lọt của hai người ở đối diện kia.

Chỉ thấy hai mũi tên kia quả nhiên đã cắm trên người của Khương Thành.

Nhưng cảnh tượng máu bắn tung tóe trong dự đoán lại không hề xuất hiện.

Chỉ thấy trên người Khương Thành cũng lóe lên ánh vàng rực rỡ, hai mũi tên giống như băng tuyết gặp phải mặt trời chói chang, hóa thành hơi khí ngay tại chỗ.

Nhìn hai làn khói kia, cả bốn người ở trong nhà cũng ngu người.

“Sao lại như thế chứ?”

Đôi nam nữ trẻ tuổi kia hét lên khó tin.

Đến cả bản thân Thành ca cũng cảm thấy lần này mình sai lầm rồi, có khi lại phải bị giết thêm một lần nữa.

Mặc dù Thần thể của hắn đã được cường hóa trong lôi kiếp của Thánh Tôn, nhưng còn lâu mới đến mức có thể làm lơ mọi công kích.

Lúc trước trải qua nhiều trận đại chiến như thế, cũng không phải hắn chưa từng bị giết.

Nhưng thật không ngờ, lúc đối mặt với tấn công của U tộc, Thần thể lại có tác dụng vượt trội như thế.

“Hóa ra đây mới là câu trả lời chính xác!”

Khương Thành lập tức phản ứng lại.

Ngay sau đó, hắn thúc giục trái tim Thần trong cơ thể của mình, sử dụng lực thiên đã lâu không dùng đến.

Sau khi rời khỏi Thiên giới, hắn cũng chẳng dùng sức mạnh này là mấy.

Nguyên nhân rất đơn giản, đối mặt với Thánh Chủ và Thiên Thần cùng cấp, lực thiên chẳng làm đả động được gì đến thánh giới của đối phương cả.

Còn về công kích nguyên thuật, hắn dùng thánh giới của bản thân cũng đã có thể đỡ được rồi, chẳng cần dùng lực thiên chi

cho long trọng.

Vậy nên ý nghĩa không lớn lắm.

Nhưng lần này, tình hình lại không giống như thế.

Hai tia điện màu tím mạnh mẽ bổ xuống.

Dựa vào thực lực của hai người ở đối diện, tia điện bình thường chắc chắn có thể nhẹ nhàng tránh né.

Nhưng lúc này đây, đối mặt với công kích của lực thiên, hai người giống như bị đặt buff giảm tốc vậy, hứng trọn một đòn.

Tia điện màu tím kêu răng rắc, tiên thể của hai người không hề chịu thương tổn gì quá nặng.

Nhưng viên kim cương tinh hạch trong cơ thể của cả hai thì đã bị mạnh tay kéo ra bên ngoài.

Kim cương vừa thoát ra, tiên lực lập tức mất đi sức sống, mềm nhũn ngã xuống.

Bề ngoài của tinh hạch bị quấn bởi từng dòng ánh sáng điện.

Hai ảo ảnh bay ra từ trong tinh hạch, nhưng vẫn không thể thoát khỏi trói buộc của lực thiên.

Ảo ảnh kia tràn đầy đau khổ, tiếng hét kinh hãi vang vọng khắp nơi, còn đâu cái sự huênh hoang oai phong lúc trước nữa chứ.

“Tha mạng!”

“Tha mạng với!”

“Bọn ta không dám nữa…”

Khương Thành vốn định trực tiếp tiêu diệt bọn họ.

Nhưng sau khi suy nghĩ thì thấy, giữ hai tên này lại vẫn còn một ít tác dụng.

Thế là hắn thao túng lực thiên, bọc hai viên kim cương kia kín mít không một kẽ hở.

Sau đó sử dụng thuật luyện khí hệ thống, luyện chế ra một cái hộp đặc biệt để làm bình chứa và khóa hai viên kim cương được lực thiên cuốn chặt vào bên trong.

Khi cất xong xuôi mới phủi phủi tay.

“Được rồi, đại công cáo thành!”

Mông Thuần ở đối diện cũng đã ngu người luôn rồi.

Dẫu cho bản thân hắn vô cùng tự tin về Khương chưởng môn, nhưng một loạt thao tác nãy giờ có phải hổ báo quá rồi không?

Thủ đoạn quỷ dị như thế, U tộc khó đối phó đến thế, lấy một chọi bốn luôn, mà hắn giải quyết dễ dàng vậy á?

Hơn nữa lại còn dùng cách giải quyết khác nhau nữa chứ, muốn thắng kiểu gì thì thắng kiểu đó

“Khương chưởng môn, hùng phong của ngươi vẫn không hề thua kém so với năm xưa, thắng nhẹ nhàng hết sức luôn!”

Thành ca lắc tay: “Cái tộc này vẫn khá là đặc biệt đấy.”

Nếu như không phải hắn có Thần thể và lực thiên thì trận chiến này quả thực khá là phiền phức.

“Khương chưởng môn, ta phải phê bình ngươi hai câu đấy nhé!”

Mông Thuần lớn tiếng sửa lại câu của hắn: “U tộc ở trước mặt người khác thì đúng là rất đặc biệt, nhưng ở trước mặt ngươi đó chẳng phải chỉ là cục bột có thể tùy tiện vân vê vò nặn à?”

“Nhìn thấy ngươi, bọn chúng không cúi đầu vái lạy mà lại còn ngu ngốc đánh trả, đúng là có mắt không tròng, không biết thức thời…”

Khương hôn quân hưởng thụ một tràn tâng bốc của gian thần, sau đó thỏa mãn gật đầu.

“Ngươi nói cũng có lý lắm, ta khiêm tốn tiếp nhận lời khuyên, tiếp thu phê bình.”

Mông Thuần hiểu được ý hắn nên lại làm thêm một tràn tâng bốc Khương chưởng môn khiêm tốn.

“Được rồi, những chuyện khác để sau hẳn nói, bây giờ ngươi mang theo hai cái xác này, theo ta đến thương hội Nhược Bàn.”

Chương 2259: Nhân chứng vật chứng

Lúc Khương Thành và Mông Thuần cùng nhau chạy về thương hội Nhược Bàn, Cẩn Võ Chính Thần đang đối đầu với Lẫm Đế.

Hiện trường vẫn là một mảng phế tích hoang tàn.

Chiêu Tố Thiên Thần và hai thần quan của Thương Môn cung đều có mặt, tiên nhân vây xem ở hiện trường còn nhiều hơn lúc trước.

Tất cả mọi thứ nhìn có vẻ như vẫn là diễn biến bình thường trước khi Khương Thành đảo ngược thời gian.

Nhưng trên thực tế, nó tất nhiên đã không phải là tuyến thời gian của lúc trước nữa rồi.

Ở tuyến thời gian nãy, mười lăm phút trước, ba người Lẫm Đế vẫn đang cùng nhau chạy đến thương hội thì Khương Thành ở bên cạnh bỗng mất tung tích.

Hai người sững sờ vội vàng tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn chẳng thấy hắn đâu.

Đây cũng là điều hiển nhiên, ở tuyến thời gian này, Khương Thành đã bắt đầu ẩn thân ở gần thương hội, âm thầm quan sát đôi nam nữ U tộc kia rồi.

Lẫm Đế và Chiêu Tố không rõ tình huống, chỉ đành dựa theo kế hoạch cũ tiếp tục chạy đến thương hội Nhược Bàn, nhìn thấy được hiện trường "hung án" đầy hoang tàn.

Diễn biến sau đó thì cũng không khác gì mấy với tuyến thời gian trước đó.

Hai thần quan của Thương Môn cung chạy đến, Lẫm Đế và Thiên Thần Chiêu Tố lại tiếp tục bị hiểu lầm là hung thủ.

Kế đến, Cẩn Võ Chính Thần cũng chạy đến, hai bên xảy ra tranh chấp không ngừng nghỉ…

"Phược Linh Chính Thần, ngươi bắt buộc phải cho ta một lời giải thích về chuyện này!"

"Thương hội Nhược Bàn chỉ là một cái cớ thôi nhỉ?"

"Đừng tưởng ta không biết, mục đích thật sự của ngươi là Thương Môn cung bọn ta!"

“Ngươi nói vậy là ý gì?”

Muốn khai chiến chứ gì?

Đừng tưởng rằng ta sợ các ngươi!

Bị hắn mạnh mẽ gán tội, lửa giận của Lẫm Đế không ngừng dâng trào.

Tốt xấu gì nàng cũng đường đường là một Chính Thần.

Lúc trước còn là Thiên Đế chúa tể của Nguyên Tiên giới nữa.

Làm gì phải chịu ấm ức như thế này bao giờ chứ?

“Cẩn Võ Chính Thần, ta khuyên ngươi nên biết điều một chút!”

“Nếu ngươi còn hắt nước bẩn ta nữa thì đừng trách ta không khách sáo, ngươi tưởng rằng ta không dám động đến Thương Môn cung của ngươi à?”

Nàng vừa dứt lời, rất nhiều tiên nhân vây xem đã vội vàng hoang mang lùi ra sau.

Bọn họ rất sợ khi đại chiến xảy ra sẽ bị liên đới tới mình.

Những thần quan và thần sứ của Thương Môn cung cũng đồng loạt nắm lấy binh khí và bí bảo, chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

“Ha ha, tới rồi!”

Cẩn Võ Chính Thần không hề sợ hãi mà ngược lại còn chỉ vào nàng liên tục cười khẩy.

“Quả nhiên, ngươi giấu không nổi rồi, nói ra lời thật lòng…”

Lẫm Đế chưa kịp hoàn toàn nổi điên thì Thành ca đã chen vào trong đám người.

Hắn chắn ở trước mặt nàng, chỉ vào Cẩn Võ Chính Thần, tuôn một tràn chế giễu.

“Thôi đủ rồi đủ rồi.”

“Bị người ta lợi dụng khiêu khích mà còn có mặt mũi dương dương tự đắc ở đây là sao?”

“To gan!”

Tất cả thần quan của Thương Môn cung đều nổi giận.

“Ngươi dám bất kính với cung chủ của bọn ta, tìm chết hả!”

Tuy nhiên, sau khi nhìn rõ gương mặt của người đến, sát ý trên mặt của bọn họ rút đi rất nhiều, chỉ còn lại sự tức giận.

Mấy năm gần đây, Thành ca thường xuyên tới lui bên ngoài, người nhận ra hắn cũng ngày càng nhiều hơn.

“Khương Thành, thì ra là ngươi!”

“Xem ra chuyện này có liên quan đến ngưởi rồi.”

Cẩn Võ Chính Thần và Khương Thành từng có khúc mắc với nhau.

Năm đó Thương Môn cung của hắn muốn đến Thường Lục châu truyền đạo, kết quả trận tỉ thí đấu pháp kia lại hỏng trong tay của Thành ca.

Giới Thần cuối cùng cử ra cũng bị giết chết.

Nhưng hắn cũng không dám tùy tiện ra tay, bởi vì ai biết được người đứng sau lưng Khương chưởng môn là ai chứ.

“Đã sớm nghe nói mấy năm nay ngươi và Lẫm Đế rất thân thiết, xem ra đằng sau chuyện này cũng có bóng dáng của Tiên Võ Châu các ngươi rồi?”

“Sau này có rảnh, ta cũng muốn đến Tiên Võ Châu hỏi thử Vô Định Cổ Thánh, rốt cuộc hắn có ý gì!”

Nghe thấy hắn nhắc đến Vô Định Cổ Thánh, Thành ca muốn cho hắn ăn ngay một đạp.

Bà mẹ nó, ông đây méo có tí quan hệ gì với Vô Định Cổ Thánh hết, cũng không phải là tiểu đệ của hắn!

“Nếu như chuyện này không liên quan đến bọn ta thì sao?”

“Ngươi tính như thế nào?”

Cẩn Võ Chính Thần hờ hững nói: “Chuyện đã đến nước này rồi, ngươi có giảo biện cũng có ích gì đâu chứ?”

“Ngoài các ngươi ra, còn ai có thể lặng lẽ hủy diệt thương hội Nhược Bàn và giết chết Giới Thần đỉnh phong kia chứ?”

“Chuyện này đã vô cùng rõ ràng rồi, không cần thiết phải tiếp tục tranh luận nữa, bây giờ ta chỉ muốn biết vì sao các ngươi lại muốn đối đầu với Thương Môn cung của ta…”

Lẫm Đế cười khẩy: “Quả thực không cần thiết phải tranh luận nữa, nếu ngươi đã trái một câu đối địch, phải một câu âm mưu, vậy ta đây sẽ thỏa mãn nguyện vọng khai chiến của ngươi vậy!”

Nếu như không tìm thấy Mông Thuần, vậy có khai chiến thì Thành ca cũng chẳng quan tâm.

Nhưng bây giờ có được manh mối về Phi Tiên môn, hắn đã sớm không thể chờ nổi nữa rồi.

Làm gì còn rảnh đâu để mà đánh một trận đại chiến triền miên kéo dài liên đới tới mấy đại thần quan.

“Nếu như ta có thể chứng minh không phải do bọn ta làm thì sao?”

“Ngươi có thể chứng minh?”

Cẩn Võ Chính Thần khinh bỉ hừ lạnh một tiếng.

“Vốn dĩ là do ngươi làm mà, ngươi có thể chứng minh được cái gì chứ?”

Khương Thành cũng lười đấu võ mồm với hắn, trực tiếp vứt ra mồi nhử.

“Nếu như ta không thể chứng minh được, vậy sẽ xin lỗi đền tội với ngươi ngay tại đây, sau này Tiên Võ Châu và Thương Môn cung cùng tiến cùng lui, đồng thời còn bồi thường cho ngươi một phần Hỗn độn Kim Ngọc Tủy nữa.”

Hắn vốn cũng không tính hố người khác đâu, ai kêu cái tên Cẩn Võ Chính Thần này nhắc tới Vô Định Cổ Thánh làm gì chứ?

Đã vậy thì đừng trách hắn không lễ độ.

“Ngươi nói thật chứ?”

Cẩn Võ Chính Thần quả nhiên đã mắc câu.

Xin lỗi đền tội, quá đủ mặt mũi luôn rồi.

Tiên Võ Châu cùng tiến cùng lui với Thương Môn cung, cái này không chỉ mang ý nghĩa Thương Môn cung có được một đồng minh mạnh mẽ, mà còn đồng nghĩa với việc có cơ hội được Vô Định Cổ Thánh chống lưng cho.

Và cả Hỗn độn Kim Ngọc Tủy nữa, đó là thứ mà đường đường Chính Thần như hắn mong muốn có được nhất trong những năm này!

Mồi câu quá mức hấp dẫn, hắn không đớp mồi thì chắc sẽ bị trời đánh mất.

"Được thôi, ta đồng ý với ngươi, vậy ngươi chứng minh cho bọn ta xem đi."

Khương Thành mỉm cười lắc lắc ngón tay.

"Đừng có vội chứ, nếu như ta chứng minh thành công rằng không phải do bọn ta làm, vậy ngươi sẽ bỏ ra cái giá gì đây?"

Cuối cùng, ca này cũng thành công khiến cho Cẩn Võ Chính Thần phải hứa các điều kiện tương đương.

Điều khác biệt đó là, một phần Hỗn độn Ngân Ngọc Tủy sẽ được đổi thành ba phần nguyên liệu làm đế khí lăng tiên.

Sau khi hai bên đạt thành hiệp ước, đến cả Lẫm Đế cũng không biết Khương Thành đang tính làm gì.

Nàng phải nhíu mày truyền âm nói: "Ngươi chứng minh làm sao, quay ngược thời gian cũng không nhìn thấy được kẻ địch đâu, hoàn toàn không tồn tại nhân chứng vật chứng."

"Lẽ nào ngươi tính cãi lý đó à?"

"Dù cho ngươi có nói tài tình đến đâu thì cũng không thể thuyết phục được Cẩn Võ đâu!"

Khương Thành nở nụ cười thần bí: "Quả thực ta không có nhân chứng vật chứng."

"Vậy nên ta trực tiếp mang luôn hung thủ tới đây nè."

Hắn nói xong bèn búng tay với Mông Thuần ở đằng sau.

Mông Thuần lập tức chen vào, ném cái xác của đôi nam nữ trẻ tuổi U tộc vào bên trong.

"Đây chính là hung thủ, bây giờ chân tướng rõ ràng rồi nhỉ?"

Các tiên nhân vây xem không nói nên lời, Cẩn Võ Chính Thần thì trực tiếp phì cười,

“Ha ha, ta còn nghĩ ngươi muốn chứng minh kiểu gì nữa.”

“Hóa ra là tùy tiện tìm đại hai cái xác chết không liên quan đến rồi tuyên bố bọn chúng là hung thủ để xong chuyện à?”

“Ngươi cảm thấy bọn ta ngu ngốc hồ đồ lắm hả?”

“Ha ha ha…”

Những tiên nhân khác của Thương Môn cung cũng bật cười theo chẳng nể nang.

Đến cả Lẫm Đế cũng phải lấy tay che mặt, giống như cảm thấy xấu hổ mất mặt quá.

“Đừng có vội kết luận như thế chứ.”

Khương Thành cười hì hì nhìn cả hai Chính Thần một cái.

“Cảnh tượng quay ngược trước đó, không nhìn thấy được gì đúng chưa.”

“Bây giờ các ngươi dùng quay ngược thời gian với hai người chết này đi, nhìn lại những hành động vào mười lăm phút trước của bọn họ, hẳn là rất đơn giản mà hả?”

Chương 2260: Hình mẫu của tu luyện giới

Quay lại những hành động mười lăm phút trước của một cái xác có khác biệt rất lớn so với việc quay lại hiện trường.

Nếu thật sự muốn so sánh thì thực ra vế trước sẽ càng dễ dàng hơn.

Đặc biệt là đối với hai vị Chính Thần, nó chẳng có gì khó khăn cả.

Nhưng bởi vì địa điểm có sự thay đổi nên khi quay lại sẽ chỉ có góc nhìn của mỗi đương sự là cái xác kia mà thôi.

Còn nếu muốn có được góc nhìn của người thứ ba thì phải dính tới một vài thần thông cao siêu mà lại thần bí.

Lẫm Đế và Cẩn Võ Chính Thần tất nhiên không biết.

Hai vị Chính Thần, mỗi người thực hiện pháp môn quay lại với một cái xác, một chốc sau, hình ảnh của hai góc nhìn khác nhau hiện ra trước mắt mọi người.

Mới bắt đầu, mọi người vẫn chưa nhìn ra điều gì từ cảnh tượng trong căn phòng đó.

Chỉ thấy hai người này thúc giục thần hồn và tiên lực, nhưng xung quanh lại tựa như chẳng có gì xảy ra.

Khi thương hội Nhược Bàn ở phía xa bị hủy thì cả hai người cũng đồng loạt đứng dậy và thôi vận công, lại còn cố ý nhìn về phía thương hội Nhược Bàn ở đằng xa vài lần.

Bởi vì cả quá trình hai người này đều không mở miệng nói chuyện, nên mãi đến lúc này, mọi người vẫn không thấy được có vấn đề gì.

Chuyện thương hội bị hủy lớn như vậy, những người khác ở xung quanh cũng nhìn về phía bên đó thôi, nó vô cùng bình thường.

Ngự Thiên thuật thực sự rất thần bí và quỷ dị, dù có đứng ở kế bên quan sát cũng không thể phát hiện được động tĩnh gì, chứ đừng nói gì tới chỉ nhìn mỗi hình ảnh được chiếu lại.

Kế đó, hai người này bắt đầu rút về hướng cách đó một triệu dặm.

Màn ảnh của hai tầm nhìn liên tục thay đổi, cuối cùng tiến vào căn nhà đá kia.

Mông Thuần và bóng dáng của hai tộc nhân U tộc còn lại cũng xuất hiện trong tầm mắt của hai người và phản chiếu vào khung ảnh.

Tiếng nói chuyện truyền đến tai của mọi người.

“Cuối cùng các ngươi cũng về rồi.”

“Thế nào hả, có thành công hay không?”

Góc nhìn chính bên phía Lẫm Đế cuối cùng cũng truyền ra âm thanh nữ tử: “Chuyện đơn giản như vậy sao có thể thất bại cho được chứ?”

Ồ!

Đám đông lập tức nhấc lên một cuộc thảo luận xôn xao.

Và tiếng trò chuyện ở trong màn ảnh thì vẫn tiếp tục.

“Một vò này cũng đủ bọn chúng uống rồi.”

“Không có gì bất ngờ thì còn có thể khơi nên một trận đại chiến ngất trời nữa…”

Chúng tiên vây xem triệt để bùng nổ.

“Là bọn chúng!”

“Là bọn chúng làm chắc luôn.”

“Không thể sai được!”

Mấy tên thần quan và thần sứ của Thương Môn cung tức đến nghiến răng nghiến lợi, buộc miệng mắng chửi.

“Đáng chết, bọn chúng lại muốn khiêu khích khơi lên đại chiến của chúng ta, xứng đáng bị diệt trừ!”

“m hiểm thật đấy!”

“Dám chơi xỏ chúng ta, bắt buộc phải tiêu diệt bọn chúng!”

“Bọn họ làm kiểu gì thế, nhìn hai người này cũng đâu giống Chính Thần đâu.”

Có người chỉ vào Mông Thuần kêu lên.

“Còn nữa, cái tên khiêng hai cái xác kia tới, chẳng phải cũng là cái người ở trong căn nhà đá kia sao?”

“Vậy hẳn là hắn cũng là đồng đảng mà hả?”

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã loại bỏ nghi ngờ đối với Mông Thuần.

Bởi vì tiếp theo, Mông Thuần đã xảy ra tranh chấp với những người kia, và một chốc sau, Khương Thành cũng tiến vào.

Chẳng bao lâu sau, chiến đấu lại bùng nổ.

Nhìn thấy Khương Thành lấy một chọi bốn, rất nhiều tiên nhân đứng vây xem cũng phải đổ mồ hôi hột vì hắn.

Dù cho biết rõ rằng hắn sẽ sống đến cuối cùng, còn hai người kia thì đã biến thành hai cái xác, nhưng vẫn lo lắng một cách

khó hiểu.

Dẫu sao, mấy tên tộc nhân U tộc kia đã khiến mọi người phải nổi giận.

Tất cả mọi người vẫn không thể hiểu được quá trình chiến đấu, nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy Khương Thành ở trong tầm mắt mà thôi.

Mãi đến lúc sau, bốn tộc nhân U tộc đều bị Khương Thành diệt sạch, đám đông cũng nổ ra tiếng hân hoan nhiệt liệt.

“Được!”

“Làm hay lắm!”

“Phải nên tiêu diệt bọn chúng!”

“Khương chưởng môn lợi hại quá!”

Nhất thời, Thành ca lại trở thành đại anh hùng trong mắt của tất cả mọi người.

Mặc dù từ trong cuộc nói chuyện trước đó, bọn họ không hề nghe được lai lịch của U tộc, cũng không biết sự lợi hại Ngự Tiên thuật, nhưng dẫu sao thì Khương Thành cũng đã giúp thương hội Nhược Bàn báo được thù.

Hơn nữa tìm ra hung thủ thật sự cũng hóa giải được hiểu lầm giữa hai thần cung, loại bỏ một trận đại chiến.

Cái này quả thực rất xứng với cái danh xưng anh hùng.

“May mà có Khương chưởng môn ra tay đấy.”

“Đúng rồi, vẫn là Khương chưởng môn cơ trí.”

“Nếu không phải hắn lần theo dấu vết, tìm được hung thủ thật sự, sợ rằng chúng ta cả đời cũng chẳng biết cái gì, bị người ta đùa giỡn xoay mòng mòng mất.”

“Thực lực của hắn cũng thuộc hàng thượng thừa đấy chứ, xem ra không phải hạng người hữu danh vô thực!”

Khắp nơi tràn đầy lời khen ngợi cũng nằm ngoài dự đoán của Thành ca.

Hắn mang thi thể về đây để quay lại, ban đầu chỉ là vì rửa sạch hiềm nghi của bản thân, vứt cái nồi đang bị đội xuống mà thôi.

Nhưng cái cảm giác tự nhiên trở thành anh hùng này cũng không tệ đâu.

Thế là hắn liên tục chắp tay với mọi người, gương mặt tươi cười.

“Quá khen quá khen rồi.”

“Thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ! Đây là chuyện mà một tiên nhân có sự theo đuổi như ta nên làm.”

“Mọi người thực sự quá xem trọng ta rồi, đối với Khương mỗ ta thì chuyện giúp người như niềm vui chỉ là chuyện thường ngày thôi, không đáng nhắc đâu…”

Ca này rất thành thục kéo hình tượng của bản thân lên cao thêm một tầng.

Thế là những lời tán thưởng ở hiện trường lại càng thêm long trọng.

“Ngươi khiêm tốn quá rồi!”

“Đây mới là hình mẫu của tu luyện giới này, lương tâm của Nguyên Tiên giới đấy!”

“Nếu như có thêm những tiên nhân giống như Khương chưởng môn, vậy thì…”

“Đủ rồi!”

Cẩn Võ Chính Thần thực sự nghe không lọt lỗ tai nữa rồi.

Bà mẹ nó, các ngươi có biết ta và tên tiểu tử này có ân oán không vậy?

Có biết rằng một khi hắn trở thành anh hùng thì ta sẽ thua mất cá cược, phải bồi thường một khoản lớn đấy?

Hắn kết thúc quay lại, cắn răng, mới lại nhìn trực diện Khương Thành.

“Bọn ta chưa từng nghe nói về U tộc, ai biết có phải là ngươi cố tình sắp xếp từ trước hay không?”

“Ta biết rồi, đây chắc chắn là một cái bẫy.”

“Ngươi cố ý muốn hố mấy phần nguyên liệu kia của ta, vậy nên mới sắp xếp bốn Thánh Chủ diễn kịch với ngươi chứ gì?”

Nghe xong những lời này, những tiên nhân đang đứng vây xem cũng không biết nói gì hơn.

Ban nãy hình ảnh quay lại đã rất rõ ràng rồi mà.

Ngươi cứ lì lợm không chịu nhận thua, thực sự rất thiếu lễ độ đấy.

Khương Thành chưa kịp mở miệng thì Mông Thuần đã không nhịn được nhảy ra.

“Bốn tên tộc nhân U tộc kia thật sự bị giết chết rồi, ai lại chịu trả cái giá đắt như thế để phối hợp diễn kịch với ngươi chứ?”

“Hừ! Bốn tên Thánh Chủ kia cũng bị lừa, bị Khương Thành lợi dụng chứ gì.”

Cẩn Võ Chính Thần hừ lạnh một tiếng: “Vì ba phần nguyên liệu của đế khí lăng tiên, vì để Thương Môn cung ta trở thành đồng minh của Tiên Võ châu nên bỏ mạng của mấy Thánh Chủ, chuyện này có vài người nào đó cũng làm ra được đấy.”

Đến cả một vài thần quan của Thương Môn cung cũng ngại phụ họa theo hắn.

Đây là mở mắt nói bừa, ăn nói hàm hồ.

“Cẩn Võ, biết xấu hổ giùm một chút đi?”

Ban nãy quay lại, nhìn thấy Khương Thành lật ván, vốn dĩ Lẫm Đế cũng rất vui mừng.

Nhưng nhìn thấy cái bản mặt này của Cẩn Võ Chính Thần thì lập tức bị chọc điên.

“Ngươi cũng xứng là Chính Thần hả, ta thật sự nhục nhã khi phải đứng ngang hàng với cái loại người như ngươi đấy!”

Cẩn Võ Chính Thần bĩu môi, ăn nói mập mờ: “Ta cũng chả thèm đứng ngang hàng với cái thứ đặt bẫy chơi chiêu xấu như ngươi.”

“Mặc kệ các ngươi nói như thế nào, dẫu sao chứng cứ của hắn không đủ để chứng minh các ngươi là vô tội.”

Hắn quét một vòng mọi người ở xung quanh, trực tiếp tuyên bố kết luận.

“Trên thế gian này vốn không tồn tại U tộc gì cả, đều là do bọn chúng diễn cả thôi.”

“Thương hội Nhược Bàn vẫn là do bọn chúng hủy diệt, các ngươi đừng có để bị lừa.”

“Huống hồ các ngươi đến vùng gần trung tâm của Thương Môn cung bọn ta vốn đã rất đáng nghi rồi.”

“Trên đời không tồn tại U tộc à?”

Khương Thành móc ra một cái hộp nhỏ đặc chế.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười tinh nghịch.

“Ngươi chắc chứ?”

Chương 2261: Hóa ra khó đối phó vậy à

Trong lúc nói, Khương Thành lấy hai viên kim cương tinh hạch bị lực thiên trói buộc ra ngoài.

“Trên đời này không có U tộc?”

“Vậy ngươi nói thử xem, bọn chúng là gì hả?”

Lực thiên tản đi, hai viên tinh hạch hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Chưa kịp đợi bọn họ quan sát kỹ một chút, hai viên tinh hạch lóe một tia sáng, nhanh chóng ngưng tụ ra tiên thể.

Trong chớp mắt, một nam một nữ trẻ tuổi của U tộc kia lại xuất hiện.

Nhưng vì bị lực thiên trừng trị một phen nên đã yếu hơn so với lúc trước một ít.

“Là bọn chúng!”

Lúc trước khi hồi tưởng cảnh là có tới tận hai góc nhìn chính, nên mọi người đều nhìn thấy dáng vẻ của cả hai người thông qua góc nhìn của đối phương.

Lúc này hiển nhiên chỉ nhìn một cái là đã nhận ra ngay.

“Ôi trời ạ, bọn chúng vẫn còn sống sao?”

“U tộc đó, đừng để hai tên hung thủ này chạy mất!”

Cẩn Võ Chính Thần ngu người luôn.

Trong lòng hắn thực ra cũng tin U tộc có tồn tại, chỉ là tính chắc được Khương Thành sẽ không tìm được tên U tộc thứ năm thôi.

Nên chỉ cần hắn đánh chết không chịu thừa nhận là được rồi.

Ai mà ngờ, Thành ca lại còn giữ lại chiêu này.

Vậy kêu hắn biết làm sao đây?

Nhưng những lời lúc trước cũng đã nói ra rồi, bây giờ hắn chỉ có thể tiếp tục chống đỡ đến cùng thôi.

“Bọn chúng không phải là tộc nhân của U tộc, đây chỉ là hai Thánh Chủ đỉnh phong thôi…”

Hai tên tộc nhân U tộc kia vừa nhìn thấy Khương Thành đã lộ ra vẻ mặt sợ hãi như gặp phải thiên địch vậy, hoảng loạn tháo chạy ra xa.

Nhưng nhiều Thiên Thần và Giới Thần đứng vây xem như thế, sao có thể ngồi nhìn hai người này bỏ chạy cho được?

Hiện trường có rất nhiều lập tức chủ động ra tay, vây ngăn chặn đánh.

Tuy nhiên, chuyện này không hề dễ dàng xíu nào.

Lúc trước khi nhìn hình ảnh chiếu lại, mọi người thấy Khương Thành lấy một địch bốn thắng rất nhanh, còn tưởng rằng tộc nhân của U tộc cũng chỉ thế thôi nữa chứ.

Bây giờ đổi thành bản thân họ giao đấu với U tộc mới hiểu được khó khăn đến cỡ nào.

Nguyên thuật che trời lấp đất kia của bọn họ cũng đã nhanh chóng xé nát tiên thể của hai người kia.

Nhưng đối diện với hai viên kim cương tinh thạch biến đổi chóng vánh kia thì lại giống như đánh vào không khí vậy.

Và đối với rào chắn thánh giới của bọn họ, hai viên kim cương kia thậm chí còn kinh khủng hơn.

Thật sự giống như vứt hai viên đá vào trong hồ nước, nó trực tiếp xuyên qua đó vậy.

Trong đám đông, những tiếng hò hét nối tiếp nhau vang lên, tràn đầy vẻ khó tin.

“Cái này quá vô lý rồi đấy?”

“Lơ được cả nguyên thuật và thánh giới sao?”

“Lại còn có loại tộc quỷ dị này á?”

“Đệch mẹ, hắn công kích ta rồi, làm sao làm được thế?”

“Cẩn thận!”

Muốn tiêu diệt được kim cương tinh hạch của U tộc, chỉ dựa vào thánh giới và công kích nguyên thuật là rất khó có hiệu quả.

Cũng chẳng phải đối phương thật sự có thể hoàn toàn miễn dịch với đạo hay là nguyên thuật, mà là trong tinh hạch kia vừa có tiên lực, lại vừa có cả thần hồn và ý thức nữa.

Dù cho sử dụng loại công kích nào đi chăng nữa thì cũng rất khó có thể một mình phá vỡ phòng ngự tinh hạch của đối phương.

Trước đó lúc Khương Thành chém chết hai tên trung niên của U tộc, đầu tiên là bắn kích bằng nguyên thuật tứ bách trọng, cuối cùng là sử dụng tấn công kép của kiếm đạo và thiên hồn.

Mà bây giờ những tiên nhân vây công này đều là tự mình mình chiến, luôn có nguy cơ sẽ ngộ thương đến những người xung quanh, rất khó để tập trung sức mạnh đi đối phó tinh hạch hết sức linh hoạt kia.

Nhìn thấy hai người kia sắp sửa xông ra khỏi vòng vây, Cẩn Võ Chính Thần không thể không đích thân ra tay.

Nếu thật sự để hai tên tộc nhân U tộc kia chạy thoát, lỡ may sau chuyện này lại hoành hành ở Thương Môn cung của hắn thì làm sao?

Thần đạo của hắn quá cuồn cuộn, lập tức phá vỡ giới hạn chịu đựng của hai viên kim cương tinh hạch kia.

Chưa kịp đợi hai tên tộc nhân của U tộc xin tha thì tinh hạch đã hoàn toàn bị phá hủy.

Đến lúc này, mọi người mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Vẫn phải để Chính Thần ra tay!”

“Đúng đó, U tộc này quỷ dị quá đi thôi, thánh giới lại chẳng có tí tác dụng nào luôn?”

“Cái tộc này nguy hiểm quá!”

“Lúc trước Khương chưởng môn một chọi bốn kiểu gì thế, hơn nữa lại còn chiến thắng nữa?”

“Không thể tin nổi!”

Bốp bốp…

Thành ca đứng ở một bên cười híp mắt vỗ tay.

“Lợi hại, lợi hại quá, không hổ là Chính Thần mà.”

“Hừ.”

Cẩn Võ Chính Thần nâng cằm lên, ngạo nghễ nói: “Hai tên tiểu bối nhỏ nhoi thôi, chẳng chịu nổi một đòn nữa, có gì đáng nói chứ?”

“Đúng đúng đúng, bọn chúng chẳng nhằm nhò gì.”

Thành ca cố ý phụ họa một câu rồi mới cười nói: “Nhưng bọn chúng vẫn là U tộc, cái này thì không vấn đề gì chứ?”

Cái này…

Cẩn Võ Chính Thần nghẹn họng, không thể phản bác được gì.

Hai tên ban nãy rõ ràng không phải là tộc nhân của bất cứ tộc nào mà Nguyên Tiên giới đã biết, hiện trường cũng có rất nhiều người đã trải nghiệm được chỗ đặc biệt của bọn chúng.

Nếu như hắn vẫn còn cứng miệng, nói bọn chúng là diễn viên do Khương Thành sắp xếp thì thật sự sẽ thành trò cười khắp thiên hạ mất.

Nghênh đón ánh mắt vi diệu của mọi người ở xung quanh, hắn cuối cùng chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu.

“Xem ra các ngươi thật sự không phải là hung thủ đã hủy diệt thương hội Nhược Bàn.”

Lẫm Đế nhịn một bụng lửa giận lúc trước, bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội trút hết ra ngoài.

“Chỉ thế thôi à?”

“Nếu không phải Khương Thành túm được hung thủ thật sự ra, cái tên ngu xuẩn nhà ngươi đã thành công cụ mặc người khác khiêu khích rồi, đúng là buồn cười!”

“Ngươi!”

Đường đường Chính Thần lại bị mắng là thứ ngu xuẩn, Cẩn Võ suýt nữa đã bùng nổ ngay tại chỗ rồi.

Nhưng ở hiện trường có nhiều người nhìn như vậy, những lời lúc trước nói ra, bây giờ cũng không chối được.

Chỉ có thể lẩm bẩm: “Cảm ơn các ngươi đã giúp bọn ta bắt mấy con sâu làm rầu nồi canh này, tránh cho Thương Môn cung chịu càng nhiều tổn thất hơn.”

Thành ca chắp hai tay ra tay, khẽ gật đầu.

“Đây là chuyện một tiên nhân nhiệt tình như ta nên làm.”

Đám đông lập tức vỗ tay tán thưởng.

Sau khi đích thân trải nghiệm sự đáng sợ của U tộc, sự cảm kích và kính ngưỡng của mọi người đối với Khương Thành lại tăng thêm một bậc.

Nếu như không phải lần này có hắn thì hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.

“Ha…”

Lẫm Đế lại nhìn chằm chằm Cẩn Võ Chính Thần, bề ngoài cười tươi như hoa, thực tế là đang đuổi đánh đến cùng.

“Chỉ thế thôi á?”

“Cẩn Võ, ước định lúc trước, chắc ngươi chưa quên đâu nhỉ?”

Cẩn Võ Chính Thần tất nhiên không hề quên.

Ban nãy muốn quỵt nợ cũng là bởi vì không muốn làm theo quy ước đấy thôi.

Nhưng bây giờ có nhiều người nhìn như thế, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Chỉ có thể xị mặt u sầu nói: “Thôi vậy, xem như là ta hiểu lầm các ngươi rồi.”

Cái loại thái độ qua loa này tất nhiên không thể khiến Lẫm Đế hài lòng.

“Ngươi đang nói cái gì thế?”

“Chẳng phải đã nói sẽ xin lỗi sao?”

“Nhưng sao hình như ta không nghe thấy gì hết thế?”

Sắc mặt của Cẩn Võ Chính Thần lúc xanh lúc trắng, là một Chính Thần, hắn chưa từng mất mặt như thế này bao giờ.

Đổi lại là Khương Thành, có khi hắn đã mặt dày quỵt cho qua luôn rồi.

Nhưng đối mặt với Lẫm Đế có thực lực còn mạnh hơn mình một bậc, hắn cắn răng, cuối cùng vẫn chỉ có thể làm theo.

“Khụ, xin lỗi, lần này là tại ta quá sơ suất, hiểu lầm các ngươi…”

Mặc dù vẫn không có thành ý gì cho lắm, nhưng Lẫm Đế cũng hiểu, đây đã là cực hạn những gì có thể làm được của đối phương rồi.

“Hừ, miễn cưỡng xem như ngươi đạt đấy.”

Cái nồi đã bị gỡ xuống, đối phương là Chính Thần lại còn cúi đầu xin lỗi mình, tâm trạng của nàng cuối cùng cũng dễ chịu hơn.

Đến cả ấn tượng về Khương Thành cũng tốt hơn rất nhiều.

Lại còn chủ động giúp Thành ca đòi nợ nữa.

“Nhưng sau này chuyện của Tiên Võ châu, Thương Môn cung của ngươi không thể khoanh tay đứng nhìn đâu đấy, việc này ngươi làm được chứ?”

“Còn có ba phần nguyên liệu đế khí lăng tiên nữa, ta sẽ luôn quan sát ngươi giao nộp chúng đấy!”

Cẩn Võ Chính Thần khóc không ra nước mắt.

Hắn với Khương Thành vẫn còn đang có gút mắc đấy, kết quả bây giờ lại còn mất vốn liếng nữa, chuyện này là sao đây hả?

Chương 2262: Khư giới

Trong lúc bọn họ đang thảo luận việc chấp hành cá cược thì Thành ca cũng không hề rảnh rỗi.

Hắn đi đến phía trước thương hội chỉ còn là đống tàn tích do bị phá hủy kia, nhìn những thi thể nằm đầy đất, Thành ca điều chỉnh biểu cảm của mình về vẻ đau buồn thương xót.

“Haizz, trời cao có đức hiếu sinh.”

“Những người vô tội này, không nên cứ chết đi như thế.”

Nghe thấy hắn nói lời này, mọi người cũng cảm khái không thôi.

“Khương chưởng môn đúng là có lòng nhân hậu.”

“Đáng tiếc, cảnh giới của bọn họ cao quá, dù cho dùng căn nguyên sinh cũng không thể hồi sinh được.”

“Đúng đó, nếu như chỉ là Chí Tôn hoặc Đạo Tôn thì còn có cơ hội.”

Thành ca gật đầu.

“Đúng vậy, Giới Thần và Giới Thần đỉnh phong quả thực không dễ hồi sinh.”

“May mà năm đó ta đã đặc biệt nghiên cứu qua đạo này, nếu không thì cũng không nắm chắc được.”

Nói thật thì, nếu như tùy tiện đi ngang qua thấy người chết, ca này chưa chắc sẽ muốn hồi sinh cho đối phương.

Thiện ác không rõ ràng, huống hồ mỗi ngày tu luyện giới đều chết nhiều người như thế, làm gì hồi sinh được hết?

Nhưng thương hội Nhược Bàn thì không giống vậy.

Bọn họ có liên quan đến manh mối của Phi Tiên môn, cũng bởi vì mình nghe ngóng mà bị U tộc vạ lây.

Hơn nữa cái lần đảo ngược thời gian đó, bản thân cũng xem như tận mắt nhìn thấy quá trình bọn họ bị giết.

Cái màn thấy chết không quản này nói sao cũng không được cho lắm.

Cẩn Võ Chính Thần đứng ở một bên phải bĩu môi.

Ngươi bốc phét giỏi thật đấy, Giới Thần đỉnh phong có thể hồi sinh được á?

Nhưng nghĩ đến việc vừa mới bị vả mặt xong, hắn chỉ có thể khoanh hai tay, ôm tâm thái xem trò vui.

Khương Thành mở hệ thống ra, phí hồi sinh Giới Thần đỉnh phong chỉ cần có ba mươi nghìn huyền tinh.

Cái giá cả này thấp đến mức vượt ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng rất bình thường thôi.

Cái hệ thống này làm những việc khác thì đắt cực kỳ, nhưng chỉ riêng việc hồi sinh lại rất có lương tâm, huống hồ thời gian chết của mục tiêu cũng rất ngắn.

"Tiến hóa ban đầu."

Sau khi bày ra một đống hiệu ứng bịp bợm như thường lệ, hắn liên tiếp hồi sinh một Giới Thần đỉnh phong, mười ba Giới Thần bình thường và hơn trăm tên Hư Thần.

Tổng giá không vượt quá tám mươi nghìn huyền tinh.

Nhưng hiệu quả làm màu thì lại trực tiếp bùng nổ.

Không chỉ mọi người của thương hội Nhược Bàn cảm ơn lấy cảm ơn để, những tiên nhân vây xem kia lại càng bội phục đến mức quỳ rạp bái lạy.

"Trời ạ, vậy mà cũng có thể hồi sinh?"

"Thần kỳ quá, thật là thần kỳ quá đi thôi!"

"Vừa có thể tiêu diệt U tộc đặc biệt, lại có thể hồi sinh được Giới Thần đỉnh phong, còn chuyện gì mà Khương chưởng môn không làm được nữa không vậy?"

"Đừng có quên nhé, Khương chưởng môn còn là một thiên tài đế khí sư nữa đấy!"

"Không gì không thể là đây chứ đâu."

Các tiên nhân vây chật kín ở đấy, từ Thiên Thần đến Chí Tôn, không ai là không hết lời ngợi ca Thành ca.

Bọn họ ước gì có thể dùng hết tất cả những từ ca ngợi cho hắn.

Hết cách rồi, biểu hiện ngày hôm nay của Thành ca hoàn toàn là cấp bậc tiên nhân một trăm điểm.

“Ta phục rồi, người đáng khâm phục nhất cả Nguyên Tiên giới là Khương chưởng môn chứ không ai khác!”

“Hơn nữa lại còn rất nhiệt tình.”

“Đúng đó, bây giờ Nguyên Tiên giới đấu đá lẫn nhau, trật tự sụp đổ, người tốt giống như Khương chưởng môn không nhiều đâu.”

“Sau này nếu có ai dám nói xấu Khương chưởng môn, ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý!”

Vô số cái thẻ người tốt ập tới, như thể muốn nhấn chìm ca này luôn vậy.

Thanh danh cỡ này khiến cho Lẫm Đế đứng ở một bên nhìn cũng phải âm thầm kinh ngạc.

Nếu như bây giờ Khương Thành hô cao lên, có khi một nửa số người ở hiện trường cũng sẽ theo hắn ta về Tiên Võ châu quá.

Cẩn Võ Chính Thần đứng một bên cũng thầm bực bội không thôi.

Bà mẹ, các ngươi đang tu thần đạo của ta đấy nhé.

Ở ngay trước mặt của ta, có thể nào biết tém tém lại một chút không vậy?

Nhưng mà hết cách rồi, Khương Thành mới là nhân vật chính tuyệt đối ở hiện trường, hào quang của hắn và Lẫm Đế đều bị che lấp hoàn toàn rồi.

Và Khương Thành cũng không trực tiếp quay về Tiên Võ châu.

Hắn ở trước mặt của tất cả mọi người đang có mặt, trực tiếp hỏi Mông Thuần Thánh Chủ tung tích của Phi Tiên môn.

Sở dĩ không né tránh mọi người là bởi vì hắn cảm thấy cần phải loan truyền rộng rãi chuyện của U tộc.

“Những năm này, các ngươi đã đi đâu vậy?”

Mông Thuần hơi hồi tưởng lại, sau đó giải thích.

Năm đó năm trăm nghìn môn đồ của Phi Tiên môn ở lại trấn giữ Khiếu Mang vực, những chuyện trải qua giai đoạn đầu cũng gần giống với những gì đám người Ngộ Sơn và Trường Dương kể.

Do là những nhân vật trọng tâm như Khương Thành, Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần đều không ở đây, lại cộng thêm tình hình của Nguyên Tiên giới ngày một thay đổi, cuối cùng bọn họ không thể không dời đi.

Mà vào lúc này, Lam Đề mang theo Vu tộc xuất hiện, đón hết tất cả bọn họ đi.

"Lúc mới đầu, bọn ta được đón đến lãnh địa Vu tộc ở khu vực vùng ven Nguyên Tiên giới."

"Ở nơi đó, bọn ta chung sống với Vu tộc rất hòa thuận."

Khương Thành khẽ gật đầu.

Bản thân hắn có cái thân phận đại tiên tri ở Vu tộc kia mà.

Huống hồ Lam Đề tộc trưởng của Vu tộc vốn là nguyên lão của Phi Tiên môn, đều là người một nhà cả, chắc chắn chung sống không có vấn đề gì.

"Nhưng thời gian tươi đẹp không bao lâu, sau đó xuất hiện một vài biến cố."

Mông Thuần Thánh Chủ tiếp tục nói: "Từng tên Chính Thần xuất hiện, Nguyên Tiên giới thay đổi từng ngày một, lãnh địa của Vu tộc nhanh chóng bị bại lộ, chiến tranh mới lại xuất hiện."

"Đối mặt với áp lực từ các thần cung ở xung quanh, bọn họ không thể không bắt đầu di cư."

"Khoảng thời gian đó, bọn ta từng tìm rất nhiều nơi bí ẩn, thậm chí còn từng sống một thời gian dài ở trong một vài bí cảnh."

"Mãi cho đến một ngày, một đại tế tư đã mất tích lâu ngày khác quay trở về, hắn nói với bọn ta đã tìm được thế giới mới…"

Khương Thành tỉ mỉ nghĩ lại, quả thực Vu tộc vẫn còn một vị đại tế tư khác.

Chỉ là năm xưa lần đó hắn chưa được gặp thôi.

“Thế giới mới?”

Lẫm Đế nhíu mày, nghĩ đến điều gì đó.

“Lẽ nào là Huyền giới sao?”

Mông Thuần lắc đầu: “Không phải.”

“Đó là một vài thế giới nhỏ à?”

Ở xung quanh Nguyên Tiên giới vẫn còn rất nhiều tiểu thế giới.

Yếu ớt nhất là giống như Cô Thần giới năm đó vậy, chỉ một Đạo Thần bình thường cũng có thể khai hoang được.

Còn nếu như là tiểu thế giới cần đến Thánh Tôn ra tay, vậy thì đẳng cấp vị diện này thậm chí có thể còn cao hơn một vài thế giới tầm trung trong hệ thống của Nguyên Tiên giới.

Nhưng Mông Thuần vẫn lắc đầu.

“Không phải, không phải là loại tiểu thế giới kia.”

“Mà là một vết nứt đặc biệt.”

“Vết nứt đó hẳn là do cường giả đỉnh cao chém ra, không chịu sự ảnh hưởng của Thiên Đạo, cũng không phụ thuộc vào Nguyên Tiên giới.”

Không phụ thuộc vào Nguyên Tiên giới?

Chỉ một câu nói hết sức đơn giản đã khiến Khương Thành lấy làm kinh ngạc.

Bởi vì nó có nghĩa là, dù cho Thiên Đạo mở ra kỷ nguyên mới, thì vết nứt kia cũng không bị hủy diệt.”

Hắn nhạy bén nghĩ tới một số khả năng.

Lẽ nào, năm đó Dịch Sơn của kỷ nguyên thứ nhất, là thông qua cách này để né tránh nguy cơ diệt thế, thành công sống sót đến kỷ nguyên thứ ba sao?

“Lại còn có nơi như thế sao?”

Cẩn Võ Chính Thần và Lẫm Đế đều cực kỳ ngạc nhiên.

“Ừm, vết rách đó được gọi là Khư giới…”

“Cái gì, ngươi nói cái gì?”

Lần này Thành ca hoàn toàn sốc luôn.

“Khư giới?”

Thực ra hắn chưa từng nghe qua Khư giới, nhưng Khư địa thì có nghe qua rồi.

Nhiều năm trước, lúc hắn từ Hạ giới phi thăng lên tiên giới, đã từng tiến vào Hư Tiên giới.

Và nơi đó là Khư địa.

Khư địa lúc đó bị đánh rớt từ Cổ Tiên giới xuống, lần đó Khương Thành đã giúp nó thoát khỏi trói buộc.

Sau đó, Khư địa cũng hoàn toàn biến mất.

Bây giờ nghe nói đến cái tên Khư giới này, hắn hết sức nhạy cảm.

“Đúng vậy, Khư giới. Khương chưởng môn, ngươi biết nó ư?”

“Không biết, ngươi nói tiếp đi, sau khi đến Khư giới thì sao?”

“Sau khi đến nơi đó, bọn ta mới phát hiện ở đó có không ít những tộc chưa từng biết đến, U tộc là một trong số đó.”

Chương 2263: Suối nguồn

Khương Thành hỏi: “Vậy là bây giờ Phi Tiên môn và Vu tộc đều đang ở Khư giới?”

Mông Thuần lắc đầu: “Những người khác thì đều ở đó, nhưng đám của Kỷ chưởng môn và Mạc Trần trưởng lão thì vẫn chưa về.”

Khương Thành nhíu mày: “Các nàng không ở Khư giới sao?”

Mông Thuần thầm nói, ta cũng muốn hỏi ngươi cái vấn đề này đấy.

Chẳng phải Kỷ chưởng môn bọn họ tham gia trận chiến tranh đoạt Thần vị chung với ngươi à?

“Đâu có đâu, nhưng mà Khư giới rất lớn, có lẽ là cách quá xa nên bọn ta không nghe ngóng được tin tức của các nàng cũng

không chừng.”

Khương Thành âm thầm thở dài một hơi, xem ra tung tích của đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh vẫn phải tiếp tục tìm tiếp rồi.

Dù như thế nào, bắt buộc phải đến Khư giới một chuyến thôi.

“Đúng rồi, sao ngươi lại ở chung với cái đám tộc nhân của U tộc thế?”

Nhắc đến U tộc, Mông Thuần cũng hơi mơ hồ.

“Thực ra trước đó bọn ta không hề tiếp xúc với bọn chúng.”

“Hình như U tộc có một xíu quan hệ với Vu tộc, bọn chúng định đến Nguyên Tiên giới để giao dịch một số bảo vật.”

“Nhưng U tộc không hiểu gì về Nguyên Tiên giới, Vu tộc thì cũng rất ít đi lại bên ngoài, vậy nên đã ủy thác Phi Tiên môn chúng ta phái một người làm hướng dẫn cho bọn chúng, phụ trách việc liên hệ thương lượng với thương hội bên này.”

Tin tức mà Mông Thuần mang lại khiến cho tất cả tiên nhân đang có mặt đều được mở mang tầm mắt.

Có thể dự đoán được, chẳng mấy chốc thì tin tức này sẽ lan truyền khắp Nguyên Tiên giới.

Khương Thành cũng không tiếp tục hỏi tới nữa.

Dẫu sao bản thân hắn cũng sắp đến đó rồi, chi bằng tự mình trải nghiệm thì hơn.

Huống hồ năm trăm nghìn môn đồ của Phi Tiên môn còn đang ở Khư giới, vì để tránh sinh thêm phiền phức, tạm thời vẫn chưa phải lúc thích hợp để công khai vị trí của lối vào ra bên ngoài.

Ở lại Thương Môn cung thêm vài ngày, Cẩn Võ Chính Thần vật vã tốn sức cuối cùng đã gom đủ ba phần nguyên liệu.

Sau đó ca này tính đi với Mông Thuần đến Khư giới.

Nhưng Lẫm Đế lại kiên quyết muốn đi cùng.

“Ta tìm môn đồ của ta, ngươi đi theo góp vui cái gì chứ?”

Khương Thành rất không muốn mang nàng đi chung.

Dẫu sao thực lực của nàng cũng quá mạnh, mang theo bên cạnh rất có thể sẽ chiếm hết spotlight của hắn.

Nhưng Lẫm Đế cũng có lý do của riêng mình: “Ngươi vẫn chưa trả hết ba món chí bảo kia, ta bắt buộc phải tiếp tục canh chừng ngươi.”

“Ngươi có hứng thú với Khư giới rồi chứ gì?”

Khương Thành cũng không cản nổi nàng, cuối cùng cả ba người đồng hành cùng đến một dãy núi nằm ở phía Nam của Thương Môn cung.

Nơi này thực ra là vị trí của Vân Bái vực ở Nguyên Tiên giới năm xưa, cách vùng biên của Nguyên Tiên giới bây giờ xa vô cùng.

“Lối vào Khư giới lại ở đây á?”

“Đúng rồi, lần đầu tiên bọn ta đến nơi này cũng rất ngạc nhiên.”

Mông Thuần nói: “Nghe nói Khư giới có tất cả sau lối vào ở Nguyên Tiên giới, nhưng ta chỉ biết có mỗi cái này thôi.”

“Là vậy à?”

Lẫm Đế khẽ nhíu mày: “Vậy xem ra, Khư giới hẳn là có không ít người từng đến Nguyên Tiên giới.”

Khương Thành không quan tâm mấy đến chuyện này.

“Nguyên Tiên giới to như vậy, người của Khư giới đến thì cứ đến thôi.”

Dưới sự dẫn đường của Mông Thuần, ca ba người tiến vào một sơn cốc.

Cuối cùng, bọn họ dừng lại ở phía trên không của một con suối nhỏ nằm trong sơn cốc.

Suối nhỏ róc rách chỉ rộng khoảng vài thước, bên suối cỏ dại mọc um tùm, nhưng dòng nước chảy thì lại trong suốt thấy được đáy.

Khương Thành đứng ở trên không, có thể nhìn rõ được hòn đá ở dưới đáy nước.

Dòng suối uốn lượn, cuối cùng chảy vào một cái đầm nhỏ ở cách đó không xa.

“Lối vào Khư giới nằm ở ngay cái đầm nhỏ kia.”

“Cái gì?”

Nghe Mông Thuần nói câu kia, Thành ca cảm thấy vô cùng khó tin.

“Lối vào Khư giới đơn sơ thế á, chẳng có một chút thể diện nào luôn?”

Hắn đang muốn trực tiếp bay thẳng đến bên trong cái đầm nhỏ thì lại bị Mông Thuần cản lại.

“Khương chưởng môn đợi đã, trực tiếp nhảy vào trong đầm nước sẽ không đến được Khư giới đâu.”

“Chỉ có men theo dòng suối chảy này trôi vào đó mới được thôi.”

“Còn có cái loại này nữa hả?”

Khương Thành và Lẫm Đế cũng phải chặc lưỡi kinh ngạc.

Ba người lần lượt đáp xuống dưới, sau đó đi vào suối nước.

Kế đến, khung cảnh kì diệu xuất hiện.

Suối nước kia rất cạn, chỉ vừa qua đầu gối thôi.

Cả ba người không hề dùng bất kỳ năng lực nào, nhưng lại thật sự bị dòng suối đẩy trôi xuống dưới.

Khương Thành có thể nhìn thấy Mông Thuần và Lẫm Đế, nhưng lại không còn nhìn thấy cỏ dại và đá ở bên cạnh nữa.

Cảnh tượng ở trước mắt không ngừng biến hóa.

Lúc thì vượt qua sông biển, lúc thì băng qua dãy núi, lúc lại xuyên qua bầu trời sao bao la.

Với thực lực của hắn, lại không thể phân chính xác được đâu là thực và đâu là huyễn cảnh.

Bên tai đôi khi vang lên tiếng côn trùng ve sầu, đôi lúc là tiếng đại hồng chung, đôi lúc lại tĩnh mịch vô cùng.

Đạo tâm của hắn mơ hồ rơi vào trạng thái yên tĩnh, trạng thái đó giống như người ta rơi vào trạng thái nhập định vậy.

Ngay lúc hắn đang hồi tưởng dư vị thì dưới chân đã là một vùng cỏ hoang.

Xung quanh không còn là Nguyên Tiên giới nữa, mà là Khư giới.

Lẫm Đế là người đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh.

Với thực lực đường đường cấp bậc Chính Thần của nàng cũng không khỏi cảm thán tán thưởng.

“Thần kỳ quá.”

“Đây là thủ đoạn gì thế, ta lại không cảm nhận được không gian biến đổi.”

Khương Thành cũng không biết đây là thủ đoạn gì, hắn đang bận quan sát cái địa phương mới này.

Đối với hắn thì việc tiến vào một vị diện mới đã như là chuyện cơm bữa rồi.

Thế giới trước mắt cũng có hoa, cỏ, cây, lá, cá, côn trùng, chim, thú, và thậm chí cũng là một sơn cốc.

Nhưng hắn đã không còn phát hiện được sự tồn tại quen thuộc của Thiên Đạo và căn nguyên nữa.

Dưới tình huống bình thường, thế giới như thế này đã sớm trở nên hết sức hỗn loạn hoặc thậm chí là sụp đổ bởi vì không có vòng tuần hoàn bình thường.

Tuy nhiên, cái thế giới ở trước mắt này, lại núi non tươi đẹp, chim hót hoa thơm, tiên lực dồi dào lại vô cùng trật tự, rõ ràng là bình thường đến không thể bình thường hơn.

Đến với cái thế giới này, Khương Thành hoàn toàn không cần phải tập thích ứng gì cả.

Không có Thiên Đạo, đạo quy tắc tự thân của hắn vẫn còn ở đấy, thánh giới cũng vẫn có thể sử dụng như thường.

Điểm khác biệt duy nhất đó là, vì không có căn nguyên nên hệ thống nguyên thuật của hắn chỉ có thể sử dụng lực huyền văn, khiến cho uy lực bị giảm mạnh.

“Sao lại làm được thế chứ?”

Hắn cảm thấy rất khó tin.

“Đến Thiên Đạo cũng không có, cái thế giới này sao có thể chứa được nhiều cao thủ như thế?”

Lẫm Đế ở một bên cũng nhanh chóng tỉnh táo lại từ trong cảm giác mới mẻ.

Nàng không có hệ thống nguyên thuật, vậy nên thực lực giảm mạnh không ít.

Nhưng may thay, đạo thần đính kèm đạo ấn ở trong cơ thể nàng vẫn có thể được sử dụng bình thường.

Ưu thế của Chính Thần không hề biến mất vì thoát khỏi phạm vi của Thiên Đạo.

“Khư giới là như thế đó, năm xưa lúc bọn ta đến đây cũng không quen lắm.”

Mông Thuần vui vẻ đưa hai người bay ra phía ngoài sơn cốc.

Trên đường đi, hắn cũng không quên giới thiệu cho bọn họ tình hình của Khư giới.

“Thực ra Khư giới cũng có nơi hỗn loạn mất trật tự.”

“Sở dĩ chỗ của chúng ta bình thường như vậy là bởi vì được ở trong phạm vi bao phủ của một trong các suối nguồn.”

Lẫm Đế không hiểu hỏi: “Suối nguồn? Đó là cái gì?”

Mông Thuần vẫn có sự kính sợ tận sâu trong xương tủy với cái người từng là Thiên Đế, là cấp trên của cấp trên đứng đầu của mình.

“Cụ thể là cái gì thì ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết là suối nguồn có thể ổn định một vùng trời đất, đồng thời còn cung cấp cả lực Tiên Nguyên nữa.”

“Nếu cách xa suối nguồn thì sẽ là nơi hỗn loạn cằn cỗi, ở đó vừa không thể nào hấp thu được lực Tiên Nguyên, vừa không thể ngộ đạo.”

“Bởi vậy nên các quần tộc ở đây đều sẽ đóng quân cắm chốt ở khu vực gần suối nguồn.”

“Thì ra là vậy.”

Khương Thành cũng liên tưởng đến nếp sống ở trần gian.

Dân chăn nuôi sống dọc theo nơi có đồng cỏ và nguồn nước, còn nông canh thì sẽ tụ tập ở xung quanh hệ thống sông ngòi.

Mặc dù suối nguồn của Khư giới không phải là nguồn nước, nhưng ý nghĩa cũng không khác là mấy.

Suy nghĩ của hắn chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ đến vài thứ gì đó.

"Nếu như suối nguồn quan trọng như thế, vậy chẳng phải sẽ xảy ra tranh đoạt sao?"

Chương 2264: Khư giới này phức tạp quá

"Không hổ là Khương chưởng môn cái gì cũng biết!"

Mông Thuần bắt được cơ hội, lại nịnh hót hắn một tràng.

"Ngươi chỉ vừa mới đến Khư giới mà liếc mắt một cái đã nhìn thấu được quy tắc sinh tồn ở đây rồi."

"Đúng vậy, Khư giới có tổng cộng sáu cái suối nguồn, mỗi cái đều thuộc hàng quan trọng của quan trọng."

"Càng gần với suối nguồn thì cảm ngộ quy tắc lại càng dễ, thật là so với Thiên Phúc động của Nguyên Tiên giới còn vượt trội hơn gấp chục gấp trăm lần."

"Bởi vậy, cũng không biết đã có bao nhiêu tranh chấp xảy ra xoay quanh quyền sở hữu suối nguồn."

Lẫm Đế nghe xong cũng cảm thấy hết sức khó tin.

"Lại còn có thứ vượt trội hơn cả Thiên Phúc động của Nguyên Tiên giới gấp chục gấp trăm lần ư?"

"Trên đời này lại có diệu cảnh như thế sao, hơn nữa còn tới tận sáu cái?"

Nàng có một cảm giác như được làm mới lại nhận thức vậy.

Thành ca cũng vui mừng hỏi: "Năm trăm nghìn môn đồ của Phi Tiên môn chúng ta, người đông thế mạnh, chiếm được mấy cái suối nguồn rồi?"

Bị hắn hỏi như thế, biểu cảm của Mông Thuần sượng ngay lập tức.

“Khụ, chẳng được cái nào hết.”

“Cái gì?”

Thành ca không thể chấp nhận nổi.

“Lăn lộn tệ đến vậy á?”

Nhìn ánh mắt thất vọng của lão chưởng môn, Mông Thuần cảm thấy áy náy hết sức.

“Cái kia, suối nguồn rất khó cướp, dù là Vu tộc cũng chẳng chiếm nổi một cái chứ nói gì đến bọn ta.”

“Trước mắt bọn ta chỉ sinh sống ở lân cận bờ rìa của một nhánh sông thuộc suối nguồn thứ nhất thôi.”

Hả, cái này?

Vu tộc cũng không có tư cách chiếm suối nguồn sao?

Vậy xem ra, Khư giới này cũng phức tạp lắm đây.

Khương Thành không nói thêm nữa.

Chẳng mấy chốc, ba người đã đến gần nơi ở của Phi Tiên môn.

Gần tới sơn môn, hắn thực sự nhìn thấy một dòng suối nhỏ chảy qua từ trên cao.

Nó cũng rộng khoảng vài thước, từ bên ngoài nhìn vào chỉ giống như nước bình thường.

Dẫu cho có tỉ mỉ cảm nhận cũng không thấy được có điều gì đặc biệt.

Nhưng Mông Thuần lại nghiêm túc chỉ vào dòng suối nhỏ kia và giới thiệu.

“Đó là nhánh sông phụ, nơi mà bọn ta đang ở, bắt nguồn từ suối nguồn thứ nhất.”

“Nếu như không có dòng suối này thì ở chỗ của Phi Tiên môn chúng ta sẽ không thể nào cảm ngộ quy tắc, cũng sẽ không có lực tiên nguyên.”

Khương Thành khẽ gật đầu.

Vậy xem ra, tác dụng của loại suối này còn quan trọng hơn cả linh mạch và tiên mạch lúc trước nữa.

“Khương chưởng môn quay về rồi!”

Theo tiếng hét lớn của Mông Thuần, vô số môn đồ ở bên dưới đều nháo nhào ùa ra bên ngoài.

Bọn họ ngẩng mặt nhìn lên trên không trung, toàn bộ tông môn lập tức sôi trào.

“Khương chưởng môn!”

“Thật sự là Khương chưởng môn, ôi trời ơi!”

“Hu hu hu, lão nhân gia hắn cuối cùng cũng về rồi!”

“Cung nghênh Khương chưởng môn…”

Các môn đồ sau đời bốn của Phi Tiên môn như Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, Cổ Thanh Ngọc, Lãnh Hóa Hàn, Diệp Minh và Diệp Đường đều lao nhao chạy ra nghênh đón.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia của Khương Thành, mọi người vui đến mức bật khóc.

“Khương chưởng môn, mấy năm này ngươi đã đi đâu thế?”

“Đúng đó, sư tôn Vi Hành chân nhân của ta bây giờ vẫn khỏe chứ?”

“Sư tổ Bùi Sanh của ta đã quay về chưa?”

“Trận chiến tranh đoạt Thần vị năm đó có kết quả như thế nào?”

Trong chốc lát, Khương Thành bị một đống câu hỏi ùn ùn kéo đến.

Hắn vô cùng xem trọng những môn đồ hậu bối này nên cũng có rất nhiều kiên nhẫn.

“Trận chiến tranh đoạt Thần vị, bọn ta đã được rèn luyện một phen.”

“Đám Tiểu Hàm và Mạc Trần bọn họ, sau trận chiến tranh đoạt Thần vị thì đã bị lạc với ta.”

“Nhưng các ngươi yên tâm, bọn họ vẫn còn sống.”

“Sau này một ngày nào đó, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ tề tựu lại với nhau thôi.”

Nếu là người khác nói ra câu này, chắc chắn sẽ không có sức thuyết phục.

Nhưng lời hứa của Khương Thành thì lại có thể khiến mọi người vững tâm như được uống định tâm hoàn vậy.

“Khương chưởng môn, ngươi trở về rồi, bọn ta có trụ cột rồi.”

“Bây giờ bọn ta chẳng lo gì nữa cả, ha ha ha!”

Sau khi mọi người ngồi xuống, Thành ca cũng hiểu được một chút tình hình.

Phi Tiên môn của bây giờ từ năm trăm nghìn môn đồ khi xưa đã tăng lên thành ba triệu.

Những môn đồ dư ra kia đều được sản sinh từ trong những năm này.

Có vài người cũng đã tự lập môn hộ, xây dựng gia tộc của riêng mình ở bên ngoài, nhưng đều vẫn thuộc hệ thống của Phi Tiên môn.

Sau khi biết được tin Khương chưởng môn trở về, những gia tộc ở xung quanh đều lao nhao chạy đến.

Một lễ mừng lớn long trọng nhanh chóng được tổ chức ở bên ngoài.

Thành ca vô cùng vui mừng và yên lòng.

Xem ra nhiều năm không gặp, các môn đồ của mình vẫn giữ được sơ tâm ngày nào.

“Đúng rồi, ta nghe nói tranh đoạt suối nguồn ở Khư giới rất kịch liệt?”

Hắn vừa dứt lời, mọi người trong điện đều im lặng hẳn.

Chốc lát sau, Nguyên Chân nay đã đạt đến cảnh giới Thánh Chủ đỉnh phong thận trọng hỏi: “Khương chưởng môn đang tính đi giành cái suối nguồn kia sao?”

Đám người Nguyên Thịnh và Xích Linh cũng phấn khích hẳn lên.

“Vậy chẳng phải là hiển nhiên sao?”

“Khương chưởng môn vương giả trở về, chắc chắn sẽ lấy được một suối nguồn thôi.”

“Chỉ một hạ du cỏn con của nhánh sông thì làm sao xứng được với thân phận của Khương chưởng môn kia chứ?”

Bọn họ vô cùng tự tin về Thành ca, nhưng tốp môn đồ gia nhập sau cùng và cả những môn đồ sinh sôi thêm trong những năm này thì lại không mù quáng tin tưởng hắn như thế.

Mặc dù biết rằng thực lực của vị sư tổ gia này chắc chắn không thể xem thường, với cả bọn họ cũng từng nghe một vài truyền thuyết về hắn, nhưng dẫu sao thì đây cũng là chuyện đại sự liên quan đến vận mệnh của mấy triệu người.

Bắt buộc phải thật thận trọng và cẩn thận mới được.

“Cái này, e là không dễ dàng đâu.”

“Chuyện tranh đoạt suối nguồn có phạm vi ảnh hưởng rộng lắm, liên đới đến rất nhiều thế lực và quần tộc.”

“Bọn họ đều có những năng lực đặc biệt của riêng mình, không thể xem thường được.”

“Hơn nữa, trước mắt cái người chiếm cứ suối nguồn thứ nhất cũng có thực lực sâu khó lường.”

“Đừng nói là Thánh Tôn, dù cho Cổ Thánh cũng chẳng là gì ở trước mặt hắn cả.”

Cổ Thánh cũng chẳng là gì á?

Lẫm Đế vẫn đứng ở một bên im lặng không nói gì, lúc này cũng phải kinh ngạc.

Nàng vốn chẳng xem mấy quần tộc ở trong Khư giới ra gì cả.

Dẫu sao Khư giới chỉ là một vết nứt mà thôi, chắc chắn không thể so với Nguyên Tiên giới ở bên ngoài được, đúng chứ?

Điểm duy nhất khó đối phó, hẳn chỉ có mỗi U tộc kia thôi.

Nhưng thật không ngờ, ở đây còn phức tạp hơn những gì mình tưởng tượng rất nhiều.

Vừa lóe lên suy nghĩ, nàng bất thình lình hỏi: “Người chiếm cứ suối nguồn thứ nhất là U tộc à?”

“U tộc?”

Mọi người ở trong điện khẽ ngây người một chút, sau đó lắc đầu nói.

Mông Thuần than thở nói: “Quả thực U tộc lợi hại hơn bọn ta, trong tộc cũng có các cao thủ mạnh mẽ hơn bốn người lúc trước gấp mười lần tọa trấn, nhưng bọn họ vẫn chưa có tư cách tham gia tranh đoạt suối nguồn.”

“Cái gì?”

Lần này thì Lẫm Đế hoàn toàn sững sốt rồi.

Bốn tên tôc nhân chuồn đến Thương Môn cung kia, hai tên bị Khương Thành giết chết, hai tên còn lại thì phải cần đến Cẩn Võ Chính Thần đích thân ra trận mới hàng phục được.

Vốn tưởng rằng U tộc đã là mạnh nhất rồi.

Ai ngờ đâu, Khư giới lại còn có quần tộc mạnh hơn bọn chúng gấp mười lần?

Hơn nữa, thực lực cỡ bọn chúng lại không đủ tư cách để tranh đoạt suối nguồn?

Giây phút này, ngạo khí ở trong lòng nàng triệt để bị thu lại.

Xem ra ở Khư giới này bắt buộc phải đi lại thận trọng, cẩn thận từng bước, không thể quá lỗ mãng được.

Tuy nhiên, cao thủ nhiều như thế kia, là chui ra từ đâu chứ nhỉ?

Phi Tiên môn thì cũng thôi đi, nó vẫn nằm ở trong phạm vi bình thường.

Còn cái loại quần tộc đặc biệt như U tộc sao trước giờ lại chưa từng nghe nói tới?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ những vấn đề này thì Khương Thành cũng bắt đầu nghe ngóng tình huống của Vu tộc.

“Vu tộc giờ ra sao rồi?”

“Lam Đề vẫn khỏe chứ?”

Nguyên Chân vội vàng đáp lời: “Vu tộc không ở chung trong một suối nguồn với chúng ta, bọn họ ở suối nguồn thứ hai.”

Chương 2265: Thiên U Kim Giác Sư

Thành ca hơi bất ngờ.

“Các ngươi cùng nhau đến đây, sao lại không ở chung một suối nguồn chứ?”

“Lẽ nào các ngươi cạch mặt nhau rồi à?”

Nguyên Chân vội vàng lắc tay.

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

“Không phải bọn ta cạch mặt với bọn họ, mà là nội bộ của bọn họ xảy ra chia rẽ.”

“Cũng không phải là toàn bộ Vu tộc đều đi đến suối nguồn thứ hai.”

Khương Thành nhíu đôi lông mày: “Ý ngươi là sao?”

Nguyên Thịnh chậm rãi đáp: “Vốn dĩ Vu tộc chỉ có một đại tế tư là Minh Đồng, hắn và Lam Đề tộc trưởng chung sống rất hòa thuận, cũng vô cùng săn sóc cho bọn ta.”

“Nhưng sau khi một đại tế tư khác là Liêm Thiên trở về, hai bên lại xảy ra một chút tranh chấp.”

“Mâu thuẫn gì?”

“Cái này bọn ta cũng không rõ, hẳn là một vài suy tính liên quan đến sự vụ trong quần tộc và phương hướng phát triển trong tương lai.”

Nguyên Chân tiếp tục nói: “Mới bắt đầu, những tế tư của Vu tộc và tộc nhân vẫn xem Lam Đề làm chủ, nơi cư trú cũng là ở suối nguồn thứ nhất.”

“Sau khi sinh sống ở Khư giới một thời gian thì đã dần có sự thay đổi.”

“Mặc dù thực lực của Vu tộc mạnh hơn chúng ta, nhưng ở Khư giới vẫn phải nhìn sắc mặt của người khác nên trong tộc dần có những ý kiến bất mãn.”

“Có một lần, Lam Đề còn đắc tội với U tộc, suýt nữa thì dẫn đến tai họa diệt tộc, sau đó Liêm Thiên đã đứng ra để dàn xếp giải quyết.”

“Liêm Thiên này cũng là một tên mạnh vì gạo, bạo vì tiền, hắn và U tộc hình như đã sớm quen biết với nhau, vẫn luôn duy trì mối quan hệ hòa hảo với những quần tộc khác.”

“Dần dà thì lòng người ở trong nội bộ Vu tộc cũng thay đổi.”

“Rất nhiều người bắt đầu lựa chọn đi theo Liêm Thiên, uy vọng của Lam Đề và Minh Đồng hiển nhiên cũng bị hạ xuống theo từng năm.”

“Cuối cùng, sau một chuỗi sự việc xảy ra thì hai bên triệt để bùng lên mâu thuẫn.”

“Lam Đề mang theo một bộ phận nhỏ tộc nhân Vu tộc chịu thua rời đi, đến suối nguồn thứ hai.”

“Còn Liêm Thiên và đại bộ phận tộc nhân Vu tộc thì vẫn ở lại suối nguồn thứ nhất.”

Hóa ra là như thế.

Khương Thành thầm thở phào một hơi, Lam Đề không sao là tốt rồi.

“Vậy cái tên Minh Đồng đại tế tư kia thì sao, hắn không đi chung với Lam Đề à?”

“Không có.”

Nguyên Thịnh lắc đầu: “Có thể Minh Đồng sợ bản thân mà đi thì Vu tộc sẽ chia rẽ càng triệt để hơn, thế nên trước mắt hắn vẫn ở lại phía bên này.”

“Chỉ là hắn đã không còn bất cứ tiếng nói nào nữa rồi, bình thường đều ẩn dật ít ra ngoài, căn bản không hỏi sự đời.”

Khương Thành gật đầu: “Được rồi, ta biết rồi.”

Đối với hắn, việc tìm được môn đồ của Phi Tiên môn đã xem như đạt được mục đích rồi.

Vốn hắn tính lập tức trở về Nguyên Tiên giới.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy, tốt xấu gì cũng nên đến gặp Lam Đề một lần, thuận tiện xem thử tình huống của Khư giới rốt cuộc là như thế nào.

Đang tính nghĩ như thế thì bên ngoài bất thình lình vang lên một tiếng sấm.

Đùng đoàng đoàng!

Tia điện xé rách bầu trời, quảng trường của Phi Tiên môn bị nổ thành một cái hố sâu đen sì.

Nhìn luồng khói bốc lên bên ngoài, Thành ca chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

Đây là một tiết mục của lễ chúc mừng đó à?

“Chuyện gì thế?”

“Không biết còn tưởng là lôi kiếp nữa đấy.”

Khi ra đến bên ngoài, hắn nhìn thấy mấy con sư tử xuất hiện ở trên không trung.

Con sư tử cầm đầu toàn thân có màu vàng tối, trên đầu có một cặp sừng rồng đen sì, hai mắt lấp lóe tia sáng lạnh lùng hút hồn.

Sau lưng nó có một cặp cánh, giống như phượng hoàng lửa vậy, từng đốm lửa nhảy nhót giữa đôi cánh.

Khương Thành từng chứng kiến vô vàn các loại Yêu tộc, nhưng yêu thú có hình dáng như bốn con sư này thì hắn vẫn chưa nhận ra là loài nào.

Nhìn hình dáng thì hoàn toàn không phải là chủng loại của Nguyên Tiên giới.

Mông Thuần ở phía sau đã kịp thời phổ cập giúp cho hắn.

“Thiên U Kim Giác Sư - một trong những yêu thú chúa tể của kỷ nguyên thứ hai.”

“Cái tên cầm đầu kia là Bích Dương, có địa vị rất cao ở tộc của bọn chúng, cũng xem như là thủ lĩnh nằm trong những tên đứng đầu.”

Cái gì?

Kỷ nguyên thứ hai?

Lúc này Khương Thành mới phát hiện, hình như bản thân vẫn còn rất nhiều chuyện chưa nghe ngóng thì phải.

Thì ra ở đây còn có sinh linh của kỷ nguyên thứ hai sao?

“Khương chưởng môn cẩn thận.”

Một tiếng hét vang lên bên tai.

Tầm mắt của Khương Thành cũng bị ngọn lửa vô biên kia lấp đầy.

Công kích kia không có hơi thở của đạo, cũng không có bao hàm căn nguyên, ngược lại càng giống như U tộc trực tiếp thao túng lực thiên địa.

Ngọn lửa như thiêu đốt, không gian ở xung quanh chẳng những không vặn vẹo, mà lại còn dính kết một cách quỷ dị kỳ lạ.

Đối với loại tấn công này, hiển nhiên Thành ca thành thạo vô cùng.

Hắn phát động Thái thượng hóa đạo, ngọn lửa ở bốn phía lập tức bị quét sạch.

Thậm chí còn quay ngược trở về, tấn công thẳng Bích Dương đang dẫn đầu ở trên không trung.

Nói thật thì, đây cũng chỉ có Khương Thành làm nổi thôi.

Nếu đổi thành những Thánh Tôn khác, không quen thuộc cách thao túng lực thiên địa, sợ là rất khó thoát khỏi một chiêu này.

Dù cho không bị thương thì cũng than bám đầy mặt.

“To gan!”

Tiếng gầm rú trầm đục như tiếng sấm.

Chấn động đến mức mây ở xung quanh cũng tán loạn.

Sau một tiếng vang lớn, ánh lửa bay tung tóe.

Bốn con Thiên U Kim Sư Giác đồng loạt xuất hiện ở đối diện Khương Thành.

Còn Thành ca thì lại chắp hai tay ra sau, đứng nguyên tại chỗ, chẳng động đậy tí gì.

Chỉ nhẹ nhàng đã có thể giải quyết được đánh lén của Kim Giác Sư, thậm chí còn không nói không rằng phản kích, các trưởng lão và chúng đệ tử của Phi Tiên môn ở xung quanh hoan hô cổ vũ.

“Không hổ là Khương chưởng môn!”

“Cuối cùng thì ta cũng hiểu hàm nghĩa chân chính của thành thạo điêu luyện là gì rồi.”

“Nhìn cái phong thái kia mà xem, hoàn toàn chẳng thấy ra tay, lại có thể dễ dàng hóa giải một kích chí mạng…”

Tràn tâng bốc như thủy triều này làm cho mấy con sư tử đang tính nổi điên ngu người luôn.

Bọn họ đã đến Phi Tiên môn rất nhiều lần, đây là lần đầu tiên bị ngó lơ như thế.

Lại còn ngó lơ một cách triệt để như thế nữa chứ.

“Đáng hận!”

Bích Dương dẫn đầu gầm lên một tiếng nghiêm nghị, thể hiện cảm giác tồn tại của bản thân.

“Phi Tiên môn các ngươi to gan thật, tính đối đầu với Thiên Sư cốc ta sao?”

“Ta thấy các ngươi chán sống rồi!”

Đối với sự tức giận vô duyên vô cớ của hắn, Thành ca tỏ ra bản thân không thể hiểu nổi.

Con mẹ nó, ngươi vừa tới là đã đánh lén ta.

Lại còn nổi điên với bọn ta như đúng rồi nữa?

Lẽ nào tập tục ở Khư giới khác với bên ngoài như thế à?

Hắn không khỏi hỏi mọi người ở bên cạnh mình.

“Mấy con sư tử này có lai lịch gì đấy, ban nãy ta có nghe cái gì mà kỷ nguyên thứ hai.”

Nguyên Chân vội vàng đáp lời: “Khư giới có rất nhiều quần tộc sống từ thời kỷ nguyên thứ hai, Thiên U Kim Giác Sư là một trong số đó.”

“Nghe nói nhiều năm trước đây, ở kỷ nguyên thứ hai xảy ra một đại kiếp diệt thế, cuối cùng có hai con Thiên U Kim Giác Sư xông vào Khư giới nên may mắn sống sót.”

“Trải qua nhiều năm sinh sôi nảy nở, bây giờ ở Khư giới lại có khoảng hơn năm trăm người, cũng xem như là thế lực ở một phương.”

Khư giới đã có từ kỷ nguyên thứ hai rồi á?

Khương Thành cảm thấy có rất nhiều chuyện hình như đã vượt qua sức tưởng tượng của mình.

Nguyên Thịnh tiếp tục nói: “Nơi bọn họ ở là Thiên Sư cốc, cũng là suối nguồn thứ nhất, hơn nữa lại còn cùng một nhánh sông với chúng ta, chỉ là bọn họ ở thượng du.”

Nghe nhắc đến hai từ thượng du, Khương Thành đã hiểu ra gì đó.

“Vậy là, bình thường Phi Tiên môn bị bọn họ khống chế?”

Đám người Nguyên Chân và Mông Thuần đồng loạt gật đầu.

Hình như nhớ lại khoảng thời gian ấm ức lúc trước, trong mắt bọn họ đều có một tia căm phẫn hận thù.

“Bọn chúng ở thượng du, có thể ngăn chặn và cắt dòng suối của chúng ta.”

“Mà một khi bị cắt chặn, cả một vùng sơn môn nơi Phi Tiên môn chúng ta đang ở chẳng những mất hết lực tiên nguyên, lại còn mất đi trật tự, trở nên vô cùng hỗn loạn và nguy hiểm.”

Chương 2266: Lại là Ngự Thiên thuật?

Cuối cùng Khương Thành cũng hiểu, vì sao bốn con sư tử ở đối diện lại hung hăng ngông nghênh như thế rồi.

Hoàn toàn là vì bọn chúng nắm giữ mạch sống của Phi Tiên môn.

Vừa nghĩ như thế, xem ra bọn Nguyên Chân và Mông Thuần có thể trải qua những năm này cũng không hề dễ dàng gì.

“Vậy là, bọn chúng thường dùng việc cắt chặn dòng suối để uy hiếp các ngươi?”

“Đúng vậy!”

Mọi người hung hăng gật đầu, sau đó lao nhao bắt đầu tố cáo bọn chúng.

“Ở trong suối nước này sẽ sản sinh ra một vài Cửu Bảo Tiên Sa đặc biệt, tác dụng vô cùng thần kỳ.”

“Bọn chúng luôn bắt ép bọn ta phải giao nộp lên.”

“Ngoài ra còn có một vài thiên tài địa bảo bình thường bọn chúng cũng không bỏ qua.”

“Rõ ràng là Yêu tộc, có rất nhiều tài nguyên tu luyện của Nhân tộc chúng ta, bọn chúng đều không dùng đến, thế nhưng cứ luôn cố ý đòi.”

“Thà phí phạm của trời cũng phải áp bức bọn ta cũng không muốn bọn ta tăng thực lực.”

“Lúc quá đáng, thậm chí còn bắt bọn ta phái người sang bên đó hầu hạ…”

Bốn con sư tử ở đối diện nghe rõ ràng mồn một tiếng trò chuyện của bọn họ.

Chẳng những không cắt ngang mà lại còn phá lên cười một cách đắc ý.

“Ha ha ha, không sai, là do bọn ta làm đấy.”

“Vậy thì như thế nào?”

“Nếu như các ngươi không phục thì có thể tấn công vào Thiên Sư cốc.”

“Nếu không phải do chịu sự bó buộc của chúa tể thứ nhất, không được tự ý tấn công những quần tộc yếu ớt ở hạ du thì bọn ta đã sớm tấn công tiêu diệt các ngươi rồi.”

“Có thể kéo dài hơi tàn sống đến bây giờ thì nên biết may mắn đi, các ngươi còn cảm thấy không đủ cái gì…”

Lẫm Đế nghe bọn chúng nói mà nắm đấm cũng ngứa luôn.

Nhưng Khương Thành lại không hề lộ ra sự tức giận, ngược lại còn cười hì hì đứng ra.

“Ban nãy các ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, những môn đồ của ta ở hạ du rất không thoải mái.”

“Vậy nên có thể nào làm phiền các ngươi một chuyện được không?”

Bốn con sư tử kia nghệt mặt ra, suy nghĩ xem môn đồ của ngươi sống không thoải mái thì liên quan quái gì tới bọn này?

Lại còn làm phiền bọn ta nữa?

Ngươi có tư cách gì mà đề ra yêu cầu với bọn ta hả?

Bích Dương cầm đầu khá hứng thú ngiêng đầu.

“Phiền bọn ta việc gì?”

Hắn còn tưởng Khương Thành muốn xin tha, giống như kiểu hôm nay các ngươi tha cho Phi Tiên môn bọn ta một lần, đừng có làm khó bọn ta nữa.

Nhưng chỉ thấy Thành ca nhẹ nhàng mỉm cười: “Rất đơn giản, các ngươi nhường Thiên Sư cốc lại, để môn đồ của ta lên đó ở.”

Biểu cảm chế giễu của Bích Dương đông cứng lại.

Nhường lại? Cho các ngươi?

Vậy tộc Thiên U Kim Giác Sư bọn ta ở đâu?

Nhưng lời cầu xin của Thành ca vẫn chưa hết.

“À đúng rồi, yêu khí của đám Yêu tộc các ngươi, những môn đồ của ta chắc chắn ngửi không quen.”

“Vậy nên phiền các ngươi trước khi dọn đi hãy quét dọn sạch sẽ, làm thật tốt công tác dọn dẹp nhé.”

“Tất cả đồ điện bày biện cần có ở trong sơn môn đừng để thiếu một món nào hết, mấy thứ súc sinh đầy lông như các ngươi sống ở thế giới loài người lâu như vậy rồi, hẳn là nên biết động phủ của Nhân tộc trông như thế nào đúng chứ?”

“Tất nhiên, nếu như các ngươi cứ phải làm một buổi lễ chào mừng cho bọn ta thì bọn ta cũng không từ chối đâu, có thể để các ngươi ở Thiên Sư cốc thêm vài ngày…”

Lời hắn nói thì khách sáo không thôi, nhưng lại mang theo cái giọng như lẽ hiển nhiên.

Người nào không biết còn tưởng rằng Thiên Sư cốc là do Phi Tiên môn cho Sư tộc mượn, bây giờ chỉ là đến thời hạn nên lấy về lại mà thôi.

Ngay cả Lẫm Đế cũng chẳng biết nên nói gì cho phải.

Nàng thậm chí còn cảm thấy vui mừng yên lòng một cách khó hiểu, ít ra cái tên này lúc đối diện với mình thì phong cách vẫn rất bình thường, xem ra hắn cũng tôn trọng mình đấy.

Còn đám môn đồ của Phi Tiên môn nghe mà ngu người luôn.

Mấy cái yêu cầu này, ngươi có đang nghiêm túc không đấy?

Grào!

Không khí tĩnh mịch quỷ dị cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Bốn con sư tử đồng loạt rú lên một tiếng đầy giận dữ.

Ngọn lửa bay lả tả trong không trung, chẳng những không hề nóng mà ngược lại chỉ có sát ý lạnh lẽo.

“Xem ra Phi Tiên môn các ngươi chán sống thật rồi!”

Bích Dương khóa chặt mục tiêu là Khương Thành, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bổ nhào đến.

“Ngươi là chưởng môn mới của bọn chúng à?”

Khương Thành lắc ngón tay: “Ngươi nói sai rồi, ta là lão chưởng môn đầu tiên.”

Đôi cánh của Bích Dương chậm rãi nâng lên, phừng phừng che lại thân hình khổng lồ ở bên trong.

“Ta mặc kệ ngươi là mới hay là cũ!”

“Từ nay về sau, Phi Tiên môn của các ngươi sẽ không còn chưởng môn nữa.”

“Thật sự tưởng rằng chịu sự bó buộc của chúa tể thứ nhất thì sẽ có lệnh bài miễn tử à? Cái thứ mạo phạm bọn ta giống như ngươi, chết cũng là đáng đời!”

“Ồ.”

Khương Thành gật đầu.

“Ta cũng cảm thấy, cái thứ mạo phạm ta giống như các ngươi, chết cũng là đáng đời.”

Bốn con sư tử không thể nhịn nổi nữa, đồng loạt tấn công về phía Khương Thành.

Những Yêu tộc bình thường thì ưu thế lớn nhất đó là yêu thể đều cường hãn.

Tiếp đến hoặc là cận chiến, hoặc là lợi dụng yêu thể để thực hiện một số thần thông huyết mạch.

Nhưng bốn con sư tử này lại rất khác loài.

Bọn chúng chia nhau đứng ở bốn hướng khác nhau, bốn đôi cánh lớn đồng loạt bay đến từ trước sau trái phải.

Tiếng gió gầm rú, xen kẽ với những ngọn lửa ngợp trời.

Trong chớp mắt, cả thiên địa ở Phi Tiên môn như thể đứng yên lại, giống như đột nhiên bị đóng băng vậy.

Một vài môn đồ chỉ có cảnh giới Đạo Thánh của Phi Tiên môn đứng sững tại chỗ như từng pho tượng đất.

Trên người bọn họ vẫn có sinh cơ, nhưng đã không thể di chuyển dù chỉ một bước.

Còn những người đạt đến cấp bậc Đạo Thần, mặc dù có thể cử động được, nhưng lại không có cách nào mở được đạo hải.

Lẫm Đế nhíu mày cảm nhận một chút, cái này không phải là quy tắc cầm cố và trói buộc gì cả, cũng không phải sức mạnh của đạo.

Mà đây là đang lợi dụng pháp môn thần bí nào đó, trực tiếp khiến cho thiên địa ở xung quanh đạt đến cái hiệu quả tương tự như thế.

Khương Thành quyết đoán sử dụng Thái thượng hóa đạo, lập tức phá vỡ hiện trường vốn bị ngưng trệ.

Điều này cũng khiến cho trong lòng hắn có tự tin hơn một chút, xem ra đặc điểm của Thiên U Kim Giác Sư này và U tộc chẳng khác gì mấy.

Đều là không tu đạo, cũng chẳng tu Linh ý, bọn chúng trực tiếp lợi dụng cái Ngự Thiên thuật gì đó để thao túng thiên địa.

Ở Khư giới này, do không có sự tồn tại của căn nguyên nên uy lực của thiên địa cũng không mạnh như thế.

Uy lực của Ngự Thiên thuật thực ra đã giảm đi ít nhất chín mươi phần trăm.

Nhưng ở phương diện khác, hệ thống nguyên thuật của Khương Thành chỉ có thể trông chờ vào lực huyền văn, cũng bị giảm mạnh hơn tám mươi phần trăm.

Tuy nhiên, chỉ có hắn mới được như thế thôi.

Nguyên thuật của những tiên nhân thì còn chẳng thể sử dụng khi ở đây nữa kìa.

Đã có kinh nghiệm đối phó với U tộc, lần này hắn cũng không phí sức làm gì.

Trực tiếp thúc giục trái tim Thần, lực thiên hóa thành bốn tia sấm sét đánh thẳng về bốn con sư tử.

Bích Dương vốn còn tính tiếp tục thi triển những thần thông khác, chỉ tiếc là đã chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Còn chưa kịp đợi hắn vùng vẫy, yêu hạch màu trắng sữa đã bị lực thiên bóc ra.

“Đúng thật là cùng một loại với U tộc à!”

Từ trong yêu hạch kia, Khương Thành cảm nhận được yêu hồn và yêu lực, ngoài ra còn có ý thức hỗn tạp.

“Lẽ nào ở kỷ nguyên thứ hai thịnh hành loại phong cách này à?”

“Không…”

Bốn con sư tử kia có nằm mơ cũng không ngờ được, bản thân lại bị thua một cách bất thình lình như thế.

Lực thiên đúng là khắc tinh của bọn chúng.

Ở trước mặt loại sức mạnh này, yêu hạch vốn cứng cáp không gì sánh bằng của bọn chúng không như một con cá nằm lộ giữa sa mạc, chớp mắt đã nửa sống nửa chết.

Sau khi có được giác ngộ rằng bản thân sắp sửa toi mạng, bốn con sư tử hoảng loạn hết cả lên.

“Tha mạng!”

“Có gì từ từ thương lượng…”

“Ngươi giết bọn ta rồi, sẽ bị báo thù đấy…”

“Bây giờ thương lượng có trễ quá không vậy? Ban nãy làm cái gì rồi?”

Khương Thành không hề do dự , trực tiếp tăng thêm lực, giết sạch bốn con sư tử này.

Chương 2267: Sư yêu thận trọng

Sau khi nhẹ nhàng tiêu diệt kẻ địch, Khương Thành mau gọn vỗ vỗ tay, dặn dò mọi người ở bên cạnh một câu.

“Loại yêu tộc ở cấp bậc này toàn thân hẳn đều là bảo vật.”

“Giao cho các ngươi đấy.”

“Bị bọn chúng bóc lột bao nhiêu năm trời, bây giờ cuối cùng cũng được bù đắp một chút rồi.”

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh và Diệp Minh ngu người ngay tại chỗ.

“Vậy là thắng rồi á?”

“Thiên U Kim Giác Sư, từ lúc nào mà đã yếu như thế rồi?”

“Nhanh quá đi thôi?”

Cũng không thể trách sao bọn họ lại kinh ngạc như thế.

Sự lợi hại của Thiên U Kim Giác Sư, bọn họ đều đã được chứng kiến qua.

Dùng thánh giới đối phó với bọn chúng có hiệu quả không lớn lắm, mà nơi này thì lại không dùng được nguyên thuật, chủ yếu có thể có tí tác dụng cũng chỉ có thần hồn và công kích tiên lực bình thường.

Lúc nào cũng phải mười mấy cao thủ cùng cấp mới miễn cưỡng đối phó nổi với một con.

Ai mà biết ở trước mặt Khương Thành, bọn nó lại yếu ớt đến mức chẳng chịu nổi một kích như thế chứ.

“Khương chưởng môn thần uy cái thế!”

“Ta biết sư tổ gia lợi hại rồi, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ lại lợi hại đến thế.”

“Xem ra bao nhiêu năm không gặp, thực lực của lão nhân gia hắn lại tinh tiến đến mức không thể tin được rồi.”

Đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh và Xích Linh mừng hớn hở.

“Ta biết ngay mà, Khương chưởng môn mãi mãi đáng tin…”

Còn đám người Diệp Minh, Diệp Đường lúc trước không có lòng tin gì mấy thì bây giờ cũng đã hoàn toàn yên tâm.

Bọn họ đều tưởng rằng đây là do thực lực của Khương Thành nghiền áp mà không hề biết đó chỉ là do sự khắc chế đặc biệt của lực thiên.

“Thu dọn một chút đi, chuẩn bị xuất phát thôi!”

Lần này Khương Thành không chìm đắm trong những trận tung hô tâng bốc, hắn trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Mọi người sững ra, vẫn chưa phản ứng lại kịp.

“Thu dọn cái gì chứ?”

“Chuyển nhà đó, lẽ nào các ngươi thích sống ở hạ du à?”

Hắn muốn chủ động tấn công Thiên Sư cốc à!

Có phải quá qua loa rồi không?

Ý nghĩ này chỉ lượn vòng trong đầu mọi người có ba giây đã lập tức bị quẳng lên tới chín tầng mây.

“Tất nhiên là không thích rồi!”

“Ta đã sớm không ưa cái đám sư tử đó rồi!”

Nhớ lại những quá khứ trước đây, thù mới hận cũ đều ào ào tuôn trào.

Quảng trường ở trước đại điện, ý chí chiến đấu của mọi người xông lên ngợp trời, hận không thể lập tức giết qua đó.

“Báo thù báo thù!”

“Đi theo Khương chưởng môn, Thiên Sư cốc là của chúng ta!”

Chốc lát sau, sơn môn của Phi Tiên môn đã được chuyển đi trống không.

Những gia tộc phụ ở xung quanh cũng không hề do dự gì, dưới sự triệu tập của các lão tổ và gia chủ, tất cả đều dời tộc đi theo.

Chẳng bao lâu sau, phía sau Thành ca đã có một đội quân hùng mạnh.

Động tĩnh lớn như thế, tất nhiên sẽ kinh động đến một vài quần tộc và tông môn khác ở bên cạnh nhánh sông ở dọc đường.

Nhìn thấy đội ngũ dài không thấy điểm cuối của Phi Tiên môn, bọn họ kinh ngạc không thôi.

“Bọn họ tính làm cái gì thế?”

“Bọn họ đang tiến đến thượng du, đừng nói là…”

“Không phải đó chứ? Bọn họ có gan lớn vậy sao?”

Sau khi biết tin Phi Tiên môn muốn tấn công Thiên Sư cốc, các tông môn ở xung quanh đều cười mỉa mai.

“Phi Tiên môn này chán sống rồi à?”

“Tấn công Thiên Sư cốc, sao bọn họ lại dám thế?”

“Đừng nói là người đông nên cho bọn họ cái tự tin đó nhé?”

“Mặc dù Thiên Sư cốc chỉ có hơn năm trăm Thiên U Kim Giác Sư, nhưng sức chiến đấu thì vô cùng đáng sợ đấy.”

“Đặc biệt là hai lão tổ sống từ cái thời kỷ nguyên thứ hai kia, tùy tiện một người thôi cũng có thể san bằng được Phi Tiên môn rồi!”

“Điên rồi, đúng là điên thật rồi.”

Bọn họ nói cũng không hề sai.

Ở Khư giới này, những tên tu tiên và tu thần bình thường đều không thể nào dùng được nguyên thuật.

Còn Ngự Thiên thuật của Thiên U Kim Giác Sư tuy cũng bị giảm mạnh uy lực, nhưng ít ra vẫn còn có thể dùng được.

So sánh như thế thì tất nhiên Thiên U Kim Giác Sư sẽ chiếm ưu thế vô cùng lớn.

Càng huống hồ, mấy tên đầu não của Phi Tiên môn chỉ mới là Thánh Chủ đỉnh phong thôi.

“Đúng là tự tìm đường chết.”

“Xem ra bọn họ nhịn nhục đến điên rồi, chán sống rồi đấy.”

Theo mọi người thấy, lần này Phi Tiên môn tấn công Thiên Sư cốc đều là đi tự sát cả.

Đến cả quần sư ở trong Thiên Sư cốc khi biết trước được cái tin tức cũng cảm thấy hết sức khó tin.

“Ai cho bọn chúng cái gan đó vậy?”

“Tin tức có khi nào bị lầm không đó?”

“Chính xác tuyệt đối, bọn chúng đang tấn công về phía chúng ta.”

“Lẽ nào bọn chúng được cao thủ mạnh giúp đỡ?”

“Dù cho Thánh Tôn của Nhân tộc có gia nhập liên minh thì đã làm sao, có thể làm được gì chúng ta kia chứ?”

“Nếu như bọn chúng đã muốn tìm chết, vậy thì cứ thành toàn cho chúng đi!”

Hơn năm trăm con Thiên U Kim Giác Sư thậm chí cũng lười đợi ở trong Thiên Sư cốc, cả bọn còn chủ động đi ra nghênh đón.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã đụng độ với đội ngũ của Phi Tiên môn.

Vừa đụng mặt, đã có vài con Thiên U Kim Giác Sư dẫn đầu bay lên.

Cố ý chế giễu đám người Nguyên Chân và Nguyên Thịnh.

“Ôi, sao đột nhiên lại có gan quá vậy nè?”

“Nghe nói các ngươi muốn tấn công Thiên Sư cốc à?”

Khương Thành cười híp mắt gật đầu.

“Đúng rồi.”

“Các ngươi nghe bọn ta sắp giá lâm, sợ bị giết nên mới chủ động nhường địa bàn, đến đây trước để quỳ xuống nghênh đón bọn ta đó à?”

Cái câu hỏi vặn độc đáo này khiến cho đám sư yêu ở đối diện kia cảm thấy vô cùng mới mẻ lạ tai.

Bọn chúng vốn còn tưởng rằng Khương Thành sẽ nói một vài lời thoại theo thông thường như là buộc tội trong quá khứ các thứ của Thiên Sư cốc để bày tỏ mặt chính nghĩa của bản thân.

Sau đó bọn họ sẽ cố ý châm biến và chế giễu ngược lại.

Kết quả Thành ca không hề làm theo như kịch bản, làm cho bọn chúng không biết nên đối đáp như thế nào.

Sau khi ngớ người mất mấy giây, bên phía Phi Tiên môn phá lên cười lớn.

Còn đám quần sư ở đối diện lại nổi giận đùng đùng.

“Cái thứ chết tiệt!”

“Ngông cuồng!”

“Lại có gan kêu bọn ta quỳ nghênh đón, lần này chắc chắn phải khiến các ngươi sống không bằng chết…”

“Xé xác bọn chúng!”

Tất cả yêu sư đều bị chọc cho tức điên.

Bây giờ bọn họ chỉ đợi lão tổ hạ lệnh một tiếng, sau đó giết bằng sạch cái đội quân lớn nhìn không thấy điểm cuối ở đối diện của Phi Tiên môn.

Tuy nhiên, hai lão tổ của Sư tộc lại không hề quá manh động.

Có thể sống từ kỷ nguyên thứ hai đến bây giờ, không thận trọng một chút, không có mắt nhìn một chút thì sao mà được kia chứ.

Nói về tâm cơ, bọn chúng còn thâm sâu và khéo léo hơn đa số Nhân tộc nữa kìa.

Khương Thành rất lạ mặt, bọn chúng không quen biết.

Nhưng cái loại tự tin của hắn cũng hết sức khó hiểu, hiển nhiên rất không bình thường.

Mà việc không bình thường thì ắt có biến!

Hai người tỉ mỉ đánh giá quan sát, cuối cùng tầm mắt tập trung lại trên người của Lẫm Đế, sau đó không dời đi được nữa.

Lẫm Đế là một Chính Thần.

Nếu như ở Nguyên Tiên giới, thực lực của nàng vẫn ở trên Cổ Thánh bình thường.

Còn ở Khư giới, nàng muốn đánh bại vài tên Thánh Tôn thì cũng không khó gì, dẫu sao Thần đạo kia cũng vô cùng mạnh mẽ.

Dù cho giờ phút này nàng không hề phóng ra uy áp mạnh mẽ gì, nhưng hai sư tổ của yêu sư biết vô số người, bản thân Ngự Thiên thuật cũng đã liên quan tới cái loại pháp môn nhìn trời quan sát khí tượng.

Bọn họ nhạy bén phát giác được sự nguy hiểm của Lẫm Đế.

"Cổ Thánh sao?"

Hai lão tổ đã âm thầm trò chuyện riêng với nhau.

"Nếu như là Cổ Thánh, vậy trận chiến này chúng ta thua chắc rồi."

"Không giống Cổ Thánh, nhưng mức độ nguy hiểm thì không thấp hơn Cổ Thánh đâu!"

"Sao đột nhiên lại có một đại năng như thế chứ?"

"Có thể là đến từ bên Nguyên Tiên giới, không thể lơ là được!"

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Không thể giao chiến được, đây rất có thể là một cái bẫy."

"Vậy chúng ta cứ thế rút lui á?"

"Rút thôi."

"Chẳng lẽ cứ thế nhường Thiên Sư cốc ra sao?"

Chương 2268: Ai cho các ngươi đi

Chủ động nhường lại Thiên Sư cốc, tất nhiên trong lòng cả hai yêu sư lão tổ đều không cam tâm.

Nhưng bọn họ có thể sống được đến bây giờ, chủ yếu đều là nhờ việc tránh hung tìm cát, xem xét thời thế.

"Ở thượng du vẫn còn quần tộc mạnh hơn chúng ta, chúng ta cần gì phải đích thân ra tay kia chứ?"

"Đúng đó, nữ nhân này chắc chắn sẽ bị sự tồn tại mạnh mẽ hơn trấn áp!"

"Đến lúc đó, Phi Tiên môn tự khắc sẽ bị đánh trở về nguyên hình thôi."

“Thiên Sư cốc sớm muộn gì cũng vẫn là của chúng ta.”

“Không những như thế, sau này còn phải để bọn chúng trả một cái giá thảm khốc nữa!”

Nghĩ đến đây, hai yêu sư lão tổ mới bình tĩnh hòa nhã được.

Một người trong đó hạ lệnh cho năm trăm yêu sư ở bên cạnh và phía sau mình bình tĩnh lại.

“Rút thôi.”

Cái gì?

Rút á?

Năm trăm con yêu sư đã mài dao xoẹt xoẹt bỗng chốc bùng nổ.

“Vì sao phải rút chứ?”

“Phi Tiên môn hống hách như vậy, sao có thể bỏ qua cho được?”

“Rút rồi thì đi đâu được?”

“Lần này mà rút, sau này Thiên U Kim Giác Sư chúng ta làm sao có chỗ đứng ở suối nguồn thứ nhất nữa?”

“Giết hết Phi Tiên môn, không thể rút!”

Đừng nói là bọn chúng, ngay cả chúng đệ tử của Phi Tiên môn ở đối diện cũng hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Dù cho Khương chưởng môn rất lợi hại, các ngươi cũng đâu cần sợ thành như thế chứ?

Càng huống hồ, các ngươi cũng đâu có quen biến Khương chưởng môn chứ.

“Rút khỏi Thiên Sư cốc, tìm chỗ khác dừng chân.”

“Kẻ kháng lệnh, chết!”

Hai yêu sư lão tổ quét mắt nhìn phía sau lưng một cách tràn đầy uy nghiêm.

Đám quần sư dần dần không còn hò hét nữa.

Bọn chúng dù có không phục như thế nào cũng không dám làm trái lại ý của hai lão tổ.

Thế là, năm trăm con yêu sư sát khí bừng bừng chậm rãi chuyển đổi phương hướng, sắp sửa tức tối rời khỏi nơi này.

Điều này làm cho Thành ca không thể nhìn nổi nữa.

Có ý gì thế?

Cứ vậy là đi rồi à?

Khiến ca đây mất một lần làm màu thì cũng thôi đi, mấu chốt là những ức hiếp chèn ép mà lúc trước Phi Tiên môn phải chịu thì làm sao đây?

Nếu không trả về lại, lỡ đâu đám đệ tử suy nghĩ không thông, sau này đạo tâm không được viên mãn thì thế nào?

Thiên U Kim Giác Sư bắt buộc phải diệt!

"Chờ đã!"

Hắn lách mình một cái, chắn ngay phía trước đàn quần sư.

"Ai cho các ngươi đi thế?"

Đồng tử của hai yêu sư lão tổ co rút, có hơi tức giận.

Bọn ta đã chủ động rút lui rồi, ngươi lại còn được đằng chân lấn đằng đầu nữa à?

"Ngươi muốn thế nào?"

"Cái gì mà thế nào?"

Thành ca giương cằm lên, cố ý ra thói ngang ngược nói: "Ta tới là để đánh trận, các ngươi cứ thế rút đi, có phải không cho ta mặt mũi không?"

Hả, cái này?

Đám người Nguyên Chân và Mông Thuần ở phía sau hắn đều hết sức muộn phiền.

Đại lão à, người ta muốn đi thì cứ để hắn đi đi.

Tránh được một trận đại chiến, đồng thời còn đạt được mục đích chiếm lĩnh Thiên Sư cốc, vậy chẳng phải đã vô cùng hoàn hảo và tuyệt vời rồi à?

Vì sao cứ phải sinh sự gây thêm chuyện chứ?

Suy nghĩ của bọn ta rất thông thoáng, không có tâm ma đâu.

Mà đám quần sư ở đối diện cũng lại bùng nổ lần nữa.

“Ngươi tìm chết?”

“Lại dám không biết thức thời, tiếp tục khiêu khích bọn ta?”

“Ngươi tưởng rằng bọn ta sợ một Phi Tiên môn nhỏ nhoi như các ngươi sao?”

“Chiến, chiến, chiến! Tiêu diệt bọn chúng!”

Chỉ tiếc rằng, thái độ của bọn họ có mãnh liệt cỡ nào thì cũng vô ích, Thiên Sư cốc hoàn toàn do hai vị lão tổ làm chủ.

Nhìn thấy Khương Thành chủ động cầu chiến, hai lão tổ cũng tức giận vô cùng.

Nhưng sau khi bọn họ liếc mắt nhìn Lẫm Đế đứng ở phía sau Khương Thành cách đó không xa một cái, lại bình tĩnh trở lại.

“Bọn ta không muốn làm kẻ địch với Phi Tiên môn, khai chiến thì cứ miễn đi thôi.”

“Miễn đi?”

Khương Thành cười khẩy: “Vậy Cửu Bảo Tiên Sa lúc trước các ngươi bóc lột của Phi Tiên môn thì sao?”

“Ngươi còn muốn bọn ta trả về á?”

Hai yêu sư lão tổ tràn đầy khó tin, suýt nữa thì nghi ngờ bản thân mình đã nghe lầm rồi.

Lại còn có người dám đòi đồ từ trong tay của bọn họ sao?

“Tốt nhất ngươi nên ước lượng lại thực lực của bản thân đi rồi hãy nói chuyện.”

“Vậy sao, thế thì khai chiến thôi!”

Dù cho không cần dùng binh khí, Thành ca vẫn hung hãn rút kiếm ra.

“Ca đây cầu còn không được.”

Hắn chỉ lo lắng đối phương trực tiếp lựa chọn bỏ chạy thôi, đến lúc đó dù cho có lực thiên thì cũng chưa chắc đã cản được toàn bộ yêu sư.

Nhưng hắn cứ nóng lòng muốn chiến, lại còn chủ động cầu chiến, ngược lại khiến cho hai lão tổ không dám ra tay.

Không bình thường!

Quá không bình thường rồi!

Đối phương cứ nôn nóng muốn khai chiến như thế, chắc chắn là có âm mưu!

Cái nữ nhân ở phía sau hắn, rất có thể đang diếm đại chiêu nào đó, chỉ cần ra tay là kích phát ngay.

Không thể mắc bẫy được!

Nghĩ đến đây, hai lão tổ bẩm sinh mắc bệnh đa nghi lại nhịn xuống, thậm chí còn chủ động nặn ra một nụ cười khó coi.

“Lúc trước là Thiên Sư cốc bọn ta không đúng, bọn ta ở tại đây xin lỗi các ngươi.”

“Mong rằng các ngươi tha thứ cho…”

“Đây là Cửu Bảo Tiên Sa còn dư lại mấy năm nay của bọn ta, với cả một số thiên tài địa bảo khác đòi từ Phi Tiên môn, mong ngươi có thể hài lòng.”

Nói xong, hai yêu sư lão tổ chém ra dị không gian, thật sự lôi ra một đống bảo vật.

Trong đó có một vốc hạt cát mịn chớp lóe quang mang chín màu lập tức thu hút sự chú ý của Khương Thành và Lẫm Đế.

Dù cho chưa từng tiếp xúc và sử dụng, nhưng hai người này vẫn nhạy bén cảm nhận được, cát chín màu này rất không bình thường, có lợi vô cùng lớn với bản thân mình.

Giá trị của nó sẽ không thua kém so với Hỗn độn Ngân Ngọc Tủy!

Thành ca cuối cùng đã hiểu vì sao những môn đồ của Phi Tiên môn rõ ràng chịu ức hiếp và chèn ép nhưng lại không tình nguyện quay trở về Nguyên Tiên giới.

Chỉ mỗi Cửu Bảo Tiên Sa này thôi cũng đã đủ trở thành lý do rồi.

Các yêu sư ở đối diện, tên nào tên nấy cũng giương nanh múa vuốt, nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng là vô cùng phẫn nội và không cam lòng.

Dựa vào đâu chứ?

Rõ ràng là bọn họ mạnh hơn, vì sao lại phải rút lui, thậm chí còn phải chủ động bồi thường?

Nhưng quyết định của hai lão tổ, bọn chúng cũng không xen vào nổi.

Khương Thành chẳng nói chẳng rằng thu lại bảo vật do hai lão tổ dâng lên, sau đó giao cho đám người Nguyên Chân.

Những thứ bị cướp của đệ tử, hắn chẳng thèm tham làm gì, chút phong phạm này hắn vẫn có nhé.

"Thế nào, số lượng có đúng không? Có đủ không?"

Số lượng tất nhiên là không đúng rồi.

Dù sao số lượng Cửu Bảo Tiên Sa mà đám sư yêu kia bóc lột được cũng phải dùng, đâu thể nào chỉ để trưng được.

Nhưng ở đây cũng không ít đi là bao.

Sư yêu không chỉ bóc lột mỗi một Phi Tiên môn, bây giờ trả toàn bộ lại cho Phi Tiên môn, đám người Nguyên Chân và Mông Thuần đã vui mừng hơn hở, hết sức hài lòng rồi.

"Đủ rồi đủ rồi!"

"Đúng rồi, đúng số lượng rồi!"

Lúc này Thành ca mới hài lòng gật đầu.

Hai yêu sư lão tổ cũng thở phào một hơi.

Trong lòng âm thầm ghi hận, đợi Phi Tiên môn các ngươi bị đánh trở về nguyên hình, mấy món đồ này bọn ta sẽ cướp về cả vốn lẫn lãi!

Nhưng chưa kịp đợi bọn chúng cưỡi lên mây thì Thành ca lại tiếp tục chặn ở trước mặt.

"Đừng có vội vàng rời đi thế chứ."

Hai lão tổ có thận trọng cẩn thận đến mức nào cũng không nhịn được phải gầm lên giận dữ.

"Ngươi còn muốn như thế nào nữa hả?"

"Ta khuyên ngươi nên biết điều đi!"

Thành ca bày tỏ, ta cứ muốn khơi ra đại chiến đấy.

Không đánh một trận, trong lòng ca đây không thoải mái được.

Thế là ca này cố ý bới móc.

“Phi Tiên môn bọn ta đường xá xa xôi đến đây, sắp sửa vào ở Thiên Sư cốc, các ngươi lại không làm một nghi thức hoan nghênh long trọng, vậy sao mà được chứ?”

“Ngươi nói cái gì?”

Hai yêu sư lão tổ suýt nữa thì điên lên tại chỗ.

Ngươi muốn chiếm lĩnh địa bàn của bọn ta, lại còn muốn bọn ta hoan nghênh á?

Đám quần sư ở phía sau hai người đã tức sắp nổ tung rồi, lại thêm một trận gào thét gầm rống giận dữ.

Các đệ tử của Phi Tiên môn ở phía sau Thành ca cũng tràn đầy vẻ sụp đổ.

Đại lão ơi, không tới mức thế đâu, thật sự không tới mức thế đâu!

Bọn ta đã thỏa mãn lắm rồi, không cần phải có nghi thứ hoan nghênh phiền phức như vậy đâu.

Chương 2269: Cáo mượn oai hùm

Khương Thành giống như không cảm nhận được suy nghĩ của mọi người.

Hắn còn bày ra tư thế dấy binh hỏi tội với hai yêu sư lão tổ đang tức giận ở đối diện.

“Các ngươi trông căm phẫn như thế, đến cả nghi thức chịu hàng cũng không có, quả nhiên không hề thành tâm đầu hàng.”

“Vậy cứ khai chiến đi! Khai chiến thôi!”

Nói xong, hắn lại giương kiếm của mình lên.

Hai tên yêu sư lão tổ hận không thể cho hắn hai vuốt.

Con mẹ nó, bọn ta nói muốn đầu hàng bao giờ hả, chỉ nói là rút lui thôi, có được không hả?

Hơn nữa ban nãy chẳng phải nói là nghi thức chào mừng à, sao lại tự ý đổi thành nghi thức chịu hàng rồi?

"Ngươi tưởng rằng bọn ta thật sự sợ ngươi…"

Vị lão tổ tông ở bên trái còn chưa chửi xong đã bị tên bên phải cắt ngang.

"Thực ra, cũng không phải bọn ta không thể chuẩn bị một nghi thức chào mừng."

Khi hắn nói câu này, tầm mắt không khỏi bay đến trên người Lẫm Đế.

Hết cách rồi, cái nữ nhân này hắn không nắm chắc một tí phần thắng nào.

Vẫn nên tiếp tục nhẫn nhịn thì hơn.

Nhịn một lúc sóng yên biển lặng, lùi một bước trời cao biển rộng!

Bây giờ Phi Tiên môn ỷ mình có nữ nhân này, đang được thắng thế, không thích hợp cứng chọi cứng với bọn họ.

Chỉ có lui khỏi phân tranh, để người khác đến xử lí bọn chúng mới là thượng sách.

Thành ca cũng bị làm cho không biết như thế nào.

Vậy mà cũng chấp nhận được à?

Bọn chúng bị cái gì thế?

Không phải hắn chưa từng gặp kẻ địch nghi thần nghi quỷ, do dự lưỡng lự, nhưng rén đến cái mức độ như hai con yêu sư lão tổ này thì là lần đầu tiên hắn thấy đấy.

Lẽ nào bọn chúng đã từng nghe qua uy danh của mình sao?

Hoặc là, nhìn ra được mình là nhân vật chính?

Trong khi hắn ngớ người một lúc, năm trăm con yêu sư đã miễn cưỡng hóa thân thành một đội ngũ nghênh đón dưới mệnh lệnh kìm kẹp của hai vị lão tổ.

"Hoan nghênh, hoan nghênh!"

"Hoan nghênh Phi Tiên môn vào Thiên Sư cốc ở!"

"Nhiệt liệt hoan nghênh!"

Nhìn đám quần sư ở hai bên nặn ra biểu cảm ngây thơ, lại nhìn đến hoa tươi ở trên đầu và dải lụa ở trên đường, mọi người đều nghi ngờ cuộc đời.

Đây thật sự là cái Thiên Sư cốc lúc trước kia sao?

Thật sự là đám Thiên U Kim Giác Sư hống hách ngang ngược kia ư?

Bọn họ hơi nghi ngờ có phải hai yêu sư lão tổ kia đã bị trúng tà rồi không, nếu không thì tại sao nói cái gì cũng đồng ý thế.

Dưới sự chào mừng nhiệt liệt của quần sư, hàng chục triệu môn đồ của Phi Tiên môn lục tục nối đuôi nhau tiến vào Thiên Sư cốc.

Do là người quá nhiều, cả nghi thức cũng kéo dài rất lâu.

Một vài quần tộc và tông môn âm thầm chạy đến xem náo nhiệt ở gần đó cũng trợn mắt tròn xoe luôn.

Họ ngỡ ngàng nhìn khung cảnh giăng hoa chăng đèn tràn đầy vui mừng kia, lúng túng không biết như thế nào.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?”

“Thiên U Kim Giác Sư sao đột nhiên lại tốt tính, dễ nói chuyện quá vậy?”

“Chẳng những không tiêu diệt Phi Tiên môn, còn chủ động nhường địa bàn của bản thân, thậm chí còn chào mừng nhiệt liệt, cái cái cái này…”

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ sẽ chỉ xem đây như một trò cười hoang đường.

Không lâu trước đây, bọn họ còn tưởng rằng lần này là một cuộc tấn công theo cách tự sát của Phi Tiên môn nữa kìa.

Kết quả, bây giờ là như thế nào?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lẽ nào thực ra Phi Tiên môn và Thiên Sư cốc là người một nhà?”

“Sao lại thế được, mấy năm nay Thiên Sư cốc đối xử với Phi Tiên môn như thế nào, đâu phải chúng ta không nhìn thấy đâu.”

“Vụ này kỳ lạ thật đấy…”

Trong lúc bọn họ đang bàn tàn xôn xao thì nghi thức chào đón ở một bên khác cũng đã đến hồi kết.

Các môn đồ của Phi Tiên môn thì vui mừng, còn đám yêu sư cũng tràn đầy tức giận.

Khó khăn lắm mới đợi hết hàng chục triệu môn đồ tiến vào bên trong, bọn họ đang tính rời đi.

Kết quả, Khương chưởng môn lại nhảy ra cản đường.

Bây giờ ca này quyết phải khơi lên chiến hỏa cho bằng được, cứ quá đáng là hắn quất tới.

“Đừng vội rời đi thế chứ.”

“Ta mới nghĩ ra, lúc trước các ngươi còn bắt đệ tử của Phi Tiên môn bọn ta đến để hầu hạ, có chuyện này hay không?”

Sắc mặt của hai yêu sư lão tổ xanh lè.

Ngươi lại nữa hả?

“Ta cảnh cáo ngươi có chừng mực một chút!”

“Thật sự tưởng rằng ta sợ ngươi à?”

“Cái thứ cáo mượn oai hùm, ngươi còn dám khiêu khích nữa, có tin bọn ta cá chết lưới rách hay không hả!”

Cáo mượn oai hùm?

Thành ca sững người.

Có ý gì hả?

Ta đây mượn oai phong của ai chứ?

Sau đó hắn để ý thấy, sau khi hai yêu sư lão tổ này nói xong câu kia, tầm mắt của bọn chúng rơi đến chỗ Lẫm Đế.

“Các hạ, ngươi cứ cố tình để mặc tên này ngang ngược ngông cuồng như thế sao?”

“Bọn ta nhân nhượng như thế, cũng xem như đã nể mặt ngươi lắm rồi, mong rằng ngươi đừng làm khó bọn ta nữa.”

Thành ca cuối cùng cũng chợt hiểu ra.

Hóa ra ban nãy đối phương cúi đầu nhẫn nhục không phải bởi vì nhân vật chính như hắn, mà chỉ là vì sợ Lẫm Đế thôi á?

Khó trách bọn chúng lại nói hắn cáo mượn oai hùm.

Vậy thì mặt mũi của hắn sao còn giữ được nữa.

Lẫm Đế cũng trở tay không kịp với chuyện này, nàng chỉ xem kịch vui thôi mà, cùng lắm thì bảo đảm Khương Thành không bị giết là được.

Hoàn toàn không ngờ bản thân lại bị cuốn vào trong.

Thế là nàng không chút biểu cảm nói: "Chuyện này các ngươi không cần hỏi ta, cứ nói với hắn là được."

"Còn nói cái gì nữa?"

"Trực tiếp khai chiến là được!"

Khương chưởng môn cũng bị tức xì khói, quá mất mặt rồi.

Hắn trực tiếp vung kiếm giết tới.

Hai yêu sư lão tổ bị dọa hết hồn, vội vàng giương đôi cánh ra.

"Đợi đã!"

"Dừng tay, bọn ta đồng ý!"

Câu nói kia của Lẫm Đế có ý là, các ngươi không cần quan tâm thái độ của ta, chuyện này không liên quan đến ta.

Nhưng hai lão tổ này lại hiểu sai ý.

Bọn họ tưởng rằng lời Khương Thành nói là đại diện cho ý của Lẫm Đế.

Vậy thì làm sao còn dám mặc cả nữa chứ?

"Bọn ta sẽ để môt phần tộc nhân ở lại, bồi thường cho những sai lầm lúc trước."

"Lúc trước là do bọn ta không đúng, bọn ta chân thành xin lỗi, mong các ngươi có thể bỏ qua cho."

Nói xong, hai lão tổ chọn năm mươi con yêu sư, để bọn chúng ở lại Phi Tiên môn làm tiên thú hộ tông, nghe theo mệnh lệnh của Khương Thànhh.

Năm mươi con yêu sư này tất nhiên vô cùng không tình nguyện, suýt nữa đã phát điên ngay tại chỗ.

Nhưng hai lão tổ này vì nghĩ cho đại cục, làm sao có thể quan tâm được cảm nhận của bọn chúng.

Chỉ âm thầm truyền âm khẽ an ủi vỗ về.

“Các ngươi yên tâm, không bao lâu nữa thì Phi Tiên môn sẽ bị tiêu diệt thôi.”

“Đến lúc đó, những người nhẫn nhục chịu đựng vì việc lớn như các ngươi đều được tính là lập công lớn, bọn ta tất sẽ có thưởng.”

Các trưởng lão của Phi Tiên môn ở bên cạnh cũng ngu người.

Đúng thật là không ai giàu ba họ không ai khó ba đời.

Yêu sư tự cao tự đại, coi trời bằng vung lại quay ngược trở thành nô bộc của Phi Tiên môn?

Đây không phải đang nằm mơ đấy chứ?

Sau khi sắp xếp xong tất cả, hai lão tổ chỉ muốn nhanh chóng rời đi, họ rất sợ Khương Thành lại đưa ra yêu cầu khắt khe nào đó nữa.

“Bây giờ ngươi đã vừa lòng rồi chứ?”

“Cáo từ!”

Mắt thấy bọn chúng muốn đi, Thành ca khó chịu muốn chết.

Không thể khai chiến, hắn mất đi một cơ hội làm màu, sự nổi trội cũng bị Lẫm Đế cuỗm mất sạch.

Điều này khiến cho Thành ca hết sức không cam tâm.

Nhìn bóng lưng xoay người của đám yêu sư, hắn cố gắng một lần cuối cùng.

“Cái gì kia, ban nãy Sư tộc của các người có bốn con sư tử đã bị ta giết rồi, trong đó có một tên gọi là Bích Dương.”

“Các ngươi không muốn báo thù sao?”

Tất cả các yêu sư đều đứng lại.

Luồng sát khí và sự tức giận ngút trời ngưng tụ như hung thần, gần như có thể đốt cháy cả không trung.

Hai yêu sư lão tổ chậm rãi quay đầu lại.

Bọn họ cũng không biết đã phải cố gắng biết bao nhiêu mới có thể nặn ra một nụ cười ảm đạm.

“Giết hay lắm.”

“Bích Dương tự ý xông vào Phi Tiên môn, mạo phạm các vị, chết là đáng.”

“Dù cho các ngươi không giết, bọn ta cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng!”

Chương 2270: Cửu bảo tiên sa

Thanh ca tỏ ra bản thân đã cố gắng hết sức rồi.

Kế hoạch tiêu diệt Sư tộc vốn có của hắn chỉ là bước đầu tiên.

Sau trận đại chiến chắc chắn sẽ dấy lên làn sóng lớn, sau đó vị chúa tể đầu tiên cũng sẽ vì thế mà phẫn nộ?

Đến lúc đó bản thân vừa hay nhân thế đó giết sang, trực tiếp đoạt lấy suối nguồn kia.

Kết quả trện đầu tiên vừa ra cổng đã dập tắt.

Đối phương dù có bị nặn thành bột nhào thế nào cũng không vỡ, ngươi muốn gì thì người ta cũng cho ngươi cái ấy.

Thế này còn có thể làm được gì nữa chứ?

Chỉ có thể nhìn đám Sư yêu này mắng phong long rồi biến mất nơi phương xa.

Lúc này, Thiên Sư cốc đã thuộc về Phi Tiên môn.

Khi các trưởng lão và đám đệ tử ổn định lại, Khương Thành cũng tìm được một vào cửu bảo tiên sa từ Tiên Sư cốc.

Tuy chỉ có hơn trăm viên, nhưng chung quy cũng có thể khiến hắn cảm nhận được bảo vật đặc biệt ở Khư giới này.

Cách sử dụng của cửu bảo tiên sa cũng là luyện hóa bình thường thôi.

Cả quá trình này đối với những tiên nhân khác mà nói thật ra vô cùng phức tạp.

Bởi vì bảo vật này rất khó được luyện hóa, việc hấp thu lại càng khó hơn nữa.

Nhưng đổi thành Khương Thành có Thiên Hoang bất diệt thể thì lại là một chuyện khác rồi.

Một hạt Tiên Sa by lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Bề mặt hạt sa óng ánh đủ màu, chiếu rọi cả căn phòng tĩnh mịch trở nên sặc sỡ.

Khương Thành có một cảm giác kì dị giống như cả người đều bị rút cả đi.

Toàn bộ thần thể, thần hồn, tiên lực, huyền văn, đạo tâm, thánh lực đều như trở thành một cá thể độc lập có sinh mệnh riêng của mình.

Những thể này như có nơi thuộc về của riêng mình.

Khương Thành có thể nhìn thấy tiên lực của bản thân mình dập dờn trong mây, cũng có thể nhìn thấy thần hồn của bản thân xuyên đến tương lai…

Nhưng hắn cảm nhận sâu sắc được tất cả những gì của bản thân vẫn ngồi yên ổn ở tĩnh thất.

Bởi vì ý thức của hắn vẫn còn đang ở trạng thái tĩnh táo.

Tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào.

Hoặc là bởi vì tất cả đều bị rút đi hết rồi, chỉ còn lại mỗi ý thức, ngược lại lại khiến linh ý của hắn rơi vào trong một trạng thái đặc biệt.

Khi hạt sa nhỏ bé như hạt bụi kia biến mất, hắn từ từ mở mắt ra.

Tràn ngập trong ánh mắt là sự lúng túng.

Bởi vì chẳng có quái gì gia tăng cả.

Tất cả tiên lực, thần hồn, huyền văn, linh ý đều ở trạng thái trước khi luyện hóa, vốn không hề thay đổi gì cả.

“Vậy nên mấy thứ này có tác dụng gì đây?”

“Lẽ nào tư tế sử dụng của ta sai rồi?”

“Hay là cửu bảo tiên sa của Thiên Sư cốc là sản phẩm giả mạo à?”

Hắn gọi Nguyên Chân và Nguyên Thịnh đến hỏi thử một chút.

Biết được hắn đã luyện hóa cửu bảo tiên sa, cằm của hai người suýt chút rớt cả ra.

“Thế này, nhanh vậy ư?”

“Còn chưa đến một khắc nữa mà!”

Bọn họ cũng từng luyện hóa cửu bảo tiên sa, nhưng vẫn cứ luôn dùng thời gian hơn chục ngàn năm để tính toán.

Tốc độ này của Thành ca với bọn họ mà nói đã như thấy quỷ rồi.

“Hoặc có lẽ do thế giới bên trong của Thành ca quá rộng lớn nên hạt sa ấy mới dung hóa nhanh ha.”

Thành ca nghe đến mức mơ hồ.

“Cái gì mà thế giới bên trong?”

Nguyên Châ cười nói: “Ngươi có từng nghe thấy thế giới căn nguyên chưa?”

Đương nhiên Thành ca từng nghe qua.

Thế giới căn nguyên và quy tắc căn nguyên không giống nhau, quy tắc căn nguyên chỉ có phần tương quan với quy tắc, còn thế giới căn nguyên là hạch tâm suối nguồn của cả một vị diện.

Nếu như không có thế giới căn nguyên thì Thiên Đạo chỉ có thể có một phần ý chí, sẽ không có quá nhiều uy năng.

“Cửu bảo tiên sa này thật ra là đang nếm thử cấu tạo đặc biệt của thế giới căn nguyên bên trong cơ thể chúng ta.”

“Một khi thành công, đến lúc đó sẽ không còn phụ thuộc vào bất cứ vị diện nào nữa, cũng không cần phải hấp thu tiên lực ở bên ngoài nữa.”

“Bởi vì đến lúc đó, tiên thể của chúng ta có thể không ngừng sinh ra tiên lực và căn nguyên.”

“Bản thân chính là một thế giới đặc biệt, tự thành một hệ thống tuần hoàn.”

“Cái gì?”

Đôi mắt Thành ca không thể không trợn lên.

Xem bản thân như một tiểu thế giới, khái niệm này giới tu sĩ đều có.

Tu sĩ của Huyền giới lại luôn chủ tu tiểu thế giới bên trong.

Nhưng cho dù là ai đi nữa, thật ra cũng không thể tách khỏi đại thế giới bên ngoài.

Giống như dù cho chiếc xe của ngươi có sang chảnh cỡ nào thì cũng cần có trạm xăng thôi.

Nếu không thì sẽ giống như cây không gốc… nước không nguồn.

Nguyên?

Hắn đột nhiên nhớ đến mấy lời của Vô Định Cổ Thánh.

Lẽ nào, đây chính là hóa đạo thành nguyên?

Chỉ có điều căn nguyên rất khó để tìm ra cách thức luyện ra.

Thứ này căn bản chẳng tồn tại cái gì gọi là công pháp hay bí quyết gì cả.

Mà ở nơi đây, cửu bảo tiên sa lại chính là một bảo vật đi con đường tắt?

Vậy bản thân đến đây lần này đúng là đến đúng rồi.

“Vậy tại sao ta lại không có được căn nguyên thuộc về mình?”

Nghe thấy câu hỏi này của hắn, Nguyên Chân và Nguyên Thịnh không thể không mỉm cười.

“Thao tác của Khương chưởng môn gấp quá.”

“Thế giới căn nguyên là thứ mênh mông thế nào chứ, nếu như một hạt cát đã có thể thành công thì ở Hư giới a chẳng phải sẽ thành nơi mà đi đâu cũng có Cổ Thánh à?”

“Có thể có căn nguyên thuộc về mình hay không vẫn phải xem một là thiên phú, hai là sự tích lũy, ba là vận may, đâu thể một lần là xong được.”

“Ngươi vừa luyện hóa xong một hạt tiên sa kia cũng không hề lãng phí, nó đã dung nhập vào thế giới bên trong của ngươi

rồi.”

Lúc này Thành ca mới yên tâm trở lại.

Xem ra tư thế luyện hóa của bản thân không sai.

Hắn bất giác làm màu tí chút.

“Thiên phú của ca có lẽ có thể được.”

Nguyên Chân và Nguyên Thịnh cười nói.

“Khương chưởng môn khiêm tốn quá rồi, thiên phú của ngươi chấn động cổ kim, chắc chắn không ai sánh bằng.”

Ngay sau đó, hai người đổi chủ đề tiếc nuối nói: “Nhưng lúc nguyên thành hình trong cơ thể, e rằng sẽ là một chướng ngại.”

Thành ca ngơ ra: “Tại sao chứ?”

“Thiên phú càng mạnh thì căn cơ càng thâm hậu, điều này có nghĩa là thế giới bên trong còn mênh mông phức tạp hơn những người khác.”

“Thế giới bên trong như vậy mà muốn có căn nguyên sánh được với nó, độ khó đương nhiên sẽ cao hơn người khác rất rất nhiều.”

Thành ca há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Từ lúc có được 990 môn chủ quy tắc lần đó trở đi, việc gia tăng cảnh giới của hắn luôn khó khăn hơn những người khác rất nhiều rồi.

Không ngờ lần này muốn luyện hóa đạo thành nguyên lại phải chịu áp lực từ việc căn cơ quá mạnh.

Nhưng mà theo như kinh nghiệm lúc trước, chỉ cần bản thân mình tăng lên thì sẽ mạnh hơn người khác rất nhiều, vẫn rất có lợi.

“Sợ gì chứ, dù sao thì Khư giới cũng có cửu bảo tiên sa mà.”

“Một hạt không được thì một trăm hạt, còn không được nữa thì mười ngàn, một trăm triệu, rồi sẽ có được ngày thành công!”

Nghĩ đến đây, hắn lại hớn hở luyện hóa những cửu bảo tiên sa khác.

Mà trong khoảng thời gian hắn bận bịu này, một vài thế lực xung quanh cũng đã chú ý đến sự thay đổi của Phi Tiên môn bên này.

Đặc biệt là mấy tộc quần ở thượng du lại càng kinh ngạc không thôi.

“Thiên U Kim Giác Sư lại bị một tông môn ở hạ du chiếm đoạt lãnh địa à?”

“Đám Sư yêu này đúng là càng sống càng thụt lùi, vô năng!”

“Phi Tiên môn kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

“Quan tâm làm gì lai lịch chứ, không thèm chào hỏi một tiếng đã leo lên đây, chuyện này rõ ràng là không xem chúng ta ra gì mà.”

“Xem ra là muốn ăn đòn rồi.”

Trong rất nhiều tộc quần, bên có phản ứng mạnh nhất hiển nhiên là một chi Vu tộc ở gần đó.

“Phi Tiên môn?”

“Đó không phải là tông môn trước kia cùng chúng ta đến Khư giới hay sao?”

“Đánh bại Thiên U Kim Giác Sư, bọn họ lại có được năng lực vậy ư?”

“Nghe nói bọn họ chẳng trải qua chiến đấu gì cả, Sư yêu đã chủ động rút đi rồi.”

“Vậy lại càng kì quặc hơn rồi…”

Khi đám tộc nhân Vu tộc nhao nhao bàn luận, một đám khách không mời đã xông đến tận cửa.

Chương 2271: Liêm Thiên

Người đột nhiên xông vào Vu tộc chính là tộc nhân U tộc.

Nam tử trung niên râu tóc bạc phơ đi đầu xét về thực lực phải cao hơn bốn U tộc mà trước đây Khương Thành gặp phải một

bậc.

Gặp người này, mấy tộc nhân Vu tộc hai bên đều khom người hành lễ.

“A, hóa ra là U Thiềm trưởng lão.”

“Tham kiến tiền bối!”

Thái độ của bọn họ vô cùng cung kính.

U Thiềm trưởng lão kia và sáu thanh niên U tộc đi theo đằng sau hắn mắt chẳng thèm liếc, đón lấy sự tôn kính một cách cao ngạo.

Bọn họ quả thực có gan để không xem ai ra gì.

Là tộc quần sống sót được từ kỷ nguyên thứ hai, tộc nhân U tộc hiện nay đã không còn hưng thịnh nữa, chỉ có hơn ngàn người.

Nhưng tộc lão đạt đến cảnh giới Thánh Tôn lại nhiều cả mười mấy người.

Lại thêm vào Ngự Thiên thuật xuất thần nhập quỷ kí, cả Khư giới cũng chẳng có mấy tộc quần bằng lòng đi trêu chọc vào bọn họ.

Ở suối nguồn thứ nhất này, bọn họ có địa vị rất cao.

Thiên U Kim Giác Sư và Vu tộc đều là chi lưu hạ du của bọn họ, có thể nói là phải nhìn mặt bọn họ mà sống.

Dưới tình huống này, đương nhiên phải cung kính bọn họ rồi.

Sau một khắc, Liêm Thiên đại tế tư này và hơn mười tế tư bình thường khác đã sang nghênh đón.

“Ha ha ha, ngọn gió nào đưa ngươi đến đây vậy?”

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Mau mau, mời vào trong, mời ngồi.”

Bọn họ cười ngập mặt, chỉ có điều U Thiềm lại không thèm nể, chỉ hừ lạnh một tiếng khinh thường.

“Một nơi rách nát như thế này mà các ngươi thấy đánh để ta ở lại thêm à?”

“Vâng vâng vâng…”

Bị sỉ nhục không chút lưu tình như vậy, trong lòng đám tế tư Vu tộc vô cùng bực bội nhưng lại không dám nói ra mấy lời tức giận.

Đến cả việc phẫn nộ cũng chẳng còn, chỉ còn lại thói quen phục tùng.

“Gần đây Phi Tiên môn đó, các ngươi chắc nghe cả rồi nhỉ?”

Tim Liêm Thiên đập thình thịch.

Chuyện lớn như Thiên Sư cốc bị chiếm đương nhiên hắn có nghe rồi.

Một khắc trước còn đang nói về chuyện này với đám cấp cao của Vu tộc đây.

“Quả thật có nghe qua.”

U Thiềm mang vẻ mặt không cảm xúc nói: “Nếu ta nhớ không lầm thì Phi Tiên môn là do các ngươi mang vào.”

“Bây giờ bọn họ gây ra chuyện lớn như vậy, các ngươi nên để ai đi xử lí đây?”

“Chuyện này…”

Trong lòng Liêm Thiên đã mắng Phi Tiên môn lên đến tận trời rồi.

Việc năm đó đưa Phi Tiên môn vào vốn không phải là ý của hắn mà là chủ ý của Lam Đề và Minh Đồng.

Liêm Thiên hắn chẳng có chút giao tình họ hàng thân thiết gì với Phi Tiên môn cả, mấy năm nay cũng không màng sống chết của bọn họ, chỉ xem như không tồn tại.

Nào có hay bây giờ lại mang thêm phiền phức cho mình.

Hắn hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Nghe nói Phi Tiên môn này vượt quá bổn phận, bọn ta cũng phẫn nộ vô cùng, không biết tộc lão muốn xử lí bọn họ thế nào?”

Biểu hiện của hắn làm U Thiểm rất hài lòng.

Đây mới là con chó đạt chuẩn.

U tộc và Thiên U Kim Giác Sư đều cùng từ kỷ nguyên thứ hai đến, lại cùng tu luyện Ngự Thiên thuật, đặc biệt là có cùng nguồn gốc.

Sau lần nhượng lại Thiên Sư cốc này, ngay khoảng thời gian đầu tiên hai Sư yêu lão tổ đã đến U tộc cáo trạng.

Mấy cao thủ U tộc vốn định đích thân nổi trận lôi đình, thay Sư yêu tộc xả cơn tức giận.

Cứ tùy ý phái mấy cao thủ đến Phi Tiên môn san bằng là được rồi, răn đe là được.

Nhưng sau khi nghe đến Phi Tiên môn có một nữ nhân vừa thần bí vừa mạnh mẽ, bọn họ cũng có phần do dự.

Tộc quần có thể ẩn náu sống từ thời Thượng cổ đến giờ đương nhiên không phải là đám không biết gì.

Trước khi không có địch ý sâu sắc, bọn họ sẽ không tùy tiện làm bừa.

Thế là U Thiềm mới tìm đến Vu tộc.

Dự định mượn đao của Vu tộc để thăm dò sắc mặt nữ nhân đó, xem thử xem nội tình Phi Tiên môn sâu đến nhường nào.

Một mặt khác cũng định kiểm tra xem độ trung thành của Vu tộc.

“Thiên Sư cốc là của Sư yêu, đây là số mệnh định sẵn.”

“Phi Tiên môn vốn không xứng vào Khư giới, đây cũng là số mệnh định sẵn.”

Hắn vừa nói xong lời này, Liêm Thiên lập tức hiểu ngay ý của hắn.

Trước mặt Phi Tiên môn chỉ có hai con đường, hoặc là cút khỏi Khư giới, hoặc là bị tiêu diệt.

“Ta hiểu rồi.”

Hắn kính cân thề thốt: “Nhất định sẽ khiến ngươi và Sư tộc mãn nguyện.”

U Thiềm bĩu môi, dựng ba ngón tay lên.

“Ngươi chỉ có thời gian ba ngày.”

Sau khi hắn rời đi, Liêm Thiên lập tức mang theo mấy tế ti hỏa tốc đến Phi Tiên môn.

Sau thời gian ba canh giờ ngắn ngủi, hắn đã nhìn thấy Thành ca.

Liêm Thiên không quen biết Khương Thành, nhưng năm tế ti đi cùng hắn lại kinh ngạc hô lên.

“Khương tiên tri!”

“Ôi trời ơi, sao ngươi lại trở về rồi?”

“Trời ơi. Đúng là nhiều năm không gặp, không ngờ lại có thể gặp lại ngươi…”

“Chả trách Phi Tiên môn lần này lại đột nhiên mạnh mẽ lên.”

Khương Thành khẽ cười: “Đúng rồi, ta vốn qua một thời gian nữa sẽ đến Vu tộc xem sao đây.”

Mấy tế ti kia mặt mừng hớn hở.

“Ha ha, tuy năm đó ngươi chỉ nấn ná lại có mấy ngay nhưng mọi người đều nhớ cả.”

“Nếu như biết được đại tiên tri cũng trở về thì bọn họ nhất định sẽ rất vui.”

Nhìn thấy bọn họ mang dáng vẻ lâu ngày không gặp, sắc mặt Liêm Thiên có phần không được vui.

Mấy tên tế tư này có phải đã quên mất mục đích của chuyến đi lần này rồi à, lại dám chạy đến đây nhận thân à?”

Lại còn đại tiên tri là chức vị gì nữa đây?

Đã thông qua sự công nhận của ta chứ?

Đến cả Lam Đề tộc trưởng kia cũng bị bản thân mình ép đi rồi, một tế tư là Minh Đồng khác kia cũng bị bản thân lấn quyền, huống hồ gì là một đại tiên tri từ đâu đó?

“Đủ rồi!”

Một tiếng hét của hắn đã phá tàn bầu không khí vốn đang ấm êm.

“Hóa ra ngươi chính là Khương Thành?”

Hắn từng nghe qua cái tên này.

Năm đó nếu không phải vì nể Khương Thành thì Vu tộc cũng sẽ không đưa Phi Tiên môn theo cùng.

Thành ca gật đầu: “Không sai, ngươi là?”

“Ta là ai ngươi không cần biết.”

Liêm Thiên căn bản không muốn có day dưa gì với tên này, phát tay áo một cách mất kiên nhẫn.

“Bây giờ Phi Tiên môn các ngươi nghe mệnh lệnh của ta đây.”

“Hả?”

Thành ca há hốc mồm, vẻ mặt hoang mang.

Còn chưa chờ đến lúc hắn thể hiện cảm xúc của mình, Liêm Thiên đã tự mình tuyên bố mệnh lệnh của mình.

“Đầu tiên, Phi Tiên môn các ngươi phải đi khỏi Thiên Sư cốc.”

“Thứ haim các ngươi phải chào đó Thiên U Kim Giác Sư trở về, đồng thời phải xin lỗi và bồi thường đầy đủ vì lần mạo phạm này, thành ý phải đủ, phải để đối phương hài lòng.”

“Sau khi làm hết tất cả những chuyện này, các ngươi có thể bình an rút khỏi Khư giới.”

“Hả?”

Cằm của Thành ca suýt chút không thể trở về chỗ cũ được nữa.

Tên này là ai thế?

Vừa lên đã ra lệnh cho bản thân một cách đương nhiên, bảo bản thân đầu hàng, bồi thường, xin lỗi, ủa gì hay quá vậy?

Hắn thậm chí còn nhịn không được mà quay đầu lại nhìn đám người Nguyên Chân và Mông Thuần nữa.

“Hóa ra mấy năm nay Phi Tiên môn là bộ hạ của Vu tộc à?”

Mọi người lắc đầu: “Không phải đâu.”

“Ồ, vậy ta yên tâm rồi.”

Thành ca gật đầu, lúc này mới lại lần nữa nhìn đám người Liêm Thiên.

“Chuyện của Phi Tiên môn bọn ta không cần ngươi phải nhọc lòng.”

Nói xong hắn liền xua tay.

“Tiễn khách đi!”

Sắc mặt của Liêm Thiên chợt sa sầm xuống.

Chỉ một Phi Tiên môn nhỏ nhỏ mà lại dám không nể mặt mình?

“Há lại có cái lí này, các ngươi thế này là muốn mang the mấy triệu môn đồ của Phi Tiên môn chết chung ư?”

Chương 2272: Thật không biết điều

“Chết chung à?”

Khương Thành có phần tò mò không hiểu vì sao hắn lại đưa ra được kết luận này.

“Bọn ta đầu phải đang sống tốt lắm hay sao? Đâu ra mà chết chung chứ?”

“Hừ!”

Liêm Thiên hừ lạnh một cái: “Ngươi tưởng Sư tộc vì sợ các ngươi nên mới nhượng lại Thiên Sư cốc sao?”

“Lẽ nào không phải sao?”

“Sư tộc chỉ là lười phải trả giá bằng chút tí tẹo tổn thương mà thôi, còn thật sự tưởng người ta không đánh lại một Phi Tiên môn cỏn con như các ngươi sao? Xa hơn thì không nói, chớ sau lưng Sư tộc còn có U tộc, ngươi có thể chống lại à?”

U tộc?

Thành ca không thể không ngạc nhiên đến mừng rỡ.

“Ta cầu còn không được đây nà.”

“Mong ngươi nhanh chóng bảo bọn họ giết đến đây lẹ lẹ chút, lần trước còn tiếc là chưa đánh được đây.”

Nhìn ánh mắt chờ đợi vô cùng của hắn, Liêm Thiên nghi ngờ có phải hắn đang trêu đùa mình để tiêu khiển một cách nghiêm trọng không.

Nhưng ánh mắt của Khương Thành nghiêm túc như vậy, chẳng có chút nào là trêu đùa cả.

Thế là hắn hoàn toàn tức giận lên.

“Đúng là ngông cuồng không biết tự lượng sức, ngươi thế này là đang tìm đường chết đó.”

Khương Thành thu lại nụ cười: “Ta có hơi buồn bực, sự phân tranh giữa ta với Thiên Sư cốc có liên quan quái gì với ngươi chứ? Cho dù bọn ta có bị diệt cũng đâu đến lượt ngươi phải nhảy cẳng lên thế đúng chứ?”

“Được, được lắm! Không cần ta lo chứ gì?”

Liêm Thiên tức đến tay chân run lên bần bật.

Trước khi đến đây, hắn còn tưởng bản thân ra mặt thì mọi người trong Phi Tiên môn sẽ phải cúi đầu mà bái lạy nữa kìa.

Nào có hay rằng Khương Thành hoàn toàn chẳng xem hắn ra gì cả.

“Nếu ngươi đã không biết tốt xấu như vậy rồi thì đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, hắn phất tay áo một cách mạnh bạo rồi bay đi.

Mấy tế tư khác kia mang vẻ mặt lúng túng vô kể, vấn vương nhìn Khương Thành, cuối cùng chỉ có thể theo đó rời đi.

Khương Thành buồn bực nhìn đám người Chân Nguyên và Mông Thuần trái phải.

“Ta cũng đâu có đến đánh Vu tộc, tại sao vừa rồi hắn lại không muốn khách sáo với chúng ta chứ?”

“Lẽ nào Vu tộc và Sư tộc là cùng một bọn à?”

Mọi người liền giúp hắn phổ cập về mối quan hệ giữa U tộc và Vu tộc với Sư tộc.

Sau cùng Nguyên Chân cảm thán một tiếng.

“Xem ra Vu tộc đang tiếp nhận mệnh lệnh từ U tộc rồi.”

“Nếu không thì bọn họ dù có không giúp chúng ta cũng không đáng để phải chạy đến đây uy hiếp chúng ta, thậm chí còn định công đánh chúng ta nữa.”

“Hóa ra là vậy ư?”

Khương Thành chau mày.

Từ sâu trong tâm, hắn vốn không muốn động đến Vu tộc, suy cho cùng thì đó cũng là tộc quần mà Lam Đề ở.

Nhưng nếu như Liêm Thiên cứ một mực làm chó săn cho kẻ hèn thì hắn cũng sẽ không lưu tình.

“Chỉ có thể hi vọng hắn thức thời thôi.”

Bây giờ hắn tức giận vô cùng.

Phi Tiên môn yếu như vậy mà lại dám không nể mặt mình à?

Xem ra không cần phải giữ lại nữa.

Sau khi trở về, hắn lập tức triệu tập những tế tư và thiên vu lại.

“Phi Tiên môn hành động ngang ngược, phá hỏng trật tự của suối nguồn đầu tiên.”

“Nghe lệnh của ta, triệu tập mọi người đi tiêu diệt tông môn này.”

Các tế tư ở hiện trường vừa mới nghe nói Khương Thành đã trở về, còn đang thảo luận có nên đi gặp đại tiên tri một cái hay không hay chờ hắn sang đây.

Nghe thấy mệnh lệnh này của Liêm Thiên, nhất thời kinh ngạc đến mất hồn.

“Đại tế tư hà tất phải làm thế chứ?”

“Khương đại tiên tri là người của mình, há lại có chuyện người mình đi đánh người mình chứ?”

“Người của mình ư?”

Liêm Thiên cười lạnh một cái, gương mặt mang đầy vẻ chế giễu: “Sao ta lại không nhìn ra nó là người của mình chứ?”

“Hắn có chút tôn kính nào với một đại tế tư như ta không?”

“Có chút hảo cảm nào với cả cái Vu tộc này không? Hắn cũng đáng với cái danh đại tiên tri sao?”

Mấy tế tư đi theo hắn thầm mắng trong lòng.

Đại tiên tri là cùng cấp bậc với đại tế tư đó, ngươi ta tại sao phải tôn kính ngươi chứ?”

Hơn nữa, không tôn kính ngươi thì có liên quan quái gì đến việc không có hảo cảm với Vu tộc chứ?

Những tế tư ở hiện trường đa số năm đó đều từng gặp Khương Thành, đương nhiên không muốn hắn khai chiến rồi.

“Chuyện này có phải hơi nghiêm trọng rồi không?”

“Phi Tiên môn cũng đây phải gây nên hậu họa lớn gì, nghe nói Kim Giác Sư cũng không khai chiến với bọn họ, cũng không có tổn hại gì.”

“Hơn nữa bọn họ cũng có tiến công lên thượng du đâu, tiêu diệt hết cả thì quá đáng quá rồi…”

Nhưng Liêm Thiên lại không bận tâm thái độ của bọn họ.

“Hừ, mấy lời này các ngươi đi mà nói với U tộc đi.”

“Không tiêu diệt Phi Tiên môn thì tương lai kẻ bị diệt sẽ là Vu tộc chúng ta, các ngươi chọn cái nào hả?”

Hắn lướt nhìn đám cấp cao của Vu tộc một cách lạnh lùng, trách móc không chút lưu tình.

“Còn tưởng thật sự có chỗ đứng được trong Khư giới dễ lắm sao?”

“Nếu không phải ta bôn ba, kết giao với các tộc thì Vu tộc có thể sống những ngày tháng yên ổn sao?”

“Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức mang tộc xuất động, san bằng Phi Tiên môn.”

Nghe thấy mệnh lệnh này, rất nhiều tế tư ở hiện trường rơi vào trầm tư.

Vẫn là câu nói đó, nơi Phi Tiên môn tiến công là Thiên Sư cốc, hoàn toàn chẳng liên quan đến Vu tộc.

Chúng ta chạy đến tiến công người ta, đó chẳng phải là ăn no đấm luôn à?

Chuyện này đâu đáng!’

Liêm Thiên chờ một hồi cũng chỉ thấy có năm tế tư với mười mấy thiên vu đứng sau hắn.

hơn hai người tế tư còn lại đều không có động tĩnh gì cả.

Chuyện này khiến hắn tức tối vô cùng, hóa ra bản thân làm ăn ở Vu tộc nhiều năm như vậy mà lại không có tiếng nói vậy ư?

“Mệnh lệnh của ta mà cũng không nghe, sao hả? Các ngươi đều muốn làm phản đồ cả rồi sao?”

“Bọn họ không phải phản đồ, chỉ là không muốn ra tay với người mình mà thôi.”

Trong lúc nó chuyện thì Minh Đồng đại tế tư đã rất lâu không quản chuyện thế gian bước vào.

Hắn cũng vừa mới có được tin tức của Khương Thành nên mới hiếm khi đi ra.

“Khương Thành là đại tiên tri của tộc ta.”

“Ngươi là đại tế tư, đã không giúp hắn rồi, ngược lại còn muốn đối phó với hắn, ngươi muốn gì đây?”

Nhìn thấy Minh Đồng, trong mắt Liêm Thiên hiện lên đôi chút phẫn nộ.

“Chức vị đại tiên tri của hắn chưa từng có được sự đồng ý của ta.”

“Ta cũng chưa từng xem hắn là người của mình.”

Minh Đồng lắc đầu cảm thán: “Ngươi hà tất phải như thế?”

Liêm Thiên hừ lạnh một tiếng thét lớn: “Ta là vì từ tồn tại tiếp tục của Vu tộc, không giống như ngươi, căn bản không hiểu được pháp tắc sinh tồn ở Khư giới.”

“Với chút thực lực đấy của Phi Tiên môn mà cũng không biết điều bước chân vào Thiên Sư cốc, đáng đời bọn họ bị trừng phạt, chúng ta chỉ thay trời hành đạo mà thôi.”

“Cho dù chúng ta không ra tay thì U tộc lẽ nào không đích thân đi thu dẹp bọn họ à?”

“Vậy thì cứ để U tộc tự mình ra tay là được rồi.”

Minh Đồng chẳng hề nhượng bộ, nói một cách kính nể: “Lam Đề tộc trưởng đến từ Phi Tiên môn, Khương tiên tri cũng ở Phi Tiên môn.”

“Cho dù có thế nào thì chuyện tiến công vào đó cũng không nên là chúng ta.”

Lời nói này của hắn làm rất nhiều tế tư ở hiện trường liên tục gật đầu, tỏ ra tán đồng.

“Không sai, chính là đạo lí này.”

“Cho dù chúng ta không giúp Phi Tiên môn thì cũng không đến mức chủ động tiến công bọn họ.”

“Thế thì không có đạo nghĩa quá rồi.”

Bị bọn họ nói như thế, mấy tế tư vốn còn đứng sau lưng Liêm Thiên lại giảm đi hai người.

Điều này làm Liêm Thiên càng tức run người hơn.

“Cố chấp ngu muội! Ngu xuẩn.”

“Phi Tiên môn không bao lâu nữa sẽ bị tiêu diệt, các ngươi cứ chờ đó đi.”

Nói xong, hắn bất chấp sựu cản trở của đám người Minh Đồng, mang theo ba tế tư và mười mấy thiên vu cùng hơn ngàn tộc nhân Vu tộc đang thầm mắng mỏ trong bụng giết sang hướng Phi Tiên môn.

Chẳng bao lâu, Thành ca đã có được tin tức Vu tộc đến tập kích.

“Hắn thật sự đến rồi, xem ra chỉ có thể cố mà thu dẹp hắn thôi.”

Chương 2273: Vu thuật quỷ dị

Đám trưởng lão của Phi Tiên môn rất nhanh đã theo Khương chưởng môn đứng ra bên ngoài Thiên Sư cốc.

Thật ra cũng chẳng cần đến bọn họ phải ra tay, chỉ là Khương Thành quen mang theo một đội cổ vũ vậy mà thôi.

Người của bên phía Liêm Thiên không nhiều, nhưng mà lòng tự tin thì tràn ngập.

Cái danh hiệu tế tư và thiên vu của Vu tộc vốn không phải là cảnh giới, mà nó thể hiện cho địa vị ở trong tộc.

Thiên vu hiện nay có thực lực phổ biến ở Thánh Chủ đỉnh phong.

Trong ba tế tư có hai người đã đạt đến tầng lớp Thánh Tôn.

Luận về thực lực tổng thể thì thật ra Vu tộc ở trên Sư Yêu trước đó rất nhiều.

Theo như hắn biết thì bên Phi Tiên môn này người mạnh nhất là mấy Thánh Chủ đỉnh phong như Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, Mông Thuần, Xích Linh.

Người duy nhất còn đủ để nhìn cũng chỉ có Khương Thành mà thôi.

“Hà tất phải vậy?”

Khương Thành nhìn hơn ngàn tộc nhân Vu tộc ở phía đối diện, tâm trạng có hơi phức tạp.

Cuối cùng Vu tộc cũng đứng đối diện với mình.

Điều an ủi duy nhất đó là Minh Đồng và mấy tộc nhân Vu tộc cầm đầu không sang đây, xem như đã nghĩ đến tình nghĩa rồi.

“Cứ phải chạy sang đây chịu chết, chuyện này có cần thiết phải thế, vốn dĩ toàn là người của mình mà.”

“Chịu chết? Người mình ư?”

Liêm Thiên mang vẻ khinh miệt cười lạnh một tiếng.

“Ai là người của ngươi cơ chứ?”

“Lần trước ta đã cho ngươi có hội rồi, chỉ đáng tiếc là ngươi lại không trân trọng, bây giờ có muốn móc nối giao tình gì đó cũng muộn rồi.”

Ta móc nối giao tình?

Nhất thời Thành ca không biết nên nối gì cho phải nữa.

Còn Liêm Thiên ở phía đối diện thì đã nắm lấy cốt trượng đen kịt trong tay một cách dữ dằn.

“Ta đâu phải là Minh Đồng, cũng chẳng hề có chút giao tình gì với một đại tiên tri giả như ngươi, đừng mong ta sẽ lưu tình.”

“Được thôi.”

Tay phải Thành ca nắm lấy trường kiếm, hờ hững nói: “Tốt nhất ngươi đừng nên lưu tình, nếu không thì e là cũng không có cơ hội mà thể hiện ra đâu…”

Lời của hắn còn chưa kịp dứt thì Liêm Thiên phía đối diện đã phát động công kích rồi.

Cốt trượng mà đen kia vừa vung lên, cả cơ thể Khương Thành đã bị bao trùm trong một luồng mây mù màu đen quỷ dị.

Tuy tầm mắt và cảm nhận của thần hồn đều chịu phải hạn chế, nhưng tình huống này cũng không đủ để hắn phải tiến thoái lưỡng nan.

Hắn dứt khoát sử dụng thánh giới.

Thánh giới hóa thành một thanh cự kiếm, đồng thời vút về phía trước cùng với Thái Ngư kiếm.

Mây đen phía trước như dòng thác đột nhiên bị ngắt dòng, bóng dáng của Liêm Thiên lại lần nữa xuất hiện phía trước mặt.

Khương Thành không hề do dự phát động nguyên thuật bách trọng.

Tuy cú kích này chỉ có huyền văn gia trì, nhưng ở Khư giới thì uy lực không thể xem nhẹ được.

Đón lấy lưỡi liềm màu đỏ thẫm tập kích lấy, Liêm Thiên chẳng hề hoang mang lo sợ.

Vu tộc không tu đạo, cách thức chiến đấu của bọn họ khác biệt so với những tộc quần khác.

Liêm Thiên vốn không có thánh giới, cốt trượng kia nhanh chóng xoay vòng, đỡ lấy lưỡi liềm phía trước.

Từng đám mấy mù đen theo đó phun ra.

Rồi lại bị lưỡi liềm đó cắt đi.

Trong trận chiến dằn co quỷ dị này, cốt trượng kia không ngừng chấn động.

Rắc rắc!

Trên bề mặt của cốt trượng xuất hiện một vết nứt màu trắng.

Nhưng đồng thời, lưỡi liềm màu đỏ thẫm kia cũng men theo viền của cốt trượng lệch khỏi phương hướng vốn có.

Tuy cốt trượng nhận phải chút thương tổn nhưng bản thân Liêm Thiên lại chẳng hề có chút tổn hại nào.

Cảnh tượng này hoàn toàn vượt xa dự liệu của mỗi người.

Khương Thành có thể sử dụng nguyên thuật ở Khư giới đã là một kì tích rồi.

Mà Liêm Thiên lại có thể khiến nguyên thuật của kẻ địch lệch khỏi phương hướng ban đầu lại là chuyện không thể tưởng tượng hơn nữa.

Khương Thành không thể không nghiêm túc lại.

Trận giao phong giữa cốt trượng và lưỡi liềm đó vốn không phải đối kháng về mặt vật lí hay pháp thuật gì.

Mà là sự va chạm giữa đạo quy tắc và vu thuật.

Trình độ vu thuật của Liêm Thiên đã mạnh đến mức có thể thay đổi được thánh giới và nguyên thuật.

Khi Khương Thành lại lần nữa thúc động nguyên thuật, bên rìa thánh giới của hắn đột nhiên xuất hiện một chỗ loét.

Bên rìa vết loét đó giống như máu thịt thất ự, lại không ngừng chảy ra chất dịch sền sệt, phát ra mùi hôi tanh.

Khương Thành có thể cảm nhận rõ rệt được mức độ suy nhược của thánh giới của bản thân, đó không phải là ảo giác.

Chuyện này khiến hắn thấy quỷ dị vô cùng.

Hắn chỉ tiếp xúc với chút xíu vu thuật, thật sự không ngờ khi tu đến mức độ cao thâm như vậy thì có thể khiến một cái không phải thực thể như thánh giới thành dáng vẻ này.

Hoàn toàn không nói đạo lí mà.

Hắn điều khiển thánh giới không ngừng biến đổi, lúc thì thành đao, khi thì thành nước, chốc lại thành sương mù…

Mà cho dù có biến thành gì cũng không thể ngăn cản việc vết loét trên thánh giới lan ra.

Và khi hắn đánh ra nguyên thuật bách trọng lần thứ hai, nó cũng lại lần nữa bị cốt trượng của đối phương chặn lại.

Tuy cốt trượng của đối phương lại lần nữa chịu phải tổn thương, nhưng hồn lực của hắn cũng tiêu hao đi gần một nữa như vậy.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì hắn thật sự chưa chắc thắng được.

Phải biết răng đạo của Khương Thành phải cao hơn năm lần so với những Thánh Tôn bình thường đấy.

“Chiến lực này đúng là đã vượt qua khỏi giới hạn của Thánh Tôn.”

Cảm giác của hắn vốn không sai.

Cảnh giới của Vu tộc phân chia không giống với Tiên tộc.

Tuy Liêm Thiên cũng tu luyện tiên lực, nhưng cốn không thể xem chiến lực của hắn như ở cấp bậc Thánh Tôn được.

Thành ca có phần buồn bực.

Đối phương cho hắn cái cảm giác thậm chí còn khó đối phó hơn cả U tộc.

Suy cho cùng thì U tộc chỉ cần vừa xuất lực thiên thì đã lập tức điêu đứng rồi.

Còn bây giờ hắn đã dùng lực thiên ra luôn rồi mà chỉ có thể có tác dụng quấy nhiễu Liêm Thiên một chút, vốn không đủ để quyết định thắng thua.

Dưới tình huống này, Vu tộc sao có thể ở hạ du của U tộc chứ?

“Ngươi chỉ có vậy thôi ư?”

Chiếm được thế thượng phong, Liêm Thiên an tâm trở lại, thâm chí còn nhàn nhã mà triển khai kĩ năng chế giễu.

Hắn một lòng muốn nắm giữ Vu tộc này, đối với hắn mà nói, một đại tiên tri như Khương Thành vốn đã là một cái đinh trong mắt rồi.

“Chỉ với chút thực lực như ngươi mà cũng đáng làm đại tiên tri ư?”

“Làm tế tư bình thường cũng còn miễn cưỡng nữa kìa.”

“Vu thuật còn không biết thì có tư cách gì.”

Miệng thì nói thế chớ thực tế hắn cũng rất bất ngờ.

Khi triển khai vu thuật nhằm vào thánh giới, hắn đã phải chịu một cái giá rất lớn.

Theo lí mà nói, thánh giới của Thành ca đã sớm nên tan vỡ rồi mới đúng.

Nhưng bây giờ thánh giới của Thành ca chỉ bị hỏng đi một phần mười, chín phần mười còn lại thì vẫn còn hoàn hảo.

Trận chiến này cứ vậy giằng co tiếp tục, thật ra hắn cũng không đỡ nổi trước nữa.

Chỉ là Khương Thành không biết chuyện này mà thôi.

Hắn đã nghĩ đến việc lần này có nên sử dụng "đa góc nhìn" không.

Về bản chất Vu thuật là nhìn thấu thiên địa, dẫn động từng sợi tuyến và tiết điểm đặc biệt, thay đổi bản chất thiên địa, tạo nên hiệu quả đạt thành đặc biệt.

Mà đa góc nhìn thì có thể nhìn thấy được quỹ đạo cả tất cả các sợi tuyến.

Chờ chút!

Không tu đạo, trực tiếp thay đổi thiên địa.

Đây chẳng phải là đặc trưng của Thiên tộc và U tộc sao?

Hắn dứt khoát sử dụng "Thái thượng hóa đạo", trực tiếp ảnh hưởng lên thiên địa xung quanh.

Ngay tức thì, vu thuật của đối phương cứ bị cắt ngang một cách khơi khơi, quá trình loét của thánh giới quả nhiên đã ngưng lại.

Thành ca suýt chút hận không thể đấm chết bản thân, chuyện đơn giản như vậy mà bản thân lại không phát hiện ra sớm hơn.

Vừa rồi còn hì hà hì hục triển khai ra nguyên thuật cực đại nữa.

Cũng hết cách, khi Thái thượng hóa đạo đối diện với những Thánh Tôn khác sẽ mang hiệu quả rất yếu, lúc vừa mới bắt đầu hắn không hề nghĩ đến.

"Ngươi đã làm gì?" Liêm Thiên biến sắc, trong lời nói mang theo vẻ không thể tin được.

Vu thuật bị cắt ngang, bản thân hắn lại chịu sự phản phệ.

Hai cánh tay hắn tự dưng xuất hiện vết thương, rồi còn nhanh chóng lan ra, để lộ từng làn khói đen.

Khương Thành cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Vu tộc lại ở hạ du của U tộc rồi.

Chương 2274: Vậy mà chỉ là phân thân?

Vu thuật có thể làm được một vài chuyện mà ngự thiên thuật không thể làm được.

Khi chiến đấu với người khác, Vu tộc không chừng còn mạnh hơn cả U tộc nữa.

Nhưng thủ đoạn ảnh hưởng của Vu tọc lên thiên địa quá yếu ớt.

Bọn họ chỉ có thể dựa vào nhận thức của mình với thiên địa mà thao túng những sơi tuyến, tiết điểm một cách tinh tế nhưng cũng gian nan để đạt được vài hiệu quả không hợp lẽ thường.

Còn U tộc thì căn bản không cần phải điều khiển sợi tuyến hay tiết điểm gì cả.

Ngự thien thuật của bọn họ ảnh hưởng lên thiên địa đến từ thiên phú bẩm sinh của tộc quần, đến từ tinh hạch kim cương ấy.

Đơn giản mà thô bạo.

Nói trắng ra thì vu thuật còn tinh tế phức tạo hơn, nhưng giống như một toàn lầu các được xây dựng trên sợi thép trên không, cũng rất dễ bị sụp đổ.

U tộc chỉ cần làm loạn lực thiên địa xung quanh, phá vỡ những sợi tuyến đó thì đã có thể khiến vu thuật mất đi dất dụng võ rồi.

Chả trách Vu tộc lại sợ U tộc như vậy.

Không phải Vu tộc không đủ mạnh, mà là bọn họ bị thiên phú tộc quần của U tộc khắc chế.

Sau khi hiểu rõ được điểm này, Khương Thành cảm khái không thôi, cũng hoàn toàn trở nên yên tâm lại.

U tộc có thể khắc chế được Vu tộc, bản thân mình cũng có thể nè!

Liêm Thiên đang nguy cơ trùng trùng đột nhiên nhìn ra được điều gì đó.

“Ngươi vậy mà có được linh ý, còn biết thi triển linh kỹ?”

“Chuyện này làm sao có thể chứ?”

Tiếng thét thất thanh của hắn giống như đã nhìn thấy một chuyện hoang đường nhất trên thế gian này.

“Ngươi căn bản không phải tộc nhân Thiên tộc mà!”

Hắn lại biết được sự tồn tại của Thiên tộc ư?

Khương Thành cũng thấy ngoài dự liệu.

Nhưng mà chuyện này không thể trở ngại được ca này làm màu.

“Là một đại tiên tri, nhiều năm nay ta không trở về cũng khá tò mò tộc nhân bây giờ đã ở trình độ nào rồi.”

“Vừa rồi chỉ là cố ý thăm dò thử ngươi, cho ngươi có hội để thi triển tài năng thôi.”

“Kết quả ta chỉ mới vừa nghiêm túc lại thì ngươi đã không xong rồi?”

“Chậc chậc chậc, chút thực lực này mà cũng muốn làm đại tế tư?”

Liêm Thiên bị Thái thượng hóa đạo chi phối nặng nề, đương nhiên sẽ không tin vào mấy lời của hắn.

Cảm thấy trước đó ngươi thi triển nguyên thuật mạnh mẽ như vậy mà cũng không xem là nghiêm túc ấy ư?

Ngươi lừa quỷ à!

Nhưng mà cũng hết cách, vu thuật của hắn hoàn toàn bị linh kỹ khắc chế cũng là sự thật.

Chỉ có thể gọi ba tế tư và những tộc nhân khác ở phía sau lại.

“Tên tặc này thi triển tqaf thuật, cùng nhau lên xử lí hắn!”

Hắn làm lụng ở Vu tộc nhiều năm như vậy rồi, hơn ngàn người này đều là tâm phúc của hắn cả.

Năm ấy chèn ép Lam Đề, lấn quyền Minh Đồng cũng nhờ có đám người này dẫn đầu tạo thế cổ động.

Hiện nay tiến công một "đại tiên tri" chẳng có chút quen biết nào là Khương Thành đây, đám người này đương nhiên không có chút nghĩ ngợi nhọc lòng nào.

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh hắn, tất cả mọi người đều vung các vu khí như trường phướn và cốt trượng lên, phát động công kích về phía Khương Thành.

Thành ca suýt chút bị làn sóng tập kích hỏa lực này đánh cho xong đời rồi.

Cũng hết cách, vu thuật quỷ dị đa đoan, thậm chí còn phức tạp hơn linh kỹ rất nhiều, đúng là chẳng thể đề phòng được.

Thái thượng hóa đạo của hắn ngay lúc ban đầu đã xuất hiện mấy chục lỗ hở.

May may môn linh kỹ này khi bị phá không mang đến sự phản phệ nào.

Hắn liền thúc động lực thiên, tạo nên một màn ngăn cách đạo ở xung quanh, ngăn cản sự xâm nhập của vu thuật.

Theo đó linh ý chỉnh đốn lại rồi lại lần nữa triển khai Thái thượng hóa đạo.

Một tên rồi thêm một tên tộc nhân Vu tộc bị phản phệ, từ trên không trung ngã xuống, và chẳng còn chút hơi thở nào.

Cảnh tượng này khiến Lẫm Đế ở phía sau nhìn thấy cũng kinh ngạc vô cùng.

Nàng vẫn luôn quan sát trận chiến, trước đó khi nhìn thấy thánh giới của Khương Thành bị loét còn thật sự cho rằng hắn thua chắc rồi.

Bởi vì thủ đoạn kiểu này dù cho nàng là người gặp phải cũng sẽ đau đầu nhứt óc lắm.

Thật không ngờ Khương Thành lại còn có thể giết ngược lại.

"Không được dùng vu thuật nữa."

Ba tế tư bị phản phệ "tỉnh táo" lại.

Bản thân triển khai vu thuật chỉ có thể bị Khương Thành phá, tạo nên phản phệ, chẳng khác gì tự hại bản thân.

"Trực tiếp dùng tiên thuật, dùng võ kỹ!"

Vu tộc cũng biết kiếm thuật, biết quy tắc, chỉ là bình thường ít dùng mà thôi.

Hơn trăm Vu tộc còn lại liền móc đạo khí của bản thân mình ra, hung hãn giết đến.

Thành ca phải thật dở khóc dở cười.

“Các ngươi chắc chắn muốn đọ cái này với ta à? Múa rìu qua mắt thợ sao?”

Hắn lại lần nữa mở thánh giới ra, vung trường kiếm lên, kiếm đạo thập tam trong theo cùng nguyên thuật bổ tới.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, phía trước đã không còn một ai sống sót nữa.

Hơn ngàn vu tộc đến xâm phàm đều bị diệt hết toàn quân.

Đám Phi Tiên môn ở phía sau mừng vang như sấm.

“Khương chưởng môn lại thắng rồi!”

“Quả nhiên là không trận nào không thắng!”

“Vậy mà đến cả đại tế tư cũng bị Khương chưởng môn giết chết nhẹ nhàng, thật không thể tưởng được.”

“Có gì mà không thể tưởng được chứ, chỉ là một Vu tộc nhỏ nhoi mà cũng dám đến khiêu chiến với người mạnh cực kì đây, vốn đã là châu chấu đá xe rồi.”

“Không sai, lúc vừa bắt đầu ta đã biết Khương chưởng môn sẽ thắng mà, chỉ là thật không ngờ sẽ thắng nhẹ nhàng như vậy…”

Thật ra trận chiến này Thành ca cũng tiêu hao không ít.

Nhưng hắn khi đang được vô số lời tán dương bao quanh lại không lộ ra được nụ cười gì, mà chau mày lại nhìn những thi thể đầy đất.

Những tộc nhân Vu tộc khác thì còn được, đều là những cái chết bình thường.

Nhưng trên thi thể của Liêm Thiên thì nhìn có vẻ lại như một cái xác rỗng, trông vô cùng quỷ dị.

Mọi người cũng dần chú ý đến điểm khác thường này.

“Chuyện gì vậy nhỉ?”

“Lẽ nào hắn vẫn chưa chết?”

Nhất thời, mọi người lũ lượt ngó trước nhìn sau, giống như Liêm Thiên có thể từ trên không lại lần nữa giết đến bất cứ lúc nào vậy.

“Không, hắn vừa rồi quả thực đã chết rồi.”

Lẫm Đế từ từ bước đến hiện trường.

Từ trên cao nhìn xuống thi thể hắn, nàng vừa nhìn đã thấy vấn đề nằm đâu.

“Người này chỉ là một phân thân khác của vị đại năng này thôi.”

“Thứ ngươi vừa mới giết chết chỉ là một phần phân hồn, hoặc là một tàn linh mà thôi.”

“Cái gì?”

Mọi người nhất thời ồn ào cả lên.

“Liêm Thiên là một đại tế tư của Vu tộc đó, nghe nói vu thuật của Vu tộc có một bộ phận là sau khi hắn sáng tạo ra thì truyền lại đó.”

“Thực lực của hắn thậm chí còn sắp bắt kịp Cổ Thánh rồi.”

“Một cường giả như vậy mà chỉ là phân thân của người khác mà thôi ư?”

“Vậy bản thể của hắn phải mạnh đến đâu cơ chứ?”

“Thế gian này nào lại có một sự tồn tại mạnh cỡ đó!”

Thành ca cũng rất muốn phản bác một chút.

Suy cho cùng thì phí công cả nửa ngày trờ, thứ chết đi chỉ là một phân thân, hiệu quả làm màu đã bị giảm đáng kể.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại thí thế giới này vẫn còn có những sự tồn tại siêu mạnh như Vô Định Cổ Thánh và Di nữa.

Liêm Thiên là phân hồn của người khác cũng không phải không thể hiểu được.

Sau khi trận chiến này kết thúc, hắn quay về Thiên Sư cốc uống thuốc khôi phục lại trạng thái, tiếp tục luyện hóa cửu bảo

tiên sa.

Phi Tiên môn ngày tháng yên ả, nhìn có vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng bên ngoài thì đã dậy sóng lớn.

Đại tế tư của Vu tộc bị giết, tin tức này chấn động kịch liệt những tộc quần ở xung quanh.

Trước đó Phi tiên môn tiến đóng ở Thiên Sư cốc, rất nhiều người còn không quá tin phục.

Bởi vì không hề xảy ra chiến đấu, Sư Yêu lão tổ đã tự dưng rời đi, cả quá trình mang sắc thái lạ thường vô kể.

Các tộc của ngoại giới vẫn cảm thấy Phi Tiên môn vốn không đáng để ở vị trí này.

Nhưng bây giờ Liêm Thiên bị giết, hơn ngàn tộc nhân Vu tộc tinh nhuệ bị diệt, các tộc xung quanh như từ trong mộng tỉnh dậy.

“Hóa ra Phi Tiên môn mạnh đến vậy à?”

“Vu tộc tuy bị ngự thiên thuật của Sư yêu khắc chế, nhưng thực lực của bọn họ thật ra vẫn hơn Sư yêu nhỉ?”

“Phi Tiên môn này sao có thể thắng được?”

“Liêm Thiên lại bị giết, chuyện này cũng quá đột ngột rồi.”

“Xem ra lần trước Sư Yêu dọn đi còn phức tạp hơn những gì chúng ta tưởng tượng nữa.”

Chương 2275: Mượn đao giết người

Khi các tộc quần xung quanh đang cảm thấy chiến lực của Phi Tiên môn ngoài dự liệu thì phía bên U tộc này cũng đang bàn về việc này.

“Liêm Thiên vậy mà lại bị giết ư?”

“Chuyện này thật đúng là khiến người ta không thể ngờ.”

“Thật đúng là vô năng, cho dù có bị đánh bại cũng đâu có đáng nạp mạng luôn vậy chứ?”

Người nói lời này là tộc trưởng u tộc - U Giới.

Liêm Thiên bị giết, trên gương mặt hắn không thể nhìn thấy gì gọi là buồn bã cả, suy cho cùng thì trong mắt hắn, đó chỉ là một con cờ dùng để thăm dò mà thôi.

“Nghe nói người ra tay lần này chỉ có một mình chưởng môn Khương Thành của Phi Tiên môn, nữ nhân kia vẫn chưa ra tay.”

“Khương Thành này lại từ đâu mò ra đấy?”

Hai Sư Yêu lão tổ bên dưới nghe thấy cái tên này không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt thù hận.

“Lần trước ta có gặp qua, là một Thánh Tôn.”

Nghĩ đến việc lần trước Thành ca không ngừng đặt các điều kiện, rồi lại nghĩ đến cái chết của Bích Dương, hai lão tổ này hận không thể rút gân lột da Thành ca.

“Một Thánh Tôn bình thường thì không thể nào đánh lại Liêm Thiên đâu.”

“Chứ đừng nói đến việc Liêm Thiên còn mang theo ba tế tư và mười mấy thiên vu nữa.”

Lão tổ U Thiềm lần trước có đến Vu tộc một chuyến lại không lập tức đòi đánh đòi giết.

“Tuy Liêm Thiên chỉ là một phế vật trong mắt chúng ta, nhưng không thể không thừa nhận vu thuật trong tay hắn trước mặt những tộc quần khác vẫn vô cùng cường thế.”

Các cao thủ U tộc ở hiện trường chậm rãi gật đầu.

Nếu như không phải là thiên phú tộc quần khắc chế thì thực lực của Vu tộc thật sự vẫn ở trên U tộc.

“Xem ra Khương Thành này cũng không đơn giản.”

“Lại thêm vào nữ nhân mạnh mẽ thần bí kia, Phi Tiên môn quả thật có tư cách để chiếm lấy Thiên Sư cốc.”

Lời này vừa nói ra, hai Sư Yêu lão tổ liền sốt sắng.

“Bọn họ chiếm lấy Thiên Sư cốc vậy chúng ta phải làm sao?”

“Lẽ nào thật sự phải nhường cho bọn họ?”

Hai người bọn họ vẫn luôn mơ mộng phản công trở lại, tương lai trả thù Phi Tiên môn.

“Chuyện này quả thực phải tính kế lâu dài.”

U tộc quả thực bằng lòng giúp Sư yêu ra mặt, nhưng tiền đề là bản thân không được bị tổn hại.

Tộc nhân của bọn họ cũng không nhiều, tất nhiên không bằng lòng trả một cái giá không đáng.

U Giới chau mày một hồi, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Muốn đối phó Phi Tiên môn, vẫn nên tiếp tục mượn đao.”

“Mượn đao? Mượn đao của ai cơ?”

“Vu tộc.”

U Thiềm không cho là vậy, nói: “Liêm Thiên đã bị giết rồi, những người còn lại của Vu tộc dù có ra trận e là cũng không thể thắng được.”

“Càng huống hồ gì Vu tộc và Phi Tiên môn có chút gốc gác với nhau, lần này bọn họ không ra tay, lần sau lại càng không.”

U Giới cười một cách quái dị: “Cũng bởi vì bọn họ có chút gốc gác với nhau nên mới phải ép bọn họ ra tay đó.”

“Phải xem thử Khương Thành đó có nỡ giết hay không đây.”

“Nếu như hắn nỡ giết thì sau đó người phải chết là người của hắn.”

Toàn bộ các cao thủ của U tộc ở hiện trường đều ngây cả ra, đến cả hai Sư Yêu lão tổ cũng mang vẻ cạn lời.

Suy nghĩ kĩ thì tâm địa thật xấu xa đến đau mới nghĩ ra được cái trò vô nhân tính này chứ?

Một khắc sau, ở hiện trường lại vang lên tiếng cười sảng khoái.

“Ha ha, hay!”

“Cứ như vậy mà làm!”

“Đi đi đi, bây giờ đến Vu tộc!”

“Ta đã chờ không được để xem vỡ kịch hay này rồi.”

Lãnh địa của Vu tộc, một đám tế tư và thiên vu cò chưa kịp tiêu hóa tin tức toàn bộ đại quân của Liêm Thiên bị giết thì đã đón lấy đám khác không mời mà đến này.

“Cái gì? Muốn bọn ta đi tiến công Phi Tiên môn?”

Giọng điệu của U Giới mang vẻ chân thật đáng tin: “Không sai, toàn bộ Vu tộc các ngươi đều phải tiế công, một người cũng không thể lọt lại.”

“Chuyện này?”

Toàn bộ những nếp nhăn trên đại tế tư Minh Đồng đều hiện cả ra, trong lòng đã mắng đám người này lên tận trời xanh.

Nhưng ở trước mặt U Giới và U Thiềm cả mười mấy người cấp cao của U tộc, hắn cũng không dám dùng từ ngữ cứng nhắc để từ chối.

Chỉ có thể từ chối khéo.

“Bọn ta và Phi Tiên môn không thù không oán mà…”

Hai Sư Yêu lão tổ liền nhảy ra.

“Nhưng bọn ta có thù với bọn họ.”

“Mọi người đều là tộc quần hạ du của U tộc, lẽ nào các ngươi không muốn giúp đỡ qua lại?”

U Thiềm hờ hững nói: “Thấy chết không cứu thì không đáng sinh tồn ở hạ du của bọn ta, ta vẫn khuyên các ngươi nên tính toán kĩ một chút.”

Đám tế tư của Vu tộc đều hận không thể mở mồm chửi rủa rồi.

Trước đây sao không thấy các ngươi giúp đỡ qua lại?

Đến lượt các ngươi có chuyện thì lại muốn bọn ta đỡ à?

“Bọn ta nào có thấy chết không cứu, trước đó đại tế tư Liêm Thiên đã đích thân xuất chiến rồi, chỉ là hắn không may đã bị giết, bọn ta lực bất tòng tâm mà.”

“Tộc ta hiện giờ đang chìm trong nỗi đau, căn bản không có lòng nào mà xuất chinh.”

“Không có lòng nào mà xuất chinh?”

U Giới đến chút an ủi cũng chẳng có, trực tiếp nhảy ra bắt bẻ.

“Đại tế tư của Vu tộc các ngươi đã bị giết rồi, các ngươi đã có thù hận rất lớn với Phi Tiên môn rồi.”

“Sao hả, các ngươi không bằng lòng đi báo thù?”

Minh Đồng tỏ ra bản thân thật sự không muốn báo thù.

Đám người Liêm Thiên bị giết quả thực có tổn thất cho Vu tộc.

Nhưng một mặt khác, sau khi tên đầy mưu kế này chết đi, Vu tộc bên này cũng đoàn kết hơn rất nhiều.

Càng huống hồ gì vô duyên vô cớ đi đánh Phi Tiên môn, về tình nghĩa đạo lí gì Vu tộc cũng chẳng có.

Lùi cả vạn bước mà nói, người giết chết Liêm Thiên là Khương Thành.

Đó là đại tiên tri của Vu tộc, bọn họ còn có thể nói gì chứ?

“Khụ, chuyện báo thù vẫn nên tính kế lâu dài vậy.”

“Tính kế lâu dài?”

Sư Yêu lão tổ nói một cách quái dị: “Ta thấy là các ngươi với Phi Tiên môn bên đó cấu kết với nhau, muốn trở thành kẻ địch với Sư tộc bọn ta chứ gì?”

Minh Đồng liền xua tay: “Hiểu lầm rồi, bọn ta thật sự không có.”

“Mấy năm nay bọn ta nào có qua lại gì với bọn họ, vẫn luôn rất an phận, mọi người đều rõ như ban ngày mà.”

U tộc là khắc tinh của Vu tộc, hắn thật ra cũng không dám đắc tội.

Hắn lúc này thật ra đã nghĩ đến chuyện rời đi rồi.

Suối nguồn thứ nhất này đã không dễ sống nữa rồi.

Nhưng cách cục của những suối nguồn khác đều đã cố định cả, bây giờ Vu tộc sang đó rất khó tìm được một chỗ đứng thích hợp.

Nghĩ đến điều này, hắn lại đau đầu lần nữa.

“Hừ.”

Hai Sư Yêu lão tổ sẽ không hiểu cho chỗ khó của hắ, chí muốn đẩy hắn xuống hố mà thôi.

“Phi Tiên môn là do Vu tộc các ngươi đưa đến, lại còn nói không có can hệ gì?”

“Theo như ta thấy, lần hành động này của Phi Tiên môn ấy à, Vu tộc các ngươi chính là người đứng ở phía sau.”

U Thiềm hừ lạnh nói: “Chả trách các ngươi cứ đùn đẩy, chính là không muốn xuất chinh, xem ra Vu tộc không cần phải giữ lại nữa rồi.”

“Oan quá, bọn ta thật sự không có.”

“Hành động của Phi Tiên môn đâu có nằm trong sự kiểm soát của bọn ta, hoàn toàn không liên quan gì đến bọn ta…”

Trong lúc đám tế tư giải thích, trên không đột nhiên vang lên tiếng cười nhẹ.

“Sao lại có thể nói là không liên quan chứ?”

“Chúng ta là người một nhà mà.”

Ngya sau đó, bóng dáng Thành ca lơ lửng trước mặt mọi người.

Tất cả tộc nhân Vu tộc có mặt ở hiện trường cùng với hai Sư Yêu lão tổ đều kinh ngạc.

“Khương Thành!”

“Khương tiên tri!”

“Sao ngươi lại đến đây rồi?”

Nếu như không có U tộc ở hiện trường, mọi người chắc đã chạy đến hỏi thăm ngắn hỏi thăm dài rồi, sẽ là một cảnh tượng lâu ngày gặp lại.

Nhưng thật đáng tiếc, đám cấp cao của U tộc đang ở bên cạnh.

“Đây chính là Khương Thành?”

Đám người U Giới và U Thiềm liền nhìn sang bốn phương, cố gắn cảm nhận khí tức thiên địa ở gần đó, giống như bên ngoài đang có vô số cao thủ mai phục vậy.

Chương 2276: Ngươi cũng là Vu tộc?

Bên ngoài đương nhiên không có mai phục rồi.

Lần này đến lãnh địa của Vu tộc, Khương Thành không mang theo đám người rảnh rỗi nào cả.

Người duy nhất làm người xem chỉ có Lẫm Đế ở phía sau trên tầng mây, chỉ đáng tiếc là đám người U Giới và U Thiềm vẫn chưa có năng lực phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Sau khi xác định nhiều lần không có mai phục, đám cấp cao của U tộc mới thở phào nhẹ nhõng.

“Chỉ có một mình ngươi?”

Thành ca giơ tay lên, chào hỏi đám người Minh Đồng.

Lúc này mới quay đầu lại nhìn đám khách không mời mà đến này.

“Đúng rồi, chỉ có mỗi mình ta.”

“Sao hả? Còn chê không đủ long trọng à?”

Không ai chê không đủ long trọng, đám người U Giới và U Thiềm nhìn nhau một cái rồi lập tức bật cười đắc ý.

“Long trọng, quá long trọng rồi!”

“Đúng là không ngờ ngươi lại một mình chạy đến Vu tộc.”

“Vốn còn kiêng kị nữ nhân bên cạnh ngươi, bây giờ thì hay rồi, đây là do ngươi tự sa đầu vào lưới đấy nhé.”

Hai Sư Yêu lão tổ đã không thể chờ nữa vội chạy lên.

“Vốn còn định để ngươi sống thêm một thời gian nữa, thật không ngờ ngươi lại đưa đến tận cửa.”

“Lần trước đúng là đã để ngươi càn quấy rồi, lại còn đưa ra những yêu cầu vô lí với bọn ta, ngươi tưởng ngươi là ai cơ chứ?

Thành ca mang vẻ ân hận: “A, xem ra là lần trước ta sai rồi.”

Hai Sư yêu lão tổ có nằm mơ cũng muốn có được một ngày báo thù, nhìn thấy hắn nhận sai chỉ cảm thấy hả dạ vô cùng.

“Ha, bây giờ biết sai rồi chứ gì?”

“Đúng vậy, biết sai rồi.”

Khóe miệng Thành ca lại nhếch lên nụ cười: “Sớm biết vậy lần trước ta đã giáo huấn các ngươi kỹ hơn, như thế thì các ngươi sẽ thật sự hiểu được ta là ai.”

“Chuyện này quả thực là do ta thất sách, xin lỗi xin lỗi.”

Cách xin lỗi kiểu này đương nhiên hai Sư Yêu lão tổ không thể hài lòng.

Hai người bọn họ vốn còn rất cẩn thận, nhưng có lẽ vì phía sau có một đám cao thủ của U tộc đang đứng, còn phía trước mặt chỉ có mỗi một mình Khương Thành.

Có nhìn thế nào cung thấy đang ở thế trên cơ không thể thua.

Thế là cuối cùng cũng nhảy ra.

“Ngươi đáng chết!”

“Đi chết đi!”

Hai Thiên U Kim Giác Sư vừa định ra tay thì đã bị đám người U Giới và U Thiềm ở phía sau ngăn cản lại.

“Từ từ đã.”

“Hắn đã đến đay rồi mà còn ngang ngược được như vậy, lẽ nào còn muốn giữ lại cái mạng của hắn?” Hai Sư Yêu hoàn toàn không thể chấp nhận được.

U Giới xua tay.

“Giữ lại đương nhiên là không cần thiết phải giữ lại, nhưng mà có thể để Vu tộc giúp chúng ta ra tay mà.”

Nói xong, hắn nhìn sang Minh Đồng một cách đầy ẩn ý.

“Các ngươi không phải nói là không cấu kết với Phi Tiên môn sao, không phải cùng một bọn sao?”

“Bây giờ chính là cơ hội chứng minh đấy.”

“Giết chết hắn thì bọn ta sẽ tin.”

Lời này của hắn vừa nói ra, hai Sư Yêu mới tỉnh ngộ trở lại.

Không sai, rõ ràng Khương Thành chỉ có một mình, lại còn dám chế giễu bản thân, cũng có gan lắm.

Không chừng còn có thủ đoạn khác.

Vẫn nên cẩn thận hơn hết, chi bằng cứ để Vu tộc và hắn tự mình tương tàn trước.

Nếu như người chấp chưởng Vu tộc là Liêm Thiên thì chắc chắn sớm đã hạ lệnh vây công Khương Thành rồi.

Nhưng Minh Đồng thì không giống vậy.

Vị đại tế tư năm ấy đích thân mời Khương Thành gia nhập Vu tộc này từ từ thở dài một hơi.

Sua đó kiên định lắc đầu.

“Bọn ta từ chối.”

“Cái gì?”

Cho dù là U tộc hay là Sư tộc, toàn bộ đều cho rằng bản thân đã nghe sai rồi.

Vừa rồi đấm người Minh Đồng không muốn tiến công Phi Tiên môn cũng là từ chối khéo.

Bây giờ lại dám tỏ ý từ chối ngay trước mặt, thế này là ăn gan hùm mật gấu gì rồi đây?

Hai Sư Yêu lão tổ là người đầu tiên nhảy ra hỏi tội.

“Ta thấy các ngươi đã điên rồi.”

“Thật sự muốn đối đầu với U tộc sao?”

Đám cấp cao của U tộc là U Giới và U Thiềm cũng cười lạnh không thôi.

“Hừ, Vu tộc các ngươi xem ra không muốn tồn tại nữa rồi.”

Đối diện với sự uy hiếp của bọn họ, chư vị tế tư và thiên vu lặng lẽ đứng về phía sau Minh Đồng.

“Không phải bọn ta muốn làm kẻ địch với U tộc.”

“Mà là các ngươi ép bọn ta làm kẻ địch của các ngươi.”

Minh Đồng chậm rãi rút cốt trượng của mình ra, chỉ có điều không giống với Liêm Thiên, cốt trượng này của hắn có màu trắng.

Nơi có cốt trượng phát ra âm thanh trầm lắng như quyết ý của hắn.

“Quên nói với các ngươi, Khương Thành chính là đại tiên tri của Vu tộc.”

“Bảo bọn ta đối phó với đại tiên tri của tộc mình, bọn ta vẫn không thể làm được.”

“Đại tiên tri?”

“Hắn vậy mà cũng là tộc nhân Vu tộc à?”

Đám cấp cao của hai tộc đột nhiên kinh ngạc, nhưng mà ngay sau đó lại thở phào nhẹ nhõng.

Vu tộc bị U tộc khắc chế mà.

Khương Thành là tộc nhân Vu tộc, vậy có nghĩa là càng dễ đối phó hơn.

“Xem ra không hề hàm oan các ngươi, Vu tộc quả nhiên có cấu kết với Phi Tiên môn rồi.”

“Nếu đã như vậy rồi thì hôm nay sẽ là ngày diệt tộc của các ngươi.”

Hai Sư Yêu lão tổ sát khí bừng bừng, lại lần nữa khóa chặt lấy Khương Thành.

“Thứ đáng chết, hôm đó cáo mượn oai hùm, đúng là bị ngươi hù dọa cho rồi.”

“Làm ầm lâu thế, hóa ra ngươi cũng là một tộc nhân Vu tộc phế vật…”

Thành ca lắc ngón tay.

“Vu tộc không phải là phế vật.”

Nếu không phải bị hai tộc này khắc chết, sức chiến đấu của Vu tộc sẽ vô cùng cao.

Bên tai hắn vang lên tiếng truyền âm gấp gáp của Minh Đồng.

“Khương tiên tri, trận chiến này chúng ta không thể giành lấy chiến thắng một cách chính diện, chỉ có thể tránh mũi giao phong, vừa chiến vừa lui, tương lai đến suối nguồn thứ hai hội họp.”

“Trận đại chiến sau đó đừng day dưa với đối phương.

Thành ca còn chưa kịp đáp lời, hai Sư Yêu lão tổ đối diện đã trực tiếp phát động công kích đến.

“Cẩn thận!”

Đám Vu tộc phía sau đồng loạt kinh hô.

Chỉ là hình như đã muộn rồi.

Hai Yêu Sư lão tổ hận thấu Khương Thành, vừa lên đã tung sát chiêu.

Thiên địa xung quanh rõ ràng vẫn bình tĩnh không gì lạ, thậm chí hoa cỏ ngời mười trượng vẫn bay theo gió rất thường tình.

Nhưng Thành ca lại bị một tai nạn điên cuồng vô kể nhấn chìm lấy.

Hắn căn bản không thể nghe thấy tiếng của những tộc nhân Vu tộc phía sau, bởi vì bên tai hắn đang vang lên những tiếng sấm rền, gào thét, la hét… đủ thứ chói tai như thực chất.

Âm thanh đó thâm chí còn biến hóa quỷ dị thành những quang mang kịch liệt vô kể.

Thứ mà Sư Yêu thao túng vốn không phải quy tắc căn nguyên, nhưng cú kích này lại như hàng trăm môn quy tắc được gắn lại với nhau theo một cách thức kì dị, sau đó bộc phát ra uy năng gấp hàng trăm hàng ngàn lần.

Đối với việc thao túng lực thiên địa, ngự thiên thuật của cấp bậc Thánh Tôn sớm đã đạt đến mức xuất thần rồi.

Minh Đồng muốn đến giải cứu nhưng còn chưa chờ đến khi hắn kịp ra tay, phía trước đã xuất hiện một bức tường ngăn cách.

Đó là do U Thiềm cản trở.

“Ngươi thật sự cho rằng mình có tư cách đi giúp người khác hả, cứ lo mà nghĩ bản thân mình làm sao sống tiếp trước đi đã.”

Trong lúc không hay không biết, xung quanh Vu tộc đã xuất hiện một bức tường thành cao ngất ngưỡng.

Bức tường thành mình thường, đến Ngưng Mạch cảnh cũng đỡ được.

Nhưng vòng tường thành này là do ngự thiên thuật tạo nên, hiệu quả phong tỏa thậm chí còn hơn cả những cái nhà giam thật sự.

“Một người trong số các ngươi cũng đừng mơ mà sống tiếp.” U Giới giống như tuyên bố ý chỉ, mang theo sự uy nghiêm của kẻ bề trên đi sát sinh.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy hai Sư Yêu lão tổ ngã xuống.

Hai yêu hạch màu xanh ngọc thấp thoáng trong màu máu tự dưng từ trong yêu thể bọn họ phóng ra.

Sự kinh thiên động địa xung quanh Khương Thành sớm đã biến mất, tất cả mọi thứ vừa xảy ra cứ như ảo giác.

Hai yêu hạch đối diện dừng lại giữa không tung, thần hồn của hai Sư Yêu lão tổ thấp thoáng hiện ra, đúng là không biết nên làm gì cho hay.

Chương 2277: Người tiếp theo là ai?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Co dù là U tộc phía đối diện hau là Vu tộc phía sau đều muốn hỏi câu hỏi này.

Hai Sư Yêu lão tổ không phải đang chiếm thế áp đảo hai sao?

Không phải có thể nhẹ nhàng giết chết cái tên gọi là đại tiên tri này hay sao?

Sao lại đột nhiên đến cả yêu thể của bản thân cũng không cần rồi?

Đây là thần thông đặc biệt gì đây?

Cũng hết cách, lực thiên cũng hoàn toàn khắc chế Sư tộc.

Đây cũng xem như là một kiểu khắc chế tộc quần khác rồi.

Khương Thành cuối cùng cũng đã phá vỡ sự yên lặng.

“Thấy hai người bọn họ hét ghê lắm, ta còn tưởng là mang lại chút bất ngờ gì đó, kết quả là vậy à?”

Nhìn hai Sư Yêu lão tổ ở phía đối diện chết cũng không biết vì sao bản thân mình thua kia, hắn hận rèn sắt không thành thép mà lắc đầu.

“Với chút đạo hạnh này của các ngươi mà còn làm phô trương thanh thế, đây chẳng phải là lãng phí tình cảm của mọi người hay sao?”

Hai Yêu Sư lão tổ cố gắng giãy giụa, muốn thao túng yêu hạch trở lại cơ thể của mình.

Tuy nói rằng toàn bộ yêu lực, yêu hồn của bọn họ đều ở trong yêu hạch này, nhưng không còn yê thể thì vẫn không quen lắm.

Cơ mà điều khiến bọn họ kinh hãi đó là bọn họ lại chẳng thể cựa quậy được chút gì.

Yêu hạch lơ lửng giữa không trung giống như bị một cái kiềm gắp lại.

Lần này lực thiên của Thành ca không xuất hiện ở hình thái tia điện, thế nên bọ họ thậm chí còn không biết có chuyện gì xảy ra nữa.

Chỉ là mơ hồ có cảm giác nguy hiểm tột độ.

Toàn bộ bản thân từ hồn thức đến ý thức, tất cả cứ như con thỏ trắng bé nhỏ đang nằm ở miệng cọp, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắn một phát tan xương nát thịt.

“Ngươi!”

“Ngươi đã làm gì?”

Thành ca cười một cách giễu cợt: “Câu hỏi này của các ngươi hỏi cũng lạ quá ha?”

“Các ngươi ra tay với ta, ta đương nhiên phải ra tay với các ngươi rồi, các ngươi lại hỏi ta đã làm gì?”

Câu trả lời của hắn nói cũng như không.

Mọi người ngoại trừ việc mình đã biết ra rồi, những chuyện khác đều chả biết thêm gì.

Ngay khác sau, lực thiên của Thành ca trực tiếp ép lại gần thần hồn của hai người.

Nhưng lại nhìn thấy trên hư không, hai bóng dáng hư ảnh thần hồn trên không trung kia vặn vẹo móp méo một cách điên cuồng.

“Không!”

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên.

Nỗi đau đớn tột cùng phát ra từ sâu trong linh hồn, hoàn toàn không thua gì cực hình luyện hồn.

Hai Yêu Sư lão tổ thậm chí cảm thấy thần hồn ý thức của bản thân đang bị rút đi từng tí, đúng là thảm khốc.

“Không, dừng tay!”

“Còn không mau dừng tay!”

“Cứu bọn ta, mau cứu bọn ta…”

Đám cấp cao của U tộc ở phía sau hoàn toàn chết lặng.

Nếu đổi thành cao thủ của những tộc quần khác thì không chừng sẽ xông lên rồi.

Nhưng vẫn là câu nói đó, U tộc có thể chống lại một trận đại kiếp, những thói quen bản năng giữ được bản thân, trong lúc khó khăn thì sẽ ẩn mình quan sát, xác định chắc chắn sẽ thắng mới ra tay sớm đã ăn sâu vào tâm cốt rồi.

Toàn bộ bọn họ đều chau mày, nheo mắt, nhìn hai Sư Yêu lão tổ bị hành hình tại chỗ.

Giống như muốn từ đó để tìm ra được chân tướng và quy tắc, tìm ra được cách phá giải lỗ hổng vậy.

Thế cả cả cảnh tượng nhìn có vẻ có phần như trò cười.

Ở giữa là Khương Thành đang xử lí hai Sư Yêu.

Những người khác ở hai bên như bức tượng chẳng hề động đậy chút nào.

Không giống ở chỗ là tộc nhân Vu tộc bây giờ vẫn còn đang ở trong trạng thái khó tin.

Nhìn thấy chỗ dựa lưng không cứu bản thân mình, hai Sư Yêu lão tổ tuyệt vọng, chỉ có thể lựa chọn cầu cứu Khương Thành.

“Tha cho bọn ta đi!”

“Bọn ta sai rồi, đều là do bọn ta không đúng, bọn ta không nên đối địch với ngươi…”

“Vẫn mong người hãy tha tội cho bọn ta…”

Khương Thành đương nhiên sẽ không làm như thế.

Ối con mẹ nói, lần trước nếu không phải do không tìm được cái cớ thì các ngươi sớm đã chết vào mấy ngày trước rồi đấy biết chứ?

Để cho các ngươi sống thêm mấy ngày nữa lại còn không hài lòng sao?

“Không phải nói là cáo mượn oai hùm sao, không phải nói đại tiên tri của Vu tộc như ta là một phế vật hả? Bây giờ vừa hay để các ngươi trải nghiệm thử, lẽ nào sự công kích của một phế vật mà cũng không đỡ nổi?”

Hai Sư Yêu lão tổ đau khổ đến tột cùng, nào còn có thể thanh cao gì nữa.

Nếu được, bọn họ bây giờ thậm chí có thể dập đầu xuyên lòng đất luôn ấy.

“Không, không… bọn ta không muốn trải nghiệm nữa.”

“Bọn ta mới là phế vật…”

“Sau này không dám đối đầu với ngươi nữa…”

“Bọn ta bằng lòng làm đầy tớ, chí cầu mong có thể ở ẩn mà sống thôi…”

Bọn họ đúng là thành tâm thành ý.

Suy cho cùng thì khó khăn lắm mới sống được từ kỷ nguyên thứ hai đến bây giờ, nào có muốn chết như thế?

Chết hay cũng không bằng sống dở mà.

Chỉ thật đáng tiếc, Khương Thành không hề có hứng thú gì với nó.

“Hay là thôi đi.”

“Lần trước giáo huấn các ngươi một lúc, là do ta quá qua loa, lần này vẫn nên để cho các ngươi thưởng thức một chút.”

Nói xong, hắn lại gia tăng cường độ.

Hai viên yêu hạch cùng lúc xuất hiện những vết rạn chằng chịt.

Ngay sau đó có một tiếng rắc vang lên, yêu hạch vỡ tan thành bột.

Yêu lực và thần hồn cùng với ý thức chất chứa trong đó hóa thành làn khói xanh, tan đi mất.

Mọi người ở U tộc đối diện không hề nói lời nào.

Toàn bộ đều bị cảnh tượng đó làm cho khiếp.

Cảnh giới của hai Sư Yêu lão tổ là tầng lớp Thánh Tôn, vốn không hề yếu hơn bất kì một tộc lão nào.

Kết quả cứ chết như vậy chả có chút sức kháng cự, hoàn toàn là để người ta mặc giết.

Khương Thành rõ ràng chỉ xử lí hai người nhưng lại đủ để khiến bọn họ rớn lạnh.

Bức tường vây quanh cao ngất ngưởng bên ngoài không biết đã biến mất tăm mất dạng từ lúc nào.

Bây giờ người cần nghĩ cách chạy trốn là bọn họ chứ không phải là Vu tộc đang bị vây chết không giữ lại ai.

“Người tiếp theo là ai?”

Thành ca lắc lư kiếm trong tay, tuy trận chiến này căn bản không hề sử dụng kiếm thuật.

Nhưng khi nghe thấy năm chữ này, đám người Minh Đồng phía sau chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt còn máu nóng từ lâu dồn lên, run đến suýt chút rớt nước mắt tại chỗ.

U tộc ở phía đối diện mấy năm nay bắt nạt Vu tộc không ít.

Bọn họ cũng nhịn không ít, bị uy hiếp không ít.

Dưới sự chèn ép của Liêm Thiên và sự bắt nạt của U tộc, việc cúi đầu nhẫn nhục đã trở thành bản năng của bọn họ, thật sự giống như là nô bộc của bọn họ.

Bọn họ thậm chí còn sắp quên đi Vu tộc từng là na tra của giới tu luyện, là quần tộc khiến vô số người nghe thấy phải khiếp sợ.

Còn bây giờ, Khương Thành là đại tiên tri của Vu tộc cuối cùng đã thay bọn họ lấy lại khí phách trước kia.

Trước mặt bọn họ, U tộc xưa nay coi trời bằng vung giống như đám chim cút rụt đầu.

Đối mặt với sự khiêu khích của hắn lại không một ai đứng ra.

“Sao hả, không ai xuất chiến à? Không nể mặt ta chứ gì?”

Sắc mặt của Khương Thành trầm lại.

“Khụ!”

“Các hạ hà tất phải hùng hổ hăm dọa người khác?”

Tộc trưởng U tộc là U Giới mang sắc mặt xanh rờn run lên cầm cập, giống như cảm thấy như vậy quá uất ức.

Nhưng đến cả việc vừa rồi làm sao Khương Thành chiến thắng cũng nhìn không hiểu nổi.

Nào có dám tùy tiện ra tay, chỉ có thể nghĩ cách toàn thây rút lui.

“Bọn ta hôm nay đến đây chỉ là muốn xem thử tình huống thế nào, vốn không có địch ý.”

“Thiên U Kim Giác Sư không biết tự lượng sức, bọn ta cũng rất tức giận, các hạ giết rất tốt.”

“Nếu như ngươi cần, bọn ta cũng có thể áo giải hết toàn bộ Sư Yêu còn lại qua đây, để cho các hạ xử lí.”

Loại lời nói không biết mặt mũi này chọc cho đám cấp casao của Vu tộc suýt chút chửi thề tại chỗ.

Vừa rồi các ngươi đều la hét đòi diệt cả Vu tộc, bây giờ lại nói không có chút địch ý nào?

Nhưng mà còn chưa chờ bọn họ mở mồm la mắng, Thành ca đã mỉm cười.

“Cái gì, ngươi nói ngươi muốn đánh ta?”

“Được thôi, ta chiều!”

Nói xong, lực thiên của hắn thoáng chốc bao trùm lấy U Giới.

Chương 2278: Thế nào cũng là chết

Lần này đến lượt U Giới muốn mở mồm mắng chửi rồi.

Tai của ngươi có phải có vấn đề không vậy, nghe không rõ lời à?

Nhưng thật đáng tiếc, hắn đã không còn cơ hội này nữa rồi.

Lực thiên vừa xuất ra, ngự thiên thuật của hắn căn bản đã không còn đất dụng võ nữa rồi.

Tinh hạch kim cương lập tức đã bị cưỡng hành lấy ra, tiên thể mất đi tất cả sức mạnh, mềm nhũn rồi ngã xuống.

Lần này Thành ca không cho hắn có cơ hội nói gì cả.

Tia lửa xoẹt qua một đường hủy diệt tinh hạch kim cương kia.

Mang theo cả thần hồn và ý thức bên trong đó cùng tiêu tán không còn gì.

Những người xung quanh đều ngây ra như phỗng.

Tộc nhân U tộc tuy không nhiều, nhưng có được sự gia trì đặc biệt của ngự thiên thuật nên là một tộc quần rất khó trêu vào ở Khư giới.

Là tộc trưởng, thật ra sức chiến đấu của U Giới chỉ đứng sau Cổ Thánh, vượt xa Thánh Tôn bình thường.

Nhưng bây giờ hắn cứ vậy mà không còn nữa.

Cả một quá trình chẳng có chút sóng gió, chỉ đơn giản như giết một con kiến vậy thôi.

Đám người của Vu tộc ở phía sau thậm chí còn quên mất phải phát ra tiếng, còn đám cấp cao của U tộc ở phía đối diện lúc này thì đứng run lẩy bẩy.

Không phải bọn họ không muốn chạy, mà là cách giết người này của Khương Thành khiến bọn họ đến cả dũng khí để bỏ chạy cũng chẳng có.

“Tiếp theo ai lên đây?”

Sau khi tiêu diệt U Giới, tầm mắt Thành ca lại rơi trên người những người khác.

Trên thực tế thì lực thiên vốn không thể nào sử dụng một cách vô hạn được.

Thúc động loại sức mạnh này sẽ không ảnh hưởng đến mấy thứ như tiên lực thần hồn, nhưng bản thân thần thể sẽ xuất hiện sự mệt mỏi nguyên thủy nhất - sự hao tổn thể lực.

Thực lực đến được cấp bậc như Khương Thành rồi, chuyện mệt mỏi đã trở thành một từ ngữ rất xa lạ.

Nhưng nếu thật sự có xuất hiện thì muốn hồi phục lại cũng không dễ dàng gì.

Cũng mày mà mấy chục cao thủ U tộc ở trước mặt kia hắn vẫn có thể xử lí.

Đối diện với sự khiêu chiến của hắn, mấy mươi người này hận không thể đào luôn một cái hố tại chỗ để trốn vào, hoặc là biến thành một người vô hình chẳng hạn, đừng bao giờ để bị chú ý đến.

Trước đó đến Vu tộc ngông cuồng biết bao nhiêu thì bây giờ lại sợ hãi bấy nhiêu.

Nhìn thấy trước mắt chẳng ai chịu lên, Thành ca vô cùng bất mãn.

“Sao thể, lại không nể mặt ta nữa rồi chứ gì?”

Trong lòng mọi người điên cuồng chửi rủa.

Vừa rồi tộc trưởng U Giới chỉ mới “nể mặt” ngươi đó, kết quả đã trực tiếp bị cưỡng hành biến thành khiêu khích rồi bị người giết luôn rồi.

Đối diện với một người không nói lí lẽ như ngươi đây ai còn dám lên tiếng nữa?

“Được thôi, xem ra U tộc các ngươi đều rất e dè thận trọng.”

Thành ca quay đầu nhìn đám tế tư Minh Đồng của Vu tộc ở phía sau.

“Nếu người ta đã không chủ động như vậy rồi thì chúng ta giúp bọn họ chủ động đi.”

“Các ngươi đến chọn một người đi.”

E dè? Không chủ động?

Thế này người không biết còn đang tưởng là chọn người để gọi chuyện nữa kìa.

Toàn bộ đám tộc nhân Vu tộc ở hiện trường đều có phần không biết phải làm sao, hoàn toàn không thể theo kịp được tiết tấu của Khương tiên tri.

Để ta chọn một người, ý là sao ấy nhỉ?

Một thiên u phía sau Minh Đồng thử chỉ vào U Thiềm.

“Vậy hay là, chọn hắn vậy?”

U Thiềm bị chỉ vào nhất thời tức giận.

Bây giờ hắn quả thực rất sợ Khương Thành, nhưng từ trong tâm cốt, Vu tộc ở trước mặt hắn vẫn chỉ là một sự tồn tại như nô bộc mà thôi.

“Ngươi muốn tìm cái chết à? Lại dám chỉ vào ta…”

Lời nói còn chưa kịp dứt, lực thiên đã bao trùm sang.

Tinh hạch kim cương của hắn bị móc ra chẳng chút hồi hộp gì, sau đó lại một tia lửa lóe lên rồi chết ngay tại chỗ.

Vị tộc lão U tộc vừa rồi còn nghênh ngang hống hạch cứ như vậy mà theo gót chân tộc trưởng.

Những người còn lại kia của U tộc đều bị dọa cho tè luôn.

Cả đời này của bọn họ cũng chưa từng phải trải qua một ngày kinh khủng đến như thế.

Cứ bùm một phát là chết, không có chút sức kháng cự, chuyện này đúng là một cơn ác mộng hoang đường mà.

Nhưng Khương Thành thì vốn không có ý định dừng lại.

“Người tiếp theo, còn có ai muốn nhảy ra xuất chiến không?”

Đám cao thủ U tộc ở phía đối diện nhao nhao lùi về sau mấy bước.

Bọn họ hoàn toàn không có ý định sẽ hợp sức lại để đánh Khương Thành, bởi vì sự chênh lệch thực lực quá mức bày cả ra đó.

Nhìn thấy bọn họ lại không dám lên tiếng nữa, Thành ca chỉ có thể lần nữa quay đầu về phía sau hỏi Vu tộc.

“Các ngươi cảm thấy lần này nên chọn ai?”

Có được kinh nghiệm U Thiềm bị giết khi nãy, đám tộc nhân Vu tộc cuối cùng cũng hiểu ra được ý của việc chọn người rồi.

Đây là để cho bản thân quyết định người tiếp theo đi chết là ai đây mà!

Nghĩ đến đủ loại uất ức phải chịu trước kia, mọi người đúng là muôn ngàn cảm xúc ngốn ngang.

U tộc từng tác oai tác quái giờ đây phải để bản thân chi phối vận mệnh?

Toàn bộ tất cả những tộc nhân Vu tộc ở hiện trường đều hưng phấn cả lên.

Ngay khắc sau, Thành ca đã bị nhuwnxh tiếng la gào phẫn nộ tích lũy đã lâu nay nhấn chìm.

“Hắn!”

“Ta chọn hắn!”

“Còn cả hắn kia nữa!”

Mấy mươi người cấp cao còn lại của U tộc đều bị chỉ đến mấy lần.

Lần này đúng là khiến bọn họ sợ kinh người.

“Không, không được giết ta!”

“Bọn ta sai rồi!”

Có người trực tiếp xụi luôn tại chỗ, còn có người dứt khoát lựa chọn rời đi.

Nếu như bọn họ có mấy trăm người thì Khương Thành có thể còn không theo kịp được.

Cơ mà chỉ có mấy người chạy thế này, Thành ca chỉ cần dùng Thái thượng hóa đạo quấy nhiễu một tí, sau đó chia lực thiên thành mấy phần.

Thế là hư không vốn chả có gì, rất nhanh sau đó đã rơi lộp độp bốn thi thể.

Những cấp cao khác muốn bỏ chạy của U tộc đều lạnh thấu xương.

Bọn họ đã hoàn toàn hiểu được cảnh ngộ của bản thân, đây chẳng khác gì với việc lên đoạn đầu đài cả.

Tính mạng chỉ nằm trong một suy nghĩ của đối phương.

Bịch bịch, toàn bộ hai mươi một tộc lão còn lại của U tộc đều quỳ cả xuống.

Dập đầu lộp độp trên đất.

“Tha mạng!”

“Tha mạng cho ta!”

“Bọn ta sai rồi, lúc trước là do bọn ta không đúng!”

“Bọn ta bằng lòng trả giá, chỉ cần tha cho bọn ta một mạng này là được.”

Đám người của Vu tộc ở hiện trường chỉ cảm thấy đám mây đen trong lòng nhiều năm nay đều được quét sạch cả.

Nhìn thấy cảnh tượng này phải nói là hả dạ vô cùng.

“Các ngươi còn muốn được sống à?”

“Ta khinh! Có thể để cho các ngươi được toàn thây đã là nhân từ lắm rồi.”

“Lúc trước đã làm gì hả, trong lòng không đếm thử sao? Bây giờ xin lỗi nhận sai không chê muộn à?”

“Lúc trước chẳng phải còn đòi diệt toàn tộc ta hử? Sao không tiếp tục điên cuồng coi!”

Thành ca cũng chẳng dự định sẽ để lại ai cả.

Vừa định xử lí sạch sẽ toàn bộ thì lại có một ý nghĩ mới hiện ra.

Vu thuật của Vu tộc thật ra còn có uy lực hơn cả ngự thiên thuật, hơn nữa còn kì dị khó lương, khó phòng hơn cả.

Nếu tính ra thì lực sát thương của bọn họ thậm chí còn hơn cả linh kỹ chân chính.

Nhưng mà Vu thuật vẫn còn một thiếu sót rất lớn, đó là điều kiện để thi triển khá khiêm khắc.

Chỉ cần đối phương có thể làm loạn lực thiên địa xung quanh thì sẽ có cơ hội cắt ngang vu thuật, tạo nên phản phệ.

Nếu như khi tộc nhân Vu tộc thi triển vu thuật có được đám vệ sĩ xung quanh giúp đỡ bọn họ ổn định lực thiên địa xung quanh thì đó chẳng phải là sự bù đắp thiếu sót một cách hoàn hảo hay sao?

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn sang hai mốt cao thủ còn lại của U tộc bằng ánh mắt có phần bất lương.

“Các ngươi muốn sống, cũng không phải không có cơ hội.”

Lời này vừa nói ra, đám cao thủ đang ở trên nền đất của U tộc đều có phần khó tin.

Thật sự tha cho bọn ta à?

“Đa tạ Khương tiền bối khai ân.”

“Khương tiền bối đúng là lòng dạ từ bi.”

“Sau này bọn ta nhất định sẽ an phận, nghe theo mệnh lệnh của ngươi…”

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng bọn họ lại nghĩ sau khi rời khỏi đây phải làm sao để mang cứu binh đến báo thù.

Nhưng mà những tộc nhân Vu tộc ở xung quanh thì lại sốt ruột cả lên.

“Đại tiên tri, không thể tha mạng cho bọn họ được đâu!”

“Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, nếu không tương lai bọn họ chắc chắn sẽ báo thù.”

“Phải đó, không thể giữ lại hậu hoạn!”

Chương 2279: Cách dùng đúng đắng của tọa kỵ

Mấy đạo lí này đương nhiên Khương Thành hiểu cả, hơn nữa còn hiểu hơn cả tộc nhân Vu tộc nữa cơ.

“Nhổ cỏ tận gốc tàn khốc biết bao chứ, trời cao có đức hiếu sinh mà, chúng ta phải khiến cả Khư giới tràn ngập tình thương mến thương chứ.”

Nếu như những gười quen của hắn có mặt ở đó thì chắc chắn đã không còn sức đâu mà phốt nữa rồi.

Trước đây nhiều kẻ địch như vậy cũng chưa từng thấy một tên “trùm diệt phái” như ngươi mềm lòng hay nhân từ bao giờ.

Đám cấp cao của U tộc vui mừng hớn hở.

Trong đầu đã đang thầm chế giễu, xem ra người này cũng cổ hủ vậy ư?

Sau đó bọn họ đã nghe được yêu cầu của Khương Thành.

“Các ngươi phóng thần hồn của bản thân ra, kí một khế ước với Vu tộc, cam tâm tình nguyện làm tọa kỵ cho bọn họ thì có thể sống sót.”

“Thế nào, ta đủ khoan dung rồi ha?”

Tất cả U tộc đều không thể vui nỗi.

Mọi người của Vu tộc xung quanh sau khi trải qua một chốc lát kinh ngạc thì bật cười lên.

“Ha ha ha, trở thành tọa kỵ của chúng ta?”

“Yêu cầu này sáng tạo đó, không hổ là đại tiên tri.”

“Hóa ra người cũng có thể làm tọa kỵ sao?”

“Đương nhiên là có thể rồi, chỉ cần có thần hồn, có thể kí được khế ước là được, càng huống hồ gì U tộc cũng có phải nhân loại đâu.”

“Ha ha, trong các ngươi ai bằng lòng làm chủ nhân của bọn họ hể, dù sao thì ta cũng không bằng lòng đâu.”

“Vậy thì để ta, nghĩ lại sắp có được một tọa kỵ hình người thì cũng có phần kích động đấy…”

Hai mươi mốt tộc lão U tộc đang quỳ dưới nền hận không thể mở miệng chửi thề.

Ngươi mới là tọa kỵ á, toàn bộ cả nhà ngươi đều là tọa kỵ!

Nhưng trước mặt Khương Thành bọn họ nào dám?

Chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nói về điều kiện, thử để Khương Thành thu hồi lại suy nghĩ.

“Yêu, yêu cầu này có phải hơi quá đáng rồi không?”

Yêu câù này há chỉ là quá đáng chứ, đúng là sống không bằng chết mà.

Chưa nói đến sự tủi nhục khi làm tọa kỵ nữa.

Khế ước tiên thú làm tọa kỵ vốn đã là một chuyện hà khắc rồi.

Đến lúc đó, đối phương chỉ cần một ý nghĩ đã có thể khiến bản thân mình vạn kiếp bất phục rồi, tính mạng hoàn toàn nằm trong bàn tay của đối phương.

Muốn trị thế nào thì trị thế ấy, còn không bằng nô bộc nữa.

Nào còn chút quyền tự chủ nào nữa?

Nguyên Tiên giới nhiều cao thủ đại năng như vậy, nhưng có tọa kỵ phổ biến cũng phải thấp hơn bản thân mình hai ba đại cảnh giới cơ.

Còn về kiểu chênh lệch lớn như vậy, nào giờ là kiểu cùng nhau quật khởi trưởng thành, có cảm tình chứ đa phần chẳng phải là kí kết khế ước gì.

Không có mấy yêu thú nào muốn suy tàn đến bước này, bọn họ thậm chí thà chết nữa kia.

Chứ đừng nói đến U tộc trước đây vẫn luôn đè đầu cưỡi cổ Vu tộc.

Chuyện sau khi địa vị bị đảo ngược này, rồi lại tiếp tục nhận đãi ngộ như một minh tinh hết thời, đương nhiên bọn họ không thể chấp nhận được rồi.

“Vẫn mong ngươi hãy thay đổi yêu cầu đi ha?”

“Những chuyện khác bọn ta đều đồng ý cả.”

“Phải đó, tốt xấu gì bọn ta cũng là cao thủ một phương, làm toạ kỵ thì vô lí quá…”

“Cái gì?”

Thành ca làm như kiểu không hiểu được cảm giác của bọn họ vậy.

“Các ngươi là cao thủ một phương luôn?”

“Vậy được quá, ta thích cọ xát với cao thủ lắm, tiếp theo là ai đây?”

Tiếp đó chẳng có ai dám lên cả.

Trong lòng đám U tộc đều buồn bực mắng nhiếc

Nhưng đối diện với sức uy hiếp sáng ngời của Thành ca, bọn họ ngoại trừ chết thì chỉ có phục tùng.

Nhưng cuối cùng, toàn bộ hai mươi mốt cao thủ U tộc ở hiện trường cũng đã lựa chọn phục tùng.

“Bọn ta đồng ý.”

“Bọn ta bằng lòng làm toạ kỵ cho Vu tộc.”

Nói thật lòng thì cũng do thói quen tộc quần kiểu ở ẩn của U tộc thôi.

Đối với bọn họ mà nói, có thể tiếp tục sống là quan trọng hơn tất cả rồi.

Nếu đổi thành những tiên nhân khác, đa phần thà tự bạo còn hơn phải chấp nhận sự sỉ nhục này.

Nhìn thấy bọn họ đồng ý, thế là Thành ca nhìn Minh Đồng một cái.

“Các ngươi chọn ra hai mốt người đi!”

“Được được được!”

Minh Đồng cười ha ha gật đầu.

Bây giờ hắn đã bái phục vô kể.

Bái phục bản thân mình năm ấy.

Nếu không phải bản thân mình vẫn luôn ủng hộ Lam Đề, nếu không phải bản thân một mực bảo Khương Thành làm đại tiên tri của Vu tộc thì căn bản Vu tộc sẽ không có được thời khắc ngóc đầu trở lại.

Không chừng bây giờ đã bị diệt tộc luôn rồi.

Do mọi người cũng chẳng hào hứng mấy với toạ kỵ hình người nên rồi hai mốt người rất nhanh cũng đã được chọn ra.

Hơn hai mươi người báo danh để làm "kỵ thủ" này vẫn là vì để trút giận cho những oán hận mấy năm nay, vốn cũng chẳng nghĩ nhiều.

Khương Thành nhìn thấy Minh Đồng không ở trong danh sách này thì lắc đầu.

"Lão nhân gia ngươi còn khiêm nhường gì đấy?"

Minh Đồng cười mím chi nói: "Ha ha ha, lão hủ đây không cần toạ kỵ, không góp vui đâu."

Khương Thành xua tay: "Không được không được, cuộc vui này ngươi nhất định phải góp mặt. Là một đại tế tư phải làm gương chứ."

Chủ yếu là do Minh Đồng là đại tế tư, bên cạnh không có vệ sĩ cũng không được.

Nhìn thấy hắn cứ yêu cầu mãnh liệt, Minh Đồng lúc này mới dở khóc dở cười mà đồng ý.

Quá trình hai mươi mốt tế tư của Vu tộc và hai mươi mốt tộc lão của U tộc kí kết khế ước tiên thú vốn không có sóng gió gì.

Bởi vì có Khương Thành ở một bên giám sát.

U tộc muốn làm màu cũng chơi không được.

Sau khi cả nghi thức này kết thúc, hiện trường lại vang lên tiếng hoan hô.

"Cuối cùng chúng ta cũng có thể nở mày nở mặt rồi!"

"Từ nay về sau, U tộc sẽ không thể hiếp đáp chúng ta nữa."

"Không phải chỉ có U tộc, những tộc quần khác cũng không được."

"Không sai, đại tiên tri đã trở lại rồi, tất cả đều tốt rồi…"

Khương Thành nhanh chóng phát hiện ra giá trị thống trị của bản thân đang dâng cao.

Số lượng Vu tộc ở suối nguồn thứ nhất lên đến hơn ba trăm ngàn.

Mà những người này đa phần đều từ Đạo Thần trở lên, Thánh Chủ cũng không dưới chục ngàn người.

Sự công nhận của bọn họ dành cho Khương đại tiên tri trong lòng bọn họ đã dâng tràn, hoàn toàn xem hắn như là thủ lĩnh, không cần nghĩ cũng biết hiệu quả thế nào rồi.

Mà đám tế tư và thiên vu có được toạ kỵ kia, có người đã hung hăng cho toạ kỵ của mình bạt tai rồi.

Thành ca vừa nhìn đã thấy không được rồi.

Thế này lỡ quất chết rồi chẳng phải quá lãng phí hay sao?

Hắn lập tức đứng ra sửa chữa cách sử dụng sai toạ kỵ của mọi người.

“Vu thuật của các ngươi cần sự ổn định của thiên địa xung quanh, toạ kỵ có thể giúp các ngươi làm hộ vệ.”

Dưới sự nhắc nhở và chỉ điểm của hắn, mọi người mới như được khai sáng.

“Hoá ra còn có thể như vậy?”

Cũng không phải bọn họ ngốc, mà là trước đó ai lại nghĩ bản thân có thể có được một tọa kỵ có thực lực hoàn toàn không thua gì thực lực của bản thân.

Hơn nữa tọa kỵ này còn tinh thông ngự thiên thuật, vừa hay có thể thao túng lực thiên địa.

Hai mươi mốt người có được tọa kỵ nhất thời trở nên vui tươi hớn hở, cười ra mặt.

“Ôi vãi, vậy sau này mang theo tọa kỵ ta há chẳng phải chẳng còn góc chết luôn rồi?”

“Ha ha ha, có sự bổ trợ của ngự thiên thuật ở bên cạnh ổn định thiên địa, chúng ta căn bản không sợ bị phản phệ nữa rồi.”

“Tọa kỵ hoàn toàn chịu ý chí chi phối của chusg ta, cũng không cần lo nó có lòng phản bội.”

“Chuyện này đúng là thêm được một thần binh xuất thế!”

Đến cả Minh Đồng cũng khó che được nụ cười vui tươi trên gương mặt: “Ngày sau khi thi triển Vu thuật, cơ hội thành công tăng lên, đúng là đa tạ Khương tiên tri đã thành toàn.’

Hắn xem như đã hiểu được vì sao vừa rồi Khương Thành cứ buộc mình phải nhận lấy một người rồi.

Nếu không thì một đại tế tư như hắn tương lại sẽ không còn mặt mũi gì nữa rồi.

Vu tộc thêm vào tổ hợp một một của U tộc, vậy hiệu quả sẽ không thể nào kém rồi.

Nhất thời, sự bái phục của mọi người dành cho Khương Thành lại tăng lên một bậc.

Chương 2280: Tiên U trì

Những người có được tọa kỵ thì mừng rỡ như điên, còn những người không có thì ngưỡng mộ vô cùng.

Đặc biệt là những tế tư rõ ràng lúc đó có cơ hội lại cứ chủ động khước từ lại càng vỗ ngực dậm chân, hối hận vô kể.

“Đây đây đây, đây là chuyện tốt, ta thế mà lại bỏ lỡ?”

“Tương lai những người có tọa kỵ bọn họ, cách chiến đấu cũng thay đổi rồi, bọn ta há lại lỗi thời?”

“Đại tiên tri ngươi sao không nói sớm chứ?”

“Nếu mà nói sớm thì vừa rồi có nói gì ta cũng sẽ giành một người.”

Rất nhiều người thậm chí còn nhìn sang thi thể của sáu người U Giới ở trên mặt đất, thầm bực bội.

Đáng tiếc, quá đáng tiếc rồi.

Đó là sáu tọa kỵ cực mạnh đó!

Cứ vậy mà bị giết chết rồi.

À đúng rồi, còn có hai Thiên U Kim Giác Sư bị giết nữa, vốn cũng có thể làm tọa kỵ mà!

Suy cho cùng thì Kim Giác Sư cũng biết ngự thiên thuật.

Khương Thành đương nhiên sẽ không lãng phí huyền tinh để hồi sinh cho mấy người này, nhưng khi nghe mấy lời nghị luận của mọi người cũng nghĩ đến được điểm gì đó.

"Ở đây hết tọa kỵ rồi, Tiên U trì bên kia chẳng phải có rất nhiều sao."

Tiên U trì là nơi đất ở của U tộc, nằm ở thượng du của Vu tộc.

Lần này chỉ có hơn hai mươi Thánh Tôn cấp cao của U tộc sang đây, Tiên U trì bên đó còn có hơn ngàn tộc nhân nữa.

Nghe đến câu này, tất cả những tộc nhân Vu tộc ở hiện trường đều nhịn không được mà hoan hô lên.

"Đúng! Còn có ở Tiên U trì nữa!"

"Biến tất cả bọn chúng thành tọa kỵ!"

"Ha ha, đại tiên tri thật sự đúng là một lời nói khai sáng người trong mộng!"

"Lần này ai cũng đừng mong mà tranh với ta!"

"Nhất định ta phải có một tên…"

Đối với việc tiến công Tiên U trì, chẳng ai cảm thấy có gì không thỏa cả, suy cho cùng thì vừa rồi Vu tộc cũng suýt chút bị U tộc tiêu diệt rồi.

Nếu không phải Khương Thành quay lại một cách cường thế thì địa vị của Vu tộc cũng chẳng tốt hơn làm tọa kỵ là bao.

Hai mươi mốt tọa kỵ mạnh nhất đã có chủ rồi, số lượng cấp bậc Thánh Chủ, Đạo Thần còn lại cũng có hạn.

Vì để tìm được sinh cơ, rất nhiều tộc nhân Vu tộc chưa chờ được mệnh lệnh đã xông đi rồi.

Khương Thành với Minh Đồng cũng đuổi theo không kịp.

Khi mấy tộc nhân Vu tộc này đến Tiên U trì trước tiên thì lại phát hiện ra chuyện vui bất ngờ hơn.

Bởi vì còn có hơn bốn trăm Thiên U Kim Giác Sư cũng ở đây.

"Ha ha, giành không được U tộc thì giành một Kim Giác Sư cũng được."

“Cút qua bên đi, có thể đến lượt ngươi sao?”

“Ta không quan tâm, dù sao thì tên rác rưởi U Đố kia nhất định phải là của ta, năm đó hắn đã làm gì với ta chứ, các ngươi đã tận mắt nhìn thấy mà…”

Khi Vu tộc giết sang, đám U tộc và Thiên U Kim Giác Sư ở lại Tiên U trì vẫn còn đang chờ đợi tin tốt lành nữa.

Bên trong cũng nhộn nhịp tiếng nói như vậy.

“Lần này Vu tộc bị ép đi tiến công Phi Tiên môn, không biết có thể sống sót được bao nhiêu?”

“Ha ha, hi vọng đừng chết hết, nếu không tương lai sẽ chẳng còn thú tiêu khiển nữa rồi.”

“Nghe nói Khương Thành kia và Vu tộc cũng có chút dây mơ rễ má, bắt bọn họ tự mình tương tàn như thế có phải chúng ta xấu xa quá rồi không?”

“Có sao, cho dù là ở Nguyên Tiên giới hay là Khư giới chẳng phải cũng đều vậy à?”

“Đó chỉ là độ mạnh hơn tí thôi ha ha ha!”

“Bên ngoài có tiếng gì vậy?”

“Là Vu tộc, toàn bộ Vu tộc đã sang đây rồi!”

“Cái gì?”

Khi đám tộc nhân U tộc và Kim Giác Sư nhanh chóng ra bên ngoài Tiên U trì mới phát hiện nơi đây đã bị vây chặt như nêm rồi.

“Những tộc nhân Vu tộc muốn làm gì chứ?”

“Lẽ nào là tiến công Phi Tiên môn rồi chạy đến đây thỉnh công lãnh thưởng à?”

“Thật là đáng thương…”

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ Vu tộc lần này đến đây là để tiến công mình.

Suy cho cùng thì trong nhận thức của bọn họ, Vu tộc chính là thứ bị mình khắc chế tự nhiên.

Ngoại trừ lấy lòng và phục tùng bản thân ra thì không thể làm được chuyện khác nữa.

“Đám rác rưởi các ngươi đến đây làm gì, Tiên U trì cao quý là nơi các ngươi có thể đến gần à?”

“Chán sống rồi à?”

“Gì ấy nhỉ, đại tế tư Minh Đồng của các ngươi đâu, còn không mau lăn ra đây đền tội?”

“Lần này xông vào Tiên U trì các ngươi thấy đáng tội gì hả…”

Đám tộc nhân Vu tộc bên ngoài ngơ ngác nhìn nhau, sau đó bật cười lớn liên tục.

“Ha ha ha, các ngươi còn tưởng là trước đây nữa à?”

“Lại còn dám hỏi bọn ta đáng tội gì?”

“Ta khuyên các ngươi nên ngoan ngoãn nằm xuống đấy, nếu không thì lát nữa sẽ phải chịu khổ đấy.”

Những người của U tộc có hơi nghi ngờ phải chăng đã nghe sai rồi.

Đám tộc nhân Vu tộc uống nhầm thuốc rồi, tinh thần loạn theo rồi sao?

Lại dám nói mấy lời này với mình à?

“Các ngươi chán sống rồi sao, muốn chết chăng?”

“Xem ra trước đây còn chưa giáo huấn đủ các ngươi đây mà!”

Mấy chục tộc nhân U tộc ở phía trước đã thúc động ngự thiên thuật tấn công về phía Vu tộc rồi.

Trong mắt bọn họ, Vu tộc vốn có thể tùy ý trừng trị.

Nhưng sau đó, cảnh tượng mấy chục ngàn người hoảng hốt chạy trối chết, tiếng hét vang thảm thiết dưới sự tấn công của bọn họ chẳng hề xảy ra.

Lực thiên địa vừa mới bị điều động đã đột nhiên bị trói buộc lại, ngay sau đó là mấy chục tiếng tia điện xoẹt vang, đánh bọn họ ngã phịch từ trên cao xuống.

Bóng dáng Khương Thành từ từ xuất hiện ngay trước trận.

Theo đó là đám người có “toạ kỵ” Minh Đồng đi theo.

Ban đầu Khương Thành nói bảo U tộc làm toạ kỵ chỉ là tiện mồm nói thế thôi, mục đích chủ yếu vẫn là để bọn họ biến thành công cụ bổ trợ chiến đấu cho Vu tộc.

Đáng tiếc là trước đây U tộc làm những chuyện quá sức quá đáng, bây giờ mấy tế tư Vu tộc này đúng thật sự dùng bọn chúng như những "toạ kỵ chân chính" rồi.

Đám cấp cao bị cưỡi kia có người nằm sấp trên nền đất, có người thì dứt khoát hoá thành dạng yêu thú.

Trong mắt bọn họ vốn không còn sự bất cam, thứ còn lại chỉ có sự trống rỗng và tê liệt.

Cho dù là người có ý chí kiên định thì cũng chỉ có thêm chút nhục nhã theo bản năng mà thôi.

Khế ước toạ kỵ vốn đã có hiệu quả này rồi.

Yêu thú dù có sa vào tình cảnh làm toạ kỵ, tốt xấu gì cũng có thể duy trì ý thức của mình.

Nhưng vạn vật có được tất có mất.

Toàn bộ thần hồn tiên lực và ý thức của U tộc đều tụ hội hết cả trong tinh hạch kim cương, chuyện này đương nhiên mang lại một ưu thế rất lớn.

Ví dụ như tiên thể bị hủy hoại cả rồi cũng có thể duy trì được sức chiến đấu mạnh mẽ, ví dụ như muốn công đánh bất kì một hạng nào cũng đều có thể tiến hành được nhiều cách khác nhau, sức phòng ngự kinh người.

Nhưng tinh hạch kim cương này cũng có nhược điểm.

Đó chính là sau khi thần hồn bị ép kí kết khế ước, đến cả những ý thức và tiên lực chứa trong tinh hạch kim cương cũng đều chịu ảnh hưởng hết, đều để cho đối phương làm chủ.

Mà ý thức khi bị làm chủ rồi thì hậu quả mang theo chính là hoàn toàn trở thành con rối công cụ cho Vu tộc.

Cảnh tượng này đối với ngàn tộc nhân U tộc là một cú sốc, đúng là mang tính hủy diệt.

"Tộc lão!"

"Có chuyện gì vậy?"

“Sao lại thành như vậy?”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy những cao thủ tiền bối có thực lực thông thiên này sa sút đến mức làm “tọa kỵ”, trong lòng bọn họ tan nát giống như bị đạn hạt nhân xuyên qua, cả người đều rơi vào trạng thái mơ hồ không biết phải làm sao.

“Chuyện này làm sao có thể, nhất định là giả!”

“Huyễn tưởng, đây nhất định là ảo giác chứ gì?”

“Ta không tin!”

“Không…”

Bọn họ nắm chặt tay gào thét, nhưng mà cũng đâu thể thay đổi được kết cục đã định sẵn.

Thành ca không cho bọn họ cơ hội để thương cảm bao lâu.

Sau khi nhanh chóng xử lí mười mấy tên đi đầu, hơn ngàn tộc nhân U tộc còn lại rất nhanh đã thất thủ.

Còn hơn bốn trăm Thiên U Kim Giác Sư kia cũng theo bước chân họ.

Bọn họ vốn còn chà xát tay, ôm mộng định đánh về Thiên Sư cốc, trả thù Phi Tiên môn, bây giờ cũng xem như tỉnh mộng rồi.

Chương 2281: Thượng du có khách đến

Sau khi Vu tộc hoàn toàn tiếp nhận tọa kỵ, hai quần tộc U tộc và Thiên U Kim Giác Sư đã xem như chỉ còn lại danh nghĩa.

Mà Khương Thành cũng không hề rảnh rỗi.

Hắn trở về Thiên Sư cốc, trực tiếp hạ lệnh di cư.

“Cái nơi như Thiên Sư cốc này làm sao xứng được với địa vị của Phi Tiên môn chứ, không phải là nơi nên ở lâu, tiếp theo chúng ta có thể đến U trì rồi.”

Đám người Nguyên Chân và Mông Thuần vẫn chưa biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì đây nè.

Bọn họ thậm chí còn không biết Thành ca từng ra ngoài một chuyến nữa.

Nghe thấy cái mệnh lệnh này, một đám trưởng lão và đệ tử của Phi Tiên môn đều ngu người chẳng hiểu ra sao.

“Hả? Khương chưởng môn tính tấn công U tộc sao?”

“Có khi nào nhanh quá rồi không?”

“Thực lực của U tộc lợi hại hơn Thiên U Kim Giác Sư nhiều lắm, có cần tính kế lâu dài một chút không?”

“Mặc dù ta nghe nói trước mắt Kim Giác Sư cũng dừng ở Tiên U trì, nhưng U tộc và chúng ta vẫn chưa có xung đột trực tiếp nào cả.”

Khương Thành lắc lắc ngón tay, sửa lại lời của bọn họ.

“U tộc đã bức bách Vu tộc đến tấn công chúng ta rồi, sao có thể xem như chưa có xung đột trực tiếp được chứ?”

“Cái gì?”

Mọi người lập tức sợ hãi cực kỳ.

“U tộc muốn tấn công chúng ta?”

“Hơn nữa còn ép buộc Vu tộc đến đây nữa?”

“Vậy, chúng ta nên làm sao đây?”

“Vậy nên Khương chưởng môn tính chủ động tiến công, quay ngược lại trực tiếp chiếm lấy sào huyệt Tiên U trì của đối phương sao?”

Khương Thành lại lắc ngón tay một lần nữa.

“Chúng ta không cần tiến công nữa rồi.”

Nói xong câu này, Thành ca châm một điếu thuốc rồi chậm rãi hút một hơi.

Bấy giờ, dưới ánh mắt chăm chú lo lắng sốt vó của mọi người, hắn vô cùng ra vẻ nói: “Tiên U trì, đã bị ta đánh chiếm rồi.”

“Cái gì?”

Cả đám người ở trong điện đều bị cái tin tức này làm cho đơ người.

“Đã đánh chiếm được rồi á?”

“Đánh chiếm được lúc nào thế, sao bọn ta chẳng biết gì hết vậy?”

“Chuyện này quá đột ngột rồi?”

“Vậy bây giờ U tộc đi đâu rồi?”

Bọn họ sống ở Khư giới nhiều năm như vậy, tuy không có tư cách trực tiếp tiếp xúc với U tộc, nhưng uy danh của U tộc thì như sấm rền bên tai vậy.

Bọn họ biết rất rõ chỗ đáng sợ khó xơi của cái quần tộc này.

Nói thật lòng, khoảng thời gian này, điều mà bọn họ lo lắng nhất đó là U tộc sẽ giết các Sư yêu quay về báo thù.

“Sau một trận đại chiến, U tộc đều đã bị bắt hết rồi, các ngươi không cần lo lắng.”

“Lần này quay về, là muốn thông báo với mọi người cùng nhau qua đó nhận địa bàn.”

Nghe hai câu nói của Khương chưởng môn, tất cả mọi người trong điện đều há mồm chữ O.

Tất cả đều bị bắt lại hết rồi á?

Cái thao tác gì vậy nè?

Vốn dĩ khi nghe nói Tiên U trì đã bị đánh chiếm rồi bọn họ còn tưởng là lại giống như lần trước, U tộc lại không chiến mà lui một cách khó hiểu.

Hoàn toàn không thể ngờ rằng lại thật sự trải qua một trận chiến đấu.

Hơn nữa bọn chúng không phải bị đánh bại, mà là bị bắt lại.

Cái này còn khó hơn cả việc giết chết gấp trăm lần đấy!

Nguyên Chân lắp bắp phá vỡ sự im ắng.

“Cái, cái chuyện này, là thật ư?”

Dù Cổ Thánh có ra tay, cũng không làm được như thế đâu nhỉ?

Thành ca nhún vai: “Qua đó xem thử là rõ ngay chứ gì?”

Mang theo sự tò mò vô đối, ba triệu môn đồ và các gia tộc phụ thuộc của Phi Tiên môn lại bắt đầu cuộc di cư rầm rộ.

Các quần tộc ở xung quanh cũng lại bị động tĩnh này kinh động.

“Bọn chúng lại muốn làm gì nữa vậy?”

“Muốn quay về chỗ hạ du lúc trước sao?”

“Ta biết ngay mà, Phi Tiên môn không thể nào đứng vững ở Thiên Sư cốc đâu.”

“Nhưng mà, hình như cái phương hướng kia không đúng lắm thì phải, giống như đang lao thẳng đến thượng du…”

“Không phải đó chứ, bọn chúng bị điên rồi sao?”

Khi đến được Tiên U trì, đám người Phi Tiên môn nhận được sự chào mừng nhiệt liệt của Vu tộc.

Minh Đồng vẫn chưa biết cái đặc điểm thích thể diện của Thành ca, nhưng Vu tộc và Phi Tiên môn vốn đã ở chung với nhau nhiều năm, hai bên cũng xem như là bạn cũ rồi.

Bây giờ tụ tập lại một chỗ, hoàn toàn không cần làm quen hòa hợp gì nữa.

Chỉ là giờ đây, đám người Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, Mông Thuần và Diệp Minh còn hoàn toàn chẳng kịp vui mừng vì được vào ở trong U Tiên trì.

Sau khi nhìn thấy “tọa kỵ” mà đám người Minh Đồng đang cưỡi, bọn họ sốc nghiêm trọng.

Nghe nói Khương chưởng môn bắt hết Vu tộc lại, bọn họ đã cảm thấy hết sức khó tin rồi.

Nhưng có nằm mơ cũng không ngờ được, đó lại là cái kiểu bắt này.

Những quần tộc ở bên ngoài kia cũng hoàn toàn bùng nổ.

“U tộc lại bị chinh phục rồi á?”

“Ta có nghe lầm không vậy, Tiên U trì bị Phi Tiên môn và Vu tộc công chiếm rồi sao?”

“Trời ơi, sao có thể như vậy được chứ?”

“Chỉ với tí xíu thực lực kia của Phi Tiên môn thôi á, hơn nữa chẳng phải Vu tộc đang bị U tộc khắc chế sao?”

“Cục diện của suối nguồn thứ nhất hoàn toàn bị rối rồi.”

“Lần này e là Quan Tinh tộc ngồi không yên rồi đây?”

“Chắc chắn…”

Khương Thành không hề nghe thấy những lời bàn tán ở bên ngoài.

Nhưng hắn cũng biết ở thượng du của Tiên U trì còn có một Quan Tinh tộc nữa.

Nghe nói thực lực gấp mười lần U tộc.

Không ngoài dự đoán thì, tiếp theo sẽ có một trận đại chiến đấy.

Cuối cùng còn phải đối mặt trực tiếp với kẻ thống trị trong truyền thuyết của suối nguồn thứ nhất kia nữa.

Mà trong khoảng thời gian này, hắn cũng không hề rảnh rỗi.

Cửu bảo tiên sa đính kèm với dòng suối ở bên Tiên U trì này còn phong phú hơn nhiều so với Phi Tiên môn và Thiên Sư cốc nữa.

Số lượng Thành ca nắm giữ cũng từ mấy trăm hạt lúc trước tăng lên đến mấy nghìn hạt.

Đủ để hắn luyện hóa một thời gian rồi.

Từng ngày từng ngày trôi qua, trong quá trình luyện hóa lặp đi lặp lại, hắn cũng một lần rồi lại một lần tiến vào cái trạng thái đặc biệt kia.

Không thể không nói, cảm ngộ với đạo của hắn cũng nhờ đó mà tự nhiên tăng lên một bậc.

Nhưng lại không hề có dấu hiệu hóa đạo thành nguyên.

Điều này khiến cho hắn bắt đầu nghi ngờ, có phải hiệu quả của Cửu bảo tiên sa này bị nói khoác quá rồi không.

Cũng ngay ngày hôm nay, cuối cùng Phi Tiên môn đã chào đón vị khách đến từ Quan Tinh tộc.

Người đến chỉ có hai người, bề ngoài của cả hai không có bất cứ dao động tiên lực nào, nhưng dù là tế ti của Vu tộc hay trưởng lão của Phi Tiên môn đều không dám chậm trễ một chút xíu nào.

Chỉ sợ nói sai một chữ thì sẽ đắc tội với đối phương, dẫn đến một trận tai họa to lớn.

Quan Tinh tộc có thể vững vàng chiếm cứ ở thượng du của U tộc cũng đã đủ chứng minh sự lớn mạnh của bọn họ rồi.

Mà phía trên bọn họ, cũng chỉ có vị chúa tể của suối nguồn thứ nhất kia thôi.

Rất nhanh, Khương Thành đã nghe tin chạy đến.

“Cuối cùng Quan Tinh tộc cũng đến để khiêu chiến rồi sao?”

“Còn không tới nữa thì ca sắp chờ không nổi phải chủ động tìm đến tận cửa rồi đấy…”

Vừa vào đại điện, khóe miệng của hắn đột nhiên co rút.

Bởi vì hai vị khách đến từ Quan Tinh tộc đang ở ngay trước mắt đây, hắn lại quen biết.

“Đù má, Tông Phiêu Vương, Tư Ngộ Vương, lại là các ngươi sao?”

Hai vị khách đến từ Quan Tinh tộc một phát bị gọi thẳng tên tràn đầy sững sốt, cái tên bọn họ dùng ở Khư giới hoàn toàn không phải hai cái tên này.

Cả hai người đồng loạt nhíu mày.

“Sao ngươi lại biết thân phận lúc trước của bọn ta?”

Thành ca lại không hài lòng lắm : “Hai người các ngươi mau quên quá nhỉ, đến cả ta cũng không nhận ra sao?”

“Ta còn nghĩ Quan Tinh tộc là cái quần tộc nào, nhoi nửa ngày thì ra là Vương triều Tinh U của Thiên tộc ở kỷ nguyên thứ nhất à?”

“Ta còn tưởng rằng các ngươi đã chết rồi, ai ngờ lại sống được đến kỷ nguyên thứ ba cơ đấy.”

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương ở đối diện đều ngu người.

Quả thực bọn họ là Vương triều Tinh U của Thiên tộc, nhưng lai lịch cụ thể thì kể từ sau vụ diệt thế ở kỷ nguyên thứ nhất đã không còn công khai ra ngoài nữa rồi.

Những quần tộc và tông môn ở gần đó cũng chỉ biết bọn họ sống từ thời kỷ nguyên thứ nhất mà thôi.

Hoàn toàn không biết thân phận lúc trước của bọn họ.

Chương 2282: Là thật là ảo

"Sao ngươi lại quen biết bọn ta?"

"Lẽ nào ngươi cũng sống từ thời kỷ nguyên thứ nhất à?"

Nhìn ánh mắt tràn đầy ngờ vực của Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương, Khương Thành đã ý thức được có điều gì đó không đúng.

"Hóa ra các ngươi không quen biết ta sao?"

Tông Phiêu Vương nhíu mày đáp: "Tất nhiên bọn ta biết ngươi rồi, chẳng phải ngươi là Khương Thành, chưởng môn của Phi Tiên môn à?"

Đây hiển nhiên không phải là đáp án mà Thành ca mong muốn.

Lúc trước ở cuộc chiến tranh đoạt Thần vị, hắn sống ở kỷ nguyên thứ nhất rất nhiều năm, cũng đã làm rất nhiều chuyện lớn chấn động trời đất.

Và tộc nhân Thiên tộc đầu tiên mà hắn tiếp xúc đó là Tông Phiêu Vương.

Do chuyến hành trình ở Thiên giới quá mức chân thực, đến cả thực lực đạt được ở bên đó cũng vẫn còn lưu giữ, khiến cho có một thời Khương Thành nghi ngờ đó là lịch sử chân thực đã từng xảy ra.

Bản thân thật sự đã từng sống ở kỷ nguyên thứ nhất.

Nhưng bây giờ xem ra, có vẻ không phải như thế rồi.

Bởi vì hình như Tông Phiêu Vương không hề cảm thấy sấm rền bên tai khi nghe thấy tên của mình.

Điều này cũng khiến hắn ý thức được một vấn đề nghiêm trọng hơn nữa.

Nếu như đoạn lịch sử bản thân đã trải qua không phải là thật, vậy những chuyện xảy ra lúc đó, hẳn là cũng chưa từng xảy ra nhỉ?

Ví dụ như Chỉ Dư mà hắn vẫn luôn nhớ trong lòng.

Trong tuyến lịch sử bình thường, có khi nào nàng sẽ không dung hợp thần thể, không có hợp thể với Thánh Hoàng, cũng không trở thành Bà Sa ngọc nhân không?

“Bây giờ Chỉ Dư có khỏe không?”

“Cái gì Chỉ Dư?”

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương cảm thấy rất khó hiểu.

Khương Thành không thể không nói cụ thể hơn.

“Chính là Chỉ Dư của Vương triều Nhật Diệu kia đó, người sở hữu thần thể ấy, hẳn là các ngươi vẫn còn nhớ chứ?”

Lúc này hai vị thân vương mới có một chút ấn tượng.

“Ngươi nói nàng à, chắc là nàng đã chết trong đại kiếp diệt thế của Thiên giới rồi, bọn ta không còn gặp lại nàng nữa.”

“Cái gì? Chết trong đại kiếp diệt thế sao?”

Thành ca nhất thời không biết nên nói gì.

Nếu như tất cả những gì bản thân đã từng trải qua kia đều không phải lịch sử chân thực, vậy dù cho Chỉ Dư có sống đến bây giờ, cũng sẽ chỉ giống như Tông Phiêu Vương, hoàn toàn không nhận ra hắn, chỉ là một người xa lạ thôi.

Một giấc mộng, không cần bận tâm.

Nhưng không biết vì sao, hắn lại rất khó xóa nhòa cái người đó khỏi trái tim mình.

Giống như vẫn còn chuyện gì chưa làm xong vậy.

“Rốt cuộc ngươi là ai hả?”

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương cũng càng ngày càng buồn bực khó hiểu.

Nhưng hiển nhiên, Thành ca không có kiên nhẫn mà giải thích với bọn họ cái này.

“Nếu đã không quen biết, vậy thì bàn chuyện chính đi.”

“Các ngươi đến Phi Tiên môn là để hạ chiến thư sao?”

Hai vị thân vương khẽ hít một hơi, thầm nghĩ, dù ngươi có trực tiếp vô thẳng đề thì cũng đâu cần tới cái mức này đâu chứ hả?

“Ngươi hiểu lầm rồi, bọn ta đến đây không hề có ác ý, chỉ là muốn mời ngươi hợp tác thôi.”

Đám đông trong điện thở phào một hơi nhẹ nhõm.

May quá, may quá, không phải đánh trận.”

“Hợp tác? Hợp tác cái gì?”

Hai vị thân vương nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thành, nhả từng chữ một, trầm giọng đáp: “Bắt tay đoạt lấy vị trí chúa tể của suối nguồn thứ nhất.”

“Cái gì?”

Thành ca không có phản ứng gì quá lớn, nhưng những người khác ở trong điện thì lại xôn xao náo động cả lên.

“Tranh đoạt vị trí chúa tể?”

“Các ngươi điên rồi sao?”

“Sao có thể đoạt được chứ?”

“Chúa tể ở suối nguồn không gì là không thể, địa vị của hắn chẳng có ai lung lay được đâu.”

“Đây rõ ràng là châu chấu đá xe mà!”

Mặc dù trước đó bọn họ cũng từng nói Thành ca quay về thì vị trí chúa tể của suối nguồn thứ nhất chẳng có ai ngoài hắn, nhưng đó chỉ là lời nịnh nọt khoác lác thôi.

Trên thực tế, không có ai xem là thật cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, vị trí chúa tể của suối nguồn hoàn toàn không thể đoạt được.

Khư giới truyền thừa từ kỷ nguyên trước cho đến nay, không phải chưa từng có tuyệt thế thiên kiêu mưu đồ cướp lấy suối

nguồn, nhưng cho đến nay vẫn chưa một ai có thể thành công cả, sau vị chúa tể vẫn vững như thái sơn.

Nói trắng ra thì, ở suối nguồn của bản thân, địa vị và năng lực của bọn họ chẳng khác gì Tiên mẫu cả.

Dưới tình huống như thế, người đến sau hoàn toàn không có tư cách tranh giành với bọn họ.

“Ngươi cố ý đến hại Khương chưởng môn của bọn ta đúng chưa?”

“Đại tiên tri, tuyệt đối đừng bị bọn chúng lừa!”

“Theo ta thấy, Quan Tinh tộc này chính là bụng bồ dao găm, rắp tâm hại người, bọn chúng không muốn giao chiến trực diện với ngươi nên mới dùng cái âm mưu này để hại chết ngươi!”

Tông Phiêu Vương lắc đầu, nghiêm túc nói: “Bọn ta không hề có ác ý…”

Còn chưa dứt lời thì những người khác ở xung quanh đã cắt ngang.

“Các ngươi nói không có ác ý là không có ác ý hả?”

“Thì đó, nói không như thế ai chẳng biết chứ?”

“Lúc trước chúng ta hoàn toàn không quen biết, ai tin các ngươi hả?”

Tư Ngộ Vương nhìn các tế ti đang văng nước miếng tung tóe của Vu tộc ở trước mặt một cái, chậm rãi nói: “Kể ra thì, bọn ta và Vu tộc quả thực có một chút quan hệ.”

“Nếu như Khương Thành là đại tiên tri của các ngươi, vậy cũng tính là một nửa thân thích rồi.”

“Thân thích cái gì chứ?”

“Trước đây chúng ta từng có quen biết à?”

“Nếu thật sự có quan hệ, vậy sao lúc trước khi Vu tộc bắt nạt bọn ta, các ngươi không ra mặt giúp đỡ hả?”

“Đúng đó! Bây giờ đến bấu víu quan hệ, có muộn quá không vậy?”

Phiêu Tông Vương lắc đầu.

“Thôi vậy, cái đó dính dáng đến một đoạn bí mật Viễn Cổ.”

Hắn nhìn Khương Thành ở truóc mặt một cái thật sâu: “Nếu ngươi đã biết bọn ta, lại còn biết chuyện của Thiên giới, vậy chắc hẳn ngươi cũng quen biết Tinh Thần của tộc ta mà nhỉ?”

“Tinh Thần?”

Khương Thành nhanh chóng hiểu ra ý của hắn.

“Đừng nói là Tinh Diệu Hoàng cũng đổi tên rồi nhé, hay là Tinh U quốc sư?”

“Là bệ hạ chủ của ta, quốc sư đã chết trong trận đại kiếp năm đó rồi.”

Khương Thành khẽ sững người, hóa ra ở tuyến lịch sử bình thường, Tinh U quốc sư cũng ngủm à?

Phiêu Tông Vương tiếp tục nói: “Nếu ngươi đã biết lai lịch của bọn ta, vậy mấy bí mật này nói với ngươi cũng chẳng sao.”

“Kỷ nguyên thứ nhất gặp phải đại kiếp diệt thế, lúc đó bọn ta đều tưởng sẽ khó thoát kiếp nạn.”

“Trong hư không mênh mông, bọn ta lang thang không chốn nương tựa, thực lực cũng không được bằng như bây giờ, giống như ngọn đèn tàn trong gió vậy.”

Khương Thành khẽ gật đầu.

Đại kiếp diệt thế khủng bố vô cùng.

Nhưng dù có may mắn sống sót qua đại kiếp, một loạt các thứ như tiên thể, đạo tâm và thần hồn của bản thân vân vân đều sẽ chậm rãi suy thoái do mất đi sự chống đỡ của vị diện và Thiên Đạo.

Hoàn toàn không thể nào chống chọi qua “đêm lạnh” dài đằng đẵng, cũng không chống đỡ nổi đến kỷ nguyên tiếp theo.

Có lẽ, đây là nguyên nhân vì sao đám Vô Định Cổ Thánh lại theo đuổi hóa đạo thành nguyên nhỉ?

Chỉ có bản thân trở thành nguyên, mới có thể thật sự thoát khỏi sự ỷ lại vào vị diện.

Mà lúc đó, mấy người mạnh nhất của Thiên giới không phải là Thánh Chủ bình thường thì cũng là Thiên giai thập nhị trọng,

cách Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn còn xa tít thì đừng nhắc gì tới Cổ Thánh hóa đạo thành căn nguyên.

“Trên bờ vực tuyệt vọng, một vết nứt đặc biệt được sinh ra từ trong hư không kia.”

“Bọn ta cứ thế tiến vào Khư giới, cũng từ đó, thuận lợi sống sót đến kỷ nguyên thứ hai.”

“Đợi đã.”

Khương Thành nhịn không được cắt ngang lời tường thuật của Phiêu Tông Vương.

“Khư giới xuất hiện là bởi vì trận diệt thế kia sao?”

“Hẳn là vậy, ít nhất thì trước lúc đó, bọn ta chưa từng được nghe nói về sự tồn tại của nó.”

Nói đến đây, hai vị thân vương cũng nghi ngờ nhìn Khương Thành một cái.

“Nếu ngươi cũng là người cùng thời đại với bọn ta, thế vì sao lúc đó bọn ta không hề thấy ngươi ở Khư giới.”

“Với cả làm sao ngươi lại sống được đến kỷ nguyên thứ ba chứ?”

Khương Thành thầm nói, đáp án của cái vấn đề này, ngươi chỉ có thể hỏi Tiên mẫu thôi, bản thân cả đây cũng không hiểu nữa là.

“Khí chất của ca đặc biệt, khác với các ngươi, không cần giấu mình trong Khư giới.”

Chương 2283: Tộc quần mới được tạo ra

“Không cân Khư giới bảo hộ mà có thể sống sót từ kỷ nguyên đầu tiên?”

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương đều mang vẻ mặt hoài nghi.

Nghĩ đến chuyện như thế vậy Khương Thành lúc đó phải có thực lực mạnh đến đâu chứ?

Chi ít cũng phải là Cổ Thánh rồi.

Một mình mình cũng có thể dễ dàng san bằng cả kỷ nguyên đầu tiên rồi.

Hơn nữa…

“Nếu như thật sự mạnh đến vậy, vậy lúc đó căn bản ngươi sẽ không thể đến được kỷ nguyên thứ hai, sau đó cũng sẽ không đến được kỷ nguyên thứ ba.”

“Tại sao chứ?”

Tư Ngộ Vương chầm chậm nói: “Thực lực cao quá giới hạn vị diện, Thiên Đạo sẽ tự động bài xích việc tiến nhập của ngươi.”

Câu nói này của hắn lại giải thích được cho một nghi hoặc khác của Khương Thành.

Vốn dĩ hắn còn đang lấy làm lạ, Thiên tộc lại có thể sống đến kỷ nguyên thứ ba, vậy khi kỷ nguyên mới được mở ra thì những sự tồn tại “cường đại” như Thiên giai thập nhất thập nhị trọng này can dự vào chẳng phải như dùng quyền đấm trẻ con sao?

Những sinh linh nhỏ bé yếu ớt khác mới sinh ra ở vị diện nào có cơ hội phát triển bình thường được?

Hóa ra giới hạn trên của vị diện lúc đó thấp, những người này chỉ có thể sống ở Khư giới, căn bản không thể ra ngoài Nguyên Tiên giới được.

Trận trước U tộc ngầm đến Thương Môn cung cũng là do giới hạn trên của vị diện Nguyên tiên giới đủ cao rồi, đến cả Chính Thần cũng có luôn rồi nên bọn họ mới ra ngoài một cách thuận lợi được.

Hắn chỉ có thể nói qua loa: “Ta tự có cách của mình, vừa rồi chẳng phải nói ròi sao, khí chất của ca khác với người khác.”

“Được rồi được rồi, các ngươi tiếp tục đi.”

Tông Phiêu Vương cũng nghe ra có vài bí mật hắn không muốn nói nên có truy hỏi cũng vô dụng.

“Bọn ta cắm rễ ở Khư giới không lâu thì phát hiện ra ba mạch suối nguồn.”

Nguyên Chân ở một bên kinh ngạc nói: “Không phải tổng cộng có sáu mạch suối nguồn à, sao chỉ có ba?”

Tông Phiêu Vương hờ hững nói: “Ba cái còn lại đến lúc kỷ nguyên thứ hai bị diệt mới xuất hiện.”

Thành ca cười nói: “Sau đó ba vương triều Nhật, Nguyệt, Tinh của các ngươi mỗi vương triều chiếm một cái?”

“Không sai.”

Tư Ngộ Vương cảm thán nhẹ một tiếng: “Lúc mới bắt đầu ba tộc Nhật, Nguyệt, Tinh bọn ta quả thực đã phân tán ở ba suối nguồn, nhưng cuối cùng người thành công chiếm được suối nguồn chỉ có Nguyệt Ảnh Hoàng.”

“Hắn trở thành chúa tể của suối nguồn thứ ba.”

“Vương Triều Tinh U bọn ta không tranh được suối nguồn đầu tiên.”

“Còn vương triều Nhật Diệu tiến đến suối nguồn thứ hai, do không có Nhật Thực Hoàng và quốc sư dẫn dắt nên suýt chút toàn quân đều bị diệt, những người còn sót lại chỉ có thể phân tán nương nhờ bọn ta và vương triều Nhật Hoàn.”

“Lại có thể như vậy sao?”

Khương Thành có phần kinh ngạc: “Lẽ nào bốn Thánh Chủ của Tiên tộc cũng ẩn nấp qua được trện diệt thế và tiến vào Khư giới rồi?”

Hắn còn nhớ Tiên tộc của kỷ nguyên đầu tiên khi đó có bốn Thánh Chủ, bốn người này ngang ngửa với ba đế hoàng.

“Bốn người đó chết rồi, ngươi không biết sao?”

“Toàn bộ bọn họ đều chết rồi?”

Lần ddaaud tiên Khương Thành cũng trực tiếp kinh hô lên.

Vừa rồi hắn còn cảm thấy lần tranh đoạt thần vị khi đó của bản thân chỉ là một cơn mơ có liên quan đến kỷ nguyên thứ nhất thôi, không giống với tuyến lịch sử thật sự.

Bây giờ xem ra hình như lại chẳng phải là chuyện thế nữa rồi.

Bởi vì trong chuyến “trải nghiệm” đó, Nhật Thực Hoàng và bốn Thánh Chủ cũng đều chết cả.

Hắn liền sốt ruột hỏi: “Vậy ba quốc sư toàn bộ cũng chết luôn?”

“Đúng vậy.”

Hai vị thân vương gật đầu, tuy thời gian cách biệt nhiều năm nhưng khi nhớ lại chuyện này, tâm trạng của bọn họ vẫn có phần nặng nề.

“Bọn họ cũng không còn nữa rồi.”

Trong lòng Khương Thành phức tạp ngổn ngang.

Hắn vẫn còn nhớ cuối chuyến “trải nghiệm” kia, các cao thủ Thiên giai thập nhị trọng và Thánh Chủ kia cũng chỉ còn lại Nhật Ảnh Hoàng và Tinh Diệu Hoàng.

Không phải là một giấc mộng sao, sao lại đi đúng hướng của lịch sử thật sự như vậy chứ?

Vậy Chỉ Dư và Thánh Hoàng…

Hắn hít một hơi thật sâu, lấy lại sự bình tĩnh.

“Nếu bốn Thánh Chủ kia đã không còn, vậy ở Khư giới còn có ai có thể chống lại được Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng chứ, không phải các ngươi nên tự tung tự tác được à?”

Hai vị thân vương chán nản lắc đầu: “Bởi vì vị trí chúa tể của suối nguồn thứ hai đã bị người của Tiên tộc chiếm lĩnh trước đó rồi.”

“Không chế được suối nguồn thì không gì là không thể, bọn ta ngay cả việc tiếp cận cũng không làm được.”

“Được thôi, sau đó thì sao?”

“Sau đó thì kỷ nguyên thứ hai được sinh ra.”

Tông Phiêu Vương tiếp tục nói: “Lúc vừa bắt đầu, đẳng cấp vị diện quá thấp, bọn ta cũng không sang được, thế là chỉ có thể nghĩ cách.”

“Cách gì?”

“Sáng tạo ra một tộc quần mới, để bọn họ đến kỷ nguyên thứ hai…”

Hắn nói có phần qua loa.

Mục đích đến kỷ nguyên thứ hai e là chỉ có bản thân đám cấp cao của Thiên tộc tự mình biết.

Không ngoài dự liệu thì có lẽ là để đối địch với Thiên Đạo.

Suy cho cùng thì năm đó Thiên tộc cũng bị Thiên Đạo nhằm vào rất thảm mà.

“Sáng tạo ra một tộc quần hoàn toàn mới.”

Đám người Nguyên Chân và Minh Đồng ở một bên đều không thể nhịn được thốt lên.

“Các ngươi lại có thể làm được chuyện như vậy ư?”

“Bọn ta làm không được, nhưng Nguyệt Ảnh Hoàng đã trở thành chúa tể của suối nguồn thứ ba thì có thể làm được, suối nguồn có đủ các năng lực không thể tưởng tượng được.”

Tư Ngộ Vương chậm rãi nói: “Khi đó hắn sáng tạo ra một tộc quần có được đặc điểm của Tiên tộc và Thiên tộc.”

“Tộc quần này vừa có thể thi triển linh kỹ lại có thể tu luyện tiên thuật.”

“Do linh ý của bọn ta và thần hồn của Tiên tộc đều không có phòng tuyến đủ ổn định, nên Nguyệt Ảnh Hoàng đã tập hợp hết toàn bộ hồn hải, biến ý thức, khí hải của bọn họ lại với nhau…”

Hắn nói đến đây, tất cả mọi người có mặt trong điện đều đoán ra được tộc quần đó là ai rồi.

Nguyên Chân nói lắp ba lắp bắp: “Hóa ra U tộc lại là do các ngươi sáng tạo ra?”

“Không sai, không chỉ có U tộc hình người, bọn ta còn đặc biệt sáng tạo ra Kim Giác Sư có hình thái yêu thú nữa.”

“Hóa thân bọn ta là bọn họ đến kỷ nguyên thứ hai… rèn luyện.”

“Thành ca bĩu môi: “Rèm luyện? Đi giành vị đại ca chứ gì?”

“Khụ.”

Tông Phiêu Vương chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, nói một cách mập mờ: “Sự phát triển sau này của U tộc vốn không như dự kiến của bọn ta.”

“Vừa có được đặc điểm thiên phú của Tiên tộc và Thiên tộc, ngược lại lại giúp hai tộc U tộc và Kim Giác Sư cứ bình

thường, không thể nào đến được đỉnh cao.”

“Cuối cùng, bọn họ không thể tranh được hơn những tộc quần khác ở kỷ nguyên thứ hai.”

Phụt!

Thành ca suýt chút phụt nước bọt ngay tại chỗ.

“Hóa ra hai hậu hoạn này là do các ngươi tạo ra?”

“Chậc, các ngươi cũng không chuyên quá.”

“Thế mà còn không biết xấu hỗ nói có chút gốc gác với Vu tộc? Gốc gác thù hận chăng?”

Toàn bộ những tế tư của Vu tộc ở trong điện đều lộ vẻ địch ý.

“Hóa ra Quan Tinh tộc là cùng một bọn với U tộc.”

“Ta đã bảo mà, bọn họ tự tung tự tác ở suối nguồn đầu tiên các ngươi cũng không quản.”

“Ồn ào lâu thế hóa ra là chó các ngươi thả ra.”

Bí mật cỡ này nếu không phải vì do Thiên tộc có ý định muốn hợp tác với Khương Thành thì e mãi mãi sẽ chìm vào yên lặng rồi.

Ai mà ngờ được U tộc và Kim Giác Sư lại không phải là tộc quần do thiên địa kỷ nguyên thứ hai sinh ra mà là do con người tạo ra chứ.

Đối diện với sự chỉ trích của bọn họ, Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương vốn không phủ nhận.

“Không sai, hai tộc quần này quả thực là quần tộc phụ thuộc Thiên tộc bọn ta.”

“Nhưng mà nhiều năm nay, sự vụ giữa Vu tộc và bọn họ bọn ta cũng chưa từng nhúng tay vào chứ đừng nói gì đến giúp bọn họ.”

“Các ngươi bị U tộc bắt nạt là do các ngươi sánh không lại bọn họ, không thể trách bọn ta được.”

“Lúc mới bắt đầu, các ngươi không nên bị Liêm Thiên dụ dỗ đến suối nguồn thứ nhất.”

“Nếu ở những suối nguồn không có thiên địch khác thì địa vị của các ngươi chắc có lẽ sẽ cao hơn.”

Chương 2284: Phù Ly lão tổ

“Ha ha?”

Dù là người đằm tính như Minh Đồng cũng không nhịn được tức quá hóa cười.

“Nói như vậy, bọn ta vẫn nên cảm ơn sự khoan dung nhân từ của các ngươi rồi?”

Những tế tư khác của Vu tộc lại càng tức đến xì khói hơn.

“U tộc chiếm được ưu thế tuyệt đối, các ngươi đương nhiên không cần ra tay rồi.”

“Các gì mà không giúp đỡ bọn họ, nếu như lúc đó hai bên có thực lực ngang nhau ta không tin các ngươi có thể ngồi yên được.”

“Bây giờ đánh chó của các ngươi rồi, các ngươi cuối cùng cũng nhúng tay rồi chứ gì?”

“Các ngươi thật sự đã hiểu lầm rồi.”

Tư Ngộ Vương lắc đầu lia lịa: “Vu tộc và tộc ta quả thật có nguồn gốc sâu xa.”

“Nếu như không có bọn ta thì căn bản cũng không có sự tồn tại của Vu tộc.”

Đối với lời nói này của hắn, mọi người trong điện đều khịt mũi coi thường, đến cả Nguyên Chân và Mông Thuần của Phi Tiên môn cũng nhịn không được bĩu môi.

“Vu tộc có quan hệ với các ngươi?”

“Lẽ nào ngươi định nói Vu tộc cũng là do các ngươi tạo ra?”

“Đúng, mà cũng không đúng.”

Tông Phiêu Vương tiếp lời nói: “Vu tộc không phải do bọn ta tạo ra, nhưng cũng do bọn ta tạo ra.”

Nhìn sắc mặt khinh bỉ của mọi người, hắn cảm thán một hơi.

“Bọn ta biết các ngươi không tin, nhưng chư vị cứ đặt tay lên ngực tự hỏi có phải Vu tộc không tu đạo, thứ mà thao túng có phải là lực thiên địa không? Đây có phải là đặc trưng của mạch Thiên tộc bọn ta không?”

Thành ca nhịn không được cắt ngang lời hắn.

“Các ngươi và U tộc cũng vì không tu đạo, còn Vu tộc không giống vậy, lúc mới bắt đầu bọn họ đã có thiên phú tu đạo rồi.”

“Chẳng qua là bước vào lĩnh vực vu thuật, ngưng luyện ra vu chủng mới bị mắc lại ở con đương đạo tâm, khác với các ngươi.”

Chư vị tế tư ở trong điện lũ lượt gật đầu tán đồng.

“Không sai, bọn ta nghiên cứu lực thiên địa chỉ là do tự bản thân mình lựa chọn mà thôi.”

“So với thiên phú tộc quần sinh ra đã có như các ngươi là chuyện khác hẳn.”

“Nếu thật sự tính ra thì bọn ta là Nhân tộc lựa chọn một con đường tu luyện khác, không phải là tộc quần hoàn toàn mới mà các ngươi sáng tạo ra.”

Tư Ngộ Vương khổ sở lắc đầu cười.

“Vậy sao các ngươi không thử nghĩ xem người đầu tiên truyền lại vu thuật là ai? Là ai đã chỉ dẫn các ngươi ngưng luyện ra vu chủng đầu tiên?”

Hắn nhìn đại tế tư Minh Đồng một các sâu xa.

“Chắc ngươi có chút ấn tượng với Phù Ly chứ nhỉ?”

Minh Đồng vốn không phải là tộc nhân Vu tộc của kỷ nguyên thứ ba.

Suy cho cùng thì Nguyên Tiên giới cũng xảy ra nhiều đại kiếp rồi, tuy không đạt đến mức hủy diệt, nhưng các tộc quầ lớn người lên người xuống xảy ra trước mắt đó, tộc nhân Vu tộc đầu tiên sớm đã chìm vào dòng sông lịch sử rồi.

Nhưng mà là một tộc nhân Vu tộc trong đám sớm nhất, Minh Đồng lại có thể nhớ rất kỹ cảnh tượng khi đó.

“Sao ngươi lại biết Phù Ly lão tổ?”

Hắn kinh ngạc nhìn sang Tư Ngộ Vương, bởi vì vu thuật nắm đó của hắn chính là do Phù Ly lão tổ truyền thụ lại.

Vu tộc cũng được hắn khai sáng mới thành công ngưng luyện thành.

Chỉ là trong trận đại kiếp sau này, Phù Ly lão tổ đã chết rồi.

Dù lúc đó mọi người đều rất nhỏ yếu, nhưng cả đời này của Minh Đồng cũng không thể nào quên được ký ức quan trọng đó.

“Bởi vì Phù Lỳ chính là một tia ý thức chân linh của Tinh Diệu Hoàng tộc ta, truyền thế đến kỷ nguyên thứ ba.”

Không chờ đến khi mọi người kinh ngạc thốt lên, Tông Phiêu Vương lại tiếp tục nói: “Sự thất bại của U tộc và Kim Giác Sư khiến bọn ta nhận ra việc chất chồng thiên phú tộc quần vốn không thể tạo ra được tộc quần mạnh nhất.”

“Thế là Tinh Diệu Hoàng quyết định mở một lối đi mới, chỉ dẫn Nhân tộc cảm ngộ thiên địa, triển khai linh ý theo một các đặc thù.”

“Chẳng qua là sau đó các ngươi phát triển có hơi kém.”

Lợi dụng vu thuật để điều khiển lực thiên địa tuy do Phù Ly khai sáng, nhưng người thật sự phát triển đến mức rực rỡ, lập ra nhiều môn loại còn có vô số tộc nhân vu tộc như Minh Đồng cùng nhau cố gắng tạo nên.

Cho đến hiện giờ, vu thuật sớm đã vượt qua phạm trù của linh kỹ rồi.

“Vu thuật thế mà lại là do Thiên tộc các ngươi truyền lại ư?”

Tất cả những tộc nhân Vu tộc có mặt trong điện đều như sét đánh ngang tai.

Phát hiện này khiến bọn họ có một cảm giác kì lạ như nhận thức bị đổi mới.

Thậm chí một vài tín ngưỡng còn bắt đầu dần dần sụp đổ đi.

“Nếu nói như thế thì lão tổ của Vu tộc chính là tộc nhân Thiên tộc?”

Tông Phiêu Vương lắc đầu: “Cũng không thể nói hoàn toàn xem là tộc nhân Thiên tộc được.”

“Ý thức chân linh phân ra ngoài đã thoát khỏi liên hệ với Tinh Diệu Hoàng, đã xem như là một cá thể độc lập, vốn không chịu sự chi phối của hắn.”

“Vậy nên, Phù Ly lão tổ của các ngươi quả thực la tộc nhân Vu tộc đầu tiên trong thiên địa này.”

“Mà sau khi Phù Ly chết đi, luồng ý thức chân linh đó tiêu tán, Tinh Diệu Hoàng lại ngưng luyện ra một ý thức chân linh mới.”

“Ý thức chân linh lần này tên là Liêm Thiên.”

Phụt!

Thành ca lại lần nữa phụt nước.

Hóa ra lần trước bản thân mình giết là một phân thân của Tinh Diệu Hoàng?

Tộc nhân Vu tộc trong điện lại lần nữa bị chấn động đến nhũn người.

“Liêm Thiên thế mà cũng là hóa thân?”

“Ôi trời ơi, sao lại có chuyện này?”

“Vậy lúc trước hắn cứ nhịn nhục với U tộc làm gì chứ, cứ trực tiếp đi nương nhờ Thiên tộc không phải là được rồi sao?”

“Đúng thế, hắn là phân thân của thủ lĩnh Quan Tinh tộc đó, vậy địa vị chẳng phải còn cao hơn U tộc hay sao?”

Tông Phiêu Vương xua tay: “Các ngươi nghĩ sai rồi, Liêm Thiên vốn không thể tính là phân thân.”

“Nếu như hắn là phân thân thì Tinh Diệu Hoàng bệ hạ có thể thao túng hắn.”

“Nhưng trên thực tế thì ngày Liêm Thiên được sinh ra, hắn và chủ bệ hạ của ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

“Hắn có một vài thiên phú đặc biệt về lực thiên địa, có vài sự truyền thừa của bệ hạ, nhưng hắn vốn không biết sự liên hệ giữa bản thân và Tinh Diệu Hoàng.”

“Điều mà hắn hằng suy nghĩ, tất cả những việc mà hắn làm đều là ý nghĩ riêng của hắn, không liên quan đến bọn ta.”

Khương Thành nhịn không được nói: “Liêm Thiên không biết được chân tướng, nhưng bản thân Tinh Diệu Hoàng phải biết ý thức chân linh của mình đã đến Khư giới rồi chứ?”

“Vu tộc đến suối nguồn thứ nhất sao hắn không biết che chở một chút?”

Tư Ngộ Vương chán nản xua tay.

“U tộc và Vu tộc, một cái là Nguyệt Ảnh Hoàng sáng tạo ra, một cái có nguồn gốc cực lớn với Tinh Diệu Hoàng.”

“Tay trái tay mặt đều là người mình, bọn ta cũng không thể thiên vị bên nào được.”

“Chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy, để các ngươi tự mình phát triển.”

Lời nói này nói thì nghe hay lắm.

Nhưng những người sống vô số năm nay ở trong điện đương nhiên đâu dễ bị lừa.

Gì mà tay trái tay mặt đều là người mình?

Nếu thật sự muốn suy nghĩ thì hoàn toàn có thể bắt ép U tộc và Vu tộc chung sống hòa thuận, thân như người một nhà mà.

Tâm thái thật sự của Thiên tộc e là giống như con người ngồi nhìn chó mèo cắn nhau vậy.

Căn bản không xem hai tộc như thân tộc, chỉ xem như là những động vật ở trong vườn thú mà quan sát vậy thôi.

Lần này chủ động đến đây, thái độ thàn khẩn như vậy, lại còn nói ra nhiều chân tướng đến thế chỉ có thể vì Khương Thành quá mạnh.

Sức của một người mà chinh phục được U tộc, đây là chuyện mà bản thân Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương không thể làm được.

Loại năng lực không thể lí giải được này cuối cùng đã có được sự đánh giá cao của bọn họ.

Nhưng mà màn tiếp cận này của hai vị thân vương cũng xem như đã đánh tan toàn bộ nghi ngại của mọi người.

Chi ít thì Thiên tộc không phải đến để báo thù cho U tộc.

Khương Thành hỏi câu hỏi cuối cùng.

“Chúa tể của suối nguồn đầu tiên chỉ có thể có một đúng không, tại sao Tinh Diệu hoàng lại muốn liên thủ với ta để tranh đoạt, chuyện này cũng có thể liên thủ sao?”

Chương 2285: Hậu bối Thiên tộc

“Bởi vì có thể trở thành chúa tể của suối nguồn thứ nhất hay không vốn không thể xem thực lực thôi được.”

“Suối nguồn cũng biết chọn người.”

“Mà một mặt khác, chúa tể của suối nguồn thứ nhất hiện nay quá mạnh đi.”

Sau khi Tông Phiêu Vương giải thích xong, Thành ca trực tiếp nhìn ra bên ngoài điện.

“Vậy thì xuất phát thôi.”

Dù sao thì hắn cũng không cần phải chuẩn bị gì.

Vương triều Tinh U bây giờ đã là Quan Tinh tộc, tộc nhân chỉ có hơn sáu mươi ngàn người.

Đa số trong đó đều là sau khi đến Khư giới mới từ từ sinh sôi.

Tiến vào khu vực Quan Tinh đài của bọn họ, Khương Thành vốn không nhìn thấy những người quen trước kia.

Mà đối với sự có mặt của hắn, đa phần những ánh mắt của tộc nhân Thiên tộc đều là sự quan sát và có hứng thú sâu xa.

“Hắn chính là Khương Thành?”

“Khương Thành là ai?”

Rất nhiều người cho đến lúc này mới nghe nói đến cái tên này lần đầu tiên.

Bởi vì sống lâu ở Quan Tinh đài, xung quanh không có mấy cao thủ, bọn họ căn bản khinh bỉ chẳng thèm để ý đến những

chuyện ở bên ngoài.

Hàng loạt chuyện của U tộc và Vu tộc với cả Kim Giá Sư, Phi Tiên môn kia, đa phần bọn họ đều không biết được.

Người lo việc chính cũng chỉ có một bộ phận đám cấp cao Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương thôi.

“Là chưởng môn của một tông môn bên ngoài, nghe nói còn là đại tiên tri của Vu tộc, hơn nữa còn đánh bại được U tộc…”

“Cái gì?”

“Hắn lại đi đối địch với U tộc?”

Có nhiều người trong đám người lập tức nhảy dựng lên.

“U tộc là tộc phụ thuộc vào Quan Tinh tộc chúng ta, đánh chó phải ngó mặt chủ chứ!”

“Cái gì mà Phi Tiên môn, chưa từng nghe thấy.”

“Vu tộc là cái thá gì chứ, lại dám đánh người của chúng ta?”

Bọn họ vốn không biết nguồn cơn xa xôi của Vu tộc và Thiên tộc, càng không biết Khương Thành được Tinh Diệu Hoàng mời đến.

Trong đám có mấy thanh niên nam nữ đang được chú ý, đó chính là những hậu bối thiên tài xuất chúng nhất của Vương triều Tinh U.

Nhìn thấy Khương Thành bay qua mình như không có ai kia, mấy người cảm thấy không được thoải mái.

Tộc quần yếu kém ở hạ du đến Quan Tinh đài đã đủ vô lí lắm rồi.

Sau khi đến còn dám làm ra vẻ đương nhiên, đến cả sợ hãi dè dặt mà cũng không có luôn.

Hắn tưởng đây là đâu, là hậu viện nhà hắn sao?

“Đứng lại!”

“Thứ từ đâu đến đây, chỗ này cũng là nơi ngươi có thể vào à?”

Khương Thành đột nhiên bị cản lại vốn không có chút tức giận gì cả, suy cho cùng thì đã tung hoành ở tu luyện giới nhiều năm như thế rồi, cái gì mà chưa nhìn thấy chứ.

Ca này thậm chí còn lười giao lưu với đối phương.

Hắn chỉ nhìn sang hai vị thân vương một cái, tỏ ý bảo bọn họ mau đi xử lí.

Thế là Tông Phiêu Vương nhìn đám thanh niên nam nữ kia một cái thật gắt: “Phi Khâm, Tinh Nhu, các ngươi làm gì đấy?”

“Khương Thành là khách mà bệ hạ mới đến, không được đường đột.”

Bị hắn nhìn như thế, khí thể của mấy thanh niên nam nữ giảm đi rất nhiều.

Tông Phiêu Vương cũng là tiền bối của bọn họ, uy vọng đã quen bên tai từ bé rồi.

Nhưng mà ánh mắt mấy người nhìn Khương Thành vẫn không phục.

Thanh niên áo xanh dẫn đầu là Phi Khâm không hề lớn tiếng phản bác mà cố ý hạ thấp giọng càu nhàu Tinh Nhu ở bên cạnh mình.

“Người này cũng xứng đáng trở thành khách của chúng ta?”

“Cảm thấy như Quan Tinh đài đang bị làm ô uế ấy nhỉ.”

“Phải đó, bệ hạ sao lại mời người này đến làm khác chứ?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Thành ca có phần cạn lời.

Cảm thấy như cái tôi của đám hậu bối vương triều Tinh U này có phần hay ho quá rồi.

Bọn họ vốn không giống như mấy nhị thế tổ bình thường kìm nén việc không có chuyện thì làm cho có, mà là từ tận trong tâm cốt đã cảm thấy bản thân cao cấp hơn những tộc quần khác.

Giống như nhìn thấy gia trưởng mời một dã thú về làm khách vậy, trong lòng hoàn toàn không thể chấp nhận được sự việc hoang đường này xảy ra.

Trên thực tế, hắn thật sự vẫn đoán ra được tâm trí của những người này.

Những hậu bối này của vương triều Tinh U đều được sinh ra từ sau khi đến Khư giới.

Bọn họ vốn chưa từng trải qua những lần lênh xuống của Thiên tộc, không giống như Tinh Diệu Hoàng và Tông Phiêu Vương đã gặp biết bao biến số kia.

Bọn họ cũng chưa từng gặp phải cái gì gọi là tuyệt cảnh hay cường địch, không cần phải lắng lo vì sự tồn vong của tộc quần như những tiền bối mình.

Từ khi được sinh ra, bọn họ cứ sống ở Khư giới.

Ở suối nguồn thứ nhất, ngoại trừ chúa tể gần như không lo sự vụ bên ngoài kia thì địa vị của Thiên tộc là cao nhất, thực lực cao nhất rồi.

Khư giới không có cái gọi là đại kiếp.

Do chúa tể không gì là không thể ở suối nguồn thứ nhất nên cũng không gây chiến tranh gì ở suối nguồn.

Lại thêm vào sau đại kiếp diệt thế, tộc nhân Thiên tộc người ít ỏi, sức bảo vệ với hậu bối lại lớn…

Tất cả những chuyện này cuối cùng dẫn đến việc từ sau khi sinh ra đến nay không biết nguy cơ là gì cả.

Liều mình? Tranh giành để sinh tồn?

Chyện thế này bọn họ hoàn toàn không thể hiểu.

Bọn họ cũng không phải chưa từng đi rèn luyện.

Nhưng mà phạm vi rèn luyện chính là các đại tộc quần ở suối nguồn thứ nhất.

Nghĩ đến ở địa bàn của mấy tộc như U tộc, Kim Giác Sư, ai lại dám trêu vào tộc quần thiếu gia đại tỷ phía trên phái xuống chứ, không thể không nịnh nọt mà.

Bọn họ cũng từng rời khỏi suối nguồn thứ nhất, những mà là nhận lời mời của vương triều Nguyệt Hoàn, đến suối nguồn thứ ba với thân phận khách mời.

Ở bên đó, là Thiên tộc như bọn họ nên cũng sẽ được các tộc quần khác nâng lên tận trời xanh.

Thật ra bọn họ cũng từng nghe chưởng môn nội tộc nói về lịch sử của Thiên tộc.

Nhưng bản thân chưa từng tự mình trải qua nên không thể đồng cảm được.

Giỏi lắm là xem Tiên tộc chiếm được suối nguồn thứ hai kia như sự tồn tại ngang ngửa với mình thôi.

Ngoại trừ vậy ra thì những tộc quần khác… căn bản không đáng để nhắc đến được chứ?

Còn về Nguyên Tiên giới ở kỷ nguyên thứ hai kỷ nguyên thứ ba?

Năm nào cũng vì giới hạn vị diện quá thấp mà không thể tiến vào, chỉ có thể xem như là vị diện thấp đẳng như Hạ giới thôi nhỉ?

Số ít người có biểu hiện xuất sắc nhất ở Hạ giới mới có tư cách "phi thăng" đế Khư giới cao cấp chúng ta.

"Câm mồm!"

"Khương Thành không phải người các ngươi có thể đắc tội, còn không mau lui xuống?"

Tông Phiêu Vương cũng quá rành trong lòng mấy hậu bối này đang có tâm thế cao ngạo thế nào.

Nhưng mà cũng hết cách, Khư giới quả thực là nơi không thích hợp để rèn luyện.

Gần đây bọn họ cũng đang nghĩ, vị diện hiện nay của Nguyên Tiên giới đã tăng rồi, có phải nên để mấy hậu bối này ra ngoài đó để trải nghiệm thế nào là một tu luyện giới chân chính không,

Đám người Phi Khâm và Tinh Nhuh không dám đối đầu với hắn.

Nhưng câu nói "Khương Thành không phải người mà các ngươi có thể đắc tội" lại đâm sâu vào người bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy sỉ nhục vô kể.

Một sinh linh đẳng cấp thấp mà bọn ta không thể đắc tội?

Dựa vào điều gì chứ?

Nhìn thấy Khương Thành sắp đi xa, Phi Khâm dẫn đầu thâm thúc động linh ý, lén tập kích về biển ý thức của Thành ca.

Vì chưa từng giết người nên hắn không động sát tâm, chỉ là mang theo ý định trừng trị Khương Thành cho biết tay.

Ta sẽ làm xấu mặt một sinh linh đẳng cấp thấp như ngươi trước mặt mọi người đấy.

Đến lúc đó xem thử hai thân vương còn xem ngươi như khách quý nữa không.

Ý thức đột nhiên gặp phải công kích, Thành ca vốn không kinh hoảng mà lại nhanh chóng thúc động Thái thượng hóa đạo phần trên, điều động linh ý tử sắc của mình, tạo nên phòng tuyến phòng ngự dày đặc trong biển ý thức.

Lần xung kích linh ý của Phi Khâm này mạnh đến Thiên giai thập tam trọng.

Đây thật ra đã vượt xa đám người Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng năm đó, giai vị tương đương với Thánh Tôn của Tiên tộc.

Chương 2286: Thiên giai thập tam trọng

Cho đến hiện nay, tộc nhân Thiên tộc phát triển ở Khư giới nhiều năm như vậy, thực lực cũng đã vượt qua giới hạn của trước đây.

Còn linh ý của Khương Thành thì vẫn là Thiên giai thập nhất trọng.

Dù cho linh ý tử sắc rất đặc thù, cường độ không dưới Thiên giai thập nhị trọng bình thường nhưng vẫn cứ kém đối phương một trọng.

Nhưng mà chuyện này không có nghĩa là hắn sẽ toi.

Đối diện với kích này, hắn có rất nhiều cách để hóa giải.

Ví dụ như điều động đạo tâm tự thân đến ngăn chặn, giống như kiểu mấy Thánh Chủ và Thánh Tông bình thường chống lại xung kích linh ý của hắn vậy.

Hoặc là điều động lực thiên, trực tiếp tấn công linh ý của đối phương.

Còn không được nữa thì có thể điều động thánh lực thứ hai, để linh ý của bản thân có thêm một cứu binh.

Nhưng hắn căn bản không lựa chọn những cách này, chỉ đơn thuần sử dụng linh ý để ngăn cản một chút.

Bởi vì nhiều năm nay không gặp giao phong về linh ý, ca này muốn quan sát xem linh ý thập tam trọng có điểm gì đặc biệt.

Khi linh ý của hai người chính thức giao phong với nhau, hiện trường bên ngoài vang lên tiếng kinh hô của Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương.

“Dừng tay!”

“Ngươi làm gì đấy?”

Hai người vừa tức vừa sốt ruột, linh ý ngay lập tức xuất ra.

Điều bọn họ lo lắng vốn không phải là Khương Thành bị trong thương.

Suy cho cùng thì người có thể một mình chinh phục U tộc thì thực lực chắc chắn sẽ hơn Phi Khâm rồi.

Điều hai người lo lắng là Khương Thành sẽ vì thế mà tức giận, sau đó từ chối lời đề nghị liên thủ với Tinh Diệu Hoàng.

Chỉ là, công kích ý thức nhanh thế nào chứ, khi hai người can dự đến thì đã không kịp nữa rồi.

Khương Thành lúc này đã cảm nhận được chỗ khác biệt của linh ý thập tam trọng.

Hắn vốn không “nhìn thấy” được hình thái cụ thể của linh ý đối phương.

Chỉ là đột nhiên biển ý thức của bản thân bị một vùng ánh sáng màu vàng kim bao trùm lấy.

Giây phút ấy, ý thức của hắn suýt chút bị đông kết ngay tại chỗ.

Đồng thời, đạo tâm của hắn cũng cảm nhận được một sự trấn áp ý chí cực mạnh.

Nhìn từ bên ngoài, cả người hắn giống như trúng một kịch độc quái lạ màu vàng vậy.

So với linh ý thập nhị trọng, nào có phải chỉ tăng một trọng thôi đâu, đúng là biến thành một sự tồn tại khác mà.

Khương Thành thậm chí còn có một ảo giác như bị ý chí Thiên Đạo trấn áp vậy.

Đương nhiên, luận về cường độ thì Thiên giai thập tam trọng đâu thể nào so được với ý chí Thiên Đạo chứ.

Mà cũng may, linh ý tử sắc của hắn đâu có dễ trầm luân vậy.

Phòng tuyến thu lại, lại lần nữa ổn định lại.

Còn chưa đợi hắn làm gì thêm, kim quang không chỗ nào không thấu kia đột nhiên tiêu tán, bởi vì có sự ra tay của Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương ở bên ngoài đã cắt ngang việc tiến công linh ý của Phi Khâm.

Trận giao phong này cũng dừng ở đó.

Khương Thành có phần chưa thỏa lòng mấy, hắn mơ hồ cảm thấy linh ý của bản thân tăng lên đến thập nhị trọng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng thập tam trọng thì không dám chắc.

Nói trắng ra, linh ý Thiên giai có tổng cộng mười hai trọng.

Thập tam trọng thật ra là tầng lớp trên cả Thiên giai, phải trải qua việc đột phá mới có cơ hội bước vào.

“Phi Khâm, ngươi điên rồi sao?”

“Đây là khách quý của bệ hạ, ngươi lại dám ra tay với hắn đáng tội gì hả?”

“Lần này may mà Khương Thành lưu tình, nếu không thì dựa vào thực lực có thể chinh phục được U tộc kia, ngươi sớm đã chết rồi đó!”

Phi Khâm bị hai người la thét kia cảm thấy nghi ngờ vô cùng.

Còn đám người Tinh Nhu ở bên cạnh hắn lại không cho là vậy.

“Hai vị tộc lão đừng nó nói quá thế chứ?”

“Chinh phục được U tộc thì sao, chúng ta cũng có thể mà!”

“Trận giao phong vừa rồi Phi Khâm đâu có thua, sao lại chết được?”

Tông Phiêu Vương suýt chút biij đám hậu bối vô tri này chọc cho tức cười.

Các ngươi có thể chinh phục được U tộc?

Ai cho các ngươi lòng tự tin ấy?

Chỉ riêng thủ đoạn tâm cơ thôi, U tộc đã có thể chơi các ngươi cả trăm hiệp rồi.

Đừng nói đến bản thân thực lực của U tộc đã cực mạnh, chẳng qua là Tinh Diệu hoàng và bọn ta vẫn luôn áp chế đó thôi.

Cứ tưởng U tộc mỗi lần gặp mặt đều cung cung kính kính, khi cọ xát thì cố ý để thua các ngươi, tôn sùng các ngươi thì có nghĩa là đánh không lại các ngươi?

“Các ngươi thì biết gì chứ?”

“Khương Thành mạnh hơn xa với những gì các ngươi tưởng tượng…”

Phi Khâm vừa rồi ra tay đột nhiên mở miệng cắt ngang lời chỉ trích của hai người.

“Ngươi vậy mà cũng biết linh ý?”

Hắn đầy sự nghi hoặc chỉ về hướng Khương Tahnfh.

“Linh ý là thiên phú chỉ có ở Thiên tộc bọn ta, sao ngươi lại có thể có?”

Không sai, trong trận giao phong ngắn ngủi đó, hắn cũng bị kinh hãi.

Linh ý tử sắc của Khương Thành rõ ràng không giống với ý thức của những tộc quần khác, đó là linh ý chân chính.

“Cái gì?”

“Ngươi chắc chắn?”

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương cũng bị kinh ngạc, liền quay đầu lại nhìn sang Khương Thành.

Hai người không tùy tiện thúc động linh ý đi dò thám, nhưng ánh mắt tra xét và nghi ngờ kia như đã trực tiếp xuyên đến

biển ý thức của Khương Thành.

Còn những tộc nhân Thiên tộc khác ở xung quanh cũng kinh ngạc như thế.

“Không thể nào đâu chứ?”

“Có phải đã nhìn lầm rồi không?”

“Ngoại trừ Thiên tộc chúng ta ra, còn ai có thể xứng đáng có được linh ý cao quý cơ chứ.”

“Người này giỏi lắm là ý thức mạnh hơn một chút, nhưng ý thức của bọn họ không thể nào tu luyện được chứ đừng nói gì đến linh kỷ.

Trong lúc bọn họ thảo luận, Khương Thành đã thi triển Thái thượng hóa đạo.

Ca này căn bản không có ý định sẽ che giấu gì.

Khi thiên địa bốn bên thoáng chốc bị giam cầm, ngay sau đó lại tự dưng biến ảo, sắc mặt tất cả mọi người ở hiện trường đều thay đổi.

Do cấp bậc linh ý của Khương Thành không cao, uy lực cũng không lớn.

Nhưng mấu chốt đây không phải là ngự thiên thuật của U tộc, cũng không phải vu thuật của Vu tộc, mà là linh kỹ thực thụ.

“Linh kỹ!”

“Hắn thế mà lại biết linh kỹ!”

“Sao hắn lại có thể biết linh kỹ được?”

“Chuyện này là không thể nào, lẽ nào hắn cũng là tộc nhân Thiên tộc?”

Đến cả Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương cũng mông lung luôn.

Hai người biết Khương Thành đã đánh bại U tộc, nhưng vốn không biết làm sao hắn có thể làm được, lại càng không biết hắn có những năng lực gì.

Bọn họ vào lúc này đột nhiên nghĩ đến những tình huống của Thiên giới lúc trước Thành ca có nói, mơ hồ có chút liên tưởng.

“Lẽ nào ngươi cũng là tộc nhân Thiên tộc bọn ta?”

“Ta đương nhiên không pahir rồi.”

Thành ca lắc lư Thái Ngư kiếm, thánh giới hình dải ruy băng bay lượn vòng nơi mũi kiếm.

“Các ngươi từng thấy tộc nhân Thiên tộc nào sử dụng kiếm, hơn nữa còn có kiếm đạo chưa?”

Tông Phiêu Vương sốt ruột hỏi: “Vậy sao ngươi lại biết linh ý…”

Trong lòng Thành ca nói năm đó ở Thiên giới ngươi sớm đã hỏi ta câu hỏi y như vậy rồi.

Nhưng nếu tính cho đúng thì vẫn là có được ở Vương phủ của ngươi.

Nhưn mà nhìn vẻ mặt của những tộc nhân Thiên tộc xung quanh đều không thoải mái, giống như người khác không xứng đáng để có linh ý vậy, hắn có ý bĩu môi.

Khinh khỉnh nói: “Chỉ một linh ý bình thường đầy đường ra đó, khó có lắm sao, ai nói cho các ngươi biết chỉ có Thiên tộc mới có chứ?”

Cái gì?

Chỉ là linh ý bình thường?”

Câu nói này phút chốc chạm đến vẩy ngược của những tộc nhân Thiên tộc ở hiện trường.

Đến cả Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương cũng phải chau mày.

Còn đám người Phi Khâm và Tinh Nhu thì hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Linh ý là thiên phú chỉ có ở Thiên tộc, đây là nhận thức có sẵn từ khi bọn họ còn nhỏ.

Chỉ có Thiên tộc cao quý mới có được loại thiên phú này, đây cũng là nguồn gốc của cảm giác ưu việt.

Khi linh ý bị Khương Thành nói đầy đường, lòng tự tôn của bọn họ đã bị tổn thương nghiêm trọng.

“Không thể nào!”

“Ta không tin!”

“Ở Khư giới nhiều năm như vayayj rồi, ta chưa từng nghe thấy có tộc quần khác có được linh ý.”

“Phải đó, nhất định là ngươi đang nói dối.

Thành ca không hề khách khí cười đểu một tiếng.

“Khư giới có mấy nơi, xem ra các ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng quá lâu rồi.”

Chương 2287: Tinh Linh diệu cảnh

Câu nói này giống như giẫm vào đuổi của đám người Phi Khâm và Tinh Nhu, làm bọn họ phải nhảy cẫng lên.

“Ngươi nói cái gì?”

“Bọn ta ếch ngồi đáy giếng?”

“Ăn nói bậy bạ, đúng là buồn cười!”

Phi Khâm lại chế giễu ngược lại Khương Thành.

“Ý thức của ngươi chẳng qua cũng như vậy, Thiên giai thập nhị trọng còn chưa đến, căn bản không đáng để xem là linh ý chân chính.”

nếu hắn không nhảy ra thì Khương Thành suýt chút quên mất bản thân vừa rồi mới bị tên này đánh lén.

“À đúng đúng đúng, linh ý của ta là giả.”

“Vậy để ta xem thử thế nào gọi là linh ý chân chính của các ngươi đi.”

“Ha, ngươi thế mà lại dám chủ động khiêu chiến ta à?”

Đám người Phi Khâm và Tinh Nhu đều cảm thấy không thể tin được.

“Đây là do tự ngươi chuốc lấy phiền phức đấy, thế đừng trách bọn ta cho ngươi một bài học khó quên.”

“Khoan đã!”

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương liền chặn giữa hai bên.

“Còn không mau dừng tay lại!”

Bọn họ không muốn nhìn thấy Khương Thành khai chiến với thiên tài của tộc mình.

Tên này không những đã chinh phục U tộc mà còn giết được đám cao thủ U Giới, U Hoàn…

Chuyện này người bình thường dù có thực lực đó cũng chưa chắc đã bất chấp đến vậy.

Người này rõ ràng không phải là loại từ bi mềm lòng, vô cùng nguy hiểm.

Trước mặt hắn, đám hậu bối trưởng thành trong căn phòng ấm này giống như đám chim non ở học đường gia tộc.

Một khu khai chiến, hậu quả đúng khó tưởng tượng.

Nhưng chút khổ tâm này của bọn họ, đám người Phi Khâm và Tinh Nhu lại không cần.

“Hai vị tộc lão, các ngươi rõ ràng nhìn thấy rồi, là hắn chủ động khiêu chiến bọn ta đó!”

“Lẽ nào người ta đã khiêu chiến rồi, bọn ta còn phải nhịn sao, vậy mặt mũi của Thiên tộc còn gì nữa đâu?”

“Nể mặt thân phận khách, bọn ta khoing giết hắn là được rồi!”

Nhất thời Tông Phiêu Vượng và Tư Ngộ Vương phải dở khóc dở cười.

Bọn ta không lo lắng các ngươi giết chết Khương Thành, chỉ sợ các ngươi sẽ bị giết thôi được không?

“Không được!”

“Lui hết xuống cả đi!”

Thành ca lại chẳng muốn cứ thế bỏ qua.

Lẽ nào bản thân phải chịu thiệt không không một lần như thế?

“Ngươi thấy mọi người đều hăng hái như vậy sao có thể đả kích sự tích cực của mọi người được?”

“Mọi người đều đánh mới quen, bằng hữu phải cọ xát mà!”

Nhìn vẻ mặt cười hi hi đó của hắn, hai thân vương lại càng không yên tâm.

Mẹ nó, ngươi tưởng bọn ta là tấm chiếu mới ngày đầu trải đời sao?

Miệng thì nói bằng hữu cọ xát, thực tế sao tránh khỏi việc chảy máu ha, tưởng rằng bọn ta nhìn không ra chắc?

“Không không không, ngươi là khách quý, đánh đánh giết giết không tốt biết nhường nào?”

“Phải đó, bọn ta đâu thể không tôn trọng khách được, đó không phù hợp với đạo tiếp khách của Thiên tộc bọn ta.”

Khương Thành thầm mắng trong lòng, đạo tiếp khách của các ngươi năm đó ta đã nhìn thấy rồi.

“Trận cọ xát này không tiến hành thì ta sẽ rất tiếc.”

“Ta mà tiếc rồi thì đầu óc sẽ không thông suốt, chỉ có thể trở về Tiên U trì bế quan một trận thôi.”

Nói xong hắn xoay người, làm tư thế chuẩn bị rời đi.

Hai thân vương suýt chút chửi thề thành tiếng ngay tại chỗ, tên này lại dùng việc hợp tác ra để ép mình ư?

Chuyện này nên làm sao mới được đây?

Mà một mặt khác, đám người Phi Khâm và Tinh Nhu cũng hừng hực chiến ý, mong chờ để cho Khương Thành một bài học.

Dù cho lần này bị ngăn cản, tương lai sớm muộn gì cũng sẽ có rắc rối.

Đầu óc hai người đau từng cơn, Tư Ngộ Vương bỗng có một sáng kiến.

“Có rồi!”

“Trực tiếp cọ xát khó tránh sẽ tổn thương hoà khí, chi bằng mở Tinh Linh diệu cảnh ra, tỉ thí ở bên trong là được rồi.”

Khi vừa bắt đầu nghe thấy việc cọ xát trực tiếp bị bác bỏ, đám người Phi Khâm còn vô cùng tiếc nuối.

Đợi đến khi nghe thấy bốn chữ Tinh Linh diệu cảnh, cho dù là bọn họ hay mấy ngàn thanh niên nam nữ khác ở hiện trường, toàn bộ đều lộ ra tinh thần mong ngóng.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, chuyện này xem như là một chuyện trọng đại trong những ngày tháng bình thường dài dằng dẵng.

Thiên tộc ở vị trí thượng du nhất của suối nguồn đầu tiên, lên nữa chính là suối nguồn rồi.

Cửu bảo tiên sa ở đây sản sinh ra không phải một hạt, mà là từng miếng nhỏ.

Đến cảnh giới này như Tinh Diệu Hoàng sẽ trực tiếp luyện hoá từng miếng, hòng tham ngộ nguyên linh ý, bước vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Nhưng đối với những Thiên tộc hậu bối mà nói, việc luyện hoá mảnh vụn căn bản không đủ sức.

Hơn nữa cho dù mất đi mấy trăm triệu năm luyện hoá thành công một mảnh thì cũng không thể cảm ngộ ra nguyên linh ý, khó tránh quá lãng phí.

Thế là cuối cùng Tinh Diệu nhờ vào suối nguồn, sáng tạo ra một bí cảnh để rèn luyện đặc biệt ở gần đó.

Trong Tinh Linh diệu cảnh sẽ tùy cơ xuất hiện những tinh linh châu.

Linh ý của Thiên tộc vôn không có bất cứ đan dược tài liệu nào có thể bổ trợ gia tăng, chỉ có thể dựa vào việc bản thân không ngừng từ từ tu luyện.

Duy nhất người đi bằng đường tắc chính là Khương Thành, hắn từng lợi dụng Toái linh phiến để thăng cấp linh ý.

Mà bấy giờ nhờ có suối nguồn thần kì, lại nhờ lời dụng các mảnh cửu bảo tiên sa làm nhiên liệu cho bí cảnh, sau khi trải qua chuyển hoá, cuối cùng sẽ tạo nên tinh linh châu phá vỡ lẽ thường.

Luyện hoá tinh linh châu có thể gia tăng tu vi linh ý mức độ cao.

Chỉ có điều về bản chất thì tinh linh châu là cửu bảo tiên sa chuyển hoá thành nên cực kì quý hiếm khó có được.

Vậy nên cứ cả chục tỷ năm mới mở Tinh Linh diệu cảnh ra một lần.

Cửu bảo tiên sa tích lũy cả chục tỷ năm đa phần đều ở đây.

Đây đương nhiên là một chuyện trọng đại không nghi ngờ gì cả.

Hai vị thân vương tính thử, cách lần sau tuy gần bốn trăm triệu năm nữa, nhưng mà chọn ngày chi bằng đúng ngày.

Nguyên Tiên giới bên kia hiện giờ ohast triển ngày một, vượt xa kỷ nguyên thứ nhất thứ hai kia.

Vẫn nên để các hậu bối gia tăn thực lực chỉnh thể một lần, để chuẩn bị cho những biến cố có thể xuất hiện.

Còn về việc cọ xát với Khương Thành, ngược lại chỉ là một tiểu tiết nhỏ theo kèm mà thôi.

“Tinh Linh diệu cảnh? Đó là gì?”

Thành ca mù tịt với chuyện này.

Còn Tông Phiêu Vương cũng không cho hắn hiểu thêm bao nhiêu, chỉ nói qua loa: “Hậu bối đạt đến Thiên giai thập nhị trọng và thập tam trọng của tộc ta đều có thể tiến vào diệu cảnh.”

Trong diệu cảnh sẽ có tinh linh châu xuất hiện tùy cơ, trận tỷ thí sẽ so về việc ai có số lượng tinh linh châu nhiều hơn thì sẽ chiến thắng.

“Thế nào?”

Thành ca lúc này vốn không biết tinh linh châu là cái quái gì.

Nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt vừa kích động vừa hăm hở của đám hậu bối Thiên tộc này, hắn đã biết có tiềm năng thế nào rồi.

“Được, vậy thì so thôi.”

“Đúng rồi, trận tỷ thí này bên chiến thắng có được lợi ích gì không?”

Tông Phiêu Vương cuối cùng cũng không nhịn được ý muốn bóc phốt.

Ôi mẹ ngươi, để cho ngươi thoải mái vào một lần, tặng cho chút tinh linh châu mà ngươi còn thấy chưa đủ?

“Không có gì tốt cả, nếu ngươi không muốn so thì có thể không vào.”

Nhìn thấy phản ứng của hắn, Thành ca càng thêm chắc chắn về suy đoán của bản thân - lần tỷ thí này có ý nghĩa.

Còn đám người Phi Khâm thì lại nhảy ra, thỏa mãn nguyện vọng về “lợi ích” của hắn.

“Nếu đã là tỷ thí thì đương nhiên phải có lợi lộc rồi.”

“Nếu như bọn ta thua thì lúc gặp người sẽ hành lễ như cấp dưới với ngươi.”

“Nếu ngươi thua rồi thì sau này gặp bọn ta phải hành lễ gọi một tiếng tôn thượng, ngươi có dám không?”

Lợi ích đưa đến tận cửa, Khương Thành đương nhiên không có lí do để từ chối rồi.

Ca này vui vẻ làm thế tay OK.

“Không thành vấn đề.”

Nhìn thấy hắn đồng ý, đám người Phi Khâm và Tinh Nhu đều lộ ra vẻ đắc ý.

Bọn họ thậm chí đã quyết định rồi, tương lai có chuyện hay không cũng đến Phi Tiên môn kiếm chuyện, dằn mặt Khương Thành.

Chương 2288: Làm sao ngươi vào được?

Việc Tinh Linh diệu cảnh mở ra khiến hai vị thân vương khác cũng phá quan mà ra.

Bọn họ công với Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương xem như là bốn vị thân vương may mắn sống sót trong trận đại kiếp diệt thế của vương triều Tinh U năm ấy.

Cũng là bốn vị tộc lão hiện nay của Quan Tinh tộc, địa vị chỉ kém mỗi Tinh Diệu Hoàng.

Sau một loạt những nghi thức phức tạp, cả Quan Tinh đài cũng được mở ra từ ở giữa.

Một dòng suối róc rách hiện ra trước mặt mọi người.

Dòng suối uốn lượn chảy thẳng lên, đến một bí cảnh thần bí ở xa xa.

Tinh Linh diệu cảnh vừa mở ra, rất nhiều hậu bối Thiên tộc hăng hái bay về phía lối vào, sau đó thì chìm vào trong.

Mấy chục ngàn tộc nhân Quan Tinh tộc, người đạt đến trên Thiên giai thập nhị trong có hơn năm ngàn người.

Còn lại hoặc là cảnh giới quá thấp, hoặc là cảnh giới quá cao đều không thể tham dự vào bữa thịnh hội này.

Trước khi Phi Khâm đi vào còn không quên nhìn Khương Thành bằng ánh mắt khiêu khích.

“Ta sẽ chờ ngươi ở trong đó.”

“Lần này ngươi đừng có mơ có được dù chỉ là một tinh linh châu.”

Nói xong, hắn làm ra một tư thế thật tiêu sái, bay vào trong bí cảnh giữa những tiếng hò reo.

Đúng là cợt nhả.

Thành ca thầm mắng trong bụng một câu, lúc này mới hỏi câu hỏi cuối cùng.

“Đúng rồi, bị giết trong bí cảnh thì sẽ thật sự chết sao?”

Nghe thấy câu hỏi này, vẻ mặt bốn bị thân vương đều xanh mét.

Tông Phiêu Vương cuối cùng đã không nhịn được nữa, tức giận ngay tại chỗ.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Nếu như muốn giết tử đệ của tộc ta ấy à, ta biết ngay ngươi không có chút lòng tốt gì mà.”

“Ta cảnh cáo ngươi hãy biết điều một chút, Tinh Linh diệu cảnh là một bí cảnh thăng cấp, không phải là một chiến trường giết chóc.”

Khương Thành cũng không hiểu tại sao hắn lại phản ứng dữ dằn như vậy.

Bản thân chỉ muốn xác nhận một chút thôi, xem hệ thống có thể mở hack trong đó không ấy mà.

“Cái gì mà ta không có lòng tốt chứ?”

“Lần tỷ thí này là do ngươi đặt ra, có liên quan quái gì đến ta chứ?”

“Hỏi cho rõ tham số an toàn của trận tỷ thí cũng không được sao?”

Bốn vị thân vương ngậm câm hết lời, nhưng trong lòng đương nhiên sẽ không tin hắn.

Tên này nhất định là đang kìm lại ham muốn giết chóc tàn sát.

Tư Ngộ Vương ngừng lại một chút rồi mới trầm giọng nói: “Tinh Linh diệu cảnh sẽ không chết người, chết ở trong đó sẽ trực tiếp bị truyền tống ra ngoài.”

“Linh ý chỉ bị tổn thương một chút, nhưng sẽ không chết.”

Ơ chuyện này…

Thành ca nhất thời trở nên thất vọng.

Chết không được, vậy hệ thống hack không có chỗ bám víu rồi.

“Xem ra lần này chỉ có thể dựa trên thực lực cứng của bản thân rồi.” Ca này nhìn vào chuỗi kỹ năng của hệ thống nói vậy.

Tông Phiêu Vương ở một bên nhịn không được đốc thúc hắn: “Ngươi còn không vào nữa thì sẽ không vào được đâu.”

Thời gian vào trong Tinh Linh diệu cảnh rất ngắn.

Khương Thành gật đầu rồi bay thẳng vào lối vào.

Sau đó hắn dừng lại ở ngay lối vào.

Cũng không phải hắn muốn chủ động ngừng lại, mà là hắn cảm nhận được một sức bài xích cực mạnh.

“Tình huống gì vậy, sao ta lại không vào được?”

Bốn vị thân vương đương nhiên cũng không ngờ được chuyện này.

Còn hơn mấy chục ngàn tộc nhân Thiên tộc ở bên ngoài không vào trong cũng ngơ ngác.

“Linh ý của ngươi chắc không phải đã vượt qua Thiên giai thập tam trọng rồi chứ?”

“Nào có, ta vẫn là Thiên giai thập nhất trọng mà!”

Phụt!

Bốn vị thân vương suýt chút phụt nước tại chỗ.

“Bọn ta chẳng phải mới vừa nói rồi sao, bí cảnh này chỉ có Thiên giai thập nhị trọng với thập tam trọng mới có thể vào.”

Thành ca làm ra vẻ vô tội chìa tay: “Ta cứ tưởng nhờ vào khí chất đặc biệt của ta thì có thể phá bỏ đi vào.”

Một người trước giờ đằm tính như Tư Ngộ Vương cũng nhịn không được nổi giận tại chỗ.

“Nếu chỉ mới có thập nhất trọng sao ngươi không nói sớm chứ?”

“Còn ở đó lập ước định tỷ thí, làm cho chính thức lắm vào, đúng là lãng phí tình.”

Những tộc nhân Thiên tộc ở bên ngoài thì bật cười thành tiếng.

“Ta còn nghĩ rằng linh ý của hắn mạnh lắm.”

“Hóa ra còn chưa đến thập nhị trọng, thế chẳng phải cũng xêm xêm với chúng ta à?”

“Nhưng mà cũng thật lạ ha, nếu chỉ mới thập nhất trọng mà vừa rồi khi Phi Khâm đại nhan dùng linh ý thập tam trọng công kích sao lại không làm bị thương người này chứ?”

“Quỷ mới biết hắn sao, có lẽ là dùng những thủ đoạn khác để hóa giải.”

Thành ca cũng có phần buồn bực.

Tinh Linh diệu cảnh rõ ràng là một cơ duyên theo kiểu thí luyện, bỏ qua thì thật đáng tiếc.

Tông Phiêu Vương ở bên đã trông mong tuyên bố kết quả rồi.

“Nếu ngươi đã không vào được thì trận tỷ thí này xem như ngươi thua rồi…”

Lời còn chưa nói xong thì hắn đã nhìn thấy Khương Thành duỗi ra một Loan đao mang theo ánh sáng tím ra.

Loan đao ấy thật ra chính là lực thiên, bên ngoaiif nhìn có vẻ giống như tia điện được tạo ra vậy.

Còn chưa đợi mọi người kịp nói gì thì hắn đã từ từ vạch về phía trước.

Lối vào vốn bài xích hắn đột nhiên bị toát ra một khe hở.

“Cái gì?”

“Chuyện này làm sao có thể!”

Con ngươi của bốn thâ vương suýt chút rơi luôn ra ngoài.

Bí cảnh này là do Tinh Diệu Hoàng thần thông quảng đại đích thân bố trí ra, quy tắc đã định là chỉ có Thiên giai thập nhị trọng và thập tam trọng mới có thể vào.

Muốn làm ngoại lệ thì trừ khi tạo chỉ về mặt linh ý còn phải mạnh hơn cả Tinh Diệu Hoàng cơ.

Không, dù có mạnh hơn hắn cũng chưa chắc có thể làm được.

Bởi vì bí cảnh này vốn nhờ vào suối nguồn thứ nhất, còn có sự gia trì của pháp tắc đặc biệt ở Khư giới nữa.

Dưới tình huống như thế này, Khương Thành thế mà có thể vạch ra được một lối đi?

Còn chưa đợi mọi người nghĩ thêm được gì, Thành ca đã thuận lợi bước vào trong bí cảnh, còn lối vào hắn mở ra cũng lại lần nữa được bổ khuyết.

Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Sau khi bước vào bí cảnh, Thành ca có hơi hối hận.

Bởi vì hắn phát hiện ra trạng thái hiện tại của bản thân có hơi yếu ớt.

Ngoại trừ linh ý và hệ thống mãi mãi theo bên, những thứ khác đều không thể theo vào.

Đến cả lực thiên vừa rồi dùng để mở cửa cũng không ngoại lệ, bởi vì hắn của hiện tại căn bản không phải là thân thể tiên thể bình thường.

Dưới quy tắc gia trì đặc biệt của bí cảnh, hắn càng giống như một hình chiếu hơn.

Chuyện này thật ra cũng là điều đương nhiên.

Tinh Linh diệu cảnh là không gian thí luyện của Thiên tộc.

Tộc nhân Thiên tộc chỉ có linh ý, vậy nên chỉ so về linh ý thôi nó rất bình thường, vốn không hề hạn chế thực lực của bọn họ.

Nhưng đối với Khương Thành mà nói thì hậu quả này có phần nghiêm trọng.

Hắn mạnh là mạnh ở chỗ phát triển toàn diện, cái gì cũng tinh thông.

Bây giờ một loại những thứ mạnh mẽ trang bị như tiên lực, thần hồn, thánh giới, huyền văn, thần thể, đế khí đều không thể mang theo vào trận tỷ thí này.

Dưới tình huống thế này, nếu như hắn gặp phải những tộc nhân Thiên tộc đang rèn luyện khác thì chỉ có thể dựa vào linh ý mà chiến đấu.

Đừng nói đến đám người Thiên giai thập tam trọng như Phi Khâm và Tinh Nhu, dù có là Thiên giai thập nhị trọng bình thường thôi, muốn chiến thắng vẫn phải rất tốn sức.

Lại thêm vào việc ở đây không thể chết, chỉ có thể bị đào thải.

“Chuyện này đúng thật là… bắt đầu đã vùi dập mất khả năng chiến thắng rồi.”

Sau một khoảng thời gian mắng chửi ngắn ngủi, ca này cũng không nhụt chí.

Mà bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Bên trong Tinh linh diệu cảnh sặc sỡ đủ kiểu, vốn không có gì gọi là quy luật tuần hoàn.

Có lẽ đi hai bước ở một thảm cỏ xanh, phía trước có thể sẽ xuất hiện những tinh không dày đặc, rồi đi mấy bước nữa sẽ vào một sa mạc hoang vắng.

Cảnh tượng ở đây chỉ có thể nói là mang tính biểu tượng mà thôi.

Vùng trung tâm thực thụ là những ngôi sao nhỏ lúc sáng lúc tối đủ màu.

Những ngôi sao ấy vốn không phải là một vì sao thực thụ, cái nhỏ nhất thì tầm bằng quả trứng, to nhất thì quá một thước.

Khương Thành nhìn bao quát, trong phạm vi phía trước mấy trăm dặm của mình có thể cảm nhận được ba ngồi sao, vốn không khó tìm.

Chương 2289: Bị ép hại người

Bay đến trước ngôi sao màu hồng, Khương Thành cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp dùng tay nắm lấy.

Ngay khắc sau, hắn biến mất tại chỗ.

Rồi khi lần nữa xuất hiện, trước mặt hắn đã xuất hiện hai nam tử không mặt cầm kiếm.

Vừa nhìn thấy hắn, hai người đã phát động công kích.

“Tình huống gì vậy, hóa ra bí cảnh này thật sự còn có cửa ải à?”

Hắn đoán không sai, ngôi sao ở trong Tinh Linh diệu cảnh này rất dễ tìm thấy, nhưng đa phần đều là những cửa ải đặc thù.

Bên trong hoặc là mô phỏng theo tu sĩ Tiên tộc, hoặc là những trận pháp và phù văn, cấm chế của Tiên tộc.

Tinh Diệu Hoàng bố trí những cửa ải này là để rèn luyện cho hậu bối.

Để bọn họ có thể làm quen với phương thức chiến đấu của kẻ địch.

Chỉ có điều là cách chiến đấu này sẽ không làm chết người, kẻ địch bên trong phổ biến cũng ở tầng lớp Đạo Thánh, hiệu quả rèn luyện cũng có giới hạn.

Khương Thành chỉ có linh ý Thiên giai thập nhất trọng, tuy linh ý tử sắc có thể giúp hắn có sức chiến đấu của thập nhị trọng, nhưng cửa ải này vẫn khiến hắn phải mất chút sức.

Lúc này, bốn vị thân vương cùng với những tộc nhân Thiên tộc không thể vào trong kia đều nhìn chằm chằm vào thiên không.

Bọn họ không nhìn thấy mỗi trận chiến đấu xảy ra ở trong những vì sao đó, nhưng có thể nhìn thấy được đại khái tình hình.

Ánh mắt của đa phần mọi người đều tụ hội hết trên người Khương Thành.

Khi hắn bước ra từ trận khảo nghiệm ở ngôi sao thứ nhất, Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương nhìn nhau, ai nấy đều nhìn thấy được sự thất vọng trong đôi mắt của đối phương.

Chuyện bên trong có cửa ải khó này, bọn họ đã cố ý không nói cho Khương Thành.

Dù sao thì Thành ca cũng không hỏi, sau khi đi ra cùng lắm là nói quên đi thôi.

Vốn còn cho rằng ở tình huống không có chuẩn bị này tên tiểu tử này sẽ bị quét ra khỏi ngay từ ngôi sao đầu tiên.

Không ngờ rằng hắn lại có thể qua ải.

“Thiên giai thập nhất trong sao lại qua ải được? Cạm bẫy ở bên trong yếu nhất cũng là ở tầng lớp thập nhị trọng rồi đấy.”

“Người này vốn có được thủ đoạn của Tiên tộc, có lẽ là quen đường thôi.”

Đám hậu bối của Thiên tộc còn xa lạ với những thứ như kiếm thuật và tiên pháp của Tiên tộc, đột nhiên gặp phải có lẽ sẽ bị trở tay không kịp.

Nhưng Khương Thành đương nhiên sẽ không như vậy.

“Không sao, suy cho cùng cũng chỉ là thập nhất trọng, hắn không đi được xa đâu.”

“Không sai, hắn có thể chống cự được đến này cuối cùng xem như đã là kì tích rồi.”

Một canh giờ tiếp theo, Khương Thành liên tục thử hết tám ngôi sao ở gần đó.

Kết quả vốn chẳng hề có cái nào là tinh linh châu chân chính.

Không phải trận pháp thì là kẻ địch được phỏng theo.

Trận pháp thì còn đỡ, trước mặt hắn chỉ là thứ nhỏ bé, căn bản không cần chiến đấu đã có thể nhẹ nhàng bước ra.

Nhưng những cái mô phỏng Tiên tộc lại khiến hắn bực mình.

Chuyện này làm hắn phát cáu.

“Với tiết tấu thế này thì việc tìm tinh linh châu chẳng phải là vất vả quá rồi sao?”

“Phải đi thử nghiệm từng cái?”

Hắn cảm thấy bản thân phải thay đổi con đường mới được.

Mà cũng và ngay lúc này, hắn phát giác ra có một người đang tiếp cận lại gần mình.

Thành ca không có thói quen ẩn trốn, thế là ngay khắc sau, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn chằm chằm một cái, không phải Phi Khâm thì là ai chứ?

“Ha ha, đúng thật sự là tìm ra ngươi rồi, đúng là trời giúp ta mà!”

Nhìn thấy Khương Thành, Phi Khâm hưng phấn chà xát tay.

Một con “người trên người” vẫn luôn không thay đổi nhiều năm nay khiến hắn cảm thấy rất khô khan.

Sự xuất hiện của Khương Thành khiến hắn phẫn nộ, cũng khơi lên toàn bộ hứng thú trong hắn.

Sau khi vào sân đã đi tìm khắp nơi, lật tung lên để tìm tung tích của Thành ca.

Tinh Linh diệu cảnh rất lớn, vốn hắn cũng không mong chờ gì, không ngờ lại tìm được nhanh đến thế.

“Phải đó, thật đúng là trùng hợp.”

Khương Thành cảm thán một tiếng.

Bóng ảnh lợi dụng linh ý ngưng tụ ra một thanh trường kiếm.

Còn nụ cười của Phi Khâm ở phía đối diện cũng không hề ngưng lại.

“Nếu như ở bên ngoài gặp phải một người có đạo đủ thứ như người đây, ta muốn thắng còn phải phí công phí sức.”

“Ở đây chỉ có thể lợi dụng linh ý, chậc chậc…”

Hắn cố ý nhìn bằng gương mặt đồng tình rồi lắc đầu.

“Hi vọng người có thể cho ta chút cái gọi là khiêu chiến, chứ không ta sẽ rất thất vọng đấy.”

Nói xong, hắn giết sang.

Thành ca thúc động trường kiếm linh ý, hai người cuối cùng đã nảy sinh đại chiến.

Trận chiến này vừa bắt đầu, hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Phi Khâm là linh ý thập tam trọng,chỉ so linh ý thì quả thực hắn ở trên xa.

Nhìn thấy hắn từng bước đi lui, những tiên nhân bên ngoài và cả bốn thân vương đều vui mừng hớn hở, cười ra mặt.

“Ha ha ha, vận may của tiểu tử này không xong rồi.”

“Vừa lên đã gặp phải chính chủ như Phi Khâm, đúng là xui hết chỗ nói.”

“Xem ra hắn chỉ có thể dựa vào chiến tích không có tinh linh châu nào mà kết thúc trận tỷ thí thôi.”

“Ý trời như vậy rồi, Tinh Linh diệu cảnh vốn là bí cnahr thí luyện của bản thân chúng ta, người ngoài dẫu có vào được cũng không thể có lợi lộc gì.”

“Ha ha ha, nói không sai.”

Phi Khâm ở bên trong càng đánh càng hăng.

Nếu không phải Khương Thành ngưng luyện ra thanh kiếm đó, vung ra vài công kích kiếm đạo ám hợp, gây cho hắn vào phiền phức thì hắn sớm đã dựa trên ưu thế về cảnh giới mà giành chiến thắng rồi.

Vừa đánh, hắn vừa nói mấy lời không kiêng nể.

“Ngươi chỉ có chút thực lực đó thôi sao?”

“Lúc trước ở bên ngoài không phải cứng mồm lắm hả?”

“Đây chính là linh ý giả mạo mà đám dị tộc khiếm khuyết như các ngươi có sao? Cũng chỉ có thế thôi.”

Tuy miệng nó thế, nhưng trong lòng Phi Khâm vẫn rất kinh ngạc.

Linh ý của Khương Thành thấp hơn hắn hai trọng cảnh giới, vậy mà lại không thua ngay từ ban đầu, ngược lại còn có thể ổn định tiết tấu như thế, đúng là không thể ngờ được.

Linh ý tử sắc kia, lẽ nào chính là linh ý cao giai hơn cả kim sắc của mình?

Không!

Không thể nào!

Ở lĩnh vực linh ý này, Thiên tộc chính là chí cao vô thượng!

Với tâm thái thôi thúc kiểu này, lực công kích của hắn càng ngày càng lớn hơn.

Khương Thành dần có phần khó chống đỡ được rồi.

Cũng may mà lanh trí, rút ra thánh lực thứ hai tăng cường thêm.

Vốn những sức mạnh khác không thể vào theo, nhưng thánh lực thứ hai thì có thể biến thành bất cứ sức mạnh nào.

Sau khi biến thanh linh ý tử sắc thì có thể thuận lợi sử dụng.

Mà làn sóng tăng mạnh này cuối cùng đã giúp hắn ổn định bước chân.

Còn Phi Khâm sau khi nhìn thấy Khương Thành mạnh hơn, ưu thế của bản thân dần bị kéo lại một ít thì lại trở nên sốt sắng.

“Ngươi đã làm gì?”

“Không phải ngươi là linh ý thập nhất trọng sao?”

“Tên bỉ ổi vô sỉ, lại dám lừa ta!”

Khương Thành giao phong với hắn thấy rất cạn lời.

Chuyện này sao lại thành ra như bỉ ổi vô sỉ rồi?

Ta mấy trọng còn phải báo cụ thể cho ngươi?

Nhưng mà nếu ngươi đã nói như thế rồi thì ta không hố cho ngươi một lần thì có hơi có lỗi với lời nhận xét của ngươi rồi.

Nghĩ đến đây, hắn cố ý hướng về phía ngôi sao nhỏ màu xanh đang di chuyển ở gần đó.

Phi Khâm đương nhiên cũng theo đó bay theo.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên mất đi mục tiêu công kích.

Bởi vì bóng dáng Khương Thành đã biến mất ngay tại chỗ.

“Cứ tưởng xông vào trong cửa ải thí luyện là có thể thoát sao?”

Phi Khâm sớm đã ở đỉnh, lại thêm vào cửa ải này cũng không có mấy uy hiếp với hắn, thế là hắn không chút do dự nào đuổi theo vào trong.

Mà khi chân hắn vừa bước vào thì Khương Tành lại từ ngôi sao kia bước ra.

Tiên trận ở trong ngôi sao ấy hắn sớm đã rạo một vòng rồi, bây giờ lại quá rành luôn.

Còn Phi Khâm vừa bước vào lúc này thì vừa mịt mù ở bên trong đại trận, vừa tìm kiếm Khương Thành.

Chương 2290: Ta không phải là đối thủ của hắn

Nhìn thấy cảnh tượng này, những tộc nhân Thiên tộc ở bên ngoài xem cũng ngơ ngác.

Ngay vừa mới nãy, bọn họ còn đang reo hò trợ uy cho Phi Khâm nữa.

Chỉ còn đợi đến cảnh tượng hắn chém cho Khương Thành ngã ngựa nữa mà thôi.

Kết quả bây giờ Phi Khâm thì bận vật lộn bên trong đại trận, còn Khương Thành thì đã nhởn nhơ đi ra khỏi ngôi sao xanh ấy rồi.

“Chuyện này tính thế nào đây?”

Miệng thì hỏi như vậy, thật ra bọn họ cũng đã nhìn ra Phi Khâm xem như đã bị một thân pháp Khương Thành lừa vào trong đó.

Thế là, bọn họ theo đó tức giận cả lên, lần lược cách không trừng phạt Khương Thành.

“Đáng ghét, người này chắc chắn là cố ý, chính là không muốn quyết đấu với Phi Khâm đại nhân đây mà.”

“Nhất định là như vậy, tên này thật gian xảo.”

“Có bản lĩnh thì ở lại bên trong ngôi sao xanh đó mà quyết đấu, lại chạy ra ngoài thì còn gì là anh hùng chứ?”

“Phải nói sao hắn ra nhanh như thế chứ?”

“Tên này trước đó đã đi vào một lần, chắc chắn là có kinh nghiệm rồi…”

Nghe thấy lời bàn luận của bọn hộ, Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương đều có phần chán nản.

Những hậu bối của tộc mình quá đơn thuần, trải nghiệm quá ít rồi.

Chút thao tác rõ ràng này của kẻ địch thấy đầy rẫy ở giới tu luyện đó biết chứ?

Theo như bọn họ thấy thì tiếp theo Khương Thành nên nhanh chóng chạy khỏi chỗ đó, để tránh lại lần nữa bị Phi Khâm day dưa.

Đối với việc phá giải trận pháp thì kinh nghiệm cra Thiên tộc không phong phú hơn Yêu tộc bao nhiêu.

Nhưng mà linh ý thập tam trọng của Phi Khâm thì có uy năng vượt xa bản thân đại trận này, không cần mất bao lâu là có thể đánh ra rồi.

Rời khỏi chỗ cũ xem như là một quyết định sáng suốt.

Đặc biệt là làn sóng đại chiến của hai người vừa rồi quá lớn, kinh động đến mấy chục tử đệ Thiên tộc ở gần đó.

Bây giờ bọn họ cũng đều nhanh chóng chạy về bên này rồi.

Nhưng điều vượt khỏi dự liệu của bọn họ đó là Khương Thành không hề rời khỏi.

Ca này thầm cảm nhận một chút, sau đó mở kỹ năng biến hóa của hệ thống ra, thay đổi hình tượng của mình ở bên trong bí cảnh này.

Mà hình dáng mà hắn biến hóa thành chính là Phi Khâm vừa rồi mới đánh nhau.

“Hắn muốn làm gì?”

Vẻ mặt toàn bộ hai thân vương đều không thể hiểu được.

“Lẽ nào còn trông mong sau khi biến thành Phi Khâm thì những người khác sẽ không đánh mình nữa? Dự định sẽ vậy mà lẫn trốn được qua ải?”

“Nhưng làm như vậy đâu có ý nghĩa gì đâu ha?”

“Đúng thế, linh ý vừa nhìn là đã biết, kiểu biến hóa này rất dễ bị nhìn ra.”

“Huống hồ gì bản thân Phi Khâm sắp ra rồi.”

“Tên tiểu tử này đúng là nghĩ hay thật…”

Và những tộc nhân Thiên tộc khác ở bên ngoài thì đã lại lần nữa dấy lên làn sóng nói xấu Khương Thành.

“Tên tiểu tử xấu xa này lại dám biến thành hình dáng của Phi Khâm đại nhân.”

“Đúng là vô sỉ.”

“Hắn nhất định là có âm mưu quỷ kế gì đó, quả nhiên là Tiên tộc gian xảo.”

“Hắn sẽ không đạt được ý muốn đâu.”

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, bọn họ đã nhìn thấy mười mấy tộc nhân Thiên tộc bay đến gần Khương Thành.

“Phi Khâm đại nhân!”

“Hóa ra ngươi ở đây à.”

“Vừa rồi hình như có một trận chiến đấu, ngươi có biết chuyện gì xảy ra không?”

Mười mấy người sang đây, ngoại trừ một Thiên giai thập tam trọng ra, còn lại những người khác đều là thập nhị trọng.

Khương Thành đương nhiên không gọi được tên người nào cả rồi.

Nhưng mà chuyện này cũng không cản trở được việc hắn giả mạo, dù sao thì hắn tốt xấu gì cũng biết được thân phận này tên là Phi Khâm.

“Khụ, không sai.”

Hắn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vừa rồi đích thân ta ở trong trận chiến ấy.”

“Cái gì, là ngươi chiến đấu với người khác ư?”

“Tinh Linh diệu cảnh sao lại bộc phát chiến đấu được?”

“Đúng đó, mọi người đều là đồng tộc, hơn nữa ai lại dám ra tay với ngươi chứ?”

Địa vị của Phi Khâm ở Thiên tộc vẫn rất cao, có mấy tộc nhân Thiên giai thập nhị trọng thậm chí còn chủ động nhao nhao lên.

“Là ai dám động đến Phi Khâm đại ca?”

“dám ra ta với Phi Khâm đại nhân, đây là muốn phản bội lại Quan Tinh tộc của chúng ta đây chứ gì?”

“Đúng là không ra gì, ai lại không biết điều thế chứ?”

Còn vị cao thủ Thiên tộc thập tam trọng kia cũng vỗ ngực nói lớn: “Động đến Phi Khâm đại ca thì đó chính là kẻ địch của Quý Chủy ta, tuyệt đối không thể tha thứ!”

Thành ca xua tay.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, người chiến đấu với ta vốn không phải người tộc ta, mà là Khương Thành kia.”

“Hả?”

Mấy người ngơ ngác ra, rồi lại lần nữa lộ ra vẻ căm thù.

“Thế mà là hắn ư?”

“Tên tộc nhân dị tộc này ta sớm đã chướng mắt từ lâu rồi.”

“Ngươi gặp hắn nhanh vậy sao?”

“Tên đó đụng phải ngươi đúng là xui xẻo, hắn nhất định đã bị ngươi nhẹ nhàng xử lí rồi ha?”

Thành ca thầm mắng trong lòng mấy câu, ca nhìn gà vậy à?

Sau đó hắn lại cố ý cảm thán.

“Không, ta đánh không lại Khương Thành, người này có thực lực cực mạnh, vốn không phải mình ta là có thể ứng phó.”

“Cái gì?”

Mấy người vô cùng kinh ngạc.

Quý Chủy dẫn đầu kia lại càng mang vẻ khó tin.

“Phi Khâm đại ca, dựa vào thực lực của ngươi thì trong Tinh Linh diệu cảnh này lại còn không ứng phó lại một tộc nhân dị tộc nhỏ nhoi sao?”

Mà lúc này, xung quanh lại có thêm mười mấy tộc nhân Thiên tộc đến.

Sau khi biết được đã xảy ra chuyện gì, mọi người đều kinh ngạc lạ thường.

“Không thể nào đâu ha?”

“Khương Thành lợi hại đến vậy chăng?”

“Ở đây chỉ có thể so linh ý, không có lí nào/.”

“Hừ, các ngươi hiểu cái đếch gì?”

Thành ca hừ lạnh một tiếng, chỉ trích mấy người này không chút lưu tình.

“Sự lợi hại của Khương Thành các ngươi há có thể tưởng tượng được?”

“Người này trước đó khiêm nhường, chỉ triển lộ mười phần trăm thực lực mà thôi.”

“Vừa rồi ta giao thủ với hắn ta cuối cùng mới ý thức được cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn.”

“Hắn dù là linh ý hay là thiên phú chiến đấu đều mạnh hơn ta quá nhiều, ta không phải là đối thủ của hắn.”

Giống như miêu tả thế thôi còn chưa đủ.

Hắn lại lắc đầu thật mạnh.

“Không, ta căn bản không có tư cách giao thủ với hắn, Phi Khâm ta không đáng!”

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “Vừa rồi hắn chắc vẫn còn có chút nương tay, căn bản không thèm dùng toàn lực, nếu không ta sớm đã bị giết đào thải ra rồi.”

Tất cả mọi người ở hiện trường đều bị tin tức sốt dẻo này làm cho ngơ ra.

Bình thường Phi Khâm là người tự cao bao nhiêu bọn họ rõ mồn một.

Đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn khen thực lực của những người khác, thậm chí còn không tiếc hạ thấp mình.

Chuyện này cũng vô lí quá rồi ha?

Có thể khiến hắn tâm phục khẩu phục đến vậy, vậy thì Khương Thành rốt cuộc mạnh đến nhường nào chứ?

Bọn họ thậm chí còn nhịn không được mà nhìn đông ngó tây, sợ Thành ca có thể giết ra bất cứ lúc nào.

“Vậy, Khương Thành đó bây giờ đi đâu rồi?”

“Hắn rời khỏi nơi này rồi ư?”

Thật ra bọn họ muốn hỏi nếu Khương Thành đã mạnh như vậy sao ngươi có thể sống sót được?

Theo lí mà nói ngươi nên bị hắn giết ra rồi chứ.

Khương Thành biến thành phi Khâm đương nhiên có thể đoán được bọn họ đnag nghĩ gì.

Thế là Thành ca làm ra vẻ hổ thẹn cúi đầu: “Thật ta ta vốn sẽ bị Khương Thành giết chết rồi, chỉ là ở mấu chốt cuối cùng, ta sợ quá, ta không muốn cứ vậy mà bị đào thảo ra ngoài.”

“Suy cho cùng thì ta cũng đại diện cho Thiên tộc tỷ thí với hắn, ta không thể thua.”

Tâm trạng của mọi người có phần phức tạp, ham sống sợ chết ở đâu cũng sẽ không được tâng bốc.

Huống hồ gì “Phi Khâm” bị “Khương Thành” đánh bại, bọn họ cảm thấy rất mất mặt.

Nhìn thấy mọi người đều im lặng không thành tiếng, Thành ca tiếp tục nói: “Thế là ta cố ý hét lên, cho dù ngươi có đánh bại ta thì cũng không thể thắng được trận tỷ thí này, bởi vì bọn ta còn có rất nhiều tộc nhân.”

“Bọn họ sẽ thay ta chiến thắng trận tỷ thí này.”

Chương 2291: Nhanh chuẩn ác

Mọi người lập tức lớn tiếng ohuj họa.

“Không sai, còn có bọn ta!”

“Chúng ta tuyệt đối sẽ không bại dưới tay một người dị tộc!”

Thành ca cười khổ lắc đầu.

“Khương Thành kia nghe được lời ấy, chẳng những không sợ hãi, ngược lại lại dừng công kích.”

“Hắn nói Thiên tộc chúng ta đều là hạng giá áo túi cơm, không đáng nhắc đến.”

Kỹ thuật diễn của Thành ca cũng tương đối tinh vi, khi nói đến đây, trong mắt còn lộ ra vẻ uất ức nồng đậm.

“Khương Thành còn nói cố tình giữ lại mạng chó của ta ở trong sân, bảo chúng ta cùng trợn to mắt chó lên mà chứng kiến thời khắc chiến thắng sau cùng của hắn.”

“Cái gì?”

Tộc nhân Thiên tộc ở đây đều suýt chút nữa giận đến bốc khói.

Không chỉ Phi Khâm, kể cả chúng ta cũng bị Khương Thành kia sỉ nhục từ xa sao?

“Đáng giận, hắn quá ngạo mạn!”

“Dám kiêu ngạo như thế?”

“Phi Khâm đại ca, hiện giờ Khương Thành kia ở đâu?”

“Đúng, hắn đi đâu rồi?”

Thành ca chỉ vào ngôi sao nhỏ màu xanh cách đó không xa.

Vừa rồi nói nhiều như vậy chính là vì thời khắc này.

Trong ngôi sao màu xanh kia, Phi Khâm chân chính đang bận rộn phá trận đấy.

Ánh mắt đám người Quý Chủy đồng loạt dừng lại trên ngôi sao màu xanh kia, ánh mắt thận trọng giống như đang nhìn ma thần trong truyền thuyết bị phong ấn.

“Hắn, hắn ở trong này?”

Khương Thành tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu.

“Hắn ung dung tự tại đi vào ngay trước mặt ta.”

“Hoàn toàn không định rời khỏi đó, cũng không để ý rất có thể chúng ta sẽ đến rất nhiều người.”

Ca này vẻ mặt đen tối, giọng nói khẽ hạ thấp xuống, người không biết còn tưởng đang kể chuyện ma nữa đấy.

“Ta không dám nói gì, thậm chí khoảnh khắc hắn đi vào còn như trút được gánh nặng.”

“Sau đó các ngươi đã tới rồi.”

Nghe xong chân tướng như vậy, mọi người đâu nhịn được lửa giận nữa.

“Hắn quá không coi ai ra gì nhỉ?”

“Không thể bỏ qua cho hắn!”

“Ta đây đi vào tiêu diệt kẻ này!”

“Tính cả ta nữa!”

Mấy người thúc đẩy linh ý, giết vào trong ngôi sao màu xanh này.

Khương Thành đương nhiên không thể để cho bọn họ đi vào, bằng không nhìn thấy Phi Khâm thật chẳng phải sẽ lộ đuôi sao?

“Chờ chút, các ngươi không thể cứ đi vào như vậy được!”

“Thực lực của Khương Thành thông thiên, các ngươi vội vàng xông vào, chính là đi nạp mạng mà thôi.”

Quý Chủy không cho là đúng nói: “Vì sao Phi Khâm đại ca lại đề cao chí khí của người khác, diệt uy phong mình chứ.”

“Chúng ta có nhiều người liên thủ như vậy, còn sợ không thắng được Khương Thành kia sao?”

Thành ca xua tay.

“Chúng ta có nhiều người như vậy, cùng nhau vây công thật sự có chút phần thắng.”

“Nhưng Khương Thành này không chỉ có thực lực mạnh mẽ, trí tuệ cũng hơn người.”

“Đừng quên, phù văn trận pháp và cấm chế mấy thứ này của Tiên tộc đều rất phức tạp.”

“Khương Thành vốn là Nhân tộc, phương diện này hắn có hiểu biết hơn chúng ta nhiều lắm.”

“Lỡ sau khi xông vào, hắn cố ý biến đổi thành dung mạo của chính mấy người chúng ta, sau đó đánh lén người của chúng ta trong trận pháp, vậy thì dù số người nhiều hơn nữa đều không tốt.”

Mọi người vừa nghe đã thấy đúng thật sự có đạo lý này.

“Hắn lại gian xảo như thế à, còn có thể biến thành dáng vẻ của chúng ta?”

Thành ca gật đầu thật sâu.

“Không sai!”

Hắn chỉ vào Quý Chủy ở trước mặt, oán hận nói: “Mới vừa rồi ta chiến với hắn một trận, hắn đã biến thành dáng vẻ của ngươi, khiến cho ta buông bỏ mấy phần cảnh giác.”

“Nếu không phải sau khi đánh ta nhìn ra sơ hở, chỉ sợ cuối cùng còn tưởng lầm rằng ngươi đang tập kích ta.”

“Cái gì, hắn dám biến thành dáng vẻ của ta?”

Cảm giác danh dự của mình suýt chút nữa đã bị hao tổn, Quý Chủy tức giận đến kêu to.

“Sao hắn dám? Thật sự to gan!”

“Ta nhất định phải tự tay giáo huấn hắn, đừng ai cản ta!”

Tộc nhân Thiên tộc khác cũng cùng chung mối thù, ào ào chửi ầm về phía ngôi sao màu xanh này.

“Đồ khốn đáng chết, thật hèn hạ!”

“Bỉ ổi vô sỉ, dị tộc trong truyền thuyết chính là như vậy à?”

“Làm hại Quý Chủy đại ca suýt chút nữa bị hiểu lầm, sao hắn có thể làm như vậy chứ?”

“Quả thật vô lương tâm!”

Thành ca nghe được tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Thực lực của những hậu bối Thiên tộc này rất mạnh, nhưng quá đơn thuần.

Hắn cố ý giả vờ lo lắng không thôi, chỉ nói chuyện chính.

“Việc cấp bách là tiếp theo nên làm như thế nào, chắc Khương Thành sắp đi từ trong đó ra.”

“Vậy còn phải nói sao?”

Quý Chủy là người đầu tiên nhảy ra, đùng đùng sát khí.

“Đương nhiên thừa dịp ngay khi hắn vừa mới ra, chúng ta đồng loạt ra tay, đánh hắn thành cặn bã!”

Những người khác cũng mang theo linh ý, mài đao soàn soạt.

“Không sai, không phải hắn khinh thường chúng ta sao?”

“Đã như vậy, đừng trách chúng ta vây công.”

“Đánh cho hắn một cái trở tay không kịp, đừng cho rằng Thiên tộc chúng ta không chuẩn bị!”

“Hắn điên cuồng như vậy, chúng ta đánh ngã hắn ngay khi hắn đắc ý nhất, để cho hắn đến chết còn không biết vì sao mình chết.”

Thành ca suýt chút nữa không nín cười được.

Thứ hắn muốn chính là hiệu quả này.

“Các ngươi nói đúng, cứ làm như vậy, nhưng mà…”

“Nhưng mà cái gì?”

“Lỡ như Khương Thành thông minh kia lại biến thành một người nào đó trong chúng ta, sau đó khuấy đục nước, vậy lại phiền toái.”

Mọi người hơi buồn bực, tại sao hắn lại dùng từ ca ngợi thông minh này với kẻ địch mà không phải từ xúc phạm xảo quyệt ti tiện chứ.

Chẳng lẽ bị Khương Thành đánh phục rồi sao?

Nhưng mà chi tiết nhỏ râu ria này không được coi là gì khi đặt ở trước mặt đại chiến sắp đến, rất nhanh đã được mọi người để ra sau đầu.

“Vậy chúng ta đừng cho hắn cơ hội mở miệng nói chuyện.”

“Sau khi đi ra, cho dù hắn biến thành ai, trực tiếp ra tay là được.”

“Không ai được do dự!”

“Đúng, nhất định phải nhanh! Chuẩn! Ác!”

Tiên nhân vây xem bên ngoài không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, bởi vì không nghe được âm thanh ở bên trong.

Bọn họ chỉ thấy Khương Thành gặp mặt hơn bốn mươi vị tộc nhân chạy tới sau đó, sau đó cùng nhau bắt chuyện.

Mọi người lúc thì phẫn nộ tập thể, khi lại chiến ý sáng ngời, lúc lại nhíu mày suy nghĩ sâu xa…

Nhưng lại không có cảnh tượng như dự đoán ban đầu của bọn họ, vừa gặp mặt đã vây công Khương Thành.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Vì sao bọn họ không đánh Khương Thành?”

Bốn vị thân vương đều buồn bực, lại lo lắng, hận không thể vọt vào trong sân để tự mình nhắc nhở mọi người.

Chỉ tiếc, hiện giờ diệu cảnh đã chính thức bắt đầu một thời gian, cửa vào đã biến mất.

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự coi người này là Phi Khâm, không hề phát hiện ra sơ hở sao?”

“Không thể nào, thuật biến hóa rất dễ dàng nhìn thấu, nhất là kẻ giả mạo Thiên tộc chúng ta.”

“Không sai, phẩm chất riêng của hạch tâm linh ý mỗi người đều độc nhất vô nhị, cho dù vẻ ngoài giống nhau, vừa liếc mắt đều sẽ nhìn thấu.”

“Nhưng vì sao tộc nhân trong đó lại không đánh hắn vậy?”

Bọn họ nào đâu biết Thành ca không dùng thuật biến hóa bình thường, lại càng không phải là thủ thuật che mắt đơn giản.

Mà là năng lực biến hóa của hệ thống.

Ngoại hình biến ra và phẩm chất riêng linh ý cùng với khí tức khác đều giống từng cọng lông với Phi Khâm chân chính.

Chỉ cần không ra tay, vậy sẽ không bị lộ sơ hở.

Cũng chính vì nguyên nhân này, cho dù là Quý Chủy hay tộc nhân Thiên tộc khác, ngay từ đầu đã thừa nhận đây là Phi Khâm.

Cho dù Thành ca cố tình nhắc đến thuật biến hóa, bọn họ đều không hoài nghi người bên cạnh.

Chương 2292: Đá mài dao

Nhìn một đám người túm tụm ở bên trong, không nói chuyện với nhau nữa, người bên ngoài đều không hiểu ra làm sao.

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương đều mơ hồ cảm thấy không được ổn.

“Khương Thành ở ngay bên cạnh, vì sao bọn họ lại không ra tay?”

“Đây là định làm gì?”

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự không nhìn ra được sao?”

“Nhất định đã bị lời ngon tiếng ngọt của tiểu tử kia mê hoặc rồi, đáng giận!”

“Không sao, Phi Khâm sắp ra rồi.”

“Chỉ cần hắn đi ra, chân tướng rõ ràng, Khương Thành sẽ không giấu được nữa…”

Tông Phiên Vương mới vừa dứt lời, ngôi sao nhỏ màu xanh bên trong bí cảnh đã chợt lóe sáng lên.

Đây là điềm báo người vượt ải ở bên trong sẽ ra tới.

Đám người Quý Chủy vây quanh bên ngoài ngôi sao nhỏ đều ánh mắt sáng ngời, đều không nhịn được nín thở ngưng thần.

Không có cách nào, ai bảo mới vừa rồi Khương Thành đã hình dung “Khương Thành” có được thực lực thông thiên chứ.

Đối mặt với kẻ địch mạnh sắp xuất hiện, trong lòng bọn họ còn có chút sốt ruột đấy chứ.

Cũng vào lúc này, một bóng dáng cuối cùng cũng đi từ trong ngôi sao màu xanh ra.

“Lên!”

“Giết hắn đi!”

“Giết!”

Chỉ thoáng chốc, hơn bốn mươi tộc nhân Thiên tộc xung quanh đồng thời tập trung vào bóng dáng kia.

Phi Khâm mới vừa phá trận mà ra lập tức đã bị đánh đến ngớ ngẩn.

Hắn tìm kiếm một vòng trong trận pháp nhưng không tìm được Khương Thành, tâm tình đang không được tốt.

Nào biết mới vừa ra tới đã bị luồng công kích ùn ùn kéo đến bao phủ.

“Không…”

Thậm chí hắn còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cũng không biết ai đang công kích mình.

Tất cả đều tới quá đột ngột.

Một vài tộc nhân Thiên tộc vây công bên ngoài mơ hồ nhìn thấy ngoại hình của hắn.

Nhưng mà thì sao chứ?

Cứ đánh không sai!

Có mũi tiêm dự phòng trước đó của Thành ca, hiện giờ bọn họ đã coi Phi Khâm chân chính thành Khương Thành biến hóa ra.

“Đi chết đi!”

“Quả nhiên giả dối, dám biến thành Phi Khâm đại nhân!”

Nghĩ đến nếu không phải chặn đường diệt sát ở đây, Phi Khâm giả mạo này trong tỉ thí sau đó sẽ gây hỗn loạn bao nhiêu?

Quả thật khiến cho người ta không rét mà run!

“May mà chúng ta đến đúng lúc!”

Rầm!

Phi Khâm thật chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, sau đó cứ bị diệt sát trong u mê hồ đồ.

Cũng may bị giết trong bí cảnh không phải chết thật.

Hình chiếu của hắn biến mất ngay tại chỗ, bản thể thì bị truyền tống ra ngoài, xem như bị loại.

Bên ngoài sân, tất cả người của Thiên tộc đều xôn xao lên.

Không ai ngờ nổi, Phi Khâm có thực lực mạnh nhất lại là người đầu tiên bị loại.

Hơn nữa phương thức bị loại còn hoang đường như vậy.

Bị người một nhà vây công tập trung, đây là có chuyện gì?

Về bản chất Tinh Linh diệu cảnh là một bí cảnh rèn luyện chứ không phải thi đấu. Tuy rằng những đợt trước đều có người bị loại, nhưng đều do vô ý bị đánh bại ở cửa ải.

Về phần tộc nhân Thiên tộc bên trong, giữa bọn họ chắc chắn sẽ không ra tay với nhau, bởi vì không cần thiết.

Kết quả lần này lại cứ xảy ra.

Phi Khâm mới vừa bị loại bỏ mang vẻ mặt vàng như giấy, đầu vang lên ong ong.

Linh ý của hắn bị thương không nhẹ.

Nhưng mà lúc này hắn nào lo nghĩ đến chuyện chữa thương, đương nhiên phải làm rõ trước xem đã xảy ra chuyện gì.

“Là ai làm?”

“Ai giết ta?”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào hình ảnh trên không.

Tầm mắt nhanh chóng tập trung vào… một bóng dáng quen thuộc bên trong đám người.

Đó chẳng phải là mình sao?

Xảy ra chuyện gì vậy?

Phi Khâm mơ hồ, tạm thời cũng chưa phản ứng lại kịp.

Nhưng mà còn may có người xung quanh nhắc nhở hắn.

“Đó là Khương Thành biến thành!”

“Tên giả dối gian xảo kia, cố ý biến thành dáng vẻ của ngươi, lừa gạt mọi người.”

“Tên này nói khéo như rót mật, lại lấy thân phận của ngươi cổ vũ mọi người ra tay với ngươi, hành vi như thế quả thật khiến cho người ta giận sôi!”

“Cái gì?”

Đầu tiên Phi Khâm dại ra, giống như không ngờ tới lại còn có thể chơi trò như vậy.

Ngay sau đó, cuối cùng hắn đã cảm nhận được lòng người hiểm ác nổi giận gầm thét lên.

Chỉ tiếc đều vô dụng, hiện giờ hắn đã không thể tiến vào sân được nữa.

Chỉ có thể phát điên nhìn người giả mạo mình đang trò chuyện vui vẻ với các tộc nhân khác của mình.

Mà lúc này trên dưới toàn trường đã sớm sục sôi như lửa.

Khắp nơi đều là tiếng gầm giận dữ và chửi rủa.

Trong một lúc ngắn ngủi, Thành ca đã được ân cần hỏi thăm vài chục lần.

Không có cách nào, trước kia mấy vạn hậu bối thiên tộc ở đây nào đã từng gặp phải thao tác như vậy đâu.

Mới vừa rồi Thành ca đẩy Phi Khâm vào trong ngôi sao màu xanh, bọn họ đều đã cảm thấy vô cùng đê tiện vô sỉ, huống hồ hiện giờ…

Đối với bọn họ, hành động của Khương Thành đã phá vỡ hạn cuối của một sinh linh.

Bốn vị thân vương cũng rất căm tức.

Trong lòng thầm mắng Khương Thành, đù má ngươi, từ xưa đến giờ chưa từng thắng đúng không?

Kể cả là Tiên tộc đều không có mấy người không từ thủ đoạn giống như ngươi.

Nhưng mà nhìn phản ứng phẫn nộ của các hậu bối trong tộc xung quanh, bọn họ lại nhanh chóng bình tĩnh nhã nhặn lại.

“Cũng đúng, đây vốn là chuyện sớm hay muộn gì bọn họ đều phải trải qua.”

“Còn may trong bí cảnh không chết người được, để Khương Thành làm đá mài dao, tôi luyện bọn họ một chút, để cho bọn họ được kiến thức thêm phong cách chân thật của tu luyện giới.”

“Bình thường chúng ta nhắc hở nhiều hơn nữa đều không khắc sâu bằng một lần giáo huấn này!”

Tư Ngộ Vương chấp nhận sâu sắc gật đầu.

“Hôm nay bọn họ không học được bài học này, tương lai đụng phải kẻ địch chân chính có thể đã quá muộn.”

Tâm tình của Tông Phiêu Vương khôi phục lại, nhưng vẫn không nhịn được thấy vui vẻ lại.

“Như vậy xem như lại là cơ hội rèn luyện của hậu bối trong tộc, chúng ta còn phải cảm ơn Khương Thành?”

Ba người khác cũng không khỏi mỉm cười.

“Thật vậy.”

“Người này coi như là cực phẩm trong Tiên tộc, quả thật thích hợp làm kẻ ác này.”

Thành ca được bọn họ khen ngợi đang ở trong sân đương nhiên không nghe thấy được.

Sau khi thuận lợi xử lý Phi Khâm, hắn không lập tức biến về dáng vẻ vốn có, sau đó dùng vẻ mặt trào phúng mọi người xung quanh.

Mà vẫn tiếp tục duy trì thân phận của Phi Khâm.

Vào lúc này đám người Quý Chủy ở bên cạnh đã đang hoan hô chúc mừng.

“Thật tốt quá, thắng rồi!”

“Đoán chừng Khương Thành cũng không biết vì sao mình bị giết chết, ha ha ha!”

“Không phải vậy sao, mới vừa rồi chúng ta ra tay nhanh chóng bao nhiêu, quyết đoán bao nhiêu?”

“Hắn chẳng qua chỉ thế mà thôi, ta vốn cho rằng hắn có thể phản kích một chút, không ngờ không chịu nổi một kích, thật khiến người ta thất vọng…”

Thành ca hóa thân thành Phi Khâm ở bên cạnh yên lặng châm chọc.

Khiến ngươi thất vọng như vậy, ta có nên xin lỗi không?

“Được rồi, đều yên lặng cả đi!”

Hắn quát khẽ một tiếng, cắt ngang bầu không khí nhiệt tình của mọi người.

“Các ngươi thật sự cho rằng đã thắng sao?”

“Thật sự cho rằng Khương Thành đã bị giết, bị loại như vậy rồi sao?”

Đám người Quý Chủy sửng sốt.

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Mới vừa rồi dưới công kích như vậy, hắn không thể vẫn còn sống được chứ?”

“Hừ! Ta đã biết các ngươi coi thường hắn.”

Khương Thành hung hăng trừng mắt nhìn đám người Quý Chủy, không chút lưu tình nào bắt đầu trách cứ.

“Đã sớm nói rồi Khương Thành còn lợi hại hơn các ngươi tưởng tượng nhiều.”

“Dựa vào thực lực của hắn, mới vừa rồi lại không có cả lực đánh trả, các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Mới vừa rồi khi chiến đấu kết thúc, ta cảm giác được rõ ràng một luồng khí tức đặc thù lóe lên ở bên kia!”

Hắn giơ tay tùy tiện chỉ về một hướng, quả quyết quát: “Người này vốn không bị diệt, hắn vẫn còn ở trong Tinh Linh diệu cảnh này!”

Chương 2293: Một mình ta gánh vác

“Gì cơ?”

“Khương Thành còn ở trong đó?”

Mọi người lập tức nhìn về phía hắn đang chỉ, đồng thời không ngừng dùng linh ý cảm nhận.

Nhưng đương nhiên không thể cảm nhận được gì cả.

“Còn tìm gì nữa, người ta sớm thì đã đi xa rồi.”

Thành ca nói với giọng điệu chuyên gia quyền uy, tuy nhiên hai cao thủ Thiên giai thập tam trọng bên cạnh vẫn không nhịn được nghi ngờ chất vấn.

“Vừa rồi lúc ra tay, bọn ta không cảm nhận được có người trốn thoát mà.”

“Hơn nữa bọn ta có thể tin chắc rằng đã tiêu diệt mục tiêu.”

“Cảm giác? Tin chắc?”

Thành ca nở nụ cười lạnh lùng, trong tiếng cười xen lẫn sự khinh bỉ nồng nặc.

“Trước đây khi ta giao chiến với Khương Thành có để lại một ký hiệu trên người hắn, ta lại không rõ bằng các ngươi?”

“Rõ ràng ký hiệu đó vẫn còn tồn tại, đủ để chứng tỏ hắn cũng đang trong hiện trường.”

Hả điều này?

Đám người Quý Chủy tức khắc ngậm miệng lại, cũng không dám phản bác chuyên gia giả mở miệng thì bịa đặt vớ vẩn này nữa.

Những tộc nhân khác thì khiêm tốn xin chỉ báo.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm sao?”

“Khương Thành đang ở đâu? Chúng ta cần phải đuổi theo, tìm hắn ra không?”

Thành ca trừng mắt, hung hăng nói: “Tất nhiên phải tìm ra, bằng không hậu quả khó lường!”

“Bây giờ cùng xuất phát theo ta cả thôi.”

Hắn nói xong, vung tay lên, bay tới trước đội ngũ.

Mấy người khác lập tức đi lên, tiến bước theo phía sau mông của người này.

Mọi người tìm hết hơn một giờ, đương nhiên không thể tìm thấy Khương Thành căn bản không tồn tại.

Nhưng trái lại số người sau lưng Thành ca càng lúc càng nhiều.

Từ ban đầu bốn mươi mấy người, tăng tới hơn một nghìn người.

Trong số đó, cao thủ Thiên giai thập tam trọng thì đã nhiều đến mười hai vị.

Những người này đều là dọc đường bị chấn động, sau khi bọn họ biết được đang truy sát Khương thành thì chủ động đi theo tới đây.

Đội ngũ giống như lăn quả cầu tuyết, càng lăn càng khổng lồ.

Đương nhiên các tộc nhân Thiên tộc bên ngoài trông thấy cảnh này đều tức xì khói.

Nhất là Phi Khâm chính hiệu đã bị loại bỏ, nhìn thấy dáng vẻ chủ soái dẫn đầu đội ngũ và khí phách lãnh đạo nhất hô bá ứng của Thành ca, hắn càng tức đến nỗi suýt nữa cơ tim tắc nghẽn.

“Đáng ghét, tên này không biết xấu hổ quá.”

“Rõ ràng hắn không phải người của Thiên tộc chúng ta, lại còn có mặt mũi dẫn dắt tộc nhân của chúng ta cùng hành động, dựa vào điều gì?”

“Thật quá đáng, không một người nào có thể vạch trần hắn sao?”

“Hiện giờ cửa vào đã biến mất, cũng không thể vào đó nhắc nhở.”

“Chết tiệt, tên gian xảo này lại muốn bày mưu ma chước quỷ gì đây?”

Đối với động cơ của Khương Thành, bốn thân vương hiểu biết sâu rộng cũng đang âm thầm suy đoán.

“Cứ cảm thấy nhiều tộc nhân bị hắn tập trung lại như thế không ổn lắm.”

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ muốn để tộc nhân của chúng ta bôn ba tứ xứ, phớt lờ sự việc tìm kiếm tinh linh châu thật sự quan trọng này sao?”

Tinh Linh diệu cảnh tổng cộng chỉ duy trì ba ngày.

Trước mắt mới trôi qua vài giờ, nếu sau đó tất cả mọi người đều chạy khắp nơi theo Khương Thành, không làm những việc khác, điều đó chính là bỏ gốc lấy ngọn.

Không bao lâu trước đó bọn họ còn cảm thấy Khương Thành là đá mài dao, hiện nay lờ mờ cảm thấy tình thế hơi mất kiểm soát.

“Chắc không đâu nhỉ, tinh linh châu quan trọng như thế, các hậu bối trong tộc chúng ta cũng không đến nỗi không phân rõ chủ yếu và thứ yếu.”

“Chỉ sợ bọn họ bị Khương Thành mê hoặc thôi.”

Nếu Thành ca nghe thấy lời bàn bạc của bọn họ, chắc chắn sẽ lắc đầu bật cười.

Tuy hắn dẫn theo hàng loạt đội ngũ tuần tra khắp nơi rất thu hút sự chú ý của người khác, nhưng duy trì hai ngày rưỡi vẫn khá nhàm chán.

Huống hồ, hắn mưu toan gì chứ?

Chỉ mưu toan mọi người đều không có được tinh linh châu sao?

Khi số người sau lưng hội tụ tới ba nghìn mấy, đã có một số người bắt đầu không hài lòng lắm.

Đám người Tông Phiêu Vương dự đoán không sai, hội họp lớn này là một cơ duyên to lớn đối với mỗi một người.

Tinh linh châu mới là quan trọng nhất.

Bọn họ cứ tìm kiếm tăm tích của Khương Thành khắp nơi theo quân đội lớn có phần lẫn lộn đầu đuôi.

Thậm chí có một số người bắt đầu nghi ngờ, Phi Khâm dẫn dắt đội ngũ phía trước có phải thật sự phát giác được khí tức ký hiệu của Khương Thành không.

Vì từ đầu đến cuối bọn họ cũng chưa thật sự thấy được dấu tích của Khương Thành.

Thật ra Thành ca biết rất rõ trạng thái tâm lý của những người này.

Nếu giờ đây là đang ở ngoài, hắn cũng không cần rắc rối như vậy, trực tiếp xách kiếm xông bừa là được.

Nhưng hiện nay hắn chỉ có thể dùng linh ý trong bí cảnh, số người một chọi mười nghìn, vẫn chưa thể chiến chết bật hack…

Vì thắng được trận tỷ thí, bảo vệ quang vinh của nhân vật chính, hắn cũng chỉ đành động ít não lâu nay không sử dụng.

“Được rồi, dừng ở đây thôi!”

Hắn phi hành dọc đường, bỗng nhiên giơ tay lên tỏ ý mọi người dừng lại.

Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn sang ba nghìn mấy ‘tùy tùng’ tỏ ra vẻ mặt khác nhau phía sau.

“Không ngờ trình độ cảnh giác và nhạy bén của Khương Thành còn cao hơn tưởng tượng của ta.”

“Người này không hổ danh là đối thủ mạnh nhất mà cả đời Phi Khâm ta từng gặp.”

Sau khi hắn dùng thân phận của người khác khen ngợi bản thân một phen theo lệ cũ mới tiến vào đề tài chính.

“Hắn trong tối, chúng ta ngoài sáng.”

“Tiếp tục như vậy, chúng ta không thể bắt được hắn, chỉ sẽ bị hắn dắt mũi đi theo.”

Trong đội ngũ có một số người oán thầm, bây giờ chúng ta giống bị ngươi dắt mũi đi nhiều hơn.

Đám người Quý Chủy và Tinh Nhu cau mày lại hỏi: “Thế nên làm sao đây?”

“Còn phải tiếp tục tìm sao?”

Thành ca xua tay.

“Thôi, các ngươi vẫn là đi tìm kiếm tinh linh châu đi.”

“Dù sao cơ duyên của mọi người quan trọng hơn, không cần thiết lãng phí ở đây với ta.”

Nếu hắn không nói như vậy, có lẽ Tinh Nhu và Quý Chủy lập tức sẽ đề nghị rời khỏi đội ngũ.

Hắn chủ động nói ra như thế, ngược lại mọi người có phần ngại ngùng.

“Thế… Chúng ta cứ bỏ mặc Khương Thành như vậy sao?”

“Trận so tài phải làm sao?”

“Ôi!”

Thành ca làm bộ làm tịch thở dài.

“Thực lực của Khương Thành vượt hẳn chúng ta, cộng thêm trí tuệ nhạy bén và mức độ quen thuộc cấm chế trận pháp Tiên tộc của hắn, tốc độ thu thập tinh linh châu chắc chắn sẽ nhanh hơn chúng ta rất nhiều.”

Đến nay người vẫn chưa có được một hạt châu như hắn chắp hai tay ra sau lưng, thản nhiên nói: “Trận so tài này, chúng ta đã định trước sẽ thua hắn.”

“Nhưng không sao, tuy trận so tài này liên quan tới quang vinh của cả Thiên tộc chúng ta. Nếu để bị thua, mọi người đều sẽ mất mặt, thế nhưng…”

Hắn khựng lại, trong ánh mắt bi tráng toát lên một ít hiu quạnh.

“Người chính miệng lập cá cược với hắn rằng nếu thua sẽ phải làm người hầu của hắn chỉ có ta, các ngươi cũng không có tổn thất thực tế gì.”

“Cho nên, thua thì thua vậy, một mình ta gánh vác tất cả hậu quả.”

“Các ngươi đều giải tán đi, hãy đi tìm kiếm cơ duyên của từng người.”

Hả việc này?

Toàn bộ người kinh ngạc.

Khương Thành đã nói đến mức độ này, bây giờ mọi người ai còn không biết ngượng rời đi chứ?

Nếu người nào vì cơ duyên cá nhân rời khỏi, bỏ mặc thắng thua của cuộc so tài, thế chẳng phải viết hết sự ích kỷ lên mặt mình sao, sau này còn làm sao làm người trong tộc chứ?

Đôi mắt của Tinh Nhu khẽ run, ánh mắt chăm chú nhìn Phi Khâm giả này lại tỏ ra hơi cảm động.

“Vậy còn ngươi thì sao, cứ làm ngơ để bị thua so tài sao?”

Thành ca hít một hơi thở sâu, xúc động nói: “Ta sẽ tiếp tục một mình truy tìm tung tích của Khương Thành theo ký hiệu.”

“Cho dù không đuổi được, không tìm được, cũng phải kéo tiết tấu của hắn lại, tạo ra một môi trường rèn luyện hoàn toàn không quấy nhiễu cho mọi người!”

Chương 2294: Cách giành thắng lợi

Mọi người cũng không kiềm được nữa.

Kể cả Quý Chủy và Tinh Nhu, toàn bộ mấy nghìn người gào to.

“Không!”

“Không thể như vậy!”

“Bọn ta không đi nữa, tiếp tục tụ lại với nhau, cùng ngươi tìm kiếm Khương Thành kia, cho đến khi tìm hắn ra cho bằng được!”

Thành ca liên tục xua tay.

“Đừng đừng đừng, so tài giao cho một mình ta là được, các ngươi không cần để lỡ thời gian…”

Quý Chủy lớn tiếng cắt ngang hắn: “Trận so tài này không phải chuyện của một mình ngươi!”

“Ngươi cũng đã nói sự việc liên quan tới thể diện của cả Thiên tộc!”

“Bọn ta cũng là một thành viên của cuộc so tài, sao lại có thể không đếm xỉa tới?”

“Đúng!”

Tinh Nhu gật đầu thật mạnh: “Cho dù làm liều không lấy cơ duyên của mình, cũng phải đánh bại dị tộc nhân kia, bảo vệ niềm vinh quang của Thiên tộc chúng ta!”

Khương Thành biết việc tô điểm bầu không khí cũng ổn ổn rồi.

Đương nhiên hắn sẽ không để những người này cứ đi lung tung theo hắn như con ruồi không đầu, như thế không có lợi ích gì.

Thế là hắn lần nữa lắc đầu: “Nhưng mặc dù chúng ta làm như vậy vẫn rất khó tìm được Khương Thành, càng không thể đảm bảo so tài chắc chắn có thể thắng.”

“Thế chúng ta nên làm sao?”

“Tụ lại với nhau không được, chia ra lại không được, chẳng lẽ cứ đứng nhìn để thua mất so tài sao?”

“Tất nhiên không thể thua.”

Thành ca chậm rãi đưa mắt liếc nhìn quanh hơn ba nghìn người tại hiện trường.

“Ta có một cách chắc chắn có thể giành thắng lợi, hơn nữa là dẫn trước khá xa, nhưng chỉ sợ các ngươi không đồng ý.”

Mọi người lập tức truy hỏi: “Cách gì?”

“Chỉ cần thắng được, bọn ta chắc chắn đồng ý mà!”

“Đúng, ngươi nói mau đi.”

Khương Thành vuốt nhẹ bộ râu không tồn tại dưới cằm, tỏ ra sâu hiểm khó dò.

“Tụ không được, chia cũng không xong, kế hoạch của ta là chia trước tụ sau.”

Ánh mắt Tinh Nhu nghiêm lại: “Như thế nào?”

“Rất đơn giản, Khương Thành chỉ có một người, mà chúng ta có hơn chục nghìn người, ưu thế số người đặt ở đây.”

“Chúng ta chỉ cần tập trung lại tinh linh châu mà toàn bộ mọi người có được vào một người, cuối cùng số lượng chắc chắn sẽ vượt qua hắn gấp mấy lần.”

“Khi đó, trận tỷ thí còn có gì để lo lắng sao?”

Mọi người nghe xong đều hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Không phải bọn họ ngu ngốc, mà là trước đó bọn họ vẫn luôn suy nghĩ rằng một mình vượt qua số lượng của Khương Thành, không ngờ còn có thể sử dụng cách hợp tác dối trá như vậy.

Tuy nhiên suy nghĩ kĩ lại, quả thực cách này là thắng chắc.

Số lượng tinh linh châu của một người thu thập không thể nào hơn số lượng do mười nghìn người cộng lại.

Sau khi mọi người suy ngẫm một hồi, chẳng mấy chốc trong đám người vang lên một loạt tiếng tán tụng.

“Tuyệt đấy!”

“Chúng ta có thể giao toàn bộ tinh linh châu cho Phi Khâm đại nhân, cuối cùng để hắn ra mặt so tài với Khương Thành là được.”

“Cứ làm như vậy!”

“Ha ha ha, vậy sau cùng Khương Thành nhìn thấy Phi Khâm đại nhân lấy ra vài chục nghìn tinh linh châu, chẳng phải hắn sẽ bị dọa chết sao?”

“Thật mong đợi nét mặt không thể tin nổi của hắn.”

“Hắn chắc chắn không thể hiểu được, không chừng còn sẽ cảm thấy bản thân không có tài cán gì cho nên chênh lệch mới lớn như thế.”

Khương Thành đứng chính giữa đám người oán thầm trong lòng, ca thật sự cũng khá là mong đợi.

Tuy nhiên, muốn được tất cả mọi người tán thành kế hoạch này cũng không suôn sẻ như vậy.

Mặc dù vừa rồi Thành ca đã huy động bầu không khí, nâng cao hình tượng của mình, nhưng giao toàn bộ tinh linh châu mà mình có được cho một người khác, có một số người là không bằng lòng đâu.

Quả nhiên, rất nhanh thì Quý Chủy đã mở miệng.

“Khụ, cũng không cần giao lên hết nhỉ?”

“Cùng lắm mấy trăm người cùng giao thì ta cảm thấy đã đủ rồi.”

“Đúng vậy, không cần thiết phải hội tụ lại tinh linh châu của toàn bộ người…”

Đương nhiên Khương Thành không thể làm ngơ tình hình này, nhất thiết phải bóp chết đầu mối.

Thế là, hắn la lên một tiếng cắt ngang: “Sư tử vồ thỏ cũng dốc hết sức!”

“Chúng ta không biết Khương Thành có bao nhiêu năng lực chưa biết, so tài chắc chắn phải dùng toàn lực!”

“Nếu sau cùng Khương Thành trùng hợp chỉ nhiều hơn chúng ta một tinh linh châu, thế để bị thua thì đáng tiếc biết bao?”

Ánh mắt của hắn chậm rãi lướt qua đám người Quý Chủy và Tinh Nhu, âm lượng cũng đang lặng lẽ tăng lên, gây đến nỗi cũng đã có phần tuyên truyền giác ngộ.

“Đừng quên mất, chuyện này liên quan tới niềm vinh quang của cả Thiên tộc, không phải đang chơi nhà chòi!”

“Từng nghĩ hậu quả sau khi thua mất không, có lẽ cả Thiên tộc đều sẽ bị chê cười vô số năm, chúng ta chính là tội nhân của lịch sử!”

Bọn họ bị hắn dạy dỗ một trận như vậy, đám người Quý Chủy và Tinh Nhu không thể cất thêm lời nào nữa.

Bọn họ không phải thật sự tiếc nuối mấy tinh linh châu.

Mà là bọn họ đang suy nghĩ, dựa vào điều gì phải đưa hết vài chục nghìn tinh linh châu cho Phi Khâm ngươi, hời cho một mình ngươi chứ?

Chuyện tốt như thế, tại sao không thể là ta?

Chỉ là bọn họ ngại nói ra mà thôi.

Thành ca là một người thông minh biết chừng nào, tất nhiên là đã nhìn thấu suy nghĩ của bọn họ.

Thế là, ca này trực tiếp nói: “Tinh linh châu là vì để thắng được trận tỷ thí, chờ sau khi trận tỷ thí này kết thúc, Khương Thành rời khỏi thì Phi Khâm ta sẽ trả toàn bộ tinh linh châu về cho các ngươi!”

Trả về?

Mọi người hơi bất ngờ.

Hắn lại có đạo đức tốt không tham không giành như thế sao?

Điều này cũng có phần không giống Phi Khâm mọi khi trong tưởng tượng của bọn họ lắm.

“Lời này là thật?”

“Đương nhiên!”

Thành ra trực tiếp giơ tay phải lên.

“Phi Khâm ta xin thề, sau khi ta đại diện Thiên tộc thắng được cuộc so tài thì sẽ hoàn trả đầy đủ cho từng người theo số tinh linh châu mà mỗi người giao lên!”

“Nói được làm được, nếu có nuốt lời, Phi Khâm ta bị trời đánh, thủng ruột nát bụng miệng lở loét…”

Sự đoạn tuyệt của lời thề này khiến mọi người đều thầm hô hoàn toàn không cần như vậy.

Phi Khâm đại nhân cũng quá tàn nhẫn với bản thân rồi, bọn ta cũng không nói không tin ngươi mà.

Tuy nhiên, có vẻ như Thành ca cảm thấy chỉ lời thề thôi vẫn chưa đủ lắm.

Thế là hắn lại xuôi tay, tỏ vẻ thành khẩn nói: “Ta chiếm lấy nhiều tinh linh châu như vậy cũng vô dụng mà.”

“Các ngươi nghĩ xem, nếu ta không trả, sau này còn có thể đứng vững ở Thiên tộc không?”

Mọi người nghĩ lại cũng đúng.

Trừ khi sau này Phi Khâm không muốn sống ở Thiên tộc nữa, bằng không hắn không có lý lẽ cưỡng chiếm.

Đến đây, sự nghi ngờ cuối cùng trong lòng mọi người tan đi.

“Được!”

Đám nhân vật lãnh quân Quý Chủy và Tinh Nhu gật đầu.

“Hôm sau một giờ trước khi bí cảnh đóng lại, chúng ta sẽ tụ tập tại nơi này.”

“Đến khi đó, mọi người sẽ giao tất cả tinh linh châu cho Phi Khâm đại nhân.”

Khương Thành cũng đứng dậy, lên một loạt buff cổ vũ cho mọi người.

“Mong các vị đều có thể dốc hết sức, vì lần này không còn chỉ là chuyến rèn luyện cá nhân nữa, mà là chiến vì cả Thiên tộc!”

“Đây là một trận chiến tranh với dị tộc! Ngươi và ta, tất cả chúng ta là chiến sĩ đang đại diện cho niềm vinh quang của Thiên tộc!”

“Còn cách chiến đấu chính là thu hoạch được nhiều tinh linh châu hơn.”

“Mong rằng sau khi mọi người chia ra, cũng sẽ nói tin tức này với mỗi một tộc nhân mình gặp được.”

Các tinh anh hậu bối Thiên tộc chưa từng đánh trận, cũng chưa từng trải chiến tranh bị hắn cổ vũ một phen như vậy chỉ cảm thấy một luồng nhiệt huyết dâng trào.

Giờ phút này, bọn họ tự nhiên cảm thấy mình đã gánh vác lên sứ mệnh thần thánh, bỗng chốc đấu chí tăng vọt tới mức độ bùng nổ.

“Được!”

“Chúng ta chắc chắn liều hết sức!”

“Thắng lợi cuối cùng chắc chắn thuộc về chúng ta, yên tâm đi!”

Hơn ba nghìn người kèm theo khí phách như thế chia ra khắp nơi, chỉ chừa lại một mình Khương Thành.

Thành ca nhìn bóng lưng dần dần mất hẳn của bọn họ cảm thấy rất mừng vui thanh thản.

Chương 2295: Cũng chỉ mười viên mà thôi

Tộc nhân Thiên tộc ngoài kia cũng không biết rốt cuộc Thành ca đã nói những điều gì bên trong đó.

Đặc biệt là vừa rồi Khương Thành tỏ ra tư thế kêu gọi và dẫn đầu, vung tay hô lớn giữa đám người, rất nhiều người của Thiên tộc ở ngoài càng cảm thấy hết sức mất mặt.

Nhiều tinh anh Thiên tộc như thế, lại ngoan ngoãn nghe lời của một dị tộc.

Nếu sau này lan truyền sự việc này ra ngoài, e rằng Thiên tộc sẽ phải trở thành trò cười.

Tuy nhiên, sau khi bọn họ nhìn thấy cuối cùng mọi người cũng phân tán ra, bắt đầu tìm kiếm tinh linh châu, bọn họ cũng xem như thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng may, xem ra mọi người chưa bị mắc lừa, biết điều gì quan trọng hơn.”

“Tuyệt đối đừng đi theo tên kia nữa.”

“Đúng thế, dị tốc quá gian xảo, đi chung với hắn thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị mưu tính…”

Nói theo một ý nghĩa nào đó, bốn thân vương thật sự đã đạt được mục đích muốn lên lớp cho hậu bối trong tộc.

Những Tộc quần khác gặp phải các hậu bối Thiên tộc này ở suối nguồn đầu tiên đều lễ độ cung kính, tâng bốc bọn họ lên trời.

Ai lại xem bọn họ thành cọc gỗ tùy ý gài bẫy như Khương Thành chứ.

Khá nhiều người của Thiên tộc bên ngoài nhìn bóng lưng trong hình tượng, tuy hận đến nỗi ngứa ngáy răng, cũng không ngừng chửi rủa, nhưng cũng đang liên tục được cọ rửa thế giới quan của ngày trước.

“Sau này gặp được những Tộc quần khác, thật sự phải đề phòng mọi nơi, người nào cũng không được cả tin.”

“Không sai, nếu không phải người này, ta thật sự không ngờ một người có thể bỉ ổi vô sỉ và to gan tới mức này.”

“Tinh Linh diệu cảnh còn có thể chơi như thế, ta xem như được mở mang tầm mắt.”

“Trong chốc lát thì người này có thể cổ động nhiều người như vậy, nguy hại cực to…”

Bởi trước đây Thành ca thao tác quá độc địa, dẫn đến hiện nay những khán giả bên ngoài cơ bản đều đang chăm chú nhìn từng hành động của hắn, hầu như phớt lờ hẳn mấy người khác.

Sợ rằng không để ý một giây thì tên này lại biến thành một người khác.

Nhưng dễ nhận thấy nỗi lo của bọn họ là dư thừa.

Tiếp theo Khương Thành cũng không làm việc gì cả.

Hắn chỉ chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại nhìn trái ngó phải giống như đang dạo chơi ở Tinh Linh diệu cảnh này.

Dọc đường hắn gặp được không ít ngôi sao nhỏ, nhưng hắn cũng không hề chạm vào, hoàn toàn không có dự tính tìm kiếm.

Thỉnh thoảng hắn đụng phải những tộc nhân Thiên tộc đang bận rộn, hắn sẽ tỏ ý khen ngợi gật đầu, cứ như đang thị sát phân xưởng sản xuất vậy.

Nhìn từ bề ngoài, bầu không khí vô cùng an lành.

Nhưng đã có vết xe đổ, tất nhiên mọi người ngoài đó sẽ không tin tưởng tên này thật sự đang tham quan phật hệ.

“Sự việc xảy ra khác thường ắt có điều kỳ lạ!”

“Người này tuyệt đối không thể nào không làm gì cả, hắn chắc chắn lại đang có âm mưu quỷ kế.”

“Tại sao hắn không tìm tinh linh châu?”

Ngay cả bốn thân vương cũng hơi không hiểu được.

“Nội dung của cuộc so tài chính là số lượng tinh linh châu.”

“Chẳng lẽ hắn không bận tâm thắng thua của cuộc so tài sao?”

“Không thể nào đâu, mặc dù hắn không bận tâm thắng thua, tốt xấu cũng đã tu luyện linh ý, sao lại có thể từ bỏ báu vật như tinh linh châu chứ?”

Sự nghi ngờ của bọn họ cứ duy trì cho tới ngày thứ ba.

Trong thời gian hai ngày mấy này, những người khác đều đang bận rộn không ngừng tìm kiếm ngôi sao nhỏ, khá nhiều người cũng đã bắt đầu có thu hoạch.

Tinh linh châu thật sự không dễ dàng có được.

Thường hay tìm tòi mười mấy ngôi sao mới có được một.

Mà trạm kiểm soát nội bộ của mỗi ngôi sao đều sẽ tiêu hao không ít tinh lực của mọi người.

Khi còn một giờ nữa thì bí cảnh đóng cửa, tinh linh châu mà mọi người có được đều vẫn là hàng đơn vị.

Trong số đó phần lớn đều chỉ là một hoặc hai viên.

Tốc độ của đám người Quý Chủy Thiên giai thập tam trọng thực lực mạnh nhất khá nhanh, đã có được bảy tám viên.

Và số lượng bọn họ có được cũng khiến bốn thân vương ngoài kia nở nụ cười hài lòng.

“Khá lắm khá lắm.”

“Biểu hiện rất tốt, không khiến chúng ta thất vọng.”

“Nhưng Khương Thành lại vẫn là số không, rốt cuộc người này đang suy nghĩ điều gì?”

“Mặc kệ hắn nghĩ gì, bây giờ thời gian cũng không đủ dùng nữa, cho dù thực lực hắn mạnh đi chăng nữa cũng không kịp tìm tòi nhiều ngôi sao hơn.”

“Xem ra cuộc so tài thắng chắc rồi.”

“Không sai, người này bận rộn bấy lâu nay, vẫn là rổ tre đựng nước cũng bằng không.”

“Ngoài việc hãm hại Phi Khâm ra, hắn cũng không thể làm thành chuyện gì.”

Khi Phi Khâm buồn bực nhất mấy ngày nay nghe thấy mọi người bàn tán, sắc mặt của hắn cũng đen xì như đáy nồi.

Hắn vô cớ bị tập hỏa lôi, hiện nay cũng sắp thành trò hề.

Tất nhiên mức độ căm tức của hắn đối với Khương Thành cũng lên thêm một cấp bậc.

“Đáng ghét, lại còn đang sử dụng thân phận của ta!”

Hắn cắn răng nghiến răng nhìn bóng dáng kia, trong lòng hắn thầm phát cáu.

“Cho dù như thế nào, ngươi thua cuộc so tài chắc rồi!”

“Đến lúc đó, ngươi chính là người hầu của bọn ta, xem ta trừng trị ngươi như thế nào!”

Mong muốn của hắn đã định sẵn không thể đạt thành.

Vì hiện giờ đã đến thời gian tập hợp giao hẹn.

Bao gồm Tinh Nhu và Quý Chủy, hàng chục nghìn tộc nhân Thiên tộc xôn xao kết thúc hành trình tìm tòi của mình, tiến bước tới vị trị đã hẹn trước đó.

Còn Khương Thành hóa thân thành Phi Khâm đã kính cẩn chờ đợi tại nơi này lâu rồi.

Hắn nhìn từng người của Thiên tộc thu hoạch đầy ắp gấp rút chạy tới, hắn nở nụ cười hài lòng, giống như lão nông trông thấy hoa màu chín muồi một cách suôn sẻ.

Cũng không cần hắn nhắc nhở và hối thúc, chẳng mấy chốc thì đã có người chủ động bước lên giao tinh linh châu cho hắn bảo quản.

“Phi Khâm đại nhân, đây là tinh linh châu do ta thu thập được, cũng xem như một phần sức mạnh của ta!”

“Tốt tốt tốt!”

Thành ca nhìn hai viên châu trong suốt tròn trịa to bằng quả đấm trước mặt, hắn vừa cho đối phương sự thừa nhận chân thành, cũng vừa tấm tắc lấy làm lạ.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn tận mắt thấy tinh linh châu.

Hắn có thể cảm nhận được khí tức linh ý trên viên châu này hơn hẳn Toái Linh phiến trước kia.

Tuy nhiên bây giờ không phải lúc luyện hóa, hắn chỉ đành nhịn sự kích động lại, cất hai tinh linh châu vào kho của hệ thống.

Những người khác cũng dồn dập bước lên.

“Đây là tinh linh châu của ta, ba viên!”

“Không tồi không tồi.”

Thành ca mỉm cười gật đầu, lần nữa thành thạo cất vào kho của hệ thống.

“Hổ thẹn, ta mới một viên.”

“Không hổ thẹn, gắng sức là được, biểu hiện của ngươi đã vô cùng xuất sắc rồi!”

“Ta năm viên, cầm lấy đi!”

“Ôi chà, nhiều vậy? Lợi hại quá đi!”

Thành ca hoàn toàn không hà tiện từ ngữ khen ngợi của mình, cố gắng khiến mỗi người ở đây đều cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân.

Dù sao hắn cũng đang lấy trắng trợn thành quả lao động hai ngày rưỡi của người ta, còn tiếc rẽ nói vài câu dễ nghe hay sao?

Người cuối cùng giao tinh linh châu chính là Tinh Nhu.

Lòng bàn tay của nàng phát sáng lấp lánh, chín tinh linh châu màu sắc khác nhau đồng thời nổi lên, toát lên vẻ đẹp muôn màu, khiến người khác không khỏi mơ hồ hoa mắt.

Phía sau đã truyền đến tiếng hô kinh ngạc của mọi người.

“Chà! Chín viên!”

“Mạnh quá đấy chứ?”

“Ta mới một viên, nàng lại là chín viên, đây chính là sự chênh lệch của thực lực.”

“Lời nói thừa, ngươi có thể so sánh với Tinh Nhu đại nhân?”

Tinh Nhu nghe mọi người khen ngợi cũng khó tránh có phần đắc ý.

Nàng vừa xếp chín viên châu cho Khương Thành, vừa không quên so thử.

“Phi Khâm, lần này ngươi đã tìm được bao nhiêu viên?”

Thành ca rất muốn nói thật với nàng rằng hắn không hề có.

Nhưng hắn cân nhắc tới việc nếu hắn trả lời như vậy, e rằng không thể phục chúng.

Bọn ta đều đang ra sức, ngươi lại dám làm biếng?

Thế là, hắn tỏ ra e thẹn trả lời rằng: “Ta có được không nhiều, cũng chỉ mười viên mà thôi.”

Chương 2296: Chỉ có một viên?

“Mười viên?”

Những tộc nhân Thiên tộc xung quanh kia đã không nhịn được tán dương.

“Quá lợi hại! Không hổ là Phi Khâm đại nhân!”

“Cuộc tỷ thí lần này may mà có Phi Khâm đại nhân ra mặt, nếu không bọn ta vẫn là năm bè bảy mảng.”

“Đúng vậy, lần này ta thực sự hiểu được cái gì gọi là đồng tâm hiệp lực rồi…”

Bên trong toàn những tiếng tiếng tâng bốc, việc Khương Thành thực sự tìm thấy mười viên hay không đã không còn quan trọng.

Dù sao kho hệ thống của hắn đã có 32267 viên tinh linh châu nằm đó rồi.

Có thể nói, những mảnh vụn Cửu bảo tiên sa mà vương triều Tinh U tích góp được trong gần chục tỷ năm qua thì ít nhất có tám mươi phần trăm đều hời cho hắn rồi.

Đám tộc nhân Thiên tộc xung quanh hắn còn đang dương dương tự đắc.

“Không biết hiện tại Khương Thành có bao nhiêu viên.”

“Ngược lại ta hi vọng hắn có thể kiếm nhiều hơn một chút, như vậy mới để lộ khoảng cách lớn khi hắn tràn ngập tự tin nghĩ bản thân có thể thắng.”

“Ha ha ha, ngươi cũng quá tàn nhẫn rồi!”

“Còn nửa tiếng, thật sự là có chút chờ không kịp!”

Bọn hắn ở bên trong vui vẻ ra mặt, còn tất cả mọi người bên ngoài lại phát điên tập thể.

Bí cảnh sắp đóng lại, chiến tích của Khương Thành vẫn là không viên, phái bừa một người của Thiên tộc cũng có thể đánh thắng hắn.

Kết quả là dưới tình huống này, tất cả tử đệ của Thiên tộc bên trong lại đem toàn bộ tinh linh châu giao cho đối thủ cạnh tranh này.

Sự thay đổi 180° rất lớn khiến bốn vị thân vương đều ngã ngửa.

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

Tông Phiêu Vương sớm đã không có cách nào duy trì sự bình tĩnh, hắn nhảy dựng và gào lên.

“Bọn họ trúng tà sao?

“Tại sao muốn đem tinh linh châu giao cho Khương Thành, thế này là nghĩ như thế nào?”

Sắc mặt của Tư Ngộ Vương cũng tràn đầy lo lắng.

“Chắc chắn bọn hắn vẫn coi Khương Thành là Phi Khâm, căn bản không biết kia là đối thủ tỷ thí.”

“Cho dù coi hắn là Phi Khâm thì cũng không có đạo lý giao toàn bộ tinh linh châu cho hắn.”

“Đáng hận, rốt cục hắn đã làm cách gì?”

Trước đó bọn hắn còn cảm thấy để Khương Thành lên lớp cho đám hậu bối trong tộc để mở mang một chút kiến thức lòng người hiểm ác trong giới tu luyện cũng tốt.

Hiện tại bọn hắn chỉ muốn nói, sự hiểm ác này thật quá mức, nghiêm trọng vô cùng.

Đừng nói những hậu bối trong tộc, cho dù là bọn hắn ở trong đó, sợ là cũng không thích ứng được với tiết tấu của người này.

Còn tộc nhân Thiên tộc bên khu vực khác đã sôi sục từ lâu.

“Trúng tà rồi, tất cả đều trúng tà rồi.”

“Không, đừng giao cho hắn!”

“Ai có thể đi vào nhắc bọn họ một chút đi…”

Trong tiếng rống sụp đổ của bọn họ, cuối cùng Tinh Linh diệu cảnh cũng đóng lại, hơn mười ngàn người bên trong đều bị truyền tống ra.

Khương Thành vừa ra liền khôi phục diện mạo ban đầu.

Còn bốn vị Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương đã đến chỗ hắn không một dấu vết.

Nhưng còn chưa đợi bọn hắn nói chút gì, đám người Quý Chủy đối diện liền đắc ý vênh váo bay tới.

“Khương Thành, ngươi có được bao nhiêu tinh linh châu?”

“Trước đó đã nói nhiều đến như vậy, chắc hẳn nhất định rất nhiều, lấy ra để chúng ta mở rộng tầm mắt một chút đi!”

Biểu cảm của Tông Phiêu Vương có chút xấu hổ.

Các ngươi đều bị tên này lừa thấy bà ngoại, còn không hề hay biết cơ.

“Khụ, các ngươi đều lui xuống, kết quả trận tỷ thí kia chờ lát rồi nói…”

Lời nói của hắn còn chưa dứt liền bị đám người Quý Chủy và Tinh Nhu ngắt lời.

“Tại sao phải lui xuống?”

“Tại sao phải chờ một lát rồi nói, chẳng lẽ hắn có cái gì muốn giấu người khác?”

Bọn họ bận rộn suốt ba ngày, không phải là vì giờ khắc này ư?

Thậm chí có người cũng hoài nghi bốn vị thân vương, có phải là muốn giở thủ đoạn ngầm, thiên vị Khương Thành hay không?

“Hay là nói cuộc tỷ thí này có ẩn tình gì?”

“Khách quý như hắn thì không thể thua được?

Tư Ngộ Vương im lặng.

Bọn ta tạm dừng công bố kết quả tỷ thí là vì không để các ngươi mất mặt.

Kết quả là có ý tốt nhưng ngược lại lại bị hiểu lầm.

“Được thôi, nếu các ngươi cứ phải so với hắn, vậy thì so đi.”

Hắn hậm hực phất tay, nhường vị trí.

Không có bọn hắn ngắt lời, đám người Quý Chủy và Tinh Nhu khóa chặt triệt để Thành ca.

“Khương Thành, ngươi đạt được bao nhiêu tinh linh châu?”

“Đừng che giấu, là con la hay ngựa, lôi ra dắt đi là được.”

Mặt Thành ca khiêm tốn khua tay áo.

“Lần này ta có được không nhiều tinh linh châu…”

Quý Chủy từng bước ép sát, không có ý tốt hỏi: “Không nhiều là bao nhiêu?”

“Đúng, chung quy phải có con số cụ thể!”

Khương Thành thở dài, sau đó lấy ra một tinh linh châu từ kho của hệ thống.

Đám người vẫn chờ động tác kế tiếp của hắn, nào biết được chờ nửa giờ vẫn không có đoạn tiếp theo.

“Một viên?”

Đám người Quý Chủy và Tinh Nhu liếc mắt nhìn nhau, ai nấy đều có thể nhìn thấy sự thất vọng cực lớn trong đáy mắt đối phương.

“Yếu như vậy?”

Sớm biết Khương Thành yếu như vậy, trước đó căn bản không cần đem tất cả tinh linh châu của mọi người tụ lại cùng một chỗ.

Thực uổng công Phi Khâm đã cố gắng thể hiện bản lĩnh của mình, miêu tả Khương Thành như một thứ gì đó chỉ có trên trời không có dưới đất.

Thậm chí khoảng thời gian này bọn hắn đều coi Khương Thành trở thành dạng địch giả tưởng giống như Đại Ma Vương, tìm kiếm tinh linh châu thì phải gọi là bán sức lao động.

Kết quả hiện tại mới phát hiện, mình cực kỳ đề cao hắn?

“Còn tưởng rằng ít nhất hắn có thể giành được trên trăm viên!”

“Hóa ra chỉ từng này?”

“Sau một lúc kinh ngạc tạm thời, bọn hắn đều không chờ được mà giễu cợt.”

“Thời gian ba ngày mới lấy được một viên, ngươi làm gì để ăn?”

“Trước đó còn dám nói khoác lác, hiện tại xem ra hoàn toàn là chuyện cười.”

“Ai cho ngươi dũng khí đến tỷ thí với bọn ta?”

Đối mặt với đợt tập kích giễu cợt của đám đông, Thành ca hoàn toàn không tức giận.

Ngược lại mắt hắn đầy hổ thẹn mà chắp tay.

“Hóa ra các ngươi kì vọng vào ta nhiều như vậy?”

“Để các ngươi thất vọng như thế, thật sự là có lỗi quá, ta… ta…”

Sau đó hắn thay giọng : “Nhìn giọng điệu các ngươi tràn đầy tự tin như vậy, có lẽ lần này giành được rất nhiều tinh linh châu?”

“Đó là đương nhiên!”

Quý Chủy ngẩng đầu lên, ngạo nghễ nói: “Ta giành được tám viên, gấp tám lần ngươi được chứ?”

Những người khác cũng đứng sững sờ trước mặt Khương Thành.

“Ta có được năm viên, gấp ngươi năm lần.”

“Ta vốn cho rằng hai viên của ta đã rất ít, không nghĩ tới còn có thể vượt trên ngươi, ha ha ha!”

“Mới một viên, thật sự là quá đề cao ngươi, nếu ta là ngươi thì ta không có mặt mũi gặp người khác…”

“Trâu như vậy sao?”

Khương Thành cố ý làm ra vẻ bị thành tích của bọn hắn làm cho kinh ngạc.

“Thế nhưng tinh linh châu rất khó thu hoạch.”

“Thế mà các ngươi giành được nhiều như vậy. Rất giỏi! Rất giỏi!”

Đám người Tinh Nhu hừ lạnh một tiếng : “Ngươi biết thì tốt!”

“Có chơi có chịu, lần này ngươi phải trở thành người kề cận của bọn ta rồi.

“Thế nhưng ta chỉ cược với Phi Khâm, không liên quan với các ngươi mà?”

“Ai nói, tất cả chúng ta đều tính trong vụ cược kia được không?”

“À, vậy được thôi.”

Khương Thành mỉm cười gật đầu.

“Có chơi có chịu, không vấn đề nhưng tốt xấu gì các ngươi cũng phải lấy tinh linh châu ra, nghiệm chứng một chút kết quả thắng bại thôi.”

“Các ngươi cũng không thể nói mấy viên thì là mấy viên, vậy ta nói ta có một vạn viên.”

Đám người Quý Chủy có chút khó chịu.

“Ngươi lại dám không tin bọn ta?”

“Vậy thì để ngươi mở mắt một chút, thua tâm phục khẩu phục.”

Bởi vì tinh linh châu của bọn hắn đều đã giao nộp cho nên chỉ có thể quay đầu nhìn Phi Khâm.

“Tốt rồi, nhanh để tên này học hỏi một chút cái gì gọi là khác biệt cấp áp đảo!”

Chương 2297: Nhẹ nhàng giành chiến thắng

Từ sau khi ra ngoài, tầm mắt của Phi Khâm luôn đặt trên người của Khương Thành.

Nếu như có thể, hắn vô cùng muốn chặt ca này ra thành trăm nghìn mảnh.

Không chỉ hãm hại hắn bị ra khỏi bí cảnh mà còn dùng thân phận của hắn để lừa gạt những tộc nhân khác nữa, đúng là không thể tha thứ nổi.

Hắn tức mà ngu người luôn rồi, đến mức những người khác có gọi cũng làm lơ không nghe thấy.

“Phi Khâm, ngươi còn lề mề cái gì nữa?”

“Mau lấy tinh linh châu ra đi, để cho mọi người được mở mang tầm mắt!”

“Lấy ra đi?”

Phi Khâm ra vẻ kỳ quặc nhìn đám người Tinh Nhu và Quý Chủy đang ở trước mặt.

“Ta còn chẳng có nổi một viên tinh linh châu thì lấy ra kiểu gì hả?”

“Ngươi nói cái gì?”

“Chẳng có một viên nào?”

Mười nghìn người mới vừa đi ra ban nãy thay đổi sắc mặt toàn bộ.

“Phi Ngâm, bây giờ không phải là lúc nói đùa đâu đấy!”

“Tinh linh châu của bọn ta đều giao cho ngươi hết rồi, chuyện mới xảy ra lúc nãy thôi, ngươi đã quên rồi á?”

Đám ngươi Tinh Nhu và Quý Chủy đều ép lên.

Dưới cơn thịnh nộ, bọn họ đều có điệu bộ nếu ngươi không giao thì bọn ta sẽ ra tay với ngươi đấy.

“Còn không mau lấy ra hả?”

“Lẽ nào ngươi thật sự muốn nuốt riêng!”

“Ngươi đã thề độc ở trước mặt bọn ta đấy, lại muốn nuốt lời nhanh như thế sao?”

“Đáng ghét! Dù cho có muốn nuốt riêng, ít nhấ ngươi cũng phải lấy ra một phần để còn thắng cuộc tỷ thí nữa chứ?”

Đối với sự bức bách của mọi người, Phi Khâm cũng không hề hoang mang.

Dẫu sao bên ngoài vẫn còn mấy chục nghìn người nhìn thấy chân tướng kia mà, hắn vẫn chưa đến mức có trăm miệng cũng không biện bạch được.

“Tinh linh châu của các ngươi đều giao cho Khương Thành hết rồi, liên quan gì đến ta chứ?”

“Cái gì?”

Đám người Tinh Nhu và Quý Chủy vẫn chưa biết chân tướng sự thật.

Nghe được hắn nói câu này thì suýt nữa bị tức chết.

“Rõ ràng bọn ta giao cho ngươi rồi mà!”

“Liên quan quái gì tới Khương Thành kia chứ?”

“Ngươi còn dám đùn đẩy thoái thác nữa thì đừng có trách bọn ta không khách sáo đấy…”

“Được rồi, được rồi.”

Nhìn thấy bọn họ có chiều hướng muốn vây công Phi Khâm, đám người Tông Phiêu Vương tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình không thể không đứng ra.

“Phi Khâm không có nói dối.”

“Phi Khâm mà các ngươi nhìn thấy kia, chính là do Khương Thành hóa thành đấy.”

“Tinh linh châu của các ngươi cũng bị hắn lừa mất rồi.”

Chỉ vài câu nói đơn giản, nhưng đối với đám người Tinh Nhu và Quý Chủy thì lại giống như sét đánh bên tai vậy.

Chấn động đến mức đầu của bọn họ kêu lên ong ong.

Phi Khâm kia là do Khương Thành hóa thành á?

Rất nhiều người hoàn toàn không thể chấp nhận tin dữ này, không tin, cũng không muốn thừa nhận rằng bản thân đã bị lừa rồi.

“Không thể nào như thế được!”

“Nếu như thật sự là do hắn hóa thành, vậy sao có thể lừa gạt cho qua được chứ, bọn ta nhiều người thế kia lại không nhìn ra cả hay sao?”

“Các ngươi bịa ra chứ gì?”

Nhưng rất nhanh, hàng chục nghìn tộc nhân Thiên tộc ở xung quanh đã cho bọn họ một kích cuối cùng.

“Là sự thật đó.”

“Bọn ta đều tận mắt nhìn thấy hết.”

“Bọn ta cũng rất tò mò, vì sao không có một ai phát hiện ra hắn là giả thế.”

“Đáng tiếc lúc đó mất lối vào rồi, cũng không thể nào đi vào để nhắc nhở các ngươi, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn các ngươi

bị hắn chơi đùa xoay mòng mòng thôi.”

Nghe đến đây, đám người Quý Chủy chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt nữa thì đứng không vững.

“Nếu đó là Phi Khâm giả, vậy còn tên thật thì sao?”

Tư Ngộ Vương nhìn Quý Chủy một cái thật sâu: “Phi Khâm thật ngay từ lúc bắt đầu đã bị chính các ngươi bắt tay nhau đánh ra ngoài rồi.”

“Sao, sao lại như thế được?”

“Đáng ghét!”

Tuy đám người Tinh Nhu không có kinh nghiệm rèn luyện gì, nhưng trí thông minh thì hoàn toàn không có vấn đề.

Giờ đây, tất nhiên cả bọn đều đã thông suốt ngọn nguồn tất cả mọi chuyện.

Nghĩ kỹ lại thì, ngay từ lúc bắt đầu, mục tiêu của Khương Thành đã là toàn bộ số tinh linh châu rồi.

Muốn trở thành người đại diện thi đấu nắm giữ tất cả số tinh linh châu, vậy thân phận của bản thân bắt buộc phải đủ cao.

Bằng không sẽ không thể nào phục chúng được.

Mà ở trong hàng chục nghìn người kia, người có thể có được uy vọng như thế cũng chỉ lác đác bốn năm người mà thôi.

Phi Khâm và Tinh Nhu là một trong số đó.

Còn về Quý Chủy thì vẫn chưa đủ tư cách lắm.

Nhưng sau khi biến thành Phi Khâm, muốn không bị vạch trần, vậy thì bắt buộc phải đá Phi Khâm thật ra ngoài.

Cuối cùng, nếu muốn thuyết phục mọi người chủ động giao tinh linh châu ra thì bắt buộc phải để cho bọn họ cảm thấy, không gom tinh linh châu lại một chỗ, cuộc thi chắc chắn không thể thắng nổi.

Vì vậy, bắt buộc phải tiêm nhiễm sự mạnh mẽ và lợi hại của đối thủ “Khương Thành” này.

Cả cái kế hoạch tưởng chừng như không hề phức tạp, nhưng lại được nối từng vòng từng vòng với nhau, nếu thiếu một mắc xích nào đó đều không thể thành công.

Tất nhiên, thứ quan trọng nhất vẫn là thuật biến hóa của hệ thống.

Vì để duy trì thuật biến hóa không bị lộ tẩy, sau đó Thành ca vẫn chưa từng ra tay.

Thế là giờ đây, hắn nắm trong tay ba mươi hai nghìn hai trăm sáu mươi bảy viên tinh linh châu, phần thắng nằm chắc trong tay rồi.

Đối mặt với ánh mắt muốn ăn thịt mình của đám người Tinh Nhu và Phi Khâm, ca này chẳng những không hề sợ hãi chút nào, mà ngược lại hắn còn đắc ý nhướn mày nữa.

“Ha ha, chẳng phải ban nãy các ngươi nói có rất nhiều tinh linh châu sao?”

“Chẳng phải nói muốn cho ta mở mang tầm mắt đấy sao?”

“Vậy thì lấy ra để vả mặt ta đi này.”

Hắn cố ý dùng đầu ngón tay chỉ lên viên tinh linh châu ấy, hạt châu nhanh chóng xoay chuyển, những tia sáng chói rực dập dờn bập bềnh.

“Ta chỉ có một viên này thôi, các ngươi chỉ cần lấy ra hai viên là có thể thắng được rồi!”

Mọi người suýt nữa thì bị cái tên đang đắc ý này chọc tức ói máu.

Tinh linh châu của bọn họ đều giao nộp hết cả rồi, thật sự chẳng còn lại một viên nào.

Khương Thành cố ý chỉ dùng một viên tinh linh châu cũng đã đủ đè bọn họ trực tiếp thua cuộc rồi.

Quý Chủy tức giận gầm lên xông đến: “Cái thứ không biết xấu hổ nhà ngươi, lại còn dám tự đắc nữa á?”

“Dừng tay!”

Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương vội vàng cản hắn lại.

Trận đấu đã kết thúc rồi, bây giờ còn ra tay với Khương Thành thì đó lại là chuyện khác.

Làm lỡ chuyện lớn của Tinh Diệu Hoàng thì đó mới là mất nhiều hơn được.

“Ta có tự đắc đâu chứ.”

Thành ca ra vẻ vô tội nhún nhún vai.

“Chẳng phải ban nãy ngươi có nói, tinh linh châu của ngươi gấp tám lần ta hay sao, lấy ra để thắng ta đi chứ.”

“Sao hả, không lấy ra được à?”

“Lẽ nào ngươi chỉ bốc phét thôi chứ thực ra chẳng có viên nào à?”

“Không phải đó chứ, các ngươi nhiều người như thế, vậy mà chẳng kiếm nổi một viên tinh linh châu nào sao?”

“Tuy nói Tinh Linh diệu cảnh có hơi khó nhằn, nhưng các ngươi làm thế này cũng kém cỏi quá rồi đấy?”

Đối với cái tên cực phẩm rõ ràng biết tất nhưng lại giả vờ hồ đồ này, mọi người bức bối khó chịu vô cùng, ngoài la hét phẫn nộ thì chỉ còn lại thóa mạ chửi đổng mà thôi.

“Đồ không biết xấu hổ! Ngươi thắng như thế thì oai chỗ nào chứ!”

“Lừa hết tinh linh châu của bọn ta, đúng là bỉ ổi vô sỉ không gì bằng!”

“Ta khinh! Ngươi như thế này hoàn toàn không tính là thắng.”

“Quả nhiên, dị tộc là cái thứ đại biểu cho xảo trá hèn hạ…”

Đối với lời chỉ trích của bọn họ, Thành ca chẳng thèm quan tâm.

Lấy được lợi mới là điều quan trọng nhất.

Hắn nhìn về phía Tông Phiêu Vương ở một bên: “Nếu các ngươi chẳng lấy ra được một tiên tinh linh châu nào, vậy có thể tuyên bố kết quả rồi chứ?”

Vẻ mặt của Tông Phiêu Vương cứ như bị táo bón vậy.

Chỉ đành gắng gượng không vui vẻ gì mà nói: “Tỷ thí lần này, Khương Thành dựa vào thành tích một viên tinh linh châu giành được chiến thắng.”

Tiếng mắng chửi ở xung quanh và bên ngoài càng lớn hơn.

Đặc biệt là đám người Phi Khâm, Tinh Nhu và Quý Chủy, bọn họ còn uất ức đến mức hai mắt như sắp tóe ra lửa đến nơi.

Nhưng Thành ca cũng không có ý định buông tha cho bọn họ.

"Nếu như ta nhớ không lầm thì, ta thắng tỉ thí rồi, các ngươi phải hành lễ của thuộc hạ với ta nhỉ."

"Đây là do các ngươi tự mình yêu cầu đó nha, bây giờ có phải nên thực hiện rồi không?"

Lời mắng chửi của mọi người kẹt lại ngay cuống họng, gương mặt tuấn tú của Phi Khâm cũng sắp đỏ thành màu gan heo luôn rồi.

"Ngươi, ngươi…"

Hắn đương nhiên rất rất rất không phục rồi.

Từ sâu trong lòng mình, hắn vẫn cảm thấy thực lực của Khương Thành không bằng với bản thân.

Nhưng cá cược kia được lập ra trước mặt tất cả mọi người, dù cho có muốn nuốt lời, cũng không có nghĩa nó chưa từng tồn tại.

Chương 2298: Pháp tắc tuần hoàn

Không chỉ riêng Phi Khâm, đám người Tinh Nhu và Quý Chủy cũng đều trốn không thoát.

Ai kêu bọn họ vừa nãy còn chủ động giành nhau tự thêm bản thân vào vụ cá cược kia chứ?

Mọi người tất nhiên không muốn làm thuộc hạ cho Thành ca rồi.

Cái tên này chẳng những là dị tộc mà bọn họ xem thường, mới nãy lúc thi đấu còn chơi đùa xoay bọn họ như chong chóng nữa.

Nếu như không phải bị bốn thân vương đàn áp thì bọn họ đã ngay lập tức ra tay với Khương Thành rồi.

Gọi hắn "chủ thượng", "tôn thượng" gì đó kia, vậy còn khó chịu hơn cả chết ấy chứ.

Tinh Nhu trừng đôi mắt hạnh của mình, hung hăng lên án Khương Thành, muốn thử khiến cho lương tâm của hắn cắn rứt.

“Dùng cái cách vô liêm sỉ này chiến thắng, ngươi không tự cảm thấy mất mặt hay sao?”

“Đâu thấy đâu.”

Thành ca cười khì khì nhún vai: “Thắng cũng thắng rồi, tại sao ta lại phải cảm thấy mất mặt?”

“Ngươi!”

Tinh Nhu tức đến mức lồng ngực liên tục phập phồng.

“Ngươi như thế cũng tính là thắng hả, bọn ta hoàn toàn không phục thực lực của ngươi!”

“Đúng đó, ngươi vốn không nhận được sự công nhận của bọn ta.”

Thành ca khó hiểu nhìn về phía bọn họ.

“Tại sao ta lại phải có được sự công nhận của các ngươi kia chứ? Có ý nghĩa gì sao?”

Hả, cái này?

Mọi người nhất thời không biết bật lại thế nào.

Nhìn thấy bọn họ đều không nói gì, Thành ca lại tiếp tục thúc giục.

“Được rồi, được rồi, lẹ làng lên.”

Thực ra hắn không hề muốn thu phục cái đám hậu bối của Thiên tộc này, chỉ hy vọng là có thể nhận được một lần giá trị thống trị mà thôi.

Dẫu sao có thì mắc gì không lấy.

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, cả đám bọn họ chỉ có thể gắng gượng cong lưng, đồng loạt hành lễ với Thành ca.

“Tôn thượng!”

“Ngoan.”

Khương Thành mỉm cười híp mắt sờ sờ đầu của hai người Phi Khâm và Tinh Nhu cách mình gần nhất, cứ như cười sờ đầu

chó vậy.

“Từ nay về sau phải nghe lời đấy.”

Hai người tức giận trừng hắn, cố gắng nhẫn nhịn xúc động muốn cắn đứt ngón tay của hắn.

Đợt lần này, hàng chục nghìn hậu bối Thiên tộc trở thành thuộc hạ của mình, quả thực đã mang đến cho Thành ca giá trị thống trị.

Nhưng cũng không nhiều mấy.

Bởi vì mấy người trước mắt này chỉ được tính là thuộc hạ trên danh nghĩa của hắn thôi, chẳng có tên nào là thật sự chịu phục cả, càng không tồn tại cái gì mà uy vọng cao quý.

Và lúc này, bốn thân vương cũng sáp lại.

“Khương Thành, bây giờ ngươi đã thắng tỷ thí rồi, cũng nên trả lại tinh linh châu rồi chứ hả?”

Cái lợi đến tay rồi, Thành ca sao có thể ói nó ra được chứ?

“Trả cái gì? Ta chẳng biết các ngươi đang nói gì nữa.”

“Ngươi!”

Tông Phiêu Vương tức tối gầm lên tại chỗ: “Ngươi lừa mấy chục nghìn tinh linh châu từ tử đệ của tộc ta rồi, lẽ nào còn muốn chiếm làm của riêng hả?”

Khương Thành lắc lắc ngón tay.

“Không thể nói như thế được, đó là tinh linh châu do ta dựa vào bản thân mình, cực khổ vất vả mới lấy được trong trận thi đấu kia mà.”

“Ban đầu chúng ta đã nói trước sẵn rồi, tất cả thu hoạch có được trong trận tỉ thí đều thuộc quyền sở hữu riêng của người đó.”

“Sao hả, lẽ nào Thiên tộc các ngươi muốn nuốt lời à?”

Cả bốn thân vương và những tộc nhân ở bên ngoài đều tức đến mức u uất không thôi.

Làm kiểu như ngươi mà cũng tính là dựa vào sự cố gắng của bản thân hả?

Rõ ràng là cố gắng của người khác, sau đó bị lừa đi mất đấy, có được không hả?

Bọn họ còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lúc này, mi tâm của Tông Phiêu Vương và Tư Ngộ Vương lại khẽ giật giật, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn, tựa như cảm nhận được điều gì đó.

Một chốc sau, cả hai người đồng loạt duỗi tay hướng về phía của Khương Thành.

"Tinh Thần của tộc ta mời ngươi nhanh chóng qua đó."

Tinh Thần cũng tức là Tinh Diệu Hoàng.

Lúc này Khương Thành mới nhớ tới mục tiêu ban đầu đến Quan Tinh đài là bởi vì muốn bắt tay với Tinh Diệu Hoàng cướp đoạt suối nguồn thứ nhất.

"Vậy thì xuất phát thôi!"

Nhưng nằm ngoài dự đoán của hắn, hai vị thân vương không hề tiến lên trước dẫn đường.

Mà là đứng ở hai bên dòng suối, hoàn toàn không có ý định động đậy di chuyển.

"Suối nguồn ở ngay phía trên, Tinh Thần đang ở trong đó đợi ngươi."

Nếu đổi thành người khác, rất có thể sẽ nghi ngờ một chút, các ngươi không cùng đi vào à?

Nhưng Khương Thành thì lại chẳng hề do dự, trực tiếp bay đến phía trên dòng suối.

Cảnh tượng trước mắt nhanh chóng biến đổi, tựa như lại xuyên qua thời không, tiến vào một vị diện thần bí khác.

Ngay lập tức, hắn xuất hiện ở bên trong một cung điện thủy tinh ở dưới đáy một cái hồ.

Vốn cung điện không hề lớn, bốn phía lung linh rực rỡ, được ánh sáng thủy tinh phản chiếu trong suốt thấu triệt.

Thành ca cũng chẳng đi xem cảnh đẹp gì đó, bởi vì vừa tiến vào thì hắn đã nhìn thấy Tinh Diệu Hoàng rồi.

"Khương Thành, cuối cùng ngươi cũng đến rồi."

Khương Thành đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới, trong mắt còn mang theo vẻ nghiên cứu và tò mò.

Thành ca trực tiếp vào thẳng chủ đề.

“Đúng đó, ngươi muốn hợp tác với ta để tranh đoạt vị trí chúa tể à?”

Tinh Diệu hoàng khẽ cười: “Trước lúc đó, có thể mời ngươi biểu diễn thần thông đồng loạt thi triển một trăm quy tắc được không?”

Hả?

Nguyên thuật nhất bách trọng á?

Khương Thành vốn muốn hỏi, sao ngươi lại biết ta biết nguyên thuật nhất bách trọng.

Nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, lúc bản thân tiêu diệt mấy con Thiên U Kim Giác Sư xông vào Phi Tiên môn cũng từng dùng tới nguyên thuật này.

Tinh Diệu Hoàng đã sắp đứng ở đỉnh của suối nguồn thứ nhất rồi, hắn có thể biết được bản thân mình từng làm gì cũng bình thường thôi.

Thế là, hắn tiện tay thi triển ra một trăm huyền văn dựa theo cách của đạo quy tắc.

Nguyên thuật nhất bách trọng này không có sự ủng hộ của căn nguyên thì chỉ được xem như là một phiên bản cùi bắp thôi, vậy nên uy lực không hề lớn.

Nhưng Tinh Diệu Hoàng lại mừng rỡ khôn xiết.

“Quả nhiên!”

“Xem ra cái người kia thật sự đúng là ngươi rồi.”

Thành ca thu lại huyền văn, khá hứng thú hỏi: “Sao hả, lẽ nào muốn tranh đoạt vị trí chúa tể thì nguyên thuật rất quan trọng sao?”

Tinh Diệu Hoàng lắc đầu.

“Vị trí chúa tể không giành được đâu.”

Thành ca nhíu mày: “Vậy ngươi kêu ta đến đây để làm gì? Lẽ nào là cố ý lừa ta đến đây, có âm mưu gì à?”

Tinh Diệu Hoàng cười khua khua tay.

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

“Ta quả thực cần sự giúp đỡ của ngươi, nhưng không phải là để cướp đoạt vị trí chúa tể.”

“Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tinh Diệu Hoàng trầm ngâm vài giây, rồi mới chậm rãi giải thích: “Suối nguồn có thể mang đến lực tiên nguyên và Cửu bảo tiên sa mạnh mẽ, thậm chí còn có thể ổn định được một vùng trời, hình thành sự tuần hoàn trong thiên địa.”

“Nhưng một mặt khác, phúc đi đôi với họa, bản thân suối nguồn cũng có tai họa ngầm.”

“Ngươi có ý gì?”

Thành ca theo bản năng liên tưởng: “Lẽ nào suối nguồn sẽ khô cạn sao?”

Tinh Diệu thừ người ra, rồi lập tức bật cười phá lên.

“Tất nhiên không phải rồi.”

“Hoàn toàn ngược lại, suối nguồn sẽ ngày càng mạnh lên.”

Khương Thành đã ngày càng nghe không hiểu rồi.

“Khư giới được sinh ra, là bởi vì Thiên Đạo diệt thế.”

Ánh mắt của Tinh Diệu Hoàng trở nên nghiêm túc hơn, tiếp tục nói: “Mà sở dĩ Thiên Đạo lại diệt thế, là bởi vì nó cảm thấy Thiên giới hoặc là Nguyên Tiên giới đã xuất hiện vấn đề không có cách nào cứu vãn được, chỉ có thể dựa vào việc diệt thế để thanh tẩy tất cả, làm lại từ đầu.”

“Bề ngoài nhìn thì nó giống như chỉ mang theo căn nguyên của thế giới và ba nghìn quy tắc cùng nhau luân hồi thôi, những thứ khác đều bị hủy diệt hoàn toàn.”

“Nhưng trên thực tế, có một vài thứ sẽ không biến mất.”

“Giống như, pháp tắt tuần hoàn thiên địa ở kỷ nguyên thứ nhất và kỷ nguyên thứ hai.”

“Chấp chưởng cả một thế giới, ngoài căn nguyên thế giới là trung tâm, ba nghìn quy tắc là nền móng và ý chí Thiên Đạo là

ý thức thì còn cần dựa vào thiên địa, xây dựng nên một bộ pháp tắc tuần hoàn mới nữa."

"Bằng không, căn nguyên thế giới và ba nghìn quy tắc sẽ chỉ trở nên hỗn loạn và không có trật tự thôi."

"Một thế giới mất trật tự không có pháp tắc tuần hoàn thì sớm muộn gì nội bộ cũng sẽ bị hủy diệt. Căn nguyên và quy tắc càng mạnh thì sự hủy diệt sẽ càng nhanh chóng."

"Cái thế giới kiểu đó hoàn toàn không thích hợp cho sinh linh sinh sống, chứ đừng nói gì tới tu luyện."

Chương 2299: Nguy cơ của Khư giới

Tinh Diệu Hoàng nói tới đây rồi im lặng trong giây lát, cho Khương Thành thời gian tiêu hóa những tin tức này.

Thành ca quả thực cũng đã sốc nặng.

"Pháp tắc thiên địa, lại còn có cái thứ này nữa à?"

Ánh mắt của Tinh Diệu Hoàng hơi nheo lại, giống như không ngờ hắn lại hỏi cái câu hỏi thiếu thường thức kiểu này.

"Ngươi đã sử dụng linh ý rồi mà lại không biết sự tồn tại của pháp tắc thiên địa ư?"

"Ta thật sự không biết luôn đấy."

Khương Thành cũng chẳng thấy ngượng ngùng gì.

Những thường thức mà hắn không biết nhiều bà cố, nhưng chẳng phải giờ đây vẫn trở thành một tiên nhân cao cấp phát triển toàn diện hay sao.

"Pháp tắc thiên địa, lẽ nào là hai quy tắc lớn còn cao hơn cả ba nghìn quy tắc một bậc à?"

"Không, ngươi hiểu nhầm rồi."

Tinh Diệu Hoàng lắc đầu: "Trên thế giới này không hề tồn tại cái gì mà quy tắc thiên, quy tắc địa gì đâu."

"Thiên địa vốn là vô hình, pháp tắc thiên địa là thần thông do con người xây dựng nên, sau đó nhận được sự công nhận của thiên địa mà thôi."

“Cũng giống như Thiên tộc bọn ta vậy, vừa không tu đạo, cũng không tu căn nguyên, chỉ dựa vào linh ý kết nối với lực thiên địa.”

“Nếu như không xây dựng được pháp tắc thiên địa tương ứng, vậy thì nó sẽ chỉ như quơ quàng lung tung, chứ lấy đâu ra được linh kỹ vừa tinh diệu lại mạnh mẽ như thế chứ?”

Khương Thành kinh ngạc nói: “Theo như lời ngươi nói, thế thì mỗi một linh kỹ đều là một pháp tắc thiên địa ư?”

Tinh Diệu Hoàng gật đầu: “Cũng có thể nói như thế.”

“Không chỉ linh kỹ, ngự thiên thuật của U tộc và vu thuật của Vu tộc cũng đều có thể xem như là từng pháp tắc của thiên địa.”

Bỗng nhiên Khương Thành nhớ lại pháp tắc không gian đã được tiếp xúc từ rất lâu về trước.

Thế là hắn hỏi: “Vậy pháp tắc không gian của Tiên tộc thì sao? Cũng tức là pháp cảnh của Đạo Tôn và Đạo Thánh, hẳn là ngươi từng nhìn thấy rồi đúng không?”

“Đó quả thực là pháp tắc, chỉ là, đó không phải pháp tắc thiên địa.”

“Đây lại là ý gì nữa?”

Tinh Diệu Hoàng bình tĩnh nói: “Lúc trước ta đã từng nói rồi, Thiên Đạo cũng sẽ dựa vào thiên địa để xây dựng pháp tắc tuần hoàn.”

“Pháp tắc không gian của Đạo Tôn và Đạo Thánh bên Tiên tộc sử dụng đạo tâm và căn nguyên làm cơ sở, chứ không hề trực tiếp tiếp xúc với lực thiên địa.”

“Đó chỉ là một nhánh pháp tắc phụ được cấu tạo nằm trong hệ thống pháp tắc tuần hoàn của Thiên Đạo mà thôi.”

Lúc này Khương Thành mới chợt hiểu ra.

Pháp tắc tuần hoàn được Thiên Đạo tạo ra dựa vào lực thiên địa quá mạnh mẽ bao la, nó hàm chứa căn nguyên thế giới và ba nghìn căn nguyên, không một sinh linh nào có thể thoát khỏi hệ thống của nó cả.

Tinh Diệu Hoàng thở dài một hơi: “Mỗi lần sau khi Thiên Đạo diệt thế, muốn sáng tạo ra một kỷ nguyên mới, nó đều cần phải xây dựng một pháp tắc tuần hoàn mới, vậy nên hai pháp tắc tuần hoàn cũ của hai kỷ nguyên trước bị tách rời và vứt bỏ, cuối cùng còn sót lại.”

“Khoan đã.”

Thành ca không nhịn nổi phải cắt ngang hắn.

“Pháp tắc tuần hoàn của thiên địa… còn sót lại?”

“Chẳng phải cái thứ này chỉ là một khái niệm hư ảo hão huyền thôi sao? Lại còn có thể sót lại giống như thực chất á?”

Tinh Diệu Hoàng gật đầu.

“Sau khi ba nghìn quy tắc lớn mạnh, còn có thể hình thành ba nghìn căn nguyên kia mà.”

“Vậy thì tại sao pháp tắc thiên địa lại không thể hình thành thực chất được chứ?”

“Nếu pháp tắc thiên địa do chúng ta xây dựng không đủ mạnh, có lẽ sẽ không nhìn thấy, cũng chẳng sờ được.”

“Nhưng pháp tắc tuần hoàn do Thiên Đạo đắp nặn thì lại liên quan đến cả một thế giới đấy, nó lớn mạnh đến nhường nào kia chứ?”

Khương Thành cứ há mồm rồi lại thôi, cuối cùng hắn phát hiện bản thân hoàn toàn không thể nào phản bác lại được.

“Vậy pháp tắc tuần hoàn còn sót lại như thế nào rồi?”

Tinh Diệu Hoàng hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Pháp tắc tuần hoàn của hai kỷ nguyên không còn sự trói buộc của Thiên Đạo nữa, đã biến thành hai pháp tắc thiên địa không có chủ.”

“Không có chủ?”

Mắt Thành ca sáng lên, câu nói này khiến cho hắn đánh hơi được mùi của cơ duyên.

Tinh Diệu Hoàng dường như đoán được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

“Đây quả thực là một cơ duyên tuyệt vời.”

“Nếu xem pháp tắc tuần hoàn của Thiên Đạo như là một linh kỹ, vậy thì uy năng của nó tuyệt đối không gì sánh bằng, vượt trội hơn tất cả mọi thứ.”

“Nếu như có người có thể chiếm pháp tắc tuần hoàn không có chủ thành của riêng mình, vậy hắn sẽ trở thành cường giả mạnh nhất thế gian này.”

“Thậm chí còn có năng lực hủy diệt cả Thiên Đạo nữa.”

“Chỉ tiếc là…”

“Tiếc cái gì?”

“Không một ai có thể chiếm cứ hai pháp tắc vô chủ này cả.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì căn cơ của bọn họ không đủ.”

Tinh Diệu Hoàng giải thích: “Thiên Đạo thao túng pháp tắc thiên địa, duy trì sự tuần hoàn của vị diện, là do có căn nguyên thế giới và ba nghìn quy tắc làm chỗ dựa, đồng thời còn có cả ý chí Thiên Đạo mạnh mẽ nữa.”

“Thử hỏi ai có được điều kiện giống như nó kia chứ?”

“Người có được điều kiện kiểu này thì thực lực không hề kém cạnh Thiên Đạo, vậy hắn cũng chẳng cần thiết phải đi tranh giành cái pháp tắc không có chủ gì đó.”

Thành ca ngẫm nghĩ, cũng đúng thật nhỉ.

Hai pháp tắc vô chủ giống như hai món thần binh tuyệt thế vậy, bọn nó nằm chình ình ra ở đó, nhưng chỉ tiếc rằng chẳng ai có thể điều khiển được mà thôi.

Hắn trầm mặc trong giây lát, lúc này mới nhớ lại cái câu hỏi ban đầu kia.

“Vậy thì cái này có liên quan gì đến chúa tể suối nguồn ở Khư giới kia chứ?”

Tinh Diệu Hoàng hờ hững nói: “Lần đầu tiên Thiên Đạo diệt thế, Khư giới đã xuất hiện.”

“Lần thứ hai diệt thế, Khư giới lại có thêm ba cái suối nguồn nữa.”

Khương Thành khẽ kinh ngạc: “Lẽ nào Khư giới là một vị diện đặc biệt do pháp tắc tuần hoàn của hai kỷ nguyên kia tạo nên ư?”

Tinh Diệu Hoàng lắc đầu, trong mắt của hắn lộ ra một chút mơ màng.

“Bọn ta không hề biết rốt cuộc vì sao Khư giới lại được hình thành.”

“Chỉ biết là nó có liên quan chặt chẽ với hai pháp tắc kia thôi.”

“Bởi vì ở bên dưới sáu cái suối nguồn, là nối liền với hai pháp tắc tuần hoàn đó.”

Ngay khi hắn nói đến đây, cuối cùng Thành ca cũng đã hiểu được rất nhiều chuyện.

Hèn chi bản thân suối nguồn thần kỳ như thế, thậm chí còn có thể tạo ra một quần tộc hoàn toàn mới như là U tộc kia.

Hèn chi những nơi mà dòng suối chảy qua thì lực thiên địa sẽ có được trật tự.

Hèn chi chỉ cần trốn ở trong Khư giới, sẽ có thể tránh khỏi ảnh hưởng của đại kiếp diệt thế.

Hóa ra nơi này là một thiên địa tuần hoàn khép kín.

“Đây chẳng phải là một chuyện vô cùng tốt sao, tại sao lại nói phúc đi đôi với họa chứ?”

Tinh Diệu Hoàng cười khổ một tiếng: “Đó là bởi vì hai pháp tắc tuần hoàn không có chủ kia quá mạnh, lại không có ràng buộc gì, ngược lại bắt đầu từng bước cắn nuốt Khư giới.”

“Là ý gì hả?”

“Ngươi có thể hiểu là, Khư giới sớm muộn cũng sẽ trở thành một thế giới quỷ dị chỉ tồn tại mỗi pháp tắc tuần hoàn, không có bất cứ sinh linh hay vật thể gì, cũng mất luôn cả tiên lực nữa.”

Khương Thành ngạc nhiên khi nghe hắn nói: “Sao lại như thế kia chứ?”

Tinh Diệu Hoàng chậm rãi nói: “Thứ khớp được với hai pháp tắc tuần hoàn kia chỉ có loại vị diện có cấp bậc như Thiên giới

ấy, ngươi cũng có thể hiểu thành là Nguyên Tiên giới.”

“Còn Khư giới thì hoàn toàn không có căn nguyên thế giới và ba nghìn quy tắc lớn mạnh như Nguyên Tiên giới, vậy nên không thể nào đạt đến mức độ cân bằng với hai pháp tắc tuần hoàn kia được.”

“Lúc ban đầu, bởi vì sự ảnh hưởng của pháp tắc tuần hoàn, Khư giới quả thực trở nên càng ngày càng phồn thịnh.”

“Nhưng cũng bởi vì tiếp tục chịu sự ảnh hưởng của pháp tắc tuần hoàn, Khư giới mỏng manh yếu ớt đã bắt đầu không chịu nổi…”

“Mấy vị chúa tể của suối nguồn tất nhiên đã nhận được thực lực mạnh mẽ và một vài năng lực không thể ngờ được. Nhưng mấy năm nay, thực ra bọn họ cũng đang cố gắng ngăn cản và làm trì hoãn cái tiến trình này, cũng xem như có tác dụng giống phong ấn vậy.”

“Lúc mới bắt đầu chỉ có một pháp tắc tuần hoàn thôi thì còn đỡ, dù sao bọn ta cũng quen thuộc đặc tính của nó, vẫn có thể khống chế được.”

“Nhưng sau khi cái pháp tăc tuần hoàn thứ hai gia nhập, cả hai pháp tắc quấn lấy nhau, tình huống bèn trở nên phức tạp gấp nhiều lần.”

“Giờ đây, thực ra cả sáu chúa tể kia đều đã sắp không còn sức tiếp tục nữa rồi.”

“Đó cũng là nguyên nhân vì sao ta tìm đến ngươi.”

Chương 2300: Chúa tể thứ nhất lại là ngươi

“Ngươi hi vọng ta giúp các ngươi ổn định phong ấn của suối nguồn?”

“Đúng thế.”

Giống như còn sợ Khương Thành không bằng lòng, Tinh Diệu Hoàng còn bổ sung thêm một câu.

“Những suối nguồn khác kia đều có trợ thủ bổ trợ phong ấn, chỉ có điều để tránh việc dẫn đến lo sợ trong Khư giới nên mới không công khai mà thôi.”

“Còn trên thực tế thì đây cũng là một cơ duyên ngàn năm khó gặp.”

“Trong quá trình giúp đỡ phong ấn ổn định thì bản thân cũng có thể đối diện với pháp tắc tuần hoàn, sẽ có ý nghĩ gia tăng cảm ngộ cảnh giới rất lớn.”

Thành ca gật đầu, kì thực thì hắn cũng không có ý định sẽ từ chối.

“Hai câu hỏi cuối cùng, tại sao là do ngươi đi chọn người và tại sao lại chọn ta?”

Chúa tể của suối nguồn thứ nhất cũng đâu phải Tinh Diệu Hoàng.

Mà một chuyện tốt nhưu vậy sao không mang theo đám người Tông Phiêu Vương với Tư Ngộ Vương ấy, ngược lại lại đưa một người “xa lạ” như bản thân mình chứ?

“Bởi vì mỗi một suối nguồn ngoại trừ vị trí chủ của chúa tể ra thì chỉ có sáu vị trí phụ.”

“Sáu vị trí phụ ày cần đối diện với pháp tắc tuần hoàn thâm sâu, vốn không phải ai cũng có tư cách ngồi vào.”

“Dù cho ta có muốn dìu dắt tộc nhân thì bọn họ cũng phải có thiên mệnh mới được.”

“Trước mắt suối nguồn thứ nhất chỉ có bốn vị trí phụ quyết định, ngươi là người thứ năm.”

Người thứ năm?

Lại còn là vị trí bổ trợ?

Thành ca vừa rồi còn mong ngóng muốn thử giờ đây đã mất đi nửa phần hứng thú.

Không có thể diện chút nào.

Hắn bĩu môi, mất hứng nói: “Là bốn người nào?”

“Ngoại trừ ta còn có tộc trưởng Kiến Hư của Huyễn tộc.”

“Huyễn tộc có lai lịch gì?”

Tinh Diệu Hoàng cũng kiên nhẫn giải thích: “Đó là tộc quần từng rất sôi nổi ở kỷ nguyên thứ hai, sau này cũng có xuất hiện ở kỷ nguyên thứ ba.”

“Còn nữa thì sao?”

“Hai vị trí còn lại chắc ngươi từng gnhe qua, một người tên Tiêu, hơn hai ngàn năm trước đến suối nguồn đâu tiên, sau đó thì được chúa tể đều tiên mời.”

“Còn về người sau cùng, thì tên Hạ Khanh, mới được mới đến hai ngày trước.”

“Tiêu? Hạ Khanh?”

Thành ca nhếch môi, đó chẳng phải là Tiêu Đế và Lẫm Đế sao?

Chả trách hai ngày nay không thấy Lẫm Đế đi theo mình, hóa ra là tìm được cơ duyên rồi.

Còn Tiêu sau khi rời khỏi Tiên Võ châu lại đến Khư giới ư?

“Được rồi, cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết những chuyện này.”

Thành ca nói xong thì chắp tay.

“Cáo từ cáo từ.”

Nhìn thấy hắn quay người muốn trực tiếp rời đi, Tinh Diệu Hoàng cũng ngớ cả ra.

Nghe được một tin tức cơ mật như vậy, hơn nữa còn biết đây là cơ suyên mà người khác có sứt đầu mẻ trán cũng không có được, phản ứng đầu tiên chẳng phải là nóng lòng gia nhập đội ngũ, vinh hạnh vì bản thân là người được chọn ư?

Đột nhiên lại cáo từ là kiểu gì?

“Tại sao chứ?”

“Thân phận của ca đã định là không thể làm bổ trợ cho người khác rồi.”

Nghe thấy câu trả lời đương nhiên của hắn, Tinh Diệu Hoàng cảm thấy bản thân có lẽ đã lỗi thời rồi, bởi vì hắn hoàn toàn không thể hiểu được.

“Chỉ vì như vậy ư?”

“Đúng thế, nguyên nhân quan trọng như thế còn chưa đủ sao?”

“Nhưng ngươi lại rất quan trọng với bọn ta, bọn ta rất cần một trợ thủ tinh thông nhiều loại quy tắc như vậy, đó cũng là cái quan trọng trong những cái quan trọng của phong ấn suối nguồn.”

Khương Thành liên tục xua tay: “Ngươi có nói nhiều hơn cũng vô dụng thôi, ta sẽ không bao giờ chịu thiệt dưới người đâu.”

“Ngươi…”

Tinh Diệu Hoàng suýt chút phát cáu.

Nhưng lúc này, đỉnh cong của cung điện thủy tinh đột nhiên lại vang lên giọng nữ trầm thấp, giọng điệu không buồn cũng chẳng vui.

“Nếu như ngươi có thể thi triển được thực lực đủ mạnh thì để ngươi ngồi vào vị trí chủ có sao đâu chứ?”

Nghe thấy lời này, Tinh Diệu Hoàng kinh ngạc.

“Chúa tể!”

“Ngươi lại đồng ý một chuyện hoang đường như vậy ư?”

Trước mặt Khương Thành và hắn xuất hiện một hình chiếu của một nữ tử.

Hình chiếu đó mặt một chiếc vày đen dài, trên chiếc váy rộng ấy có những hoa văn trắng.

Tóc xanh như thác, hai lọng tóc xõa đến hai vai làm gương mặt tinh tế chưa son phấn càng trắng trẻo hơn.

Khương Thành lại kinh ngạc nheo mày.

“Ấy? Thánh Hoàng?”

“Làm ầm ĩ cả nửa ngày trời, hóa ra chúa tể của suối nguồn thứ nhất là ngươi à?”

Một câu chào hỏi đơn giản của hắn thôi đã khiến nữ tử trước mặt hắn kia đã không thể giữ được sự bình tĩnh trong ánh mắt nữa.

Còn Tinh Diệu Hoàng lại kinh ngạc hét lên tại chỗ.

“Ngươi gọi nàng là gì? Thánh Hoàng? Thánh Hoàng nào?”

“Thánh Hoàng của Thiên giới, ngươi kinh ngạc như thế làm gì? Lẽ nào ta nhận nhầm người rồi?”

Thân hình to lớn của Tinh Diệu Hoàng khẽ run lên rồi liên tiếp lùi về sau ba bước.

Hắn ngẩng ra nhìn nữ tử áo đen phía đối diện, như tự nói mà cũng như truy hỏi tìm đáp án.

“Ngươi vậy mà lại là Thánh Hoàng?”

Thành ca xem như đã ý thức được có điều gì đó không đúng.

Nhìn thấy phản ứng này của Tinh Diệu Hoàng này là kiểu Thánh Hoàng như sét đánh quen tai nhưng lại không quen biết.

Lẽ nào hắn chỉ mới nghe qua cái tên này nhưng không biết thân phận Thánh Hoàng, lại không biết nàng có dáng vẻ ra sao?

Nếu như là vậy thì tuyến lịch sử vốn có đã phát triển không giống rồi.

“Sao ngươi lại nhận ra ta?” Thánh Hoàng khẽ nheo mày.

Rõ ràng vẫn ở cùng một cung điện thủy tinh đó, rõ ràng vẫn chưa ra tay, hưng Tinh Diệu Hoàng ở bên cạnh hai người thì đột nhiên không còn thấy đâu nữa.

Khương Thành cũng không biết đây thuộc về kiểu hoán đổi không gian hay là thời gian, hoặc giả chỉ là một kết giới ngăn cách.

Nhưng mà dựa trên thân phân chúa tể thứ nhất của nàng thì làm vài chuyện thần kì cũng không có gì là lạ.

“Ta đương nhiên là biết ngươi rồi, tốt xấu gì cũng là chiến lực thiên hoa bản của Thiên giới mà.”

Cho dù là Thánh Hoàng trước kia hay là Thánh Hoàng của hiện tại, Khương Thành đều không hề sợ hãi.

Ánh mắt của Thánh Hoàng khó đoán.

“Ngươi còn biết được gì?”

Thành ca cười, sau đó to gan nói ra điều kiện.

“Ta trả lời câu hỏi của ngươi, lát nữa ngươi cũng phải trả lời câu hỏi của ta.”

Thánh Hoàng khẽ ngẩng ra, sau đó thì đồng ý.

“Được.”

“Ta biết rất nhiều rất nhiều, ví dụ như ngươi kế thừa ý chí của Thiên Thần.”

“Ví dụ ngươi biết vị trí sáu bộ phận thân thể Thần.”

“Ví dụ ngươi muốn làm Thiên Đạo kỷ nguyên thứ nhất yếu đi, sau đó thì nuốt chửng nó.”

Mỗi một điều Khương Thành nói, trong mắt Thánh Hoàng đều theo đó trầm xuống thêm một phần.

Những chuyện này đều là bí mật ở tầng sâu nhất trong nàng.

Có vài điều thậm chí chỉ là suy nghĩ trong lòng nàng, căn bản chưa từng thực hiện, không thể nào có người thứ hai biết.

Nhưng bây giờ nam tử lạ mặt trước mình lại như một thầy toán, như còn hiểu mình hơn cả bản thân.

Cuối cùng Thành ca nhịn không được mà lắc đầu.

“Nhìn thấy chúa tể thứ nhất như người, ta vẫn rất buồn lòng.”

Thánh Hoàng thờ ơ nói: “Buồn lòng gì?”

Khương Thành trả lời: “Thiên Thần bị đám nguyên sĩ kia hại, ngươi tiếp nhận ý chí Thiên Thần không phải nên xem Thiên tộc như kẻ địch sao, sao lại còn cho phép Thiên tộc sống ở suối nguồn thứ nhất, thậm chí còn để bọn họ ở thượng du?”

Thánh Hoàng rất thành thật đưa ra câu trả lời.

“Ba quốc sư kia đều chết rồi, nguyên sẽ cũng chết không còn một tên.”

“Còn về những tộc nhân Thiên tộc khác thì ta chẳng có địch ý gì với bọn họ cả.”

Khương Thành gật đầu, sau đó lại đưa ra câu hỏi tiếp theo.

“Ngươi đã dung hợp toàn bộ thân thể Thần chưa?”

Thánh Hoàng lắc đầu.

“Vẫn chưa.”

Thành ca khẽ nghĩ thì hiểu ra.

“Vậy là những người có được thân thể thần vẫn chưa hợp thể? Còn ngươi thì không thể làm hại họ, vậy nên không thể ra tay?”

“Đến cả việc này ngươi cũng biết?” Thánh Hoàng lần này hoàn toàn bị kinh ngạc rồi.

Chương 2301: Đế khí nhân quả

Đối với Thánh Hoàng mà nói, thân thể của Thần đã không còn quan trọng như vậy nữa rồi.

Nàng bây giờ là chúa tể thứ nhất, thực lực còn hơn cả Thiên Thần khi xưa.

Chỉ có điều, những lời mà Khương Thành nói ra quá kinh người.

Dù cho khi xưa Thiên giới diệt thế thì nàng cũng không kinh ngạc như hiện tại.

“Sao ngươi lại biết những chuyện này?”

Thành ca lại chẳng có ý định che giấu nàng.

Dẫu sao thì hắn với Thánh Hoàng cũng không thù không oán, năm ấy ở Thiên giới hai người hợp tác thậm chí còn rất vui nữa kia.

“Nếu ta nói ta đã gặp ngươi trong một lần xuyên đến Thiên giới, sau đó xảy ra một loạt những chuyện, ngươi có tin không?”

Thánh Hoàng chỉ lặng im hai giây, sau đó gật đầu.

“Ta tin.”

Nàng nhìn sâu vào ánh mắt của Khương Thành, mang theo chút kinh ngạc: “Nhân quả của ngươi thế mà lại không thể tính được.”

“Này này, ngươi đang làm gì vậy?”

Thánh Hoàng cũng không che giấu mà thành thật nói: “Dự đoán nhân quả của ngươi, dựa vào đó kiểm tra quá trình xuyên đến Thiên giới mà ngươi nói.”

“Xem ra phải đổi một mục tiêu dự đoán rồi.”

Sau đó mi mắt nàng nhắm lại, giống như nhập định.

Qua cả thời gian nửa nén nhang sau, ánh mắt của nàng mới tỉnh táo trở lại.

“Hoá ra là vì lần tranh đoạt Thần vị đó.”

“Thời kì kỷ nguyên đầu tiên ta còn chưa vượt khỏi được Thiên Đạo, phải nằm dưới sự khống chế của nó, vậy nên mới xuất hiện hành trình ngươi xuyên không kia.”

“Ôi vãi!”

Miệng Thành ca há thành hình chữ O.

Hắn vốn còn cho rằng Thánh Hoàng phải truy hỏi mình mới biết được đoạn lịch sử đó.

Không ngờ người ta đã tính ra thẳng luôn rồi.

“Đạo Nhân Quả này của ngươi cũng mạnh quá rồi ha, lại có thể đoán mệnh được?”

Chuyện này quả thực rất thần kì.

Suy cho cùng thì lúc tranh đoạt Thần vị kia, bản thân Thánh Hoàng kì thực vẫn còn ở suối nguồn thứ nhất của Khư giới này, vốn không hề đích thân tham gia.

Đó căn bản không thể tính là trải nghiệm của nàng được.

Mà loại tình huống như thế nàng lại có thể tính ra được, thế phải chăng quá cường thế rồi?

Vô tình, trong đầu hắn lại nảy ra một ý định.

Thánh Hoàng tính ra được nguyên nhâ, tinh thần cũng thoải mái hơn.

“Xem ra thì giữa chúng ta đúng thật có một đoạn nhân quả.”

“Đúng vậy, chúng ta quả thật rất có duyên phận.”

Thành ca cười tít mắt nói: “Vậy nên có thể trả lời câu hỏi cuối cùng của ta không?”

“Câu hỏi gì?”

“Cuối cùng Chỉ Dư ra sao rồi?”

“Ngươi muốn biết được nàng có biến thành Bà Sa Ngọc Nhân không?”

“Đúng thế.” Thành ca không thể không cảm khái, nói chuyện với nàng thật sự bớt được chuyện.

Cho dù có là chuyện hoang đường cỡ nào, đối phương cũng đều không cần bản thân mình phải tốn sức giải thích chứng minh.

Muốn biết chuyện gì, đối phương đều đoán được trước rồi.

“Vấn đều này, ta không thể nào cho ngươi được một đáp án chính xác được.”

Trong mắt Thánh Hoàng hiện lên một thần sắc hồi ức.

“Ở đoạn lịch sử mà ta biết, năm người có được cơ thể của Thần không ngừng tập kích Tiên tộc, cuối cùng xem Thiên Đạo như nguồn gốc của mọi tai họa.”

“Bọn họ hẹn nhau công kích Thiên Đạo, nhưng Dịch Sơn lại đột ngột rút đi.”

“Ta không biết thật ra bốn người kia đã trải qua những gì ở biển Thiên Đạo, chỉ biết được sau đó nàng không trở về nữa.”

Vì lần rút lui đó nên cuối cùng Dịch Sơn còn sống, thậm chí còn sống đến kỷ nguyên thứ ba.

Cuối cùng khi tham gia tranh đoạt Thần vị, lại lần nữa quay về kỷ nguyên đầu tiên.

Còn bốn người kí không rút lui, vậy nên toàn bộ đều…

Thành ca khẽ lắc đầu, cùng không nhất định đều chết cả rồi.

Chỉ Dư lại mất tích ở biển Thiên Đạo, vậy nàng vẫn có khả năng chính là Bà Sa Ngọc Nhân.

“Sau chỉ mới có năm người có cơ thể Thần chứ, vậy người thứ sáu thì sao?”

Thánh Hoàng nhìn hắn một cách xa xăm.

“Ở tuyến lịch sử đó, người có được trái tim Thần vẫn chẳng hề xuất hiện.”

“Cũng bởi vì nguyên nhân này nên bọn họ không thể thành công hợp thành một thân thể Thần thật thụ.”

“Được rồi.”

Thành ca nhún vai.

“Hóa ra là thiếu đi một nhân vật chính như ca đây.”

Thánh Hoàng không tỏ thái độ gì với việc này mà trực tiếp nói đến chuyện chính.

“Nếu chúng ta đã có một đoạn nhân quả, vậy suối nguồn thứ nhất lần này…”

“Ta sẽ không chịu dưới cơ người khác đâu, cho dù chúng ta có duyên phận cũng không được.” Thái độ Thành ca rất kiên quyết.

Thánh Hoàng cũng không quá để ý việc này, hoặc có thể nàng sớm đã có được đủ thu hoạch trong đó rồi, không còn cần vị trí chúa tể của suối nguồn đầu tiên nữa.

Thế là rất nhanh đã hào phóng hẹn thề.

“Nếu như ngươi có thể ngồi ổn định ở vị trí chúa tể này thì ta có thể cho ngươi ngồi.”

“Nhưng nếu như ngươi ngồi không vững thì nhất định phải ở yên mà làm vị trí bổ trợ cho ta.”

Lời hẹn thề này nếu truyền ra ngoài thì e cả Khư giới sẽ bị chấn động kịch liệt thôi.

Vị trí chúa tể căn bản không thể nào giành được, nhưng bản thân chúa tể chủ động nhường thì lại là một chuyện khác.

Chỉ là trước đây căn bản không có vị chúa tể nào lại rộng lượng đến vậy.

Càng huống hồ gì, cho dù Khương Thành có ngồi không vững ở vị trí chủ này cũng còn để cho hắn một vị trí phụ.

Loại đãi ngộ này đủ để tất cả những tộc nhân Thiên tộc, kể cả Tông Phiêu Vương và các tộc trưởng phải ganh tị.

Nhưng Khương Thành thì đâu có hài lòng mấy.

“Ta còn có một điều kiện sau cùng.”

“Điều kiện gì?”

Thành ca chà xát tay, cười tươi rói: “Ta muốn mượn thánh giới của ngươi để dùng.”

Đạo Nhân Quả của Thánh Hoàng mạnh như vậy, hắn đương nhiên là động tâm rồi.

Chỉ là bảo hắn đi tham ngộ thì hắn lại không ưng.

Vừa hay trận trước có được Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy, lại có được nguyên liệu làm đế khí lăng tiên từ Cẩn Võ Chính Thần.

Luyện ra một đế khí lăng tiên mang đạo Nhân Quả cũng rất tốt.

Sau khi biết được mục đích của hắn, Thánh Hoàng cũng bất giác thầm cảm thán.

Không ngờ hắn còn là một đế khí sư.

Hơn nữa lại có thể dung hợp thánh giới của người khác vào đế khí của mình nữa?

Số lần kinh ngạc đời này của nàng lại tăng mà chỉ mới có mấy ngày.

“Được thôi.”

Là một thiên hoa bản của kỷ nguyên đầu tiên, Thánh Hoàng không những có được linh ý mạnh hơn cả Tinh Diệu Hoàng mà còn có cả thánh giới mạnh hơn bốn Thánh Chủ kia.

Đột nhiên, Khương Thành bị nhấn chìm trong nhân quả vô tận.

Trước kia hắn có gặp phải sự công kích bằng hình chiếu của Tu Đế, nhưng so với lần đối diện với thánh giới lần này thì hình chiếu chả là gì cả.

Mà trên thực tế, Thánh Hoàng lúc này cũng chỉ là hình chiếu mà thôi.

Nếu không phải do nàng thao tunga, e là ngay từ lúc đầu Thành ca đã trúng chiêu rồi hôn mê luôn thôi.

Lúc đó đừng nói là phản kích, có thể tỉnh được không còn khó nói nữa.

Sau khi nhanh chóng mở màn hình luyện khí của hệ thống ra, bỏ Kim Ngọc Tủy và những nguyên liệu khác vào, Thành ca

tìm một lượt lại không tìm thấy mục đạo Nhân Quả đâu.

“Tình huống gì vậy?”

“Hệ thống, ngươi lại bị lỗi rồi à?”

Hệ thống không muốn bị mang tiếng này, thế là cao ngạo giải thích một câu.

“Tầng lớp đạo trước mắt quá cao, không phù hợp với nguyên liệu luyện khí trước mắt.”

Khương Thành chợt hiểu ra.

Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy cao nhất chỉ có thể dung hợp đạo cấp bậc Thánh Tôn, thực lực thấp nhất của Thánh Hoàng chắc cũng tầm Cổ Thánh rồi nhỉ?

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lại nêu ra một “yêu cầu nhỏ”.

“Ngươi có thể hạ thấp cấp bậc của thánh giới ngươi xuống một chút không?”

Yêu cầu vô lí này nói những Cổ Thánh khác không thể làm được thì còn đúng.

Nhưng Thánh Hoàng thích gì chiều nấy thì lại gật đầu.

Sau đó, khí tức thánh giới Nhân Quả xung quanh Khương Thành đột nhiên giảm đi mấy chục lần.

Màn hình luyện khí xuất hiện hạng mục “đạo Nhân Quả”.

Chương 2302: Vị trí chúa tể

Lần luyện khí này mất thời gian lên đến chín ngày.

Cũng may là Thánh Hoàng rất kiên nhẫn, cả quá trình đều ở bên cạnh điều khiển thánh giới, hơn nữa còn phong ấn một cách chính xác khí tức thánh giới mình ở cấp bậc Thánh Tôn.

Nếu đổi thành những Cổ Thánh hay Chính Thần khác thì e sẽ không có được sự phục vụ chu đáo thế rồi.

Thời khắc cuối cùng thanh kiếm đó “ra lò”, bản thân Thành ca biết mình đã nợ nàng một ân tình.

Keng!

Một âm thanh vang lên, một vệt sáng lóe đến,

cung điện thủy tinh vốn óng ánh đột nhiên bị cắt ra.

Ngay sau đó thì khép lại.

Trong điện im phăng phắc cho đến khi Khương Thành thúc động tiên lực.

Đột nhiên, một thánh giới Nhân Quả hoàn toàn mới từ thanh kiếm cuồn cuộn đi ra.

Thánh Hoàng căn bản không cần cảm nhận đã biế được mức độ của thánh giới thanh kiếm kia mang theo không hề thua kém Thánh Tôn.

Bởi vì nàng đã quá quen với đạo Nhân Quả rồi.

“Thật không ngờ ngươi đúng là đã luyện ra được đế kiếm lăng tiên, thật không ngờ.”

Tuy trước đó có dự cảm Khương Thành có thể làm nên kì tích, nhưng cuối cùng kì tích hiện lên trước mặt thì vẫn khiến nàng có phần kinh ngạc.

Thật ra Thánh Hoàng đã có học luyện khí.

Nhưng bây giờ nàng cảm thấy những hiểu biết trước đây của mình về luyện khí sắp bị sụp đổ sạch sành sanh rồi.

Phản ứng của nàng khiến Khương Thành rất hài lòng.

Ca này cầm lấy kiếm, huơ vài đường kiếm một cách thích thú, lúc này mới bỏ kiếm lại vào vỏ.

“Thanh kiếm này dùng đạo Nhân Quả của ngươi mà luyện thành, vậy để ngươi đặt tên vậy.”

Sau khi nói ra lời này, Thành ca lại hận không thể cho bản thân mình một bạt tai.

Nghĩ đến cái tên “Thái Ngư kiếm” lần trước Ngộ Sơn đặt cho, không có chút bá khí gì cả, một chút tư cách làm màu cũng không.

Tấm gương lần trước còn đặt ra đấy, bản thân sao lại đi vào vết xe đỗ thế kia?

Nghe thấy Khương Thành muốn bản thân đặt tên cho thanh kiếm ấy, miệng của Thánh Hoàng lại nhếch lên chẳng kiêng

nể.

Sau đó đôi môi hồng nói: “Nếu đã là đạo Nhân Quả thì cứ gọi là kiếm Nhân Quả được rồi.”

Hả?

Thành ca hết chỗ nói, ngươi lại đặt một cái tên thật tầm thường, đặt cứ như không đặt vậy.

Xem ra cũng không hay hơn Ngộ Sơn bao nhiêu.

Nhưng chán cái là lời đã nói ra rồi, bây giờ chỉ có thể lau nước mắt mà nhận lấy thôi.

“Đúng là một cái tên hay, quá đỉnh.”

Ánh mắt của Thánh Hoàng sớm đã bình thường trở lại, bây giờ có thể xuất phát rồi chứ?”

“Đương nhiên.”

Khi Thành ca nói xong câu này thì phát hiện vị trí của bản thân đã không còn ở trong cung điện thủy tinh đó nữa rồi.

Thứ xuất hiện trước mắt hắn là một cò quay.

Ngay chính giữa cò quay là một đóa hoa “băng tinh” sáu cánh, ở giữa là bản thể Thánh Hoàng đang ngồi.

Cánh hoa băng tinh duỗi ra ngoài, liên kết với sáu đóa hoa “băng tinh” nhỏ hơn.

Trên đó cũng có bốn người đang ngồi.

Trong đó có ba ngươi hắn đều biết, lần lượt là Tinh Diệu Hoàng và Tiêu Đế, Lẫm Đế.

Nhìn thấy Khương Thành đến, Tiêu Đế hơi kinh ngạc.

“Khương Thành, lại là ngươi ư?”

“Không ngờ chúng ta còn có thể gặp lại ở đây.”

Thành ca cười hi hi gật đầu với hắn.

“Ngươi rời khỏi Tiên Võ châu tốt xấu gì cũng phải chào hỏi ta một tiếng đã chứ.”

Tiêu Đế liền chắp tay, cáo tội một tiếng.

“Xin lỗi xin lỗi, thời thế lúc đó thay đổi nhanh quá, bọn ta cũng là quyết định nhất thời.”

Khương Thành chỉ thuận miệng nói như thế, vốn không có ý định trách gì bọn họ.

“Chiến Đế đâu? Sao không thấy đi cùng ngươi?”

Tiêu Đế đáp: “Nàng đến suối nguồn khác rồi.”

“Đúng rồi, Lăng có khỏe không, nàng ấy đi đâu rồi?”

Nghe thấy câu hỏi này, mặt Lẫm Đế ở một bên lấy làm lạ.

Lăng không phải chính là Chiến Đế sao?

Tạo sao lại hỏi lại tin tức đó lần nữa?

Tiêu Đế thì lại biết nguyên nhân, nghe thế không thể không cười nói: “Lăng cũng cùng đi, nàng vẫn rất lo cho sự an nguy của ngươi đấy.”

“Sở dĩ bọn ta đến Khư giới là vì nàng xông qua biển Thiên Đạo đến Thứ Tiên giới tìm ngươi mới vô tình phát hiện ra lối vào Khư giới.”

Thành ca cảm thấy an ủi tuổi gì vuốt cằm.

“Xem như nha đầu đó còn có chút lương tâm, ca không phí công che chở nàng.”

Những người khác nghe còn không có cảm giác gì, nhưng Lẫm Đế thì lại mang vẻ bí bách.

Lăng còn cần ngươi che chở?

Khẩu khí cũng lớn ha!

Hơn nữa nghe đồn ngươi chẳng phải là con riêng của nàng sao, lại dám gọi nàng là “nha đầu đó”?

Nàng còn đang buồn bực chuyện này, Thành ca đã khai pháo với nàng.

“Không phải đã bảo sẽ làm hộ vệ tùy thân của ca à, sao không nói tiếng nào đã chạy đến đây rồi?”

Lẫm Đế bị câu nói này chọc cho tức cười.

“Ha, ta thành hộ vệ của ngươi từ lúc nào thế?”

“Càng huống hồ gì, ta sớm đã đoán được ngươi sẽ đến đây, sẽ không bỏ qua cơ duyên này đâu.”

Tiêu Đế cách đó không xa lại nhịn không được mà hỏi về lần hành động trước đó.

“Khương Thành, lần đến Thứ Tiên giới khi ấy kết quả ra sao?”

“Ta hỏi Lẫm Đê nàng còn bảo là không biết nữa.”

Nhắc đến một việc có thể đắc ý làm màu này, Thành ca lập tức vui mừng hớn hở.

“Ha ha, nàng đương nhiên không có mặt mũi nào để nói rồi, bởi vì ta đã thắng.”

“Thật sao?”

Tiêu Đế nhất thời vui mừng khôn xiết.

“Thắng thế nào,, nguy cơ về Thứ Tiên giới đã được giải quyết chưa?”

“Yên tâm đi, Thứ Tiên giới đã không còn là sự uy hiếp nữa, còn về việc làm sao để thắng à…”

Ca này đắc ý đá lông nheo.

“Có ta ra tay, chuyện Thiên Khuyết thạch nhiều hơn bọn họ cũng là chuyện đương nhiên đúng không?”

Tiêu Đế cố ý nhìn Lẫm Đế một cái, nhìn thấy nàng không phản bác, lúc này mới xác định là thật.

Thế là cũng thoải mái cười lên.

“Ha ha ha, xem ra bọn ta thật sự không nhìn nhầm người, không hổ là ngươi!”

Sau đó hắn bắt đầu đòi nợ Lẫm Đế.

“Đừng quên lần hẹn ước đó, các ngươi vẫn còn nợ, bọn ta trước sau gì cũng sẽ lấy lại.”

Lẫm Đế suýt chút nhịn không được phút kích động muốn phun vào mặt hắn.

“Bốn phần Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy kia bọn ta sớm đã giao cho Khương Thành rồi, ngươi còn đòi thêm lần nữa à, ai cho ngươi cái gan ấy?”

“Cái gì? Đã đưa cho Khương Thành rồi?”

“Đương nhiên, hắn còn nói là các ngươi ủy thác cho hắn nhận thay nữa.”

Tiêu Đế chợt cảm nhận thấy điều gì đó không hay.

Lần cá cược đó thật ra bọn họ không hề nói với Khương Thành là vì sợ tên tiểu tử này sẽ lên giá.

Không ngờ ôi thật không ngờ, cuối cùng vậy mà cũng bị hắn phỗng tay trên.

Hắn lập tức quay đầu nhìn sang đương sự.

“Khương Thành, bốn phần Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy…”

Thành ca trực tiếp giả vờ như không nghe thấy, còn cố ý nhìn Thánh Hoàng đang ngồi ở “băng tinh lớn” kia, đổi chủ đề.

“Khụ, vị trí ở giữa là của ta đúng không?”

Thánh Hoàng gật đầu.

“Không sai, chỉ cần ngươi có thể ngồi vững, ta vốn cũng không ngại để ngươi trở thành chúa tể của suối nguồn thứ nhất.”

Vừa rồi nàng cũng vừa trò chuyện với Tinh Diệu Hoàng.

Cũng không biết trong lúc nói riêng hai người đã nói điều gì, đối với thân phận này của Thánh Hoàng, Tinh Diệu Hoàng gần như cũng đã bình tĩnh chấp nhận rồi.

Nhìn thấy Khương Thành không thèm bận tâm đến mình, Tiêu Đế có hơi sốt sắng.

“Khương Thành, ngươi không thể như vậy được, Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy kia là của bọn ta ước định với họ…”

Nhưng ngay sau đó, lời của hắn lại bị tộc trưởng Kiến Hư của Huyễn tộc phía đối diện cắt ngang.

“Cái gì?”

Hắn nhìn Khương Thành với vẻ mặt khó tin, tràn ngập trong ánh mắt là sự hoang đường và không cam lòng.

“Vị trí chúa tể suối nguồn thứ nhất lại cho người này ư?”

“Dựa vào điều gì chứ?”

Được hắn nhắc nhở như thế, cuối cùng Lẫm Đế và Tiêu Đế mới nhớ lại vừa rồi Thánh Hoàng nói gì.

Chương 2303: Pháp tắc đáng sợ

“Ngươi lại muốn nhường vị trí chúa tể suối nguồn thứ nhất cho Khương Thành?”

“Chuyện này, chuyện này quá đột ngột rồi nhỉ?”

“Khương Thành ngồi vào vị trí chúa tể, vậy ngươi sẽ đi đâu?”

Hai vị Thiên Đế này lại không kiểu như không thể nào chấp nhận như Kiến Hư.

Nhưng việc kinh ngạc và ngỡ ngàng thì đúng là khó tránh.

Vị trí chúa tể quan trọng biết nhường nào bọn họ đều rõ mồn một.

Một vị trí quan trọng như vậy mà còn có chuyện nhường cho người khác ư?

Đặc biệt là Khương Thành chỉ mới đến có mấy ngày, còn là lần đầu tiên gặp mặt Thánh Hoàng nữa ha?

Chuyện này hoàn toàn không thể nào giải thích được.

Trong bốn người, người duy nhất không một tiếng phản kháng chính là Tinh Diệu Hoàng, dù sao thì sớm cũng đã biết, trong lòng đã có sự chuẩn bị tâm lí rồi.

Nhưng mà chuyện này không có nghĩa là hắn có thể bình tâm mà chấp nhận.

Đối diện với sự nghi ngờ của mấy cao thủ ở vị trí bổ trợ, sắc mặt Thánh Hoàng không hề thay đổi gì.

Chỉ thờ ơ nói: “Chuyện này không liên quan gì đến các ngươi.”

Tiêu Đế và Lẫm Đế lập tức không còn gì để nói nữa.

Quả thực, vị trí chúa tể là của Thánh Hoàng.

Nàng muốn nhường cho ai thì người khác căn bản không thể quản được.

Nhưng Kiến Hư thì không thể nào chấp nhận được.

Hắn là người thứ hai được chọn vào vị trí bổ trợ, chỉ đi sau Tinh Diệu Hoàng.

Luận về thực lực, hắn ở cấp bậc Cổ Thánh.

Nói về giao tình, thời gian hắn và Thánh Hoàng biết nhau gần như qua cả kỷ nguyên thứ ba.

Năm tháng dài đằng đẵng như thế, ở suối nguồn thứ nhất xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, pháp tắc tuần hoàn cũng xuất hiện nguy cơ vô số lần.

Mà nó lại đại diện cho vô số lần cùng kề vai sát cánh tác chiến.

Thánh Hoàng không có thân tộc, cũng không có hậu duệ hay bộ hạ.

Trong mắt của Kiến hư, bản thân chính là người thân cận quan trọng nhất bên cạnh nàng.

Nếu như nàng thật sự có ý định muốn nhường lại vị trí chúa tể, vậy không phải mình thì chẳng là ai cả, nhất định sẽ là người được truyền thừa đầu tiên.

Dù cho có là Tinh Diệu Hoàng cũng không thể tranh được với mình.

Đột nhiên lòi ra một tên lạ mặt mới là sao chứ?

“Hoang đường, quá sức hoang đường!”

“Người này là ai, hắn có tư cách gì chứ?”

“Chỉ là một Thánh Tôn nhỏ bé, một ngón tay của ta đã đủ nghiền chết hắn…”

Giọng nói của hắn còn chưa hết thì Thánh Hoàng đã đứng dậy khỏi băng tinh lớn ở trung tâm kia.

“Ngươi có thể sang rồi.”

Nàng vẫy tay về phía Thành ca, hoàn toàn bỏ lơ sự tồn tại của Kiến Hư.

Còn Thành ca cũng chẳng thèm để ý đến sự chất vấn của người này, suy cho cùng thì mấy chuyện tương tự như thế hắn đã trải qua tám trăm lần rồi.

Men theo ngón tay thanh mảnh của Thánh Hoàng, giữa hai người xuất hiện một dải "ruy băng" óng ánh như một cây cầu trong suốt.

Thay đổi vị trí chúa tể kì thật vô cùng đơn giản.

Hai người thay đổi vị trí cho nhau là được rồi.

"Băng tinh lớn" ở giữa là vị trí chủ, rời khỏi vị trí chủ thì không còn là chúa tể nữa.

Đây cũng là nguyên nhân mà vừa rồi Thánh Hoàng chọn sử dụng hình chiếu để gặp Khương Thành, bởi vì bản thể căn bản không thể rời đi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tâm trạng Kiến Hư hoàn toàn tan nát.

"Không! Ngươi điên rồi sao?"

Do cảm xúc quá kích động nên giọng điệu cũng trở nên hơi vặn vẹo.

"Thế mà ngươi cũng thật sự nhường cho hắn? Ngươi muốn làm gì, hắn sao xứng được?"

"Dù cho có nhường thì cũng phải nhường cho ta chứ…"

Thánh Hoàng đến cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn, chỉ đưa tay còn lại ra phất cho hắn ra một bên.

Sau đó thì thấy Kiến Hư cứ như bị phong ấn trong hổ phách, cả người đột nhiên đứng yên ở đó rồi chẳng còn lên tiếng nữa.

Đây cũng chẳng phải do thực lực của Thánh Hoàng quá mạnh, đến mức tiện tay là có thể phong ấn Thánh Chủ, mâf do áp chế tự nhiên của chúa tể suối nguồn với vị trí phụ.

Muốn không bị áp chế nữa cũng rất đơn giản, rời khỏi phạm vi suối nguồn là được.

Cảm nhận được sự tươi mát trong đó, nhìn thấy dải ruy băng đang từ xa đi lại gần, Khương Thành đã biết nên làm gì rồi.

Mà hắn cũng không có bất cứ do dự nào.

Ngay khắc sau, vị trí giữa hắn và Thánh Hoàng thay đổi cho nhau.

Thánh Hoàng xuất hiện ở vị trí phụ thứ năm, Khương Thành thì ở vị trí chủ ngay giữa.

Một sự thay đổi nhỏ như vậy nhưng đủ khiến cả băng tinh sáu cánh đột ngột chấn động kịch liệt.

Không chỉ như vậy, dòng chảy bên ngoài cũng trở nên cực kì không ổn định.

Những Thiên tộc, Vu tộc, Phi Tiên môn và các tộc quần khác ở gần dòng chảy kia, toàn bộ đều đứng không vững, suýt chút ngã lăn.

Không biết bao nhiêu người đều kinh ngạc bay lên.

Cảnh tượng xuất hiện trước mặt bọn họ đã không còn là trời xanh mấy trắng, núi xanh non biếc nữa.

Thiên không giống như trở thành một bức màn được vẽ nguệch ngoạc, màu sắc ảm đạm, đỏ máu và đen kịt đan xen.

Khí tiên nguyên bay loạn xạ, mặt đất chấn động kịch liệt, một vài nơi còn xuất hiện không động kì dị.

Đây là cảnh tượng của một phái sắp sụp đổ.

Nếu mà đổi thành Hạ giới thì đúng là ngày tận thế đến rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại sao lại như thế chứ?”

Cho dù là bốn vị thân vương của Thiên tộc hay là các tế tư của Vu tộc và các trưởng lão của những tộc quần khác, toàn bộ đều kinh ngạc nhìn về hướng suối nguồn.

Bọn họ đã mơ hồ cảm nhận được - suối nguồn thứ nhất đổi chủ rồi.

Nếu như xem khu vực mà suối nguồn thứ nhất bao trùm là một thế giới thì cảm giác đó sẽ như là Thiên Đạo xảy ra biến hóa vậy.

Chúa tể Thánh Hoàng này cũng không phải bày ra chơi chơi.

Bởi vì có nàng tọa trấn mà pháp tắc tuần hoàn mới chảy dịu nhẹ, làm tươi tốt cho một phương “thế giới” này.

Chứ không giống như dòng nước cuồn cuộn, hoàn toàn nuốt chửng hủy diệt cáu thể giới thực chất này thành pháp tắc.

Sự tồn tại của nàng đảm bảo cho suối nguồn thứ nhất này vận hành không bị rối.

Bây giờ đột nhiên nàng rời đi, trọng trách này đổi thành Khương Thành gánh vác.

Mới lần đầu đến đây, Thành ca căn bản không rõ được tình huống.

Lúc trước nhìn xa xa, hắn chẳng nhìn ra được gì.

Bây giờ thật sự ngồi lên vị trí chúa tể rồi, hắn mới phát hiện bản thân hoàn toan đã ngồi lên miệng một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên, hắn đã gặp phải sự xung kích mạnh mẽ của pháp tắc tuần hoàn.

Loại "công kích" này trước nau chưa từng có, hoàn toàn vượt khỏi sức tưởng của hắn.

Thân thể của Khương Thành không xuất hiện bất cứ vết thương nào, kinh mạch xương cốt trong cơ thể toàn bộ đều vẹn toàn, thần hồn khí hải cũng không gặp xung kích.

Ý thức của hắn vẫn rất tỉnh táo.

Nhưng tất cả mọi thứ lại mất hết khống chế.

Cho dù là tiên lực, thánh lực, hồn lực hay là đạo tâm, huyền văng và linh ý, tất cả đều bị một sức mạnh thần bí dẫn dắt, đang bay về tập hợp ở một hướng.

Giống như toàn bộ đều bị cưỡng chế tập hợp lại với nhau.

Chuyện lật đổ cả tri thức này xảy ra với bất kì ai cũng đều sẽ gây ra sự sợ hãi khủng hoảng.

Nhưng Khương Thành lại không quá hoảng loạn, suy cho cùng thì trước đó đạo tâm và huyền văn của hắn đã được dung hợp lại với nhau rồi.

Cuối cùng rồi cũng đâu vào đó.

Bây giờ hắn chỉ lo bản thân mình không chết được thôi.

Tình huống trước mắt khiến hắn mơ hồ có một cảm giác đáng sợ.

Pháp tắc tuần hoàn dưới suối nguồn này giống như một con hung thú Thượng cổ có thể chôn vùi đồng hóa tất cả vậy.

Nó sẽ dung nạp tất cả sự tồn tại dù là hư hay thật vào trong pháp tắc thể hệ của mình.

Kể cả vị diện, kể cả sinh linh.

Bây giờ mục tiêu đầu tiên ngăn cản trước mặt nó chính là bản thân.

Vậy nên nó đang xem bản thân mình như Thiên giới mà cải tạo, để tất cả mọi thứ của bản thân chấp nhận pháp tắc của nó.

Tuy nói các tộc khi tu luyện đều có ý xem bản thân như một tiểu thế giới.

Nhưng tiểu thế giới này chung quy cũng có bản chất khác với vị diện của Thiên giới, Nguyên Tiên giới.

Còn giờ, đương nhiên sẽ mang lại sự xung đột kịch liệt rồi.

Chương 2304: Người tài làm nhiều

Khương Thành có thể cảm nhận rõ rệt được sự tồn tại của pháp tắc tuần hoàn.

Nó gần như đang ép bản thân diễn hóa theo phương hướng thế giới mình muốn.

Nhưng loại diễn hóa này đã định là sẽ thất bại.

Pháp tắc thiên địa mạnh đến mức không tưởng này là khung vận hành đúng mực của Thiên giới đã từng chứ không phải là vì ai cả.

Bản thân dưới sự thôi động của hắn, cuối cùng sẽ đi về hướng hoàn toàn bị hủy diệt.

Hắn rõ ràng đã dự đoán được kết cục nhưng lại không làm được gì cả.

Không thể cản trở, cũng không thể ngừng quá trình “diễn hóa” này lại được.

Pháp tắc thiên địa tuần hòa không phải là sự công kích tiên lực hồn lực, cũng không phải đạo và quy tắc.

Nó chính là uy của thiên địa chân chính.

Đến cả Khư giới còn không chịu được toàn bộ uy năng cả nó, càng huống hồ gì là một tiên nhân?

Thế giới bên trong bị ép hợp lại rồi cường hành tuần hoàn rất nhanh đã bắt đầu hòa tan.

Mà trong quá trình hòa tan này, Khương Thành vốn cảm nhận được sự đau đớn gì.

Bởi vì pháp tắc thiên địa chân chính vốn không gây hại mà là tự nhiên.

Hắn đương nhiên rất tỉnh táo, thậm chí biết được cách giải quyết.

Đó chính là hóa đạo thành nguyên, thoát khỏi sự ỷ lại vào vị diện.

Tuy vẫn như đi thuyền trên biển, theo sự dao động nhưng chi ít không phải trầm luân vô lực như bản thân.

Thánh Hoàng không cần nói cũng đã ở mức độ đó rồi, thậm chí có khả năng còn không thua gì Vô Định Cổ Thánh.

Vậy nên nàng mới có thể ngồi vững ở vị trí chủ của suối nguồn thứ nhất.

Còn bản thân thì chỉ mới là Thánh Tôn thôi…

Chờ một chút!

Hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề mấu chốt.

Thánh Hoàng ban đầu khi làm chúa tể của suối nguồn thứ nhất vẫn chưa phải là Cổ Thánh đâu nhỉ?

Theo như những gì Tinh Diệu Hoàng nói thì sau khi kỷ nguyên đầu tiên diệt thế, bọn họ đã tìm thấy Khư giới rất nhanh.

Mà sau đó, ba suối nguồn nhanh chóng được chiếm giữ.

Cũng có nghĩa là bắt đầu từ lúc đó, Thánh Hoàng đã trở thành chúa tể của suối nguồn thứ nhất rồi, đã ngồi ở vị trí chủ là băng tinh lớn mà bả thân đang ở hiện giờ.

Thánh Hoàng lúc đó có lẽ vẫn chỉ là một Thánh Chủ đỉnh phong.

Đương nhiên, nàng tu cùng lúc linh ý và đạo tâm, sức chiến đấu chắc phải mạnh hơn chút.

Nhưng cho dù là thế nào, nàng lúc đó còn có cảnh giới không bằng bản thân mình trước mắt nữa, khoảng cách hóa đạo thành nguyên còn xa xôi hơn hết.

Nàng lsuc đó làm sao có thể đỡ được sự càn quét cuae pháp tắc tuần hoàn, ngồi ổn ở vị trí chúa tể này?

Không những là Thánh Hoàng, còn có năm chúa tể suối nguồn khác nữa, lúc đó bọn họ làm sao có thể làm được?

Khương Thành không tin bản thân không bằng bọn họ.

Trong chuyện này nhất định có bí mật không để cho ai biết.

Chỉ là hắn vào lúc này đã không thể nghĩ quá nhiều được nữa, bởi vì thế giới bên trong của hắn đã đến giai đoạn hủy diệt cuối cùng.

Điều này có nghĩa là tính mạng của hắn đã đi đến điểm cuối.

Là một chúa tể, Khương Thành đứng đầu chịu lấy xung kích của pháp tắc tuần hoàn.

Năm người ở năm vị trí phụ đương nhiên cũng chịu áp lực không nhỏ.

Lẫm Đế và Tiêu Đế không hẹn mà mặt đều biến sắc.

“Không hay rồi!”

“Pháp tắc tuần hoàn của vị trí chủ đã phá vỡ phong ấn trước đây bắt đầu lan về phía chúng ta rồi.”

Bọn họ ở vị trí phụ, áp lực còn chưa bằng một phần mười của Khương Thành nữa.

Nhưng bản thân pháp tắc tuần hoàn quá mạnh, dù có là một phần mười cũng đáng sợ vô cùng.

Tinh Diệu Hàng cũng sốt ruột, liền thúc động linh ý không ngừng ngăn cản sự xâm nhập và tập kích của pháp tắc.

“Hắn quả nhiên đỡ không được rồi.”

Còn Kiến Hư tộc trưởng của Huyễn tộc ở vị trí phụ kia cũng được tự do sau khi thay đổi chúa tể.

Lúc này lại càng tức xì khói hơn, nhảy cẳng lên mà mắng.

“Ta biết ngay mà, loại phế vật này căn bản không xứng làm chúa tể.”

“Nhìn xem đi, hắn căn bản không xong rồi.”

Còn Thánh Hoàng ở phía đối diện lại vẫn bình tĩnh như đã từng, nhìn thấy vậy không hoảng chút nào.

Nàng là người có thực lực mạnh nhất trong mấy người, đồng thời cũng là chúa tể tiền nhiệm.

Đối mặt với pháp tắc đang tập kích về phía vị trí phụ của mình đương nhiên dư sức đỡ.

Năm người lần lượt toa trấn vị trí phụ của mình, còn vị trí thứ sáu thì trống vì không có ai, pháp tắc tuần hoàn xuyên qua được, cuối cùng chảy khỏi suối nguồn.

Mang lại cho mấy nơi ở ngoại giới như Quan Tinh đài, Tiên U trì, Thiên Sư cốc những dị tưởng quỷ dị và những xung động còn mạnh hơn.

Nhìn thấy tình cản này, đôi tay nhỏ của Thánh Hoàng bấm quyết, một thanh cổ kiếm màu xanh tuốt khỏi vỏ.

Ánh kiếm dài như cầu vồng vạch một đường, chặn vào giữa vị trí phụ thứ sáu.

Ngay khắc sau, pháp tắc tuần hoàn vốn tập kích về hướng vị trí phụ thứ sáukia như đụng phải đê, cuối cùng bị cản dừng lại.

Đây đương nhiên không phải vì bản thân kiếm đó mạnh bao nhiêu, chỉ là Thánh Hoàng một cân hai, xem bội kiếm của mình như một vật trung gian, đồng thời giữ ở vị trí phụ thứ năm và thứ sáu.

Cảnh tượng này khiến đám người Tinh Diệu Hoàng và Lẫm Đế nhìn thấy cũng thấy chấn động vô cùng.

Không chỉ bởi vì thực lực của Thánh Hoàng quá mạnh.

Còn bởi vì hiện giờ nàng rõ ràng không phải là chúa tể nữa, cũng không có được sự cho phép của chúa tể hiện tại mà có thể trực tiếp can dự vào vị trí phụ khác.

Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Xem ra nữ nhân thần bí này còn thâm sâu khó lường hơn so với bản thân mình tưởng tượng nhiều.

Sau khi Thánh Hoàng ổn định vị trí phụ thứ sau, Thánh hoàng và Tiêu Đế, Lẫm Đế cũng dần dần ổn định vị trí phụ thứ nhất, thứ ba, thứ tư.

Tiêu Đế hiện nay đã là Cổ Thánh, tuy thời gian đột phá không dài, nhưng đã bước vào lĩnh vực hoá đạo thành nguyên.

Còn Tinh Diệu Hoàng và Lẫm Đế thì một là linh ý Thiên giai thập tứ trọng, một là đạo tâm cấp bậc Chính Thần, luận về thực lực thì đều hơn Tiêu Đế.

Theo việc bên phía bọn họ đều dần ổn định, pháp tắc tuần hoàn cuối cùng cũng bị cản lại.

Tuy mấy người hiện tại đều không thể thoát thân, càng không thể thả lỏng được, nhưng cục diện trong thời gian ngắn sẽ không bị đổ.

Ba người bọn họ thì bình thường rồi, nhưng Kiến Hư toạ trấn ở vị trí phụ thứ hai thì chẳng bình thường chút nào.

Chỉ thấy tên này căn bản không thèm lo vị trí phụ của mình, ngược lại còn chỉ vào Thánh Hoàng mà cười lạnh.

“Ôi, nếu ngươi đã lợi hại đến vậy thì vị trí này của ta, ngươi trấn thủ luôn đi.”

“Người tài phải góp nhiều sức mà.”

Nghe thấy lời này, đám người Tinh Diệu Hoàng và Lẫm Đế súyt chút tức đến lệch mũi.

Vào thời khắc quan trọng như vậy mà tên này lại gây chuyện.

“Kiến Hư, ngươi điên rồi sao?”

“Còn không mau lo cho tốt vị trí của mình!”

“Có chuyện gì thì có thể để sau khi nguy cơ được giải quyết xong đã.”

“Nếu như lần này chúng ta không giữ được thì tất cả tộc quần ở suối nguồn thứ nhất, kể cả Huyễn tộc của ngươi cũng sẽ đều bị ép đi khỏi đây, hậu quả không lường trước được…”

“Ha ha ha ha!”

Kiến Hư ngửa mặt cười lớn, trong giọng cười mang vẻ thích thú.

“Các ngươi đang cầu mong ta giúp đỡ sao?”

“Nhưng chỉ mỗi các ngươi cầu ta thôi thì vẫn chưa đủ, ta còn cần nữ nhân mắt mù kia cúi đầu với ta nữa.”

Nữ nhân mà hắn nói đương nhiên là Thánh Hoàng rồi.

Thánh Hoàng giờ đây đã không còn là chúa tể nữa, hơn nữa thuật phân thân đương nhiên hắn chẳng sợ chút nào.

“Ngươi…”

Mọi người vừa định mở miệng mắng chửi thì giọng nói lạnh lùng của Thánh Hoàng đã vang đến.

“Ngươi còn không đáng.”

Chỉ đơn giản có bốn chữ nhưng lại đâm sâu vào xương cốt Kiến Hư.

Hắn sở dĩ biến chất như thế chính là muốn tỏ bản thân rất quan trọng.

Nào có hay trong mắt Thánh Hoàng, hắn chẳng là quái gì cả.

Sắc mặt người này nhất thời trở nên khó coi vô cùng.

“Được, tốt rất tốt!”

“Ha, đây là do ngươi nói đấy nhá, các ngươi nghe cả rồi ha!”

“Nếu ta đã không đáng, vậy ta cũng không theo nữa, các ngươi cứ từ từ mà hối hận.”

Bỏ lại lời nói ác ý này, hắn rời khỏi vị trí phụ thứ hai rồi rời khỏi suối nguồn.

Chương 2305: Pháp tắc nghịch tuần hoàn

Kiến Hư rời đi khiến cho suối nguồn khó khăn lắm mới ổn định trở lại đã bắt đầu rung lắc muốn chìm xuống.

Tinh Diệu Hoàng tức đến mức suýt nữa thì ói cả máu.

“Cái thứ khốn kiếp, đợi mai sau chuyện này kết thúc rồi, ta chắc chắn phải khiến hắn trả giá!”

Tuy nói thì nói như thế, nhưng thực ra hắn cũng rất rõ ràng, cái cục diện này khó mà được như xưa.

Suối nguồn thứ nhất có xác suất cao sẽ hoàn toàn chìm xuống.

Kiến Hư chắc chắn sẽ rời khỏi nơi này, đầu quân cho những suối nguồn khác.

Mà ngay lúc phía bên này của bọn họ xảy ra biến cố, Khương Thành cũng nghe thấy âm thanh thông báo đầy quen thuộc của hệ thống.

"Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

"Ting! Ký chủ đã nhận được kỹ năng – pháp tắc nghịch tuần hoàn."

Cái phương án ngắn gọn rõ ràng này khiến cho Thành ca cũng không biết phải nên làm gì.

Lần này, thứ giết chết bản thân hắn là pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Hắn vốn tưởng rằng hệ thống hoặc là để mình miễn dịch với pháp tắc thiên địa, hoặc là sẽ cưỡng chế nâng cấp mình lên cảnh giới Cổ Thánh hóa đạo thành nguyên.

Hoặc nữa là, cho mình một món thần khí hủy thiên diệt địa, trực tiếp tiêu diệt luôn pháp tắc tuần hoàn.

Kết quả, tất cả đều không phải.

Nghịch tuần hoàn?

Nghe thì có vẻ giống như là khắc tinh của pháp tắc tuần hoàn, hình như quả thực là kê thuốc đúng bệnh.

Nhưng mà, pháp tắc thiên địa tuần hoàn bên dưới kia lớn mạnh đến nỗi Khư giới còn chịu không nổi, vậy thì cái pháp tắc nghịch tuần hoàn này của bản thân hắn có gánh nổi không đây?

Giống như nước không thể dập lửa vậy.

Đối mặt với ngọn núi lửa hừng hực, nếu như chỉ là một vốc nước, vậy thì còn bị cháy khô ngược lại nữa ấy chứ.

Nhưng trước giờ phương án của hệ thống đều rất đáng tin, nên chắc là lần này cũng không ngoại lệ đâu nhỉ?

Lẽ nào, hệ thống lại cho mình một pháp tắc có độ mạnh sánh bằng với pháp tắc thiên địa tuần hoàn ở bên dưới kia sao?

Vừa nghĩ đến đây, Thành ca suýt nữa thì phấn khích đến mức muốn hát thật to rồi.

Đó là thứ sát khí tuyệt của tuyệt luôn đấy!

Ngay lúc suy nghĩ của hắn điên cuồng xoay chuyển thì âm thanh thông báo cuối cùng của hệ thống cũng vang lên.

"Ting! Ký chủ hồi sinh."

Kế đó, ca này lại không chút tổn hại gì xuất hiện ở phía trên ngay chính giữa của "băng tinh sáu cánh".

Cảnh tượng này hiển nhiên lập tức dẫn đến sự chú ý của mấy người khác.

"Khương Thành!"

"Ngươi lại chưa chết sao?"

Khi nãy lúc Thành ca ngã xuống, bọn họ còn tưởng là tên này toi đời rồi nữa đấy.

Thánh Hoàng thậm chí cũng đã bắt đầu suy nghĩ đến việc có nên trở về lại vị trí chúa tể hay không nữa, bây giờ nhìn thấy hắn vẫn còn sống, tự nhiên cũng bỏ đi cái suy nghĩ này.

"Sống thì có tác dụng gì đâu chứ?"

Tinh Diệu Hoàng đang bận rộn chẳng vui nổi tí nào.

"Thực lực của hắn, quả thực không đủ để ngồi lên cái vị trí chúa tể này."

Tuy hắn không có cái nhìn thù địch với Khương Thành giống như là Kiến Hư, cũng không hề tính sẽ lâm trận bỏ chạy, nhưng hắn cũng chẳng ôm bất cứ mong chờ nào với cái tên này cả.

Tuy nhiên, Khương Thành sống lại một lần nữa thì cũng giảm nhẹ được áp lực của hắn.

Do vị trí chủ xuất hiện chúa tể, thế nên mục tiêu xâm lăng đầu tiên của pháp tắc tuần hoàn lại đổi thành là Khương Thành.

Đối mặt với pháp tắc cuồn cuộn như thủy triều kia, Thành ca nhanh chóng mở ra bản giao diện kỹ năng.

Mà lúc này, thế giới trong cơ thể hắn cũng giống hệt như lần trước vậy, lại bị kéo đi bởi thứ sức mạnh tràn đầy lớn mạnh kia.

Pháp tắc thiên địa thúc giục mọi thứ của hắn, cưỡng chế "tiến hóa" theo chiều hướng của Thiên giới.

Nếu như không ngăn cản cái tiến trình này, thì thứ chờ đợi hắn sẽ là lần tử vong kế tiếp.

Tốn mất ba giây đồng hồ, hắn mới tìm được kỹ năng này.

"Pháp tắc nghịch tuần hoàn" không thuộc về kỹ năng của Thiên Đạo, bản thân nó cũng không hề có thanh tiến độ, hoàn toàn là một kỹ năng độc lập.

Khương Thành lúc này không có thời gian để suy nghĩ thêm gì nữa, hắn chỉ dùng tốc độ nhanh nhất để ấn xuống.

Ngay lập tức, sự thay đổi tuần hoàn mất kiểm soát trong cơ thể bỗng chốc dừng lại.

Sự ngưng trệ đến đột ngột này khiến cho hắn đầu váng mắt hoa, cả người run rẩy kịch liệt, khó chịu đến mức suýt nữa thì nôn ra máu.

Bởi vì điều đó có nghĩa là, tất cả mọi sự tồn tại ở trong cơ thể hắn, dù là tiên lực, thần hồn, hay là đạo tâm và huyền văn, đều bỗng chốc bị ngưng lại.

Nếu như tưởng tượng cả cơ thể là một thế giới, vậy thì cái thế giới này đồng nghĩa với việc bất thình lình dừng lại tất cả mọi vận hành và hoạt động.

Và thứ chờ đợi kế tiếp, rất có thể là sụp đổ tan rã.

Nhưng may mà Khương Thành đã sở hữu Thần thể rồi.

Nếu đổi lại là những tiên nhân khác, vậy tiên thể đó căn bản không có cách nào hứng chịu nổi, nó đã sớm nổ tung rồi.

Sau khoảnh khắc ngắn ngủi ngưng trệ, cuối cùng pháp tắc nghịch tuần hoàn cũng bắt đầu phát huy hiệu lực.

Pháp tắc tuần hoàn mạnh mẽ không gì sánh bằng, cuối cùng đã gặp phải thiên địch, bị nó ép đẩy ra ngoài từng chút một.

Thế giới bên trong cơ thể, mọi sự tồn tại như tiên lực, thần hồn, linh ý, đạo tâm và huyền văn vân vân, vốn sắp sửa bị cưỡng ép ghép lại chung một chỗ cũng đã bắt đầu phân tách và trở về lại vị trí cũ.

Mà trong cái quá trình này, pháp tắc tuần hoàn ở bên ngoài và pháp tắc nghịch tuần hoàn ở trong cơ thể hắn đã triển khai một trận giao chiến hết sức kịch liệt.

Đương sự là Khương Thành chẳng cần làm cái gì cả, hắn chỉ cần nhìn hai vị pháp tắc đại lão "đấu pháp" với nhau là được.

Tuy nhiên, điều này cũng không có nghĩa là hắn đang thảnh thơi nhẹ nhàng.

Phải biết rằng, chiến trường hai pháp tắc giao đấu là ở trong cơ thể của hắn đấy.

Điều này lại lần nữa mang đến cho hắn cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Nhưng vẫn là cái câu nói kia, may mà hắn sở hữu Thần thể, năng lực chịu đựng pháp tắc cũng vượt xa so với những tiên nhân khác.

Vừa chẳng có việc gì làm, vừa phải chịu đau đớn, Thành ca chỉ có thể lôi hệ thống ra, giận dữ xả cho một trận.

"Đcmn, ngươi làm ăn cái kiểu gì vậy hả?"

"Cái phương án lần này yếu quá rồi đấy?"

"Chẳng lẽ không có cái cách nào nhẹ nhàng thoải mái hơn một chút sao?"

"Ví dụ như trực tiếp dùng một kiếm hạ gục pháp tắc tuần hoàn chẳng hạn!"

Câu trả lời của hệ thống vẫn lạnh lùng như cũ.

"Diệt không nổi."

Khương Thành vốn còn tính tiếp tục đấu võ mồm với hệ thống để chuyển sự chú ý.

Nhưng khi nghe thấy cái câu trả lời ngắn gọn súc tích này của nó, hắn lại chìm vào suy tư.

Từ trước đến nay, hắn luôn cảm thấy hệ thống muốn hạ gục ai, vậy thì không phải xem có thể hay không, mà là xem nó hạ như thế nào.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn nghe nó nói ra ba chữ "diệt không nổi" đấy.

Pháp tắc thiên địa tuần hoàn lại lợi hại như thế sao?

Đã sắp vượt ra khỏi phạm vi năng lực của hệ thống rồi ư?

Nhưng cái suy nghĩ này cũng chỉ lượn vòng trong đầu hắn một lúc.

Bởi vì rất nhanh, hắn phát hiện số huyền tinh của bản thân đang giảm với tốc độ một trăm điểm mỗi giây.

Điều này khiến cho Khương Thành không thể nào chịu đựng được.

"Đù mé! Ca đã đau đớn như vậy rồi, cái kỹ năng này của ngươi lại còn muốn đốt huyền tinh nữa á?"

"Hệ thống, ngươi có còn tí lương tâm nào không vậy?"

Tuy đối với cái người giờ đây đã sở hữu mấy chục triệu huyền tinh như hắn thì cái tốc độ một trăm điểm mỗi giây này chỉ như vết muỗi đốt thôi, nhưng ai kêu ca này trước giờ là người cần kiệm cơ chứ.

Hắn cảm thấy lần này đồng ý làm chúa tể suối nguồn quả thực là lỗ to rồi.

Chẳng có tí lợi lộc nào cả, lại còn phải chịu khổ chịu cực với hi sinh đủ thứ nữa.

Oán thán một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng dời sự chú ý về lại trên hai pháp tắc đang ở trong cơ thể mình.

Vừa nhìn một cái, tâm trạng vốn cực kỳ không thoải mái của hắn cũng trở nên tuyệt vời hơn.

Suối nguồn và dòng chảy của Khư giới sở dĩ sản sinh ra được Cửu bảo tiên sa, đó là bởi vì sự tồn tại của pháp tắc tuần hoàn.

Còn mấy người Thánh Hoàng, Tinh Diệu Hoàng và Kiến Hư có thể thành công hóa đạo thành nguyên, thực ra cũng đều là vì chịu sự ảnh hưởng của pháp tắc tuần hoàn.

Cái pháp tắc này là cơ cấu để vận hành của thế giới lúc trước nên bản thân nó cũng có hiệu quả đắp nặn nguồn gốc thần kỳ.

Và giờ đây, quá trình dòng thủy triều cuồn cuộn của nó bị nghịch tuần hoàn của hệ thống đẩy trở ra, cũng giống như là sóng lớn sàn cát vậy.

Mấy cái thứ trở về lại vị trí bình thường cũng lộ ra từng hạt tinh thể tròn vo, nó xuất hiện ở trên hồn hải, khí hải, đạo tâm và huyền văn của Khương Thành.

“Vậy mà lại là Cửu bảo tiên sa?”

Thành ca suýt nữa thì mừng rỡ kêu thành tiếng.

Chương 2306: Cửu Bảo Tiên châu

Cửu bảo tiên sa xuất hiện trong cơ thể của Khương Thành đã không còn ở hình dáng hạt hay như dạng những mảnh vụn nhỏ nữa.

Mà đúng hơn là nó ở trạng thái tinh thể.

Viên tinh thể đó trong suốt tròn vo, trên bề mặt có những ánh sáng nhẹ mờ ảo.

Trông có vẻ rất giống những viên trân châu lấp lánh tuyệt đẹp.

Tuy kích thước không hề to hơn mấy mảnh vụn lúc trước có được ở U Tinh trì là bao, nhưng Khương Thành không cần cảm nhận cũng biết được, hai thứ này căn bản không cùng một đẳng cấp.

Và sự thật cũng đã chứng minh điểm này.

Thiên Hoang Bất Diệt thể có thể tự động luyện hóa được Cửu bảo tiên sa.

Lúc trước khi luyện hóa mảnh vụn, tuy cũng khá là chậm, nhưng tốt xấu gì vẫn có thể nhìn ra được quá trình mảnh vụn chậm rãi thu nhỏ và bị dung hòa.

Còn giờ đây, Cửu Bảo Tiên châu này gần như chẳng thể nhìn thấy sự thay đổi gì.

Điều đó đủ để chứng minh, năng lượng ẩn chứa bên trong nó hoàn toàn vượt xa so với mảnh vụn lúc trước kia.

Thời gian từng chút một trôi qua, pháp tắc tuần hoàn xâm nhập bị đẩy trở ra từng tí một, và thế giới bên ngoài cũng chậm rãi khôi phục lại sự yên tĩnh.

Áp lực của bốn người Thánh Hoàng, Tinh Diệu Hoàng, Lẫm Đế và Tiêu Đế cũng ngày càng giảm bớt.

Bởi vì pháp tắc tuần hoàn không còn tiếp tục tấn công vị trí phụ nữa, đúng hơn là nó đã hoàn toàn bị vị trí chủ hấp dẫn.

Mấy người lúc này đây, ai nấy đều lặng lẽ mà nhìn Khương Thành đang nhắm mắt ngồi xếp bằng ở phía trung tâm, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc và không thể hiểu nổi.

Qua hồi lâu sau, vẫn là Lẫm Đế phá vỡ sự yên tĩnh này.

“Hắn… thế này là xem như đã ngồi vững vị trí chúa tể rồi hả?”

Tiêu Đế ngơ ngác gật đầu, “Hình như là vậy đó.”

“Sao lại có thể như thế được chứ?”

Tinh Diệu Hoàng há miệng, lẩm bẩm tự nói thầm: “Động tĩnh ban nãy lớn như thế, ta chưa từng nhìn thấy pháp tắc tuần hoàn cuồn cuộn mãnh liệt như thế bao giờ cả.”

“Hắn lại có thể ổn định được ư?”

Nhìn Khương Thành chưa hề tỉnh lại, cảm nhận lực pháp tắc vô hình đang lượn lờ quấn xung quanh cơ thể hắn, Tinh Diệu Hoàng vẫn cứ không thể nào cảm thấy yên tâm được.

“Có khi nào xảy ra vấn đề gì rồi không?”

“Không đâu.”

Thánh Hoàng luôn đứng ở một bên quan sát lắc đầu.

“Hắn xem như đã ngồi vững được cái vị trí chúa tể này rồi, xem ra hắn thật sự làm được rồi.”

Lúc nói ra câu này, bản thân nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì nguy cơ lần này Khương Thành gặp phải quá mức lớn, nếu đổi lại là nàng thì cũng không dám bảo đảm rằng bản thân chắc chắn có thể giữ vững được.

Mà thực lực của nàng còn hơn cả Cổ Thánh bình thường một bậc nữa đấy.

Nhưng còn Khương Thành lại chỉ mới ở cảnh giới Thánh Tôn mà thôi.

"Rốt cuộc làm sao hắn làm được thế nhỉ?"

Thánh Hoàng híp mắt lại, như muốn nhìn xuyên thấu càng nhiều thứ hơn.

Nhưng hết cách rồi, trận giao đấu xảy ra ở bên trong cơ thể của Khương Thành kia đã vượt xa khỏi phạm vi nàng có thể cảm nhận được rồi.

Mất khoảng chừng một canh giờ, cuối cùng Thành ca cũng thuận lợi đuổi hoàn toàn pháp tắc tuần hoàn ra khỏi cơ thể.

Được rồi, thứ ra sức thật sự là pháp tắc nghịch tuần hoàn cơ.

Và sau khi thanh trừ được "ngoại địch" xong, Khương Thành lập tức lại cảm nhận được một trận khó chịu mãnh liệt.

Bởi vì pháp tắc nghịch tuần hoàn của hệ thống vẫn đang phát sinh hiệu lực.

Không còn ngoại địch nữa, nó bèn chuyển đổi mục tiêu thành ký chủ Khương Thành.

Điều này khiến cho toàn bộ tu vi của Thành ca suýt nữa thì bị mất sạch.

Pháp tắc nghịch tuần hoàn này không phải là tuần hoàn ngược lại, mà đúng hơn là ngăn chặn và cắt đứt mọi sự tuần hoàn.

Tiên lực tuần hoàn vốn đang vận chuyển bình thường của Khương Thành cũng bị cắt đứt.

Còn về những thứ đang vận hành bình thường khác ở trong cơ thể cũng đều bị cắt ngang.

Thành ca suýt nữa thì phun ra luôn một ngụm máu già.

Hắn vội vàng ấn vào cái nút dừng của kỹ năng hệ thống, điều tiết hô hấp lại đàng hoàng một lúc lâu, cuối cùng mới hồi phục

bình thường trở lại.

“Xem ra cái pháp tắc nghịch tuần hoàn này cũng chẳng phải là thứ tốt lành gì.”

Hắn thở phào một hơi dài, bắt đầu hồi tưởng lại tình huống mới xảy ra ban nãy.

“Pháp tắc nghịch tuần hoàn, chỉ là một bản vá được hệ thống đưa ra dùng để đặc biệt đối phó với pháp tắc tuần hoàn thôi.”

“Chứ thực ra không thích hợp dùng cho sinh linh.”

“Hơn nữa, lúc cái thứ quỷ này hoạt động, cũng chỉ có thể thay đổi quy luật vận hành ở thế giới bên trong cơ thể của bản thân mình mà thôi.”

Cái phát hiện này khiến cho Thành ca có hơi thất vọng một xíu xiu.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng bản thân đã sở hữu một đại sát khí có thể sánh bằng với pháp tắc tuần hoàn thiên địa chứ, thế thì sau này chiến đấu, nhìn ai mà thấy không thoải mái là có thể cho đối phương ăn ngay một chiêu công kích pháp tắc thiên địa rồi.

Bây giờ xem ra, quả thực là bản thân hắn nghĩ nhiều mất rồi.

Do là vẫn còn hàng trăm viên Cửu Bảo Tiên châu vẫn chưa kuyện hóa xong, nên bây giờ hắn cũng không tiện hành động cho lắm, chỉ có thể tiếp tục ngồi nguyên tại chỗ.

Tuy nhiên, điều này cũng không gây trở ngại đến việc hắn làm màu ra vẻ.

“Haizzz, cái pháp tắc tuần hoàn này đúng thật là khá khó đối phó, hại ta không thể không dùng hết toàn lực để chào hỏi chăm sóc nó.”

Nếu như mọi người quen thuộc với phong cách của hắn thì chắc chắn sẽ biết được ngay câu này đã rất hiếm có rồi.

Đã hiếm hoi nói ra câu dùng hết toàn lực, vậy thì đó là một sự khẳng định cao đối với pháp tắc tuần hoàn.

“Ngươi thật sự đỡ được pháp tắc tuần hoàn rồi á?”

Tinh Diệu Hoàng ngồi ở vị trí phụ thứ nhất nhìn Khương Thành ở trước mặt mình, vẫn là rất khó để tiếp nhận chuyện cái tên này đã thật sự trở thành chúa tể tân nhiệm của suối nguồn thứ nhất.

“Đừng nói là ngươi có thể bạo thể rồi chết bất cứ lúc nào đấy nhé?”

Thành ca không nhịn được phải bĩu môi.

“Dù ngươi có bạo thể thì ta đây cũng không nhé, bây giờ ca đây khỏe re.”

“Với lại, đính chính một xíu, ta không phải đỡ lại, mà đúng hơn là pháp tắc tuần hoàn bị ta đánh bại.”

“Đánh bại?”

Không chỉ riêng gì Tinh Diệu Hoàng, ngay đến cả Lẫm Đế cũng phải đâm chọt hắn vài câu.

“Nếu như ngươi thực sự có cái thực lực kia, vậy thì còn hiếm lạ gì cái vị trí chúa tể này nữa? Cả cái Nguyên Tiên giới còn có thể có đối thủ của ngươi nữa à?”

Khương Thành gật đầu, khá tán thưởng nhìn nàng một cái.

“Ngươi nói rất đúng, quả thực vị trí chúa tể này không xứng với ta, vậy nên các ngươi nên cảm thấy vinh hạnh đi.”

“Bởi vì có sự gia nhập của ta, bây giờ suối nguồn thứ nhất vững như tường đồng vách sắt vậy đó.”

Cái kiểu phát ngôn nằm ngoài cả phạm trù ra vẻ này đã khiến cho Lẫm Đế và Tinh Diệu Hoàng đồng loạt xỉa xói.

“Ta khinh, ngươi cứ ở đó mà bốc phét đi!”

“Chắc chắn chỉ là trùng hợp mà thôi!”

Nhưng Thánh Hoàng lại không hề gia nhập với bọn họ.

Nàng rất nghiêm túc cảm nhận thử tình huống ở xung quanh một chút, cuối cùng tầm mắt khóa chặt chẽ ở trên người của Khương Thành.

“Pháp tắc tuần hoàn ở bên dưới suối nguồn đã chủ động rút lui rồi.”

“Cái gì?”

“Còn có chuyện như thế này á?”

Ba người khác cũng hoàn toàn bị sốc.

Bởi vì lúc trước khi Thánh Hoàng còn tọa trấn ở vị trí chủ chưa từng xảy ra loại tình huống này bao giờ.

Pháp tắc tuần hoàn lại rút lui, chuyện này có ý nghĩa là gì?

“Rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?”

Tất nhiên Thành ca sẽ không nói ra sự thật là hệ thống mở hack rồi, thế nên chỉ tùy tiện dùng một câu để qua loa.

“Đã nói là ca phải dùng hết toàn lực đánh bại nó rồi mà.”

“Bị ta đánh bại, nó tất nhiên sẽ phải sợ ta.”

Nói thật thì, hắn cũng thấy khó hiểu dữ lắm.

Lẽ nào pháp tắc tuần hoàn này có linh trí à?

Biết được bản thân hắn là một cục xương cứng khó xơi, nên đã lựa chọn từ bỏ?

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện khác.

“Đúng rồi, lúc trước khi ngươi vừa mới lên làm chúa tể, làm thế nào để ngồi vững cái vị trí này thế?”

Thánh Hoàng cũng không ra vẻ giống như hắn, nàng thật thà đáp: “Lúc đó suối nguồn rất an toàn, pháp tắc tuần hoàn cũng luôn rất ôn hòa, chẳng cần ta làm cái gì cả.”

“Mãi cho đến khi kỷ nguyên thứ hai diệt thế, sau khi pháp tắc thứ hai xuất hiện thì mới có hiện tượng pháp tắc tuần hoàn thay đổi Khư giới.”

“Nhưng cái lúc đó sự thay đổi rất yếu ớt, thậm chí còn chẳng cần ta cản ấy chứ.”

“Pháp tắc thật sự biến thành nỗi uy hiếp đối với Khư giới là sau khi kỷ nguyên thứ ba trải qua được một trăm tỷ năm.”

“Khoảng thời gian đó, dường như uy năng của pháp tắc tuần hoàn bất thình lình mạnh lên gấp hơn mười lần chỉ trong vòng một đêm.”

“Lại qua thêm một trăm tỷ năm nữa, uy năng của nó một lần nữa đột tăng, ta cũng không thể không tìm thêm càng nhiều

người đến vị trí phụ để giúp chia sẻ áp lực.”

Nàng nói như thế, Lẫm Đế và Tiêu Đế cũng tò mò.

“Còn có chuyện như thế?”

“Lẽ nào pháp tắc tuần hoàn sẽ dần trở nên mạnh hơn ư?”

Chương 2307: Thực lực tăng vọt

Kỷ nguyên thứ ba trải qua một trăm tỷ năm thì pháp tắc tuần hoàn sẽ đột nhiên trở nên mạnh hơn?

Khương Thành không khỏi phải suy nghĩ.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra, cái khoảng thời gian đó vừa khéo là lúc Nguyên Tiên giới sụp đổ, ba nghìn căn nguyên tán loạn, trở thành thời kỳ ba nghìn Chân giới.

Lẽ nào giữa hai chuyện này có gì đó liên quan với nhau chăng?

Sau đó trải qua một trăm tỷ năm lại một lần nữa mạnh lên?

Đó là giai đoạn Nguyên Tiên giới trùng tu, mười Thiên Đế đang dần quật khởi.

“Bỏ đi, mấy cái bí mật viễn cổ này không liên quan đến ta, cái lợi có sẵn mới là thực tế.”

Khoảng thời gian tiếp theo đây, việc bày ra trước mặt hắn đó là nằm luyện hóa Cửu Bảo Tiên châu.

Có thể thuận lợi hóa đạo thành nguyên luôn thì càng tốt.

Còn nếu không thể, thì lại tìm pháp tắc tuần hoàn kiếm thêm một ít nữa.

Cái chuyện tu luyện này ấy mà, ở trong mắt của Thành ca mãi mãi đều chỉ đơn giản và khô khan như thế thôi.

“Khương Thành, bốn phần Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy kia, ngươi không thể xem như chưa từng có gì xảy ra chứ hả?”

Nguy cơ kết thúc, Tiêu Đế cũng nhớ đến cái vấn đề lúc trước mà bản thân quan tâm.

“Đó là ước hẹn giữa ta và Chiến Đế với bọn họ…”

Thành ca đã lấy được cái lợi rồi, tất nhiên không thể dễ dàng ói ra như thế.

Thế là hắn không thèm suy nghĩ mà nói: “Nhưng người ra sức là ta kia mà.”

Tiêu Đế cũng xem như nhìn ra rồi, cái tên tiểu tử này thật sự muốn đá Hám Thiên cung ra, một mình ăn chiếm hết.

“Nhưng không có Hám Thiên phủ và Hư Minh đăng của bọn ta, ngay cả cơ hội vào sân ngươi cũng chẳng có nữa kìa.”

“À, đúng rồi, Đông Phàm Thánh Chủ đâu, sao hắn vẫn chưa quay về?”

“Còn nữa, Thiên Đạo Chí Bảo của bọn ta bây giờ ở đâu?”

Nghe hắn nhắc đến chuyện này, Lẫm Đế đứng ở một bên phá lên tiếng cười vui khi người khác gặp họa.

“Đông Phàm không trở về, Thiên Đạo Chí Bảo của ngươi chắc hẳn ở trên người của Khương Thành đấy.”

“Cái gì? Ở trên người của hắn á?”

Tiêu Đế vẫn rất xem trọng Thiên Đạo Chí Bảo, thế nên hắn vội vàng truy hỏi.

“Khương Thành, lời nàng nói có thật không?”

“Đúng rồi.”

Khương Thành cũng không tính giấu giếm gì.

Hắn lấy Hư Minh đăng từ trong không gian hệ thống ra lắc lư qua lại, sau đó thì lại cất trở về.

“Bây giờ ta cho ngươi một lựa chọn, muốn lấy Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy, hay là muốn lấy Hư Minh đăng.”

“Ta có thể lấy hết cả hai không?”

“Làm người thì không thể quá tham lam.”

Tuy với cái tính tình của Tiêu Đế như vậy nhưng cũng suýt nữa phải mắng ầm lên.

“Ta tham lam á? Hư Minh đăng này vốn là của ta kia mà!”

“Đúng rồi, vốn là của ngươi, nhưng sau đó ngươi làm mất, rồi bị ta nhặt được.”

Thành ca háy môi với Lẫm Đế: “Bọn họ vì để lấy lại chí bảo của bản thân, cũng đã phải bỏ ra một vài cái giá đó. Ta còn chưa bắt ngươi phải trả những cái giá khác là đã rất tốt rồi đấy.”

Tiêu Đế rất muốn nói, Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy cũng là ta nên có được mà.

Ngươi cỗm mất Kim Ngọc Tủy của ta, lẽ nào không tính là đã bỏ ra một cái giá cực kỳ lớn rồi sao?

Nhưng suy nghĩ đến việc giờ đây Khương Thành đã trở thành chúa tể của suối nguồn rồi, lại còn là cấp trên trực thuộc của bản thân mình nữa, hắn cũng chẳng có cách nào với ca này.

Cuối cùng cũng chỉ đành chấp nhận thôi.

“Vậy lấy Hư Minh đăng đi.”

Thành ca cười híp mắt cho hắn một like.

“Sự lựa chọn sáng suốt đấy.”

Hư Minh đăng này hắn có giữ cũng chả được tác dụng gì, Hỗn Độn Kim Ngọc Tủy còn có thể luyện chế đế khí lăng tiên, ý nghĩa khác nhau hẳn đấy.

Sau khi trả món chí bảo này lại cho Tiêu Đế, hắn bắt đầu luyện hóa hết ngày này đến ngày khác.

Trong âm thầm, hắn tiến vào một loại trạng thái nhập định thần kỳ, không còn cảm nhận được tình huống nào ở thế giới bên ngoài nữa.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng tất cả Cửu Bảo Tiên châu ở trong cơ thể cũng đã được luyện hóa hoàn tất.

Khương Thành nhìn bên trong cơ thể của mình, phát hiện cái quả cầu tròn màu trắng đen ở đạo tâm của bản thân đã biến mất chung với huyền văn, chẳng còn thấy đâu nữa.

Đối mặt với tình huống này, hắn không hề có bất cứ sự hoảng loạn nào.

Bởi vì thực lực cả người hắn đều vẫn còn.

Suy nghĩ khẽ động, thế giới bên trong cơ thể nơi nào cũng đều là đạo tâm, chỗ nào cũng có huyền văn quy tắc.

Hắn vung tay lên, thánh giới lan ra.

Cái "thánh giới" kia cũng có sự khác biệt vô cùng rõ rệt so với lúc trước khi luyện hóa.

Quy mô của thánh giới không hề lớn hơn bao nhiêu, nhưng lại có vẻ như chứa đựng được mọi thứ.

Hắn thử rót tiên lực, thánh lực, thần hồn của chính mình vào thánh giới, và cuối cùng đến cả linh ý của bản thân cũng cho vào bên trong nốt.

Sự gia nhập của mỗi một loại sức mạnh đều sẽ khiến cho độ mạnh của thánh giới tăng thêm một cấp bậc.

Và sự gia trì của thánh giới cũng khiến cho những thứ sức mạnh đơn độc này trở nên càng thêm kiên cố vững chắc.

Lúc trước đây, trong một trận chiến, hắn chỉ có thể sử dụng tối đa năm đến sáu lần nguyên thuật.

Nhưng giờ đây, có thánh giới gia trì cho thần hồn, hắn cảm thấy có dùng năm hay sáu chục lần cũng chẳng là gì.

Sự thay đổi thần kỳ này tất cả đều là do Cửu Bảo Tiên châu mang đến.

Cảm nhận thử thực lực mạnh mẽ trước nay chưa từng có, hắn vui mừng khôn xiết.

"Xem ra, mình đã là Cổ Thánh rồi."

Bỗng nhiên ở bên cạnh lại truyền đến giọng nói bình tĩnh kia của Thánh Hoàng.

"Không, ngươi vẫn chưa phải là Cổ Thánh."

"Hả?"

Khương Thành mở hai mắt ra, phát hiện mấy vị trí phụ ở bên cạnh mình, giờ chỉ còn lại mỗi một mình Thánh Hoàng mà thôi.

Tinh Diệu Hoàng, Lẫm Đế và Tiêu Đế cũng không biết đã rời đi từ lúc nào.

"Ta cảm thấy bây giờ bản thân một mình chọi mười tên Thánh Tôn cũng nhẹ nhàng dư sức ấy, như thế mà vẫn không phải là Cổ Thánh nữa à?"

Đối với sức chiến đấu cường hãn này của hắn, Thánh Hoàng cũng bày tỏ mình sốc cực kỳ.

Nhưng nàng vẫn lắc đầu.

“Ngươi không hề hóa đạo thành nguyên, quả thực không phải là Cổ Thánh.”

Hả, chuyện này…

Thành ca rất muốn phản bác, ta thế này còn không phải Cổ Thánh, vậy thì là cái gì chứ?

Nhưng Thánh Hoàng là chuyên gia ở cảnh giới Cổ Thánh này, nàng có nhận thức cực kỳ sâu sắc đối với đạo nguyên.

Nói không phải, vậy tức là thật sự không phải.

Thánh Hoàng dường như cũng nhìn ra nghi hoặc của hắn.

“Căn cơ của ngươi quá mạnh, muốn hóa đạo thành nguyên thì tất nhiên càng khó hơn những người khác rồi.”

Cách nói này cũng tương tự như những gì đám người Nguyên Chân nói trước đó.

Khương Thành khẽ gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi: “Hóa đạo thành nguyên, nhưng Thiên tộc và Vu tộc căn bản không hề tu luyện đạo tâm, thế bọn họ làm sao hóa đạo thành nguyên chứ?”

Thánh Hoàng chậm rãi nói: “Thiên tộc có thể hóa linh ý thành nguyên, Vu tộc thì có thể hóa vu chủng thành nguyên, Hồn tộc có thể hóa hồn hải thành nguyên, Huyền tộc có thể hóa huyền văn thành nguyên…”

“Sở dĩ nói là hóa đạo thành căn nguyên, chỉ là bởi vì tu sĩ Nhân tộc nhiều nhất, và đạo tâm thì lại là nền móng của tu sĩ Nhân tộc.”

Cách nói này của nàng khiến cho Khương Thành có cảm giác như được khơi thông khai sáng vậy.

Ca này rất tự nhiên có một ít suy nghĩ kỳ diệu.

“Nếu nói như thế, vậy thì một người sẽ có thể cùng lúc hóa hết tất cả đạo tâm, thần hồn, linh ý và huyền văn thành căn nguyên rồi?”

Thánh Hoàng trầm ngâm trong chốc lát mới gật đầu.

“Có thể, nhưng độ khó cũng sẽ được nhân lên.”

“Đầu tiên là ngươi cần phải tu luyện cái đó khiến nó đủ mạnh, đủ để trở thành nguyên ấy.”

“Kế đến là phải có thêm một nguồn nữa, mỗi bên tự làm chủ, cần phải suy nghĩ nên làm sao để cân bằng, nếu không thì thế giới trong cơ thể ngươi sẽ sụp đổ.”

“Vậy sao?”

Khương Thành khẽ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hỏi: “Hẳn là ngươi không chỉ hóa đạo tâm thành nguyên đơn giản thế đâu nhỉ?”

Thánh Hoàng tu luyện cả linh ý và đạo tâm, hơn nữa cả hai đều từng đứng đầu ở Thiên giới.

Người này chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản như là những Cổ Thánh bình thường đâu.

Đối với câu hỏi này của hắn, Thánh Hoàng không hề trả lời, cũng không phủ nhận.

Nàng chỉ là chậm rãi đứng dậy từ trên vị trí phụ thứ năm.

“Ngươi tu luyện xong rồi à, bây giờ có thể rời đi rồi chứ.”

“Rời đi?”

Tuy Khương Thành chưa từng nghĩ sẽ phải bị trói mãi ở vị trí chúa tể này, nhưng bị thúc giục rời đi như thế này cũng khiến cho hắn khá sửng sốt.

“Đi đâu chứ?”

Chương 2308: Tranh đấu pháp tắc

“Ngươi muốn đi nơi nào, thì cứ đi nơi đó.”

Câu trả lời của Thánh Hoàng như lẽ đương nhiên, nhưng lại khiến cho Thành ca không thể hiểu nổi.

“Ta vừa mới lên làm chúa tể chưa bao lâu mà, tốt xấu gì cũng phải làm đã ghiền mới thôi chứ?

“Vậy ngươi có thể thử cảm nhận bên ngoài một chút.”

Ngồi ở vị trí chủ, cả suối nguồn đầu tiên đều nằm trong sự khống chế của Khương Thành.

Ở nơi đây, hắn là một vị thần không gì không thể làm được.

Xuyên qua “băng tinh sáu cánh”, hắn nhanh chóng nhìn thấy được cảnh sắc ở bên ngoài.

Trời xanh mây trắng lúc trước, non sông nước biếc, tất cả đã sớm biến mất chẳng thấy đâu.

Mà thay thế cho nó, lại là cảnh tượng hoang tàn vừa u tối lại hỗn loạn.

Không có khí tiên nguyên, cũng không có hơi thở của quy tắc, thậm chí còn chẳng có một tia sự sống nào.

Quan Tinh đài, Tiên U trì, Thiên Sư cốc, Phi Tiên môn lúc trước đã sớm chẳng còn nhìn ra một chút vết tích gì.

Mà những cao thủ của các tộc, cũng chẳng còn lại một ai.

Điều này khiến cho Khương Thành có hơi không biết nên làm như thế nào.

“Chuyện gì vậy nè? Lẽ nào lần trước sau khi thay đổi chúa tể, pháp tắc tuần hoàn đã phá hoại nghiêm trọng suối nguồn thứ nhất rồi à?”

Thánh Hoàng hờ hững nói: “Dòng lũ pháp tắc lần đó quả thực đã gây ra một vài ảnh hưởng đối với bên ngoài, nhưng không đến mức biến thành như thế này.”

Khương Thành vội vàng gật đầu.

“Đúng rồi, huống hồ thời gian dài như thế, cũng sớm nên khôi phục lại rồi chứ.”

“Vậy rốt cuộc là đã có chuyện gì?”

“Suối nguồn thứ nhất bị bỏ phế rồi.”

Thánh Hoàng hiển nhiên đã sớm quen rồi, khi nhắc đến tin tức này, sắc mặt không hề thay đổi chút nào.

“Bỏ phế rồi? Sao lại bỏ phế chứ?”

“Ngươi không phát hiện ra sao, ở đây đã không còn pháp tắc thiên địa tuần hoàn nữa rồi.”

Khương Thành không khỏi nhìn quanh khắp nơi, rồi lại cảm nhận bên dưới băng tinh sáu cánh một chút, quả thật đã chẳng còn lại gì nữa.

Pháp tắc tuần hoàn quá nhiều, Khư giới chịu không nổi sẽ nhanh chóng đi đến đà sụp đổ.

Nhưng nếu như hoàn toàn không có pháp tắc tuần hoàn, vậy Khư giới cũng không có cách nào tiếp tục tồn tại.

Suy cho cùng, sở dĩ nơi này có được khí tiên nguyên và tất cả những thứ khác, đều là bởi vì dòng suối do ngọn nguồn là pháp tắc tuần hoàn mang lại.

“Không phải đó chứ, chỉ tại vì lần trước ca đây đánh bại nó nên nó không thèm đến suối nguồn này của ta nữa luôn à?”

“Pháp tắc tuần hoàn không nhỏ nhen đến vậy đâu nhỉ?”

“Không phải là pháp tắc tuần hoàn không đến suối nguồn thứ nhất, mà là nó đã rời khỏi Khư giới rồi.”

“Rời khỏi Khư giới? Đi đâu chứ?”

Thánh Hoàng chậm rãi nhả ra ba chữ.

“Nguyên Tiên giới.”

Khương Thành nhanh chóng biết được những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Lần trước sau khi pháp tắc tuần hoàn bị hắn đánh bại thì đã di dời vị trí.

Hai pháp tắc rời khỏi Khư giới, khiến cho sáu suối nguồn lớn trong chớp mắt bị khô cạn.

Thế là, năm suối nguồn khác cũng theo đó đi đến Nguyên Tiên giới.

Ngoài ra, các tộc của Khư giới cũng đi theo nó, hiện nay đã đến phía bên kia rồi.

“Do chúa tể của suối nguồn thứ nhất là ngươi, không có sự cho phép của ngươi thì sẽ không thể nào di chuyển vị trí được,

vậy nên suối nguồn thứ nhất đã trở thành cái suối nguồn duy nhất ở yên tại chỗ cũ."

Một chuỗi các tin tức này làm cho Khương Thành có hơi khó tiêu hóa nổi.

"Hai pháp tắc kia lại có thể chạy đến Nguyên Tiên giới á?"

"Chẳng phải Nguyên Tiên giới cũng có pháp tắc tuần hoàn của riêng nó rồi sao, bây giờ lòi ra thêm hai cái pháp tắc tuần hoàn nữa, bọn nó có thể cùng tồn tại được không?"

Thánh Hoàng lắc đầu: "Tất nhiên là không thể rồi, vậy nên bọn nó đã xảy ra xung đột."

"Xung đột gì? Pháp tắc đánh nhau với pháp tắc à?"

"Đúng vậy, hai pháp tắc thiên địa tuần hoàn lúc trước của Khư giới kia, bây giờ được gọi là pháp tắc thứ nhất và thứ hai, bọn chúng đang nảy sinh tranh đấu với pháp tắc thứ ba của Nguyên Tiên giới."

"Cả hai bên đang tranh đoạt quyền chủ đạo của Nguyên Tiên giới."

"Nguyên Tiên giới sau này sẽ trở thành cái dạng gì, thì phải xem kết quả tranh đấu của bọn chúng rồi."

Khương Thành vẫn không thể hiểu cuộc tranh đấu này xảy ra kiểu gì nữa.

"Nguyên Tiên giới là kỷ nguyên thứ ba, cũng là sân nhà chính thích hợp với pháp tắc thứ ba nhất."

"Còn được Thiên Đạo, ba nghìn căn nguyên và căn nguyên thế giới giúp đỡ nữa."

"Còn hai pháp tắc thứ nhất và thứ hai chẳng có gì nương tựa, hệt như hai đóa lục bình vậy, lấy cái gì đấu với nó kia chứ?"

"Cả hai bên chẳng có tính so sánh nào cả!"

Thánh Hoàng lắc đầu: "Ngươi nghĩ sai rồi, hai pháp tắc kia không phải hoàn toàn không có chỗ dựa đâu."

"Nếu như là những pháp tắc thiên địa khác thì có lẽ sẽ bị Nguyên Tiên giới bài xích mãnh liệt."

“Nhưng pháp tắc thứ nhất và thứ hai vốn cũng thuộc về thế giới này, bọn chúng cũng có thể nhận được sự ủng hộ của Nguyên Tiên giới và căn nguyên thế giới.”

“Thiên Đạo cũng không hy vọng bọn nó tiếp tục tồn tại, để rồi quấy nhiễu làm ảnh hưởng đến tuần hoàn của pháp tắc thứ ba.”

“Nhưng bây giờ nó rất khó tiêu diệt được hai pháp tắc kia, bởi vì đó vốn là thứ do nó mượn nhờ lực thiên địa để tạo ra kia mà, không thể nào phán định là kẻ địch được…”

Khương Thành khá có cảm giác như được mở mang tầm mắt.

Vậy xem ra, Thiên Đạo xem như đã bị hai pháp tắc do chính bản thân mình tạo ra cắn ngược lại rồi!

“Chẳng phải còn có ba nghìn căn nguyên sao? Hẳn là sẽ không chịu ảnh hưởng của Thiên Đạo đâu nhỉ?”

“Pháp tắc thứ nhất và thứ hai không nhận được sự ủng hộ của căn nguyên, sức ảnh hưởng chắc là rất có hạn.”

Thánh Hoàng giải thích: “Ba nghìn căn nguyên chịu sự ảnh hưởng của Thiên Đạo, nhưng chung quy vẫn không phải là vật sở hữu riêng của Thiên Đạo, bọn chúng hoàn toàn thuộc về Nguyên Tiên giới.”

“Hai pháp tắc kia thuận lợi dọn vào Nguyên Tiên giới ở, hiển nhiên cũng sẽ nhận được sự ủng hộ của ba nghìn căn nguyên rồi.”

Thành ca lại được làm mới nhận thức thêm lần nữa.

Hóa ra ba nghìn căn nguyên không thuộc về Thiên Đạo à?

“Hai pháp tắc kia, rốt cuộc muốn làm gì chứ?”

“Dù cho giành được quyền chi phối cả cái Nguyên Tiên giới, vậy thì bọn chúng nhận được cái gì chứ?”

“Có được Thiên Đạo.”

Thánh Hoàng chậm rãi nói: “Khi toàn bộ Nguyên Tiên giới đều vận hành dựa theo hai pháp tắc kia, thì Thiên Đạo cũng phải khuất phục bọn nó, bằng không nó sẽ phải mất đi cả thế giới.”

“Khuất phục?”

Khương Thành cảm thấy việc này rất là hoang đường.

“Chẳng phải hai pháp tắc kia cũng là do chính Thiên Đạo sáng tạo ra hay sao, không phải nên là Thiên Đạo chi phối bọn chúng ư? Còn cần phải khuất phục bọn chúng nữa á?”

“Không, ngươi nói ngược rồi.”

Thánh Hoàng sửa lại suy đoán của hắn.

“Pháp tắc thiên địa tuần hoàn, bản chất vốn là lực thiên địa.”

“Tuy bọn nó cũng là do Thiên Đạo sáng tạo ra, nhưng kể từ giây phút được sáng tạo ra kia thì Thiên Đạo đã không còn có thể chi phối chúng được nữa rồi.”

“Mà ngược lại, bản thân Thiên Đạo cũng bắt buộc phải làm việc theo cái khuôn khổ hạn chế của pháp tắc.”

“Hả, cái này?”

Khương Thành há miệng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện này nghe sao cứ có vẻ giống như phim máu chó vậy chứ.

Năm đó ngươi diệt thế hai lần, vứt bỏ bọn ta, dùng xong thì vứt hai pháp tắc như bọn ta.

Giờ đây bọn ta trở thành cường giả quay trở về, đảo khách thành chủ…

Cuối cùng hắn chỉ có thể hỏi: “Vậy Nguyên Tiên giới bây giờ, thế nào rồi?”

“Loạn như một nồi cháo.”

Thánh Hoàng hờ hững nói: “Năm suối nguồn kia kết nối với hai pháp tắc, bây giờ hai pháp tắc đã bao phủ một bộ phận khu vực của Nguyên Tiên giới rồi, cũng vì thế, năm chúa tể của suối nguồn cai quản một vùng thế giới, thậm chí còn tiếp quản luôn cả một phần Thiên Đạo nữa.”

“Đù mé!”

Thành ca đã không còn biết đây là lần thứ mấy bản thân bị trúng đả kích nữa rồi.

“Nếu như cuối cùng hai pháp tắc kia giành chiến thắng, đánh bại được pháp tắc thứ ba, cai quản cả cái Nguyên Tiên giới, vậy đến lúc đó chẳng phải bọn chúng sẽ được tiếp quản toàn bộ Thiên Đạo sao?”

Thánh Hoàng gật đầu: “Đúng rồi.”

“Đến ngày đó, bọn chúng sẽ là chủ của thế giới mới.”

Thành ca hít ngược một ngụm khí lạnh.

Sau đó nụ cười hiện lên trên khuôn mặt của hắn.

“Vậy còn chờ gì nữa, ca cũng là một chúa tể mà, xông lên!”

Chương 2309: Vị trí chúa tể

Khương Thành có quyền điều khiển tuyệt đối với “băng tinh sáu cánh” mà mình đang ngồi.

Tuy suối nguồn này giờ đây đã chẳng còn bất cứ uy năng gì, nhưng chỉ cần trở về Nguyên Tiên giới, nối lại liên kết với hai pháp tắc kia, vậy nó sẽ tiếp tục trở thành đầu nguồn một lần nữa.

Đến lúc đó, hắn sẽ có thể trở thành chúa tể chân chính của suối nguồn thứ nhất.

Tuy Thành ca cũng không biết việc trở thành chúa tể thực sự thì sẽ có ý nghĩa gì với mình.

Dù cho hắn có dựa vào suối nguồn để quản lý một vùng thế giới cũng không có cách nào chi phối được Thiên Đạo đâu nhỉ, bởi vì bản thân đã sớm cắt đứt quan hệ với Thiên Đạo rồi.

Càng huống hồ, muốn làm chức chúa tể này thì bắt buộc phải luôn ngồi ở trên băng tinh sáu cánh, cái mông cũng không được động đậy xê dịch.

Sau này có muốn ra ngoài làm màu thì chỉ có thể dùng hình chiếu hoặc phân thân gì đó vân vân, như thế thì quá mất hứng rồi.

Nhưng vẫn là câu nói đó, cái lợi đã tới tay rồi, không cần thì phí quá, vậy nên cứ cầm trước rồi tính sau.

Nhìn thấy hắn đang hứng chí bừng bừng, Thánh Hoàng mấp máy môi, dường như muốn nói điều gì đó.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn im lặng, nhìn ca này tự mình bận tới bận lui.

Rất nhanh, băng tinh sáu cánh mang theo cả vị trí phụ cùng nhau rời khỏi vị trí gốc, phi nước đại về phía Nguyên Tiên giới.

Khoảnh khắc này, vô số tiên nhân của Nguyên Tiên giới không hề biết sắp sửa xảy ra chuyện gì.

Có một vài tiên nhân nhìn thấy một ngôi "sao băng" xẹt qua rơi xuống giữa bầu trời, vốn còn tưởng chẳng có gì đặc biệt.

Tiện tay bấm tay tính thử, thế mà lại phát hiện thiên cơ giống như bị tầng tầng mây mù che lấp vậy, bọn họ lại không thể tính ra được cái gì cả.

Điều này khiến cho bọn họ cũng thích thú hẳn lên.

Nhất thời, rất nhiều tiên nhân đều đổ xô về địa điểm "đổ bộ xuống" kia.

Và cùng lúc này, Khương Thành và Thánh Hoàng cũng ngồi trên băng tinh sáu cánh, thuận lợi đổ bộ xuống một vùng đồng bằng rộng lớn ở Nguyên Tiên giới.

Suối nguồn quả thực rất thần kỳ, rõ ràng là rơi xuống từ trên không, nhưng một xíu xiu chấn động cũng chẳng có.

Chứ đừng nhắc gì tới đất lở núi sạt, khói bụi ngập trời như gió bão.

Đánh giá một xíu về xung quanh, Khương Thành cũng không biết đây là cái châu nào của Nguyên Tiên giới.

Sau đó, hắn bèn đợi cho băng tinh sáu cánh biến trở về thành suối nguồn, còn bản thân cũng sẽ nhận được sức mạnh trước nay chưa từng có.

Hơi thở của thiên địa ở bốn phía dần có sự thay đổi.

Tuy vẫn là khí nguyên tiên, nhưng Khương Thành có thể cảm nhận được rất rõ ràng, một cỗ sức mạnh thần bí đang ngưng tụ về phía vị trí hắn đang đứng.

Không có gì bất ngờ thì chắc hẳn đó là hai pháp tắc kia.

Bọn nó có liên kết với suối nguồn, thuộc vào mối quan hệ bổ trợ lẫn nhau.

Suối nguồn có thể làm một căn cứ để bọn nó thẩm thấu vào một thế giới, còn bọn nó cũng có thể cung cấp một vài năng lực không thể tưởng tượng nổi cho suối nguồn.

Nhưng ngay khoảnh khắc lực pháp tắc sắp sửa chạm đến băng tinh sáu cánh thì bất thình lình lại rụt trở về.

Khương Thành đợi khoảng tầm mười mấy giây cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Băng tinh sáu cánh và sáu cái vị trí phụ ở xung quanh cũng không hề có thay đổi gì.

“Tình huống gì vậy nè?”

“Khống chế một vùng thế giới, tiếp quản một bộ phận Thiên Đạo đã nói đâu rồi?”

Dù cho thực ra Thành ca cũng không quá hứng thú với vị trí chúa tể, nhưng cái lợi rõ ràng có thể nhận được lại không cách nào thực hiện cũng vẫn khiến hắn có hơi đau lòng.

Đối với hiện tượng này, dường như Thánh Hoàng cũng đã sớm dự liệu được.

“Quả nhiên là như vậy.”

“Làm sao vậy?”

“Ngươi bị hai pháp tắc kia bài xích rồi.”

Nàng đứng ở trên cái vị trí phụ thứ năm, mắt nhìn chằm chằm vào Khương Thành.

“Lần đó rốt cuộc ngươi đã làm gì với pháp tắc tuần hoàn rồi?”

Lần đó ta chỉ dùng pháp tắc nghịch tuần hoàn đuổi nó ra ngoài, còn sẵn tiện quét sạch của một lô Cửu bảo tiên châu thôi.

Tất nhiên Thành ca sẽ không nói ra chân tướng rồi.

Nhưng câu nói này của Thánh Hoàng cũng khiến cho hắn hiểu ra.

“Lẽ nào, hai pháp tắc tuần hoàn kia thật sự bắt đầu bài xích ta rồi sao?”

Nghĩ đến bản thân vì thế mà không thể nào trở thành chúa tể chân chính của suối nguồn, hắn cũng phải âm thầm oán trách hệ thống.

“Lão huynh này, phương án lần trước thật sự thất bại quá đấy.”

“Pháp tắc tuần hoàn người ta chỉ là đến trong cơ thể ta làm khách thôi mà, ngươi nói ngươi cứ mạnh bạo như thế để làm gì, đánh đuổi người ta ra ngoài, tổn thương tình cảm biết bao nhiêu.”

“Giờ thì hay rồi, người ta không thèm đến gần ta nữa rồi…”

Cái loại phát ngôn vô sỉ cỡ này, tất nhiên hệ thống sẽ không thèm để ý rồi.

Lần đó nếu không phải dùng pháp tắc nghịch tuần hoàn thì ngươi cũng ngủm củ tỏi luôn rồi đấy, có biết không hả?

Lúc này, giọng nói điềm tĩnh lại vui tai của Thánh Hoàng, cắt ngang cuộc trao đổi giữa hắn và hệ thống.

“Muốn cho suối nguồn thứ nhất có hiệu quả, vậy chỉ còn một cách nữa thôi.”

“Cách gì hả?”

Thánh Hoàng khoan thai nói: “Đổi một chúa tể khác có thể khiến cho hai pháp tắc kia chấp nhận được.”

Thành ca ngu người luôn.

Hắn ngây ngốc nhìn vào thâm ý dưới đáy mắt của Thánh Hoàng, bỗng nhiên nhảy bật lên từ phía trên băng tinh sáu cánh.

“Con mẹ nó, ta còn nói sao ngươi lại không rời không bỏ như thế, còn ở Khư giới bầu bạn với ta nữa.”

“Làm cho ta ban nãy còn cảm động muốn chết, suy nghĩ rằng hai chúng ta cũng không có tình cảm sâu đậm gì, mà ngươi lại có thể vì ta làm được đến bước này.”

“Ai ngờ nhoi bấy lâu, ngươi chỉ là vì ở gần thì dễ lấy, muốn nhanh chóng thay thế ta thôi á?”

Cũng may mà Thánh Hoàng cách hắn khá xa, chứ nếu không thì cái gương mặt tuyệt mỹ của nàng sợ là sẽ bị nước bọt của bắn cho đầy mặt mất.

Đối mặt với lời chỉ trích của Thành ca, nàng không hề phủ nhận, cũng không có tìm lý do gì biện giải.

Mà là vô cùng thành thực gật đầu.

"Ta vốn chính là chúa tể của suối nguồn thứ nhất, không cần bất cứ thích ứng nào cũng có thể ổn định được, đồng thời suối nguồn thứ nhất cũng không đến mức bị vứt bỏ."

Bốp bốp bốp…

Thành ca vỗ tay bôm bốp.

"Nói nghe bùi tai thật đấy, mọi người đều có kết cuộc tốt đẹp, vậy xin hỏi ta đây thì có thể nhận được cái gì chứ?"

Khóe miệng của Thánh Hoàng khẽ giương lên, lộ ra một nụ cười hiếm hoi: "Để bồi thường cho ngươi, sau này ở trong phạm vi thống trị của ta, ngươi không bị cấm kỵ gì hết."

"Ta cảm ơn ngươi ghê luôn!"

Thực ra Thành ca không hề bài xích việc giao vị trí chúa tể cho nàng.

Dẫu sao cái vị trí này vốn cũng thuộc về bản thân Thánh Hoàng mà.

Càng huống hồ, lúc trước khi luyện chế "Nhân Quả kiếm", bản thân hắn cũng đã nợ nàng một nhân tình.

Nhưng mà, chung quy hắn vẫn cảm thấy không được vui cho lắm.

Người nữ nhân này mục đích quá đi thôi!

Chẳng lẽ không thể bởi vì thật sự có tình cảm với bản thân hắn, vậy nên mới chờ đợi ở bên vô số năm, không rời không bỏ hay sao?

"Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, ta hoàn toàn có thể giao lại cho người của mình."

Thánh Hoàng không hề sốt ruột, mà nàng còn đưa ra một vấn đề then chốt.

“Hiện giờ suối nguồn đã đổ bộ xuống Nguyên Tiên giới, có thể dự đoán được uy năng của pháp tắc sẽ còn càng thêm hùng hậu cuồn cuộn hơn cả lúc trước, càng thêm khó nắm bắt hơn.”

“Ngươi có thể bảo đảm rằng bạn bè của ngươi sẽ ngồi vững được cái vị trí này không?”

Cái này…

Khương Thành tỉ mỉ suy nghĩ lại, trong số những người quen kia của bản thân, quả thực chẳng có một ai là trên Cổ Thánh cả.

Lại nghĩ đến tình huống nguy hiểm của bản thân lần trước khi bị pháp tắc tuần hoàn xung kích, nếu giao cho người của mình, quả thực là đẩy bọn họ đến đường chết.

Dù cho những cường giả có cấp bậc kia như Lẫm Đế, Tiêu Đế, Tinh Diệu Hoàng, thì sợ là cũng khó mà ngồi vững được ở vị trí này.

Trong lòng hắn không thể không thừa nhận, Thánh Hoàng là lựa chọn tốt nhất cho suối nguồn thứ nhất!

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi.

“Sau này ngươi sẽ chọn trận doanh nào đây?”

Thánh Hoàng biết vấn đề này rất then chốt.

Nhưng nàng không cố ý nói kiểu lời hay ý đẹp giả đến không thể giả hơn như là “dù cho ta trở thành chúa tể, cũng vẫn là người của ngươi”.

“Nếu ngươi đã từng xuyên không đến Thiên giới và gặp được ta, vậy hẳn là nên biết, phân chia trận doanh không có tí xíu ý nghĩa gì với ta cả.”

“Thứ ta theo đuổi, chỉ là không ngừng mạnh hơn thôi.”

Khương Thành cười cười.

“Vậy được, vị trí chúa tể thứ nhất trả lại cho ngươi đấy.”

Nói xong, hắn nhảy từ trên băng tinh sáu cánh xuống.

Chương 2310: Pháp tắc chi nhãn

Ngay khi Thánh Hoàng trở về vị trí chủ vị, cả cái suối nguồn trong phút chốc lóe lên một ánh sáng xuyên thủng trời mây.

Pháp tắc đầu tiên cuối cùng đã liên kết được với suối nguồn.

Dùng suối nguồn làm môi giới, nước sông cuồn cuộn dâng tràn ào ào, chảy ra phía xung quanh.

Khương Thành đã chẳng còn nhìn rõ được bóng dáng của Thánh Hoàng nữa.

Nhưng hắn biết, Thánh Hoàng không hề gặp bất cứ nguy hiểm gì.

Bởi vì giờ đây căn bản đã không cần phải giống như ở Khư giới kia, lo lắng pháp tắc quá mạnh sẽ trực tiếp phá hủy vị diện.

Nguyên Tiên giới còn lớn mạnh hơn Khư giới gấp vô số lần, nền móng cũng vô cùng thâm sâu.

Thánh Hoàng không cần phải nghĩ cách để chặn đứt, mà chỉ cần dẫn dắt sức mạnh của nó, lan tràn ra khắp khu vực ở xung quanh là được.

Sự dẫn dắt của nàng sẽ quyết định thế cục tiếp theo của vùng trời đất này.

Chỗ nào sẽ là diệu cảnh thượng du, chỗ nào sẽ là động thiên phúc địa trung du, chỗ nào sẽ là các nhánh phân tán, tất cả đều nằm ở trong một ý nghĩ của nàng.

Khương Thành tận mắt nhìn thấy cỏ xanh của vùng đồng bằng rộng lớn ở xung quanh điên cuồng leo lên trên không.

Rất nhanh đã đột phá một trượng, mười trượng, nhìn có vẻ rất giống như bèo rong khổng lồ đang múa may uốn lượn.

Một vài hoa dại ở giữa đám hoa cỏ cũng biến đổi thành tiên dược với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Một số hòn đá ở dưới mặt đất cũng dần dà tỏa ra một ánh hào quang lấp lánh.

Những dãy núi ở đằng xa vang lên những tiếng động ầm ầm.

Đó không phải là do có người ra tay, mà là đất đai xung quanh đang tự mình thay đổi diện mạo, để thích nghi với pháp tắc

thiên địa mới.

Khương Thành lơ lửng ở giữa không trung, đưa mắt nhìn về băng tinh sáu cánh ở phía trước, cảm giác vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

“Đù mé, hóa ra băng tinh này vẫn có thể tiếp tục trương to ra á?”

Suối nguồn về bản chất tất nhiên không phải là băng tinh, chỉ là hình dáng tương tự thế mà thôi.

Băng tinh lớn của vị trí chủ lúc trước, sáu phiến hoa liên kết với sáu cái vị trí phụ của băng tinh nhỏ.

Mà giờ đây, sái cái vị trí phụ kia lại cũng lan tràn ra, mỗi cái tự dẫn xuất ra thêm sáu băng tinh còn nhỏ hơn nữa.

Mà ba mươi sáu cái băng tinh nhỏ hơn này vẫn đang tiếp tục lan tràn ra phía đằng xa…

Thành ca ngơ ngác nhìn “suối nguồn” khổng lồ đang thay đổi diện mạo ở trước mắt, cuối cùng chỉ có thể âm thầm móc xỉa.

“Cái suối nguồn này bật chế độ sinh sản vô hạn hay gì?”

Nước sông cuồn cuộn không biết chảy đi bao xa.

Mà trên thực tế, nó tất nhiên không phải là nước thực sự.

Sau khi nhanh chóng bao phủ hết khoảng địa giới của bốn châu ở xung quanh, cuối cùng nó cũng chịu dừng lại.

“Dòng sông” chậm rãi hóa thành từng ngôi sao một, lặng lẽ thẩm thấu vào bên trong hư không và thiên địa ở gần đó.

Nó không giống với Khư giới, pháp tắc thứ nhất ở Nguyên Tiên giới không còn cần phải dùng hình thái của dòng suối để lộ ra bên ngoài nữa, mà thay vào đó là dùng cách âm thầm, hình thành nên một hệ thống khổng lồ một phương thiên địa này.

Và ở đoạn đầu của hệ thống, pháp tắc thứ nhất đã nảy sinh xung đột với pháp tắc thứ ba gốc.

Thời không của khu vực đó bị xé rách vặn vẹo, căn nguyên loạn lưu và hỗn độn loạn lưu chồng chéo, tạo nên từng khu vực cấm nguy hiểm.

Thiên địa một phương xảy ra biến hóa khổng lồ, tất nhiên sẽ kinh động đến tất cả sinh linh đang sinh sống ở bốn châu này.

Trong nhất thời, không biết có bao nhiêu người bay ra ngoài, kinh ngạc cảm nhận tình huống ở xung quanh.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Chuyện gì thế này?”

“Tuy vẫn là khí tiên nguyên, vẫn là Thiên Đạo và căn nguyên như cũ, nhưng sao cứ cảm thấy có chỗ nào đó đã thay đổi nhỉ.”

“Pháp tắc thiên địa thay đổi rồi!”

“Lẽ nào chỗ của chúng ta cũng trở thành khu vực tiên hà rồi á?”

“Không phải đó chứ, chỗ này của chúng ta cách pháp tắc chi nhãn gần nhất kia rất xa đó.”

Bên phía Nguyên Tiên giới, bọn họ gọi suối nguồn là pháp tắc chi nhãn.

Và khu vực được pháp tắc thứ nhất và thứ hai bao trùm thì được gọi là khu vực tiên hà.

“Lẽ nào, lại xuất hiện một pháp tắc chi nhãn mới ư?”

“Cái gì? pháp tắc chi nhãn mới?”

Người nói ra cái câu này đã xông ra ngoài giống như một phản xạ có điều kiện vậy.

Và những người khác ở bên cạnh hắn cũng không chịu bị bỏ lại, nháo nhào giở ra những gì được học trong đời, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía có suối nguồn.

Bởi vì đối với bọn họ, đây là một cơ hội đủ để thay đổi vận mệnh của bản thân.

Khi năm cái suối nguồn trước kia tiến vào cư trú ở Nguyên Tiên giới, chúng không hề nhận được quá nhiều xem trọng.

Lúc mới bắt đầu, bọn họ còn phải hứng chịu cái nhìn thù địch và sự bài xích của những tiên nhân ở xung quanh nữa kìa.

Nếu không phải trong phạm vi suối nguồn do bản thân thống trị gần như không gì là không thể thì sợ là còn bị công đánh luôn đấy.

Nhưng lúc đó, chúa tể của năm suối nguồn thực ra đều từng mời gọi một vài tông môn quần tộc lớn mạnh và các cao thủ cấp bậc Thánh Tôn ở xung quanh để bọn họ ngồi vào vị trí phụ.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, sau khi suối nguồn trở nên lớn mạnh, một mình chúa tể cũng không dễ khống chế.

Chỉ có lấp đầy vị trí vị trí phụ thì mới có thể càng thêm ổn định vững vàng.

Một mặt khác, trong phạm vi suối nguồn bao phủ, tiên nhân càng nhiều, thực lực cũng càng mạnh, chúa tể cũng sẽ được nhận thêm càng nhiều gia trì của Thiên Đạo.

Và uy năng pháp tắc của suối nguồn này cũng càng mạnh thêm.

Dưới loại tình huống như thế, việc chúa tể lôi kéo một vài chưởng môn, tộc trưởng và gia chủ ở xung quanh trở nên rất cần thiết.

Để bọn họ ngồi lên vị trí vị trí phụ, tông môn và quần tộc ở sau bọn họ cũng sẽ tiếp tục ở lại nơi đây.

Do là vị trí phụ đột nhiên tăng thêm một lượng lớn nên chỗ trống vô cùng nhiều, một vài chúa tể lúc đó thậm chí còn từng phải cử thuộc hạ ra ngoài chủ động đi rao chào hàng nữa kìa.

Dưới chúa tể, các cấp của vị trí phụ lần lượt được gọi là Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng…

Lúc đó, muốn ngồi lên vị trí Hư Đế của vị trí phụ cấp một thì vẫn còn khó khăn, nhưng nếu muốn làm một Hư Vương của vị trí phụ cấp hai thì lại rất dễ dàng.

Chỉ tiếc là, phần lớn các tu sĩ bản địa của Nguyên Tiên giới đều không hứng thú với chuyện này một chút nào.

Theo bọn họ thấy, bản thân mắc mớ gì phải hạ mình dưới trướng người khác, làm chư hầu cho người ta chứ?

Càng huống hồ loại pháp tắc xâm nhập từ bên ngoài tới này, chắc chắn rất nhanh sẽ bị pháp tắc bản địa ở Nguyên Tiên giới tiêu diệt thôi, đi theo chúa tể suối nguồn lăn lộn hoàn toàn chẳng có tiền đồ tí nào.

Cuối cùng, sở dĩ vị trí vị trí phụ lại bị gọi là Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng, cũng là bởi vì một khi rời khỏi ghế ngồi, sẽ chẳng còn bất cứ hiệu quả nào nữa.

Thế chẳng phải có nghĩa là bản thân họ sẽ phải bị giam mãi ở trên băng tinh sáu cánh, không thể dịch chuyển sao?

Thế thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Vậy là, có rất nhiều lúc đối mặt với lời mời đều không hề do dự mà từ chối.

Do là bọn họ từ chối, nên vị trí vị trí phụ lúc đó rất rẻ mạt, một vài Thánh Chủ đỉnh phong cũng có thể ngồi lên vị trí của Hư Vương.

Nhưng theo thời gian dần trôi, mấy tên chưởng môn và tộc trưởng đã từ chối lời mời gọi kia, tên nào tên nấy đều tiếc xanh cả ruột.

Ai mà ngờ được, pháp tắc bản địa của Nguyên Tiên giới lại không thể tiêu diệt được hai pháp tắc ngoại lai kia.

Ai mà ngờ được, năm pháp tắc chi nhãn lại có thể nhận được sự gia trì của lực Thiên Đạo.

Ai mà ngờ được, mấy cái tên "đứa con của may mắn" ngồi lên vị trí vị trí phụ kia, tu vi tiến cảnh một ngày nghìn dặm, nhanh chóng trở thành bạo chúa mới.

Những tông phái và quần tộc của bọn họ cũng nhờ đó mà được thơm lây, chiếm cứ những linh sơn diệu cảnh, động thiên phúc địa cách gần với pháp tắc chi nhãn.

Các Hư Đế, Hư Vương thậm chí còn có thể ảnh hưởng và chi phối một bộ phận Thiên Đạo ở trong suối nguồn, những người khác đều phải nhìn sắc mặt của bọn họ để làm việc.

Mấy tên chưởng môn, gia chủ và Thánh Tôn từng từ chối lời mời thì sau đó đều phải tranh giành sứt đầu mẻ trán, phí hết sức lực, nhưng cũng không có mấy tên lấy được về cái vị trí "vốn nên có" này.

Chỉ có thể trơ mắt ngồi nhìn tông phái và quần tộc của bản thân từng ngày một suy tàn, nhìn những tên mới nổi lên nhanh chóng.

Cục diện của năm pháp tắc chi nhãn khác hiện giờ trên căn bản đã được cố định.

Có thể nghĩ cũng biết, bây giờ bỗng nhiên xuất hiện thêm pháp tắc chi nhãn thứ sáu này sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với tất cả những tiên nhân ở xung quanh.

Đó tuyệt đối là một cơ hội không thể bỏ lỡ, bây giờ bọn họ chỉ hận bản thân không mọc ra thêm hai cái chân nữa.

Chương 2311: Tiên nhân ở đây rất nhiệt tình

Khi mọi người đuổi tới gần con suối, Thánh Hoàng đã sắp ổn định được cục diện.

Những người này không có được sự cho phép của nàng, tạm thời không thể vào vị trí phụ, chỉ có thể vừa lo lắng vừa kích động chờ đợi ở bên ngoài.

“Thật sự là pháp tắc chi nhãn mới, không sai đâu!”

Tiên nhân vây xem xung quanh sớm đã thành ba tầng trong, ba tầng ngoài, đông nghịt nhìn không thấy bờ.

Con suối bao phủ địa giới tứ châu, tất cả cao thủ của tứ châu đều dốc hết toàn lực, quả thực tựa như khi Hỗn độn Kim Ngọc Tủy.

“Không ngờ rằng cơ hội này lại xuất hiện ở Minh Nguyệt châu chúng ta, đây là số trời!”

“Xí, rõ ràng là ở Lịch Hình châu bọn ta, có chút xíu quan hệ với Minh Nguyệt châu các ngươi sao?”

“Không sai, pháp tắc chi nhãn này thuộc về Lịch Hình châu bọn ta, người không liên can còn không mau lui đi?”

“Lịch Hình châu? Thế nhưng Ngọc Ngạn nguyên lại tọa lạc ở trong phạm vi của Nam Hỏa tông bọn ta, còn không mau cút đi khỏi địa bàn của bọn ta?

“Xem ra Nam Hỏa tông các ngươi không muốn tồn tại rồi!”

“Diệt Nam Hỏa tông này rồi nói!”

“Ta sai rồi, Nam Hỏa Tông chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh các vị đạo hữu giá lâm bản môn…”

Tiếng bàn luận, tranh luận lẫn lộn tạo nên bầu không khí sôi trào tới cực điểm.

Mà theo sự dịch chuyển của thời gian, bên trong con suối cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Cuối cùng, đám người cũng thấy rõ tình hình bên trong.

“Ơ, chỉ có hai người?”

“Chúa tể là ai?”

“Không biết, chưa bao giờ gặp người này!”

“Chắc lẽ lại là vị đại năng nào đó của hai cái kỷ nguyên trước chăng?”

“Chắc chắn, có thể ngồi ở vị trí chúa tể vững vàng như vậy thì thực lực ít nhất là trên Cổ Thánh.”

Có người bỗng nhiên khoa tay múa chân hoan hô.

“Quá tốt rồi, pháp tắc chi nhãn này quả thực không thể tốt hơn!”

“Tốt cái gì?”

“Vị chúa tể này không mang theo tộc quần và thuộc hạ, có lẽ là một cao thủ cô độc.”

Bị nói như vậy, con mắt của những người khác cũng sáng lên.

Không phải sao, trước kia khi năm chúa tể suối nguồn hiện thân, bên cạnh còn có rất nhiều người theo.

Cuối cùng khi quyết định tuyển người vào phụ vị, mặc dù không e dè kêu gọi nhận người, nhưng rõ ràng là người của mình cũng nhận được nhiều sự chăm sóc hơn.

Giống như Nguyệt Ảnh Hoàng của nguồn suối thứ ba, dưới trướng hắn có sáu vị trí phụ cấp Hư Đế, hai trong số đó trao cho thân vương của vương triều Nguyệt Hoàn, còn hai vị trí còn lại thì cho cao thủ cùng đến của Khư Giới.

Còn bây giờ bên người Thánh Hoàng chỉ có một người.

“Ha ha, vị chúa tể này chỉ có một tùy tùng, cơ hội của chúng ta càng lớn!”

“Không sai, tùy tùng của nàng nhiều nhất chỉ chiếm một vị trí phụ, những vị trí khác đều là của chúng ta.”

“Các ngươi chỉ thấy được một tầng, còn có tầng thứ hai đâu.”

“Nói rõ xem nào.”

“Bên cạnh Chúa tể không có Nhân tộc, có nghĩa là nàng không có dòng chính, không có trợ thủ đắc lực.”

“Chưa quen cuộc sống nơi đây, nàng muốn thật sự nắm giữ tứ châu này, vậy thì nhất định phải dựa vào cao thủ bản địa chúng ta.”

Đám người nghe xong, lập tức mở rộng tầm mắt.

Rất nhiều người mặt mày hớn hở giống như đã nhìn thấy tương lai.

“Không sai, không sai, nàng chỉ có thể coi chúng ta là dòng chính, giao phó quyền hành cực lớn cho chúng ta.”

“Ta nghe nói pháp tắc chi nhãn khác, phái bản địa và phái ngoại lai đều phải đấu đá lẫn nhau.”

“Pháp tắc chi nhãn này của chúng ta thì không giống vậy, phái ngoại lai chỉ có một người, ha ha ha ha!”

Có vài người hăm he hằm hè nghĩ đến tương lai chèn ép đối thủ cạnh tranh Khương Thành này như thế nào, làm sao tranh thủ tình cảm trước mặt Thánh Hoàng, làm sao để Khương Thành thất sủng.

Còn có người nhìn Thành ca, ánh mắt dần dần dấy lên nghi ngờ.

“Người kia, sao lại quen như vậy nhỉ?”

“Ta cũng vậy, giống như gặp qua ở đâu rồi!”

“Ta nhận ra rồi, đây không phải là Khương Thành sao?”

“Khương Thành? Khương Thành nào?”

“Người nổi tiếng nhất Nguyên Tiên giới, người năm đó ở Tiên Võ châu.”

“Cái gì? Lại là hắn?”

“Sao hắn lại đi cùng chúa tể tới chứ?”

“Ghê tởm, tên này muốn nhanh chân đến trước!”

“Chí ít hắn không phải tiên nhân bên ngoài, vậy nói rõ ra thì căn bản hắn không phải dòng chính của Chúa tể.”

“Không sai, quan hệ của hắn và Chúa tể không thân cận như chúng ta nghĩ…”

Thành ca vô tội, tạm thời không nghe thấy lời bàn luận bên ngoài.

Căn bản không biết mình bị giáng cấp thành tùy tùng của Thánh Hoàng, hơn nữa còn là loại tùy tùng cấp thấp xa xôi.

Nhìn xem nhiều người chỉ trỏ mình như vậy, hắn còn có chút tự đắc.

“Hiện tại rõ ràng là thời khắc quan trọng vỗ ngực ta đây của Thánh Hoàng, thế mà còn có nhiều người chiếu ánh đèn trên người ta như vậy?”

“Ài, đây chính là nhân vật chính trời sinh, bị chú ý quá nhiều thật là khiến đầu người ta đau nhức.”

Mà lúc này, suối nguồn thứ nhất cũng hoàn toàn ổn định lại, chính thức cắm rễ xuống Ngọc Ngạn nguyên này.

Mặc dù đám người vẫn không thể bay thẳng lên vị trí phụ, nhưng ít ra có thể trực tiếp giao lưu với Thánh Hoàng.

Thế là vô số tiên nhân tựa như thác đổ, từ bốn phương tám hướng vọt tới biên giới của suối nguồn.

“Chúa tể tiền bối, ta đại diện cho Minh Nguyệt châu chào mừng ngươi đến!”

“Chúa tể giá lâm Nam Hỏa Tông bọn ta khiến bọn ta vinh hạnh vô cùng!”

“Ta chính là Đình Tiêu Thánh Tôn đệ nhất cao thủ của Lịch Hình châu, các hạ có sẵn sàng mời ta lên vị trí phụ đầu tiên?”

“Đi đi, còn mời ư? Tôn thượng nhìn ta xem, ta nguyện làm một con chó dưới chân ngươi…”

“Ta không tham lam, chỉ cần phong cho ta một Hư Vương là được, tương lai tiền bối chỉ đâu thì ta đánh đấy!”

“Thất Diễn Cung bọn ta chính là đệ nhất đại phái của tứ châu, nếu các hạ phong ta làm Hư Đế, trên dưới Thất Diễn Cung đều quy thuận ngươi!”

Chiến trận bất thình lình khiến Thánh Hoàng và Khương Thành với kiến thức sâu rộng đều bị làm cho hồ đồ cả rồi.

“Tiên nhân của nơi này nhiệt tình như vậy sao?”

Không biết còn tưởng là buổi họp mặt fan hâm mộ ngôi sao lớn thiên hoàng.

Mặc dù Thánh Hoàng đã từng chủ đạo đại chiến hai tộc của Thiên giới, còn làm chúa tể hàng đầu của hai kỷ nguyên, nhưng người trực tiếp liên hệ với nàng cực ít.

Kiểu tình huống bị chen chúc vây lại như này vẫn là lần đầu tiên, không biết nên phản ứng lại như thế nào.

Nhưng cũng may Thành ca đã thành thạo với tình hình này.

Hắn đã nhìn ra khát khao bức thiết của những người này là muốn leo lên vị trí phụ, cơ bản đoán được vì sao bọn hắn đến.

“Tất cả mọi người đều yên lặng, ta hiểu tâm tình kích động của các ngươi, nhưng vị trí phụ này không phải chuyện mà hai câu ba lời thì có thể quyết định được luôn…”

Lời hắn còn chưa nói xong thì bị sóng âm của bốn phương tám hướng cắt đứt.

“Đi sang một bên đi!”

“Có chuyện của ngươi à?”

“Vị trí phụ cũng không phải do ngươi quyết định, mà phải xem ý của chúa tể!”

“Đúng thế, đừng tự mình dát vàng…”

Vị trí phụ có thể quyết định cục diện tương lai của tứ châu, đương nhiên là quan trọng nhất.

Những người này chỉ muốn thừa dịp hiện tại Thánh Hoàng mới đến, thời khắc hỗn loạn không rõ tình hình, thừa dịp loạn

lạc lấy lòng hai câu để sớm ngồi lên vị trí Hư Vương, thậm chí là bảo tọa của Hư Đế.

Nếu thật sự chờ đến tương lai khi cục diện ổn định lại, rồi mới nghĩ đến việc ngồi lên vị trí phụ thì đó lại không phải chuyện hai ba câu rồi.

Rất có thể sẽ phải tham gia vòng tuyển chọn thi đấu tàn khốc, thậm chí phải đả thông vô số mấu chốt.

Hơn nữa, đến lúc đó, các cao thủ tuyệt đỉnh của các cung, các châu khác trong Nguyên Tiên giới nghe thấy nhanh chóng chạy đến, bản thân còn có sức cạnh tranh gì?

Chương 2312: Trở mặt với tốc độ ánh sáng

Khương Thành bị đám người này chọc cho phát cười.

Bảo ta né sang một bên?

Không biết mấy tiếng trước vị trí chúa tể này là của ai à?

Thế là hắn quay đầu nhìn sang Thánh Hoàng.

“Dựa vào thân phận của ta, vị trí phụ này để ta chọn chắc vô cùng hợp lí he?”

Lời này vừa nói ra, Thánh Hoàng còn chưa kịp đáp lại thì đám tiên nhân bên ngoài lại điên cuồng phỉ nhổ.

Trong mắt bọn họ, Khương Thành chỉ là một gian thần khua môi múa mép bên cạnh chúa tể mà thôi.

“Ngươi là cái thá gì chứ?”

Còn có người chắp tay về phía Thánh Hoàng, rồi nói một cách phấn khởi.

“Mỗi một vị trí phụ đều cần dốc toàn lực, quan trọng biết nhường nào, đương nhiên chỉ có chúa tể tôn quý mới có tư cách khâm điểm.”

“Không sai, chuyện lớn thế này, ngoại trừ bản thân chúa tể ra thì chẳng ai đáng cả.”

Và cũng có rất nhiều người nhân cơ hội này làm khó, thảo phạt Thành ca, hòng loại bỏ đối thủ này ra khỏi cuộc cạnh tranh.

“Tên tiểu nhân lo tiếp cận nịnh nọt trước chúa tể như ngươi còn không mau tránh xa tôn thượng của bọn ta ra một chút hả?”

“Chúa tể, đừng bao giờ nghe mấy lời hoa mỹ ngon ngọt của hắn mà hồ đồ.”

“Người này thế mà ham hố cầm quyền như vậy, vừa nhìn đã thấy bất lương, ngày sau nhất định sẽ gây nhiều chuyện không hay, tuyệt đối không được giữ lại.”

Khương Thành bị mấy tên này lên án đến ngán ngẫm.

Trong lòng cũng không thể không thầm mắng chửi, sao trong mồm mấy tên này bản thân mình lại giống như mấy tên thái giám phản phái mê hoặc hoàng thượng, hòng can dự vào triều chính thế nhỉ?

“Không cần thiết như vậy chứ?”

Hắn cảm thán một hơi, hết lòng hết dạ khuyên can: “Bây giờ các ngươi đắc tội ta như vậy, lát nữa mà hối hận thì ngượng lắm đấy…”

Đối với mấy lời lẽ như vậy, mọi người chỉ xem nó như trò đùa, lần lượt khinh bỉ.

“Xì, đắc tội ngươi thì sao chứ?”

“Lẽ nào ngươi có thể có ý kiến với bọn ta ở trước mặt chúa tể à?”

“Chúa tể là tôn thượng của bọn ta, có liên quan quái gì với ngươi chứ?”

“Bọn ta tôn kính sùng bái chúa tể, đối với nàng một lòng có nhật nguyệt chứng giám, không giống như ngươi!”

“Lòng trung thành của bọn ta lão nhân gia nàng đều nhìn thấy cả…”

Lần này đến cả Thánh Hoàng nghe còn thấy phiền.

Nàng vẫn chưa từng trải qua cảnh tượng ồn ào kiểu này, nhưng mà nàng nghe cũng hiểu chuyện ra sao rồi.

Thế là nàng gật đầu với Khương Thành.

“Vị trí chúa tể vốn dĩ là của ngươi, vị trí phụ để ngươi chọn là chuyện hợp tình hợp lí.”

Cảnh tượng cả hiện trường đột nhiên yên ắng đến quỷ dị.

Đám người vừa rồi còn tập hoả điên cuồng với Thành ca như bị bóp cổ nghẹn lại, nhất thời không thể phát tiếng.

Vừa rồi mới nghe thấy gì thế?

Vị trí chúa tể này vốn dĩ nên là của Khương Thành?

Thế này là ý gì?

Tại sao mỗi một từ bọn ta nghe đều hiểu nhưng liên kết lại thì lại nghe không hiểu chứ?

Còn có chuyện còn quan trọng hơn.

Việc quan trọng như lựa chọn vị trí phụ lại thật sự giao cho Khương Thành ư?

Qua loa đến vậy hả?

Nếu như thật sự để Khương Thành lựa chọn, vậy vừa rồi chúng ta phỉ nhổ hắn không còn đường lui như thế há chẳng phải…

Nghĩ đến đây, có mấy người trở nên sốt ruột.

Liền khuyên bảo Thánh Hoàng.

“Chúa tể, vị trí phụ đủ để ảnh hưởng đến cục diện của tứ châu trong tương lai, cũng ảnh hưởng đến sự ổn định của pháp tắc chi nhãn, không thể xem nhẹ được!”

“Đúng thế, chuyện này tuyệt đối không thể giao cho người khác làm được…”

“Ý ta đã quyết.”

Thánh Hoàng cắt ngang bọn họ một cách lạnh lùng.

Là nhân vật từng làm mưa làm gió lay động Thiên giới, vị trí phụ sẽ ảnh hưởng đến tương lai biết bao, nàng cũng chẳng cần người khác phải nhắc nhở, sớm đã nhìn ra cả rồi.

“Cũng bởi vì quan trọng nên mới để Khương Thành chủ trì chuyện này.”

Nói xong, nàng khép mắt lại, bắt đầu nhập định, thể ngộ lực pháp tắc hiện nay.

Bởi vì quan trọng nên mới để Khương Thành chủ trì?

Mọi người thật sự nghe không hiểu logic nhân quả trong đó.

Nhưng chi ít bọn họ có thể nghe ra được tiếp theo đây Khương Thành thật sự sẽ làm chủ vận mệnh bọn họ.

Thế là, rất nhiều người lập tức đổi một bộ mặt khác.

“Hi hi, ta biết ngay Khương đạo hữu là long phụng trong biển người mà, đi đến đâu thì không làm chủ không được.”

“Lại còn Khương đạo hữu đồ, ngươi mà cũng đáng nói chuyện ngang hàng với Khương tiền bối sao?”

“Khương tiền bối đến Lịch Hình châu bọn ta là vinh hạnh cho bọn ta.”

“Khương chưởng môn, vừa rồi bọn họ mới mắng ngươi, duy chỉ có ta là không.”

“Ta biết tại sao Khương tiền bối lại gánh trọng trách quan trọng như vậy rồi, một nhân vật ai nhìn cũng thấy được khí chất tuyệt đỉnh vô song như thế đều sẽ tín nhiệm ngay từ đầu, đó là chuyện đương nhiên.”

“Không sai, Khương chưởng môn chọn người, bọn ta tín phục!”

“Ai cũng mong cả.”

Thành ca thầm nhìn đám tắc kè hoa này, cố ý biến ra một cái ghế nằm nằm xuống, để bọn họ điên cuồng nịnh nọt.

Chờ mãi đến khi bọn họ nịnh được nửa canh giờ, miệng đều khô cả, thật sự không thể nghĩ ra được từ mới nữa, lúc này mới thong dong đứng dậy.

“Thế nào, vầy là tịt ngòi rồi ha?”

“Xem ra ý kiến của các ngươi về ta rất lớn nhỉ.”

Mọi người thầm mắng nhiếc, vừa rồi nịnh hót ngươi lâu đến vậy mà sao giờ thành có ý kiến rồi?

“Không dám không dám, bọn ta tuyệt đối không có xíu xiu ý kiến gì với ngươi cả.”

“Đúng đúng đúng, bọn ta không biết yêu mến ủng hộ Khương chưởng môn biết bao.”

“Vậy sao?”

Thành ca bĩu môi: “Vừa rồi chẳng phải nói ta là tiểu nhân sao?”

Trong lòng mọi người thầm than khổ.

Sớm biết vậy thì vừa rồi đã không xem Khương Thành như đối thủ cạnh tranh rồi.

Bây giờ đắc tội kinh khủng như vậy, giờ muốn níu kéo lại nào dễ thế?

Chỉ có thể cắn răng chai mặt, nặn ra nụ cười giả trân.

“Hiểu lầm rồi, thật ra là bọn ta đang tự giễu thôi.”

“Phải đó phải đó, tiểu nhân là nói bản thân bọn ta, sao có thể là ngươi được?”

“Trước mặt ngươi bọn ta chả là cái đếch gì cả.”

“Sự mạo phạm lúc trước vẫn mong đại nhân ngươi không chấp tiểu nhân…”

Thành ca trước nay đều chẳng phải là người tốt lành lấy đức báo oán gì.

Trước đó bị tập hoả nói xấu khiến hắn không tính toán không được.

“y, vừa rồi bị các ngươi mắng chửi sỉ nhục khiến ta rất đau lòng.”

Hắn xoa trái tim mình, cảm thán một hơi.

“Khoảng thời gian tiếp theo đây phải lo mà chữa trị vết thương tâm hồn, chuyện lựa chọn vị trí phụ này để nói sau đi.”

Nói xong, hắn vẫy tay với mọi người.

“Được rồi, các ngươi có thể quay về rồi.”

Quay về?

Để sau này nói?

Vậy sao được chứ?

Chuyện này nếu kéo dài mười ngày nữa tháng thì biến số sẽ càng nhiều, cơ hội để bản thân ngồi vào vị trí phụ sẽ càng nhỏ nhoi hơn.

Bọn họ chỉ có thể hướng ánh mắt cầu trợ về phía Thánh Hoàng ở cách đó không xa.

Tiểu tử này mở miệng muốn kéo dài thời gian, ngươi không định quản hử?

Mí mắt Thánh Hoàng chẳng hề mở ra, đúng thật là không thèm quản.

Lúc này mọi người đã hoàn toàn nhìn ra rồi.

Tiểu tử này có địa vị cao không gì sánh bằng trong lòng chúa tể mới, cao đến vô lí.

Hoàn toàn như kiểu tiết tấu muốn gì được nấy vậy.

Nghĩ đến đây, bọn họ hận không thể tẩn cho bản thân hai bạt tai.

Sớm biết thế, lúc trước hà tất phải mồm mép kiểu thế?

Vì để cứu vãn, một Thánh Chủ đỉnh phong ở đối diện Thành ca liền móc ra một chiếc nhẫn trữ vật.

Cười tươi díu vào lòng bàn tay Thành ca.

“Vừa rồi ngươi chịu uất ức, đây là chút lòng thành của ta, hi vọng có thể giúp cho tâm hồn ngươi được chữa trị khôi phục lại một chút.”

“Ngươi đúng là biết điều ha…”

Sắc mặt Thành ca khẽ tươi, nhận lấy nhẫn trữ vật liếc nhìn một phát.

Thế mà chỉ có mấy trăm ngàn nguyên tiên tinh với mười mấy bình đế đan bát phẩm.

Chút đồ như vậy mà muốn ngồi lên vị trí phụ ư?

Chương 2313: Thái độ của Thánh Hoàng

Nghĩ đến tên Thánh Chủ đỉnh phong này vừa rồi mắng mình cũng hăng lắm, đương nhiên Khương Thành cũng sẽ không nể mặt rồi.

Hắn hung hăng vứt cái nhẫn trữ vật đó về lại mặt tên này.

“Vị trí phụ quan trọng biết nhường nào, ngươi lại hòng dám lấy mấy đồ dung tục này mua chuộc ta?”

“Đây là sỉ nhục nhân cách của ta.”

Thánh Chủ đỉnh phong kia nhất thời như bị rút hết máu, sắc mặt trắng bệch.

“Không, không được mà, ta sai rồi…”

Còn chưa chờ đến khi hắn ào đến cầu cứu thì những tiên nhân khác đã dẹp hắn sang một bên rồi.

“Khương chưởng môn cương chính biết bao, ngươi thế mà lại dám giở thủ đoạn này trước mặt hắn, đúng là tội đáng muôn chết.”

“Khương tiền bối có thể tha cho ngươi nhưng ta cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Sau khi loại bỏ một người cạnh tranh đi, những tiên nhân khác lại tập trung lại.

“Khương chưởng môn, vẫn mong ngươi bớt giận, lúc trước thật sự do bọn ta không đúng…”

Thành ca mất kiên nhẫn cắt ngang bọn.

“Bây giờ nói mấy lời này không cảm thấy muộn rồi à?”

“Lúc trước ta đã bảo các ngươi sẽ hối hận, kết quả các ngươi lại nói không sao cả.”

“Một đám ngu xuẩn! Trong đầu chứa quái gì vậy hả?”

Dù trước mặt hắn có không ít Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn, có không ít chưởng môn và tộc trưởng, nhưng không một ai dám tức giận cả.

Rõ ràng là bị mắng như cháu, lại chỉ có thể cười bồi.

Thậm chí còn tiếp tục bợ đỡ.

“Vâng vâng vâng, ngươi dạy bảo rất phải.”

“Đúng là nghe một câu mà sáng tỏ cả ra.”

“Bọn ta thật sự quá ngu xuẩn, hi vọng ngươi có thể chỉ điểm cho bọn ta khỏi mê muội…”

Tuy bây giờ mấy người này cảm thấy bản thân ti tiện vô kể, nhưng Khương Thành vốn chẳng xem là gì cảm, lại càng không bao giờ mềm lòng.

Vì để ổn định suối nguồn một chút, vị trí phụ cần phải chọn, nhưng đâu nhất thiết giờ phải chọn đủ cả.

Càng không thể xem nhẹ tiêu chuẩn được.

Thế là hắn hắng giọng, nói một cách nghiêm túc: “Vị trí phụ quan trọng như vậy đương nhiên không thể dựa vào hai ba câu nói mà quyết định được.”

Khi lời này vừa nói ra, mọi người lại bắt cùng mức sóng.

Trong lòng lại thầm suy đoán, lẽ nào hắn còn dự định làm ra một trận khảo hạch hay là cuộc thi tuyển chọn gì đó chăng?

Từ đủ các loại tiêu chuẩn như thực lực, cahr giới, thiên phú cho đến phẩm hạnh đức tính, kinh nghiệm từng trải, thế lực đằng sau đồ các thứ để chọn lọc toàn diện một lần?

Đợi đến khi bọn họ suy diễn được kha khá rồi, ca này mới tiếp tục nói: “Thế này vậy, người muốn tranh được vị trí phụ thì bây giờ có thể viết thành ý của mình ra đưa cho ta.”

“Dưới Thánh Chủ đỉnh phong thì không cần phải chen vô góp vui làm gì.”

Một câu nói nhẹ nhàng của hắn đã khiến vô số tiên nhân khóc than.

Bởi vì bọn họ chưa đến Thánh chủ đỉnh phong.

Vốn còn mong nhân lúc hỗn loạn này kiếm chác chút chút, nào có ngờ Khương Thành ngay từ đầu đã tước đoạt mất cơ hội của bọn họ chứ.

Còn về những Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn thì lại vui mừng khôn xiết, lại có chút mơ hồ.

Thành ý sao có thể viết ra được?

Mấy Thánh Tôn đứng trước thành khẩn thỉnh giáo: “Dám hỏi Khương chưởng môn, thành ý này rốt cuộc là vì sao?”

“Phải đó, bọn ta đã từng nhìn thấy rất nhiều kiểu khảo hạch với cạnh tranh rồi, việc cạnh tranh về thiên phú này, ngộ tính này, cảnh giới này, rồi sức chiến đấu từng thấy không ít, nhưng chưa từng nghe qua tiêu chuẩn tuyển chọn nào là dùng thành ý cả.”

Khương Thành nhìn bọn họ một cách như kiểu hận rèn sắt không thành thép, hờ hững nói: “Trước đây chưa từng nghe, bây giờ chẳng phải đã nghe rồi sao?”

“Lần tuyển chọn này, thứ khảo nghiệm chính là quyết tâm muốn lên được vị trí phụ của các ngươi.”

“Thành ý của ai nhiều hơn thì cho thấy quyết tâm của người đó là kiên định nhất.”

“Nhớ lấy, cơ hội chỉ có một lần, thời hạn là nửa canh giờ.”

Nói xong, hắn tiện tay bố trí một kết giới rồi lại lần nữa nằm trên ghế nằm.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, rất nhiều người cuối cùng cũng đã phản ứng lại kịp.

Gì mà thành ý, đây chính là để bọn họ đấu giá để mua đây mà.

Vừa rồi nhìn thấy Khương Thành chính nghĩa cương trực vứt lại chiếc nhẫn trữ vật kia, bọn họ còn tưởng người này thật sự cương trực quá, không thể nào đả động nữa chứ.

Bây giờ xem ra, lần vừa rồi chỉ là chê ít mà thôi.

Chuyện này cũng hoang đường quá rồi nhỉ?

Đó đường đường là vị trí phụ đó, không tiến hành bất kì cuộc tỷ thí hay khảo hạch mà trực tiếp dùng kiểu này để quyết định sao?

Đúng là tấu hài mà.

Bọn họ bất giác lại nhìn sang Thánh Hoàng.

Tiểu tử này tự tung tự tác đến vậy, làm một chuyện ngang ngược thế, ngươi không định lo không định quản chút hả?

Thánh Hoàng vẫn nhắm nghiền mắt không hề hé ra, ai không biết còn tưởng nàng đã biến thành tượng rồi cơ.

Thái độ ngầm cho phép như thế khiến lòng mọi người đều nhịn không được mà điên cuồng chửi bới.

Chúa tể cũng quá chiều tên tiểu tử này rồi nhỉ?

Giữa hai người rốt cuộc có quan hệ gì cơ chứ?

Một chuyện đại sự như thế mà cũng có thể để hắn làm loạn lên sao?

Trên thực thế, Thánh Hoàng đương nhiên không phải là con người hồ đồ đến vậy.

Sở dĩ để cho Khương Thành "muốn làm gì thì làm", ngoại trừ do vị trí chúa tể là do Khương Thành nhường lại, còn có một lí do khác quan trọng hơn hết - nàng quá mạnh.

Năm ấy ở Khư giới, năm chúa tể của suối nguồn khác sớm đã chọn xong sáu cao thử cực mạnh làm người bổ trợ cho mình rồi.

Còn Thánh hoàng thì trong cả kỷ nguyên thứ hai chỉ chọn được mỗi một mình Tinh Diệu Hoàng.

Thời kỳ đâu của kỷ nguyên thứ ba, cũng chỉ thêm được một Kiến Hư Cổ Thánh.

Còn về Tiêu Đế và Lẫm Đế sau đó, đó là chuyện gần đây rồi.

Trong năm tháng dài đằng đẵng như thế, nàng chẳng hề cảm thấy vị trí phụ đó bức thiết đến đâu.

Đây chính là sự tự tin mà thực lực quá mạnh mang lại.

Nguyên Tiên giới bây giờ, lực pháp tắc tuy mạnh hơn rất nhiều lần, nhưng không phải lo lắng vị diện sẽ bị hủy đi như lúc ở Khư giới, không cần phải ngăn cản pháp tắc cuồn cuộn nữa.

Đối với nàng mà nói, độ khó vốn không hề tăng lên bao nhiêu.

Có mấy Thánh Chủ đỉnh phong giúp chút sức đã đủ rồi.

Nhìn thấy nàng thật sự không quản, mọi người chỉ có thể bị ép thích ứng với "quy tắc tuyển chọn" của Khương Thành mà thôi.

Nhưng mà rốt cuộc cho thứ gì mới có giá chứ?

Cho ít thì chắc chắn không thể nào làm lây động tên này rồi.

Còn cho nhiều thì lại sợ bị thiệt.

Mà chuyện quan trọng nhất đí là những người khác sẽ đưa ra cái giá thế nào?

Khi ý thức được chuyện này, tất cả những Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn ở hiện trường đều dựng nên kết giới ngăn cách, thậm chí là bố trí cả trận pháp.

Để tránh báo giá sau cùng của bản thân bị người khác biết trước.

Còn các đại tông môn và các quần tộc thế gia thì lại càng thảo luận rầm rộ hơn về việc báo giá này.

“Rốt cuộc nên cho bao nhiêu đây?”

“Khương Thành muốn những thứ gì?”

“Ai mà biết được, chỉ có thể dựa vào suy đoán mà thôi.”

“Để cho ổn thì cứ mang hết gia sản của lão phu vào cho rồi.”

“Không được.”

“Sao lại không được? Vì vị trí Hư Đế, lão phu có khuynh gia bại sản cũng đáng.”

“Ý của ta là toàn bộ gia sản của chưởng môn ngươi không đáng với vị trí Hư Đế, căn bản chả thấm tháp vào đâu cả.”

“Muốn cho ổn thì phải mang hết tài nguyên của Tà Huyết điện chúng ta ra gộp lại, dâng hết lên.”

“Cái gì? Cả Tà Huyết điện đều dâng lên cả à, điên rồi sao?”

“Nghĩ xem vị trí Hư Đế có nghĩa gì chứ, nghĩ xem không lên được vị trí Hư Đế thì tương lai Tà Huyết điện sao có thể đứng ở đây được chứ?”

Những lời thảo luận tương tự đều xảy ra ở mỗi một trận pháp, mỗi một kết giới ngăn cách.

“Đây là thời khắc mấu chốt sinh tử của Dương Linh tộc chúng ta, thành thì một bước lên mây, bại thì vạn kiếp bất phục.”

“Đối với Xích Tiên tông chúng ta mà nói, đây chính là trận chiến cuối cùng.”

“Không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải đánh thắng trận này.”

Chương 2314: Khương Thành phong quan

Sau nửa canh giờ, Khương Thành nhận được ba trăm lẻ năm phần báo giá.

Trong đó Thánh Chủ đỉnh phong chiếm hai trăm tám mốt người, còn lại hai mươi bốn người là Thánh Tôn.

Nếu thật sự tính ra thì trong tứ châu, số lượng cao thủ ở ba châu không hề kém gì Tiên Võ châu cả.

Chỉ có điều bọn họ không giống với Tiên Võ châu ban đầu, có hai Cổ Thánh tọa trấn.

Sau khi đọc lướt qua những bản báo giá này một lượt, Thành ca suýt chút mừng đến nở hoa.

Trong ba trăm lẻ năm phần báo giá này, chỉ riêng Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy thôi đã có bốn hai phần rồi.

Tuy bây giờ hắn không dùng gì bảo vật này, nhưng tương lai có thể để lại cho đệ tử Phi Tiên môn dưới trướng mà.

Còn những thứ khác như đan dược, tiên thảo, kì trân, thiên tài địa bảo lại càng là con số không thể đếm, gần như toàn bộ gia sản của mấy Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn này đều bị móc sạch cả rồi.

Cũng hết cách, bọn họ quá thèm khát bị trí phụ này.

Chỉ cần có thể ngồi lên được thì thực lực tương lai còn có thể đột phá, muốn gì mà không có chứ?

Vị trí phụ đặt trước mặt Khương Thành tổng cộng có 6 Hư Đế, 36 Hư Vương và 216 Hư Tướng.

Mấy vị trí này đương nhiên không thể bán hết một lần rồi, à không… chọn hết chứ.

Tốt xấu gì cũng phải giữ lại mấy vị trí Hư Đế với mấy chục vị trí Hư Vương để trống giao cho bản thân Thánh Hoàng từ từ tự mình sắp xếp chứ.

Thế là hắn kiềm nén sự không nỡ ấy, nước mắt lưng tròng bỏ đi 150 phần báo giá thấp nhất.

Sau đó bắt đầ "phong quan" cho mấy người này.

"Chí Hải tông, Tật Lãng Thánh Chủ, Hư Tướng!"

Lời vừa nói ra, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía một thanh niên mặc áo bào lam.

Có người ngưỡng mộ vô cùng, lại có kẻ đố kị vô kể.

Còn những trưởng lão và đệ tử của Chí Hải tông thì lại như được trúng thưởng, hoan hô như sấm.

"Ha ha, được chọn rồi! Chưởng môn của chúng ta được chọn rồi."

"Chức Hư Tướng này cũng được quá rồi."

"Chúc mừng chưởng môn, chúc mừng chưởng môn."

Cái hàm của bản thân Tật Lãng cũng sắp cười phát rơi ra luôn rồi.

Hắn chỉ là một Thánh Chủ đỉnh phong, thực lực tổng thể của Chí Hải tông đến cả top 300 của tứ châu còn chưa được nữa là.

Có thể có được vị trí Hư Tướng đã xem như là chuyện vui lớn rồi.

Hắn liền chạy bước nhỏ đến trước mặt Khương Thành.

"Đa tạ sự hậu ái của Khương chưởng môn."

"n đức khâm điểm của ngươi, ta sẽ khắc ghi…"

Thành ca xua tay: "Được rồi được rồi, đừng có câu nệ quá."

Hắn còn bận nữa mà, sau đó còn có một trăm năm mươi bốn vị trí còn chờ tuyên bố nữa cơ.

Thành ca tiện tay biến ra một lệnh phù màu đỏ, rót vào chút tiên lực, giao cho đối phương làm tín vật.

"Trở về chuẩn bị mấy thứ trong báo giá, phải hệt như thế không được ít hơn."

"Khi nào giao ra rồi thì vị trí Hư Tướng sẽ được thành thật."

Nghe thấy giọng điệu làm ăn buôn bán không hề che giấu này, mọi người đều tê liệt cả.

Bọn họ đã đến mấy cái suối nguồn rồi, cũng đã thấy mấy cuộc thi thố lựa chọn vị trí phụ, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phong cách này.

Thế là rất nhiều người lại nhịn không được mà nhìn sang Thánh Hoàng lần nữa.

Chúa tể đại nhân, thế này mà ngươi còn có thể ngồi yên không quản sao?

Vẻ mặt của Thánh Hoàng rất ổn định, vẫn duy trì dáng vẻ ngồi như tạc tưởng.

Còn Khương Thành thì đã bắt đầu gọi cái tên thứ hai.

“Thanh Quỷ tộc, Kỳ Hàn tộc trưởng, Hư Tướng.”

Lần này, mọi người không còn ngưỡng mộ hay đố kỵ nữa, mà là sự kinh ngạc và đồng tình.

“Cái gì, tộc trưởng của chúng ta chỉ mới là Hư Tướng thôi?”

“Ngươi đùa à?”

“Nói về thực lực, tộc trưởng bọn ta là cấp bậc Thánh Tôn đấy.”

“Đừng nói là Hư Đế, hắn chi ít cũng nên là Hư Vương chứ.”

Trong sự bao vây của Thanh Quỷ tộc, một đám mây mù ẩn hiện ánh sáng vàng phớt xanh bao trùm, bay đến thẳng trước mặt Khương Thành.

Đó chính là Kỳ Hàn tộc trưởng của Thanh Quỷ tộc.

Trong đám mây mù, một gương mặt mơ hồ xuất hiện, mang theo sự phẫn nộ sâu sắc.

“Thanh Quỷ tộc bọn ta nói về thực lực thì phải ở trong hàng năm của Minh Nguyệt châu này, ngươi không biết sao?”

Khương Thành lắc đầu.

“Thật sự ta không biết, rồi thì sao?”

Kỳ Hàn khẽ nhăn, rồi tức giận leenn.

“Ngươi như thế là sỉ nhục ta, cũng là nhằm vào cả Thanh Quỷ tộc này.”

Khương Thành suy nghĩ một chút, chuyện này có thể làm lớn lên đến vậy à?

“Vậy được thôi, nếu như ngươi không thỏa mãn với vị trí Hư Tướng này thì bây giờ có thể rời đi, đừng có làm lỡ chuyện làm ăn của ta.”

“Ngươi! Đi chết đi!”

Kỳ Hư hoàn toàn nổi đóa lên rồi, cũng không bận tâm người đứng sau Khương Thành là Thánh Hoàng, ngang nhiên công kích về phía hắn.

“Không…”

“Ngừng tay!”

Đám tiên nhân ở một bên hét lên, có người còn vì lấy lòng Khương Thành mà chạy đến ngăn cản trước mặt.

Nhưng cũng không có ít người giữ thái độ vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Khương Thành nắm giữ vận mệnh của bọn họ, vừa rồi còn vả mặt bọn họ nữa, thật ra bọn họ sớm đã ngứa mắt rồi.

Chỉ có điều bản thân không dám đắc tội mà thôi.

Bây giờ Kỳ Hàn ra tay, trong lòng bọn họ vui mừng khôn xiết.

Thêm dầu vào lúc loạn này để xử đẹp tiểu tử này, vậy sau đó vị trí phụ không cần phải bỏ ra bất cứ cái giá nào nữa rồi.

Sự mong mỏi tốt đẹp này của bọn họ vốn không thể thực hiện được.

Kỳ Hàn vừa ra tay thì đã gặp phải sự đón đầu phản kích của Khương Thành rồi.

Do rất lâu rồi không chiến đấu, lại thêm vào việc không rõ đặc điểm của Thanh Quỷ tộc, Thánh là vừa lên đã dùng hết toàn lực để tránh lật xe.

Nhân Quả kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, thánh giới nhân quả có cừng độ mạnh hơn cả Thánh Tôn thoáng chốc bao trùm lên kẻ địch.

Đồng thời, bản thân hắn còn có thánh giới quy tắc vượt mấy lần Thánh Tôn cũng hóa thành một cự kiếm phi ra.

Hồn lực có thánh giới gia trì, nguyên thuật nhất trọng phóng ra nhẹ như trở bàn tay.

Theo đó còn có linh ý xung kích và Thái thượng hóa đạo.

Sau đó, thì không còn sau đó nữa.

Sau một tiếng vang lớn, tất cả mọi người đều tạm thời mất đi tầm nhìn.

Dù cho có là thần hồn cũng tạm thời không thể cảm nhận được bất cứ sự tồn tại nào.

Khương Thành đã khống chế rất chuẩn xác sự công kích của bản thân rồi, chỉ khóa chặt một mình Kỳ Hàn.

Nhưng thanh thế của một kích này quả thực quá lớn.

Mười mấy Thánh Chủ đỉnh phong ở gần Kỳ Hàn nhất ngã xuống ngay tại chỗ, giống như lá bị gió cuốn đi.

Còn mấy Thánh Tôn khác cũng kinh ngạc lùi ra sau.

Về mười mấy cao thủ Thanh Quỷ tộc cùng xông qua với Kỳ Hàn thì cũng đã theo luôn với tộc trưởng, hóa thành khói xanh nhạt nhòa, hoàn toàn biến khỏi thế gian này.

Thời khắc này, Thánh Hoàng vốn không quản thế sự cũng nhịn không được mở mắt ra, nhìn với vẻ kinh ngạc.

Còn bản thân đương sự là Khương Thành cũng rơi vào trầm tư.

Nghĩ xem vừa rồi rốt cuộc là kiểu công kích nào đã giết chết đối thủ.

Dù sao thì dưới đủ loại công kích như đế khí lăng tiên, kiếm đạo, thánh giới, nguyên thuật và linh ý, Kỳ Hàn đến cả chống lại một giây cũng không được, bị hủy diệt ngay tại chỗ.

Sau khi bụi trần lắng xuống, tất cả mọi người đều nhìn vào cái hố lớn đó và hư không bị rách tạm thời không thể vá lại, toàn bộ đều rơi vào trầm tư.

Kỳ Hàn là một Thánh Tôn đó.

Còn mười mấy cao thủ Thanh Quỷ tộc chết chung với hắn kia cũng đều là Thánh Chủ đỉnh phong đấy.

Đội hình này đặt ở đâu cũng đều ghê gớm lắm.

Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, toàn bộ đều bị diệt rồi?

Tất cả mọi chuyện vừa rồi, chắc chắn không phải là ảo giác ư?

Trước đó bọn họ còn khinh thường Khương Thành, nghe theo "quy tắc trò chơi" đó cũng chỉ vì nể Thánh Chủ thôi.

Dù rõ ràng cảm nhận được khí tức Thánh Tôn của hắn, rất nhiều người còn không xem thực lực hắn ra gì.

Thánh Tôn ở hiện trường có hai ba mươi người, ai chả là Thánh Tôn chứ?

Dựa vào đâu mà bọn ta phải phục ngươi?

Còn bây giờ, bọn họ thật sự đã phục rồi.

Chương 2314: Khương Thành phong quan

Sau nửa canh giờ, Khương Thành nhận được ba trăm lẻ năm phần báo giá.

Trong đó Thánh Chủ đỉnh phong chiếm hai trăm tám mốt người, còn lại hai mươi bốn người là Thánh Tôn.

Nếu thật sự tính ra thì trong tứ châu, số lượng cao thủ ở ba châu không hề kém gì Tiên Võ châu cả.

Chỉ có điều bọn họ không giống với Tiên Võ châu ban đầu, có hai Cổ Thánh tọa trấn.

Sau khi đọc lướt qua những bản báo giá này một lượt, Thành ca suýt chút mừng đến nở hoa.

Trong ba trăm lẻ năm phần báo giá này, chỉ riêng Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy thôi đã có bốn hai phần rồi.

Tuy bây giờ hắn không dùng gì bảo vật này, nhưng tương lai có thể để lại cho đệ tử Phi Tiên môn dưới trướng mà.

Còn những thứ khác như đan dược, tiên thảo, kì trân, thiên tài địa bảo lại càng là con số không thể đếm, gần như toàn bộ gia sản của mấy Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn này đều bị móc sạch cả rồi.

Cũng hết cách, bọn họ quá thèm khát bị trí phụ này.

Chỉ cần có thể ngồi lên được thì thực lực tương lai còn có thể đột phá, muốn gì mà không có chứ?

Vị trí phụ đặt trước mặt Khương Thành tổng cộng có 6 Hư Đế, 36 Hư Vương và 216 Hư Tướng.

Mấy vị trí này đương nhiên không thể bán hết một lần rồi, à không… chọn hết chứ.

Tốt xấu gì cũng phải giữ lại mấy vị trí Hư Đế với mấy chục vị trí Hư Vương để trống giao cho bản thân Thánh Hoàng từ từ tự mình sắp xếp chứ.

Thế là hắn kiềm nén sự không nỡ ấy, nước mắt lưng tròng bỏ đi 150 phần báo giá thấp nhất.

Sau đó bắt đầ "phong quan" cho mấy người này.

"Chí Hải tông, Tật Lãng Thánh Chủ, Hư Tướng!"

Lời vừa nói ra, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía một thanh niên mặc áo bào lam.

Có người ngưỡng mộ vô cùng, lại có kẻ đố kị vô kể.

Còn những trưởng lão và đệ tử của Chí Hải tông thì lại như được trúng thưởng, hoan hô như sấm.

"Ha ha, được chọn rồi! Chưởng môn của chúng ta được chọn rồi."

"Chức Hư Tướng này cũng được quá rồi."

"Chúc mừng chưởng môn, chúc mừng chưởng môn."

Cái hàm của bản thân Tật Lãng cũng sắp cười phát rơi ra luôn rồi.

Hắn chỉ là một Thánh Chủ đỉnh phong, thực lực tổng thể của Chí Hải tông đến cả top 300 của tứ châu còn chưa được nữa là.

Có thể có được vị trí Hư Tướng đã xem như là chuyện vui lớn rồi.

Hắn liền chạy bước nhỏ đến trước mặt Khương Thành.

"Đa tạ sự hậu ái của Khương chưởng môn."

"n đức khâm điểm của ngươi, ta sẽ khắc ghi…"

Thành ca xua tay: "Được rồi được rồi, đừng có câu nệ quá."

Hắn còn bận nữa mà, sau đó còn có một trăm năm mươi bốn vị trí còn chờ tuyên bố nữa cơ.

Thành ca tiện tay biến ra một lệnh phù màu đỏ, rót vào chút tiên lực, giao cho đối phương làm tín vật.

"Trở về chuẩn bị mấy thứ trong báo giá, phải hệt như thế không được ít hơn."

"Khi nào giao ra rồi thì vị trí Hư Tướng sẽ được thành thật."

Nghe thấy giọng điệu làm ăn buôn bán không hề che giấu này, mọi người đều tê liệt cả.

Bọn họ đã đến mấy cái suối nguồn rồi, cũng đã thấy mấy cuộc thi thố lựa chọn vị trí phụ, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phong cách này.

Thế là rất nhiều người lại nhịn không được mà nhìn sang Thánh Hoàng lần nữa.

Chúa tể đại nhân, thế này mà ngươi còn có thể ngồi yên không quản sao?

Vẻ mặt của Thánh Hoàng rất ổn định, vẫn duy trì dáng vẻ ngồi như tạc tưởng.

Còn Khương Thành thì đã bắt đầu gọi cái tên thứ hai.

“Thanh Quỷ tộc, Kỳ Hàn tộc trưởng, Hư Tướng.”

Lần này, mọi người không còn ngưỡng mộ hay đố kỵ nữa, mà là sự kinh ngạc và đồng tình.

“Cái gì, tộc trưởng của chúng ta chỉ mới là Hư Tướng thôi?”

“Ngươi đùa à?”

“Nói về thực lực, tộc trưởng bọn ta là cấp bậc Thánh Tôn đấy.”

“Đừng nói là Hư Đế, hắn chi ít cũng nên là Hư Vương chứ.”

Trong sự bao vây của Thanh Quỷ tộc, một đám mây mù ẩn hiện ánh sáng vàng phớt xanh bao trùm, bay đến thẳng trước mặt Khương Thành.

Đó chính là Kỳ Hàn tộc trưởng của Thanh Quỷ tộc.

Trong đám mây mù, một gương mặt mơ hồ xuất hiện, mang theo sự phẫn nộ sâu sắc.

“Thanh Quỷ tộc bọn ta nói về thực lực thì phải ở trong hàng năm của Minh Nguyệt châu này, ngươi không biết sao?”

Khương Thành lắc đầu.

“Thật sự ta không biết, rồi thì sao?”

Kỳ Hàn khẽ nhăn, rồi tức giận leenn.

“Ngươi như thế là sỉ nhục ta, cũng là nhằm vào cả Thanh Quỷ tộc này.”

Khương Thành suy nghĩ một chút, chuyện này có thể làm lớn lên đến vậy à?

“Vậy được thôi, nếu như ngươi không thỏa mãn với vị trí Hư Tướng này thì bây giờ có thể rời đi, đừng có làm lỡ chuyện làm ăn của ta.”

“Ngươi! Đi chết đi!”

Kỳ Hư hoàn toàn nổi đóa lên rồi, cũng không bận tâm người đứng sau Khương Thành là Thánh Hoàng, ngang nhiên công kích về phía hắn.

“Không…”

“Ngừng tay!”

Đám tiên nhân ở một bên hét lên, có người còn vì lấy lòng Khương Thành mà chạy đến ngăn cản trước mặt.

Nhưng cũng không có ít người giữ thái độ vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Khương Thành nắm giữ vận mệnh của bọn họ, vừa rồi còn vả mặt bọn họ nữa, thật ra bọn họ sớm đã ngứa mắt rồi.

Chỉ có điều bản thân không dám đắc tội mà thôi.

Bây giờ Kỳ Hàn ra tay, trong lòng bọn họ vui mừng khôn xiết.

Thêm dầu vào lúc loạn này để xử đẹp tiểu tử này, vậy sau đó vị trí phụ không cần phải bỏ ra bất cứ cái giá nào nữa rồi.

Sự mong mỏi tốt đẹp này của bọn họ vốn không thể thực hiện được.

Kỳ Hàn vừa ra tay thì đã gặp phải sự đón đầu phản kích của Khương Thành rồi.

Do rất lâu rồi không chiến đấu, lại thêm vào việc không rõ đặc điểm của Thanh Quỷ tộc, Thánh là vừa lên đã dùng hết toàn lực để tránh lật xe.

Nhân Quả kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, thánh giới nhân quả có cừng độ mạnh hơn cả Thánh Tôn thoáng chốc bao trùm lên kẻ địch.

Đồng thời, bản thân hắn còn có thánh giới quy tắc vượt mấy lần Thánh Tôn cũng hóa thành một cự kiếm phi ra.

Hồn lực có thánh giới gia trì, nguyên thuật nhất trọng phóng ra nhẹ như trở bàn tay.

Theo đó còn có linh ý xung kích và Thái thượng hóa đạo.

Sau đó, thì không còn sau đó nữa.

Sau một tiếng vang lớn, tất cả mọi người đều tạm thời mất đi tầm nhìn.

Dù cho có là thần hồn cũng tạm thời không thể cảm nhận được bất cứ sự tồn tại nào.

Khương Thành đã khống chế rất chuẩn xác sự công kích của bản thân rồi, chỉ khóa chặt một mình Kỳ Hàn.

Nhưng thanh thế của một kích này quả thực quá lớn.

Mười mấy Thánh Chủ đỉnh phong ở gần Kỳ Hàn nhất ngã xuống ngay tại chỗ, giống như lá bị gió cuốn đi.

Còn mấy Thánh Tôn khác cũng kinh ngạc lùi ra sau.

Về mười mấy cao thủ Thanh Quỷ tộc cùng xông qua với Kỳ Hàn thì cũng đã theo luôn với tộc trưởng, hóa thành khói xanh nhạt nhòa, hoàn toàn biến khỏi thế gian này.

Thời khắc này, Thánh Hoàng vốn không quản thế sự cũng nhịn không được mở mắt ra, nhìn với vẻ kinh ngạc.

Còn bản thân đương sự là Khương Thành cũng rơi vào trầm tư.

Nghĩ xem vừa rồi rốt cuộc là kiểu công kích nào đã giết chết đối thủ.

Dù sao thì dưới đủ loại công kích như đế khí lăng tiên, kiếm đạo, thánh giới, nguyên thuật và linh ý, Kỳ Hàn đến cả chống lại một giây cũng không được, bị hủy diệt ngay tại chỗ.

Sau khi bụi trần lắng xuống, tất cả mọi người đều nhìn vào cái hố lớn đó và hư không bị rách tạm thời không thể vá lại, toàn bộ đều rơi vào trầm tư.

Kỳ Hàn là một Thánh Tôn đó.

Còn mười mấy cao thủ Thanh Quỷ tộc chết chung với hắn kia cũng đều là Thánh Chủ đỉnh phong đấy.

Đội hình này đặt ở đâu cũng đều ghê gớm lắm.

Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, toàn bộ đều bị diệt rồi?

Tất cả mọi chuyện vừa rồi, chắc chắn không phải là ảo giác ư?

Trước đó bọn họ còn khinh thường Khương Thành, nghe theo "quy tắc trò chơi" đó cũng chỉ vì nể Thánh Chủ thôi.

Dù rõ ràng cảm nhận được khí tức Thánh Tôn của hắn, rất nhiều người còn không xem thực lực hắn ra gì.

Thánh Tôn ở hiện trường có hai ba mươi người, ai chả là Thánh Tôn chứ?

Dựa vào đâu mà bọn ta phải phục ngươi?

Còn bây giờ, bọn họ thật sự đã phục rồi.

Chương 2315: Khương chưởng môn đức độ

Bây giờ cuối cùng mọi người mới phát hiện, một Thánh Tôn như Khương Thành mà lại hoàn toàn khác hẳn với những Thánh Tôn khác.

Có Thánh Tôn nào có thể tiện tay giết chết một Thánh Tôn khác trong tích tắc thế kia không?

Người này lẽ nào lại là một Cổ Thánh?

Khi trong lòng bọn họ còn dậy sóng, Thành ca đã phá vỡ sự tĩnh lặng này.

"Nếu Kỳ Hàn đã không cần vị trí Hư Tướng này thì vị trí này của hắn xem như bỏ phế vậy."

Nghe hắn nói giống như kiểu không xảy ra chuyện đại sự gì cả vậy, trong lòng mọi người điên cuồng bóc phốt.

Kỳ Hàn không phải không cần, mà là đã chết rồi đó được chứ?

"Người tiếp theo…"

Tiếp theo đó, Khương Thành lại bắt đầu gọi cái tên tiếp theo.

Trước sau gọi hết một trăm ba mươi bốn vị trí Hư Tướng.

Một trăm ba mươi bốn người này, đa phần đều là Thánh Chủ đỉnh phong, cũng có mấy người là Thánh Tôn.

Chỉ có điều là trả giá không đủ cao thì sẽ bị Khương Thành dẹp hết.

Nếu như không có trận chiến vừa rồi, những người này e rằng sớm đã hò hét ngay tại chỗ để tỏ sự bất mãn trong lòng.

Nhưng hiện giờ, bọn họ lại ngoan đến lạ thường.

Sau khi sắp xếp xong một trăm ba mươi bốn Hư Tướng, tiếp đó Khương Thành lại gọi tên mười tám Hư Vương tiếp theo.

Mà sau cùng mới gọi đến Hư Đế.

"Tà Huyết điện, Hình Di Thánh Tôn, Hư Đế!"

"Xích Tiên tông, Ý Trang Thánh Tôn, Hư Đế!"

Hai chưởng môn được gọi tên nhất thời rơi vào niềm vui cực điểm.

"Ha ha ha!"

"Thế mà lại là Hư Đế ư?"

Những trưởng lão và đệ tử trong tôn môn ở đằng sau hai người lại càng vang lên những tiếng hoan hô.

"Chúc mừng chưởng môn, chúc mừng chưởng môn!"

"Quá tốt rồi, Hư Đế đấy!"

"Lần này Xích Tiên tôn ổn rồi…"

Tà Huyết điện và Xích Tiên tông quả thực là tông môn số một số hai ở tứ châu, hai bên khi mới bắt đầu cũng là xông đến vị trí bảo tọa Hư Đế.

Lúc đó hai người đều nghĩ không phải mình thì còn là ai nữa.

Vị trí Hư Đế là đương nhiên!

Nếu Khương Thành dám không biết nhìn người thì đến lúc đó sẽ cho hắn thấy sức mạnh của đệ nhất đại phái.

Để cho hắn hiểu hậu quả nghiêm trọng của việc không nể mặt mình.

Nhưng theo việc Kỳ Hàn bị một kích giết chết trong chốc lát như vậy, ý nghĩ của hai người này cũng bay biến cả.

Người này hình như thật sự có tư cách không nể mặt mình.

Khi gọi hết tên mười mấy Hư Vương mà vẫn chưa nghe đến tên mình, hai người cũng có phần bất an rồi.

Lẽ nào lần này ngay cả Hư Tướng cũng không làm được ư?

Bây giờ vừa nghe thấy thật sự cho mình vị trí Hư Đế rồi, hai người lại cảm thấy được cưng mà sợ.

Liền chạy đến trước mặt Khương Thành hành lễ.

"Đa tạ Khương chưởng môn."

"Đa tạ ơn cất nhắc của Khương đạo hữu, lão phu sẽ khắc ghi."

"Ừ."

"Nhớ sớm chuẩn bị đủ tài liệu mang qua đây."

Hai người liền vỗ ngực tỏ ra nhất định sẽ cố gắng.

Sau khi hai người này lui đi, Thành ca thuu lại danh sách.

Nhìn vào phía dưới có vô số ánh mắt đang mong chờ rồi xua tay.

"Được rồi, lần lựa chọn vị trí phụ này đến đây là hết."

"Cứ hai Hư Đế, mười tám Hư Vương, và một trăm ba mươi bốn Hư Tướng vậy đi."

"Những người khác giải tán đi."

Cái gì, cứ vậy là kết thúc rồi?

Những tiên nhân không được gọi tên kia, toàn bộ đều rơi vào sự thất vọng đến cực điểm.

"Khương chưởng môn, không phải còn có rất nhiều vị trí sao?"

"Đúng đó, còn có bốn Hư Đế, mười tám vị trí Hư Vương và cả tám mươi hai Hư Tướng nữa cơ mà."

"Nhân lúc này mọi người đều có cả, chọn hết toàn bộ đi."

"Phải đó phải đó, nhiều vị trí trống như vạy, pháp tắc chi nhãn sẽ không duy trì được sự ổn định đâu."

“Cũng không có lợi cho việc thống trị của tứ châu chúng ta.”

Thành ca cũng phải bĩu môi.

“Chuyện này không cần các ngươi phải nhọc lòng.”

Lần tuyển người này của hắn nhìn có vẻ như trò con nít, thật ra thì những thế lực đứng đầu ở tứ châu căn bản đều có cả rồi.

Bởi vì những tông môn tộc quần có thể cho những cái giá cao nhất kia vốn chính là đám có thực lực mạnh nhất trong đó rồi.

Những ngày tiếp theo sau đó, những Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn trở về gom góp tài liệu ùn ùn kéo đến.

Mỗi một người đều mong chờ giao tài liệu cho Thành ca.

Còn Thánh Hoàng cũng rất phối hợp, một người giao thì mở cửa một lần, cho phép bọn họ ngồi vào vị trí tương ứng.

Cả bảy ngày sau, toàn bộ một trăm năm mươi bốn vị trí được Khương Thành chọn ra đã giao nộp xong hết.

Lần này thu hoạch của hắn lại tăng cao lần nữa.

Suy cho cùng thì lần này giống như nhổ sạch hết toàn bộ cả trăm tông môn và tộc quần ở tứ châu mà.

Chuyện này làm Khương Thành thỏa mãn vô cùng.

Mấy Thánh Chủ đỉnh phong và Thánh Tôn có được vị trí phụ kia cũng vui mừng khôn xiết.

Hai Hư Đế Hình Di và Ý Trang nhìn thấy Khương Thành không lên vị trí phụ lại càng chủ động vẫy tay lại.

“Khương đạo hữu, sao ngươi còn đứng một bên vậy?”

“Phải đó, Khương chưởng môn, mau lên đi chứ!”

“Bọn ta còn chờ bắt tay hợp tác với ngươi đấy!”

Nếu đổi thành những suối nguồn khác, giữa những Hư Đế với nhau sẽ luôn là đấu đá lẫn nhau, tranh giành quyền lực.

Nhưng trước mặt Khương Thành, hai người này sớm đã không còn suy nghĩ đó nữa.

Thực lực chênh lệch quá lớn, huống hồ gì Khương Thành còn có sự ủng hộ tuyệt đối của Thánh Hoàng, bọn họ lấy gì mà tranh chứ.

Hai người đã dự định ngoan ngoãn làm tiểu đệ của hắn rồi.

Nhưng Thành ca lại lắc đầu.

Ánh mắt của hắn nhắm vào gương mặt Thánh Hoàng.

“Ta cũng nên rời đi rồi.”

Thánh Hoàng gật đầu, không có gì kinh ngạc với quyết định này của hắn cả.

Vị trí phụ rất quan trọng, có lợi cho việc tu luyện.

Nhưng Khương Thành bị pháp tắc thứ nhất bài xích, nếu hắn ngồi lên vị trí phụ thì cũng sẽ dẫn đến việc pháp tắc rút lui đi.

Đến lúc đó, hiệu quả của cả suối nguồn thứ nhất cũng sẽ mất đi.

Nói trên một ý nghĩa nào đó, thật ra Khương Thành là người chấm dứt suối nguồn thứ nhất.

Nhưng mà những người khác vốn không biết được chuyện này.

“Khương chưởng môn thế này là có ý gì?”

“Ngươi thế mà lại không có ý định ngồi vào vị trí phụ ư?”

“Dựa trên thực lực và thân phận của Khương tiền bối, Hư Đế là quá thoả đáng luôn, lẽ nào ngươi còn xem thường nó à?”

“Chuyện này… thật khiến người ta khó hiểu.”

Trong lòng Thành ca lại chẳng có gì tiếc nuối cả.

Hiệu quả tu luyện của vị trí phụ này có tốt hơn nữa cũng không nhanh bằng đường tắt của hệ thống.

Huống hồ gì ngày nào cũng không thể nhấc mông lên, thật không tự do chút nào.

Cho dù có thể làm, hắn cũng sẽ không làm.

Thế là ca này thu lại nụ cười, gương mặt nghiêm túc chắp tay với mọi người.

“Vị trí Hư Đế tốt như vậy sao ta có thể xem thường được chứ?”

“Chỉ có điều là nếu như ta ngồi lên rồi… vậy có nghĩa là sẽ ít đi một vị trí đúng chứ?”

“Để cho nhiều người hơn một cơ hội, ta quyết định chủ động từ bỏ!”

“Hi sinh một mình ta để thành toàn cho mọi người!”

Ơ chuyện này?

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường dù có là Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng hay mấy tiên nhân vây xem bên ngoài, toàn bộ đều bị mấy lời thoại này làm cho ngớ cả người.

Tu luyện giới còn có người cao thượng như vậy sao?

Phải biết rằng lúc trước khi Khương Thành bán mấy vị trí phụ này, bọn họ đã bàn luận sau lưng hắn không biết bao nhiêu lần rồi.

Vẫn luôn cho rằng tên này là tên này là kẻ tham lam nhất Nguyên Tiên giới, không có lợi lộc thì không làm.

Bây giờ tự nhiên hắn khiêm tóin rộng lượng như vậy, nhất thời không biết nên thích ứng thế nào.

Lẽ nào bản thân mình hiểu lầm hắn rồi?

Thật ra hắn là một người cao thượng đức độ?

Nhìn thấy dáng vẻ hoài nghi nhân sinh của bọn họ, Thành ca mang lòng ham làm màu lại cười thầm.

Sau đó thì hắn phất tay áo, cứ thật sự bay đi như vậy.

Rời khỏi suối nguồn thứ nhất, Khương Thành bay thẳng về hướng Tiên Võ châu.

Vài ngày sau, cuối cùng hắn cũng đến được vùng đất quen thuộc.

Phía xa, hắn lại cảm nhận được khí tức huyền văn của bản thân.

Chương 2316: Cửu biệt trùng phùng

Huyền văn của Khương Thành đều ở trong cơ thể hắn.

Khí tức huyền văn có thể khiến hắn cảm nhận được sự giống nhau thì chỉ có một khả năng - đã trói buộc với huyền văn của hắn.

Khi hắn nảy ra suy nghĩ này, cảm xúc kích động lạ thường ngập tràn, gương mặt kinh ngạc thốt lên thành tiếng.

Lẽ nào…

Hắn bất giác tăng tốc, rút ngắn khoảng cách của bản thân đang gấp gáp với Tiên Võ châu của Thương Lan đại lục.

Ở đây vẫn là dáng vẻ của vùng đất lúc trước, chỉ có điều là tiên nhân quanh đó ít đi rất nhiều.

Khương Thành mới đến vùng gần tiên môn của Phi Tiên môn thì phía trước như có một đàn ong đột nhiên xông đến.

Đột nhiên, hắn gặp phải sự tập kích đồng thời của hơn trăm môn căn nguyên.

Những căn nguyên này không phải là nguyên thuật, mỗi cái đều là đơn độc.

Nhưng uy năng của mỗi một môn đều không thua gì Thánh Chủ đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn nguyên thuật mà Thánh Tôn toàn lực thi triển ra nữa.

“Tình huống gì vậy?”

“Lẽ nào là căn nguyên của Huyền tộc công kích à?”

Do ở đây là Phi Tiên môn nên Thành ca không toàn lực hạ sát thủ, chỉ mở quy tắc thánh giới ra.

Ngay chốc sau, thánh giới của hắn đã gặp phải một làn công kích như mưa sao băng.

Cũng may mà mấy thứ như thánh giới và đạo tâm, tiên lực, huyền văn của hắn giờ đây đã trói buộc lại với nhau, không những độ linh hoạt cao mà cường độ của vượt xa thánh giới bình thường.

Thế là chống lại một cách cứng rắn.

Mà trong quá trình này, hắn phát hiện ra mỗi một sự công kích căn nguyên đều không giống lắm với căn nguyên của Huyền tộc mà hắn gặp phải trước đó.

Những căn nguyên này vừa có đặc trưng của nguyên thuật, đồng thời cũng mang theo đạo rất rõ ràng.

Giống như nguyên thuật và thánh giới đồng thời cô đặc lại với nhau, hóa thành một thủ đoạn công kích đặc biệt.

“Sao lại làm được vậy?”

Khi trong lòng hắn nảy ra nghi vấn này, bên ngoài cũng vang lên tiếng hô kinh ngạc.

“Ôi vãi, thế mà cũng đánh không hề hấn gì?”

“Người này mạnh quá rồi nhỉ?”

“Dừng tay, mau dừng tay! Đây là Khương chưởng môn!”

“Cái gì?”

Mây âm u ngập trời đột nhiên tan đi, bóng dáng trùng trùng xuất hiện trước mặt.

Đứng sừng sững trên thánh giới, Khương Thành buông thỏng kiếm xuống.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy được những gương mặt thân thuộc.

“Đan Thái, Lục Phàm, Ngụy Miễu… Hóa ra các ngươi ở đây à.”

“Khương chưởng môn!”

Toàn bộ hơn trăm người trước mặt hệt như bị điên, vừa khóc vừa cười chạy xồng xộc sang.

“Ôi trời ơi, cuối cùng ngươi cũng quay về rồi!”

“Khương chưởng môn, bọn ta tìm ngươi thật sự khổ quá mà…”

Thoáng chốc, Thành ca đã bị đám người hưng phấn này nhấn chìm.

Mặc dù hắn còn chưa hiểu vì sao đám đệ tử tìm không ra lại xuất hiện ở đây, nhưng điều này cũng không ngăn cản được tâm trạng bay bổng của hắn.

Sau một khắc, những đệ tử khác nghe tin chạy vội sang.

Đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn, Mạc Trần đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Cả Phi Tiên môn đều tràn ngập trong bầu không khí vui mừng điên cuồng.

Cánh tay của Thành ca không hề bất ngờ khi bị đám người Lâm Ninh và Ấn Tuyết Nhi ôm chặt lấy.

“Khương chưởng môn, hu hu… còn tưởng sẽ không còn gặp lại ngươi nữa “

“Cái tên chết tiệt nhà ngươi, sao lại không đi tìm bọn ta chứ?”

Nghe thấy tiếng mắng yêu quen thuộc, khoé môi hắn nhếch lên.

Đám người Đan Thái và Ngụy Miễu vô cùng biết điều nhường chỗ, người đứng chính diện hắn chỉ còn lại mỗi một mình Kỳ Linh Hàm.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng mấp máy môi.

Giống như có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, lại khó có thể thốt ra thành lời.

Trong ánh mắt chất chứa tình cảm vô bờ, cuối cùng hóa thành hai câu đơn giản không hẹn mà cùng nói ra.

“Lâu ngày không gặp.”

“Ta trở về rồi.”

Khi hai người nắm tay nhau, cùng đi về phía chính điện, bên ngoài đã bắt đầu mở tiệc lớn chúc mừng.

Sau kho ngồi xuống lại, Khương Thành đương nhiên là hỏi về tình trạng của bọn họ.

“Mấy năm nay các ngươi đã đi đâu vậy?”

“Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Đối với câu hỏi này, Kỷ Linh Hàm và đám người Mạc Trần, La Viễn có phần không biết nói từ đâu.

“Thật ra, bọn ta cũng không biết đó là đâu.”

“Hả? Các ngươi ở bên đó lâu như thế mà lại không biết bản thân mình ở đâu à?”

La Viễn cười khổ gật đầu.

“Nếu thật sự tính ra thì vẫn phải nói từ lúc tranh đoạt Thần vị khi ấy.”

“Sau khi chia xa ngươi ở Thiên giới của kỷ nguyên đầu tiên áy, bọn ta đã bị truyền tống đến một thế giới thần kỳ kiểu tập thể như vầy.”

“Thần kỳ đến mức nào?”

Ban đầu khi Khương Thành làm ra những quả cầu đen trắng, từng dùng huyền văn mang theo đạo tâm đến thế giới ấy.

Chỉ có điều là lần đó hắn chỉ dừng trong một khoảng thời gian một khắc ngắn ngủi thì lại bị bài xích ra ngoài.

Đối với thế giới ấy, cũng không hiểu biết được bao nhiêu.

“Ở đó không có Thiên Đạo, lại không hề hỗn loạn, bởi vì có lực quy tắc rất dồi dào…”

“Pháp tắc thiên địa?”

Khương Thành khẽ động tâm, lẽ nào là một suối nguồn nào đó ở Khư giới?

“Đúng.”

Mạc Trần gật đầu.

“Bọn ta vẫn luôn bị giam trong thế giới ấy, tìm không được lối ra.”

“Mãi đến cái lần pháp tắc chấn động, xuất hiện rất nhiều vết nứt, cuối cùng bọn ta mới có cơ hội rời khỏi đó.”

“Sau khi về lại Nguyên Tiên giới, bọn ta lập tức nghe ngóng tin tức của ngươi ở khắp nơi, rất nhanh sau đó đã nghe đến Tiên Võ châu.”

“Thế mà lại vì nguyên nhân này nên mới ở đây ư?”

Xem ra thì đám đệ tử này có thể thoát ra được lại nhờ vào sự xâm nhập của hai pháp tắc kia vào Nguyên Tiên giới.

Nhưng mà nghe bọn họ miêu tả như vậy hình như lại không phải suối nguồn nào đó.

“Ở thế giới đó, ngoại trừ các ngươi ra còn có người khác không?”

Kỷ Linh Hàm trả lời: “Sinh linh ở thế giới đó không nhiều, ngoại trừ bọn ta ra còn có tầm đâu hơn mười ngàn người nữa.”

“Quần tộc của bọn họ đa dạng muôn vẻ, cũng vì đủ loại nguyên nhân mà lưu lạc đến đó.”

“Nghe nói trước đó từ sớm còn có nhiều hơn, chỉ là trong thế giới đó tồn tại một vài nguy cơ, vậy nên rất nhiều người đều đã chết.”

Khương Thành liền nôn nóng hỏi: “Nguy cơ gì? Các ngươi đã gặp phải nguy hiểm gì ở trong đó rồi? Có bị thương không?”

“Ha ha ha.”

Ấn Tuyết Nhi cười lanh lảnh thành tiếng.

“Cho dù có nguy hiểm hơn nữa thì bây giờ bọn ta vẫn đang sống sót trở về mà.”

“Sao hả, ngươi đau lòng he? Là xót bọn ta hay là xót Kỷ Linh Hàm sư tỷ đấy?”

Lời này vừa nói ra, trong điện đã chìm vào sự yên tĩnh đến lạ thường.

Kể cả Lâm Ninh trong đó, rất nhiều nữ đệ tử nhìn Thành ca với ánh mắt long lanh.

Đến cả Kỷ Linh Hàm cũng khẽ dừng việc kể chuyện lại.

Còn nam đệ tử thì lại lộ ra vẻ mặt xem kịch.

Thành ca cũng không ngốc, đưa ra câu trả lời rất quen thuộc.

“Đương nhiên là đều xót cả, được chưa?”

Kiểu trả lời vạn năng này đương nhiên không làm Ấn Tuyết Nhi hài lòng, thế là cố ý khiêu khích.

“Thế sao mà được chứ, cũng phải có một người xót nhất chớ bộ.”

Đạo hạnh của Khương chưởng môn hiện nay đã hơn xa ngày trước, trong lòng biết có vài chuyện không thể bình đẳng.

Thế là hắn sờ cằm, cười nham hiểm: "Đương nhiên là ai nhớ ta nhất thì ta sẽ xót người ấy nhất rồi."

Mọi người thầm nghĩ lại, phát hiện câu trả lời sau này không thể moi ra được lỗ hổng nào.

Ai nhớ ca này nhất cũng đâu phải hắn có thể quyết định được.

Trong lòng mỗi người đều có câu trả lời của riêng mình, mà cũng không ai đứng ta nói bản thân mình nhớ hắn nhất.

Lâm Ninh bất mãn nhìn Khương Thành bằng ánh mắt khinh khỉnh.

"Xảo quyệt!"

Ấn Tuyết Nhi lại càng nhịn không được đá vào ghế của hắn một cái.

"Hay cho một Khương chưởng môn ngươi, nhiều năm như thế không gặp rồi, kiểu ày học từ đâu đấy?"

"Còn không mau thành thực khai ra."

Chương 2317: Sự thay đổi của Tiên Võ châu

Sau một hồi huyên náo cười đùa, Kỷ Linh Hàm cũng lại lần nữa nói về chính sự.

"Thế giới đó vốn không lớn, được bọn họ gọi là Lạc Tiên đảo."

"Giữa các tộc trên đảo có tranh đấu với nhau, nhưng mà vẫn may, không đến mức một mất một còn."

"Bởi vì nguy cơ lớn nhất đặt trước mắt bọn họ lại đến từ phía bên ngoài."

Khương Thành có phần kinh ngạc: "Bên ngoài? Lẽ nào Lạc Tiên đảo còn có kẻ địch từ bên ngoài sao?"

Kỷ Linh Hàm lắc đầu: "Cũng không thể xem là kẻ địch từ bên ngoài."

“Vây xung quanh Lạc Tiên đảo là một thế giới gì lạ muôn màu muôn vẻ, một khi bước vào thì sẽ là vạn kiếp bất phục.”

“Bởi vì bị thế giới đó vây quanh nên bọn ta bị nhốt trong đó không thể thoát ra được.”

“Sau này bọn ta mới biết được đó là pháp tắc thiên địa tuần hoàn.”

Mạc Trần cười tiếp lời: “Khi ấy, bọn ta thường phải gặp sự tập kích của pháp tắc. Mỗi khi đến lúc ấy, trên dưới khắp đảo không thể không liên thủ với nhau.”

Hòn đảo bị pháp tắc tuần hoàn vây quanh ư?

Khương Thành cũng cảm nhận được một chút mới lạ.

Hòn đảo nào có thể tồn tại dưới tình huống đó, lại còn không bị trực tiếp nuốt chửng?

“Đúng rồi, ở đó các ngươi tu luyện như thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, toàn bộ mọi người đều phấn chấn hẳn lên.

“Ở thế giới đó tuy không có đạo, nhưng có thể trực tiếp tu nguyên.”

Khương Thành kinh ngạc không tưởng.

“Bớt đi bước hóa đạo thành nguyên ư? Còn có được chuyện tốt được như thế á?”

La Viễn gật đầu: “Đúng rồi, chỉ cần tìm được trung gian có thể diễn hóa được thì ở thế giới đó có thể hóa đạo thành nguyên.”

“Thứ trung gian mà những người khác lựa chọn đủ dạng đủ kiểu, còn tất cả bọn ta thì đều lựa chọn huyền văn.”

Huyền văn thế mà lại có thể hóa đạo thành nguyên ư?

Chả trách phương thức chiến đấu của bọn họ vừa rồi lại đặc biệt đến thế, vừa có quy tắc căn nguyên, lại mang theo cả đạo.

Khương Thành bất giác nhớ đến lời nói khi ấy của Thánh Hoàng.

Tu sĩ Nhân tộc có thể hóa đạo thành nguyê, Thiên tộc có thể hóa linh ý thành nguyên, Vu tộc có thể hóa vu chủng thành nguyên…

Lẽ nào chỉ cần là thứ có thể thăng cấp tiến giai thì đều có thể thì có thể thành nguyên?

“Vậy bây giờ các ngươi đều là Cổ Thánh cả rồi?”

“Đương nhiên không phải rồi.”

Mạc Trần vuốt râu cười nói: “Trước khi bọn ta hóa huyền văn thành nguyên vốn không có đạo hạnh cao bao nhiêu. Đừng nói là Cổ Thánh, đến cả Thánh Chủ còn không sánh được nữa.”

Lúc này Thành ca mới chợt hiểu ra.

Con đường trực tiếp hóa đạo thành nguyên này xem như là một lối tắt.

Thánh giới không có mà đã có thể trực tiếp tu nguyên rồi.

Bọn họ có được một phần đặc trưng của Cổ Thánh, nhưng chỉ có thể là Cổ Thánh phiên bản phá sản mà thôi.

Khi mới bắt đầu tu nguyên, thậm chí có thể chỉ là một phần mười ngàn, hay thậm chí là một phần trăm ngàn Cổ Thánh thôi nhỉ?

Đó xem như là một con đường tu luyện khác rồi, phân chia cảnh giới cũng khác với Thánh Chủ, Thánh Tôn bình thường rồi.

Nhưng mà về sau bọn họ tu luyện có lẽ cũng có thể có được thực lực hoàn chỉnh của Cổ Thánh.

Cuối cùng còn có thể về cùng một đích với thể hệ tu luyện thông thường.

“Vậy bây giờ thực lực của các ngươi thế nào rồi?”

“Kỷ sư tỷ hoàn toàn không thua kém gì Thánh Tôn bình thường.”

“Mạc trưởng lão cũng tầm như vậy.”

Sau một phen mỗi kẻ một tiếng, Khương Thành cũng hiểu qua được tình hình của đám đệ tử hiện nay.

Kể cả đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn trong đó, Phi Tiên môn đại khái có tầm hơn bảy mươi người có được sức chiến đấu cấp bậc Thánh Tôn.

Còn lại thì toàn bộ cũng không kém cạnh gì Thánh Chủ đỉnh phong.

Lúc này, đám người Nguyên Chân và Ngộ Sơn nghe nói Khương Thành trở về cũng đều từ các nơi gần đó nhanh chóng chạy đến.

Nhất thời Phi Tiên môn đầy cả sảnh, náo nhiệt thực sự.

Ngộ Sơn vừa nhìn thấy Thành ca đã gào rống lên: "Sư tôn, ngươi phải chứng minh cho ta, bọn họ đều không tin ta là môn đại đệ tử đứng đầu của ngươi."

Đám người Đan Thái và Tần Sướng nhịn không được mà bĩu môi.

"Nực cười, Khương chưởng môn sao có thể thu nhận đồ đệ được chứ?"

"Năm ấy Lâm Ninh muốn bái hắn làm sư còn không được như ý nguyện nữa đấy biết chưa?"

"Tên nhà ngươi dám ăn nói bừa bãi, lừa bịp người khác, có tin bọn ta cho ngươi một bài học không?"

"Cho dù để ngươi gia nhập Phi Tiên môn thì cao lắm cũng chỉ có thể làm đệ tử đời thứ tư thôi."

"À không, đời thứ năm."

Tâm thái của bọn họ ác liệt như vậy cũng có nguyên nhân cả.

Bọn ta theo Khương chưởng môn từ Hạ giới luôn rồi, Ngộ Sơn người lòi ra từ lúc nào cơ chứ?

Vừa nhào ra đã tự xưng môn đại đệ tử đứng đầu, bỏ bọn ta ở đâu chứ?

Nhìn thấy Ngộ Sơn đáng thương tội nghiệp, Thành ca cũng đau đầu.

Hắn chưa từng nhận bản thân mình là sư phụ của hạng người này.

Nhưng lòng trung thành, không xa không rời, với bản thân mình của tên này, vẫn luôn ở Tiên Võ châu này, không có công lao cũng có khổ lao.

Cuối cùng chỉ có thể hàm hồ nói: “Khụ, Ngộ Sơn cũng xem như là đệ tử kí danh của ta thôi.”

“Cái gì?”

Hắn đích thân nói vậy làm toàn bộ mọi người trong điện đều sôi sục cả lên.

“Không phải chứ?”

“Thế mà thật sự lại là đệ tử của ngươi ư?”

“Tên này có tài có đức gì chứ?”

Lâm Ninh nhìn Khương Thành một cách oán trách, còn Ngộ Sơn cũng mang theo vẻ bi thương.

“Sư tôn, ta không phải là chính thức sao, sao lại bị hạ xuống còn kí danh rồi…”

Thành ca đau đầu nhức óc cuối cùng vẫn phải nhờ vào Kỷ Linh Hàm đứng ra giải vây.

“Được rồi, đều là đồng môn cả, hà tất cứ phải tranh cao thấp?”

“Chuyện bé tí thế này cũng không cần phải để ý nữa.”

Nàng cũng không có ý kiến gì với việc Ngộ Sơn trở thành đệ tử kí danh.

Mà khi nàng vừa lên tiếng, mọi người đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại, hiệu quả hơn Thành ca nhiều.

Cũng hết cách, Khương chưởng môn bình thường không ở cùng với đám đệ tử.

Trong thời gian dài đằng đẵng, người quản lí mọi người là Kỷ chưởng môn, sự uy nghiêm của nàng sớm đã được gieo trong lòng mọi người rồi.

Thành ca cũng chẳng thấy chuyện này có gì không thoả đáng cả, mà tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, Thương Linh và Huyền Minh, Mâu Vũ, bọn họ thì sao? Không đến cùng với các ngươi ư?”

“Còn nữa, Vu tộc đi đâu rồi?”

“Lam Đề đã quay về chưa?”

Kỷ Linh Hàm níu cánh tay của hắn, cười đáp: “Thương Linh và Huyền Minh bọn họ cũng trở về rồi, nhưng mà sau đó đã

vội đến suối nguồn thứ tư rồi.”

Khương Thành khẽ ngạc nhiên: “Đến đó làm gì chứ? Lẽ nào bọn họ còn muốn làm Hư Đế?”

Lâm Ninh tiếp lời: “Bọn họ thì không muốn, nhưng mà Long tổ muốn.”

Long tổ?

Thành ca nhớ kỹ lại một chút, đúng thật là rất lâu rồi không gặp vị thủy tổ của Long tộc này rồi.

“Thương Linh và Huyền Minh cũng đâu phải là thuộc hạ của Long tổ, đâu cần thiết phải theo hắn đúng không?”

Lâm Ninh năm ấy cũng có đến Thiên Long giới, vẫn có phần hiểu biết về tình huống của Long tộc.

“Bọn họ quả thực không cần nghe Long tổ, nhưng những năm ấy đa phần Long tộc đều đi theo Long tổ.”

“Vì vận mệnh của cả Long tộc, hai vị Long Đế Thương Linh và Huyền Minh mang trách nhiệm trên mình, bọn họ chỉ có thể lựa chọn giúp đỡ Long tổ, cố gắng giành lấy một vị trí phụ cao ở suối nguồn thứ tư.”

Thế là can thiệp được đến vận mệnh của tộc quần rồi ư?

Khương Thành chau mày đáp: “Tại sao cứ nhất định phải cần một vị trí phụ, không sinh sống ở phạm vi suối nguồn bao trùm chẳng phải là được rồi sao?”

Mạc Trần ở một bên cảm thán một tiếng.

“Chưởng môn có phần không biết, bây giờ hoặc là lựa chọn tu thần hoặc phải nương nhờ suối nguồn thôi.”

“Chắc ngươi đã nhìn ra rồi, khí tiên nguyên của Tiên Võ châu đang dần mất đi.”

“Đây là do pháp tắc thứ ba thu lại phòng tuyến, Thiên Đạo cũng từ bỏ một phần khu vực, tập trung sức mạnh phát triển các đại thần cung rồi.”

“Nếu không phải chờ ngươi trở về thì bọn ta cũng không ở mãi ở Tiên Võ châu đâu.”

Chương 2318: Vượt khỏi không gian

Khương Thành quả thực có cảm nhận được sự thay đổi của khí tiên nguyên.

Nhưng mà thời gian thay đổi không dài, với cũng chẳng giảm đi nhiều, vậy nên hắn không bận tâm mấy.

Nguyên nhân đằng sau hóa ra là như vậy à?

"Vậy Vu tộc cũng đi tranh vị trí phụ đấy à?"

"Đúng."

Nguyên Chân có chút giao tình với Vu tộc cười nói: "Bọn họ dừng lại ở Tiên Võ châu một thời gian rất lâu, mãi vẫn chẳng chờ được ngươi, thời gian trước đấy lại nghe ngóng được Lam Đề ở suối nguồn thứ hai."

"Vậy nên cả tộc mới cùng sang đó giúp đỡ."

"Là vậy sao?"

Khương Thành nghĩ suy một chút, cảm thấy tương lai bản thân vẫn nên đến suối nguồn thứ hai và thứ tư để giúp đỡ người của mình một chút.

"Mâu Vũ thì sao? Chắc nàng đã quay về rồi nhỉ?"

"Còn cả đám người Quy Tàng và Hư Uyên nữa?"

Lần này đến lượt hai người La Viễn và Ấn Tuyết Nhi của Phi Tiên môn lên tiếng.

"Mâu Vũ lại mở lại Thiên Khu các rồi, dự định sẽ làm ăn với suối nguồn và Nguyên Tiên giới."

"Bình thường còn trở về Tiên Võ châu trung chuyển nữa."

"Còn về đám người Quy Tàng và Hư Uyên, trước mắt đều đi đến các suối nguồn lớn để tìm kiếm cơ hội rồi."

Tin tức về những người này cũng không ngoài dự liệu của Khương Thành.

Đám người Mâu Vũ và Quy Tàng, Hư Uyên này suy cho cùng cũng không phải đệ tử Phi Tiên môn, chắc chắn sẽ không "ăn bám lệ thuộc vào người khác" mãi như vậy.

Mà sự lựa chọn của những người này cũng khiến hắn ngửi được mùi của đại kiếp đang dần đến.

Hiện nay pháp tắc của Nguyên Tiên giới va chạm với nhau, đương nhiên sẽ diễn biến ra những trận giao phong giữa các đại thần cung và các suối nguồn với nhau.

Kết quả sự giao phong của bọn chúng, cuối cùng ngược lại sẽ ảnh hưởng đến sự thắng thua của pháp tắc.

Nếu như có một bên hoàn toàn bị tiêu diệt, vậy thì pháp tắc ở bên của nó sẽ theo đó mà yếu đi, đến khi bị tiêu tan.

Còn về vẻ yên tĩnh hiện giờ, chỉ là do hai bên đang rục rịch chuẩn bị cho trận chiến mà thôi.

Kỷ Linh Hàm dường như đã nhìn ra những gì trong lòng hắn đang suy nghĩ, đôi tay mềm mại đang giữ hắn cũng bất giác chặt lại.

“Tiếp theo ngươi dự định sẽ làm gì?”

“Chúng ta ở lại Tiên Võ châu giữ thế trung lập hay là lựa chọn gia nhập vào bên nào đó?”

Nàng để ý thật kỹ đến ánh mắt của Khương Thành, không hề có ý định rời đi.

“Cho dù ngươi quyết định như thế nào đi chăng nữa, lần này cũng đừng bỏ rơi bọn ta nữa.”

Lòng của Khương Thành chợt động, rồi gật đầu thật mạnh.

Thật ra hắn chưa bao giờ có ý định muốn bỏ rơi Kỷ Linh Hàm hay những đệ tử khác.

Đặc biệt là sau lần trùng phùng ở Khiếu Mang vực, hắn lại càng thề sau này không chia xa nữa.

Chỉ là không ngờ trận chiến tranh đoạt Thần vị lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn đến thế.

Đến tận bây giờ hắn vẫn không hiểu, tại sao trói buộc huyền văn với mình rồi sẽ xuất hiện ở biển Thiên Đạo ở kỷ nguyên đầu tiên, sau đó tại sao lại không trực tiếp quay về Nguyên Tiên giới.

Lúc trước hắn nghi ngờ do Tiên Mẫu làm, bây giờ xem ra gần như không phải là chiêu trò của nàng.

“Gần đây ta sẽ khổ tu một khoảng thời gian ở đây.”

Từ khi vào Khư giới đến giờ, số lượng tài nguyên vô lượng mà hắn có được vẫn chưa được chuyển hóa thành thực lực nữa.

Cái gọi là khổ tu cũng chính là nhấn mấy nút kỹ năng.

Còn có mấy chục ngàng viên tinh linh châu lừa được từ chỗ Thiên tộc cũng cần phải từ từ luyện hóa hấp thu nữa.

“Nếu nồng độ khí tiên nguyên của Tiên Võ châu đã ngày càng thấp đi, vậy sau khi chờ ta tu luyện xong thì sẽ đưa các ngươi đến suối nguồn thứ nhất ở.”

“Còn về tương lai đứng về phía bên nào thì đến lúc đó hẳn nói.”

Trận chiến giữa các phấp tắc trước mắt, trận giao phong giữa tu thần với suối nguồn kia, hắn căn bản không phán đoán ra được đâu là thiện ác đúng sai.

Trong lòng cũng không có một khuynh hướng nào cả.

Sau khi bữa tiệc linh đình kết thúc, hắn trở về trong động phủ.

Mở khi hệ thống ta, bắt đầu đổi thu hoạch gần đây.

Toàn bộ tài liệu luyện chế đế khí đều giữ lại, những thứ khác có thể đổi được thì đều đổi thành huyền tinh.

Thêm vào lần này trùng phùng với đám đệ tử lại thêm vào được một đống giá trị thống trị nữa.

Cuối cùng số lượng huyền tinh đã đột phá đến năm trăm triệu.

Đối với Khương Thành mà nói, lần thu hoạch này trước nay chưa từng có, chủ yếu vẫn là do đợt bán vị trí phụ kia kiếm được một ối.

Trong tay nắm giữ nhiều huyền tinh như thế, hắn hồ hởi mở bản điều khiển hệ thống ra.

Cái cần nâng cấp nhất chính là thần hồn.

Trên thực tế, có một vài Cổ Thánh vẫn là cảnh giới chân hồn như hắn hiện giờ.

Nhưng mấy Cổ Thánh mạnh như Thánh Hoàng và Vô Định Cổ Thánh thì thần hồn sớm đã đến giai đoạn tiếp theo là chí hồn rồi.

Chưa đến được cảnh giới này, bọn họ cũng không thể khống chế được nguyên mạnh đến như thế.

Khương Thành mở màn hình thần hồn ra nhìn một cái, từ chân hồn đến chính hồn cần có tám mươi triệu huyền tinh.

“Sớm muộn gì cũng tăng, chi bằng tăng sớm một chút.”

Cắn chặt răng, hắn nhấn nút chọn.

Sau khi thăng đến cấp tiếp theo, hồn hải của hắn lại lần nữa xảy ra thay đổi khác thường.

Lúc trước khi tăng cấp đến chân hồn, thiên hồn biến thành ngọn núi lớn kia lúc này đã chấn động kịch liệt.

Vô số những mảnh vỡ như lưu hỏa rơi đầy.

Sự chấn động do hồn hải gây ra tạo nên cảnh tượng phong ba bão táp cháy bỏng như tận thế.

Nhưng một động tĩnh lớn như thế mà thần hồn của Khương Thành lại không hề bị tổn thương gì cả, ngược lại lại có thể cảm nhận rõ ràng được hồn lực càng ngày càng mạnh đang lan ra bốn bề.

Thần hồn của hắn cuồn cuộn, bao trùm cả Thương Lan đại lục.

Sau khi ngọn núi lớn ấy trở thành vô số những mảnh vỡ, toàn bộ dung hợp vào trong hồn hải, thần niệm của hắn đã có thể cảm nhận được phạm vi đạt đến ngoài Tiên Võ châu.

“Thần hồn có thể bao trùm đến đâu thì ta có thể đến đó rồi?”

Thần hồn rời khỏi cơ thể mà ra, ở Hạ giới đã có thể làm được rồi.

Việc thần hồn mang theo vật phẩm, thâm chí là sinh linh để phi hành ở Tiên giới cũng gặp không ít.

Nhưng bản thân thần hồn mang theo cơ thể của mình truyền tống thì có phần hơi đi quá chuyện bình thường nên có.

Một chuyện như vậy nếu muốn hình dung được thì đại khái như kiểu bản thân tự đá mình đi một cái vậy đó.

“Khiến ta thoát khỏi sự trói buộc không gian một cách biến tướng, chuyện này còn xem như là hồn phách nữa không chứ?”

Tuy lần truyền tống này hao phí một phần hồn lực, nhưng Khương Thành vẫn rất mừng rỡ.

Chuyện này có nghĩa là Nguyên Tiên giới rộng lớn này đối với hắn căn bản đã không còn khái niệm về khoảng cách nữa rồi.

Mà bước tiến dài của thần hồn này không những giúp hắn sử dụng nguyên thuật thêm mấy lần, mà còn khiến cho thánh giới của hắn theo đó mạnh lên.

Bởi vì sau lần luyện hóa cửu bảo tiên sa ấy, thần hồn của hắn cũng có thể dung hợp vào trong thánh giới rồi.

Thần niệm khẽ động, hắn lại trở về lại bên trong động phủ của Phi Tiên môn.

Sự tăng cấp thần hồn vừa rồi lớn đến thế, đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và Đan Thái, Tần Sướng bên ngoài lại không hề biết gì cả.

Còn Khương Thành sau khi trở về lại động phủ lại mở bản điều khiển huyền văn ra.

Sau đó, hắn lộ ra vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

“Wow, ta thế mà lại có nhiều huyền văn thập ngũ trọng đến vậy rồi ư?”

Trước giờ hắn chủ yếu thăng cấp mấy trăm huyền văn.

Những huyền văn còn lại thì lúc chiến đấu chả xài gì.

Dù có thăng cấp, thần hồn cũng không thể chống đỡ được với việc liên kết nhiều căn nguyên như thế.

Hai là hắn không có nhiều huyền tinh đến vậy, cũng không thể tăng lên được.

Lần trước khi bấm kỹ năng, ngoại trừ bốn trăm môn huyền văn lần lượt đạt đến thập lục và thập thất trọng ra, những huyền văn khác vẫn còn nằm ở thập tam trọng.

Đó vẫn là cái buff huyền văn theo thế giới bên trong từ từ tăng lên sau khi đến Huyền giới, khai thông Luyện Văn tháp có

được.

Nếu không thì hơn hai ngàn huyền văn còn lại giờ đây vẫn còn ở thập nhất thập nhị trọng mà thôi.

Còn giờ đây, 2600 môn huyền văn ấy, toàn bộ đều đạt đến thập ngũ trọng.

Chương 2319: Hiệu quả của tinh linh châu

Những huyền văn ấy không những là thập ngũ trọng, hơn nữa còn đang tiếp tục tự động tăng lên.

Thanh tiến độ tuy dùng mắt thịt rất khó để nhìn rõ, nhưng đã nhanh hơn trước đây cả trăm lần không chừng.

“Chuyện này là tình huống gì đây?”

Huyền văn không cần huyền tinh lại tự động tăng cấp một cách tổng thể, đương nhiên là một chuyện vui lớn rồi.

Chỉ là Khương Thành có phần không hiểu, tốc độ tăng của nó sao lại tự nhiên trở nên nhanh đến thế.

Lẽ nào dạo gần đây bản thân đã thông suốt rồi?

Nghĩ cả một khắc, cuối cùng hắn đã cho hết nguyên nhân là do lần cải tạo cửu bảo tiên sa lần ấy.

“Huyền văn của ta sẽ gia tăng theo cảnh giới trong cơ thể.”

“Mà sự luyện hóa cửu bảo tiên sa thì thay đổi toàn diện cả thế giới bên trong cơ thể ta, có thể là do lần đó đã tạo nên sự thay đổi.”

Một đống huyền văn tăng lên thậ ngũ trong, lợi ích mang lại là thế giới bên trong càng được gia cố ổn định hơn, thánh giới cũng vì thế mà mạnh lên.

Nhưng cũng không phải là không có tác dụng phụ.

Căn cơ của hắn vì thế mà trở nên quá dày, tiêu chuẩn hóa đạo thành nguyên cũng cao hơn.

Khương Thành sớm đã quen với việc khó đột phá, cũng không bận tâm mấy.

Vấn đề bây giờ đặt trước mắt hắn chính là làm sao thăng cấp huyền văn.

Huyền văn từ thập lục trọng lên thập thất trọng, mỗi một môn cần ba trăm ngàn huyền tinh.

Trước mắt Khương Thành còn lại bốn trăm bốn mươi triệu huyền tinh, có thể gia tăng hơn một ngàn môn.

Mà từ thập thất trọng lên thập bát trọng, mỗi một môn cần hai triệu huyền tinh, chỉ có thể gia tăng hơn hai trăm môn.

Trước khi hệ thống hack từng cho hắn nguyên thuật tam thiên trọng tạm thời, nghĩ lại uy năng hủy thiên diệt địa lần trước, hắn quyết định tiếp tục giữ ở thập thất trọng, cho đến khi đủ cả ba ngàn môn mới thôi.

Nhưng mà một vấn đề mới lại bày ra trước mắt hắn nữa.

Muốn thi triển được nguyên thuật nhất thiên trọng, thậm chí là tam thiên trọng thì phải khiến cấp bậc kỹ năng của hệ thống đạt đến cấp bậc tương ứng.

Hệ thống nguyên thuật trước mắt hắn vẫn chỉ có lục bách trọng.

Khi bấm đến nhất thiên trọng, huyền tinh của hắn đã từ bốn trăm bốn mươi triệu còn lại bốn trăm triệu.

“Nguyên thuật của hệ thống này càng về sau lại càng hao phí nhiều.”

“Tam thiên trọng, đúng là thứ hiện giờ ta không thể có được.”

Nghĩ đến số lượng các đệ tử của mình, cuối cùng hắn đã để hệ thống nguyên thuật của mình tăng đến cấp một ngàn không trăm năm mươi.

Sau đó còn đặc biệt lấy hết những huyền văn đã trói buộc ra, vờn một lúc.

Khiến chín trăm năm mươi huyền văn này tăng đến thập thất trọng.

Thêm vào một trăm huyền văn vốn đã ở thập thất trọng nữa, cuối cùng đủ cả một ngàn không trăm năm mươi môn.

Khi ấy, sát khí bình thường của hắn trở thành nguyên thuật thiên ngũ thập trọng.

Còn ở bên ngoài, đệ tử đời thứ hai, ba, tư của Phi Tiên môn đã kinh hô lên.

“Ôi vãi, chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Quy tắc cảm ngộ của ta đột nhiên gia tăng lên rất nhiều.”

“Trời ạ, ta sắp đột phá rồi.”

“Ta cũng nhất thời cảm ngộ được nè.”

“Là Khương chưởng môn, hắn lại chúc phúc cho chúng ta nữa rồi sao?”

Bọn họ đều đã trói buộc huyền văn, Thành ca thăng cấp huyền vă, bọn họ có thể tự nhiên mà có được cảm ngộ quy tắc.

Lại thêm vào hiện này bọn họ đều hóa quy tắc thành nguyên, sự tăng cấp huyền văn sẽ không mang lại sự tăng lên chỉnh thể cảnh giới.

“Khương chưởng môn vậy cũng điên cuồng quá rồi nhỉ?”

“Một lần thăng cấp nhiều huyền văn đến vậy, sao hắn lại làm được vậy chứ?”

“Chuyện này thật khó tưởng quá đi.”

“Đó là Khương chưởng môn đấy, những chuyện hắn làm chẳng phải đều là hiển nhiên sao, tạo sao lại thấy kinh ngạc cơ chứ?”

“Nói cũng phải…”

Nhất thời, rất nhiều đệ tự đều không kịp trở về động phủ mà đã bắt đầu ngồi thiền tại chỗ đột phá rồi.

Nhưng mà cũng không phải không có ngoại lệ.

Ví dụ như đám người Kỷ Linh hàm, Là Viễn, Lâm Ninh và Ấn Tuyết Nhi đều không có được bất cứ cảm ngộ nào.

Bởi vì huyền văn mà bọn họ trói buộc lần trước đã được Thành ca tăng lên thập thất trọng rồi.

Nhìn đám đệ tử đời hai ba tư cảm ngộ tại chỗ, bọn họ đều có phần mơ hồ.

Sau khi ngây ra trong một khoảng thời gian ngắn, Ấn Tuyết Nhi đột nhiên nhìn sang Kỷ Linh Hàm với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Sư tỷ, hắn giúp nhiều sư đệ sư muội với sư chất đột phá cảm ngộ tức thì như vậy, chỉ có để mỗi chúng ta là sót lại.”

“y.”

Nàng cố ý thất vọng cảm thán một hơi: “Bọn ta thì thấy không sao cả, chỉ là cảm thấy không đáng thay cho ngươi.”

“Sự khác biệt về đãi ngộ này, chậc chậc chậc… Thành ca của ngươi có phải đã thay lòng rồi không?”

“Nếu ta là ngươi thì chắc chắn sẽ không nhịn được.”

Nghe thấy mấy lời này, đám người La Viễn và Tần Sướng ở một bên đều nhịn không được lấy tay che mặt lại.

Lại nữa rồi.

Mấy nữ nhân này trước mặt đại sự của tông môn thì đồng tâm hiệp lực, tỷ muội tình thâm.

Nhưng dính dáng đến Khương chưởng môn thì lại trở thành một phong cách khác.

“Ha…”

Kỷ Linh Hàm nghe thấy ngứa tai, nhìn Ấn Tuyết Nhi một cái thật sâu sắc.

“Nếu đã biết là Thành ca của ta, vậy ngươi đừng có mà luôn mồm như vậy.”

Ấn Tuyết Nhi thì lại không thấy tức, ngược lại còn cười nhẹ nhàng.

“Có phải là của ngươi không đâu phải ngươi nói là được, phải hỏi xem bọn Lam Đề, Mâu Vũ và Thương Linh nữa kìa…”

Thành ca đang “khổ tu” ở động phủ vốn không biết bản thân đang bị xem như món hàng mà tranh giành.

Sau khi kết thúc việc thăng cấp thần hồn và nguyên thuật, hắn để lại hơn tám mươi triệu huyền tinh để giành.

Sau đó lại móc ra tinh linh châu có được từ Thiên tộc bên ấy.

Lần ở Tinh Linh diệu cảnh khi ấy hắn lừa lọc được 32267 viên tinh linh châu.

Đây là kho tàng mà Tinh U tộc dành dụm trong cả hơn chục tỷ năm nay, vốn sử dụng để thăng cấp cho hơn chục ngàn hậu bối trong tộc, bây giờ đều để hời cả cho hắn rồi

Khi luyện hoá viên đầu tiên Khương Thành đã bị chấn động rồi.

Bởi vì sao với Tinh Linh châu, Toái Linh phiến cao giai trước đây thật quá dỏm.

Linh ý ẩn chứa bên trong viên châu này không những vượt xa Toái Linh phiến, đồng thời còn mang theo cả đặc trưng của Cửu bảo tiên sa.

Bởi vì nó vốn có thể dùng để hỗ trợ Thiên tộc hoá linh ý thành nguyên, hữu dụng vô kể.

Chỉ có điều việc luyện hoá viên châu này có vẻ cũng không dễ dàng gì.

Dù cho Khương Thành có được Thiên Hoang bất diệt thể, viên đầu tiên thôi đã mất thời gian cả một năm.

Mà trên thực tế, đây đã xem như là một tốc độ kì tích rồi.

Mấy hậu bối của Thiên tộc mỗi lần rèn luyện chỉ có thể có được số lượng tinh linh châu ở hàng đơn vị, mà muốn luyện hóa toàn bộ cần thời gian mấy trăm triệu năm.

Viên đầu tiên luyện hóa xong, Khương Thành phát hiện bản thâhiệun cách Thiên giai thập nhị trọng đã không còn xa nữa.

Chuyện này khiến hắn mừng nở hoa.

“Hiệu quả này đúng là còn hơn cả trăm Toái Linh phiến.”

“Đúng là phát đạt rồi.”

“Chả trách phản ứng của tộc nhân Thiên tộc lại phản ứng mạnh đến vậy.”

Thời gian tiếp theo đó, hắn tiếp tục duy trì tiết tấu luyện hóa.

Sau ba viên, linh ý đột phá đến Thiên giai thập nhị trọng.

Khương Thành đương nhiên sẽ không vì thế mà xuất quan, mà tiếp tục hướng về phía linh ý thập tam trọng.

Mà cơ duyên tinh linh châu lần này đối với hắn mà nói vô cùng quan trọng.

Tuy từ đạo nguyên của Lăng năm ấy, hắn cũng cắn nuốt được mọt phần ý chí đạo, nhưng chỉ có thể giúp hắn đạt đến thập nhị trọng.

Mà cái cửa ải biến chất thập tam trọng này chỉ dựa vào việc cắn nuốt ý chí thôi thì dù có ra sao cũng không vượt qua được.

Thời gian từng ngày trôi qua, Phi Tiên môn bên này vẫn bình yên vô cùng.

Do Tiên Võ châu bên này là địa bàn của Vô Định Cổ Thánh nên tạm thời cũng không có ai dám đến đây gây gỗ.

Bên ngoài sớm đã dậy sóng gió, nơi đây lại như chốn bồng lai tiên cảnh.

Kỷ Linh Hàm đặc biệt dọn đến bên cạnh động phủ của Khương Thành, hai người ngày nào cũng nói chuyện cách động phủ.

Nếu không phải khí tiên nguyên ngày càng thấp đi, nàng cũng không muốn rời khỏi nơi này.

Cứ như vậy mà ở lại Tiên Võ châu, duy trì cuộc sống hằng ngày như thế cũng được.

Chương 2320: Linh ý thập tam trọng

Sau hơn bốn ngàn năm, linh ý của Khương Thành cuối cùng cũng đột phá lên đến Thiên giai thập tam trọng.

Nhưng mãi đến hơn ba mươi ngàn năm sau, khi hắn dùng hết tất cả những tinh linh châu, linh ý của hắn vẫn không thể đột phá lên thập tứ trọng.

Thập tứ trọng trong thể hệ của Thiên tộc tương đương với Cổ Thánh của Tiên tộc, cần hóa linh ý thành nguyên.

Mà bởi vì thế giới bên trong của hắn quá khổng lồ nên rất khó vượt qua được bước này.

Nhưng mà hắn cũng không phải không có thu hoạch gì.

Còn về khoảng cách của hắn đến Thiên giai thập tức trọng hiện giờ thì chỉ thiếu một bước tiến vào là hóa nguyên thôi.

Tu vi linh ý như vậy vượt xa đám người Phi Khâm, Tinh Nhu và Tông Phiêu Vương trước đây xa, đặt ở cả Thiên giới cũng chỉ thua mỗi Thánh Hoàng, Tinh Diệu Hoàng, Nguyệt Ảnh Hoàng thôi.

So với linh ý thập nhị trọng, sự thay đổi lớn nhất của thập tam trọng chính là linh ý có thể chuyển hóa thành sự tồn tại khác mà thôi.

Giống như hồn lực, tiên lực, thậm chí là lực thiên địa.

Đây cũng là nguyên nhân khi Phi Khâm giao phong với Khương Thành trong khoảnh khắc ngắn ngủi, rõ ràng là sự xung kích linh ý mà lại uy hiếp trực tiếp đến đạo tâm.

Đến mức độ này rồi, linh ý đã không còn hạn chế trong phạm vi ý thức nữa rồi.

Mà đối với Khương Thành mà nói, ý nghĩa của nó lại càng phi phàm hơn.

Suy cho cùng thì năng lực của ca này còn phong phú hơn quá nhiều so với Thiên tộc, linh ý có thể được hắn sử dụng trong lúc chiến đấu linh hoạt hơn nhiều.

Sau khi viên tinh linh châu cuối cùng được luyện hóa xong, hắn cuối cùng đã xuất quan.

Bên ngoài động phủ, Kỷ Linh Hàm là người đầu tiên nghênh đón.

“Lần này ngươi tu luyện lâu thật đấy.”

“Phải đó.”

Khương Thành nắm lấy đôi tay nhỏ của nàng, khẽ cười.

“Ta hứa với ngươi, sau này sẽ không chìm đắm trong việc tu luyện không thể tự thoát ra như thế nữa, sẽ cố gắng sửa đổi cái tật này.”

Toàn bộ đám người Đan Thái, Cam Tử Nghĩa, Ngụy Miễu đều không thể nào áp chế được ham muốn bóc phốt của mình.

“Kỷ sư tỷ cũng học được cách nói nói dối không chớp mắt rồi, bế quan hơn ba trăm ngàn năm là dài sao?”

“Nhưng mà đối với Khương chưởng môn mà nói thì cũng không dễ dàng gì rồi.”

“Cũng đúng, hắn vậy mà thật sự lại bế quan tu luyện trong nhiều năm như vậy, ta vốn còn tưởng chỉ là nói vậy thôi ấy chứ.”

“Phải đó, ta còn nhơ thời gian lâu nhất hắn bế quan còn phải tính bằng ngày cơ.”

“Nhiều năm không gặp, lẽ nào hắn thay tính đổi nết rồi?”

Ra đến ngoài động phủ, Khương Thành phát hiện nồng độ khí tiên nguyên ở xung quanh đã giảm xuống hơn một nửa trước đây.

Còn khí tức căn nguyên cũng thua xa trước đây.

Những tông môn và tộc quần gần đấy sớm đã dọn đi trong mấy năm nay rồi, một Tiên Võ châu to lớn trở nên vắng lặng đến lạ.

“Xem ra Thiên Đạo thật sự đã thu nhỏ phòng tuyến lại, từ bỏ một phần khi vực để tập trung sức mạnh phát triển một vài thần cung rồi.”

La Viễn ở một bên cảm thán nói: “Có lẽ chỉ là tạm thời thôi nhỉ.”

“Chờ tương lai khi pháp tắc hai bên đã phân rõ thắng bại rồi, bên chiến thắng sớm muộn gì cũng sẽ phủ khắp cả Nguyên Tiên giới thôi.”

Ấn Tuyết Nhi nghe vậy thì lại cười ha ha.

“Thì sao chứ, ngươi còn muốn ở cái Thương Lan đại lục này đến khi tàn à?”

“Nơi đây sắp biến thành một vùng đất hoang lạnh rồi, ở thêm hơn trăm triệu năm nữa thì e phải quay về Hạ giới thôi.”

La Viễn xua tay: “Ta không nghĩ đến.”

“Chỉ có điều bây giờ đi đâu cũng không dễ ha?”

“Đến mấy thần cung ấy sẽ bị ép nương nhờ thần đạo.”

“Mà nếu muốn vào trong phạm vi của suối nguồn, tranh đoạt vị trí phụ rất phiền phức, lại phải rơi vào cảnh tranh đấu vô tận.”

“Vấn đề này các ngươi không cần lo.”

Khương Thành đứng dậy, hờ hững nói: “Ta sống rất tốt ở suối nguồn thứ nhất, tìm một chỗ đóng cho Phi Tiên môn cực dễ.”

“Hả? Gì mà suối nguồn thứ nhất?”

“Chính là cái suối nguồn giáng lâm ở Lịch Hình Ngọc Nhai nguyên hơn ba mươi ngàn năm trước ấy, các ngươi có nghe qua chưa?”

Mọi người lúc này mới tỉnh ra.

“Suối nguồn đó đương nhiên bọn ta từng nghe đến rồi.”

Bọn họ khi xưng hô suối nguồn vốn không theo thứ tự từ thứ nhất đến thứ sáu.

Càng huống hồ gì suối nguồn thứ nhất mà Khương Thành nói là cái đến Nguyên Tiên giới sau cùng.

“Ngọc Nhai chi nhãn mấy năm nay là nơi hay ho nhất.”

“Nghe nói ở đó còn có một số vị trí phụ vẫn còn trống nữa.”

“Ngày nào cũng có vô số người có được vận khí, tìm kiếm cơ duyên.”

“Khương chưởng môn, ở đó mới xuất hiện pháp tắc chi nhãn mà ngươi cũng có người quen à?”

“Đó là đương nhiên rồi.”

Dưới sự lãnh đạo của Khương Thành, tất cả môn đồ của Phi Tiên môn cuối cùng cũng bắt đầu dọn nhà.

Không những chỉ có đám đệ tử đời thứ nhất thứ hai ba tư như Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, La Viễn, còn có hơn năm mươi môn đồ Nguyên Chân và đám môn đồ cuối cùng Ngộ Sơn và Trường Dương.

Sau khi bọn họ rời đi, Thương Lan đại lục cũng xem như là vườn không nhà trống rồi.

Một đám người đông đúc cưỡi lên tiên khí phi hành, dọc đường đi không gặp phải bất trắc gì.

Cho đến khi đến được biên giới của Lịch Hình châu, bọn họ cuối cùng mới gặp phải trở ngại.

Pháp tắc hai bên vạch thành một vực thẳm sâu, ở bên này của vực, đôi lúc có thể nhìn thấy những thành lũy và cứ điểm vững chắc.

Cái căn bản của tu thần lưu là Thiên Đạo, là người đại diện cho Thiên Đạo, bọn họ đã định là sẽ không ngồi đó chờ suối nguồn lớn mạnh lên.

Vì thế, cửa ải ở biên giới chằng chịt, ngăn cản tu tiên lưu phía đối diện, để tránh việc trở thành kẻ địch tương lai.

Tiên nhân bình thường muốn tiến vào suối nguồn thì phải cẩn thận ẩn náu, lén lẻn vào.

Nhưng Khương Thành hiển nhiên không có sở thích ẩn nấp che giấu rồi.

Lại thêm vào việc Phi Tiên môn có nhiều môn đồ như thế, thanh thế muốn lớn bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Đứng lại!”

“Các ngươi là người của tông môn nào?”

“Các ngươi muốn đi đâu?”

Theo những tiếng hét liên miên không dứt, phía trước xuất hiện từng bóng người.

Hiện giờ Thiên Đạo bên này đã có 73 Chính Thần.

Dưới sự uy hiếp của suối nguồn bên đối diện, những Chính Thần này đã từ bỏ việc tranh đấu, lựa chọn liên thủ.

Vậy nên những tiên nhân xuất hiện trước mặt Phi Tiên môn lần lượt đến từ bảy tám thần cung xung quanh.

Mà trong số những đại thần quan dẫn đội lại có một người qua quen với Khương Thành - Sở Đình Thiên Thần.

“Khương Thành, thế mà lại là ngươi à?”

Nhìn thấy Thành ca, hắn liền ngăn đám bộ hạ lại.

“Ngươi cũng muốn gia nhập vào Ngọc Nhai chi nhãn, đối địch với bọn ta sao?”

Khương Thành lắc đầu.

“Bây giờ nói gì mà kẻ địch với không làm kẻ địch không phải còn quá sớm sao.”

“Chỉ cần các ngươi không chọc đến ta thì ta cũng chẳng có hứng đâu mà đối phó các ngươi.”

Nghe thấy mấy lời này, gương mặt Sở Đình lộ ra chút vui vẻ nào đó.

Hắn biết rất rõ sự lợi hại của Khương Thành, một đao năm ấy ở Huyền giới đến nay còn khắc cốt ghi tâm.

“Hóa ra ngươi chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ chân chứ gì, vậy thì tốt quá rồi…”

Chỉ đáng tiếc, những đại thần quan đến từ những thần cung khác bên cạnh hắn lại không nghĩ được vậy.

“Có gì mà tốt chứ?”

Mấy người ai nấy lấy đế khí ra, chỉ huy bộ chúng của mình bao vây Phi Tiên môn.

“Cục diện hiện giờ ngươi lại muốn day dưa giữa hai bên, ai cho ngươi tư cách ấy chứ?”

“Bất cứ kẻ nào phản nghịch chạy về pháp tắc chi nhãn đều là kẻ địch của bọn ta!”

“Hoặc là quy y thần đạo, hoặc là bị diệt, ngươi tự mình chọn một cái đi!”

“Đừng tưởng ngươi có Vô Định Cổ Thánh chống lưng là bọn ta không dám động đến ngươi, đại thế hiện giờ ngươi cũng khó mà không liên quan.”

“Lại còn bọn ta có trêu vào ngươi không ấy à? Ngươi mà cũng đáng sao?”

Khương Thành không đấu võ mồm với bọn họ, mà từ từ lấy ra Nhân Quả kiếm.

“Ta có đáng hay không các ngươi sẽ biết nhanh thôi.”

Vừa lúc hắn định thử hỏa lực của nguyên thuật hoàn toàn mới thì phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng hô gấp gáp.

“Dừng tay!”

“Khương Thành khoan đã.”

Chương 2321: Uy của Lẫm Đế

Thành ca nhìn kĩ, người đến lại là Lẫm Đế.

Nhìn thấy nàng, thần quan của Thiên Lưu cung vội vàng hành lễ, đến Sở Đình cũng chủ động cúi người.

Nhưng những thần quan không phải ở dưới trướng Thiên Đế kia lại có phần không cho là đúng.

“Phược Linh Chính Thần, lẽ nào ngươi muốn bảo vệ tên phản nghịch này?”

“Người này mang theo nhiều môn đồ như thế bỏ trốn, tương lai ắt sẽ trở thành tai họa ngầm.”

“Bây giờ không tiêu diệt thì đợi khi nào?”

Lẫm Đế suýt nữa bị bọn họ chọc cười.

Trước khi các ngươi ra tay không biết đi nghe ngóng một chút à?

Thực lực của Khương Thành luôn là một bí ẩn, ngay cả U tộc cũng bị hắn chinh phục một cách thần kì.

Huống hồ bên cạnh hắn không còn là Phi Tiên môn yếu đuối trước kia nữa, những Đạo Thần lúc đầu như Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, Mạc Trần bây giờ đã là thực lực gì rồi?

Ta cản bọn họ lại chỉ là không muốn nhìn thấy các ngươi chết oan uổng mà thôi.

Đối mặt với lời chất vấn của những thần quan này, nàng cũng lười giải thích.

Chỉ là sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng ném xuống bốn chữ.

“Cút về hết đi!”

Cùng với tiếng quát này, một dải băng trắng tuyết như ẩn như hiện cuốn sạch tinh không vô tận, giống như rạch phá dải ngân hà ban đêm.

Trong nháy mắt, dải băng kia đã che phủ vòng vây bên ngoài.

“Phược Linh sách!”

Vẫn chưa đợi các đại thần quan phản ứng được gì nhiều, xung quanh Phi Tiên môn đột nhiên trống không.

Vòng vây lúc trước không thấy đâu nữa.

Những thần quan và thần sứ kia không có chút lực đánh trả nào cứ vậy bị Phược Linh sách trói lại dễ như trở bàn tay, cưỡng chế đưa đến một nơi xa.

Thủ đoạn này khiến đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Thậm chí đến cả Khương Thành cũng không nhịn được híp mắt lại.

Vừa rồi Phược Linh sách thậm chí còn không đụng vào những thần quan đó, cũng không thấy thánh giới xuất hiện, nhưng lại trực tiếp cuốn đi mấy chục tên Thiên Thần.

Tuy nói Chính Thần vốn đã khắc chế Thiên Thần, nhưng những Thiên Thần kia không phải dưới trướng Lẫm Đế.

Xem ra, mình đã luôn đánh giá thấp thực lực của nàng rồi.

Sau khi dọn dẹp xong, Lẫm Đế thu lại Thiên Đạo chí bảo của mình.

Sau đó nàng vung tay, bố trí một kết giới ngăn cách ở bên ngoài mình và Khương Thành.

Ngăn cách hết tất cả đệ tử Phi Tiên môn ở bên ngoài.

“Khương Thành, ngươi từng là chúa tể của nguồn suối thứ nhất, ngươi chọn đi đến đó, ta không hề bất ngờ.”

“Nhưng ta không thể không nhắc nhở ngươi, đây là một lựa chọn vô cùng không sáng suốt.”

Không thể thi triển thần uy trước mặt đệ tử, dục vọng làm màu của Thành ca không được thỏa mãn, giọng điệu cũng trở nên xấu xa.

“Thế nào? Lẽ nào quy y thần đạo mới là sáng suốt ư?”

“Không.”

Lẫm Đế lắc đầu.

“Năm đó khi phát hiện ngươi không có thiên tâm ở Thiên Cung, bọn ta đã từng suy đoán.”

“Ngươi bị Thiên Đạo bài xích, đúng không?”

Nàng và Khương Thành từng sống chung rất lâu nên có hiểu biết cực sâu với người này.

“Vào lần ở Thương Lan đại lục, ngươi đã có được đạo ấn, nhưng lại không thể trở thành Chính Thần lại càng chứng thực suy đoán của ta.”

“Ngươi đã định sẵn là vô duyên với thần đạo.”

Khương Thành cũng không phủ nhận.

“Nếu như đã biết là ta và thần đạo đã định sẵn là không đi cùng nhau được, vậy sao ngươi không ra tay với ta?”

Lẫm Đế khẽ mỉm cười : “Rất đơn giản, ngươi và suối nguồn cũng không thể đi với nhau, đã định sẵn sẽ trở thành kẻ địch của bọn họ.”

“Ta tội gì phải giúp kẻ địch tiêu diệt kẻ địch.”

“Ha?”

Khương Thành lắc đầu bật cười.

“Cái này ở đâu ra thế?”

“Sao ta lại đã định sẵn là kẻ địch của suối nguồn rồi, sao bản thân ta cũng không biết thế?”

Lẫm Đế nhìn hắn một lúc lâu, chậm rãi nói: “Sở dĩ ngươi trả vị trí chúa tể cho Thánh Hoàng là bởi vì ngươi không làm chúa tể được đúng không?”

“Ta đã nhận ra từ lâu rồi, ngươi cũng bị hai pháp tắc đó bài xích.”

“Hai trận doanh Thiên Đạo và pháp tắc chi nhãn này ngay từ đầu đã không thuộc về ngươi, ngươi là một người ngoài cuộc.”

Chuyện này…

Trước kia Khương Thành chưa từng nghĩ kĩ.

Bây giờ nghe thấy nàng nói như vậy mới phát hiện đúng là như thế thật.

Bất kể Thiên Đạo giành được thắng lợi, hay là phắp tắc giành thắng lợi thì đều không có chỗ tốt gì cho mình.

Lẫm Đế thấy hắn không lên tiếng, thế là nói tiếp: “Ta khuyên ngươi thật lòng, đưa đám đệ tử này tìm một nơi ẩn cư đi.”

“Thực ra Tiên Võ châu là một nơi không tệ.”

“Dù cho hiện tại khí tiên nguyên bên đó ngày càng loãng, nhưng dù sao vẫn an toàn, mà trận đại kiếp này cũng có ngày kết thúc.”

“Đợi đến lúc đó, ngươi xuống núi cũng không muộn.”

“Ngươi đúng là nghĩ cho ta thật đấy.”

Khương Thành cười lắc đầu.

“Chỉ đáng tiếc, con người ta không có sở thích ở ẩn, sợ là phải khiến ngươi thất vọng rồi.”

Lẫm Đế khẽ liếc mắt, không vui nói: “Bây giờ ngươi đi đến suối nguồn thứ nhất, sớm muộn gì cũng sẽ không thể làm gì khác được mà sẽ bị động cuốn vào trong trận đại kiếp ngút trời này.”

“Ta là lập trường Đạo Thần của thiên nhiên, không có lựa chọn khác, ngươi cần gì như thế?”

Những gì nàng nói cũng đúng.

Tính ra, nàng từng ngồi qua vị trí phụ trợ một khoảng thời gian.

Nhưng sau khi trở về Nguyên Tiên giới, vị Chính Thần như nàng bất luận thế nào cũng không thể đứng ở bên suối nguồn nữa.

Bằng không Đạo Ấn của nàng sẽ làm loạn.

Có điều sở dĩ nàng khuyên Khương Thành như thế vẫn là sợ tương lai hắn sẽ vô cớ đứng ở phía đối đầu mình.

Nàng không muốn đối mặt với biến số này trên chiến trường.

Tuy nói Thành ca cũng có khả năng đối địch với pháp tắc chi nhãn, nhưng nàng không muốn cược.

Gỡ triệt để biến số này mới là lựa chọn ổn thỏa nhất.

“Ngươi vẫn đừng nên tốn nước miếng nữa, chuyện tương lai làm gì có ai có thể nói rõ được chứ?”

“Cho dù ta thật sự ở Tiên Võ châu, ngươi có thể bảo đảm không ai đến xâm phạm không?”

Lẫm Đế còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Khương Thành lại đã tự móc ra ba món Thiên Đạo chí bảo từ kho hệ thống.

Lần lượt là Tam Hồn châu, Loạn Vân phiến và Cực Vọng hoàn.

“Năm đó ta đặt ra bốn điều kiện, hiện nay những đệ tử này đều đã tìm thấy hết, coi như các ngươi đã hoàn thành rồi.”

“Ba món chí bảo này sẽ để ngươi trả lại cho bọn họ vậy.”

Nhận lấy ba món chí bảo đó, Lẫm Đế cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Lần này nàng định mở miệng hỏi đến, vốn dĩ còn lo lắng Khương Thành sẽ ra sức từ chối, lại nâng giá thêm nữa chứ.

Dù sao ba món chí bảo này quả thực quá quý giá và quan trọng.

Không ngờ rằng hắn lại chủ động trả lại.

Tâm trạng của nàng vô cớ tốt lên rất nhiều.

Vung tay xóa bỏ kết giới ngăn cách, lúc này mới cười chế nhạo nói: “Không nhìn ra ngươi còn là một người giữ lời hứa đấy, ta thay đổi cách nhìn với ngươi rồi.”

Khương Thành không khỏi trừng mắt nhìn nàng.

“Ấn tượng của ngươi với ta kém cỡ nào vậy? Tốt xấu gì cũng sống chung nhiều năm như thế, cũng nên có chút hiểu rõ rồi chứ?”

Lẫm Đế bật cười, sau đó cố ý xin lượng thứ nói: “Phải phải phải, trách ta có mắt không tròng được rồi chứ?”

“Vậy chúc ngươi thuận lợi ở suối nguồn thứ nhất vậy.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng rời đi.

Chỉ để lại đám đệ tử Phi Tiên môn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Được rồi, tiếp tục xuất phát!”

Thành ca vung tay, quay đầu lại phát hiện ánh mắt của chúng đệ tử đều có hơi sâu xa.

Nhất là các nữ đệ tử, càng không nhịn được bắt đầu vặn hỏi.

“Khương chưởng môn, quan hệ của ngươi và vị Lẫm Đế này rất không bình thường đấy.”

“Vừa rồi các ngươi đã nói gì ở bên trong đấy?”

Ấn Tuyết Nhi không vui nói: “Còn có thể nói gì, không nghe thấy bọn họ đã sống chung rất nhiều năm à, chắc chắn là liếc mắt đưa tình ở bên trong rồi!”

Chương 2322: Đây cũng tính là nơi tốt à?

Trong lòng Thành ca đang mắng thầm, mặt ngoài lại vẫn duy trì đoan chính.

“Ta và Lẫm Đế, chỉ tồn tại qua lại vì việc công.”

“Chuyện này liên quan đến tận mấy thần cung, kéo theo một vài bí mật của thời kì Viễn Cổ, kéo theo cả bố cục của toàn bộ Nguyên Tiên giới.”

“Rút dây động rừng, không cẩn thận một chút sẽ thua cả ván cờ.”

Bản thân hắn cũng không biết mình đang nói cái gì.

Nhưng rất nhiều đệ tử lại bị dọa cho ngây dại.

Ấn Tuyết Nhi và Giản Tố Hàn, Đường Như còn muốn trêu đùa thêm nữa, nhưng lại bị Kỷ Linh Hàm cản lại.

“Được rồi, đừng quấy rối nữa.”

“Có vài chuyện, Khương chưởng môn tự có chừng mực.”

Thực ra nàng sớm đã biết Lẫm Đế từng sống ở Phi Tiên môn, dù sao sau khi trở về Tiên Võ châu, một chưởng môn như nàng đã từng nói chuyện rất kĩ với đám người Đoan Phong, Trường Dương, Trường Linh.

Kéo lấy tay nàng, cảm nhận được sự tín nhiệm truyền đến từ đầu ngón tay, Thành ca đắc ý liếc mắt nhìn chúng đệ tử.

“Xuất phát!”

Pháp tắc của hai bên giao phong đã mở ra một mảnh vết nứt lớn ở biên giới Lịch Hình châu.

Trong vết nứt đó, căn nguyên hỗn loạn, hỗn độn chảy loạn phá hủy bừa bãi không ngừng.

Nhưng đối với đám người Khương Thành và Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh mà nói, đương nhiên là không thể nói là rãnh trời.

Dưới sự che chở của bọn họ, mấy trăm ngàn môn đồ của Phi Tiên môn liên tục thông qua, thuận lợi tiến vào nơi suối nguồn bao trùm.

Ở bên này, bọn họ cũng đã nhìn thấy pháo đài và cứ điểm liền nhau.

Ở bên ngoài những cứ điểm này đều có không ít tiên nhân ngoại lai vừa mới đến.

Nhưng sau khi nhìn thấy mấy trăm ngàn môn đồ Phi Tiên môn thì lập tức có hai vị Thánh Tôn và mấy chục vị Thánh Chủ đỉnh phong gấp không chờ được bay đến.

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Chào mừng các vị đến Ngọc Nhai chi nhãn của bọn ta!”

“Các ngươi đến khiến bọn ta rất hân hạnh đấy.”

“Mời mời mời!”

Bọn họ tràn đầy nhiệt tình, đối lập rõ ràng với bên kia vực lúc trước.

Khiến các vị đệ tử Phi Tiên môn đều hơi kinh ngạc.

Bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Thành ca ở đằng trước, xem ra những gì Khương chưởng môn nói là thật đấy, hắn đúng thật là nổi tiếng ở đây.

Vừa mới đến đã có người đón tiếp, mặt mũi cũng không bình thường đâu.

“Rất tốt rất tốt.”

Thành ca hài lòng gật đầu.

Xem ra hơn ba mươi ngàn năm qua, uy của mình vẫn còn.

Cho dù hắn không hề quen biết hai Thánh Tôn này, có lẽ đến sau, nhưng chắc chắn cũng đã từng nghe tên của mình rồi.

“Lần này bọn ta đến đây là muốn tìm một nơi dung thân…”

Lời nói của hắn vừa dứt, hai tên Thánh Tôn đối diện liền vỗ ngực đảm bảo.

“Không thành vấn đề!”

“Đây là điều cần phải sắp xếp đấy.”

“Đúng rồi, các ngươi đều là cùng một tông môn sao?”

Khương Thành gật đầu theo lẽ đương nhiên.

“Nhìn thấy ta, ngươi còn không đoán ra được à, đương nhiên đều là Phi Tiên môn rồi.”

Hai vị Thánh Tôn kia vội vàng chắp tay.

“Hóa ra là đạo hữu của Phi Tiên môn, thất kính thất kính rồi!”

“Bọn ta là Trục Vân tông, ta là chưởng môn Định Kỷ, đây là sư đệ của ta Định Phong, lão tổ của phái ta là Trục Vân Cổ Thánh!”

Khi bọn họ nói đến đây còn cố ý ưỡn thẳng ngực, dường như là muốn nhìn xem vẻ mặt kinh hãi sùng bái của đám người Khương Thành.

Chỉ đáng tiếc, hắn đã định sẵn phải thất vọng rồi.

Đến Thánh Hoàng Thành ca còn quen biết, một Cổ Thánh vẫn chưa thể khiến hắn có phản ứng đặc biệt gì.

Điều này khến Định Kỷ Thánh Tôn khá thất vọng, thế là hắn không thể không bổ sung một câu.

“Lão tổ phái ta còn là một trong sáu vị Hư Đế của Ngọc Nhai chi nhãn!”

Thân phận này cuối cùng cũng đã khiến chúng đệ tử Phi Tiên môn phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

“Thế mà lại là Hư Đế?”

“Địa vị này đủ cao đấy!”

“Không ngờ rằng chúng ta vừa đến đây đã được tông môn của Hư Đế nghênh đón.”

“Xem ra Khương chưởng môn còn nổi tiếng hơn chúng ta nghĩ đấy!”

Định Kỷ và Định Phong đều hơi buồn bực.

Chuyện này có liên quan gì đến chưởng môn các ngươi sao?

Khương Thành không báo ra danh tính, thật ra bọn họ căn bản không nhận ra.

Sở dĩ gặp mặt lại nhiệt tình như thế chỉ là bởi vì kết cấu nội bộ của suối nguồn thứ nhất.

Dưới Thánh Hoàng, sáu vị Hư Đế tương đương với sáu vị chư hầu.

Mỗi một vị đều cai quản một địa bàn lớn.

Điểm mạnh và yếu của địa bàn này quyết định Hư Đế có thể có được uy năng mạnh cỡ nào ở Ngọc Nhai chi nhãn.

Nói trắng ra, Thiên Đạo và lực pháp tắc bọn họ có thể mượn dùng sẽ liên quan đến độ mạnh yếu của tộc quần tông môn dưới trướng.

Bởi vì nguyên nhân này, mỗi một Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng của Ngọc Nhai chi nhãn đều sẽ cố gắng lôi kéo tiên nhân bên ngoài.

Cho nên nhìn thấy Phi Tiên môn có mấy trăm ngàn môn đồ, người dẫn đầu còn là một Thánh Tôn, Trục Vân tông đã giống như nhìn thấy một đống kho báu.

Gấp không chờ được muốn sắp xếp tất cả những người này vào địa bàn của mình.

Đây thật ra cũng không khác tu thần lưu lắm.

Nếu như đám người Khương Thành từ suối nguồn đi đến đối diện, những thần quan kia cũng đều sẽ lôi kéo, mưu đồ để Phi Tiên môn đều tu luyện thần đạo của bọn họ.

Thành ca không hề biết chuyện này, nhưng rất nhanh hắn đã ý thức được chuyện không đúng.

Bởi vì đi cả đoạn đường với Định Kỷ và Định Phong, cuối cùng nơi đến không phải là khu vực trung tâm suối nguồn mà hắn muốn.

Mà là khu vực biên giới.

Suối nguồn hiện nay phải mênh mông hơn trước kia nhiều, bề ngoài không nhìn ra dòng nước nào, nhưng khu vực biên giới này cũng tương tự hạ du lúc trước.

Khí tiên nguyên và lực căn nguyên ở nơi này đương nhiên kém xa khu vực trung tâm gần suối nguồn nhất.

Chỉ vào một mảnh sơn cốc quanh co phía dưới, Định Kỷ Thánh Tôn mở miệng nói: "Lộc Lăng cốc này chính là nơi đóng quân sau này của sơn môn các ngươi."

Đám người Mạc Trần và La Viễn chưa từng đi vào suối nguồn bao giờ, cũng không rõ tình huống.

Chỉ cảm thấy khí tiên nguyên ở nơi này đậm đặc hơn Tiên Võ châu rất nhiều nên khá thích.

"Đa tạ đa tạ!"

"Trục Vân Tông các ngươi thật là khách khí quá."

"Bọn ta mới đến đã sắp xếp một nơi tốt như vậy cho bọn ta."

Thành ca ở một bên nghe thấy thì nhíu mày không thôi.

Khu vực biên giới cũng tính là một nơi tốt?

Dựa vào địa vị thân phận của mình ở suối nguồn thứ nhất, bị sắp xếp ở đây đã coi như là bị sỉ nhục đấy nhỉ?

Hắn đang muốn nói gì đó, vị Định Phong Thánh Tôn kia lại vẫy tay với một đám tiên nhân ở nơi xa bay đến.

"Mang Dương Thánh Chủ, sau này Phi Tiên môn sẽ giao cho Chân Minh tông các ngươi cai quản, nhất định phải quản lí ổn thỏa đấy, đừng gây ra chuyện khiến trời người giận dữ gì đấy nhé."

Tên thanh niên mặc đồ đỏ cầm đầu kia quan sát đám trên dưới đám người Phi Tiên môn, lúc này mới mặt không biểu cảm gật đầu.

"Yên tâm đi, bọn ta biết chừng mực mà."

Nghe đến đây, chúng đệ tử Phi Tiên môn cũng cảm thấy có hơi không đúng lắm.

“Phi Tiên môn bọn ta còn bị những tông môn khác cai quản ư?”

Bất luận là ở Hạ giới hay là Tiên giới, bọn họ vẫn luôn theo đuổi việc không bị thế lực khác chi phối, tự do tự tại.

Ngày đầu tiên đến suối nguồn này, đỉnh đầu đã bị sắp xếp cho một tông môn cai quản, đây là chuyện gì thế?

Càng huống hồ, chưởng môn của Chân Minh tông này mới là Thánh Chủ đỉnh phong, còn chẳng phải là Thánh Tôn.

Mà hiện nay những người có chiến lực Thánh Tôn của Phi Tiên môn đã có hơn bảy tám chục người rồi.

Chỉ có điều đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn đều trực tiếp hóa huyền văn thành nguyên, nhìn từ bề ngoài sẽ không nhìn ra đươc cảnh giới cụ thể mà thôi.

Đám người Mạc Trần và Đan Thái không thể không đứng ra bày tỏ sự không hiểu của mình.

“Đạo hữu, chuyện này có chút không thỏa đáng nhỉ?”

“Dựa vào thực lực của Phi Tiên môn bọn ta mà lại phải ở dưới người khác sao?”

Chương 2323: Không biết điều

Lời này vừa nói ra, toàn bộ người của Trục Vân tông và Chân Minh tông đều không cười nữa.

Đặc biệt là thanh niên Mang Dương Thánh Chủ mặc áo đỏ lại càng sa sầm mặt lại.

“Có gì mà không thoả đáng chứ?”

“Sao hả, lần đầu các ngươi đến đây mà còn muốn leo lên đầu bọn ta sao?”

Định Kỷ Thánh Tôn cũng không vui gì nhìn sang Khương Thành.

“Các ngươi thế này là muốn làm gì đây?”

“Tư Hồng Thánh Chủ của Chân Minh tông đường đường là một Hư Tướng, có thể được bọn họ trực tiếp quản lí đã xem

như cực kì coi trọng Phi Tiên môn rồi.”

“Lẽ nào các ngươi lại còn không hài lòng?”

“Ha? Nói như thế thì bọn ta còn phải cảm thấy vinh hạnh nữa ha?”

Khương Thành trực tiếp bị hắn chọc cho phát cười.

“Bọn ta đặc biệt từ Tiên Võ châu sang đây cũng chẳng phải vì để làm tôn tử cho người khác.”

“Phi Tiên môn của Tiên Võ châu?”

Đám người Định Kỷ, Định Phong và Mang Dương khẽ kinh ngạc, sau đó lập tức phản ứng lại.

“Ngươi là Khương Thành?”

“Chính là đế khí sư thiên tài Khương Thành đó?”

Thành ca khẽ cười gật đầu.

“Không sai.”

Đám người Định Kỷ và Định Phong, Mang Dương có chút kích động.

“Không ngờ thế mà lại là ngươi.”

“Đại sư, ngươi giá lâm chỗ bọn ta quả thật là trời giúp tông môn ta mà.”

“Thế này đi, Phi Tiên môn các ngươi không còn chịu sự quản thúc của Chân Minh tông nữa mà sẽ do Trục Vân tông bọn ta tiếp quản.”

“Cái gì?”

Mặt Mang Dương Thánh Chủ kia biến sắc, ngay lập tức phản đối.

“Định Kỷ chưởng môn, ngươi thế này có phần không chuyên nghiệp rồi.”

Tông sư có thể luyện chế đế khi đi đến đâu mà chả được chào đón chứ.

Bọn họ đương nhiên muốn sắp xếp Khương tông sư ở trong tầm mắt bản thân, như thế thì tương lai sẽ có rất nhiều lợi ích.

“Vừa rồi còn bảo để Phi Tiên môn phụ thuộc vào Chân Minh tông, bây giờ đã đổi quẻ rồi?”

“Đường đường là một tông môn đỉnh cấp há lại đi nuốt lời?”

Định Kỷ nhìn chằm chằm hắn một cái: “Gì mà nuốt lời với không nuốt lời chứ, Phi Tiên môn còn chưa ổn định, cũng chưa chính thức giao du, vốn không xem như phụ thuộc các ngươi.”

“Càng huống hồ gì, chỉ một tông môn tướng cấp như các ngươi mà còn muốn đấu với bọn ta?”

“Chờ chút.”

Thành ca có phần nghe không lọt tai nữa.

Ý gì đây chứ?

Các ngươi đều biết thân phận của ca, vậy mà còn dám xem Phi Tiên môn như món ăn à?

Chỉ vì thân phân đế khí sư mới được xem trọng một chút ư?

Hắn xem như đã hoàn toàn ngộ ra.

Suối nguồn thứ nhất vốn không có truyền thuyết của mình.

Chuyện này cũng vô lí quá, bản thân năm đó đã làm ra chuyện lớn như vậy, tên tuổi xem như là phải bao trùm cả rồi ấy chứ.

Trên thực tế, chuyện này quả thực có lí do cả.

Nhưng Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng năm ấy được Khương Thành sắp xếp lên đều do giao dịch mới được lên.

So với đủ các bài kiểm tra để tuyển chọn thông qua sau này, nhưng vị trí phụ được khâm điểm rõ ràng có phần không được chính thức, sức thuyết phục cũng không quá lớn.

Vì tế, những đương sự sau đó đều nói năng thận trọng, không ai dám truyền “sự tích” của Khương Thành ra ngoài, thậm chí còn cấm thảo luận đến.

Lại thêm vào hơn ba mươi ngàn năm, nhưng tông môn cà quần tộc đến suối nguồn thứ nhất quả thật quá nhiều rồi.

Những tiên nhân của tứ châu vốn có hiện nay còn chưa chiếm đến một phần mười, ngược lại lại trở thành số ít.

“Hai người các ngươi không cần phải tranh giành nữa, Phi Tiên môn bọn ta không có thói quen ở dưới trướng người khác.”

“Cáo từ!”

Nói xong, hắn mang theo mọi người ở tông môn, rời khỏi Lộc Lăng cốc này.

Nhưng người này không quen biết mình, Thánh Hoàng thì phải biết chứ.

Trực tiếp đi tìm nàng là được rồi.

“Đứng lại!”

“Đừng đi.”

Những đệ tử Phi Tiên môn ở đằng sau còn chưa kịp quay người thì đã bị hai phái cấp cao chặn lại.

Định Kỷ nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thành, trong ánh mắt ấy mang theo cảm giác áp bức.

Nếu như không để ý đến thân phận đế khí sư thì mọi người đã không chần chừ gì mà ra tay với hắn rồi.

“Khương tông sư, ngươi muốn đi đâu?”

Khương Thành hờ hững trả lời: “Đương nhiên là trung tâm suối nguồn, chỉ có ở đó mới phù hợp với địa vị của Phi Tiên môn, có vấn đề gì sao?”

Cấp cao hai phái ngơ ra, sau đó bật cười thành tiếng.

“Ha, ngươi đang nói gì thế?”

“Trung tâm suối nguồn? Ở đó chính có thế lực đế cấp mới có thể vào đóng thôi.”

“Các ngươi còn chẳng có nổi một Hư Tướng, khó tránh thật mơ tưởng viễn vông rồi ha.”

Mang Dương Thánh Chủ kia lại càng nhìn đám đệ tử Phi Tiên môn bằng ánh mắt mỉa mai hơn.

“Xem ra các ngươi căn bản không hiểu đạo sinh tồn của pháp tắc chi nhãn rồi.”

“Có phải cảm thấy Phi Tirn Môn có nhiều hơn Chân Minh tông bọn gta một Thánh Tôn là nên ở trên bọn ta rồi à?”

“Nói thật cho các ngươi biết, trừ khi Phi Tiên môn có thể có một Hue Tướng, bằng không thì dù có là con rồng ở bên ngoài cũng phải bò thôi.”

Định Kỷ Thánh Tôn cũng mang vẻ mặt lạnh lùng nói: “Vị trí phụ của Ngọc Nhai chi nhãn gần đây mới được chọn toàn bộ, không chờ được tầm mấy trăm triệu năm nữa thì cũng không thay đổi đâu.”

“Trong khoảng thời gian này, các ngươi tốt nhất là nên biết rõ thân phận của mình đi.”

“Có thể được một tông môn đế cấp như bọn ta quản lí thì đã coi như là đãi ngộ cao hơn cả thế lực tướng cấp rồi, đừng có không biết điều.”

“Ồ.”

Khương Thành gật đầu.

“Nói xong chưa? Có thể tránh ra chưa?”

Hắn đã quyết định rồi, vị trí Hư Tướng của suối nguồn vẫn nên để cho một đệ tử Phi Tiên môn.

Nếu không thì tương lai đúng là không tiện rồi.

Vị trí đầy rồi cũng không sao, cùng lắm phế truất lão tổ của Trục Vân tông là được rồi.

Suy nghĩ này của hắn đương nhiên những người khác có mơ cũng không ngờ được.

Nhìn thấy hắn cố chấp muốn đi, hai đám cấp cap của Trục Vân tông và Chân Minh tông cũng lật mặt luôn.

Không muốn đóng dưới trướng mình, cũng không chấp nhận bản thân mình quản thúc thì còn có giá trị gì nữa chứ.

“Đứng lại.”

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, có chuyện tốt vậy sao?”

“Các ngươi xem đây là đâu chứ?”

Nhìn thấy bầu không khí trở thành rút kiếm giương cung, đám đệ tử Phi Tiên môn cũng không kiềm được mà lấy binh khí ra.

Còn Khương Thành thì lại nhìn hai tên chưởng môn một các thâm sâu.

“Sao hả, còn muốn cưỡng bức bắt người à?”

Định Kỷ Thánh Tôn bĩu môi, cười như không cười: “Khương tông sư, người thức thời là nhân kiệt, ta vẫn khuyên ngươi đừng có không biết điều như vậy.”

Mang Dương cũng nói lạnh lùng: “Bọn ta tôn kính ngươi là một tông sư luyện khí, vậy nên mới nể mặt ngươi.”

“Nếu thật sự ép bọn ta ra tay thì đến lúc đó ngươi bị chế ngự rồi, bị làm tù đồ thì có hối hận cũng không kịp.”

Thành ca không những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười.

Trước đó ở vực muốn ra tay thì lại bị Lẫm Đế cắt ngang, ở đây xem như là có cơ hội rồi.

Hắn cười hớn hở lấy ra Nhân Quả kiếm.

“Ta rất muốn hối hận một lần, hai phái các ngươi lên luôn đi.”

“Ngươi!”

Đám cấp cao hai phái tức giận.

“Ngu xuẩn, ngông cuồng.”

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

“Tốt lắm, tương lai ngươi làm nô khí của Trục Vân tông bọn ta là do ngươi tự mình lựa chọn lấy đấy nhé.”

Nói xong, bọn họ liền… lui về phía xa.

Chuyện này khiến Khương Thành suýt chút không biết nên làm sao.

Thốt ra nhiều lời cay đắng như vậy không phải nên lập tức giết lên à?

Còn lui lại nữa hả?

Nhưng mà ngay chốc sau, hắn đã hiểu được dụng ý của đối phương.

Nhưng nhìn thấy Mang Dương Thánh Chủ đột nhiên lấy ra một lệnh phù mà đó lửa.

Thúc động tiên lực, lệnh bài hóa thành những tinh mang.

Ngay khắc sau, những đám mây ở trên sơn cốc liền chia ra, hồng mang như ráng mây chiếu cả bầu trời biến thành màu máu.

Chương 2324: Đánh nhẹ nhàng như thế?

Dưới hống mang bao trùm, một đoá băng tinh khổng lồ trắng như tuyết từ từ hạ xuống.

Ở trên băng tinh ấy là một thanh niên sáng sủa cũng mặc hồng bào đang đứng sừng sững đầy ngạo nghễ.

Hắn rũ mắt, hờ hững nhìn xuống những bóng người bên dưới.

Tựa như Thần đế cao cao tại thượng.

Các trưởng lão Chân Minh tông vui mừng ra mặt, vội vàng tiến lên trước để hành lễ.

“Sư huynh!”

“Sư bá!”

Định Kỷ và Định Phong của Trục Vân tông bỗng sầm mặt.

“Tư Hồng Hư Tướng!”

Rõ ràng đối phương chỉ là Thánh Chủ đỉnh phong, cảnh giới còn chẳng bằng bọn họ, song hai người lại không dám coi thường.

Bởi vì nơi Lộc Lăng Cốc này chính là phạm vi Tư Hồng Hư Tướng cai quản.

Ở nơi này, hắn có thể mượn vị trí phụ để thao túng một phần Thiên Đạo và lực pháp tắc, gần như không gì không làm được.

Những người có thể chế ước hắn chỉ có thể là người đứng đầu như Nạp Ma Hư Vương và Trục Vân Hư Đế.

Đương nhiên, còn cả chúa tể Thánh Hoàng tối cao.

Khi hắn hạ xuống hiện trường, La Viễn, Đan Thái và các đệ tử Phi Tiên môn có thể cảm nhận rõ ràng về sự biến hoá tuần hoàn của thiên địa.

Lúc này, họ có chung một ảo giác rằng mình đang lạc nhịp với thế giới xung quanh.

Giống như bản thân mình đang bị cô lập, trở thành kẻ bị trời đất ruồng bỏ.

Dù cho chuyện gì xảy tới thì nó cũng sẽ là sai lầm.

Mặc dù lúc này ai nấy đều nguyên vẹn không hề hấn gì, không hề chịu bất cứ tổn thương nào, nhưng trong lòng họ lại rất nặng nề.

Trong yên lặng, chúng đệ tử bắt đầu truyền âm.

“Loại năng lực này quả thực khiến người ta cạn lời.”

“Nếu so với thánh giới thì còn nguy hiểm hơn gấp mười lần không chừng!”

“Thảo nào cho đến nay bảy mươi ba Thần cung cũng chưa từng chủ động tấn công sáu suối nguồn.”

“Một khi bước vào phạm vi bao trùm của pháp tắc chi nhãn, cũng chính là hoàn toàn tiến vào thế giới mà đối phương khống chế, đến cả quy tắc thiên địa cũng bị đối phương thao túng, vậy thì đánh kiểu gì?”

“Phiền phức rồi đây…”

“Sợ gì chứ, có Khương chưởng môn ở đây rồi.”

“Đúng đấy, lão nhân gia vẫn bình thản thế kia, chúng ta chẳng cần lo lắng vớ vẩn.”

“Gì cơ, ngươi dám gọi Khương chưởng môn anh tuấn uy vũ, đẹp trai ngời ngời là lão nhân gia, ta phải báo cho người biết…”

“Ngươi có cần nhỏ mọn đến thế không?”

Khi bọn họ còn đang lén lút bàn luận, các trưởng lão Chân Minh tông cũng đã kể lể tố cáo xong xuôi.

Đơn giản là tố Phi Tiên môn không biết điều, Khương Thành không uống rượu mời chỉ thích uống rượu phạt, thế mà dám không phục Chân Minh tông ta.

Tiện thể còn ám chỉ rằng sẽ tha mạng cho Khương Thành, dù sao cũng là Luyện Khí Tông sư, rất có giá trị.

Sau khi nghe xong, sắc mặt tên Tư Hồng Hư Tướng kia không hề thay đổi, cũng chẳng bày tỏ chút thái độ nào.

Hắn chỉ nhìn Khương Thành một cách lãnh đạm.

“Ngươi vẫn còn một cơ hội cuối cùng để chủ động thần phục.”

“Nếu không, đám Phi Tiên môn đằng sau sẽ biến thành tro bụi.”

Chỉ là hai câu nói nhưng cũng đủ khiến đám trưởng lão Trục Vân tông và Chân Minh tông để lộ nụ cười đắc chí mãn nguyện.

Đó mới là lý do khiến vừa nãy bọn họ lui lại.

Phi Tiên môn đông người, không đáng để bản thân phải mạo hiểm.

Chỉ cần mời Hư Tướng xuất hiện, điều động lực pháp tắc của Thiên Đạo là sẽ dễ dàng đè bẹp đối phương.

Cho dù Tư Hồng Hư Tướng chỉ là Thánh Chủ đỉnh phong còn Khương Thành là Thánh Tôn thì trong mắt họ cũng chẳng đáng lo chút nào.

Bởi trong khu vực pháp tắc chi nhãn bao phủ, vị trí phụ đại diện cho quyền kiểm soát tuyệt đối.

Thậm chí Mang Dương Thánh Chủ cũng không khỏi lên tiếng giễu cợt.

“Khương Thành, bây giờ đã ý thức được vị trí của Phi Tiên môn ở đây chưa?”

“Chẳng phải vừa nãy còn tự cao tự đại, cho rằng Chân Minh tông không có tư cách áp đảo trí thông minh của các ngươi ư?”

“Giờ thì sao nào?”

“Nói thật cho ngươi biết, một môn phái không có vị trí phụ thì chẳng là cái thá gì ở đây!”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Thành ca đã rút Nhân Quả kiếm, chĩa về phía đối diện.

“Ngu xuẩn…”

Sát ý trong mắt Tư Hồng Hư Tướng chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong mắt hắn, rút kiếm chĩa về phía hắn chính là là hành động khiêu khích, không biết lượng sức mình, tự đâm đầu vào chỗ chết.

Hắn thậm chí còn không sử dụng thánh giới mà điều khiển Thiên Đạo và lực pháp tắc trực tiếp khoá chặt Khương Thành.

Rất nhanh sau đó, Thành ca đã phát hiện pháp tắc tấn công này hơi khác với lần trước ở Khư giới.

Lần đó pháp tắc tựa sóng biển vô biên như thể không thể chế ngự, đánh thẳng vào thế giới bên trong mình.

Còn lần này, lực pháp tắc xâm nhập vào mình lại linh hoạt hơn rất nhiều.

Vậy mà nó lại hoá thành một cái lưới lớn, cố gắng khoá chặt khí hải và hồn hải của mình.

Sở dĩ có thể linh hoạt được như vậy lời bởi nơi này có một thêm thứ khác ở Khư giới - Thiên Đạo.

Pháp tắc thiên địa được tăng thêm lực Thiên Đạo, cách thức tấn công cũng trở nên vô cùng đa dạng.

Nhưng mặt khác, lực pháp tắc mà Tư Hồng Hư Tướng có thể điều khiển cũng yếu đi vô số lần so với lúc làm chúa tể Khư giới phải đối diện.

Lần đó là hồng thuỷ diệt thế, còn lần này chỉ là mưa phùn lất phất mà thôi.

Nếu đối phó người khác thì loại lực pháp tắc bá đạo này đương nhiên sẽ chỉ có lợi, còn với Khương Thành lại chẳng đáng chú ý.

Hắn trực tiếp sử dụng pháp tắc nghịch tuần hoàn đã lâu không được nhìn thấy, hướng về mạng lưới khổng lồ đang bao trùm kia.

Trong phút chốc, mưa bụi mịt mù trong cơ thể bỗng bị quét sạch sành sanh!

Tính ra còn dễ dàng hơn hẳn việc ngăn chặn bản hoàn chỉnh của pháp tắc tuần hoàn thiên địa lần trước.

Toàn bộ quá trình có vẻ phức tạp, nhưng thật ra tất cả đều chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Lực pháp tắc mà Khương Thành đẩy ra khỏi cơ thể bị cuốn ngược trở lại, bật lên chính người Tư Hồng Hư Tướng.

“Cái gì?”

Hắn chưa kịp phản ứng, cũng không ý thức được chuyện gì mới xảy ra.

Mang Dương Thánh Chủ ở phía sau hắn vẫn đang hí hửng ra mặt, hô to: “Không tự…”

Sau đó hắn thấy một vệt kiếm quang tựa như dải lụa vụt qua trước mắt, đầu người văng lên thật cao.

Không còn đòn sát thủ là lực pháp tắc, Tư Hồng Hư Tướng chỉ là một Thánh Chủ đỉnh phong tầm thường mà thôi.

Thậm chí hắn còn tự tin đến mức không mở thánh giới, đồng thời còn trở thành Thánh Chủ bị pháp tắc phản phệ.

Trước mặt Thành ca, hắn chẳng khác gì tên lâu la bị tiện tay kill.

“Lượng sức…”

Mãi tới lúc này, nửa sau câu “Không tự lượng sức” của Mang Dương Thánh Chủ mới bật ra khỏi miệng.

Ngay sau đó, lòng tin của hắn bỗng sụp đổ.

Băng tinh sáu màu mất chủ hoá thành một luồng sáng, bay về suối nguồn.

Tất thảy đột nhiên rơi vào sự im lặng chết chóc.

Tiếng nói của Mang Dương Thánh Chủ bị kẹt trong cổ họng, không phát ra được nữa.

Bất kể là trưởng lão của hai phái đối diện hay đệ tử Phi Tiên môn ở đằng sau, tất cả đều tận mắt chứng kiến.

Thứ họ nhìn thấy là Khương Thành rút kiếm, vung kiếm, thu kiếm.

Cả quá trình giống như nước chảy mây trôi, mượt mà đến mức người ta phải sục sôi.

Nhưng bọn họ nhìn mà không thể hiểu.

Chỉ đơn giản như vậy mà một Hư Tướng đã chịu chết?

Thiên Đạo và lực pháp tắc đâu rồi?

Còn chuyện chèn ép tuyệt đối thì sao?

Có phải kết quả thắng bại này bị tráo đổi rồi không?

Bởi vì hoàn toàn không thể hiểu được cảnh tượng xảy ra trước mắt, tất cả ngây người như phỗng, sững sờ tại chỗ.

Cuối cùng vẫn là Khương Thành phá vỡ thế yên tĩnh.

Ca nhìn về phía các trưởng lão và hai phái đối diện với vẻ nghiền ngẫm.

"Một tên Thánh Chủ nhỏ nhoi được các ngươi tâng bốc lên tận trời."

"Ta còn tưởng lợi hại lắm chứ."

"Kết quả là chết dễ thế này ư?"

"Đám người ếch ngồi đáy giếng sống trong suối nguồn như các ngươi, chắc chưa từng thấy sự đời?"

Ngay khi lời vừa bật ra, các đệ tử Phi Tiên môn ở đằng sau cuối cùng cũng bừng tỉnh.

Mặc kệ chuyện gì vừa xảy ra, dù sao những việc Khương chưởng môn làm được chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Chương 2325: Giúp người là cội nguồn của niềm vui

Đám người Tần Sướng và Đan Thái, Nguỵ Miểu cùng xúm lại quanh Khương chưởng môn, vui vẻ hít ké độ ngầu vừa ra lò.

"Đúng vậy, chẳng phải vừa tâng bốc Hư Tướng lên trời sao?"

"Chỉ có thế?"

"Chỉ một chút thực lực này mà còn muốn quản Phi Tiên môn bọn ta, biến bọn ta thành đám lệ thuộc? Ai cho các ngươi sự tự tin đó vậy?"

"Chậc chậc, cho dù bọn ta có thực sự muốn tìm chỗ chống lưng thì các ngươi cũng chẳng đáng tin đâu!"

"Ôi!"

Mạc Trần vuốt ve chòm râu đã được cắt tỉa tỉ mỉ, cố ý tỏ vẻ xót xa mà nhìn đám người Chân Minh tông.

“Cứ tưởng Hư Tướng có gì đặc biệt lắm, hoá ra chẳng khác gì những Thánh Chủ bình thường.”

“Đẩy một Thánh Chủ lên để tỷ thí với Thánh Tôn, đó chẳng phải đùn người của chính các ngươi vào trong hố lửa sao?”

“Thật là tội lỗi!”

Trưởng lão hai phái đối diện tức đến mức mặt mũi thoạt xanh thoạt đỏ, nhưng không tài nào phản bác nổi.

Nhận thức của bọn họ bị phá huỷ cả rồi.

Hoá ra Hư Tướng cũng có thể bị giết chết ư?

Hơn nữa Tư Hồng Hư Tướng bị giết quá nhanh, hoàn toàn không thể chống cự chút nào.

Thoạt nhìn đơn giản như thể một Thánh Tôn chém chết Thánh Chủ vậy.

Sự cách biệt quá chênh lệch khiến bọn họ dù có muốn cũng không thể tìm ra lý do vớt vát tôn nghiêm.

Cuối cùng họ chỉ có thể mạnh miệng chỉ vào Khương Thành, lớn tiếng quát:

“Ngươi dám giết cả Hư Tướng, ngươi điên rồi sao?”

“Hư Tướng chính là một người quan trọng dưới trướng chúa tể, ngươi lại dám giết, ngươi xong đời rồi!”

“Ngươi xong thật rồi, chúa tể không bỏ qua cho ngươi đâu!”

“Những Hư Đế và Hư Vương khác cũng sẽ không tha cho đám các ngươi!”

Từ Mang Dương Thánh Chủ trở xuống, hơn mười trưởng lão Chân Minh tông đau lòng đến độ suýt ngất đi.

Song không phải vì họ có tình cảm sâu nặng gì với Tư Hồng Thánh Chủ.

Mà là vì sau khi người đại diện của Chân Minh tông này bị giết thì Chân Minh tông sẽ không còn Hư Tướng nữa.

Từ nay về sau, địa vị của bọn họ sẽ rơi xuống vực thẳm.

Chuyện này cũng thôi đi, lúc trước bọn họ đã tác oai tác toái với người xung quanh, từng ức hiếp không ít môn phái và tộc quần.

Lúc này bọn hắn không còn vị trí phụ, người ta sẽ đáp trả thôi.

Chỉ dựa vào mấy Thánh Chủ đỉnh phong bọn hắn, quả thực không cản nổi.

Cơ mà Thành ca cũng rất tốt bụng, chủ động giúp họ gạt bỏ mối băn khoăn này.

Ca quay đầu nhìn về đám người La Viễn và Mạc Trần Đan Thái: "Ngươi xem môn phái người ta tình sâu nghĩa nặng biết bao, một Hư Tướng chết mà trên dưới tông khổ sở như chết cả nhà."

"Cảnh tượng sinh ly tử biệt này thật quá cảm động!"

Chúng đệ tử có phần không lĩnh hội được ý hắn.

Ngẫm lại, Phi Tiên môn chúng ta không thể gặp phải chuyện thế này, mỗi lần có người vô tình bị giết thì cũng có thể sống lại.

Vả lại bên kia là kẻ địch, chắc không cần khen ngợi bọn họ nhỉ?

Thấy vẻ mặt ngờ vực của các đệ tử, Thành ca vỗ lên vai Lâm Ninh đang đứng gần nhất, nói bằng giọng thâm thuý: "Nếu bọn họ lưu luyến bịn rịn tên Hư Tướng kia như thế thì chúng ta phải giúp đỡ họ một chút, đưa họ đi đoàn tụ."

"Dù sao giúp đỡ người khác là cội nguồn của niềm vui mà!"

Rốt cuộc mọi người cũng bừng tỉnh.

Khương chưởng môn vẫn là Khương trưởng môn trước giờ, phong cách chẳng thay đổi tí nào.

"Ha ha, đúng vậy, bọn ta thích nhất là giúp người làm vui."

"Bên đối diện, đây là việc bọn ta nên làm."

"Các ngươi không cần cảm kích bọn ta."

Nói xong, họ vừa xuất binh khí vừa xông thẳng tới Chân Minh tông trước mặt.

Manh Dương Thánh Chủ càng thêm kinh hãi: “Ngươi, các ngươi dám…”

Chưa kịp dứt lời, hắn đã bị dìm chết dưới sự công kích của huyền văn.

Không có sự can thiệp của Thiên Đạo và lực pháp tắc, lực lượng giữa hai bên chính là mười mấy Thánh Tôn đấu với mười mấy Thánh Chủ.

Trên dưới Chân Minh tông, hoàn toàn không có một chút sức chống cự.

Thánh giới của rất nhiều người vừa được tạo ra là bị đánh tan, sau đó bị huyền văn thôn tính triệt để.

Cảnh tượng tàn bạo khiến người ta rơi lệ.

Giữa đó còn có thêm lời phàn nàn của đám La Viễn và Nguỵ Miểu.

“Lâm Ninh, để phần bọn ta hai tên!”

“Lâm sư tỷ, ngươi tham quá rồi đấy?”

Sau vài giây ngắn ngủi, cuộc chiến đã kết thúc chóng vánh.

Cấp cao của Chân Minh tông từ đó tan thành mây khói, trở thành lịch sử.

Tiếp đó, chút chiến lợi phẩm trên người họ cũng nhanh chóng bị nhặt nhạnh bằng sạch, chẳng hề chậm trễ.

Ruột gan của đám Định Kỷ Thánh Tôn và Định Phong Thánh Tôn bên cạnh kịch liệt run rẩy, rít lên thất thanh.

“Không!”

“Mau dừng tay!”

Bọn họ bị dọa sợ thật rồi.

Đám người này nói giết là giết, hùng hổ quyết liệt cũng thôi đi.

Mấu chốt là sức mạnh này hơi quá thì phải?

Bọn họ tự vấn rằng nếu đổi lại là mình, tuy cũng có thể dễ dàng đánh tan Chân Minh tông nhưng chắc chắn không thể

tiêu diệt triệt để trong vài giây ngắn ngủi như bẻ gãy cành khô thế kia.

Chẳng lẽ toàn bộ đám người kia đều là Thánh Tôn?

Không thể nào?

Ở Nguyên Tiên giới, mỗi Thánh Tôn đều có tiếng tăm lẫy lừng.

Nếu một môn phái đồng thời có hơn mười Thánh Tôn, làm sao trước đây lại không thấy tí lời đồn nào?

Sau khi quét sạch Chân Minh tông, rõ ràng chúng đệ tử vẫn chưa thoả mãn.

Lâm Ninh mới đạt hạng nhất bảng "giết địch" đã nóng lòng xin chỉ thị từ Khương chưởng môn.

"Có cần tiêu diệt toàn bộ bọn chúng hay không?"

"Khụ!"

Nguỵ Miêu khẽ ho một tiếng : "Lâm sư tỷ, ngươi xem lại lời mình nói đi, chúng ta có lòng tốt giúp đỡ bọn hắn, sao có thể nói là tiêu diệt hết chứ?"

"Đúng đúng đúng."

Đám La Viễn và Tần Sướng gật đầu lia lịa.

"Trục Vân tông này và Chân Minh tông có giao tình sâu sắc, vừa nhìn đã biết là người một nhà."

"Chúng ta có lòng tốt đưa họ xuống đoàn tụ mà."

Đám Định Kỷ và Định Phong biến sắc.

Bọn họ rút binh khí ra, hoảng sợ lùi về sau.

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Lại còn muốn giết bọn ta sao, điên rồi hả?"

"Lão tổ phái ta là Cổ Thánh, là Hư Đế, các ngươi chớ làm càn!"

Đám Cam Tử Nghĩa và Đan Thái vừa vây kín đường lui của đối phương vừa cười đáp: "Đừng khách khí thế chứ!"

“Bọn ta giúp một người là giúp, giúp hai cũng là giúp, giúp người làm vui đâu có giới hạn số lần.”

“Nhân đôi việc tốt trong ngày, gấp đôi niềm vui!”

“Nếu lão tổ của các ngươi vẫn còn chút lương tâm, chắc chắn cũng sẽ đồng tình với nghĩa cử của bọn ta.”

Thành ca không khỏi xúc động, đám đệ tử này đúng là chân truyền tâm đắc của mình.

Câu “Khí nô” mà Trục Vân tông nói ra khi nãy treo bên miệng chúng, cũng chẳng cảm thông cho Phi Tiên môn, mình không cần nhân từ nữa.

“Vậy thì đưa tiễn chúng đi.”

Chúng đệ tử đang định ra tay thì pháp tắc thiên địa xung quanh đột ngột biến đổi.

“Ta xem ai dám!”

Bầu trời vốn trong xanh như được gột rửa bỗng chốc bị bao trùm bởi tầng tầng mây đen.

Trong nháy mắt, mọi người như bị chìm sâu trong hố bùn lầy, thế giới tuần hoàn xung quanh đột nhiên trở nên xa cách với tiểu thế giới tuần hoàn bên trong cơ thể.

Cảm giác quái dị từng xuất hiện khi Tư Hồng Hư Tướng xuất hiện lại ập tới, nhưng lần này còn mãnh liệt hơn trăm lần là ít.

Vị trí phụ lục mang từ trên trời giáng xuống.

Lần này có đủ bảy chỗ!

Mỗi chỗ đều phát ra uy thế, vượt xa Tư Hồng Hư Tướng lúc trước.

Mà bên trên mỗi vị trí phụ khổng lồ ở trung tâm lại càng rung trời chuyển đất hơn, như thể đang muốn hoàn toàn nghiền nát thế giới này!

“Lão tổ!”

Thấy người đàn ông râu đen mặc áo choàng tím đứng trên toà vị trí phụ ấy, toàn bộ Trục Vân tông như người sắp chết đuối nhìn thấy thuyền lớn xa hoa đang tiến vè phía mình.

Tất cả đều để lộ vẻ hân hoan như vừa sống sót sau kiếp nạn.

“Sư tôn!”

“Ha ha ha, Hư Đế tới rồi, ta xem chuyến này Phi Tiên môn các ngươi chết thế nào đây!”

Chương 2326: Hư Đế giáng lâm

Lúc trước Tư Hồng Hư Tướng hiện thân cũng đã làm kinh động đến vài môn phái xung quanh.

Lúc này một đám Hư Vương và Hư Đế cùng giáng lâm, lại càng kinh thiên động địa.

Những người đứng đầu của các tông môn và tộc quần trong vòng hàng tỷ dặm lao nhao xông tới đây.

Vừa thấy Trục Vân Cổ Thánh đã vội vàng hành lễ.

“Tham kiến Hư Đế!

“Tham kiến Trục Vân Hư Đế…”

“Tham kiến Nạp Ma Hư Vương!”

Cũng chẳng thể trách họ lại xun xoe như thế, đúng là các môn phái và Tộc quần không thể tự nắm giữ được hoàn toàn vận mệnh của mình.

Giữa Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng tồn tại quan hệ chi phối.

Tư Hồng Thánh Chủ là một trong sáu Hư Tướng dưới trướng Nạp Ma Hư Vương.

Còn Nạp Ma Thánh Tôn lại là một trong sáu Hư Vương thuộc cấp của Trục Vân Hư Đế.

Vừa rồi Tư Hồng Thánh Chủ đã bị giết, vị trí phụ chấn động, hiển nhiên là hai thượng cấp của hắn là những người đầu tiên có thể phát hiện ra.

Họ vốn tưởng rằng những vị trí phụ khác đã ra tay với dưới trướng mình.

Lúc này tới đây mới thấy kẻ đầu sỏ thậm chí còn chẳng phải là một Hư Tướng, họ cũng rất ngạc nhiên.

Bọn họ chẳng thèm liếc mắt nhìn đám Thánh Chủ và Thánh Tôn đang bái kiến xung quanh mình.

Trục Vân Cổ Thánh mặt không đổi sắc, nhìn Khương Thành chằm chặp giống như đang chăm chú quan sát một tảng đá.

“Tư Hồng Hư Tướng bị tên này giết ư?”

“Chính là hắn!”

Định Kỷ Thánh Tôn và Định Phong Thánh Tôn bắt đầu mở chế độ khóc lóc ỉ ôi mà tố cáo.

Nhìn qua giống hệt như đang diễn lại màn tố cáo của Mang Dương Thánh Chủ với Tư Hồng lúc nãy.

Nhưng đối tượng lại chuyển tử Hư Tướng sang Hư Đế mà thôi.

“Bọn ta có lòng tốt muốn mời bọn họ dừng chân ở đây, còn bố trí chỗ đóng sơn môn cho bọn họ”

“Kết quả là bọn họ lại lấy oán báo ân!”

“Chẳng những sát hại Hư Tướng, lại còn tàn sát chưởng môn và các trưởng lão Chân Minh tông, quả thực là tán tận lương tâm, làm người ta phẫn nộ…”

Nói đến đây, những người xung quanh đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Bọn họ không ngu, đương nhiên nhận ra rằng chắc chắn có nguyên nhân nên Phi Tiên môn mới làm vậy.

Nhưng dù thế thì sao?

Hư Vương và Hư Đế không nói lý với ngươi đâu.

Quả nhiên, không đợi Định Kỷ Thánh Tôn cáo trạng xong, Nạp Ma Hư Vương đã lao lên.

“Há lại có lí này!”

“Dám sát hại Hư Tướng, tội đáng chết vạn lần!”

Có lẽ là muốn thể hiện một chút trước mặt Trục Vân Hư Đế, mấy vị Hư Vương đều rất nhiệt tình.

Chỉ trong chớp mắt đã vây kín Thành ca.

“Ngươi muốn tự sát hay đợi bọn ta bầm ngươi thành nghìn mảnh, tự chọn một đi!”

“Trục Vân tông mà ngươi cũng có thể động đến sao?”

Nạp Ma Hư Vương thậm chí còn không nhịn được mà dẫn động lực pháp tắc, thiết lập một màn chắn giữa Khương Thành

và các Hư Vương khác, tỏ ý đây là con mồi của một mình ta.

“Tư Hồng Hư Tướng là bộ hạ của ta, nơi này là địa vực ta quản lý!”

“Đích thân trừng phạt nghiệp chướng này chính là trách nhiệm của ta, các ngươi đừng tranh với ta!”

Thấy cục diện này, tất cả Tiên nhân vừa chạy tới ở đằng sau đều mặc niệm cho Khương Thành.

Không phải một Hư Tướng mà là bị sáu Hư Vương bao vây.

Ở gần đó, còn có một Hư Đế đang trừng trừng quan sát.

Nếu đổi lại là Chính Thần, e rằng cũng không sống nổi trong trận này.

Song, khi thấy Nạp Ma Hư Vương sắp ra tay, Định Kỷ Thánh Tôn lại sực nhớ ra điều gì đó.

“Chờ chút.”

Nạp Ma Hư Vương không vui, cau mày.

“Tại sao?”

Mặc dù cùng là Thánh Tôn, nhưng hắn là Hư Vương.

Nếu không phải nể mặt Trục Vân Hư Đế, hắn cũng chẳng thèm đáp lại Định Kỷ Thánh Tôn.

“Tên đó là Khương Thành, là một đế khí sư, tốt nhất hãy giữ mạng của hắn, để chúng ta sử dụng.”

“Đế khí sư?”

Chúng tiên đang vây xem bỗng xôn xao cả lên.

Chẳng trách đôi bên nổ ra xung đột.

Đường đường là đế khí sư, còn là một Thánh Tôn, có thể coi là một bảo vật di động.

Nạp Ma Hư Vương hơi sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Trục Vân Hư Đế, thấy Trục Vân Hư Đế khẽ gật đầu.

Vậy nên hắn cũng ngầm hiểu.

“Vậy thì giữ một mạng cho tên Khương Thành này.”

“Về phần đám Phi Tiên môn còn lại, giết không chừa một ai!”

Nghe được lời ấy, đám Định Kỷ và Định Phong đều mặt mày hớn hở, lại bắt đầu hả hê.

“Ha ha ha, Khương Thành, xem ra ngươi không thể cười đến cùng rồi!”

“Đã nhắc nhở ngươi từ sớm, lão tổ của bọn ta là Cổ Thánh, là Hư Đế rồi, hình như ngươi hoàn toàn không biết điều đó có nghĩa là gì.”

“Đây là do ngươi tự chuốc lấy cái chết, đừng trách bọn ta!”

Bọn họ nhìn về phía đám La Viễn, Đan Thái một cách hung tợn, không che giấu nổi sự sảng khoái trong ánh mắt.

“Chẳng phải vừa mới đòi tiêu diệt Trục Vân tông bọn ta sao? Không phải đã nói giúp người khác làm vui à?”

“Bây giờ bọn ta đứng ngay đây!”

“Sao vẫn chưa đến thử giúp chút đi?”

Đệ tử Phi Tiên môn từng trải qua nhiều trận chiến, đương nhiên sẽ không bị hắn doạ sợ.

Chỉ cần phía trước vẫn còn bóng dáng của Khương chưởng môn thì không phải lo lắng.

Tần Sướng cười ha ha một cách quái đản.

“Xem ra bọn họ thật sự cần dùng dịch vụ diệt phái đấy.”

Đan Thái nhún vai: “Cả đời này ta chưa từng thấy loại yêu cầu thế này, liệu trước khi bị diệt phái bọn họ có cảm ơn ta không nhỉ?”

Mạc Trần khoan thai đáp: “Thế phải xem Khương chưởng môn có cho chúng cơ hội đó hay không.”

Dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên và bàng quan khiến mọi người xung quanh đều thấy bối rối.

Các ngươi đi vào đường chết rồi mà sao tâm trạng vẫn tốt lành vậy?

Định Kỷ Thánh Tôn vốn muốn chứng kiến cảnh toàn bộ Phi Tiên môn kinh hồn bạt vía, khóc lóc cầu xin tha mạng.

Lúc này không được thấy, ngoài thất vọng thì còn vô cùng phẫn nộ.

“Mau giết đám điên kia!”

“Để xem bọn chúng có thể cười bao lâu!”

Nạp Ma Hư Vương đang chuẩn bị động thủ thì bỗng có những bông hoa tuyết to như cái đấu rơi xuống bên trên đầu.

“Dừng tay!”

“Không mau lui ra!”

Nét mặt của đám người Nạp Ma Hư Vương trùng xuống, song khi giương mắt nhìn lên thì lửa giận trong mắt lập tức biến mất.

Thay vào đó là sự kinh ngạc và kiêng dè.

“Hình Di Hư Đế!”

“Ý Trang Hư Đế!”

Mặc dù đây không phải địa bàn do hai Hư Đế này cai quản nhưng dù sao họ cũng là Hư Đế.

Họ có thể bắt nạt đám Hư Vương một cách dễ dàng.

Huống hồ, theo sau hai Hư Đế này còn có hơn mười Hư Vương và hàng trăm Hư Tướng khác.

Một đội ngũ như vậy cùng hành động, quả là một sự việc rầm rộ trước nay chưa từng có ở Ngọc Nhai Chi Nhãn.

Các tiên nhân đang có mặt hoảng hốt không nói nên lời, chỉ có thể nhìn những băng tinh sáu màu đáp xuống hiện trường bằng ánh mắt sửng sốt.

Ngay cả Trục Vân Hư Đế đang tỏ ra lạnh lùng chắp tay sau lưng cũng không khỏi để lộ vẻ nghiêm trọng.

“Hình Di, Ý Trang, các ngươi tới đây làm gì?”

Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng kiểm soát Ngọc Nhai Chi Nhãn từ cả trăm vị trí, giống như một triều đình vậy.

Đương nhiên trong số triều thần cũng có những phe phái bất đồng với nhau.

Sau khi được chọn lên làm Hư Đế, Trục Vân không hề có giao tình gì với Hình Di và Ý Trang ở bản thổ, trái lại còn có mâu thuẫn.

Nhưng bình thường ở trong tầm mắt của chúa tể nên họ không lật mặt với nhau thôi.

Vì vậy, hắn không ngờ đối phương tới đây phô trương thanh thế với mình.

“Bọn ta có thể xử lý đám Phi Tiên môn này, không cần phiền các ngươi nhúng tay vào.”

“Không phiền bọn ta?”

Hình Di Hư Đế nhìn hắn với vẻ cổ quái.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?”

“Đã là kẻ địch của bọn ta rồi mà còn trông mong bọn ta nhúng tay vào?”

Chương 2327: Hư Đế giáng lâm

“Ngươi nói sao?”

Trục Vân Hư Đế nghe hiểu từng chữ, nhưng ghép thành câu lại chẳng hiểu nó có nghĩa gì.

“Tại sao ta lại là kẻ địch của các ngươi?”

Ý Trang Hư Đế lạnh lùng đáp: “Vẫn chưa hiểu à?”

“Ngươi đối nghịch với Khương chưởng môn, cũng chính là kẻ địch của bọn ta!”

“Ta không biết vì sao ngươi lại hồ đồ vậy, dám đắc tội với lão nhân gia người ta.”

“Ta thấy ngươi không muốn làm Hư Đế nữa nhỉ!”

Sau khi móc mỉa xong, hắn lại trưng ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, tiến tới trước mặt Thành ca.

“Khương chưởng môn, bọn ta suýt thì tới chậm, kính xin ngươi thứ lỗi!”

Hình Di Hư Đế và các Hư Vương, Hư Tướng đã sớm túm tụm bên cạnh Thành ca.

“Nhiệt liệt hoan nghênh Khương tiền bối trở về!”

“Đúng rồi, bọn chúng chống đối ngươi sao?”

“Ngươi có bị thương không?”

“Mấy năm nay bọn ta vẫn luôn mong chờ lão nhân gia ngươi quay lại.”

Đối với sự nhiệt tình của họ, Thành ca cũng chẳng để ý, trái lại còn không nhịn được mà phất tay.

“Ta có gọi đâu, các ngươi xông tới làm gì?”

Hắn đang định đại khai sát giới mà.

Đám người này đột nhiên xuất hiện, đồng thời cũng cắt ngang công cuộc làm màu của hắn.

Hơn nữa đám người đó còn coi hắn thành đối tượng cần phải bảo vệ, điều này một người luôn tự xưng là Tiên nhân cao cấp như Khương Thành chịu nổi sao?

Hình Di và Ý Trang chỉ nghĩ là hắn đang nói mát, vậy nên tiếp tục xoa xoa tay cười hùa.

“Ha ha, những ngày không có ngươi, bọn ta đều mất phương hướng, chỉ thấy rất mờ mịt!”

“Giờ đây lại được gặp ngươi, có thể được ngươi chỉ điểm, quả là trời cao thương xót…”

Khương Thành biết họ đang cố nói sao cho bùi tai.

Trên thực tế, lần duy nhất mình và bọn họ chạm mặt là lần giao dịch vị trí phụ năm đó.

Chẳng những chưa được coi là giao tình, thậm chí mình còn bắt chẹt bọn họ một khoản.

Hắn đoán đúng, đám Hình Di và Ý Trang không có cảm tình gì với hắn.

Nhưng chịu thôi, lúc đó chúa tể cực kì dung túng và sủng ái tiểu tử này, bọn họ đã từng trải qua.

Người này đang nổi như mặt trời ban trưa, lừng lẫy trở về, đương nhiên phải lấy lòng.

Lấy lòng hắn chẳng khác nào giành được sự thiện cảm của chúa tể.

Chỉ cần nói vài lời tán tụng là có thể khiến địa vị của mình càng thêm vững chắc, đây là một việc dễ có lời, khó lỗ vốn,

đương nhiên họ sẽ làm không biết chán.

Sự tâng bốc ấy làm đệ tử Phi Tiên môn cũng phải bất ngờ.

Âm thầm ngẫm nghĩ đám người kia bị gì vậy?

Sao lại xử sự giống y hệt mình nhỉ?

Chẳng lẽ người quen ở suối nguồn thứ nhất mà Khương chưởng môn nhắc tới chính là bọn họ?

Đám La Viễn và Tần Sướng không thể không lặng lẽ truyền âm bàn luận.

“Đội ngũ kia có phần khoa trương quá nhỉ?”

“Hai Hư Đế, mười tám Hư Vương, thêm hơn trăm Hư Tướng. Lúc bọn họ vừa xuất hiện ta cứ tưởng xong đời rồi, ai dè lại là người phe mình?”

“Cứ như thể chiếm cứ cả nửa giang sơn suối nguồn ấy, chẳng lẽ cũng là bạn của Khương chưởng môn?”

“Bạn? Ngươi đùa gì thế? Bạn ngươi có thể dốc sức nịnh hót như kia à?”

“Ta thấy bọn họ giống như thuộc hạ của Khương chưởng môn ấy.”

“Không hề nào, chẳng lẽ Khương chưởng môn là chúa tể của Ngọc Nhai Chi Nhãn?”

“Sao lại thế được, chúa tể là một nữ tử, còn là Cổ Thánh.”

“Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra đây?”

Ngay cả họ cũng bó tay nghĩ không ra, huống hồ là những người ở ngoài lề.

Đám Nạp Ma Hư Vương và Định Kỷ, Định Phong đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Chẳng phải Khương Thành mới tới ư?

Chỉ là Thánh Tôn, nhưng sao lại có nhiều Hư Đế và Hư Vương, Hư Tướng chống lưng cho hắn như vậy?

Cho dù hắn là đế khí sư cũng không đến mức này chứ?

Trục Vân Hư Đế bị ra rìa không thể không đứng ra, kiếm lấy chút cảm giác tồn tại.

“Hình Di! Ý Trang! Các ngươi có ý gì?”

Hai người này ngang hàng với hắn, nhưng không ngờ lại tỏ ra cung kính khi đứng trước Khương Thành.

Vậy hắn là gì?

Hắn nhất định không tin Khương Thành thực sự có địa vị cao như vậy, chắc chắn là đám Hình Di và Ý Tramg cố ý chế giễu hắn.

“Hai người các ngươi đường đường là Hư Đế, không cảm thấy rất mất thể diện ư?”

“Ta thật xấu hổ khi đứng ngang hàng với các ngươi!”

“Ha ha ha!”

Hình Di Hư Đế và Ý Trang Hư Đế cũng bị hắn chọc cười.

“Thật ra ngươi không cần nghĩ vậy.”

“Bởi vì ngươi sắp không thể ngồi ngang hàng với bọn ta nữa rồi.

Trục Vân Hư Đế không hiểu ý hai người kia nói, nhưng hắn không ngại ngần mà cười lạnh đáp trả.

“Ha, rốt cuộc các ngươi có biết Khương Thành đã làm gì không?”

“Không biết hả, hay là ngươi nói chút đi?”

Nạp Ma Hư Vương ở bên cạnh lớn tiếng quát: “Tên mọi rợ kia đã sát hại Tư Hồng Hư Tướng dưới trướng ta!”

Quẳng ra cái tin chấn động này, hắn nhìn chằm chặp vào hai vị Hư Đế.

“Bây giờ các ngươi còn muốn đứng về phe hắn ư?”

Hình Di, Ý Trang và các Hư Vương, Hư Tướng đằng sau đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng cười vang.

“Ta tưởng chuyện lớn gì chứ!”

“Chỉ có thế à?”

“Chẳng phải giết một Hư Tướng sao, giết thì giết thôi, có gì to tát đâu?”

“Chỉ một chuyện nhỏ thế này cũng khiến các ngươi kinh ngạc, đúng là khó hiểu.”

Nếu là người khác giết chết Hư Tướng, chết là chắc rồi.

Nhưng nếu người đó là Khương Thành thì lại thành chuyện khác.

Hư Tướng mà hắn cất nhắc phải có đến hơn trăm người, tiêu diệt một tên cứng đầu không nghe lời không phải là việc rất bình thường à?

Phản ứng của họ làm những người ngoài lề không đứng vững nổi.

Trục Vân Hư Đế và các Hư Vương đều cảm thấy vô cùng bối rối.

Bọn ta kinh ngạc vì chuyện vặt?

Có nhầm không?

Chưa để họ phản bác, Hình Di Hư Đế đã phản công lại.

“Tư Hồng Hư Tướng dám làm Khương chưởng môn động sát tâm, hại lão nhân gia người ta không thể không tự hạ thấp địa vị, đích thân ra tay, quả thực chết vạn lần vẫn chưa hết tội!”

Hắn giơ tay lên chỉ vào Nạp Ma Hư Vương, quát lớn: “Bình thường ngươi quản lý thuộc hạ kiểu gì? Ngươi không thể trốn gánh trách nhiệm đâu, ta cực kì nghi ngờ ngươi là người đứng đằng sau xúi giục đấy!”

“Ngươi nói gì?”

Ngươi của ta bị giết, ta sai cái gì?

Ta xúi giục sau lưng?

Ta xúi giục cái gì?

Bởi vì quá nhiều điểm vớ vẩn nên nội tâm cảm thấy quá hoang đường, Nạp Ma Hư Vương lập tức bị cứng họng.

“Đủ rồi!”

Trục Vân Cổ Thánh thực sự không theo kịp mạch não của đám người kia.

“Giết chết Hư Tướng, đồng nghĩa với việc đối đầu với Ngọc Nhai Chi Nhãn!”

“Các ngươi muốn giúp Khương Thành thì chính là chống đối chúa tể!”

Hình Di và Ý Trang không hoảng hốt chút nào, thậm chí còn để lộ ánh mắt thương cảm cho một kẻ đần.

Dám nói Khương chưởng môn và chúa tể là kẻ thù của nhau, có bị ngu không?

“E là lời ngươi nói ra không đúng đâu!”

Hai người trực tiếp vỗ tay với thuộc hạ.

“Mấy tên này định mưu hại Khương chưởng môn, có ý đồ phản nghịch lật đổ Ngọc Nhai Chi Nhãn, nhất định không được để ai trốn thoát.”

Mười tám Hư Vương và hàng trăm Hư Tướng rầm rộ nhận lệnh, không do dự chút nào.

Lập tức bố trí một vòng vây lớn hơn ở bên ngoài, phong toả đường lui của toàn bộ sáu Hư Vương và các trưởng lão Trục Vân tông.

Thấy tình cảnh này, Nạp Ma Hư Vương và Định Kỷ Thánh Tôn hoàn toàn biến sắc.

Định chơi thật đấy à?

“Các ngươi định làm gì?”

“Điên rồi sao, vì một người ngoài mới tới mà động thủ với bọn ta?

Chương 2328: Ai là kẻ địch?

“Người ngoài?”

Hình Di Hư Đế cười lạnh lùng.

“Trước mặt Khương chưởng môn, các ngươi mới là người ngoài ở Ngọc Nhai chi nhãn.”

Các tiên nhân xung quanh đều là những người mới chuyển tới địa vực này vài năm gần đây, hoàn toàn không hiểu được ý

hắn.

Định Kỷ Thánh Tôn lại càng bị đả kích mạnh hơn.

“Rốt cuộc Khương Thành đã cho các ngươi lợi lộc gì mà các ngươi phải bảo vệ hắn như thế, thậm chí còn chẳng ngại đổi trắng thay đen vì hắn!”

“Khinh người quá đáng, thật là hiếp người quá đáng!”

Hình Di và Ý Trang chưa kịp lên tiếng thì các đệ tử Phi Tiên môn bên phía đối diện đã cười phá lên.

“Ha ha ha, đây không phải địa bàn của bọn ngươi hả? Ngươi còn trách người ta hiếp người quá đáng?”

“Đúng đấy, khi có lão tổ chống lưng, chẳng phải các ngươi cũng ức hiếp người khác à?”

“Lão tổ của bọn ngươi còn là Cổ Thánh, Hư Đế, bọn ta thật sự sợ muốn chết, mau mời hắn phô diễn thần uy thôi.”

“Bọn ta chờ ở đây này…”

Định Kỷ vừa bực tức vừa bối rối.

Hắn biết rõ rằng nếu đã có nhiều Hư Đế Hư Vương và Hư Tướng đến đây hộ giá thì bản thân mình không thể động đến Phi Tiên môn.

Hắn chỉ có thể đưa mắt cầu cứu Trục Vân Cổ Thánh.

“Lão tổ, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

“Làm sao cái gì chứ?”

Dường như Trục Vân Cổ Thánh cũng không có ý định nhượng bộ.

Hắn chậm rãi nhìn sang đám Hình Di, Ý Trang, trong đôi mắt thâm thuý ánh lên nét tàn độc.

“Đương nhiên là giết sạch đám phản đồ phản bội Ngọc Nhai chi nhãn này!”

“Cái gì?”

Ngay cả Định Kỷ và Nạp Ma Hư Vương cũng kinh ngạc thốt lên.

Mặc dù vừa rồi đám Hình Di, Ý Trang bao vây họ nhưng không hề có sát ý, chỉ muốn kìm chế và dạy cho họ một bài học mà thôi.

Nhưng lúc này, những điều Trục Vân Hư Đế toan tính thực hiện dường như không còn đơn giản như vậy.

“Hình như các ngươi đã quên một chuyện.”

Là Cổ Thánh có cảnh giới cao nhất ở tại đây, khoé miệng hắn hiện lên một nụ cười mang hàm ý mỉa mai.

“Đây là nơi ta cai quản.”

“Ở nơi này, lực pháp tắc do ta kiểm soát!”

Hắn chầm chậm giơ tay phải lên, Băng tinh sáu màu dưới thân đột nhiên toả ánh sáng vàng kim một cách dữ dội.

Giữa sự xung động của phong vân thiên địa, từng luồng sức mạnh huyền diệu xoay tròn trên lòng bàn tay Trục Vân Cổ Thánh.

Tốc độ của vòng xoáy kia là thứ không thể dự đoán trong giây lát, giống như một mắt bão nho nhỏ.

Song, vòng tuần hoàn của thiên địa trong phạm vi mười tỷ dặm xung quanh lại hoàn toàn chuyển động theo mắt bão.

Lúc này, những tiên nhân đang có mặt dường như đều bị cuốn vào một xoáy nước đáng sợ.

Bản thân họ chỉ là một chiếc lá rụng bị cuốn trôi.

Sự tuần hoàn của tiên lực và hồn lực trong cơ thể họ cũng chuyển động theo xoáy nước kia, dần dần mất kiểm soát.

Hiển nhiên là một tình trạng vô cùng nguy hiểm.

“Khương Thành giết hại Hư Tướng, là kẻ thù của cả Ngọc Nhai chi nhãn!”

“Hình Di! Ý Trang! Hai người các ngươi đứng về phe đó, cũng chính là phản bội chúa tể!”

“Hôm nay ta trừng trị đám các ngươi thì chúa tể cũng sẽ không trách ta!”

Hai vị Hình Di và Ý Trang đổi sắc mặt.

Hiện tại, bọn họ phát hiện chuyện đã đi quá vòng kiểm soát.

“Trục Vân, ngươi đang nhân cơ hội này để trừ khử đối thủ, đừng tưởng bọn ta không nhận ra.”

“Ngươi dám thử ra tay xem!”

Trục Vân Hư Đế cười lạnh một tiếng.

“Tại sao ta không dám?”

Hắn phất tay phải lên, chuẩn bị thi triển uy lực của một Hư Đế thực thụ.

Chỉ trong chớp mắt, mắt bão giữa tay hắn đột nhiên tiêu tan, tựa như một làn gió mát thoảng qua, không còn chút vết tích nào.

Xoay nước kinh khủng trước đó cũng đã biến mất từ lâu.

Chúng tiên đang có mặt vẫn đang mắc kẹt trong tình trạng mất kiểm soát, cố gắng dốc toàn lực để thoát khỏi nó.

Đột nhiên, họ phát hiện mọi thứ đều khôi phục về bình thường.

Biến chuyển cấp tộc và đột ngột này và suýt làm họ bất tỉnh tại chỗ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Ngay khi bọn họ chưa nắm được tình hình, Trục Vân Hư Đế vốn cao cao tại thượng như một vị thần đột nhiên thét lên thất thanh.

“Vị trí phụ của ta!”

“Tại sao vị trí Hư Đế của ta không còn nữa?”

Thấy hắn gào thét như vậy, mọi người lập tức chú ý tới điểm bất thường.

Đúng là không thấy Băng tinh sáu màu dưới chân Trục Vân Hư Đế đâu nữa.

Không riêng mình hắn mà Băng Tinh của Nạp Ma và sáu Hư Vương khác cũng hoá thành sáu luồng ánh sáng, biến mất nơi chân trời.

Mất đi vị trí phụ, tất cả bọn họ đều bị đánh về nguyên hình.

Trở thành Cổ Thánh và Thánh Tôn bình thường.

Thiên Đạo cuồn cuộn và lực pháp tắc không còn liên quan gì với họ nữa.

Không có mấy người có thể tiếp nhận sự đả kích này.

Vài người đưa tay ôm đầu, hoặc hoảng hốt, hoặc kinh hãi, hoặc suy sụp thét gào.

“Không…”

“Đây không phải là thật!”

“Tại sao ta lại mất đi vị trí phụ? Không thể nào!”

Chúng tiên hóng hớt cũng bàng hoàng đến mức hoang mang ra mặt.

Suối nguồn Ngọc Nhai này đã tồn tại hơn ba mươi ngàn năm, nhưng chưa từng có ai mất vị trí phụ mà chẳng biết nguyên do.

Lạ hơn nữa, lần này người mất vị trí phụ còn là Hư Đế và Hư Vương.

Trục Vân Cổ Thánh bỗng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời bao la.

“Là chúa tể! Chúa tể đã tước đoạt vị trí phụ của chúng ta!”

“Gì cơ?”

Đám người Nạp ma Thánh Tôn cũng phản ứng lại.

Chúa tể là người duy nhất có thể khiến họ vô duyên vô cớ mất đi vị trí phụ.

“Vì sao chúa tể muốn làm thế?”

“Vì sao?”

“Bọn ta đâu có phạm lỗi, tại sao lại tước đoạt vị trí phụ của bọn ta?”

Nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc, hoài nghi sự đời của bọn hắn, Hình Di và Ý Trang vô cùng hoan hỉ.

Bây giờ họ yên tâm được rồi.

Quả nhiên chúa tể đứng về phe Khương Thành.

Vì để chống lưng cho tiểu tử này, ngay cả Cổ Thánh quý báu cũng sút văng ngay, hoàn toàn không do dự chút nào.

Thậm chí còn chẳng hỏi thăm, khuyên giải.

Quan hệ này phải sâu sắc thế nào mới có thể làm tới mức đó?

Không phải con ruột chứ?

“Ha ha ha, Trục Vân! Có ngạc nhiên không? Có ngờ tới không?”

“Chẳng phải vừa nãy ngươi còn nói bọn ta là phản đồ của Ngọc Nhai chi nhãn hả?”

“Bây giờ thì sao?”

“Rốt cuộc ai là phản đồ?”

Trục Vân biết nói gì đây?

Chúa tể tước bỏ vị trí phụ, cũng xem như đã ra phán quyết chính bọn hắn mới là kẻ địch.

Song ý thức được là một chuyện, hiểu hay không lại là một chuyện khác.

Vất vả lắm mới ngồi lên vị trí Hư Đế, khổ cực lắm mới sức mạnh to lớn, cứ thế tan thành mây khói, hắn hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Ta không phục!”

Hắn giận đến mức cả người run lên, gân cổ, chỉ tay lên trời, phẫn nộ lên án.

“Vì sao?”

“Vì sao lại đứng về phía chúng?”

“Bởi vì ta muốn tiêu diệt Phi Tiên môn sao?”

“Khương Thành giết Hư Tướng, ta muốn bảo vệ Ngọc Nhai chi nhãn, ta sai ư?”

“Chúa tể, ngươi thật mê muội, bất công! Thực sự khiến người ta chua xót!”

Các tiên nhân gần đó lập tức khiếp đảm.

Ở Ngọc Nhai chi nhãn, chúa tể là trời, không gì không làm được.

Địa vị phải cao hơn gấp mười lần so với các chính thần trong Thần cung.

Điên rồ lắm mới chỉ tay lên chửi mắng nàng như thế kia.

Hình Di và Ý Trang liếc mắt nhìn nhau, đôi bên đều thấy nét mừng thầm trong mắt đối phương.

"Trục Vân, ngươi thực sự không biết gì."

Hai người liếc nhìn Trục Vân và đám Nạp Ma ở sau lưng hắn với vẻ thương cảm.

"Ban nãy quên nói cho các ngươi biết, vị trí phụ của tất cả bọn ta đều do Khương chưởng môn chọn lựa."

"Hắn có thể quyết định ai làm Hư Đế, ai làm Hư Vương."

"Bây giờ đã biết mình sai chưa?"

Chương 2329: Đối đầu với Cổ Thánh

Đương nhiên hai người bọn họ không phải quên mất nói chuyện này, mà là cố tình che giấu.

Tuy nhiên điều này đã không còn quan trọng nữa.

Vì mọi người đều đã trở nên nhốn nháo.

Những tiên nhân đến sau, ai nấy cứ như được đổi mới nhận biết, trên mặt đều tỏ ra vẻ khó mà tin được.

Chẳng mấy chốc thì lời bàn tán ầm ĩ đã cuốn cả hiện trường giống như sóng thần.

"Được Khương Thành chọn lên ư?"

"Bao gồm hai Hư Đế? Mười tám vị Hư Vương?"

"Điều này làm sao có thể?"

"Chính miệng hai Hư Đế thừa nhận, cộng thêm thái độ của chúa tể, trông dáng vẻ không phải giả đâu."

"Nhưng mà, bản thân hắn ngay cả vị trí phụ cũng không có, kể cả Hư Tướng cũng không phải, từ đâu có được tư cách này

chứ?”

Trước giờ đệ tử Phi Tiên môn đều vô cùng có lòng tin với Khương Thành, giờ phút này cũng bị chấn động tới mức trong giòn ngoài mềm bởi tin tức này.

“Khương chưởng môn lại có thể quyết định vị trí phụ thuộc về của Ngọc Nhai chi nhãn?”

“Ai làm Hư Đế, ai làm Hư Tướng, cứ mặc cho hắn nói là được?”

“Đệch, việc này quá vô lí rồi nhỉ?”

Vừa rồi chúa tể cướp đoạt vị trí Hư Đế của Trục Vân Cổ Thánh đã khiến bọn họ ngạc nhiên không hiểu.

Bây giờ, tin tức này càng khiến bọn họ nghi ngờ có phải mọi thứ này là đang nằm mơ hay không.

“Cho nên hắn nói được ưu ái ở Ngọc Nhai chi nhãn là ý này ư?”

“Không lẽ hai Hư Tướng đó và mười tám vị Hư Vương thật sự là thuộc hạ của hắn?”

“Vậy hắn được tính là gì chứ, lão đại của Ngọc Nhai chi nhãn sao?”

“Cho dù không phải lão đại cũng không chênh lệch bao nhiêu, ngự trì xa vời trên Hư Đế…”

“Trời ạ, trước đây ta từng có nghĩ hay nhất cũng chỉ là hắn có giao tình với Hư Đế nào đó, thật sự không ngờ lại như thế.”

“Vốn còn lo lắng sẽ bị chống đối khắp nơi ở chỗ này, hiện giờ xem ra quả thực là nghĩ nhiều rồi.”

“Đến Ngọc Nhai chi nhãn, hóa ra là đã về tới nhà!”

Bọn họ đều phản ứng thế này, huống hồ những người khác?

Quần tiên cạnh bên đều hỗn loạn thành một nồi cháo.

Ánh mắt của rất nhiều người nhìn sang Khương Thành đã từ lạnh lùng trở thành nóng bỏng.

Người này có thể quyết định quy thuộc của vị trí Hư Đế, nếu bây giờ tạo mối quan hệ tốt với hắn…

Đám người Định Kỷ và Nạp Ma y như bị đánh một cú đấm thật mạnh, vẻ mặt trên mặt cũng đã mất đi kiểm soát.

“Không! Điều này không phải thật đâu!”

“Không thể nào tồn tại sự việc này!”

“Khương Thành hắn chẳng qua là một Thánh Tôn, có tài cán gì chứ?”

Ý Trang Hư Đế lạnh lùng cười một tiếng.

“Đã gần chết tới nơi mà còn không nhìn nhận rõ hiện thực vậy?”

Hình Di trực tiếp giơ tay chỉ sang đối diện.

“Trục Vân, vừa rồi chẳng phải ngươi nói nơi này là địa bàn của ngươi sao?”

“Không phải muốn tru diệt tất cả bọn ta sao?”

“Lại đây nào, hiện giờ chúng ta hãy đại chiến một trận cho xong!”

Tuy Trục Vân là Cổ Thánh, hắn chỉ mới là một Thánh Tôn, nhưng bây giờ hắn có đủ sức mạnh.

Dù sao Trục Vân cũng không còn vị trí phụ.

Mà tuy rằng Hình Di không phải Hư Đế của địa bàn này, nhưng tốt xấu có sự gia trì của một phần lực pháp tắc và Thiên Đạo.

Cộng thêm bên cạnh còn có đám người Ý Trang giúp đỡ, muốn không thắng cũng khó.

“Được rồi được rồi.”

Thành ca hóng hớt được một hồi lâu, cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa.

Khi đám người Nạp Ma và Trục Vân hiện thân thì hắn đã làm sẵn chuẩn bị một chọi bảy, sau đó bật hack ra vẻ.

Kết quả đám người Ý Trang và Hình Di dồn dập tới nơi, cứ thế tự tiện giành mất đèn chiếu vốn nên thuộc về hắn, điều này làm sao có thể nhịn?

“Các ngươi vây quanh lại ở một bên, đừng để những lâu la kia chạy mất là được.”

“Mấy Thánh Tôn và Cổ Thánh này, để ta đích thân giải quyết.”

“Gì cơ?”

“Đích thân ngươi?”

Đám người Hình Di Hư Đế liền kéo hắn lại.

“Việc này không thể!”

“Cho dù Trục Vân không phải Hư Đế, tốt xấu vẫn là một Cổ Thánh…”

Thành ca lườm hắn: “Sao hả, ngươi xem thường ta ư?”

Hình Di rất muốn nói, đúng vậy.

Nói về thân phận quyền hành, ngươi có chúa tể yêu chiều, đó là cao đến nỗi khiến người khác không thể nói gì.

Còn về chuyện chiến đấu, ngươi vẫn nên lui về sau nghỉ ngơi đi.

Nhưng hắn không dám thốt ra những lời này trước mặt Khương Thành.

Mà trong phút chốc hắn do dự thì Khương Thành đã xách kiếm giết ra ngoài.

Cả hiện trường lần nữa ồn ào.

Ngoài đệ tử của Phi Tiên môn, không người nào hiểu nổi cách làm này.

Bản thân ngươi chỉ là một Thánh Tôn, khiêu chiến Cổ Thánh, suy nghĩ như thế nào vậy?

Chê cuộc sống quá tốt, cố tình tự chịu diệt vong sao?

Trong chớp mắt, Khương Thành đã giao chiến với Trục Vân.

Hắn vung Nhân Quả kiếm lên, Nhân Quả thánh giới lồng lộng đã che phủ ra ngoài.

Kế tiếp, nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng hóa thành mây đen dày đặc, triệt để nhấn chìm thân hình của Trục Vân Cổ Thánh.

Hiện trường bên cạnh lần nữa phát ra tiếng la hét và kinh hô.

“Lăng Tiên đế khí!”

“Hắn lại sở hữu Lăng Tiên đế khí!”

“Đó là thứ gì? Nguyên thuật sao?”

“Chắc là… đúng nhỉ?”

“Sao một người lại có thể liên kết nhiều căn nguyên như vậy chứ?”

“Với lại thánh giới của bản thân hắn… Mạnh quá mức rồi nhỉ?”

Vừa rồi bọn họ còn cảm thấy Khương Thành tự tìm đường chết, nhưng từ giây đầu tiên khai chiến thì cách nghĩ của tất cả mọi người đã thay đổi.

Giữa Thánh Tôn và Cổ Thánh khác nhau một trời một vực.

Nhưng có vẻ như… Khương Thành cũng không phải không có sức mạnh chiến đấu một trận.

Thành ca vừa bước lên thì mở hết hỏa lực.

Hắn không khinh thường đối thủ, vì Cổ Thánh hóa đạo thành nguyên đã được xem là sinh vật có cấp độ cao hơn.

Đó không chỉ đơn giản là cao hẳn một đại cảnh giới như thế.

Cứ như Đạo Thần sở hữu đạo tự thân, đối mặt Đạo Thánh chính là hàng duy đả kích.

Đả kích ‘thường quy’ của thánh giới và nguyên thuật của mình có thể đạt được hiệu quả sát thương hay không, còn nói không chừng đấy.

Chỉ phút chốc thì hắn đã hứng lấy phản kích.

Thánh giới bát ngát mênh mông như nhau, hoàn toàn không thua kém hắn.

Đối phương chưa thi triển nguyên thuật, nhưng chỉ tiện một ngón tay đã chọc ra mảnh mây đen khắp bầu trời đó.

Một tia sáng màu tím bắn ra khỏi mây đen, giống như sở hữu lực sinh mệnh, nhanh chóng tràn lan sang xung quanh.

Khương Thành cũng không nhàn rỗi.

Linh ý của Thiên giai thập tam trọng trực tiếp giết về phía biển ý thức của Trục Vân.

Hắn không mong đợi có thể dựa vào linh ý trực tiếp tiêu diệt đối phương.

Bởi đạo của Cổ Thánh cũng đã hình thành đạo nguyên, vốn kèm theo ý chí đạo lớn mạnh.

Linh ý có thể kềm chế lại đạo nguyên của đối phương là được.

Thế nhưng tiếp theo đã xảy ra sự việc khiến hắn không kịp trở tay.

Linh ý đập vào biển ý thức Trục Vân đánh thẳng một mạch, không gặp phải sự chặn đánh mạnh mẽ như trong tưởng tượng, cứ thế hùng dũng giết vào chỗ sâu nhất.

Một pha che phủ thắt cổ đơn giản, biển ý thức trở thành không còn vật nào.

Đôi mắt của Trục Vân Cổ Thánh mất đi ý thức tối tăm vô thần, đột nhiên cả người dừng lại cứ như đã bị thi triển thuật định thân.

Trong chiến đấu, chuyện này đủ để chí mạng, đặc biệt là đối mặt với Khương Thành.

Thoáng chốc, Trục Vân bị nguyên thuật và Nhân Quả kiếm triệt để thôn phệ, chết một cách không sót lại mẩu vụn.

Bỗng nhiên tiếng bàn tán kinh hô cạnh sân dừng hẳn, sau đó trở nên cuộn trào mãnh liệt hơn.

“Trời ơi, Trục Vân Cổ Thánh bị giết rồi!”

“Thánh Tôn chém giết Cổ Thánh, trời ạ, điều này làm sao có thể?”

“Liệu có phải chúa tể đã âm thầm giúp đỡ hắn không?”

“Cho dù giúp hắn thì cũng ghê gớm đấy.”

“Đổi thành những Thánh Tôn khác, Cổ Thánh đứng đó cho ngươi giết ngươi cũng không thể giết chết.”

“Chẳng trách hắn có thể sắc phong Hư Đế, thì ra hắn mạnh như vậy!”

Khương Thành đứng sừng sững tại chỗ cũ không đắc ý, hắn cau mày lại nhìn lên bầu trời, vừa rồi thắng một cách quá mức đơn giản, không lẽ Thánh Hoàng thật sự đã giúp đỡ mình trong âm thầm?

Chương 2330: Người được chọn làm Hư Đế

Mặc cho là Thánh Tôn, biển ý thức cũng sẽ không yếu kém như thế.

Vừa rồi một lần xung kích ý thức thì trực tiếp dẫn đi Cổ Thánh lớn mạnh hơn, dễ nhận thấy vô cùng không bình thường.

Tuy nhiên, lúc này cũng không còn bao nhiêu thời gian cho Khương Thành tiếp tục ngẫm nghĩ nữa.

“Lão tổ!”

Tiếng gào thét thảm thiết lộ ra sự tuyệt vọng nồng nặc.

Định Kỷ Thánh Tôn và Nạp Ma Thánh Tôn, cứ như đã bị gió sương gặm nhấm vô tận năm tháng, cả người cũng sắp hóa thành gió rồi.

Trong giây phút vừa rồi, bọn họ còn ôm nỗi mong đợi Trục Vân Cổ Thánh giết chết Khương Thành trong phút chốc.

Chỉ cần Khương Thành chết đi, không chừng chúa tể lại thay đổi thái độ đấy chứ?

Kết quả đâu từng nghĩ rằng, đường đường Cổ Thánh lại bị Thánh Tôn giết ngược.

“Không…”

“Điều này không phải thật đâu!”

Đối với bọn họ, ngày này hoàn toàn chính là ngày lật đổ mọi thứ.

Bỗng nhiên Hư Vương và môn phái bậc nhất, một trong những tập đoàn thế lực hàng đầucủa Ngọc Nhai chi nhãn vốn đang yên lành lại bị hủy hoại trong chốc lát.

Kể cả tính mạng của bản thân bọn họ cũng nguy khốn.

“Chạy!”

Đám người Nạp Ma Thánh Tôn căn bản không có dự tính chiến đấu.

Nhưng đám người Ý Trang và Hình Di đã ngắm vào bọn họ từ lâu rồi.

“Chạy? Chạy được sao?”

Đệ tử Phi Tiên môn cũng nhanh chóng giết sang đám trưởng lão Trục Vân tông như Định Kỷ và Định Phong.

Lão tổ bị giết, Định Kỷ và Định Phong mất đi chỗ dựa, cũng không thể kiên cường nữa.

Vừa bỏ trốn, vừa điên cuồng xin tha.

“Dừng tay!”

“Có gì hãy nói đàng hoàng, thật ra bọn ta không có ác ý…”

Đám người Đan Thái và Tần Sướng vung vẫy binh khí, thúc đẩy huyền văn nhanh chóng chặn đứt đường lui của những người này.

“Bọn ta cũng không có ác ý mà!”

“Ha ha ha, bọn ta là đến để giúp các ngươi mà, giúp người làm niềm vui…”

“Vừa rồi chẳng phải ngươi còn mời bọn ta giúp đỡ sao? Bây giờ bọn ta đang thỏa mãn yêu cầu của các ngươi đấy.”

“Ngươi! Các ngươi!”

Đỉnh Kỷ Thánh Tôn tức sủi bọt mép, nhưng chỉ phút chốc thì đã bị chìm ngập trong oanh kích của căn nguyên, cũng không còn cơ hội mở miệng nữa.

Còn một mặt khác, Hình Di và Ý Trang vì lấy lòng Khương Thành, cũng ra tay với đám người Nạp Ma Thánh Tôn.

Nào ngờ, Thành ca vốn còn định đích thân động thủ.

Nhưng hết cách, thực lực hai bên chênh lệch quá xa, hiện giờ hắn cũng không còn cơ hội xen vào.

Sau mấy chục giây ngắn ngủi thì trận chiến đấu này chấm dứt bằng Trục Vân tông và sáu Hư Vương kia triệt để bại vong.

“Đúng là không dễ dàng mà!”

Khương chưởng môn lau mồ hôi vất vả cần cù không tồn tại trên trán, trên mặt toàn là cảm khái.

“Hiện nay Trục Vân tông bị diệt, Phi Tiên môn chúng ta luôn sống đầu đường cuối chợ cuối cùng cũng đã có nơi đặt chân.”

Mọi người tại hiện trường tỏ ra vẻ cạn lời.

Người không biết, còn tưởng rằng Phi Tiên môn lang thang mấy trăm triệu năm ở ngoài nữa chứ.

Hơn nữa chỗ nào không dễ dàng hả?

Khương Thành mặc kệ trong lòng bọn họ oán thầm như thế nào.

“Trục Vân Cổ Thánh bị giết, vị trí Hư Đế của hắn cũng đã trống ra.”

“Ta dự tính đề cử một tấm gương Tiên giới tài đức vẹn toàn tiếp nhận vị trí này, các ngươi có ý kiến gì nào?”

Các Tiên cạnh sân, nhất là mười tám Hư Vương kia vốn vẫn rất có ý nghĩ về vị trí này.

Bây giờ bọn họ nghe thấy hắn chủ động nêu lên, đâu thể không ước đoán được thánh ý của hắn.

Hiện nay Phi Tiên môn dọn sang nơi này, không thể nào không có vị trí phụ.

Hình Di Hư Đế lập tức lớn tiếng phối hợp: “Ta đề nghị để Phi Tiên môn phái người ngồi vị trí này!”

“Vị trí này, chỉ có môn đồ của Phi Tiên môn mới có tư cách!”

Thành ca cố tình tỏ vẻ khó xử.

“Như vậy không tốt lắm chăng, Phi Tiên môn là người của chính ta, nếu truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị người khác nói ta làm việc thiên vị sao?”

Ý Trang Hư Đế dùng sức lắc đầu.

“Khương chưởng môn, thế thì ta phải phê bình ngươi vài câu rồi. Người có tài nên được công nhận, không nên vì đó là người thân của mình mà kiêng kỵ, điều này mới là công chính công bằng thật sự!”

Các Hư Vương khác cũng xôn xao hùa theo.

“Không sai, với thực lực và nội tình của Phi Tiên môn, tuyệt đối xứng đáng với vị trí Hư Đế.”

“Nếu như môn đồ của quý môn phái cũng không thể ngồi, thế thì những người khác càng không có tư cách rồi.”

“Hơn nữa ta thấy đệ tử nào của quý môn phái đều có tài có đức tài năng nổi bật, chắc chắn có thể mang cảnh tượng mới đến cho Ngọc Nhai chi nhãn…”

Những lời nói này khiến đám người Đan Thái và La Viễn cũng chịu phục.

Vẫn là Khương chưởng môn biết thao tác.

Giết chết một Hư Đế, cướp đi vị trí của đối phương, bây giờ còn làm đến nỗi giống như cái đích mà mọi người cùng hướng tới vậy.

Dưới ‘yêu cầu mãnh liệt’ của mọi người, cuối cùng Khương chưởng môn chỉ đành chấp nhận lời đề nghị của bọn họ một cách ‘bị ép’.

“Nếu các ngươi nhất trí đề cử Phi Tiên môn, vậy ta cũng chỉ đành thuận theo ý của mọi ngươi.”

“Tránh các ngươi nói ta xử sự không công bằng.”

“Điều đó là chắc chắn mà!”

Các Hư Đế và Hư Vương vỗ lồng ngực bày tỏ, nếu ngươi không chọn người của Phi Tiên môn, thì bọn ta tuyệt đối không đồng ý.

Lúc này Thành ca mới nhìn về phía Kỷ Linh Hàm.

“Vị trí Hư Đế này, cứ để ngươi ngồi vào vậy.”

Đám người Tần Sướng và La Viễn đều nở nụ cười đầy mặt, trong mắt bọn họ, Kỷ sư tỷ ngồi vị trí này là lẽ đương nhiên.

Cho dù thực lực thân phận hay là uy vọng, nàng đều đáng là người được chọn của Phi Tiên môn.

Thế nhưng Hàm muội lại lắc đầu, đồng thời còn khoác lấy tay của Khương Thành.

“Vẫn là để Lâm Ninh làm đi, ta còn muốn giúp ngươi quản lý môn phái, cứ ở nguồn suối cũng không thích hợp.”

Hả việc này?

Lại từ chối rồi ư?

Các Tiên nhân bên cạnh đều hơi nghi ngờ phải chăng mình đã nghe nhầm không.

Còn có người có thể từ chối vị trí Hư Đế?

Nhưng các đệ tử Phi Tiên môn lại hiểu rõ trong lòng.

Xem ra Kỷ sư tử không muốn xa Khương chưởng môn nữa.

Quả nhiên, Lâm Ninh cũng quyết đoán lắc đầu, sau đó khoác vào một tay khác của Khương Thành.

“Ta còn dự tính đi du lịch bên ngoài, vị trí phụ cũng không thích hợp ta, vẫn là để Sư tôn ta làm vậy.”

Mạc Trần liên tục mỉm cười xua tay.

“Không không không, lão phu cũng không thích hợp.”

Vị trí Hư Đế tiếp xúc lực pháp tắc ở khoảng cách gần, quả thực có lợi ích cực to với tu luyện.

Nhưng trong mắt một người quyết chí muốn làm lão gia gia theo bên người như hắn, đi theo Vị diện chi tử Khương Thành này mới là sự lựa chọn càng thỏa đáng hơn.

Sau cùng vị trí Hư Đế này ngươi đẩy ta nhường, rơi vào người của La Viễn.

Hắn cũng không bằng lòng lắm.

Nhưng không còn cách nào khác, vì bày tỏ sự tôn trọng với vị trí Hư Đế, Phi Tiên môn thế nào cũng phải phái một người được chọn có đủ trọng lượng.

Cuối cùng Khương Thành trực tiếp cưỡng chế hạ lệnh, ép hắn chấp nhận.

Sau khi La Viễn nhậm chức, Phi Tiên môn cũng suôn sẻ tiến vào chiếm giữ Đông Trúc đảo ở gần nguồn suối nhất.

Chỗ này là địa bàn của Trục Vân tông trước kia, động thiên diệu cảnh không hơn không kém. Dù khí tiên nguyên hay hơi

thở căn nguyên đều là trình độ bậc nhất của cả Ngọc Nhai chi nhãn.

Hiện nay chính thức trở thành nơi dừng nghỉ mới của Phi Tiên môn.

Mà trong khi bọn họ thu xếp ổn thỏa, Tộc quần và các môn phái lớn của tứ châu, cũng biết được chuyện xảy ra vào mấy ngày này.

Trục Vân Hư Đế và sáu Hư Vương dưới trướng đều chết, trong một đêm Trục Vân tông tan tành mây khói, Hư Đế mới nhậm chức.

Hàng loạt tin tức này vén lên sự chấn động to lớn tại nguồn suối thứ nhất.

Mà điều khiến bọn họ kinh ngạc nhất vẫn là thân phận của Khương Thành.

Một người có thể tùy ý bổ nhiệm Hư Đế, không nào mà bọn họ không coi trọng.

Ban đầu ba Hư Đế và mười mấy Hư Vương khác của Ngọc Nhai chi nhãn nhìn thấy La Viễn nhậm chức còn tính làm điều gì đó.

Nhưng sau khi biết được thân phận của Khương Thành thì bọn họ đã tức khắc thay đổi thái độ.

Ngay từ đầu bọn họ đã chạy tới Đông Trúc đảo bái kiến, bày tỏ thiện ý của mình.

Chương 2331: Đế khí đặc biệt

Khoảng thời gian tiếp theo, bên phía Phi Tiên môn hết sức nhộn nhịp.

Mỗi ngày đều sẽ có tiên nhân nườm nượp kéo tới, từ bốn phương tám hướng chạy đến thăm hỏi.

Vô số quần tộc và tông môn thế gia, không phải là ít.

Mục đích thì chỉ có một, đó là để Khương chưởng môn quen mặt mình, kiếm độ hảo cảm.

Điều này khiến cho đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần cũng phải cảm khái không thôi.

Lần cuối cùng Phi Tiên môn có được thể diện cỡ này cũng là vào thời biến Khiếu Mang vực trở thành một vùng "đất sạch".

Nhiều năm sau đó, tông môn dần dà ổn định ở Đông Trúc đảo.

Hôm này, Khương Thành triệu tập các đệ tử đời hai, ba và bốn lại.

"Lần đó khi đối chiến với Chân Minh tông và Trục Vân tông, ta phát hiện hình như binh khí của các ngươi chẳng có ích gì cả."

"Giống như một vật trang trí vậy thôi."

Điều hắn nói cũng là sự thật.

Trận chiến lần trước, tuy đệ tử của Phi Tiên môn giành chiến thắng áp đảo, nhưng bọn họ chỉ dùng mỗi đạo khí bát giai thôi.

Chúng chỉ có một ít hiệu quả tăng phúc tiên lực và gia trì căn nguyên khá yếu.

Đối với thực lực Thánh Tôn và Thánh Chủ hiện giờ của các nàng, nó quả thực quá tàn.

"Mấy năm nay các ngươi lăn lộn thảm vậy luôn hả?"

"Hơn một nghìn người, chẳng ai có nổi một thanh đế khí siêu phàm luôn?"

Bị hắn nói như vậy, chúng đệ tử đều bày ra vẻ mặt chẳng biết làm sao.

"Cái này thật sự không thể trách bọn ta không cố gắng được, quả thực có nguyên nhân đấy."

"Lúc trước ở Lạc Tiên đảo, bọn ta không lấy được Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy, sau khi quay về từng chạm trán một vài trận chiến, cũng từng có được một món đế khí siêu phàm."

Đường Như vừa nói vừa lấy từ trong không gian trữ vật ra một thanh trường đao màu xanh lục.

Khương Thành chẳng cần duỗi tay chạm vào đã có thể cảm nhận được quy tắc và khí đạo trong thanh đao này.

Quả thực là một món đế khí siêu phàm.

“Trước đó trong lúc chiến đấu, sao không thấy ngươi lấy nó ra?”

Đường Như bất đắc dĩ nói: “Là bởi vì bọn ta thử qua rồi mới biết, đế khí siêu phàm chẳng có tác dụng gì với bọn ta hết, ngược lại còn chẳng bằng đạo khí bát giai ấy.”

Khương Thành lấy làm kinh ngạc: “Còn có chuyện như thế nữa à?”

Mạc Trần gật đầu.

“Bọn ta hóa huyền văn thành nguyên, đi theo một con đường khác nên không cách nào kích hoạt được đạo đi kèm với đế khí.”

“Mà căn nguyên và tăng phúc tiên lực được đế khí gia trì cũng hoàn toàn do khí đạo thúc giục.”

“Bởi vậy, bọn ta cầm đế khí cũng giống như cầm một linh khí có chất liệu đặc biệt vậy, tác dụng gần như bằng không.”

Nói trắng ra là, những tiên nhân khác đều cảm ngộ Thiên Đạo trước, sau đó mới dần dần chuyển sang tu luyện đạo tự thân, cuối cùng là tu ra đạo nguyên.

Còn đệ tử của Phi Tiên môn thì lại cảm ngộ huyền văn và căn nguyên, sau đó một bước xong luôn, trực tiếp chuyển sang tu luyện căn nguyên quy tắc của bản thân.

Hai cái hệ thống hoàn toàn khác nhau.

Nếu như Khương Thành thu lại huyền văn, vậy chắc chắn bọn họ sẽ yếu đi, nhưng căn nguyên quy tắc thì lại không mất đi.

Huyền văn là cây cầu nối giúp bọn họ hóa căn nguyên, và giờ đây bọn họ đã qua cây cầu này rồi.

Chỉ là căn nguyên quy tắc kia vẫn còn rất yếu ớt mà thôi.

“Còn có loại hạn chế này nữa á?”

Hôm nay Khương Thành cố ý triệu tập các đệ tử lại, cũng là tính chế tạo đế khí cho bọn họ.

Kết quả bọn họ lại dùng không được?

Vậy trước đó hắn kiếm nhiều Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy và Thiên Khuyết thạch như thế, há chẳng phải thành vô ích rồi

sao?

“Đúng là đáng tiếc thật mà.”

Chúng đệ tử cũng không nhịn được kể khổ.

“Đúng đó, đáng tiếc quá đi mất.”

“Không thể sử dụng đế khí, lúc chiến đấu chúng ta vẫn khá thiệt thòi đấy, căn nguyên huyền văn không thể nào đạt được độ tăng phúc giống những người khác hết.”

“Nếu không thì thực lực của chúng ta đã có thể tăng một khoảng lớn rồi.”

“Lần trước cũng có thể thắng nhẹ nhàng hơn nữa.”

Lâm Ninh điềm đạm nói: “Có rất nhiều quần tộc không thể dùng đế khí mà, chúng ta cũng đâu phải là người duy nhất đâu.”

Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng trên thực tế, nàng cũng vô cùng mất mát.

Là một người cuồng tu luyện khá có nghiên cứu với kiếm đạo, hiển nhiên binh khí là vật hết sức quan trọng đối với nàng.

Càng huống hồ những quần tộc không thể sử dụng đế khí như là Thiên tộc, Yêu tộc thì đều có những thiên phú quần tộc đặc biệt để bù lấp khiếm khuyết.

Kỷ Linh Hàm chậm rãi nói: “Có được thì ắt phải có mất, chúng ta vẫn chưa tu đạo đã trực tiếp tu nguyên, cũng xem như đang đi đường tắt rồi.”

“Đường tắt như thế, tất nhiên sẽ phải trả một vài cái giá, ví dụ như không thể sử dụng đế khí.”

“Vậy nên cứ dửng dưng đối mặt đi thôi.”

Nàng nói như vậy cũng là để tránh tâm thái của các đệ tử bị mất cân bằng, dần dà nghi ngờ con đường tu luyện của bản thân, sau này ngược lại sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.

Nhưng lời này của nàng lại khiến cho Khương Thành cảm thấy hơi lúng túng.

Ca đây từ khi xuất đạo đến nay, đường tắt từng đi cũng không biết bao nhiêu cái, thậm chí đến cả bug của hệ thống cũng

từng dính luôn.

Nhưng chẳng phải vẫn ngon lành đấy sao?

Hắn thì không cho rằng đã thật sự hết đường giải quyết đâu nhé.

“Có khi nào có một khả năng là trên đời này vẫn có tồn tại đế khí thích hợp với các ngươi, chỉ là tạm thời vẫn chưa được làm ra thôi không?”

Nếu đổi lại là một người khác nói, sợ rằng đã sớm đón nhận một làn sóng phản bác rồi.

Nhưng nếu người này là hắn, chúng đệ tử sẽ thật sự nghiêm túc suy nghĩ về nó.

“Nếu thích hợp cho bọn ta sử dụng, vậy chỉ có thể hoàn toàn ăn khớp với căn nguyên quy tắc của bọn ta thôi.”

“Đúng đó, trừ khi món đế khí kia không mang theo thánh giới, mà là căn nguyên quy tắc.”

“Hơn nữa còn bắt buộc phải cùng gốc cùng nguồn với huyền văn của bọn ta nữa.”

“Nếu là như thế, chắc hẳn sẽ có thể ăn rơ hoàn hảo với huyền văn của bọn ta.”

Đan Thái cũng không nhịn được phải đâm chọt.

“Các ngươi đang mơ tưởng viễn vông đó à, trên đời này có tồn tại cái loại đế khí kia hay không cũng chưa chắc được, lại còn muốn cùng gốc cùng nguồn, sao không lên trời luôn cho rồi?”

Đế khí mang theo căn nguyên quy tắc?

Lúc đầu Khương Thành cũng cảm thấy rất không thể nào, nhưng suy nghĩ lại thì, Cổ Thánh hóa đạo thành nguyên cũng có thể sử dụng đế khí.

Vậy hóa quy tắc thành nguyên, tại sao lại không được chứ?

“Thì cũng phải có ước mơ chứ!”

Hắn vừa nói, vừa nhấn mở giao diện luyện khí của hệ thống.

Sau khi thả Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy và nguyên liệu vào, nhấp mở mục lựa chọn.

Kế đến, cảnh tượng khiến hắn vui mừng đã xuất hiện.

Căn nguyên băng, căn nguyên hỏa, căn nguyên ám, căn nguyên bói toán…

Mấy cái căn nguyên quy tắc này, đến từ bản thân đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh.

Tuy các nàng trực tiếp tu căn nguyên, nhưng theo hệ thống xác định, căn nguyên quy tắc cũng thuộc về một loại khí đạo vô hiệu.

Mấy cái "khí đạo" khiến cho người ta lóa cả mắt này có thể xuất hiện được ở trong khung lựa chọn, vậy có nghĩa là chúng có thể luyện hóa thành đế khí.

"Thần kỳ thật luôn đấy."

"Vốn mình còn tưởng cấp bậc của Ngân Ngọc Tủy quá cao, không thể kết hợp với căn nguyên quy tắc được."

"Hoặc có lẽ là do căn nguyên của bọn họ vẫn chưa đủ mạnh nhỉ."

Nhưng dù như thế nào thì đế khí của các đệ tử cuối cùng cũng có hi vọng rồi.

Thế là, ca này cố tình thở dài một hơi.

"Haizz, đúng đó, tình huống của các ngươi quá đặc biệt, huyền văn khó biết mấy?"

"Tuy ta là một đế khí sư, cũng có thể làm ra đế khí các ngươi có thể dùng, nhưng không bột đố gột nên hồ."

"Ở chỗ ta chỉ có một trăm lẻ năm phần nguyên liệu đế khí siêu phàm, cộng thêm ba phần đế khí lăng tiên thôi."

"Nhưng các ngươi lại có hơn một nghìn người, thế này thì chia kiểu gì được chứ?"

Chúng đệ tử vốn còn đang gật gù.

Nhưng khi nghe hắn nói đến câu này, bọn họ lại cảm thấy, sao chỗ khó khăn mà hắn nói không hề giống với bọn họ đã nghĩ thế.

Nghiền ngẫm kỹ lại, đám người Ấn Tuyết Nhi, Đan Thái và Thái Dương đã nhảy cẳng lên.

“Ta không nghe nhầm đó chứ?”

“Khương chưởng môn, ngươi có thể làm ra đế khí thích hợp với bọn ta sao?”

“Không phải làm không ra, mà chỉ là do số lượng không đủ thôi á?”

“Đậu xanh, một trăm phần đã đủ dọa người lắm rồi đấy, có biết không hả?”

Chương 2332: Toàn dựa vào vận may

Nếu như người khác nói rằng có thể làm ra hơn một trăm phần đế khí, mọi người chắc chắn đều sẽ cho hắn một bạt tai, rồi bồi thêm một câu ta khinh vào.

Chém gió thì tốt nhất cũng nên soạn trước một bản thảo chứ.

Khoan nói tới việc Hỗn Độn Ngọc Tủy quý giá ra làm sao, lấy ở đâu ra mà hơn một trăm phần chứ.

Chỉ riêng những nguyên liệu bình thường cần cho đế khí thôi cũng đã là một con số trên trời rồi.

Càng huống hồ, luyện chế đế khí vốn còn mang theo xác suất thất bại cực kỳ cao, và cả thời gian dài đằng đẵng.

Luyện xong một trăm món, e là cũng mất vài chục tỷ năm.

Nhưng nếu người nói đổi lại là Khương Thành, vậy thì ý nghĩa sẽ khác hoàn toàn.

Vẻ mặt của Ấn Tuyết Nhi tràn đầy sự khó tin nhìn hắn: “Đế khí mang theo căn nguyên quy tắc trước đây chưa từng xuất hiện bao giờ, cái này ngươi cũng có thể làm ra được á?”

“Ta nghe nói, chẳng phải đế khí sư chỉ có thể lưu giữ đạo của bản thân thôi sao?”

Thành ca liếc mắt nhìn nàng một cái, cố ý trêu chọc lại: “Nếu như ngươi không tin, thì có thể không cần.”

Ấn Tuyết Nhi lập tức bổ nhào tới: “Ta cần mà, ta đương nhiên cần rồi!”

Đám người Đan Thái, Ngụy Miêu và Tần Sướng cũng không cam lòng kém cạnh, tất cả đều dồn lên vây lấy Khương Thành.

“Còn có ta!”

“Ta cũng cần đế khí!”

“Khương chưởng môn, bình thường ta cúc cung tận tụy như thế nào ngươi đều có thể nhìn thấy hết cả, nếu lần này không có phần của ta thì nói kiểu gì cũng không được đâu nhé.”

Không chỉ riêng bọn họ, các đệ tử đời ba đời bốn cũng nháo nhào cả lên.

Chuyện liên quan đến đế khí, ai cũng biết bây giờ không phải là lúc khiêm nhường lẫn nhau.

“Ta biết Khương chưởng môn chắc chắn sẽ không quên ta đâu.”

“Bọn ta không tham, chỉ cần có được một đế khí siêu phàm thôi là cũng thấy đủ rồi.”

“Sư thúc, chiến lực của ngươi đã ở cấp Thánh Tôn rồi, vẫn nên nhường cơ hội này cho mấy tên Thánh Chủ yếu đuối như bọn ta thì hơn nhỉ.”

“Cái tên hậu bối này, sao lại dám tranh giành với tiền bối thế hả, ra thể thống gì nữa?”

Trong nhất thời, cả nội điện rần rần xôn xao, náo nhiệt không thôi.

Khương Thành biết đám đệ tử tranh cướp như vậy phần lớn là đùa giỡn chứ không tới mức làm tổn thương tình cảm bao nhiêu năm.

Nhưng đối mặt với cục diện này, hắn vẫn cảm thấy đầu đau vô cùng.

Một trăm mấy món đế khí, dù có chia cho ai đều sẽ tổn thương tình cảm của những người còn lại.

Hắn vốn tính là ưu tiên cho đệ tử đời hai và đời ba trước.

Nhưng ngẫm kỹ lại thì, Phi Tiên môn đã trải qua biết bao năm sóng gió thăng trầm, đệ tử đời bốn nhập môn cũng chỉ muộn hơn đời ba có vài năm mà thôi.

Nếu đặt nó trong dòng sông dài đằng đẳng của lịch sử thì hoàn toàn chẳng đáng nhắc tới.

Chẳng cần thiết phải vì chút thời gian này mà phân chia thứ tự trước sau, rồi bên trọng bên khinh.

“Vì để có sự công bằng, rút thăm để quyết định.”

Hắn vung tay lên, biến ra một cái hộp đen sì.

“Bên trong này có một nghìn mấy hạt châu, trong đó chỉ một trăm lẻ năm hạt sau khi bóp nát là có thể nhìn thấy một hạt bạc.”

“Và nó đại diện cho việc trúng thưởng, có thể được nhận đế khí siêu phàm do ta luyện chế.”

“Còn về những ai không rút trúng, thì chỉ có thể đợi sau này thôi.”

Hắn nói như thế xong, chúng đệ tử hoàn toàn chẳng có ý kiến gì.

Dẫu sao đều phải xem vận may cả mà, cũng xem như là cách công bằng nhất rồi.

“Từng người từng người một.”

“Người xếp ở sau cũng không cần nôn nóng, dẫu sao mỗi người đều có cơ hội trúng thưởng cả.”

Khương Thành không hề lo rằng bọn họ lợi dụng thực lực trực tiếp nhìn xuyên kết cấu bên trong của hạt châu.

Bởi vì hắn đã bày sẵn thủ đoạn ngăn cách rồi.

Và dưới sự gia trì từ thánh giới của hắn, tất cả các hạt châu dù là trọng lượng hay ngoại hình, đều chẳng có tí khác biệt gì cả.

Rất nhanh, các đệ tử đã xếp xong thành hàng, bắt đầu rút thăm theo thứ tự.

Xác suất trúng thưởng xấp xỉ là một phần mười, không cao cũng không thấp.

Sau khi bốn người phía trước trống không, đứa con may mắn đầu tiên đã ra đời, chính là đệ tử đời bốn Chu Tử Hành, người năm đó bỏ trốn từ Minh Tái vực.

“Ế, ta trúng rồi nè!”

Chỉ thấy sau khi hắn bóp nát bạch châu, vui mừng phấn khởi giơ lên một hạt bạc tỏa ra ánh sáng mỏng.

“Ha ha, ta trúng rồi, các ngươi mau nhìn thử đây là cái gì nè?”

Nhìn thấy dáng vẻ vui sướng ngất ngây đến mức hoa chân múa tay của hắn, Thành ca rất muốn bồi vào một câu, ngươi trúng thì sao chứ?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, mỉm cười nói một câu chúc mừng.

Những người khác thì lại không tốt tính như thế.

“Được rồi, được rồi, bọn ta đều nhìn thấy rồi, đừng có lãng phí thời gian nữa.”

“Trúng rồi thì lượn sang một bên đi!”

“Đáng ghét, sao lại để cái tên này trúng rồi?”

“Bây giờ chỉ còn lại một trăm lẻ bốn cơ hội nữa thôi.”

Quá trình rút thăm diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Sau nửa canh giờ ngắn ngủi, hàng nghìn đệ tử đã rút xong hết một lượt, đến cả đám Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần và Lâm Ninh cũng không ngoại lệ.

Và cả cái đại điện, cũng trở thành hiện trường vui buồn đan xen đầy sống động.

Những ai trúng giải thì người nào người nấy hân hoan vui sướng.

Mà người không trúng thì lại buồn như nhà có tang, gào khóc đau đớn.

Trong mười mấy người bình thường có độ tồn tại cao nhất, nhóm Mạc Trần, Ấn Tuyết Nhi, Cam Tử Nghĩa, Tần Sướng, Đường Như, Ngụy Miêu, Chung Ly Khuyết và Giản Tố Hàn đều không ai trúng.

Nhưng Lâm Ninh, Đan Thái và Lục Phàm thì lại may mắn trúng được đế khí siêu phàm.

Ai cũng chẳng thể bới móc điều gì.

Bởi vì đến cả Kỷ Linh Hàm cũng không trúng, và điều này đã đủ chứng minh rằng đây đơn thuần là dựa vào vận may.

“Được rồi, những ai có thực lực đạt tới cảnh giới Thánh Tôn, đồng thời ở lượt một không rút trúng, có thể rút tiếp lượt hai.”

“Lượt này tổng cộng có ba suất, có cơ hội nhận được đế khí lăng tiên.”

Nghe được câu này, đám người Ấn Tuyết Nhi và Tần Sướng giống như người vùng vẫy sắp chết lại được nhìn thấy hi vọng sống vậy.

“Yeahhh!”

“Chả trách ban nãy ta không rút trúng, thì ra là do đế khí lăng tiên đang đợi ta.”

“Lão phu bấm ngón tay tính thử, vận mệnh đã định sẵn ta sẽ có một món đế khí lăng tiên, hóa ra là lần này sao?”

Lượt rút thăm này, tổng cộng có chín mươi ba người tham gia, xác suất trúng thưởng còn thấp hơn cả lượt trước.

Nhưng độ hăng hái của mọi người thì chẳng giảm đi chút nào.

Hai đứa con may mắn đầu tiên rất nhanh đã xuất hiện.

Một người thế mà thật sự là Mạc Trần, một người khác là Đỗ Thường của đời ba.

Ngay khi mọi người nín thở ngưng thần, ánh mắt lấp lánh đổ dồn về phía cái hộp đen, cuối cùng Thành ca cũng bắt đầu giở trò ngầm.

Công bằng đó là với những đệ tử khác, chứ không hề bao gồm Kỷ Linh Hàm.

Dù như thế nào, cũng phải để cho nàng một món tốt nhất.

Hạt châu cuối cùng ở trong hộp lặng lẽ ẩn đi, mười mấy người rút sau đó đều chẳng có gì.

Mãi đến khi Kỷ Linh Hàm duỗi bàn tay mảnh khảnh của mình vào, Thành ca mới âm thầm khống chế hạt châu kia, để nó chủ động bay đến lòng bàn tay nàng.

Hàm muội tử có thể cảm nhận được xúc cảm bất chợt ập đến, không khỏi khẽ sững sờ.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Khương Thành chớp chớp mắt với bản thân…

Món đế khí lăng tiên cuối cùng thuộc về Kỷ Linh Hàm, phần rút thăm cũng thuận lợi kết thúc.

Thành ca giữ một trăm mấy người này ở lại trong đại điện, bắt đầu sự nghiệp luyện khí chán ngắt.

Sau một năm tròn, một trăm lẻ năm món đế khí siêu phàm và ba món đế khí lăng tiên đều được luyện chế hoàn tất.

So sánh với những đế khí ở bên ngoài kia thì những đế khí lưu giữ căn nguyên quy tắc hoàn toàn mới này không thể bung được thánh giới trong lúc chiến đấu.

Khí đạo của nó rất trực tiếp, đó là tăng phúc căn nguyên quy tắc tương ứng.

Nhưng cái hiệu quả giản đơn này cũng đã mang lại sự thăng cấp phải gọi là thay da đổi thịt cho chúng đệ tử.

Đám người Lâm Ninh nhận được đế khí siêu phàm, sức chiến đấu đương không tăng lên gấp hơn ba lần.

Còn Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần có được đế khí lăng tiên thì càng vượt xa những Thánh Tôn bình thường, thậm chí cũng đã có tư cách quyết đấu cao thấp với Cổ Thánh.

Các đệ tử nhận được đế khí, ai ai cũng yêu thích không nỡ buông tay.

“Thật không thể tin được!”

“Nó mang theo căn nguyên quy tắc của chúng ta thật nè, rốt cuộc làm sao để luyện chế ra cái này thế?”

“Đối với bọn ta thì đây là thần khí trong truyền thuyết đấy!”

Chương 2333: Trận chiến Chính Thần

Giải quyết xong vấn đề về binh khí của các đệ tử, Khương Thành cũng tính toán khởi hành, đi tìm đám người Lam Đề và Thương Linh.

Nhưng sau khi biết được hắn muốn đi xa, lần này chúng đệ tử có nói gì cũng muốn phải đi chung.

Dù là đám người Ấn Tuyết Nhi hay là Đan Thái và Ngụy Miễu cũng đều có thái độ rất kiên quyết.

“Ta không muốn lại chia xa nữa đâu.”

“Chúng ta cùng nhau đến suối nguồn thứ hai!”

“Đúng đó, lỡ đâu lại giống như lần trước, vừa chia xa là tách biệt mấy chục tỷ năm thì sao.”

“Ta muốn ở bên Khương chưởng môn, ngươi đi đâu thì ta đi đó!”

Thành ca dở khóc dở cười.

“Các ngươi có thể đừng dựng flag lung tung được không vậy, bây giờ suối nguồn thứ nhất này có Thánh Hoàng bảo kê, an toàn tuyệt đối, căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Đúng đó, Phi Tiên môn an toàn như thế, cũng đâu cần bọn ta ở lại đây trấn giữ đâu.”

“Nguyên Chân, Mông Thuần với Đoan Phong bọn họ có thể chăm nom tông môn đâu ra đó, không có bọn ta thì cũng thế thôi.”

“Vậy nên bọn ta hoàn toàn có thể tập thể ra quân.”

Thành ca cảm thấy bọn họ nói cũng có lý.

Thế là, cuối cùng hắn chỉ mang theo bốn người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, Lâm Ninh và Đan Thái cùng đi.

Hiện giờ Lam Đề và Vu tộc đều đang ở suối nguồn thứ hai.

Cả hai suối nguồn không hề nối liền với nhau, bọn họ muốn đi từ suối nguồn thứ nhất qua đó, thì cần phải băng qua khu tu thần rộng lớn.

Nhưng lần này, khi năm người vừa mới vượt qua kênh rạch thì đã đụng thẳng mặt Tu Đế đứng đợi từ lâu.

Không còn là hình chiếu nữa, bản thể chân chính giáng lâm luôn.

“Khương Thành, cuối cùng ngươi cũng đi ra rồi!”

Thành ca nhún vai: “Ngươi cũng nhiệt tình quá đấy, còn đặc biệt ở đây nghênh đón ta nữa.”

“Nghênh đón?”

“Ngươi nói không sai, quả thực ta ở đây là để nghênh đón ngươi.”

Tu Đế vung nhẹ Lọan Vân phiến, nhưng lại chẳng thấy nhẹ nhàng tí nào.

Hắn nhếch miệng cười, trong nụ cười còn mang theo sự dữ tợn và thù oán khắc cốt ghi tâm.

“Quả là không cần tốn công đã có được!”

“Ta còn tưởng mình phải ở đây đợi mấy trăm triệu năm, đợi mãi đến khi hai bên khai chiến thì mới có thể gặp được ngươi chứ.”

Năm đó ở Thiên cung, Tu Đế và Khương Thành có mối thù giết con, thế nên hắn luôn nung nấu muốn được báo thù.

Cộng thêm lần trước bởi vì Thiên Đạo chí bảo kẹt ở chỗ của Khương Thành, lại còn bị ép giúp đỡ tìm người, càng khiến cho thù cũ chưa tiêu lại thêm hận mới.

Ngay sau khi Lẫm Đế trả lại Loạn Vân phiến cho hắn, hắn đã lập tức chạy đến chặn ở kênh rạch này.

Thậm chí có nhiều lần cảm động dâng trào, hắn còn muốn lẻn vào suối nguồn thứ nhất nữa kìa.

Trong lúc vô thức, đạo của hắn đã hoàn toàn bao trùm cả bốn người.

Sắc mặt của đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần cũng căng chặt, các nàng cảm nhận được một áp lực rất khác lạ.

Có vẻ như Tu Đế không hề hóa đạo thành nguyên.

Nhưng đạo của hắn lại còn cao hơn đạo của những Cổ Thánh bình thường một bậc.

Bởi vì đạo ấn của Chính Thần là được lực Thiên Đạo trực tiếp gia trì, mà Thiên Đạo thì hiển nhiên sẽ có chứa nguyên, căn nguyên lớn mạnh không gì bằng.

“Ta không ngờ là ngươi lại ngu xuẩn đến mức thật sự trả Loạn Vân phiến lại cho ta đấy.”

Trong mắt hắn tràn đầy sự chế nhạo, nhìn Khương Thành cứ như đang nhìn một thằng ngốc vậy.

“Ngươi nghĩ gì thế hả?”

“Lẽ nào ngươi tưởng rằng trả lại cho ta rồi ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

“Haizz!”

Thành ca thở dài nhẹ.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

“Ta trả lại cho ngươi chỉ là vì căn bản không thèm quan tâm thôi.”

Bởi vì quan hệ với Lẫm Đế, Tiêu Đế và Huyết Đế, nên là Thành ca không hề muốn làm đến mức không chết thì không thôi với mười Thiên Đế.

Nhưng nếu Tu Đế cứ một mực muốn tìm chết, thế hắn chỉ đành thành toàn thôi.

Keng!

Tiếng kiếm réo rắt vang vọng khắp mọi nơi.

Nhân Quả kiếm bỗng chốc xuất vỏ.

Cả hai bên không tiếp tục giao lưu nữa, trực tiếp bắt đầu trận đại chiến vốn đã nên kết thúc từ rất nhiều năm trước.

Trận đấu vừa bắt đầu, đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã chủ động lùi về phía hậu phương.

Khương chưởng môn không nói phải liên thủ, vậy thì chứng tỏ một mình hắn có thể giải quyết được.

Và hành động này đã khiến Tu Đế cảm nhận được sự xem thường sâu sắc.

Đối mặt với một Chính Thần như mình đây, chỉ một Thánh Tôn nhỏ nhoi lại dám solo á?

“Xem ra ngươi hoàn toàn không biết Chính Thần có ý nghĩa là gì nhỉ.”

Lời nói còn chưa dứt, trong mắt hắn đã hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bởi vì tổ hợp tấn công của Khương Thành đến rồi.

Tu Đế biết hắn rất đặc biệt, nhưng dù có nằm mơ thì hắn cũng không ngờ sẽ đặc biệt đến mức này.

Thánh giới của Khương Thành còn mạnh hơn không chỉ gấp mười lần so với mọi Thánh Tôn và Thiên Thần mà hắn đã từng gặp.

Đạo mạnh mẽ như thế này, lại phối với đế khí lăng tiên Nhân Quả kiếm, như này còn được tính là Thánh Tôn sao?

Tuy nhiên, điều này vẫn chưa đủ để uy hiếp được Tu Đế.

Hắn không mở ra thánh giới, cả người nhìn vào cũng chẳng có uy thế đặc biệt gì cả.

Chỉ là vung tay một cái, thánh giới mạnh mẽ như mãnh hổ xuất chuồng của Khương Thành kia bỗng chốc ngừng hẳn lại.

Mỗi một góc của thánh giới đều giống như bị người ta đè chặt cứng vậy, dù có biến hóa như thế nào cũng không thể vùng vẫy giằng thoát được.

Đây cũng không nằm ngoài dự đoán của Khương Thành.

Chính Thần có thể trực tiếp thúc giục Thiên Đạo, bản thân hắn hiện giờ cũng tương đương là đang đối chọi với một phần Thiên Đạo.

Thành ca có thể miễn dịch sự ảnh hưởng của biển Thiên Đạo, nhưng lại không có cách nào miễn dịch được lực Thiên Đạo bị người khác khống chế dùng để tấn công chính mình.

Dẫu cho đó chỉ là một phần trăm của Thiên Đạo thì cũng không phải là thứ mà thánh giới của một người có thể so sánh được.

Nếu không phải thánh giới của hắn đã vượt xa so với cực hạn của Thánh Tôn bình thường, vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ đôi chút thì bây giờ hắn đã thảm bại, ngay cả tư cách tiếp tục chiến đấu với đối phương cũng chẳng còn nữa rồi.

Nhưng hiện tại, ít ra hắn vẫn có thể thi triển nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng.

Ngay khi mây đen ngợp trời che bít lực Thiên Đạo, suýt nữa Tu Đế đã giật mình bật thốt.

Đó là cái gì thế?

Nguyên thuật sao?

Trên đời này lại tồn tại nguyên thuật tạo thành từ hơn một nghìn căn nguyên ư?

Điều này hoàn toàn vượt ngoài sự nhận thức của hắn rồi.

Nhưng mà, nó cũng vẫn không đủ khiến cho hắn bấn loạn.

Chỉ thấy hắn phẩy Loạn Vân phiến ở trong tay mình, một luồng sức mạnh thần bí dưới sự gia trì của Thiên Đạo và căn nguyên, lặng lẽ luồng vào trong tầng tầng lớp lớp mây đen.

Khương Thành cũng không đợi được thời khắc nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng hoàn toàn phóng ra hết uy năng của bản thân.

Bởi vì mây đen đang nhanh chóng nhạt dần, rồi chậm rãi biến mất.

“Lại như thế á?”

Hắn nhanh chóng phản ứng lại.

Thiên Đạo chí bảo Loạn Vân phiến có hiệu quả làm điên đảo.

Nguyên thuật của hắn là nguyên thuật hệ thống, điều kiện để giải phóng đã rất qua loa rồi, nhưng vẫn khó tránh được bị lực Thiên Đạo đặc thù kia phá hỏng.

Nhưng Tu Đế hóa giải được một kích này cũng phải trả một chút giá.

Loạn Vân phiến không phải là thứ hắn muốn phẩy là có thể tùy tiện phe phẩy được.

Phải khống chế một lực Thiên Đạo cuồn cuộn khổng lồ như thế, hồn lực và đạo tâm của hắn cũng bị hao tổn đi ít nhiều.

“Không ngờ ngươi có thể làm tới bước này.”

Ngay lúc hắn tính phẩy chí bảo một lần nữa để hoàn toàn đè bẹp Khương Thành thì sự cảnh giác trong lòng bỗng nhiên vang lên.

Trong chớp mắt, đầu hắn kêu ong ong, bao nhiêu ảo ảnh vụt lướt qua.

Khương Thành đã phát động tấn công Linh ý với biển ý thức của hắn.

Thực ra thì cường độ ý thức của Tu Đế cũng rất cao.

Hoặc có thể nói, bất cứ một Chính Thần nào có cảnh giới ổn định thì ý thức đều sẽ tăng vọt dưới sự ảnh hưởng của đạo ấn.

Tuy ý thức của hắn không biến thành linh ý, cũng không học được linh kỹ, nhưng nó vẫn tương đương với độ mạnh của Thiên giai thập tam trọng.

Từ đó đến nay, hắn luôn cảm thấy đây là con át chủ bài cuối cùng của bản thân khi đối mặt với kẻ địch.

Nhưng giờ đây, tấm át chủ bài này vừa mới ra sân đã trở thành điểm yếu mất rồi.

Linh ý tử sắc của Khương Thành vừa lên đã ép hắn đuổi đánh dữ dội, cách tấn công vượt xa sự tưởng tượng của bản thân hắn, đánh đến mức ý thức của hắn thương tích đầy mình, không còn một chút sức lực chống trả.

Từ tự tin đến hoảng loạn, Tu Đế chỉ dùng có ba giây.

Sau đó, hắn chỉ có thể nhục nhã điều động đạo ấn, để lực Thiên Đạo mau chóng đến hộ giá.

Chương 2334: Chém giết Tu Đế

Lực Thiên Đạo vừa vào liền lập tức có hiệu quả.

Giống như đạo nguyên quái dị sở hữu một ý chí đặc biệt vậy, lực Thiên Đạo của Chính Thần cũng có thể làm lay động ý chí Thiên Đạo.

Linh ý của Khương Thành đã đủ mạnh, nhưng so với ý chí Thiên Đạo thì vẫn còn quá yếu.

Cuối cùng chỉ đành lựa chọn lùi về.

Cũng may Tu Đế không thao túng được ý chí Thiên Đạo, nếu không thì sau một đòn phản kích, rất có thể hắn sẽ trực tiếp thua trận.

Và cũng đúng vào lúc này, thánh giới của hắn cũng bị tàn phá.

Không còn cách nào, tuy thánh giới của Khương Thành mạnh hơn gấp mười lần Thánh Tôn thông thường, nhưng cuối cùng cũng không kháng cự nổi lực Thiên Đạo đến từ đạo ấn.

Nhất là khi Tu Đế còn có sự giúp sức của Thiên Đạo chí bảo, sức mạnh lại càng lớn hơn Chính Thần thông thường.

Sử dụng cảnh giới Thánh Tôn để chống đỡ lâu như vậy, thậm chí còn có thể khiến đối phương bị thương, Thành ca xem như đã tạo nên kỳ tích rồi.

Vào khắc cuối cùng khi Thánh giới sắp tan vỡ, sinh mệnh của hắn cũng bắt đầu đếm ngược.

Nhưng lần này, Khương Thành không chọn chờ chết.

Bởi vì phía sau vẫn còn Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh bọn họ dõi theo hắn.

Với phong cách của Tu Đế, sau khi chém giết mình, hắn chắc chắn sẽ lập tức ra tay với bọn họ.

Đến lúc đó, cho dù có thể khiến bọn họ sống lại thì cũng khó khiến họ tránh khỏi cảm giác đau đớn khi bị giết.

Vì thế hắn nhanh chóng đổi một thanh kiếm đạo bình thường, sử dụng Kiếm đạo hoàn mỹ từ rất lâu trước đây.

Lần cuối cùng Khương Thành thi triển Kiếm đạo hoàn mỹ là khi hắn ở trên Thiên giới.

Lúc đó hắn còn chưa phải là Đạo Thần.

Còn bây giờ hắn đã là Thánh Tôn rồi, cảnh giới của tiên lực và hồn lực đã hoàn toàn không thể so sánh với lúc trước.

Tu Đế căn bản không hề ý thức được những gì bản thân sẽ phải đối mặt sắp tới.

Nhìn Thánh giới của Khương Thành sắp tan vỡ, hắn vui mừng khôn xiết.

“Ha ha, dù cho ngươi có yêu nghiệt đến đâu thì cũng phải chết!”

Sau đó hắn đã đón lấy lễ rửa tội từ Kiếm đạo hoàn mỹ.

Khi Khương Thành rút hết tất cả tiên lực và hồn lực mà hắn có, tung hết về phía đối diện, hắn đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Thế giới trong cơ thể mất đi Tiên lực và Hồn lực giống như một mảnh đất khô cằn vậy.

Mà trên mảnh đất này mờ mờ ảo ảo một ánh quang đang lấp lóe.

Ánh quang này tối đến như thế, như thể một con đom đóm đang say ngủ.

Nhưng Khương Thành lại có thể cảm nhận được thời cơ đang nhen nhóm từ bên trong.

Trong nháy mắt, hắn có một giác – đó là phôi thai của nguyên.

Chỉ là sau này thế giới trong cơ thể của bản thân quá phức tạp, biết quá nhiều thứ, thế nên căn bản không phát hiện ra bọn chúng.

Sự giác ngộ ấy là ý thức cuối cùng hắn ý thức được trước khi hắn hôn mê.

Còn ở bên ngoài, Kiếm đạo hoàn mỹ uốn lượn như sóng gió cuồn cuộn, sau đó quét sạch khoảng cách hai bờ hữu ngạn.

Khu vực này vốn là chiến trường mà pháp tắc của hai bên đấu đá lẫn nhau.

Nhưng bây giờ, sự can thiệp của Kiếm đạo hoàn mỹ giống như dầu sôi gặp nước, ngay lập tức biến vết nứt vốn khá kịch liệt trở nên yên lặng, sau đó xé toạc.

Pháp tắc xao động dữ dội, thậm chí còn khiến cho suối nguồn và các tiểu thần quan xuất hiện vô số dị tượng.

Còn Tu Đế đang đứng ngay trung tâm gió bão, giờ đây đã hoàn toàn bị nuốt chửng vào trong.

Khi bị đợt tấn công của Kiếm đạo hoàn mỹ bao phủ, hắn vẫn không quá lo lắng.

Bản thân có đạo ấn, được Thiên Đạo bảo vệ.

Chỉ cần vẫn ở trong khu vực bao phủ của pháp tắc thứ ba, chỉ cần vẫn còn có thể liên kết với Thiên Đạo thì bản thân sẽ không bị hủy diệt, càng không thể chết.

Nhưng đến khi hắn thật sự bị nhát kiếm ấy bao phủ, hắn mới ngộ ra ý nghĩ này của bản thân buồn cười đến mức nào.

Khoảnh khắc Thế giới kiếm đạo thành hình, hắn thật sự vẫn ở trong phạm vi ảnh hưởng của pháp tắc thứ ba.

Thế giới lạ lùng này thần kỳ đến nỗi ngăn cách hắn ra ngoài.

Ngay cả Đạo Ấn ở trong cơ thể hắn cũng không thể trao đổi với lực Thiên Đạo ở phương trời xa xôi.

“Làm sao có thể?”

Sắc mặt Tu Đế biến sắc.

Nhưng lúc này hắn có quá ít thời gian để suy nghĩ, bởi vì Kiếm đạo hoàn mỹ đang tấn công, đang điên cuồng cắn xé tiên thể hắn.

Hắn chỉ có thể liều mạng chống đỡ, trông mong mình có thể chống đỡ được.

Nhưng như thế nào có dễ dàng?

Nếu như bây giờ Khương Thành vẫn còn tỉnh táo thì hắn sẽ phát hiện, hóa ra Thế giới kiếm đạo mà Kiếm đạo hoàn mỹ sinh ra, bản thân nó cũng chứa đựng pháp tắc tuần hoàn của riêng nó.

Cho dù thế giới do kiếm sinh ra chỉ có thể tồn tại trong chốc lát.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, bên trong phạm vi tấn công của nó, pháp tắc tuần hoàn Thiên Địa cũng không thể nào can thiệp được.

Lúc này, Thế giới kiếm đạo đã từ từ bị nén lại, ở vùng rìa của nó, pháp tắc thứ ba đang điên cuồng xâm lấn, hy vọng có thể lấy lại được vùng đất đã mất.

Nhưng đến khi nó ép đến phạm vi ba trượng thì lại không có cách nào để vào nữa.

Còn Tu Đế thì lại đang giãy giụa trầm luân ở trong phạm vi ba trượng đó.

Tiên lực và Hồn lực của hắn tan biến nhanh chóng trước đòn tấn công của Thế giới kiếm đạo.

Và đồng thời, đạo ấn cũng dần tối đi.

Hắn huơ Loạn Vân phiến nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Với thực lực của hắn, cho dù có đến khu vực suối nguồn, cho dù phác tắc ở nơi đó không giống, hắn tốt xấu gì cũng vẫn có

sức chiến đấu một trận.

Chi ít thì ta vẫn có thể mượn được một phần lực Thiên Đạo thông qua Thiên Đạo chí bảo.

Bởi vì pháp tắc thứ nhất và thứ hai của suối nguồn cũng vẫn có thể kết hợp với Thiên Đạo giống như vậy.

Nhưng hiện giờ thân đang ở bên trong Thế giới kiếm đạo của Khương Thành, hắn gọi trời trời không ứng, gọi đất đất không linh.

Bởi vì thế giới lộng lẫy đó chỉ nở rộ trong một khoảng thời gian ngắn, chẳng liên quan gì đến Thiên Đạo.

Phía xa, đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần, Đan Thái đang cố gắng rút xa khỏi vùng xung quanh.

Lúc nãy rõ ràng đứng ở phía sau Khương Thành, ngược hướng với kiếm đấy, nhưng bọn họ vẫn có thể cảm nhận được một lực hút không nhỏ, như thể muốn kéo bản thân về khu vực ba trượng tráng lệ kia.

Mãi cho đến khi lui đến khu vực an toàn, lòng bốn người vẫn có chút hoảng.

Thế giới kiếm đạo phía xa đó biến hóa rất nhanh, mỗi khoảnh khắc đều long trời lở đất, nhưng lại yên tĩnh một cách quái dị.

“Thật là đáng sợ.”

Đan Thái hít vào một luồng khí lạnh.

“Nhát kiếm đó đúng thật là vượt xa mọi thứ.”

“Lẽ nào Kiếm đạo hoàn mỹ mới là chí cao thật sự?”

Lâm Ninh mím môi, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng này.

Đột nhiên, ý thức của bản thân dường như sắp bay ra ngoài, sắp bị Thế giới kiếm đạo này nuốt chửng mất.

“Tỉnh lại đi!”

Mạc Trần vỗ mạnh vào vai của nàng, tiếng hét hệt như tiếng thép va chạm.

“Không được đi do thám bừa nó!”

Lâm Ninh lúc này mới nhanh chóng thu hồn lại.

Còn Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh thì nhanh chóng bình tĩnh ngay khi xảy ra trận chấn động ngắn ngủi đó.

“Nhát kiếm đó vẫ không thể đối địch với pháp tắc tuần hoàn Thiên Địa.”

“Khi nó lụi tắt, tất cả sẽ khôi phục lại bình thường.”

Mặc Trần gật đầu: “Pháp tắc tuần hoàn Thiên Địa đã từng tác động đến mọi ngóc ngách trong Nguyên Tiên giới, pháp tắc của Kiếm đạo hoàn mỹ đúng thật còn lâu mới có thể so sánh với nó ngày trước.”

“Nhưng nhát kiếm đó có thể chém đứt pháp tắc trong nháy mắt, nó vốn đã là một kỳ tích rồi.”

Nguyên Tiên giới bây giờ chính là thời đại mà pháp tắc giao đấu.

Đến lúc đó, khi một tuyệt kỹ có thể giết ra một con đường máu từ trong pháp tắc thì ý nghĩa đương nhiền không thể so sánh được.

“Thì ra, đó mới là át chủ bài lớn nhất của Khương chưởng môn sao?”

Tu Đế ở phía xa đã không còn nhìn thấy được bóng dáng.

Không phải do hắn đã trốn thoát, mà là bị Kiếm đạo hoàn mỹ hủy diệt hoàn toàn, hình thần bị phá hủy.

Vào khoảnh khắc này, Thiên Dẫn cung xa xăm ở phía sau vô cùng hỗn loạn.

Có vô số Tiên Nhân vừa gào hét, vừa gầm rú khóc òa, tất cả như thể trời đã sập xuống vậy.

“Không…”

“Thần đạo của ta sao lại sụp đổ rồi?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chương 2335: Di thiên hoán địa

Khiếm khuyết lớn nhất của Tu Thần lưu chính là đạo của hắn đến từ Chính Thần.

Một khi Chính Thần xảy ra chuyện thì sẽ giống như nền mống nhà cao vạn trượng sụp đổ, hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Cả Thiên Dẫn Cung tổng cộng có hơn trăm vị Thiên Thần cùng với một số lượng không rõ Giới Thần, Hư Thần.

Tất cả bọn họ đều phụ thuộc vào Tu Đế.

Bây giờ, Tu Đế đã bị Khương Thành giết, thế nên bọn họ cũng chịu tai họa ngập đầu.

Mặc dù Tiên lực và Hồn lực của bản thân vẫn còn, sự cảm ngộ đạo cũng giữ được hơn nửa, nhưng nếu muốn khôi phục sức mạnh thì phải cần một khoảng thời gian dài.

Cái chết của Tu Đế, không chỉ là Thiên Dẫn Cung, các vị thần khác ở xung quanh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Loạn Vân Chính Thần bị sao vậy?”

“Lẽ nào đã chết thật rồi sao?”

“Làm sao có thể? Chính Thần được Thiên Đạo bảo vệ, ai có thể giết chết được hắn?”

“Nhất là khi Loạn Vân Chính Thần còn sở hữu Thiên Đạo chí bảo, cho dù hắn đi đến khu vực Pháp Tắc chi nhãn thì cũng không đến mức chết như vậy chứ?”

Những cuộc bàn luận tương tự cũng xảy ra giữa các vị Thiên Đế.

“Tiết Dương đúng thật là đã bị giết rồi.”

Vẻ mặt của Hồn Đế ảm đạm đến mức sắp rớt xuống.

“Toàn bộ Nguyên Tiên giới sẽ không còn hắn nữa.”

Vẻ mặt của đám người Không Đế và Nguyên Đế cũng vô cùng nghiêm trọng.

“Ta đã thôi diễn rồi, nhưng ta không tính ra được gì cả.”

“Kẻ giết hắn nhất định đã che giấu thiên cơ.”

“Thậm chí đến Thiên Đạo cũng không thể điều tra ra.”

Mặc dù mấy năm nay, bọn họ và Tu Đế không hề cùng nhau đối phó với ai, nhưng dù sao năm đó bọn họ cũng đã cùng nổi dậy, cùng nhau trở thành Thiên Đế.

“Ai có thể làm ra được chuyện này?”

“Trong toàn bộ Nguyên Tiên giới, ai có thể giết chết được Tiết Dương?”

Cho dù Hồn Đế có mạnh, có lòng tin sẽ đánh bại được Tu Đế nhưng cũng hiểu được rằng đánh bại và giết chết là hai chuyện khác nhau.

“Lẽ nào là thần chủ Vô Thượng Đạo Cực?”

“Trừ nàng ra thì không có ai có thể làm được chuyện này!”

“Cũng không chắc, lỡ Tiết Dương thật sự đã đến khu vực Pháp Tắc chi nhãn, sau đó bị người ta bao vây thì sao?”

Lẫm Đế lặng lẽ nghe bọn họ thảo luận.

Đợi tới khi bọn ta thảo luận cũng được kha khá mới đột nhiên mở miệng nói: “Có khi nào do Khương Thành làm?”

“Tiết Dương luôn hận Khương Thành, hận đến mức không thể ăn thịt lột da.”

“Ta nghe bên phía Thiên Dẫn cung đó nói, khoảng thời gian đó hắn luôn quanh quẩn ở bên phía vết nứt pháp tắc.”

Khi nghe thấy suy đoán của nàng, Huyết Đế cũng đột nhiên kinh ngạc.

“Điều này thật sự vẫn có khả năng!”

“Nếu như là Khương Thành thì tất cả mọi thứ sẽ trở nên hợp lý rồi, dù sao thì tên này chuyện gì cũng dám làm…”

“Hợp lý cái gì?”

Hồn Đế định cắt ngang suy đoán của bọn ta.

“Hai người các ngươi đúng là điên rồi, Khương Thành còn không phải là Cổ Thánh, hắn cũng xứng sao?”

“Cho dù Tiết Dương đứng yên một chỗ để cho hắn giết thì hắn cũng có thể giết nổi hắn sao?”

Đám người Huyền Đế và Không Đế ở bên cạnh cũng liên tiếp gật đầu.

“Đúng vậy, Khương Thành bị Tiết Dườn giết chết nghe còn được.”

“Ta thừa nhận hắn thì rất đặc biệt, nhưng các ngươi cũng đừng đánh giá cao hắn quá.”

Lẫm Đế và Huyết Đế không lên tiếng nữa.

Nhưng hai người này không vì sự phản bác của bọn họ mà bỏ đi sự suy đoán của bản thân.

Ngược lại lại cảm thấy đó mới là sự thật.

Nhất là Lẫm Đế, nàng lại càng nhớ lại thời khắc Khương Thành trả về tám món Thiên Đạo chí bảo.

Lúc đó nàng đã cảm thấy rất kỳ lạ.

Rõ biết Tu Đế hận mình, rõ biết Hồn Đế và Huyền Đế là người không dễ đụng, tại sao ta lại có thể đem trả một cách dứt khoát đến như thế?

Lẽ nào hắn không sợ kẻ địch mạnh?

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ do hắn không quan tâm.

Ở mặt khác, khi Khương Thành tỉnh lại, hắn đã thuận lợi bước vào phạm vi của suối nguồn thứ hai.

Lúc trước khi thi triển Kiếm đạo hoàn mỹ, vừa qua vài phút hắn đã tỉnh táo trở lại.

Nhưng lần này, thời gian hắn hôn mê vô cùng dài, liên tiếp bốn ngày tròn trĩnh.

Hành Cung phi hành ổn định bình thường, Khương Thành gối đầu lên đùi Kỷ Linh Hàm, vừa mở mắt liền nhìn thấy ánh mắt vui mừng của nàng.

“Không sao rồi chứ?”

“Ừm.”

Thành ca xem xét tình hình trong cơ thể một lát, trong mấy ngày qua Tiên lực và Hồn lực đã tự động hồi phục được một phần nhỏ.

Nó khiến hắn lấy làm lạ.

Không uống đan dược hồi phục mà hồi phục nhanh đến như vậy sao?

Lẽ nào bởi vì thế giới trong cơ thể của bản thân đã có hình thái phôi của nguyên?

Lúc đó, một bàn tay to mềm mại đỡ trán hắn, nhẹ nhàng đỡ hắn ngồi dậy.

Hắn vốn định nằm thêm một chút, giờ đây chỉ có thể quay đầu dùng ánh mắt than trách nhìn Lâm Ninh ở đằng sau.

Ninh muội giống như không có ai vậy, bày ra dáng vẻ nghiêm túc, nói: “Sau này cố gắng ít dùng Kiếm đạo hoàn mỹ lại đi, hôn mê bốn ngày thật nguy hiểm quá rồi.”

Khương chưởng môn chỉ có thể gật đầu dạ vâng.

“Đúng rồi, tìm thấy Vu tộc chưa?”

“Sắp đến rồi.”

Mặc Trần cười nói: “Ngươi còn chưa tỉnh lại nên bọn ta chỉ có thể giảm tốc độ lại để tránh phiền phức.”

Hai canh giờ sau, Hành cung đã dừng lại ở một sơn cốc yên tĩnh.

Khương Thành vừa hiện thân liền lập tức khiến cho cả sơn cốc chấn động.

“Khương tiên tri!”

“Khương tiên tri quay về rồi!”

Tộc nhân Vu tộc vốn dừng chân ở khắp trong sơn cốc, nay giống như chim quay về tổ, bay từ bốn phương tám hướng đến.

Nhìn thấy Khương Thành, trên mặt mỗi người đều tràn trề niềm vui.

Đổi lại là trước đây thì sẽ có rất ít tộc nhân Vu tộc sùng bái yêu mến vị đại tiên tri Khương Thành đến như thế.

Nhưng sau khi trải qua trận chinh phục U tộc ở suối nguồn thứ nhất, tình hình tuyệt nhiên khác nhau.

Giờ đây, địa vị của đại tiên tri của hắn thậm chí còn cao hơn cả đại tế tư Minh Đồng.

Còn về sự biến đổi về địa vị ấy, Minh Đồng ngồi trên “toạ kỵ” U tộc chẳng những không có bất mãn gì mà còn lộ ra một nụ

cười như đã trút được gánh nặng.

“Đại tiên tri, ông trời thương dân, ta biết chắc ngươi sẽ không sao.”

“Về là tốt rồi!”

Sau khoảng thời gian hàn huyên, Khương Thành trực tiếp nói vào vấn đề chính.

“Nghe nói Lam Đề đang ở suối nguồn, bây giờ nàng đang ở đâu?”

“Tộc trưởng hiện giờ đang tham gia di thiên hoán địa, tạm thời không có thời gian, nếu không thì chắc chắn sẽ lập tức đến hội họp với ngươi. Năm đó khi bọn ta đem tin tức của ngươi trở về, nàng còn muốn đi đến suối nguồn thứ nhất tìm ngươi nữa, chỉ tiếc là lúc đó cách biệt hai giới…”

Khương Thành không kiềm lòng được nữa liền cắt ngang hắn: “Đợi một chút, di thiên hoán địa là cái gì?”

“Chính là cải tổ lại các vị trí phụ.”

Mấy vị tế tư ở bên cạnh Minh Đồng nhanh nhẩu, bọn họ liền lập tức giới thiệu cho Khương Thành.

“Thực lực của tộc trưởng Lam Đề thì không hề thua kém gì đại tế tư.”

“Sau khi suối nguồn đến đóng ở Nguyên Tiên giới, số lượng các vị trí phụ tăng lên, nàng đã dựa vào thực lực của bản thân và sự ủng hộ của bọn ta mà thành công có được một vị trí Hư Vương.

“Vị trí phụ ở suối nguồn thứ hai không phải là cố định mãi mãi.”

“Thông thường mấy trăm triệu năm sẽ cử hành một lần di thiên hoán địa, xếp hạng lại từ đầu.”

“Lần trước tộc trưởng thi triển thần uy, nàng đã ngồi vững vị trí Hư Vương trong cuộc tranh đấu kịch liệt đó.”

“Mà lần này, suối nguồn thứ hai không có kẻ địch mới tham gia.”

“Để dành ra thêm vị trí, Chúa tể lại mở thêm một lần di thiên hoán địa nữa.”

Nghe đến đấy, Khương Thành liền kiềm không được âm thầm bóc phốt.

Di thiên hoán địa cái gì, chẳng phải là cuộc thi chức vụ sao?

“Vậy di thiên hoán địa đấy tuyển chọn như thế nào?”

“Thông qua chiến đấu sao?”

“Ai thực lực mạnh thì người đó sẽ được vị trí ấy?”

Minh Đồng thong dong nói: “Thực lực và cảnh giới đúng thật là nhân tố thi đấu quan trọng nhất.”

“Nhưng mà ngoài cái này ra thì còn có thêm các khía cạnh khác.”

Chương 2336: Đồng minh của Vu tộc

Dưới phổ cập khoa học của đám người Minh Đồng, Khương Thành dần dần biết được quy tắc dời thiên hoán địa đó.

Nói trắng ra, đúng là thi đấu thuận vị.

Chỉ là quy tắc thi đấu rất rườm rà.

Tất cả tông môn tộc quần và gia tộc trong suối nguồn thứ hai đều có thể phái ra một đại diện.

Mà đại diện của Vu tộc chính là tộc trưởng Lam Đề.

Sau đó là từng vòng thí luyện, khảo hạch, thi đấu.

Vòng tỷ thí này, có người cần phải tiến vào tiểu thế giới luân hồi lịch luyện, có người cần tiến vào bí cảnh tranh đoạt, còn có người cùng nhau tìm hiểu pháp tắc ảo diệu…

Mỗi một vòng đều sẽ quyết định ra xếp hạng.

Sau cùng dựa theo tổng thành tích cao thấp để quyết định vị trí Hư Đế, Hư Vương, Hư Tướng mới.

Nghe đến đây, Khương Thành không khỏi buông tay với đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh.

“Thấy không, người ta gọi đây là chính quy.”

Hai nữ nhân lập tức không nói nên lời.

Phương thức tuyển chọn của suối nguồn thứ nhất không chính quy, chẳng phải là bởi vì có ngươi phụ trợ sao?

Đan Thái và Mạc Trần thì vẫn luôn nịnh nọt Thành ca.

“Phương thức của suối nguồn thứ hai thật sự là rườm rà, cũ kỹ, không có sáng tạo quá rồi.”

“Phương thức tuyển chọn không hiệu quả như thế, hoàn toàn không thể thích ứng với biến hóa cường độ cao và tiết tấu nhanh của Nguyên Tiên giới hiện giờ.”

“Theo ta thấy, vẫn là phương thức tuyển chọn suối nguồn thứ nhất hợp lý hơn, càng có nhân tính.”

“Đây đều là nhờ Khương chưởng môn thầm trả giá đó!”

Nghe bọn họ tâng bốc, khuôn mặt Thành ca vui vẻ.

“Các ngươi nói cũng không phải không có lý, xem ra là ta nghĩ chưa đủ lâu dài…”

Mấy tế tư Vu tộc bên cạnh cũng không nghe hiểu cuộc đối thoại của bọn họ.

Sáu suối nguồn vốn không tương liên, đúng thật là bọn họ không hề biết tình hình phía bên đó.

Suối nguồn thứ nhất bị sao vậy?

Khương tiên tri đang âm thầm trả giá gì sao?

“Cho nên hiện tại Lam Đề đang thi đấu ở suối nguồn nào? Trước mắt đến phân đoạn nào rồi?”

Khương Thành không có thói quen khuất phục, làm phụ trợ cho người khác.

Hơn nữa còn nói hắn đến trễ, đã qua thời gian báo danh. Cho dù đến đúng lúc thì hắn cũng sẽ không tham gia.

Sở dĩ hỏi thăm là vì để gặp Lam Đề sớm một chút.

“Tỉ thí sắp đến bước cuối cùng, đại tiên tri nếu như ngươi đến muộn hai ngày, có thể bọn ta đã xuất phát đến bên đó rồi.”

“Bước cuối cùng là gì? Mọi người đều đi sao?”

Minh Đồng đáp: “Vòng khảo hạch cuối cùng là nội tình của tộc quần.”

Đan Thái ở một bên hơi kinh ngạc nói: “Nội tình thi như thế nào?”

Đám tế tư ở đây giải thích: “Chính là xem có bao nhiêu tộc quần và tông môn gia tộc ủng hộ.”

“Tất cả thực lực của Vân Niết chi nhãn dựa theo thực lực yếu mạnh được chia làm tam đẳng cửu cấp.”

“Vòng cuối cùng, người đứng đầu các thế lực trên cấp bốn thế lực sẽ được triệu tập đến trung tâm Vân Niết trì để lựa chọn ủng hộ người nào.”

“Vòng cuối cùng, Lam Đề tộc trưởng nhận được càng nhiều ủng hộ thì xếp hạng càng cao.”

“Như vậy sao?”

Khương Thành hơi cạn lời.

Điều này liên quan gì đến nội tình, chẳng phải chỉ là kéo phiếu xem ủng hộ ai nhiều hơn sao.

Nhắc đến điều này, trong mắt Minh Đồng hiện lên chút buồn rầu.

“Vòng cuối cùng rất quan trọng, chiếm tỷ trọng cũng rất lớn.”

Mặc dù dựa vào mức độ ủng hộ và phổ biến để quyết định thứ hạng, nghe thì có vẻ hơi hoang đường.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy hợp lý một cách khó hiểu.

Sinh linh lui trú của Pháp Tắc chi nhãn càng nhiều thì Pháp Tắc chi nhãn sẽ càng mạnh.

Dưới tình hình này, một Hư Đế, Hư Vương có thể nhận được càng nhiều ủng hộ thì chứng tỏ lực kêu gọi của hắn mạnh, có thể tập trung được rất nhiều người.

Đây cũng là năng lực mà Chúa tể coi trọng nhất.

Chúa tể vốn không sợ Hư Đế dưới trướng lớn, chỉ lo lắng bọn họ không đủ mạnh.

“Di thiên hoán địa lần trước, điểm tích lũy mấy vòng trước của Lam Đề tộc trưởng đều đạt tới hạng thứ năm, có hy vọng trở

thành Hư Đế rất lớn.”

“Kết quả vì thế lực Vu tộc chúng ta ủng hộ ở vòng cuối cùng ít ỏi, sau cùng khiến nàng rơi xuống vị trí Hư Vương.”

Mấy tế tư Vu tộc ở đây cũng chỉ có thể thở dài.

“Hết cách, trước đây Vu tộc chúng ta thường không qua lại với ngoại giới.”

“Tộc quần có giao tình với chúng ta thật sự quá ít, Hồn tộc và Hoang tộc lại không có ở nơi này.”

“Phương diện này đúng là khuyết điểm, liên lụy tộc trưởng tiến thêm một bước.”

Khương Thành vốn định nói đến suối nguồn thứ nhất với ta là được, trực tiếp phong nàng là Hư Đế cho bớt việc.

Nhưng nghĩ lại tỷ thí của Lam Đề đã đến bước cuối cùng, tốt xấu gì cũng phải để nàng thi đấu xong rồi xem quyết định của nàng.

Cho nên, năm người bọn họ với Minh Đồng và ba tế tư khác đi cùng nhau đi về phía khu trung tâm suối nguồn.

Mới vừa rời khỏi sơn cốc không lâu, từ xa đã nhìn thấy hai phi thuyền một phải một trái chạy nhanh ra.

“Là Bạch Yểm tộc với Tinh tộc!”

Ba tế tư đó bay nhanh lên nghênh đón.

Còn Minh Đồng thì đang giải thích cho Khương Thành.

“Điều này còn phải nhờ vào Lam Đề tộc trưởng trở thành Hư Vương, nắm trong tay địa vực xung quanh. Bạch Yểm tộc với Tinh tộc sinh sống ở gần đây, xem như là phụ thuộc chúng ta.”

“Bình thường bọn họ cũng được chúng ta quan tâm nhiều, là mấy đồng minh kiên định ít ỏi của của chúng ta.”

Khương Thành nghe vậy gật đầu.

Lúc này có một làn sương trắng bay ra bên trong phi thuyền bên trái, nhanh chóng ngưng tụ thành một bóng dáng.

Mà trong phi thuyền bên phải lại truyền ra tiếng xào xạc.

Một người khổng lồ toàn thân hiện ra hồng quang giống như một khối thủy tinh điêu khắc cỡ lớn mà thành chậm rãi bước ra ngoài.

Hai người họ đồng thời khom người về phía Minh Đồng.

“Bái kiến đại tế tư!”

“Miễn lễ miễn lễ!”

Minh Đồng cười xua tay.

“Các ngươi là nhận được mệnh lệnh đến Vân Niết trì đúng không?”

Hai người họ đồng loạt gật đầu.

“Không sai.”

“Vòng cuối cùng sắp đến, bọn ta đều là phụng mệnh đến đây.”

“Đại tế tư yên tâm, bọn ta nhất định sẽ ủng hộ Vu tộc.”

Ba tế tư ở một bên đều cười gật đầu.

“Có lời của các ngươi thì bọn ta yên tâm rồi.”

“Tất nhiên, đây là đồng minh cứng của bọn ta mà.”

Mấy người họ hàn huyên vài câu, sau đó cùng nhau bước lên một phi thuyền.

Một ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng đến trung tâm của suối nguồn thứ hai, Vân Niết trì.

Nơi này sớm đã là biển người đông đúc.

Mặc dù nói chỉ có thế lực trên cấp bốn mới có tư cách qua đây bỏ phiếu, nhưng phạm vi của suối nguồn thứ hai rộng lớn quá rồi.

Thế lực có được cấp bậc này có khoảng hơn một ngàn nhà.

Mà những tông môn và tộc quần không đủ cấp bậc cũng có không ít người qua đây xem náo nhiệt.

Làn khói mênh mông bên trên Vân Niết trì, từng đám mây như hoa tươi tô điểm trên bầu trời.

Minh Đồng dẫn theo Khương Thành và đám người Kỷ Linh Hàm bay lên không trung, tìm một đám mây màu lam ngồi

xuống, chờ đợi đám người Lam Đề xuất hiện.

Mà hai tộc trưởng của Bạch Yểm tộc với Tinh tộc cũng tìm đám mây cho riêng mình, ngồi ở nơi không xa.

Vừa mới ngồi xuống, ba tế tư của Vu tộc đã chia nhau bay về phía mấy đám mây gần đó, bắt đầu bắt chuyện với mấy tộc quần phía bên đó.

Lúc Lam Đề trở thành Hư Vương đã nắm giữ địa bàn sinh sống lớn nhỏ của hơn trăm tộc quần.

Lần này đạt trên cấp bốn còn có bảy nhà khác.

Sau một lúc, ba tế tư mặt đầy nụ cười bay trở lại.

"Đều nói xong rồi, bọn họ đều sẽ ủng hộ tộc trưởng chúng ta."

Nghe được lời này, Minh Đồng cũng không khỏi hiện lên tia vui mừng.

"Vậy thì được, vậy ta yên tâm rồi!"

Chương 2337: Những người quen của Thành ca

Đối với Vu tộc, vị trí Hư Vương của Lam Đề rất quan trọng.

Điều này quyết định tương lai Vu tộc có thể ở lại địa bàn ban đầu, bảo lưu địa vị hiện có hay không.

Mà rất nhiều chưởng môn và tộc trưởng ở đây đều có cùng suy nghĩ này.

Cho nên đám người qua lại xuyên qua như hồ điệp xuyên hoa trên đám mây đầy trời nối liền không dứt.

"Ủng hộ đại trưởng lão phái ta, tương lai có thể đến Thiên La hải ở, bảo đảm nơi đó là động thiên phúc địa!"

"Hôm nay ủng hộ tộc trưởng tộc ta, ngày mai các ngươi sẽ có thêm chỗ dựa!"

"Phàm là người ủng hộ Tà Vũ thế gia bọn ta, mỗi người đều có thể được nhận ba viên Thái Sơ Hỗn Nguyên Tinh!"

“Lần này ủng hộ Xích Vi chân nhân phái ta làm Hư Vương, lần sau bọn ta sẽ ra sức nâng đỡ ngươi làm Hư Tướng…”

Tiếng hét liên tiếp vang lên giống như rao bán ồn ào náo nhiệt.

Nhìn hiện trường ồn ào này, Thành ca tỏ vẻ mình cũng được xem như mở rộng tầm mắt.

Xuất đạo nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy kéo phiếu cỡ lớn tại hiện trường ở tu luyện giới.

Mạc Trần ở một bên cũng không khỏi cảm khái.

“Đây có lẽ là những tông môn trung đẳng, địa vị cao nhất ngày hôm đó ở Vân Niết chi nhãn đúng không?”

Kỷ Linh Hàm cười nói: “Nhìn như vậy, quy tắc di thiên hoán địa của bọn họ còn rất tốt, ít nhất những tông môn trung đẳng đó ngày thường sẽ sống rất tốt.”

Hiện tại tông môn đỉnh cấp với tộc quần đều đang tranh đoạt vị trí phụ trợ.

Mà tiểu tông môn lại không có tư cách tiến vào bỏ phiếu.

Có thể được lôi kéo quả thực chỉ có những tông môn trung đẳng.

Trong mắt Kỷ Linh Hàm, ngày thường nhất định những tông môn đứng đầu sẽ không dám ức hiếp tông môn trung đẳng.

Nhưng Minh Đồng lại lắc đầu.

“Kỷ chưởng môn chỉ biết một, không biết hai!”

“Tu luyện giới chung quy là dựa vào thực lực để nói chuyện.”

“Đừng nhìn hiện tại những tông môn trung đẳng đó bị lôi kéo, qua ngày hôm nay thì sẽ có tình hình khác.”

“Hơn nữa bọn họ cũng là thân bất do kỷ, không ủng hộ sơn môn nằm ở địa vực gần đó, trở về hơn phân nửa có thể sẽ bị trả thù chèn ép.”

“Đồng minh Vu tộc chúng ta ít, những tông môn và tộc quần người đông thế lớn đó hoàn toàn đều không sốt ruột.”

Được hắn nhắc nhở như vậy, quả nhiên Khương Thành nhìn thấy có Thánh Tôn điềm đạm, có kiêu căng, hoặc miệt thị ngồi ngay ngắn trên những đám mây tại nơi này.

Bọn họ không cần kéo người mà lại có mấy chưởng môn tông môn trung

đẳng chủ động lấy lòng bọn họ.

Mà lúc hắn quan sát bốn phía, bên tai lại vang lên truyền âm.

“Khương chưởng môn?”

“Trời ơi, thật sự là ngươi sao?”

Thành ca theo tiếng nhìn lại, một lão giả mặc áo xám ngồi trên đám mây xa xa, mặt đầy kinh ngạc nhìn hắn.

“Ngươi là?”

“Ta là Triệt Phong Tiên Đế của Cổ Tiên giới năm đó, chúng ta đã gặp mặt ở Man giới, ngươi không nhớ sao?”

Lúc này Thành ca mới có chút ấn tượng.

Năm đó, khoảng thời gian cuối cùng của Cổ Tiên giới, tất cả mọi người hội tụ ở Man giới chặn tam đại chân giới m, Dương, Hỏa, người này cũng từng đứng ở phía sau mình.

Chỉ là khi đó Tiên Đế không có cảm giác tồn tại gì.

“Ha, đúng là nhiều năm không gặp.”

Mặt Triệt Phong đầy kích động, gật đầu: “Đúng vậy, năm đó ở Nguyên Tiên giới đã từng muốn đi tìm ngươi, kết quả không còn kề vai, không ngờ lại gặp được ngươi ở đây…”

“Đúng rồi, ngươi cũng đến tham gia di thiên hoán địa này sao? Sao không tham gia tranh đoạt vị trí phụ? Bên cạnh ngươi không phải là Vu tộc sao?”

Khương Thành nhún vai: “Ta không thèm để ý đến vị trí phụ, nhưng ta với Vu tộc có quan hệ, lần này là đến xem náo nhiệt chung.”

“Vu tộc là người của ngươi sao?”

Triệt Phong lập tức kinh ngạc, chợt không chút do dự vỗ vỗ ngực: “Vậy lần này Liệt Phong điện bọn ta sẽ ủng hộ Vu tộc, không sao cả!”

Thành ca là chuẩn bị dẫn Lam Đề đến suối nguồn thứ nhất làm Hư Đế, nơi này chỉ là đi dạo, cho nên hoàn toàn không có ý định kéo phiếu.

“Như vậy không tốt cho lắm, lỡ như tông môn cấp trên của ngươi bất mãn…”

Nhưng Triệt Phong lại không để ý: “Vậy có liên quan gì, cùng lắm thì bọn ta chuyển đến Vu tộc là được.”

“Nếu không phải năm đó ngươi ra tay ngăn cơn sóng dữ thì bọn ta đã sớm bị tam đại chân giới m, Dương, Hỏa tiêu diệt rồi. Đại ơn này, ta nhất định phải báo đáp.”

Thịnh tình khó chối, Thành ca trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

“Hay lắm!”

“Có ta ở đây, Vu tộc sẽ không bạc đãi các ngươi đâu!”

Nghe được những lời này, khóe miệng Triệt Phong đều nhộn nhạo.

“Khương chưởng môn khách khí rồi, đây là việc ta nên làm.”

Lần này hắn không màng đến con đường sau này khi lựa chọn ủng hộ, chủ yếu là vì hiểu rõ Khương chưởng môn, biết hắn làm việc rất chú ý, chưa bao giờ để người của mình chịu thiệt.

Hơn nữa, năm đó hắn đã trải qua một loạt kỳ tích ở Cổ Tiên giới.

Sau đó lại nghe được truyền thuyết hắn quật khởi tung hoành ngang trời ở Nguyên Tiên giới.

Hiện tại cảnh giới Thánh Tôn của Khương Thành trong lòng hắn chính là tồn tại cấp bậc Cổ Thánh.

Vị diện chi tử thỏa đáng, ôm đùi hắn là có thể cất cánh, đâu thể lần nữa mất đi cánh tay?

Vừa mới kết thúc truyền âm với Triệt Phong, Khương Thành vẫn chưa kịp nói cho Minh Đồng, lại một truyền âm truyền đến.

“Khương đại sư, sao ngươi cũng đến đây vậy, còn ngồi phía bên Vu tộc?”

“Ta là Diên Chân Thánh Chủ, năm đó ngươi đã giúp ta luyện đế khí ở Thiên Lư cung!”

“Vu tộc không cần đế khí, làm việc cổ quái, không dễ tiếp xúc, Khương đại sư sao ngươi lại đi cùng bọn họ vậy?”

“Cái gì? Ngươi là đại tiên tri của Vu tộc sao?”

“Vậy lần này Vũ Tận môn bọn ta nhất định phải giúp Vu tộc!”

Vừa chấm dứt truyền âm với Diên Chân, thì truyền âm tiếp theo lại tới.

“Yêu chủ! Mẹ kiếp, thì ra ngươi vẫn còn sống, mấy năm nay Viên tộc bọn ta vẫn luôn tìm ngươi đó!”

“Đúng vậy, Chiến Hầu Vương cũng ở đây, nhưng lần này không đến.”

“Khương chưởng môn, còn nhớ Minh Tái vực không?”

“Khương chưởng môn…”

Lập tức, Thành ca bận rộn đến mức không thể giải thích được.

Hắn đã trải qua ba thời kỳ Hạ giới, Cổ Tiên giới, Nguyên Tiên giới, mỗi một thời kỳ đều lên đến đỉnh của vị diện tử.

Mà suối nguồn tổng cộng có sáu cái, nơi này xuất hiện người quen năm đó khiến hắn cũng không có gì kỳ lạ.

Lần trước tiêu diệt Trục Vân tông, sau khi Phi Tiên môn sắp xếp ở Đông Trúc đảo suối nguồn thứ nhất, cũng có không ít người quen cũ năm đó nghe tin chạy tới gặp hắn.

Lúc nói chuyện với mấy người bạn cũ này, hắn cũng dần hiểu được nguyên nhân đồng minh Vu tộc thưa thớt.

Cho dù Nhân tộc hay là Yêu tộc, Linh tộc, Quỷ tộc, dường như đều tồn tại ít thành kiến đối với Vu tộc.

Trong mắt bọn họ, Vu tộc chính là đám người âm độc tính tình quái dở, thầm nguyền rủa hạ cổ, khó lòng phòng bị.

Ấn tượng khắc sâu này khiến cho bọn họ kính trọng nhưng không dám gần gũi với Vu tộc.

Khương Thành không khỏi thở dài, khó trách Vu tộc chỉ có mấy tộc quần lạnh lùng làm đồng minh, không có lấy một tông môn Nhân tộc bình thường nào cả.

Quả thật nguyền rủa, hạ cổ chỉ là thủ đoạn cấp thấp của vu sư Hạ giới mà thôi.

Bình thường hắn tiếp xúc với Vu tộc vốn không thấy quái dở tàn nhẫn, bình thường giao lưu với Nhân tộc cũng không có

khác lạ gì.

Nhưng hết cách, ở thời kỳ Nguyên Tiên giới, Vu tộc luôn ẩn mình ở nơi hẻo lánh biên giới, cũng không ra ngoài giao tiếp với những tộc quần khác.

Những tộc quần khác không hiểu bọn họ, tất nhiên sẽ đồn càng ngày càng khoa trương.

Ngay lúc hắn bận rộn truyền âm với những người này, một đám mây từ xa truyền đến tiếng cười khẽ.

“Minh Đồng, e là lần này các ngươi không giữ được vị trí Hư Vương rồi.”

Chương 2338: Thứ hạng của Lam Đề

Mọi người lần theo tiếng động nhìn lại, thấy ở cách đó không xa có một đám mây đang nằm chồng lên một áng mây khác.

Thoạt nhìn, đám mây kia trông giống hệt áng mây bên dưới.

Nhưng nếu cảm nhận kĩ càng thì sẽ phát hiện trong đó ẩn chứa một buff đáng sợ.

Thuỷ vô thường thế, vân vô thường hình.

Một luồng ánh sáng lấp lánh chậm rãi xẹt qua bề mặt đám mây, hoá thành kim thiết, nhưng lại mang tới cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng đến lạ.

Ba vị tế tư Vu tộc nhanh chóng giới thiệu.

“Hắn là trưởng lão Vân tộc, Dung Đình!”

“Vân tộc là một tộc ở cạnh bọn ta, tộc trưởng Dung Phong của bọn họ là một Hư Tướng, hiện tại cũng đang tham gia di thiên hoán địa.”

Tộc mình cũng có người tham gia tỷ thí, đương nhiên Vân tộc sẽ không ủng hộ Vu tộc.

Nhưng mấy lời thọc gậy bánh xe bọn hắn vừa nói ra lại khiến Minh Đồng không khỏi chau mày.

“Dung Đình, ý ngươi là gì?”

“Tại sao tộc trưởng bọn ta lại không gánh nổi vị trí Hư Vương chứ?”

“Ha ha, không có gì.”

Đại trưởng lão Vân tộc ở bên đối diện cười đầy ẩn ý.

“Lát nữa ngươi sẽ hiểu thôi.”

Minh Đồng làm Đại Tế tư đã nhiều năm, trải qua không ít trận chiến.

Hắn nhanh chóng có phản ứng lại.

“Lần này Vân tộc các ngươi định tranh vị trí Hư Vương với Vu tộc bọn ta ư?”

“Sao nào, không được à?”

“Có thể, đương nhiên là được, cứ dựa vào thực lực mỗi bên thôi!”

“Vậy chúng ta hãy chờ xem…”

Cuộc trao đổi giữa đôi bên đã mang theo mùi thuốc súng.

Đám Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần không cảm thấy gì mấy, chỉ nghĩ là cạnh tranh bình thường.

Nhưng ba vị tế tư Vu tộc lại cực kì phẫn nộ.

“Đúng là lũ vô ơn!”

“Sớm biết vậy thì năm ấy đã không giúp bọn chúng rồi!”

“Lũ chết tiệt, hồi đó bọn họ mới chân ướt chân ráo tới Vân Niết chi nhãn, còn đắc tội với những môn phái khác, khi ấy chúng ta đã ra mặt bảo vệ bọn họ.”

“Không chỉ cung cấp nơi an thân cho bọn họ mà Lam Đề tộc trưởng còn dẫn dắt tộc trưởng Dung Phong của bọn họ, bằng không sao hắn có thể dễ dàng ngồi lên vị trí Hư Tướng như thế chứ?”

“Không ngờ bây giờ bọn họ lại muốn trở mặt với chúng ta, đúng là chẳng ra thể thống gì!”

Nghe bọn họ nói vậy, đám Kỷ Linh Hàm cuối cùng cũng hiểu nguồn cơn của lửa giận.

Ánh mắt nhìn Vân tộc cũng mang theo vẻ chán ghét.

Cạnh tranh là cạnh tranh, lật mặt, giễu cợt, lấy oán trả ơn, thật là quá quắt.

Nhưng các nàng cũng chỉ là người ngoài, không phải người của suối nguồn thứ hai nên không thể nói gì được.

Về phần Khương chưởng môn, lúc này hắn đang bận truyền âm tán gẫu với một đám bạn cũ.

Sau khi thời gian một ngày trôi qua, cuối cùng các thí sinh tham gia “Cuộc thi thuận vị” cũng kết thúc vòng tranh đoạt đếm ngược thứ hai, được truyền tống vào sân.

Bất kể là số ít tộc trưởng hay chưởng môn ở trên vân đoàn hay phần đông những tiên nhân không thể vào sân xem, tất cả đều

sục sôi cả lên.

“Chưởng môn phái ta ra rồi!”

“Chẳng biết lần này đại trưởng lão tộc ta xếp hạng mấy.”

“Kết quả sẽ được công bố ngay thôi.”

“Tịnh Văn Thánh Tôn của Thiên Ngộ tông và Liệt Bàn của Thạch tộc đều là Hư Đế thượng giới, chắc chắn vẫn là hai hạng đầu của đợt này.”

“Cũng khó nói lắm, mấy năm nay có nhiều cao thủ tới Vân Niết chi nhãn lắm.”

Nghe họ bàn luận, Thành ca ngắt truyền âm.

Đếm sơ sơ, tổng cộng có khoảng hơn năm trăm thí sinh.

“Hư Đế, Hư Vương và Hư Tướng, tổng cộng có 258 vị trí. Năm trăm người tranh giành, xem ra xác suất trúng thưởng rất cao.”

“Nhưng thật ra là có 254 vị trí, có bốn Hư Đế là Cổ Thánh, bọn họ có địa vị cách biệt, không cần tham gia cạnh tranh.”

Khi Minh Đồng nói đến chuyện này, Khương Thành đã tìm được bóng dáng Lam Đề trong đám đông một cách nhanh chóng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lam muội lập tức để lộ ánh mắt cực kì kinh ngạc và mừng rỡ.

Nếu không phải vẫn còn vòng thi cuối cùng, lúc này chưa thể thoát ra ngoài thì nàng đã trực tiếp bay qua ngay rồi.

Sau khi ra ngoài, nàng và năm trăm Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong xung quanh đều được tự động truyền tống đến rìa của một bục hình tròn.

Mỗi người một đài sen, hơn năm trăm người tạo thành một vòng lớn.

Ở trung tâm sân khấu là một đoá hoa tuyết đang từ từ nở rộ, dưới ánh sao chiếu rọi, nó toát ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh, thoạt nhìn huyền diệu vô cùng.

Không hẹn mà nên, hơn năm trăm đài sen cùng trôi theo hướng hoa tuyết lướt qua, tựa như từng chiếc thuyền nhỏ qua

lại trên sông.

Chẳng mấy chốc, đài sen của vài người đã dừng lại.

Đài sen của những người khác vẫn tiếp tục di chuyển về phía trung tâm.

Cứ như vậy, khi tất cả đài sen của mọi người dừng lại, một cuộc bàn luận bùng nổ khắp toàn trường như cơn sóng thần.

“Tịnh Văn Thánh Tôn và Liệt Bàn không phải hạng nhất và hạng hai ư?”

“Hai người họ, một hạng năm, một hạng tám, cuộc cạnh tranh lần này dữ dội quá nhỉ?”

“Ta nói rồi mà, đợt này cao thủ nhiều như mây, có rất nhiều cường giả mới gia nhập liên minh.”

Thứ hạng mà họ nhắc tới chính là nhìn vào khoảng cách tính từ hoa tuyết ở trung tâm.

Cách càng gần, điểm ở vòng trước càng cao.

Sau khi kết thúc vòng cuối cùng, ai được làm Hư Đế, ai được làm Hư Vương, tất cả đều phụ thuộc vào khoảng cách với hoa tuyết.

“Ha ha, Thái thượng trưởng lão Hàm Chân Lão tổ của phái ta xếp hạng nhất, có hi vọng làm Hư Đế!”

Người nhiệt tình hoan hô chính là chưởng môn và hai trưởng lão Kính Hải tông.

Bọn họ mới tới đây được hai trăm triệu năm.

Trước đó, môn phái họ thậm chí còn không có Hư Tướng.

Không ngờ rằng đợt tỷ thí này lại vọt thẳng lên ngồi đầu, có thể thấy điều này gây bất ngờ đến đâu.

Mặc dù vẫn còn vòng cuối nhưng mấy môn phái xung quanh đã cấp tốc tiến lên lấy lòng rồi.

“Chúc mừng chúc mừng!”

“Chúc mừng Kính Hải Tông các ngươi, ta đã sớm biết các ngươi không phải hạng xoàng mà!”

“Về sau xin hãy chỉ điểm nhiều hơn…”

Trước đây, địa vị của Kính Hải tông không cao cho lắm.

Tuy chưa tới mức vô hình nhưng không có nhiều người để mắt tới.

Hiện tại, họ là tiêu điểm được toàn trường chú ý.

Song những người đứng đầu các đại tộc và đại tông môn lại tỏ vẻ khinh thường.

“Hạng nhất bây giờ chẳng có ý nghĩa gì sất.”

“Nội tình ở vòng cuối cùng mới là quan trọng nhất.”

“Kính Hải Tông chẳng có chút căn cơ nào ở đây, lại còn mơ mộng làm Hư Đế, thật là nực cười!”

Lúc này, trong các đại tông môn góp mặt cũng có người vui kẻ buồn.

Bên phía Vu tộc, ai nấy đều hớn hở tươi cười.

“Lam Đề tộc trưởng xếp hạng mười lăm, vị trí Hư Vương hẳn là không thành vấn đề.”

“Ổn rồi, ổn rồi!”

“Tên Dung Phong bên Vân tộc mới hạng 42, có vậy mà cũng chủ động chạy qua khiêu khích chúng ta?”

“Đúng đúng, khó hiểu thật sự.”

Thấy bọn họ tỏ ra thoả mãn với thứ hạng mười lăm, Thành ca chỉ hận không thể luyện sắt thành thép.

Hình như mỗi lần tham gia so tài, hắn đều chưa bao giờ rớt khỏi hạng nhất.

“Đám Thánh Tôn của Vân Niết chi nhãn mạnh đến thế hả, khó đạt hạng nhất vậy sao?”

Nghe vậy, Minh Đồng chỉ có thể cười khổ.

“Nếu di thiên hoán địa là một cuộc thi chiến đấu, Lam Đề tộc trưởng không đứng đầu thì cũng phải nằm trong tốp ba.”

“Nhưng những hạng mục thi trước đó đều xét tới cảnh giới và Thiên Đạo, tộc trưởng không chiếm được nhiều ưu thế.”

“Về phần lịch luyện ở tiểu thế giới, lại càng thiên về vận khí, quả thực khó lòng đề phòng.”

Nghe hắn nói vậy, Khương Thành mới ngộ ra.

Bất kể là Yêu tộc, Linh tộc thì cũng đều được xem như nằm trong hệ thống Thiên Đạo, duy chỉ có Vu tộc hoàn toàn không tu Thiên Đạo.

Dưới tình trạng ngược chiều gió này mà Lam Đề vẫn có thể đạt hạng mười lắm, thật sự là quá quá giỏi.

Chương 2339: Chim khôn biết chọn cây mà đậu

Sau khi mọi người ổn định vị trí, vòng chung cuộc đã được bắt đầu.

Ở vòng này, các thí sinh không cần chủ động làm gì, mà phải xem các thế lực trên cấp bốn lựa chọn thế nào.

Nói trắng ra là bỏ phiếu dựa trên nhân khí.

Đột nhiên, bục tròn trên không toả ra ánh sao êm dịu.

Nhìn từ xa tựa như một vòng tròn sáng lóng lánh.

Lấy 516 tuyển thủ làm điểm khởi đầu, một con đường ánh sáng thẳng tắp được kéo dài phía sau mỗi người.

Con đường ánh sáng ấy lan cả ra ngoài bục tròn, như thể một dòng tinh hà.

516 nhánh tinh hà trôi lơ lửng giữa không trung, trông rất rực rỡ và đẹp đẽ.

Khương Thành chẳng cần đi hỏi cũng biết đây là cách thức bỏ phiếu ở vòng cuối cùng.

Lúc này, đã có rất nhiều người ở trên các áng mây bay tới một số tinh hà, giống như những hòn lửa lao thẳng lên bầu trời.

Cuối cùng, họ đứng trên những tinh hà khác nhau.

Bởi sự gia nhập của họ, tinh hà họ đang đứng đột ngột rung chuyển, sau đó vị trí của các tuyển thủ đứng trước tinh hà cũng có sự thay đổi.

Người thứ nhất đứng lên tinh hà chính là đại trưởng lão của Tàn Tinh tông.

Chỉ thấy hắn giơ cao một lệnh phù màu bạc trên tay.

Khoảnh khắc bước lên tinh hà, lệnh phù đột ngột phát sáng dữ dội.

Một luồng ánh sáng bạc bắn ra, lao vào tinh hà dưới chân, giống như được truyền một sức mạnh thần bí.

Sau đó, chưởng môn Tàn Tinh tông đứng trên vòng tròn trượt về phía trung tâm một cách mất kiểm soát.

Như thể có người đang đẩy sau lưng hắn.

Vốn đang ở vị trí 125, thứ hạng lên như vũ bão, tới hạng 73!

Thành ca cũng đang hào hứng hóng chuyện vui, nhưng khi thấy cảnh này, mắt hắn suýt rơi ra ngoài.

Hắn nhìn mọi người bên cạnh với vẻ không thể tin nổi.

“Chỉ cần được một môn phái ủng hộ như vậy mà đã tăng hẳn 52 hạng?”

Minh Đồng và các tế tư gật đầu, cười.

“Đúng vậy, mỗi thế lực đều có một lệnh phù.”

“Dựa theo đẳng cấp, chia làm bốn cấp bậc vàng, bạc, lam, lục.”

“Tàn Tinh tông là thế lực cấp hai, giá trị bên trong lệnh phù bạc rất lớn, vậy nên tăng hạng cũng rất cao.”

Trong khoảng thời gian họ nói chuyện, hàng trăm tông môn lần lượt cầm những lệnh phù khác nhau bước lên tinh hà.

Mỗi một lệnh phù xuất hiện lại làm bố cục trong cuộc có sự biến đổi rất lớn.

Danh sách trước đó đã biến đổi hoàn toàn.

Sau khi chưởng môn Thiên Ngộ tông cầm lệnh phù màu vàng nhập cuộc, Tịnh Văn Thánh Tôn của Thiên Ngộ tông vốn đang xếp thứ năm lập tức vọt lên vị trí thứ nhất.

Dễ dàng vượt mặt Hàm Chân Lão Tổ của Kính Hải tông đạt hạng đầu trước đó.

Nhưng ngôi đầu của Tịnh Văn Thánh Tôn chỉ duy trì được hai giây.

Sau khi Thạch tộc đưa mười mấy tộc quần xung quanh nhập cuộc, Liệt Bàn đang xếp thứ tám chẳng những đoạt được hạng nhất mà còn bỏ xa hạng hai với khoảng cách chênh lệch gấp đôi, vượt hẳn lên đầu một khoảng xa!

Ưu thế này làm một đám cao thủ Thạch tộc phá lên cười ầm ĩ.

"Ha ha ha, địa vị của Thạch tộc bọn ta là không thể dao động!"

"Thiên mệnh đã định, tộc trưởng tộc ta chắc chắc là Hư Đế!"

Ngay khi tộc trưởng Thạch tộc vừa dứt lời, tộc trưởng của họ đã bị vượt mặt.

Nhìn cảnh tượng "vượt mặt liên tục" trên không, Thành ca tỏ ra vô cùng sốc.

Lúc trước hắn cũng nghe đồn vòng cuối chiếm tỷ trọng nhiều nhất, quan trọng nhất.

Nhưng hắn thực sự không ngờ lại quan trọng đến vậy.

"Có vòng này thì cuộc tỷ thí trước đó cứ như một trò đùa vậy."

"Đúng đấy!"

Mạc Trần và Đan Thái vô cùng đồng cảm.

"Nếu có tông môn được gần nửa thế lực trên toàn trường ủng hộ thì dù vòng trước hắn có đứng nhất từ dưới đến lên, cuối cùng cũng có thể an vị ở đầu bảng."

"Thế này thì hoang đường quá."

Mặc dù phần lớn các môn phái đứng đầu hiện nay đều có mười mấy thế lực chống lưng cho, không thể xảy ra chuyện được một nửa thế lực ủng hộ, nhưng vòng cuối thực sự quá quan trọng.

"Hết cách rồi, đối với chúa tể thì thực lực và thiên phú của Thánh Tôn chỉ là thứ yếu…"

"Quan trọng là tập hợp được bao nhiêu người hỗ trợ hắn."

Minh Đồng lo lắng nhìn Lam Đề ở trên không.

Lúc này nàng đã rơi từ hạng 15 lúc đầu xuống thứ 267, tụt hẳn 252 hạng.

Với thứ hạng này, đừng nói tới Hư Vương, cuối cùng còn chẳng đủ trình độ làm Hư Tướng.

“Chúng ta nên mau chóng tới ủng hộ tộc trưởng.”

Vu tộc là thế lực cấp hai. Là Đại Tế tư, Minh Đồng lấy ra một lệnh phù màu bạc.

Đưa ba tế tư bay về phía tinh hà của Lam Đề.

Tuy có bốn người đi nhưng suy cho cùngchỉ có ba lệnh phù có hiệu lực.

Khi bọn hắn đứng trên tinh hà, vị trí của Lam Đề cuối cùng cũng đã vọt thẳng lên trên.

Từ hạng 267 lao lên hạng 103, chắc hẳn đã nắm vững vị trí Hư Tướng.

Nhưng vẫn còn một khoảng cách lớn với vị trí Hư Vương.

Vậy nên đám Minh Đồng cùng đứng lên chào hỏi đồng minh cũ của mình.

“Các vị tộc trưởng, bây giờ chỉ trông vào các ngươi thôi!”

“Vu tộc ta cảm tạ sự ủng hộ của các ngươi!”

Tuy những tộc quần như Bạch Ma tộc và Tinh tộc chỉ là thế lực cấp ba, điểm cộng từ lệnh bài màu lam không nhiều lắm, nhưng chỉ cần bảy, tám tộc quần bọn họ cùng đứng lên thì Lam Đề vẫn còn nhiều hi vọng bước vào nhóm ba mươi người dẫn đầu.

Đối mặt với tiếng hô hào của họ, đám người tộc trưởng Bạch Ma tộc và Tinh tộc lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

“Yên tâm đi, Minh Đồng Đại Tế tư.”

“Bọn ta có bất ngờ dành tặng ngươi đấy.”

Dứt lời, họ nhao nhao rời khỏi áng mây, bay về phía vòng tròn tinh hà.

“Đa tạ, đa tạ…”

Minh Đồng hân hoan chắp tay lia lịa.

Nhưng một giây sau, nụ cười của hắn đông cứng trên mặt.

Bảy, tám đồng minh của Vu tộc, bao gồm Bạch Ma tộc và Tinh tộc không hề bay về phía tinh hà đằng sau Lam Đề.

Mà lại bay tới tinh hà của tộc trưởng Vân tộc Dung Phong.

Lúc đầu, Vân tộc lôi kéo được hai môn phái và bốn tộc quần, xếp hạng 74.

Hiện tại, với sự gia nhập từ lực lượng của tám tộc quần, tộc trưởng Vân tộc Dung Phong đột ngột vọt lên trên như hăng máu gà.

Cuối cùng, lao thẳng lên hạng 22!

Mặc dù lúc này vẫn còn nhiều thế lực chưa bỏ phiếu nhưng nhìn chung tình hình đã ổn định lại.

Tổng cộng có hai vị trí Hư Đế, ba mươi sáu Hư Vương, lúc này đang xếp thứ 22, hy vọng trở thành Hư Vương ở chung cuộc là rất lớn.

Minh Đồng và ba tế tư lập tức biến sắc rõ rệt.

Bọn họ nhìn Bạch Ma tộc và Ma tộc với vẻ không thể tin nổi, đó là những kẻ cách đây không lâu còn là "đồng minh" hứa hẹn son sắt. Họ cảm thấy mình sắp bị phong hoá mất rồi.

"Ngươi, các ngươi có ý gì đây?"

"Đây là điều bất ngờ mà các ngươi vừa nói?"

"Lúc trước chúng ta đã đồng thuận rồi mà?"

"Tại sao lại phản bội bọn ta, Vu tộc có lỗi với các ngươi ở đâu?"

"Chẳng lẽ nếu ủng hộ Vân tộc thì các ngươi có thể đem tới đãi ngộ tốt hơn trước kia ư?"

"Đương nhiên là được!"

Trưởng lão Dung Đình của Vân tộc cũng đứng trên tinh hà, lúc này hắn đang đắc chí, mặt mày hớn hở.

"Bây giờ đã biết vì sao vừa rồi ta lại lo cho tộc trưởng Lam Đề của các ngươi rồi chứ?"

"Chim khôn biết chọn cây mà đậu, hiểu không?"

“Vu tộc các ngươi cả ngày chỉ nép vào góc, chẳng giao lưu gì với bên ngoài, cũng không có dấu hiệu mở rộng, bành trướng ra ngoài kia, đi theo các ngươi thì có tiền đồ gì chứ?”

“Xem bọn ta này, ngay cả môn phái Nhân tộc cũng có thể lôi kéo qua làm chỗ dựa, các ngươi làm được ư?”

“Vu tộc các ngươi là quá khứ rồi, không nắm được vị trí Hư Vương đâu, hay cứ để Vân tộc ta dạy dỗ các ngươi đi, ha ha ha ha…”

Chương 2340: Giúp Vu tộc giữ thể diện

Một nhát đâm sau lưng này của Vân tộc khiến cho Minh Đồng bị đâm đến mức lạnh thấu cả tim.

Hắn thậm chí mất luôn động lực để mắng chửi, càng không có tâm trạng để tranh luận với bọn họ.

Dù là đối với Vân tộc hay là Bạch Yểm tộc và Tinh tộc thì hắn cũng chỉ còn lại nỗi thất vọng khôn cùng.

Chuyện xảy ra ở bên phía này của bọn họ cũng nhanh chóng gây nên sự chú ý cho các tông môn và quần tộc khác.

Dẫu sao Lam Đề cũng vẫn làm Hư Vương kể từ khi nàng đến từ suối nguồn.

Vân Niết chi nhãn có tổng cộng ba mươi sáu Hư Vương, ở nơi này, vốn mọi người đều biết đến nàng nên vô cùng thu hút sự chú ý.

Bây giờ nhìn thấy nàng bị Vân tộc giải quyết tận gốc, khắp nơi vang lên tiếng ồn ào ầm ĩ.

“Đậu xanh, một đao này của Vân tộc đâm cũng ác phết.”

“Lần này Vu tộc bị tính kế luôn rồi, sợ là từ nay khỏi ngóc đầu lên được quá.”

“Đúng đó, Vân tộc đoạt lấy vị trí Hư Vương này đã chắc như đinh đóng cột rồi, với Lam Đề của Vu tộc cũng sẽ sa xuống làm Hư Tướng thôi.”

“Bọn họ vốn đã chẳng có trợ thủ nào rồi, kết quả còn bị Vân tộc ngấm ngầm xách động hết, lần này xem như triệt để đi đời,

hết đường lật ngược ván cờ.”

“Vân tộc quả thực là không nói đạo nghĩa gì hết!”

“Đạo nghĩa? Có thể lên làm Hư Vương mới là đúng đắn nhé.”

“Sau này Vu tộc ngược lại còn phải lệ thuộc vào bọn họ, cuộc sống sẽ càng khó khăn hơn đây.”

Nghe cuộc bàn tán của bọn họ, Minh Đồng và ba tế tư tưởng chừng như đã già đi rất nhiều.

Nhưng Dung Đình và vị tộc trưởng Dung Phong ở trên dĩa tròn của Vân tộc phía đối diện, chẳng những không có chút áy náy hổ thẹn nào, ngược lại còn đắc ý khoe khoang.

“Vì lần thay đổi lật trời này, bọn ta đã bắt đầu bố trí từ nhiều năm trước rồi.”

“Các ngươi sẽ mãi mãi không biết được bọn ta đã ở sau lưng bố trí những thứ kia, cũng giống như các ngươi không biết rốt cuộc trong đám mây của bọn ta chứa đựng cái gì.”

“Vị trí này, vốn nên thuộc về bọn ta.”

“Sự lựa chọn của các tộc như Bạch Yểm tộc và Tinh tộc cũng đã nói rõ lòng mọi người hướng về đâu rồi, ha ha ha…”

Gương mặt đắc ý của bọn họ khiến cho một vài tiên nhân không liên quan gì ở các tộc đứng bên cạnh cũng bị chọc tức cười.

“Lấy oán báo ơn mà còn điếm thối thế nữa, lần đầu tiên ta thấy luôn đó.”

“Cái quần tộc này cũng xem như thuộc loại đẳng cấp.”

“Cũng may mà bọn ta cách Vân tộc xa đấy, đại bác bắn cũng chả tới.”

Trong lúc mọi người xôn xao bàn tán, Khương Thành cũng đã mang theo đám người Kỷ Linh Hàm bay đến bên cạnh của Minh Đồng.

Nhưng bọn họ không phải là tông môn bản địa, cũng không có lệnh phù xếp hạng thực lực, vậy nên dòng tinh hà nơi Lam Đề đứng chẳng hề có thay đổi gì.

Nhìn thấy cảnh này, Dung Đình lại phát ra tiếng cười chế giễu bén nhọn.

“Ha ha ha, bọn Vu tộc các ngươi tìm người gì đến vậy hả?”

“Ban nãy thấy bọn chúng với các ngươi như hình với bóng, ta còn tưởng là minh hữu hùng mạnh gì nữa chứ.”

“Kết quả đến cả lệnh phù thế lực cấp bốn cũng chẳng lấy ra nổi?”

Các tộc trưởng của Bạch Yểm tộc và Tinh Tộc cũng cười khẩy theo.

“Trên đường tới đây, mấy người bọn ta cũng tưởng mấy tên này có lai lịch lớn lắm đấy.”

“Kết quả chỉ có thế á?”

“Chậc chậc chậc, ngoài việc đắp cho đủ số thì loại minh hữu này đến còn tác dụng gì đâu chứ?”

Dung Phong xếp hạng thứ hai mươi hai ở trên đĩa trong lại nghiêm mặt, sửa lại lời của bọn họ.

“Cũng không thể nói như vậy được.”

“Vu tộc có thể có minh hữu chí cốt đã xem như là sự tiến bộ cực lớn rồi, sao còn mong đợi xa xôi đẳng cấp gì đó được nữa?”

Lời nói mập mờ kỳ quặc của hắn khiến cho những tông môn và quần tộc ở phía sân cũng phải phá lên cười chẳng nể nang gì.

“Cũng đúng, bọn họ đã cố gắng hết sức rồi.”

“Chỉ là người bọn họ tìm được, cũng chỉ có loại trợ thủ chẳng có tí tác dụng thực tế nào cả thôi.”

“Vu tộc ơi, các ngươi nói sớm đi chứ.”

“Nói sớm thì ta đây đã kêu mấy tông môn nhỏ phía dưới ta đến giúp các ngươi giữ thể diện rồi.”

“Tuy đẳng cấp của bọn họ thấp, không có ích gì, nhưng ít ra nhiều người thì trông cũng náo nhiệt hơn một tí, cũng hù dọa được người ta mà.”

“Đúng đó, thậm chí bọn ta còn có thể phái ra thêm vài trưởng lão đứng đài giúp các ngươi nữa!

“Ha ha ha ha…”

Trong nhất thời, toàn trường đều tràn ngập sự hân hoan vui vẻ, Vu tộc trở thành nguồn mua vui cho mọi người.

Người duy nhất không vui, cũng chỉ có đám Vu tộc bọn họ thôi.

Minh Đồng tức đến mức mặt xanh tím.

Sắc mặt của Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng chẳng dễ nhìn gì.

Đến cả Đan Thái, người trước giờ luôn cười hi hi ha ha, lòng bàn tay nắm chuôi kiếm đã nổi đầy gân xanh.

“Chưởng môn, để ta đi dạy dỗ mấy thứ không biết trời cao đất dày này đi!”

Thành ca cười hì hì phẩy tay.

“Đây là thi đấu, chúng ta nhập gia tùy tục, hiển nhiên cũng phải chơi với bọn họ theo quy tắc cuộc thi rồi, sao có thể tiên phong phạm quy được chứ?”

Hắn nhìn về phía chúng tiên đang cười vui vẻ không dứt ở phía bên sân kia, chắp tay nói.

“Đa tạ hậu ái của chư vị với Vu tộc bọn ta.”

“Nếu mọi người đều rất muốn nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt có nhiều trợ thủ của Vu tộc, vậy ta đây sẽ tìm thêm chút người đến tăng thêm khí thế, thỏa mãn nguyện vọng của các ngươi.”

Nói xong, hắn gào to về phía mấy đám mây ở đằng xa kia.

“Vào sân hết đi, đây là mong đợi của mọi người đấy!”

Nghe hắn nói cây này, tiếng cười vang ở bên sân lại càng lớn hơn.

Nhưng đám người Dung Đình còn chưa kịp bắt đầu kỹ năng chế giễu lần nữa thì con ngươi đã trợn tròn rồi.

Chỉ thấy hàng trăm đám mây còn lại ở đằng xa, đồng loạt động đậy.

Mây gió loạn xạ, từng bóng người bay ra.

Chưởng môn và các trưởng lão của hàng trăm quần tộc nào là Nhân tộc, Yêu tộc, Linh tộc và Quỷ tộc đều cầm trong tay lệnh phù thế lực, nhanh chóng tụ tập lại với nhau.

Bởi vì phương hướng cuối cùng của bọn họ là như nhau, đều là Vu tộc.

Dù là Vân tộc, Tinh tộc, Bạch Yểm tộc hay các tông môn và quần tộc khác ở trong sân đều ngu cả người.

Bọn họ chỉ muốn nhìn xem trò cười của Vu tộc thôi.

Ban nãy nói gì mà phái một ít người đến giúp Vu tộc giữ thể diện, cũng chỉ là cố tình giễu cợt mà thôi.

Bây giờ đôi bên đều đang cạnh tranh, làm gì có ai thật sự muốn giúp Vu tộc kia chứ?

Lùi một nghìn bước để nói, dù cho thật sự giúp đỡ đứng trên đài, thì đó cũng là cử những tông môn và quần tộc nhỏ dưới cấp bốn hoặc không có lệnh phù thế lực.

Nhưng giờ đây hàng trăm thế lực kiên định vững bước, bay vào dòng tinh hà chỗ Vu tộc kia đều là những người có lệnh phù thế lực đấy.

Trong đó có hơn sáu mươi nhà là thế lực cấp bốn chẳng kém cạnh gì Bạch Yểm tộc, hơn bốn mươi nhà là thế lực cấp ba cùng cấp với Tinh tộc.

Càng vô lý hơn đó là, trong đó lại có ba nhà có thế lực cấp hai!

Có thể được đánh giá là thế lực cấp hai, bản thân ít nhất cũng phải có một Hư Tướng.

Cũng giống như Vân tộc và Vu tộc, trước mắt đều là thế lực cấp hai.

Ba thế lực cấp hai kia đều đang tranh giành vị trí ghế phụ, lại còn đi giúp đỡ Vu tộc nữa, bọn họ đang nghĩ cái gì vậy chứ?

Trên những tinh hà khác cũng bắt đầu có rất nhiều đại tông môn và quần tộc nhảy chân.

“Triệt Phong Thánh Tôn, ngươi muốn làm cái gì hả? Chẳng phải Liệt Phong điện các ngươi đã nói là sẽ ủng hộ Thiên Ngộ

tông bọn ta hay sao?

“Ngươi lại muốn nuốt lời, phản bội bọn ta?”

Triệt Phong nhanh chóng đứng bên cạnh Thành ca, lúc này mới ra vẻ lực bất tòng tâm phất tay.

“Chẳng phải ban nãy các ngươi nói muốn giữ thể diện giúp Vu tộc hay sao, ta chỉ đang hưởng ứng lời kêu gọi của các ngươi thôi mà, sao có thể gọi là phản bội được chứ?”

Chưởng môn của Thiên Ngộ tông tức đến mức ngón tay cũng run rẩy.

“Ngươi! Ngươi… ngươi chờ đó cho ta!”

“Diên Chân Thánh Tôn, ngươi điên rồi hả? Vu tộc cho ngươi lợi ích gì chứ?”

“Chẳng cho bọn ta lợi ích gì cả, ta cũng là hưởng ứng lời kêu gọi của mọi người thôi, bọn ta làm chuyện tốt không mong được báo đáp.”

“Cổ Viên Hoàng, các ngươi chạy đi ủng hộ Vu tộc, lẽ nào vị trí Hư Tướng không cần nữa hả?”

Cổ Viên khổng lồ phá lên cười, âm thanh như xuyên vàng nứt đá.

“Yêu chủ hạ lệnh một tiếng, chỉ một vị trí Hư Tướng cỏn con có là gì đâu chứ?”

Chương 2341: Chúa tể hiện thân

Toàn bộ mọi người có mặt ở đây đều không hiểu Yêu chủ là thân phận gì.

Nhưng ít nhất bọn họ đã nhìn ra được, hàng trăm thế lực này cũng không phải là vì bị Vu tộc lôi kéo nên mới đến đây.

Bởi vì cái người lúc này được bọn họ túm tụm vây quanh không phải Minh Đồng, mà đó là Khương Thành.

Và sau khi tất cả bọn họ tay cầm lệnh phù thực lực gia nhập vào dòng tinh hà này, Lam Đề vốn đang xếp ở vị trí một trăm mấy, cứ giống như được ngồi trên tên lửa vậy, xếp hạng tăng lên vèo vèo.

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã đè Dung Đình vốn xếp ở hạng thứ hai mươi hai xuống hạng thứ hai mươi ba.

Thế nhưng, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Ngay lập tức, nàng đã vượt mặt điện chủ Động Mông Thánh Tôn của Tử Hàng điện vốn đứng ở vị trí đầu.

Nhưng điều này vẫn chưa hề kết thúc.

Dòng tinh hà nơi Động Mông Thánh Tôn đứng, có khoảng ba mươi mốt tông môn và gia tộc ủng hộ.

Còn sau lưng Lam Đề, ngoài Vu tộc ra thì vẫn còn một trăm lẻ sáu thế lực nữa.

Trong đó còn có cả ba thế lực cấp hai mà Tử Hàng điện hoàn toàn không lôi kéo được!

Mức độ ủng hộ của hai bên, quả là khác nhau một trời một vực, căn bản chẳng cùng một cấp bậc.

Rất nhiều người có mặt ở đây đều đã từng trải qua không ít lần "di thiên hoán địa", nhưng kiểu khung cảnh hàng trăm thế lực ủng hộ cùng một người như thế này, thì vẫn là lần đầu tiên.

Đối với bọn họ, đây cũng được xem như là một cảnh tượng kỳ diệu xưa nay chưa từng có.

Sau khi thay thế cho Động Mông Thánh Tôn trở thành người đứng đầu, đài sen nơi Lam Đề đang đứng vẫn giữ nguyên tốc độ cực nhanh xông về phía hoa băng ở ngay chính giữa trung tâm.

Khi cuối cùng nàng cũng dừng lại thì đã kéo giãn được khoảng cách gấp ba lần so với Động Mông Thánh Tôn, chậm rãi dừng lại ở phía trước hoa băng.

Thậm chí rất nhiều người đều suy đoán, có thể là do không thể chạm vào đóa hoa băng kia.

Chứ nếu không đài sen nơi Lam Đề đứng vẫn sẽ còn tiếp tục tiến về phía trước nữa.

Đã đến được vị trí cực hạn này rồi, danh hiệu đứng đầu của nàng cũng chẳng còn gì phải bàn cãi.

Những người ở phía sau muốn vượt qua nàng cũng là điều không thể.

“Hư Đế!”

“Hư Đế chứ còn gì nữa!”

“Trời ạ, Vu tộc lại xuất hiện một Hư Đế á?”

“Sao bọn họ lại được nhiều sự ủng hộ như vậy chứ? Làm thế nào hay vậy?”

Rõ ràng đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, cũng đoán được mấy người kia chắc hẳn là do Khương Thành gọi đến, nhưng chúng tiên phía bên sân vẫn cứ không thể hiểu, tại sao hắn có thể kêu gọi được nhiều thế lực như vậy?

Thậm chí cả thế lực cấp hai cũng từ bỏ việc tranh giành Hư Tướng, lựa chọn bất chấp tất cả để giúp hắn?

Lam Đề thì lại biết nguyên nhân vì sao.

Nàng cuối cùng cũng dừng lại nhưng lại không hề ăn mừng như những người khác đã tưởng.

Thay vào đó, nàng quay đầu nhìn về phía Khương Thành, trong ánh mắt ngoài sự vui sướng nồng đậm thì còn có cảm động khó nói thành lời.

Sau khi bị Vân tộc đâm sau lưng một nhát, đáng ra nàng và Vu tộc cũng đã trở thành trò cười.

Lúc đó, nội tâm của nàng vừa phẫn nộ lại thấy túng quẫn.

Nhưng giờ đây, Khương Thành không chỉ khiến cho những tên đã cười nhạo kia thành trò cười, lại còn bợ đỡ nàng trở thành một thần thoại.

Minh Đồng và ba tế tư của Vu tộc vui đến mức như sắp nở hoa vậy.

Chẳng những Vu tộc không rơi xuống vị trí Hư Tướng, ngược lại còn tăng lên vị trí Hư Đế mà khi trước có nghĩ cũng chẳng dám.

Cú thăng trầm này, thực sự quá là kích thích.

“Đa tạ mọi người!”

“Đa tạ các vị đã ủng hộ!”

Bọn họ liên tục nói cảm ơn với đám người Diên Chân, Triệt Phong và Cổ Viên Hoàng.

Đám người này chẳng có tí giao tình gì với Vu tộc, nhưng nể tình của Thành ca thế nên cũng cho chút mặt mũi.

“Dễ mà, dễ mà!”

“Đây là chuyện bọn ta nên làm thôi.”

“Ta vừa nhìn là đã biết Vu tộc các ngươi đặc biệt hơn người rồi, không ủng hộ một chút thì sao mà được chứ.”

“Đúng đó, Khương chưởng môn đứng về phía các ngươi, chứng tỏ Vu tộc của các ngươi rất có tiền đồ nha!”

“Ha ha ha, sau này còn phải nhờ các ngươi chiếu cố thêm đấy.”

Tuy đều là giọng điệu đùa giỡn, nhưng Minh Đồng và ba tế tư vẫn có thể cảm nhận được những thiện ý ùa tới.

Điều này khiến cho bọn họ cảm xúc lẫn lộn ngổn ngang.

Tuy thực lực của Vu tộc quá cứng, nhưng vẫn luôn chẳng có đồng minh gì cả, mà bây giờ đột nhiên lại có hơn hàng trăm thế này.

Minh Đồng không kìm được lau nhẹ khóe mắt, cảm khái nói: “Khương tiên tri, Vu tộc bọn ta có ngươi làm tiên tri, đúng là chuyện may mắn lớn nhất!”

Bọn họ bên này thì vui vẻ hài hòa, còn những tông môn và quần tộc khác ở phía sân lại chẳng thể vui nổi.

Hàng trăm tông môn và quần tộc đều ủng hộ Vu tộc, điều này cũng có nghĩa là hàng chục thế lực cấp hai đáng ra có thể được ủng hộ, giờ đây đều đi toi hết.

Nhưng ngặt nỗi bọn họ lại chẳng dám chỉ trích gì ngay trước mặt cả.

Trước đó bọn họ chế giễu châm chọc Vu tộc chẳng nể nang gì, cũng là bởi vì cảm thấy Lam Đề cùng lắm chỉ được mỗi cái Hư Tướng mà thôi.

Đắc tội thì đắc tội vậy, ngươi làm được gì chứ?

Nhưng hiện giờ, Lam Đề đã được định sẵn sẽ trở thành Hư Đế.

Có ai còn dám đối đầu với một quần tộc có Hư Đế tương lai đây hả?

Ngẫm lại ban nãy vì hăng quá, bọn họ còn nói gì mà tăng chút khí thế cho Vu tộc, bây giờ trong lòng phiền muộn muốn chết.

Nhưng cỡ bọn họ thì vẫn xem như đã đỡ rồi.

Người thực sự hồn vía lên mây lúc này vẫn là Bạch Yểm tộc và Tinh tộc, mấy "đồng minh cũ" đến lúc lâm trận lại lật kèo của Vu tộc.

Vốn bọn họ còn tưởng phản bội cũng chẳng có gì, dẫu sao sau này Vu tộcc cũng sa xuống vị trí Hư Tướng thôi.

Đến lúc đó, với thủ đoạn của Vân tộc, Vu tộc sẽ phải sống vất vả trầy trật, vô cùng khốn khổ, tự chăm sóc bản thân còn khó nữa là.

Nào có biết dưới sự điều hành của Khương Thành, Vu tộc lại tăng lên còn cao hơn cả Vân tộc.

"Dung Đình trưởng lão, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?"

"Đúng đó, chúng ta đắc tội Vu tộc tới như thế rồi, sau này Lam Đề trở thành Hư Đế, Vân Niết chi nhãn làm gì còn chỗ cho chúng ta dung thân nữa chứ?"

"Nên làm sao mới được đây?"

Giờ đây bọn họ hối hận xanh cả ruột rồi.

Phản bội một Hư Đế, chuyển sang đầu quân cho một Hư Vương, chuyện này mà truyền ra ngoài thì chắc mọi người đều cười rớt cả hàm đấy.

Sớm biết vậy, ban đầu họ đã không nghe lời mê hoặc của Vân tộc rồi.

Nhìn những ánh mắt hoặc hoang mang lo sợ, hoặc hối hận, hoặc oán giận của bọn họ, trong lòng Dung Đình tức tối hết sức.

Nhưng điều mà hắn càng phải suy nghĩ đó là, làm sao để đối mặt với sự trả thù của Vu tộc sau này đây.

Đã đâm sau lưng thì sẽ phải trả giá đấy.

"Dù như thế nào, tộc trưởng tộc ta cũng là Hư Vương rồi."

“Dẫu cho Lam Đề là có Hư Đế thì cũng không thể công khai làm gì một Hư Vương được đúng không?”

Lúc hắn ở đây âm thầm tự mình an ủi bản thân, hoàn toàn không hề chú ý đến cái nhìn đầy vi diệu của Khương Thành ở đằng xa.

Vân tộc đã đối phó Lam Đề rồi, lại còn muốn yên ổn làm Hư Vương đó hả?

Lúc này đây, các thế lực từ cấp bốn trở lên ở trong sân đều đã xếp xong đội, cục diện trên dĩa tròn cuối cùng cũng được cố định.

Lam Đề không nghi ngờ gì mà đứng vị trí thứ nhất, đứng hai là Động Mông Thánh Tôn của Tử Hàng tông.

Dựa theo quy tắc “di thiên hóa địa” mấy mùa trước, hai người này sẽ trở thành Hư Đế mới.

Còn về hai Hư Đế tiền nhiệm kỳ trước, bây giờ một người giữ hạng ba, một người hạng chín, chỉ có thể hạ mình làm Hư Vương thôi.

Cuộc thi kết thúc, tất cả tiên nhân dừng lại ở trên tinh hà đều bị một luồng sức mạnh thần bí truyền tống trở về trong đám mây.

Trong hơn năm trăm người tham gia thi đấu, những tuyển thủ xếp thứ hạng sau hai trăm năm mươi bốn cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

Bọn họ không với tới nổi cái chuẩn Hư Tướng, tương đương với việc bị đào thải trực tiếp.

Dĩa tròn chậm rãi xoay tròn lên trên không, hai trăm năm mươi bốn người bao gồm cả Lam Đề và Động Mông cũng dần dần được nâng lên cao.

Trong sự ngước nhìn của đám đông, bốn đóa hoa băng khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Và người ngồi ở bên trên đó, chính là bốn Hư Đế có thân phận riêng biệt, không cần tham gia thi đấu.

Bọn họ đều là Cổ Thánh, đãi ngộ thân phận hoàn toàn khác với Thánh Tôn.

Bốn người vừa xuất hiện đã khiến cho không khí toàn trường bùng nổ, bởi vì tiếp đó, một đóa hoa băng càng lớn hơn giáng lâm.

Chúa tể của Vân Niết chi nhãn hiện thân rồi.

Chương 2342: Thì ra là hắn

"Tham kiến chúa tể!"

"Tham kiến chúa tể Thanh Diệu!"

Ngoài những người ngoài như Khương Thành và Kỷ Linh Hàm ra thì những người khác đều khom lưng cúi người hướng về chúa tể, bày tỏ sự tôn sùng của bản thân mình.

Nhưng sau khi Khương Thành xuyên qua vầng hào quang cửu sắc thần kỳ để nhìn rõ bóng người ở bên trong, khóe miệng của hắn không khỏi co rút.

"Quần nãy giờ, thì ra người làm chúa tể thứ hai là hắn hả?"

Hắn và chúa tể Thanh Diệu này không hề có giao tình gì, nhưng lại từng "có duyên gặp một lần".

Năm đó khi hắn còn ở Thiên giới, Thánh Hoàng từng liên tiếp khiêu chiến với bốn Thánh Chủ của Tiên tộc thuộc tứ đại thánh địa.

Khương Thành đứng ngoài nhìn và có tham gia vào trận chiến giữa nàng với Thiên Uyên Thánh Chủ của Thông Hư thánh địa.

Do là Thông Hư thánh địa đã ám toán tất cả mọi người có mặt vào lúc đó, nên cuối cùng Khương Thành bắt tay với những Đạo Thần khác, tiêu diệt toàn bộ cả thánh địa.

Thiên Uyên Thánh Chủ ngã xuống, những trưởng lão và cao tầng khác của thánh địa cũng gần như toàn quân bị diệt, chỉ có cực ít người trốn thoát và may mắn sống sót.

Cái tên chúa tể Thanh Diệu này là một trong những người may mắn còn sống kia.

Lúc đó hắn là trưởng lão ngoại môn, phụ trách tiếp đón và hướng dẫn mấy Đạo Thần kia vào sân.

Lúc Thành ca vào sân còn nói chuyện với hắn vài câu.

Nhưng có nằm mơ hắn cũng không ngờ, mai sau tên này lại trở thành một chúa tể của suối nguồn.

“Thế này cũng hoang đường quá rồi đấy?”

Chúa tể của ba cái suối nguồn trước đó đều đến từ kỷ nguyên thứ nhất.

Suối nguồn đầu tiên là Thánh Hoàng, suối nguồn thứ ba là Nguyệt Ảnh Hoàng, tốt xấu gì cũng đều từng là nhân vật đứng đầu ở Thiên giới.

Địa vị của tên ở suối nguồn thứ hai này so ra cũng thấp quá rồi đấy.

“Tên tiên tiếp đón này, lúc đó chỉ là Đạo Thần sơ giai thôi mà nhỉ?”

“Hắn có thể sống sót trong đại kiếp diệt thế ở kỷ nguyên thứ nhất đã xem như là một kỳ tích rồi, giờ lại còn lăn lộn lên vị trí chúa tể luôn à?”

Khương Thành chỉ có thể quy kết những điều này là vì vận may thôi.

Người này có thể là người đầu tiên đến suối nguồn thứ hai, còn tình cờ nhận được sự công nhận của pháp tắc nữa.

Lúc này, chúa tể Thanh Diệu không có quá chú ý đến hắn.

Dẫu sao trong tuyến lịch sử hắn đã trải qua, tuy Thông Hư thánh địa vẫn bị diệt như cũ, hắn cũng may mắn sống sót được, nhưng lại không hề có sự xuất hiện của người tên Khương Thành này.

Tầm nhìn của hắn, vẫn dừng lại trên người Lam Đề và Động Mông Thánh Tôn nhiều hơn.

Hai người này dựa theo quy tắc cuộc thi thì sẽ sắp sửa trở thành tân Hư Đế.

Nhưng còn chưa đợi hắn lên tiếng nói gì đó, hai Hư Đế cấp bậc Cổ Thánh ở bên cạnh đã đồng loạt đứng dậy.

Hai người này, một người tiến lên truyền âm giao lưu với hắn.

Còn một người khác, thì nhìn chằm chằm vào Khương Thành ở trong đám người.

Trùng hợp vào lúc này, Khương Thành cũng đã chú ý đến bọn họ.

Thế là hắn chậm rãi nắm chuôi kiếm, bởi vì biết chắc rằng sẽ phải có một trận đánh nhau thôi.

"Trục Vân Cổ Thánh."

"Kiến Hư Cổ Thánh."

Người đầu là Thái Thượng trưởng lão của Trục Vân tông, khoảng thời gian trước từng có xảy ra xung đột với Thành ca, sau đó thì tên này chạy từ suối nguồn thứ nhất đến đây.

Lúc đó Khương Thành còn thấy kỳ lạ, sao lại dễ dàng giải quyết một Cổ Thánh như thế nhỉ.

Bây giờ cuối cùng cũng hiểu, hóa ra lần đó căn bản chưa giết chết tên này.

Và lần này sở dĩ bỗng tổ chức "cuộc thi xếp hạng", nguyên nhân chính cũng là vì Trục Vân đã gia nhập Vân Niết chi nhãn.

Bản thân chúa tể Thanh Diệu cũng là một Cổ Thánh, đối với việc có cao thủ cao giai đến đầu quân, hiển nhiên vô cùng xem trọng.

Làm gì giống như Thánh Hoàng kia, cứ mang tâm thái có cũng được không có cũng chả sao đối với Cổ Thánh.

Vì để chiếm một vị trí Hư Đế cho Trục Vân, Thanh Diệu mới cố ý cử hành "di thiên hoán địa" sớm.

Còn về Kiến Hư Cổ Thánh, cũng là đến từ suối nguồn thứ nhất, là một trong những người ở vị trí ghế phụ đầu tiên được Thánh Hoàng tìm.

Lần đó Thánh Hoàng nhường vị trí chúa tể lại cho Khương Thành, khiến cho vị tộc trưởng Huyễn tộc này cực kỳ bất mãn, cuối cùng thậm chí còn nhân lúc pháp tắc xâm nhập đầy then chốt chơi trò lâm trận bỏ chạy, bán đứng lòng tin của Thánh Hoàng.

Nếu không phải cuối cùng Thành ca đảo ngược tình thế, đánh lui được pháp tắc tuần hoàn thì hậu quả chẳng dám tưởng tượng.

“Thế hóa ra suối nguồn thứ hai này là cái trại tị nạn hả, lăn lộn hết nổi nữa thì chạy hết tới đây à?”

“Khương Thành!”

Trục Vân Cổ Thánh đã rút đế kiếm của chính mình ra.

Hư Đế ở trong suối nguồn của mình, bình thường chỉ cần vung tay một cái, sẽ dẫn theo pháp tắc có thể đàn áp người khác.

Bây giờ hắn rút luôn binh khí ra thì phải nói hận đến cực điểm rồi.

Chỉ thấy khóe miệng tên này chứa ý cười, nhưng nụ cười lại khiến người ta nổi cả da gà.

“Vốn còn tưởng ngươi sẽ trốn mãi ở trong suối nguồn thứ nhất, thật không ngờ ngươi đắc tội với ta rồi lại còn dám ra ngoài.”

“Hơn nữa, còn tình cờ đâm đến trước mặt ta nữa chứ!”

“Ngươi nói xem, ta nên xử lý ngươi như thế nào đây?”

Lúc này, Kiến Hư Cổ Thánh bên cạnh hắn cũng lên tiếng.

“Trục Vân đạo hữu, đầu của Khương Thành cho ta mượn nhé, sao hả?”

Trục Vân nhíu mày.

“Kiến Hư đạo hữu nói thế là có ý gì?”

Kiến Hư nhìn chằm chằm vào mắt của Khương Thành, giống như muốn dùng ánh mắt cố định hắn tại chỗ, tránh cho hắn chạy thoát vậy.

“Ta với tên này cũng có thù oán, ta đợi hắn tự đưa tới cửa, nhưng đợi mãi từ Khư địa đến bây giờ đấy!”

“Cái gì? Ngươi cũng có thù với hắn á?”

Vốn Trục Vân Cổ Thánh còn sát khí đằng đằng, lúc này biểu cảm lại hơi ngưng trệ.

Nhưng ngay sau đó, hắn cười lớn một cách hả hê.

“Ha ha ha, xem ra tên tiểu tử này vinh hạnh thật, cùng lúc bị hai người chúng ta ghim!”

Vừa dứt lời, hiện trường vốn trang nghiêm lập tức xôn xao hết cả lên.

“Khương Thành này lại đắc tội cùng lúc cả hai Hư Đế?”

“Mới nãy hắn vừa kêu gọi đã hơn trăm thế lực ứng tiếng, ta còn cảm thấy tên này quen biết rộng thật, nào có ngờ, nào có ngờ chứ!”

“Bạn bè của hắn thì rất nhiều, nhưng kẻ địch có vẻ cũng không ít đâu.”

“So sánh với hai vị Cổ Thánh thì đám bạn bè kia của hắn quả thực mong manh lắm luôn.”

Có người tràn đầy nghi hoặc: “Khương Thành chỉ là một Thánh Tôn thôi mà nhỉ? Sao lại đắc tội với hai Cổ Thánh vậy?”

Nghĩ kỹ lại thì, chuyện này quả thực rất khó.

“Thánh Tôn đắc tội Cổ Thánh, đáng ra nên bị giết ngay tại chỗ chứ ta?”

“Hắn đắc tội tới hai người, lại vẫn có thể sống được đến bây giờ cũng lạ lùng đấy.”

“Mặc kệ hắn đắc tội kiểu gì, bây giờ hắn cũng toang rồi.”

“Mới nãy nở mày nở mặt như thế, chớp mắt cái đã vạn kiếp bất phục, đúng là sông có khúc, người có lúc mà!”

Theo bọn họ thấy, Khương Thành bị hai Hư Đế ghim trúng thì chắc chắn toang mẹ rồi.

Nhưng ngoài dự đoán của bọn họ là đương sự chẳng những thờ ơ bình thản, mà ngay cả hàng trăm chưởng môn và các tộc trưởng ở bên cạnh Khương Thành kia cũng chẳng có tí gì là nóng ruột cả.

Thậm chí Mạc tiên nhân còn khá đồng tình liếc nhìn hai vị Hư Đế.

“Đáng thương lại đáng buồn, đã trốn đến suối nguồn thứ hai rồi vẫn không biết sống chết, còn đi trêu chọc Khương chưởng

môn.”

Đan Thái cố tình thở dài: “Điều này chứng tỏ bọn họ đã định sẵn sẽ có kiếp này, muốn trốn cũng trốn không thoát.”

Kiến Hư và Trục Vân đều cảm thấy vô cùng khó chịu với sự tự tin khó hiểu đến lạ của bọn họ.

“Lần này không còn Thánh Hoàng chống lưng cho ngươi nữa rồi, ta muốn xem xem rốt cuộc ngươi lấy tự tin từ đâu ra!”

Nói xong, Kiến Hư và Trục Vân đã muốn ra tay.

“Chờ đã!”

Chúa tể Thanh Diệu mãi không lên tiếng nhấc tay.

Tuy giọng nói của hắn không quá nghiêm, cũng không thi triển thần uy gì, nhưng hai vị Hư Đế lại lập tức thu lại sự hung ác.

“Chúa tể, tên này có thâm thù đại hận với bọn ta!”

“Nếu không giết Khương Thành, lòng ta khó mà yên được!”

“Ta với tên này không đội trời chung, vẫn mong chúa tể thành toàn!”

Chúa tể Thanh Diệu khẽ lắc đầu.

Hắn nhìn Lam Đề trước, sau đó lại nhìn hàng trăm tông môn và quần tộc bên cạnh Khương Thành kia, cuối cùng tầm nhìn mới đặt lên người Khương Thành.

Chương 2343: Chúa tể tưởng bở

“Ngươi đến từ bang nào phái nào?”

Hắn hỏi.

Khương Thành đã chuẩn bị sẵn để chiến đấu rồi, nhưng nghe hắn hỏi thì vẫn rất dứt khoát đáp lại.

“Phi Tiên môn.”

Chúa tể Thanh Diệu dường như chưa từng nghe qua về tông môn này.

“Phi Tiên môn có từng chuyển vào Vân Niết chi nhãn ở không?”

“Không có.”

Thế là Thanh Diệu nói ngay tắp lự: “Vậy ngươi mang theo Phi Tiên môn đến Vân Niết chi nhãn đóng đô định cư đi.”

“Như vậy thì ta sẽ quản thúc bọn họ, giữ cho ngươi một mạng.”

Thành ca đang tính nói ca đây không có ý định vào suối nguồn thứ hai ở, càng không cần người khác tha mạng cho thì Kiến Hư và Trục Vân đã bày tỏ sự phản đối mãnh liệt trước rồi.

“Chúa tể, không thể giữ lại Khương Thành được!”

“Tên này có thâm thù đại hận với bọn ta, sự tồn tại của hắn ảnh hưởng nghiêm trọng đến đạo tâm của bọn ta.”

“Nếu thật sự muốn giữ hắn lại, vậy bọn ta chỉ đành rời đi vậy.”

“Đúng đó, nếu có hắn thì không có bọn ta!”

Chúa tể Thanh Diệu nhíu mày, không vui nói: “Lẽ nào ta đây còn không hóa giải nổi thù oán giữa các ngươi sao?”

Hắn cố tình muốn giữ lại mạng cho Khương Thành, không phải là vì xem trọng gì mấy với tu vi Thánh Tôn kia của Thành ca.

Mà là xem trọng hắn chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể lôi kéo được nhiều tông môn và quần tộc như thế này.

Sức kêu gọi kiểu này là thứ mà mỗi một suối nguồn đều rất cần.

Lùi một nghìn bước để nói thì, nếu như ngồi nhìn Khương Thành bị giết, vậy mấy tên chưởng môn và tộc trưởng Diên Chân, Triệt Phong và Cổ Viên Hoàng ở bên cạnh này có khi nào sẽ dẫn theo chúng thuộc hạ rời khỏi Vân Niết chi nhãn luôn không?

Nhưng mặt khác thì Kiến Hư và Trục Vân cũng rất quan trọng đối với Vân Niết chi nhãn.

Tuy hắn là chúa tể chí cao, nhưng cũng không cách nào tùy ý được như Thánh Hoàng.

Hắn cũng vẫn cần phải lôi kéo hai Cổ Thánh này một chút.

Khẽ trầm ngâm trong chốc lát, hắn mới chậm rãi nói: “Như này đi, Khương Thành dẫn theo Phi Tiên môn đến Thương Lộc sơn, xây dựng sơn môn ở nơi đó, chịu sự quản lý của Trục Vân Hư Đế.”

“Trục Vân, ngươi mới đến Vân Niết chi nhãn, tông môn và quần tộc ở dưới trướng cũng không nhiều, để Phi Tiên môn bù lấp vào, cũng xem như vừa khéo rồi.”

Theo hắn thấy, đây là một phương án vẹn cả ba đường.

Khương Thành không chết, những tông môn ủng hộ hắn kia cũng sẽ không tan tác.

Trục Vân quản lý Khương Thành, sau này cũng sẽ có không ít cơ hội được xả giận.

Và cuối cùng là, Khương Thành bị điều đến địa bàn của Trục Vân, sẽ bị hạn chết rất nhiều thứ, cũng tránh cho hắn tụ tập chúng tông môn và quần tộc đi gây chuyện.

Điều này cũng giống như việc đế vương thường xuyên điều động các tướng quân dưới trướng bản thân, khiến bọn họ rời xa những bộ hạ quen thuộc của mình, thế thì họ sẽ không thể dùng binh quyền để củng cố địa vị nữa.

Quả là hoàn hảo!

Nhưng mà, cũng chỉ là hoàn hảo với hắn thôi, còn đối với Khương Thành thì đó lại là một chuyện khác.

Nghe xong quyết định như thể đương nhiên này của Thanh Diệu, ca này tỏ vẻ bản thân cũng bị sững sốt phát ngốc luôn rồi.

Cái tên này đúng là biết tự mình quyết định ghê nhỉ, làm trông cứ như ca đây là bộ hạ của hắn chẳng bằng ấy, tự làm chuyện của mình rồi tự nhiên chỉ huy cả Phi Tiên môn nữa vậy?

Bảo mình để Trục Vân quản lý, đầu óc hắn đúng là toàn mấy thứ suy nghĩ lạ đời nhỉ.

Trục Vân và Kiến Hư nghe thấy phải giữ lại mạng cho Khương Thành vốn cực kỳ khó chịu.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ một lúc, cả hai đồng thời phá lên cười.

Đặc biệt là Trục Vân, hắn đã kìm không được nụ cười độc ác của mình rồi.

Sắp xếp Khương Thành đến Thương Lộc sơn do mình cai quản, vậy chẳng phải là mặc cho bản thân giày vò nhào nặn rồi sao?

Sau này bọn chúng có đầy "ngày tháng tốt đẹp", không chơi Phi Tiên môn đến mức nhà tan cửa nát, thì xem như mình thua.

"Tuyệt!"

"Quá tuyệt!"

Hắn hoàn toàn bái phục chắp tay hướng về phía Thanh Diệu Cổ Thánh, lớn tiếng nói: "Chúa tể anh minh, ta bằng lòng nghe theo mệnh lệnh của ngươi!"

Thanh Diệu mặt mày hớn hở.

"Tốt, vậy chuyện này cứ quyết định thế đi."

"Việc này không ai được dị nghị nữa!"

"Ha ha?"

Khương Thành quả thực bị chọc đến mức phải bật cười.

"Ta phải cắt ngang một chút thôi."

Hắn khá hứng thú nhìn chăm chú vào mắt của Thanh Diệu.

"Ở suối nguồn thứ nhất, Phi Tiên môn bọn ta đã ngồi lên vị trí Hư Đế rồi, ngươi muốn bọn ta chuyển đến suối nguồn thứ hai, lẽ nào còn có thể cho bọn ta chức vị cao hơn nữa à?"

Sắc mặt Thanh Diệu khẽ trầm xuống.

"Di thiên hoán địa đã kết thúc rồi, nếu ngươi muốn ngồi lên vị trí phụ, vậy phải đợi lần sau thôi."

"Vị trí phụ? Ngươi đùa gì thế hả?"

Khương Thành cố tình lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Lẽ nào ngươi không phải ngươi tính mời ta đến làm chúa tể à?"

Toàn trường lập tức xôn xao cả lên.

Ngoài đám người Kỷ Linh Hàm ra thì những người khác đều bị phát ngôn này của Khương Thành làm cho ngu người.

Ở ngay trước mặt của chúa tể, nói bản thân muốn vị trí chú tể?

Hắn muốn lật trời hay gì!

“To gan!”

Trục Vân và Kiến Hư như mấy tên chân chó trung thành, lập tức nhảy ra chỉ vào Khương Thành hét lớn.

“Chúa tể ra mặt bảo vệ cái mạng của ngươi đã là khai ân lắm rồi.”

“Ngươi lại còn dám vọng tưởng vị trí chúa tể nữa hả?”

“Đây là tội bất kính với chúa tể, ta thấy ngươi chán sống rồi đúng không!”

Một vài Hư Vương và Hư Tướng chưa thượng vị cũng hùa theo gào lên.

“Tên này tội đáng muôn chết!”

“Chúa tể, xin ngươi hãy hạ lệnh, cho phép ta được thay ngươi giết chết tên điên cuồng này!”

“Đừng nói vị trí chúa tể, các ngươi đến Hư Tướng còn chẳng xứng nữa kìa!”

“Ha ha ha ha!”

Nhìn dáng vẻ bọn họ kích động như thế, Thành ca ngửa mặt cười to, cười đến mức cong cả người.

Tiếng cười này cũng khiến những người khác ngớ người.

Ngươi chọc giận chúa tể, bị mọi người chỉ trích, chuyện này đáng buồn cười lắm hả?

Ngay sau khi tiếng cười kia dừng lại, Khương Thành hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn bắt đầu tra khảo linh hồn với tất cả mọi người.

“Phi Tiên môn đang ở suối nguồn thứ nhất làm Hư Đế ngon lành, mắc gì phải chạy đến đây làm một tông môn bình thường còn chẳng phải là Hư Tướng chứ?”

“Bọn ta ham cái gì?”

“Ham trận đấu xếp thứ hạng náo nhiệt ba tỷ năm mới có một lần của các ngươi? Hay là ham mấy tên các ngươi người nào người nấy ngây thơ đơn thuần đến mức đáng yêu?”

Hắn không hề bận tâm đến những nét mặt khó coi sau khi nghe mấy lời này của mọi người, trực tiếp bay vụt lên, từ trên cao nhìn xuống chúa tể Thanh Diệu ở nơi xa.

“Nếu đã không tính nhường chức vị chúa tể, vậy ngươi lấy đâu ra cái tự tin bảo bọn ta từ bỏ vị trí Hư Đế ở bên kia thế hả?”

“Ai cho ngươi tưởng bở dữ vậy?”

Thanh Diệu đã rất nhiều năm chưa từng bị người nào chỉ thẳng mũi mà chế giễu như thế này, thế nên nhất thời cũng không biết nên phản ứng lại ra sao.

Nhưng cũng không cần hắn phản ứng lại.

Kiến Hư và Trục Vân người trái người phải, trực tiếp bay đến gần ngay trước Khương Thành.

“Dựa vào ở đây là Vân Niết chi nhãn!”

“Dựa vào bây giờ mạng của ngươi nằm trong tay bọn ta!”

“Hiếm có dịp chúa tể khai ân ban cho ngươi một con đường sống, ngươi chẳng những không cảm tạ đội ơn, lại còn dám huênh hoang cuồng vọng, đây là ngươi tự mình tim đường chết đấy!”

“Tưởng là ở đây vẫn có Thánh Hoàng che chở ngươi, để ngươi muốn làm gì thì làm sao?”

“Chúa tể, xin cho phép ta giết chết hắn!”

Lần này, chúa tể Thanh Diệu không còn ngăn cản nữa.

Thái độ của Khương Thành chứng tỏ người này hoàn toàn không thể dùng được.

Nếu đã không bằng lòng để hắn sử dụng, vậy thì chả cần giữ lại làm chi.

Còn về hàng trăm tông môn và quần tộc ban nãy đã ủng hộ hắn, sau này từ từ xử lý vậy.

Hắn chậm rãi khép hai mắt, có vẻ như lười nhìn thấy cái tên không biết sống chết này thêm nữa.

Mắt thấy cuối cùng hắn cũng ngầm cho phép, hai vị Cổ Thánh hưng phấn vô cùng.

“Ha ha, để xem lần này còn ai giúp được ngươi nữa đây!”

Thực ra trong lòng bọn họ và những tiên nhân khác đang có mặt cũng đều thấy khó hiểu.

Khương Thành đã rơi vào tuyệt cảnh như thế này rồi, mà sao đám người ban nãy ủng hộ hắn vẫn không nói giúp hắn nhỉ?

Ngoài vài người ít ỏi trong đám Diên Chân Thánh Tôn lộ ra nét mặt sốt ruột thì những người còn lại, dù là Cổ Viên Hoàng, Triệt Phong hay là Minh Đồng, đều hoàn toàn bình thản đến sợ.

Ngay cả tân Hư Đế Lam Đề cũng không hề có ý cầu xin chúa tể khai ân lưu tình.

Chương 2344: Ngang tài ngang sức

Tuy nhiên, sự nghi hoặc này chỉ khẽ luẩn quẩn một lúc trong lòng hai Cổ Thánh rồi cũng bị vứt ra sau đầu.

Lần này bọn họ đang ở trên địa bàn của bản thân, cả chúa tể ở sau lưng cũng đứng về phía mình.

Dù như thế nào cũng không thất bại nổi.

Thậm chí Kiến Hư còn giành với cả Trục Vân.

“Trục Vân đạo hữu, giao cho ta được không?”

“Kiến Hư đạo hữu, Trục Vân tông của ta đã bị tên tiểu tử này diệt sạch đấy. Mối huyết hải thâm thù này há có thể không đích thân báo?”

“Nguồn cơn mối thù của ta với tên này bắt đầu từ Khư giới nhiều năm về trước kia kìa, lâu hơn ngươi nhiều…”

Hiện trường hai người họ tranh giành nhau, cứ làm giống như trận chiến tiếp theo là một việc nhẹ lương cao gì vậy.

Nhưng trong mắt của Kiến Hư và Trục Vân, quả thực Khương Thành cũng chỉ như một dĩa thức ăn, chỉ chờ xem bọn họ muốn ăn kiểu gì thôi.

Cuối cùng, ngay cả bản thân Thành ca cũng không tiếp tục nhìn nổi nữa.

“Bỏ đi, bỏ đi, đừng giành nữa.”

“Hai tên các ngươi cùng nhau lên không phải được rồi à?”

Hai vị Cổ Thánh bỗng chốc ngừng lại, mấy tiên nhân ở đằng xa kia cũng nghệt mặt ra.

“Tên này bị điên rồi hả?”

“Một Hư Đế thôi đã đủ đè bẹp hắn rồi, giờ còn muốn hai người cùng lúc lên?”

“Dẫu sao, dù là một hay hai thì hắn cũng chết chắc mà, hình như chả có gì khác biệt.”

“Chỉ là một Thánh Tôn cỏn con, ngươi lấy đâu ra tự tin như thế hả?”

Trục Vân Hư Đế cũng hết kiềm chế nổi sát tâm của mình.

“Vẫn tưởng ở đây là Ngọc Nhai chi nhãn đấy à?”

“Lần trước ta giả chết thoát thân nên đã khiến ngươi ảo tưởng rằng bản thân mình có tư cách so tranh ngang hàng với Cổ Thánh à?”

“Ta nói cho ngươi biết, ta đây không dùng pháp tắc cũng có thể giết ngươi một cách dễ dàng!”

Hắn trực tiếp gạt Kiến Hư sang một bên, hung hăng vung kiếm về phía Khương Thành.

Mà khi hắn vừa ra tay, đạo nguyên của Cổ Thánh cũng lập tức bao trùm lấy mọi thứ, Kiến Hư thấy thế chỉ đành tiếc nuối lùi về sau để né tránh mũi nhọn.

Một trận đại chiến cứ thế được kéo màn.

Chiêu mở đầu của Khương Thành vẫn là thánh giới có thêm nguyên thuật.

Bởi vì từng có kinh nghiệm thánh giới bị sụp đổ khi đánh nhau với Tu Đế, thế nên hắn cũng không ôm quá nhiều hi vọng với một kích này.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, combo công kích này không có hiệu quả gì với Tu Đế, nhưng lại khá có hiệu quả với Trục

Vân Cổ Thánh.

Khi thánh giới siêu mạnh và nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng dưới sự gia trì của Nhân Quả kiếm đánh đến trước mặt của Trục Vân, ba vị Hư Đế có cấp bậc Cổ Thánh ở phía trên trừng to mắt, trong mắt của họ tràn đầy sự khó tin.

Đến cả chúa tể Thanh Diệu cũng không kìm được đứng lên.

Còn đám tiên nhân ở phía sân thì trực tiếp hô lên kinh ngạc.

"Đậu xanh, đó là gì vậy?"

"Thánh giới này mạnh dữ thần?"

"Đó là nguyên thuật mà hả? Nhiều nguyên thuật như thế, sao có thể chứ?"

"Thế này còn được tính là Thánh Tôn nữa hả? Đừng nói là hắn cố ý hạ cảnh giới xuống nha?"

"Không, hắn không hề có căn nguyên, quả thực không phải là Cổ Thánh."

"Nhưng thánh giới với nguyên thuật này, hoàn toàn không thể giải thích…"

Khoảnh khắc này, đám người vốn cảm thấy Khương Thành không biết tự lượng sức cũng phút chốc thay đổi suy nghĩ trong lòng.

Ít nhất là bọn họ cảm thấy, người này có tư cách đấu một trận với Cổ Thánh thật.

Và khi thánh giới kia thực sự va chạm với đạo nguyên của Trục Vân, hai bên giằng co và cấu xé, hủy hoại lẫn nhau, cuối cùng bạo nổ uy năng cực kỳ đáng sợ.

Hàng nghìn đám mây vốn đang trôi dạt trên không trung cũng bị làn sóng dao động đó cuốn quét không còn một mống.

Những Thánh Chủ và Thánh Tôn đứng sừng sững ở phía trên lại không có cách nào ổn định được cơ thể của mình.

Bọn họ giống như phiến lục bình trôi nổi trên mặt hồ, khi cơn sóng lớn vỗ tới, tất cả đều mất khống chế bị đẩy lùi ra xung quanh.

Thậm chí cả bệ hình tròn dùng để tỉ thí ở phía trên cũng run lên từng hồi một.

Sau cú va chạm hủy thiên diệt địa, trong phần sân với trung tâm là hai người Khương Thành và Trục Vân đã xuất hiện một khu vực trống rỗng khổng lồ.

Chúng tiên ở xung quanh chưa hết sững sốt nhìn chăm chú vào khu vực đó, trong lòng sinh ra nỗi sợ hãi khó kìm được.

Đó là bởi vì bọn họ cảm nhận được sự tồn tại có thể giết bản thân họ một cách dễ dàng.

Khương Thành cũng thấy hơi ngoài ý muốn.

Thánh giới của mình có thể ngang tài ngang sức với đạo nguyên rồi á?

Nhưng ngay sau đó, hắn đã phản ứng lại.

Đúng nhỉ, Cổ Thánh với Chính Thần dẫu sao cũng có sự khác biệt.

Đạo nguyên của Chính Thần là đến từ Thiên Đạo, còn đạo nguyên của Cổ Thánh thì lại đến từ đạo tự thân.

Đạo nguyên của Cổ Thánh tuy hoàn toàn thuộc về bản thân mình, nhưng nếu xét về quy mô thì chung quy vẫn kém rất xa so với của Chính Thần.

Lại cộng thêm ngay lúc đó Tu Đế còn có Loạn Vân phiến gia trì cho, nên hiển nhiên độ mạnh của cả hai hoàn toàn khác nhau.

Trục Vân tấn cấp Cổ Thánh cũng chỉ mới là chuyện của vài trăm triệu năm gần đây thôi.

Còn trước lúc đó, hắn vẫn là một Thánh Tôn bình thường.

Xét về độ mạnh và cảnh giới của đạo thì hắn của khi đó còn chẳng bằng Khương Thành nữa là.

Sau khi đột phá lên Cổ Thánh, dưới sự ban tặng của quy tắc thiên địa, đạo của hắn tiến bộ nhảy vọt một lần.

Lại cộng thêm tu luyện vài trăm triệu năm sau khi hóa đạo thành nguyên, nên lúc này mới miễn cưỡng ngang tài ngang sức được với Khương Thành của bây giờ.

Chứ nếu như đổi thành Vô Định Cổ Thánh hay Thánh Hoàng đến thì thánh giới chưa hóa đạo thành nguyên này của Khương Thành chắc chắn chẳng là gì.

Chỉ có thể nói, sự chênh lệch giữa Cổ Thánh và Cổ Thánh với nhau, có đôi lúc còn lớn hơn cả giữa Thánh Tôn với Cổ Thánh nữa.

Khi thánh giới của hai người va chạm với nhau, nguyên thuật của Khương Thành cũng bắt đầu choảng nhau với Trục Vân.

Là một Cổ Thánh, Trục Vân nắm giữ nguyên thuật hơn một trăm trọng, đây đã được xem là nguyên thuật cao giai cực kỳ hiếm thấy rồi.

Nhưng so với nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng kia của Thành ca thì hiển nhiên chả có cửa.

Tuy nhiên, khi hai người giao đấu, nguyên thuật của Trục Vân lại không hề lập tức sụp đổ.

Mà ngược lại, nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng kia mới là thứ bị ăn mòn từng chút rồi dần dà tan rã.

“Đây là hiệu quả của nguyên đạo đó ư?”

Giữa trận chiến khốc liệt, Khương Thành vẫn có thể nhìn ra vấn đề rõ ràng.

Nguyên thuật chỉ mới hơn một trăm trọng kia tuy uy năng kém xa nhất thiên ngũ thập trọng, nhưng lại vô cùng ổn định.

Bởi vì nó được sự gia trì của lực lượng mới là đạo nguyên, chứ không bơ vơ chẳng nơi nương tựa như những nguyên thuật bình thường.

Nếu cứ tiếp tục hao hụt như thế này, sớm muộn gì thánh giới và nguyên thuật của bản thân cũng sẽ rơi xuống thế yếu.

Do là đối phương có sự gia trì của căn nguyên.

Cũng giống như hai con sông lớn va đụng, tuy dòng sông của bản thân trông rất rộng lớn cuồn cuộn, nhưng đã sắp sửa chảy cạn rồi.

Còn dòng sông kia của đối phương, hậu phương là một dòng sông băng vô tận.

Hiển nhiên Trục Vân cũng nhìn ra được điểm này.

Lúc này, hắn ta dần ổn định được tình thế, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Đây là nguyên nhân ngươi tự tin đó à? Quả thực khiến ta sáng mắt đấy.”

“Nhưng mà, Thánh Tôn chính là Thánh Tôn, vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện đánh đồng với Cổ Thánh!”

Ngay lúc hắn tiếp tục phản kích thánh giới và nguyên thuật của Khương Thành, Thành ca đã lấy ra linh ý.

Linh ý thập tam trọng cứ như tự nhiên hiện ra vậy, bỗng chốc xuất hiện ở trong biển ý thức của đối phương.

“Đây là công kích gì thế?”

Trục Vân hoảng loạn.

Cường độ ý thức của hắn thì chẳng bằng nổi với Tu Đế, cũng chỉ tương đương với cường độ Thiên giai thập nhất trọng.

Chỉ cần Khương Thành chạm nhẹ một chút cũng sẽ lập tức tan rã ngay.

Hắn vội vàng điều động đạo nguyên đến để ngăn cản công kích.

Và ngay lúc này, ý chỉ đạo nguyên đáng sợ cũng tự động gia nhập vào chiến trường, giúp hắn ngăn chặn kẻ xâm nhập.

Linh ý của Khương Thành cuối cùng đã bị cản lại.

Trục Vân thở phào một hơi, nhưng ngay giây tiếp theo, hắn đã hoảng sợ không thôi.

Bởi vì ý chí của đạo nguyên kia, lại đang bị Khương Thành cắn nuốt đồng hóa từng chút một!

Ý chí đạo nguyên vốn còn mang theo ngọn lửa hung hãn cuồn cuộn xông về phía Linh ý màu tím, giờ đây lại đang dần tan biến.

Tuy với quy mô và cường độ của nó thì trong thời gian ngắn cũng chẳng thể sụp đổ được.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị linh ý của Khương Thành cắn nuốt sạch bách.

Chương 2345: Pháp tắc phá vỡ sự cân bằng

Nếu như ý chí đạo nguyên tự mình biến mất dần, vậy Trục Vân sẽ chỉ vui mừng ngất ngây.

Bởi vì ý chí đạo nguyên không hề chịu sự thao túng của Cổ Thánh.

Nếu ý chí kia biến mất, thế thì ngược lại, ý thức của bản thân Cổ Thánh sẽ tránh được nguy hiểm bị ý chí kia xâm chiếm và đồng hóa.

Và sẽ không phát triển đến mức đạo nguyên của bản thân bị bắt ép hợp đạo.

Cũng giống như năm đó ở trong "Vẫn giới tiên tàng" vậy, Lăng cố tình để bản thân rơi vào tuyệt cảnh, dẫn dụ Khương Thành đến cứu mình, mục đích chính là vì để hắn giúp đỡ tiêu diệt ý chí đạo nguyên của bản thân.

Nhưng giờ đây, tình huống lại không giống như vậy.

Trục Vân và Khương Thành không phải bạn bè, mà họ là kẻ địch.

Khương Thành tấn công biển ý thức của hắn, ý chí đạo nguyên đến để giúp cho ký chủ của mình là hắn đây.

Trong tình huống này, nếu ý chí đạo nguyên bị linh ý của Khương Thành cắn nuốt và đồng hóa, vậy có nghĩa là tầng phòng tuyến của hắn sẽ càng lúc càng mỏng manh hơn.

Và điều khiến cho hắn bất an, vẫn là linh ý màu tím kia của Khương Thành.

Trong quá trình nó cắn nuốt ý chí đạo nguyên, lại dần trở nên lớn mạnh hơn từng chút.

Loại chuyện hoang đường như thế này, nếu không phải bản thân tự mình trải nghiệm thì Trục Vân chắc chắn sẽ không chịu tin.

"Quả thực ta cũng không muốn bị đánh đồng với mấy tên Cổ Thánh như các ngươi."

Giọng nói của Khương Thành mang theo vài phần cười cợt, vang vọng trong biển ý thức của Trục Vân.

Thành ca cũng không ngờ là, đợt tấn công linh ý này lại còn có cơ hội thăng cấp bất ngờ như thế.

Lần trước đối mặt với ý chí Thiên Đạo của Tu Đế, hắn không thể nào cắn nuốt được, nên chỉ đành chủ động lùi bước.

Nhưng ý chí đạo nguyên của Trục Vân Cổ Thánh thì hiển nhiên chả có cửa mà so với Thiên Đạo.

Nhưng mà, điều này không có nghĩa là Khương Thành đã thắng rồi.

Ở một bên chiến trường khác, thánh giới của hắn cũng đang bị đạo nguyên của đối phương quật ngã dần.

Vì để chặn lại đòn tấn công của đối phương, hắn vẫn phải sử dụng nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng liên tục, điều này cũng tạo nên hao tổn liên tục đối với thần hồn của hắn.

Trận chiến dần có vẻ biến thành một cuộc tỉ thí đọ sự kiên nhẫn.

Hoặc là bây giờ hắn đánh bại Trục Vân bên chiến trường ý thức, hoặc là Trục Vân đánh thủng thánh giới và tấm chắn tiên lực của hắn trước.

“Đây là do ngươi tự tìm thôi đấy!”

Cuối cùng, Trục Vân vẫn tự mình vả mặt.

Ban nãy hắn cố tình nói sẽ không dùng lực pháp tắc của Hư Đế, chỉ là vì hắn thấy việc báo thù sẽ hả hê hơn nếu giết chết Khương Thành trong lúc chiến đấu.

Bởi dù sao mình cũng là Cổ Thánh, muốn thua cũng khó nên sẽ dễ dàng chiến thắng thôi.

Nhưng lúc này đây, hắn phát hiện bản thân dường như không còn quá lạc quan như khi mới bắt đầu nữa rồi.

Nếu không có thêm nhiều sự gia trì từ bên ngoài thì một Cổ Thánh như hắn lại chẳng thể áp chế nổi một Thánh Tôn, và thậm chí còn có nguy cơ sẽ bại trận.

“Vậy ngươi cứ chết dưới thiên uy đi nhé!”

Bỗng chốc, tuần hoàn thiên địa trong sân đột ngột bạo phát gấp trăm nghìn lần.

Và mục tiêu trung tâm của sự bạo phát đó, chính là Khương Thành.

Mọi người bên sân nhìn về phía trung tâm bão tấp long trời lở đất kia, lại bật thốt lên một lần nữa.

"Trục Vân Cổ Thánh dùng cả uy năng của vị trí phụ kìa?"

"Chẳng phải trước khi khai chiến hắn đã nói không cần dùng pháp tắc hay sao?"

"Điều này chứng tỏ, nếu chỉ dựa vào năng lực của bản thân hắn thì hoàn toàn không áp chế nổi Khương Thành, bất đắc dĩ mới vậy…"

"Trời ạ, có thể bức một Cổ Thánh bất đắc dĩ phải dùng đến pháp tắc thiên địa luôn, quá thần kỳ rồi!"

"Dù cho Khương Thành có thần tới cỡ nào thì đã không còn ý nghĩa gì rồi."

Phía bên trên bệ tròn, chúa tể Thanh Diệu và ba vị Hư Đế ở kế bên đều tỏ ra hết sức thoải mái.

"Kết thúc rồi."

"Dưới pháp tắc, mọi thứ đều là cát bụi."

Kiến Hư khẽ nhướng cằm, ngạo nghễ nói: "Trục Vân nên làm thế từ sớm mới đúng, lãng phí thời gian với hắn làm cái gì?"

"Vốn dĩ một Hư Tướng sử dụng lực pháp tắc cũng đủ để diệt được tên này rồi, hắn lại cứ muốn đại chiến một trận khốc liệt."

Trong sự nhận thức của mọi người, pháp tắc thiên địa là tối cao nhất.

Nó là "đại sát khí" dùng để tiến hóa và cải tạo Nguyên Tiên giới đấy, ngay cả Khư giới còn không chống đỡ nổi thì huống hồ gì là một tiên nhân cỏn con?

Tuy lực pháp tắc do một Hư Tướng điều động rất có hạn, nhưng để đàn áp một Thánh Tôn thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Chứ càng đừng nói tới Trục Vân còn là một Hư Đế.

“Tiếc thật.”

Thanh Diệu vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối đấy.

Sức chiến đấu mạnh mẽ của Khương Thành, hoàn toàn vượt xa dự đoán của hắn.

Chỉ mới là Thánh Tôn đã có thể bằng vai phải lứa với Cổ Thánh rồi, nếu người như thế này chịu gia nhập suối nguồn thứ hai, vậy Vân Niết chi nhãn sẽ càng thêm lớn mạnh rồi.

Nhưng nghĩ đến lúc trước Khương Thành bất kính với mình, cuối cùng hắn vẫn bỏ cái suy nghĩ này xuống.

Không thể để bản thân sử dụng, vậy giữ lại cũng chẳng làm gì.

Ngay lúc mấy suy nghĩ này luẩn quẩn trong lòng bọn họ thì trận đấu bên trong sân cũng đã phân được thắng bại.

Trong tưởng tượng của Trục Vân, bản thân hắn và Khương Thành trước mắt đang rơi vào thế giằng co bế tắc.

Chỉ cần hắn sử dụng lực pháp tắc, vậy sẽ có thể phá vỡ thế cân bằng của hai người trong chớp mắt.

Và hắn đoán đúng rồi.

Sau khi hắn điều động pháp tắc thiên địa tấn công Khương Thành, thế cân bằng giữa hai người quả thực đã bị phá vỡ.

Nhưng người bỗng chốc rơi vào thế hạ phong lại không phải Khương Thành, mà đó là bản thân hắn.

Ngay thời điểm pháp tắc tuần hoàn thiên địa kia xông vào thế giới bên trong cơ thể, Thành ca quyết đoán điều động pháp tắc nghịch tuần hoàn để ngăn cản.

Cách giải quyết bốc thuốc đúng bệnh này vẫn hữu dụng như xưa.

Sau vài giây ngắn ngủi, pháp tắc thiên địa ngang ngược như cơn sóng thần đã bị hắn đuổi cổ ra ngoài.

Kế đó quay ngược trở về, đập lại trên người của Trục Vân.

“Đây là cái gì?”

Trên mặt Trục Vân tràn đầy khiếp đảm.

Hắn vùng vẫy liều chết, như muốn thoát khỏi cái gì đó.

Đối với hắn thì đây tuyệt đối là cảnh tượng dù có nằm mơ cũng chẳng ngờ được.

Bản thân đã là Hư Đế rồi mà, chẳng phải pháp tắc đã thành một bộ phận của mình rồi sao?”

Sao nó còn quay ngược lại tấn công mình nữa chứ?

Khi nãy đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng hắn đã chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ ngợi được nhiều như thế, bởi vì lực pháp tắc cuồn cuộn kia đã dội thẳng vào thế giới bên trong của hắn rồi, sau đó trực tiếp cải tạo một thể cho hắn luôn.

Vốn pháp tắc thiên địa không phải là vũ khí, cũng chả phải tồn tại vì để tiêu diệt kẻ địch.

Nhưng giống như mọi người nghĩ vậy, nó được dùng để cải tạo Nguyên Tiên giới, và không một tiên nhân nào có thể chống đỡ nổi sự cải tạo kia của nó cả.

Trục Vân thì làm gì có pháp tắc nghịch tuần hoàn kia chứ.

Thứ duy nhất có thể giúp hắn chống đỡ được ít phút, cũng chỉ có đạo nguyên của hắn.

Nhưng khi hắn điều động đạo nguyên quay về ngăn chặn công kích và điều tiết thế giới bên trong của mình, những chỗ khác sẽ bị trống rỗng.

Một cơ hội như thế này bảo Khương Thành sao không nắm bắt cho được?

Hắn lập tức chấn chỉnh lại, thúc giục thánh giới và nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng, cộng thêm công kích linh ý, bắt đầu đánh về phía Trục Vân một lần nữa.

Lần này, Trục Vân không còn khả năng chống cự nữa.

Đạo nguyên của hắn đều bị thế giới bên trong cơ thể cầm chân, đấu đá một trận sống mái với pháp tắc tuần hoàn thiên địa, hoàn toàn không thể dứt thân ra được.

Đùng đùng đùng!

Tiếng rền vang lớn, hắn trực tiếp hứng trọn oanh kích của nguyên thuật nhất thiên ngũ thập.

Bỗng chốc, màn chắn tiên lực của Trục Vân bị phá hủy, tiên thể chảy máu ào ạt, xuất hiện từng vết rạn nứt!

Ngay lúc này, ý thức của hắn cũng nghênh đón màn bóp nghẹt của linh ý thập tam trọng.

"Không…"

Tia ý thức tàn lưu cuối cùng của Trục Vân phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Trước lúc chết, hắn còn thử điều động lại đạo nguyên đến để ngăn chặn, tạm mặc kệ pháp tắc tuần hoàn thiên địa ở trong cơ thể.

Chỉ tiếc là, mọi thứ đều đã quá muộn màng.

Sau khi ý thức bị phá hủy, hai mắt vốn sáng sủa có thần của hắn lập tức ảm đạm hẳn.

Tiên lực, thần hồn và đạo nguyên bên trong tiên thể lại vẫn tiếp tục chuyển động.

Bởi vì pháp tắc tuần hoàn thiên địa kia vẫn còn hiệu lực, nó vẫn đang tiếp tục thay đổi thế giới bên trong cơ thể của hắn.

Ở bên trên bệ tròn truyền đến tiếng kêu vừa gấp gáp lại hoảng loạn của đám người Thanh Diệu và Kiến Hư, bọn họ đã không còn vẻ bình tĩnh trấn định như lúc trước nữa.

"Dừng tay!"

"Dừng lại mau!"

Dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc và phẫn nộ của bọn họ, Nhân Quả kiếm lóe lên, một Cổ Thánh táng mạng!

Chương 2346: Lại giết Cổ Thánh

Khương Thành chưa tra kiếm vào vỏ vội, mà thay vào đó là thành thạo gom lấy binh khí của Trục Vân cùng với những chiến lợi phẩm khác.

Làm xong hết thảy mới tiếc nuối ngước về phía bệ đài hình tròn đang chết lặng như tờ mà lắc đầu.

“Haizz, hồi nãy ta đã bảo là hai ngươi lên cùng một lúc luôn đi rồi, sao cứ không nghe thế nhở?”

Nghe cái giọng điệu ngoài mặt thì tỏ vẻ tiếc nuối chứ thực chất là đang làm màu ra vẻ kia của hắn, ai cũng phải cạn lời.

Mới không lâu trước đó, bọn họ còn cảm thấy Khương Thành dám đối đầu với Cổ Thánh là đang tự tìm đường chết.

Để hai Cổ Thánh cùng lên một lúc, lại càng là việc nói điên nói khùng sau khi mất lý trí.

Nhưng giờ đây, bọn họ mới phát hiện, người ta không bốc phét thật.

Một Hư Đế như Trục Vân Cổ Thánh đối mặt với tên Thánh Tôn còn chẳng phải Hư Tướng là Khương Thành, ấy thế mà bị giết ngọt xớt khi chỉ mới chiến đấu được hai phút ngắn ngủi.

Chưa nói đến những tiên nhân xung quanh kia, ngay cả ba vị Cổ Thánh ở bên trên còn chẳng nhìn hiểu được quá trình cụ thể nữa kìa.

Pháp tắc tuần hoàn thiên địa quá mức cao cấp.

Thanh Diệu ngồi ở vị trí chúa tể cũng chỉ mới có thể khéo léo dẫn dắt, mượn dùng một phần lực pháp tắc thôi.

Còn về việc nắm giữ pháp tắc thiên địa, biến nó trở thành vũ khí của mình á?

Ngay cả Thánh Hoàng còn chả có năng lực này thì đừng nhắc chi tới hắn.

“Sao bỗng cái Trục Vân thua rồi?”

“Chẳng phải ban đầu hắn chiếm thế thượng phong đó sao?”

Bọn họ đều không thấy được màn giao tranh về ý thức và pháp tắc của cả hai.

Cảnh tượng mà họ nhìn thấy lúc đó, là thánh giới và nguyên thuật của Khương Thành đều rơi vào thế yếu, còn Trục Vân Cổ Thánh thì nắm chắc phần thắng trong tay.

Cuối cùng Trục Vân lại bị giết một cách chớp nhoáng, thực sự là quá mức lạ đời.

Ba vị Cổ Thánh nhịn không được thầm truyền âm thảo luận với nhau.

“Có khi nào là Trục Vân sơ ý quá hay không?”

“Chắc chắn là vậy rồi!”

“Nhưng rõ ràng hắn đã dùng sức mạnh của pháp tắc thiên địa tuần hoàn kia mà, theo lý thì ngay thời khắc sử dụng pháp tắc, chẳng phải đã tuyên bố chiến thắng luôn rồi sao?”

“Bên trong này chắc chắn có xảy ra vấn đề gì đó.”

Kiến Hư lạnh lùng nói: “Xảy ra vấn đề gì cho được, đã dùng pháp tắc thiên địa rồi thì nên chắc cú mới đúng.”

“Chắc chắn Trục Vân đã không sử dụng hết toàn bộ uy năng của pháp tắc!”

Kiến Hư không tin là thực lực của Khương Thành thật sự trên cả Trục Vân.

Hắn cảm thấy nếu đổi lại là bản thân thì chắc chắn sẽ không thất bại như Trục Vân lúc nãy.

Nhưng trên thực tế, suy đoán của hắn cũng không sai.

Quả thực thực lực của Khương Thành chưa chắc đã mạnh hơn Trục Vân Cổ Thánh.

Sở dĩ lúc nãy đột ngột giành chiến thắng, đó còn phải cảm ơn bản thân Trục Vân đã trợ giúp nữa kìa.

Nếu không phỉa hắn sử dụng pháp tắc tuần hoàn thiên địa, dẫn đến bị pháp tắc phản phệ, vậy thì kết quả không dám nói chắc thật.

Với cả pháp tắc phản phệ kia, thực ra cũng chỉ là tạm thời thôi.

Dẫu sao Thành ca vừa không phải Hư Đế, lại càng không phải chúa tể.

Hắn chỉ là đẩy ngược công kích pháp tắc của Trục Vân về, chứ cũng không dẫn dắt lực pháp tắc kia tiếp tục tấn công được.

Tuy nhiên, dù bằng cách nào, thì thắng vẫn là thắng.

Và lúc này, hắn lại tiếp tục giương Nhân Quả kiếm lên.

Mũi kiếm chỉ thẳng vào Kiến Hư Cổ Thánh đang ở trên bệ đài hình tròn!

“Chẳng phải khi nãy ngươi giành giao đấu với ta đó sao, bây giờ cơ hội tới rồi nè.”

Khương Thành khẽ nhếch mép, lộ ra một tia cười khẩy.

“Nói cho ngươi nghe một bí mật, thực ra ta cũng đã sớm muốn giết ngươi rồi.”

Dựa theo phong cách của hắn, đối với những kẻ địch mà mình muốn tiêu diệt, thông thường đều sẽ giết ngay tại chỗ.

Nên Kiến Hư Cổ Thánh này là một ngoại lệ thật sự.

Lần ở Khư giới khi đó, hắn điên cuồng giỡn mặt khiêu khích với Khương Thành trước, sau lại đâm sau lưng Thánh Hoàng, cuối cùng còn để hắn chuồn đi mất nữa chứ.

Mấy năm này, Thành ca vẫn khá là hối tiếc.

Bây giờ cũng xem như đã tìm được cơ hội rồi.

“Cút ra đây chịu chết đi!”

Hắn đã hoàn toàn không che giấu sát ý của bản thân nữa.

Câu này vừa dứt, toàn sân đấu đều náo động cả lên.

Ở ngay trước mặt của chúa tể, trực tiếp kêu một Hư Đế cấp bậc Cổ Thánh ra chịu chết.

Lời nói kiểu này, dù có là Chính Thần nói ra cũng sẽ bị chế giễu rằng bốc phét quá đà.

Nhưng nếu do Khương Thành, cái con người vừa mới chính tay giết chết Trục Vân nói ra, thì không hề gượng gạo xíu nào.

Mọi người đang có mặt đều phải thừa nhận quả thực hắn có tư cách để nói câu này.

Bị một Thánh Tôn dùng kiếm chỉa vào mình khiêu chiến, sắc mặt của Kiến Hư hết sức khó coi.

“Thứ đáng chết!”

Ban nãy còn giành nhau muốn đánh với Khương Thành một trận, nhưng bây giờ trong lòng hắn cũng chẳng có tự tin gì.

Thế là, hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía chúa tể Thanh Diệu.

Nhưng lại phát hiện vẻ mặt người này vô cảm, cũng không hề có ý muốn nói gì cả.

Là một trong số ít những đứa con may mắn còn sống sót sau kỷ nguyên thứ nhất, Thanh Diệu cũng không phải là một tên ngờ nghệt.

Trước khi chưa làm rõ ràng được khi nãy Khương Thành thắng kiểu gì, hắn sẽ không dễ dàng ra tay.

Chi bằng để người khác tiếp tục thử nước xem sao.

Thế là, Kiến Hư chỉ có thể đạp lên băng tinh sáu cánh của bản thân, chậm rãi bay đến trước mặt Khương Thành.

"Nếu ngươi đã muốn tìm chết, vậy ta đây sẽ thành toàn cho ngươi, đừng tưởng là ta giống như Trục Vân…"

Hắn còn chưa nói dứt lời tầm nhìn đã bị kiếm quang lấp đầy.

Thành ca căn bản không rảnh rỗi để lề mề với hắn, trực tiếp ra tay luôn.

Lần này ra tay, vẫn là dùng thánh giới và nguyên thuật làm chiêu mở đầu.

Kiến Hư không phải Nhân tộc, hắn là Huyền tộc.

Tuy hắn sở hữu ý thức và thần hồn, nhưng trong cơ thể hoàn toàn không có mấy bộ phận như biển ý thức và hồn hải.

Tuy nằm trong hệ thống Thiên Đạo, cũng có đạo nguyên, nhưng lại không có đạo tâm.

Nên chắc chắn trận chiến với Kiến Hư sẽ không giống như với Trục Vân Cổ Thánh, màn dạo đầu này cũng chỉ được xem như là thăm dò thôi.

Nhưng ngay sau đó, Khương Thành phát hiện bản thân đã nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì trận đấu vừa mới bắt đầu, thế giới bên trong hắn đã nghênh đón luồng công kích cuồn cuộn của pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Kiến Hư Cổ Thánh ở đối diện còn tưởng bản thân đã thành công nữa rồi chứ.

“Ngươi tưởng là ta sẽ ngu ngốc giống như Trục Vân đó à, liều đấu cái gì với ngươi chứ?”

“Ta có pháp tắc thiên địa, mắc gì phải phí phạm sức lực?”

Hắn cảm thấy chắc chắn là do khi nãy Trục Vân không hề dùng hết sức, cứ luôn muốn dùng mấy thủ đoạn như đạo nguyên và nguyên thuật này để đi chiến đấu, mà quên mất rằng tuyệt chiêu lớn nhất của Hư Đế đó là lực pháp tắc.

Bản thân hắn thì không ngu như tên kia đâu.

Có tuyệt chiêu thì tại sao không dùng sớm một chút?

Trực tiếp dùng pháp tắc đè bẹp Khương Thành là xong chuyện rồi, không phải à?

“Ngươi đúng là thông minh tuyệt vời luôn!”

Thành ca sắp phá lên cười rồi đây.

Vốn còn tưởng sẽ phải trải qua một hồi ác chiến, kết quả đối phương lại tự mình đưa đến tận cửa, vậy hiển nhiên hắn chỉ đành ngậm ngùi đón nhận thôi.

Pháp tắc nghịch tuần hoàn vừa ra trận, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, pháp tắc tuần hoàn tấn công đến đã bị đẩy ngược trở về.

Cả quá trình hệt như bản tái lại của trận đấu trước.

Pháp tắc thiên địa khi bị đẩy trở về đã nhanh chóng phản phệ lên bản thân Kiến Hư.

Cuối cùng hắn đã biết khi nãy Trục Vân Cổ Thánh phải trải qua những gì trước khi chết rồi.

Nhưng tất cả cũng đã muộn.

Muốn dùng căn nguyên để hóa giải “sự phá hoại” do lực pháp tắc mang đến trong cơ thể, ít nhất cần tới mấy giây.

Nhưng khoảng thời gian này cũng đã đủ cho Khương Thành giết hắn cả trăm lần rồi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, Nhân Quả kiếm xẹt qua một đường hàn quang, rồi keng một cái về lại trong vỏ kiếm.

Uỳnh!

Mãi đến lúc này, một tiếng vang lớn mới dội vào trong màng nhĩ của mọi người.

Tiên thể đặc biệt kia của Kiến Hư nứt toạc ra giữa không trung, nổ thành sương mù nhiều màu sắc.

Sau đó biến mất chẳng còn chút gì dưới vòng xoáy căn nguyên hỗn loạn cuồn cuộn ngợp trời.

Một đời Cổ Thánh, cứ thế táng mạng.

Ào!

Lần này, những tiên nhân thuộc các phái các tộc ở ngoài sân kia đã không còn áp chế nổi sự kinh ngạc phát sốc từ trong nội tâm của bản thân được nữa, ai nấy cũng đều bật thốt lên.

"Trời ạ, Kiến Hư Cổ Thánh cũng bị hắn giết chết rồi á?"

"Lại một Hư Đế nữa táng mạng, trời ơi!"

"Này chỉ mới bắt đầu thôi mà, chỉ trong giây lát ngắn ngủi kia, Cổ Thánh đã mất rồi ư?"

"Thực lực cỡ nào thế này?"

"Không thể tin được, lẽ nào cảnh giới thực sự của hắn còn cao hơn cả Cổ Thánh?"

Chương 2347: Khiêu chiến chúa tể

Cũng không thể trách mọi người lại có suy đoán đánh giá cao quá đáng như thế này, vì quả thực là chiến tích này của Khương Thành khiến người ta khó mà tin nổi.

Hai phút giải quyết Trục Vân, mười giây xử gọn Kiến Hư.

Tuy nói cái này cũng không tính là giết trong tích tắc, nhưng cũng vẫn nhanh một cách quá thể đáng.

Phải biết rằng, trận chiến giữa những tiên nhân cùng cấp bậc, khung cảnh bọn họ đánh mấy ngày mấy đêm cũng là chuyện bình thường.

Còn giống như Khương Thành thế này, vài giây vài phút là đã giết được đối thủ, vậy chứng tỏ thực lực của đôi bên phải

chênh lệch rất lớn.

“Thế xem ra hắn quả thực có năng lực một chọi hai đấy.”

“Chắc chắn luôn rồi.”

“Giải quyết hai Cổ Thánh mà cứ như chặt dưa thái rau thế kia, đúng là quá điên cuồng.”

“Hai Cổ Thánh kia cứ thế chết thật rồi á, đến bây giờ ta vẫn còn không dám tin nữa…”

Nguyên Tiên giới phát triển đến ngày nay, số Thánh Chủ và Thánh Tôn ngã xuống cũng không ít, nhưng Cổ Thánh thì là lần đầu tiên thật.

Cứ chết như thế ngay trước mắt bọn họ, trong lòng mọi người chịu cú sốc vô cùng nặng nề.

Những người còn giữ được vẻ bình thản thờ ơ thì cũng chỉ có đám người quen của Thành ca thôi.

Minh Đồng, Cổ Viên Hoàng hay Triệt Phong đều tỏ ra đó là điều đương nhiên thôi mà.

Thậm chí Đan Thái còn đắc ý lắc đầu.

“Chỉ Cổ Thánh cỏn con, lại dám không biết tự lượng sức mà đi khiêu chiến Khương chưởng môn, đúng là tự tìm đường chết.”

Hắn làm cứ như ở trước mặt hắn, Cổ Thánh cũng chẳng đáng nhắc tới vậy.

Ở trên bệ hình tròn, chúa tể Thanh Diệu hết ngồi yên nổi nữa.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm Khương Thành, tầm mắt mang theo sức ép nồng đậm và còn ngầm bao hàm cả sự kiêng dè sâu sắc.

“Ngươi lại có thể khiến pháp tắc thiên địa bắn ngược trở về?”

Trận đầu tiên Trục Vân bị giết, hắn cũng không nhìn ra vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng đến trận thứ hai khi Kiến Hư đấu với Khương Thành, hắn đã âm thầm sử dụng năng lực của chúa tể, gần như có thể nói là nhìn thấy toàn bộ quá trình lực pháp tắc kia xông thẳng vào trong cơ thể của Khương Thành.

Sau đó lại nhìn bọn nó quay ngược trở về, đẩy Kiến Hư vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tuy hắn không nhìn thấy thế giới bên trong của Khương Thành, cảm nhận không được pháp tắc nghịch tuần hoàn, nhưng ít nhất vẫn nhìn rõ được một vài manh mối.

Thực lực của Kiến Hư chưa chắc đã yếu hơn Khương Thành.

Hắn là bị lực pháp tắc của bản thân giết chết thôi!

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ai chỉ thị đằng sau ngươi?”

Làm một chúa tể, pháp tắc thiên địa chính là vốn liếng để hắn yên thân ổn phận.

Mất đi cái này rồi, vậy hắn cũng chỉ là một Cổ Thánh bình thường.

Bây giờ nhìn thấy một quái thai có thể “bắn ngược” pháp tắc về, hắn không cách nào tiếp tục giữ gì tâm thái điềm nhiên bình tĩnh như Thánh Hoàng kia nữa.

Phản ứng đầu tiên đó là thiên địch, tuyệt đối không thể giữ lại!

Vốn ban đầu hắn có ý muốn giết Khương Thành là bởi vì tên này bất kính, nhưng bây giờ thì sát tâm lại càng kiên định hơn.

Thành ca từng thấy qua biết bao khung cảnh, tất nhiên có thể cảm nhận được địch ý tràn trề từ đối phương.

Thế là hắn cố ý không vui nói: “Sao hả, ngươi không quen ta luôn à?”

Thanh Diệu khẽ co rụt hai con ngươi:“Ta nên quen biết ngươi sao?”

Thành ca nhìn xuống hắn, châm chọc nói: “Năm đó khi ta đến Thông Thiên thánh địa nói chuyện cười đùa với Thiên Uyên, ngươi chỉ là một trưởng lão ngoại môn nhỏ nhoi thôi, lẽ nào ngươi quên rồi sao?”

Nghe đến lời này, đám đông ở bên sân không khỏi âm thầm lén trao đổi với nhau.

Thì ra lai lịch của Khương Thành lớn đến vậy á?

Lúc hắn làm đại lão, chúa tể Thanh Diệu vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ?

Nghe nói chúa tể sống từ kỷ nguyên thứ nhất đấy, vậy Khương Thành…

Là đương sự, nội tâm Thanh Diệu cũng dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Thông Thiên thánh địa và Thiên Uyên Thánh Chủ, mấy cái tên này đã bị hắn phong ấn sâu trong ký ức bao nhiêu năm qua.

Lúc này nghe thấy Khương Thành đột nhiên nhắc đến, hắn cảm thấy vô cùng khó tin.

Có thể nói cười vui vẻ với Thiên Uyên ở thời đại đó, vậy chứng tỏ Khương Thành cũng là nhân vật đứng ở tầng đỉnh của Thiên giới.

Nhưng một nhân vật lớn như thế, lại còn từng tới Thông Hư thánh địa, sao bản thân hắn lại không có một chút ấn tượng nào chứ?

Trong lúc hắn còn đang đứng đó nghi thần nghi quỷ, Khương Thành cũng thôi đùa giỡn, rút Nhân Quả kiếm ra một lần nữa.

“Được rồi, nói chuyện cũ xong rồi, nên làm chuyện chính thôi.”

Nhìn thấy phương hướng hắn chĩa mũi kiếm, toàn sân đấu lại nhốn nháo lên.

Giết chết hai Hư Đế cũng vẫn chưa xong á?

Hắn đang muốn làm gì đây?

Tính khiêu chiến chúa tể à?

Nếu như là mười lăm phút trước, Khương Thành sẽ bị mọi người cho rằng hắn ấm đầu rồi.

Không tự lượng sức, tự tìm được chết, mấy lời đánh giá này sẽ điên cuồng dội vào hắn.

Đối mặt với chúa tể tọa trấn suối nguồn, đừng nói tới bảy mươi mấy Chính Thần ở bên ngoài kia, dù cho vị Thần Chủ Vô Thượng Đạo Cực kia có tới cũng chẳng làm được gì đâu nhỉ?

Bởi vì trên địa bàn của chính mình, chúa tể là Chân Thần không gì không thể thật đấy.

Những người khác còn chẳng bằng một góc của hắn thì lấy tư cách gì để đấu với hắn đây?

Nhưng bây giờ, tự nhiên mọi người lại cảm thấy có thể Khương Thành có năng lực chiến một trận thật.

Ngay cả hai Hư Đế ở bên cạnh Thanh Diệu cũng không bởi vì chúa tể bị khiêu chiến mà nhảy ra ra mặt.

“Chuyện chính?”

Thanh Diệu vô cảm rút ra bội kiếm của mình.

Từ sau khi trở thành chúa tể, đã rất nhiều năm hắn chưa từng làm động tác này rồi.

“Có gan thì ngươi tới đi!”

Nói xong, hắn bỗng vung kiếm về phía Khương Thành.

Thành ca có thể cảm nhận được thay đổi của lực pháp tắc, nhưng hiển nhiên Thanh Diệu đã học ngoan được rồi.

Pháp tắc thiên địa tuần hoàn này của hắn không hề xâm nhập vào thế giới bên trong của Khương Thành, mà nó chỉ công kích hắn từ bên ngoài.

Khương Thành cảm nhận thấy một lực hút mạng mẽ không thể giải thích nổi.

Giống như là muốn cưỡng ép kéo hắn về phía đóa hoa băng không rõ nghĩa ở ngay chính giữa dĩa tròn kia vậy.

Chỉ là, loại thay đổi pháp tắc này vẫn chưa đủ để lung lay được hắn.

Sau khi hắn quyết đoán sử dụng pháp tắc nghịch tuần hoàn, gió lốc ở bên cạnh vẫn thổi vù vù, nhưng lại không cách nào chạm được vào hắn.

Tuy nhiên, còn chưa đợi hắn tấn công, tiếng cười điên cuồng của chúa tể Thanh Diệu đã truyền đến.

“Ha ha ha ha!”

“Không một người bạn nào của ngươi sống nổi đâu!”

Khi nãy hắn vung một kiếm, nó không chỉ bao trùm lấy Khương Thành, còn chụp luôn cả những người khác.

Đóa hoa băng ở trên dĩa tròn cứ như đột nhiên sống lại vậy.

Cánh hoa che cả bầu trời, Lam Đề cách nó gần nhất còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cắn nuốt rồi.

Ngay sau đó, các cao thủ như Minh Đồng, Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần của Phi Tiên môn và Vu tộc cũng bị lực pháp tắc điên cuồng hút gần hết.

Bọn họ không có pháp tắc nghịch tuần hoàn nên không thể nào chống đỡ được, bị ép phải ngã vào bên trong cánh hoa.

Đóa hoa băng kia không phải là vị trí phụ, trông nó tựa như vật ảo ảnh vậy.

Nhưng bóng dáng của mấy người họ lóe lên rồi biến mất, không còn thấy tung tích đâu nữa.

“Đậu xanh?”

Khương Thành cũng bị chúa tể Thanh Diệu chọc tức đến bật cười rồi.

“Ngươi biết chơi thật nhỉ, vậy mà cũng làm được?”

Thanh Diệu lại đắc ý cười lớn.

“Khương Thành, ta muốn xem thử ngươi cứu hay là không cứu?”

Khoảnh khắc này, tâm trạng của chúng tiên ở bên sân hết sức phức tạp.

Bọn họ cũng không ngu, hiển nhiên nhìn ra được bên trong hoa băng kia có ẩn chứa huyền cơ.

Đại khái là tuyệt địa thập tử nhất sinh gì đó.

Có vẻ Thanh Diệu không dám đối đầu trực tiếp với Khương Thành, vậy nên mới dùng an nguy của đám người Lam Đề và Kỷ Linh Hàm để uy hiếp hắn.

Trong chiến đấu không từ thủ đoạn nào cũng không hề hiếm gặp.

Nhưng đường đường chúa tể lại làm ra loại chuyện này vẫn khiến người ta cảm thấy khá khinh thường.

Thành ca thì cũng không do dự gì.

Thậm chí hắn còn chẳng nghe hết Thanh Diệu nói, đã chủ động xông vào bên trong hoa băng kia.

Sau đó, một thế giới quỷ dị sặc sỡ màu sắc, trông như được tạo thành từ các đường nét và màu mực bắn tung tóe xuất hiện trước mắt hắn.

"Lí thế giới?"

Chương 2348: Đây chính là Lí thế giới

Trước đây Khương Thành đã vào Lí thế giới ba lần, đều là cơ hội mà hệ thống hack hồi sinh cho.

Không giống với ba lần đó, lần này hắn không nhìn thấy được những cây đại thụ chọc trời cho mình đánh gãy nữa.

Tiên lực, tu vi và căn nguyên, cảm ngộ các thứ đều không hề gia tăng.

Nhưng hắn chắc chắn một trăm phần trăm, nơi đây chính là Lí thế giới.

Thành ca nhớ lại một chút, bản thân hình như chưa bị giết chết nhỉ.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống không hề vang lên, sao có thể vào được đây một cách lạ lùng thế?

Nhưng mà lúc này, thứ hắn quan tâm hơn đó chính là bản thân mình.

Rất nhanh, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn, nhưng mà hai người này lúc này lại không nhìn thấy hắn.

Mà là kiểu mặt mày hoang mang nhìn khắp nơi, giống như người mù đang dò tìm tình huống xung quanh vậy.

Cho đến khi Khương Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, hai người mới vui mừng nắm lấy tay hắn.

"Thành ca!"

"Khương chưởng môn!"

“Tốt quá rồi, may mà chúng ta không lạc nhau.”

“Bên ngoài Lạc Tiên đảo nguy hiểm quá, bọn ta suýt chút lạc ở đây rồi.”

“Lạc Tiên đảo?”

Thành ca nhất thời tắt nụ cười.

“Đây là Lí thế giới, không phải Lạc Tiên đảo.”

Kỷ Linh Hàm lắc đầu: “Lạc Tiên đảo mà ban đầu chúng ta ở, xung quanh có những lực pháp tắc quỷ dị như vậy đây.”

“Nếu không phải trong quá trình đến Nguyên Tiên giới, hai pháp tắc xuất hiện nhiều vết nứt, bọn ta thậm chí còn bị nhốt ở đó đến nay cơ.”

“Cái gì?”

“Lực pháp tắc?”

Thành ca khẽ kinh ngạc, cuối cùng hắn cũng ý thức được có gì đó không đúng.

“Lí thế giới lẽ nào chính là pháp tắc thiên địa tuần hoàn?”

“Không phải chứ?”

“Nếu nới như thế thì ta sớm đã tiếp xúc với lực pháp tắc rồi?”

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy đây chính là chân tướng.

Vậy ba lần chặt cây trong Lí thế giới giết chết kẻ địch trong thế giới hiện thực kia vốn là chuyện li kì phi thường rồi.

Làm kiểu như ma chú của Vu tộc vậy.

Trước nay Khương Thành đều xem nó như công cụ hack cưỡng hành giết chớp nhoáng của hệ thống, giống như mấy đạo cụ súng nước, quạt giấy vậy, chỉ có điều là dùng Lí thế giới cho quá trình này thôi.

Bây giờ xem ra, trong này vẫn thật sự có chút nguyên lí.

Pháp tắc thiên địa tuần hoàn là khung vận hành của Nguyên Tiên giới.

Tất cả mọi thứ dù là Thiên Đạo, căn nguyên hay là sinh linh, toàn bộ đều ở trong khung này.

Nếu như Lí thế giới thật sự là pháp tắc, vậy bản thân mình chặt cây khi đó giống như kiểu phá vỡ quy luật của cả thế giới rồi.

Những kẻ địch bị giết ở bên ngoài xem như đã được gì?

Đối với pháp tắc thiên địa tuần hoàn chí cao mà nói, đó chỉ là mấy đồ gãi ngứa mà thôi.

“Nếu như vậy thì Lí thế giới lúc trước ta đi vào có lẽ là pháp tắc thứ ba.”

“Còn bây giờ là trong pháp tắc thứ nhất.”

Mang theo Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, hắn không ngừng đi quanh thế giới “trừu tượng” này, lục t đi tìm Mạc Trần và Đan Thái.

Hai người cũng đang tìm tòi ở vị trí cũ, cẩn thận như đám người mù.

Choh đến khi Khương Thành đến trước mặt mới kinh ngạc.

“Khương chưởng môn, sao ngươi có thể tìm được bọn ta vậy?”

“Đúng thế, ở đây ngoài gió bão ra cũng chỉ còn gió bão, nguy hiểm đến mức không nhìn thấy chút sinh cơ nào. Ngươi lại có thể đi lại nơi đây không bị cản trở, đúng là quá thần kì rồi.”

“Đối với Khương chưởng môn mà nói, chuyện thế này chẳng phải là đương nhiên sao, sao còn phải kinh ngạc chứ?”

“Năm đó nếu có Khương chưởng môn ở Lạc Tiên đảo thì bọn ta sẽ không bị giam cầm lâu như vậy rồi.”

Khi đón nhận sự tâng bốc của hai người một cách thuần thục, Khương Thành lại có một thắc mắc.

“Gió bão?”

“Ở đây có gió bão sao?”

Trong mắt hắn, tất cả mọi thứ phía trước chính là một thế giới trừu tượng có những đường tuyến và những vệt mực tạo thành.

Làm gì có gió bão chứ?

Lẽ nào cảnh tượng mà bản thân nhìn thấy không giống với những gì đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần nhìn thấy ư?

“Sao lại có thể như thế được?”

Hắn lại lần nưa cảm thấy thắc mắc.

“Lẽ nào thể chất của một nhân vật chính như ca quá đặc biệt, không giống với những người khác à?”

Miệng thì nói như thế nhưng trong lòng hắn cũng thật sự nghĩ vậy.

So với những người khác, sự khác nhau lớn nhất của hắn chính là đã vào Lí thế giới ba lần.

Chẳng lẽ vì trước đây từng đến đây trước nên hệ thống đã có mình một buff đặc biệt gì đó hả?

Cuối cùng hắn cũng tìm ra được đáp án.

Sau đó hắn đưa bốn đệ tử đi tìm kiếm xung quanh, lại tìm được Lam Đề và Minh Đồng cũng ba tế tư khác của Vu tộc.

Tình trạng của năm người này đỡ hơn rất nhiều.

Bọn họ đã tụ lại với nhau, có phương hướng rõ ràng.

Tuy quá trình đi vẫn còn cẩn thận dè dặt, có vẻ còn chậm, nhưng dường như đã nhìn ra được chút gì đó.

Sau khi năm người Khương Thành tụ họp với năm người bọn họ, mọi người đều vui mừng vô cùng.

“Vẫn may, chúng ta đều không xảy ra chuyện gì cả.”

“Nơi đây đâu đâu cũng đầy rẫy lực pháp tắc, có lẽ là phía dưới của pháp tắc chi nhãn.”

“Nơi đây nếu sơ suất một tí thì sẽ bị pháp tắc thiên địa quấn lấy, hậu quả sau đó thì không dám tưởng tượng rồi, chuyện bị hủy diệt là đương nhiên.”

“Thanh Diệu đúng là thứ chả ra gì, đồ ti tiện bỉ ổi!”

“May mà Khương chưởng môn tìm được chúng ta kịp lúc, nếu không chúng ta không biết còn có thể chống chọi lại ở nơi này được bao lâu nữa.”

Sau khi mấy người giao lưu được một lúc, Thành ca mới tò mò hỏi: “Các ngươi có thể nhìn thấy rõ được phía sau của Lí thế giới không?”

“Lí thế giới?”

Đám người Lam Đề và Minh Đồng nghe mà đầu óc mù mị.

“Bọn ta chỉ xem đây như là vu đồ thôi.”

“Thứ mà trước giờ Vu tộc bọn ta nghiên cứu là thiên địa, pháp tắc thiên địa nơi đây là thể hiện bản chất của một phương thiên địa.”

“Vậy nên bọn ta có thể lợi dụng vu chủng để tìm đường.”

“Tuy rất mơ hồ như chi ít có thể tìm được chút phương hướng.”

Cảnh tượng bọn họ nhìn thấy vốn không rõ ràng cụ thể được như Khương Thành.

Nhưng mà năng lực thiên phú của bản thân Vu tộc ở đây đi lại phải nói là thuận lợi hơn những người khác nhiều.

“Vu đồ? Vu chủng?”

Thành ca cũng từng vào vu đồ, lần đó còn mở hack hệ thống, có được kỹ năng đa góc nhìn nữa.

Cách nói của đám người Lam Đề và Minh Đồng làm hắn mơ hồ có chút cảm ngộ.

Vu tộc lợi dụng nhiên thức về thiên địa, có chút thay đổi thần kì với sự tạo thành của thế giới này.

Nghĩ kỹ lại, bản thân khi đó chặt cây ở Lí thế giới, tiêu diệt kẻ địch một cách thần kì, đúng là có chút ảo diệu như vu thuật thật.

“Không ngờ khoảng cách gần nhất với pháp tắc thiên địa tuần hoàn lại là Vu tộc.”

Thứ Nguyên Tiên giới hiện nay phải đối diện chính là sự giao tranh của pháp tắc thiên địa.

Khương Thành gặp qua nhiều tộc quần như thế, chủ tu thần hồn, tiên lực, ý thức, huyền văn, thể phách, cốt cách, đạo tâm đều có cả.

Nhưng không có tộc quần nào chủ tu pháp tắc thiên địa cả.

Đối với các tộc quần mà nói, pháp tắc thiên địa là một lĩnh vực gì đó vừa thần bí lại vừa nguy hiểm.

Chỉ có Vu tộc là dường như vẫn luôn đi trên con đường này.

“Nếu như vậy thì Tinh Diệu Hoàng ban đầu đào tạo Vu tộc thật ra đã đi đúng hướng rồi.”

“Chỉ có điều, thiên phú linh ý của Thiên tộc quá ưu việt đi nên bản thân hắn không phát triển theo hướng này.”

Thiên tộc cũng có thể liên kết và thao túng lực thiên địa, nhưng bọn họ chưa bao giờ muốn giống với Vu tộc, đi nghiên cứu bản chất đằng sau của lực thiên địa.

Cũng bởi vậy, bọn họ không thể tiếp xúc với pháp tắc thiên địa bản chất nhất.

“Được rồi, chúng ta cũng nên lên đường trở về rồi.”

Hắn không dự định sẽ ở lại Lí thế giớ lâu, mà bắt đầu tính toán sau khi trở về sẽ xử lí Thanh Diệu thế nào.

Chương 2349: Cơ duyên thăng cấp hoang đường

Ba ngày sau, Khương Thành không thể không tạm ngưng kế hoạch báo thù lại.

Bởi vì một vấn đề thực tế hơn đã đặt ra trước mắt hắn – làm sao ra khỏi Lí thế giới?

Ở Lí thế giới, cho dù là hắn hay đám người Kỷ Linh hàm, Lam Đề, toàn bộ đều không thể thi triển ra thần hồn, tiên lực hay bất cứ pháp tắc gì.

Bởi vì nơi đây là lĩnh vực pháp tắc thiên địa.

Bọn họ giống như những người bình thường có tiên thể mạnh hơn một chút hơn.

Ba ngày này, Khương Thành đã thử rất nhiều phương hướng.

Trước sau trái phải đều thử qua cả, nhưng thế giới này dường như không có bờ bến.

Đương nhiên, đã thử qua hướng trên trời từ sớm rồi.

Bầu trời của Lí thế giới nhìn có vẻ chẳng khác gì ở thế giới bình thường cả.

Nhưng Khương Thành rất nhanh đã phát hiện ra mức độ phức tạp của nó đã phá vỡ cực hạn của sức tưởng tượng.

Sau khi bay lên, hắn giống như đi vào một Lí thế giới khác, toàn bộ mọi thứ xung quanh trở nên khác đi.

Còn đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng mất đi tầm nhìn của mình.

Khi hắn muốn trở về đường cũ thì lại phát hiện không còn đường cũ nữa.

Pháp tắc thiên địa chẳng thay đổi chút nào, vẫn luôn không ngừng chuyển động.

Hắn và những người khác gần như không còn ở cùng một thời không nữa.

Cho dù hắn có lên cao hay xuống thấp, tất cả mọi thứ xung quanh đều không ngừng xuất hiện thay đổi.

“Sao lại như thế này?”

Ngay một khắc trước, hắn còn cảm thấy bản thân có thể nhìn rõ được thế giới này, vậy nên không có gì là không thể.

Còn giờ đây, cuối cùng hắn cũng ý thức được sự mênh mông của pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Ở nơi đây, hắn chỉ là một quả dừa trôi theo con sóng lớn.

Đừng nói đến việc tìm ra đường về, bây giờ đến cả đám người Kỷ Linh hàm hắn cũng không thể tìm ra nữa.

Rõ ràng nhìn thấy rất nhiều thứ nhưng lại bị lạc trong đó.

Khương Thành đương nhiên không muốn lại lần nữa lạc khỏi đám đệ tử, thế là hắn mở kỹ năng hệ thống, sau đó nhấn vào đa góc nhìn.

Sau khi nghe đám người Lam Đề và Minh Đồng nói ở đây rất giống vu đồ, ca này thật ra đã nghĩ đến kỹ năng này.

Chỉ là trước đó hắn cảm thấy bản thân có thể nhìn rõ đường, không cần phải lãng phí huyền tinh.

Nhưng giờ thì không thể không làm rồi.

Đa góc nhìn chia làm năm trọng, nhấn mở trọng thứ nhất, tầm nhìn của hắn không thay đổi gì cả.

Thế là Khương Thành chỉ có thể chọn mốc cao hơn.

Trọng thứ hai, trọng thứ ba, mãi đến trọng thứ tư, tầm nhìn của hắn cuối cùng cũng có chút đổi thay.

Những đường tuyến và vệt mực đen càng rõ ràng hơn, ngoại trừ chuyện này ra, hắn còn có chút cảm ngộ.

Nhìn rõ những cảnh tượng ấy, trong đầu hắn tự nhiên thấp thoáng những hậu quả mà nó mang theo, cũng có thể mơ hồ thấy được nó chyển đồng vận chuyển ra sao.

Nhưng mà chuyện này không đủ để hắn nhanh chóng tìm ra người mình.

Thế là hắn cắn chặt răng, bật đến cấp năm cao nhất.

Sau đó huyền tinh của hắn bắt đầu bị trừ nhanh chóng.

Không sai, tốc độ tiêu hao huyền tinh trong một giây của cấp thứ năm là mười tỉ điểm tiên nguyên, đổi thành huyền tinh chính là mỗi giây mười huyền tinh.

Đối với một người có hơn trăm triệu huyền tinh như Khương Thành hiện nay mà nói, đây chỉ là con số cỏn con.

Mà sau khi mở cấp năm, thế giới này trước mặt hắn đột nhiên trở nên trong suốt.

Hắn chỉ nhìn quanh bốn hướng một cái đã nhìn thấy đám người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề đang bị vô số những đường tuyến ngăn cản phía trước.

Bọn họ lúc này đang tay trong tay, đứng chờ tại chỗ không dám khinh suất động đậy.

Mà vị trí của bọn họ lại chính là phía trên bên trái của Khương Thành.

Rõ ràng bản thân đã bay lên rồi, lại ở dưới bọn họ, hắn chỉ có thể lại lần nữa cảm khái sự thần kì của pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Xuyên qua pháp tắc tuần hoàn, cuối cùng hắn cũng đi đến lại bên cạnh đám đệ tử.

“Rốt cuộc lối ra nằm đâu vậy?”

Hắn lại lần nữa nhìn bốn phía, tuy thế giới này trong suốt trước mắt hắn, nhưng trong phạm vi tầm nhìn vốn không thấy được lối ra.

Ba vị tế tư của Vu tộc và Đan Thái đều hỏi thăm.

“Tên tạp chủng Thanh Diệu kia đúng là ác ý.”

“Hắn lại đẩy chúng ta vào chỗ chết, đường đường là chúa tể mà lại hạ thủ như vậy, đúng là khiến người ta căm hận.”

“May mà có Khương chưởng môn, nếu không thì không biết chúng ta phải chống chọi ở đây bao lâu nữa.”

“Đáng ghét, chúng ta há lại bị nhốn ở nơi khỉ ho cò gáy này?”

“Khỉ ho cò gáy?”

Khương Thành nhếch môi: “Vậy thì chưa chắc.”

“Ở đây là bảo địa trước nay chưa từng có đấy.”

Tuy vẫn luôn sùng bái Khương chưởng môn một cách mù quáng, nhưng đám người Đan Thái và Lâm Ninh vẫn cảm thấy lời này có hơi kì.

Lam Đề nhịn không được liếc ngang Thành ca một cái.

“Ở đây cũng xem như là bảo địa à? Bảo đâu ra chứ? Ngươi đang chọc cho bọn ta vui à?”

“Các ngươi theo ta là biết.”

Khương Thành bắt đầu mở đa góc nhìn ngũ trọng ra, mang theo bọn họ cả đường đi vào một vòng xoáy đang đứng tại chỗ.

Nếu như không mở đa góc nhìn ra, vậy hắn chắc chắn sẽ xem như đây là một nơi nguy hiểm.

Còn hiện giờ hắn đã biết vòng xoáy này có ý nghĩa như thế nào.

Đám người Lam Đề ngay từ giây đầu tiên vào trong, trong ánh mắt chỉ còn lại sự không thể tin nỗi.

“Chuyện này, chuyện này là sao chứ?”

“Tu vi tiên lực của ta lại đang thăng cấp giống như không ngừng uống thuốc vậy.”

“Hơn nữa còn là đế đan cửu phẩm nữa! Trời ạ!”

Cho dù là Kỷ Linh Hàm hay là Lam Đề, hay có là Mạc Trần hay Minh Đồng, toàn bộ đều cần tu vi tiên lực.

Tuy bình thường bọn họ chủ tu là huyền văn và vu chủng, nhưng tu vi tiên lực mới là căn bản, nếu không những người khác cũng chỉ là trống không.

Chỉ có điều bình thường gia tăng tiên lực chỉ có thể dựa vào thời gian tu luyện, hoặc luyện đan dược.

Đế đan cao giai vô cùng quý, cho dù là Thành ca cũng chỉ lâu lâu ăn như bánh sủi cảo ngày lễ thôi.

Còn bây giờ mình ở trong vòng xoáy, những vấn đề đó giống như không hề tồn tại.

Nhưng mà bọn họ cũng không vui quá lâu.

“Tốc độ gia tăng ở đây nhanh quá rồi!”

“Ta chịu không nỗi nữa rồi…”

Tiên lực cuồn cuộn điên cuồng rót vào trong cơ thể bọn họ, căn bản không biết luyện hóa thế nào, nhanh chóng hóa thành tu vi của bọn họ.

Căn bản chả thèm bận tâm bọn họ có chấp nhận được không.

Khương Thành thì còn tốt, căn cơ của hắn quá mạnh, hơn nữa đã sớm quen với tiết tấu thăng cấp này rồi.

Đan Thái và ba tế tư hôn mê ngay tại chỗ.

Còn đám người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề, vừa mới bắt đầu đã mất sức.

Nhưng mà theo việc tu vi nhanh chóng tăng lên, năng lực thích ứng của bọn họ cũng đang dần tăng lên.

Không bao lâu sau, Đan Thái và ba tế tư kia tỉnh lại, sau đó lại lần nữa hôn mê.

Cứ như vậy ba lần, tu vi của bốn người đã bị ép tăng lên, cuối cùng đã có thể đứng ổn được trong vòng xoáy này.

Còn về Khương Thành, hắn vốn còn đang sầu về việc tìm kiếm đan dược nơi đâu khi tấn cấp lên Cổ Thánh.

Bây giờ giống như đã không còn cần bản thân phải nhọc lòng nữa.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Tầm đâu bảy ngày sau, tiên lực dồi dào bốn bên đã không còn thấy đâu nữa.

Khương Thành mở mắt nhìn, vòng xoáy kia đã không còn bóng dáng nữa.

Cũng không biết là đã đi nơi khác hay là đã biến mất hoàn toàn rồi.

Đám người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề, Minh Đồng đầy vẻ vui mừng.

“Tuy thế giới này không dùng được tiên lực, nhưng ta có thể cảm nhận được sự thăng cấp điên cuồng.”

“Nếu không phải thần hồn ta đủ mạnh, hơn nữa đã luyện hóa, cảm thấy giờ như có thể đột phá đến Cổ Thánh rồi.”

“Chuyện này đúng là đã tiết kiệm vô số năm công sức chúng ta.”

“Cơ duyên lần này đúng là có chút hoang đường, gia tăng một cách thần kì.”

Chương 2350: Lạc Tiên đảo

Khương Thành không thể không thừa nhận, lần cơ duyên này thật vô lí.

Muốn nhanh chóng gia tăng tu vi tiên lực, hoặc vào địa bato dồi dào tiên lực, hoặc có được một kì trân dị bảo nào đó.

Mà trong vòng xoáy vừa rồi căn bản lại không có khí tiên nguyên.

Sở dĩ hắn tìm được vòng xoáy kia chỉ là vì sau khi mở đa góc nhìn ngũ trọng, hắn tự dưng có được một tin tức - vòng xoáy đó có thể gia tăng tiên lực.

Còn về việc tại sao lại có hiệu quả này thì thật sự hắn không biết.

Kỷ Linh Hàm cũng chỉ có thể cảm khái: "Pháp tắc thiên địa tuần hoàn quá thần kì rồi."

Minh Đồng gật đầu tỏ vẻ tán đồng: "Phải đó, thậm chí ta còn cảm thấy chúng ta dường như đang đứng ở vị trí trung tâm nhất của Nguyên Tiên giới nữa."

"Không phải dường như, mà chính xác là thế."

Lam Đề nhìn "thế giới trừu tượng" trắng đen với những áng mây tản mây trôi phía xa, trong ánh mắt mê người hiện ra vẻ xa xăm và hướng về.

"Là khung vận chuyển của Nguyên Tiên giới, pháp tắc thiên địa tuần hoàn chính là bản chất của thế giới."

"Tất cả mọi thứ tồn tại trong phạm vi của nó đều phải tuân theo tiêu chuẩn nó đã định ra."

Giọng nói của nàng không lớn nhưng lại có phần nhắc nhở Khương Thành.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra tại sao sau khi vào vòng xoáy kia, tu vi tiên lực lại có thể tăng lên nhanh như vậy.

Nói trắng ra, "Lí thế giới" chính là hệ thống giật dây của cả Nguyên Tiên giới.

Tuy bản thân không thể thay đổi dữ liệu của nó, cũng không thể thao túng thế giới bên ngoài, nhưng chi ít có thể có được một vài thứ tốt lành thần kì ở đây.

“Không ngoài dự liệu thì Lí thế giới này còn có những vòng xoáy khác nữa.”

“Cái gì? Còn có nữa à?”

Nghe thấy câu này, toàn bộ đám người Lâm Ninh và Đan Thái đều kinh ngạc nhìn sang.

“Chuyện tốt thế này lại còn có thể có cái thứ hai à?”

Những ngày sau đó, Khương Thành đưa bọn họ đi quanh Lí thế giới.

Sau tầm nửa tháng, đúng thật là phát hiện ra cơ duyên thứ hai.

Trong tầm nhìn của đám người Kỷ Linh Hàm, nơi đó chỉ là một nơi gió bão chẳng khác gì những nơi khác.

Nhưng trong mắt Khương Thành, đó là một vườn hoa tươi đẹp.

Từng đoá hoa màu lam nhạt như những vì sao, tự dưng điểm xuyến giữa vô số những sợi tuyến, nhìn có vẻ vô cùng quỷ dị.

Sau khi mọi người đi theo Thành ca liền lập tức hô lên.

“Ôi vãi, đây là thánh địa của quy tắc hệ thủy sao?”

“Cảm ngộ quy tắc hẹ thủy cuồn cuộn không ngừng luôn ấy, không phải chúng ta đã đến với nội bộ căn nguyên hệ thủy rồi đấy chứ?”

“Ở đây là bảo địa nào đây?”

“Đáng tiếc, ta không phải chủ tu quy tắc hệ thủy.”

“Dù không phải là chủ tu nhưng có được những cảm ngộ này cũng đủ rồi.”

Còn đối với đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh mà nói, quy tắc hệ thủy đã không thể thay đổi huyền văn mà ban đầu bọn họ hóa thành nguyên nữa.

Còn thứ mà Lam Đề và Minh Đồng chủ tu là vu thuật, cảm ngộ quy tắc ày chỉ có thể xem như làm màu thêm.”

Nhưng mà Khương Thành thì lại khác.

Hắn có được huyền văn hệ thủy.

Sau khi bước vào vườn hoa kì lạ này, thanh tiến độ của huyền văn hệ thủy vốn là thập thất trọng của hắn bắt đầu tăng lên nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mà lần cơ duyên này vốn không kéo dài nhanh.

Chỉ sau ba canh giờ ngắn ngủi, những đóa hoa xung quanh giống như những bong bóng hư ảo, dần dần biến mất đi.

Mọi người không thể có được thêm thứ gì từ trong đó.

Còn huyền văn hệ thủy của Khương Thành trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó đã từ thập thất trọng tăng lên đến thập bát trọng.

Hơn nữa còn vượt qua một chút.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thành ca mừng trông thấy.

Chuyện này chi ít đã giúp hắn tiết kiệm cả chục triệu huyền tinh.

“Nếu không phải vì Thanh Diệu thì ta cũng không gặp được chuyện tốt thế này rồi.”

“Để tỏ sự cảm ơn, đến lúc đó ta sẽ cho hắn chết dứt khoát một chút là được rồi.”

Khoảng thời gian sau, Khương Thành liên tục tìm được bảy bảo địa ở Lí thế giới.

Tác dụng của những nơi này đủ kiểu đủ vẻ.

Có cái có thể gia tăng cảm ngộ quy tắc, có cái trực tiếp gia tăng tiên lực, có cái thì có thể gia tăng cường độ của tiên thể và cơ thể thần.

Đám người Mạc Trần và Đan Thao có phần vui khôn tả nỗi.

“Cứ mãi ở chỗ này có vẻ như cũng khá tốt.”

“Há chỉ có khá tốt, đúng như kiểu tu luyện ăn gian vậy.”

“Tương lai về lại Phi Tiên môn, bọn họ nhất định sẽ bị dọa cho một trận thôi.”

“Thật đáng tiếc, cơ duyên lần này những sư đệ sư muội sư điệt đồ không theo được.”

Khi bọn họ nói về những hòn đá trên đầu này, Khương Thành đột nhiên cảm thấy trong đầu ảm đạm đi.

Ngất đầu lên nhìn, phía trên có một đám mây mù cực to đang bay dần đến.

Đám mây mù che trời đó chiếm lấy một phần lớn bầu trời.

Nhìn kĩ thì đó là một lục địa rộng lớn.

Theo như kinh nghiệm của hắn thì Lí thế giới xuất hiện những khu vực kì lạ có hiệu quả đặc biệt kèm theo, một lục địa to lớn đến vậy thì là cơ duyên lớn nhường nào chứ?

Nhưng còn chưa chờ hắn dẫn đường, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã đồng thanh kêu lên.

“Lạc Tiên đảo.”

Lần này, bọn họ cũng nhìn thấy mảnh lục địa đó.

“Hóa ra Lạc Tiên đảo vẫn luôn chuyển động?”

“Lúc trước chúng ta đều không biết.”

“Đó lại là Lạc Tiên đảo ư?”

Những năm trước, đám đệ tử Phi Tiên môn và Thương Linh, Huyền Minh, Mâu Vũ, toàn bộ đều bị nhốt ở Lạc Tiên đảo.

Khương Thành vốn rất tò mò không biết Lạc Tiên đảo có dáng vẻ ra sao, bây giờ xem như đã thấy rồi.

Trong lòng ca này mơ hồ có cảm giác nếu rời khỏi Lí thế giới ra bên ngoài e là cần phải đến Lạc Tiên đảo.

“Vậy thì lên đó xem thử đi.”

Nói xong, hắn đưa theo chín người xuyên thẳng một đường, rất nhanh đã đến được phía trên Lạc Tiên đảo.

Vừa mới đặt chân lên đảo, Khương Thành đã cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt.

Bên ngoài nhìn vào thì nơi đây cũng có sông nước các kiểu đầy đủ, nhưng thứ cho hắn cảm giác kì lạ đó là còn cổ quái hơn cả Khư giới.

Khư giới khi đó tốt xấu gì còn có suối nguồn chảy, có pháp tắc thiên địa ảnh hưởng đến tuần hoàn.

Cũng chính là nơi đây là nơi mà pháp tắc thiên địa không đến được.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được tại sao đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh lúc đầu ở đây có thể trực tiếp đi trên con đường hóa đạo thành nguyên rồi.

Bởi vì những thứ bình thường ở Nguyên Tiên giới không còn sử dụng được tại đây.

Nhưng mà rất nhanh, hắn đã ý thức được một vấn đề khác.

"Thể hệ trực tiếp hóa nguyên, bản thân có có lẽ cũng là một loại pháp tắc thiên địa nhỉ?"

"Nếu không thì Lạc Tiên đảo này căn bản không thể duy trì sự tuần hoàn được."

"Vậy pháp tắc thiên địa mà Lạc Tiên đảo tự mang theo đây từ đâu ra chứ?"

Hắn vốn không suy nghĩ quá lâu, bởi vì rất nhanh đã đón lấy những cư dân bản địa nơi Lạc Tiên đảo.

Phía xa có mười mấy sinh linh đến, trong đó có Nhân tộc, cũng có Linh tộc và Yêu tộc, Quỷ tộc.

Do trước kia đệ tử Phi Tiên môn có sống ở đảo này nên vừa nhìn là nhận ra ngay.

"Kỷ Linh Hàm!"

"Lâm Ninh, Mạc Trần, các ngươi không phải thoát ra ngoài rồi sao?"

"Sao lại quy về đây rồi?"

Mạc Trần mỉm cười liền lên đón.

"Khúc Vọng, Hoàn Thần, Bạch Kiểu… lâu ngày không gặp."

"Bọn ta gặp chút chuyện ngoài ý muốn…"

"Ngoài ý muốn?"

Yêu thú đầu rồng cánh phượng thân kì lần kì dị ở bên trái mọi người khịt mũi, chạm vào hoa nước đang ngưng kết thành

chiếc lá non ở hư không sau đó hạ xuống.

“Ta biết ngay là các ngươi không ra được mà.”

“Lúc đó đã khuyên các ngươi đừng kích động mà xông ra, các ngươi vẫn cứ không nghe.”

“Nhưng người khác đều chết cả rồi chứ gì?”

Chương 2351: Con sâu làm rầu nồi canh

“Tiên Việt, ngươi đoán sai rồi.”

“Lần đó Phi Tiên môn chúng ta thành công quay về bên ngoài cũng không có ai rơi vào trong pháp tắc thiên địa cả.”

Phi Tiên môn sinh sống trên Lạc Tiên đảo đã nhiều năm.

Pháp tắc lần trước tiến vào Nguyên Tiên giới đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Lần đó đệ tử Phi Tiên môn và đám người Thương Linh Mâu Vũ đã nhân cơ hội rời khỏi nơi này.

Mà lúc đó vì đủ loại lý do mà những người bản địa như Tiên Việt, Khúc Vọng, Hoàn Thần, Bạch Kiểu này lựa chọn ở lại.

Có người là lo lắng vết nứt không ổn định, sau khi đi vào không cẩn thận sẽ bị rơi xuống.

Còn có người thì đã quen với pháp tắc của Lạc Tiên đảo nên không muốn rời khỏi nơi này.

“Thật sự các ngươi đã quay lại được bên ngoài sao?”

Mặt vị lão giả râu bạc trắng vai đeo một thanh kiếm gỗ đứng giữa lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Bây giờ Tiên giới sao rồi?”

Mấy người đứng bên cạnh hắn cũng gấp gáp hỏi.

“Vậy chẳng phải là bây giờ ngoài kia mấy cái pháp tắc đang day dưa với nhau à?”

“Nếu các ngươi đều đã quay trở lại bên ngoài hết rồi thì sao lại còn quay lại?”

“Bây giờ bên ngoài đang rất hỗn loạn à?”

Mạc Trần và Đan Thái lần lượt trả lời câu hỏi.

Mà Kỷ Linh Hàm thì lại giới thiệu lai lịch của mấy người này cho Khương Thành.

“Tiên Việt đồng thời có cả huyết mạch của Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, nhưng mà hình như không đạt được đỉnh cấp.”

“Năm đó hắn còn đã từng đại chiến với Thương Linh Huyền Minh một trận tại Lạc Tiên đảo này.”

“Hoàn Thần đến từ kỷ nguyên thứ hai, lúc đó là một vị Đế đan sư bát phẩm, Tụ Tinh Lưu trong Luyện Đan thuật là do hắn tạo ra đấy.”

“Bạch Kiểu lấy Luyện Thể làm gốc, nghe nói Man Tộc có chút nguồn gốc với hắn.”

Mỗi lần nàng giới thiệu một người thì Thành ca lại giật mình một cái.

Lai lịch của đám người này cũng lớn thật.

Đặc biệt là vị lão giả râu bạc trắng lưng đeo kiếm mà Kỷ Linh Hàm giới thiệu cuối cùng lại càng làm hắn khó mà bình tĩnh.

“Nghe nói Khúc Vọng tiền bối là người đầu tiên luyện ra kiếm đạo…”

“Đù má, người đầu tiên luyện ra kiếm đạo à?”

“Thất kính thất kính rồi!”

Mặc dù cơ bản kiếm đạo của Thành ca đều dựa vào mở hack, nhưng vẫn không thể không bày tỏ sự kính trọng của mình với vị lão giả râu bạc trắng này.

Dù sao thì người ta cũng là người đầu tiên dò ra con đường tu luyện này.

Khúc Vọng chỉ khẽ gật gật đầu với lời hỏi thăm của hắn.

Lúc trước những đệ tử kiếm tu của Phi Tiên môn khác lần đầu nhìn thấy hắn cũng đã từng bày tỏ sự kính trọng.

Trong hắn mắt, Khương Thành cũng giống như những hậu bối kiếm tu kia thôi.

Hoàn toàn không ngờ rằng, vị này lại có được kiếm đạo hoàn mỹ mà hắn không thể nào hi vọng đạt được.

Mấy người vừa bay vào trong đảo vừa trò chuyện.

Kỷ Linh Hàm hỏi: “Sau khi bọn ta rời đi, Lạc Tiên đảo bên này vẫn ổn chứ?”

Vị Luyện đan sư Hoàn Thần kia lắc lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

“Ta có hơi hối hận sao lúc đầu không ra ngoài cùng các ngươi rồi.”

“Sau khi các ngươi rời đi, sự xâm nhập của lực pháp tắc càng mãnh liệt, bây giờ Lạc Tiên đảo đã nhỏ hơn lúc trước rất nhiều.”

Đám người Kỷ Linh Hàm cũng phát hiện ra.

“Pháp tắc thiên địa bên ngoài đang cắn nuốt Lạc Tiên đảo sao?”

“Đúng vậy.”

Bạch Kiểu cao hơn mười trượng, bên trên cởi trần lấp lánh.

Hắn ngẩng đầu nhìn pháp tắc thiên địa trên bầu trời đang không ngừng lưu động như mây đen một cái, lo lắng nói: “Sau khi các ngươi rời đi, bọn ta lại càng lực bất tòng tâm đối phó với sự xâm nhập của pháp tắc thiên địa.”

“Sợ rằng chưa tới mấy trăm triệu năm nữa, Lạc Tiên đảo sẽ không còn tồn tại nữa.”

“Đến lúc đó, bọn ta không có đất dung thân, sớm muộn rồi cũng sẽ chết.”

Nếu như là lúc trước, đám người Mạc Trần Đan Thái nhất định cũng sẽ lo lắng theo.

Thế nhưng bây giờ bọn họ lại không sốt ruột chút nào.

“Yên tâm đi, có Khương chưởng môn ở đây, cho dù Lạc Tiên đảo không còn nữa thì chúng ta cũng không xảy ra chuyện được đâu.”

“Không phải chỉ là pháp tắc thiên địa thôi sao, chúng ta trở về bên trong giống như là trở về nhà, cảm giác tốt biết bao!”

“Khương chưởng môn?”

Đám người Khúc Vọng và Bạch Kiểu nhìn Khương Thành một cái, tất cả đều lắc lắc đầu không cho là đúng.

Bọn họ có thể cảm nhận được cảnh giới Thánh Tôn của Khương Thành, nhưng không cảm nhận được nguyên.

Trong mắt bọn họ đây chỉ là tay ngang, còn không bằng cả mình nữa.

Rất nhanh đoàn người đã bay vào trong trung tâm của Lạc Tiên đảo.

Tại đây Khương Thành nhìn thấy tường đỏ ngói xanh không ngớt ban đầu.

Năm đó lúc hắn dùng Huyền văn băng kết nối với Kỷ Linh Hàm đã từng nhìn thấy cảnh tượng xung quanh trong thời gian ngắn.

Cung điện trang nghiêm sừng sững cao ngất.

Xuyên qua trùng trùng điệp điệp dãy núi bao quanh, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một cái hố sâu cực lớn.

Hố sâu kia hình tròn, mặt ngoài dày đặc lực pháp tắc nồng nặc.

Không giống với pháp tắc tuần hoàn thiên địa bên ngoài lắm, nhưng lại có hiệu quả giống nhau.

Bên rìa hố sâu có những cột đá kỳ lạ.

Đếm sơ qua thì không dưới mấy chục ngàn cột.

Mỗi cột đều loang lổ dấu vết thăng trầm, toát ra hơi thở của thời gian.

Bên trên khoảng chừng hơn ba ngàn cột đá cột đá trong đó lần lượt có một sinh linh đứng sừng sững.

“Tình huống gì đây?”

“Sao khu vực trung tâm của Lạc Tiên đảo lại có một cái hố lớn như thế?”

Kỷ Linh Hàm gật gật đầu.

“Đúng vậy, nơi này chính là pháp tắc thiên địa của Lạc Tiên đảo.”

“Những cột đá kia tương liên với pháp tắc.”

“Tương tự như vị trí phụ của nguồn suối bên ngoài.”

“Lúc đầu bọn ta tu luyện huyền văn thành nguyên chính là ở chỗ này.”

Sự xuất hiện của bọn họ cũng làm thức tỉnh những sinh linh trên cột đá kia.

Có người chỉ hé mắt lên nhìn một chút rồi lại tiếp tục nhập định.

Có người lại vô cùng bài xích.

Nhưng mà càng có nhiều người bay xuống hơn, chủ động chào hỏi đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần.

“Sao các ngươi lại trở lại?”

“Những người khác của Phi Tiên môn đâu?”

Thế là Mạc Trần lại phải giải thích lại một lần nữa.

Lúc này bỗng nhiên lực pháp tắc trên mặt ngoài hố sâu kia giống như mặt hồ bị gió thổi nổi lên tầng tầng gợn sóng vậy.

Mạc Trần và Đan Thái đều rất kinh ngạc.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Còn không phải là vì nữ ma đó sao.”

“Nữ ma?”

Tiên Việt hung ác nói: “Các ngươi rời đi không lâu thì nữ nhân đó tới Lạc Tiên đảo.”

“Lần đầu tiên tới đây nàng đã tranh chấp với chúng ta.”

“Sau đó lại nhảy vào Lạc Tiên trì.”

“Cái gì cơ?”

Đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần cùng kinh hô.

“Nhảy vào bên trong đó à?”

“Đó đều là lực pháp tắc đó, nhảy vào đó còn đường sống không?”

Có sinh linh trên Lạc Tiên đảo đều đã sống qua hai kỷ nguyên rồi.

Thời gian dài như thế đương nhiên đã có người từng thử nhảy vào hồ rồi.

Thế nhưng những người từng thử nghiệm đều sẽ bị lực pháp tắc mạnh mẽ đập nát, hình thần tiêu diệt ngay tại chỗ.

Tròng mắt đục ngầu của Khúc Vọng cũng hiện lên nghi ngờ.

"Bọn ta cũng không biết sao nàng vẫn còn sống nữa."

"Thế nhưng cũng do nàng ta ban tặng mà gần đây pháp tắc của Lạc Tiên đảo càng ngày càng không ổn định."

"Có thể nữ nhân này sẽ tăng tốc dộ diệt vong cho hòn đảo này."

"Chỉ là chúng ta không thể vào trong, không có cách nào làm gì nàng cả."

A, cái này?

Đương nhiên đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng hết cách, chỉ có thể đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía Khương chưởng môn.

Dẫu sao thì trước đây hắn cũng đi lại tự nhiên trong pháp tắc thiên địa tuần hoàn, có tay nghề thành thạo.

Đối mặt với ánh mắt mong chờ của muội tử, Thành ca thể hiện mình việc nhân đức không nhường ai.

"Đúng là hết cách với các ngươi, xem ra ca ca đây lại chỉ có thể ra sức, tóm lấy con sâu làm rầu nồi canh kia."

Chương 2352: Người dưới đáy hồ

Nói xong, Khương Thành đi tới bên cạnh Lạc Tiên trì.

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của hắn, rất nhiều "người bản địa" trên đảo đều lộ ra vẻ khinh thường.

"Ngươi muốn tìm chết sao?"

"Đúng là nghé con không sợ cọp."

“Người mới tới, ta thấy ngươi vẫn chưa hiểu được sự đáng sợ nguy hiểm của Lạc Tiên đảo.”

“Có lẽ ở bên ngoài ngươi là một thiên tài xuất sắc, nhưng ở chỗ này tốt nhất vẫn nên cụp đuôi lại khiêm tốn chút…”

Bọn họ vẫn còn đang dạy dỗ Thành ca.

Thì bỗng nhiên phát hiện đối tượng bị dạy dỗ không thấy đâu nữa.

Khương Thành căn bản không có hứng nghe bọn họ ồn ào đã nhảy trực tiếp vào trong Lạc Tiên trì.

Hắn vừa nhảy như vậy thì bên ngoài ngay lập tức cũng gà bay chó sủa theo.

“Hắn đi xuống thật à?”

“Ôi trời ơi, không cần mạng nữa à?”

“Người này điên thật rồi, không biết tiếc mạng như thế sao vẫn còn sống được đến giờ nhỉ?”

“Bị pháp tắc phá hủy thì ngay cả một cơ hội luân hồi cũng không còn đó.”

Cho dù là Tiên Việt, Bạch Kiểu, hay là Khúc Vọng, Hoàn Thần cũng chẳng còn gì để nói cả.

Theo bọn họ thấy, lúc Khương Thành nhảy xuống thì đã bỏ mình luôn rồi.

Mà trên thực tế, bọn họ đúng là không đoán sai.

Trước khi nhảy xuống, Thành ca cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ.

Pháp tắc thiên địa bên ngoài lợi hại như thế cũng có làm gì được mình đâu, huống chi cũng đây chỉ là Lạc Tiên đảo?

Cho dù có vấn đề thật thì cùng lắm là thi triển ra pháp tắc nghịch tuần hoàn là được rồi.

Kết quả là vừa mới nhảy xuống, hắn đã nghe được âm thanh của hệ thống nhắc nhở.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Thành ca có phần không hiểu được.

Mình chết như thế nào vậy?

Sao lại đến cả quá trình bị giết cũng không có vậy?

“Tại sao pháp tắc nghịch tuần hoàn của ta cũng không có tác dụng?”

Khương Thành có phần hoài nghi rằng bản thân mình không phải do pháp tắc của Lạc Tiên trì giết chết.

Bởi vì thế giới trong cơ thể căn bản không hề có dấu hiệu bị pháp tắc khác xâm phạm, khác hoàn toàn với trải nghiệm bị giết lần trước ở nguồn suối.

Hệ thống cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà cứng ngắc tiếp tục làm tiếp các trình tự hồi sinh.

“Ting! Kí chủ thành công thích nghi với Vạn Linh trì.”

“Ting! Kí chủ hồi sinh.”

Khương Thành sống lại phát hiện mình vẫn còn ở bên trong hố to, quanh người vẫn bị pháp tắc của Lạc Tiên đảo vây quanh.

Hắn kiểm tra cẩn thận một chút, phát hiện lần hồi sinh này cũng không đạt được năng lực đặc thù gì.

Cũng không có hiệu quả nào đặc biệt.

Cảm giác như tự nhiên chết đi, xong lại mơ mơ hồ hồ sống lại vậy.

“Vậy nên là vừa nãy hồi sinh không công à?”

“Vạn Linh trì lại là cái quỷ gì? Nơi này không phải là Lạc Tiên trì sao?”

Hệ thống vẫn không trả lời.

Vì vậy Khương Thành chỉ có thể tiếp tục theo kế hoạch cũ xuống dưới hố.

Không lâu sau hắn đã đến đáy.

Đáy hố cũng nồng nặc lực pháp tắc, điểm duy nhất không giống là không có hơn vạn cây cột đá kia, ngược lại xuất hiện thêm hơn vạn lỗ thủng.

Hơn vạn lỗ thủng kia đều ở viền đáy hố, xếp thành một vòng tròn cực lớn, cũng không biết là có tác dụng gì nữa.

Khương Thành quan sát một vòng, sau đó không tự chủ được mà há hốc mồm.

Bởi vì bên trên một lỗ hổng trong đó, hắn gặp được người quen thuộc - Lăng.

Nữ nhân này khép hờ đôi mắt, trôi lơ lửng bên trên lỗ hổng.

Vẻ mặt nghiêm túc mà cũng thánh khiết, mặc dù vẫn là dáng dấp thiếu nữ độc nhất vô nhị như lúc trước nhưng suýt chút nữa Khương Thành đã không dám nhận.

Hắn đã tưởng tượng ra rất nhiều cảnh trong đáy hố, cũng đã nghĩ là bên trong có thể còn có những sinh linh khác, nhưng hắn nằm mơ cũng không thể ngờ rằng đó sẽ là nàng.

Đến bây giờ hắn vẫn không biết Lăng chính là Chiến Đế, trong cảm nhận của hắn, đây chính là tiểu nha đầu cần mình dẫn dắt.

Mà ngay sau đó, tâm trạng của hắn lại hơi bất ổn.

Mình đến nơi này còn phải chết một lần.

Sao Lăng có thể tiếp tục sống được vậy?

Lẽ nào nàng còn mạnh hơn mình?

Không thể nào!

Là nhân vật chính, lòng tự tôn của Thành ca không cho phép mình thừa nhận chuyện này.

Thế nhưng sau khi quan sát, hắn phát hiện ra có gì đó không đúng lắm.

Trước kia khi hắn gặp nhau với Lăng, nàng đều cố ý thu liễm lại khí tức cường đại, mà lần này lại không.

“Nàng lại là Cổ Thánh ư?”

Con ngươi của Khương Thành cũng trợn to lên.

Hắn lại chịu kích động một lần nữa.

Mặc dù mình đã từng chém chết hai Cổ Thánh, nhưng mình cũng chưa phải là Cổ Thánh đâu.

“Sao nha đầu này lại thăng cấp nhanh như vậy?”

Nếu đổi thành người khác thì có thể đã suy đoán thân phận của Lăng không bình thường rồi.

Nhưng ấn tượng cố định của ca này lại quá sâu sắc.

Cho dù ai cũng không thể nào tin tưởng được tiểu cô nương tinh quái bên cạnh mình lại là Chiến Đế uy danh lừng lẫy.

Trong tưởng tượng của hắn, Chiến Đế vẫn luôn là người uy nghiêm khí thế cao ngạo.

Hắn không thể nào đoán theo hướng đó được.

Chỉ coi như nha đầu này lấy được cơ duyên cực lớn trong pháp tắc thiên địa, gần đây mới từ Thánh Chủ đỉnh phong ngồi hỏa tiễn phỏng thẳng lên Cổ Thánh.

Cũng giống như lúc trước hắn dẫn theo đám người Kỷ Linh Hàm tự nhiên được tăng quy tắc và tiên lực.

“Thoáng cái đã lên đến Cổ Thánh, vận khí này cũng nghịch thiên quá rồi chứ?”

Hắn cũng hơi ghen tị rồi đó.

“Ô!”

Khương Thành đi thẳng lên, vỗ vai Lăng một cái.

“Thì ra nữ ma mà bọn họ nói chính là ngươi à.”

Lăng bỗng nhiên tỉnh lại.

Sau khi nhìn thấy nụ cười quen thuộc kia, sát ý trong mắt thu lại ngay lập tức, có chút không tin được.

Nàng kết thúc tĩnh tọa, đứng dậy.

“Sao ngươi lại đến được đây?”

Khương Thành tức giận liếc nàng một cái : “Ta còn chưa hỏi sao ngươi lại đến đây đó?”

Lăng còn tưởng là hắn đã nhìn thấu thân phận Chiến Đế của mình, nên cũng không giấu giếm nữa.

“Ban đầu là ta đi đến nguồn suối thứ hai, kết quả lại xảy ra xung đột với Thanh Diệu, không cẩn thận bị rơi xuống phía dưới nguồn suối. Vốn là suýt nữa đã chết trong gió lốc của

phép tắc, nhưng cơ duyên trùng hợp lại gặp phải Lạc Tiên đảo.”

“Ngươi cũng bị Thanh Diệu gài bẫy à?”

Nếu như Khương Thành ngẫm nghĩ một chút thì sẽ phát hiện những lời này ẩn chứa tin tức cực kỳ quan trọng.

Người bình thường sao có tư cách đánh nhau với chúa tể chứ?

Có thể đánh nhau không chết với chúa tể, mà chỉ bị đánh rơi vào Lí Thế giới, điều này cũng đủ để chứng minh thực lực của Lăng trước khi vào đây đã vượt qua các Cổ Thánh khác.

Nhưng mà hắn lại không suy nghĩ nhiều như vậy.

“Chiến Đế cũng lợi hại mà. Sao rồi, ngươi với nàng tách nhau ra rồi à?”

Theo hắn thấy, người đánh nhau với Thanh Diệu lúc đó chắc là “Chiến Đế”.

Mà Lăng cũng chỉ là một tiểu bối đi đằng sau Chiến Đế, là pháo hôi cùng bị ảnh hưởng mà thôi.

Dù sao thì trước đây Tiêu Đế đã từng nói Chiến Đế đi tới nguồn suối thứ hai mà.

Nghe câu hỏi này của hắn, Lăng há hốc mồm, chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

Nàng cũng không tính giấu giếm thân phận nữa rồi mà kết quả cái tên này lại vẫn không nhìn ra.

Vậy nên nàng lại tươi cười như hoa, trong mắt có phần mang theo ác ý.

“Đúng vậy, ta với nàng đã tách ra rồi, bây giờ tình hình tràn ngập nguy cơ hết sức, ngươi còn có thể dẫn dắt ta sao?”

Khóe miệng Thành ca cong lên.

Muội tử xin viện trợ làm cho lòng ham làm màu của hắn có được sự thỏa mãn nhất định.

“Cái câu hỏi này của ngươi cũng chả có kỹ thuật hàm lượng gì cả.”

“Nghiệp vụ dẫn dắt này không phải là vấn đề được hay không, mà là có muốn hay không thôi.”

“Gọi một tiếng Khương đại ca đã xem nào.”

Chương 2353: Pháp tắc tập kích

Lăng hơi nghi ngờ tên này biết mà giả ngu, cố tình giả vờ không biết thân phận của mình, sau đó lợi dụng mình.

Nhưng nhìn thần thái mặt mày hớn hở của Khương Thành thì lại không giống như đang giả vờ.

Nàng có vẻ hơi khó chịu.

Ít nhất thì hiện tại bản thân cũng không che giấu khí tức Cổ Thánh?

Tại sao hắn vẫn xem mình là một con gà yếu?

“Ha ha, Khương đại ca, kẻ thù ngoài kia rất đông đó.”

Cũng chỉ có nữ nhân bụng dạ đen tối như nàng mới có thể giữ được nụ cười ngọt ngào này.

Nhìn đôi mắt vì cười mà cong lên như ánh trăng của nàng, Thành ca thở phào nhẹ nhõng.

“Ngươi nói là mấy ngàn dân bản địa của Lạc Tiên đảo ở bên ngoài à?”

Lăng gật đầu: “Đúng vậy, bọn họ đều muốn giết ta.”

Nhắc đến điều này, Khương Thành khá tò mò.

“Tại sao bọn họ lại có ý địch với ngươi lớn như vậy?”

“Những đệ tử Phi Tiên môn của ta đến đây đều được chào đón mà.”

Vẻ mặt của Lăng vô tội lắc đầu: “Ta cũng không biết, có thể là bọn họ đố kỵ nhan sắc của ta.”

Câu trả lời vô căn cứ này đương nhiên không có tác dụng trước mặt người khác, tuy nhiên bộ não của Thành ca lại khác người bình thường.

Thậm chí hắn còn nghiêm túc dò xét Lăng mấy lần.

Sau đó sờ cằm, nghiêm túc gật đầu.

“Có lý.”

“Bọn họ đến từ thời đại khác nhau, mỗi người đều là thiên kiêu của thời đại đó, ngươi có tự tin đỡ nổi không?”

“Hãy yên tâm.”

Sắc mặt Thành ca nghiêm túc, hồn nhiên nói: “Có ta ở đây, ngươi không phải trốn dưới này nữa, không ai có thể động đến ngươi được nữa.”

Nói xong, Thành ca nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của muội tử, ôm nàng vào trong phạm vi bao phủ của cánh tay kiên cố của mình.

Lăng hơi sững sờ, nhưng cũng không chống cự.

Chỉ có thể nhìn tên nhãi này tự biên tự diễn giả vờ làm đại ca.

Mà giây phút tiếp theo, chuyện khiến nàng bất ngờ đã xảy ra.

Lỗ hổng ở chỗ nàng đứng không có lực pháp tắc, sau khi tách ra, đồng nghĩa với việc tiến vào khu vực nguy hiểm.

Bình thường nàng luôn phải cẩn thận, cảm nhận đôi chút với tính toán mới có thể di chuyển được mấy bước.

Không cẩn thận một chút thì sẽ bị pháp tắc thiên địa gây thương tích.

Nhưng hiện tại Khương Thành dẫn theo nàng, hoàn toàn không có ý dè dặt, cả đường ngang nhiên tung hoành.

Mới ngắn ngủi mấy chục giây, đã lao từ dưới hố ra bên ngoài.

Điều này khiến Lăng cảm thấy vô cùng khó tin.

Nhưng nghĩ đến người này là Khương Thành, hình như cũng không phải là khó hiểu.

Cả hai lao ra khỏi Lạc Tiên trì, mấy cao thủ của các tộc ở bên ngoài lập tức xôn xao.

“Vậy mà hắn còn sống?”

“Hơn nữa còn thật sự dẫn Ma Nữ đó ra ngoài!”

“Sao lại làm được vậy, sao hắn không bị pháp tắc giết chết?”

Sau phút chấn động ngắn ngủi, rất nhiều người rút ra binh khí nhằm về phía Lăng.

“Ma Nữ đó ra ngoài rồi, mau giết nàng!”

“Mẹ kiếp, nếu thời gian này không phải ngươi thì pháp tắc cũng không rung chuyển như vậy.”

“Giết con sâu làm rầu nồi canh này đi!”

Quay lại bên ngoài, Thành ca lập tức buông Lăng ra.

Sau đó, hắn cũng rút Nhân Quả kiếm của mình.

“Tất cả dừng lại!”

“Lăng là người ta bảo vệ, ai dám ra tay với nàng thì đó chính là kẻ thù của ta.”

Trước đây, đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, Lam Đề, Minh Đồng đều chưa từng thấy qua Chiến Đế, cũng không biết Lăng là ai.

Lúc chứng kiến Khương chưởng môn muốn bảo vệ một mạng cho người này, vội vàng đứng bên cạnh hắn.

“Các vị, xin nể mặt cho chưởng môn phái ta.”

Mạc Trần nhìn Lăng một cái, chậm rãi nói: “Nếu nữ tử này đã được Khương chưởng môn chấp nhận, vậy nói rõ nàng có điểm đáng khen, có lẽ giữa các ngươi đã tồn tại hiểu lầm gì đó.”

“Hiểu lầm?”

Đám người Khúc Vọng, Bạch Kiểu vừa nãy còn nói cười, bây giờ đều trầm mặt xuống.

“Chỉ sợ là không nể mặt được thôi!”

“Bọn ta cũng không muốn làm kẻ thù với Phi Tiên môn, nhưng nếu các ngươi cứ muốn làm bạn với Ma Nữ này, vậy thì không trách bọn ta được.”

“Đó không phải là hiểu lầm gì cả, các ngươi…”

Bọn họ vẫn chưa dứt lời, nơi dưới chân bỗng nhiên rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy xung quanh Lạc Tiên đảo đều bị đám mây âm u không ngừng bao trùm lại.

Đám mây âm u đó chính là gió bão mà pháp tắc thiên địa mang lại.

Phong bạo mãnh liệt như mây đen áp thành, toàn bộ đều ngưng tụ thành thực chất.

Bờ vực hòn đảo hình tròn truyền đến âm thanh đùng đùng nặng nề, Lăng rời khỏi Lạc Tiên trì cũng trở nên rung chuyển.

Pháp tắc hỗn loạn mang đến thiên tai kịch liệt.

Khắp cả hòn đảo cứ như bỗng nhiên chìm vào ngày tận thế.

Ngoại trừ những cung điện ở trung tâm cách Lạc Tiên trì rất gần còn miễn cưỡng duy trì được hình thái, còn những nơi khác sớm đã vỡ vụn, sông lớn đứt đoạn.

Cự thạch thêu đốt tạo thiên hỏa, tàn sát bừa bãi trên không trung.

Dưới đất, từng luồng lôi quang lan tràn về phía bầu trời.

Loại đả kích này đối với những cao thủ các tộc bắt đầu từ Thánh Tôn vốn không là gì cả.

Chương 2354: Một mình chống lại

Không sai, Khương Thành với Lăng không hẹn mà cùng liên tưởng đến suối nguồn.

Bởi vì hai luồng pháp tắc phía bên trên chính là suối nguồn.

Mà số lượng xiềng xích cũng vừa hay tương ứng với nó.

“Chẳng lẽ Lạc Tiên đảo với sáu suối nguồn đó là đồng bộ sao?”

Trong lòng Khương Thành nổi lên suy đoán này, nhưng lại lắc đầu rất nhanh.

Lúc trước năm suối nguồn khác cùng đến Nguyên Tiên giới, bản thân tọa trấn ở suối nguồn thứ nhất, nhưng một mình ở Khư giới rất nhiều năm.

Điều này dường như chứng minh được sáu suối nguồn với Lạc Tiên đảo vốn không phải là một thể.

Mà lúc này, hòn đảo phải đối mặt với tình thế hiểm ác khiến hắn cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ.

Nhìn vòng bảo hộ tràn ngập nguy cơ trên bầu trời, Thành ca cũng không thể đứng một bên xem náo nhiệt được.

Dù sao đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần đều đang toàn lực ứng phó.

Cho nên hắn cũng học theo, bay đến một cột đá trên không trung.

Sau đó, không xảy ra chuyện gì cả.

“Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ còn cần tư thế đặc thù gì sao?”

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đang bận rộn, vội vàng phổ cập kiến thức cho hắn.

“Cột đá này có thể điều động lực lượng bản thể Lạc Tiên trì, nhưng cần nguyên mới có thể kích hoạt cột đá.”

“Hơn nữa, phải cảm ngộ được nguồn dưới quy tắc thiên địa của Lạc Tiên đảo mới được.”

Đây quả thật cũng là nguyên nhân chính khiến lần đầu tiên Lăng đi tới hòn đảo này đã bị mọi người bài xích mãnh liệt.

Nàng là Cổ Thánh thật sự, hơn nữa đạo nguyên còn mạnh hơn bất kỳ một người nào trên hòn đảo này.

Nhưng hết lần này tới lần khác, đạo nguyên của nàng là được tu luyện từ bên ngoài, vốn không thuộc hệ thống Lạc Tiên đảo.

Đối với hòn đảo này, sự xuất hiện của nàng giống như dị giới xâm lược vậy.

Nhưng Khương Thành vốn không biết những điều này.

“Còn có quy định này nữa sao?”

“Trong thời gian ngắn cũng không thể khiến ta giác ngộ ra nguyên được?”

Lúc này, những người xung quanh cũng chú ý đến hành động của hắn.

Không ngờ vừa nãy Khương Thành với Lăng lại đứng chung một chỗ, thái độ của bọn họ tất nhiên là vô cùng ác liệt.

“Ngươi làm loạn thêm gì đó, còn không mau đi xuống?”

“Nguyên còn không có, chuyện này có liên quan gì đến ngươi?”

“Ngươi vẫn chưa có tư cách tham gia vào giao chiến cấp bậc pháp tắc đâu.”

“Nơi này quả thật không liên quan đến ta.”

Thành ca thản nhiên nói: “Dù sao nhiều người các ngươi hợp lực, còn bày ra pháp tắc không giống nhau, thật sự là không có hiệu quả.”

Không đợi mọi người tiếp tục nói chuyện, hắn đã trực tiếp bay lên bầu trời.

Tại đây lập tức vang lên tiếng ồn ào.

“Hắn muốn làm gì vậy?”

“Điên rồi sao?”

“Vậy mà cứ xông lên như vậy, đó là tìm chết!”

“Pháp tắc tuần hoàn thiên địa sẽ cắn nuốt hắn đến cặn bã cũng không còn, thật sự là ngu xuẩn…”

Mà lúc này, Khương Thành đã xuyên qua vòng bảo hộ phía trên, chính thức tiến vào phạm vi tàn sát bừa bãi của gió bão pháp tắc.

Đối với hắn, gió bão pháp tắc chính là Lí thế giới.

Lúc trước hắn luôn tránh né mấy trở ngại với hiểm địa bên trong, nhưng lần này hắn cảm thấy không cần thiết.

Dù sao pháp tắc nghịch tuần hoàn trong cơ thể mình vốn có thể đối phó với pháp tắc thiên địa, cứ tung hoành va chạm là được.

Trước mắt bao người, hắn nhanh chóng bị bao phủ ở trong thủy triều pháp tắc, sau đó không còn nhìn rõ bóng dáng.

Đám người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề vốn không sốt ruột.

Nếu Khương chưởng môn đã làm như vậy thì chứng tỏ hắn nắm chắc được.

Nhưng những người khác lại không cảm thấy như vậy.

“Hây!”

Khúc Vọng thở dài một tiếng.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy có người nôn nóng tìm chết như vậy.”

Những người khác cũng không ngừng lắc đầu.

“Hắn hoàn toàn đã đánh giá thấp điểm đáng sợ của pháp tắc.”

“Mới đến đây, vẫn chưa rõ tình hình đã làm loạn, thật sự là lỗ mãng.”

“Hắn toang rồi…”

Bọn họ đang nói, bỗng nhiên phát hiện gió bão pháp tắc phía trên khẽ biến hóa.

Dường như trở nên không còn mãnh liệt như trước nữa.

“Thủy triều pháp tắc lần này sắp trôi qua nhanh như vậy sao?”

“Hơi dị thường đó.”

“Ta còn tưởng lần này sẽ không giữ được Lạc Tiên đảo nữa, không ngờ.”

“Mau nhìn lên trên!”

Có người nhìn phương hướng vòng bảo hộ trên đỉnh đầu, chỉ thấy phía trên dần xuất hiện một vòng xoáy to lớn.

Pháp tắc xung quanh dường như bị hấp dẫn, bắt đầu cuốn từng chút về phía vòng xoáy đó.

Bởi vì nguyên nhân này mà gió bão pháp tắc vốn phát động công kích về phía Lạc Tiên đảo cũng ngày càng rải rác, ngày càng thưa thớt.

Cảnh tượng này là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tại sao đột nhiên xuất hiện dị tượng này?”

Bọn họ ngước nhìn vòng xoáy không ngừng hấp dẫn pháp tắc thiên địa trên đỉnh đầu, trong lòng thấy may mắn không thôi.

Nếu không phải xuất hiện biến số hút gió bão pháp tắc gần đó đi, vậy lần này Lạc Tiên đảo sẽ rất nguy hiểm.

Cho dù không đến mức toàn bộ bị pháp tắc cắn nuốt, cũng sẽ nhỏ đi một vòng.

“Vòng xoáy này xuất hiện thật đúng lúc.”

“Sao nó lại xuất hiện vậy?”

“Không lẽ là vì người vừa rồi?”

“Ha ha ha, sao có thể, hắn đã tan thành mây khói rồi.”

“Hơn nữa hắn có tài đức gì chứ?”

Người phản bác vừa nói, giọng nói đã dần mắc kẹt ở trong cổ họng.

Bởi vì vòng xoáy càng lúc càng lớn, sau khi bao trùm toàn bộ Lạc Tiên đảo, vị trí chính giữa vòng xoáy cũng dần trở nên rõ ràng.

Giống như một khoảng trống đặc biệt.

Khoảng trống đó rất nhỏ, cũng chỉ có phạm vi ba trượng.

Nhưng ở bên trong, Khương Thành nhắm chặt hai mắt vững vàng đứng trên không trung.

Mọi người ngước nhìn lên bầu trời cao, nhìn pháp tắc mãnh liệt vô biên quanh người hắn, so với thân hình vốn không khổng lồ của hắn, trong lòng của rất nhiều người trong đều cảm nhận được đả kích mãnh liệt.

Khúc Vọng há miệng, trong đôi mắt già tràn đầy khó tin.

“Trời ơi…”

“Vậy mà thật sự là vì hắn?”

Mà những người khác cũng giống như được làm mới nhận thức, đều không khỏi thì thào lẩm bẩm.

“Chyện này sao có thể?”

“Sao có người có thể sống sót được trong gió bão pháp tắc?”

“Hơn nữa hiện tại hắn đã trở thành mục tiêu duy nhất mà gió bão công kích, lại còn đứng vững vàng ở đó…”

“Lạc Tiên đảo cũng không ngăn cản được hai pháp tắc đó xâm nhập, vậy sao hắn có thể chặn được?”

“Chẳng lẽ tiên thể của hắn mạnh hơn Lạc Tiên đảo sao?”

Trước đó, bọn họ còn cảm thấy Khương Thành ắt phải chết không nghi ngờ gì.

Thậm chí còn chê hắn vướng bận, không có tư cách tham gia vào trận chiến ngăn cản pháp tắc xâm lấn này.

Mà hiện tại, Khương Thành dùng sức một mình ngăn cản cả trận gió bão.

Bỗng nhiên khiến những người bọn họ thành ra có cũng được, không có cũng không sao.

Ngoại trừ nhìn lên bầu trời làm người xem thì hình như không cần bọn họ làm gì cả, hoàn toàn dư thừa.

Thân phận đột nhiên chuyển biến này khiến bọn họ không thích nghi được.

Ngoài ra, còn có nghi hoặc nồng đậm… sao người này có thể làm được?

Về vấn đề này, ngay cả đám người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề cũng rất tò mò.

Bọn họ đi theo Thành ca dạo quanh thế giới lâu như vậy, chỉ biết hắn có thể tìm đường thoát ở bên trong, vốn không biết hắn còn có pháp tắc nghịch tuần hoàn.

Nhưng tình hình lúc này của Khương Thành cũng không tốt cho lắm.

Pháp tắc nghịch tuần hoàn đối kháng gió bão pháp tắc, khiến thế giới bên trong cơ thể của hắn loạn như một nồi cháo.

Bởi vì so với lần trước bị xâm lấn ở suối nguồn thì cường độ pháp tắc thiên địa lần này cao hơn gấp mười lần.

Chương 2355: Thế giới trong cơ thể ổn định

Thế giới trong cơ thể bị pháp tắc cưỡng chế cải tạo vào lần trước là ở suối nguồn thứ nhất tại Khư giới.

Lúc bấy giờ độ mạnh của pháp tắc thiên địa thua kém nhiều so với hiện nay.

Một là bản thân cơ sở của Khư giới không bằng Nguyên Tiên giới, hai là lần kia có suối nguồn trói buộc, cửa để pháp tắc hiện ra chỉ to cỡ đó.

Lần này Khương Thành đứng trên sân nhà của pháp tắc.

Hơn nữa không chỉ có pháp tắc thứ nhất, còn có pháp tắc thứ hai.

Pháp tắc nghịch tuần hoàn của hắn đối mặt tiến công như vậy có phần bận túi bụi.

Khí hải, thần hồn, huyền văn, đạo tâm của thế giới trong cơ thể… lại bị pháp tắc tuần hoàn đùn đẩy cưỡng ép diễn hóa.

Pháp tắc nghịch tuần hoàn ngăn được nơi này, nhưng không cản nổi chỗ khác.

Thoáng chốc, khắp nơi trong cơ thể của Khương Thành đều bừng cháy khói lửa.

Cũng may nhờ lần trước hắn luyện hóa được khá nhiều Cửu Bảo tiên châu, tính ổn định và nền móng của thế giới trong cơ thể hơn hẳn những người khác.

Tuy không thể sánh bằng thế giới thật sự, nhưng cũng có thể chống cự thêm một lúc.

Theo thời gian trôi qua từng phút từng giây, gió bão pháp tắc đang quanh quẩn hắn cũng càng lúc càng hùng mạnh, thậm chí phạm vi che phủ của lốc xoáy đó đạt tới gấp mười mấy lần so với Lạc Tiên đảo.

Bọn họ nhìn "mây đen" cuồn cuộn trên đỉnh đầu, hơn ba nghìn tên cao thủ phía dưới đã cảm nhận được sức ép nặng nề quái lạ.

Bao nhiêu năm nay, bọn họ vẫn chưa từng thấy gió bão pháp tắc kinh khủng như thế.

Có người hơi bất an nói: "Nếu như hắn không chống nổi, sau cùng sẽ như thế nào?"

Tiên Việt lạnh lùng nói: "Lạc Tiên đảo đó sẽ bị hủy diệt, toàn bộ chúng ta cũng sẽ chết."

“Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện, mong rằng hắn đừng ngã xuống.”

Rất nhiều người muốn phản bác, lại phát hiện bản thân căn bản không thể phản bác.

Uy lực của gió bão pháp tắc mà bọn họ đối mặt trước kia vẫn chưa bằng một phần mười của lần này.

Khi đó trên đảo có hàng chục nghìn cao thủ hợp sức mà còn nhiều lần gặp nguy hiểm.

Bây giờ gió bão che chắn bầu trời trên đầu cứ như có thể sẽ sập xuống bất cứ lúc nào.

Những Thánh Tôn như bọn họ đứng trước mặt thiên uy này cũng vô cùng yếu ớt.

Dù là kiếm thuật, thánh giới hay đạo nguyên, căn nguyên gì đó, ở trước mặt pháp tắc thiên địa đều tỏ ra hết sức trắng bệch không có sức.

“Hiện giờ chúng ta vẫn chưa chết, là bởi hắn đang chống đỡ bầu trời có thể sẽ sập xuống bất kỳ lúc nào.”

Tất cả sinh linh có mặt ở đó nghĩ tới tính mạng của mình đang treo trên người của Khương Thành, rồi nhớ lại thái độ đối xử với hắn trước đó, tâm trạng của bọn họ bắt đầu trở nên phức tạp.

Bọn họ cũng không biết trong cơ thể của Khương Thành đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ chỉ có thể chờ đợi một cách sốt ruột bất an.

Mà cũng vào lúc này, đột nhiên Lạc Tiên trì như bị giật mình tỉnh giấc, bắt đầu cuộn trào dữ dội.

Cột đá mà bọn họ đang đứng cũng phát ra quầng sáng chói mắt.

Ánh sáng đó hùng mạnh hơn trước kia, hơn nữa căn bản không chịu sự khống chế của bọn họ.

Không chỉ ba nghìn mấy cây cột đá nơi bọn họ đang đứng, những cột đá để trống khác cũng cùng thắp sáng lên.

Vẫn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, tất cả trụ đá lại ngoi lên, phóng lên trên trời.

Cảnh này khiến mọi người có mặt tại đó đều giật nảy.

Những cột đá này là gốc rễ yên thân gửi phận ở Lạc Tiên đảo của bọn họ.

Vì có chúng mới có thể một lần lại một lần ngăn cản gió bão pháp tắc.

Cũng chính vì dựa vào những cột đá này, bọn họ mới có thể trực tiếp hóa nguyên, bước lên một con đường tu luyện khác.

Từ ngày đầu tiên đến Lạc Tiên đảo bắt đầu thì những cột đá đó đã đứng sừng sững ở vùng ven Lạc Tiên trì.

Muôn đời không đổi, không hủy không nát.

Hiện nay đột nhiên bay ra ngoài, điều này làm sao có thể khiến bọn họ không kinh ngạc?

“Chuyện gì thế này?”

“Đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Lạc Tiên trì như vậy là sao thế?”

Không người nào biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không có ai ngăn cản được.

Bọn họ chỉ nhìn thấy hàng chục nghìn cột đá hóa thành hàng chục nghìn tia sáng, cùng lúc hội tụ vào một điểm.

Mà điểm đó chính là trung tâm của vòng xoáy - Khương Thành.

Vì sức mạnh pháp tắc nghịch tuần hoàn không tới nơi tới chốn, thế giới trong cơ thể Thành ca một đống hỗn loạn, hắn cũng đã sa vào rìa ý thức rời rạc.

Bỗng nhiên hàng chục nghìn cột đá này hóa thành tia sáng xông vào trong cơ thể, khiến hắn cũng không khỏi chấn động nhẹ.

“Tình hình gì thế?”

Hắn còn tưởng những cột đá kia đến tấn công mình chứ.

Tuy nhiên lúc này hắn cũng không còn sức để cản trở, chỉ đành trơ mắt nhìn chúng nó tiến vào chiếm giữ thế giới trong cơ thể của mình.

Tiếp theo, sự việc thần kỳ đã xảy ra.

Sau khi hàng chục nghìn tia sáng đó tiến vào chiếm giữ thế giới trong cơ thể của hắn, lại lần nữa hóa thành từng cột đá mênh mông và hùng vĩ.

Chúng nó hoặc là đứng sừng sững trên khí hải, hoặc dựng đứng ở hồn hải, hoặc đứng sừng sững bên cạnh ngộ đạo Tiên Thụ…

Có một số thành tốp năm tốp ba, một số trùng trùng điệp điệp, còn một số thì cô độc cao chót vót.

Bọn chúng gần như phân bố khắp mỗi một xó xỉnh trong cơ thể Khương Thành.

“Đệch, đây là muốn làm gì?”

“Ca là một người thuần túy, không muốn biến thành quái vật đâu!

Đương nhiên một người coi trọng hình tượng như Thành ca không thể chấp nhận trong cơ thể xuất hiện hàng chục nghìn cột đá.

Trước đây ngộ đạo Tiên Thụ tiến vào chiếm giữ trong cơ thể thì hắn đã rất có ý kiến rồi.

Chỉ là lúc bấy giờ hắn không thể đuổi ra ngoài, cộng thêm về sau Tiên Thụ hết lần này đến lần khác lập công, hắn mới bóp mũi ngầm thừa nhận sự tồn tại của nó.

Giờ đây có thêm hàng chục nghìn cột đá, điều này làm sao có thể nhịn?

Nhưng vẫn chưa chờ hắn làm thêm việc gì thì hàng chục nghìn cột đá đó đã lặng lẽ mất đi không nhìn thấy.

Chúng nó không phải thật chẳng phải giả, cứ như thế hòa làm một với thế giới trong cơ thể của hắn.

Thực lực của Khương Thành cũng không vì vậy mà tăng cường.

Nhưng bỗng nhiên hắn phát hiện, mình lại có thể điều động tiên lực và thần hồn, đạo tâm và linh ý căn nguyên cũng đều hồi phục lại bình thường.

Mà một mặt khác, pháp tắc nghịch tuần hoàn của thế giới trong cơ thể hắn và hai pháp tắc thiên địa đó đang tiến hành giao chiến kịch liệt.

"Đây lại là chuyện gì thế này?"

Khương Thành kinh ngạc không ngớt.

"Theo lý mà nói, thế giới trong cơ thể ta muốn hồi phục bình thường, chỉ có chờ tới khi hoàn toàn xua đuổi pháp tắc xâm phạm ra ngoài mới làm được."

Bây giờ pháp tắc thứ nhất và thứ hai vẫn đang tàn phá bừa bãi trong cơ thể hắn, mà hắn thì đã hồi phục lại trước.

Chẳng mấy chốc thì Thành ca phát hiện điểm mấu chốt.

Hai pháp tắc thiên địa đó đã không thể dẫn dắt tiên lực, thần hồn và huyền văn, đạo tâm trong cơ thể hắn nữa…

Hết cách cưỡng chế đùn đẩy chúng nó cùng diễn hóa.

Nguyên nhân rất đơn giản, vừa rồi hàng chục nghìn cột đá tiến vào chiếm giữ thế giới trong cơ thể của hắn đã trấn áp toàn bộ những vị trí đó.

Cứ như là đóng hàng chục nghìn cây đinh xuống, đóng chặt thế giới trong cơ thể của hắn.

Cũng vì thế, thế giới trong cơ thể của hắn trở nên ổn định một cách khác thường.

Ổn định tới mức gió bão pháp tắc cũng không thể sửa đổi.

"Việc này cũng quá đáng quá rồi nhỉ?"

"Hai pháp tắc này, ngay cả Nguyên Tiên giới và Khư giới cũng có thể biến đổi, lại không thể thay đổi thế giới trong cơ thể của ta?"

"Chẳng lẽ bây giờ ta còn ổn định hơn Nguyên Tiên giới?"

Đương nhiên điều này là không thể nào.

Sở dĩ thế giới trong cơ thể của hắn có thể duy trì ổn định, có một lý do rất lớn là 'địa bàn nhỏ', dễ dàng phòng thủ.

Một nguyên nhân khác là hắn sở hữu vũ khí sắc bén phản kích là pháp tắc nghịch tuần hoàn này.

Chứ không phải đơn thuần bị động chịu đựng xâm phạm.

Thoáng chốc, hắn hiểu ra không lâu trước đó sau khi hắn nhảy vào Lạc Tiên trì, bị giết đi đã nhận được thứ gì.

Lần đó hệ thống bật hack, nói hắn và Vạn Linh trì thành công thích ứng.

Lúc ấy hắn còn đánh giá một lời bình luận hết sức tồi tệ cho hệ thống, cho rằng mình đã chết uổng một lần, cũng không nhận được thứ gì.

Giờ đây xem ra, chính là giành được sự liên hệ với những cột đá đó.

Sau khi hắn suy nghĩ sáng tỏ thì vẻ mặt mừng rỡ.

“Hệ thống lão huynh, ngươi đúng là dụng tâm khổ sở mà, không uổng công ta vẫn luôn đối xử không tệ với ngươi.”

Chương 2356: Nguyên Tiên giới xao động

Tuy hai pháp tắc thiên địa rất mạnh, nhưng bây giờ không thể tạo thành ảnh hưởng gì với Khương Thành.

Hắn chỉ cần chờ pháp tắc nghịch tuần hoàn từ từ dọn dẹp chúng nó ra ngoài là được.

Mà trong quá trình này, có vẻ như gió bão pháp tắc bên ngoài cảm nhận được sự tồn tại ‘kẻ địch ngoan cố’ như Khương Thành, vòng xoáy trở nên khổng lồ và cuộn trào mãnh liệt hơn.

Lạc Tiên đảo sớm đã không còn là mục tiêu tiến công của pháp tắc nữa.

Nhưng chỉ là dư âm do lốc xoáy kia dẫn đến thì đã khiến hòn đảo to này bắt đầu không ngừng rung động.

Kèm theo đó, sáu sợi xiềng xích Thông Thiên kia cũng đong đưa dữ dội theo.

Xiềng xích màu xám giống như cành liễu trong cơn gió mạnh, mặc ý tung bay phấp phới.

Khương Thành không biết rằng thật ra hắn đã đoán đúng.

Sáu xiềng xích không phải thật chẳng phải giả đó, thật sự nối tiếpsáu suối nguồn.

Mà lần này Lạc Tiên đảo rung động kịch liệt, xiềng xích lung lay dữ dội cũng dẫn đến hàng loạt phản ứng dây chuyền.

Lúc này sáu suối nguồn của Nguyên Tiên giới, đều giống như Lưu Tinh chùy bị xiềng xích hất ra ngoài, hoàn toàn không chịu sự kiểm soát của chính các Hư Đế và chúa tể.

Thậm chí bọn họ đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó bọn họ ngồi lên 'phi thuyền' la n man không mục tiêu, bắt đầu phiêu bạt khắp cả Nguyên Tiên giới.

"Chuyện gì thế này!"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chúa tể, là ngươi đang thao túng vị trí phụ của bọn ta sao?"

"Đây là muốn đi đâu?"

"Không phải bổn tọa! Rốt cuộc là người nào đang đụng vào Pháp Tắc chi nhãn của ta!"

Khương Thành nằm mơ cũng sẽ không ngờ tới, lần này hắn đã biến tướng thay đổi thế cuộc của Nguyên Tiên giới.

Trước đây, bảy mươi mấy vị Chính Thần và chúa tể, Hư Đế của sáu suối nguồn đều giữ sự khắc chế hiểu ngầm.

Ai cũng không có ý chủ động tiến đánh đối phương.

Nguyên nhân hết sức đơn giản, bọn họ không thể tiến vào địa bàn của đối phương.

Chính Thần bước vào phạm vi Suối nguồn sẽ bị pháp tắc thiên địa ảnh hưởng nghiêm trọng, tự nhiên dâng sẽ áp chế người khác.

Mà nếu chúa tể rời khỏi suối nguồn, chủ động giết vào các thần điện lớn, đó cũng là không việc gì tự tìm phiền phức.

Dù sao có một số chúa tể rời khỏi suối nguồn chỉ có thể phát huy ra lực chiến đấu Cổ Thánh bình thường, đối mặt Chính Thần hoàn toàn không có ưu thế.

Vì giữa bọn họ đều không còn cách nào với đối phương, cho nên chỉ đành lựa chọn giằng co với nhau.

Mọi khi bọn họ đi khắp nơi lôi kéo người, mở rộng chính mình, từ từ tích lũy sức mạnh, chờ đợi pháp tắc giao phong của tương lai xuất hiện biến cố.

Ai cũng không ngờ rằng lần biến cố này thật sự đã đến.

Hơn nữa còn tới một cách đột ngột, nhanh như vậy.

Cuối cùng sau khi pháp tắc nghịch tuần hoàn cũng đuổi hai pháp tắc đó ra khỏi thế giới trong cơ thể của Khương Thành thì Lạc Tiên đảo đã dần dần hồi phục lại bình lặng.

Vòng xoáy trên bầu trời từ từ mờ nhạt, gió bão pháp tắc cũng dần dần rút đi.

Sáu sợi xiềng xích màu xám tung bay cũng dừng lại, sau đó biến mất trong hư không, không hề còn trông thấy vết tích.

Sự bình lặng của chúng nó cũng khiến sáu suối nguồn di chuyển khắp nơi ở Nguyên Tiên giới cố định lại vị trí.

Tuy nhiên, vị trí mới đó có phần khiến người ta không thể bình tĩnh.

Ngoài suối nguồn thứ sáu may mắn cách không xa chỗ cũ ra, năm suối nguồn còn lại lại đều bị đưa tới địa bàn nòng cốt của Tu Thần lưu.

Trước đây suối nguồn đóng quân tại các châu bên ngoài, các Chính Thần còn có thể nhịn.

Hiện nay xuất hiện trong thần điện của mình, điều đó chẳng phải có nghĩa là địa bàn mà mình kinh doanh nhiều năm rất nhanh thì sẽ bị mất đi, trở thành địa bàn của chúa tể suối nguồn sao?

Việc này làm sao có thể nhịn?

Mà tiên nhân ở các châu của suối nguồn trước đó, đều không đồng ý Tu Thần.

Trước khi một số người gia nhập còn từng đắc tội mấy Chính Thần và Thiên Thần.

Bây giờ vì Suối nguồn chuyển dời vị trí, những nơi này mất đi hiệu quả che phủ của pháp tắc thứ nhất và thứ hai.

Chính Thần và Thiên Thần có thể hoàn toàn không kiêng nể tấn công sang đó.

Ví dụ như Đông Trúc đảo mà Phi Tiên môn đang tồn tại, trước kia là vùng trung bộ của Ngọc Nhai chi nhãn, có Thánh Hoàng và một đám Hư Đế trấn giữ, tất nhiên là vô cùng kiên cố.

Hiện nay Thánh Hoàng đều được đưa tới Tả Tuyên cung của Vô Đào Chính Thần cùng Suối nguồn, cho dù muốn bao trùm lấy Phi Tiên môn, cũng là ngoài tầm tay với.

Trên dưới Nguyên Tiên giới đối mặt bố cục biến đổi đột ngột này đều sa vào sự ngạc nhiên và hỗn loạn ngắn ngủn.

Nhưng chỉ chốc lát thì đã có người bắt đầu hành động.

Một số chúa tể bắt đầu mở rộng trên địa bàn mới, còn một số thì bắt đầu tiến đánh địa bàn từng bị suối nguồn che phủ trước kia.

Khói lửa chiến tranh rất nhanh đốt cháy khắp Nguyên Tiên giới.

Mà Khương Thành không hề biết tới việc này.

Sau khi gió bão pháp tắc rút đi, hắn cũng không tức khắc trở về đảo.

Mà là nhìn thế giới trong cơ thể của mình.

Mặc cho là khu vực xung quanh hồn hải kinh mạch hay ngộ đạo Tiên Thụ, toàn bộ giống như được mạ lên một tầng quầng sáng rực rỡ.

Không sai, lần này pháp tắc tuần hoàn Thiên Địa lại để lại lượng lớn Cửu Bảo tiên châu trong cơ thể của hắn.

Lần trước hắn có từng trải giống như thế tại suối nguồn thứ nhất của Khư giới.

Lần đó khiến thế giới trong cơ thể của hắn nhận được sự thăng hoa xưa chưa từng có, độ mạnh thánh giới nâng lên gấp mấy lần, hơn nữa còn có hình mẫu của nguyên.

Mà lần này, quy mô của pháp tắc giao phong lớn hơn, thời gian dài hơn.

Số Cửu Bảo tiên châu có được cũng nhiều hơn lần đó gấp mấy lần.

Tuy nhiên, luyện hóa Cửu Bảo tiên châu cũng không dễ dàng.

Cho dù hắn sở hữu Thiên Hoang Bất Diệt Thể, lần trước cũng đã trải qua quãng thời gian dài đằng đẵng.

“Hiện giờ Nguyên Tiên giới mỗi ngày một dáng vẻ, biến hóa vô cùng nhanh.”

“Nếu ta ở lại đây từ từ luyện hóa, đợi khi ta xuất quan thì hoa cải vàng cũng nguội lạnh rồi.”

Thành ca ngẫm nghĩ sơ một lúc, sau cùng vẫn quyết định không bế quan luyện hóa, cứ để thân thể thần của mình từ từ tự động chuyển hóa được rồi.

Khi hắn trở về Lạc Tiên đảo tan hoang xơ xác, thì thái độ của ba nghìn mấy người trước đó đã khác hẳn.

Đám người Bạch Kiểu và Khúc Vọng nở nụ cười tươi rói bước lên nghênh đón.

“Khương đạo hữu, ngươi vẫn ổn chứ?”

“Đạo hữu, vừa rồi ngươi làm được bằng cách nào vậy?”

“Trước đây đúng là bọn ta có mắt không tròng, đã mạo phạm, vẫn mong ngươi thông cảm!”

“Đúng rồi, rốt cuộc ban nãy đã xảy ra chuyện gì thế, sao những cột đá của Lạc Tiên trì đều không còn nhìn thấy nữa?”

Sự biến mất của các cột đá đó có ảnh hưởng vô cùng lớn với bọn họ.

Đổi thành một người khác, cho dù chỉ làm mất một cột đều sẽ hứng lấy công kích.

Nhưng vừa rồi Khương Thành mạnh mẽ đánh lui hai pháp tắc thiên địa, dùng sức mạnh một mình chống đỡ một vùng trời của Lạc Tiên đảo.

Trước đó bọn họ cũng không hề dám nghĩ tới hành động vĩ đại này.

Nói toạc ra, Khương Thành đã cứu bọn họ một lần.

Không có Khương Thành, có lẽ bây giờ bọn họ đã chết hết.

“Liệu lần sau gió bão pháp tắc còn đến không?”

“Lần tiếp theo ngươi còn có thể đánh lui chúng nó không?”

Trong chớp mắt, Khương chưởng môn trở thành ngôi sao sáng nhất Lạc Tiên đảo, bị vây chặt đến nỗi con kiến không chui lọt.

“Ta sẽ không ở mãi trên Lạc Tiên đảo đâu, chắc chắn phải ra ngoài.”

Tuy thỉnh thoảng có thể tìm được cơ duyên ở Lí Thế giới, nhưng cuối cùng nơi này cũng quá mức nhàm chán.

Hơn nữa hắn còn có rất nhiều người quen ở bên ngoài.

Cho dù tương lai hắn sẽ quay về, cũng sẽ dẫn theo những đệ tử khác của Phi Tiên môn cùng trở về.

“Hả, ngươi muốn rời khỏi, thế bọn ta phải làm sao đây?”

Đám người Hoàn Thần, Bạch Kiểu và Khúc Vọng đều trở nên sốt ruột.

“Nếu ngươi đi mất, lần sau Lạc Tiên đảo lại bị pháp tắc tấn công thì nên làm như thế nào mới tốt?”

Đan Thái đứng bên cạnh bật cười hô hô nói: “Vậy thì các ngươi đi cùng bọn ta đi.”

“Dù sao bây giờ những cột đá đó cũng không còn nữa, ở lại Lạc Tiên đảo cũng không tác dụng gì.”

Mọi người suy nghĩ lại thấy cũng phải.

Nhưng lại xuất hiện vấn đề mới.

“Chúng ta làm sao mới có thể đi ra ngoài?”

Chương 2357: Suối nguồn thứ bảy

Lần trước pháp tắc xuất hiện khe hở, đệ tử Phi Tiên môn với hơn sáu ngàn người cùng rời khỏi Lạc Tiên đảo.

Không phải hơn ba ngàn người ở chỗ này không muốn đi, mà vì cẩn thận quá mức, lo lắng trên đường không an toàn.

Ở trước mặt pháp tắc thiên địa, bọn họ thật sự quá yếu kém.

Thoáng không cẩn thận chính là tiêu tan thành tro bụi.

Khương Thành có thể tự do đi lại trong Lí thế giới, nhưng vấn đề ở chỗ hắn không tìm thấy được đường về.

Lăng đột nhiên nói: “Sáu dây xích trước đó thật sự có thể nối liền với sáu suối nguồn bên ngoài.”

“Nếu như muốn trở về, vẫn phải tìm kiếm manh mối ở trên Lạc Tiên đảo.”

Nghe được nàng bình tĩnh nghiêm chỉnh phân tích vấn đề như thế, Thành ca cảm thấy rất mâu thuẫn.

Không nhịn được cười híp mắt xoa nhẹ đầu nàng.

“Ngươi, cái con tiểu nha đầu này thật sự không phải chỉ biết mỗi ôm đùi, đôi khi còn có thể nói ra một chút hiểu biết chính xác.”

Lăng rất muốn một chưởng chụp chết hắn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Mà đám người Khúc Vọng và Bạch Kiểu ở bên cạnh lại ngưỡng mộ đối với Khương Thành tăng thêm một tầng.

Bởi vì bọn họ đã giao thủ với Lăng, biết rõ ràng thực lực của nàng mạnh bao nhiêu.

Lúc đó nếu như bọn họ không kịp thời đứng lên trên cột đá, thúc giục uy lực pháp tắc ẩn chứa của Lạc Tiên trì, hiện giờ người còn sống đứng ở đây sẽ bớt đi một phần rồi đấy.

Một nữ nhân mạnh như vậy, ngươi dám tùy tiện sờ lên đầu nàng hả?

Hơn nữa sau khi sờ còn không có chuyện gì.

Trong lúc này, hình tượng của Thành ca ở trong cảm nhận của bọn họ lại tăng cao.

Mà trong vài ngày tiếp theo, Khương Thành đã bắt đầu lượn xung quanh Lạc Tiên đảo tìm kiếm tung tích của sáu sợi dây xích kia.

Nhưng điều khiến cho hắn ngoài ý muốn là không hề tìm thấy tung tích của chúng.

Tiêu tốn thời gian suốt năm ngày, địa phận ven Lạc Tiên đảo đều đã bị hắn lật trong lật ngoài mấy tầng đất, nhưng vẫn hoàn toàn không có thu hoạch gì cả.

Nếu không phải Lăng cũng nhìn thấy sáu sợi dây xích kia, thậm chí hắn còn hoài nghi ngày đó thứ mình nhìn thấy chỉ là ảo ảnh.

Còn đám người Khúc Vọng và Bạch Kiểu nhìn xem hành động mỗi ngày của hắn đều than thở.

Bọn họ đi đến đây nhiều năm như vậy, vẫn luôn dè dặt cẩn trọng, không dám rời khỏi hòn đảo này nửa bước.

Bởi vì đây là khu an toàn.

Một khi tùy ý rời đi đều sẽ bị pháp tắc thiên địa cắn nuốt đến không thừa lại dù chỉ cặn bã.

Nhưng Thành ca lại ra vào hòn đảo này mỗi ngày, giống như đang đi dạo vườn rau nhà mình, phải gọi là tùy tiện.

“Xem ra hắn thật sự không phải là người bình thường.”

“Đó là chắc chắn rồi, lần trước hắn một mình đánh lui gió bão pháp tắc, ta đã biết hắn nhất định có thể dẫn dắt chúng ta ra ngoài.”

“Ngày đầu tiên hắn đến trên đảo, ta đã nhận ra hắn là người được chọn…”

Thành ca không hề nghe được tiếng thảo luận của bọn họ.

Lúc này hắn đang suy nghĩ có phải mình đã bỏ quên điều gì không.

“Sáu sợi dây xích kia rốt cuộc đã đi đâu?”

“Ngày đó ta rõ ràng nhìn thấy chúng nó, thế này không nên chứ.”

“Chẳng lẽ xiềng xích không ở khu rìa sao?”

Trong đầu hắn đột nhiên lóe lên tia sáng.

“Nếu như không có ở ven rìa, vậy rất có khả năng ở khu vực trung tâm.”

Khu vực quan trọng nhất của Lạc Tiên đảo tự nhiên là Lạc Tiên trì, đồng thời cũng chính là Vạn Linh trì trong miệng hệ thống.

Trong hố sâu hình tròn vẫn đầy rẫy lực lượng pháp tắc.

Khương Thành lần nữa quay vào bên trong, lại thấy được hơn chục ngàn lỗ thủng kia.

Tìm kiếm mấy lần bên cạnh những lỗ thủng này, hắn không hề phát hiện ra có gì đặc biệt cả.

Vì thế hắn hạ quyết tâm, nhảy vào trong một lỗ thủng.

Ngay sau đó hắn đã thần kỳ rời khỏi chỗ ban đầu.

Bóng sáng trước mắt lóe qua nhanh chóng, giống như thời không thay đổi.

Xuất hiện trước mặt Khương Thành đã không phải là hố sâu nữa, mà là hơn chục ngàn lốc xoáy pháp tắc nho nhỏ.

Thoạt nhìn những lốc xoáy này giống như những bọt sóng nhỏ.

Còn hơn chục ngàn lỗ thủng kia giống như hơn chục ngàn giác hút.

Những bọt sóng nhỏ đang quay cuồng trong các lỗ, chậm rãi chảy vào trong.

Đầu tiên Thành ca mờ mịt, sau đó nghĩ đến điều gì, vì thế hắn ngẩn ra tại chỗ.

“Hóa ra pháp tắc của Lạc Tiên đảo cũng đến từ chính hai pháp tắc thiên địa tuần hoàn kia sao?”

Cho dù là hắn hay là đám người Kỷ Linh Hàm và Bạch Kiểu, trước đó tất cả đều cho rằng Lạc Tiên đảo có được pháp tắc thuộc riêng về mình.

Pháp tắc này không hề giống với pháp tắc thứ nhất, thứ hai, thứ ba.

Chính bởi vì như vậy nên hòn đảo này mới có thể ngăn cách thẩm thấu của pháp tắc khác, tự thành thế giới.

Nhưng hiện giờ vừa thấy, vốn không phải chuyện như vậy.

Hơn chục ngàn lỗ thủng kia rõ ràng đang chủ động hấp thu pháp tắc thiên địa ở bên ngoài!

Nếu đã như vậy, bình thường mọi người còn liều mạng ngăn cản pháp tắc thẩm thấu làm gì?

Lỗ thủng phía dưới Lạc Tiên trì đều rò rỉ thành cái sàng rồi có được không hả?

Nhưng mà hắn cũng rõ ràng, tình hình thực tế nhất định còn phức tạp hơn như vậy.

Bởi vì pháp tắc thiên địa của chính Lạc Tiên đảo thật sự không hề giống với hai pháp tắc bên ngoài kia.

"Chẳng lẽ pháp tắc bên ngoài bị Lạc Tiên trì hấp thu vào, sau đó còn có thể bị chuyển hóa và cải tạo sao?"

Xuyên qua hơn chục ngàn lỗ thủng kia, cuối cùng hắn đã nhìn thấy được dáng vẻ ở chính giữa của Lạc Tiên trì.

Sau đó miệng của hắn không tự chủ được há hốc thành hình chữ O.

"Trời ơi!"

"Còn có Suối nguồn thứ bảy nữa?"

Ở chính giữa bị hơn chục ngàn lỗ thủng vờn quanh kia có một băng tinh sáu cánh vĩ đại.

Bản thân băng tinh là trong suốt, nhưng bị hơn vạn bọt sóng nhỏ của lỗ thủng ở xung quanh chiếu rọi đến sóng nước trong vắt, giống như chìm đắm trong một mảnh khí trời.

Từ ngoại hình mà hấy, nó gần như giống với vài suối nguồn trước đó của Nguyên Tiên giới, điểm khác nhau chính là lớn hơn một chút.

"Đây rốt cuộc là tình huống gì? Vì sao ở chỗ này lại có một suối nguồn?"

Hắn không hề do dự, lắc mình một cái bay đến trên băng tinh sáu cánh.

Nếu như ở suối nguồn khác, vậy hiện giờ hắn chẳng khác gì thành chúa tể Suối nguồn, sẽ nhận được một ít năng lực mạnh mẽ, ví dụ như lực dẫn dắt pháp tắc.

Nhưng hiện giờ đứng sừng sững ở trên suối nguồn thứ bảy, Khương Thành không hề có bất cứ cảm giác gì.

Xung quanh cũng không hề xuất hiện cảnh tượng lạ gì.

Trong mơ hồ, hắn thoáng có phỏng đoán.

“Suối nguồn thứ bảy không có vị trí chúa tể, chắc không giống các suối nguồn khác.”

“Lạc Tiên đảo vốn không có pháp tắc thiên địa của mình, cho nên nó hấp thu lực pháp tắc từ bên ngoài.”

“Sau đó do suối nguồn thứ bảy chuyển hóa, từ đó đã tạo thành hệ thống tu nguyên trực tiếp đặc biệt của Lạc Tiên đảo.”

“Còn gió bão pháp tắc không trải qua suối nguồn thứ bảy chuyển hóa này, Lạc Tiên đảo thật sự không cần đến.”

Từ băng tinh sáu cánh ở dưới chân, hắn không hề nhìn thấy xiềng xích gì cả.

Nhưng Thành ca lại chậm rãi bước ra ba bước đi vào một góc trong đó dọc theo đường vân của bông tuyết, đã cảm nhận được một luồng hấp dẫn như ẩn như hiện.

Lại tiến lên trước vài bước, lực hấp dẫn này càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Khương Thành dừng bước chân.

Cho dù hắn không nhìn thấy sáu sợi dây xích kia, nhưng hắn biết mình đã tìm được đường về.

Không có gì bất ngờ xảy ra, sáu góc của băng tinh sáu cánh này chính là đường nối tiếp với thế giới bên ngoài.

Bay đến phía dưới một trong những lỗ thủng này, hắn theo một bọt sóng pháp tắc trong đó cùng nhau chảy vào.

Một giây sau, hắn về tới Lạc Tiên trì.

Rất nhanh, tất cả hơn ba ngàn cao thủ trên đảo đều được hắn triệu tập lại.

“Cái gì, chúng ta có thể đi về?”

Đám người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề vừa mừng vừa sợ, kể cả Lăng đều không khỏi lộ ra ánh mắt chờ mong.

“Không thể tưởng tượng nổi, ngươi lại thật sự có thể làm được chuyện này.”

Chương 2358: Uy vọng của Khương Thành

Đám người Khúc Vọng và Hoàn Thần là những người khát khao muốn trở về, nhất là hiện giờ những cột đá kia đều không còn, ở lại Lạc Tiên đảo không hề có ý nghĩa gì cả.

Nhưng đến đây nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn mãi không tìm được cơ hội nào.

Hiện giờ đột nhiên nghe nói có thể trở về, đều cảm thấy quá không chân thật.

“Khương đạo hữu, không biết làm như thế nào thì chúng ta mới có thể trở về vậy?”

“Đúng vậy, đường về có thể có nguy hiểm không?”

“Ngươi có thể đi qua lại trong pháp tắc thiên địa không có vấn đề gì, nhưng sợ rằng bọn ta lại không được.”

Khương Thành vừa nghĩ cũng đúng.

Pháp tắc thiên địa đều đang biến hóa mọi lúc.

Trước đó mang theo vài người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề này còn không có vấn đề gì, nhưng hiện giờ mang theo một đội ngũ mênh mông ba ngàn người, phía trước vừa đi, sợ rằng phía sau đã bị nuốt đến cặn bã đều không còn.

Nếu như là trước kia hắn còn có thể dùng Toàn Cơ đồ dẫn người đi, nhưng mà lúc này bảo đồ không gian kia đã sớm không còn.

Tuy rằng bản thân hắn có thể sáng tạo không gian đặc thù, còn có cả kỹ xảo Giới Tử Nạp Tu Di, nhưng thực lực của hơn ba ngàn người này quá mạnh mẽ.

Cấp bậc của không gian bình thường quá thấp, vốn không chấp nhận nổi sinh linh quá mạnh mẽ như vậy, sẽ bị phát nổ trong vài phút.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể chọn dùng phương thức nguyên thủy nhất là dẫn từng nhóm người đi.

“Xếp thành hàng cả đi, mỗi đội định ra năm mươi người đi.”

“Đi qua lần lượt.”

“Yên tâm cả đi, đi theo ta sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Nhận được mệnh lệnh của hắn, đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần và Lam Đề, Minh Đồng lập tức đứng vào đội thứ nhất.

Thấy người của chính hắn đều nhiệt tình như vậy, những người khác tự nhiên không có nghi ngờ gì.

Rất nhanh, đám người trở nên hỗn loạn ồn ào ầm ĩ.

“Đội thứ nhất đội thứ nhất, mau đến!”

“Đội thứ hai, mau gom đủ năm mươi người!”

“Chúng ta đã kín người rồi, về phía sau đi, đừng chen chúc ở đây!”

Theo lý thuyết, đội thứ nhất và đội thứ sáu mươi đều có thể trở về, chẳng qua là trình tự sát về sau, trễ gần cả canh giờ mà thôi.

Nhưng đám người ở đây đều không có một ai có tâm tư đơn giản, suy nghĩ đều nhiều hơn người khác.

Lỡ như sau khi Khương Thành mang đệ tử của mình rời đi không quan tâm đến đội phía sau thì sao?

Lỡ như trở về nhiều người như vậy, con đường kia bị cắt đứt thì sao?

Lỡ như về sau xuất hiện biến cố gì thì sao?

Cho nên mỗi người đều muốn chen lên mấy đội đầu.

Khương Thành thấy bọn họ đều vì tranh giành vé xe hàng trước mà sắp đánh nhau, chỉ có thể tự mình ra khống chế trận địa.

“Được rồi được rồi, đừng chen lấn, ta tới sắp xếp.”

Nói xong hắn bay lên trước đám người, biến ra hơn ba ngàn thẻ ngọc, trên mỗi thẻ đều có đánh số.

Sau đó ném về phía mọi người.

Dưới thao túng chuẩn xác của hắn, mỗi một sinh linh vừa vặn có một thẻ ngọc.

Nhưng mà ai có thể nhận được số mấy hoàn toàn là ngẫu nhiên.

“Hiện giờ dựa theo đánh số tiến hành tổ đội!”

Vì thế hiện trường vốn hỗn loạn lập tức trở nên ngay ngắn trật tự.

Sáu mươi hai đội ngũ nhanh chóng đã tổ đội xong.

Đan Thái nhìn xem cảnh tượng này mà xuýt xoa ngưỡng mộ, không khỏi làu bàu với Mạc Trần ở bên cạnh.

“Mặt mũi của Khương chưởng môn này không phải lớn bình thường, bọn họ lại còn phục tùng theo hắn quản lý, nghe theo hiệu lệnh của hắn.”

Tuy rằng Thành ca có thể dẫn bọn họ ra ngoài, nhưng tùy tiện bố trí như vậy lại chưa từng có một ai nói câu oán hận, vẫn rất thần kỳ.

“Người không biết còn tưởng hắn là đảo chủ đấy.”

Lạc Tiên đảo chưa từng xuất hiện vị trí đảo chủ này.

Nhưng mà trước đây khi bọn họ sinh hoạt ở trên đảo đều đã gặp phải không ít tranh đấu gay gắt.

Người có thể đi đến nơi đây đều là thiên kiêu một thời, ai nấy đều mắt cao hơn đỉnh.

Muốn để cho bọn họ tập thể nhất trí phục tùng người khác, nghe theo hiệu lệnh của hắn gần như là chuyện không có khả năng.

Nhưng hiện giờ hình như Khương Thành đã làm được.

“Đảo chủ?”

Mạc Trần cười nhạt: “Thân phận vị diện chi tử, chỉ là một đảo chủ tính là gì chứ?”

Miệng nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Khương Thành đi đến đây vài ngày, thật ra còn chưa từng giao thiệp với hơn ba ngàn cao thủ kia, càng không hề dùng thực

lực để chinh phục bọn họ.

Sao đột nhiên lại có uy vọng cao như vậy?

Bố trí xong đội ngũ, Khương Thành đã mang theo đội đầu tiên xuống Lạc Tiên trì.

Rất nhanh, đội ngũ đã xuất hiện trước mặt hơn chục ngàn lỗ thủng kia.

Trừ Lăng ra, đây là lần đầu tiên những người khác nhìn thấy cảnh tượng dưới đáy hồ, không khỏi kinh ngạc liên tục.

Sau đó, Đan Thái là người đầu tiên bay lên trên lỗ thủng.

Nhưng mà điều khiến Khương Thành ngoài ý muốn chính là Đan Thái lại không xuống được, không thể thông qua lỗ thủng truyền tống đến vị trí của băng tinh sáu cánh.

Sau đó hắn lại để Kỷ Linh Hàm và Lam Đề thử xem, hai nữ nhân này đều chỉ có thể lơ lửng ở trên lỗ thủng.

“Vậy mà vẫn như vậy?”

“Chẳng lẽ người có thể đến suối nguồn thứ bảy chỉ có mình ta?”

Thành ca không hề thất vọng, ngược lại trở nên đắc ý.

Như vậy vừa thấy, mình thật sự là người đặc biệt có thể diện nhất.

Nếu như bọn họ không có cách nào tiến vào lỗ thủng, Khương Thành đành phải mỗi tay cầm lấy một người, dẫn theo các nàng xuyên qua.

Quá trình này không hề có trắc trở gì.

Người được hắn mang theo cuối cùng thuận lợi qua lỗ thủng, sau đó được đưa đến suối nguồn thứ bảy.

Phiền toái duy nhất chính là tương đối mất công tốn thời gian.

Năm mươi người đội thứ nhất được đưa lên chờ trên bông tuyết, Khương Thành lại quay về trên Lạc Tiên trì, dẫn đội thứ hai xuống theo.

Cứ như vậy, từng đội cao thủ lục tục rời khỏi Lạc Tiên đảo.

Khi đội cuối cùng đến bông tuyết, suối nguồn thứ bảy đã vô cùng náo nhiệt, tiếng người ồn ào.

Đối với suối nguồn trước kia chỉ có một mình chúa tể có thể ngồi lên, đây coi như là cảnh hiếm lạ khó được.

Bởi vì không thể xác định sáu phương hướng thông đến đâu, Thành ca chỉ có thể tùy tiện chọn một.

Hơn ba ngàn người đi đến một góc của bông tuyết, sau đó lục tục biến mất trong hư không.

Khi xuất hiện lần nữa, cuối cùng bọn họ đã về đến Nguyên Tiên giới.

Khương Thành hy vọng trở lại Suối nguồn thứ hai.

Bởi vì hắn muốn xử lý chúa tể Thanh Diệu.

Chỉ tiếc không như mong muốn, phương hướng bọn họ lựa chọn lần này cuối cùng thông đến Suối nguồn thứ tư.

Mà bởi vì lần rung chuyển trước đó nên Suối nguồn thứ tư đã bị cưỡng chế đưa vào trong khu vực của Tu Thần lưu – Trọng Liêm cung.

Mới vừa trở lại Nguyên Tiên giới, Khương Thành lại đụng phải chiến đấu.

Ngẩng đầu lên nhìn ánh sáng đang tùy tiện bắn tung tóe trên không kia, hắn cảm nhận được khí tức của trận pháp.

Nhưng sau khi cẩn thận cảm giác, lại không nhịn được lắc đầu.

“Không giống với trận pháp.”

Với thực lực hiện giờ của Khương Thành, sự uy hiếp của đạo trận cửu cấp đối với hắn cũng không lớn.

Nhưng khí tức thay đổi kỳ quái ở xung quanh lúc thì lạnh lẽo giết chóc, lúc lại mờ ảo khiến cho hắn cảm nhận được sự uy hiếp về tính mạng.

Mà hành động của hắn vẫn không bị hạn chế gì.

Cũng không hề rơi vào trong áp chế và công kích nào.

Đây rõ ràng không phải là đặc thù của trận pháp.

Đám người Kỷ Linh Hàm, Lam Đề và Mạc Trần đều rất nhanh chóng xuất hiện ở sau lưng hắn.

Nhìn thấy tình hình xung quanh, cho dù không nghe được tiếng động gì, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được sự chấn động kịch liệt truyền đến từ xa xôi.

Đám người Khúc Vọng và Bạch Kiểu đều lục tục xuất hiện ở phía sau.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đây rốt cuộc là đâu?"

"Chúng ta đã trở lại đúng không?"

Minh Đồng cẩn thận cảm nhận một chút.

"Không sai, đây chính là Nguyên Tiên giới."

Hắn mới vừa dứt lời, dao động chiến đấu ở xa xa kia đã biến mất.

Có lẽ vì hơn ba ngàn người bọn họ quá mức bắt mắt, dẫn đến sự chú ý của hai bên đang giao chiến.

Sau một lát, còn có hai tốp cao thủ nhanh chóng đến gần bên này.

Chương 2359: Gặp lại Thương Linh

Số người giao chiến của hai bên không nhiều, nhưng mà so ra chênh lệch vô cùng.

Một bên chỉ có hơn một trăm người, cầm đầu là một vị Chính Thần, còn lại tất cả đều là Thiên Thần.

Còn bên kia lại có trên chục ngàn người.

Nhóm cầm đầu là hơn ba mươi vị Thánh Tôn, còn lại đều chỉ là Thánh Chủ.

Chiến đấu trong giới tu luyện không chỉ nhìn số người, chủ yếu vẫn nhìn xem cảnh giới

Nếu thật sự tính toán rõ ràng, thực lực của đội trước còn ở trên đội sau, bởi vì Chính Thần mạnh hơn Thánh Tôn xa.

Nhưng trong hơn ba mươi vị Thánh Tôn kia, dưới chân hơn mười vị đều có băng tinh sáu cánh, trong đó không thiếu Hư Vương và Hư Tướng.

Sau khi nhìn thấy Khương Thành, hai bên đều kinh hô lên.

“Khương Thành!”

“Đại Đế!”

“Khương chưởng môn!”

Không truyền tống đến trước mặt Thanh Diệu, Thành ca vốn thật thất vọng.

Nhưng sau khi nhìn rõ người đến, trên mặt hắn nhanh chóng dâng lên vẻ mừng như điên.

Bởi vì hai bên đều có người quen.

Bên Tu Thần lưu chính là vị Chính Thần Huyết Đế kia.

Còn trong hơn ba mươi vị Thánh Tôn bên suối nguồn này, không chỉ có Thương Linh Huyền Minh lâu ngày không gặp, còn có Long tổ có mối quan hệ phức tạp.

Nhìn xem bông tuyết dưới chân Long tổ, lại là một Hư Vương.

Vừa nhìn thấy Thành ca, chân thân Thương Long của Thương Linh khổng lồ lập tức hóa thành hình người, nhanh chóng bay đến trước mặt hắn.

“Cuối cùng ngươi còn có chút lương tâm, biết đến giúp ta.”

Khương Thành rất muốn nói, ta chỉ trong lúc vô tình bị truyền tống đến đây thôi, thật sự không phải sau khi nghe tin cố ý đến giúp ngươi đâu.

Nhưng loại bản năng nào đó trong xương lại vẫn thúc đẩy hắn thuần thục quét thiện cảm.

“Đó là đương nhiên!”

“Sau khi biết được tin tức của ngươi, ta nóng lòng như lửa đốt, ngựa không dừng vó chạy đến.”

“Dọc theo đường đi vượt qua ngàn núi vạn sông, trải qua muôn trùng cách trở và đau khổ, chỉ ngóng trông có thể sớm đến giúp ngươi che gió che mưa đó…”

Kỷ Linh Hàm ở phía sau đều hơi dở khóc dở cười.

Đám người Lam Đề và Lăng không nhịn được khinh thường.

Còn Đan Thái lại móc ra một quyển vở múa bút thành văn, cũng không biết đang ghi bút ký gì.

“Ha ha ha…”

Thương Linh cười đến run rẩy hết cả người, tiếng cười như chuông bạc lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Nàng ở bên cạnh Khương Thành nhiều năm như vậy, đương nhiên biết tên này nói dối há mồm là ra.

Nhưng nàng thích nghe là được.

Lúc này, Long tộc khác đều ào ào vui sướng bay đến trước mặt Khương Thành.

“Bái kiến Thương Long Đại Đế!”

“Tham kiến Long thần!”

Năm đó sau khoảng thời gian trải qua ở Thiên Long giới, Thành ca đã nhận được sự tán thành của tất cả Long tộc.

Bây giờ nhìn thấy hắn, một vài cao thủ Long tộc đều tự động cúi đầu cao ngạo xuống, biểu đạt thuận theo của mình.

Huyền Minh cũng hóa thành hình người, bay đến bên cạnh Thành ca, vỗ vỗ bả vai hắn.

“Tiểu tử, ngươi cũng là cảnh giới Thánh Tôn sao?”

“Không tệ không tệ, không làm mất thể diện của Long tộc ta.”

Nhìn tư thế này của hắn, người không biết còn tưởng rằng Khương Thành là vãn bối của hắn đấy.

Bên chỗ bọn họ vui vẻ hòa thuận, nhưng vẻ mặt của Long tổ lại không hề dễ nhìn.

Là lão tổ của Long tộc, lần đó ở Thiên Long giới vị trí duy ngã độc tôn của hắn đã bị Khương Thành thay thế.

Sau trận chiến tranh đoạt Thần vị, hắn hoàn toàn không có thu hoạch gì, vừa không tranh được Thần vị, lại không tiến vào Lạc Tiên đảo được, không khác nào uổng công phí hoài nhiều năm.

Nhưng dưới thiên phú và mệnh số thêm vào quá mức kia, trong những năm này hắn vẫn nhanh chóng đuổi đến cảnh giới Thánh Tôn, một lần nữa đứng đầu vạn long.

Lại thành một vị Hư Vương của Suối nguồn thứ tư.

Hai vị Long đế Thương Linh và Huyền Minh này trở về đều không thể lay động được địa vị của hắn.

Nhưng Khương Thành trở về, vậy thì không giống nữa.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sự nổi bật của mình đang bị cướp đoạt đi, vì thế không kiên nhẫn cắt ngang tình cảnh lâu ngày gặp lại này.

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc các ngươi ôn chuyện.”

“Đừng quên hiện giờ chúng ta phải làm gì!”

Hắn vừa nhắc nhở như vậy, hai vị Hư Vương và hơn mười vị Hư Tướng của những tộc quần khác ở bên cạnh đều nhớ ra chính sự.

“Không sai, chúng ta đang đánh nhau.”

Một Hư Vương trong đó chắp tay về phía Khương Thành.

Thản nhiên nói: “Nếu như các hạ là bằng hữu của Long tộc, vậy coi như là người của phe chúng ta.”

“Trận chiến đấu tiếp theo, mong rằng các hạ có thể hỗ trợ ra sức.”

Khương Thành là một Thánh Tôn, vẫn phải tranh thủ.

Nhưng thái độ của người này và một vị Hư Vương khác ở bên cạnh hắn đều không thể gọi là nhiệt tình.

Bởi vì hơn ba ngàn người ở sau lưng Thành ca, bao gồm cả Lam Đề và Minh Đồng ở trong đó, hệ thống tu luyện đều khác xa nhau.

Thoạt nhìn cảnh giới đều thật thấp, giống như còn chưa đến Thánh Chủ.

Lăng là một người duy nhất tương đối bình thường lại theo thói quen che giấu tu vi.

Ở trong mắt những người này, đây chỉ là mấy ngàn Đạo Thần thậm chí Đạo Thánh mà thôi.

Hiện giờ cấp bậc này đều không xứng xuất hiện trên chiến trường, vốn không đáng giá để cố mượn sức.

“Chiến đấu tiếp theo, các hạ về dưới trướng Long tộc, chờ đợi điều động của bọn ta, không được sai sót!”

Thành ca cũng bị hắn chọc cười.

Để cho ta chờ đợi điều động của các ngươi?

Thánh Hoàng còn không nói ra lời như vậy có được không hả?

Nhưng mà hắn cũng lười so đo với đám người này.

Vì thế trực tiếp phất tay: “Được rồi được rồi, trận chiến này không cần đánh, tất cả các ngươi giải tán đi.”

Cho dù cao thủ các tộc bên này hay là Thiên Thần ở đối diện, tất cả đều ngớ ra.

Người này là ai?

Vừa đi lên đã kêu chúng ta giải tán?

Thể diện bao lớn?

Sau chốc kinh ngạc ngắn ngủi, hai bên đều có rất nhiều người không nhịn được chế giễu.

“Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ?”

“Ngươi nghĩ mình là chúa tể sao, cho dù ngươi là chúa tể cũng không có tư cách bảo bọn ta giải tán!”

“Như thế nào, ngươi còn định làm người trung gian, làm người hòa giải sao?”

“Không nhìn lại mình xem có phân lượng bao lớn, ngươi có mặt mũi này sao…”

Là hai bên giao chiến, đây vẫn là lần đầu tiên ý kiến của bọn họ thống nhất như vậy.

Nhưng ngay sau đó, Huyết Đế có cảnh giới cao nhất toàn trường đã chậm rãi giơ tay phải lên.

“Đều im miệng cả đi!”

Ra lệnh một tiếng, tất cả trên trăm vị Thiên Thần ở phía sau đều ngậm miệng lại.

Lúc này Huyết Đế mới ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Khương Thành, lại liếc nhìn Lăng.

“Hai người các ngươi lại đi cùng nhau rồi, không phải thật sự là người một nhà đấy chứ?”

Ngụ ý của hắn vẫn là lời đồn con riêng kia.

Nhưng mà Thành ca không nghe ra.

Vẫn cho rằng Lăng chính là hậu bối của một người được sủng ái của Thiên Cung trước kia, Huyết Đế nhận ra nàng cũng không hề kỳ quái.

Hắn thản nhiên vỗ chuôi kiếm.

“Ngươi cũng nhìn thấy, Long tộc và ta có quan hệ sâu sắc.”

“Là chiến hay hòa, ngươi tự nhìn mà làm.”

Huyết Đế đương nhiên không định khai chiến.

Hắn đột nhiên cau mày, truyền âm.

“Có phải Tu Đế bị ngươi giết chết không?”

Khương Thành không giấu giếm.

“Hắn tự đưa mình đến cửa tìm chết, ta chỉ cố thỏa mãn hắn mà thôi.”

Nghe được hắn chính miệng xác nhận, Huyết Đế không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Hắn thật sự muốn hỏi Khương Thành làm như thế nào, nhưng cuối cùng tất cả đều hóa thành hai chữ.

“Cáo từ!”

Nói xong hắn lập tức xoay người.

“Rút!”

Mệnh lệnh này khiến tất cả mọi người hai bên đều trở tay không kịp.

Khương Thành mới vừa nắm lấy chuôi kiếm, bọn họ còn tưởng rằng Huyết Đế sẽ tức giận ra tay chứ.

Kết quả lại định rút?

“Huyết Hải Chính Thần, đây là có ý gì?”

“Vì sao Cung chủ phải rút lui?”

“Hắn chỉ là Thánh Tôn, vì sao chúng ta phải…”

Bọn họ còn chưa nói xong, Huyết Đế đã vội vã rời khỏi chiến trường.

Chương 2360: Khải hoàn mà về

Huyết Đế đột nhiên rút lui, để lại trên trăm vị Thiên Thần đều ngổn ngang trong gió.

Đại lão, ngươi là thủ lĩnh của bọn ta đó.

Ngươi đi rồi bọn ta phải làm sao đây?

Cho dù muốn rút lui, tốt xấu gì cũng cho một lý do, kể cả cho có lệ.

Một câu nói thỏa đáng còn chưa có đã biến mất như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Còn hơn chục ngàn cao thủ các tộc ở phía đối diện cũng đều đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Đã xảy ra chuyện gì?

Thực lực đối phương cực mạnh, mới vừa rồi trong trận chiến Huyết Đế giống như chiến thần một chọi mười mấy đã không hiểu ra làm sao rời đi như vậy?

Có nhầm lẫn gì không?

Không phải có âm mưu quỷ kế gì đó chứ?

Bởi vì thật sự quá bất ngờ, bọn họ đều không dám nhân cơ hội phát động tấn công.

Về phần hơn ba ngàn quần chúng ăn dưa mới vừa từ Lạc Tiên đảo trở về ở sau lưng Thành ca kia cũng đều chấn động.

Tuy rằng không rõ đã phát sinh chuyện gì, nhưng Khương đảo chủ ép lui một cao thủ mạnh mẽ không hề kém hơn Cổ Thánh, đây là một thực tế rõ ràng.

Nếu như không phải chuyện này phát sinh ngay trước mắt, đánh chết bọn họ đều sẽ không tin.

Muốn ép lui một vị cao thủ mạnh mẽ như vậy, ít nhất cũng phải bộc lộ tài năng chứ?

Khương đảo chủ chỉ nói đôi ba câu thôi, vậy không khỏi quá thần kỳ rồi.

Lập tức, hình tượng của Khương Thành ở trong lòng bọn họ trở nên càng thêm thần bí, càng thêm sâu không lường được nổi.

Bầu không khí ngưng trọng quỷ dị cuối cùng vẫn do chính Thành ca phá vỡ.

“Sao thế, các ngươi thật sự lưu luyến với nơi này, không nỡ rời đi?”

Lúc này trên trăm vị Thiên Thần kia mới như bừng tỉnh lại từ trong mộng.

Bọn họ đương nhiên không định cứ rời đi như thế, mới vừa rồi ở trong chiến đấu bọn họ đã chiếm ưu thế.

Nhưng mà phần lớn ưu thế kia đều do Huyết Đế mang đến.

Hiện giờ không có Huyết Đế, nếu như bọn họ lại chiến tiếp, vậy sẽ là một kết quả khác.

Nghĩ đến đây, trên trăm vị Thiên Thần này đều đánh trống lui đường.

Nhưng nhìn xem biểu cảm nghiền ngẫm kia của Khương Thành, lại hồi tưởng lại lời nói chế giễu trước đó của mình, hiện giờ đều cảm thấy thật mất mặt.

“Hừ, đi thì đi!”

“Đừng tưởng rằng đây là nể mặt ngươi, thật ra do bọn ta vốn lười đánh tiếp.”

“Bọn ta sẽ còn quay lại!”

Bỏ lại mấy lời nói hình thức, bọn họ nhanh chóng rút lui sạch.

Mà hơn chục ngàn cao thủ của suối nguồn thứ tư đều không hề đuổi theo.

Bọn họ bị một loạt biến cố này làm choáng váng.

Chờ khi phục hồi tinh thần lại, trước mặt đã không còn có kẻ địch nữa.

Bọn họ đã không có mục tiêu chiến đấu, theo lệ thường, hiện giờ nên do ba vị Hư Vương ra mặt tuyên bố rút binh quay về.

Nhưng Long tổ và hai vị Thánh Tôn Nhân tộc đều liếc nhìn nhau, lại không có ai dẫn đầu nói ra lời này.

Còn cao thủ của các tộc ở sau lưng bọn họ, vẻ mặt đều xấu hổ vô cùng.

Không có cách nào, mới vừa rồi Khương Thành đã khiến hai bên đều giải tán.

Hiện giờ rút về, chẳng phải giống như nghe theo mệnh lệnh của hắn sao?

Vậy mất mặt bao nhiêu?

Không khí cứng đờ một lúc, cuối cùng một Hư Vương bay ra.

“Khụ, chúng ta đã thành công đánh lui kẻ địch, nhận được thắng lợi của trận chiến.”

“Hiện giờ có thể khải hoàn!”

Lời nói này không được ai phụ họa, nhưng miễn cưỡng coi như bảo vệ thể diện.

Bởi vì còn có Long tộc cấp bậc Đạo Thần và Đạo Thánh khác ở hậu phương, vì thế Khương Thành đã mang theo hơn ba ngàn cao thủ, đi theo bọn họ trở về khu vực trung tâm của suối nguồn.

Hiện giờ vị trí chỗ suối nguồn thứ tư ở ngay chủ tinh Trọng Liêm cung ngày trước.

Mà địa bàn suối nguồn thứ tư có thể khống chế cũng chỉ có mười tỷ dặm xung quanh chủ tinh, còn chưa được một phần mời Trọng Liêm cung trước kia.

So với thời kỳ cao nhất trước kia bọn họ từng thâu tóm toàn bộ sáu châu, giờ đã khác nhau một trời một vực.

Về phần nguyên nhân, chính là vì suối nguồn đột nhiên đi vào trong khu vực Tu Thần lưu, bị vây quanh và đả kích trọng điểm của Chính Thần xung quanh.

Pháp tắc của suối nguồn rất khó mở rộng ra ngoài.

Địa bàn hiện giờ của Long tộc đang ở một vùng thung lũng chỗ chủ tinh.

Ở trong này, trăm vạn Long tộc sống ở Thiên Long giới năm đó kéo dài.

Hai vị Long đế là Long tổ và Thương Linh Huyền Minh chiến đấu trở về, rất nhiều Long tộc ra đón chào.

Còn chưa kịp nói gì đã nhìn thấy bóng dáng của Khương Thành.

Sau đó tất cả Long tộc ở đây rơi vào điên cuồng.

"Long thần đã trở lại!"

"Trời ạ, thật sự là Long thần!"

"Thương Long Đại Đế trở về, mau báo cho tất cả người trong bộ tộc chúng ta đến bái kiến!"

"Thật tốt quá, Long thần trở về, tộc của ta có thể quật khởi…"

Trong giây lát, hiện trường biến thành biển vui vẻ.

Tất cả Long tộc, cho dù là Thương Long, Kim Long, Thanh Long hay là Hắc Long, Dực Long, Cầu Long, Vân Long, tất cả đều vô cùng kích động vọt ra.

Có người hoan hô nhảy nhót, có người vui mừng mà khóc.

Cảnh tượng kia, đừng nói đến ba ngàn cao thủ phía sau, kể cả Lam Đề và Lăng đều trở tay không kịp.

Hoàn toàn không thể hiểu được, vì sao một Nhân tộc như hắn lại có địa vị cao như vậy ở Long tộc.

Đan Thái và Mạc Trần đều tỏ vẻ không thể tin được.

"Mới vừa rồi ta đã định hỏi, Long thần là thân phận gì?"

"Sao có vẻ còn cao hơn cả thủy tổ Long tộc vậy?"

"Ta biết năm đó Khương chưởng môn là Thương Long Đại Đế ở Cổ Tiên giới, còn là Yêu chủ, nhưng hiện giờ phần lớn Long tộc này đều là của Nguyên Tiên giới mà?"

"Sao bọn họ đều tôn kính yêu mến Khương chưởng môn vậy?"

Trong đám người cũng chỉ có Lâm Ninh cảm thấy là đương nhiên.

Dù sao thì nàng đã tự mình trải qua toàn bộ hành trình ở Thiên Long giới năm đó, biết Khương Thành đã làm cái gì.

Nếu thật sự phải tính toán, năm đó Long tổ thua trận đánh cuộc, khi gặp mặt thật ra còn phải gọi Khương chưởng môn một tiếng tổ tông đấy.

Rất nhanh, càng ngày có càng nhiều Long tộc ở trong thung lũng bay vội ra.

Bọn họ cũng đều kích động đến không kiềm chế được.

“Long thần thật sự đã trở lại!”

“Hu hu, Long thần, những năm này ngươi đã đi đâu?”

“Không có lúc nào mà bọn ta không nhớ tới ngươi…”

“Trong cuộc sống không có ngươi, bọn ta đều sắp mất đi chỉ dẫn…”

Thành ca vừa mỉm cười gật đầu, vừa lặng lẽ mở hệ thống ra nhìn thoáng qua, giá trị thống trị đang nhanh chóng tăng vọt.

Khi bốn phía biến thành biển lớn Long tộc khôn cùng, long tức hình thành tầng mây trên bầu trời, Huyền Tinh của hắn lại tăng thêm ba trăm triệu.

Tuy rằng những Long tộc này chỉ có mười mấy Thánh Tôn, phần lớn vẫn còn là Đạo Thánh và Đạo Thần, nhưng vừa gặp mặt đã toàn bộ thành thuộc hạ của hắn, hơn nữa độ trung thành trực tiếp kéo đầy.

“Không tệ, không tệ, không uổng công năm đó ta cứu bọn họ ra từ trong tay Bán Long tộc.”

Thành ca thì yên lòng rồi, nhưng sắc mặt của Long tổ ở bên cạnh lại sắp đen như đáy nồi.

Sau khi Khương Thành hiện thân, hắn người gánh vác Long tộc lập tức biến thành phông nền, bị bỏ qua hoa lệ.

Điều này khiến đáy lòng hắn cực kỳ khó chịu, cảm giác giống như bị phản bội.

Cmn, ta và tiểu tử này đều là Thánh Tôn, hơn nữa ta còn là thủy tổ của các ngươi, vẫn là Hư Vương.

Ai nhẹ ai nặng, các ngươi còn chưa nhìn ra sao?

Nhưng mà nghĩ đến đánh cuộc năm đó, hắn không dám ngay mặt chọc giận Khương Thành, chỉ có thể ở bên cạnh yên lặng hờn dỗi.

Long tộc vốn không hề thân cận với Nhân tộc.

Nhưng hiện giờ có Khương Thành mang theo, đám người Lăng và Lam Đề cùng với hơn ba ngàn cao thủ kia đều rất thuận lợi tiến vào trong Long cốc.

Thậm chí còn được nhận lấy tiếp đãi quy cách cao.

Sau khi mọi người tạm thời dàn xếp xuống, lúc này Khương Thành mới hỏi đến tình hình hiện nay.

"Sao các ngươi lại đánh nhau với Huyết Đế vậy?"

"Không phải giữa Thần điện và suối nguồn vẫn luôn duy trì khắc chế sao?"

Chương 2361: Tình cảnh của Phi Tiên môn

Những Long tộc khác đang đứng bên cạnh lập tức đáp lại: "Đó là vì suối nguồn đột ngột di chuyển ngay trước trận, vô duyên vô cớ dịch chuyển đến Trọng Liêm cung…"

Bọn họ chưa kịp nói hết câu thì đã bị Long Tổ cắt ngang.

"Đến cả chuyện này mà ngươi cũng không biết?"

Xem như lão Long này đã tóm được một cơ hội để bỉ bai, giọng nói cũng đề cao lên quãng tám.

"Tất cả sinh linh của Nguyên Tiên giới không ai không biết chuyện này, ngươi là Long thần mà chẳng biết gì cả?"

"Ngươi đang làm gì đây?"

"Có thế cũng không biết, sao có thể hiệu triệu quần long?"

Thành ca sửng sốt trước động tác cơ thể đầy cường điệu của đối phương. Hắn không biết lão Long có uống nhầm thuốc hay không, sao bỗng dưng lại rồ dại thế chứ.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã định thần lại.

“Dịch chuyển tới Trọng Liêm cung?”

Khương Thành cảm nhận được ánh mắt của Lăng, hai người liếc nhìn lẫn nhau, đôi bên đã có chung đáp án.

Xem ra là bởi sáu sợi dây xích ở đảo Lạc Tiên.

Lẽ nào ngoài sáu suối nguồn, nó còn chịu sự ảnh hưởng từ suối nguồn thứ bảy?

“Ta nhớ Huyết Đế là Chính Thần của Thiên Diêu cung, không phải của Trọng Liêm cung mà?”

“Sao các ngươi lại đánh nhau với hắn vậy?”

Những Thánh Tôn Long tộc xung quanh bắt đầu mồm năm miệng mười, giải thích một lượt cho hắn hiểu.

“Thiên Diêu cung cách Trọng Liêm cung không xa lắm. Vì vậy sau khi cuộc tấn công đầu tiên gặp bất lợi, Diên Lục Chính Thần đã lập tức cầu cứu bên ngoài.”

“Bảy Chính Thần xung quanh cũng dẫn thần quan tới.”

Lúc này Khương Thành mới hiểu tình hình của họ.

“Vậy nên hiện tại suối nguồn thứ tư coi như đang đồng thời đối mặt với sự vây công của tám Chính Thần?”

Thảo nào vừa rồi những người ngăn chặn Huyết Đế chỉ là mấy Thánh Tôn cấp Hư Vương và mười mấy Hư Tướng, thậm chí không có lấy một Hư Đế cấp Cổ Thánh.

Thì ra là do bên suối nguồn thứ tư thiếu người.

Chúng long gật đầu.

“Đúng vậy, bọn ta chỉ là một trong số các chiến trường thôi.”

“Bây giờ toàn bộ Uy Tướng chi nhãn đều đang giao chiến khắp nơi.”

“Bởi sự tấn công dai dẳng từ tám vị Chính Thần, bọn ta không thể mạnh lên nổi, vì vậy hai pháp tắc cũng không thể bao phủ

lên khoảng cách xa hơn.”

Thành ca thấy hơi khó hiểu: “Không thể thế được, các ngươi có vị trí phụ suối nguồn trợ giúp, nhận được sự bổ sung từ lực pháp tắc, chẳng phải có thể dễ dàng áp chế những Chính Thần và thiên thần khác hay sao?”

“Sao lại rối rắm đến thế?”

Vì sở hữu được pháp tắc nghịch tuần hoàn, hắn không phải sợ Hư Đế, thậm chí chúa tể còn chẳng làm gì được hắn.

Nhưng các tiên nhân khác lại không như thế.

Trước sự xâm lược mạnh mẽ của pháp tắc ngoại lai, thế giới bên trong cũng trở nên hỗn loạn, còn nói gì đến việc chiến đấu?

Chẳng phải vì nguyên nhân này nên ngày trước đám thần điện ấy không dám xâm phạm suối nguồn sao?

Nhắc tới điều này, các Long tộc xung quanh cũng tỏ vẻ nghi ngờ ra mặt.

“Thật ra bọn ta cũng rất buồn bực.”

“Pháp tắc có hiệu quả trong việc áp chế bọn họ, nhưng hiệu quả ấy không rõ rệt như bọn ta tưởng.”

“Lúc nào cũng có cảm giác bọn họ có thể giở trò gì đó.”

“Đúng, mỗi lần chiến đấu, bọn họ sẽ tạo một kết giới đặc biệt, ta cực kỳ nghi ngờ là do nguyên nhân này.”

Nghe họ nói vậy, Khương Thành lại nhớ về “đại trận” đặc biệt khi trước.

Khi ấy, hắn không hề cảm nhận được bất cứ hiệu quả áp chế nào từ trận pháp, chẳng lẽ tác dụng của nó là làm suy yếu pháp tắc?

Không thể nào, có loại sát khí lớn như vậy tồn tại trên đời ư?

“Thôi bỏ đi, ta tới đây không phải để đánh nhau giúp suối nguồn thứ tư, chuyện này không liên quan đến ta.”

Hắn khẽ lắc đầu, lại hỏi: “Phi Tiên môn sao rồi? Còn Vu tộc, vẫn còn ở suối nguồn thứ hai sao?”

Thương Linh từ tốn đáp: “Hiện tại Phi Tiên môn và Vu tộc đều đang ở Đông Trúc đảo, nhưng tình hình không ổn cho lắm.”

Nghe vậy, đám Kỷ Linh Hàm và Lam Đề cùng trở nên lo lắng.

Hai nàng vội vàng hỏi: “Phi Tiên môn xảy ra chuyện gì?”

“Vu tộc cũng bị vây công sao?”

“Bây giờ tộc nhân của bọn ta còn sống không?”

Bởi vì hai nàng là người của Thành ca nên các Long tộc xung quanh đều nhao nhao chủ động kể lại tình hình một cách cặn kẽ.

“Ngoại trừ suối nguồn thứ sáu nằm cách không xa vị trí ban đầu, không có nhiều biến đổi thì những tiên nhân vốn luôn ở dưới sự cai quản của năm suối nguồn khác bỗng nhiên mất đi sự bảo hộ chỉ sau một đêm.”

“Vì vậy, các thần điện khi trước không dám bén mảng cũng nhân cơ hội này mà phát động tấn công về bên ấy.”

“Năm suối nguồn bảo hộ cho hai mươi bảy châu, hiện tại hầu hết đã bị thất thủ rồi.”

Khương Thành khẽ thở dài một hơi.

Hắn biết đây là kết quả tất yếu.

Dưới trạng thái bình thường, thực lực của Chính Thần hoàn toàn không thua kém Cổ Thánh.

Số lượng Cổ Thánh của sáu suối nguồn cộng lại không quá ba mươi người, nhưng Chính Thần lại có hơn bảy mươi người.

So sánh về nhân số giữa Thánh Tôn và Thiên Thần thì còn chênh lệch hơn nữa.

Sở dĩ suối nguồn có thể đối chọi với các đại thần điện chủ yếu là dựa vào sự củng cố từ pháp tắc thiên địa.

Hiện tại suối nguồn đột nhiên bị dịch chuyển, khu vực vốn được bao phủ mất đi sự bảo hộ từ pháp tắc, đồng thời tổn thất nhóm cao thủ tinh nhuệ nhất.

Các cao thủ ngang ngửa Long Tổ không phải Hư Đế thì cũng là Hư Vương, Hư Tướng.

Vị trí phụ của bọn họ cũng thay đổi theo suối nguồn.

Đối mặt với sự tấn công của các đại thần điện, một vài Tiên nhân ở lại chỗ cũ lấy đâu ra sức chống cự?

“Các môn phái và tộc quần ở các châu bị tiến đánh, có chỗ bị tiêu diệt, có chỗ bị ép quy y đạo thần, chuyển sang Tu thần.”

“Có người chọn cách dời đi.”

“Long tộc bọn ta phản ứng rất nhanh. Ngay khi sự việc xảy ra, bọn ta đã bắt đầu di chuyển dưới sự chỉ huy của hai vị Đại Đế là Thương Long và Thanh Long, sớm đã trốn vào Trọng Liêm cung, nơi có Uy Tướng chi nhãn, một lần nữa tập hợp với Long Tổ.”

“Ở đây, ít ra bọn ta còn được pháp tắc bảo vệ.”

“Vận khí Vu tộc không tốt được như thế.”

“Bọn họ chạy trốn hơi chậm, sau đó mọi con đường thông đến suối nguồn đều đã bị các đại thần điện chặn kín, hoàn toàn không vượt qua được.”

“Cuối cùng, bọn họ tới Đông Trúc đảo, bên ấy là căn cứ của Phi Tiên môn.”

“Sức mạnh tổng thể của Phi Tiên môn mạnh ngoài dự đoán của mọi người, đối mặt với sự tấn công của thần điện mà vẫn chống đỡ được một thời gian, chưa hề sụp đổ.”

“Cũng bởi vậy mà rất nhiều môn phái và tộc quần không thể chạy trốn chọn cách tụ lại ở Đông Trúc đảo.”

“Sự gia nhập của họ đã làm củng cố năng lực phòng thủ của Phi Tiên môn.”

“Tuy vậy, do vẫn bị bao vây bởi một số thần điện nên không biết họ có thể gắng gượng đến khi nào.”

Nghe họ giải thích xong xuôi, Khương Thành sao có thể ngồi yên được nữa?

Kỷ Linh Hàm và Lam Đề vô thức siết chặt tay, đám người Lâm Ninh, Đan Thái, Mạc Trần, Minh Đồng lại càng lo lắng tột độ.

Biết rằng Phi Tiên môn và Vu tộc đang gặp nguy hiểm, lòng các nàng đau như sắp vỡ ra, hận không thể lập tức lập tức di chuyển về Đông Trúc đảo.

Thương Linh nhìn thấu suy nghĩ của Khương Thành.

“Ngươi phải về ư?”

Thành ca gật đầu rồi nhìn các Long tộc đang bay khắp trời.

“Bây giờ ta muốn lên đường đến Đông Trúc đảo ngay lập tức, nếu các ngươi sẵn lòng đi cùng ta, ta sẽ tiếp tục che chở cho.”

“Nếu không muốn thì ở lại cũng được, ta không ép buộc.”

Rất nhiều Long tộc đang có mặt chỉ chần chừ trong hai giây, ngay sau đó hưởng ứng rầm rộ.

“Bọn ta tình nguyện đi theo Long thần!”

“Đại Đế đi đâu thì bọn ta sẽ theo đó!”

Chương 2362: Hiệu lệnh quần long

Nhìn thấy cảnh này, Long Tổ biết mình nhất định phải đứng ra.

Vì vừa rồi hắn giẫm Khương Thành một cước, hung hăng nói quái gở mấy câu, kết quả không nhận được bất kỳ câu trả lời nào.

Khương Thành tự nói chuyện với Thương Linh Huyền Minh cùng Long tộc khác, hoàn toàn xem hắn không tồn tại.

Kết quả hiện tại còn muốn dẫn Long tộc của hắn rời đi?

Cái quái gì thế này?

Muốn xúi giục thuộc hạ của mình làm phản sao?

Long Tổ tỏ ra bản thân kiên định không thể dễ dàng để xảy ra chuyện này.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Uy áp cấp Thánh Tôn cuồn cuộn tản ra ngoài, chân thân Tổ Long che khuất ánh mặt trời chiếm cứ tất cả tầm nhìn của Long tộc.

Không biết có bao nhiêu Long tộc không kịp tránh né giữa không trung, bị chấn đến bay ngược ra xa.

Trong lúc nhất thời, bầu trời với mặt đất đều truyền đến tiếng nổ lớn.

“Ai cho phép các ngươi rời khỏi nơi này?”

Giọng nói hắn vù vù hàm chứa sự tức giận, khiến cho rất nhiều Long tộc run lên theo bản năng.

Nhưng Khương Thành sẽ không sợ hắn.

Hắn bay đến trước mặt Long Tổ, thản nhiên nói: “Ta cho phép.”

“Nếu ngươi không muốn rời đi thì có thể tiếp tục ở tại nơi này.”

“Ngươi!”

Lửa giận của Long Tổ lần nữa dâng lên, nhưng ngay sau đó, hắn lập tức cảm nhận được áp chế truyền đến từ sâu trong xương tủy.

Đó là lực Long mạch của Khương Thành.

Mặc dù Long Tổ không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn mơ hồ cảm giác được một khi đánh nhau, chỉ sợ bản thân sẽ không có phần thắng.

Cho nên hắn đã bỏ đi ý niệm ra tay trấn áp Khương Thành, mượt mà chuyển sang chế độ dùng miệng.

“Long tộc sống ở nơi này rất tốt, ngươi dẫn bọn họ đi đó chính là hại bọn họ!”

“Toàn bộ Long tộc sẽ bị diệt tộc bởi vì hành động lần này của ngươi, ngươi sẽ là tội nhân lớn nhất trong lịch sử Long tộc!”

Thành ca bị lời đe dọa của hắn chọc cho cười.

“Sao ta lại hại bọn họ rồi?”

Long Tổ lập tức lôi ra mấy vấn đề.

“Ngươi có thể dẫn toàn bộ bọn họ ra khỏi Uy Tướng chi nhãn sao?”

“Ngươi có thể chặn những thần điện ngăn trở với chặn giết ven đường, xuyên qua vô số tinh vực, dẫn bọn họ bình an đến Đông Trúc đảo sao?”

“Cho dù may mắn đến được, thì tương lai ở Đông Trúc đảo gặp phải Chính Thần khác vây đánh, ngươi có thể bảo vệ bọn họ sao?”

“Ở lại nơi này còn có thể tiếp tục sống sót, rời đi theo ngươi đó chính là vạn kiếp bất phục, thập tử vô sinh, là con đường chết!”

Mà Khương Thành chỉ trả lời những chất vấn này của hắn bằng hai chữ.

“Có thể.”

Nhưng dường như cảm thấy câu trả lời này quá ngắn gọn, hắn lại cố ý bổ sung thêm một câu.

“Ta chẳng những có thể để bọn họ còn sống, còn có thể để cho bọn họ sống tốt hơn.”

Long Tổ thản nhiên cười: “Nói miệng thì ai mà không biết nói? Ngươi chứng minh thế nào?”

Tương lai của Long tộc chỉ có thể dựa vào thời gian để chứng minh, Thành ca cũng không có kiên nhẫn cãi nhau với hắn.

Cho nên hắn trực tiếp vẫy tay cắt ngang Long Tổ.

“Được rồi, bây giờ xuất phát đi tới Đông Trúc đảo!”

“Hừ, ngươi nói xuất phát là xuất phát, cho rằng mọi người thật sự sẽ mù quáng đi theo ngươi chịu chết sao…”

Long Tổ vẫn chưa dứt lời, triệu Long tộc khắp núi rừng đã hội tụ về phía Khương Thành, giống như dòng nước lũ mênh mông, kéo dài không biết bao nhiêu dặm.

Hoàn toàn không cần Khương Thành chứng minh điều gì, cũng không cần hao phí miệng lưỡi thuyết phục ai.

Ngoại trừ Long Tổ ra thì tất cả Long tộc đều quyết định đi theo Khương Thành.

Cảnh này lần nữa chấn động đến Lăng và Lam Đề, cùng với đám người Khúc Vọng, Bạch Kiểu.

Bọn họ nhìn ra được Khương Thành rất có danh vọng ở Long tộc.

Nhưng cũng không đến mức tất cả Long tộc đều lựa chọn đi theo hắn, chứ không đi theo Long Tổ?

Điều này cũng khoa trương quá rồi đó.

Mà nguyên nhân toàn thể Long tộc lựa chọn đi theo Khương Thành thật ra rất đơn giản.

Năm đó, người giải cứu bọn họ từ trong nô dịch bán Long tộc là Khương Thành.

Trong những ngày tháng tối tăm không thấy mặt trời, cần giúp đỡ nhất, Long Tổ lại không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào.

Nhìn thấy cảnh này, Long Tổ tức giận nổi trận lôi đình.

Nhưng đây là lựa chọn của toàn thể Long tộc nên hắn cũng không ngăn cản được.

Triệu Long tộc đi theo Khương Thành, rất nhanh đã rời khỏi cốc.

Đội ngũ thanh thế vô cùng to lớn không có bất cứ che đậy, bởi vì Thành ca làm việc đều không cần khiêm tốn che giấu.

Cũng bởi vậy, dọc đường có rất nhiều tông môn và tộc quần đều bị kinh động.

“Long tộc muốn làm gì vậy?”

“Đi ra ngoài đánh trận sao?”

“Sao có thể, chiến tranh hiện giờ dưới Thánh Chủ nào có tư cách tham chiến?”

“Ta vừa nghe được Long tộc có một Long Thần trở về, nghe nói là muốn dẫn toàn bộ bọn họ rời đi.”

“Bọn họ điên rồi sao?”

“Có Pháp Tắc chi nhãn ngon lành không ở lại, lại muốn rời đi? Lẽ nào bọn họ định nương tựa Tu Thần lưu?”

Lúc đội ngũ sắp rời khỏi chủ tinh, cuối cùng cũng xuất hiện người chặn lại ở phía trước.

Nhưng vốn không phải là Chính Thần của Tu Thần lưu, mà là chúa tể của Uy Tướng chi nhãn - Thanh Sắc Cổ Thánh, cùng với một đám Hư Đế và Hư Vương.

Nhìn thấy Khương Thành dẫn đầu với Thương Linh Huyền Minh, bọn họ lập tức lớn tiếng quát.

Cùng lúc này, vị trí phụ dưới chân mấy Hư Đế và Hư Vương cũng sáng lên.

Mở ra uy năng Thiên Đạo đã được gia trì pháp tắc, triệu Long tộc phía sau giống như chìm vào trong vũng bùn, ngay cả hành động cũng trở nên khó khăn.

“Dừng lại!”

“Còn không mau quay về?”

“Long tộc các ngươi đang muốn làm gì, muốn phản bội Uy Tướng chi nhãn của chúng ta sao?”

Bị chụp mũ phản đồ này, tất nhiên Thương Linh và Huyền Minh sẽ không nhận.

“Bọn ta chỉ muốn đến Đông Trúc đảo mà thôi.”

“Vốn không có ý trở thành địch với Uy Tướng chi nhãn các vị.”

“Mong các ngươi có thể cho đi.”

“Đông Trúc đảo?”

Đám Hư Đế với Hư Vương nghe được mục đích này đều kinh ngạc không thôi.

Trong mắt bọn họ, đây quả thực là ý tưởng kỳ lạ.

Từ Trọng Liêm cung đến Đông Trúc đảo, dọc đường đi phải đi qua địa bàn của năm sáu thần điện.

Không nói là chín chín tám mươi mốt kiếp nạn, chỉ có thể nói là một chuyến du ngoạn địa ngục.

Nếu thật sự đi đến được nơi đó, sau cùng trong triệu Long tộc chỉ sợ còn sống sót được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Đúng là hoang đường, xem bọn ta là kẻ ngốc dễ lừa gạt sao?”

“Sao ngươi không bịa ra một nơi thái quá hơn?”

Bọn họ hoàn toàn không tin Long tộc thật sự đến Đông Trúc đảo.

Mà cho dù là thật, bọn họ cũng sẽ không thả đi.

Hiện giờ Pháp Tắc chi lực của Tuyền Nhãn yếu hơn gấp năm lần so với thời kỳ đỉnh phong.

Mà sở dĩ như vậy, nguyên nhân chủ yếu là tông môn và tộc quần trên địa bàn Tuyền Nhãn bao trùm đã ít hơn phân nửa so với trước kia.

Nếu triệu Long tộc này rời đi tiếp, vậy pháp tắc của suối nguồn này của bọn họ sẽ càng yếu hơn.

“Bớt nói nhảm, mau quay về!”

“Nếu không đừng trách bọn ta ra tay xử phạt, dẹp loạn phản nghịch.”

Nhìn thấy bọn họ muốn chơi ngang, Khương Thành chậm rãi rút kiếm ra.

Nếu đối phương không nhường đường thì đó chính là kẻ địch.

Mà hắn thì sẽ không khách sáo với kẻ địch.

Nhưng vẫn chưa đợi hắn ra tay, phía sau đã truyền đến tiếng kêu có chút kinh ngạc.

“Trang Mạc?”

Nghe thấy cái tên này, những người khác vẫn chưa có phản ứng gì, Chúa tể Thanh Sắc từ đầu đến cuối không nói một lời lại hơi chấn động.

Bởi vì đó là tên thật của hắn.

Chỉ là đó là chuyện của thời đại kỷ nguyên thứ hai, từ sau khi phi thăng trở thành Chân Tiên, hắn đã đổi danh hiệu.

Hắn nhìn về phía Khúc Vọng phía sau Thành ca theo tiếng gọi, ánh mắt trở nên hơi khó tin.

“Ngươi là… Khúc huynh?”

Chương 2363: Mỗi người một ngả

“Đúng thật là ngươi à?”

Khúc Vọng cũng có vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Vừa rồi ta nhìn thấy ngươi cũng không dám nhận.”

Bị hắn nhắc nhở như vậy, phía sau Thành ca lại có mười mấy người hét lên kinh ngạc.

“Thanh Sắc?”

“Ta nói ngay mà, sao cái tên này lại quen tai như vậy, năm đó lúc ngươi còn Đế cảnh nhị trọng, là ta đích thân dẫn ngươi vào Hồi Vân điện đó.”

“Năm đó ngươi nhiều lần tìm ta hỗ trợ luyện đan, còn nhớ không?”

“Tiểu tử ngươi, bây giờ lại mạnh như vậy sao?”

“Thì ra chúa tể trong miệng bọn họ chính là ngươi!”

Mười mấy người bọn họ đều là người của kỷ nguyên thứ hai, hơn nữa còn có giao tình với hắn khi Thanh Sắc quật khởi ở những thời kỳ khác nhau.

“To gan!”

Hư Đế và Hư Vương ở phía sau giận tím mặt, lớn tiếng hét lớn.

“Các ngươi lại dám vô lễ với chúa tể như thế?”

“Muốn chết sao?”

Trong mắt bọn họ, cho dù năm đó có quen biết chúa tể, đó cũng là chuyện xưa rồi.

Hiện giờ thực lực cảnh giới song phương chênh lệch rất lớn, hoàn toàn không phải là người cùng một cấp bậc, trước kia quen biết cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng Thanh Sắc lại lập tức giơ tay ngăn bọn họ lại.

“Tất cả đều im miệng lại!”

“Bọn họ có giao tình không nhỏ với ta, không ai được phép mạo phạm!”

Vừa nói ra lời này, tại đây xôn xao một trận.

Ngay cả Thành ca cũng kinh ngạc không thôi.

Hình như mạng lưới quan hệ của hơn ba ngàn người phía sau mình rất lớn.

Không ngờ còn quen biết cả chúa tể của kỷ nguyên thứ hai?

Nhưng trên thực tế, điều này cũng rất bình thường.

Thanh Sắc có thể trở thành chúa tể của suối nguồn thứ tư, khác hoàn toàn với Chúa tể Thanh Diệu vận may kinh người của suối nguồn thứ hai đó.

Vào đêm trước khi kỷ nguyên thứ hai bị hủy diệt, Thanh Sắc đã có thực lực của vị diện thiên hoa bản.

Loại người này vốn là hình mẫu nhân vật chính.

Một đường quật khởi từ Hạ giới nên kinh nghiệm của hắn phong phú đầy màu sắc, kết giao với rất nhiều nhân vật thiên tài.

Lúc ở Hạ giới, Khúc Vọng đã dẫn dắt hắn, Xung Diệm chân nhân ở Hồi Vân điện là sư thúc của hắn, mà Hoàn Thần đại sư giúp hắn luyện đan cũng có không ít giao tình…

Những người này đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, khiến cho giếng cổ không chút gợn sóng vô số năm trong lòng hắn không khỏi phập phồng.

“Ngươi, các ngươi vẫn còn sống?”

“Năm đó các ngươi biến mất, ta còn tưởng đã chết rồi…”

Đám người Khúc Vọng với Xung Diệm cười ha hả.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, bọn ta chỉ là bất ngờ lưu lạc đến một nơi đặc biệt mà thôi.”

“Gần đây vất vả lắm mới thoát khỏi nơi đó.”

Thanh Sắc cảm khái gật đầu, không chất vấn quá nhiều.

“Trở về là được!”

“Hiếm khi gặp lại, sau này ở lại chỗ ta đi.”

“Các ngươi yên tâm, suối nguồn thứ tư này ắt có chỗ cho các ngươi!”

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt rất nhiều Hư Đế với Hư Vương phía sau đều thay đổi.

Xem quan hệ giữa chúa tể và những người này rất tốt, hình như vị trí phụ của mình không giữ được nữa rồi.

Nhưng vẫn chưa đợi bọn họ nói gì, đám người Khúc Vọng đã lập tức xua tay, mỉm cười từ chối ý tốt của Thanh Sắc.

“Không được, bọn ta tính đến Đông Trúc đảo với Khương đạo hữu.”

“Tương lai có cơ hội, bọn ta sẽ đến tìm ngươi ôn lại chuyện cũ.”

Thanh Sắc nhướng mày, híp mắt đánh giá Khương Thành mấy lượt.

“Đi với hắn?”

“Lẽ nào các người không biết con đường phía trước vô cùng hung hiểm, mấy thần điện ngăn cản, dù là ta cũng không nắm chắc phá vỡ được sao?”

“Ở lại suối nguồn thứ tư của ta mới là lựa chọn sáng suốt.”

“Không cần không cần.”

Khúc Vọng lần nữa mỉm cười xua tay: “Bọn ta nhận ý tốt của ngươi, bọn ta cũng biết con đường phía trước hung hiểm đến cực điểm, nhưng có Khương đạo hữu ở đây, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Đám người Xung Diệm với Hoàn Thần cũng gật đầu phụ họa, bọn họ đều có ý này.

Điều này khiến cho Thanh Sắc hơi khó chịu.

Hắn lần nữa nhìn về phía Khương Thành, thậm chí trong mắt còn dâng lên chút địch ý.

“Hắn chỉ là một Thánh Tôn, lấy gì đảm bảo không xảy ra chuyện?”

Hắn là bạn cũ của những người này, đồng thời còn là Cổ Thánh và chúa tể mạnh mẽ.

Dưới tình hình này, đám người Khúc Vọng với Xung Diệm còn không chút do dự lựa chọn đi với Khương Thành, không muốn ở lại chỗ hắn.

Điều này khiến hắn khó chịu cỡ nào?

Lẽ nào thực lực của hắn không bằng một Thánh Tôn sao?

Khúc Vọng với Xung Diệm nhìn ra Thanh Sắc không vui, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy hắn với Khương Thành xảy ra xung đột.

Cho nên vội vàng giải thích: "Khương đạo hữu đã cứu bọn ta, là ân nhân của bọn ta."

"Nên đương nhiên bọn ta sẽ ra sức ủng hộ hắn."

Thật ra đây vốn không phải là nguyên nhân chính bọn họ đi theo Khương Thành.

Dưới tình hình bình thường, sau khi rời khỏi Lạc Tiên đảo, ba ngàn người bọn họ sẽ tự tản đi.

Dù sao thì tộc quần của bọn họ không giống nhau, mỗi người đều có ý nghĩ riêng, sự theo đuổi riêng.

Hiện tại đi theo Thành ca, không ai rời đi, chỉ là vì ba chữ… coi trọng hắn.

Một người có thể đối kháng với pháp tắc tuần hoàn thiên địa, một người có thể tùy tiện sờ đầu Cổ Thánh, một người có thể nói hai ba câu ép lùi Chính Thần…

Hình tượng trong suy nghĩ của bọn họ đã cao đến cực điểm, cũng thần bí đến cực điểm.

Thậm chí có mấy người trong số họ suy đoán là Khương Thành cố ý che giấu tu vi, cảnh giới thực tế còn cao hơn Cổ Thánh một hai cấp.

Trước mặt một người như vậy, một chúa tể chỉ có thể bị động dẫn dắt pháp tắc thì có là gì?

Quả thực không đủ nhìn!

Mấy người bọn họ đều là lão làng trong Tiên giới nên biết rõ kết giao với vị diện thiên hoa bản có ý nghĩa lớn thế nào.

Vất vả mới lên thuyền, sao có thể chủ động nhảy xuống được?

Cho nên dù cho chúa tể có mời, bọn họ cũng vẫn kiên định ôm lấy đùi Thành ca, nói cái gì cũng sẽ không buông tay.

Chỉ là bọn họ không thể nói ra những nguyên nhân chân thật này thôi.

Thanh Sắc nghe Khương Thành cứu bạn cũ của mình, vẻ mặt hơi hòa hoãn, nhưng giọng điệu vẫn chưa thân thiện.

“Ta không biết dựa vào chút thực lực này của ngươi thì cứu bọn họ như thế nào.”

“Nhưng ta sẽ không ngồi nhìn ngươi dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt bọn họ, đưa bọn họ đến tình cảnh vạn kiếp bất phục.”

“Ngươi có thể tự đi một mình.”

“Còn những người khác cùng với Long tộc đều không được đi!”

Đương nhiên Khương Thành sẽ không bị hắn làm cho sợ hãi.

Hắn búng kiếm trong tay, khẽ thở dài một tiếng.

“Vậy đúng là tiếc thật, ta vốn không muốn giúp những Chính Thần bên ngoài tiêu diệt suối nguồn thứ tư, hiện tại xem ra không thể không làm như vậy.”

Mặt Thanh Sắc không chút thay đổi giơ tay phải lên.

“Không tự lượng sức mình.”

Nhưng hai người họ vẫn chưa đánh nhau.

Vì đám người Khúc Vọng với Xung Diệm, Hoàn Thần đã sốt ruột rồi.

“Thanh Sắc, ngươi muốn làm gì?”

“Còn không mau cút đi!”

“Đù mé, bọn ta chỉ muốn rời khỏi nơi này, sao ngươi lại lắm lời như vậy?”

“Cho dù chết trên đường thì đó cũng là chuyện của bọn ta, cần ngươi quản sao?”

“Bọn ta chỉ không muốn thấy ngươi chết vô ích dưới kiếm của Khương đạo hữu, đừng không biết tốt xấu.”

Một tràn gào thét đều phun hết lên mặt Chúa tể Thanh Sắc.

Một lúc lâu sau, hắn vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Bọn họ vừa nói cái gì vậy?

Mình chết dưới kiếm của Khương Thành sao?

Đùa kiểu gì vậy?

Cơn giận của hắn cũng tăng lên theo đó.

“Được rồi, nếu các ngươi chấp mê bất ngộ, nhất định phải đi tìm chết, vậy ta sẽ mặc kệ.”

“Ta ngược lại muốn xem xem, sau khi rời khỏi suối nguồn, Khương đạo hữu mà các ngươi gọi có thể sống được mấy ngày.”

Chương 2364: Tranh giành xuất chiến

Sau khi Thanh Sắc cho lên đường, triệu Long tộc gào thét rời khỏi chủ tinh, đi ra ngoài suối nguồn.

Mà tin tức bọn họ sắp đi đến Đông Trúc đảo cũng nhanh chóng lan truyền ra.

Biết được tin tức này, toàn bộ các phái các tộc ở suối nguồn thứ tư đều xôn xao.

“Bọn họ thật sự rời khỏi Uy Tướng chi nhãn?”

“Điên rồi sao, lại định đến Đông Trúc đảo, đây là muốn chết à.”

“Chúa tể lại để cho bọn họ đi như vậy?”

“Ta dám đánh cuộc, sau khi bọn họ rời khỏi suối nguồn sẽ không sống được quá năm ngày.”

“Năm ngày? Ngươi đang coi trọng bọn họ hay khinh thường mấy thần điện ở bên ngoài vậy? Nhiều nhất ba ngày, bọn họ sẽ toàn quân bị diệt.”

“Ta cá là một ngày, không thể nhiều hơn được.”

“Không sai, hai bên chúng ta có rất nhiều thám tử của đối phương, bên ngoài biết được động tĩnh bên trong.”

“Khương Thành vừa mới đi ra ngoài sẽ rơi vào đả kích hủy diệt.”

“Đáng tiếc, dù sao Long tộc cũng đã từng huy hoàng, lần này sẽ biến mất như chưa từng thôi.”

“Sao ta cảm thấy cái tên Khương Thành này thật quen tai nhỉ?”

“Không phải là Khương Thành của Ngọc Nhai chi nhãn đấy chứ?”

Lúc tiên nhân các tộc đang thảo luận, mấy thần điện bao vây bên ngoài suối nguồn thứ tư thật sự nhận được tin tức.

Bao gồm cả cung chủ Diên Lục Chính Thần của Trọng Liêm cung và Huyết Đế, tổng cộng có bảy vị Chính Thần tiến hành giao lưu hình chiếu trong một lần, coi như là mở hội nghị tác chiến cấp cao.

“Long tộc định phản bội Uy Tướng chi nhãn?”

“Tin tức là thật?”

“Không sai được, thanh thế của bọn họ rất lớn, tổng cộng cả triệu, đi thẳng đến bên chỗ chúng ta.”

“Long tổ định làm gì vậy, chẳng lẽ hắn cảm thấy chúng ta sẽ không tấn công hắn sao?”

Diên Lục Chính Thần thản nhiên nói: “Long tổ không ở trong đó.”

Vài vị Chính Thần đều cảm thấy khó hiểu với tin tức này.

“Không có Long tổ?”

“Không có Long tổ làm thủ lĩnh, sao toàn bộ Long tộc khác lại có thể chạy đến được?”

“Đây nhất định là một cái bẫy!”

“Thật sự có thể có âm mưu, kỳ quái thật.”

“Còn có thể có âm mưu gì? Cho dù bản thân Thanh Sắc ẩn nấp trong đội ngũ vẫn không hề tạo thành uy hiếp gì cho chúng ta chứ nhỉ?”

“Đúng vậy! Bẫy cũng cần đến thực lực để chống đỡ.”

“Rời khỏi suối nguồn, Thanh Sắc chỉ là một Cổ Thánh hơi mạnh một chút thôi, có năng lực tính kế chúng ta sao?”

“Cho nên sau khi bọn họ rời khỏi suối nguồn, chúng ta trực tiếp xông lên tiêu diệt là được!”

Huyết Đế vẫn luôn giữ trầm mặc cuối cùng không nhịn được mở miệng.

“Ta thấy vẫn thôi đi, bọn họ rời đi chẳng khác nào làm yếu thực lực của Uy Tướng chi nhãn, có lợi cho chúng ta.”

“Nếu như bọn họ muốn đến Đông Trúc đảo, vậy để cho bọn họ đi là được.”

Sở dĩ hắn sẽ nói như thế là bởi vì trước đó không lâu mới đánh một trận với Long tộc, đã đụng phải Khương Thành và Lăng.

Có hai mãnh nhân tuyệt thế này, đội ngũ của Long tộc chắc chắn không dễ chọc.

Nhưng đáng tiếc, những người khác lại không hề biết.

Vài vị Chính Thần còn tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn.

“Huyết Hải Chính Thần, ngươi có ý gì vậy?”

“Long tộc rời khỏi Uy Tướng chi nhãn thì sao, bọn họ lại không quy y thần đạo, không phải là kẻ địch của chúng ta sao?”

“Nếu như có thể thoải mái tiêu diệt bọn họ, tại sao phải bỏ qua?”

“Thịt đến bên miệng, không có lý không ăn.”

Có Chính Thần thậm chí đã chủ động xin chiến.

“Trận chiến này cứ giao cho Độc Lăng cung của bọn ta là được, các ngươi tiếp tục giữ vững trạng thái bao vây ở nơi khác, để tránh Thanh Sắc giương đông kích tây.”

“Không không không, vẫn nên để Chí Hoàn cung bọn ta xuất chiến chứ, nhiệm vụ tác chiến gian khổ và kịch liệt như vậy, bọn ta không thể chối từ!”

“Bọn ta cũng không thể chối từ…”

Trừ Huyết Đế ra, sáu vị Chính Thần khác đều hăng hái, muốn tranh nhau xuất chiến.

Sở dĩ tích cực như vậy, thật ra nguyên nhân rất đơn giản.

Tác chiến bên trong suối nguồn, chiến đấu thường là thế lực ngang nhau, đôi khi đụng phải chúa tể và Hư Đế, bọn họ còn có thể rơi vào thế yếu.

Nhưng sau khi rời khỏi suối nguồn, đội ngũ Long tộc này không có sự trợ giúp của pháp tắc.

Tiêu diệt bọn họ chẳng phải nắm trong tay sao?

Toàn thân Long tộc cao giai là bảo bối, long lân long huyết long cốt long giác… tất cả đều là vật liệu quý giá.

Hơn triệu Long tộc, đó thật sự chính là một bảo tàng di động lớn siêu cấp!

Bảo tàng như vậy, đâu có đạo lý lỡ mất được?

Cho nên bọn họ không chỉ tranh nhau xuất chiến, còn đặc biệt yêu cầu một mình xuất chiến, để tránh những người khác muốn chia một chén canh với mình.

Huyết Đế thật sự không nhìn nổi nữa.

Tuy rằng nhóm người này và hắn có giao tình không sâu, nhưng dù sao cũng là đồng bọn cùng một trận doanh, không thể trơ mắt nhìn bọn họ nhảy vào trong hố lửa được.

“Hơn triệu Long tộc thiếu cao thủ Cổ Thánh cấp, sự uy hiếp đối với chúng ta thật sự không lớn.”

“Nhưng trong đội ngũ này có hai người thực lực siêu mạnh, cực kỳ nguy hiểm!”

“Nếu như các ngươi coi bọn họ là quả hồng mềm, vậy đã hoàn toàn sai rồi.”

Mấy vị Chính Thần kinh ngạc nhìn hắn.

“Hai người thực lực siêu mạnh?”

“Là hai người nào?”

Huyết Đế hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Khương Thành và Chiến Đế!”

Mấy vị Chính Thần không cho là đúng, bọn họ có vẻ mờ mịt, giống như chưa từng nghe nói đến hai người này.

“Ai là Khương Thành?”

“Cái gì là Chiến Đế?”

Huyết Đế không thể không cường điệu phổ cập khoa học.

“Khương Thành là Khương Thành của Phi Tiên môn kia, vì sao lần này bọn họ lại định đến Đông Trúc đảo, đó bởi vì Phi Tiên môn ở bên đó.”

“Ngoài mặt cảnh giới của người này chính là Thánh Tôn, nhưng chém giết Chính Thần chắc không nói chơi.”

“Còn Chiến Đế chính là Hám Thiên Cổ Thánh ở Tiên Võ châu khi trước!”

Sáu vị Chính Thần hai mặt nhìn nhau, chợt phát ra tiếng cười nhạo không cho là đúng.

“Ha, nhìn ngươi nghiêm túc như thế, trang trọng như thế, ta còn cho rằng là nhân vật lớn không tầm thường nào”

“Một Thánh Tôn cộng thêm một Cổ Thánh?”

“Chỉ vậy? Chỉ như vậy mà thôi?”

“Còn Thánh Tôn chém giết Chính Thần, sao ngươi không nói luôn là hắn có thể chém giết Thần Chủ chứ?”

“Ta đã nghe nói đến Khương Thành kia, không phải vì có được sự thiên vị của chúa tể suối nguồn thứ nhất cho nên mới không biết sợ như vậy sao?”

“Còn có Hám Thiên Cổ Thánh, cho dù nàng mạnh nữa thì sao, đạo của Cổ Thánh còn có thể sánh bằng Thiên Đạo à?”

Trừ việc chém giết Tu Đế thì Khương Thành còn có chiến tích chém giết hai vị Hư Đế cấp Cổ Thánh của suối nguồn thứ hai.

Nhưng chỉ có đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nhìn thấy Tu Đế chết, từ đầu đến cuối người ngoài không hề biết hung thủ là ai.

Mà hai vị Cổ Thánh kia bị giết đã cực kỳ ồn ào ở suối nguồn thứ hai, tiên nhân các tộc đều như sấm bên tai.

Nhưng rời khỏi suối nguồn thứ hai, cái chết của hai vị Hư Đế đã bị coi thành lời đồn.

Dù sao Hư Đế tọa trấn vị trí phụ, có pháp tắc thiên địa gia trì, làm sao có thể giết chết được?

Kia hoàn toàn không hợp với lẽ thường, ai tin kẻ đó ngốc.

“Huyết Hải Chính Thần, nếu như ngươi sợ chết, vậy cố thủ chiến khu của mình là được.”

“Khương Thành và Hám Thiên Cổ Thánh kia bị ngươi thổi phồng đến ba hoa chích chòe, ta thật sự muốn gặp một lần.”

Huyết Đế đã bị bọn họ chọc tức đến bật cười.

“Ha ha, ta sợ chiến?”

“Được, nếu như các ngươi đã tự tin như vậy, ta đây sẽ chờ đợi tin tức thắng lợi của các ngươi.”

Dù sao lời nên nói, lời nên khuyên, hắn đã làm cả rồi.

Những người này cứ muốn tự tìm đường chết, vậy hắn không ngăn cản nữa.

Mà sau khi hắn rời đi, sáu vị Chính Thần còn lại bắt đầu một cuộc chiến tranh đoạt tiên phong mới.

Chương 2365: Đánh đến choáng váng

Trong sáu vị Chính Thần, cuối cùng người đoạt được vị trí tiên phong vẫn là Diên Lục Chính Thần của Trọng Liêm cung.

Là chủ nhà, cuối cùng hắn lấy lý do là việc thuộc bổn phận của mình, không cần đến người ngoài nhúng tay vào để cướp đoạt lấy cơ hội lần này.

Cuối cùng, chính hắn và hơn tám mươi vị Thiên Thần thuộc về Trọng Liêm cung một mình hưởng thụ đại tiệc triệu Long tộc.

Ngẫm nghĩ lại, hắn cảm thấy sư tử vồ thỏ cũng cần dùng toàn lực.

Vẫn cần phải nghiêm túc một chút để bày tỏ thái độ coi trọng đối với cuộc chiến sắp tới.

Vì thế hắn lại điều thêm hơn ba ngàn Giới Thần đỉnh phong.

Nhìn đội hình chỉnh tề trước mắt, Diên Lục Chính Thần đắc ý vừa lòng.

“Đợi lát nữa chiến đấu, nhiệm vụ chủ yếu của các ngươi là đề phòng Long tộc phá vòng vây bỏ chạy.”

“Đừng khiến cho ta thất vọng!”

Các Thiên Thần và Giới Thần biết được nhiệm vụ tác chiến lần này ầm ầm đồng ý.

“Cung chủ cứ yên tâm đi!”

“Sẽ không có một con cá nào lọt lưới!”

“Chỉ là Long tộc, chạy thoát một con coi như chúng ta thua.”

“Vật liệu đế khí của ta còn ở trên thân đám Long tộc kia đó.”

Thành ca không hề hay biết gì về việc Trọng Liêm cung tụ tập lực lượng hùng hậu canh phòng bên ngoài suối nguồn.

Bởi vì hắn vẫn luôn có phong cách liều lĩnh, từ đầu đến cuối không hề quen phái trinh sát.

Vì thế đương nhiên đã khiến đám người Khúc Vọng và Xung Diễm lo lắng.

“Khương đạo hữu, chúng ta có nên tạm dừng lại, phái người đi trước thăm dò đường đi không?”

“Lỡ như phía trước có kẻ địch mai phục…”

Thành ca thầm nhủ ta ước gì có kẻ địch.

Như vậy mới có thể thuận tay kiếm được về chút chiến lợi phẩm.

Phái thám báo trinh sát hướng đi của kẻ địch trước, tránh khỏi chiến đấu, như vậy chẳng phải hoàn toàn không có thu hoạch gì sao?

Vì thế hắn xua tay, quay đầu lại chính đáng nghiêm túc nói: “Mạng của thám báo cũng là mạng, tại sao ta có thể để cho bọn họ đi đến chỗ nguy hiểm nhất bỏ mạng chứ?”

Mặc dù lời này rất không có đạo lý, nhưng hiệu quả ra vẻ nổi bật, bên trong Long tộc bộc phát ra tiếng ủng hộ rung trời.

Đám người Khúc Vọng và Xung Diễm dở khóc dở cười, nhưng không có cách nào thay đổi quyết định của Khương hôn quân được.

Cho nên, người nhận được tình báo của Trọng Liêm cung lại là Chúa tể Thanh Sắc.

Vài vị Hư Đế nhìn vào trong tấm gương trước mặt, trên đó chính là hình ảnh triệu Long tộc tiến lên.

“Nếu như bọn họ tiếp tục đi tới, sau nửa canh giờ nữa sẽ rơi vào vòng vây tấn công.”

“Diên Lục Chính Thần tự mình dẫn đội, cao thủ Trọng Liêm cung xuất ra hết, cục diện chết chóc không hơn không kém!”

“Bọn họ lại còn không thay đổi tuyến đường?”

“Chẳng lẽ bọn họ không phái người đi dò đường sao?”

“Thật hoang đường, đây thật sự đang lấy vận mệnh toàn bộ Long tộc ra làm trò đùa!”

“Chúa tể, cùng ta có cần nhắc nhở bọn họ không?”

Sắc mặt Thanh Sắc khó coi.

Hồi lâu sau, mới thản nhiên nói: “Không cần.”

Theo ý hắn, lần này Khương Thàn mang theo Long tộc phản bội Uy Tướng chi nhãn, vậy nên nhận một lần dạy dỗ bằng máu.

Như vậy cũng có thể cảnh tỉnh các tộc quần và tông môn khác trong suối nguồn, khiến cho bọn họ thấy rõ hậu quả khi rời khỏi đây nghiêm trọng đến cỡ nào.

Một vị chúa tể như hắn nhiều lắm ra mặt vào thời điểm sau cùng, cứu mười mấy người quen cũ Khúc Vọng và Xung Diễm này ra, không hơn là được.

Theo thời gian trôi đi, trên mặt gương cuối cùng đã mất đi bóng dáng của đám người Khương Thành.

Vậy có nghĩa rằng bọn họ đã rời khỏi phạm vi bao trùm của pháp tắc, lập tức sẽ đối diện trực tiếp với Diên Lục Chính Thần.

Nghĩ đến đây, rất nhiều Hư Vương và Hư Tướng đồng thời không nhịn được trở nên sốt ruột.

Nhưng mà bọn họ lại không hề biết, những đương sự như Khương Thành và Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, Lăng lại không hề

sốt ruột chút nào.

Khi triệu Long tộc cuối cùng rời khỏi khu vực pháp tắc bao trùm, Diên Lục Chính Thần cuối cùng cũng xuất hiện ở trước mặt.

Hai bên trái phải và trước sau của đại quân Long tộc đều xuất hiện Thiên Thần và Giới Thần đỉnh phong.

Tuy rằng số lượng của bọn họ kém Long tộc rất xa, nhưng thực lực tổng thể của hơn tám mươi Thiên Thần vẫn ở trên Long tộc.

Khoảnh khắc ra sân, ba khốn trận cửu giai và mấy kết giới cấm chế không rõ cùng ngăn cách tinh vực này ra.

Lập tức, đội ngũ xuất hiện tán loạn.

Diên Lục Chính Thần cầm một cây trường thương trong tay, phẩm giai cũng là đế khí lăng tiên.

Hắn chậm rãi bay đến trước mặt Khương Thành, giống như hoàng đế đang lên triều, phải gọi là uy phong tám phương.

“Thật sự không ngờ, ngươi vẫn thật ngu xuẩn khi mang theo nhiều Long tộc như vậy đi ra tìm cái chết.”

Vẻ mặt của hắn hơi nghiền ngẫm.

“Ta đã hơi hoài nghi có phải ngươi là kẻ nằm vùng không, cố ý hại Uy Tướng chi nhãn.”

Thành ca nhìn xung quanh, không thấy được Chính Thần khác, trong lòng hơi thất vọng.

“Sao lại chỉ có một nhà ngươi vậy? Chính Thần và thần điện khác đâu?”

Diên Lục Chính Thần vốn còn định thi triển kỹ năng chế giễu một chút, lập tức đã bị bùng nổ.

Có ý gì, chê Trọng Liêm cung của ta không đủ phân lượng?

Ta đường đường Chính Thần đến ‘Hầu hạ’, ngươi còn không vừa lòng sao?

“Thật sự không biết sống chết!”

Hắn không nói thêm gì nữa, trực tiếp ra tay với Khương Thành.

Hắn vừa ra tay, cùng lúc ấy Thiên Thần và Giới Thần đỉnh phong ở bên ngoài đương nhiên cũng không nhàn rỗi.

Vì thế một trận đại chiến được rất nhiều người âm thầm chú ý đến đã nhanh chóng bùng nổ như vậy.

Mới vừa khai chiến Khương Thành còn hơi tức giận.

Không phải bởi vì không đánh lại Chính Thần, mà hơn tám mươi Thiên Thần kia đồng thời ra tay, khiến cho hắn không thể một mình tiêu diệt tất cả kẻ địch.

Ở trong kế hoạch ban đầu của hắn, kết quả tốt nhất chính là một mình tiêu diệt tất cả kẻ địch.

Nếu không được, vậy dùng Kiếm đạo hoàn mỹ làm một đợt.

Như vậy nếu có chiến lợi phẩm đều sẽ thuộc về mình.

Nhưng không có cách nào, vòng vây của Trọng Liêm cung rất rải rác, hơn nữa còn trộn lẫn với Long tộc, nên Kiếm đạo hoàn mỹ không có không gian để thi triển.

Mà sau khi hắn và Diên Lục Chính Thần giao thủ, hơn tám mươi vị Thiên Thần với ba mươi ngàn Giới Thần đỉnh phong đã đồng thời bị chặn lại.

Người chặn bọn họ không phải là Long tộc, mà là đám người Khúc Vọng, Xung Diễm và Tiên Việt.

Ba ngàn người này mới vừa trở về từ Lạc Tiên đảo, bên Trọng Liêm cung không có ai biết bọn họ cả.

Lại thêm vào việc trực tiếp tu nguyên, cho nên ngoài mặt cảnh giới không cao.

Trước đó đừng nói Diên Lục Chính Thần, kể cả Huyết Đế cũng không hề coi trọng bọn họ.

Trong kế hoạch tác chiến đã được định ra của Trọng Liêm cung, ngay từ đầu ba ngàn người này chưa hề được cân nhắc đến, chẳng qua chỉ được coi là hàng tặng kèm thuận tay bị giết khi việc thành mà thôi.

Nhưng bây giờ sau khi chỗ hàng tặng kèm này ra tay, Thiên Thần và Giới Thần đỉnh phong của Trọng Liêm cung đã mài đao xoèn xoẹt, định giết hàng loạt lập tức cảm thấy sự hiểm ác tàn khốc trong giới tu luyện.

Là người đầu tiên khai phá ra kiếm đạo của kỷ nguyên thứ hai, thực lực của Khúc Vọng hoàn toàn không hề thua kém gì Kỷ Linh Hàm.

Cổ kiếm trong tay lão nhân này rung lên, mới qua ba giây, Thiên Thần ở đối diện đã không có lực đánh lại.

Vì thế hắn rất thuần thục cuốn một Thiên Thần gần đó vào trong vòng vây.

Việc này dẫn đến bất mãn mãnh liệt của Xung Diễm.

“Khúc lão nhân, đây là con mồi của ta, cút ngay!”

“Cái gì là của ta của ngươi chứ, ai cướp được thì là của người đó…”

Cảnh tượng tương tự phát sinh ở mỗi góc trên chiến trường.

Ba ngàn cao thủ giống như hổ vào bầy dê, ai nấy đều có sức chiến đấu cấp Thánh Tôn.

Chỉ tám mươi ba Thiên Thần của Trọng Liêm cung vốn không đủ để cho họ phân, cuối cùng rất nhiều người chỉ có thể tạm chấp nhận ngậm ngùi lựa chọn ba mươi ngàn Giới Thần đỉnh phong kia.

Trọng Liêm cung mới vừa khai chiến đã bị đánh tan, cảnh tượng này khiến Long tộc vốn đang luống cuống tay chân trợn tròn mắt.

Bọn họ chợt phát hiện, trận chiến này vốn không hề liên quan gì đến mình cả, chỉ cần nhìn xem đại thần biểu diễn là được.

Chương 2366: Giao phong thần hồn

Đây là một cơn ác mộng bất ngờ đối với Thiên Thần và Giới Thần đỉnh phong của Trọng Liêm cung.

Bọn họ không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Không phải đã nói chúng ta dễ dàng tiêu diệt Long tộc, sau đó vui vẻ phân chia chiến lợi phẩm sao?

Vì sao cuối cùng sơn dương bị làm thịt lại biến thành mình chứ?

Những cao thủ kì lạ từ đâu lòi ra này sao trước đó không hề có một chút tin tức nào?

Tiếng gào thét và tiếng kêu thảm thiết thê lương không thể thay đổi được tình cảnh của bọn họ.

Ở trước mặt ba ngàn cao thủ cấp Thánh Tôn không biết từ đâu ra, bọn họ vốn không hề có lực đánh lại.

Trong đại hội tuyên thệ trước khi khai chiến, bọn họ còn vỗ ngực thề son sắt, cam đoan rằng không tha cho một Long tộc nào.

Nhất định phải tiêu diệt toàn bộ!

Không để cho bất cứ một con cá lọt lưới nào!

Nhưng bây giờ bọn họ lại phát hiện, hóa ra thằng ngốc chính là mình.

Dưới đả kích giáng xuống của ba ngàn cường giả kia, bọn họ giống như con muỗi bị dính vào trong mạng nhện, cho dù giãy giụa như thế nào đều trốn không thoát.

Lúc này, đại chiến bên kia đã nhanh chóng tiến vào gay cấn.

Mới đầu Diên Lục Chính Thần không hề coi trọng Khương Thành.

Nếu không phải Huyết Đế cố ý cường điệu, mục tiêu của hắn vốn là hai Long Đế cấp Thánh Tôn là Thương Linh và Huyền Minh.

Nhưng sau khi giao thủ, hắn vốn còn định kéo cả Lăng vào trong phạm vi công kích của mình.

Không phải ngươi nói Khương Thành và Chiến Đế thật lợi hại sao, rất không dễ đối phó sao?

Ta đây sẽ tự mình tiêu diệt hai người này, hung hăng đánh mặt ngươi.

Nhưng sau khi khai chiến được hai giây, hắn đã bị ép bỏ đi ý niệm không thực tế này.

Chỉ riêng một Khương Thành thôi đã đủ để cho hắn lãnh đủ.

Bởi vì huyền văn hệ Thủy và hệ Kiếm ở trong Lí thế giới đã lên đến thập bát trọng, nguyên thuật nhất thiên ngũ thập trọng

của Thành ca biến thành nhất thiên tứ thập bát trọng.

Nhưng uy lực chẳng những không yếu đi, ngược lại trở nên mạnh mẽ hơn.

Bởi vì mấy lần cơ duyên trong Lí thế giới, tu vi tiên lực của hắn nhận được tăng lên trước nay chưa từng có, đã hoàn toàn không hề kém hơn Cổ Thánh bình thường.

Mà hiện giờ tất cả tiên lực và đạo tâm huyền văn của hắn đồng loạt có thể dung nhập vào trong Thánh giới của mình.

Bản thân quy tắc Thánh giới còn có hiệu quả căn nguyên tăng phúc.

Thứ mang đến cuối cùng chính là tổng thể tăng lên.

“Đây là cái gì”

Đối mặt với căn nguyên có số lượng nhiều nghiêm trọng đến phạm quy, Diên Lục Chính Thần hơi há hốc mồm.

Hắn vội vàng giống như Tu Đế lúc trước, vận dụng đạo ấn của mình, lấy lực Thiên Đạo thêm vào nguyên thuật cửu thập trọng của mình, ý muốn chống đỡ đòn đánh nguyên thuật nhất thiên tứ thập bát trọng của Khương Thành.

Đồng thời thúc giục Thiên Đạo mạnh mẽ kia va chạm với Thánh giới của Khương Thành.

Chỉ tiếc hắn không thể làm được hiệu quả nghiền ép giống như Tu Đế lần đó.

Nguyên thuật hai bên đánh nhau, nguyên thuật cửu thập trọng kia dần dần vỡ vụn, cho dù có lực Thiên Đạo thêm vào vẫn không đủ.

Cho dù lực Thiên Đạo chiếm chút ưu thế, nhưng không phải thế như chẻ tre, trước sau không thể nào tạo thành sự phá hỏng đối với Thánh giới của Khương Thành.

Một mặt là bởi vì Diên Lục Chính Thần không bằng Tu Đế, không có Thiên Đạo chí bảo.

Về phương diện khác là thực lực của Khương Thành đã tăng hơn lần trước nhiều lắm.

Ngoài mặt cảnh giới của hắn vẫn là Thánh Tôn, huyền văn thập thất trọng không hề gia tăng, nhưng cường độ Thánh giới đã hoàn toàn khác trước.

Trên tiệu cột ở Lạc Tiên trì kia đã giúp hắn ổn định thế giới bên trong.

Đó chính là tồn tại kể cả pháp tắc thiên địa tuần hoàn cũng chưa thể phá hủy.

Dưới chống đỡ của thế giới bên trong như vậy, mức độ ổn định của Thánh giới vượt xa tưởng tượng, cho dù đối mặt với lực Thiên Đạo vẫn không đến mức nhanh chóng hỏng mất.

Kết quả này không chỉ khiến Diên Lục cực kỳ sợ hãi, kể cả bản thân Khương Thành cũng thấy vô cùng ngoài ý muốn.

“Xem ra trong chuyến đến Lạc Tiên đảo lần trước, ta đã nhận được một vài chúc phúc đặc biệt!”

Chính Thần có được đạo ấn, có thể điều động một phần Thiên Đạo chân chính.

Thánh giới bình thường không thể chống lại.

Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng Thánh giới tràn đầy nguy cơ, sau đó dùng linh ý thong thả đọ sức với đối phương.

Kết quả Thánh giới không có vấn đề gì, nguyên thuật còn chiếm được chút ưu thế.

Mà khi linh ý của hắn giết vào biển ý thức, Diên Lục Chính Thần không những không kinh sợ, ngược lại còn lấy đó làm mừng.

“Ha ha, ngươi thật sự muốn chết!”

Hắn cũng giống như Tu Đế lần trước, lựa chọn để lực Thiên Đạo đi phòng thủ.

“Chẳng lẽ ngươi không biết Chính Thần có được ý chí Thiên Đạo sao?”

Thật ra lời này hơi khoa trương.

Ý chí Thiên Đạo không thuộc về hắn, cũng không nghe theo hắn chi phối.

Nhưng Khương Thành chủ động giết vào biển ý thức của hắn, ý chí Thiên Đạo sẽ theo bản năng giải quyết nguy cơ giúp hắn ký chủ này.

Suy đoán của Diên Lục hình như không sai.

Đối mặt với ý chí Thiên Đạo, linh ý của Thành ca thật sự chưa đủ nhìn chứ đừng nói đến cắn nuốt.

Nhưng mà mục tiêu của hắn thật ra không phải phá hủy biển ý thức của đối phương.

Mà để phân tán đạo ấn của kẻ địch.

Nháy mắt tiếp theo, linh ý của Khương Thành đột nhiên rút ra khỏi biển ý thức của Diên Lục.

Cùng lúc đó, thần hồn của hắn cũng thu hồi căn nguyên, ngược lại giết vào trong hồn hải của Diên Lục Chính Thần.

Không chỉ như thế, khoảnh khắc này kể cả Thánh lực thứ hai đã lâu không thấy đều chuyển hóa thành hồn lực.

Đối với Thành ca, thần hồn đánh sâu vào lần này giống như được ăn cả ngã về không.

Tất cả những thứ có thể sử dụng được lấy ra hết.

Mới vừa rồi Diên Lục Chính Thần đã thất vọng vì linh ý của Khương Thành thoát được nhanh, lúc này nhìn thấy hắn sử dụng thần hồn công kích hồn hải của mình, lập tức lại trở nên mừng rỡ như điên.

“Ha ha ha, ngươi thật sự quá ngu xuẩn!”

Đến cấp bậc Thánh chủ, tuy rằng thần hồn giao chiến vẫn còn rất bình thường, nhưng hiếm khi xuất hiện chuyện trực tiếp dựa vào thần hồn tiêu diệt đối phương.

Bởi vì hồn hải có đạo gia trì, trở nên càng phòng thủ kiên cố hơn.

Hơn nữa hồn lực tăng lên từng bước một, rất khó bị đánh chiếm trực tiếp.

Cho dù hồn lực cao hơn đối phương một tầng, nhiều lắm chỉ có thể áp chế quấy nhiễu, cơ bản không thể trực tiếp tiêu diệt được.

“Ngươi lại tấn công hồn hải của ta, chuyện này ngu ngốc đến cỡ nào chứ?”

Thần hồn của Chính Thần bình thường đã đến cảnh giới Chân Hồn, mà Thánh Tôn bình thường cũng là cấp bậc Nguyên Hồn.

Trong cái nhìn của Diên Lục Chính Thần, đây là ưu thế của bản thân.

Kết quả ta không dùng đến ưu thế này để nghiền ép ngươi, ngươi lại chủ động giết vào sân nhà hồn hải của ta?

Lần này nếu như không trừng phạt đối phương thê thảm một lần thì thật có lỗi với thân phận Chính Thần của mình!

Sau đó hắn đã phát hiện, thần hồn của Khương Thành còn mạnh hơn dự tính của mình đến hơn trăm triệu lần.

Thành ca cũng là cảnh giới Chân Hồn giống như hắn, hơn nữa còn là Thiên Hồn đặc thù.

Chỉ riêng hồn kỹ giống như kính vạn hoa thôi đã đủ để khiến Diên Lục mệt mỏi.

Cộng thêm sự gia nhập của Thánh lực thứ hai càng kéo dài hơn sự chênh lệch về phương diện thần hồn giữa hai bên.

“Ngươi rõ ràng là Thánh Tôn…”

Diên Lục quá khiếp sợ, sau khi thần hồn của Khương Thành đánh vào trong hồn hải của hắn đã ở thế như chẻ tre, vào thẳng đến chủ hồn của hắn.

Cả quá trình, Chân Hồn của hắn giống như giấy.

Hắn chỉ có thể thấy may mắn, may mà hồn hải của mình có đạo gia trì, không đến mức bị thần hồn công kích trực tiếp đánh tan.

Nhưng mà một chút may mắn này đã biến thành nỗi kinh hãi ngay trong một giây sau.

Bởi vì lại có một luồng sức mạnh hoàn toàn mới giết vào trong hồn hải của hắn.

Luồng sức mạnh kia không phải là thần hồn, mà là linh ý mới vừa được Khương Thành rút về.

“Chuyện này không thể nào!”

Tiếng thét lên thê lương quanh quẩn trong hồn hải, mang theo ý khó có thể tin nổi nồng đậm.

Đối với Diên Lục đích thân trải qua cảnh tượng này, chuyện như vậy giống như Yêu tộc luyện đan luyện khí, hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

Chương 2367: Chính Thần bị dọa sợ

Công kích ý thức, hoặc trực tiếp chuyển hóa thành tổn thương pháp thuật vật lý.

Hoặc trực tiếp đánh sâu vào biển ý thức của đối phương.

Đây là lẽ thường được vô số tiên nhân ở Nguyên Tiên giới công nhận.

Hiện giờ ý thức của Khương Thành lại quỷ dị xuất hiện ở trong hồn hải của mình, sao điều này lại không khiến Diên Lục khiếp sợ được?

Nhưng mà Thành ca không hề cho hắn có nhiều hơn cơ hội để suy tư.

Ca này đúng là được ăn cả ngã về không.

Tuy rằng Thánh giới ổn định hơn trước đó không chỉ gấp mười lần, nhưng chỉ gia tăng lực phòng ngự thôi, lực công kích không thay đổi bao nhiêu.

Muốn trực tiếp dựa vào Thánh giới phá hủy đạo ấn của đối phương vẫn là chuyện viển vông.

Mà muốn dùng linh ý đánh bại ý chí Thiên Đạo thì càng không thực tế.

Cuối cùng Khương Thành nghĩ đến điểm phá cục chính là thần hồn.

Dưới ba hướng tiếp cận thiên hồn, thánh lực thứ hai và linh ý.

Sau ba thao tác này, hồn lực của hắn sẽ nhận lấy hao tổn nghiêm trọng, về sau chỉ sợ không thể thi triển ra được nguyên thuật hơn một ngàn trọng kia.

Nếu không thể thành công tiêu diệt thần hồn của Diên Lục, vậy bản thân hắn đã không còn chiến lực nữa.

Nhưng cũng may, hắn thành công.

Linh ý thập tam trọng có được được năng lực công kích trực tiếp tiên lực thần hồn thậm chí đạo tâm, nhưng mà trước kia Khương Thành chưa từng thử trong chiến đấu.

Lần này cuối cùng thi triển ra, hắn phát hiện mình thật sự vẫn luôn cầm chén vàng xin cơm.

Thần hồn của Diên Lục đối mặt với thiên hồn còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng đối diện với công kích ý thức xa lạ này vốn không biết nên đối phó như thế nào.

Chỉ có thể vung bừa hồn lực.

Hồn hải long trời lở đất, giống như toàn bộ thế giới đang tức giận.

Nhưng linh ý xuyên qua trong đó lại giống như cá vào biển lớn, còn linh hoạt hơn thần hồn gấp trăm lần.

Dễ dàng tránh đi vô số đường công kích của hồn lực, đột nhập vào trong chủ hồn của Diên Lục.

Trong bất ngờ, tiết tấu ngăn cản của Diên Lục đã chậm lại.

Đó là bởi vì bị linh ý quấy nhiễu làm suy yếu nghiêm trọng, chủ hồn của hắn bị kéo lại.

Cơ hội như vậy, sao Khương Thành có thể bỏ lỡ.

Thiên hồn và Thánh lực thứ hai nhanh chóng phá tan vòng phòng ngự hồn lực yếu ớt cuối cùng, phát động đả kích hủy diệt với chủ hồn của đối phương.

Trong giây lát, chủ hồn của Diên Lục Chính Thần đã bị xé rách đến rải rác.

Khoảnh khắc trước khi chết, cuối cùng hắn đã hồi tưởng lại lời nói trước đó của Huyết Đế.

Hóa ra Thánh Tôn thật sự có thể giết chết Chính Thần…

Đây là ý niệm sau cùng của hắn, sau đó hắn đã rơi vào trong bóng tối vĩnh hằng.

Cung chủ Trọng Liêm cung, Chính Thần một đời đã ngã xuống như vậy!

Tuy rằng quá trình chiến đấu của bọn họ thật phức tạp, nhưng rất nhiều biến hóa đều chỉ phát sinh trong khoảnh khắc.

Từ khi hai người khai chiến đến khi Diên Lục bị giết, toàn bộ quá trình không đến một phút.

Đây xem như rất chậm đối với Thành ca.

Lần trước chém giết hai Cổ Thánh của suối nguồn thứ hai kia còn nhanh hơn lần này nhiều lắm.

"Xem ra Chính Thần vẫn khó đối phó với Cổ Thánh bình thường một chút."

Hắn cũng không nghĩ đến sở dĩ hai Cổ Thánh kia bị giết trong vài giây, hoàn toàn là bởi vì vô ý bị pháp tắc phản phệ, chứ không phải thực lực yếu kém đến mức bị đánh tan trong vài giây.

Khi hắn vội vàng thu hồi thanh trường thương kia của Diên Lục Chính Thần, những người khác cũng lục tục kết thúc chiến đấu.

Với Khúc Vọng và Tiên Việt cầm đầu ba ngàn cao thủ thế ngoại giống như chém dưa thái rau, thoải mái tiêu diệt toàn bộ tám mươi ba vị Thiên Thần và ba mươi ngàn Giới Thần đỉnh phong của Trọng Liêm cung.

Đám người Thương Linh, Huyền Minh cùng với Lam Đề, Minh Đồng vốn còn định ra chút lực.

Kết quả còn chưa chen vào, chiến đấu đã kết thúc như vậy, từ đầu đến cuối không kiếm được cơ hội ra sân.

"Quá nhanh rồi."

"Vậy quá dũng mãnh đi?"

Cuối cùng Huyền Minh đã rõ vì sao Khương Thành lại lười phái thám báo.

Vốn cho rằng tiểu tử này nông nổi, hiện giờ xem ra chỉ vì không cần thiết.

"Hơn ba ngàn Thánh Tôn, đây thật sự khó có thể tin!"

“Vượt qua bất cứ một Pháp Tắc chi nhãn nào, cũng vượt qua bất cứ một thần điện nào.”

“Hắn đã tìm ra được những người này ở đâu?”

Triệu Long tộc gặp phải kẻ địch dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, sau khi thấy các đại lão thoải mái chém dưa thái rau, tỏ ra mình nhận lấy khiếp sợ rất lớn.

Cuối cùng ý thức được bên mình thắng lợi, bọn họ đã tiến vào nhịp điệu reo hò bình thường.

Cho dù trong lòng còn có một vạn dấu chấm hỏi, nhưng mặc kệ nó, thắng mới là chuyện đứng đắn.

Đám người Khúc Vọng và Xung Diễm có chiến tích rực rỡ còn định sau khi giải quyết kẻ địch sẽ gấp rút đi tiếp viện Khương đảo chủ đấy.

Dù sao bọn họ đều có thể cảm nhận được Diên Lục Chính Thần mạnh bao nhiêu.

Nếu như để một mình bản thân bọn họ đối chiến, chỉ sợ còn sống trốn đi cũng là chuyện không thể làm được.

Kết quả khi nhìn sang, Thành ca đã sớm kết thúc công việc, thậm chí còn thu xong cả chiến lợi phẩm.

Bọn họ dọa sợ Long tộc, nhưng chính mình cũng rơi vào khiếp sợ.

Tuy rằng đã sớm đoán được Khương Thành rất mạnh, nhưng thật sự không ngờ hắn giết Chính Thần kia lại nhanh đến thế.

Đây tuyệt đối đã vượt trên Cổ Thánh một hai đại cảnh giới nhỉ?

Quyết tâm đi theo Khương chưởng môn của bọn họ cũng âm thầm trở nên kiên định hơn.

Tuyệt đối không thể buông bắp đùi này!

Quét dọn chiến trường xong, Thành ca làm ra tổng kết sau trận chiến ngắn gọn.

“Đáng tiếc, chỉ có một thần điện đến.”

“Khiến cho mọi người không thể thỏa chí.”

Vừa nãy Lăng - Cổ Thánh này chỉ có thể ngồi làm khán giả thôi đấy.

Các cao thủ như Khúc Vọng và Tiên Việt vội vàng chủ động đề nghị.

“Hay là chúng ta chủ động đi tìm những kẻ địch khác?”

Thành ca thoáng suy nghĩ vài giây, lắc đầu.

“Thôi bỏ đi, tình thế bên chỗ Đông Trúc đảo nguy cấp, không thể gây thêm chuyện lãng phí thời gian nữa.”

Lúc này năm vị Chính Thần khác còn không biết mình mới vừa đi qua quỷ môn quan một vòng đang cùng oán giận ở trong chiến khu của mình.

“Không biết bên kia đánh như thế nào.”

“Còn có thể như thế nào, lần này Diên Lục kiếm bộn lớn rồi.”

“Triệu Long tộc, vậy có được bao nhiêu vật liệu hàng đầu chứ!”

“Thật tức mà, chúng ta đến tiêu diệt Uy Tướng chi nhãn giúp hắn, hắn lại không chịu phân cả canh cho chúng ta.”

Bọn họ càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng đố kị.

“Không được, không thể nhìn hắn ăn mảnh như vậy được!”

“Cho dù như thế nào, cũng phải chia một chén canh!”

“Nếu như hắn không thức thời, chúng ta đây sẽ rút về, mặc cho Trọng Liêm cung bọn họ một mình ngăn cản Uy Tướng chi nhãn mở rộng!”

Vì thế không bao lâu sau, năm vị Chính Thần đã về đến bên chiến khu chỗ Trọng Liêm cung.

“Không phải đang đại chiến à, vì sao không hề có chút dao động của Thiên Đạo và căn nguyên nào chứ?”

“Mặc dù Long tộc không có Chính Thần và Cổ Thánh, nhưng dù sao đông đến triệu, đã bị giết sạch nhanh như vậy sao?”

“Hiệu suất của Diên Lục cũng quá cao…”

Rất nhanh bọn họ đã đến chỗ chiến trường lúc trước.

Lúc này Khương Thành và triệu Long tộc đã sớm rời đi.

Hiện ra trước mắt năm vị Chính Thần là một hiện trường hỗn độn.

Chân gãy tay cụt lơ lửng trong hư không, tiên thể không có tiên lực chống đỡ sau khi bị phá hủy đang dần dần vỡ vụn, xen lẫn mảnh nhỏ của hộ giáp vỡ tan trôi nổi bốn phía.

Đây đúng là cảnh tượng sau trận đại chiến kịch liệt.

Nhưng mà có một chút không khớp với dự kiến của bọn họ.

Xác chết trước mắt không có một bộ nào của Long tộc, ngược lại có rất nhiều khuôn mặt bọn họ quen thuộc.

"Đại thần quan của Trọng Liêm cung!"

"Sao hắn lại chết?"

"Ở đây cũng có thần quan của bọn họ!"

"Diên Lục Chính Thần đã chết! Trời ạ…"

Tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tục không ngừng, lộ ra cảm xúc hoảng sợ nồng đậm.

Là Chính Thần ở tuốt trên cao, bọn họ không hề thất thố như vậy trong vòng bao nhiêu năm rồi.

Chương 2368: Không ai dám chặn

Hiện trường này còn chưa phải là hình ảnh thảm thiết nhất cả đời này của năm vị Chính Thần đã từng chứng kiến.

Nhưng mà thân phận và thực lực của người đã chết đi thật sự khiến cho bọn họ khó có thể bình tĩnh được.

"Sao Diên Lục Chính Thần có thể bị giết chết được?"

"Đường đường Chính Thần, có được che chở của Thiên Đạo, ai có thể giết chết hắn được chứ?"

Lời nói như vậy đã từng được vài vị Thiên Đế thốt lên khi Tu Đế bị giết trước đó.

Cho dù có vết xe đổ lần trước đó, hiện giờ năm vị Chính Thần vẫn không thể tin nổi.

Trong mắt bọn họ, Chính Thần và Thiên Đạo trói buộc lại với nhau, ở Nguyên Tiên giới kia tương ứng với người trời chọn.

Đi ngang cũng không có vấn đề gì.

Kết quả xác chết của Diên Lục Chính Thần lại đang bày ra ở trước mặt bọn họ.

“Long tộc có thể làm được chuyện như vậy?”

“Ta tuyệt đối không tin!”

“Đúng, trước đó ở Uy Tướng chi nhãn, không phải người của ta chưa từng giao chiến với Long tộc, chỉ bình thường như vậy mà thôi.”

“Chẳng lẽ thật sự do Khương Thành và Chiến Đế kia?”

“Hai người bọn họ mạnh như vậy?”

Bọn họ còn không biết Diên Lục là do một mình Thành ca chém giết đâu.

“Cho dù hai người này liên thủ có thể đánh bại được Chính Thần, vậy Thiên Thần và Giới Thần khác của Trọng Liêm cung thì sao?”

“Kể cả nhân chứng sống cũng không còn, vậy quá bất thường…”

Cũng thấy bất thường như vậy còn có Chúa tể Thanh Sắc.

Khác với năm vị Chính Thần nghi thần nghi quỷ, hắn lại là người chứng kiến.

Khi đám người Khương Thành và Khúc Vọng đại chiến với Trọng Liêm cung, hắn đã phân ra một phần hồn, lặng lẽ quan sát động tĩnh từ một nơi bí mật gần đó.

Cũng đã tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình.

Nhưng mà nhìn thấy cũng vô ích.

Tâm tình của hắn hiện giờ không khác gì triệu Long tộc kia.

Hoàn toàn không rõ ràng rốt cuộc đã làm như thế nào.

Vì sao cảnh giới của đám người Khúc Vọng và Xung diễm không cao, lại có thể áp chế đánh Thiên Thần.

Còn trận chiến giữa Khương Thành và Diên Lục Chính Thần càng như một màn biểu diễn ma thuật đối với hắn.

Nguyên thuật hơn một ngàn trọng có thể ngăn chặn Thánh giới của lực Thiên Đạo, tất cả đều vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Cuối cùng Diên Lục đột nhiên ngã xuống càng khiến cho Thanh Sắc kêu thẳng xem mà không hiểu gì.

Hắn không nhìn thấy trận giao chiến đã phát sinh trong hồn hải khi đó.

Đối với hắn, Diên Lục chết hoàn toàn là một chuyện lạ thường.

Lúc hắn mang theo tâm tình phức tạp quay trở lại suối nguồn, các Hư Đế và Hư Vương dưới trướng còn chen chúc đến.

"Chúa tể, Long tộc bị giết rồi sao?"

"Nhất định đã bị diệt, không ngờ bọn họ không chống đỡ nổi dù chỉ một ngày."

"Haizzz, quá thảm, Long tộc đã từng oai phong một thời đã tan thành mây khói như vậy…"

Rất nhiều Hư Vương và Hư Tướng lộ vẻ tiếc hận, dù sao bọn họ và Long tộc vốn không thù không oán, thậm chí còn từng là đồng đội.

Nhưng cũng có người cố ý lấy lòng Thanh Sắc.

"Hừ, ai bảo bọn họ không nghe lời chúa tể, bị diệt cũng xứng đáng!"

"Đều trách bọn họ ngu xuẩn, cứ nghe theo lờ mê hoặc của Khương Thành kia."

"Giữa chúa tể và Khương Thành, kẻ ngốc cũng biết nên lựa chọn đi theo ai chứ?"

Nghe những thảo luận buồn cười này của bọn họ, Thanh Sắc giống như nhìn thấy mình không lâu trước đó.

"Long tộc không sao cả, bên xảy ra chuyện là Trọng Liêm cung."

Cuối cùng hắn vẫn nói ra chân tướng, bởi vì chuyện lớn thế không thể giấu giếm được.

Tất cả mọi người vừa mới bàn luận viển vông đồng thời ngớ ra.

“Trọng Liêm cung đã xảy ra chuyện?”

“Bọn họ xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bị ngoại địch khác kéo chân sao?”

“Long tộc kia thật sự may mắn mà.”

Thấy bọn họ vẫn còn tự cho là đúng, Thanh Sắc đột nhiên thấy thật mệt mỏi.

“Trọng Liêm cung bị đám người Khương Thành tiêu diệt, bao gồm cả Diên Lục Chính Thần, tám mươi ba vị Thiên Thần và ba mươi ngàn Giới Thần đỉnh phong đều bị diệt sạch.”

“Tất cả tỉnh táo một chút đi.”

“Chúng ta đã xem thường bọn họ.”

“Cái gì?”

“Trọng Liêm cung bị bọn họ diệt sạch?”

Tất cả Hư Đế và Hư Vương Hư Tướng ở đây đồng loạt kinh hãi kêu lên.

Nếu như lời này không phải do chính miệng chúa tể nói ra, bọn họ sẽ chỉ coi nó thành một câu chuyện cười.

“Chuyện này làm sao có thể?”

“Trong số bọn họ không có một Cổ Thánh, lấy cái gì tiêu diệt Trọng Liêm cung?”

“Lại còn nhanh như thế…”

“Sự thật chính là vậy.”

Thanh Sắc khẽ đưa mắt liếc nhìn bọn họ: “Chẳng lẽ các ngươi hoài nghi ánh mắt của ta không tốt sao?”

Bỏ lại câu nói này, hắn theo băng tinh sáu cánh ở dưới chỗ ngồi của mình cùng biến mất trong hư không.

Sau khi hắn rời đi, toàn bộ Uy Tướng chi nhãn đã nổ tung.

Cho dù là người chờ đợi Long tộc xấu mặt, chờ chế giễu hay tiếc nuối thay Long tộc, tất cả đều sợ ngây người.

“Long tộc lại có thể tiêu diệt Trọng Liêm cung?”

“Đây là chuyện toàn bộ Uy Tướng chi nhãn chúng ta hợp lực vẫn chưa thể làm được, bọn họ làm được như thế nào vậy?”

“Tin tức không sai, Trọng Liêm cung thật sự bị tiêu diệt, hiện giờ bên kia như rắn mất đầu, đang hỗn loạn lung tung.”

“Bây giờ là thời cơ tốt để chúng ta mở rộng ra!”

Đây lại là niềm vui ngoài ý muốn đối với các tộc quần lớn và tông môn của suối nguồn thứ tư.

Kẻ địch vốn đau đầu nhất đã bị tiêu diệt hết như vậy.

Nhưng mà lúc này mặt của bọn họ đã bị đánh sưng lên, đâu rảnh rỗi đi hoan hô chúc mừng.

Nhất là Long tổ.

Hắn đã hy vọng Long tộc bị giáo huấn một chút, để mọi người nhìn xem kết cục Khương Thành dẫn đội, nhìn xem ai mới là người đứng đầu chân chính trong Long tộc.

Nhưng lại không hy vọng Long tộc thật sự bị giết.

Nhưng bây giờ, có thể nói tâm tình của hắn vô cùng phức tạp.

Tiểu tử kia lại thật sự che chở được Long tộc.

Như vậy xem ra Long tộc hình như thật sự không cần Long tổ là hắn nữa.

Ảnh hưởng của một trận chiến Trọng Liêm cung này rất sâu xa.

Sâu xa đến về sau Thành ca không hề gặp phải trở ngại gì, suốt dọc đường sóng êm gió lặng.

Chính Thần khác không biết chuyện đã xảy ra trong trận chiến kia, nhưng ít nhất bọn họ nghe được tin tức rung động về Trọng Liêm cung bị tiêu diệt.

Khi vẫn chưa rõ ràng át chủ bài của Long tộc, bọn họ không dám mạo muội ra tay.

Vì thế, chặn đường và truy binh gắt gao đã nói, chín chín tám mươi mốt nạn gì đó từ đầu đến cuối không hề xuất hiện.

Tất cả năm sáu thần điện dọc đường đều giống như biến thành kẻ điếc và người mù.

Giả bộ như không nhìn thấy đại quân Long tộc có số lượng đạt đến triệu, thanh thế vô cùng to lớn, cứ để mặt bọn họ thông qua địa bàn của mình nghênh ngang như vậy.

Thành ca vốn định tỏ vẻ mình không vừa lòng.

Ví dụ như những thần điện này làm ăn kiểu gì vậy, lại không đến chiêu đãi chúng ta, là khinh thường ca đây sao.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn kiềm chế dục vọng làm màu của mình lại.

Bởi vì mục đích lần này của hắn cuối cùng vẫn là mau chóng chạy về Đông Trúc đảo.

Thấy dọc theo đường đi không hề có kẻ địch đui mù nào nhảy ra, vì thế hắn dặn dò đám người Kỷ Linh Hàm, Lam Đề và Thương Linh, Khúc Vọng.

“Thế cục bên Đông Trúc đảo nguy cấp, ta đi trước một bước.”

“Các ngươi dẫn theo đội ngũ, sau đó rồi hội họp với ta.”

“Khi ca không có mặt nhất định không được lỗ mãng, thám báo cần phái đi cứ phái, để tránh trúng mai phục của kẻ địch…”

Mọi người nghe xong dở khóc dở cười.

Hóa ra ngươi cũng biết tầm quan trọng của tình báo à?

Lăng tò mò hỏi: “Ngươi trở về trước như thế nào?”

Thật ra tốc độ di chuyển của triệu Long tộc vẫn rất nhanh, dọc theo đường đi lấy ra hết thiên phú huyết mạch và tốc độ, không gian căn nguyên.

Muốn bỏ rơi bọn họ lại thật xa cũng không hề dễ dàng gì.

Một giây sau, nàng đã cảm nhận được một luồng khí thức lực thần hồn đột nhiên lan tràn ra tới trước.

Không gian không hề có bất cứ thay đổi gì, Khương Thành lại đã biến mất khỏi trước mắt nàng.

Chương 2369: Lam Anh

Sau khi thần hồn đột phá lần trước, Khương Thành có được một năng lực đặc thù.

Thần hồn này có thể cảm giác đến rất xa, có thể mang theo thân thể đi rất xa.

Năng lực này bất chấp trói buộc của không gian, có thể nói là thần kỹ lên đường gấp.

Lộ trình vốn cần vài ngày, trong mười mấy giây ngắn ngủi đã hoàn thành.

Khi Đông Trúc đảo lại xuất hiện trước mắt hắn, nhưng đã có khác biệt vĩ đại so với lúc rời đi trước đó.

Đảo nhỏ như yên tĩnh thanh nhã như thế ngoại tiên sơn trước kia, hiện giờ giống như một cỗ máy chiến tranh dữ tợn.

Trên trời dưới đất, xung quanh hải vực, gần như mỗi một góc đều nhộn nhạo khí tức của trận pháp và cấm chế.

Ngoài ra còn có thần đàn, tế đàn các tộc đứng sừng sững quanh đảo, giống như từng hộ vệ tận trời.

Khương Thành thoáng nhìn kỹ, đã phát hiện rất nhiều tế đàn bị đánh cho tàn, hiệu quả phát huy không lớn lắm.

Còn cấm chế trận pháp tầng tầng lớp lớp đã có hơn phân nửa tản ra ánh sáng nhạt, uy lực kém xa thời kỳ cao nhất.

Thậm chí trên mặt biển gần đảo nhỏ còn tràn ngập ra tử khí và huyết khí nồng đậm.

Rõ ràng có nắng chiếu rọi, nhưng nơi này lại mang đến cho người ta cảm giác nặng nề nghiêm trang.

“Xem ra tình thế ở đây còn nghiêm trọng hơn cả trong tưởng tượng!”

Trước đó hắn đã biết Đông Trúc đảo bị rơi vào vây đánh, thành cái đích cho mọi người nhắm đến.

Nhưng không ngờ ngọn lửa chiến tranh đã đốt lên trên chính đảo nhỏ.

Vậy có ý nghĩa rằng đang trải qua việc kẻ thù bên ngoài tàn phá, đường phòng tuyến cuối cùng có thể hỏng mất bất cứ lúc nào.

Cảnh giới thần hồn của hắn cực cao, nhưng sau khi tiến vào phạm vi đảo vẫn rất nhanh gây nên phản ứng của một vài pháp trận và tế đàn.

Trong phút chốc, góc tây nam của đảo nhỏ đã truyền đến tiếng rít bén nhọn.

"Địch tập!"

Nhiều bóng dáng nhảy ra từ dưới dãy núi và trong tầng mây trên đỉnh đầu.

Mà trận pháp và tế đàn gần đó càng nhanh chóng phát động công kích.

Tất cả đều phát sinh cực kỳ bất ngờ, cũng cực kỳ lưu loát, giống như đã tập luyện vô số lần.

Thậm chí Khương Thành con có thể nhìn ra được chỗ đứng và trình tự ra tay giữa tiên nhân của Nhân tộc và Yêu tộc, Quỷ tộc, Linh tộc có sắp xếp, trong mơ hồ tạo thành phối hợp tuyệt diệu.

Được đấy!

Xem ra trên Đông Trúc đảo có nhân tài.

Đối mặt với vây công bất ngờ, ca này không hề kinh hoảng.

Hắn chỉ mở ra Thánh giới, bao trùm ra bốn phía.

"Là ta, dừng tay cả đi!"

Công kích đến từ bốn phương tám hướng gần như đồng loạt bị Thánh giới chặn lại trong cùng một thời gian.

Thân thể thần của Khương Thành thoáng chấn động.

Nhưng mà vẫn nắm chặt Nhân Quả kiếm, thoải mái càn quét một vài công kích nhỏ thẩm thấu vào bên trong Thánh giới.

Tiên nhân các tộc ở xung quanh và ở chỗ tối rung động.

Trận thế này của bọn họ có thể ngăn cản đại quân xâm nhập.

Đối phương chỉ có một người lại vẫn có thể chống đỡ được?

“Kẻ địch mạnh như vậy?”

“Chẳng lẽ Chính Thần đích thân đến?”

Sau đó bọn họ nghe được tiếng kêu ầm ĩ liên tục không ngừng

“Dừng tay, tất cả đều dừng tay!”

“Là Khương chưởng môn!”

“Người nhà mình!”

Chiến đấu lập tức dừng lại, mấy bóng dáng quen thuộc như Tần Sướng và Ngụy Miểu, Trường Dương bay nhanh đến.

Nhìn thấy thật sự là Thành ca, mọi người vui mừng quá đỗi.

“Khương chưởng môn, ngươi đã chịu quay về rồi.”

Đám người Trường Linh và Đường Như cười khổ oán trách hắn.

“Về đến ít ra có đánh tiếng chứ, người nhà mình đánh người nhà mình, suýt chút nữa tạo thành thảm kịch.”

“Thảm kịch?”

Ngụy Miểu trừng mắt.

“Đây chính là Khương chưởng môn, ý của ngươi là chúng ta có thể gây tổn thương đến cho hắn?”

Tần Sướng cũng tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Đúng vậy, Khương chưởng môn đây là cố ý kiểm tra đạo hạnh của chúng ta, nhìn xem có tiến bộ hay không, muốn tốt cho chúng ta có được không hả?”

“Khương chưởng môn, biểu hiện của ta không tệ lắm đúng không?”

Thành ca vô cùng vui mừng gật đầu, cho hai người nịnh hót này một ánh mắt tán dương.

“Biểu hiện vô cùng tốt!”

Hắn đâu có nhiều tâm tư như vậy.”

Thật ra chính là không nghĩ nhiều, theo thói quen lỗ mãng tiến vào thôi.

Bao gồm cả đám người Tần Sướng, Ngụy Miểu, bên cạnh hắn có tổng cộng hơn một trăm trưởng lão Phi Tiên môn, chắc chuyên môn phụ trách phòng thủ khu vực này.

Ngoài ra, những người còn lại là tiên nhân từ bên ngoài đến Đông Trúc đảo sau đó.

Trong đám người còn có hơn mười người tế tư Vu tộc.

Nhìn thấy hắn trở về, tự nhiên đều vui mừng quá đỗi, vội vàng đi lên bái kiến.

“Khương tiên tri, lần trước chúng ta nghe được tin tức của suối nguồn thứ hai, nghe nói các ngươi bị Chúa tể Thanh Diệu làm hại, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện.”

“Đúng rồi, sao Kỷ chưởng môn và Mạc trưởng lão, Lâm sư tỷ bọn họ không cùng trở về vậy?”

“Tộc trưởng và đại tế tư cả tộc ta còn ổn chứ?”

Khương Thành khoát tay.

“Ta đã nghe nói đến chuyện bên Đông Trúc đảo này.”

“Yên tâm đi, Tiểu Hàm và Lam Đề các nàng đang ở phía sau, tất cả đều không sao mấy ngày nữa có thể trở về.”

Lúc này người của Phi Tiên môn và Vu tộc mới hoàn toàn yên lòng.

“Đúng rồi, Khương chưởng môn, đã quên giới thiệu cho ngươi.”

Bọn họ chỉ tay về phía một nữ tử quần áo rực rỡ được mọi người vây quanh.

“Vị này là thiếu cung chủ Lam Anh của Cửu Đình cung.”

Khương Thành hơi buồn bực, Thánh Tôn ở xung quanh có đến mười mấy người, sao người được giới thiệu đầu tiên lại là một Thánh Chủ đỉnh phong chứ?”

Nhưng mà hắn không hề kỳ thị cảnh giới.

Vì thế mỉm cười chắp tay với nữ tử kia.

“Hân hạnh được gặp mặt.”

Dung nhan xinh đẹp của nữ tử quần áo rực rỡ kia lại như chưa tuyết tan, chỉ tỏ vẻ lạnh nhạt gật đầu.

Sau đó hỏi một vấn đề gây khó chịu.

“Nghe nói ngươi đã chém giết hai Cổ Thánh ở suối nguồn thứ hai, là trùng hợp hay đã dùng thủ đoạn gì vậy?”

Ngay mặt chất vấn chiến tích của Khương Thành, vấn đề này đương nhiên thật vô lễ.

Vẻ mặt của đám người Tần Sướng và Ngụy Miểu đều trở nên hơi khó coi.

Đường Như càng nheo hai mắt lại, trầm giọng nói: “Từ trước đến giờ Khương chưởng môn phái ta chiến đấu luôn đường đường chính chính, không cần phải giở thủ đoạn gì cả!”

“A…”

Lam Anh kia cười khẽ một tiếng, như có ngụ ý nói: “Thoải mái chém giết Cổ Thánh như thế, sao Phi Tiên môn các ngươi còn phải trốn ở Đông Trúc đảo? Còn phải dựa vào thần uy của phụ thân ta vậy?”

“Người sáng suốt đều biết chiến tích kia có vấn đề chứ?”

“Ta chỉ hỏi một chút mà không được?”

“Sao thế, đụng chạm đến lòng kiêng kỵ của các ngươi rồi à?”

“Vậy thì thôi, coi như ta không thức thời, về sau không hỏi nữa là được.”

Ngoài răng nanh sắc bén của nàng mang theo thái độ châm biếm, lúc này Đường Như lại không biết nên bác bỏ như thế nào.

Còn ánh mắt của cao thủ của các phái và các tộc khác đều trở nên vi diệu.

Tần Sướng nhanh chóng truyền âm giải thích cho Khương Thành.

“Phụ thân của Lam Anh này là Lam Uyên Cổ Thánh, trước đó là một vị Hư Đế của suối nguồn thứ năm.”

“Lần trước suối nguồn đột nhiên bị lệch vị trí, sinh ra biến cố cực lớn, phần lớn Hư Đế và Hư Vương, Hư Tướng giống nhau

bị truyền tống đến một nơi mới.”

“Lam Uyên Cổ Thánh lo lắng cho nữ nhi, vì thế khi biến cố phát sinh đã là người đầu tiên nhảy xuống vị trí phụ. Cũng vì thế nên hắn ở lại tại chỗ.”

“Sau khi trải qua đại chiến liên tục, hắn mang theo Lam Anh và các cao thủ khác của Cửu Đình cung đến Đông Trúc đảo, cùng với chúng ta chống chọi lại ngoại địch, thành đồng minh.”

“Khoảng thời gian này ít nhiều nhờ có hắn vị Cổ Thánh này chống đỡ, nếu không chỉ sợ bọn ta không chống đỡ nổi đến bây giờ.”

Sở dĩ Tần Sướng giải thích nhiều như vậy là vì lo lắng tính khí dữ dội của Khương chưởng môn nổi lên, một tát chụp chết nữ nhân này.

Vậy đến lúc đó Lam Uyên Cổ Thánh đã lập được nhiều chiến công hiển hách vì bảo vệ Đông Trúc đảo sẽ thật sự biến thành kẻ địch.

Chương 2370: Kể cả người mình cũng không ép được?

Khương Thành lại không định chụp chết Lam Anh, bởi vì không cần thiết.

Đối mặt với lời chất vấn của nữ nhân này, từ đầu đến cuối hắn lười giải thích.

Ngược lại tỏ ra khiêm tốn nói: “Đó chỉ là chiến tích nhỏ bé không đáng kể thôi, không đáng để nhắc đến.”

“Không thể ngờ nổi ngươi lại chú ý đến chuyện của ta như vậy, vừa gặp mặt lần đầu tiên đã hỏi tới.”

“Có quá nhiều người hâm mộ, thật sự khiến người ta bối rối!”

Dứt lời, ca này lập tức xoay người, cười to rời đi.

Lam Anh ngớ ra tại chỗ.

Nàng cố ý chất vấn chiến tích của Khương Thành không phải vì ăn no không có việc gì làm, mà có mục đích sâu hơn.

Trưởng lão của Phi Tiên môn có thể đấu một trận với Thiên Thần có chừng mấy trăm người.

Thực lực tổng thể mạnh mẽ này vượt qua rất nhiều thần điện ở bên ngoài.

Nếu không phải lần này xuất hiện biến cố, khiến cho Phi Tiên môn đánh lại, dù nằm mơ thì vô số người bên ngoài cũng sẽ không ngờ nổi trên đời lại tồn tại một tông môn mạnh mẽ đến như thế.

Đối mặt với uy hiếp của các đại thần điện, rất nhiều tiên nhân ào ào đến tìm nơi nương tựa.

Đối với chuyện này, Phi Tiên môn đương nhiên ai đến đều không từ chối.

Dù sao chỉ dựa vào một nhà mình vốn không ngăn cản được vài thần điện xâm nhập, chỉ có thể tạo nhóm.

Hiện giờ tông môn và tộc quần lớn nhỏ trên Đông Trúc đảo có chừng trên vạn.

Nhỏ ó ba năm người, lớn cũng có hơn mười vạn người, ví dụ như Cửu Đình cung chỗ Lam Uyên Cổ Thánh.

Nhiều tông môn và tộc quần như vậy, trong mơ hồ tạo thành liên minh rời rạc.

Mà một liên minh, chắc chắn sẽ có người có tiếng nói lớn nhất, cũng chính là minh chủ trong truyền thuyết.

Là chủ nhân của Đông Trúc đảo, Phi Tiên môn có thực lực tổng thể mạnh nhất vốn việc tốt không nhường người.

Nhưng đáng tiếc, Phi Tiên môn có chỗ thiếu hụt.

Đó là không có cường giả đứng đầu có thể chống lại Chính Thần.

Hơn nữa tất cả mấy người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần, Lâm Ninh, La Viễn không có mặt, nhân vật lĩnh quân có thể làm đại biểu được đẩy lên trong tông chỉ có Ấn Tuyết Nhi.

Cho dù thực lực, thủ đoạn hay thanh danh uy vọng ở trong Nguyên Tiên giới, nàng đều có chênh lệch rất lớn với Lam Uyên Cổ Thánh.

Cũng bởi vậy, Đông Trúc đảo hiện giờ không phải lấy Phi Tiên môn cầm đầu, mà lấy Cửu Đình cung làm tôn.

Đối với việc thay đổi địa vị này, các đệ tử Phi Tiên môn thật sự không có ý kiến quá lớn, tác chiến bình thường và các loại nhiệm vụ bố trí canh phòng vẫn rất phối hợp.

Dù sao có thể bảo vệ cho Đông Trúc đảo, không bị ngoại địch như ý là được.

Nhưng không ngăn được có vài người nghĩ nhiều.

Ở trong cái nhìn của Lam Anh, Khương Thành tổ sư môn phái sáng lập ra Phi Tiên môn quay về sẽ tạo thành uy hiếp đến địa vị chủ đạo trước mắt của Cửu Đình cung.

Hắn nhất định sẽ tranh quyền đoạt lợi, phá hư thế ổn định của liên minh.

Bởi vậy mình cần phải làm chút gì đó.

Lam Anh vừa lên đã chất vấn chiến tích hàm lượng vàng của Thành ca chính là vì đả kích uy vọng của hắn.

Nhắc nhở các phái các tộc khác bên cạnh rằng chiến tích của người này có phần không thật, thực lực không đáng tin cậy, các ngươi tốt nhất cảnh giác cao độ, đừng ngã về phía hắn.

Đối với nàng mà nói, đây là một lần nàng ra chiêu.

Vốn tưởng rằng Khương Thành sẽ không ngừng giải thích, hoặc tranh luận kịch liệt, ném ra chứng cứ, thậm chí giận dữ gầm lên.

Nàng đã chuẩn bị đầy đủ lý do đáp trả toàn bộ.

Kết quả Thành ca lại khiêm tốn.

Phen này khiến Lam Anh không còn đất diễn.

Cẩn thận suy nghĩ lại mấy câu Khương Thành nói, cảm giác hình như là lạ.

Cái gì gọi là ta thật sự để ý đến chuyện của ngươi?

Cái gì gọi là người hâm mộ?

Cuối cùng nàng đã tỉnh táo lại, cảm nhận được khinh bỉ và sỉ nhục nồng đậm.

Nhưng vào đúng lúc này, Khương Thành đã mang theo đám người Tần Sướng, Đường Như rời đi xa.

Không được!

Mình cần phải làm gì đó để ngăn cản người này gây sóng gió!

Ở trong mắt Lam Anh, đây là một trận chiến tranh không có đao kiếm.

Nàng lập tức lấy tiên phù đưa tin ra, bắt đầu triệu tập những người chủ sự ở các khu vực phòng thủ khác trên Đông Trúc đảo.

Bởi vì địa hình của Đông Trúc đảo, nên tổng cộng đã quy hoạch ra năm khu vực phòng thủ.

Là thủ lĩnh của khu vực phòng thủ, ở trên đảo được xưng là tôn chủ.

Bình thường lúc không chiến đấu, các đại tông môn và tộc quần vẫn tương đối tự do, ngoài nhiệm vụ phòng ngự cố định ra thì không bị hạn chế gì nhiều.

Nhưng đến lúc chiến đấu, nhất định phải tiếp nhận chỉ huy của tôn chủ chỗ khu vực phòng ngự không điều kiện.

Cũng bởi vì vậy nên địa vị của năm vị tôn chủ rất cao.

Không phải người lưng dựa tông môn tộc quần thực lực mạnh mẽ thì chính là cường giả nổi danh có uy vọng cực cao.

Ngoại lệ duy nhất chính là Lam Anh của khu vực phòng thủ thứ năm.

Trên đảo vốn chỉ cần bốn khu vực phòng thủ là đủ, thực lực của nàng cũng không mạnh. Cố ý nhiều thêm nàng hoàn toàn là bởi vì phụ thân Cổ Thánh của nàng.

Dọc theo đường đi, Tần Sướng đã truyền tin cho các sư tỷ sư đệ sư điệt khác.

Biết được Khương chưởng môn trở về, đệ tử Phi Tiên môn tự nhiên nhanh chóng hội tụ đến.

Khi đoàn người đi đến đại điện giữa hồ ở trung tâm đảo nhỏ, Ấn Tuyết Nhi là tôn chủ khu vực phòng thủ thứ hai đã chờ ở đó.

Vừa nhìn thấy Thành ca, nàng nhướng mày liễu lên, bắt đầu kể lể.

“Cái đồ chết tiệt nhà người còn biết đường trở về hả?”

“Nhìn xem khoảng thời gian ngươi không ở đây xem, đã xảy ra bao nhiêu chuyện lớn?”

Quan hệ giữa Thành ca với nàng vốn gần giống như bằng hữu thân thích, đương nhiên không thèm để ý đến nàng đang hầm hầm hỏi tội.

“Ta đâu biết trước được đâu, trước khi đi còn sóng êm gió lặng, ai ngờ ra ngoài dạo chơi một vòng đã long trời lở đất.”

“Dạo chơi? Lão nương liều mạng ở đây, các ngươi lại dạo chơi?”

Ấn Tuyết Nhi càng tức giận, dứt khoát trực tiếp bắt đầu nhéo phần thịt mềm chỗ eo ca.

“Xem ra các ngươi ở bên ngoài thật thảnh thơi!”

Thành ca chỉ có thể cười khổ giơ tay xin tha.

“Chẳng phải ta đã lấy tốc độ nhanh nhất vội vàng trở về sao, ngươi xem ta quan tâm đến… các ngươi bao nhiêu.”

Nghe được hắn lên giọng chỗ chữ ngươi, lúc này Ấn Tuyết Nhi mới buông lỏng ma trảo ra.

“Vậy còn tạm được!”

Nàng vốn không phải thật sự trách hắn, chính là chỉ đùa giỡn thôi.

“Ngươi trở về thì tốt rồi, cuối cùng có thể ném cục diện rối rắm này cho ngươi xử lý.”

Khiến mọi người nhận ngọn lửa chiến tranh như vậy, Thành ca vẫn hơi hổ thẹn.

“Khoảng thời gian này đã vất vả các ngươi rồi.”

Đệ tử Phi Tiên môn đã nhìn quen phương thức trao đổi của hai người bọn họ.

Nhưng những người khác ở bên cạnh lại nhìn đến dại ra.

Tuy rằng bọn họ cảm thấy chiến tích Khương Thành chém giết hai vị Cổ Thánh có không thật, nhưng cho dù như thế nào hắn vẫn là lão tổ sáng lập môn phái kiêm chưởng môn đời đầu của Phi Tiên môn mà?

Ấn Tuyết Nhi là trưởng lão nội vụ tông môn lại dám nói chuyện với hắn như vậy, không khỏi quá không có quy củ!

Dám chỉ trích lão tổ, còn tự xưng lão nương ở ngay trước mặt hắn, đó thuộc về bất kính nghiêm trọng.

Ở trong tông môn hơi nghiêm ngặt một chút, như vậy đều có thể trở thành là địch với cả tông môn.

Cuối cùng sẽ được chết vô cùng thuận lợi.

Nhưng Khương Thành chẳng những không hề nổi giận, ngược lại còn cười theo, đệ tử Phi Tiên môn khác ở bên cạnh không hề nói chuyện thay vị tổ sư sáng lập môn phái này, càng không quát Ấn Tuyết Nhi đã dĩ hạ phạm thượng thay hắn.

Vậy có ý nghĩa gì?

Còn không ép được cả trưởng lão của tông môn mình, thậm chí độ ủng hộ ở trong tông môn còn không bằng cả Ấn Tuyết Nhi, đủ để chứng minh uy vọng của Khương Thành thấp bao nhiêu.

Giới tu luyện là nơi dùng thực lực để nói chuyện.

Uy vọng của hắn thấp như vậy, nói rõ thực lực của hắn thật sự không ra gì cả.

Dù nằm mơ Thành ca đều không thể ngờ nổi, chỉ trong thời gian mấy câu nói, mình đã bị ép ngã xuống theo sườn núi.

Lam Anh theo sát phía sau đến đây vừa đúng lúc bắt gặp cảnh tượng này, vì thế nàng thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra Khương Thành này không đủ dọa sợ, trước đó mình vẫn đã đánh giá cao hắn.

Mà lúc này, mấy tôn chủ khác đã lục tục chạy đến.

Chương 2371: Vị tôn chủ có lai lịch không nhỏ

Từ phía xa có ba nhóm cao thủ bay nhanh đến đây.

Người dẫn đầu đều là Thánh Tôn, trong đó gồm hai người là Nhân tộc, một người thuộc Yêu tộc.

Họ chính là tôn chủ của ba khu phòng ngự lớn.

Trong ba người họ, có một thanh niên đẹp trai lai láng mặc y phục màu trắng, thu hồi chiếc quạt xếp trên tay.

“Tôn chủ thứ năm, ngươi bảo bọn ta đến đây, có chuyện gì quan trọng sao?”

Nhìn thấy hắn, nụ cười của Lam Anh trở nên rạng rỡ hơn nhiều.

Thậm chí nàng còn chủ động tiến lên, nắm tay hắn và cố ý làm nũng.

“Từ đại sư, chẳng lẽ không có việc thì ta không thể gặp ngươi hay sao?”

Từ tôn chủ nghe vậy không khỏi mỉm cười.

“Đương nhiên có thể chứ.”

“Thiếu Cung chủ mời đến đây, đấy là vinh hạnh của Từ mỗ này.”

Một nam nhân trung niên mặc đồ đen khác, hắn cưng chiều xoa đầu Lam Anh, cười hỏi: “Tiểu sư muội, có chuyện gì xảy ra à?”

Người này là Phó Chưởng môn của Cửu Đình cung – Việt Thiền, đồng thời là đại đồ đệ của Lam Uyên Cổ Thánh.

Còn vị cuối cùng - Thánh Tôn trên danh nghĩa của Yêu tộc, sau khi đến hiện trường, hắn chỉ nhìn lướt qua mọi người, không nói câu nào.

Mà cũng không có ý định chào hỏi.

Thấy vậy, chẳng những Lam Anh không khó chịu, trái lại còn chủ động gật đầu chào hỏi vị này, tỏ ý thân cận.

Bởi vì Yêu này không chỉ có thực lực rất mạnh, mà phải nói là kẻ xuất sắc nhất trong số các Thánh Tôn, hơn nữa chỉ cần nhấc tay là dấy lên sóng gió.

Trên Đông Trúc đảo, trừ Phi Tiên môn và Cửu Đình cung, thế lực đứng hàng thứ ba chính là tông môn do Yêu này dẫn đầu.

Không chỉ như thế, hắn còn nhận được sự ủng hộ của Yêu tộc trên đảo.

Tính như vậy thì Lam Anh có khả năng điều động nhân thủ không hề thua "Cổ Thánh phụ thân".

Bà trùm như vậy, đương nhiên Cửu Đình cung phải lôi kéo rồi.

Là tông môn thống trị Đông Trúc đảo, Cửu Đình cung trông có vẻ ngon ăn.

Trong năm vị tôn chủ, chỉ có Tôn chủ thứ nhất Việt Thiền và Tôn chủ thứ năm Lam Anh xem nhau như người một nhà.

Nhưng trên thực tế, không phải do họ đức độ cao sang.

Mà là do ba vị tôn chủ còn lại đều quá quan trọng.

Tôn chủ thứ hai Ấn Tuyết Nhi đại diện cho Phi Tiên môn, thể nào cũng phải cho một vị trí.

Vị Thánh Tôn kia của Yêu tộc có thực lực đáng gờm, nếu không cho hắn vị trí tôn chủ thì sẽ khó làm yên lòng tông môn ở sau lưng hắn và Yêu tộc trên đảo.

Dù sao Đông Trúc đảo không phải chỉ dựa vào một Cổ Thánh, hoặc bất cứ tông môn nào một thân một mình bảo vệ.

Còn Từ tôn chủ thì khỏi phải nói.

Trong số các Thánh Tôn, sức chiến đấu của hắn không tính là đứng đầu, bản thân hắn cũng không tạo lập môn phái, nhưng hắn lại tinh thông từ đan khí phù trận đến y thuật tinh tượng, có thể nói là đại sư của mọi ngành.

Với lại, hắn không có thói kiêu căng quái đản như đám tông sư tầm thường, đối nhân xử thế cực kỳ khéo léo, rất am hiểu việc kết giao với người khác.

Năm xưa ở Khư giới, không chỉ ở suối nguồn thứ năm, ngay cả suối nguồn thứ tư và thứ sáu đều có rất nhiều người từng chịu ơn hắn, còn có Tiên nhân xưng huynh gọi đệ với hắn.

Thậm chí người đứng đầu suối nguồn thứ năm còn tham luận ngang hàng với hắn.

Ngày hắn đến Đông Trúc đảo, Lam Uyên Cổ Thánh tự mình chào đón, có thể thấy hắn được xem trọng đến mức nào.

Sau khi hắn nhậm chức Tôn chủ thứ tư, trên đảo vốn có rất nhiều kẻ tâm tư dao động, muốn đầu hàng Tiên nhân Tu Thần lưu, nhưng sau đó đã một mực ở lại.

Một người như vậy, đương nhiên Lam Anh càng muốn tiếp xúc gần gũi.

Cho dù lý do nàng muốn tiếp cận là hắn tài năng đầy mình, quan hệ rộng đến mức khó lường, hay chỉ là sinh lòng yêu mến hắn…

Vì thế trên đường đến đại điện giữa hồ, nàng vẫn nắm tay trái của Từ đại sư không rời.

Hai người đồng hành với nhau, ai không biết còn tưởng họ là bạn đời.

“Lần này gọi mọi người đến đây là vì đại chưởng môn của Phi Tiên môn – Khương Thành đã trở về.”

“Dù sao hắn cũng là Thánh Tôn, chúng ta phải xem trọng.”

“Cho nên ta gọi mọi người cùng đến gặp hắn, nhân tiện thu xếp vị trí của hắn trên đảo sau này.”

Lam Anh cất tiếng chầm chậm, giống như hội nghị liên minh trên Đông Trúc đảo.

Nàng muốn thừa dịp ngày đầu tiên Khương Thành trở về, âm thầm chèn ép địa vị của hắn.

Nhưng chưa ai kịp tỏ thái độ thì trong điện đã có người chậm rãi bay ra.

“Lam Uyên Cổ Thánh!”

“Tham kiến sư tôn!”

“Tham kiến Cổ Thánh!”

Rất nhiều Tiên nhân ở ngoài vội vàng hành lễ.

Lam Uyên Cổ Thánh nhìn thoáng qua Khương Thành, sau đó chủ động gật đầu chào hỏi Từ đại sư và tôn chủ của Yêu tộc.

“Về chuyện thu xếp cho Khương Thành, các ngươi thảo luận rồi quyết định là được.”

“Ta sẽ không có ý kiến.”

Dứt lời, hắn lại nhìn sang nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng ở bên cạnh.

“Lần nghị sự này sẽ do ngươi phụ trách chủ trì.”

Nàng chỉ ở cảnh giới Đạo Thần cao giai, trước mặt Cổ Thánh và nhóm Thánh Tôn, có thể nói là không bằng một góc.

Nhưng khi nàng ngồi trên ghế chủ vị lại không ai tỏ vẻ bất mãn.

Bởi vì thân phận của nàng cực kỳ cao siêu.

Lạc Tiên đảo vốn có hơn chục ngàn tộc quần và tông môn tạo thành những liên minh rời rạc, vốn dĩ rất khó thống nhất phối hợp.

Mỗi tộc quần đều có thiên phú đặc biệt, các tông môn cũng có lĩnh vực mà họ am hiểu, hơn nữa ai nấy đều có lòng riêng.

Sơ sẩy tí thôi là sẽ lâm vào cảnh chiến tranh nội bộ, thậm chí còn cản đường nhau.

Đừng nói là phối hợp để phát huy sức mạnh chiến đấu cao nhất, bọn họ không quấy nhiễu cản đường nhau là tốt rồi.

Nhưng hiện giờ tại năm khu vực phòng ngự, các tộc quần và tông môn đều hợp lại, hơn nữa người nào chức nấy, hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp thành một thể hoàn chỉnh.

Họ có thể làm đến mức này đều nhờ nữ nhân cấp Đạo Thần này ở sau màn chỉ huy.

Nhờ sự tồn tại của nàng, sức chiến đấu mạnh nhất của Đông Trúc đảo đã được kích hoạt.

Có thể nói, nếu như không có nàng, cho dù nơi đây có Phi Tiên môn hùng mạnh và Lam Uyên Cổ Thánh, chưa chắc Đông Trúc đảo đã mạnh đến mức có thể tập trung bao vây tấn công thần điện.

Sau khi ngồi lên ghế chủ vị, nàng cất giọng cứng nhắc: “Các ngươi có đề nghị gì, cứ nói thoải mái.”

Ấn Tuyết Nhi là người đầu tiên đứng dậy.

“Chuyện này còn cần gì bàn cãi nữa?”

“Đông Trúc đảo vốn thuộc về Phi Tiên môn, lúc trước giống như rồng không có đầu, nay Khương Chưởng môn đã trở về, nên trả lại vị trí minh chủ cho chủ cũ rồi.”

“Bàn về thực lực và thân phận, trừ hắn ra còn ai nữa?”

Thái độ của nàng khiến Lam Anh thật sự bất ngờ.

Nữ nhân này vừa mới tỏ thái độ “không tôn trọng” Khương Thành, hoàn toàn coi khinh hắn, vậy mà bây giờ lại ủng hộ hắn sao?

Địa vị của năm vị tôn chủ cao đến đâu, cũng phải chịu sự kiềm chế của minh chủ.

Đây mới thật sự là vị trí đứng đầu Đông Trúc đảo.

Thú thật, nếu không phải vì kẻ thù bên ngoài rình rập ngày đêm, Cổ Thánh cũng không thể triệu hồi nhiều tộc quần đến vậy.

Ấn Tuyết Nhi vừa dứt lời, rất nhiều Thánh chủ ở ngoài điện lập tức lên tiếng ồn ào.

“Không thể nào? Minh chủ sao?”

“Muốn lấy lại vị trí của Lam Uyên Cổ Thánh à?”

“Ta còn tưởng có thêm một tôn chủ, không ngờ bọn họ muốn lấy lại vị trí minh chủ.”

“Liệu có mơ tưởng hão huyền quá không?”

Lam Uyên Cổ Thánh vẫn nhắm mắt dưỡng thần, cảm thấy lời đề nghị này quá buồn cười, không đáng để hắn lên tiếng.

Hắn không mở miệng thì cũng có người lên tiếng thay hắn rồi.

Chương 2372: Cửu Đình Cung bọn ta biết nói lý

“Hừ!”

Tôn chủ thứ nhất Việt Thiền tỏ vẻ khinh thường, cất tiếng hừ.

“Phi Tiên môn các ngươi suy nghĩ lạ đời thật.”

“Một Thánh Tôn mà dám mơ tưởng thay thế vị trí của Cổ Thánh, lá gan lớn thế nhỉ?”

“Hắn xứng sao?”

“Không xứng hả?”

Ấn Tuyết Nhi bị bọn chúng làm cho tức cười.

Trên đời còn vị trí nào mà Khương Chưởng môn không xứng nữa?

“Các ngươi đang đùa mới đúng nhỉ?”

“Khương chưởng môn từng chém chết hai vị Cổ Thánh, sư tôn nhà ngươi từng chém giết chưa?”

“Sư tôn của ngươi có thể làm Minh chủ, vậy tại sao Khương Chưởng môn vốn đứng đầu đảo Đông Trúc, lại không thể làm?”

Phịt!

Lam Anh cố ý bật cười.

“Chém chết hai vị Cổ Thánh? Ngươi tận mắt nhìn thấy hả?”

“Cho dù tận mắt nhìn thấy, ngươi có chắc hai vị Cổ Thánh đó bị Khương Thành chém chết, chứ không phải chúa tể Thanh Diệu thầm mượn tay hắn giết à?”

“Ngươi nên biết rằng, nếu như chúa tể muốn giết chết Hư Đế ở dưới trướng mình, phải nói là đơn giản quá đi chứ.”

Phụt!

Ấn Tuyết Nhi lại bị nàng ta làm cho tức cười.

“Đang yên đang lành, tại sao Thanh Diệu lại muốn giết hai Hư Đế cấp Cổ Thánh ở dưới trướng mình, hắn ăn no rỗi hơi sao?”

Lam Anh hất cằm ngạo nghễ: “Thế thì ngươi lại không hiểu rồi, sau khi thế lực của người đứng đầu mạnh dần, nội bộ thường hay xuất hiện đủ loại vấn đề lắm.”

“Cân bằng thế lực dưới quyền mình, loại bỏ một số vấn đề phát sinh trong giới môn phiệt quyền quý, đây gọi là thanh trừng nội bộ, đồng thời cũng là quyền mưu của đế vương trên cõi đời này, ngươi không hiểu đâu.”

Câu nói này khiến rất nhiều Thánh Chủ ở ngoài điện âm thầm lắc đầu.

Bởi vì nó chỉ đơn giản là phỏng đoán thuyết âm mưu các kiểu, không có căn cứ.

Hơn nữa một khi chúa tể suối nguồn chấp chưởng mọi thứ thì địa vị tuyệt đối không lay động, ngay từ đầu vốn không sợ cấp dưới kiêu ngạo.

Chẳng qua mọi người kiêng kỵ uy thế của Cửu Đình cung và Lam Uyên Cổ Thánh nên mới không dám phản bác ngay mặt.

Bọn họ không dám, nhưng Ấn Tuyết Nhi thì dám.

“Tiểu muội muội, không ngờ ngươi cũng tài lanh thật đấy.”

Nàng mỉm cười như có như không: “Vậy ngươi nói xem, lúc đó suối nguồn thứ hai gặp chuyện gì mà Thanh Diệu phải thanh trừng hai vị Cổ Thánh cao quý nhỉ?”

Tất nhiên Lam Anh không trả lời được.

Là đại sư huynh của nàng ta, Việt Thiền đành phải ra trận.

“Nếu Khương Thành mạnh như vậy, đánh chết hai vị Cổ Thánh dễ dàng, thế tại sao hắn lại bị chúa tể Thanh Diệu đánh bại?”

Hắn ta liếc nhìn Khương Thành, nói với vẻ sâu xa: “Ta còn nghe nói lúc đó, ngay cả đánh trả, Khương chưởng môn cũng không làm được.”

“Biểu hiện yếu ớt như vậy, đâu có tương xứng với thực lực đủ mạnh để đánh chết hai vị Hư Đế?”

“Đúng thế!”

Lam Anh và hơn mười vị Thánh Tôn khác của Cửu Đình cung lập tức hùa theo.

“Thực lực của Khương chưởng môn nhà các ngươi hoàn toàn không xứng với ngôi minh chủ!”

“Nhiều lời vô ích.”

“Muốn làm minh chủ thì phải chứng tỏ mình đủ thực lực.”

Thành ca yên lặng suy nghĩ, xem ra mình phải đánh cho cái tên Lam Uyên Cổ Thánh kia té sấp mặt lờ mới được.

Nhưng nếu mình ra tay, cho dù nguyên thuật hay là linh ý hay thần hồn, chúng đều không tồn tại điểm dừng.

Vả lại đối phương cũng lập công lớn, không nhờ hắn ta thì Phi Tiên môn cũng không gồng nổi tới ngày hôm nay.

Nếu mình đánh cho hắn ta sống dở chết dở, liệu có hơi quá tay không?

Hắn còn đang do dự, Ấn Tuyết Nhi và Lam Anh đã tranh cãi đến mức đập bàn chửi nhau.

“Nếu Khương Chưởng môn không phải minh chủ, Phi Tiên môn sẽ rời khỏi liên minh, sau này mạnh ai làm nấy, nước giếng không phạm nước sông!”

“Cút thì cút đi, đến khi bị tấn công đừng trách bọn ta thấy chết không cứu!”

“Có Khương chưởng môn ở đây, còn cần các ngươi cứu hả?”

“Ngươi cứ mở mồm là Khương chưởng môn với chưởng môn Khương, ai không biết còn tưởng hắn vô địch nhất trên đời.”

“Quào, bí mật này bị ngươi phát hiện rồi hả?”

“Ngươi tưởng nơi này là suối nguồn thứ nhất vẫn còn chúa tể thiên vị hắn mọi đàng hả? Ta nói cho ngươi biết, thời đại thay đổi rồi!”

“Thời đại đúng là thay đổi, con chó con mèo cũng biết phát ra tiếng người.”

“Ngươi nói cái gì?”

Thấy hai nàng sắp sửa tới hồi quyết liệt, Lam Uyên Cổ Thánh vốn cố tình giữ im lặng, lúc này đây không thể không lên tiếng.

Nếu để Phi Tiên môn rời khỏi liên minh, vậy thì bọn hắn cũng không giữ nổi hòn đảo này.

Đến lúc đó tất cả mọi người đều toang.

Đây không phải là kết cục hắn ta muốn thấy.

“Đủ rồi!”

Hắn ta từ từ lia mắt qua một số vị tôn chủ, cuối cùng nhìn về Thánh Chủ ở ngoài điện.

“Để đảm nhiệm chức minh chủ, không phải chỉ nhìn thực lực hay thân phận, mà phải xem có khiến mọi người phục mình không.”

“Đông Trúc đảo vạn tông môn, tộc quần, nếu không thể khiến tất cả phục mình thì sẽ bất lợi cho việc phối hợp sức mạnh của cả hòn đảo, đương nhiên không thích hợp làm minh chủ.”

Khi hắn ta nói câu này, ngay cả Ấn Tuyết Nhi và Tần Sướng cũng không thể phản bác.

Một vị minh chủ không được ủng hộ, vốn dĩ không thể chỉ huy được nhiều tông môn, tộc quần.

Suy cho cùng muốn người ta phục mình, thực chất vẫn dựa vào thực lực và thân phận.

Lam Uyên nhìn Khương Thành, thản nhiên nói: “Ta không có hứng thú thử xem thực lực của ngươi sánh nổi với Cổ Thánh hay không, tránh làm hỏng quan hệ hợp tác giữa Cửu Đình cung với Phi Tiên môn, vả lại cũng khiến ngươi xấu hổ về sau.”

Tuy ngoài miệng hắn ta nói không hứng thú, nhưng đã tỏ thái độ quá rõ ràng.

Hắn ta không tin Khương Thành có thực lực hơn Cổ Thánh.

Không thì ban đầu đầu, hắn đã chẳng dùng từ “thử xem” – từ ngữ mà kẻ mạnh thường dùng cho kẻ yếu.

“Cửu Đình cung của bọn ta rất văn minh, rất hiểu đạo lý.”

“Nếu ngươi đã muốn làm minh chủ, vậy thì ngươi phải chứng minh mình có thể khiến mọi người chịu phục, không thành vấn đề chứ?”

“Nếu ngươi thật sự làm được, ta tình nguyện thoái vị nhường ngôi!”

Khương Thành mỉm cười: “Ngươi muốn ta chứng minh thế nào?”

Lam Uyên Cổ Thánh còn chưa mở miệng, Lam Anh đã nhảy vào mồm.

“Đơn giản thôi, ở đây có năm vị tôn chủ, chia ra thống lĩnh năm khu vực phòng ngự

trên Đông Trúc đảo.”

“Muốn người ta phục mình, ít nhất phải được ba vị trong số đó ủng hộ nhỉ?”

Nàng ta vừa dứt lời, các Thánh Tôn trong điện và những Thánh Chủ ngoài điện đều không nhịn được xì xào bàn tán.

“Ta còn tưởng Cửu Đình cung cho cơ hội cạnh tranh công bằng, hóa ra họ chỉ thích chơi người ta thôi.”

“Phải đó, trong năm vị Tôn chủ, Cửu Đình cung có hai, Phi Tiên môn chỉ có một.”

“Hai Tôn chủ còn lại luôn bị Cửu Đình cung lôi kéo, không hề dây dưa qua lại với Phi Tiên môn, chắc chắn sẽ không ủng hộ Khương Thành.”

“Chơi kiểu này, rõ ràng là sỉ nhục Phi Tiên môn rồi?”

Dường như lo lắng Khương Thành và nhóm Ấn Tuyết Nhi không chịu, Lam Anh còn dùng tới phép khích tướng.

“Sao hả, không dám à?”

“Không phải vừa rồi Phi Tiên môn các ngươi dữ dằn lắm sao, tâng cái vị Khương chưởng môn này lên trời luôn mà?”

“Nhân vật lớn như vậy, tưởng đâu uy danh ghê lắm, kết quả chỉ có thế thôi à?”

“Trừ ngươi ra - Ấn Tuyết Nhi, thái độ của các tôn chủ khác đã đủ để chứng minh sự lựa chọn của mấy vạn Tông môn và tộc quần trên đảo chưa?”

“Ánh mắt mọi người sáng như tuyết, họ không phục các ngươi làm minh chủ đó.”

“Ta muốn các ngươi ngoan ngoãn nghe theo ý của mọi người, ngoan ngoãn nghe lệnh của minh chủ cho ta, đừng hòng nghĩ mình muốn thế nào thì được thế ấy…”

“Được thôi được thôi.”

Khương Thành nghe nàng ta lải nhải đến nhức đầu.

“Ngươi đã nói tới mức này, vậy thì để năm vị Tôn chủ bầu chọn đi.”

Chương 2373: Băng Phượng Cơ Dao

Thấy hắn thực sự đồng ý với cách thức không công bằng này, Lam Anh không khỏi kìm nén mừng thầm trong lòng.

Theo như nàng thấy, Khương Thành đã trúng thuật kích tướng của mình.

“Được! Là do ngươi nói đó.”

“Nếu lần này không có được ba tôn chủ ủng hộ ngươi, vậy hy vọng sau này ngươi có thể an phận, đừng phạm thượng nữa!”

Khương Thành mỉm cười gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Lam Anh vẫn còn lo lắng.

Nàng muốn nhân cơ hội này hoàn toàn dập tắt khả năng Khương Thành lên ngôi minh chủ, tránh cho tương lai lại phức tạp.

“Các ngươi đều nghe thấy hết rồi đó.”

“Lần này bọn ta đã cho hắn cơ hội cạnh tranh vị trí minh chủ, mà hắn cũng đã chấp nhận.”

“Nhưng cơ hội này phải trả giá, nếu thất bại, vậy dù tương lai hắn có thực lực gì cũng không thể tranh đoạt tiếp nữa!”

Sao mọi người không hiểu ý của nàng cơ chứ.

Đây là lo lắng sau này Khương Thành thật sự trở thành Cổ Thánh, đến lúc đó lại có một trận tranh đoạt cho nên đã sớm chặn đường.

Thành thật mà nói, điều này không có lý.

Nhưng những Thánh Tôn và Thánh Chủ ở đây cũng không dám nói gì trước mặt Lam Uyên Cổ Thánh.

Lam Anh vốn còn tưởng đệ tử Phi Tiên môn sẽ lớn tiếng phản đối, sau đó mặc cả gì đó, kết quả khiến nàng bất ngờ là Ấn Tuyết Nhi và Tần Sướng hoàn toàn không lên tiếng.

Cứ như vậy ngầm nhận phương án bỏ phiếu của nàng.

Đợi đến khi nàng biểu diễn xong, lúc này Ấn Tuyết Nhi mới có ý cười cười.

“Có thể bắt đầu chưa?”

“Ta chắc chắn ủng hộ Khương chưởng môn, cho nên hắn có một phiếu, không thành vấn đề chứ?”

Phiếu này của nàng ủng hộ Khương Thành vốn nằm trong dự đoán của tất cả mọi người.

Lam Anh vốn không hoảng sợ.

Trong mắt nàng, đây là phiếu duy nhất mà Khương Thành có thể nhận được.

Với tư cách trả đòn, nàng lập tức đứng dậy chống đối với đối phương.

“Ta không ủng hộ Khương Thành làm minh chủ, hắn hoàn toàn không xứng!”

Nói xong, nàng còn cố ý khiêu khích trừng mắt nhìn Ấn Tuyết Nhi một cái.

Mà sau khi nàng bày tỏ thái độ, lập tức có người hưởng ứng ngay.

“Ta cũng không ủng hộ Khương Thành làm minh chủ!”

Mấy Thánh Tôn và Thánh Chủ khác ở đây cũng không bất ngờ, nếu Cửu Đình cung ủng hộ Khương Thành thay cho Lam Uyên Cổ Thánh thì đó mới là chuyện lạ.

Lần này bỏ phiếu bầu minh chủ quan trọng nhất vẫn phải xem hai tôn chủ cuối cùng.

Trước mắt bao người, tôn chủ Yêu tộc mặt không biểu cảm đứng dậy, nhìn Thành ca một cái thật sâu.

Sau đó cao giọng mở miệng: “Ta ủng hộ Khương Thành làm minh chủ.”

“Ha ha…”

Lam Anh vừa mới cười ra tiếng thì nụ cười trên mặt lập tức cứng đơ.

Nàng vốn muốn đắc ý thêm một chút, tiện thể chế nhạo Ấn Tuyết Nhi với Khương Thành.

Nhưng bây giờ như vậy, cứ cảm thấy có gì đó sai sai.

Có phải tôn chủ Yêu tộc đó nói thiếu một chữ “không” hay không?

Tất cả mọi người trong ngoài điện đều kinh ngạc không thôi.

“Cái gì?”

“Băng Phượng lại ủng hộ Khương Thành sao?”

“Có nhầm lẫn hay không, nàng và Khương Thành không thân thiết không quen biết, sao có thể đắc tội Cổ Thánh, hướng về phía bên đó chứ?”

Lam Uyên Cổ Thánh không mở miệng, nhưng đôi mắt chợt co rút đó đã đủ để biểu hiện tâm trạng của hắn.

Mà Việt Thiền lại vỗ mạnh lên bàn.

“Cơ Dao, ngươi có ý gì?”

Lam Anh khó tin nhìn mỹ nữ lạnh lùng trước mặt, trong mắt tràn ngập thất vọng, cứ như đối phương đã phụ mình.

“Cơ Dao tỷ tỷ, sao ngươi lại ủng hộ hắn, rõ ràng chúng ta quen biết…”

Tôn chủ Yêu tộc đó cắt ngang lời nàng.

“Ta với Khương Thành thân hơn.”

Không sai, nàng từng là thủ lĩnh của Phượng tộc Yêu giới - Băng Phượng Cơ Dao.

Năm đó ba ngàn chân giới trở về tổ chức lại Nguyên Tiên giới, Khương Thành đã cố ý dẫn nàng đến chân giới Băng, còn bảo lão đại Băng Cực Thiên Tôn bên đó che chở nàng.

Kể từ lúc đó, Phượng tộc đã chung sống chung với Băng tộc.

Sau đó, mấy chân giới ở Nguyên Tiên giới loạn chiến, các tộc hỗn chiến, thập Thiên Đế quật khởi, hai tộc này cũng trải qua biến cố.

Trong cuộc chiến tranh giành thần vị, bọn họ đã gặp được Khương Thành.

Nhưng cuộc chiến kết thúc, trở về Nguyên Tiên giới chỉ mấy ngày lại đánh bậy đánh nhầm vào Khư giới, bởi vì gần đó vừa hay có dòng suối tiến vào Khư giới.

Phía sau Cơ Dao là Băng tộc.

Băng tộc vốn định đề cử Băng Cực Thánh Tôn.

Chỉ là có rất nhiều Yêu tộc sinh sống ở Yêu giới năm đó cũng hội tụ lại trên Đông Trúc đảo.

Ví dụ như Bạch Hổ Đại Đế, Nhĩ Thử Đại Đế, Cổ Viên Đại Đế…

Những Yêu tộc này còn là Thánh Chủ, có người đã là Thánh Tôn.

Bọn họ cũng muốn tranh vị trí tôn chủ.

Sau cùng, Phi Tiên môn âm thầm xe chỉ luồn kim, Yêu tộc với Băng tộc tập thể đề cử Cơ Dao, song phương đều có thể trở thành đại diện cho người của mình.

Mà Băng tộc vốn thuộc một nhánh trong Linh tộc lại được không ít tộc quần đặc thù ủng hộ.

Cuối cùng, trên đảo đã hình thành lực lượng mạnh mẽ thứ ba do Cơ Dao dẫn đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt của rất nhiều người trong điện không thể hiểu nỗi, Cơ Dao hiếm khi giải thích mấy câu.

“Khương Thành từng là Yêu chủ tộc ta, sở dĩ bọn ta không chùn bước đến Đông Trúc đảo chính vì tên của hắn.”

Điều này…

Lam Anh và Việt Thiền như mới tỉnh lại từ trong mộng.

“Nói như vậy, ngươi, ngươi đã sớm quen biết với Phi Tiên môn rồi sao?”

Băng Cực Thánh Tôn và đám đại đế như Bạch Hổ, Cổ Viên cười ha hả trong điện.

“Đó là điều tất nhiên!”

“Ngày đầu tiên bọn ta đến đảo thì đã liên lạc với Phi Tiên môn.”

“Chỉ vì để Cửu Đình cung các ngươi an tâm cho nên bình thường mới giả vờ không quen biết, luôn âm thầm trao đổi tin tức.”

Nếu ngay từ đầu, Băng tộc và Yêu tộc công khai ủng hộ Phi Tiên môn, lực lượng đó quá mạnh mẽ, Cửu Đình cung thực sự sẽ đứng ngồi không yên.

Nói trắng ra, Phi Tiên môn và Băng tộc Yêu tộc là cố ý yếu thế.

Nhường chỗ cho Cửu Đình cung, như vậy bọn họ mới có thể yên tâm làm đồng minh.

"Được, rất được!"

Sắc mặt Lam Uyên Cổ Thánh trầm xuống, hắn cảm giác bản thân như bị đùa giỡn, tất nhiên tâm trạng cũng không ổn.

Mà rất nhiều Thánh Chủ ở ngoài điện cũng bị biến cố này làm cho kinh ngạc nghị luận sôi nổi.

Băng tộc và Yêu tộc rõ ràng đứng về phía Khương Thành, cho dù hôm nay có đổi minh chủ hay không thì Đông Trúc đảo cũng sắp thay đổi rồi.

Lam Anh hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc kịch liệt.

"Vậy thì các ngươi cũng chỉ có hai người ủng hộ."

"Băng tộc và Yêu tộc có mạnh đến đâu thì có ích lợi gì, chỉ có một tôn chủ thì vẫn chưa đủ."

Nàng ngồi xuống bên cạnh Từ tôn chủ, cố nặn ra nụ cười ngọt ngào, thâm tình khoác tay lên cánh tay của hắn.

"Từ đại sư, ngươi không phải là người quen của Khương Thành đúng chứ?"

Từ tôn chủ đó mỉm cười gật đầu, cho nàng một ánh mắt an tâm.

"Đương nhiên là ta khác với Băng Phượng."

Nghe được câu nói này, đám người Lam Uyên và Việt Thiền như ăn được viên thuốc an thần.

Mà Lam Anh thì vui rạo rực dựa đầu lên trên vai của Từ đại sư.

"Ta biết ngay là ngươi đáng tin, sẽ không làm ta thất vọng."

Chỉ cần Từ tôn chủ không chọn Khương Thành vậy thì Thành ca sẽ không nhận được ba trong năm phiếu, theo ước định, từ đó hắn sẽ không có duyên với minh chủ nữa.

Lam Anh đang muốn sớm tuyên bố kết quả thì nghe thấy một âm thanh quen thuộc rõ ràng hiền hòa truyền đến bên tai.

“Ta ủng hộ Khương Thành làm minh chủ.”

Vẫn chưa đợi nàng phản ứng lại, nam tử bên cạnh đã đẩy nàng ra.

Sau đó đứng dậy, khom người sâu về phía Khương Thành.

“Từ Tử Xuyên, đệ tử đời thứ ba của Phi Tiên môn bái kiến Khương chưởng môn!”

Chương 2374: Đều là người của mình

Lam Uyên Cổ Thánh trợn tròn mắt, Việt Thiền cũng trợn tròn mắt.

Ngoại trừ Phi Tiên môn ra thì tất cả Tiên nhân khác ở đây đều bị mấy câu ngắn ngủi này làm cho phát điên.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Không phải đã nói Từ tôn chủ không ủng hộ Khương Thành sao?

Bây giờ là sao vậy?

“Rất tốt rất tốt.”

Thành ca cười tủm tỉm đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Từ Tử Xuyên, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Mà đám người Ấn Tuyết Nhi với Tần Sướng Ngụy Miễu cũng lần lượt vây quanh.

“Tên nhóc ngươi, bản lĩnh làm bộ làm tịch lớn đó.”

“Mấy ngày trước nhìn thấy ta còn cố ý làm như không nhìn thấy ta, nên xử tội gì đây?”

“Điên rồ quá rồi, nhất định phải phạt theo môn quy!”

Từ Tử Xuyên trở thành "mục tiêu của mọi người", chỉ có thể giơ tay lên cầu xin tha thứ.

"Ta sai rồi, thật sự sai rồi."

"Chư vị sư thúc, sư tỷ, sư đệ, chẳng phải là ta khiêm tốn thay cho Phi Tiên môn để không bị nhằm vào sao?"

"Khoảng thời gian này đúng là khiến ta nghẹn đến phát điên rồi…"

Hắn nói hết nỗi lòng tại đây, phát hiện trong đám người còn có mấy đệ tử đời thứ tư đang giễu cợt.

Hắn lập tức vứt bỏ hình tượng quân tử khiêm tốn ngày thường, trừng mắt mắng to.

"Đậu xanh, sư điệt đời thứ tư ngươi cũng dám nhân cơ hội xuống tay với ta sao?"

"Ha ha ha!"

Đám đệ tử đời thứ tư Ma Huy và Chu Tử Hành cũng không chịu nể mặt mũi.

"Tất cả nhập môn cùng lúc, bọn ta chưa từng xem ngươi là sư thúc đời thứ ba."

"Ta là được Khương chưởng môn khâm định, các ngươi còn dám làm càn sao?"

Một đám người cười không ngớt, dường như trở lại khoảng thời gian ở Hạ giới và Tiên giới.

Sau cùng vẫn là Thành ca ra mặt, cuối cùng mới im lặng.

"Sao mấy năm nay ở Nguyên Tiên giới lại không thấy ngươi?"

Từ Tử Xuyên là một trong bốn nhân vật chính mà hắn nhận vào năm đó, vào cửa cùng với Đoạn Hà, Dịch Thần, Miêu Dạ.

Thành ca mơ hồ nhớ rõ, lúc ấy hắn có thiên phú đan khí phù trận, xem quẻ tinh tượng, cầm kỳ thư họa đều có, chỉ là không có thiên phú tu luyện.

Sau đó, Khương Thành sử dụng hệ thống để nâng cao kỹ năng tư chất để hắn được lột xác thăng hoa.

Nhưng sau khi đến Trung Tiên giới thì không còn thấy hắn nữa.

“Khương chưởng môn…”

Từ Tử Xuyên khó khăn lắm mới thoát khỏi đám đông.

Sau đó, vị tôn chủ thứ tư thống lĩnh một phương này ôm lấy chân của Thành ca, nước mũi hòa lẫn nước mắt, hồn nhiên bất chấp hình tượng.

“Lâu lắm rồi, thật sự là lâu lắm rồi!”

“Ta đã từng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại ngươi nữa…”

Năm đó Phi Tiên môn bị đánh tan ở Thượng Tiên giới, hắn đã lưu lạc đến Khư giới, sớm mất liên lạc với tông môn.

Sau đó Tiên Yêu của Thượng Tiên giới đại chiến, ba ngàn chân giới tổ chức lại, thập Thiên Đế quật khởi, Đạo Tuyệt Chi Địa phản công, tranh đoạt thần vị, hắn đều chưa từng trải qua những chuyện lớn này.

Nhưng tình cảm của hắn đối với Khương chưởng môn lại chẳng thay đổi chút nào.

Dù sao đây cũng là người đầu tiên không ghét bỏ thiên phú tu luyện của hắn nát bét.

Đồng thời còn phá cách đề bạt, thay đổi tư chất nát bét của hắn, có thể nói là có ơn tái tạo.

“Lần này trở về, ta chỉ muốn thường xuyên ở bên cạnh ngươi, nói cái gì cũng sẽ không rời khỏi Phi Tiên môn nữa.”

“Trở về là tốt, trở về là tốt!”

Thành ca cũng thu lại tâm lý chơi đùa, bắt đầu suy nghĩ lại năm đó mình cố ý để cho bốn người có hình mẫu nhân vật chính đó một mình phiêu bạt bên ngoài có phải quá vô trách nhiệm hay không.

“Sau này mọi người hãy cố gắng ở bên nhau, đừng tách nhau ra nữa.”

Nghe bọn họ nói chuyện, những người khác trong ngoài điện cũng gần như hiểu được tình hình.

Thì ra Từ Tử Xuyên cũng là đệ tử Phi Tiên môn.

Chỉ có điều từ lâu đã không hành động với môn phái.

Cho nên ngày đầu tiên Từ Tử Xuyên đến Đông Trúc đảo thật ra cũng đã kết nối với Phi Tiên môn, chỉ là sau đó cũng cố ý giả vờ không quen biết?

Nhìn bề ngoài Phi Tiên môn buộc phải nhường vị trí thống trị của Đông Trúc đảo.

Nhưng trên thực tế, hòn đảo này có ít nhất ba phần tư sức mạnh đang nằm trong tay bọn họ!

Ván cờ này cũng hơi lớn rồi đúng không?

Ngay cả nhiều cao thủ thuộc khu vực phòng thủ thứ ba và thứ tư cũng bị che mắt, cho đến lúc này mới tỉnh ngộ ra.

Hóa ra chúng ta với bọn họ là cùng một nhóm?

Trong lúc kinh ngạc, tất cả bọn họ đều có chút thông cảm với Cửu Đình cung.

Vốn tưởng bản thân là lão đại nói một không nói hai, thì ra lão đại này lại bị dụ dỗ.

Trong tất cả mọi người, người bị đả kích nhiều nhất đương nhiên là Lam Anh.

Sau khi Từ Tử Xuyên tuyên bố ủng hộ Khương Thành, đầu óc nàng cứ ù ù, suýt ngất xỉu tại chỗ.

Không phải là khả năng chịu đựng của nàng kém, mà là ban đầu mong đợi quá cao nên bây giờ thất vọng quá lớn.

Băng Phượng Cơ Dao "phản bội" còn có thể chấp nhận được, dù sao thì nàng với Cửu Đình cung cũng không giao tiếp nhiều lắm.

Nhưng Từ Tử Xuyên là nam tử mà bản thân nàng xem là người nhà.

Sao hắn lại có thể như vậy…

"Ngươi làm ta thất vọng quá, sao có thể phản bội ta như vậy?"

Từ Tử Xuyên có chút bất đắc dĩ đón nhận ánh mắt đau đớn của nàng.

Ta chẳng phải là tài sản riêng tư của ngươi, cũng không gia nhập Cửu Đình cung, sao lại thành phản bội rồi?

Nhưng nghĩ đến trước giờ Lam Anh luôn gọi Từ đại sư, Từ đại ca, cuối cùng hắn vẫn giữ lại mấy phần kiên nhẫn.

“Ngươi cũng nhìn thấy rồi, ta là đệ tử do Khương chưởng môn đích thân thu nhận, vốn thuộc về Phi Tiên môn…”

“Ta mặc kệ!”

Tiếng hét của Lam Anh làm gián đoạn hắn.

Lúc này, thiếu cung chủ của Cửu Đình cung không còn hăng hái như trước nữa, mà giống như một kẻ điên mất đi lý trí.

“Ta xem trọng ngươi như vậy, sao ngươi lại có thể lừa gạt bọn ta?”

Bỗng nhiên nàng giận dữ chỉ về phía Khương Thành.

“Chỉ vì hắn thôi sao?”

“Hắn tính là cái gì, có tư cách gì đảm nhiệm chưởng môn Phi Tiên môn chứ, ngươi dựa vào cái gì mà phải đi theo hắn?”

“Minh chủ, đúng là nực cười!”

“Cho dù trước kia ngươi gia nhập Phi Tiên môn thì đó cũng là chuyện trước kia…”

“Đủ rồi!”

Giọng điệu của Từ Tử Xuyên rốt cục cũng lạnh xuống.

Lam Anh khó chấp nhận được kết quả này, hắn có thể hiểu được.

Nhưng hạ thấp Khương chưởng môn thì hắn không thể nhịn được.

“Ta đến Đông Trúc đảo không phải hướng về Cửu Đình cung các ngươi, mà là hướng về phía Phi Tiên môn.”

“Nếu không phải lòng dạ các ngươi không đủ, không chứa được Phi Tiên môn thì ta hoàn toàn không cần phải giấu diếm thân phận.”

“Hiện tại Khương chưởng môn trở về, vị trí minh chủ này chính là của hắn, đừng ai hòng cướp đi!”

Hắn nhìn sắc mặt khác nhau của đám Thánh Tôn và Thánh Chủ trong ngoài điện, hạ giọng nói: “Nói thật cho các ngươi

biết, có thể được lão nhân gia hắn dẫn đầu đó là phúc của tất cả các ngươi.”

Tất nhiên, Lam Anh không thể nghe lọt tai lời này.

Nghĩ đến đề nghị bỏ phiếu lựa chọn minh chủ trước đó, ruột gan nàng đều hối hận đến xanh mét.

“Hắn chẳng phải là Cổ Thánh, ngay cả trưởng lão của tông môn mình cũng không trấn giữ được, nếu loại người này thật sự trở thành minh chủ vậy chẳng phải là tai họa của Đông Trúc đảo sao!”

“Tất cả mọi người sẽ vạn kiếp bất phục, hối hận cũng không còn kịp, tỉnh táo lại chút đi…”

Nhìn thấy nàng sắp thua còn tiếp tục đấu tranh, Ấn Tuyết Nhi cười giễu cắt ngang lời nàng.

“Ha, trước đó các người không có nói vậy.”

“Chẳng phải nói là thực lực không quan trọng, quan trọng nhất là có thể phục chúng sao?

Bây giờ Khương chưởng môn có ba tôn chủ ủng hộ, nói rõ hắn có thể phục chúng, đủ để thắng bất kỳ vị trí minh chủ nào.”

“Cho nên hy vọng sau này các ngươi hãy phối hợp với minh chủ cho tốt, đừng phạm thượng nữa!”

Chương 2375: Băng nữ đáng sợ

Một tràn lời nói, nói đến mức Lam Anh há mồm cứng họng.

Cũng nói khiến sắc mặt đám trưởng lão Cửu Đình cung xanh mét.

Bọn họ chủ động đề bạt cách dùng ba phiếu làm minh chủ, ngoại trừ biểu hiện mình lười "lấy thế đè người" thì cũng là vì sỉ nhục Khương Thành, khiến cho hắn xấu hổ trước mặt mọi người.

Nào ngờ, Băng Phượng Cơ Dao và Từ Tử Xuyên đều là người của Khương Thành, mà bọn họ lại bị sỉ nhục ngược lại.

Sớm biết đã trực tiếp nói bọn ta không đồng ý đổi minh chủ, nếu không Cửu Đình cung rút khỏi liên minh, bớt biết bao nhiêu việc?

Nhất định phải chơi chiêu, kết quả đường đường là Cổ Thánh lại làm mất vị trí minh chủ của mình.

Lam Uyên Cổ Thánh cũng không thể nuốt lại những lời nói ra lúc trước.

Dù sao thì bây giờ cũng có nhiều tộc quần và tông môn chứng kiến toàn bộ quá trình, nói lời nuốt lời chỉ khiến cho danh tiếng của hắn rơi xuống đáy cốc.

Nhưng hắn cũng không muốn thấy Khương Thành đắc ý, càng không thật sự nghe theo lệnh hắn.

Còn về Cửu Đình cung sau này…

Khương Thành có thể chỉ huy được thì xem như là bản thân thua!

"Hy vọng Đông Trúc đảo có thể chống đỡ thêm mấy ngày nữa."

"Chúng ta đi!"

Sắp đến nghi thức Thành ca nhậm chức minh chủ, dựa theo lệ thường, năm tôn chủ nhất định phải có mặt chứng kiến, bày tỏ thái độ ủng hộ.

Lam Anh và Việt Thiền cũng đứng dậy với gương mặt không chút thay đổi, rời sân ngay lập tức.

Đây là công khai không nể mặt.

Mọi người đều nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng thầm thở dài.

Xem ra sau khi tân minh chủ lên ngôi, Đông Trúc đảo sắp nghênh đón nội đấu, mà điều này đối với tình thế bấp bênh hiện tại cũng không phải là chuyện tốt.

Lam Anh đi theo phía sau phụ thân ngẩng đầu lên, thậm chí còn cố ý khiêu khích liếc mắt nhìn Khương Thành một cái.

Sau đó, nàng phát hiện còn có một người đáng lẽ "nên" cùng tiến cùng lùi với bọn họ không rời đi.

"Cung Tình, ngươi còn ngồi ở đó làm gì?"

Nàng dừng bước, không vui nhìn về phía Đạo Thần cao giai chủ trì nghị sự lần này.

"Lẽ nào còn muốn nhìn người khác đắc ý sao?"

Đúng vậy, Đạo Thần cao giai đó chính là cung chủ Băng cung một thời - Cung Tình.

Tu luyện giới lấy thực lực làm tôn, mà thực lực cá nhân của nàng lại không đáng nhắc tới.

Nhưng thời cuộc hiện giờ của Nguyên Tiên giới biến hóa quá nhanh, thực lực mạnh hơn nữa cũng có thể sẽ chết khó hiểu trong đại kiếp nạn.

Mà quân sư có thể hỗ trợ chỉ rõ phương hướng như Cung Tình có ý nghĩa không tầm thường.

Cửu Đình cung có được nàng trước khi đến Đông Trúc đảo.

Khi đó, bọn họ mất đi suối nguồn che chở giống như ruồi nhặng không đầu, cả ngày bị truy đuổi và bao vây.

Đối mặt với các đại thần điện tập kích, cho dù có Lam Uyên Cổ Thánh dẫn đầu thì bọn họ cũng tử thương vô cùng nghiêm trọng, tình hình hết sức nguy ngập.

Cho đến một hôm, Cung Tình cũng bị thần điện truy sát, ngẫu nhiên gia nhập vào đội ngũ của bọn họ.

Nữ tử này nhanh chóng thể hiện giá trị của bản thân.

Nàng đề nghị Lam Uyên Cổ Thánh thu nạp những tông môn và tộc quần cũng có nguy cơ xung quanh, để trong tình hình đó, Cửu Đình cung chẳng những không suy yếu mà lại tăng cường thực lực rất nhanh.

Lựa chọn tuyến đường giúp bọn họ tránh được nhiều kẻ thù mạnh mẽ.

Mấy lần gặp chiến với thần điện cũng là nàng đích thân định ra chiến thuật, giảm thiểu thương vong đến mức thấp nhất.

Sau cùng, Cửu Đình cung đã thuận lợi đến Đông Trúc đảo.

Sau khi đến đây, nàng đã đích thân ra mặt thuyết phục nhiều tộc quần bao gồm cả Băng tộc, nhanh chóng tích hợp lực lượng ở đây để bảo vệ hòn đảo này, lập được công lớn.

Trong suy nghĩ của Lam Uyên Cổ Thánh, vai trò của nàng hoàn toàn không thua kém bất kỳ một Cổ Thánh nào.

Để nàng chủ trì nghị sự liên minh lần này, đủ để nói rõ nàng được coi trọng thế nào.

Sau đó bọn họ lập tức nghe được Cung Tình trả lời.

“Khương Thành sắp tiếp nhận minh chủ, tất nhiên ta phải ở lại nơi này phò tá hắn.”

Thân hình cao lớn của Lam Uyên Cổ Thánh hơi chấn động, hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt đầy khó tin nhìn quân sư của mình.

Mà đám người Việt Thiền và Lam Anh càng tức giận, nhảy dựng ngay tại chỗ.

“Cung Tình, ngươi có ý gì?”

“Đừng quên ngươi ở bên nào!”

Bởi vì bình thường Lam Uyên rất coi trọng Cung Tình nên trong lòng bọn họ vốn hơi ghen tị và không phục.

Lúc này chất vấn cũng không chừa lại chút đường nào.

“Phò tá hắn sao? Ngươi cũng muốn phản bội bọn ta sao?”

“Đừng quên nếu không phải lên chiếc thuyền lớn Cửu Đình cung này thì một Đạo Thần như ngươi sẽ không sống được

đến ngày hôm nay đâu!”

“Sao vậy, bây giờ cảm thấy Khương Thành đắc thế, thấy gió chuyển hướng sao?”

“Ngươi thật sự khiến cho người ta khinh thường!”

Biểu cảm của Băng nữ vốn rất khó biến hóa kịch liệt, Cung Tình vẫn bình tĩnh như vậy.

“Các ngươi nói sai rồi.”

“Thật ra ta đã đến Đông Trúc đảo từ rất sớm.”

“Sở dĩ sau đó gặp các ngươi, là do ta rời khỏi Đông Trúc đảo chủ động đi tìm các ngươi.”

Vừa nói ra lời này, trong ngoài điện xôn xao một trận.

Thân là Tiên nhân, đương nhiên bọn họ sẽ không ngu ngốc, chỉ mấy câu đơn giản đã lập tức hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lam Anh đều há thành hình chữ O, bỗng nhiên nàng cảm thấy quân sư quen thuộc này hơi xa lạ.

“Ngươi, ngươi cũng là người của Băng cung sao?”

Nguyên Tiên giới phát triển nhiều năm như vậy, rất nhiều người của Băng tộc đã gia nhập các thế lực khác nhau.

Ví dụ như năm đó Quý Thương gia nhập Thiên Cung.

Cung Tình hành động một mình, còn chưa đến Đông Trúc đảo đã gia nhập Cửu Đình cung, sau khi lên đảo cũng không qua lại với Băng cung.

Cho nên dù nàng là người Băng tộc, nhưng bọn họ chưa bao giờ cảm thấy nàng có liên quan đến Băng cung.

Hiện tại xem ra hình như không phải có chuyện như vậy.

Quả nhiên, Cung Tình thản nhiên gật đầu.

“Cung chủ thật sự của Băng cung không phải là Băng Cực Thánh Tôn, cũng không phải Băng Phượng Cơ Dao, mà là ta.”

Chính tai nghe được câu này, trong lòng Lam Uyên Cổ Thánh như có một vạn con ngựa gào thét mà qua.

Cung Tình là cung chủ Băng cung, mà bản thân luôn nói gì nghe nấy với quân sư này.

Làm tròn lên, chẳng phải là bản thân đang nghe Băng cung sai khiến sao?

Vậy chẳng phải vị trí minh chủ trước đó của mình trở thành cô đơn lạnh lẽo sao?

Hắn cố nén tức giận bên trong, thản nhiên hỏi: "Ngươi tìm bọn ta làm gì, rốt cuộc ngươi có mục đích gì?"

Cung Tình đứng bên cạnh Thành ca, đã không cần phải cẩn thận dè dặt nữa.

"Trước khi Nguyên Tiên giới tổ chức lại thì ta đã quen với Khương chủ thượng, bởi vậy lần này xảy ra chuyện, ta đã lập tức dẫn theo Băng cung đi thẳng đến Đông Trúc đảo, nơi có Phi Tiên môn."

"Nhưng sau khi lên đảo, ta lại phát hiện sức mạnh của nơi này không đủ để ngăn chặn mấy thần điện xâm lược, bọn ta thiếu cao thủ đứng đầu cấp Cổ Thánh."

"Lúc này, đúng lúc ta nghe được tin tức của ngươi…"

Lam Uyên và đám người Lam Anh, Việt Thiền quả thực được làm mới nhận thức.

"Cho nên ngươi đã cố ý tìm đến bọn ta, sau đó lại cố ý dẫn bọn ta đến Đông Trúc đảo sao?"

Cung Tình gật đầu.

"Đúng vậy, đây vốn là hợp tác cả hai cùng có lợi. Các ngươi thuận lợi thoát ly khỏi tuyệt cảnh, Đông Trúc đảo cũng thành công giữ được lâu hơn."

Xẹt!

Đám người trong điện đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Dám chắc Lam Uyên Cổ Thánh chỉ bị lấy ra làm công cụ, chiêu này của Đạo Thần cũng lớn quá rồi đó?

Ngay cả Ấn Tuyết Nhi và đám người Tần Sướng cũng không tự chủ mà lùi về phía sau mấy bước, chỉ sợ đứng gần sẽ bị nàng tính kế, bị bán đi còn đếm tiền giúp nàng.

Bọn họ biết Cơ Dao là người của mình, Băng cung đứng về phía Phi Tiên môn, nhưng cho đến hôm nay mới biết được thì

ra Cung Tình cũng vậy.

Tâm cơ của Băng nữ này cũng đáng sợ quá rồi.

Chương 2376: Chủ động xuất kích

Là tân minh chủ của Đông Trúc đảo, Khương Thành vốn nên là tâm điểm của toàn trường.

Nhưng hiện tại hắn vốn không có cảm giác tồn tại gì.

Lần này lấy lại vị trí vốn nên thuộc về mình, toàn bộ quá trình không cần hắn ra tay, cũng không cần hắn nghĩ kế sách gì, thậm chí cũng không cần hắn mở miệng.

Bởi vì Cơ Dao, Từ Tử Xuyên và Cung Tình đã làm tốt mọi thứ.

Nhất là Cung Tình, thật sự quá có năng lực.

Thành ca không thể không thừa nhận một sự thật, cho dù mình không trở về thì Phi Tiên môn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bởi vì loạt bố cục này của Cung Tình đã âm thầm dệt một tấm lưới lớn bảo vệ Phi Tiên môn với Băng cung rất tốt.

Nghi thức nhận chức tiếp theo diễn ra rất thuận lợi.

Ngoại trừ Cửu Đình cung thì hầu hết các thủ lĩnh tông môn và tộc quần trên đảo đều đến tham dự.

Khương Thành đã gặp được không ít người quen trong số những cao thủ này.

Ví dụ như đám trưởng lão của Băng cung, đám tế tư Vu tộc cùng với những người bạn cũ quen biết ở thời kỳ Hạ giới và Nguyên Tiên giới.

Thực sự tính ra thì ít nhất có một nửa trong số hàng vạn tông môn và tộc quần ở đây quen biết trước với hắn.

Trên thực tế, điều này cũng rất bình thường.

Năm suối nguồn dịch chuyển, lượng lớn Tiên nhân tu tiên bắt buộc phải tìm lối thoát khác.

Sự lựa chọn đầu tiên của rất nhiều người vốn không phải là Đông Trúc đảo mà là suối nguồn thứ sáu.

Nơi đó còn có chúa tể tọa trấn, đội hình chỉnh tề Hư Đế Hư Vương, cảm giác an toàn cao hơn Đông Trúc đảo nhiều.

Đến nơi này hoặc là không cách nào đến suối nguồn thứ sáu, hoặc là hướng về phía Khương Thành.

Cho dù lúc đó hắn không còn ở Đông Trúc đảo thì vẫn còn sức ảnh hưởng.

Nghi thức nhận chức minh chủ của Thành ca nhận được sự cổ vũ của một đám người, tiếng hoan hô không dừng lại khắp toàn bộ quá trình.

Nghe những tiếng reo hò này, cao tầng của Cửu Đình cung xa xa vô cùng thất vọng.

Bọn họ vốn còn chờ mong những tông môn với tộc quần phía dưới phản đối Khương Thành, thậm chí còn ầm ĩ gây ra chút chuyện, như vậy bản thân lại có thể ra mặt, thuận theo ý dân.

Kết quả là hoàn toàn không có ý dân này.

Lam Anh và Việt Thiền đều có sắc mặt xanh mét, mấy trưởng lão Cửu Đình cung càng tức giận mắng chửi không thôi.

“Đáng ghét, chỉ là một Thánh Tôn, thật sự thay thế vị trí Cổ Thánh như vậy sao?”

“Quả thật là hoang đường, ta nghi ngờ bọn họ đều điên rồi!”

“Những người này không có đầu óc sao, cũng không xem xem Chính Thần đang nhìn chằm chằm bên ngoài là do ai chặn lại!”

“Chậc, chỉ với Khương Thành đó, hắn có thể chặn được một chiêu của Chính Thần sao?”

Việt Thiền hung hăng nói: “Hắn làm minh chủ của hắn, không liên quan đến chúng ta, đừng trông cậy vào khu phòng ngự số một ta sẽ giúp hắn.”

Lam Anh cũng lập tức nói theo: “Hắn cũng không thể nào điều động được khu phòng ngự số năm của ta, đợi đó mà xem!”

“Không.”

Sắc mặt Lam Uyên Cổ Thánh cũng không đẹp xua tay.

“Không thể như vậy.”

“Nếu chúng ta trắng trợn chống lại mệnh lệnh của minh chủ, chỉ sẽ dẫn đến sự bài xích và phản cảm của khắp đảo, điều này sẽ gây bất lợi cho việc tái chiếm ngôi vị trong tương lai của Cửu Đình cung.”

Vẻ mặt Lam Anh kháng cự, không thể chấp nhận được.

“Cha, dựa vào cái gì chứ? Ngươi đường đường là Cổ Thánh, lẽ nào phải nghe theo sai khiến của hắn sao?”

Lam Uyên lắc đầu.

“Tất nhiên là không.”

Khóe miệng Lam Uyên Cổ Thánh hơi nhếch lên, hiện lên tia cười giễu.

“Các ngươi hãy tuyên bố với bên ngoài, gần đây ta có cảm ngộ, muốn bế tử quan.”

Mọi người ngây ra, bế tử quan chính là trăm triệu năm không thể bị quấy rầy.

Hiện giờ cục diện kẻ địch nhìn khắp xung quanh, không phải là thời cơ tốt để bế quan, lỡ như bị kẻ địch làm gián đoạn thì sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đã phản ứng lại.

Bế quan là giả, nắm giữ Khương Thành với các tông môn khác trên đảo mới là thật.

“Tuyệt, tuyệt!”

“Sẽ không ai tìm ra được khuyết điểm của việc bế quan này.”

“Cho dù hắn là minh chủ thì cũng không cách nào sai khiến một người bế tử quan.”

“Đợi đến khi Chính Thần tập kích, bọn họ hoàn toàn không cách nào ngăn cản, đến lúc đó chỉ có thể đến cầu xin sư tôn ra tay.”

“Đến lúc đó, chúng ta có thể hung hăng làm nhục bọn họ.”

“Nhất định phải để Khương Thành quỳ gối trước mặt động phủ của sư tôn cầu xin, nếu không tuyệt đối không đồng ý xuất quan!”

“Còn có Cơ Dao! Từ Tử Xuyên! Cung Tình!”

Nhắc đến những cái tên này, khuôn mặt xinh đẹp của Lam Anh sắp không quản lý được biểu cảm, đó gọi là kích động.

Giống như lúc này những người đó đã quỳ xuống trước mặt bọn họ khóc lóc, điên cuồng xin lỗi.

Mà phía bên kia, Khương minh chủ đang thương nghị đại sự với thuộc hạ của mình.

“Nói đi, vây công Đông Trúc đảo có những ai?”

Đối với hắn, cho dù tất cả Chính Thần cùng nhau đến thì cũng là chuyện hệ thống hack mà thôi.

Cho nên tâm lý hắn rất thoải mái, hoàn toàn không nhìn ra được chút lo lắng nào.

Nhưng những người khác thì lại khác.

“Tổng cộng có bốn Chính Thần.”

“Lần lượt là Nguyên Quang, Dương Đình, Vân Trinh, Ngôn Khuê.”

“Trong đó Nguyên Quang là Chính Thần đầu tiên xuất hiện sau trận tranh đoạt thần vị, thực lực sâu không lường được.”

“Có thể chặn được bốn người này cùng với những thần điện vây công phía sau bọn họ, Cung Tình quân sư có công rất lớn!”

Được mọi người khen ngợi, Cung Tình cũng không có vẻ đắc ý gì.

Nàng đã thành thục trong nghề nghiệp của mình - việc phân tích thế cục.

“Nếu bốn Chính Thần này hợp tác chân thành, cùng nhau vây công thì chắc chắn chúng ta sẽ không chặn được.”

“Nhưng giữa bọn họ lại không đồng lòng, mỗi Chính Thần đều có lợi ích riêng của mình.”

“Ngoại trừ Đông Trúc đảo ra, còn có nhiều địa bàn đang bị bọn họ tranh đoạt, phân chia sẽ đi kèm với xung đột.”

“Bọn họ thực sự muốn tiêu diệt xương cứng chúng ta nhất, nhưng lại hy vọng tiêu hao những nơi khác trước, sâu khi

lưỡng bại câu thương thì đi ra ngoài kiếm hời, cho nên bên trong có rất nhiều điểm lợi dụng…”

Những người khác trong điện nghe xong thì lắc đầu, liên tục tỏ vẻ đồng ý.

Chỉ có Thành ca là cảm thấy đầu mình lại to thêm được một chút.

Quả nhiên lại đến rồi.

Cung Tình là một tồn tại hết sức kỳ lạ ở Nguyên Tiên giới.

Trong khi những người khác tin vào sức mạnh thì nàng lại nghĩ làm thế nào để giải quyết vấn đề mà không dựa vào sức mạnh.

Mà hết lần này đến lần khác, nàng thực sự có thể nghĩ ra cách.

Điều này đã nghiêm trọng tước đoạt cơ hội làm màu của Thành ca, tất nhiên là khiến hắn rất bất mãn.

Nếu như muốn xếp thứ hạng cho người mình không muốn tiếp cận nhất, vậy Cung Tình sẽ vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất, còn vị trí thứ hai là miếng kẹo da trâu Ngộ Sơn đó.

“Được rồi được rồi, kế hoạch của ngươi rất tuyệt diệu cũng rất hoàn mỹ, nhưng…”

Hắn muốn nói nhưng cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng cân nhắc đến việc quân sư cố gắng như vậy, bản thân vẫn là nên uyển chuyển một chút.

“Nhưng chúng ta vẫn nên nhân từ một chút, khiến cho người khác nội chiến, tàn nhẫn biết bao.”

Lời này cũng là do Khương Thành nói.

Nếu đổi thành người khác, sớm đã bị phẫn nộ.

Bốn Chính Thần đó là kẻ địch, còn nhân từ với kẻ địch sao?

Sau đó bọn họ lại nghe được câu tiếp theo của Khương chưởng môn.

“Chúng ta trực tiếp chủ động xuất kích, diệt hết bọn họ là được rồi.”

Đám đông lập tức có chút phản ứng.

Diệt hết đối phương có liên quan gì đến nhân từ sao?

Chẳng phải điều này tàn nhẫn hơn sao?

Giây tiếp theo, có không ít người đưa ra dị nghị.

“Điều này, chủ động xuất kích không thỏa đáng lắm đúng không?”

Đệ tử Phi Tiên môn cùng với những người quen của Thành ca có tự tin khó hiểu với hắn.

Nhưng trong điện còn có mấy Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong vốn không quen thuộc với hắn.

Theo như bọn họ thấy, Đông Trúc đảo vốn còn nghèo rớt mùng tơi, rời khỏi đại bản doanh chủ động xuất kích không phải là tìm chết sao?

Chương 2377: Đừng để hắn xuất quan

Quyết định ra trận của Khương Thành chẳng mấy chốc đã bị phản đối.

“Ta cảm thấy kế hoạch của Cung quân sư có vẻ ổn hơn đôi chút.”

“m thầm chia rẽ kẻ địch, lợi dụng mâu thuẫn nội bộ giữa bọn chúng để tạo ra cơ hội, đó mới là thượng sách.”

“Với thực lực của chúng ta, không có hy vọng lấy cứng chọi cứng…”

Những người này vẫn khá khéo léo, nhưng Khương minh chủ mới nhậm chức hình như chẳng nghe thấy gì.

“Được rồi, tất cả chuẩn bị chút đi, lập tức xuất chinh.”

Các đệ tử Phi Tiên môn và đám người quen trong Yêu tộc, Vu tộc, Băng cung hưởng ứng ầm ầm.

Những kẻ khác không đồng tình nhưng chẳng thể phản đối.

Bởi đến cả bản thân Cung Tình cũng không có ý kiến gì.

Thậm chí nàng còn chủ động xin chỉ thị từ Khương minh chủ: “Chọn người ra trận như nào đây?”

Thành ca vốn không cần trợ thủ.

Nhưng ngẫm lại thì hắn vừa mới lên làm Minh chủ, chưa lấy được nhiều giá trị thống trị như dự kiến. Hắn thấy nhất định phải khắc sâu ấn tượng của hơn triệu tiên nhân trên Đông Trúc đảo về mình.

Vậy nên hắn phất tay: "Ai biết bay thì theo tất."

Một lần nữa, mọi người lại nghệt mặt ra.

Cuộc chiến tranh dính líu đến trình độ của Chính Thần và Cổ Thánh, Đạo Thần đi làm pháo hôi đã là quá đáng, bình thường cũng chẳng có tư cách xuất chiến.

Ngay như lần trước bị Trọng Liêm cung phục kích, giới hạn thấp nhất cũng là ba mươi ngàn Giới Thần đỉnh phong, đến cả Giới Thần bình thường cũng chẳng có cơ hội ra mặt.

Cứ biết bay là được dẫn theo?

Tiên nhân không có ai không biết bay, chẳng lẽ phải đưa đi tất?

Đưa mấy người này theo có ích lợi gì chứ?

Còn chẳng đủ tư cách làm pháo hôi!

Thành ca nhìn thấu sự khó hiểu của mọi người, vậy nên hắn nói với vẻ nghiêm túc: "Sư tử vồ thỏ cũng dồn hết sức, mỗi một tu sĩ đều có giá trị của riêng mình, ai cũng có thể toả sáng toả nhiệt thôi."

"Đưa họ theo, ta tự có tính toán."

Dù sao cũng là hội cổ động viên thôi, không đặt nặng thực lực cảnh giới.

Mọi người còn tưởng rằng hắn thực sự có sắp xếp gì đặc biệt lắm, vì vậy chỉ đành nhận mệnh mà đi.

Rất nhanh sau đó, toàn thể Đông Trúc đảo khua chiêng gõ trống chuẩn bị lên đường.

Khi tin tức được truyền tới Cửu Đình cung, Lam Anh vẫn chưa kịp quay lại khu vực phòng thủ của mình, nàng tỏ ra ngạc nhiên đến ngẩn ngơ.

"Chủ động xuất kích?"

“Dẫn tất cả mọi người đi theo?”

“Hắn bị điên hay bị đần vậy?”

Là tôn chủ của khu vực phòng thủ thứ nhất, Việt Thiền cũng rất sửng sốt.

“Thế này là đưa mọi người đi vào chỗ chết đấy.”

“Chẳng lẽ chúng ta phải tuân theo thứ mệnh lệnh này ư?”

Lam Uyên Cổ Thánh vừa mới tiến vào động phủ, đang định làm bộ làm tịch bế quan, chưa kịp ngồi ấm mông thì đã buộc phải xuất quan bằng tốc độ ánh sáng.

Xuất chinh là một chuyện lớn, nhất định hắn phải đích thân đưa ra chỉ thị.

“Đây là lệnh của Minh chủ, chúng ta không nên phản đối công khai.”

“Nhưng rõ ràng xuất chinh là tự tìm đường chết.”

“Vậy nên các ngươi hãy dẫn theo nhân lực của Cửu Đình cung, cố gắng bám theo sau đội ngũ, để hắn tiên phong đâm đầu vào chỗ chết.”

“Ngay khi tiểu tử kia chết, các ngươi phải lập tức đưa những môn phái và tộc quần kia rút về Đông Trúc đảo.”

Lam Anh và Việt Thiền gật lấy gật để.

“Sau khi hắn chết, uy danh của Phi Tiên môn và Băng cung cũng sẽ rơi xuống đáy vực.”

“Đến lúc ấy, Đông Trúc đảo sẽ hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của chúng ta.”

Nghĩ tới đây, tâm trạng hai người khá lên rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, năm khu vực phòng thủ lớn với hơn chục triệu đại quân đã tụ họp lại một chỗ.

Các môn phái và tộc quần tập trung về một nơi nên số cao thủ tăng lên trông thấy.

Bởi có sự tồn tại của Phi Tiên môn, chỉ riêng chiến lực hùng mạnh của cấp Thánh Tôn cũng đã vượt quá một nghìn.

Số Thánh Chủ đỉnh phong cũng không ở dưới năm chục ngàn người, hoàn toàn không thua kém bất cứ thần điện nào.

Nhưng phần còn lại, chẳng đủ lọt vào mắt.

Thậm chí người có thực lực yếu nhất còn chưa đạt tới cảnh giới Tôn Giả.

Đưa những người này tới chiến trường của cấp bậc Chính Thần và Thánh Tôn, quả thực vô cùng hoang đường.

Dĩ nhiên Lam Anh sẽ không bỏ qua cơ hội này để đâm chọt Khương Thành.

"Cảnh giới của đám người này thấp đến mức người ta tức điên lên."

Nàng chỉ về phía các Đạo Tôn và Chí Tôn đằng sau, tặc lưỡi thành tiếng, lắc đầu.

"Với sức lực tầm thường của mình, bọn họ có thể làm gì trong đại chiến? Đi để làm trò cười cho người ta hả?"

Chủ ý của nàng là ám chỉ Khương Thành đưa mọi người vào chỗ chết, rất vô trách nhiệm.

Nhưng Thành ca cũng chẳng phải người thích chịu đựng.

Nghe vậy, hắn nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên.

"Ngươi vốn là tôn chủ nhưng lại kì thị cảnh giới, coi thường quần chúng dưới trướng ư?"

"Trong suy nghĩ của ta, dù là Đế cảnh hay Thiên Tôn Chí Tôn, tất cả đều vô cùng quan trọng, bọn họ cũng có vai trò lớn của riêng mình."

"Ví dụ như Cung quân sư, cảnh giới của nàng không cao, nhưng Đông Trúc đảo có thể thiếu nàng sao?"

Hắn hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: "Bọn họ không phải trò cười! Tuyệt đối không!"

Chỉ một lời này đã khiến các Đạo Thần, Đạo Thánh, Chí Tôn Thiên Tôn đều sục sôi nhiệt huyết.

Mọi người không khỏi cảm thấy mình vừa nhận được sự ủng hộ và tôn trọng trước nay chưa từng có.

Cùng với đó, giá trị thống trị của Thành ca cũng tăng một chút.

Trái lại, bọn họ nhìn về Lam Anh với ánh mắt không còn thân thiện như trước.

Mặc dù tất cả đều hiểu rõ rằng lần ra trận này không đáng tin lắm, nhưng cũng chẳng ai thích bị chế giễu.

“Ta không có, ta không có ý đó…”

Lam Anh vẫn muốn phân bua đôi câu, Việt Thiền vội cắt lời nàng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Cửu Đình cung sẽ bị căm thù mất.

“Khụ, dốc toàn lực đối phó không phải vấn đề gì, nhưng ngươi có thể đảm bảo sẽ thắng ư?”

“Chẳng lẽ ngươi không nhận ra sự chênh lệch giữa thực lực địch với ta?”

“Thứ lỗi cho ta nói thẳng, chủ động xuất kích là một quyết định vô cùng ngu xuẩn!”

“Ý ngươi là gì?”

Đám người Ấn Tuyết Nhi và Nguỵ Miễu không nhịn nổi nữa.

Nhưng Thành ca lại không cho đó là ngu xuẩn, thậm chí còn giơ tay lên ngăn cản họ.

“Nếu Cửu Đình cung các ngươi đã cảm thấy ra trận là điều ngu xuẩn, vậy thì các ngươi có thể ở lại Đông Trúc đảo.”

Câu nói nhẹ nhàng này khiến đám Việt Thiền và Lam Anh cùng bị choáng váng.

Khi bọn họ nghĩ rằng cuộc xuất chinh của Khương Thành nhất định không thể thiếu được lực lượng hùng hậu từ Cửu Đình cung.

Nếu muốn bọn hắn phối hợp mà xuất chinh thì phải nói vài lời hay ý đẹp.

Ngươi phải lôi kéo bọn ta, cầu xin bọn ta.

Bằng không đừng trách bọn ta giở trò ngáng chân.

Nào ngờ, đối phương lại không cần bọn họ.

“Ngươi, ngươi nói sao?”

“Không cần bọn ta ra trận?”

“Đúng vậy.”

Thành ca gật đầu.

“Chừa lại vài người trông nhà, phòng địch nhân cơ hội lẻn vào.”

“Các ngươi cứ ở lại chờ tin thắng lợi của bọn ta đi.”

Nói xong, Thành ca phất tay, chuẩn bị dẫn đại quân hàng chục triệu người ở dưới trướng rầm rộ xuất phát ra khỏi đảo.

Lam Anh và Việt Thiền bốn mắt nhìn nhau, cùng cảm nhận được sự khinh thường và sỉ nhục nặng nề.

Cửu Đình cung bọn ta mạnh như vậy nhưng ngươi lại không coi trọng?

Há lại có ý đó!

“Có phải ngươi nghĩ phụ thân ta sẽ giúp các ngươi chống lại đám Chính Thần bên kia?”

Giọng nói sắc bén của Lam Anh truyền tới từ phía sau, nồng nặc cảm giác vui mừng khi người ta gặp hoạ.

“Quên nói cho ngươi biết, lão nhân gia bế quan rồi, cả tỷ năm sau cũng chưa ra được. Các ngươi phải tự tìm cách đối phó với đám Chính Thần bên kia thôi.”

Gì cơ?

Trong đại quân vừa mới hành động bắt đầu trở nên rối loạn, rất nhiều người dừng lại.

Hoặc khiếp sợ, hoặc lo lắng, hoặc quay đầu một cách bất an.

Trước kia, khi Đông Trúc đảo chống lại ngoại địch đúng là nhờ vào Lam Uyên Cổ Thánh ngăn chặn đám Chính Thần đối diện.

Vậy mà lần này hắn lại không xuất chiến?

Song, Khương Thành đang đứng trước đội ngũ cũng chẳng quay đầu lại.

“Ta tự có diệu kế để đánh bại địch, vốn không có ý định điều động Lam Uyên Cổ Thánh.”

“Nhân tiện nói với phụ thân ngươi, tu luyện là quan trọng nhất, tuyệt đối đừng bàn tới việc xuất quan trước hạn.”

Chương 2378: Như vậy rồi vẫn không đánh trả hả?

Nếu không phải Khương Thành tự nhận bản thân có “kế hay” thì đại quân này chưa kịp ra khỏi cửa đã loạn cào cào lên rồi.

Mất đi con át chủ bài Cổ Thánh, đối với rất nhiều người thì giống như mất đi trụ cột vậy.

Những cảm xúc khủng hoảng và bất an nhanh chóng tràn lan, hoàn toàn quật ngã ý chí chiến đấu của bọn họ.

Bây giờ sở dĩ các đại tông môn và quần tộc còn đi theo hắn, ngoài vì sự ràng buộc của Phi Tiên môn và ba Thánh Tôn ra thì còn một nguyên nhân lớn khác nữa, đó là Cung Tình cũng xuất chinh đi theo đoàn quân.

“Diệu kế?”

“Lẽ nào Cung quân sư đã giúp Khương minh chủ nghĩ ra được kế sách gì hay để đánh địch rồi à?”

“Xem tình hình, cũng có thể là thật đấy.”

“Đúng lắm, Cung quân sư không hề phản đối việc xuất chinh, chắc chắn là có đạo lý!”

Liên tưởng đến những lời đồn tốt về Cung Tình khi trước, trái tim của mọi người cũng dần bình tĩnh trở lại.

Nghĩ lại cũng phải, Phi Tiên môn, Băng cung và Vu tộc đều cùng nhau xuất chinh kia mà.

Khương Thành đâu thể nào cố ý hại chết người mình được nhỉ?

Trong số bọn họ thậm chí có rất nhiều người bắt đầu suy đoán xem rốt cuộc là mưu kế tinh diệu gì, mới có thể khiến họ ngang tài ngang sức khi đối mặt với Chính Thần dù cho đã không mang theo Cổ Thánh.

Đại quân lòng mang theo những suy nghĩ này rời khỏi Đông Trúc đảo, nhanh chóng xuất chinh.

Mà các trưởng lão của Cửu Đình cung thì vẫn ở yên tại chỗ, mặt nghệt cả ra.

Mãi cho đến khi đại quân sắp sửa biến mất khỏi tầm mắt, Lam Anh mới phẫn nộ chửi đổng một tiếng.

“Hắn có ý gì hả? Cái gì gọi là tuyệt đối đừng có xuất quan?”

“Hắn tưởng bản thân là ai chứ?”

“Lại ngông cuồng đến mức không thèm xem Cổ Thánh ra gì?”

Việt Thiền và những trưởng lão khác cũng nổi giận bừng bừng.

“Đúng đó, hắn dựa vào đâu chứ?”

“Hắn không về được nữa đâu, Đông Trúc đảo này bị hủy trong tay hắn rồi, ta dám cá đấy!”

“Không, không, không, ta không tin tên tiểu tử kia sẽ ngu ngốc đến mức tự chủ động đi tìm chết, sớm muộn gì hắn cũng bò lết trốn về đây thôi.”

“Để ta xem đến lúc đó hắn còn khí phách nổi không!”

Cuộc thảo luận của bọn họ tất nhiên không ảnh hưởng được Thành ca.

Động tĩnh của lần xuất chinh này quá lớn, giống hệt cái đợt Long tộc rời khỏi Uy Tướng chi nhãn, ầm ầm rầm rộ, hoàn toàn không thể che giấu nổi hành tung.

Cũng nhờ vậy, lúc hai Chính Thần gần đó nhận được tin tức đều cảm thấy hết sức khó tin.

“Đông Trúc đảo chủ động tấn công?”

“Hơn nữa còn mang theo mấy thứ tôm tép như Tôn Giả với Thiên Tôn kia, gom góp thành đại quân chục triệu người á?”

“Bọn chúng đến đây làm trò cười hay gì thế?”

“Lam Uyên có tiền đồ quá ha, không làm rùa rụt cổ nữa hả?”

“Dựa theo tình báo, lần này Lam Uyên không xuất chiến, hắn vẫn còn ở trên đảo.”

“Cái gì? Lam Uyên không xuất chiến? Vậy sao bọn chúng gan thế? Lẽ nào bọn chúng bắt tay với Cổ Thánh nào khác?”

Do sự việc này quá kì lạ nên hai thần điện ở chính diện cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ, nghi ngờ không biết trong chuyện này có bẫy gì không.

Còn về nguyên đội đại quân của Khương Thành tiến đến địa bàn của đối phương rồi vẫn chẳng nghênh đón được tên địch nào cả.

Điều này khiến Thành ca hết sức thất vọng.

“Tình huống gì đây, đã nói chúng ta vừa ra thì kẻ địch sẽ bổ nhào tới liền kia mà?”

Đám người Ấn Tuyết Nhi và Từ Tử Xuyên với Băng Cực cũng khó hiểu không thôi.

“Như này không đúng.”

“Trước kia đừng có nói là tiến vào khu vực nội địa của đối phương, dù cho chỉ rời khỏi Đông Trúc đảo chút xíu khoảng vài chục nghìn dặm là đã nhanh chóng bị tấn công rồi.”

“Mấy tên ở thần điện kia cứ như con chó điện vậy đó, đánh hơi thấy mùi là tới.”

“Lần này lại chẳng có động tĩnh gì hết, lạ lùng thật đấy…”

Cung Tình khẽ suy nghĩ một chốc, cũng rất nhanh đã đoán ra được.

“Đối với bọn họ thì lần này chúng ta chủ động tấn công cũng rất lạ đời.”

“Trước mắt bọn họ đang trong giai đoạn then chốt tranh giành những địa bàn khác ở bên ngoài, nên nếu chưa tra rõ nội tình bên chúng ta thì sẽ không ra tay bừa bãi đâu.”

“Đồng thời, bọn họ cũng đang mong ngóng những thần điện khác chủ động ra tay thăm dò.”

“Bởi vậy nên mới tạo thành tình thế quỷ dị như bây giờ đây.”

“Thì ra bọn chúng cũng đang nghi thần nghi quỷ à?”

Đám đông vỡ lẽ rồi nháo nhào hỏi.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

“Tiếp tục tiến vào, hay là đợi tại chỗ?”

Quả thực Cung Tình cũng đã có kế hoạch.

“Nếu kẻ địch đã nghi thần nghi quỷ, vậy chúng ta cứ cố ý bày trận giả, lợi dụng tâm lý này của bọn họ.”

“Để bọn họ tưởng rằng chúng ta thật sự sở hữu thực lực có thể nhẹ nhàng tiêu diệt được bất cứ thần điện nào, ta sẽ mê hoặc tầm nhìn của bọn chúng, làm loạn kế hoạch của bọn chúng.”

“Một khi đám người đó loạn lên, chúng ta sẽ…”

Nàng đang tính đĩnh đạc hùng hồn mà nói thì đột nhiên Thành ca đoạt mất luôn quyền phát ngôn.

“Tình huống nhỏ kiểu này, cần gì phiền phức như vậy chứ?”

“Nếu bọn họ không đến tiến công, vậy chúng ta sẽ đánh đến mức bọn họ không ra tay không được, thế là được ngay mà?”

Địa bàn lúc trước của suối nguồn thứ nhất có tổng cộng bốn châu là Lịch Hình châu, Minh Nguyệt châu vân vân.

Trước mắt bốn châu này đang bị bốn đại thần điện tranh giành phân chia.

Ngoài Đông Trúc đảo ra thì những nơi khác đã sớm bị xâm chiếm, bị cải tạo thành khu tu thần rồi.

Kế hoạch của Khương Thành rất đơn giản, đó là chiếm lại những khu tu thần này.

Vậy thì chắc chắn những thần điện kia sẽ đứng ngồi không yên rồi.

Địa bàn khó khăn lắm mới nuốt vào bụng, sao có thể ói ra được chứ?

Đến lúc đó, hiển nhiên bọn họ sẽ tự chủ động tới kiếm chuyện với hắn thôi.

Chỗ đầu tiên được hắn nhắm tới đó là Nam Hỏa thành, trước kia nơi này là căn cứ của Nam Hỏa tông, sau đã bị Dương Đình Chính Thần của Túc Vân cung đóng chiếm.

Trở thành một căn cứ quan trọng của Túc Vân Ba cung, địa vị chỉ thua mỗi chủ tinh bọn họ.

Bởi vì Nam Hỏa thành là nơi cách Đông Trúc đảo gần nhất, nên bọn họ đã cho hơn mười Thiên Thần và hàng chục nghìn Giới Thần đỉnh phong đóng quân ở đây, có thể nói lực lượng canh phòng hùng hậu.

Quan trọng nhất là, nơi này còn có Dương Đình Chính Thần tự mình tọa trấn nữa.

Nhưng đối với Khương Thành thì mấy thứ này chỉ như gió thoảng mây trôi, chả là gì cả.

Nghe được ca này mang theo hơn chục triệu đại quân, chạy thẳng một lèo tới sào huyệt của mình, Dương Đình Chính Thần cũng bối rối.

Ta mới là người xâm lăng kia mà, giờ lại còn bị người khác đánh tới cửa nhà nữa á?

"Đông Trúc đảo lấy tự tin ở đâu ra thế?"

"Không có lực phép tắc che chở, bọn họ cho là bản thân có thể chống lại Chính Thần thật đấy à?"

Phản ứng đầu tiên của hắn đó là giết ra khỏi thành, để cho đại quân phía đối diện mở mang được cái gì gọi là uy nghiêm của Chính Thần.

Nhưng suy nghĩ lại, hắn lại cảm thấy không ổn.

Hành động của Đông Trúc đảo quá lạ đời, nếu không làm rõ nội tình bên trong, hắn quả thực không dám cược hết đâu.

Thế là vị Chính Thần này ra lệnh một tiếng.

"Rút lui!"

Nam Hỏa thành khó khăn lắm mới chiếm được cứ thế chắp tay nhường cho người khác, đám thần quan dưới trướng hiển nhiên đều rất không cam lòng.

Nhưng Chính Thần đã có lệnh, bọn họ cũng không thể không nghe theo.

Cứ thế, khi Khương Thành giết vào Nam Hỏa thành, nơi đây cũng chẳng có tên địch nào bước ra nghênh chiến.

Các thần quan và thần sử của Túc Vân cung rút sạch sành sanh, cũng chỉ còn lại những Tiên nhân bình thường vẫn chưa

gia nhập thần điện.

Đại quân thuận lợi tiến vào tòa thành trì khổng lồ phóng mắt không thấy bến bờ này, rất nhiều người vẫn cảm thấy hơi bỡ ngỡ.

“Chúng ta cứ thế đã thu hồi được Nam Hỏa thành á?”

“Như này cũng thuận lợi quá rồi đấy?”

“Trước kia đừng nói là đánh chiếm được, chỉ sợ đến gần tòa thành này thôi cũng không được ấy.”

“Đây tuyệt đối là một chiến công lớn!”

“Khương minh chủ xuất chinh, quả đúng là khác biệt.”

Rất nhanh, những tiếng hoan hô reo ho rung trời vang lên, cả tòa thành đắm chìm trong bầu không khí chúc mừng.

Tuy nhiên, Thành ca lại chẳng vui tẹo nào.

“Đối phương giỏi nhịn thật đấy?”

“Ta đã chiếm đại bản doanh tiền tuyến của bọn hắn rồi mà vẫn chưa đánh trả nữa hả?”

Trước giờ ca này đánh trận đều luôn mong có thể quất luôn một lèo cho xong.

Một trận phân thắng thua, đơn giản thô bạo.

Chứ hắn không muốn mang theo đại quân đi khắp nơi chơi trốn tìm với kẻ địch đâu.

Chương 2379: Cảm giác tồn tại của minh chủ

Bên ngoài vừa hát vừa múa, ăn mừng thắng lợi, nhưng bầu không khí của phủ thành chủ vừa bị chiếm đóng lại rất nặng nề.

Cho dù là Ấn Tuyết Nhi, Từ Tử Xuyên hay là Băng Cực cùng với Bạch Hổ Đại Đế, tâm trạng của những cường giả cao tầng này đều không thoải mái.

“Ngay cả Nam Hỏa thành Túc Vân cung cũng có thể buông bỏ, chứng tỏ bọn họ đang giấu đại chiêu.”

“Đúng vậy, đây là tiết tấu mưa gió sắp đến.”

“Có thể là bày ra thiên la địa võng, dụ dỗ chúng ta mắc câu.”

Suy đoán này của bọn họ cũng không đoán ra được sự thật.

Chỉ có thể hướng ánh mắt nghi vấn về phía Cung Tình, hy vọng nàng có thể chỉ điểm sai lầm.

Cung quân sư trầm ngâm một lát, lúc này mới chậm rãi nói ra một câu khiến sắc mặt mọi người thay đổi.

“Lần khai chiến sau cùng, người chúng ta có thể gặp phải không chỉ là một Dương Đình Chính Thần.”

“Cái gì?”

“Lẽ nào hắn còn tìm được Chính Thần khác làm trợ thủ sao?”

“Không phải nói bốn Chính Thần đó vì tranh đoạt địa bàn mà mâu thuẫn giữa hai bên rất lớn sao, sao bọn họ có thể liên thủ được?”

Lúc ở Đông Trúc đảo, bọn họ đã gặp phải mấy thần điện cùng nhau vây công.

Lúc đó mọi người dựa vào vô số đại trận và tế đàn trên đảo để phòng ngự, hơn nữa giữa mấy thần điện lục đục với nhau, đều không muốn tiêu hao quá nhiều, mà bên mình còn có Lam Uyên Cổ Thánh.

Lúc này mới trả giá vô cùng nghiêm trọng, khó khăn giữ được.

Hiện tại bọn họ không còn sức mạnh của Cửu Đình cung, cũng không còn Đông Trúc đảo phòng thủ kiên cố.

Nếu như mấy Chính Thần cùng nhau đến, vậy cho dù Lam Uyên Cổ Thánh có mặt cũng nhất định kết thúc thảm bại.

Đây cũng là cục diện mà mọi người sợ nhất.

“Chủ động xuất kích, danh tiếng quá thịnh.”

“Trước đây bọn họ xem chúng ta là khúc xương cứng khó gặm nhấm, mà hiện tại chúng ta lại giống một thanh đao.”

“Cảm nhận mang đến cho bọn họ sẽ khác nhau.”

Cung Tình nhìn về phía Khương Thành, chậm rãi nói: “Bọn họ quyết tâm tiêu diệt chúng ta thì sẽ tiến hành vào lúc này.”

Mọi người hiểu ý của nàng.

Trước đây mọi người cố thủ Đông Trúc đảo, bốn thần điện đó còn có thể duy trì ổn định.

Bản thân tranh đoạt địa bàn ở bên ngoài trước, thỉnh thoảng khuyến khích mấy thần điện khác đi đánh trận đầu là được.

Nhưng hiện tại Đông Trúc đảo chủ động xuất kích, uy hiếp đến địa bàn của bọn họ, bốn thần điện đó sẽ không thể ngồi yên.

“Vậy chúng ta phải làm gì?”

“Hay là chúng ta thấy được thì thu, nhân lúc bọn họ liên thủ thì rút lui?”

“Đánh hạ Nam Hỏa thành xem như là một trận thắng lớn rồi.”

“Đúng vậy, Tiên nhân ở đây hơn trăm triệu, phần lớn đều muốn trở về Đông Trúc đảo với chúng ta.”

Cao thủ cấp Thánh Tôn của Nam Hỏa thành lác đác mấy người, nhưng số lượng Thánh Chủ và Đạo Thần lại khổng lồ.

Trong khoảng thời gian Túc Vân cung thống trị, bọn họ yếu thế chỉ có thể bị ép đổi thành tu thần lưu.

Đó cũng là lý do tại sao sau khi đại quân vào thành, tiếng reo hò lại lớn như vậy.

Đối với bọn họ, Đông Trúc đảo là đến cứu bản thân.

Mà người tu tiên không cần lương thảo nuôi dưỡng, không tồn tại áp lực hậu cần gì.

Có bao nhiêu thì Đông Trúc đảo có thể nhận bấy nhiêu.

“Dẫn bọn họ cùng trở về có thể làm phong phú sức mạnh cho chúng ta.”

“Đúng vậy, đây đã là chiến công lớn, phía bên Cửu Đình cung cũng không tìm ra gì để nói.”

“Bọn họ dám không phục sao? Trước đây chúng ta càng đánh càng ít, hiện tại Khương minh chủ vừa đến, nhân số của chúng ta đã tăng lên mấy lần, đây chính là khác biệt.”

Trong lúc nhất thời, mọi người trong điện vui mừng, bắt đầu ảo tưởng cảnh tượng sau khi lớp sư trở về.

Nhưng sắc mặt Cung Tình lại hơi thay đổi.

“Rất nhiều người muốn gia nhập đội ngũ của chúng ta sao?”

Nàng đứng dậy, vội vàng nói: “Mau dừng nhận người mới!”

Mọi người rất khó hiểu.

“Tại sao?”

“Người đồng ý gia nhập chúng ta đều là người của mình.”

“Đúng vậy, bọn họ đều mong cùng nhau trở về Đông Trúc đảo…”

Cung Tình lắc đầu.

“Ta biết bọn họ là người của mình.”

“Nhưng không phải tất cả.”

“Phàm có một người không phải, điều đó đối với chúng ta sẽ là một tai họa.”

Ấn Tuyết Nhi và đám người Tần Sướng đều tỏ vẻ khó hiểu.

“Điều này có nghĩa là gì?”

Cung Tình hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: “Hiện tại đối phương không giao chiến với chúng ta nguyên nhân là vì không rõ sức mạnh của chúng ta đến từ đâu, đánh giá quá cao thực lực của chúng ta.”

“Cho nên bọn họ muốn đánh nhưng còn e ngại, không dám dễ dàng phát động tấn công.”

“Nếu ta là bọn họ, hiện tại chuyện đầu tiên ta muốn làm là tìm hiểu hư thật của chúng ta.”

Mọi người hơi ngẩn ra, chợt phản ứng lại.

“Ý của ngươi là trong đám người mới gia nhập chúng ta ở trong thành có thể sẽ có thám tử của Túc Vân cung?”

Cung Tình hạ giọng nói: “Không phải là có thể, mà là chắc chắn!”

Mọi người há miệng, phát hiện hoàn toàn không thể phản bác.

Trước mắt, toàn bộ Nam Hỏa thành ít nhất có hơn trăm triệu tiên nhân muốn gia nhập Đông Trúc đảo, chín mươi chín phần trăm trong số bọn họ có thể nói là thật lòng.

Nhưng cho dù là có không phẩy một phần trăm người có ý đồ khác, cố tình trà trộn vào, thì đó cũng là một con số khủng khiếp.

Bộ phận gián điệp này sẽ tìm hiểu tình hình hư thật của đại quân, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

“Vậy thì chúng ta không nhận ai cả?”

Cung Tình lại lắc đầu.

“Không, lực lượng mạnh mẽ như vậy, tất nhiên chúng ta phải nhận.”

“Chỉ có điều phải tách người mới và người cũ, tránh tiết lộ thông tin tình báo.”

“Hơn nữa còn phải chọn người kín miệng đáng tin cậy, tiến hành quản lý bọn họ.”

“Còn về gián điệp trà trộn, tương lai trở về đảo tìm ra cũng không muộn.”

Mọi người đều khâm phục, hoàn toàn không có ý kiến gì.

“Không hổ là Cung quân sư, quá đỉnh!”

Ấn Tuyết Nhi và đám người Từ Tử Xuyên đều đứng lên.

“Bọn ta sẽ lập tức đi sắp xếp!”

Đám cường giả cấp Thánh Tông như Băng Cực và Bạch Hổ, Cổ Viên cũng lần lượt hưởng ứng.

“Ta sẽ đích thân trông chừng chuyện này, tuyệt đối sẽ không xảy ra chút sơ suất nào.”

“Được rồi được rồi, ngồi xuống hết cho ta.”

Thành ca kiên nhẫn ngồi nghe cả nửa ngày, tỏ ra bản thân sắp khô héo rồi.

Thân là nhân vật chính, là minh chủ, là thủ lĩnh của đại quân này, nhưng cảm giác tồn tại của hắn lại mỏng manh gần như

trong suốt.

Ngay cả những đệ tử Phi Tiên môn như Ấn Tuyết Nhi và Từ Tử Xuyên cũng không tự giác nói gì nghe nấy với Cung Tình.

Điều này khiến người ta sao chịu nổi?

“Chúng ta có cơ mật tình báo gì không thể để người ta thấy sao? Tiết lộ thì cứ tiết lộ thôi.”

Hắn hận rèn sắt không thành thép trừng lấy đám đông một cái, lúc này mới thấm thía nói: “Mục đích của chúng ta là gì, chẳng phải là muốn ra ngoài quyết chiến với kẻ địch sao?”

“Cố ý để thám tử truyền tin tức chúng ta yếu đuối ra ngoài, dẫn kẻ địch sớm đến công kích, chẳng phải là quá đẹp sao?”

Cung Tình nhiều năm chưa gặp qua Thành ca, cũng không biết hiện tại thực lực của hắn là gì.

Nhưng bản năng tỉnh táo chiếm thế thượng phong khiến nàng không thể không mở miệng phản bác: “Nhưng lần này rất có thể không chỉ có một Chính Thần mà là bốn Chính Thần cùng nhau tập kích, cục diện sẽ hoàn toàn khác đi…”

“Không có gì khác cả!”

Khương minh chủ chỉ mong tất cả kẻ địch cùng nhau đến.

“Chẳng phải chỉ là bốn Chính Thần thôi sao, tầm nhìn của chúng ta phải lớn một chút.”

“Truyền lệnh của ta, tung tin ra bên ngoài, cứ nói với bên ngoài lần này chúng ta không có nổi một Cổ Thánh.”

“À đúng rồi, tiện thể nói với những thám tử đó, đột nhiên chúng ta xuất chinh là vì xảy ra nội chiến nghiêm trọng với Cửu Đình cung, Đông Trúc đảo rạn nứt rồi!”

Chương 2380: Cường địch tập kích

Mặc dù mọi người đều cảm thấy cách làm việc của Khương Thành có phần hơi vô lí, nhưng mệnh lệnh của hắn cuối cùng vẫn được chấp hành.

Thế là rất nhanh, cả Nam Hỏa thành đã bắt đầu có lời đồn ngập trời.

“Ngươi đã nghe nói chưa, Khương Thành vốn có thù với Lam Uyên Cổ Thánh đấy!”

“Khương Thành? Khương Thành của Phi Tiên môn kia ư? Chính là cái người mà trước đây chúa tể thiên vị vô cùng ấy hả?”

“Đúng đó, giờ đây hắn là minh chủ tân nhiệm của Đông Trúc đảo rồi.”

“Cái gì? minh chủ của Đông Trúc đảo không phải là Lam Uyên Cổ Thánh sao? Bây giờ không có Thánh Hoàng chống lưng, sao Khương Thành có thể giành được chứ?”

“Chuyện này là ngươi không biết rồi, thủ đoạn của Khương Thành thông thiên, âm thầm kích phản rất nhiều tông môn ở đảo.”

“Ta còn nghe nói đến cả con gái của Lam Uyên Cổ Thánh còn bị hắn quyến rũ nữa mà, làm hai bên tức đến sủy chút gây chiến…”

“Ôi vãi, không phải chứ? Vậy Cử Đình cung và Phi Tiên môn há chẳng phải trở thành kẻ thù rồi sao?”

“Lại chả phải à, nếu không ngươi nghĩ vì sao Khương Thành lại xuất chinh, còn không phải vì không thể lăn lộn ở Đông Trúc đảo nữa à, chỉ có thể đi thôi!”

“Hóa ra xuất chinh chỉ là một cái cớ, thật ra là để trốn khỏi tai vạ thôi.”

“Vậy sao lại có nhiều tông môn và tộc quần đi theo hắn thế chứ?”

“Bởi vì hắn sớm đã muốn tự lập môn hộ, không muốn nghe theo Lam Uyên Cổ Thánh đấy…”

Thành ca cũng không ngờ bản thân cố ý để bộ hạ tiết lộ tình báo, cuối cùng lại rước lửa vào thân, đến cả lời đồn cũng điên cuồng hạ thấp đến vậy.

Cũng hết cách, lời đồn với nhau trải qua việc thêm mắm dặm muối gia công các kiểu sẽ hoàn toàn mất đi sự kiểm soát.

Nhưng mà còn may là mục đích hắn muốn đã đạt được rồi.

Cung Tình đoán không sai, trước khi Dương Đình Chính Thần rời đi có giữ lại không ít gián điệp.

Dù sao thì mọi người cũng đều là tiên nhân, bên ngoài cũng nhìn ra được điều gì không giống.

Mà những người này còn chưa kịp đến và lẫn vào trong Đông Trúc đảo thì đã "nghe ngóng" được vô số tình báo "nội bộ" rồi.

Khi những tình báo này thông qua đủ các kiểu truyền tin bí mật truyền ra ngoài, Dương Đình Chính Thần cũng có phần khó tin.

"Trong một chi đại quân mà một Cổ Thánh cũng không có? Chỉ có Khương Thành dẫn đội?"

"Khương Thành còn có thù với Lam Uyên ư?"

"Chỉ một Thánh Tôn nhỏ nhoi mà cũng dám giương cờ lớn đến đánh Túc Vân cung à?"

Sau khi tiêu hóa xong một loạt tin tức này, một người đường đường là Chính Thần dần cảm thấy phẫn nộ.

"Ta thế mà lại bị một tên rác rưởi như thế dọa cho chạy ư, lại còn nhường lại Nam Hỏa thành nữa?"

"Đúng là nhục nhã vô cùng mà."

Hắn lập tức muốn mang theo đám thần quan giết ngược lại Nam Hỏa thành.

Nhưng ngay trước lúc chuẩn bị xuất phát lại trấn tĩnh lại.

"Không được, tuy Khương Thành không đáng phải suy nghĩ, nhưng Phi Tiên môn và Băng tộc, Yêu tộc, Vu tộc lại nhiều Thánh Tôn."

"Cho dù sau cùng có tiêu diệt được hết bọn họ thì Túc Vân cung cũng sẽ trả một cái giá không nhỏ."

"Ba nhà kia cũng phải ra sức mới được, không được ở ngoài xem không."

Cứ như vậy, Thánh ca chờ ở Nam Hỏa thành cả hai ngày trời.

Do có những lời đồn ấy mà bầu không khí trong thành không còn tươi vui hớn hở như lúc đầu.

Rất nhiều người sau khi biết được chi đại quân này không có Cổ Thánh tọa trấn đã dần mất đi lòng tin.

Mà cũng vào ngày này, bầu trời Nam Hỏa thành chiếu rọi ánh sáng, bóng người thấp thoáng.

Từng đạo vận vang lên, chất chứa khí tức Thiên Đạo nồng đậm.

Giờ khắc này, cả tòa thành như đứa con bị thiên địa bỏ rơi.

“Khương Thành, ra đây chịu chết đi.”

Giọng nói lạnh lảnh dưới sự gia trì của lực Thiên Đạo truyền đến trong đầu tất cả mọi người.

Nhất thờ, rất nhiều người trong thành đều biến sắc.

“Là Dương Đình Chính Thần.”

“Không phải hắn đã dẹp rồi sao, sao lại giết ngược trở lại rồi?”

“Không những chỉ có hắn mà ba Chính Thần Nguyên Quang và Vân Trinh, Ngôn Khuê đều đến cả rồi, Nam hỏa thành giờ đây có mọc cánh cũng không bay được rồi.”

“Cái gì? Toàn bộ đều đến cả ư?”

“Chuyện này nên làm sao mới được đây?”

Có được tin tức về thế cục bên ngoài, rất nhiều người đều bị dọa đến hồi tiêu phách tán.

Đến cả đám người Cung Tình và Cơ Dao cũng cảm nhận được áp lực nặng nề.

Chỉ có thể nhìn Khương Thành bằng ánh mắt cầu cứu, nhìn xem hắn rốt cuộc có “diệu kế” gì.

“Được rồi, món chính đến rồi.”

“Diệu kế” của Thành ca chính là đối cứng, nếu không cứng nỗi thì có hệ thống hack.

“Các ngươi ở lại bên dưới cả đi, ta lên nói chuyện với bọn họ một chsut.”

Tất cả mọi người đều sắp ngất tại chỗ.

“Ngươi, một mình ngươi đi ứng chiến?”

“Nếu không thì sao? Các ngươi có thể đánh lại Chính Thần không?”

Nói xong, ca này không thèm bận tâm đến vẻ mặt sụp đổ của mọi người, một mình bay lên không.

Trên bầu trời đầy sao sớm đã bị làn sóng ánh sáng chói chang chiếu rọi, Khương Thành xuyên qua ánh sáng chín màu trực tiếp đến trên đỉnh mây.

Không một ai cản trở hắn, bởi vì không cần thiết.

Xuất hiện trước mặt hắn chính là cao thủ của bốn thần điện.

Cũng không cần hắn phải phân biệt cho kĩ, bởi vì bốn người đó phân biệt rất rõ ràng, ai đứng ở chỗ nấy.

Ở đay xem như là địa bàn của Túc Vân cung, bọn họ tổng cộng có hơn bảy mươi Thiên Thần, hơn hai mươi ngàn Giới Thần đỉnh phong, còn có trăm mấy ngàn Giới Thần bình thường nữa.

Người của ba thần điện khác đến cũng không nhiều.

Tầm mười Giới Thần, hơn mười ngàn Giới Thần đỉnh phong, Giới Thần bình thường cũng không phái đến.

Nhưng mà đội hình này đã đủ cao cấp lắm rồi.

Bởi vì toàn bộ bốn Chính Thần đều đã đến.

Có người ngồi thiền trong đội ngũ để tu luyện, có người thì cưỡi lên tọa kị nhắm mắt dưỡng thần, còn có người thì nằm trong bộ liễn.

Xem có vẻ như vô cùng nhàn nhã, hoàn toàn không giống như đi đánh trận.

Đối với bọn họ mà nói, trận đấu tiếp theo đây quả thực không đáng để nghiêm túc.

Đại quân của Đông Trúc đảo đã xác định là không có Cổ Thánh dẫn đội.

Cho dù Thánh Tôn có nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể cản trở kéo dài thời gian, không có cách nào uy hiếp được đến tính mạng bọn họ.

Bây giờ thiên la địa võng của tứ đại thần điện đã thành hình, chỉ còn chờ con mồi vào làm thịt, vậy nên tâm trạng của bọn họ vô cùng thoải mái.

“Khương Thành?”

Người đầu tiên mở miệng chung quy vẫn là Dương Đình Chính Thần “Đông Đạo chủ”.

“Ngươi đến đây để đầu hàng ư?”

“Nếu như ngươi có thể khiến cho tất cả mọi người của Đông Trúc đảo quy thuận về Túc Vân cung thì ta không những có thể tha cho ngươi mà còn có thể sắt phong ngươi làm đại thần quan, dưới một người trên vạn người.”

Lời của hắn còn chưa nói xong, ba vị Chính Thần khác đang nhắm mắt kia đã không còn ngồi yên được nữa.

Đối với bọn họ mà nói, mục tiêu lớn nhất của việc tranh đoạt địa bàn đó là truyền đạo, để nhiều người tu luyện thần đạo của mình hơn.

Như vậy bản thân mình mới trở nên mạnh hơn nữa.

“Dương Đình, ngươi làm thế không tốt đâu ha?”

“Đông Trúc đảo vốn không phải thứ một mình ngươi có thể nuốt trôi.”

“Hoặc là chia một phần bốn, hoặc phải dựa vào bản lĩnh…”

Nếu như Cung Tình ở hiện trường, vậy giờ chắc chắn sẽ nghĩ cách khích cho bọn họ mâu thuẫn với nhau, nhưng Khương Thành thì lại không có ý định này.

“Được rồi được rồi, các ngươi đừng tranh nhau nữa.”

“Lần này ta đến đây là để bàn về việc bồi thường.”

“Bồi thường?”

Bốn Chính Thần đều có phần hoang mang.

“Bồi thường gì chứ?”

Thành ca nhún vai, nói một cách đương nhiên: “Mấy năm nay các ngươi vây công Đông Trúc đảo của ta, khiến người của ta chịu tổn thất không nhỏ, vậy nên đang định bồi thường cho ta thế nào đây?”

Không riêng gì bốn Chính Thần, những Thiên Thần xung quanh cũng mơ hồ.

Ngay sau đó là tràn cười lớn vang lên.

“Não ngươi hỏng rồi sao? Vậy mà lại tìm bọn ta đòi bồi thường?”

“Ai cho ngươi cái gan đó chứ?”

“Bọn ta tiến công Đông Trúc đảo là vinh hạnh của các ngươi đấy!”

Chương 2381: Lại chiến với Chính Thần

Trong tiếng nói cười, Khương Thành dần rút Nhân Quả kiếm ra.

“Nếu các ngươi đã không muốn bồi thường thì chỉ có thể để ta tự lấy thôi.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, những thần quan kia lại càng cười lớn hơn.

Có người thậm chí còn cười ra nước mắt.

“Ha ha ha ha, tên này là tên kì lạ từ đâu ra thế?”

“Một Thánh Tôn đứng trước mặt bốn Chính Thần còn chủ động rút kiếm ra uy hiếp, hắn có biết bản thân mình đang làm gì không?”

“Có lẽ do trước đây được Thánh hoàng sủng ái nên khiến hắn lên tận mây, tưởng rằng những người khác cũng sẽ nhượng bộ hắn.”

“y da, để ta cười thêm chốc nữa đi, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy được hạn cực phẩm như thế…”

Dương Đình Chính Thần lại không hề cười.

Vừa rồi thấy một mình Khương Thành lên đây, hắn căn bản không muốn khai chiến, còn tưởng rằng lên đây để đầu hàng.

Bây giờ hắn cảm thấy bản thân mình bị chơi khăm rồi.

Thời gian quý báu lại lãng phí trên người tên ngu xuẩn này.

“Xem ra Đông Trúc đảo các ngươi lại phải thay minh chủ rồi.”

Hắn nhẹ nhàng huơ tay.

“Giết hắn, ném xác hắn xuống đi.”

“Cảnh cáo những người ở phía dưới, không đầu hàng thì sẽ bị như thế.”

Thế là bốn Thiên Thần của Túc Vân cung tranh nhau ra trận, không ai thèm nghe ai mà phát động công kích về phía Khương Thành.

Trong mắt bọn họ, chuyện này giống như kiểu dùng pháo cao xạ giết muỗi.

Bốn Thiên Thần “hầu hạ” một Thánh Tôn như ngươi là một đãi ngộ quá mức bình thường rồi.

Sau đó thì không còn sau đó nữa.

Thành ca lười phải thi triển nguyên thuật, chỉ mở thánh giới ra, âm thầm phát động xung kích về phía bốn người này.

Linh ý tử sắc thập tam trọng của hắn có lực sát thương hoàn toàn không thua gì thập tứ trọng.

Ý thức của bốn Thiên Thần đương nhiên không đỡ lại nổi, chỉ có thể dựa vào thần đạo mà chống chọi.

Nhưng bọn họ nào có phải Chính Thần có được đạo ấn đâu, trước thánh giới phiên bản biến thái của Khương Thành, chút thần đạo kia nào có chỗ dùng sức.

Có hai người vừa rồi điều động một bộ phận thần đạo đến biển ý thức, thánh giới bên này đã lập tức sụp đổ.

Thánh giới vừa vỡ, đạo tâm cũng theo đó bị phẩn phệ, vòng phòng ngự trùng trùng của hai người trong thoáng chốc bị phá vỡ vô số lần.

Cơ hội như vậy Khương Thành sao có thể bỏ qua được, Nhân Quả kiếm giống như thích khách đang chờ sẵn, vừa lên đã thu dọn bọn họ.

Cả quá trình thuận lợi như nước chảy mây trôi, không hề gặp trắc trở gì.

Cho người ta có cảm giấc như hai bên đang xung kích nhau, sau đó hai Thiên Thần chủ động gỡ bỏ thánh giới và màn chắn tiên lực lại, chỉ động đưa đầu đến dưới kiếm của Khương Thành.

Đối mặt với một biến cố như thế, Dương Đình Chính Thần cũng không kịp trở tay.

Chờ đến lúc hắn muốn chen tay vào, cứu lấy hai bộ hạ Thiên Thần thì hai cái đầu đã bay tít lên cao rồi.

Mà đồng thời lúc này, hai Thiên Thần còn lại cũng từ trên cao ngãn xuống, rồi cũng không còn chút hơi thở thoi thóp nào nữa.

Thánh giới của hai người trước khi chết vẫn chưa vỡ nên khi rơi xuống vẫn còn toàn thây.

Hai Thiên Thần này không rút thần đạo từ thánh giới bên này về biển ý thức để phòng ngự, vậy nên ý thức trực tiếp bị linh ý của Khương Thành kích cho loạn xà ngầu.

Và rồi sau đó linh ý của Thành ca vừa chuyển, giết vào hồn hải vô ý thức của hai người, khiến chủ hồn của bọn họ cũng bị hủy diệt.

Trận chiến đấu nhẹ nhàng khiến người ta phát giận.

Còn chưa đến một giây, toàn bộ bốn Thiên Thần đã táng mạng.

Cho đến lúc này, thần đạo của Dương Đình Chính Thần mới chỉ vừa động đến thánh giới của Khương Thành mà thôi.

Hắn cũng không cần phải tiếc nuối vì bản thân phản ứng chậm nữa.

Bởi vì cho dù hắn có đến kịp cũng không thê rphas vỡ được thánh giới của Khương Thành, vẫn không thể cứu được bốn Thiên Thần kia.

“Ngươi!”

Khi bốn thi thể rơi trước mặt mình, hiện trường vừa rồi còn vang lên tiếng cười cợt đã im lặng như chết.

Tất cả mọi người hoặc là ngơ ngác, hoặc là kinh ngạc như thể nhìn thấy quỷ vậy.

Bốn Thiên Thần kia rất mạnh đấy!

Nói về thực lực thì còn mạnh hơn đa phần trong số bọn họ nữa.

Vậy mà vừa mới bắt đầu trận chiến đã bị giết trong tích tắc rồi, chuyện này làm sao có thể chứ?

Cho đến thời khắc này, bọn họ cuối cùng mới ý thức được Khương Thành hình như không phải là trò cười.

Hắn đúng thật sự có thể có tư cách một mình đương đầu.

“Ngươi đã làm gì rồi?”

Dương Đình Chính Thần không còn giữ được sự điềm tĩnh nữa, đôi mắt hiện ra sự nghi ngờ.

“Ngươi che giấu thực lực, ngươi cũng là Cổ Thánh?”

Nói thật lòng thì Cổ Thánh cũng không thể nào trong chớp mắt giết chết bốn Thiên Thần được.

Nếu như khoảng cách giữa hai người lớn đến như vậy thì trong lúc chiến đấu, Thiên Thần căn bản không có tư cách mà ra sân chứ đừng nói gì đến Thánh Chủ đỉnh phong.

Dương Đình Chính Thần đương nhiên sẽ không thừa nhận Khương Thành còn mạnh hơn cả Cổ Thánh rồi.

Vậy nên hắn có phần nghi ngờ có phải một cường giả đỉnh cấp nào đó đang âm thầm giúp đỡ Khương Thành không.

“Thánh Hoàng đến rồi đúng không?”

“Vô Định Cố Thánh cũng đến rồi chứ gì?”

Hai người này đều là “chỗ dựa của Khương Thành” được ngoại giới công nhận, thực lực cao thâm khó lường.

Nếu như vừa rồi có bọn họ âm thầm ra tay thì cái chết kì lạ một cách chớp nhoáng của bốn Thiên Thần kia có thể hiểu được rồi.

“Bảo bọn họ ra đây đi, tốt xấu gì cũng là nhân vật có mặt mũi tiếng tăm, giả thần giả quỷ còn ra gì nữa chứ.”

Lúc nói lời này, ba Chính Thần còn lại cũng lũ lượt dùng thần niệm không ngừng cảm nhận xung quanh.

Thử xem có tìm được hai cường giả đỉnh cấp kia không.

Chuyện này khiến Khương Thành không thoải mái chút nào.

Mẹ nó chứ, rõ ràng là chiến tích của mình, sao lại đến lượt Thánh Hoàng và Vô Định Cổ Thánh nhảy ra rồi?

Hắn có thể giết chết bốn Thiên Thần trong nháy mắt chỉ vì một loạt năng lực đó quá đặc biệt.

Đối mặt với Thánh Tôn và Thiên Thần, cho dù là binh khí hay thần hồn, thánh giới và nguyên thuật gì cảu hắn, toàn bộ đều chiếm ưu thế áp đảo cả.

Còn về thể hệ linh ý của Thiên tộc lại càng là sát chiêu không lỗ hổng nữa.

Những ưu thế này xếp chồng lên nhau, trong nháy mắt có thể phá vỡ thế cân bằng, giết chớp nhoáng cũng là chuyện nước chảy thành sông thôi.

Nhưng mà sự thật bí mật này hắn không rảnh đâu mà phổ cập cho kẻ địch.

“Vậy các ngươi cứ từ từ mà tìm đi.”

Bỏ lại câu nói này, hắn xách kiếm giết về phía Dương Đình Chính Thần.

Dương Đình Chính Thần vội vàng tiếp chiêu.

Mà ba Chính Thần còn lại vốn chẳng hề đến giúp đỡ.

Bọn họ vẫn còn đề phòng Thánh Hoàng và Vô Định Cố Thánh không hề tồn tại nơi góc tối, nào dám sơ ý hành động.

Còn về những Thiên Thần của Túc Vân cung kia cũng không dám can dự vào trận chiến như vậy.

Hiện trường vừa rồi của bốn Thiên Thần kia bày ra trước mặt đó đã dọa chết bọn họ rồi.

Vô hình chung, Khương Thành có được một cục diện tốt ngoài dự tính – đấu tay đôi.

Sức chiến đấu của hắn thật ra mạnh hơn Chính Thần không bao nhiêu.

Linh ý, thần hồn, thánh giới và nguyên thuật có thể nghiền áp được Thiên Thần, khi gặp phải Chính Thần thì rất khó phá vỡ

thế cân bằng, bởi vì Chính Thần có được đạo ấn thần kì.

Muốn chiến thắng thì cần phí không ít sức lực.

Nếu như lúc này ba Chính Thần kia cùng nhau xông lên vây công thì hắn căn bản không thể thắng nổi.

Nhưng đáng tiếc là kẻ địch không làm như thế.

Vậy là Dương Đình Chính Thần dính chưởng.

Khương Thành vấn lấy thánh giới để chạm trán với thần đạo của đối phương, sau đó không day dưa, trực tiếp thi triển linh ý.

Có được kinh nghiệm đối đầu với Diên Lục Chính Thần của Trọng Liêm cung trước kia, hắn đã có được cách đánh cố định.

Đầu tiên linh ý xông vào biển ý thức của Dương Đình, dọa cho hắn một phen, khiến hắn không thể không chuyển dời tinh lực về bảo vệ ý thức của mình.

Sau đó thiên hồn và thánh lực thứ hai, linh ý, ba thứ cùng ra, giết vào hồn hải của Dương Đình, trực tiếp đoạt lấy chủ hồn của hắn.

Đối mặt với một bộ hợp quyền như thế, vẻ mặt Dương Đình chẳng tốt hơn Diên Lục gì.

Hắn chỉ kịp hét lên hai tiếng kinh sợ trong hồn hải, sau đó thì chủ hồn bị tiêu hủy.

Vị Chính Thần cường đại này chết tại đây.

Chương 2382: Kẻ địch thật sự

Khi xác của Dương Đình Chính Thần rơi xuống, tất cả mọi người ở hiện trường đều bị dọa đến ngốc.

Đến cả ba Chính Thần còn lại cũng không ngoại lệ.

Bởi vì cảnh tượng này quả thực quá mức kinh hãi thế nhân.

Ngoại trừ mấy người đỉnh cao như vị Thần chủ của Vô Thượng Đạo Cực và Thánh Hoàng, Vô Định Cổ Thánh ra, Nguyên Tiên giới đã công nhận thiên hoa bản là hơn bảy mươi Chính Thần.

Còn về cấp bậc của Lam Uyên Cổ Thánh thì thật ra phải yếu hơn Chính Thần một chút.

Bởi vì đạo nguyên của Cổ Thánh có cường độ hơn một nữa đã không bằng đạo ấn rồi.

Kết quả bây giờ một Chính Thần lại chết như vậy trước mặt mình, cả quá trình còn chưa đến mười giây.

Chuyện này sao có thể không làm bọn họ kinh hãi được chứ.

“Ngươi, sao ngươi có thể làm được?”

Do Dương Đình Chính Thần chết quá quỷ dị, vết thương ngoài cũng không thấy được, bọn họ đương nhiên sẽ xem chiến tích này là của hai người kia rồi.

“Thánh Hoàng!”

“Vô Định Cổ Thánh!”

“Chơi trò đâm lén sau lưng hại người khác tính là gì chứ?”

“Còn không mau nhanh chóng hiện thân?”

Mũi của Thành ca suýt bị chỉnh lệch.

Ta khổ sở giết chết một Chính Thần với bốn Thiên Thần, kết quả toàn bộ công lao đều ở trên người hai người cơ bản vốn không ở hiện trường ư?

Đúng là Thiên Đạo loạn lạc, thời thế đổi thay mà!

Thậm chí hắn còn lười phí lời thêm, nhấc kiếm giết đến người thứ hai là Vân Trnh Chính Thần.

Vân Trinh Chính Thần liền vung kiếm ứng chiến, nhưng hiển nhiên là tâm không tập trung rồi.

Phán đoán đầu tiên của hắn khiến toàn bộ tâm trí hắn đều đặt ở việc phòng bị “kẻ địch trong tối? kia, vốn không quá xem trọng Khương Thành.

Hai Chính Thần còn lại cũng có cùng suy nghĩ với hắn.

Bọn họ đương nhiên không liên thủ với Vân Trinh để ba chọi một.

Bởi vì theo như bọn họ thấy thì Khương Thành chỉ là một cờ hiệu để thu hút sự chú ý của bọn họ, để cho cường địch trong

chỗ tối có thể có cơ hội lén tập kích mà thôi.

Vậy nên bản thân tuyệt đối không được mắc bẫy.

Nhất định phải phân cho rõ mạnh yếu chính phụ, tuyệt đối không được lơ là với "kẻ địch mạnh thật sự".

Việc nghi thần nghi quỷ này của bọn họ và bầu không khí đấu trí đấu dũng của bọn họ khiến Khương Thành lại lần nữa có được cơ hội đấu tay đôi lạ kì.

Hơn nữa còn đối diện với kẻ địch trong lòng còn phân tâm.

Tình huống này chiến đấu còn gì hồi hộp nữa đâu.

Chỉ sau năm giây ngắn ngủi, Vân Trinh Chính Thần đã nối bước Dương Đinh Chính Thần, chủ hồn bị diệt, thân tử đạo tiêu!

Lại thâm một Chính Thần bị giết trước mặt, tâm lí phòng ngự của nhiêu người đã bị đánh tan.

Chính Thần còn bị chết dễ dàng đến thế, nếu đổi thành bản thân có phải chết càng nhanh hơn nữa không?

Bọn họ không còn giữ tâm thái nhẹ nhàng như thú săn vay Nam Hỏa thành nữa, thay và đó là nỗi lo sợ bất an.

Giờ phút này, bọn họ cuối cùng cũng phát hiện ra được bản thân vốn không phải là thợ săn mà là con thú có thể bị chết bất cứ lúc nào.

Nào còn gì mà ý chí chiến đấu nữa?

"Làm sao giờ?"

"Cùng nhau lên, tiêu diệt Khương Thành."

"Chỉ giết hắn thôi thì có tác dụng gì chứ, người nguy hiểm nhất là hai đại năng đang nấp trong tối kia kìa."

"Chạy đi!"

Các thần quan bộ hạ của Nguyên Quang Chính Thần và Ngôn Khuê Chính Thần không dám chạy, bởi vị cung chủ của bọn họ vẫn còn ở đó.

Bộ hạ của Dương Đình Chính Thần và Vân Trinh Chính Thần thì không còn gì kiêng kỵ nữa.

Dù sao thì cấp trên cũng đã chết rồi, cũng không còn ai ràng buộc bọn họ nữa.

Thế là mọi người hét lên một tiếng rồi chạy tán loạn bốn phương tám hướng.

Đám người này đến đánh bản thân, Thành ca há lại để bọn họ chuồn được?

Hắn lập tức hạ lệnh để đại quân trong thành của Đông Trúc đảo truy kích bao vây, tiêu diệt tàn địch.

Đám người Cung Tình và Từ Tử Xuyên, Cơ Dao vốn còn sốt ruột chờ đợi ở bên dưới.

Bọn họ có thể cảm nhận được mơ hồ phía trên truyền đến những làn sóng chiến đấu đáng sợ, nhưng cũng không biết Khương chưởng môn ra sao rồi.

Đột nhiên nghe thấy Thành ca hạ mệnh lệnh, rất nhiều người không kịp phản ứng.

“Bảo chúng ta truy kích tàn địch?”

“Tình huống gì vậy, tàn địch ở đâu thế?”

Nhưng mà đệ tử Phi Tiên môn suy cho cùng cũng đi theo Khương chưởng môn lâu nhất, dù có không hiểu cũng nhanh chóng hành động được.

Vừa rồi rời khỏi phủ thành chủ, bọn họ đã nhìn thấy đám thần quan của hai đại thần điện chạy tán loạn.

“Đúng là có tàn địch.”

“Nhanh! Cản bọn chúng lại!”

“Khương chưởng môn uy vũ, một mình đánh ta kẻ địch rồi?”

Không có Chính Thần dẫn đội, những Thiên Thần và Giới Thần kia đối vói Phi Tiên môn mà nói vốn không áp lực bao nhiêu.

Càng huống hồ gì lúc này, những cao thủ tộc quần như Băng tộc, Yêu tộc, Vu tộc cũng cùng nhau xông ra.

Một màn truy kích lớn trong mơ hồ rất nhanh đã thắp lên ngọn lửa trong Nam Hỏa thành.

Mà cùng lúc này, Khương Thành trên đỉnh mây cũng phát động công kích về phía Ngôn Khuê Chính Thần.

Lần này, Nguyên Quang Chính Thần ở một bên không đứng yên xem kịch nữa.

Không phải hắn không bận tâm "kẻ địch trong tối", mà là cảm thấy sự tồn tại của Khương Thành rất chướng mắt.

Các ngươi không phải để Khương Thành làm cờ hiệu để cố ý thu hút sự chú ý của bọn ta sao?

Vậy ta giết Khương Thành trước, xem các ngươi còn hát hò gì nữa.

Mang tâm trạng như vậy, hắn và Ngôn Khuê cùng nhau gia nhập trận chiến.

Khương Thành ở thế một chọi hai lập tức có trải nghiệm không bình thường.

Hai Chính Thần trước mặt kia hắn đánh vô cùng nhẹ nhàng, ba lưỡi rìu lớn là thiên hồn, linh ý và thánh lực thứ hai tranh nhau ra, trước mặt lập tức đã vỡ không còn hình, không có sức trở tay.

Nhưng giờ lấy một địch hai, hắn phát hiện ra tình huống có khác biệt một trời một vực.

Nếu như hắn lại thêm ba rìu đấy thì hắn căn bản không thể chống nỗi sự tập kích của người còn lại.

Nói trắng ra, loạt chiêu đó là được ăn cả ngã về không, cách đánh thẳng vào hồn hải của đối phương chỉ thích hợp với việc một chọi một.

Khi dùng, bản thể của hắn chỉ còn giữ lại chút ít thần hồn và ý thức duy trì sự vận chuyển của thánh giới.

Lúc này thêm một Chính Thần nữa ra tay với hắn thì cảnh tượng sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Thế là Khương Thành chỉ có thể từ từ độ sức với hai người này.

Hai người đột nhiên phát hiện thần đạo có được sự gia trì đạo ấn của bản thân trong thời gian ngắn lại không thể đánh xuyên được thánh giới của một Thánh Tôn.

Mà đối với sự giao phong về mặt nguyên thuật, bọn họ cũng không chiếm được bất cứ thế thượng phong nào.

Đồng thời lúc này, ý thức của bọn họ đôi khi còn gaowj phải tập kishc, ép bọn họ không thể không điều động đạo ấn về phòng thủ.

"Sao lại như thế được?"

"Sao hắn có thể mạnh đến vậy được?"

"Người này không có đạo nguyên, vốn không phải là Cổ Thánh, chuyện này sao có thể làm được chứ?"

Hai người càng đánh càng kinh ngạc, những Thiên Thần và Giới Thần phía sau lại càng câm như hến.

Cái chết của hai Chính Thần trước đó bọn họ nhìn không hiểu, còn tưởng có đại năng nào đó âm thầm giúp đỡ Khương Thành.

Bây giờ với việc Khương Thành một chọi hai còn khó phân thắng bại, bọn họ cuối cùng mới dần nhìn rõ chân tướng – căn bản không hề tồn tại cao thủ nào trong tối, hai Chính Thần Dương Đình và Vân Trinh chính là bị Khương Thành giết.

Bốn Thiên Thần kia cũng bị Khương Thành trừ khử luôn.

Chuyện này khiến bọn họ cảm thấy khó tin vô cùng.

"Khương Thành mạnh đến vậy ư?"

"Hắn rốt cuộc là Thánh Tôn hay là Cổ Thánh?"

"Cho dù có là Cổ Thánh thì cũng hoang đường quá, ta chưa từng nghe nói có Cổ Thánh nào có thể một mình chống lại hai Chính Thần cả."

"Hoặc có thể, chuyện này chính là nguyên nhân mà Thánh Hoàng và Vô Định Cổ Thánh kết giao với hắn?"

"Căn bản không phải như những gì mà trước đây chúng ta suy đoán…"

Có người đột nhiên lấy binh khí ra.

"Bây giờ không phải là lúc thảo luận về thực lực của hắn mà là nếu như hai vị Chính Thần thất bại, chúng ta cũng không thể sống được nữa."

“Cùng nhau lên đi.”

Chương 2383: Sao lại là Lí thế giới nữa?

Nếu như là trước đó, Nguyên Quang Chính Thần và Ngôn Khuê Chính Thần sớm đã bực bội rồi.

Bọn ta chiến đấu nào có cần đám lâu la các ngươi nhiều chuyện xen tay vào?

Xem thường bọn ta sao?

Chính Thần không cần mặt mũi nữa hả?

Nhưng giờ đây hai đánh một còn giải quyết không xong, nhìn thấy đám thần quan bộ hạ chủ động lên trợ chiến, trong lòng bọn họ chỉ còn lại sự an lòng.

Nhưng mà Thành ca thì khổ rồi.

Một mình chọi với hai Chính Thần, hắn vốn đã không có cơ hội thắng nào rồi, bây giờ còn thêm vào một đống Thiên Thần, cục diện thoáng chốc trở thành tuyệt cảnh.

Dần dần, hắn không còn sức trở tay nữa, chỉ có thể miễn cưỡng đỡ lại.

Thất bại chỉ là chuyện trong phút giây thôi.

Chuyện này khiến mọi người vui mừng khôn xiết.

“Tốt!”

“Hắn không xong rồi!”

“Nhìn như thế thì cũng không đáng sợ lắm.”

Khi thở phào nhẹ nhõng, bọn họ nhớ lại trước đó không lâu bản thân mình còn nghi thần nghi quỷ, tâm trạnh sợ chiến, sự tức giận trong lòng lại càng dâng cao.

“Vừa nãy không phải điên cuồng lắm sao? Bây giờ sao lại không xong rồi?”

“Người không biết còn tưởng rằng ngươi vô địch nữa cơ.”

“Hóa ra chỉ có vậy à?”

“Sớm biết trước đó đã liên thủ, nào cho ngươi có cơ hội ra oai chứ?”

“Đừng giết hắn, trên người kẻ này nhất định có bí mật vô cùng, phải bắt sống.”

“Đúng, tiêu hao cạn kiệt thần hồn và tiên lực cửa hắn, bắt sống hắn sao này từ từ xử lí…”

Thành ca vốn định bị giết một cách chân chính, sau đó thật thà mở hack.

Vậy nên dù trong lúc có nguy hiểm cận kề, trong lòng vẫn rất bình thản.

Bây giờ nghe thấy mấy lời này của bọn họ thì có phần không vui nữa.

Ta đã chờ chết rồi đây, các ngươi cứ giết ta theo thông lệ là được rồi, cứ ohair chế nhạo, thậm chí còn đòi bắt sống nữa à?

Chuyện này đương nhiên hắn không thể nhịn được rồi.

Nhìn thấy thêm mười mấy giây nữa là sẽ thất bại, ca này lại lần nữa xuất ra “ba rìu” thiên hồn, thánh lực thứ hai và linh ý.

Mà mục tiêu chính là Ngôn Khuê Chính Thần cách hắn gần nhất.

Ngôn Khuê Chính Thần vốn cảm thấy thế cục đã được khống chế rồi, Khương Thành có thế nào cũng không giãy giụa được nữa.

Nào có biết đột nhiên trong hồn hải lại hỗn loạn như thế.

Còn chưa chờ đến khi hắn phản ứng lại thì chủ hồn đã gặp phải xung kích linh ý.

Ngay sau đó, thiên hồn và thánh lực thứ hai khiến cả hồn hải loạn cào cào, không cho hắn có bất cứ thời gian nào để thích ứng.

“Không…”

Thời khắc này, cuối cùng hắn cũng ý thức được chỗ đáng sợ của Khương Thành.

Và cuối cùng cũng hiểu được hai Chính Thần trước đó tại sao lại đột nhiên chết đi.

Chỉ đáng tiếc là mọi chuyện đều đã muộn rồi.

Chủ hồn của hắn nhanh chóng bị xung kích linh ý làm cho hỗn loạn, sau đó thì bị thiên hồn nhanh chóng cắn nuốt.

Còn ở bên ngoài, thánh giới của Khương Thành đã sụp đổ, vòng chắn tiên lực bên ngoại cũng theo đó mà lùi đi.

Bởi vì lần này hắn căn bản khôn giữ lại bất kì thứ gì cả.

Đột nhiên nhìn thấy biến cố này, vị Chính Thần cuối cùng là Nguyên Quang cũng không kịp trở tay.

Thời khắc này, không biết có bao nhiêu sự công kích chí mạng đang đánh lên thân Khương Thành.

Ầm!

Liên tiếp những tiếng vang vang lên, Thành ca thuận lợi bị giết.

Nhưng đồng thời, Ngôn Khuê Chính Thần cũng ngã xuống.

Khi khói mấy dần tản ra, tất cả bụi trần lắng xuống, tất cả mọi người đều ngơ ngác tại chỗ.

Khương Thành cuối cùng cũng bị giết rồi.

Nhưng bọn họ lại vui không nỗi, không những vì không thể bắt sống được mà lại vì Ngôn Khuê Chính Thần nằm thẳng cẳng không một tăm hơi trên mặt đất.

“Chuyện này, sao lại có thể như vậy được…”

“Ngôn Khuê Chính Thần sao lại chết được?”

“Không phải Khương Thành đã không còn sức đánh trả nữa rồi sao?”

Những thần quan bộ hạ của Ngôn Khuê Chính Thần đều biến sắc, không còn hùng hổ được như vừa rồi.

Nguyên Quang Chính Thần cũng toát mồ hôi lạnh như thế.

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ Khương Thành chống lại sự vây công của nhiều người đến thế mà còn có thể giết chết một Chính Thần có cùng cấp bậc với mình.

Vậy nếu như người Khương Thành nhắm vào vừa rồi không phải là Ngôn Khuê mà là mình, vậy thì sẽ thế nào đây?

Nghĩ đến khả năng này, hắn chỉ cảm thấy từng đợt rún lạnh.

Kẻ địch này quá mức quỷ dị rồi, quá nguy hiểm rồi.

Loại người này dù có bị bắt, bản thân mình liệu có thể khống chế được chăng?

“Vẫn may, may mà hắn chết rồi.”

Chỉ tiếc là hắn vốn không biết, Khương Thành lúc này đang nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Ting! Kí chủ có được cơ hội một lần vào Lí thế giới, thời hạn một phút.”

Nghe thấy phương án có được, trong lòng Thành ca phức tạp vô cùng.

Nếu như là trước đây, hắn nhất định sẽ vui mừng khôn xiết.

Bởi vì mỗi một lần vào Lí thế giới đều có được lợi ích.

Nhưng giờ đây, hắn cảm thấy cũng chỉ có vậy.

“Trận trước ca suýt a gia ở Lí thế giới rồi, hệ thống nhà ngươi không thể màu mè mới hơn tí hả, sao lại cứ là trò này vậy?”

Hệ thống không màn đến ý kiến của hắn, tự mình đi trên con đường của mình.

“Ting! Kí chủ hồi sinh.”

Thế là ngay khắc sau, Khương Thành đã xuất hiện tại Lí thế giới “vừa gần gũi lại vừa xa lạ”.

Nói gần gũi là bởi vì trước đó hắn đã vào ba lần, ở đây vẫn là một thế giới muôn hình vạn trạng.

Từng cây tham thiên đại thụ đang chờ hắn đánh gãy.

Mà sau khi vào đây, tu vi tiên lực của hắn cũng không ngừng tự động tăng lên như dự liệu.

Quả nhiên không hỗ là nội hạch giật giây Nguyên Tiên giới.

Nói xa lạ là vì trước đó hắn suýt chút đã an gia ở một Lí thế giới khác nó.

Ở đây, hắn mở đa góc nhìn ra, nhìn thấy cảnh vật cũng không thay đổi gì cả.

Do thời gian quý báu, ca này cũng không nghĩ nhiều, xông vào trong rừng tay đánh chân đá liên tù tì.

Bóng quyền như điện, đánh liên tiếp vào trên cây.

Cành gỗ đen xì bay loạn tứ phương.

Sau khi mọi người giết chết Khương Thành, vốn còn định xuống dưới tiến công Nam Hỏa thành.

Đột nhiên có một Thiên Thần thổ huyết ngay tại chỗ, ngã luôn xuống.

Những thần quan ở cạnh bên khẽ kinh ngạc.

Rồi lại nhìn vị thần quan này đã lịm đi ánh mắt, mặt vàng như giấy, yếu như người gần đất xa trời.

“Huyền Chử thần quan, ngươi bị sao vậy?”

Câu này còn chưa kịp nói xong thì Huyền Chử thần quan kia đã trút hơi thở cuối cùng.

“Chết rồi!”

Khi mọi người kinh hô lên thì cũng đã ý thức được đã xảy ra chuyện.

“Đang còn tốt lành mà sao Huyền Chử thần quan lại chết được?”

“Khương Thành đã bị giết rồi, không phải không còn kẻ địch nữa ư?”

Khi bọn họ đang kinh ngạc thốt lên thì lại có mấy thần quan nối tiếp nhau ngã xuống.

Lúc này, mọi người bị dọa cho hồn bay phách tán.

Dù cho có là Nguyên Quang Chính Thần cũng có phần hãi hùng bạt cía.

“Ai! Là ai đã làm?”

“Kẻ địch ở đâu?”

“Công kích còn không có, sao có thể làm được vậy?”

“Lẽ nào Khương Thành vẫn chưa chết?”

Nguyên Quang là một cường giả đầu tiên thành tựu được vị trí Chính Thần, cuối cùng hắn đã cảm nhận được sự sợ hãi.

Rồi kinh sợ quét mắt xung quanh hắn, điều có thể nhìn thấy được chính là từng Thiên Thần và Giới Thần đỉnh phong ngã xuống.

Cả quá trình đúng là quỷ dị đến rợn người.

“Không, chuyện này là không thể nào!”

“Không thể có chuyện như vậy được.”

Hắn vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm, đồng thời cũng bắt đầu vung tay đánh loạn xạ xung quanh.

Đạo ấn dẫn động lực Thiên Đạo, dấy lên những tiếng vang liên miên.

Uy năng hủy diệt thiên địa thậm chí bao trùm lên chính người của hắn ở xung quanh, nhưng hắn lại chẳng màn.

Bởi vì không ra tay thì sẽ không có cảm giác an toàn.

“Ra đây, cút ra đây!”

Cuối cùng, sắc mặt của hắn trắng toát, phun máu tươi ra.

Chương 2384: âm thanh của Lí thế giới

“Không ổn.”

Nguyên Quang Chính Thần có thể cảm nhận được rất rõ bản thân đang trở nên yếu đi rất nhanh.

Kiểu yếu đi đó không phải suy kiệt về khí lực, cũng khong phải tổn thương về khí hải, hồn hải, mà đạo tâm của hắn cũng không dao động.

Có thể nối là hoàn toàn không có dấu hiệu của việc bị thương.

Nhưng mà hắn có giãy giụa cũng không thể.

Cả người giống như đột nhiên bị một cái tay vô hình bóp chặt lấy vậy.

Chuyện này khiến hắn kinh hãi vô kể.

Mơ hồ, hắn dường như đã nhìn thấy được bóng dáng của Khương Thành, chỉ là lúc này hắn sớm đã lờ mờ rồi.

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn cuối cùng đã phát hiện ra được chuyện gì đó.

Chỉ đáng tiếc là hắn không làm được gì cả, chỉ kịp trợn tròn hai mắt, không thể nói ra được dù chỉ là nửa chữ.

Cái chết của Nguyên Quang Chính Thần hoàn toàn đánh vỡ tâm lí phòng ngự của tất cả mọi người ở hiện trường.

Bọn họ bị dọa sợ chạy tứ bề, có người vào lúc bỏ chạy lại đụng trúng nhau.

Đối với những Thiên Thần mạnh mẽ này mà nói, đây đúng là một cảnh tưởng hoang đường.

Chỉ là việc chạy trốn của họ chỉ là phí công vô ích.

Bọn họ bay đi cả mấy trăm triệu dặm, thậm chí mở truyền tống đi cả chục tỷ dặm ở bên ngoài, trong Lí thế giới cũng chỉ có mấy trăm mét mà thôi.

Vẫn không thể nào thoát khỏi nắm đấm của Khương Thành.

Từng thần quan từ trên cao ngã xuống, cuối cùng rơi xuống Nam Hỏa thành ở bên dưới.

Đối với những tiên nhân như bọn họ mà nói, đây cũng xem như là một cảnh tượng kì dị cả đời không thể quên được.

Thời gian hệ thống cho chơi đùa trong Lí thế giới chỉ có một phút, rất nhanh đã đến thời khắc cuối.

Khương Thành cũng không có gì phải tiếc.

Dù sau thì sau khi xử đẹp Nguyên Quang Chính Thần, những Thiên Thần khác căn bản chẳng cần phải nghĩ tới.

Nhưng vào ba giây cuối cùng khi hắn vung quyền đuổi theo vài cái cây, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng gọi.

“Ai ở trong đó…”

Khương Thành liền ngẩng đầu lên, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mờ mờ.

Sau đó thì hắn đã quay trở về Nguyên Tiên giới.

Bởi vì lần vào Lí thế giới đã xong rồi.

Xung quanh Nam Hỏa thành đâu đâu cũng là tiếng la hét không ngừng, theo đó là những sự va chạm hỗn loạn của căn nguyên và thánh giới.

Đúng là một cảnh tưởng lật trời.

Trong lòng rất nhiều tiên nhân bị dọa cho run lẩy bẩy.

Đối với bọn họ mà nói, trận chiến giữa những Thánh Chủ, Thánh Tôn, Thiên Thần quá cao cấp, chỉ cần bất cẩn một chút là bọn họ sẽ chết không hiểu lí do.

Nhưng mà Khương Thành lại làm như không nhìn thấy.

Hắn đứng sừng sững giữa không trung mà rơi vào trầm tư.

“Trong Lí thế giới sao lại có người khác được?”

Nơi mà Nam Hỏa thành đóng đã không còn suối nguồn, cũng không còn ấn tượng của pháp tắc thứ nhất và thứ hai.

Ở đây hiện giờ là nơi pháp tắc thứ ba bao trùm lại từ đầu, cũng chính là pháp tắc thiên địa mà trước nay thông dụng ở Nguyên Tiên giới.

Vừa rồi Khương Thành vào trong Lí thế giới có lẽ là bên trong pháp tắc thứ ba.

“Chưa từng nghe nói pháp tắc thứ ba cũng có suối nguồn mà.”

“Càng huống hồ gì dù cho ở đó có chúa tể suối nguồn thì cũng không thể nào nhìn thấy ta trong Lí thế giới được nhỉ?”

Hắn suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra được gì hợp lí.

Chỉ có một kết luận chính là pháp tắc thứ ba chắc là có chút bí mật.

Trong đầu hắn đột nhiên lòi ra một ý nghĩ kì lạ.

“Nếu như có người có thể thao túng được pháp tắc này thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Đây là hệ thống giật dây đằng sau Nguyên Tiên giới hiện nay, nếu như có người có thể không chế, vậy có lẽ sẽ như khống chế cả Nguyên Tiên giới rồi đúng không?

So với những suối nguồn chỉ có thể bao trùm một khu vực nhỏ, đúng là khác nhau một trời một vực.

Hắn lắc đầu.

“Nghĩ lại cũng không thể nào, nếu thật sự có chuyện này thì Nguyên Tiên giới ban đầu sao lại chia thành ba ngàn chân giới chứ.”

Sau tầm đâu hai ngày, trận chiến đấu bên ngoài đã dần yên ắng lại.

Đối mặt với sự truy đuổi của Phi Tiên môn và các tộc khác, những Thiên Thần và Giới Thần chạy trối chết kia thương vong thảm trọng.

Dù cho sau khi bốn Chính Thần kia bị giết, đạo ấn của bọn họ vẫn chưa bị hủy diệt, thần đạo của những Thiên Thần vẫn còn, nhưng một thân đạo không nơi chảy về vẫn không phải là địch thủ của Phi Tiên môn và các tông môn lớn.

Cuối cùng, chỉ có một bộ phận nhỏ may mắn lọt lưới chạy thoát được.

Mà bốn đại thần điện thì cũng xem như hoàn toàn bị đánh tàn, sự thống trị của bọn họ ở Đông Trúc đảo tuyên bố kết thúc.

Thành ca muốn “làm một lúc hết những nhiệm vụ đề ra” cũng chính thức thành công.

Và sau khi trận chiến kết thúc, mọi người sau khi khảo hoàn trở về Nam Hỏa thành còn chưa kịp tan biến mệt mỏi, cũng chưa kịp khoe chiến tích của mình thì đã nhanh chóng đến phủ thành chủ.

“Khương chưởng môn, bốn Chính Thần kia ra sao rồi?”

“Đúng vậy Khương minh chủ, bốn Chính Thần kia bị đánh bỏ chạy rồi ư?”

“Tại sao kẻ địch lại bỏ chạy tán loạn vậy?”

“Lẽ nào đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì rồi sao?”

Hai ngày nay, mấy Thánh Tôn bọn họ chiến đấu bên ngoài vốn không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn.

Suy cho cùng thì thực lực của Thánh Tôn vốn đã cao hơn Thiên Thần một chút ít rồi.

Chỉ là trong khi chiến đấu thắng lợi, trong lòng bọn họ vẫn thấp thỏm, sợ lúc nào đó sẽ có Chính Thần đến trước mặt mình.

Ai cũng không rõ Thành ca ở mặt khác đã làm những gì rồi.

“Bốn Chính Thần kia đã bị giết rồi.”

“Cái gì?”

“Bị giết rồi?”

“Toàn bộ đều chết rồi?”

Vẻ mặt Thành ca vốn không hề đắc ý, ngược lại lại thương xót lắc đầu.

“Trời cao có đức hiếu sinh, ta vốn không muốn tiêu diệt hết thảy.”

“Chỉ đỉnh đòi chút bồi thường mà thôi.”

“Nhưng cũng hết cách, toàn bộ bọn họ đều không muốn sống nữa, vậy nên ta chỉ có thể thành toàn.”

Mọi người đã trực tiếp bỏ qua lời nói làm màu của hắn, hoàn toàn bị tin tức đằng sau lời thoại này làm cho chấn động.

“Trời ơi, đó là bốn Chính Thần đấy!”

Lần này, đến cả đám đệ tử Phi Tiên môn là Ấn Tuyết Nhi và Tần Sướng cũng đều nhảy lên.

Cơ Dao vốn lạnh như băng cũng khó tin mà mở to mắt, nhất thời không khép được miệng.

Còn về những người khác thì phản ứng lại càng quá hơn.

Tiếng kinh hô và la hét ầm ĩ, cả đại điện suýt chút bị lật tung.

“Chết rồi, toàn bộ bốn Chính Thần đều chết rồi?”

“Lấy một chọi bốn, giết chết bốn Chính Thần, Khương minh chủ có thực lực như thế nào chứ?”

“Thật điên cuồng mà, thật không thể tưởng tượng được.”

Bọn họ còn chưa biết cái chết của Diên Lục Chính Thần của Trọng Liêm cung khi trước.

Đối với bọn họ mà nói, bất cứ một Chính Thần nào bị giết cũng là một chuyện vô cùng khó tưởng.

Chứ đừng nói gì bốn người cùng chết một lần.

Thời khắc này, uy vọng của Khương Thành trong đám người đã dâng cao rất nhanh, dâng luôn lên đến đỉnh điểm.

Chục triệu đại quân trước đó của Đông Trúc đảo theo hắn xuất chinh, ủng hộ nhiệt tình cho hắn chỉ có đệ tử Phi Tiên môn và Vu tộc, Băng tộc cũng chỉ có mấy người quen Cung Tình và Băng Cực thôi.

Còn như đám cường giả Cơ Dao, Bạch Hổ Đại Đế, tuy ủng hộ hắn nhưng vẫn mang theo tâm thái hợp tác cùng tiến cùng lui ngang hàng.

Về những người khác, đó chỉ là phục tùng quyết định của những Thánh Chủ và đám cấp cao của tông môn mà thôi

Bọn họ không có quá nhiều cảm giác với Khương Thành, càng không có lòng tự tin gì, thậm chí còn nghi ngờ hắn làm xằng làm bậy nữa.

Còn bây giờ, tất cả đã không còn như thế nữa.

“Hóa ra Khương minh chủ mạnh đến vậy ư?”

Chương 2385: Tiễn đưa Cửu Đình cung

Trước khi xuất chiến, Thành ca nói bản thân mình có diệu kế.

Rất nhiều người còn suy đoán rốt cuộc là diệu kế gì mà có thể chống lại được thần điện mạnh mẽ cơ.

Bây giờ bọn họ cuối cùng mới nhận ra.

Hóa ra chỉ cần đích thân hắn ra tay xử lí Chính Thần là được rồi.

Giết một người không được, vậy thì giết bốn người, chuyện đơn giản biết mấy.

Rất nhiều chưởng môn và tộc trưởng trước kia không có lòng tin với Khương Thành, lúc này cũng không dám nhìn hắn bằng ánh mắt dò xét nữa.

“Phục rồi, lão hủ hoàn toàn phục rồi.”

“Khương minh chủ ngươi mạnh như vậy nên nói sớm chứ, sớm nói thì bọn ta còn lo lắng gì nữa nào?”

“Phải đó, thực lực này của ngươi đúng là tuyệt thế vô song mà.”

“Trước mặt ngươi, Lam Uyên Cổ Thánh đúng là một trò cười…”

Hiện giờ bọn họ đã hoàn toàn yên tâm, cũng không còn lo có cường địch đến tập kích nữa.

Với sự hoàn toàn quy thuận của bọn họ, lượng lớn giá trị thống trị, huyền tinh yêu thích của Thành ca tăng vùn vụt.

Cả tòa thành đều ngập tràn trong bầu không khí chúc mừng.

Khi Khương Thành hiện thân ở bên ngoài, tiếng hoan hô lại càng vang đến đỉnh điểm.

Cũng không còn ai nói về lời đồn trước kia nữa.

Trong lòng bọn họ, Khương minh chủ chính là định hải thần châm của vùng đất tứ châu này, là thần bảo hộ chống lại kẻ địch.

Do bốn đại thần điện đều bị tiêu diệt nên tứ châu không còn kẻ địch nữa, những tiên nhân của Nam Hỏa thành cũng không cần theo nhau trốn đến Đông Trúc đảo nữa rồi

Cuối cùng, Khương Thành mang theo binh lực khải hoàn trở về.

Cửu Đình cung ở lại bảo vệ bản doanh còn chưa biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy mới qua có mấy ngày, đám đại quân này đã mở đường trở về, chỉ xem bọn họ như chẳng làm được gì cả, chỉ dạo một vòng bên ngoài mà thôi.

Thế là đám trưởng lão Cửu Đình cung Việt Thiền và Lam Anh nôn nóng chế giễu.

“Ôi, sao lại quay trở về rồi?”

“Không phải nói phải chủ động tiến công bốn thần điện lớn sao?”

“Mới qua có mấy ngày đã chuồn về rồi chăng?”

“Ha ha ha, sư muội, ngươi cũng không cần nói minh chủ của chúng ta như thế mà, người ta có thể thuận lợi đưa người về lại được cũng xem như khó khăn lắm rồi.”

“Hơn chục triệu người sừng sững ra đó mà không bị bốn Chính Thần phát hiện, xem ta vị tân minh chủ này của chính ta rất có sở trường về việc ẩn nấp và bỏ chạy đấy.”

Bọn họ cố ý nói hai chữ “minh chủ” này thật nặng ề, chế giễu không chút kiêng dè.

Nếu như là trước đó, đám người Ấn Tuyết Nhi và Tần Sướng chắc chắn sẽ tức điên lên.

Những chưởng môn các phái và tộc trưởng cũng sẽ thầm thở than, lo lắng mâu thuẫn nội bộ sẽ bùng nổ.

Nhưng bọn họ giờ đây lại chỉ nhìn đám người lóc nhóc của Cửu Đình cung bằng ánh mắt đồng tình ngớ ngẩn.

Thật đáng thương!

Đã đến lúc này rồi, bọn họ vẫn chưa biết được bản thân đã trêu chọc phải ai.

Thế mà đám người Lam Anh và Việt Thiền vẫn chưa ý thức được.

Nhìn thấy không ai đáp lại mình, chỉ xem như đám thất bại không còn mặt mũi nào để nói, thế lại lại càng dữ hơn.

“Không phải chứ, minh chủ của chúng ta trước đây không phải khoác lác lắm sao?”

“Cho dù không đánh bại được bất kì Chính Thần nào thì tốt xấu gì cũng có chút chiến tích chứ?”

“Bây giờ đã hiểu được ý nghĩa của Cổ Thánh chưa?”

“Thật đáng tiếc, đáng tiếc là cah ta còn đang bế quan, không dễ dàng ra được.”

“Một ai đó muốn mời lão nhân gia hắn xuất sơn lần nữa thì không đơn giản chút nào…”

Khương Thành đưa theo đám người về trung tâm đại điện cuối cùng cũng quay đầu.

Hắn cười tươi như hoa nhìn Lam Anh một cái.

“Ta đã nói rồi, tu luyện là quan trọng nhất.”

“Bảo phụ thân ngươi cứ lo bế quan đi, đừng bao giờ phá quan mà ra nữa để tránh bỏ lỡ việc tiến cảnh.”

Những người khác cũng vui vẻ cười phát ngôn.

“Đúng vậy, để Lam Uyên Cổ Thánh bế quan đi.”

“Bế tử quan ít thì cũng hơn trăm triệu năm, khoảng thời gian này bọn ta sẽ bảo vệ tốt cho Đông Trúc đảo, ha ha.”

“Không sai không sai, bảo hắn cứ yên tâm mà bế quan, sẽ không có ai mời hắn xuất sơn ra lại đâu.”

Nếu đổi thành trước kia, chuyện Cổ Thánh bế quan là chuyện vô cùng hệ trọng, đủ để khiến tâm mỗi người dao động.

Còn giờ ấy à, ai mà bận tâm một Lam Uyên Cổ Thánh “nhỏ nhoi” ra sao chứ?

Có Khương minh chủ tọa trấn, hắn đã thành ra có cũng như không rồi biết chưa?

Phản ứng này của bọn họ hiển nhiên không phải là mong chờ của Lam Anh rồi.

Trong suy nghĩ của nàng, mọi người giờ đây nên sốt ruột mới phải chứ?

Không phải nên cầu cậy mình sao?

“Các ngươi có ý gì?”

“Thật sự tưởng rằng vờ vịt như thế thì chuyện đổi minh chủ sẽ bỏ qua sao?”

“Nói cho các ngươi biết, chuyện này vẫn chưa xong đâu!”

“Nếu như không có lời giải thích thì tương lại Đông Trúc đảo bị tập kích đừng mong phụ thân ta sẽ ra tay, cũng đừng mơ Cửu Đình cung bọn ta sẽ phối hợp.”

“Quên nói cho các ngươi biết, suối nguồn thứ sáu bên kia vẫn luôn lôi kéo phụ thân ta, nói mấy lần muốn đón bọn ta qua đó, chỉ là bị bọn ta từ chối mà thôi.”

“Bây giờ xem ra, bọn ta phải nghĩ về những nơi khác rồi.”

Thành ca vốn còn lười để ý đến bọn họ, lúc này nghe thấy cũng hơi phiền.

Thật ra hắn chẳng có chút địch ý nào với trên dưới Cửu Đình cung cả.

Suy cho cùng thì trước khi hắn trở về, Lam Uyên Cổ Thánh và Cửu Đình cung cũng có công lao, bỏ không ít công sức vì Đông Trúc đảo.

Phi Tiên môn vẫn luôn trụ đượcm bọn họ phải ghi nhận đại công.

Bởi vì những nguyên nhân này mà hắn vẫn luôn xem đám người này như ngời của mình, thậm chí còn từng nghĩ muốn nâng đỡ đám người này theo cùng.

Lần trước tranh minh chủ, Cửu Đình cung không phối hợp xuất chinh hắn đã không để trong lòng rồi.

Nếu không đổi thành người khác loi nhoi lóc nhóc kiểu đó ấy à, sớm đã bị hắn cho một bạt tai rồi, nào có cơ hội đứng đó lảm nhảm?

Nhưng bây giờ nhìn thấy đủ loại uy hiếp, đủ loại cảnh cáo của đám người Lam Anh, hứn cuối cùng vẫn cảm thấy thất vọng.

Đám người này quả thực không thể xem như một lòng với mình.

“Nế các ngươi đã có nơi khác để đi, vậy ta cũng không giữ lại làm gì nữa.”

Lam Anh không dám tin vào tai của mình nữa.

“Ngươi, ngươi nói gì?”

Sắc mặt Việt Thiên cũng trầm xuống: “Ngươi bảo bọn ta rời đi?”

“Đúng thế, không phải còn có suối nguồn thứ sáu lôi kéo các ngươi sao/”

Khương Thành nhún vai: “Dù sao thì ở đây các ngươi cũng không vui vẻ mấy, ta cũng không muốn làm khó người khác.”

“Vậy nên các ngươi nếu đã muốn đi thì lúc nào cũng có thể cả.”

“Ngươi có biết bản thân mình đã nói gì không hả?”

Mọi người của Cửu Đình cung chỉ cảm thấy đây quả thực là một chuyện hoang đường.

Đông Trúc đảo có bọn ta còn khó giữ được, không còn bọn ta nữa há chẳng phải thành đậu phụ nát rồi sao?

Lam Anh cố ý nhắc đến suối nguồn thứ sáu chỉ là vì muốn nắm thóp Khương Thành.

Cửu Đình cung tạm thời chưa muốn rời khỏi đây.

Suy cho cùng thì ở Đông Trúc đảo, bọn họ cũng là lão đại.

Còn đến suối nguồn thứ sau còn phải chịu sự tiết chế của chúa tể nữa.

Càng huống hồ gì suối nguồn thứ sáu hiện này đang đối mặt với sự vay công của bảy tám Chính Thần, áp lực không hề nhỏ.

Ý vốn có của Lam Uyên Cổ Thánh chỉ là chờ Đông Trúc đảo không thủ nỗi nữa thì sẽ ở một bên trợ giúp.

Bọn họ thậm chí còn tưởng bở đến cảnh tượng rằng sau khi mình rời đi, những tông môn và tộc quần khác sẽ không nỡ, níu kéo bản thân lại.

Nhưng cho đến hiện giờ, bọn họ mới phát hiện ra mình đã nghĩ nhiều rồi.

Mọi người không những không níu kéo bọn họ, ngược lại còn phụ họa cùng Khương Thành.

“Đúng thế, nếu Cửu Đình cung các ngươi muốn đi thì bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi được.”

“Nể tình trước đây còn kề vai sát cánh chiến đáu, bọn ta sẽ vui vẻ tiễn đưa các ngươi.”

“Các ngươi trái thì chướng mắt, phải thì bất mãn Khương minh chủ, hà tất phải để bản thân chịu uất ức?”

“Đi đến suối nguồn thứ sáu thì đi là được rồi, cần bọn ta hộ tống luôn không?”

Chương 2386: Suối nguồn thứ sáu

Tiết tấu vui vẻ tiễn đưa ngược lại này của mọi người khiến đám người Việt Thiền và Lam Anh hoàn toàn mơ hồ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Đám người này điên tập thể rồi hay sao?

Vì để chống lưng cho tiểu tử này mà không màn an nguy của Đông Trúc đảo chăng?

“Hay, hay lắm!”

“Đây là do các ngươi nói đấy nhé, vậy đừng trách bọn ta tuyệt tình.”

“Bọn ta giờ sẽ đến suối nguồn thứ sáu, sau này các ngươi ở đó mà tự sinh tự diệt đi.”

Nói xong, Lam Anh nhanh chóng quay người, bay về hướng người của Cửu Đình cung tụ tập.

Còn đám hộ pháp và trưởng lão như Việt Thiền cũng chỉ do dự hai giây rồi lũ lượt đi theo.

Mọi người lại lần nữa tụ tập trước động phủ của Lam Uyên Cổ Thánh.

Vị cường giả tự xưng “bế tử quan” này rất nhanh đã lén đi ra.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không pahir nói Khương Thành chưa đến cầu cứu ta thì không được làm phiền ta rồi sao?”

Lam Anh và Việt Thiền lập tức kể lại đầu đuôi sự việc vừa xảy ra vừa rồi.

Cuối cùng còn hằn học nói: “Hắn thực sự không biết nặng nhẹ, lại dám bảo chúng ta rời đi, cũng không nghĩ xem không có chúng ta rồi thì còn có thể chống cự được mấy ngày.”

Lam Uyên Cổ Thánh cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Chi dù Khương Thành có kishc động, những người khác cũng không đến nỗi không não vậy chứ?

Lẽ nào không nhìn ra ý nghĩa của Cổ Thánh mình đối với Đông Trúc đảo sao?

“Bọn họ nhất định là đang giả vờ giả vịt, cối ý muốn xem chúng ta sốt ruột, ép chúng ta phải nhún nhường.”

Hắn hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Bước này chúng ta không được lui.”

“Nếu như lui thì tương lai rất khó có lại quyền chủ đạo.”

Đám cấp cao của Cửu Đình cung gật đầu thật mạnh.

“Đúng!”

“Chúng ta không thể lui.”

“Bọn họ muốn day dưa với chúng ta, vậy để xem ai hơn ai!”

“Bọn họ không phải muốn vui vẻ tiễn đưa chúng ta sao, vậy chúng ta rời đi cho bọn họ thấy.”

“Ta muốn xem thử bọn họ có thể giả vờ được đến lúc nào.”

Rất nhanh, tất cả những môn đồ của Cửu Đình cung đã có được mệnh lệnh.

Thu dọn hết, chuẩn bị rời khỏi Đông Trúc đảo.

Lam Uyên Cổ Thánh vốn không có liên hệ gì với suối nguồn thứ sáu xa xôi, xung không bảo người bên đó đến tiếp ứng mình.

Bởi vì hắn vẫn không có ý định rời khỏi Đông Trúc đảo.

Chỉ là làm bộ làm tịch, diễn chút chơi, dọa cho những tông môn và tộc quần khác để bọn họ nghe theo mình.

Chỉ cần vừa nhún nhường thì hòn đảo này sẽ là của Cửu Đình cung ngay.

Đối với bọn họ mà nói, ván cờ này là xem ai nhịn được hơn.

Khi toàn bộ một trăm bảy mươi chín ngàn môn đồ của Cửu Đình cug tập kết lại ở rìa phía nam của Đông Trúc đảo, làm ra vẻ chuẩn bị rời đi, Khương Thành “quả nhiên” đã mang theo một đám cường giả Thánh Tôn đến.

“Chà, đi vội vậy hả?”

Ca này cười tươi như hoa chắp tay với Lam Uyên.

“Cổ Thánh không phải đang bế quan sau, xuất quan rồi hử? Sao không bế thêm ít hôm nữa kìa?”

Lam Anh còn tưởng hắn đến để giữ mình lại nữa.

Thế là hừ lạnh một tiếng: “Tưởng rằng bọn ta nói đùa sao, đã bảo suối nguồn thứ sáu đang lôi kéo bọn ta, bọn ta không phải không có nơi nào để đi đâu nhá.”

“Bây giờ các ngươi có hối hận thì cũng muộn rồi.”

“Cho dù người có níu giữ thế nào đi nữa, bọn ta cũng không ở lại đâu.”

Khương Thành và đám người đằng sau ngơ ngác nhìn nhau, sau đó toàn bộ đều lắc đầu cười.

“Các ngươi hiểu lầm rồi.”

“Bọn ta không dự định sẽ níu giữ gì, chỉ là đến tiễn các ngươi vậy thôi.”

“Hy vọng các ngươi đi đường thuận lợi.”

“Tương lai có cơ hội sẽ gặp lại.”

Nói xong, ca này chủ động vẫy tay, chào tạm biệt trước.

“Ngươi!”

Lam Anh và đám trưởng lão bị tức mà trong lòng buồn bực.

Nghĩ đến các ngươi thật biết diễn mà.

Đến lúc này rồi còn không biết nhún nhường?

Vậy bọn ta chỉ có thể tiếp tục diễn mà thôi.

Lam Uyên Cổ Thánh mang vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng nói: “Không cần tiễn nữa, chúng ta đi!”

Nói xong, hắn dẫn đầu bay khỏi Đông Trúc đảo.

Những trưởng lão khác của Cửu Đình cung cũng lũ lượt đi theo.

Bọn họ vẫn cứ diễn.

Trong lòng thầm nói, bây giờ bọn ta thật sự sắp phải đi rồi, các ngươi lúc này nên sốt ruột rồi chứ?

Nên đuổi theo giữ bọn ta ở lại rồi nhỉ?

Nhưng mà mãi đến khi toàn bộ trăm mấy chục ngàn môn đồ của Cửu Đình cung bay ra khỏi Đông Trúc đảo, bay đến mấy trăm dặm rồi, cảnh tượng như trong suy nghĩ vẫn không xảy ra.

Chuyện này khiến Lam Uyên Cổ Thánh vô cùng bực tức.

“Đáng hận, bọn họ muốn tiếp tục giằng co với chúng ta sao?”

“Ta không tin, xem ai hơn ai.”

Nhưng mà đám người Lam Anh và Việt Thiền thì lại có phần lo lắng.

“Tiếp tục đi về phía trước thì sẽ không còn an toàn nữa, lỡ như gặp phải một vài người của thần điện, bị Chính Thần nhắm vào thì phải làm sao?”

Cơn giận của Lam Uyên Cổ Thánh đã nổi lên, tôn nghiêm của Cố Thánh không cho phép hắn quay đầu.

Thế là hắn ngang ngược.

“Đến thì đánh lại thôi.”

“Tiếp tục bay về phía trước, ta không tin bọn họ co thể giả vờ được đến cùng.”

Tuy nói như vậy, nhưng sau đó hắn vẫn bất giác giảm tốc độ lại, đồng thời cẩn thận thăm dò xung quanh từng li từng tí, thử tránh vòng vây của tứ đại thần điện.

Cứ như vậy, bọn họ chiến đấu với không khí cả hơn chục tỷ dặm, “may mà” không gặp phải kẻ địch nào.

Nhưng mà bên Đông Trúc đảo kia cũng không hề đuổi theo mời hắn quay lại.

Đám người Việt Thiền và Lam Anh đều có phần buồn bực.

Lẽ nào mấy tông môn của Đông Trúc đảo lại chơi thật?

Chỉ là lời đã nói đến vậy rồi, bọn họ chỉ có thể cắn răng tiếp tục xông về phía trước.

Tiếp tục chầm chậm về trước mấy ngày, lòng của Lam Uyên Cổ Thánh đã hoàn toàn thay đổi.

“Đáng ghét, quá đáng ghét.”

“Nếu bọn họ đã bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, chúng ta đến suối nguồn thứ sáu thật là được rồi.”

Những trưởng lão khác của Cửu Đình của cũng ôm một bụng giận dữ.

“Đúng, nơi này khonog chứa ông thì tự nhiên sẽ có nơi khác chứa.”

“Tương lai phải xem thử Đông Trúc đảo bọn họ có thể chống cự được mấy canh giờ.”

“Không có sự giúp đỡ của chúng ta, bọn họ không cần đến một tháng cũng tan tác rồi.”

“Một tháng? Ngươi đánh giá cao bọn họ quá rồi, ta dám cá không cần đến mười ngày đã có thể nghe tin Đông Trúc đảo bị công hạ rồi.”

“Giỏi lắm là ba ngày biết chưa?”

Khi bọn họ ba hoa, Lam Uyên Cổ Thánh đã lấy ra đế phù truyền tin, bắt đầu liên lạc với suối nguồn thứ sáu ở nơi xa.

Rất nhanh, bên kia đã có lời đáp.

Mọi người đang nấp ở trong một sơn cốc chờ đợi.

Qua tầm một thời gian, phía xa đã có hai Cổ Thánh bay đến.

“Phụng mệnh chúa tể, đặc biệt đến hộ tống Cửu Đình cung đến Hàn La chi nhãn.”

“Ha ha, Lam Uyên đạo hữu, bọn ta sớm đã trông mong rồi.”

Nhìn thấy bên kia phái hai Hư Đế đến, cuối cùng Lam Uyên Cổ Thánh cũng đã cảm thấy được cảm giác cửu biệt trùng phùng, tâm tình đỡ hơn rất nhiều.

Sau đó, bọn họ theo hàng rời khỏi địa bàn của suối nguồn thứ nhất trước kia, bay về suối nguồn thứ sáu.

Hai Hư Đến đến đó chỉ mất một ngày, nhưng tu vi của hơn trăm mấy ngàn người của Cửu Đình cung lại không đều, sang đó không dễ lắm.

Dù cho bọn họ có men theo các châu và thần điện cũng phải cẩn thận ẩn náu, cũng trải qua không ít cuộc chiến đấu.

Sau cả bảy ngày sau, đám người của Cửu Đình cung cuối cùng mới thành công đến được suối nguồn thứ sáu – Hàn La chi nhãn.

Mà lúc này, trăm bảy mươi ngàn môn đồ bọn họ chỉ còn lại trăm bốn mươi ngàn người.

Nhưng mà theo như đám người Lam Uyên Cổ Thánh thấy thì cái giá này có thể chấp nhận được.

“Hàn La chi nhãn tuy cũng đang bị bao vây, nhưng có chúa tể toạn trấn, còn nhàn nhã hơn ở Đông Trúc đảo nhiều.”

Chương 2387: Giáng Thần đài

Đám trưởng lão Lam Anh và Việt Thiền cũng phụ họa theo.

“Đúng, vùng đất nát như Đông Trúc đảo kia chúng ta đã ở đủ rồi.”

“Vừa nhỏ lại vừa nguy hiểm, ngày ngày còn kéo chân sau chúng ta nữa.”

“Sớm nên đến Hàn La chi nhãn rồi, ai thèm ở kia chứ?”

Rời khỏi Đông Trúc đảo không được giữ lại, bọn họ còn tức đến giờ.

Lại còn mang theo tâm thái “ngươi có mắt không tròng bỏ rơi ta, bây giờ ta sống còn tốt hơn đây” nữa.

Hận không thể khiến cho đám người ở xa xôi kia banh mắt ra nhìn bản thân mình hiện giờ.

Ngoại trừ chuyện này ra, việc cố ý xem thường Đông Trúc đảo cũng là vì để nâng cao địa vị của suối nguồn thứ sáu, lấy lòng ngôi nhà mới.

Trong tưởng tượng của bọn họ, nghe bản thân nói như vậy, hai Hư Đế có lẽ nên vui mừng trong lòng mới phải.

Nhưng điều khiến bọn họ ngoài ý muốn là hai Hư Đế không những không cười mà ngược lại còn mang vẻ kinh ngạc.

“Bây giờ nơi an toàn nhất của Nguyên Tiên giới không phải là Đông Trúc đảo sao?”

Đám người Cửu Đình cung ngơ ngác ra một hồi, nhất thời tắt ngúm nụ cười.

“Hai vị đạo hữu thật đúng thích nói đùa.”

“Đông Trúc đảo đối mặt với sự vây công của bốn thần điện lớn, nếu như không phải bốn Chính Thần không đồng lòng thì sớm đã bị hủy diệt rồi.”

“Nào có thể so với Hàn La chi nhãn có chúa tể tọa trấn, có cao thủ như mây?”

“Mà phụ thân ta rời đi, Đông Trúc đảo bên đó đến cả người có tư cách đánh với Cổ Thánh còn tìm không ra, thế lại càng nguy hiểm hơn.”

“Nhiều ngày qua như thế rồi, không chừng bọn họ đã bị tiêu diệt luôn rồi.”

Nghe mấy lời nói của bọn họ, vẻ mặt của hai Hư Đế lại càng kì quái hơn.

“Toàn bộ bốn Chính Thần Quang Nguyên, Vân Trinh, Ngôn Khuê và Dương Đình đều đã bị giết rồi, bốn đại thần điện đã bị diệt rồi.”

“Các ngươi lúc đó không phải ở Đông Trúc đảo sao? Sao lại không biết chuyện này?”

Lần này đến lượt đám người Lam Uyên và Lam Anh kinh ngạc đầy mặt.

“Ngươi nói gì?”

“Bốn Chính Thần kia đã bị giết rồi?”

“Bị ai giết cơ chứ?”

“Sao lại có thể có chuyện như thế, tin vịt ư?”

Nhìn thấy bọn họ phản ứng như vậy, hai Hư Đế xem như đã nhìn ra Cửu Đình cung thật sự không biết bên đó đã xảy ra chuyện lớn gì.

Chuyện này khiến hai người thấy không thể tin được.

Trận chiến Nam Hỏa thành có chiến tích kinh thiên tiêu diệt một đống Thiên Thần, Giới Thần đã truyền khắp Nguyên Tiên giới rồi.

Bây giờ Đông Trúc đảo hoàn toàn đã trở thành tâm điểm của sự chú ý, giờ đi đến đâu cũng thảo luận về bọn họ.

Đến cả suối nguồn thứ sáu của bọn họ cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều, lời đồn có quá nhiều phiên bản, bọn họ cũng không chắc rốt cuộc bốn Chính Thần kia đã chết ra sao.

Nhưng cho dù thế nào thì Đông Trúc đảo và tứ châu của Ngọc Nhai chi nhãn trước kia đã không ai dám sơ ý xâm phạm, đây là chuyện chắc chắn.

Lần này Lam Uyên Cổ Thánh Chủ động liên lạc với bọn họ, nói muốn gia nhập suối nguồn thứ sáu, bọn họ còn thấy kì đây.

Nghĩ kĩ lại, Đông Trúc đảo của bọn họ đã an toàn rồi, sao lại còn nhanh chóng đến chỗ này của bọn ta chứ?

Lẽ nào sau khi tiêu diệt kẻ địch của nhà mình xong còn muốn đến đây giúp đỡ bọn ta?

Đây là tinh thần đồng đạo cao thượng đến mức nào chứ?

Chúa tể của Hàn La chỉ nhãn có phần cảm động, vậy nên mới lập tức phái hai Hư Đế cấp bậc Cổ Thánh đích thân đến nghênh đón bọn họ.

Bây giờ xem ra vốn không phải như vậy rồi.

“Trận chiến ở Nam Hỏa thành kinh động đến vậy mà Cửu Đình cung các ngươi lại hoàn toàn không tham gia?”

“Không phải chứ?”

“Bọn ta vốn còn tưởng bốn Chính Thần kia bọ giết cũng có một phần công lao của Lam Uyên đạo hữu chứ.”

Thế là hai người bọn họ đã nhanh chóng kể hết một lượt những tin tức có được gần đây.

Nghe nói xong, tất cả môn đồ của Cửu Đình cung hoàn toàn ngớ ra.

“Bọn họ lại có thể giết chết bốn Chính Thần, chuyện này sao có thể chứ?”

“Đúng là hoang đương, bọn họ nào có thực lực chứ?”

“Không thể nào, một chuyện lớn như vậy mà bọn ta lại chưa từng nghe qua.”

“Phải đó, bọn họ có thực lực thế nào chứ, bọn ta thường kề vai sát cánh chiến đấu mà lẽ nào lại không biết?”

“Ngoại trừ nhiều thêm một tên Khương Thành ra thì không có gì thay đổi cả…”

Nhưng mà đám cấp cao Lam Uyên và Lam Anh, Việt Thiền lại không hề thốt lên lời nào.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc.

Mặc dù tin tức này rất hoang đường, nhưng hai Hư Đế của suối nguồn thứ sáu không cần thiết phải đề cao Đông Trúc đảo quá đến như vậy.

Vậy nên chuyện Khương Thành tiêu diệt bốn Chính Thần là tin tức thật.

Mà nghĩ kĩ lại mấy nơi kì lạ trước đó, bây giờ cũng đã có đáp án rồi.

Chả trách bọn họ rời khỏi Đông Trúc đảo đến khi thoát khỏi phạm vi của Ngọc Nhai chi nhãn vẫn không gặp phải trận chiến nào.

Lúc đó còn cảm thấy bản thân mình cẩn thận, tránh được kẻ địch tử thần điện nữa.

Bây giờ xem ra chỉ là vì tứ châu căn bản không còn kẻ địch nào nữa rồi.

Chả trách khi bọn họ muốn rời đi, trên đảo lại không ai níu lại.

Người ta thật sự không xem trọng bọn họ.

Thật buồn cười khi bọn họ còn tự cho mình là quan trọng, còn tưởng dùng cách rời đi sẽ ép bọn họ nhượng bộ thỏa hiệp nữa.

Thời khắc này, trong lòng bọn họ vô cùng phức tạp.

Vậy nên bọn họ vượt đường xa xôi đến đâym trả giá thương vong ba mươi ngàn người, cuối cùng trở thành từ một nơi vừa mới trở nên an toàn đến một nơi đang phải đánh trận ư?

Thế này là ham hố gì chứ?

Ánh mắt của rất nhiều môn đồ của Cửu Đình cung nhìn Lam Uyên và đám người Lam Anh mang theo vẻ oán hận thầm.

Sớm biết vậy cứ ngoan ngoãn ủng hộ Khương Thành, theo hắn xuất chinh ở Nam Hỏa thành thì tốt biết mấy.

Cửu Đình cung không bằng Phi Tiên môn, nhưng chỉ cần dựa vào thực lực tổng thể và công lao trước kia thôi thì cũng đủ làm chỗ tựa thứ nhai trên đảo rồi.

Nào có cần phải đến đây để vào sinh ra tử với người khác chứ?

Ý nghĩ này của bọn họ vừa hiện ra trong đầu thì tinh không bốn bề đột nhiên có những đường tuyến quỷ dị trải dài ra.

Đường tuyến đó sặc sỡ đủa màu, vốn không chằng chịt.

Ở dưới sự bao trùm của nó, mọi người cũng không cảm nhận được bất kì điều gì lạ thường.

Rất nhiều môn đồ của Cửu Đình cung thậm chí còn tưởng là nghi thức hoan nghênh đặc biệt gì nữa.

Nhưng vẻ mặt hai Hư Đế lại biến sắc.

“Không hay rồi, kẻ địch lại nhân cơ hội này mà tập kích đến.”

Lam Uyên Cổ Thánh cũng kinh ngạc, nhưng mà ngay sau đó lại yên tâm trở lại.

Thêm cả bản thân mình nữa thì ở đây đã có ba Cổ Thánh rồi, có cục diện nào mà không chống đỡ được chứ?

Càng huống hồ gì đây là suối nguồn?

Khi trên không có từng bóng dáng vút xuống, hai Hư Đế kia nhanh chóng lên vị trí phụ của mình, lực pháp tắc bao phủ dày đặc.

Nhưng mà vốn không hề mạnh như trong tưởng tượng của Lam Uyên Cổ Thánh.

“Hai vị đạo hữu, các ngươi sao lại không dùng toàn lực?”

Sắc mặt hai Hư Đế nghiêm trọng vô cùng, nhìn chăm chăm kẻ địch trước mắt, căn bản không hề quay đầu.

“Lam Uyên đạo hữu, lẽ nào ngươi chưa từng nghe đến Giáng Thần đài ư?”

“Đó là một thế lực thần bí sinh sống ở sâu trong pháp tắc thứ ba.”

“Trong sự giúp đỡ âm thầm của bọn họ, rất nhiều thần điện đã có được càn linh châu đặc biệt.”

“Viên châu này có thể dẫn động lực lượng của pháp tắc thứ ba, trực tiếp vào trong suối nguồn chúng ta, triệt tiêu hơn nửa uy năng pháp tắc.”

Nghe thấy lời nói này, Lam Uyên Cổ Thánh đã hối hận xanh cả ruột.

Cảm thấy thế cục của suối nguồn thứ sáu bên này hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của mình.

Hắn còn tưởng nơi đây có chúa tể tọa trấn, có vị trí phụ gia trì, chi ít địa bàn của bản thân có thể chặn thần giết thần, không gì là không thể.

Nào có biết được kẻ địch lại có thể dựa vào một thứ gọi là càn lin châu để vào trong suối nguồn.

Cửu Đình cung hiện nay nào còn ngày tháng nào yên ả nữa?

Chương 2388: Suối nguồn hội tụ

Lần đầu tiên môn đồ của Cửu Đình cung đến suối nguồn thứ sáu đã trải nghiệm sâu sắc được hệ số nguy hiểm của nơi đây cao đến nhường nào.

Hoặc có thể là vì bốn Chính Thần bên Đông Trúc đảo kia bị giết nên đã bức ép những thần điện khác bên tu thần lưu này, lần công kích đợt này kịch liệt hơn mấy lần.

Chúa tể của suối nguồn thứ sáu và các Hư Đế khác cũng bị đánh cho mông lung như vậy.

Trước đó nhiều nhất là đồng thời xuất hiện hai viên càn linh châu, lần này thì đúng một cái xuất hiện sáu viên.

Thần điện tham gia tiến công đạt đến mười hai cái, gần như bao trùm mỗi một vị trí trên suối nguồn thứ sáu.

Vẫn may thời gian hiệu nghiệm của càn linh châu có giới hạn, cuối cùng cũng không thể nào hoàn toàn ngang được với bản thân pháp tắc suối nguồn.

Hơn nữa sau khi càn linh châu có tác dụng, phạm vi bao trùm cũng bị cố định.

Sau khi thoát khỏi phạm vi đó, những Chính Thần và Thiên Thần cũng không dám xem thường mà truy kích.

Chúa tể và những Hư Đế, Hư Vương tọa trấn ở vị trí phụ vẫn có được một chút ưu thế.

Trận đại chiến kịch liệt liên tục kéo dài mấy ngày, cuối cùng Hàn La chi nhãn bên này thành công đánh lui kẻ địch, nhưng cái giá phải trả đó là một Hư Vương và ba Hư Tướng phải bỏ mạng.

Còn về những tông môn và tộc quần bộ hạ thì thương tổn vô cùng nghiêm trọng.

Mà trận chiến này cũng lại lần nữa khiến cả Nguyên Tiên giới chấn động kịch liệt.

Bốn Chính Thần bị Khương Thành tiêu diệt trước đó không lâu, thêm và Diên Lục Chính Thần đã sớm bị giết, cái chết của năm Chính Thần đã giáng một cú mạnh xuống phía tu thần lưu.

Trận này thậm chí còn có vài tiên nhân của tu thần lưu bắt đầu suy nghĩ đến việc chuyển về tu tiên lưu lại.

Nhưng bây giờ suối nguồn thứ sáu chịu trọng thương, các thần điện lại bắt đầu lấy lại niềm tin.

Hoá ra Pháp tắc chi nhãn vốn không phải là pháo đài bất tử, cũng không phải là cấm địa không thể xâm phạm.

Vậy còn gì mà phải sợ nữa?

Chỉ cần có đủ càn linh châu thì toàn bộ bọn cũng sẽ bị tiêu diệt.

Mà ngoài chuyện này ra, Giáng Thần đài cũng dần được ngoại giới biết đến.

Đông Trúc đảo bên này, Kỷ Linh Hàm và Lam Đề cùng với triệu Long tộc đã thuận lợi trở về.

Sau khi thấy Khương Thành, mọi người cũng nhắc đến thế lực mới nổi gần đây.

“Nghe nói năm suối nguồn kia cũng gặp phải đả kích thảm trọng.”

“Là bởi những Chính Thần kia có được càn linh châu từ Giáng Thần đài, tuy không thể áp chế vị trí phụ của suối nguồn, nhưng có thể tiêu hao một phần ảnh hưởng của pháp tắc.’

“May mà càn linh châu dùng một lần là mất đi hiệu quả, cần phải lấy lại từ đầu.”

“Nếu viên châu đó là vĩnh cửu thì mấy suối nguồn sớm đã bị đánh tan tác rồi.”

“Giáng Thần đài rốt cuộc từ đâu ra thế?”

“Có người nói bọn họ đến từ một nơi sâu trong pháp tắc thứ ba, cũng không biết là thật hay giả nữa.”

Mọi người thảo luận rôm rả khiến Khương Thành tự nhiên nghĩ đến một cái tên - người Thần tạo.

Nếu như nói người khác có năng lực gây ra sóng to gió lớn ở pháp tắc thứ ba thì Khương Thành sẽ không quá tin.

Nhưng nếu như đổi thành “người Thần tạo” vậy thì rất có khả năng.

Đó là một thế lực thần bí đã tạo ra hai “sản phẩm thất bại” là Di và Vô Định Cổ Thánh.

Bản thân bọn họ mạnh đến cỡ nào chứ?

“Lần trước ta vào Lí thế giới nghe thấy giọng nói, lẽ nào là của bọn họ?”

Trong lúc bất giác, tầm mắt toàn bộ mọi người bất giác đổ dồn về phía hắn.

“Khương chưởng môn, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây.”

“Phải đó Khương minh chủ, chúng ta tiếp tục cố thủ ở tứ châu hay đi khai chiến với thần điện nào?”

“Vẫn mong Khương minh chủ chỉ điểm cho.”

Sau khi giết chết mấy Chính Thần, uy vọng của Thành ca ở Đông Trúc đảo đã không thể lung lay nữa rồi.

Cho dù là hàng chục ngàn tông môn và tộc quần trước đó hay là những long tộc và hơn ba ngàn cao thủ đến sau này, toàn bộ đều tự giác xem hắn như thủ lĩnh, nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Nếu như Khương Thành thật sự muốn làm gì đó, đây nhất định sẽ là lực lượng mạnh cực điểm.

Suy cho cùng thì ba ngàn cao thủ đó cũng tương đương với ba ngàn Thánh Tôn rồi.

Mà Phi Tiên môn cũng có mấy trăm đệ tử còn hơn Thánh Tôn.

Đây đúng là con số vượt xa bất kì số lượng Thiên Thần của bất kỳ thần điện nào, chỉ thiếu cao thủ cấp bậc Cổ Thánh mà thôi.

“Trước tiên cứ yên lặng xem tình hình đã.”

“Xem thử Giáng Thần đài đó rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

Mặc dù Nguyên Tiên giới đã bị đánh thành một nồi cháo luôn rồi, nhưng vẫn cảm thấy đây chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Bởi vì có vài người thậm chí còn chưa lên đài nữa.

Ví dụ như Tiên Mẫu, ví dụ như Di…

“Tình hình của La Viễn hình như cũng không được tốt cho lắm.”

La Viễn vẫn còn làm Hư Đế bộ hạ của Thánh Hoàng ở suối nguồn thứ nhất, đến nay đã đón lấy sự công kích của mấy thần điện xung quanh.

Là lão tổ của Phi Tiên môn, Khương Thành đương nhiên không thể nhìn đệ tử của mình gặp nguy hiểm rồi.

Nhưng mà vào ngay lúc hắn dự định đích thân xuất phát đón La Viễn về thì Đông Trúc đảo đột nhiên lại bị chấn động kịch liệt.

“Có chuyện gì vậy?”

“Kẻ địch tập kích đến rồi sao?”

“Đột nhiên lại đánh đến đây rồi?”

Mọi người trong điện kinh ngạc bay ra ngoài lại phát hiện trên không cũng đang dao động mãnh liệt.

Những tầng mây giống như những con sóng vỗ nhanh, lúc thì đen kịt, khi thì sáng chói.

Theo đó là từng tiếng vang lớn.

Khương Thành dùng thần niệm của bản thân dò xét xung quanh, phát hiện không những Đông Trúc đảo mà những nơi lân cận tứ châu đều rơi vào cảnh loạn như thế.

“Có lẽ không phải kẻ địch tập kích.”

“Vẫn chưa ai có được thực lực mạnh đến như vậy, trực tiếp lật đổ vùng tứ châu.”

Nhưng hắn lại không biết lúc này cả Nguyên Tiên giới thật ra cũng đều rơi vào sự chấn động như thế.

Cao thủ các thần điện lớn cũng kinh ngạc nhìn xung quanh, hoang mang không biết rốt cuộc điều gì đã xảy ra.

Bọn họ chỉ có thể cảm nhận được sự nhỏ bé của mình trong cảnh thiên địa biến hóa này.

Các Thánh Chủ và Thánh Tôn cường đại nếu như bị chén ép dưới một nơi như vậy e là không có chút sức chống cự nào lại đã bị tan thành mây khói rồi.

Sau khi cơn chấn động kịch liệt kia cuối cùng đã bình ổn lại, mọi người đầu tiên là thở phào nhẹ nhõng, có cảm giác như vừa thoát chết.

Nhưng rất nhanh, những tiếng kinh hô lại vang khắp các nơi ở Nguyên Tiên giới.

“Uy Tướng chi nhãn đâu?”

“Ngọc Nhai chi nhãn đâu?”

“Những pháp tắc chi nhãn kia chạy đâu mất rồi?”

“May quá, Trọng Liêm cung không có suối nguồn, lại trở thành lãnh địa của ti thần lưu chúng ta lại rồi.”

“Tình huống gì vậy, kẻ địch tập kích dạo này cứ vậy mà biến mất rồi?”

“Bọn họ đi đâu rồi?”

Mà đồng thời vào lúc này, các nơi như Lịch Hình châu và Minh Nguyệt châu gần đó mà Đông Trúc đảo đóng cũng xảy ra thay đổi lớn.

“Suối nguồn!”

“Lực pháp tắc, ta lại cảm nhận được lực pháp tắc của Ngọc Nhai chi nhãn rồi.”

“Còn có những suối nguồn khác nữa.”

“Kì lạ, Hàn La chi nhãn của chúng ta đến đâu thế này?”

“Hình như… là địa bàn của Ngọc Nhai chi nhãn trước kia.”

“Sao chúng ta lại đến đây?”

Trong những tiếng la hỗn loạn, mọi người cũng dần hình rõ được tình thế hiện nay.

Sáu suối nguồn trước kia phân tán giờ đây đã lại lần nữa di chuyển, tập trung lại mới nhau theo một cách lạ kì nào đó.

Kể cả suối nguồn thứ sáu có tình huống tốt hơn một chút.

Mà bởi vì toàn bộ sáu suối nguồn tập trung lại với nhau nên pháp tắc thứ nhất và pháp tắc thứ hai cũng lại chung với nhau.

Phạm vi hiệu quả của pháp tắc suối nguồn cũng nhanh chóng từ vùng đất tứ châu khi trước mở rộng nhanh ra bên ngoài.

Không lâu sau đã lan khắp các châu.

Cuối cùng thậm chí còn vượt qua các khe rãnh, thẩm thấu sang phạm vi hai thần điện gần đó.

Chương 2389: Lạc Tiên đảo hiện thế

Khi tất cả bụi trần vơi xuống hết, phạm vi bao trùm của suối nguồn đã từ bốn châu lên đến hai mươi châu.

Mà đám tiên nhân ở trong vùng địa giới đó, trải qua sự thay đổi lớn này lại không mấy người thảo luận về nó.

Toàn bộ sự chú ý của bọn họ đã bị một hòn đảo trôi nổi trên không thu hút.

Theo lí mà nói, hòn đảo đó dù có lớn hơn nữa, sau khi nhìn từ khoảng cách hơn ngàn vạn dặm thì cũng không nhìn thấy được gì cả.

Nhưng điều rất thần kì đó là dù cho Minh Nguyệt châu cách đó gần nhất hay Bắc Ngân châu cách nó vô số dặm, vượt qua cả một tinh hải cũng có thể nhìn thấy được hình bóng của nó.

Xung quanh hòn đảo đó có tiên vụ cửu sắc thần bí bao trùm, chiếu rọi hòn đảo như thể những khu rừng dày đặc đều có một vầng sáng bao trùm.

Ẩn hiện trong tiên vụ có sawsu sợi xích buông rũ xuống như ẩn như hiện, không biết từ đâu hạ buông xuống.

Trong tầm mắt, vô số người theo bản năng mở thần niệm để cmar nhận nó, muốn xem thử đó rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng cho dù bọn họ có là Đạo Thánh hay Đạo Tôn, cuối cùng cũng công như bỏ bể.

Thần niệm dù có cảm nhận được xa mấy cũng vẫn cách hòn đảo kia một khoảng cách.

Mà dẫu cho bọn họ có bay về hướng nào, vượt qua không gian các kiểu cũng không thể nào chạm đến được sáu sợi xích kia, lại càng không thể nào đến được hòn đảo thần bí đó.

Vô số tiên nhân lũ lượt bàn luận, trong đó có không ít người thông minh đã nhìn ra được mấu chốt.

“Không ngoài dự liệu, sáu suối nguồn trở về chính bởi vì do hòn đảo này xuất hiện.”

“Không sai, hướng mà sáu sợi xích kia buông xuống hình như chính là vị trí của sáu suối nguồn hiện nay.”

“Lẽ nào sáu suối nguồn chịu sự kiểm soát của hòn đảo đó?”

“Không phải chứ, còn có sự tồn tại nào cao hơn cả chúa tể sao? Thật không thể tin được.”

Suy đoán này lại lần nữa dấy lên làn sóng nghị luận vô biên.

Mà trong nội bộ sáu suối nguồn thì lại càng bùng nổ hơn nữa.”

“Hòn đảo đó rốt cuộc ở đâu vậy?”

“Có lẽ là Đông Trúc đảo nhỉ?”

“Trận trước bọn họ vừa mới giết chết bốn Chính Thần, có được thần uy như vậy cũng là chuyện thường.”

“Sao có thể được, Đông Trúc đảo cũng không phải nơi ta chưa từng ở, không thần kì được thế đâu.”

“Càng huống hồ thực lực của Khương dẫu cho có mạnh hơn nữa thì cảnh giới vẫn chưa đạt đến Cổ Thánh, năng lực này nào có thể có chứ?”

“Không phải Đông Trúc đảo, chi ít thì hình dáng đó không giống…”

So với những lời nghị luận của ngoại giới, Khương Thành và hơn ba ngàn cao thủ ở Đông Trúc đảo vừa nhìn phát đã biết ngay lai lịch của hòn đảo kia.

“Lạc Tiên đảo.”

“Kì lạ, hòn đảo này sao lại tự mình tới đây được?”

“Chả trách sáu suối nguồn lại đột nhiên hội tụ lại, xem ra nó chính là nguyên nhân rồi.”

“Chuyện này sẽ mang đến sự thay đổi mới về bố cục của Nguyên Tiên giới nhỉ?”

“Chắc chắn rồi.”

“Ta thậm chí còn nghi ngờ sau chuyện này có phải có âm mưu kinh khủng gì đó không.”

Lời bàn luận của Khúc Vọng và Tiên Việt, Xung Viêm, đám người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, Lam Đề lại có thể nghe hiểu đợc, suy cho cùng thì bọn họ cách đây không lâu đã cùng Khương Thành rời khỏi Lạc Tiên đảo.

“Gì mà Lạc Tiên đảo?”

“Các ngươi đang nói gì vậy?”

Thế là Kỷ Linh Hàm phổ cập một cách đơn giản lại, cho bọn họ biết bọn họ lúc trước vẫn luôn phiêu diêu sâu trong pháp tắc, hơn nữa còn có liên hệ với sáu suối nguồn khác, lúc này mọi người mới hiểu ra.

“Vậy xem ra Lạc Tiên đảo chính là suối nguồn thứ bảy rồi?”

“Có lẽ không phải là suối nguồn thứ bảy, mà là sự tồn tại còn cao cấp hơn cả sáu suối nguồn.”

“Không sai, Lạc Tiên đảo có thể ảnh hưởng đến những suối nguồn khác, xem ra vốn không cùng đẳng cấp với bọn chúng.”

Khương Thành nghe lời bàn luận của bọn họ một lúc cũng không biểu hiện ra mặt thế nào.

Thế là dứt khoát khoác tay.

“Đi thẳng lên đó xem chẳng phải là được rồi sao?”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, tuy cách rất xa nhưng vị trí của Lạc Tiên đảo lại ở ngay trên Đông Trúc đảo.

Cho hắn cảm giác giống như trên đầu có thêm một đám mây đen, có phần không thoải mái lắm.

Do quá tò mò về hòn đảo này nên sau khi hắn bay ra khỏi điện, hơn trăm mấy ngàn người của Đông Trúc đảo cũng theo

hắn bay lên trời.

Nhưng đa phần trong số bọn họ dù cho có bay cao thế nào, cuối cùng cũng không thể tiếp cận đến được hòn đảo đó.

Dù cho nhìn có vẻ như có thể chạm tay được đến cũng như cách xa bước cuối cùng.

Nhưng mà Khương Thành vốn lại không gặp phải vấn đề đó.

Không những không có mà hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được lực hút khó nói từ hòn đảo kia.

Chỉ một khắc ngắn ngủi sau, hắn đã thuận lợi đến được trên Lạc Tiên đảo.

Sau đó hắn há mồm kinh ngạc.

“Đây thật sự là Lạc Tiên đảo?”

Lạc Tiên đảo trước kia sông núi nước non cao thấp lệch lạc, thâm sơn cốc địa hoang tàn.

Còn bây giờ thứ hiện ra trước mắt hắn là hai chữ - bằng phẳng.

Mặt đá trắng bằng phẳng nhìn không thấy bờ, ở giữa trồng những cây xanh không quá cao, nhìn có vẻ ngăn nắp lạ thường.

Trên đảo tường vân bao quanh, đôi lúc còn có thể nhìn thấy bóng dáng tường điểu vút qua.

Cho dù là tiên lực hay mức độ linh hoạt của căn nguyên, nơi đây cũng đã vượt khỏi những nơi Khương Thành từng đến.

Nhưng mà nơi đây lại lạnh lẽo vô cùng, kiến trúc duy nhất chính là tòa thạch điện màu trắng nằm ngay trung tâm.

Thạch điện nhìn có vẻ không cao, nhưng nghĩ đến khoảng cách xa như thế thì lại khác rồi.

Nó dường như chiếm hết phạm vi một phần trăm hòn đảo này.

Bay đến phía trước, cây cột đá cao lớn phải nói là khổng lồ, mỗi một cây đều như những ngọn núi hùng vĩ.

Lúc này, tòa điện phía trước đã có một vài người đến phía trước, trong đó có một vài người là “người quen” của Thành ca.

“Khương chưởng môn, cuối cùng ngươi cũng đã đến rồi.”

Người đầu tiên chào hỏi hắn chính là La Viễn, hắn lúc này đang đứng trên băng tinh sáu màu của cấp bậc Hư Đế ở vị trí phụ bên cạnh Thánh Hoàng.

Khương Thành nhìn thấy hắn vẫn bình an cũng hoàn toàn yên tâm trở lại.

Vừa trùng phùng với hắn, mặt khác cũng không quên vẫy tay về phía Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng gật đầu, theo đó tự nhiên mà hỏi: “Ngươi có biết đây là đâu không? Tại sao bọn ta lại tự nhiên xuất hiện ở đây thế?”

Thành ca khẽ ngẩng ra.

“Các ngươi không phải chủ động bay lên đây sao?”

Thánh Hoàng lắc đầu: “Bọn ta vừa mới thay đổi vị trí theo suối nguồn, còn chưa kịp biết được tình hình xung quanh đã trực tiếp bị truyền tống đến đây rồi.”

Ơ chuyện này?

Lẽ nào Lạc Tiên đảo thật sự có thể điều khiển được sáu suối nguồn sao?

Khương Thành nhìn xung quanh.

Những người xuất hiện cùng với Thánh Hoàng không nhiều, tổng cộng có mười mấy người.

Trong đó có chúa tể Thanh Diệu của suối nguồn thứ hai mà hắn luôn muốn xử đẹp, cxng có chúa thể Thanh Sắc của suối nguồn thứ tư lúc trước có gặp qua, còn có Lam Uyên Cổ Thánh mới trận trước còn chạy đến suối nguồn thứ sáu đầu quân, vừa được cho chức Hư Đế.

Đương nhiên, cũng không thiếu Nguyệt Ảnh Hoàng là chúa tể suối nguồn thứ ba và Tinh Diệu Hoàng nương cậy hắn.

Chỉ có điều tuyến lịch sử hiện này, Nguyệt Ảnh Hoàng vốn không quen biết hắn.

Cũng có nghĩa là chỉ có sáu chúa tể và sáu Hư Đế bộ hạ của mỗi người bị truyền tống đến đây.

Hư Vương và Hư Tướng thì không đủ tư cách.

Nhìn thấy bóng dáng hắn, vẻ mặt của Lam Uyên Cổ Thánh vô cùng phức tạp, còn Thanh Diệu lại lộ vẻ kiêng kỵ và đầy địch ý.

“Cho dù ở đây có bí mật gì, cứ vào trong xem trước đã.”

Chương 2390: Hóa ra là ngươi

Khương Thành vừa định trực tiếp vào trong tòa điện bằng ngọc thạch kia để cho rõ thì bên trong đã có một vài bóng dáng kéo ra.

Vừa nhìn đã thấy Nhân tộc, Yêu tộc, Linh tộc, Quỷ tộc, đủ các loại tộc nào cũng có.

Có một vài tộc đặc biệt hắn thậm chí lần đầu tiên gặp phải.

Đếm sơ qua đã trên năm ngàn người, rất nhanh đã đứng ha bên dưới trụ chính.

Sau đó chia thành bốn hàng, xếp ra phía ngoài.

Chuyện này khiến những chúa tể và Hư Đế ở hiện trường đều mơ hồ.

Quan sát kỹ, bọn họ phát hiện ra cảnh giới của hơn năm ngàn sinh linh này vốn không cao, phổ biến nhất cũng chưa đến Thánh Chủ nữa.

Có vài người thầm thở phào nhẹ nhõng.

Hơn năm ngàn sinh linh này có lẽ là hộ vệ ở đây nhi?

Đến một Thánh Chủ còn không mời đến được, hơn nữa tộc quần còn đủ loại đủ kiểu, chả đáng bỏ bèn gì.

Không cần nghĩ cũng biết nơi đây chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Có vài Hư Đế nhịn không được mà cười giễu.

“Ta còn tưởng hòn đảo trôi nổi đột nhiên xuất hiện này mạnh lắm, hóa ra cũng chỉ có vậy?”

“Vừa rồi còn dọa ta một trận, còn tưởng thật sự có sự tồn tại còn cao giai hơn cả Cổ Thánh nữa chứ.”

“Xem ra là do chúng ta nghĩ nhiều rồi.”

“Ha ha…”

Tiếng cười cợt của bọn họ căn bản không hề che đậy.

Suy cho cùng thì trong mắt bọn họ, hơn năm ngàn Đạo Thần kia một mình bản thân cũng có thể tiêu diệt được.

Không cần thiết phải cẩn thận dè dặt.

Chỉ là bọn họ vốn không chú ý đến ánh mắt mỉa mai từ năm ngàn sinh linh kia, cứ như đang đồng tình với lũ ngốc.

Từ trên người những người đó, Thành ca rất dễ nhìn ra có một vài đặc trưng nổi bật, đó chính là trực tiếp tu nguyên.

Ban đầu Lạc Tiên đảo tổng cộng có hơn mười ngàn sinh linh.

Sau đó đệ tử Phi Tiên môn và đại bộ phần trong đó nhân lúc suối nguồn dịch chuyển đã rời khỏi, chỉ còn lại ba ngàn người cuối cùng.

Năm ngàn sinh linh này lẽ nào chính là đám đâuù tiên rời khỏi?”

Nếu như thật sự là vậy, vậy đây có lẽ chính là hơn năm ngàn cường giả có cấp bậc Thánh Tôn rồi.

Cho dù có ở đâu cũng là lực lượng mạnh mẽ có thể phá vỡ mọi thế cân bằng.

Nhưng mà những người này sao lại tụ tập lại với nhau, hơn nữa lại lần nữa xuất hiện ở Lạc Tiên đảo?

Hắn còn đang buồn bực đây này, phía sau lại xuất hiện một đống bóng dáng nữa.

Chính là hơn ngàn đệ tử Phi Tiên môn gồm Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và ba ngàn cao thủ kia.

Ngoại trừ bọn họ ra, Đông Trúc đảo chỉ còn Lăng là xuất hiện ở đây, toàn bộ những người khác đều không có tư cách lên đảo.

Khi nhìn thấy hơn ba ngàn cao thủ này, hơn năm ngàn sinh linh xếp hàng khi này đã có động tĩnh.

“Khúc Vọng?”

“Sở Chân?”

“Ơ, các ngươi sao lại ở đây?”

“Ta còn đang muốn hỏi các ngươi đây này.”

Quả nhiên, năm ngàn sinh linh kia chính là thành viên của Lạc Tiên đảo khi trước.

Hai bên đã sống cùng nhau rất nhiều năm, đều rất quen thuộc với nhau, gặp mặ là rôm rả ngay.

Mà lúc này, trong thạch điện màu trắng lại có người từ từ bay ra.

Lần này chỉ có năm người, bốn người chia nhau đứng trái phải, ở giữa là một nam tử trẻ tuổi có dung mạo tuấn tú.

Khi nhìn thấy nam nhân có ngoại hình có thể cạnh tranh với mình, Thành ca cuối cùng cũng không nhịn được thốt ra tiếng kinh ngạc.

“Hóa ra là ngươi?”

Không sai, hắn quen biết nam tử thanh niên này, chính là Di nắm giữ Huyền giới.

Còn bốn người bên cạnh hắn chính là bốn lão tổ Huyền tộc đã lâu không gặp - Bạch Vô Khải, Ninh Chi Lâm, Kim Hao, Mục Vi.

Thể hệ tu luyện của Huyền tộc khác biệt rất lớn với Tiên tộc.

Những người ở cạnh bên bên ngoài cũng không thể cảm nhận được tầng lớp của đạo tâm, nhưng Khương Thành đã tu luyện huyền văn, rất dễ dàng phát giác ra đạo hạnh của bốn người này cao hơn Bạch La Chân nhiều.

Huyền Thánh cửu trọng tương đương với Thánh Tôn của Tiên tộc bên này.

Sau khi nhìn thấy hắn, bốn người cũng không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười thân thiết.

“Khương Thành, lâu ngày không gặp.”

“Nghe nói khoảng thời gian trước ngươi có đến chỗ bọn ta, đáng tiếc lúc đó ta không có mặt, nếu không đã sớm gặp rồi.”

“Khương hiền giả, lần trước may mà có ngươi.”

Bọn họ vẫn rất cảm kích Khương Thành bởi vì Thành ca năm xưa đã cứu bọn họ một lần.

Khoảng thời gian trước tứ đại Huyền tộc cũng nhờ có hắn dẫn dắt mà từ Tiểu Huyền giới giết được ra ngoài.

Nhưng mà Thành ca lúc này lại không hề thỉnh công, hắn vẫn rất kinh ngạc.

“Sao các ngươi lại đi cùng với Di rồi?”

Đây là bốn lão tổ của Tiểu Huyền giới, còn Di trước đây lại theo ủng hộ Đại Huyền giới.

Lập trường của hai bên có lẽ là đối lập nhỉ?

Nhắc đến điều này, bốn người có vẻ có ẩn tình, há hốc mồm khó trả lời.

Ngược lại, Di khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười hả hê.

“Thời cục luôn thay đổi, bây giờ bọn họ đi cùng ta lại càng phù hợp với lợi ích của quần tộc hơn.”

Có thể được hắn đích thân giải thích, Thành ca xem như cũng được ưu ái đặc biệt rồi.

Đến cả đám người Bạch Vô Khải cũng không thể không thầm cảm khái thân phận của Khương hiền giả thật sự vô cùng đặc biệt.

Chỉ là những người khác vốn không hiểu được tất cả chuyện này.

Bọn họ căn bản không quen biết Di, cũng không biết đám người Bạch Vô Khải.

Trong mắt bọn họ, dao động tiên lực trên người bốn người Bạch Vô Khải không hề yếu, nhưng toàn thân lại không phát giác được đạo vận gì cả.

Vừa nhìn là biết không phải cao thủ đỉnh cấp gì rồi.

Còn về Di, bọn họ cũng không nhìn ra được gì đặc biệt.

Thế là lòng xem thường lại nổi lên.

“Ngươi là ai?”

“Hòn đảo này là do ngươi tạo ra?”

“Sao ngươi lại chiếm cứ hòn đảo này được?”

“Hòn đảo này có gì đặc biệt còn không mau mang ra?”

Thành ca nhịn không được tiếc thương cho mấy người này, gan của mấy người này cũng to quá ha, lại dám khiêu khích hắn?

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là Di vốn không phát cáu.

Hắn trực tiếp bỏ lơ lời chất vấn của đám người này như thể bọn họ không tồn tại vậy.

“Pháp tắc thiên địa tuần hoàn chí cao mênh mông vô biên, không ai có thể trực tiếp chạm đến nó, càng không thể nói đến việc kiểm soát.”

“Bởi vì sự chuyển hoá của Lạc Tiên đảo, rồi chảy sang sáu suối nguồn mới thành sức mạnh mà các ngươi có thể sử dụng.”

Chỉ hai câu ngắn ngủi đã đủ khiến đám người dấy lên nỗi sợ hãi.

“Cái gì?”

“Lực pháp tắc của suối nguồn lại đến từ Lạc Tiên đảo sao?”

“Vậy cấp bậc của Lạc Tiên đảo này há chẳng phải còn cao hơn chúa tể của chúng ta sao?”

“Chúa tể cũng chịu hạn chế của người khác sao?”

“Thật không thể ngờ, lai lịch của hòn đảo này là thế nào?”

Đừng nói đến bọn họ, đến cả Khương Thành cũng có phần tò mò rốt cuộc hòn đảo này từ đâu đến.

Chỉ là Di vốn không đưa ra bất kì lời giải thích nào.

Hắn giống như nhận ra sự chấn động trong lòng mọi người, tiếp tục tự nói: “Sáu suối nguồn của các ngươi vốn đâu chiến phần nấy, độc lập với nhau, cũng thiếu thủ đoạn công kích.”

“Có sự tồn tại của Lạc Tiên đảo, sáu suối nguồn thay da đổi thịt, có được uy năng lớn hơn.”

Mấy chúa tể suối nguồn ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy quá đột ngột.

Sáu người bọn họ ngoại trừ Thánh Hoàng lười lo chuyện bên ngoài ra, năm chúa tể còn lại trước nay chưa bao giờ rỗi.

Khi ở Khư giới thì hay đề phòng người vào địa bàn gần đó, phá rối đối phương.

Sau khi đến Nguyên Tiên giới thì sáu suối nguồn đối mặt với sự công kích của tu thần lưu.

Nhưng dù có vậy, bọn họ cũng chưa từng nghĩ sẽ liên thủ lại.

Bởi vì mối quan hệ trước giờ không hề hoà hợp, thậm chí còn xem nhau như đối thủ cạnh tranh lớn nữa.

Chương 2391: Thực lực của Di

"Vậy mà ngươi lại muốn ta liên thủ với bọn họ?"

Lúc Nguyệt Ảnh Hoàng của suối nguồn thứ ba nói những lời này, ánh mắt còn nhìn về phía Thanh Diệu bên cạnh.

Năm đó ở Thiên giới, Thiên tộc mà hắn đại diện với Tiên tộc phía sau Thanh Diệu chính là tử địch.

Sau khi tiến vào Khư giới, mặc dù hai bên không thể tấn công suối nguồn của đối phương, nhưng bình thường vẫn không ngừng ma sát.

Suối nguồn thứ hai không có một người của Thiên tộc nào.

Mà suối nguồn thứ ba cũng không có một người của Tiên tộc nào.

Đây chính là quan hệ giữa bọn họ, hận thù luôn tiếp diễn, không thể hòa hoãn.

Quả nhiên, Thanh Diệu cũng có vẻ mặt khinh thường.

"Quả thực là ý nghĩ kỳ lạ, muốn ta với đám quái thai Thiên tộc này đứng chung một chỗ, ngươi nghĩ thế nào vậy?"

Mà những Chúa tể và Hư Đế khác cũng không xem Di ra gì.

"Trò đùa này không buồn cười chút nào cả."

"Ai cho ngươi tự tin để ngươi sắp xếp bọn ta như đúng rồi vậy?"

“Pháp tắc suối nguồn của bọn ta đến từ hòn đảo này thì có liên quan gì đến ngươi?”

“Lẽ nào ngươi có thể khống chế hòn đảo này sao?”

Di gật đầu.

“Ta có thể.”

Hiện trường vốn ồn ào đột nhiên im lặng trong nháy mắt.

Ngay sau đó, tiếng chửi bới lớn hơn vang lên.

“Vậy mà hòn đảo này cũng có chủ nhân?”

“Cái quỷ gì vậy, hắn dựa vào cái gì mà nắm giữ hòn đảo này?”

“Quả thực không giải thích được, chó mèo gì cũng có thể trở thành người khống chế nơi này sao?”

“Ta thật sự không tin hắn có thể chi phối sáu suối nguồn chúng ta, hắn có thực lực đó sao?”

Bọn họ suy đoán thực lực của Di đỉnh phong cũng chỉ là Thánh Tôn, dù sao cũng không cảm nhận được khí tức đạo nguyên tồn tại từ trên người hắn.

Rõ ràng không phải là Cổ Thánh!

Thậm chí có mấy người còn nhìn nhau một cách khó chịu.

Thực lực người này không mạnh, chỉ sợ Lạc Tiên đảo này cũng vừa mới ra đời, cho dù hắn ngồi ở vị trí này thì cũng không chắc.

Nếu nhân lúc hắn không chuẩn bị, bản thân đường đường là Cổ Thánh ra tay đánh lén, có lẽ có thể giết hắn trong nháy mắt đúng không?

Nói như vậy, chẳng phải vị trí đảo chủ của Lạc Tiên đảo sẽ rơi vào trong tay bản thân sao?

Dường như Di không cảm nhận được tâm tư của một số người.

“Sau này ta sẽ thống trị sáu suối nguồn các ngươi, xoay chuyển cục diện bất lợi đối với Tu Thần lưu và Giáng Thần đài.”

“Đánh bại nhiều thần điện hơn, lực pháp tắc mà các ngươi có thể điều khiển sẽ ngày càng nhiều.”

“Đồng thời, ta sẽ giúp các ngươi tiến bộ thêm một bước nắm giữ pháp tắc suối nguồn…”

Những lợi ích này thực sự vẫn khiến người ta động lòng.

Trước đó mấy suối nguồn luôn ở trạng thái có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, cũng chỉ có suối nguồn thứ nhất vì thực lực cá nhân của Thánh Hoàng siêu mạnh nên tình hình hơi tốt một chút.

Quả thực bọn họ cần xoay chuyển cục diện bất lợi này.

Nhưng nếu bản thân có thể làm đảo chủ, vậy chẳng phải càng tốt hơn sao?

Thanh Diệu với Chúa tể của suối nguồn thứ năm là Tái Dịch Cổ Thánh cùng với mấy Hư Đế khác không hẹn mà cùng áp sát trước mặt Di.

“Ngươi muốn sai khiến bọn ta?”

Ánh mắt của mấy người họ cười như không cười nhìn lấy Di.

Trong ánh mắt đó đầy ý vị lại có mỉa mai, còn mang theo ý châm chọc nồng đậm.

“Ngươi muốn sai khiến bọn ta như thế nào?”

“Có biết bọn ta có cảnh giới gì không?”

“Chỉ dựa vào ngươi, có thể dẫn dắt bọn ta đánh bại những thần điện đối diện sao?”

Thành ca có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Nhìn thấy đám người này không có ý tốt tiếp cận Di, hắn đã đoán được bọn họ muốn làm gì.

Chỉ có thể nói, đám người này thật sự là chê mạng dài.

Ngay sau đó, Thanh Diệu thật sự ra tay, còn có hai Hư Đế đến từ suối nguồn thứ ba và thứ sáu ra tay cùng với hắn.

Một Cổ Thánh hai Thánh Tôn đồng thời ra tay, hơn nữa vừa ra tay chính là gia trì đạo nguyên toàn lực.

Cùng lúc này, ba người họ còn vận dụng uy năng pháp tắc của suối nguồn và vị trí phụ.

Một kích bất ngờ không kịp đề phòng này đổi lại bất kỳ một Chính Thần nào đến đỡ lấy cũng sẽ rách một lớp da.

Thậm chí trên mặt Thanh Diệu còn lộ ra nụ cười thành công.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, sau khi giết chết đảo chủ khó hiểu này thì bản thân sẽ là đảo chủ mới.

Đến lúc đó, những suối nguồn khác đều phải nghe theo bản thân chi phối.

Việc đầu tiên nhậm chức chính là đánh dư nghiệt Thiên tộc của suối nguồn thứ ba vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Sau đó treo Khương Thành lên rồi đánh tiếp.

Cuối cùng suất lĩnh sáu suối nguồn phản công thần điện, một hành động khống chế toàn bộ Nguyên Tiên giới… điều kiện đầu tiên là hòn đảo này thật sự thần kỳ như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên hắn phát hiện băng tinh sáu màu dưới chân mình đã biến mất.

Ngay cả lực pháp tắc được bản thân khống chế cũng không còn lại gì.

Kể từ khi hắn trở thành chúa tể thì chưa bao giờ gặp chuyện này nên không kịp chuẩn bị.

“Không…”

Hắn vẫn chưa phát ra tiếng kinh ngạc thì đã có một bàn tay xuất hiện trên cổ.

Bàn tay trắng nõn gần như trong suốt nhưng lại to lớn và có lực.

Sau khi bị bóp cổ, Thanh Diệu cảm thấy huyết mạch của mình hoàn toàn rơi vào trong tay đối phương.

Mà sự thật cũng quả thật là như vậy.

Khoảnh khắc bị giữ cổ nhấc lên, hồn hải và khí hải của hắn giống như đổ chì, hoàn toàn không huy động được hồn lực và tiên lực.

Hắn muốn thi triển nguyên thuật, dù là quy tắc gì cũng được, chỉ cần có thể giải trừ nguy cơ lúc này.

Sau đó hắn thình lình phát hiện căn nguyên xung quanh mình đã hoàn toàn bị ngăn cách, không tiếp xúc được.

Lúc hắn thúc giục đòn sát thủ lớn nhất của mình, càng tuyệt vọng phát hiện vừa bắt đầu đã kết thúc, đạo nguyên của hắn giống như bị một ngọn núi đè ép, hoàn toàn không thở nổi.

Lúc này, cảm xúc hỗn tạp hoảng sợ và hối hận lan tràn trên dưới toàn thân hắn.

Cuối cùng Thanh Diệu cũng nhận thức được một sự thật đáng sợ… đối phương mạnh hơn mình rất nhiều.

Di căn bản không dùng ưu thế pháp tắc thuận vị của Lạc Tiên đảo để áp chế hắn.

Mà lựa chọn sử dụng thực lực đường đường chính chính dốc sức chiến đấu.

Dù là đạo nguyên hay là tiên lực hồn lực thậm chí là quy tắc cảm ngộ thì hắn đều dễ dàng nghiền ép một Cổ Thánh chân chính.

Đây là thực lực thế nào?

Quả thật Thanh Diệu không thể tưởng tượng được.

Nếu như thời gian quay ngược, lần nữa cho hắn cơ hội, hắn nhất định sẽ không khiêu khích người này nữa.

Nhưng đáng tiếc, hắn không còn cơ hội.

Răng rắc!

Tay phải của Di thắt chặt, bóp gãy xương cổ của Thanh Diệu, đồng thời cũng phá hủy chủ hồn và đạo nguyên của hắn, hoàn toàn chấm dứt tính mạng của hắn.

Lúc thi thể Thanh Diệu rơi xuống phiến đá trắng tinh, hai Thánh Tôn khác ra tay đánh lén ở bên cạnh cũng ngã xuống trước mặt Bạch Vô Khải và Ninh Chi Lâm.

Cả quá trình đều là nhanh chóng và dứt khoát, nghiền ép thuần túy.

Những chúa tể và Hư Đế của sáu suối nguồn vừa rồi còn có chút khinh thường bọn họ, hiện tại toàn bộ đều hít một hơi khí lạnh.

Chém giết Cổ Thánh đã đủ chấn động rồi.

Quan trọng là cách thức mà Di giết Thanh Diệu thật sự quá không hợp với thói thường.

Bị người ta tiến lại gần bóp cổ, cái đó nói rõ hai người họ chênh lệch quá lớn.

Trong chiến đấu bị giết chết bằng phương thức này rất ít xuất hiện ở Hạ giới, mà hiện tại lại xảy ra trên người một Cổ Thánh, đủ thấy thực lực của Di khủng bố cỡ nào.

Ngay cả đồng tử của Thánh Hoàng cũng không khỏi co rụt lại, lộ ra vẻ nặng nề nồng đậm.

Ngược với bọn họ, Khương Thành lại cảm thấy rất bình thường.

Di là nhân vật Tiên Mẫu nhắm vào, giết một Cổ Thánh chẳng phải là rất bình thường sao?

Hiện tại hắn kinh ngạc chính là một chuyện khác.

“Không phải ngươi không thể đích thân ra tay giết người sao?”

Chương 2392: Lạc Tiên điện

Những người khác không biết nhưng Khương Thành lại biết.

Vì một số lý do đặc biệt nên Di bị ràng buộc với ý chí Thiên Đạo.

Ít nhất thì hắn giống như hiện thân của Thiên Đạo ở Huyền giới.

Nhưng cũng vì điều này nên hành động của hắn bị hạn chế rất nhiều, chẳng hạn như Thiên Đạo không thể tự tay giết chết sinh linh.

Thiên Đạo muốn tiêu diệt ai thông thường chỉ có thể mượn tay người khác.

Ví dụ như ý chí giáng lâm, ban cho đạo ấn, Tiên Mẫu ra tay hoặc trực tiếp diệt thế.

Mà lần này Di tự tay dùng phương thức bất Thiên Đạo chém giết Thanh Diệu, rõ ràng là không phù hợp với lẽ thường.

“Ta tạm thời vứt bỏ một số thứ.”

Nghe được những lời này của hắn, lúc này Khương Thành mới hiểu được.

Có lẽ là Di dùng thủ đoạn gì đó tạm thời chia cắt ý chí của mình với Thiên Đạo.

Vì vậy, hiện tại hắn chính là một tiên nhân bình thường.

Chẳng qua thực lực tiên nhân như hắn mạnh hơn các tiên nhân khác trăm triệu lần thôi.

Mà lúc này, cuối cùng những người khác đã lấy lại tinh thần.

“Chúa tể Thanh Diệu cứ chết như vậy sao?”

“Trời à, đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Đường đường là Cổ Thánh sao có thể chết như vậy?”

Tái Dịch Cổ Thánh vừa rồi cũng muốn ra tay đánh lén chỉ là chậm một bước, lúc này đứng ngây ngốc tại chỗ giống như chim cút.

Đường đường là chúa tể cũng bị dọa cho choáng váng, chỉ có thể luống cuống đứng ở đó, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng không thay đổi, giống như bị thi triển thuật định thân.

Trong lòng hắn chỉ còn lại nỗi sợ hãi, đâu còn dám lần nữa ra tay.

Nhưng dường như Di không có ý gây rắc rối cho hắn, mà lướt qua hắn, từ từ đi về phía trước mấy bước.

“Chúa tể của suối nguồn thứ hai do Tuyệt Dương Cổ Thánh tiếp nhận.”

Tuyệt Dương Cổ Thánh vốn là một Hư Đế dưới trướng Thanh Diệu.

Lúc này đột nhiên tiếp nhận vị trí chúa tể trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ đến, tự nhiên trong lòng mừng như điên.

Nhưng ngoài sự vui mừng lại có chút thấp thỏm.

Dù sao thì chúa tể trước đây mới là lớn nhất, mà hiện tại phía trên còn có một Lạc Tiên đảo gây áp lực, ý nghĩa đã khác đi rồi.

“Sau này sáu suối nguồn do Lạc Tiên điện trên đảo thống nhất quản lý.”

“Lạc Tiên điện tạm thời bố trí hai phó điện chủ, bốn hộ pháp, có thể được lực pháp tắc của Lạc Tiên trì gia trì.”

“Bình thường hộ pháp hỗ trợ phó điện chủ xử lý sự vụ trong điện.”

“Trong điện sẽ có bốn Tiên vệ đoàn do phó điện chủ với hộ pháp quản lý, thời chiến có thể hiệp trợ chúa tể suối nguồn xuất chinh.”

“Tiên vệ bình thường với Hư Tướng suối nguồn cùng cấp có thể tu luyện ở Lạc Tiên trì.”

“Vị trí chúa tể suối nguồn cùng cấp với bốn hộ pháp vẫn do các ngươi đảm nhiệm, Hư Đế cũng do các ngươi phân công.”

“Còn tương lai các ngươi bị tước đoạt vị trí chúa tể hay là thăng lên phó điện chủ thì phải xem biểu hiện chinh chiến sau này của các ngươi.”

Với một lượt sắp xếp của hắn thực, Lạc Tiên điện cơ bản đã trở thành một tổ chức nghiêm mật giống như tông môn với triều đình.

Trong có cấm quân, ngoài có suối nguồn cùng với tông môn và tộc quần dưới quyền quản.

Phó điện chủ và hộ pháp giống như Tể tướng và đại thần trong triều, trong khi Chúa tể suối nguồn tương đương với chư hầu quận thủ, hơn nữa còn có cơ chế khen thưởng và trừng phạt thăng chức.

Dù là c sẽhúa tể và Hư Đế của các suối nguồn hay là ba ngàn cao thủ phía sau, tất cả đều chìm vào suy tư.

Nếu như vừa rồi Di không thể hiện ra thực lực, vậy bọn họ chỉ có thể xem những lời này như một cái rắm dài dằng dặc.

Ai cho ngươi tưởng bở để ngươi tự chủ trương sắp xếp bọn ta như thuộc hạ vậy?

Nhưng lúc này, đối diện đã là đảo chủ của Lạc Tiên đảo, nắm giữ nguồn gốc pháp tắc, đồng thời thực lực còn là sự tồn tại

vượt xa bọn họ, bọn họ cảm thấy dường như không thể chấp nhận được.

Chẳng bao lâu, tất cả mọi người đã tìm để ra một vấn đề.

Người đầu tiên mở miệng là Nguyệt Ảnh Hoàng.

“Xin hỏi rốt cuộc các hạ là thần thánh phương nào?”

Đột nhiên xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ đến cực điểm, bọn họ lại không hiểu rõ lai lịch, thực sự là không an tâm.

Đương nhiên Di sẽ không hoàn toàn nói ra gốc rễ của mình, nhưng vẫn cho một lời giải thích.

“Năm đó ba ngàn căn nguyên phân tán ở kỷ nguyên thứ ba chính là vì Thiên Đạo bị ta trộm đi.”

Chỉ với câu ngắn ngủi như vậy, đủ để đám đông hoàn toàn nổ tung.

“Vậy mà lại là ngươi?”

Mặc dù đám người Nguyệt Ảnh Hoàng và Thanh Sắc Cổ Thánh lần lượt đến từ kỷ nguyên thứ nhất và thứ hai, nhưng bọn họ cũng có nghe nói những chuyện lớn xảy ra đằng sau kỷ nguyên thứ ba.

Thiên Đạo bị đánh cắp, năm đó bọn họ cũng đã nói đến vô số lần ở Khư giới, đến nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức.

Bởi vì chuyện này thật sự quá lớn.

Bọn họ thực sự không thể tưởng tượng sao lại có người tráo trở trước mặt Thiên Đạo được chứ.

Người đó là ai?

Hắn mạnh đến cỡ nào?

Bọn họ đã có rất nhiều suy đoán và cũng không dám quên người này.

Mãi cho đến hôm nay, cuối cùng cũng phát hiện hắn đã đứng trước mặt mình.

“Ngươi, sao năm đó ngươi làm được vậy?”

“Rốt cuộc ngươi có thực lực gì?”

“Ngươi và Thiên Đạo có quan hệ gì?”

Vốn trong lòng mấy Cổ Thánh ở đây vô cùng mâu thuẫn với người này.

Bây giờ biết được kỳ tích của Di, không hiểu sao lại phục rất nhiều.

Đi theo người này, có lẽ thực sự có thể tiến thêm một bước trong bối cảnh hỗn loạn hiện giờ!

Thanh Sắc Cổ Thánh đã có chút động lòng, cho nên tò mò hỏi: "Bản thân Lạc Tiên đảo cũng có vị trí phụ của pháp tắc sao?"

Di gật đầu.

"Có."

"Hiệu quả gia trì pháp tắc của vị trí phó điện chủ còn tốt hơn Chúa tể sao?"

"Đúng vậy."

Nghe câu trả lời chắc chắn này, trong lòng của rất nhiều người trở nên nóng rực.

Lực pháp tắc gia trì càng nhiều có nghĩa là hiệu quả tu luyện càng tốt, đồng thời cũng có nghĩa là chiến lực càng mạnh.

Đây là lợi ích mà bọn họ khó từ chối được.

"Phó điện chủ nhiều nhất chỉ có hai người thôi sao?"

"Không, phó điện chủ nhiều nhất có thể là sáu người."

"Bọn ta thật sự có cơ hội trở thành phó điện chủ sao?"

"Không sai."

Lúc này, Khúc Vọng trong ba ngàn cao thủ cũng không khỏi mở miệng đặt câu hỏi.

"Tiên vệ đoàn mà ngươi vừa nói là chỉ bọn ta sao?"

Di mỉm cười.

"Đúng vậy, các ngươi đã từng sống ở Lạc Tiên đảo, có lẽ biết tác dụng của 10800 vị trí trên Lạc Tiên đảo."

"Đối với những sinh linh trực tiếp tu nguyên như các ngươi, đó là nơi tăng cấp tuyệt hảo."

“Mà ta cũng cần sức mạnh của các ngươi, vì vậy ta cũng hoan nghênh các ngươi trở về.”

Tiên Việt tò mò nói: “Nhưng lần trước Lạc Tiên đảo xuất hiện biến cố, vậy chẳng phải 10800 vị trí hết hiệu quả rồi sao?”

Di ngạo nghễ nói: “Hòn đảo này vốn có nguồn gốc sâu đậm với ta, sau khi ta lần nữa nhập chủ, đương nhiên sẽ khác đi.”

Sau khi hắn dứt lời, năm ngàn sinh linh trước đó cũng lần lượt khuyên nhủ.

“Khúc đạo hữu, còn có gì mà do dự chứ?”

“Lạc Tiên đảo chính là nơi thích hợp với chúng ta nhất.”

“Huống hồ người này có thể thao túng Lạc Tiên đảo, vốn chính là người có mệnh trời.”

“Lựa chọn đi theo hắn đi không sai được đâu!”

“Hiện giờ Nguyên Tiên giới đang trải qua trận đại kiếp nạn chưa bao giờ có, ngươi và ta đều rời khỏi vị diện quá lâu, nếu như còn phân tán hành sự, rất nhanh sẽ bị đại kiếp nạn nuốt chửng, hoàn toàn không có lực chi phối vận mệnh của mình.”

“Chi bằng đi theo đúng người làm chuyện lớn, tương lai vượt qua đại kiếp nạn, chúng ta còn có thể tiến thêm một bước!”

Sau khi năm ngàn sinh linh bọn họ rời khỏi Lạc Tiên đảo lúc trước đó, đã được Di tập trung lại một chỗ.

Thật ra ở giữa còn xảy ra rất nhiều chuyện, chỉ là không cho người ngoài biết mà thôi.

Chương 2393: Đây là muốn phản chủ sao

Lời khuyên này của bọn họ đều nói đến những chúa tể và Hư Đế bên cạnh liên tục gật đầu, càng thêm kiên định quyết tâm cùng làm với Di.

Chỉ là Khúc Vọng và ba nghìn sinh linh Tiên Việt Xung Viêm này, lại không lập tức gật đầu tỏ thái độ.

Bởi vì trong lòng bọn họ, Khương Thành mới xứng với ‘đảo chủ’ của Lạc Tiên đảo.

Đột nhiên nhảy ra một Di, rốt cuộc chuyện này là sao?

Di chém giết Cổ Thánh ngay tại chỗ, Khương Thành còn chém giết vài Chính Thần kìa.

Với bọn họ, theo Thành ca cũng có tiền đồ giống như vậy.

“Khương chưởng môn, không biết ngươi thấy thế nào?”

“Ngươi cảm thấy người này như thế nào?”

“Người này là địch hay bạn với ngươi?”

Thành ca tỏ vẻ bản thân không có cách nhìn gì.

Tuy rằng hắn xử lý bốn Chính Thần, nhưng không có nghĩa là hắn căm thù Tu Thần lưu.

Mà trước đó chúa tể Hư Đế của suối nguồn thứ hai và suối nguồn thứ tư, cũng không xem hắn như người một nhà.

Hiện tại Di ra mặt thành lập Lạc Tiên điện, hắn không biết nên ủng hộ hay là phản đối, bởi vì vốn dĩ không nhìn ra chuyện này là tốt hay xấu.

Cẩn thận ngẫm lại, dù sao bản thân cũng có hệ thống.

Cho dù là vận mệnh của Nguyên Tiên giới biến đổi như thế nào đều không ảnh hưởng đến bản thân.

Hơn nữa giá trị thống trị của Khúc Vọng và ba nghìn cao thủ Xung Viêm, hắn sớm lấy được rồi.

Cho dù bọn họ gia nhập chỗ nào cũng không sao cả, còn tránh cho việc cướp sự nổi bật của mình.

Vì thế vị ca này rất rộng lượng nhún vai: “Ít nhất trước mắt hắn không phải kẻ địch của ta.”

“Nếu các ngươi bằng lòng gia nhập Lạc Tiên điện, vậy cũng được, bản thân quyết định là được.”

Có lời này của hắn, mọi người liền yên tâm.

Di còn khá bất ngờ, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng Khương Thành chắc chắn sẽ tranh một chút, dù sao ai có thể dễ dàng tha thứ cho ‘bộ hạ’ của mình chuyển hướng về người khác?

Lúc này, Tinh Diệu Hoàng hỏi ra một vấn đề mấu chốt.

“Hai phó điện chủ là ai?”

Di không che giấu, nâng tay chỉ về phía Thánh Hoàng.

“Người đầu tiên, đó là ngươi - Cẩn.”

Đột nhiên bị điểm danh, Thánh Hoàng cũng không khỏi hơi chấn động.

Không chỉ bởi vì đột nhiên từ chúa tể thăng lên phó điện chủ, còn bởi vì vậy mà Di lại nói ra tên thật của nàng.

Cái tên Cẩn, ngay cả kỷ nguyên đầu tiên của năm đó cũng không có mấy người biết, đã sớm bị chìm trong sông dài lịch sử.

Mà Di là nhân vật mới xuất hiện ở kỷ nguyên thứ ba, làm sao có thể biết?

Thánh Hoàng vốn dự định rời khỏi rồi.

Một mặt, nàng cũng không phải hạng người bằng lòng xếp dưới người khác.

Mặt khác, nàng không muốn lên chiếc thuyền lớn Lạc Tiên điện này.

Phải biết rằng, lần Thành ca xuyên qua Thiên giới đó, tuy rằng Thánh Hoàng thúc đẩy đại chiến toàn diện của Tiên tộc và Thiên tộc, nhưng sau khi bắt đầu đại kiếp, nàng đã hoàn toàn che giấu hành tung.

Mãi cho đến cuối cùng Tiên tộc và Thiên tộc đánh đến không còn lại mấy người, cuối cùng nàng mới xuất hiện.

Sở dĩ làm như vậy, là bởi vì rõ ràng nàng cực mạnh và rất cẩn thận.

Thà rằng không có cảm giác tồn tại, cũng không muốn bị cuốn vào đại kiếp.

Sau khi thuyền lớn Lạc Tiên điện này thành lập, nhất định sẽ bay ở đầu sóng ngọn gió của Nguyên Tiên giới, đến lúc đó làm sao trốn thoát được?

Dường như nhìn ra suy nghĩ nàng muốn rời khỏi, môi Di mấp máy, nói chuyện với nàng.

Mọi người rõ ràng có thể nhìn thấy hai người mở miệng nói chuyện, căn bản lại không nghe được bất kì âm thanh nào.

Thậm chí từ khẩu hình nói chuyện, cũng không phân biệt ra rốt cuộc hai người nói cái gì.

Chỉ có thể nhìn thấy dường như Di đang không ngừng khuyên bảo, mà Thánh Hoàng có lúc thì khẽ lắc đầu, có lúc lại suy tư ngắn ngủi.

Ước chừng qua nửa phút, hai người mới ngừng trao đổi.

Mà Thánh Hoàng cũng thay đổi quyết định ban đầu một cách rất thần kỳ, chậm rãi bay đến bên cạnh Di, ngầm thừa nhận vị trí phó điện chủ.

Không lập được chút công nào, trực tiếp thăng thành phó điện chủ, vốn dĩ phải dẫn đến những tiếng phản đối.

Nhưng người này là Thánh Hoàng, ở đây mặc dù vài vị chúa tể khác có chút ghen tị, nhưng cũng không có lời nào để nói.

Dù sao thực lực của nàng bày ra đó, thật sự xứng với vị trí phó điện chủ này.

Nhưng mà, điều này cũng khiến cho tâm tư bọn họ linh hoạt lên.

Đám người Tái Dịch và Thanhh Sắc vội vàng hỏi han: “Phó điện chủ thứ hai là ai trong bọn ta?”

Lần này, ánh mắt Di dừng trên người Khương Thành.

Trên mặt hắn hiện lên một ý cười nghiền ngẫm.

“Vị trí phó điện chủ, ngươi không làm không ai làm.”

Tiếng nói vừa dứt, Thanh Sắc và Tái Dịch vô cùng thất vọng lập tức lên tiếng phản đối.

“Tại sao lại là hắn?”

“Không phải nói rõ rồi sao, chúa tể biểu hiện tốt mới có thể trở thành phó điện chủ sao?”

“Hắn còn không phải là Hư Đế, lại càng không phải là chúa tể, không có tư cách này chứ?”

“Thứ ta nói thẳng, Khương Thành không thích hợp.”

“Hắn vẫn là nên làm từ vị trí phụ trước, bắt đầu làm từ Hư tướng đi….”

Thật ra bọn họ biết Khương Thành rất mạnh.

Nhưng phó điện chủ là lãnh đạo trực tiếp của những chúa tể bọn họ, hiện tại rõ ràng không phải lúc khiêm nhường.

Trở thành phó điện chủ, có thể thu được một đám bộ hạ sức lực lớn mạnh trên danh nghĩa.

Cái này có thể mang đến một đợt giá trị thống trị, Thành ca vẫn có chút suy nghĩ.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn vẫn là lắc đầu thật mạnh.

Thân là nhân vật chính, sao có thể làm phó cho người khác?

“Miễn đi, ta không có hứng thú với phó điện chủ này, ngươi vẫn nên mời cao minh khác đi.”

Nói xong hắn phất tay, định mang theo đệ tử Phi Tiên môn rời khỏi nơi này.

Nhưng hình như Di đã nhận định hắn.

“Đừng đi, nghe ta nói hết cũng không muộn.”

Thành ca quay đầu lại, hai tay khoanh trướcngực, có chút hứng thú cười.

“Được thôi, trái lại ta muốn xem thử ngươi có thể dùng lý do gì để lay động ta.”

“Giáng Thần đài xuất hiện, hẳn là ngươi đã có nghe nói nhỉ?”

Di cũng không có phất tay bố trí kết giới ngăn cách gì, nhưng trong lúc hai người nói chuyện, những người khác bên cạnh vẫn không nghe thấy một chữ.

Chỉ có thể nhìn thấy hai người bọn họ trao đổi với nhau.

“Giáng Thần đài?”

Cái này quả thật gợi lên hứng thú của Thành ca.

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự là Giáng Thần giả trong truyền thuyết?”

Di chậm rãi gật đầu.

Khương Thành nhướn mày, kinh ngạc nói: “Vậy thì ta không hiểu, không phải ngươi được Giáng Thần giả chế tạo ra sao?”

“Hiện giờ Giáng Thần đài đang giúp các đại thần điện, sao ngươi còn muốn sáng lập Lạc Tiên điện đi tấn công bọn họ?”

Di không trả lời ngay.

Mà dùng ánh mắt cực kỳ cổ quái đánh giá Khương Thành từ trên xuống dưới một vòng, lúc này mới nói: “Vì sao ta không thể đối địch với Giáng Thần giả?”

“Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta và bọn họ là người một nhà?”

Khương Thành hỏi lại: “Chẳng lẽ không đúng?”

Di không khỏi lắc đầu bật cười.

“Xem ra ngươi biết thật sự quá ít, ta cũng có hơi hoài nghi, cuối cùng có phải ngươi là tác phẩm thứ tư được đám người kia chế tạo ra hay không.”

Hắn hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: “Ta từng nói qua, thứ bọn ta theo đuổi chính là thoát khỏi.”

“Mục tiêu thoát khỏi, chính là bọn họ.”

Cuối cùng Khương Thành hiểu được.

Kẻ thù tình cảm lớn nhất của Di chính là Giáng Thần giả.

“Lão huynh, đây là ngươi muốn phản chủ à?”

Người ta làm ra ngươi, kết quả ngươi muốn tiêu diệt bọn họ, đây là hành vi gì?

“Ha ha? Phản chủ?”

Di lại bị hắn chọc cười.

“Giáng Thần giả chỉ là chế tạo ra bọn ta mà thôi, lúc nào lại thành chủ nhân của bọn ta rồi?”

“Bắt đầu từ ngày có ý thức, ta đã không có quan hệ với bọn họ.”

Hắn dừng một chút, hình như lại nghĩ tới cái gì.

“Nói như vậy, hình như cũng không đúng.”

“Dù sao năm đó ta đánh cắp Thiên Đạo vẫn lợi dụng bọn họ một lần mới có thể thành công đó.”

Chương 2394: Ngươi thật sự là một nhân tài

“Ngươi còn từng lợi dụng bọn họ?”

Di thản nhiên nói: “Ta không chỉ lợi dụng bọn họ, ta còn lợi dụng Tiên Mẫu.”

“Bằng không thì với năng lực của ta lúc đó sao có thể rung chuyển Thiên Đạo?”

“Ngươi thật sự là một nhân tài đấy.”

Thành ca tỏ vẻ bản thân coi như là mở rộng tầm mắt.

Mỗi lần Di nói chuyện với hắn đều là hình tượng phong độ thanh lịch, ôn nhuận như ngọc.

Cho dù vừa rồi chém giết Thanh Diệu, đó cũng là đường đường chính chính, quang minh chính đại.

Ồn ào nửa ngày, tên mi thanh mục tú này cũng là một người lão luyện trong việc âm mưu quỷ kế.

Nhưng trên mặt Di không có vẻ tự đắc gì.

“Giáng Thần giả chỉ xem bọn ta như binh khí thôi, bọn họ cũng không có lòng tốt gì.”

Khương Thành cũng không cho rằng bản thân chính là người thứ tư, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Binh khí? Bọn họ tạo ra các ngươi là dự định làm gì?”

“Tạo ra Chân Thần hoàn toàn vượt lên trên pháp tắc thiên địa, dùng binh khí lớn mạnh nhất này đi đánh vỡ gông cùm xiềng xích của vị diện, tiến tới thực hiện mục tiêu của bọn họ.”

“Đây không phải chuyện tốt sao?

Thuận tiện cũng có thể để cho các ngươi trở nên càng lớn mạnh hơn.”

Di bỗng nhiên xa xăm hỏi: “Ngươi có thể vô tư đi đào tạo người khác như vậy sao? Ngươi không lo lắng binh khí lớn mạnh như vậy mất đi khống chế, không nghe sai bảo sao?”

Chuyện này….

Trong lúc nhất thời Thành ca có chút nghẹn lời.

Cẩn thận ngẫm lại cũng đúng thật, lỡ như Chân Thần làm ra không nghe lời mình thì làm sao đây?

Di của hiện tại không phải đã làm ra loại chuyện này sao?

Mà 'sản phẩm thất bại' khác được tạo ra là Vô Định Thánh Chủ, tuy rằng không quay giáo đâm một kích nhưng dường như cũng đã sớm thoát khỏi ràng buộc với Giáng Thần giả.

Nhưng mà ngay sau đó Di lại nói: "Trước khi bọn ta được chế tạo ra đã bị gieo phong chú, không thể thoát khỏi khống chế của bọn họ."

"Phong chú?"

Khương Thành cũng không biết đó là cái thứ gì, nhưng ít ra hiểu cũng được ý nghĩa.

Đó hẳn là giống như là độc dược hoặc là hạ cổ để trần giới khống chế con rối, hoặc là hồn khế mà Tiên giới khống chế nô bộc.

Một khi bị gieo trồng xuống, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh đối phương, không có cách nào phản kháng.

Chẳng qua cái gọi là phong chú chắc chắn cao cấp hơn thôi, bằng không cũng không khống chế được cường giả cấp bậc hàng đầu như Di và Vô Định Cổ Thánh này.

"Nếu đã có phong chú, vậy sao ngươi còn dám tấn công bọn họ? Không sợ bọn họ gây khó dễ cho ngươi?"

Di nhún vai: "Bọn họ không gây khó dễ được."

"Bởi vì từ lần lấy trộm Thiên Đạo năm đó, ta đã nghĩ cách giải trừ phong chú."

Thành ca biết sau lưng đó khẳng định đã xảy ra vô số câu chuyện, tuyệt đối không nghĩ những lời này đơn giản nhẹ nhàng như vậy.

Vì thế tự đáy lòng hắn tán thưởng một câu.

"Ngươi cũng giỏi thật."

Di có chút nghiền ngẫm nhìn về phía ánh mắt của hắn: "Phong chú của ta giải rồi, của ngươi thì sao?"

“Ngươi nói gì?”

Thành ca có chút không hiểu.

Di thong dong chậm rãi phủi ống tay áo, lúc này mới lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

“Ta vừa nói rồi, bọn họ sẽ gieo phong chú cho những binh khí như chúng ta, làm thủ đoạn khống chế.”

“Là binh khí thứ tư được chế tạo ra, ngươi cảm thấy mình có khả năng sẽ là ngoại lệ sao?”

Khương Thành nhất thời chấn động thân hổ.

“Cái gì, trên người ta vậy mà có phong chú?”

“Ở đâu? Sao ta không biết?”

Tuy rằng hắn không tin lắm bản thân chính là người thứ tư được chế tạo ra, nhưng vốn tinh thần thà rằng tin là có không thể tin là không, vẫn đưa ra yêu cầu nhỏ với Di đối diện.

“Nếu ngươi đã giải rồi, vậy cũng giúp ta giải một chút đi.”

Di lực bất tòng tâm xòe tay: “Phong chú của mỗi người không giống nhau, nếu dễ dàng tìm ra cũng như giải như vậy, vậy thì không là cái gì cả.”

Thành ca vô cùng thất vọng.

Mà ngoài thất vọng, hắn nghĩ tới tiền vốn của mình lúc ban đầu làm giàu.

Vì thế hắn dòm hệ thống.

“Nói thật đi, có phải ngươi có mưu đồ khác không? Phong chú ở đâu?”

Hắn cũng chỉ là không có việc gì phát tiết một chút, dù sao bất kỳ người nào biết được bản thân có thể ‘trúng độc’, tâm trạng cũng không tốt lên nổi.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ chính là, lần này hệ thống thật sự cho một câu trả lời chính xác.

“Trên người kí chủ không có phong chú.”

“Cái gì?”

Thành ca đều có chút hoài nghi bản thân có phải nghe lầm hay không.

Trước kia không phải lão huynh này không trả lời vấn đề không liên quan đến hệ thống sao?

“Ngươi biết phong chú?”

Lần này hệ thống không lên tiếng nữa, lại tiến vào hình thức giả chết.

Nhưng mà cuối cùng Khương Thành xem như uống được thuốc an thần.

Hệ thống nói không có, vậy khẳng định là không có.

Nghĩ vậy, tâm trạng của hắn khoan khoái rất nhiều, thậm chí đều có chút thú vui xấu xa.

“y, không ngờ được ta lại trúng phong chú, cái này làm sao mới tốt đây?”

Di chỉ coi hắn là thật sự sốt ruột, vì thế vội vàng rèn sắt lúc còn nóng.

“Cho nên ngươi mới phải liên thủ với ta, chúng ta cùng nhau tiêu diệt đám Giáng Thần giả âm thầm gây sóng gió kia, vậy thì ngươi cũng có thể được giải thoát.”

Đầu tiên Khương Thành lộ ra vẻ động lòng, sau đó lại cố ý lo lắng nói: “Như vậy không ổn lắm? Người ta gây khó dễ cho mạng mạch của ta thì sao, nếu ta cùng ngươi đi tấn công bọn họ, người ta lập tức dùng phong chú muốn hại chết ta, vậy không đáng lắm?”

“Phong chú cũng không giống như ngươi suy nghĩ, muốn phát động có thể phát động bất cứ lúc nào….”

“Miễn đi miễn đi, ta không thể mạo hiểm, vẫn nên nhanh chóng quay về Đông Trúc đảo trốn tránh, không hỏi thế sự tốt hơn.”

“Sao ngươi có thể nghĩ như vậy chứ?”

Di cực kỳ coi trọng Khương Thành.

Lần này cố ý sắp xếp vị trí Lạc Tiên đảo xuất thế ở trên không Đông Trúc đảo chính là vì lôi kéo hắn lên chiến xa của mình.

So với việc Thánh Hoàng thực lực sâu không lường được, hắn vẫn để ý 'đồng loại' này hơn.

Nào biết nói tốn hết nước miếng, không những không có thể khơi mào thù hận của Thành ca đối với Giáng Thần giả, ngược lại lấy được câu trả lời không màng thế sự.

"Giáng Thần giả là kẻ thù chúng của chúng ta, sao ngươi có thể mặc kệ bọn họ tiếp tục tồn tại?"

"Cho nên là!"

Thành ca cười tủm tỉm vỗ vai của hắn.

"Trên tinh thần ta sẽ ủng hộ ngươi tiêu diệt bọn họ, sẽ cổ vũ cho ngươi."

Hắn cũng không chuẩn bị gia nhập Lạc Tiên điện, càng không dự định giúp đỡ Di chinh chiến chung quanh.

Di thật sự không hiểu được mạch não của hắn.

"Bọn họ hạ phong chú trên người của ngươi, vậy mà ngươi không đánh trả? Đây không phải là phong cách của ngươi nhỉ? Sao ngươi trở nên yếu đuối như vậy?"

Vốn dĩ Khương Thành không trúng phong chú, đương nhiên sẽ không trúng pháp khích tướng này của hắn.

"Nằm yên kệ sự đời, chỉ cần ta không trêu chọc bọn họ, phong chú có thể xem như không tồn tại."

"Ngươi!"

Với người đằm tính như Di mà cũng suýt nữa nổi lên sân niệm.

Thành ca cũng không thèm để ý, ngược lại hiện tại hắn càng tò mò hơn một chuyện khác.

"Lạc Tiên đảo và những suối nguồn, rốt cuộc có lai lịch gì?"

Vốn dĩ Di không muốn trả lời.

Dù sao Thành ca cũng không phối hợp với kế hoạch của hắn, khiến cho hắn rất thất vọng.

Nhưng mà không biết xuất phát từ tâm trạng gì, hắn đảo mắt lại trở nên tâm bình khí hòa.

“Chúng ta là được Giáng Thần giả chế tạo ra, hẳn là ngươi đã biết.”

“Ừm.”

“Lạc Tiên đảo chính là dụng cụ mà bọn họ dùng để chế tạo Chân Thần, những ‘sản phẩm thất bại’ như chúng ta chính được sinh ra ở trong này.”

“Cái gì?”

Khương Thành đã đủ kiến thức rộng rãi, nghe đến đây vẫn cảm thấy có chút vô lý.

“Lạc Tiên đảo vậy mà dùng để làm chuyện này?”

Hắn vốn còn tưởng rằng đảo này và sáuđại suối nguồn là vũ khí giết chóc lớn gì chứ.

Chương 2395: Thiên phú lưu hỏa

“Đúng vậy, tác dụng thực sự của đảo này vốn không phải dùng để chiến đấu.”

Di sâu sắc nhìn thoáng qua những Tiên nhân và các tộc sinh linh bốn phía.

“Biết vì sao năm đó bọn họ có thể xuất hiện ở Lạc Tiên đảo không?”

“Vì sao?”

“Hẳn là ngươi còn nhớ ta từng nói, những sản phẩm thất bại như chúng ta được chế tạo ra, đều có sẵn thiên phú khác biệt với Tộc quần nhỉ?”

Khương Thành hơi giật mình, sau đó đột nhiên trợn to mắt, bởi vì hiểu được ý của hắn.

“Ngươi nói…. thiên phú này đến từ bọn họ?”

“Đúng vậy.”

Giọng nói của Di trở nên đều có chút mờ ảo.

“Năm đó bọn họ đều là người nổi bật từ mỗi Tộc quần, hoặc là thiên tài đứng đầu thời đại nào đó, sở dĩ có thể lưu lạc đến Lạc

Tiên đảo đều không phải là trùng hợp, mà là các Giáng Thần giả cố ý làm.”

“Tác dụng của bọn họ ở trên đảo, chính là bị thu thập thiên phú, dùng thiên phú đó để đắp nặn Chân Thần. Chỉ là bản thân bọn họ cũng không biết mà thôi, thậm chí bọn họ cũng không biết bản thân luôn bị Giáng Thần giả nhìn nhắm vào.”

Xùy!

Lượng thông tin lớn này khiến cho Thành ca cũng không nhịn được hít ngược khí lạnh.

Cảm thấy hơn chục ngàn sinh linh có thực lực cường hãn đó, tất cả đều chỉ là tài liệu bị cầm tù nuôi dưỡng mà thôi.

Hơn một nghìn đệ tử Phi Tiên môn cuối cùng cũng lưu lạc đến đảo này một cách ‘ngoài ý muốn’, sau lưng thúc đẩy cũng là Giáng Thần giả?

Cho dù thoạt nhìn không có bất kì thương tổn gì đối với bọn họ, Thành ca vẫn không thể không vui mừng.

May mà bản thân chạm vào pháp tắc tuần hoàn thiên địa, khiến cho pháp tắc chấn động, tạo ra một khe hở cho đệ tử xông ra.

“Thiên phú như thế nào có thể bị thu thập?”

Di bất đắc dĩ địa lắc đầu.

“Cái này ta cũng không rõ.”

“Đảo này vô cùng ảo diệu, theo ta phỏng đoán, nó hấp thu chuyển hóa pháp tắc tuần hoàn thiên địa chính là vì để hỗ trợ thu thập thiên phú.”

“Chẳng qua, hiện tại bị chúng ta xem như vũ khí chiến tranh tiến công Tu Thần lưu.”

Trong nhất thời Khương Thành cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Thứ còn lại trong nội tâm chỉ có đầy chấn động.

Cái tên Giáng Thần giả này, trước đó rất sớm hắn đã nghe qua, nhưng mãi đến giờ phút này, cuối cùng mới ý thức được phân lượng của ba chữ này nặng bao nhiêu.

Ở trước mặt bọn họ, Tiên Mẫu đại biểu cho Thiên Đạo hình như cũng chưa tối cao như vậy.

“Vì sao Giáng Thần giả không ở Lạc Tiên đảo?”

Di xòe tay: “Vậy phải hỏi bản thân bọn họ.”

“Bọn họ là một đám người?”

“Đúng vậy.”

“Bọn họ mạnh như vậy, vì sao ở ba kỷ nguyên cũng không để lại truyền thuyết gì?”

Cẩn thận ngẫm lại, với năng lực của Giáng Thần giả, muốn làm chút chuyện lớn kinh thiên động địa hẳn là dễ dàng nhỉ?

Nhưng hiện tại Khương Thành tiếp xúc qua cao thủ của ba kỷ nguyên, cũng không nghe đến ai bình thường bàn luận đến Giáng Thần giả.

Đa phần đều không biết tồn tại của bọn họ.

“Cái này cũng quá khiêm tốn rồi ha?”

Di thản nhiên nói: “Mục tiêu của bọn họ cũng không phải là chinh phục vị diện này, cũng không phải cướp lấy Thiên Đạo, mà là tiến thêm một bước, siêu thoát ngoài vị diện.”

“Bình thường chỉ lo chế tạo Thần ra như thế nào cho càng hoàn hảo hơn, căn bản không để ý tới sự hỗn loạn ở ngoại giới.”

“Cho dù là hai kỷ nguyên trước diệt thế hay là 3000 căn nguyên phân tán ra, bọn họ đều không rời núi.”

“Nói thật, lần này bọn họ đột nhiên trợ giúp Tu Thần lưu, giao cho càn linh châu và chính thức tham gia vào trận đại kiếp này đến ta còn thấy lạ nữa.”

“Cái này không giống phong cách của bọn họ.”

Thành ca nhún vai: “Người cũng sẽ thay đổi thôi.”

Nói xong, hắn dự định mang theo đệ tử Phi Tiên môn rời khỏi Lạc Tiên đảo.

Về phần ba nghìn sinh linh như Khúc Vọng và Xung Diệm kia, để bản thân bọn họ lựa chọn gia nhập hay không là được, không cần phải can thiệp quá nhiều.

Di cũng không ngăn cản, chỉ là chậm rãi thở dài.

“Tính ra, thiên phú hơn mười ngàn sinh linh, ta mới đạt được chín loại.”

Con số này cực kỳ ngoài dự kiến của Thành ca.

“Mới chín loại?”

Hắn vốn còn nghĩ cho rằng đương nhiên, thiên phú hơn mười ngàn đó khẳng định tất cả đều rót hết lên người Di.

“Sao có thể ít như vậy?”

Di lắc đầu.

“Nếu xem từng sinh linh chúng ta như mỗi dung khí, vậy thiên phú mà dung khí này có thể cất chứa chung quy cũng có hạn.”

“Chín loại thiên phú đứng đầu tụ về một thân đã đủ kinh người rồi.”

“Chỉ là đáng tiếc, chuyển luân đăng bàn trong Lạc Tiên trì, còn có hơn vạn thiên phú lưu hỏa không tự sáng, cho đến ngày tương lai bị dập tắt cũng khó thấy.”

“Chuyển luân đăng bàn? Thiên phú lưu hỏa?”

Thành ca nhạy bén ngửi được mùi vị của cơ duyên.

“Chẳng lẽ năm đó hàng vạn loại thiên phú mà Giáng Thần giả thu thập, đến nay còn giữ lại?”

“Đúng vậy.”

Di dường như liếc mắt một cái đã nhìn thấu ruột gan phèo phổi của hắn.

“Ngươi muốn lấy được những thiên phú đó?”

“He he.”

Thành ca chà xát tay.

“Vừa nãy ngươi cũng đã nói, đặt ở đó cũng không tự sáng, để cho ta hấp thu coi như là tận dụng tối đa, còn tốt hơn dập tắt lãng phí!”

“Ta cũng không phải vì bản thân, mà là vì để những thiên phú lưu hỏa đó không tịch mịch nữa.”

Nhìn tên chẳng biết xấu hổ này, Di suýt chút nữa cạn lời.

“Thiên phú của ngươi đã đủ cao rồi, vượt qua bình sinh mà ta gặp, cần gì còn đi hấp thu thiên phú lưu hỏa?”

Hắn tùy tiện thổi phồng một cái khiến Thành ca vô cùng hưởng thụ.

Nhưng mà thứ vị ca này coi trọng hơn vẫn là lợi ích thực tế.

“Làm người phải có chí tiến thủ, há có thể thỏa mãn hiện trạng, đương nhiên ta muốn đã tốt phải tốt hơn, nâng cao một bước.”

Di khoát tay: “Ngươi thật sự không cần cái đó.”

Thành ca trừng mắt, cũng thi triển pháp khích tướng.

“Thế nào, ngươi không nỡ?”

“Không phải chứ, tốt xấu ngươi cũng là đại lão đứng đầu, tuy rằng quá thời thời gian rất dài, nhưng không đến mức nhỏ mọn không có tầm nhìn như vậy chứ?”

Quá, quá thời?

Di suýt chút nữa bị hắn làm nghẹt đến thở không ra hơi.

Suy nghĩ lời trong lòng của ngươi nên giấu ở trong lòng, có thể đừng nói ra trước mặt ta hay không?

“Không phải ta không nỡ để ngươi đến Luân Chuyển Đăng Bàn, mà là thiên phú lưu hỏa không thể mạo muội hấp thu, bằng không sao bản thân ta không thử chứ?”

“Kỳ thật rất nhiều thiên phú xung đột với nhau, sở dĩ ta chỉ dung hợp chín loại chính là do năm đó sau khi bọn họ thử vô số lần, cuối cùng tìm được thứ có thể tương thích trên người ta nhiều nhất chỉ có chín loại này.”

“Hiện tại Giáng Thần giả đều không ở đây, cũng không ai giúp ngươi điều phối thiên phú này tương thích hay không, chính ngươi đi hấp thu thật sự rất nguy hiểm, cho dù chỉ là hơn một loại cũng có thể phá vỡ cân bằng trong cơ thể của ngươi.”

Ý ngoài lời nói của hắn chỉ là Khương Thành không hấp thu được.

Nhưng đáng tiếc, trong từ điển của Thành ca không có ‘không được’.

Nói thật, vốn dĩ hắn cũng chỉ là có chút suy nghĩ đối với thiên phú lưu hỏa này, cũng không phải rất chấp nhất.

Với thực lực lúc này của hắn, cho dù hơn hai thiên phú, ý nghĩa cũng không lớn.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Di cũng không được, vậy nếu bản thân đi, chẳng phải chính là đè ép đối phương một bậc sao?

Loại cơ hội làm màu này, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

“Lão phu tự có chừng mực, không cần ngươi quan tâm.”

“Ngươi mau dẫn ta đến chuyển luân đăng bàn đó đi!”

Di còn có thể nói cái gì?

“Ta đi rồi về.”

Khương Thành chỉ dặn dò các đệ tử Phi Tiên môn một câu đã bay vào trong thạch điện bạch ngọc kia.

Di bị hắn ném sau lưng, khóe miệng hơi cong lên.

Vừa rồi hắn cố ý nhắc tới thiên phú lưu hỏa, cũng không phải là không lựa lời, càng không phải là có lòng tốt tặng cơ duyên cho Khương Thành.

Chương 2396: Kế hoạch của Di

Rất nhanh sau đó, hai người đã tiến vào thạch điện.

Bên trong đại điện hùng vĩ mà tráng lệ, hoàn toàn không thể nhận ra dáng vẻ trước đây của đảo.

Khương Thành và hắn cùng đi vòng qua vài chiếc cột khổng lồ, đến bên cạnh chiếc ao lớn hình tròn ở trung tâm mái vòm.

Bên trên ao nước là mây mù lượn lờ.

Rõ ràng trong điện không có gió, nhưng sóng xanh vẫn khẽ lăn tăn.

Nhìn mặt nước mênh mông khói sóng, Khương Thành bật ngón tay cái.

“Ngươi có khiếu thẩm mỹ ổn đấy, vậy mà có thể biến cái hố to kia thành một cái ao xinh đẹp.”

Lúc trước, cái ao lớn này chính là Lạc Tiên Trì.

Chuyện “hố biến thành ao” chỉ là đùa thôi. Thật ra trong ao này tràn ngập sức mạnh pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Cho dù đã trải qua quá trình chuyển hoá đặc biệt của Lạc Tiên đảo nhưng không phải ai cũng có thể tự tiện đụng vào nó.

Di làm được chuyện này, điều đó đủ để chứng tỏ năng lực của hắn.

Hiện tại, không thấy cột đá ở cạnh mép ao khi trước.

Tại vị trí ban đầu của chúng, có thêm 10800 đài sen mang màu sắc khác nhau, đen trắng xanh vàng đỏ, chẳng thiếu màu gì.

Không có gì quá bất ngờ, đây chính là vị trí phụ mới.

Còn vị trí của Phó điện chủ và hộ pháp mà Di nhắc tới khi ở bên ngoài thì Khương Thành không nhìn thấy.

Hai người bay lên khoảng không bên trên mặt ao, Thành ca định nhảy xuống giống như ngày trước từng nhảy vào Lạc Tiên Trì, nhưng lại bị Di ngăn cản.

Sau đó, hắn thấy Di khẽ búng tay.

Trong số hàng vạn đài sen, có mười tám đài bỗng phát sáng mãnh liệt.

Ngay sau đó, hào quang do mười tám đài sen này toát ra lập tức bắn lên phía trên mặt nước.

Một giây sau, Khương Thành phát hiện xung quanh không còn là chính điện nữa.

“Hoá ra Lạc Tiên Trì này còn có những gian tách biệt với nhau?”

“Mật mã mở cửa cũng khác nhau?”

Phía trước hắn, đèn đuốc sáng trưng, bởi vì từng ngọn nến chập chờn đang tạo thành một cái cổng vòm ở bên trên.

“Cổng vòm” cao ngất từ từ chuyển động, khiến những ngọn nến ở một bên rơi vào trong nước, mà bên kia lại có những ngọn nến mới chồi lên khỏi mặt nước.

Toàn cảnh giống như một vòng đu quay khổng lồ cao chọc trời, trông khá thơ mộng.

“Đây chính là Luân Chuyển Đăng Bàn?”

Di gật đầu.

“Đúng.”

“Những ánh nến kia, chính là Thiên Phú Lưu Hoả.”

Khương Thành hỏi: “Làm sao để hấp thụ chúng?”

Di đáp: “Ta chưa thử, nên không thể đưa ra bất kì lời khuyên nào cho ngươi.”

Khi hắn vừa nói xong câu, Khương Thành đã giẫm lên sóng nước đang trôi về phía bảng đèn khổng lồ kia, bất giác tiến tới bên dưới “cổng vòm” nọ.

Di không nói gì nữa, bóng dáng hắn lặng lẽ biến mất ngay tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, nó đã đến bên ngoài Lạc Tiên Trì.

Đúng vậy, đây chính là kế hoạch của hắn.

Nếu Khương Thành không muốn theo phe Lạc Tiên điện, không muốn liên thủ với hắn để đối phó với Giáng Thần giả, vậy hắn sẽ lừa Phi Tiên môn lên con thuyền này.

Sau khi Phi Tiên môn hoàn toàn bị cuốn vào, Khương Thành có muốn đứng ngoài cuộc cũng chẳng được.

Đến khi ấy, Khương Thành chỉ có thể đi theo xu thế chung, từng bước xuống nước dần.

Nhưng lừa Phi Tiên môn lên thuyền cũng không phải chuyện dễ.

Điều kiện tiên quyết để truyền thánh chỉ giả chính là giấu chuyện của Khương Thành.

Vì vậy, hắn cố tình nhắc tới Thiên Phú Lưu Hỏa chính là để hấp dẫn Thành ca, khiến đối phương chủ động tiến vào.

Luân Chuyển Đăng Bàn không phải nơi nguy hiểm, cũng chẳng phải cạm bẫy gì.

Nhưng nếu hấp thụ bất cứ đóa Thiên Phú Lưu Hỏa nào, dù là thành công hay thất bại thì cũng cần một khoảng thời gian rất dài.

Mà khoảng thời gian này đã đủ để Di làm được rất nhiều việc.

Đi ra bên ngoài điện, không đợi hắn lên tiếng, đám Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn đã vây lại ngay.

“Sao lại chỉ có một mình ngươi?”

“Khương chưởng môn đâu rồi?”

“Chẳng lẽ đã bị ngươi mưu hại?”

Di muốn kéo họ theo phe hắn, nên đương nhiên sẽ phải trấn an bọn họ.

Vì vậy, hắn lại chủ động đưa họ vào trong Lạc Tiên điện.

Thậm chí hắn còn đưa bọn họ cùng tiến vào không gian của Đăng Bàn, để các nàng tận mắt nhìn thấy Khương Thành.

Thành ca không biết phải dùng tư thế gì để hấp thu Thiên Phú Lưu Hỏa, cũng chẳng có manh mối gợi ý nào, hắn đang vận dụng đầu óc mình.

“Sao các ngươi lại tới đây?”

Di bất lực nhún vai.

“Các nàng cho rằng ngươi đã bị ta đây hãm hại.”

Thành ca đang bận, vậy nên hắn thuận miệng dặn đám Kỷ Linh Hàm một câu.

“Ta không sao, đó là một cơ duyên, nó kết thúc là ta trở về ngay.”

Nói xong, hắn định trực tiếp chạm tay vào đám Lưu Hỏa nọ.

Sở dĩ hắn không cho đám Kỷ Linh Hàm cùng hưởng ké cơ duyên là vì hắn cũng không xác định được tính nguy hiểm, hiển nhiên không thể cho các đệ tử mạo hiểm cùng.

Sau khi theo Di trở ra bên ngoài, chúng đệ tử Phi Tiên môn cũng đã yên tâm.

Kỷ Linh Hàm còn chủ động khom người, tự cáo tội với Di.

“Thực sự xin lỗi, vì hiểu lầm nên ban nãy đã mạo phạm ngươi, kính xin ngươi đừng trách cứ!”

Lâm Ninh thành khẩn nói: “Thì ra ngươi đã tặng cho chưởng môn phái ta một cơ duyên, vô cùng cảm tạ ngươi.”

Ngoài xấu hổ, họ còn nảy sinh một chút thiện cảm với Di.

Di xua tay, khẽ mỉm cười, đáp: “Ta với Khương Thành cũng coi như một nửa đồng môn, không cần đa lễ.”

Đồng môn?

Toàn bộ đệ tử Phi Tiên môn cùng sửng sốt.

Mặc dù họ coi Khương chưởng môn là người thân nhất, nhưng các nàng không hề biết lai lịch của hắn.

Chỉ biết rằng dù hắn lên tới bất cứ vị diện nào, gặp kẻ thù mạnh ra sao thì hắn vẫn luôn “thần cản sát thần”.

Dù đối mặt với tình huống nào, hắn cũng ứng biến thành thạo.

Đây là kiểu người không gì không làm được, có đánh chết thì họ cũng chẳng tin hắn không có gốc gác kinh thiên động địa nào.

Vừa rồi các nàng đã thấy được Di mạnh mẽ ra sao, thần kì thế nào.

Nghĩ kĩ lại, có lẽ chỉ có nhân vật như vậy mới xứng ngồi ngang vai vế với Khương Thành nhỉ?

Kết hợp với hình thức bạn cũ vừa hàn huyên rất vui vẻ ban nãy và hành động tặng cơ duyên thân tình, bọn họ thật sự tin vậy.

Nửa đồng môn, vậy cũng xem như trưởng bối trong sư môn đấy!

Bởi thế, thiện cảm họ vừa nảy sinh với Di lập tức thăng hoa lên một tầm mới, đạt đến mức cực cao.

Di tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, bắt đầu nước đi thứ hai.

“Cần mới tiếp nhận vị trí Phó điện chủ, vị trí chúa tể của suối nguồn thứ nhất còn trống, cứ để La Viễn tiếp quản đi.”

Lời vừa dứt, một số Hư Đế của các suối nguồn xung quanh lập tức nhảy dựng lên.

“Cái gì?”

“La Viễn tiếp quản?”

“Cùng lắm thì hắn cũng chỉ là một Thánh Tôn thôi mà?”

“Đúng đấy, nếu muốn tiếp quản vị trí chúa tể, ít nhất cũng phải là Cổ Thánh như ta chứ? Đương nhiên ta không nói ta phải được làm chúa tể, ta chỉ muốn nói đôi câu vì chư vị đạo hữu đều là Cổ Thánh thôi…”

Đối mặt với thái độ phản đối kịch liệt của họ, Di chỉ đáp lại rất đơn giản.

“Các ngươi không muốn làm Hư Đế hả?”

Tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, bởi họ đột nhiên nhớ ra kết cục của chúa tể Thanh Diệu lúc trước.

Song, bọn họ không phản đối thì La Viễn cũng tự xua tay liên tục để từ chối khéo.

“Ấy ấy ấy, ta không thể đảm nhiệm vị trí này mà?”

“Cho dù muốn chọn người làm chúa tể, vậy cũng nên để Kỷ sư tỷ đảm đương, ta làm sao được?”

“Vả lại Khương chưởng môn chưa lên tiếng mà.”

Di phất tay, đưa ra một quyết định mới.

“Trong khoảng thời gian này, Khương Thành không tài nào phân thân ra được, vị trí Phó điện chủ của hắn tạm thời sẽ do Kỷ Linh Hàm đảm nhiệm.”

“A?”

Ngay sau câu nói này, không chỉ đám Hư Đế vừa ngậm miệng mà cả mấy vị Cổ Thánh cũng không chịu nổi nữa.

Khương Thành làm Phó điện chủ nhưng họ còn không phục, huống hồ là Kỷ Linh Hàm.

Cùng lắm thì nàng cũng chỉ là một Thánh Tôn thôi mà?

Chương 2397: Chí Thủy Nguyên Phách

“Không được không được.”

Hàm muội dường như cũng rất bất ngờ, không kịp chuẩn bị, vội xua tay khéo léo từ chối.

“Vị trí này không phải chỗ ta có thể ngồi, vả lại Khương chưởng môn cũng chưa cho ta làm Phó điện chủ mà.”

Lý do của họ giống hệt nhau.

Cho dù có làm chúa tể hay phó điện chủ thì cũng phải do Khương chưởng môn chính miệng phân phó mới được.

Di nhìn thấu nỗi băn khoăn của các nàng.

Nhưng cũng không thể cho các nàng lại vào trong để xin chỉ thị từ Khương Thành mà?

Khương Thành vốn muốn đưa Phi Tiên môn trở về Đông Trúc đảo, chắc chắn sẽ không đồng ý.

Dường như lại trở thành ngõ cụt.

Nhưng việc này cũng chẳng thể làm khó Di, dù sao hắn cũng cực kì khôn khéo.

“Sao nào, đệ tử của Khương Thành không đảm đương được hả?”

“Khi hắn vắng mặt, các ngươi chẳng biết làm gì?”

“Đã tới cảnh giới này mà còn muốn hắn dắt tay dìu các ngươi đi?”

Ba câu hỏi vặn nhẹ nhàng này lập tức phá vỡ lớp phòng ngự của đám đệ tử Phi Tiên môn đang ở đây.

Bản thân mất thể diện cũng chẳng sao, nhưng không thể làm Khương chưởng môn mất mặt.

Ánh mắt Kỷ Linh Hàm và La Viễn lập tức trở nên kiên định.

“Được!”

“Bọn ta chấp nhận!”

Thật ra các nàng không bị ảnh hưởng hoàn toàn bởi ba câu ấy.

Chủ yếu là bởi họ coi Di là người của Thành ca.

Mặt khác, trước đó Phi Tiên môn đã chiến đấu chống lại Tu Thần lưu, trong tiềm thức các nàng tin rằng mình theo phe Lạc Tiên điện.

Gia nhập nơi này, dường như là chuyện hiển nhiên.

Thấy các nàng đã chịu nhận lời, Di vui cười hớn hở.

Khương Thành ơi Khương Thành, ngươi cho rằng ngươi muốn tránh là sẽ thoát được đại kiếp này ư?

Để nắm chắc thời gian, hắn nhanh chóng bắt tay vào thu xếp một loạt chuyện của Lạc Tiên điện.

Còn Thành ca đang ở Luân Chuyển Đăng Bàn vẫn không biết gì cả.

Thật ra nếu biết thì hắn cũng không có phản ứng quá mạnh.

Cuốn vào thì cuốn, bản thân hắn không muốn nhiều chuyện thôi, nhưng không có nghĩa là sợ phiền phức.

Lúc này, hắn đã trực tiếp chạm ngón tay vào đóa Thiên Phú Lưu Hỏa đầu tiên.

Khi đầu ngón tay cuối cùng cũng đã tiếp xúc với ngọn lửa yếu ớt kia, tầm nhìn của hắn bỗng mờ đi.

Ngay sau đó, nguyên một đám nổi lên từ bên cạnh.

Khương Thành cảm thấy dường như mình đã biến thành một phần tử trong số đó, thậm chí hắn còn cảm nhận được khí tức của đồng loại ở trong dám bọt khí kia.

“Đây là thiên phú gì?”

“Chẳng lẽ là Thủy Linh tộc…”

Ngay khi suy nghĩ này nảy ra trong đầu, một cảm giác tê dại bỗng ập lên toàn thân hắn.

Tầm nhìn bắt đầu rung chuyển lung tung, cũng không chịu sự kiểm soát của hắn.

Vừa rồi hắn không đoán nhầm, đóa Thiên Phú Lưu Hỏa này đúng là một môn thiên phú hàng đầu của Thủy Linh tộc - Chí Thủy Nguyên Phách.

Môn thiên phú này cực kì mạnh mẽ, kẻ sở hữu nó dù không tu luyện gì mà chỉ ngày ngày đắm mình trong sông hồ biển lớn, sớm muộn cũng có thể từ Hạ giới phi thăng thành tiên.

Ngay từ đầu, Chí Thủy Nguyên Phách đã chạm đến Đại Đạo Chân Đế của Thủy hệ, xem là một trong số rất ít được thiên

địa chiếu cố.

Tiếc rằng, môn thiên phú này có quan hệ mật thiết với đặc điểm của tộc quần.

Khương Thành hoàn toàn không phải Thủy Linh tộc, Thiên Hồn của hắn và khí hải trong cơ thể không hề hợp với Chí Thủy Nguyên Phách.

Ngay khi đóa Thiên Phú Lưu Hỏa này được hấp thu vào, nó lập tức xảy ra xung đột dữ dội với hắn.

Toàn bộ thần hồn, khí hải, linh ý và đạo tâm của hắn đều xuất hiện dấu hiệu bị tổn thương và sụp đổ.

Di không lừa hắn, không phải cứ có thiên phú này là tốt, càng không thể tùy tiện dung hợp linh tinh.

Mông lung mơ hồ, Khương Thành không thấy rõ bọt khí xung quanh nữa, hắn chỉ cảm thấy ý thức của mình đang có chút rã rời.

Mãi đến khoảnh khắc âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Khương Thành không khỏi vui mừng, may mà hắn không cho đám Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và các đệ tử khác hấp thụ những Thiên Phú Lưu Hỏa này cùng mình.

Bằng không lúc này các nàng chết chắc.

“Ting! Kí chủ lấy được hạt giống Chí Thủy Nguyên Phách.”

“Ting! Kí chủ hồi sinh thành công.”

Sau khi hồi sinh thành công, việc đầu tiên Thành ca làm là xem xét bên trong cơ thể mình.

Hắn muốn xem thiên phú mình vừa đạt được rốt cuộc huyền diệu thế nào.

Song nhìn cỡ chục lần, hắn vẫn không phát hiện bản thân có gì khác trước.

“Không hợp lý, chẳng phải ta đã nhận được hạt giống gì đó hả?”

Chưa muốn bỏ cuộc, hắn lại chạy tới bên Ngộ Đạo Tiên Thụ để kiểm tra, cuối cùng cũng tìm thấy một hạt giống màu trắng tầm thường, rất khó nhận ra ở trong lòng đất bên dưới cây đại thụ cao ngất này.

“Thứ này có tác dụng gì?”

Năm đó, lúc nhận được hạt giống huyền lực ở Huyền giới, Khương Thành có thể cảm nhận sự biến hóa của bản thân một cách rõ rệt, nó cũng trực tiếp thay đổi quỹ đạo tu luyện về sau của hắn.

Nhưng bây giờ hạt giống này chẳng khác gì một viên sỏi bình thường.

Hắn hoàn toàn không có được năng lực đặc biệt nào.

“Hệ thống, còn không mau ra giải thích, thiên phú Chí Thủy Nguyên Phách được nhắc tới ở đâu rồi?”

Hệ thống đủng đỉnh trả lời hắn.

“Kí chủ nhận được hạt giống Chí Thủy Nguyên Phách chứ không phải là thiên phú Chí Thủy Nguyên Phách.”

“Gì cơ?”

Thành ca cảm thấy nó đang chơi đố chữ với hắn.

“Ngươi đùa bỡn ta hả, sao lại không cho ta thiên phú luôn đi?”

“Kí chủ kích hoạt được hạt giống Chí Thủy Nguyên Phách là sẽ có được thiên phú này.”

Nghe được câu này, long nhan không hài lòng của mới toát lên ý cười.

“Tại ta hiểu lầm ngươi, thì ra là phải kích hoạt à?”

“Đúng vậy, sau khi kí chủ có được Chí Thủy Nguyên Phách thì sẽ biến thành Thủy Linh tộc.”

“Chờ đã…”

Đang định nhấn kích hoạt, Khương Thành lại nhạy cảm nhận thấy có gì đó sai sai.

“Biến thành Thủy Linh tộc, vậy ta còn là Nhân tộc không?”

Nếu hệ thống thực sự được nhân tính hóa, đoán chừng nó sẽ chửi thầm rằng hỏi vấn đề này nhiều quá đấy.

Nhưng cuối cùng nó chỉ đáp lại hai chữ ngắn gọn.

“Không phải.”

Khương Thành rụt ngón tay về, trầm giọng hỏi: “Vậy còn huyết mạch, thần hồn, tiên lực, đạo tâm, ý thức Nhân tộc của ta thì sao?”

“Huyết mạch và thần hồn sẽ mất đi. Đạo tâm, tiên lực và ý thức sẽ được thay đổi thành đặc điểm của Thủy Linh tộc.”

“Mẹ kiếp, ngươi chẳng nói sớm.”

Thành ca gần như hoảng đến mức toàn thân đổ mồi hôi lạnh.

Nếu kích hoạt thứ này, mặc dù hắn có thể giữ lại cảnh giới Thánh Tôn nhưng chắc chắn thực lực sẽ giảm mạnh mấy lần.

“Không đúng lắm, trước đây ta đã có được huyền văn của Huyền tộc, huyết mạch của Long tộc, linh ý của Thiên tộc, chẳng phải những thiên phú ấy đã dung hòa một cách hoàn mỹ với Nhân tộc của ta sao?”

Hệ thống bình tĩnh đáp: “Lực pháp tắc thiên địa nằm trong Chí Thủy Nguyên Phách là thứ không thể điều hòa được.”

Khương Thành đã hiểu.

Khi Thiên Phú Lưu Hỏa được hình thành thì pháp tắc thiên địa cũng đã tiến vào hoà nhập.

Phương án hồi sinh của hệ thống hoàn toàn không thể giải quyết nó được.

Hạt giống thiên phú này vẫn mang pháp tắc thiên địa.

Một khi kích hoạt hạt giống, lực pháp tắc cũng sẽ có hiệu lực, nó sẽ gây ra một sự biến đổi cực lớn với thế giới bên trong cơ thể mình.

Dù thế nào, bản thân mình cũng sẽ bị cưỡng ép biến thành Thủy Linh tộc.

Nếu dùng pháp tắc nghịch tuần hoàn đẩy nó ra thì thiên phú Chí Thủy Nguyên Phách cũng sẽ bị đào thải hết.

Trước đây, những huyết mạch Long tộc, linh ý Thiên tộc, huyền văn Huyền tộc hắn có được đều không liên quan đến pháp tắc thiên địa tuần hoàn nên hệ thống mới có thể dung hợp các thiên phú ấy với mình một cách hoàn hảo.

Sau khi suy ngẫm cẩn thận, tâm trạng Thành ca không còn hưng phấn chút nào.

“Vậy ta cần thứ hạt giống thiên phú Thủy Linh tộc này làm gì chứ?”

“Vất vả chết một lần, cứ chết một cách vô ích vậy hả?”

Chương 2398: Cuộc phản công của suối nguồn

Cuối cùng Khương Thành cũng nhận ra hơn vạn thiên phú này chẳng có tác dụng gì nhiều với hắn.

Nghĩ kĩ lại, khi các Giáng Thần giả tạo ra Chân Thần, họ phải đối mặt với một trang giấy trắng.

Vậy nên trao cho trang giấy trắng này một vài hoặc mười mấy thiên phú đỉnh cao, chính là thăng hoa bằng cách lột xác hết lần này đến lần khác, có ý nghĩa cực kì trọng đại.

Nhưng hắn đã là Thánh Tôn rồi, hơn nữa cấu hình của cơ thể cũng đạt đến mức cao nhất, căn bản không phải là giấy trắng, không có không gian để bổ khuyết.

Hệ thống trả lời câu hỏi của hắn một cách nghiêm túc.

“Kí chủ có thể giao hạt giống thiên phú này cho người khác.”

Thành ca có chút nghi ngờ rằng cái thứ này liệu có đang chế giễu hắn uổng công dã tràng hay không.

Hắn hậm hực đáp lại.

“Nếu chỉ mình Thủy Linh tộc sử dụng được nó, chẳng lẽ ta phải bôn ba chạy đi tìm một tên Thủy Linh tộc, sau đó nói rằng lão phu muốn tặng ngươi một tạo hóa hay sao?”

“Ngàn dặm tặng thiên phú, ta ăn no rửng mỡ hả?”

Đang nói dở, hắn chợt sờ tay lên cằm rồi ngẫm nghĩ.

Bản thân mình không có người quen là Thủy Linh tộc, vậy nên tạm thời không có mục tiêu nào có giá trị để đưa tặng môn thiên phú này.

Nhưng trong Luân Chuyển Đăng Bàn kia lại có cả vạn Thiên Phú Lưu Hỏa, phần lớn trong đó là của Nhân tộc.

Nó liên quan đến hồn, thể, đạo, tâm và các phương diện khác, đủ mọi chủng loại, thậm chí có cả đan khí phù trận,…

Bản thân mình không dùng được, nhưng không chừng đám đệ tử Phi Tiên môn lại cần dùng tới!

Vả lại xung quanh mình còn có rất nhiều tộc quần khác, Vu tộc, Long tộc, Phượng tộc,…

"Thu nhận hàng vạn hạt giống thiên phú theo bên người, sau này còn có khí thế để làm màu."

Nghĩ tới đây, hắn lại trở nên hăng hái.

"Chỉ là chết hơn vạn lần thôi mà, quen cả rồi."

Khi Thành ca bắt đầu chạm vào đóa Thiên Phú Lưu Hỏa thứ hai, bên ngoài lại cuồn cuộn mây đen.

Kỷ Linh Hàm trở thành phó điện chủ, La Viễn làm chúa tể thứ nhất, Phi Tiên môn đương nhiên cũng sẽ gia nhập phe Lạc Tiên điện.

Sau khi Phi Tiên môn gia nhập, các tộc quần và môn phái của Đông Trúc đảo, bao gồm Vu tộc, Long tộc, Băng tộc cũng hưởng ứng rầm rộ.

Ba nghìn cao thủ đi theo Thành ca trước đó cũng tham gia Lạc Tiên điện, trở thành thành viên của Tiên Vệ Đoàn.

Sáu suối nguồn bị tập trung về một chỗ, vốn dĩ chắc chắn sẽ đánh chiếm, tranh đoạt địa bàn của nhau.

Song bởi có Di điều tiết nên sáu suối nguồn đã nhanh chóng phân chia địa bàn ổn thỏa, những khúc mắc giữa họ cũng tạm thời lắng xuống.

Sau đó, Lạc Tiên điện đồng loạt tấn công vào ba thần điện cạnh biên giới.

Trận đánh này làm cho đám Tu Thần lưu phía đối diện trở tay không kịp.

Bọn họ vẫn còn chìm đắm trong việc nghị luận về vụ suối nguồn bị di chuyển xảy ra vào một thời gian trước. Bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ rằng đám chúa tể và Hư Đế của suối nguồn dám đánh vào địa bàn mình.

“Bọn chúng điên rồi sao?”

“Nếu rời khỏi sự bảo hộ của lực pháp tắc, bọn họ chỉ là một bầy Cổ Thánh và Thánh Tôn bình thường, ai thèm sợ bọn hắn?”

“Dám chủ động xông vào Phong Nham cung của ta, đây chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao?”

“Hơn nữa chúng ta còn có Càn Linh châu mà.”

“Ai cho chúng lá gan đó?”

Mang thái độ khinh thường, Chính Thần của ba thần điện cũng đưa các Thiên Thần và Chính Thần dưới trướng xông ra khỏi chủ tinh để nghênh chiến.

Sau đó, bọn họ phát hiện kẻ địch lần này nằm ngoài dự liệu của mình.

Rời khỏi phạm vi lực pháp tắc bao phủ, các Chúa tể và Hư Đế lẽ ra phải trở nên “tầm thường, không nổi bật” hoàn toàn không thể chống đối thần điện.

Nhưng đến tận giây phút khai chiến, bọn hắn mới nhận ra đối phương vẫn đang giẫm “Băng Tinh sáu màu” dưới chân.

“Chuyện này là không thể!”

“Tại sao vị trí phụ của Pháp tắc Chi Nhãn lại đột ngột xuất hiện ở Phong Nham Cung của chúng ta?”

“Rõ ràng nơi này của ta không có hai pháp tắc, vẫn là vùng đất pháp tắc thứ ba chiếu rọi.”

“Sao lại như thế được?”

Cũng không thể chê trách khi bọn chúng sợ hãi đến thế, Băng Tinh sáu màu có thể bổ sung lực pháp tắc cho chúa tể và các Hư Đế, khiến họ chiến đấu như có thần trợ giúp.

Nhưng vị trí phụ cũng có hạn chế, đó là không thể thoát khỏi khu vực được bao phủ bởi hai nhánh pháp tắc.

Đây là lẽ thường mà toàn bộ người ở Nguyên Tiên giới công nhận.

Vì là lẽ thường nên các đại thần điện chẳng bao giờ lo lắng sẽ bị tấn công.

Thắng thì tiếp tục tấn công, thua thì rút về Thần Điện, dù sao quyền chủ động luôn luôn nằm trong tay mình.

Nhưng lúc này lẽ thường ấy lại bị phá vỡ.

Sở dĩ có thể thực hiện chuyện này, đương nhiên đều là nhờ Di.

Lúc này, hắn đang trấn thủ phía sau Lạc Tiên điện, điều khiển sáu sợi dây xích từ trên không, giống như đang điều khiển sáu món binh khí từ xa, mang chúng đi oanh tạc ba thần điện.

Sau khi rời khỏi khu vực lực pháp tắc bao phủ, Băng Tinh sáu màu thực sự thoát khỏi thổ nhưỡng nơi nó sinh tồn.

Nhưng bởi sự tồn tại của Lạc Tiên điện nên họ có thể trực tiếp mượn lực pháp tắc đang bao phủ lên Lạc Tiên trì.

Ngoài mặt, Di không thể đích thân ra mặt trong cuộc chiến này, nhưng trên thực tế hắn lại là người đứng sau thao túng cả ba trận chiến.

Ngay khi trận chiến nổ ra, thần điện đối diện đã bị đánh mù đầu.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Tại sao hai tên chúa tể Nguyệt Ảnh Hoàng và Thanh Sắc lại đồng thời xuất hiện?”

“Chết tiệt, tại sao chúng lại có nhiều Thánh Tôn thế chứ?”

“Ta không ngăn nổi nữa rồi! Mau dùng Càn Linh Châu!”

Người của sáu suối nguồn xuất chiến cũng không nhiều lắm, người được phái ra đều là Thánh Chủ đỉnh phong, Thánh Tôn, Cổ Thánh.

Mỗi một Chính Thần của ba thần điện đều được hai vị chúa tể “quan tâm”.

Tuy thực lực của chúa tể suối nguồn thứ nhất là La Viễn còn hơi kém nhưng số lượng đệ tử Phi Tiên môn đi theo hắn cũng là nhiều nhất.

Tường Lưu Chính Thần của Phong Nham cung vừa "lên sàn" đã bị Nguyệt Ảnh Hoàng và Thanh Sắc liên thủ giáp công.

Ngay sau khi Càn Linh Châu được tung ra, chiến trường mà họ đang đứng cũng được tăng cường bởi pháp tắc thứ ba.

Vì không rời xa sân nhà, chỉ có thể mượn lực pháp tắc của Lạc Tiên trì nên buff của Băng Tinh sáu màu bị giảm đi một nửa, lúc này còn đụng phải Càn Linh Châu, hiệu quả tăng cường từ pháp tắc của đôi bên coi như đã bị san bằng.

Vô hình trung, song phương đã đến một sự cân bằng kì lạ.

Thật ra Lạc Tiên điện tồn tại là nhằm chuyên môn đối phó với Càn Linh châu của Giáng Thần đài.

Để đôi bên có một cơ hội tỷ thí công bằng.

Không ai có thể dựa vào pháp tắc để áp chế đối phương, cuối cùng xáp lại dùng vũ lực.

Điều này làm Tường Lưu Chính Thần thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt rồi."

"Vị trí phụ của chúng không còn mạnh như trước!"

Nguyệt Ảnh Hoàng và Thanh Sắc cũng là cấp Cổ Thánh.

Nhưng đạo ấn của Chính Thần lại tương đương với một phần hóa thân của Thiên Đạo, trong đó ẩn chứa lực Thiên Đạo, vượt xa đạo nguyên tự thân của các Cổ Thánh bình thường cả một khoảng cách lớn.

Ỷ vào đạo ấn, Tường Lưu Chính Thần lấy một địch hai nhưng cũng không rơi xuống thế hạ phong.

"Cố lên, chúng ta có thể thắng!"

"Chỉ cần giữ vững một chút nữa là những thần điện đồng minh ở xung quanh sẽ tới trợ giúp chúng ta ngay!"

Hắn vừa khua binh khí, chiến đấu hết mình vừa ổn định lòng quân.

Thấy đối phương đại triển thần uy, không thể xử lý kẻ khó nhằn này trong một chốc một lát, Tinh Diệu Hoàng của suối nguồn thứ ba và một vị Hư Đế cấp Cổ Thánh của suối nguồn thứ tư cùng nhau tiêu diệt hắn.

Biến thành lấy một địch bốn, Tường Lưu Chính Thần lập tức rơi vào thế yếu, bắt đầu từng bước rút lui.

Nhưng dù có thế thì hắn vẫn không bị diệt trừ hoàn toàn.

Điều này phản ánh sức mạnh thực sự của một Chính Thần.

Lực Thiên Đạo tăng cường cho đạo ấn, Cổ Thánh không thể trấn áp bọn họ, chỉ có thể làm tiêu hao một chút.

Sự tồn tại của ý chí Thiên Đạo cũng khiến hai linh ý cường giả là Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh Diệu Hoàng không thể trực tiếp triệt tiêu ý thức của đối phương.

Ngoại trừ Khương Thành từng dùng kiếm đạo hoàn mỹ và chiến thuật "tam quản tề hạ" kì lạ để tiêu diệt mấy người, kể từ đại kiếp đến nay, ở Nguyên Tiên giới chưa từng có Chính Thần nào bất ngờ chết đi.

Chương 2399: Thắng dễ như chẻ tre

Tường Lưu Chính Thần biết nếu cứ tiếp tục chiến đấu thế này thì Phong Nham cung chắc chắn sẽ không thể trở mình.

Dẫu sao bốn Cổ Thánh cũng đã vượt quá giới hạn thực lực của hắn, hắn bị thua chỉ còn là vấn đề thời gian.

Mà ở phe hắn, hắn là người ở tình hình khá khẩm nhất.

Đối mặt với sự tấn công của các Hư Đế, Hư Vương và cao thủ khác, những Thiên Thần và Giới Thần dưới trướng hắn đã bắt đầu xuất hiện thương vong.

Lực lượng giữa đôi bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Ngoại trừ Tinh Diệu Hoàng, suối nguồn thứ ba vẫn còn hai Cổ Thánh nữa.

Suối nguồn thứ tư cũng có ba Hư Đế cấp Cổ Thánh

Đối mặt với họ, Thiên Thần của Phong Nham cung căn bản không đủ sức chống đỡ.

Huống hồ còn cả Đông Trúc đảo.

Ngay cả khi chia làm ba cánh thì vẫn còn hơn hai trăm Thánh Tôn được cử đi theo nhánh này.

Những Thánh Tôn này không được tăng cường pháp tắc từ vị trí phụ, phải chịu pháp tắc áp chế thứ ba của Càn Linh châu, nhưng nhìn chung thực lực tự thân của họ vẫn mạnh hơn Thiên Thần.

Lúc này, phần lớn mọi người chỉ đang quyết đấu với các Giới Thần đỉnh phong, thậm chí còn chẳng bằng Thiên Thần…

"Gắng thêm chút nữa!"

"Kéo dài thêm một chút, viện binh của Châu Nhạc cung và Tà Trướng cung sẽ tới thôi."

"Đến lúc ấy chúng ta có thể chuyển bại thành thắng, sẽ quét sạch một lượt toàn bộ đám nghiệt chướng này!"

Suy nghĩ của Tường Lưu Chính Thần không sai, nhưng đã đánh giá thấp thực lực của Lạc Tiên điện.

Ngay khi hắn nói dứt lời, Tiên Vệ Đoàn do Bạch Vô Khải chỉ huy cũng xuất hiện tại chiến trường.

Nhánh Tiên Vệ Đoàn này không đông lắm, tổng cộng có khoảng hai nghìn người, song mọi người đều là Tu Nguyên lưu, nhìn chung đều có lực chiến đấu ở cấp Thánh Tôn.

Đi theo hắn còn có mấy vị Huyền Thánh cửu trọng đến từ Huyền giới, trong đó có Lê Hàn Ngọc và Lịch Đường mà Thành ca quen biết.

Sở dĩ đám Ninh Chi Lâm và Bạch Vô Khải quyết định đi theo Di và Lạc Tên Điện cũng là do có nguyên nhân.

Do Huyền giới bị hạn chế bởi Thiên Đạo và căn nguyên thế giới yếu kém hơn nên bẩm sinh không sánh bằng Nguyên Tiên giới.

Hiện tại Huyền tộc chỉ có bốn vị lão tổ bọn họ có thực lực đạt tới cấp Cổ Thánh.

Còn Nguyên Tiên giới bên đây có hẳn bảy mươi Chính Thần, Cổ Thánh cũng có hơn hai mươi người.

Đôi bên hoàn toàn không cân xứng với nhau, nếu không vì Thiên Đạo ngăn cách thì Huyền giới bị chinh phục từ lâu rồi.

Nếu vẫn cứ tiếp tục đứng nhìn, bất kể phe nào bên Nguyên Tiên giới giành chiến thắng, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với Huyền giới.

Để tìm ra một con đường sáng sủa cho Huyền tộc, Bạch Vô Khải và mọi người đã chọn cách can thiệp vào trận đại kiếp này.

Cộng thêm lời thuyết phục động viên của Di và việc Phi Tiên môn của Khương Thành trước đó từng khai chiến với Tu Thần lưu, đương nhiên họ sẽ theo phe Lạc Tiên điện.

Dẫu sao đây cũng là một canh bạc lớn đối với vận mệnh của tộc.

Nếu bại, Huyền tộc chắc chắn sẽ đi đời, những người còn lại không còn chốn dung thân ở Nguyên Tiên giới và Huyền giới.

Lúc đầu, Tiên Vệ Đoàn hùng mạnh nấp ở hậu phương, không xuất chiến chỉ vì sợ doạ cao thủ Phong Nham cung tháo chạy.

Hiện tại, tình hình giao chiến đang rất kịch liệt, đối phương không thể trốn chạy nữa, lúc này họ mới nhập cuộc chém nhát quyết định.

Thấy lực lượng thứ ba xuất hiện trên chiến trường, Tường Lưu Chính Thần mừng như điên, tưởng rằng viện binh của mình đã tới.

Đến khi phát hiện mình không biết một ai, hắn không khỏi thất vọng.

Ngay sau đó, lòng hắn hoàn toàn sụp đổ.

Bởi vì nhóm Tiên Vệ Đoàn này vừa nhập trận đã bật chế độ "cắt cỏ" vô song, các Thiên Thần và Giới Thần dưới trướng hắn ngã xuống như lúa mì bị gặt cả mảng, không hề chống trả nổi.

"Không…"

Tiếng gào thét thảm thiết của hắn để lộ nỗi kinh hãi thấu trời, song vẫn không thể thay đổi hiện thực.

Thực lực của hai bên vốn đã chênh lệch, sự tham gia của Tiên Vệ Đoàn chỉ đẩy nhanh tốc độ "thu hoạch" mà thôi.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, vị Chính Thần này đã trở thành tư lệnh "không quân".

Bạch Vô Khải và một vài Cổ Thánh khác gia nhập vào đội ngũ đang vây công hắn, hoàn toàn triệt tiêu đường sống của hắn.

Đám Thánh Tôn và Hư Đế còn lại đang bận thu dọn chiến trường, thu lượm chiến lợi phẩm.

Hoàn toàn không can dự vào trận chiến đỉnh phong của họ ở bên này.

Bởi vì không cần thiết.

Sau mười mấy kill, Tường Lưu Chính Thần bị giết.

Mà khi hắn chưa chết, hai thần điện còn lại cũng bị các suối nguồn khác tiêu diệt, không có chút hồi hộp nào.

Sau nửa canh giờ, viên binh từ Tà Trướng cung mà Tường Lưu mong đợi nhất rốt cuộc cũng tới nơi.

Trước việc viện binh đến, bên Lạc Tiên điện không bất ngờ lắm.

Dù Di hay Thánh Hoàng hay đám người Cung Tình, ai trong số họ không phải chúa nghĩ nhiều chứ, sớm đã chuẩn bị sẵn vòng mai phục rồi.

Đám viện binh vừa đặt chân vào địa giới Phong Nham cung đã đâm đầu vào lưới được chuẩn bị sẵn.

Một trận đại chiến mới lại nổ ra.

Kết quả của trận chiến này không khác lần trước lắm.

Thực lực đôi bên quá chênh lệch, Tà Trướng cung chẳng mấy chốc cũng nối gót Phong Nham cung.

Khi thời gian bước qua ngày thứ hai, vô số người mới phát hiện bên trên dường như có sự thay đổi.

Tính cả Phong Nham cung và Tà Trướng cung, có tổng cộng mười một thần điện bị diệt, số Tiên nhân tử trận cộng lại không quá một triệu người.

So với ti tỉ sinh linh sống tại địa vực không tài nào đếm xuể thì đó chỉ là một phần cực cực nhỏ, nhưng tất cả đều là cấp cao.

Trong mười một Chính Thần chỉ có một người may mắn trốn thoát, còn lại chết hết.

Thiên Thần và Giới Thần đỉnh phong mười người không còn nổi một.

Không có những kẻ cấp cao cầm đầu, các Giới Thần và Hư Thần, Địa Thần yếu hơn ở bên dưới cũng trở nên tan tác.

Trừ một bộ phận nhỏ trốn thoát được, đa số chọn cách đầu hàng quy phục.

Sau khi cuộc chiến kết thúc, Lạc Tiên điện tạm thời dừng cuộc chinh phạt.

Bởi vì những địa bàn vừa bị đánh hạ cần được tiêu hóa và củng cố.

Sau khi Băng Tinh sáu màu tiến vào chiếm đóng địa bàn của mười một thần điện, hai pháp tắc đằng sau cũng tiến lên phía này, mở rộng phạm vi bao phủ của mình từng chút một.

Giá trị của cuộc chiến nằm ở ngay đây.

Pháp tắc có sinh linh đại diện chiến thắng khi giao phong cũng sẽ chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Trận chiến này toàn thắng vang dội, đương nhiên Lạc Tiên điện cũng tràn ngập tiếng hoan hô như sấm.

Sự dồn nén khi bị các đại thần điện vây đánh trong khoảng thời gian trước đây rốt cuộc cũng đã được đáp trả lại.

Đối với Di - vị thượng cấp đứng đầu, dù là chúa tể suối nguồn, Hư Đế hay các tông môn tộc quần dưới trướng, ai nấy đều có thêm vài phần tin phục.

Nghĩ kĩ lại, nếu không có vị “đảo chủ” này làm thống soái thì sáu suối nguồn sớm muộn gì cũng tự đánh nhau đến khi từng bên đều bị tiêu diệt, làm sao có được sức mạnh của hôm nay?

Song, khi họ ăn mừng ở một bên thì một vài thần điện còn sót lại của phe Tu Thần lưu đối diện không vui nổi.

Mấy năm nay, Vô Thượng Đạo Cực bổ nhiệm tổng cộng 73 Chính Thần.

Khương Thành giết chết sáu người, bao gồm cả Tu Đế và Diên Lục Chính Thần. Lần này Lạc Tiên điện tập kích bất ngờ lại mới diệt thêm mười người nữa.

Toàn bộ 57 Chính Thần còn lại đều đã đánh hơi thấy mối nguy liên quan tới tính mạng đang đến rất nhanh.

“Đại kiếp! Đây mới đại kiếp thực sự!”

“Chúng ta nhất định phải liên thủ một cách hết lòng, không được ích kỷ như trước!”

“Vô Thượng Đạo Cực đâu rồi? Tại sao cục diện đã rối đến như vậy mà Thần Chủ vẫn chưa ra mặt?”

Thần Chủ mà họ nhắc tới chính là Tiên Mẫu.

“Chúng ta không thể trông cậy vào Thần Chủ.”

“Thần Chủ muốn tuân theo ý chí của Thiên Đạo, nhưng Lạc Tiên điện cũng không chống đối Thiên Đạo, bọn họ chỉ tấn công pháp tắc thứ ba.”

“Vậy nên dù cho Lạc Tiên điện có thắng thì Thiên Đạo vẫn còn đó, chẳng qua là thay đổi pháp tắc thiên địa mà thôi.”

“Đúng vậy, Thiên Đạo không coi Lạc Tiên điện là kẻ địch, chắc hẳn Thần Chủ không thể can thiệp đâu.”

“Xem ra chúng ta đành phải trông cậy vào Giáng Thần đài thôi, hi vọng bọn họ có thể dốc sức hỗ trợ nhiều hơn nữa!”

Chương 2400 : âm mưu của Giáng Thần đài

Sau khi năm mươi bảy thần điện kết thành liên minh, lực lượng của Tu Thần lưu cũng được chỉnh đốn một cách nhanh chóng.

Một số Chính Thần, bao gồm cả Tâm Đế và Hồn Đế đã đi đến Giáng Thần đài và lấy thêm một lô Càn Linh châu mới.

Song, lời thỉnh cầu đối phương phái cao thủ tương trợ lại bị khước từ.

“Không phải bọn ta không muốn giúp bọn ngươi, mà là do Giáng Thần đài không can dự vào tranh chấp của ngoại giới.”

“Thứ bọn ta hướng tới là không tranh với đời, thanh tĩnh vô vi.”

“Bọn ta sẽ không bị cuốn vào mớ lộn xộn và hỗn loạn kia đâu.”

Ba sứ giả Giáng Thần đài chịu trách nhiệm tiếp đãi bọn hắn đáp vậy.

Hồn Đế suýt nữa nôn mửa bởi mấy lời dối trá của đám người này.

Hắn đâu phải đứa trẻ ba tuổi, sao lại không nghe ra ý bóng gió của bọn họ.

Nếu thực sự không nhúng tay vào tranh chấp của Ngoại giới thì lúc trước sao lại “tình cờ xuất hiện” chạy tới đưa Càn Linh châu cho phe mình?

Gì mà không tranh với đời, rõ ràng đám người này còn có âm mưu khác.

Nếu không vì sự uy hiếp của Lạc Tiên điện thì đám Chính Thần bọn họ nhất định sẽ coi Giáng Thần đài làm mối đe dọa lớn nhất.

Nhưng chắc chắn không thể xổ toẹt những lời này ra miệng được.

Vì có việc cần cầu cạnh, họ chỉ có thể men theo nói với đối phương vài lời bùi tai.

Gì mà lúc này Nguyên Tiên giới đang nước sôi lửa bỏng, cần Giáng Thần đài các ngươi xuất hiện chủ trì công đạo…

Lúc đầu, ba tên sứ giả kia cũng từ chối.

Đợi đến khi bầu không khí khá đã thích hợp, lúc này mới ỡm ờ đưa ra điều kiện của mình.

“Giáng Thần đài bọn ta có một khối Thiên Phong thạch.”

“Nếu các ngươi bằng lòng sử dụng đạo ấn của mình phóng ra một chút lực Thiên Đạo và ký thác lên Thiên Phong thạch thì bọn ta có thể cân nhắc giúp đỡ.

Nghe vậy, Tâm Đế và Hồn Đế ngầm hiểu ý nhau, đưa mắt nhìn đối phương.

Bọn họ chẳng biết Thiên Phong thạch là gì, cũng không biết ký thác lực Thiên Đạo lên đó có ý nghĩa ra sao, song hai người đã tung hoành Nguyên Tiên giới bao nhiêu năm, từng thấy vô số bộ bí kíp.

Bình thường sẽ là giữ lại một chút phân hồn hoặc chân linh, ý thức, huyết mạch, vân vân.

Đó là sử dụng thủ đoạn đặc biệt nhằm khống chế đối phương, để từ nay họ không thể trở mặt được nữa.

Thứ này giữ lại một phần lực Thiên Đạo bên trong đạo ấn, ắt hẳn không phải điềm tốt.

Đối phương thiếu mỗi việc viết thêm hai chữ “âm mưu” lên mặt!

Có cần rõ ràng thêm chút nữa không?

Hồn Đế có tính nhẫn nại, hỏi lại: “Xin hỏi Thiên Phong thạch là vật gì?”

Hai tên sứ giả đối diện dường như đã nhận ra nỗi nghi ngờ của hắn.

“Ký thác lực Thiên Đạo sẽ không làm các ngươi mất tự do.”

“Sức mạnh đó vốn là ngoại vật, khác với hồn phách, ý thức, huyết mạch, không phải sao?”

“Sở dĩ bọn ta muốn có một chút lực Thiên Đạo chỉ là vì tò mò về Thiên Đạo, muốn nhân cơ hội này để tìm hiểu sự huyền diệu của nó, không hề có ác ý.”

Đương nhiên Hồn Đế và Tâm Đế sẽ không tùy tiện tin vào câu chuyện hoang đường này.

Cố nén cơn nhộn nhạo, hai người chắp tay lại.

“Đây là một việc lớn, bọn phải về bàn bạc cẩn thận.”

Sau khi họ trở về, nói ra chuyện Thiên Phong thạch, quả nhiên những Chính Thần khác cũng nghiêng về phe phản đối.

“Chắc chắn bọn chúng không tốt bụng thế đâu!”

“Ta vô cùng nghi ngờ đám Giáng Thần đài đang muốn nhân cơ hội này để biến chúng ta thành nô lệ!”

“Đúng đấy, cái gì mà tò mò về Thiên Đạo, chỉ là một cái cớ nực cười thôi.”

“Ta đã nói rồi, đám Giáng Thần đài kia núp lùm nhiều năm như vậy ắt hẳn là có âm mưu động trời.”

“Nhưng việc cấp bách bây giờ là đối phó với Lạc Tiên điện thế nào.”

“Đúng vậy, Lạc Tiên điện đã tấn công tiêu diệt mười một Thần Điện, cứ như gió thu cuốn sạch lá vàng, sức mạnh đó thật quá đáng sợ.”

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên trên người duy nhất sống sót là Trảm Liêm Chính Thần.

Chỉ thấy trên mặt vị cường giả đứng đầu về lòng háo chiến vẫn còn dư âm sắc thái sau trận chiến…

“Lạc Tiên điện chỉnh đốn lực lượng sáu suối nguồn thì cũng thôi đi.”

“Nhưng đám Cổ Thánh chúng ta từng đụng độ cũng nằm trong dự liệu.”

“Mấu chốt là Thánh Tôn bên chúng, số lượng thực sự quá khủng khiếp, dễ dàng áp đảo bất kỳ thần điện nào.”

“Đếm sơ sơ, trên chiến trường khi ấy cộng lại được chừng hơn chục ngàn người, quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng

nổi.”

“Thực sự không hiểu chúng kiếm đâu ra nhiều cường giả lạ mặt như thế.”

Hồn Đế lạnh lùng nói: “Trảm Liêm đạo hữu bị giết đến sợ rồi sao?”

“Thực lực của Lạc Tiên điện quả thật rất mạnh, nhưng đừng quên hiện tại chúng ta là năm mươi bảy thần điện liên kết lại.”

“Bọn chúng có hơn chục ngàn Thánh Tôn, số Thiên Thần của ta thua kém ư?”

Những Chính Thần khác cũng phấn chấn lên.

“Đúng, mấu chốt thắng bại của cuộc chiến là Chính Thần và Cổ Thánh.”

“Chúng ta chỉ cần hợp lực tấn công, bọn chúng ắt sẽ tan tác.”

“Không cần Giáng Thần đài nhúng tay vào thì chúng ta cũng có thể thắng!”

Rất nhanh sau đó, Liên minh Tu Thần đã tổ chức được một quân đoàn hùng mạnh chưa từng có.

Năm mươi bảy Chính Thần huy động toàn bộ lực lượng, số Thiên Thần đạt hơn năm nghìn người, Giới Thần đỉnh phong lên đến trên triệu người.

Lực lượng này hoàn toàn báo hiệu cho cuộc đại chiến diệt thế.

Đối mặt với sự tiến công của kẻ địch, phe Lạc Tiên điện cũng không dám khinh suất.

Hai mươi hai Cổ Thánh của sáu suối nguồn cũng như Thánh Hoàng và bốn vị lão tổ của Huyền tộc dẫn đầu tất cả Thánh Tôn và Thánh Chủ đỉnh phong đến thẳng chiến trường.

Tới nước này thì cái gọi là mưu kế không có nhiều tác dụng lắm.

Suy cho cùng, lực lượng hai bên cử ra thực sự quá mạnh mẽ.

Cuộc đại chiến động trời xưa nay chưa từng có này cuối cùng cũng nổ ra trên địa giới Quan Hành cung mà Lạc Tiên điện vừa chinh phục chưa lâu.

Nhịp điệu của cuộc chiến y như những gì chư vị Chính Thần trông đợi.

Ở cấp Cổ Thánh, bọn hắn có năm mươi bảy Chính Thần, vững vàng áp chế được hai mươi bảy cao thủ Cổ Thánh ở bên Lạc Tiên điện.

Nếu lúc này Quan Hành cung không phải được pháp tắc của suối nguồn bao phủ và lượng lực pháp tắc mà các chúa tể, Hư Đế có thể mượn được tăng lên thì có lẽ phe họ đã có người chết ngay từ đầu.

Ở cấp Thánh Tôn, cục diện giữa đôi bên lại đảo ngược.

Có hơn chục ngàn Thánh Tôn của Đông Trúc đảo và Lạc Tiên điện, Lạc Tiên điện dễ dàng đánh bại năm nghìn Thiên Thần bên đối diện.

Ở cấp độ bên dưới, hai trăm ngàn Thánh Chủ đỉnh phong của Lạc Tiên điện đang bị chèn ép bởi triệu Giới Thần đỉnh phong phe Liên minh Tu Thần.

May nhờ Tiên Vệ đoàn kịp thời phân ra mấy nghìn Thánh Tôn qua cứu trợ nên họ mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Không lâu sau, trên chiến trường đã xuất hiện thương vong diện rộng.

Thi thể của các Thiên Thần, Thánh Chủ đỉnh phong hoặc ngã xuống, hoặc trôi nổi trên trời sao tỏ rõ sự kịch liệt của trận chiến này.

Cuối cùng, trong trận xuất hiện vị Cổ Thánh bị thương đầu tiên, là một Hư Đế đến từ suối nguồn thứ năm.

Chỉ thấy sắc mặt người này nom như giấy vàng, thậm chí khí tức tiên lực có vẻ còn chẳng bằng một Thánh Chủ.

Đối với một Cổ Thánh, đó là một tổn thương nghiêm trọng lên căn cơ của hắn.

Vì hắn bị thương nên tình hình của các chúa tể và Hư Đế khác vốn đã rơi vào thế hạ phong càng trở nên nguy cấp hơn.

“Tốt!”

Chư vị Chính Thần bên Liên Minh Tu Thần vui mừng ra mặt, sát khí cũng tăng lên một tầm mới.

“Bọn chúng không xong rồi!”

“Giết sạch bọn chúng!”

Nhìn thấy Hư Đế sắp bị giết, một thanh kiếm cổ rạch toang hư không, lực pháp tắc từ vết nứt cuồn cuộn như sông Ngân, chắn ngang trước mặt hai gã Chính Thần đang truy sát.

Chính giữa tinh hà ấy có bóng y phục tung bay thoắt ẩn thoắt hiện, chẳng phải Thánh Hoàng thì là ai?

Ngay từ khi tham gia trận chiến, nàng đã ở thế một chọi ba.

Mọi người vốn tưởng tình thế của nàng không khả quan nhất, vậy mà nàng vẫn dám bứt ra cứu đồng đội.

Rốt cuộc mạnh đến mức nào nhỉ?

Trước kia họ đã nghe đồn rằng Thánh Hoàng rất mạnh, vài người còn từng đánh nhau với nàng.

Song, đến giờ khắc này họ mới nhận ra rằng trước đây nàng chưa hề nghiêm túc chút nào.

Chương 2401: Vị diện thiên hoa bản

Kiếm thứ nhất của Thánh Hoàng đã ngăn chặn đám truy binh.

Kiếm thứ hai nhắm xa hơn một chút, một lỗ hổng to bằng ngón tay bắn thẳng ra phía sau, chẳng biết đã lan ra bao xa.

Nàng lại cưỡng chế mở ra một thông đạo không gian ở nơi chiến trường tiên lực tán loạn, căn nguyên phân tán, pháp tắc triệt tiêu nhau.

Mặc dù thông đạo không gian này vừa xuất hiện đã bị pháp tắc và căn nguyên xung quanh xâm nhập, chỉ kéo dài được một giây là tiêu tan nhưng nó vẫn xuất sắc hoàn thành sứ mạng, đưa vị Hư Đế đang thoi thóp trở lại hậu phương một cách thuận lợi.

Lấy một chọi ba mà vẫn dám phân tâm, điều này khiến cho ba tên Chính Thần vốn đang giao chiến với Thánh Hoàng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Sắp bắt tận tay mà chẳng thấy người nữa, hai kẻ Chính Thần đang truy sát cũng giận tím mặt.

“Ngông cuồng!”

“Thật to gan!”

“Giết ma đầu này trước đã!”

Dưới sự tăng cường của Càn Linh châu, bọn hắn chọc thủng tinh hà pháp tắc kia, trực tiếp đuổi giết đến trước mặt Thánh Hoàng.

Hơn nữa, đòn tấn công của ba tên Chính Thần phía sau cũng sắp cận kề.

“Không xong rồi!”

Ở một nơi xa xôi khác, Bạch Vô Khải và Tinh Diệu Hoàng không hẹn mà kinh hãi hô lớn.

Mặc dù khi ở Thiên giới, hắn và Thánh Hoàng luôn đối địch với nhau nhưng lúc này hắn không mong vị “đồng đội” mạnh này gặp chuyện không may.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy kiếm thứ ba.

Lấy Thánh Hoàng làm trung tâm, một vòng tròn vô cùng hoàn chỉnh lan ra bên ngoài.

Năm Chính Thần đồng loạt dừng lại, đòn tấn công hủy diệt đất trời của bọn hắn dường như đang phải chịu va chạm vô số lần.

Sau mỗi lần va chạm đều yếu đi một chút.

Cuối cùng bị Thánh Hoàng dễ dàng ngăn chặn.

Chứng kiến cảnh này, cả hai phe đang giao chiến kịch liệt, dù là Chính Thần hay Cổ Thanh đều không khỏi kinh ngạc trầm trồ.

Thảo nào nàng được giữ lại, còn được bổ nhiệm làm phó điện chủ.

Tại Lạc Tiên điện xa xôi, Di đứng sừng sững trên bầu trời quảng trường Bạch Ngọc, dường như tầm mắt sâu thẳm có thể nhìn thấu những nơi hư ảo và bị ngăn trở.

“Đây mới là bộ dạng mà kỷ nguyên tối cao đầu tiên nên có!”

“Ta cũng nên ra tay thôi.”

Lần trước hắn không xuất hiện ở chiến trường, bởi vì lần đó xuất chinh tới thần điện, thoát khỏi phạm vi mà pháp tắc suối nguồn bao phủ, hắn cần phải chống đỡ cho các pháp tắc vị trí phụ ấy.

Lần này Liên minh Tu Thần là bên chủ động tấn công, chiến trường nằm trong khu vực được suối nguồn bao phủ, hắn không cần trấn giữ Lạc Tiên điện để điều khiển vị trí phụ.

Một giây sau, hắn bất chợt xuất hiện trên chiến trường.

Trong khoảnh khắc hắn hiện thân, một tên Chính Thần đứng gần hắn nhất lập tức chết đi.

Đây là một biến cố khiến Liên minh Tu Thần có phần bất ngờ không kịp đề phòng.

Tuy thực lực của Thánh Hoàng vượt ngoài tính toán của bọn hắn nhưng dẫu sao nó cũng không thể đảo ngược đại cục.

Lúc này, bọn hắn đang đuổi đánh Cổ Thánh của Lạc Tiên điện, đối phương không đáp trả nổi, tại sao Chính Thần phe mình lại đột nhiên ngã xuống?

“Ai?”

“Kẻ nào dám đánh lén?”

“Giết hắn!”

Nương theo những tiếng hô thảng thốt, Di chính thức tham gia đại chiến.

Vừa bắt đầu, hắn đã bị bốn Chính Thần bao vây.

Sau mười mấy giây ngắn ngủi, thi thể của một Chính Thần bay văng ra ngoài.

Một lúc sau, Chính Thần tiếp theo chết đi.

Lần này, các Chính Thần ở đây hoàn toàn không thể trấn tĩnh nổi.

“Chết tiệt, hắn chính là điện chủ của Lạc Tiên điện!”

“Mau, mau cản hắn lại!”

Song, họ không thể ngăn chặn cuộc tàn sát của Di.

Do rất nhiều Chính Thần đang giao chiến kịch liệt với Cổ Thánh của Lạc Tiên điện.

Khi muốn đổi hướng đi vây đánh Di, họ mới nhận ra mình không thể thoát thân được.

Mấy phút ngắn ngủi trôi qua, bảy Chính Thần chết đi.

Điều này đã trực tiếp đánh tan sự tự tin của các Chính Thần thuộc Liên minh Tu Thần.

Vừa nãy Thánh Hoàng thể hiện sức mạnh nhưng vẫn nằm trong tầm nhận thức của họ, còn lúc này Di đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng của cả đám.

Đây là điều họ không thể đối phó nổi.

Ngoại trừ Hồn Đế, Tâm Đế sở hữu Thiên Đạo chí bảo nên mới gắng gượng chống đỡ thêm một chút, còn những người khác đã sụp đổ một cách dễ dàng.

Nhưng đúng lúc này, Di vốn đang "gặp thần giết thần" rốt cuộc cũng gặp trở ngại.

Chỉ thấy ở trước và sau hắn, có năm nam tử lạ mặt đột nhiên xuất hiện.

Khi năm người hiện thân, không gian thậm chí không dao động chút nào, như thể đáng lẽ vốn phải ở đó.

Năm người sử dụng ngọc phù màu trắng thuần khiết làm vũ khí, nhưng những ngọc phù lại có hình dạng không giống nhau.

Nhìn thấy họ, đám Chính Thần còn lại rốt cuộc đã được thở phào.

"Giáng Thần đài!"

"Bọn họ tới thật rồi."

Năm người kia là cao thủ đến từ Giáng Thần đài.

Năm tấm ngọc phù được tung ra đồng loạt, thiên địa xung quanh Di bỗng như bị kéo ra, dường như đường nét toàn thân đang mờ đi dần.

Một vài Cổ Thánh gần đó chợt phát hiện khu vực này không còn được pháp tắc suối nguồn bao phủ nữa.

“Nghiệp chướng, ngươi còn dám xuất hiện!”

“Còn không mau đầu hàng!”

Trong làn sương trắng mịt mù, giọng nói của Di truyền ra ngoài, không thèm che giấu vẻ khinh miệt.

“Chỉ bằng các ngươi?”

Loảng xoảng…

Âm thanh như tiếng thủy tinh vỡ lan ra khắp chiến trường.

Rất nhiều Thánh Chủ đỉnh phong và Giới Thần đang chiến đấu kịch liệt ở góc xa cảm thấy đầu óc đột nhiên bị chấn động, thế giới bên trong bỗng trở nên hỗn loạn vô cùng.

Nhất thời, đại chiến ở góc xa buộc phải ngừng lại.

Khi bóng dáng Di xuất hiện trở lại, một phương thiên địa đang mờ ảo cũng trở nên rõ ràng như trước.

“Đi!”

Năm tên cao thủ Giáng Thần đài vẫy ngọc phù, năm chiếc cầu vòm trắng muốt được dựng lên giữa trời sao.

Những cây cầu ấy trông không dài lắm, nhưng mọi tiên nhân chạm vào nó đều biến mất trong chớp mắt.

Khi hiện ra lần nữa, họ đã bị chuyển về địa bàn của tu Thần lưu.

Di không hề truy kích, có vẻ hắn đã phải trả một cái giá đắt cho màn giao phong ngắn ngủi vừa qua.

Đám Chính Thần vừa chạy thoát đều tỏ vẻ kinh hãi sót lại sau trận chiến.

“Rốt cuộc kẻ đó là ai?”

“Chỉ biết hắn là điện chủ Lạc Tiên điện, nhưng làm sao hắn có thể mạnh đến thế?”

“Đó là cảnh giới nào chứ?”

“Đó là Di.”

Trong số năm Giáng Thần giả vừa ra tay có một nam tử mặc đồ xanh lãnh đạm nói: “Người này có quan hệ sâu xa với bọn ta, chỉ là về sau hắn lại phản bội bọn ta.”

“Nhưng chắc hẳn các ngươi đã từng nghe qua chuyện hắn lấy trộm Thiên Đạo năm xưa nhỉ? Không nói ngoa chút nào, ở Nguyên Tiên giới không có ai có thể đấu một chọi một với hắn, bao gồm cả bọn ta.”

“Cái gì?”

Đám Không Đế và Nguyên Đế khiếp sợ không thôi, những người khác cũng vô cùng khiếp đảm.

“Hắn chính là điện chủ Lạc Tiên điện?”

“Người này quá mạnh, bọn ta chống lại sao nổi?”

Không phải do bọn hắn yếu, mà là Di thực sự quá mạnh.

Là hóa thân của Thiên Đạo ở Huyền giới, nhưng hắn là sự tồn tại đối lập với Tiên Mẫu, căn bản không được xem là sinh linh bình thường.

Lần này, để có thể đích thân ra tay, hắn tạm thời từ bỏ một phần năng lực của mình.

Song, bởi quanh năm ẩn trong nơi hẻo lánh, lại còn vận hành Huyền giới nhiều năm nên thực lực của bản thân hắn rất khó lường, vượt xa Chính Thần và Cổ Thánh bình thường.

Nghĩ đến việc sau này còn phải đối mặt với một kẻ mạnh đến thế, trong lòng mọi người đều thấy trống rỗng.

“Lần đại chiến này, chúng ta chỉ giết và thương được một số Thánh Chủ đỉnh phong của đối phương, nhưng lại phải trả cái giá đắt là mạng sống của bảy vị Chính Thần.”

“Chẳng lẽ đại thế không đứng về phía chúng ta?”

Chương 2402: Giằng co

Ánh mắt mọi người cuối cùng lại đổ dồn lên năm người của Giáng Thần đài.

Nếu trận chiến vừa rồi không có họ thì kết cục sẽ khó tưởng tượng nổi.

Năm người là có thể chống lại Di, mà hình như Giáng Thần đài không chỉ có mỗi năm người này.

“Kính xin Giáng Thần đài ra tay hàng ma!”

“Nếu các ngươi nhắm mắt làm ngơ, toàn bộ Nguyên Tiên giới sẽ vạn kiếp bất phục.”

“Nếu tên Di kia đã phản bội các ngươi, vậy hắn chính là kẻ thù của Giáng Thần đài, chúng ta có chung một mục tiêu.”

“Đúng, chúng ta hoàn toàn có thể liên thủ!”

Ánh mắt của năm tên Giáng Thần gia đều có phần nghiền ngẫm.

Đợi bọn họ nói xong, người cầm đầu mới nghiêm túc đáp: “Di đúng là kẻ thù của bọn ta, nhưng Giáng Thần đài bọn ta không muốn xía vào cuộc tranh chấp của các ngươi.”

“Đại kiếp giáng lâm, bọn ta chỉ muốn giữ mình phòng thân.”

Mọi người thầm mắng trong lòng, lại giả vờ giả vịt, định ép bọn ta chấp nhận điều kiện lần trước chứ gì.

Chư vị Chính Thần ở đây đều không muốn ký thác một phần lực Thiên Đạo vào trong Thiên Phong Thạch.

Ai biết sau này đám Giáng Thần đài sẽ làm gì với chỗ sức mạnh đó?

Nhưng nếu bây giờ không chấp thuận, có lẽ chưa đầy mấy ngày nữa Di sẽ truy sát đến tận nơi mất.

Khi đôi bên bắt đầu giằng co với nhau, phía Lạc Tiên điện cũng tạm ngưng cuộc thảo phạt.

Lần này song phương khai chiến toàn diện, bên đây cũng chịu tổn thất.

Trong hơn hai mươi Cổ Thánh có ba người bị trọng thương, năm người khác vừa đánh xong đã lập tức bế quan.

Hơn mười Thánh Tôn chết đi, cấp bậc Thánh Chủ đỉnh phong là thê thảm nhất, chết khoảng bảy mươi ngàn người, người bị thương nhiều không đếm xuể.

Có được kết quả này cũng nhờ Di gia nhập chiến trường kịp thời nên cuộc chiến mới kết thúc sớm hơn dự kiến.

Bằng không, dựa theo tình thế ban đầu, e rằng phe Lạc Tiên điện lúc này sẽ không còn Thánh Chủ đỉnh phong nào sống

sót.

Song, bởi vì hắn mạnh mẽ tiêu diệt bảy Chính Thần nên sau trận chiến này địa bàn của Lạc Tiên điện lại mở rộng ra bên ngoài một khoảng lớn.

“Tạm thời đến đây đã.”

Bên trong Lạc Tiên điện, Di triệu tập hai phó điện chủ, bốn hộ pháp, sáu chúa tể suối nguồn và một số Hư Đế tới đây.

“Liên minh Tu Thần bên kia đã có hệ thống tổ chức, không thể đánh cho chúng không kịp trở tay như trận chiến đầu tiên nữa.”

“Sau trận chiến này, bọn chúng sẽ không chủ động liều lĩnh nữa.”

“Sau này song phương sẽ có một thời kỳ giằng co lâu dài.”

Hôm nay, Lạc Tiên điện đã chiếm xấp xỉ một phần ba địa bàn Nguyên Tiên giới, phần còn lại vẫn thuộc về Liên minh Tu Thần.

Mọi người đều hiểu ý của hắn.

Trong một thời gian rất dài sau này, hai bên đều sẽ tiến hành các cuộc tấn công quy mô nhỏ xung quanh chiến tuyến hiện tại, sẽ không đại chiến nữa.

Điều này làm một số người đang có mặt không khỏi khó hiểu.

“Tại sao phải dừng lại?”

Chúa tể suối nguồn thứ năm là Tái Dịch Cổ Thánh hừng hực ham muốn chiến đấu, hận không thể chinh phục cả Nguyên Tiên giới ngay lập tức.

Song, hiển nhiên hắn không có thực lực ấy.

Nếu muốn một chọi một cách công bằng, cùng lắm hắn chỉ giải quyết một Chính Thần bên kia.

Sự tự tin của hắn rõ ràng đã được bắt nguồn từ Di.

“Sức mạnh của ngươi quả là không gì sánh kịp, gọi là mạnh nhất Nguyên Tiên giới cũng không hề nói quá mà?”

“Đã có sức mạnh như vậy, tại sao ngươi còn muốn giằng co với liên minh thần đạo?”

Liên minh thần đạo mà hắn nói chính là Liên minh Tu Thần bên kia.

Lúc này, bên kia còn lại năm mươi Chính Thần, trong số đó có khoảng mười tên bị thương, trạng thái chẳng tốt lành gì.

Trong trận đại chiến này, Di chém giết đám Cổ Thánh như bổ dưa thái rau, hoàn toàn giống như hổ lạc vào bầy dê.

Bây giờ không chịu đuổi cùng giết tận, một lần dứt điểm, lại còn chơi thế làm gì?

Nghe vậy, đám Nguyệt Ảnh Hoàng, Thanh Sắc đều gật đầu lia lịa.

“Đúng vậy đấy, hiện tại kẻ đich đang suy yếu, chúng ta không thể bỏ lỡ cơ hội này.”

“Đợi đến khi chúng củng cố phòng tuyến sẽ khó đánh hơn nhiều.”

“Địa bàn của đối thủ lớn hơn chúng ta, nền tảng hơn mạnh hơn. Nếu trì hoãn, đối phương sẽ phát triển nhanh hơn chúng ta.”

“Ta đề nghị tốc chiến tốc thắng!”

Mặc dù bị mọi người phản bác ý kiến nhưng Di cũng không nổi giận.

Hắn chỉ mỉm cười, lắc đầu.

“Đừng quên, bây giờ kẻ địch yếu, chúng ta càng yếu hơn.”

“Trong một thời gian ngắn, chúng ta không có năng lực tổ chức thêm một cuộc đại chiến.”

“Nhưng ngươi…”

“Ta biết các ngươi muốn nói chuyện gì.”

Di hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Thật ra thực lực của ta không hề mạnh nhất Nguyên Tiên giới.”

Tất cả đều vô cùng kinh hãi.

“Sao cơ?”

“Còn có kẻ mạnh hơn ngươi ư?”

“Đó là điều không tưởng mà?”

“Ta thấy năm người của Giáng Thần đài liên thủ lại cũng không thể áp chế ngươi!”

Di ngồi nghiêm chỉnh ở giữa, trông không giống như đang nói đùa.

“Các ngươi đã quên mất một người, đó chính là Thần Chủ của Vô Thượng Đạo Cực.”

“Lại là người này.”

Bây giờ mọi người mới nhận ra mình đã bỏ lơ vị Thần Chủ này từ lâu.

“Còn nữa, đạo ấn của Liên minh thần đạo bên kia cũng là hắn cho mượn.”

“Nhưng tại sao hắn mạnh như vậy mà vẫn chưa từng hiện thân trong cuộc chiến kia để giúp đỡ đám Chính Thần đó?”

“Bởi vì nàng tạm thời không thể can thiệp vào.”

Di giải thích: “Chúng ta tiến hành cuộc chiến pháp tắc, không đối địch với Thiên Đạo, còn nàng bị ràng buộc bởi ý chí Thiên Đạo, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.”

Tất cả thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra vị Thần Chủ kia không thể ra tay, hại trái tim bé nhỏ của mình vừa bị dọa sợ đến mức đập bình bịch đây này.

“Nếu đã thế, còn gì phải lo lắng nữa?”

“Cứ coi như Thần Chủ không tồn tại là được.”

“Dù sao người này cũng không thể làm gì, chỉ có thể đứng một bên quan sát.”

“Các ngươi có thể, ta thì không.”

Di bình thản đáp: “Đừng quên, năm đó ta từng đánh cắp Thiên Đạo, ý chí Thiên Đạo đã phán định ta là đối tượng phải trừ khử.”

Năm xưa, hắn đánh cắp Thiên Đạo, cố gắng thôn phệ nó thành đạo của bản thân.

Kết quả bị nó thôn phệ ngược lại.

Sa vào nơi sâu nhất của Thiên Đạo, vùng vẫy trong đau khổ, suýt nữa hoàn toàn tan thành mây khói.

Sau đó, Khương Thành tiến vào Thiên Đạo, gây ra dị biến, cho hắn một cơ hội trốn thoát.

Rốt cuộc, trong họa có phúc, ý thức của Di bị trộn lẫn với Thiên Đạo, hơn nữa còn thừa cơ nắm giữ Thứ Tiên giới.

Song, trong Thứ Tiên giới chỉ có một phần Thiên Đạo nhỏ.

Ở nơi mạnh hơn là Nguyên Tiên giới này, ý chí Thiên Đạo vẫn coi hắn là địch.

"Vậy… Có nghĩa là ngươi không thể quang minh chính đại xuất hiện ở phía Liên minh thần đạo?"

Di gật đầu.

"Đúng vậy."

"Bởi Lạc Tiên điện là cội nguồn của hai pháp tắc thiên địa nên Thiên Đạo không thể can thiệp được, vì vậy ta có thể ẩn thân ở đây."

"Một khi rời xa nơi này, đừng nói là tiến vào liên minh thần đạo, ngay cả trận đại chiến với Tà Trướng cung lần trước, ta cũng cảm nhận được sự khóa chặt của ý chí Thiên Đạo.

"Chỉ cần lướt qua lôi trì, nàng sẽ nhân danh ý chí Thiên Đạo để ra tay với ta."

Lúc này mọi người mới hơi hiểu ra.

Thảo nào lần đại chiến trước Di không xuất hiện trong cuộc.

Sau đó hắn cũng không tiếp tục truy kích mà lại nhanh chóng rời đi để trở về Lạc Tiên điện.

Thì ra thời gian xuất chiến của hắn rất ngắn ngủi.

Nghĩ kĩ lại, bọn họ phát hiện quả thực trước mắt chỉ có thể giữ vững cục diện cân bằng này.

Nếu muốn Di động đến nơi xa hơn, vậy Lạc Tiên điện phải khuếch trương lớn hơn nữa.

Nhưng Lạc Tiên điện muốn mở rộng thì nhất định phải nhờ Di đích thân ra tay mới được.

Nếu chỉ dựa vào những người khác, chủ động tiến công vào trận địa mà liên minh thần đạo đang sẵn sàng nghênh địch chính là tự tìm đường chết.

Chương 2403: Thiên Cơ Vô Nhan

"Đúng là một nút thắt chết mà."

"Xem ra chúng ta chỉ có thể giữ vững hiện trạng thôi."

Rất nhiều người đang có mặt đều có chút không cam lòng.

Chỉ có một phe thắng cuộc trong trận đại kiếp này.

Mà biến số của lần đại kiếp này lại cực nhiều.

Ngày nào liên minh thần đạo chưa bị xóa sổ hoàn toàn thì bọn họ cũng không dám khinh suất.

"Nếu nghĩ ra cách dụ chúng tấn công vào đây thì tốt quá."

"Đó là điều không tưởng, đối phương đâu phải lũ ngu, lần này có bảy Chính Thần chết đi, chắc chắn sau này không dám chơi liều nữa."

"Đúng rồi, rốt cuộc đám Giáng Thần đài kia là thần thánh phương nào?"

"Ta thấy phương thức chiến đấu của bọn chúng có vẻ khác chúng ta rất nhiều."

Không hẹn mà gặp, mọi người lại dồn ánh mắt về phía Di.

Suy cho cùng, trong lần giao chiến trước đó năm tên Giáng Thần giả kia cũng gọi hắn là phản đồ của Giáng Thần đài, điều này làm họ cực kì tò mò.

Nhưng đương nhiên Di sẽ không nói ra sự thật xoay quanh đám Giáng Thần giả, dù sao nó cũng liên quan đến nguồn gốc của chính hắn.

"Các ngươi không cần lo lắng quá mức về bọn họ."

"Giáng Thần giả cũng không được Thiên Đạo chấp nhận, vậy nên bọn họ chỉ có thể ẩn thân sâu trong pháp tắc."

"Về phần năm người lần trước, chúng đã lợi dụng thủ đoạn đặc biệt, không thể ở lại bên ngoài quá lâu."

“Ra là thế.”

Mọi người vừa yên tâm vừa cảm thấy hơi khó hiểu.

“Đám Giáng Thần giả đang âm mưu điều gì?”

“Cho dù cuối cùng giúp được liên minh thần đạo giành chiến thắng thì bản thân chúng cũng không thể ra ngoài thống trị Nguyên Tiên giới, vẫn chỉ có thể náu mình sâu trong pháp tắc thứ ba.”

Thật ra, bọn họ vẫn còn một thắc mắc chưa hỏi thẳng.

Đó chính là… Di muốn gì.

Nếu cuối cùng thực sự tiêu diệt được liên minh thần đạo, nhất thống Nguyên Tiên giới, hắn sẽ có được gì?

Bởi vì không được Thiên Đạo cho dung thân, thậm chí hắn còn chẳng thể rời khỏi Lạc Tiên điện quá xa.

Nhưng vì là những con người thông minh, họ biết cái gì được hỏi, cái gì không.

“Trong thời gian này, các ngươi hãy nghỉ ngơi dưỡng sức, củng cố phòng tuyến, đề phòng đối thủ tập kích là được.”

“Đồng thời cần cố gắng tăng cường sức mạnh, đợi chờ biến số trong tương lai.”

Biến số?

Biến số nào có thể xoay chuyển cục diện hiện tại?

Mọi người chỉ cho rằng hắn thuận miệng nói vậy, tất cả lao nhao nhận mệnh rồi rời đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Di chậm rãi xoay người, tầm mắt hướng xuống Lạc Tiên trì lăn tăn sóng bạc.

Biến số hắn trông đợi đang ở trong đó.

Nếu không có sự tồn tại của Khương Thành, hắn chắc chắn không thể ra khỏi núi.

Còn Thành ca đang được hắn gửi gắm hy vọng vẫn đang lặp đi lặp lại quá trình chết đi sống lại.

Cứ mỗi lần chết là hệ thống sẽ mở hack một lần.

Sau đó, hắn sẽ nhận được một hạt giống thiên phú một cách thuận lợi.

Thật ra toàn bộ quá trình này không khổ sở lắm, chỉ là quá khô khan mà thôi.

Nhưng may mắn thay, khi thu hoạch Kiếm đạo hoàn mỹ hắn cũng từng có kinh nghiệm chết đi sống lại nhiều lần, coi như quen rồi.

Khương Thành vốn cho rằng việc đám thiên phú hư vô mù mịt này có thể trở thành lưu hỏa và hạt giống là một chuyện quá khó tin.

Nhưng lúc này, sau những lần thử nghiệm, hắn dần dần hiểu rõ về thứ này.

"Môn thiên phú này, bất luận là bẩm sinh hay có được sau khi cảm ngộ và rèn luyện thì đều nằm trong hệ thống pháp tắc thiên địa."

"Đối với pháp tắc thiên địa, có lẽ chúng chỉ là một ngôi sao giữa ngân hà vô tận."

Tuy nó không sáng tạo và hủy diệt Thiên Đạo, nhưng nhỏ từ phù du hay lớn đến Thiên Đạo, bất kể thực hư ra sao, chỉ cần tồn tại trong thiên địa này thì đều sẽ được vận hành trong hệ thống của mình."

Giờ khắc này, hắn mới sâu sắc cảm nhận được sự mênh mông và cao cả của pháp tắc thiên địa.

"Nếu xét như vậy, pháp tắc nghịch tuần hoàn có thể đẩy nó ra ngoài, thật sự không thể tin nổi."

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Số hạt giống thiên phú hắn thu được ngày càng nhiều, có thể nói là đủ loại.

Mãi cho đến khi đóa lưu hỏa cuối cùng bị dập tắt, toàn bộ Luân Chuyển Đăng Bàn cũng tối đi hoàn toàn.

Trong hơn chục ngàn Thiên Phú Lưu Hỏa, Khương Thành đã trực tiếp hấp thụ một số ít mà hắn có thể sử dụng.

Thu được vài thiên phú như "Kết nối với binh khí", "Hòa hợp với hệ Mộc",…

Nếu là tiên nhân bình thường, có lẽ đây sẽ là bước nhảy vọt về chất, nhưng với hắn thì chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi.

Điều khiến hắn buồn bực là chính trong số đó có một môn thiên phú quái dị tên là "Thiên Cơ Vô Nhan".

Khi sở hữu môn thiên phú này, cho dù ngươi có đắc tội với kẻ thù thì cũng sẽ dễ dàng bị bỏ quên.

Bởi vì đặc điểm của nó là tạo ra cảm giác ít bị chú ý, không bị người ta để mắt.

Nghe rất vô tích sự, nhưng trong giới tu luyện giết người đoạt bảo phổ biến như ăn cơm uống nước này, càng nổi bật càng chóng chết hơn.

Người nắm giữ môn thiên phú kì lạ hiếm thấy này đã sống gần hai kỷ nguyên trên Lạc Tiên đảo - nơi khó khăn lắm mới có nhân số trên chục ngàn người, đến nay cũng chỉ lác đác mấy vài chục người nhớ được tên hắn.

Nếu người khác không nhìn vào mặt hắn, họ sẽ không thể nhớ nổi hắn.

Dựa vào môn thiên phú này, hắn đã âm thầm "làm ăn" vô số lần, dù không có tư chất tu luyện xuất chúng nhưng cũng đạt tới trình độ Thánh Tôn.

Tiếc rằng thiên phú này không có nghĩa lý gì với Khương Thành.

Chẳng những vô nghĩa mà còn phản tác dụng.

Nguyện vọng lớn nhất của Thành ca chính là chết thật nhiều lần, đâu cần khiêm tốn, náu mình?

Bình thường, hắn còn không hài lòng vì lo mình chưa giật đủ "spotlight", huống chi hoàn toàn biến thành người qua đường?

"Mẹ kiếp, sớm biết thế đã không đến rồi."

Lúc này người trong cuộc đang vô cùng hối hận.

Hối hận rằng không thể quay ngược về thời gian mở ra, trở lại trước khi tiến vào Luân Chuyển Đăng Bàn.

"Khụ, hệ thống lão huynh, có thể giúp ta biến Thiên Cơ Vô Nhan này về thành hạt giống thiên phú như trước hay không?"

“Không thể.” Hệ thống trả lời như đinh đóng cột.

“Vậy có cách nào để loại bỏ thiên phú không?”

Thứ thiên phú này không phải kỹ năng, sau khi có được nó không cần vận hành gì cả, nhưng cảm giác “không có cảm giác tồn tại” sẽ luôn đi theo hắn.

“Không có.” Hệ thống vẫn trả lời ngắn gọn như vậy.

Đến nỗi Thành ca còn có cảm giác nó đang vui cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Chẳng lẽ do trước kia mình làm màu quá lố nên nó âm thầm ghen tỵ với tài năng của mình?

“Chết tiệt, sau này ta phải làm màu kiểu gì đây?”

“Không có spotlight, không thể trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, đời này còn có nghĩa lý gì chứ?”

Hệ thống chẳng thèm phản ứng với cái gã chập mạch kia nữa.

Dù sao “không có cảm giác tồn tại” hoàn toàn không gây ảnh hưởng đến thực lực của hắn, đồng thời không tác động tới chức năng của hệ thống.

Lúc này, Đăng Bàn đã bị dập tắt hoàn toàn cũng từ từ chìm xuống nước.

Từ nay về sau, Thiên Phú Lưu Hỏa coi như bị tuyệt tích, trừ khi Giáng Thần giả có thể thực hiện lại các thao tác trước khi thêm một lần nữa.

Ngay khi Khương Thành cho rằng đã kết thúc, bên dưới mặt nước bỗng rung động ào ào.

Một giây sau, bốn phía vốn đã tối thui lại sáng như ban ngày.

Xung quanh hắn có bốn ngọc đài vuông vắn từ từ trồi lên.

Bên trên mỗi ngọc đài đều có một chiếc lồng thủy tinh tỏa ra ánh sáng lung linh.

“Gì thế này?”

“Chẳng lẽ do ta hấp thụ hết tất cả Thiên Phú Lưu Hỏa nên được tặng thêm phần thưởng qua môn?”

Nếu là người khác, có thể họ sẽ suy đi tính lại, dò xét đủ kiểu.

Nhưng Thành ca khác người đã qua bước cắt ruy băng, tới mở khóa bảo rương rồi.

Hắn lập tức mở lồng thủy tinh ở trước mặt.

Song bên trong lại trống rỗng, chẳng có phần thưởng qua cửa như hắn nghĩ.

“Không thể nào? Đùa ta hả?”

Chương 2404: Phần thưởng qua cửa

Ngọc đài vừa bị mở ra lại một lần nữa chìm xuống, cứ như thể vừa hoàn thành sứ mạng của mình.

Khương Thành chưa hết hy vọng, liên tiếp mở ra các lồng thủy tinh trên ba ngọc đài còn lại.

Nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Cả lồng thủy tinh, tất cả đều trống không.

Điều này khiến hắn vô cùng thất vọng.

Bốn ngọc đài vội vàng ngoi lên rồi lại vội vàng chìm xuống, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chung quanh lại trở nên trống trải, Thành ca có cảm giác bị quay mòng mòng, trong lòng bùng lửa giận.

“Cái quái gì đây, nếu chẳng có gì thì sao lại ngoi lên để ca mất công kích động?

“Thế chẳng phải là phí phạm tình cảm à?”

“Đến cả phần thưởng qua cửa cũng chẳng có, đám cặn bã Giáng Thần giả, chỉ có thế thôi hả?”

Khi định rời đi, hắn chợt thấy phát hiện mặt nước dưới chân lóe sáng.

Nhìn kĩ hơn, hóa ra là Luân Chuyển Đăng Bàn khi nãy.

“Chẳng phải Đăng Bàn đã bị dập tắt sau khi ta hấp thụ hết Thiên Phú Lưu Hỏa sao?”

“Tại sao lại sáng lên?”

Khi hắn mải nghi ngờ, luân Chuyển Đăng Bàn đang lơ lửng trên mặt nước bỗng co lại một cách nhanh chóng, chớp mắt đã thu nhỏ bằng một nắm tay nhỏ.

Hào qaung chói lọi bao trùm lên chiếc đăng bàn cỡ nhỏ, Khương Thành dùng thần niệm thăm dò thử nhưng không thể cảm nhận được những gì xảy ra bên trong nó.

Khi vầng sáng rực rỡ từ từ tan biến, thứ hiện ra trước mắt hắn không còn trông giống đăng bàn mà là một chất liệu kim loại, trên mặt có mấy hạt tròn lồi ra.

“Đây là gì?”

Khương Thành vừa nói vừa mò chiếc vòng ở trong nước.

Sau khi dí lại gần và cẩn thận quan sát, hắn mới phát hiện các vị trí bị lồi lên đều đã bị đục lỗ, không biết có tác dụng gì.

“Binh khí à? Hay là pháp bảo?”

Như lẽ đương nhiên, hắn trút tiên lực vào vòng tròn ấy, cố gắng kích hoạt năng lực của nó.

Song, vòng tròn cũng không biến đổi như hắn tưởng tượng, càng không để lộ tác dụng thần kỳ nào.

Nó vẫn nằm im lặng như trước, thậm chí không lóe ra tia sáng nào.

Mới đầu Khương Thành chỉ dám đưa vào một chút tiên lực mỏng manh vào trong, về sau hắn mới dứt khoát tấn công mạnh bằng tiên lực.

Nhưng bất kể có bao nhiên tiên lực đi vào, đều giống như đá chìm đáy biển vậy.

Vòng tròn kia trước sau không có bất kỳ phản ứng nào.

Lúc này Thành ca không thất vọng nữa, vì hắn biết mình nhặt được bảo vật rồi.

Với sức mạnh hiện tại của hắn, dù là thép rắn cũng phải nở ra.

Nếu chỗ tiên lực kia rơi vào chỗ khác cũng đủ để gây ra một thiên tai kinh thiên động địa.

Vòng tròn này có thể thu nạp toàn bộ, đủ để chứng minh sự bất phàm của nó.

“Lẽ nào là pháp bảo phòng ngự hấp thụ tiên lực?”

Tiếp đó, Khương Thành lại đưa hồn lực của mình vào trong vòng tròn.

Kết quả lần này càng khiến hắn kinh ngạc hơn.

Hồn của hắn đã đạt tới cấp độ Thiên Hồn, nếu trút vào một vật khác, e rằng có là đế khí lăng tiên cũng sẽ bị nhìn thấy cấu tạo ở ngóc ngách thâm sâu bên trong nó một cách rõ ràng.

Nhưng, sau khi đi vào vòng tròn, Hồn lực dường như vừa tiến vào một địa giới kỳ dị không có khái niệm không gian, chẳng cảm nhận được gì cả.

Nếu không nhờ chủ hồn và một vài nhánh Hồn lực của hắn có mối liên kết bản năng, có lẽ hắn sẽ không thể triệu hồi nó, trở nên mất phương hướng trong đó.

Hồn lực vô tác dụng, hắn lại thử dùng sức mạnh khác.

Bất kể là lực trọc, thánh lực thứ hai, linh ý hay lực căn nguyên, tất cả đều có thể đi vào vòng tròn, nhưng rốt cuộc vẫn không khiến nó có chút phản ứng nào.

Cuối cùng, thậm chí hắn còn dùng tới đại chiêu cũ mèm – Nhỏ máu nhận chủ.

Giọt máu rơi lên vòng tròn một cách trơn tru, sau đó không có gì cả.

Vòng tròn vẫn sáng bóng như lúc đầu, thậm chí không thấy vết máu nào cả, giọt máu cũng biến mất tăm mất tích.

“Đến thế mà cũng không được?”

Phù!

Khương Thành thở ra một hơi dài, đành phải tạm thời từ bỏ việc dò xét nó.

“Bất luận thế nào, đã hấp thụ được tất cả hiệu quả công kích thì cũng được coi là thần vật rồi.”

“Tiếc là không dùng được.”

Đúng lúc này, từ đằng sau vang lên thanh âm kinh ngạc của Di.

“Ô, Luân Chuyển Đăng Bàn đâu rồi?”

Di quét mắt dò xét một lượt rồi mới chuyển lên trên người Khương Thành.

“Ngươi làm gì Luân Chuyển Đăng Bàn rồi?”

Khương Thành không muốn nói cho hắn biết chuyện Luân Chuyển Đăng Bàn đã biến thành vòng tròn trong tay mình.

Dẫu sao hắn cũng chưa nghiên cứu triệt để về bảo bối này.

Vì vậy hắn tiện tay đeo vòng tròn lên cổ tay trái của mình, tạm thời coi nó là trang sức đeo tay.

Tuy đã nhìn thấy động tác này nhưng Di không liên tưởng tới Luân Chuyển Đăng Bàn.

Dù gì nó và chiếc vòng tay kia cũng khác xa nhau về kích thước và ngoại hình.

“Đã xong, đương nhiên nó đã hoàn thành sứ mệnh, biến mất rồi.”

“Xong rồi?”

Di – người vẫn giữ được sự bình tĩnh trong trận đại chiến động trời kia, bỗng không thể không mở to hai mắt.

“Chẳng lẽ ngươi biến nó…”

Thành ca nở nụ cười đầy chân thành, gật đầu.

“Ngươi đoán đúng rồi, ta lỡ hấp thụ tất cả Thiên Phú Lưu Hỏa rồi. Sau này ai tới đây đều sẽ ra về tay trắng trở về thôi, có lỗi quá!”

Di rất muốn nói hắn không đoán đúng đâu.

Ban đầu, hắn tưởng Khương Thành đã phá hủy Luân Chuyển Đăng Bàn

Thực sự không ngờ rằng đối phương đã hấp thụ hết Thiên Phú Lưu Hỏa.

“Sao, sao lại thế? Ngươi, chuyện này, một mình ngươi sao có thể đồng thời dung hợp nhiều loại thiên phú như vậy?”

Bởi vì quá kích động nên hắn nói năng có phần lộn xộn, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này.

Phản ứng sửng sốt ấy khiến Thành ca rất khoan khoái.

“Quả thực có chút khó khăn, nhưng mà không phải vấn đề lớn, chỉ phí phạm thêm một chút thời gian thôi.”

Đây là chuyện nhỏ chỉ tốn thêm một chút thời gian hả?

Di không rảnh quan tâm đến mấy lời làm màu của hắn, bởi cách đây không lâu hắn đã có được danh hiệu tối cao của đám cường giả là “Nguyên Tiên giới Thiên Hoa Bản”. Lúc này, thậm chí Di còn hơi có cảm giác thua cuộc.

Di mới thu được và dung hợp chín đóa Thiên Phú Lưu Hỏa. Nếu Thành ca lấy được mười, hai mươi đóa, cùng lắm hắn chỉ thấy đối phương lợi hại mà thôi.

Song, hơn chục ngàn đóa đã vượt xa tầm hiểu biết của hắn.

Vì vậy, hắn không thể bộc lộ những cảm xúc ghen tỵ và bám đuổi hơn thua ra ngoài, bởi hắn hoàn toàn chẳng thể hiểu nổi.

“Có những thiên phú mâu thuẫn với nhau, ngươi dung hợp chúng cùng nhau kiểu gì?”

Khương Thành rất muốn nói hắn nghĩ nhiều quá rồi, thật ra tất cả chúng đều đã biến thành hạt giống thiên phú.

“Rất đơn giản, căn bản không cần dung hợp, khi muốn dùng thì lấy ra dùng là được.”

Đây là lần đầu tiên Di cảm thấy có thứ mình mù tịt, bởi hắn nghe chẳng hiểu gì.

Song, không đợi hắn hỏi nhiều, Khương Thành lập tức chuyển đề tài.

“Đúng rồi, sau khi qua cửa ta đã bắt gặp bốn ngọc đài thần bí.”

“Ngọc đài nào?”

“Như này này.”

Dựa theo trí nhớ, Khương Thành tiện tay mô phỏng bộ dạng của bốn ngọc đài xuất hiện trước đó ngay giữa hai người họ.

Nhìn thấy hình ảnh lồng thủy tinh lấp lánh nằm trên ngọc đài, Di suýt nữa thì nhảy dựng lên.

“Ngươi thực sự đã chạm vào chúng?”

“Hơn nữa còn có tận bốn Tàng Khí đài?”

“Sao có thể như vậy? Ngươi đã nhận được gì?”

Với thân phận và sức mạnh của Di, dù có để Thiên Đạo chí bảo trước mặt hắn thì cũng không thể khiến hắn lộ vẻ kích động mới phải chứ?

Nhưng phản ứng lúc này của Di lại rất mạnh.

Khương Thành lờ mờ cảm thấy hình như mình thực sự đã bỏ lỡ một bảo vật bất phàm nào đó.

Chương 2405: Bốn món thần khí

“Tàng Khí đài?”

Thành ca tỉnh rụi, hỏi: “Vậy nên bảo vật được đặt trong đây có cấp bậc rất cao?”

“Cấp bậc?”

Di nhìn hắn bằng ánh mắt có phần kỳ lạ.

“Khụ!”

Khương Thành lúng túng gãi mũi.

“Thật sự không dám giấu giếm, thật ra ở trong bốn cái lồng đó đều trống không, ta không lấy được gì cả.”

“Không lấy được thứ gì?”

Di có vẻ không tin lắm, vậy nên hắn nheo mắt cẩn thận dò xét đối phương một hồi lâu.

Khi thấy Khương Thành sắp mất bình tĩnh, hắn mới để lộ vẻ bất chợt hiểu ra.

“Cũng đúng, không được mới là bình thường.”

Thành ca không thích nghe câu này tí nào.

“Ngươi có ý gì đây, ta vất vả lắm mới qua cửa, vậy mà không đoạt được phần thưởng lại là bình thường?”

Tâm trạng Di đã ổn định trở lại.

Hắn ngẫm nghĩ một chốc rồi mới từ tốn đáp: “Ngươi hiểu lầm rồi, trong đây có một quá khứ rất dài.”

“Sở dĩ mở ra mà không có vật gì là vì bảo vật bên trong đã bị người ta lấy đi rồi.”

Thành ca nhướn mày: “Bị ai lấy đi?”

“Ta từng nói với ngươi, trước ngươi, Giáng Thần giả đã chế tạo ra ba sản phẩm thất bại.”

“Thế nên ba người các ngươi đã lấy đi rồi?”

“Đúng, nhưng cũng không đúng.”

Trong mắt Di lóe lên nét hồi tưởng.

“Trong chuyện này có vài nội tình, ta cũng không trải qua nó, chỉ là hỏi thăm lại từ đám người kia thôi.”

“Tuy Giáng Thần giả có nhân số rất ít ỏi nhưng họ vẫn có thủ lĩnh.”

“Khi sản phẩm thất bại đầu tiên xuất hiện, vị thủ lĩnh ấy đã đưa cho hắn một bảo vật, nghe nói đó là một thanh chủy thủ thần kỳ.”

Khương Thành bắt đầu cảm thấy hứng thú, không thể cầm lòng mà hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó người này vô tình bỏ mạng trong lúc lang bạt bên ngoài, thanh chủy thủ ấy cũng biến mất từ đó, không rõ tung tích.”

“Cái này mà cũng mất được? Cẩu thả quá nhỉ?”

“Trong giới tu luyện, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Di nói tiếp: “Sản phẩm thất bại thứ hai là người ngươi từng gặp, chính là Vô Định Cổ Thánh.”

“Sau khi được tạo ra, hắn cũng rời khỏi Lạc Tiên đảo.”

“Trước khi phiêu bạt bên ngoài, hắn cũng được ban cho một món bảo vật.”

“Ngươi từng thấy thứ đó, chính là Mộc trượng trong tay hắn.”

“Cái gì? Mộc trượng ấy là một trong số chúng?”

Lúc ấy Thành ca chẳng để ý lắm, bởi nó thực sự không quá nổi bật.

Vả lại khi đó hắn thả một lèo ra nguyên thuật của 3000 căn nguyên, còn đang bận làm màu nữa, rảnh rang đâu mà quan sát người khác.

“Không sai.”

Di khẽ thở dài một tiếng: “Vô Định là một người rất đặc biệt, ta chỉ nghe nói trong kỉ nguyên thứ hai hắn đã dùng nhiều thân phận khác để làm một số việc quan trọng.”

“Song, trước khi kỷ nguyên thứ hai diệt thế, hắn đã không màng thế sự nữa.”

“Có lẽ trong khoảng thời gian trước đấy đã xảy ra chuyện gì đó. Dù sao hắn và Mộc trượng hắn nắm giữ cũng không hề trở lại Lạc Tiên đảo nữa.”

Lúc này, Khương Thành mới phát hiện chuyện mình được Vô Định Cổ Thánh đích thân tìm đến gặp mặt là việc cực kì hiếm có.

“Tiếp đó chính là kỷ nguyên thứ ba, ngươi là người thứ ba, sau khi giáng thế cũng nhận được một bảo vật?”

“Ngươi đoán sai rồi.”

Khóe miệng Di khẽ nhếch lên, để lộ một nét tự giễu.

“Do hai người trước đều mang bảo vật ra ngoài rồi không trở lại, vậy nên khi ta được tạo ra, quy tắc tặng kèm bảo vật đã bị hủy bỏ.

Hắn giang rộng tay.

“Lúc ấy ta chẳng được gì cả.”

A…

Nhất thời, Thành ca không biết nên cười trên nỗi đau của người khác hay nên cảm thông với hắn.

Hoặc là bây giờ mình có nên nói dăm ba câu an ủi hay không?

“Khụ, đãi ngộ chênh lệch lớn quá, nhưng ngươi…”

Hắn chưa nói dứt lời thì Di đã chỉ tay lên mũ quan trên đỉnh đầu hắn.

“Thế nên ta đành phải tự thân vận động, tìm cách lừa lấy một món.”

Nhìn vẻ đắc ý kia, rồi nhìn chiếc mũ quan màu nâu chẳng có gì nổi bật của mình, Thành ca chỉ có thể nuốt lại mấy câu an ủi suýt buộc miệng nói ra.

“Ngươi trâu bò thật đấy, cái này mà cũng lừa được.”

Di nhún vai.

“Hết cách rồi, khi ấy ta bất đắc dĩ mà.”

Hắn không nói cụ thể, dường như không muốn kể quá nhiều về những chi tiết xảy ra khi đó.

Còn Khương Thành lại đặt sự chú ý lên bảo vật thứ tư.

“Nếu vậy, bảo vật thứ tư thì sao?”

“Ba người các ngươi lấy đi ba bảo vật, ắt hẳn còn một vật nữa chứ? Hơn nữa ngươi từng nói ta là người thứ tư, lẽ nào nó là thiên mệnh nên thuộc về ta?”

Hắn vẫn không tin mình là người thứ tư được Giáng Thần giả tạo nên.

Nhưng vì bây giờ liên quan tới bảo vật nên phải đề cập đến thân phận chưa được xác nhận này thôi.

Di không khỏi bật cười.

“Bảo vật thứ tư là một tấm Hộ Tâm kính, ngươi rất xui xẻo, món bảo vật ấy đã bị bọn họ chia ra trước thời hạn.”

Tuy Khương Thành hoàn toàn không biết về Hộ Tâm kính kia, thậm chí chẳng biết nó tròn méo ra sao nhưng hắn vẫn giận sôi người.

“Ý ngươi là gì? Ai dám chia bảo vật của ta? Bọn họ là ai? Chia kiểu gì?”

Hèn chi mình chẳng thu hoạch được gì, hóa ra là bị kẻ khác cướp từ trước mất rồi.

Nghĩ kĩ lại, dưa theo thiết lập ban đầu của Lạc Tiên đảo, toàn bộ bốn bảo vật ắt hẳn sẽ thuộc về người qua cửa chứ nhỉ?

Bởi vì trước đây chưa có ai vượt qua Luân Chuyển Đăng Bàn và đủ loại biến cố, nên mới dẫn đến tình trạng cả bốn ngọc đài đều trống không.

“Bọn họ chính là đám Giáng Thần giả kia.”

Di buông thõng tay: “Ta mới phát hiện cách đây chưa lâu, chẳng hiểu vì sao mà miếng Hộ Tam kính kia bị vỡ thành rất nhiều phần, có thể mỗi người họ nắm giữ một mảnh.”

Thật ra hắn đang nói tới những miếng ngọc phù mà năm tên Giáng Thần giả cầm trong lần đại chiến trước.

Kẻ khác không thể nhận ra, nhưng hắn chỉ liếc mắt nhìn cũng biết xuất xứ của nó.

Toàn bộ năm tấm ngọc phù đều đến từ bảo vật thứ tư – Hộ Tâm kính.

Hắn cố tình trêu đùa: “Vậy nên người thứ tư mới là kẻ thê thảm nhất.”

“Ngay từ đầu đã chẳng có cơ hội, e rằng có muốn thì cũng chẳng có mà lừa.”

Thành ca vốn đang vô cùng phẫn nộ cũng từ từ bình tĩnh lại.

Hắn không nói gì mà chỉ lắc đầu, giọng điệu không còn uyển chuyển chút nào: “Ngươi là đồ âm hiểm, lại còn muốn tính kế với ta, để ta đánh nhau với đám Giáng Thần giả kia hả?”

Di nhún vai: “Ta nói thật lòng mà, ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

Dù sao sau khi rời khỏi đây ngươi cũng sẽ phát hiện Phi Tiên môn và cả Đông Trúc đảo đã lún sâu vào trận đại kiếp này rồi.

Thành ca không hề biết đối phương đã giăng bẫy mình từ lâu.

Hắn chỉ tò mò hỏi: “Vậy ra bốn bảo vật kia rất mạnh ư, rốt cuộc có uy năng gì vậy?”

Di sửa sang mũ quan xong xuôi mới đáp với giọng thần bí: “Ngươi có biết vì sao năm xưa ta có thể đánh cắp Thiên Đạo không?”

Đây là vấn đề mà trước nay Khương Thành nghĩ mãi không thông.

Vì với sức mạnh hiện tại của hắn cũng không tài nào làm nổi.

“Chẳng lẽ là vì cái mũ quan kia?”

“Không sai, vì nó xuyên châm dẫn tuyến, bằng không ta chẳng chút xíu cơ hội nào.”

Shh!

Cuối cùng Thành ca cũng đã bị sốc.

“Hiệu quả này còn khó tin hơn Thiên Đạo chí bảo!”

Di ngạo nghễ đáp: “Đương nhiên, đứng trước bốn bảo vật thực sự vượt xa Thiên Đạo, đám chí bảo bị giới hạn trong phạm vi Thiên Đạo có là gì đâu?”

Chương 2406: Khương minh chủ vô hình

“Thần khí nằm ngoài Thiên Đạo?”

Thành ca sốc nặng.

“Cả bốn món bảo vật đều có cấp bậc này luôn à?”

Di hờ hững nói: “Món đầu tiên là chủy thủ, ta chưa từng thấy qua, cũng không hiểu rốt cuộc nó có uy lực gì.”

“Nhưng món thứ hai là mộc trượng, là thứ đã giúp Vô Định Cổ Thánh mãi ở lại kỷ nguyên thứ ba.”

“Ồ.”

Khương Thành gật đầu.

“Rồi sao nữa, thứ này thì có gì ghê gớm đâu, chẳng phải chúng ta đều ở lại kỷ nguyên thứ ba đó sao?”

Di bổ sung thêm: “Hồi kỷ nguyên thứ ba vừa được ra đời thì hắn đã ở đó rồi.”

Khương Thành nghiền ngẫm đôi chút, rốt cuộc ý thức được điều bất thường.

“Nguyên Tiên giới lúc vừa ra đời chỉ là một vị diện có đẳng cấp cực kỳ thấp, hoàn toàn không chứa nổi cao thủ mà nhỉ? Lúc đó hắn ở cảnh giới gì?”

Di chậm rãi nhả ra bốn chữ.

“Ngang ngửa Thánh Tôn.”

“Cái gì?”

Lần này thì tới lượt Thành ca bị sốc.

“Sao lại như vậy được? Cái thời Nguyên Tiên giới vừa sinh ra thì mạnh nhất trong vị diện phải là chưa tới đế cảnh nhất trọng mới đúng chứ?”

“Một tên Thánh Tôn giáng xuống nơi đó, chẳng phải sẽ nổ tung cả vị diện à?”

Thực ra ở thời đại đó vẫn còn khá nhiều cao thủ có cấp bậc Thánh Chủ tồn tại, chẳng hạn như đám người Tinh Diệu Hoàng, Nguyệt Ảnh Hoàng và Thánh Hoàng còn sống sót từ kỷ nguyên thứ nhất vậy.

Nhưng lúc đó bọn họ đều ở lại Khư giới hết.

Bởi vì các nàng căn bản không thể tiến vào Nguyên Tiên giới vừa mới ra đời.

Một khi cố chấp bước vào thì sẽ bị Thiên Đạo trực tiếp giết chết, đây là quy tắc được pháp tắc tuần hoàn định ra.

“Bởi vì cây mộc trượng kia, đã giúp hắn làm được loại chuyện bất khả thi này đó.”

Di nhún vai.

“Bây giờ ngươi đã hiểu được sự lợi hại của bốn món thần khí rồi chứ?”

Khương Thành gật đầu, hắn nhìn ra được rồi.

Nếu nói Thiên Đạo chí bảo đồng nghĩa với ngang ngược không nói lý lẽ, thì những món thần khí này là sự tồn tại còn chẳng thèm nể mặt Thiên Đạo nữa kìa.

“Cái Hộ Tâm kính cuối cùng kia đâu? Nó có hiệu quả gì?”

Di lắc đầu.

“Ta cũng không rõ nữa.”

“Nhưng sau khi người của Giáng Thần đài rời khỏi Lạc Tiên đảo mà vẫn có thể yên ổn sống bên trong pháp tắc thứ ba thì hẳn là công lao của nó rồi.”

Bốn món thần khí càng mạnh, Thành ca càng cảm thấy lòng đau nhức nhối.

Rõ ràng bản thân đã qua ải rồi, bốn Tàng Khí đài cũng xuất hiện luôn, vậy mà kết quả cả bốn món mình chẳng được một

món nào.

Chuyện này nào chỉ là lỡ mất một trăm triệu, hoàn toàn là chuyện bi thảm nhất trần gian luôn đấy.

Tuy không nói phải lấy bằng hết những món thần khí kiểu này, nhưng ít ra cũng cần có một món để tăng thêm tí khí thế chứ nhỉ?

Nếu không thì làm sao xứng nổi với thân phận nhân vật chính của mình đây?

Di và Vô Định Cổ Thánh đều có quan hệ tốt với mình, nếu cướp thần khí của hai người họ thì quá mất lịch sự rồi.

Còn về thần khí Hộ Tâm kính của bên phía Giáng Thần giả thì cũng bể nát bét cả rồi, chẳng có lực hấp dẫn gì hết.

“À cái gì kia, ngươi có manh mối của thanh chủy thủ kia không?”

Làm sao mà Di không biết tên này đang ấp ủ suy nghĩ gì trong lòng kia chứ.

Hắn không khỏi buồn cười.

“Ngươi nên bỏ suy nghĩ này đi là vừa đấy.”

“Ta với Vô Định vì tìm kiếm nó mà đã lật tung cả kỷ nguyên thứ hai và thứ ba lên mấy lần rồi, nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì.”

“Còn cái đám Giáng Thần giả kia thì chắc cũng đã âm thầm tìm kiếm vô số lần rồi đấy.”

Ý của hắn rất rõ ràng, nếu như thật sự có thể tìm được, thì bọn ta đã thành công từ sớm rồi, làm gì còn tới lượt cái người đến bây giờ mới bắt đầu hành động như ngươi chứ.

Điều này khiến Thành ca thất vọng ghê gớm.

Nhưng ngoài miệng vẫn là cứ không chịu thua.

“Thế thì chưa chắc đâu nhé, với vận may của ta hả, biết đâu ngày nào đó thanh chủy thủ kia tự động xuất hiện trước mặt ta, đợi ta sủng hạnh nó thì sao.”

Di cười híp mắt chắp tay lại: “Vậy ta chúc ngươi may mắn nhé.”

Sau đó cả hai người rời khỏi Lạc Tiên trì, vốn ban đầu Khương Thành còn tưởng cái tên này sẽ lại khuyến khích mình gia nhập vào Lạc Tiên điện.

Nhưng nào ngờ đối phương lại chẳng nói gì hết.

Không bao lâu sau, hắn về đến Đông Trúc đảo ở bên dưới.

Giờ đây, hòn đảo này đã không còn bầu không khí căng thẳng đè nén, nghiêm trang thiết huyết trước trận chiến như năm xưa nữa, vì nó đã được xem như là khu hậu phương lớn nên cũng chẳng có ai tấn công lại đây cả.

Nhưng trú đóng thông thường thì vẫn phải có.

Thành ca hạ thấp đầu đám mây xuống, tiến thẳng về phía trạm kiểm soát đầu tiên của hòn đảo.

Số lượng tiên nhân ra vào nơi này mỗi ngày đều nườm nượp không ngớt, bây giờ xung quanh vẫn còn mấy chục người.

Theo hắn thấy, vị minh chủ như mình đây xuất hiện, chắc hẳn sẽ dẫn đến một trận xôn xao ngay lập tức, kế tiếp sẽ có cả đám người ùa lên vây quanh hắn nhỉ?

Thế nhưng điều bất ngờ là, sau khi hắn xuất hiện lại chẳng hề có gì xảy ra?

Mấy chục người kia ai vào thì vào, ai ra thì ra, chẳng có một người nào là nhìn về phía hắn hết.

Tính cảnh giác của đám người kém quá rồi đó?

Tốt xấu gì các ngươi cũng là tiên nhân kia mà, ở đây xuất hiện thêm một người mà không thèm liếc mắt cái nào luôn à?

Mãi tận khi Khương Thành xếp hàng tới lượt hắn bước đến trước trạm kiểm soát luôn, mà tên đệ tử gác trạm ở đối diện vẫn cứ không thèm ngẩng đầu nhìn hắn lấy một cái, chỉ giơ tay trái ra với hắn.

“Ngọc phù thân phận.”

Bây giờ mà vẫn còn cần thứ này đó hả?

“Không có.”

Tên đệ tử kia lại nói: “Ngọc phù thông hành.”

“Cũng không có luôn.” Thành ca trả lời hết sức hùng hồn, cứ như cây ngay không sợ chết đứng.

“Ngươi gây rối đó hả?”

Tên đệ tử kia khó chịu ngẩng đầu lên, lúc này mới mắt đối mắt với Khương Thành.

Sau khi nhìn thật kỹ hai lần, tên này mới bật thốt lên.

“Khương minh chủ!”

“Ôi trời ơi, ngươi là Khương minh chủ đó sao?”

Hắn vừa kêu lên như thế, những người xung quanh cuối cùng cũng chịu nhìn về phía Khương Thành.

Kế đó, những phản ứng trong dự tính của hắn mới chậm rãi kéo tới.

“Woa, là Khương minh chủ thiệt kìa!”

“Khương minh chủ, cuối cùng ngươi xuất quan rồi sao?”

“Thì ra Khương minh chủ ở ngay bên cạnh đây, vậy mà vừa nãy ta không phát hiện…”

“Ta đi báo cho các trưởng lão ngay!”

“Không cần đâu!”

Thành ca từ chối người đi thông báo với vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Hắn đã ý thức được vấn đề ở đâu rồi.

Nếu không ngoài dự đoán, thì chắc là do thiên phú “thiên cơ vô diện” kia rồi.

Hại bản thân mình hệt như vô hình vậy đó, đi đến đâu cũng đều bị xem như người qua đường, nên lúc xuất hiện mới đứng trông như tên lâu la vậy.

Bây giờ hắn cũng muốn xem thử, rốt cuộc hiệu quả của thứ thiên phú xui xẻo này vô lý tới cỡ nào.

“Được ạ, được ạ, ta đưa ngươi đi.”

Tên đệ tử phụ trách gác ở trạm chỗ hắn phải nói là nhiệt tình hết biết, vội vàng đi lên phía trước dẫn đường.

Ba tên đệ tử khác đang gác ở gần đó bắt đầu cảm thấy không vui.

“Để ngươi đưa đi cái gì, tất nhiên phải là ta đưa chứ?”

“Khương minh chủ, mời bên này ạ, năm đó ngươi quay về ấy hả, ta là một thành viên quan trọng kiên định đứng phía sau ngươi chống lại Cửu Đình cung đó!”

Hết cách rồi, uy vọng của Thành ca ở Lạc Tiên đảo cao quá đi mà.

Sau khi nhận ra hắn rồi, mấy tên đệ tử này cứ như gặp phải thiên hoàng siêu sao vậy đó, ai cũng đều muốn đi kè kè bên cạnh hắn.

Cuối cùng, bốn tên đệ tử phải rút thăm ngay tại chỗ, chỉ để lại một tên tiếp tục gác trạm.

Còn ba tên khác và mấy chục người cùng tiến vào đảo thì kẻ đi trước mở đường, người ở sau hò hét, vây lấy Khương minh chủ cùng nhau đi về phía Hồ Tâm điện.

Rất nhanh bọn họ đã đến được trạm kiểm soát thứ hai.

Nhìn thấy ba tên đệ tử của trạm đầu tiên, đệ tử canh gác ở trạm thứ hai cũng khá bất ngờ.

“Sao các ngươi lại đến đây?”

“To gan, các ngươi dám tự ý rời bỏ vị trí canh gác!”

“Xảy ra chuyện gì rồi, đừng nói là có địch tấn công đó nhé?”

“Ha ha, làm sao vậy được…”

Ở phía đối diện cười rồi lại mắng, vẫn cứ không hề chú ý đến Khương Thành đã đi tới trước mặt.

Điều này làm cho Thành ca không khỏi chạnh lòng.

Mẹ nó chứ, ta đã đứng ở vị trí center rồi mà các ngươi vẫn không chú ý đến nữa hả?

Cái “thiên cơ vô diện” này chỉ hạ thấp độ tồn tại chứ đâu có phải tự động tàng hình luôn đâu.

“Úi chao, Khương chưởng môn!”

“Ôi trời ạ, ngươi về rồi đấy ư!”

Đệ tử gác trạm đầu tiên chú ý đến hắn ở trạm thứ hai vẫn là một người đến từ Phi Tiên môn.

Kế đến, hiện trường lại bắt đầu xôn xao.

Chương 2407: Chết đi sống lại

Mãi tới khi đến được khu vực trung tâm của Lạc Tiên đảo, thì Khương Thành và mọi người đã phải đi qua khoảng chừng bảy trạm kiểm soát.

Và lần nào thì người được chú ý đến đầu tiên cũng đều không phải là hắn.

Đặc biệt là khi đám người đi theo sau hắn càng lúc càng nhiều, thì hắn lại càng trở nên vô hình hơn.

Lần nào cũng cần những người bên cạnh chủ động nhắc nhở thì những đệ tử gác trạm và trưởng lão ở đối diện mới tiến lên nghênh đón với vẻ mặt vui mừng bất ngờ.

Điều này làm cho một con người quen được chú ý như Thành ca cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Rốt cuộc phải làm sao mới loại bỏ hết thứ thiên phú đáng chết này đây?”

Khương Thành mang theo loại tâm trạng hỏng bét này quay về Hồ Tâm điện dưới sự tháp tùng của vài vị trưởng lão gác trạm.

Đám người Mạc Trần, Ấn Tuyết Nhi và Ngụy Miễu ở bên trong cũng bị kinh động, lao nhao đi ra.

“Các ngươi làm cái gì đây?”

“Ồn ào nhốn nháo, xảy ra chuyện lớn gì rồi à?”

“Khương chưởng môn!”

Ấn Tuyết Nhi vừa ra tới đã nhanh chóng chú ý đến Thành ca - cái con người vốn đứng ngay chính giữa mọi người.

Thế là nàng cũng giống như mọi khi, vội vàng bay nhào vào hắn.

“Tên chết tiệt nhà ngươi, sao lần này bế quan lâu quá vậy, đổi tính rồi đó à?”

Khương Thành suýt nữa thì rơi nước mắt luôn.

Quý hóa quá nha, rốt cuộc cũng có người vừa gặp đã tập trung vào sự hiện hữu của mình rồi.

“Tuyết Nhi, vẫn là ngươi tri kỷ nhất, thật không uổng công ca đây yêu thương ngươi mà.”

Hắn vỗ bờ vai gầy của muội tử này với vẻ được an ủi sâu sắc, làm cho Ấn Tuyết Nhi cũng hơi thụ sủng nhược kinh luôn.

Chẳng phải đó giờ cái tên này đều không thèm phản ứng gì với hành động thân mật của mình hay sao?

Sao lần này hăng hái dữ vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì Kỷ sư tỷ không có ở đây?

“Hả, Khương chưởng môn?”

Những người khác chậm chạp phản ứng lại, rồi cũng vội vàng chuyển sang chế độ chào đón hắn.

“Ta còn bảo sao hôm nay vừa sáng ra đã thấy tường vân che phủ nữa chứ, hóa ra là do Khương chưởng môn trở về cơ.”

“Khoảng thời gian mà Khương chưởng môn không có ở đây, ngày nào ta tu luyện cũng đều thấy bồn chồn không yên hết, bây giờ lão nhân gia hắn vừa trở về, các ngươi đoán xem thế nào…”

Ngụy Miễu còn chưa nói hết đã bị Khương Thành đạp một cước bay ra ngoài.

“Hồi nãy tầm mắt của ngươi còn chả tập trung vào ca nữa là, không nhìn thấy ta đầu tiên mà giờ vẫn còn mặt mũi đứng ở đây bô bô cơ đấy?”

Hẳn là ca này cũng buồn bực dữ lắm rồi, nên mới chẳng thèm nghe những lời tâng bốc nịnh nọt mà bình thường bản thân thích nghe nhất nữa luôn.

“Oan uổng quá Khương chưởng môn ơi, thật ra là do gần đây ta vừa tu luyện một thần thông đặc biệt, nên mắt mới hơi có vấn đề một chút. Bề ngoài thì có vẻ như không nhìn thẳng nhau, chứ thực ra tầm mắt của ta vẫn đang hướng về phía ngươi đấy, tựa như vì sao chuyển động xoay quanh ngươi vậy, mãi mãi cũng không lệch tâm.”

Lúc này Thành ca vì nể tình hắn nói xàm nói nhảm cũng vất vả, nên mới hơi nguôi giận đôi chút.

“Tiểu Hàm đâu rồi?”

“Những đệ tử khác đâu rồi?”

“Sao chỉ có lác đác các ngươi thôi?”

Những đệ tử Phi Tiên môn xuất hiện trước mặt hắn mới hơn có ba mươi người, còn những người quen chạy đến gặp mặt từ các quần tộc khác như Vu tộc, Băng tộc với Yêu tộc thì cũng chỉ được mỗi mười mấy người là cùng.

“Kỷ sư tỷ, Lam Đề tộc trưởng, Băng Phượng và Thương Long Đại Đế hàng năm đều ở biên cảnh.”

“Nếu như bọn họ biết ngươi xuất quan, chắc chắn sẽ chạy nhanh trở về thôi, ta đi nói cho các nàng biết ngay đây!”

“Tạm thời không cần.”

Khương Thành nhíu mày phất tay.

“Các ngươi vừa nói là biên cảnh? Biên cảnh gì hả?”

“Lại có tên nào không có mắt muốn đến tấn công Đông Trúc đảo nữa à?”

“Không phải thế đâu.”

Mọi người vội vàng cười giải thích: “Là Lạc Tiên điện chúng ta và Liên minh thần đạo ở đối diện giằng co quanh năm, thế nên biên cảnh cần một vài cao thủ quanh năm trú đóng.”

“Nhưng ngươi cứ yên tâm đi, biên cảnh có ít chiến sự lắm cơ, mà dù có thì cũng chỉ là những mâu thuẫn có quy mô nhỏ thôi.”

“Bên đó cũng có cả động thiên phúc địa nữa, bình thường Kỷ sư tỷ và Lam Đề tộc trưởng đều sống tốt lắm.”

“Đợi một chút.”

Khương Thành lại giơ tay lên cắt ngang bọn họ.

Hắn cảm giác mình cần phải sắp xếp lại thông tin một chút.

“Lạc Tiên điện chúng ta.”

“Lạc Tiên điện trở thành chúng ta từ hồi nào chứ?”

“Hả?”

Mạc Trần và Ấn Tuyết Nhi cũng choáng váng.

“Gia nhập và chinh chiến với Lạc Tiên điện, đây là ý của ngươi còn gì?”

“Kỷ chưởng môn còn đảm nhiệm chức Phó điện chủ của Lạc Tiên điện nữa đấy.”

“Cái gì!”

Khương Thành vừa mới ngồi xuống đã bật khỏi ghế ngay tại chỗ.

“Sao chuyện này là ý của ta được?”

Rất nhanh, hắn đã biết những chuyện lớn xảy ra trong mấy năm gần đây qua lời kể lại của mọi người.

Hắn vừa mới tiến vào Luân Chuyển Đăng Bàn thì Di bên kia đã mang theo Phi Tiên môn và tất cả cao thủ của sáu suối nguồn ra ngoài đánh trận rồi.

Phi Tiên môn đi theo Di công thành đoạt đất, địa bàn ngày nay của Lạc Tiên điện cũng lên đến bốn mươi bảy châu, đại khái chiếm gần một phần ba Nguyên Tiên giới.

Đã sớm bỏ xa bốn châu cỏn con nằm xung quanh Đông Trúc đảo năm xưa.

Và kể từ sau trận giao chiến ngắn ngủi năm đó giữa Di và năm Giáng Thần giả kia, đôi bên cũng bắt đầu duy trì trạng thái tự kiềm chế.

Dọc theo đường biên giới dài, mỗi bên đều có một nhóm lớn các cao thủ trú đóng, nhưng đã không còn xảy ra những trận đấu giữa Chính Thần và Cổ Thánh nữa.

Thời kỳ giằng co này cũng đã kéo dài trong suốt nhiều năm.

Còn về một vài Tiên nhân thuộc tầng trung và tầng dưới thì bình thường vẫn sẽ hay qua lại lui tới.

Chỉ là, Khương Thành hoàn toàn không biết gì về việc này.

“Giết chết bảy Chính Thần?”

“Các ngươi cũng tham chiến luôn, xảy ra nhiều chuyện lớn đến vậy rồi á?”

“Đúng rồi.”

Đám người Mạc Trần cũng bắt đầu nhìn ra điều bất thường.

“Hóa ra ngươi không đồng ý gia nhập Lạc Tiên điện à?”

“Chẳng lẽ chúng ta bị Di lừa rồi?”

Thành ca ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời Lạc Tiên đảo ở đằng xa, trong nhất thời vừa tức lại vừa buồn cười.

Chả trách lần đó Di cố ý nhắc tới thiên phú Lưu Hỏa.

Quằn cả buổi trời, thì ra là tên này tính giữ mình ở yên trong Lạc Tiên trì trước, sau đó mới giấu mình gạo nấu thành cơm cơ đấy.

“Cuối cùng thì ta cũng hiểu được, tại sao năm đó những Giáng Thần giả kia lại bị hắn lừa cho xoay mòng mòng rồi, tên quỷ này đúng là xảo quyệt ghê gớm.”

Thực ra hắn cũng chẳng giận gì đâu.

Dù cho thật sự bị cuốn vào thì đã sao chứ, cũng đâu phải hắn không che chở nổi Phi Tiên môn.

Chỉ là hắn thấy hơi bùi ngùi thôi, thực lực của Di đã mạnh như vậy rồi, lại còn làm việc không từ thủ đoạn như thế nữa.

“Đúng rồi, có đệ tử nào trong môn bị giết không?”

Đám người Mạc Trần và Ngụy Miễu biết là hắn muốn làm gì, nên vội vàng gật đầu.

“Có một trăm bốn mươi lăm môn đồ trước đời bốn chết trận, những hậu bối khác có cảnh giới khá thấp nên không tham chiến, bởi vậy cũng không có thương vong gì.”

“Là những ai?”

Ấn Tuyết Nhi lập tức dâng lên một phần danh sách.

Những cao thủ Vu tộc, Băng tộc và Yêu tộc đang ở trong điện cũng nghệt mặt ra, âm thầm suy nghĩ bọn họ đang làm gì vậy chứ.

Những người đó chết trận nhiều năm rồi mà, tính lấy danh sách để cúng giỗ họ à?

Khi thấy Khương Thành lấy ra một trăm bốn mươi lăm giọt máu tươi, họ vẫn không nhận ra là có chuyện gì sắp xảy ra.

Và rồi, bọn họ phát hiện bản thân mình vẫn còn quá non, hiểu biết vẫn còn quá hạn hẹp.

Sau một hồi nghi thức vừa lòe loẹt sặc sỡ còn kèm thêm những hiệu ứng đặc biệt cao cấp lại sang trọng, một trăm bốn mươi lăm giọt máu tươi thi nhau toát ra luồng ánh sáng trắng đến chói mắt.

Ngay lập tức, một trăm bốn mươi lăm đệ tử của Phi Tiên môn chết đi sống lại.

Lần này, hiện trường hoàn toàn nổ tung.

"Vậy mà cũng hồi sinh được á?"

"Mẹ kiếp, Thánh Chủ đỉnh phong mà cũng hồi sinh được hả?"

"Với bọn họ cũng đã chết nhiều năm lắm rồi mà, có vài tên còn chẳng có hài cốt ấy chứ, chỉ bằng vài giọt máu thôi là sống lại rồi á?"

Con ngươi của đám cao thủ Vu tộc, Băng Tộc và Yêu tộc cũng sắp lòi ra ngoài tới nơi.

Đám đệ tử Phi Tiên môn vừa được hồi sinh còn chưa kịp nếm trải niềm vui chết đi sống lại, cũng chưa kịp có màn đoàn tụ nồng nàn mãnh liệt với Khương chưởng môn của họ thì đã bị xô lấn đẩy ra ngoài rồi.

"Khương tiên tri, Vu tộc bọn ta cũng có người chết trận!"

"Long Thần, kính xin ngươi cứu mấy tiền bối đã chết của tộc ta với."

"Yêu chủ, ngươi không thể trọng bên này khinh bên kia được nha, Hạc tộc bọn ta cũng có hai Thánh Chủ đỉnh phong chết trận nữa…"

Chương 2408: Khương minh chủ tổn thương nguyên khí

Thành ca bị mọi người vây chặt kín bắt đầu cảm thấy hơi hối hận.

Sớm biết sẽ thế này thì hắn đã không hồi sinh trước mặt nhiều người như vậy rồi.

Tuy nói lâu nay hắn đều dựa vào kỹ năng hồi sinh để làm màu ra vẻ, nhưng cái giá của việc làm màu này thì cao lắm đấy nhé.

Trong lúc hắn hấp thu thiên phú Lưu Hỏa, thực ra thế giới bên ngoài đã trôi qua hàng trăm triệu năm.

Đối với dòng lịch sử dài ngoằng của Nguyên Tiên giới thì hàng trăm triệu năm chẳng tính là gì, nhưng muốn hồi sinh người đã chết nhiều năm như thế, thì lượng huyền tinh phải tiêu hao còn nhiều hơn cả lá rụng mùa thu nữa kìa.

Một trăm bốn mươi lăm đệ tử Phi Tiên môn vừa nãy, tất cả đều là những Thánh Chủ đỉnh phong ngã xuống trong trận đại chiến cuối cùng kia.

Mỗi tên Thánh Chủ đỉnh phong được hồi sinh, đều hao của hắn… năm chục nghìn huyền tinh.

Tuy nói số lượng huyền tinh hiện giờ của Thành ca đã lên một tỷ, nhưng dẫu sao thì hắn cũng là một người cần kiệm.

Lần đó cả chục triệu Giới Thần đỉnh phong của Liên minh thần đạo vây công hai trăm nghìn Thánh Chủ đỉnh phong, khiến bên Lạc Tiên điện chịu thương vong nặng nề.

Tỉ lệ tinh anh chết trận của Phi Tiên môn đã được xem như là thấp rồi cơ.

Chứ có vài quần tộc và tông môn, thậm chí đã chết hết Thánh Chủ đỉnh phong nữa kìa.

Có thể nói, sở dĩ trong giai đoạn giằng co kéo dài suốt hàng trăm triệu này, cả hai bên đều âm thầm duy trì trạng thái tự kiềm chế, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì bị đánh đau quá rồi.

Bên phía Liên minh thần đạo, số Chính Thần ngã xuống còn khắc cốt ghi tâm hơn cơ.

Nhưng giờ đây bày ra trước mặt Khương Thành là một đống thỉnh cầu được hồi sinh, cũng tương đương hắn sẽ phải bỏ ra nhiều huyền tinh hơn nữa.

Suy nghĩ khoảng vài giây, cuối cùng hắn vẫn đồng ý với bọn họ.

Suy cho cùng thì Băng tộc, Vu tộc và Yêu tộc cũng xem như là thuộc hạ của hắn, lỡ bắt gặp rồi, làm sao có thể thấy chết mà không cứu được.

“Ta tuyên bố trước nhé, không để lại chút hài cốt nào thì ta cũng lực bất tòng tâm thôi.”

Nghe được câu này, rất nhiều người đều phải khóc thét.

“Có vài người lúc chết cũng tan xác luôn thì làm gì còn có được xác chứ?”

“Ôi, sớm biết thế này thì lúc ấy ta đã liều chết cướp lại hài cốt của tộc trưởng rồi…”

“Cướp được một cọng lông thôi là cũng được rồi!”

Tuy nói là nói như thế, nhưng thực ra phần lớn những Thánh Chủ đỉnh phong chết trận đều được người thu thi thể hoặc mảnh vụn cơ thể về.

Cuối cùng, trong một sơn cốc trên Đông Trúc đảo, Khương Thành thi triển một màn hồi sinh tập thể ở trước mặt các cao thủ của các tộc.

Trực tiếp một phát hồi sinh hơn hai ngàn Thánh Chủ đỉnh phong.

Ngay lập tức, cả sơn cốc xôn xao như muốn bùng nổ.

Những âm thanh hoan hô, vui đến bật khóc vang tận mây xanh, ai đâu không biết còn tưởng rằng bọn họ đào được bảo tàng lớn gì nữa chứ.

“Khương minh chủ, thật sự rất cảm ơn ngươi!”

“Ta biết ngay Đại tiên tri tộc ta không gì là không làm được mà, ha ha ha!”

“Chứ sao nữa, ta đã biết Khương chưởng môn thần thông quảng đại từ lâu rồi, nếu trận đại chiến lúc trước có hắn thì có khi chúng ta đã diệt sạch Liên minh thần đạo luôn rồi đấy!”

“Có khi? Là chắc chắn nha chời?”

“Khương minh chủ chỉ là lười xuống núi thôi, nếu không thì Lạc Tiên điện với Giáng Thần đài là cái thá gì chứ?”

“Yêu chủ, ơn tình của ngươi, Xà tộc bọn ta trọn đời không quên! Sau này chỉ cần ngươi có việc muốn sai bảo, bọn ta quyết không chối từ!”

Thành ca vừa vui vẻ đón nhận lời cảm ơn và sự tâng bốc của mọi người, vừa rỉ máu trong lòng.

Một phát này trực tiếp trừ hết mấy trăm triệu huyền tinh của bản thân luôn rồi!

Phí tổn cho làm màu cao quá đi thôi.

Vì để tránh sau đó những tông môn và quần tộc khác đều chạy đến chỗ mình để hồi sinh, hắn chỉ đành phải giả bộ suy yếu một chút.

Ca này điều chỉnh cho sắc mặt của mình tái nhợt, còn nôn ra hẳn hai ngụm máu.

Tiếng hoan hô lập tức im bặt.

Mọi người nhìn Khương Thành hơi thở mong manh, cả đám người cuống quýt xông tới.

“Khương minh chủ, ngươi làm sao thế?”

“Ngươi đừng làm bọn ta sợ đó nha, xảy ra chuyện gì vậy nè?”

“Chắc chắn là do vừa nãy hồi sinh, nên bị tổn thương đến nguyên khí rồi.”

“Trời ạ, Khương minh chủ, ngươi tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đó…”

Đừng nói là những quần tộc khác, ngay cả đệ tử Phi Tiên môn cũng đã cuống cuống rồi, cả một đám đều biến sắc, tay chân luống cuống.

Thành ca cố gắng nhấc tay phải lên.

Đứt quãng nói: “Ta, ta không sao…”

“Chỉ là do… hồi sinh… vốn là việc làm đi trái với trời… ta chỉ bị trời phạt thôi…”

Nói xong câu đó, hắn cũng rất khôn khéo ngất đi.

Lúc này, cả sơn cốc trực tiếp phát ra tiếng gào thét thê lương thảm thiết và tiếng gào khóc thanh.

“Đều tại các ngươi ép hắn hồi sinh nhiều người như vậy đó!”

Ấn Tuyết Nhi lạnh mặt, một phát ôm lấy Thành ca xông ra khỏi đám người, bay trở về Hồ Tâm đại điện.

Các cao thủ thuộc các tộc ở lại sơn cốc vừa áy náy lại vừa hổ thẹn.

“Chúng ta đã quên mất hồi sinh không phải là một chuyện dễ dàng, cũng không nhìn thấy Khương minh chủ đã phải âm thầm trả giá như thế nào.”

“Đúng thế, hồi sinh nhiều người như vậy, sợ là căn cơ của hắn đã nát bét luôn rồi quá!”

“Trời phạt, chẳng lẽ là phép tắc thiên địa tuần hoàn…”

“Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện lão nhân gia hắn ở hiền ắt được gặp lành thôi.”

Mà bên kia, Thành ca vừa quay về Hồ Tâm đại điện đã lập tức được hồi full máu ngay tại chỗ, mặt mày cũng hồng hào trở lại.

“Hiệu quả này chắc là ổn rồi nhỉ?”

“Không chỉ có thể tăng sự cảm kích của bọn họ lên thêm một bậc, lại còn tránh được những phiền phức sau này nữa, ca đây đúng là thiên tài mà.”

Ấn Tuyết Nhi đứng ở một bên đờ ra nhìn ca này.

Vừa rồi nhìn thấy hắn hôn mê, tim của nàng như muốn nhảy cả ra ngoài.

Kết quả giờ mới phát hiện, bản thân mình chỉ đang lãng phí tình cảm mà thôi.

“Ngươi, ngươi giả vờ thôi á?”

“Đúng rồi.”

Khương chưởng môn làm mặt vô tội, nhún vai.

“Ta cũng là vì bất đắc dĩ thôi, dẫu sao ngươi cũng biết ta là một người dễ xấu hổ mà, bị nhiều người vây quanh nói cảm ơn như thế, ta thấy khó chịu lắm, nên chỉ đành dùng cách này để thoát thân…”

“Xấu hổ cái đầu ngươi!”

Dù cho hắn có là chưởng môn, Ấn Tuyết Nhi vẫn muốn nổi điên.

Nàng giơ tay nhéo thẳng phần thịt mềm ở ngay eo của ca này. Hung hăng vặn một vòng.

“Ngươi có biết vừa nãy ta lo cho ngươi cỡ nào không hả?”

“Sao ngươi đùa kiểu này được thế hả?”

Khương Thành vốn định đẩy nàng ra, nhưng sau khi nghe tiếng rống dữ dằn của nàng, hắn lại bỏ tay xuống.

“Ngươi chỉ cần nhớ kỹ một điều là được, dù là bất cứ tình huống nào, ta cũng sẽ không sao đâu.”

Giọng điệu của hắn vô cùng nghiêm túc, chỉ là lúc này Ấn Tuyết Nhi hoàn toàn nghe không lọt tai.

“Ta quan tâm ngươi có chuyện hay không chắc, lần sau ngươi cứ xem coi ta có còn để ý nữa không này!”

Nàng ngoài miệng thì nói như thế, nhưng bàn tay ngọc mềm mại còn lại thì lại vô thức mò qua.

“Khụ, như vậy không tốt lắm đâu nhỉ?”

“Có gì mà không tốt?”

“Dù sao ta cũng là chưởng môn mà, ngươi cho chút tôn trọng nên có xem…”

Bây giờ Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và Lam Đề đều không ở trong tông môn, cơ hội như thế này, làm sao Ấn Tuyết Nhi có thể bỏ qua cho được.

“Vừa nãy ngươi đã làm sai, dù có là chưởng môn thì cũng phải chịu phạt!”

Thành ca rất muốn nói, ngươi đang khích lệ ta lần sau lại tái phạm đó hả.

Mà lúc này, bên ngoài cũng truyền đến tiếng gọi ầm ĩ đầy nôn nóng của đám đệ tử Ngụy Miễu.

“Khương chưởng môn, thương thế ngươi ra sao rồi?”

“Ấn sư tỷ, ngươi mang chưởng môn đi đâu rồi?”

Ngày hôm sau, Khương Thành vội vã rời khỏi Đông Trúc đảo, chạy tới khu vực biên giới.

Ở đây, hắn lại trải qua cảm nhận làm người qua đường vô hình một lần nữa, cuối cùng gặp được những môn đồ khác ở trong một Tiên thành nơi biên cảnh.

"Rốt cuộc ngươi cũng xuất quan rồi à?"

Kỷ Linh Hàm, Thương Linh và Lam Đề cùng ra đón hắn, Khương Thành còn nhìn thấy người quen khi xưa - Mâu Vũ.

Mừng rỡ vì được đoàn tụ xong, Khương Thành trực tiếp đi vào chủ đề chính.

"Những chuyện xảy ra gần đây ta biết cả rồi."

"Biên cảnh này của các ngươi, có kẻ địch mạnh nào không, hay hoặc có khó khăn nào khó giải quyết không?"

Chương 2409: Giúp đối phương đôi chút vậy

Dù cho trước kia Khương Thành không bằng lòng bị cuốn vào hồi đại kiếp này, nhưng giờ đây Phi Tiên môn đã nhúng tay sâu vào, nên người làm chưởng môn như hắn hiển nhiên cũng sẽ có trách nhiệm của riêng mình.

Cảm xúc của đám người đang ở trong đại điện cũng ngổn ngang rối bời.

Nếu đổi lại là người khác nói câu này, bọn họ sẽ chỉ cho là một câu nói ấm lòng bình thường mà thôi.

Nhưng nếu người nói là Khương Thành, thì ý nghĩa lại khác hoàn toàn.

Hắn nói giải quyết cường địch, thì thật sự sẽ giải quyết được.

Có được một đại lão như thế này tọa trấn, lòng các nàng bỗng yên tâm hơn một cách khó hiểu, thậm chí còn cảm thấy xu thế về đại kiếp đã khiến mình lo lắng nhiều năm cũng chẳng là gì.

Thương Linh khẽ cười nói: "Nếu như ngươi xuất quan sớm hơn mấy trăm triệu năm, bọn ta chắc chắn đã đẩy ngươi đi công đánh đám Liên minh thần đạo ở đối diện rồi."

Khương Thành nghe ra được điểm then chốt trong lời nàng, thế là nhướn mày hỏi.

“Bây giờ tình thế lại thay đổi nữa à?”

“Ừ.”

Lam Đề gật đầu nói, rồi lại liếc nhìn Khương Thành với ý tứ sâu xa.

“Bây giờ đối diện với khu vực phòng thủ này của chúng ta là nơi thuộc sự quản lý chủ yếu từ mấy vị Thiên Đế ngày trước ở Thiên cung, trong đó thì tòa Tiên thành này đối diện với Thiên Lưu cung.”

“Lẫm Đế á?”

“Đúng vậy, xem ra bọn họ nói không hề sai, hai người các ngươi thân nhau quá nhỉ.”

Đối mặt với ánh mắt đầy vi diệu của mọi người, nhất thời Thành ca không biết nên nói gì cho phải.

Quả thực hắn và Lẫm Đế đã từng ở chung với nhau rất nhiều năm.

Nhưng đó giờ quan hệ của hai người họ vẫn luôn nhạt như nước, chẳng hề có giao tình gì sâu sắc cả.

“Lẫm Đế không có khai chiến với các ngươi đó chứ?”

“Không có.”

Kỷ Linh Hàm ngồi ở bên cạnh Khương Thành cầm lấy tay hắn, đôi môi chúm chím cười nói: “Chẳng những không có khai chiến với bọn ta, mà thậm chí nàng còn qua lại với bọn ta nữa kìa.”

“Thân thiện vậy luôn à?”

Lẫm Đế không khai chiến với bên này, Khương Thành cũng chẳng bất ngờ mấy.

Nhưng còn chuyện đôi bên qua lại thì hắn khá là ngạc nhiên.

“Dù như thế nào thì năm đó các ngươi vẫn đại chiến một trận với bên Liên minh thần đạo kia mà, hai bên đánh đến mức máu chảy thành sông luôn mà vẫn có thể làm bạn được á?”

“Thì đúng là Lạc Tiên điện với Liên minh thần đạo như nước với lửa.”

Lam Đề giải thích: “Nhưng bọn ta đâu có thù oán gì sâu nặng với Thiên Lưu cung đến mức không hóa giải được đâu.”

“Với lại, cả hai bên cũng có rất nhiều vật tư cần phải lấy từ chỗ đối phương, nên việc bọn ta trao đổi qua lại cũng là đôi bên cùng có lợi mà.”

Nàng nói như thế xong, Khương Thành không khỏi gật đầu đồng ý.

Bởi vốn năm mươi Chính Thần ở đối diện cũng chẳng phải người một nhà gì, bọn họ chỉ vì mối uy hiếp chung Lạc Tiên điện bày ra ngay trước mặt, nên mới phải bất đắc dĩ hợp tác lập ra Liên minh thần đạo thôi.

Bình thường Thiên Lưu cung cũng có những lợi ích riêng, chứ không hẳn sẽ hoàn toàn đồng lòng với Liên minh thần đạo.

Mà các vật liệu cần cho đan khí trận phù lại thập cẩm đủ loại, cả hai bên chia Nguyên Tiên giới ra làm đôi, giằng co với nhau cách một cái biên giới, hiển nhiên sẽ gây nên khó khăn trong việc tìm kiếm khá nhiều vật liệu.

“Chả trách lại gặp ngươi ở đây.”

Thành ca cười cười, nói đùa với Mâu Vũ: “Ngươi đến chỗ bọn ta để làm ăn đó hả?”

Năm đó Mâu Vũ cũng từng đi đến Lạc Tiên đảo với đệ tử của Phi Tiên môn, vậy nên hiện giờ cũng trực tiếp tu nguyên, thực lực tương đương với Kỷ Linh Hàm.

Nhưng đối với nàng, sức chiến đấu có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ vì tiện cho làm ăn thôi.

Trải qua biết bao lần đại kiếp của Cổ Tiên giới và Nguyên Tiên giới, chỉ cần ổn định lại rồi, nữ nhân này đều sẽ nhanh chóng lo liệu xử lý nghề cũ của mình.

“Làm ăn với Phi Tiên môn bọn ta thì đừng có chơi gian quá đấy, không là sau này ta không bảo kê ngươi nữa đâu.”

Tâm tình vui sướng vì được trùng phùng vừa mới dâng lên của Mâu Vũ nhanh chóng bị dập tắt, thay vào đó là một cái trợn

mắt.

“Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, ta chơi khăm Phi Tiên môn các ngươi hồi nào hả?”

“Càng huống hồ, mối lầm ăn này gần đây cũng bắt đầu càng làm càng khó rồi.”

“Làm sao thế?”

Mâu Vũ bất đắc dĩ thở dài.

“Phía trên quản nghiêm quá mà.”

Khương Thành lập tức dở khóc dở cười.

“Lạc Tiên điện còn cấm giao dịch với đối diện nữa hả, vậy để ta đi nói với Di một tiếng là được rồi.”

“Không phải bên bọn mình.”

Kỷ Linh Hàm chỉ tay về phía đại điện ở bên hông.

“Là do Thiên Lưu cung ở đối diện không tiện kia kìa.”

“Liên minh thần đạo không cho phép á?”

“Không sai.”

Mâu Vũ gật đầu: “Có thể là do mấy năm nay Thiên Lưu cung giao dịch với chúng ta được lợi không ít, nên khiến cho những thần điện khác của Liên minh thần đạo đố kỵ đó?”

“Dẫu sao mấy vật liệu đổi từ chỗ bọn mình, bây giờ đều là hàng khan hiếm bên đó không mà.”

Thành ca còn tưởng chuyện gì lớn lắm chứ.

Thế là ca này không chút do dự nói: “Nếu con đường làm ăn với Thiên Lưu cung không suôn sẻ, vậy để ta đi giúp bọn họ khơi thông một chút là được rồi?”

“Hả!”

“Cái gì?”

Mọi người trong đại điện đều tỏ vẻ kỳ lạ.

Chuyện con đường làm ăn bên Thiên Lưu cung không suôn sẻ đã không còn là chuyện ngày một ngày hai nữa, bọn họ cũng

từng suy nghĩ vô số cách để giải quyết, ví như kêu bên đó cố gắng làm lén lút một xíu.

Nhưng thực không ngờ, Khương Thành lại đề xuất ra một suy nghĩ kỳ lạ như vậy.

“Giúp đối phương khơi thông con đường làm ăn?”

Đám người La Viễn và Băng Cực đều cảm thấy khó hiểu.

“Như vậy liệu có ổn không? Suy cho cùng thì chúng ta với bên đó cũng khác lập trường mà.”

“Hơn nữa, lỡ mà ngươi qua đó rồi bị bại lộ thân phận, rất có thể sẽ dẫn đến phản ứng kịch liệt của Liên minh thần đạo với Lạc Tiên điện, vậy thì đại chiến toàn diện sẽ lại bị dấy lên mất.”

“Với cả đây cũng là chuyện nhà của đối phương, đâu đến lượt chúng ta nhúng tay.”

Bọn họ vẫn còn một câu chưa nói hết.

Đó là chuyện này rất bỏng tay, không phải cứ dựa vào thực lực là có thể giải quyết được đâu.

Nếu thật sự đánh nhau, có khi tình huống lại càng nghiêm trọng hơn nữa ấy.

Khương Thành suy ngẫm tỉ mỉ một hồi, cũng ý thức được chuyện này không hề đơn giản.

Nhưng hắn vừa mới buông lời mất rồi, nếu giờ mà thu lại trước bao con mắt đang nhìn thế này, mặt hắn biết để ở đâu đây?

Tự mình ra vẻ, có rớt nước mắt cũng phải ra vẻ tới cùng.

“Bổn chưởng môn tự có diệu kế của mình, các ngươi cứ yên tâm đi.”

Lam Đề và Thương Linh đều nhìn hắn bằng ánh mắt không tin tưởng, dẫu sao thì ai cũng biết cái nết không thích động não của hắn rồi.

Mấy thứ diệu kế gì đó, trước giờ toàn xung khắc với hắn hết.

“Nếu ngươi nói có thể đánh bại được ai thì bọn ta còn tin.”

“Chứ còn chuyện trước mắt này, thôi ngươi bớt bớt lại đi.”

“Chuyện phức tạp như này, thân phận của ngươi lại nhạy cảm quá trời, đừng gây thêm phiền phức nữa thì hơn.”

Điều các nàng nói cũng là sự thật.

Tuy Khương Thành không có tham gia vào mấy trận đại chiến kia với Lạc Tiên điện, nhưng trước lúc đó, hắn cũng đã giết chết sáu Chính Thần, bao gồm cả Tu Đế rồi.

Giờ mà hắn đi đến địa bàn của Liên minh thần đạo ở đối diện, chắc chắn sẽ không được chào đón đâu.

Nhưng các nàng càng thấy hắn không ổn, Thành ca lại càng muốn đi.

“Ý ta đã quyết, bây giờ xuất phát ngay!”

Nói xong, hắn kéo tay phải của Kỷ Linh Hàm, cùng nhau bay khỏi đại điện.

“Chờ ta với!”

Mâu Vũ ở phía sau vội vàng chạy đuổi theo.

Nàng làm hội trưởng của Thiên Khu các, chuyện con đường làm ăn tất nhiên sẽ có liên quan chặt chẽ đến nàng, vậy nên chắc chắn phải cùng ra mặt thôi.

Ba người nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Hắn cứ đi qua đó như vậy thật á?”

Huyền Minh cũng đuổi đi ra theo, hắn nhìn theo bầu trời quang đãng ở phía xa, không khỏi thở dài một tiếng.

“Tên tiểu tử này vẫn hệt như lúc trước, hấp ta hấp tấp, không nghe lời người đi trước khuyên, thiệt thòi ngay trước mắt!”

“Ha.”

Thương Linh đứng bên cạnh cười chế giễu.

“Hắn có thể thành công đó, ngươi tin không?”

Huyền Minh không khỏi bĩu môi.

“Chẳng phải khi nãy ngươi cũng không tin tưởng lần hành động này của hắn hay sao? Bây giờ lại tỏ thái độ khác là sao?”

“Bởi vì nàng ta.”

Thương Linh chỉ chỉ Băng nữ Cung Tình đang yên tĩnh đứng ở gần đó.

“Nàng không hề ngăn cản, cũng không có khuyên răn.”

Chương 2410: Thay đổi diện mạo

Ba người Khương Thành, Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ rời khỏi Tiên thành ở biên cảnh, họ nhanh chóng băng qua phòng tuyến của bên mình.

Hai bên ở phía trước vẫn là những vết rách do bị pháp tắc xé ra.

Không gian khe rãnh ngang dọc, bởi vì căn nguyên Thiên Đạo và tiên lực bị rối loạn dẫn đến vô số nguy hiểm đan xen.

Có lẽ do thời gian hai bên giằng co quá dài, chiến tuyến được cố định quá lâu, nên thậm chí còn có một vài Tiên nhân định cư luôn ở khu vực hỗn độn này.

Vốn dĩ Thành ca tính là trực tiếp xuyên thẳng qua vết rách lớn này.

Dựa vào thực lực của hắn, điều này cũng chẳng phải chuyện khó gì.

Nhưng Mâu Vũ lại ngăn cản hành động của hắn.

“Nếu thật sự cần xông thẳng vào bằng thực lực, thì bọn ta có thể qua được nhé.”

“Điều then chốt là sau khi qua đó rồi, chắc chắn sẽ bị đối phương phát hiện, như vậy sẽ mang tới vô số phiền phức.

Khương Thành lại không cho là thế: “Bị phát hiện thì cứ phát hiện thôi, dẫu sao ở đối diện cũng là địa bàn của Lẫm Đế mà, chúng ta đến vốn là muốn đi tìm nàng đó thôi.”

“Không được!”

Mâu Vũ chắn trước mặt hắn, không hề có ý muốn tránh ra.

“Người đông phức tạp, người bên ngoài tiến vào phòng tuyến của bọn họ thì bên phía Liên minh thần đạo sẽ cảm ứng được ngay.”

“Đúng đấy.”

Kỷ Linh Hàm dịu dàng khuyên nhủ: “Tuy đối diện chúng ta là Thiên Lưu cung, nhưng giờ đây các nàng cũng đã thống nhất nghe theo điều phối của Liên minh thần đạo rồi, bên đó còn bị sắp xếp vài người từ các thần điện khác nữa kìa.”

“Chúng ta mà gặp mặt Lẫm Đế, lỡ đâu bị người của thần điện khác báo lên trên, vậy sẽ dấy lên một trận sóng to gió lớn đó.”

“Đến lúc đó, không chỉ chúng ta phải đối mặt với chiến tranh, tình cảnh của Lẫm Đế cũng sẽ rất khó xử.”

Thành ca vội vàng gật đầu.

“Ngươi nói có lý lắm, suy nghĩ quá chu đáo luôn, vậy cứ làm như ngươi nói đi.”

Mâu Vũ đứng bên cạnh phải trợn mắt với hắn một cái.

Kỷ Linh Hàm nói thì có lý, ta nói thì vô lý chắc?

Chẳng lẽ ý bọn ta muốn biểu đạt khác nhau hay gì?

Đối với đường đi bên này, hai nữ nhân này đã sớm ngựa quen đường cũ.

Khương Thành xuyên đi với các nàng, sau khi tiến vào vết rách thì liên tiếp né một vài loạn lưu không gian và căn nguyên hỗn độn, không bao lâu sâu đã tới được một thị trấn lớn.

Khu vực dài và hẹp nằm bên trong vết rách này thực ra là phần tiếp giáp giữa Liên minh thần đạo và Lạc Tiên điện, nó không hề bị đứt rời vì cuộc giao chiến của pháp tắc.

Nhưng thị trấn hiện ra trước mắt ba người lại chỉ có khoảng một trăm dặm, như một đảo hoang vậy.

Bởi vì đại lục ở bên ngoài thị trấn đều ngập tràn lốc xoáy pháp tắc và loạn lưu căn nguyên, vô cùng không ổn định, vậy nên hoàn toàn không thích hợp để sinh sống cư trú.

Đùng nói là Đạo Thần bình thường với Thánh Chủ, dù có là Thánh Tôn, một khi bước vào cũng cửu tử nhất sinh.

Trước khi bước vào thị trấn, Mâu Vũ lại nâng tay lên kêu Khương Thành dừng lại.

“Ở đây là Song Đình trấn, cũng xem như là một vùng hoang trống khá nổi tiếng trong vết rách pháp tắc, trước đây bọn ta thường giao dịch với Thiên Lưu cung ở nơi này.”

“Chỉ là bây giờ người của Thiên Lưu cung bị trông rất chặt, gần như không thể đến được nữa.”

Khương Thành gật đầu, nói như đúng rồi: “Vậy nên á, chúng ta phải qua đó giúp đối phương, để sau này bọn họ có thể ngày nào cũng tới đây.”

Mâu Vũ cũng hết biết nên nói gì cho phải.

Cái tên này đúng là tự tin thái quá, dù cho ngươi có giết hết những người được các thần điện khác cài vào xung quanh Thiên Lưu cung thì cũng chả giúp ích gì được đâu.

Đến lúc đó, trái lại Thiên Lưu cung còn bị Liên minh thần đạo xem là phản đổ, khỏi đứng vững nữa luôn.

Việc làm ăn cũng hết đường mà bàn.

“Chuyện như là giao dịch kiểu này, không có đơn giản giống ngươi đã nghĩ đâu.”

Nàng vừa nói, vừa thành thục đổi một gương mặt khác.

Dung nhan đẹp tuyệt sắc ban đầu đã biến mất, ngay cả tu vi cũng được làm giả bằng tiên bảo, trông chẳng khác nào một nữ Thánh Chủ bình thường.

“Chúng ta ở bên phái tu Tiên, cảnh giới đều rất lạ đời, sẽ dễ bị nhìn ra vấn đề.”

“Lần này hành động phải cố gắng bí mật, tránh để người có tâm nhắm trúng.”

“Ngươi cũng làm giả một xíu đi, cảnh giới Thánh Tôn chói mắt quá rồi.”

Thành ca chứng kiến một loạt thao tác của nàng xong, đã bày tỏ bản thân từ chối mạnh liệt nhé.

“Ca đã hành tẩu giới Tu luyện nhiều năm rồi, trước giờ toàn đường hoàng thẳng thắn, không cần phải giấu đầu lòi đuôi.”

Hắn không muốn gương mặt đẹp trai đến kinh thiên động địa của mình bị giấu đi đâu.

Nhưng vừa xoay qua thì đã thấy Kỷ Linh Hàm ở bên cạnh cũng ngụy trang dung mạo và cảnh giới của mình.

Thế là ca này cảm thấy, vẫn cần phải phối hợp với đội ngũ một chút xíu.

“Nhưng nếu các ngươi đã cẩn thận như thế này, thì hẳn là có đạo lý của nó.”

“Ta miễn cưỡng hạ cảnh giới xuống một bậc vậy.”

Trông thấy hắn thực sự áp chế cạnh giới xuống Thánh Chủ bình thường, Mâu Vũ xem như đã hiểu rõ.

Cái tên thích khoe khoang lại tự tin ở trước mặt này, chỉ có Kỷ Linh Hàm nói mới có tác dụng thôi.

Nếu lần này Hàm muội tử mà không đi, chắc giờ ca này đã đứng ở chính điện của Thiên Lưu cung luôn rồi, và sau đó thể nào cũng là một màn gà bay chó nhảy.

Song song với cảm giác kỳ diệu kia, Mâu Vũ nhướn cặp mày, bởi vì Thành ca không hề đổi mặt.

“Ép cảnh giới xuống thôi thì có ít gì?”

“Ngươi nổi tiếng như thế, rất có thể Song Đình trấn sẽ có người nhận ra ngươi.”

Tuy Thành ca vô cùng hưởng thụ ba từ “rất nổi tiếng” này, nhưng ánh mắt của hắn vẫn lộ ra vẻ thương cảm.

“Thực ra, ta có đổi hay không cũng có ảnh hưởng hành động đâu.”

Có cái buff thiên phú thiên cơ vô diện kia rồi thì trừ phi hắn chủ động nhảy ra để bật lên sự tồn tại, chứ còn không người khác hoàn toàn chẳng chú ý đến hắn đâu.

Mắt thấy hắn bay luôn vào trong thị trấn kia rồi, hai nữ nhân đành bất đắc dĩ đuổi theo sau.

Đường phố ở nơi đây cũng không khác gì mấy với Tiên thành bình thường, chỉ là Tiên nhân đi lại ở trên phố thì luôn luôn vội vã gấp gáp, rất ít khi thấy những người dáng vẻ nhàn hạ.

Nhưng điều này cũng rất bình thường.

Những người lựa chọn đến nơi này định cư, đa số hoặc là làm một vài buôn bán đặc biệt, hoặc là không lăn lộn nổi ở nơi ban đầu nữa, nên chạy trốn đến đây.

Tuy Song Đình trấn chỉ có một trăm dặm, nhưng vì là "khu vực trung chuyển" giữa hai bên nên các thế lực ngầm cũng đều thâm căn cố đế, mỗi chỗ đều tự có một quy tắc.

Điểm đến của Mâu Vũ rất rõ ràng, đó là căn cứ bí mật được Thiên Khu các lập ở nơi này.

Vốn dĩ nàng còn lo Khương Thành sẽ bị người khác nhận ra, nhưng trên đường đi có vô số Tiên nhân lướt ngang qua họ, mà không một ai thèm nhìn về phía Khương Thành hết.

Điều này cũng làm cho nàng len lén khó hiểu.

Chuyện quái gì đây, chẳng lẽ khí tràng của tên này quá mạnh, đến mức không ai dám nhìn thẳng vào hắn?

Nàng mang theo loại tâm trạng hoang đường này tìm thấy người của mình ở trong một sân viên bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Á, là hội trưởng!"

"Còn có Kỷ chưởng môn nữa, sao các người lại đến đây?"

"Gần đây sắp xảy ra chuyện lớn gì à?"

Khương Thành lại gặp lại vài người quen cũ như Giáng Hàn, Mạch Phong.

Chỉ là đối phương cũng đều đã thay đổi khuôn mặt cả rồi.

"Các ngươi cẩn thận quá rồi đấy, ngay cả bảng hiệu của Thiên Khu các cũng không dám treo luôn cơ?"

Mâu Vũ hờ hững nói: "Thiên Khu các bọn ta có liên quan đến Phi Tiên môn, năm đó vẫn có một số người biết chuyện này, vì để tránh sinh thêm chuyện nên cứ cố gắng nấp kín xíu."

Dẫu sao Phi Tiên môn cũng là tông môn chủ lực của Lạc Tiên điện, một khi bị người có tâm biết được đây là căn cứ của Thiên Khu các, vậy chắc chắn ngày nào cũng sẽ bị vô số con mắt nhìn chằm chằm cho coi.

Và đến tận khi Thành ca lên tiếng, đám người Mạch Phong với Giáng Hàn mới dời tầm mắt sang người hắn.

“Khương, Khương Thành?”

“Đậu xanh, sao ngươi lại đến đây rồi?”

“Cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi à? Sao không che giấu xíu nào thế, nếu bị người khác nhìn thấy thì phiền phức lắm đó.”

Chương 2411: Thiên Lưu cung

Cứ điểm Song Đìnhnày của Thiên Khu các bình thường chỉ là một cái bảng hiệu với bên ngoài, chỉ là một đám người tiếp nhận nhiệm vụ mạo hiểm thôi.

Còn ngành nghề chính buôn bán này, ngược lại đều là tiến hành trong bóng tối, đủ thấy bọn họ cẩn thận biết bao.

Nhưng Khương Thành không cho là đúng với kiểu cẩn thận này lắm.

Huống hồ vừa rồi hắn không bị chú ý tới vào thời điểm đầu tiên, tâm trạng của hắn không hề tốt đẹp.

Thế là hắn giả vờ ngoài mặt tươi cười hỏi ngược một câu.

“Bị người ta nhận ra sẽ như thế nào, ta không thể gặp người sao?”

Mạch Phong chưa nghe ra sự khó chịu của hắn.

“Vậy thì thân phận của ngươi bị lộ mất, người ngoài lập tức sẽ biết Phi Tiên môn đã tới đây, cũng sẽ nhắm vào cứ điểm này, từ đó mà ảnh hưởng phía sau…”

“Ồ.”

Khương Thành vẫn chưa đợi hắn nói xong thì đã gật đầu.

“Thế thì ta giết chết toàn bộ người nhận ra ta được rồi, hay là người đầu tiên giết là ngươi trước?”

Mạch Phong tức khắc chữa lại.

“Thật ra ta cảm thấy cho dù thân phận bị lộ cũng không sao.”

“Với sức hấp dẫn nhân cách của ngươi, người khác nhận ra ngươi cũng chỉ sẽ cúi đầu vái chào, tuyệt đối sẽ không có lòng dạ khó lường.”

“Thật ư?”

“Thật chứ.”

Thành ca liếc mắt lườm hắn: “Nhưng vừa rồi ngươi không phải nói như vậy.”

Mạch Phong tỏ ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Khi nãy là ta suy nghĩ không đủ toàn diện.”

Giáng Hàn bên cạnh vốn còn định nói hai câu, lúc này hắn vô cùng biết điều nuốt lời nói về lại trong bụng.

Phụt!

Kỷ Linh Hàm cũng đã bị chọc cười.

“Được rồi được rồi, vẫn là bàn việc chính đi.”

“Chúng ta cần phải đích thân tới Thiên Lưu cung gặp Lẫm Đế, bàn sơ sự việc buôn bán với nàng.”

Nàng không nói Khương Thành dự tính giải quyết vấn đề khó khăn về giao dịch giúp đối phương, cho nên Mạch Phong và Giáng Hàn cũng không nghĩ nhiều.

“Phải đến Thiên Lưu cung?”

“Nếu bị Liên minh thần đạo phát hiện Lẫm Đế gặp mặt các ngươi, e rằng sẽ gây ra rất nhiều rắc rối.”

Mâu Vũ gật đầu: “Vì thế phải bí mật tới đó, cố gắng không bị Liên minh thần đạo để ý.”

Mạch Phong liền nói: “Xem ra chỉ có thể tìm Thông Dương hội, dùng con đường của bọn họ để đến nơi đó.”

Thành ca hơi không hiểu.

“Chúng ta tự mình qua đó chẳng phải là được rồi?”

“Cho dù các ngươi muốn khiêm tốn che giấu, ta cũng có phần nắm chắc không kinh động người ngoài, trực tiếp vượt qua khe pháp tắc đến được đối diện.”

“Còn phải cần người khác dẫn đường?”

Mâu Vũ lắc đầu.

“Thật ra quan trọng là sau khi đến đối diện.”

“Khu vực phòng thủ đối diện có tầng tầng lớp lớp trạm kiểm soát, vô số trận pháp cấm chế, góc tối còn có từng cặp mắt đang nhìn chằm chằm.”

“Mặc dù là ẩn thân, cũng không thể gặp được Lẫm Đế trong tình hình không lộ khí tức.”

“Mời Thông Dương hội không phải để bọn họ dẫn đường, mà là vì cố gắng thông qua những trạm kiểm soát đó một cách không thu hút, bởi bọn họ và Liên minh thần đạo có một ít quan hệ.”

Nửa giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng gặp được hội trưởng Hàm Minh Thánh Tôn của Thông Dương hội kia dưới sự dẫn dắt của Mạch Phong.

“Các ngươi muốn sang đối diện? Còn muốn tiến vào Trí Như thành?”

Mạch Phong vừa vui mừng vì hắn không nhận ra Khương Thành, vừa mỉm cười nói: “Ba người này đều là Thánh Chủ bình thường, chỉ là đã chọc phải một môn phái lớn bên Lạc Tiên điện, hiện nay chỉ đành chạy trốn sang đó né tránh tình thế…”

Vẻ mặt của Hàm Minh Thánh Tôn không cảm xúc cắt ngang hắn.

“Ta mặc kệ các ngươi tới đó làm gì.”

“Trí Như thành là trọng địa trung tâm phòng tuyến của Liên minh thần đạo, rất khó lo liệu đấy.”

Mạch Phong hiểu ý của hắn.

Dẫn người vượt trạm kiểm soát không phải sang đó không công, mà là phải thu thù lao.

“Bọn ta đều hiểu phép tắc, ngươi ra giá đi.”

Tuy Thiên Khu các là lão luyện làm ăn, nhưng đối mặt Thông Dương hội cũng không phải dễ lo liệu đâu.

Không ngừng nhấn mạnh dọc đường nguy hiểm tới chừng nào, mà mấu chốt đả thông đối diện cũng cần phải lượng lớn chi phí.

Thế là tiếp theo, Thành ca chỉ có thể tỏ ra vẻ mặt cạn lời nghe bọn họ trả giá.

Cuối cùng hai bên bàn hết một khắc mới thỏa thuận được giá cả.

Sau đó thì Thông Dương hội bảo bọn họ trở về chờ đợi.

“Chúng ta cần liên hệ với đối diện, cho qua không phải sự việc đơn giản như thế kia.”

Cho tới ngày thứ hai, ba người mới một lần nữa gặp được Hàm Minh Thánh Tôn này.

Còn có hai Thánh Chủ đỉnh phong khác của Thông Dương hội đi cùng hắn, xem như là đội ngũ hộ tống.

“Đã có thể xuất phát, trên đường chắc chắn phải nghe ta đấy.”

“Nếu vì các ngươi tự ý gây ra tai họa, ta không phụ trách đâu!”

Khương Thành không lên tiếng, dù sao cũng đã hành động tới bước này, không cần thiết lại gây chuyện gì nữa.

Thông Dương hội phục vụ cũng khá chu đáo, khi bọn họ lặng lẽ rời khỏi Song Đình Tập thì đã thông qua các thủ đoạn né tránh tai mắt của những Tiên nhân khác.

Sau khi bọn họ bước vào khu vực khe hở hỗn loạn, một trước hai sau bảo vệ ba người từ từ tiến lên, cũng không xảy ra sai sót gì.

Bọn họ suôn sẻ đi tới khu vực Liên minh thần đạo đối diện khe hở, nơi này đã có một Giới Thần đỉnh phong lệ thuộc Thần Minh Đạo đang đợi chờ.

“Sao giờ mới đến vậy?”

“Ngươi cũng biết con đường này không dễ đi.”

“Được rồi được rồi, mau chóng nào, trễ nữa thì sắp thay gác đấy.”

Quá trình sau đó vẫn suôn sẻ.

Sau khi giao nhận xong thì Hàm Minh Thánh Tôn cứ như thế quay về.

Thành ca không thể không cảm khái, vụ làm ăn này cũng dễ ăn quá. Chỉ là dẫn người tới đây xoay một vòng, cũng không cần chiến đấu thì có thể thoải mái kiếm lời được rất nhiều tiền.

Thậm chí hắn cũng bắt đầu suy xét, có phải kêu Phi Tiên môn cũng sang bên đây mở một Phi Tiên hội không.

Chuyên môn đón người đối diện đến bên Lạc Tiên điện, cũng xem như mở rộng nghiệp vụ môn phái.

Cũng không biết sau khi Di biết được ý nghĩ này của hắn sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

Giới Thần đỉnh phong kia là một thống lĩnh nhỏ của trạm kiểm soát tiền tuyến, rất dễ nhận thấy sớm đã nói xong xuôi với Hàm Minh Thánh Tôn.

Cách dẫn người vượt trạm kiểm soát của hắn cũng hết sức đơn giản, chính là cho Khương Thành và Kỷ Linh Hàm, Mâu Vũ mỗi người một ngọc bài thông hành tạm thời.

“Sở hữu ngọc bài này, trong vòng ba ngày các ngươi đều có thể thông hành không cản trở.”

“Nhưng ta cảnh cáo các ngươi, đừng nghĩ rằng lợi dụng ngọc bài làm chuyện khác, bằng không các ngươi sẽ chết một cách rất thê thảm!”

Sau đó, hắn đích thân dẫn ba người tiến tới Trí Như thành phía sau phòng tuyến.

Dọc đường, mấy người lần lượt gặp phải chín trạm kiểm soát.

Nhưng vì bọn họ có ngọc bài thông hành, lại có Giới Thần đỉnh phong này yểm hộ, cho nên đều ung dung vượt trạm kiểm soát.

Khoảng chừng một giờ sau, cuối cùng ba người cũng xuất hiện ở Trí Như thành.

Trước khi Giới Thần đỉnh phong kia quay về, còn không quên nhắc.

“Các ngươi chưa từng gặp ta, hiểu chưa?”

“Ngày sau cho dù các ngươi xảy ra chuyện gì ở bên này, đều không liên quan tới ta.”

Thành ca cố chịu đựng đống sạn đầy ắp, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

“Bây giờ đã đến nơi, Lẫm Đế ở đâu?”

Mâu Vũ chỉ sang một tòa cung điện bập bềnh hùng vĩ tráng lệ phía xa.

“Thiên Lưu điện, chắc nàng ở trong đó.”

“Hiện giờ vấn đề khó khăn chính là chúng ta nên làm sao lặng lẽ gặp được nàng.”

“Sinh linh tại Tiên thành này vô số kể, mà hôm đó trong Thiên Lưu điện cũng còn có tai mắt của Liên minh thần đạo, cầu kiến bình thường chắc chắn không được đâu.”

Nàng vừa dứt lời thì Khương Thành đã trực tiếp thả ra một thần hồn của mình.

Hắn dự tính dùng thần hồn tìm kiếm tung tích của Lẫm Đế trước, sau đó trực tiếp truyền tống tới đó.

Nhưng chẳng mấy chốc thì hắn phát hiện kế hoạch này không được, vì Thiên Lưu điện cũng có lượng lớn cấm chế và trận pháp, trong số đó có kiểm tra thần hồn.

Cuối cùng, Khương Thành chỉ đành truyền tống tới một góc khác của thành trì, sau đó đột ngột vung một kiếm lên không trung.

Chương 2412: Gặp lại Lẫm Đế

Đòn kiếm này, Khương Thành không dùng toàn lực, cũng không gây nên phá hoại thật sự với Trí Như thành.

Nhưng thanh thế hết sức to lớn.

Cả tòa thành suýt nữa giật nhảy vì nhát kiếm này, dư âm rung động do xung kích khiến hư không rơi bánh chẻo, khá nhiều Tiên nhân phi hành té ngã xuống dưới.

May mắn Thành ca làm việc rất chú trọng, cũng chỉ là chấn xuống chứ không làm thương người nào.

Hắn vung xong đòn kiếm này thì lần nữa biến về chỗ cũ, giấu giếm thân phận và tên tuổi.

“Ngươi làm gì hả?”

Mâu Vũ suýt nữa bị hắn chọc cho tức chết.

“Biết rõ ràng thứ chúng ta cần là ẩn náu, ngươi còn gây ra tiếng động to như thế, cố tình chăng?”

Khương Thành nở nụ cười gật đầu.

“Tất nhiên là cố ý.”

Lúc này, toàn Trí Như thành lộn xộn thành nồi cháo vì đòn kiếm vừa rồi.

“Kẻ địch đột kích!”

“Tình hình gì vậy?”

Tuy rằng trong thành đều là tiên nhân, nhưng mọi khi không ai dám tùy tiện ra tay tại nơi này.

Huống hồ đòn kiếm của Khương Thành đã là uy thế của cấp bậc Thánh Tôn bình thường, đối với phần lớn người, đó chính là thiên uy có thể thoải mái diệt vong mình.

“Lạc Tiên điện đánh sang đây rồi sao?”

“Không đâu nhỉ, lại bùng phát đại chiến ư? Thế ta phải mau chóng rời khỏi đây.”

“Chắc không phải tiến công ồ ạt nhỉ…”

Bàn tán ồn ào ngập tràn cả tòa thành, không biết bao nhiêu người bay lên trên cao, có một số người càng là hoang mang đến nỗi giống như con ruồi không đầu.

Hết cách, năm xưa cuộc đại chiến của hai bên, tỷ lệ chiến chết thật sự quá cao.

Chín mươi chín phần trăm tiên nhân trong thành chỉ vì thực lực yếu, không có tư cách xuất chiến mà thôi.

Một khi bị cuốn vào cuộc chiến tranh của cấp bậc kia, thì không do bản thân quyết định có thể sống sót tới ngày mai hay không nữa.

Trong Thiên Lưu cung, từng đội Thần Quan và vệ sĩ cũng gấp rút mở ra.

Chỗ này không chỉ là tiền tuyến, còn là khu vực trung tâm của tiền tuyến, không thể không coi trọng.

Mâu Vũ nhìn từng Thiên Thần bày thế trận chờ quân địch, lại nhìn sang xung quanh thành trì phía xa đều đã bị vây thành thùng sắt, nàng vốn còn hơi sụp đổ bỗng trở nên bình lặng.

Dù sao nàng cũng là một người thông minh, lúc này đã hiểu được dụng ý của Khương Thành.

“Ngươi dự tính dụ Lẫm Đế ra đây?”

“Không sai, nếu chúng ta không tiện lén lút tiến vào, vậy thì để nàng ra đây được rồi.”

Khi Khương Thành vừa dứt lời, quả nhiên Lẫm Đế đã đi ra.

Nhưng người bước ra không phải bản thể, mà là một hình chiếu.

Mặc dù vậy, thế Chính Thần cũng vẫn là ngự trì trên tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, khiến vô số Tiên nhân cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Lẫm Đế liếc nhìn toàn thành, rất nhanh vút qua từ trên người Mâu Vũ, Kỷ Linh Hàm và Khương Thành.

Điều này khiến Thành ca vô cùng không vừa lòng.

Mâu Vũ và Kỷ Linh Hàm đã thay đổi vẻ ngoài, ngay từ ban đầu ngươi không nhận ra rất bình thường.

Nhưng ta là mặt mũi trước đây, thế mà ngươi cũng lơ là mất ư?

Ngươi là Chính Thần, có thể chuyên nghiệp hơn không?

Không còn cách nào khác, hắn chỉ đành phóng ra một thần hồn, chủ động dò sang hình chiếu của Lẫm Đế.

Trong phút chốc hai bên va chạm, cuối cùng Lẫm Đế cũng đã phát hiện hắn.

"Khương…"

Có lẽ vì nàng quá kinh ngạc, suýt nữa buột miệng hét ra họ tên của Thành ca ngay tại chỗ.

"Sao ngươi lại đến rồi?"

Chẳng mấy chốc truyền âm của nàng kèm theo sự phẫn nộ.

"Cho dù muốn tiến đánh Liên minh thần đạo, cũng không nên chọn chỗ ta chứ?"

"Ngươi hiểu lầm rồi, ta là có chuyện quan trọng bàn bạc với ngươi, chỉ là không tiện để những người khác trông thấy."

Giây phút tiếp theo, Lẫm Đế trực tiếp hạ lệnh mấy thần sứ dưới trướng huy động ra toàn bộ lực lượng, lục soát "Kẻ địch luồn vào" trong mười tỷ dặm xung quanh Trí Như thành.

Mệnh lệnh này không có vấn đề gì, dù sao bọn họ cũng không phát hiện kẻ địch đáng nghi trong thành, dĩ nhiên phải ra thành tiếp tục tìm.

Sau khi thần sứ dưới trướng đều bị điều động ra ngoài, cuối cùng Thiên Lưu cung cũng trở nên trống rỗng.

Dưới sự phối hợp của chính Lẫm Đế, rốt cuộc Khương Thành và Kỷ Linh Hàm, Mâu Vũ cũng suôn sẻ truyền tống vào trong.

Trong một sảnh phụ vắng lặng, cuối cùng ba người cũng gặp được bản thể của Lẫm Đế.

"Không ngờ hiện nay muốn gặp mặt ngươi còn khó như vậy."

Thành ca mới ngồi xuống thì đã nói móc.

Lẫm Đế nhìn Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ đã hồi phục lại khuôn mặt vốn có, cuối cùng ánh mắt của nàng vẫn là ngắm vào Khương Thành.

“Ngươi đến làm gì?”

“Nếu là muốn khuyên ta chuyển sang nương nhờ Lạc Tiên điện, thì ngươi có thể làm ơn im miệng lại.”

Nàng là Chính Thần, lập trường là tự nhiên đứng về phía Liên minh thần đạo.

Nếu gia nhập Lạc Tiên điện, cho dù ngày sau thắng rồi cũng không còn chỗ đứng của nàng.

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

“Ta đến chỗ ngươi là giúp đỡ cho ngươi mà.”

“Giúp đỡ?”

Lẫm Đế mới không tin hắn sẽ có lòng tốt như thế.

“Thế nào, ngươi định bỏ gian tà theo chính nghĩa, dẫn theo Phi Tiên môn chuyển sang nương nhờ Liên minh thần đạo ư?”

Thành ca bĩu môi: “Nếu cho ta làm Minh Chủ, ta có thể cân nhắc suy xét.”

“Được chứ, ta không ý kiến.”

“Ngươi không ý kiến, những Chính Thần khác sẽ có ý kiến.”

“Không không không.”

Lẫm Đế lắc ngón tay, ý vị sâu xa nói: “Bọn họ cũng sẽ không có ý kiến, mọi người chỉ mong sao ngươi có thể tới làm Minh Chủ.”

Mâu Vũ và Kỷ Linh Hàm vốn chỉ tưởng hai người đang nói lời thừa vô nghĩa, nhưng nghe đến đây lại hơi sững sờ.

Vì trông Lẫm Đế không giống như đang nói đùa.

Khương Thành cũng trở nên ngạc nhiên.

“Hoá ra uy vọng của ca cao tới mức này sao, Chính Thần đều bằng lòng?”

Lẫm Đế tươi cười như hoa nở gật đầu.

“Đúng vậy, mục đích mà mọi người cùng hướng tới mà, ngươi có muốn suy nghĩ lại không?”

Thành ca cảm thấy nụ cười của nàng lộ ra một phần mong đợi, hai phần dụ dỗ, với lại bảy phần ý xấu thế đó.

Nữ nhân này chắc chắn là đang mưu tính mình.

Huồng hồ hắn vốn cũng không thể nào làm Minh Chủ của Liên minh thần đạo.

“Thôi, vẫn là bàn việc chính đi.”

Lẫm Đế thấy hắn không nhắc chuyện Minh Chủ nữa, nàng khá là thất vọng.

“Ngươi còn có thể có việc chính gì?”

“Chuyện giao dịch.”

Thành ca giương mày: “Ngươi biết đấy, ca cũng là một người làm ăn.”

Phụt!

Lẫm Đế trực tiếp bật cười ra tiếng.

“Ngươi mà cũng người làm ăn ư?”

Thời gian ăn ở với nhau của nàng và Khương Thành dài hơn hết phần lớn người, đâu thể nào không hiểu phong cách của hắn.

“Được đó, ngươi muốn giao dịch gì?”

“Thứ mà ta muốn giao dịch rất nhiều, tuy nhiên nghe nói chỗ ngươi bị Liên minh thần đạo nhắm vào, càng lúc càng không tiện, cho nên ta tới đây xem thử.”

“Xem thử? Coi gì?”

Khương Thành nhấp nhô nói: “Coi thử là ai đang cản trở ngươi giao dịch.”

Lẫm Đế nở nụ cười với vẻ khá thú vị.

“Sau đó thì sao? Nhìn thấy lại có thể như thế nào?”

“Thấy được thì giải quyết đi.”

Cuối cùng Lẫm Đế cũng nghe ra ý đồ của hắn.

Vẻ mặt của nàng bèn trở nên hơi không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi lại dự tính đến đây giải trừ cấm lệch giao dịch của ta?”

Nàng rất muốn nói, phải chăng ngươi đã quên mất thân phận kẻ địch của mình không.

Cho dù thế nào, đây cũng là sự việc của nội bộ Liên minh thần đạo bọn ta, ngươi tới chen tay vào hơi không tuân theo chuẩn mực nhỉ?

“Có vấn đề gì sao?”

Khương Thành nhún vai: “Giao dịch là hai bên mà, bọn họ cấm ngươi giao dịch, cũng ngăn cản đường tiền tài của Phi Tiên môn bọn ta.”

“Chặn đường tiền tài của người khác như giết cha mẹ người ta, ta không lý nào bỏ mặc.”

Trước mặt lý do lớn mạnh này, bỗng nhiên Lẫm Đế phát hiện bản thân căn bản không thể phản bác.

Nàng chậm rãi đứng dậy.

“Thật ra, cũng không phải các thần điện khác cản trở chúng ta.”

“Mà là Giáng Thần đài.”

Chương 2413: Đạo ấn bị quản chế

“Giáng Thần đài?”

Gần đây Khương Thành nhiều lần nghe thấy tổ chức này, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa từng gặp.

Kỷ Linh Hàm thì ngạc nhiên hỏi: “Giáng Thần đài chỉ là trợ thủ do các ngươi mời đến, sao còn có thể ràng buộc giao dịch của các ngươi chứ?”

Mâu Vũ cũng nói: “Đúng đấy, bọn họ quản quá rộng rồi nhỉ?”

Lẫm Đế chìm vào im lặng.

Rõ ràng là Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ đang hỏi, nàng lại nhìn thẳng vào Khương Thành.

Ngay khi Thành ca bắt đầu miên man bất định, ngẫm nghĩ có phải sức hấp dẫn của mình quá lớn không, đến nỗi nữ nhân

này không nhịn được yêu mình rồi thì cuối cùng hắn cũng nghe thấy truyền âm.

“Các ngươi đứng ở phía Lạc Tiên điện, chuyện này liên quan đến cơ mật của Liên minh thần đạo, ta vốn không thể tiết lộ, nhưng ngươi là ngoại lệ.”

“Tại sao?”

“Không vì sao cả.”

Lẫm Đế tiếp tục truyền âm rằng: “Thật ra các ngươi không biết, hiện nay chủ nhân thật sự của Liên minh thần đạo đã biến thành Giáng Thần đài.”

Khương Thành kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ năm mươi Chính Thần các ngươi còn không đánh nổi mười mấy Giáng Thần giả sao? Lại bị người ta đảo khách thành chủ?”

Lẫm Đế hỏi ngược: “Vậy Đông Trúc đảo các ngươi cộng thêm sáu suối nguồn lớn, còn không đánh thắng được một Di?”

“Cái này khác nhau, Di đang khống chế Lạc Tiên đảo, nắm giữ mạch máu của sáu suối nguồn lớn. Không đi theo hắn thì sáu suối nguồn lớn không còn tiền đồ nữa.”

Còn về Phi Tiên môn, đó chỉ là bị lừa lên thuyền.

“Bọn ta cũng y hệt, bị người ta nắm giữ mạch máu.”

Lẫm Đế u ám nói: “Lần đó Di lực trảm bảy vị Chính Thần, không thể không thừa nhận, lúc bấy giờ bọn ta bị hắn giết tới mức ai nấy đều khiếp sợ.”

“Vì tự bảo toàn, bọn ta xin Giáng Thần đài viện trợ, mong bọn họ ra mặt đối kháng Di.”

“Mà điều kiện để mời bọn họ ra núi, chính là mỗi một Chính Thần bọn ta đều phải châm một ít lực đạo ấn vào Thiên Phong Thạch của bọn họ.”

Khương Thành suy nghĩ kỹ càng một hồi, cũng không nghĩ ra ý nghĩa của điều kiện này nằm ở đâu.

Giáng Thần đài có thể nhận được thứ gì?

“Chẳng lẽ bọn họ có thể dựa vào một ít lực đạo ấn để khống chế tính mạng của các ngươi?”

Lẫm Đế lắc đầu: “Thế thì không.”

“Tính mạng của bọn ta không bị quản chế, nhưng đạo ấn của bọn ta thì có đấy.”

“Sao đạo ấn lại bị khống chế?”

“Ta không biết.”

Trong mắt của Lẫm Đế cũng hơi mơ màng.

“Sau khi bọn ta thả một ít đạo ấn vào đó, ban đầu cũng chưa cảm thấy khác thường.”

“Cho đến khi những người Giáng Thần đài bắt đầu nhiều lần can thiệp sự vụ nội bộ của bọn ta, dẫn tới sự phản cảm của mấy Chính Thần, lúc bọn ta nêu ra sự không vừa lòng với bọn họ, rốt cuộc bọn họ cũng lộ ra răng nanh.”

“Bọn họ lại có thể khiến đạo ấn của mấy Chính Thần kia mất đi hiệu quả.”

“Không hợp thói thường như vậy ư?”

Khương Thành là một người từng chém giết sáu vị Chính Thần, hắn bày tỏ bản thân hoàn toàn không thể hiểu được.

Bởi hắn biết rõ điểm lớn mạnh của đạo ấn.

Mỗi lần hắn chiến đấu với Chính Thần, hắn sử dụng hết bản lĩnh, dù là thánh giới bản biến thái hay cách đánh đặc biệt ba phương tụ lại, đều vì tốc chiến tốc thắng trước khi đạo ấn công phá mình.

“Đạo ấn và Thiên Đạo liên quan, bên trong còn có ý chí Thiên Đạo mà dễ dàng bị người khác thao túng như thế?”

“Chỉ dựa vào một ít lực đạo ấn thả ra ngoài, sao có thể làm được chuyện này?”

Lẫm Đế không biết nên làm sao thở dài.

“Điều duy nhất mà ta biết, chính là tảng Thiên Phong thạch kia chắc chắn có gì kỳ lạ.”

“Nói thật, mấy năm nay bọn ta cũng thường xuyên hối hận vì đồng ý điều kiện đó.”

“Đặc biệt là sau khi biết được Di căn bản không thể tới đây, càng phát hiện mình đã bị lừa dối.”

“Khó trách vừa rồi ngươi nói ủng hộ ta làm Minh Chủ.”

Cuối cùng Khương Thành cũng hiểu ra.

“Đây là mong ta ra mặt, tiêu diệt Giáng Thần đài giúp các ngươi sao?”

“Không sai.”

Lẫm Đế không phủ nhận ý đồ của mình.

“Không lẽ ngươi không cảm thấy, cuộc đại chiến giữa hai bên liên minh Thần đạo và Lạc Tiên điện đã biến vị sao?”

“Sao hả?”

“Sáu suối nguồn lớn và Đông Trúc đảo bị Di dắt mũi, còn bọn ta cũng bị Giáng Thần đài đổi khách thành chủ.”

Lẫm Đế nể phục nói: “Trận chiến tranh này, thật ra người thật sự giao phong là Di và Giáng Thần đài.”

“Bọn ta và các ngươi đều đang lâm vào làm con cờ của bọn họ trong vô hình, đánh giết lẫn nhau dưới sự chi phối của bọn họ.”

Khương Thành không đồng ý cách nhìn này của nàng.

“Trước kia khi không có Di và Giáng Thần đài, suối nguồn và thần điện đánh giết như thường, hai bên vốn đối địch.”

“Còn về Đông Trúc đảo, gia nhập trận đại chiến này chỉ là việc ngoài ý muốn.”

Hắn biết mục đích Lẫm Đế nói như thế, nàng là mong hai bên hợp lại, cùng nhau đối phó Giáng Thần đài và Di.

Nhưng rất đáng tiếc, cho dù thật sự giết chết bọn họ, hai bên vẫn sẽ tiếp tục đánh, căn bản không thể nào bắt tay giảng hòa.

Huống hồ, hắn và Di không thù không oán, không cần phải làm vậy.

“Chẳng lẽ ngươi thích bị người khác quản chế, đây không phải phong cách của ngươi thì phải?”

Lẫm Đế vẫn muốn cố gắng thuyết phục thêm.

“Với tính tình của ngươi, có thể khoan nhượng trên đầu còn có Di khoa tay múa chân ư?”

Khương Thành mỉm cười: “Ngươi cũng khá hiểu ta đấy.”

“Nhưng ngươi đã nhầm lẫn một việc, Di không thể quản chế ta, càng không thể khoa tay múa chân với ta.”

Lẫm Đế hơi ngẩn người.

Phi Tiên môn đi theo Di đánh trận, còn đóng giữ tiền tuyến, nàng vốn cho rằng Khương Thành đã trở thành cấp dưới của Di.

Bây giờ xem ra không phải chuyện như thế kia.

“Xem ra quả nhiên ta không nhìn lầm người.”

“Tuy nhiên nếu ngươi thật sự muốn phá vỡ lệnh cấm giao dịch của bọn ta, vậy thì chắc chắn phải giải quyết Giáng Thần đài trước.”

Khương Thành hỏi: “Giáng Thần giả tổng cộng chỉ bấy nhiêu người, làm sao nhắm nổi mỗi lần giao dịch của các ngươi chứ?”

Lẫm Đế thở dài: “Bọn họ cũng sẽ nâng đỡ người đại diện mà.”

“Trước mắt Liên minh thần đạo bọn ta có mười mấy Chính Thần âm thầm nghiêng về phía bọn họ, trở thành móng vuốt của bọn họ.”

“Phần lớn đều là người của bọn họ dán mắt vào Thiên Lưu cung.”

Khương Thành tỏ ra vẻ mặt không hiểu nói: “Tại sao Giáng Thần đài phải tìm đủ mọi cách cản trở các ngươi giao dịch với Phi Tiên môn?”

“Việc này đã ngăn chặn bọn họ gì sao?”

Lẫm Đế xua tay.

“Ta cũng không biết bọn họ muốn làm gì.”

“Ngươi biết Giáng Thần đài ở đâu không?”

“Không biết.”

“Vậy ngươi có thể liên lạc được Giáng Thần giả không?”

Lẫm Đế lần nữa lắc đầu.

“Bọn họ rất thần bí, mỗi lần đều là đột ngột xuất hiện.”

Khương Thành vốn còn định trực tiếp tới Giáng Thần đài coi thử rốt cuộc như thế nào.

Nhưng hiện giờ xem ra, muốn gặp được đám Giáng Thần giả kia cũng không dễ dàng lắm.

Lẫm Đế thấy hắn chìm vào im lặng, nàng cắt đứt truyền âm.

Giọng nói cũng truyền vào trong tai của Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ.

“Thế, ngươi dự tính làm sao phá vỡ lệnh cấm giao dịch giúp bọn ta đây?”

Thành ca ngẫm nghĩ một hồi, lại thật sự có được một kế hoạch.

“Như vậy đi, ngươi hãy liệt kê danh sách của những người để ý ngươi giao dịch cho ta.”

“Cảnh giới và thân phận số người gì đó đều không quan trọng, chủ yếu là vị trí của bọn họ.”

Lẫm Đế há miệng, có vẻ như đã nhận ra điều gì đó.

Nhưng nàng lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Giết chết bọn họ đó, thế thì không ai nhắm vào ngươi nữa, giao dịch lại có thể tiến hành một cách vui vẻ.”

Khương Thành nhún vai.

“Dù sao những người đó đã trở thành móng vuốt của bọn họ, cũng không phải người chung đường với ngươi.”

“Ngươi điên rồi sao?”

Người nói câu này không phải Lẫm Đế, mà là Mâu Vũ.

“Nếu thật sự làm như vậy, Liên minh thần đạo sẽ nổi điên đấy, đến lúc đó trực tiếp lập tức khai chiến, đâu còn có giao dịch nữa?”

Chương 2414: Đứng ngồi không yên

Trong mắt Mâu Vũ, hắn lại muốn xông đi làm loạn.

“Đây là làm ăn, vũ lực sẽ không giải quyết được vấn đề gì, chỉ có thể phản tác dụng khiến cho cục diện càng khó giải quyết.”

Khương Thành vốn không cho rằng như vậy.

“Nếu như chúng ta xuất động rất nhiều cao thủ, có lẽ Liên minh thần đạo sẽ khai chiến bất đắc dĩ.”

“Nhưng nếu như chỉ có một mình ta, cùng lắm cũng chỉ là lục soát đôi chút mà thôi.”

Lẫm Đế khẽ ngây ra: “Ngươi định một mình tiêu diệt những tên nhắm vào giao dịch kia sao?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Mâu Vũ vốn đã chuẩn bị rất nhiều lý do phản bác.

Ví dụ như ngươi làm như vậy, Liên minh thần đạo sẽ theo dõi càng chặt chẽ, phong tỏa giao dịch càng chặt.

Ví dụ như một mình ngươi đối mặt với Liên minh thần đạo săn lùng sẽ như thế nào?

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng phát hiện hình như những lí do này đều không tồn tại.

Liên minh thần đạo vốn không biết Khương Thành diệt người khắp nơi chỉ vì để Thiên Lưu cung giao dịch thuận tiện.

Dù sao thì trong mắt bọn họ, Khương Thành cũng là người của Lạc Tiên điện.

Hắn tới nơi này quấy rối chỉ sẽ bị xem là hành động do thám quấy nhiễu của Lạc Tiên điện.

Ai có thể ngờ mục đích thật sự lại kỳ lạ như vậy?

Cho nên Thiên Lưu cung cũng là người bị hại ở bên ngoài, vốn sẽ không bị gia tăng lực phong tỏa.

Còn làm sao sống khi bị săn lùng, với năng lực chém giết Chính Thần của tên này hình như cũng không phải là vấn đề lớn gì.

“Ta chỉ có một câu hỏi cuối cùng.”

“Ngươi gây ra động tĩnh lớn như vậy, nơi này nhất định sẽ bị trọng binh canh giữ, đến lúc đó sợ là giao dịch sẽ không giấu được Liên minh thần đạo.”

Dường như Thành ca đã sớm suy nghĩ đến điều này, nghe vậy không cần suy nghĩ mà nói: “Ngươi đừng quên nơi này là khu vực phòng thủ của ai.”

Ánh mắt của hắn nhìn lên trên mặt Lẫm Đế.

“Trọng binh thủ cũng là lấy ngươi làm chủ đạo, đúng không?”

Lẫm Đế lập tức hiểu ý của hắn.

Đến lúc đó muốn giao dịch, chỉ cần dùng danh nghĩa lục soát phái người đến khe nứt là được.

Thành ca cười tủm tỉm nói: “Đến lúc đó nếu ai quấy nhiễu giao dịch của ngươi, ngươi cứ nói hắn cản trở ngươi lục soát kẻ địch, gán tội thông đồng với kẻ địch cho hắn, cho hắn nhận thức đôi chút hiểm ác của thế đạo.”

Mâu Vũ hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Nàng không ngờ thì ra chuyện này còn có thể dùng vũ lực để giải quyết.

“Hắn có bố trí nhân thủ ở xung quanh Trí Như thành, ta chỉ biết những thứ này thôi.”

Lẫm Đế sảng khoái giao ra một phần ngọc phù.

Khương Thành mở ra xem, bên trong là danh sách chằng chịt.

“Tổng cộng có 3025 người, trong đó có bảy Thiên Thần, 106 Giới Thần đỉnh phong, người còn lại mặc dù thực lực thấp kém nhưng cũng không thể không đề phòng.”

Kỷ Linh Hàm nhìn Chính Thần này một cái rất sâu.

“Xem ra ngươi đã sớm có lòng diệt trừ bọn họ, nếu không sẽ không sớm có chuẩn bị.”

Lẫm Đế nói: “Mặc cho phía bên ai bị nhắm vào đều sẽ cảm giác đứng ngồi không yên.”

Lúc này bên ngoài Trí Như thành đã dần yên tĩnh lại.

Một kiếm vừa nãy của Khương Thành đã gây ra động tĩnh lớn, nhưng trong thành vốn không tìm ra nhân vật khả nghi cấp bậc Thánh Tôn gì.

Thần quan và vệ sĩ trong thành cũng thu binh trở lại Thiên Lưu điện theo mệnh lệnh của Lẫm Đế.

Ngay khi mọi người cho rằng chuyện này không giải quyết được, có thể kẻ địch đã sớm chạy mất mạng, thì chiến đấu kịch liệt lần nữa dấy lên.

Ầm!

Sau một tiếng nổ lớn, một trang viên phồn hoa ở phía tây thành bị nổ tung lên trời.

Bụi bặm đầy trời, gạch đá vỡ vụn, cây cối cây cỏ bị cắt đứt cùng với hồ nước tung tóe khiến cho vô số Tiên nhân phía dưới ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt đầy đờ đẫn.

Thậm chí còn hoài nghi bản thân có xuất hiện ảo giác hay không.

Nhưng ngay sau đó, hào quang của Thánh giới đã bao trùm mọi thứ.

Chỉ có thể thấy hơn mười bóng dáng hoặc dùng kiếm vung ra nguyên thuật, hoặc chạy ra ngoài trên hư không.

Còn có tiếng gào thét kinh nộ đan xen.

“Ai đó!”

“Là ngươi!”

“Nhanh đến giúp ta!”

“Mau chạy đi!”

Dù là bọn họ chiến hay chạy trốn, thật ra kết quả đều giống nhau.

Bởi vì trận chiến đấu kết thúc cực kỳ ngắn ngủi.

Nơi này là một trong những cứ điểm quan trọng mà Lẫm Đế đưa ra, bên trong có ba Thiên Thần đến từ Phù Nhật cung cùng với hơn mười Giới Thần đỉnh phong.

Ngoài ra, còn có gần trăm Giới Thần và Hư Thần bình thường.

Trong những thần điện ngã về Giáng Thần đài thì Phù Nhật cung được xem là nơi triệt để nhất.

Liên minh thần đạo có những Chính Thần chỉ là bất đắc dĩ, vì an toàn của đạo ấn, chỉ có thể lá mặt lá trái với Giáng Thần đài.

Còn có một số ôm lưng dựa vào đại thụ để hóng mát, đùi nào to thì ôm đùi nấy.

Mà Phù Nhật cung lại không giống với bọn họ.

Đó là thần điện đầu tiên nhập vào Giáng Thần đài, mục tiêu của bọn họ là tranh thủ lập công, cố gắng thăng cấp thành thành viên nội bộ của Giáng Thần đài.

Cũng bởi vậy mà bọn họ đặc biệt ra sức đưa vào.

Là nghe lệnh mà làm với mệnh lệnh của Giáng Thần đài, chỉ có thể nói là sợ biểu hiện không đủ ưu tú.

Hơn mười thần điện đến Thiên Lưu cung giám sát, tổng phái bảy Thiên Thần đến thì bọn họ đã chiếm ba người.

Người không biết còn tưởng rằng Trí Như thành là khu vực phòng thủ của bọn họ.

Nhưng giờ này phút này, tình hình của ba Thiên Thần này đều không tốt cho lắm.

Một người trong số đó đã bị tiêu diệt thành cặn bã ngay lúc Khương Thành ra tay.

Người thứ hai cũng bị một kiếm bêu đầu trong lúc chạy thoát ở trang viên.

Người thứ ba lại chiến đấu với Khương Thành dưới sự trợ giúp của hơn mười Giới Thần đỉnh phong.

Nhưng mới chiến đấu mấy giây, hắn đã bắt đầu tự kiểm điểm bản thân… vì sao không sớm lựa chọn chạy trốn.

Đối mặt với thánh giới phiên bản biến thái của Thành ca, còn mang theo linh ý trùng kích mọi mặt trận, một khắc hắn cũng chống đỡ không nổi.

Trước khi chết, hắn còn theo bản năng nhìn về phía Thiên Lưu điện.

Dường như đang trông cậy Lẫm Đế có nghe tin chạy tới, nhanh chóng viện trợ mình hay không.

Chỉ đáng tiếc, cho đến khi tia ý thức cuối cùng bị diệt, hắn cũng không đợi được cảnh đó.

Trong Thiên Lưu điện, dòng chính thuộc hạ Cư Vương của Thiên Cung lúc trước của Lẫm Đế lặng lẽ nhìn cảnh tượng kịch chiến ở phương xa, miệng đều sắp không khép lại được.

Không chỉ là sức chiến đấu của Khương Thành vượt xa dự liệu của bọn họ, mà còn vì thanh thế này vượt xa tưởng tượng của bọn họ trăm triệu lần.

Là tâm phúc tuyệt đối của Lẫm Đế, lúc này nàng đã biết được kế hoạch phối hợp của Lạc Tiên điện và phe mình.

Nhưng trong dự đoán của nàng, hành động nhổ đinh của Khương Thành có lẽ là bí mật hành động âm thầm ám sát.

Đâu ngờ, ca này lại tiến hành một lần công khai chiến tranh trước mặt tất cả mọi người.

“Phương thức này của hắn… có phải là quá kích liệt và phô trương không?”

“Gây ra động tĩnh lớn như vậy, không thỏa đáng lắm đúng không?”

Nhìn không trung trang viên đã định trước sẽ trở thành phế tích, Lẫm Đế cũng không khỏi xoa ấn đường.

Trong lòng thầm oán, tên đó sẽ không nhân thời cơ đập nát Trí Như thành của mình chứ?

“Khụ, không có gì không thỏa đáng cả.”

“Chỉ cần chúng ta không bị nghi ngờ có liên quan đến hắn, vậy sẽ không có vấn đề gì.”

Sau khi nhanh chóng chém giết sạch mười mấy Giới Thần đỉnh phong xung quanh, Khương Thành vốn không thu kiếm lại mà còn giết hết toàn bộ những Hư Thần và Giới Thần thông thường còn lại.

Dù sao thì giữ lại bất kỳ ai đều sẽ trở thành hòn đá cản đường giao dịch sau này.

Đến giờ, gai nhọn mà Phù Nhật cung phái đến được nhổ không dư thừa lại gì.

Chiến đấu bắt đầu đột ngột, kết thúc cũng cực nhanh.

Mãi đến lúc này, trang viên vừa mới bị đánh rơi vào hố sâu tại chỗ.

Chương 2415: Hành động của Khương Thành

Tiếng nổ ầm ầm đinh tai nhức óc kèm theo bụi bặm càng thêm nồng đậm.

Khương Thành chống đỡ màn chắn tiên lực ở trung tâm của bụi bặm, ngạo nghễ đứng trong hư không, nhìn xuống những Tiên nhân khiếp hồn chưa định phía dưới.

“Đó là ai?”

“Khương Thành!”

“Là Khương Thành! Trước đây ta đã gặp hắn!”

“Đù, vậy mà lại là người này?”

“Sao hắn lại xuất hiện, hơn nữa còn giết đến Trí Như thành!”

“Chẳng lẽ là Lạc Tiên điện đánh đến sao?”

Tâm trạng hoảng loạn nhanh chóng lan rộng, nghĩ đến nơi đây sẽ lập tức biến thành tiền tuyến đại chiến ngập trời, nghĩ đến bản thân có thể biến thành bụi kiếp của kiếp nạn, rất nhiều người sợ chậm một bước, điên cuồng chạy ra ngoài thành.

Điều này khiến Lẫm Đế trong bóng tối vô cùng tức giận.

Nàng chỉ có thể hổn hển truyền âm cho người trong cuộc.

“Giết ngươi cũng đã giết xong, còn ở lại đây làm gì?”

Là Chính Thần, khu vực phòng bị của mình xảy ra chuyện lớn như vậy, về tình về lý nàng nhất định phải xuất hiện.

Nếu không thì bất thường quá rồi.

Nhưng Khương Thành không tránh người, nàng lại không tiện đi ra ngoài làm bộ.

Lẽ nào còn muốn đánh một trận trước mặt mọi người sao?

Nhưng Thành ca lại có lý do của mình.

“Ta không xuất hiện, người khác sẽ không biết là do ta làm.”

Hắn rất hài lòng kết quả của việc xuất hiện này.

Thiên cơ vô nhan thì sao, không có cảm giác tồn tại thì thế nào, làm ra chuyện lớn như vậy, muốn không bị ánh đèn sân khấu chiếu đến cũng không được.

Sau khi hắn thản nhiên lùi đi, Lẫm Đế mới dẫn theo Cư Vương cùng đám thần quan lao ra khỏi Thiên Lưu điện.

Bắt đầu truy lùng một lượt khắp thành giống như xả lũ.

Tiếng sấm rất lớn, nhưng tất nhiên không tìm thấy Khương Thành.

Mặc dù Lẫm Đế đã sớm phát hiện nơi ẩn náu của hắn…

“Mọi người đừng kinh hoảng!”

“Ngoài thành vốn không có quân địch, không phải Lạc Tiên điện tập kích, có lẽ là do cá nhân Khương Thành gây ra.”

“Đây vốn không phải là khai chiến toàn diện, mọi người yên tâm.”

Những Tiên nhân kinh hoàng tản ra bốn phía trước đó dần quay lại trong thành dưới sự trấn an của bọn họ.

Suy nghĩ kỹ lại, quả thực không phải là tiết tấu của chiến tranh.

Có lẽ chỉ là hành động của một cá nhân.

Vòng vây bắt này kéo dài nửa ngày, Lẫm Đế dẫn theo người mở rộng phạm vi, đi đến xung quanh Trí Như thành.

Dựa theo kế hoạch đã hẹn, Thành ca lại lần nữa xuất động.

Những Tiên nhân vừa mới trở lại trong thành vẫn chưa ngồi nóng mông, lại nghe được phía nam thành vang lên tiếng nổ ầm ầm cực lớn.

Lần này là một cứ điểm của Trí Như thành do thần điện sắp xếp nổ tung.

“Mẹ kiếp, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao lại đánh nhau rồi?”

“Không ổn! Kẻ địch vẫn còn trong thành!”

Một vòng chạy trốn mới lại xuất hiện, kèm theo đó còn có một cứ điểm khác bị nhổ bỏ.

Nhân lúc Lẫm Đế dẫn người ra khỏi thành, Thành ca lại xuất hiện giữa không trung.

Lúc này hư không hơn mười dặm xung quanh hắn không ai dám lui tới, cho nên hắn vẫn là nhân vật chính duy nhất được ánh đèn sân khấu chiếu đến.

“Vẫn là Khương Thành!”

Đám người phía dưới như nhìn thấy đại ma vương, tiếng thét chói tai vang lên thành một mảng.

Bọn họ cũng không biết Khương Thành sẽ không xuống tay với những người không liên quan, chỉ biết hắn là người phía bên Lạc Tiên điện.

Mà Lạc Tiên điện lại là kẻ địch của Liên minh thần đạo.

“Tại sao hắn lại đến vậy?”

“Rốt cuộc người này muốn làm gì?”

“Lần này hắn lại giết ai?”

Mười mấy giây sau, Lẫm Đế dẫn theo một đám thần quan từ ngoài thành ‘tà tà đến chậm’, lại đến lục soát một lượt khác.

Lần lục soát này duy trì hơi lâu.

Khoảng nửa ngày sau, Trí Như thành rốt cục cũng ổn định lại.

Mà lúc này, tất cả mọi người lại lần nữa nghe được tiếng nổ ầm ầm.

Lần này, năng lực thích ứng của mọi người rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Ít nhất, tiếng la hét trong thành không còn lớn như trước nữa.

Dù sao hết lần này đến lần khác, khiến rất nhiều người dần có chút chết lặng.

“Còn nữa sao?”

“Lại là Khương Thành đúng không?”

“Không cần nhìn nữa, nhất định là hắn.”

“Lẫm Đế tìm không ra hắn sao?”

“Nghe nói người này đã từng giết Chính Thần, cho dù Lẫm Đế có thể tìm được hắn thì có ích lợi gì, giữ được sao?”

“Hắn muốn làm gì vậy, tính dựa vào sức mạnh một mình quấy nhiễu toàn bộ phòng tuyến của chúng ta sao?”

Cứ như vậy, trong vòng ba ngày, Thành ca xuất hiện qua lại trọn vẹn mười lần ở Trí Như thành cùng với khu vực xung quanh ngoài thành.

Thuận lợi phá hủy toàn bộ cứ điểm thần điện khác cắm vào Thiên Lưu cung.

Đến lúc này, chướng ngại vật ngăn cản giao dịch giữa hai bên đã được xóa sạch.

Lẫm Đế lập tức bảo Cư Vương mang theo rất nhiều nguyên liệu tích trữ đến Song Đình trấn, đi làm ăn với đám người Mâu Vũ đang đợi ở đó.

Nhưng cao thủ đỉnh cấp Liên minh thần đạo trong suy nghĩ cũng chạy đến rất nhanh.

Ngoại trừ Trạch Điền Chính Thần của Phù Nhật cung ra thì có năm Chính Thần của mấy thần điện khác đến, trong đó còn có Hồn Đế và Huyết Đế.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao đột nhiên Khương Thành lại giết đến vậy?”

“Thứ chết tiệt này, ta muốn tiêu diệt hắn!”

Đương nhiên Trạch Điền Chính Thần là phẫn nộ nhất, dù sao thì dưới trướng hắn đã chết ba Thiên Thần.

Mặc dù hắn còn có thể ban cho thần đạo, tạo nên Thiên Thần mới, nhưng ba người đó theo hắn nhiều năm, vẫn là có tình cảm.

Cho nên vừa tới nơi này, hắn đã bức hỏi Lẫm Đế.

“Khương Thành ở đâu?”

“Thiên Lưu cung các ngươi làm việc kiểu gì vậy, sao vẫn chưa bắt được hắn?”

“Tại sao Thiên Lưu cung các ngươi không có tổn thất gì?”

Tiếng gầm của hắn vốn không nhận được quá nhiều phản ứng.

Hồn Đế và Huyết Đế nhìn ánh mắt hắn giống như nhìn kẻ ngốc vậy.

“Nếu ngươi hận Khương Thành như vậy, thì hiện tại có thể đi tìm hắn.”

Lẫm Đế nói: “Có lẽ hắn vẫn còn ở xung quanh Trí Như thành, đợi lượt tập kích tiếp theo, vốn không khó tìm.”

“Ngươi có ý gì?”

Trạch Điền Chính Thần quát lớn.

“Rõ ràng có thể tìm được hắn, tại sao ngươi lại không ra tay?”

Hắn cứ nói cứ nói, bỗng nhiên lại bình tĩnh lại.

Bởi vì hắn nhớ đến chiến tích của Khương Thành năm xưa.

Cho dù lần sau cùng đó dùng một địch bốn bị ngoại giới xem là Vô Định Cổ Thánh âm thầm giúp đỡ, nhưng dù như thế nào, Khương Thành chém giết Chính Thần là không sai.

Hồn Đế thản nhiên nói: “Đối mặt với Khương Thành, một Chính Thần là không đủ.”

Huyết Đế thì lại nhíu mày suy tư.

“Rốt cuộc tiểu tử đó muốn làm gì?”

Lẫm Đế vốn không nói đáp án cho hắn.

Nhưng cũng vì có bọn họ đến, bầu không khí của Trí Như thành đã trở nên khẩn trương gấp mấy lần.

Những ngày tháng tiếp theo, mấy Chính Thần bắt đầu liên tục ra khỏi thành tìm tung tích của Khương Thành.

Mà Thành ca lại thành tâm biết rõ việc này.

Nhưng hắn không có ý định chém giết Chính Thần, dù sao thì hắn cũng đã đạt được mục đích của giao dịch.

Hiện tại Lẫm Đế có thể quang minh chính đại mượn lý do truy lùng hắn, phái người mang theo hàng hóa đến Song Đình trấn giao dịch với Thiên Khu các.

Hắn không việc gì gây thêm rắc rối.

Nhưng hắn lười tiếp tục thêm chuyện, Trạch Điền Chính Thần lại không nghĩ như vậy.

Mắt thấy thời gian trôi qua từng ngày, vẫn chưa tìm ra được tung tích của Khương Thành, cơn thù hận trong lòng hắn cũng tăng vọt từng ngày.

Nhưng hết lần này đến lần khác Huyết Đế và đám người Hồn Đế cũng dần buông bỏ tìm tòi, cả đám đều lựa chọn dẹp đường về phủ.

Một tháng sau, Trí Như thành ngoại trừ Lẫm Đế thì chỉ còn lại Chính Thần là hắn.

Điều này khiến hắn sốt ruột, đồng thời cũng không dám đơn độc ra ngoài tìm kiếm Khương Thành.

Cho nên hôm nay, cuối cùng hắn cũng cầu xin Giáng Thần đài.

Chương 2416: Tả Thập Nhất

Sau khi Trạch Điền Chính Thần phát ra tiếng cầu xin giúp đỡ, qua khoảng một canh giờ, cuối cùng trên bầu trời Trí Như thành cũng nổi lên ánh sáng tím chói mắt.

Các Tiên nhân trong thành bị kinh động, lần lượt ngẩng đầu nhìn lại.

Mọi người đều tỏ vẻ không có gì làm lạ.

“Lại là Khương Thành đúng không?”

“Tên này lại tới nữa?”

“Bình thường bình thường, trận trước những Chính Thần đó đều dẹp đường về phủ hết rồi, Trí Như thành trống không nên đương nhiên hắn phải ra ngoài làm việc rồi.”

“Lần này hắn lại muốn giết ai vậy?”

“Không biết, dù sao cũng không liên quan đến ngươi và ta.”

Trải qua nhiều lần sợ bóng sợ gió, mọi người cũng sinh ra miễn dịch.

Bọn họ cũng đã nhìn ra Khương Thành chỉ xuống tay với thần quan của thần điện, mục tiêu rất rõ ràng.

Mà hình như hắn lại không có hứng thú với đám người còn lại trong thành nên chưa từng xuống tay.

Điều này khiến cho tâm trạng của bọn họ cũng rất phức tạp.

Một mặt cảm thấy bản thân hơi bị xem thường, mặt khác lại cảm thấy tên này rất có nguyên tắc.

Thậm chí nguyên tắc này dần hình thành danh tiếng.

Thế cho nên hiện tại mọi người tin tưởng kỳ lạ với "kẻ địch" này.

Tin chắc với danh tiếng của hắn, cho dù động tĩnh lớn hơn nữa cũng có thể khống chế tốt phạm vi, sẽ không ảnh hưởng đến mình.

"Hả, lần này có khác biệt."

"Hình như… không phải hắn."

Có người chỉ vào bầu trời, lẩm bẩm.

"Đó là nơi nào?"

"Vừa quen thuộc vừa xa lạ, hình như giống chúng ta, lại giống như không thuộc Nguyên Tiên giới…"

Chỉ thấy tầng mây trên bầu trời chậm rãi mở ra, hình thành một vòng tròn lớn quy tắc.

Trung tâm ánh sáng tím mơ hồ có thể thấy được bóng dáng mơ hồ của một thế giới khác.

Bọn họ muốn dùng thần niệm cảm giác, lại phát hiện vừa mới chạm vào ánh sáng tím, tia thần niệm đó đã bị cắn nuốt không còn một mảnh.

Hình ảnh của thế giới đó chỉ kéo dài một lúc rồi lập tức biến mất không dấu vết.

Sau đó, mọi người lập tức nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đầu đội tử quan, mặc trường bào màu xanh, dung mạo tuấn dật chậm rãi phiêu đãng xuống.

Dưới chân hắn giẫm lên một mảng ngọc phù màu trắng.

Ngọc phù đó dài một trượng, rộng hai thước, trông giống như một ván lướt sóng hơi lớn.

Tiên khí tu luyện hình thù kỳ lạ gì tu luyện giới cũng có nên mọi người thấy không trách, bọn họ kinh ngạc hơn là nơi mà người này đáp xuống.

Lại là đường thẳng hướng xuống Thiên Lưu điện.

“Điều này hơi to gan tày trời rồi đúng không?”

“Trực tiếp đáp xuống cung điện của một Chính Thần, gan của hắn lớn quá rồi đó?”

Phải biết rằng, tu luyện giới mặc định quy củ, không thể trực tiếp xuyên qua trên không sơn môn của một tông môn, đó là khiêu khích nghiêm trọng.

Chứ đừng nói là hạ từ trên xuống dưới, hạ xuống từ đỉnh đầu người ta như vậy.

“Người này toang rồi, Lẫm Đế tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.”

“Còn cần Lẫm Đế ra tay sao? Thần quan của Thiên Lưu cung sẽ dạy hắn làm người!”

Rất nhiều thần niệm tò mò lần nữa hướng về phía người này, muốn nhìn xem khách đến từ thiên ngoại này rốt cuộc là thần thánh phương nào, có tu vi cao bao nhiêu, lại xuất hiện bựa như vậy.

Nhưng thần niệm của bọn họ lại lần nữa bị cô lập ở bên ngoài.

Mà ngay sau đó, một cảnh khiến bọn họ kinh ngạc không thôi đã xảy ra.

Chỉ thấy hơn mười bóng dáng do Trạch Điền Chính Thần dẫn đầu bay lên ở phía dưới Thiên Lưu cung.

Những người này đều là thuộc hạ lần này đến đây cùng với hắn.

Bọn họ chia làm hai hàng bay lên phía trên Thiên Lưu cung, bày ra tư thái hoan nghênh.

Bản thân Trạch Điền Chính Thần còn gật đầu khom lưng, dáng vẻ như thuộc hạ, chủ động tiến lên chào hỏi.

“Thì ra là Tả Thập Nhất đại nhân, ngươi tới rồi, tên tặc tử đó ắt chết không có chỗ chôn!”

Nam tử trẻ tuổi đó mặt không chút thay đổi gật đầu.

Tên thật của hắn vốn không phải là cái tên này.

Chỉ là sau khi trở thành Giáng Thần giả, đã thống nhất đều dùng số thứ tự trái phải.

Hắn nhìn xuống phía dưới, thấy Lẫm Đế vẫn chưa nghênh đón, hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Thiên Lưu cung đúng là không có quy củ.”

Sắc mặt Lẫm Đế vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng đã mắng người này một trăm lần.

Nàng chưa bao giờ có một khắc nào hy vọng Khương Thành đột nhiên xuất hiện như bây giờ, sau đó bầm thây vạn đoạn Giáng Thần giả chết tiệt này.

Mau đến đây đi, đây là thủ phạm cản trở giao dịch của chúng ta đó!

Lúc nàng đang âm thầm kêu gọi, những Tiên nhân trong Trí Như thành xa xa lại xôn xao một trận.

Bọn họ không nhìn thấy Lẫm Đế, nhưng ít nhất có thể nhìn thấy tư thái khiêm tốn nghênh đón của Trạch Điền Chính Thần, cũng có thể nghe được câu của ‘Tả Thập Nhất’.

“Tình hình gì vậy?”

“Rốt cuộc người này là ai, dám bất kính với Thiên Lưu cung sao?”

“Đây đâu phải là bất kính, dường như hắn đang trách Thiên Lưu cung bất kính với hắn đó.”

“Đù, đây là áp đảo Chính Thần sao?”

“Đây là thần thánh phương nào vậy?”

Có mấy người cũng có nghe qua Giáng Thần đài ở trong đám người.

Lúc này tất cả đều tràn đầy vẻ ngưng trọng.

“Đó có lẽ là một Giáng Thần giả!”

“Giáng Thần giả? Cao thủ thần bí của điện chủ đó địch lại Lạc Tiên điện năm đó sao?”

“Không sai!”

“Vậy chẳng phải là người giúp đỡ chúng ta sao? Sao nhìn cứ như là trên cấp bậc của Liên minh thần đạo vậy?”

“Ta cũng không rõ lắm.”

“Có lẽ là vì muốn dựa vào bọn họ để đối kháng, cho nên không thể không lấy lòng bọn họ đúng không?”

Tả Thập Nhất đến khiến cho cả Trí Như thành mơ tưởng vô tận.

Đối với ngoại giới, Giáng Thần giả luôn là một quần thể thần bí đến cực điểm, không ai biết thực lực của bọn họ, cũng không ai biết năng lực cụ thể của bọn họ.

Nhưng dù như thế nào, lần trước bọn họ có thể ngăn cản được Di thì chắc chắn thực lực sẽ mạnh hơn Chính Thần.

“Giáng Thần giả này tới đây lẽ nào là xảy ra chuyện lớn gì sao?”

“Chẳng phải chuyện lớn đang bày ra trước mắt sao, Khương Thành đó!”

“Không phải đó chứ, chỉ vì Khương Thành lại muốn xuất động Giáng Thần giả?”

Lẫm Đế thân ở Thiên Lưu cung, thật ra cũng không rõ thực lực của Tả Thập Nhất trước mặt này mạnh bao nhiêu.

Càng không chắc chắn Thành ca có thể địch lại người này hay không.

Hiện tại nàng đang đắn đo, lát nữa Tả Thập Nhất chất vấn tình báo của kẻ địch, bản thân có cần trả lời sự thật hay không.

Cả đường Trạch Điền Chính Thần luôn đi phía sau người này, tiến vào chính điện cứ như tùy tùng.

“Ngoài mặt Khương Thành đó là Thánh Tôn, nhưng không thể xem thường thực lực được!”

“Có lẽ Diên Lục Chính Thần là bị hắn giết chết, mà ngoài ra bốn người…”

“Được rồi, ta đã biết xảy ra chuyện gì rồi, ngươi không cần nói những lời nhảm nhí đó nữa đâu.”

Tả Thập Nhất không chịu nhường ai ngồi trên ghế chính, trực tiếp phất tay với hắn.

“Bọn ta biết năng lực của Khương Thành.”

“Người này có được toàn bộ huyền văn của Huyền tộc, lĩnh ngộ được ba ngàn quy tắc, nắm giữ 1049 trọng nguyên thuật.”

Hắn thuộc như lòng bàn tay, liệt kê toàn bộ năng lực của Khương Thành.

“Cảnh giới Thánh Tôn, nhưng tu vi tiên lực đã vượt qua Thánh Tôn tầm thường không chỉ mười lần.”

“Thần hồn đạt đến cảnh giới Chí Hồn, đồng thời còn có được Thiên Hồn của Hồn tộc.”

“Thân thể Thần nhị giai của hắn có huyết mạch Thương Long Thanh Long, thủy nguyên long cốt…”

Lúc hắn nói đến năng lực đầu tiên, đám người trong điện đã trợn mắt há mồm.

Ba ngàn quy tắc, vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Ngay cả Lẫm Đế tiếp xúc lâu năm với Thành ca cũng khó tin, bởi vì nàng cũng là mới biết được những điều này.

Còn tu vi, Thiên Hồn, thân thể Thần phía sau của Khương Thành càng khiến biểu cảm của bọn họ ngày càng ngốc trệ.

Mà Tả Thập Nhất vẫn chưa kết thúc giới thiệu.

Chương 2417: Khương Thành hiện thân

“Thánh giới của người này chính là đạo quy tắc trước nay chưa từng có, bởi vì nguyên nhân đặc thù nào đó nên mức độ ổn định và uy năng ẩn chứa cũng vượt qua Thánh Tôn bình thường gấp mười lần.”

“Hắn học được linh ý từ Thiên tộc, cảnh giới không thấp hơn Thiên giai thập tam trọng.”

“Ngoài ra, nghi ngờ hắn đã lĩnh ngộ được một loại sức mạnh đặc thù từ trên thân của Trọc Ma…”

Nếu như Khương Thành cũng ở trong này, vậy hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Bởi vì người này hiểu biết về hắn quá chi tiết.

Ngoại trừ phương diện hệ thống cùng với ngộ đạo Tiên Thụ, pháp tắc nghịch tuần hoàn và thánh lực thứ hai cùng những chi tiết nhỏ ra thì dường như không bỏ sót những thứ khác.

Đây thực sự là chuyện đáng kinh ngạc.

Khương Thành có rất nhiều năng lực, đừng nói là người ngoài đang âm thầm quan sát, cho dù là người đã từng chiến đấu với hắn cũng không biết rõ.

Ví dụ như ba ngàn quy tắc, hắn chưa bao giờ triển khai ra hết.

Mà những thứ như huyết mạch Thương Long Thanh Long đã rất nhiều năm không dùng đến.

Đại điện chìm vào yên tĩnh dài dằng dặc.

Sau khi xác định xong Tả Thập Nhất cũng dừng giới thiệu, rốt cục có người nhịn không được mà mở miệng.

“Đây còn là con người sao?”

Mà câu chửi bới này cũng châm ngòi cho cảm xúc hoang đường trong lòng mọi người.

“Đây còn là Thánh Tôn sao?”

“Ngoại trừ không có đạo nguyên, Cổ Thánh có thì hắn đều có hết, Cổ Thánh không có hắn cũng có.”

“Cuối cùng ta cũng hiểu được tại sao hắn có thể chém chết Chính Thần.”

“Sao trên đời này có thể tồn tại loại người này?”

“Đây được xem là tư chất gì? Thiên phú gì? Vận mệnh gì?”

Có thể tu luyện đến trình độ của bọn họ, người nào không phải là thiên tài, người nào chưa từng gặp được mấy lần cơ duyên?

Nhưng hiện tại so với Khương Thành, không hiểu sao bọn họ lại cảm thấy mình có chút quá bình thường.

“Nên đối phó với loại người này thế nào?”

Trạch Điền Chính Thần lau mồ hôi trên trán, thầm may mấy ngày trước mình không kích động.

Nếu thật sự tìm được Khương Thành, sau đó hưng phấn solo với hắn, vậy hiện tại trên đời này sẽ không còn acc của mình nữa đúng không?

“Yên tâm, Giáng Thần đài bọn ta hiểu rất rõ người này.”

Trông Tả Thập Nhất như đã có tính trước.

“Bọn ta có cách đối phó với Khương Thành.”

Lẫm Đế rất muốn hỏi là cách gì nhưng lại sợ khiến cho đối phương hoài nghi.

“Hiện tại vấn đề lớn nhất là tìm được hắn.”

“Kế tiếp, các ngươi hãy chia nhau hành động, nghĩ cách dẫn hắn ra ngoài.”

Tả Thập Nhất mới phát ra mệnh lệnh, ngoài điện đã lập tức truyền đến một tiếng cười dài.

“Vấn đề này đã không còn là vấn đề nữa.”

“Khương Thành!”

“Vậy mà hắn lại chạy đến tự chui vào lưới?”

Trạch Điền Chính Thần và Lẫm Đế đồng thời nhảy dựng lên.

Trạch Điền Chính Thần thì vui mừng, Lẫm Đế thì giật mình.

Vốn Lẫm Đế vẫn còn chút tin tưởng Thành ca, cảm thấy có lẽ hắn có thể chống lại Giáng Thần đài, nhưng vừa mới nghe Tả Thập Nhất nói, lòng tin của nàng đã hạ xuống âm điểm.

Đối phương biết tất cả át chủ bài, lại còn nắm chắc, vậy có ý nghĩa gì?

Hiện tại nàng hận không thể lập tức truyền âm bảo Khương Thành chạy ngay đi.

Chỉ là đã không còn kịp nữa.

Bởi vì Tả Thập Nhất đã biến mất tại chỗ, lần nữa hiện thân thì đã xuất hiện đối diện với Thành ca.

Hai người họ cách nhau không quá mười trượng.

Những Tiên nhân trong Trí Như thành cũng tận mắt chứng kiến được cảnh này.

“Đù, Khương Thành này biến mất nhiều ngày như vậy, sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện vậy?”

“Lần này không ổn rồi, hắn đây là đụng chính diện rồi.”

“Đúng vậy, không riêng gì Giáng Thần giả, còn có hai Chính Thần, hôm nay hắn đang chạy trốn khỏi kiếp nạn!”

“Người này lỗ mãng quá rồi, cũng không biết nghe ngóng đôi chút.”

Ngay cả Lẫm Đế cũng không coi trọng Khương Thành chứ đừng nói đến những người khác.

Tả Thập Nhất vẫn chưa mở miệng thì Trạch Điền Chính Thần đã nhảy dựng lên kêu gào.

“Khương Thành, vậy mà ngươi dám trêu chọc Phù Nhật cung bọn ta, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

“Thật sự cho rằng không ai có thể trị ngươi sao?”

“Bọn ta đã biết hết chi tiết của ngươi rồi.”

“Không phải chỉ là ba ngàn quy tắc thôi sao, không phải là học được linh ý của Thiên tộc sao, không phải là Thiên Hồn sao… có gì ghê gớm chứ?”

Thành ca vốn còn tưởng hắn mở màn sẽ bắt đầu bằng những lời nói cay nghiệt không có ý nghĩa.

Nhưng sau khi nghe được thì đúng là hơi kinh ngạc.

Sao đối phương lại biết được?

Ánh mắt của hắn tập trung ở trên người Tả Thập Nhất.

“Xem ra Giáng Thần giả các ngươi có chút tài năng, ngay cả những thứ này cũng biết?”

“Lẽ nào các ngươi còn có thể tra được thông tin cá nhân của mỗi một người ở Nguyên Tiên giới sao?”

Tả Thập Nhất không trả lời, sắc mặt hắn đã trầm xuống.

“Ngươi biết ta là Giáng Thần giả sao?”

“Đúng vậy.”

Khương Thành nhún nhún vai.

“Nếu không tại sao ta phải đợi ở Trí Như thành nhiều ngày như vậy?”

“Đáng tiếc, chỉ có một mình ngươi đến, không khỏi làm cho người ta có chút thất vọng.”

Lời này của hắn khiến tất cả mọi người ở đây đều bất lực chửi bới.

Ngay cả Di cũng không dám xem thường Giáng Thần giả?

Tên nhãi này lấy đâu ra tự tin vậy?

‘Ván lướt sóng’ dưới chân Tả Thập Nhất đã thu nhỏ lại thành một miếng ngọc phù.

Nhìn miếng ngọc phù có vẻ ngoài bắt mắt đó, ánh mắt Khương Thành lập tức sáng lên.

Đây có lẽ là Hộ Tâm kính mà Di nói đúng không?

Đáng tiếc chỉ là một mảnh vỡ sau khi bị phá vỡ.

“Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là bị ta giết chết, hoặc là dẫn ta đến Giáng Thần đài.”

Tả Thập Nhất trực tiếp bị chọc cười.

“Ta biết ngươi rất cuồng vọng, nhưng không ngờ ngươi lại cuồng vọng đến mức này.”

Trên ngọc phù trong tay hắn xẹt qua ánh sáng lấp lánh, biến thành một thanh trường kiếm nở rộ hàn quang.

Sau một khắc, hắn lập tức giết tới trước mặt Khương Thành.

Sau khi song phương chính thức giao thủ, Thành ca thuần thục mở thánh giới của mình ra, tế xuất nguyên thuật 1049 trọng, đồng thời linh ý cũng xông vào ý thức hải của đối phương.

Chiêu đầu tiên giao phong vẫn là ý thức của song phương.

Ngoại trừ người của Thiên tộc thì đây là lần đầu tiên Khương Thành đụng phải người có thể chặn được ý thức mạnh mẽ của mình.

Ý thức của đối phương vốn không giống linh ý, nhưng cường độ hoàn toàn không thua kém hắn.

Hai người họ triển khai ý thức hải giao phong kịch liệt, đồng thời thánh giới của hai người họ cũng va chạm với nhau.

Ầm!

Âm thanh cực lớn vang lên, hư không như gợn sóng nước, lấy vị trí trung tâm hai người họ đang giao phong lan tràn ra bốn phía.

Trong chốc lát, vô số dị tượng nhanh chóng lưu chuyển trước mặt mọi người, dường như lúc này vô số thế giới đang nhanh chóng đi đến quá trình sáng tạo và hủy diệt toàn bộ.

Nhưng quỷ dị là va chạm kịch liệt như vậy lại không tạo thành sự phá hoại gì cho xung quanh.

Rất nhiều Tiên nhân trong thành ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hai mắt mê ly, như si như say, giống như tâm thần đều bị thế giới đó cắn nuốt trong thời gian ngắn ngủi.

Nhưng Lẫm Đế và Trạch Điền Chính Thần lại đồng thời chau mày.

Quả thực cường độ thánh giới mà Khương Thành dùng đúng như lời Tả Thập Nhất nói, vượt qua Thánh Tôn bình thường không chỉ mười lần.

Mà thánh giới của Tả Thập Nhất lại có sức mạnh ngang hàng với hắn.

Nhưng vấn đề là Tả Thập Nhất là Giáng Thần giả siêu nhiên trong lời đồn!

Không phải hắn nên dùng đạo nguyên mạnh hơn Cổ Thánh bình thường sao?

Sao lại dùng thánh giới cấp bậc Thánh Tôn này chứ?

Lẽ nào hắn không phải là Cổ Thánh?

Trong lúc bọn họ nghi ngờ thì Khương Thành và đối phương cũng đang triển khai ra cấp bậc Thần Hồn.

Thần hồn của Tả Thập Nhất không ngoài dự liệu đã đạt đến cảnh giới Chí Hồn.

Nhưng bất ngờ là đối phương lại có được Thiên Hồn.

Chương 2418: Không lẽ hắn cũng có hệ thống?

Khương Thành đánh trận từng gặp biết bao nhiêu kẻ địch, các tộc quần mạnh yếu đều có, nhưng Tả Thập Nhất này vẫn khiến hai mắt hắn bừng sáng.

Đây là lần đầu tiên hắn đụng được đối thủ ngang sức ngang tài về thánh giới, ý thức, thần hồn với mình.

Hơn nữa, đối thủ lại cũng có Thiên Hồn mà Hồn tộc mới có sẵn.

Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Mà giây phút tiếp theo, hắn càng không nhịn được kinh ngạc hô lên.

"Chết tiệt!"

"Như thế cũng được?"

Khi hắn vung ra nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng, đối phương lại cũng sử dụng ra 1049 căn nguyên y chang.

Hơn nữa cường độ cũng giống như hắn, đều là thập thất trọng.

Tuy nhiên, sau khi 1049 căn nguyên của đối phương tổ hợp, nguyên thuật có một số chênh lệch với hắn.

Lúc hai môn nguyên thuật tầng số kinh khủng chính thức va chạm vào nhau, cả màn trời cứ như đột nhiên biến thành một thùng nhuộm lớn.

Màu đỏ màu xanh màu đen màu trắng rải ra khắp nơi, mà nội bộ của bất kỳ một ít màu sắc nhỏ bé trong số đó đều chứa đựng uy năng động trời do nguyên thuật bùng phát ra.

Lẫm Đế không thể không vung tay bố trí kết giới ở phía dưới hai người chiến đấu.

Bằng không Trí Như thành chẳng cần bao lâu thì sẽ hóa thành tro bụi.

Trong lúc nàng chấn động bởi nguyên thuật không phải loài người của hai người, sự nghi ngờ của nàng cũng đạt tới tột cùng.

Tại sao Tả Thập Nhất này cũng có nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng?

Hắn có thể nối liền nhiều căn nguyên như vậy thì cũng thôi đi, vừa không phải nhất thiên ngũ thập trọng, cũng chẳng phải nhất thiên tứ thập bát trọng, lại trùng hợp như thế ư?

Những Chính Thần và Thiên Thần khác có mặt tại hiện trường cũng có thắc mắc như nhau.

“Chẳng lẽ, không lẽ Giáng Thần giả có thể học được năng lực của đối phương tại chỗ?”

“Sao trên đời lại tồn tại sự việc hoang đường như thế chứ?”

“Cho dù thiên tài ra sao, cũng không thể nào!”

“Nếu thật sự tồn tại loại người này, vậy thì vô địch khắp thế giới từ lâu rồi.”

Sau đó, tiếp tục xảy ra chuyện càng trùng hợp hơn.

Chỉ thấy Nhân Quả kiếm trên tay Khương Thành vung ra thánh giới Nhân Quả lớn mạnh, bao phủ về phía đối phương.

Mà trường kiếm biến hoá từ ngọc phù của đối phương, lại cũng vung ra thánh giới Nhân Quả.

Hai Khí Đạo cùng lúc đụng nhau, lần nữa bùng phát ra uy năng khổng lồ.

“Vậy cũng được?”

“Ca tốt xấu là đế khí lăng tiên mà!”

Cuối cùng Khương Thành trong trận chiến ác liệt cũng có một suy đoán kỳ dị.

“Lão huynh, không lẽ ngươi có thể phục chế năng lực và binh khí của đối thủ ư?”

Hắn suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có phục chế thôi.

Nếu không, căn bản không thể giải thích nhiều sự trùng hợp như thế.

Tả Thập Nhất không thành thạo như hắn, đang lúc trăm công nghìn việc truyền đến một tiếng chế nhạo gấp rút.

“Sao hả, cuối cùng cũng ngoài dự đoán của ngươi rồi?”

Câu nói này căn bản cũng xem như ngầm thừa nhận, hắn thật sự có kỹ thuật phục chế năng lực đối thủ.

Khương Thành hiểu biết sâu rộng, hầu như không có bao nhiêu việc có thể khiến hắn cảm thấy hoang đường.

Nhưng lần này hắn quả thực không thể nghĩ thông suốt.

Hắn vừa chiến đấu, cũng vừa bắt đầu ngẫm nghĩ.

"Nếu một Tôi Thể cảnh chiến đấu với Cổ Thánh, thế chẳng phải chỉ phút chốc thì hắn đạt được đỉnh phong thế giới sao?"

"Kỹ thuật này hoàn toàn không phù hợp pháp cơ bản!"

"Cho dù mạnh như Thiên Đạo và pháp tắc, cũng chưa từng gặp kiểu thao tác này."

Lần đầu tiên Khương Thành cảm thấy trước kia bản thân đã bật hack một cách quá mức hàm súc.

So sánh với năng lực phục chế này, quả là tiết tấu hết sức yếu.

Thật ra hắn không biết năng lực phục chế này là tạm thời, chứ không thể thật sự biến thành thực lực mà mình sở hữu.

Hơn nữa phục chế có không ít hạn chế, không tồn tại chuyện khoa trương như Tôi Thể cảnh phục chế Cổ Thánh.

Lúc này hắn cũng bắt đầu nghi ngờ có phải đối phương cũng có hệ thống không.

"Giáng Thần đài còn có người sở hữu năng lực như ngươi không?"

Tả Thập Nhất vung vẫy trường kiếm thách thức nói: "Còn có mười mấy người tài giỏi giống như ta."

Sự hứng thú của Khương Thành đối với Giáng Thần giả đã đạt đến cực điểm.

"Được thôi, vậy xem ra ta thật sự phải tới Giáng Thần đài một lần lắm đây."

"Hô."

Tả Thập Nhất lạnh lùng cười một tiếng.

"Ngươi vẫn là đảm bảo sống sót được từ trận chiến này trước đi."

Hắn nói xong, lại một lần sử dụng nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng, tăng cường thế tấn công của mình.

“Vậy sao?”

Nhân Quả kiếm trên tay Khương Thành quẹt ra vô số quỹ tích huyền ảo, thế giới kiếm đạo thập tam trọng nở rộ giữa hai người.

Mà lần này, đối phương không có phục chế ra kiếm đạo thập tam trọng y chang.

Cùng lúc này, nguyên thuật của hai người giao phong, cũng lần nữa chấm dứt bằng thắng lợi của hắn.

Vì nguyên thuật nhất thiên lẻ tứ thập cửu của hắn là kỹ năng hệ thống, tuy đối phương phục chế ra 1049 căn nguyên, nhưng uy năng nguyên thuật được tổ hợp ra sẽ nhỏ đi hơn một nửa.

Không đủ chống chọi với nó.

“Vừa khen ngươi vài câu, không lẽ ngươi thật sự cho rằng hàng nhái có thể chiến thắng chính chủ ư?”

Sau khi nguyên thuật của hắn giành được thắng lợi, dẫn đến một đợt đả kích cho thánh giới của đối phương.

Tuy trông vẻ ngoài thánh giới của Tả Thập Nhất gần như y hệt hắn, nhưng rốt cuộc tính ổn định vẫn kém hơn không chỉ một bậc.

Thành ca từng trải trăm trận đối mặt cơ hội như vậy, tất nhiên hắn sẽ không bỏ lỡ.

Hắn lập tức lần nữa thôi động nguyên thuật và thánh giới, truy đánh không thôi sang phía đối phương.

Cùng lúc này, khi linh ý của hắn giao phong với ý thức đối phương cũng chiếm lấy thế mạnh tuyệt đối.

Bởi ý thức của đối phương chỉ có quy mô lớn mạnh, chứ không có một số đặc tính mà bản thân linh ý Thiên tộc có sẵn.

“Xem ra năng lực phục chế này của ngươi hơi vô dụng đấy.”

“Có còn bất ngờ gì mới không?”

Hắn vừa nói vừa truy đánh không thôi, từng bước mở rộng ưu thế của mình.

Tả Thập Nhất chỉ có thể cố gắng chịu đựng, dần dần không còn sức đánh trả gì nữa.

Tình thế này khiến những Thần Quan của Phù Nhật cung và Thiên Lưu cung hết sức chấn động.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới, đều đã điều động Giáng Thần giả, thế mà vẫn không thể giết chết Khương Thành, ngược lại bị hắn áp chế nữa.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lẫm Đế càng hiện ra vẻ thành tựu xuất sắc.

Nàng càng thêm xác định bản thân không chọn sai đối tượng hợp tác.

Nàng muốn thoát khỏi sự khống chế của Giáng Thần đài, chỉ có thể trông chờ Khương Thành.

Khác với nàng, Trạch Điền Chính Thần chỉ muốn nghĩ đủ mọi cách có thể dồn Thành ca vào chỗ chết.

Đặc biệt là sau khi hắn nhìn thấy Giáng Thần giả đều bị áp chế, hắn càng vô cùng kiêng dè.

Nếu không nhân dịp hôm nay thu dọn loại người này, thế thì ngày sau còn gì nữa?

“Đại nhân, ta đến trảm yêu trừ ma giúp ngươi!”

Hắn vứt lại câu nói này, tế ra đế khí, lập tức thôi động đạo ấn muốn gia nhập cuộc đại chiến này.

Lẫm Đế bên cạnh thầm hô lên không hay.

Trạch Điền tốt xấu là một Chính Thần, nếu hắn xen vào, e rằng tình hình chiến tranh sẽ nghịch chuyển lại.

Nàng có lòng ngăn cản, lại lo lắng làm một cách quá rõ rệt.

Ngay lúc sốt ruột, trong sân lại truyền ra tiếng thét mãnh liệt của Tả Thập Nhất.

“Không cần!”

Tình thế lúc này của hắn đã nguy khốn.

Chỉ vì chốc lát phân tâm này thì thánh giới đã có thêm vài vết nứt, bình chướng tiên lực cũng bị lực trọc của Thành ca không ngừng thẩm thấu.

Bọn họ đã đánh tới mức này, dù là Đạo Thánh bình thường cũng có thể nhìn ra được hắn sắp bại trận.

Dưới tình hình này, hắn còn muốn cố chống đỡ?

Mặc cho là Trạch Điền hay Lẫm Đế đều bày tỏ hết sức không hiểu với điều này.

Thành ca lại lần nữa có một ít suy đoán.

"Không lẽ năng lực phục chế này của hắn không thể có đồng đội tham dự?"

Hắn dần dần cảm thấy, hình như đối phương bật hack cũng không quá đáng như thế kia nữa.

Có vẻ như kẻ địch phục chế bản thân thành bản phá sản cũng không đủ khắc địch chế thắng nhỉ?

Cũng chỉ cỡ này thôi!

Sau đó, hắn tức khắc phát hiện thanh kiếm trên tay đối phương biến về ngọc phù.

Chương 2419: Ngọc phù bị nứt ra

Chưa đợi Khương Thành quan sát thêm một hồi, thì đột nhiên ngọc phù đó đã phát ra quầng sáng loá mắt.

Mặc dù là sinh linh hay vật chết trong Trí Như thành, toàn bộ bị khoác lên một lớp áo ngoài màu trắng bệch.

Thế giới này cứ như bất thình lình chỉ còn lại một màu sắc.

Khá nhiều Tiên nhân chỉ cảm thấy đầu óc ầm vang, lại là ngay cả đạo tâm cũng bắt đầu trở nên lung lay, càng đừng nói đến dùng thần hồn đi cảm nhận nó?

Nhưng Khương Thành là người đối mặt ngọc phù đó, cuối cùng hắn vẫn không giống.

Hắn mờ nhạt nhìn thấy quá trình ngọc phù giải thể ở trong thế giới trắng bệch kia.

"Không phải chứ?"

"Chẳng phải nói Thần khí Hộ Tâm kính đó vốn đã vỡ thành mười mấy phần sao?"

“Đây còn có thể vỡ nữa?”

Ngọc phù vốn không phải to, tan rã thành mười mấy phần.

Thoạt nhìn cứ như mười mấy đốm đen.

Phút chốc sau, một đốm đen phía trước tầm nhìn lập tức nhanh chóng phóng to, kéo gần khoảng cách với hắn.

Mà hắn cũng hứng lấy đợt tấn công thứ nhất… Nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng.

“Nữa hả?”

Khương Thành vốn tưởng rằng đây là nguyên thuật bản hàng nhái do Tả Thập Nhất thi triển ra, hắn cũng không coi đó ra gì.

Nhưng sau khi hắn thật sự tiếp xúc mới phát hiện… Đúng là không phải chuyện như thế kia.

Bởi nguyên thuật là bản hoàn toàn, gần giống hệt uy năng mà bản thân hắn vung ra.

Cuối cùng Thành ca cũng lĩnh hội được cảm nhận của những kẻ đối địch với mình ngày trước.

Trong cuộc đại chiến trước đó, thần hồn của hắn đã tiêu hao hết hơn một nửa, nhưng lúc này hắn vì chống đỡ, không thể không lần nữa nối liền 1049 căn nguyên đón lấy.

Ầm, khi hai nguyên thuật lớn va chạm, mười mấy mảnh vỡ khác cũng nườm nượp kéo đến.

Mảnh thứ nhất, hắn gặp phải xung kích linh ý của Thiên giai thập tam trọng.

Mảnh thứ hai, hồn hải của hắn hứng lấy đòn tấn công của Thiên Hồn, cường độ cảnh giới vẫn y chang hắn.

Mảnh thứ ba, thế giới kiếm đạo thập tam trọng nở rộ trước mặt hắn.

Mảnh thứ tư, thánh giới hoàn toàn không thua kém hắn điên cuồng đụng vào thánh giới của hắn với tư thế hai bên cùng thiệt hại…

Cuối cùng Khương Thành cũng hiểu ra.

Không lẽ tác dụng của ngọc phù này, là trả về y nguyên toàn bộ tấn công mà mình đánh ra trong trận chiến đấu vừa rồi.

Khi nãy hắn từng sử dụng thứ gì, thì bây giờ phải chịu đựng thứ đấy.

Cmn điều này hơi quá đáng rồi nhỉ?

Hắn không phải chưa từng gặp bảo vật có thể hấp thu tấn công, cũng chẳng phải chưa từng gặp thứ có thể bật ngược sát thương.

Ví dụ như trước đây hắn có được Khôn Nguyên Sơn tại Thiên Long giới đó chính là bảo vật giống vậy.

Nhưng hấp thu và phóng thích trong chiến đấu như thế, hơn nữa còn là phóng thích với hình thái như nhau, cho dù căn nguyên Tiên lực hay ý thức thần hồn, bao quát tất cả thì thật sự hắn mới nghe lần đầu.

Huống hồ, hiện nay lực tấn công của hắn là đẳng cấp có thể chém giết Cổ Thánh, bảo vật gì có thể tích trữ được tấn công của đẳng cấp này.

Khôn Nguyên Sơn cũng không thể làm được thì phải?

Khi những đòn tấn công đó đánh lên trên người mình, Khương Thành lâm vào hoàn cảnh nguy khốn.

Vừa rồi rõ ràng Tả Thập Nhất không đánh nổi, vẫn chiến đấu với hắn hết khoảng thời gian lâu như thế, ngoài việc sử dụng mảnh vỡ ngọc phù phục chế những tấn công của hắn ra, một nguyên nhân quan trọng khác chính là tiêu hao hắn.

Thành ca đánh một trận với hắn, trạng thái đã hao tổn hơn một nửa.

Lúc này hắn lại chịu đựng đòn tấn công của bản thân, thì hơi không thể chịu nổi.

Đặc biệt là mười mấy mảnh vỡ này còn là cùng lao tới.

Đa dạng, bao quát hết mọi thứ.

Đừng nói là hắn, cho dù đổi thành Thánh Hoàng đến đối diện thế trận này, e rằng cũng chỉ có thể tạm thời lui tránh mũi nhọn.

Mà Thành ca căn bản không né được.

Thật ra, hiện giờ hắn vẫn còn một chiêu lớn đặt đáy rương chưa bị phục chế, đó chính là kiếm đạo hoàn mỹ.

Nhưng di chứng của chiêu lớn này quá nghiêm trọng, trước mắt hắn ở Trí Như thành, xung quanh ngoài Lẫm Đế khó phân biệt địch bạn ra, e rằng những người khác đều muốn hắn chết.

Huống hồ Giáng Thần giả cũng không chỉ một.

Thật sự không tiện thi triển.

Đương nhiên Tả Thập Nhất đối diện sẽ không bỏ qua cơ hội truy đánh đến cùng này.

Hắn thò tay lần nữa móc một thanh trường kiếm ra, hắn lại thôi động thánh giới và nguyên thuật tấn công về phía Khương Thành.

Hắn xen vào khiến tình thế vốn không tốt đẹp của Thành ca tổn hại ngày càng nặng nề.

Vào lúc cuối cùng thánh giới cũng bị đụng sập, ca này đã thốt ra lời khảo vấn linh hồn với bản thân.

“Tại sao trước kia ta phải học nhiều kỹ năng như vậy chứ?”

Từng mảnh vỡ đó, mỗi một mảnh đều khiến hắn hết sức hối hận.

“Đúng là tạo nghiệp mà!”

Sau đó thì hắn đã chết dưới đòn tấn công của mình.

“Không…”

Lẫm Đế thất thanh kinh ngạc hét lên.

Tuy nàng lập tức ngậm miệng lại, nhưng vẫn khó che giấu vẻ khó mà tin nổi trên mặt.

Nàng sống chung với Khương Thành bao nhiêu năm nay, nàng biết rõ người này thần kỳ như thế nào.

Nàng thật sự không dám và cũng không muốn tin rằng người này lại sẽ chết, hơn nữa còn là bị giết chết ngay trước mặt mình.

Điều này không nên vậy!

“Phù…”

Tả Thập Nhất đứng sừng sững trên hư không thở dài nhẹ nhõm.

Mặc dù ban đầu hắn đã biết tình hình của Khương Thành, nhưng vừa rồi trận chiến đó vẫn vượt quá dự đoán của hắn.

Hắn vốn tưởng dựa vào hai tuyệt chiêu lớn như phục chế và ngọc phù thì có thể thắng một cách ung dung.

Đâu biết được hắn lại bị đánh đến nỗi không kịp thở.

Vừa rồi nếu hắn kích hoạt uy năng ngọc phù chậm hơn, thế thì bây giờ người chết chính là hắn.

“Đúng là yêu nghiệt.”

“May mà loại bỏ được ước số tai hoạ này, bằng không ngày sau chắc chắn sẽ tạo thành tai hoạ lớn hơn.”

Hắn cất trường kiếm lên, lúc này mười mấy mảnh vỡ tan rã đó vẫn đang trôi nổi giữa không trung.

Tuy nhiên đã không còn màu sắc sáng rõ như lúc đầu, hiện ra một màu xám xịt, cứ như đã bị phủ lên một lớp bụi bặm.

Hắn vẫy tay, mười mấy mảnh vỡ giống như sao băng hội tụ về phía đó.

Chỉ trong chớp mắt thì lại lần nữa hợp thành một ngọc phù hoàn toàn mới, ngoài mặt cũng không hề nhìn ra được vết nứt, tỏ ra khá là kỳ diệu.

“Đại nhân uy vũ!”

Trạch Điền Chính Thần vót nhọn đầu óc muốn gia nhập Giáng Thần đài đã một mạch chạy chậm tiến lại gần tâng bốc.

“Mặc cho Khương Thành đó thần kỳ đi chăng nữa, rốt cuộc cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ngươi.”

“Thứ không biết tự lượng sức này, nhìn thấy Giáng Thần giả lại dám không ngoan ngoãn quỳ xuống chịu trói, đúng là lẽ nào có lý đó!”

Hắn vừa nói, ánh mắt xác thực không ngừng nhìn sang ngọc phù kia.

Vừa rồi hắn có thể đánh thắng Khương Thành, ngọc phù này có tác dụng vô cùng quan trọng, quả thật chính là vật thần kỳ.

Hắn nhớ những Giáng Thần giả khác cũng là mỗi người một miếng, không ngờ lại lợi hại như vậy.

Không biết liệu sau khi hắn cố gắng nâng cấp thành thành viên chính thức của Giáng Thần đài, cũng sẽ có phát một miếng cho mình hay không?

Hắn đang mơ mộng xa xôi ở đó, Tả Thập Nhất chậm rãi bước tới trước mặt của Lẫm Đế.

Ánh mắt vốn lạnh nhạt của hắn cũng giống như con dao sắc bén.

"Chắc bản thân ngươi biết rõ ngươi đã từng làm gì chứ?"

Sắc mặt của Lẫm Đế nghiêm lại, tay trái âm thầm nắm chặt Thiên Đạo chí bảo Phược Linh sách.

"Ta không biết ngươi đang nói gì."

"Một tháng trước Khương Thành đến Trí Như thành, người đầu tiên gặp chính là ngươi."

Vẻ mặt Tả Thập Nhất không cảm xúc, y như phán quan tuyên đọc thánh chỉ.

"Những người mà ngươi điều đi khe pháp tắc trong quãng thời gian này, rốt cuộc là lùng bắt hay giao dịch, chắc trong lòng bản thân ngươi biết rõ hơn ai hết."

Cuối cùng trái tim của Lẫm Đế cũng chìm xuống.

Nàng không ngờ Giáng Thần đài lại thần thông quảng đại tới mức độ này.

Cho dù nàng hay là Khương Thành, có vẻ như đều ở trong phạm vi giám sát của bọn họ, tưởng chừng như từng cử chỉ từng hành động là xảy ra dưới tầm mắt của đối phương.

Với thực lực của nàng và Khương Thành, trên đời vốn không thể nào có người có thể làm được chuyện này.

Chương 2420: Nguyên năng

Sau khi Tả Thập Nhất dứt lời, sắc mặt của mọi người có mặt tại đó đều biến đổi.

Hiện nay các Thần Quan Thiên Lưu cung lấy Cư Vương làm đầu đã bắt đầu lo lắng về sự an nguy của mình.

Giáng Thần đài sẽ tha cho mình sao?

Cho dù Giáng Thần đài không ra tay, Liên minh thần đạo có thể bỏ qua Thiên Lưu cung không?

Trạch Điền Chính Thần muộn màng nhận ra, trước tiên là kinh ngạc, sau đó hắn suy nghĩ kỹ lại, hình như mình nên phẫn nộ thì phải?

“Hạ Khanh được lắm, lại âm thầm cấu kết Lạc Tiên điện!”

“Hoá ra là ngươi bày mưu đặt kế hại chết người của Phù Nhật cung bọn ta.”

Hắn giậm chân lớn tiếng gào thét.

“Ngươi tội đáng muôn chết!”

“Thiên Lưu cung các ngươi đều phải chôn theo!”

Lẫm Đế không tranh luận nữa, vì không còn ý nghĩa.

Trong giây phút nàng lựa chọn liên kết với Khương Thành thì nên cân nhắc tới vấn đề nguy hiểm.

Nàng lần nữa nắm chặt Phược Linh sách trong tay, bắt đầu suy xét tiếp theo bùng phát đại chiến, mình nên làm như thế nào.

Mà nàng không biết, lúc này Thành ca đang bận lãnh bật hack mới.

Sau khi hắn bị giết chết, không ngoài bất ngờ khi hệ thống đã vang lên.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

“Cảnh cáo! Phát hiện nguyên năng giả!”

“Cảnh cáo! Gặp phải nguyên năng giả!”

Có lẽ tình thế lần này quá mức đặc biệt, hệ thống không lập tức đưa ra phương án giải quyết.

Thành ca vẫn đang chờ hồi sinh, nghe nói xong bắt đầu không kiên nhẫn hối thúc.

“Được rồi được rồi, trẫm biết rồi, ngươi không cần lặp lại hai lần, đợi đã…”

Bỗng nhiên hắn để ý được từ ngữ xa lạ.

“Nguyên năng là ý gì?”

“Nguyên năng là một loại năng lực đặc biệt, không bị ảnh hưởng bởi pháp tắc thiên địa.”

“Hoá ra là một năng lực đặc biệt, đúng là nghe một câu nói của ngươi, như nghe một lời nói.”

Trên miệng Thành ca nói như vậy, thật ra không hề khinh thường.

Thoạt nghe chín chữ không bị ảnh hưởng bởi pháp tắc thiên địa nhẹ bỗng, ý nghĩa thực tế khiến người khác vô cùng kinh ngạc.

Vì muốn làm tới bước này thì đầu tiên chắc chắn phải thoát ra khỏi Thiên Đạo và Vị Diện.

Trước mắt các sinh linh và vật chết mà Khương Thành biết được cộng lại với nhau, cũng chỉ có Tứ Đại Thần khí mà Di nói có thể làm được chuyện này.

Ngoài ra, chính là bản thân hắn đã sở hữu hệ thống.

Cho dù hệ thống gặp phải tình hình gì, đều có thể độc lập vận chuyển, không bị chế ước bởi bất kỳ tình huống nào.

“Cho nên đối phương cũng sở hữu một hệ thống ư?”

“Không.”

Câu trả lời của hệ thống ngắn gọn dứt khoát.

Cũng khiến Thành ca hơi yên lòng lại.

Cũng may, cuối cùng thì hệ thống của hắn vẫn là có một không hai.

“Cho nên nguyên năng của hắn là gì?”

Hệ thống lập tức nói không ngớt: “Nguyên năng của đối phương là phục chế, nhưng phục chế mục tiêu kỹ năng không vượt quá mình một đại cảnh giới.”

“Số lượng kỹ năng phục chế được quyết định bởi đẳng cấp nguyên năng, cường độ do đẳng cấp và mục tiêu kỹ năng cùng quyết định.”

“Đẳng cấp nguyên năng của đối phương là bậc bảy.”

Khương Thành thì đã nghe hiểu.

Số lượng kỹ năng phục chế chắc là chỉ hạng mục khác nhau.

Ví dụ như cảnh giới tiên lực, căn nguyên, hồn lực, ý thức, mỗi thứ đều được xem là một kỹ năng.

Có lẽ cường độ kỹ năng do Tả Thập Nhất phục chế ra không bằng bản gốc, nhưng cũng có thể hơn hẳn bản gốc.

Nếu hôm nay hắn gặp được một Thánh Tôn hoặc Cổ Thánh bình thường, vậy hắn rất có thể sẽ phục chế ra mạnh hơn, như thế cậy vào thực lực được phục chế ra, thì đã trực tiếp đánh bại đối phương.

Chỉ là lần này hắn gặp được mình.

Cho dù là linh ý tử sắc hay Thiên Hồn, nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng, thánh giới bản biến thái của hắn đều hết sức đặc biệt, vượt quá cực hạn phục chế của hắn.

Vì thế hắn tạo ra bản hàng nhái, uy năng của mỗi thứ đều không đủ lắm, giống như bản phá sản vậy.

Sau cùng hắn vẫn là dựa vào phản sát thương của ngọc phù đó mới có thể giết chết mình.

Sau khi hệ thống phổ cập xong, lại một lần nữa chuyển tới trình tự hồi sinh.

“Ting! Kí chủ nhận được một tấm Điên Nguyên phù.”

“Ting! Kí chủ thành công hồi sinh.”

Khương Thành vừa sống lại thì đã mở bảng điều khiển đạo cụ hệ thống ra, coi thử Điên Nguyên phù này là hiệu quả gì.

Phía dưới chỉ một dòng chữ nhỏ… Người quy thuộc quyết định mục tiêu tấn công.

Thế là, hắn lập tức biết được nên sử dụng như thế nào.

Mà lúc này, Lẫm Đế đã bị Trạch Điền Chính Thần dùng binh khí chỉ vào.

Ngọc phù trong tay Giáng Thần giả Tả Thập Nhất kia cũng lần nữa biến thành trường kiếm.

Rõ ràng nơi này là sân nhà của mình, nhưng các Thần Quan của Thiên Lưu cung lại vô cùng lúng túng, hoàn toàn không nhìn ra đấu chí gì cả.

Bọn họ tu Thần Đạo của Lẫm Đế, tất nhiên là phải đứng sau lưng nàng.

Nhưng bọn họ suy nghĩ tới hai vật to lớn Liên minh thần đạo và Giáng Thần đài này, bọn họ hoàn toàn không thể nhìn thấy bất cứ lối ra nào.

Khoan không nói vừa rồi Tả Thập Nhất chém giết được Khương Thành thần kỳ biết bao, cho dù trận chiến này Thiên Lưu cung thành công đột phá vòng vây, thậm chí kỳ tích giành được thắng lợi, sau đó lại có thể như thế nào chứ?

“Hạ Khanh, ngươi bó tay chịu trói, hay dự tính chết không chỗ chôn thân như Khương Thành đây?”

“Tự ngươi hãy chọn một cái đi.”

Trạch Điền Chính Thần cảm thấy vẫn khá văn minh đấy, nhưng dáng vẻ của Tả Thập Nhất không vui vẻ lắm.

“Vận mệnh của nàng còn chưa tới lượt ngươi quyết định.”

Hắn mới là người kiểm soát hiện trường, ngươi giành tỏ vẻ gì?

Chưa đợi Trạch Điền Chính Thần nói thêm điều gì nữa, thì phía sau đã truyền đến một giọng cười khẽ.

“Ha ha, các ngươi cũng thong dong lắm nhỉ.”

Mọi người nghe thấy tiếng nhìn lại, không phải Khương Thành thì là ai?

Đám người một loạt xôn xao.

“Là hắn!”

“Sao hắn vẫn còn sống?”

“Vừa rồi cũng đã như thế kia, lại vẫn chưa chết?”

“Khương Thành!”

Lẫm Đế vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, bây giờ nàng dứt khoát cũng không che đậy nữa, trực tiếp bay tới bên cạnh Thành ca.

Còn đám người Thiên Lưu cung vốn ủ rũ thì lấy lại tinh thần, tự nhiên có thêm sức mạnh.

Nhưng tâm trạng của Tả Thập Nhất và Trạch Điền Chính Thần thì rất không tốt đẹp.

“Ngươi không thể nào còn sống sót.”

Sắc mặt của Tả Thập Nhất lại nặng nề tới mức cũng đã sắp nhiễu ra nước.

Khương Thành không chỉ còn sống, hơn nữa khắp người cũng không hề nhìn thấy vết thương, nhảy nhót y như mọi thứ xảy ra trước đó chỉ là ảo giác vậy.

“Nhưng ta vẫn cứ còn sống.”

Khương Thành lần nữa rút Nhân Quả kiếm ra.

“Cho nên bây giờ có thể mời ngươi đi chết thử không?”

“Ngươi to gan!”

Trạch Điền Chính Thần cau mày quắc mắt, nghiêm giọng hét rằng: “Lại dám hết lần này đến lần khác đối địch với Giáng Thần giả, ngươi tưởng Giáng Thần đài chỉ có một vị đại nhân Tả Thập Nhất sao?”

Dễ nhận thấy kêu rao của hắn là có phần không yên lòng với Tả Thập Nhất.

Lẫm Đế lạnh lùng nói: “Ngươi vẫn là lo lắng bản thân ngươi đi!”

“Hạ Khanh, ngươi muốn làm gì? Thật sự muốn phản bội Liên minh thần đạo sao?”

Trạch Điền Chính Thần chưa dứt lời thì Phược Linh sách đã hoá thành từng dải ngân hà rực rỡ, chặt chẽ bao vây hắn lại.

Khi hai Chính Thần phát động đại chiến, Tả Thập Nhất cũng lần nữa vung kiếm giết lên.

“Ta có thể giết ngươi một lần thì có thể giết ngươi vô số lần.”

“Vậy ngươi cố lên.”

Khương Thành vứt xuống câu nói này, cũng mở thánh giới ra.

Tả Thập Nhất tiếp tục đường cũ, chống ra thánh giới như cũ.

Vẫn là bản hàng nhái được phục chế ra.

Thành ca đối diện kẻ địch đã từng đối quyết một lần cũng không còn áp lực gì.

Hướng đi của cả tình hình chiến đấu cơ bản giống trận trước.

Sự khác biệt duy nhất chính là Khương Thành chiếm lấy thế mạnh sớm hơn.

Dù sao hắn đã biết được đây là phục chế, không còn cảm giác kinh ngạc và thăm dò như trước đó.

Chương 2421: Niềm vui bất ngờ

Các thần quan khác của Thiên Lưu cung, bao gồm cả Cư Vương đều không tham gia giao chiến.

Bởi vì bọn họ không đủ tư cách nhúng tay vào hai trận chiến này.

Hơn nữa họ còn cho rằng kết quả của hai cuộc chiến kia không có gì bất ngờ cho lắm.

Lẫm Đế sở hữu Thiên Đạo chí bảo, ngay từ đầu đã đè Trạch Điền Chính Thần ra đánh.

Đánh chết thì khó, nhưng đánh thắng là chuyện hiển nhiên.

Còn về bên kia, Khương Thành chắc chắn sẽ thua thôi mà nhỉ?

Thứ ngọc phù kia đúng là siêu BUG, bị tấn công bao nhiêu sẽ đánh trả lại bấy nhiên, căn bản không có cách phá giải.

Bọn họ không hiểu tại sao Thành ca lại dám chủ động khiêu chiến.

Tả Thập Nhất cũng cảm thấy khó hiểu.

Hắn liên tục rơi vào thế hạ phong, hắn vốn nghĩ Khương Thành sẽ thay đổi sách lược trong trận chiến này.

Ví dụ như chỉ dùng một loại kĩ năng hay là tìm cách tránh né ngọc phù, tuy rằng không thể tránh khỏi ngọc phù này được.

Đâu ngờ Khương Thành mới ra tay đã tấn công một cách vô cùng khó chịu.

Không hề lòng vòng, cứ như không biết sớm muộn gì ngọc phù cũng sẽ đáp trả những đòn công kích lên chính người hắn.

Quá trình chiến đấu giữa hai người diễn ra không lâu, chỉ sau một phút, Tả Thập Nhất đã cảm thấy mình sắp không chịu nổi.

Nếu cứ đánh tiếp, rất có thể bản thân hắn sẽ bị tên kia giết chết tươi.

Vì vậy, hắn một lần nữa thúc giục thanh kiếm trong tay, huyễn hóa nó thành mảnh ngọc phù trắng toát.

Mọi người bên trong Trí Như thành lại một lần nữa nghênh đón thể nghiệm giống hệt trước đây.

Khi cả thế giới trở nên nhợt nhạt, Tả Thập Nhất cũng bình tĩnh trở lại.

“Ta không biết ban nãy ngươi sống sót kiểu gì, nhưng ta biết ngươi rất ngu xuẩn.”

“Biết rõ đây là hiệu quả từ ngọc phù của ta mà còn dám tới chịu chết, ngươi nghĩ gì vậy?”

“Ngọc phù của ngươi?”

Khương Thành chẳng những không nổi cáu mà trái lại còn xua tay, uốn nắn đối phương.

“Rõ ràng đó là ngọc phù của ta, không phải của ngươi.”

Tả Thập Nhất ngẩn người rồi bật cười.

“Ngươi đúng là một kẻ thần kinh.”

“Chẳng lẽ ngươi ôm mộng cướp ngọc phù của ta?”

“Thế thì ngươi có thể thử xem sao!”

Thành ca thở dài.

“Nếu ngươi không biểu diễn tiếp, ta sẽ cắt ngang màn ngâm xướng của ngươi.”

Một giây sau, giống hệt như lần trước, ngọc phù lại vỡ tan thành mười mấy mảnh.

“Chết đi!”

Trong tiếng quát lạnh của Tả Thập Nhất, chúng giống như mười mấy vệt sao băng cùng rít gào lao về cùng một hướng.

Hướng đó… chính là bản thân Tả Thập Nhất.

Bởi Khương Thành mới bấm chọn dùng "Điên Nguyên phù" mà hệ thống vừa đưa ra.

Tác dụng của phù này là quyết định ai là mục tiêu hứng chịu đòn tấn công.

Việc Khương Thành cần làm rất đơn giản, khóa mục tiêu vào ngọc phù, sau đó đặt đòn tấn công của nó lên người Tả Thập Nhất.

Điều này đồng nghĩa với việc Tả Thập Nhất sẽ phải hứng chịu toàn bộ đòn công kích kia.

"Tận hưởng đi."

Khi mảnh vỡ đầu tiên áp sát ngày càng gần, Tả Thập Nhất hoàn toàn đánh mất sự trấn tĩnh của một Giáng Thần giả.

Mắt hắn trợn trừng như một đôi chuông.

"Không thể nào!"

Tiếng thét thất thanh mang theo nỗi hoài nghi sâu sắc, như thể vừa chứng kiến cảnh tượng khó tin nhất trên thế gian.

Tiếc rằng, không thay đổi được chuyện sắp xảy đến.

Bùm!

Thánh giới của hắn lập tức va chạm với thánh giới gắn trên mảnh vỡ thứ nhất, các vết nứt nhanh chóng lan ra.

Hậu quả sau đó là bản thân hắn cũng bị phản phệ một cách dữ dội.

"Sao có thể như vậy!"

"Ngươi đã làm gì!"

Ngọc phù này là của hắn, hơn nữa đã ràng buộc với hắn, cho dù người khác cướp đi cũng không sử dụng được, càng không thể xảy ra trường hợp tấn công kí chủ là hắn.

"Ta đã nói mà, ngọc phù này theo họ ta, đương nhiên phải nghe ta thôi."

Thành ca khoanh tay trước ngực, vui vẻ đứng một bên xem kịch vui.

Hắn lười chẳng thèm thừa thắng xông lên, bởi vì không cần thiết nữa.

Tả Thập Nhất đã bị hắn đánh thành tàn phế trong đợt giao chiến vừa nãy.

Lúc này lại thêm một lần nữa, vậy là đủ rồi.

Bùm! Bùm! Bùm!

Những tiếng nổ rung trời chuyển đất vang lên liên miên, kiếm đạo thập tam trọng và nguyên thuật 1049 trọng của Khương Thành nện lên thánh giới sắp tan thành mảnh vụn, phát ra tiếng rên rỉ nặng nề.

Mặc dù đòn tấn công của thiên hồn xảy đến trong hồn hải và sự trùng kích của linh ý trong biển ý thức không để lộ ra chút thanh thế nào nhưng lại dẫn đến sát thương càng chí mạng hơn nữa.

Lựa trọc và thánh lực thứ hai tựa như hai con Phệ Linh Trùng điên cuồng cắn phá tất thảy, nhanh chóng gặm nhấm màn chắn tiên lực như tằm ăn lên.

Lúc này, Tả Thập Nhất thực sự cảm thấy mình đang bị sâu bọ cắn nuốt, song không phải chỉ là hai con, mà là vô số con.

Hắn bị chìm ngập ở bên trong, mỗi một tấc trên thân thể đang từ từ mất tri giác.

Đó là vì ý thức của hắn bị linh ý công phá, rơi vào trạng thái bị triệt tiêu dần.

Là một Giáng Thần giả, hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ngày nào đó mình sẽ chết.

“Ngươi không thể giết ta…”

“Ngươi sẽ phải hối hận!”

Đây là di ngôn lâm chung, là ý thức cuối cùng còn sót lại mà hắn cảnh cáo trong linh ý của Khương Thành.

Song, tất nhiên Thành ca sẽ không quan tâm đến chuyện này.

Hệ thống đã đưa ra sách lược giành chiến thắng rồi, nếu không diệt sạch kẻ thù một cách đàng hoàng, há chẳng phải tự chuốc phiền phức hay sao?

Khi mảnh vỡ cuối cùng rơi xuống, Tả Thập Nhất đã bị tiêu diệt triệt để.

Đành chịu thôi, hắn hoàn toàn không thể cầm cự đến lúc đó.

Vì vậy, mảnh vỡ phát nổ trên không ngay tại chỗ, khiến làn khói xanh xuất hiện sau khi thi thể của Tạ Thập Nhất bị phá hủy lại bốc lên thêm lần nữa.

Thấy thế, Thành ca cũng không khỏi chép miệng.

“Tàn bạo quá đi mất.”

Tuy miệng nói vậy nhưng hắn vẫn chưa quên tặng một luồng xung kích linh ý tới Trạch Điền Chính Thần đang chiến đấu kịch liệt ở đằng xa.

Tiễn hắn đi đoàn tụ với Tả Thập Nhất.

Các thần quan Thiên Lưu cung và những tiên nhân của Trí Như thành ở xung quanh cùng nhìn mà chết lặng.

“Khương Thành thắng rồi?”

“Sao lại thắng, vì sao ngọc phù kia lại tấn công bản thân Giáng Thần giả?”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Liệu có phải Giáng Thần giả chỉ đang giả chết giống như lúc nãy?”

“Làm sao ta biết được, ta hoàn toàn không hiểu trận chiến này là thế nào!”

“Một Giáng Thần giả cứ thế chết đi, cảm giác không thật tí nào.”

Bên kia, nhờ có luồng xung kích linh ý phá vỡ thế cân bằng, rốt cuộc Lâm Đế cũng thuận lợi tiêu diệt Trạch Điền Chính Thần.

Lúc này cuối cùng nàng cũng chú ý tới việc Khương Thành kết liễu Tả Thập Nhất.

“Quả nhiên, nếu muốn phá vỡ sự trói buộc của Giáng Thần giả thì chỉ có thể trông cậy vào hắn!”

Sau khi giết Tả Thập Nhất, Thành ca định tìm xem có tí chiến lợi phẩm nào không.

Bỗng, hắn lại nghe thấy tiếng nhắc nhở từ hệ thống.

“Ting! Ký chủ đã tiêu diệt thành công kẻ sở hữu nguyên năng.”

“Ting! Ký chủ thu được kỹ năng - Phục chế.”

“Đù?”

Niềm vui bất ngờ này làm Thành ca không khỏi thốt lên.

“Chẳng lẽ cứ giết chết một kẻ sở hữu nguyên năng là có thể đoạt được nguyên năng của đối phương?”

“Hời thế cơ à?”

“Hệ thống, sao ngươi chẳng nói sớm, lại còn giấu giếm, thật là kỳ cục! Nói sớm thì ta chắc chắn sẽ bung sức hơn nữa!”

Hắn nhanh nhẹn mở bảng điều khiển hệ thống, quả nhiên phát hiện ra kỹ năng “phục chế”.

Hiệu quả của kỹ năng tương tự như những gì hệ thống từng phổ cập.

Song, kỹ năng này không có cấp độ.

Số lượng và độ mạnh của các kỹ năng được phục chế như thế nào đều phụ thuộc vào việc tiêu hao bao nhiêu huyền tinh.

Dẫu sao hệ thống gần như làm gì cũng cần huyền tinh.

Nhìn kỹ một chút, Khương Thành phát hiện kỹ năng này không nằm trong kỹ năng Thiên Đạo, cũng không thuộc kỹ năng huyền văn hay thần hồn.

Thay vào đó, nó nằm chung hàng ngũ với các kỹ năng “tước đoạt”, “nâng cao tư chất” mà hắn từng nhận được khi thăng cấp hệ thống khi trước.

Chương 2422: Giáng Thần đài

“Chẳng lẽ một vài kỹ năng hệ thống của ta cũng thuộc về nguyên năng?”

Nghĩ kĩ lại, quả thực những kỹ năng này không chịu sự ảnh hưởng từ pháp tắc thiên địa, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

“Thôi, mặc kệ có phải nguyên năng hay không, dùng tốt là được.”

Mặc dù chưa từng chạm mặt, nhưng hắn đã bắt đầu “nhớ mong” các Giáng Thần giả khác của Giáng Thần đài.

Giết Tả Thập Nhất rồi chiếm được nguyên năng phục chế, vậy nếu kết liễu đám Giáng Thần giả còn lại thì sao?

Lúc này, hắn hồn nhiên quên mất vừa nãy bản thân còn than thở liên miên rằng có quá nhiều mảnh vỡ ngọc phù tấn công mình, hoàn toàn không thể “hưởng” hết.

“Học nhiều thì ấm vào thân!”

Khi Thành ca rời khỏi bảng điều khiển hệ thống, các mảnh ngọc phù rải rác ở phía trước dường như được dẫn dắt bởi sức mạnh thần bí nào đó, dần dần tụ về cùng một hướng.

Nhưng, chúng không tổ hợp thành hình dạng của ngọc phù.

Đương nhiên Thành ca sẽ không bỏ qua cho đám “mảnh vỡ thần khí” đã từng giết chết hắn một lần.

Không chút do dự, hắn bay đi, cố gắng thu tất cả mảnh nhỏ vào trong túi.

Song, không đợi hắn chạm vào, các mảnh nhỏ vừa tụ lại lập tức bắn lên phía bầu trời.

“Muốn chạy hả?”

Khương Thành lanh tay lẹ mắt, chộp hết các mảnh nhỏ đó vào trong tay.

Chỉ cảm thấy thứ này giống như vật sống, rõ ràng đã nằm trong lòng bàn tay nhưng vẫn mang theo một lực xung kích mạnh mẽ một đi không trở lại.

Hắn chưa kịp nói gì thì đã bị mảnh vỡ kéo bay lên không trung phía trước.

Biến cố xảy đến vô cùng bất ngờ, kết thúc cực kỳ chóng vánh.

Bị mảnh vỡ kéo theo, Khương Thành lập tức khuất vào trong mây rồi chẳng thấy bóng dáng nữa.

“Chuyện gì vừa xảy ra thế?”

Mọi người nhìn lên bầu trời, tất cả đều cảm thấy mù mịt.

“Khương Thành…”

Lẫm Đế lại trở tay không kịp y như trước.

Nàng vừa kết thúc một cuộc đại chiến, đang định chạy tới bàn bạc với Khương Thành xem tiếp theo nên làm gì.

Kết liễu một Giáng Thần giả, đích thân tiêu diệu một Chính Thần thuộc liên minh thần đạo, chuyện này không dễ dẹp yên đâu.

E rằng Thiên Lưu cung sẽ không thể tiếp tục ở lại nơi này.

Thần niệm của nàng không ngừng thăm dò lên bầu trời, song tầng mây kia chỉ là mây bình thường, không hề bất thường chút nào.

Mãi cho tới trời sao xa xôi, nàng vẫn không thể tìm ra Khương Thành, cũng chẳng nhìn thấy bóng dáng của đám mảnh vỡ kia.

“Vậy là đi đâu?”

“Hắn sẽ trở về nhỉ?”

Nàng đợi một ngày ở Thiên Lưu điện với tâm trạng nôn nóng và bất an.

Sau đó, không có chuyện gì xảy ra.

Khương Thành không trở lại.

Cũng chẳng có ai thuộc Giáng Thần tới hỏi tội.

Trong lòng Lẫm Đế nảy ra một suy đoán kỳ lạ.

“Chẳng lẽ… Hắn đã tới Giáng Thần đài?”

Nàng đoán không sai.

Giáng Thần đài xưa nay luôn thần bí, dù là người siêu mạnh như Di hay kẻ ra sức tiếp cận tổ chức này như Trạch Điền Chính Thần cũng không ai biết vị trí cụ thể của họ.

Nhưng lần này do Khương Thành tóm được mảnh vỡ kia nên mới dễ dàng bị kéo vào.

Thứ xuất hiện trước mắt Thành ca là một biển hoa không thể nhìn thấy bờ.

Ở trung tâm biển hoa, có một đình nghỉ mát tinh xảo.

“Nơi đây chính là Giáng Thần đài ư?”

Hắn tiện tay gom đám mảnh vỡ ngọc phù không an phận vào kho của hệ thống, sau đó phóng mắt nhìn ra bốn phía.

Dãy núi xa xa cũng được cấu thành từ hoa tươi rực rỡ đua sắc thắm, tỏa ra những làn hương thơm ngát, tựa như chốn thế ngoại đào nguyên.

Và hoàn toàn không cảm nhận thấy cuồng phong nguy hiểm của pháp tắc thứ ba như trong tưởng tượng.

Thành ca chỉ quan sát vài giây rồi lập tức bay sang phía đình nghỉ mát.

Trong đình nghỉ mát không có một bóng người, nhưng ngay khi chân phải của hắn bước lên dẫm lên bậc thềm, một người phụ nữ trung niên rất xinh đẹp bỗng lọt vào tầm mắt hắn.

Nàng mặc một chiếc váy cung đình dài màu xanh nhạt, lẳng lặng ngồi ở một góc trong đình.

Ánh mắt nhìn về phía Khương Thành không toát lên vẻ thù địch, cũng không nóng lòng, như thể đã đợi hắn ở đây từ rất lâu.

“Giáng Thần giả?”

Thành ca từ từ nâng chuôi kiếm.

Mặc dù trạng thái lúc này không hoàn hảo cho lắm, nhưng hắn vẫn chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

“Ta là Hữu Thất.”

Người phụ nữ trung niên không đứng dậy, chỉ đưa tay ra dấu mời hắn.

Khương Thành đã giết chết tên Tả Thập Nhất nọ, bản thân hắn không tin đối phương lại tỏ ra hoà nhã, không để bụng chút nào.

Hắn thẳng thừng ngồi lên một trong những bệ đá, dửng dưng nói: “Có gì để nói, ngươi nói luôn đi.”

Hữu Thất bình tĩnh đáp: “Miếng ngọc phù mà ngươi lấy được, có thể giao cho ta không?”

Khương Thành không hỏi “Tại sao phải đưa?” mà chỉ nhếch miệng cười.

“Ngươi cũng có một mảnh ngọc phù nhỉ, có thể đưa nó cho ta không?”

Hữu Thất lắc đầu: “Ngọc phù đó không thuộc về ngươi, ở trong tay ngươi cũng không có chút uy năng nào.”

Khương Thành nhún vai.

“Cho dù có là cục đá tầm thường thì nó cũng là chiến lợi phẩm của ta.”

“Chỉ dựa vào mấy câu nói mà ngươi đã muốn lấy đi, có hơi coi thường ta đấy.”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, muốn thì phải đoạt bằng thực lực.

Nhưng Hữu Thất cũng không ra tay, thậm chí còn chẳng tỏ ra phật ý.

“Ta không xem thường ngươi.”

“Trong những năm qua, ngươi chính là người đặc biệt nhất trong các Vị diện.”

“Ngay đến Di năm ấy cũng không mang lại nhiều bất ngờ tới vậy.”

Nàng nhìn vào mắt Khương Thành một cách chăm chú, ôn tồn nói: “Bọn ta vẫn luôn dõi theo ngươi.”

Nếu người khác nghe nói vậy, e rằng họ sẽ lập tức đề cao cảnh giác.

Bởi vì nó có nghĩa là có một nhóm người luôn theo dõi mình từ trong góc tối, rõ ràng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Song, Thành ca vẫn đắc chí mà nhướng mày.

“Ha ha ha, là một kẻ khiêm tốn, hay thẹn nhưng lại bị nhiều người âm thầm để mắt đến vậy, ta thấy ngại đấy.”

Ngay cả người có tính cách như Hữu Thất cũng suýt nữa bị hắn công phá.

“Khụ!”

Nàng khẽ ho một tiếng: “Là Vị diện chi tử bản vị diện, ngươi vẫn chưa có địa vị tương xứng với chính mình.”

Nghe thấy danh xưng “Vị diện chi tử”, Khương Thành tỏ vẻ thích thú và hào hứng.

“Nói xem nào?”

“Ngươi vốn nên là kẻ vẻ vang nhất, độc nhất vô vị nhất trong thời đại này, không ai có thể cạnh tranh với ngươi.”

“Nhưng hiện tại, tuy có phe cánh Lạc Tiên điện thì thực lực của ngươi cũng chỉ có thể miễn cưỡng đứng hàng thứ ba.”

“Miễn cưỡng?”

“Không sai, thực lực của Di và Cẩn đều ở trên ngươi.”

Không hiểu sao Thành ca lại hơi thất vọng.

Xem ra đám Giáng Thần giả này chỉ có thế, chẳng chuyên nghiệp tí nào.

Nếu họ biết công năng của hệ thống thì không biết họ sẽ có cảm nghĩ ra sao.

Thực ra ngay từ đầu ca đã vô địch rồi mà?

Thấy hắn không phản bác, Hữu Thất nói tiếp: “Sở dĩ xảy ra tình trạng như vậy là vì có quá nhiều sai lầm xuất hiện trong Vị diện này.”

“Sai lầm?”

“Đúng vậy.”

Hữu Thất gật đầu.

“Sự xuất hiện của Di là một sai lầm; sự tồn tại của Khư giới là một sai lầm; sự tồn tại của Bà Sa Ngọc nhân lại càng là sai lầm lớn nhất.

“Những sai lầm này chồng chất ở cùng một chỗ, khiến sự vận hành vốn phải bình thường của kỷ nguyên thứ ba trở nên bất thường.”

“Sự tranh đoạt thần vị khiến Thiên Đạo mất đi sự thuần tuý vốn có.”

“Và sinh linh của hai kỷ nguyên trước vẫn tồn tại cho đến ngày nay chính là kẻ đã cướp mất thiên vận mà sinh linh thuộc kỷ nguyên này vốn nên sở hữu.”

Nàng đưa ra kết luận cuối cùng.

“Bởi vậy, ngươi không thể đứng vững trên đỉnh Vị diện.”

Chương 2423: Đánh cược với Hữu Thất

Khương Thành đã hiểu ý nàng.

Chúng sinh linh nên biến mất lại trở lại thế giới này, chiếm mất không gian quật khởi của những người khác.

Và sự xuất hiện của mười mấy Chính Thần lấy tư cách phát ngôn cho Thiên Đạo cũng đã cắt đứt khí vận mà một số người vốn nên có.

Một số Tiên nhân lẽ ra phải có thành tựu xuất sắc hơn nữa, nhưng bởi một vài sự thao túng đại cuộc nên cuối cùng không có ngày nổi danh.

“Theo ý ngươi, Liên minh thần đạo và Lạc Tiên điện đều không nên tồn tại?”

“Đúng vậy.”

Trong đôi mắt Hữu Thất dập dềnh sóng gợn, như thể chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấu bản chất của cả Nguyên Tiên giới.

“Liên minh thần đạo bị thống trị bởi mười mấy tên Chính Thần thao túng Thiên Đạo.”

“Lạc Tiên điện lại được cầm đầu bởi đám sinh linh đáng lý phải biến mất từ hai kỷ nguyên trước.”

“Đã nhận ra chưa?”

“Những sinh linh bình thường của kỷ nguyên thứ ba đánh mất quyền lên tiếng trong chính thời đại thuộc về họ, chỉ có thể bị chi phối một cách tuỳ tiện, được chăng hay chớ.”

“Mà ngươi, chính là kẻ nổi bật nhất trong số họ.”

Thành ca không nghe nổi nữa.

“Ca không sa đoạ đến mức bị người ta dắt mũi mà?”

“Đúng là ngươi không bị thao túng, vì ngươi vẫn có một phần sức mạnh để tự quyết định vận mệnh của bản thân.”

Hữu Thất lắc đầu tiếc nuối: “Nhưng ngươi cũng chỉ có thể làm một kẻ ngoài cuộc thôi, đúng chứ?”

Một phần trong lời nàng nói là sự thật.

Từ sau cuộc chiến tranh đoạt thần vị, trải qua các sự việc suối nguồn lệch vị trí, Di xuống núi tạo dựng Lạc Tiên điện, Liên minh thần đạo được thành lập, quả thực Khương Thành hầu như chỉ tỏ thái độ đứng ngoài quan sát.

Tuy hắn đã giết Cổ Thánh, cũng tiêu diệt Chính Thần, từng làm rất nhiều chuyện lớn một cách rầm rộ.

Nhưng hắn cũng chưa từng định đoạt vận mệnh của Nguyên Tiên giới.

“Trong thời đại thuộc về các ngươi, nhân vật chính lại trở thành họ.”

Thanh âm mềm mỏng của Hữu Thất tựa như ma âm ăn mòn tâm hồn, mang theo sự cám dỗ như có như không.

“Ngươi có thể cam tâm ư?”

“Lẽ nào ngươi không muốn lấy lại thiên mệnh vốn thuộc về mình ư?”

“Ngươi có thể nhân nhượng cho đám sinh linh vốn không nên hiện diện tiếp tục làm loạn trong thời đại này sao?”

Nói thật, ba chữ nhân vật chính có sức hấp dẫn rất lớn với Thành ca.

Nếu hắn đúng là một tên “Vị diện chi tử” bình thường, quả thực hắn sẽ không cam tâm cho kẻ khác giật mất spotlight.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn không phải vậy.

“Ta đứng ngoài cuộc không phải vì bị ép ra rìa, mà là ta lười can dự vào thôi.”

Sở thích của Khương Thành rất giản dị, chính là mê làm màu.

Nguyên Tiên giới khá ổn, hắn không có dự định biến đổi nó thành dạng khác, càng không nghĩ tới việc thống nhất nó để làm gì.

“Vậy nên ngươi hãy tiết kiệm hơi sức đi.”

“Nếu muốn tiêu diệt Lạc Tiên điện thì phải tự lực cánh sinh, đừng trông đợi vào ta.”

Hữu Thất vón cho rằng mình hiểu rất rõ về đối phương.

Nhưng khi nghe mấy lời này, nàng vẫn không khỏi để lộ vẻ ngạc nhiên.

“Ngươi nghiêm túc ư?”

“Bằng không thì sao?”

Ánh mắt Khương Thành nhìn nàng trở nên hơi kì lạ.

“Hơn nữa tại sao ngươi nói nhiều như vậy nhưng lại không nhắc tới Giáng Thần đài các ngươi?”

“Chẳng phải các ngươi cũng đang làm những chuyện giống như Liên minh thần đạo và Lạc Tiên điện hay sao?”

Hữu Thất lắc đầu.

“Bọn ta không giống họ.”

“Ví dụ như?”

“Cái họ muốn chính là duy ngã độc tôn, còn bọn ta không có ý định thống trị Nguyên Tiên giới.”

“Ý gì đây? Vậy các ngươi muốn gì?”

Hữu Thất không trả lời thẳng với câu hỏi này.

“Nếu ngươi thực sự muốn làm người đứng ngoài cuộc như lời ngươi nói thì chúng ta hoàn toàn có thể chung sống hoà thuận, nước sông không phạm nước giếng.”

Khương Thành thẳng thừng hỏi ngược lại một câu.

“Ngay cả chuyện ta mới giết Tả Thập Nhất cũng được xí xoá sao?”

“Hắn chết hay không cũng đâu liên quan đến bọn ta?”

Nghe câu trả lời của nàng, Khương Thành không biết nên nói gì cho phải.

Song, nhìn vào thái độ của đối phương thì trận chiến này không thể nổ ra nữa.

Thế là hắn chắp tay.

“Nếu đã vậy, xin cáo từ.”

Hữu Thất không cản hắn, nhưng Khương Thành vẫn không thể ra ngoài.

Đình nghỉ mát này không lớn, cùng lắm chỉ rộng một trượng vuông.

Có thể nói là bước hai bước là đi ra bên ngoài.

Nhưng Khương Thành đi tới bước thứ ba, bốn, năm, sáu, bảy mà vẫn chưa thể đi qua bậc cửa đình.

Thành ca kinh nghiệm đầy mình, hiển nhiên đã hiểu đây là thủ đoạn của đối phương.

Vì vậy, hắn quay đầu lại, nhìn về phía Hữu Thất với vẻ nghiền ngẫm.

“Sao vậy, hiếu khách thế ư? Còn muốn giữ ta lại dùng cơm tối hả?”

“Hai ta đánh cược đi.”

Hữu Thất đứng dậy.

“Ta biết ngươi thích cá cược, đúng chứ?”

Khương Thành cười nhạt.

“Được, ngươi muốn cược gì?”

Hữu Thất nghiêm túc đáp: “Ngọc phù của Tả Thập Nhất.”

“Trong vòng ba ngày, nếu ngươi không thể ra khỏi phạm vi đình nghỉ chân này, ngươi sẽ phải giao ngọc phù của hắn cho ta.”

“Ha ha?”

Khương Thành cũng đã đoán ra lý do nàng muốn có ngọc phù.

Nếu có thể sở hữu "thần khí" Hộ Tâm Kính toàn vẹn thì ai còn hài lòng với một mảnh vỡ?

Không có gì đáng ngạc nhiên cả, sở dĩ Hộ tâm Kính bị vỡ làm mấy phần chỉ là vì có quá nhiều người, nhưng chẳng kẻ nào độc chiếm được nó.

Cuối cùng bất đắc dĩ chỉ đành chia nhau mỗi người giữ một mảnh ngọc phù.

Chẳng trách Tả Thập Nhất chết mà Hữu Thất chẳng đau lòng tí nào.

Nàng chỉ xót cho mảnh ngọc phù của Tả Thập Nhất thôi.

"Nếu ta thắng thì sao? Ngươi thế chấp thứ gì làm tiền cược? Ngọc phù của ngươi?"

Trên phương diện cá cược, hiển nhiên Hữu Nhất chỉ là một lính mới.

Nàng chỉ muốn lấy được ngọc phù của Khương Thành, hoàn toàn chưa tính đến khả năng thua, càng không nghĩ tới việc bản thân phải giao phí đánh cuộc.

Thấy thua là phải đền ngọc phù của mình, nàng bỗng lặng người đi.

Một phút đồng hồ trôi qua, Thành ca sắp mất kiên nhẫn đến nơi, rốt cuộc nàng mới gật đầu.

"Được!"

"Vậy được, bắt đầu đi."

Ngay khi Khương Thành nói bắt đầu, Hữu Thất vung tay áo, trên biển hoa bên ngoài đình nghỉ chân hiện ra ba chiếc đồng hồ cát tinh xảo, tượng trưng cho ba ngày đếm ngược."

Dính tới chuyện đánh cuộc, Thành ca cũng gạt tính ham vui sang một bên.

Hắn bắt đầu thử ngay lập tức.

Vừa nãy, khi bước mấy nhịp mà không thể rời khỏi đình nghỉ mát nhỏ bé, thứ đầu tiên hắn nghĩ tới chính là quy tắc không gian.

Nếu thao túng không gian, sẽ có thể dễ dàng tạo ra hiệu ứng sai lệch không gian tương tự.

Song, sau khi cẩn thận cảm nhận cả đình nghỉ mát, hắn cũng không nhận thấy khí tức của quy tắc.

“Thảo nào ngươi tự tin đến vậy.”

Hắn trực tiếp điểm sáng huyền văn không gian, nối liền căn nguyên không gian.

Mặc cho đình nghỉ mát này có bị ảnh hưởng bởi quy tắc không gian hay không, dù sao ngươi cũng có thể tự mình sử dụng quy tắc không gian để biến đổi nó là được.

Hữu Thất lẳng lặng đứng bên cạnh hắn, không hề lên tiếng, càng không định cản trở hắn.

Bởi nàng hoàn toàn không tin Khương Thành sẽ thànnh công.

Dường như dự cảm của nàng đã đúng.

Dù cho Khương Thành thôi thúc, chia cắt, phân rã, dựng lại, hoán đổi vị trí căn nguyên không gian như thế nào thì hắn vẫn cứ ở nguyên tại chỗ.

Cho dù đình nghỉ mát này đã bị hắn ngăn cách ở hàng nghìn hàng vạn không gian khác nhau, song vị trí của hắn vẫn không đổi thay chút nào.

Dựa theo quy tắc được đặt ra, hắn vẫn chưa ra khỏi đình nghỉ mát.

Hắn không thể thoát ra ngoài.

“Có chút bản lĩnh đấy!”

Thành ca đành phải dừng những nỗ lực vô ích lại.

Không gian căn nguyên biến mất, đình nghỉ mát khôi phục nguyên trạng.

Lần này, hắn quyết định dùng bí kíp độc môn – truyền tống thần hồn.

Sau khi phóng thích một luồng thần hồn, hắn dễ dàng cảm nhận được đến biển hoa bên ngoài đình nghỉ chân.

Chương 2424: Không thể thoát khỏi mộng cảnh

Khương Thành có thể đưa bản thân lăng không truyền tống đến bất kì phạm vi nào mà thần hồn có khả năng cảm nhận được. Môn tuyệt kỹ này phá vỡ sự ràng buộc của quy tắc không gian, quả thực những người khác không thể làm nổi.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở nơi cực hạn mà thần hồn có thể chạm tới.

Dưới tình trạng bình thường, lúc này hắn đã vượt qua không biết bao nhiêu châu lục, bao nhiêu tỷ dặm.

Nhưng, sau khi truyền thống xong, hắn phát hiện xung quanh hắn vẫn là bốn góc của chiếc đình nghỉ.

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Bỗng thấy chính mình biến thành con khỉ bị kiểm soát trong lòng bàn tay, dù có lăn lộn thế nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi của Ngũ Chỉ Sơn?

Hữu Thất vẫn đứng sau hắn bốn thước.

Song, ánh mắt nàng không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Vậy mà ngươi có thể làm tới bước này, xem ra bọn ta đã đánh giá thấp ngươi.”

“Nhưng đáng tiếc, ngươi vẫn không thể thoát khỏi đình nghỉ chân này.”

Khương Thành khẽ thở dài một hơi.

Rồi quay đầu nhìn nàng.

“Ta có thể dùng sức phá huỷ nó không?”

Hữu Thất ra dấu xin cứ tự nhiên.

“Ngươi có thể dùng bất cứ cách nào, chỉ cần có thể đi ra ngoài, vậy cũng coi như ngươi đã thắng.”

Xoẹt!

Khương Thành rút Nhân Quả kiếm ra.

Sau đó, phiên bản biến thái của thánh giới và nguyên thuật 1049 trọng nhất tề phát ra, lực trọc và thánh lực thứ hai cũng được bơm đầy, cùng phát động một cuộc tấn công toàn lực lên chiếc đình nghỉ mát rộng chín thước vuông này.

Trước thế công như vậy, có là Cổ Thánh hay Chính Thần cũng chết đứ đừ.

Màn trời chợt tối chợt sáng, những thứ xung quanh hắn dù là biển hoa hay ngay cả khái niệm không gian cũng đều bị một thức này đánh cho tan tác, tất thảy hoá thành hư vô.

Đình nghỉ bị phá huỷ cả vạn lần, không ngoài dự đoán, đã biến thành tro bụi, hoàn toàn biến mất trên cõi đời.

Thành ca bước lên trước một bước.

Sau đó, hắn lại nhận thấy biển hoa vẫn hiện ra ở trước mắt.

Mà vị trí của chính hắn vẫn đang ở đình nghỉ mát này.

Nó hoàn hảo như lúc ban đầu, không hề thay đổi chút nào, dường như quá trình phá huỷ vừa qua đều chỉ là ảo giác.

Ảo giác?

Khương Thành lờ mờ cảm thấy có lẽ mình vừa nắm được thứ gì đó.

“Chẳng lẽ đây là một giấc mộng?”

Thật ra tạo dựng ảo cảnh và mộng cảnh để mê hoặc kẻ thù là một việc rất phổ biến trong giới tu luyện.

Nếu sa vào trong mộng thì mọi điều ta làm cũng đều là chuyện vô ích.

Bởi toàn bộ nơi đây đều đã bị đối phương điều khiển, nàng bảo ngươi dậm chân tại chỗ thì ngươi sẽ ở yên một chỗ, không thể tiến thêm dù chỉ một bước.

Trước nỗi nghi vấn của hắn, Hữu Thất chẳng hề đáp lại.

Đây là điểm mấu chốt của vụ đánh cuộc, nàng sẽ không gợi ý chút gì.

Khương Thành nhắm hai mắt một cách dứt khoát.

Tiếp đó, hắn kiểm tra thần hồn và ý thức của mình.

Nếu đã rơi vào mộng cảnh, phương pháp đào thoát trực tiếp nhất chính là đánh thức bản thân.

Tuy nhiên, sau khi kiểm tra, hắn nhận ra thần hồn mình hoàn toàn bình thường, ý thức cũng không bị che mờ bởi tạp chất gì.

Quan trọng nhất là trong đình nghỉ mát và quanh hắn không hề có chút khí tức nào của quy tắc huyễn hay quy tắc mộng.

“Chẳng lẽ ta đã đoán nhầm?”

Rốt cuộc, Khương Thành cũng đã nghĩ tới nguyên năng.

Tả Thập Nhất có một nguyên năng phục chế, cái tên Hữu Thất nghe có vẻ là xếp trước hắn, chắc hẳn nàng cũng sở hữu nguyên năng đặc biệt nhỉ?

Nếu là mộng cảnh do nguyên năng tạo nên thì nó thực sự không dính líu gì với quy tắc.

Ngay cả pháp tắc thiên địa còn không thể can dự vào nó, một vài quy tắc lại càng không.

“Nguyên năng của ngươi là chế tạo mộng cảnh?”

Hữu Thất vẫn chỉ mỉm cười, không định tham luận với hắn để tìm cách vượt qua thử thách.

Khương Thành có chút bế tắc.

Thật ra không phải không có cách phá giải nguyên năng.

Nếu có thể khiến đối phương giết mình, hệ thống sẽ bật hack rồi phá giải ngay thôi.

Hơn nữa, còn có thể nhân tiện kết liễu đối phương, đoạt mất nguyên năng chế tạo mộng cảnh của nàng.

Vấn đề là bây giờ đang cá cược, không phải đánh nhau.

“Chi bằng hai ta cứ đấu một trận luôn đi.”

Hắn cười tủm tỉm rồi ngồi xuống.

“Người tu luyện coi việc đánh giết là bạn, nếu dùng cách thức văn nghệ văn gừng này để phân định thắng bại thì không sảng khoái cho lắm.”

“Quyết chiến sinh tử một cuộc. Ngươi thắng thì tất cả mọi thứ của ta đều thuộc về ngươi, bao gồm ngọc phù kia, ngươi thấy

sao?”

Hữu Thất duỗi bàn tay nõn nà rồi lắc lắc, giữ lấy một vật gì đó trên bàn đá trống không.

Một chén trà xanh nhạt với hương thơm ngát thấm vào lòng người cứ thế hiện ra trong tay nàng.

Nàng khẽ nhấp một hớp trà rồi mới đủng đỉnh lắc đầu.

“Không thể.”

“Haiz!”

Thành ca cố ý thở dài.

“Thật ra ta không muốn thắng vụ cá cược này lắm, tránh cho ngươi cảm thất chưa kịp bung hết sức đã thua mất rồi, cuối cùng sẽ ôm hận trong lòng.”

“Vậy nên ta mới đề xuất dùng phương thức giao đấu, cho ngươi thể hiện bản lĩnh.”

Trước mấy lời nhảm nhí của hắn, Hữu Thất chẳng thèm tin lấy một từ.

Nàng không ngốc, đâu thể không nhận ra Khương Thành không thể khống chế cái đình này, hoàn toàn không đi ra nổi.

Nếu đã thắng chắc, cần gì phải vẽ thêm chuyện?

“Nếu ngươi có thể thoát khỏi nơi đây, ta chỉ biết khen hay, sao lại không cam tâm chứ?”

Nàng cố tình chế giễu, nói: “Ngươi muốn làm mạnh tay thì cứ làm, không cần lo lắng cho cảm nhận của ta.”

“Không không không.”

Thành ca xua tay lia lịa.

“Hiếm lắm mới gặp được đám Giáng Thần giả thần bí các ngươi, ta khó có thể kìm nén tâm tình giao lưu võ nghệ mà.”

“Hay là thế này, ta sẽ áp chế cảnh giới ở cấp Thánh Chủ bình thường, thậm chí không dùng binh khí.”

“Nếu chưa yên tâm, ngươi có thể đích thân phong ấn thực lực của ta, ngươi thấy sao?”

Vì để được chết một lần, Thành ca đang dùng mọi mưu hèn kế bẩn.

Quả thực, Hữu Thất đã có chút động tâm.

Mặc dù Khương Thành lười quản lý sự biến hoá vận mệnh của Nguyên Tiên giới nhưng nó không có nghĩa hắn hoàn toàn không can dự vào.

Có lẽ, vào lần chạm mặt tiếp theo, hắn sẽ trở thành kẻ ngáng đường Giáng Thần giả.

Thế nên nếu có thể diệt trừ hắn ngay bây giờ thì đó là một chuyện vô cùng tốt.

Sở dĩ nàng cố tình đưa ra cách thức đánh cuộc cũng chính là vì không dám nắm chắc phần thắng trước Khương Thành.

Lúc này, cơ hội lại bày ra trước mắt.

Nếu Thành ca tự giới hạn tu vi của hắn, Hữu Thất sẽ coi đó là một trò cười.

Nhưng việc chấp nhận để nàng đích thân phong ấn hắn thì lại là một chuyện khác.

Thậm chí các Giáng Thần giả đang ngấm ngầm đứng ngoài quan sát cũng truyền âm khuyên nhủ nàng.

“Tên này ngông cuồng quá rồi… Nhận lời đi!”

“Tiêu diệt hắn, khổ một lần nhàn cả đời!”

“Không chỉ ngọc phù sẽ là của ngươi, tất cả bảo vật trên người hắn cũng thế, hoàn toàn đáng giá!”

Nhưng vẫn có những ý kiến phản đối.

“Hắn tự tin như thế, nhất định là có chỗ dựa, đó là một cái bẫy!”

“Đúng, không thể đồng ý!”

“Kể từ khi xuất đạo đến nay, tên kia đã tạo ra vô số kỳ tích, hắn chính là kẻ khó lường nhất trong đám Vị diện chi tử mà chúng ta từng gặp. Đối với loại người này, tuyệt đối không thể chủ quan lơ là!”

Bởi vậy, cuối cùng Hữu Thất vẫn lắc đầu đầy kiên quyết, cự tuyệt lời đề nghị đổi đánh cược thành giao đấu của Khương

Thành.

Thậm chí nàng không nhịn được mà chế nhạo hắn.

“Chẳng phải ngươi rất thích cá cược sao? Sao bây giờ lại tự vả mặt mình thế?”

“Chẳng lẽ đường đường là Vị diện chi tử lại không thể chịu thua?”

Bị nàng châm biếm một hồi, Thành ca có vẻ sắp không nhịn nổi nữa.

Roẹt!

Đột nhiên, hắn rút Nhân Quả kiếm, chĩa kiếm đạo thập tam trọng về phía Hữu Thất.

Dưới sự tăng cường của thánh giới nhân quả, kiếm này không còn là trò đùa nữa.

Trong chớp mắt, tầm nhìn của Hữu Thất đã bị kiếm quang chiếm đoạt.

Vì đòn tấn công đến quá đột ngột, nàng hoàn toàn không đánh trả kịp, chỉ có thể tránh khỏi mũi nhọn trước đã.

Chương 2425: Phá cục

Vì lo chiêu sau của Khương Thành còn đáng sợ hơn nên Hữu Thất lui ra rất xa.

Khương Thành vốn đang ngồi trước mặt nàng bỗng xuất hiện trên khoảng trời cách đó hàng chục dặm.

Khuôn mặt đẹp đẽ của nàng lập tức chất chứa nét kinh hoàng và phẫn nộ trùng trùng.

“Khương Thành, ngươi làm trò gì thế?”

“Ta đã nói không chấp nhận khiêu chiến, ngươi còn ra tay đánh lén ta?”

“Nhận lời đánh cược mà còn sợ thua, đường đường là chưởng môn của Phi Tiên môn, thật sự khiến người ta phải thất vọng!”

Thành ca không tiếp tục truy kích.

Hắn thong dong tra kiếm về vỏ.

Tiếp đó trưng bản mặt vô tội rồi xòe tay ra: “Ta đâu có đánh nhau với ngươi.”

“Vừa rồi vì muốn ra khỏi đình nghỉ mát nên mới thử nhắm vào vị trí then chốt thôi mà.”

“Chẳng qua vị trí đó lại trùng hợp ở rất gần nơi ngươi ngồi, vì thế trùng hợp dọa sợ ngươi.”

Hữu Thất suýt bị hắn chọc cười.

Chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ đến thế.

Ngươi nói đó là trùng hợp?

Nhưng điều khiến nàng càng thêm điên tiết là câu nói tiếp theo của Khương Thành.

“Phải rồi, vậy là ta thắng vụ cá cược kia rồi nhỉ?”

“Ngươi thắng cái gì, vụ đánh cược kia ngươi…”

Hữu Thất đang định bùng nổ, nhưng phân nửa những lời muốn nói lại bị kẹt trong cổ họng.

Vì, đúng là Khương Thành chẳng còn ở trong đình nghỉ nữa.

Bên cạnh hắn chẳng những không có đình nghỉ mát hay biển hoa nữa, mà đã biến thành một bãi sông được điểm xuyết bằng đá cuội và cỏ xanh.

Dựa theo quy tắc cược, hắn chỉ cần ra khỏi đình nghỉ mát là được.

Với tình trạng hiện tại, hiển nhiên hắn thắng rồi.

Trên mặt Hữu Thất bừng bừng lửa giận, tiếp đó biến thành nét hối hận và không cam lòng.

“Ngươi cố ý làm thế!”

Thành ca xua tay, cười tủm tỉm, đáp: “Trùng hợp, trùng hợp, niềm vui bất ngờ thôi.”

Đương nhiên đây không phải chuyện bất ngờ.

Sở dĩ hắn có thể rời khỏi đình nghỉ mát là vì đã phát hiện ra điểm mấu chốt.

Mới đầu, hắn cho rằng mình đang nằm mơ.

Giống như thứ gọi là thôi miên, bản thân hắn đã trúng chiêu của Hữu Thất, bị nàng thao túng trong mộng cảnh của hắn.

Sau đó hắn nhận ra không có chuyện như thế xảy ra.

Không chỉ có mỗi một Giáng Thần giả duy nhất.

Nếu mình đã bị người ta mê hoặc đến mức nằm mơ, vậy bản thể thực sự còn sức đâu mà chồng cự?

Thế thì đã bị đám Giáng Thần giả còn lại thừa cơ giết chết rồi?

Vậy đối phương đâu cần bày trò đánh cược với mình nữa?

Huống hồ sau khi kiểm tra bản thân, hắn phát hiện thần hồn hay ý thức không có gì khác lạ, bản thể hoàn toàn ở trạng thái bình thường.

Điều này chứng minh bản thân hắn không hề nằm mơ.

Vậy vì sao lại bị rơi vào mộng cảnh?

Rốt cuộc, hắn nghĩ tới một khả năng – Người nằm mơ không phải hắn, mà là Hữu Thất.

Ngay từ đầu, chính hắn đã rơi vào mộng cảnh của người khác.

Song, quan sát tiếp một hồi, hắn lại nhận thấy hình như Hữu Thất cũng là bản thể.

Không phải hình thái trong mộng cảnh.

Vả lại, mình cũng đã thực sự tấn công bản nguyên nọ, vậy tại sao không phá giải nổi một mộng cảnh này?

Và còn một chi tiết cuối cùng – Tại sao Hữu Thất chỉ muốn ngồi trong đình một cách bàng quan?

Nàng hoàn toàn có thể tránh ra xa một chút mà?

Rốt cuộc, hắn đã đoán ra chân tướng.

Hữu Thất không nằm mơ, nhưng nguyên năng của nàng đã tạo ra một lĩnh vực mộng cảnh.

Lĩnh vực ấy lấy nàng làm trung tâm, phạm vi do nó bao trùm sẽ hoàn toàn thuộc sự khống chế của nàng.

Bởi thế, bản thân nàng phải ở cạnh Khương Thành đủ gần, từ đó mới có thể khiến Thành ca chịu sự ảnh hưởng của mộng cảnh, mãi không thể thoát ra.

Nếu chạm mặt nàng trong một trận chiến, hắn chỉ cần tấn công trực diện vào bản thân nàng là được, cần gì quan tâm mơ hay không mơ.

Nhưng Hữu Thất là một bên trong vụ đánh cược, nếu thực sự làm tổn thương nàng thì chắc chắn sẽ phạm quy.

Khương Thành cố ý đề cập tới việc đối cá cược thành giao chiến, chính là để ám chỉ đối phương, khiến nàng cho rằng hắn muốn giết nàng.

Vì thế, hắn mới vung kiếm, quả nhiên Hữu Thất bị dọa cho chạy y như chim sợ ná.

Nàn vừa di chuyển là lĩnh vực mộng cảnnh bên người cũng rời khỏi theo.

Rõ ràng Thành ca không bước một bước nào nhưng cũng có thể ra khỏi đình nghỉ, đó là vì hắn đã thoát khỏi mộng cảnh kia.

Cả quá trình có vẻ đơn giản, không hề cầu kỳ hoa mỹ.

Nhưng trên thực tế lại ẩn chứa những tính toán rất phức tạp.

“Sao vẻ mặt ngươi lại suy sụp như ta nợ tiền ngươi vậy?”

“Vui lên chút đi, chẳng phải ngươi vừa nói nếu ta vượt qua thử thách thì ngươi sẽ chúc mừng ta sao?”

Làm sao Hữu Thất cười nổi.

Để thua vụ cá cược này nàng vô cùng bất mãn.

Vừa nãy mình không nên bỏ chạy, trúng kế rồi.

Nàng không tin Khương Thành thực sự dám phạm quy.

Dù sao đi nữa cũng phải ở lại trong đình chống đỡ kiếm kia của hắn, chẳng đáng phải tháo chạy khỏi vị trí.

“Ngươi thắng mà không dùng võ, dùng cách này, ngươi không cảm thấy mất…”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành không nhịn được mà cắt lời nàng.

“Bất kể ra sao, ta thắng rồi, đúng chứ?”

“Sao nào? Thấy thua dễ quá nên không cam lòng à?”

“Vừa rồi ta đã cho ngươi cơ hội giao chiến, cho ngươi thể hiện sở trường, chính ngươi bảo không cần.”

Hắn vươn tay trái ra với Hữu Thất.

“Vậy hãy sẵn lòng nhận thua, giao ngọc phù của ngươi ra đây.”

“Còn không thì…”

Tay phải hắn đặt lên chuôi kiếm.

“Đường đường là Giáng Thần giả, ngươi không thể chịu thua?”

Sắc mặt Hữu Thất u ám mà mờ mịt, quả thực bây giờ nàng rất muốn ra tay.

Tiếc là đám Giáng Thần giả đang lén quan sát lại không ủng hộ nàng.

“Hữu Thất, hắn nói rất đúng, thua cược thì phải chịu.”

“Hy vọng ngươi đừng làm mất mặt Giáng Thần đài ta.”

“Người chủ động yêu cầu dùng mộng cảnh để giăng bẫy hắn là ngươi, khi ấy bọn ta cũng đã khuyên ngươi. Bây giờ ngươi thua rồi, vậy hãy thay người thôi.”

“Đúng đấy, ngươi bị loại rồi.”

Không phải chỉ có mình Hữu Thất thèm thuồng miếng ngọc phù của Tả Thập Nhất, các Giáng Thần giả khác cũng muốn có nó bằng được.

Nhưng họ lại bị Hữu Thất nhanh chân xí trước cơ hội mà thôi.

Lúc này nàng đã thua, đám người kia chẳng những không thất vọng mà trái lại còn có chút hả hê.

Không có sự trợ giúp từ bọn hắn, Hữu Thất phải một mình đối đầu với Khương Thành, thực sự không giành nổi chiến thắng.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể móc miếng ngọc phù ra một cách cực kỳ bất đắc dĩ.

“Ai nói ta không thể thua?”

Đó cũng là một miếng ngọc phù trắng toát và hoàn mỹ, nhưng có bền ngoài hơi khác biệt, nó bất chợt lóe lên rồi đáp xuống tay trái Thành ca.

“Đừng tưởng ngọc phù này sẽ thực sự thuộc về ngươi!”

Bỏ lại một câu nói cay độc, nàng biến mất ngay tại chỗ.

Đám Giáng Thần giả trốn ở một xó lao nhao than phiền.

“Hữu Thất, ngươi có ý gì đây?”

“Đang nhắc nhở tiểu tử kia đề phòng bọn ta hả?”

“Ngươi thua rồi cũng đừng quấy nhiễu bọn ta chứ.”

“Đúng đấy, kẻ thất bại không có tư cách nói nữa!”

Khương Thành không nghe thất đoạn đối thoại ngầm của họ.

Hắn nghịch miếng ngọc phù một chút, nhưng không tìm ra điểm đặc biệt nào.

Cho nên hắn thuận tay ném nó vào kho hàng của hệ thống.

“Bất luận thế nào cũng vừa kiếm được một mảnh của thần khí.”

“Đám Giáng Thần giả thật là hiếu khách, mới đến đã tặng quà cho ta. Nếu tới thêm mấy lần, chẳng phải ta sẽ gom đủ mảnh Hộ Tâm kính hay sao?”

Nhìn ra xa dọc theo bãi sông dưới chân, biển hoa khi trước sớm đã mất dạng, thay vào đó là vùng đồng nội xanh mướt và dịu dàng.

“Chắc không phải ảo cảnh đâu nhỉ?”

Hắn quay đầu nhìn về dòng sông nhỏ bên cạnh bãi sông.

Nước sông róc rách, quanh co ngoằn nghèo, cuối cùng hợp thành một mặt hồ trong như gương ở phía xa.

Trong cái hồ ấy, có một chiếc cầu phao.

Trên cầu phao, có một người đàn ông đầu đội nón rộng vành, mặc áo tơi đang thả cần câu một mình.

Thành ca trông như vừa được báu vật, khóe miệng nở một nụ cười vui mừng.

“Xem ra ngươi chính là sứ giả tặng quà thứ hai.”

Chương 2426: Đề nghị của Tả Tam

Bay tới bờ hồ, Khương Thành mới phát hiện sông xanh núi biếc nhìn từ xa tựa như ngọc bích trong trẻo, song thật ra tất cả đều bị bao phủ bởi sương khói mịt mù.

Tuy sự biến ảo này rất kỳ dị, nhưng hắn chẳng lo sợ chút nào.

Bước lên cầu phao, hắn tiến tới sau lưng người đàn ông đang thả câu.

Song, dường như đối phương không nhìn thấy hắn, nét mặt thấp thoáng dưới chiếc nón vành không hề biến sắc, trông như tượng đá vậy.

Thoạt nhìn, có vẻ đối phương đang tận hưởng niềm vui khi câu cá.

Thành ca không quấy rầy mà chỉ đứng sau đợi một hồi.

Nhưng, sau khi yên lặng đứng đợi người này hơn năm phút, đối phương vẫn không có dấu hiệu lên tiếng.

Cứ như hắn là không khí vậy.

Khương Thành chẳng quan tâm người kia làm gì, ngươi muốn diễn sâu hay bày trò thì cứ tự chơi từ từ đi, ca không hầu ngươi nữa.

Hắn trực tiếp xoay người một cách dứt khoát, sải bước tiến về phía xa.

Đã bước một nhịp mà đối phương vẫn không có chút phản ứng nào.

Đi được mười bước, rốt cuộc tiếng “Xin dừng bước” cũng vang lên sau lưng hắn.

“Nếu đã tới thì việc gì phải đi?”

Khương Thành mặc kệ hắn, vẫn tiếp tục tiến về trước.

Được hai mươi bước, đối phương không nén nổi cơn giận.

“Khương Thành, ngươi không có tí kiên định nào sao?”

Thành ca không những không dừng lại mà trái lại còn bay lên trời cao.

Lúc này, đối phương không thể làm căng được nữa.

“Khương Thành, chờ chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi!”

“Đừng đi!”

Người đàn ông trung niên lập tức xách cần đuổi theo.

Không thể không đeo đuổi.

Hắn vất vả lắm mới xí được cơ hội đối mặt với Khương Thành.

Nếu thắng, hắn sẽ lấy được mảnh ngọc phù thuộc về Hữu Thất và Tả Thập Nhất.

Sao có thể nhìn cơ hội vuột mất một cách uổng phí chỉ vì nguyên nhân vớ vẩn kia?

Thành ca hoàn toàn không thèm liếc nhìn đối phương.

Còn trong lòng lại đang oán thầm, có lời gì muốn nói thì ban đầu vào bài ngay đi, đỡ rách việc?

Sao cứ phải tạo dáng ở ao này mãi, làm bộ thanh cao lạnh lùng, bây giờ lại khó xử ra?

Vì hắn cứ bay về phía trước một cách không có mục đích nên người đàn ông trung niên đành phải theo đuôi bên hắn trong sự sốt ruột.

Nếu không theo đuổi, e rằng các Giáng Thần giả khác sẽ lộ diện cướp cơ hội này mất.

“Khương Thành, ta là Tả Tam!”

“Chẳng phải ngươi rất thích đánh cược ư, hai ta cũng có thể đánh cược một lần chứ!”

Thành ca nghiêm mặt.

“Ai nói ta thích đánh cược?”

“Ca là một tiên nhân ưu tú tiến bộ, đâu có cái thói ấy!”

Tả Tam im ỉm xổ một tràng.

Nếu không phải bọn ta đã theo dõi ngươi, biết những hành vi khi trước của ngươi thì cũng tin mấy câu bịp bợm kia rồi.

“Lẽ nào ngươi không muốn ngọc phù của ta sao?”

Rốt cuộc Thành ca cùng ngừng lại.

“Thì ra ngươi bám đuôi ta là để tặng ngọc phù cho ta sao?”

“Thấy ngươi niềm nở như thế, ta đành cố nhận nó thôi.”

Nhìn bàn tay trái đang xoè ra của hắn, Tả Tam rất muốn táng cho một chưởng.

Mẹ kiếp, ai cho lòng tự tin để ngươi dám nghĩ đến chuyện tốt như vậy?

Mơ mộng ta chạy theo tặng bảo vật cho ngươi?

Ta có ăn no rửng mỡ đâu?

“Khụ, ý ta là, muốn cược ngọc phù với ngươi.”

“Giống như với Hữu Thất lúc nãy ấy.”

Khương Thành lại gần hắn là vì ngọc phù, vốn chỉ đợi những lời đó.

Song, lúc này Thành ca lại cố tình bĩu môi.

“Ta đã nói ta rất ghét cá cược, chớ nên nói ra mấy câu như thế nữa.”

“Vả lại, ngươi một mảnh ngọc phù còn ta tận hai mảnh, làm như ta ngu lắm?”

Tả Tam hiểu điểm mấu chốt nằm ở nửa sau câu nói kia.

Không phải là không muốn, chẳng qua ngại tiền đặt cược của mình chưa đủ mà thôi.

“Ngươi còn muốn gì nữa?” Mặc dù cách nhau một vành nón nhưng hắn vẫn chăm chăm quan sát Khương Thành một cách cảnh giác.

Nghe câu này, Thành ca đã yên tâm.

Hắn lập tức xoè ra một danh sách nguyên liệu bằng tốc độ nhanh nhất.

Tả Tam nhận lấy, đứng xem rồi thét lên tại chỗ.

“Ngươi điên hả?”

“Định khoắng sạch toàn bộ Nguyên Tiên giới chắc?”

Là một Giáng Thần giả, hắn kinh qua không chỉ một kỷ nguyên, bản thân vô cùng sung túc.

Nhưng cái giá Thành ca đưa ra thực sự rất quá đáng.

Từ những thứ tầm thường nhất đến các thiên tài địa tài địa bảo hàng đầu, tất cả đều bị hắn lấy đơn vị là “bó”

Tính ra, Hỗn Độn Kim Ngọc Tuỳ còn lên ba chữ số.

“Lại còn đòi Hỗn Độn Tử Ngọc Tuỷ, sao ngươi không đi cướp đi?”

“Nếu có thần vật như vậy, ta còn phải lưu lạc đến bước đường này sao?”

Cuối cùng, sau khi đôi bên cò kè mặc cả, Tả Tam vẫn đặt cược thêm năm phần Hỗn Độn Kim Ngọc Tuỷ và mười hai giọt Thái Thuỷ Tử Ngọc, vốn là toàn bộ của cải tích cóp của hắn.

Trên thực tế, nếu để thua vụ cược sau đây thì hắn có thể tuyên bố phá sản luôn.

Trừ những thứ đó, hắn còn phải trả lời miễn phí vài vấn đề mà Thành ca thắc mắc đã lâu.

“Chẳng phải ngày trước các ngươi sống trên Lạc Tiên đảo sao?”

Tả Tam trước đó còn tỏ vẻ cao giá, bây giờ lại giống như nghi phạm bị thẩm vấn.

“Đúng.”

“Vậy vì sao lại rời khỏi Lạc Tiên đảo?”

“Bởi vì một biến cố.”

“Biến cố gì?”

“Chuyện này hả, thứ cho ta không thể trả lời.”

Khương Thành lập tức mở Độc Tâm thuật.

Mặc dù tốn mất khoảng ba mươi triệu huyền tinh nhưng chỉ đọc được tí cảm nghĩ râu ria, vẫn không có gì liên quan đến việc rời khỏi Lạc Tiên đảo.

“Xem ra sau chuyện này có ẩn tình rất quan trọng.”

Hắn chỉ có thể đổi sang câu hỏi khác.

“Năm ấy đệ tử Phi Tiên môn ta lưu lạc đến Lạc Tiên đảo, không phải do các ngươi lén giở trò đấy chứ?”

“Không phải.” Tả Tam lắc đầu rất dứt khoát.

“Vậy rốt cuộc các ngươi muốn gì?”

“Muốn Nguyên Tiên giới càng trở nên lớn mạnh, tất cả sinh linh chung sống hoà thuận, sống tốt hơn nữa.”

Nghe đối phương tuyên bố không chút do dự, Khương Thành bĩu môi, tiên sư nó, dối trá quá.

“Thôi được rồi, ngươi muốn so gì với ta?”

Tả Tam thở một hơi nhẹ nhõm, lúc này mới trầm giọng nói ra hai từ.

“Thả câu.”

Khương Thành nhìn cần câu hắc khoác trên vai, không khỏi há hốc miệng.

“Câu cá? Tốt xấu gì thì hai ta cũng là tiên nhân cao cấp cả rồi, có thể sửa thành nội dung có kỹ thuật khó hơn hay không?”

Với thực lực của một tiên nhân, câu cá là chuyện vui thú gì cho cam.

Suy cho cùng chỉ ngồi nguyên một chỗ, đừng nói tới tôm cua cá dưới nước, dù có là hạt bụi li ti cũng không thể thoát khỏi tri giác.

Chỉ hơi ngoắc tay cũng có thể làm lưỡi câu của mình biến thành chợ thức ăn đắt khách.

“Tất nhiên, thứ chúng ta sắp câu sẽ không phải tôm cá bình thường.”

Tả Tam hít sâu một hơi, chầm chậm đẩy vành nón, để lộ gương mặt màu đồng tràn đầy vẻ tự tin.

“Mà là bảo vật.”

“Bảo vật?”

Khương Thành bắt đầu có chút hứng thú.

“Câu bảo vật kiểu gì?”

“Rất đơn giản.”

Tả Tam chỉ vào hồ nước nhỏ bên dưới: “Trước tiên hãy quẳng một bảo vật vào hồ, ta và ngươi cùng nhau thả câu, xem ai có thể câu nó lên.”

“Trong vòng mười hai lượt luân phiên, ai câu bảy bảo vật lên trước thì sẽ là người thắng cuộc.”

Tuy câu bảo vật là chuyện rất hoang đường nhưng Khương Thành hiểu rõ rằng trong giới tu luyện này bất cứ chuyện lạ lùng nào cũng có thể xảy ra.

Nếu không ngoài dự đoán, nhất định nguyên năng của Tả Tam sẽ có liên quan đến việc câu bảo vật.

“Vậy lấy đám bảo vật ấy từ đâu ra?” Hắn hỏi.

Tả Tam cười cười, móc ra một viên Huyền Hoàng Tiên Tâm Thạch.

“Đây là món đầu tiên, để ta khơi mào trước đi.”

“Sau đó, người nào câu được đồ thì đối phương sẽ là kẻ cung cấp bảo vật cho lượt kế tiếp, phẩm cấp của chúng không được thấp hơn món bảo vật này, thấy thế nào?”

Chương 2427: So tài thả câu

Huyền Hoàng Tiên Tâm Thạch không phải nguyên liệu làm binh khí hay đan dược, mà nó là bảo vật quan trọng được dùng để chế tạo khí đỉnh.

Nếu sử dụng bảo vật này làm nòng cốt của khí đỉnh, xác suất thành công của việc luyện chế đế khí có thể tăng lên thêm một chút.

Chớ xem thường sự hứa hẹn này, ở trong luyện khí giới, thứ này đủ sức gây nên một cuộc tranh đoạt điên cuồng giữa rất nhiều luyện khí sư.

Chỉ có điều, điều kiện hình thành nên nó cực kỳ khắc nghiệt, thực sự rất hiếm có khó tìm.

Mặc dù Khương Thành đã có hệ thống luyện khí thuật, hoàn toàn không cần đến vật này, nhưng hắn có thể đổi nó với mọi người để lấy các bảo vật khác.

Thế là hắn lập tức hào hứng hẳn lên.

“Ngươi thật là khách sáo, ta sao có thể không biết xấu hổ mà để ngươi phải tốn kém thế này.”

Tả Tam mỉm cười đầy thâm thuý.

“Tức là ngươi đã chấp nhận đánh cược?”

Khương Thành cười đáp: “Ngươi nhiệt tình đến vậy rồi, ta mà không thuận theo thì sát phong cảnh lắm.”

“Tốt! Thế thì bắt đầu nào!”

Tả Tam chưa nói dứt lời đã ném khối đá toả ánh sáng mờ đang ở trong tay xuống hồ nước.

Tiếp đó, hắn thuần thục ngồi về vị trí thả câu lúc trước rồi duỗi cần câu ra ngoài.

Lúc này, hắn mới quay đầu liếc nhìn hai tay trống trơn của Khương Thành, cợt nhả nói: “Nếu ngươi không có cần câu thì ta có thể đưa một bộ cho.”

Vụ cược đã được tiến hành, bây giờ hắn không cần che che giấu giấu nữa.

Cả người hắn trở nên nổi bật hẳn lên.

Suy cho cùng, đây đúng là thế mạnh của hắn.

“Không cần.”

Bởi nó liên quan đến một cuộc tỷ thí rất quan trọng nên Thành ca vẫn rất cẩn thận, sao có thể dùng đạo cụ đối phương đưa cho chứ.

Hắn đặc biệt nhấn mở Hệ thống thương thành, dùng ba trăm nghìn huyền tinh để đổi lấy một chiếc cần câu trâu bò và loè loẹt trong truyền thuyết.

Nhìn bộ dạng của chiếc cần câu vừa được moi ra mà đã tỏa tiên khí tứ phía, phát ra tiên vận cuồn cuộn, trong mắt Tả Tam ánh lên nét khinh thường.

“Chậc chậc, xem ra Khương chưởng môn cũng tinh thông đạo chuyện thả câu, là người đồng đạo đây mà!”

Thành ca mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh đối phương, vươn cần câu ra ngoài.

“Thường thôi thường thôi, tay nghề của ca cũng bỏ bê nhiều năm rồi.”

Ngoài mặt thì hỉ hả, nhưng sau khi dây câu chìm xuống, hắn vẫn rất nghiêm túc.

Đầu tiên, hắn phóng thần niệm để cảm nhận tình hình dưới hồ.

Dù sao, cuộc tỷ thí này không ra hạn chế cấm sử dụng thần hồn.

Song, khi một chút sợi thần niệm của hắn tiến vào hồ nước, nó như bị cuốn vào tâm bão, lập tức thoát khỏi tầm kiểm soát, biến mất không thấy tăm hơi.

“Pháp tắc thứ ba?”

Khương Thành lập tức nhận ra vấn đề đang nằm ở đâu.

Bên dưới hồ này vốn không phải nước, mà là lực pháp tắc cuồn cuộn.

Hắn không ngạc nhiên lắm, dẫu sao ở Lạc Tiên đảo cũng có một Lạc Tiên Trì tương tự vậy.

“Thảo nào ngươi dám không bắt hạn chế sức mạnh.”

“Ha ha ha.”

Tả Tam cười một tràng dài.

“Ta biết Khương chưởng môn thần thông quảng đại, vậy nên mới cố ý lựa chọn nơi xứng tầm với ngươi.”

“Thả câu ở biển pháp tắc, sau này đây sẽ là một giai thoại thôi!”

Khương Thành không còn gì để nói, cuối cùng chỉ có thể thuận theo.

Hắn không thông thạo về pháp tắc thứ ba cho lắm, nhưng hắn vẫn hiểu rằng khi ở chỗ này, dù là tiên lực, căn nguyên hay đạo tâm thì tất thảy sẽ chỉ là hư không.

Để giành chiến thắng, hắn không chút do dự mà mở "Đa góc nhìn".

Thậm chí còn mở vọt lên ngũ trọng.

Trong chốc lát, hồ nước lập tức biến thành một bộ dạng khác trước mắt hắn.

Vô số đường nét đan xen vào nhau, tạo thành các điểm giao sáng hoặc tối, hắn có thể cảm nhận những ý nghĩa được ẩn chứa trong chúng một cách rõ ràng.

Nhưng, mục tiêu trước mắt của hắn là khối Huyền Hoàng Tiên Tâm Thạch kia.

Sau khi cẩn thận tìm tòi hồi lâu giữa biển pháp tắc luôn biến đổi từng giây từng khắc, rốt cuộc hắn cũng tìm thấy một thứ lập loè ở một góc nọ.

Song không đợi hắn nhìn rõ thì bên tai đã vang lên một tràng cười dài.

"Ha ha ha ha!"

"Mắc câu rồi, mắc câu rồi!"

Chỉ thấy Tả Tam hùng hổ giật cần câu lên, trên lưỡi câu thực sự là khối Huyền Hoàng Tiên Tâm Thạch.

Hắn thản nhiên gỡ bảo vật vừa được câu, hơn nữa còn cố tình khoe khoang bằng cách quơ quơ nó trước mặt Khương Thành.

"Khương chưởng môn, đa tạ đa tạ!"

"May mắn thắng trước một ván, tiếp đến đành phải làm phiền ngươi đặt bảo vật."

Thành ca có cảm giác tên này hô "Mắc câu rồi" là để âm thầm giễu cợt mình, nhưng hắn lại không có bằng chứng.

Hắn mơ hồ có cảm giác mình chấp nhận vụ cược này quá vội vàng.

Đối phương có thể câu bảo vật từ biển pháp tắc, ắt hẳn là do nguyên năng.

Không ngờ rằng Tả Tam căn bản không cần sử dụng Đa góc nhìn để tìm kiếm khắp nơi, bởi vì nguyên năng hoàn toàn không tuân theo nguyên tắc nào.

So kiểu gì đây?

Nhưng nhận lời cũng nhận xong rồi, muốn đổi ý thì đã muộn.

Thành ca đành phải lục lọi bảo khố một lượt.

Đồ rẻ thì không có giá trị, đồ đắt giá lại thua thiệt quá.

Cuối cùng, hắn chọn ra một viên Hỗn Độn Ngân Ngọc Tuỷ.

Xét về giá trị, thật ra vật này còn quý hơn Huyền Hoàng Tiên Tâm Thạch, nhưng bây giờ hắn không dùng đến nó.

Vả lại, cái thứ này còn cực kỳ khó đoạt.

Năm đó, ở Tiên Võ Châu, để đoạt được Ngân Ngọc Tủy, có rất nhiều môn phái phải liên thủ bày trận bao vây rồi giăng lưới.

Hắn không tin nếu ném thứ này vào biển pháp tắc mà đối phương vẫn có thể câu nó lên.

“Khương chưởng môn đang đưa cho ta một vấn đề nan giải đấy.”

“Thứ này không dễ câu lên chút nào.”

Tuy miệng nói không dễ nhưng động tác trên tay Tả Tam cũng không hề chậm chạp, lưỡi câu lại được quăng xuống một lần nữa.

Lần này, Thành ca tiếp tục mở Đa góc nhìn, nhanh chóng kiếm tìm trong biển pháp tắc.

Có lẽ là vì lần này phản ứng nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc hắn đã tìm thấy một vài đường nét quẩn quanh Ngân Ngọc Tủy.

Trong biển pháp tắc, nó không còn ở hình thái bình thường mà trông giống một con đom đóm bé nhỏ màu xanh.

Dưới sự cuộn trào của biển pháp tắc, nó cuốn theo chiều sóng.

Khương Thành truy tìm nó một cách gắt gao, cố gắng thao túng nó.

Quá trình này không hề dễ dàng.

Với thực lực hiện tại của hắn, nếu là những nơi khác, hắn sẽ có thể lôi kéo mục tiêu bằng thần hồn hoặc tiên lực một cách nhẹ nhàng.

Nhưng nơi đây lại là biển pháp tắc. Sau khi tiến vào nó, tiên lực và thần hồn nhanh chóng bị dội trôi đi hết.

Khương Thành chỉ có thể thử sử dụng linh ý, thậm chí còn cẩn cẩn thận thận men theo Đa góc nhìn để tìm ra con đường an toàn tiến về phía trước.

Vì vị trí của Ngân Ngọc Tủy luôn biến ảo không ngừng nên linh ý của hắn rất khó tiếp cận nó, chốc chốc lại bị thất lạc.

Cứ thế, dù chỉ một chốc ngắn ngủi nhưng hắn vẫn phải lặp lại cả trăm lần.

Đúng lúc hắn sắp đến gần thành công, tiếng cười sang sảng của Tả Tam lại vang lên bên tai hắn.

"Ha ha ha ha, lại mắc câu rồi!"

Thành ca rút linh khí về, lập tức thấy vẻ đắc chí ra mặt của gã nọ.

Thứ đang lủng lẳng trên lưỡi câu của đối phương đúng là Hỗn Độn Ngân Ngọc Tủy.

Không đợi Tả Tam đụng tới, Ngân Ngọc Tuỷ kia đã tự động quấn quanh cổ tay hắn.

"Khương chưởng môn, ngươi thực sự quá khách sáo rồi đấy."

"Lặn lội đường xa, lại còn tặng ta bảo vật, thế thì ta đâu thể không biết ý chứ."

"Không có gì, tí đồ này, ca moi ra là có."

Thành ca phất tay nhưng nội tâm lại buồn bực, rồi chuyển sang nghi hoặc.

Để Ngân Ngọc Tuỷ nhận chủ không phải việc đơn giản, vừa nãy Tả Tam không trải qua bước ấy, sao hắn lại thành công?

Thôn phệ.

Hơn nữa, vị trí của Ngân Ngọc Tủy trong biển pháp tắc mà hắn vừa nhìn thấy rõ ràng nằm cách lưỡi câu của Tả Tam rất xa.

Sao đột nhiên lại câu lên như thế kia?

Chương 2428: Hồn Nguyên Vô Cấu

“Những thứ ngươi câu lên đều sẽ có chức năng tự động nhận chủ?”

Có lẽ là bởi đây là lĩnh vực bản thân am hiểu, nắm chắc phần thắng, cảm thấy muốn thua cũng khó, tâm thái của Tả Tam cũng hoàn toàn được thả lỏng.

Bắt đầu không xem Khương Thành ra gì.

“Đó chẳng phải chuyện hiển nhiên sao?”

“Những thứ bị ta câu lên đều sẽ lập tức biến thành đồ của ta.”

“Bằng không, người ta chỉ ngoắc tay là thu hồi nó lại, chẳng phải ta uổng công dã tràng sao?”

“Ra là thế.”

Khương Thành không thể không cảm khái, nguyên năng thả câu của tên này ngang ngược quá rồi.

Mặc dù nguyên năng này không thể dùng để chiến đấy nhưng lúc bình thường cứ vẫy cần câu là lấy được bảo vật, đây là khái niệm gì chứ?

Biết bao Tiên nhân ở dưới đáy tu luyện giới đang phải tất bật bôn tẩu, khổ sở dốc sức kiếm tài nguyên tu luyện, e rằng họ sẽ khóc ngất trong nhà xí mất thôi.

“Vừa rồi may mắn thắng ván nữa, dựa theo quy tắc, tiếp theo chỉ có thể làm phiền Khương chưởng môn quăng thêm một món bảo vật.”

Tuy miệng thì nói may mắn nhưng vẻ mặt Tả Tam chẳng có tí khiêm tốn nào, gần như để lộ nét chế nhạo.

Thành ca không tức giận mà chỉ lặng lẽ động não.

Kỹ thuật thả câu của đối phương đến từ nguyên năng, hoàn toàn không chê vào đâu được.

Ngươi còn chưa nhìn thấy bảo vật mà người ta nhắm mắt đã kéo được nó lên.

Giành miếng mồi ở biển pháp tắc là một việc vô cùng viển vông.

Bây giờ, điều quan trọng không phải là thắng thế nào mà là làm sao để không bị tổn thất hơn nữa, chỉ cần không thua tới

lượt thứ bảy, mình sẽ không thua vụ cược kia.

Nhất định hắn phải tìm ra món đồ hoàn toàn thuộc về hắn, món bảo vật mà đối phương muốn nhận chủ cũng không nhận nổi.

Song, sau khi lục lọi khắp nơi trong không gian trữ vật và kho của hệ thống, thực sự rất khó tìm ra thứ như thế.

Dù là Nhân Quả kiếm trong tay hắn hay các loại thiên tài địa bảo được hệ thống bán, tất cả đều có thể nhận kẻ khác làm chủ.

Ngoại lệ duy nhất, dường như chính là chiếc vòng tay trên cổ tay hắn.

Đó là món bảo vật kỳ lạ được biến ra từ Luân Chuyển Đăng Bàn sau khi hắn hấp thụ hết các Thiên Phú Lưu Hoả ở Lạc Tiên điện khi trước.

Đến giờ, Khương Thành vẫn chưa biết công hiệu cụ thể của nó, nhưng hắn hiểu rằng chắc chắn nó có lai lịch bất phàm.

“Tuyệt đối không thể tặng không món bảo vật này cho kẻ khác.”

“Đúng rồi!”

Nghĩ đến Thiên Phú Lưu Hoả, một ý tưởng hay ho chợt loé lên trong đầu hắn, rốt cuộc cũng có tính toán.

Ngay sau đó, một hạt đậu xám tròn xoe, to cỡ cái móng tay xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Thứ này là hạt giống thiên phú, hắn còn hơn một vạn viên nữa.

Vốn định sau này sẽ cho các đệ tử của mình thử một phen, để chúng tăng thêm chút thiên phú.

Chỉ có điều quá trình hấp thụ thiên phú rất phức rạp, rất dễ bị bài xích, vậy nên trước mắt hắn chưa bắt đầu hành động.

“Hạt giống thiên phú do ta lấy về, chắc đối phương không đoạt được đâu nhỉ?”

Thấy hạt đậu bám đầy bụi kia, Tả Tam có phần bất mãn.

Hắn cố tình kèn cựa, nói: “Khương chưởng môn, vật này không khỏi thấp kém quá rồi? Chẳng lẽ ngươi không thể lấy ra

bảo vật có đủ phân lượng sao?”

“Hay là, ngươi không nỡ?”

“Đường đường là chưởng môn Phi Tiên môn, phẩm cách chỉ có mỗi thế này?”

Thành ca nắm hạt giống ẩn chứa “Hồn Nguyên Vô Cấu”, sự tàn độc lặng lẽ nảy sinh trong lòng, cho dù ngươi có nhận làm chủ của nó thì cũng toi công thôi.

Ngoài mặt, hắn vẫn tươi cười.

“Bảo vật là thứ không thể trông mặt mà bắt hình dong, còn phải nhìn vào nội tại nữa.”

“Đây là thứ độc nhất vô nhị của cả Nguyên Tiên giới, coi như ngươi gặp may đấy.”

Độc nhất vô nhị?

Tả Tam tỉ mỉ quan sát hạt giống thiên phú kia, thậm chí còn dùng thần niệm để cảm nhận, nhưng lại phát hiện mình không thể nhìn thấu cấu tạo bên trong nó.

Đây quả đúng là vật chưa từng có!

Chỉ dựa vào điểm này cũng có thể xưng danh bảo vật.

Hắn lập tức hăng hái hẳn lên.

“Ta đây sẽ cố tin ngươi một lần, nhưng có thể câu nó lên hay không vẫn còn là một chuyện khó nói.”

“Có lẽ lần này Khương chưởng môn có thể san hoà một ván?”

Lời này rõ ràng đang châm chọc Khương Thành sẽ tiếp tục mất đi hạt giống này, nhưng Thành ca hiểu muốn làm màu phải có chiến tích để chứng minh, vì vậy hắn cũng lười đáp lại.

Sau khi quẳng hạt giống thiên phú xuống, hắn lập tức nhận thấy điểm khác thường.

Đó chính là hắn hoàn toàn không cần mở Đa góc nhìn để tìm kiếm trong biển pháp tắc mà vẫn có thể cảm nhận được vị trí của hạt giống thiên phú.

Nó dịch chuyển ra sao, lăn lộn thế nào, tất cả hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Chỉ cần ngẫm nghĩ một chút, hắn đã có thể làm hạt giống di chuyển theo ý mình, cứ như thể nó là con rối do hắn giật dây.

Lúc này, cuối cùng Khương Thành hiển ý nghĩa của hạt giống thứ này.

Cái thứ này… Chính là một phần thân thể hắn!

Cho dù bị ném đi thì nó vẫn là của hắn.

Nếu bây giờ hắn muốn câu hạt giống này lên thì sẽ thành công ngay thôi.

“Sớm biết vậy, ta đã dùng hạt giống thiên phú luôn rồi.”

Khi hắn đang định điều khiển hạt giống, khiến nó di chuyển đến lưỡi câu cho mình nhấc lên, giả vờ câu được đồ thì một ý nghĩa bỗng nảy ra trong đầu hắn.

Dù mình có câu hạt giống kia lên thì cũng chẳng thắng được!

Bởi lẽ dựa theo quy tắc, nếu đổi thành mình câu lên, vòng tiếp theo sẽ do đối phương ném bảo vật.

Đến lúc ấy, sẽ lại bị đối phương câu lên.

Bên kia đã thắng hai lượt, bất kể về sau tính toán ra sao thì đối phương cũng sẽ thắng bảy ván trước mình, giành được thắng lợi cuối cùng của vụ cược.

Nên làm gì bây giờ?

Khương Thành cau mày suy tư một chút, rốt cuộc đã có dự tính.

Bên kia, Tả Tam cũng đang nhíu chặt đôi mày.

Bởi lần này nguyên năng của hắn không thể nắm bắt dấu vết thuộc về bảo vật ở dưới.

Điều này làm hắn cảm thấy có gì đó sai sai.

Nếu nguyên năng thả câu của hắn không thể câu bảo vật lên, thì chỉ có hai khả năng, hoặc là bảo vật đó vô cùng quý giá, chẳng hạn như Thiên Đạo chí bảo, tứ đại thần khí, Hỗn Độn Tử Ngọc Tuỷ.

Hoặc mục tiêu hoàn toàn không được coi là vật.

Chẳng lẽ “hạt đậu” nọ không phải là bảo vật?

Khi sắp sửa quay sang chất vất Khương Thành, hắn bỗng phát hiện cầu câu của mình đang khẽ rung rinh.

Hả?

Tả Tam có chút bất ngờ.

Chuyện gì thế này, lẽ nào "cá" trong hồ này mắc câu rồi sao?

Theo bản năng, hắn kéo cần, tiếp đó phát hiện thứ đang mắc trên lưỡi câu là "hạt đậu" bám đầy bụi, chẳng phải là hạt giống thiên phú mà Khương Thành vừa cung cấp thì là gì?

"Ha ha ha ha, vậy mà cũng được?"

Chính hắn cũng vui mừng vì vận khí của bản thân thật tốt.

Vốn tưởng ván này khó thắng lắm chứ.

Không ngờ ngay cả ông trời cũng đứng về phía mình!

"Khương chưởng môn, thật ra ta thực sự không nghĩ rằng chiến thắng sẽ nghiêng hẳn về một bên đâu."

Hắn vừa gỡ hạt giống trên lưỡi câu vừa cố tình khoe mẽ khi nhặt được món hời.

"Vòng này ta cũng không dốc sức lắm, ấy là muốn ngươi được một lần."

"Không ngờ, quả thực không ngờ lại vẫn bất cẩn câu lên, thật sự có lỗi quá."

"Thật có lỗi, thật có lỗi…"

Thành ca yên lặng nhìn người ta ra vẻ, nhìn người ta nắm hạt giống thiên phú vào lòng bàn tay.

Sau đó, hắn động ý niệm, nhanh chóng đưa hạt giống thiên phú vào cơ thể đối phương.

Đối với Khương Thành, hắn vốn định sử dụng thao tác này lên người đệ tử của mình, giúp chúng lấy được thiên phú hoàn toàn mới.

Hiện tại lại dùng nó lên người Tả Tam, tương đương với việc cho Tả Tam hấp thụ hạt giống thiên phú kia và sở hữu thiên phú "Hồn Nguyên Vô Cấu".

Chương 2429: Vận khí của ngươi tốt thật đấy

Đối với việc hạt giống đột nhiên biến mất, Tả Tam không hoài nghi chút nào.

Hắn hoàn toàn không biết lần này Khương Thành đang âm thầm điều khiển hạt giống kia thâm nhập vào cơ thể mình.

Bởi lẽ nguyên năng câu đồ vốn sẽ làm bảo vật được câu lên tự động nhận chủ.

Hắn nghĩ "hạt đậu" này tiến vào cơ thể mình là vì nó đã nhận hắn là chủ.

"Ha ha, để ta xem rốt cuộc bảo vật này có tác dụng diệu kỳ gì."

Nụ cười của hắn chẳng mấy chốc đã đông cứng lại, đông cứng theo đúng nghĩa vật lý.

Bởi vì da thịt, xương cốt, máu và các bộ phận khác đang nhanh chóng tan chảy, rồi sau đó dung hợp lẫn hết vào nhau, trở nên "ta có trong ngươi, ngươi có trong ta".

Biến hoá này tới rất đột ngột, hơn nữa cũng rất dữ dội.

Dữ dội đến mức hắn hoàn toàn không thể chống đỡ nổi, thậm chí không biết vì sao lại xảy ra biến đổi thế này.

Một vài bộ phận trong cơ thể Tả Tam có chút khác biệt với Nhân tộc, nếu xét nghiêm ngặt thì nó đồng nghĩa với việc hắn không phải Tiên nhân Nhân tộc thực thụ.

Nhưng bất luận ra sao, mỗi một bộ phận đều có chức năng của riêng nó.

Trực tiếp hoà tan tất cả, sau đó dung hợp lẫn lộn chúng với nhau, không ai chịu đựng nổi.

Nếu không phải là Tiên nhân thì hắn đã chết ngay từ đầu.

Mặc dù bây giờ vẫn còn sống nhưng tình trạng của hắn vô cùng tệ hại.

Chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, Khương Thành cũng không nhìn ra đường nét mặt mũi đối phương nữa, bởi lẽ tất cả đều

đã biến thành một thứ dịch đặc màu vàng kim.

“Shh… Ghê gớm vậy sao?”

Thành ca không khỏi chép miệng, xem ra hạt giống thiên phú đã gặp phải tộc quần không cân xứng, thật đúng là kịch độc, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hồn Nguyên Vô Cấu là một môn thiên phú đặc thù của Kim Ngưng tộc.

Là một thành viên của Linh tộc, đặc điểm của Kim Ngưng tộc là toàn thân trông như một chất ở thể lưu không cố định màu vàng, hoàn toàn không có bộ phận riêng nào.

Con đường tu luyện của họ là không ngừng loại trừ tạp chất khỏi cơ thể.

Càng tinh khiết đồng nghĩa với việc thiên phú càng tốt.

Hồn Nguyên Vô Cấu, đúng như tên của nó, chính là tộc nhân Kim Ngưng tộc bẩm sinh đã không có tạp chất, có thể nói thiên phú này trong vạn người chưa có nổi một, xuất chúng đến cực điểm.

Thật không may, nó không hề phù hợp với các tộc quần khác.

Tả Tam lấy được hạt giống thiên phú này cũng chẳng sao cả, nhưng hấp thụ và kích hoạt nó lại là vấn đề lớn.

Bên trong hạt giống thiên phú ẩn chứa lực pháp tắc dồi dào không thể chế ngự vì để hoàn toàn nên sẽ cưỡng chế sửa đổi thế giới bên trong kí chủ.

Về phần cơ thể, liệu có chỉ là “một chút khó chịu” hay không?

Ký chủ có chết vì nó hay không?

Điều đó không nằm trong phạm vi suy xét của nó.

“Khương Thành!”

“Ngươi! Ngươi thật nham hiểm, vậy mà lại lén hãm hại ta!”

Tả Tam vốn chưa chết.

Với thực lực của mình, hắn vẫn chưa đi đến mức hoàn toàn tiêu tùng vì cơ thể bị cải tạo.

Nhưng sự biến đổi kịch liệt này thực sự đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến "vốn liếng" cả đời của hắn.

Lúc này, thần hồn và tiên lực của hắn rất khó phát huy thông suốt, vì dường như tất cả đều bị chặn lại, tựa như sông hồ bị ứ đọng.

Nếu bây giờ Khương Thành tấn công hắn, chỉ cần đối phương tiện tay ra một đòn thì hắn đi đời là cái chắc.

Song, Thành ca không làm thế.

Dẫu sao hiện tại còn đang tỷ thí mà.

"Ta lén hãm hại ngươi?"

Ca làm bộ vô tội mà dang tay ra.

"Hạt giống kia là bảo vật thật mà, phẩm cấp tuyệt đối không thua kém bất kì thiên tài địa bảo cửu phẩm nào, ngươi không thể phản bác, đúng chứ? Vả lại nó cũng là thứ bản thân ngươi muốn câu lên."

"Huống chi, thứ chúng ta tỷ thí với nhau chính là thu hoạch đạt được, vừa nãy chẳng ai ép ngươi hấp thụ nó, chẳng phải chính ngươi nhất nhất làm chuyện thừa thãi sao?"

"Thế thì sao lại trách ta?"

Tả Tam, lúc này đã trở nên lấp lánh ánh kim bị chặn họng đến mức á khẩu không cãi thể cãi lại.

"Ngươi! Ngươi!"

Thật ra đến giờ hắn vẫn chưa biết mình vừa hấp thụ thứ gì.

Nhưng trước mắt, vấn đề quan trọng nhất là thắng vụ cược này, sau đó sẽ từ từ nghĩ đến chuyện "giải độc"

"Ngươi chờ đó cho ta!"

"Vòng vừa rồi ta đã thắng, ngươi vẫn phải giao bảo vật!"

"Ta chuẩn bị xong lâu rồi."

Thành ca cười tủm tỉm, mở lòng bàn tay ra, một hạt giống thiên phú bám đầy bụi lại xuất hiện.

Nếu lúc này Tả Tam còn ngũ quan, chắc chắn mắt hắn đang trợn trừng như cặp chuông đồng.

“Ngươi vẫn còn?”

“Haiz!”

Khương Thành thu nụ cười, cố ý làm bộ xấu hổ.

“Chẳng phải ta đây không có bảo vật gì ra trò hay sao?”

“Khéo làm sao, thứ này có phẩm cấp rất cao, trùng hợp là ta vẫn còn một hạt, coi như ngươi gặp may đấy.”

Ta gặp gì rồi thế này?

Tả Tam hận không thể chửi tục.

Nhưng chuyện đánh cược là do hắn đề xuất, nguyên năng câu đồ cũng thực sự có chức năng tự động nhận chủ, hắn chỉ đành xoa mũi thừa nhận mình xui xẻo.

Hạt giống thứ hai được ném vào hồ, chẳng mảy may gợn chút sóng nào.

Hai người vẫn quăng lưỡi câu như trước, bắt đầu vòng tỷ thí thả câu thứ tư.

Lần này, Khương Thành lựa chọn hạt giống thiên phú “Thái Huyền Tử Viêm” của Viêm tộc.

Quả nhiên, hạt giống này giống với hạt lúc trước, cũng chịu sự kiểm soát của hắn, tựa như một phần cơ thể hắn.

Còn hắn cũng làm y như trước, bản thân cố ý không câu, trái lại điều khiển hạt giống tiến về vị trí lưỡi câu của Tả Tam.

Một chốc sau, lưỡi câu của Tả Tam khẽ rung rinh.

Nhưng lần này, hắn không cười nổi.

“Hạt đậu” vừa nãy khiến hắn không dễ chịu tí nào, thế nên hắn có phần không muốn.

Thấy hắn lừng khừng không câu lên, Thành ca không thể không động viên hắn.

“Ôi chao, dây câu của ngươi động đậy kìa, chẳng lẽ lại bị ngươi câu mất rồi?”

“Sao lại là ngươi?”

“Vận kia của ngươi tốt thật đấy, ta không phục!”

Tả Tam âm thầm chửi đổng lên.

Mẹ kiếp, hay là ngươi câu đi? Ngươi nghĩ ta muốn lấy "hạt đậu" rõ ràng có vấn đề ấy chắc?

"Khụ, ảo giác thôi."

Hắn chỉ có thể làm ra vẻ chuyên gia, nói: "Thật ra chẳng mắc câu đâu, bây giờ vẫn chưa phải thời điểm thích hợp để thu cần."

Thanh ca cười thầm trong lòng, tên này hãi lắm rồi.

Vậy bản thân mình phải ra sức hơn nữa.

Do đó, hắn điều khiển hạt giống thiên phú đang ở dưới nước nọ, dùng sức túm lưỡi câu của Tả Tam, lôi kéo cho cần câu đối phương lên xuống dữ dội.

"Mẹ nó, rõ ràng là cá lớn!"

"Đã vậy mà chưa kéo cần, lẽ nào vẫn là ảo giác?"

"Không hổ là dân chuyên nghiệp, thực sự có thể duy trì sự bình tĩnh, bội phục bội phục."

Tả Tam có thể cảm nhận lực kéo từ cần câu một cách rõ rệt, sức lực ấy vô cùng mãnh liệt.

Nếu là người bình thường, không chừng đã bị lôi xuống nước.

Điều này làm hắn buồn bực trong lòng.

Số lần chính hắn thi triển nguyên năng câu đồ không tới một vạn lần thì cũng tới tám ngàn lần, chưa bao giờ xuất hiện tình trạng thế này.

Hắn bắt đầu nghi ngờ liệu có phải Khương Thành đang âm thầm giở trò.

Nhưng nghĩ lại thì ở dưới là biển pháp tắc, kẻ nào có bản lĩnh đến vậy?

Hắn chỉ có thể gạt bỏ suy đoán vốn rất chính xác này, đồng thời ra sức chống lại lực kéo ở đầu lưỡi câu, cố tránh bị nó kéo rơi xuống biển pháp tắc, song sức mạnh đầu bên kia bỗng buông lỏng ra.

Tất cả đều là do Khương Thành thao túng.

Vì Thành ca đột nhiên không lôi kéo nữa nên Tả Tam ở đầu kia không kịp phản ứng, lưỡi câu lập tức bị giật khỏi mặt hồ.

Hạt giống thiên phú kia cũng theo đó bị câu lên một cách "thành công"

"Oa!"

Thành ca vừa buông cần đã vỗ tay.

"Đỉnh đỉnh, lại bị ngươi câu mất rồi?"

"Kỹ thuật của ngươi đúng là không phải chỉ trưng cho đẹp, ngươi thắng liền bốn vòng rồi."

Hắn vừa chúc mừng vừa hỉ hả hò reo, nhân lúc đó đưa còn đưa hạt giống thiên phú kia vào trong cơ thể Tả Tam.

Chương 2430: Coi như ngươi thắng

Tả Tam đã đề phòng kỹ càng rồi, lúc câu được hạt giống thiên phú lên, hắn đã định cất giữ nó trước, tuyệt đối không thể hấp thụ.

Đâu ngờ Thành ca lại nhanh hơn một bước.

Chẳng thèm quan tâm người ta có đồng ý hay không, cứ chúc phúc cho đối phương thêm một lần nữa.

Viêm tộc được sinh ra dưới dạng ngọn lửa nhỏ, sau đó sẽ dần dần lớn mạnh lên theo sự phát triển của thực lực.

Việc có thể đạt tới cảnh giới nào không chỉ phụ thuộc vào chuyện dung hợp được bao nhiêu mồi lửa trên quá trình tu luyện mà hiển nhiên còn phải dựa vào thiên phú bẩm sinh.

Thái Huyền Tử Viêm là một trong số thiên phú hàng đầu của tộc quần này.

Song, môn thiên phú này cũng không tương thích với các tộc quần khác, nhất là với Tả Tam - kẻ vừa bị gột rửa bởi Hồn Nguyên Vô Cấu.

Cơ thể đối phương vốn sắp ngưng tụ thành một quả cầu tròn, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa tím cháy hừng hực.

Ngọn lửa ấy không mang lại cảm giác nóng bỏng, nhưng ngay từ khi bốc lên, nó đã bắt đầu lan tới các bộ phận bên trong cơ thể.

Cơ thể Tả Tam vốn đã biến thành một khối tròn vàng kim, lúc này giống như ngọn nến bị tan chảy, bắt đầu "đổ mồ hôi" chảy sáp rơi tong tỏng.

Với hắn, mỗi giọt "mồ hôi" đều tượng trưng cho vô số năm đạo hạnh.

"Không! Không thể nào…"

Do có thực lực mạnh mẽ nên hắn chết cũng không xong.

Nhưng trước mắt hắn đang rúm ró như vũng bùn nhão, chẳng khá hơn cái chết là bao, hoàn toàn là một cực hình.

"Rốt cuộc đây là gì?"

"Cái tên hèn hạ nhà ngươi, rốt cuộc đã hạ độc gì lên người ta?"

Khương Thành không thể không thanh minh cho bản thân một chút.

"Độc gì nào, ca đâu có dùng độc?"

"Đây là Thiên Phú Lưu Hoả ở Lạc Tiên Trì, ta cho ngươi thiên phú miễn phú mà, không tốt ở đâu?"

"Tại sao ngươi có thể coi lòng tốt này là lòng lang dạ thú hả?"

"Thiên… Thiên Phú Lưu Hoả?"

Tả Tam suýt ngất ngay tại chỗ.

Bởi điều này còn nghiêm trọng hơn gấp mười gấp trăm lần so với suy đoán của hắn.

Nếu là độc tố, hắn vẫn có lòng tin có thể bài trừ từng chút một, cũng như lúc này hắn đang dùng tiên lực để ngăn chặn lửa tím bên trong cơ thể, cố gắng gột sạch nó ra ngoài.

Mặc dù "tạm thời" chưa thành công nhưng vẫn dẫu sao hắn vẫn mong mỏi đạt kết quả tốt đẹp.

Mà nếu là Thiên Phú Lưu Hoả thật thì chỉ có thể trực tiếp buông xuôi.

Là một Giáng Thần giả, đương nhiên Tả Tam biết Thiên Phú Lưu Hoả là gì, vì thế cũng hiểu rõ sự lợi hại của nó.

Nếu hấp thụ được thì hắn đã sớm hấp thụ trên đảo Lạc Tiên từ tám trăm năm trước rồi, mấu chốt là hắn không chịu đựng nổi.

“Tại sao ngươi có thể mang Thiên Phú Lưu Hoả ra ngoài?”

“Ngươi làm ra chuyện tốt thật đấy, quả là đáng chết! Đáng chết!”

Nghe đối phương mắng, Thành ca không bực, không nổi cáu.

Trái lại còn móc ra hạt giống thiên phú thứ ba.

“Cuộc tỷ thí giữa hai ta chưa kết thúc đâu, tiếp theo lại tới lượt ta đưa bảo vật.”

“Phẩm cấp của Thiên Phú Lưu Hoả không đủ cao sao? Tuyệt đối không thua kém bất cứ bảo vật nào, ngươi nhìn ta khoẻ mạnh biết mấy.”

Tả Tam đang ở trong tình trạng cực kì tồi tệ, nghe thấy câu nói kháy này, suýt bị chọc giận đến mức nổi điên.

Nếu ngươi thật sự khoẻ mạnh, tại sao còn cố ý đưa ra hai thiên phú của hai tộc cực kỳ xung khắc?

Hiện tại hắn chẳng để tâm đến vụ cược nào nữa, vấn đề quan trọng bây giờ là làm sao giữ được cái mạng.

Lúc này hắn chưa chết, không phải bởi lợi hại hơn Khương Thành, mà vì thiên phú của hắn vốn không nhiều lắm.

Giống như một tờ giấy, Thành ca vẽ kín từ lâu, hoàn toàn không có chỗ cho các thiên phú khác xen vào.

Còn tờ giấy của Tả Tam vẫn còn trống không.

Nhưng dựa theo tình thế hiện tại, cùng với sự lan ra không ngừng của ngọn lửa tím, thời khắc hắn nhắm mắt xuôi tay không còn xa nữa.

Khương Thành đợi tới lúc hắn sắp không giãy giụa nổi nữa rồi mới thở dài thương hại.

“Thiện tai thiện tai, trông thí chủ có vẻ thống khổ lắm.”

Tả Tam chẳng còn hơi sức đâm chọc nữa.

Toàn thân hắn đã biến thành một bãi dung dịch, nếu không nhờ thực lực mạnh mẽ của hắn níu lấy cơ hội sống thì chắc không còn ai coi hắn là một sinh linh.

“Có muốn ta giúp ngươi giảm bớt chút đau khổ không?”

Tả Tam hận không thể bầm thây đối phương thành vạn mảnh.

Mẹ kiếp, hoá ra ngươi có thể giải trừ?

Sao ngươi không nói sớm?

Hắn lập tức lớn tiếng gào thét.

“Nhanh lên chút đi! Còn không mau lên!”

Khương Thành đang nhìn xuống bên dưới bỗng ngừng lại.

Hắn nghi hoặc hỏi: “Giọng điệu của ngươi hơi có vấn đề đấy, đang ra lệnh cho ta đấy à?”

Tả Tam rốt cuộc cũng nhận ra bây giờ người ta là dao thớt, còn mình là cá thịt, địa vị sớm không còn được như trước.

Trừ phi hắn không thiết sống nữa, bằng không chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi.

“Khụ, do ta quá nóng lòng.”

“Kính xin ngươi giúp ta giải trừ Thiên Phú Lưu Hoả.”

Lúc này Khương Thành mới hài lòng mà gật đầu.

“Thế mới đúng chứ.”

Quả thực, hắn có thể thu hồi hai hạt giống kia, bởi vì đến tận bây giờ, hắn vẫn nắm quyền kiểm soát chúng.

Chúng vẫn được coi là một phần cơ thể hắn.

Song, vừa mới ngồi thụp xuống, dường như hắn nghĩ đến chuyện gì đó, lại một lần nữa lắc đầu.

“Ôi, không được đâu, ta vẫn không thể cứu ngươi.”

“Tại sao?” Tả Tam buồn bực đến mức sắp hộc máu.

“Vụ cược của chúng ta chưa kết thúc mà.” Khương Thành đáp vậy.

Tả Tam rất muốn hỏi chuyện này liên quan gì đến việc cứu ta?

Giữa đôi bên có mâu thuẫn gì ư?

“Đợi ngươi cứu ta xong thì chúng ta có thể đánh cược tiếp thôi.”

“Không không không.”

Thành ca lắc đầu như trống bỏi.

“Làm việc gì cũng phải lần lượt từng thứ, không thể bỏ dở giữa chừng.”

“Cứu ngươi thì cũng được thôi, chờ sau khi vụ cược chấm dứt, ta sẽ lập tức ứng cứu.”

Tả Tam âm thầm tổng sỉ vả cả vạn lần.

Sao hắn lại không nhận ra ý tứ của Khương Thành chứ, hắn đang muốn ép mình nhận thua đây mà!

Vốn dĩ có thể đoạt được hai ngọc phù, bây giờ chẳng những không giành được mà còn phải nộp ngược lại phần của mình.

Hắn cam tâm kiểu gì đây?

“Ta đã thắng cả bốn vòng…”

Hắn còn định đôi co một phen, nhưng lại nhanh chóng phát hiểm vẻ mặt Thành ca có chút không thoải mái.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể tạm thời đổi giọng.

“Tuy ta đã thắng bốn vòng, nhưng chưa biết ai thua ai thắng, vậy nên ta sẽ chịu thiệt một chút, kết quả cược lúc ấy cũng bị bãi bỏ, coi như hai ta hoà nhau, sao nào?”

Nếu tên này nói vậy từ vòng đầu tiên thì Thành ca đương nhiên không có lý do gì để từ chối.

Nhưng tên kia đã vượt mặt mình bốn lần liên tiếp, vừa châm chọc lại còn nói kháy, cái này gọi là phách lối.

Nếu không xẻo cho đối phương một đao thì có lỗi với màn trưng trổ của người ta quá!

“Không được, so tài phải đến nơi đến chốn, chẳng phân thắng thua thì gọi gì là so đấu?”

“Ngươi đã nói rồi mà, cuộc tỷ thí này có thể trở thành một giai thoại, nếu cứ vội vàng kết thúc đầu voi đuôi chuột như vậy,

chẳng phải ta đây sẽ biến thành trò cười hay sao?”

“Như thế không phù hợp với quy tắc làm người của ta!”

Chẳng lẽ quy tắc làm người của ngươi chính là dùng chiêu trò ám toán ta sao?

Kẻ đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Thấy nếu chần chừ thêm một hồi nữa thì có lẽ bản thân không trụ được đến lúc được cứu, Tả Tam đành cắn răng nhận thua.

“Xem như ngươi thắng, được rồi chứ!”

Khương Thành bĩu môi.

“Cái gì mà xem như ta thắng? Nói cứ như thể ngươi vốn giành được chiến thắng nhưng cố ý nhường ta ấy.”

Chuyện đã tới nước này, Tả Tam có tranh giành thế thượng phong cũng chẳng có nghĩa lý gì, đành rầu rĩ nói: “Đúng đúng đúng, ngươi vốn dĩ có thể thắng, ta đánh cược với ngươi cũng chính là không biết tự lượng sức mình, thế được chưa?”

“Ngươi có nhãn quang đặc sắc thật đấy.”

Thành ca cho đối phương một like, mặc kệ người ta có muốn tiếp nhận hay không.

“Bây giờ cứu ta được chưa?”

“Được chứ, đưa khoản đặt cược bị thua cho ta trước đã.”

Chương 2431: Tiên Sơn

“Phải nộp nhanh vậy sao?”

“Đợi ta khôi phục như trước cũng chưa muộn mà.”

Nghe Tả Tam nói vậy, Thành ca biết rõ tên này định trở mặt sau khi được cứu.

Hắn vừa xoa ngón tay vừa lắc đầu đáp: “Ta thắng nên tiếp theo đây ngươi dĩ nhiên phải thực thi giao kèo thôi.”

“Bằng không, chuyện này kết thúc sao đây?”

“Ngươi…”

Tả Tam ấm ức cực độ, nhưng cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn giao nộp ngọc phù của mình.

Đến đây, Khương Thành đã có ba mảnh nhỏ của Hộ Tâm Kính.

Sau khi nhận được ngọc phù, hắn lại tiện tay lấy nốt mấy thứ của cải khác từ Tả Tam, bảo quản chúng miễn phí giúp đối phương.

Xong xuôi, hắn cuối cùng cũng ngoắc ngoắc ngón tay thu hồi hai hạt giống thiên phú nọ.

Hạt giống quay trở lại cơ thể Khương Thành, còn Tả Tam đang ở trạng thái nhão nhoẹt cũng lập tức khôi phục về hình dạng con người.

Thế giới bên trong đang bị rối loạn nhanh chóng phục hồi như cũ.

Song, vừa rồi đạo hạnh đã bị tổn hại bởi tử hoả không thể bù đắp lại trong một sớm một chiều.

Do đó, lúc này hắn không dám bù lu bù loa lên, tránh chọc cho kẻ trước mặt nổi trận lôi đình rồi giết mình trong chớp mắt.

Chỉ có thể đâm chọt cà khịa vài câu hòng vớt vát chút tôn nghiêm.

“Hừ, coi như ta được mở mang tầm mắt.”

“Rõ ràng là so tài thả câu, vậy mà bị ngươi biến thành bộ dạng này, bội phục bội phục.”

“Ha ha ha, quá khen quá khen.”

Thành ca cười tít mắt, chắp tay với đối phương.

“Với người cá cược chuyên nghiệp, thắng bằng đòn đánh bất ngờ chính là một tố chất thiết yếu, sau này ngươi cũng sẽ ngộ ra thôi.”

Tả Tam không biết tên kia liệu có hiểu ý châm biếm của mình hay không.

Hắn chỉ thấy tức ngực anh ách.

“Ngươi cứ đợi những người khác đi.”

Nói xong, hắn biến mất tại chỗ, ẩn mình bế quan trị thương.

Mà hắn vừa rời đi, trước mặt Khương Thành lại xuất hiện thêm một Giáng Thần giả.

Lần này là một nam tử thanh niên toàn thân mặc áo trường bào trắng thuần khiết.

Người này bẩm sinh thanh tú, trên ngương mặt tựa ngọc toả ra khí chất ôn hoà của một công tử khiêm nhường.

Nhưng Khương Thành biết rõ rằng trong Giáng Thần giả chắc chắn sẽ không có ai đơn giản.

“Ta là Hữu Nhất.”

“Ra là vị đứng thứ nhất, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Tuy ngoài mặt nói ngưỡng mộ đã lâu nhưng trên thực tế Khương Thành hoàn toàn không biết kia là ai.

“Ngươi chính là thủ lĩnh của các Giáng Thần giả ư?”

Hữu Nhất mỉm cười, lắc đầu.

“Không phải.”

Vì vậy, Thành ca lại phải dồn tâm tư hòng thăm dò nghiên cứu.

“Ngươi tới thi tiếp sức để cược lấy ngọc phù sao?”

“Hiện tại ở chỗ ca có ba mảnh ngọc phù rồi, nếu ngươi chỉ có một mảnh thì phải tăng thêm giá trị.”

Trải qua hai trận đầu tiên, hắn nhận ra đám Giáng Thần giả kia bắt buộc phải có được ngọc phù.

Theo suy đoán của bản thân, hắn sẽ phải tham gia mọi vụ cược từ đầu đến cuối cuộc hành trình này.

Chẳng biết rốt cuộc đám Giáng Thần giả có bao nhiêu người, có lẽ phải cược mười mấy hai mươi trận.

Nhưng Hữu Nhất ở đối diện lại lắc đầu.

“Không, lần này không chỉ có hai ta đánh cược với nhau.”

“Mà những người còn lại ở bên phe ta sẽ cược với ngươi một lần.”

Khương Thành hơi sửng sốt, rồi bật cười đầy khoái trá.

Hắn chỉ mong được đơn giản thế, giải quyết một lần cho xong.

“Mỗi người các ngươi đều đặt ngọc phù ư?”

“Được đấy.”

“Nhưng ta chỉ có ba mảnh.”

“Không sao cả, bọn ta đông người mà đấu với một mình ngươi, vốn dĩ không công bằng với ngươi.”

Long nhan của Thành ca vô cùng phấn khởi: “Ngươi ăn nói dễ nghe thật đấy, nói ra đúng sự thật rồi.”

Hữu Nhất phất tay lên, hồ nước trước mặt hai người đã biến đổi.

Khung cảnh trước mắt Khương Thành trở thành một ngọn núi cao vút ngút ngàn.

Nơi này núi non trùng điệp, mây mù uốn lượn.

Khương Thành thăm dò bằng một chút thần niệm, phát hiện mình lại không thể nhìn thấu toàn bộ dáng vẻ của nó, cũng không tài nào nắm rõ kết câu bên trong.

“Núi này có tên Tiên Sơn.”

“Đúng là một cái tên tuỳ tiện.”

Khoé miệng Hữu Nhất giần giận: “Bọn ta không lừa ngươi, ngọn núi này ẩn chứa càn khôn, bên trong có rất nhiều huyền cơ.”

“Vả lại, sau khi cuộc tỷ thí được bắt đầu, bọn ta sẽ dùng các ngọc phù còn lại để củng cố ngọn núi này, nhờ đó cản trở ngươi.”

“Việc ngươi cần làm là đi lên đỉnh núi.”

Tính ra, Khương Thành đã tham gia vô số lần thí luyện và tỷ thí, vì vậy hắn không lấy làm lạ trước thử thách lên núi này.

Tuy hắn hiểu rằng đối phương nhất định đã nắm chắc phần thắng tuyệt đối nên mới chủ động đề nghị nhưng hắn vẫn gật đầu không chút do dự.

“Chỉ cần ta lên đỉnh núi thì tất cả ngọc phù sẽ thuộc về ta, đúng chứ?”

Hữu Nhất gật đầu.

“Ngươi không cần lo bọn ta nuốt lời, bởi lẽ ngươi đi lên mỗi tầng là sẽ tự động lấy được ngọc phù trấn thủ tầng đó.”

“Nếu ngươi thực sự lên được đỉnh núi, vậy toàn bộ ngọc phù của bọn ta tự nhiên sẽ vào tay ngươi.”

Thành ca không nhịn nổi mà bật ngón tay cái.

“Thẳng thắn đấy, không hổ là người đứng đầu.”

“Vậy bắt đầu đi!”

Đối mặt với thái độ nóng lòng tham gia thử thách của hắn, Hữu Nhất không khỏi cảm thấy khó hiểu.

“Ngươi còn chẳng hỏi thử, ngộ nhỡ ngươi không thể trèo lên đỉnh núi thì chuyện gì sẽ xảy ra sao?”

“Ha, ngộ nhỡ không thành công thì sao?”

“Nếu thế, ngươi sẽ chết trong đó, hoặc mắc kẹt ở đó mãi mãi.”

Thành ca phì cười.

“Ta tưởng chuyện gì to tát, hoá ra chỉ có thế.”

Nếu chết thì không cần lo nghĩ vướng bận gì nữa.

“Bắt đầu đi.”

Hữu Nhất vung tay phóng gì đó về phía Tiên Sơn, trên đỉnh Tiên Sơn đột nhiên bùng lên một cột sáng ngút trời.

Cả cột sáng mang màu trắng toát, thu hút một cách thần bí.

Ngay sau đó, lại có mười bảy cột sáng khác lần lượt sáng lên ở những vị trí khác nhau của Tiên Sơn như chân núi, sườn núi.

Những cột sáng ấy chỉ sáng trong mười mấy giây ngắn ngủi rồi từ từ tối đi.

Khương Thành không nhận ra có gì đổi khác.

Hắn không hề chần chừ, trực tiếp nắm chặt kiếm trong tay, sau đó bay vọt về phía đỉnh Tiên Sơn.

Không sai, ca lại định đi đường tắt.

Ai ra quy định muốn lên đỉnh thì phải trèo từng tí một từ tầng dưới cùng?

Ta lao thẳng một bước nhưng đến đúng chỗ, không được chắc?

Đột nhiên, ngay khoảnh khắc hắn tiếp cận đỉnh núi, một luồng sấm sét bỗng đánh xuống.

Đùng!

Khương Thành chỉ cảm thất đầu óc nổ ong ong, quanh cảnh trước mắt biến ảo dữ dội.

Khi hắn mở mắt lần nữa, hắn đã không thấy ngọn Tiên Sơn đâu.

Thứ hiện ra trước mắt hắn chính là Nguyên Tiên giới.

Song, dường như đây không phải Nguyên Tiên giới mà hắn biết.

“Đám Giáng Thần giả này giỏi chiêu trò thật đấy.”

Nếu người khác gặp phải biến cố này, có lẽ họ sẽ quẫn bách suy sụp, lo sợ bị ám toán lắm.

Nhưng Khương Thành chẳng hề bàng hoàng chút nào.

“Nếu không có gì bất ngờ, chắc hẳn ta đã bị quật xuống vị trí chân núi.”

“Ngọn núi này nhìn từ xa trông không lớn, bên trong từ những thứ nhỏ bé cho đến to lớn, hệt như từng thế giới khác nhau.”

Phóng tầm mắt ra xa, ở phía trước có một đạo quán thấp thoáng giữa dãy núi.

Hắn cảm nhận một chút rồi bay đi.

Ngay khi hắn đang khởi động hành trình lên núi, ở bên ngoài cũng xảy ra biến cố trọng đại.

Việc Khương Thành kết liễu Tả Thập Nhất ở Trí Như thành gây chấn động toàn Nguyên Tiên giới.

Dù là liên minh Thần Đạo hay Lạc Tiên điện, nhất thời đều choáng váng trước tin tức kia.

Rất nhiều người cho rằng sắp tới hất định các Giáng Thần giả nhất định sẽ đưa ra động thái.

Vậy mà đúng hôm nay Di lại triệu tập các cao thủ của sáu suối nguồn và Đông Trúc đảo lại.

“Biến số đã xuất hiện, có thể phát động tấn công rồi.”

Chương 2432: Cơ hội mà Khương Thành tạo ra

Biến số?

Mọi người đều đoán hắn đang nhắc tới Khương Thành, nhưng vẫn không hiểu ý hắn.

“Tuy Khương chưởng môn giết được một Giáng Thần giả, nhưng các Giáng Thần giả còn lại ở phe đối diện vẫn rất đông.”

“Nếu chúng ta tấn công bừa bãi, há chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao?”

“Đúng vậy, giờ không phải thời cơ tốt để tấn công.”

“Vả lại, quan trọng là ngươi không qua được mà.”

Di không được Thiên Đạo chấp nhận, chỉ có thể miễn cưỡng tránh né bằng cách dùng thân phận người đại diện cho hai pháp tắc.

Một khi ra khỏi phạm vi Lạc Tiên điện, hắn sẽ bị ý chí của Thiên Đạo trừng phạt.

Nhưng nếu không có hắn, chỉ dựa vào lực lượng của sáu suối nguồn và Đông Trúc đảo thì chẳng thể chống lại Giáng Thần đài.

Đây cũng là nguyên nhân khiến đôi bên giữ nguyên thế giằng co trong những năm qua.

Không ai có cách xâm lấn địa bàn của đối phương.

“Giáng Thần đài không xuất hiện trong trận chiến này đâu.”

“A?”

Mấy câu hắn nói ra không có duyên cớ, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Đám Nguyệt Ảnh Hoàng và Tái Dịch Cổ Thánh tò mò hỏi: “Tại sao họ không xuất hiện?”

“Bên kia xảy ra chuyện gì sao?”

Di gật đầu.

“Khương Thành giữ chân bọn họ, nói đúng ra là giữ ngọc phù của họ.”

“Bọn họ tạm thời mất đi ngọc phù nên không thể xuất hiện ở ngoại giới, bằng không sẽ lại bị Thiên Đạo coi là kẻ thù.”

“Ra là thế.”

Lúc này, mọi người mới sực hiểu ra.

Nhưng ngay sau đó lại nảy sinh một nỗi nghi ngờ mãnh liệt hơn nữa.

“Một mình Khương Thành giữ chân cả Giáng Thần đài?”

“Không thể nào, hắn làm được kiểu gì cơ?”

“Chẳng phải trong Giáng Thần giả không có ai là người đơn giản ư?”

“Nghe nói Tả Thập Nhất ở thành Trí Như lần trước có thực lực vô cùng bất phàm, sở hữu khả năng phục chế và phản kích khó tin.”

“Hắn có thể chống đỡ trước mười mấy nhân vật như thế hả?”

Đám người đến từ Phi Tiên môn như Kỷ Linh Hàm và La Viễn càng tỏ vẻ lo lắng hơn nữa.

“Tình hình hiện tại của chưởng môn phái ta ra sao rồi?”

“Hắn có gặp nguy hiểm không?”

Di khoác tay áo.

“Các ngươi là đệ tử của hắn thì nên đặt lòng tin vào hắn.”

Sau đó, Di ngước lên, nhìn về phía tất cả cao thủ trong điện.

“Hãy nhớ, đây là cơ hội tuyệt vời mà Khương Thành giành lấy giúp các ngươi.”

“Việc mở rộng được bao nhiêu địa bàn đều tuỳ thuộc vào cách các ngươi chiến đấu ra sao.”

Các chúa tể và đám Hư Đế dưới trướng rầm rầm hưởng ứng.

“Yên tâm, tuyệt đối không làm ngươi thất vọng!”

“Mấy năm nay bọn ta luôn chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi cơ hội này từ lâu rồi!”

Địa bàn do suối nguồn kiểm soát càng lớn thì lực pháp tắc mà họ huy động được càng mạnh.

Hiệu quả tu luyện cũng càng tốt hơn.

Với họ, đây là trận chiến này chính là đánh vì bản thân.

Trong đại kiếp, không vào sẽ bị tiêu diệt.

Chỉ ba ngày sau, ba cứ điểm của Liên minh Thần Đạo ở đầu kia, vết nứt đồng thời bị tập kích.

Giống như phiên bản khác của trận đại chiến năm xưa.

Ba thần điện ở ba khu vực phòng thủ của phe đối diện nhanh chóng bị đánh tan, ba vị Chính Thần chết đi một cách dễ dàng.

Động thái lớn này đã khiến Liên minh Thần Đạo bàng hoàng.

Một mặt, họ phát tín hiệu cầu cứu đến Giáng Thần đài, mặt khác điều binh khiển tướng xông lên chặn đánh.

Tiếp đó, bọn họ tiếp tục đụng độ Di - kẻ gặp thần giết thần.

Mà sự chi viện từ Giáng Thần đài mà họ mong mỏi lại rề rà mãi không thấy đến.

Cuối cùng, trận chiến kết thúc với chiến thắng vang dội của Lạc Tiên điện.

Bên Liên minh Thần Đạo có trên mười Chính Thần chết đi, tình thế càng lúc càng nguy ngập.

Nếu không vì phe Lạc Tiên điện cần dừng lại để củng cố địa bàn, đợi pháp tắc ổn định thì chưa tới vài năm sau sẽ có thể tiêu diệt sạch bọn họ.

Mặc dù vậy, Liên minh Thần Đạo ở bên này vẫn ngửi thấy mùi diệt vong.

“Làm sao bây giờ?”

“Chư vị, chúng ta không thể tiếp tục thế này.”

Hiện tại, Liên minh Thần đạo tụ lại cũng chưa được ba mươi Chính Thần.

Thậm chí tất cả đều mất đi khí thế hăng hái ban đầu.

“Còn làm sao nữa?”

“Chúng ta bị Giáng Thần đài giỡn mặt rồi, cái đám chết tiệt ấy, rõ ràng đã nhận lời với chúng ta nhưng không ra tay.”

“Bây giờ còn ai có thể chống lại Di?”

“Cuộc chiến này căn bản không thể đánh trả.”

“Chẳng lẽ phải chạy trốn? Nhưng biết trốn vào đâu?”

Chẳng mấy chốc, cả đám Chính Thần cãi vã loạn lên, có vài người chuyển hướng công kích Lẫm Đế.

“Phược Linh Chính Thần, tại sao khu vực phòng thủ của ngươi không bị tấn công?”

“Có phải ngươi đã âm thầm cấu kết với Lạc Tiên điện hay không?”

“Các ngươi đừng ngậm máu phun người nữa được không?”

Lẫm Đế suýt bị đám người này chọc tức đến chết.

Nếu muốn cấu kết với phe bên kia thì sớm đã tìm đến nương tựa Phi Tiên môn lâu rồi.

Cần gì ở lại Trí Như thành?

Tiếc rằng khi đối mặt với kết cục bại vong, một số người đã sớm đánh mất sự bình tĩnh.

“Chuyện ngươi giết Trạch Điền Chính Thần ngày trước, bọn ta vẫn chưa tính sổ với ngươi đâu.”

“Giáng Thần đài không giúp chúng ta, nhất định là vì lần đó ngươi và Khương Thành đã cùng nhau giết hại Tả Thập Nhất, chọc giận bọn họ!”

“Đúng, ngươi chính là phản đồ của Liên minh Thần Đạo!”

Lẫm Đế không phải kẻ nhu nhược, nghe vậy không thèm giải thích mà trực tiếp rút ra Phược Linh sách.

“Được, bản thân ta muốn xem các ngươi tính sổ như thế nào!”

Rầm!

Một số Chính Thần đập bàn đứng dậy.

“Hay cho Hạ Khanh nhà ngươi, thực sự cho rằng bọn ta không dám động vào ngươi?”

“Hay, hay lắm!”

Thấy bọn họ định ra tay ở đây, Tâm Đế và Huyết Đế không thể không đứng ra giảng hoà.

“Trước mắt Liên minh Thần Đạo đang nguy ngập, các ngươi còn muốn chém giết lẫn nhau ư?”

“Thế chẳng phải sẽ thua nhanh hơn sao?”

“Việc cấp bách lúc này là tìm cách đối phó với Lạc Tiên điện.”

Cuộc nghị sự này kéo dài ba ngày, rốt cuộc cũng không mang lại giải pháp tử tế và hữu hiệu nào.

Đây cũng là điều tất yếu.

Nếu chỉ có sáu suối nguồn và Đông Trúc đảo thì họ vẫn có đủ lòng tin để chống trả.

Nhưng lại thừa ra một tên Di, chỉ dựa vào kế sách thì vẫn chẳng thấm vào đâu.

Khi chư vị Chính Thần trở về khu vực phòng thủ của riêng mình, Tâm Đế ở Thiên Cung lại triệu tập đám Huyết Đếm, Không Đế, Hồn Đế, Nguyên Đế, Huyền Đế tới đây.

Ngoại lệ duy nhất chính là Lẫm Đế giận dỗi nên rời khỏi từ sớm.

Bất luận ra sao, bọn họ cũng từng kề vai chiến đấu cùng nhau, là mối quan hệ mà các Chính Thần bình thường không thể sánh kịp.

Tâm Đế không quanh co lòng vòng mà trực tiếp nói ra một câu làm mọi người biến sắc.

“Thật ra chúng ta còn một tia hy vọng trong trận đại chiến này.”

“Vẫn còn hy vọng?”

Hồn Đế kinh ngạc không thôi: “Chẳng lẽ ngươi có cách đánh bại Di?”

Tâm Đế lắc đầu.

“Ta không có cách, nhưng chắc chắn Giáng Thần đài có.”

Không Đế cau mày nói: “Vấn đề là bây giờ chúng ta không liên lạc được với Giáng Thần đài, bên kia cũng không chịu xuất chiến, phải làm sao đây?”

“Vậy thì chờ đến lúc họ xuất chiến.”

Tâm Đế trầm giọng nói: “Ta đã sớm nhận ra, Di và Giáng Thần đài là thuỷ hoả bất dung.”

“So với chúng ta, hắn càng muốn tiêu diệt đám Giáng Thần giả kia hơn.”

“Nhưng, hiện tại chúng ta đã vào cùng phe với Giáng Thần đài, không may đối mặt trực diện.”

Rốt cuộc Nguyên Đế cũng hiểu ý đối phương.

“Ngươi định né tránh trận đại chiến trước mặt, náu mình, trì hoãn đến ngày bọn họ quyết đấu với nhau?”

Tâm Đế nặng nề gật đầu.

“Đôi bên bọn họ sớm muộn sẽ quyết đấu một trận, chỉ cần chúng ta sống sót đến lúc ấy, chưa hẳn hết cơ hội trở mình!”

Huyết Đế không thấy khả quan lắm.

“Quan trọng là chúng ta có thể kéo dài đến ngày đó ư?”

“Nguyên Tiên giới tuy lớn nhưng chẳng có nơi nào không bị pháp tắc chi phối, nào có chỗ ẩn thân?”

Chương 2433: Trường Sinh quán

Nỗi lo của Huyết Đế cũng có cơ sở.

Nếu tất cả thần điện thực sự bị phá huỷ hết, đến lúc ấy toàn bộ Nguyên Tiên giới đều nằm trong tầm kiểm soát của sáu suối nguồn.

Cho dù có che giấu tu vi thì họ vẫn phải sống dưới mi mắt kẻ khác.

Đến lúc đó, việc Di muốn bắt họ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Chẳng lẽ ngươi định rời khỏi Nguyên Tiên giới, đi ở ẩn ở nơi loạn lưu hỗn độn sao?”

“Cho dù chúng ta làm thế, vẫn không thể tránh khỏi sự truy sát của Di mà?”

“Vả lại loạn lưu hỗn độn không có gì cả, cứ ì ra thì chúng ta sẽ dần suy bại thôi.”

“Không không không.”

Tâm Đế xua tay.

“Các ngươi hiểu lầm rồi, ta không muốn lưu đày bản thân.”

“Ở Nguyên Tiên giới có một nơi từ đầu đến cuối chưa bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, chẳng lẽ các ngươi không chú ý tới nó ư?”

“Có nơi như vậy hả?”

Ban đầu Huyền Đế rất ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó chợt nhớ ra gì đó.

“Tiên Võ châu!”

Ánh mắt mấy người còn lại cũng sáng rực lên.

“Ngươi đang nhắc tới Vô Định Cổ Thánh?”

“Không sai.”

Tâm Đế nhìn sang hướng khác, từ tốn nói: “Trước mắt, rõ ràng Tiên Võ châu cũng nằm trong phạm vi của Lạc Tiên điện, nhưng không bị bất cứ suối nguồn nào chiếm cứ.”

“Ta không hiểu tại sao lại thế.”

“Nhưng dù sao chăng nữa, đúng là Di vẫn chưa động tới Vô Định Cổ Thánh.”

“Có lẽ, địa vị của vị kia ghê gớm hơn những gì ta tưởng.”

Nghe hắn nói vậy, các Chính Thần khác cũng lâm vào trầm tư.

Qua một hồi lâu, Huyết Đế bỗng lên tiếng: “Tại sao ngươi không nói ra chuyện này trong lúc nghị sự?”

“Bởi vì Tiên Võ châu không thể chứa chấp nhiều Chính Thần như vậy.”

“Vả lại, nếu họ không tiếp tục ngăn chặn thì chúng ta lấy đâu cơ hội rút lui?”

Giữa lúc bọn họ đang tự bày mưu tính kế với nhau thì Khương Thành đang ở ngọn Tiên Sơn nơi Giáng Thần đài xa xôi, sớm đã bắt đầu hành trình qua cửa của mình.

Bước vào thế giới hoàn toàn mới ở dưới chân núi, hắn phát hiện tu vi của mình đã bị phong ấn 99%.

Thậm chí cảnh giới của phần tu vi còn lại chưa chạm tới cấp Thánh Chủ, chỉ có thể coi là một Đạo Thần cao cấp.

Sau khi thúc giục đạo tâm, quả nhiên không thể sử dụng thánh giới, dẫu sao nó cũng là chiêu bài năng lực của Thánh Chủ.

Thần hồn cũng vậy, bị hạn chế ở cảnh giới Đạo Thần cao cấp.

Đối mặt với chuyện này, Thành ca không hề nao núng.

Thực lực của hắn vẫn còn đó, chưa hề biến mất, nhưng vì chịu sự hạn chế của pháp tắc đặc biệt ở thế giới này nên mới không thể thi triển nó mà thôi.

“Có lẽ là vị diện cấp thấp nên không thể chịu đựng sự tồn tại từ cấp Thánh Chủ trở lên?”

Nếu Giáng Thần giả có thể sống dưới biển pháp tắc thì chắc chắn họ cũng mượn sức mạnh từ pháp tắc thứ ba như bên Lạc Tiên điện.

Xây dựng một thế giới đặc biệt không phải là việc khó khăn.

Nhưng sau khi sử dụng thần hồn để cảm nhận một lượt, hắn phát hiện suy đoán của mình là sai.

Vì hắn đã cảm thấy khí tức của Thánh Chủ ở thế giới này.

“Chuyện gì thế này?”

“Nếu thế giới này chịu được Thánh Chủ, vậy tại sao ta lại bị phong ấn xuống Đạo Thần cao cấp?”

“Lẽ nào ca không xứng ư?”

Thành ca thu hồi thần niệm rồi bay về phía đạo quán gần mình nhất, dự định hỏi thăm tình hình một chút.

“Cường giả” cấp Thánh Chủ vừa bị thần hồn của Khương Thành lướt qua đã phi lên cao để tìm kiếm kẻ mới nhìn lén

mình, vì vậy hoàn toàn không còn nằm trong phạm vi mà hắn có thể dò xét.

Quả thực, hắn chỉ có thể sử dụng hồn lực bằng với Đạo Thần cấp đế hồn nhưng chung quy vẫn lên tới phẩm chất cao nhất là Thiên Hồn.

Còn xa mới sánh bằng nguyên hồn của Thánh Chủ.

Hắn sắp đáp xuống toà đạo quán tên là Trường Sinh quán nọ, ấy là một cái tên rất dễ bắt gặp ở tu luyện giới.

Trường Sinh quán này không tính là lớn, song cũng không nhỏ.

Danh môn có chừng hơn bảy trăm người, một nửa trong số đó hiện đang vân du ở bên ngoài.

Lúc này, trong rừng trúc ở hậu sơn của đạo quán có bảy, tám nam nữ thanh niên đang bao vây một nữ tử mặc đạo bào màu đen.

“Vân Chi, nếu ngươi không giao nộp Trường Sinh lệnh thì đừng trách bọn ta không khách khí.”

“Đúng đấy, ngươi cầm tín vật của quán chủ cũng có ích lợi gì đâu?”

“Khi ngồi trên vị trí quán chủ, ngươi vốn không thể phục chúng.”

“Sư tôn ta mới thoả được sự kỳ vọng của mọi người…”

Nữ tử tên Vân Chi nổi giận đến mức mặt mày trắng bệch.

“Các ngươi!”

“Uổng công trước kia ta đối xử tốt các ngươi, hiện tại thi cốt cha ta chưa lạnh mà đã ủ mưu chiếm đoạt chức quán chủ, đúng là ta nhìn lầm các ngươi rồi!”

“Không thể nói vậy.”

Tên thanh niên cầm đầu mặc áo lam khẽ phất tay áo, thản nhiên nói: “Mặc dù trước giờ nhà ngươi luôn kế thừa vị trí quán chủ, nhưng ngày nay khác xưa rồi.”

“Ai bảo phụ thân ngươi mạo phạm người không nên đắc tội?”

“Lúc này Trường Sinh quán chúng ta cần có cao thủ thế hệ trước có đủ năng lực ra mặt lãnh đạo, bằng không sẽ trở nên chia năm xẻ bảy, sớm muộn gì cũng diệt vong thôi…”

“Đúng đấy.”

Những kẻ khác cũng lao nhao hùa theo.

“Sư tôn ta là nhị trưởng lão, thực lực không thua kém phụ thân ngươi, tại sao không được làm quán chủ?”

“Nếu ngươi vẫn không lấy đại cục làm trọng thì đừng trách bọn ta không niệm tình đồng môn!”

“Vân Chi, bọn ta không muốn dùng vũ lực với ngươi, ngươi thức thời chút đi!”

“Bảo ta phải thức thời?”

Vân Chi bật cười lạnh lùng.

“Tại sao nhị trưởng lão không đích thân ra mặt?”

Nàng vừa nói vừa chọc rách đầu ngón tay.

Một giọt máu tươi nhỏ xuống, trong lúc mọi người chưa kịp phản ứng, nó nhanh chóng vẽ từng đường nét ở giữa không trung, tạo nên một đồ án có hoa văn phức tạp và thần bí.

Bảy, tám thanh niên phe đối diện không hề hoảng hốt, trái lại còn cười nhạo.

“Ngươi vẫn nghĩ tới chuyện triệu hoán Nguyên Tướng tới trợ giúp?”

“Kẻ sắp chết đuối cố níu lấy sợi rơm cuối cùng thôi.”

“Có thể triệu hoán Nguyên Tướng cấp Tinh Anh đã là khá rồi.”

“Co quắp một góc ngoan cố kháng cự, nực cười quá thể.”

Thế giới của họ được gọi là Hoán Đình giới.

Những người tu luyện ở đây hầu hết đều có thiên phú triệu hoán, có thể triệu hoán sinh linh dị giới từ những nơi vô định nhằm hỗ trợ họ trong chiến đấu.

Nhưng triệu hoán không là vạn năng.

Các Nguyên Tướng được triệu đến có sức mạnh không giống nhau, phần lớn trong số đó còn không mạnh bằng chính chủ.

Hơn nữa cũng không thể ở lại mãi mãi.

Quan trọng nhất là nghi thức triệu hoán Nguyên Tướng cần trả giá rất nhiều.

Hoặc mất đi một vài bảo vật mang theo bên người, hoặc là tổn hại căn cơ, tu vi bản thân sẽ bị sa sút.

Bởi vậy, khi chưa thực sự rơi vào đường cùng, rất ít người thử dùng kỹ năng này.

Trước kia, người ở đây đều từng gặp tình cảnh triệu hoán ra toàn là Phàm cấp hay cấp Tinh Anh, số lượng Nguyên Tướng cấp Đại Sư được triệu tới vô cùng ít ỏi.

Song, Nguyên Tướng cấp Đại Sư cũng chỉ mạnh hơn họ một chút thôi.

Thấy pháp trận triệu hoán được vẽ nên từ máu nhỏ giọt càng lúc càng sáng, gã thanh niên áo lam cầm đầu đột nhiên phất tay áo quét qua.

“Cho dù chỉ là cấp Đại Sư thì cũng không thể để ngươi thành công!”

Lúc này Vân Chi đang dốc sức triệu hoán, hoàn toàn không rảnh làm việc khác.

Bị đối phương cắt ngang, ánh sáng đỏ rực bị quét sạch như thể một làn khói xanh.

“Niềm hy vọng cuối cùng đã bị phá huỷ rồi phải không?”

Đúng lúc nội tâm nàng vô cùng tuyệt vọng, trên đỉnh đầu nàng bỗng tối sầm lại.

Ngay sau đó, một thanh niên đẹp trai kinh thiên động địa xuất hiện trước mặt nàng.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, dị bảo xuất thế hả, đưa một cái qua đây coi!”

Chương 2434: Nguyên Tướng cấp điện đường?

Vì mới tới nên Khương Thành nhất định phải tìm người để hỏi thăm tình hình ở thế giới nhỏ này.

Tuy nơi đây cũng là hệ thống tiên lực và dường như Thiên Đạo cũng giống vậy, xem ra nó là một thể tương đồng với Nguyên Tiên giới, nhưng ai biết ở nơi này có điều gì cấm kỵ hay không.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh sáng đỏ vọt lên, hắn cho rằng tạm thời có thể gác chuyện này lại.

Dị bảo xuất thế, ai ai cũng muốn giết nhau vì nó.

Sự xuất hiện đột ngột của hắn khiến mọi người đang có mặt cùng giật mình.

Sau đó, tất cả mọi người, bao gồm cả Vân Chi, đều hồn nhiên cho rằng ca là Nguyên Tướng vừa được triệu hoán thành công.

Tên thanh niên vừa ra tay đang rất oán hận.

Chẳng phải mình đã cắt ngang nghi thức triệu hoán rồi ư? Vì sao vẫn gọi được người ra nhỉ?

Vân Chi cũng đang thấy buồn bực.

Bình thường giữa Nguyên Tướng được triệu hoán và kí chủ sẽ có một mối cảm ứng đặc biệt.

Thứ cảm ứng này không phải tâm linh tương thông mà là một khế ước tạm thời không bền chắc.

Dưới sự tăng cường của pháp tắc triệu hoán đặc biệt, Nguyên Tướng được gọi tới không thể gây thương tổn cho người triệu hồi, bằng không nó sẽ bị phản phệ.

Nếu Nguyên Tướng tử trận thì người triệu hồi cũng sẽ gặp phản phệ.

Coi như là có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu.

Còn Nguyên Tướng không giúp người triệu hồi cũng không phải chịu sự trừng phạt nào, ngoại trừ việc không thể trở về trong một thời gian ngắn.

Nhưng nếu hỗ trợ người triệu hồi, hoàn thành nguyện vọng của nàng thì Nguyên Tướng có thể nhận được một chút lễ vật thiên địa, cứ quy định bởi độ khó của ý nguyện.

Bởi thế, thường thì Nguyên Tướng sẽ chịu hợp tác hơn.

Trước đây Vân Chi cũng từng bắt gặp một vài cảnh triệu hoán.

Câu đầu tiên mà Nguyên Tướng được mời tới thường chủ động nói ra là: "Ngươi muốn ta làm gì?"

Hoặc: "Nguyện vọng của ngươi là gì?"

Hoàn thành càng nhanh thì được nhận quà càng sớm, sau đó trở về thế giới của bản thân.

Nàng thực sự không ngờ rằng câu đầu tiên mà Nguyên Tướng do mình đích thân "triệu hoán" nói ra lại là "Dị bảo xuất thế hả".

Nhìn kiểu gì cũng thấy nó có chút bất thường.

Vì vậy, nàng đành phải chủ động trao đổi với Khương Thành.

"Ngươi có thể ngăn cản bọn chúng giúp ta không?"

Thành ca bỗng nhiên hiểu ra: "Bảo vật đang ở trên người ngươi, bọn hắn tới cướp nó đi?"

Vân Chi cực kỳ bối rối.

Bảo vật nào?

Mình không có bảo vật gì mà.

Nhưng ngay sau đó nàng lại nhớ tới Trường Sinh lệnh, đó là tín vật chưởng môn của bổn môn.

Lẽ nào người này đang nhắc tới nó?

"Đúng vậy, bọn chúng muốn cướp nó đấy!"

Thì ra bảo vật đã có chủ hả?

Thành ca hơi thất vọng một chút.

Là một người coi trọng mặt mũi, nếu không có thù oán thì hắn sẽ không giành giật vật có chủ.

Vì thế, hắn chỉ có thể xoay người nói mấy câu tha thiết để khuyên giải đám thanh niên nam nữ nọ.

"Được rồi được rồi, tất cả giải tán đi."

"Bảo vật ắt sẽ thuộc về người hữu duyên, nếu đã bị người ta lấy trước, vậy thì cứ làm theo quy tắc của tu luyện giới, không

còn dính dáng với các ngươi đâu.”

Hắn không ra tay ngay và luôn.

Dù gì sự tình vẫn chưa được làm rõ, đâu tới mức vừa xuất hiện đã đi giết người.

Nhưng thái độ nhân nhượng cho bớt việc của hắn lại không nhận được sự hợp tác từ phe đối diện.

Tên thanh niên mặc đạo bào cầm đầu và đám người chung quanh đưa mắt nhìn nhau mấy lần, đột nhiên cùng cười phá lên.

“Ha ha ha ha!”

“Ôi trời ơi, hắn mới nói gì thế?”

“Vân Chi, ngươi triệu ra cái giống gì thế này?”

“Nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy linh quang trên đầu tên Nguyên Tướng này.”

“Ha ha, đây chính là Nguyên Tướng mà ngươi gửi gắm hy vọng?”

Cảnh giới của bọn hắn chủ yếu là Đạo Thánh đỉnh phong và Đạo Thần sơ giai, dù rằng tu vi của Khương Thành đã bị phong ấn 99% nhưng cảnh giới Đạo Thần cao giai ở ngoài mặt vẫn không phải là thứ cả đám có thể thấy rõ.

Vả lại sự xuất hiện của Thành ca chẳng mang lại hiệu ứng đặc biệt nào cả.

Căn cứ vào thực lực, Nguyên Tướng được chia thành các cấp bậc như tinh anh, đại sư, điện đường, truyền thuyết.

Khi được triệu hoán, trên người Nguyên Tướng sẽ được hào quang bao phủ trong chốc lát.

Đẳng cấpcàng cao thì hào quang càng rực rỡ.

Do đó, Khương Thành chẳng có tí hào quang nào đương nhiên sẽ bị cho là Nguyên Tướng dưới cấp tinh anh.

Dựa theo sự phân chia cấp bậc ở Hoán Đình giới, Nguyên Tướng cấp tinh anh chỉ xêm xêm cấp Đạo Thánh.

Không phải tinh anh thì chính là kém cả Đạo Thánh.

Vì tế, bọn họ hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới Thành ca.

“Ngươi đến từ thế giới nào?”

“Xem ra ngươi không biết bọn ta đứng ở cảnh giới gì, lại còn ra vẻ trước mặt bọn ta, chuyện này đến phiên ngươi giảng đạo hả?”

Tên thanh niên đầu sỏ có tu vị Đạo Thần sơ giai chưa kịp nói dứt lời đã bị ngã văng ra ngoài.

Rắc rắc!

Xa xa truyền tới tiếng thân trúc bị gãy lìa sau khi bị va chạm mạnh.

Kèm theo đó là đám lá khô và bụi bẩn bay túng toé.

Những kẻ còn lại vẫn đứng ngây người, hoàn toàn không kịp định thần xem chuyện gì mới xảy ra.

Chung quy là bởi Khương Thành còn chưa hề làm động tác rút binh khí.

Vân Chi đực mặt ra, như thể rất khó tiêu hoá cảnh tượng vừa nãy.

Trong đầu đầy ắp câu hỏi “Chuyện gì vừa xảy ra?”

Nàng và đám người kia giống nhau, đều không đánh giá cao Khương Thành.

Ban nãy, nàng mong hắn có thể ngăn chặn đám đồng môn trước mặt, nhưng đó chỉ là động thái “còn nước còn tát” mà thôi.

Đúng lúc này, đám người còn lại cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

“Ngươi!”

“Là ngươi làm…”

“Ngươi là Nguyên Tướng cấp điện đường!”

Nguyên Tướng cấp đại sư có tu vi tương đương với Đạo Thần sơ giai, chắc chắn không thể quét bay thanh niên cầm đầu chỉ bằng một chiêu.

Nguyên Tướng đang đứng trước mặt nhất định phải ở đẳng cấp Đạo Thần cao giai.

Bằng không, không thể làm được chuyện kia!

Không thể không nói, bọn chúng đã đoán đúng cảnh giới tối thiểu rồi.

“Thế bây giờ giải tán được chưa?”

Khương Thành không có ý định đuổi cùng giết tận, thậm chí còn chẳng ra đòn kết liễu tên thanh niên lúc nãy.

Dù sao hắn cũng không có thù oán với đám người này, trừng phạt một tí là đủ.

“Ngươi…”

Nữ tử ở bên trái của phe đối diện há miệng, dường như vẫn chưa cam tâm.

Song, nghĩ đến cách biệt về thực lực, cuối cùng đành vẫy vẫy tay.

“Đi!”

Sau khi chúng rời đi, Vân Chi nhìn Khương Thành với ánh mắt ngờ vực.

“Ngươi là Nguyên Tướng cấp điện đường?”

Khương Thành không hiểu cho lắm: “Cấp điện đường là gì? Nguyên Tướng là sao?”

“Hả? Ngươi vẫn chưa biết bản thân là Nguyên Tướng ư?”

Vân Chi vô cùng kinh ngạc.

Suy cho cùng, trong quá trình triệu hoán, Nguyên Tướng được gọi tới sẽ nắm được những chuyện đã xảy ra.

Đó là hiệu quả từ Quy tắc Thiên Địa.

Tại sao người lần này có vẻ không biết gì thế nhỉ?

“Nguyên Tướng là do ta triệu hoán tới, ở Hoán Đình giới bọn ta…”

Nàng thuật lại quy tắc của Hoán Đình giới một cách sơ lược.

Thanh ca lập tức nhíu mày.

Gì thế này?

Mình bị coi là sinh linh được triệu hoán hả?

Điều đầu tiên hắn nghĩ tới chính là triệu hoán thú, như Tam Nhãn Hổ và vân vân…

Thế thì mất mặt quá?

“Ngại quá, ca không phải, ngươi hiểu lầm rồi.”

Vân Chi sao có thể tin hắn?

Người này chẳng biết gì về Hoán Đình giới, rõ ràng là kẻ dị giới, nhất định là do nàng triệu hoán tới.

“Ngươi mạnh thật đấy, thực lực ra sao vậy?”

“Đúng rồi, ngươi đã hoàn thành nguyện vọng của ta, tại sao vẫn chưa biến mất?”

Hiện tại, nàng đang tứ cố vô thân, đương nhiên rất hy vọng cao thủ mạnh như Khương Thành có thể che chở mình thêm một thời gian nữa.

Thành ca bực mình mà trừng mắt với nàng.

“Thực lực của ca đủ để phá huỷ thế giới của các ngươi!”

“Phải rồi, chỗ các ngươi có ngọc phù đặc biệt nào không?”

Chương 2435: Rốt cuộc mạnh đến đâu

Đương nhiên, Vân Chi không tin rằng hắn có thể phá huỷ Hoán Đình giới.

Nàng chỉ nghĩ Nguyên Tướng trước mặt đang nói nhăng nói cuội.

“Ngọc phù? Ngọc phù gì?”

Nghe nàng nói thế, Khương Thành rất thất vọng.

Xem ra chuyện mò lên đỉnh núi không hề đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ mình phải đích thân đi tìm manh mối?

Về phần quy tắc triệu hoán của Hoán Đình giới thì hắn không có hứng thú lắm.

Dù sao hắn đã đi qua rất nhiều nơi, từng nhìn thấy đủ loại sự lạ trên đời.

Nếu không ngoài dự kiến, chắc hẳn triệu hoán là nguyên năng của Giáng Thần giả.

“Vậy chỗ các ngươi có bí cảnh đặc biệt hay khảo nghiệm gì không?”

Trước khi hỏi vấn đề này, hắn đã cảm nhận địa giới xung quanh một lượt.

Song, chẳng thấy bóng dáng của ngọc phù ở đây.

Quả nhiên, đám Giáng Thần giả kia sẽ không thể để hắn trèo lên đỉnh nhẹ nhàng như vậy.

“Bí cảnh và khảo nghiệm?”

Vân Chi không biết tại sao hắn lại hỏi về điều này.

Nhưng nghĩ tới sức mạnh của Nguyên Tướng đối diện, nàng vẫn đáp thành thật.

“Hoán Đình giới có rất nhiều bí cảnh và khảo nghiệm, không biết ngươi muốn hỏi cái nào.”

“Cái khó nhất, cao cấp nhất ấy.”

“Vậy chỉ có cửa phá giới thôi.”

Khương Thành lập tức hào hứng hẳn lên.

“Cửa phá giới đó có phải là lối thông vào thế giới khác hay không?”

Vân Chi gật đầu.

“Ừ, có người nói vậy.”

Thành ca hứng chí mà vỗ tay: “Chính là nó!”

“Cửa đó ở đâu?”

Vân Chi vội vàng khuyên hắn từ bỏ ý định trong đầu.

“Cửa phá giới cực kỳ hung hiểm, sinh linh tiến vào không còn một ai, chết nhiều vô số.”

“Mấy năm nay gần như không có ai dám xông vào.”

Ta ước xác suất tử vong cao vào, Thành ca tự nhủ trong lòng.

“Yên tâm đi, ca thích khiêu chiến và mạo hiểm.”

Vân Chi chỉ nghĩ hắn mạnh miệng thôi.

“Nhưng cửa phá giới ba năm mới mở ra một lần, lần mở trước đó mới qua hơn hai năm, vẫn còn ba tháng nữa.”

“Lâu vậy sao?”

Ngay khi Thành ca vừa dứt lời, một tiếng thét vang lên từ xa.

“Đâu?”

“Ai dám đả thương đồ nhi của ta?”

“Đúng là to gan!”

Rất nhanh sau đó, hơn trăm người xuất hiện trước mặt hắn.

Dẫn đầu là mấy tên nam tử trung niên cũng mặc đạo bào.

Khương Thành chẳng cần đoán cũng biết đây là “đánh trẻ ranh, già tới hỏi tội.”

Có lẽ đám cầm đầu chính là cao tầng của Trường Sinh quán.

Quả nhiên, Vân Chi lập tức lộ vẻ căng thẳng khi thấy đám người kia.

“Nhị sư thúc, Tam sư thúc…”

“Hừ!”

Nam tử trung niên có nước da thiên trắng nhưng râu lại màu đen đứng giữa hừ lạnh.

“Không dám!”

Mấy người còn lại cũng mỉa mai đáp: “Bọn ta nào dám làm sư thúc của ngươi?”

“Ngươi giỏi thật đấy, triệu hồi Nguyên Tướng tới đây giết hại đồng môn.”

“Oai phong quá thể,bọn ta cũng thấy tự ti.”

“Tàn sát đồng môn, môn quy phạt thế nào?”

“Ta…”

Vân Chi vội chỉ tay vào mấy tên đệ tử trước đó rồi giải thích: “Bọn hắn ra tay với ta trước.”

Nhị trưởng lão điềm nhiên hỏi: “Bọn chúng ra tay với ngươi rồi ư?”

“Tạm thời chưa kịp, nhưng mà…”

“Nhưng ngươi đã đả thương sư đệ của mình!”

Hai hàng lông mày của tam trưởng lão dựng lên, quát lớn: “Ngươi còn chưa biết tội?”

Nghe một hồi, Thành ca đã hiểu tình hình.

“Thôi được rồi, đơn giản chỉ là màn tranh quyền đoạt lợi trong tông môn.”

“Bây giờ ca đã tới đây, các ngươi nên ngừng đi.”

Hắn và đám người này không liên quan gì tới nhau, cũng chẳng có sát ý, bởi vậy chỉ vẫy tay lần nữa.

“Tất cả giải tán đi.”

Điều này làm đám người đối diện cùng trở nên đờ đẫn.

Bọn họ biết Khương Thành chính là Nguyên Tướng mà Vân Chi mới “triệu hoán”, nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy một Nguyên Tướng tự cao tự đại đến thế.

Các Nguyên Tướng mới tới Hoán Đình giới thường sẽ rất khiêm tốn cẩn trọng.

Dù thực lực mạnh đến đâu thì cũng hiểu chút đỉnh về thế giới này.

Đâu có ai dám ngang ngược như chốn không người giống Thành ca.

Nhị trưởng lão cầm đầu lạnh lùng nói: “Đừng tưởng ngươi là cấp điện đường thì bọn ta sẽ sợ ngươi!”

“Vân Chi, ngươi to gan thật, chẳng lẽ ngươi muốn để tên Nguyên Tướng này động thủ với bọn ta?”

“Ta thấy ngươi muốn khi sư diệt tổ đây mà…”

Bị chụp mã cho tội tàn sát đồng môn và khi sư diệt tổ, Vân Chi có phần bất an.

Nàng chỉ có thể khẽ kéo tay áo Khương Thành, truyền âm nói: “Hay là chúng ta rút lui trước đã.”

“Trước mắt đều là người của nhị trưởng lão, hai ta tạm thời lánh khỏi phong mang, đợi đại trưởng lão trở về là được, bây giờ hắn vẫn đang liên hệ với bên ngoài…”

“Được thôi được thôi.”

Khương Thành thẳng thừng chấm dứt truyền âm.

Hắn chẳng có kiên nhẫn nghe về ân oán và sự lục đục trong môn phái với nhau.

“Nể tình ngươi mới phổ cập cho ta về cửa phá giới, ta sẽ làm người tốt đến cùng, giúp ngươi xử lý hết đám người kia là xong.”

Nghe hắn nói lời này, Vân Chi không biết nên nói gì nữa.

Còn mấy tên trưởng lão cùng đám tâm phúc và các môn đồ của bọn hắn lại cười ầm lên.

“Tên kia nói gì thế?”

“Tuy là cập điện đường nhưng như vậy vẫn quá ngông cuồng nhỉ?”

“Không chỉ là ngông cuồng đâu, mà là ngu xuẩn mới đúng.”

“Chẳng kẽ hắn nghĩ một mình hắn có thể chống lại nhiều người như chúng ta?”

Khương Thành vẫn chưa rút kiếm.

Bởi vì người mạnh nhất bên phe đối diện cũng chỉ là Đạo Thần trung giai.

Đối với cấp bậc này, nếu hắn sẵn sàng nghênh địch thì thực sự càng sống càng không bằng xưa rồi.

Ca chỉ tuỳ tiện vung tay áo lên, sau đó dùng linh ý bao trùm lên hơn trăm người trước mặt.

Tuy linh ý được sử dụng ở thế giới này chỉ có thể đạt ngưỡng Thiên giai thập nhất trọng nhưng đối với các tiên nhân bình thường thì nó chính là thiên tai không thể chống lại.

Chỉ thấy một trận cuồng phong quét qua trong hư không, hơn trăm trưởng lão đều ngã xuống.

Khương Thành không muốn giết bọn họ, nhưng trừng phạt là điều không thể tránh khỏi.

Chỉ bằng một đòn xung kích, đường đường là Đạo Thần trung giai như nhị trưởng lão cũng lâm vào hôn mê.

Chính hắn còn bị quật đến mức này, liệu những kẻ khác tốt lành được không?

Nhìn vết máu hộc đầy đất, đầy miệng và gương mặt vàng như giấy đồng của đám đồng môn, Vân Chi kinh hãi đến mức hét lên.

“Trời ạ, ngươi làm gì vậy?”

“Chẳng làm gì cả.”

Khương Thành tỏ vẻ bình thản, nhún vai.

“Vừa rồi đã cho bọn họ giải tán mà bọn họ không nghe, thế nên chỉ có thể làm bọn họ im lặng một chút.”

Quả thực, hắn chẳng có chút cảm giác thành tựu nào khi làm cả đám Đạo Thần, Đạo Thánh ngã vật ra đất.

Nhưng với Vân Chi thì đây là một kỳ tích khó tin.

“Ngươi, ngươi là Nguyên Tướng cấp truyền thuyết?”

“Cấp truyền thuyết gì cơ, chẳng hiểu gì cả.”

Nghĩ đến việc phải ở lại đây ba tháng đến lúc cửa phá giới mở ra nên Khương Thành mới chưa lập tức rời khỏi đây.

Hắn chỉ quay sang chép miệng với Vân Chi.

“Ngươi giải quyết sự vụ môn phái đi đã.”

“Qua một thời gian ngắn nữa, ta muốn tới cửa phá giới, ngươi nhớ phải dẫn đường cho ta, coi như chuyện ta ra mặt giúp đỡ ngươi hôm nay là thù lao.”

Nhìn bóng hắn thong dong bay về một viện ở hậu sơn, Vân Chi đứng thật lâu mà vẫn không bình tĩnh nổi.

Nàng có nằm mơ cũng không ngờ chính mình có thể “triệu hoán” ra một cường giả đáng sợ đến thế.

Đến nỗi niềm vui ban đầu cũng biến thành sự bất an.

Kèm theo đó là nỗi hoài nghi sâu sắc.

“Rõ ràng Nguyên Tướng đó đã hoàn thành xong nguyện vọng của ta, sao chưa biến mất nhỉ?”

Chương 2436: Vầng sáng tiên thụ

Là con gái của chưởng môn tiền nhiệm, Vân Chi vốn có quyền kế thừa.

Lại thêm vào việc có Trường Sinh lệnh trong tay, trong lòng những môn đồ khác vốn đều ủng hộ nàng.

Chỉ có điều thế lực của đám người nhị trưởng lão, tam trưởng lão chiếm ưu thế tuyệt đối, tiếng nói của bọn họ cũng chẳng có chút ý nghĩa gì cả.

Bây giờ hơn trăm cao thủ bên phía nhị trưởng lão bị tóm gọn, con đường Vân Chi trở thành chưởng môn cũng không còn trắc trở nữa.

Rất nhanh, nàng đã lên vị trí quán chủ trước mặt con mắt biết bao người.

Chỉ có điều những tử đệ trong lòng cũng có những thảo luận riêng.

“Thật là không ngờ mà, Vân Chi lại có thể chuyển bại thành thắng.”

“Phải đó, vốn còn tưởng nàng đã không còn hy vọng gì nữa rồi kìa.”

“Nghe nói là do nàng đã mời đến được một cường giả cực mạnh cấp Nguyên Tướng.”

“Nguyên Tướng? Chỉ dựa vào một Nguyên Tướng thôi là được rồi à?”

“Đúng thế, Nguyên Tướng kia chi ít cũng là cấp điện đường đấy.”

“Ôi trời ơi, lại có thể mời đến một Nguyên Tướng mạnh như thế cơ à?”

Lời nghị luận bên ngoài đương nhiên Khương Thành đang “bế quan” trong tiểu viện sẽ không nghe thấy được rồi.

Nói bế quan thật ra lại không phải là tu luyện.

Mà là cảm nhận xem Hoán Đình giới trước mắt đang ở.

Ngoại trừ nhiều thêm một kỹ năng triệu hoán ra, thế giới này gần như có cùng một Thiên Đạo như ở Nguyên Tiên giới, cũng cùng chung một thể hệ tu luyện.

Chuyện này khiến Thành ca thấy có gì đó không phải lắm.

“Tại sao một thế giới như thế lại có một kỹ năng kì dị như triệu hoán Nguyên Tướng tồn tại chứ?”

“Mà Nguyên Tướng thì ở những nơi khác lại không tồn tại?”

Hắn nhớ lại rất nhiều năm trước khi còn đang ở Hạ giới, hắn từng dựa trên “triệu hoán phù” mà hệ thống cho để ba lần gọi Tam Nhãn Hổ đến trước mặt mình.

Ngoại trừ lần đó ra thì hắn chưa bao giờ gặp qua chuyện như thế nữa.

Nguyên Tiên giới vốn không phải hoàn toàn không tồn tại sinh linh triệu hoán, nhưng tiền đề là trước đó hai bên kí kết khế ước đặc biệt, hơn nữa phải để lại tín vật trên người người được triệu hoán, kí thác phân hồn và chân linh mấy thứ đánh dấu như vậy.

Dù có vậy, thứ triệu hoán sang được cũng chỉ là thần hồn thể hoặc hình chiếu, cực ít có người gọi đến được bản thể.

Nói trắng ra, Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới từ khi bắt đầu đã không cài đặt kiểu nguyên tắc triệu hoán này.

“Kiểu triệu hoán này của bọn họ không thể nào là kỹ năng hệ thống đâu nhỉ?”

“Lẽ nào là nguyên năng?”

Đầu hắn lóe lên một linh quang.

Giáng Thần giả hình như ai nấy đều có nguyên năng.

Trừ khi… nguyên năng của bọn họ lại đến từ ngọn Tiên Sơn này?

Nghĩ đến đây, trận cá cược tỷ thí đó đúng thật là kích thích động lực hắn.

“Nếu như có thể kiếm được một ít nguyên năng đại loại như thế thì cũng có vẻ hay ấy nhỉ?”

Lúc vừa bắt đầu hắn dùng tiên lực, thần hồn và linh ý để cảm nhận thế giới này, nhưng vốn không có quá nhiều phát hiện.

Sau đó hắn lại liên tục dùng lực trọc và thánh lực, mãi đến cuối cùng dùng đạo tâm, hắn cuối cùng mới phát giác ra được điểm dị thường.

Quả cầu trắng đen nơi đạo tâm ở vừa xuất hiện ở ngoại giới, hắn đã cảm nhận ra được lực hấp dẫn cực mạnh.

Sức mạnh đó đến từ bốn phương tám hướng, giống như vố số những vực sâu nghiền ép đạo tâm hắn thành vô số phần.

Dường như lại giống bản thân trong lò địa ngục, đạo tâm có thể hóa thành khói mây bất cứ lúc nào.

Khương Thành liền muốn thu hồi nó lại.

Nhưng lực hấp dẫn của nó thật sự quá mạnh, quả cầu không hề nặng chút nào lúc này lại như nặng ngàn cân, không ngừng chìm xuống bên dưới, bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn toàn thoát khỏi một kí chủ như hắn.

Đối với Khương Thành mà nói, đây chính là thời khắc cực kì nguy hiểm.

Đạo tâm có thể xem như là một bộ phận quan trọng của tu vi.

Một khi mất đi thì tiên lực và thần hồn của hắn sẽ không còn gì kiểm soát, sẽ nhanh chóng tan vỡ.

Thánh giới gì đó nữa thì thôi khỏi nghĩ đến luôn đi.

Mà huyền văn của hắn cũng dung hợp vào trong quả cầu đen trắng đó, đến lúc đó quy tắc cảm ngộ cũng sẽ bị mất đi.

Đây cũng là nguyên nhân mà đạo tâm không thể lay động trong lúc chiến đấu.

“Ôi vãi, thế giới này nguy hiểm đến vậy sao?”

“Vậy những người khác sao có thể sống yên được ở đây vậy chứ?”

Khi quả cầu đen trắng kia dần dần thoát khỏi sự khống chế, hắn mơ hồ ngửi được khí tức của Thiên Đạo.

Mà cũng vào ngay lúc này, hắn nghe được âm thanh sàn sạc.

Ngộ đạo tiên thụ trong cơ thể hắn rung động lên, cành lá lung lay, từng ánh sáng vàng tản ra bên ngoài.

Tắm dưới ánh sáng vàng, Khương Thành phát hiện lực hấp dẫn kia dần dần bị bài xích ra ngoài, bản thân lại có thể khống chế được đạo tâm của chính mình.

“Người cũng dữ ha!”

Hắn vừa thu đạo tâm lại về cơ thể vừa khen Ngộ đạo tiên thụ một câu.

Nhưng ngay sau đó hắn đã phát hiện cái cây này vốn không dừng lại ở đó.

Tuy nó không dao động kịch liệt mấy, nhưng cứ lay nhẹ như vậy.

Còn ánh vàng kim vốn chói lóa tuy đã nhạt đi không ít, cơ mà vẫn cứ còn.

Cơ thể Khương Thành được bao trùm trong ánh vàng kim làm ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy bất thường.

Đi trong giới tu luyện, tuy nếu ngày nào cũng mang theo cái đặc hiệu này thì e sẽ khó mà sống lâu được.

Suy cho cùng thì nó cũng bắt mắt quá, dễ bị người khác nghi ngờ có dị bảo trong người.

Nhưng mà ca này không những không để ý mà còn vui nữa.

“Tình huống gì vậy? Tiên thụ thế này là cho ta một vầng hào quang trường kỳ luôn sao?”

“Được đấy được đấy!”

Từ sau khi có được thiên phú “Thiên cơ vô nhan”, chuyện khiến hắn đau đầu nhất chính là cảm giác tồn tại quá mong mạnh, dễ bị người khác bỏ lơ.

Bây giờ bên ngoài nhiều thêm một vầng hào quang màn vàng kim, trừ khi đó là kẻ mù, nếu không thì cũng không thể nào không chú ý đến hắn.

“Xem ra Thiên cơ vô nhan cũng xem như bị phá rồi he.”

Hắn khẽ kiểm tra thuer, kim quang này vốn không có vẻ có hiệu quả đặc biệt gì, càng không có tác dụng phụ gì cả.

Thế là hắn hoàn toàn yên tâm lại.

Khi hắn một mình "bế quan" bên này, Vân Chi bên ngoài cũng đã nghênh đón không đám khách.

Không ít môn đồ của Trường Sinh quán đi vân du bên ngoài, tin tức tân quán chủ lên ngôi rất nhiều người chẳng biết đến.

"Đại trưởng lão!"

Đối mặt với một lão giả râu bạc đội mũ cao áo rộng phía trước, Vân Chi không hề lơ là mà chủ động đứng lên nghênh đón.

Suy cho cùng thì thực lực của người này còn cao hơn nhị trưởng lão một bậc nữa.

Cảnh giới Đạo Thần cao giai ngang hàng với quán chủ tiền nhiệm, chỉ có điều do hay đi vân du bên ngoài mà rất ít can dự vào sự vụ của tông môn, vậy nên mới có vụ tranh đoạt quán chủ.

Đại trưởng lão gật đầu, sau đó khích lệ vài câu.

"vân Chi, chúc mừng người tiếp nhận vị trí quán chủ."

"Ta thấy ngươi trưởng thành, biết được năng lực và phẩm chất của ngượi, vị trí này ngươi có thể làm được."

Lời công nhận của hắn khiến rất nhiều những môn đồ ở hiện trường thở phào nhẹ nhõm, Vân Chi cũng lộ vẻ vui mừng.

Vốn nàng còn lo đại trưởng lão không phục mình, phải tranh đoạt vị trí quán chủ này với mình nữa cơ.

Bây giờ xem ra hắn quả nhiên là kiểu người không màng thế sự, vốn không ham gì quyền vị.

Thế là nàng liền nói: "Ta nhất định sẽ phát triển Trường Sinh quán, nhất định sẽ không khiến ngươi phải thất vọng."

Đại trưởng lão ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói: "Hiện nay cả Hoán Đình giới đều đang chấn động kịch liệt, muốn phát triển Trường Sinh quán, mỗi một lựa chọn đều vô cùng quan trọng."

Vân Chi gật đầu, cũng cho là thế.

Tu luyện giới khi nào cũng có tranh đấu, Hoán Đình giới cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều việc tranh đấu gần đây càng ngày càng quyết liệt, quyết liệt đến mức thay đổi cả bố cục luôn.

Mà sở dĩ xuất hiện cục diện này cũng bởi vì một Nguyên Tướng.

Chương 2437: Người này không được tha

Tầm khoảng mười năm trước, một tông môn có tên là Vân Ly tông đã triệu hoán được một Nguyên Tướng cấp truyền thuyết.

Nguyên Tướng ở cấp bậc này tương đương với cấp bậc Thánh Chủ.

Ở Hoán Đình giới xem như đã là cường giả cấp bậc thiên hoa bản của vị diện rồi.

Nguyên Tướng cấp bậc truyền thuyết tuy cường đại, nhưng sau khi hoàn thành nguyện vọng của người triệu hoán ở hiện trường, có được sự ban tặng của thiên địa rồi thì sẽ biến mất, cũng sẽ không có quá nhiều ảnh hưởng đối với thế giới này.

Nhưng lần này, nguyện vọng của Nguyên Tướng mà Vân Ly tông triệu hoán đến đã có một nguyện vọng rất vô lí - giết chết Ma Hoành chân nhân.

Đó là vị cường giả đỉnh cấp mà Hoán Đình giới công nhận là xếp trong top ba, chỉ có điều là long thần thấy đầu không thấy đuôi, đã mất tích rất nhiều năm rồi.

Do vẫn cứ mãi không tìm được mục tiêu nên Nguyên Tướng kia mới ở lại lâu như vậy.

Mà trong quá trình này, Vân Ly tông nhiều lần phát sinh xung đột với những tông môn khác.

Cuối cùng lại mạnh lên một cách ngoài ý muốn của ngoài ý muốn mà lại hợp tình hợp lí.

Bọn họ vốn chỉ xem như là một tông môn hàng trung đẳng, trải qua hàng loạt các trận chinh phục và thôn tính mà nhanh chóng mở rộng thành một đại tông môn đỉnh cao.

Tâm thái đầu não của tông môn cũng từ từ thay đổi.

Thậm chí muốn mượn uy của vị Nguyên Tướng đó mà trực tiếp chinh phục cả Hoán Đình giới.

Bắt đầu loạt tiết tấu thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Một dã tâm như vậy đương nhiên sẽ gây nên bất an trong những thế lực khác.

Những trận chiến tranh với quy mô càng ngày càng lớn cũng theo đó nổ ra.

Có một vài tông môn quy thuận Vân Ly tông, cũng có vài tông môn liên thủ với nhau vây công bọn họ.

Chỉ có điều lần nào cũng thất bại trở về mà thôi.

Cha của Vân Chi sở dĩ chết là do lo sợ tương lai Trường Sinh quán cũng sẽ bị thôn tính nên mới gia nhập vào đội ngũ liên thủ vây công Vân Ly tông.

Kết quả vây công không thành, ngược lại lại bị giết.

Nghĩ đến thù hận đó, nàng hậm hực nói: “Vân Ly tông thật quá quắt rồi, bọn họ bá đạo như thế sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt!”

Đại trưởng lão lại chau mày.

“Không thể nói như thế được.”

“Dựa vào thế lực hiện nay của chúng ta mà đối đầu với Vân Ly tông thì chỉ như lấy trứng chọi đá.”

“Đúng rồi, lần này ta đưa đến vài người bạn, các ngươi có thể làm quen với nhau.”

Nói xong thì hắn vẫy tay, một đám mây bên ngoài điện hạ xuống.

Một lớn hai nhỏ, ba nam tử bay xuống.

Khi nhìn thấy ba người này, sắc mặt của Vân Chi biến sắc.

“Ngọc Canh chân nhân.”

“Tam trưởng lão của Vân Ly tông, sao ngươi lại đưa bọn họ đến đây?”

Mọi người trong điện lại ồn ào lên.

Chưởng môn tiền nhiệm bị Vân Ly tông giết hại, bây giờ người của đối phương lại đường đường chính chính xuất hiện trong vùng trọng địa của Trường Sinh quán, chuyện này là sao chứ?

Ánh mắt của Vân Chi tóe lửa, nàng thình lình nhìn sang đại trưởng lão.

“Ngươi cấu kết với ngoại địch?”

Mặt của đại trưởng lão chẳng có chút gì gọi là hổ thẹn cả.

Mà nhìn với vẻ hiu quạnh cảm thán một hơi.

“Ta là vì tương lai của Trường Sinh quán thôi.”

“Sau khi phụ thân ngươi chết đi, ta cũng từng nghĩ đến việc trả thù cho hắn, nhưng sau đó ta nhìn thấy vị Nguyên Tướng kia…”

Hắn chầm chậm lắc đầu.

“Cuối cùng ta mới hiểu chúng ta đang đối địch với sự tồn tại như thế nào.”

“Đừng đối đầu với Vân Ly tông, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ thống nhất cả Hoán Đình giới thôi.”

“Bất cứ tông môn nào đối đầu với bọn họ cuối cùng cũng bị nghiền cho tan nát thôi.”

“Trường Sinh quán muốn tiếp tục tồn tại thì phải biết thức thời.”

“Ta với Ngọc Canh chân nhân đã bàn cả rồi, ngươi kết đạo lữ với đại đệ tử môn hạ của bọn họ, để thân càng thêm thân, tương lai Trường Sinh quán…”

“Đủ rồi!”

Lời của hắn còn chưa dứt thì đã bị Vân Chi tức giận cắt ngang.

“Ta thật sự đã nhìn nhầm ngươi rồi.”

“Gì mà báo thù cho phụ thân ta, gì mà vì tương lai của Trường SInh quán, ngươi chỉ là một tên tham sống sợ chết mà thôi.”

“Chậc chậc chậc.”

Vị Ngọc Canh chân nhân kia nhìn sang đại trưởng lão với vẻ mặt chết giễu.

“Tân quán chủ của Trường Sinh quán các ngươi ngu xuẩn như vậy à? Xem ra các ngươi đã chọn nhầm người rồi.”

“Thế này là định bồi táng theo cả ư?”

Đại trưởng lão nghe ra được ý uy hiếp của hắn, sắc mặt nhất thời cũng thay đổi.

“Vân Chi, ngươi không được tiếp tục ngu muội nữa.”

Keng!

Vân Chi rút kiếm ra, trực tiếp chỉ vào ba vị khách kia.

“Vân Ly tông các ngươi mấy năm nay diệt không ít tông môn vô tội, trong lòng chắc có tính toán cả rồi.”

“Muốn ta gia nhập với các ngươi à, kiếp sau đi!”

Nàng còn chưa kịp ra tay thì đã bị ống tay áo của đại trưởng lão chặn lại.

Đạo Thần sơ giai đối mặt với Đạo Thần cao giai căn bản không có sức chống trả.

Chỉ sau có mấy giây ngắn ngủi đã đánh bại rồi.

Nhưng môn đồ khác ủng hộ Vân Chi bị tóm lại kia, có người đứng sững vô hồn như trời trồng.

Cục diện rất nhanh đã bị đại trưởng lão khống chế.

Sau đó hắn lại triệu tập môn đồ lại từ đầu, thậm chí còn thả hết toàn bộ đám người nhị trưởng lão, tam trưởng lão vốn bị nhốt lại ra.

“Vân Ly tông đã là đệ nhất môn phái ở Hoán Đình giới chứ không ai khác rồi.”

“Đối địch với bọn họ thì Trường Sinh quán sẽ bị diệt thôi.”

“Gia nhập vào bọn họ thì tương lai Trường Sinh quán sẽ mạnh hơn hiện nay cả chục cả trăm lần.”

“Vân Chi vì tư thù, không quan tâm đến lợi ích của tông môn, căn bản không đáng làm quán chủ.”

Với loạt lời nói cũ kỹ khảng khái của hắn, mấy trăm môn đồ im như thóc ngay tại chỗ.

Những người nhiệt tình ủng hộ cho Vân Chi sớm đã bị khống chế rồi, cản bản không hề có cơ hội nào lên tiếng.

Những môn đồ còn lại tâm loạn vô kể, không biết nên lựa chọn như thế nào.

Còn có những người lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, giống như sớm đã muốn chạy sang phía Vân Ly tông rồi.

Để lôi kéo lòng người, đại trưởng lão tuyên bố tân quán chủ sẽ do nhị trưởng lão tiếp quản ngay tại chỗ.

Nhị trưởng lão vốn đã không còn lối đi nữa nhất thời vui mừng khôn xiết.

Liền quyết định dẫn đầu đám người ủng hộ đại trưởng lão, từ nay về sau, Trường Sinh quán chính là tông môn lệ thuộc Vân Ly cung, nghe theo sắp xếp, vào nước sôi lửa bỏng.

Loạt thao tác này khiến cả Trường SInh quán trở trời.

Ngay sau đó đại trưởng lão nghênh đón Ngọc Canh chân nhân lên tọa.

Ngọc Canh chân nhân nhìn đại trưởng lão với ánh mắt đầy ý vị: “Vân Chi rất có ý kiến với Vân Ly tông bọn ta, không biết các ngươi dự định xử lí nàng thế nào?”

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão vội vàng khom lưng đáp: “Nghe theo sự phân phó của ngươi.”

Ngọc Canh chân nhân cười như không cười xua tay, cố ý nói: “Chuyện này là chuyện riêng của các ngươi, Vân Ly tông bọn ta biết nói lí, không thể xen vào được.”

Mồm hắn thì nói lí các thứ, nhưng trong điện có trưởng lão nào không nghe ra được ý đâu.

Đây là đang thăm dò sự trung thành của bọn họ.

Nhị trưởng lão lớn tiếng nói: “Nữ nhân này lại dám đối đầu với Vân Ly tông, ta lập tức xử chết nàng, để răn đe.”

Đại trưởng lão lại nhìn một thanh niên đằng sau Ngọc Canh chân nhân.

“Ta sự định sẽ tiễn nàng đến Vân Ly tông để làm thị nữ cho ngươi, để đền tội.”

“Ha ha ha ha!”

Nhất thời trong đại điện lại vang lên tiếng cười lớn.

Mà ngay vào lúc mọi người thảo luận làm sao xử lí Vân Chi, gia nhập Vân Ly tông thế nào, rồi sau này sẽ xử lí những chuyện nhỏ nhặt này ra sai thì hai đệ tử của Ngọc Canh chân nhân cũng với sự dẫn dắt của mấy trưởng lão đi lục soát bảo vật của Trường Sinh quán.

Đám người rất nhanh đã đến được sau núi.

Ở bên ngoài một lạc viện, một trưởng lão trong đó đột nhiên vỗ đầu.

“Đúng rồi, ở đây không phải là nơi ở của Nguyên Tướng mà Vân Chi triệu hoán đến hay sao?”

“Người này cũng không thể bỏ qua được.”

Chương 2438: Nguyên Tướng cấp điện đường?

“Nguyên Tướng mà Vân Chi triệu hoán ra?”

Đại đệ tử Kinh Đồng của Ngọc Canh chân nhân thốt ra tiếng cười chế giễu.

“Nàng cũng học người ta đi triệu hoán à?”

Kiểu triệu hoán này vốn không phải không phải trả giá.

Bản thân người triệu hoán sẽ mất đi một phần khí huyết, lần trước nếu không phải rơi vào tuyệt cảnh thì Vân Chi cũng sẽ không làm đến bước này.

Bởi vì nguyên nhân này nên bình thường tiên nhân sẽ không dễ dàng đi triệu hoán.

“Nguyên Tướng cả nàng cũng không lập tức trở về sao?”

“Không có không có.”

Mấy môn đồ phụ trách dẫn đường đều là tâm phúc của nhị trưởng lão, lúc trước bị Thành ca trực tiếp làm cho sấp mặt, bây giờ đương nhiên không có chút hảo cảm nào với hắn rồi.

Chỉ mong sao đại trưởng lão của Vân Ly tông giáo huấn tên tiểu tử này, trong lúc nói thì bộc phát luôn sở trường khiêu khích.

"Vân Chi ỷ vào Nguyên Tướng này mà phách lối, nếu không thì nàng nào có cơ hội làm quán chủ chứ."

"Không sai, Nguyên Tướng này tiếp tay cho giặc, thật đáng ghét."

"Theo như ta thấy, hắn cố ý ở lại không trở về là để đối đầu với Vân Ly tông."

Kinh Đồng Đạo Thần vốn không có quá nhiều hứng thú với Khương Thành.

Suy cho cùng thì đa phần Nguyên Tướng cũng chỉ là khách qua đường, vốn sẽ không ở lại lâu dài ở Hoán Đình giới.

Bây giờ nghe bọn họ nói như thế thì địch ý lại nổi lên.

"Đối đầu với Vân Ly tông bọn ta? Hắn cũng có tư cách đó ư?"

"Khẩu khí lớn thế à, hắn có thực lực gì chứ?"

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau một cái, trong đó có một người hạ thấp giọng nói: "Nguyên Tướng này đúng là có chút thực lực, nghi là cấp điện đường, theo như ta tính thì không nên đối cứng với hắn…"

Hắn không nói như thế thì còn màu, một khi nói thế thì Kinh Đồng lại càng có hứng thú.

"Cấp điện đường thì sao chứ?"

"Hắn tưởng hắn là thá gì chứ?"

Tuy lời nói là thế, nhưng bản thân hắn kì thực cũng chỉ là một Đạo Thần sơ giai, còn Nguyên Tướng cấp điện đường bình thường là thực lực của Đạo Thần cao giai rồi.

Thứ khiến cho hắn có dũng khí như vậy chính là thế lực to lớn Vân Ly tông sau lưng hắn.

Động phủ của Thành ca không có bất cứ trận pháp nào, cũng không mở bất kì cấm chế nào luôn.

Mấy người vốn còn như đại địch xông đến, kết quả lại không có bất cứ thứ gì cản trở, nhẹ nhàng đến trước mặt hắn.

Chuyện này khiến bọn họ có chút không ngờ được.

Tu luyện giới còn có người qua loa đến thế ư?

Nhưng mà sự chú ý của bọn họ rất nhanh đã bị vầng sáng vàng kim của Khương Thành hấp dẫn.

Đây là gì vậy?

Chả trách người này ẩn nấp ở đây không ra ngoài, hóa ra là có được bảo vật hiếm có này?

Trong ánh mắt của Kinh Đồng và mấy trưởng lão lóe lên sự tham lam.

"Ngươi chính là vị Nguyên Tướng mà Vân Chi mời đến được?"

Khương Thành còn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà cũng có thể nhìn thấy đám người này đến cũng không có gì tốt đẹp.

Thế là hắn cố ý cười nhạo nói: "Sao hả, các ngươi không phải đặc biệt đến thỉnh an ta đó chứ?"

Chỉ đơn giản một câu nói đã khiến sự giận dữ trong lòng mọi người lại tăng thêm một bậc nữa.

"To gan!"

"Đúng là ngông cuồng."

"Ngươi có biết đây là ai không?"

Trưởng lão nói ra câu này đột nhiên nhớ lại Khương Thành chỉ là Nguyên Tướng lần đầu đến đây, có lẽ thật sự không biết người của Vân Ly tông.

Thế là hắn long trọng phổ cập kiến thức một phen.

"Vị này chính là Kinh Đồng Đạo Thần, nhị đệ tử của Ngọc Canh chân nhân của Vân Ly tông, ngươi có biết Vân Ly tông cường đại thế nào không hả…"

“Mạo phạm hắn, còn không mau hành lễ tạ tội!”

Khương Thành cũng lười hỏi mấy người của Vân Ly tông tại sao lại xuất hiện ở đây, bởi vì cơ bản không có ý định muốn tiếp tục giao lưu với bọn họ.

“Nói xong cả chưa?”

Kinh Đồng Đạo Thần còn tưởng hắn sợ nữa kìa.

Thế là cười giễu một tiếng.

“Ha! Ngươi tạm thời không có cách nào để trở về đúng không, vậy nên cũng phải nhắm chừng hậu quả khi đắc tội với bọn ta.”

“Phải biết rằng Nguyên Tướng bị giết thì cũng sẽ chết đấy!”

“Thức thời đi, giao bảo vật của ngươi ra đây cho ta, sau đó thù thuần phục Vân Ly tông bọn ta!”

”Nghe nói ngươi là Nguyên Tướng cấp điện đường, sau khi quy thuận Vân Ly tông có thể có được vị trí trưởng lão đấy…”

Thành ca cũng bị chọc cho tức cười.

“Các ngươi vừa lên đã tự mình chủ trương lảm nhảm, cũng phải nghĩ đến thái độ của ta một chút chứ phải không?”

Kinh Đồng bị hắn ngắt mạch cảm thấy có phần không vui.

“Ngươi còn có thể có thái độ gì chứ?”

“Thái độ của ta chính là - Cút!”

Khi nói ra câu này, Khương Thành đã trực tiếp vung tay.

Sau đó đám người này đều bay ngược ra sau.

Lét két lộp độp…

Rừng trúc bên ngoài vang lên những tiếng rơi xuống đất liên miên không dứt.

Theo đó là những tiếng kêu thảm thiết và tức giận.

Nhưng mà bọn họ cũng không dám sang công kích Thành ca, bởi vì sự chênh lệch thực lực quá lớn.

Chuyện có thể làm được chính là quay về tìm cứu binh.

Bên phía đại trưởng lão và Ngọc Canh chân nhân này vẫn còn đang sắp xếp việc của Trường Sinh quán, khi hai bên đang nói đến cao trào thì Kinh Đồng Đạo Thần mang theo mấy người khóc lóc bù lu bù loa xông vào.

“Sư tôn phải làm chủ cho ta!”

Nhìn thấy dáng vẻ bụi bám đầy mặt, sắc mặt đại trưởng lão và nhị trưởng lão trong nội điện có vẻ không thể tin nổi, còn Ngọc Canh chân nhân thì lại cảm thấy mất mặt vô cùng.

“Cái thứ không có chút tiền đồ nào nhà ngươi, đúng là khiến người ta mất mặt mà.”

“Trường Sinh quán là của chúng ta cả rồi, ngươi còn bê tha như vậy là sao hả?”

“Lẽ nào còn có người dám bất kính với ngươi sao?”

Bề ngoài thì hắn dạy dỗ hà khắc với đồ đệ, trên thực thế thì lại nói để cho đại trưởng lão và nhị trưởng lão bọ họ nghe.

Đồ đệ của ta xảy ra chuyện ở Trường Sinh quán rồi, các ngươi xem đó mà làm đi.

Nếu không đưa ra lời giải thích khiến ta hài lòng thì hậu quả ở đó mà tự chịu.

Đại trưởng lão đương nhiên không dám lơ là.

Nhưng lại có phần khó hiểu.

“Ai lại dám bất kính với cao đồ của ngươi? Ai lại có thể có được năng lực ấy?”

Mấy môn đồ chạy theo cũng bị đánh ấy lập tức cáo trạng.

“Là Nguyên Tướng mà Vân Chi triệu hoán tới làm đó.”

“Người này là Nguyên Tướng cấp điện đường, thực lực không hề yếu.”

“Không sai, chính là hắn, tên đó thực sự quá khoa trương rồi.”

“Hắn không những đã đánh Kinh Đồng Đạo Thần mà còn hoàn toàn không xem Vân Ly tông ra gì, đúng là khoa trương đến cực điểm luôn.”

“Nguyên Tướng? Nguyên Tướng mà Vân Chi triệu hoán đến ư?”

“Nữ nhân này còn có chiêu trò này à?”

“Xem ra chúng ta đã xem thường nàng rồi.”

Trong mắt nhị trưởng lão hiện lên vẻ tàn độc: “Người này không thể xem nhiji được, lúc trước vì hắn ra tay đánh lén mà ta mới bị Vân Chi bắt giữ…”

Lời của hắn còn chưa nói xong thì đã bị Ngọc Canh chân nhân cắt ngang.

“Đủ rồi, chỉ là một Nguyên Tướng cấp điện đường nhỏ nhoi mà cũng làm nên đủ chuyện.”

“Yêu nghiệt kia đang ở đâu?”

Rất nhanh, một hàng người bọn họ đã giết đến trước động phủ của Khương Thành.

Để cho chắc hơn, đại trưởng lão còn áp giải theo Vân Chi cùng sang, xem nàng như là tấm vương bài đối phó Khương Thành.

Bên ngoài nhiều người như thế, Thành ca đương nhiên sẽ không phải kiểu chẳng biết gì sất.

Ra khỏi động phủ thấy nhiều người đứng đấy như vậy, hắn vốn chẳng hề kinh ngạc, suy cho cùng thì cũng sớm đoán được việc đánh nhỏ già đến hỏi tội này rồi.

Nhưng mà nhìn thấy Vân Chi bị người ta bắt, hắn vẫn có chút chút ngạc nhiên.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà ngươi đã lung lạc đến tình trạng này rồi ư? Lẽ nào Trường Sinh quán này trở trời rồi sao?”

Vân Chi há hốc mồm, nhưng rất nhanh, ánh mắt vốn kì vọng đã trở thành tĩnh mịch và thất vọng.

Nàng biết Khương Thành rất lợi hại, nhưng nhìn thế cục trước mắt, Nguyên Tướng cấp điện đường cũng chẳng thấm vào đâu.

Đại trưởng lão và Ngọc Canh chân nhân đều là Đạo Thần cao giai, cho dù là tên nào cũng đều khó chọc vào cả.

Chương 2439: Thủ Tê nguyên thuật

Ngọc Canh chân nhân và đám đồ đệ của hắn đúng là thầy nào trò nấy.

Vừa nhìn thấy kim quang trên người Khương Thành lần đầu tiên đã cùng hiểu lầm đó là bảo vật.

Vì thế, hắn duỗi ngón tay ra.

“Ta mặc kệ ngươi được triệu hoán từ dị giới nào, bây giờ trước mắt ngươi chỉ có hai con đường.”

“Hoặc dâng hiến bảo vật, quỳ xuống đất thỉnh tội.”

“Hoặc là chết!”

Đây chẳng phải là lần đầu Khương Thành nghe thấy lời thoại này.

Hắn cũng giơ hai ngón tay lên.

“Ta cũng cho các ngươi hai con đường, một là quỳ xuống hô ba tiếng ông nội.”

“Hai là chết.”

Hiện trường đang huyên náo bỗng chốc im bặt.

Ngay sau đó là những tràng cười lớn liên tiếp vang lên.

“Ha ha ha ha.”

“Hắn nói gì đấy?”

“Hắn không biết mình đang uy hiếp ai hả?”

“Đứng trước mặt hai vị Đạo Thần cao cấp mà lại dám phát ngôn xằng bậy, hắn điên rồi sao?”

“Hình như có vài người không hiểu rõ một đạo lý, có thực lực đi uy hiếp mới được gọi là uy hiếp, không có thực lực thì chính là trò cười.”

Ngay cả những môn đồ Trường Sinh quán ngấm ngầm ủng hộ Vân Chi cũng âm thầm lắc đầu.

Họ chỉ cảm thấy đầu óc Nguyên Tướng kia có vấn đề.

Mạnh mồm như thế đâu có ích lợi gì, chỉ tổ củng cố sát tâm của đối phương thôi.

“Xem ra ngươi muốn đâm đầu vào chỗ chết đây mà!”

Khương Thành lắc đầu.

“Xem ra vì ta chưa giết ai trong trận này nên các ngươi mới cảm thấy ta rất nhân từ tốt tính.”

“Chán sống rồi!”

Ngọc Canh chân nhân phất tay, đại trưởng lão tức khắc xung phong lĩnh mệnh mà xông lên.

Ngay khi hắn phóng ra trường kiếm trên tay, đạo hải mênh mông lập tức bao trùm Khương Thành vào trong đó.

Màn trời nhanh chóng tối sầm lại, như thể ngày tận thế đang đến cận kề.

Duy có sáu căn nguyên thần đài vẫn còn sáng chói như sao trời.

Cảm giác áp bức nặng nề dập dềnh chung quanh vị trí ấy.

Đến Ngọc Canh chân nhân cũng không khỏi nheo mắt lại, cảm nhận sự uy hiếp uy hiếp từ cường giả đồng giai.

Chúng đệ tử đứng phía sau lại càng giống như nhìn thấy thần linh, trong mắt tràn đầy vẻ rúng động.

Đối với họ, Đạo Thần cao cấp đã là cảnh giới khó có thể chạm tới, thường ngày cũng rất hiếm có cơ hội thấy đại trưởng lão động thủ.

Song, điều khiến bọn hắn ngạc nhiên chính là việc tên “Nguyên Tướng cấp điện đường” kia thậm chí vẫn chưa rút binh khí ra.

Hắn còn không tạo nên đạo hải hay phóng căn nguyên thần đài như đại trưỡng lão.

Điều này khiến Vân Chi không khỏi lo lắng trong lòng.

Nàng không hy vọng xa vời rằng Khương Thành có thể đại sát tứ phương, nhưng ít ra cũng phải biết chống đỡ.

Dù sao cũng không thể bó tay chờ chết chứ?

Đám người nhị trưởng lão lại bắt đầu cười ồ lên.

“Tên kia bị doạ đến mức không dám chống trả kìa.”

“Cứ tưởng hắn lợi hai thế nào, đụng phải cường giả thực thụ là ngây người như phỗng ngay.”

“Tên Nguyên Tướng kia chỉ có thế thôi.”

“Bây giờ không phản kháng cũng muộn rồi, thái độ lúc nãy của hắn đã chọc giận đại trưởng lão và Ngọc Canh chân nhân, họ sẽ không tha cho hắn…”

Tiếp đó, họ thấy đại trưởng lão vung kiếm xuất chiêu.

Phong vân trong cả đạo hải biến sắc, sóng gió dữ dội, căn nguyên thần đài và trụ đồ đằng lớn hợp thành nguyên thuật hùng mạnh, lao thẳng tới phía chính diện Khương Thành.

Sau đó nữa, cục diện lại rẽ sang chiều hướng họ khó có thể hiểu nổi.

Khi còn cách Khương Thành khoảng ba trượng, chiếc búa khổng lồ do nguyên thuật tạo thành đột ngột dừng lại.

Giống như bị một bàn tay vô hình bóp cổ vậy.

Lúc mới đầu, búa lớn còn run rẩy khe khẽ, như thể đang giãy giụa kịch liệt.

Song, chỉ vỏn vẹn nửa giây sau nó đã hoàn toàn đứng hình ở giữa không trung.

Tiếp theo là tan rã từng chút một.

Rào rào!

Dường như thính giác của mọi người đều xuất hiện ảo giác, vậy mà lại nghe thấy âm thanh nguyên thuật bị xé toang.

Nhưng sao có thể xé rách nguyên thuật chứ?

Bọn họ nhìn về phía Khương Thành đang đứng trong bão táp rồi kinh ngạc phát hiện đối phương vẫn chưa rút binh khí, cũng chẳng tạo ra đạo hải.

Thậm chí hắn còn chắp tay sau lưng, tỏ vẻ vô cùng bình thản, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Chuyện này là thế nào…”

Ngọc Canh chân nhân trợn tròn mắt.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn vượt quá phạm vi nhận thức của hắn.

Nhìn đại trưỡng lão mồ hôi nhễ nhại, bộ dạng có vẻ kiệt sức, mới bắt đầu mà như vừa cày cuốc khổ cực ba ngày ba đêm, hắn bỗng có cảm giác hơi bất an.

“Nhất định là do bảo vật trên người hắn!”

“Mau!”

“Cùng nhau lên cho ta, cùng tiến lên!”

“Giết chết tên yêu nghiệt dị giới kia, không cần quan tâm đạo nghĩa gì sất!”

“Ai giết được hắn thì bảo vật sẽ là của người đó!”

Đám nhị trưởng lão trước đó từng bị đánh một trận, sớm đã kìm nén khí lực, muốn báo thù một phen.

Lúc này lại bị bảo vật kích thích, chẳng khác nào hăng máu gà.

“Giết!”

“Giết tên quái vật đó!”

Hơn trăm người đồng loạt xông về phía Khương Thành, thanh thế người này còn mạnh hơn người kia.

Khương Thành lắc đầu, không muốn đùa bỡn nữa.

Một khắc sau, linh ý và thiên hồn của hắn đồng thời khuếch trương ra ngoài.

Bầu trời giống như chiếc sủi cảo được gói vào, tất cả tiên nhân tấn công hắn, bao gồm cả đại trưởng lão, chết đi bằng hết.

Chẳng còn động tĩnh gì nữa.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, hơn trăm tên Đạo Thánh, Đạo Thần Trường Sinh quán cứ thế chết đi.

Với Khương Thành, thứ chiến tích kiểu này đương nhiên còn chẳng đáng để khiến hắn hả dạ.

Dẫu sao hắn cũng từng tiêu diệt biết bao Chính Thần, Đạo Thần là cái thá gì?

Hành như thái rau cải thôi.

Sở dĩ vừa rồi hắn lười thi triển nguyên thuật áp chế nguyên thuật của đối phương là bởi một lý do rất đơn giản. Do nguyên thuật của đối phương có cường độ quá thấp nên nó không thể đột phá lớp phòng vệ từ thần thể.

Tuy vậy, hắn vẫn thấy ngạc nhiên vì hào quang ngộ đạo Tiên Thụ cũng có chút hữu dụng.

Khương Thành vốn định đợi nguyên thuật tiếp xúc với thần thể, ai dè nguyên thuật mới chạm đến tầng ngoài cùng của kim quang đã bị chặn lại ngay.

"Chẳng lẽ đặc hiệu của hào quang còn có thể dùng để ngăn chặn nguyên thuật?"

"Ngộ đạo Tiên Thụ có tác dụng này ư? Sao ta không biết nhỉ?"

Hắn chẳng buồn quan tâm đến chuyện bên này, nhưng lại làm những người khác vô cùng khiếp đảm.

"Trời ơi…!"

"Đại trưởng lão chết rồi?"

"Chết hết cả rồi, trời ạ, sao lại thế?"

"Nguyên Tướng cấp điện đường đâu thể có sức mạnh lớn đến thế!"

"Ảo giác, chắc chắn là ảo giác, tất cả đều là cảnh giả!"

"Hình như… Hắn chưa từng nói mình là cấp điện đường, chẳng nhẽ thật ra hắn là Nguyên Tướng cấp truyền thuyết?"

"Khương Thành!"

Vân Chi - người duy nhất ở đây biết tên Thành ca đang vừa mừng vừa sợ.

Lúc trước, khi còn cho rằng Khương Thành là cấp điện đường, nàng đã cảm thấy cực kì khó tin.

Không ngờ bản thân lại triệu hồi được một Nguyên Tướng cấp truyền thuyết!

Đây là giấc mộng lớn đến mức nào?

Song, chẳng đợi nàng hứng chí bao lâu, cổ nàng đã bị người ta chộp lấy.

Tuy sợ hãi nhưng vẫn rất tàn độc, Kinh Đồng Đạo Thần nhìn chòng chọc Khương Thành đang từ tốn lăng không lại gần, lớn giọng hét: "Ngươi dám tiến lên một bước thì ta sẽ giết nàng!"

"Chắc ngươi cũng hiểu nếu người triệu hồi chết thì Nguyên Tướng được triệu hoán như ngươi cũng bị thiệt hại nặng!"

"Bây giờ ta lệnh cho ngươi, lập tức khoanh tay chịu trói, bằng không nhất định ta sẽ giết chết nàng!"

Sự đe doạ của hắn làm Khương Thành cảm thấy cạn lời.

Vì sao đám người này đều mặc định cho rằng mình được triệu hoán tới đây?

Huống chi, cho dù có được triệu hoán thật thì kiểu bắt giữ con tin tầm thường kia cũng vô dụng với hắn.

Chương 2440: Tôn trọng con tin một chút

Trong mắt Vân Chi ngập tràn vẻ lo lắng.

"Khương Thành, đừng lo cho ta!"

"Nếu ngươi bó tay chịu trói, đó mới là vạn kiếp bất phục!"

"Chỉ cần còn sống thì vẫn còn hy vọng trở mình…"

"Câm miệng!"

Kinh Đồng nổi giận mà ngắt lời nàng, nhân tiện làm nàng tạm thời mất khả năng nói.

"Ngươi tên là Khương Thành nhỉ?"

"Trong vòng một hơi, nếu ngươi không bó tay chịu trói, ta lập tức giết chết nàng, nói được làm được!"

Dứt lời, đao của hắn lại càng áp sát cổ Vân Chi.

Việc này làm cho những môn đồ Trường Sinh quán âm thầm ủng hộ Vân Chi đang đứng phía sau cùng kinh hãi kêu lên.

"Dừng tay!"

“Không, đừng giết quán chủ của bọn ta!”

“Haiz!”

Khương Thành không nói nên lời mà thở dài.

“Ca hành tẩu ở tiên giới biết bao năm nay nhưng đây là lần đầu tiên bắt gặp thủ pháp bắt cóc con tin tầm thường này, chẳng lẽ đây là đặc thù của Hoán Đình giới?”

Trước lời châm chọc của hắn, Ngọc Canh chân nhân không hề lên tiếng mà chỉ nắm chắc trường kiếm, sẵn sàng nghênh địch.

Hắn không biết đám người đại trưởng lão và nhị trưởng lão chết như thế nào, đến tận lúc này vẫn chưa hiểu vì sao.

Song, Kinh Đồng Đạo Thần đang khống chế Vân Chi lại tỏ thái độ nắm chắc phần thắng.

Thấy Khương Thành không ra tay trước, hắn mặc định là đối phương quan tâm đến con tin, muốn ném chuột lại sợ vỡ bình, không dám tự tiện làm càn.

Do đó, hắn tỏ vẻ đắc ý ra mặt, làm như cuối cùng cũng đã bắt được điểm yếu của Khương Thành.

“Nhưng chiêu này rất hữu dụng mà, chẳng phải sao?”

“Thắng làm vua thua làm giặc, thủ đoạn mang lại chiến thắng chính là thủ đoạn tốt nhất, gì mà vẻ vang với không vẻ vang!”

Thành ca cố tình thở dài một hơi.

“Ngươi thực sự cho rằng mình đã kiểm soát cục diện?”

“Loại thủ đoạn khống chế con tin này chẳng đáng nhìn, vô dụng nữa.”

“Ha!”

Kinh Đồng Đạo Thần bật cười lạnh lùng.

“Ngươi đang làm bộ làm tịch mà còn muốn hù doạ ta? Lẽ nào ngươi dám mặc kệ tính mệnh của Vân Chi? Bây giờ ngươi có thể làm gì đây?”

Khương Thành nhất thời không biết nói sao cho phải.

Mình và nữ nhân kia mới chỉ biết nhau mấy ngày, tại sao lại không dám bỏ mặc?

“Thật ra con tin không có tầm ảnh hưởng như ngươi tưởng…”

“Câm miệng đi!”

Kinh Đồng lớn tiếng ngắt lời hắn.

“Chỉ còn một khắc cuối cùng, nếu ngươi vẫn không khoanh tay chịu trói, vậy đợi nàng chết đi…”

Chưa kịp nói hết câu, hắn phát hiện con tim trong tay mình đã biến mất.

Tiếp đó, hắn cảm thấy cổ họng mình hơi thắt lại, như thể bị siết chặt vậy.

Đến nỗi không thể phát ra âm thanh nào.

Biến cố đột ngột này khiến hắn biến sắc dữ dội, vội vàng điều động tiên lực và thần hồn để giãy giụa.

Song, khi còn chưa kịp làm việc này, hắn bỗng nhận ra hồn hải và khí hải của mình đều đã bị áp chế ngay lập tức bởi một thứ sức mạnh không thể cưỡng lại.

Trước sức mạnh ấy, hắn giống hệt một con kiến hôi đang đối diện với ngọn núi đồ sộ.

Tại sao thứ sức mạnh kinh khủng ấy lại có thể tồn tại trên đời?

Khi hắn ý thức được điều này, nỗi kinh sợ lập tức bủa vây cơ thể hắn.

Mình vừa đe doạ một sự tồn tại đáng sợ đến mức nào?

Ở bên kia, Vân Chi chợt nhận ra bản thân đã khôi phục nguyên trạng, ngay cả kinh mạch và khí hải bị phong bế cũng được phóng thích trong chớp mắt.

Nàng chưa kịp chủ động làm gì thì đã quay về chỗ các môn nhân Trường Sinh quán.

“Quán chủ!”

“Đại sư tỷ!”

Cùng với nỗi vui mừng khôn xiết, rốt cuộc họ cũng thấy rõ những gì vừa xảy ra trong cuộc.

Chỉ thấy Kinh Đồng Đạo Thần vừa nãy còn rất phách lối đang bị người khác bóp cổ.

Rũ rượi như một con gà chết.

Mà người nọ lại chính là Khương Thành.

Chỉ vậy cũng rất kinh người rồi.

Đột ngột giải cứu con tin, đồng thời khống chế ngược một Đạo Thần sơ giai, thực sự quá mức thần kỳ.

Nhưng điều khiến mọi người kinh hãi lại là một chi tiết khác.

Khương Thành không hề đứng ở vị trí Kinh Đồng Đạo Thần kìm chặt Vân Chi khi nãy mà vẫn đang đứng ở vị trí ban đầu của hắn.

Nói cách khác, hắn đã trực tiếp kéo Kinh Đồng đến tay mình.

Hoặc là đích thân vọt tới sau lưng đối phương rồi lôi người ta trở về chỗ mình.

Dù sao mọi người ở đây, bao gồm cả Ngọc Canh chân nhân, không có một ai thấy rõ tình cảnh vừa phát sinh.

Nhưng dù là giả thiết nào thì nó cũng đủ làm bọn họ khiếp hãi tột độ.

Là các Tiên nhân mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên họ có cảm giác vừa "gặp quỷ".

Bởi vậy, toàn trường yên lặng như chết, không kẻ nào dám hó hé nói năng.

Trong lòng họ không hẹn mà cùng nảy ra ba chữ - cấp truyền thuyết.

Chắc chắn kia là Nguyên Tướng cấp truyền thuyết.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Vân Chi cũng tràn đầy vẻ khó tin.

Dường như nàng không thể tin rằng bản thân mình chỉ triệu hoán một lần như vậy mà lại triệu được một cường giả chí tôn đáng sợ đến thế.

"Ta nói rồi, ngươi chưa hề kiểm soát cục diện."

Nghe Khương Thành nói vậy, Kinh Đồng Đạo Thần ứa mồ hôi lạnh, khổ nỗi không thể bật ra lời nào.

Hắn chỉ có thể nhìn sư tôn mình bằng ánh mắt cầu xin.

Mong mỏi đối phương sẽ cứu hắn.

Song, hắn đã phải thất vọng, bởi lúc này sư tôn hắn cũng tỏ vẻ khiếp đảm khôn xiết.

“Bây giờ ngươi là con tin của ta.”

Ngữ điệu của Khương Thành rất bình tĩnh, không hề kích động như Kinh Đồng trước đó.

Với hắn, khống chế một Đạo Thần sơ giai chỉ là hành động hành hạ kẻ yếu, mất thể diện lắm.

“Nếu con tin có giá như vậy, liệu đồng bọn của ngươi có thể khoanh tay chịu trói vì ngươi không?”

Hắn chẳng biết Ngọc Canh chân nhân là ai.

Nhưng sau khi hắn nói xong, ánh mắt mọi người đương nhiên đều đổ dồn lên người nọ.

Đợi chờ quyết định của kẻ đó.

Ánh mắt Kinh Đồng Đạo Thần càng trở nên khẩn thiết, chất chứa hy vọng từ tận xương tuỷ mà trông ngóng, dường như đang mong đợi sư tôn của mình có thể thay đổi cục diện.

Hắn không trông mong sư tôn có thể đánh bại Khương Thành, dù sao điều đó cũng phi thực tế.

Hắn chỉ hy vọng sư tôn có thể dùng Vân Ly tông để áp chế tên Nguyên Tướng này, hoặc là lấy bảo vật quý để chuộc mình về.

Trước mắt bao người, Ngọc Canh chân nhân rốt cuộc cũng mở miệng.

“Tên nghiệt súc ấy dám khống chế người triệu hoán ngươi là Vân Chi, quả thực đáng chết vạn lần!”

“Hành vi lúc nãy của hắn khiến ta đau đớn cùng cực, vẫn luôn suy xét cách cứu Vân Chi quán chủ mà không làm nàng bị thương, điều kiện tiên quyết chính là phải hạ được tên nghiệt súc kia!”

Hắn nặn ra một nụ cười rồi chắp tay với Thành ca.

“Nhưng không ngờ tiền bối đã làm điều này nhanh hơn ta một bước, thật sự bội phục!”

Kế tiếp, cái mặt già của hắn nghiêm lại, tỏ vẻ cứng rắn.

“Ta tuyên bố, Kinh Đồng không còn là đồ đệ ta nữa, đồng thời cũng không còn là môn đồ Vân Ly tông.”

“Hành động của hắn không hề liên quan đến bọn ta, bọn ta cũng thấy căm giận cực điểm!”

Phát ngôn này lập tức làm tất cả mọi người nhất tề trợn mắt há hốc mồm.

Làm thế mà được hả?

Nói năng lươn lẹo trơn tru quá nhỉ?

Chưa kể đến Kinh Đồng Đạo Thần đối diện đang vô cùng ngờ vực, ngay cả các đồ đệ khác của Ngọc Canh cũng lui về sau mấy bước, tỏ vẻ kiêng dè.

Sợ rằng chính mình sẽ bị sư tôn vô cùng “thức thời” bán đứng.

Khương Thành không ngạc nhiên lắm.

Hắn từng gặp biết bao thể loại người, Ngọc Canh chẳng phải kiểu hiếm gặp.

Song vì muốn tung hứng theo đối phương nên hắn vẫn cố tỏ ra kinh ngạc, nói: “Không được đâu, đây là con tin mà.”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn tôn trọng con tim tí nào, không định cứu thử sao?”

Chương 2441: Kiếm chủ đại nhân

“Không không không!”

Đầu của Ngọc Canh chân nhân lắc liên tục như cái trống bỏi.

Giờ đây hắn nào dám cứu gì Kinh Đồng chứ.

Chỉ mong sao không bị liên lụy là may lắm rồi.

“Tên nghiệt súc này tội không thể tha, tiền bối cứ tùy ý xử lý.”

Nghe thấy câu nói này, Kinh Đồng Đạo Thần có cảm giác như bản thân mình bị giẫm mạnh cả vạn lần, cả người sắp khô queo rồi.

Thế mà Khương Thành vẫn cứ cố ý giễu hắn.

“Quả nhiên vừa rồi ngươi nói chẳng đúng.”

“Con tin đã ở trong tay rồi mà không có tác dụng gì cả.”

Kinh Đồng rất muốn nói bản thân cũng không ngờ mình lại trở thành con tin nhanh vậy.

Nhưng mà thật đáng tiếc, Thành ca lại không cho hắn cơ hội nói gì.

Càng huống hồ gì hắn bây giờ tuyệt vọng giống như đồ xui xẻo, cũng chẳng còn sức đâu mà nói gì.

“Nếu như đã không ai cứu, vậy xem ra chỉ có thể giết đi thôi.”

Ngọc Canh chân nhân ở phía đối diện gật đầu thật mạnh, nói thật to: “Tiền bối giết chết nghiệt súc này là giúp Hoán Đình giới trừ đi mối hoạ!”

“Mong tiền bối nhanh chóng giết chết tên tặc này, trả lại cho Trường Sinh quán một càn khôn xán lạn!”

Người không biết còn cho rằng hắn là người của Trường Sinh quán cơ.

Lạch cạch!

Khương Thành cũng lười day dưa, khi chém Kinh Đồng cũng đồng thời hủy luôn hồn hải và ý thức của hắn.

Lúc này mới đem thi thể nát như cái bao tải vứt đến trước mặt Ngọc Canh.

Sắc mặt Ngọc Canh không hề có chút bi thương nào, ngược lại còn nhanh chóng tán thưởng.

“Tiền bối giết hay lắm!”

“Đa tạ tiền bối đã diệt trừ mối hoạ cho bọn ta!”

“À thì, ta nhớ ra mình còn có chuyện quan trọng, không thể tiếp tục nghe tiền bối dạy bảo nữa, xin phép cáo từ trước…”

Nói xong, hắn định rời khỏi nơi này.

Đám người Vân Chi sao có thể để hắn chuồn đi dễ dàng vậy được chứ!

Ngay lập tức đã rút kiếm chắn trước mặt hắn.

“Đứng lại!”

“Thế là muốn đi rồi ấy hả?”

“Vừa rồi mới làm gì chắc không phải ngươi quên cả rồi chứ?”

Nếu không phải có Khương Thành đứng một bên thì Ngọc Canh chân nhân sớm đã vung cho một bạt tai rồi.

Một Đạo Thần sơ giai như ngươi lại dám cản một Đạo Thần cao giai như ta à?

Chán sống rồi chứ gì?

Nhưng nghĩ lại bản thân vốn không đánh lại Khương Thành, hắn chỉ có thể cố nặn ra nụ cười bồi.

“Lúc trước là do ta đã mạo phạm ngươi.”

“Thật ra ta toàn bị đại trưởng lão của các ngươi làm ngu muội, bản thân ta hoàn toàn không có ý gì với Trường Sinh quán cả.”

“Hả?”

Đám người Vân Chi bị chọc cho tức cười.

“Ngươi còn dám xảo biện?”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành khua tay.

“Nếu hắn đã thành khẩn hối hận rồi, có thể tha thì tha, bỏ qua cho hắn một lần đi.”

Lời này của hắn khiến mọi người đều kinh ngạc.

Nếu không phải vừa rồi Thành ca giết chết nhiều người như vậy, mọi người đều sẽ nghĩ hắn là kẻ từ bi thái quá thôi.

Đến cả đám người Ngọc Canh chân nhân cũng thấy khó tin.

Thật sự tha cho mình sao?

Sau khi rời khỏi địa bàn của Trường Sinh quán, hắn còn cảm thấy chuyện này không chân thật chút nào.

Trên đường đi cứ phải dè dặt, sợ Khương Thành có thể đuổi theo tiêu diệt mình bất cứ lúc nào.

Mãi đến khi về lại đến Vân Ly tông hắn mới yên tâm trở lại.

Sau đó, ngay giây phút đầu tiên hắn đã xông ngay vào đại điện, to mồm hét vang.

“Khai chiến rồi, khai chiến rồi!”

“Trường Sinh quán muốn khai chiến với chúng ta!”

“Tuyệt đối không được bỏ qua cho bọn họ!”

Mấy trưởng lão ở lại trông giữ tông môn bị giọng hét của hắn làm cho mông lung.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao lại muốn khai chiến rồi?”

“Trường Sinh quán không phải nương nhờ vào chúng ta sao? Bọn chúng là cái thá gì chứ?”

Ngọc Canh chân nhân đương nhiên sẽ không vì Khương Thành bỏ qua cho mình mà cảm kích hắn.

Hắn chỉ muốn rửa sạch mối nhục, trừ khử cái gai trong mắt.

“Trường Sinh quán lần này không xong rồi!”

Hắn khua tay múa chân, thêm mắm dặm muối vào kể hết một lượt chuyện vừa xảy ra.

Nghe nói bên kia có Nguyên Tướng cấp bậc trong truyền thuyết, những trưởng lão khác của Vân Ly tông không thể không thận trọng hơn.

“Bọn họ lại có thể mời được một cường giả như vậy ư?”

“Xem ra thật sự không thể tiêu diệt được rồi, nếu không sự nghiệp của chúng ta cũng sẽ tan luôn!”

“Cấp truyền thuyết, đấy chính là thực lực cấp Thánh Chủ, không thể xem nhẹ được!”

“Rất khó để đối phó.”

Trong điện ngoại trừ những trưởng lão vốn là của Vân Ly tông ra còn có những người đứng đầu những tông môn khác sau này bị thôn tính mà nhập môn.

Những người này nay đã bước lên con thuyền lớn Vân Ly tông rồi, vinh cùng vinh nhục cùng nhục.

“Vị đó… có thể đối phó với cấp trong truyền thuyết kia của Trường Sinh quán không?”

“Đều là cấp truyền thuyết cả, khó mà nói được.”

“Cái này phải đánh mới biết được.”

Ngọc Lăng chân nhân - chưởng môn của Vân Ly tông điềm nhiên nói: “Kiếm chủ đại nhân vốn không phải là nhân vật cấp truyền thuyết bình thường, nếu như ra tay thì Nguyên Tướng của Trường Sinh quán kia có thể xử lí nhẹ nhàng rồi.

“Chỉ có điều Kiếm chủ đại nhân gần đây bế quan, không tiện ra tay.”

Kiếm chủ đại nhân mà nàng nói chính là Nguyên Tướng cấp truyền thuyết mà Vân Ly tông nhờ cậy vào.

Nghe đến tên của người này, mấy vị trưởng lão kể cả Ngọc Canh trong đó điều lộ vẻ tự hiểu.

Nguyên Tướng kia tuy được Ngọc Lăng chân nhân mời sang, nhưng từ ngày đầu tiên đến này đều không ai có thể chỉ huy được.

Người này chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ giết chết Ma Hoành chân nhân, vốn chẳng có chút hứng thú gì mười vương đồ bá nghiệp của Vân Ly tông.

Trước đây Vân Ly tông tiêu diệt những tông môn khác, ban đầu đều do dụ dỗ những tông môn khác đến đánh mình, sau đó sẽ đi cầu cứu người đó, thành công thu phục mấy tông môn kia.

Sau đó lại thu hút những cao thủ của tông môn khác, sau khi nhanh chóng mở rộng quy mô, lại lần nữa tiếp tục khiêu chiến với bên ngoài.

Muốn “Kiếm chủ đại nhân” kia chủ động giết chết Trường Sinh quán thì gần như là chuyện không thể.

Suy cho cùng thì trước đó bọn họ cũng đã cố ý tung tin giả về Ma Hoành chân nhân, hòng lừa người này xuất chinh không chỉ một hai lâng, bây giờ trò này không còn linh được nữa rồi.

“Nếu có thể lừa được người này đến Vân Ly tông thì ngon rồi.”

Nghĩ đến đây, Ngọc Lăng chân nhân bắt đầu điều binh khiển tướng.

Phái hết cả hơn mười Đạo Thần cao giai kể cả Ngọc Canh chân nhân ra ngoài.

“nếu như có thể giết được Nguyên Tướng cấp truyền thuyết kia thì tốt nhất.”

“Nếu như không thể được thì cố gắng dụ dỗ hắn đến đây.”

“Một khi đã kinh động đến Kiếm chủ đại nhân rồi thì hắn nhất định sẽ chết không có đất chôn thây.”

Hành động của bọn họ rất nhanh, chỉ sau một ngày ngắn ngủi, mười hai Đạo Thần cao giai đã giết đến bên trên Trường Sinh quán.

“Vân Chi, còn không mau lăn ra đây chịu chết.”

“Còn có cả Khương Thành kia nữa, ngày chết của ngươi đã đến rồi.”

Môn đồ của Trường Sinh quán lập tức bay ra, vừa nhìn thấy đội hình xếp hàng dài trên không đã bị dọa cho một phát.

Đến cả quán chủ như Vân Chi cũng cảm thấy bất lực.

Nàng chỉ có thể đưa ánh mắt từ từ hướng về phía Khương Thành.

Ngọc Canh chân nhân dẫn đầu vừa thấy Khương Thành đã lộ vẻ thù hận.

“Không ngờ chứ gì, ta lại trở lại nhanh đến thế.”

“Đâu có.”

Thành ca nhẹ nhàng nhún vai.

“Vốn đã nằm trong dự tính của ta cả rồi được chưa?”

Lần trước hắn thả Ngọc Canh đi là vì để hắn gọi nhiều cứu binh đến hơn.

Tuy đẳng cấp vị diện của Hoán Đình giới không cao, nhưng muỗi có nhỏ cũng là thịt mà.

“Vân Ly tông các ngươi không phải nói sẽ gọi người cấp Nguyên Tướng trong truyền thuyết vô cùng lợi hại ư?”

“Người đâu? Sao lại không thấy vậy?”

Những Đạo Thần cao giai ở cạnh bên Ngọc Canh cảm thấy bản thân bị xem nhẹ vô cùng.

“Hừ, giết gà cần gì đao mổ trâu.”

Chương 2442: Tám chiếc kiệu to

Có người cố tình khích Thành ca.

“Ngươi vẫn chưa có tư cách để kiếm chủ đại nhân đích thân đến đây.”

“Vượt qua ải của bọn ta trước rồi nói.”

Mười hai Đạo Thần cao giai xôn xao rút binh khí ra, mở đạo hải ra.

Những môn đồ Trường Sinh quán cảm nhận uy áp cấp độ Đạo Thần cao giai của bọn họ, ai nấy đều run lẩy bẩy.

Vân Chi bất giác nhìn sang Thành ca.

“Làm sao đây?”

“Ngươi có thể địch nổi bọn họ không?”

Nếu Khương Thành không chặn được, vậy hôm nay chính là ngày diệt phái của Trường Sinh quán, sẽ không có bất cứ sự hồi hộp nào.

Thành ca thở dài.

“Ngươi không nên hỏi ta vấn đề này, mà là nên hỏi bọn họ.”

“Hỏi bọn họ?”

Vân Chi vẫn chưa kịp nhận ra ý nghĩa của câu nói này, thì Khương Thành đã rút kiếm ra.

Lần này đối diện có mười hai Đạo Thần cao giai, trước mắt hắn cũng bị áp chế trong cảnh giới Đạo Thần cao giai, hắn cảm thấy một chọi mười hai vẫn phải có phần nghiêm túc thì tốt hơn.

Vừa rồi Ngọc Canh chân nhân la dữ dội nhất trông thấy Khương Thành rút kiếm, hắn lặng lẽ lùi tới sau lưng đồng đội.

Hắn từng tận mắt thấy Khương Thành giết chết đám người nhị trưởng lão và đại trưởng lão, biết hắn lợi hại.

Nhưng những người khác thì không suy nghĩ như thế.

“Ngạo mạn thật!”

“Bọn ta cũng đâu phải chưa từng gặp Nguyên Tướng cấp huyền thoại.”

“Thật sự tưởng rằng bọn ta đã sợ ngươi sao?”

“Ta từng thấy đại năng cấp độ Thánh Chủ, bọn họ đối mặt nhiều Đạo Thần cao giai như vậy cũng phải lui tránh, dựa vào một mình người thì muốn bảo toàn Trường Sinh quán, đúng là hy vọng hão huyền!”

“Vậy sao?”

Khương Thành cũng làm biếng tranh cãi với bọn họ, trực tiếp vung một kiếm về phía trước.

Hắn đã mở đạo hải ra để bày tỏ sự coi trọng, sử dụng nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng.

Tiếp theo, hiện trường vốn gươm súng sẵn sàng biến thành thảm kịch giữa trần gian.

Cho dù huyền văn do Khương Thành thi triển tại đây bị nén tới thập ngũ trọng, uy lực giảm thấp đi không chỉ gấp trăm lần, nhưng vẫn không phải cấp độ Đạo Thần này có thể chống lại.

Tám Đạo Thần cao giai phía trước chính diện, hoàn toàn nằm trong phạm vi tấn công của nguyên thuật.

Bọn họ nhìn thấy Khương Thành vung kiếm, còn suy nghĩ sử dụng đạo hải và nguyên thuật đánh trả một nhát.

Thậm chí dùng thêm một số tuyệt chiêu chủ chốt.

Nhưng chỉ phút chốc thì bọn họ phát hiện mình đã nghĩ nhiều.

Hầu như thoáng chốc bọn họ bị nguyên thuật che phủ thì đạo hải của bọn họ đã mất đi.

Không phải bị đụng nứt vỡ, mà là bị nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng trực tiếp bốc lên.

Tám người cảm thấy mình cứ như đột ngột bị đưa tới cục đá giữa mặt trời chói chang, có thể rõ rệt cảm nhận được quá trình nhanh chóng hoà tan của mình.

Sau đó thì không còn sau đó nữa.

Đừng nói tấn công, ngay cả phòng ngự bọn họ cũng chưa thể làm.

Thành ca cũng hơi cạn lời, như vậy hoàn toàn chính là hàng duy đả kích.

Mình cũng vẫn chưa sử dụng linh ý và xung kích Thiên Hồn nữa thì chiến đấu đã kết thúc.

Tốt xấu đều là Đạo Thần cao giai, huyền văn của mình cũng bị áp chế đến cấp bậc Đạo Thần, sao chênh lệch lại lớn như thế?

Hắn cũng không suy nghĩ xem, cho dù là cấp độ Đạo Thần, huyền văn nhất thiên tứ thập cửu trọng cũng đã đủ chém giết Thánh Chủ.

Huống hồ Nhân Quả kiếm hắn sử dụng còn là đế khí lăng tiên mà Đạo Thần không thể nào sở hữu.

Cộng thêm sự ủng hộ lớn mạnh của đạo tâm đặc biệt, áp chế cảnh giới như thế nào đi nữa đều không phải cấp độ Đạo Thần có thể chịu lực.

Toàn bộ môn đồ Trường Sinh quán phía sau đã hoá đá.

Bọn họ nhìn trên cao phía trước bị cuốn trôi đến nỗi trống rỗng, thậm chí không biết nên phản ứng ra sao.

Đôi môi anh đào của Vân Chi hé nhẹ, một hồi lâu cũng không thể khép lại.

Một lúc sau nàng vẫn đang hỏi Khương Thành có thể chống nổi không, bây giờ cuối cùng nàng cũng đã biết được đáp án.

Việc này đâu thể ngăn được, hoàn toàn không phải một cấp bậc được chứ.

Thật ra nàng có thân phận Đạo Thần sơ giai, nàng biết nguyên thuật mà.

Nhưng nàng vẫn mãi không nhìn hiểu được đòn tấn công vừa rồi của Khương Thành.

Đó là chiêu lớn gì thế?

Dù sao cũng không thể nào là nguyên thuật nhỉ?

Làm sao có thể có căn nguyên nhất thiên lẻ tứ thập cửu trọng hội tụ với nhau chứ, chắc chắn là một loại tiên thuật cấm kỵ vô cùng đặc biệt nào đó!

Bốn Đạo Thần sống sót ở đối diện cũng có ý nghĩ gần giống như nàng.

Lúc này bốn vị này sớm đã không còn sự ngạo mạn nắm chắc phần thắng như vừa rồi.

Dường như bọn họ đã biến thành môn đồ Trường Sinh quán trước đây không bao lâu, người nào người nấy đều đang run rẩy trước mặt Khương Thành.

Không còn cách nào khác, điều này thật sự quá đáng sợ.

Hoàn toàn chính là cảm giác sinh linh cấp thấp gặp được sinh linh cấp cao.

Chỉ trong phút chốc thì một kiếm của hắn đã giết chết tám cao thủ đồng giai thực lực ngang với mình, ai có thể chịu nổi việc này?

Trong số bốn người, có ba người đều bị thương.

Vừa rồi tuy bọn họ không đứng trong phạm vi tấn công, nhưng vẫn chịu phải một ít ảnh hưởng.

Mà chỉ một ít tác động đó đã đủ khiến thân thể bọn họ xuất hiện vết thương, hồn hải khí hải trong cơ thể bị hỗn loạn.

“Ngươi, ngươi…”

Ngọc Canh chân nhân từng chút một lùi lại về sau.

Hắn là người duy nhất không có bị thương trong số bốn người, vì hắn hơi đứng về phía sau.

Nhưng hiện nay hắn không vui mừng mừng thầm gì, chỉ có sự hối hận nồng nặc.

Hắn sớm biết được tên này mạnh tới mức không nói đạo lý như vậy, đánh chết hắn cũng sẽ không cất công chạy sang đây để dâng tặng.

“Ngươi đừng làm bừa, có gì hãy nói thật tốt!”

Hắn cũng không dám trốn, bởi định sẵn không thể thoát khỏi.

Hắn chỉ có thể hoảng sợ lắc đầu xua tay: “Thật ra vừa rồi bọn ta đến đây, là vì mời ngươi tới Vân Ly tông làm khách, chứ không có ý khác…”

“Không có lòng thủ địch?”

Khương Thành thầm nói ngươi nói vậy là xem ta như tên mù hay đồ đần độn hả?

“Mời ta đến đó làm khách phải không?”

“Thế tám chiếc kiệu to của các ngươi đâu?”

Ngọc Canh sững sờ: “Tám chiếc kiệu to? Đó là thứ gì?”

Thành ca nhíu mày.

“Xem ra ngươi cũng không hề hiểu đạo tiếp khách, quả nhiên là gạt ta!”

“Không có không có, bọn ta thật sự đến mời ngươi đấy.”

Tuy Ngọc Canh chưa từng thấy tám chiếu kiệu to, nhưng cuối cùng cũng hiểu ra ý của hắn.

Thế là tiếp theo, hiện trường bốn Đạo Thần cao giai đã tạo ra một chiếc kiệu sang trọng điêu khắc rồng phượng đẹp đẽ.

Bốn người vì sống sót cũng đã mặc kệ thân phận gì.

Bọn họ đích thân khiêng chiếc kiệu to dài tới ba trượng, quỳ xuống trước mặt Khương Thành mời hắn ngồi lên.

Cảnh này khiến những đồ môn Trường Sinh quán phía sau đều không biết nên nói gì mới tốt.

Đạo Thần cao giai đã là đại lão cấp cao tại Hoán Đình giới.

Kết quả lại suy bại làm kiệu phu, đây là bài diện như thế nào?

Vân Chi nhìn năm người đạp không rời đi, bóng lưng dần dần biết mất, rất lâu sau đó nàng cũng không thể quên.

Có một chốc lát, nàng rất muốn giữ Khương Thành lại, giúp đỡ phát triển Trường Sinh quán, giống như Vân Ly tông.

Nhưng chẳng mấy chốc thì nàng đã xoá bỏ ý nghĩ này.

Cường giả như vậy, căn bản không phải Trường Sinh quán có thể sở hữu đâu.

Có thể được hắn giúp đỡ ra mặt vài lần đã là chuyện may mắn cả đời này của mình.

Tốc độ của chiếc kiệu trên cao cũng không phải nhanh.

Trên đường bay về phía Vân Ly tông, không biết có bao nhiêu Tiên nhân mắt thấy cảnh này.

Ban đầu, bọn họ vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Đợi sau khi bọn họ nhìn rõ hình bóng của bốn kiệu phu, các nơi dọc đường đều bùng nổ.

“Đệch, tình hình gì thế?”

“Ngọc Canh chân nhân, còn có ba vị kia, không phải đều là trưởng lão nòng cốt của Vân Ly tông sao?”

“Bọn họ đang khiêng ai vậy?”

“Trời đất ơi, ai có thể diện lớn tới mức này, lại có thể khiến bốn vị Đại năng khom lưng như thế?”

“Là kiếm chủ đại nhân của Vân Ly tông đó chăng?”

“Không, không phải người kia!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói không bao lâu trước đây bên Trường Sinh quán đã triệu hoán ra một Nguyên Tướng cấp huyền thoại, không lẽ là hắn ư?”

“Mặc kệ là ai, mau đi coi thử!”

Chương 2443: Hoá ra ngươi chính là kiếm chủ

Trong chớp mắt, đã có một đám Tiên nhân đi theo phía sau chiếc kiệu này.

Hơn nữa kèm theo số người càng lúc càng nhiều, cũng trở nên ngày càng nổi bật.

Sự việc phát triển tới hai ngày sau, Tiên nhân phía sau cũng đã không dưới con số chục triệu, dù sao cũng liên quan đến Vân Ly tông, ai cũng sẽ có phần quan tâm.

Huống hồ, cũng không ai ngăn cản bọn họ.

Thật ra Ngọc Canh chân nhân rất muốn huỷ diệt hết những con sâu theo đuôi này.

Dù sao bọn họ làm kiệu phu quá mất mặt, có thể nói đây là vết nhơ đời người của hắn, tất nhiên không muốn bị người ngoài trông thấy.

Nhưng hiện giờ trước mặt Khương Thành, hắn lại không dám nghiến răng bừa bãi, chỉ đành âm thầm cắn răng chịu đựng.

Về đến Vân Ly tông thì không sao nữa!

Chỉ cần đại nhân đó ra tay, mọi thứ đều sẽ tốt trở lại.

Tới khi đó, mình chắc chắn phải tìm lại tất cả sĩ diện!

Bọn họ ôm ấp trạng thái tâm lý này, ba ngày sau mới về đến Vân Ly tông.

Còn bên này, thật ra sớm đã nhận được tin tức.

Dù sao thanh thế to như thế, chỉ cần không phải kẻ điếc thì đều có thể nghe thấy lời bàn tán ngoài kia.

“Bảo bọn họ đi lừa gạt Nguyên Tướng đó sang đây, sao bọn họ lại khiêng về rồi?”

“Điều này cũng mất thể diện quá nhỉ?”

“Làm mất mặt của môn phái!”

“Đúng rồi, còn tám trưởng lão khác đâu, sao không thấy vậy?”

“Cho dù thế nào, cuối cùng cũng đã có dẫn người về đây, có thể bắt đầu rồi.”

Ngọc Lăng chân nhân không khinh thường Khương Thành, nàng lập tức gấp rút chạy ra một động phủ giấu kín bên ngoài cấm địa sau núi môn phái.

Nàng cũng không dám trực tiếp xông vào, chỉ có thể đứng ở ngoài cất giọng kêu gào.

“Cao nhân, không hay rồi, có kẻ địch bên ngoài xâm phạm!”

“Bọn ta cần sự giúp đỡ của ngươi, bằng không ta sẽ bị giết chết, đến lúc đó ngươi cũng sẽ bị liên lụy…”

Cuối cùng cánh cửa của động phủ cũng mở ra.

Thân hình hoàn hảo và dung mạo đẹp đẽ của Thu Vũ Tuyền xuất hiện trước mặt Ngọc Lăng.

Mặc dù bọn họ cùng là nữ nhân, nàng cũng chỉ có thể xem thế là đủ rồi, cảm khái sao trần gian lại có nhân vật như vậy.

Tuy nhiên, câu sau của Thu Vũ Tuyền đã tạt một thau nước lạnh vào nàng.

"Nếu lần sau ngươi lại chơi mánh khoé này, ta sẽ giết chết ngươi trước thời hạn."

Nàng nói xong, lượn lờ rời đi, bay thẳng về phía điện trước.

Ngọc Lăng đi theo phía sau rùng mình, lại không dám có nửa câu không hài lòng.

Bởi nàng biết, trước giờ chủ kiếm đại nhân này không nói đùa, nói được thì sẽ làm được.

Ngày đầu tiên triệu hoán được Thu Vũ Tuyền, ngoài việc nàng mở mang thực lực của người này lợi hại tới mức khó tưởng tượng nổi ra, cũng nhận biết được phong cách người xa lạ đừng lại gần của nàng.

Vô số lần Ngọc Lăng muốn kéo gần quan hệ với nàng, triệt để biến nàng thành người mình, vì vậy nàng từng nghĩ rất nhiều cách.

Nhưng mặc cho nàng tặng báu vật hay nịnh bợ, hoặc cố tình điều động đệ tử trẻ tuổi tạo cảm tình với Thu Vũ Tuyền, sau cùng nhận được đều là hai chữ… Lạnh nhạt.

Cả Vân Ly tông không ai có thể tiếp cận nàng.

Nàng không biết, nếu không phải Thu Vũ Tuyền nhận được một ít cảm ngộ tại Hoán Đình giới thì nàng đã rời khỏi từ lâu rồi.

Đối với người cuồng tu luyện như nàng, cũng không coi cái gọi là nhiệm vụ chém giết gì đó ra gì.

Thỉnh thoảng bọn họ giúp đỡ giải quyết kẻ địch "xâm lược", cũng chỉ vì nhận thức sơ tu luyện của nơi này có điểm gì khác nhau, kiểm chứng một số cảm ngộ trên tu luyện mà thôi.

Nàng đi tới điện trước thì đã nhìn thấy Khương Thành đang ngồi kiệu đến đây.

Và Thành ca cũng đã trông thấy nàng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thành ca thật sự không ngờ, chủ kiếm đại nhân mà mình nghe hết mấy ngày, cũng có phần ngưỡng mộ đã lâu lại là nha đầu này.

Nhưng hắn nghĩ kỹ lại hình như cũng vô cùng hợp lý.

Hoán Đình giới là có cao thủ cấp Thánh Chủ mà.

Nhưng Nguyên Tướng cấp huyền thoại đó lại có thể dẫn dắt môn phái cấp trung như Vân Ly tông cuốn gói Bát Hoang, đủ chứng tỏ thực lực người này không phải Thánh Chủ bình thường.

Mà dễ nhận thấy Thu Vũ Tuyền có thực lực này.

Cho dù nàng cũng bị quy tắc của thế giới này áp chế cảnh giới, vẫn vượt xa những người khác có thể so sánh.

Tuy nhiên còn chưa chờ hai người chào hỏi thì Ngọc Canh chân nhân đang khiêng kiệu lại phát huy thiên phú đổi mặt.

Hắn nhìn thấy kiếm chủ đại nhân đã hiện thân, cứ như đứa trẻ bị ăn nạt trông thấy phụ huynh, lập tức bỏ gánh chạy đến đối diện, lên mặt trở lại.

“Ha ha ha ha, ngươi xong rồi!”

Ba kiệu phu khác cũng không chờ được nữa ném kiệu xuống.

“Đồ ngu, thật sự tưởng rằng bọn ta là mời ngươi đến làm khách ư?”

“Ngươi cũng xứng cho bọn ta khiêng sao?”

“Nói ngươi biết, dọc đường khiêng ngươi chỉ là dẫn dắt ngươi đi con đường hoàng tuyền mà thôi, bây giờ đã tới quỷ môn quan rồi!”

“Ngày chết của ngươi đã đến!”

Những Tiên nhân vây xem đi theo phía sau tới đây ồ ạt.

Bọn họ không phải không đoán được khả năng này, chỉ là không nghĩ rằng thái độ của bốn người kia lại chuyển biến một cách nhanh và triệt để như thế.

Có Thu Vũ Tuyền đang đứng sau lưng Ngọc Lăng chân nhân, nàng tràn đầy sức mạnh.

Nàng vượt qua mọi người bước ra, trên dưới quan sát Khương Thành một vòng.

Không thể tránh khỏi, nàng cũng bị thu hút bởi vòng sáng màu kim trên người ca này.

Nhưng nàng là chưởng môn, cuối cùng lề lối của nàng cũng phải to hơn.

“Nếu các hạ đồng ý gia nhập Vân Ly tông bọn ta, dốc sức vì bọn ta, thế mọi thứ xảy ra trước đó đều có thể xoá bỏ.

“Nếu không đồng ý, vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo!”

Khương Thành sớm đã đoán được tình cảnh của bọn họ, cũng không kinh ngạc gì.

Thậm chí hắn nghe xong không có đứng dậy khỏi chiếc kiệu, chỉ là nở nụ cười.

“Vậy sao, ta muốn coi thử các ngươi không khách sáo như thế nào.”

Sắc mặt của Ngọc Lăng chân nhân tức khắc nghiêm lại.

“Rượu uống không uống uống rượu phạt, nếu ngươi đã muốn chết nhanh, thế thì bọn ta thành toàn ngươi!”

Nàng nói xong, quay người lại đổi thành một dáng vẻ khác.

“Cao nhân, đây chính là kẻ địch bên ngoài xâm phạm lần này.”

“Ngươi cũng đã nhìn thấy, người này hung hăng ngang ngược, tàn nhẫn gian ác, hơn nữa ngu dốt chậm chạp, người đáng ghét như vậy thật sự không thể giữ lại.”

“Loại bỏ hắn, cũng xem như tạo phúc cho giới tu luyện, vẫn xin cao nhân ra tay diệt ma!”

Thu Vũ Tuyền không hề nhìn nàng, mà là trực tiếp vút qua bên cạnh nàng, đi tới đối diện Khương Thành.

“Ngươi nói không sai, hắn quả thực khá hung hăng càn quấy, đáng ghét lắm.”

Đám người Ngọc Canh và Ngọc Lăng nghe thấy câu này đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Xem ra kiếm chủ đại nhân cũng hết sức không ưa kẻ địch đối diện này, ổn rồi ổn rồi.

“Giết chết hắn!”

“Tiêu diệt hắn!”

Một đám trưởng lão Vân Ly tông cũng bắt đầu đánh trống reo hò.

Những Tiên nhân vây xem phía xa cũng chờ xem một trận đối quyết đỉnh cấp động trời.

Sau đó thì bọn họ nghe thấy tiếng trêu chọc xen lẫn một ít pha trò của Khương Thành.

“Sao ngươi lại suy bại thành triệu hoán thú vậy, còn không bằng thị nữ nữa.”

Trạng thái tâm lý của Thu Vũ Tuyền vẫn rất tốt.

Nhưng khi nàng đối mặt Khương Thành thì không vậy nữa.

Một câu nói nhẹ nhàng của tên này thì đã khiến nàng có phần không chịu được.

Thế là nàng hung dữ trừng mắt nhìn Thành ca, cảnh cáo hắn đừng nhắc tới thân phận thị nữ kia nữa.

“Triệu hoán thú gì, chẳng phải ngươi cũng bị người ta triệu hoán sang đây sao?”

Thành ca đắc ý giương mày.

“Ta thật sự không phải, chỉ là trùng hợp xuất hiện tại hiện trường triệu hoán thôi.”

“Đúng rồi, sao ngươi bị triệu hoán tới đây vậy?”

“Chẳng lẽ từ Huyền giới trực tiếp cách không gian vượt qua đây ư?”

Hắn vẫn nhớ rằng lần trước biệt ly với muội tử Tuyền chính là ở Huyền giới.

Mà khi Huyền tộc đi theo Di gia nhập Lạc Tiên điện cũng không có xuất hiện hình bóng của nàng.

Chương 2444: Đối quyết Thu Vũ Tuyền

“Cũng không phải.”

Thu Vũ Tuyền nói: “Rất lâu trước đó thì ta đã rời khỏi Huyền giới.”

Thành ca chờ hết vài giây, cũng không đợi được câu sau của nàng.

Trông dáng vẻ nàng là làm biếng nói hắn biết chuyện sau đó nàng đã đi đâu.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, cảnh giới của Thu Vũ Tuyền là Thánh Chủ tại thế giới này.

Cũng có nghĩa trước khi nàng vào đây, cảnh giới ban đầu chắc còn cao hơn mình một ít.

“Ngươi đã trở thành Cổ Thánh ư?”

Thu Vũ Tuyền liếc nhìn hắn, trong mắt tự nhiên dâng trào lên một vẻ kinh ngạc.

“Không lẽ vẫn chưa thăng tiến vào Cổ Thánh?”

Khương Thành gượng gạo vuốt mũi.

“Việc này, cảnh giới đều là hư mà, không quan trọng, dù sao lực chiến đấu của ca đặt ở đó…”

“Không phải chứ?”

Đôi mắt xinh đẹp của Thu Vũ Tuyền trừng to đến tột cùng, nàng vô cùng khoa trương che lại đôi môi anh đào, có vẻ như sự việc này hết sức không thể tưởng tượng nổi.

“Trôi qua nhiều năm như vậy rồi, thế mà ngay cả Cổ Thánh ngươi vẫn chưa tới?”

“Không phải chứ, ngươi đã đi làm gì hả?”

Khương Thành bị nàng cố tình châm biếm như thế, hắn cảm thấy khắp người đều không ổn lắm.

“Được rồi đấy, coi dáng vẻ đắc ý của ngươi, Cổ Thánh hay ho lắm sao?”

“Ít ra giỏi hơn người chưa đạt đến Cổ Thánh.”

Trong lúc hai người cãi cọ, những người khác có mặt tại đó đều ngây người ra.

Đặc biệt là người của Vân Ly tông, càng là tập thể há hốc mồm.

Tình hình gì thế?

Không phải nên là kiếm chủ đại nhân rút kiếm phát huy thần uy, dạy Nguyên Tướng đối diện làm người ngay tại chỗ sao?

Không phải nàng nên chém giết Khương Thành, sau đó khiến tất cả người ngoài kia khiếp sợ sao?

Sao lại biến thành bạn cũ nói về kỷ niệm xưa?

Ngọc Lăng chân nhân hé miệng, nói cà lăm: "Hai ngươi lại quen biết ư?"

Khương Thành nhìn nàng bằng ánh mắt khá thú vị.

"Đúng vậy, có phải đã khiến các ngươi thất vọng không?"

Đương nhiên Ngọc Lăng chân nhân thất vọng, thất vọng tới tột cùng.

Chỉ đáng tiếc Thu Vũ Tuyền không phải cấp dưới của nàng.

Bằng không, nàng đã phát cáu từ lâu rồi.

"Thế, ngươi, các ngươi…"

Đám người Ngọc Canh và nàng đều có sự bất an mãnh liệt.

Hai người này quen biết lẫn nhau.

Mà vừa rồi mình còn muốn dồn Khương Thành vào chỗ chết.

Vậy chẳng phải kiếm chủ đại nhân sẽ quay ngược mũi kiếm đối phó mình sao?

Vân Ly tông làm sao có thể chống đỡ nổi hai Nguyên Tướng cấp huyền thoại này chứ.

Cũng vào giờ phút này, bọn họ nhìn thấy Thu Vũ Tuyền đột ngột rút kiếm ra, mà mũi kiếm của trường kiếm chỉ thẳng vào Khương Thành đối diện.

Thành ca cũng không biết phải làm sao.

"Ngươi lại nữa hả?"

Hắn có thể cảm nhận được Thu Vũ Tuyền không có thái độ thù địch với mình, chẳng qua là muốn đánh thắng mình thôi.

Muội tử này vẫn không từ bỏ hy vọng, muốn hơn mình một bậc.

“Thế nào, ngươi sợ rồi?”

Thu Vũ Tuyền sôi sục chiến ý, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Nàng nhớ lại năm tháng áp bức và lăng nhục bị ép làm thị nữ, giao ra một nửa phần thu hoạch, cho dù thế nào nàng cũng phải tìm lại thể diện này.

Động lực tu luyện của nàng, một phần rất lớn chính là đến từ chấp niệm đánh bại Khương Thành.

Thành ca thở dài.

“Nếu ngươi cứ phải dâng lên để chịu đòn, thế ta cũng chỉ đành thành toàn ngươi.”

Hắn nói xong cũng rút Nhân Quả kiếm ra.

Chợt đám người Ngọc Canh và Ngọc Lăng vui mừng quá đỗi.

“Ha ha, hoá ra bọn họ là kẻ địch!”

“Làm ta giật cả mình, vừa rồi còn tưởng là bạn bè.”

“Tốt quá rồi, kiếm chủ đại nhân chắc chắn sẽ tiêu diệt tên ma đầu này!”

“Ngươi hãy chờ chết đi!”

Các Tiên nhân vây xem bên ngoài cũng bàn tán xôn xao.

Đối với bọn họ, Khương Thành chỉ là một Nguyên Tướng xa lạ quật khởi gần đây.

Mà những năm này, ấn tượng lớn mạnh của Thu Vũ Tuyền sớm đã khắc ghi trong lòng của bọn họ.

So sánh hai người, tất nhiên là nghiêng về một bên cho rằng Thu Vũ Tuyền mạnh hơn.

“Tuy đều là Nguyên Tướng cấp huyền thoại, nhưng chênh lệch giữa cấp huyền thoại cực lớn.”

“Mấy năm nay, kiếm chủ đại nhân cũng đã từng chém giết ba Thánh Chủ rồi.”

“Không sai, nàng được xưng là cấp huyền thoại, là bởi Nguyên Tướng cao nhất chỉ có cấp huyền thoại.”

“Xem ra, Trường Sinh quán vẫn sẽ bị diệt.”

Hai người rút kiếm đối đầu, sớm đã mắt điếc tai nghe đối với những lời bàn tán này.

Trên miệng Khương Thành nói Thu Vũ Tuyền muốn bị đánh, thật ra hắn không có coi thường nàng.

Trong mắt hắn, Thu Vũ Tuyền càng đáng được thận trọng đối đãi hơn những Cổ Thánh và Chính Thần mà trước kia hắn từng gặp được.

Hắn vừa ra tay thì đã mở đạo hải ra, sau đó 1049 căn nguyên thần đài lấp lánh cả sân.

Thoáng chốc, tất cả Tiên nhân có mặt tại hiện trường la lên y như bị điên.

“Đó là thứ gì?”

“Căn nguyên thần đài!”

“Sao một người lại có thể có nhiều căn nguyên thần đài như thế?”

“Trời ơi, điều này làm sao có thể?”

“Thánh Chủ cũng không thể nắm giữ nhiều quy tắc như vậy nhỉ?”

“Với lại đạo hải của hắn, sao lại mênh mông như thế…”

Sắc mặt của Ngọc Lăng chân nhân cũng biến đổi dữ dội.

Cuối cùng nàng cũng nhận ra, Khương Thành không phải Nguyên Tướng cấp huyền thoại tầm thường.

Rốt cuộc nàng cũng có một trực giác đáng sợ, chẳng lẽ kiếm chủ đại nhân cũng không bằng người này?

Thu Vũ Tuyền thì bình tĩnh hơn bọn họ khá nhiều.

Dù sao nàng sớm thì đã biết Khương Thành đặc biệt biết chừng nào.

Đế kiếm của nàng từ từ bay lên, quanh người nàng không có đạo hải dồi dào, cũng không có hàng trăm hàng nghìn căn

nguyên.

Nhìn từ vẻ ngoài, thanh thế của nàng còn không bằng một Thiên Tôn bình thường, nàng giống như đang đứng ở một cực khác với Khương Thành.

Nhưng sau khi Khương Thành ra tay thì lập tức lĩnh hội được điểm đặc biệt.

Ban đầu đạo hải của hắn vô cùng suôn sẻ che phủ sang phía Thu Vũ Tuyền.

Nhưng quá trình này chỉ duy trì hết một giây thì đã kết thúc.

Vì Thu Vũ Tuyền cũng đã thi triển đạo của mình.

Như dự đoán của Khương Thành, đạo của nàng chính là Vô đạo.

Đạo hải của Thánh ca lấy nàng làm trung tâm, nhanh chóng xuất hiện một mảnh trống không, sau đó lan tràn ra xung quanh.

Tại khu vực đó, hiệu quả nghiền ép và gia trì của đạo hải đều không còn nữa.

Cho dù nàng chưa thể tiêu diệt toàn bộ đạo hải của Khương Thành, nhưng Thành ca vẫn là cất đạo hải lại, vì mở tiếp cũng không còn ý nghĩa to lớn nữa.

Đối quyết giữa hai người, biến thành một trận so tài nguyên sơ có vẻ thấp kém.

Mà trong trận so tài này, sau cùng vẫn là nguyên thuật nảy sinh tác dụng quyết định.

Thu Vũ Tuyền đối mặt nguyên thuật nhất thiên tứ thập cửu trọng của Khương Thành, nàng chỉ dùng một căn nguyên kiếm để ứng đối.

Trong mắt người ngoài, sự chênh lệch của hai bên nguyên thuật thật sự quá to rồi.

To đến mức căn bản không có bất cứ sự so sánh nào.

Thế nhưng Khương Thành hiểu, Thu Vũ Tuyền chắc chắn sẽ không đơn giản như thế.

Chẳng mấy chốc thì căn nguyên kiếm và nguyên thuật huỷ diệt trời đất đó va chạm nhau.

Phút chốc này, cũng không có xảy ra nổ tung kịch liệt gì.

Căn nguyên kiếm cũng không có lập tức bị nghiền ép phá tan.

Sau khi tiến vào nguyên thuật, nó không những không bị tiêu diệt, ngược lại trở nên lớn mạnh.

Đặc biệt là căn nguyên kiếm của bản thân Khương Thành, hầu như chỉ trong chớp mắt thì đã tụ lại với nó, hai bên tuy hai mà như một, nhanh chóng hoà tan thành một thể.

Cứ như dòng suối chảy vào sông lớn.

Khương Thành đã đủ đánh giá cao về nàng, lại vẫn bị kinh ngạc bởi biến cố này.

"Không phải chứ, như vậy cũng được?"

Hắn phản ứng cực nhanh, tức khắc hiểu ra đường đi của Thu Vũ Tuyền.

Nữ nhân này chuyên về quy tắc kiếm, trước đó các quy tắc khác mà nàng lĩnh ngộ cũng đã bị nàng dùng thủ đoạn thần bí chuyển biến thành quy tắc này.

Mà vì trình độ môn này của nàng quá sâu, cộng thêm sự cho phép của căn nguyên kiếm, có lẽ đã nảy sinh ra một ít dị biến thần kỳ.

Chương 2445: Vô cùng kỳ diệu

Nếu là nguyên thuật của những người khác, thì giờ đây hắn đã sụp đổ.

Dù sao điều kiện thi triển nguyên thuật rất khắc nghiệt, tổng lượng của mỗi căn nguyên đều có yêu cầu cực cao.

Một căn nguyên kiếm trong số đó đột ngột làm phản, trở thành một bộ phận của người khác, đó là chuyện đủ để chí mạng.

Nguyên thuật của Khương Thành vẫn còn có thể duy trì, chỉ vì đó là nguyên thuật của hệ thống.

Sau khi hắn thấy căn nguyên của Thu Vũ Tuyền thôn phệ căn nguyên kiếm của mình, còn đang thử đồng hoá các căn nguyên khác, hắn khẽ động ý niệm, nguyên thuật bộc phát lên trên không trước thời hạn.

Tiếng nổ ầm vang chấn động điếc cả tai, khá nhiều kiến trúc phía dưới Vân Ly tông cũng đã bắt đầu rung động dữ dội.

Tuy quần tiên phía xa không nằm trong phạm vi tấn công, nhưng vẫn không thể đứng vững, vô số người từ trên không té ngã xuống.

Căn nguyên kiếm của Thu Vũ Tuyền cũng liên luỵ cùng bị nổ đến nỗi bặt vô âm tín.

Giao phong lần này, hai người đều có một ít hao tổn, nhưng lại không hề bị thương.

Giây phút tiếp theo, Khương Thành thi triển ra nguyên thuật nhất thiên lẻ tứ thập bát, trực tiếp từ bỏ căn nguyên kiếm.

Hắn đã nhìn ra được, Thu Vũ Tuyền đồng hoá cần có ngòi nổ của căn nguyên kiếm này.

Nếu mình không dùng căn nguyên này, vậy thì kết quả sẽ khác nhau.

Quả nhiên, lần này vào thời điểm đầu tiên căn nguyên kiếm của Thu Vũ Tuyền đối mặt nguyên thuật của hắn thì đã bị tàn phá gần hết.

Tiếp theo, nguyên thuật đánh thẳng về phía Thu Vũ Tuyền bằng thế một đi không trở về.

Khương Thành không có ý nương tay, cho dù hai người không có mối căm thù sâu sắc gì.

Sau đó hắn lập tức phát hiện kiếm đạo thập tam trọng của mình tự nhiên sụp đổ.

Hiện nay kiếm đạo cũng có tác dụng mang tính quyết định quá mức trong chiến đấu, nhưng nó là dàn giáo thi triển nguyên thuật của Khương Thành.

Đột nhiên khung sườn này sụp đổ, nguyên thuật lại vẫn đang tồn tại.

Nhưng phương hướng tấn công vốn khoá chặt đã xảy ra nghiêng lệch, đồng nghĩa là mất kiểm soát rồi.

Ầm!

Tiếng vang bùng nổ sau lưng Thu Vũ Tuyền.

Nguyên thuật của Khương Thành không thể đánh trúng chính chủ là nàng, cuối cùng rơi vào phía chính điện của Vân Ly tông!

Thoáng chốc trời đất rung chuyển, long trời lở đất!

Lấy chính điện của Vân Ly tông làm trung tâm, vô số đại trận và cấm chế đồng thời bị khuấy động.

Khoảnh khắc này, cả môn phái đều bị bao trùm trong biển cả kình khí và căn nguyên.

Mà mục tiêu tấn công của chúng nó lại là căn nguyên vừa mới bộc phát đó.

Đối với chúng nó, đây là kẻ địch xâm phạm môn phái.

"Không!"

Ngọc Lăng chân nhân thảm thiết la hét.

Khuôn mặt của nàng cũng đã sắp vặn vẹo.

Còn những trưởng lão khác của Vân Ly tông cứ như bất thình lình bị người ta chém vào một nhát, vẻ mặt cũng không tốt tới đâu.

Đấy là cơ nghiệp môn phái của bọn họ!

Ầm ầm ầm…

Tiếng nổ không ngớt nổ tung trong mỗi một tấc xó xỉnh của Vân Ly tông.

Khi đến hồi kết, căn cứ môn phái vốn hào hùng khí phái cảnh sắc tráng lệ đã lâm vào một đống hoang tàn.

Ngay cả một miếng ngói hoàn chỉnh cũng không thể tìm thấy nữa.

"Trời ạ!"

Trái tim của bọn họ đều đang rỉ máu.

Xây lại những kiến trúc này rất dễ dàng, quan trọng là bên trong còn có rất nhiều điển tịch và vật liệu, với một số thiết bị đặc biệt, toàn bộ bị huỷ hoại trong chốc lát vì đòn kia.

Đó mới là tổn thất thật sự to lớn.

Đáng tiếc, bây giờ bọn họ chỉ có thể đưa mắt nhìn, bởi trận đại chiến giữa Khương Thành và Thu Vũ Tuyền vẫn chưa kết thúc.

“Nàng lại có thể ảnh hưởng tới kiếm đạo của ta ư?”

Vừa rồi kiếm đạo thập tam trọng tan nát, khiến Thành ca nhận ra mình vẫn đã đánh giá thấp Thu Vũ Tuyền.

Không bất ngờ thì nàng là thông qua trình độ lĩnh hội cực cao đối với quy tắc kiếm để thực hiện sự việc không thể tưởng tượng nổi này.

Dù sao, ngoài kiếm đạo hoàn mỹ thập ngũ trọng, các kiếm đạo khác đều còn là xây dựng trên quy tắc kiếm.

Có lẽ lúc này nàng đã vô hạn tiến gần thần kiếm đạo trong truyền thuyết.

Thậm chí Khương Thành cảm thấy Nhân Quả kiếm trong tay mình cũng bắt đầu không nghe sai khiến lắm.

Chỉ cần sự vật có liên quan tới kiếm, đều sẽ chịu phải ảnh hưởng của Thu Vũ Tuyền.

Thứ này mạnh hơn cái gọi là Nguyên Tổ không biết gấp bao nhiêu lần.

Thành ca vẫn còn át chủ bài của mình, đó chính là huyền văn.

Thật ra huyền văn kiếm mà Thu Vũ Tuyền trói buộc là của hắn, chẳng qua là cho đến hiện giờ có vẻ như đối phương đều chưa phát giác được bí mật này.

Khương Thành không lựa chọn sử dụng chiêu này.

Cùng lúc hai người lần nữa thi triển nguyên thuật đối quyết, hắn chọn phát động linh ý xung kích với Thu Vũ Tuyền.

Nói thật, đây còn là lần đầu tiên Khương Thành xâm nhập ý thức của Thu Vũ Tuyền.

Hắn không nhìn thấy ý thức bình thường giống như những Tiên nhân khác.

Hắn vừa tiến vào phạm vi của biển ý thức thì đã gặp phải đột kích của một luồng lực lượng thần bí.

Luồng lực lượng kia hết sức thuần tuý, thuần chất tới mức gần như không.

Lại kèm theo khí thế vô cùng điên cuồng lao về phía hắn cắn xé.

Hầu như trong phút chốc thì linh ý màu tím của Khương Thành đã bị cắt thành vô số phần.

May mà hắn từng học Thái Thượng Hoá Đạo từ lúc sớm, chẳng mấy chốc thì đã lấy lại sức, tổ hợp lại linh ý của mình.

Sau đó hắn bắt đầu đọ sức với luồng lực lượng thần bí đó.

Trận giao phong ý thức này chỉ duy trì mười mấy giây.

Sau cùng Khương Thành thi triển linh kỹ, tạm thời ngăn cách nó tại một góc trong biển ý thức, tiếp đó quả quyết lựa chọn lùi ra.

Vì hắn phát hiện linh ý trước mắt của mình căn bản không thể tiêu diệt luồng lực lượng đó.

Khi hắn rút ra khỏi biển ý thức của Thu Vũ Tuyền, linh ý đã là thương tật khắp mình.

Thu Vũ Tuyền cũng không truy kích.

Giữa lúc im phăng phắc, hai người giống như có sự hiểu ngầm cùng cất kiếm lên, dừng lại cuộc chiến đấu.

“Phù!”

Khương Thành thở dài.

Ánh mắt của hắn nhìn sang Thu Vũ Tuyền trở nên có phần phức tạp.

Không phải vì thực lực của nàng quá mạnh.

Dù sao hắn còn có khá nhiều chiêu lớn như lực trọc, kiếm đạo hoàn mỹ, Thiên Hồn chưa thi triển, huống hồ còn có hack hệ thống mãi mãi đứng ở vị trí bất bại.

Hắn dừng tay, là do phát hiện được một số thứ không thể tưởng tượng nổi.

“Đó là Vô Đạo kiếm?”

Không sai, hắn từng sử dụng Vô Đạo kiếm.

Vừa rồi hắn cảm nhận được luồng lực lượng thuần tuý trong biển ý thức của Thu Vũ Tuyền, hầu như không khác biệt gì với khí tức của Vô Đạo kiếm.

Chẳng lẽ nữ nhân này đã hoà hợp chung với Vô Đạo kiếm?

“Đúng thế.”

Thu Vũ Tuyền đối mặt lời hỏi han của hắn, nàng nhẹ nhàng gật đầu, chứ không phủ nhận.

Cho đến hiện tại, nàng vẫn chưa từng nói bí mật này với những người khác.

Nhưng Khương Thành là một ngoại lệ.

Úi!

Thành ca cũng đã xem như hiểu biết sâu rộng, nhưng lúc này vẫn có một cảm giác được cập nhật nhận biết.

Sao Thiên Đạo chí bảo lại hoà hợp với con người chứ?

Khi hắn hiện lên ý nghĩ này, bỗng nhớ tới Tiên Mẫu.

Tiên Mẫu chẳng phải chính là Thiên Đạo chí bảo sao?

“Nhưng ngươi không giống nàng, bản thân nàng chính là Thiên Đạo chí bảo, mà dễ nhận thấy ngươi vẫn còn ý thức của chính mình.”

Nhất thời hắn cũng không thể hiểu rõ rốt cuộc đây là tình hình gì.

Nhưng hắn cũng coi như hiểu ra, tại sao bắt đầu từ ngày quen biết thì muội tử này chuyên về một môn kiếm rồi.

Hắn cũng hiểu ra, vì sao thiên phú trên quy tắc kiếm và kiếm đạo của nàng lại cao như vậy.

Hoá ra bắt nguồn từ đây.

“Nếu bị ngoại giới biết ngươi đều có thể ảnh hưởng tới quy tắc kiếm của bọn họ, e rằng ngươi sẽ thành kẻ thù chung.”

Thử nghĩ tu luyện giới có bao nhiêu Tiên nhân dùng kiếm làm binh khí.

Mặc cho liên minh Thần Đạo hay Lạc Tiên điện, quả thật là một đám với số lượng khổng lồ nhất.

Mà những thủ đoạn của Thu Vũ Tuyền, dù là khiến căn nguyên kiếm của người khác làm phản đi theo giặc, hay khiến kiếm đạo của người khác vô hiệu, đều là chuyện bọn họ không thể chấp nhận.

Bọn họ sẽ không khoan dung một sự tồn tại như thế.

Chương 2446: Được ăn cả ngã về không

Ngoài dự đoán của Khương Thành, dường như Thu Vũ Tuyền cũng không lo lắng: "Biết thì sao chứ?"

Nàng hờ hững nói: "Một kiếm phá bỏ là được."

Thành ca hơi bất ngờ, đến nỗi không nhịn được trên dưới quan sát nàng hết mấy vòng: "Ngươi đổi tính rồi ư."

Bản thân hắn vẫn luôn thô bạo, cậy vào hệ thống không sợ hãi bất cứ thứ gì. Nhưng trong ấn tượng của hắn, Thu Vũ Tuyền không phải như vậy. Tuy muội tử này có phần người lạ không thể lại gần, nhưng không kiểu như phản nghịch.

Lần đầu Khương Thành gặp nàng, ấn tượng đối với nàng ngoài thiên phú vô cùng cao ra, chính là rất biết điều. Cho dù nàng đối mặt Tiên quan thượng cấp hay Tiên nhị đại trong Gia Vương đạo trường, nàng đều không có ý đụng chạm chính diện.

Sau đó nàng gia nhập Thiên Cung, phân chia vào Kiếm Các, nương nhờ Lẫm Đế, chấp nhận nhiệm vụ Thiên Cung, nàng cũng luôn luôn rất phối hợp, chưa hề gây ra chuyện gì. Bằng không, lúc bấy giờ mấy Thiên Đế của Thiên Cung cũng sẽ không khen ngợi nàng không ngớt.

Khi nàng ở Thiên giới, nàng gia nhập Vương triều Tinh U nhiều lần lập công lớn, cũng chưa từng có công tự kiêu gây chuyện, càng không tự lập môn hộ. Nói toạc ra, Thu Vũ Tuyền hiểu sâu đạo sinh tồn của tu luyện giới, biết rõ đạo lý cố gắng ít gây thù chuốc oán.

Chỉ có vài lần nàng phách lối, cũng chỉ là lúc riêng một mình đối mặt Khương Thành cố tình tỏ ra đắc ý.

Đổi lại là nàng của ngày trước, chắc chắn sẽ lo lắng sau khi để lộ bí mật sẽ thành kẻ địch của cả thế giới, không thể đứng vững tại Tiên giới. Còn bây giờ, có vẻ như nàng không bận tâm nữa.

"Xem ra, ngươi rất tự tin với thực lực hiện giờ của mình!" Có thể khiến nàng có sự chuyển biến như vậy, nguyên nhân duy nhất chính là nàng cho rằng mình đã có thể nắm giữ vận mệnh của bản thân. Đã không cần phải tiếp tục cẩn thận e dè, khiêm tốn chịu đựng.

Thu Vũ Tuyền lườm hắn: "Đợi tới một ngày trong tương lai ngươi thật sự bị ta đánh bại, hãy nói vấn đề này cũng không muộn."

Trận đối quyết của ngày hôm nay, hai người đều bị nghiêm trọng áp chế cảnh giới, thực lực hoàn toàn không phơi bày ra.

Khương Thành lắc đầu một cách khá thương hại: "Thế e rằng ngươi không thể chờ đến ngày đó rồi." Trận chiến đấu của hai người chưa phân rõ sống chết, giờ đây lại tiến vào chế độ trò chuyện, các trưởng lão và chưởng môn của Vân Ly tông phía sau đều trở nên bất an. Cho dù bọn họ không nhạy bén như thế nào đi chăng nữa cũng có thể nhìn ra được, Khương Thành và Thu Vũ Tuyền căn bản không phải kẻ địch. Vậy bây giờ cảnh ngộ của bọn họ thì vô cùng nguy hiểm rồi.

Ngọc Lăng chưởng môn thấy Thu Vũ Tuyền cất kiếm vào vỏ, hoàn toàn không có dự tính tiếp tục chiến đấu, nàng hoảng loạn: "Kiếm chủ đại nhân, ngươi không thể khoanh tay đứng nhìn!"

"Hắn là kẻ địch xâm phạm Vân Ly tông chúng ta, nếu ta bị hắn giết chết, thế ngươi cũng sẽ bị thương nặng."

"Ngươi là do ta triệu hoán tới đây mà…"

Nàng vẫn chưa dứt lời thì trên người Thu Vũ Tuyền bốc lên một kiếm ảnh màu ngà. Kiếm ảnh đó không có chém sang bất kỳ người nào, chỉ quẹt nhẹ giữa nàng và Ngọc Lăng chân nhân. Sau đó thì dần dần biến mất trên hư không. Bao gồm Khương Thành trong số đó, mọi người đều chưa nhìn hiểu đây

là đang làm gì. Cho tới khi một hoa văn màu máu chậm rãi hiện lên trên hư không, sau đó nhanh chóng tan nát bằng tư thế một chia làm hai, cuối cùng rơi xuống mặt đất biến thành một giọt máu còn sót lại.

"Ngươi!" Ngọc Lăng như bị sét đánh trúng, sắc mặt thay đổi.

"Ngươi lại huỷ bỏ quan hệ triệu hoán giữa chúng ta!"

Nàng là người triệu hoán, giữa nàng và Thu Vũ Tuyền có một liên hệ thần bí nào đó. Cho dù loại liên hệ này không nghiêm khắc như khế ước, cũng không tồn tại quan hệ chính phụ gì, nhưng đã trói chặt lại với nhau trong âm thầm. Giữa hai người, mặc cho ai bị giết thì người còn lại đều sẽ bị thương nặng. Muốn giải trừ quan hệ triệu hoán, chỉ có thể chờ tới nguyện vọng của người triệu hoán được hoàn thành. Bằng không, cho dù thông qua cửa phá giới rời khỏi Hoán Đình giới cũng vô dụng. Điều đó có nghĩa nhiệm vụ vẫn luôn chưa hoàn thành, vẫn sẽ chịu phải ảnh hưởng. Mà hiện nay, quan hệ triệu hoán này bị Thu Vũ Tuyền dùng một kiếm trực tiếp chém đứt.

Cả sân một vùng ồ ạt.

"Trời ơi, như thế cũng được?"

"Đây là làm được như thế nào hả?"

"Quan hệ triệu hoán lại còn có thể cắt đứt giữa chừng?"

Đối với Tiên nhân của Hoán Đình giới, nội dung quy tắc triệu hoán chính là một trong pháp tắc Thiên Địa mà bọn họ tai nghe mắt thấy, là thường thức không cho phép nghi ngờ.

Bây giờ điều đó lại bị lật đổ. Kể cả Khương Thành cũng khá kinh ngạc.

"Đệch, Vô Đạo kiếm của ngươi lại ngay cả hiệu quả của nguyên năng cũng có thể cắt ra?"

Trong mắt hắn, chắc quy tắc triệu hoán của Hoán Đình giới chính là một nguyên năng nào đó. Trước kia hắn từng gặp được các nguyên năng như phục chế, thả câu, lĩnh vực mộng, đều không nói bất cứ đạo lý nào. Cứ y như kỹ năng hệ thống, hoàn toàn không có thủ đoạn ứng đối gì có hiệu quả.

Khương Thành đánh bại ba Giáng Thần giả kia, chỉ là dùng mạch suy nghĩ "Ta không thể đối phó nguyên năng, thế thì giải

quyết người sử dụng nguyên năng đó. “

Còn giờ phút này, có vẻ như Thu Vũ Tuyền thật sự còn có thể giải quyết được nguyên năng. Điều này làm sao khiến hắn có thể không kinh ngạc?

Đám người Ngọc Canh đồng đều lùi lại vài bước, hết sức hoảng sợ chỉ vào Thu Vũ Tuyền.

“Ngươi, nếu ngươi đã có thể chém đứt triệu hoán, tại sao trước đó còn ở lại Vân Ly tông?”

Khi có quan hệ triệu hoán, ít ra bọn họ không lo lắng nàng sẽ biến thành kẻ địch. Nhưng hiện giờ không còn quan hệ triệu hoán, vậy thì khó nói đây. Nhưng may mắn, dường như Thu Vũ Tuyền không có hứng thú đó.

“Ta chỉ vì mở mang thử đặc điểm của thế giới các ngươi.”

Các trưởng lão của Vân Ly tông không thể hiểu được suy nghĩ của người cuồng nhiệt tu luyện này. Bọn họ chỉ biết bây giờ là triệt để rơi vào đường cùng. Không còn Thu Vũ Tuyền, ai còn có thể ngăn chặn nổi Khương Thành?

“Liều với hắn!”

“Tuyệt đối không thể khoanh tay chờ chết!”

“Đây là do ngươi ép bọn ta đấy!”

Tiếp đó, hầu như vài trăm vị trưởng lão và môn đồ nòng cốt của Vân Ly tông đồng thời đâm nhẹ vào ngón tay, lấy máu làm ngòi, hư không kết trận. Sau đó, ánh đỏ chói mắt từng cái bừng sáng lên. Những Tiên nhân vây xem ngoài kia đều ngẩn người.

“Tập thể triệu hoán Nguyên Tướng?”

“Chẳng lẽ còn muốn triệu thêm một Nguyên Tướng cấp truyền thuyết ra ư?”

“Mỗi lần triệu hoán, đều sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với cơ sở của chính mình, hơn nữa xác suất lớn triệu hoán ra một người thực lực còn không bằng mình, bọn họ bị điên rồi chăng?”

“Hơn nữa lỡ như Nguyên Tướng được triệu hoán xảy ra chuyện, bản thân bọn họ cũng không có hậu quả tốt.”

“Bọn họ không điên, chỉ là được ăn cả ngã về không thôi.”

Tới bước đường này, Vân Ly tông vì được sống sót, không thể không chơi chiêu dữ hơn.

Khương Thành cũng không cắt ngang quá trình triệu hoán của bọn họ.

Sau khi từng ánh sáng màu đỏ dập tắt, trong hư không cũng liên tục xuất hiện từng đoá quầng sáng. Trong mỗi đoá quầng sáng đều có một bóng hình. Có Nhân tộc, cũng có Yêu tộc và Linh tộc. Vài trăm quầng sáng, phần lớn đều là màu kim, đại diện cho Nguyên Tướng cấp điện đường, thực lực không kém hơn Đạo Thần cao giai.

Đây hoàn toàn chính là kỳ tích. Dù sao mọi khi bọn họ triệu hoán, phần lớn xuất hiện đều là Nguyên Tướng bình thường màu xám, thực lực không vượt quá Đạo Thánh. Tốt hơn một ít cũng chỉ là màu xanh, màu bạc. Cấp tinh anh và cấp đại sư đều được xem là vận may tốt rồi. Mà lần này ngoài màu kim ra, còn lại chính là bảy đoá quầng sáng màu tím.

“Cấp truyền thuyết!”

“Lại một lần nữa là Nguyên Tướng cấp truyền thuyết, trời ạ!”

“Hơn nữa còn là bảy người, khoa trương quá đấy!”

“Đây hoàn toàn là chuyện không thể nào mà…”

“Vận khí của Vân Ly tông cũng tốt quá nhỉ, lại một lần nữa triệu hoán được Nguyên Tướng cấp truyền thuyết.”

“Xem ra tính mạng của bọn họ chưa tới hồi kết!”

Chương 2447: Thực lực không cho phép khiêm tốn

Khương Thành nghe thấy lời bàn tán xung quanh, cũng nghe ra được Nguyên Tướng cấp truyền thuyết khó triệu hoán biết chừng nào.

Hàng tỉ Tiên nhân Hoán Đình giới, bao nhiêu năm nay vô số người từng triệu hoán, xuất hiện được cấp truyền thuyết trong số đó có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lần này mấy trăm người triệu hoán thì xuất hiện được bảy người, dễ nhận thấy là điều không bình thường.

Cộng thêm vài trăm cấp điện đường đó, tỉ lệ vô hạn tiến gần con số không.

Nhưng lại cứ xảy ra chuyện này.

Nếu nói sau lưng không hề có nguyên nhân, Khương Thành không tin đâu.

Không bất ngờ thì đám Giáng Thần giả kia đã thao túng triệu hoán nguyên năng trong bóng tối.

Còn về mục đích cũng rất đơn giản, chính là muốn lợi dụng vị diện quy tắc đặc biệt như Hoán Đình giới để giết chết hắn.

Thành ca thì muốn chết, nhưng nhìn sơ thế trận đối diện, hắn cảm thấy nguyện vọng này e rằng sẽ rất khó thực hiện.

Tuy nhiên, những người khác có mặt tại hiện trường không nghĩ như vậy.

“Ha ha ha ha!”

Đám người Ngọc Canh và Ngọc Lăng không còn sa sút tinh thần như vừa rồi, mà tỏ ra vẻ hăng hái.

“Đúng là trời không tuyệt đường người.”

“Khương Thành, lần này thì phải coi thử ngươi còn sống được bao lâu!”

“Còn có cái gọi là kiếm chủ đại nhân của ngươi nữa, ta xí, thứ gì!”

“Một người cũng đừng hòng bỏ chạy, bắt hết!”

Mặc dù các trưởng lão của Vân Ly tông vừa mới triệu hoán, tiêu hao lượng lớn nguyên khí, bọn họ vẫn cố chống đỡ cơ thể yếu ớt, chỉ huy môn đồ bao vây những Tiên nhân ngoài kia.

Tinh thần kính nghiệp mang bệnh ra trận này, khiến các Tiên nhân vây xem bên ngoài “Cảm động’ đến nỗi chửi như tát nước.

“Mẹ nó, sao các ngươi vây cả bọn ta lại chứ?”

“Bọn ta vô tội mà!”

“Người đối địch với các ngươi là Trường Sinh quán, chứ đâu phải bọn ta, bọn ta chỉ là đến coi náo nhiệt thôi được chứ?”

“Vân Ly tông các ngươi muốn làm gì? Đây là muốn đối địch với tất cả người sao?”

Ngọc Lăng chân nhân tỏ ra cuồng ngạo vênh mặt lên.

Nàng hững hờ nói: “Là thế thì sao?”

Bốn chữ đơn giản, lại khiến quần Tiên ngoài sân không thốt nên lời.

Cũng không thể trách Vân Ly tông quá hung hăng càn quấy, thật sự là trước mắt cục diện này tốt tới mức không cho phép bọn họ khiêm tốn.

Bảy người cấp truyền thuyết, ba trăm mấy vị cấp điện đường, đây hoàn toàn có thể quất roi thúc ngựa đấu đá lung tung ở Hoán Đình giới rồi, ai cũng không thể ngăn cản nổi.

Thế trận triệt để phá vỡ thế thăng bằng vị diện này đối mặt hai cấp truyền thuyết, không thể nói rằng ưu thế nằm ở ta, chỉ có thể nói là muốn thua cũng khó.

Bọn họ hoàn toàn không cần phải che giấu nữa.

Ba trăm mấy cao thủ được triệu hoán ra, vào lúc triệu hoán có hiệu lực thì đã hiểu quy tắc.

Bảy Nguyên Tướng cấp truyền thuyết xếp thành một hàng dài, đứng trước mặt Ngọc Lăng chưởng môn.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Trông bọn họ cứ như Thần Long được cầu nguyện, rất có tư thế.

Ngọc Lăng chậm rãi ngắm hai mắt lại, hít một hơi thở sâu.

Khi nàng lần nữa mở đôi mắt ra, có vẻ như cả Hoán Đình giới đã nằm trong lồng ngực của nàng.

“Giúp đỡ bọn ta thống nhất Hoán Đình giới!”

Nguyện vọng của nàng đã không còn giới hạn bởi giải quyết Thu Vũ Tuyền và Khương Thành trước mắt nữa.

Dù sao mục tiêu này thật sự quá nhỏ, hoàn toàn có lỗi với lề lối của mình.

Sau khi ung dung tiêu diệt xong Khương Thành thì những Nguyên Tướng này rời khỏi, chẳng phải quá lãng phí sao?

Khoé miệng của bảy Nguyên Tướng cấp truyền thuyết nhẹ nhàng nhếch lên, giống như nghe được một câu nói không thể nào bình thường hơn.

“Ta tưởng chuyện lớn gì chứ.”

“Hoá ra chỉ vậy thôi ư?”

“Không thú vị, có thể thêm một ít tính khiêu chiến không?”

“Nhiệm vụ đơn giản như thế, sau cùng chắc nhận được rất ít quà tặng Thiên Địa nhỉ?”

Bọn họ vừa nói, vừa dẫn theo ba trăm mấy Nguyên Tướng cấp điện đường bay vào trong sân.

Chỉ trong chớp mắt thì Thành ca và Tuyền muội tử đã bị bao vây lại.

Sau đó nữa, lão giả dẫn đầu trong số bảy Nguyên Tướng đó trôi nổi ra ngoài, trực tiếp đi đến trước mặt Thành ca khom lưng cúi chào.

“Khụ, sao ngươi chạy tới nơi này rồi?”

Khương Thành bĩu môi.

“Hoá ra ngươi cũng còn đang sống sao, ta cứ tưởng ngươi đã chết từ sớm rồi chứ.”

Lão giả này chính là Hồn Tổ mất tích đã lâu - Hư.

Năm xưa Khương Thành chinh phục hắn tại hồn hải, một quãng thời gian sau đó, Hư còn đi theo hắn trấn giữ Phi Tiên môn, xem như là người của mình.

Tuy nhiên trận chiến tranh đoạt thần vị lần đó, con cáo già này không tham gia.

Từ đó về sau thì Khương Thành cũng không còn gặp hắn nữa.

Sau đó hắn từng hỏi bên Vu tộc, tin tức nhận được là không biết từ lúc nào Hồn tộc đã rời khỏi vùng hồn hải kia, hoàn toàn biến mất.

Thành ca thật sự không ngờ lại gặp được hắn tại nơi quỷ quái này.

“Hi hi, những năm đó khá nhiều biến cố, sau đó vô tình tiến vào một thế giới thích hợp tu hồn, lập tức thì thu xếp ổn thoả lại.”

Hư xoa nhẹ hai tay hư ảo, cười tít mắt nói cạnh nói khoé.

“Năm xưa ngươi tham gia tranh đoạt thần vị, chắc chắn đã trở thành Chính Thần rồi nhỉ?”

Khương Thành nghe thấy câu hỏi này của hắn thì biết hắn đã cắt đứt với thế giới quá lâu, hoàn toàn không biết động tĩnh bên Nguyên Tiên giới.

“Đã khiến ngươi thất vọng, ca không trở thành Chính Thần.”

“Hả? Một người ưu tú như ngươi lại không làm được Chính Thần, điều này cũng vô lý quá nhỉ?”

Trên miệng Hư nói như thế, thật ra trong lòng đang cười trên nỗi đau của người khác.

Hắn nói bóng nói gió, chính vì dò la thực lực hiện tại của Khương Thành.

Dù sao, năm xưa hắn lựa chọn bám gót, chỉ vì Thành ca mạnh hơn hắn.

Bây giờ nhiều năm không gặp như vậy, thực lực của hắn đã nâng cao gấp khá nhiều lần, cách nghĩ không giống nhau lắm.

Thế nhưng, vẫn chưa đợi Khương Thành nói thêm gì đó thì sáu Nguyên Tướng cấp truyền thuyết đối diện không vui vẻ nữa.

“Tình hình gì đây?”

“Hồn thể kia, ngươi như vậy là muốn gia nhập bên hắn sao?”

“Nếu ngươi muốn như thế thì đừng trách bọn ta không khách sáo nữa!”

“Cẩn thận bọn ta tiêu diệt cả ngươi đấy!”

Đám người Ngọc Canh và Ngọc Lăng sau lưng càng nổi trận lôi đình.

“Ngươi là do bọn ta triệu hoán đến đây, tốt nhất hãy biết điều!”

“Đừng tự tìm đường chết, ngươi nên biết sứ mệnh của mình là gì chứ?”

Hư đối mặt thái độ thù địch của bọn họ cũng không đứng về phía bọn họ, cũng không tỏ rõ quan điểm ủng hộ Thành ca.

Hắn trực tiếp bay ra cạnh sân.

“Khụ, Khương Thành và ta vẫn có một ít tình cảm qua lại, ta không thể ra tay với bạn bè.”

“Nhưng bị hạn chế bởi quy tắc triệu hoán, ta lại không thể ra tay với người triệu hoán.”

“Trận chiến này, vẫn mong hai bên các ngươi cho phép ta đứng ngoài cuộc.”

“Đương nhiên, ta mong các ngươi có thể bắt tay làm hoà…”

Thành ca âm thầm khinh bỉ, quả nhiên con cáo già này vẫn không tiết tháo y hệt ngày trước, căn bản không được tính là người của mình thật sự.

Sau đó hắn nhếch mồm với Thu Vũ Tuyền.

“Để ta hay để ngươi?”

Tuyền muội tử sớm đã cất kiếm lại.

Nàng trực tiếp lùi ra sau lưng Khương Thành.

“Ta không hứng thú với bọn họ.”

Nàng không phải thật sự không hứng thú, chỉ muốn đứng một bên nhân cơ hội quan sát, coi thử Khương Thành còn có chiêu lớn gì khác không.

Thành ca nhún vai, sau đó lần nữa rút Nhân Quả kiếm ra.

Hai câu trao đổi ngắn ngủi của hai người khiến ba trăm mấy người đối diện tức quá bật cười.

Từng gặp người ngạo mạn nhưng chưa từng gặp người cuồng vọng như thế.

Sáu người cấp truyền thuyết bọn ta đánh hai người, các ngươi còn lùi lại một người.

Ý gì?

Chê hai đánh sáu thắng một cách không hay ho, cảm thấy một chọi sáu mới công bằng?

Cùng lúc thanh niên áo xám dẫn đầu mở ra thánh giới, còn giơ tay lên với năm người còn lại bên cạnh.

“Các ngươi cũng lùi lại.”

“Một mình ta thì đủ rồi.”

Hắn nói xong cũng rút kiếm ra, mũi kiếm chỉ thẳng Khương Thành.

“Có phải ngươi tưởng rằng ta chỉ là một Thánh Chủ không?”

Chương 2448: Quả nhiên chỉ là Thánh Chủ mà thôi

Thật ra Khương Thành hiểu rõ, kẻ có năng lực giữ vững cảnh giới Thánh Chủ ở Hoán Đình giới thì chí ít ở bên ngoài cũng phải là Thánh Tôn đỉnh phong, thậm chí có thể là Cổ Thánh.

Nhưng như thế thì sao?

Đâu phải hắn chưa từng tiêu diệt Cổ Thánh?

Hắn chỉ thấy hơi khó hiểu, mấy tên cao thủ hàng đầu lạ mặt kia chui ra từ đâu nhỉ?

Chẳng lẽ bọn họ cùng sống ở ngọn "Tiên sơn" của Giáng Thần đài?

Rốt cuộc Giáng Thần đài muốn làm gì?

Hắn nhếch mép, cố ý nói: "Đúng là ta nghĩ vậy đấy, nhìn đi nhìn lại thì ngươi cũng chỉ là một tên Thánh Chủ nhỏ nhoi."

Thanh niên áo xám ở đối diện cười nhạt.

"Xem ra ngươi không muốn được chết một cách thoải mái đây mà."

Cảnh giới bình thường của hắn đúng là Cổ Thánh, hắn cũng thực sự đến từ ngọn Tiên sơn này, nhưng mà là một thế giới khác mà thôi.

Có thể nói, mỗi ngọn cây mỗi tảng đá ở ngọn Tiên sơn thuộc Giáng Thần đài này đều là một thế giới.

Đối với một cao thủ có cùng đẳng cấp với hắn, vượt sang một giới khác không phải chuyện hiếm hoi.

Suy cho cùng, mỗi giới thuộc Tiên sơn đều áp dụng Thiên Đạo và pháp tắc thứ ba của Nguyên Tiên giới, và bản chất thì đều nằm chung một thế giới.

Thân là một Cổ Thánh, dù có bị áp chế xuống cảnh giới Thánh Chủ ở Hoán Đình giới thì trên thực tế hắn vẫn có sức chiến đấu mà Thánh Chủ không thể sánh kịp.

Dù sao đạo nguyên của hắn vẫn còn đó.

Nhưng hiệu quả có thể phát huy sẽ trở thành một phiên bản phá sản thôi.

Đám người Ngọc Lăng và Ngọc Canh ở đằng sau khua tay, lớn tiếng rít gào thúc giục.

“Giết hắn đi!”

“Mau giết hắn!”

Về phần năm tên Nguyên Tướng cấp truyền thuyết và ba trăm Nguyên Tướng cấp điện đường còn lại, quá nửa đang khoanh tay trước ngực, làm bộ hóng kịch vui.

Dưới bầu không khí như vậy, tên thanh niên áo xám phía đối diện mở thánh giới.

Còn Khương Thành lại mở đạo hải.

Sau khi thấy đạo hải, thanh niên áo xám vui mừng.

“Bị triệu hoán đến một trận lớn thế này, ta cứ tưởng kẻ địch giỏi giang lắm chứ.”

“Tốn bao thời gian, hoá ra ngươi chỉ là một Đạo Thần cấp cao?”

Ba trăm tên đứng sau lưng hắn cười ồ lên.

“Chính mình còn chẳng là Thánh Chủ mà dám chê chỉ là Thánh Chủ nhỏ nhoi?”

“Kiếm đâu ra khẩu khí ấy thế?”

“Sớm biết vậy thì để ta lên sàn còn hơn, giết gà bằng dao mổ trâu à?”

Tiếng cười của bọn hắn rất lớn, cũng rất càn rỡ, nhưng trưởng lão Vân Ly tông và đám Tiên nhân đang vây xem lại chẳng dám cười hùa theo.

Bởi vì bọn họ mới vừa tận mắt chứng kiến trận chiến giữa Khương Thành và Thu Vũ Tuyền, biết được Khương Thành mạnh đến thế nào.

Nếu có quyền chỉ huy, Ngọc Lăng chân nhân chắc chắn sẽ không muốn thấy bọn họ đấu một chọi một với Khương Thành.

Nhiều người thế thì cùng xông lên đi!

Ngay sau đó, nàng thấy tên thanh niên áo xám ngã xuống.

Cú ngã thình lình xảy đến, vô cùng dứt khoát.

Mọi người cẩn thận cảm nhận một hồi, thực sự không cảm thấy chút sinh khí nào, lúc này mới không thể không thừa nhận rằng đối phương đã chết thật.

Xoẹt!

Tiếng tra kiếm vào vỏ của Khương Thành phá vỡ sự yên lặng chết chóc ở hiện trường.

Điều đó chứng tỏ thanh niên áo xám đã chết trong tay ai.

Song, chẳng có mấy người trong số họ hiểu rõ điều này.

Đa số họ vẫn chưa hiểu chuyện gì mới xảy ra.

Vừa rồi đã đánh nhau ư?

Sao lại không nhìn thấy quá trình nhỉ?

Dù sao thanh niên áo xám kia cũng là một Nguyên Tướng cấp truyền thuyết, cứ như vậy mà bị giết ư?

Trái với họ, sáu tên Nguyên Tướng cấp truyền thuyết còn lại đã nhìn thấy cả quá trình giao đấu.

Nhưng bọn hắn cũng không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Cho dù cảnh giới bị áp chế thì đạo nguyên vẫn còn đó, thánh giới cũng vậy.

Tại sao lại bị giết chết một cách dễ dàng như thế?

Người duy nhất ở đây có thể nhìn thấu đầu đuôi chính là Thu Vũ Tuyền.

Bởi vì nàng cảm nhận được sự dao động của linh ý.

Nhưng nàng cũng chưa hiểu vừa rồi Khương Thành làm gì để tiêu diệt kẻ địch trong chớp mắt.

Dẫu sao nàng cũng chưa từng nếm trải đại chiêu gồm ba mũi của Khương Thành.

Linh ý trực tiếp tấn công hồn hải, phối hợp cùng thiên hồn đã đủ nghiền nát đối phương, tiếp theo thánh lực chuyển hoá thành hồn lực, dứt khoát đè nát chủ hồn của kẻ thù.

Loại đấu pháp này không đòi hỏi quá nhiều thanh thế.

“Xem ra hắn đúng là một tên Thánh Chủ nhỏ nhoi mà thôi.”

Câu này lại được nói ra thêm một lần, nhưng không ai dám cười vang nữa.

Vì bọn họ đã phát hiện mình mới là một trò cười.

Hoá ra cách biệt thực lực giữa các Nguyên Tướng cấp truyền thuyết thật sự rất lớn.

“Ta thực sự không thể tiếp tục đứng nhìn nữa!”

Hư - kẻ vừa tuyên bố đứng trung lập khi nãy bỗng nổi điên mà vọt tới bên cạnh Khương Thành.

Rồi hét lớn với ba trăm Nguyên Tướng phía đối diện.

“Nhiều người như vậy bao vây một cá nhân, có còn thể diện nữa không? Thật sự khiến người ta phải khinh thường!”

“Dù phải liều mạng để làm trái quy tắc triệu hoán thì ta cũng muốn bảo vệ lẽ công bằng một phen!”

Năm tên Nguyên Tướng cấp truyền thuyết ở đối diện đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều tỏ vẻ khinh bỉ trước sự sốt sắng của tên lươn lẹo kia.

Song, bọn hắn quả thực không dám tiến lên truy sát.

Khi nãy, tên thanh niên áo xám chết quá nhanh, quá vi diệu.

Nhìn mà chẳng hiểu chuyện gì, ai dám tiếp tục tuỳ tiện động thủ?

Hoàn thành nhiệm vụ triệu hoán, nhận được phần thưởng thiên địa là tốt, nhưng trả giá bằng cả tính mạng thì lợi bất cập hại.

Thấy vẻ sợ sệt của họ, Hư càng mạnh miệng hơn.

“Ai? Còn ai nào?”

“Hôm nay ta để lại những lời này, ai dám động đến Khương Thành đại ca, chính là muốn đối địch với Hồn tộc của ta, ta là người đầu tiên nói không!”

Hai tay Thành ca ôm lấy Nhân Quả kiếm, cố ý lùi lại đến gần bên Thu Vũ Tuyền.

“Nếu ngươi hăng hái như vậy thì ta sẽ cho ngươi cơ hội ra tay để thể hiện.”

“Tiếp sau đây, ngươi hãy giải quyết đám người kia đi.”

Là thể linh hồn nên Hư không có mặt mũi, bằng không đã xanh mét rồi.

Hắn vội vàng bay tới bên người Thành ca, như hình với bóng.

“Đừng, vừa rồi ngươi ra tay quá nhanh, tất cả mọi người chưa nhìn thấy rõ.”

“Đừng ngại biểu diễn thêm chục lần, trăm lần, để mọi người cùng xem cho kĩ, cho rõ ràng, coi như là thoả mãn óc tò mò của họ.”

“Dừng lại như thế sẽ làm họ tiếc nuối cả đời.”

Những lời này khiến ba trăm tên cao thru trước mặt nổi giận.

Thật là đáng ghét!

“Bọn ta tiếc nuối lúc nào?”

“Bọn ta không muốn xem chuyện gì vừa xảy ra!”

“Đúng thế, bọn ta thoả mãn lắm rồi, cũng hoàn toàn công nhận thực lực của vị này!”

“Phải, tiếp theo đến lượt ngươi, chẳng phải ngươi muốn đấu với bọn ta ư?”

“Vậy thì lên đi!”

Hư đâu có gan một mình khiêu chiến nhiều người như vậy.

Bên kia vẫn còn năm Nguyên Tướng cấp truyền thuyết, bất cứ ai cũng có thể đấu tay đôi với hắn.

Hắn chỉ có thể chọn cách cầu xin Thành ca giúp đỡ.

“Bọn họ khiêu khích ta, chính là không coi ngươi ra gì!”

“Xem ra vừa nãy ngươi chưa dạy dỗ đủ đô, căn bản chưa đánh cho chúng sợ.”

“Hơn nữa tư thế ra tay của ngươi vừa rồi rất oai hùng, ta chưa thưởng thức đủ đã, ta vẫn chưa học hỏi được gì…”

Mấy lời tâng bốc của hắn làm Thành ca thấy rất thoải mái.

Nghĩ đến việc Hư từng trấn giữ Phi Tiên môn trong một thời gian ngắn, từng giúp đám đệ tử của mình, Khương Thành không thể thấy chết mà không cứu.

“Nếu ngươi tò mò đến thế thì ta sẽ thỏa mãn ngươi một lần.”

Dứt lời, hắn nâng kiếm, trở lại trước đám người đối diện.

“Lần này ai trong các ngươi sẽ lên, hay là cùng lên tất?”

Chương 2449: Ai cũng muốn tiêu diệt

Trong chớp mắt, năm tên Nguyên Tướng cấp truyền thuyết phía đối diện đều muốn cùng sát cánh tiến lên.

Nhưng suy nghĩ này bị gạt bỏ rất nhanh.

Trước khi hiểu rõ cách Khương Thành giết một tên cao thủ cùng đẳng cấp lúc nãy, bọn họ sẽ không dám mạo hiểm.

Ngộ nhỡ nhiều người như vậy cùng xông lên mà vẫn đánh không lại thì sao?

Nói trắng ra là không đáng phải bỏ mạng chỉ vì một nhiệm vụ triệu hoán.

“Khụ, các hạ khéo đùa.”

Lão giả râu bạc trắng đứng giữa tươi cười mà chắp tay.

“Bọn ta chưa bao giờ nghĩ tới việc đối địch với ngươi, tại sao phải xông lên?”

Khương Thành như cười như không, nhìn tay của đối phương.

“Các ngươi cùng chĩa đao kiếm mà còn nói không muốn chống đối ta, có vẻ lừa mình dối người nhỉ?”

Đám người trước mặt lập tức run rẩy, tất cả cùng thu binh khí lại, đồng thời nhanh chóng phá bỏ vòng vây vừa nãy.

Sau đó mới tỏ vẻ bối rối mà giang tay cười làm hoà.

“Không hề không hề.”

“Dù gì cũng cùng là người tu luyện, cầm binh khí trên tay chỉ là thói quen vô thức thôi!”

“Đúng đúng, thói quen vô thức, có thể thông cảm.”

“Bọn ta hoàn toàn không có ý giao chiến, các hạ thực sự hiểu lầm bọn ta rồi…”

Khương Thành cũng chẳng phải kẻ dễ bị qua mặt.

“Chẳng phải các ngươi đã nhận nhiệm vụ triệu hoán sao?”

“Vân Ly tông muốn chinh phục cả Hoán Đình giới, như vậy hiển nhiên cũng bao gồm ta trong đó, bằng không sẽ không hoàn thành nhiệm vụ.”

“Nếu sớm muộn gì cũng phải đối đầu, vậy thì không cần chọn ngày đẹp để đánh nhau, giải quyết ngay bây giờ đi.”

Hơn ba trăm cao thủ phe đối diện lắc đầu xua tay lia lịa.

Tỏ ý mình không hề dính dáng vào vụ này.

“Không có mà!”

“Ai nói muốn hoàn thành nhiệm vụ triệu hoán?”

“Đúng vậy, nhiệm vụ triệu hoán đâu có liên quan đến bọn ta?”

“Chẳng hiểu sao lại muốn chinh phục Hoán Đình giới, có suy xét đến cảm nghĩ của mọi người chưa, ta là người đầu tiên không chấp nhận.”

“Đúng, bọn ta không chấp nhận!”

Thái độ của bọn họ khiến đám Ngọc Lăng và Ngọc Canh tức đến vẹo cả mũi.

Chuyện gì thế này?

Vất cả lắm mới triệu hoán một đám tay chân hùng mạnh tới đây, kết quả lại chẳng giúp mình nữa?

Quy tắc triệu hoán của Hoán Đình giới đã xuất hiện biết bao năm nay, đúng là từng có tiền lệ Nguyên Tướng phớt lờ người triệu hồi, nhưng dẫu sao cũng là số ít.

Tập thể hơn trăm người cùng mặc kệ người triệu hồi, đúng là xưa nay chưa từng có.

“Các ngươi điên rồi sao?”

“Đang muốn làm gì đây?”

“Với thực lực của các ngươi, chinh phục Hoán Đình giới là chuyện dễ dàng, tại sao lại định bỏ cuộc?”

“Sợ hắn làm gì? Cùng xông lên là được, chẳng lẽ không đánh nổi một Nguyên Tướng đồng giai?”

Nếu bọn hắn không lên tiếng thì không sao, nhưng nói như thế lại làm hơn ba trăm người không chịu nổi nữa.

Bọn ta sợ đấy, nhưng ngươi đừng nói ra.

“Câm miệng!”

“Bọn ta chỉ được triệu tới làm trợ thủ, không phải thuộc hạ của ngươi, hy vọng ngươi phân định rạch ròi, bọn ta có tư cách từ chối!”

“Bọn ta tới Hoán Đình giới với tinh thần thiện chí hữu nghị.”

“Ngươi cứ nhất định xúi giục bọn ta chinh phục những môn phái và tộc quần khác để làm gì?”

“Đúng đấy, ta thấy các ngươi mới là con sâu làm rầu nồi canh ở Hoán Đình giới, ai nấy đều muốn tiêu diệt!”

Vì để Khương Thành không giết chết mình, bọn họ đang liều mạng cắt đứt quan hệ với Vân Ly tông, xoá sạch sành sanh.

Gần như nói thẳng rằng bọn ta không quen, cũng chẳng ưa đối phương chút nào.

Lúc này Khương Thành mới hài lòng mà gật đầu.

“Xem ra bản thân ta hiểu lầm các ngươi rồi.”

“Nào dám nào dám.”

Lão giả râu bạc trắng dẫn đầu cười đến mức khuôn mặt già nua trông như một bông cúc.

“Đạo hữu tin tưởng là tốt rồi.”

Những kẻ khác cũng rối rít hùa theo.

“Hiện tại hiểu lầm đã được hoá giải, chân tướng rõ mồn một!”

“Đúng, đúng, bây giờ đã tan thành mây khói, coi như chúng ta phải va chạm thì mới quen nhau!”

“Không biết cao tính đại danh của đạo hữu là gì, chúng ta có thể kết giao…”

Khương Thành âm thầm bĩu môi, đám người này đúng là chẳng biết xấu hổ.

Hắn vốn không định bỏ qua cho đám người này.

Song đối phương đầu hàng một cách quá quyết đoán, quá trơn tru, thành ra không tìm được cớ để ra tay.

Điều này làm hắn vẫn chưa thấy hả dạ lắm.

Bởi vậy, hắn nhìn về phía đám người nọ với vẻ trầm ngâm.

“Các ngươi vừa nói Vân Ly tông là con sâu làm rầu nồi canh, ai cũng muốn tiêu diệt?”

Mọi người hơi ngẩn người, không biết tại sao hắn lại muốn nhắc lại câu đó.

Nhưng căn cứ vào nguyên tắc chớ nên chọc giận của hắn, dĩ nhiên họ phải tiếp tục hùa theo.

“Đúng, đương nhiên là ai cũng muốn tiêu diệt!”

“Bọn ta không giống đám Vân Ly tông kia, bọn ta luôn muốn làm điều tốt giúp đỡ mọi người.”

“Hoán Đình giới là một nơi tốt đẹp, sao lại nhẫn tâm dấy lên gió tanh mưa máu ở đây, thật sự không phù hợp với nguyên tắc làm người của bọn ta.”

“Rất tốt! Các ngươi đúng là giàu lòng chính nghĩa.”

Khương Thành đập tay.

“Nếu đã vậy, hãy đích thân ra tay trừ ma đi.”

Dứt lời, hắn chỉ về phía Vân Ly tông.

Lúc này, đám người Ngọc Lăng và Ngọc Canh hoàn toàn biến sắc.

Vậy là định để Nguyên Tướng họ triệu hoán tự tay giết chết họ sao!

Sao lại thế được?

“Không!”

“Các ngươi không thể làm thế.”

“Đôi bên có quan hệ triệu hoán, nếu giết chết bọn ta, các ngươi cũng sẽ thiệt hại nặng.”

“Lẽ ra các ngươi phải bảo vệ để bọn ta không bị giết…”

Trái với bọn họ, các tiên nhân đang vây quanh hóng hớt đang hả hê khi người ta gặp hoạ.

Dù sao sau khi đắc thế, điều đầu tiên Vân Ly tông ra lệnh chính là bao vây tiêu diệt mình.

Nếu Khương Thành không chống cự, có lẽ những người đang đứng xung quanh lúc này chết hết cả rồi.

“Đúng! Tiêu diệt hết Vân Ly tông!”

“Bọn chúng chính là mối hoạ của Hoán Đình giới!”

“Nếu không tại bọn chúng thì những năm nay sẽ không hỗn loạn đến thế.”

“Tiêu diệt bọn chúng chắc chắn là một việc tốt!”

Ba trăm Nguyên Tướng không động thủ, lão giả râu bạc cầm đầu cũng tỏ vẻ khó xử.

“Chuyện này, không ổn lắm đâu.”

“Dù sao bọn ta cũng bị bọn họ triệu hoán tới, tự tay giết bọn họ, chẳng phải là bội ước ư…”

“A!”

Khương Thành chẳng thèm quan tâm rằng bọn hắn sẽ bị thiệt hại hay không.

Chẳng phải bọn họ cũng vừa chĩa kiếm chống đối mình ư?

Họ thật sự không muốn trả một cái giá nhớ đời, cứ tưởng nói suông mấy câu nhẹ nhàng là sẽ được bỏ qua sao?

“Có vẻ cái gọi là ai nấy cũng muốn tiêu diệt chỉ là một lời dối trá của các ngươi.”

“Định làm trò lường gạt trước mặt ta ư?”

Xoẹt!

Hắn rút Nhân Quả kiếm ra thêm lần nữa.

Kiếm quang còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Một giây sao, lão giả râu bạc phất tay áo, mục tiêu bất ngờ chính là Ngọc Lăng chân nhân.

“Không…”

Ngọc Lăng chân nhân chỉ kịp hét một tiếng chói tai.

Thực lực giữa đôi bên chênh lệch quá lớn.

Một bên chỉ là Đạo Thần cao cấp, bên kia là Cổ Thánh bị áp chế xuống hàng Thánh Chủ.

Chỉ một giây sau, Ngọc Lăng chân nhân chết mà không dư lại chút gì.

Ngay khoảnh khắc nàng chết đi, lão giả hoàn toàn không bị công kích bỗng rùng mình, sắc mặt trở nên cực kì nhợt nhạt.

Một dòng máu tươi tràn ra từ khoé miệng, nhuộm đỏ chòm râu hoa râm của hắn.

Hắn là người do Ngọc Lăng chân nhân triệu hoán, lúc này Ngọc Lăng đã bị giết, người được triệu hoán như hắn cũng bị phản phệ.

Với cường giả có cấp bậc như hắn, đây là thương tổn đủ làm lung lay căn cơ của hắn.

Nhưng hết cách rồi, nếu không làm vậy, kiếm của Khương Thành sẽ xuyên qua người hắn.

Chương 2450: Bên trên chí hồn

Chỉ một chốc sau, cấp cao của Vân Ly tông đã bị diệt sạch.

Tất cả đám đệ tử còn lại tan tác như chim vỡ tổ, Khương Thành cũng không làm khó dễ nữa.

Nhưng cuộc sống sau này của đám đệ tử ấy sẽ chẳng dễ chịu đâu.

Dẫu sao bọn họ đã đắc tội quá nhiều môn phái ở Hoán Đình giới trong hai năm thống trị này.

Rất nhiều người đứng ngoài lề cùng hoan hô reo hò.

“Hay lắm!”

“Giết hay lắm!”

“Thứ môn phái thuận ta thì sống nghịch ta thì chết này, đều giống nhau cả thôi, tất cả đều là mối hoạ.”

“Cuối cùng Vân Ly tông cũng bị diệt trừ, Hoán Đình giới có thể yên tĩnh rồi…”

Bọn họ ăn mừng ở một bên, nhưng ba trăm tên Nguyên Tướng, bao gồm cả Hư lại không vui nổi.

Bởi người triệu hồi bị giết nên bây giờ ai nấy cũng bị trọng thương.

Bọn họ không thể chặt đứt quan hệ triệu hoán bằng năng lực của bản thân như Thu Vũ Tuyền.

Vì vậy, lúc này trông người nào cũng rất ốm yếu, hoàn toàn không còn hăm hở bừng bừng như khi vừa được triệu hoán tới.

“Khương đạo hữu, bây giờ đã hài lòng chưa?”

“Bọn ta có thể rời đi chứ?”

Thành ca thực sự không thể bới móc ra khuyết điểm nào.

Muốn giết chết đám người này, làm màu một tí, tiện thể lấy chút chiến lợi phẩm, nhưng tìm mãi vẫn không thấy lý do khai chiến.

Người ta bị đánh sấp mặt, còn tự tay giết chết người triệu hồi mình, chẳng khác nào tự hại bản thân.

Nếu còn chưa thả đi thì vô lý quá.

Hắn phẩy tay: “Được rồi, được rồi, các ngươi có thể giải tán.”

Ba trăm tên Nguyên Tướng nọ như được ân xá, chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Thật ra Khương Thành cũng thấy hơi khó hiểu, chẳng phải họ cũng muốn đợi “Cửa phá giới” mở ra hay sao, sao lại vội vàng như vậy?

Sau khi bọn họ rời khỏi, Thu Vũ Tuyền cũng nhẹ nhàng bỏ đi.

Kẻ duy nhất ở lại bên Khương Thành chính là Hồn tổ.

Thành ca liếc nhìn hắn với vẻ chán ghét: “Tại sao ngươi không đi?”

Hư ngưng đọng thành hình mặt người, cố ý nặn ra nét bi ai.

“Lời của Khương chủ công có thể làm người ta đau lòng đấy.”

“Quan hệ ngày trước của chúng ta là gì chứ, bao năm nay ta vẫn mong mỏi được gặp lại ngươi…”

“Thôi được rồi.”

Khương Thành không nhịn nổi mà xua tay.

Nếu không phải vì ban nãy tên lươn lẹo này vừa diễn trò vừa ra trông chừng hàng ngũ thì hắn sẽ tin thật.

Huống hồ bây giờ hắn còn bận thu chiến lợi phẩm.

Thành ca vốn tưởng rằng Vân Ly tông chẳng có thu hoạch gì ra dáng, dù sao mức trần ở vị diện này chỉ là cấp Thánh Chủ mà thôi.

Nhưng sau một lượt tìm kiếm cẩn thận chuyên nghiệp, hắn phát hiện tình trạng ở đây nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hoá ra nơi này cũng có một lượng lớn kỳ trân dị bảo cửu phẩm, chỉ là chưa luyện thành đế đan và đến khí cửu phẩm.

Điều này không chỉ khiến hắn vui mừng mà còn rất bất ngờ.

“Bảo vật ở vị diện này hoàn toàn không thua kém Nguyên Tiên giới, thật là kỳ lạ.”

“Tại sao lại vậy chứ?”

Đẳng cấp của vị diện và cấp bậc của bảo vật có mối quan hệ tương hỗ.

Cũng giống như Nguyên Tiên giới năm đó, khi vị diện mạnh nhất mới chỉ là Thánh Chủ, đừng nói đến các loại bảo vật như hỗn độn ngọc tủy, ngay cả vật liệu cửu phẩm bình thường cũng như lông phượng sừng lân, rất hiếm có.

Khi ấy, đế đan sư và đạo khí sư bát giai ở Nguyên Tiên giới dù làm thế nào cũng không đột phá lên cửu giai được.

Ngoài việc tu vi của bản thân còn có giới hạn thì nguyên nhân lớn nhất chính là không bột đố gột nên hồ.

Toàn bộ vị diện cũng không thể tìm ra nguyên liệu cần thiết để làm một viên đế đan cửu phẩm, biết làm sao đây?

Ở Nguyên Tiên giới hiện nay, các loại nguyên liệu cửu phẩm càng ngày càng dễ gặp, ấy là bởi đẳng cấp vị diện đã tăng lên.

Với tình trạng của Hoán Đình giới, rõ ràng có chút bất thường.

“Bởi vì Hoán Đình giới không phải vị diện cấp thấp.”

Hư nhìn thấu nỗi hoài nghi của hắn, vội vàng phổ cập khoa học.

“Thật ra nó ngang hàng với các vị diện xung quanh, nhưng vì sự đặc thù của quy tắc thiên địa nên tiên nhân không thể lên đến hàng Thánh Tôn.”

“Có cả chuyện này ư?”

Khương Thành nhướn mày: “Vậy các tiên nhân bản địa đi đến vị diện khác thì sao? Có từ Thánh Chủ thành Cổ Thánh không?”

“Cổ Thánh thì khó nói, nhưng trở thành Thánh Tôn không khó, nhưng cần một thời gian để thích ứng.” Hư đáp.

“Nơi này có rất nhiều vị diện tương đồng sao?”

“Ta cũng không rõ là bao nhiêu, chỉ nghe nói không dưới hai mươi.”

Câu trả lời của hắn làm Thành ca lâm vào trầm tư.

Tiên sơn nằm ở Giáng Thần đài, mà số lượng Giáng Thần giả hình như cũng xêm xêm số vị diện.

Nếu vậy, Hoán Đình giới là một vị diện, thật ra nó chính là vị diện riêng của một Giáng Thần giả.

Rốt cuộc đám Giáng Thần giả kia muốn làm gì?

Hắn nghĩ mãi cũng không thông, thế nên chỉ có thể thử hỏi Hồn Tổ một câu.

“Ngươi biết Giáng Thần giả chứ?”

“Không có gì, ngươi có thể lui đi rồi.”

Thấy đối phương chưa từng nghe nói về Giáng Thần giả, Thành ca biết hỏi cũng vô ích.

Sau khi thu chiến lợi phẩm của Vân Ly tông và đổi xong xuôi, số lượng huyền tinh của hắn lại có sự tăng trưởng đáng mừng.

Cộng với của cải dồi dào tích lũy sau bao năm, số huyền tinh lúc này của hắn chính thức đột phá mức ba tỷ.

Nghĩ đến chuyện lâu rồi không có điểm kỹ năng, hắn quyết định nhân cơ hội gần đây để tu luyện cẩn thận một phen.

“Nếu không tăng cường thực lực, thật sự bị Thu Vũ Tuyền đánh bại thì mất mặt lắm.”

Do đó, hắn dẫn Hư cùng về Trường Sinh quán.

Đám người Vân Chi ở bên đây vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Thấy Khương Thành trở lại, cả đám đều thấp thỏm, sợ Vân Ly tông tìm đến tận cửa.

Mãi đến hai ngày sau, rốt cuộc các nàng mới biết việc lớn làm rúng động cả Hoán Đình giới.

“Vân Ly tông bị diệt thật sao?”

“Hơn nữa còn bị hắn diệt sạch?”

“Hắn còn đánh đuổi kiếm chủ đại nhân nọ?”

Loạt tin tức này đã khiến mấy trăm môn đồ Trường Sinh quán kinh động.

Bản thân Vân Chi lại càng cảm thấy không chân thực đến cực độ.

Khi mới triệu hoán, mong muốn lớn nhất của nàng chỉ là có thể tìm người ngăn cản nhị trưởng lão một chút là được, nào biết bây giờ lại diệt trừ môn phái thống trị Hoán Đình giới.

Rốt cuộc ngày đó mình đã triệu hoán là sự tồn tại thế nào?

Nàng không nhịn được mà nhìn về động phủ của Khương Thành.

Ở nơi ấy, Thành ca đã mở giao diện hệ thống kỹ năng.

Mục đầu tiên hắn thăng hạng chính là thần hồn.

“Trước mắt, Cổ Thánh và Chính Thần ta chạm mặt đều là cấp chí hồn, bản thân ta cũng thế.”

“Nếu lên tới cấp tiếp theo thì hiệu quả sẽ ra sao?”

Thậm chí ở Nguyên Tiên giới còn chưa có tên cho cấp bậc cao hơn cấp chí hồn.

“Xem ra rất có thể ca sẽ là người đầu tiên!”

Nghĩ tới đây, Thành ca cũng có chút kích động.

Đấu pháp kết hợp ba mũi của hắn chính là nhanh chóng đánh tan chủ hồn kẻ địch.

Nếu thần hồn hắn cao hơn của người ta một cấp thì đúng là chèn ép triệt để.

Lúc đầu, khi từ chân hồn lên chí hồn, hắn đã tiêu tám trăm nghìn huyền tinh.

Còn hiện tại trên thanh tiến độ từ chí hồn lên chân hồn lại tốn chừng một tỷ huyền tinh của hắn.

Nhưng để sau này làm màu càng thuận lợi hơn nữa, Khương Thành khẽ cắn răng bấm chọn.

Cứ thế, một tỷ huyền tinh bị khấu trừ với tốc độ ánh sáng.

Sau đó, chẳng có gì xảy ra.

“Chuyện này… Chuyện gì đây?”

“Chẳng lẽ chí hồn thực sự là cấp cao nhất của thần hồn, không có cao hơn?”

Chương 2451: Sự thay đổi của Trường Sinh quán

Thành ca nhìn kỹ một hồi thật lâu, đột nhiên chửi ầm lên.

“Cẩu hệ thống, còn không mau giao thù lao ra đây?”

“Ôi con mẹ nó, ngươi đúng là thứ hãm mà.”

“Lại dám nuốt của ta một tỷ huyền tinh, không muốn sống nữa chứ gì?”

Tuy hắn cũng chẳng làm gì được hệ thống, nhưng vẫn giận bừng bừng.

“Nói, tại sao rõ ràng ta đã dùng huyền tinh, thanh tiến độ cũng đã đến trăm phần trăm rồi mà thần hồn lại không hề thăng cấp hả?”

Hệ thống quả nhiên đã đứng ra.

“Thăng cấp thần hồn của kí chủ cần có thời cơ.”

“Thời cơ gì chứ?”

Hệ thống rơi vào lặng im.

Thành ca chờ đợi thật lâu cũng không nghe thấy lời đáp tiếp theo của nó.

Thế là lại là một đống câu hỏi liên miên.

Nhưng mà câu trả lời vừa rồi của hệ thống cũng khiến hắn an tâm hơn một chút.

Chi ít điều đó có nghĩa là cả tỷ huyền tinh kia không vứt xuống nước vô ích.

Sau chí hồn quả thực vẫn có cảnh giới nữa, chỉ có điều cảnh giới đó quá cao nên hệ thống cũng không có cách nào trực tiếp thăng cấp lên cho hắn.

Hơn nữa điểm của thanh tiến độ chí hồn đầy vốn đã thăng tổng lượng hồn hải của hắn, chỉ là không xảy ra thay đổi về chất mà thôi.

“Thời cơ đó rốt cuộc là gì chứ?”

Khương Thành lắc đầu, sau đó lại mở giao diện hệ thống ra.

Sau đó mồm hắn cũng nhếch lên.

Ngoại trừ huyền văn kiếm đạt thập bát trọng và một ngàn không trăm bốn chín môn huyền văn đạt thập thất trọng ra, toàn bộ những huyền văn khác đều tăng lên theo năm tháng, tự động tăng lên đến thập lục trọng.

Huyền văn từ thập thất trọng tăng đến thập bát trọng, mỗi một môn đều cần hai triệu huyền tinh.

Do một ngàn không trăm bốn mươi chín huyền văn kia cũng tự động tăng tiến độ lên một chút nên thực tế khi thăng cấp chỉ cần hơn một triệu cũng đủ rồi.

Khương Thành khẽ nghĩ một chút, cuối cùng vung mạnh tay, tiêu tốn một tỷ hai huyền tinh để thăng cấp toàn bộ một ngàn không trăm bốn chính huyền văn lên đến thập bát trọng.

Phát hiện thấy số huyền văn còn lại còn có thể bấm thêm phát nữa, thế là hắn cũng mở rộng thêm kỹ năng “đạo quy tắc” lên đến cấp 1200.

Cuối cùng lại tăng thêm một trăm năm mươi môn huyền văn lên thập bát trọng.

Lúc này, huyền tinh của hắn cũng từ ba tỷ trước đó rơi vèo xuống còn hai trăm triệu.

Nhưng mà nguyên thuật 1049 sát chiêu của hắn cũng đã tăng đến cấp 1200.

Hơn nữa còn là từ huyền văn thập bát trọng.

Uy ực của đại chiêu này tăng lên mấy bội không chừng.

Nhưng mà cái giá phải trả rất mắc.

Nối liền nhiều căn nguyên thập bát trọng đến vậy, hồn lực cần có cũng pải tăng mấy bội.

Cho dù vừa rồi hắn đã tăng đầy thanh tiến độ chí hồn lên rồi, nhưng đánh đâu tính tới đó, đại chiêu này trong chiến đấu có thể dùng được năm sáu lần là ngon rồi.

Càng huống hồ gì ở Hoán Đình giới cũng không cần nhiều căn nguyên mạnh đến vậy.

Sau khi tăng thực lực lên, Khương Thành vốn chẳng gấp rút "xuất quan".

Bởi vì huyền văn đột nhiên tăng lên dữ như vậy khiến cho quả cầu đen trắng kia của hắn có phần không được ổn định.

Quả cầu đen trắng do huyền văn và đạo tâm của hắn dung hợp mà thành, hai cái đan xen với nhau gần như không phân biệt với nhau.

Cho dù là cái nào quá sức mạnh cũng sẽ dẫn đến sự mất cân bằng của quả cầu đen trắng.

Nhưng mà vẫn may có Ngộ đạo tiên thụ ở đó, cũng không để dẫn đến việc bị loạn quá đà.

Khoảng thời gian tiếp theo, Khương Thành bận rộn ổn định quả cầu này.

Khi nó cuối cùng cũng ổn định lại, hắn phát hiện ra đạo tâm của bản thân hình như có phần tiến bộ.

"Lẽ nào còn có thể thông qua kiểu mất cân bằng này để gia tăng đạo tâm sao?"

“Đây cũng xem như là một lối tắt rồi.”

Sự gia tăng về đạo tâm vốn có liên quan đến cảnh giới.

Chỉ là cảnh giới tiếp theo của hắn là Cổ Thánh, cần cảm ngộ ra đạo nguyên mới có thể đột phá.

Vậy nên việc đạo tâm gia tăng này chỉ khiến hắn biến từ một Thánh Tôn mạnh lạ thường thành một Thánh Tôn lại còn mạnh hơn mà thôi.

Ổn định xong quả cầu đen trắng, tính thư ngày thì cũng sắp đến lúc cửa phá giới mở ra rồi.

Thành ca thần thái thoải mái cuối cùng cũng long trọng xuất quan.

Sau đó hắn phát hiện gần đó hơi quá mức ồn ào một tí.

Đầy đủ cả môn đồ của Trường Sinh quán cũng chưa đến hơn năm trăm nữa, mà hiện giờ hắn chỉ khẽ cảm nhận một chút đã thấy tông môn và gần đó đã không dưới năm triệu người rồi.

Mấy tiên nhân này chen vai thích cánh, qua lại như thoi đưa, sắp khiến xung quanh trở thành một tòa tiên thành rồi.

“Tình huống gì thế này?”

“Bởi vì ngươi ở đây nên tiểu tông môn này đã trở thành thánh địa của Hoán Đình giới rồi.”

Hư không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn.

“Mỗi ngày đều có rất nhiều người từ các nơi đến, muốn gia nhập vào đây, chạy theo như vịt.”

“Thế mà lại có chuyện này nữa ư?”

Khương Thành có phần dở khóc dở cười.

Khi hắn bay ra khỏi sân trong thì đã bị vài đệ tử phát hiện không chút nghi ngờ.

Thế là những tiếng hô hào vang lên.

“Khương đại nhân ra rồi.”

“Nhìn đi, hắn quả nhiên vẫn còn tọa trấn ở Trường Sinh quán.”

“Trời ạ, đây chính là vị Nguyên Tướng cấp thần thoại ư?”

“Khi ấy người đã dựa vào sức một mình mình tiêu diệt cả Vân Ly tông là hắn đúng chứ?”

“Linh hồn thể theo sau hắn nghe nói cũng là một Nguyên Tướng cấp truyền thuyết.”

“Thuộc hạ đã là cấp truyền thuyết rồi, không hổ là Khương tiền bối…”

Mấy tiếng hô hào và lời nghị luận đan xen tò mò, sùng bái, cuồng nhiệt đủ các loại cảm xúc như vô số lưu ảnh đập vào mặt.

“Cấp thần thoại là thứ quỷ gì?”

Hư cười nham hiểm.

“Đẳng cấp Nguyên Tướng mới mà bọn họ mới tạo ra, bởi vì chiến tích của ngươi quá kinh người, bọn họ cảm thấy cấp truyền thuyết không thể nào hình dung được nữa.”

“Là thế sao?”

Thành ca cợt nhả gật đầu hài lòng.

“Được lắm được lắm, xem ra bọn họ cũng có tính sáng tạo lắm.”

Lúc này, một đám cấp cao của Trường Sinh quán nghe tin vội chạy đến.

“Khương đại nhân.”

Vân Chi dẫn đầu vừa thấy đã hưng phấn chạy bổ đến ôm vào lòng.

“Cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi.”

Thành ca có phần trở tay không kịp.

Nghĩ kĩ lại thì Vân Chi với hắn cũng chẳng có cảm tình gì, hai người thậm chí còn chưa từng giao lưu với nhau.

Nhưng mà nếu muội tử này đã nhiệt tình đến vậy rồi thì đương nhiên hắn cũng sẽ không đẩy ra một cách cứng ngắt.

Ngược lại lại cười hi hi vỗ vào cánh tay thơm tho của nàng, cố ý khơi gợi: “Đúng thế, mới có mấy ngày không gặp đã nhớ ta rồi ư?”

Mặt cả Vân Chi ngượng ngùng khẽ ửng đỏ.

“Phải đó, những ngày này vẫn cứ luôn ngóng trông ngươi ra dẫn dắt bọn ta.”

“Dẫn dắt?”

Khương Thành khẽ ngẩng ra, theo đó thì chú ý đến hơn trăm môn đồ cấp cao theo sau nàng.

Trong số những người này chỉ có hơn hai mươi người hắn quen mắt là đệ tử của Trường Sinh quán.

Còn những người còn lại trong tầm mắt, toàn bộ đều ở cảnh giới Đạo Thần cao giai.

Ở Hoán Đình giới có thể nói là cao thủ đỉnh cao.

Trong đó thậm chí còn có một Thánh Chủ.

Ánh mắt của những người này nhìn hắn có phần nhiệt liệt và tò mò, không khác gì với đa phần các đệ tử khác.

“Chuyện này… bọn họ đều là những người mới gia nhập vào tông môn của ngươi?”

Vân Chi cười ngọt ngào: “Tông môn của ta chính là tông môn của ngươi đấy.”

Ơ hả?

Khương Thành cảm thấy có phần kì kì.

Bản thân sắp phải vào cửa phá giới rồi, sau đó thì rời khỏi Hoán Đình giới.

Trường Sinh quán nói trắng ra chỉ là điểm dừng chân tạm thời của bản thâ, chỉ là khách qua đường thôi.

Sao lại thành tông môn của bản thân rồi?

Hư gần như đã nhìn ra được thái độ của hắn, mang theo giọng điệu tán dóc truyền âm vào tai hắn.

“Nữ nhân này đang dùng uy danh của ngươi, nhân cơ hội này gia tăng sức mạnh tông môn.”

“Vậy nên mơi tỏ ra thân thiết như người một nhà với ngươi trước mặt người khác.”

Chương 2452: Cửa phá giới

“Còn có chuyện thế này nữa ư?”

Miệng của Khương Thành bất giác nhếch lên.

Hư còn tưởng hắn thế này là đang cười lạnh nữa kìa.

Thế là sau đó nói một cách quái gở: “Phải đó, nữ nhân này đúng là không biết sống chết, đến ngươi cũng dám lợi dụng, cũng không xem thử…”

Lời của hắn còn chưa nói xong thì đã bị Khương Thành cắt ngang.

“Uy danh của ta hữu dụng dữ vậy à?”

Hư cảm thấy phản ứng này của hắn không phù hợp với dự tưởng của hắn cho lắm.

Người bình thường nghe người khác mượn uy danh của mình để làm lớn mạnh bản thân, cáo mượn oai hùm cũng nên phẫn nộ chứ nhỉ?

Hắn có thế nào cũng có vẻ rất hứng thú kìa?

“Khụ, ngươi ép lui Thu Vũ Tuyền, thoáng chốc giết Nguyên Tướng cấp truyền thuyết khiến hơn ba trăm Nguyên Tướng phải cúi đầu, chi ít cũng được công nhận là thiên hạ vô địch ở Hoán Đình giới rồi, uy danh này đương nhiên sẽ lớn vô cùng, người muốn theo đuổi ngươi nhiều vô số kể…”

“Ha ha ha, thế này cũng khoa trương quá đi mất.”

Nụ cười của Khương Thành trở nên e thẹn, hắn xua tay liên tục.

“Chỉ là một chiến tích nhỏ nhoi không đáng kể lại làm ra vẻ to lớn đến thế, thế này làm ta ngại quá đi mất.”

“Đúng là không nên, đúng là chả ra sao cả.”

Hư đã dứt khoác im miệng lại, không muốn nói thêm gì nữa rồi.

Hắn đã nhìn ra, so với “việc nhỏ” là người khác lợi dụng uy danh của mình để trục lợi thì tên này thích thể diện hơn.

“Các ngươi lui xuống hết trước đi.”

Vân Chi nhìn về sau một cái, mọi người đều nối nhau lui đi.

Nàng hiện nay tuy vẫn còn dung mạo và cảnh giới như trước, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác với lúc ban đầu, có một chút uy nghiêm sinh sát tranh đoạt trong đó rồi.

Nhưng mà khi đối diện với Khương Thành, nàng chung quy vẫn mang theo gương mặt tươi cười.

“Khương tiền bối, Trường Sinh quán hiện nay đã vượt xa lúc xưa rồi.”

Khương Thành cười tít mắt gật đầu.

“Rất tốt rất tốt.”

Thái độ này của hắn khiến Vân Chi cảm thấy có chút mừng rỡ.

Nàng vốn còn lo Khương Thành sẽ hỏi tội mình, trách bản thân chưa được sự cho phép mà đã mượn uy danh hắn để mở rộng lực lượng rồi.

“Đúng rồi, bây giờ Trường Sinh quán chúng ta đã không còn sợ những tông môn khác tập kích nữa rồi.”

“Ừ, vậy ta cũng yên tâm rồi.”

Tuy tông môn này hắn chẳng có cảm tình gì cả, nhưng suy cho cùng cũng là nơi bản thân dừng chân, Khương Thành vẫn hi vọng bọn họ tốt hơn.

Vân Chi lại càng yên tâm hơn.

Theo như nàng thấy thì Khương Thành đây là đang có ý giúp đỡ mình.

“Phải rồi, mấy tông môn xung quanh vẫn còn có chút uy hiếp với tông môn chúng ta, hơn nữa còn liên kết với nhau, ngươi xem thử khi nào có thể dành chút thời gian ra để giải quyết luôn…”

“Ngưng ngưng ngưng.”

Thành ca không thể không dội cho nàng một gáo nước lạnh.

“Lần này ta xuất quan là để chào tạm biệt ngươi.”

“Từ biệt?”

Vân Chi khẽ run người.

“Ngươi phải đi rồi sao? Tại sao phải đi chứ?”

Khương Thành cười: “Có phải ngươi đã quên rồi không, lúc lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ta có hỏi ngươi về tin tức của cửa phá giới chẳng phải là để rời khỏi Hoán Đình giới sao?”

Sắc mặt Vân Chi hoàn toàn thay đổi, trở nên sốt ruột hẳn.

“Sao ngươi phải đi chứ, nếu như ngươi đi rồi thì Trường Sinh quán phải làm sao, còn có những kẻ địch bên ngoài nữa…”

Khương Thành lắc đầu.

“Ta tin mấy kẻ bên ngoài kia chẳng đáng gọi là kẻ địch.”

“Chỉ có điều gần đây các ngươi mở rộng nhanh quá nên khiến đối phương lo lắng, sợ các ngươi sẽ tiêu diệt họ mà thôi.”

Hắn cảm thán một hơi, khuyên nhủ chân thành: “Ta đề nghị ngươi vẫn nên bỏ cái sạp hàng trước mặt, quay trở về như trước đi.”

“Bây giờ không còn Vân Ly tông nữa, chỉ cần không đi xưng bá thiên hạ thì Trường Sinh quán các ngươi vẫn sẽ rất ổn định.”

Vân Chi nào nỡ bỏ đi cơ nghiệp to lớn trước mắt chứ.

Trường Sinh quán hiện nay có đội hình mạnh hơn gấp mười lần mà trước nay có mơ cũng không được.

“Ngươi không thể ở lại sao, tại sao phải rời khỏi Hoán Đình giới, ở đây xưng bá vị diện tốt biết mấy…”

Nàng bất lực khuyên Khương Thành, hi vọng hắn có thể tiếp tục giúp mình.

Thành ca cũng xem như đã nhìn ra nữ nhân này cũng là mẫu người của sự nghiệp.

Hắn tin Vân Chi lúc bắt đầu chỉ muốn tự bảo vệ mình.

Nhưng thực lực của bản thân đã cho nàng có không gian để mơ mộng, lại thêm vào việc các cao thủ đến nương nhờ, dã tâm ấy vô tình như cỏ mọc sau mưa.

Tiêu diệt Vân Ly tông, Trường Sinh quán từng bị Vân Ly tông hại lại làm việc tương tự như thế rồi.

Thiếu nữ đồ long bản thân lại biến thành long rồi sao?

Câu này xoẹt ngang đầu hắn, cuối cùng chỉ còn lại tiếng cảm thán.

Hoặc có lẽ đây mới là cảnh tượng thường gặp nhất ở giới tu luyện.

Lúc này, cuối cùng hắn mới phát hiện đám đệ tử Phi Tiên môn của bản thân đặc biệt đến nhường nào.

Hắn chưa từng nghĩ đến việc sẽ thay đổi tính nết người khác, thế là khua tay.

“Vậy tùy ngươi vậy, cáo từ.”

Nói xong, hắn cũng không thèm quan tâm đến vẻ mặt Vân Chi, trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Hồn tổ cười ha ha, theo đó cũng biến mất tại chỗ.

Sau khi rời khỏi Trường Sinh quán, Hư có phần do dự.

“Ngươi đi cũng khiêm nhường quá rồi.”

“Ta nghĩ nàng sẽ che giấu tin tức ngươi rời đi, tiếp tục dùng uy danh của ngươi để trấn áp người khác.”

Khương Thành nhún vai.

“Người ta cố gắng vì chuyện đại sự như vậy hà tất phải phá hỏng nó, bỏ đi.”

Thật ra hắn cũng là cố ý khiêm nhường mà rời đi, cũng xem như là phối hợp với Vân Chi một lần.

Nhưng mà Vân Chi sau cùng có thể khiến Trường Sinh quán lớn mạnh hay không thì phải xem tạo hóa sao rồi.

Chỉ sau nửa ngày ngắn ngủi, hai người đã đến hải vực nơi có cửa phá giới.

Tiên lực và căn nguyên nơi đây hỗn loạn vô cùng, những tầng mây trên trời sớm đã cuộn lại sạch trơn, phía trên giống như xuất hiện một cái động đen cực lớn, có cảm giác áp bức, sâu như muốn nuốt chửng người.

Xung quanh cũng chẳng có tiên nhân nào khác.

Suy cho cùng thì cảnh giới kém hơn một chút cũng không có cách nào sống sót được ở nơi đây.

“Đây chính là cửa phá giới sao?”

Cửa phá giới lúc này vẫn còn nửa ngày nữa mới mở ra, thế là Khương Thành ngồi xếp bằng trên hư không chờ đợi.

Chờ được tầm một khắc, phía xa đột nhiên có một bóng dáng bay đến, đó chính là Thu Vũ Tuyền.

Còn chưa đợi Khương Thành mở miệng thì nàng đã hỏi một câu: “Sao ngươi cũng đến đây?”

Còn về Hư bay dập dìu sau lưng Khương Thành thì đã bị nàng trực tiếp bỏ lơ.

“Sao ta lại không thể đến được chứ, cũng đâu phải nhà của ngươi đâu.”

Thu Vũ Tuyền vẫn theo thói quen chọi lại.

“Ha, hi vọng ngươi đừng chết trong đó, để tránh tương lai ta không còn đối thủ nữa.”

Khương Thành cười tít mắt chắp tay.

“Đa ta lời chúc phúc tốt đẹp của ngươi.”

Hắn còn sợ không chết được trong đó nữa kìa.

Mà theo như hắn thấy thì cửa phá giới lần này, trong đó chắc đám Giáng Thần giả đã thầm làm gì đó rồi.

Bọn họ không thể nào ngồi yên nhìn bản thân mình vào một thế giới khác đơn giản đến vậy.

Sau khi chờ tầm hai canh giờ, không động bên trên dần tỏa ra ánh sáng vàng kim rực rỡ, cửa phá giới sắp mở ra rồi.

Khương Thành có hơi buồn bực nhìn xung quanh.

“Sao chỉ có mỗi hai ta chứ?”

“Những Nguyên Tướng lần trước đâu? Bọn họ không dự định quay về à?”

Hư khẽ ngơ ra, theo đó dùng ngữ khí cổ quái đáp: “Sau ngày rời đi đó thì đã quay trở về rồi.”

“Ngươi nói gì?”

Chương 2453: Khảo nghiệm chí mạng

Khương Thành cảm thấy có thể có chỗ nào đó không được đúng lắm.

“Không phải chỉ có thông qua cửa phá giới mới có cơ hội rời khỏi Hoán Đình giới sao?”

“Lần trước bọn họ cũng đâu có hoàn thành nhiệm vụ triệu hoán sao có thể đi được?”

Thu Vũ Tuyền và Hư rơi vào sự trầm mặc.

Qua cả khắc sau, Hư mới tò mò hỏi: “Trừ khi ngươi không biết cửa phá giới là dùng để làm gì?”

“Lẽ nào không phải là cái cửa lớn để rời khỏi thế giới này ư?”

Hư có phần dở khóc dở cười.

“Có rất nhiều con đường để rời khỏi Hoán Đình giới mà, cứ đi đại một hướng nào đó cho đến khi có thể bay ra được, hà tất cứ phải tới đây chứ?”

“Ơ, chuyện này?”

Thành ca ngớ cả ra.

“Vậy cửa phá giới dùng để làm gì chứ?”

Thu Vũ Tuyền ở đối diện đột nhiên mở miệng, thờ ơ nói: “Cửa phá giới là thử thách trực diện biển pháp tắc, thông qua được thử thách không những có thể có được sự công nhận của pháp tắc mà còn có thể thoát khỏi những vị diện như Tiên Sơn này, bất cứ lúc nào cũng có thể về Nguyên Tiên giới.”

“Cửa phá giới như thế vị diện nào cũng có một cái.”

“Chỉ là thử thách này cực kì nguy hiểm, chỉ cần bất cẩn một chút thì sẽ hồn tiêu phách tán.”

“Cũng bởi vì nguyên nhân này mà người dám đến đây để thử thách chỉ lẻ tẻ mấy người.”

“Nếu như ngươi sợ rồi thì bây giờ có thể rút lui, suy cho cùng thì ngươi cũng chỉ muốn rời khỏi Hoán Đình giới thôi, phải không nào?”

Kế khích tướng này của nàng quá thẳng, nhưng Thành ca đúng là bị dính chưởng.

“Có một bí mật mà trước giờ ta vẫn chưa nói cho ngươi biết.”

“Bí mật gì?”

“Ta rất có duyên với pháp tắc thiên địa, thử thách này đối với ta mà nói là tạo ra cho ta.”

“Xì.” Thu Vũ Tuyền khinh bỉ hắn một cách không kiêng kị.

Nhân lúc vẫn còn chút thời gian, Thành ca tò mò hỏi: “Phải rồi, sao các ngươi lại đến ngọn Tiên Sơn này?”

“Nói ra thì dài dòng lắm.”

Hư từ từ nói: “Năm ấy Nguyên Tiên giới xuất hiện Chính Thần, trở trời rồi, ta dự định đưa Hồn tộc đến biên giới để tránh nạn.”

“Thật không ngờ biên giới lại có một ngọn núi rất đặc biệt, không cẩn thận là bị cuốn vào ngay.”

Khương Thành nghĩ một lúc, ngươi thế thì có quái gì mà dài dòng chứ?

Khi bọn họ tán gẫu thì đám Giáng Thần giả ở nơi tối cũng tụ tập lại với nhau.

“Khương Thành thế mà lại muốn xông vào cửa phá giới ư?”

“Vốn còn tưởng hắn sẽ rời khỏi Hoán Đình giới bình thường thôi, còn sắp xếp cho hắn một đống trận địa nữa, thế này là chuẩn bị công cốc rồi à?”

“Không sao không sao, hắn muốn xông vào thử thách này lại càng tốt.”

“Gì mà tốt chứ? Cửa phá giới vô cùng quan trọng, một bước đến hạch tâm của Thiên Phong thạch, không được để có bất cứ sơ suất gì.”

“Không sai, vị trí đó quá quan trọng, không thể để người này có được.”

Cho dù Khương Thành, Thu Vũ Tuyền hay là Hư thì cũng đều không biết thử thách của cửa phá giới là một thử thách kiểu như chọn lựa “chúa tể” vậy.

Giáng Thần đài nằm ở trong pháp tắc thứ ba, nó tuy không có mấy băng tinh sáu màu như của Lạc Tiên điện, nhưng lại có thể điều động sử dụng được lực pháp tắc.

Mà thủ đoạn này chính nằm ở Thiên Phong thạch.

Chính bởi vì thủ đoạn này mà cuối cùng mới xuất hiện một thế giới chất chứa nhiều điều kì diệu như Tiên Sơn này.

Không giống với sáu suối nguồn của Lạc Tiên điện, chúa thể của Thiên Phong thạch chỉ có một.

Hơn nữa đến nay vẫn chưa xuất hiện.

Những nhân tài tiên nhân vượt quá trận thử thách trước mắt của cửa phá giới đồng thời sống sót trở về thật ra đều xem như đã thất bại rồi.

Chỉ có điều bọn họ từ trông thử thách đó vẫn luôn có được lợi ích cực lớn.

Có người có được cảm ngộ đạo nguyên, có người có cảm ngộ quy tắc tăng dữ dội, có người lại có được bảo vật cực hiếm từ trong đó.

Cũng vì thế mà lần này Thu Vũ Tuyền mới đến để thử.

Nếu như được thì Giáng Thần giả đương nhiên muốn bản thân mình làm được vị trí chúa tể này rồi.

Chỉ có điều có nhiều nguyên nhân đặc biệt nên bọn họ từ lúc bắt đầu đã mất đi tư cách ấy.

Chỉ có thể lui lại kiếm cái lợi khác, thông qua những mảnh ngọc phù là mảnh vỡ của Hộ Tâm kinh để có được lợi ích từ Thiên Phong thạch.

Nếu như Khương Thành trở thành chúa tể duy nhất của Thiên Phong thạch thì bọn họ đúng thật là xôi hỏng bỏng không rồi.

Bởi vì hòn đá ấy là căn cơ của Tiên Sơn, cũng chính là trung tâm của Giáng Thần đài.

Hữu Tứ cười nham hiểm: “Các ngươi đang lo lắng quái gì thế?”

“Lẽ nào các ngươi cảm thấy hắn có khả năng thành công ư? Đừng có đùa nữa.”

Tả Thập Nhị khoanh tay trước ngực, thờ ơ nói: “Phải đó, vị trí đó là lão đầu để cho người gọi là Chân Thần, những người

khác dù có thiên phú hay khí vận hơn người cũng tuyệt đối không thể thành công.”

Hữu Nhất đứng đầu trong bọn họ trầm giọng nói: “Vị trí đó quả thực không hề liên quan đến thực lực thiên phú gì, chỉ xem thân phận có đúng hay không thôi.”

Những người khác cũng yên tâm trở lại.

“Hắn năm ấy liên tiếp tạo ra ba sản phẩm thất bại, cũng không thể đến người thứ tư thì thành công đâu ha?”

“Càng huống hồ gì Khương Thành cũng không phải sản phẩm thử nghiệm thứ tư.”

“Không sai, hắn không thể nào thành công được.”

“Vậy nên không có gì phải lo lắng cả.”

“Chúng ta ngược lại lại có thể nhờ vào ngọc phù mà thao túng thử thách trong Thiên Phong thạch, khiến hắn chết đi còn thảm hơn.”

“Ha ha ha, đột nhiên ta có phần mong chờ hơn rồi đây.”

Khi bọn họ cười lớn thì cửa phá giới của Hoán Đình giới cuối cùng cũng đến lúc mở ra.

Cái động đen trên không hoàn toàn biến thành vòng tròn vàng kim sáng nhấp nháy như một mặt trời rực rỡ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bóng dáng Khương Thành, Thu Vũ Tuyền và Hư dưới sự chiếu sáng của mặt trời đó đều trở nên mơ hồ, như bị dung hợp lại vậy.

Hoán Đình giới lúc này, tất cả những sinh linh hoạc bế quan ở động phủ, hoặc nấp ở một nơi nào đó, không một ai dám bay ra ngoài cả.

Bởi vì bọn họ biết tự tiện hành động lúc này, không cẩn thận chạm phải ánh sáng vàng kim ấy thì rất có khả năng sẽ khiến bản thân mình gặp phải dị biến không thể biết trước được.

Trong ba ngươi, Hư có thực lực “yếu” nhất trong ba người đã có phần hơi mệt rồi.

Bởi vì ánh sáng quá gắt của mặt trời ấy thật ra có mang theo uy năng cực lớn của pháp tắc thứ ba.

Khương Thành có thể nhờ vào pháp tắc nghịch tuần hoàn trong cơ thể mà nhẹ nhàng chống lại được, còn hắn thì không có thủ đoạn này.

Còn về Thu Vũ Tuyền, nàng rõ ràng lại có một cơ ngộ đặc biệt, nhìn có vẻ vẫn rất thong dong.

Trong mặt trời gắt gao ấy dần xuất hiện mấy đường tuyến.

Những đường tuyến đó càng ngày càng rõ ràng hơn, chỉ sau mấy giây ngắn ngủi đã trở thành một vòng tròn cửa lớn.

Dần dà, cửa lớn ngay chính giữa "mặt trời gay gắt" đã hoàn toàn thành hình.

Cửa lớn màu xám kia khiến "mặt trời gay gắt" cũng dịu đi nhiều.

Két két két.

Theo âm thanh trầm lắng ấy, cánh cửa dần mở ra.

Cảnh tượng bên trong ấy cũng từ từ hiện ra trước mặt ba người.

Ngoài dự liệu của Khương Thành, bên trong vốn không có biển pháp tắc hỗn loạn mà là một căn phòng cực lớn.

Hắn thậm chí có thẻ nhìn thấy rất rõ sàn và bàn ghế.

"Đây chính là thử thách của cửa phá giới sao?"

"Rốt cuộc là thử thách gì chứ?"

"Không biết nữa."

Thu Vũ Tuyền nắm chặt kiếm, là người đầu tiên bay vào.

Còn Hư thì đương nhiên đứng cạnh Khương Thành quan sát.

Hắn dám đến tham gia thử thách này chính bởi có Thành ca đây, mong ôm lấy cái đùi hắn mà kiếm chút lợi lộc.

Nếu không thì hắn cũng chẳng mạo hiểm lần này.

"Nếu nàng đã tích cực như thế thì chúng ta cũng theo tới cùng đi."

Khương Thành nói xong cũng bay vào cửa lớn.

Thời khắc sắp đến cửa, một luồng tập kích ngăn cản xuất hiện.

Hắn xuất hiện trong căn phòng ấy, bên cảnh chính là Thu Vũ Tuyền, còn trước mặt lại có thêm mấy người khác.

Chương 2454: Vào sân chọn lọc

Sau khi vào căn phòng đó, Thành ca xem như đã rời khỏi Hoán Đình giới rồi, tu vi hắn vốn bị áp chế cũng đã khôi phục lại.

Cảm nhận được thực lực cấp Thánh Tôn, ca này tự tin gấp trăm lần.

Sau đó thì phát hiện Thu Vũ Tuyền ở kế bên vốn cũng là Thánh Tôn rồi.

Không bị nàng vượt qua vốn là một chuyện vui, nhưng Thành ca lại cảm thấy không thoải mái lạ kì.

“Có người đúng là không biết xấu hổ mà.”

“Bản thân mình vốn chỉ là một Thánh Tôn, lần trước gặp cứ mở miệng ra là Cổ Thánh, ngậm miệng lại cũng Cổ Thánh, ai cho ngươi cái tự tin đấy chứ?”

Lần trước Thu Vũ Tuyền nói mập mờ với mình, hắn còn nhớ vô cùng rõ.

Gì mà “nhiều năm trôi qua vậy rồi mà đến cả Cổ Thánh ngươi còn chưa đến nữa ư?”

Rồi gì mà “người chưa đạt đến mức Cổ Thánh thì sẽ không thấu được đâu.”

Lúc đó Thành ca còn tưởng nàng vượt qua mình đến cả một đại cảnh giới, nói lại còn không dám nói quá gắt, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sự chế giễu.

Kết quả giờ đây xem ra bản thân nữ nhân này cũng chưa đến Cổ Thánh nữa.

“Làm ầm cả nửa ngày trời, lần trước cũng làm màu làm mè thôi ha?”

“Nhiều năm không gặp nhu vậy, ngươi tiến triển cũng không ít nhỉ, lợi hại lợi hại.”

Hoặc có lẽ là do quá tức, ca này vừa động viên lại vừa like cho một cái, phải gọi là quái gở vô cùng.

Thu Vũ Tuyền không những không có chút hổ thẹn nào, ngược lại còn đắc ý nhướng mày.

“Ta trước nay chưa từng nói bản thân là Cổ Thánh, là ngươi tự nghĩ thế thôi.”

Thanh ca đột nhiên rất muốn mở hết thực lực ra cho nàng một trận.

Nhưng mà nghĩ đến trước mắt vẫn còn chính sự nên chỉ có thể nhẫn nhịn lại.

Càng huống hồ gì mấy người khác trong phòng sớm cũng đã không thoải mái gì với hắn.

“Thánh Tôn từ đâu đến kia, lại dám ngông cuồng muốn thông qua cửa phá giới?”

Khương Thành nhìn sang theo tiếng nói thì thấy một nam tử trung niên mặc áo trường bào màu bạc sáng lấp lánh.

“Sao hả, Thánh Tôn thì không có tư cách tham gia sao?”

Nam tử áo bào bạc khẽ hếch cằm lên giống như khinh thường không muốn nói chuyện với hắn vậy.

Nữ tử áo lam ở cạnh bên hắn hừ lạnh một tiếng.

“Hậu bối hiện nay đúng thật là ngông cuồng vô tri, không chút lễ nghĩa chút nào.”

“Trước mặt bọn ta còn dám sất sượt, làm trò cười cho thiên hạ mà còn không biết.”

Khương Thành đã nghe ra được rồi.

Lời đối thoại giữa hắn và Thu Vũ Tuyền giống như xung quanh không có ai lúc nãy kia, mấy Cổ Thánh này cho rằng không có được sự tôn trọng, vậy nên mới muốn cho tém tém lại.

Mà lúc này Hư cũng đã bay vào trong.

Vừa mới vào hắn đã kinh hô lên.

“Bồ Trọng, Kính Tà, lại còn có cả Minh Tổ, mấy người các ngươi thế mà cũng ở đây góp vui à?”

Mà nhìn thấy hắn, Minh Tổ toàn thân bao trùm bởi khói xám cũng vang lên tiếng rít lạnh đáp lại.

“Lúc đầu ta còn tưởng là ai nữa chứ, hóa ra là âm hồn bất tán nhà ngươi.”

“Sao hả, lần này cuối cùng cũng không muốn sống nữa rồi à?”

Hồn Tổ cười nham hiểm: “Phải đó, suy cho cùng thì chúng ta chỉ có một cái mạng, không trân trọng cũng không được.”

“Không giống như ngươi vốn đã là một người chết rồi, cái mạng hèn sớm cũng mất rồi.”

Nói xong, hắn đi đến bên cạnh Khương Thành, nói như một con chó trung thành: “Minh Tổ này không phải là thứ tốt lành gì, tuyệt đối không thể giữ lại, có thể tiêu diệt được thì cứ diệt sớm.”

Thành ca nhìn hắn một cách sâu xa.

“Ngươi với hắn có thù chứ gì, có thù thì tự mình đi giải quyết đi, còn mang ta ra làm súng để dùng à?”

Hư vốn không thất vọng, vẫn dốc hết sức hạ thấp ấn tượng của Minh Tổ trong lòng Khương Thành.

“Ta thế này là nhắc nhở ngươi mà, lo sau này ngươi bị hắn ám toán, suy cho cùng thù hắn trước nay luôn được biết đến là thứ xảo trá, bỉ ổi.”

Mà lúc này, Bồ Trọng áo bào kim và nữ tử Kính Tà áo lam kia không hẹn mà cùng cười khinh.

“Hồn Tổ, ngươi lại lung lạc đến mức kết bè kết cánh với Thánh Tôn sao? Sao lại suy sút đến mức này rồi?”

“Cho dù người người có đòi đánh, không còn chốn nương thân cũng đâu đến nỗi phải ăn tạp vậy?”

Hồn Tổ cũng không phải kẻ ưa sĩ diện gì, nếu không e là đã lộ nụ cười lạnh rồi.

Đám người này đang không biết sống chết, đương nhiên không biết kẻ mạnh nhất ở hiện trường chính là người bên

cạnh mình.

Lúc này, lại có một đám người lục tục kéo vào trong căn phòng đá.

Trong đó có một lão giả râu bạc, chính là Nguyên Tướng cấp truyền thuyết đã gặp ở Vân Ly tông trước đó.

Vừa mới nhìn thấy Thành cam sắc mặt của hắn suýt chút tái xanh.

“Sao ngươi cũng đến đây rồi?”

Thành ca chau mày: “Sao hả? Ta không thể đến sao?”

“Ta không có ý đó.”

Lão giả râu bạc liền xua tay, hắn có nhận biết nhất định về thực lực của Thành ca, biết được đây là một sát tinh nên không muốn đối địch.

Trong đám Cổ Thánh ở Tiên Sơn này, bình thường vượt giới cũng không phải chuyện hiếm thấy, vậy nên đa phần đều quen biết lẫn nhau.

Nhìn thấy phản ứng của lão giả râu bạc, Bồ Trọng và Kính Tà cuối cùng cũng có chút hứng thú với Khương Thành.

“Thượng Huyền Cổ Thánh, ngươi quen biết Thánh Tôn này ư?”

“Người này có lai lịch thế nào, có vẻ như quen mặt lắm.”

Thượng Huyền Cổ Thánh có phần kiêng kị Khương Thành, vốn không muốn nói nhiều nên chỉ biết nhìn lơ.

“Không, ta không quen.”

Nhất thời, bầu không khí ở hiện trường trong nên có phần nghiêm trọng.

“Phải rồi, trong căn phòng đá này sao đến cả cửa sổ cũng không có vậy?”

Nhìn thấy mấy người cứ đứng ngây ra đó, Khương Thành cũng không thể không thăm dò một chút.

“Thử thách này có nguyên tắc gì vậy?”

Hư tất nhiên là chẳng biết quái gì cả nên không có gì để nói.

“Thật ra thử thách còn chưa bắt đầu nữa.”

“Căn phòng này chỉ là một khu chọn lọc người mà thôi.”

“Thử thách của cửa phá giới mỗi lần chỉ có thể có bảy người tham gia, người được chọn sẽ được chọn ra từ căn phòng đá này.”

Khương Thành lướt nhìn quanh một cái, tính luôn bản thân là có chín người rồi.

Ngoại trừ năm Cổ Thánh Hư và Minh Tổ, Bồ Trọng, Kính Tà, Thượng Huyền ra, sau đó còn có thêm hai Thánh Tôn cũng đến.

So với Thành ca và Thu muội tử bình tĩnh như thế, hai Thánh Tôn kia cẩn thận e dè hơn nhiều.

Vừa mới vào đã hỏi han các Cổ Thánh, đương nhiên không muốn dấy nên địch ý rồi.

“Nhiều người hơn thì thế nào? Sẽ bị đào thải ư?”

“Đào thải?”

Kính Tà nhìn hắn bằng ánh mắt đầy ý vị, hằm hằm nói: “Hoặc là bị trọng thương, hoặc là chết.”

“Ồ wow.”

Thành ca cố ý lộ vẻ ngạc nhiên.

“Chuyện này nghiêm trọng vậy sao? Chỉ là một thử thách thôi mà, không đáng vậy chứ?”

“Bây giờ ngươi mới biết ư?”

Bồ Trọng cười lạnh như nhìn một kẻ ngốc.

“Thử thách của cửa phá giới liên can đến pháp tắc thiên địa, ngươi tưởng là trò đùa ấy hả?”

“Đừng nói là một Thánh Tôn nhỏ bé như ngươi, dù có là Cổ Thánh bọn ta thì cũng chưa chắc nắm chắc được việc toàn thây trở ra.”

“Nếu như ngươi sợ rồi thì bây giờ chuồn đi cũng còn kịp đấy.”

Thành ca lười đáp lại hắn mà tiếp tục hỏi: “Làm sao để chọn ra được bảy người? Thi đấu sao? Hay đánh một trận?”

Hư đáp: “Chiến đấu thì phải chiến đấu, nhưng không phải chúng ta giết lẫn nhau mà là chiến đấu với trọc ma.”

“Trọc ma?”

Vẻ mặt Thành ca trở nên kì quái hẳn.

Lực trọc của hắn không phải đến từ trọc ma sao?”

Hư còn tưởng hắn không hiểu về trọc ma nữa kìa, thế là tiếp tục phổ cập khoa học cho hắn.

“Phải, chính là trọc ma, nhưng mà không phải là trọc ma tam giai tứ giai như năm ấy.”

“Thử thách thường phải đối mặt với trọc mà thất giai, thực lực không thua gì Thánh Tôn.”

“Lại thêm vào việc khí trọc của bản thân trọc mà quá bá đạo, thiếu thủ đoạn ứng phó, dù là Cổ Thánh cũng đau đầu vô cùng.

“Đừng bao giờ xem thường trận chiến này.”

Chương 2455: Phân tổ kì lạ

“Trọc ma do trọc khí hội tụ mà thành, hơn nữa còn biết nuốt thanh khí.”

“Nếu như không thèm quan tâm thì sớm muộn gì Nguyên Tiên giới cũng bị ăn mất thôi.”

“Pháp tắc thiên địa cũng ủng hộ chúng ta tiêu diệt chúng, bởi vì thế nên trận tuyển chọn này sẽ xem chiến tích với trọc ma.”

Với sự phổ biến kiến thức của Hư, Thành ca vốn chẳng nghe lọt.

Thứ bây giờ hắn nghĩ đến chỉ có một câu - lực trọc của bản thân lại có thể tăng lên một chút rồi.

Còn về cái gọi là nguy hiểm, gian nan, áp lực thì cũng không hề nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

“Lúc trước khi người nhiều thì sẽ được tự động chia thành nhiều tổ, mỗi tổ bảy người.”

“Tổ nào có chiến tích cao nhất thì tổ đó xem như giành chiến thắng, có thể tiếp tục tham gia thử thách sau đó, những người

còn lại sẽ bị loại.”

“Do việc bị loại có hậu quả quá nghiêm trọng, dù cho phần thưởng có nhiều đi nữa, nhưng người tham gia ở cửa phá giới hiện nay cũng chỉ còn lẹt đẹt vài người thôi.”

“Người ít thì cách thức không giống rồi?”

“Người ít thì thường không chia tổ, trực tiếp lấy chiến tích một mình ra để so.”

Hóa ra là vậy, Khương Thành hiểu ra.

Khi hai người nói chuyện thì trong sân lại có một Cổ Thánh nữa bước vào, thêm vào ba Thánh Tôn, số người đạt đến mười ba người.

Chuyện này đồng nghĩa với việc sẽ loại đi sáu người rồi.

Đám Cổ Thánh ở hiện trường vốn không hề lo lắng.

Suy cho cùng thì sáu danh ngạch trong đó có sao thì bọn ho cũng có thể lọt vào đó.

Mà cũng vào lúc này, ngay chính giữa căn phòng đá đột nhiên xuất hiện hai cửa truyền tống.

“Bắt đầu rồi.”

Trong cửa truyền tống thâm sâu có những lưu quang màu đen xoay chuyển, nhìn không rõ rốt cuộc là cảnh tượng gì.

Nhưng mà những Cổ Thánh ở hiện trường này cũng có người không phải lần đầu tiên đến.

Nhìn thấy hai cửa truyền tống, toàn bộ bọn họ đều kinh ngạc.

“Vậy mà lại có hai lối vào, lẽ nào lần này là chia hai tổ để vào ư?”

“Không phải chứ, mới có mười ba người mà cũng chia tổ à?”

“Thế này thì chia sao đây?”

“Ta không muốn chung một tổ với đám Thánh Tôn vô dụng này đâu.”

Khi đám người Bồ Trọng và Kính Tà oán giận, căn bản không quan tâm đến cảm nghĩ của bảy Thánh Tôn ở hiện trường.

Đột nhiên, trên đầu tất cả mọi người đều xuất hiện một kí hiệu có màu sắc khác nhau sáng nhấp nháy.

Trong đó bảy người Kính Tà, Bồ Trọng, Hư, Minh Tổ, Thượng Huyền, Thu Vũ Tuyền và Bạch Tiêu Cổ Thánh vào sau cùng đều có kí hiệu màu đỏ.

Còn kí hiệu trên đầu Khương Thành và năm Thánh Tôn còn lại lại có màu xanh lam.

Thành ca vẫn chưa hiểu đây là ý gì.

Hắn chỉ cảm thấy kí hiệu màu xanh này kết hợp với ánh hào quang vàng kim trên người hắn hình như không được hợp lắm.

Nhưng những người khác thì lại ồn ào hẳn lên.

“Không phải chứ?”

“Phân tổ thế này ư?”

“Có thể đừng đùa được không?”

Miệng Bồ Trọng và Kính Tà nói đừng đùa chứ nhưng miệng lại không nhịn được nhếch lên đến mép tai, cười trên nỗi đau của người khác.

“Ta không nhìn nhầm đấy chứ?”

“Thế này thì chênh lệch quá rồi, căn bản thắng không cần đấu mà.”

“Ha ha ha, đây là do pháp tắc thiên địa chọn, chính là số mệnh, không thể trách người được.”

Nhìn thấy phản ứng này của bọn họ, Khương Thành mới hiểu ra, màu xanh màu đỏ này là phân chia tổ đội.

Đội ngũ qua thực phân chia khác nhau một trời một vực.

Một bên là sáu Cổ Thánh và Thu Vũ Tuyền, một bên là sáu Thánh Tôn với hắn “cầm đầu”.

Không những ít hơn một người mà cảnh giới cũng hoàn toàn bị áp đảo.

Khẽ nghĩ thì thì hắn đã đoán ra được lí do.

Gì mà pháp tắc thiên địa tự động chia phối, đây rõ ràng là do đám Giáng Thần giả thầm giở trò sau lưng mà.

Hắn vốn đoán không hề sai.

Đám Giáng Thần giả đương nhiên hi vọng hắn sẽ chết ở đây, sau đó đoạt lấy mấy tấm ngọc phù trên người hắn rồi.

Dù có không phải vì ngọc phù thì bọn họ cũng không bằng lòng nhìn một biến số như Khương Thành tồn tại.

Thử thách cửa phá giới này, thân là Giáng Thần giả, thực ra bọn họ chỉ có thể thao túng việc tuyển chọn ở khu tiến vào thôi.

Qua được cửa ải này rồi thì thử thách sau đó bọn họ không thể xen tay vào được nữa.

Vì thế, đương nhiên bọn họ sẽ giở trò ở đây rồi.

Bị loại không chết cũng trọng thương, đó là do pháp tắc thiên địa ra tay, Khương Thành chắc chắn không thể tránh khỏi.

Mấu chốt là làm sao để dám chắc hắn sẽ bị loại.

Nói thật thì nếu như là tỉ thí cá nhân, bọn đó chắc chắn sẽ thấy Khương Thánh với danh ngạch đầu tiên tiến vào trường.

Vậy nên bọn họ mới cố ý sắp xếp cách chia tổ ày.

Hơn nữa còn cố ý sắp xếp đội ngũ chênh lệch như vậy.

Dùng sáu Cổ Thánh thêm vào Thu Vũ Tuyền có thể chạm trán được với Khương Thành, thế này nếu còn không loại được tiểu tử này nữa thì đúng là gặp phải quỷ rồi.

“Hắn thất bại không nghi ngờ gì nữa.”

“Chết chắc luôn chứ gì nữa.”

“Chỉ sợ hắn rút lui ngay khi bắt đầu thôi.”

“Với sự kiêu ngạo của hắn, nếu như rút lui thì không còn là Khương Thành nữa rồi.”

“Không sai, nếu như hắn lui thì sau này chúng ta lại chẳng cần phải lo về tên này nữa rồi.”

Khi bọn họ thầm bàn luận thì ở hiện trường đã có người rút lui.

Sau khi rõ tình huống chia tổ rồi, toàn bộ năm Thánh Tôn có kí hiệu màu xanh kia đều mang vẻ mặt còn bí hơn nữa.

“Cáo từ.”

“Quá bất công rồi, còn gì mà thi thố nữa chứ?”

“Thứ cho ta không theo cùng.”

“Các ngươi cứ từ từ mà chơi đi, ta không muốn nạp mạng…”

Nói xong, năm người gần như xoay người cùng lúc, đi về hướng lối vào phòng đá.

Bước qua đó, bọn họ còn có thể trở về thế giới vốn có.

Cũng xem như là lần hối hận cuối cùng.

Nhìn thấy toàn bộ bọn họ đều muốn đi, Thành ca liền đến trước cản lại.

“Đừng đi chứ, chúng ta có thể thắng mà.”

Hắn muốn giữ mấy người này lại đương nhiên không phải vì để “nhiều người sức mạnh hơn” giúp cho hắn chiến đấu, chỉ là vì có thêm vài người chứng kiến tư thế hắn chém giết trọc ma anh hùng ra sao mà thôi.

Chỉ đáng tiếc, phần khổ tâm này của hắn không thể được năm Thánh Tôn kia lĩnh hội.

“Thắng?”

Một người trong đó quay đầu lại cười lạnh.

“Một Cổ Thánh ở phía đối diện đã có thể áp đảo sáu người chúng ta rồi, ngươi nói ta biết lấy gì mà thắng đây?”

“Đây chẳng phải còn có ta hay sao, ta nắm chắc…”

Sự bảo đảm của Thành ca không thể đả động được mấy “đồng đội” này, ngược lại còn khiến bọn họ đi còn nhanh hơn.

Thoáng chốc, năm Thánh Tôn ấy đã biến mất khỏi tầm nhìn mọi người, rút khỏi thử thách cửa phá giới lần này.

Một kế hoạch làm màu ngon lành cứ vậy mà tan biến, chuyện này khiến Thành ca tiếc nuối vô cùng.

Một đám mấy Cổ Thánh ở bên kia cứ thế mà cười trên nỗi đau người khác.

“Ha ha ha, thế này thì cũng quá đáng quá rồi.”

“Bảy người chúng ta chọi với sáu vốn đã có lợi nhiều rồi, bây giờ lại trở thành bảy chọi một?”

“Thế này làm bọn ta ngại chết đi được.”

Đám người Bồ Trọng và Kính Tà cười đến lộn ruột.

Thượng Huyền Cổ Thánh vốn kiêng kỵ Khương Thành, lúc này cũng hoàn toàn thả lỏng ra.

Hàm râu bạc phơ của hắn cười đến nỗi vênh lên.

“Hay là ngươi cũng rút luôn là xong.”

“Cũng đâu đáng ở đây chống cự đến chết nhỉ?”

Minh Tổ cũng thờ ơ nói: “Nếu ngươi rút đi thì bọn ta không đánh cũng thắng, cũng bớt chút sức, hà tất lại không làm?”

Lần này đến cả Hồn Tổ cũng không xem trọng Khương Thành nữa.

Nhưng mà tên này bên ngoài đương nhiên sẽ không thể hiện ra rồi.

Ngược lại lại thở dài một hơi.

“y, đáng tiếc, đáng tiếc ta không thể được phân đến bên Khương lão đại.”

“Xong rồi xong rồi, xem ra thế cục này là thua rồi.”

“Thiên địa pháp tắc kia có thể phân tổ lại không, để ta có thể kề vai sát cánh cùng Khương lão đại?”

So với bọn họ, sắc mặt của Thu vũ Tuyền lại không thay đổi gì.

Ngược lại còn chau mày.

Nàng rất muốn đánh bại Khương Thành, nhưng không hy vọng lại theo cách này.

Cũng trong lúc bọn họ ồn ào, Khương Thành cười xua tay.

“Không cần không cần, nếu như ta rút lui thì các ngươi sẽ chẳng có cảm giác tham dự gì cả đúng không?”

Chương 2456: Gia tăng lực trọc

“Ngươi đúng là nghĩ cho bọn ta mà.”

Đám người Bồ Trọng và Kính Tà đều có phần bất lực bốc phốt.

Tên này não bị thiếu dây hả trời, trận so tài thua rõ ràng ra đó mà còn muốn chống cự đến chết không thôi.

Nếu như thật sự thua rồi thì pháp tắc thiên địa sẽ không lưu tình đâu.

“Nếu ngươi đã một lòng nghĩ cho bọn ta vậy thì bọn ta không thành toàn cho người cũng đâu có được.”

Nói xong, Bồ Trọng là người đầu tiên đi vào trong cửa truyền tống màu đỏ.

Những Cổ Thánh khác cũng không lề mề ở bên ngoài nữa, mọi người đều nối nhau đi vào.

Thu Vũ Tuyền chính là người cuối cùng.

Trước khi vào nàng còn quay lại nhìn Khương Thành một cái.

“Trận này tuy thắng không cần so, nhưng ta cũng sẽ không cố ý nương tay.”

Khương Thành làm thế tay OK với nàng, sau đó nói với lời lẽ đanh thép: “Ngươi chớ có nương tay, nương tay là xem thường ta, chính là không nể mặt ta đấy.”

Thái độ thắng chắc này khiến Thu Vũ Tuyền tức vô cùng.

“Hừ!”

“Vậy ngươi cứ chờ ở đó đi.”

Nói xong nàng cũng vào trong cửa truyền tống.

Sau khi Khương Thành vào tròn thì phát hiện ra cảnh tượng trước mặt mình vốn không phải bên rìa Nguyên Tiên giới như mình tưởng tượng.

Mà là một quảng trường thẳng tắp nhìn không thấy bờ, trên quảng trường ngập tràn mây mù.

Mây mù vốn không dày, nhưng lại cản trở tầm nhìn.

Khương Thành dùng thần hồn cảm nhận một chút thì phát hiện sương mù cũng có hiệu quả làm yếu đi việc cảm nhận, dẫn đến

phạm vi hắn có thể nhìn thấy không vượt quá ngàn dặm.

Đối với hắn mà nói, tình huống đặc biệt này chẳng là gì cả.

“Xem ra trọc ma ở trong đám sương mù đó rồi.”

Hắn vừa mới nói xong câu này thì trên hư không phía sau đột nhiên có một trọc ma giết đến.

Thành ca quay người rút kiếm ra như bản năng, vừa định cho trọc ma này một vố, nhưng ngay sau đó thì lại bỏ kiếm xuống.

Trọc ma ày dù là thể hình hay uy thế cũng đều vượt xa trọc ma tứ giai hắn từng gặp qua cả ngàn vạn lần, có lẽ là trọc ma thất giai mà Hư nói đến.

Năm ấy khi đối phó với trọc ma tứ giai, Khương Thành vẫn chỉ là một Đạo Thánh.

Với lực công kích hiện giờ của hắn, muốn hủy diệt một trọc ma trực diện vốn không khó.

Nhưng làm như vậy thì không có tác dụng gì.

Trọc ma do trọc khí trong thiên địa tạo nên, không thể nào bị tiên lực hay công kích căn nguyên hoàn toàn được.

Sau khi hủy diệt, bọn chúng lại có thể thành hình lần nữa, chẳng có chút thương tổn nào.

Trọc ma thất giai này đương nhiên không có linh trí, chỉ tập kích theo bản năng.

Nếu không thì e là hắn sẽ phải kinh ngạc vì gặp phải một kẻ địch không trốn tránh cũng không gây với mình.

Một móng vuốt to lớn như dãy núi vút xuống mang theo cuồng phong rít gào.

Nhưng mà đáng ngạc nhiên là quảng trường đầy sương mù kia lại không hề có chút động tĩnh gì, vốn không hề tản ra.

Giống như nó căn bản không thuộc về cùng một không gian vậy.

Một thứ nữa cũng không bị thổi động đó là Khương Thành.

Hắn chắp hai tay sau lưng, cứ kiêu ngạo đứng tạo chỗ như vậy.

Cú vồ của trọc ma thất giai cuối cùng cũng vồ đến cơ thể hắn.

Nhìn về thị giác thì còn khoa trương hơn cả cá kình vồ kiến nữa.

Mà cường độ thể phách và sức mạnh của trọc ma thất giai hòa toàn không thua kém gì Yêu tộc cấp Thánh Tôn.

Nhưng Khương Thành không tránh né kia lại không chịu thương tổn gì cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, thiên hoang bất diệt thể của hắn không chịu sự ảnh hưởng của trọc khí.

Căn cơ của trọc ma là trọc khí.

Khi trọc khí có hiệu quả, lực công kích của nó hủy diệt cả thiên địa.

Khi không có hiệu quả, lực sát thương của nó bằng không, con muỗi cắn một phát còn có lực sát thương cao hơn nó cả mấy bội.

Nhưng mà không chịu sát thương về mặt vật lí không có nghĩa trọc ma xem như phế.

Điểm lợi hại thực sự của trọc à vẫn là sự ăn mòn của trọc khí.

Nếu đổi thành tiên nhân khác, dù có chống lại được sự công kích vật lí, nhưng một khi bị trọc khí thẩm thấu vào trong cơ thể, ảnh hưởng đến tiên lực, thần hồn, đạo tâm, trạng thái các thứ đều sẽ giảm nhanh, trở nên yếu ớt vô kể.

Từng bước đến sa sút rồi diệt vong.

Khương Thành rất nhanh đã đón lấy sự thẩm thấu của trọc khí, suy cho cùng thì cũng do hắn chủ động.

Thành ca trực tiếp tóm lấy đầu trước sắc bén như vuốt trước của cự thú, hai người cứ như hút lấy nhau.

Trọc khí cuồn cuộn như nước lũ, dâng lên, xông vào trong da thịt máu huyết thậm chí là sâu trong hồn hải.

Sau đó, trợ thủ Ngộ đạo tiên thụ của Thành ca quả nhiên đã ra tay.

Cành lá dao động, tiếng sàn sạt sàn sạt, từng đạo kim quang tản ra khắp cơ thể hắn.

Trọc khí vốn đang tích lũy trong kinh mạch dưới sự tản sáng của kim quang từ từ bốc hơi, giống như những sợi sa xám xijtt.

Theo đó, vân mạch gắn kết với ngộ đạo tiên thụ men theo cơ thể hắn nhanh chóng hướng về phía ngộ đạo tiên thụ.

Lực trọc lâu rồi không gia tăng sau khi có được sức mạnh ấy thì liền bành trướng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Lực trọc Khương Thành từng có chỉ đến từ trọc ma nhị giai tam giai, dù có tứ giai nhưng cũng cực ít.

Mặc dù số lượng nhiều nhưng chất lượng thì kém quá.

Bây giờ con trọc ma thất giai này đã trực tiếp vượt qua luôn hơn gấp ba lần tất cả lực trọc mà hắn tích lũy được năm ấy rồi.

Sự thay đổi ày khiến cho Khương Thành vui mừng khôn xiết.

“Ha ha, đám Giáng Thần giả đúng là tặng không cho ta một cơ duyên mà.”

“Chờ khi lần thử thách này kết thúc, lực trọc của ta lại có thể trở thành vũ khí chiến đấu thường dùng rồi.”

Từ sau khi trở thành Đạo Thàn, hắn rất ít sử dụng lực trọc trong chiến đấu.

Không phải vì nó không hữu dụng mà là vì tổng lượng ít quá, quá yếu, rất khó gây khó dễ cho kẻ địch trên Thánh Chủ.

Chỉ có thể thỉnh thoảng dùng để bổ trợ, phá vòng phòng ngự trong những lúc mấu chốt.

Hắn cũng muốn đến rìa Nguyên Tiên giới để tìm trọc ma.

Nhưng Nguyên Tiên giới ở thời đại này sớm đã không còn như trước nữa.

Không những phạm vi mở rộng ra nhiều lần, khó tìm được rìa ở đâu, còn vì tung tích của trọc ma cũng rất khó tìm nữa.

Hiện giờ hắn mới biết hóa ra đa phần trọc ma đều bị đưa đến đây.

Sau một khắc, thể hình to lớn của trọc ma trước mặt vì mất đi trọc khí mà nhỏ dần dần đi.

Cho đến khi chỉ còn lại cái khung rỗng tuếch.

Sau khi xử lí trọc ma này, Khương Thành hồ hởi chờ đợi trọc ma khác đến tập kích.

Hắn không cần bất cứ việc dưỡng sức nào, bởi vì không những không bị mất sức mà ngược lại còn mạnh lên hơn.

Chỉ là đứng nguyên tại chỗ, ngơ ra đó chẳng chờ được trọc ma tiếp theo.

Thành ca chau mày, cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

“Lẽ nào ta phải đi tìm quái vật à?”

Trận tỉ thí này so với nhau ở tỉ lệ giết quái vật.

Mà đối với hắn mà nói thì giết trọc ma thế nào căn bản không cần phải lo lắng, thứ cần lo là làm sao để tìm được nhiều trọc ma hơn.

Chuyện này thì có phần làm khó Thành ca rồi.

Hắn vốn còn tưởng là nằm ra đó cũng thắng nữa kìa.

Vào lúc hắn nôn nóng muốn đi tìm thì đội bảy người bên kia cũng bắt đầu hành động rồi.

Sau khi bọn họ đi vào không gặp phải trọc ma tập kích, hơn nữa mấy Cổ Thánh cũng không dám làm bữa, toàn bộ đều đứng quan sát và chuẩn bị.

Ở địa điểm đi vào, mấy người cứ vậy mà gặp được một nơi có thể làm đại bản doanh để nghỉ sức, thậm chí còn bố trí một loạt đại trận và tế đàn.

Sau khi làm xong, Hư nhìn mọi người.

“Đại bản doanh để ai ở lại trấn thủ?”

Tuy trận so tài này vốn không cần thủ thành giữ nhà, nhưng đại bản doanh giữ lại một người bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp ứng với những cao thủ xuất kích.

Khi ở bên ngoài không thể chống lại trọc ma, còn có thể trở về sát cánh tác chiến.

Đây cũng là cách đánh thường quy của tổ đội.

Chương 2457: Vô Đạo kiếm chuyển công thành thủ

Ánh mắt Thượng Huyền Cổ Thánh và Bạch Tiêu đều nhìn sang Thu Vũ Tuyền.

“Để hậu bối này trấn thủ đi.”

Đại bản doanh đã bố trí pháp trận ẩn, tọa trấn ở đây đúng là nhàn.

Không cần chủ động xuất kích, đối mặt với sự tập kích chưa biết trước của trọc ma, sự nguy hiểm cũng giảm đi mấy lần.

Theo như bọn họ thấy, thực lực của Thánh Tôn Thu Vũ Tuyền này yếu nhất, cũng chẳng mong gì nàng ra ngoài giết trọc ma, chi bằng để ở lại đây thôi.

Đối với đề nghị này của bọn họ, Minh Tổ vốn không có ý kiến gì.

Dù sao thì thử thách này cũng nhẹ nhàng giành chiến thắng, có sắp xếp sao cũng được.

Nhưng Bồ Trọng và Kính Tà lại lập tức phản đối.

“Đùa gì vậy chứ?”

“Là kẻ duy nhất ăn hội ở đội chúng ta, lẽ nào lại để nàng ta nằm không hưởng thắng lợi?”

“Trên đời này làm gì có chuyện hời dữ vậy chứ?”

“Nàng cũng phải dốc sức.”

Bọn họ nhìn chẳng ưa gì Khương Thành, nhìn Thu Vũ Tuyền cũng chẳng ưa gì mấy.

Suy cho cùng thì thái độ khinh khỉnh của Thu Vũ Tuyền cũng đã đắc tội bọn họ.

Hàng chân mày bạc của Thượng Huyền Cố Thánh khẽ nhếch lên.

“Thực lực này của nàng có thể dốc được sức gì chứ?”

Bồ Trọng liếc nhìn một phát, rất nhanh đã có chủ ý.

“Hay là thế này, để nàng ra ngoài tìm trọc ma, sau đó dụ dỗ trọc ma về đại bản doanh.”

“Sáu người chúng ta ở lại đây chờ trọc ma dâng đến tận cửa chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao?”

Nghe thấy kế hoạch này, đến cả Minh tộc hành sự trước nay chưa bao giờ sạch sẽ đến vậy cũng nhịn không được thầm thốt lên bốn chữ “đúng là vô sỉ” trong lòng.

Để một Thánh Tôn ra ngoài tìm trọc ma là chuyện cửu tử nhất sinh đấy.

Lại còn dụ dỗ trọc ma về, đây là chuyejn mà người có thể hoàn thành ư?

Thượng Huyền Cổ Thánh và Bạch Tiêu Cổ Thánh còn muốn nói gì đó thì lại thấy Thu Vũ Tuyền không nói gì, trực tiếp cầm kiếm đi ra ngoài.

Kính Tà hét lên nói: “Ngươi muốn đi đâu?”

Thu Vũ Tuyền căn bản không để ý đến nàng ta.

Tốc độ của nàng rất nhanh, không hề có chút do dự nào, chớp mắt đã biến mất trong làn sương mù.

Kính Tà cảm thấy rất mất mặt, nét mặt hiện rõ sự không vui.

“Nhìn xem cái thái độ của nàng ta kìa.”

“Ai không biết còn tưởng nàng ta là Cổ Thánh, chúng ta mới là Thánh Tôn nữa đấy.”

Mặt Minh Tổ không chút biểu cảm hỏi: “Nàng thế này xem như là chấp nhận lời đề nghị khi nãy sao?”

Bồ Trọng đắc ý nhún vai.

“Không thì sao? Ngoại trừ chấp nhận ra nàng còn có sự lựa chọn khác à?”

Thật ra hắn cũng vô cùng ngạc nhiên, vốn còn tưởng Thu Vũ Tuyền sẽ chống lại, lớn tiếng cự tuyệt cơ.

Thật không ngờ lại nghe lời đến thế.

“Vậy chúng ta thật sự thủ ở đây ư?”

Hư theo bản năng nhìn bốn phía, rõ ràng không nhìn thấy Khương Thành nhưng lại có phần lo lắng không hiểu vì sao?

“Chúng ta không thể chờ đợi ở đây mong chờ một Thánh Tôn được.”

“Lỡ như nàng chết ở ngoài kia?”

“Vì để chiến thắng, chúng ta buộc phải xuất động.”

Hắn chẳng hề muốn thua.

Lại càng tin tưởng năng lực tạo nên kì tích của Thành ca.

Muốn thắng được người này thì phải cố hết mình.

Nhưng những người khác lại không cảm thấy như vậy.

Minh Tổ và Bạch Tiêu Cổ Thánh đã bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần rồi.

Còn Bồ Trọng và Kính Tà tỏ vẻ thắng chắc rồi, không cần phải lo lắng.

“Ngươi sốt ruột gì chứ, trận tỉ thí này có thời gian ba ngày lận mà.”

“Cho dù Thánh Tôn vừa rồi chết ở bên ngoài, không mang về được trọc ma nào cũng không ảnh hưởng gì cả.”

“Dù gì thì chỉ cần chúng ta giết được một trọc ma thôi cũng có thể thắng rồi, thời gian thoải mái mà.”

“Ha?”

Hư có hơi bị mấy người này chọc cho tức cười.

Bọn họ lại tưởng Khương Thành không thể giết được một trọc ma nào ư?

“Các ngươi khinh địch như vậy không sợ bị lật thuyền à?”

“Nói thật cho các ngươi biết, thực lực của Khương Thành mạnh hơn bất cứ một ai trong chúng ta rất nhiều lần.”

“Hậu quả của việc xem thường hắn vô cùng nghiêm trọng.”

Lời này của hắn nhận được sự tán đồng của Thượng Huyền Cổ Thánh.

“Không sai, người này tuyệt đối không được xem thường, vẫn nên dốc toàn lực là tốt nhất.”

Bồ Trọng căn bản không tin vào lời của bọn họ, chỉ xem như lời lớn tiếng hù dọa mà thôi.

“Sáu Cổ Thánh đối mặt với một Thánh Tôn nhỏ nhoi mà phải dốc hết toàn lực? Các ngươi không sợ mất mặt nhưng ta sợ.”

“Yên tâm đi, chúng ta thắng chắc rồi.”

Khi bọn họ còn bất đồng ý kiến, Thu Vũ Tuyền rời khỏi đại bản doanh cuối cùng đã gặp phải trọc ma.

Hơn nữa còn là hai trọc ma thất giai.

Đối diện với đội hình này, nếu đổi thành những Cổ Thánh khác một mình đến cũng chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn.

Thực lực của trọc ma chỉ xuýt xoa Thánh Tôn, nhưng trọc khí thì khác.

Nhưng Thu vũ Tuyền vốn không có ý rút đi, nàng càng không có ý định sẽ mang hai trọc ma này về đại bản doanh.

Từ lúc bắt đầu, nàng đã chuẩn bị việc dựa vào thực lực của bản thân để giải quyết vấn đề rồi.

Thánh giới của đạo Vô Đạo tản ra, nhưng mà trọc ma lại chẳng bị ảnh hưởng gì.

Theo đó trong sương mù của kiếm đạo thập tứ trọng vạch nên vô số tinh hà, bao trùm lấy hai trọc ma đó.

Kiếm đạo cắt trên người hai trọc ma vốn không phát ra nhiều tiếng.

Chỉ sau hai giây ngắn ngủi, hai ngọn núi lớn trước mặt nàng đã trở thành cặn bã.

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu.

Chốc sau, cặn bã kia biến mất, hai trọc ma lại lần nữa xuất hiện không chút thương tổn nào.

Thu Vũ Tuyền bình tĩnh thúc động căn nguyên kiếm mạnh mẽ.

Mà lần này, căn nguyên đối diện với trọc mà như trâu đất xuống biển, không tạo thành bất cứ sát thương nào.

Dây dưa một hồi như vậy, hai trọc ma đã đến phạm vi mười trượng gần nàng rồi.

Đối diện với một cục diện nguy hiểm như vậy, Thu Vũ Tuyền vốn không mất đi sự bình tĩnh.

Gương mặt xinh đẹp vẫn không mang chút cảm xúc nào, lạnh lùng như một công cụ.

Cơ thể của nàng đột nhiên có một làn ánh sáng huỳnh quang sáng lên.

Ánh huỳnh quang đó nhìn có vẻ rất yếu ớt, nhưng khi hai trọc ma đánh đến cơ thể nàng, móng vuốt sắc nhọn kia lại tự nhiên tan nát thành vô số đoạn.

Nếu như Khương Thành ở đây, vậy hắn sẽ lập tức hiểu ra.

Thu Vũ Tuyền đang sử dụng uy năng của Vô Đạo kiếm, chỉ có điều không giống với một kiếm chặt hai như bình thường, lần này nàng gần như đã thu kiếm lại rất nhiều lần để hiệu quả của kiếm phủ quanh cơ thể mình.

Lợi dụng Vô Đạo kiếm có lực công kích mạnh nhất trong số những Thiên Đạo chí bảo mà thần kì tạo nên một lớp phòng ngự.

Mà nàng khi làm tất cả điều này vốn không bị rơi vào trạng thái lạ thường như trước kia, cũng không mất đi thần trí.

Móng vuốt bị lớp huỳnh quang kia cắt đứt không còn sinh ra lại nữa.

Thu Vũ Tuyền thở phào một hơi.

Xem ra Vô Đạo kiếm vẫn có thể tiêu diệt được trọc ma.

Trong thời gian sau đó, nàng mag theo tầng phòng ngự đặc biệt này xông đến hai trọc ma.

Đến được đâu, thân thể trọc ma tan nát đến đó rồi tiêu tán.

Cả quá trình này không thể nói là nhanh, bởi vì phạm vi tầng ánh sáng huỳnh quang kia bao trùm quá nhỏ, hơn nữa hai trọc ma cũng có ý định chạy trốn, nàng phải tùy cơ chặn đường lui của bọn chúng.

Cứ như vậy, sau hai canh giờ sau, nàng cuối cùng cũng giải quyết được hai trọc ma.

Sau khi thu lại tầng huỳnh quang đó, Thu Vũ Tuyền thở phào nhẹ nhõng.

Trên trán nàng hiện lên những giọt mồ hôi, rõ ràng đã có hao phí nhất định.

Nhưng chiến tích lúc này tạo ra của nàng đã được xem là kỳ tích rồi.

Không kịp thì những tàn cốt trên mặt đất, nàng đã phải móc đan dược ra uống, ngồi thiền tại chỗ khôi phục trạng thái.

Còn ở đại bản doanh bên kia, Hư và Thượng Huyền Cổ Thánh sau khi chờ cả hai canh giờ cuối cùng đã không thể ngồi yên được nữa.

"Thế này thì lâu quá rồi."

"Nàng vẫn chưa trở về, xem ra đã gặp phải bất trắc rồi, chúng ta không thể lãng phí thời gian thêm được nữa."

Chương 2458: Vậy mà vẫn còn sống?

Bồ Trọng và Kính Tà vốn còn muốn kéo dài thời gian thêm một chút.

Đối với bọn họ mà nói, trận tỉ thí này giống như chơi cho vui, căn bản không cần phải phí sức.

Sở dĩ bảo Thu Vũ Tuyền đi dụ dỗ trọc ma cũng vì nhìn nàng chẳng ưa gì mấy nên mới hãm hại nàng thôi.

Bây giờ xem ra mục đích này chắc đã đạt được rồi…

Nếu như còn không ra tay nữa thì Hư và Thượng Huyền Cổ Thánh e rằng sẽ rời khỏi đội ngũ mất.

Hai người chỉ có thể không tình nguyện xách mông đứng dậy.

Bồ Trọng còn ở đó đánh giá thấp Thu Vũ Tuyền nữa kìa.

"Thánh Tôn đúng là không trông đợi được gì cả, chuyện dụ dỗ kẻ địch dễ dàng như vậy mà cũng làm không được."

"Chuyện được thì không có, phá hỏng chuyện thì lại dư sức."

Kính Tà mang vẻ cười trên nỗi đau của người khác mà oán tha.

“Phải đó, nàng có chết cũng không quan trọng, hại chúng ta chờ đợi ở đây hai canh giờ vô ích mới có tội này.”

Lúc này, đến cả Minh Tổ không có dây mơ rễ má gì với Thu Vũ Tuyền cũng nghe không lọt tai nữa.

“Đủ rồi, hai người các ngươi còn lèo nhèo nữa thì có thể cúp đuôi ở đây không cần ra.”

“Gì mà đại bản doanh, căn bản chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Bỏ lại câu này, hắn là người đầu tiên bay ra khỏi đại bản doanh.

Cũng đã nói đến nước này rồi, sáu Cổ Thánh chỉ có thể cùng nhau hành động.

Sau khi bọn họ rời khỏi cứ điểm, rất nhanh đã gặp phải đợt tập kích của trọc ma.

Tuy đối diện chỉ có hai trọc ma nhưng sáu người chẳng hề dám có chút lơ là nào.

“Cẩn thận.”

“Không được đơn đả độc đấu.”

“Chú ý phối hợp.”

Là Cổ Thánh, một mình gặp phải trọc ma mà muốn toàn thây rút lui vẫn rất nhẹ nhàng.

Nhưng muốn giết thì đâu dễ được vậy.

Sáu người bọn họ có thủ đoạn vô cùng, nhưng khi đối mặt với trọc khi thì làm gì có thủ đoạn nào trị được đúng bệnh chứ.

Chỉ có thể cọ xát từng chút.

Vừa phải phòng tránh trọc khí xâm nhập vào cơ thể, còn phải phòng tránh việc trọc ma bỏ chạy, trận chiến này đối với bọn họ mà nói thật mất sức vô cùng.

Cả quá trình giống như đi trên dây, cẩn thận từng li từng tí khống chế sự cân bằng.

Sáu người cũng bận bịu cả hai tiếng, cuối cùng mới giết được hai trọc ma.

“Phù!”

Bồ Trọng và Thượng Huyền không hẹn mà cùng thở phào một hơi nhẹ nhõng.

“Xem như đã giải quyết được rồi.”

“Vẫn xem như là thuận lợi.”

Hư vừa khôi phục hồn lực vừa cảm khái nói: “Không ngờ sáu người chúng ta lại phối hợp ăn ý đến vậy, còn nhẹ nhàng hơn trong tưởng tượng của ta nữa.”

Minh Tổ luôn đối đầu với hắn há mồm, giống như muốn cùng hát chung một vở kích với hắn vậy.

Nhưng cuối cùng lại nuốt vào lại.

Trận liên thủ chiến đấu vừa ròi hai người giúp đỡ nhau mấy lần, bây giờ cảm thấy thật phức tạp.

Bạch Tiêu Cổ Thánh cũng phấn chấn hơn.

“Có thể giết được hai trọc ma nhanh như vậy, hơn nữa còn không ai bị thương xem như là một kỳ tích rồi.”

Rất nhanh sáu người đã phân chia thi cốt trọc ma, đó là tài liệu cửu giai vô cùng quý báu đấy.

Trận chiến này sáu người thu hoạch được không ít.

Kính Tà sau khi cất xương cột sống to lớn vào trong không gian trữ vật cũng không giấu được vẻ hài lòng.

“Một trọc ma đã có thể thắng, giờ xử được hai trọc ma, lần này các ngươi nên yên tâm rồi ha?”

Hư và Thượng Huyền tỏ ý chả yên tâm chút nào cả.

“Chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm một lượt nữa đi.”

“Trận tỉ thí tổng cộng ba ngày, để cho chắc thì vẫn nên giết vài con nữa là ngon.”

Minh Tổ và Bạch Tiêu gật đầu.

“Cả người trọc ma đều là bảo vật, khó có khi chúng ta tụ tập lại được với nhau, cũng xem như là cơ hội rồi.”

Bồ Trọng và Kính Tà nghĩ một chút cũng tỏ ý tán đồng.

Cứ như vậy sáu người lại lần nữa xuất phát.

Mà lần này, bọn họ mới bay đến trước chưa bao xa thì đã chạm phải Thu Vũ Tuyền.

Tuyền muội thật ra đã sớm hồi phục lại trạng thái rồi, chỉ là sau khi trận chiến với trọc ma vừa rồi kết thúc, nàng lại có được cảm ngộ sau đó.

Thế là ngay lúc ấy, tổ đội của bọn họ lại hội tụ lại với nhau.

Nhìn thấy nàng, sáu Cổ Thánh bị dọa cho một trận.

Sau đó Kính Tà là người đầu tiên nhảy ra.

“Ngươi vậy mà vẫn còn sống ư?”

“Giỏi lắm, nhà ngươi lại dám trốn ở đây ư?”

Lời của nàng còn chưa kịp nói xong, bởi vì nàng đã nhìn thấy thi cốt trọc ma vẫn còn chưa kịp thu dọn xong.

Nhìn thi cốt to lớn lặng im kia, Bồ Trọng vốn còn đang định hỏi tội Thu Vũ Tuyền kia cũng phải há mồm chữ O, lâu thật lâu cũng chưa thốt lên tiếng được.

Ánh mắt Minh Tổ nheo lại, trong lòng là nỗi không thể tin được.

Những thi cốt này hắn có thể dễ dàng nhận ra là của trọc ma thất giai.

Vậy thì câu hỏi đây - Hai trọc ma này sao mà chết?

Thượng Huyền Cổ Thánh đánh giá Thu Vũ Tuyền một lượt giống như nhìn thấy quỷ vậy.

“Không phải là do ngươi giết đấy chứ?”

Thật ra đây là một câu hỏi ngốc nghếch dư thừa.

Thử thách của cửa phá giới ngoại trừ đội của bọn họ ra thì chẳng ai có thể vào được.

Trọc ma cũng đâu thể đi tự sát.

Mà sau khi sáu Cổ Thánh bọn họ vào trong, toàn bộ quá trình đều hành động cùng nhau.

Vậy đáp án đương nhiên chỉ còn lại một người rồi.

Thu Vũ Tuyền không thèm quan tâm đến bọn họ mà tự mình bắt đầu thu dọn thi cốt của trọc ma.

Gần mực thì đen, nhận được bao lần Thành ca hun đúc, nàng cũng vô cùng xem trọng chiến lợi phẩm, tuyệt đối không thể để kẻ khác rớ tay vào.

Nếu như là mấy canh giờ trước, mấy Cổ Thánh chắc chắn đều phẫn nộ.

Bồ Trọng và Kính Tà không chừng sẽ trực tiếp ra tay trừng phạt một Thánh Tôn bất kính với Cổ Thánh như thế, để nàng biết được sao là trời cao đất dày.

Nhưng mà giờ đây, bọn họ lại chẳng hề dám chút nào.

Một mình giải quyết hai trọc ma, đó là khái niệm gì chứ?

“Chuyện này là không thể nào.”

Kính Tà đột nhiên khua tay múa chân hét lên.

“Tuyệt đối không thể nào.”

“Nàng chỉ là một Thánh Tôn, trong đó nhất định có vấn đề.”

Nàng không thể nào chấp nhận một người bị bản thân xem thường lại lợi hại hơn bản thân mình gấp mấy lần.

Nếu đổi thành một mình nàng gặp phải hai trọc ma, chuyện duy nhất có thể làm được đó chính là bỏ chạy.

Không may còn có khi bị thương nữa.

Nhưng Minh Tổ, Hồn Tổ, Thượng Huyền và Bạch Tiêu đều không nhìn nàng cái nào.

Bốn Cổ Thánh ngầm chú ý trên người Thu Vũ Tuyền, vốn không làm phiền nàng.

Mãi đến khi nàng thu dọn xong, Hồn Tổ mới nhịn không được mà mở miệng.

“Tiếp theo, chúng ta nên làm gì đây?”

Bồ Trọng tự cho mình là kẻ dẫn đội trầm giọng nói: “Ta không mấy tin vào chiến tích của nàng, trừ khi nàng…”

Lời còn chưa nói xong, vốn Cổ Thánh đã rời khỏi chỗ cũ, bỏ qua hắn một cách hoa lệ.

Bởi vì người mà Hồn Tổ hỏi ý kiến là Thu Vũ Tuyền.

Nhìn thấy bốn Cổ Thánh không đánh phát nào đã trực tiếp ra sau nàng, mặt Bồ Trọng trở nên vô cùng khó chịu.

"Há lại có lí này?"

Bị mất mặt, hắn tức đến run người.

"Bọn họ thà theo một Thánh Tôn cũng không muốn cùng tiến cùng lui với chúng ta? Đúng là không biết điều."

"Đúng là càng sống càng chẳng ra sao mà."

Kính Tà cũng bực tức, lại vừa đố kị.

"Dù sao thì trận tỉ thí này cũng thắng rồi, bọn họ muốn phí hơi phí sức thì kệ đi."

"Chúng ta quay về."

Nói xong, hai người lại quay về hướng đại bản doanh.

Còn về Thu Vũ Tuyền và bốn Cổ Thánh, rất nhanh lại gặp phải trọc ma.

Lần này chỉ gặp phải một con, Thu Vũ Tuyền căn bản không thèm chào hỏi đã xông lên.

Thượng Huyền và Bạch Tiêu vốn còn định bày trận, nhưng Hồn Tổ và Minh Tổ thì không hẹn mà cùng cản bọn họ lại.

"Xem trước đi đã."

"Xem thử nàng giết trọc ma như thế nào."

Chương 2459: Hai ngón tay

Đối với thực lực của Thu Vũ Tuyền, thật ra bốn người vẫn có sự hoài nghi.

Suy cho cùng thì chuyện một Thánh Tôn đánh tay đôi xử đẹp trọc ma thất giai là chuyện hơi vô lí.

Dù cho có bày ra trước mặt cũng khó tránh việc nghi ngờ phải chăng đã sai ở đâu đó rồi.

Mà chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, bọn họ không thể không sáng mắt ra.

“Kiếm đạo thập tứ trọng!”

“Thật không ngờ được nữ tử này!”

Bạch Tiêu Cổ Thánh cũng là một cao thủ dùng kiếm lập tức kinh hô lên.

Mà ngay sau đó, nhận thức của bốn người hoàn toàn bị lật đổ.

Cách đánh lần này của Thu Vũ Tuyền rất đơn giản, chính là cải tiến từ trận trước đó.

Vừa mới bắt đầu sẽ lợi dụng kiếm đạo thập tứ trọng để làm rã cơ thể trọc ma, nhưng không phải tan rã toàn bộ, mà cố ý giữ lại một phần.

Như vậy thì khi trọc ma tổ hợp lại cơ thể sẽ có một phương hướng rõ ràng rồi.

Nhân cơ hội này, nàng thúc động “vòng phòng ngự huỳnh quanh” của Vô Đạo kiếm, men theo vết thương của trọc ma mà đánh.

Bay đến đâu, vết thương ở đó sẽ xuất hiện nhưng chỗ trống.

Bởi vì toàn bộ đều bị Vô Đạo kiếm phá hủy hoàn toàn.

Bộ phận bị tan nát sau khi hóa thành trọc khí, trong nhất thời không thể tổ hợp lại được.

Đồng thời, trường kiếm của Thu Vũ Tuyền làm dấy lên những vòng tròn, tầng tầng lớp lớp.

Trọc khí tản ra kia không còn chịu sự khống chế nữa, toàn bộ đều hội tụ nhanh chóng về hướng nàng, giống như phong bạo bị thu hút qua vậy.

Những trọc khí bị thu hút qua sau khi chạm phải huỳnh quang quanh cơ thể nàng thì như tuyết gặp phải mặt trời, nhanh chóng tiêu tan.

Hiệu suất cao hơn trận chiến trước đó nhiều.

“Còn có thể được như vậy ư?”

Bốn Cổ Thánh nhìn Thu Vũ Tuyền chiến đấu với trọc ma trên không trung, đột nhiên lại có một cảm giác kính ngưỡng đại

lão.

Mặc dù đối phương chỉ là một Thánh Tôn.

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu được sao nàng có thể làm được rồi.

“Đúng là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Trọc ma hoàn toàn bị nàng khắc chế rồi.”

Minh Tổ lắc đầu, giọng điệu nghiêm khắc lại nói: “Không những trọc ma, thực lực bình thường của nữ nhân này cũng không thua gì chúng ta.”

Cũng vào lúc này, trong sương mù có hai bóng dáng vút ra.

“Không hay rồi, lại có hai con nữa.”

“Chúng ta cũng lên.”

Nói là cùng nhau lên, nhưng tác dụng chính của bốn người bọn họ chính là ngăn cản hai trọc ma kia để Thu Vũ Tuyền có cơ hội ra tay.

Từ giờ phút đó trở đi, bốn Cổ Thánh đã cam tâm tình nguyện làm bổ trợ rồi.

Tầm khoảng một canh giờ sau, toàn bộ ba trọc ma đã ngã xuống hết.

Về hiệu suất diệt quái này, Minh Tổ và Bạch Tiêu Cổ Thánh phải bái phục sát đất rồi.

Khi Thu Vũ Tuyền dừng lại ngồi thiền hồi phục lại, bọn họ bất giác đứng hai bên trái phải như hộ pháp hai bên.

Thượng Huyền Cổ Thánh cười nói: “Đến giờ chúng ta đã giết được bảy trọc ma rôi, lần này thì ổn định cả rồi.”

Hắn đã chứng kiến thực lực của Khương Thành ở Vân Ly tông, vốn còn lo Thành ca sẽ lội ngược dòng.

Nhưng bây giờ, hắn hoàn toàn yên tâm rồi.

Bảy trọc ma, bên kia chỉ có một người, không thể vượt qua được rồi.

Nhưng Hồn Tổ thì lại không cho là thế.

Là tên tùy tùng từng theo Thành ca, hắn lập tức nhảy ra.

“Bảy con? Ta dám cá tên kia giết được bảy mươi con cũng còn sống nữa kìa.”

“Ta hiểu hắn quá mà.”

“Hơi không để ý một chút là sẽ bị hắn tạo kì tích ngay.”

“Chúng ta không thể cứ vậy mà qua loa được.”

“Coi đó.”

Minh Tổ xưa giờ đằm tính cũng nhịn không được liếc xéo hắn một phát.

“Ngươi đúng là càng sống càng chẳng ra gì mà.”

Bạch Tiêu và Thượng Huyền cũng không cho là vậy.

“Lẽ nào hắn còn mạnh hơn cả người này ư?”

“Bên kia nếu có thể giết được bảy con thì ta sẽ trực tiếp ăn trọc ma luôn.”

Hư rất muốn nói chuyện này thật sự chưa chắc đâu.

Nhưng lúc này Thu Vũ Tuyền cũng đã điều chỉnh xong, lần nữa nhấc kiếm lên.

“Đối phó Khương Thành tuyệt đối không được lưu tình, nếu không chúng ta sẽ thất bại không còn nghi ngờ gì nữa.”

Cùng một lời nói, đổi thành nàng nói thì lại rất có sức thuyết phục, Minh Tổ và Thượng Huyền, Bạch Tiêu hoàn toàn không có ý phản bác.

Thế là ngày tiếp theo, đội của bọn họ nhờ có Thu Vũ Tuyền công kích, bốn Cổ Thánh kiềm chế, tiếp tục không ngừng tìm kiếm trong sương mù.

Thời gian trôi nhanh, thời hạn ba ngày vút cái đã qua.

Hôm nay, Khương Thành vừa thu hoạch xong mấy trọc ma cảm thấy có một lực hấp dẫn từ bốn phương tám hướng đến.

Thời khắc tiếp theo, hắn đã bị truyền tống ra ngoài giữa quảng trường.

Nhìn ra xa, bốn bề vẫn còn mây mù bao bọc, đúng là chỗ lúc nảy.

Nhưng nơi đang ở lúc này còn có bảu cái cửa khác nhau nữa.

Mấy cái cửa này đứng chót vót mình nó ở bảy chỗ khác nhau, nhìn một phát là biết trước sau trái phải cửa ngay, chênh lệch hẳn.

Nhưng mà Khương Thành cũng biết những cửa này chắc chắn có huyền cơ.

Bảy người Minh Tổ, Thu Vũ Tuyền cũng được truyền tống đến đây.

Nhìn bảy cái cửa, đám người Bồ Trọng và Kính Tà cũng coi như có hiểu biết, biết đó là bảy hướng khác nhau mà những người sau đó sẽ vào tham gia thử thách.

“Thế nào hả, chúng ta tổng cộng đã giết được bao nhiêu con?”

Hai người bọn họ ba ngày nay vẫn ở mãi trong đại bản doanh, chẳng đi đâu cả nên còn chưa rõ chiến tích.

Sau Khi Thượng Huyền Cổ Thánh nhìn sang Thu Vũ Tuyền bằng ánh mắt bái phục vô kể, lúc này mới từ từ giơ năm ngón tay lên.

“Năm con?”

Kính Tà còn có hơi không hài lòng.

“Khi chúng ta chia nhau ra đã giết được bốn con rồi, thời gian hai ngày sau mà các ngươi chỉ giết được một con ư?”

Bạch Huyền Cổ Thánh như nhìn tên ngốc, thờ ơ nói: “Là năm mươi con.”

“Cái gì?”

Bồ Trọng và Kính Tà kinh ngạc.

“Năm mươi con?”

“Ôi trời, lại nhiều như thế ư?”

“Thế này sao lại làm được?”

Minh Tổ ngạo mạn nói: “Có Thu đại nhân ở đây, làm chuyện gì cũng không lạ cả.”

“Hai người các ngươi ngày sau tốt nhất là tôn kính nàng một chút, nếu không thì hậu quả tự chịu.”

Bồ Trọng và Kính Tà lóe lên vẻ phẫn nộ, nhưng rất nhanh đã che đậy lại.

Bọn họ có thể tu đến Cổ Thánh đương nhiên không phải kẻ ngốc.

Từ thái độ của bốn người Minh Tổ và Thượng Huyền có thể nhìn thấy bọn họ hoàn toàn phục Thu Vũ Tuyền rồi.

Thực lực của nữ tử này e rằng thật sự không dễ trêu vào.

Trêu vào không được Thu Vũ Tuyền nhưng lại muốn tìm lại thể diện, hai người chỉ có thể chuyển mục tiêu đến Khương Thành.

“Ha, còn tưởng ngươi chết trong đó rồi chứ.”

“Thế mà còn sống để trở ra ư, xem ra ngươi cũng biết giữ mạng lắm.”

Kính Tà nhìn hắn một cách kì dị hỏi: “Không biết bọn ta có vinh hạnh được nghe chiến tích vĩ đại của ngươi không?”

Thành ca căn bản không tức giận, ngược lại chỉ nhếch mép.

Sau đó hắn cũng giơ tay lên, nhưng mà chỉ giơ lên hai ngón.

“Hai con?”

Bồ Trọng bật cười thành tiếng ngay tại chỗ.

“Ha ha ha, ngươi vậy mà cũng có thể giết được hai trọc ma thất giai ư?”

“Không phải nổ đó chứ?”

“Ngươi mà cũng có thực lực đấy ư?”

Thành ca cười tươi lắc đầu.

“Không phải hai con.”

“Lẽ nào lại là hai mươi con?”

Kính Tà cười khinh miệt một tiếng: “Ngươi cảm thấy ta sẽ tin ư?”

“Ta tin.”

Hồn Tổ nhảy ra.

“Ta tuyệt đối tin.”

Trong lòng tên này đang thấy đã lắm, lẽ nào lại thắng Khương Thành trong trận tỉ thí, hận không thể hát vang lên nữa kìa.

Chỉ có điều nghĩ đến thực lực của Khương Thành lại không dám thể hiện rõ ra.

Chương 2460: Lẽ nào không phải hai mươi?

Hư bay đến trước mặt Khương Thành, cố ý tâng bốc Thành ca vào câu trước.

“Có thể trong thời gian ba ngày, một mình giết chết hai mươi trọc ma đã quá lợi hại rồi.”

“Chiến tích như vậy phải nói là kinh hãi thế tục mà.”

“Các ngươi vậy mà lại dám xem thường hắn, đúng là không biết trời cao đất dày mà.”

“y.”

Lời hắn vừa châm chọc lại vừa cố ý thở dài cảm thán một hơi.

“Nhưng mà thật đáng tiếc.”

“Trận tỉ thí này ngươi bị thiệt thòi về số người quá, đúng là không may mà, không phải tội của chiến tích.”

“Ta thật sự không muốn đứng ở phía ngược với ngươi, ép phải cạnh tranh với ngươi.”

“Thật tiếc là quy tắc có hạn, nếu không thì ta đã kề vai sát cánh tác chiến cùng ngươi rồi.”

“Không sao không sao…”

Thành ca cười hi hi xua tay.

“Tâm ý của ngươi ta có thể cảm nhận được, nhưng mà trận tỷ thí này một mình ta là đủ rồi, không cần một người mạnh mẽ như ngươi.

“y, thật ra cũng không gì đâu, thắng bại là chuyện thường tình thôi.”

Hư thầm hả dạ trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ an ủi.

“Phải đó.”

Khương Thành gật đầu, ngược lại lại đi an ủi hắn.

“Vậy nên các ngươi nên nhìn thoáng một chút, thua cũng không sao đâu.”

“Càng huống hồ gì thua ta cũng là chuyện bình thường mà, không mất mặt đâu.”

Lời này làm mấy người ở bên đầy nghi vấn.

Thế này là gì thế này?

Bồ Trọng cười khinh một cái, chỉ có không liếc mắt khinh thường nữa thôi.

“Một kẻ thất bại lại ăn nói ngon nghẻ thế, bọn ta thua ngươi từ lúc nào chứ?”

Hư lại biến sắc, bởi vì đã nghĩ đến một khả năng không hay.

“Lẽ nào chiến tích của ngươi không phải là hai mươi, mà là hai trăm?”

Lần này đến cả Minh Tổ cũng nghe không lọt tai.

“Hư, ngươi đùa gì vậy?”

“Ta nhìn ra giao tình của ngươi với người này, nhưng ngươi tâng bốc cũng phải có giới hạn chứ.”

“Phải đó.”

Bạch Tiêu Cổ Thánh khoanh tay, khinh bỉ nói: “Hai trăm con, ngươi đúng là biết ảo tưởng hộ hắn.”

“Tuyệt đối không thể nào.”

Khương Thành bị mọi người xem thường vốn không tức giận, cũng không hề phản bác, ngược lại còn cười tươi tán đồng với bọn họ.

“Đúng vậy, tuyệt đối không thể nào là hai trăm được, yên tâm đi.”

“Hừ, ta biết ngay là không phải mà.”

Bồ Trọng bĩu môi, hừ lạnh một cái: “Còn ở đó giơ hai ngón tay lên cố ý làm trò.”

“Theo ta thấy ngươi chẳng giết được lấy nỗi một con nữa kìa.”

Kính Tà bên cạnh hắn mất kiên nhẫn rồi, nhìn hai vòng tròn một xanh một đỏ trên hư không, oán thầm: “Chiến tích lần này sao còn chưa ra nữa?”

“Tính toán lẹ một chút, sớm vào thử thách chính thức.”

“Ta đã không muốn lãng phí thời gian ở lại đây với tên này nữa rồi.”

Lời của nàng vừa nói xong thì kí hiệu trên đầu mỗi người dần đi vào trong hình tròn đó.

Sau đó, con số trên hai vòng tròn nhanh chóng hiện ra.

Chỉ sau ba giây ngắn ngủi, con số ở bên màu đỏ dừng lại ở: năm mươi.

Chuyện này có nghĩa là đội của sáu Cổ Thánh cộng thêm Thu Vũ Tuyền quả nhiên đã giết chết năm mươi trọc ma.

Chỉ là lúc này sự hoan hô và nụ cười mọi người vốn chuẩn bị sẵn không hề xuất hiện.

Bởi vì con số ở bên màu xanh vẫn còn đang nhảy rất nhanh, đã vượt qua ba con số rồi.

“Chuyện này không thể nào.”

Bồ Trọng là người đầu tiên nhảy lên.

“Một Thánh Tôn như hắn sao có thể đột phá lên trăm con?”

Lời của hắn vừa nói ra thì con số đã vượt quá ba trăm.

Thế là Kính Tà hét lên còn lớn hơn.

“Nhất định đã sai đâu rồi, chắc chắc đã sai đâu đó rồi.”

Nhìn thấy con số đã vượt qua năm trăm, toàn bộ đám người Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh đều ngây cả ra.

Giống như bị chém cho một rìu, hoàn toàn không thể tiêu hóa nỗi chiến tích này.

Mà lúc này, con số đã đột phá đến bốn con số rồi.

“Điên rồi.”

“Hoàn toàn điên rồi.”

“Ta không tin lại có chuyện thế này…”

“Hoang đường vô kể…”

Hư vừa rồi còn đắc ý hiển nhiên không thèm để ý đến mấy tiếng hét của đám người cạnh bên mà nhìn Khương Thành bằng ánh mắt khó tin.

Cuối cùng hắn đã hiểu ra.

“Hai ngón tay đó của ngươi không phải là hai ngàn con đó chứ?”

Thành ca hỗ thẹn gật đầu.

“Phải đó, chỉ có hai ngàn, còn cách hai mươi ngàn xa quá, để mọi người phải chê cười rồi.”

Lời này làm mọi người nghe đều muốn bóc phốt.

Khi con số dừng lại ở con số 2551, Thu Vũ Tuyền vốn còn mang ánh mắt bình tĩnh cũng khó tin được.

Nàng từng nghĩ đến việc Khương Thành tạo kì tích.

Từng nghĩ đến vieejjc bảy người gộp lại cũng đánh không nhiều được bằng hắn.

Nàng thật sự không dám xem thường Khương Thành nhất.

Nhưng thực sự nàng không ngờ khoảng cách lại đến mức gấp năm mươi lần thế này.

Trận trước ở Vân Ly tông khi hai người bị áp chế cảnh giới để đánh với nhau, khi ấy nàng không hề thua kém gì, cảm thấy việc bản thân việc mình vượt qua Khương Thành không còn bao lâu nữa rồi.

Bây giờ cuối cùng nàng mới nhìn thấy sự tuyệt vọng về việc chênh lệch giữa hai người.

Hoàn toàn không cùng một tầng lớp.

Lần đầu tiên nàng bắt đầu nghi ngờ bản thân.

So với nàng, phản ứng của những Cổ Thánh ở hiện trường còn lớn hơn nhiều.

“Hai ngàn năm trăm con?”

“Chuyện này chắc chắn đã sai ở đâu đó rồi, chuyện này tuyệt đối là không thể.”

“Thời gian ba ngày, cho dù có tìm cũng không tìm thấy nhiều trọc ma như vậy nhỉ?”

“Lại còn tiêu diệt toàn bộ nữa chứ, không thể nào làm được.”

“Đừng nói là hắn, dù cho số người bên ta có nhiều hơn trăm lần cũng không thể làm được chuyện như thế này.”

Cho dù có là Bồ Trọng, Kính Tà hay là Minh Tổ và Bạch Tiêu Cổ Thánh cũng đều mang thái độ sụp đổ.

“Sáu Cổ Thánh chúng ta lại thua một Thánh Tôn ư?”

“Ta không thể nào chấp nhận được.”

“Sao có thể như thế được chứ, chuyện này là không thể được…”

Mặc dù là linh hồn thể nhưng Hư vẫn có hiện tượng hóa đá.

Khương Thành nhìn bọn họ một cách đầy ý vị.

“Sao lại không thể được chứ?”

“Không phaải ngươi nói ta có thể làm được bất kì điều gì à, hóa ra không có niềm tin với ta đến thế ư?”

“Không không không.”

Hư lập tức đổi lại lời nói.

“Ta chỉ bị chiến tích kinh thiên động địa của ngươi làm kinh hoàng thôi, bây giờ nghĩ lại, quả nhiên không hổ là người ta xem trọng nhất.”

“Bây giờ các ngươi đã thấy cả rồi chứ?”

“Ta nói sao chứ, núi cao còn có núi cao hơn, thực lực của Khương chủ công vượt qua cả tưởng tượng của các ngươi.”

“Ta theo hắn là có nguyên nhân cả.”

Hắn làm như bản thân mình ở bên phía Khương Thành vậy, hoàn toàn là kiểu con chó trung thành.

Nếu là trước đây, Cổ Thánh theo chân Thánh Tôn chắc chắn là một chuyện nực cười.

Nhưng bây giờ, đến cả Minh Tổ luôn đối đầu với hắn cũng không còn gì để nói.

Điều lúc này bọn họ cần phải suy nghĩ lại là một chuyện khác - hậu quả của việc thất bại.

Nếu đã là tổ đội tác chiến, vậy chuyện Khương Thành chiến thắng đồng nghĩa với việc toàn bộ cả đội bọn họ bị loại cả.

“Lẽ nào, chỉ có một người thông quan?”

Tình huống này bọn họ chưa từng gặp phải.

“Chắc không phải đâu nhỉ?”

“Trước nay đều có bảy người vào thử thách, đây là số định.”

“Vậy có phải có nghĩa là, tuy đội chúng ta thua nhưng vẫn có sáu người có thể thuận lợi bước vào thử thách.”

Suy đoán này khiến mắt đám người Bồ Trọng và Thượng Huyền đột nhiên lóe lên, lại có chút hy vọng.

Sau đó, bọn họ phát hiện bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Ngay chốc sau, hai vòng tròn cùng lúc biến mất.

Thoáng chốc, toàn bộ bảy người bọn họ bị một ánh sáng đỏ đột ngột đến bao phủ cả.

Chương 2461: Con đường vàng kim

Kẻ thất bại sẽ phải nhận sự trừng phạt.

Đây là quy tắc tuyển chọn khi vào cửa phá giới, do pháp tắc thiên địa xử lí.

Đám Giáng Thần giả trong tối cũng không thể nào can dự vào được.

Đây cũng là lí do năm đồng đội của Khương Thành lựa chọn rời đi, bọn họ không muốn bị thương vô cớ.

Còn bây giờ, hậu quả này Thu Vũ Tuyền và sáu Cổ Thánh kia phải gánh chịu.

“Không, ta không cam tâm.”

“Không nên như vậy.”

Là Cổ Thánh, bọn họ chưa từng nghĩ đến có ngày sẽ phải bị phạt.

Bồ Trọng và Kính Tà cố bay khỏi vùng ánh sáng đỏ, muốn rời khỏi nơi này.

Bọn họ vốn không bị hạn chế về hành động.

Nhưng tốc độ của hai người dù có nhanh thế nào đi nữa vẫn cứ mãi ở trong vị trí trung tâm của quảng trường.

Trước mặt pháp tắc thiên địa, Cổ Thánh cũng chỉ vậy thôi, chỉ có thể chịu sự chi phối.

Rất nhanh, sự trừng phạt đầu tiên đã đến.

Mà mục tiêu trừng phạt chính là Thu Vũ Tuyền.

Chỉ thấy ánh sáng đỏ đó lóe lên một chốc, ngay sau đó thì thu nhỏ lại khiến người ta có cảm giác như nàng sẽ bị nó nuốt chửng.

Sau đó thì ánh sáng đỏ tiêu tan.

Mọi người căng thẳng nhìn sang thì phát hiện Thu Vũ Tuyền vẫn đứng ngay tại chỗ.

Khí sắc của nàng vẫn còn tốt, tinh thần như thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Minh Tổ nhịn không được liền hỏi: “Ngươi… có không ổn ở đâu không?”

Thu Vũ Tuyền lắc đầu.

“Ta không bị thương gì cả, vẫn tốt như ban đầu.”

Ơ chuyện này?

Mọi người nhất thời thở phào một hơi.

“Dọa ta một vố.”

“Hóa ra sự trừng phạt chỉ là cái thoáng qua cho có.”

“Vậy thì được rồi.”

Bồ Trọng và Kính Tà còn đang bay vòng vòng tại chỗ lập tức dừng lại.

“Ta biết ngay mà, pháp tắc thiên địa sẽ không ra tay với chúng ta đâu.”

“Cho dù thế nào đi nữa thì chúng ta cũng là Cổ Thánh, không giống với đám sâu bọ kia…”

Lời vừa nói xong, ánh sáng đỏ trên người bốn Cổ Thánh Bạch Tiêu, Thượng Huyền, Minh Tổ, Hồn Tổ đồng thời sáng hơn lên, sau đó nhanh chóng thu lại.

Phụt!

Bạch Tiêu và Thượng Huyền không hẹn mà cùng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch nhanh chóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khi ánh sáng đỏ mất đi, tinh thần hai người uể oải, nhanh chóng ngồi thiền xuống.

Dốc đống đan dược vào mồm, cố gắng hồi phục lại.

Người không biết còn tưởng đang luống cuống lấy nước dập lửa nữa kìa.

Đường đường là Cổ Thánh lại gặp phải tình huống như thế đúng là cực hiếm gặp, thế mà lại bị trọng thương.

Còn mặt khác, thiên hồn của Hồn Tổ bị vặn vẹo, thậm chí còn phát ra mấy tiếng lục đục, suýt chút tiêu tán.

Còn về Minh Tổ, vẻ mặt vốn trắng bệch của hắn trở nên nhuốm đỏ.

Đối với hắn mà nói, đây không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Sinh cơ tản phát khiến một người chủ tu minh khí như hắn bị yếu đi nghiêm trọng, thậm chí đã ảnh hưởng đến đạo nguyên của hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng của bốn người, Bồ Trọng và Kính Tà vừa mới yên tâm lại đã lại có phần hoảng hốt.

“Sao lại như vậy được?”

Vừa rồi mới nói chỉ có đám sâu bọ mới bị thương, Cổ Thánh bọn họ sẽ không sao mà.

Thoáng chốc đã có bốn Cổ Thánh trọng thương rồi.

Ngược lại một Thu Vũ Tuyền với cấp bậc Thánh Tôn lại không sao.

Bọn họ dần cảm thấy có điều không hay, bởi vì đã đoán ra được một khả năng nào đó.

Lẽ nào… cường độ của sự trừng phạt này cũng tính theo sự cống hiến của đội ngũ ư?

Năm mươi trọc ma của bên bọn họ đã có bốn tám con là do đích thân Thu Vũ Tuyền tiêu diệt rồi.

Còn lại hai con là do sáu người bọn họ hợp lực xử lí.

Bốn Cổ Thánh vừa rồi chịu sự trừng phạt có tham gia hỗ trợ Thu Vũ Tuyền giết bốn mươi sáu con.

Còn hai người bọn họ chỉ tham gia giết hai con.

Hai ngày rưỡi còn lại vẫn luôn ở lại trong đại bản doanh nghỉ ngơi, thuận tiện chế giễu những người khác.

Lần cống hiến này đúng là thấp lè tè luôn.

Chắc sẽ không…

Ý nghĩ này chỉ mới vừa vang lên trong đầu bọn họ thì ánh sáng đỏ trên người đã sáng rực lên.

Ngay sau đó là tiếng hét lớn vang lên trong toàn trường.

“Không!”

“Không được…”

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng ầm vang lên đinh tai nhứt óc, mọi người bị dọa cho một trận.

Nhìn kĩ lại đã không còn nhìn thấy Bồ Trọng và Kính Tà nữa.

Trên mặt đất vẫn còn nhừng mảnh vỡ của hộ giáp, ngoài nó ra thì không còn gì nữa cả.

Xùy.

Bốn Cổ Thánh đang trị thương thấy ớn lạnh, chỉ thấy sự buốt lạnh dọc xương cốt.

“Chuyện này thật sự có thể chết người ư?”

“Ôi trời, từ nay trên thế giới không còn Bồ Trọng và Kính Tà nữa rồi?”

“Hai Cổ Thánh cứ vậy mà chết dễ như trở bàn tay ư?”

Vừa rồi bốn người bọn họ bị trọng thương, trong lòng còn cảm thấy không cam tâm, bây giờ chỉ có thể cảm thấy may mắn.

Chi ít bản thân vẫn còn sống mà đúng không?

May mà ba ngày đó vẫn theo Thu Vũ Tuyền, hỗ trợ nàng chiến đấu, nếu không thì chính mình cũng sẽ bị giết rồi đúng không?

“Chậc chậc chậc.”

Khương Thành không nhịn được tặc lưỡi.

“Thảm quá, đúng là thảm quá đi mất.”

“Chỉ là một trận tỉ thí thôi mà, có đáng không chứ?”

Mọi người thầm nhìn hắn, trong lòng bất lực chửi mắng luôn.

Khi ngươi thương người trước việc như thế có thể thả đống nhẫn trữ vật và đế khí vừa nhặt được xuống không?

Kiểm tra thu hoạch ngay tại chỗ có phải không tôn trọng người ta quá rồi?

Sau khi nghi thức trừng phạt kết thúc, dưới chân Thu Vũ Tuyền và bốn Cổ Thánh xuất hiện một truyền tống màu trắng.

Ngay chốc sau, năm người bọn họ đồng loạt biến mất tại chỗ.

Là kẻ thất bại, bọn họ sẽ bị loại khỏi thử thách cửa phá giới tại đây.

Khương Thành cất nhẫn trữ vật, nhìn bảy cánh cửa xung quanh mình, nhất thời cũng không biết nên làm gì rồi.

“y, không ngờ cuối cùng chỉ còn lại mình ta.”

“Tốt xấu gì cũng nên để lại ai đó dẫn đường cho ta, xem thử quy luật của cửa phá giới chứ.”

Hắn căn bản không biết đám Giáng Thần giả trong tối vẫn đang chú ý đến hắn.

Nếu như có thể, bọn họ còn mong giở trò xấu xa, chỉ đáng tiếc là làm không được thôi.

“Hắn sẽ chọn con đường nào đây?”

“Thử thách của mỗi con đường đều không giống nhau, chỉ tiếc là chúng ta không thể can thiệp vào được.”

“Cho dù lựa chọn cái nào thật ra cũng chẳng khác biệt, dù sao thì cũng không thể vượt qua thử thách được.”

Miệng thì nói như thế, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn rất căng thẳng.

Bởi vì hệ số nguy hiểm đằng sau bảy con đường không hề giống nhau.

Tuy con đường nào cũng chưa từng có ai vượt qua, nhưng có người chỉ thất bại, có người phải trả giá bằng tính mạng.

Khương Thành bị bọn họ chú ý đến rất nhanh đã có hành động.

Bảy cánh cửa lúc này, mỗi cánh cửa đều lóe lên ánh sáng màu trắng, nhìn có vẻ rất thần thánh.

Bề ngoài vốn không khác biệt mấy.

Nhưng khẽ đánh giá, “vật liệu” hình như không giống nhau.

Có cái bằng gỗ, có cái bằng đá, còn có cái bằng kim loại nữa.

Ngay khắc sau, bóng dáng của hắn biến mất khỏi quảng trường.

“Ha ha!”

“Quá tốt rồi.”

Nhìn thấy lựa chọn của hắn, đám Giáng Thần giả đang quan sát trong tối hoan hô không chút che đậy.

“Lần này hắn chết chắc rồi.”

“Cái khác không chọn lại cứ chọn con đường vàng kim, không có ai sống sót mà trở lại cả.”

“Ổn rồi.”

Chương 2462: Bị giết một cách không ngờ

Khương Thành không biết đằng sau bảy cánh cửa đó lần lượt là những gì.

Sau khi bước vào con đường vàng kim kia, hắn cũng không thấy ánh vàng lấp lánh.

Hiện trước mắt hắn là rừng cây rậm rạp

Khương Thành hướng mắt nhìn, bốn bề cây cỏ, dây leo, tham thiên đại thụ chằng chịt, chỉ dựa vào thị lực thôi thì không thể nhìn được xa, bởi vì tầm mắt đều bị che lại hết.

Đầu tiên hắn kiểm tra tình hình của bản thân, để tránh lại xuất hiện tình huống đãi ngộ phó bản là bị áp chế tu vi và năng lực.

Sau đó thì phát hiện toàn bộ cơ thể thần, tiên lực, thần hồn, linh ý, đạo tâm, huyền văn đều bình thường.

Vốn không có hiện tượng yếu đi.

Còn lực trọc có được khi giết chết hai ngàn năm trăm trọc ma ở vòng loại cũng hoàn hảo không sao cả.

Thành ca thở phào nhẹ nhõng.

“Như thế này mới đúng chứ, áp chế tu vi không có ý nghĩa gì cả…”

Sau đó, mắt hắn tối sầm, ý thức mất sự khống chế vụt mất.

Trước khi chết, hắn cảm thấy đạo tâm cứ như bị vỡ toạc ra vậy, khiến cả người tan thành mây khói.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Lần này căn bản không có phương án gì để giành chiến thắng cả.

“Ting! Kí chủ hồi sinh thành công.”

Tuy trước đó cũng từng chết đi một cách không ngờ, nhưng lần này Thành ca vẫn có chút không quen.

Kẻ địch ở đâu?

Bản thân cơ bản không chịu công kích mà.

“Sao ta lại chết chứ?”

Nói xong câu này, trước mắt hắn lại lần nữa tối sầm lại.

Ngay sau đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại lần nữa vang lên.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch…”

Sau đó lại không có phương án giành chiến thắng nào, trực tiếp hồi sinh lại cho hắn.

Lần này, Khương Thành nhịn không nỗi nữa.

Hắn lập tức mắng chửi hệ thống không gian.

“Hệ thống nhà ngươi làm cái gì vậy hả, còn không mau đưa tư liệu giải quyết tình huống gì.”

“Nếu ta đã bị họ giết thì sao ngươi lại không mở hack cho ta?”

“Ngươi không ra gì nữa rồi à?”

Hệ thống yên lặng vài giây, cuối cùng cũng đưa ra đáp án.

“Kí chủ không mở miệng nói chuyện là được.”

“Cái gì?”

Toàn thân hổ của Thành ca chấn động.

“Nói tí mà cũng chết? Đây là thế giới đáng sợ gì thế này?”

“Ca tốt xấu gì cũng là một Thánh Tôn, không đến nỗi cả quyền nói chuyện cũng không có đã bị đại năng trực tiếp giết rồi à?”

Hắn vốn không biết bởi vì nguyên nhân kì lạ này mà các cao thủ vào trong con đường vàng kim này lại chết hơn phân nửa.

Con đường này quả thực mỗi bước đều nguy hiểm, hơn nữa còn có vẻ rất vô lí.

Lần này sau khi hồi sinh, Khương Thành đã ngậm mồm lại.

Cảm nhận kỹ càng bốn phía, hắn phát hiện ra suy đoán vừa rồi của bản thân có một đống sai khác.

Bởi vì thế giới này vốn không hề lớn, thậm chí còn yếu đến mức quá đáng.

Đừng nói là khí tiên nguyên, đến cả linh khí cũng không cảm nhận được bao lâu.

“Tình huống gì vậy? Ta bị đưa về Hạ giới rồi ư? Dù cho có là Hạ giới cũng không đáng như vậy chứ? Thế tục giới hể?”

Lần này trong lòng hắn đã thầm nghi hoặc rồi, nhưng không nói ra ngoài miệng.

Theo lí mà nói, vị diện thấp kém này đến cả Chân Tiên cũng khó chống đỡ, nhưng mà lại cứ giữ lại thực lực cấp Thánh Tôn.

“Xem ra cửa phá giới này thật sự có chút đặc biệt.”

Hắn cảm nhận phía xa một chút, ngoại trừ cỏ cây ra còn có một vài động vật cầm với thú.

Mà những động vật sống này toàn bộ đều không bước vào lĩnh vực tu luyện, chỉ là những chim chóc cá thú bọ bình thường.

Rồi tiếp tục cảm nhận, rất nhanh hắn đã phát hiện ra điều dị thường.

Phạm vi thần niệm của hắn lại chỉ có phạm vi trăm dặm, chỉ gồm mấy đỉnh núi to nhỏ xuang quanh mà thôi.

Mà mỗi ngọn núi dường như lại có những tầng kết giới ẩn hiện tồn tại, chia cắt những ngọn núi ấy thành những vẻ cô độc.

Kết giới cũng có linh khí cực mỏng như nơi Thế tục giới xuất hiện, đương nhiên là điều không bình thường rồi.

Còn về nơi còn xa hơn thì lại trong sương mù, thần niệm không thể nào xuyên qua được.

Khương Thành quyết định đi thám thính một phen, nhưng còn chưa đợi hắn bay đến xung quanh khu vực có mây mù, chỉ vừa mới đến bên bờ của ngọn núi mình đang ở thì đã bị một kết giới ngăn lại.

Ong!

Hắn chỉ nghe thấy đầu óc vang lên ong ong một tiếng, sau đó thì rơi từ trên trời xuống.

Ngay sau đó, hệ thống lại lần nữa vang lên âm thanh nhắc nhở.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch…”

“Đây lại là chuyện gì nữa đây?”

Khương Thành có phần hơi sụp đổ rồi.

Hắn không sợ chết, cũng không sợ chết mà không hiểu, chỉ là cái chết này có phần làm màu quá.

Chết một cách vô ích, muốn gì đây?

Hệ thống lần này vẫn trực tiếp hồi sinh cho hắn, vẫn không có cách giành chiến thắng.

Thế là Khương Thành dứt khoác dùng thần hồn cảm nhận nơi xa, sau đó trực tiếp truyền tống đến.

Ngay sau đó thì hắn lại ngủm.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang…”

Âm thanh nhắc nhở máy móc của hệ thống vang lên, Thành ca xem như đã bị chọc tức rồi.

Sau khi hồi sinh lại, hắn dứt khoác nhấc kiếm lên, đánh về phía kết giới.

Sau một tiếng vang lớn, kết giới chấn động một chốc, sau đó thì vỡ tan.

Không những chỉ có kết giới này mà tất cả các kết giới khác ở phía trước, kể cả cái ở ngọn núi hắn đang ở cũng vì dư âm này mà chấn động liên miên.

Sau một khắc thì trời long đất lở, dòng nước chảy ngược.

Sau đó, hắn lại lại lại ngã xuống.

“Ting! Kí chủ bị giết…”

Thành ca đã không còn sức để chửi mắng nữa.

“Vậy nên lần này lại là sao đây?”

Hệ thống vẫn không đưa ra câu trả lời nào, chỉ cho hắn hồi sinh một cách máy móc cho xong chuyện.

Mà lần này sau khi hồi sinh lại, Thành ca đã nhìn thấy một cảnh tượng kì lạ.

Kết giới khi nãy bị hắn phá hỏng đã khôi phục lại.

Những ngọn núi dòng sông bị dư chấn hủy hoại cũng như ban đầu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

“Sao lại có thể thế này được?”

“Lẽ nào nơi ta đang ở chỉ là huyễn cảnh.”

Đi một ngày đàng học một sàng khôn, Thánh ca lần này cũng biết cân nhắc.

Bản thân vừa rồi đã phá vỡ kết giới nào đó nên mới chết.

Cũng như thế, kết giới đó không thể chạm vào.

“Vốn còn nghĩ kết giới này chẳng là gì, không ngờ lại có lực sát thương đến như vậy.”

Hệ thống lại không cho đại chiêu phá bỏ kết giới, dường như cảm thấy nó là không cần thiết.

“Nếu như thế, há không phải là không thể rời khỏi ngọn núi nào rồi ư?”

“Khương Thành lại lần nữa bay lên không quan sát một chút.

Kết giới nơi hắn chỉ có phạm vi có mười dặm, nhỏ đến đáng thương.

“Thế này chả phải giống như ở tù à?”

“Hệ thống nhà ngươi lẽ nào lại cam tâm sao?”

Hệ thống dùng sự im lặng để tỏ ra bản thân rất cam tâm.

Thế là Khương Thành chỉ có thể bị ép động não suy nghĩ tại chỗ, cũng không thể mãi bị nhốt ở đây được.

Nghĩ một hồi lâu, hắn cảm thấy đây chắc chắn là một trò chơi rối não.

“Hoặc là, nếu như ta có thể tìm được manh mối gì quan trọng ở đây?”

Thế là hắn bắt đầu bận rộn lên hẳn.

Dùng thần niệm không ngừng tìm kiếm trong phạm vi non nước mười dặm, thử xem có chỗ nào lạ không.

Nhưng dù hắn có tìm thế nào, dù có đào sâu ba trượng đất cũng không thấy được thứ gì bắt mắt cả.

Ở đây chỉ là một ngọn núi rừng bình thường, có một vài cây cối bình thường, cá chim thú cũng không thấy có gì đặc biệt cả.

Chương 2463: Thế giới quái dị

Bận rộn cả nửa ngày, tuy không mệt chút nào nhưng Khương Thành vẫn quyết định ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Sớm biết vậy đã không tham gia vào cái gì mà cửa phá giới này rồi.”

“Vậy nên cái thức lợi lộc mà bọn họ nói ở đâu vậy trời.”

“Có phải ca đã mắc lừa rồi không?”

Hắn chán nản ngồi bên một cái cây tham thiên đại thụ nghĩ linh tinh.

“Lẽ nào đây chính là mục đích của đám Giáng Thần giả kia, sáng tạo ra một cái lồng để nhốt ta ở đây, đồng thời còn hạn chế được hệ thống hack của ta?”

“Không đáng chứ?”

“Nếu Giáng Thần giả có thể can dự được đến cả hệ thống thì cmn đã sớm lên trời rồi, còn cần gì mà Giáng Thần đài nữa chứ.”

“Chờ chút!”

Hắn đột nhiên ưỡn thẳng lưng, chú ý vào dòng sông nhỏ ở dưới chân núi.

Dòng sông đó uốn khúc quanh co, xuyên qua núi.

Đây vốn là một cảnh tượng rất bình thường, nhưng Khương Thành lại dần chau mày lại.

“Không đúng.”

“Nếu kết giới đã cách ly ngọn núi này thành từng cô đảo, đến cả ta cũng không sang được thì sao dòng sông kia lại chảy qua được?”

“Lẽ nào ta lại không bằng cả một dòng sông cỏn con ư?”

Sau khi hắn quan sát kỹ lại, lại phát hiện ra nhiều điều kì lạ hơn.

Trong dòng sông, nhưng con cá nhỏ không bắt mắt lắm lượn lờ, chốc chốc cũng bơi qua lại kết giới.

Không chỉ có vậy, chim chóc côn trùng trên trời cũng có thể xuyên qua không chịu sự hạn chế của kết giới, tiến vào địa giới khác.

“Ta không những không bằng con cá con bọ, thậm chí còn thua cả muỗi hả?”

Sự tự tin của Thành ca lại lần nữa bị tổn thương.

Hắn lập tức đứng dậy, bụp một cái nhảy xuống dòng sông nhỏ, sau đó bơi về phía kết giới cách đó không xa.

“Cá có thể bơi sang, tự ta cũng có thể bơi qua được.”

“Ca quả nhiên là một thiên tài BUG.”

“Men theo dòng sông này bơi thẳng đến biên giới, có lẽ có thể xem như là thông quan rồi nhỉ?”

Cái suy nghĩ đắc ý này mới tiếp tục được nửa phút đã toi.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch…”

“Kiểm tra cái ông nội nhà ngươi ấy!”

“Đáng chết, ngươi kiểm tra ra được gì?”

“Uổng cho ta bình thường xem trọng ngươi, lúc quan trọng ngươi có thể làm được quái gì chứ?”

Khương Thành không thể nhịn được mà mắng hệ thống một cách thô lỗ, may mà lời này nói trong không gian hệ thống, nếu không chắc chưa chờ đến khi hắn hồi sinh lại đã chết tiếp rồi.

Sau khi hồi sinh lại, hắn xem như đã từ bỏ ý nghĩ tốt đẹp là bơi ra ngoài rồi. bởi vì không được.

Nhưng mà ý muốn tìm ra BUG to lớn vẫn không bị dập tắt.

“Rốt cuộc làm sao mới ra được chứ?”

“Ra ngoài rồi sẽ xem là thông quan chăng?”

Hai vấn đề này quấn lấy hắn, nhất thời không tìm được đáp án.

Theo thời gian trôi, hắn lại phát hiện một chi tiết kì lạ.

Sinh linh của ngọn núi này hình như đều không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Nghĩ kỹ lại thì cũng phải, vừa rồi hắn nào thì bay, rồi thì bơi, những chim thú cá trùng gặp phải đều không bị hắn dọa bỏ chạy.

Giống như, hắn chỉ là không khí vậy.

Nếu không phải mấy cái hang lỗ ban nãy hắn đào sâu ba trượng còn mới mẻ ở đó, Khương Thành còn phải nghi ngờ bản thân thật sự không tồn tại trong thế giới này rồi.

Hoặc giả giống như cái gọi là U Linh, chỉ có thể ở một bên quan sát, không thể làm được gì cả.

“Nếu ta đã có thể thay đổi thế giới này, vậy chứng tỏ ta có tồn tại, tại sao bọn chúng lại không phát hiện ra ta chứ?”

Câu hỏi này hắn cũng vẫn không hiểu.

Thế giới nhỏ bé này dường như thay đổi rất nhanh, trong khoảng thời gian hắn suy nghĩ, những sinh linh đó toàn bộ đã trải qua quá trình từ sinh đến tử rồi.

Còn kết giới ngăn cách ngọn núi này ở phía xa cũng thay đổi từng chút một.

Thành ca ngồi ba ngày, phát hiện ngọn núi cách mình tầm năm sáu mươi dặm xuất hiện một linh thảo.

Linh thảo đó vô cùng tầm thường, thậm chí còn không xứng luyện chế linh đan nhất giai nữa.

Khương Thành từ ngày xuất đạo cho đến nay chưa từng tiếp xúc nhưng bây giờ lại nhìn vài cái hiếm có.

Nhìn linh thảo đó móc lớn mạnh, rồi lại thấy xung quanh nó dần xuất hiện những linh thảo khác.

“Ngọn núi này có lẽ linh khí nồng đậm hơn một chút.”

“Lẽ nào là xuất hiện linh mạch à?”

Hắn thầm quan sát, nhìn thấy những cầm thú kia bắt đầu xuất hiện “biến dị”.

Có vài loại thì thể hình trở nên to hơn, có cái sức mạnh lớn hơn, tốc độ nhanh hơn.

Đó đều là tác dụng của linh khí.

Khương Thành vốn khong hề có chút rung động, ngược lại lại thầm mắng mỏ.

“Lần thử thách lần này lẽ nào là muốn ta ở bên quan sát diễn biến của thiên địa vạn vật à?”

“Nhưng thế này cũng có nhiêu cảm ngộ đâu, một cảnh tượng rất bình thường mà?”

“Có phải xem nhẹ kiến thức của Thánh Tôn bọn ta quá không nhỉ?”

Rất nhanh hắn đã chú ý đến linh khí tản ra của ngọn núi đó, bắt đầu thu hút những sinh linh của các ngọn núi xung quanh.

Những cầm thú kia bắt đầu theo chỉ dẫn của bản năng, tìm kiếm theo hướng ngọn núi đó.

Dần dần càng có nhiều sinh linh gia nhập vào đó hơn.

Trong đó xuất hiện một vài con mạnh lên trước, cũng xuất hiện vài con có thiên phú khá tốt.

Việc tranh đấu cũng không thể tránh được mà xảy ra.

Từng cảnh tượng mạnh hiếp yếu cũng không ngừng xảy ra ở ngọn núi đó.

Đối với việc này, Thành ca vẫn tỏ ra vô cùng bình thường.

“Diễn biến bình thường, không được xem là kì tích.”

Hắn lại nằm lại dưới tán cây.

Thế là hắn bỏ lơ một vài sự diễn hóa đặc biệt.

Với việc ngọn núi đó xuất hiện con dã thú đầu tiên đạt đến tầng lớp linh thú, kết giới của ngọn núi vốn không có gì thay đổi đó bắt đầu mở rộng ra xung quanh, bao trùm ngọn núi kế bên.

Mà khi sự thay đổi này xuất hiện, nhiều chim thú bắt đầu bước vào linh vực tu luyện này.

Phạm vi của kết giới bên ngọn núi đó cũng mở rộng hơn một bước nữa.

Khương Thành cũng chẳng nằm quá lâu.

Khi hắn lại lần nữa ngồi dậy, phát hiện ngọn núi mình đang nằm sắp bị kết giới bên kia lấn tới rồi.

Mà ngọn núi xuất hiện linh khí sớm nhất kia đã xuất hiện linh thú nhị giai rồi.

Khương Thành vốn không hoảng gì, ngược lại lại có chút vui mừng.

“Nếu kết giới của ngọn núi đó bao phủ ngọn núi này của ta thì phạm vi hoạt động của ta chẳng phải sẽ lớn thêm rồi hay sao?”

Nghĩ đến đây, hắn bắt đầu trở nên chờ mong.

Cuối cùng ngọn núi mà hắn đang ở cũng bị ngọn núi kia lấn tới rồi.

Sau đó, linh ý từng lúc lan tới, kết giới cũng từng bước lấn đến.

Không bao lâu đã lan đến chỗ hắn.

Sau đó, hắn chết đi.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh.”

Ngày hôm nay, Khương Thành nghe câu này đến đinh tai nhức óc rồi.

Cả người hắn đều đã tê liệt rồi, thậm chí còn lười mắng chửi hệ thống.

“Ting! Kí chủ hồi sinh thành công.”

Khi lại lần nữa hồi sinh, Khương Thành phát hiện cảnh tượng xung quanh lại trở về nguyên vẹn như lúc trước.

Ngọn núi trước đó có linh khí không ngừng mở rộng kết giới sang những ngọn núi xung quanh, lúc này cũng đã trở về lúc ban đầu.

“Thế này lại bắt đầu lại từ đầu ư?”

Hắn cũng không ngốc, biết hệ thống lần này hồi sinh thật ra cũng nghịch thiên lắm rồi.

Nếu đổi thành tiên nhân khác, chết rồi thì sẽ thật sự chết, nào có cơ hội làm lại lần nữa.

Lần này sau khi hồi sinh trở lại, hắn lập tức hành động.

“Cuối cùng ta xem như đã hiểu ra rồi.”

“Cảm thấy đây là một trò chơi bành trướng địa bàn.”

“Chỉ cần ngọn núi của ta cũng xuất hiện linh khí, kết giới chẳng phải cũng mở rộng qua những ngọn núi khác rồi sao?”

Chương 2464: Thực lực gia tăng ngoài mong đợi

Khương thành nghĩ đến đây, lập tức bắt đầu hành động.

Muốn khu vực của bản thân xuất hiện linh khí thì cách hay gặp nhất chính là linh mạch.

Nếu như không có cũng có thể nghĩ cách chuyển dời từ nơi khác sang.

Nhưng mà trước mắt Thành ca không sang nơi khác được, đừng nói gì đến việc tìm linh mạch sang.

Còn về cách thứ hai thì phải dùng bảo vật mang theo bên mình rồi.

Đối với tiên nhân khác mà nói, sáng tạo ra một bảo địa thích hợp tu luyện với hạ giới là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Suy cho cùng thì thứ mà tiên nhân dùng toàn là tiên thạch, tiên tinh, thậm chí là chí nguyên tiên tinh cả rồi.

Cứ móc đại một tiên tinh ra, tiên khí chứa đựng trong đó sau khi chuyển thành linh khí thì còn nhiều hơn cả linh mạch bình thường.

Nhưng mà linh khí không giống linh mạch, không thể tiếp tục duy trì, dùng xong thì hết.

Khương Thành chọn cách thứ ba, trực tiếp biến ra một linh mạch.

Nếu đổi thành những người khác, biến ra cũng chỉ là thứ rỗng tuếch, không có gì cả,

Nhưng thứ hắn dùng lại là kỹ năng tạo vật chết của hệ thống.

Chỉ tốn một huyền tinh, một tiên mạch to lớn không ngừng xoay chuyển, gần như có thể lấp đầy cả ngọn núi này xuất hiện dưới núi.

Không sai, hắn lười tạo ra linh mạch, trực tiếp tạo ra một tiên mạch luôn.

“Nếu phải làm thì phải làm một cái thật cao cấp, hiệu quả dễ thấy hơn.”

Sau khi tiên mạch này xuất hiện, cả ngọn núi thoáng chốc trở nên xán lạn.

Tất cả các cây bắt đầu không ngừng điên cuồng vọt lên, dây leo nhanh chóng lan rộng ra, cỏ cây đua nhau nở hoa khoe sắc với tốc độ ánh sáng.

Thậm chí đến cả lá cây cũng lại lần nữa tản ra sinh cơ, phát ra ánh sáng chói lọi.

So với một khắc trước, ngọn núi lúc này hoàn toàn là một dáng vẻ khác, khiến người ta hoàn toàn không thể tin cả hai là một.

Linh thảo linh dược xuất hiện đứng như dự đoán, từng đám từng đám, khắp núi đều có.

Mà những linh thảo linh dược này vẫn đang tiến hóa nhanh chóng, chưa đến bao lâu nữa e là sẽ biến thành tiên dược thấp giai cả thôi.

Tuy những thứ này hiện nay chẳng có ý nghĩa gì với Thành ca cả, nhưng đối với những sinh linh ở đây thì ý nghĩa lại vô cùng lớn.

Những ngọn núi xung quanh dấy lên những cơn động đất.

Muôn thú chim chóc không biết với số lượng bao nhiêu đều điên cuồng bay về phía bên này.

Đây đúng là một cơn "thú triều" mà.

Tiên khí cao cấp hơn linh khí nhiều, lực hấp dẫn đối với những chim chóc cầm thú đương nhiên hoàn toàn không thua kém.

Khương Thành cười tươi rói, nếu không phải không được phát ra tiếng thì hắn đã nhịn không được cao giọng hát ca rồi.

Nếu cứ phát triển theo cục diện này, ngọn núi nơi hắn đang ở rất nhanh sẽ là nơi sáng nhất, chuyện kết giới bao trùm những nơi khác chỉ là chuyện vài phút.

Cái gì là thao tác, cái gì là phá vỡ thế cục?

Đây chính là nó đấy!

"Hóa ra cửa phá giới này lại đơn giản như vậy, chẳng cần phải chiến đấu luôn."

Nhưng mà nụ cười của hắn vốn không kéo dài được quá lâu.

Bởi vì sự phát triển của mọi chuyện có chút khác biệt so với những gì hắn nghĩ.

Đó là bởi vì tham thiên đại thụ vì tiên khí mà sinh trưởng kinh khủng đã phát nổ.

Những hoa quả mới lớn lên đã bành trướng đến một mức độ nhất định thì đã bước đến tận cùng của sinh mệnh, khô đi hoặc

phát nổ.

Còn về những linh thảo thì cũng chết non theo sự tiến hóa của tiên dược.

Thế thì cũng thôi đi.

Những chim chóc cầm thú cũng tổn hại nghiêm trọng.

Lúc vừa mới bắt đầu, bọn chúng vì có được tiên khí dồi dào mà tiến hóa với tốc độ mắt trần cũng có thể nhìn thấy được.

Nhưng quá trình tiến hóa này rất nhanh đã xuất hiện biến cố.

Những linh thú vừa mới tấn cáp hoặc bị vỡ ngay tại chỗ, hoặc ngã xuống bặt vô âm tín, chẳng có một con nào may mắn thoát nạn cả.

“Sao lại có thể thế được?”

Khương Thành có phần mơ hồ.

Nhưng mà ngay sau đó hắn đã hiểu ra.

Đây là đồ dởm không chịu được của ngon mà.

Những tiên thú và thảo mộc của tiên giới kia quanh năm sinh trưởng trong môi trường có khí tien nguyên, sớm đã quen rồi, kết cấu bên trong của bọn chúng cũng sớm đã thay đổi rồi.

Mà bây giờ những chim thú cá bọ từ lúc bắt đầu đến cả linh thú cũng chưa đến, nào có thể chấp nhận được sự tốt đẹp của tiên mạch chứ.

Cơ thể bên trong chúng nhanh chóng lấp đầy tiên khí, cũng quả thật là nhanh chóng mạnh hơn.

Nhưng kết cấu bên trong cơ thể nhanh chóng thay đổi nào có thể thực hiện được trong một thời gian ngắn như vậy chứ.

Đối với bọn họ mà nói, tiên khí này chính là thuốc độc ngọt ngào, sẽ hủy hoại bọn họ một cách không thể ngăn cản lại được.

Khương Thành có thể nhìn ra kết giới của ngọn núi nơi mình đang ở mở rộng ra ngoài, mới mấy mươi giây đã sắp phủ rợp cả những ngọn núi xung quanh rồi.

Nhưng tiến trình này chung quy vẫn không thể kết thúc.

Bởi vì với cái chết tập thể của hoa lá cây cối, và động vật, khu vực này trở nên đầy ắp tử khí.

Đó không phải là tử khí của quy tắc tử mà là một tử khí không thấy được bất cứ tia hi vọng nào.

Sau đó hắn ngã xuống.

Bởi vì "trò chơi bành trướng" này đã chơi chết hắn luôn rồi.

"Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch, sắp xếp phương án hồi sinh."

Hệ thống vẫn ở đấy như xưa.

Nhưng ngay sau đó, vẫn chẳng có bất cứ phương án hồi sinh nào cả, trực tiếp cho hắn hồi sinh lại.

Nhưng mà thế giới có phạm vi trăm dặm nơi hắn đứng lại lần nữa khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Khương Thành sau khi hồi sinh lại lần này lại mang trạng thái vô cùng bình tĩnh.

"Xem ra vẫn phải làm theo trình tự rồi."

Hắn không biến ra tiên mạch nữa, mà biến ra linh mạch nhị giai.

Lần này sau khi xuất hiện linh mạch, sự thay đổi của ngọn núi trở nên chậm đi nhiều.

Nhưng mà có lẽ thời gian của thế giới này trôi qua rất nhanh, quá trình diễn biến vẫn có thể nhìn thấy bằng mắt thường được.

Khương Thành cũng không nôn nóng, cứ chầm chậm nhìn chim chóc muông thú ở địa bàn hắn ở từ từ mạnh lên, vẻ mặt giống lão nông dân nhìn trang trại của mình trưởng thành lên vậy.

Quá trình lần này rất thuận lợi.

Theo sự phát tán của linh mạch, linh khí càng ngày càng nồng đậm, rất nhiều dã thú tiến hoán thành linh thú.

Sau đó những dã thú xung quanh cũng dần dần gia nhập, bắt đầu cạnh tranh đấu đá.

Kết giới nơi Khương Thành cũng vì sự tăng lên của "tầng vị diện" mà từ từ mở rộng ra.

Thành ca thử đi ra khỏi ngọn núi nơi mình ở.

Quả nhiên lần này hắn đã thuận lợi đến được ngọn núi kề bên, phạm vi hoạt động mở ra rất nhiều.

"Xem ra suy đoán của ta quả nhiên không sai, đây chính là trò chơi bành trướng địa bàn."

"Không ngờ lại đơn giản như vậy, mấy lần trước chết oan quá rồi."

Đại khái qua tầm một ngày, kết giới chính thức mở rộng đến rìa của thế giới này.

Đột nhiên, thế giới rộng trăm dặm này đều chìm đắm trong ánh hào quang, Khương Thành mơ hồ nhìn thấy chu vi rộng lớn ở nơi xa xa.

"Không phải chứ?"

"Còn có địa bàn khác nữa à? Có thôi đi không hả?"

Tuy nhìn thấy kết giới mở rộng, bản thân chẳng cần phải làm gì, vô cùng nhẹ nhàng, nhưng hắn cảm thấy cũng thật vô vị.

Mà cũng vì thế, hắn phát hiện đạo tâm của mình đã có một sự thay đổi vô cùng kì lạ - đạo rất lâu rồi không thăng cấp, lại có thể tăng lên nhanh như vậy.

Lần trước sau khi thăng cấp huyền văn, quả cầu đen trắng có phần không ổn định giờ đây vì đạo tâm mạnh lên, cuối cùng cùng cân bằng trở lại

Ngoài ra, đạo tâm thăng cấp cũng giúp sức chiến đấu tăng lên.

Chương 2465: Hắn vậy mà vẫn còn sống ư?

Sự mạnh yếu của thánh giới có liên quan rất lớn từ sự mạnh yếu của đạo.

Thánh giới của Khương Thành vốn đã đủ biến thái rồi, bây giờ lại tăng thêm một lần, đến cả bản thân hắn cũng không biết

nên nói gì cho phải.

“Một Thánh Tôn như ta chắc ông trời cũng chướng mắt nhỉ?”

“Hầy, đúng là buồn mà.”

Nhưng mà khi hắn làm màu trong không gian hệ thống, hắn còn cảm thấy buồn bực hơn.

“Ta tại sao lại đột nhiên thăng cấp chứ?”

“Chuyện này có hơi vô lí nhỉ?”

Lần thăng cấp đạo lần này đâu phải chút ít, nếu đổi thành những Thánh Tôn khác, không mất thời gian chục tỷ năm cũng chẳng tham ngộ được nữa kìa.

Nhưng đổi thành bản thân Khương Thành, e là cả đời này cũng không làm được.

Nếu như đào được bảo vật siêu cấp nào đó, gặp được cơ duyên kinh thế hãi tục gì đó thì còn có thể hiểu được.

Vấn đề là bây giờ chỉ dùng một linh mạch nhị giai, chơi một trò chơi bành trướng địa bàn mà thôi.

“Đúng là như một trò chơi con nít mà, phần thưởng phát cho cũng hoàn toàn vô lí.”

“Nhưng mà ta thích.”

Tâm thái của hắn đã từ mất kiên nhẫn trở thành vui vẻ hớn hở rồi.

Vốn còn cảm thấy nơi đây thật vô vị, bây giờ lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Sau khi đạo tâm thăng cấp xong, bầu trời nơi những ngọn núi hắn ở xuất hiện hai cánh cửa ánh sáng - một đỏ một xanh.

Trong đầu Khương Thành đột nhiên lóe lên một ý định.

Màu đỏ là rút khỏi, màu xanh là tiếp tục.

Ý nghĩ này vô tình xuất hiện, lại vô cùng chân thật.

“Hóa ra trò chơi bành trướng địa bàn này còn có tính cấp bậc nữa à?”

Hắn bay lên, xông vào cửa màu xanh.

Ngay khắc sau, vị trí mà hắn ở vẫn cứ là ngọn núi có linh mạch nhị giai ban đầu.

Chỉ có điều kết giới đã bao phủ những ngọn núi khác xung quanh cả trăm dặm.

Còn về phía xa hơn, mây mù cũng đã tản đi.

Hiện ra trước mắt hắn là thế giới rộng lớn hơn.

Phạm vi ngàn dặm, sông núi cỏ cây ao đầm, những gì nên có đều có.

Mà những địa giới đó cũng có phạm vi trăm dặm, bị kết giới chia cắt thành các "cô đảo".

Không giống với những ngọn núi bình thường không có gì lạ trước đó, sinh linh trong những kết giới ngoài kia không còn là những động vật bình thường nữa mà đã là linh thú rồi.

Có một vài nơi nồng độ linh khí thậm chí còn cao hơn ở ngọn núi của hắn một chút nữa.

"Xem ra nhiệm vụ của cấp bậc tiếp theo chính là gom hết toàn bộ những địa bàn này lại rồi."

"Sau đó ta lại có thể có được phần thưởng."

Hắn mở hệ thống ra, mở kỹ năng hệ thống thăng cấp cho vật phẩm ra, biến linh mạch của mình từ cấp hai lên cấp bốn.

Sau đó thì hắn nằm xuống, bắt đầu chờ nhận được giải thưởng của vòng mới.

"Thế này thu hoạch chiến lợi phẩm đúng thật đơn giản, chuyện này làm ta sao chịu được đây?"

Sau khi nhắm mắt lại, hắn chờ đến lúc giải thưởng đến.

Cứ chờ rồi chờ, chẳng bao lâu hắn đã đi đến cuối cùng của sinh mệnh.

"Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch…"

Khương Thành sau khi được hồi sinh lại nhìn ngọn núi có linh mạch nhị giai của vòng mới mà không hiểu nỗi.

"Ta thua rồi sao?"

“Chuyện này không nên chứ, linh mạch tứ giai chắc đã cao cấp hơn tất cả những linh mạch xung quanh rồi chứ.”

“Sao ta lại chết chứ?”

Sau khi lại lần nữa tăng cấp lên linh mạch tứ giai, hắn lại lần nữa nghiêm túc quan sát.

Lúc vừa mới bắt đầu thì vẫn thuận lợi, sinh linh ở ngọn núi của hắn sinh trưởng bình thường, từ linh thú nhất giai đột phá đến nhị giai tam giai.

Kết giới của ngọn núi cũng từ từ khuếch đại ra.

Nhưng dần dần, Khương Thành đã phát hiện tình huống trở nên rối ren.

Có linh thú khi đột phá lên nhị giai vốn không thất bại, cũng không bạo thể lại chết đi một cách lạ kì.

Nhìn có vẻ giống như thọ mạng hết rồi vậy.

Còn có linh thú xuất hiện biến dị lạ thường, ví dụ như từ cá biến thành chim, từ thú biến thành cây cỏ.

Chuyện biến hóa vượt chủng tộc này Khương Thành chưa từng thấy qua.

Mà đây lại là biến cố bình thường nhất.

Hắn phát hiện linh khí xung quanh trăm dặm cực kì bất ổn định.

Có nơi xuất hiện không động linh khí, có nơi xuất hiện những vòng xoáy phong bạo.

“Sao lại như vậy chứ?”

Khi trong đầu hắn xuất hiện câu hỏi này, sông núi trong trăm dặm xuất hiện thay đổi lạ thường.

Có ngọn núi trực tiếp bị dung hóa luôn, giống như nước chảy vậy.

Có ngọn thì nát thành vụn, theo gió mà bị cuốn bay.

“Làm sai rồi à?”

Khương Thành cau chặt mày, bản thân có nên can dự vào một chút không nhỉ.

Cục diện này hình như không được hay cho lắm, nhưng hắn lại không chắc bản thân ra tay liệu có chạm đến sự "cấm kỵ" của trò chơi này không.

Sau đó mắt hắn tối sầm lại, lại lần nữa nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Ting! Ký chủ bị giết, đang…"

Sau khi hồi sinh lại lần này, Khương Thành lập tức hành động.

Linh mạch tăng lên tứ giai theo lệ, sau đó cẩn thận cảm nhận, cuối cùng hắn có vài phát hiện.

"Phạm vi trăm dặm này hình như không có sự tồn tại của Thiên Đạo, chả trách lại loạn thế."

"Chuyện này nên là sao cho ổn nhỉ?"

Hắn vào lúc này cuối cùng cùng hiểu được sự quan trọng của sự tồn tại của Thiên Đạo.

Chỉ suy nghĩ tầm ba giây, Khương Thành thúc động đạo tâm một cách đương nhiên.

Bắt đầu chải chuốt từng chút một cho "tiểu thế giới" này.

Với đạo hạnh của hắn, không có bất cứ hạt bụi nào trong phạm vi trăm dặm này có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn, rất nhanh đã được hắn chăm lo lại từ đầu.

Lần này, hắn không chết đi nữa.

Kết giới đang ở cũng bước lên tầm cao mới, mở rộng ra ngoài.

Mà mỗi bộ phận mở rộng ra, hắn cũng phải phối hợp thúc động đạo tâm chải chuốt đến nơi đó, tránh việc lại xuất hiện sự đảo loạn.

Hắn vẫn dư sức, suy cho cùng thì cảnh giới đạo tâm của hắn cũng quá cao rồi.

Chút địa bàn này đối với hắn mà nói chẳng áp lực bao nhiêu.

"Nhưng sau khi qua được cửa ải này chắc còn có cửa ải tiếp theo nữa, rồi sẽ còn có địa phận còn lớn hơn nữa."

"Hoặc đến cuối cùng đạo tâm của ta cũng sẽ không đủ sức nữa nhỉ?"

“Cuối cùng ta cũng hiểu khảo nghiệm của cửa phá giới là gì rồi…”

Khi hắn xuất hiện cảm ngộ này, Tiên sơn bên ngoài cũng nghênh đón thử thách cửa phá giới mới.

Những gương mặt quen thuộc như Thu Vũ Tuyền và Hư, Minh Tổ, Thượng Huyền, Bạch Tiêu lần trước thất bại lại lần nữa bước vào phòng chuẩn bị, bọn họ hội tụ với đám Cổ Thánh và Thánh Tôn mới, lại lần nữa tham gia vòng loại.

Cũng hết cách, phần thưởng quá khiến người rung động mà.

Mặc dù sáu con đường khác tỉ lệ chết rất thấp, phần thưởng thông qua cũng không khoa trương như vậy nhưng cũng đủ khiến mọi người đua nhau vào.

Lần này không có sự tồn tại của Khương Thành, Thu Vũ Tuyền hiển nhiên trở thành… một trong sáu người vào vòng trong.

Còn Minh Tổ và Hư, Thượng Huyền cũng được vào trong đó.

Sáu người nhìn vào sáu cánh cửa xung quanh, cảm thấy có chút kì lạ.

“Nhưng mà không phải nên có bảy hạng ngạch sao?”

“Sao lần này lại thiếu đi một nhỉ?”

“Con đường vàng kim không thấy nữa, nhưng mà cũng tốt, con đường đó vốn là con đường chết mà.”

Minh Tổ chau mày thật chặt cả khắc, chầm chậm nói: “Xuất hiện tình huống thế này chỉ có thể chứng tỏ con đường vàng kim có người đang thử thách, vậy nên không thể chứa thêm được người nữa.”

Thượng Huyền Cổ Thánh ngơ ra: “Đã có người rồi?”

“Lần trước khi chúng ta đến, không phải còn có bảy cánh cửa hay sao?”

Mặt Thu Vũ tuyền không chút biểu tình: “Lần trước có người vượt qua vòng loại.”

Thượng Huyền Cổ Thánh nghĩ đến chuyện gì đó, đột nhiên hét lên.

“Khương Thành thế mà lại chọn con đường vàng kim, hơn nữa qua nhiều năm như thế mà vẫn còn sống ư?”

Chương 2466: Nguyên Tiên giới biến thiên

“Không phải chứ?”

“Hắn như thế là do nghĩ không thông à, bảy con đường cho hắn chọn, hắn không chọn cái khác mà lại cứ chọn con đường chết.”

Phải biết rằng con đường vàng kim từ trước đến nay không hề có người sống, thử thách cửa phá giới mấy năm nay đã không còn ai chọn con đường đó nữa rồi.”

Bảy người mỗi lần qua vòng loại đến đều tranh giành vị trí.

Không kịp tranh giành chỉ còn lại con đường vàng kim, cũng dứt khoát lựa chọn rút lui.

Ai lại cứng đầu lao vào còn đường đó chứ?

Toàn bộ đám người Minh Tổ và Thượng Huyền đều không thể hiểu nỗi kiểu suy nghĩ này.

Nhưng Hư lại tỏ vẻ đó là chuyện bình thường.

“Chuyện này bình thường mà.”

“Ta rành tên này lắm, tự nhiên sẽ học được phong cách của ta, trước nay cứ biết trên núi có hổ thì sẽ đi về phía ngọn núi có hổ đó.”

“Kiểu dũng cảm mạo hiểm này, tinh thần chủ động thử thách cửa ải khó này chính là nguyên nhân giúp hắn nhanh chóng quật khởi, học hỏi đi.”

Hắn thở dài một hơi.

“Thật đáng tiếc, ta vốn định chọn con đường vàng kim mà kết quả lại không vào được, đúng là thật đáng tiếc.”

Hắn làm như là con sâu trong bụng Thành ca vậy.

Thế mà lại không biết khi đó lựa chọn con đường vàng kim chỉ vì thấy cánh cửa đó khí phái nhất, có thể làm màu nhất thôi.

Toàn bộ đám người Minh Tổ và Thượng Huyền đều nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Nghĩ xem Hồn Tổ ngươi là phong cách gì bọn ta rành hơn ai hết, cho dù có thể nào cũng không thể hợp với bốn chữ dũng cảm thử thách được.

Sáu người bọn cuối cùng cũng đi vào sáu cửa khác nhau.

Thu Vũ Tuyền cuối cùng chọn cửa mộc.

Mà con đường này được xem là con đường luân hồi.

Tuy tỷ lệ chết không cao như con đường vàng kim nhưng cũng nguy hiểm vô cùng.

Sau khi sáu người tiến vào, cửa phá giới cũng khôi phục lại sự yên ắng.

Nhưng Nguyên Tiên giới bên ngoài lại không được yên ắng.

Với sự không ngừng tiến công của Lạc Tiên điện, liên minh Thần Đạo từng bước bại lui.

Giáng Thần giả rút về Tiên sơn vẫn chưa ra lại, bên ngoài căn bản không ai có thể đối đầu với Di.

Trong Thập Thiên Đế, ngoại trừ Lẫm Đế bị bỏ qua, những Thiên Đế khác đều rén lại, nấp ở Tiên Võ châu.

Những Chính Thần còn lại hoặc bị giết hoặc trực tiếp chạy khỏi Nguyên Tiên giới.

Nhiều năm sau, cả Nguyên Tiên giới không còn Thần điện nào cả, tu thần lưu dường như đã trở thành lịch sử.

Nguyên Tiên giới hiện nay khắp nơi đều là tu tiên lưu.

Pháp tắc thứ nhất và thứ hai hoàn toàn trở thành pháp tắc chủ lưu của Nguyên Tiên giới, pháp tắc thứ ba vốn có chỉ còn tồn tại ở Tiên Võ châu và Giáng Thần đài cùng ít khu vực khác mới có.

Còn sáu suối nguồn có thể điều động được hai pháp tắc này cũng có được sức mạnh trước giờ chưa từng có.

Thực lực của chúa tể và Hư Đế cũng mạnh đến mức độ trước giờ chưa có.

Đại bộ phận môn đồ của Phi Tiên môn trở về Đông Trúc đảo, suy cho cùng thì bọn họ vốn không có ham hố gì việc tranh bá thiên hạ.

Nhưng mà những chúa tể và Hư Đế của những suối nguồn khác thì lại không giống như vậy.

Bọn họ nhanh chóng trở thành chủ nhân mới của thế giới này.

Một đám cấp cao mới xuất hiện.

Quần tộc nơi có chúa tể, tông môn nơi có Hư Đế, gia tộc có Hư Vương đằng sau dần dần trở thành cường hào của Nguyên Tiên giới.

Đối với bọn họ mà nói, đại kiếp này đã đi đến tận cùng, có lẽ sắp qua rồi.

Còn Lạc Tiên điện - bên mình đã chọn trở thành bên chiến thắng, liên minh Thần Đạo vào kiếp sa sút.

Hiện nay chính là lúc tận hưởng kết quả của việc chiến thắng.

“Xem ra trận đại kiếp này, mục đích chính là tiêu diệt tu thần lưu rồi.”

“Không sai, trời không dung bọn họ nên mới bị tiêu diệt.”

“Chúng ta chỉ thay trời hành đạo thôi.”

“Năm đó lựa chọn theo Lạc Tiên điện đúng là một chuyện đúng đắn.”

Sau khi tiêu diệt liên minh Thần Đạo, Di và Thánh Hoàng đều ẩn cư ít xuất hiện, quanh năm đều ở Lạc Tiên điện.

Vốn không có ý định quản lí sáu suối nguồn, biến bọn họ lệ thuộc vào mình.

Chuyện này khiến đám chúa tể Tuyệt Dương, Nguyệt Ảnh Hoàng, Thanh Sắc, Tái Dịch vui mừng khôn xiết.

Bọn họ vốn còn tưởng Di sẽ thống trị Nguyên Tiên giới, duy ngã độc tôn.

Kết quả tên này lại không cầu danh lợi như vậy.

Nguyên Tiên giới hiện giờ chẳng phải bọn họ nói là được hay sao?

“Nguyên Tiên giới nay sơ định, ngươi và ta cũng phải cần phân rõ giới hạn.”

“Để tránh đại kiếp vừa qua thì lại đón lấy nội đấu.”

Mọi người đều là đại lão một phương, phía sau còn có tập đoàn đi theo kiếm lợi ích, thế cục hiện nay của Nguyên Tiên giới bị đánh tan, trọng trách chia miếng bánh ngọt “lại từ đầu” này đều đặt cả trên vai bọn họ.

“Phi Tiên môn an cư một góc, không có ý tranh giành, chỉ cần đất tứ châu nơi có Đông Trúc đảo, ai có ý kiến khác không?”

Toàn bộ mọi người đều gật đầu, không ai có dị nghị gì cả.

Chuyện này cũng là chuyện bình thường.

La Viễn của Phi Tiên môn là một chúa tể, lại thêm vào thực lực tổng thể của Phi Tiên môn cực mạnh, còn có các tộc quần như Băng tộc, Vu tộc, Long tộc, Phượng tộc ủng hộ, đừng nói là tứ châu, dù có là bốn mươi châu cũng là chuyện hiển nhiên.

Lui mười ngàn bước, Kỷ Linh hàm còn mang danh phó điện chủ của Lạc Tiên điện nữa này.

Không thể làm kẻ địch với bọn họ được.

Nguyệt Ảnh hoàn tiếp tục nói: “Huyền tộc bên kia cũng đòi đất tứ châu.”

Lần này lập tức có người không vui.

Tuyệt Dương Cổ Thánh hừ lạnh nói: “Huyền tộc dựa vào gì chứ? Chỉ dựa vào người đông à?”

Tái Dịch Cổ Thánh cũng không cho là thế: “Phải đó, Nguyên Tiên giới hiện nay tổng cộng có hơn bốn trăm châu, bọn họ chẳng có được chúa tể nào mà mở miệng là đòi đến bốn châu à?”

Nhiều Hư Đế trong điện cũng mở miệng la lên.

“Bọn họ cũng đáng sao?”

“Huyền tộc năm ấy không phải người của Nguyên Tiên giới, lại dám đòi há mồm sư tử chăng?”

“Ta thấy bọn họ chính là Thiên ma ngoại vực,

sớm muộn gì cũng thành đại họa, chi bằng cứ tiêu diệt cho xong.”

Thanh Sắc lạnh lùng nói: “Bọn họ theo Di từ Thứ Tiên giới đến, hơn nữa thực lực mỗi Huyền Thánh bên đó đều không thua bất cứ một Cổ Thánh nào, quen biết với Phi tiên môn, tứ châu kia còn trong phạm vi bao trùm của pháp tắc thứ nhất nữa.”

“Các ngươi ai chướng mắt với bọn họ thì có thể tự mình đi công đánh.”

Lời này của hắn vừa nói ra, toàn bộ chúa tể và Hư Đế trong điện đều ngậm mồm lại cả.

Thật ra Tuyệt Dương và Tái Dịch cũng đâu phải chưa từng thấy thực lực của Huyền tộc.

Huyền tộc chỉ chiếm bốn châu thực tế cũng phải thôi.\

Vừa rồi nói Huyền tộc không đáng, nói bọn họ là Thiên ma ngoại vực chẳng qua là để làm dấy lên sự tranh đấu của người khác với Huyền tộc mà thôi.

Cho dù là ai thắng ai thua cũng có thể làm ngư ông đắc lợi.

Chỉ đáng tiếc, Huyền tộc được tứ châu rất nhanh đã được định.

Sau đó trong điện bắt đầu lời lẽ sắt bén lên.

Đối với bản thân Cổ Thánh mà nói, ý nghĩa của địa bàn thật ra chẳng lớn gì với họ cả.

Nhưng bộ hạ của bọn họ còn có cả đồ tử đồ tôn, rồi tộc quần, gia tộc, phụ thuộc, quốc độ các thứ nữa.

Giống như Bạch Vô Khải của Huyền tộc, một mình hắn thì không sao, nhưng hắn không thể không tranh đoạt vì lợi ích của Huyền tộc được.

Thế là từng cường giả cấp cao của Nguyên Tiên giới giống như đám phàm nhân thế tục tranh nhau đến rát cổ đỏ mặt.

Khi bọn họ cãi nước bọt tung tóe, chúa tể của suối nguồn thứ sáu là Viên Mông đột nhiên cười lạnh một tiếng.

“Phải chăng các ngươi đắc ý sớm quá rồi?”

“Đừng có quên trận đại kiếp này còn chưa kết thúc đâu.”

Mọi người đầu tiên yên ắng một chút, sau đó thì hiểu ra nàng đang nói đến gì.

“Ngươi đang nói đến, Tiên Võ châu và Thiên Lưu điện?”

Chương 2467: Thực lực của Vô Định Cổ Thánh

Tiên Võ châu là nơi Di hạ lệnh nới lỏng.

Mà Thiên Lưu điện lại là đạo trường của Lẫm Đế.

Bởi vì quan hệ giữa Lẫm Đế và Phi Tiên môn, vậy nên khi liên minh Thần Đạo bị công kích, nơi này được bỏ qua.

Nhưng mà hiện nay thần đạo yếu đi, trong phạm vi vượt qua năng lực của bản thân, vậy nên chỉ có thể nhượng bộ.

“Tiên Võ châu bên kia còn chứa những Chính Thần của Thiên Cung năm đó, mấy người này phải tiêu diệt mới được.”

“Đúng thế, đám người này ở thời trước mang trên mình thiên mệnh, là con cưng của vị diện, nếu để đó không quản thì e sẽ gây ra hậu hoạn to lớn.”

“Nhưng mà nghe nói Vô Định Cổ Thánh ở Tiên Võ châu đó rất mạnh.”

Vô Định Cổ Thánh là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ở đây cũng chưa từng ai thấy hắn ra tay, đối với thực lực của hắn chỉ biết qua lời đồn.

“Người này dù có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một Cổ Thánh.”

“Giỏi lắm cũng chỉ ở tầm Thánh Hoàng mà thôi.”

“Ta ngươi đều là chúa tể, pháp tắc gia trì, hơn nữa nhiều Cổ Thánh liên thủ như vậy, muốn giết hắn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.”

“Không sai, Vô Định Cổ Thánh tốt nhất là nên thức thời, nếu không thì đừng trách chúng ta diệt trừ luôn.”

Cứ như vậy, bọn họ chia thành hai con đường lần lượt giết đến Thiên Lưu cung và Tiên Võ châu.

Con đường đến Thiên Lưu cung do Viên Mông và Tuyệt Dương chúa tể dẫn đầu.

Sau khi bọn họ giết đến Thiên Lưu cung, Lẫm Đế vừa phản kháng vừa thông báo cho Phi Tiên môn.

Sau đó đám người Kỷ Linh Hàm, La Viễn và Lâm Ninh nhanh chóng đến.

Nhưng đối phương đương nhiên không để yên, thậm chí còn chụp mũ cho Phi Tiên môn tội cấu kết với liên minh Thần Đạo nữa.

Bởi vì Phi Tiên môn không có Cổ Thánh, bọn họ vốn không kiêng kỵ lắm.

Thời khắc quan trọng, đám người Bạch Vô Khải của Huyền tộc và Lâm Ninh cuối cùng cũng bức lui được đám người này.

Nhưng mà hai bên vốn có quan hệ bằng hữu cùng trận doanh vì lần rạn nút này mà hoàn toàn mất đi.

Còn con đường công kích đến Tiên Võ châu lúc mới bắt đầu đã áp chế mấy vị Thiên Đế mà đánh, như một đám chiến thần vậy.

Sau đó, Vô Định Cổ Thánh cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Đầu tiên là khuyên đám người dẫn đầu gồm mười mấy Cổ Thánh như Thanh Sắc, Nguyệt Ảnh Hoàng dừng tay, sau đó thì bị đám người này chế giễu cho một phen, cảnh cáo hắn nhanh chóng cút đi, nếu không sẽ xử lí luôn.

Rồi sau đó nữa, cuối cùng Vô Định Cổ Thánh cũng đã ra tay.

Thanh mộc trượng vừa huơ, mười mấy Cổ Thánh, mấy trăm Thánh Tôn mang theo đến xâm phạm không những bị ép đẩy ra khỏi Tiên Võ châu, thậm chí còn bị đẩy lui ra khỏi Nguyên Tiên giới, bay vào trong loạn lưu hỗn độn.

Lần ra tay này dọa cho đám Tâm Đế, Hồn Đế và Huyết Đế một phen.

Đó là Cổ Thánh và Thánh Tôn đó, trước mặt người này lại như không có chút sức đánh trả, khó tránh quá đáng sợ rồi.

Hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng mà.

Đây là thủ đoạn cấp bậc nào đây chứ?

Di cũng thua xa hắn nhỉ?

Nghĩ kỹ lại, năm ấy khi Lăng ở Tiên Võ châu, bọn họ lâu lâu còn đến gây chuyện nữa.

Nếu lúc đó Vô Định Cổ Thánh ra taym bản thân nào còn mạng nữa chứ?

“Đa tạ tiền bối ra tay tương cứu.”

“Năm xưa nhiều lần mạo phạm, mong được bỏ qua.”

Qua lần nương nhờ này, bọn họ đều đã tâm phục khẩu phục người này, hoàn toàn yên tâm ở lại đây.

Sau khi chúa tể của năm suối nguồn không dễ dàng gì mới quay lại được Tiên Võ châu, kiêng kỵ trận chiến này vô cùng nên cũng không dám tiến công Tiên Võ châu nữa.

Sau khi tất cả mọi người đều tản đi, Di lâu này không xuất hiện tự dưng đến trước mặt Vô Định Cổ Thánh.

Sự hội ngộ giữa sản phẩm thất bại thứ ba và sản phẩm thất bại thứ hai giống như bằng hữu cũ tương phùng.

Bọn họ vốn quen biết nhau.

“Ngươi cũng đã ra tay rồi, chuyện này hình như không phù hợp với những gì ngươi nói là ở ẩn không màng thế sự năm xưa nhỉ.”

“Sao, cuối cùng cũng rung động rồi, muốn làm chút gì hả?”

Nghe thấy Di dõng mồm lên chế giễu, Vô Định mỉm cười.

“Nếu như ngươi muốn ta cùng tiến công Giáng Thần đài, vậy thì không cần phải nói nữa.”

Một câu nói này đã nói rõ ý muốn đến đay của Di.

Không sai, đưa Lạc Tiên đảo đi chinh phục Nguyên Tiên giới vốn không phải là mục tiêu của Di.

Thứ hắn muốn chính là tiêu diệt đám Giáng Thần giả.

Chinh phục Nguyên Tiên giới chỉ là để chèn ép pháp tắc thứ ba, làm yếu đi thế lực của Giáng Thần đài mà thôi.

Còn bây giới đã là thời khắc có thể ra tay rồi.

“Tại sao lại không chứ?”

“Ngươi cũng chán ghét đám người kia không phải sao?”

“Sự tồn tại của bọn họ đối với ta và ngươi mà nói từ đầu đến cuối đều là tâm bệnh, không thể nào có được sự giải thoát.”

Vô Định lắc đầu, tâm trạng trở nên ảm đạm.

“Sứ mệnh của ta đã kết thúc rồi.”

“Còn về bọn họ sau này thế nào ta chẳng quan tâm.”

Di cảm thán nhẹ một tiếng: “Cho dù bọn họ hủy diệt Nguyên Tiên giới thì ngươi cũng không quan tâm sao?”

“Nếu như bọn họ thật sự làm được thì ta cũng không thể ngăn cản.”

Vô Định cũng cảm thán một tiếng.

“Ta không thể giết chết bất cứ sinh linh nào, không giúp được cho ngươi.”

“Càng huống hồ gì ngươi đã có được sự giúp đỡ của Khương Thành bằng đủ loại thủ đoạn, hà tất gì phải lôi kéo thêm ta chứ?”

Tuy hắn chưa từng xuất sơn, nhưng lại nắm rõ mồm một mọi chuyện xảy ra ở ngoại giới.

Khương Thành giết chết Tả Thập Nhất, vào Giáng Thần đài trông có vẻ chỉ là chuyện tình cờ.

Nhưng trên thực tế lại là chuyện hiển nhiên.

Từ sau khi Phi Tiên môn bị lừa lên chuyến xe của Di, Khương Thành đã định sẽ có cọ sát với Giáng Thần đài rồi.

Với năng lực của hắn chắc chắn cũng sẽ khiến đám Giáng Thần đài loạn nhào lên.

Đây chính là thời cơ mà Di vẫn luôn chờ mong.

Hắn đến tìm Vô Định Cổ Thánh chỉ vì mong có được một đồng đội, như vậy thì sẽ ổn định hơn chút.

Chỉ đáng tiếc, Vô Định chung quy vẫn không bằng lòng xuất sơn.

Thế là cuối cùng chỉ có Di và Thánh Hoàng, hai người xuất hiện ở Giáng Thần đài.

Còn về Thánh Hoàng vì sao lại can dự vào chuyện này, chỉ là vì nàng có hứng thú với Giáng Thần giả mà thôi.

Không giống với Thành ca lúc đến nhìn thấy biển hoa và hồ, thứ bọn họ nhìn thấy chỉ là một Tiên sơn nằm ở một hòn đá lớn.

Cùng với đám Giáng Thần giả ngồi thiền trên các vị trí không giống nhau trên Tiên sơn.

“Đó chính là Thiên Phong thạch?”

“Không sai.”

Di gật đầu, lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi muốn thôn phệ Thiên Đạo để khiến bản thân mạnh lên, chỉ dựa vào ý chí của bản thân thôi thì không thể làm được.”

“Nhưng khi có được sự giúp đỡ của Thiên Phong thạch thì lại có thể.”

Hắn trông có vẻ chẳng mong gì việc có được bảo vật tuyệt đỉnh Thiên Phong thạch đó.

Suy cho cùng thì mục đích của hắn thật sự chỉ là đám Giáng Thần giả mà thôi.

Mục tiêu đầu tiên bị hắn nhắm đến lại không phải là bất cứ một ai trong đám Giáng Thần giả, ngược lại lại là ngọn Tiên sơn đó.

Di giống như hiểu rõ ý nghĩa của ngọn Tiên Sơn đó với đám người này.

Khi kiếm rút ra chẳng chút động tĩnh gì.

Cả ngọn Tiên sơn lại rúng động, tách rời ra như thiên tai ập đến.

Vị diện to lớn tan nát.

Theo đó là sự vỡ toạc và hủy diệt của không gian.

Vô số âm thanh rạn nứt len lỏi mỗi ngóc ngách.

Khoảnh khắc Tiên sơn bị hủy giống như không gian bị nuốt mất vậy.

Vô số sinh linh từ trong đó lộ ra, nhưng bọn họ vốn không dừng lại ở Giáng Thần đài bao lâu.

Mà như bị đại hồng thủy cuốn lấy, xông vào một vùng không gian, sau đó tự dưng bị đưa đến Nguyên Tiên giới bên ngoài.

Chương 2468: Tác dụng của Thiên Phong thạch

Đối mặt với một biến cố lớn như vậy, mười tám Giáng Thần giả cuối cùng cũng hiện thân, thần sắc bình tĩnh không hề có chút kinh hoàng.

Sở dĩ là vì vậy là bởi bọn họ không bị tổn thất lớn bao nhiêu.

Tiên Sơn bị đánh vỡ giống như nhà cao tầng sụp đổ, một kiếm chém xuống là tan tành, cát bụi bị gió lốc cuốn đi mất tăm mất dạng.

Thứ còn lại chỉ có mười hai lốc xoáy màu xám, bọn nó bay lơ lửng ở những nơi không giống nhau, nhìn có vẻ rất cổ quái.

Có ba lốc xoáy có màu nhạt đi rất nhiều, đặc biệt là cái ở giữa đã sắp bị tản đi rồi, trông có vẻ như một đó hoa sắp mục nát thành bùn đất.

Nếu như cảm nhận kỹ thì sẽ nhìn thấy được những mảnh vỡ ngọc phù của Hộ Tâm kính ở bên trong, chỉ là bị mây mù xám xịt che lại mà thôi.

Thánh Hoàng chú ý thấy giữa lốc xoáy và Thiên Phong thạch kia đều có một đường ống thoắt ẩn thoắt hiện.

“Đó là thân hoa.”

Giọng nói của Di vang lên kề bên tai.

Hắn đứng sừng sững trên không, vốn không có ý đuổi cùng diệt tận.

Nhưng khi nhìn thấy những lốc xoáy như nụ hoa dần dần mở ra, lộ ra từng cánh hoa.

Sau đó lại giống như bị một cơn gió cuốn đi, cánh hoa bay phất phơ về phía những Giáng Thần giả.

Ngoại trừ mười tám Giáng Thần giả có ngọc phù ra, Tả Tam và Hữu Thất trước đó bị Thành ca thắng được ngọc phù cũng đã hiện thân.

Khi cánh hoa đầu tiên chạm phải bọn họ, nó lập tức biến mất không dấu vết.

Còn khí tức của những Giáng Thần giả kia thì lại trở nên mạnh lên rất nhiều.

Theo đó từng cánh hoa nhập vào cơ thể, mỗi một người bọn họ giống như thay da đổi thịt, khí thế tăng mạnh.

Thánh Hoàng tuy chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như thế nhưng cũng hiểu đây chính là thời kì mấu chốt của đối phương.

Nàng nhìn Di ở bên cạnh mình một cái, có phần tò mò không biết vì sao hắn còn chưa ra tay.

Cho dù những cánh hoa đó đã định thuộc về Giáng Thần giả, cũng có thể nhân cơ hội lúc bọn họ hấp thu mà trực tiếp công kích bọn họ chứ.

Nhưng Di dường như không thèm làm điều đó.

Hắn vẫn chắp hai tay sau lừng, đứng nguyên tại chỗ, thậm chí còn rảnh rỗi phổ cập kiến thức cho Thánh Hoàng.

“Hoa nguyên năng, đây chính là lí do bọn họ vẫn luôn ở đây.”

Thánh Hoàng sớm đã nghe hắn nhắc đến nguyên năng rồi, nghe thấy thế thì nói: “Thiên Phong thạch thăng cấp nguyên năng của bọn họ?”

“Phải, cũng không phải.”

Di hờ hững nói: “Thiên Phong thạch vốn không có nguyên năng, cần có một nơi để cắm rễ, tác dụng chủ yếu của nó là chuyển hóa và khống chế.

Thánh Hoàng lập tức hiểu ra.

“Ý của ngươi là, Thiên Phong thạch hấp thu năng lượng của pháp tắc thứ bam sau đó chuyển hóa thành năng lượng mà nguyên năng cần?”

“Không.”

Di phất tay áo phải, lắc đầu ngón tay.

“Pháp tắc vốn cũng chẳng có năng lượng, sở dĩ pháp tắc mạnh là vì Nguyên Tiên giới mà nó ở vốn rất lớn.”

“Thứ Thiên Phong thạch hấp thu chính là thế giới căn nguyên căn bản của Nguyên Tiên giới.”

Một tâm thái trời sập cũng không kinh ngạc như Thánh Hoàng mà cũng không nhịn được tỏ ra vẻ bị chấn động.

Bởi vì chuyện này quá lớn.

Nếu như xem Nguyên Tiên giới là một con người, ví dụ như một tiên nhân, vậy vị diện này chính là cơ thể của hắn, pháp tắc thiên địa là đạo của hắn, ý chí Thiên Đạo chính là ý thức của hắn…

Mà thế giới căn nguyên chính là trái tim của hắn.

Vị diện này khi vừa mới bắt đầu chính là phát triển từ thế giới căn nguyên mà ra.

Không có nó, Nguyên Tiên giới hoàn toàn không thể tồn tại.

Thiên Đạo cũng chỉ là lầu các không, giống như ý thức không có cơ thể, không mất bao lâu sẽ hoàn toàn tiêu vong.

Hơn nữa căn bản sẽ không xuất hiện kỷ nguyên thứ tư nữa.

Tất cả mọi thứ thế là kết thúc.

“Bọn họ… sao có thể làm được chuyện này?”

Trong tuyến thời gian Khương thành trải qua lần tranh đoạt Thần vị, dã tâm lớn nhất của Thánh Hoàng cũng chỉ là lấy Thiên Đạo về làm của mình, nàng chưa từng nghĩ đến việc sẽ hủy đi thế giới căn nguyên.

Đương nhiên, đó là chuyện vốn không thể làm được.

“Thế giới căn nguyên không phải được Thiên Đạo và pháp tắc thiên địa bảo vệ sao?”

“Đó chắc là thứ tồn tại trung tâm nhất, bất cứ ai cũng không thể chạm đến được nhỉ?”

Thế giới căn nguyên không giống với Huyền giới, còn có hóa thân là A Linh, thế giới căn nguyên của Nguyên Tiên giới chưa từng hiện thân bao giờ.

Di nhìn những cánh hoa không ngừng nhập vào trong những Giáng Thần giả đó, thần sắc cơ bản không hề thay đổi.

Hắn đến Giáng Thần đài không phải vì sứ mệnh vĩ đại là giải cứu Nguyên Tiên giới, mà là vì để bản thân mình có thể có được sự giải thoát.

Là một "sản phẩm thất bại", hắn không muốn nhìn thấy bất cứ một Giáng Thần giả nào tiếp tục sống để tránh thế gian này còn có sự tồn tại có thể ràng buộc mình, chỉ có vậy thôi.

"Thiên Phong thạch rất đặc biệt."

Hắn chầm chậm nói: "Bản thân nó tuy vốn chẳng có uy năng gì cảm nhưng nó cũng không thể bị hủy hoại, nó có thể cắm rễ ở bất cứ nơi nào như một hạt giống không sợ môi trường khắc nghiệt vậy."

"Chỉ cần cho nó một vùng đất để dựa vào thì nó có thể đơm hoa kết quả."

Thánh Hoàng bừng tỉnh ra.

"Vậy nên Nguyên Tiên giới trở thành chất dinh dưỡng của nó, cuối cùng thì có ngọn Tiên Sơn kia? Rồi sau đó lại thành toàn cho đám Giáng Thần giả?"

"Không sai."

Di gật đầu.

"Đối với bất cứ một vị diện nào mà nói, Thiên Phong thạch chính là sự uy hiếp."

"Nhưng nó vốn không có cơ hội để tiếp cận thế giới căn nguyên."

"Thiên Đạo và pháp tắc thứ ba quả thực đang bảo vệ hạch tâm của thế giới, lại thêm vào Bà Sa Ngọc Nhân cũng luôn không lơ là cảnh giác, nó chỉ có thể hấp thụ chút ít năng lượng bên ngoài, không có cách nào tiến thẳng đến hạch tâm."

"Mãi cho đến lần trước, đạo ấn của những Chính Thần rót vào một ít sức mạnh trong Thiên Phong thạch, nó vì thế mà lừa được sự cản trở của Thiên Đạo, thật sự tiến vào thế giới căn nguyên…"

Thánh Hoàng xem như đã hiểu ra được liên minh Thần đạo năm đó đã đồng ý điều kiện gì rồi.

Hóa ra Giáng Thần đài thật sự chất chứa một âm mưu kinh thiên động địa.

Không phải vì để khống chế đám Chính Thần kia, mà là vì để có thể rút được mệnh mạch của Nguyên Tiên giới.

“Khi đó tại sao ngươi lại không ngăn cản bọn họ?”

Di nhún vai: “Thứ nhất, liên minh Thần đạo sẽ không nghe theo ta. Thứ hai, khi đó ta không thể sang đó được, xuất hiện thì sẽ bị Thiên Đạo giết.”

“Thứ ba, ta không quan tâm.”

Thánh Hoàng không biết hắn không quan tâm là không quan tâm sự sống chết của Nguyên Tiên giới hay là không quan tâm đám Giáng Thần giả sẽ trở nên mạnh bao nhiêu nữa.

Hoặc có lẽ là có cả hai.

mà cũng vào lúc này, hai mươi Giáng Thần giả cũng đã hấp thụ xong hoàn toàn những cánh hoa đó.

Nhìn Di ở phía đối diện, hai mươi người cũng chẳng có gì gọi là lớn lao.

Khi trong tay nắm ngọc phù, mỗi người cũng tế ra binh khí của mình.

Lòng bàn tay phải từ từ hiện ra một tinh thể có đến mấy trăm mặt, cũng không biết là bảo vật gì.

Mỗi lần tinh thể đó xoay, Thánh Hoàng có thể cảm nhận được đối diện mình như có từng cặp mắt khác nhau vậy, trông quỷ dị vô cùng.

“Thật ra bọn ta biết ngươi và Khương Thành là cùng một bọn, sớm đã chờ ngươi đến đây nạp mạng rồi.”

Tả Ngũ cười lạnh nói: “Vừa rồi không ra tay sẽ trở thành sai lầm lớn nhất cuộc đời này của ngươi.”

Tả Thập nắm chặt loan đao trong tay, nói một cách cay nghiệt: “Một tên phản bội như ngươi cả đời này chỉ là một sản phẩm thất bại mà thôi.”

“Cho dù ngươi không đến tìm bọn ta, bọn ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Nói xong chưa?”

Di nhếch mép, hắn vốn không có ý định đấu võ mồm.

“Đám tay sai các ngươi cũng nên lên đường rồi.”

Chương 2469: Gặp thần giết thần

Cái từ tay sai này khiến vẻ mặt của hai mươi Giáng Thần giả trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ giống như bị chạm đến điều cấm kỵ trong lòng vậy.

“Thứ đáng chết.”

“Chết!”

Trận chiến không hẹn đã bộc phát.

Người đầu tiên phát động công kích không phải hai mươi Giáng Thần giả, ngược lại là người đơn sức yếu như Di.

Đối với trận chiến này, Thánh Hoàng cũng không xem trọng mấy.

Bởi vì năm Giáng Thần giả năm ấy đã chế ngự được Di, nay đối mặt với hai mươi người, thật sự không thấy được tỉ lệ thắng đâu cả.

Chỉ là nàng lúc này cũng chẳng rỗi đâu mà quan tâm đến đồng đội nữa, bởi nàng cũng rơi vào vòng bao vây rồi.

Mặc dù đám Giáng Thần giả vừa rồi chẳng nói câu nào với nàng, nhìn có vẻ như không để ý đến nàng, nhưng khi trận chiến thật sự nổ ra thì cũng phái ra cả năm tên chuyên môn “chăm sóc” nàng nữa.

Thánh Hoàng không chút do dự mở thánh giới Nhân quả của mình ra.

Cả hai nguồn linh ý và đạo tâm cùng thúc động, vung tay đã ngăn kẻ địch lại bên ngoài, ổn định tình thế.

Nhưng một giây sau, nàng đã phát hiện kiếm của Hữu Tứ đã xuất hiện sau lưng mình rồi.

Đây là chuyện không thể nào tưởng nổi.

Suy cho cùng thì thánh giới của Thánh Hoàng cũng đã mở ra rồi, trong lĩnh vực ấy, nàng hoàn toàn chính là nữ hoàng.

Ai có thể lặng thầm vào lĩnh vực của nàng, thậm chí còn vượt qua phòng chắn tiên lực như kiểu truyền tống mà giết vào người nàng chứ?

Dù chăng có là Di cũng không thể làm được việc này.

Mà chuyện càng không thể tưởng hơn lại càng ở đằng sau.

Thánh Hoàng biết một kiếm này không hề đơn giản như thế, bởi vì khí tức củ năm người đối diện này không thua kém gì Cổ Thánh cả.

Nhưng khi nàng vừa né mặt này tránh mặt kia, chủ hồn cũng đột nhiên chấn động.

Thanh kiếm vừa rồi lại xuất hiện trong hồn hải của nàng không chút đạo lí.

“Đây chính là nguyên năng.”

“Không thấy trở ngại, trực tiếp đưa sự vật khác đến bất cứ nơi nào?”

“Khiến công kích kiếm thuật biến thành công kích thần hồn?”

Nàng chưa bao giờ gặp phải kẻ địch như thế cả.

Chuyện này đương nhiên cũng chưa đủ để khiến nàng phải tiến thoái lưỡng nan, suy cho cùng thì nàng cũng từng là thiên hoa bản của vị diện mà.

Khi nàng rơi vào khổ chiến, Di ở một bên khác đã đổi thanh kiếm trong tay.

Không sai, sau khi hắn vung tay ra một bộ kiếm đạo thập tứ trọng thì hắn đã đổi sang đao.

Đám người Hữu Nhất không hề kinh ngạc.

Khi một “sản phẩm thất bại” như Di năm ấy được chế tạo ra vốn đã có thiên phú dùng tất cả các binh khí rồi.

Hắn dùng đao cũng chẳng có gì là lạ.

Nhưng khi một đao của Di vung lên, bọn họ cũng không nhịn được thầm mắng trong lòng.

Bởi vì uy năng của một đao này hoàn toàn không thua gì kiếm đạo thập tứ trọng vừa rồi, thậm chí còn có phần hơn.

Hắn không giống Khương Thành vừa vung tay là nguyên thuật hơn ngàn trọng, nhưng tất cả các căn nguyên đều được có trong một đao đó.

Là người quan trọng nhất trong thể hệ huyền văn, cấp bậc cảm ngộ quy tắc của hắn vượt qua tưởng tượng của bất kì ai, sự hiểu biết và vận dụng với huyền văn lại càng vượt khỏi một kẻ lười nhác như Thành ca.

Sau một đao, mười lăm Giáng Thần giả bao vây hắn đã có ba người ngã xuống, bốn người bị thương phải lui.

Bọn họ bị đánh đến mức khó thở, thậm chí còn không có cơ hội sử dụng công kích nguyên năng và đạo nguyên nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực của Di căn bản không phải ở tầng lớp hiện ra bên ngoài.

Đám người Hữu Nhất lúc này cảm thấy bản thân đang đối địch với cả thế giới chứ không phải chiến đấu với một sinh linh nữa.

Mà thế giới đó chính là Thứ Tiên giới.

Một đao kia của Di không những chất chứa sự ảo diệu vô cùng thâm sâu của quy tắc mà đồng thời còn có được sự gia trì của thế giới đó nữa.

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu, hóa ra lần trước Di đã che giấu thực lực.

Chả trách hắn căn bản không cần ra tay lúc mình hấp thụ cánh hoa nguyên năng.

Với thực lực thật sự của hắn, năm Giáng Thần giả nắm trong tay ngọc phù khi đó chắc toàn bộ đã bị hắn giết rồi.

Chỉ là hắn nhịn mà thôi.

Chính vì để lần này thuận lợi vào Giáng Thần đài, có được cơ hội tiêu diệt toàn bộ Giáng Thần giả.

Di như hổ lạc vào đàn cừu, giết mọi người liên tiếp bại lui.

Mặc dù bọn họ có thực lực cấp bậc Cổ Thánh, còn có thủ đoạn không nói lí như nguyên năng, nhưng vẫn không cản được hóa thân của một thế giới.

Mỗi một người bọn họ đều có ngọc phù.

Ngọc phù có thể hấp thu công kích, phản kích ngược lại đòn tương tự.

Lần trước khi Khương Thành chiến đấu với Tả Thập Nhất chính là đối đầu với đạo của đối phương.

Nhưng công kích tầng lớp này của Di thì ngọc phù của bọn họ cũng chả là gì cả.

Vừa mới lôi ra, ngọc phù chấn động lên như bị điện giật, vừa hấp thu công kích đã tiêu tán, suýt chút lại lần nữa làm chính bọn họ bị thương.

Trong thời gian một khắc, lại có thêm bốn Giáng Thàn giả chết dưới đao của Di.

Hai bên nhìn có vẻ không giống như đối thủ cùng tầng lớp, căn bản không nên chiến đấu với nhau.

“Tay sai chính là tay sai.”

“Không có hắn dẫn dắt, các ngươi chả là quái gì cả.”

Tràn cười dài của hắn đâm sâu vào tất cả các Giáng Thần giả ở hiện trường.

Nhưng vào lúc này, bọn họ ngoại trừ khổ sở chống chọi ra cũng không thể làm được gì khác cả.

Hữu Nhất hiểu bây giờ không thể bỏ chạy, nếu không sau khi cục diện đổ vỡ, bọn họ sẽ chết càng nhanh hơn.

“Tập hợp lại.”

Bọn họ vừa lượn đi, cố gắng thu thập ngọc phù của bảy người vừa bị giết lại vừa gọi những người khác.

Muốn chống lại sự công kích này, bọn họ chỉ có thể tập hợp tất cả các ngọc phù lại, lại lần nữa hợp thành Hộ Tâm kính.

Kể cả năm người vây công Thánh hoàng, mười tám ngọc phù đồng thời hợp lại với nhau.

Thoáng chốc một lưu quang lóe qua, một Hộ tâm Kính màu trắng bạc nghênh gió mở ra, che chở mười ba Giáng Thần giả may mắn còn sống vào trong.

Còn về Thánh Hoàng ở kia, bọn họ đã không rảnh mà bận tâm đến nữa.

Công kích của Di lại lần nữa tiến đến.

Lần này hắn không thể giết chết được bất kì ai trong đó nữa, bởi vì tấm Hộ Tâm kính kia giống như một mặt trời, không những hấp thu lấy công kích của hắn, thậm chí đến bản thân hắn cũng bị hút lấy.

Vì để thoát khỏi lực hấp dẫn ấy, Thánh Hoàng không thể không thu lại thánh giới, thu lại khí tức để tránh bị nó tiếp tục nhắm đến.

Nhưng Di thì lại không làm như vậy.

Hắn vẫn tiếp tục công kích, giống như vốn không lo lắng những công kích này tiếp sau đó sẽ bị đánh ngược lại mình vậy.

Bởi vì sau khi Hộ Tâm kính này bị Khương Thành lấy mất ba mảnh thì đã có lỗ hổng, vốn không phải ở trạng thái vẹn toàn.

Sự điên cuồng công kích của hắn cuối cùng cũng đã thu được hiệu quả.

Lại thêm hai Giáng Thần giả bị công kích xuyên qua lỗ hổng của Hộ Tâm kính đánh vào, thân thể bị hủy diệt.

Chính vào lúc này, Hộ Tâm kính đột nhiên lóe sáng lên.

Công kích vừa được Di đánh ra đột nhiên phản kích ngược lại.

Công kích kinh thiên ấy thoáng chốc đã bao trùm lên người hắn.

Cho dù là Hữu Nhất hay là Tả Lục, tất cả các Giáng Thần giả đều nhìn chằm chằm vào hứng đó, trong ánh mắt thậm chí còn có những tia máu đỏ.

“Chết!”

“Hắn phải chết!”

Sau khi con sóng kinh khủng đó dần tản đi, bọn họ không còn nhìn thấy bóng dáng của Di, chỉ còn nhìn thấy mũ quan bay giữa không trung.

Còn chưa đợi đến khi bọn họ mừng rỡ thành tiếng thì trong mũ quan đó lại từ từ hiện ra một bóng dáng.

Không phải là Di thì còn là ai nữa chứ?

“Sao lại như thế được?”

Tiếng hét chói tai của Tả Nhị vang lên, mang theo sự không cam tâm vô kể.

“Dường như các ngươi đã quên rồi, ta cũng có một thần khí.”

Di vô cùng thong thả lấy mũ quan lại, đội lại lên đầu mình, thậm chí còn chỉnh lại một chút.

“Không thể tiếp tục như vậy được.”

Hữu Thất tâm còn chưa tĩnh lại, trong mắt dần dấy lên một quyết định.

“Chỉ có thể dùng chiêu đó thôi.”

Chương 2470: Nàng mới là người thứ tư

Nghe thấy câu này, Di chẳng những không tăng cường thế công mà trái lại còn dừng tay.

“Ồ? Các ngươi vẫn còn tuyệt chiêu?”

Hắn cực kì thích thú mà nhìn mười một tên Giáng Thần giả cuối cùng đang nấp sau Hộ Tâm kính, giống như hổ như sói đang nhìn bầy cừu.

“Ta đây cũng muốn mở mang tri thức một chút, xin mời!”

Khoé miệng hắn treo nụ cười mỉm, đó là thứ mà thực lực mang lại.

Lúc này, năng lực của hắn trở nên sắc bén hơn bao giờ hết.

Trong khi đó, đám Giáng Thần giả trước mắt vừa vung tay kết ấn, vừa điều khiển Hộ Tâm kính không còn trọn vẹn bắn xuống phía Thiên Phong thạch.

Ngay khoảnh khắc thần khí va chạm với hòn đá nọ, đất trời đột nhiên chấn động mãnh liệt, pháp tắc thứ ba vốn cuồn cuộn không dứt bỗng nhiên đóng băng ngay lập tức.

Thậm chí đến cả sự tồn tại như Di cũng khẽ rung rinh.

Dường như mọi thứ bỗng cùng đứng im.

Mãi đến khi có một bóng dáng yểu điệu từ từ bay lên khỏi phiến đá thì tất thảy mới sống động trở lại.

Sức mạnh của pháp tắc thứ ba giống như một sợi tơ mảnh, lượn lờ quấn quanh cơ thể nàng.

Nàng mặc bộ váy lụa mỏng màu trắng, dáng người thướt tha, mang theo ý vị huyền diệu khó tả, làm người ta hoài nghi nàng có thể xuyên không bất cứ lúc nào, đến tận một vùng đất vô định.

Dung nhan nàng xinh đẹp tới mức không thể tìm ra một chút tỳ vết.

Gương mặt lãnh đạm để lộ nét trang nghiêm, thần thánh bất khả xâm phạm.

Đôi mắt vô cảm kia tựa như ẩn chứa vạn đạo chi cực, thiên địa chi cơ, hoàn toàn không thể tưởng tượng đó là thần thái mà chúng sinh có thể sở hữu.

Thánh Hoàng không nhận ra nữ nhân này.

Nhưng từ ngón tay ngọc đang cầm thanh phong lóng lánh dài ba thước, nàng vẫn cảm nhận được một làn khói lửa.

Bởi lẽ mạch máu màu xanh trên mu bàn tay để lộ một loại sức mạnh không ăn nhập với thần tính, mà đốt ngón tay có phần trắng bệch lại càng ẩn giấu sắc thái sâu trong nội tâm nàng.

Di gọi tên nàng.

“Thu Vũ Tuyền?”

Trước đây hắn chưa từng gặp Thu Vũ Tuyền trực tiếp, nhưng đã biết đến nàng từ lâu, thậm chí còn quan sát và nghiên cứu về nàng một lần.

Song hắn thực sự không ngờ rằng Thu Vũ Tuyền sẽ xuất hiện ở đây, vào lúc này.

Tuyệt chiêu cuối cùng của đám Giáng Thần giả chính là nàng?

Di không biết rằng cùng lúc này, có rất nhiều người khác cũng đang hô lên cái tên này.

Thật ra Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh, Hư – những người đang tham gia khiêu chiến ở cửa phá giới – đều ở trong không gian của Thiên Phong thạch.

Đương nhiên, còn có cả Khương Thành.

Trong thời gian qua, hắn vẫn luôn bận tiến hành thí luyện "con đường vàng kim".

Với hắn, đây chính là một trò chơi mở rộng địa bàn, song địa bàn càng lớn thì tinh lực hắn phải hao phí càng nhiều hơn nữa, không thể nằm qua cửa như lúc đầu.

Lúc này hắn đã qua ba cửa, đỉnh cấp linh mạch không tăng là bao, vẫn chỉ là ngũ giai.

Tuy nhiên, địa bàn đã mở rộng ra mấy chục ngàn dặm, bên trong địa giới của hắn cũng xuất hiện linh thú tứ giai.

Quan trọng nhất là đạo tâm của hắn đã tăng lên hai lần.

Thậm chí Thành ca còn có dự cảm rằng bản thân mình đang cách cội nguồn đạo nguyên không xa nữa.

Trong khoảng thời gian thí luyện, Khương Thành cũng càng ngày càng khẳng định suy đoán trong lòng mình – Lần thí luyện là để học được cách làm một Thiên Đạo tử tế.

Địa bàn mà mình ở tương đương với một vị diện nho nhỏ.

Việc Thiên Đạo phải làm chính là không ngừng làm vị diện của mình lớn mạnh là tránh để các vị diện xung quanh thôn tính.

Nâng cao đẳng cấp của vị diện, làm cho sinh linh trong vị diện trở nên mạnh hơn, đồng thời vẫn phải bắt chước Thiên Đạo, không thể trực tiếp can thiệp và không được lên tiếng.

Thiên Đạo vô hình vô chất, đương nhiên đám linh thú kia sẽ không nhìn thấy, không tiếp xúc hay bắt gặp mình.

Trên thực tế, cùng với việc địa bàn mở rộng, không ngừng dùng đạo của mình để phân chia linh khí bên trong, bình ổn và

cân đối các loại tình huống, sự hiểu biết và trình độ vận dụng đạo tâm của Khương Thành cũng vô thức tăng lên chóng mặt.

Nói thẳng ra là hắn đang không ngừng tích lũy điểm kinh nghiệm.

Trong thời quan qua, hắn cũng cảm nhận được sự dao động dữ dội ở vị diện này.

Ngay sau đó, hắn phát hiện bầu trời bỗng như thuỷ tinh vậy, vỡ thành vô số mảnh.

Khi những "mảnh thuỷ tinh" biến mất giữa không trung, cảnh tượng hiện ra trước mắt hắn không còn là trời xanh mây trắng trước đó, mà là một không gian xa lạ đan xen giữa ánh sáng và bóng tối.

Bên trong không gian này là các khối lập phương không đều nhau, hoặc trôi nổi, hoặc chìm, màu sắc kích cỡ không giống nhau.

Xung quanh các khối lập phương ấy, có thể thấy những đường nét thẳng tắp mảnh dẻ đan chéo dọc ngang.

"Gì thế này?"

"Đây chính là diện mạo thực sự của không gian thí luyện thuộc về ta ư?"

Thật ra đây là phần bên trong của Thiên Phong thạch.

Chỉ là sau một lần bị Giáng Thần giả đánh bằng Hộ Tâm kính thì nó đã phát sinh một vài dị biến.

Rất nhanh sau đó, sự tập trung của Thành ca lại được đặt lên bầu trời vừa bị đánh vỡ tan.

Qua "màn trời", hắn thấy ở bên ngoài là Di và Thánh Hoàng, mười một tên Giáng Thần giả còn sống sót, cũng bắt gặp Thu Vũ Tuyền vừa mới lên sàn.

Tuy chưa biết chân tướng ra sao nhưng chỉ cần ngẫm nghĩ đôi chút, hắn đã gần như đoán được đại khái.

"Cuối cùng Di cũng tấn công Giáng Thần đài rồi sao? Thánh Hoàng đang làm gì ở vũng nước đục này đây?"

"Cả Thu Vũ Tuyền nữa, sao lại xuất hiện ở đó nhỉ?"

Dĩ nhiên Thành ca rất muốn tham gia vào mấy vụ cao thủ tụ tập như này.

Song hắn cũng hơi lo lo, ngộ nhỡ mình ra ngoài rồi không thể tiếp tục thực hiện cuộc lịch luyện "con đường vàng kim" thì sao.

Nghĩ đến chuyện có thể dễ dàng đạt được hàng chục tỷ năm đạo, vả lại nếu sản sinh ra đạo nguyên, có cơ hội trở thành Cổ Thánh thực thụ, hắn cảm thất lần này mình nên đứng hóng hớt thì hơn.

"Ít người thế này, cho dù ca có ra ngoài làm màu thì cũng chẳng có bao nhiêu người biết, cứ như áo gấm đi đêm."

"Sân khấu nhỏ, chẳng đáng để ca ra tay."

Giống như hắn, lúc này đám người Hư, Minh Tổ, Thượng Huyền cũng đã tỉnh lại sau chuyến lịch luyện của riêng mình, nhao nhao ngẩng đầu nhìn ngó.

Song ngoài họ ta thì không ai cảm nhận được họ, căn bản không biết họ đang tập trung quan sát.

"Các ngươi trông mong nàng sẽ đánh bại ta?"

Đao trong tay Di được thu vào một cách thong thả.

Hắn không phải kẻ khinh người, song sự chênh lệch giữa hắn và đối thủ trước mắt thật sự khá lớn.

Hắn biết Thu Vũ Tuyền có Vô Đạo kiếm.

Nhưng vậy thì sao nào?

Trước mặt cường giả ở đẳng cấp như hắn, Thiên Đạo chí bảo chẳng đáng để vào mắt.

Đến cả Cổ Thánh còn chưa phải là kẻ địch ngang tầm hắn, cho dù Thu Vũ Tuyền nghịch thiên thế nào thì nàng cũng chẳng thể ngăn được hắn chỉ bằng vài chiêu.

Lúc này, điều khiến hắn hiếu kỳ lạ lại là một chuyện khác. Tại sao Thu Vũ Tuyền lại đến chung với đám Giáng Thần giả kia, hơn nữa lại còn vui lòng giúp đỡ chúng?

Hai bên có điểm chung nào sao?

Thật ra Khương Thành đang bận "ngồi ghế VIP" hóng cuộc vui ở Thiên Phong thạch cũng rất tò mò về vấn đề này.

Nhìn bóng lưng của Thu Vũ Tuyền, đám người Hữu Nhất đều cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Như thể bóng lưng mảnh mai kia có thể gánh vác mọi thứ vì bọn hắn.

Nhìn Di bên đối diện, hắn nở nụ cười thần bí.

"Thật ra ngươi cần phải biết nàng là ai."

Di hơi ngẩn ra, chợt mở to mắt một cách khó tin.

"Nàng là người thứ tư?"

Hữu Nhất gật đầu một cách đắc ý.

"Đúng, nàng là người thứ tư, cũng là thần cuối cùng được tạo nên."

Chương 2471: Thân phận của Thu Vũ Tuyền

"Nàng là người thứ tư?"

Tuy là "tác phẩm" thứ ba được tạo ra nhưng Di cũng không biết người thứ tư là ai.

Vì trước khi người đó được tạo ra, hắn đã đoạn tuyệt với đám Giáng Thần giả rồi.

Nhưng trước khi cắt đứt hẳn, hắn đã nhận được tin rằng người thứ tư đang được tạo thành.

Khi còn ở thời kỳ Thiên Cung, Thu Vũ Tuyền cũng đã lọt vào tầm mắt hắn.

Song ngay từ đầu Di đã lập tức loại trừ sự nghi ngờ với nàng.

Nguyên nhân rất đơn giản – Thu Vũ Tuyền có thiên tâm, hơn nữa đẳng cấp của thiên tâm còn cao đến mức cực phẩm.

Năm đó, thiên tâm là chỉ tiêu đứng đầu mà Thiên Cung dùng để phân biệt người cùng phe, nó phụ thuộc vào mức độ Thiên Đạo công nhận người này.

Đẳng cấp thiên tâm càng cao chứng tỏ người này càng thêm trung thành với Thiên Đạo.

Mà Giáng Thần giả lại được xem là kẻ thù của Thiên Đạo.

“Tác phẩm” do bọn họ tạo ra cũng không thể nhận được sự ưu ái từ Thiên Đạo.

Thiên Tâm cực phẩm đương nhiên lại càng không.

Vì nguyên nhân này nên Di mới tập trung tầm mắt lên kẻ không được Thiên Đạo công nhận là Khương Thành, coi hắn là người thứ tư.

“Có phải ngươi cảm thấy rất khó tin hay không?”

Dường như đã nhìn thấu sự khó hiểu của hắn, Hữu Nhất cố tình nhún vai.

“Vì ba tác phẩm trước đó đã thất bại, không thể trở thành chân thần, lão đầu tử cảm thấy có thể là do các ngươi vừa sinh ra đã bị Thiên Đạo bài xích, khó trưởng thành ở vị diện này.”

Di cảm thấy có chút hoang đường.

“Vậy nên hắn chỉ làm một tác phẩm có thể được Thiên Đạo công nhận?”

“Đúng.”

Hữu Nhất khẽ liếc nhìn Thu Vũ Tuyền đang từ từ vung trường kiếm, khoé miệng không kìm được vẻ vui sướng khi người khác gặp hoạ.

“Để thực hiện được điều này, lão đầu tử cố ý tới biển Thiên Đạo lấy Vô Đạo kiếm để đắp nặn làm căn cơ của nàng.

“Đó chính là Thiên Đạo chí bảo, trên đời này đâu có thứ gì có thể được Thiên Đạo xem trọng hơn nó?”

“Cũng vì thế, nàng hoàn toàn khác với kẻ thông thạo tất cả các loại binh khí chi đạo như ngươi, nàng chỉ tinh thông kiếm đạo.”

Các Giáng Thần giả đứng sau không khỏi bật cười.

“Chúng ta cũng rất tò mò, rốt cuộc trong hai ngươi ai mạnh hơn ai.”

“Càng tò mò hơn nữa là nàng có phải vật thí nghiệm thành công đầu tiên hay không.”

Đám Hư và Minh Tổ nghe mà chẳng hiểu gì, điều duy nhất họ biết là Thu Vũ Tuyền có nguồn gốc từ bọn người bên ngoài.

Nhưng trong lòng Khương Thành lại nổi sóng đùng đùng.

Thì ra đây mới là thân thế của Thu Vũ Tuyền ư?

Nói nói vậy, Vô Đạo kiếm mới là bản thể của nàng!

Mỗi lần nàng phát huy uy lực của Vô Đạo kiếm là sẽ có phản ứng lạ xuất hiện, chẳng lẽ là vì ý chí của bản thân Vô Đạo kiếm đã tác động lên nàng?

Rốt cuộc nữ nhân đang đứng ngoài kia là Thu Vũ Tuyền hay Vô Đạo kiếm?

Hắn nheo mắt, tập trung nhìn hình ảnh trên màn trời.

Càng xem càng cảm thấy rất có thể Thu Vũ Tuyền lúc này đã mất đi ý thức bản thân, bằng không sẽ không trông như một người máy không cảm xúc như kia.

Vả lại với tính kiêu ngạo của Thu Vũ Tuyền, Giáng Thần giả chẳng thể ép buộc nàng xuất chiến đâu.

Điều này khiến lòng hắn hơi khó chịu, nhưng không biết là vì đâu.

Tính hẳn hoi thì giữa hắn Thu Vũ Tuyền không có tình hữu nghị đáng kể gì, nữ nhân kia còn dồn sức hòng hạ bệ hắn.

“Vậy nên chuyện này liên can gì tới ta cơ chứ?”

Hắn nhủ thầm trong lòng.

“Đơn giản là tranh đấu nội bộ trong đám Giáng Thần đài thôi, không tới phiên ta nhúng tay vào.”

“Vô Đạo kiếm.”

Một nét khinh thường thoáng lướt qua khoé miệng Di.

“Chỉ là Thiên Đạo chí bảo thôi mà.”

Trong lúc lên tiếng, binh khí trước đó hắn cầm là đao đã biến thành một chiếc búa – Hám Thiên phủ.

Chiếc búa này chính là thứ năm đó Khương Thành làm rơi trên hành trình qua Thứ Tiên giới, khi ấy kẻ địch của hắn chính là Di.

Tuy sau đó Thành ca đã mở hack nhưng Hám Thiên phủ vẫn rơi vào tay Di.

Chủ nhân của chiếc búa này đáng lẽ phải là Chiến Đế, nếu là người khác thì dù chiếm được cũng không phát huy được bao nhiêu uy lực.

Nhưng Di lại khác, hắn vốn có thể điều động phần sức mạnh Thiên Đạo trong Thứ Tiên giới.

Trong tay người khác, Hám Thiên phủ là binh khí đánh bay người ta, nhưng trong tay hắn nó chỉ là vật trung gian để phát huy lực lượng đạo, trái lại nó còn bị cuốn đi theo sức mạnh vô biên của hắn.

Khi Hám Thiên phủ của hắn đập lên không trung, xương cốt và máu thịt của mười một Giáng Thần giả đối diện cùng đau đớn âm ỉ.

Thậm chí họ còn có ảo giác rằng thân thể và thần hồn của mình bị nghiền nát hết rồi.

Nhưng thật ra búa này chỉ nhắm đến Thu Vũ Tuyền mà thôi.

Pháp tắc thứ ba bên ngoài giống như núi lớn bị nện xuống hồ nước, cuồn cuộn dữ dội hơn bao giờ hết.

Đây là một chuyện vô cùng khó tin.

Suy cho cùng đó cũng là pháp tắc thiên địa, dù là đòn tấn công bởi tiên lực, căn nguyên hay đạo thì cũng chẳng có hiệu quả gì với nó.

Song, một búa này của Di lại có thể ảnh hưởng đến nó.

Chỉ có thể nói rằng Hám Thiên phủ ở trong tay hắn có uy lực mạnh hơn rất nhiều so với lúc còn thuộc về Chiến Đế.

Đó là một đẳng cấp vận dụng hoàn toàn khác.

Thậm chí Thiên Phong thạch dưới chân Thu Vũ Tuyền cũng bị lõm xuống.

Nhưng chỉ có vậy thôi.

Khi búa đánh xuống, kiếm quang cũng nghênh đòn.

Tuy kiếm trong tay Thu Vũ Tuyền không phải Vô Đạo kiếm nhưng hiệu quả được phát huy ra không khác gì Vô Đạo kiếm.

Xoẹt!

Một âm thanh nhỏ lọt vào tai mỗi người ở đây.

Một giây sau, hình ảnh khiến Chiến Đế tan nát cõi lòng hiện ra.

Chợt thấy Thiên Đạo chí bảo từng uy chấn Thiên Cung chỉ còn lại cán búa trên tay Di.

Còn đoạn trước chiếc búa đã bị chặt đứt tận gốc, gãy rơi xuống.

Keng keng!

Thành ca đang ngồi ngây trên "ghế VIP" cũng kinh ngạc đến há hốc mồm.

Vẻ mặt của đám Hư và Thượng Huyền Cổ Thánh chẳng khá hơn là bao.

Bất cứ ai từng nghe danh Hám Thiên phủ đều không thể tin rằng bảo vật này bị huỷ hoại như thế.

Duy nhất một đòn, đơn giản đến mức làm người ta sôi sục.

Không phải đã nói Thiên Đạo chí bảo sẽ không thể bị phá huỷ sao?

Sao lại làm được thế nhỉ?

Trên thực tế, qua từng ấy năm nhưng cuộc tranh luận xem Thiên Đạo chí bảo nào mạnh nhất vẫn chưa dừng lại.

Hám Thiên phủ năm nào cũng được xếp trong top ba, đứng cùng với những bảo vật huỷ diệt như Vô Đạo kiếm và Tam Hồn châu.

Lúc này, cuộc tranh luận có thể kết thúc rồi.

Vô Đạo kiếm có thể chặt đứt tất thảy, ngay cả Thiên Đạo chí bảo cũng không ngoại lệ.

"Nhưng sao lại thế?"

Di lại rút đao ra, giơ tay lên tăng cường sức mạnh Huyền giới, giống như hoá thân của thế giới.

Song lần này sức mạnh cuồn cuộn từng đánh cho hơn mười Giáng Thần giả thua tan tác lúc trước đã gặp được đối thủ.

Trường kiếm trên tay Thu Vũ Tuyền vung lên không nhanh, nhưng lại mang theo uy lực vô biên.

Phong vân lưu chuyển dữ dội, vần vũ theo nàng chính là biển pháp tắc chung quanh.

Đi cùng biển pháp tắc còn có cả lực Thiên Đạo.

Đó là Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới.

Bàn về thực lực chân chính thì Thu Vũ Tuyền thực sự kém xa, không phải đối thủ của Di.

Xét về cảnh giới lại cách nhau một trời một vực.

Nhưng giờ phút này nàng lại chẳng hề lép vế chút nào.

Cảnh tượng ấy khiến Khương Thành cảm thấy khó hiểu nổi.

“Nữ nhân kia có thể mạnh đến vậy ư? Chèn ép được Di cơ đấy?”

Đám Minh Tổ và Hư lại càng giống như đang xem đại thần phô diễn, hoàn toàn lâm vào mê mang.

“Quả nhiên!”

“Ha ha ha!”

Hữu Nhất hoàn toàn yên tâm.

“Ta biết nàng làm được mà!”

Chương 2472: Đao Tịnh Trần

Thu Vũ Tuyền có thể kích hoạt pháp tắc thứ ba là nhờ ảnh hưởng của Thiên Phong thạch.

Tảng đá đó có một vài đặc điểm giống Lạc Tiên trì, nó cũng có thể điều động pháp tắc thiên địa.

Nếu chỉ là vậy thì vẫn chưa đủ.

Thu Vũ Tuyền nhất thiết phải nhận được sự ủng hộ từ Thiên Phong thạch nữa.

Đám Hữu Nhất vừa đánh ra tất cả số ngọc phù là để biến nàng thành chủ nhân tạm thời của Thiên Phong thạch.

Nếu người khác thế chỗ Thu Vũ Tuyền thì kế hoạch này không thể thành công.

Vì họ không phải vật thí nghiệm được Giáng Thần giả tạo nên, thân phận không tương xứng, ngay từ đầu đã không được Thiên Phong thạch công nhận.

Ngay cả bản thân mười một Giáng Thần giả kia cũng không có tư cách ấy.

Mặt khác, Vô Đạo kiếm là Thiên Đạo chí bảo, dĩ nhiên sẽ được Thiên Đạo Nguyên Tiên giới ủng hộ.

Bởi những lẽ đó, Thu Vũ Tuyền có thể giành được sức mạnh để đối chọi với Di.

Ở Nguyên Tiên giới bây giờ, ngoài Thành ca có hệ thống thì người có thể ngăn chặn Di chính là nàng.

Cuộc đại chiến giữa hai người vừa bắt đầu đã tới hồi gay cấn.

Nhận được sự giúp sức từ Thiên Đạo và pháp tắc, Thu Vũ Tuyền hoàn toàn được thần trợ giúp.

Khí tức của nàng sớm đã vượt xa tầng Cổ Thánh, đạt đến một trình độ khó tin.

Nhưng người xuất ra sức mạnh khổng lồ như nàng lại không hề sản sinh ra đạo nguyên.

Nếu không có Vô Đạo kiếm, cơ thể nàng căn bản không thể chịu đựng sức sức mạnh to lớn như vậy, vật chứa sẽ bị huỷ diệt trong chớp mắt.

So với nàng, Di lại có một chút khuyết điểm.

Sau khi rời khỏi phạm vi Lạc Tiên điện, hắn không còn nhận được sự ủng hộ từ pháp tắc.

Thu Vũ Tuyền nâng tay lên, lập tức thi triển kiếm đạo thập tứ trọng.

Trong cuộc chiến của hai người không có căn nguyên bay tứ tung, cũng không thấy bóng nguyên thuật.

Nhưng nó lại ẩn chứa uy lực đáng sợ, vượt xa sức tưởng tượng của những người đang đứng xem.

Lần giao chiến này, đao trong tay Di không bị chém đứt nữa.

Bởi căn bản không thể tìm ra dấu tích của nó, ngay đến Vô Đạo kiếm cũng không thể khóa mục tiêu.

Tuy vậy, hắn vẫn không thể không lui.

Tuy Thiên Đạo của Thứ Tiên giới ủng hộ hắn nhưng chung quy vẫn thua kém Nguyên Tiên giới, huống hồ còn có sự gia nhập của pháp tắc thứ ba.

May mà pháp tắc sau khi trải qua sự chuyển hoá của Thiên Phong thạch đã không mạnh như lúc trước.

Bằng không, Di sẽ phải thực sự đối mặt với hoá thân của thế giới, binh khí vị diện hoàn toàn không đấu lại nổi.

Ỷ vào việc thực lực bản thân mạnh hơn, hắn vẫn cố gắng chiến đấu đối phó.

Mới đầu, hắn thậm chí còn lợi dụng sự lạ lẫm của Thu Vũ Tuyền để dồn nàng vào thế nguy mấy lần.

Nhưng thời gian càng trôi qua thì cán cân thắng bại cũng từ từ nghiêng đi.

Dần dần, Di phát hiện Thu Vũ Tuyền đang tiến bộ lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Trong trận chiến này, nàng càng lúc càng trở nên chín chắn, đã dần bắt kịp tiết tấu của hắn.

Điều này làm hắn không khỏi thầm than thở - Không hổ là người thứ tư.

“Chúng ta đã tạo nên một kiệt tác trên nền tảng của ba thất bại trước đó, quả là không chê vào đâu được!”

Đại chiến mù mịt đất trời, kéo dài mười ngày mười đêm tròn.

Đối với đôi bên tham chiến, đây đều là một chuyện cực kì hiếm gặp.

Di chỉ mất một chốc để diệt sạch Cổ Thánh, Vô Đạo kiếm của Thu Vũ Tuyền từ trước đến giờ cũng luôn giết chết ngay tắp lự.

Vậy mà trận chiến này lại dồn cả hai người đến cực hạn.

Suýt nữa đã khiến Thành ca ngủ quên trong Thiên Phong thạch.

Thời gian càng trôi đi, Di càng cảm nhận được rằng kết cục của mình là thua trận.

Bởi vì sự chi viện mà Thứ Tiên giới dành cho hắn đang dần cạn kiệt.

Về phần Thu Vũ Tuyền lại càng đánh càng hăng, cứ như nơi đây chính là sân nhà của nàng.

Cuối cùng, cây đao trong tay Di rốt cuộc vẫn chẳng thể chạy trốn khỏi sự phong tỏa của Vô Đạo kiếm, gãy lìa giữa không trung.

“Không tệ.”

Cùng với tràng cười dài lanh lảnh, hắn bỗng buông chuôi đao xuống, vứt bỏ thanh đao bị gãy đôi.

Hắn không còn cơ hội giành phần thắng trong trận chiến này, chỉ đành rút lui trước.

Trước khi rút lui, hắn vẫn chưa quên “đồng đội” của mình là Thánh Hoàng.

Lúc tránh khỏi chiêu tiếp theo của Vô Đạo kiếm, hắn thậm chí còn chừa sức phất tay áo về phía nọ, muốn đưa Thánh Hoàng cùng rời đi.

Song ý định này đã tan thành bọt nước trước một ánh đao loé sáng .

Đó là một thanh loan đao tinh xảo, trên lưỡi đao có hai hoa văn huyền ảo, cuối chuôi đao được khảm đá quý màu xanh.

Lúc này, nó được nắm bởi một bàn tay ngọc trắng sáng gần như trong suốt, càng nhìn càng giống một món trang sức.

Thoạt nhìn không có gì đặc biệt cho lắm.

Chí ít là nó có vẻ lạc lõng khi xuất hiện giữa trận đại chiến ở đẳng cấp này.

Nhưng sau khi nó vung lên, tay áo Di liền liên thông với tay phải kẻ đó, thậm chí nửa bên má cũng đột ngột rơi vào trạng thái đóng băng kì lạ không rõ là gì.

Đám người Hữu Nhất nhìn thấy cái tay kia, nhưng không thể thấy rõ bóng dáng ẩn sau làn sương mờ ảo.

Dù thế, họ vẫn cùng gọi ra danh tính của nàng.

“Bà Sa Ngọc Nhân!”

Tiên Mẫu biến mất đã lâu, cuối cùng vẫn phải ra tay.

Một khi ra tay cũng chính là thời khắc quan trọng nhất.

“Đao Tịnh Trần!”

Mười ngày qua, Minh Tổ vẫn luôn im lặng ngước đầu quan sát cuộc đại chiến đẳng cấp cao bỗng kinh ngạc kêu lên thất thanh.

Đám Khương Thành và Thánh Hoàng không nhận ra thanh loan đao kia, nhưng Minh Tổ lại vô cùng quen thuộc với nó.

Hắn đến từ kỷ nguyên thứ hai, cây đao này từng để lại uy danh hiển hách ở kỉ nguyên này.

Ngoại trừ Bà Sa Ngọc Nhân, tổng cộng có mười ba vật Thiên Đạo chí bảo, trong đó có mười vật được ban cho Thập Thiên Đế.

Vô Đạo kiếm đã thuộc về Thu Vũ Tuyền.

Hai món cuối cùng vẫn do Tiên Mẫu đích thân quản lý, một trong đó là đao Tịch Trần.

Sở dĩ được gọi bằng cái tên này là vì đao này không hề có lực sát thương.

Cho dù chém vào cơ thể người phàm cũng sẽ không làm chảy máu rách da, chỉ có thể dùng để quét bụi mà thôi.

Tuy vậy, nó có một khả năng khác rất mạnh mẽ - cố định tất cả các vật hữu hình.

Người sử dụng chỉ cần vung đao về một mục tiêu trong không gian, phía bên trái quỹ đạo được vạch ra sẽ bị cố định lại.

Mặc dù trạng thái bất động sẽ được giải trừ sau khi thu đao nhưng nó vẫn vô cùng nguy hiểm trong lúc chiến đấu.

Chưa nhắc đến việc cơ thể sẽ khó chịu nghiêm trọng sau khi bị cố định, trạng thái tĩnh này hoàn toàn làm rối loạn nhịp điệu vốn có, đối phương có thể dễ dàng thu lợi.

Với Vô Đạo kiếm, đao Tịnh Trần không có chức năng khoá chân kẻ địch, vì thế rất dễ tránh khỏi.

Nhưng mặt khác, khi nó được vung ra không hề có động tĩnh gì, không mang theo tiên lực, đao mang hay khí thế, tính che giấu quá mạnh mẽ.

Lúc này Di đang bị dính chiêu.

Nếu là bình thường, đao Tịnh Trần chẳng thể chạm tới bên người hắn.

Nhưng đao hắn vừa bị gãy, né kiếm tiếp theo của Vô Đạo kiếm, sau đó bận kéo thánh Hoàng cùng rời đi.

Giữa lúc mấu chốt, Tiên Mẫu vung đao, thật sự quá khó lòng đề phòng nổi.

Trong khoảnh khắc nửa người bên phải bị khoá chặt, hắn liền tạo ra kỳ tích, phá vỡ trạng thái tĩnh của đao Tịnh Trần bằng một thủ đoạn mạnh mẽ và ngang ngược.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Xoẹt!

Một làn kiếm quang chém từ bên trái cổ hắn xuống bên phải eo.

Đó là hào quang của Vô Đạo kiếm.

Thu Vũ Tuyền trước mặt vẫn chưa dừng chiến đấu.

Di nhếch mép, để lộ nụ cười phức tạp.

Ngay sau đó, cứ thế ngã xuống.

Keng keng!

Mãi tới lúc này, mảnh đao gãy mà hắn vừa ném đi mới rơi xuống đất.

Chương 2473: Di hạ màn

Di chết rồi ư?

Cứ chết như vậy hả?

Trong đầu Khương Thành toàn là dấu chấm hỏi, tỏ vẻ không thể tiêu hoá cảnh tượng ấy.

Trên thực tế không chỉ riêng Khương Thành, lúc này ngay cả đám người vốn không biết hắn như Minh tộc hay Thượng Huyền Cổ Thánh cũng kinh ngạc ra mặt, dường như không thể tin rằng một sự tồn tại hùng mạnh có thể bị giết chết như vậy.

Đám Cổ Thánh bọn họ trước nay vẫn luôn cảm thấy bản thân đang đứng vững trên đỉnh vị diện rồi.

Đáy lòng cho là trên đời này người mạnh hơn mình hẳn là không quá mười người, có thể giết mình khi đấu tay đôi không quá ba người, thậm chí hoàn toàn không có ai.

Nhưng lần này, khi trận đại chiến xảy ra trước mắt họ, thực lực của Di và Thu Vũ Tuyền đã khiến lòng họ nảy sinh một suy nghĩ chân thật - thì ra đây mới chính là đỉnh của vị diện, còn ta chỉ là cặn bã thôi.

Kết quả là "đỉnh vị diện" mới xuất hiện tỏa sáng chưa lâu đã mất rồi?

Sau khi bị giết, thi thể của Di chỉ tồn tại một khoảnh khắc trước lúc tiêu tan trong thiên địa.

Tuy vậy, cái mão hắn đội trên đỉnh đầu vẫn vẹn nguyên không hư hại chút nào.

Hữu Nhất là kẻ đầu tiên xông lên.

Cố gắng đoạt lấy mũ quan về tay mình.

Trong bốn thần khí, họ mới chỉ có các mảnh vỡ nhỏ của Hộ Tâm kính, còn mũ quan kia lại là thần khí nguyên vẹn.

Mười Giáng Thần giả còn lại cũng ôm suy nghĩ giống hắn.

Thậm chí đến cả Tiên Mẫu cũng không ngoại lệ.

Nàng cũng đưa tay ra mò về phía mũ quan kia.

Tiếc là tất cả các nàng đều không đoạt được nó.

Mũ quan kia như thể biến thành vật hư ảo, Tiên Mẫu chẳng thể lấy được nó, bàn tay phải đang chụp tới của Hữu Nhất cũng trực tiếp xuyên qua nó.

Tiếp đó, hình bóng của nó dần dần tan biến, cứ như chưa từng tồn tại vậy.

"Đây là…"

Đám Giáng Thần giả thất vọng cực điểm.

Nhưng trước mắt vẫn còn một vấn đề quan trọng khác, đó chính là Tiên Mẫu.

Đám người này vẫn luôn làm hại Nguyên Tiên giới, còn Tiên Mẫu chính là người đại diện Thiên Đạo, đương nhiên sẽ là kẻ thù không đội trời chung của bọn hắn.

"Giết nàng, mau giết nàng!"

Kỳ thực Hữu Nhất không thể ra lệnh cho Thu Vũ Tuyền động thủ.

Vừa rồi hắn có thể dẫn dắt Thu Vũ Tuyền ra tay với Di chẳng qua là vì nàng đã đi vào đường luân hồi, trạng thái vốn không bình thường, bản thân hoàn toàn không có ý thức.

Dưới tình trạng này mới có thể khiến Hộ Tâm kính và "Chân thần" nảy sinh mối liên hệ với nhau.

Lúc này, họ muốn bày lại mánh cũ.

Thu Vũ Tuyền thật sự giương kiếm lên lần nữa, nhưng Tiên Mẫu rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước.

Nàng chỉ khẽ búng ngón tay, trước ấn đường người nọ bỗng hiện lên bóng kiếm.

Ngay sau đó, đôi mắt vốn Thu Vũ Tuyền không chút cảm xúc bỗng khôi phục thần thái vốn có, nàng đã thức tỉnh.

Hữu Nhất thầm hiểu chuyện không hay rồi.

Thu Vũ Tuyền tỉnh táo lại có thể sẽ ra tay với hắn.

"Thu ngọc phù lại."

Ngay khi hắn ra lệnh, mười tên Giáng Thần giả khác liền vội vàng thu Hộ Tâm kính, kéo nhau rời khỏi Thiên Phong thạch.

Trước lúc Thu Vũ Tuyền kịp quan sát hiện trường, nàng đã bị Thiên Phong thạch cho trở lại con đường luân hồi, tiếp tục chuyến lịch luyện đang dang dở.

Pháp tắc thiên địa và lực Thiên Đạo cuồn cuộn mà nàng vừa điều động cũng tản đi cùng với nàng.

Sau khi nàng biến mất, Hữu Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Đang định quyết chiến một trận với Tiên Mẫu, hắn bỗng phát hiện nàng đã rời đi từ lúc nào.

Vì thế, cuối cùng mọi người chỉ có thể tập trung ánh mắt lên người Thánh Hoàng.

“Bọn ta vốn không muốn tiêu diệt ngươi.”

“Nhưng ngươi lại cứ một mực theo phe Di, vậy thì phải chấp nhận trả giá đắt thôi.”

Mười một tên Giáng Thần giả điều khiển mười tấm miếng ngọc phù, lại lần nữa truy sát Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng có thể tới đây là vì có Di mở đường.

Bây giờ Di đã không còn, nàng không thể quay về nữa.

Song, nàng cũng không phải loại người mặc cho kẻ khác chém giết, sau khi tạo ra thánh giới Nhân Quả, tăng cường lên trường kiếm rồi quét ngang ra ngoài.

Sau khi ép ba tên Giáng Thần giả phía trước lùi ra sau, nàng đột nhiên tấn công Thiên Phong thạch.

“Điên rồi sao?”

“Coi thứ kia là đường lui ư?”

Đám Hữu Nhất hoàn toàn không thể hiểu hành động của nàng.

Khi kiếm của Thánh Hoàng chạm vào Thiên Phong thạch, toàn thân nàng chìm xuống như một làn sóng nước.

“Gì đây…”

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Đám Giáng Thần giả đang mài đao xèn xoẹt cũng trợn tròn mắt hết với nhau.

“Nàng đi vào kiểu gì thế?”

“Đây là chuyện không thể làm được, đúng chứ?”

“Vả lại toàn bộ bảy cánh cửa kia đều có người ở bên trong.”

Cho dù họ thấy khó hiểu ra sao thì sự thật vẫn lù lù trước mắt.

Qua một hồi lâu, Hữu Nhất mới chầm chậm thở dài một hơi.

“Dù thế nào thì chúng ta cũng đại thắng trận này, xử lý xong mối hiểm hoạ lớn nhất rồi!”

“Không còn Di, không ai ở vị diện này có thể cản bước chúng ta.”

Tất cả các Giáng Thần giả đều mừng rỡ ra mặt.

“Thời đại của chúng ta rốt cuộc cũng tới!”

Với những Giáng Thần giả đã chết trước đó, họ căn bản chẳng thèm quan tâm.

Những người đó chết thì họ có thể chia chác ngọc phù.

Tả Lục bỗng nhíu mày nói: “Nhưng mà, chẳng phải người kia chẳng phải vẫn còn sống sao?”

“Ai? Bà Sa Ngọc Nhân?”

Hữu Tam không cho là đúng, nói: “Bà Sa Ngọc Nhân phải chịu sự ràng buộc của Thiên Đạo, không thể uy hiếp chúng ta.”

“Không.”

Tả Lục lắc đầu.

“Ta đang nói đến người thứ hai.”

Trong đầu mọi người lập tức hiện lên dáng vẻ của Vô Định Cổ Thánh.

“Xem ra, nhất định phải diệt trừ hắn thì ta mới có thể an tâm.”

“Thực lực của người này…”

Đều là “sản phẩm thất bại”, khó mà xác định Vô Định Cổ Thánh mạnh đến đâu.

Có lẽ, không thua kém Di.

Nếu như vậy, đội hình của họ chưa chắc đã đủ sức nặng.

Nhất thời, mọi người đều rơi vào cơn trầm mặc đầy gượng gạo.

“Các ngươi yên tâm đi.”

Hữu Nhất nhếch mép tươi cười.

“Hắn sẽ không đối địch với chúng ta đâu.”

Mọi người không rõ lý do.

“Tại sao?”

“Bởi vì năm ấy hắn đã lập giao ước với lão đầu tử. Lão đầu tử không can dự vào chuyện của hắn, hắn cũng không thể nhúng tay vào việc của Giáng Thần đài.”

“Ra là thế.”

“Ta nói rõ ràng hắn chưa chết mà sao lại thoái ẩn như thế, thì ra là vậy!”

Khi họ đang ở đây vạch kế hoạch cho bước tiếp theo, Vô Định Cổ Thánh cũng xuất hiện ở nơi sâu nhất trong Thứ Tiên giới.

Cùng với việc Di chết đi, ý chí của Thiên Đạo trong Thứ Tiên giới không còn bị hắn kiểm soát nữa.

Thiên Đạo vốn bị phân tách làm hai phần, lúc này đã bắt đầu thu hút nhau, từ từ nhích lại gần nhau.

Không bao lâu nữa, chúng sẽ hợp lại làm một.

Đến lúc ấy, Thiên Đạo sẽ trở nên hoàn chỉnh, cũng đạt được sức mạnh chưa từng có.

Đây chính là nguyên nhân khiến Tiên Mẫu nhất định phải dồn Di vào chỗ chết.

Chỉ là có lẽ nàng không biết rằng ở nơi sâu nhất trong biển Thiên Đạo, Vô Định CổThánh lại một lần nữa gặp mặt Di.

Song, lúc này hắn đang ở trạng thái cực kì yếu, chỉ còn lại một khối thể ý thức.

Phiêu dạt sâu trong biển Thiên Đạo nhưng vẫn có thể giữ gìn bản thân, coi như đã là kỳ tích.

Vô Định nhìn khối thể ý thức kia, nhận thấy có một lớp khí trong dập dờn xung quanh hắn, đó chính là thứ bảo vệ ý thức

của Di.

Khiến hắn không bị Thiên Đạo thôn tính.

“Ai đã giúp ngươi vậy, mũ quan trên đầu ngươi đâu rồi?”

Sâu trong Thiên Đạo vang lên tiếng thở dài trầm thấp.

Tiếng nói của Di không còn khí phách như xưa nữa, tỏ ra vô cùng tịch mịch.

“Người kia tới lấy mất mũ quan của ta.”

Vô Định Cổ Thánh có phần mông lung: “Ai tới cơ?”

Chương 2474: Cô lập Tiên Võ châu

Di không nói cho Vô Định biết bản thân mình rốt cuộc đã từng gặp ai.

Nói xong câu đó, hắn rơi vào "giấc ngủ sâu" dài đằng đẵng.

Chẳng biết phải đợi bao nhiêu năm tháng mới tỉnh lại lần nữa.

Tuy vậy, dường như Vô Định Cổ Thánh đã đoán được phần nào đó.

Đến nỗi kẻ luôn bình thản như không giống hắn cũng không khỏi để lộ vẻ u sầu.

Trở lại Tiên Võ châu, hắn triệu tập Huyết Đế, Hồn Đế, Tâm Đế, toàn bộ các Thiên Đế đang ẩn náu ở đây lại với nhau.

"Chẳng hay tiền bối triệu tập bọn ta là để làm gì?"

Đối mặt với cường giả có thể tống khứ hơn mười Cổ Thánh vào loạn lưu hỗn độn chỉ bằng một chiêu, các Thiên Đế chẳng dám bất kính.

Chỉ là họ đang thắc mắc vì sao đại lão lánh đời này lại chủ động tìm mình.

"Ta sắp sửa chặt đứt mối liên kết giữa Tiên Võ châu và Nguyên Tiên giới, trong một thời gian rất dài sau đây, nơi này sẽ bị cô lập."

Các Thiên Đế đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ không hiểu ý hắn.

Mọi người thầm nghĩ ngợi, chẳng phải người này đã ở ẩn khỏi thế sự rồi sao?

Sao còn muốn đoạn tuyệt với nhân thế làm gì?

Tâm Đế tò mò hỏi: "Không biết việc chặt đứt mối liên hệ với Nguyên Tiên giới mà ngươi nhắc tới, cụ thể là chỉ điều gì?"

Vô Định hé cười: "Không tiếp thu căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới nữa, thoát ly Nguyên Tiên giới."

"Gì cơ?"

Đám Huyết Đế và Không Đế không hẹn mà cùng kinh ngạc thốt lên.

“Không tiếp nhận căn nguyên thế giới?”

“Vì sao lại thế?”

Không thể trách họ có phản ứng thái quá được, chỉ là do việc này bất thường quá mà thôi.

Phần lớn tiên nhân đều từng nghe nói về sự tồn tại của căn nguyên thế giới, nhưng họ không thể nhìn thấy hay sờ vào đó, căn bản không thể chạm đến nó mà thôi.

Một vị diện mất đi Thiên Đạo sẽ trở nên hỗn loạn, nhưng chưa tới mức sụp đổ triệt để.

Nếu có Đại năng hàng đầu ra tay, thay thế nó bằng đạo tự thân thì vẫn có thể cầm cự trong một thời gian ngắn.

Nhưng nếu không còn căn nguyên thế giới, nó sẽ giống như lầu cao vạn trượng không có móng, sụp đổ chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Suy cho cùng, đó là nơi sinh ra động lực của vị diện.

“Không có sự chống đỡ từ căn nguyên thế giới, chẳng phải Tiên Võ châu sẽ biến thành một tử giới hay sao?”

“Đúng vậy, đến lúc ấy nơi đây sẽ không còn chút tiền đồ nào nữa.”

“Tội gì phải như thế?”

“Cho dù ngươi muốn ẩn cư lánh đời thì cũng không cần làm triệt để như vậy đâu.”

Tử giới mà họ nói tới không phải là quy tắc tử.

Nhưng thực sự vô vọng rồi, lặng im như tờ.

“Không sao cả.”

Vô Định xua tay.

“Cắt đứt mối liên hệ với căn nguyên thế giới tất nhiên sẽ làm khí tiên nguyên và nồng độ căn nguyên ở Tiên Võ châu giảm xuống mọi mặt, nhưng ta sẽ có sự chuẩn bị tại nơi này, không tới nỗi suy vong đâu.”

“Vả lại trong hoạ còn có phúc, có mất nhưng cũng có được. Sau khi chặt đứt liên kết với căn nguyên thế giới, ta sẽ không bị liên luỵ bởi biến hoá của nó.”

Đây mới chính là dụng ý thực sự của hắn.

Di rút lui, không còn ai có thể trị được đám Giáng Thần giả.

Tiếp theo đây đám Giáng Thần giả do Hữu Nhất cầm đầu sẽ làm gì?

Hiển nhiên, bọn hắn sẽ lợi dụng Thiên Phong thạch nhằm tiếp tục rút căn nguyên thế giới khỏi Nguyên Tiên giới, hoá thành hoa nguyên năng, không ngừng làm bản thân lớn mạnh lên.

Đương nhiên Tiên Mẫu không muốn nhìn thấy cảnh này.

Nhưng nàng lại không thể cản nổi.

Ai bảo Thiên Phong thạch đạt được lực đạo ấn từ hơn năm mươi Chính Thần, được Thiên Đạo cho phép một cách thần kì cơ chứ?

Tiên Mẫu là người đại diện của Thiên Đạo, không thể hành sự trái ý chí Thiên Đạo, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Cuối cùng, căn nguyên thế giới ở Nguyên Tiên giới sẽ bị rút sạch.

Chỉ vài năm nữa, khí Tiên Nguyên sẽ không còn tồn tại, thậm chí linh khí cũng mất hết.

Vô Định Cổ Thánh chỉ muốn bảo vệ chốn tịnh thổ Tiên Võ châu này mà thôi.

Sau khi cắt đứt liên hệ với căn nguyên thế giới, Tiên Võ châu quả thực không lớn mạnh như trước, nhưng sẽ không bị liên luỵ.

Vì có sự tồn tại của hắn, nơi đây chắc chắn có thể giữ gìn dáng vẻ mà một tiên giới nên có.

Ắt hẳn cuộc sống sẽ không tốt bằng ngày xưa, nhưng dù sao cũng khá khẩm hơn việc biến thành tử giới.

Chỉ là các Thiên Đế lại không thể thấu hiểu cho sự dụng tâm gian khổ của hắn.

Không phải bây giờ đang tốt lành à, vì sao lại phải đoạn tuyệt với ngoại giới?

Thế chẳng phải rảnh rỗi sinh nông nổi tự chuốc phiền phức hay sao?

“Sau này Tiên Võ châu sẽ đóng cửa trong một thời gian rất dài.”

“Các ngươi có thể ở lại, nhưng nếu không tình nguyện thì có thể rời khỏi đây, trở về Nguyên Tiên giới.”

Chư vị Thiên Đế xụ mặt.

Đương nhiên họ không muốn ở lại một nơi sắp trở nên “cằn cỗi” như Tiên Võ châu, như vậy rất bất lợi cho việc nhập cảnh của họ trong tương lai.

Nhưng ở nơi này, Vô Định Cổ Thánh nắm quyền định đoạt nên ý kiến của họ chỉ là vô dụng.

“Tiền bối, không có lựa chọn nào tốt hơn ư?”

“Rời khỏi Tiên Võ châu, bị Lạc Tiên điện bao vây đánh đuổi, bọn ta chẳng có đất dung thân nữa.”

“Đúng vậy đấy, bây giờ ở bên ngoài tiên đạo là độc tôn, Tu Thần lưu như bọn ta ra ngoài sẽ bị tấn công ngay, đâu cũng là đường cùng.”

Vô Định Cổ Thánh lắc đầu.

“Các ngươi yên tâm đi, chẳng mấy chốc Lạc Tiên điện sẽ không thể vây công bọn ngươi nữa.:

“Hả?”

“Vì sao chứ?”

Nghe nói bên ngoài sắp trở nên an toàn, mọi người không khỏi vừa mừng vừa lo.

“Bên ngoài xảy ra chuyện lớn gì sao?”

“Lạc Tiên điện gặp chuyện à?”

Vô Định Cổ Thánh gật đầu, không giải thích thêm.

Cứ vậy để mặc sáu vị Thiên Đế đứng nhìn nhau.

“Làm sao bây giờ?”

“Ở lại hay ra ngoài?”

“Với thân phận của hắn, nhất định sẽ không lấy chuyện này để lừa gạt chúng ta, chắc hẳn Lạc Tiên điện đã xảy ra chuyện rồi.”

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?”

“Không!”

Tâm Đế lập tức vội vàng xua tay, ngăn cản đám Hồn Đế và Không Đế chuẩn bị trở về Nguyên Tiên giới.

“Không được kích động, chuyện này cần phải bàn bạc kĩ hơn.”

Huyền Đế không hiểu, đáp: “Có gì phải do dự nữa? Lẽ nào ngươi muốn ở lại chốn thâm sơn cùng cốc này?”

“Không thể quay về, dù sao vẫn còn sống.”

Tâm Đế liếc nhìn mọi người bằng ánh mắt sâu xa, nghiêm túc nói: “Các ngươi chưa từng nghĩ vì sao Vô Định Cổ Thánh lại cứ muốn ở ẩn, hắn đang sợ điều gì?”

A, việc này?

Đám Thiên Đế không phải kẻ ngu, càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

Ngay đến các cường giả cũng muốn tránh đi, điều đó chứng tỏ Nguyên Tiên giới sắp xảy ra việc lớn!

“Đại kiếp chưa kết thúc.”

“Bây giờ mà về Nguyên Tiên giới, rất có thể sẽ bị cuốn vào vòng xoáy lớn hơn.”

Hồn Đế hít sâu một hơi, trầm giọng: “Vậy thì sao nào?”

“Ta và ngươi từng là chúa tể ở Nguyên Tiên giới, việc gì phải sợ bóng sợ gió?”

Không Đế gật đầu theo.

“Lần này là Lạc Tiên điện gặp bất trắc, chắc đại kiếp sẽ gây bất lợi cho bọn hắn chứ? Vậy há chẳng phải đây là cơ hội của chúng ta hay sao?”

Tâm Đế cau mày đáp: “Ta chỉ sợ sự tình không hề tốt đẹp như chúng ta tưởng. Đến lúc ấy có hối hận cũng không về được.”

Mọi người cùng rơi vào im lặng.

Cuối cùng, sáu Thiên Đế ai đi đường nấy.

Tâm Đế, Nguyên Đế, Huyết Đế ở lại Tiên Võ châu.

Hồn Đế, Không Đế, Huyền Đế lên đường trở về Nguyên Tiên giới.

Mới trở lại chưa lâu, bọn hắn đã bị Hư Đế của các suối nguồn phát hiện, rất nhanh sau đó lại lâm vào một cuộc chiến mới.

Vì có Thiên Đạo chí bảo nên sức chiến đấu của bọn hắn mạnh hơn các Chính Thần khác khá nhiều, tạm thời không đến nỗi lâm vào đường cùng.

Nhưng nếu cứ dây dưa kéo dài, không gian sinh tồn sớm muộn gì cũng bị các suối nguồn chèn ép mà mất sạch.

Thời gian càng trôi qua, cuối cùng họ cũng phát hiện có điều gì đó bất ổn.

Chương 2475: Trở về chốn cũ

Hôm nay, Hồn Đế, Huyền Đế, Không Đế vừa mới kết thúc một trận chiến lớn tụ tập lại cùng nhau.

“Tại sao ta cảm thấy rằng khí tiên nguyên trong Nguyên Tiên giới đang giảm dần?”

“Ta cũng có cảm giác này.”

“Căn nguyên dường như không mạnh như lúc trước nữa, cho nên uy năng nguyên thuật có chút giảm xuống.”

Sự biến hóa này kỳ thật rất chậm, phần lớn tiên nhân căn bản không cảm giác được.

Nhưng ba người này đều là cường giả cấp Chính Thần, cảm giác trong phương diện này của bọn họ thật sự quá nhạy bén.

“Nguyên Tiên giới xảy ra vấn đề gì vậy?”

“Làm sao khí tiên nguyên có thể trở nên mỏng hơn? Lẽ nào căn nguyên của thế giới xảy ra vấn đề gì rồi?”

“Không thể nào, Thiên Đạo không hề có dấu hiệu bị suy yếu.”

Bọn họ dĩ nhiên không thể đoán được rằng có một nhóm Giáng Thần giả đang bí mật hút đi sức mạnh của căn nguyên

thế giới, bọn họ chỉ nghĩ rằng căn nguyên của thế giới có vấn đề.

“Không có gì nghiêm trọng chứ?”

“Chỉ là thấp hơn một chút, ảnh hưởng không đáng kể.”

Hồn Đế cùng Không Đế đều không để ý.

“Khí tiên nguyên xuất hiện dao động, cũng không phải lần một lần hai, đó là hiện tượng bình thường.”

Nhưng vẻ mặt của Huyền Đế lại không hề thoải mái.

“Chỉ e là tình hình này sẽ còn tiếp tục, đến lúc thì toi.”

Hồn Đế nhíu mày: “Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân Vô Định Cổ Thánh muốn cắt đứt liên hệ với căn nguyên thế giới?”

“Không thể nào?”

Trong phút chốc, ba người bắt đầu đều cảm thấy hối hận.

Nếu cuối cùng căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới bị cạn kiệt, thì họ…

Tuy nhiên, Tiên Võ châu lúc này đã biến mất khỏi thế giới hoang dã bên ngoài, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với căn nguyên thế giới, bọn họ có muốn tìm về thì cũng không thể tìm thấy nữa.

Ta chỉ có thể cắn răng chịu đựng và tiếp tục đối phó với những suối nguồn bên ngoài.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Lạc Tiên điện, Phi Tiên môn và những suối nguồn đó cũng dần dần cảm nhận được sự thay đổi của thiên địa.

Chỉ là bọn họ chưa nhận ra được điều gì sẽ xảy ra trong tương lai.

Và khi những thay đổi dần dần xảy ra ở Nguyên Tiên giới, Khương Thành - người đang ở trong Thiên Phong thạch, cũng mở ra một vòng thử thách mới.

Với linh mạch ngũ giai và lãnh địa hàng vạn dặm, hắn mở ra một ‘bản đồ vị trí’ lớn hơn.

Sau khi thần niệm mở ra, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhân loại ở đây.

Không chỉ có nhân loại, mà còn có các thôn làng thành quách và tông môn.

“Không tệ không tệ, Thiên Đạo tập sự như ca đây cuối cùng cũng có thể chơi cho đã rồi.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng hắn cũng hiểu rõ độ khó của vòng này so với vòng trước khó khăn hơn không chỉ gấp mấy lần.

Bởi vì sau khi có nhân loại, tình huống phải đối mặt cũng sẽ trở nên phức tạp hơn.

Nhiều vấn đề trước đây chưa từng được nghĩ đến, cũng dần dần xuất hiện từng cái một.

“Dù sao những sinh linh bên trong đều là cửa phá giới mô phỏng lại, cũng không phải chân thật, cùng lắm thì chơi lại.”

Hai vòng trước, hắn lại bởi vì các loại tình huống khác nhau mà chết tận mười mấy lần, gần như tê liệt.

Ngay khi hắn chuẩn bị thu hồi thần niệm, bắt đầu tăng cấp linh mạch của mình, vẻ mặt của hắn đột nhiên đông cứng lại.

Bởi vì, hắn đã nhìn thấy ‘người quen’, hơn nữa không chỉ là một người.

“Phi Tiên môn?”

“Đây…là Thiên Linh vực sao?”

“Không thể nào…”

Nó cách hắn hơn ba trăm ngàn dặm, là lãnh địa trong một cái kết giới to lớn khác, núi non gạch ngói cổ quái, rêu phong mọc đầy tường sân, tông môn chỉ có hơn mấy trăm người không phải là Phi Tiên môn thì còn là gì?

Hắn dễ dàng tìm thấy Kỷ Linh Hàm bên trong.

‘Nàng’ chỉ ở Phân Hồn cảnh, lúc này đứng ở một quảng trường nhỏ trong sảnh phụ, nghiêm túc hướng dẫn võ công cho hơn chục sư đệ sư muội.

Vẻ mặt của nàng hơi lo lắng, như thể nàng không quen với việc dạy dỗ người khác này.

Trong số những sư đệ sư muội đó, Khương Thành đã nhìn thấy bóng dáng của Đan Thái và Tần Sướng.

Trong Tàng Thư các cách đó không xa, La Viễn và Chung Ly Khuyết đang cầm những điển tịch vắt óc suy nghĩ.

Trong một ngôi nhà trúc ở ngọn núi phía sau, một mỹ nữ xinh đẹp trung niên đang giải đáp những thắc mắc của Ấn Tuyết Nhi trong vấn đề tu luyện…

Mọi thứ đều rất yên tĩnh và đẹp đẽ.

Khương Thành đếm sơ sơ, Phi Tiên môn này có 132 người, bao gồm cả Lương trưởng lão mà hắn gặp năm đó.

Tất nhiên, còn có Ngụy Sở Hiển - trưởng môn của Phi Tiên môn khi đó.

Người đàn ông trung niên cảnh giới chỉ mới ở Phân Hồn thất trọng đã là cao thủ số một của Phi Tiên môn rồi.

“Đây chắc là cảnh trước khi ta vào Phi Tiên môn nhỉ?”

“Lẽ nào là muốn ta viết lại kịch bản câu truyện một lần nữa?”

Khương Thành nhìn về phía xa, Thanh Lan phủ và các thế lực khác nơi Phi Tiên môn đang ở cũng có mặt ở đó, có cả Xích Nhật tông, Cực Nguyệt Tông, Đoan Mộc thế gia mà năm đó từng quen biết.

“Không đến mức đó chứ?”

“Cái Cửa phá giới này đang làm trò gì vậy?”

Hắn lại không hề vì nhìn thấy bóng dáng của Kỷ Linh Hàm và những người khác mà mất đi sự kiên định, vội vàng muốn đi qua đó gặp mặt.

Bởi vì hắn hiểu, đó đều là những gì mà cửa phá giới mô phỏng ra, vốn không phải là sự thật.

“Không quan trọng, cần tiếp tục mở rộng lãnh thổ trước, cố gắng tranh thủ đưa Phi Tiên môn về dưới sự chỉ huy của ta càng sớm càng tốt.”

Nghĩ đến đây, đầu tiên hắn tăng linh mạch ngũ giai của mình lên một cấp.

Phi Tiên môn lúc này chỉ sở hữu các linh mạch nhị giai mà thôi. Chỉ có các gia tộc như Đoan Mộc thế gia mới có cơ hội có các linh mạch tam giai và tứ giai.

Linh mạch lục giai ở quanh đây đã đủ để phá vỡ sự cân bằng.

Lý do chính là để mở rộng lãnh thổ càng sớm càng tốt, Khương Thành cần tăng sức mạnh của các sinh linh trong lãnh thổ của mình càng nhanh càng tốt, sau đó cải thiện 'cấp độ vị diện' , vì vậy hắn ta sử dụng linh mạch để tăng tốc nó.

Trong lãnh thổ của hắn, cấp độ linh dược và linh thảo bắt đầu tăng lên chậm rãi.

Mà một số linh thú đã đạt đến tam giai và tứ giai đã dần trở nên mạnh mẽ hơn và đang tiến lên cấp độ cao hơn.

Trong quá trình này, rất nhiều linh thú không thể đột phá, thậm chí có một số còn chết đột ngột tại chỗ.

Tuy nhiên, biểu cảm của Khương Thành không hề thay đổi.

Sau khi đã quen với việc nhìn những biến hóa của vị diện từ góc độ của Thiên Đạo, sinh lão bệnh tử của những sinh linh này cũng chỉ là những điều rất bình thường trong mắt hắn.

Một số lãnh địa gần đó, có một số võ giả dường như cảm nhận được sự bất thường ở đây và lần lượt lao về phía hắn.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, Khương Thành đã phá vỡ dòng lịch sử ban đầu của các lực lượng xung quanh Phi Tiên môn.

Sau khi những chiến binh này tiến vào lãnh địa của hắn, họ ngay lập tức trở nên điên cuồng.

"Tại sao nồng độ linh khí ở đây lại cao như vậy?"

"Dị bảo xuất thế, nhất định là dị bảo xuất thế!"

"Cái gì? Có bảo vật?"

Nghe thấy từ "bảo vật", rất nhiều người mắt sáng lên.

"Bảo vật thuộc về Cuồng Lôi tông của bọn ta, không ai có thể chạm vào nó!"

"Đây là động thiên phúc địa, không phải là bảo vật, nơi này có lẽ có linh mạch siêu cấp xuất hiện."

“Những người không liên quan hãy tránh ra, ngọn núi này là của Xích Nhật tông bọn ta!”

“Đây là nơi ở mới nhất của tông môn bọn ta, vậy mà các ngươi lại dám làm càn ở địa bàn bọn ta?”

“Uy phong của Xích Nhật tông các ngươi cũng thật lớn…”

Khương Thành cười toe toét giữa không trung.

Đám cực phẩm này, chẳng lẽ còn muốn đào linh mạch của mình ra sao?

Quả nhiên sau khi thêm nhân tộc vào, mọi thứ thay đổi đi nhiều.

Vẫn chưa được nhìn thấy linh mạch mà hiện trường đã có khuynh hướng sẽ nổ ra một trận chiến mãnh liệt.

Mà cũng chính vào lúc này, giữa những ngọn núi vang lên những tiếng gầm của dã thú.

Chương 2476: Hệ thống chiến đấu hỗn loạn

‘Vị diện’ có phạm vi hàng chục ngàn dặm của Khương Thành này vốn chỉ có một số linh thú hoạt động.

Chúng thường tranh giành lãnh thổ với nhau, kẻ mạnh ăn kẻ yếu hầu như diễn ra mọi lúc.

Bây giờ có nhiều tu sĩ nhân loại xuất hiện ở đây như vậy, đương nhiên bị những linh thú đó coi là kẻ thù xâm phạm lãnh thổ của chúng.

Khi con linh thú đầu tiên lao vào đấu trường, ngày càng có nhiều linh thú xông đến từ mọi hướng.

Cuộc chiến lớn nổ ra không nằm ngoài dự liệu.

Trận chiến này, Khương Thành hoàn toàn mang tâm thái của một người đứng ngoài cuộc.

Chớ nói hiện tại hắn đóng vai “Thiên Đạo”, cho dù là thân phận bình thường cũng không cần xen vào.

Suy cho cùng, khoảng cách sức mạnh giữa hắn và những sinh vật này quá lớn, cho dù là giúp đỡ bên nào cũng không được hợp lý.

Ngồi trên mây, hắn chán nản nhìn xuống cuộc chiến khốc liệt bên dưới.

Đối với hắn mà nói, chiến đấu là quá tầm thường.

Cao thủ bên phía nhân loại chỉ là một vị Linh Đài cảnh, hầu hết trong số họ chỉ có Phân Hồn cảnh.

Cảnh giới này thậm chí còn không đủ để bay, cách chiến đấu chính là tập trung linh lực vào vũ khí để chém nhau hoặc tấn công các đợt sóng.

Nhưng đối với các tông môn như Xích Nhật tông, Cực Nhật tông, Huyền Băng phái, đây là trận chiến đỉnh cao nhất mà họ từng gặp trong đời.

Bởi vì trong những linh thú đối diện, vậy mà lại xuất hiện một con ngũ giai.

Đó là một sự tồn tại trên cả Linh Đài cảnh, hoàn toàn vượt quá khả năng của họ.

Mà linh thú tứ giai cùng cấp với Linh Đài cảnh lại có tới mười mấy con.

“Không…”

“Làm sao có thể như vậy?”

“Làm sao có thể có nhiều linh thú mạnh như vậy ở đây?”

“Trước đây ta đã từng đến gần đây, rõ ràng ở đây không hề như vậy, chỉ có một số linh thú hoang dã mới phát hiện mới đúng!”

“Không thể như vậy!”

Nghe thấy tiếng la hét và rú lên của chúng, Khương Thành chỉ có thể thương tiếc cho chúng.

Thực sự xin lỗi, trước đây đúng là ngay cả linh thú nhất giai cũng không có, nhưng không lâu trước đây hắn đã tự thay đổi chỗ này.

Trận chiến đã thực sự diễn ra một chiều ngay từ đầu, và các tu sĩ nhân loại đã bị đánh bại.

Nhưng rất nhanh Khương Thành đã phát hiện ra một số điều bất thường.

Hắn nhìn thấy một tu sĩ Linh Đài cảnh khi đối mặt với một con linh thú tứ giai thực lực tương đương với mình, rõ ràng đã vung ra một đao, vậy mà không làm tổn thương đến một cọng lông của đối thủ.

Bởi vì con dao chứa linh lực không thể gây sát thương cho con quái vật đối diện.

Ngay cả da cũng không bị trầy xước.

Đây là một cảnh tượng cực kỳ bất thường.

Theo lý mà nói, một đao này không thể không gây tổn hại gì, ngay cả thổi một hơi cũng không bằng.

Hắn lại nhìn thấy một tu sĩ chỉ có Tụ Nguyên cảnh đánh ra một chưởng, từ trên không đánh chết một con linh thú ngũ giai, thậm chí còn liên đới thêm ba con linh thú tứ giai và gần trăm con linh thú tam giai ở gần đó cùng bị hủy diệt thành tro.

Đây là một cảnh tượng cực kỳ bất thường.

Luận về thực lực của Tụ Nguyên cảnh, chỉ tương đương với linh thú nhị giai mà thôi.

Bên trên còn có Phân Hồn cảnh, Linh Đài cảnh, Thiên Mệnh cảnh.

Điều này tương đương với mục tiêu tiêu diệt ba đại cảnh giới trong vài giây.

Ngay cả thường xuyên quen hack như Khương Thành cũng không thể vượt cấp đến mức độ như này được.

Mà điều kỳ lạ là một số tu sĩ nhân loại trong đó lại không hề hấn gì.

Làm giống như là tự động thành lập một đội, như kiểu người cùng đội thì không bị thương vậy.

Cảnh tượng này không chỉ khiến người xem kinh ngạc, mà còn khiến những linh thú đó phải rút lui, khiến những tu sĩ nhân

loại vui mừng, đồng thời cũng khiến Khương Thành hơi sửng sốt.

Tuy rằng hắn không quan tâm lắm đến trận chiến này, nhưng tất cả đều ở trước mắt hắn, hắn có thể nhìn rõ ràng.

Vì vậy, dễ dàng nhận ra rằng "Khoáng hổ quyền" vừa rồi của tên Tụ Nguyên cảnh đã đem theo cả sức mạnh căn nguyên của gió.

Khi các tu sĩ đạt đến cấp bậc Thánh, mới miễn cưỡng có thể chạm vào sức mạnh của các quy tắc.

Sau khi trở thành tiên, một người đạt đến cấp độ của Tiên tôn và Tiên vương, mới bắt đầu học cách sử dụng sức mạnh của các quy tắc để chiến đấu.

Còn về căn nguyên, nhất định phải thông qua cảnh giới Tiên Đế, sau đó lần lượt đột phá Tiên Đế cửu trọng, sau đó đạt tới Thiên Tôn cảnh giới, mới có thể mượn lực của căn nguyên.

Đối với cấp độ linh thú mà nói, sức mạnh căn nguyên hoàn toàn là một đòn tấn công hàng duy đả kích, hơn nữa nó đã giảm đi hẳn vài cấp độ.

Do đó, nhóm linh thú bị bị giết ngay lập tức vừa rồi là điều hoàn toàn bình thường.

Nếu không nhờ luồng sức mạnh căn nguyên phong quá yếu thì bây giờ ở địa bàn nơi mà Khương Thành đang tọa lạc đã bị nổ tung thành từng mảnh và không còn sinh vật nào sống sót rồi.

"Tụ Nguyên cảnh, làm sao có thể sử dụng căn nguyên?"

Khương Thành thậm chí còn tự hoài nghi con mắt của mình, có phải là diễn vai giả heo ăn thịt hổ không.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, lại phát hiện thấy không giống.

Bởi vì cú đấm tiếp theo của hắn lại không còn sức mạnh như vừa rồi.

Mà một con linh thú tứ giai cách hắn không xa, đang trong quá trình bỏ chạy bỗng nhiên quay đầu lại liếc mắt một cái.

Trong ánh mắt liếc qua, ít nhất một trăm tu sĩ có mặt yên lặng mà ngã xuống.

Đột nhiên, những tu sĩ nhân loại bị kinh hãi, họ dừng bước sau đó lùi lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Họ chết như thế nào vậy?”

“Đây là loại yêu thuật gì vậy?”

Và những linh thú vừa chạy trốn lại quay đầu lại.

“Mẹ kiếp? Như vậy cũng được sao?”

Dĩ nhiên Khương Thành đã nhìn ra nguyên nhân.

Một ánh mắt vừa rồi của linh thú tứ giai vừa nhìn đã kích phát xung kích thần hồn.

Mấy trăm tu sĩ nhân loại vừa rồi, là linh hồn trực tiếp bị làm cho hồn bay phách tán, chết vô cùng thê thảm.

Nhưng vấn đề là thần hồn lẽ ra là điểm yếu của Yêu tộc, nhưng ngược lại là điểm mạnh của nhân loại.

Thần hồn của yêu thú tứ giai vẫn chưa thực sự bước vào lĩnh vực tu luyện, vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn, và nhân loại đã bắt đầu tiếp xúc với một số phương pháp tu luyện linh hồn trong Phân Hồn cảnh.

Yêu thú tứ giai dùng thần hồn giết chết một nhóm người chỉ trong vài giây, điều này quá bất thường.

Đặc biệt, sức mạnh tác động thần hồn của con quái vật vừa rồi không thua gì cấp bậc một Chân tiên.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Hồi tưởng đến tên Linh Đài Cảnh lúc đầu, Khương Thành mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Hệ thống chiến đấu trong thế giới này hơi bất thường.”

Khi hắn nảy ra suy nghĩ này, khung cảnh trước mặt hắn dần trở nên mờ ảo.

“Lại đến rồi…”

“Ting! Ký chủ đã bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực kẻ địch, sắp xp phương án hồi sinh.”

Khi nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Khương Thành cũng đã biết vấn đề nằm ở đâu.

Hệ thống chiến đấu vị diện mà hắn nắm giữ bị loạn, tự nhiên sẽ nảy sinh hàng loạt vấn đề, 'Thiên Đạo' hắn chính là nguyên nhân đáng trách.

Làm tròn bổn phận với Thiên Đạo lâu như vậy, hắn cũng có một chút khả năng mà những tiên nhân khác không thể có được.

Trong vị diện của chính mình, hắn chính là một vị thần toàn năng.

Sau khi sống lại lần này, hắn lập tức bắt đầu điều chỉnh.

Mà mục tiêu của việc điều chỉnh chính là hệ thống chiến đấu.

Ở vị diện này của hắn, tu luyện như thế nào mới có thể thu được linh lực, tu vi có thể đạt được bao nhiêu, làm thế nào mới có thể tiếp xúc đến lĩnh vực quy tắc, thần hồn của linh thú mạnh cỡ nào, tất cả đều cần điều chỉnh một chút.

Khương Thành ban đầu nghĩ rằng đó là một vấn đề đơn giản.

Nhưng khi thực sự làm nó, hắn mới nhận ra rằng nó vô cùng phức tạp.

Bởi vì đến khi vận hành võ thuật, có thể sinh ra hiệu quả gì, có thể gây ra bao nhiêu thương tổn, đều cần hắn tiến hành thiết lập lại.

Nếu không vẫn sẽ có sự rối loạn.

Chương 2477: Bảo vệ Phi Tiên môn

Khương Thành rất nhanh lại chết một lần nữa.

Do khối lượng công việc điều chỉnh hệ thống tu luyện quá lớn nên chưa kịp hoàn thành thì lại nảy sinh một vấn đề khác.

Vị diện khởi động lại, hắn lại tăng cấp linh mạch, các tu sĩ trước đó tràn vào, sau đó cảnh tượng bị bao vây bởi những con yêu thú một lần nữa được lặp lại.

Đối với Khương Thành mà nói, chuyện này giống như một bộ phim diễn đi diễn lại.

Mà hắn thì đang bận nhanh chóng thiết lập các 'thông số' của các loại võ thuật khác nhau để tránh nó xảy ra tình trạng vô hiệu hoặc quá mạnh.

Sau khi sống đi chết lại nhiều lần, hắn nhận thấy rằng một mình căn bản không thể hoàn thành công việc.

Bởi vì nó quả thực quá phức tạp.

Chỉ riêng hàng ngàn người và hàng ngàn linh thú trên ngọn núi này đã chứa đựng quá nhiều võ thuật, bí thuật và huyết mạch thiên phú.

Không còn cách nào khác, Khương Thành quyết định tạm thời không nâng cấp linh mạch sau khi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Bằng cách này, đám người đó tạm thời sẽ không đến và sự rối loạn của hệ thống chiến đấu sẽ không bùng phát sớm như vậy.

Cứ như vậy, sau ba ngày làm việc bận rộn, cuối cùng hắn cũng sắp xếp được hệ thống chiến đấu của của vị diện này một cách trôi chảy.

Đột nhiên, hắn cảm thấy toàn bộ thế giới mà hắn đang ở dường như trở nên rõ ràng hơn.

"Bây giờ chắc không còn vấn đề gì nữa đâu nhỉ?"

Hắn nâng cấp lại linh mạch, và những cảnh tương tự trước đó lại bắt đầu được dàn dựng lại.

Chỉ là lần này các tu sĩ xông lên núi đều bị linh thú đánh cho rất thê thảm.

Xét cho cùng, khoảng cách sức mạnh giữa hai bên có hơi lớn.

Sau khi các linh thú đánh bại các tu sĩ loài người, một số trong số chúng đã lao ra khỏi lãnh thổ của Khương Thành và quét về phía các 'vị diện' khác bên ngoài.

Kết quả là, một số tông môn và thành trì lân cận đã phải gánh chịu thảm họa.

Đối với họ, đây chính là "thú triều" trong huyền thoại, hơn nữa còn nguy hiểm hơn những lần trong lịch sử.

Dẫn đầu đội ngũ với linh thú ngũ giai, căn bản không ai có thể ngăn cản chúng.

Nhiều thành trì đã bị phá hủy, mọi người chỉ có thể tiếp tục chạy trốn đến nơi xa.

Khương Thành thầm thở dài.

Hắn đối với những Nhân tộc này không có thù địch, nhưng đây là Thiên Đạo, hắn không thể trực tiếp nhúng tay vào mâu thuẫn giữa các sinh linh.

Vì vậy, hắn chỉ có thể ở bên cạnh xem từng trận chiến và vô số trò hề.

Cho đến một thời điểm nhất định, hắn nhìn thấy Phi Tiên môn cũng phải hứng chịu những cuộc tấn công của linh thú.

Tâm lý đã định sẵn cuối cùng lại dậy sóng.

Những linh thú tấn công Phi Tiên môn không nhiều, chỉ có một con tứ giai, hai con tam giai và hơn một trăm con nhị giai.

Nhưng từng này đã đủ để nghiền nát tất cả những người ở bên trong.

Bởi vì một mình con linh thú tứ giai đó đã vượt quá phạm vi khả năng của họ.

Khi trưởng lão Phi Tiên môn đầu tiên chết trước linh thú, Khương Thành không khỏi nheo mắt lại.

Hắn chỉ có thể thầm mặc niệm- đây chỉ là những sinh vật được mô phỏng bởi cửa phá giới, không phải Phi Tiên môn thật.

Vậy nên chỉ cần xem thôi, không cần phải có cảm xúc gì cả.

Nhưng khi những đệ tử mà hắn biết lần lượt ngã xuống dưới móng vuốt của con linh thú, cuối cùng hắn vô thức nắm chặt tay lại.

“Cái này có phải hơi quá đáng không?”

“Ngay cả khi nó chỉ là mô phỏng, cũng đừng để ca nhìn thấy chứ.”

Khi Kỷ Linh Hàm khó khăn lắm mới thoát khỏi núi lại bị con linh thú tứ giai đuổi kịp, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, Khương Thành rốt cục nhịn không được ra tay.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm vào phương hướng của con linh thú trong giây lát, khoảnh khắc tiếp theo, con thú phát nổ ngay tại chỗ, phá hủy cả thể xác và tinh thần.

Không chỉ linh thú tứ giai, mà tất cả những linh thú khác xâm chiếm Phi Tiên môn đều bị quét sạch, không còn sót lại một con nào.

Kỷ Linh Hàm và một số đệ tử khác gần đó vẫn chưa hoàn hồn, nhìn xung quanh.

“Không biết vị tiền bối cao cường nào đã cứu chúng ta?”

“Cám ơn ơn cứu mạng của tiền bối…”

Lời của họ còn chưa nói xong, Khương Thành đã nghe thấy có tiếng vo ve bên tai, và tầm nhìn lại trở nên mờ ảo.

Sau đó, lời nhắc của hệ thống vang lên.

“Ting! Ký chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường thực lực của kẻ địch…”

Khương Thành biết mình bốc đồng.

Là Thiên Đạo, hắn không thể thiên vị bất kỳ chúng sinh nào, hắn vừa rồi đã phạm lỗi.

Sau khi mở hack hồi phục sinh, hắn thoải mái sắp xếp hệ thống chiến đấu, sau đó nâng lên linh mạch lên hắn lục giai. Cơn thú triều vừa nãy lại bùng phát một cách bất ngờ.

Cái này cũng là bất đắc dĩ, những sinh linh trong lãnh địa của hắn bởi vì có sự trợ giúp của linh mạch cấp cao, nên mạnh hơn rất nhiều so với chung quanh.

Giống như cá ngoại lai xuất hiện trong ao sẽ phá vỡ sự cân bằng ban đầu.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy cảnh tượng mà Phi Tiên môn bị phá hủy vừa rồi.

Đây cũng là điều khó tránh khỏi.

Bởi vì chạy trốn không kịp, tốc độ cũng không nhanh bằng những con linh thú mạnh hơn đó, vì vậy chỉ có thể bị giết trong tuyệt vọng.

Khương Thành vốn cho rằng lần này mình có thể thờ ơ.

Nhưng khi móng guốc sắt của con yêu thú một lần nữa lại giẫm lên Kỷ Linh Hàm và đám người La Viễn Ấn Tuyết Nhi, hắn lại can thiệp một cách bốc đồng.

Lần này hắn không trực tiếp tấn công những linh thú đó.

Mà là một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi đám người Kỷ Linh Hàm và La Viễn đến một nơi an toàn cách xa Phi Tiên môn hàng chục ngàn dặm.

Tuy nhiên, cách làm này vẫn được coi là nhúng tay, và đó vẫn là phạm lỗi.

Vì vậy, hắn lại một lần nữa bị chết.

Hệ thống nhắc nhở vang lên, sau khi sống lại, Khương Thành bắt đầu vừa suy nghĩ vừa sắp xếp lại hệ thống chiến đấu.

“Không thể nào nhẫn nhịn được.”

“Ta phải nghĩ ra cách vừa có thể cứu được đám người Tiểu Hàm mà lại không vi phạm thân phận Thiên Đạo?”

Lần này, hắn đã không nâng linh mạch ngũ giai lên lục giai.

Trên thực tế, linh mạch ngũ giai cũng đã là linh mạch cấp cao nhất xung quanh Thanh Lan phủ rồi, nhưng nó vẫn chưa hoàn toàn phá vỡ sự cân bằng.

Các linh thú tứ giai trên lãnh thổ của hắn sẽ không thể tăng lên ngũ giai trong một thời gian ngắn được.

“Trước tiên vẫn cần duy trì sự ổn định và giảm nhịp độ.”

“Để bảo vệ Phi Tiên môn ở lại đây, ta đã từ bỏ chiến thuật tốc chiến tốc thắng, thật là bực bội!”

Nhưng không bao lâu sau, linh mạch ngũ giai đã bị một số tu sĩ xung quanh phát hiện.

Nhưng lần này, bởi vì thực lực không có sự chênh lệnh quá lớn so với lĩnh thú ở trên núi, nên bọn họ không hề gặp phải nạn diệt môn.

Sau đó, tin tức nơi này có linh mạch ngũ giai truyền đến mười, mười truyền đến trăm, dần dần truyền ra.

Các tông môn như Xích Nhật tông, Đoan Mộc thế gia, Cực Nguyệt tông, Ngũ Lôi tông và gia tộc khác lần lượt cử các cao

thủ đến.

Đối mặt với linh thú trên núi, bọn họ quyết định hợp lực.

Trí thông minh của linh thú vẫn không bằng loài người, thời gian trôi qua, chúng dần dần bị mai phục và đàn áp.

Dần dần, trên lãnh thổ của Khương Thành không còn nhiều linh thú nữa.

Nó đã được thay thế bởi các tu sĩ loài người.

Núi rừng nguyên thủy cũng lần lượt xuất hiện cung điện, tường thành, dần dần có hơi lửa.

Đối với hắn mà nói, không có hại gì trong việc linh thú bị tiêu diệt.

Bởi vì sự hiện diện của những tu sĩ loài người này cũng có thể tăng cấp độ vị diện của hắn, làm cho kết giới vị diện của hắn có thể mở rộng ra bên ngoài từng chút một.

Trong quá trình này, Khương Thành lần lượt gặp phải một số tình huống khác, nhưng chung quy là mọi thứ vẫn đang phát triển khả ổn định.

Nhìn thấy Phi Tiên môn ở đằng xa vẫn bình an vô sự, hắn thấy nhẹ nhõm nhiều.

Nhưng lúc này bên trong lãnh thổ nơi hắn đang ở lại diễn ra một cuộc tranh đấu mới.

Chỉ có một linh mạch ngũ giai mà thôi, dẫn đầu là Xích Nhật tông và Đoan Mộc thế gia đều muốn giữ lại cho mình, mà các môn phái khác cũng có ý định như vậy.

Vì vậy, các trận doanh của cả hai bên bắt đầu một cuộc chiến mới trên địa bàn này.

Chương 2478: Khuynh Hàn Kiếm Quyết

Khương Thành từ lâu đã quen việc các tông môn tranh đấu lẫn nhau, thậm chí có thể xem là vô cùng quen thuộc.

Năm đó khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Linh Hàm, điều hắn nhìn thấy chính là bi kịch Phi Tiên môn đang bị mấy tông môn vây quanh tiêu diệt.

Sau đó, hắn vẫn bị coi là kẻ diệt phái trong một thời gian dài.

Do đó, hàng loạt các màn kịch liên minh, kéo bè kết phái, ly gián, vây hãm của các tông môn ở trước mặt đối với hắn chỉ là chuyện hết sức bình thường.

Hắn nhìn một cách hời hợt, trong lòng bình tĩnh một cách lạ thường.

Nhưng sau một thời gian, hắn phải ngồi bật dậy. Bởi vì Phi Tiên môn bị cuốn vào trong.

Năm đó trước khi hắn xuất hiện, Phi Tiên môn luôn là tông môn chư hầu của trận doanh Đoan Mộc thế gia.

Lần này, tông môn phải cạnh tranh linh mạch ngũ giai với Xích Nhật tông, đương nhiên phải tập hợp tất cả các đệ tử mạnh vào liều mạng một trận.

Phi Tiên môn có muốn làm một mình cũng không được.

Nhưng chuyện bên ngoài, trong tương lai những người khác có thể được hưởng thụ linh mạch ngũ giai, Phi Tiên môn chỉ có thể đứng ngoài xem.

Sau một thời gian dài, khoảng cách nhất định sẽ bị kém xa so với những tông môn vốn dĩ đang tương đồng về thực lực.

Trong giới tu luyện, bị đá văng là một chuyện hết sức nghiêm trọng.

Thế là, dưới sự lãnh đạo của chưởng môn, đám người bao gồm Lương trưởng lão, Kỷ Linh Hàm và La Viễn, khoảng hơn 30 người tinh nhuệ trong môn phái đạt cảnh giới Phân Hồn cảnh đã kịp đuổi đến đây.

Rất nhanh, dưới sự sắp xếp của Đoan Mộc thế gia, bọn họ đã nhận được các nhiệm vụ chiến đấu của riêng mình.

Tầm nhìn của Khương Thành chưa bao giờ rời khỏi 'Kỷ Linh Hàm', cho dù hắn hiểu rằng đây chỉ là một nhân vật game được tạo ra bởi phó bản của cửa phá giới.

Nhưng dòng lịch sử hắn chưa từng trải nghiệm trước đây này là quá thực tế, khiến hắn khó nhìn nhận được nó.

"Cho dù ra sao, cũng phải chắc chắn rằng nàng ấy sống đến cuối cùng trong phó bản này. Đây là điểm giới hạn cuối cùng."

Khi hắn lơ lửng với những suy nghĩ này bên trong, Kỷ Linh Hàm cũng được dẫn dắt bởi một vị trưởng lão của Đoan Mộc thế gia, đi đến khu vực nơi cả hai bên thường có tranh chấp.

Sau một thời gian, thỉnh thoảng nàng sẽ cùng với các trưởng lão xuất chiến.

Loại chiến đấu này là lính đấu lính, tướng đấu tướng.

Linh thú nàng phải đối mặt chỉ là Tụ Nguyên cảnh và Phân Hồn cảnh. Mặc dù nàng đã gặp nguy hiểm nhiều lần, nhưng cũng không đến nỗi là không thể đấu lại.

Khương Thành lặng lẽ nâng cấp độ linh mạch lên lục giai, sống trong môi trường này, lại cộng thêm tài năng thiên phú của Kỷ Linh Hàm rất xuất sắc không mất nhiều thời gian đã đột phá 2 tiểu cảnh giới, đó có thể coi là tốc độ thần thánh.

Khương Thành từ cao nhìn xuống cũng cảm thấy vô cùng được an ủi.

Cho đến một lần hành động, Kỷ Linh Hàm bị một tên trưởng lão Linh Đài cảnh của Xích Nhật tông ở đối diện nhắm trúng.

Nhìn thấy nàng sắp bị giết một lần nữa, Khương Thành suýt chút không thể giữ được bình lại muốn ra tay đánh tên trưởng lão đó thành tro. Nhưng xem xét đến hậu quả của sự can thiệp từng xảy ra trước đây, hắn phải bình tĩnh lại.

Kỷ Linh Hàm lúc này đã sử dụng một bộ kiếm pháp gọi là “Khuynh Hàn Kiếm Quyết”.

Kiếm giai của kiếm pháp này rất thấp, sức mạnh có thể được phát huy ra ngoài cũng rất hạn chế, nhưng ở nơi như Thanh Lan Phủ này, các loại kiếm pháp khác cũng không cao đến đâu cả.

Khương Thành đột nhiên thông minh, bí mật điều chỉnh ‘thông số’ của loại kiếm pháp này.

Hắn đã không để kiếm pháp này trực tiếp phát huy ra sức mạnh vốn có của nó, chỉ miễn cưỡng tăng sức mạnh của nó lên hai mươi lần.

Tên trưởng lão Xích Nhật tông ở đối diện đã chú ý đến Kỷ Linh Hàm được một thời gian rồi…

Thiếu nữ thiên tài của tông môn thủ hạ Đoan Mộc thế gia này, tuyệt đối không thể để nàng ta tiếp tục phát triển tiếp.

Vì vậy, hắn mới cố tình nhắm vào nàng.

Vốn nghĩ lần này chắc ăn, chỉ thêm hai ba chiêu nữa là có thể thắng.

Ai biết được chiêu tiếp theo, Kỷ Linh Hàm vốn chỉ xoay người và vung kiếm đỡ đòn, nhưng lại bất ngờ đánh bật thanh kiếm của hắn ta lên không trung.

Tên trưởng lão đó chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng không thể cưỡng lại phát ra từ lưỡi kiếm, điều này hoàn toàn nằm ngoài khả năng của hắn và thậm chí là ngoài sức tưởng tượng của hắn.

"Điều này là không thể!"

Khi hắn thốt lên, hắn nhận ra rằng bàn tay phải cầm con dao vừa nãy của mình đã nhanh chóng bị đóng băng.

Ngay cả khi hắn sử dụng sức mạnh linh lực của mình để chống đỡ, cũng không hề có tác dụng gì.

Bởi vì linh lực hàn băng truyền ra từ thanh kiếm của Kỷ Linh Hàm đã phá vỡ lớp phòng ngự của hắn ta ngay khi nó xuất hiện và đàn áp lớp phòng ngự linh lực trong cơ thể hắn.

Bản thân Hàm muội cũng tự giật mình.

Đến nỗi nàng dừng lại vài giây và quên mất việc tiếp tục tấn công.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, những tu sĩ ở vòng chiến khác cách đó không xa cũng đồng thời dừng lại.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Tên tu sĩ Phân Hồn cảnh đó thực sự đã đánh rơi con dao của Lữ trưởng lão và làm hắn bị thương sao?"

"Làm sao có thể?"

"Sự thật ở ngay trước mắt, cánh tay phải của Lữ trưởng lão có thể phải phế rồi…"

Lúc này, La Viễn, Ấn Tuyết Nhi và những người khác ở gần đó cũng chạy qua.

“Hàm sư tỷ!”

“Linh Hàm! Ngươi không sao chứ?”

“Vừa rồi ngươi làm thế nào mà làm được vậy?”

Kỷ Linh Hàm dường như cũng lúng túng khi nhận được câu hỏi từ trưởng môn Ngụy Sở Hiển.

Nàng ấy cũng muốn biết mình đã làm điều đó như thế nào.

Thành ca ở trên cao cũng suýt chút nữa cười thành tiếng.

Thay đổi thông số của “Khuynh Hàn Kiếm Quyết” có chút phạm lỗi, thân là Thiên Đạo, hắn là thần của vị diện này, phạm lỗi thì đã làm sao chứ?

“Chỉ thay đổi một môn kiếm pháp sẽ không ảnh hưởng đến sự ổn định của toàn bộ vị diện này chứ?”

Ôm suy nghĩ này, hắn rất nhanh đã phải đón nhận kết quả tồi tệ.

Kỷ Linh Hàm nhanh chóng được gọi đến trước mặt của gia chủ Đoan Mộc thế gia, tra hỏi vừa rồi nàng ấy đã làm điều đó như thế nào.

Đoan Mộc thế gia nghi ngờ rằng nàng sở hữu một vật phẩm hoặc một binh khí quý hiếm.

Nhưng sau khi kiểm tra vật phẩm và binh khí của Kỷ Linh Hàm, không tìm thấy có gì bất thường

Sau đó yêu cầu Kỷ Linh Hàm mô phỏng lại quá trình của trận chiến trước đó.

Với sự mô phỏng này, sức mạnh phi thường của “Khuynh Hàn Kiếm Quyết” ngay lập tức được thể hiện ra.

Những người chứng kiến đã bị sốc, mọi người đều trở nên rất ‘thích thú’ với kiếm pháp này.

Trong một thời gian, mọi người bắt đầu sôi nổi luyện tập loại kiếm pháp này.

Trong trận chiến sau đó, hàng trăm tu sĩ sử dụng “Khuynh Hàn Kiếm Quyết” đã xuất hiện trong trận doanh của Đoan Mộc thế gia, và gần như quét sạch toàn bộ đội quân của Xích Nhật tông ở phía đối diện.

Đến hiện tại, Đoan Mộc thế gia đã chiếm đóng thành công lãnh địa này.

Nhưng Khương Thành… cũng không may lại bị chết.

Hắn đoán không sai, chỉ cần Kỷ Linh Hàm sử dụng "Khuynh Hàn Kiếm Quyết" có sức mạnh dị thường đó, mặc dù sẽ có ảnh hưởng đến chiếc vị diện này, nhưng nó sẽ không bị phá hủy hoàn toàn.

Nhưng nếu hàng trăm, thậm chí hàng nghìn người thi triển loại kiếm pháp này thì lại là chuyện khác, nó nhất định sẽ lan rộng ra toàn bộ Thanh Lan phủ trong tương lai.

Điều đó đủ để phá hủy hệ thống chiến đấu mà hắn đã dày công điều chỉnh, biến nó thành một trò đùa không thể cân bằng.

"Ting! Ký chủ đã bị giết…"

Khương Thành có chút không nói nên lời khi nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

Chẳng lẽ Kỷ Linh Hàm nhất định phải chết?

Có cứu như thế nào cũng không thể cứu nổi sao?

Hắn có chút không tin.

Sau khi được hồi sinh, hắn lặp lại các thao tác trước đó, tất cả linh thú trong khu vực đều bị quét sạch, Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông lại bắt đầu đấu đá lẫn nhau.

Mà Phi Tiên môn cũng một lần nữa được triệu tập ra tiền tuyến.

"Thay đổi cài đặt sức mạnh của võ thuật sẽ tạo ra phản ứng dây chuyền, khiến vị diện sụp đổ."

"Vậy thì chỉ thay đổi một mình Tiểu Hàm chác là sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?"

Nghĩ đến đây, hắn đã mở ra màn hình hệ thống ra.

Chương 2479: Sự cứu vãn không thể hoàn thành

Lần này, Khương Thành không thay đổi sức mạnh của "Khuynh Hàn Kiếm Quyết".

Thay vào đó, hắn nhấp vào hệ thống và gửi một loạt chúc phúc cho Kỷ Linh Hàm.

Nâng tư chất tu luyện của nàng từ hạng ba lên hạng cao nhất.

Không chỉ vậy, hắn còn cố ý khống chế sự sinh trưởng và phân bổ của linh thảo và linh dược, cố ý để Hàm muội đi đến đâu cũng có thể gặp được bảo vật ngũ giai, lục giai quý hiếm.

Sau một hoạt động cung cấp bảo vật như vậy, hiệu quả hiện rõ ngay lập tức.

Kế tiếp, Kỷ Linh Hàm vẫn như lần trước bị sắp xếp cùng nhau chiến đấu, lúc rảnh rỗi lại trở về tu luyện hồi phục.

Lần trước lợi dụng tác dụng của linh mạch ngũ giai, trong khoảng thời gian đó nàng đã nâng lên hai tiểu cảnh giới.

Nhưng lần này, nàng đã trực tiếp đột phá đại cảnh giới, trở thành một trong số ít Linh Đài cảnh trên ngọn núi này, đồng thời vượt qua chưởng môn Ngụy Sở Hiền, trở thành đệ nhất cao thủ Phi Tiên môn.

Thành ca cuối cùng cũng yên tâm.

"Bây giờ, nàng ấy đã trở thành một trong số ít đại lão đứng đầu trên ngọn núi này, để ta xem xem ai có thể giết nàng ấy?"

Theo như Khương Thành thấy, những người cùng cảnh giới Linh Đài cảnh, mấy tên Linh Đài cảnh của Xích Nhật tông ở đối diện cho dù có thể đánh bại Kỷ Linh Hàm cũng rất khó có thể giết chết nàng ấy.

Bây giờ có lẽ là bên kia phải lo lắng rằng nàng ấy sẽ giết chết mình mới đúng.

Dự đoán của hắn có vẻ đúng.

Tiếp đó, tính mạng của Kỷ Linh Hàm không thể bị mấy tên trưởng lão Linh Đài cảnh ở đối diện làm cho bị thương.

Và sự xuất hiện đột ngột của nàng ấy cũng đã gây ra một sự chấn động lớn trong Đoan Mộc thế gia.

Đoan Mộc thế gia thậm chí còn đề nghị liên hôn với Phi Tiên môn, nhưng họ đã bị Hàm muội từ chối.

Sau đó, bi kịch đã xảy ra.

Người đứng đầu của Đoan Mộc thế gia đã bí mật cấu kết với một số trưởng lão, cho rằng bước đột phá của Kỷ Linh Hàm sẽ dẫn đến sự trỗi dậy dần dần của Phi Tiên môn và cuối cùng đe dọa sự thống trị của gia tộc hắn ta.

“Nếu nàng ta không muốn lấy con trai ta, điều đó có nghĩa là nàng ta có một mối khác!”

“Loại thiên tài cường giả này nếu như không thể làm việc cho chúng ta, vậy thì chúng ta phải loại bỏ nó càng sớm càng tốt.”

“ Đúng vậy, nếu không nàng ta sẽ trở thành một tai họa trong tương lai!”

“Tài năng của nữ nhân này có thể coi là đẳng cấp mà cả đời ta cũng khó gặp, hơn nữa nàng ta còn có vận may rất lớn. Thành tựu trong tương lai của nàng ta sẽ còn lớn hơn nữa, đến lúc đó Thanh Lan phủ sẽ do Phi Tiên môn nắm giữ.

“Nhất định không được ngồi nhìn ngày đó đến.”

Âm mưu của chúng đều diễn ra dưới tầm mắt của Khương Thành.

Khương Thành vô cùng phiền não.

Các ngươi nhất định phải đối địch với ta có phải không?

Con mẹ nó, hồi đó diệt hết các ngươi đúng là không sai.

Tuy nhiên, hắn ta không có cách nào tốt để ngăn chặn sự việc sắp xảy ra này.

Thân là Thiên Đạo, hắn không thể mở miệng tiết lộ thiên cơ, nhắc nhở Kỷ Linh Hàm, càng không thể trực tiếp ra tay giết Đoan Mộc thế gia.

Cảnh hắn không muốn thấy nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Ngày hôm đó trong khi đang chiến đấu trên tiền tuyến, một số trưởng lão của Đoan Mộc thế gia đã giả vờ sát cánh chiến đấu, nhưng vào thời khắc quan trọng, họ đã quay kiếm và tất cả đều lao về phía Kỷ Linh Hàm.

Đối mặt với sự bao vây của nhiều kẻ địch Linh Đài cảnh, hơn nữa còn là người của mình, Kỷ Linh Hàm vừa bước vào Linh Đài Cảnh không hề có sự chuẩn bị.

Các đệ tử và trưởng lão Phi Tiên môn khác ở bên cạnh tái mặt vì sốc.

Ngay khi họ định ra tay ngăn cản họ, nhưng lại nhanh chóng phát hiện ra rằng chính họ cũng đã trở thành mục tiêu của Đoan Mộc thế gia.

"Haizzzzz!"

Khương Thành chỉ đành ra tay, tiêu diệt Đoan Mộc gia tộc và lựa chọn mở lại.

Sau khi được hồi sinh một lần nữa, Thành ca đã nâng cấp tư chất của Kỷ Linh Hàm như bình thường, mở ra hào quang khí vận ở cấp độ cao nhất…

Thêm vào đó, còn tặng cho nàng một phúc lợi nâng cao cảnh giới của mình.

Sau khi nàng thăng cấp đến Linh Đài cảnh như lần trước, Thành ca trực tiếp dùng kỹ năng hệ thống nâng cao cảnh giới của nàng, nâng cao cảnh giới của nàng lên một tầng cao hơn nữa, nâng đến Thiên Mệnh cảnh!

Lần này, Kỷ Linh Hàm đã trở thành cao thủ Thiên Mệnh cảnh duy nhất trên cả lãnh địa Thanh Lan phủ này.

"Ta muốn xem, hiện tại còn có ai có thể giết nàng?"

"Đoan Mộc thế gia, các ngươi lại tới bao vây tấn công nữa đi!"

"Nếu như ngươi cảm thấy không đủ người, có thể lôi kéo Xích Nhật tông ở đối diện tới cùng nhau tấn công."

Đoan Mộc thế gia lần này quả thực có chút tuyệt vọng.

Đối mặt cao cấp hơn như Thiên Mệnh Cảnh, mấy người Linh Đài Cảnh như bọn chúng liên thủ đánh lén cũng không xứng, căn bản không thể làm được gì.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, nếu thật muốn làm như vậy, ngược lại sẽ bị Kỷ Linh Hàm giết chết.

Đột nhiên trở thành Thiên Mệnh Cảnh, bản thân Kỷ Linh Hàm cũng vô cùng hoang mang, hoàn toàn không hiểu bằng cách nào mà mình đạt tới cảnh giới này.

Các đệ tử của Phi Tiên môn vui mừng khôn xiết, Ngụy trưởng môn tuyên bố thoái vị ngay tại chỗ.

Đoan Mộc thế gia cũng rất 'biết điều', tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão đích thân đến bày tỏ thiện ý, còn tặng một đống lễ vật để bày tỏ sự thân thiết.

Về phần Xích Nhật tông ở phía đối diện, cũng rút lui hàng ngàn dặm trong một đêm, không dám công khai cạnh tranh với Phi Tiên môn.

Đây là sức ảnh hưởng do sức mạnh áp chế mang lại.

Khương Thành thở phào nhẹ nhõm.

"Có thể coi như sống sót rồi."

"Tiếp theo Tiểu Hàm có lẽ không gặp nguy hiểm gì nữa rồi."

Không lâu sau, Khương Thành nhận ra rằng mình vẫn lạc quan quá sớm.

Đúng là Kỷ Linh Hàm không có kẻ thù trong Thanh Lan phủ nữa, nhưng bên ngoài Thanh Lan Phủ vẫn còn những thế giới khác.

Chỉ là bản thân hắn hiện tại chưa nhìn thấy mà thôi.

Ngay sau đó, Bát Vân điện mà hắn ta đã quen biết từ trước đó đã xuất hiện trên tấm bản đồ này.

Là tông môn bề trên của Xích Nhật tông và Đoan Mộc thế gia, Bát Vân ddiejn không chỉ có một cường giả Thiên Mệnh cảnh.

Thanh Lan phủ chỉ lag một trong các địa giới phía xa mà bọn họ thống trị mà thôi.

Nguyên nhân Tề Nguyên Sinh - điện chủ của Bát Vân Điện, và đám chân truyền đệ tử Tề Thương xuất hiện ở đây rất đơn giản, tin tức về linh mạch lục giai đã truyền đến tai bọn họ.

Loại bảo địa này, bọn họ đương nhiên muốn tranh giành một trận.

Khương Thành cuối cùng cũng nhận thức được, trò chơi khuếch đại của mình sau khi xuất hiện Nhân tộc sẽ trở nên phiền phức như thế nào.

Mà hắn cũng có dự cảm, Kỷ Linh Hàm e rằng lại không ổn rồi.

Quả nhiên, Bát Vân điện cũng không cho phép sự tồn tại của một Thiên Mệnh cảnh hoang dã.

Mới bắt đầu cũng sử dụng chiêu liên hôn lôi kéo, sau khi bị Kỷ Linh Hàm từ chối, ngay lập tức triệu hồi Lôi Sương của Tề Nguyên Sinh tấn công.

Khương Thành chỉ đành ra tay lần thứ n, hủy diệt những mục tiêu muốn giết chết Kỷ Linh Hàm kia đi, sau đó lại bắt đầu đón nhận mở lại hệ thống.

Sau khi sống lại, hắn đã thử qua rất nhiều cách khác nhau.

Ví dụ như bắt đầu không chỉ không tăng cấp linh mạch, mà còn hạ thấp cấp của linh mạch xuống thấp, tránh sóng gió nổi lên.

Thế nhưng sau khi làm như vậy, lãnh địa này của hắn lại chẳng hề có động tĩnh gì, nhưng Phi Tiên môn lại đón nhận tuyến lịch sử ban đầu, bị những tông môn như Cực Nguyệt tông và Ngũ Lôi Tông ở xung quang vây đánh dẫn đến diệt môn.

Hoặc cố ý đưa một số bảo vật quý hiếm cho Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông, khiến chúng trở thành mục tiêu, thử qua các phương pháp khác nhau, cố gắng loại bỏ tất cả những yếu tố có thể đe dọa tính mạng của Kỷ Linh Hàm thông qua phương pháp này.

Nhưng cuối cùng dù thế nào đi chăng nữa, Phi Tiên môn nơi Kỷ Linh Hàm sống vẫn sẽ bị lôi cuốn vào cuộc hỗn chiến đó.

Sau khi chết hết lần này đến lần khác, cuối cùng hắn cũng dần cảm thấy tê dại.

“Chẳng lẽ nàng ấy nhất định phải chết, và cách duy nhất để sống sót là năm đó ta đã xuyên không qua?”

“Quên đi, đây dù sao cũng chỉ là một trò chơi bành trướng, đó không phải là Tiểu Hàm thật sự.”

“Làm Thiên Đạo, quy tắc hạn chế quả thực quá nhiều.”

Chương 2480: Thăng cấp thành Cổ Thánh

Sau khi mở lại lần này, Khương Thành không còn đắn đo nữa.

Sau khi sắp xếp hệ thống chiến đấu xong, liền trực tiếp nâng linh mạch lên lục giai.

Sau đó, ‘thú triều’ xảy ra lúc đầu lại được dàn dựng lại.

Khương Thành dần dần có cảm giác mình là thần.

Trước đó, hắn ta đã nhìn thấy Đạo Thần và Chính Thần, nhưng bây giờ hắn ta có thể sửa đổi cài đặt của vị diện này bất cứ lúc nào và thay đổi số phận của vô số sinh linh, khiến hắn cảm thấy rằng có lẽ đây mới là “Thần” thực sự.

Chỉ là bởi vì thân phận Thiên Đạo, cần phải duy trì sự cân bằng của vị diện, với tư cách “Thần” hắn làm việc luôn có rất nhiều hạn chế.

Phi Tiên môn vẫn bị linh thú tấn công như lần trước.

Sau đó, những môn nhân khác cũng lần lượt chết.

Cuối cùng, Kỷ Linh Hàm cũng ngã xuống trong vũng máu.

Khương Thành yên lặng nhìn tất cả những chuyện này, trong lòng không còn kích động như trước, cũng không hấp tấp làm bất cứ việc gì.

Cho đến khi Phi Tiên môn bị phá hủy hoàn toàn và “thú triều” dữ lao đến từ xa, hắn ta mới mở lại hệ thống.

Sau đó, một loạt các kỹ thuật hồi sinh đã được thiết lập với Kỷ Linh Hàm, Tuyết Nhi, La Viễn và các đệ tử Phi Tiên môn khác.

Sau tất cả, hắn vẫn muốn nỗ lực một lần cuối cùng.

Kỷ Linh Hàm và những người khác sống lại vừa ngạc nhiên vừa hoang mang.

“Không phải chúng ta vừa bị giết sao?”

“Tại sao chúng ta vẫn còn sống?”

“Không chỉ còn sống, mà ngay cả một vết thương cũng không có.”

Nếu không phải vẫn còn sót những tàn tích xung quanh, và máu trên mặt đất cho thấy dấu vết của trận chiến, có lẽ tất cả họ đều coi đây là ảo ảnh.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Là đấng đại năng nào đã cứu chúng ta sao?”

“Vị đại năng nào cho dù mạnh đến đâu cũng không thể làm tất cả chúng ta sống lại như ban đầu chứ?”

Khi bọn họ hoang mang suy đoán lung tung, Khương Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Như vậy có lẽ họ có thể sống sót rồi chứ?”

Hắn đưa mắt nhìn xa xăm.

Thú triều tiếp tục lan sang các môn phái khác, chẳng mấy chốc Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông đều bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên, so với Phi Tiên môn, họ vẫn có phần kháng cự lại được.

Dựa vào trận pháp bảo vệ, mấy tên Linh Đài cảnh đã đứng vững sau làn sóng tấn công của linh thú.

Đồng thời, cử người đến các phủ xung quanh để xin giúp đỡ.

Ngay sau đó, các tông môn và các thế gia lớn đã liên thủ lại.

Phi Tiên môn cũng được chiêu mộ một lần nữa, nhưng lần này tất cả các tu sĩ của Nhân tộc đều có chung một kẻ địch, thống nhất là phải đoàn kết.

Mặc dù yêu thú đã đạt đến một cấp độ nhất định, trí tuệ của chúng không bằng con người, nhưng ít nhất chúng cũng phải đạt đến cấp độ bát giai, cửu giai.

Vào lúc này, những linh thú tứ giai, ngũ giai đó đang chơi thử thách trí tuệ, nhưng chúng vẫn không thể đánh bại các tu sĩ Nhân tộc ở Phi Vân châu.

Khi các linh mạch lục giai dần dần bị Nhân tộc xâm nhập, Linh Đài cảnh xuất hiện càng ngày càng nhiều mọc lên như

nấm sau mưa.

Cấp độ của vị diện tăng lên từng chút, lãnh địa ổn định của Khương Thành dần dần mở rộng ra bên ngoài.

Khi Linh Đài cảnh đầu tiên thăng cấp thành công đến Thiên Mệnh cảnh, nhân loại đã hoàn toàn đảo ngược tình thế. Linh thú con thì chết con thì chạy trốn, cũng không còn khí thế gì.

Sau đó, cảnh chiến đấu quen thuộc trước đây của tông môn thế gia lại được dàn dựng lại.

Chỉ là trước đây Đoan Mộc thế gia và Xích Nhật tông đấu đá lẫn nhau, nhưng bây giờ là một trận chiến hỗn loạn giữa Thanh Lan phủ và các phủ xung quanh.

Trong trận chiến hỗn loạn này, các đệ tử của Phi Tiên môn một lần nữa bị biến thành bia đỡ đạn.

Nhìn thấy Kỷ Linh Hàm và những người khác lại bị giết, Khương Thành lặng lẽ bật lại hệ thống, làm bọn họ sống lại.

Hắn phát hiện ra rằng các kỹ năng hồi sinh của hệ thống dường như không ảnh hưởng đến sự cân bằng của vị diện.

“Chết bao nhiêu lần, ta sẽ làm sống lại bấy nhiêu!”

Hắn đã xem như nhẫn tâm rồi.

Tuy nhiên, khi hắn hồi sinh Kỷ Linh Hàm lần thứ ba, mọi thứ trở nên phức tạp.

Người rõ ràng đã bị giết lại hiện ra sống khỏe mạnh ngay sau đó, không chỉ kẻ thù mà ngay cả người của mình cũng cảm thấy quá kỳ quái.

Hiện tượng bất thường này quá dễ thấy, người ngoài càng không thể bỏ qua.

Vì vậy, rất nhanh Phi Tiên môn đã trở thành một quái thai trong mắt thế giới bên ngoài.

Khi Khương Thành thấy rằng hầu hết tất cả các tông môn và thế gia trong lãnh địa này đều coi Phi Tiên môn là cái gai trong mắt và tiến hành bao vây họ, hắn ta hiểu rằng kế hoạch cứu Kỷ Linh Hàm của hắn một lần nữa lại thất bại.

Sau đó cho dù hắn có hồi sinh chúng bao nhiêu lần cũng vô ích.

Lần cuối cùng nhìn thấy nhóm đệ tử chết đi, tâm tình của hắn lặng lẽ thay đổi.

Lần này, cuối cùng hắn không làm gì cả.

Trong phút chốc, cuối cùng hắn cũng hiểu được mấu chốt của lần thử thách này —— Thứ Thiên Đạo muốn chính là tàn nhẫn, lãnh đạm xem sinh tử của sinh linh như điều hiển nhiên.

Cửa phá giới sở dĩ cố ý bày ra cảnh tượng quen thuộc của Phi Tiên môn, chính là muốn cho bản thân mình lần thử thách này, biến mình thành một Thiên Đạo đạt yêu cầu hơn.

Khi hắn nhận ra điều này, kết giới nơi hắn đang ở cuối cùng đã mở rộng ra rìa.

Hắn đã vượt qua cửa này.

Và hắn ấy cũng đã nhận được phần thưởng thông quan một lần nữa, Đạo tâm trong cơ thể hắn nhanh chóng tăng lên.

Ngay sau đó, quả cầu đen trắng nơi Đạo Tâm tọa lạc tỏa sáng rực rỡ.

Ánh sáng đen trắng mãnh liệt gần như bao phủ hoàn toàn vẻ rực rỡ của Ngộ Đạo Tiên Thụ phía trên, cho đến một khoảnh khắc nhất định, quả cầu đen trắng bùng phát thành một vầng hào quang chín màu rực rỡ.

Khi mọi thứ lắng xuống, quả cầu đen trắng biến thành một vũng nước.

Nước hồ tỏa sáng trông rất bí ẩn, toát ra một bầu không khí huyền bí vô tận.

Đó không phải là nước thật, mà là một cội nguồn.

Khương Thành biết – đạo của chính mình cuối cùng cũng đã có nguyên.

Kể từ giờ phút này trở đi, hắn không còn là Thánh Tôn nữa, mà là một vị Cổ Thánh đích thực.

Đạo tự thân của Tiên nhân, bắt nguồn từ Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới.

Sau đó từ từ thành của mình, nhưng vẫn cần dựa vào việc vị diện đang ở sản sinh liên hệ với nó mới có thể bất biến.

Sau khi nguyên được tạo ra, bản thân lại chính là nguồn, vì vậy không phải lo lắng Đạo Tâm biến thành nước không có nguồn.

Chỉ cần còn một hơi thở, đạo tự thân sẽ không bị diệt vong.

Hơn nữa, sau khi đột phá Đại cảnh giới, tu vi tiên lực hắn có cũng được nâng cao hơn nữa.

Đạo nguyên cũng mang đến một số thần thông mới, chẳng hạn như thi triển thánh giới trở nên linh hoạt hơn.

Sau khi có đạo nguyên, thánh giới cũng sẽ trải qua biến hóa nhất định, không còn cần tế ra như ngoại vật, mà trở thành một bộ phận của thế giới bên trong chính mình.

Trong trận chiến, những thay đổi mang lại được tái sinh hoàn toàn.

Nhưng Khương Thành đã mất đi niềm vui mà mình khi có được sau những lần đột phá như năm xưa.

Có lẽ là bởi vì nỗ lực giữ lại "Kỷ Lăng Hàm" thất bại, hiện tại trong lòng hắn có chút tê dại, có chút cảm giác bí bách không vui.

Sau khi vòng thử thách này kết thúc, vòng tiếp theo sẽ sớm đến thôi.

Cảnh tượng bày ra trước mặt Khương Thành đã bao trùm toàn bộ Càn Tinh Hoàng Triều trong Phi Vân châu.

Trên tấm bản đồ này, đã có một số tu sĩ ở cấp Đạo cung.

Hắn lại thấy một người quen khác - Lam Đề

Nếu như không phải hắn trải qua 'Phi Tiên môn' bị tiêu diệt, Khương Thành lúc này nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc và hưng phấn.

Nhưng hắn lúc này, chỉ nhìn lại thêm lần, rồi lại nhanh chóng sắp xếp hệ thống chiến đấu của vị diện này.

So với vòng trước, điểm khác biệt lớn nhất ở vòng này là linh mạch.

Hắn phát hiện ra rằng dường như có một mối liên hệ mỏng manh nào đó giữa những linh mạch đó và đạo nguyên của mình.

Chương 2481: Thời đại mạt pháp

Tuy đóng vai nhân vật Thiên Đạo, nhưng ở vị diện này của Khương Thành lại không có căn nguyên thế giới.

Vị diện do cửa phá giới mô phỏng ra không phải là thế giới chân thực.

Và linh mạch được Khương Thành biến ra, ngay từ đầu cũng không có liên quan gì với hắn.

Nhưng khi vòng này bắt đầu, hắn phát hiện phía trên đạo nguyên của mình, xuất hiện ảnh ngược của linh mạch kia.

Chỉ hơi cảm nhận đạo tâm của mình một chút, hắn đã hiểu thấu tường tận linh mạch kia, gần như đến cả sự thay đổi của mỗi một sợi linh khí ở bên trong, hắn cũng rõ như lòng bàn tay.

Mà điều khiến hắn cảm thấy khó tin nhất là, rõ ràng bản thân không hề nâng đẳng cấp linh mạch, nhưng linh mạch kia lại đang tự động tăng cấp.

Tuy tốc độ của nó vô cùng chậm, chậm đến mức nếu không cẩn thận quan sát thì sẽ không phát hiện ra, nhưng quả thực là có đang mạnh hơn.

“Chuyện này là sao đây?”

“Linh mạch kia buộc với đạo tâm của mình rồi, nó được đạo nguyên của mình ủng hộ á?”

Hắn không rõ cho lắm.

Nhưng sự thay đổi này không hề có hại đối với bản thân, cũng chẳng tổn thất gì, thế nên hắn bèn mặc kệ.

Khi hắn gặp phải vấn đề mới ở vị diện mới này, thì Nguyên Tiên giới ở bên ngoài đã trở thành một mớ hỗn độn.

Sự hỗn loạn này không phải bắt nguồn từ chiến tranh.

Trên thực tế, khoảng thời gian này Nguyên Tiên giới bình yên đến lạ.

Những sự truy sát nhằm vào Hồn Đế, Huyền Đế và Không Đế lúc ban đầu cũng đã đồng loạt dừng lại từ lâu.

Và những tranh chấp cọ sát nảy sinh do việc tranh giành địa bàn giữa mấy suối nguồn, đôi bên cũng ăn ý lựa chọn dừng tay.

Không chỉ những đại năng đứng đầu này, mà cả xuống dưới nữa là Thánh Chủ, Đạo Thần đến Thiên Tôn, Đế Cảnh hay chúng tiên nhân bình thường, những khúc mắc từng có giữa họ cũng giống như bị lãng quên hết sạch rồi.

Một vài tiên nhân bình thường có khúc mắc với nhau, giờ đây dù cho đụng mặt, thì hơn phân nửa chỉ lướt ngang qua nhau, vội vã rời đi.

Sở dĩ xảy ra hiện tượng kỳ lạ này, là bởi vì căn nguyên của Nguyên Tiên giới đã bị mười một Giáng Thần giả điên cuồng bòn rút thông qua Thiên Phong thạch, khiến nó trở nên càng lúc càng yếu.

Và hậu quả mang lại là khí Nguyên Tiên càng ngày càng ít ỏi, kéo theo đó là uy năng của căn nguyên cũng ngày một yếu đi.

Lúc ban đầu, mọi người còn nghĩ đây chỉ là tiên khí dao động bình thường thôi, rất nhanh sẽ trở lại như bình thường thôi.

Nhưng khi tình trạng này tiếp tục diễn ra từng ngày, thay vì có dấu hiệu chuyển biến thay đổi, thì nó lại tiếp tục xấu thêm, và tâm trạng lo sợ khủng hoảng cũng bắt đầu tràn lan.

“Chuyện gì thế này?”

“Nguyên Tiên giới sắp sửa bị diệt vong rồi sao?”

“Không phải đó chứ? Đang yên đang lành, vì sao lại diệt vong chứ.”

“Chẳng phải Nguyên Tiên giới tồn tại vĩnh viễn sao?”

Có vài người đến từ kỷ nguyên thứ nhất và thứ hai khi nghe thấy cách nói này, lập tức khịt mũi xem thường.

“Đúng là ngây thơ vô tri, ai nói với các ngươi đây là vĩnh hằng thế hả?”

“Cái thế giới này đã từng bị hủy diệt hoàn toàn hai lần rồi, xem ra lần thứ ba sắp đến rồi đây.”

“Có thể chống đỡ nổi lần này không, các ngươi tự cầu nguyện đi thôi.”

So với những lời bàn tán của chúng tiên nhân bình thường, thì các Thánh Tôn và Cổ Thánh lại bối rối không thôi.

Bởi vì khi khí Nguyên Tiên và căn nguyên yếu đi, đồng thời Thiên Đạo có vẻ không hề có bất cứ thay đổi gì, vẫn mạnh mẽ giống hệt lúc trước.

Điều này có nghĩa là đẳng cấp vị diện của Nguyên Tiên giới không có bị tuột xuống.

Những cường giả đứng đầu như bọn họ, cũng sẽ không phải vì sự kỳ lạ gần đây mà rời khỏi vị diện này.

Vì để làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, họ tụ tập lại ở Lạc Tiên điện, muốn hỏi thử vị điện chủ Di này.

Và rồi họ phát hiện, không chỉ có điện chủ, mà cả phó điện chủ Thánh Hoàng cũng mất tích một cách ly kỳ.

Lần này, không riêng gì tiên nhân bình thường, chúng đại lão đứng đầu cũng hoảng loạn.

Cuối cùng bọn họ nghĩ đến Giáng Thần giả.

Nhưng dù có thế nào cũng không ngờ được, căn nguyên thế giới lại xảy ra vấn đề.

Biến dị của Nguyên Tiên giới tiến hành hết sức nhanh chóng.

Chỉ sau nghìn năm ngắn ngủi, nồng độ của khí Nguyên Tiên đã giảm xuống đến mức của mấy chục tỷ năm trước.

Cái thời đó, Chính Thần là giới hạn cao nhất trên vị diện Nguyên Tiên giới, sức chiến đấu cũng chỉ ngang bằng với Thánh Tôn sau này.

Và đây chỉ mới là bắt đầu thôi.

Theo thời gian dần trôi, rất nhiều người phát hiện, uy năng nguyên thuật của bản thân đã giảm xuống còn yếu hơn một nửa so với trước kia.

Lại qua thêm mười nghìn năm, thiên tài địa bảo cửu giai của Nguyên Tiên giới gần như biến mất hẳn.

Dường như mọi người đang nằm mộng trở về trăm tỷ năm trước, cái thời đại mà cường giả chí tôn trên vị diện còn là Đạo Thần.

Giờ đây Cổ Thánh muốn thi triển nguyên thuật cũng vô cùng khó khăn, bởi vì căn nguyên kết nối được, chỉ có uy năng chưa tới một phần mười của trước kia.

Một vài tiên nhân có thực lực khá yếu, bởi vì quanh năm không có đủ khí Nguyên Tiên, lại công thêm việc linh mạch lần lượt khô héo, đan dược dần dà bị hao hết, dẫn đến cảnh giới tu vi không tăng còn giảm, trượt xuống đại cảnh giới.

“Không thể tiếp tục như thế này nữa!”

“Chúng ta bắt buộc phải làm một chút gì đó, bằng không sẽ cứ thế ngồi yên chờ chết mất!”

Cuộc nói chuyện tương tự như này, không chỉ xảy ra ở các suối nguồn, mà cũng xảy ra ở Phi Tiên môn bên Đông Trúc đảo.

Tình huống của nhóm người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần và Lam Đề tốt hơn bên ngoài một xíu, bởi vì trước kia Thành ca thực sự quá giỏi đi, đã để lại cho tông môn một lượng tài nguyên dự trữ khổng lồ như đan dược, tiên tài và nguyên tiên tinh.

Các nàng chống đỡ được lâu hơn so với bên ngoài một khoảng thời gian.

Nhưng tình huống vẫn là không mấy lạc quan.

“Ai cũng không thể dự tính được, tình trạng này sẽ kéo dài trong bao lâu.”

“Có lẽ, đây là thời đại mạt pháp trong lời đồn rồi.”

“Nếu như cuối cùng Nguyên Tiên giới suy tàn đến cực hạn, ngay cả một tia khí Nguyên Tiên cũng không có, thì e là chúng ta đều sẽ bị ép phải ngủ say rồi.”

“Bằng không, căn bản không thể duy trì nổi sự vận chuyển của tiên thể.”

“Nếu như Khương chưởng môn còn ở đây thì hay rồi, hắn chắc chắn sẽ có cách!”

Không một ai phản bác lại lời của Lâm Ninh.

Dù cho khi đối mặt với sự thay đổi của thế giới, thì sức mạnh của một người trông có vẻ rất nhỏ nhoi, nhưng nếu đổi lại là Khương Thành, bọn họ cảm thấy mọi kỳ tích đều có thể xảy ra.

Đám người La Viễn và Tần Sướng cũng đồng loạt thở dài.

“Không biết bây giờ hắn đang ở đâu rồi.”

“Dù như thế nào, chắc chắn lão nhân gia hắn vẫn còn sống.”

Mạc Trần nặng nề gật đầu : “Đó là tất nhiên!”

Hai tên chuyên gia nịnh hót là Đan Thái và Ngụy Miểu thậm chí còn chạy đến bên ngoài cửa điện, ra vẻ nồng nàn thắm thiết kêu gào.

“Khương chưởng môn, bọn ta cần sự chỉ dẫn của ngươi!”

“Không có ngươi, bọn ta như lữ khách lạc đường trong màn đêm tăm tối…”

Vốn dĩ Kỷ Linh Hàm còn đang rầu rĩ lo lắng, nhưng nhìn thấy hai tên hề này thì nhất thời dở khóc dở cười.

Nàng hít sâu một hơi, để tâm trạng ổn định lại.

“Bây giờ mấy Cổ Thánh và Thánh Tôn ở bên ngoài, vì để giảm thiểu hao tổn, hơn phân nửa đều bắt đầu tự phong bế mình, bế quan dài hạn không ra ngoài.”

“Nhưng chúng ta không có cách nào để tất cả tiên nhân trong Phi Tiên môn đều bế quan.”

“Càng huống hồ, trên đảo còn có bạn của Yêu tộc, Vu tộc và Băng tộc.”

“Kế sách hiện nay, chỉ có đi tìm Khương chưởng môn thôi.”

“Tìm Khương chưởng môn?”

Mọi người lập tức sáng mắt lên.

“Ngươi có thể tìm được hắn?”

“Hắn đang ở đâu?”

“Chắc hắn vẫn còn ở Giáng Thần đài.”

Người nói câu này là Lẫm Đế mới bay từ bên ngoài vào.

“Năm đó hắn rời đi chung với mảnh vỡ ngọc phù của Tả Thập Nhất, ta vẫn luôn đoán rằng hắn đã bị truyền tống đến sào huyệt của Giáng Thần giả!”

Chúng đệ tử trong điện lập tức phấn khởi.

“Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa, việc này không thể chậm trễ, lập tức xuất phát!”

“Đúng vậy, chỉ cần tìm được lão nhân gia hắn, mọi khó khăn chắc chắn đều sẽ được giải quyết!”

Chương 2482: Thế giới mới?

Đề nghị đi đến Giáng Thần đài tìm kiếm Khương Thành nhanh chóng được tất cả mọi người đang có mặt ủng hộ.

Nhưng một vấn đề mới được đặt ra trước mặt bọn họ, đó là không dễ vào được Giáng Thần đài.

Giáng Thần đài ngày trước, ngay cả vị trí cũng bí ẩn khó lường, nhưng giờ đây cả Nguyên Tiên giới, khắp nơi đều là địa bàn của pháp tắc thứ nhất và thứ hai, chỉ còn lại hai ngoại lệ là Tiên Võ Châu và Giáng Thần đài.

Sau khi Tiên Võ Châu bị Vô Định Cổ Thánh ngăn cách, Giáng Thần đài càng trở nên bắt mắt hơn, nên là vị trí cũng không quá khó tìm.

Mấu chốt là làm sao để đi vào.

“Chắc chắn có rất nhiều Giáng Thần giả đang canh gác, trạm gác không dễ xông phá đâu.”

“Có khi nào Giáng Thần giả đã bị Khương chưởng môn tiêu diệt hết rồi không?”

“Nếu như tiêu diệt hết rồi, thì lão nhân hắn phải ra ngoài từ sớm rồi chứ?”

“Thủ đoạn của Giáng Thần giả rất đa dạng, nhiệm vụ lần này vô cùng khó khăn và nặng nề!”

Trước khi xuất phát, mọi người đã suy nghĩ vô số kế hoạch.

Lẫm Đế và nhóm Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, Thương Linh, Mâu Vũ và Băng Cực dẫn đầu, những cao thủ trên Thánh Chủ và Thánh Tôn đều đi theo hết.

Cuối cùng còn do Cung Tình đứng ra chỉ huy, mấy quần tộc phối hợp với nhau, ứng biến với nguy cơ có thể đối mặt bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, khi đội ngũ này cuối cùng giết đến Giáng Thần đài, thì tình thế lại hơi khác so với trong tưởng tượng của họ.

Không hề có Giáng Thần giả ngăn cản họ, càng không có tập kích đánh lén gì kia.

Khi xông đến nơi này, hiện ra trước mắt họ là một thế giới hoàn toàn mới.

Khí tiên nguyên ở nơi đây dày đặc, căn nguyên thì mạnh chẳng thua gì thời Nguyên Tiên giới vô cùng cường thịnh.

Còn về Giáng Thần giả thì chẳng có lấy một cái bóng.

“Đây, đây là nơi nào?”

“Chẳng phải nói Giáng Thần đài có núi đao biển lửa chờ đợi chúng ta sao?”

“Thế ngoại đào viên đó à?”

“Nơi này… hơi khiến người ta không muốn rời đi á.”

Tất nhiên bọn họ không biết, đây là Tiên sơn do mười một Giáng Thần giả kia đắp nặn lại.

Mọi người mới vừa từ một Nguyên Tiên giới sắp sửa chìm vào “thời đại mạt pháp” qua đây, tâm trạng ai nấy lúc này cũng đan xen giữa vui mừng và bất an.

Vui mừng là vì Nguyên Tiên giới sắp không ở nổi nữa rồi.

Là Thánh Chủ và Thánh Tôn, bọn họ mỗi ngày đều cần một lượng lớn tiên khí để duy trì sự vận chuyển trong tiên thể.

Và Nguyên Tiên giới trong tương lai bị cạn kiệt căn nguyên thế giới chắc chắn không thể nào thỏa mãn nổi.

Đến ngày đó, tất cả bọn họ gần như sẽ bị trượt cảnh giới.

Thậm chí nghiêm trọng hơn còn có thể vỡ tung tiên thể, rơi vào bước đường thiên nhân suy thoái ngũ cảm.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều chúa tể suối nguồn và Hư Đế phải bế tử quan, cũng vì để tiên thể rơi vào trạng thái ngủ say, giảm thiểu một ít hao tổn, kéo dài tốc độ trượt dốc.

Trong tình huống này lại đột nhiên phát hiện một thế giới mới dồi dào tiên khí, quả thực là như phát hiện ra thế ngoại đào viên vậy.

Họ mong sao sau này được cắm rễ ở nơi đây.

Còn về việc bất an, là do lo lắng sẽ có bẫy.

Là chưởng môn của Phi Tiên môn, Kỷ Linh Hàm, vẫn duy trì sự bình tĩnh và điềm tĩnh.

“Thăm dò một lượt nơi này đã, tìm tung tích của Khương chưởng môn, ba canh giờ sau tập hợp.”

“Mọi người cố gắng cẩn thận, một khi phát hiện biến cố, đụng phải mấy Giáng Thần giả kia, lập tức thông báo cho những người khác!”

“Còn về sinh linh ở thế giới này, cũng phải giao lưu bằng thái độ hết sức cẩn thận!”

Mọi người lần lượt nhận lệnh rồi giải tán.

Ba canh giờ sau, khi bọn họ quay lại chỗ cũ tập hợp, từng người đều mang về một tin tức giống nhau — thế giới này trống không.

Tuy có một vài sinh linh tồn tại, nhưng đều ở giai đoạn khá yếu đuối.

Còn về Nhân tộc, một người cũng không có.

“Không hề phát hiện Giáng Thần giả, cũng không phát hiện những tiên nhân khác, lẽ nào chúng ta vô tình phát hiện một thế giới mới chăng?”

Khoảng thời gian tiếp theo, mọi người thăm dò vào sâu hơn.

Tròn một năm trời, họ xác định kết luận đã đúc kết ra được vô số lần thêm một lần nữa – thế giới này thật sự hoàn toàn mới, không có kẻ địch tồn tại.

Điều này khiến cho bọn họ hoàn toàn không thể tin được.

“Giáng Thần giả đi đâu hết rồi?”

“Có khi nào, Giáng Thần giả chết sạch rồi không.”

“Vậy thế giới này làm sao mà xuất hiện chứ?”

“Dù nó xuất hiện như thế nào, thì nơi đây cũng là một nơi dừng chân tuyệt vời.”

“Ta tính kéo Long tộc di cư sang đây luôn đấy.”

“Vu tộc bọn ta cũng có ý sẽ ở lại đây.”

Nhóm người Kỷ Linh Hàm, Lam Đề và Cung Tình thương lượng một phen, cuối cùng cũng quyết định gật đầu.

Họ quyết định sẽ để tất cả môn đồ và tộc nhân ở Đông Trúc đảo di cư sang đây.

Tuy bọn họ vẫn không dám buông lỏng cảnh giác với nơi này, nhưng nếu tiếp tục ở lại Nguyên Tiên giới ngoài kia, thì sớm muộn cũng rơi vào đường cùng.

Thực ra họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Khi Phi Tiên môn và tập thể quần tộc như Băng tộc, Vu tộc, Long tộc và Phượng tộc kéo nhau di cư đến tiên sơn ở Giáng Thần đài, các nàng không hề biết, thực ra Khương chưởng môn đúng là ở ngay gần đó thật.

Chỉ là không ở trong Tiên sơn, mà là trong Thiên Phong thạch ở bên dưới.

Những người cùng ở trong cục đá đó còn có Thu Vũ Tuyền, Thánh Hoàng, Hồn Tổ và Minh Tổ.

Trước mắt những người này đều đang thực hiện những lịch luyện khác nhau.

Tin tức Đông Trúc đảo phát hiện thế giới mới nhanh chóng truyền ra ngoài.

Kiểu tin tức như này liên quan đến quá nhiều người, nên hoàn toàn không thể giấu nổi.

Thế là, bên ngoài nhấc lên một màn di cư rầm rộ.

Nguyên Tiên giới ngày trước hưng thịnh nhộn nhịp, dần dà trở nên vắng vẻ lạnh tanh.

Thời gian từng ngày một trôi đi, tiến độ khiêu chiến của Khương Thành ở trong Thiên Phong thạch cũng tới mức lan tới Vạn vực Hạ giới.

Lúc trước hắn không mấy hiểu về những vực giới khác.

Bởi vì sau khi tu luyện đến cảnh giới Nhập Thánh ở Thiên Linh vực, hắn trực tiếp thông qua Giả Tiên giới phi thăng lên Tiên giới, không hề đi qua những nơi khác.

Nhưng hiện tại, cuối cùng hắn đã trải nghiệm được rõ ràng, cái gì gọi là trăm mối tơ vò, khó mà làm rõ.

Ở Vạn vực Hạ giới, hệ thống chiến đấu biến hóa khôn lường thì cũng thôi đi, ngay cả hệ thống tu luyện cũng khác nhau hoàn toàn.

Có cái dựa vào công pháp và uống đan dược, có cái dựa vào huyết mạch truyền thừa, từng bước một kích hoạt tiềm năng, có cái thì hấp thu và luyện hóa tử khí, có cái chỉ được rèn luyện thân thể hoặc chỉ quan tưởng, còn có cái thì nâng cao thực lực bằng cầm kỳ thi họa, thậm chí có cái mỗi ngày hấp thu các loại bùn đất…

Là Thiên Đạo, hắn bắt buộc phải chải chuốt sắp xếp hệ thống tu luyện khác nhau đâu ra đấy cho mỗi vực giới, mỗi quần tộc.

Tu luyện kiểu gì mới có được thực lực, thiên phú khác nhau thì được bao nhiêu, thiên tài địa bảo không giống nhau thì cung cấp được bao nhiêu linh lực, tất cả đều cần hắn thiết lập từng cái một.

“Cảm giác như bây giờ ca giống một người quản lý trò chơi ấy, chẳng những phải đặt ra các kiểu tham số trong trò chơi, còn phải giải quyết từng cái Bug nhảy ra mọi lúc nữa chứ.”

“Đúng là muốn hói cả đầu, thật không ngờ làm Thiên Đạo lại khó đến vậy.”

Hệ thống tu luyện còn phức tạp hơn hệ thống chiến đấu nhiều.

Và hàng chục nghìn hệ thống tu luyện của Vạn vực, càng là một công trình lớn vô cùng đồ sộ.

Lần nào chỉ cần hơi sai sót một chút, vị diện sẽ sụp đổ vì mất đi sự cân bằng, sau đó hắn sẽ nghe hệ thống thông báo tin tức ký chủ đã bị giết.

Trong quá trình dài đằng đẵng này, hắn gần như quên mất rốt cuộc bản thân đã chết bao nhiêu lần.

Chỉ biết là, ban đầu hệ thống cho hắn một trăm triệu mạng, quả thực chẳng nhiều nhặng gì.

"Cứ tiếp tục theo cái tiết tấu này, dù cho không dùng hết một trăm triệu mạng, thì đến cuối cùng e là cũng chẳng còn lại một nửa."

Đổi lại là trước kia, đối mặt với tình thế phức tạp như thế này, có thể Khương Thành đã đau đầu và bỏ cuộc không thèm làm từ lâu rồi.

Nhưng bây giờ, tâm thái của hắn đã thay đổi rất nhiều, vẫn luôn giữ sự điềm tĩnh nhã nhặn.

Chương 2483: Cảm ngộ của Khương Thành

Kể từ lần thăng lên Cổ Thánh ở Thanh Lan phủ kia, Khương Thành liên tiếp trải qua mấy vòng.

Nếu không phải vì đã thăng lên Cổ Thánh, có được đạo nguyên rồi, thì e là bây giờ khi đối mặt với cả Vạn vực Hạ giới, đạo của hắn chắc cũng không đủ dùng.

Hoàn toàn không đủ để khống chế cả một địa bàn khổng lồ như thế.

Nói trắng ra thì, để làm kẻ thống trị của một vị diện, vốn là nghiệp vụ chuyên môn dành cho Thiên Đạo.

Chuyện này đổi lại để những Cổ Thánh khác làm, thì chút đạo nguyên kia cũng chẳng là gì thôi, bởi vì quy mô và Thiên Đạo quá lớn.

Bản thân Khương Thành cũng là do có đạo tâm quá đặc biệt, nó được buộc lại với huyền văn và thế giới trong cơ thể, vả lại, căn cơ của hắn ở thời kỳ Thánh Tôn quá đỗi hùng hậu, thế nên

đạo nguyên cũng mạnh hơn những Cổ Thánh khác rất nhiều, tạm thời vẫn có thể miễn cưỡng duy trì được.

Trong quá trình sắp xếp và sữa chữa Bug ở vị diện hết lần này đến lần khác, thế giới trong cơ thể của Khương Thành cũng đang được thăng cấp nhanh chóng.

Bởi vì hắn nhận được một lượng lớn kinh nghiệm cảm ngộ.

Về những thứ liên quan đến các loại hệ thống tu luyện và hệ thống chiến đấu, tuy trước kia thực lực của ca này mạnh, nhưng đó giờ hắn chưa từng đi nghiên cứu một cách tỉ mỉ chuyên sâu như thế.

Đặc biệt là một Thiên Đạo, mỗi lần trau chuốt đều phải bắt tay từ bản chất của nó, nên thứ nhìn thấy đều là những gì ảo diệu có chiều sâu nhất.

Những cảm ngộ này, khiến cho thế giới bên trong của hắn không ngừng được hoàn thiện, không ngừng tiến bộ và tốt hơn.

Và điều cuối cùng mang lại là, thực lực được tăng một bậc.

Khương Thành biết rất rõ, rằng bản thân đã gặp được cơ duyên lớn nhất trong lịch sử.

Và còn là kiểu trước nay chưa từng có nữa.

Loại cơ hội đóng vai Thiên Đạo thế này, những người khác căn bản không gặp được.

Mà dù cho có gặp được, nhưng bọn họ lại không có hệ thống, nên ngay từ cửa đầu tiên đã rớt rồi.

Trong tầm nhìn của hắn, tất cả chúng sinh ở Vạn vực Hạ giới giống như từng ước số biết chuyển động vậy.

Bọn họ sống, tu luyện, chiến đấu, tụ tập, chia xa…

Đối với Khương Thành, nó đã không còn là những vở kịch nữa, thay vào đó, là từng linh kiện trong cái công xưởng cực khủng mang tên vị diện đang tự chuyển động.

Ở nơi đây, thực ra hắn nhìn thấy rất nhiều “người quen.”

Là những tinh anh Vạn vực năm đó đi theo hắn tiến vào Tiên giới như Tỉ Trường, Quy Tàng, Lăng Tinh, Hư Uyên, Thái

Thường, Thanh Vân và Tịch Vân.

Nhưng hắn cũng không hề cố tình làm chút gì đó cho bọn họ, giống như khi trước lúc gặp "Phi Tiên môn".

Nhìn thấy bọn họ gặp phải nguy hiểm, hắn không hề nhúng tay.

Và hắn cũng không cố tình sắp xếp cơ duyên kỳ ngộ gì đó cho bọn họ, tất cả đều xem tạo hóa của bản thân họ.

Mọi thứ đều rất công bằng và chính trực, không hề mang theo bất cứ tình cảm riêng nào.

Chỉ có thực hiện chức trách của Thiên Đạo như một người máy, hờ hững nhìn xuống từng góc một trong vị diện, mỗi khi có xuất hiện nhân tố nào làm ảnh hưởng đến sự ổn định và cân bằng của vị diện, hắn sẽ lập tức đi xử lý.

Hắn biết rất rõ, qua được vòng này rồi, tình huống ở phía sau sẽ càng phức tạp hơn nhiều.

Đến lúc đó hẳn sẽ xuất hiện Tiên giới.

"Kỳ lạ, vì sao vị diện này lại chưa xuất hiện Giả Tiên giới nhỉ?"

"Lẽ nào nó khác với tuyến thời gian năm đó mình từng trải qua?"

Hắn không rõ lắm về chuyện này.

Qua sự cố gắng "làm việc" của hắn, cả Vạn vực Hạ giới càng lúc càng có nhiều cao thủ Nhập Thánh và Thánh Giai xuất hiện.

Nhưng những người này, dù có tu đến Thánh Giai đỉnh phong, cũng chẳng có không gian để đột phá, vẫn không một ai phi thăng lên Tiên giới được.

"Xảy ra vấn đề gì rồi sao?"

Khương Thành nhìn lướt qua linh mạch cửu giai đã buộc với đạo tâm của mình, quả nhiên nơi đó đã trở thành trung tâm của Vạn vực Hạ giới, thu hút rất nhiều tu sĩ đến.

"Lẽ nào cái thế giới này không có trạm kiểm soát Tiên giới?"

“Hay là, mình cần phỉa tiến hóa Vạn vực Hạ giới thành Tiên giới?”

“Nếu là như vậy thì…

Hắn phất tay, nâng cấp linh mạch cửu giai kia lên thành tiên mạch nhất phẩm.

Bỗng chốc, Hạ giới xuất hiện khí tiên nguyên vốn không nên tồn tại.

Những sinh linh sống ở xung quanh tiên mạch kia, dù là Nhân tộc, Yêu tộc hay Linh tộc, gần như đều điên cuồng.

“Đù mé, linh khí gì thế này?”

“Sao ta có cảm giác, tiện một chút thôi cũng đủ hơn được vô số linh mạch cửu giai rồi?”

“Hoàn toàn là hai cấp bậc linh khí mà!”

“Lẽ nào, đây là tiên khí trong truyền thuyết?”

Một vài người có cảnh giới ở cấp Thánh giả đỉnh phong đã bắt đầu đột phá tại chỗ kế bên tiên mạch này.

Ai ai cũng thành tiên ngay tại chỗ.

Chỉ là, tranh chấp cũng nhanh chóng nhấc lên.

Tiên mạch chỉ có một dòng thế thôi, phạm vi bao phủ cũng chỉ lớn chừng đó, ai cũng muốn được chiếm một phần, có người còn muốn độc chiếm luôn nữa.

Đối với màn gió tanh mưa máu ở bên dưới, Khương Thành không quan tâm mấy.

Hắn chỉ đang đợi vị diện này thăng cấp.

Tuy nhiên, từ khi linh mạch kia bắt đầu xuất hiện, cho đến mười năm sau, Hạ giới cũng đã xuất hiện hàng trăm Chân Tiên rồi, nhưng hắn vẫn chưa được thông qua ải này.

“Chắc không đến mức bắt mình phải nâng trình của cả Hạ giới lên tầm Tiên giới đâu nhỉ?”

“Thế thì làm khó mình quá rồi.”

Tuy Hạ giới này của hắn đã xuất hiện Tiên nhân rồi, nhưng tiên mạch thì lại chỉ có một.

Mà Tiên giới của năm đó, tiên mạch không tới hàng chục triệu thì cũng có tám triệu cái, vả lại phẩm chất còn đa dạng nữa.

Cái cao nhất là tới cấp bậc tiên mạch cửu phẩm.

Khương Thành mà muốn coppy cho ra kiểu rầm rộ cỡ đó, bắt buộc phải tạo thêm hàng triệu cái tiên mạch nữa, mới miễn cưỡng đạt đủ chỉ tiêu.

Nhưng cho dù hắn làm như vậy thật, thì có vẻ vẫn còn hơi khác so với Tiên giới chân chính.

Cuối cùng hắn cũng ý thức được vấn đề nằm ở đâu.

"Tiên mạch của Tiên giới, tất cả đều được căn nguyên thế giới sinh ra."

"Dù dòng tiên mạch này của mình được nâng cấp cao đến đâu, thì nó cũng không phải là căn nguyên thế giới."

"Căn nguyên thế giới ở nơi này lại không phải do mình khống chế, thế mình tính là Thiên Đạo gì nữa?"

Hắn không hề biết là, khi hắn nghĩ ra được vấn đề này, thực chất cũng đã chạm đến điều mấu chốt cốt lõi của Thiên Phong thạch rồi.

Nếu hắn tìm cách thăm dò sâu thêm nữa, biết đâu thật sự có thể tìm thấy nguồn gốc năng lượng của Thiên Phong thạch, thực tế là đến từ Nguyên Tiên giới ở bên ngoài, rồi phát hiện ra căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới, đang bị các Giáng Thần giả rút lấy thông qua Thiên Phong thạch.

Vậy thì, hắn rất có thể sẽ phá được kế hoạch của Giáng Thần giả.

Chỉ là, dù cho ca này đã thành "Thiên Đạo thực tập", nhưng mạch não vẫn khác với người thường.

Ở trong mắt hắn, màn thử thách này chỉ là ảo cảnh được mô phỏng ra thôi.

Nên cản bản không hề tồn tại thứ gọi là căn nguyên thế giới.

"Nếu đã không tồn tại, thì ta tự mình tạo ra một cái là được rồi."

Hắn không hề biết căn nguyên có hình dáng như thế nào.

Trong đầu Khương Thành hồi tưởng lại hơi thở của A Linh ở Huyền giới năm đó, và tiếp tục nâng cấp tiên mạch.

Từ nhất giai thoắt cái tăng lên cửu giai.

Lần này, những sinh linh sống ở lân cận tiên mạch càng điên cuồng hơn.

Nhưng ngoài hàng trăm người đã thành tiên kia ra, thì những người khác căn bản không thể chịu nổi khí tiên nguyên dày đặc như thế kia, có rất nhiều người nổ tung ngay tại chỗ.

Trận tai kiếp này, nhanh chóng đánh sập sự ổn định của vị diện.

Ngay tức khắc, Khương Thành nghe thấy âm thanh thông báo mình đã chết của hệ thống.

Sau khi sống lại, hắn chìm vào suy tư.

"Xem ra, nâng cấp tiên mạch không thể giải quyết được vấn đề này."

"Cũng phải, căn nguyên thế giới đâu phải được tiến hóa từ linh mạch và tiên mạch."

"Nếu như xem vị diện như một con người, thì căn nguyên thế giới hẳn là… khí hải của hắn?"

"Hay là, thử đưa khí hải của mình kết nối với vị diện này, dùng tiên lực trong cơ thể mình làm nguồn sức mạnh của vị diện này?"

Khi ý tưởng này vừa nhảy ra, Khương Thành tức tốc hành động ngay.

Chương 2484: Một mặt trời

Muốn sử dụng khí hải của bản thân để thay thế cho căn nguyên thế giới, chuyện này nghe có vẻ rất là hoang đường.

Nhưng trên thực tế, người thật sự làm được chuyện này lại rất nhiều.

Cũng giống như năm xưa Tiên Vương của Cổ Tiên giới sáng tạo ra Tiên quốc vậy, nguồn năng lượng ở bên trong đó, thực ra chính là từ tiên lực trong khí hải của Tiên Vương.

Thành ca từng làm Tiên Vương, nên cũng khá am hiểu về chuyện này.

Chỉ là, tình huống bây giờ có hơi khác biệt — cái thế giới của con đường vàng kim này, không phải do bản thân hắn sáng tạo nên.

Hắn chỉ đến một thế giới đã được mô phỏng sẵn, chuyên dùng để diễn vai diễn Thiên Đạo thôi.

Chính thử thách này cũng không hề cho hắn cơ hội đóng vai và điều khiển căn nguyên của thế giới.

“Nên làm thế nào đây?”

Khương Thành chỉ có thể tự mình cố gắng thử xem sao.

Và kiểu thử này hoàn toàn không hề có mục đích, bởi vì khí hải của hắn không có cách nào kết nối được với thế giới này.

Có vài lần, bởi vì hắn bất cẩn phóng ra tiên lực cấp Cổ Thánh mạnh mẽ, dẫn đến cả vị diện bị sụp đổ, bản thân cũng chết mất mấy lần.

“Cứ tiếp tục như thế này không được.”

Rút kinh nghiệm từ bài học xương máu, Khương Thành cảm thấy mình bắt buộc phải nghĩ thử những cách khác.

Cách đầu tiên hắn nghĩ đến, đó là ký gửi khí hải của mình vào tiên mạch kia.

Bởi vì tiên mạch đó đã có liên kết chặt chẽ với đạo tâm của hắn, quá trình này vô cùng suôn sẻ.

Chỉ sau một giây đồng hồ, tiên mạch đã kết nối với khí hải của Thành ca.

Và rồi khoảnh khắc tiên mạch lóe sáng lên, Khương Thành bất chợt cảm nhận được một vài thứ đặc biệt.

Tiên mạch do hắn biến ra, vốn là một cá thể độc lập.

Nhưng nếu tiên mạch không có căn nguyên thế giới chống đỡ, thì sớm muộn gì cũng sẽ khô héo.

Giờ đây, tiên mạch do hắn biến ra không hề có dấu hiệu bị khô héo, là bởi vì nó được ngoại lực gia trì.

Khương Thành cảm nhận được ở một đầu khác của tiên mạch, có sự liên kết gắn bó chặt chẽ.

Rất rõ ràng, ở phía đối điện còn có một luồng sức mạnh khổng lồ.

“Lẽ nào là năng lượng đi kèm của bản thân cửa phá giới này đang chống đỡ cho nó?”

Ở trong mắt của hắn, cửa phá giới cũng là một thứ gì đó giống như pháp trận.

Cơ sở để cung cấp cho sự vận hành trận pháp, chắc hẳn cũng là nguyên tiên tinh hoặc những bảo vật gì đó khác.

Hoặc có thể là trực tiếp dựng trên tiên mạch đỉnh cao cao cấp hơn.

Chỉ là, đẳng cấp của trận pháp này quá cao, nên mới khiến cho nó trông chân thực đến thế.

Nhưng bây giờ hắn phát hiện, hình như sự việc hơi sai lệch với những gì bản thân đã tưởng.

Cảm giác luồng sức mạnh ở đối diện mang lại cho hắn, có vẻ hơi mạnh mẽ quá mức.

Ca này quyết đoán mở ra kỹ năng Thiên Đạo — đa góc nhìn.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn suýt nữa thì hú hồn.

Nếu như ví tiên mạch do hắn tạo nên này là một chiếc lá, thì luồng sức mạnh thần bí liên kết với nó kia là một mặt trời thực thụ.

Quy mô của cả hai cách nhau một trời một vực.

Quả thật không có gì để so sánh.

“Mạnh vậy luôn á?”

“Cái này có lai lịch gì đây? Không phải là trận pháp bình thường à?”

Hắn tỉ mỉ quan sát phía xa hơn, phát hiện mặt trời kia thế mà chỉ là một phần trong số đó thôi.

Luồng sức mạnh cuồn cuộn chảy xiết từ phía dưới vị diện, hình thành một mặt trời khổng lồ, rồi mặt trời kia lại chia thành vô số phân nhánh, thẳng đến một đầu khác ở phía xa.

Khương Thành không hề biết, thực ra đây là quá trình Giáng Thần giả ăn cắp căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới thông qua Thiên Phong thạch.

Cái gọi là mặt trời kia, chính là trạm trung chuyển sau khi căn nguyên thế giới bị rút vào Thiên Phong thạch.

Sau khi trải qua chuyển hóa ở chỗ này, sẽ được truyền lên Tiên Sơn ở bên trên.

Cuối cùng lại trải qua thêm một bước chuyển đổi của Tiên Sơn và ngọc phù, biến thành hoa nguyên năng mà Giáng Thần giả hấp thu được.

“Luồng sức mạnh này cũng mạnh mẽ quá rồi đấy?”

Đem so sánh với luồng sức mạnh này, thì một Cổ Thánh vừa mới thăng cấp như hắn hoàn toàn chẳng là gì.

“Sức mạnh mạnh mẽ như thế này, đáng lý nơi này phải tiến hóa mạnh ngang ngửa Nguyên Tiên giới từ lâu rồi chứ.”

“Sao địa bàn của mình còn chẳng tăng nổi lên Tiên giới nữa?”

Thành ca cảm thấy chắc chắn đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó.

Thế là, hắn quyết định làm chút gì đó.

Ví như khống chế mặt trời kia, để nó chiếu về phía địa bàn của mình nhiều một chút.

Nghĩ đến đây, hắn bèn thử giao lưu với đối phương thông qua tiên mạch kia.

Sợi ý thức đầu tiên vừa mới duỗi ra, lập tức giống như thiêu thân lao vào lửa, bị mặt trời chói lọi chiếu cho tan thành tro bụi.

Điều này cũng là hết sức bình thường.

Căn nguyên thế giới vốn không phải thứ mà sinh linh có thể chõ tay vào.

Các Giáng Thần giả cũng chỉ là thông qua Thiên Phong thạch và ngọc phù, cộng thêm khí tức đạo ấn lừa có được mới làm được thôi.

Nếu Khương Thành muốn lấy được luồng sức mạnh này, vậy điều đầu tiên, hắn bắt buộc phải nhận được sự công nhận của

Thiên Phong thạch, nắm được quyền khống chế nó.

Và hiển nhiên, lúc này hắn vẫn chưa làm được điều đó.

Nhưng hắn không hề bỏ cuộc.

Một sợi ý thức bị tiêu diệt, chẳng những hắn không rút lui, mà còn thả ra càng nhiều linh ý hơn, thậm chí còn thêm cả lực thần hồn.

Lần này, hắn giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, linh ý và lực thần hồn được hắn chia ra bị căn nguyên thế giới tiêu diệt trong nháy mắt, ngay sau đó, luồng căn nguyên kia quay ngược trở lại.

Trong chớp mắt, tiên mạch do hắn tạo ra phình to gấp hàng trăm lần.

Sau đó, nổ ầm một tiếng!

Mấy tu sĩ ở gần khu vực tiên mạch bất chợt gặp phải tai ương.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, đã tan thành tro bụi, chết đến mức không thể chết hơn.

Và khu vực lấy tiên mạch kia làm trung tâm, giống như một cái chảo dầu sôi, căn nguyên thế giới dâng trào mãnh liệt, xoáy về phía Khương Thành.

Mà điều kỳ dị là, rõ ràng lần này vị diện xảy ra chuyện, nhưng hắn lại không hề chết.

Nhưng có vẻ như hắn cũng chẳng sống nổi mấy giây nữa với căn nguyên thế giới đang cuồn cuộn ập tới ở đối diện kia, dẫu sao thì luồng sức mạnh đó mạnh hơn bản thân hắn quá nhiều.

Ngay lúc Khương Thành đang tính đợi âm thanh ting của hệ thống, thì trong cơ thể bất chợt lấp lóe kim quang, vang lên tiếng vù vù.

Tiên thụ ngộ đạo vắng mặt đã lâu nhúc nhích rồi.

Nó xông ra khỏi cơ thể của Khương Thành, đến thế giới bên ngoài.

Ngay khi căn nguyên kia sắp đến gần, đã bị nó chặn lại.

Chỉ thấy tiên thụ rung lắc cành lá, tỏa ra từng vầng hào quang.

Dù bản thân đứng ngay bên trong dòng chảy của lực căn nguyên thế giới như một cô đảo, nhưng nó vẫn đứng sừng sững.

Tất cả sức mạnh đều bị nó cản hết lại.

Tiên thụ ngộ đạo vẫn hệt như bình thường, không hề phình ra rồi bùng nổ giống như tiên mạch lúc trước, gần như chẳng hề nhìn ra chút khó nhọc tốn sức nào.

Sau khi chặn lại lực căn nguyên kia rồi, nó không hề buông tha, mà còn bay vèo về phía nguồn của luồng sức mạnh này.

"Á đù, ngươi muốn đi đâu thế?"

"Ít ra cũng phải đánh tiếng với ta đã chứ?"

Thành ca cảm thấy hơi chút mất mặt với tư cách là chủ nhân của tiên thụ.

Nhưng nể tình đối phương vừa mới cứu bản thân một mạng, hắn quyết định "tha thứ" cho nó một lần.

Tiên thụ ngộ đạo nhanh chóng xuất hiện ở bên trên mặt trời kia.

Vẫn không hề thấy nó bị tổn thương gì, mà chỉ chậm rãi xoay vòng, rải từng vòng hào quang thần bí khó lường.

Khương Thành dường như hiểu ra điều gì đó.

Trước kia khi tiên thụ mới bước vào Giáng Thần đài, nó cũng bất giác loé lên một vầng sáng màu vàng, lẽ nào là bởi vì nơi này?

Nó đến là vì "mặt trời" này nhỉ?

Tiên thụ không hề hấp thu những sức mạnh căn nguyên kia, nhưng bởi vì sự tồn tại của nó, cuối cùng khiến cho linh ý và thần niệm của Khương Thành vươn ra thành công.

Thần hồn dưới vầng hào quang của tiên thụ, khiến hắn có một loại cảm giác ấm áp.

Chương 2485: Kiểm soát con đường vàng kim

Khương Thành có thể cảm nhận được rõ ràng thần hồn của bản thân đang có sự biến chất.

Kiểu biến chất này không phải là tăng thần lực, cũng không phải thay đổi phẩm chất thần hồn, mà nó giống như bắt đầu thích nghi với tiết tấu của căn nguyên thế giới.

Năm xưa khi thăng cấp đến Chí Hồn, Khương Thành từng nghĩ sẽ tiếp tục thăng lên cấp bậc tiếp theo.

Nhưng thanh tiến độ của hệ thống đã đầy rồi, mà vẫn chẳng thấy đột phá.

"Lẽ nào cấp bậc sau Chí Hồn, là thần hồn kết hợp với cả thế giới?"

Khương Thành không rõ cho lắm.

Và linh ý của hắn cũng có sự biến chất dưới vầng sáng của tiên thụ giống với thần hồn.

Ý chí của hắn không còn thường xuyên xuất hiện ở từng góc trong vị diện, mà nó được chia thành vô số phần nhỏ, phân bố đều ở mỗi một tấc trong vị diện.

Khoảnh khắc này, hắn có cảm giác mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của chính mình.

Cả quá trình này chẳng cần hắn chủ động làm gì, mà chỉ cần ở yên đó bên dưới tiên thụ là được.

Nhìn xuống bên dưới khắp nơi bị tàn phá, đó là do ban nãy sau khi căn nguyên thế giới hoành hành đã gây nên.

Sự tàn phá đủ để khiến cho cả một vị diện mất đi sự cân bằng.

Dựa theo tiết tấu lúc trước, thì giờ này, "Thiên Đạo thực tập" là hắn đây đã chết rồi, và hệ thống sẽ được mở lại.

Bây giờ hắn không chết, mà muốn xóa bỏ sự tàn phá kia, khiến cho vị diện quay trở về diện mạo như ban đầu, thì cần phải tốn một chút sức.

Nhưng bởi vì linh ý đã có sự thay đổi bởi tiên thụ, giúp nó thích ứng được với nhịp điệu của căn nguyên thế giới, nên sự việc vốn dĩ phức tạp khó nhằn bỗng chốc trở nên đơn giản đến phát khiếp.

Hắn chỉ cần một ý niệm, mong cho vị diện được tu sửa.

Vậy là sau đó… vị diện đã được tu sửa hệt như ban đầu.

Bởi vì ý niệm kia đã được căn nguyên thế giới gia trì.

Căn nguyên thế giới sẽ phối hợp với ý chí của hắn.

Tuy không phải là toàn bộ căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới, nhưng ít nhất thì, "mặt trời" ở trước mặt này nghe lời hắn.

"Thế cũng được nữa á?"

Khoảnh khắc này, cuối cùng Khương Thành cũng có cảm giác không gì là không thể.

Tuy chỉ hạn chế trong vị diện ở trước mặt, nhưng có vẻ như hắn có thể làm đượ tất cả mọi điều.

Hắn nói bên dưới cần có tiên mạch, thế là trong nháy mắt, cả vị diện xuất hiện hàng trăm hàng nghìn tiên mạch.

Và chuyện này cũng là do sức mạnh của "mặt trời" kia tạo nên.

Nhờ có cây cầu nối thần kỳ là tiên thụ ngộ đạo, hắn đã kiểm soát được nguồn sức mạnh của cả vị diện.

Có nhiều tiên mạch xuất hiện như thế khiến cho khí Tiên Nguyên nhanh chóng lan ra khắp nơi, cả một Vạn vực Hạ giới đều chấn động.

Vô số tu sĩ bay ra khỏi tông môn và động phủ, họ cảm nhận luồng sức mạnh mới toanh rõ ràng có đẳng cấp cao hơn nhiều so với linh khí, suýt nữa thì phát điên tại chỗ.

"Ôi trời ạ, đây là sức mạnh gì thế này?"

"Tiên khí! Là tiên khí trong truyền thuyết!"

"Chẳng phải nói chỉ có một tiên mạch là có tiên khí thôi sao, hơn nữa gần đó cũng đã bị phong tỏa rồi mà, người không có phận sự đâu thể nào qua đó được?"

"Chỗ của bọn ta cũng xuất hiện!"

"Tuyệt đối đừng để tin này bị truyền ra ngoài, phong tỏa tin tức…"

Hành động phong tỏa tin tức đầy cẩn thận của bọn họ là một chuyện hết sức dư thừa.

Bởi vì lúc này đây, gần như mỗi một tấc ở Vạn vực Hạ giới đều được bao phủ và lấp đầy vởi khí Tiên Nguyên.

Ngay khi tia linh khí cuối cùng bị tiên khí thay thế, cả Vạn vực Hạ giới chính thức thoát xác trở thành Tiên giới.

Tiên thảo và tiên dược mọc lên như nấm như măng.

Và những tiên nhân với tiên thú mới thăng cấp, cũng dần đi lại giữa các Vực giới.

Khương Thành nhớ lại tốp tiên nhân đầu vừa nãy chết ở gần tiên mạch, trong đó đa số đều là "người quen" của hắn.

Thế là hắn quyết định hồi sinh những người này.

Chỉ với một suy nghĩ, đám người Quy Tàng, Hư Uyên, Tỉ Trường và Thanh Vân vốn đã tan thành tro bụi đều được hồi sinh.

Và lần này, hắn không hề sử dụng thuật hồi sinh của hệ thống.

Tất cả đều nhờ vào sức mạnh của căn nguyên thế giới.

"Đây mới là năng lực nên có của một Thiên Đạo chứ!"

"Thiên Đạo muốn hồi sinh một sinh linh, vốn dĩ chẳng cần phí sức, không phải sao?"

Nếu như là trước kia, một hơi mà hồi sinh nhiều người như thế, chắc chắn sẽ lại phá vỡ sự cân bằng của vị diện, dẫn đến xuất hiện BUG.

Mà giờ đây, hắn vẫn sống ngon lành, chẳng hề hấn gì.

Thử thách của con đường vàng kim, đã không còn là thách thức đối với hắn nữa rồi.

Hắn không còn cần mở rộng kết giới, mở rộng địa bàn của mình.

"Mấy cái kết giới này có tác dụng gì chứ?"

Vừa dứt câu, tất cả kết giới trước mắt đều biến mất.

Cứ như thế, hắn vượt qua ải này.

Tiếp sau đó, cảnh tượng ở trước mắt lại được mở rộng, xuất hiện thêm nhiều địa bàn hơn.

Mấy địa bàn đó là Tiên giới, có Thiên Tiên, có Huyền Tiên và Kim Tiên.

Khương Thành hoàn toàn không có ý định sẽ biến bản thân lớn mạnh từng chút một, và hắn cũng không muốn cứ từ từ giống như trước kia nữa.

Bởi vì đó là không cần thiết.

Sau khi có được sự phối hợp của "mặt trời" kia, tương đương với việc hắn có được quyền chi phối nguyên cả cửa Phá giới.

Hắn nói để cho tất cả sinh linh ở trên vị diện của mình tăng ba cấp, thế là tất cả sinh linh đồng loạt cùng đột phá ba đại cảnh giới.

Hắn nói tiếp tục mở rộng, thế là vị diện tiếp tục mở rộng đến vị trí xa hơn.

Được căn nguyên thế giới gia trì, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Cùng với việc địa bàn liên tục được mở rộng, Khương Thành cũng nhìn thấy sự xuất hiện của những người có cấp bậc Tiên đế như Bạch Hổ Đại Đế và Mâu Vũ.

Và điều khiến hắn hơi bất ngờ đó là, trên những địa bàn này, lại không hề xuất hiện mấy sinh linh Viễn Cổ như Thương Linh, Huyền Minh và Mãng Dã.

Hắn tiếp tục mở rộng ra nữa, người mạnh nhất trên vị diện cũng nhanh chóng trở thành Tôn Giả, Thiên Tôn, Chí Tôn…

Hắn nhìn thấy được những người quen như là Băng Cực, và cả Cung Tình.

Đến nước này, hắn không biết mình đã qua được bao nhiêu ải.

Nếu như Khương Thành qua ải theo cách bình thường, thì không biết lúc vị diện được nâng đến cấp này, hắn sẽ phải đối mặt với bao nhiêu vấn đề đây.

Cũng có thể đạo nguyên của hắn hoàn toàn không trau chuốt nổi cho một vị diện khổng lồ như thế này.

Nhưng bây giờ thì cũng chẳng cần hắn phải quá lo lắng làm gì.

Dù cho vị diện này có xảy ra chuyện, thì Khương Thành vẫn có thể nhẹ nhàng sửa chữa và dẹp gọn bằng căn nguyên thế giới.

Dẫu sao thì, nơi đây vốn không phải là một thế giới chân thực, tất cả mọi thứ đều do sức mạnh của căn nguyên thế giới mô phỏng mà ra.

Khi vị diện nơi hắn đang ở cuối cùng cũng thăng đến cấp xuất hiện được Cổ Thánh, tiết tấu mở rộng mới từ từ chậm dần lại.

Bởi vì ở bờ rìa của vị diện xuất hiện trọc khí và trọc ma.

"Cũng chân thực phết nhỉ, giữ lại giống y chang với Nguyên Tiên giới thật luôn."

Tầm mắt của hắn quét qua một lượt vị diện, và rồi tính ham vui nổi lên.

Hắn để mấy người quen cũ như Quy Tàng, Mậu Vũ và Băng Cực một hơi đương không tăng hết lên Cổ Thánh.

Rồi lại giáng mấy tên vốn là Cổ Thánh xuống thành Chân Tiên.

Bỗng chốc, cả vị diện được một phen nháo nhào.

Người được thăng cấp thì ngu cả người, người bị giáng xuống thì hồn lìa khỏi xác, làm cho ca này cười như được mùa.

"Đây là niềm vui của Thiên Đạo đấy sao?"

"Hình như cũng không tệ lắm nhỉ."

Bỗng tầm mắt của hắn lướt qua bóng hình của Thu Vũ Tuyền.

"Nàng ta có được tu vi Cổ Thánh ở trong này kia á?"

"Sao có thể được?"

"Bất công quá đi thôi!"

Nết đùa quái ác của Thành ca lặng lẽ bùng lên.

"Chẳng phải ngươi là thiên tài tuyệt thế sao?"

"Chẳng phải ngươi luôn muốn đạp ca đây xuống sao?"

"Vậy thì ca đây sẽ tặng cho ngươi một niềm vui bất ngờ."

Nói xong, cũng vẫn bằng một ý niệm, hắn quyết định giáng nha đầu này từ Cổ Thánh xuống Tôi Thể cảnh.

Sẵn tiện cũng đổi luôn thiên phú kiếm thuật của nàng thành thiên phú Tử Linh của Thi tộc.

“Tuy chỉ là một người được mô phỏng ra, chứ không phải chính nàng, nhưng tính cách vẫn là mô phỏng theo nàng mà nhỉ?”

“Mong chờ thật đấy!”

Chương 2486: Bảy người hội tụ

Khương Thành muốn trêu chọc “Thu Vũ Tuyền” của thế giới này.

Mặc dù nó chỉ là một người mô phỏng, nhưng hắn hiện tại cũng không có gì để làm.

Vì thông quan còn chưa được hiển thị nữa.

Hơn nữa sau khi sử dụng bộ kỹ năng Thiên Đạo của mình, viễn cảnh Thu Vũ Tuyền hạ xuống trạng thái Tôi Thể cảnh cũng không xảy ra như mong đợi.

Nàng vẫn là Cổ Thánh.

Mà nàng cũng không chết, nàng vẫn tràn đầy sức sống, điều đó có nghĩa là thiên phú của nàng ấy không biến thành Tử linh tộc.

“Chuyện gì vậy?”

“Thiên Đạo của ta không có tác dụng với nàng ta sao?”

Khương Thành không thể giải thích nổi.

“Thân phận của nàng ấy rất đặc biệt, nhưng bây giờ nàng ta chỉ là một hình nộm mô phỏng, không thể vẫn đặc biệt một cách vô lý như thế được nhỉ?”

Thế là tiếp đó, hắn chỉ huy sức mạnh của căn nguyên thế giới, hướng về phía “Thu Vũ Tuyền” phát ra nhiều đòn tấn công hơn nữa.

Ví dụ như một lôi kiếp bất ngờ giáng xuống từ bầu trời quang đãng, chẳng hạn như cho nàng ấy một bữa ăn định sẵn là không may mắn, hoặc đưa nàng ấy đến vùng biên giới của khu vực trọc khí.

Nhưng những đòn tấn công này không cái nào có hiệu quả.

"Thu Vũ Tuyền" dễ dàng chống lại lôi kiếp, miễn nhiễm với khí vận thanh linh, giết chết một vài trọc ma ở biên giới và trở về một cách suôn sẻ.

Điều này khiến Khương Thành cảm thấy chán nản.

"Ca thân là Thiên Đạo, còn không thể khống chế được một sinh linh nhỏ bé sao?"

Bây giờ hắn mới có thể phần nào hiểu được tâm tư của Tiên Mẫu năm đó đối phó với hắn ta.

Mặc dù hắn không có thù hằn gì với "Thu Vũ Tuyền" đó, nhưng hắn cảm thấy rằng sự tồn tại của đối phương là một mối nguy hiểm tiềm ẩn đối với hắn.

"Không phải vì sự bất thường của nàng ấy mà ta không thể vượt qua cấp độ này đấy chứ?"

Nghĩ đến đây, Khương Thành nghĩ rằng bản thân cần tung ra tuyệt chiêu gì đó.

Thế là hắn bay ra khỏi phạm vi của Ngộ đạo tiên thụ, tự dịch chuyển bản thân đến trước mặt "Thu Vũ Tuyền".

Quyết định đích thân gặp mặt "người dị thường" sẽ phá hủy vị diện này.

Vừa lóe lên trước mặt Thu Vũ Tuyền, đối phương có hơi sửng sốt.

"Ngươi không phải ở trên con đường vàng kim sao? Tại sao ngươi lại ở đây?"

Nghe thấy những câu hỏi dồn dập xuống mình từ Thu Vũ Tuyền, Khương Thành cũng ngây ra.

Hắn bất giác nhìn hai tay hai chân của mình, lúc này mới không chắc chắn mà hỏi ngược lại: "Ngươi có thể nhìn thấy ta?"

Thân làm Thiên Đạo của cửa phá giới, bất kỳ một sinh linh nào trong vị diện này đều không nhìn thấy hắn mới đúng.

Bắt đầu từ cửa dã thú trên núi đó, cho đến bây giờ, hắn rất nhiều lần ngồi trên mây nhìn xuống những chúng sinh sinh sống ở bên dưới, trước giờ chưa từng bị ai phát hiện.

Nữ nhân này sao lại có thể nhìn thấy mình được?

Thu Vũ Tuyền nhìn hắn từ trên xuống dưới, cố ý khinh thường nói: "Ngươi sử dụng thuật tàng hình sao? Thật là vụng về. Đừng nói là ta, ngay cả Tôi Thể cảnh cũng không thể che giấu."

Khương Thành suýt chút bị nàng ta làm tức ói máu.

Nhưng hắn lập tức nhớ lại câu trước đó.

"Con đường vàng kim? Ý ngươi là gì?"

Hắn không biết rằng cánh cửa vàng mà mình chọn đó được gọi là Con đường vàng kim.

Thu Vũ Tuyền cau mày, nghĩ rằng hắn đang trêu đùa bản thân mình.

"Ngươi lại định giở trò gì vậy? Ta đang rèn luyện, không rảnh rỗi lãng phí thời gian với ngươi."

"Hả?"

Khương Thành bị nàng ta chọc cười rồi.

Ngươi dám mất kiên nhẫn với Thiên Đạo sao?

"Ngươi rèn luyện gì? Ca nói cho mà biết, một khi ta tâm trạng tốt, có lẽ có thể trực tiếp vượt cấp cho ngươi đấy."

Trên miệng vừa nói như vậy, nhưng hắn thực sự đang nghĩ làm thế nào ta có thể lừa nữ nhân này.

Thu Vũ Tuyền nhìn hắn khó chịu.

"Ngươi lại giả ngu gì thế?"

"Tất nhiên đó là cửa phá giới, chỉ có điều là cánh cửa ta đã chọn khác với ngươi mà thôi."

"Cửa phá giới?"

Khương Thành cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Đây không phải là phó bản mà tự vào đây sao?

Làm sao NPC mô phỏng "Thu Vũ Tuyền" lại biết được?

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của đối phương với vẻ hoài nghi, và hỏi một câu hỏi rất quan trọng.

"Ngươi là… người thật?"

"Ta không phải, được chưa?"

Thu Vũ Tuyền hoàn toàn chắc chắn rằng hắn là cố tình đùa giỡn với mình.

Khương Thành chợt nhận ra.

Thảo nào biện pháp hạ thấp tu vi của nàng ấy và thay đổi thiên phú của nàng ấy vừa rồi không có tác dụng.

Hóa ra nàng ấy hoàn toàn không phải là sinh linh của vị diện này, không bị Thiên Đạo là mình điều khiển.

Cho nên, vừa rồi ta thực sự đang đối phó với Thu Vũ Tuyền thật sao?

"Thử thách của ngươi làm sao lại có thể xuất hiện ở thế giới của ta?"

"Thế giới của ngươi thì sao, ta còn muốn hỏi ngươi, tại sao lại đột nhiên xuất hiện trên con đường Luân hồi của ta"

Khương Thành không để ý giọng điệu của nàng, hắn chỉ tò mò hỏi: "Trừ ngươi ra, còn có ai tiến vào cửa phá giới không?"

Thu Vũ Tuyền lạnh nhạt nói : "Còn có thể có ai, chính là mấy tên đó kìa."

Khương Thành ngay lập tức khóa ánh nhìn của mình trên đám người Hư, Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh.

Sau một bài kiểm tra đơn giản, hắn ta nhanh chóng phát hiện ra rằng những người này thực sự không thuộc về vị diện này.

Mặc dù họ không thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng như Thu Vũ Tuyền, nhưng cũng cho thấy sự khác biệt rõ ràng với những sinh linh bên trong.

Khương Thành chìm đắm trong suy nghĩ.

Theo cách nói của Thu Vũ Tuyền, trải nghiệm trước đây của nàng ấy là cảnh tượng ở Nguyên Tiên giới.

Chỉ là trong tình cảnh này, ngoại trừ nàng ấy, những người khác cũng đều là NPC do cửa phá giới tạo ra.

Không ngạc nhiên khi Hư, Minh Tổ và những người khác cũng ở trong tình trạng tương tự.

Bảy người, bao gồm cả hắn đã tham gia vào quá trình rèn luyện và cửa phá giới mô phỏng bảy cảnh không liên quan của Nguyên Tiên giới.

Và bây giờ, bảy cảnh này đã được hợp nhất với nhau.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

“Có lẽ nào là do Ngộ Đạo tiên thụ, đã thực hiện một số thay đổi đối với trải nghiệm ban đầu không?”

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có lý do này.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn ta dịch chuyển tức thời năm người còn lại đến chỗ mình.

Bảy người gặp lại nhau, Hồn Tổ cùng Minh Tổ đều sửng sốt.

“Ngươi…”

“Khụ, đây là khảo nghiệm gì vậy?”

Thượng Huyền Cổ Thánh phàn nàn ngay tại chỗ.

“Lại có thể biến ra Khương Thành? Đây không phải muốn giết ta sao?”

“Đúng vậy, tên Khương Thành đó không dễ đối phó.”

Họ vẫn đắm chìm trong thử thách, cho rằng những người khác chỉ là ảo ảnh.

Khương Thành bĩu môi.

“Được rồi, được rồi, đã đến lúc tỉnh mộng rồi.”

“Tiếp theo, hãy nghĩ cách làm sao để thông qua cửa phá giới này đi.”

Mọi người đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hồn tổ khi nãy vừa mới gọi Khương Thành là tên kia, lập tức lật mặt 1080 độ, bay tới bên cạnh hắn.

“Khụ, Khương chủ thượng, trong thời gian này không một giây một phút nào là ta không nhớ đến ngươi.”

“Sao ngươi lại tới đây?”

“À, ta hiểu rồi, ngươi là thấy ta không dễ dàng vượt qua cửa, nên đã cố ý đến để dẫn dắt ta sao?”

“Ta biết ngay mà, ngươi sẽ không bỏ rơi ta đâu!”

Khương Thành nhìn chằm chằm người này không nói nên lời.

“Được rồi được rồi, ngươi cũng không cần phải tự làm khó mình như vậy nữa.”

Hư vẫn muốn cố gắng thêm một chút: “Ta nói thật mà, ta luôn trung thành với ngươi, sẵn sàng làm trâu làm ngựa cho ngươi…”

Đạo lý bám đuôi hắn vẫn là hiểu rất rõ, nịnh hót cứ phải gọi là vanh vách.

Trên thực tế, đám người Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh lúc này cũng đã mon men tới gần Thu Vũ Tuyền.

Những lời tốt đẹp cũng không ngừng tuôn ra, cũng muốn rằng Tuyền muội sẽ dẫn dắt thêm mình.

Chương 2487: Nhiệm vụ nhẹ nhàng

“Khụ, Vũ Tuyền tiên tử, ngươi có thể giúp ta không?”

“Thu cô nương, ta vừa nhìn đã biết ngươi là một người nhiệt tình chân thành.”

“Con đường luân hồi chắc là không khó khăn gì với ngươi chứ, ta biết ngươi là một người yêu thích thử thách giới hạn, chi bằng giúp ta thử thách một chút…”

Nếu chưa được tận mắt thấy trận chiến Thu Vũ Tuyền và Di đó, thì Minh Tổ và người khác có thể vẫn thể hiện địa vị của mình, không đến nỗi tâng bốc như vậy.

Nhưng sau khi chứng kiến trận chiến đó, họ đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Sức mạnh của nữ nhân này căn bản không phải cùng đẳng cấp với họ.

Trước đây trước khi vào đấu trường, những trọc ma mà Khương Thành giết nhiều hơn Thu Vũ Tuyền hơn 50 lần, họ cảm thấy Thu Vũ Tuyền có lẽ không giỏi bằng Khương Thành.

Bây giờ họ đã có sự nhìn nhận khác đi.

Phải là Thu Vũ Tuyền mạnh hơn, hai người hoàn toàn không thể so sánh được.

Thậm chí họ còn thấy Hư thực sự ngu ngốc, thay vì cố gắng lấy lòng người mạnh hơn, lại đi tìm Khương Thành gì đó.

Khương Thành không hề từ chối giúp đỡ Hồn tổ.

Một là hai người cũng xem như là người quen, hai là lãnh địa Con đường vàng kim của hắn đã mở rộng đến cực hạn, chưa có dấu hiệu thông quan cuối cùng.

Hắn có chút hoài nghi có phải bởi vì nguyên nhân từ Ngộ Đạo tiên thụ đã dẫn đến thử thách xuất hiện vấn đề.

Dùng thử thách của Hồn tổ để thử cũng không sao.

“Nói đi, thử thách của ngươi là gì?”

“Ta biết ngươi sẽ không bỏ rơi ta mà…”

Hồn tổ lại được một phen nịnh hót, sau đó hắn mới cẩn thận nói ra thử thách của mình.

“Ta đã chọn Con đường đêm tối, cần phải tiếp tục giết chết các Cổ Thánh mới có thể qua màn.”

Khương Thành nhún vai.

“Ta còn tưởng nhận nhiệm vụ khó khăn gì, không phải chỉ cần giết Cổ Thánh sao, sẽ khiến ngươi kiệt sức sao?”

Đối với hắn của ngày hôm nay mà nói, giết Cổ Thánh Thực sự không có gì khó khăn.

Hơn nữa, ngoại trừ bảy người bọn họ, những sinh linh khác đều là NPC, cho dù tùy tiện giết người không quen biết, cũng không có gì áy náy.

“Không hổ là Khương chủ thượng, ta biết chuyện này đối với người không phải là chuyện tốn công tốn sức gì mà.”

Hư lại giơ tay Khương Thành lên, sau đó mới nói ra mấu chốt quan trọng.

“Con đường đêm tối chỉ có thể sử dụng thủ đoạn ám sát, trước khi giết đối thủ, tuyêt đối không thể để đối thủ phản công một lần.”

Khương Thành cuối cùng cũng biết độ khó nằm ở đâu.

Ban đầu hắn nghĩ rằng sức mạnh của Hư không được tính là mạnh trong Cổ Thánh, giết chết Cổ Thánh không phải là một chuyện khó như lên trời.

Bây giờ nhìn lại, nhiệm vụ này có vẻ hơi biến thái.

Cổ Thánh không phải là một tu sĩ cấp thấp trong Ngưng Mạch cảnh hay Tụ Nguyên cảnh.

Chớ nói ám sát thành công, chỉ là ẩn nấp ở gần đối phương mà không bị đối phương phát hiện đã khó như lên trời rồi?

“Nếu bị đối thủ phát hiện trước thì sao?”

Hư bất đắc dĩ nói: “Vậy thì đối thủ sẽ có sự phòng bị, cảnh giác cao độ, nhiệm vụ sẽ còn khó khăn hơn “

Khương Thành rất thích thú nói: “Vậy ngươi đã thành công bao nhiêu lần?”

Người mang hình dạng con người ở Ngưng Mạch cảnh như Hư, miễn cưỡng giơ sáu ngón tay lên.

Khương Thành lập tức ngưỡng mộ nhìn hắn.

“Ngươi có thể giết chết 6 tên Cổ Thánh mà thần không biết quỷ không hay, ngươi đúng là lợi hại đấy!”

“Ngươi đề cao ta quá rồi.”

Một giọng nói xấu hổ vang lên.

“Năm người đầu tiên, thực ra là Thánh Tôn.”

“Sau khi vượt qua Vũ Các Thánh Tôn, mới đến mục tiêu là cấp Cổ Thánh.”

Khương Thành lại không vì chuyện này mà khinh thường hắn.

Có thể giết chết một Cổ Thánh bằng cách ám sát đã đủ khó tin rồi.

Có thể làm được đến mức này, có lẽ là bởi vì Thiên Hồn của hắn quá đặc thù, thích hợp làm những chuyện lén lút như vậy.

“Được rồi, nhiệm vụ đơn giản này cứ giao cho ta.”

Hắn vỗ ngực và nói: “Ta hứa sẽ giúp ngươi vượt qua cấp độ trong vài phút nữa.”

Hư ngay lập tức vui mừng khôn xiết, nhưng hắn chưa kịp thể hiện thì tiếng cười chói tai của Minh Tổ đã vang lên bên cạnh.

“Ha ha ha ha!”

“Ta đã nghe thấy gì nào? Nhiệm vụ đơn giản? Vượt qua cấp độ?”

“Khương Thành, ngươi có biết ngươi đang nói gì không?”

Thượng Huyền Cổ Thánh và những người khác liên tục lắc đầu.

“Ngươi đang khoe khoang hơi quá đấy.”

“Mặc dù thành tích giết con trọc ma vừa rồi của ngươi thật đáng kinh ngạc, nhưng ngươi ám sát Cổ Thánh, khiến cho đối

phương một lần phản kích cũng không được, ngươi hiểu điều đó có nghĩa là gì không?”

“Hắn cũng chỉ nói như vậy mà thôi, căn bản là không nghĩ tới có thể làm được.”

So với họ, Thu Vũ Tuyền tỏ ra nghiêm túc.

Bởi vì nàng biết Khương Thành tuy thích làm màu, nhưng mỗi lần làm màu, hắn đều có thể thực hiện được.

Chỉ là nàng cũng tò mò, ám sát Cổ Thánh như thế nào mà làm được.

Với thực lực của Khương Thành, hạ gục đối thủ một lần cũng không quá khó, nhưng nhiệm vụ này nhất định phải do Hư hoàn thành.

Có lẽ nào hắn muốn ở cạnh ra tay, để Hư hoàn thành đòn đánh cuối cùng?

Nếu đúng như vậy, sẽ không thể vượt qua được màn này.

Mục tiêu của con đường đêm tối phải là để người thách thức hoàn thành quá trình trận chiến một mình.

“Mục tiêu tiếp theo của ngươi là ai?”

“Chí Chính Cổ Thánh.”

Hư thở dài.

“Để giết hắn, ta đã sắp xếp vô số lần ám sát, nhưng vẫn thất bại hai lần, đánh rắn động cỏ, bây giờ không còn hy vọng nữa…”

Còn chưa nói xong, Khương Thành đã cắt ngang.

“Được, ta biết rồi.”

“Kế tiếp, ta sẽ bắt hắn, sau đó gặp hắn thì đừng nói nhảm, trực tiếp tấn công vào chủ hồn của hắn, giết chết hắn ngay lập tức.”

“Nhất định đừng có nghi ngờ gì.”

Bắt, bắt qua?

Hư hơi hoang mang.

Mà Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh và những người khác ở cạnh suýt nữa bật cười.

“Ha ha ha, ta đã nghe thấy gì?”

“Bắt một Cổ Thánh, ngươi coi Cổ Thánh là cái gì?”

“Hơn nữa, dù ngươi có bắt được thì đối thủ vẫn có thể đánh trả phải không?”

“Chỉ cần đánh trả một lần là coi như các ngươi thất bại.”

“Ta muốn xem, làm sao ngươi bắt được hắn qua đây?”

Họ vừa dứt lời, trong sân đột nhiên lại xuất hiện thêm một nam nhân trung niên râu đen mặc áo bào gấm màu tím, đội mũ miện màu đỏ.

Người này đột nhiên xuất hiện ở hiện trường, khi nhìn thấy bảy người bọn họ, trong mắt còn sót lại vẻ kinh ngạc cùng hoang mang vẫn chưa thu lại, liền chuyển sang dáng vẻ đề phòng.

“Chí Chính Cổ Thánh!”

“Đến thật rồi sao?”

“Làm sao có thể…”

Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh biểu cảm giống như họ đã nhìn thấy ma.

Ngay cả Thu Vũ Tuyền cũng cảm thấy không thể tin được.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, thần sắc của Chí Chính Cổ Thánh nhạt dần rồi trở nên trống rỗng.

Sau đó, hắn mềm nhũn ngã xuống, không còn phát ra tiếng động nào nữa.

Đường đường là một Cổ Thánh, cứ như vậy mà chết đi sao.

“Đa tạ Khương Chủ thượng!”

“Ha ha ha, cuối cùng cũng qua được một cửa nữa!”

Lần này đến lượt Hư cười vô cùng thỏa mãn.

Hắn luôn rất xem trọng Khương Thành, nhưng ban đầu nghĩ rằng hắn còn cần phải lên kế hoạch ám sát cẩn thận, sau đó sử dụng những kế hoạch cực kỳ phức tạp để tiếp cận Chí Chính Cổ Thánh.

Thật chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại đơn giản như vậy.

Khương Thành thực sự đã "bắt" được Chí Chính Cổ Thánh về, hơn nữa quá trình giết hắn thậm chí còn đơn giản và biến thái khiến người ta kinh ngạc hơn.

Sau khi thiên hồn của hắn xông vào trong Hồn Hải của đối phương, hắn phát hiện Hồn Hải của đối phương hoàn toàn tĩnh lặng, chủ hồn cũng bất động, như cọc gỗ chờ hắn chém giết.

Trong trường hợp này, tất nhiên hắn có thể ra tay chỉ với một đòn.

Chương 2488: Ban thưởng thông quan

Mặc dù biết cách tiêu diệt mục tiêu nhưng bản thân Hư vẫn lúng túng.

Bởi vì hoàn thành nó quá dễ dàng, quá đơn giản.

Đối phương không những không có sức đánh trả, mà giống như bị yểm bùa định thân.

Trên thực tế, cảm giác của hắn đã đúng.

Bây giờ, trong vị diện của cửa phá giới, Khương Thành là một vị thần toàn năng.

Vị "Chí Chính Cổ Thánh" vừa bị giết kia, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể khiến đối phương biến thành Tôi Thể cảnh, đồng thời cũng có thể khiến đối phương mất đi năng lực di chuyển.

Loại quyền hạn này, một Thiên Đạo chân chính cũng không thể có được.

Thiên Đạo muốn giết một Cổ Thánh, cần phải sử dụng Kiếp số, hoặc giả vờ ra tay với người khác.

Còn việc tự tiện hạ thấp cảnh giới của một Cổ Thánh, điều đó là không thể.

Nhưng bây giờ, Khương Thành đã có được sự hợp tác của "căn nguyên thế giới" thông qua Ngộ Đạo tiên thụ, nên hoàn toàn có thể nói hắn muốn làm gì thì làm.

Loại năng lực này, Hư, Minh Tổ và những người khác không bao giờ có thể tưởng tượng được.

"Điều này thật khó tin."

“Trời ơi, chuyện này sao có thể làm được?”

“Có lẽ nào đây chính là vị Chân Thần trong truyền thuyết?”

Mọi người đều nói rằng lĩnh vực kiến thức của mình đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Nhìn vẻ mặt như nhìn thấy ma của mấy người đó, sự làm màu của Khương Thành cảm thấy được an ủi phần nào.

Kể từ khi tiến vào Giáng Thần Đài, đã rất lâu hắn không làm màu rồi, suýt chút nữa quên mất cảm giác đó là như thế nào.

“Chỉ là Cổ Thánh cỏn con mà thôi, chỉ cần vài hành động cơ bản, không đáng để ngạc nhiên.”

Mọi người nghe mà khóe miệng giật giật.

Mặc dù làm màu có lợi cho thể chất và tinh thần của mình, nhưng cũng nên có chừng mực nhỉ?

Cổ Thánh đã thành chút cỏn con rồi? Vẫn chỉ là những thao tác cơ bản?

Khiến mấy Cổ Thánh như bọn ta phải làm sao chứ?

Bởi vì vừa rồi “Chí Chính Cổ Thánh” đã bị giết, Con đường đêm tối của Hư đã vượt qua một cấp độ khác.

Cũng vì vậy, hắn đã nhận được một số phần thưởng.

Một viên hồn tinh màu tím lấp lánh bay bay và nhập vào cơ thể hắn.

Hồn tinh là một thứ rất hiếm thấy ở Nguyên Tiên giới, mà hồn tinh màu tím thậm chí còn chưa từng thấy.

Mặc dù Khương Thành không biết viên hồn tinh này ẩn chứa loại năng lượng gì, nhưng hắn có thể cảm giác được hồn lực của Hư đã trở nên mạnh mẽ hơn một bậc.

Dựa vào cấp bậc Cổ Thánh của hắn, chớp mắt đã tăng nhiều như vậy, có thể nói đây là một cơ hội lớn hiếm gặp.

“Đa tạ Khương chủ thượng!”

Hư ổn định cảnh giới, bắt đầu nịnh nọt.

“Ta sớm đã biết, với sự giúp đỡ của ngươi, mọi khó khăn đều chẳng tính là gì cả.”

“Cửa phá giới này thực sự quá thấp đối với ngươi, quả thực là một xúc phạm đến thân phận cao quý của ngươi!”

“Quá đáng! Ai có thể cho Thành ca ta một chút thử thách đi chứ?”

“Có thể nào cho Thành ca của ta cấp độ cao hơn nữa nữa không?”

“Được rồi, được rồi, khiêm tốn chút đi!”

Khương Thành rất hài lòng với sự nịnh hót của hắn, cũng quên mất đi những hành vi xấu của hắn trước đây.

“Mục tiêu tiếp theo là ai?”

Đây là điều hắn đang chờ đợi, vừa nghe liền vui mừng không kịp mà trả lời: “Thanh Tịch Cổ Thánh, không giết chết tên giết nghìn đao này, ta không chịu được!”

Hắn làm như có mối thù truyền kiếp với tên Thanh Tịch Cổ Thánh kia, nhưng thực ra là hai người họ không hề quen biết nhau.

Ngược lại, Khương Thành trước đây đã từng gặp Thanh Tịch, đó là khi hắn đang ở suối nguồn thứ hai.

Dù sao thì ở đây ngoại trừ bảy người họ, những người khác chỉ là những hình nộm mô phỏng, vì vậy hắn không hề do dự.

Sử dụng sức mạnh của căn nguyên thế giới, dễ dàng để bắt được Thanh Tịch Cổ Thánh từ trong động phủ của hắn.

Sau đó trực tiếp giam cầm đối thủ, Hư đi lên tấn công thiên hồn, ba giây là xử lý xong.

Thấy hắn một lần nữa lại nhận được phần thưởng từ trên trời rơi xuống, Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh và những người khác ở bên cạnh hoàn toàn mất bình tĩnh và không thể ngồi yên được nữa.

“Khương đạo hữu, có thể nào giúp ta nữa được không?”

“Khương tiền bối, ta vừa nhìn đã biết người là một người có tấm lòng bao dung ấm áp.”

“Khương chủ thượng, từ hôm nay trở đi ngươi cũng chính là chủ thượng của ta, ta biết ngươi thích những thử thách có độ

khó cao, hiện tại ta có một cơ hội ngàn năm có một…”

Thu Vũ Tuyền vừa nãy còn trống rỗng đứng ở bên cạnh, nhất thời cũng đã bình tĩnh lại.

Mọi người chạy đến chỗ Khương Thành, tranh giành nhau lên xe.

Khương Thành không ngại làm màu thêm vài lần, dù sao ở đây hắn là vạn năng, cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Nhưng cũng nên có trước có sau.

“Dù thế nào, vẫn nên để Hư vượt qua cấp độ trước. Còn về các ngươi, để xem tâm trạng đã.”

Để hắn có được tâm trạng tốt, mọi người cũng tốn không ít tâm tư.

Đây có thể nói đơn giản một câu là, vốn dĩ không có chỗ cho sự hư nịnh, nhưng mọi người đột nhiên tìm ra góc độ.

“Lời của Khương chủ thượng thật có lý!”

“Quả là một câu nói quá hay!”

“Đúng là khiến người khác chiêm nghiệm, không hổ là Khương tiền bối tuyệt thế vô song …”

Khương Thành vui mừng, sau đó lại giúp Hư giết chết ba mục tiêu cấp Cổ Thánh.

Cuối cùng, mục tiêu của nhiệm vụ lại trở thành giết chết năm vị Cổ Thánh cùng một lúc, hơn nữa đối phương còn không thể đánh trả.

Loại nhiệm vụ biến thái này đừng nói là Hư, ngay cả bản thân Khương Thành chỉ dựa vào sức lực cũng không thể làm được.

Có thể nói, thiết kế ban đầu của cửa phá giới có lẽ không hề đự tính đến để mọi người qua cửa.

Nhưng vì sự tồn tại của Ngộ Đạo tiên thụ và căn nguyên thế giới, mọi thứ lại trở nên khả thi.

“Điều này… còn có thể làm được sao?”

Hư đã mất hết hy vọng.

Khương Thành nhún vai.

“Quả thực có chút khó khăn, xem ra ta chỉ có thể dốc toàn lực thử xem thôi.”

Dốc hết sức?

Ai cũng bất lực kêu ca.

Cảm thấy vừa rồi không phải là toàn bộ sức mạnh của ngươi sao?

Bốc phét thì cũng cần có chừng mực chứ nhỉ?

Giây tiếp theo, họ thấy năm bóng người đồng loạt xuất hiện ở hiện trường.

Trong số năm sinh linh đó, có Nhân tộc, cũng có Yêu tộc và Linh tộc, sau khi bước ra sân ai cũng biểu cảm hết sức hoang mang.

Hư phản ứng khá nhanh.

Ngay lập tức, ra một đòn Thiên hồn tấn công 5 người này.

Trong tình huống bình thường, cho dù năm người này đứng yên, một làn sóng bao phủ như vậy cũng không thể giết chết bất kỳ ai trong số họ.

Dù sao, công kích Thiên Hồn của hắn bị chia làm năm phần, uy lực đã yếu đi rất nhiều.

Nhưng lần này, năm Cổ Thánh đã ngã xuống.

Bởi vì vào thời khắc mấu chốt, Khương Thành đã giam cầm năng lực kháng cự thần hồn của năm vị Cổ Thánh.

Thấy hắn thật sự trợ giúp Hồn Tổ một đao giết chết năm vị Cổ Thánh, tất cả mọi người có mặt trở nên điên cuồng.

“Vãi, vãi quá! Thế này cũng được à?”

“Ngay cả khi ta tận mắt chứng kiến, ta vẫn không thể tin được!”

“Một năng lực thật khó để giải thích…”

Thu Vũ Tuyền cũng lộ ra vẻ khó tin, bởi vì điều đó quá sức tưởng tượng.

Ngay cả Di ở thời hoàng kim, cũng không thể khiến năm vị Cổ Thánh không còn sức đánh trả trong giây lát, phải cao hơn đối

thủ bao nhiêu cảnh giới mới làm được điều này chứ?

“Năm người thật sự không dễ dàng gì.”

Khương Thành lau mồ hôi mặc dù trên trán không hề có tí mồ hôi nào.

“Suýt nữa đã vượt quá khả năng của ta rồi.”

Mọi người không còn gì để nói, chỉ có thể ngước nhìn Đại Thần.

Mà lúc này, Hư lại một lần nữa nhận được phần thưởng.

Chỉ là lần này không phải hồn lực tăng lên, mà là một chùm tinh mang từ trên trời giáng xuống, chậm rãi bay bay quanh người hắn.

Tinh mang đó dường như không có bất kỳ hiệu ứng buff nào, nhưng cũng không mang lại bất kỳ sát thương nào cho hắn.

Chỉ là bản thân Hư dường như đã chìm vào giấc ngủ say.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Lần này hắn đã nhận được cái gì?

Chương 2489: Chủ của Thiên Phong thạch

Khi Hư vượt qua cửa cuối cùng của Con đường đêm tối và nhận được phần thưởng, mười một Giáng thần bên ngoài Thiên Phong thạch đã không thể ngồi yên được nữa.

Họ không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên trong Thiên Phong thạch, nhưng lúc này bề mặt của tảng đá đã được thắp sáng bởi những tinh mang rực rỡ.

“Có người trở thành một trong thất tinh rồi?”

“Chưa chắc!”

“Ta không tin!”

Đám Giáng thần ẩn nấp xung quanh ngọn núi Tiên Sơn đều không tự chủ được mà hiện thân, mà tất cả họ ai nấy đều vô cùng kích động.

Chỉ là sự kích động này không phải vì sung sướng, mà là vì không thể chấp nhận được.

Thiên Phong thạch có thể rút được căn nguyên thế giới, chuyển hóa đại sát khí của những năng lượng khác, chủ nhân thật sự là thủ lĩnh của bọn họ.

Chỉ có hắn mới có thể điều khiển hoàn toàn Thiên Phong thạch và phát huy hết sức mạnh của nó.

Mà dưới thủ lĩnh còn có tử tinh vị.

Khi thủ lĩnh đi vắng, kí chủ của tử tinh vị có thể sử dụng bảo vật này.

Ngoài ra, còn có thể trở thành bổ trợ của vị trí thất tinh.

Vì vị thủ lĩnh đó sớm đã không còn, cho nên tất cả cơ hội trở thành chủ nhân của Thiên Phong thạch đều thuộc về tử tinh.

Mà chìa khóa để trở thành tử tinh chỉ có một, đó chính là thân phận và thần khí.

Một số "kiệt tác" được các Giáng thần tạo ra năm đó, chẳng hạn như Vô Định Cổ Thánh, như Di, như Thu Vũ Tuyền, trong tay họ có thần khí thì có thể có cơ hội nhận được sự chứng nhận của Thiên Phong thạch, bước vào tử tinh vị, trở thành chủ nhân của nó.

Đối với việc trở thành vị trí thất tinh, chỉ có một con đường duy nhất - đi qua từng cửa cửa phá giới…

Mười một vị Giáng thần, bao gồm cả Hữu Nhất, tất cả đều không có những tư cách này.

Bọn họ không phải "kiệt tác", thân phận không đúng, đồng thời cũng không có cách nào có thể thông qua cửa phá giới.

Vì vậy lần trước để Thu Vũ Tuyền nhận được sự chấp thuận của Thiên Phong thạch, họ đã nhất trí làm ra một ngọc phù, kết thành Hộ Tâm kính.

Dù chỉ là phiên bản khiếm khuyết của Hộ Tâm kính,

Nhưng dù gì nó vẫn là một trong bốn Thần khí.

Xứng với thân phận "kiệt tác" của Thu Vũ Tuyền, cuối cùng nàng đã một lần thành công có được sức mạnh mạnh mẽ.

Mà khi không có Thu Vũ Tuyền, bản thân đám Giáng thần bọn họ chỉ có thể sử dụng mặt bên của ngọc phù để kích thích một số công năng của nó, không thể thật sự điều khiển Thiên Phong thạch.

Nhưng chỉ một phần công năng phát ra từ mặt bên đã có thể định hình một thế giới mới như Tiên Sơn rồi.

"Là Hôi Dạ tinh!"

"Chết tiệt, ta nhớ rõ chính là tên Hồn tộc đó chọn con đường đêm tối."

"Chỉ dựa vào hắn? Có thể thông qua con đường đêm tối, trở thành một trong thất tinh sao?"

Ta không tin! Ta không tin!"

Bên cạnh sự ghen tị, còn có sự lo lắng bao trùm trong họ.

Nói thẳng ra, Thiên Phong thạch là nền tảng của Giáng Thần Đài, cũng giống nguồn gốc.

Mặc dù bản thân nó không có lực công kích trực tiếp, nhưng nếu không có nó, đám Giáng Thần giả này cũng không có gì đặc biệt, nhiều Cổ Thánh hơn một chút là có thể tiêu diệt bọn họ.

Bây giờ Hư đã trở thành một trong thất tinh, bọn họ cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ.

"Nếu Thất Tinh hội tụ, thì Thiên PhongThạch này sẽ hoàn toàn không còn liên quan gì đến chúng ta nữa!"

"Khi đó, cho dù chúng ta có Hộ Tâm kính, cũng chẳng ích gì."

"Thứ hạng của ta dưới Thất Tinh…"

"Lão già chết tiệt, ngay từ đầu lão đã không coi chúng ta là người của lão rồi."

"Hắn đáng bị như vậy!"

"Còn có tên Khương Thành kia, tại sao hắn vẫn còn sống?"

Sau khi phàn nàn và nguyền rủa, họ bắt đầu phải suy nghĩ về vấn đề thực tế. …

"Phải nghĩ ra cách."

“Chúng ta không thể để chúng lấy đi Thiên Phong thạch!”

Bởi vì bọn hắn không thể can thiệp đến nội tình bên trong Thiên Phong thạch, bọn hắn chỉ có thể dùng chiêu lần trước triệu hoán Thu Vũ tác chiến với Di.

Theo cách này, Khương Thành, Minh Tổ và những người khác đều bị đuổi ra khỏi cửa phá giới.

Nếu như vậy, ít nhất sẽ không xuất hiện thêm thất tinh thứ hai.

Tất cả ngọc phù bắn ra từ Tiên Sơn, đem theo một ánh sáng thần bí từ từ hạ xuống Thiên Phong thạch.

Khương Thành và những người khác bên trong vẫn đang nhìn Hư phát sáng.

Đột nhiên, cảm thấy một lực hút mạnh mẽ từ bên ngoài.

“Chuyện gì thế này?”

Khương Thành lập tức điều động lực căn nguyên thế giới, dễ dàng ổn định lại thân hình.

Về phần Thu Vũ Tuyền thì mặt mày cau có, một luồng ánh sáng xẹt qua đôi mắt sáng ngời của nàng, sau đó thực sự đã triệu hồi được lực triệu hoán.

Lần trước lúc được triệu hồi, bởi vì duyên cớ con đường luân hồi, đang ở trạng thái Vô Đạo Kiếm ngự trị tâm thức, cho nên mới có thể triệu hồi ra ngoài.

Nhưng lần này nàng tỉnh táo nên đương nhiên sẽ phản kháng.

Hai người họ không sao, nhưng Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh và những người khác lại đang gặp rắc rối.

Cơ thể của bốn người đều lơ lửng không thể kiểm soát.

Mấy người họ đều không biết chuyện gì đã xảy ra, phản ứng đầu tiên của họ là cố gắng vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi nguồn sức mạnh đó.

Tuy nhiên, với sức mạnh to lớn của mình, họ lại không thể thoát khỏi nó.

Hết cách, Hộ Tâm kính khiếm khuyết bản đó cũng là một thần khí.

Hơn nữa, thần khí này vốn có mối liên hệ chặt chẽ với Thiên Phong thạch, hiện tại người muốn đưa chúng ra ngoài chính là bản thân Thiên Phong thạch.

Loại sức mạnh này, Cổ Thánh cũng không thể chống lại.

“Khương chủ thượng, cứu ta với!”

“Cứu bọn ta với…”

Còn tưởng rằng có ai đó đang ẩn nấp chơi bọn họ , tất cả đều hoang mang đứng im tại chỗ.

Khương Thành cũng rất thú vị.

Ngay lập tức điều khiển sức mạnh của căn nguyên thế giới, đè áp bốn người họ lại.

Mà sau khi hắn huy động sức mạnh căn nguyên thế giới, lực hút đang đè nén trên bốn người họ cũng tự động biến mất.

Mười một tên Giáng Thần đã chờ đợi rất lâu bên ngoài, nhưng đợi mãi cũng không thấy một ai bị đẩy ra từ bên trong, xem như là đã triệu hồi thất bại.

“Thật đáng ghét, thế mà bọn họ cũng chống lại được?”

“Đã mất kiểm soát rồi, đây là mất kiểm soát rồi sao.”

“Ta sớm đã biết mà, năm đó lẽ ra không nên cho bọn họ tham gia cửa phá giới.”

“Mẹ kiếp, làm sao bây giờ?”

Không thể đá mấy người đó ra khỏi Thiên Phong thạch, bọn họ lúng túng mất một hồi lâu không biết phải làm sao.

“Chúng ta phải tăng tốc tu luyện Tiên Sơn!”

“Đúng vậy, trước khi Thạch Thiên Phong hoàn toàn mất kiểm soát, chúng ta phải tăng cường sức mạnh của chính mình càng sớm càng tốt.”

“Họ chưa chắc có thể hội tụ được đầy đủ thất tinh, vì vậy đừng quá lo lắng.”

“Đúng thế, một người vượt qua là đủ khó tin rồi, làm sao có thể có đến thất tinh được?”

Nghĩ đến đây, tâm trạng của đám Giáng Thần cũng dịu đi một chút.

Nhưng bọn họ chỉ nấp đi được vài phút, lại phải vội vàng nhảy ra.

Bởi vì trong vài phút này, Khương Thành đã giúp Minh Tổ thông quan.

Mặc dù thử thách sau này không giống với Hồn Tổ, nhưng Khương Thành hiện tại là đấng vạn năng không gì là không thể làm ở Thiên Phong thạch, bất kỳ thử thách gì cũng đảm bảo là sẽ vượt qua.

Trong vài phút, kết quả đó còn là do Khương Thành đã lãng phí phần lớn thời gian để tận hưởng những lời nịnh hót tâng bốc của mọi người.

Nếu không nó diễn ra còn nhanh hơn.

“Lại thêm một tên?”

“Đó là Ẩn SinhTinh, chết tiệt, Con đường ẩn sinh sao lại được thông qua?”

“Tên Minh Tộc đó làm gì có sức mạnh như vậy?”

“Ta không tin, chắc chắn có điều gì đó không ổn!”

Dù họ có không muốn chấp nhận nó đến đâu, sự thật nằm ngay trước mắt họ.

Và không lâu sau, những tuyển thủ thứ ba, thứ tư, thứ năm vượt qua cấp độ cũng lần lượt xuất hiện.

Trong một thời gian ngắn, vị trí thất tinh của Thiên Phong thạch đã có năm vị trí.

Chương 2490: Sự xuất hiện trở lại của trọc ma

Cho dù là Hồn tổ hay là Minh Tổ, sau khi nhận được phần thưởng thông quan, đều có trực giác liên kết mạnh mẽ với Thiên Phong thạch.

Hư chỉ cần giơ tay lên, khí tức Tiên Nguyên ở xung quanh đã trở thành một hồn hải.

Hồn hải tỏa sáng lung linh, toát ra một khí tức vô cùng bí ẩn khiến cho người ta trong một khoảnh khắc nào đó đột nhiên cảm nhận được ý nghĩa thực sự của sinh mệnh.

“Ngươi làm gì vậy?”

Minh Tổ không hề thích loại khí tức hồn lực này.

Cùng với lời trách móc của hắn, Hồn hải liền lập tức tan biến trong không trung biến thành một luồng tử khí.

Tử khí nhanh chóng lây lan như một dịch bệnh, trong chớp mắt, cả vị diện đã trở thành U Minh giới mà âm chớ trong truyền thuyết.

Mà Thượng Huyền Cổ Thánh cũng không ngoại lệ.

Cảm nhận được luồng tử khí ở quanh mình, hắn khẽ cau mày.

Vậy mà lại có thể khiến cho tất cả tử khí biến thành Đao mang và kiếm mang giao hợp với nhau.

“Trời đất ơi, đây là chuyện gì vậy?”

“Lão phu chỉ vừa niệm thầm, vậy mà lại có thể thay đổi sức mạnh của cả một vị diện to lớn?”

Hai tên còn lại cũng vô cùng kinh ngạc, giống như vừa phát hiện trên cơ thể mình lại có thêm một kho báu lớn vậy.

“Ta cũng có thể.”

“Đây đây đây, ta đã trở thành một đấng toàn năng không gì là không thể ở nơi này rồi sao?”

“Không phải ta đã trực tiếp trở thành Thần rồi đấy chứ?”

Nhìn thấy dáng vẻ vô cùng vui mừng của bọn họ, Thành ca âm thầm bĩu môi.

Sớm biết thế đã không giúp các ngươi thông quan rồi.

Ai ai cũng đều toàn năng gì cũng làm được, vậy thì mình cũng chẳng có gì đặc biệt, há chẳng phải là không còn cơ hội để làm màu sao?

Có điều ngay sau đó, hắn lại phát hiện thật ra bản thân không cần phải lo lắng thêm nữa.

Mặc dù năm người này có thể tùy ý thay đổi thuộc tính năng lượng của cả vị diện, nhưng lại không thể thực sự khống chế được sức mạnh căn nguyên của cửa phá giới.

Quyền thống trị mặt trời vẫn nằm trong tay hắn.

Nếu hắn đột ngột cắt đứt nguồn sức mạnh của căn nguyên thế giới, vậy thì những năng lực mà bọn họ vừa nhận được liền trở thành một nguồn sức mạnh không có ngọn nguồn, chẳng còn tác dụng gì.

"Nếu như đã thông quan rồi, sao bọn họ vẫn chưa trở về thế giới bên ngoài?"

Khi câu hỏi này hiện lên trong đầu Khương Thành, hắn cảm thấy một mùi vị quen thuộc – trọc ma.

Ở rìa của vị diện, sương mù ban đầu đã biến thành một bầu không khí hôi thối.

Bất kể đông tây nam bắc, hướng nào cũng có bóng dáng của trọc ma xuất hiện.

Minh Tổ và Hồn Tổ bị dọa một trận.

"Sao trọc ma lại xuất hiện?"

"Lẽ nào quá trình tập luyện của chúng ta chưa kết thúc sao?"

"Không được, chúng ta phải chặn trọc ma lại, nếu không thử thách này chắc chắn sẽ thất bại!"

Khương Thành cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Trọc ma này có lẽ là thử thách tu luyện thuộc về mình.

Nếu đã vào vai Thiên Đạo, nên chắc chắn phải mở rộng lãnh địa của vị diện giống như Thiên Đạo, tiêu diệt trọc ma vốn là công việc riêng của Thiên Đạo.

Thế là hắn vẫy tay.

"Hãy để ta làm."

Lần này hắn không hề có ý định tự mình ra tay, mà là trực tiếp hạ xuống một ý niệm, lợi dụng sức mạnh của căn nguyên thế

giới, đem tất cả những tiên nhân sống ở biên giới của Nguyên Tiên giới nâng lên đến cấp độ Cổ Thánh.

Trong nháy mắt, trên vị diện này lại có thêm mấy trăm ngàn Cổ Thánh.

Mà lúc này, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự bất ổn của vị diện.

Bởi vì thúc đẩy quá nhiều Cổ Thánh tiêu hao rất nhiều sức mạnh của căn nguyên thế giới, mặt trời cũng yếu đi một chút.

“Mẹ kiếp?”

“Làm sao có thể làm được?”

Minh Tổ, Hồn Tổ và những người khác hiện đã giành được một phần quyền kiểm soát Thiên Phong thạch, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhìn thấy tình hình ở mọi góc độ.

Sau khi phát hiện ra sự thay đổi này, mọi người suýt chút lòi cả con ngươi ra ngoài.

Mặc dù họ vừa mới nhận được một phần quyền hạn của Thiên Phong thạch, nhưng việc chớp mắt đã làm ra mấy trăm ngàn Cổ Thánh như này, đúng là vượt quá sức tưởng tượng.

Hoàn toàn vượt quá tầm hiểu biết của họ.

“Đây…cái gì đây?”

“Vị Thần thật sự trong truyền thuyết cũng không thể có được loại năng lực này chứ?”

Ánh mắt mấy người nhìn Khương Thành, đã hoàn toàn giống như một loại đặc biệt.

Trong chốc lát lại xuất hiện nhiều Cổ Thánh như vậy, thế thì bọn họ tính là cái gì chứ?

Họ dường như cũng chỉ là Cổ Thánh.

Nhưng chẳng mấy chốc, mọi người đã thấy sự khác biệt.

Mấy trăm ngàn Cổ Thánh vừa được thăng cấp ai nấy đều vô cùng mừng rỡ.

Sau đó, họ xông về phía những trọc ma.

Sau đó nữa, họ bị trọc ma nuốt thành từng mảng từng mảng.

Sức chiến đấu của những Cổ Thánh này hoàn toàn không thể sánh được với cảnh giới của bọn họ.

“Những Cổ Thánh này hình như chỉ có tu vi Tiên lực cấp độ Cổ Thánh, những thứ khác dường như không có.

“Quả nhiên không có đạo nguyên, không có thánh giới, thậm chí đại đa số mọi người ngay nguyên thuật căn bản cũng không biết.”

“Loại này căn bản không thể gọi là Cổ Thánh được đúng không?”

“Thật vô nghĩa!”

Thu Vũ Tuyền người từ đầu đến cuối không nói một lời nào đột nhiên lại lắc đầu.

“Họ thực sự đã vượt cảnh giới cấp tốc, nhưng nếu có đủ thời gian, họ cũng có thể nắm vững các thủ đoạn ở cấp độ Thánh Chủ và Thánh Tôn, thậm chí trở thành Cổ Thánh thật sự cũng dễ hơn người khác rất nhiều.”

Mọi người không bắt bẻ nàng, bởi vì đó là sự thật.

Tu vi tiên lực rất hữu ích, nó có thể khiến điểm xuất phát của trăm mấy ngàn Cổ Thánh đó cao hơn vô số lần so với những tiên nhân khác.

Vị trí chiến lược tất nhiên là một lợi thế độc nhất.

“Thật không may, họ không có thời gian đó.”

Nhìn phiên bản “Cổ Thánh” cấp tốc đã tan thành từng mảnh, Khương Thành phát hiện ra vấn đề đang tồn tại.

Thực lực của Cổ Thánh được tạo ra cấp tốc quả nhiên vẫn không đủ, nhưng cũng không đến nỗi đụng một cái liền chết, rơi rụng từng mảng từng mảng.

“Những con trọc ma… dường như là có thật.”

“Không phải đồ mô phỏng.”

Thực lực của trọc ma thất giai thật sự không phải là chuyện đơn giản, cho dù đám người Minh Tổ và Hồn Tổ lên đấu, 1 đấu 2 thì cũng chỉ có thể tạm thời chống cự.

“Có vẻ như ta phải tự mình ra tay rồi.”

Thành ca cuối cùng cũng hiểu ra thử thách của mình biến thái như thế nào.

Trọc ma của Nguyên Tiên giới, còn có nhiều Thánh Tôn và Cổ Thánh thật sự như thế giúp đỡ, có Thiên Đạo chính gốc trấn thủ.

Mà cửa phá giới hiện tại hắn đang ở cũng chỉ là một vị diện giả mô phỏng.

Lại phải đối đầu với trọc ma có sức mạnh cùng cấp.

Nếu như đổi thành một người khác tham gia chiến đấu, cũng không biết có thể thuận lợi vượt qua các cửa đến bây giờ được hay không, cứ cho là đến được mức này, cũng không thể chỉ dùng sức của một người mà có thể giải quyết được hết đám trọc ma.

“Xem ra ta phải tự mình ra tay rồi.”

“Dù sao thì ca cũng là khắc tinh của trọc ma.”

Nói xong, trước tiên hắn kích phát căn nguyên thế giới, cố ý hấp dẫn nhóm trọc ma tụ tập lại về một chỗ.

Đây cũng là để nâng cao hiệu quả, cứ phải tập hợp lũ quái lại đã.

Ngay sau đó, gần như tất cả lũ trọc ma đều tập trung tại một chỗ dưới sự điều khiển của hắn.

Sau đó Thành ca vẫy tay về phía mọi người.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn dịch chuyển bản thân đến khu vực trung tâm nhất của lũ trọc ma.

Ban đầu ai cũng giật mình, cảm thấy hắn có phải là điên rồi không.

Nhưng sau đó lại thở phào nhẹ nhõm.

Hư đắc ý nói: “Thành ca trước khi vào đấu trường đã giết hơn 2500 trọc ma, chúng ta không cần lo lắng.”

“Quả thực, ở đây hắn như một vị thần toàn năng, những con trọc ma đó chắc chắn không phải là vấn đề.”

Trong khi nói chuyện, họ đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Khương Thành nhanh chóng bị trọc ma áp đảo.

Hư làm như hắn đang đi guốc trong bụng Khương Thành.

“Yên tâm đi, đây chỉ là chiến thuật của hắn thôi.”

“Ta hiểu rõ nhất, bên ngoài nhìn vào thấy hắn ấy đang ở thế bất lợi, nhưng không lâu nữa sẽ dọa cho chúng ta một trận đấy.”

Hắn không hề hay biết, lần này Khương Thành thật sự lâm vào nguy hiểm.

Chương 2491: Trong họa gặp phúc

Sau khi xông vào trong đám trọc ma, Khương Thành mới phát hiện mình đã quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng.

Đó chính là, Ngộ Đạo Tiên Thụ lúc này còn dán tại căn nguyên thế giới cơ, căn bản không có ở trong cơ thể hắn.

Trước đó hắn hấp thụ không trọc khí mà không gặp sự cố, tất cả những gì hắn dựa vào là tiên thụ để hút trọc khí và biến nó thành lực trọc có ích.

Không chỉ tiêu diệt được trọc ma, đồng thời còn có thể nâng cao sức mạnh của mình.

Bây giờ không có Tiên thụ, chuyện này không hề nhỏ nữa.

Khi con trọc ma đầu tiên tiếp xúc với hắn, luồng trọc khí ngầu hỗn loạn như trước tràn vào mọi bộ phận trong cơ thể hắn.

Kinh mạch, khí hải, linh hồn hải, huyết quản, da thịt trong nháy mắt tràn ngập trọc khí.

“Mẹ kiếp! Tiên thụ ngươi cứ như vậy mà đứng nhìn thôi sao?”

“Mau qua đây giải vây cho ta đi chứ!”

Thành ca hướng về Ngộ Đạo tiên thụ ở phía xa phát ra tiếng kêu ca thảm thiết.

Tuy nhiên, lần này Ngộ Đạo tiên thụ dường như đã bén rễ và định cư trên “mặt trời” căn nguyên, hoặc là nó cảm thấy rằng những thứ ở đó quan trọng hơn, vì vậy nó không phản ứng gì cả.

“Vào thời khắc quan trọng, ngươi cũng không có tí tác dụng nào như vậy sao!”

Thành ca nguyền rủa, sau đó đặt hết hy vọng của mình vào hệ thống.

“Chỉ có thể sau khi chết đi, đợi hệ thống khởi động lại thôi.”

Ngay sau đó, con thứ hai, thứ ba, thứ mười…

Ngày càng có nhiều trọc ma tỏa ra trọc khí của chúng hướng về phía hắn.

Đổi thành những Cổ Thánh khác, bây giờ đã chết cả rồi.

Nhiều trọc khí như vậy cũng đủ để đồng hóa hết khí sạch trong cơ thể bọn họ.

Một khi cơ thể tràn ngập trọc, thần hồn và khí hải của họ sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, cách ngày tàn của cuộc đời không còn xa.

Bởi vì Khương Thành sở hữu thiên hoang bất diệt thể, khả năng chống chọi lại với trọc khí cũng vượt xa so với những Cổ Thánh khác.

Tuy nhiên, khi nhiều trọc khí xâm nhập vào cơ thể hắn, hắn cũng cảm thấy cơ thể mình không còn thuộc về mình nữa, mọi thứ dường như bị đóng băng.

Bất kể thần hồn, tiên lực hay là đạo tâm và huyết mạch.

“m thông báo hệ thống chắc sắp vang lên rồi phải không?”

Với suy nghĩ này trong đầu, ý thức của Khương Thành cũng dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Tuy nhiên, khi hắn tỉnh dậy một lần nữa, hệ thống nhắc nhở không hề phát ra âm thhắn.

Bởi vì hắn không chết.

“Chuyện gì vậy?”

Hắn cảm thấy linh ý của mình dường như đã bị trọc khí xâm chiếm, nhưng hắn vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Hồn hải và khí hải của hắn ấy cũng đã kết nối lại với sự phát triển của hắn.

Lại nằm dưới sự kiểm soát của chính hắn.

“Ngộ Đạo Tiên Thụ đã trở lại rồi sao?”

Quan sát tình hình trong cơ thể mình, hắn phát hiện mọi chuyện không phải như vậy.

Ngộ Đạo tiên thụ không hề trở lại, trong cơ thể của hắn vẫn đầy những trọc khí, mà những trọc ma ở bên ngoài kia cũng vẫn không ngừng tỏa ra trọc khí hướng về phía hắn, giống như là không giết chết hắn thì không tha vậy.

Cứ tiếp tục như vây, hắn lẽ ra nên vạn kiếp bất phục.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bản thân Khương Thành cũng cảm thấy lúng túng.

Xuyên qua lớp không trọc khí, hắn nhìn thấy quả chuyển hóa thành lực trọc của Ngộ Đạo tiên thụ quả thật đang phát ra ánh sáng trắng đục.

Xung quanh nó, luồng trọc khí đục ngầu xâm chiếm cơ thể hắn chậm rãi xoay tròn.

Phần gần nó nhất đang chậm rãi chuyển đổi thành sức mạnh của lực trọc một cách tự động.

“Cái này… Quả thực lực trọc của ta lại còn có tác dụng này sao?”

Thành ca rất ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Sau khi lực trọc của hắn ấy được bổ sung bởi hơn 2.500 con trọc ma trước khi hắn bước vào đấu trường lần trước, quy mô của hắn ấy đã phát triển đến một quy mô không thể tưởng tượng được.

Lực trọc vốn được chuyển hóa từ trọc khí, nó có cùng một nguồn gốc, đồng thời lại cao cấp hơn trọc khí.

Cấp độ cao lên, đồng thời quy mô sức mạnh cũng cao hơn sẽ tự động đồng hóa sức mạnh của cấp thấp hơn vốn chẳng có gì kỳ lạ.

Nếu xem trọc khí thành tiên khí, thì lực trọc của hắn quả thực chính là một khí hải do tiên lực tạo thành.

Mặc dù không có công cụ chuyển hóa là Ngộ Đạo Tiên Thụ, nhưng hắn vẫn giống như khi hấp thụ tiên khí không có công pháp chuyển hóa.

Nhưng chỉ cần dựa vào khí hải có sức mạnh trọc khí mạnh mẽ, cơ thể hắn cũng có khả năng tự hấp thụ và chuyển hóa năng trọc khí.

Suy cho cùng, kẻ có được lực trọc như hắn, thật sự là cao cấp hơn so với nhưng trọc ma khác.

Những tiên nhân khác sợ bị trọc khí đồng hóa, nhưng hắn căn bản không phải sợ.

"Thật không ngờ, bản thân lực trọc cũng có thể trở thành một hệ thống."

"Vậy ta bây giờ há chẳng phải lại tăng thêm một khí hải rồi sao?"

Nghĩ tới đây, Thành ca không khỏi có chút đắc ý.

Đây đúng là trong họa có phúc mà!

Trong quá khứ, mặc dù hắn cũng có thể sử dụng lực trọc, nhưng sức mạnh đó giống với thánh lực, chỉ là sức mạnh có thể sử dụng được trong trận chiến mà thôi.

Không thể tu luyện, không thể kết thành võ công chứ đừng nói là thành đạo.

Mà sau khi trở thành một khí hải mới, cỗ sức mạnh này có thể trở thành một khí hải tiên lực, hồn hải của hồn lực và thức hải của linh ý, trở thành một hệ thống có thể phát ra hiệu quả hơn nữa.

Quả nhiên, trong khi trọc khí chuyển hóa thành lực trọc, cùng lúc tăng cường viên trọc lực quả thực đó, một lượng lớn trọc khí cũng đã len lỏi vào khắp nơi trong cơ thể hắn.

Bất luận là da thịt, huyết quản, xương cốt hay là kinh mạch, đều nhanh chóng bị bao phủ bởi một tầng sương mù màu xám.

Nếu là trước kia, hiện tại Khương Thành nhất định không thể ra tay.

Nhưng lúc này sau khi tầng sương mù màu xám kia chậm rãi thẩm thấu, dung hợp với thân thể hắn, đồng thời sinh ra một số

phản ứng.

Sau đó, toàn bộ cơ thể thần thánh của hắn trải qua một số thay đổi nhỏ.

Loại thay đổi đó giống như khi hấp thu tiên khí, tiên khí sẽ tôi luyện thân thể của tiên nhân, làm cho tiên thân mạnh lên từng chút một, bây giờ trọc khí cũng đang thay đổi thân thể của hắn.

Hắn không biết liệu cơ thể thần thánh của mình có bởi vì trọc khí mà trở nên mạnh mẽ hơn hay không.

Bởi vì hắn không cảm thấy sức mạnh được tăng lên.

Ngoại trừ vòng màu xám đậm bên trong cơ thể hắn ấy, dường như không có gì khác thay đổi, hắn không cảm thấy khó chịu.

“Đây không phải là chuyện gì xấu chứ?”

Những chuyện tương tự chưa bao giờ xảy ra trong thế giới tu luyện, hắn cũng không có bất kỳ kinh nghiệm nào.

Mục tiêu duy nhất hắn có thể hỏi bây giờ là hệ thống.

Nhưng hệ thống chỉ im lặng và không đưa ra bất kỳ phán đoán nào.

Dường như đối với một thứ vạn năng như nó, câu hỏi này cũng nằm ngoài khuôn khổ.

Khương Thành cũng không nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục nằm sấp, chờ đợi càng ngày càng nhiều trọc khí tràn vào.

Quá trình này rất lâu.

Hồn Tổ, Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh và những người khác ở bên ngoài đều có chút bất an.

“Hư, không phải ngươi nói Khương đạo hữu sẽ lập tức giết sạch trọc ma, sau đó còn dọa chúng ta một trận sao?”

“Tại sao sau khi bị những trọc ma kia áp đảo, hắn cũng biệt tăm biệt tích luôn rồi?”

Hồn tổ cũng có chút khó hiểu.

Vô lý, trước giờ Khương Thành chưa từng lật xe, lần này có thể ngoại lệ sao?

Nếu dự đoán sai, chẳng phải rất xấu hổ sao?

“Đợi thêm đã…”

Hắn chưa nói xong đã bị Thu Vũ Tuyền cắt ngang.

“Hắn vẫn còn sống.”

Nàng ta chăm chú nhìn vào những đám mây đen ở tít phía xa.

Nó được tạo thành từ vô số những trọc ma, trông cực kỳ đáng sợ và mang đến cho mọi người cảm giác áp bức nặng nề.

Ngay cả một cường giả hàng đầu như nàng cũng theo bản năng muốn né tránh, không muốn tới quá gần.

“Những con trọc ma đó vẫn đang tiến về trung tâm, cho thấy rằng trận chiến vẫn chưa kết thúc.”

Chương 2492: Tranh giành Tiên Sơn

Thu Vũ Tuyền không để mắt đến hành tung của Khương Thành.

Nàng ta nhanh chóng bước vào thử thách con đường luân hồi.

So với Minh Tổ và Hồn Tổ, những người cầu xin Khương Thành giúp đỡ, nàng ta có niềm kiêu hãnh của riêng mình.

Suy cho cùng, mục đích lớn nhất của việc khổ luyện chính là so sánh với Khương Thành, sao có thể nhờ hắn giúp đỡ.

Hơn nữa, con đường luân hồi rất đặc biệt, người ngoài không thể can thiệp.

Sau khi nàng ta rời đi, Minh Tổ và Hồn tổ cũng không nhàn rỗi.

Năm người vừa đạt được vị trí thất tinh, tất nhiên phải thử xem thực lực hiện tại của họ đến đâu.

Với đủ quyền hạn, họ không còn là những người tu luyện bình thường nữa, tầm nhìn của họ vượt ra khỏi những cục diện mơ hồ trước đó.

Năm người họ sớm phát hiện ra vị diện cửa phá giới chỉ là do Thiên Phong thạch biến ra, không phải thế giới thực.

Nhưng vị diện này, cũng không thể nói là một huyễn cảnh tưởng tượng.

Bởi vì sức mạnh được cung cấp bởi căn nguyên thế giới là có thật.

Tất nhiên, năm người họ không thể chạm vào ngọn nguồn của căn nguyên thế giới, nhưng sau khi thăm dò, họ rất nhanh đã có những khám phá mới.

Đó là đỉnh của Tiên Sơn.

Năm người bọn họ vốn là từ Tiên Sơn đi ra, đối với thế giới bị chia cắt này bọn họ rất quen thuộc.

“Hóa ra chúng ta đã rời khỏi Tiên Sơn rồi?”

Bọn họ không biết rằng Tiên Sơn đã từng bị Di phá hủy một lần, hiện tại là cái được xây dựng lại.

“Sao lại có cảm giác Tiên Sơn bây giờ không giống với trước đây nữa.”

“Hình như bên trong thiếu một số vị diện.”

“Mà những người bên trong cũng không phải những người lúc trước.”

“Tại sao có nhiều Cổ Thánh như vậy?”

“Tại sao dường như ta có thể kiểm soát được Tiên Sơn?”

“Ta cũng có loại cảm giác này.”

Năm người rất nhanh đã phát hiện ra rằng đây không phải là cảm giác.

Chỉ cần một ý nghĩ của họ liền có thể thay đổi sự phát triển của cả một Tiên Sơn.

Muốn di chuyển vị diện cũng được, muốn chỗ nào biến ra tiên lực chỗ đó liền biến thành tiên lực, muốn chỗ nào xuất hiện bí cảnh chỗ đó liền xuất hiện bí cảnh.

Năm người bọn họ vô cùng mừng rỡ, không thể giữ được bình tĩnh, có chút bị cuốn theo mà quên đi hình tượng bản thân.

“Trời ơi, ta thực sự đã trở thành thần rồi sao!!”

“Thật không thể tin nổi!”

“Ha ha ha, lần này vào cửa phá giới thật xứng đáng!”

Cũng không cần thắc mắc sao họ lại kích động như vậy.

Tiên Sơn và vị diện bên trong Thiên Phong thạch khác nhau.

Còn của Tiên Sơn là có thật, và những sinh linh bên trong cũng là có thật.

Cảm giác hoàn toàn khác biệt khi có thể làm bất cứ điều gì mình muốn trong một thế giới thực.

Nhưng rất nhanh, bọn hắn lại phát hiện mình căn bản không thể giáng xuống Tiên Sơn, chỉ có thể thông qua quyền hạn của Thiên Phong thạch tiến hành thao túng và thay đổi nó.

Trên thực tế, hiện tại bọn họ cũng cách định vị của Thiên Đạo rất gần rồi.

Chỉ là năm người mỗi người chia sẻ một phần trách nhiệm của Thiên Đạo.

Mà năm người vừa mới làm quen với những thao tác khống chế Tiên Sơn được một chút, thì đã phải đối mặt với từng đám Giáng Thần giả.

“Tiên Sơn là do bọn ta tạo ra, các ngươi cũng xứng động vào sao?”

“Đừng tưởng rằng trở thành Thất Tinh thì có thể coi thường bọn ta.”

“Chủ nhân của Giáng Thần Đài là bọn ta, các ngươi chỉ là người ngoài!”

Cuối cùng, mười một vị Giáng thần phát động “tấn công” về phía Hồn Tổ, Minh Tổ và những người khác.

Cuộc tấn công này không phải là một trận chiến căn nguyên đao kiếm tương giao, mà là một cuộc tranh giành quyền kiểm soát Tiên Sơn.

Mười một Giáng Thần có thể sở hữu Tiên Sơn chỉ vì họ có những mảnh vỡ của Hộ Tâm kính thần khí. Xét về quyền hạn, bọn họ thực sự không bằng thất tinh của Thiên Phong thạch.

Đây là quy tắc do thủ lĩnh của đám Giáng Thần năm đó đặt ra, mười một người bọn họ mặc dù không hài lòng nhưng cũng

chỉ có thể chấp nhận.

“Căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới còn chưa rút xong, Tiên Sơn vẫn chưa thể để bọn họ đoạt mất.”

“Nhất định phải nắm chắc trong tay chúng ta.”

Với suy nghĩ này, mười một tên Giáng Thần với Hữu Nhất cầm đầu, tất cả đều trực tiếp xông vào trong Tiên Sơn.

Mười một người phân tán theo mười một hướng, dựa trên những mảnh vỡ của Hộ Tâm kính, nhanh chóng dựng nên mười một ngôi Thánh miếu.

Những thánh miếu này như mười một chiếc đinh đóng trên Tiên Sơn.

Họ không chỉ hấp thu căn nguyên thế giới ở bên dưới, mà còn nắm chắc quyền sở hữu Tiên Sơn trong tay.

Đám người Minh Tổ, Hồn tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh đã trải qua phong ba bão táp, cũng không hề ăn chay.

Năm người ngay lập tức phát động một cuộc phản công.

Nhưng chẳng mấy chốc họ nhận ra rằng mình hơi bất lực.

Bởi vì bọn họ không thể trực tiếp nhúng tay vào nội bộ Tiên Sơn, không thể trực tiếp ra tay, hơn nữa đám Giáng thần có thần khí tăng cường, nên bọn hắn cũng không có cách nào để động đến mười một tên Giáng Thần kia.

“Xem ra, chúng ta chỉ có thể trông mong những sinh linh bên trong ra tay, hủy diệt mười một ngôi Thánh Miếu đó thôi.”

Tiên Sơn hiện tại sớm đã không còn có chút người như Phi Tiên môn ở Đông Trúc đảo năm đó nữa.

Do khí tức Tiên Nguyên trong Nguyên Tiên giới dần cạn kiệt, hơn 70% các cao thủ ở đó đã đến thế giới mới này và đã bén rễ ở đây trong nhiều năm.

Kết hợp với những tiên nhân trong Tiên Sơn lúc trước, có thể nói những sinh linh bên trong Tiên Sơn không hề yếu hơn thời kỳ hoàng kim của Nguyên Tiên giới.

Nếu bây giờ bọn họ toàn lực tấn công mười một ngôi Thánh miếu đó, cũng không phải là không có hy vọng thành công.

Nhưng đối với tình huống này, mười một tên Giáng thần rõ ràng đã có dự liệu từ sớm.

Họ nhanh chóng bành trướng ra bên ngoài, đồng thời thu phục nhiều tiên nhân xung quanh để củng cố địa vị của mình.

Đối mặt với tình huống như vậy, Minh Tổ, Hồn Tổ và những người khác không ngừng tức giận mắng chửi.

"Nếu chúng ta có thể tự mình ra tay thì tốt."

"Chết tiệt, lẽ nào chúng ta chỉ có thể mở to mắt nhìn bọn họ làm những điều mà chúng muốn sao?"

Họ đã quên mất rằng cách đây không lâu, bọn họ cũng muốn làm bất cứ điều gì theo ý mình cơ.

Nhưng bọn họ lúc này cũng có thể hiểu được tâm trạng của Tiên Mẫu rồi.

Trọng địa bàn của mình xuất hiện mười một "mầm độc" không bị khống chế, cảm giác đó thực sự rất khó chịu, chỉ hận không thể nhanh chóng loại bỏ chúng.

"Chúng ta chỉ có thể hỗ trợ thôi."

Tiếng nói của họ không thể truyền vào Tiên Sơn, cũng không thể liên lạc trực tiếp với những Tiên nhân ở bên trong, nhưng may mắn thay, một số vị Cổ Thánh bên trong đã bắt đầu trở thành kẻ địch với Thánh miếu.

Dù sao đối với những người bên trong, lãnh thổ sớm đã được phân chia.

Trong lãnh địa của mình tự nhiên lại xuất hiện đâu ra Thánh Miếu, đây là chuyện gì chứ?

Chiếc giường của mình lại cho phép người khác ngủ ngáy trên đó sao?

Nhất định phải trừ khử!

Nhìn thấy những Tiên nhân tự nhiên chống lại Thánh miếu, Minh Tổ và Hồn Tổ vô cùng vui mừng.

Họ ngay lập tức sử dụng quyền hạn do Thiên Phong thạch ban cho để bí mật giúp đỡ những tiên nhân đó, chẳng hạn như cải thiện vận may và tăng cơ hội của họ.

Một trò chơi lớn đang diễn ra sôi nổi, cứ như vậy diễn ra bên trong Tiên Sơn, cảnh tượng không khác gì một đại kiếp mới.

Còn Khương Thành ở bên trong Thiên Phong thạch thì vẫn đang bận hấp thụ trọc khí.

Vì Ngộ Đạo Tiên Thụ chưa trở về vị trí cũ nên quá trình này chậm hơn rất nhiều.

Khi hắn cuối cùng cũng xử lý nốt trọc ma cuối cùng, khu vực xung quanh đã biến thành một núi xương.

Diễn ra không ngừng, căn bản không có giới hạn nào cả.

Bản thân hắn cũng không biết lần này mình đã "giết chết" bao nhiêu trọc ma, chỉ biết nếu như Nguyên Tiên giới không tiếp tục mở rộng, loại sinh vật này e rằng sẽ tuyệt chủng tại đây.

Vận động gân cốt một chút, hắn kiểm tra tình hình trong cơ thể và phát hiện có điều gì đó không ổn.

Chương 2493: Thanh trọc đồng thể

Quả thực Lực trọc trong cơ thể của hắn trong quá trình không ngừng hấp thụ trọc khí, đã nảy sinh tiến hóa.

Đầu tiên nó biến thành một "lốc xoáy" quay chậm, sau đó ngưng tụ thành một cái hồ, cuối cùng biến thành hình dạng trọc hải của khí hải.

Nói cách khác, lần này hắn nhận được quá nhiều trọc khí, nếu không đã không một lúc vượt qua ba hình thái khác nhau.

Bây giờ "trọc hải" này hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hắn có thể điều động bọn họ thông qua vận hành kinh mạch, cũng có thể thông qua tu luyện khôi phục lực trọc, thậm chí có thể tạo ra công pháp và võ thuật tương quan Lực trọc và cả Trọc nguyên.

Đây là lợi ích của việc hình thành hệ thống.

Ngoài ra, mỗi một tấc da thịt, xương cốt, kinh mạch trên người hắn đều đã bị trọc khí tôi luyện vô số lần.

Bây giờ cơ thể thần thánh đó trông không có gì khác thường.

Nhưng cốt lõi sớm đã thay đổi rồi.

Bất kể là linh khí, tiên khí hay năng lượng được chia nhỏ như ma khí, tử khí, hỏa diệm băng sương đều được chuyển hóa từ thanh khí giữa trời và đất.

Tất cả những người tu luyện trên thế giới này, bất kể họ thuộc tộc nào hay họ tu luyện theo hệ thống nào, thực ra đều dựa trên nền tảng của thanh khí.

Cơ thể của Khương Thành luôn được tôi luyện bởi thanh khí.

Bây giờ lại được trọc khí tu luyện thêm một lần, sự việc trước giờ chưa từng có này sẽ gây ra hậu quả gì không ai có thể biết trước.

Bây giờ hắn đã tự mình trải nghiệm điều đó.

Trước hết, có rất nhiều điểm trong sự chuyển động của tiên lực trong cơ thể không được trôi chảy.

Thứ hai là hồn lực muốn thông qua thân thể đi ra, cũng không dễ dàng như trước.

Bây giờ giống như đi qua núi cao, sông sâu, sa mạc và đầm lầy, giống như trải qua một hành trình dài, vô cùng khó chịu.

Lý do xuất hiện của tình trạng này là bởi vì cả tiên lực và hồn lực đều thuộc về hệ thống thanh khí.

Sau khi cơ thể bị trọc khí tôi luyện, hắn trở thành kẻ thù tự nhiên đáng sợ nhất của những thế lực này.

Nếu không phải cơ thể này trước đây cũng từng được tiên lực tôi luyện, còn có đặc tính của thanh khí, thì bây giờ hắn sẽ không thể sử dụng tiên lực.

“Làm sao có thể như vậy?”

Hắn rất nhanh đã phát hiện ra rằng tiên lực và hồn lực xem như là bị ảnh hưởng ít nhất.

Về nguyên thuật và thánh giới, đó mới thật sự như tụt dốc.

Bây giờ huyền văn mà hắn có thể điều động trong cơ thể mình như dùng một ngón tay, bởi vì thân thể được tôi luyện bởi trọc khí cũng có thể sử dụng các quy tắc.

Nhưng việc huy động ba nghìn căn nguyên của Nguyên Tiên giới không được suôn sẻ như vậy.

Ba nghìn quy tắc căn nguyên trong Nguyên Tiên giới đều đến từ căn nguyên thế giới, và cũng thuộc về hệ thống thanh khí.

Trước đây, hắn trao đổi với quy tắc căn nguyên rất dễ dàng, dựa vào mức độ cảm nhận giác ngộ quy tắc cực cao, quả thật là vô cùng ăn ý, mà hiện tại những quy tắc căn nguyên đó lại có chút bài trừ hắn.

Hắn đã cố gắng hết sức để trao đổi, nhưng hắn chỉ có thể huy động một phần mười quy mô của lực căn nguyên quy tắc.

Không có đủ lực căn nguyên, sức mạnh của nguyên thuật cũng sẽ giảm mạnh.

Về phần thánh giới…

Đạo tâm của hắn không bị ảnh hưởng gì, nhưng thánh giới mở ra thì bao trùm tất cả.

Bây giờ trọc hải xuất hiện, trong thánh giới tự nhiên sẽ có càng nhiều lực trọc.

Luồng sức mạnh này đương nhiên là không tương thích với luồng sức mạnh khác, khiến thánh giới trở nên bất ổn, cần thời gian dài để điều chỉnh và thích ứng.

“Vậy nên ta đã vật lộn cả ngày, sức mạnh không những không tăng lên mà còn giảm sút?”

“Trên đời có chuyện như vậy sao?”

Thành ca tỏ ra không thể nào chấp nhận nổi.

Nhưng sự việc đã xảy ra rồi, hắn cũng không thể đảo ngược, hắn chỉ có thể tiếp nhận tình hình thực tại.

Tiện thể lôi cái hệ thống vô tội ra mà chửi.

“Tại sao lúc đó ngươi không nhắc ta?”

“Tại sao ngươi không ngăn ta lại?”

“Sao ngươi có thể yên lòng?”

Hệ thống vẫn lạnh lùng hơn bao giờ hết, quá lười để trả lời tên loằng ngoằng này.

Miệng vừa phàn nàn, thực ra Khương Thành biết lần này mình chẳng thu được gì.

Trước hết, sau khi cơ thể được tôi luyện bởi trọc khí, sức mạnh của cơ thể thần thánh đã được cải thiện hơn nhiều.

Thứ hai, tiên lực và hồn lực của mình đã rất khó vận hành trơn tru, vậy những người khác thì sao?

Sức mạnh công kích của người khác, há chẳng phải sẽ càng khó xâm nhập vào cơ thể mình ư?

Đây không phải là biến tướng cải thiện khả năng phòng thủ của mình sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng hắn tốt hơn một chút.

"Mọi thứ vẫn cần được kiểm nghiệm bằng thực chiến!"

Sau khi thu dọn vô số bộ xương của những con trọc ma xung quanh mình, hắn rời khỏi rìa biên giới của vị diện.

Nhưng ngay khi hắn vừa trở lại, Minh Tổ và Hồn Tổ đã cảm nhận được điều đó.

Năm người vốn còn đang bận chiến đấu với đám Giáng Thần giả đã vội vàng đến tỏ lòng kính trọng với Thành ca.

Hư là người đầu tiên tiến lên trước mặt Khương Thành, đưa ra những lời tâng bốc mà hắn đã giữ trong nhiều năm.

"Trước đây ta đã nói gì nào, nhất định sẽ thắng, các ngươi vẫn không tin."

"Bây giờ đã thấy chưa?"

"Mấy loại trọc ma này căn bản không đáng để ý, ở trước mặt Thành ca không phải cũng chỉ là trò tiêu khiển thôi sao?"

Đám người Minh Tổ, Hồn Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh cũng mỉm cười gật đầu tán thành.

Nhưng trong lại không ngừng khinh miệt.

Mặc dù không thể tin được việc tiêu diệt nhiều trọc ma như vậy bằng sức mạnh của một mình, nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, cũng không được tính là cái gì mà không xứng để xem, cái gì mà trò tiêu khiển chứ?

Rất nhanh sau đó, họ đã nhận ra sự khác thường của Khương Thành.

Từ cơ thể hắn tỏa ra một luồng khí tức mờ nhạt không tương thích với môi trường xung quanh.

Nếu ngươi cứ khăng khăng mô tả nó, nó giống như nhìn thấy một trọc ma.

Mấy người không khỏi thắc mắc.

“Khương tiền bối, vì sao cảnh giới của ngươi giống như…”

Khương Thành cũng không thèm giấu giếm, thấy mấy người do dự không dám nói, liền trực tiếp nói: “Dường như rất không bằng trước đây nữa?”

Mấy người vội vàng cười ha ha một cái.

“Không, không.”

“Có thể là bọn ta hiểu lầm rồi?”

“Ta chỉ là cảm thấy có chút đặc biệt, ha ha ha.”

Đương nhiên Khương Thành vẫn là Cổ Thánh, cảnh giới của tiên lực và hồn lực cũng không trở nên thấp hơn.

Chỉ là bởi vì bị trọc khí cô lập, thoạt nhìn căn bản không nhìn ra tu vi, giống như một phàm nhân.

“Ta gần đây đã tu luyện một thần thông mới, vì vậy nên trở lại nguyên trạng rồi.”

Mấy người có nằm mơ cũng không nghĩ đến việc hắn đã tu luyện trọc khí, nghe thấy lời giải thích của hắn, mọi người đều tin.

“Đây là đẳng cấp thần thông gì chứ.”

“Ta dùng thần niệm cảm nhận, nhưng ngay cả tu vi của tiên lực cũng không phát hiện được.”

“Không hổ là Khương tiền bối, đã tu luyện đến mức trở nguyên trạng rồi, ta quả thực làm không được…”

Sau khi mỉm cười tiếp nhận lời tâng bốc của bọn họ, Khương Thành xua tay.

“Được rồi, các ngươi cố ý tới tìm ta, chắc không phải là đến để ôn lại chuyện cũ, có chuyện gì cứ nói đi.”

Mấy người nhìn nhau, sau đó Hư tiến lên và kể lại câu chuyện về Tiên Sơn.

Mà Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh cũng thỉnh thoảng nói thêm vài lời.

“Bây giờ bên trong Tiên Sơn, hầu hết các tông môn đã bị chinh phục bởi mười một tòa Thánh miếu.”

“Đừng nói đến phá hủy căn cơ của họ, bọn ta căn bản không thể lay chuyển họ dù chỉ một chút.”

“Nhìn thấy đám tà ma biến thái bên trong, lại bất lực không thể làm gì, ta rất đau lòng!”

“Làm thần này cũng thật có chút vô nghĩa.”

“Xin Khương tiền bối giúp đỡ bọn ta!”

Mặc dù trong lời nói của bọn họ có phần khinh thường Giáng Thần giả, nhưng Khương Thành cũng xem như đã biết chuyện gì đã xảy ra.

“Các ngươi muốn ta giúp thế nào?”

Chương 2494: Tân Tiên giới

Khi Khương Thành nói những lời này, hắn liếc nhìn “mặt trời” đặc biệt ở phía xa một cái.

Ngộ Đạo Tiên Thụ của hắn vẫn lơ lửng ở kia, tựa hồ như không có thay đổi gì, cũng không biết đang làm cái gì.

Minh Tổ nặn ra một nụ cười và nói: “Năm người bọn ta không thể đến Tiên Sơn, cũng không thể trực tiếp can thiệp vào cuộc tranh đấu của bọn họ.”

Khương Thành hiểu ý hắn.

“Các ngươi là muốn ta vào Tiên Sơn và giúp ngươi phá hủy mười một tòa thánh miếu đó phải không?”

“Vâng, vâng, vâng!”

Thượng Huyền Cổ Thánh tràn đầy chờ mong.

Nhưng Khương Thành lại không mấy mặn mà.

“Đừng nói nữa.” Hắn kiên quyết nói.

Giữa hắn và đám Giáng Thần giả nhất định sẽ có một trận chiến, đặc biệt là lần cá cược trước đó vào Hộ Tâm kính vẫn chưa kết thúc.

Nhưng làm người phát ngôn của năm người này, vậy thì thôi đi.

Không có mặt mũi, không có phong cách.

Năm người họ không thể từ bỏ cơ hội này, cố gắng hết sức để thuyết phục hắn.

Trước hết phải hiểu bằng lý, dùng tình để động.

Nhưng Khương Thành hoàn toàn không dao động.

Sau đó, năm người không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đưa ra phần thưởng.

Cho dù là Hư, Minh Tổ hay Thượng Huyền Cổ Thánh, với tư cách là Cổ Thánh, họ đều tài sản vô cùng lớn.

Khương Thành cuối cùng cũng có chút động lòng.

Cuối cùng, Hư tung ra con át chủ bài của mình.

“Phi Tiên môn của ngươi cũng đang ở trong Tiên Sơn, nhưng bởi vì không chịu khuất phục Thánh miếu nên đang bị đám ác ma đó áp bức!”

Nghe nói Phi Tiên môn cũng có mặt tại Tiên Sơn, Khương Thành đột nhiên đứng ngồi không yên.

Thật ra hắn không thể từ chối lý do này.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn đã đánh bại năm người họ, kiếm một số lượng lớn thiên tài địa bảo, đó mới là “bất đắc dĩ” không thể nào tiếp nhận được.

“Giúp các ngươi giải quyết mười một tòa thánh miếu không thành vấn đề, nhưng ta hiện tại đang ở cửa phá giới, hình như không qua được?”

“Có thể qua được.”

“Tiên Sơn tương đương với vị diện bắt nguồn từ Thiên Phong thạch, mặc dù năm người bọn ta không thể can thiệp trực tiếp, nhưng nếu hợp lực lại với nhau, vẫn có thể đưa bất kỳ ai vào trong đó.”

Khương Thành cảm thấy nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt.”

“Mà này, gần đây Thu Vũ Tuyền đang bận làm gì vậy?”

Thượng Huyền Cổ Thánh khoát tay.

“Bọn ta cũng không biết.”

“Đã lâu không gặp nàng ta rồi, cũng không biết nàng ta có rời khỏi Thiên Phong thạch hay không. ”

“Vậy sao?”

Khương Thành biết rõ Tuyền muội đặc biệt như thế nào, xem ra nàng ta lại có cơ hội mới rồi.

Tiếp đó, dưới sự hợp lực hộ tống của năm người, hắn thuận lợi tiến vào Tiên Sơn.

Ngay khi đến đây, hắn theo thói quen thi triển ra thần hồn của mình, ý định cảm nhận tình hình xung quanh, tìm ra vị trí của Phi Tiên môn càng nhanh càng tốt.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện chuyện này có chút khó khăn.

Phải mất rất nhiều nỗ lực, cuối cùng một bộ phận thần hồn đã vượt qua rào cản của lực trọc và đến thế giới bên ngoài.

Do sử dụng thần hồn kém nên phạm vi cảm nhận không đủ xa.

“Cái này bất tiện quá.”

Vì thần hồn không tìm ra nên hắn chỉ có thể cân nhắc hỏi thử một người nào đó trước.

Bay lên không trung, hắn chạm trán với một nhóm tiên nhân cách đó không xa.

Lúc này cả nhóm người đều tập trung gần một bia đá, Khương Thành xuất hiện cũng không khiến bất kỳ ai chú ý.

Bởi vì quang hoàn của Ngộ Đạo Tiên Thụ không còn nữa, mà thiên phú của “Thiên cơ vô sắc” vẫn còn, hắn cơ bản không có cảm giác tồn tại.

Hơn nữa, trạng thái bên ngoài hiện tại của hắn cũng không có khí tức của cấp độ Cổ Thánh.

Xung quanh dân cư đông đúc, ồn ào như cái chợ.

Khương Thành tùy tiện chộp lấy một Đạo Thần trung giai.

“Lão đệ, cho ta hỏi một chút.”

Tên Đạo Thần giật mình, trong giới tu luyện trong lúc mất cảnh giác bị người lạ túm được cơ thể là một chuyện rất hiếm gặp.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Hắn nhìn Khương Thành từ trên xuống dưới, nhưng phát hiện hắn không cảm nhận được gì dù chỉ là một chút Tiên lực.

Nhưng những người có thể xuất hiện ở đây phải là những tồn tại trên cả Đạo Thánh.

Vì vậy, hắn cũng đưa ra phán đoán tương tự như Minh Tổ và những người khác, người trước mặt hắn có lẽ mang theo một mật bảo che giấu cảnh giới của hắn.

Nếu đã dám bắt mình như vậy, có nghĩa là thực lực của hắn hẳn không thua kém mình.

Vì vậy, hắn đã kìm nén lại sự tức giận của mình.

“Ngươi muốn hỏi gì?”

Thành ca mỉm cười: “Phi Tiên môn ở đâu? Cách đây có xa không?”

Tên Đạo Thần trung giai đó nhìn lại hắn một cái, lập tức cười lạnh một tiếng.

“Tên điên từ đâu tới, ngươi đang trêu đùa ta sao?”

Khương Thành quả quyết dùng Độc Tâm thuật.

Nhưng sau đó hắn phát hiện ra rằng mặc dù trong suy nghĩ của người này có nghĩ về Phi Tiên môn, nhưng lại không có vị trí cụ thể của Phi Tiên môn.

Từ trong suy nghĩ của người này, hắn biết rằng Phi Tiên môn là một thế lực hàng đầu trong Tiên Sơn này.

Đồng thời cũng là tông môn hàng đầu chống lại Thánh miếu.

Các lực lượng xung quanh Phi Tiên môn ngày nay mạnh hơn so với thời Đông Trúc đảo.

Mà Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh cũng cũng đã đột phá ở đây, cả hai đều tiến vào Cổ Thánh.

Nhưng mà, bởi vì mười một tên Giáng Thần giả đó đều có nguyên năng, nó quả thật hơi quá bug, Phi Tiên môn chỉ có thể hoạt động bí mật quanh năm, vị trí của họ luôn thay đổi.

Những tiên nhân bình thường căn bản không biết họ đang ở đâu.

Trên thực tế, nếu năm người bọn Minh Tổ, Hồn Tổ không bí mật che chở cho họ, Phi Tiên môn có lẽ sớm đã bị đám Giáng Thần giả đó quét sạch.

Biết Phi Tiên môn không sao, Khương Thành mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Các người đang làm gì vậy?”

“Tấm bia đó để làm gì?”

Tên Đạo Thần trung cấp mất kiên nhẫn nói : “Ngươi đến từ núi sâu rừng già nào vậy? Tự mình đến đó mà xem không phải biết rồi sao?”

Khương Thành không thèm để ý đến thái độ không tốt của hắn.

Từ Độc Tâm thuật, hắn cũng biết nguồn gốc của tấm bia.

Tấm bia này được gọi là Ngũ Thần Thiên Bia, tác dụng của nó là phát hiện xem mục tiêu có nguyên năng hay không.

Hiện tại, các sinh linh bên trong Tiên Sơn được chia thành hai phe, một bên đã nương náu trận doanh thánh miếu của đám Giáng Thần giả, bọn họ đã nhận được những nguyên năng khác nhau, khi chiến đấu như hổ thêm cánh.

Mà phe còn lại là đi theo Thần bia của Ngũ Thần Thiên Bia, trên thực tế cũng chính là đám Minh Tổ, Hồn Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh năm người bọn họ.

Thoạt nhìn, theo sau mà không có nguyên năng có vẻ là một bất lợi, nhưng thực tế không phải vậy.

Năm người đó hợp sức lại, uy quyền của họ ở Tiên Sơn chỉ đứng sau Thiên Đạo chân chính.

Để lật đổ đám Giáng Thần giả "bỉ ổi", năm người họ cũng đã dốc cạn sức, hoàn toàn không xem xét đến sự cân bằng của vị diện.

Tất cả những tiên nhân đi theo họ đều có thể nhận được sự gia tăng của "cơ duyên quang hoàn", ngày bình thường không ngừng gặp các loại kỳ ngộ, thiên tài địa bảo và động thiên phúc địa cứ ra cửa là có.

Nếu ngươi may mắn, ngươi thậm chí ra ngoài trở về thôi là thoái thai hoán cốt ngay.

Bốn từ để miêu tả chính là "như có thần giúp", mọi người đều được đãi ngộ như vị diện chi tử, chỉ đáng tiếc hầu hết bọn họ chỉ là con của phiên bản phá sản của vị diện này mà thôi.

Tấm bia đá này tương đương với việc xác định danh tính.

Những tiên nhân không nhận được nguyên năng, có thể đến đây để đăng ký.

Đồng thời kiểm nghiệm một chút vận may và thiên phú, xem xem có giá trị bằng nào.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh những năm nay đều có thể thuận lợi thăng lên Cổ Thánh, ngoài thiên phú ngộ căn hàng đầu ra, đằng sau thực ra cũng có sự hậu thuẫn của bọn họ.

Vì vậy, Ngũ Thần Thiên Bia này cực kỳ quan trọng.

Các nơi từ Tiên Sơn cộng lại cũng không dưới trăm ngàn cái, cái mà hiện tại Khương Thành nhìn thấy cũng chỉ là một trong số đó.

Chương 2495: Minh hữu của Phi Tiên môn

Xung quanh tấm bia đá, có nhiều tông môn, gia tộc và tộc quần đang tuyển người.

Các sinh linh trong Tiên Sơn không hề biết đến vị diện được gọi là "Tân Tiên giới" này, thực chất chỉ là một thế giới tạm

thời được tạo ra bởi Thiên Phong thạch và đám Giáng Thần giả.

Căn nguyên thế giới của thế giới này thực chất đến từ Nguyên Tiên giới.

Trong tương lai, sau khi đạt được mục đích hút cạn căn nguyên phía bên đó, đám người đó sẽ từ bỏ vị diện này.

Trong Tiên Sơn ngày nay, không chỉ có 70 80 phần trăm tiên nhân từ Nguyên Tiên giới đến "lánh nạn", mà còn có những sinh linh vốn sống ở Tiên Sơn từ trước đây.

Ví dụ như Trường Sinh quán và Vân Ly tông Khương Thành từng gộp lại.

Trong mắt những người này, đây là một thế giới hoàn toàn mới, trong tương lai muốn phát triển ở đây trong hàng trăm tỷ năm, thậm chí là vĩnh viễn.

Nếu muốn dẫn đầu trong giai đoạn khởi đầu này, tất nhiên ngươi phải cố gắng hết sức để phát triển bản thân.

Ngũ Thần Thiên Bia tương đương với một máy thử nghiệm, có thể kiểm tra phát hiện ra một tiên nhân có thể có tiền đồ lớn như thế nào trong tương lai, vì vậy việc tuyển người ở đây có thể nhận được thành quả gấp đôi.

Ngoài những tông môn và gia tộc đó, còn có một số đội mạo hiểm cũng đang tuyển thành viên.

Họ là vì đi giết những nguyên năng giả trong trận doanh thánh miếu ở đối diện đó.

Lập trường của hai bên đối lập nhau, cộng thêm chiếc bánh Tiên Sơn lớn như vậy, sớm đã có xung đột lợi ích, hơn nữa đám Giáng Thần giả và năn người đó vì để khích lệ thêm ý chí chiến đấu của những thuộc hạ dưới trướng, tất cả đều thiết lập cơ chế treo thưởng.

Ngươi càng tiêu diệt được nhiều người ở trận doanh đối phương, cấp độ của kẻ thù ngươi mà ngươi tiêu diệt càng cao thì phần thưởng nhận được càng nhiều.

Khi trở về có thể kết toán tại tấm bia đá này và nhận được nhiều buff quý hiếm như truyền sức mạnh tiên lực, tu luyện

kinh mạch khí hải, bước vào mật cảnh đặc biệt để giúp ngươi ngộ đạo các quy tắc.

Về phần thưởng bên kia, tất cả đều là tăng hiệu quả của nguyên năng.

Cũng vì vậy, cả hai bên đều coi nhau là con mồi, đầu người rất có giá trị.

Sau khi biết những thông tin này, Khương Thành tỏ ra không hứng thú.

Sức mạnh và cảnh giới hiện tại của hắn sớm đã không còn loại niềm vui cấp thấp khi thành lập một đội để nhận phần thưởng nữa.

Đám đông trước tấm bia đá thỉnh thoảng lại nổ ra những phản ứng giật gân và nhiệt tình.

Thông thường, sau khi kiểm tra, họ được đánh giá là rất "có tiền đồ", phẩn cấp cực cao, hoặc thành tích xuất sắc, phần thưởng hậu hĩnh.

Sau đó, các tông môn và đội mạo hiểm gần đó sẽ lao tới để thu hút những người tài năng và mạnh mẽ này tham gia.

Nhìn cảnh náo nhiệt này, Khương Thành biến ra một điếu thuốc.

Sau khi châm nó lên, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó thở dài cảm khái kiểu cũ.

"Sức sống bừng bừng, tuổi trẻ thật tuyệt!"

Thời kỳ tại hạ giới cùng Cổ Tiên giới, hắn có lẽ sẽ không nhịn được mà tham gia vui vẻ, làm màu các kiểu.

Nhưng bây giờ, khuôn mẫu của hắn đã khác.

Hắn định rời khỏi đây để tự mình tìm Phi Tiên môn, đột nhiên nghe thấy một đội la hét ở một nơi không xa.

"Hãy gia nhập chiến đội Vấn Đao của bọn ta, có cơ hội kề đao sát cánh chiến đấu với Phi Tiên môn hàng đầu, hãy nhanh chóng tham gia!"

Khương Thành nhìn về nơi phát ra âm thanh và thấy ở đó có năm người, bốn nam một nữ, đang đứng dưới ngọn cờ tuyển

người.

Một thanh niên mặc áo xám trong số đó tiếp tục hét lên.

“Chiến đội Vấn Đao của bọn ta là đồng minh của Phi Tiên môn, bọn ta đã triển khai hợp tác sâu rộng với họ, lựa chọn bọn ta chính là sự đảm bảo về chất lượng!”

“Có cơ hội vào thẳng Phi Tiên môn, được tông môn hỗ trợ…”

Khương Thành rất vui khi nghe điều đó.

Mặc dù so với những tiên nhân khác, nhóm đệ tử đó của mình không có kiểu coi thường người khác, nhưng cũng không đến mức phải kết giao liên minh với loại đội nhóm một tên Thánh Chủ bốn tên Đạo Thần này chứ?

Nếu thật sự phải bước đến tình trạng đó, Phi Tiên môn đã phải sống thê thảm biết bao.

Nhìn những tiên nhân khác ở một bên, dường như đều không nghe thấy, một bộ phận nhỏ chỉ nhếch mép cười.

Rõ ràng là họ không tin vào thân phận đồng minh này chút nào.

Khương Thành đã sử dụng Độc Tâm thuật của mình để đọc nó và phát hiện ra rằng bên kia thực sự có mối quan hệ nào đó với Phi Tiên môn.

Thân Lô đội trưởng của Chiến đội Vấn Đao, trong một trận chiến với thánh miếu đã tình cờ gặp Diệp Minh - đệ tử đời thứ 6 của Phi Tiên môn.

Sau khi chủ động chào hỏi, Diệp Minh đã đáp lại.

Chỉ là một mối quan hệ như vậy là đủ để Thân Lô chém gió trong nhiều năm. Dù sao thì Phi Tiên môn là những người đầu tiên vào Tiên Sơn, cũng là tông môn mạnh nhất ở Tiên Sơn hiện nay.

Đối với đại đa số những tiên nhân bình thường, đó đã là một nhân vật huyền thoại trong truyền thuyết rồi, căn bản là không thể với tới.

Sự khoe khoang của Thân Lô không phải là không có tác dụng.

Không lâu sau, hai thiên tài Đạo Tôn và Đạo Thánh đến hỏi thăm và muốn gia nhập đội của họ.

Nhưng ngay sau đó, lại có tiếng cười chói tai phát ra từ bên cạnh.

“Ha ha ha, Phi Tiên môn? Các ngươi cũng xứng sao?”

“Còn cái gì mà đồng minh, cũng không tự nhìn lại gương xem, người ta có nhìn các ngươi một cái nào không?”

“Đúng thật là biết tự dát vàng lên mặt mình.”

“Chiến đội Vấn Đao các ngươi, các ngươi có thể liên lạc được với Phi Tiên môn, ta liền dập đầu ngay tại đây với các các ngươi….”

“Đừng nói đồng minh, chỉ cần có thể liên hệ với Phi Tiên môn, ta sẽ quỳ gối tại chỗ…”

Đối mặt với đủ loại chế giễu, Thân Lô đội trưởng của chiến đội Vấn Đao có chút xấu hổ, bốn người còn lại trong đội cũng có chút lúng túng.

Hai tiên nhân thiên tài dự định tham gia cũng ngay lập tức đổi ý và chuyển sang đội khác.

Khương Thành vốn dĩ không thèm quan tâm đến một đội nhỏ như vậy, bởi vì trên thực tế họ cũng không thể tìm được Phi Tiên môn.

Nhưng sau khi nghe những lời đàm tiếu từ những người xung quanh, hắn đã thay đổi quyết định.

“Nếu các ngươi đã không ai gia nhập, vậy thì ta nhập là được rồi.”

Nói xong, hắn đi đến phía đối diện của chiến đội Vấn Đao.

“Ta muốn tham gia!”

Mặc dù không nhìn thấy cảnh giới của hắn nhưng năm thành viên của Chiến đội Vấn Đao vẫn rất vui mừng.

Vội vàng hăng hái lao tới.

“Cảnh giới của đạo hữu là gì?”

“Đạo hữu thật sự định gia nhập cùng bọn ta sao?”

“Gia nhập với bọn ta, tương lai có thể được Phi Tiên môn tiền bối tương trợ…”

Khương Thành khẽ mỉm cười, nhưng cũng không có chút giấu diếm.

“Nói thật cho các ngươi biết, ta chính là Khương Thành lão tổ tiên của Phi Tiên môn.”

“Cảnh giới hiện tại của lão phu là Cổ Thánh.”

Ngay khi những lời này vừa thốt ra, không chỉ các thành viên của Chiến đội Vấn Đao trông có vẻ đờ đẫn, mà ngay cả những đội và tông môn khác bên cạnh họ cũng rơi vào im lặng.

Ngay sau đó, những tràng cười sảng khoái nối tiếp nhau vang lên.

“Ha ha ha, ta vừa nghe thấy gì vậy?”

“Ta chưa từng nghe nói về tổ tiên của Phi Tiên môn.”

“Ta từng nghe nghe nói về Khương Thành, nhưng chẳng phải hắn sớm đã mất rồi sao?”

“Cho dù hắn chưa chết, với thân phận và thực lực của hắn, làm sao hắn có thể gia nhập một đội ít tiếng tăm? “

Chỉ trong chốc lát, Khương Thành đã trở thành mục tiêu châm ngòi gần đó, đủ loại chế giễu và khinh thường theo sau.

Nhưng Thân Lô đội trưởng của chiến đội Vấn Đao lại rất vui mừng.

“Các hạ có dự định gia nhập đội của bọn ta sao? Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Bọn ta sẽ sắp xếp để ngươi tham gia nhóm.”

Sau khi nói xong, hắn hướng về phía Khương Thành chìa tay.

Theo thông lệ, tất cả những tiên nhân thông qua Ngũ Thần Thiên Bia đều sẽ nhận được một thẻ bạc.

Tấm thẻ này không chỉ có thể chứng minh thân phận không có nguyên năng của một người, mà còn thể hiện ra giá trị của bản thân.

Tuy nhiên, Khương Thành không hề biết quy tắc này.

Mãi cho đến khi những tiên nhân khác bên cạnh hắn nói và chế nhạo một lần nữa, hắn ấy mới hiểu ra.

Không có thẻ bạc, ngươi căn bản không được coi là người của mình, ngươi không thể tham gia đội.

Thế là, cuối cùng hắn đã đến trước tấm bia đá đó.

Chương 2496: Linh giai linh phẩm?

Mọi người cãi cọ ồn ào như vậy cũng thu hút không ít sự chú ý.

Khi Khương Thành đi đến trước mặt Ngũ Thần Thiên Bia kia, chi ít có đến hơn hai ngàn con mắt nhìn chằm chằm hắn.

“Người này dám mạo phạm lão tổ Phi Tiên môn, đúng là gan to bằng trời.”

“Gì mà gan to bằng trời, chỉ là một tên ngốc mà thôi.”

“Phi Tiên môn không đáng phải tính toán với tên tép riu này, thật nực cười.”

Trong tình huống bình thường, kiểm tra bia đá chỉ là chuyện bình thường, đi đến đó cũng chả mấy ai chú ý đến.

Cho dù kết quả kiểm tra có ra sao đi chăng nữa cũng không có ai nói gì.

Nhưng bởi vì vừa rồi Thành ca tự tự báo gia môn thành ra nói khoác, vô tình khiến nhiều người không ưa.

Càng huống hồ gì hắn định gia nhập chiến đội Vấn Đao, vốn đã là chuyện vô cùng kì lạ rồi, tiếng chế giễu còn vang hơn cả.

“Tên này ở cảnh giới nào chứ? Trên người hắn đến chút khí tức tiên lực cũng chả cảm nhận được nữa?”

“Trừ khi là dùng bảo vật che giấu cảnh giới mà thôi.”

“Cảnh giới chắc chắn không cao, làm màu cũng dữ he.”

“Có chút tu vi đó mà che giấu gì chứ, sợ người ta thấy à?”

“Các ngươi đoán xem hắn có thể xếp vào mấy giai mấy phẩm nhỉ?”

“Cái đó ai mà biết chứ? Dù sao thì cũng chẳng đến nhị giai rồi.”

“Nhất giai tam phẩm nhỉ, không thể nhiều hơn được đâu?”

Kiểm tra Ngũ Thần Thiên Bia rất đơn giản, trên bia đá có khắc ngũ hành thần mật, mỗi một hành có chín phù hiệu.

Sau khi vào phạm vi kiểm tra, chữ khắc sẽ sáng lên.

Sáng một hàng chính là nhất giai, sáng một chữ là nhất phẩm.

Nhiều năm như vậy rồi, chín mươi phần trăm tiên nhân tham gia đều là “phần tổng hợp” của nhất giai, một ít người có thể sáng đến hàng thứ hai, đó đã người xuất sắc trong số các đồng giai rồi.

Người có thể thắp sáng đến hàng thứ ba thì sẽ nhận được đãi ngộ là tất cả các tông môn ở hiện trường tranh giành nhau.

Còn về hàng chữ thứ tư, hơn chục ngàn năm cũng chưa chắc có được một người, cơ bản đều là vị diện chi tử, mô hình nhân vật chính cả rồi.

Còn chuyện cả năm hàng đều sáng lên thì chỉ xảy ra có một lần, đó chính là Kỷ Linh Hàm.

Chuyện này vốn không phải vì thiên phú, thực lực, khí vận của nàng đứng đầu Tiên sơn này, mà do nàng là chưởng môn của Phi Tiên môn, được đám người Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh gửi gắm hy vọng, lại thêm Hồn Tổ nhắc đến Phi Tiên môn là tông môn của Khương Thành nên nàng được quan tâm hơn.

Nói trắng ra, Ngũ Thần Thiên Bia này vốn là do năm người bọn họ làm ra, bọn họ có thể thầm thao tác phía sau.

Trong âm thanh bi ai, Khương Thành đứng đến trước bia đá.

Sau đó, chẳng có gì xảy ra cả.

Đừng nói đến nhất giai tam phẩm, đến cả hàng chữ đầu tiên cũng chẳng sáng lên.

“Linh giai linh phẩm?”

Tình huống thế này lần đầu tiên mọi người mới nhìn thấy.

Tuy cố ý khóc thương cho Khương Thành nhưng chuyện linh giai linh phẩm vẫn khiến bọn họ cảm thấy không ngờ được.

“Nhưng phàm là một tiên nhân, dù cho tư chất có kém hơn nữa, khí vận có thấp hơn nữa, thực lực có yếu hơn nữa thì cũng được nhất giai nhất phẩm nhỉ?”

“Ta phát hiện tên này không có tiên lực, cũng không cảm nhận được thần hồn dao động, chắc không phải hắn thật sự không có chút xíu tu vi nào chứ?”

“Không phải chứ, không phải chứ?”

“Tiên giới mà còn có phàm nhân à?”

Sau một chốc ngơ ngác, mọi người cười phá lên.

“Ha ha ha, thế này thì vô lí quá rồi.”

“Cực phẩm ở đâu ra thế này?”

“Lão phu quên mất lần trước gặp phàm nhân là từ lúc nào rồi đó, lần này đúng là mở mang tầm mắt.”

“Động vật cực hiếm.”

“Đúng là hiếm gặp, mọi người phải lo mà giữ gìn phàm nhân này, tiên giới mới có một phần của hắn rồi.”

Chính bản thân Khương Thành cũng có phần trở tay không kịp.

Hắn vốn còn nghĩ thực lực bản thân đặt ra đó, chắc chắn tất cả các chữ đều sẽ sáng lên.

Bây giờ thế này là sao?

Tung hoành trong giới tu luyện nhiều năm như thế, hắn đâu phải lần đầu bị người ta khinh thường, nhưng đường đường là một Cổ Thánh mà lại xem như phàm nhân thì quá khoa trương rồi.

Thực tế, đây cũng là kết quả hiển nhiên.

Cơ thể thần của hắn từng bị lực trọc cải tạo, thuộc về một thể hệ khác rồi.

Ngũ thần thiên bia vốn không thể nhận ra được, nào có thể cho được phẩm cấp chứ.

Còn năm người Minh Tổ và Hồn Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh kia lúc này mới ngớ ra.

Bọn họ không thể nào trực tiếp can dự vào Tiên sơn, nhưng từ khi Khương Thành vào Tiên sơn thì tầm mắt của năm người chưa bao giờ rời khỏi hắn cả.

Nhìn thấy ca này lại muốn chơi trò bia đá, trong lòng năm người như muốn sụp đổ.

Cấp bậc của ngươi còn cao hơn bọn ta, thực lực thì mạnh hơn bọn ta, tham gia mấy trò con nít đùa nhau đó làm gì trời?

"Hắn tham gia cái này có ý nghĩa gì cơ chứ?"

"Đúng thật, sau khi thành danh có thể lôi kéo nhiều người làm bộ hạ hơn, càng có lợi hơn trong việc đánh bại Miếu thánh chăng? Chắc chắn là có ý sâu xa."

"Nhưng với thực lực của hắn muốn thành danh đâu cần phiền phức vậy chứ?"

Nhìn Khương Thành chẳng làm sáng được hàng chữ nào, năm người rơi vào trạng thái hoài nghi nhân sinh.

"Sao lại như thế chứ?"

"Khương tiền bối… không đáng đâu nhỉ?"

"Có phải sai ở đâu rồi không?"

Hồn Tổ buồn bực nói: "Có sai ở đâu không thì ta không biết, ta chỉ biết có lẽ hắn sắp phát tiết rồi."

Quả nhiên, ngay khắc sau Khương Thành đã bực bội.

Vốn còn định miễn cưỡng làm màu, kết quả lại lật xe, thế này sao mà nhịn được chứ?

Ca này đạp một phát cực mạnh lên bia đá.

"Thế này là muốn để ca khó coi hả?"

Lời này của hắn là nói với năm người trong tối kia.

Suy cho cùng thì Ngũ Thần Thiên Bia là do năm người thâu tóm.

Nhưng những người khác ở hiện trường lại không biết chuyện này.

Bọn họ bị doạ cho tái mặt, hốt hoảng vô cùng.

“Ôi vãi, tên này tính làm gì vậy chứ?”

“Hắn lại dám đá lên Ngũ Thần Thiên Bia ư?”

“Tránh xa hắn ra một chút.”

Rất nhiều tiên nhân ở gần kéo nhau bay lùi về phương xa, sợ Khương Thành sắp bị giết rồi lại dính máu dơ.

Dù gì thì trong mắt bọn họ, năm người là thần thật sự, là thần thánh không thể mạo phạm.

Bất cứ ai mạo phạm thiên bia cũng sẽ bị trời trừng phạt.

Chuyện tương tự như vậy trước đây đã từng xảy ra, chỉ lấy tay sờ một chút lên bia mà đã tan thành mây khói rồi.

Còn lần này, chuyện vượt khỏi dự liệu của bọn họ đã xảy ra.

Chỉ thấy Khương Thành vẫn đứng trơ trơ tại chỗ, vốn không bị năm vị thần phạt.

Còn các chữ trên bia đá vốn không có phản ứng kia cuối cùng cũng phát sáng hết lên.

Thoáng chốc, cả năm hàng chữ đều sáng lên.

Mọi người ồn ào, rất nhiều người thậm chí còn chịu không được mà dụi mắt nhìn, cứ nghĩ rằng mình đã nhìn nhầm.

“Ngũ giai cửu phẩm?”

“Ôi trời ơi, cấp bậc cao nhất?”

“Chuyện này không thể nào đâu nhỉ?”

“Vừa rồi không phải là linh giai sao? Giờ sao là ngũ giai rồi?’

“Đây đây đây, đây là chuyện quái nào vậy? Lẽ nào đây là tuyệt thế thiên tài ư?”

“Tuyệt thế thiên tài sao lại ngũ giai được…?”

Một vài chưởng đà các tông môn gia tộc đã không thể ngồi yên được nữa.

Bọn họ y như nóng đít, xông đến trước mặt Khương Thành, vứt luôn cả gậy trám.

“Các hạ đã có tông môn chưa? Có bằng lòng gia nhập tông môn ta chăng?”

“Vị tiểu hữu này gia nhập với bọn ta đi, nhập môn sẽ có đãi ngộ của đệ tử chân truyền.”

“Chân truyền? Đùa gì vậy, chỉ cần gia nhập với bọn ta thì sẽ thành thiếu tông chủ.”

“Bọn ta thành tâm chiêu môn các hạ đảm nhận vị trí trưởng lão của tộc…”

Chương 2497: Bia đá chấn động

Tất cả các tông môn và gia tộc trong mấy giây ngắn ngủi suýt chút sứt đầu mẻ trán.

Cũng hết cách, kết quả ngũ giai cửu phẩm chính là ngôi sao của vị diện thế giới này.

Cho dù bây giờ cảnh giới không cao, nhưng tương lai chắc chắn sẽ trở thành một cường giả chí cao.

Chiêu mộ được loại người này có ý nghĩa vô cùng to lớn.

Khương Thành đương nhiên sẽ không gia nhập vào những tông môn và gia tộc khác, hắn sang đây kiểm tra một chút cũng chỉ vì muốn gia nhập chiến đội Vấn Đao, giúp các fanboy của Phi Tiên môn chống lưng chút thôi.

Nhưng mà còn chưa chờ đến lúc hắn đáp lại thì bia đá cao chót vót lại có động tĩnh mới.

Sau khi toàn bộ năm hàng chữ đều sáng lên, cả những phần khác của bia đá cũng đều phát ra những ánh sáng trắng mãnh liệt, ngoài viền lại còn có cả hào quang bảy màu.

Chuyện này là chuyện trước nay chưa từng xảy ra.

Nhất thời, toàn bộ mọi người ở hiện trường đều chìm vào trong sự điên cuồng.

“Ta nhớ vị chưởng môn Phi Tiên môn Kỷ Linh Hàm năm đó sau khi năm hàng chữ sáng lên thì không còn gì nữa, sao lại có thể thế được?”

“Vãi cả chưởng, hoá ra cả bia đá đều có thể phát sáng ư”

“Thế này là phẩm giai gì chứ?”

“Lẽ nào còn cao hơn cả Kỷ chưởng môn ư?”

“Thật không ngờ, người này vậy mà lại là chủ của Tân Tiên giới.”

Các chưởng môn và tộc trưởng vừa rồi muốn chiêu mộ Khương Thành lúc này đều có phần tự ti rồi.

Bọn họ bắt đầu suy nghĩ lại, ngôi miếu nhỏ của mình có thể chứa nổi một đại thần như vậy không chứ.

Còn toàn bộ bốn người đám người Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh trong góc tối thì đều nhìn sang Hồn Tổ.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

“Làm quái gì mà loạn lên cả thế?”

Sở dĩ Ngũ Thần Thiên Bia xuất hiện phản ứng khác thường như vậy đều do Hư thầm thao túng.

Suy cho cùng thì trò này cũng do bọn họ bày ra, muốn có phản ứng gì thì cũng chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.

Chỉ là, hình như đâu cần thiết phải vậy ha?

Khiến bia đá sáng nhấp nháy có ý nghĩa thực tế gì chăng?

Đối diện với lời chấp vấn của họ, Hư cười ngạo nghễ: “Xem ra các ngươi không hiểu Thành ca một chút nào cả.”

Đám người Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh vốn đều là những tên lão luyện trong giới tu luyện, lập tức phản ứng lại ngay.

Xem ra Khương tiền bối thích mấy hiệu ứng này.

Nếu đã như thế thì đương nhiên phải sắp xếp rồi.

Khi mấy người này đã lĩnh ngộ được ý tứ sâu xa thì cũng bắt đàu phần biểu diễn của mình.

Những người bên ngoài vẫn còn đang chấn động vì cả bia đá sáng lên, đột nhiên lại phát hiện bia đá nhổ rễ bay lên giữa trời.

“Vãi chưởng, Ngũ Thần Thiên Bia lại có thể rời khỏi mặt đất ư?”

Con ngươi mọi người suýt chút lọt thỏm ra ngoài.

Còn chưa đợi mọi người tỏ vẻ kinh ngạc thì bên rìa của bia đá đó lại bắt đầu nở ra vô số hoa tươi.

Xanh đỏ tím vàng đua nhau khoe sắc thắm, nhìn đẹp đẽ vô kể.

“Thế này thế này, đây là thế nào chứ?”

“Bia đá nở hoa, còn có chuyện như thế nữa ư?”

Thân hổ của mọi người đã không biết bị chấn động lần thứ mấy rồi

Sau đó, bọn họ phát hiện chuyện này chia là trò trẻ con.

Bở vì ngay khắc sau, chuyện hoang đường nhất đã xảy ra.

Bia đá cao chót vót cứng cỏi kia lại cong ở phía giữa, khom mình về phía Khương Thành.

Người không biết còn tưởng đó là bột nhào nữa kìa.

Vì đẻ lấy lòng Khương Thành mà đám người Minh Tổ cũng xem như rất có tâm, dốc hết sức mình rồi.

Chỉ đáng tiếc, động tác bia đá khom lưng này người khác nhìn căn bản không hiểu, chỉ cảm thấy nó quá hoang đường.

Các động tác biểu diễn liên tục năm phút, cuối cùng mới khẽ ngừng lại.

Đối mặt với bia đá trở về nguyên trạng, vẻ mặt của mọi người giống như bị tẩn cho một trận, ai nấy đều mơ hồ.

“Ngũ Thần Thiên Bia hỏng rồi.”

“Nhất định đã hỏng rồi.”

Đám chưởng môn và tộc trưởng vừa rồi còn đua nhau giành giật Thành ca lúc này ai nấy đều rời đi, vây quanh bia đá chỉ trỏ đủ cái.

Cũng hết cách, vỡ kịch mà đám người Minh Tổ và Hồn Tổ diễn quá lố quá.

Nếu như chỉ có năm hàng chữ sáng lên thì Khương Thành sẽ được xem như vị diện chi tử vô cùng ổn thỏa.

Nhưng sau đó bia đá lại có một loạt những phản ứng bất thường thì lại gây cho người ta có cảm giác như bị động kinh,

ngược lại lại khiến người ta khó tin phục.

“Ta nó i người này sao mà có thể kích phát được cả năm hàng chữ, rõ ràng chỉ là người mới chẳng chút nổi trội mà thôi.”

“Hóa ra vấn đề là ở bia đá.”

“Đúng thật là lãng phí tình cảm mà…”

Vừa rồi xung quanh Khương Thành còn đông đúc náo nhiệt, lúc này đã vắng vẻ quạnh hiu.

Nhưng mà may khi nãy có một loạt thao tác nên cũng không ai nhắc đến chuyện hắn linh giai linh phẩm nữa.

Ca này đi đến trước mặt Thân Lô đội trưởng của chiến đội Vấn Đao.

“Bây giờ ta có thể vào đội được chưa?”

“Hả hả?”

Vừa rồi hả, một loạt biến cố, Thân Lô cũng còn đang ở trong trạng thái mơ hồ nữa kìa.

Bây giờ đương sự lại muốn gia nhập vào đội ngũ của mình, nhất thời hắn được cưng mà đâm ra sợ.

“Ngươi thật sự muốn gia nhập với bọn ta ư?”

Khương Thành cười tít mắt: “Đúng vậy, ta cũng đã ngưỡng mộ Phi Tiên môn từ rất lâu rồi.”

Thân Lô lập tức có sự công nhận vô cùng cao đối với thành viên mới trong đội này.

“Ha ha ha, ngươi gia nhập với bọn ta là lựa chọn đúng rồi.”

Khương Thành gật đầu liên tục.

Sở dĩ hắn gia nhập vào đội ngũ này không phải vì bản thân chiến đội này có gì đặc biệt.

Lại càng không trông mong Thân Lô và Diệp Minh không đáng tin kia vì một lần có duyên mà có thể tìm được Phi Tiên môn.

Chỉ có điều đối phương tôn sùng Phi Tiên môn như vậy, bản thân mình là lão tổ sáng lập phái đi dìu dắt một chút cũng phải.

Còn về sau này thật ra tìm kiếm Phi Tiên môn cũng không khó, cùng lắm thì khai chiến ngay với Thánh miếu.

Chờ sau khi thực lực thật sự của bản thân triển lộ ra rồi thì đám người Kỷ Linh Hàm tự nhiên sẽ có được tin tức, sau đó chủ động tìm đến gặp mình.

Khi trong đầu hắn quay cuồng trong ý nghĩ này, bốn thành viên khác của chiến đội Vấn Đao cũng lần lượt kéo sang chào hỏi.

“Hoan nghênh hoan nghênh.”

“Sau này khi cùng làm nhiệm vụ mọi người cùng nhau hỗ trợ nhé.”

“Đúng rồi, bọn ta còn chưa biết tên của ngươi nữa.”

“Với lại cảnh giới của ngươi là gì?”

Thành ca nhún vai, nói sự thật: “Ta là Khương Thành đấy, lúc trước có nói rồi, lão tổ của Phi Tiên môn, tu vi Cổ Thánh.”

Toàn bộ đám người Thân Lô đều rơi vào trầm tư.

Còn đám tiên nhân hóng hớt kế bên lại lần nữa cười phá lên.

“Ha ha ha, lại còn Khương Thành nữa cơ?”

“Lại còn Cổ Thánh nữa kìa, Cổ Thánh mà gia nhập vào một đội nhỏ như thế kia ư?”

“Phải đó, Thánh Tôn đã là thần long thấy đầu không thấy đuôi rồi, càng huống hồ gì là Cổ Thánh?”

“Ai ấy nhỉ, đùa ít thì vui ha.”

Khương Thành cũng chẳng bận tâm, lười đi giải thích.

Chỉ hối thúc Thân Lô sớm hành động.

Thân Lô há hốc mồm, nói ồm ồm: “Thánh miếu không phải là nơi chúng ta có thể đến, quá nguy hiểm rồi. Ta thấy chúng ta vẫn nên chiêu mộ thêm ít thành viên sau đó tìm ít nguyên năng giả đi lạc một mình đi…”

Khương Thành xua tay: “Trước kia là nguy hiểm, bây giờ có ta rồi, không cần lo lắng nữa.”

Lời của hắn vừa mới nói ra thì xa xa có mấy bóng dáng bay lại.

“Mấy tông môn phụ thuộc Thánh miếu thứ ba đang tiến công Huyền Khải thành, mau đến hỗ trợ.”

Tiếng hô hào này khiến cho bầu không khí ở hiện trường tiêu điều hẳn lại.

Mấy tiên nhân khi nãy còn ồn ào lập tức tụ về tông môn với gia tộc mình, sau đó tiến công về hướng Huyền Khải thành.

Chiến đội Vấn Đao dưới sự dẫn dắt của đội trưởng đương nhiên cũng không lọt lại phía sau.

Chương 2498: Uy lực của khí hải lực trọc

Một đám người nhanh chóng đến Huyền Khải thành, nơi này bây giờ đang nổ ra trận đại chiến kịch liệt.

Tuy Huyền Khải thành có mấy hệ thống phòng thủ như tế đàn, đại trận và cấm chế, nhưng đặt trong trận chiến có Thánh Chủ, Thánh tồn thì vẫn chẳng đâu vào đâu.

Trong chiến đấu vốn không có mô hình thế cục phòng thủ cực hạn, tiên nhân hai bên hoặc giết nhau lên trời xuống đất, hoặc bày binh bố trận, đủ loại thủ đoạn hiếm lạ tầng tầng lớp lớp.

Trong những người này, có người thuộc phe Ngũ thần, có người thuộc phe Thánh miếu của Giáng Thần giả bên kia.

Sau khi tiến công căn bản không cần thỏa thuận hay sắp xếp, mỗi một người nên làm thế nào, tự nhiên cứ vậy gia nhập trận chiến.

Mục tiêu của Thành ca đương nhiên là kẻ địch mạnh nhất rồi, suy cho cùng thì đó mới là địa vị phù hợp nhất với hắn.

Nhưng sau khi thăm dò được hai Thánh Tôn của bên đối diện, hắn lại tạm thời bỏ suy nghĩ này đi.

Bởi vì hai Thánh Tôn kia đang bị bốn Thánh Tôn bên mình bao vây, căn bản không cần hắn thi triển thần uy.

Thế là, hắn đi theo chiến đội Vấn Đạo, cùng giải quyết mấy nguyên năng giả gần đó.

Cảnh giới của mấy nguyên năng giả này xêm xêm với đám người Thân Lô, đều chỉ ở cảnh giới Đạo Thần cao giai và Thánh Chủ bình thường mà thôi.

Đối với bọn họ mà nói, chiến đấu vất vả vô cùng.

Mà đối với Khương Thành thì tình huống có phần phức tạp.

Hắn quen thói dùng xung kích thần hồn, thuận tiện thi triển kiếm đạo.

Cũng xem như là đánh gộp cả tinh thần lẫn vật lí vậy.

Kết quả một nửa hồn lực mới xông ra hồn hải, còn thế giới kiếm đạo thập tam trọng cũng vì không có được sự trợ giúp của tiên lực hồn lực, uy thế còn chẳng bằng một phần trăm của bản bình thường.

Cũng hết cách, cơ thể trọc khí có ảnh hưởng quá lớn với hắn.

Tầm mắt đám người Minh Tổ và Hồn Tổ trong tối vẫn không hề rời khỏi Thành ca, vốn còn chờ hắn triển khai một trận giết chớp nhoáng ngay tại hiện trường, kết quả lại nhìn thấy thánh giới vừa xuất hiện đã sụp đổ.

Mấy người suýt chút thổ huyết ngay tại chỗ.

“Tình huống gì vậy, thánh giới cũng không mở ra được ư?”

“Không phải chứ?”

“Khương Thành mà lại chỉ có chút thực lực này thôi ư?”

Do biểu hiện của Thành ca hoàn toàn không giống với dự liệu nên Minh Tỏ cũng không gọi là Khương tiền bối nữa, giáng cấp xuống xưng tên thật luôn.

Thượng Huyền Cổ Thánh đến tên cũng không thèm gọi.

“Tiểu tử này gà vậy à? Lẽ nào uy năng hắn triển lộ trong Thiên Phong thạch chỉ là vì có nguyên nhân đặc biệt thôi ư?”

“Sức chiến đấu thực tế lại chẳng bằng cả Thánh Chủ bình thường luôn?”

“Không thể nào.”

Hư từng lăn lộn với Khương Thành, đương nhiên không tin hắn chỉ có chút thực lực như thế được.

“Đừng quên những trọc ma đó đều do hắn giết đấy.”

Bọn họ nói chuyện một lúc thì Khương Thành cũng sắp ra khỏi trận chiến rồi.

Không phải vì thực lực của hắn không đủ, cũng không phải vì hắn diệt kẻ địch chớp nhoáng mà là vì đội trưởng Thân Lô ở một bên tự cho là hay, lôi hắn sang.

“Khương huynh cẩn thận.”

“Theo ta.”

Do Khương Thành là người mới gia nhập đội, hắn là đội trưởng, khi mới bắt đầu đã thầm quan tâm.

Nhìn thấy Thành ca vung tay không có tinh thần như thế, sợ hắn sẽ bị kẻ địch làm thịt, vậy nên liền chủ động chạy lại hỗ trợ.

Sau khi nhìn thấy hắn dám dũng cảm lấy một địch hai, Thành ca cũng dở khóc dở cười.

Tên đội trưởng này cũng rất tốt, chỉ là làm ảnh hưởng đến thể diện của mình.

Nhưng mà cũng hết cách, người ta có lòng khó từ chối, hắn chỉ có thể phối hợp ở sau để tránh Thân Lô thất bại xảy ra chuyện.

Quan sát như thế thì hắn lại nhìn ra có chỗ khá thú vị.

Là một Thánh Chủ bình thường, thánh giới của Thân Lô lại có cường độ gần với Thánh Chủ đỉnh phong.

Đây cũng vốn không phải vì hắn thiên tài đến đâu, bởi vì những Đạo Thần cao giai và Thánh Chủ ở xung quanh kia, toàn bộ đều triển lộ ra sức chiến đấu cao hơn một bậc so với cảnh giới vốn có.

“Xem ra đây chính là như có thần giúp đây mà, toàn bộ tất cả mọi người đều được thêm BUFF.”

Hắn hiểu, đây chắc chắn là hiệu quả gia trì sức chiến đấu do đám người Minh Tổ và Hồn Tổ cho phe mình.

Nhưng mà những tiên nhân bên trận doanh Thánh miếu kia cũng không dễ đối phó.

Sức chiến đấu mà bọn họ triển lộ ra yếu hơn cảnh giới bình thường một chút, nhưng bọn họ lại có nguyên năng không thể tưởng được.

Hai nguyên năng giả đối chiến với Thân Lô mỗi khi gặp phải uy hiếp chí mạng đều sẽ có được một tầng phòng ngự che chở khó hiểu.

Lớp phòng ngự này có thể chặn được công kích của đối phương, đặt trong lúc chiến đấu đúng thật là thần khí vô cùng kinh khủng.

Mấy lần Thân Lô suýt chút xử lí được đối phương rồi, thế mà cuối cùng lại chỉ tạo thành thương tổ ngoài da với chấn động mà thôi.

“Nguyên năng này cũng quá đáng quá rồi.”

“Nếu cứ phát triển tiếp nữa, mạnh hơn chút nữa thì sẽ trở thành hiệu quả bất tử mất.”

Khương Thành ở sau quan sát một lúc thì cảm thấy vẫn nên là bản thân mình ra tay mới được.

Tiên lực không tiện sử dụng, hắn dứt khoát sử dụng lực trọc rót vào trường kiếm.

Sau đó một kiếm giết ra, khóa vào một kẻ địch ở phía đối diện.

Thân Lô đang ở trong trận chiến nhìn thấy hắn chọn một Thánh Chủ đỉnh phong liền kinh hô lên.

“Khương huynh chớ kích động.”

Còn bốn thành viên khác của chiến đội Vấn Đao cũng biến sắc.

“Đừng có làm bừa.”

“Đó không phải là kẻ địch mà ngươi có thể đối phó được đâu.”

Lời của hắn còn chưa kịp dứt thì thế giới kiếm đạo của hắn đã bao trùm vào phạm vi công kích của đối phương.

Nhất thời, Thành ca bị thánh giới của đối phương nhấn chìm.

Còn kiếm của hắn cũng triển khai ra kiếm đạo thập tam trọng.

Sau đó thì không còn sau đó nữa.

Thánh giới nhấn chìm hắn chỉ tiếp tục được mấy giây đã nhanh chóng bị dung hóa rồi.

Không phải sụp đổ, không phải tan vỡ mà là dung hóa.

Dung hóa giống như ngọn lửa rợp trời đột ngột bùng lên, thoáng chốc chỉ còn lại sương khói.

Thánh giới bị hủy, đối phương lại chẳng hề gặp phải phản phệ.

Bởi vì trước đó vị Thánh Chủ đỉnh phong kia đã mất đi tính mạng rồi.

Kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành chỉ vừa mới khởi động thì đối phương đã ngã xuống rồi.

Uy thế của kiếm này nhìn có vẻ không lớn, thậm chí còn không bằng Đạo Thánh bình thường.

Nhưng ẩn chứa bên trong nó lại là lực trọc.

Trải qua một kiếm tung tóe kia, đầu tiên là binh khí của đối phương nhanh chóng mất đi bóng dáng, ngay sau đó là màn chắn tiên lực thể biểu tiêu đi, cuối cùng là thanh khí trong cơ thể không còn lại chút nào.

Đối mặt với trọc khi của trọc ma thất giai, Cổ Thánh cũng đau đầu nhứt óc, huống hồ gì khi Khương Thành xuất lực trọc ra còn thuần túy và chí mạng hơn cả trọc ma thất giai nữa.

Khi Thánh Chủ đỉnh phong kia ngã xuống, trên cơ thể không có chút vết thương nào cả, nhưng dù có là thần hồn hay là khí hải, toàn bộ đều không còn gì.

Cảnh tượng này đừng nói đến đám người Thân Lô phía sau, đến cả bản thân Khương Thành cũng không kịp trở tay.

“Cường thế vậy à?”

Với thực lực của hắn, tiêu diệt chớp nhoáng một Thánh Chủ đỉnh phong vốn không là gì cả.

Chỉ có điều uy lực của khí hải lực trọc có chút vô lí.

Trước đây hắn cũng từng sử dụng lực trọc để chiến đấu, nhưng chỉ là bổ trợ một chút, còn dùng giống như xài một binh khí thì vẫn là lần đầu tiên.

Kết quả không dùng thì không biết, vừa dùng đã bị dọa cho một phát.

Đối mặt với thân thể đã được lực trọc cải tạo qua của hắn, Thánh giới căn bản không thể chạm đến được.

Giây phút hai bên chạm phải nhau, không phải hắn bị thánh giới công kích, mà là thánh giới bị trúng độc trọc khí.

Thánh giới mà thanh khí tạo thành thoáng chốc mất đi thế cân bằng, đương nhiên không thể nào tiếp tục tồn tại được.

Mà thế giới kiếm đạo do hắn vung ra tuy uy lực không lớn, nhưng tầng phòng ngự do nguyên năng kích phát ra giống như hồ giấy vậy.

Trọc khí xâm nhập trực tiếp, không có chút trở ngại nào.

Chương 2499: Các ngươi không phải minh hữu sao?

“Thế là thắng rồi?”

“Trời ơi, sao lại thắng được hay vậy?”

Đám người Thân Lô ở phía sau bị dọa cho suýt chút thì ngừng lại.

Một chiêu tiêu diệt Thánh Chủ đỉnh phong trong chốc lát, chiến tích này có phần vượt qua tưởng tượng của mọi người.

“Lẽ nào Khương huynh có thực lực thâm sâu khó lường, là cường giả cấp bậc Thánh Tôn ư?”

“Không phải chứ, đến cả thánh giới hắn còn không mở ra được nữa kia mà.”

Trong quá trình chiến đấu vừa rồi của Khương Thành, thực ra cũng không có gì gọi là mang sức thuyết phục cả.

Trận đó chỉ huơ một kiếm bình thường còn chẳng có cả căn nguyên, sau đó thì kẻ địch chết đi, chuyện này khó tránh quá vô lí đi.

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được.

“Có lẽ là… người kia bên kẻ địch có vấn đề nhỉ?”

“Tẩu hỏa nhập ma trong truyền thuyết vừa hay phát tác trong truyền thuyết ha?”

Bọn họ cảm thấy khả năng này có lẽ còn cao hơn một chút.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã phát hiện ra suy đoán của mình hình như có nhầm lẫn.

Bởi vì Khương Thành lại cách không cung hai kiếm về phía trước.

Nhìn có vẻ bình thường, thậm chí còn không có khí thế bằng kiếm trước đó, bởi vì Thành ca cảm thấy giết một Thánh Chủ không cần phải dùng quá nhiều lực trọc, có phần như dùng pháo giết muỗi quá.

Nhưng cứ hai kiếm tùy tiện như thế, lại có hai Thánh Chủ lặng im ngã xuống.

Trước khi bọn họ ngã xuống, phòng hộ nguyên năng tự động kích phát, chỉ đáng tiếc là không thể níu giữ được sinh mệnh của bọn họ.

“Chuyện này…”

“Chuyện này làm sao có thể được chứ?”

Đám người Thân Lô kinh hãi.

Cũng đâu thể có việc hai Thánh Chủ này cũng tẩu hỏa nhập ma đâu nhỉ?

Lẽ nào thật sự là bị Khương Thành giết ư?

Tiếp theo, hắn nhìn thấy Thành ca vứt kiếm đi.

Không phải vì hắn muốn làm màu, mà là thanh kiếm kia tự nhiên cũng không chịu nỗi lực trọc.

Cho dù là tiên khí, đạo khi hay là đế khí, toàn bộ đều sử dụng cho tiên lực, nó thuộc thể hệ thanh khí.

Trọc khí vốn có hại đối với loại binh khí này, hoàn toàn không thể tham dự.

Nghĩ đến quá trình phá thánh giới nhẹ nhàng vừa rồi, ca này cảm thấy bản thân xử lí chớp nhoáng chút Thánh Chủ này mà xài binh khí thì thành ra hơi quá, lãng phí quá.

Trực tiếp dùng tay không bay về phía đám người.

Hơn nữa còn cố ý bay về phía phạm vi công kích đang bao trùm.

Chuyện này khiến Thân Lô và đám tiên nhân ở một bên sợ vô cùng.

“Điên rồi ư?”

“Tìm cái chết à?”

“Không cần mạng nữa hay gì?”

Trong tiếng hô hào kinh hoàng, từng thánh giới và đạo hải dần bị dung hóa.

Khương Thành thậm chí còn cố ý không tránh không né, bay đến mũi kiếm của người khác, nhìn có vẻ hệt như tự sát.

Nhưng cho dù binh khi của ai đụng đến hắn đều sẽ mất đi lực sát thương vốn có.

Sau đó chủ nhân của binh khí sẽ lặng thầm ngã xuống.

“Ôi vãi, cơ thể lực trọc này hoàn toàn phạm quy rồi nhỉ?”

Thật ra hắn chưa làm gì cả, chỉ kích phát khí hải lực trọc bên trong cơ thể mình, khiến toàn bộ đều lấp đầy bởi lực trọc mà thôi.

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Nếu đổi thành trọc ma thất giai, sau khi bị binh khí công kích, mặc dù còn có thể nhanh chóng tụ lại được, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ có chút thương tổn.

Bây giờ hắn trực tiếp miễn dịch thương tổn vật lý với pháp thuật luôn rồi.

Còn sở dĩ có thể làm được chút tiền này, vẫn là vì khí hải lực trọc còn cao giai hơn cả trọc ma mang một thân trọc khí nữa.

Còn về công kích thần hồn của mấy kẻ địch ở xung quanh, đừng nói đến chấn động đến chủ hồn của hắn, đến cả phạm vi hồn hải của hắn còn chưa kịp vào đã bị lực trọc tiêu diệt tan tành rồi.

“Ca bây giờ là gì chứ?”

Bản thân Khương Thành còn không biết nên hình dung trạng thái hiện tại của bản thân như thế nào nữa.

Hắn vốn còn hối hận lần trước còn biến cơ thể mình thành thể hệ trọc khí, cảm thấy tiên lực và thần hồn chịu phải ảnh hưởng vô cùng lớn, đúng là lỗ chết đi được.

Bây giờ ấy à, hắn chỉ hi vọng chuyện tương tự như thế đến thêm vài lần nữa.

Căn bản không cần hắn chiến đấu, công kích của kẻ địch không phá được vòng phòng ngự của cơ thể lực trọc, công kích của kẻ địch không chống lại sự thẩm thấu của lực trọc.

“Đây đúng là mở hack vô địch mà.”

“Ai có thể chấp nhận được chứ?”

Đám người Minh Tổ và Hồn Tổ vẫn luôn chú ý hắn không rời tỏ vẻ bản thân qả thực không chịu nổi nữa rồi.

Một khắc trước, bọn họ còn tỏ ra thất vọng với thực lực của Khương Thành.

Bây giờ bọn họ cảm thấy chuyện vượt khỏi tự nhiên này hoàn toàn thử thách nhận thức của bản thân.

“Sao hắn có thể làm được vậy?”

“Tại sao đến cả ta nhìn cũng không hiểu được thế này?”

“Chuyện này không nên nhỉ, đến cả tiên lực dao động hắn còn không có, cũng không dùng thánh giới, căn bản như không hề chiến đấu vậy.”

“Mấy người đó sao mà chết được?”

“Thật sự bị hắn giết sao?”

Đến cả bọn họ cũng hoài nghi, những người ở hiện trường lại càng khỏi nói luôn.

Bọn họ cũng chẳng thể hiểu được những ngời đó làm sao chết được.

Nhưng có chết cũng không bằng lòng tin đó là do Khương Thành làm.

Không làm gì cả mà giết nhiều Thánh Chủ và Thánh Chủ đỉnh phong như vậy, đây đúng là sỉ nhục trí thông minh của bản thân mà.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

“Có cao thủ âm thầm đến ư?”

“Đúng, nhất định là có cao thủ đỉnh cấp ra tay rồi.”

Bất giác, những người bên cạnh Thành ca đều tự động ngừng việc chiến đấu lại.

Rất nhiều người ở trận doanh Thánh miếu chỉ xem như có Cổ Thánh thầm can dự vào, bị dọa nên giờ chỉ muốn giữ mạng mà thôi.

Còn các đồng đội của Khương Thành bên này cũng chẳng biết làm sao.

Chính vào lúc này, phía xa đột nhiên có mười mấy bóng dáng nhanh chóng bay lại.

Mọi người định thần nhìn lại, lập tức hoan hô lên.

“Tần trưởng lão.”

“Chu trưởng lão.”

“Cao thủ Phi Tiên môn đến rồi, thế này thì không cần lo lắng nữa rồi.”

Khương Thành đưa mắt nhìn sang thì nhìn thấy đệ tử đời thứ hai Tần Sướng và đệ tử đời thứ tư Chu Tử Hành của Phi Tiên môn.

Ngoại trừ hai người bọn họ còn có mười mấy môn đồ hậu bối của Phi Tiên môn.

Là trụ cột chống lại Thánh miếu, đệ tử Phi Tiên môn quả thực rất hay xuất động.

Bọn họ cũng vừa nghe thấy tin tức thì chạy sang.

Mà sau khi nhìn thấy bọn họ, những nguyên năng giả của trận doanh Thánh miếu kia tự biết là không địch lại nổi, lập tức tháo chạy tứ phương.

“Cổ Thánh Phi Tiên môn các ngươi đánh lén, đúng là hổ thẹn.”

“Nếu các ngươi đã muốn phá bỏ quy tắc, vậy thì đừng trách bọn ta lần sau bất chấp đạo nghĩa.”

Bỏ lại mấy câu ác ý này, hai Thánh Tôn của trận doanh Thánh miếu cũng lui đi.

Tần Sương và Chu Tử Hành còn đang định chiến một trận, nghe thấy mấy câu này, nhất thời cũng mơ hồ.

Bọn ta đánh lén?

Hơn nữa còn phái Cổ Thánh đến đánh lén?

Thế này là sao với sao đây?

Kỷ chưởng môn và Lâm Ninh đều còn đang giữ ở tông môn, phòng những Giáng Thần giả kia đến tập kích không phải sao?

Nhưng mà còn chưa chờ đến lúc hai người nghĩ nhiều hơn, rất nhanh những tiên nhân khác đã tụ tập quanh.

Những tông môn và gia tộc mà những người này ở hoàn toàn không phải cũng một tầng lớp với Phi Tiên môn, bình thưởng không hề có cơ hội gặp được trưởng lão hạch tâm của Phi Tiên môn.

Hiện nay gặp được đương nhiên vui mừng vô cùng.

Đặc biệt là Thân Lô, lập tức bỏ đội ngũ chạy đến trước nhất, tư thế giống như fan gặp được idol vậy.

“Tần trưởng lão, Chu trưởng lão, ta là chiến đội Vấn Đao, ta từng gặp qua Diệp Minh trưởng lão đời thứ năm của các ngươi…”

Tần Sướng và Chu Tử Hành gật đầu cười, cũng không nghĩ gì nhiều.

Suy cho cùng thì mấy năm nay cảnh tượng tương tự cũng trải qua rất nhiều rồi.

Nhưng mà lời này của Thân Lô vừa nói ra thì mấy tên nhiều chuyện ở bên liền cố ý cười nhạo/

“Ha ha, Thân Lô, không phải ngươi nói chiến đội Vấn Đao của ngươi đã kết minh với Phi Tiên môn sao?”

“Sao thế, sao hình như Tần trưởng lão và Chu trưởng lão có vẻ không quen biết ngươi thế nhỉ?”

“Không phải chứ, không phải chứ, nếu đã là minh hữu, sao lại chưa từng nghe đến tên?”

“Lẽ nào là nói phét à?”

Chương 2500: Đúng thật sự là minh hữu ư

Nghe thấy mấy tiếng cười nhạo của những người này, mặt của Thân Lô nhanh chóng đỏ lên.

Hắn nói chiến đội Vấn Đao là minh hữu của Phi Tiên môn, chỉ là vì quả thực kính ngưỡng Phi Tiên môn, bình thường qun miệng dát vàng lên mặt, tự trong lòng thì biết làm gì có chuyện ấy.

Nào có biết bây giờ lại bị trưởng lão Phi Tiên môn bóc trần ngay trước mặt.

Đối với lời chất vấn này, đúng là công khai hành hình không phải sao?

Còn mấy thành viên ở đằng sau hắn lại càng lộ vẻ hoảng loạn.

Mất mặt là chuyện nhỏ, nói sai về Phi Tiên môn mới là chuyện lớn.

Lỡ như đối phương trừng trị mình vì tội nói sai sự thật ảnh hưởng đến Phi Tiên môn thì chết cũng không biết vì sao mà chết nữa.

Suy cho cùng thì hai người dù là thực lực, thể lượng hay địa vị, danh vọng đều không có sức so sánh, hoàn toàn không cùng một tầng lớp.

Mấy người liền đến trước giải thích trong sự đồng tình hoặc cười trên nỗi đau của người khác của mọi người xung quanh.

“Tiền bối, bọn ta thật sự không có ý đó.”

“Bọn ta vẫn luôn đặt Phi Tiên môn trong lòng, vậy nên mới…”

Lời còn chưa nói xong thì đã bị Tần Sướng cắt ngang.

“Được rồi được rồi, đều là minh hữu, người của mình hà tất phải câu nệ như vậy.”

“A, hả?”

Thân Lô và bốn thành viên khác cũng đều ngớ ra.

Bọn họ có phần nghi ngờ phải chăng bản thân đã nghe nhầm rồi, hay là đối phương đang nói ngược để chế giễu mình.

Nhưng nụ cười thân thiết của Tần Sướng và Chu Tử Hành lại không giống như chế giễu.

Còn những tiên nhân khác ở bên cũng kinh ngạc.

Vừa rồi mình đã nghe thấy gì chứ?

Minh hữu?

Người mình ư?

Có sai ở đâu không vậy?

Với thực lực và địa vị của Phi Tiên môn, có cần phải kết minh hữu với một tiểu đội chỉ có mấy người mà thực lực còn không xuất chúng vậy chứ?

Là tông môn số một của "Tân Tiên giới", minh hữu có thể sánh với bọn họ chi ít cũng phải là thế lực có Cổ Thánh tọa trấn nhỉ?

Nếu không thì căn bản chẳng có mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người ta đâu.

Mấy Thánh Tôn ở hiện trường nhìn Thân Lô, rồi lại nhìn Tần Sướng, quả thực không nhịn được sự tò mò.

"Tần trưởng lão, chiến đội Vấn Đao sao có thể là minh hữu của Phi Tiên môn chứ?"

"Giữa các ngươi có quan hệ sâu xa gì sao?"

Bọn họ quả thật nghĩ không thông, hai bên sao có thể có quan hệ gì được chứ.

"Thực lực của chiến đội này rất thấp, thật sự không nhìn ra có điểm gì đặc biệt chứ?"

"Bọn họ mà cũng đáng ư?"

Bị người ta nói là đồ gà trước mặt, đám người Thân Lô cũng không dám phản bác.

Suy cho cùng thì cứ lấy đại một Thánh Tôn nào đó ra cũng có thể tiêu diệt toàn bộ đội ngũ mấy người bọn họ.

Tần Sướng thu lại nụ cười, sắc mặt nghiêm túc nói: “Không có gì là xứng với không xứng cả, chiến đội Vấn Đao người người ca tụng, vẫn luôn giữa mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với bốn phái.”

“Hai bên bọn ta hỗ trợ lẫn nhau, giúp đỡ nhau, trở thành minh hữu vốn là chuyện đương nhiên.”

Lời này làm mọi người nghe đến ngốc luôn.

Bọn họ nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra được chiến đội Vấn Đao có thể giúp đỡ gì được cho Phi Tiên môn.

Hơn nữa, ngoại trừ mấy tiên nhân ở gần chiến đội Vấn Đao, căn bản chẳng ai từng nghe đến, dùng từ không đáng dể ý đến để hình dung còn chẳng bằng.

Bọn họ sao lại được người người ca tụng rồi?

Bọn họ cảm thấy Phi Tiên môn đang cố ý đùa giỡn cho mọi người vui.

Nhưng toàn bộ vẻ mặt của Tần Sướng và Chu Tử Hành đều nghiêm túc, càng huống hồ chuyện này cũng không thể đùa.

Suyy cho cùng thì một tông môn cấp bậc như vậy, chuyện tuyên bố minh hữu là một chuyện lớn.

Bọn họ có vô số điểm không đúng nhưng rồi cũng chỉ có thể tin chuyện này là thật.

Nhất thời, toàn bộ mọi người ở hiện trường đều cảm thấy hoang đường vô kể.

“Hóa ra Thân Lô không hề nói phét, bọn họ thật sự có kết minh với Phi Tiên môn ư?”

“Chiến đội Vấn Đao có tài đức gì chứ?”

“Chuyện này sao làm được vậy? Theo lí mà nói, đến cả trưởng lão của Phi Tiên môn bọn họ còn không có tư cách nói chuyện nữa đúng không?”

“Chuyện này thật không tưởng nỗi mà.”

“Nếu đã là minh hữu của Phi Tiên môn rồi thì thân phận của chiến đội Vấn Đao cũng khác đi rồi nhỉ?”

Có người nghĩ đến việc vừa rồi chế giễu Thân Lô, bất giác mồ hôi lạnh tuôn ra, liền cố gắng níu vãn chút quan hệ.

“Thân đạo hữu, vừa rồi bọn ta có mắt không tròng, mạo phạm phải ngươi.”

“Thân huynh, vẫn mong ngươi đừng bận tâm chuyện đã qua, bọn ta chỉ có kính ngưỡng chiến đội Vấn Đao các ngươi thôi.”

“Không sai không sai, ta sớm đã biết chiến đội Vấn Đao các ngươi là ngọa hổ tàng long, thân tàng bất lộ, khí chất phi phàm, tư thế đế vương, xuất chúng lỗi lạc…”

“Đó là tất nhiên, chiến đội Vấn Đao không lộ thân, thực tế lại vượt sức tưởng tượng của người ta…”

Một màn tâng bốc nịnh hót này khiến Thân Lô và bốn thành viên cũng hoang mang luôn.

Bọn họ xuất đạo nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên được đãi ngộ người người cùng hâm mộ như minh tinh như vậy, không biết phải làm sao cho phải.

Đặc biệt là mấy Thánh Tôn, lại chủ động chắp tay về phía bọn họ.

“Chiến đội Vấn Đao, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Lão phu vẫn luôn đánh giá cao các ngươi, tương lai chúng ta nên qua lại nhiều hơn.”

“Không ngờ Thân Lô Thánh Chủ lại có được quan hệ này, đúng là thất kính thất kính.”

Tông môn của mấy Thánh Tôn này ở đều không có tư cách kết minh với Phi Tiên môn, chỉ có thể xem như là ăn hôi danh tiếng mà thôi.

Vô tính, mấy người lại có phần đố kỵ.

Cả người Thân Lô đều hoang mang cả lên, hắn bất lực quay đầu nhìn về mấy thành viên trong đội, như muốn hỏi bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả những gì xảy ra trước mắt không phải là một giấc mộng đó chứ?

Nhưng vẻ mặt của những thành viên khác cũng y hệt như hắn.

Mấy người bây giờ không phải cảm thấy mừng mà thấy sợ đây này.

Nhìn thấy ánh mắt mọi người ở hiện trường cũng khó tin được, lại tò mò cực độ, lòng Tần Sướng thấy buồn cười vô kể.

Chiến đội Vấn Đao đương nhiên không phải minh hữu của Phi Tiên môn rồi, hắn chỉ mới nghe thấy cái tên này khi nãy mà thôi.

Nhưng cũng hết cách, ai bảo hắn đã nhìn thấy Khương chưởng môn đã thất lạc bấy lâu nay rồi chứ?

Lão nhân gia hắn đứng chung với chiến đội Vấn Đao, vậy cho dù toàn bộ đội ngũ này chỉ là Tôi Thể cảnh cũng đủ tư cách làm minh hữu của Phi Tiên môn rồi.

Hoàn toàn không có gì không thỏa đáng cả.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt sai bảo của Khương Thành, hắn cũng hiểu được.

Vừa rồi nhiều người chế giễu chiến đội Vấn Đao như vậy, cảm thấy Thân Lô đang nói khoát, nên cố ý không công khai thân phận của Khương chưởng môn, để đám người này nghĩ nát óc cũng không ra nguyên nhân.

“Trận chiến lần này tạm đến đây, mọi người trở vè trước đi, mời mọi người tự nhiên.”

Tần Sướng nói xong lại nhìn về phía Thân Lô.

“Thân huynh, là minh hữu, bọn ta và ngươi vẫn có chuyện cần bàn, có thể cùng đi không?”

Nghe thấy lời này, mọi người thêm ngưỡng mộ lại vừa muốn phốt.

Ngưỡng mộ là bởi vì chiến đội Vấn Đao lại có thể được chủ động mời đến Phi Tiên môn.

Muốn phốt là bởi hoàn toàn không hiểu được, Phi Tiên môn và chiến đội Vấn Đao có thể thương lượng chuyện gì chứ?

Thượng lượng làm sao hợp lực với chiến đội này mới có thể đánh bại một Thánh Chủ đỉnh phong ư?

“Ơ, chuyện này…”

Mặc dù ánh mắt của Tần Sướng và Chu Tử Hành đều rất hữu nghị, nhưng Thân Lô vẫn rất bất an.

Hắn cũng không ngốc.

Bản thân rõ ràng không phải là minh hữu của Phi Tiên môn, đối phương vì sao lại nói như vậy chứ?

Lẽ nào muốn lừa mình sang đó rồi giết sao?

Nhưng mà cũng không đúng, với thực lực của hai trưởng lão này, muốn giết mình thì chỉ cần một chiêu, đâu cần phải phiền đến thế?

"Sao hả, Thân huynh không hân hạnh ư?"

Tần Sướng chau mày, cố ý nói một cách không vui: "Lẽ nào cảm thấy Phi Tiên môn ta không đáng làm minh hữu với các ngươi sao?"

Thân Lô liền xua tay.

"Không không không, đương nhiên không phải, bọn ta cầu còn không được nữa kìa."

Chương 2501: Trở về Phi Tiên môn

Không lâu sau, đám người chiến đội Vấn Đao theo Tần Sướng lên một hành cung phi hành.

Tiếp đó cùng phi hành truyền tống một mạch về Phi Tiên môn.

Trên đường, Thân Lô vẫn không thể trấn an bản thân ngừng hoảng hốt.

Hắn lặng lẽ triệu tập các đội viên lại với nhau, lén truyền âm bàn bạc.

"Các ngươi cảm thấy bọn hắn định làm gì chúng ta?"

Đám đội viên cũng rất lo lắng, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao.

"Rõ ràng chúng ta không phải đồng minh của bọn hắn, nhưng họ lại nói có, thực sự kì lạ quá."

"Chuyện bất thường ắt có chỗ mờ ám, xem ra chúng ta sắp gặp chuyện không tốt lành."

Khương Thành mới vào đội có chút dở khóc dở cười.

“Đâu cần bi quan như vậy chứ?”

“Mọi việc đều có thể suy nghĩ theo chiều hướng tốt, không chừng người ta thực sự xem trọng chiến đội Vấn Đao nên mới muốn làm đồng minh?”

Thân Lô tỏ vẻ đau khổ, than một câu: “Sao có thể thế được, chỉ với thực lực của chúng ta, người ta có thể nhìn thấy thứ gì ở chúng ta nào?”

Khương Thành chìa tay ra.

“Đúng vậy, nếu đã thế thì người ta toan tính với chúng ta làm gì?”

Thân Lô há miệng, nhận ra bản thân chẳng thể phản bác nổi.

Cuối cùng chỉ đành nhắc nhở các đội viên: “Dù sao chuyện này có vẻ rất khác thường, tất cả mọi người cẩn thận, nhất định không được chọc giận họ.”

Mọi người gật đầu với vẻ nghiêm trọng.

Sau đó họ nhận ra cách biệt chênh lệch quá to lớn, dù bản thân có cẩn thận ra sao thì cũng chỉ là công cốc thôi.

Cứ như vậy, cả đám ôm tâm trạng thấp thỏm tới thẳng Phi Tiên môn.

Nằm bên trong Tiên sơn, căn cứ tổng bộ Phi Tiên môn có phần ẩn khuất, phải đi xuyên ba bí cảnh mới tới nơi, cảnh gíac được nâng lên cấp cao nhất.

Song sơn môn thực sự cũng rất hùng vĩ đồ sộ, cảnh sắc tráng lệ.

Ngước lên nhìn dãy núi cao vút trước mặt, cảm thụ từng luồng khí tức cường giả vượt xa bản thân, đám người chiến đội Vấn Đao một lần nữa ý thức sâu sắc sự non yếu của mình.

Trái lại, Khương Thành không cho là thế.

Hắn nhíu mày nhìn quanh, thuận miệng oán trách Tần Sướng: “Dù phải cẩn thận thì cũng không cần tới nước này chứ?”

“Ở trong này bí cảnh chồng chất lên nhau, xung quanh còn có đại trận ẩn giấu, khó tránh ở ẩn quá rồi.”

Nghe hắn nói xong, bọn Thân Lô suýt bị doạ ngất.

Lão huynh, chẳng phải vừa rồi còn nói cần cẩn thận, chớ chọc giận cao nhân Phi Tiên môn ư?

Ngươi chỉ trích thẳng mặt như này là để kiếm chuyện hả?

Ngươi chê đối phương không động thủ, muốn chết nhanh à?

Song, trái với dự đoán của họ, bọn Tần Sướng và Chu Tử Hành không hề nổi giận.

Chỉ thấy hai trưởng lão cốt cán kia không hẹn mà cùng để lộ vẻ xấu hổ, trong sự xấu hổ còn có chút bất đắc dĩ.

“Bọn ta cũng không còn cách khác.”

“Mười một tên Giáng thần giả kia thực sự khó đối phó.”

“Bình thường bọn ta chỉ có thể âm thầm tập kích quấy nhiễu một chút, thật sự không có năng lực đấu trực diện với bọn hắn.”

“Nếu không vì bọn hắn rất ít hành động, cộng thêm việc bọn ta náu mình tốt, hơn nữa Thiên Đạo ở thế giới này dường như luôn trợ giúp thì bọn ta đã bị chúng tiêu diệt lâu rồi.”

Khương Thành gật đầu.

“Xem ra phải nhanh chóng diệt trừ tận gốc mười một Thánh miếu kia, để lại sẽ là mối hoạ.”

Trước khi tới đây, hắn đã nắm được hành động của đám Giáng Thần giả trong những năm gần đây qua lời đám Hồn Tổ và Minh Tổ.

Vả lại, từ hướng chảy của căn nguyên thế giới, hắn gần như đã đoán ra căn cơ của đám Giáng Thần giả ở Nguyên Tiên giới.

Bọn Thân Lô không biết nên nói gì cho phải.

Nếu câu “Diệt trừ mười một Thánh miếu” là do chưởng môn Phi Tiên môn nói ra thì cũng bình thường thôi, nhưng ngươi lại là kẻ chẳng bằng một Thánh Chủ, có vẻ ngỗ ngược quá nhỉ?

Nhưng đúng lúc này, bọn họ cảm nhận được hàng ngàn luồng khí tức hùng mạnh cực điểm đang nhanh chóng tiếp cận mình.

Mỗi một luồng khí tức cũng đủ khiến họ run sợ từ tận đáy lòng.

Đó là những sự tồn tại có thể tiêu diệt bọn hắn trong chớp mắt.

Thân Lô tuyệt vọng ra mặt, trogn lòng không khỏi than khóc.

“Không phải chứ… Dù có tiêu diệt chiến đội Vấn Đao cũng không cần bày trận như vậy, bọn ta có tài cán gì đâu?”

Tiếp đó, hắn liền nghe thấy những tràng reo hò liên tiếp, mang theo sự vui mừng tột độ và tình cảm sâu đậm.

“Khương chưởng môn!”

“Quả nhiên ngươi ở đây!”

“Ha ha, tốt quá, chúng ta hội ngộ nhau rồi!”

“Ta biết sớm muộn gì ngươi cũng đến!”

Một làn gió thơm thanh nhã quét qua, Kỷ Linh Hàm là người đầu tiên ôm lấy Khương Thành.

Ngay sau đó, Lâm Ninh, Ấn Tuyết Nhi và mọi người cũng vây chặt hắn.

“Những năm nay ngươi đã đi đâu?”

“Làm bọn ta đi tìm “nhẹ nhàng” quá mà!”

“Tại sao không xuất hiện sớm hơn?”

Chỉ có các nàng mới dám oán trách trực tiếp với Khương Thành, còn đám La Viễn, Đan Thái, Lục Phàm, Nguỵ Miểu không dám làm càn như vậy.

Thực ra mọi người sớm đã quen với chuyện này.

Suy cho cùng từ Hạ giới đến nay, Khương Thành và mọi người tách khỏi họ không chỉ lần một lần hai, đã thành thói quen rồi.

Song cũng vì tách nhau nhiều lần nên họ mới có thể thực sự làm việc độc lập, không đến nỗi biến thành kẻ níu chân vướng víu bên cạnh người hay mở hack như Thành ca.

Mạc Trần vuốt chòm râu, tủm tỉm cười: “Đương nhiên là Khương chưởng môn đi làm chuyện lớn rồi, bằng không vì sao

hai mươi Giáng Thần giả trong truyền thuyết chỉ còn mười một người?”

“Ta biết ngay là Khương chưởng môn đã đi làm chuyện lớn mà.”

“Lần này hắn tới, ngày tận thế của Giáng thần giả cũng đến.”

Thật ra đám Giáng Thần giả kia bị Di giết chết chứ không phải kiệt tác của Thành ca.

Nhưng nghĩ lại nếu không vì hắn đoạt mất ba mảnh Hộ Tâm Kính, cộng thêm việc dây dưa kìm chân Giáng Thần giả ở Tiên sơn thì Di cũng không chiếm được cơ hội chí mạng để ra tay, thậm chí còn chẳng thể tới Giáng Thần đài một cách thuận lợi.

Sau một phen tưng bừng với mọi người, lúc này Khương Thành mới buông Kỷ Linh Hàm.

Sau khi kinh qua lần mô phỏng “Phi Tiên môn” ở con đường vàng kim, bây giờ hắn chỉ thấy may mắn bởi mình không phải Thiên Đạo, vì thế có thể làm chút gì đó cho nàng bất cứ lúc nào.

Lúc này, những người khác cuối cùng cũng dồn sự chú ý lên bọn chiến đội Vấn Đao.

“Mấy vị này là?”

“Nhất định là bạn của Khương chưởng môn, vậy mà không nhìn ra?”

Tuy đám người chiến đội Vấn Đao có cảnh giới rất thấp nhưng mọi người ở Phi Tiên môn bên cạnh Thành ca đều đã nhìn mãi thành quen, không hề xem thường họ.

“Nếu là bạn của Khương chưởng môn thì cũng là người nhà của bọn ta.”

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Thân Lô choáng váng mà nhìn vẻ tươi cười của đám người trước mặt, hồi lâu vẫn chưa định thần lại.

Ngay từ khi đám Kỷ Linh Hàm hô lên câu “Khương chưởng môn” đầu tiên, toàn thân hắn cứ như bị sét đánh trúng, đầu óc kêu ong ong.

Cái người trước đó đã gia nhập đội ngũ của mình, lại là…

Hắn nhìn Khương Thành với vẻ không thể tin nổi, có cảm giác mình đang nói mớ.

“Ngươi, ngươi thật sự là lão tổ sáng lập ra môn phái - Khương Thành?”

Khương Thành khẽ mỉm cười.

“Đúng thế, ta đã nói ngay từ đầu mà, tiếc là các ngươi đều không tin.”

Shh!

Thân Lô và bốn tên đội viên hít một hơi lạnh, cảm thấy chuyện viển vông nhất trên đời cùng lắm chỉ đến thế này thôi.

Cuối cùng bọn họ đã hiểu tại sao Tần Sướng và các môn đồ Phi Tiên môn lại nể mặt “chiến đội Vấn Đao” như vậy.

Thì ra, thủ lĩnh thực sự của Phi Tiên môn lại ở ngay cạnh mình.

Chương 2502: Sự khác thường của Tiên Mẫu

Đối với đám người Thân Lô, đây là một trải nghiệm vô cùng ảo diệu.

Mặc dù đã thấy phản ứng của đám cấp cao Phi Tiên môn, tận mắt quan sát màn chứng nhận thân phận thật của Khương Thành nhưng họ vẫn cảm thấy không chân thật.

Những Tiên nhân trước đó không hề tôn trọng vị Khương chưởng môn kia mà.

Đường đường là một Cổ Thánh, dù có du ngoạn nhân gian thì cũng không thể bình dị dễ gần như thế chứ?

Nếu là các đại lão khác, e rằng chỉ là Thánh Tôn cũng sẽ tiêu diệt mấy kẻ không có mắt nhìn, làm tất cả đều khiếp sợ.

Còn Khương Thành vẫn luôn ôn hoà nhã nhặn, sau khi rời đi cũng không gây chuyện.

Chuyện này thực sự quá khó tin.

Họ đâu biết rằng Khương Thành từng giết vô số kẻ thù, nhưng chỉ cần đối phương không phải kẻ địch của hắn hay người bên cạnh hắn thì Thành ca còn dễ dãi hơn bất cứ ai.

Bình thường, dù có bị nói năng xúc phạm thì hắn chỉ cười nhạt cho qua.

Hắn cũng không hề bất mãn với thân phận "đồng minh" của chiến đội Vấn Đao.

Sau đó hắn còn đặc biệt cho bọn Cam Tử Nghĩa và Lục Phàm dẫn bọn họ vào Phi Tiên môn, nghiêm túc thảo luận việc kết đồng minh công thủ.

Điều này làm Thân Lô vừa mừng vừa lo, rưng rưng xúc động.

Còn Khương Thành ở bên này lại đối mặt với một vấn đề mới.

Bọn Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Ấn Tuyết Nhi vừa vây chặt hắn đều cảm thấy hơi khó chịu.

Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh đã là Cổ Thánh, chỉ khẽ nhíu mày.

Nhưng Ấn Tuyết Nhi có cảnh giới thấp lại trắng bệch mặt mũi, ánh mắt rã rời vài giây mới hồi phục như thường.

Nàng nhìn Khương Thành từ trên xuống dưới mấy vòng, lúc này mới bất mãn nói: "Ngươi đã làm gì ta?"

"Nhiều năm không gặp như vậy, vừa chạm mặt đã ám toán ta? Không phải Khương chưởng môn giả chứ?"

Nghe nàng nói thế, những người khác cũng bắt đầu thấy lạ.

Cẩn thận cảm nhận, bọn họ phát hiện thậm chí không thể nhận thấy khí tức tiên lực gì trên người "Khương chưởng môn" này, có vẻ hơi kỳ lạ.

Khương Thành bỗng có chút dở khóc dở cười.

Hắn khó khăn phóng thần hồn ra khỏi cơ thể đang bị trọc khí bao vây.

"Nhìn kĩ rõ ràng cho ta, thật giả cái gì?"

Thần hồn mỗi người đều có đặc điểm riêng có, tất cả lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Đây đúng là Khương chưởng môn!"

“Hại ta sợ hết hồn.”

Mấy tên nịnh hót còn tận dụng cơ hội mà bắt đầu tâng bốc.

“Các ngươi vẫn còn nghi ngờ hả? Ta chẳng cần quan sát thần hồn hay tiên lực, chỉ với khí chất đặc biệt kia đã không lệch đi đâu được.”

“Đúng đấy, kẻ nào có thể giả mạo phong thái của Khương chưởng môn?”

“Xem ra các ngươi chưa đủ hiểu rõ về lão nhân gia rồi…”

“Được rồi được rồi.”

Khương Thành vung tay áo trước mọi người.

“Có lẽ là vì cơ thể trọc khí của ta.”

“Thật sự không ngờ rằng sau khi cơ thể được cải tạo, không chỉ trong chiến đấu mà nó cũng có ảnh hưởng lên những người khác kể cả khi bình thường.

Vừa rồi, khi ôm đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm ninh, Ấn Tuyết Nhi, hắn không hề kích thích khí hải lực trọc.

Bằng không, phản ứng của các nàng ắt sẽ mạnh hơn nữa.

Điều này khiến Khương Thành chẳng biết nên vui hay buồn.

Vui là vì uy lực của cơ thể trọc khí này lớn mạnh hơn dự tính của mình rất nhiều.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đều đã là Cổ Thánh, khí hải lực trọc chưa được kích thích đã làm các nàng cảm thấy khó chịu, nếu kích phát sẽ ra sao đây?

Còn buồn là vì như vậy sẽ không tiện tiếp xúc thân mật với các em gái nữa.

“Xem ra sau này phải nghĩ cách cải tiến một chút, trước mắt cơ thể trọc khí này hơi bất tiện.”

Những người khác ngạc nhiên không thôi.

“Cơ thể trọc khí?”

“Gì cơ? Trong cơ thể Khương chưởng môn có cả trọc khí ư?”

“Chẳng phải trọc khí và sinh linh mâu thuẫn với nhau hả, tại sao có thể tồn tại trong cơ thể?”

“Chuyện này có gì lạ đâu, đây chính là Khương chưởng môn, làm chuyện gì cũng bình thường thôi!”

Cũng chính vì là Khương Thành, nếu chuyện này xảy ra với người khác thì phản ứng của bọn họ sẽ không chỉ là kinh ngạc đâu.

“Đúng rồi, không phải các ngươi ở Nguyên Tiên giới ư? Sao lại chạy đến Tiên sơn?”

Mọi người lập tức kể lại loạt biến cố ở Nguyên Tiên giới trước đó.

Sau khi biết chuyện, Khương Thành cũng được mở rộng tầm mắt.

Hắn biết đám Giáng Thần giả kia đã đánh cắp căn nguyên thế giới ở Nguyên Tiên giới, nhưng quả thực không ngờ rằng ảnh hưởng lại lớn đến thế.

“Không thể nào, bên đó cũng bước vào thời kì mạt pháp sao?”

“Thế thì hoang đường quá.”

“Nguyên Tiên giới đúng là nhiều tai nạn.”

Nghĩ kĩ thì Tiên Mẫu cũng cực khổ lắm.

Đầu tiên là đụng phải Di đánh cắp Thiên Đạo, ba nghìn căn nguyên tứ tán.

Tiếp đó lại đối mặt với hai pháp tắc trở về, sáu suối nguồn xâm lấn.

Sau cùng còn bị Giáng Thần giả biến thành đắt cằn sỏi đá, phải đi đâu để nói lí đây?

Vả lại ngày nào cũng phải đối phó với trọc ma ở vùng ven.

“Không đúng, Tiên Mẫu cứ đứng nhìn thôi sao? Không định làm gì hết?”

Tuy đám Giáng Thần giả rất khó đối phó nhưng Tiên Mẫu là người đại diện của Thiên Đạo, dù sao cũng phải làm gì đó, ngăn cản một chút, bù đắp một chút chứ?

Căn nguyên thế giới đâu phải chuyện đùa.

Một khi chút căn nguyên cuối cùng biến mất, Nguyên Tiên giới sẽ hoàn toàn mất đi căn cơ.

Thiên Đạo cái gì, pháp tắc cái gì, ba nghìn căn nguyên cái gì, tất cả đều sẽ tan thành hư ảo, không còn nghĩa lý nữa.

Nàng vẫn tiếp tục dửng dưng chờ đến ngày tận thế của Nguyên Tiên giới sao?

Đám Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần lại rơi vào trầm tư.

La Viễn suy đoán: "Tiên Mẫu là một món Thiên Đạo chí bảo, hành động của nàng bị Thiên Đạo quản thúc, mà Thiên Đạo không thể trực tiếp ra tay với bất cứ sinh linh nào. Vậy nên dù nàng có lòng hơn nữa thì vẫn chẳng đủ năng lực, đúng không?"

Tần Sướng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

"Phải, dù nàng có muốn ngăn cản thì cũng không thể trực tiếp can thiệp vào."

"Mà nàng lại được bồi dưỡng bởi các Chính Thần dòng chính, căn bản đã bị tiêu diệt hết rồi, thế nên nàng hoàn toàn không có năng lực đấu với đám Giáng Thần giả, chỉ có thể làm người đứng ngoài."

Khương thành cẩn thận ngẫm lại, hình như chỉ có khả năng này thôi.

Song ngay sau đó lại thấy có gì đó sai sai.

Chẳng phải cuối cùng Tiên Mẫu cũng đích thân nhúng tay vào trận đại chiến giữa Di và Thu Vũ Tuyền hay sao?

Người ta có thể dùng được cả đao Tịnh Trần, đâu có vẻ bị trói buộc?

"Thôi, nghĩ đến việc trước mắt đã."

"Ít nhất không thể để đám Giáng Thần giả kia được như ý."

Hắn nhìn sang bọn Kỷ Linh Hàm: "Ta định diệt trừ mười một tên Giáng Thần giả kia một lượt, có cách nào để bọn hắn tập hợp với nhau hay không?"

Thành ca không lo đánh không lại, mà là sau khi giết chết một hai tên thì bọn Giáng Thần giả còn lại sẽ trốn đi hết.

Đến lúc ấy hắn phải tìm ở đâu.

Loại tâm thái này khá tương đồng với việc ban đầu Di cố tình nhử mồi để năm tên GiángThần giả mất cảnh giác.

Hai người vô cùng tự tin với thực lực bản thân, chỉ cần có cơ hội giải quyết dứt điểm thôi.

Ai nấy đều lao nhao bày mưu hiến kế.

Đan Thái đề nghị: "Hay là, Phi Tiên môn ta cố ý ra ngoài."

"Chẳng phải đám Giáng Thần giả ấy đã muốn diệt trừ chúng ta từ lâu hay sao, chỉ cần chúng ta công khai xuất hiện thì bọn hắn chắc chắc sẽ không nhịn được mà ra tay."

Mạc Trần lắc đầu.

"Đám Giáng Thần giả ấy cực ít đích thân ra mặt, bọn hắn không dốc hết lực lượng đâu."

"Đến lúc đó cùng lắm chỉ có dăm ba tên xuất hiện, sau khi Khương chưởng môn tiêu diệt chúng, đám Giáng Thần giả còn lại sẽ càng trốn sâu hơn."

Chương 2503: Một cuộc quyết chiến

Thật ra chúng đệ tử Phi Tiên môn chưa từng tiếp xúc với Giáng Thần giả chứ đừng nói đến việc hiểu rõ đối phương.

Bắt bọn họ nghĩ ra một kế sách không tưởng, khiến tất cả Giáng Thần giả tụ lại một chỗ, đúng là dồn người ta vào thế khó.

La Viễn cười kổ.

"Nếu có được một bảo vật có thể thu hút bọn hắn, khiến bọn họ hoàn toàn không thể cưỡng lại thì tốt."

"Với đẳng cấp của bọn hắn, thứ gọi là bảo vật là vô nghĩa, đúng không?"

"Đúng đấy, người ta bắt đầu âm mưu cướp lấy căn nguyên thế giới rồi, đâu có bảo vật gì họ muốn mà không đoạt được?"

Nghe mọi người nói vậy, Khương Thành thực sự nghĩ tới một thứ bảo vật, chính là ba mảnh ngọc phù nọ.

Đó chính là mảnh nhỏ từ thần khí Hộ Tâm kính, nếu lấy chúng ra thì đám Giáng Thần giả chắc chắn sẽ rất khó chối từ.

Nhưng nếu thế thì các Giáng Thần giả sẽ nghi ngờ có bẫy, không thể đảm bảo cả mười một tên cùng góp mặt.

Vả lại, dù có đến đông đủ và bản thân mình cũng tự tin giành thắng lợi thì cũng không thể ngăn đối phương trốn đi khi thấy tình hình không ổn.

Trừ phi mình có thể diệt gọn trong một chiêu.

Nhưng đây lại là việc ngay cả Di cũng không làm nổi.

"Nếu có thể khiến bọn chúng muốn trốn cũng không thoát được thì tốt."

Nghĩ đến đây, trong đầu Khương Thành dần nảy ra một kế hoạch.

"Các ngươi phái người đi báo tin cho đám Thánh miếu bên kia, nói rằng chúng ta định tỷ thí theo đoàn thể đỉnh phong, mười một đấu mười một."

"Chúng ta đại diện cho phe Ngũ Thần thiên Bia sẽ quyết chiến với phe Thánh miếu bọn hắn."

"Cuộc tỷ thí này sẽ do thiên địa pháp tắc làm chứng, không chết không dừng, không thể rút lui giữa chừng."

"Nếu môn ta thua thì Ngũ Thần Tướng sẽ hoàn toàn mất quyền kiểm soát Tiên sơn."

Hắn ngẫm lại một lượt, chỉ còn cách này.

Trước mắt bọn Minh Tổ, Hồn Tổ không thể trực tiếp can dự vào cuộc tranh đấu ở Tiên sơn, nhưng bọn hắn có thể kết nối với pháp tắc thứ ba thông qua Thiên Phong thạch.

Mượn quyền hạn của Thiên Phong thạch, điều động sức mạnh từ pháp tắc thứ ba, bọn họ có thể làm ra rất nhiều điều khó tin.

Dù sao ở đây bọn hắn cũng được xem là nửa Thiên Đạo.

Năm ấy Tiên Mẫu thậm chí còn tổ chức được cuộc chiến tranh đoạt thần vị, không khó để khiến Minh Tổ, Hồn Tổ và đám người Tổ chức tham gia đấu trường đã vào là không rút lui.

Nghe đề xuất của hắn, các đệ tử Phi Tiên môn có phần khó hiểu.

“Chúng ta đại diện cho Ngũ Thần Thiên Bia?”

“Ngũ Thần Tiên sơn có chấp nhận chuyện này không?”

Giao kèo kiểu này một khi bị thiên địa pháp tắc can thiệp đều không phải chuyện đùa, đến lúc ấy sẽ có hiệu lực.

Nếu Phi Tiên môn thua, bọn Minh Tổ và Hồn Tổ sẽ lập tức đánh mất quyền kiểm soát Tiên sơn, từ đó không còn tư cách tranh đoạt với Thánh miếu.

Mọi người tự vấn trong lòng, nếu là mình nhất định sẽ không đồng ý.

Nhưng Khương Thành lại rất chắc chắn.

“Bọn họ sẽ nhận lời.”

Đám Minh Tổ và Hồn tổ đang nấp trong tối nghe rõ mồn một lời hắn nói.

Năm người đưa mắt nhìn nhau, lập tức bắt đầu tranh luận kịch liệt.

“Không được, chuyện này qua loa quá.”

“Ta không chấp nhận!”

“Đây là chủ ý của riêng hắn, tại sao Phi Tiên môn lại đại diện chúng ta đề xuất chiến?”

“Ta không yên tâm về kẻ khác, vận mệnh của mình phải do chính bản thân quyết định!”

Trong nháy mắt, ngoại trừ Hư thì bốn người còn lại đều tỏ thái độ phản đối dữ dội.

Điều này cũng bình thường thôi.

Nếu bọn hắn có thể xuất chiến thì họ sẽ không ngại va chạm.

Nhưng dù sao họ cũng không có lòng tin vào người ngoài.

Quan điểm của Hư trái ngược với họ.

“Chúng ta thiếu năng lực tham chiến trực tiếp, muốn đánh bại thánh miếu cũng chỉ có thể mượn sức người khác.”

“Nếu lần này thắng, đám Giáng Thần giả kia sẽ chẳng còn một ai, làm một mẻ khoẻ suốt đời đấy!”

“Chuyện tốt như vậy mà sao không đồng ý?”

Minh Tổ cười lạnh: “Được ăn cả, nhưng ngã thì sao? Chúng ta sẽ trắng tay mất!”

Mốt quyền khống chế Tiên sơn, sau này họ chỉ có thể kiểm soát thế giới giả tưởng bên trong Thiên Phong thạch, vậy chẳng có nghĩa lý gì.

Đó là kết quả khả quan nhất.

Có lẽ sau khi thua, thân phận thất tinh của họ cũng sẽ biến mất.

Hư không cho là đúng: “Có Khương Thành ở đó, thắng là chắc, các ngươi sợ gì?”

“Nắm chắc phần thắng?”

Thượng Huyền Cổ Thánh lắc đầu.

“Ngươi tin tưởng hắn hơi quá rồi đấy, đừng quên lần này đối thủ sẽ là mười một Giáng Thần giả, không phải mười một Cổ Thánh, lại càng chẳng phải mười một Thánh Tôn.”

“Giáng Thần giả mạnh đến đâu, lần ấy chúng ta đều đã thấy.”

Lần đó Di tấn công Giáng Thần đài, bọn họ đã tận mắt chứng kiến năng lực chiến đấu của đám Giáng Thần giả.

“Nói thật, Cổ Thánh bình thường đánh tay đôi cũng không phải đối thủ của bọn hắn.”

“Huống hồ những năm qua đám Giáng Thần giả đã đánh cắp căn nguyên thế giới, chắc chắn thực lực cũng tăng mạnh rồi, quỷ mới biết hiện nay đã đạt cảnh giới đáng sợ đến đâu.”

“Dù là Khương Thành thì trận chiến này cũng chẳng có chút hy vọng thắng nào.”

Vì bốn người kia thống nhất tỏ thái độ phản đối nên Hư không thể thuyết phục được.

Khương Thành đang ở trong điện Phi Tiên môn tuy không nghe thấy cuộc tranh luận nhưng cũng biết năm người kia có thể nghe được cuộc nói chuyện của hắn.

Đợi hai phút không có ai đáp lại, hắn ngẩng đầu, giơ một ngón tay lên.

“Cho các ngươi một ngày suy nghĩ.”

“Qua một ngày, nếu các ngươi không chấp nhận thì sau này chính các ngươi sẽ đối phó với Thánh miếu, bọn ta không liên quan nữa.”

Chúng đệ tử Phi Tiên môn cùng nghệch mặt ra.

Âm thầm ngẫm lại Ngũ Thần là “Thiên Đạo” của Tiên sơn mà, sử dụng giọng điệu như ra tối hậu thư thế này hình như không thích hợp lắm?

Ba phút sau, bọn họ bỗng thấy trên đỉnh điện toả ra quầng sáng ngũ sắc.

Ở giữa quầng sáng là hai mươi hai lệnh bài từ từ đáp xuống.

Mười một lệnh nài trắng, mười một lệnh bài đen.

Mọi người gần như vừa nhìn đã hiểu.

Đây là bằng chứng tham gia trận đoàn chiến, màu trắng đại diện cho phe Thánh miếu, màu đen là phe Ngũ Thần.

Ngũ Thần thực sự chấp nhận!

Các đệ tử tỏ vẻ được mở rộng tầm mắt, sống nhiều năm như vậy như đây là lần đầu tiên thấy có thể thẳng thừng ra lệnh “Thiên Đạo” phối hợp với mình.

“Không hổ là Khương chưởng môn!”

“Thân phận này, uy danh này, đến thiên Đạo cũng phải nể mặt.”

Nghe một loạt câu ca tụng, Khương Thành vung tay áo.

“Tạm thời không nên tiết lộ tin ta trở về ra ngoài, tránh để đám Giáng Thần giả do dự.”

Kỷ Linh Hàm và La Viễn gật đầu chắc nịch.

“Bọn ta biết rồi.”

Ba ngày sau, đệ tử được cử đi truyền lời mang tin tức trở lại, bên phía Thánh miếu đồng ý tham gia cuộc đấu đỉnh phong.

“Một khi thua, họ sẽ không thể can thiệp vào Tiên sơn nữa, bởi vậy họ cũng không dám sơ suất, toàn bộ mười một Giáng Thần giả nhất định sẽ đích thân xuất chiến.”

Kỷ Linh Hàm hỏi: “Vậy bên ta sẽ phái ai xuất chiến?”

Chúng đệ tử đồng loạt nhìn về phía Thành ca, ánh mắt mọi người nóng rực như lửa, muốn được kề vai sát cánh với Khương chưởng môn.

Thành ca vốn không xem trọng việc chọn tuyển thủ.

Dù sao trong trận quyết chiến này chắc chắn chính hắn sẽ là người tiêu diệt toàn bộ đối thủ, đồng đội là ai cũng giống nhau.

Nhưng ngẫm lại, hắn đảo mắt, lại có chủ ý mới.

“Thế này đi, các ngươi công khai với bên ngoài, tung tin cuộc quyết chiến đỉnh phong ra ngoài.”

“Hãy nói hai vị Cổ Thanh của Phi Tiên môn là Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh sẽ xuất chiến, còn cần chín Cổ Thánh nữa.”

“Muốn tham gia, mau mau đến đây ghi danh.”

Chương 2504: Kế hoạch của Khương Thành

Mọi người đều hiểu Giáng Thần giả bên kia nhất định sẽ dốc hết toàn lực, phải tạo nên một đội ngũ mạnh nhất.

Nhưng sau khi cẩn thận tính nhẩm toán tiểu học vài lần trong đầu, họ cảm thấy có gì đó là lạ.

Trừ Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh của Phi Tiên môn còn mời thêm chín Cổ Thánh, vừa khéo gom đủ mười một người.

Vậy bản thân Khương chưởng môn thì sao?

Không ra mặt à?

Đương nhiên Thành ca phải xuất chiến, song hắn không định lập đội chung với các Cổ Thánh kia.

“Trước khi khai chiến, đối phương nhất định sẽ thăm dò danh sách tham chiến bên ta, không biết rõ là không yên tâm tham

gia.”

“Nếu biết ta có mặt, bọn hắn ắt sẽ nổi máu đa nghi.”

Không phải hắn đang khoe mẽ, đây chính là sự thật.

Giáng Thần giả xem trọng hắn chẳng kém Di, một khi biết hắn tham chiến, rất có thể sẽ không tham gia nữa.

Đến lúc ấy chẳng phải trận tỷ thí đỉnh phong này chỉ là uổng công vô ích ư?

“Thế nên chúng ta phải lập một đội ngũ chính quy bình thường.”

Lúc này mọi người mới hiểu ra.

“Khương chưởng môn đúng là đa mưu túc trí, nhìn xa trông rộng!”

“Nhưng ngươi sẽ nhập cuộc kiểu gì?”

Thành ca chỉ lên đỉnh đầu, khẽ mỉm cười: “Ban tổ chức là người của ta, thêm một đội vào cũng không khó mà?”

Mọi người bỗng cùng cạn lời.

Rất nhanh sau đó, tin Phi Tiên môn muốn lập đội để quyết chiến với Thánh miếu được truyền ra ngoài, chỉ trong thời gian ngắn đã lan khắp Tiên sơn.

Biết tin, phản ứng đầu tiên của rất nhiều người là kinh ngạc.

Quả thật, kể từ khi Giáng Thần giả chính thức chiếm đóng Tiên sơn thành lập Thánh miếu, Phi Tiên môn cũng trở thành kẻ thù số một của bọn hắn.

Để khống chế Tiên sơn hoàn toàn, không cho năm người Minh Tổ, Hồn Tổ kiểm soát nơi đây, Thánh miếu vừa mới ra đời đã đi theo con đường thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

Lợi dụng đủ mọi thủ đoạn, không ngừng chinh phục thu nạp môn phái và tộc quần xung quanh, nhét họ vào bên trong hệ thống nguyên năng của mình.

Dưới tình trạng này, tất nhiên sẽ có người phản kháng.

Phi Tiên môn phát hiện ra Tiên sơn đầu tiên, hơn nữa số Thánh Tôn còn đông nhất, quan hệ với các tộc quần cũng tốt đẹp,

hiển nhiên sẽ trở thành môn phái hàng đầu trong việc chống đối Thánh miếu.

Cuộc tranh đấu giữa Tu Thần lưu và Tu Tiên lưu khi trước đã biến mất từ lâu, cuộc chiến hiện tại là phe Thánh miếu với Ngũ Thần.

Sau khi chiếm đóng Tiên sơn, sáu suối nguồn và một vài Chính Thần còn sống sót cũng quy thuận Thánh miếu, một số người lại đứng về phe Phi Tiên môn.

Ai cũng biết đây là một trận đại kiếp mới, trong tương lại đôi bên chắc chắn sẽ phân thắng bại, một bên bại vong triệt để.

Giống như Tu Thần lưu ở Nguyên Tiên giới, tàn lụi khỏi vinh quang ngày xưa.

Nhưng chẳng ai ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy.

Tiên giới xuất hiện đại kiếp vô số lần, có lần này không kéo dài lề mề, có lần nào không đánh nhau trận to trận nhỏ liên miên, kèm theo đủ loại ân oán, hục hặc với nhau.

Cho đến lúc này, đại kiếp luôn phức tạp đến cực điểm.

Nhưng lần này nó lại đi đến hồi kết chỉ bằng phương thức quyết đấu đoàn thể, cứ như một trò đùa.

“Chuyện này liệu có cẩu thả quá không?”

Mười một đấu mười một, rõ ràng chính là tập trung nhắm vào mười một Giang Thần giả.”

“Bên phe Ngũ Thần chiếm ưu thế ở số lượng Cổ Thánh và Thánh Tôn đông đảo, thực lực tổng thể mạnh. Nhưng bàn về cao thủ đỉnh phong thì Cổ Thánh vẫn kém Giáng Thần giả mà?”

“Đúng vậy, e là một trăm đấu một trăm thì Phi Tiên môn còn có chút phần thắng, tại sao cứ phải là mười một chọi mười một?”

“Để nắm chắc chiến thắng, mười một Giáng Thần giả nhất định sẽ tham gia hết, đánh một trận là xử lý hoàn toàn phe Ngũ Thần.”

“Bên Phi Tiên môn đào đâu ra mười một cao thủ có thể đánh thắng Giáng Thần giả?”

Không ai nghi ngờ tầm quan trọng của trận quyết chiến này.

Dù thiên địa pháp tắc không làm trọng tài thì phe thua trận cũng sẽ vạn kiếp bất phục.

Nếu mười một Giáng Thần giả tử trận, phe Thánh miếu đương nhiên cũng đi đời.

Nếu đội ngũ mười một Cổ Thánh của Phi Tiên môn bị diệt sạch thì phe Ngũ Thần sẽ như rắn mất đầu, sụp đổ tan tác.

Thứ mọi người hoài nghi chỉ là thực lực của liên minh cao thủ bên Ngũ Thần.

“Nghe nói trận quyết chiến này là do Phi Tiên môn chủ động khởi xướng.”

“Ta thực sự không hiểu Kỷ chưởng môn nghĩ gì.”

“Các nàng định làm gì đây? Chẳng lẽ thật sự nắm chắc chiến thắng rồi?”

“Có đòn sát thủ hạ gục Giáng Thần giả ư?”

Những cuộc thảo luận và suy đoán tương tự lan tràn trong mỗi môn phái, mỗi tộc quần, mỗi vùng hẻo lánh ở Tiên sơn.

Thậm chí Giáng Thần giả cũng âm thầm mở nhiều cuộc họp hội ý trong nội bộ.

Về phía liên minh Ngũ Thần, sau khi nghe tin quyết chiến từ Phi Tiên môn, rất nhiều đại lão đã cấp tốc chạy qua ngay trong đêm.

Trong đó có kha khá người quen thân với Khương Thành.

Ví dụ như Mâu Vũ của Thiên Khu các, Lam Đề và Minh Đồng của Vu tộc, Băng Cực, Cung Tình của Băng tộc, Thương Linh, Huyền Minh, Cơ Dao của Yêu tộc.

Ngoài ra còn có một số “bạn cũ” từ trước như Huyết Đế, Tâm Đế, Nguyên Đế từ Thiên Cung, cùng với chúa tể của suối nguồn thứ tư là Thanh Sắc, Tinh Diệu Hoàng của Thiên tộc, những người từng đi theo hắn khi ở Lạc Tiên đảo như đám Khúc Vọng, Hoàn Thần.

Ngoài họ ra vẫn còn một số người không hề quen biết.

Chẳng hạn như Cực Hoàng Chính Thần từng chạy trốn khỏi Nguyên Tiên giới nhằm tránh sự truy sát của Di, còn cả những người từng sống ở Tiên sơn, cùng đám người Lạc Hoa Cổ Thánh, Tiên Đàm Cổ Thánh từng giao du với bọn Minh Tổ, Thượng Huyền.

Có thể nói cao thủ cấp Cổ Thánh Chủ động tới Phi Tiên môn đã vượt xa chín người.

Nhưng sở dĩ họ tới đây không hoàn toàn là vì đều mong mỏi xin tự nguyện vào đội.

Rất nhiều người tỏ ý bất mãn với trận quyết chiến đỉnh phong sau đây một tháng.

Kẻ cầm đầu chống đối chính là Cực Hoàng Chính Thần.

Bốp!

Sau khi bước vào chính điện nghị sự, hắn lập tức vỗ mạnh lên bàn, tức giận quát lớn: "Tại sao Phi Tiên môn các ngươi lại tự quyết định?"

Đám Thanh Sắc và Tiên Đàm cũng tỏ ý không hài lòng.

"Đây là chuyện rất quan trọng, vì sao không bàn bạc trước với bọn ta mà đã tự quyết ngay?"

"Phi Tiên môn các ngươi không coi chúng ta ra gì đúng không?"

Thực tế thì không riêng bọn họ mà Nguyên Đế, Huyết Đế, Tinh Diệu Hoàng cũng tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

"Vì sao lại muốn đấu một trận quyết định với họ?"

"Hiện nay vốn đâu phải thời cơ thích hợp."

"Vả lại mười một đấu mười một hoàn toàn là lấy ngắn chọi dài, chọn đúng điểm mạnh của kẻ địch."

Kỷ Linh Hàm đã sớm đoán trước phản ứng của bọn họ.

Nàng đáp lại vô cùng gãy gọn dễ hiểu.

"Trận quyết chiến đỉnh phong này đã được Ngũ Thần ủng hộ."

Đám người Cực Hoàng Chính Thần vốn đang nổi giận đùng đùng đành nuốt mấy lời chỉ trích Phi Tiên môn trở lại.

Bởi vì Ngũ Thần tương đương với Thiên Đạo của Tiên sơn, đồng thời cũng là chỗ dựa để bọn hắn chống đối Thánh miếu, ai dám công khai chỉ trích người ta?

Cực Hoàng chỉ có thể lẩm bẩm nói: "Ta vẫn cảm thấy cuộc đấu này quá vội vàng khinh suất."

Bọn Thanh Sắc và Tinh Diệu Hoàng cũng cùng làm bộ nghiêm trọng mà gật đầu tỏ ý đồng tình.

"Đúng đấy, hoàn toàn không thấy phần thắng phe ta ở đâu."

"Các vị ngồi đây, ai có lòng tin đấu tay đôi thắng được một Giáng Thần giả bất kì? Có sao?"

"Một khi thua, hậu quả sẽ không thể lường được."

"Có thiên địa pháp tắc làm trọng tài, nhỡ thua trận thì Ngũ Thần sẽ không thể can dự vào Tiên giới nữa."

"Về sau chúng ta đấu với Thánh miếu thế nào đây, trực tiếp quy phục thì hơn."

Chương 2505: Chọn người vào đội

"Chúng ta không thua đâu."

Kỷ Linh Hàm nhìn mọi người xung quanh một vòng, rất muốn nói thẳng cho họ biết Khương Thành đã trở lại.

Vì sợ tin tức bị lộ, đám Giáng Thần giả không xuất chiến nữa nên đành tạm thời giấu đi.

Vả lại, dù nói ra tên Khương Thành thì cũng chưa thể làm mọi người tin vào chiến thắng.

Quả nhiên, mấy lời này chưa đủ để mọi người tin phục.

Trong điện vẫn còn rất nhiều Chính Thần bất mãn.

"Ngươi nói có thể thắng là thắng được luôn à?"

"Ngươi dựa vào đâu?"

"Có át chủ bài sao? Đại chiêu? Hay binh khí?"

"Bằng một câu nói suông mà muốn bọn ta theo các ngươi lập đội cùng vào sinh ra tử, đúng là hoang đường!"

Nếu không có sự đảm bảo từ Thành ca thì e rằng lúc này đám Kỷ Linh Hàm cũng có phần lo lắng.

Suy cho cùng Cực Hoàng Chính Thần, Lạc Hoa Cổ Thánh, Thanh Sắc Cổ Thánh đều là cao thủ hàng đầu, ai nấy đều có nội tình khó dò và cơ may phi thường.

Xét thực lực, họ không thua kém Lâm Ninh và Kỷ Linh Hàm.

Nếu họ không gia nhập, đẳng cấp của đội ngũ này sẽ bị giảm sút mạnh.

Nhưng bây giờ đệ tử Phi Tiên môn biết tỏng mười một Cổ Thánh lập "đội mạnh" chỉ là nguỵ trang, dùng để mê hoặc Giáng Thần giả mà thôi, vì vậy không cần quan tâm thái độ của họ cho lắm.

La Viễn ngồi bên trái Kỷ Linh Hàm trầm giọng nói: "Hiện tại trận quyết chiến đỉnh phong đã định, bất luận là phe Ngũ Thần chúng ta hay đối thủ Thánh miếu, tất cả đều đang chuẩn bị cho nó."

"Đây chính là sự thật."

"Vậy nên trước mắt cần thảo luận cách đánh ra sao, chứ không phải có đánh hay không."

"Đánh thế nào?"

Tiên Đàm Cổ Thánh cười lạnh, trong tiếng cười nông nặc ý chế nhạo.

"Phi Tiên môn các ngươi đã tự tin đến vậy thì còn tìm bọn ta làm gì? Chính các ngươi ôm hết việc là xong."

Cực Hoàng Chính Thần giở giọng quái gở: "Đúng đấy, ta thấy chúng ta không cần nhiều chuyện đâu."

"Phi Tiên môn các ngươi giải quyết là được."

Trước sự giễu cợt và bất mãn của họ, Kỷ Linh Hàm dứt khoát chẳng buồn để ý.

"Phi Tiên môn chúng ta do ta và Lâm Ninh xuất chiến, còn thiếu chín Cổ Thánh."

"Chư vị ở đây, ai muốn tham chiến hãy ghi danh gia nhập."

Nhóm Cổ Thánh và Chính Thần vừa tỏ ý phản đối cùng cười lạnh.

Các đại lão như Tâm Đế, Nguyên Đế, Tinh Diệu Hoàng đều ra vẻ bình tĩnh ngồi yên tại chỗ, không tỏ ý muốn tham gia, cũng chẳng bày thái độ phản đối.

Song ngoài những người này thì vẫn còn vài Cổ Thánh là đồng minh đáng tin cậy của Phi Tiên môn.

Lam Đề là người đầu tiên đứng bật dậy.

“Tính một người là ta đi.”

Hiện tại nàng cũng đã là Cổ Thánh, là tộc trưởng Vu tộc, thực ực không thể coi thường.

Ngay sau đó, bọn Mâu Vũ, Thương Linh, Minh Đồng, Băng Cực cũng lao nhao đứng lên.

Nhìn Thương Linh đứng dậy, Thanh Long Đại Đế xưa nay luôn xưng danh đa mưu túc trí cũng nhìn quanh quất, cảm thấy mình không thể không ra mặt.

“Thôi, bổn đế cũng điên một lần với các ngươi.”

Thấy hắn tham gia, Băng Phượng Cơ Dao mặt không đổi sắc đứng lên cạnh Kỷ Linh Hàm.

Đến đây, mười một người đã gom được chín, thiếu hai vị cuối cùng.

Trong điện rơi vào không khí nặng nề lúng túng khó tả, dường như tất cả Cổ Thánh còn lại không định đứng ra.

Nghĩ lại cũng đúng, dựa theo quy tắc giao hẹn, trận quyết chiến đỉnh phong kia không có đường lui.

Đôi bên phải phân ra kẻ sống người chết, bằng không sẽ không chấm dứt.

Biết rõ là thua chắc, ai dám chủ động chịu chết?

“Không còn Cổ Thánh nào bằng lòng ghi danh sao?”

Ánh mắt Kỷ Linh Hàm từ từ quét qua mặt các Cổ Thánh và Chính Thần còn lại.

Những năm qua Tiên sơn phát triển rất nhanh, đặc biệt là Ngũ Thần không bàn đến việc cất nhắc cân đối, nên Cổ Thánh còn

đông hơn Nguyên Tiên giới khi xưa rất nhiều.

Ngoại trừ chín người đã ghi danh, trong điện vẫn còn hơn năm mươi cao thủ cấp Cổ Thánh.

Tuy thần sắc của họ rất khác nhau nhưng không có ai đứng ra, trong lòng Kỷ Linh Hàm không khỏi hơi thất vọng.

“Thôi, nếu mọi người không muốn thì cho lão hủ này đăng kí một vị trí.”

Thấy chưa gom đủ số Cổ Thánh, Mạc Trần và La Viễn không hẹn mà cùng đứng lên.

“Vậy tính cả ta nữa.”

Xuỳ!

Có tiếng cười khẽ vang lên trong điện, chính là Cực Hoàng Chính Thần.

“Các ngươi mà xuất chiến?”

“Chỉ với hai người các ngươi, có tư cách tỷ thí với Giáng Thần giả chắc?”

Thực lực của Mạc Trần và La Viễn thuộc năm người đứng đầu Phi Tiên môn, nhưng dẫu sao vẫn chưa đột phá cảnh giới Cổ Thánh.

Mà sức chiến đấu của Giáng Thần giả lại vượt xa Cổ Thánh bình thường.

Các cao thủ khác trong điện cũng lắc đầu bật cười.

“Chỉ là Thánh Tôn, thật là chẳng biết tự lượng sức.”

“Các ngươi đại diện phe Ngũ Thần xuất chiến, bản thân chịu chết là chuyện nhỏ, mất thể diện mới là chuyện lớn.”

“Ta thấy Phi Tiên môn các ngươi điên rồi.”

Tuy bị khinh miệt ra mặt nhưng Mạc Trần và La Viễn không tức giận.

Hai người nhìn nhau rồi cùng phá lên cười.

“Mất mặt hay không, chờ đánh xong rồi mới phán xét cũng chưa muộn.”

Thấy họ bình thản như vậy, có vẻ không hề lo lắng trước trận quyết chiến kia, đám Tâm Đế, Huyết Đế, Khúc Vọng, Hoàn Thần không khỏi dao động.

Để đi được tới hôm nay, rõ ràng Phi Tiên môn không phải là một đám đần đồn não rỗng tự tìm đường chết.

Mặc dù Kỷ Linh Hàm là người dễ kích động nhưng các đệ tử Phi Tiên môn khác cũng sẽ không làm khùng làm điên với nhau đâu.

Vậy sự tự tin của nàng đến từ đâu?

Trong lòng mọi người không hẹn mà cùng nảy ra một suy đoán, chẳng lẽ là tên kia?

Nhớ tới loạt kì tích mà Khương Thành từng tạo nên trong quá khứ, Huyết Đế cảm thấy mình cần phải tham dự cuộc vui.

“Khụ, hayb là hãy tính ta vào, được chứ?”

Đám Tâm Đế, Khúc Vọng cũng xôn xao bày tỏ thái độ.

“Ta thấy mình phải tham gia trận chiến này.”

“Lão phu bằng lòng gia nhập…”

Nếu là một lát trước đó, Kỷ Linh Hàm nhất định sẽ hân hoan nhận họ vào đội.

Nhưng bây giờ nàng chỉ tỏ vẻ lạnh nhạt mà lắc đầu.

“Không cần nữa!”

“Bọn ta đã gom đủ mười một người, không phiền người khác góp sức nữa.”

Không đợi bọn Tâm Đế, Khúc Vọng nói thêm, nàng lập tức bay lên.

“Chư vị lặn lội đường xa mà đến, Phi Tiên môn ta ắt sẽ khoản đãi tận tình.”

“Nhưng lúc này đang là thời điểm chuẩn bị cho cuộc chiến, bổn chưởng môn cần phải luyện phối hợp, không thể đích thân tiếp khách.”

“Chư vị xin cứ tự nhiên.”

Bỏ lại lời này, nàng dẫn Lâm Ninh và đám Lam Đề biến mất khỏi điện.

Bỏ lại bọn Cổ Thánh Chính Thần trong điện và một vài trưởng lão chấp sự của Phi Tiên môn.

Trên đời không có bức tường nào không có gió lọt qua, chỉ sau một ngày ngắn ngủi, danh sách thành viên tham gia phe Ngũ Thần được truyền ra ngoài.

Ngoại giới vốn không lạc quan về Phi Tiên môn, cho rằng họ làm thế nào cũng chẳng kiếm được mười một người đấu với mười một Giáng Thần giả.

Lúc này, biết được danh sách mười một người, họ lại càng cảm thấy không đáng tin cậy.

Toàn bộ Tiên sơn vì vậy mà nháo nhào cả lên.

“Phi Tiên môn điên rồi đúng không?”

“Có cả hai Thánh Tôn? Bọn họ định làm gì đây?”

“Chẳng lẽ định trông cậy vào đội hình ấy để giành thắng lợi?”

Song có một số người vẫn đoán Phi Tiên môn chắc hẳn còn đang giấu cao thủ nào đó.

Bây giờ danh sách đã công khai, tất cả mọi ngươi đều cảm thấy mình lãng phí cảm tình rồi.

“Ngay cả mười một Cổ Thánh cũng không gom đủ, các nàng lấy đâu ra gan tham dự cuộc quyết chiến đỉnh phong?”

“Đừng quên trận chiến này là do các nàng chủ động đề xuất với Thánh miếu nhé.”

Chương 2506: Nếu ngươi hăng hái như thế

Sau khi biết danh sách xuất chiến của Phi Tiên môn, mười một Giáng Thần giả triển khai bàn bạc nội bộ.

Kết luận họ đưa ra chỉ có hai chữ - Có bẫy.

“Chuyện này kì lạ quá thể.”

“Cho dù Phi Tiên môn huênh hoang đến mấy cũng sẽ không đâm đầu vào chỗ chết công khai như thế.”

“Với lại năm người kia nữa, sao họ có thể đặt hy vọng lên một đám thế kia? Thật sự trông chờ các nàng đánh thắng chúng ta hả?”

Vì trong đội ngũ bên Phi Tiên môn xuất hiện hai Thánh Tôn nên bọn hắn càng sinh lòng nghi thần nghi quỷ.

Bên phía Phi Tiên môn, mười một “đội viên” sắp tham gia đoàn chiến đỉnh phong lại đang đi ra sau núi.

Dọc theo đường đi, Thanh Long Đại Đế Huyền Minh nhịn không được mà hỏi mấy câu.

“Thật quá bốc đồng!”

“Nhất định cần có toàn bộ đội viên là Cổ Thánh, ta thấy Thanh Sắc và Tâm Đế cũng rất thích hợp, thực lực rất khá.”

“Như bây giờ thì không được đâu.”

Tuy oán trách ra miệng nhưng thật ra hắn cũng chẳng muốn rời đội.

Sau khi xuyên qua sau núi, tới một vùng đồng không trong xanh, hắn lại chủ động thúc giục Kỷ Linh Hàm.

“Lâm trận mới mài gươm, không nhanh không được. Chỉ có một tháng chuẩn bị, mau mau tập phối hợp đi.”

“Tuy rằng thực lực không thể bắt kịp bên kia nhưng tóm lại vẫn cần tập luyện phối hợp, cố gắng làm quen năng lực của nhau…”

Đang nói dở câu, giọng nói của hắn bỗng kẹt lại trong cổ họng.

Bởi vì một gương mặt tươi cười bỗng hiện ra từ phía xa.

“Khương Thành!”

Lam Đề, Thương Linh, Mâu Vũ không hẹn mà cùng lộ vẻ mừng rỡ như điên, lập tức vọt tới trước Thành ca bằng tốc độ nhanh nhất.

“Cái tên nhà ngươi, rốt cuộc cũng chịu trở lại thăm bọn ta?”

“Ta biết ngay là ngươi vẫn còn ở đây!”

Băng Cực và Minh Đồng hồi nãy còn mặt ủ mày chau, dọc đường không nói một lời, giờ đã để lộ nụ cười thoải mái đã lâu chưa thấy.

Như thể điều phiền muộn ban nãy đã tan thành mây khói sau khi nhìn thấy Khương Thành.

Huyền Minh vốn đang căng thẳng cũng bất ngờ nhẹ nhõm lại.

“Hoá ra là có tiểu tử này, ta nói Phi Tiên môn các ngươi sao dám to gan quá vậy.”

Song hắn cũng sẽ chẳng trực tiếp tâng bốc Khương Thành.

“Cho dù có tiểu tử này thì đám các ngươi cũng quá bất cẩn nhỉ?”

“Có phải là đánh giá quá cao thực lực của tiểu tử này rồi không, nhiều năm không gặp, hắn có thể đánh bại Giáng Thần giả ư?”

Những người ở đây hoàn toàn không thèm quan tâm quan điểm của hắn.

Đám nữ nhân Lam Đề, Thương Linh, Mâu Vũ gặp lại Khương Thành sau một thời gian xa cách, kể một lượt chuyện xảy ra trong những năm qua, lập tức bắt đầu tấn công tập thể.

“Vậy nên hoá ra còn ngươi sẽ tham gia trận chiến này?”

Lam Đề không nhịn nổi mà nhéo hông đối phương, bất mãn nói: “Sao ngươi không xuất hiện sớm hơn chút, hại ta lo lắng vô ích lâu như vậy!”

“Phải đấy.”

Ánh mắt Thương Linh khẽ đảo, liếc nhìn Khương Thành, “Vừa về đã làm tổ ở nơi thư thái như Phi Tiên môn, không hề đi thăm bọn ta, lại còn giấu giếm tin tức.”

“Trông có vẻ quan hệ giữa chúng ta chung quy không chỉ thua kém một bậc thôi đâu.”

Khương Thành lặng lẽ nghía sang Kỷ Linh Hàm, phát hiện sắc mặt nàng vẫn như thường, lúc này mới bất lực mà dang tay với mọi người.

“Ta là chưởng môn Phi Tiên môn mà, vì xử lý sự vụ trong môn phái nên đương nhiên phải về đây trước, vốn định qua một thời gian sẽ đi gặp các ngươi…”

Hắn không nói thì còn được, vừa mở lời đã làm mọi người buồn nôn.

“Xử lý sự vụ môn phái?”

Mâu Vũ đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới, không hề che giấu nét khinh bỉ.

“Ta không biết phong cách của ngươi chắc? Ngươi và sự vụ môn phái có quan hệ với ngươi sao?”

Lam Đề nói sâu xa: “Đừng quên, ngươi không chỉ là chưởng môn nơi này, ngươi còn là đại hiền giả Vu tộc bọn ta, chẳng lẽ bọn ta không có chút địa vị nào trong lòng ngươi sao?”

Thương Linh thản nhiên nói: “Xem ra Thương Long Đại Đế nhà ngươi cũng không coi Long tộc ra gì.”

Các nàng bắt đầu cùng lên tiếng, ngay cả Băng Cực cũng hơi hé miệng, định nói gì đó.

Mặc dù cuối cùng cũng nhịn không nói nhưng chẳng thèm che giấu ánh mắt u oán.

Nghĩ kĩ lại, Khương Thành vẫn mang cái danh hiệu Băng Thần ở Băng tộc, căn bản là tương đương với người đứng đầu Băng tộc, nhưng chưa từng thực thi chức trách của mình.

“Các ngươi làm sao vậy, suy nghĩ nhiều quá hả?”

Thành ca cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Hôm nay là thế nào đây, tổ chức lập đội phê bình hắn à?

“Có thể nói về chính sự hay không?”

Đám nữ nhân vốn chỉ mượn cớ để khơi chuyện của mình một chút, thật sự cũng không muốn ép hắn.

Nhắc đến chính sự, Lam Đề liếc nhìn La Viễn.

“Đã có ngươi thì La Viễn sẽ rút lui khỏi đội này nhỉ?”

“Không cần, hắn vẫn ở chung đội với các ngươi thôi.”

Khương Thành lắc lắc ngón tay.

“Gì cơ?”

Huyền Minh mới vừa nãy còn nói kháy Khương Thành, lúc này bỗng nhảy cẫng lên.

“Ngươi không gia nhập đội của bọn ta ư?”

“Tiểu tử nhà ngươi muốn làm gì? Không muốn thắng hả? Định trơ mắt nhìn bọn ta đâm đầu vào chỗ chết à?”

“Các ngươi hiểu lầm rồi.”

Kỷ Linh Hàm đứng một bên đáp lời, nói rõ kế hoạch của Khương Thành.

Vẻ mặt Huyền Minh lập tức chuyển sang vui sướng và mừng rỡ, hoá ra đội của mình chỉ là nguỵ trang à?

Không cần xuất chiến, vậy thì chẳng cần lo sẽ bị Giáng Thần giả giết chết.

Chẳng có gì nguy hiểm cả.

Không nói sớm, hại tim ta cứ đập thình thịch.

Nghĩ tới đây, hắn trừng mắt nhìn Khương Thành và Kỷ Linh Hàm một cách “bất mãn”.

“Các ngươi có ý gì đây?”

“Ta gia nhập đội ngũ này với một tấm lòng đầy nhiệt huyết, chính là định mặc kệ sống chết, hợp lực chiến đấu, dốc một phần sức mọn cho phe Ngũ Thần.”

“Kết quả các ngươi nói ta biết đây chỉ là ngụy trang? Không cần ta xuất chiến?”

“Chơi ta hả?”

Đây không phải lần đầu Khương Thành và lão già này tiếp xúc với nhau, sao có thể không nhìn ra tâm can tỳ phế của đối phương?

“Nếu ngươi đã hăng hái như thế.”

“Về sau ta sẽ lập một đội triển khai đấu trực diện với Giáng Thần giả, sẽ cho ngươi làm thành viên chủ lực của đội này là được.”

“Như vậy ngươi đã hài lòng chưa?”

Nét vui mừng trên mặt Huyền Minh cứng lại.

Đương nhiên hắn không muốn đi chém giết thật, chỉ là vừa rồi làm màu khoe mẽ mà thôi.

Lúc này nghe Thành ca muốn dẫn mình đi cùng, lão già này lập tức tái xanh mặt mày.

"Khụ khụ, ngươi đã cho ta và Kỷ Linh Hàm làm đội ngụy trang rồi, sao lại có thể trở mặt xoành xoạch?"

"Mặc dù ta rất muốn góp sức, nhưng không bột sao gột nên hồ, ta vẫn phải cố mà tiếp tục ở lại đội này cho tốt…"

Mọi người không thể nhìn thẳng mặt lão Long chẳng biết xấu hổ kia nữa.

Lam Đề ân cần hỏi: "Ngươi có nắm chắc không? Ta nghe nói tất cả Giáng Thần giả đều có năng lực đặc biệt, hơn nữa bản thân còn vượt xa Cổ Thánh bình thường, ai cũng rất khó đối phó."

"Hay là, ta gia nhập đội ngươi nhé?"

"Không cần không cần, ta tự có cách hủy hoại kẻ địch."

Khương Thành cười tủm tỉm, phất tay áo.

Đã có hệ thống, hắn đâu cần đồng đội.

Thương Linh nói: "Vậy ngươi có cần chuẩn bị gì không? Hay có muốn bọn ta hỗ trợ gì không?"

Khương Thành vốn định đáp không có.

Nhưng đột nhiên hắn lại nghĩ tới một chuyện.

"Có nguyên liệu nào không bị trọc khí ăn mòn mà vẫn truyền được lực trọc không?"

Chương 2507: Ý đồ của Tiên Mẫu

"Không bị trọc khí ăn mòn?"

"Lại còn muốn có thể truyền lực trọc?"

Đứng trước yêu cầu của hắn, mọi người đều cảm thấy rất khó hiểu.

Với trọc khí, bất cứ tiên nhân nào cũng không tránh kịp, ai có thể nghĩ đến việc làm ra binh khí vận chuyển được lực trọc.

Nhưng Khương Thành lại thật sự có nhu cầu này.

Lần trước, khi đi theo bọn chiến đội Vấn Đao tiêu diệt đám Thánh Chủ nọ, bội kiếm trong tay hắn suýt nữa đã bị phá huỷ vì không thể chịu nổi lực trọc.

Nếu tạo ra được một thanh kiếm có thể truyền lực trọc vào, cho dù chỉ là tiên khí bình thường cũng có ý nghĩa rất lớn với hắn.

Bởi vì khi ấy kiếm đạo mà hắn phát huy sẽ được điều chỉnh bởi lực trọc.

Không giống như trước đây, khi thân kiếm chỉ được bao phủ bởi một lớp lực trọc bên ngoài, nhưng trên thực tế bản chất của kiếm đạo chẳng hề thay đổi.

Băng Cực suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chầm rãi lắc đầu.

“E rằng ở Nguyên tiên giới cơ bản không có loại nguyên liệu này.”

Mạc Trần cũng thở dài.

“Đúng vậy, toàn bộ Nguyên Tiên giới cũng coi như là hệ thống thanh khí, hẳn là không có thứ nguyên liệu đó đâu?”

Huyền Minh bĩu môi, thuận miệng nói: “Nguyen Tiên giới không có thì tìm bên ngoài Nguyên Tiên giới chứ sao.”

Mọi người nhất thời im lặng.

Bên ngoài Nguyên Tiên giới chỉ có loạn lưu hỗn độn, nào có nguyên liệu gì?

Song, người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Khương Thành thực sự động tâm.

Sau khi mọi người rời đi, hắn nghiêng mình bay khỏi Tiên sơn.

Kể từ lần tiêu diệt Tả Thập Nhất và tiến vào Giáng Thần đài, đây là lần đầu tiên hắn trở về Nguyên Tiên giới.

Vừa trở lại Ngoại giới, trên đầu hắn toàn là mây đen cuồn cuộn, tiếng sấm râm ran.

Trong phút chốc, màn trời đen kịt.

Toàn bộ Nguyên Tiên giới dường như lâm vào thời khắc tận thế, tất thảy simh linh đều thấp thỏm lo sợ, hoàn toàn không biết chyện gì sẽ xảy đến.

Khương Thành có thể cảm nhận được một luồng sát khí nồng nặc đang nhắm vào chính mình.

Mà ngọn nguồn của sát khí ấy lại chính là Thiên Đạo.

“Chuyện gì đây?”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, buồn bực nói: “Ca không định đối nghịch với ngươi, nhưng ngươi lại muốn xuống tay với ta?”

Có lẽ mấy câu này đã có chút tác dụng, mây đen trên đầu cũng từ từ tản đi.

Ánh sáng một lần nữa chiếu rọi cả một vùng, như thể vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

“Quả thực không lý giải nổi.”

Khương Thành nhún vai, nhưng không quan tâm quá.

Khi hắn đang định lên đường đến vùng ven Nguyên Tiên giới, bầu trời trước mắt bỗng hoá thành chín màu, một đài sen mang theo tiên âm trùng điệp chầm chậm đáp xuống.

Hai bên đài sen có bốn kim đồng ngọc nữ tháp tùng, người đang ngồi ngay ngắn ở giữa là một nữ nhân có tướng mạo trang nghiêm, chính là Tiên Mẫu mất tích từ lâu.

Thái độ của nàng đối với Thành ca cũng rất đặc biệt.

Sau khi mở mắt, nàng chủ động mỉm cười.

“Đã lâu không gặp.”

Khương Thành tỏ vẻ không vui: “Đúng vậy, quả là đã lâu không gặp, vừa chạm mặt đã muốn phủ đầu ra oai với ta phải không?”

Theo hắn, trận sấm sét cuồn cuộn vừa rồi nhất định là tác phẩm của Tiên Mẫu.

Quả nhiên nữ nhân này đang dồn sức để giết hắn đây mà.

Nhưng chẳng hiểu sao cuối cùng nàng lại dừng tay.

“To gan!”

“Dám bất kính với Thần Chủ…”

Kim đồng ngọc nữ mới quắc mắt trừng Khương Thành vừa mở miệng quát lớn đã bị Tiên Mẫu cắt ngang.

Nàng phất tay áo, sau đó khẽ thở dài một hơi.

“Ngươi hiểu lầm ta rồi.”

“Vừa nãy ta chẳng những không hại ngươi mà ngược lại còn cứu ngươi một phen.”

“Ha ha?”

Thành ca đã bị nàng chọc cười.

“Ngươi cứu ta? Ngươi không hại ta thì thôi, trái lại còn cứu ta?”

Tiên Mẫu nghiêm túc gật đầu.

“Vừa rồi Thiên Đạo muốn tiêu diệt ngươi, nhưng đã bị ta cố gắng ngăn cản.”

Nàng nhìn mặt Khương Thành chằm chặp, như thể muốn nhìn thấu tất cả những bí mật ẩn sâu sau ấn đường kia.

“Ta cũng muốn biết vì sao ngươi lại làm Thiên Đạo nổi sát tâm.”

Nghe nàng nói thế, Khương Thành đã đoán được nguyên nhân.

Lẽ nào là vì bây giờ cơ thể hắn toàn là trọc khí nên Thiên Đạo mới nảy sinh địch ý?

Suy cho cùng thì Nguyên Tiên giới không ngừng khuếch trương ra bên ngoài, cũng chính là liên tục va chạm với loạn lưu hỗn độn, sinh ra hai thứ khí thanh và trọc, sau đó sẽ là quá trình diệt trọc khí giữ lại thanh khí.

Với Nguyên Tiên giới, trọc khí là thứ đối nghịch không thể cùng tồn tại.

“Xem ra ngươi đã tìm ra nguyên nhân.”

Con ngươi Tiên Mẫu hơi co lại, nét bài xích theo bản năng từ từ biến mất.

“Không ngờ ngươi và trọc khí lại tồn tại cùng nhau.”

Khương Thành không muốn bàn luận chuyện này với nàng.

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, cảm nhận một hồi, phát hiện nơi này đã thực sự rơi vào "thời đại mạt pháp" như lời đám đệ tử Phi Tiên môn nói.

Độ dày của khí Tiên Nguyên thậm chí còn kém hơn Trung Tiên giới khi trước.

Đưa mắt quan sát một vòng, các thứ thiên tài địa bảo trung và cao cấp từng rất dễ tìm thấy sớm đã mất tăm.

Khương Thành tốn công tìm kiếm một phạm vi rất lớn mới nhìn thấy một vài cây tiên thảo nhất giai nhị giai.

Trong phạm vi mấy tỷ dặm quanh đây, chỉ có một ít tiên mạch cấp thấp, nếu là ngày trước thì chỉ là vùng đất hoang vắng.

Nhưng hiện tại, cạnh mấy tiên mạch ấy lại đông nghịt các môn phái và gia tộc tu tộc.

Cảnh giới của đám gia tộc và môn phái ấy cũng thấp đến khó tin.

Đã lâu lắm rồi Khương Thành chưa thấy kẻ tu luyện có cảnh giới thấp như Thiên Tiên và Huyền Cảnh.

Nhưng lúc này, mấy Kim Tiên lác đác mà hắn bắt gặp lại là cao thủ đứng đầu mấy tỉ dặm xung quanh.

Đa số người tu luyện chỉ có cảnh giới Chân Tiên và Thiên Tiên mà thôi.

"Cứ tiếp tục thế này, chẳng phải một ngày nào đó sẽ xuất hiện Đại năng Linh Đài cảnh, lão tổ Phân Hồn cảnh?"

Hắn nhìn Tiên Mẫu với vẻ tò mò.

"Nguyên Tiên giới biến thành thế này, ngươi không định làm gì ư?"

"Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn cục diện từng bước chuyển biến xấu đi?"

"Hay là, ngươi vẫn còn kế hoạch đặc biệt?"

Tuy hắn và Tiên Mẫu không phải kẻ cùng chung chí hướng nhưng thân là sinh linh lớn lên trong Nguyên Tiên giới, hắn cũng không thích cảm tượng khắp nơi hoang vu như bây giờ.

“Ta còn kế hoạch gì chứ?”

Trên mặt Tiên Mẫu toát lên vẻ bất đắc dĩ và cô đơn.

“Căn nguyên thế giới đã bị đám Giáng Thần giả kia đánh cắp, đến khi nó thật sự cạn khô, kỷ nguyên thứ tư sẽ không xuất hiện lần nữa, ta được cái gì đây?”

“Khi đó, bản thân cũng muốn tiêu vong cùng Thiên Đạo.”

Khương Thành cau mày nói: “Tại sao ngươi không đi diệt trừ đám Giáng Thần giả kia?”

“Nếu ta có thể đích thân tiêu diệt bọn chúng thì lần trước đã không cần mượn tay kẻ khác.”

“Kẻ khác” được mượn tay trong lời Tiên Mẫu chính là Di.

Lúc này Khương Thành mới chợt hiểu thì ra đằng sau chuyện Di tấn công Giáng Thần đài còn có bóng dáng nàng ủ mưu tính kế.

“Quanh co một hồi lâu, trước đây ngươi từng ngồi nhìn liên minh Thần Đạo bị diệt nhưng không ra mặt, là cố ý hả?

Ngẫm kĩ lại, chẳng phải ngay từ đầu Tiên Mẫu đã đợi Di và Giáng Thần đài sống mái với nhau hay sao?

Nàng biết sớm muộn gì đối phương cũng sẽ đánh một trận.

Vì vậy nàng luôn ẩu náu phía sau, cố gắng làm mờ cảm giác tồn tại của mình, tránh bị đối phương để ý đến.

Không cần làm gì hết, chờ lưỡng hổ đánh nhau, nàng xuất hiện ở thời khắc mấu chốt là đủ.

“Ngươi nói không sai, Di và đám Giáng Thần giả kia, ta không muốn giữ lại một ai.”

Tiên Mẫu không hề phủ nhận ý đồ của bản thân.

“Tiếc là lần đó ta có chút nóng vội, nóng lòng giết kẻ thù mạnh là Di, để sót mười một tên Giáng Thần giả, kết quả gây thành mối hoạ hôm nay.”

Chương 2508: Loạn lưu hỗn độn

Mặc dù Khương Thành đã sớm đoán ra Tiên Mẫu ẩn mình đằng sau, chắc chắn có mưu lớn, nhưng khi nghe chính miệng nàng thừa nhận, Thành ca vẫn không khỏi cảm khái.

Nữ nhân này đúng là đã hạ một ván cờ lớn.

“Vì để Di và Giáng Thần giả đánh nhau, ngươi chấp nhận ở yên, cứ vậy đứng nhìn mười mấy thần điện của liên minh Thần Đạo bị tiêu diệt?”

“Bằng không thì sao?”

Tiên Mẫu thản nhiên đáp: “Bản thân ta hy vọng bọn hắn có thể kiên trì giữ vững, nhưng tiếc là họ không có năng lực ấy.”

Khương Thành nhất thời không biết phải nói gì.

“Cuộc chiến thần vị” sục sôi năm đó đã khiến gần như toàn bộ Đại năng và lão hủ ở Nguyên Tiên giới cùng lập tức hành động ngay khi nghe tin, vì nó mà chiến đấu hăng say, vì nó mà điên cuồng.

Thậm chí chính Thành ca cũng cảm thấy sự xuất hiện của mười mấy Chính Thần là đại diện cho một khuôn phép mới.

Nhưng, trong mắt Tiên Mẫu, đám Chính Thần kia đều không có giá trị, dường như chỉ là sự tồn tại có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, hoàn toàn không được coi trọng.

Đồng thời, trong mắt Thiên Đạo, Chính Thần là những sinh linh mạnh hơn một chút mà thôi.

Tiên nhân sinh rồi lại diệt. Đối với Thiên Đạo, đó chẳng qua chỉ là vòng tuần hoàn của đất trời.

Đám này chết sẽ có một đám tiếp theo, Tiên Mẫu vốn chỉ quan tâm sự cân bằng của Thiên Đạo nên tất nhiên sẽ chẳng có cảm giác gì.

“Đạo ấn kia thì sao?

Khương Thành đang nhớ tới Thiên Phong thạch.

Hắn nhớ rằng ban đầu vì muốn Giáng Thần giả trợ giúp nên hơn năm mươi Chính Thần đã chấp nhận điều kiện, rót một chút lực Thiên Đạo vào Thiên Phong thạch.

Cũng vì lần ấy nên Thiên Đạo không thể ngăn chặn Thiên Phong thạch nữa.

Sau cùng, Thiên Phong thạch thuận lợi đánh cắp căn nguyên thế giới sản sinh ra Nguyên Tiên giới.

“Ngươi cố ý ngồi chờ xem nghêu sò đánh nhau để làm ngư ông đắc lợi, hẳn là không ngờ sẽ phạm phải sai lầm lớn đến thế?”

Nếu không vì sai sót khi đó, Nguyên Tiên giới cũng sẽ không lâm vào “thời đại mạt pháp” như bây giờ.

Sắc mặt Tiên Mẫu không thay đổi nhiều lắm.

Sai lầm lần ấy đã qua rất lâu, nàng có căm tức thì cũng hết lâu rồi.

“Thiên Phong thạch đúng là một sự tồn tại khó dây dưa, nó chính là khởi nguồn tai hoạ cho Nguyên Tiên giới.”

Nàng bình tĩnh nhìn Khương Thành, nghiêm nghị nói: “Ngươi có cách huỷ diệt Thiên Phong thạch?”

“Chỉ cần phá huỷ được nó, căn nguyên thế giới có thể hồi phục, Nguyên Tiên giới sẽ trở lại vẻ phồn hoa như xưa.”

Thành ca tỏ vẻ hắn chưa từng có ý nghĩ này.

Song nghe Tiên Mẫu nói vậy, hắn cũng thật sự bắt đầu cân nhắc tính khả thi của nó.

“Ta chưa có manh mối gì về việc này.”

Hắn nhún vai, cố tình trêu đùa: “Chẳng phải ngươi vẫn luôn muốn tiêu diệt ta ư, bây giờ lại nghĩ tới chuyện xin ta trợ giúp, có phải hơi quá đáng không?”

Tiên Mẫu khẽ thở dài một hơi.

“Phải có lúc này lúc khác chứ.”

“Nếu xét hẳn hoi thì ngươi thực sự không phải kẻ gây hại cho Nguyên Tiên giới, mà chính là đám Giáng Thần giả đang huỷ hoại căn cơ của Nguyên Tiên giới.”

Khương Thành vốn không định trao đổi với nàng quá nhiều.

Lúc này thấy nàng muốn cầu cạnh mình, bản năng nghiệp vụ của hắn lại từ từ nổi lên.

“Sự tổn thương khi xưa ngươi tạo ra cho ta, không thể gạt đi chỉ nhờ một hai câu nói.”

Hắn híp mắt cười, chà chà ngón tay: “Muốn ta giúp thì ngươi phải nghĩ cách làm dịu tâm hồn bị tổn thương của ta…”

Tuy không hiểu động tác kia là gì nhưng đám kim đồng ngọc nữ cũng hiểu điều hắn ám chỉ.

Đang lừa đảo bắt chẹt đây mà!

“Đúng là nực cười!”

Bốn đứa nhóc quắc mắt trừng trừng, tức giận đến mức tái mặt.

“Thần Chủ đích thân mời ngươi góp sức vì Thiên Đạo, đó là vinh hạnh của ngươi, vậy mà ngươi dám đòi hỏi lợi ích?”

“Thật là không biết điều…”

“Vậy ư?”

Khương Thành thu tay phải lại, bĩu môi khinh thường.

“Vậy thì coi như ta không biết điều là được, vinh hạnh kiểu này không có cũng được.”

Dứt lời, hắn phủi mông xoay người toan bỏ đi.

“Chờ một chút!”

Tiếng Tiên Mẫu vọng đến từ sau lưng hắn.

“Với thực lực của ngươi, chắc hẳn không có bảo vật nào có thể làm ngươi động lòng? Ngươi muốn gì?”

Thành ca mỉm cười chân thành, quay đầu lại.

“Ai bảo ta không dùng được?”

Hiện tại thiên tài địa bảo và đan khí phù trận không còn nhiều nghĩa lý với hắn, nhưng có thể dùng để đổi huyền tinh.

Huống hồ bản thân hắn không cần thì vẫn đem chia cho đệ tử bên người được.

“Ngươi là người đại diện của Thiên Đạo, Nguyên Tiên giới chính là hậu hoa viên nhà ngươi thôi.”

“Cho ta vài tỷ thứ thiên tài địa bảo cửu giai, chẳng phải chỉ ngoắc tay là ra hay sao?”

“Còn nữa, ta chưa từng thấy Hỗn Độn Tử Ngọc Tuỷ đâu, đưa ta mấy cân đi.”

Tiên Mẫu suýt bị hắn chọc giận đến mức bật cười.

Tên này có biết mình đang nói gì không?

Vài tỷ món nguyên liệu cửu giai?

Thật sự coi đó là cỏ dại đá vụn ven đường hả?

Lại còn cả mấy cân Hỗn Độn Tử Ngọc Tuỷ, đơn vị đo lường của thứ đó là sợi, không phải cân, được chưa?

Nàng giơ tay ngăn đám kim đồng ngọc nữ đang sắp phát điên.

“Nếu là thời kỳ căn nguyên thế giới cường thịnh trước kia, dù vài tỷ món nguyên liệu cấp chín là không tưởng, song mấy chục triệu món vẫn có thể được.”

“Nhưng hiện giờ nơi này đã cạn kiệt tiên lực, giữa thời kỳ căn nguyên suy yếu, ngươi cảm thấy ta có thể lấy ra hay sao?”

“Về phần Hỗn Độn Ngọc Tuỷ, vật này thoát ly khỏi Thiên Đạo, ta cũng không thể nắm trong tay, lại càng chưa từng sở hữu.”

Khương Thành bỗng cảm thấy hụt hẫng.

“Cảm thương cho ngươi, đường đường là Tiên Mẫu mà nghèo rớt mồng tơi, cọng lông cũng chẳng có.”

Kim đồng ngọc nữ suýt nữa bị hắn chọc phát rồ.

Tên này đúng là kẻ ngạo mạn nhất mà họ từng gặp.

Nhưng hết cách rồi, bản thân Tiên Mẫu không hề tỏ vẻ tức giận.

Trái lại nàng còn cười khổ: “Đúng là thế.”

“Ở địa vị của ta, vốn không thể hưởng chút tư lợi nào.”

“Thật là nhàm chán, ta biết không thể trông cậy vào ngươi giữa thời điểm mấu chốt.”

Khương Thành phe phẩy tay.

“Vậy ngươi hãy truyền tống ta ra bên ngoài Nguyên Tiên giới đi, đợi ta xong việc ta sẽ trở về xử lý Giáng Thần đài.”

Hiện tại hắn không thể sử dụng tiên lực một cách trôi chảy, căn nguyên Nguyên Tiên giới cũng suy yếu, tốc độ di chuyển không bằng ngày trước.

Tiên Mẫu không hỏi hắn định làm gì.

Nàng khẽ mỉm cười: “Như ý ngươi.”

Chỉ trong chớp mắt, Thành ca đã xuất hiện giữa loạn lưu hỗn độn.

Tuy không còn Thiên Hoang Bất Diệt thể nhưng với thần thể hiện tại, loạn lưu hỗn độn cũng không thể gây tổn thương cho hắn.

Nhưng ở trước mắt hắn, Nguyên Tiên giới vẫn đang đụng độ với loạn lưu hỗn độn.

Sau khi đôi bên va chạm, trọc khí và thanh khí sẽ được sản sinh ra.

Song lúc này thanh thế và quy khô đã kém xa năm đó.

Bởi căn nguyên thế giới suy kiệt, Nguyên Tiên giới hôm nay sớm đã mất đi khí thế bành trướng năm xưa.

Thậm chí Khương Thành còn thấy rất nhiều dải đất dọc ngoài rìa đang từ từ sụp đổ, cuối cùng dần dần hoá thành hư vô dưới sự công kích từ loạn lưu hỗn độn.

“Cứ tiếp tục theo đà này, Nguyên Tiên giới sớm muộn cũng tàn lụi thành một quả cầu con con, đám Giáng Thần giả kia đúng là không làm chuyện tốt.”

Hắn thu hồi lực chú ý, định tìm tòi trong loạn lưu hỗn độn một chút, xem thử có nguyên liệu nào có thể chế tạo binh khí lực trọc hay không. Nhưng không hiểu sao hắn bỗng cảm thấy cơ thể mình hơi là lạ.

Những thứ loạn lưu hỗn độn xung quanh vẫn đang va chạm với cơ thể hắn.

Sự va chạm là điều rất bình thường.

Tiên nhân có thực lực kém hơn sẽ bị thương, cường giả thì không có gì đáng ngại, nhưng qua một thời gian dài cũng từ từ yếu đi.

Suy cho cùng, trong loạn lưu hỗn độn không có tiên lực để tiên nhân sinh tồn.

Nhưng lúc này, rất nhiều loạn lưu hỗn độn đang va chạm với Khương Thành lại tiến vào trong cơ thể hắn.

Chương 2509: Bất ngờ thăng cấp

"Sao lại thế này?"

Phản ứng đầu tiên của Thành ca không phải là hoảng hốt, nhưng hắn cũng không cảm thấy đây là một điều tốt lành.

Dù sao một Cổ Thánh ở trong loạn lưu hỗn độn quá lâu sẽ rơi xuống hàng Thánh Tôn Thánh Chủ.

Đủ để chứng minh cái thứ này không hề thích hợp hay bổ béo với tiên nhân.

Phản xạ đầu tiên của hắn là đuổi đám loạn lưu hỗn độn kia ra ngoài.

Nhưng qua một lượt xem xét bên trong, hắn không hề tìm thấy chút loạn lưu hỗn độn nào trong cơ thể mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi tiến vào cơ thể hắn, thứ loạn lưu hỗn độn kia lập tức biến thành thanh khí và trọc khí.

Tiếp đó, trọc khí nhanh chóng bị khí hải lực trọc thu hút, hoá thành tu vi lực trọc của hắn.

Còn thanh khí đã không như trước nữa.

Nó không hoá thành tiên lực hay hồn lực, mà là trực tiếp hợp vào thế giới bên trong của Khương Thành.

Thành ca bất ngờ phát hiện thế giới bên trong cơ thể mình đang bắt đầu bành trướng.

Tuy biên độ mở rộng rất nhỏ, không quan sát kĩ sẽ không nhận ra, nhưng quả thực nó đang lớn mạnh lên.

"Cái này… Còn có thể như vậy à?"

Tuy Khương Thành hiểu nhiều biết rộng nhưng cũng cảm thấy chuyện này thật sự quá kỳ lạ.

Kỳ thực, thế giới bên trong là một khái niệm khá mơ hồ, bao hàm cơ thể, tiên lực, đạo tâm, hồn lực, quy tắc cảm ngộ, ý thức, là toàn bộ các yếu tố vốn có.

Nó lớn mạnh lên đồng nghĩa với tất cả các mặt đang tăng lên.

Cùng với việc loạn lưu hỗn độn được trút vào càng lúc càng nhiều, Khương Thành thậm chí còn có thể cảm nhận được sự xuất hiện của nguồn.

Lúc trước hắn chỉ có nguyên xuất hiện ở đạo tâm, và đây cũng là dấu hiệu hắn trở thành Cổ Thánh.

Lúc này, tiên lực, hồn lực, ý thức, huyết mạch, ba nghìn huyền văn của hắn bỗng cùng sản sinh ra hình mẫu ban đầu của nguyên.

Điều này thậm chí còn làm hắn nhất thời quên đi sự vui mừng, trên hết lại là cơn hoảng hốt nảy sinh sau nỗi nghi hoặc.

“Sao lại như vậy?”

“Làm thế nào mà xảy ra chuyện này được?”

“Loạn lưu hỗn độn có cả tác dụng này à?”

“Vậy vì sao người khác không phát giác, cũng không có ai từng tu luyện nó?”

Sau một hồi lâu suy tư, hắn dần tìm ra nguyên nhân.

Đầu tiên chắc là vì đặc thù của Thiên Hoang Bất Diệt thể, nó hoàn toàn không nằm trong phạm vi của Thiên Đạo, cho hắn cơ hội phát triển độc lập.

Kỳ thực là do hắn đã có đạo nguyên.

Nói theo nghĩa nào đó, Cổ Thánh sản sinh ra đạo nguyên chính là một “Nguyên Tiên giới” thu nhỏ.

Loạn lưu hỗn độn va chạm với Nguyên Tiên giới, trong tình huống đặc biệt ấy sẽ sản sinh ra thanh khí và trọc khí. Thanh khí tăng cường cho Nguyên Tiên giới, trọc khí lại làm tổn hại Nguyên Tiên giới, thậm chí biến hoá thành Trọc Ma.

Vì vậy, khi loạn lưu hỗn độn va chạm với Cổ Thánh, nó cũng sẽ sinh ra thanh khí và trọc khí.

Nếu là các Cổ Thánh khác, thanh khí cũng có tác dụng, nhưng đồng thời họ sẽ phải đối phó với tác hại của trọc khí.

Tác hại do trọc khí mang đến thường vượt xa hơn cả hiệu quả của thanh khí.

Quá trình bồi dưỡng và huỷ diệt nảy sinh cùng lúc, nhưng huỷ diệt lại mạnh hơn rất nhiều.

Dưới tình hình ấy, họ đi vào trong loạn lưu hỗn độn, kết quả cuối cùng là càng ngày càng yếu đi, căn bản là mất nhiều hơn được.

Nhưng Khương Thành lại khác.

Bằng một cách thần kỳ, hắn chiếm được khí hải có thể hấp thu chuyển hoá trọc khí và lực trọc.

Thay vào đó, trọc khí vốn có thể gây hại sẽ càng củng cố khí hải lực trọc của hắn.

Và thanh khí vẫn sẽ làm lớn mạnh thế giới bên trong hắn như bình thường.

Nhìn theo cách này, hình như là trăm lợi không hại.

Song Khương Thành cũng chẳng dám vui mừng quá sớm, bởi vì trọc khí tụ lại đang từng bước cải tạo thần thể của hắn.

Vì thần thể bị trọc khí cải tạo, việc sử dụng tiên lực và hồn lực của hắn vốn đã trở nên bất tiện. Lúc này lại đang tiếp tục cải tạo, chẳng biết về sau sẽ biến thành dạng gì.

“Cho dù thế giới bên trong cơ thể có mạnh mẽ trở lại thì sau này cũng bị trọc khí cản trở, bất kể là tiên lực, thần hồn hay quy tắc, tất cả đều không thể phát huy ra nữa.”

“Đúng là làm người ta khó lựa chọn mà.”

Lúc này, hắn không thể đoán được sự chuyển biến này là tốt hay xấu.

Hỏi thăm hệ thống, nhưng nó không cho ra dự đoán nào, tất cả chỉ có thể dựa vào sự tìm tòi của hắn.

Trong mơ hồ, Khương Thành có cảm giác chính mình có thể thoát ly khỏi trực giác của hệ thống.

Trước đó, dù hắn làm gì, hệ thống cũng không lấy làm lạ.

Đối mặt với bất cứ tình huống nào, hệ thống dường như đã có dự liệu từ lâu.

Song, kinh nghiệm hắn hiện đang sở hữu có vẻ đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của hệ thống.

Điều này làm cho Khương Thành lần đầu tiên có chút bất an, đồng thời hơi hưng phấn.

Ra khỏi phạm vi hệ thống kiểm soát, nếu có tình huống bất ngờ xảy ra, hệ thống có thể sẽ không xử lý được.

Tình hình của hắn sẽ không còn an toàn nữa.

Song về mặt khác, hắn lại cảm thấy rất kích thích, có chút nóng lòng muốn thử nghiệm.

Cuối cùng, hắn quyết định tiếp tục sục sạo dọc theo con đường vô danh kia.

Bên trong loạn lưu hỗn độn không có căn nguyên quy tắc, hiển nhiên cũng chẳng tồn tại khái niệm thời gian.

Nhưng cũng may có Tiên Mẫu ghi nhớ giúp hắn.

Một tháng sau, nàng đúng giờ xuất hiện ở rìa Nguyên Tiên giới, đánh thức Khương Thành.

Nàng không hề biết về sự biến hoá của loạn lưu hỗn độn bên trong cơ thể Khương Thành, nhưng nàng có thể nhìn ra hắn hơi khác trước.

Nếu phải cố miêu tả thì khí tức của hắn thậm chí còn kém hơn lúc trước.

Ngay cả khi đã cẩn thận cảm nhận thì nàng cũng rất khó có thể cho rằng nam nhân trước mặt là một tiên nhân hùng mạnh.

“Ngươi cần phải trở về.”

Khương Thành mở hai mắt, gật đầu với nàng.

Đột nhiên lại hỏi một câu quái lạ.

“Có phải ngươi biết ta muốn đánh một trận với đám Giáng Thần giả kia hay không?”

Tiên Mẫu im lặng vài giây, sau đó bình thản gật đầu.

Khương Thành nói một cách sâu xa: “Thì ra… Tiên sơn cũng nằm dưới tầm mắt của ngươi.”

Điều này chắc chắn đã nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người.

Dù là Hồn Tổ, Minh Tổ hay Kỷ Linh Hàm, Tâm Đế, Huyết Đế, ai nấy đều cho rằng Tiên sơn không hề dính dáng tới Nguyên Tiên giới.

Bọn họ hoàn toàn không biết vẫn có một đôi mắt luôn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của mình.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Đôi mắt Tiên Mẫu từ từ khép lại, vẻ mặt vẫn giữ nét trang nghiêm.

“Duy trì sự yên bình của Thiên Đạo, diệt trừ tất thảy nhân tố bất ổn có khả năng uy hiếp đến Thiên Đạo.”

Khương Thành muốn nói thêm điều gì, nhưng bỗng phát hiện mình đã trở lại Phi Tiên môn nằm trong Tiên sơn.

Mà cả đám Kỷ Linh Hàm và Lam Đề, Thương Linh đều đang đứng đợi hắn.

“Đến ngày rồi.”

“Còn tưởng ngươi đi rồi không về nữa.”

“Ngươi tìm được nguyên liệu có thể truyền lực trọc chưa?”

Đứng trước sự hỏi thăm của mọi người, Khương Thành mỉm cười lắc đầu.

Kể từ khi tiến vào loạn lưu hỗn độn, hắn đã quên mục tiêu ban đầu.

Nhưng nếu là binh khí thì tạm thời hắn cũng có thứ thay thế tạm thời.

Chỉ thấy hắn khoắng một vòng trong không gian trữ vật, một tia sáng màu đen bạc loé lên, giống như một tia chớp đặc biệt.

Mọi người chỉ thấy khí tức trước mặt đột nhiên ngưng đọng lại, không hiểu sao lại có cảm giác hơi khó chịu.

Ngay sau đó, họ thấy một khúc xương dài trăm trượng hiện ra ở giữa sân.

Khúc xương khổng lồ đang nhanh chóng co rút lại trong tay Khương Thành.

Chẳng mấy chốc, nó đã thu lại thành một đoạn gai xương dài bốn thước.

Phần đầu gai xương vô cùng sắc nhọn, toả ra hàn quang âm u, như muốn nhắm vào con người mà cắn nuốt. Ở trong tay Khương Thành, tựa như một thanh cốt kiếm.

Huyền Minh là người đầu tiên thốt lên.

"Xương Trọc Ma?"

"Ngươi định dùng thứ này làm binh khí?"

Hắn đánh giá Khương Thành một vòng từ trên xuống dưới, ngữ khí tràn đầy vẻ cảm thông: "Không phải chứ, chẳng lẽ mấy năm nay ngươi sa sút đến mức không thể sử dụng đế khí ư?"

Chương 2510: Thiên Dịch sơn

Khương Thành liếc ngang lão hủ một cái.

"Đúng vậy, bây giờ ca rất nghèo túng."

"Muốn ngươi ủng hộ ta một thanh thông thiên đế khí để dùng đây, dẫu sao ta chiến đấu vì toàn tiên giới mà, ngươi cũng nên đóng góp một chút đúng không?"

Tất nhiên Huyền Minh không thể lấy ra thông thiên đến khí, e rằng trong cả Nguyên Tiên giới cũng chẳng có ai đào ra được.

Thông thiên đế khí vẫn chỉ là thứ tồn tại trong truyền thuyết.

Vả lại hắn là Thanh Long Đại Đế, tuy thỉnh thoảng có dùng bí bảo đặc biệt nhưng chưa bao giờ sử dung binh khí tiêu chuẩn nào.

"Không được không được, ta cảm thấy cốt kiếm này của ngươi cực kì đặc biệt, vô cùng độc đáo." Lão Long lập tức sửa lời.

Khương Thành cố ý bĩu môi.

"Có gì mà độc đáo, thực sự rất tầm thường, hoàn toàn không có phẩm chất gì, để đại diện cho phe Ngũ Thần thì mất mặt

lắm.”

Huyền Minh hiểu rõ bản lĩnh bắt chẹt của Khương Thành, sắc mặt tái xanh.

Hắc lắc đầu lia lịa: “Không không không, dù là vẻ ngoài hay nội tại thì thanh cốt kiếm này cũng hết sức đặc biệt. Với trận quyết chiến mang ý nghĩa trọng đại như vậy, phải dùng thanh kiếm này mới có thể thể hiện rõ sự đặc biệt của nó, về sau chắc chắn sẽ được lưu truyền thành giai thoại…”

Khương Thành chỉ nói miệng thôi, lười bắt bí hắn.

Trên thực tế, thứ nguyên liệu binh khí thích hợp với hắn nhất là xương Trọc Ma mà thôi.

Suy cho cùng Trọc Ma vốn được thành hình từ trọc khí, vả lại sức chống chịu của bộ xương cũng không hề thua kém yêu thú đồng giai.

Đoàn người rời khỏi Phi Tiên môn, ít lâu sau đã tới đấu trường của cuộc quyết chiến lần này: Thiên Dịch sơn.

Hiện tại, xung quanh đỉnh núi vốn không quá nổi tiếng này toàn là người với người.

Dù là phe thánh miêu hay Ngũ Thần, dù là tu thần hay tu tiên hay Cổ Thánh hoặc Thiên tôn, hầu như không ai không quan tâm đến trận chiến.

Suy cho cùng, những điều gì có thể xảy đến ở “Tân Tiên giới” trong tương lai hay vận mệnh của họ như thế nào đều sẽ phụ thuộc vào kết quả của trận chiến này.

Trên ngọn núi cao vút trong mây, có một toà đài bạch ngọc trông như chiếc mâm tròn đang lửng lơ trên đỉnh núi.

Thoạt nhìn trông có vẻ đột ngột, lạc quẻ với cảnh sắc chung quanh.

Đó chính là “lôi đài” của trận quyết đấu đoàn đội lần này.

Trận chiến này không có nhiều quy tắc rườm rà và phức tạp, cũng chẳng có bí cảnh nguy hiểm kì dị hay cửa trận pháp nào.

Bởi vì những thứ quy tắc và ngoại vật ấy có ảnh hưởng kỳ nhỏ bé, không có nhiều ý nghĩa với Giáng Thần giả và Cổ Thánh cấp bậc này.

Khi thực lực mạnh đến mức này, nếu muốn phân định thắng bại sinh tử thì phải dựa vào giao đấu trực diện một cách nguyên thuỷ nhất.

Trận quyết chiến lần này sẽ là cuộc đấu 11 đối đầu 11 trên đĩa tròn bạch ngọc kia.

Song phương không phải chịu bất cứ sự hạn chế nào, sức đến đâu dùng đến đó.

Tuy vậy, bởi ảnh hưởng của quy tắc thiên địa, ngoại trừ các thí sinh tham chiến, những người khác chỉ có thể đứng dưới chân núi theo dõi cuộc chiến, không thể tiến vào đấu trường.

Đám Kỷ Linh Hàm đã có mặt còn 11 Giáng Thần giả kia vẫn chưa tới nơi.

Quần chúng theo dõi cuộc chiến đã chầu chực từ sớm lập tức reo hò ầm trời.

“Đến rồi!”

“Chư vị cao thủ Phi Tiên môn cũng đến rồi!

“Kỷ chưởng môn!”

“Thanh Long Đại Đế!”

“Vị kia là tộc trưởng Vu tộc, bên cạnh nàng là Đại Tế Ti…”

“Trận này có thể thắng sao?”

“Trận này phải thắng, bằng không chúng ta sẽ không có kết cục tốt đâu!”

Các tiên nhân bên phe Ngũ Thần hiển nhiên muốn cổ vũ người đại diện cho mình, nhưng nói thật, trong lòng bọn họ cũng không có niềm tin gì.

Đội hình quyết chiến của đôi bên đã được xác định từ một tháng trước.

Rất nhiều cuộc thảo luận về thực lực và kinh nghiệm của 11 thí sinh này đã nổ ra hàng vạn lần trong mọi ngóc ngách Tiên sơn.

Dù có phân tích thế nào thì cũng rất khó để khiến người ta lạc quan về Phi Tiên môn.

“Mạc Trần và La Viễn ở trong thật đấy, ta cứ tưởng chỉ là lời đồn được tuồn ra nhằm tung hoả mù chứ.”

“Haiz, có phải bên phe Ngũ Thần chúng ta không có Cổ Thánh khác đâu, tại sao lại cứ phải phái bọn hắn ra trận?”

“Trận chiến này là do Phi Tiên môn chủ động khởi xướng, bọn họ nắm chắc phần thắng rồi nhỉ?”

“Đúng, nói không chừng bọn hắn có đòn sát thủ đặc biệt đấy.”

“Đã đến cấp bậc Cổ Thánh thì lá bài tẩy và đòn sát thủ có nghĩa lý gì?”

Đối lập với nỗi bất an của phe Ngũ Thần, khí thế ở bên thánh miếu đối diện rõ ràng cao hơn rất nhiều.

“Bọn hắn thật sự trông cậy vào cái đội ngũ này để thắng chúng ta hả?”

“Coi trọng bản thân quá rồi đấy.”

“Nhưng không được xem thường bọn chúng, dù là Kỷ Linh Hàm hay Lâm Ninh thì thì cũng không thể coi nhẹ thực lực của họ.”

“Vậy thì sao nào? Chung quy chỉ là Cổ Thánh bình thường, ta không tin Giáng Thần giả không hạ được các nàng!”

“Ta thực sự không hiểu họ đâu ra lòng tin ấy.”

Sau khi đến nơi, Khương Thành tách khỏi Kỷ Linh Hàm.

Hắn không muốn doạ đám Giáng Thần giả chạy mất đâu.

May mà hắn vẫn còn thiên phú “Thiên Cơ Vô Nhan”, ở giữa đám đông sẽ biến thành người qua đường, không ai để ý.

Nghe thấy tiếng xì xà bán tán xung quanh, hắn bèn chen lấn đến bên cạnh chiến đội Vấn Đao mình từng qua lại.

Đội trưởng Thân Lô đang đỏ mặt tía tai tranh luận với các tiên nhân khác.

“Phi Tiên môn tất thắng!”

“Các ngươi cứ chờ mà xem, chắc chắn Kỷ chưởng môn không biết mùi thua đâu!”

Dĩ nhiên, mấy câu khẩu hiệu sáo rỗng này không thể thuyết phục đám người quanh đây.

“Nghe nói chiến đội Vấn Đao bọn ngươi là đồng minh của Phi Tiên môn, đương nhiên phải lên tiếng vì các nàng ta rồi.”

“Đúng rồi, các ngươi cũng đã biết kế hoạch của Phi Tiên môn nhỉ?”

“Các nàng sẽ không chỉ đi chịu chết như vậy, đúng không?”

“Nếu chuyến này Phi Tiên môn sụp đổ, vậy chiến đội Vấn Đao các ngươi cũng sẽ vui mừng vô ích, bị đánh về nguyên hình thôi…”

Thân Lô suýt tức điên với mấy lời đồn của đám người kia.

“Kẻ nào muốn chết thế, rốt cuộc các ngươi đứng về bên nào!”

“Có thể đặt lòng tin vào người phe mình hay không?”

Ngay khi hắn đang vô cùng kích động, ai đó lại vỗ vai hắn.

Ngoái đầu nhìn lại, thoạt nhìn chưa nhận ra, sau khi xác định một cách cẩn thận thì mới phát hiện đó là Khương Thành nhưng mặt mũi hơi thay đổi một chút.

Nhất thời, hắn sợ đến mức rùng cả mình.

“Khương, Khương chưởng môn!”

Bốn đội viên còn lại cũng vội vã cúi đầu khom lưng, chuẩn bị hành đại lễ ngay tại chỗ.

Bất cứ trưởng lão chấp sự nào của Phi Tiên môn cũng đều là cao nhân mà bình thường họ không thể tiếp xúc, huống hồ là tổ sư gia Khương Thành.

Những ngày qua, mỗi khi hồi tưởng lại quá trình gặp gỡ Khương Thành, bọn họ đều cảm thấy vừa kích động vừa quá khó tin.

Vốn tưởng rằng sau khi thân phận bại lộ thì sẽ không còn qua lại nữa, không ngờ sẽ chạm mặt ở đây.

“Tham kiến Khương tiền bối…”

Khương Thành vội vàng đỡ họ dậy.

“Không cần hành lễ, dù sao ta cũng là một thành viên trong chiến đội Vấn Đao mà.”

Nhìn thấy nụ cười không hề đổi thay của hắn, trong lòng mọi người đều vô cùng xúc động.

Thân Lô không cãi nhau với những người khác nữa, hắn hạ giọng hỏi nhỏ: “Khương tiền bối, đại chiến sắp tới rồi, sao ngươi lại rảnh rỗi qua chỗ bọn ta thế này?”

Các thành viên khác cũng rất nghi hoặc.

“Đúng vậy, Khương tiền bối, vì sao lần này ngài không xuất chiến?”

Nếu không vì trước đó từng chứng kiến cảnh Khương Thành hội ngộ với đám cấp cao của Phi Tiên môn thì bọn họ thực sự cũng không tin đây chính là người nọ.

Môn phái dưới trướng ngươi sắp sửa tham gia một trận quyết chiến xưa nay chưa từng có, là chuyện liên quan đến vận mệnh của vô số người, vậy mà ngươi vẫn còn tâm trạng thảnh thơi chạy tới đám đông hóng hớt ư?

Hình như nhàn nhã quá thì phải?

Chương 2511: Đội thứ ba

Hiển nhiên Khương Thành sẽ không nói trước cho bọn họ biết kế hoạch thật sự.

Cho nên hắn cười nói: “Đúng vậy, bởi vì phần thắng của các nàng không lớn, ta không phải tới đây nghĩ biện pháp sao.”

“Hả?”

Thân Lô có chút bất an.

“Thì ra là ngay cả ngươi cũng không nắm chắc sao?”

Hắn vốn dĩ còn tưởng nhất định Phi Tiên môn có kế hoạch, nắm chắc phần thắng cơ.

Khương Thành cố ý buông tay ra.

“Ngươi cũng thấy đội hình rồi, chênh lệch với 11 Giáng Thần giả đối diện vẫn rất lớn, nghĩ thắng nói dễ vậy sao?”

Tâm trạng chơi bời của hắn nổi lên, trong mắt lại hiện lên một chút u buồn.

“Đối kháng Thánh miếu, cần sự ủng hộ của mọi người.”

Thân Lô cũng không biết loại quyết chiến 11 với 11, làm sao những người khác có thể ủng hộ được.

Chẳng qua trời sinh hắn có lòng nhiệt tình, vẫn là bản năng đứng lên xung phong nhận việc.

“Chưa nói, chỉ cần có có thể cần dùng đến Chiến đội Vấn Đao chúng ta, cứ mở miệng!”

Khương Thành nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Âm thầm suy nghĩ trận chiến này nếu có thể cần dùng đến các ngươi, vậy chúng ta thật sự là chui vào ngõ cụt.

“Ta nhận tâm ý của các ngươi, chỉ là không cần như này…”

Thật ra Thân Lô cũng biết chắc chắn hắn không dùng mình, nhưng bề ngoài vẫn cứ vậy.

“Khương tiền bối, ngươi này là ý gì, chẳng lẽ xem thường chiến đội Vấn Đao bọn ta?”

“Dù sao chúng ta cũng là đồng minh, chẳng lẽ bọn ta không xứng sao?”

Cũng vào lúc này, ở chân trời nơi xa, mười một hình bóng bồng bềnh phủ xuống, chính là Hữu Nhất cầm đầu nhóm Giáng Thần giả.

Sự có mặt của bọn họ đẩy toàn bộ không khí tới đỉnh.

Trận doanh Thánh miếu bên kia có tiếng hoan hô như sấm động, giống như đã thắng vậy.

Này cũng không trách bọn họ kích động như thế.

Mặc dù bọn họ cũng đạt được nhiều loại nguyên năng, nhưng trên thực tế phần lớn người chưa từng tận mắt thấy những Giáng Thần giả.

Đối với bọn họ, đó thật sự là thần giống như trong truyền thuyết.

Quyết chiến đỉnh phong này, Thánh miếu bên kia cũng không triệu tập các tông môn lớn cùng nhau tụ họp giống như Phi

Tiên môn, thật ra rất nhiều thuộc hạ cũng không chắc mười một vị Giáng Thần giả có tự mình xuất chiến hay không.

Thậm chí cũng khôn chắc bọn họ vẫn còn ở đây hay không.

Mà bây giờ sau khi bọn họ tự mình xuất hiện, mọi người mới coi như là uống thuốc an thần.

"Này ổn rồi!"

"Quả nhiên mười một vị Giáng Thần giả đều tới, Thánh miếu bên này của chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng nữa."

"Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, làm như vậy mới đúng!"

"Một phát hủy diệt Phi Tiên môn!"

"Ngũ Thần cái gì, thế giới mới có đủ Giáng Thần giả rồi, nguyên năng mới là chính thống!"

Trong tiếng đánh trống reo hò ầm ĩ ở đây, mười một vị Giáng Thần giả bay đến lối vào Thiên Dịch sơn, đi tới trước mặt nhóm người Kỷ Linh Hàm.

Tả Ngũ liếc mắt đánh giá trên dưới bọn họ, lúc này mới cười lạnh hỏi.

"Ôi, thật không biết các ngươi nghĩ như thế nào?"

"Người nào cho các ngươi lá gan vậy?"

Kỷ Linh Hàm cũng không tức giận vì thái độ đối phương.

Mà thản nhiên nói: "Thắng bại tự có chiến đấu quyết định, miệng lưỡi tranh giành cũng không ý nghĩa, xin mời!"

Thái độ nàng bình tĩnh lạnh lùng, khiến nhóm Giáng Thần giả đối diện cũng có chút kinh ngạc nghi ngờ bất định.

Đến bước này rồi tự tin ở đâu ra?

Hữu Nhất không lập tức vào trận, bởi vì sau khi tiến vào không phân được thắng bại có thể không ra được.

Vì phòng ngừa có dối trá, hắn nhất định phải tận mắt nhìn toàn bộ nhóm người Kỷ Linh Hàm sau khi vào trận mới yên tâm.

Cho nên hắn cố ý thử dò xét.

"Ta biết, các ngươi đều là môn đồ và bạn bè của Khương Thành."

“Nhưng đừng nói các ngươi, mặc dù bản thân Khương Thành đứng ở chỗ này, cũng không có lá gan khiêu chiến bọn ta.”

Bọn họ cũng không ngu, thật ra thì đã đoán được Khương Thành có thể trở lại, bằng không Phi Tiên môn không đến nổi khác thường như thế.

Nếu như người sau xuất hiện ở nơi này, vậy quyết chiến lần này bọn họ thật sự đúng là sẽ không vào trận.

Bởi vì ngoài bản thân Thành ca, chỉ có mấy bọn họ hiểu rõ nhất năng lực sáng tạo kỳ tích của hắn.

Kỷ Linh Hàm không trả lời nữa, mà móc lệnh bài màu đen vào trận.

Một ánh sáng âm thầm xẹt qua, hình bóng của nàng thoáng xuất hiện ở đỉnh núi Bạch Ngọc Đài.

Sau đó, nhóm người Lâm Ninh, Lam Đề, Thương Linh, Huyền Minh cũng không do dự.

Mười mấy giây ngắn ngủn, bên này tất cả mười một người đều vào trận.

Điều này khiến Hữu Nhất cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Thật sự tất cả đã vào trận?

Hắn liếc nhìn mọi người bên cạnh.

“Toàn bộ mười một người bọn họ đều tiến vào, mặc dù Khương Thành trở về, cũng không thể vào trận.”

Vẻ mặt tất cả các Giáng Thần giả đều thả lỏng.

“Không sai, quy tắc cuộc tỷ thí này là mười một đấu mười một, người của bọn họ đã đủ, không thể sửa lại.”

“Thế nên không có gì đáng lo lắng.”

“Vậy chúng ta?”

Khóe miệng Hữu Nhất xẹt qua vẻ cười lành lạnh.

“Đương nhiên là chúng ta đi vào đáp ứng nguyện vọng muốn chết của các nàng.”

Nói xong, hắn cũng móc lệnh bài tham chiến màu trắng.

Chỉ chốc lát sau, tất cả mười một Giáng Thần giả do hắn cầm đầu đều xuất hiện ở đỉnh núi khác của Bạch Ngọc Đài.

Hai bên cách khá xa Lôi đài, chiến đấu hết sức căng thẳng.

Nhưng khi Hữu Nhất vừa nghĩ muốn tiến lên trước một bước, khi muốn đứng trên không lại phát hiện phía trước tồn tại một đường kết giới.

Kết giới kia là pháp tắc thiên địa gia tăng, hắn cũng không thể trực tiếp đánh vỡ.

Cho nên hắn liếc nhìn bầu trời.

“Thế nào, còn muốn trì hoãn một lát mới có thể khai chiến sao?”

“Ngược lại muốn xem các ngươi ra sao đây!”

Lời này của hắn đúng là chọc vào chỗ tối nhóm người Minh Tổ và Hồn Tổ nói.

Suy cho cùng cuộc tỷ thí này, thật ra bản chất là chiến đấu giữa Ngũ Thần và Giáng Thần giả.

Nhóm người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề chỉ là người đại diện cho Ngũ Thần mà thôi.

Nhóm người Minh Tổ, Hồn Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh hiển nhiên có thể nghe thấy hắn khiêu khích, chỉ là bây giờ năm người cũng không quan tâm thái độ của hắn.

Bây giờ toàn bộ tinh thần của bọn họ đều đặt ở trên đám người Khương Thành.

“Hắn thật sự làm được không?”

Sự việc cấp bách, Minh Tổ vẫn còn có chút lo được mất.

Hắn không hiểu nhiều về Khương Thành.

Mà trận chiến này, chuyện liên quan đến bọn họ có thể tiếp tục nắm giữ Tiên sơn, điều khiển Thiên Phong thạch hay không, ý nghĩa thật sự quá lớn.

Có thể nói là chỉ có thể thắng, không thể bại.

Thật ra Hồn Tổ cũng không kém gì, kẻ địch lần này quá kỳ lạ một chút, cũng không xác định Khương Thành có thể tạo được kỳ tích lần nữa hay không.

Nhưng cũng đến bước này, cung đã bắn thì mũi tên không thể quay đầu.

“Cho dù hắn cólàm được hay không, cũng chỉ có thể phối hợp với kế hoạch của hắn!”

Cùng với lời nói của hắn vừa dứt, bầu trời lại có mười một quang đoàn màu xám tro lơ lửng rơi xuống, giống như mười một bông tuyết.

Đến khi mọi người bên dưới chú ý, quang đoàn đã hóa thành mười một miếng lệnh bài chiếu sáng rực rỡ.

Hoàn toàn không cần giải thích, mọi người lập tức hiểu được ý nghĩa của nó.

“Đội thứ ba!”

“Còn có thể có đội thứ ba vào trận?”

“Làm sao trước đó chưa từng nghe nói?”

“Trời ơi, như vậy cũng được sao?”

Phía dưới mọi người xôn xao một trận, mà Hữu Nhất trên đỉnh núi cũng thay đổi.

Hắn tức giận nhìn bầu trời, lạnh giọng quát lên: “Các ngươi lừa gạt!”

Cũng không có người trả lời hắn.

Nếu thật sự tính ra, nhóm người Minh Tổ và Hồn Tổ cũng không phá hủy quy tắc quyết chiến ban đầu.

Vẫn là mười một đấu mười một, thành viên sau khi vào trận cũng không thể thay đổi, phải quyết phân thắng bại mới có thể có lối ra, những thứ này cũng không thay đổi.

Mà trước đó bọn họ cũng chưa từng nói tổng cộng chỉ có hai đội.

Thế nên cuộc quyết đấu này vẫn còn pháp tắc thiên địa làm trọng tài, cũng không biến mất.

Chương 2512: Tranh giành ghi danh

“Làm sao lại xuất hiện đội thứ ba?”

Mọi người dưới chân núi ngẩng đầu, cho dù Thiên Tôn hay là Cổ Thánh, tất cả đều không hiểu.

Bọn họ không hiểu tại sao xuất hiện nhóm thứ ba.

Có tổng cộng hai trận doanh lớn không phải là Thánh miếu và Ngũ Thần thôi hay sao?

Cũng không tồn tại trận doanh thứ ba, không cần thiết phải xuất hiện đội thứ ba chứ?

“Nhóm này có tác dụng gì?”

“Chẳng lẽ coi như là bên thứ ba, cùng đi quyết chiến với Thánh miếu và Phi Tiên môn?”

“Này ai có thể đánh thắng được? Chán sống sao?”

Trong một thời gian, không rõ bao nhiêu tiên nhân hy vọng mười một miếng lệnh bài màu xám tro mới xuất hiện, nhưng không một người bay lên hái.

Suy cho cùng trước đó bọn họ cũng nghe nói, quy tắc trận quyết chiến là không chết không dừng.

Còn bắt được lệnh bài cũng tức là tiếp nhận trận chiến.

Bản thân lại không chiếm được chỗ tốt gì, mất mạng khó hiểu, dĩ nhiên chuyện mất vốn như này thì không ai sẵn sàng làm.

Bọn họ không muốn, Khương Thành lại sẵn sàng.

Hắn chờ đợi cơ hội ra sân.

Khi toàn bộ mọi người hoặc im lặng hoặc bàn luận, hoặc mờ mịt, bỗng nhiên hắn phóng người lên, một tay lấy tất cả mười một miếng lệnh bài cầm trong tay.

Chuyện này khiến toàn bộ xôn xao một trận.

Lúc trước ca này bởi vì Thiên Cơ Vô Nhan không có cảm giác tồn tại, hoàn toàn không bị chú ý.

Bây giờ chú ý của mọi người đều ở trên mười một miếng lệnh bài, cho dù hắn không có cảm giác tồn tại nữa, cũng sẽ biến thành tiêu điểm.

Mắt thấy thật sự có người lấy lệnh bài, rất nhiều người kinh ngạc kêu lên tại chỗ.

“Mẹ kiếp, ai vậy?”

“Điên rồi sao, thực sự có người muốn đi chịu chết?”

“Khương Thành!”

“Hắn là Khương Thành!”

Hiện trường lập tức có rất nhiều người nhận ra Thành ca.

Suy cho cùng từ trước hắn ở Nguyên Tiên giới cũng là người nổi tiếng, mà người tận mắt thấy hắn cũng không ít.

Ví dụ như Khúc Vọng, Hoàn Thần, ví dụ như Lẫm Đế, Huyết Đế, Hồn Đế, ví dụ như Cực Hoàng Chính Thần…

“Ngươi lại ở đây?”

“Ôi trời ơi, làm sao hắn lại xuất hiện?”

“Người này muốn làm gì?”

“Nếu hắn ở trong trận, vậy vì sao không cùng một đường với Phi Tiên môn, sao lúc này mới ra sân?”

Dĩ nhiên, ngoài những đại lão bọn họ, còn có một vài Tiên nhân bình thường khác cũng nhận ra hắn.

Ví dụ như xưa nay thường xuyên chào hỏi một vài Đạo Thần và Thánh Chủ của Chiến đội Vấn Đao.

Bọn họ còn nhớ rõ trước trận chiến, Thành ca tiếp nhận bia Ngũ Thần Thiên kiểm tra, sau đó từng bước gia nhập đội ngũ Thân Lô.

Loáng thoáng còn nhớ rõ, ban đầu người này tự xưng là Khương Thành, là lão tổ Phi Tiên môn.

Vậy sẽ chỉ là hạng người nói khoác không biết sống chết.

Bây giờ vừa nhìn…

“Mẹ kiếp, mới vừa rồi những Đại Năng gọi hắn là cái gì?”

“Khương, Khương Thành?”

Con ngươi của rất nhiều người đều sắp lồi ra, chỉ cảm thấy thế giới quan đều sắp bị phá vỡ.

“Trời ạ, hắn thật sự là Khương Thành khét tiếng ở Nguyên Tiên giới?”

“Ngoài hắn ra còn có thể là ai?”

“Thì ra là ta lại gần Đại Năng đứng đầu như vậy?”

“Chiến đội Vấn Đao thế này là phần mộ tổ tiên tỏa khói xanh, lần trước lại có thể được hắn gia nhập?”

“Khó trách lần trước Phi Tiên môn trưởng lão nói là đồng minh, thì ra bởi vì lão tổ ở trong nhóm này…”

Trong một thời gian, rất nhiều người đều có ngưỡng vọng cao như núi đối với Chiến đội Vấn Đao.

Vốn nghĩ bọn họ có vận khí tốt, bây giờ mới phát hiện… Vận khí tốt hơn so với mình tưởng tượng.

“Trận chiến này, do Khương mỗ tiếp nhận.”

Thành ca bắt được lệnh bài, có chút đắc ý liếc nhìn xuống toàn bộ mọi người một vòng.

Kìm nén lâu như vậy, cuối cùng có thể dễ dàng thể hiện.

Còn mười một Giáng Thần giả đang lôi đài trên đỉnh đều sắp bị tức nổ phổi.

Đến bước này, dĩ nhiên bọn họ biết mình là bị Ngũ Thần bày sẵn đường.

Sớm biết Khương Thành sẽ xuất chiến, chắc chắn bọn họ sẽ không xúc động như thế, nhất thời dốc toàn bộ sức mạnh, ít nhất cũng cẩn thận một chút.

“Chết tiệt, bị bọn họ tính kế rồi!”

“Làm sao người này lại không chết ở con đường vàng kim?”

“Ai biết được?”

“Không phải hắn ở bên trong Thiên Phong thạch sao, làm sao lại đi ra?”

“Vậy còn phải nói, chắc chắn là âm thầm phối hợp năm lòng đó, đưa hắn tới, còn cố ý giấu diếm chúng ta!”

“Bây giờ nên làm gì?”

Bọn họ biết rõ kinh nghiệm một đường đi tới của Khương Thành, hoàn toàn không xem nhẹ thực lực của hắn.

Bằng không lúc trước muốn ngọc phù, cũng không dùng phương thức đánh cuộc như này.

Lúc ấy lo lắng trực tiếp dùng phương thức chiến đấu để cưỡng đoạt, sẽ bị Khương Thành giết ngược lại.

Hữu Nhất hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Cũng không cần sợ, thực lực hôm nay của chúng ta cũng không phải một ngày có thể sánh được, chưa chắc hắn có thể thắng."

"Nhưng hắn còn có mười trợ thủ…"

Khi bọn họ bàn bạc đối sách, Thành ca cầm trong tay mười một miếng lệnh bài cũng đi tới lối vào.

Tuy nhiên bước kế tiếp thì hắn lại không thể vượt qua.

Phía trước có một tường ngăn vô hình chặn hắn, khiến hắn không thể vào trận.

"Tình hình như thế nào đây?"

Khương Thành vội vã đi tới làm màu cũng vận sức chờ phát động rồi, không vào được lại có chút ngốc.

Chẳng qua rất nhanh hắn đã hiểu nguyên nhân.

Cuộc tỷ thí này là đoàn đội chiến đấu, hơn nữa phải là mười một đấu với mười một.

Mười một miếng lệnh bài trong tay của hắn, có mười miếng là vô chủ, chẳng khác gì vẫn chưa tề tựu đủ người.

Vì vậy, không có tư cách vào trận.

"Còn thế luôn à?"

"Một mình ca đấu một đám bọn họ cũng không được sao?"

"Quy tắc thiết lập đúng thật như cởi quần đánh rắm, uổng công vô ích!"

Vẻ mặt nhóm người Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh trong tối bực dọc.

Lão huynh, chúng ta thiết lập quy tắc này là vì muốn tốt cho ngươi, để đồng đội ngươi mạnh gấp mười, phần thắng cũng có thể lớn hơn chút, ngươi có cảm kích không?

Còn nữa, chuyện thắng bại của cuộc tỷ thí liên quan đến tương lai của bọn ta, mong ngươi nghiêm túc chăm chú một chút!

Bây giờ quy tắc so tài đã được được pháp tắc thiên địa gia trì, trừ khi Khương Thành có thể đánh bại pháp tắc thiên địa, nếu không hắn chỉ có thể tạm thời tìm mười một người tới tham gia.

Cho nên, ca chỉ có thể xoay người bay trở về khán phòng trước mặt.

Giơ lệnh bài trong tay lên, ca bắt đầu chiêu mộ đội viên tại chỗ.

"Bây giờ mọi người cũng biết ta là ai, bổn chưởng môn dẫn đội lấy danh dự bảo đảm, muốn gia nhập thì tranh thủ."

Đối với hắn, bản thân chủ động thu nhận đội viên, kế tiếp chắc chắn là ùa lên, tình cảnh sôi động đến nước chảy không lọt.

Vô số người đang tranh giành ghi danh, chỉ vì tranh thủ mười người trong tay mình.

Nhưng sau một tiếng thét của hắn, hiện trường lại yên tĩnh trở lại.

Ước chừng tẻ ngắt khoảng nửa phút, rốt cuộc có người bay đến trước mặt của hắn.

Là người quen - Lẫm Đế.

Lẫm Đế lần trước khi đến nhóm Phi Tiên môn có chút do dự, lần này thấy Khương Thành thì lại có chút lòng tin.

Đi tới trước mặt hắn, không nói một lời nhận lấy lệnh bài, coi như là gia nhập đội ngũ.

Sau đó, hiện trường tiếp tục tẻ nhạt.

Khương Thành không gặp người tiếp theo nô nức ghi danh gia nhập.

Rốt cuộc hắn phát hiện, tự mình có thể đã đoán sai tâm tính của mọi người.

Hình như mọi người cũng không muốn ra sân.

Thật ra đây cũng là chuyện đương nhiên.

Đệ tử Phi Tiên môn còn sót lại rất muốn tham gia, nhưng cảnh giới bọn họ cũng chưa tới Cổ Thánh, tự nhận là thực lực không đủ tư cách, không muốn lãng phí nhóm người quý giá của Khương chưởng môn.

Mà những Cổ Thánh ở đây lại cảm thấy không thắng được.

Chương 2513: Khương Thành điểm tướng

Mặc dù khi Khương Thành ở Nguyên Tiên giới đã lần lượt thể hiện thực lực bản thân không thể tin nổi, nhưng đối thủ lần này là Giáng Thần giả.

Chỉ sợ nhóm người Tâm Đế và Hồn Đế hiểu rõ về hắn, cũng không có lòng tin.

Huống chi cho dù Khương Thành thật sự tạo ra kỳ tích, chiến thắng Giáng Thần giả, bản thân có thể bảo đảm sống đến sau khi chiến đấu sao?

Lỡ đâu bản thân đã chết ở trong trận chiến rồi?

Huống chi cho dù mình liều chết chiến đấu, cuối cùng sống sót rồi, ngoài danh tiếng chiến thắng thì có thể được cái gì?

Bọn họ cũng không suy nghĩ chiến đấu vì Ngũ Thần.

Với những ý nghĩ này, các vị Chính Thần đều mắt xem mũi, mũi nhìn tim, giống như việc lão tăng nhập định không liên quan đến mình.

Khương Thành có chút bất đắc dĩ.

Mình có thể gánh, đám người này đang lo lắng cái gì?

“Theo ca thì chắc thắng, mau lên xe.”

“Ta bảo đảm không gặp nguy hiểm…”

Lời cam đoan của hắn cũng không có sức thuyết phục.

Kẻ địch lại là Giáng Thần giả, không có nguy hiểm? Ai tin chứ?

“Không cần các ngươi ra tay, ca đích thân làm, như vậy có thể rồi chứ?”

Còn không cần bọn ta ra tay?

Ngươi dụ dỗ quỷ!

Mọi người càng không tin hắn.

Mắt thấy cục diện này, Khương Thành chỉ có thể tự mình điểm tướng.

“Lăng Hiển lão đệ, không phải ngươi có ý định cổ động cho ca sao?”

Mặt Huyết Đế bị hắn điểm danh cũng xanh lại.

Hắn căm tức trừng mắt liếc nhìn Khương Thành, ánh mắt giống như đang nói - đừng hại Lão Tử!

“Khụ, ta chỉ là tới xem náo nhiệt, đối với tranh đấu giữa Ngũ Thần và Thánh miếu, ta không có suy nghĩ.”

“Cần gì nhất định phải kéo ta xuống nước?”

Khương Thành vốn dĩ còn khuyên hai câu nữa, nhưng nghĩ lại, bản thân lại không cần đồng đội lớn mạnh loại Cổ Thánh.

Dù sao chiến đấu là bản thân một mình đấu một bầy, dẫn ai cũng không giống nhau?

Cho dù dẫn theo mấy Huyền Tiên Thiên Tiên, không thể vào trận sao?

Cần gì một hai phải lôi kéo Cổ Thánh ở nơi này?

Cho nên, hắn đưa mắt nhắm ngay Thân Lô.

“Thân đội trưởng, có hứng thú đi cùng ta một lần hay không?”

Thân Lô đang ở dưới xem náo nhiệt, nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện lớn lại còn có phần mình diễn.

Vẻ mặt hắn kinh ngạc chỉ cái mũi của mình.

Có chút khó có thể tin nên hỏi một câu.

“Ngươi nói ta?”

Mặt mày Thành ca hớn hở gật đầu.

“Đúng vậy.”

Sau khi thấy rõ Thân Lô bình thường ở cảnh giới Thánh Chủ, toàn bộ cũng ồ lên.

“Đây là đang đùa giỡn sao?”

“Lại để một Thánh Chủ nhỏ nhoi gia nhập?”

“Hoàn toàn không thể nói lý rồi…”

Ngay cả Lẫm Đế bên cạnh Thành ca cũng nhăn lông mày.

“Khương Thành, ngươi có ý gì? Đừng náo loạn!”

Nàng đã lấy hết dũng khí gia nhập đội, nhưng dũng khí cũng là thành lập trên việc Khương Thành dẫn đội, còn trên cơ sở chín đồng đội khác cấp Cổ Thánh.

Nếu như chín người khác chỉ là Thánh Chủ, vậy còn chơi cái gì?

Thành ca khoát tay với nàng : “Ta tự có tính toán, yên tâm đi, ngươi thấy ta làm chuyện gì mà không nắm chắc lần nào chưa?”

Lúc này, Thân Lô phía dưới lắc tay.

“Không được, không được, Khương chưởng môn, ngươi vẫn đừng nên nói đùa.”

“Loại quyết chiến đỉnh phong, sao ta có thể tham dự, ta không có tư cách.”

Thành ca nhướn mày.

“Thân đội trưởng, trước đó không lâu ngươi còn nói lời thề son sắt, chỉ cần nơi nào có thể dùng đến Chiến đội Vấn Đao, cứ mở miệng.”

“Chẳng lẽ, ngươi chỉ nói không làm, nói cho rồi?”

Thân Lô nằm mơ cũng không nghĩ tới, hắn lại ở đây chờ mình.

Trời thấy thương, lúc ấy câu nói đó chỉ là nói cho cục diện tốt, ngươi còn tưởng là thật?

“Khụ, cái này, ta coi như muốn xuất lực, nhưng thực lực không cho phép…”

Khương Thành trực tiếp ngắt lời hắn.

“Ta cảm thấy thực lực của ngươi đủ rồi.”

“Thế nào, các ngươi thân là đồng minh của Phi Tiên môn, thời khắc mấu chốt lại không trông cậy được?”

Nói cũng nói đến phân cao thấp, Thân Lô còn có thể nói gì?

Huống chi Khương Thành là Cổ Thánh, hắn cũng không lay chuyển được.

Chỉ có thể sờ lỗ mũi gật đầu.

“Thân là đồng minh, đương nhiên là bọn ta không chối từ vượt lửa băng sông!”

Nói xong, hắn và bốn đội viên khác nện bước tới chết không sờn bước, vẻ mặt bi tráng nghiêm túc đi tới trước mặt Thành ca, mỗi người cũng nhận một lệnh bài.

Lúc này, rất nhiều người trong trận không còn hâm mộ Chiến đội Vấn Đao, cũng không cảm thấy vận khí bọn họ tốt bao nhiêu.

Cảm thấy trở thành đồng minh thành Phi Tiên môn, khi có việc thật đúng là đi bán mạng.

Trong một thời gian, rất nhiều người quăng ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa về phía Thân Lô.

Khương Thành thấy không bắt được những trai tráng khác, cho nên chỉ có thể vung tay lên.

“Còn thiếu bốn người, nếu những người khác đều dè dặt như vậy, vậy thì năm đệ tử bổn phái lên là được, không giới hạn cảnh giới.”

Đệ tử Phi Tiên môn khác với những người khác, đã sớm khó dằn nổi.

Lòng tin của bọn họ đối với Khương chưởng môn không gì sánh kịp.

Tiếng nói của Thành ca còn chưa dứt, tên nịnh hót Ngụy Miêu là người đầu tiên vọt tới trước mặt của hắn, cướp một lệnh bài.

Sau đó Tần Sướng và Lục Phàm song song vỗ ngựa chạy tới.

Nhưng nhóm người Đan Thái và Ấn Tuyết Nhi, Đường Như, Cam Tử Nghĩa phía sau lại chậm một bước, Ngũ đại đệ tử Diệp Đường vận sức chờ phát động nhanh chân đến trước.

Đến đây, rốt cuộc Khương Thành gộp đủ đội ngũ 11 người.

Nhóm người Đan Thái không mò được cơ hội ra sân thì đấm ngực dậm chân, cực kỳ không cam lòng.

“Ngụy sư điệt, ngươi cho ta lệnh bài, lần sau sư thúc chăm sóc ngươi.”

“Diệp Đường, giao lệnh bài ra, có hiểu kính trọng người già không?”

“Tần sư đệ, bình thường sư tỷ đối xử với ngươi như thế nào, hẳn là trong lòng ngươi đều biết? Bây giờ là lúc ngươi phát triển phong cách khiêm nhường.”

Chỉ tiếc, bọn họ tranh đoạt cũng không có tác dụng.

Đám người Ngụy Miêu, Tần Sướng, Diệp Đường lấy được lệnh bài hoàn toàn kệ.

“Đây cũng là Khương chưởng môn bổ nhiệm, nếu bọn ta nhường, đó chính là bất kính đối với lão nhân gia!”

“Không sai, những chuyện khác có thể khiêm nhường, chuyện này không có cửa đâu!”

Hành động đoạt danh sách của bọn họ, khiến những môn phái khác và tiên nhân của Tộc quần đều nhìn ngây ngốc tại chỗ.

Cướp được chỗ tốt, bọn họ cũng thấy nhiều.

Cướp chịu chết, vẫn là một lần đầu, hơn nữa còn là tập thể.

Phi Tiên môn thật sự là khiến bọn họ nhìn mà không hiểu.

Thành ca phất tay.

“Tốt lắm, tốt lắm, thời gian cấp bách, đừng cãi cọ, lần sau có cơ hội nhất định dẫn theo bọn ngươi.”

Nói xong hắn dẫn đầu vào trận.

Rất nhanh, đội ngũ cảnh giới cách xa bọn họ đã được đưa đến lôi đài trên đỉnh núi.

Hơn nữa còn ở trung tâm Lôi đài.

Mọi người thấy đội ngũ mười một người này, chỉ cảm thấy tràn đầy điểm nóng.

Thực lực yếu nhất, có bốn đạo thần của Chiến đội Vấn Đao. Đừng nói trường hợp để ở nơi này, mặc dù bình thường các loại nhiệm vụ bình thường, cấp bậc này cũng chỉ là tồn tại nhân giáp loại bình thường.

Bốn đệ tử Phi Tiên môn là cảnh giới Thánh Tôn. Cũng coi như cao thủ một phương.

Nhưng so sánh với Giáng Thần giả dối diện thì thực sự không đủ.

Bên này thoạt nhìn bình thường, cũng chỉ có Lẫm Đế cấp Chính Thần.

Về phần đội trưởng Khương Thành, thoạt nhìn cảnh giới bên ngoài của hắn tựa như người phàm.

Trong mắt của Hữu Nhất, cả quá trình tuyển người xảy ra không đáng xem, hắn mắt thấy toàn bộ hành trình, nhưng thật sự thấy mười một người đứng ở trước mặt mình, hắn vẫn có chút không tin.

Thẳng ngoắc nhìn về phía Khương Thành, hắn phát linh hồn tra hỏi.

"Ngươi tới làm gì?"

Chương 2514: Một chọi mười một

Đám Giáng Thần giả vốn rất e ngại Khương Thành.

Bây giờ thấy hắn lập ra một đội ngũ như vậy khiến họ có cảm giác như bị đùa giỡn.

Chúng ta coi trọng ngươi mà ngươi làm thế à?

Không thấy lãng phí tình cảm sao?

Bọn họ cực kỳ hoài nghi Thành ca đang ấp ủ âm mưu to lớn gì đó.

Thời điểm quan trọng thế này lại tuyển người tùy tiện đến mức liều lĩnh, thật sự quá bất thường, chắc chắn có quỷ kế.

"Ta tới quyết chiến với các ngươi."

Ống tay áo của Khương Thành khẽ run lên, cốt kiếm trắng xám trượt vào lòng bàn tay.

Hắn thuận tay vẽ ra một đường kiếm hoa, mũi kiếm chỉ về phía mười một người đối diện.

Mà đám Thương Linh, Huyền Minh đằng sau đã vội vàng tìm một vị trí quan chiến thoải mái.

Đoàn đội chiến đỉnh cấp cũng không thể lấy hai đội đánh một, giờ họ không có cơ hội ra sân.

Nhìn binh khí hoàn toàn không rõ phẩm cấp trong tay Khương Thành, cảm nhận được khí tức như phàm nhân của hắn, Hữu Nhất càng chắc chắn hắn có bẫy.

Nhưng đến nước này cũng không còn cơ hội lùi bước nữa.

"Ta cũng muốn xem rốt cuộc ngươi định giở trò gì!"

Mười một người đeo ngọc phù, đồng thời xuất ra đủ loại binh khí.

Khí tức cường đại áp đảo Cổ Thánh bình thường lần lượt phát ra, Khương Thành và Lẫm Đế không có cảm giác gì nhưng đám đệ tử Phi Tiên Môn như Ngụy Miểu và Diệp Đường lại thấy tim đập thình thịch loạn nhịp.

Rõ ràng không sợ hãi nhưng bất giác sinh ra hàn ý chí mạng.

Mà đám Thân Lô càng không chịu thấu.

Năm tuyển thủ chiến đội Vấn Đao đứng không vững, Thân Lô sắc mặt tái nhợt, cả người bay ngược ra ngoài.

Bịch bịch bịch…

Năm người như hồ lô lăn lông lốc ngã xuống đất.

Đối với đường đường là Đạo Thần và Thánh Chủ, đây là tư thế mất mặt cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa kẻ địch đối diện còn chưa ra tay, hầu như chỉ phóng ra chút uy áp mà thôi.

Nhưng tiếp đó bất kể là trong sân hay ngoài sân, không một ai cười nhạo họ.

"Thực lực chênh lệch quá lớn."

"Không hổ là Giáng Thần giả. Trước mặt họ, Thánh Chủ bình thường cũng chỉ là con kiến hôi phất tay là chết mà thôi, vốn không đáng nhắc tới."

Tiếng hoan hô của khán giả bên trận doanh Thánh Miếu vang động như sấm.

Đương nhiên họ mong muốn phe mình giành thắng lợi.

“Ha ha, còn chưa ra tay đã có năm người mất đi sức chiến đấu rồi, thế này còn đánh gì nữa?”

“Năm người kia tới tấu hài à?”

“Lần này Khương Thành sơ suất quá…”

Bọn họ nhanh chóng thấy được cảnh tượng còn “sơ suất” hơn.

Chỉ thấy Khương Thành gật đầu với Lẫm Đế.

“Ngươi bảo vệ mạng sống cho bọn họ là được, chiến đấu cứ giao cho ta.”

Lẫm Đế nghe vậy sững sờ, cũng có chút bất ngờ.

“Ngay cả ta cũng không cần ra tay?”

“Đương nhiên không cần.”

Bỏ lại những lời này, Khương Thành trực tiếp thúc giục trọc lực, rót vào cốt kiếm, giơ tay chém ra kiếm đạo thập tam trọng.

Mắt thấy chiến đấu bắt đầu, Lẫm Đế không tiến lên mà lại mang theo bốn đệ tử Phi Tiên Môn và năm tuyển thủ chiến đội Vấn Đao lùi đến cuối ngọc đài. Phía dưới một lần nữa sôi trào.

“Định làm gì vậy?”

“Một mình Khương Thành?”

“Hắn định lấy một chọi mười một à?”

“Chẳng trách vừa rồi hắn chọn người tùy tiện như vậy, hóa ra vốn không trông cậy vào hợp tác với người khác.”

“Tên điên này cũng tự đại quá rồi.”

Bất kể họ nghĩ thế nào, thế giới kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành cũng đã phủ xuống.

“Ngạo mạn!”

“Hoàn toàn không coi chúng ta ra gì!”

Mắt thấy Khương Thành định một thân một mình xuất chiến, mười một Giáng Thần giả cảm thấy bị xúc phạm nặng nề.

Hóa ra đây chính là âm mưu quỷ kế mà hắn nói?

Dùng Phi Tiên Môn làm ngụy trang, hao tâm tổn sức tạo ra một đội thứ ba, cuối cùng chỉ vì đạt được kết quả một mình chọi một phe?

Rõ ràng quá nực cười!

Đã mười một người đánh mình ngươi rồi, chẳng lẽ ngươi còn lo chúng ta sợ sao?

Có cần phải phiền phức vậy không?

"Ta thấy hắn điên rồi."

Khương Thành không mở Thánh giới, Hữu Nhất vẫn sẽ dốc hết toàn lực.

Thánh giới của Cổ Thánh không còn câu nệ hình thức bên ngoài như Thánh Chủ và Thánh Tôn nữa, mà biểu hiện bên ngoài của thế giới nội tại hoàn toàn thu phát trong một ý niệm.

Hơn nữa cấp bậc Thánh giới của Giáng Thần giả còn cao hơn một bậc so với Cổ Thánh bình thường.

Khi Thánh giới tạo ra, mọi người nhìn thấy không phải là một thế giới bình thường, càng không phải kiểu hình thái đã cải biến như Thánh Tôn mà là một "khí hải" đặc biệt đươc phóng đại ra ngàn vạn lần.

Khán giả bên ngoài đã mất đi tầm nhìn, mà đám người Thân Lô trên đài tuy ở khoảng cách gần nhưng cũng không hiểu được trận chiến này.

Song Lẫm Đế biết rất rõ sự lợi hại trong đó.

Hữu Nhất đã tùy ý biến ảo nội hạch thế giới, lợi dụng đạo tâm khiến những gì có trong thế giới, bất kể thần hồn hay ý thức, cảm ngộ quy tắc, tất cả đều tạm thời chuyển đến thể hệ tiên lực.

Đó là điều Chính Thần như nàng vốn không thể làm được.

Khi hải mà Thánh giới của Hữu Nhất biến hóa ra đã vượt xa tổng lượng tiên lực mà Cổ Thánh bình thường thừa nhận hơn năm lần.

Trong tất cả sinh linh thuộc các tộc đàn của Nguyên Tiên giới, tuy Thiên tộc cũng cần tu luyện tiên lực nhưng cuối cùng tiên lực của họ sẽ hóa thành cảnh giới linh ý.

Tiên lực là căn cơ của họ.

Giờ đối mặt với Thánh giới tiên lực vô cùng cường đại của Hữu Nhất, dù có muôn vàn thủ đoạn, đủ loại biến hóa cũng không chạy thoát khỏi cuộc tỷ thí bản chất nhất này.

Nhìn khí hải đặc biệt cực kỳ thuần túy, Lẫm Đế biết nếu giờ mình ở bên trong, chờ đợi nàng chỉ có một kết cục bại vong.

Dù có đạo ấn cũng vô dụng.

Mà đám Thương Linh, Huyền Minh ở bên ngoài không gian tỷ thí cũng không còn vẻ mặt ung dung bất cần đời nữa.

“Đây là Nguyên năng à?”

Kỷ Linh Hàm lắc đầu.

“Không, hắn còn chưa dùng Nguyên năng.”

“Í!”

Huyền Minh hít một hơi khí lạnh.

“Nếu là chúng ta đấu với hắn…”

Đừng nói mười một chọi mười một, chỉ mình Hữu Nhất chí ít có thể đánh bại ba bốn người như hắn.

Mà bên cạnh Hữu Nhất còn có mười vị Giáng Thần giả khác.

Trái ngược với lần trước bị Di dễ dàng đánh bại, thực lực của họ đã có sự tiến bộ cực lớn.

Mấy năm nay như ký sinh trùng hấp thu bản nguyên của Nguyên Tiên giới khiến bọn họ có sự lột xác thay da đổi thịt.

Mười một người cùng thi triển sở trường, có người thi triển ra hồn hải đặc biệt, có người dùng yêu lực, lại có người biến hóa ra ý thức thể, có người một thân quang huy nâu xám, có vẻ đi theo con đường luyện thể.

Bất kể là thể hệ nào, bọn họ đều đạt tới trình độ khiến tất cả Cổ Thánh ở đấy cảm thán xem thế là đủ.

Đó là đẳng cấp mà họ chưa bao giờ nghĩ tới, quả thật giống như một màn trình diễn đăng phong tạo cực.

Khương Thành nằm trong phạm vi công kích của mười một người chỉ có kiếm đạo thập tam trọng chém ra từ cốt kiếm.

Có lẽ vì khu động trọc lực nên cả kiếm đạo thập tam trọng đều nhiễm một màu mờ tối, không lóa mắt giống như lúc trước.

Nhìn qua giống như thế giới ảo ảnh mong manh, một hơi thở là có thể thổi tan.

Thanh thế hoàn toàn không so sánh được với Thánh giới của mười một người đối diện.

Khí hải đặc biệt cực lớn của Hữu Nhất va chạm với nó đầu tiên.

Sau đó khí hải cũng dính một lớp bụi xám.

Không chờ mọi người kịp phản ứng, khí hải màu xám tro đã hóa thành bụi bặm đầy trời, tản ra theo gió.

Chương 2515: Lực phòng ngự khó tin

Thánh giới cứ thế tan biến, sắc mặt Hữu Nhất trắng bệch, cả người như bị sét đánh.

Tuy hắn là Giáng Thần giả đặc biệt nhưng khi bị phản phệ hắn cũng không thể tránh khỏi, chỉ là hậu quả không nghiêm trọng như những tiên nhân khác mà thôi.

Hắn đã cực kỳ coi trọng Khương Thành rồi.

Trước khi khai chiến, hắn từng tưởng tượng Khương Thành sẽ ứng phó thế nào khi đối mặt với Thánh giới của hắn có cường độ lớn hơn Cổ Thánh bình thường gấp mấy lần.

Nghĩ có lẽ đối phương sẽ sở hữu tiên lực mạnh mẽ hơn.

Cũng nghĩ đến đối phương có thể dùng đủ loại thủ đoạn như ba ngàn huyền văn và linh ý, thiên hồn hóa giải.

Thậm chí còn nghĩ đối phương sẽ dùng kiếm đạo hoàn mỹ phạm quy.

Mà giờ đây, cách phá giải của Khương Thành hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Chỉ với một kiếm, chẳng mang theo gì cả, sao Thánh giới của mình lại biến mất được?

Đã thế, khiến hắn khiếp sợ không thể hiểu nổi chính là mảnh hộ tâm kính.

Lần trước sau khi bị Di tiêu diệt một loạt, hắn là người đứng đầu Giáng Thần giả đã nhận được hai mảnh ngọc phù.

Có ba mảnh ngọc phù trợ lực, dù là công kích của Di cũng có thể chống đỡ được chứ?

Tuy không thể hoàn toàn phục chế và dội ngược nhưng cũng có thể làm suy yếu hơn phân nửa.

Song thế giới kiếm đạo vừa rồi của Khương Thành dường như không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, xuyên qua Thánh giới của hắn không một chút hao tổn.

Ba mảnh ngọc phù cứ như không tồn tại.

Đây chính là mảnh thần khí đấy!

“Không thể nào!”

Hữu Nhất thốt lên đầy kinh ngạc.

“Ngươi đã dùng thủ đoạn gì!”

Thật ra đây cũng là chuyện hiển nhiên.

Nếu Hữu Nhất sử dụng tiên lực một cách bình thường, thi triển các loại tiên thuật và thần thông thì kiếm đạo thập tam trọng của Khương Thành chẳng đến nỗi một kích phá địch.

Nhưng cố tình hắn lại sử dụng Thánh giới.

Thánh giới do đạo tâm tạo nên cực kỳ thử thách sự cân bằng, đặc biệt là Thánh giới dạng thay đổi nội hạch của hắn phải dựa trên cơ sở này để thi triển.

Dưới tình huống như vậy, gặp phải tiên nhân khác ắt sẽ thần chắn giết thần nhưng gặp trọc lực thì…

Cái khác không nói, riêng năng lực phá hoại, trọc lực đứng hàng đầu.

Thả vào Thánh giới chẳng khác nào thả một con cá ăn thịt xuống hồ.

Kết hợp với sự bao trùm của thế giới kiếm đạo, tất nhiên Thánh giới của hắn vừa tiếp xúc sẽ tan vỡ toàn diện.

Sau khi đánh bại Hữu Nhất, Khương Thành không dừng lại thưởng thức chiến quả.

Người thân kinh bách chiến như hắn lập tức đuổi theo đối phương, định một kiếm đoạt mạng.

Lá chắn tiên lực mà Hữu Nhất vừa tạo nên lập tức bị phá hủy, căn bản không chống đỡ được sự tập kích của trọc lực.

Đến tận lúc này, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được Khương Thành dùng sức mạnh gì.

“Đây là trọc khí!”

“Vậy mà ngươi lại dùng trọc khí!”

Hắn lại hét lên một cách thê lương.

Lẫm Đế và Minh Đồng, Băng Cực phía sau cũng tỏ ra khiếp sợ.

Vừa chấn động vì sức chiến đấu của Khương Thành dễ dàng phá vỡ loại Thánh giới này, vừa kinh hãi vì hai chữ trọc khí.

Cuối cùng họ cũng hiểu lần trước tại sao Khương Thành lại hỏi thăm tài liệu hướng dẫn về trọc khí.

Hóa ra hắn đã học được năng lực của trọc ma?

Rốt cuộc hắn làm thế nào?

Trong khoảnh khắc cốt kiếm đâm thẳng vào Hữu Nhất, công kích của mười vị Giáng Thần giả khác cũng kéo đến.

Khương Thành hoàn toàn không để tâm.

Ngay lập tức, hắn bị bao phủ trong công kích thuần túy vô biên.

“Khương Thành!”

“Khương chưởng môn!”

Đám người Phi Tiên Môn Mâu Vũ, Thương Linh cùng hét lên.

Thậm chí ngay cả mấy Cổ Thánh Minh Tổ và Thượng Huyền trong góc khuất cũng giật mình, thốt lên không ổn.

Nếu không phải pháp tắc thiên địa duy trì lôi đài đặc biệt này thì e rằng bây giờ cả tiên sơn đều không còn tồn tại nữa.

Bởi vì công kích của mười Giáng Thần giả đủ để hủy thiên diệt địa.

Dưới công kích như vậy, ngay cả mấy vị thần chiếm được phân nửa quyền khống chế tiên sơn như họ cũng không chắc có thể sống sót.

Khi bụi bặm tản đi, họ lại thấy được Khương Thành lần nữa.

Hắn hầu như không tổn hao gì, từ trên người hắn không tìm ra một vết thương nào, mà khí sắc cũng không chút dị dạng.

Mục tiêu vốn bị hắn truy sát – Hữu Nhất đã biến mất.

“Sao lại thế được!”

Bất kể là đám người Lẫm Đế, Thương Linh, Minh Đồng, Băng Cực hay mười vị Giáng Thần giả chiến đấu kịch liệt trên lôi đài hầu như đồng thời thốt lên sợ hãi.

Mà đám Thượng Huyền và Minh Tổ ở một nơi bí mật gần đó cũng lộ ra vẻ mặt như gặp ma.

Bọn họ từng nghĩ Khương Thành có thể tạo nên kỳ tích giành thắng lợi, bằng không đã chẳng gửi gắm hy vọng vào hắn.

Nhưng họ có nằm mơ cũng không ngờ, cuối cùng lại thấy một cảnh tượng hoang đường như vậy.

Một kích hợp lực của mười Giáng Thần giả vừa rồi đã vượt qua cường độ cuộc đại chiến lần trước của Di và Thu Vũ Tuyền.

Đối mặt với công kích ở trình độ này, dù là thiên đạo thì cũng phải chịu chút thương tổn mới đúng chứ?

Trên đời này chẳng có ai đỡ nổi trận công kích vừa rồi cả.

Có thể ngăn cản mà vẫn sống sót đều là cường giả tuyệt đỉnh.

Kết quả Khương Thành không chỉ chống đỡ thành công mà còn không chịu thương tích gì, cứ như người vô sự vậy.

Dù chuyện này xảy ra trước mắt, họ vẫn không thể tin nổi đây là sự thật.

Thậm chí Minh Tổ còn nảy ra một suy đoán quỷ dị.

“Không phải hắn đã chết rồi chứ?”

“Bây giờ chỉ là một ảo ảnh, hoặc là giả tượng mà đám Giáng Thần giả kia tạo ra?”

Đành chịu, dù bọn họ biết Khương Thành có thể thi triển trọc lực cũng không đoán được thần khu của hắn đã được trọc khí cải tạo.

Tiên lực và thiên hồn của Khương Thành đều rất khó phá vỡ phong ấn cơ thể mình, huống chi là công kích bên ngoài không được trọc khí thừa nhận?

Thật ra hắn rất mong kẻ địch có thể đánh nát thần khu của mình.

Lâu rồi mới được chết một lần, xem hệ thống sẽ làm trò gì.

Nhưng thật đáng tiếc, mười vị Giáng Thần giả hợp lực cuối cùng cũng không làm được điều này.

Trừ tạo ra một chút chấn động bề ngoài thì bất kể là tiên lực, hồn lực, yêu lực, bản nguyên lực đều nhanh chóng bị tiêu trừ trước mặt trọc lực.

Về mặt nào đó, đây là một trận đấu giữa thanh khí và trọc khí.

Song bất kể là tiên lực, hồn lực, yêu lực hay bản nguyên lực cũng chỉ là những phân nhánh dưới của hệ thống thanh khí được chuyển đổi một lần thậm chí nhiều lần.

Mà trọc lực và trọc khí cùng chung một mạch, nhắm thẳng vào bản chất của trọc khí.

So sánh hai thứ, đẳng cấp của thanh khí kém trọc khí, bị đánh bại cũng chẳng lạ gì.

Lần va chạm này, ngay cả bản thân Khương Thành cũng cảm thấy quá hoang đường.

“Cơ thể trọc khí này cũng quá BUG rồi.”

“Loại công kích này cũng có thể chống đỡ một cách hoàn hảo, cả Nguyên Tiên giới còn có ai giết chết được ta nữa?”

“Hoàn toàn là phòng ngự vô địch!”

“Nhưng nếu không chết được thì sau này hệ thống phục sinh hack game bỏ phí à?”

Trong lòng hắn còn đang thấy tiếc nuối đây.

Mười vị Giáng Thần giả đối diện đều ngổn ngang trong gió.

Tuy họ vẫn lành lặn không chịu tổn thương gì nhưng ý chí chiến đấu và lòng tin trước khi khai chiến đã bị đánh cho tan tác.

Một kích toàn lực của mười người không phá nổi phòng ngự của Khương Thành thì còn đánh đấm gì nữa?

Coi như đối phương đã đứng ở thế bất bại rồi.

Có đánh thế nào họ cũng không thắng được.

“Không thể tiếp tục như vậy được.

“Quái thai này, xem ra chỉ có thể thi triển thủ đoạn Nguyên năng thôi.”

Chương 2516: Không gian ảo

Khi Khương Thành chém ra kiếm đạo thập tam trọng lần nữa, bất kể là tiên nhân bên trong hay bên ngoài bỗng nhiên không còn nhìn thấy song phương giao chiến nữa.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt họ là lôi đài không một bóng người.

Bất kể là Khương Thành hay Giáng Thần giả đối diện đều biến mất một cách ly kỳ.

Thậm chí ngay cả đám đội viên Lẫm Đế, Ngụy Miểu và Thân Lôi sắm vai cổ động viên cũng đột ngột mất tích.

“Người đâu?”

“Họ đi đâu rồi?”

“Kết thúc rồi sao? Ai thắng vậy?”

“Đột nhiên truyền tống ra ngoài à?”

“Chẳng phải trận quyết chiến này chưa phân thắng bại thì không thể rút lui à?”

Không ai biết chuyện gì xảy ra.

Đám Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh không cảm thấy quá lo lắng. Dù sao cũng không phải lần đầu Khương chưởng môn mất tích

không rõ, cứ bình tĩnh bình tĩnh.

“Chúng ta vẫn không thể bước vào chứng tỏ trận quyết chiến giữa họ còn chưa kết thúc.”

“Vậy có nghĩa là họ còn ở bên trong.”

Đôi mắt trong veo của Mâu Vũ nhìn chằm chằm vào lôi đài không một bóng người, tỉnh táo phân tích: “Không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc đám Giáng Thần giả kia đã thi triển nguyên năng không gian ảo.”

“Không gian ảo!”

Đám Minh Đồng và Băng Cực phía sau không hẹn mà cùng tỏ vẻ e ngại.

Mấy năm nay ở tiên sơn, họ nhiều lần giao chiến với cao thủ bên Thánh Miếu, từng đụng phải thủ đoạn tương tự.

Cái gọi là không gian ảo, bề ngoài là đồng thời chuyển hai phe địch ta từ chiến trường vào trong một không gian khác, người ngoài không thể can thiệp được.

Tuy từ bên ngoài không thể cảm nhận được họ nhưng thực tế song phương không hề rời khỏi chỗ cũ.

Nếu vậy thì cùng lắm cũng chỉ là tạo nên một không gian khép kín có lợi cho mình.

Ví như bản thân lấy một địch nhiều có thể dựa vào loại nguyên năng này tạo ra hoàn cảnh đấu đơn mà những người khác không thể nhúng tay vào.

Đám Giáng Thần giả vốn lấy nhiều đánh ít, dùng không gian ảo dường như chẳng có nghĩa lý gì.

Nhưng Minh Đồng và Băng Cực vấp phải hai lần không gian ảo đều kèm theo một dạng nguyên năng khác – Khôi lỗi chiến.

Trong khôi lỗi chiến, mỗi người đều không thể tự ra tay, chỉ có thể điều kiển con rối liên kết với mình tiến hành chiến đấu.

Khi con rối bị diệt, bản thân cũng chết theo.

Thông thường với loại quyết đấu này, thực lực con rối của hai bên là bằng nhau, thắng bại dựa trên kỹ xảo chiến đấu.

Nhưng nếu đẳng cấp nguyên năng của người thi thuật đủ cao cũng có thể tạo ra một trận quyết đấu cực kỳ bất công.

Ví như con rối của mình là cảnh giới Thánh Chủ mà con rối của đối phương chỉ có cảnh giới Chí Tôn, đó là thế áp đảo tuyệt đối, dễ dàng đánh chết kẻ địch.

Đương nhiên, cảnh giới vốn có của quân địch đủ cao thì nguyên năng cũng không dễ dàng áp chế được.

Minh Đồng và Băng Cực đều là cảnh giới Cổ Thánh. Khi gặp cửa nguyên năng này, cục diện mà họ đụng phải là ngang bằng.

Con rối của đôi bên có thực lực tương đương nhau, cuối cùng hai người đều dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú phá giải thành công.

Song hồi tưởng lại, đó vẫn là một trong những thời khắc mạo hiểm nhất mà họ gặp phải trong cuộc đời.

“Lần này người thi thuật chính là Giáng Thần giả. Đẳng cấp nguyên năng của ai cao hơn bọn họ được?”

“Bất kể là không gian ảo hay khôi lỗi chiến, chắc chắn đều là độ khó trước nay chưa từng có, Khương tiên tri nguy hiểm rồi.”

Kỷ Linh Hàm lắc đầu, ánh mắt toát lên vẻ kiên định trước sau như một.

“Hắn sẽ không sao đâu.”

Minh Đồng và Băng Cực mấp máy môi, muốn nói gì đó.

Ví như nguyên năng vượt ra khỏi những thể hệ khác, căn bản không có bất cứ quy luật gì đáng nói.

Thực lực cá nhân của Khương Thành có mạnh đến đâu cũng không thể phát huy được trong khôi lỗi chiến.

Nếu con rối mà hắn được nhận yếu hơn đối phương, cuối cùng sẽ chỉ biết chết không minh bạch, cực kỳ uất ức.

Nhưng thấy bất kể là Lâm Ninh hay Lam Đề đều không hé răng, hai người chỉ đành thầm than, cầu cho Khương Thành được may mắn.

Đúng là Thành ca đã bị đưa vào không gian ảo. Cùng tiến vào còn có các đồng đội Lẫm Đế và Ngụy Miểu, Thân Lô…

“Không ổn.”

“Phiền to.”

Trừ Khương Thành, tuy những người khác chưa từng vào đây cũng đã nghe nói về hiệu quả của không gian ảo và khôi lỗi chiến.

Thấy những đường kẻ ô ngang dọc đan xen dưới chân, cùng với bố cục quỷ dị không có bất cứ cảnh vật gì xung quanh, họ lập tức nhận ra đây là đâu.

Khương Thành không để tâm, cất bước định đi ra ngoài.

Lại phát hiện bất kể mình đi bộ hay bay đều ở trong ô vuông ban đầu, căn bản không thể thoát ra được.

“Chỉ có giết chết người thi thuật mới thoát khỏi không gian ảo.”

Người lên tiếng chính là một trong mười vị Giáng Thần giả - Tả Nhị.

Hữu Nhất đã mất, bây giờ nhóm Giảng Thần giả do hắn cầm đầu.

Mà không gian ảo cũng được hắn tạo ra.

Trái ngược với những người khác chỉ có thể đứng trong ô vuông cố định, người thi thuật là hắn không chịu bất cứ hạn chế gì, có thể qua lại giữa các ô vuông khác nhau.

“Trừ ta ra, ở đây chỉ có công kích mới vượt qua được ô vuông.”

“Nếu không thể giết chết ta thì ngươi sẽ bị nhốt trong này mãi mãi.”

Khương Thành gật đầu, chậm rãi nhấc cốt kiếm trong tay lên.

Cốt kiếm vốn toàn thân trắng xám đã xuất hiện vài điểm đen và vết rạn ở bên ngoài. Xem ra xương cốt của trọc ma thất giai cũng không thể chịu tải trọc lực của hắn không ngừng rót vào.

Song đó cũng chẳng phải vấn đề quá lớn đối với Thành ca, dù sao binh khí này chế tác đơn giản, hỏng một thanh có thể lập

tức chế tạo lại thanh khác.

Khi mũi của cốt kiếm chỉ vào Tả Nhị, hắn vội vã tránh né, dường như rất sợ ngay sau đó mình sẽ bị cách không giết chết trong nháy mắt.

Nhưng bất kể hắn trốn đi đâu vẫn có ảo giác mình bị khóa chặt, đang ở đối diện với mũi kiếm.

Hơn nữa mũi kiếm còn cách hắn ngày càng gần.

Loại ảo giác này cực kỳ chân thực. Tả Nhị nổi da gà, chỉ đành quát lên với người bên cạnh.

“Tả Lục! Ngươi còn chần chừ gì nữa?”

Một thanh niên áo trắng trong đám người lặng lẽ nở nụ cười.

“Chẳng phải ta nghĩ ngươi không cần người khác giúp đỡ đó sao?”

“Mau lên mau lên!”

Tả Nhị gấp gáp thúc giục hắn.

“Nếu ta bị giết thì trận khôi lỗi chiến này của ngươi cũng không đánh nổi.”

“Được rồi được rồi, bắt đầu thôi.”

Theo tiếng cười giễu cợt của Tả Lục, Khương Thành chợt phát hiện bản thân không khóa được bất cứ ai.

Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy trước mặt mình xuất hiện một vầng sáng hình người bán trong suốt màu xanh lam.

Hơn nữa có một loại cảm giác, mình và vầng sáng như là một thể.

Hắn giơ tay phải lên, quả nhiên vầng sáng cũng giơ tay phải.

Vẽ ra một đường kiếm hoa, vệt dài hình dáng như cốt kiếm trong tay vầng sáng cũng vẽ kiếm hoa theo.

“Gì thế này?”

Hắn dõi mắt nhìn qua, phát hiện trước mặt mỗi người đều xuất hiện một vầng sáng hình người tương tự.

“Đây là khôi lỗi chiến!”

Sắc mặt Lẫm Đế rất khó coi, thậm chí còn có vẻ bất lực và tuyệt vọng.

“Sự chênh lệch giữa con rối quá lớn, lần này chúng ta tiêu thật rồi.”

Khương Thành nhướng mày, “Ý gì?”

Ngụy Miểu gần đó lập tức phổ cập kiến thức cho hắn.

“Khôi lỗi chiến không thể thi triển thực lực vốn có. Con rối trong này liên kết với bản thể, thay bản thân xuất chiến. Nếu nó bị tiêu diệt thì bản thân sẽ chết, cực kỳ hung hiểm khó lường, khó lòng phòng bị.”

Chương 2517: Phương án thắng lợi lâu rồi mới thấy

Nghe đám Ngụy Miểu và Thân Lô ngươi một câu ta một câu giải thích, cuối cùng Khương Thành cũng hiểu rõ quy tắc của khôi lỗi chiến.

“Sao… có vẻ giống điều khiển nhân vật chiến đấu thế nhỉ?”

Hắn ngẫm lại, phát hiện đúng là thế thật.

Vậy chẳng phải không gian ảo sẽ kết hợp với khôi lỗi chiến và biến trận quyết đấu ban đầu trở thành một ván game nhập vai hay sao?

Hắn nhìn sơ qua con rối liên kết với mình, phát hiện nó chính là một con rối thể hệ tiên lực bình thường.

Tu vi chừng Đế Cảnh thất trọng.

Ngoài ra không còn gì nữa.

Không có huyết mạch, không có thần hồn, không có ý thức.

Cảm ngộ quy tắc của bản thân hắn dường như không thể vận dụng trên người con rối.

Thứ duy nhất sử dụng được e rằng chỉ có một ít võ kỹ thi triển bằng tiên lực.

“Cấp thấp vậy sao?”

“Vẫn là các ngươi biết chơi.”

“Quá khen quá khen!”

Tả Lục cười híp cả mắt, giống như một con cáo già đạt được mục đích.

Vừa rồi điều hắn lo lắng nhất chính là không thể kéo Khương Thành vào trong trận khôi lỗi chiến này.

Chuyện tương tự như vậy từng xuất hiện khi đối chiến với Di trước đây.

Lúc đó hắn và Tả Nhị cũng phát động tổ hợp không gian ảo và khôi lỗi chiến nhưng cuối cùng chẳng có gì xảy ra cả.

Nguyên năng bị Di trực tiếp phá vỡ, căn bản không có hiệu quả.

Cũng may có vẻ Khương Thành không có năng lực đó.

“Ngươi muốn chết thế nào?”

Hắn cũng điều khiển một con rối toàn thân màu xanh lục.

Mà tu vi tiên lực của con rối đã đạt tới trình độ Đạo Tôn.

Tuy cảnh giới này đặt ở Nguyên Tiên giới hiện nay chỉ có thể coi như tiên nhân ở tầng dưới chót nhưng phải xem là so với ai.

So với Khương Thành Đế Cảnh thất trọng, Đạo Tôn cao hơn chừng sáu đại cảnh giới, áp đảo không đủ để hình dung sự chênh lệch.

“Ha ha ha!”

Chín Giáng Thần giả còn lại đều cười phá lên.

“Ngon rồi.”

“Không ngờ giết chết Khương Thành lại đơn giản như vậy.”

“Tả Lục, thủ đoạn của ngươi đúng là bắt nạt người ta quá.”

“Ta cứ ngỡ cùng lắm chỉ làm được cảnh giới ngang bằng thôi, ai ngờ lại kéo cảnh giới chênh lệch đến mức to lớn như vậy.”

“Tên này đối mặt với nguyên năng của chúng ta hoàn toàn không có sức phản kháng.”

Lúc này bọn họ cũng được liên kết với một con rối.

Có năm người là Đạo Tôn, còn bốn người là Chí Tôn. Bất cứ ai đều có thể dễ dàng nghiền ép con rối của Thành ca.

Tất cả con rối đều chỉ có tu vi tiên lực, không có pháp tắc không gian và bản nguyên mà Đạo Tôn nên có.

Điều này cũng quyết định chiến đấu tiếp theo là quyết đấu võ kỹ.

Về phần các đồng đội của Khương Thành, có Lẫm Đế nhận được một con rối cấp Đạo Tôn.

Bốn đệ tử Phi Tiên Môn Ngụy Miểu và Diệp Đường nhận được con rối cấp Chí Tôn, mà Thân Lô và bốn đội viên của chiến đội Vấn Đao lần lượt nhận được con rối cấp Thiên Tôn và Tôn Giả.

Nhìn qua, có thể so chiêu cùng đối phương cũng chỉ có mình Lẫm Đế.

Đám Ngụy Miểu và Diệp Minh cố gắng thì cũng miễn cưỡng tự bảo vệ bản thân được một thời gian.

Mà bọn Thân Lô là đối tượng bị nghiền ép giống như Khương Thành.

“Tiêu đời.”

Thấy con rối của Khương Thành mới Đế Cảnh thất trọng, Lẫm Đế chỉ thấy hai mắt tối sầm, suýt nữa bất tỉnh.

Nàng vốn còn đang mong chờ Thành ca có thể tạo ra kỳ tích lần nữa, sở hữu một con rối cảnh giới cao hơn đối phương. Kết quả thì sao?

Nàng hít sâu, căm tức trừng mắt với hắn.

“Ngươi làm gì thế hả?”

“Tốt xấu gì cũng là một Cổ Thánh, sao cảnh giới lại bị ép xuống thấp như vậy?”

“Đây là ngươi nói tất thắng, cứ giao cho ngươi là được?”

Bị đồng đội nghi ngờ năng lực gánh team, Thành ca chỉ biết lúng túng sờ mũi.

“Ta cũng không biết vì sao nữa.”

“Nhưng ngươi yên tâm đi, trận chiến này chúng ta nhất định sẽ thắng.”

“Thắng cái đầu ngươi!”

Lẫm Đế vừa dứt lời đã thấy Khương Thành điều khiển vầng sáng hình người màu xanh lam kia vung “kiếm quang” trong tay đâm ra.

Có lẽ là lần đầu điều khiển, lúc bay lên, con rối của hắn suýt nữa bước hụt.

Thấy cảnh tượng này, đám Giáng Thần giả đối diện cười ồ lên.

“Ha ha ha ha, đúng là hiếm thấy.”

“Ta phải chơi đùa cho đã mới được.”

Bọn họ cũng không buông lỏng cảnh giác.

Rõ ràng đã tạo ra thế áp đảo vượt qua mấy cảnh giới nhưng ba Giáng Thần giả Tả Lục, Tả Ngũ, Tả Thất vẫn cùng xông lên.

Dù sao kẻ địch hàng đầu của họ cũng là Khương Thành. Còn những người khác thì không cần nguyên năng vẫn có thể giải quyết dễ dàng.

Ba con rối đạt cấp độ Đạo Tôn xếp hình chữ phẩm 品 , lập tức bao vây Khương Thành.

Mà bên kia, những người khác vẫn chưa khai chiến.

Vì sự chú ý của mọi người đều tụ về đây, đám Tả Nhị chủ yếu vẫn là theo dõi bọn Lẫm Đế, Ngụy Miểu. Chỉ cần họ không nhúng tay vào thì tạm thời hắn cũng không có hứng phân tâm.

“Khương Thành, ngươi một đời dũng mãnh, chắc không ngờ mình sẽ chết oan ức như vậy nhỉ?”

Tả Lục đằng trước cười to, sau đó vung kiếm vọt tới.

Con rối tản ra uy năng tiên lực của cảnh giới Đạo Tôn.

Khương Thành liếc mắt đã nhìn ra đối phương đang thi triển kiếm pháp gì.

Dù sao ở lĩnh vực kiếm thuật, hắn và Thu Vũ Tuyền xem như đứng đầu, bỏ xa cả quãng mới đến lượt những người khác.

Hắn quả quyết thi triển kiếm đạo thập tam trọng, lại phát hiện con rối không mở ra được thế giới kiếm đạo.

Vì con rối chỉ có tiên lực, không có thần hồn, không phát động được ý cảnh kiếm đạo.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lùi một bước, dùng những loại kiếm thuật khác ứng đối.

Chênh lệch tu vi tiên lực giữa hai con rối là quá lớn. Khương Thành hiểu rõ, chỉ cần một lần giao phong chính diện, con rối của mình chắc chắn sẽ vỡ nát.

Cho nên, hắn lựa chọn thả diều.

Chừng năm giây sau, con rối của hắn bị kiếm của Tả Thất đâm trúng, tan vỡ tại chỗ.

Quả nhiên sau đó bản thân Khương Thành cũng treo.

Giáng Thần giả còn lại trong sân không hề reo hò chiến thắng.

Vì trận chiến vừa rồi đã đủ khó tin.

Tu vi tiên lực kém bao nhiêu đại cảnh giới, hơn nữa còn là lấy một địch ba, Khương Thành vẫn chống đỡ được năm giây mới chết, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Cũng khiến những Giáng Thần giả như họ ý thức được, rốt cuộc sở đoản của mình kéo chân sau đến mức nào – ví dụ như võ kỹ.

“Bất kể ra sao, cuối cùng Khương Thành cũng chết.”

“Hắn chết thì kẻ địch khó giải quyết nhất cũng biến mất.”

“Rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.”

Tả Nhị chuyển ánh nhìn về phía Lẫm Đế.

“Ngươi định tự sát hay để chúng ta giết?”

“Nếu muốn chết cho oanh liệt, ta có thể thu hồi không gian ảo, đánh một trận với với ngươi ở bên ngoài.”

Không có Khương Thành, bọn họ đối phó ai cũng thành thạo, lại có dịp bày ra phong phạm cao nhân rồi.

Lẫm Đế lắc đầu.

“Không cần.”

Ngay lúc khôi lỗi của nàng tay trái đeo xích, tay phải cầm kiếm, chậm rãi bước lên phía trước, Khương Thành cũng nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra thực lực kẻ địch, sắp xếp phương án thắng lợi.”

“Ting! Kí chủ nhận được bộ dụng cụ sửa chữa nhân vật.”

Nghe phương án ngắn gọn này, Thành ca suýt lệ nóng quanh tròng.

Bao nhiêu năm trôi qua, cuối cùng hắn mới được lại nghe được phương án thắng lợi của hệ thống mà không phải phục sinh xong bỏ đó.

“Ting! Kí chủ sống lại.”

Theo âm thanh nhắc nhở kết thúc, hắn lại sinh long hoạt hổ đứng giữa ô vuông.

Mà con rối màu lam đại diện cho hắn cũng xuất hiện trước mặt mọi người lần nữa.

Chương 2518: Bất cẩn đột phá

Sống lại lần nữa, xuất hiện trước mặt Khương Thành là một giao diện thao tác hoàn toàn mới.

Giao diện này có tổng cộng hai mươi mốt vầng sáng khác nhau phân bố hỗn tạp.

Hắn vừa nhìn là hiểu ngay.

Hai mươi mốt vầng sáng này đại diện cho hai mươi mốt con rối.

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu hắn, Khương Thành chọn biểu tượng con rối màu lam liên kết với mình, sau đó một loạt thông tin nhảy ra.

Mã số: 1

Tiên lực: 7

Hồn lực: 0

Ý thức: 0

Quy tắc: 0

Đạo tâm: Không có

Huyết mạch: Không có

Bên dưới còn hàng dài tư liệu về mỗi hạng mục, thậm chí bao gồm các phương diện công pháp, võ kỹ, tiên thuật, linh kỹ, hồn kỹ, huyết mạch, bí thuật.

Song tất cả những phương diện này đều hiện là không có.

Khương Thành đoán nếu những mục này có nội dung thì con rối căn bản không cần điều khiển cũng có thể tự động chiến đấu.

Đằng sau con số ở mỗi mục đều có hai nút, một cộng một trừ.

Hắn chỉ ấn nhẹ vào nút cộng phía sau hồn lực, hồn lực vốn có trị số 0 lập tức biến thành 1.

Theo đó hắn cũng cảm giác được con rối màu lam liên kết với mình có hồn lực.

Tu vi hồn lực không cao, chỉ tương đương với tiên lực bình thường nhưng đã khác biệt hẳn về bản chất.

“Vậy cũng được luôn?”

Thành ca không khỏi cảm khái sự cường đại của hệ thống.

Phải biết, trận khôi lỗi chiến này là do Tả Lục đối diện tạo ra.

Là người sáng tạo, con rối của hắn cũng chỉ có tiên lực, không có hồn lực, chứng tỏ con rối có thiết lập gốc nguyên năng chính là như vậy.

Mà hệ thống lại có thể dựa trên cơ sở thiết lập của đối phương tăng thêm thiết lập khác, vậy cũng quá phạm quy.

Sau khi biết được hiệu quả của dụng cụ sửa chữa nhân vật, Khương Thành thật sự muốn ấn like cho hệ thống.

“Lúc trước ca còn tưởng ngươi lỗi thời khó dùng.”

“Không ngờ ngươi còn có thể hiện đại như vậy.”

Hắn sống lại lần nữa, hai mươi người trên sân đương nhiên phát hiện ra hắn ngay lập tức.

Mười Giáng Thần giả, nhất là Tả Lục kinh ngạc kêu ra tiếng.

“Khương Thành!”

“Ngươi vẫn còn sống?”

“Không thể nào!”

Đám Lẫm Đế và Thân Lô lại tỏ ra cực kỳ mừng rõ.

“Hóa ra ngươi chưa chết!”

“Tốt quá rồi!”

So với bọn họ, đám đệ tử Phi Tiên Môn như Ngụy Miểu có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Dù sao cũng không phải lần đầu trải qua tình cảnh cứ nghĩ Khương trưởng môn bay màu rồi nhưng thực tế hắn không chết, trái lại còn lập tức bật hack.

Mọi người đều tập mãi thành quen.

“Ta biết ngay Khương chưởng môn không sao mà.”

“Chiến đấu kết thúc rồi, tất cả ngồi xuống!”

Trong tiếng reo hò, Khương Thành điều khiển con rối liên kết với mình chậm rãi đi về phía trước ba bước.

Sau đó, hắn lại giơ kiếm chỉ thẳng về phía đám Giáng Thần giả đối diện.

“Vừa nãy là để các ngươi thể hiện thôi, giờ là chơi thật này.”

“Các ngươi cùng lên hay từng người một lên?”

Đối với chuyện hắn rõ ràng phải chết lại vẫn cứ sống sờ sờ, Tả Lục bắt đầu nghi ngờ bản thân.

Chẳng lẽ bản thể của Khương Thành cắt đứt liên hệ với khôi lỗi chiến, cho nên vừa rồi chém giết con rối của hắn, bản thể mới không có chuyện gì.

Nếu vậy thì nguyên năng của mình chẳng khác nào thất thủ.

Nhưng hắn do dự, Tả Thất bên cạnh lại không hề sợ hãi

Con rối của Khương Thành biểu hiện ra trước mặt hắn vẫn là cảnh giới Đế Cảnh thất trọng, căn bản không có lý do gì để sợ hãi cả.

“Không chết thì sao, cùng lắm giết thêm lần nữa là được!”

“Một lần không được thì giết thêm vài lần.”

Nói rồi hắn dựa vào tiên lực cấp bậc Chí Tôn, vung binh khí lao về phía Khương Thành.

Kém năm đại cảnh giới, tất cả đều đang chờ đợi một đợt nghiền ép mới.

Hai con rối chính thức giao phong. Sau đó họ thấy được kiếm quang màu lam trong tay con rối của Khương Thành vạch ra một đường.

Con rối màu lục đối diện lập tức gục xuống đất rồi biến mất giữa trời đất.

Mà Tả Thất ở phía sau điều khiển con rối này cũng lặng lẽ ngã xuống.

Hắn chết rất triệt để, không một tiếng động.

Mọi người đều ngẩn ngơ.

Đồng đội bị giết, đám Giáng Thần giả nhảy dựng lên.

“Sao lại thế?”

“Kém bao nhiêu cảnh giới như vậy, sao hắn thắng được Tả Thất?”

“Hơn nữa còn giết trong chớp mắt, không thể nào.”

“Không!”

“Không đúng!”

Tả Lục nhìn chằm chằm con rối màu lam của Khương Thành đối diện, trong mắt trừ nghi hoặc, càng nhiều hơn là khó tin.

Vì hắn phát hiện, cảnh giới của con rối kia đã đạt tới Đạo Tôn giống như mình.

“Không thể nào!”

Đám Tả Nhị cũng phát hiện ra chi tiết này, nhất thời kinh ngạc muốn rớt tròng mắt.

“Vừa rồi còn Đế Cảnh thất trọng, sao giờ đã thành Đạo Tôn rồi?”

“Nhất định là nhầm lẫn ở đâu rồi!”

“Tả Lục, ngươi làm sao thế? Sao lại để hắn biến thành Đạo Tôn?”

“Nguyên năng của ngươi làm được tích sự gì?”

Đối mặt với đồng đội đang kích động, Tả Lục cũng rất hoang mang. Hắn thật sự muốn biết chuyện này là thế nào.

Trong nguyên năng khôi lỗi chiến của hắn, áp chế cảnh giới của phe địch là chuyện từ trước khi mở màn rồi.

Sau khi ra trận, cảnh giới của hai bên là cố định, không thể thay đổi được.

Khương Thành đột nhiên từ Đế Cảnh thất trọng biến thành Đạo Tôn, người thi thuật như hắn hoàn toàn không hiểu thì biết giải thích thế nào?

Thời khắc mấu chốt, vẫn là Thành ca hảo tâm giải vây giúp hắn.

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Khương Thành thu cốt kiếm lại, chắp tay với chín Giáng Thần giả còn lại phe đối diện.

“Vừa rồi con rối của ta bất cẩn lâm trận đột phá, đây là chuyện rất hợp tình hợp lý phải không?”

“Không ngờ lại khiến mọi người hoảng sợ như vậy, thật có lỗi quá.”

“Lần sau ta đột phá sẽ cố không để động tĩnh lớn như vậy, miễn cho mọi người cảm thấy đường đột.”

Hắn không nói còn đỡ, vừa nói ra, ngay cả Lẫm Đế, Diệp Đường, Thân Lô phe mình cũng bất lực mỉa mai.

Con rối còn có thể loại lâm trận đột phá à?

Đột phá thì cũng thôi đi, lại còn chớp mắt đột phá sáu đại cảnh giới?

Nếu tin chuyện này là thật mới thật sự báng bổ IQ.

“Chết tiệt!”

“Rốt cuộc tên này đã làm gì?”

“Cùng lên đi, dù hắn là Đạo Tôn thì chúng ta cũng thắng được.”

“Đúng vậy, chúng ta nhiều người thế này, vẫn chiếm ưu thế.”

Tả Nhị vung tay lên, chín Giáng Thần giả còn lại điều khiển con rối, đồng thời bao vây Khương Thành.

Đám Lẫm Đế và Ngụy Miểu vốn định giúp đỡ.

Nhưng Khương Thành đã giơ tay ngăn họ lại.

“Yên tâm đi, một mình ca có thể làm được.”

Đương nhiên là hắn làm được, dù sao cũng có dụng cụ sửa chữa cơ mà.

Nếu muốn thì thậm chí hắn còn có thể tăng cảnh giới con rối của mình lên tới đẳng cấp Cổ Thánh.

Song hắn không làm như vậy vì sợ dọa kẻ địch không dám chơi liều.

Người đầu tiên lao đến trước mặt hắn chính là Tả Ngũ, con rối của Tả Ngũ cũng là cảnh giới Đạo Tôn.

Cảnh giới ngang nhau, Khương Thành muốn đánh bại hắn không khó nhưng không thể đánh phát chết luôn được.

Cho nên Thành ca trực tiếp sử dụng dụng cụ sửa chữa, ấn vào giao diện con rối của đối phương.

Trực tiếp đưa con rối của Tả Ngũ từ cảnh giới Đạo Tôn về không.

Chương 2519: Sao ngươi không nói sớm

Con rối vốn đang rất hùng hổ đột nhiên trở nên bình thường.

Trị số cảnh giới trên bảng hạ xuống về không, nghĩa là không còn chút tu vi nào, trực tiếp biến thành người phàm.

Dưới tình trạng nào, sao có thể còn chút sức chiến đấu nào?

“Không ổn!”

Bản thân Tả Ngũ đang đứng đằng sau cũng lập tức cảm nhận được tình thế.

Nhưng đã muộn.

Con rối của Thành ca ở đối diện chỉ thổi nhẹ một hơi về phía hắn.

Sau đó, con rối của Tả Ngũ cứ như được tạo nên từ sương khói, bị làn hơi ấy thổi bay một cách dễ dàng.

Con rối đi đời, hiển nhiên bản thể cũng không sống nổi.

“Không…”

Cùng một tiếng gào thét thê thảm, Tả Ngũ ngã xuống.

Trước khi chết, hắn quay qua nhìn Tả Lục bằng ánh mắt vô cùng ai oán.

Chết như này uất ức quá!

Nếu đánh theo cách bình thường, dù mình có thua kém Khương Thành thì cũng không bị giết nhanh thế này.

Bày đặt đánh bằng con rối, cuối cùng chết một cách khó hiểu, tất cả sức mạnh của Cổ Thánh hoàn toàn không được phát huy.

Cái chết của Tả Ngũ khiến tám người đang hô hào chém giết kia khiếp hãi, không khỏi vã mồ hôi lạnh.

Bọn họ đã nhận ra có gì đó không ổn.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Tả Ngũ chết kiểu gì thế?”

“Sao ta lại có cảm giác vừa nãy con rối của hắn đột nhiên không còn tiên lực nữa?”

“Đúng là không có!”

Sắc mặt Tả Lục trùng xuống đến độ sắp chảy ra nước.

Kể từ khi nắm giữ nguyên năng đại chiến con rối, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nhiều tình huống bất ngờ như vậy.

Mặc dù kém nhạy bén như hắn cũng có thể đoán ra đây là âm mưu của Khương Thành.

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

Khương Thành làm bộ vô tội mà dang tay ra.

“Ta có làm gì đâu.”

Thấy đối phương còn đứng đó giả vờ hồ đồ, Tả Lục tức đến mức gào lên.

“Ngươi không làm gì, vậy tại sao con rối của hắn lại mất tiên lực đột ngột?”

Khương Thành nhìn Tả Lục như thể nhìn một kẻ đần.

“Ngươi hỏi câu này có vẻ không hợp lý lắm nhỉ?”

“Hắn không có tiên lực, có thể là vì tu vi của hắn có vấn đề, đột nhiên tẩu hoả nhập ma. Vậy có thể là hôm nay hắn ra cửa bước nhầm chân, năm hạn xui xẻo, hoặc có lẽ bình thường hắn làm nhiều chuyện xấu, nên vừa nãy mới bất ngờ bị trời phạt…”

“Tóm lại, vấn đề này ngươi phải hỏi bản thân hắn chứ.”

“Có tí quan hệ nào với ta đâu?”

Bọn Nguỵ Miêu, Diệp Đường ở đằng sau đều cười phá lên.

“Đúng vật, ngươi phải hỏi kẻ trong cuộc, hỏi Khương chưởng môn là kiểu gì?”

“Người bên phe ngươi kém cỏi, đừng hắt nước bẩn lên Khương chưởng môn được không?”

“Hơn nữa, ai lại hỏi đối thủ giải thích? Giáng Thần giả các ngươi đúng là không bình thường.”

Bị bọn họ giễu cợt một trận, Tả Lục giận run người.

Đại chiến con rối của hắn được kết hợp cùng nguyên năng không gian ảo, một khi có hiệu lực thì đối thủ chẳng khác nào một con dê đợi bị làm thịt.

Đụng phải thứ như Khương Thành đúng là gặp quỷ.

“Không phải sợ!”

Hắn vốn hung hăng, cũng rất nhẫn tâm, cắn răng nói: “Chỉ cần chúng ta cùng xông lên, hắn nhất định không cản nổi!”

Song lần này, các Giáng Thần giả khác không còn hưởng ứng một cách máu chiến.

Cái chết của Tả Ngũ và Tả Thất đã làm bọn hắn bất an tột độ, càng không còn nắm chắc phần thắng nữa.

Đặc biệt là lúc cảnh giới của Tả Ngũ bị quy về không một cách không rõ ràng. Chuyện bất thường này đã xảy ra ngay trước mắt họ, khiến họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Biết đánh kiểu gì khi kẻ địch trước mặt thật cổ quái.

Ngộ nhỡ mình cũng bị đánh tan thì sao?

Thành ca đợi một chốc, thấy đám đối diện đều co rúm lại không tiến lên, không khỏi có chút nóng lòng.

“Tại sao đứng im hết thế?”

“Chẳng phải vừa nói chỉ cần cùng xông lên là sẽ giết chết ta hả?”

“Quên đi, nếu các ngươi căng thẳng như vậy thì ca chỉ đành chủ động hơn thôi.”

Hắn tiện tay thu cốt kiếm lại.

Cùng với động tác này, trên tay con rối màu xanh đã mất đi binh khí.

Khi mọi người chưa kịp hiểu dụng ý của hành động này là gì, họ đã nghe thấy phát ngôn “cuồng vọng” của hắn.

“Ta không cần binh khí, tay không đối đầu, nếu vậy chắc các ngươi sẽ dám lên nhỉ?”

Đám Giáng Thần giả cảm nhận được một nỗi sỉ nhục nặng nề.

Bao nhiêu năm qua, bọn hắn luôn xem nhẹ chúng sinh Nguyên Tiên giới, trong lòng luôn có cảm giác mình tài trí hơn người, chẳng coi trọng kẻ nào.

Không ngờ bây giờ lại bị người ra xem thường.

Tả Nhị nghiến răng ken két.

“Khương Thành, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Thành ca xoè hai tay trống không, ra vẻ không hiểu: “Ta khinh người quá đáng ở đâu, đã nói không cần binh khí, đây là ta nhường các ngươi, các ngươi vẫn chưa vừa lòng hả?”

“Được rồi được rồi, vậy ta cũng không cần tiên lực nữa.”

Dứt lời, ca nhấn vào bảng điều chỉnh nhân vật, hạ từ cảnh giới Đạo Tôn về không.

“Thế này thì các ngươi dám ra tay rồi nhỉ?

Cảm nhận được con rối không còn khí tức tiên lực, mọi người cũng đã nhận ra toàn bộ.

Tên này hoàn toàn thao túng cuộc chiến con rối!

Lẫm Đế sốt ruột, hô lên: “Khương Thành, đừng làm loạn!”

Rõ ràng là có thực lực, cần gì phải tự phong ấn bản thân?

Mau mau giải quyết hết kẻ địch đi chứ!

Tả Nhị và Tả Lục ở đối diện quay qua nhìn nhau, nhưng không ra tay ngay.

“Ai biết ngươi nói thật hay giả?”

“Nhỡ đâu khi bọn ta ra tay ngươi lại khôi phục tu vi, hoặc chỉnh tu vi của bọn ta thì sao?”

Khương Thành lắc ngón tay.

“Ta thề, trong đại chiến con rối tiếp sau đây, ta tuyệt đối sẽ không sử dụng tiên lực, cũng không điều chỉnh tu vi con rối của các ngươi, chúng ta đánh một trận công bằng.”

Thấy hắn nói như đinh đóng cột, đám Giáng Thần giả cuối cùng cũng yên tâm.

Tên này kiêu ngạo quá thể… Quên mất bản thân họ gì.

“Cùng xông lên.”

“Tranh thủ lúc hắn chưa kịp chuẩn bị, một phát đánh chết hắn luôn!”

Tất cả Giáng Thần giả gần như không hẹn mà cùng tấn công.

Chỉ một chốc, kình khí tung hoành trong không gian ảo.

Khương Thành chỉ đứng chắp tay, rất ra dáng cao nhân.

Tiếp đó, bốn con rối của Tả Tam, Hữu Tam, Hữu Tứ và Tả Cửu ở hàng trên cùng đồng loạt ngã gục.

Con rối đổ xuống, bản thể bốn người không sống nổi.

Bốn đồng đội chết trong tích tắc, bốn tên còn lại không thể bình tĩnh nữa.

“Không!”

“Ngươi lại làm gì?”

“Điều này là không thể…”

Khương Thành nhếch mép.

“Quên nói cho các ngươi biết, con rối của ta vừa “bất cẩn” lĩnh ngộ được công kích thần hồn.”

Hắn mới nâng cảnh giới thần hồn con rối lên thập lục trọng, tương đương với đẳng cấp cảnh giới thần hồn của Thánh Chủ.

Thần hồn ở cảnh giới này đương nhiên sẽ quét sạch thần hồn bằng không của mấy con rối cấp đạo mà chẳng cần dùng tiên lực.

Bọn Tả Lục suýt hộc máu.

“Ngươi, con rối của ngươi dùng được thần hồn ư?”

“Ngươi lừa bọn ta?”

“Sao ngươi không nói sớm?” Tả Nhị tức đến mức quát to như sấm.

Khương Thành híp mắt cười, nhún vai.

“Các ngươi có hỏi đâu, ta chủ động nói ra thì giống khoe khoang lắm, đúng không?”

“Ngươi! Ngươi!”

Tả Lục điên tiết tới độ ngón tay run hết cả lên, nhưng cũng chẳng dám bước thêm một bước.

Khương Thành đã biết đám này chắc chắn không dám đánh tiếp nữa.

Vì vậy hắn đành chủ động tấn công thôi.

Song, chưa đợi hắn ra tay, ba con rối mấy tên còn lại là Tả Nhị, Hữu Nhị, Tả Tứ đã phát động công kích cùng một lúc.

Chương 2520: Khiêu chiến vượt cấp

Ba người này ra tay rất đột ngột, đừng nói là đám Lẫm Đế, Nguỵ Miêu ở “khán phòng tạm thời” phía đối diện, ngay cả Khương Thành cũng ứng phó không kịp.

Không phải phản ứng của hắn không đủ nhanh, mà vì mục tiêu công kích của ba người này có chút kì lạ.

Người bị họ tấn công không phải Khương Thành mà chính là Tả Lục.

Nội chiến đồng đội? Tự tàn sát nhau?

Kịch bản này chưa đến mức hiếm thấy, chỉ là thời điểm có phần sai sai thì phải?

Đối mặt với đòn đánh lén của ba người, Tả Lục vốn chẳng hề phòng bị hoàn toàn không thể chống cự.

Không có gì bất ngờ, con rối của hắn đã bị tiêu diệt.

Ngay sau đó, chính hắn cũng ngã xuống cùng lúc.

Khương Thành lập tức hiểu ra dụng ý của đối phương, bởi lẽ con rối của hắn và đám Lẫm Đế cũng đã đồng loạt biến mất.

Bọn Tả Nhị và Hữu Nhị đã nhìn thấu chuyện Khương Thành mở hack và thao túng cuộc chiến này.

Nếu muốn tránh khỏi cái chết chóng vánh, bọn hắn chỉ có thể dừng trận chiến con rối lại.

Nhưng để nguyên năng này dừng lại thì thuật giả là Tả Lục phải chết đi, bằng không sẽ phải chờ đến lúc phân định thắng thua.

Vậy nên bọn họ đâm sau lưng Tả Lục, coi đó là "tráng sĩ chặt tay."

Sau khi tất cả con rối biến mất, đôi bên lần nữa đối đầu với nhau.

Mười một người bên Giáng Thần giả nay chỉ sót lại ba tên, nhưng toàn bộ mười một thành viên phe Khương Thành vẫn còn nguyên lành.

Quyết chiến đỉnh phong đã đánh tới nước này, bất luận là đám Lẫm Đế hay Thân Lô thì tất cả đều ôm lòng tin tất thắng.

Tuy vậy, Tả Nhị phía đối diện vẫn chẳng tỏ ra tuyệt vọng.

"Khương Thành, ngươi nhất định không thắng bọn ta được đâu."

Khương Thành ngẫm nghĩ, các ngươi đã mất tám đồng đội, mấy lời cay nghiệt kia chẳng có tí sức thuyết phục nào.

“Thật sao, các ngươi còn thủ đoạn mới hả?”

Tả Nhị liếc mắt sang Hữu Nhị và Hữu Tứ, ba người không hẹn mà cùng gật đầu.

Ngay sau đó, Tả Nhị trước mặt từ từ nâng tay phải lên, giơ ngón cái với Khương Thành.

“Ha ha?”

Thành ca bật cười tại chỗ.

“Ngươi muốn làm gì đây?”

“Lẽ nào biểu hiện của ta vừa rồi quá xuất sắc nên ngươi không nhịn nổi mà bật ngón cái khen ta?”

Kỳ thực hắn cũng biết điều đó là không thể.

Bởi vì vân tay trên ngón cái tay phải mà Hữu Nhị giơ lên với hắn bỗng bắt đầu xoay tròn.

Từng vòng từng vòng, từ màu gốc chuyển sang màu đỏ thẫm, thoạt nhìn vô cùng kỳ dị.

Lẫm Đế đằng sau lập tức nhắc nhở.

“Cẩn thận!”

“Đấy là nguyên năng thời gian, nhất định đừng để hoa văn đỏ khóa lại, mau tránh ra!”

Thật ra lời nhắc của nàng chỉ là vô nghĩa.

“Ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười đầy đắc ý của Tả Nhị vang khắp đấu trường.

Hữu Tứ giễu cợt ra mặt: “Còn muốn tránh hả?”

“Nếu là nơi khác thì tránh dễ thật, nhưng nơi này là không gian ảo, vị trí của hắn là cố định, tránh đi đâu?”

Hắn nói không sai, ở không gian ảo này, chỉ có thi thuật giả là Tả Nhị mới có thể tự do di chuyển, những người khác đều đứng cố định trong ô lưới của mình.

Dù cho Khương Thành có dịch chuyển nhanh thế nào thì hắn cũng chỉ ở trong ô lưới ấy.

Hữu Nhị chỉ cần nhắm ngay ô lưới hắn đứng là chắc chắn thành công.

Không gian ảo của Tả Nhị nhìn qua không có tính công kích gì, nhưng có thể tạo ra các môi trường hoàn hảo để cho rất nhiều nguyên năng khác được phát huy.

Song, Khương Thành hiện đã có cách phá giải.

Đó chính là trực tiếp vung kiếm qua.

Tuy kiếm được tăng cường lực trọc thập tam trọng không thể chém rụng Hữu Nhị nhưng ít nhất cũng có thể ngăn chặn nguyên năng của đối phương một lát.

Nhưng Thành ca không làm thế.

Nhìn phản ứng mạnh mẽ của mọi người, trái lại hắn càng muốn tìm hiểu thêm chút nữa.

Lẽ nào đường vân đỏ kia là thôi miên?

Đặt trên người đám Giáng Thần giả thì hơi kém nhỉ?

Vì thế Thành ca cố ý nhìn thẳng vào vân đỏ trước mặt.

Sau đó hắn phát hiện tu vi của mình đang tụt không phanh.

Không chỉ tu vi tiên lực mà tu vi hồn lực cũng đang biến mất nhanh chóng.

Sau lưng là tiếng gào thét đầy sốt ruột của Lẫm Đế.

“Lúc này nguyên năng thời gian sẽ làm tu vi của ngươi trở về trạng thái nhiều năm trước, vô cùng nguy hiểm!”

Sau khi nàng nói câu này, tiên lực và hồn lực của Khương Thành đã rơi về thời kỳ ở Cổ Tiên giới.

Cơn dao động này trực tiếp đẩy hắn tụt về hơn trăm tỷ năm trước, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Tương tự vậy, thi thuật giả Hữu Nhị cũng lùi về hơn trăm tỷ năm.

Đây chính là hạn chế của nguyên năng, hai bên cùng ở trạng thái tụt dốc, không ai có thể tránh khỏi.

Mặt khác, trạng thái chính xác của Khương Thành thật ra không biến mất hẳn.

Nếu lúc này có kẻ khác tấn công hắn, ví dụ như Tả Nhị và Hữu Tứ, thì chúng sẽ đối đầu với Khương Thành "gốc".

Chỉ khi thi thuật giả Hữu Nhị tấn công mới đụng phải phiên bản suy yếu Khương Thành sau khi tua ngược thời gian.

"Ngươi thậm chí không thèm ngăn cản chút nào."

Hữu Nhị thu lại "nút like", bây giờ hắn đã nắm chắc phần thắng.

"Lần này rút lùi nhiều năm như vậy, chắc hẳn ngươi chưa tới Đế Cảnh đâu nhỉ?"

Đám Giáng Thần giả hiểu rất rõ kinh nghiệm trước kia của Khương Thành.

Tính toán qua loa một chút là có thể tính ngược cảnh giới của hắn trong những năm trước.

Thành ca thật thà gật đầu.

"Quả thật, hiện tại ta chỉ có tu vi bằng Chuẩn Đế, nguyên năng thời gian của ngươi còn rất mạnh."

"Ha ha ha ha ha…"

Hữu Nhị ngửa mặt cười lớn, trong tiếng cười chứa đầy sự thích thú.

"Vậy bây giờ ngươi đấu với ta bằng gì?"

Hắn không giống Khương Thành, tuy đã tụt mất tầm tỷ năm nhưng lúc đó hắn vẫn là Giáng Thần giả.

Mặc dù bị hạn chế trong giới hạn đẳng cấp của Vị Diện, chưa tới cảnh giới Cổ Thánh như bây giờ nhưng cũng là đỉnh của cấp bậc Thánh Chủ.

Tả Nhị và Hữu Tứ không hẹn mà cùng thở phào, thậm chí hai người còn cố ý châm biếm.

"Thánh Chủ đánh Chuẩn Đế, đúng là quá tàn nhẫn!"

"Đúng vậy, nếu như bị lan truyền thì người khác sẽ nói chúng ta cậy mạnh hiếp yếu mất."

Hữu Nhị huơ huơ đao trên tay, cười khà khà một cách quái dị: "Hết cách rồi, ai bảo hắn là Khương Thành chứ, dù sao cũng phải đối xử đặc biệt thôi!"

Dứt lời, hắn nhắm vào Khương Thành trước mặt.

"Chẳng phải ngươi rất am hiểu khiêu chiến vượt cấp sao? Bây giờ ngươi cho ta xem lần nữa nhé?"

Tả Nhị và Hữu Tứ lại cười phá lên.

"Đúng vậy, không phải trong đại chiến con rối vừa rồi ngươi cũng thắng nhiều đại cảnh giới sao?"

"Bây giờ cho ngươi cơ hội chiến đấu vượt cảnh giới đấy, ngươi nắm chắc cơ hội cho tốt đi ha ha ha…"

Lần này không còn là đại chiến con rối, bọn hắn không cần lo lắng.

Cách biệt giữa Chuẩn Đế và Thánh Chủ thật sự hơi lớn, phải tầm mười mấy đại cảnh giới.

Như này đúng là con rồng đánh nhau với con kiến, không thể sai được.

Đám Lẫm Đế và Thân Lô ở sau lưng Thành ca không khỏi thở dài.

Cả bọn nghĩ lần này Khương Thành chơi lố rồi.

Nếu có khả năng, Lẫm Đế hận không thể phi sang tẩn tên này một chút.

Rõ ràng là có thể dùng thực lực ngăn chặn chúng, sao lại cứ để đối phương có cơ hội thi triển nguyên năng, tội gì chứ?

Nhưng trái với dự đoán của nàng, Khương Thành chẳng hối hận tí nào, càng không tỏ ra lo lắng dù chỉ một chút.

Thành ca quơ quơ cốt kiếm trên tay, cười dài: "Nếu các ngươi mong đợi ta khiêu chiến vượt cấp như thế thì ta không thể nói lời từ chối với nguyện vọng của các ngươi nữa."

Chương 2521: Nguyên năng khó tin nhất

Phong thái điềm tĩnh của hắn khiến Hữu Nhị rất khó chịu.

“Sắp chết còn giả bộ!”

“Đi chết đi!”

Chưa kịp nói xong, lưỡi đao của hắn đã chém ra.

Trong không gian ảo, mặc dù hắn và Khương Thành không thể thoát khỏi mạng lưới mà họ đang ở trong đó, nhưng họ có thể tấn công qua không trung.

Thánh giới cấp Thánh Chủ tăng cường vũ khí, quét sạch tầm nhìn của mọi người như một con rồng hủy diệt thế giới, lao thẳng đến Khương Thành ở phía đối diện.

Nếu Khương Thành thực sự chỉ là một Chuẩn Đế bình thường thì đối mặt với một đòn tấn công như vậy, đừng nói là phản công, hắn thậm chí còn không thể chống cự một giây.

Khoảng cách về tiên lực là quá lớn.

Tuy nhiên, hình ảnh Khương Thành bị ăn tươi nuốt sống không diễn ra như mọi người mong đợi.

Bởi vì hắn ta vung thanh cốt kiếm của mình về phía ‘cuồng long’ ở phía đối diện.

Thanh kiếm này không mang theo kiếm đạo thập tam trọng, mà chỉ có ngũ hành kiếm tâm cơ bản nhất.

Sau đó, cuồng long ở phía đối diện đột nhiên dường như đông đặc lại rồi khô cạn, vỡ thành bọt bay tứ tung khắp bầu trời.

“Cái gì?”

Hữu Nhị hai mắt tròn xoe.

Đôi mắt hắn đầy kinh hoàng, đầy hoài nghi.

Tuy nhiên, đã quá muộn rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, thánh giới của hắn cũng cùng với sự tan chảy, đem theo cơ thể hắn cũng bị lìa khỏi sự sống.

Đường đường là Giáng Thần giả, cứ như vậy mà chết một cách kỳ lạ lẽ ra là hàng duy đả kích.

Toàn bộ quá trình diễn ra cực kỳ nhanh chóng, từ lúc ‘cuồng long’ bị kiếm của Khương Thành tiêu diệt đến khi Hữu Nhị bị giết, tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc.

Niềm vui trên gương mặt của Hữu Nhị và Hữu Tứ chưa kịp tắt.

Sự lo lắng và tuyệt vọng vẫn đang ngự trị trong trái tim của đám người Lẫm Đế, Thân Lô.

Những người duy nhất giữ được bình tĩnh trong suốt quá trình vẫn là Ngụy Miêu và Thân Lô, bốn đệ tử này của Phi Tiên môn.

Không còn cách nào, bất luận là Khương Thành gặp phải chuyện gì, bọn họ vẫn luôn tin rằng hắn có thể thắng.

Nhìn thi thể của Hữu Nhị cách đó không xa, Tả Nhị cuối cùng cũng định thần lại.

"Ngươi, ngươi lại…"

Khương Thành tiêu sái vung hoa kiếm, thu cốt kiếm lại.

Hữu Nhị chết đi, thời khắc đó hiệu quả của nguyên năng cũng biến mất, hắn ta lại một lần nữa trở lại trạng thái bình thường.

"Chuyện gì đã xảy ra với ta vậy?"

"Không phải các ngươi muốn thấy ta vượt cấp khiêu chiến sao? Ta đã biểu diễn cho các ngươi xem rồi đó."

"Điều ước đã thành thật, các ngươi không phải nên thấy vui hơn sao?"

Tả Nhị làm sao có thể vui nổi?

Một trận chiến tất thắng lại thua thê thảm như vậy, cuối cùng hai người cũng có chút bất an.

"Trọc khí của ngươi, làm sao có thể…"

Khương Thành lại ngắt lời bọn họ.

"Đúng vậy, ta vẫn có lực trọc, không phải các ngươi sớm đã biết rồi sao?"

"Ta thấy rất lạ, tại sao các ngươi lại nghĩ rằng sau khi tu vi của ta giảm đi thì sẽ không còn sức chiến đấu nữa?"

Trong trận chiến này hắn căn bản không dùng tiên lực hay hồn lực gì.

Không phải là không muốn dùng, mà là bị trọc thể cản trở, nhất thời không thể sử dụng được.

Vừa nãy đừng nói là Hữu Nhị hạ cảnh giới của hắn xuống đến Chuẩn Đế, cho dù là hạ xuống đến Tôi Thể cảnh, cũng không thể ảnh hưởng đến sự phát huy của hắn.

Do hiệu quả ngược của nguyên năng, lực trọc gần như vô hiệu hoàn toàn.

“Được rồi, bây giờ đến lượt hai ngươi rồi.”

“Còn có tuyệt chiêu gì không?”

“Nếu như không có vậy thì đến lúc lên đường rồi.”

Nhìn thấy hắn lại một lần nữa vung thanh cốt kiếm lên, sắp ra tay về phía mình, Hữu Tứ có chút hoảng loạn.

Đột nhiên hắn hét lớn một tiếng.

“Đợi một chút!”

“Khương Thành, ngươi có biết những Giáng Thần giả bọn ta đến từ đâu không?”

Đón nhận ánh mắt lườm nguýt của hắn dành cho mình, Khương Thành thật thà lắc đầu.

“Ta không biết.”

Đối với vấn đề này, hắn quả thật rất hiếu kỳ.

Không chỉ hắn, ngay cả Lẫm Đế cũng bất giác dựng tai lên nghe ngóng.

Trước đây Giáng Thần giả ở Nguyên Tiên giới không có cảm giác tồn tại gì, phần lớn mọi người đều không biết đến sự tồn tại của họ.

Nhưng những năm nay, cảm giác tồn tại của bọn họ đã được làm mới đến cực hạn, tất cả mọi người đều như sấm ngang tai.

Nhưng người có thể tạo ra Di và Vô Định Cổ Thánh này, đồng thời còn có thể rút được căn nguyên thế giới, có thể dẫn động tổ chức lớn mạnh như pháp tắc thứ ba, rốt cuộc từ đâu mà đến, lại không một ai có thể đưa ra được câu trả lời.

Có một điều duy nhất có thể chắc chắn, đó chính là vào thời kỳ kỷ nguyên đầu tiên, có lẽ bọn họ đã xuất hiện rồi.

Chỉ là, Hữu Nhị vốn không hề trả lời ngay lập tức.

Mà lại tiếp tục hỏi: “Ngươi có biết nguyên năng của bọn ta từ đâu mà có không?”

Khương Thành khua tay.

“Không biết.”

Cho dù kỷ nguyên thứ nhất, thứ hai hay thứ ba, cho dù đám tộc quần đó đều chưa từng xuất hiện tu luyện nguyên năng.

Hệ thống tu luyện này vừa không giống đạo tự thân, thậm chí dường như không có mối tương quan gì với Thiên Đạo, xem ra không thể nào giải thích được, cũng không có bất kỳ đạo lý nào để nói.

Còn chưa để hắn mở miệng truy hỏi, Hữu Nhị đã mở miệng hỏi câu hỏi thứ ba.

“Vậy ngươi có biết nguyên năng của ta là gì không?”

Khương Thành suy nghĩ tên này có phải là não có vấn đề gì không, cho nên mới không ngừng đi hỏi người khác.

“Ca không biết.”

Hắn cau mày: “Cho nên? Rốt cuộc ngươi muốn biểu đạt điều gì?”

“Ta muốn biểu đạt cái gì?”

Trên mặt của Tả Tứ đã không còn nhìn ra được nét hoảng loạn trước đây, thay vào đó là sự bình tĩnh, như thể Khương Thành ở trước mặt không còn là mối đe dọa nữa.

Mà Tả Nhị ở bên cạnh hắn cũng cùng vẻ mặt đồng cảm hướng về phía Khương Thành thở dài một cái.

“Ngươi sắp trở thành người sắp chết rồi, cũng không cần biết nhiều như thế nữa.”

Khương Thành đã bị những suy nghĩ của hai tên này làm cho mê muội.

“Sao ta lại sắp chết rồi?”

“Cho nên vừa nãy mới nói nhiều như vậy, chỉ vì muốn chơi ta một chút sao?”

“Không không không.”

Tả Tứ mỉm cười xua xua tay.

“Tiên Sơn 11 tòa Thánh miếu, thuộc hạ có trăm triệu sinh linh, bọn họ có thể nhận được nguyên năng mà bọn ta ban cho.”

Ánh mắt của hắn dừng trên người Lẫm Đế.

“Chắc là ngươi còn nhớ, trận doanh Thánh miếu tổng cộng có mười loại nguyên năng.”

Lẫm Đế gật đầu.

“Quả thật là mười loại, ý của ngươi là, nguyên năng của ngươi vẫn luôn không truyền ra ngoài?”

Tả Tứ mỉm cười gật đầu.

“Bây giờ ta có thể nói cho các ngươi, nguyên năng của ta chính là không biết.”

Khương Thành có chút mất kiên nhẫn.

“Ngươi đến đây để chơi trò chơi chữ với bọn ta có phải không?”

Tả Tứ lắc đầu.

“Không, ngươi hiểu lầm rồi, ta sớm đã phát ra công kích với ngươi rồi.”

“Khi ta thi triển nguyên năng, mục tiêu bị khóa nói với ta một lần không biết thì hắn liền lập tức bị thương.”

“Liên tiếp nói không biết đến lần thứ hai, tu vi toàn thân hắn sẽ biến mất ngay lập tức.”

“Liên tiếp nói không biết đến lần thứ ba, tính mạng của hắn liền nằm gọn trong một ý niệm của ta.”

Phì!

Do nguyên năng này quá đỗi tuyệt vời, Thành ca đã không kiềm chế được mà phun nước ngay tại chỗ.

Đám người Lẫm Đế và Ngụy Miêu ở phía sau cũng có vẻ mặt đờ đẫn, bởi vì thực sự là có chút vô lý.

“Lão huynh, ngươi đang đùa ta sao, hay là đang chơi đồ chơi vậy?”

“Đến mức này rồi, đùa bỡn có tác dụng gì sao?”

Khóe miệng Tả Tứ hơi nhếch lên, đắc ý nói: “Vừa nãy dưới dự dẫn dụ của ta ngươi đã ba lần liên tiếp nói không biết, cho nên ngươi đã trở thành một người sắp chết.”

Thành ca khâm phục cảm thán

“Ngươi đúng là một người có tài mà!”

Hắn không hề sợ chết, chỉ là trong lòng tràn đầy sự khinh miệt mà thôi.

Vốn dĩ hắn cảm thấy nguyên năng của đám Giáng Thần giả đó đã đủ khó tin rồi, nhưng so với nguyên năng của Tả Tứ, bức tranh ngay lập tức bình thường trở lại hàng trăm lần.

Chương 2522: Nguyên năng của ngươi không linh lắm

Mọi người cuối cùng cũng hiểu vì sao Nguyên Năng của Tả Tứ còn chưa được công khai, huống chi là các tiên nhân nhận được từ trận doanh Thánh miếu.

Một khi bị lộ ra ngoài, người khác dễ dàng có thể phòng bị được.

Cùng lắm thì nói chuyện trực tiếp với hắn, hoặc hết sức tránh nói ba chữ “ta không biết”.

Nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, trong trường hợp không biết gì, loại nguyên năng này quả thực quá đỗi nguy hiểm.

Điều này có quan hệ gì với thực lực không?

Nguyên lý đánh bại kẻ thù ở đâu?

Cứ cho là không nói lý, cũng nên có một mức độ chứ nhỉ?

Chính vào lúc này, Khương Thành vẫn cảm thấy Giáng Thần giả cũng chỉ có vậy.

Truyền thừa sức mạnh kỳ thần, tạo ra vài ‘chân thần’, đánh cắp căn nguyên, thao túng pháp tắc thứ ba, trên thực tế không

phải đều là mượn sức mạnh của Thiên Phong Thạch và thần khí Hộ Tâm kính sao?

Mà bọn họn vẫn chưa kịp có biểu hiện gì rõ ràng thì Di và hai tên trong trận giao chiến đã thương vong.

Như vậy xem ra, đám người này dường như không lợi hại như trong truyền thuyết.

Nhưng hiện tại, hắn không thể không thay đổi suy nghĩ.

Giáng Thần giả trông dễ sụp đổ như vậy, chỉ là bởi vì hai trận chiến mà bọn chúng gặp phải, một trận gặp phải Di - sự tồn tại bùng phát sức chiến đấu đơn thể, một trận gặp phải một người có hệ thống là mình.

Hai trận đại chiến này, năng lực của phần lớn mọi người trong số họ thực chất đều chưa được phát huy.

Nếu Kỷ Linh Hàm, Thương Linh, Lam Đề đụng phải bọn chúng, Thập Thiên Đế và sáu chúa tể gặp phải bọn chúng, có thể chống đỡ được những nguyên năng khó lường đó không?

Càng không cần nhắc đến, thật ra cảnh giới của Giáng Thần giả cao hơn những Cổ Thánh bình thường.

Đối với những người khác mà nói, bọn họ chính là sự tồn tại hàng duy đả kích.

“Ta thật sự rất hiếu kỳ, năng lực của những Cổ Thánh như các ngươi đến từ đâu?”

Hiện tại hắn càng cảm thấy rằng, nguyên năng chính là hệ thống trên một loại ý nghĩa khác.

Chỉ có hệ thống mới có thể không cần đến sức mạnh như vậy, không cần bất kỳ lí do nào cũng có thể tấn công ngược lại kẻ địch.

“Vậy ngươi cứ từ từ mà tò mò đi.”

Hữu Tứ rõ ràng là hiểu được đạo lý chết vì nói quá nhiều.

Hắn không hề tiếp tục vùng vẫy, mà đột nhiên búng ngón tay.

Rắc!

Cùng với sự vang lên của âm thanh quỷ dị ấy, Khương Thành cũng dần ngã xuống.

“Hừ!”

Hai tên Giáng Thần giả không hẹn mà cùng nhau thở phào một cái.

“Lần này chắc là chết thật rồi nhỉ?”

Do biểu hiện thần kỳ trước giờ của Khương Thành, hai người bọn họ cho dù nhìn thấy thi thể của hắn cũng không dám ăn mừng quá sớm.

Tả Nhị người thao túng không gian ảo cũng kỹ càng cảm nhận một lượt, sau đó mới gật đầu một cách nặng nề.

“Chết rồi, chắc chắn là chết rồi!”

“Vậy thì tốt.”

Ánh mắt của Tả Tứ lúc này mới dừng lại trên người của Lẫm Đế.

Nguyên năng của hắn vừa mới công khai, cho nên cho dù không có quy tắc nào cho trận chiến đồng đội đỉnh cao cũng không thể giữ lại được mạng cho bọn chúng.

Có điều trước khi giết chết đối thủ, hai người còn cần thu dọn mảnh vỡ của Hộ Tâm Kính một chút.

Hộ Tâm Kính tổng cộng có 21 mảnh vỡ, ngoài 3 mảnh bị Khương Thành thu vào trong không gian hệ thống, số còn lại tất cả đều thuộc về bọn chúng.

Hiện tại tất cả Giáng Thần giả đều chết trong chiến đấu, mảnh vỡ đương nhiên thuộc về hai người họ.

Tả Nhị không giấu niềm vui trên gương mặt, cũng không tỏ ra buồn bã trước những người đã mất.

“Xem ra vẫn cần phải cảm ơn Khương Thành rồi.”

“Ha ha, đúng vậy!”

Hai người bọn họ đang chia những mảnh vỡ, Khương Thành lại một lần nữa nghe thấy âm thanh của hệ thống.

“Ting! Kí chủ bị giết, đang kiểm tra đo lường sức mạnh kẻ địch, sắp xếp phương án giành chiến thắng!”

“Ting! Kí chủ nhận được 1 miếng ‘Không biết phản đan phù”, có thể phản ngược lại nguyên năng giết chết bằng lời nói.”

Hả?

Đối với loại đạo cụ đặc biệt này, Khương Thành lại không hề có chút ngạc nhiên nào, dù sao trước đây hệ thống ngay cả súng nước và quạt xếp cũng từng cho rồi.

Chỉ là hắn thấy kỳ lạ lần này hệ thống vậy mà lại cho hắn phương án để giành được chiến thắng.

Theo lý mà nói, lần này chỉ cần trực tiếp sống lại là được rồi.

Bởi vì bản thân chết một lần, sau khi sống lại sẽ không ngu xuẩn mà trúng chiêu.

Chỉ cần sau đó không nói "Không biết", trực tiếp dùng sức mạnh thì có thể giết chết Tả Tứ.

Chắc là hệ thống có thể đoán được sức mạnh của bản thân mạnh hơn đối phương chứ?

Tại sao lại còn tích cực giúp mình gian lận như vậy?

Với tính cách của nó, trước giờ không phải cái nào tiết kiệm được thì tiết kiệm sao?

"Ting! Kí chủ hồi sinh thành công!"

Sau khi Khương Thành sống lại, sau khi cảm giác nghi hoặc vừa nãy đó xuất hiện trong não, liền trực tiếp chuyển sang chế độ làm màu.

"Aizz, xem ra cái nguyên năng đó của ngươi cũng chẳng linh nghiệm chút nào nhỉ?"

Hữu Tứ vừa được chia 9 mảnh vỡ trước đó liền nhảy cẫng tại chỗ.

"Ngươi, ngươi vẫn chưa chết?"

Không còn cách nào khác, khi nhìn thấy chuyện mình rõ ràng đã thành công vậy mà lại thất bại đều sẽ cảm thấy không thốt nên lời.

Khương Thành nhún vai, sau đó bắt đầu trách móc.

"Ta thấy ngươi nói oai phong như vậy, cũng nghĩ rằng mình chết chắc rồi nên đã tự giác ngã xuống trước làm quen với tiết tấu của cái chết một chút."

"Kết quả thế nào mà vẫn không chết."

“Ngươi xem làm thế này xấu hổ biết bao chứ, quá là lãng phí tình cảm của ta rồi.”

“Cái nguyên năng đó của ngươi không phải là lừa bọn ta đấy chứ?”

Đám người Ngụy Miêu và Diệp Đường cũng đang cười châm biếm ở phía sau.

“Ha ha, đúng thế còn gì, nguyên năng đó của ngươi là do chém gió ra chứ gì?”

“Cái gì mà nói ba lần không biết liền chết, đúng là vô lý.”

“Vừa nhìn đã biết là tự biên tự diễn ra dát vàng lên mặt.”

“Theo ta thấy, ngươi chính là con ghẻ trong số đám Giáng Thần giả, người duy nhất không có nguyên năng phải không?”

Bị bọn hắn nói như vậy, ngay cả Tả Nhị cũn có chút đắn đo.

Dù sao trước đây khi Tả Tứ thi triển nguyên năng, phần lớn đều không có người sống, hắn cũng chưa từng được chứng kiến, chỉ là từng nghe nói mà thôi.

Thế là, hắn ngờ vực nhìn Tả Tứ một cái.

Dường như đang muốn nói rốt cuộc ngươi có đáng tin không vậy.

Ánh mắt không tin tưởng này, đã làm tổn thương sâu sắc đến lòng tự trọng của Tả Tứ.

Ngươi có thể nghi ngờ nhân phẩm của ta, nhưng không được phép nghi ngờ năng lực chuyên ngành của ta.

“Nguyên năng của ta là thật!”

Cảm xúc của hắn dần dần cáu kính lên, chỉ tay về phía Khương Thành hét lớn.

“Rõ ràng hắn đã trúng chiêu rồi, không thể vẫn còn sống được, đây chắc chắn là có vấn đề ở đâu rồi!”

“Đừng có kích động như vậy mà.”

Khương Thành mỉm cười cắt ngang lời hắn.

“Cho dù nguyên năng của ngươi là giả, bọn ta cũng sẽ không cười nhạo ngươi đâu.”

“Nguyên năng của ta không phải là giả!”

“Ngươi chứng minh thế nào?”

Một câu hỏi ngược lại đơn giản như vậy ngay lập tức khiến Tả Tứ chết lặng.

Đúng rồi, hắn còn có thể chứng minh thế nào?

Lẽ nào lại một lần nữa dẫn dụ người khác nói lại ba câu “không biết”, biểu diễn tại hiện trường giết chết đối phương một cách thần kỳ sao?

Nguyên năng này đã bị lộ rồi, có tên ngốc mới phối hợp với hắn.

Đám người Ngụy Miêu ở phía sau cố ý cười thành tiếng.

“Ha ha đúng thế, ngươi thi triển một lần nữa đi.”

“Nếu như có thể thành công, bọn ta sẽ tin ngươi không phải chém gió.”

“Thêm một lần nữa đi, không phải là không thể dùng được nữa rồi chứ?”

“Không phải chứ không phải chứ, chỉ thế này mà cũng là Giáng Thần giả sao?”

Bị bọn họ cười nhạo như vậy, cơn tức giận của Tả Tứ không thể kiềm chế nổi mà thể hiện rõ ra ngoài, hận không thể nghiền nát hết bọn chúng ngay lập tức.

Chỉ đáng tiếc Khương Thành đang đứng chắn ở phía trước, hắn không thể làm được chuyện này.

Chỉ có thể chửi rủa.

“Đám đần độn các ngươi, nhất định sẽ có ngày rơi vào tay ta…”

Khương Thành một lần nữa cắt ngang.

“Được rồi được rồi, ngươi cũng không cần nói ra những lời thù hận nữa.”

“Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội để chứng minh, cùng lắm thì ta lại phối hợp với ngươi một lần nữa là được rồi.”

Chương 2523: Tiêu hao đến Địa lão thiên hoang

“Ngươi vừa nói gì?”

Hữu Tứ còn tưởng là mình nghe nhầm.

Mà những người khác cũng đều là vẻ mặt khó tin.

Khương Thành mỉm cười nói: “Ta nói, ta sẽ phối hợp với ngươi một lần nữa, sau khi ngươi thi triển nguyên năng ta sẽ nói ba lần không biết, xem xem nguyên năng đó của ngươi có thật sự là có hiệu quả hay không.”

“Cái gì?”

Ngoại trừ đám đệ tử Ngụy Miêu ra, những người khác đều nhảy dựng lên.

Đặc biệt là Lẫm Đế, tức đến mức dựng ngược lông mày.

Nàng chỉ về phía Khương Thành mắng chửi liên hồi: “Ngươi lại phát điên rồi sao? Có thể thắng tại sao còn làm càn? Trực tiếp giết chết hắn không phải là được rồi sao?”

Khương Thành bất lực khoát tay.

“Người ta bị nghi ngờ năng lực nghiệp vụ, đây là chuyện đau khổ biết nhường nào chứ, chúng ta nên cho hắn một cơ hội để chứng minh, đây là phong thái mà một tiên nhân có cốt cách nên có.”

“Phong thái cái đầu nhà ngươi, ngươi thật là vô lý, ta sẽ không bao giờ tham gia vào hành động của ngươi nữa…”

Thành ca tự động chặn những lời sau đó của Lẫm Đế.

Hắn mỉm cười và làm một cử chỉ vui lòng về phía Hữu Tứ.

“Ngươi có thể bắt đầu rồi.”

Hữu Tứ sớm đã bắt đầu rồi.

Trước khi Khương Thành nói sẽ hợp tác với hắn, hắn đã kích hoạt Nguyên Năng rồi.

Mà trong những lời nói của Khương Thành sau đó đã bao gồm một từ “không biết”.

Tuy nhiên, để đảm bảo an toàn, tên này vẫn cố tình giả vờ không tin, để tránh cho Khương Thành bội lời.

“Ngươi có chắc chắn muốn phối hợp với ta không?”

Chút tâm tư nhỏ bé này của hắn với một người từng trải như Thành ca sao có thể không nhìn ra.

Hắn cũng giả vờ bối rối, còn cố ý vô tình nói gì đó mà hắn không biết.

“Đúng vậy, ta trước giờ luôn giữ lời, nói được làm được, lẽ nào ngươi không biết sao?”

Hứu Tứ mừng thầm, lần thứ hai nói không biết rồi, chỉ cần thêm một lần nữa là xong.

Khương Thành ơi Khương Thành, ngươi thật là kiêu ngạo!

Ta không tin lần này khả năng “giết người bằng ngôn từ” của ta không thể giết ngươi.

“Tại sao ngươi muốn phồi hợp với ta? Nó sẽ giúp ích gì cho ngươi?”

“Lợi ích?”

Khương Thành xua tay.

“Ta cũng không biết có lợi ích gì, nhưng giúp đỡ người khác thì cần gì phải có lợi ích đúng không?”

Lần thứ ba!

Hữu Tứ suýt chút vui mừng hoan hô lên.

Vốn dĩ nói lại ba lần “không biết” là chuyện không thể nào, giờ đây nó đã thành sự thật rồi.

Nhưng hắn vẫn chưa yên tâm được.

Vừa nãy đã thất bại một lần, lần này cứ nói thêm hai lần không biết để chắc chắn đi.

Thế là hắn lại tiếp tục nói những lời thừa thãi.

“Xem ra trước đây ta đã hiểu lầm ngươi, không ngờ ngươi có tâm tư rộng rãi như vậy, ta khâm phục ngươi, vậy thì chúng ta bắt đầu đi.”

Khương Thành có chút không kiên nhẫn.

“Ta đã nói ba lần rồi không biết rồi, ngươi vẫn chưa hài lòng sao?”

“Được rồi, ta nói thêm vài câu cho ngươi thỏa mãn vậy.”

“Không biết, không biết, không biết…”

Hắn một hơi nói bảy tám lần.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Ngay cả Ngụy Miểu ở phía sau cũng có chút không nói nên lời.

Khương chưởng môn, ngươi cứ bình tĩnh chút đi, lỡ như chết thật thì sao?

Nhiều lần như vậy uy lực liệu có mạnh hơn không?

Thực ra hắn đoán không sai.

Nói thêm vài lần không biết, cũng đều sẽ chết, chỉ có điều là chết dứt khoát và tàn khốc hơn.

Hữu Tứ ở phía đối diện vô cùng vui mừng, bấy nhiêu lần “không biết” cũng đủ khiến hắn yên tâm, không cần phải giả vờ nữa.

“Ha ha ha ha, Khương Thành, ta đời này chưa từng gặp qua nhân vật nào kỳ quái như ngươi.”

“Ta nên gọi ngươi là kiêu ngạo hay ngu ngốc?”

“Nếu ngươi đã nhiệt tình giúp ta chứng minh như vậy, thế thì ta sẽ thành toàn cho ngươi, chỉ đáng tiếc ngươi không thể tự mình nhìn thấy nữa.”

Nói xong, hắn búng tay một cái lần nữa.

Việc búng tay thực ra là một “nghi lễ kết thúc” nguyên năng của hắn.

Sau khi tiếng búng tay vang lên, nguyên năng “giết người bằng ngôn từ” chính thức kết thúc uy lực của nó.

Sau đó, mọi người được xem một màn pháo hoa tuyệt đẹp.

Bùm bùm!

Trong không gian ảo liên tục nổ ra những tiếng chói tai.

Tay chân và mảnh quần áo còn sót lại văng tứ tung, và một cơn mưa máu khắp bầu trời.

Trước kịp hạ cánh, nó lại tiếp tục phát nổ trên không trung.

Cơn mưa máu nhanh chóng tan thành mây khói, các gốc cây và mảnh quần áo cũng bị đốt cháy và hóa khí nhanh chóng.

Chỉ sau vài giây, không còn ai gọi là Hữu Tứ trên thế giới này nữa.

Hết cách, Khương Thành vừa nhận được "đan phù phản không biết", chỉ cần Hữu Tứ khởi động nguyên năng, những lời "không biết" của Khương Thành cuối cùng sẽ tấn công ngược lại ngự thuật trên cơ thể mình.

Khương Thành đã nói rất nhiều lần trong một hơi thở, sức mạnh cũng lớn hơn bình thường. Bản thân Hữu Tứ đương nhiên sẽ chết một cái chết rất thảm khốc.

Chỉ là những người khác không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cho dù là Tả Nhị hay Lẫm Đế và Thân Lô, tất cả họ đều tỏ ra kinh ngạc.

"Hữu Tứ thực sự đã chết?"

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

"Mẹ kiếp, chuyện này sao có thể xảy ra được vậy?"

Ngay cả Ngụy Miêu, Diệp Đường và những người khác vẫn còn vô cùng hoang mang.

Họ có niềm tin lớn nhất ở Khương Thành, nhưng kết quả tốt nhất mà họ có thể đoán là Khương Thành không bị thương, như thể không có gì xảy ra.

Thật sự không ngờ rằng sau khi Khương chưởng môn phối hợp với đối thủ, đối thủ lại đột ngột qua đời.

Điều này có phải là quá thần kỳ rồi không?

"Ngươi, ngươi, ngươi đã làm gì?"

Tả Nhị lắp bắp.

Hữu Tứ đã bị giết, hắn ta đáng lẽ phải hạnh phúc, dù sao thì sau tất cả hắn ta đã trở thành Giáng Thần giả cuối cùng, tất cả 18 mảnh của Hộ Tâm kính sẽ thuộc về hắn ta.

Nhưng làm sao hắn có thể hạnh phúc bây giờ?

Thủ đoạn của Khương Thành quá kỳ lạ, vượt quá dự liệu của hắn, đã sắp khiến hắn đổ bệnh rồi.

Bây giờ hắn thà đối mặt với Di còn hơn là đối mặt với sinh vật kỳ lạ này.

“Ta không làm gì cả.”

Khương Thành vô tội xòe hai tay ra: “Các ngươi đều thấy rồi, ta không hề ra tay, ta chỉ vì lòng tốt phối hợp với hắn một chút thôi.”

“Thực tế đã chứng minh, nguyên năng của hắn ta vẫn còn tác dụng, nhưng có thể nó không được ổn định nên hắn ta không nắm bắt được.”

Tả Nhị rất muốn phàn nàn.

Nắm bắt cái gì?

Nguyên năng chỉ có thể chia mạnh yếu, làm sao có ổn định hay bất ổn?

“Được rồi, đến lượt ngươi rồi.”

Khương Thành lại rút ra cốt kiếm.

“Đừng trách ta không cho ngươi cơ hội, ngươi còn có tuyệt chiêu nào mau sử dụng đi.”

Đối diện với mũi kiếm sắc nhọn của hắn, Tả Nhị biết mình cho dù thế nào cũng không thể thắng.

Nguyên năng của hắn chính là không gian ảo.

Sử dụng không gian này, hắn ta có thể cô lập chiến trường và tạo ra tình huống một đối một hoặc một tình huống mà nhiều địch ít.

Khi trạng thái bình thường, đây là một kỹ năng phụ trợ rất mạnh mẽ.

Nhưng bây giờ đối mặt với Khương Thành, tất cả những điều này đều vô nghĩa.

Hắn muốn cầu xin được tha mạng, nhưng một trận chiến đỉnh cao không phân định sống chết, nó căn bản sẽ không bao giờ kết thúc.

Tả Nhị đương nhiên không muốn bị giết.

“Khương Thành, ta thật sự không giết được ngươi, nhưng ngươi cũng không thắng được.”

Vừa nói điều này hắn vừa kết hợp 18 mảnh Ngọc phù lại.

Một tấm giáp ngực gần như hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt hắn.

“Chỉ cần ta không chết, không gian ảo sẽ tồn tại mãi mãi.”

“Ngươi có thể ở đây với ta đến vĩnh hằng, xem ai có thể tiêu diệt ai!”

Chương 2524: Bí cảnh không thể hủy diệt

“Hao mòn đến địa lão thiên hoang?”

Khương Thành cười lạnh.

“Ai thèm ở với ngươi?”

Nói xong, người hắn liền vung kiếm chém thẳng vào người Tả Nhị phía đối diện.

Dưới sức mạnh của lực trọc, kiếm đạo thập tam trọng lần lượt chém xuống như một thiên hà, ngay lập tức bao bọc đối thủ.

Khương Thành không ngờ một đòn này có thể đánh bại đối phương, dù sao đối phương vẫn có 85% Hộ Tâm kính.

Là một thần khí, nó chắc có thể chống đỡ được trong một thời gian dài, phải không?

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, thanh kiếm không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Sức mạnh của lực trọc dễ dàng xuyên qua “Hộ Tâm kính” và “Tả Nhị” phía sau, nhưng cả hai đều không chịu chút tổn thương nào.

Khương Thành đã quen với nhiều cảnh khác nhau nên không có gì ngạc nhiên.

“Biến thành ảo ảnh?”

“Ngươi sai rồi.”

Giọng nói của Tả Nhị đột nhiên vang lên từ mọi hướng, như thể bất kỳ ngóc ngách nào cũng đều có sự tồn tại của hắn.

“Ta chỉ là hợp nhất thành một thể với không gian ảo này.”

“Nếu muốn giết ta, ngươi chỉ cần phá vỡ không gian ảo.”

“Còn nếu ngươi muốn phá vỡ không gian ảo thì phải giết ta.”

“Đây là ngõ cụt.”

“Khương Thành, ta muốn xem xem ngươi phá vỡ cục diện như thế nào.”

Lúc này, Khương Thành không nhận ra mức độ nghiêm trọng của những lời này.

Theo hắn thấy, không gian ảo này chẳng qua là một bí cảnh, chỉ có điều đặc biệt hơn một chút so với những bí cảnh trước đây hắn từng gặp mà thôi.

Bí cảnh này có thể chứa đựng Cổ Thánh, điều đó cho thấy rằng chắc chắn nó có kết nối với Nguyên Tiên giới.

Dựa vào thực lực của Khương Thành, muốn hủy diệt Nguyên Tiên giới thì hơi khó, nhưng hủy diệt bí cảnh này thì không khó.

Hắn lập tức vung kiếm và tấn công tứ phía.

Lực trọc giống như bất chấp tất cả, điên cuồng công kích về mọi ngóc ngách.

Cùng lúc đó, đám người Lẫm Đế và Ngụy Miêu cũng không rảnh rỗi.

Mọi người sôi nổi mở ra thánh giới, huy động Đế Khí, dốc toàn lực phá hủy không gian ảo này.

Mới đầu, “bí cảnh” chỉ còn lại những tiếng nổ liên tục và căn nguyên thánh giới sặc sỡ màu sắc.

Đám người Thân Lô sau khi chứng kiến một loạt những thao tác cao cấp của những lão đại, cũng rất tự giác gia nhập vào đội hình này, góp chút sức lực nhỏ bé của mình.

Sau khi tập thể tung chiêu kéo dài tận mười phút, mọi người bắt buộc phải dừng lại.

Bởi vì, không gian ảo này không hề có chút hiện tượng bị hủy diệt nào.

Không những không bị hủy mà thậm chí còn không có chút rung chuyển nào.

“Sao có thể như vậy được?”

Sau khi tất cả mọi thứ khôi phục trở về trạng thái tĩnh lặng, Lẫm Đế nhìn khắp bốn phía, phát hiện không gian đươc hợp thành từ các mạng lưới này vẫn giống như lúc đầu, không có chút thay đổi nào.

Ngụy Miêu cũng đờ đẫn ra

“Không thể nào nhỉ?”

“Chúng ta tập hợp tấn công của nhiều người như vậy lại với nhau, đừng nói là bí cảnh, cho dù là Nguyên Tiên giới cũng dễ bị rơi mất một góc chứ.”

“Càng không cần nói còn có Khương chưởng môn tinh anh thần võ, tuyệt thế vô song, thần chặn sát thần đây tự mình ra tay.”

“Hắn cũng đã ra tay rồi, cái bí cảnh này vẫn dám tiếp tục tồn tại? Hoàn toàn không có đạo lý mà!”

“Ha ha ha…”

Tả Nhị đã hợp thể với không gian ảo đắc ý cười lớn, tiếng cười lại một lần nữa truyền đến từ bốn phương tám hướng, toát ra một mùi vị quỷ dị đậm đặc.

Thật ra hắn vốn dĩ không được yên tâm lắm.

Bây giờ nhìn thấy đối phương thật sự không thể phá vỡ, đương nhiên trong lòng vô cùng chắc chắn.

“Không gian ảo này của ta không phải là loại bí cảnh mà các ngươi từng nghĩ.”

“Cho dù các ngươi có đánh thêm hàng trăm triệu năm, trăm tỷ năm thì cũng phí công vô ích.”

“Nếu không thì các ngươi cho rằng tại sao địa vị của ta trong Giáng Thần giả lại đứng trước như vậy chứ?”

Ngụy Miêu lập tức tức giận.

“Chém đi, Hữu Nhất thứ tự còn đứng trước ngươi cũng đã bị giết rồi, ngươi là cái thá gì chứ?”

“Còn trăm triệu năm cơ, ngươi cho rằng bí cảnh này có thể tồn tại mãi mãi sao?”

“Cứ cho là bọn ta ở đây không thể phá được, nhưng bên ngoài Nguyên Tiên giới cũng sẽ có những thay đổi nhất định, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn đến cái bí cảnh này của ngươi trở nên không ổn định.”

Tả Nhị không ngừng cười lạnh: “Hừ, đúng là côn trùng mùa hè không thể đóng băng bằng lời nói, vậy thì các ngươi cứ tiếp tục cố gắng đi.”

Khương Thành không hề đấu khẩu với hắn, mà bắt đầu suy nghĩ.

Hắn âm thầm cảm nhận, những công kích vừa nãy của những người bên mình có lẽ là có gì đó sai lầm, nhưng lại không thể tìm ra được không đúng chỗ nào.

Mà khi hắn thử đánh vỡ không gian ảo, những tiên nhân ở bên ngoài cũng phát sinh một loạt những biến cố.

Cùng với sự chết đi của từng Giáng Thần giả, rất nhiều tiên nhân trong trận doanh Thánh miếu cũng liên tiếp mất đi nguyên năng.

Hết cách, nguyên năng của bọn họ đều đến từ những Giáng Thần giả tương ứng.

Cũng giống như nguyên thuật đến từ căn nguyên vậy, càng không nhìn thấy bên trong xảy ra những gì, nhưng những người ở bên ngoài vẫn có thể thông qua nguyên năng biến mất dự đoán được tình hình ở bên trong.

Những tiếng la hét chưa từng dừng lại.

“Nguyên năng của ta mất rồi!”

“Trời ơi, sao có thể như vậy?”

“Lẽ nào Tả Ngũ đại nhân chết rồi?”

“Đã vào được đến không gian ảo rồi, sao Tả Tứ đại nhân còn chết được chứ?”

“Không…”

“Tả Lục đại nhân cũng chết rồi!”

“Không thể nào, trận chiến con rối của Tả Lục đại nhân phối hợp với không gian ảo, rõ ràng chính là sự tồn tại vô địch!”

“Hữu Nhị đại nhân vậy mà cũng…”

“Thời quang của hắn sao có thể thất bại được?”

Đối với những tiên nhân của trận doanh Thánh miếu mà nói, đây thật sự giống như một ngày tận thế.

Rất nhiều người hai tay ôm đầu, tự mình lẩm bẩm.

“Tính đi tính lại, hiện tại ngoại trừ Tả Nhị và Hữu Tứ đại nhân ra, những Giáng Thần giả khác đều chết rồi.”

“Không thể như vậy được!”

“Nguyên năng của ta cứ như vậy mà mất đi sao?”

“Vậy sau này chúng ta phải làm sao?”

Một số người lục thần vô chủ, cũng có một số người đã bắt đầu suy nghĩ đến sẽ đào tẩu sang phe đối lập.

Mà so với bọn chúng, các đại tông môn và tộc quần của trận doanh Ngũ Thần bên này lại reo hò vui vẻ.

“Mạnh quá!”

“Khương chưởng môn quả thực là khó tin quá đi!”

“Tự mình giết chết nhiều Giáng Thần giả như vậy, sao hắn có thể làm được vậy?”

“Ta đã nói cái gì nào, hắn nhất định sẽ thắng!”

“Cái đó còn cần ngươi nói sao, khi hắn hiện thân, ta đã biết trận chiến này không có gì phải lo lắng rồi.”

“Tên Giáng Thần giả nhỏ nhoi mà lại dám không quỳ xuống trước mặt Khương chưởng môn nhận thua quả thực là không biết tự lượng sức mình, cực kỳ ngu xuẩn!”

Đám người này đều quên mất phản ứng khi Khương Thành xuất hiện ở đây trước đó, khi đó mọi người đều hò hét, cười nhạo, trêu đùa hắn.

Đều nói hắn kiêu ngạo, làm càn, tự tìm cái chết.

Đám người Thượng Huyền Cổ Thánh và Minh Tổ âm thầm theo dõi sát sao đấu trường trên đỉnh núi cũng đang ăn mừng với nhau.

Sau khi những Giáng Thần giả bị tiêu diệt, sẽ không ai cạnh tranh với họ quyền kiểm soát Tiên Sơn nữa.

Tất nhiên đây là một chuyện tốt đối với họ.

Bây giờ Nguyên Tiên giới đã bước vào "Thời đại mạt luật pháp", Tiên Sơn chính là nơi sinh sống của tất cả Tiên nhân trong tương lai.

Bọn họ kiểm soát nơi này, chẳng phải đã hoàn toàn thống trị vận mệnh của tất cả mọi người, trở thành chân thần chí cao vô thượng sao?

Nghĩ thôi cũng đã thấy kích thích rồi.

"Mười một tòa Thánh miếu, đã biến mất 10 tòa, chỉ còn lại duy nhất một tòa."

"Khương Thành đúng là có năng lực quá đi chứ?"

"Lần này đúng là không nhìn nhầm người rồi, hắn quả thật là không thể nào so sánh được!"

Hồn Tổ tự hào nói: "Đương nhiên, trên đời này không có chuyện gì mà hắn không làm được."

Chương 2525: Khôi phục Nguyên Tiên giới

Chỉ một lời nói tùy tiện của Hư, lại có thể khiến cho vẻ mặt của Minh Tổ trở nên co chút vi diệu.

"Không có chuyện gì không làm được?"

"Vậy hắn có phải là làm quá sức được luôn không?"

Thượng Huyền Cổ Thánh và hai người khác ở bên cạnh cũng cùng nhau thu lại nụ cười.

Ánh mắt của mấy người đều đem chút ý tứ.

Hư cũng là một người tinh ý, làm sao không nhìn ra được suy nghĩ của mấy người này,

Kẻ địch lớn nhất trước đây là Giáng Thần giả, cho nên mong rằng Khương Thành càng mạnh càng tốt, chỉ có như vậy mới có thể tiêu diệt được kẻ địch.

Bây giờ Giáng Thần giả sắp bị xóa sổ hoàn toàn, Khương Thành thật sự không thể càng mạnh càng tốt nữa.

Người này mạnh như vậy, chẳng phải sẽ đe dọa đến quyền thống trị Tiên Sơn trong tương lai của mình sao?

"Các ngươi không phải muốn diệt trừ hắn đấy chứ?"

Giọng nói của Hư cũng có phần lạnh lùng.

"Trở thành kẻ địch của Khương Thành không phải là một nước cờ sáng suốt, đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi."

"Nếu ngươi nhất quyết làm thì đừng kéo ta vào, chuyện này không liên quan đến ta."

Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh nhìn nhau một cái rồi bật cười.

"Ngươi hiểu lầm rồi."

"Vừa rồi Khương Thành đã giúp chúng ta một chuyện lớn, chúng ta còn chưa kịp cảm ơn, làm sao đối phó được với hắn được, ha ha ha …"

"Đúng thế, ngươi nghĩ nhiều quá rồi."

Họ đang ở đây cười cợt, đột nhiên cảm thấy dường như có địa chấn.

Dưới chân hắn lắc lư, không gian xung quanh cũng rung chuyển theo.

"Chuyện gì vậy?"

Cả năm người họ giật mình.

"Thiên Phong thạch này là lãnh thổ của chúng ta, ai có thể làm loạn ở đây?"

"Ai vậy?"

"Còn không mau cút ra ngoài chịu chết!"

“Chẳng lẽ là Thu Vũ Tuyền?”

“Khụ khụ, nếu là nàng ta, vậy cũng không phải là không thể tha thứ…”

Ngay khi họ đang nghi thần nghi quỷ, lại càng có nhiều biến cố hơn xảy ra.

Đầu tiên là một cú sốc dữ dội hơn bên trong Tiên Sơn.

Hàng trăm triệu tiên nhân vốn vẫn đang chú ý đến trận chiến đỉnh phong đều kinh ngạc hét lên.

Nhưng họ chưa kịp làm gì thì cả Tiên Sơn đã bị vặn vẹo dữ dội, không gian lên xuống thất thường.

Ngay sau đó, “thế giới mới” này dường như chìm xuống, nhanh chóng mất đi màu sắc ban đầu.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy!”

“Đây có phải là ngày tận thế không?”

“Không thể nào, đây không phải là thế giới mới sao, làm sao nó có thể bị phá hủy?”

Vô số tiếng la hét và tiếng kêu gào đan xen vào nhau thành một mảnh.

Ngay cả Thiên Dịch sơn nơi từng là chiến trường, cũng sụp đổ ngay lập tức, chỉ còn lại lôi đài đấu lơ lửng tại chỗ.

Các tiên nhân sống ở khắp nơi trên Tiên Sơn, cho dù là tộc quần nào, cho dù là cảnh giới cao thấp, trong khoảnh khắc này đều giống như biến thành những cọng bèo không có chỗ dựa.

Bọn họ lần đầu tiên cảm nhận được sức lực nhỏ bé của bản thân mình, chỉ có thể chấp nhận trôi theo dòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ phát hiện bản thân đã trở về Nguyên Tiên giới.

Mà Nguyên Tiên giới đã bước đến “thời đại mạt pháp”, chỉ còn lại một vài Huyền Tiên Thiên Tiên, dường như lạnh giá cũng đã qua đi, nước băng tan chảy đón chào một dòng chảy ấm áp.

“Dòng chảy ấm áp” đó hỗn loạn, thậm chí mọi người còn tận mắt chứng kiến cảng tượng mùa xuân hoa nở trong vài giây.

Bởi vì, đó là căn nguyên thế giới.

Cùng với sự sụp đổ của Tiên Sơn, căn nguyên nhanh chóng rút lui và trở về Nguyên Tiên giới.

Những tiên nhân vừa trở về vẫn đang gào thét trước biến cố, than thở về sự suy tàn của Nguyên Tiên giới, liền nhận thấy rằng nồng độ tiên khí xung quanh họ đang tăng lên nhanh chóng.

"Lại xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nguyên Tiên giới sắp được khôi phục rồi sao?"

"Làm sao chuyện này có thể xảy ra được?"

"Ai làm ra chuyện này vậy, Khương Thành sao?"

"Cho dù người làm là ai, dù sao đây cũng là chuyện tốt!"

"Đúng thế đúng thế, Nguyên Tiên giới trở về với khí hậu trước đây, chúng ta cũng có nơi để sống rồi!"

Những tiên nhân vừa trở về, chớp mắt đã quên đi "sự hủy diệt" của Tiên Sơn.

Xét cho cùng, tất cả những gì họ cần là một vị diện có thể chở họ và cho phép họ tiếp tục tu luyện, bất kể là ở đâu cũng được.

Ngay sau đó, những tiếng la hét ban đầu lại trở thành những tiếng cổ vũ ăn mừng.

Chỉ có một số người không thể vui nổi.

Đó là Hồn Tổ, Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh.

Chỉ ba phút trước, họ vẫn còn tưởng tượng về viễn cảnh tươi sáng tương lai thống trị Tiên Sơn và cai trị vô số sinh linh.

Kết quả Tiên Sơn cứ như thế mà biến mất.

Không chỉ Tiên Sơn không còn nữa, mà ngay cả sức mạnh của Thiên Phong thạch cũng đang suy giảm nhanh chóng.

Bởi vì căn nguyên thế giới bên trong bảo vật này cũng đang nhanh chóng quay ngược lại, nó chảy ngược về Nguyên Tiên giới.

Căn nguyên thế giới đó trước đây đã được rút ra từ Nguyên Tiên giới thông qua Thiên Phong thạch, bây giờ nó có thể

được coi là trở lại với chủ sở hữu ban đầu, nhưng Minh Tổ và những người khác không muốn thấy điều này xảy ra.

Nếu như bên trong Thiên Phong thạch không có sức mạnh của căn nguyên, sức mạnh mà họ có thể kiểm soát được sẽ càng yếu hơn.

Mấy người vội vàng lợi dụng thân phận của thất tinh, sử dụng nhiều phương pháp khác nhau để cố gắng ngăn chặn sự trở lại của căn nguyên thế giới.

Chỉ là cho dù họ làm gì, cũng không thể ngăn chặn được quá trình này.

Bởi vì ở một nơi kín đáo có một người đang thao túng tất cả, không chỉ thao túng sự trở về của căn nguyên, còn thao túng một phần sự biến hóa của Thiên Phong thạch.

Năm người họ chiến đấu chống lại người đó trong sự tuyệt vọng.

Thế nhưng cùng với sự biến mất không ngừng của căn nguyên thế giới, sức mạnh của bọn họ cũng càng ngày càng yếu, không thể đấu lại với đối thủ.

Cho đến một lúc nào đó, một bóng dáng quen thuộc từ từ xuất hiện trước mặt năm người họ.

“Bà Sa Ngọc nhân!”

“Thì ra là ngươi!”

“Ngươi đang muốn làm gì vậy?”

Trước sự chất vấn và quát tháo của hắn, Tiên Mẫu chỉ thờ ơ, dửng dưng như thể đang nhìn xuống năm viên đá cứng đầu.

“Hoặc là các ngươi quy y Thiên Đạo.”

“Hoặc là các ngươi sẽ bị mắc kẹt trong Thiên Phong thạch này mãi mãi, cả đời không có được tự do.”

Nghe thấy “bản án” của nàng ta, năm người vô cùng tức giận.

“Ngươi nói gì?”

“Ngươi là cái thá gì?”

“Cướp đi căn nguyên thì cũng thôi đi, Thiên Phong thạch thì có liên quan gì đến ngươi?”

“Lẽ nào ngươi không biết, chủ nhân của Thiên Phong thạch này chính là bọn ta sao? Ngay cả Khương Thành cũng không thể can dự, huống hồ là ngươi?”

Chờ đến khi bọn họ nói xong, Tiên Mẫu mới nói một câu.

“Thiên Phong thạch trước kia không có quan hệ gì với ta, nhưng sau khi 50 sợi lực đạo ấn đó bị cuốn vào, thì tự nhiên lại có liên quan.”

“ Ý ngươi là gì?”

Vì năm người này chưa từng trải qua một số chuyện nên họ không thể hiểu được.

Nếu Khương Thành, Lẫm Đế hoặc Tả Nhị có mặt ở hiện trường, họ chắc sẽ hiểu ngay, sau đó than thở rằng Tiên Mẫu quá quỷ quyệt.

Năm đó khi Liên minh Thần Đạo và Lạc Tiên điện tranh đấu, để chống mũi nhọn của Di, hàng chục vị Chính Thần của Liên minh Thần Đạo chỉ có thể chuyển sang cầu cứu sự giúp đỡ của Giáng Thần đài.

Mà lần đó điều kiện của Giáng Thần đài đưa ra chính là mọi Chính Thần đều cần truyền vào Thiên Phong thạch một chút lực đạo ấn.

Vào thời điểm đó không ai biết hậu quả của việc này sẽ như thế nào.

Mãi về sau, Viên Thiên Phong thạch đã sử dụng sức mạnh của năm mươi đạo ấn để đánh lừa thành công lòng tin của Thiên Đạo, tiếp cận thành công căn nguyên thế giới và chiếm lấy nó.

Điều này cũng dẫn đến “thời đại mạt pháp” ở Nguyên Tiên giới.

Truyền sức mạnh của năm mươi sợi đạo ấn vào Thiên Phong thạch, cũng được xem như Liên minh Thần Đạo trúng kế, Tiên Mẫu thất bại, Giáng Thần giả thành công.

Nhưng bây giờ nghe Tiên Mẫu nói như vậy, chuyện này xem ra không đơn giản.

Lần truyền lực đạo ấn đó, đã khiến cho Thiêc Phong Thạch có được lòng tin của Thiên Đạo, nhưng đổi lại, Thiên Đạo cũng

nhận được lòng tin của Thiên Phong thạch.

Hậu quả cuối cùng, chính là Tiên Mẫu người phát ngôn cho Thiên Phong thạch cũng có thể thao túng Thiên Phong thạch.

Chỉ là, nữ nhân này vẫn luôn nhẫn nhịn, không bại lộ với bất kỳ ai.

Chương 2526: Thánh Hoàng hiện thân

Việc Tiên Mẫu có thể điều khiển Thiên Phong thạch, ngay cả Giáng Thần giả cũng không biết.

Nếu không khi bọn họ nắm giữ căn nguyên thế giới, nhất định sẽ không tự tin táo bạo như vậy.

Trong mắt họ, Tiên Mẫu chỉ là một "Người gác cổng Thiên Đạo" bất lực, đối mặt với ý chí của mình, nàng hoàn toàn không thể làm gì được.

Đây cũng là nhận thức của hầu hết mọi người ở Nguyên Tiên giới.

Vì hình tượng Tiên Mẫu biểu hiện ra ngoài giống như một nạn nhân.

Trong những năm này, sáu suối nguồn tiến vào, liên minh Thần Đạo bị diệt, căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới đã bị phá hủy, bị biến thành thời đại mạt pháp, người phát ngôn cho Thiên Đạo như nàng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn cả quá trình, chẳng có tiếng nói, dáng vẻ thê lương.

Nàng ta thậm chí còn nhờ Khương Thành giúp đỡ.

Ai ngờ một nạn nhân "tội nghiệp" như vậy lại làm nên chuyện lớn?

Cho đến lúc này, nàng ta cuối cùng cũng bắt đầu hành động.

Đám người Minh Tổ và Hồn Tổ đương nhiên không muốn quy y Thiên Đạo, họ hiểu rằng quy y có nghĩa là khuất phục, nhưng nó không đơn giản như vậy.

Năm người đã chiến đấu hết mình để chống lại, nhưng sau khi căn nguyên thế giới bị lấy đi, sức mạnh của họ ngày càng yếu đi.

Còn về quyền thao túng Thiên Phong thạch, đẳng cấp của Tiên Mẫu không hề thấp hơn bọn họ.

Trong quá trình trấn áp năm người này, nàng dần chú ý tới một số chi tiết.

“Hóa ra là năm người các ngươi mỗi người kiểm soát một phần của Thiên Phong thạch.”

“Hơn nữa, năm người hợp sức vẫn chưa hoàn hảo. “

“Nếu các ngươi có thêm một vài đồng đội có cùng quyền hạn, có lẽ các ngươi có thể ngăn chặn ta.”

“Bây giờ, năm người các ngươi vẫn chưa đủ mạnh…”

Cùng với lời nói của nàng ta, Hồn Tổ và Minh Tổ cũng dần mất đi vị thế.

Ngay khi Tiên Mẫu chuẩn bị ra đòn cuối cùng để thu phục hoàn toàn năm người, một ánh kiếm chợt lóe lên từ giữa hai bên.

Mất cảnh giác, Tiên Mẫu suýt bị đánh trúng.

Nhìn kỹ lại, một bóng dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Không quen vì nàng ta chưa bao giờ làm quen với người này.

Quen là vì nàng đã biết người này từ lâu - Thánh Hoàng.

“Ngươi cũng ở trong Thiên Phong thạch?”

“Hơn nữa còn có được quyền khống chế?”

Tiên Mẫu cuối cùng cũng lộ ra một ánh nhìn ngạc nhiên.

Thực lực của Thánh Hoàng mạnh hơn năm người kia, nhưng trong không gian đặc thù của Thiên Phong thạch, thực lực lại là thứ kém quan trọng nhất.

Điều quan trọng là quyền hạn.

Không có quyền hạn, ở đây ngươi chỉ có thể bị chi phối, không thể làm gì được.

Thánh Hoàng cũng có thể đạt được uy quyền, điều này không chỉ khiến nàng kinh ngạc, mà còn khiến đám người Hồn Tổ, Minh Tổ kinh ngạc.

“Hóa ra vẫn còn có người khác ở đây?”

“Người này vào bằng cách nào? Bọn ta chẳng biết gì về điều đó.”

“Nàng ta cũng có thể thao túng Thiên Phong thạch, nàng ta đã làm thế nào vậy?”

Phải biết rằng, năm người họ ban đầu có thể có được quyền hạn, là nhờ Khương Thành giúp đỡ vượt qua cấp độ của “Cửa phá giới” và nhận được sự chấp thuận của Thiên Phong thạch.

Theo kinh nghiệm của họ phán đoán, cho vượt qua cửa phá giới bằng con đường nào thì cũng không ai có thể đi qua được, và độ khó không thể diễn tả bằng sự dị thường được.

Thánh Hoàng đã vượt qua như thế nào?

“Các ngươi quan tâm nhiều như vậy làm gì, hiếm có thêm một trợ thủ mà!”

Thượng Huyền Cổ Thánh gào to, năm người đứng ở phía sau Thánh Hoàng, cùng nhau liên thủ làm ra một động tác.

Một cuộc đối đầu mới nổ ra, Tiên Mẫu sớm nhận ra rằng mình không thể ngăn chặn bọn họ được nữa.

Sự gia nhập của Thánh Hoàng dường như đã dẫn đến một sự thay đổi về chất. Quyền hạn của sáu người ở phía đối diện đã vượt qua nàng, thậm chí còn từng bước từng bước đẩy nàng ra khỏi Thiên Phong thạch.

Tuy nhiên, Thiên Phong thạch sau khi mất đi căn nguyên thế giới, chung quy cũng không có quá nhiều sức mạnh.

Sau khi bị đuổi ra ngoài, Tiên Mẫu dứt khoát, lợi dụng sức mạnh của Thiên Đạo và căn nguyên thế giới để nhấn chìm Thiên Phong thạch vào nơi sâu thẳm của Thiên Đạo.

Nàng không có cách nào tiêu diệt ngọn nguồn tai họa này, chỉ có thể tạm thời trấn áp.

Sau khi làm xong tất cả, Tiên Mẫu hướng ánh mắt về chiếc đĩa thấp thoáng đằng xa.

Đó là đấu trường của trận chiến đỉnh phong, bên trong vẫn còn những trận chiến chưa hoàn thành.

Chỉ là Tiên Sơn và Thiên Phong thạch ở bên dưới đã biến mất.

Hình bóng của những kim đồng ngọc nữ lại xuất hiện bên cạnh nàng.

“Khương Thành còn xuất hiện không?”

Tiên Mẫu nhẹ giọng nói: “Có.”

Bốn Kim đồng ngọc nữ cùng lúc lộ ra vẻ mặt bất an.

“A!”

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

“Ngươi có cách gì có thể giết chết hắn ta không?”

“Nhất định phải có chứ?”

Trước đây bọn họ vẫn luôn không xem Khương Thành ra gì, cho rằng hắn không xứng cùng Tiên Mẫu bình đẳng nói chuyện, huống chi là lãng phí thời gian trên người hắn ta.

Bây giờ họ không dám nghĩ như vậy nữa.

Những Giáng Thần giả mà ngay cả Tiên Mẫu cũng không giết được, đều bị Khương Thành quét sạch như cắt dưa cắt rau.

Chiến tích này không thua kém gì Di - người bất khả chiến bại trên thế giới khi ấy.

Theo quan điểm của họ, một khi Khương Thành xuất hiện trở lại, nó chắc chắn sẽ phá hủy sự cân bằng của Nguyên Tiên giới.

Tuy nhiên, Tiên Mẫu lắc đầu.

“Không cần nữa.”

“Đợi đến khi Khương Thành xuất hiện lần nữa, hắn sẽ phát hiện mình đã lạc lõng với thế giới này và không thể làm gì.”

Những gì nói ra ở đây, Khương Thành đương nhiên cũng không nghe thấy.

Hắn hiện đang cố gắng tìm cách phá vỡ không gian ảo của Tả Nhị.

Cho dù là lực trọc hay là tiên lực căn nguyên thế giới của đám người Lẫm Đế, đều không thể gây bất kỳ tổn thương nào cho bí cảnh này, khiến hắn ý thực được có thể phương hướng đi đã sai rồi.

Sau khi suy nghĩ trong một thời gian dài, một ý tưởng kỳ lạ đột nhiên lóe lên trong tâm trí hắn.

“Lẽ nào, Không gian ảo này là không gian giả thuyết?”

Cũng giống như cái gọi là hai chiều và ba chiều, những con người ba chiều này xuất hiện trong không gian hai chiều, hoàn toàn không thuộc cùng một chiều không gian, và tất nhiên nó không thể tác động đến thế giới này.

Cũng chỉ có hắn thôi, đổi lại là đám người Lẫm Đế và Ngụy Miêu cho dù là có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra được loại khả năng này, bởi vì họ chưa bao giờ nghe nói về nó.

Khương Thành nặng nề lắc đầu, phủ nhận suy đoán không có giới hạn này.

“Chắc là không đến mức đó chứ?”

“Thế thì cũng quá vô lý, hoàn toàn không có chút nguyên lý nào.”

Nhưng âm thanh khác trong tâm trí nói với hắn, nguyên năng vốn dĩ không tồn tại nguyên lí gì, bất kỳ thao tác vô lý nào cũng có thể xuất hiện.

Nói thẳng ra, nguyên năng của những Giáng Thần giả này thực ra không khác mấy so với các hệ thống khác, nhưng nó không mạnh bằng hệ thống của Khương Thành.

“Nếu nó thực sự là một không gian giả thuyết, thì nó không thể được xem như một bí cảnh.”

“Nó mang những sinh linh có cấp độ Cổ Thánh, nó thậm chí không cần liên hệ với Tiên Sơn và Nguyên Tiên giới ở bên ngoài.”

“Suy cho cùng tất cả đều là giả thuyết, việc phá hoại chẳng có ý nghĩa gì với chúng cả.”

Mặc dù đã nghĩ đến những khả năng này, nhưng Khương Thành phát hiện mình vẫn bất lực.

Thông qua tất cả các kỹ năng mà hắn có, hắn cảm thấy không ai trong số họ có thể gây hại cho thế giới ảo.

“Ta nên làm gì đây?”

Điều đầu tiên hắn nghĩ đến là hoán đổi, hoán đổi thân phận với Tả Nhị.

Sau đó dù là tự sát hay gì đi nữa, tình hình cũng theo đó mà được giải quyết.

Nhưng sau khi hắn ta kích vào kỹ năng này, mới phát hiện đối thủ đã hợp nhất với không gian ảo và không thể bị khóa được nữa.

“Chết tiệt, ta nên giết hắn ta sớm hơn.”

Lần đầu tiên Khương Thành hối hận vì bản thân đã quá bốc.

Chương 2527: Kiếm đạo hoàn mỹ mới

“Lão huynh, ngươi ra đây, chúng ta nói chuyện là được mà.”

Hắn muốn lừa Tả Nhị ra, rồi hoán đổi với đối phương.

Nhưng Tả Nhị căn bản không bị mắc bẫy.

Tả Nhị thực sự không biết hắn có kỹ năng hoán đổi, nhưng hắn ta lo lắng rằng một khi mình lộ diện sẽ bị Khương Thành sử dụng sức mạnh của lực trọc một giây giết chết hắn, cho nên bây giờ phải để một tư thế cực kỳ tiêu chuẩn.

“Đừng lãng phí tâm tư nữa, ta sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.”

“Ngươi hãy dành cả đời ở đây đi, ha ha ha ha!”

Khương Thành có chút khó hiểu về hướng suy nghĩ của hắn.

Nếu gài bẫy người khác nhốt trong không gian ảo này, chẳng phải cũng nhốt luôn chính mình sao?

Hắn ta đang lên kế hoạch gì vậy?

Theo lí mà nói, hiện tại Tả Nhị hoàn toàn có thể thương lượng điều kiện.

Ví dụ như muốn ta thả các ngươi ra ngoài, ngươi phải hứa không giết ta, thậm chí có thêm nhiều điều kiện hơn.

Nhưng đối phương không hề ngắt lời.

“Lẽ nào nhốt chúng ta, hắn còn có thể nhận được lợi ích gì sao?”

Khương Thành không tiếp tục đoán mò, mà bận rộn.

Sau đó hắn liên tiếp thử nghiệm các phương pháp đặc biệt như "cướp đoạt", "quay ngược thời gian", "sao chép", độc tâm thuật", nhưng tất cả đều không có tác dụng.

Độc tâm thuật, cướp đoạt, sao chép cũng giống với tráo đổi, cũng đều không thể khóa được mục tiêu.

Quay ngược thời gian cũng không có hiệu lực trong không gian ảo này.

"Có vẻ như nó thực sự là một không gian giả thuyết."

"Đối với những sinh vật ba chiều như chúng ta, chiều hai chiều là hư ảo và không tồn tại."

Nó giống như một người thao tác trên không trung với màn hình, nó có thể thay đổi cốt truyện trên màn hình không?

"Dù là kiểu tấn công nào, nó cũng không thể phá vỡ bức tường không gian!"

Sau đó, hắn nhấp vào Nhiều góc nhìn.

Nhiều góc nhìn có thể nhìn rõ quy luật vận chuyển của trời đất, nhưng đối mặt với không gian hư ảo này, dường như vẫn là vô ích.

Thứ mà bày ra trước mắt Khương Thành chỉ là hư vô trống rỗng.

Không nút, không đường.

Có vẻ như không gian ảo này là một lâu đài trên không và nó có thể hoạt động mà không cần bất kỳ quy luật nào.

"Loại không gian này, cũng khó tránh phạm quy rồi đúng không?"

"Ta không tin ngươi thật sự mất tích!"

Hắn lại rút thanh cốt kiếm ra.

Tiếng cười khẩy của Tả Nhị vang lên một cách không có gì bất ngờ.

"Chậc chậc, lại định phí sức sao?"

"Ta rất thông cảm với ngươi, tất cả những kiến thức học được đều vô dụng ở đây."

“Ngươi cứ đánh nhiệt tình, nếu như ta hét thêm một tiếng nào xem như ta thua.”

Ba giây sau, hắn ta hét lên theo đúng nghĩa đen.

Bởi vì lần này Khương Thành đã sử dụng chiêu cuối – kiếm đạo hoàn mỹ.

Và khác với lần trước, lần này hắn ta không sử dụng tiên lực để điều khiển kiếm đạo hoàn mỹ mà là dùng sức mạnh của lực trọc.

Lần này hắn xem như đang dốc toàn lực.

Thông thường không sử dụng kiếm kiếm đạo hoàn mỹ bởi vì cái giá quá cao và di chứng quá nghiêm trọng, nếu như không giết được kẻ thù, thì bản thân sẽ mất đi khả năng kháng cự.

Nhưng trong tình huống này, có kháng cự hay không cũng vô nghĩa.

Dưới sự tăng cường của lực trọc, thế giới kiếm đạo rực rỡ ban đầu đã biến thành một dáng vẻ khác.

Sự tương sinh và khắc chế lẫn nhau của ngũ hành kiếm tâm đã không còn nữa.

Các cảm xúc khác nhau của Tứ tình kiếm tâm cũng đột nhiên biến mất.

Mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao không còn bất kỳ màu sắc nào.

Cảnh tượng kinh ngạc về ánh sáng và bóng tối đan xen không được thể hiện, bởi vì mọi thứ đều trở về tông màu xám mịt mù, giống như ảo ảnh.

Ngay cả khí tức sinh tử cũng trở nên vô hình.

Dưới sự duy trì của lực trọc, mười lăm môn kiếm tâm đều biến theo cùng một hướng - hư vô.

Bản thân thế giới kiếm đạo là hư vô, mọi thứ bị ảnh hưởng bởi nó cũng đang biến mất nhanh chóng.

So với cảnh hủy thiên diệt địa trước đó, một kiếm này dường như không có sát thương gì.

Ngụy Miêu, Thân Lô và những người khác ở phía sau thậm chí còn không hiểu một kiếm này để làm gì.

Nhưng Lẫm Đế lại rất sợ hãi.

Nàng nhận thức sâu sắc về sự nguy hiểm ẩn chứa trong đường kiếm này.

Nếu mình ở trong sự bao bọc của nhát kiếm này, vậy mình không chỉ bị giết chỉ trong vài giây mà còn bị xóa sổ hoàn toàn.

Loại tồn tại đó không chỉ bao gồm tiên thể khí hải theo nghĩa vật lý, mà còn bao gồm hồn hải và ý thức hải, thậm chí còn có dấu vết lưu lại trong ký ức của những người khác.

Ngay cả khi những người ngươi đồng hành trước đây như Tâm Đế, Huyết Đế, Hồn Đế - những người đã chứng kiến tận mắt, trong khoảnh khắc khi họ bị giết, họ sẽ quên mất mình là ai và bản thân đã làm những gì .

Từ nay về sau, điều mọi người nhớ là Thiên Cung từng có chín vị Thiên Đế, chứ không phải mười vị.

Trong Liên đạo minh, có 72 vị Chính Thần chứ không phải 73.

Đó là sự xóa bỏ tồn tại theo đúng nghĩa, tất cả mọi thứ trở về hư vô.

“Làm sao lại có loại kiếm đạo như vậy…”

“Thật đáng sợ!”

Giọng nói nàng ta đã bắt đầu run lên, đem theo một cảm giác sợ hãi.

Tiếng hét chói tai từ Tả Nhị vang vọng khắp nơi.

“Không!”

“Không thể có chuyện này được!”

Phản ứng của hắn mạnh mẽ như vậy, không phải vì hắn sắp bị giết.

Hắn vẫn lẩn trốn trong mọi ngóc ngách của không gian ảo, giống như một bóng ma sống ở chiều không gian thứ hai.

Chỉ là ngay lúc này, không gian ảo này thực sự bắt đầu rung động.

Lấy điểm mà kiếm đạo hoàn mỹ bùng nổ làm trung tâm, lưới trong bán kính một trăm trượng rồi biến mất.

Thay vào đó có một khoảng trắng kỳ lạ xuất hiện.

Các cạnh của khu vực đó cực kỳ mịn, ngoại trừ việc không có đường kẻ ô, tông màu phong cách không có gì khác với khu vực xung quanh.

Loại "thiệt hại" này so với các cuộc tấn công hủy diệt bên ngoài lan rộng hàng trăm triệu dặm mỗi lượt, dường như không đáng để nhắc đến.

Lại đã làm được điều mà không cuộc tấn công nào có thể làm được - phá vỡ "bức tường không gian".

Tả Nhị giống như nhìn thấy ma.

Thế này cũng được sao?

Sau khi hợp nhất với không gian ảo này, hắn và không gian này sẽ cùng chung một số phận.

Vốn tưởng rằng Khương Thành dù thế nào cũng không thể tác động đến không gian ảo, nhưng hiện tại hắn thật sự bị hủy diệt, ngay cả bản thân Tả Nhị cũng bị thương.

Vùng trống vừa xuất hiện trong không gian ảo của hắn, không có được sự cho phép của hắn, đã được khảm vào đó, như thể nó vốn là một phần của không gian ảo.

Điều này cho hắn một linh cảm cực kỳ xấu.

Hắn đã cố gắng "sửa" vùng trống để lưới xuất hiện trở lại, nhưng lại phát hiện ra bản thân hắn hoàn toàn không thể làm được.

Bởi vì khu vực đó không còn do hắn ta kiểm soát, sự tồn tại thuộc về hắn ta đã bị xóa bỏ hoàn toàn.

"Sao có thể thế được?"

"Cái thứ quái quỷ gì thế này?"

Hắn lẩm bẩm một mình, đến nỗi quên mất nhân cơ hội hiện thân để tấn công Khương Thành đang bất tỉnh.

Điều này khiến Khương Thành khi tỉnh dậy có chút tiếc nuối.

Nếu Tả Nhị thực sự chạy ra ngoài và giết chết hắn ta, hệ thống sẽ cung cấp cho hắn ta một kế hoạch chiến thắng, điều này sẽ giúp giảm bớt rắc rối.

Lúc này lực trọc trong cơ thể hắn không còn chút sức mạnh nào, tất cả đều đã bị kiếm đạo hoàn mỹ vừa rồi đánh bay.

Nếu muốn sử dụng kiếm tiếp theo, ngươi phải dựa vào sức mạnh của khí hải trong lực trọc để phục hồi từng chút một.

Vì không có đan dược để bổ sung sức mạnh của lực trọc, nên nó đã được định sẵn sẽ là một quá trình lâu dài.

Nhìn kết quả của mình, Khương Thành cảm thấy nhẹ nhõm.

"Ta đã nghĩ rằng không gian ảo của ngươi thực sự bất khả xâm phạm, bây giờ nó có thể được coi là đã có một bước đột phá."

Khu vực trống vừa được tạo ra bởi lực trọc không bị Tả Nhị thao túng, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi hắn.

Với một ý nghĩ, trên khu vực trống đó đã xuất hiện một mạng lưới mới.

Chương 2528: Giáng Thần Giả thật sự

Dưới sự thao túng của Khương Thành, vùng trống đó không ngừng thay đổi.

Đôi khi nó có nhiều màu sắc khác nhau, đôi khi nó biến thành một vũng nước và đôi khi nó biến thành một tòa nhà cao vạn trượng.

Khi làm được tất cả những điều này, hắn không cần sử dụng bất kỳ tiên lực hồn lực và linh ý nào nữa, điều đó có nghĩa là không bị tiêu hao.

Lý do rất đơn giản, nó chỉ là một không gian ảo.

Dưới sự điều khiển của hắn, một vòng xoáy tương tự như một cánh cổng từ từ xuất hiện trong khu vực trống.

Sau đó, hắn quay đầu lại và mỉm cười với đám người Lẫm Đế, Ngụy Miêu.

"Các ngươi ra khỏi đây trước đi."

Mọi người vỡ òa trong niềm vui sướng.

Vốn dĩ, họ đã khá tuyệt vọng khi nghe Tả Nhị nói rằng họ sẽ mãi mãi hao mòn cùng nhau ở đây, sợ rằng họ sẽ thực sự mắc kẹt trong đây cả đời.

Không ngờ Khương Thành lại mở ra lối ra nhanh như vậy.

Ngụy Miêu và những người khác lại tâng bốc, nhưng Lẫm Đế không nhịn được mà hỏi một câu.

“Ngươi không ra ngoài cùng với bọn ta sao?”

Khương Thành bất đắc dĩ dang tay : “Ta muốn đi ra ngoài thì dễ, nhưng sau khi ta ra ngoài, trận chiến đỉnh cao của đội ta e rằng nó sẽ không bao giờ kết thúc.”

Lẫm Đế ngay lập tức hiểu ý của hắn.

Các trận chiến đội đỉnh cao được phân chia thành sinh tử, sự thất bại hoàn toàn của một bên mới có thể kết thúc.

Nếu bây giờ Khương Thành cùng ra ngoài, vậy thì sẽ càng khó giết chết Tả Nhị.

Hắn nhất định sẽ luôn trốn trong không gian ảo và không bao giờ xuất hiện nữa.

“Vậy thì bọn ta đang đợi ngươi ở bên ngoài!”

Sau khi đám người Lẫm Đế ra ngoài, trong không gian ảo này chỉ còn lại hai người là Khương Thành và Tả Nhị.

Khương Thành đang bận rộn phục hồi sức mạnh của lực trọc, chuẩn bị cho kiếm đạo hoàn mỹ tiếp theo.

Chỉ cần tiếp tục lặp lại các thao tác trước đó, sớm muộn cũng có thể phá hủy hoàn toàn không gian ảo này.

Tả Nhị rõ ràng cũng có một linh cảm về kết cục là cái chết, nhưng mũi tên bắn ra thì không thể quay lại, vì vậy hắn chỉ có thể cắn răng tiếp tục chống đỡ.

Thời gian bên ngoài đang trôi qua từng ngày, nhưng thế giới ảo này thậm chí không có khái niệm về thời gian.

Khi Khương Thành sử dụng kiếm đạo hoàn mỹ lần thứ ba, một nửa không gian ảo này đã trở thành một vùng trống, cuối cùng

hắn cũng hiểu tại sao Tả Nhị trước đó không muốn bàn về các điều kiện, mà muốn sống chết đến cùng với bọn hắn.

Bởi vì ở rìa của khu vực trống, hắn cảm nhận được sức mạnh của Lẫm Đế, Ngụy Miêu, Thân Lô và những người khác.

“Hóa ra các cuộc tấn công trước đây của họ đã được ngươi chuyển hóa thành năng lượng hỗ trợ không gian ảo?”

Loại chuyện này quả thực có chút đảo lộn nhận thức của Khương Thành.

Khi đối mặt với các cuộc tấn công, hắn đã nhìn thấy những kẻ kháng cự, xoa dịu và phục hồi, nhưng hắn ta chưa bao giờ thấy kẻ nào biến thành nguồn sức mạnh của chính mình vô cớ đến vậy.

“Đúng là Nguyên năng không cần bất kỳ nguyên tắc nào.”

Đến đây thì Tả Nhị không còn gì để che giấu.

“Sự tồn tại của không gian ảo cần có năng lượng để duy trì nó.”

“Để có thể tàng hình, không gian ảo không phụ thuộc vào thế giới thực bên ngoài, cho nên chỉ có thể để ta tự mình cung cấp sức mạnh cho nó, vốn dĩ nó không thể tồn tại mãi mãi.”

“Tuy nhiên, những sinh linh bước vào không gian trống sẽ trở thành một phần của không gian này.”

“Bất kỳ động thái nào của bọn họ ở trong này đều là một lần thay đổi bản thân của thế giới ảo, bao gồm cả việc ra tay.”

Hắn nói hơi khó hiểu, nhưng Khương Thành vẫn có thể hiểu được.

Bất kỳ ai bước vào không gian ảo đều được coi là một phần của thế giới ảo này.

Ngay cả bản thân họ cũng là một phần của nơi này, vì vậy sức mạnh mà họ nắm giữ đương nhiên ngang bằng với sức mạnh của chính thế giới ảo.

“Ngoại lệ duy nhất là trọc khí của ngươi.”

Giọng điệu của Tả Nhị vẫn đầy vẻ không can tâm.

“Trong không gian ảo này, ta không thể biến trọc khí thành sức mạnh của chính mình, nếu không ngươi nhất định thua ta!”

Khương Thành không hề giễu cợt hắn.

Bởi vì Tả Nhị đang nói sự thật.

Nếu bản thân sử dụng tiên lực, hồn lực và linh ý, có thể sẽ bị thế giới ảo trực tiếp lấy làm thành một phần sức mạnh của bản thân, vậy thì dù hắn có mạnh đến đâu, cũng không thể tiêu diệt được Tả Nhị.

Ngược lại cuối cùng còn thành toàn cho đối phương.

“Nguyên năng này của ngươi thật không tầm thường.”

Hắn chân thành tán dương : “Chẳng trách ngươi được xếp ở vị trí thứ hai trong Giáng Thần Giả.”

“Ta không phải thứ hai.”

Giọng điệu của Tả Nhị trở nên hơi kỳ lạ.

“Mà là vị trí thứ ba.”

Sau khi bị hắn ta sửa lại như vậy, Khương Thành cuối cùng cũng chú ý đến một chi tiết.

Giao tiếp với đám Giáng Thần Giả nhiều lần như vậy, đương nhiên hắn có thể nhìn ra được, trình tự biệt hiệu của bọn họ chính là đại biểu cho thứ thự sức mạnh của bản thân.

Thứ tự càng cao, cũng có nghĩa là sức mạnh càng lớn.

Trước đây Giáng Thần Giả vẫn luôn lấy Hữu Nhất làm đầu, sau khi Hữu Nhất bị giết chết, Tả Nhị chính là người mạnh nhất trong số bọn họ rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Trước Hữu Nhất hình như vẫn còn một người nữa nhỉ?

“Vẫn còn một Tả Nhất?”

“Không có Tả Nhất.”

Tả Nhị phủ nhận suy đoán của hắn, rồi sau đó chìm vào một khoảng im lặng kéo dài.

Không biết đã mất bao lâu, cho đến khi Khương Thành chuẩn bị tập hợp lực trọc cần thiết cho làn sóng Kiếm đạo hoàn mỹ

tiếp theo, hắn ta mới một lần nữa phá vỡ sự im lặng.

“Không có Tả Nhất, nhưng có một thủ lĩnh, bọn ta đều gọi hắn là Sơ.”

“Sơ?”

Khương Thành cảm thấy cái tên này nghe là lạ, nhưng hình như đã nghe ở đâu rồi.

“Tại sao hắn không dùng số thự tự Tả Nhất?”

“Bởi vì hắn khác với bọn ta.”

Bên trong không gian ảo vang lên tiếng thở dài của Tả Nhị, vừa có chút hoài niệm về quá khứ, lại vừa có chút luyến tiếc.

“Thật ra, Giáng Thần Giả thật sự chỉ có một, và đó chính là Sơ.”

“Cái gì? Ý ngươi là gì?”

Giang Thành vẻ mặt kinh ngạc.

“Các người không phải là Giáng Thần Giả sao? Vậy các người là gì?”

“Chúng ta chỉ là những người đi theo hắn.”

Câu trả lời này của Tả Nhị khiến Khương Thành cảm thấy khó tin.

Mặc dù miệng không nói gì, nhưng hắn cũng phải thừa nhận rằng sức mạnh của đám ‘Giáng Thần giả’ này không nên bị đánh giá thấp, bất kỳ một cá nhân nào cũng có thể làm cho Nguyên Tiên giới thay đổi trời đất.

Kết quả là bây giờ họ nói với hắn rằng họ chỉ là môn đồ của chủ nhân thực sự?

Tả Nhị chậm rãi nói: “Hắn ta mang theo Thiên Phong thạch, Tứ Thần khí đều là của hắn, bao gồm cả những kiệt tác đó, tất cả chúng đều được hắn tự tay làm ra, lúc đó bọn ta chỉ là thuộc hạ mà thôi.

Hu!

Khương Thành lần đầu tiên há hốc mồm.

Những chuyện lớn mà đám Giáng Thần Giả làm ra đã đủ thần kỳ rồi.

Một Giáng Thần Giả làm được hết tất cả những điều đó, vậy thì hắn ta phải mạnh đến mức nào?

Hắn có linh cảm đặc biệt rằng mình có thể gặp phải kẻ thù mà hệ thống không thể xử lý.

"Vậy Sơ bây giờ ở đâu?"

"Bọn ta không biết."

Giọng điệu của Tả Nhị cũng không chắc chắn.

"Có lẽ, hắn không còn nữa."

Thành ca hơi sửng sốt.

"Không còn nữa nghĩa là sao?"

"Theo nghĩa đen."

Giọng nói của Tả Nhị đều đều trở lại.

"Một ngày nọ, hắn đột nhiên biến mất."

"Cũng vì vậy, với tư cách là kiệt tác thứ tư do hắn tạo ra, Thu Vũ Tuyền đã thiếu đi đãi ngộ mà lẽ ra nàng phải có."

"Năm đó, sau khi Mang và Di được tạo ra, nhận được sự phù trợ âm thầm, thậm chí tất cả những người ở Giáng Thần đài cũng âm thầm sắp xếp rất nhiều hành động."

"Mà sau khi Thu Vũ Tuyền được tạo ra, lại chả có gì cả."

"Xem từ phương diện này, có lẽ Sơ thật sự đã không còn nữa, nếu không thì không đến mức mãi không hiện thân chứ."

Chương 2529: Rời khỏi không gian ảo

Mang mà Tả Nhị nói đến, chính là Vô Định Cổ Thánh.

Bị hắn nói như vậy, Khương Thành cũng tin rằng Giáng Thần giả thực sự không còn nữa.

Hoặc là đã chết, hoặc là đã rời khỏi Nguyên Tiên giới.

Dù sao những năm nay Nguyên Tiên giới đã trải qua bao biến hóa to lớn, ngay cả Giáng Thần Đài cũng trở thành chiến

trường, môn đồ của hắn cũng sắp chết hết rồi.

Với tình cảnh hiện nay mà hắn vẫn không xuất hiện, vậy thì thật sự không thể nào xuất hiện nữa rồi.

“Đúng rồi, thế còn kiệt tác thứ nhất thì sao?”

Hắn hứng thú hỏi: “Các ngươi trước giờ chưa từng nhắc về kiệt tác đầu tiên, người đó rốt cuộc là ai?”

Tả Nhị lại một lần nữa rơi vào khoảng lặng.

“Kiệt tác thứ nhất được gọi là Chí, hắn còn có một cái tên khác, có lẽ ngươi đã từng nghe qua.”

“Là ai?”

“Thiên Thần.”

“Thiên Thần?”

Khương Thành hơi sửng sốt, sau đó kêu lên.

“Người mà ngươi nói, không phải là Thiên Thần của Kỷ nguyên thứ nhất đó chứ?”

“Đúng vậy, chính là hắn ta.”

“Trời đất ơi…”

Khóe miệng Khương Thành giật giật, hồi lâu không khép lại được.

Thiên Thần của Kỷ nguyên thứ nhất, tất nhiên hắn đã từng nghe nói.

Trong cuộc tranh giành thần vị đó, hắn ta ở Thiên giới có thể nói là vô cùng nổi tiếng.

Cho dù là người đó đã mất, trước giờ đều chưa từng xuất hiện, nhưng danh tiếng mà hắn để lại vẫn ảnh hưởng sâu sắc kỷ nguyên đó.

Người ta nói rằng người này đã tạo ra Thiên tộc - sự sống được sinh ra còn sớm hơn cả Thiên Đạo.

Chỉ là sau này hắn mới trở thành cái gai trong mắt đối với Thiên Đạo cùng một số ít nguyên sĩ Thiên tộc, cuối cùng bị hai phe cùng giết hại.

Sau khi chết, cơ thể được chia thành sáu phần, sau này Khương Thành còn từng lấy được trái tim của thần.

Mà tàn lưu linh ý còn sót lại của hắn cũng đã tạo nên Thánh Hoàng - một cường giả vô địch trên Thiên giới.

“Không ngờ hắn lại là người đầu tiên.”

“Nhân vật lớn như vậy chẳng lẽ lại chỉ là sản phẩm thất bại sao?”

Tả Nhị lặng lẽ nói: “Phải, hắn ta không được coi là chân thần …”

Khi họ giao tiếp trong không gian ảo này, thế giới bên ngoài đã trải qua những thay đổi kinh thiên động địa.

Khi Tiên Mẫu lấy lại căn nguyên thế giới, khí tức tiên nguyên của Nguyên Tiên giới nhanh chóng phục hồi và ba ngàn căn nguyên cũng trở lại sức mạnh ban đầu.

Trước đây, bởi vì “Thời đại mạt pháp”, một số đại năng đã đóng tử quan thì lần lượt xuất hiện các cửa.

Nguyên Tiên giới hiện ra trước mặt họ đã mang một diện mạo mới, khắp nơi đều là những vùng đất không chủ.

Mà những Tiên nhân quay lại từ Tiên Sơn kia cũng đang tìm kiếm các địa điểm và hang động mới ở khắp mọi nơi.

Rất nhanh, những cuộc tranh đấu mới sẽ lại diễn ra như dự đoán.

Tuy nhiên, lần này trận chiến không kéo dài lâu và nhanh chóng kết thúc.

Sau đó, Nguyên Tiên giới bước vào thời kỳ hòa bình hiếm có.

Cho đến ngày hôm nay, Khương Thành cuối cùng đã đột phá không gian ảo và trở lại bên ngoài một lần nữa.

Điều này cũng đánh dấu trận giao tranh chiến đội đỉnh cao, kết thúc với chiến thắng chung cuộc của hắn.

Ngọc đài màu trắng trên đỉnh núi lặng lẽ biến mất.

Hắn nhìn xung quanh, ánh nhìn có đem theo vài tia nghi hoặc.

“Kỳ lạ, còn những người khác ở đâu ?”

Cho dù là đám người Lẫm Đế, Ngụy Miêu, Thân Lô được hắn đưa ra ngoài, hay là đội ngũ do đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và Lam Đề, Mâu Vũ, Thương Linh hợp thành đều đã biến mất không dấu vết.

“Không phải đã nói rõ là, trước khi trận chung kết kết thúc, hai bên đều không thể rời khỏi trận đấu sao?”

“Bọn họ sao lại biến mất cả rồi?”

Thành ca nhìn xuống bên dưới mới phát hiện Thiên Dịch Sơn và cả Tiên Sơn đều không còn thấy nữa.

Thiên Phong thạch và đám người Hồn tổ Minh tổ cũng không thấy bóng dáng đâu.

“Tất cả đều không tồn tại nữa sao?”

“Vây ca đây không phải đã thắng vô ích rồi sao?”

Vị trí hiện tại hắn đang đứng trên không liền trời, dưới không tiếp đất, xung quanh chỉ có thể nhìn thấy những đám mây bồng bềnh.

Cảm nhận một chút, xung quanh hắn hoang vu quỷ dị, đừng nói là bóng người ngay cả yêu thú cũng chẳng có nổi một con.

Điều này khiến Khương Thành thất vọng.

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng sau khi ra sân, hắn sẽ được đám đông cổ vũ với tư cách là người chiến thắng trong trận chiến quyết định, nhưng kết quả lại bị bỏ rơi.

“Đây hình như là Nguyên Tiên giới.”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Hắn lắc đầu, rồi lấy ra từ kho hệ thống ba cái Ngọc phù.

Ngay sau đó, hắn duỗi tay trái ra, lại có thêm mười tám ngọc phù bay ra.

Sau khi đánh bại tất cả Giáng Thần giả, toàn bộ 18 mảnh ghép của hộ tâm kính đều nằm trong tay hắn, cộng với 3 mảnh có được trước đó, hắn hiện có tất cả các mảnh.

“Tổ hợp đi, thần khí của ta!”

Hắn hô khẩu hiệu, rồi ném cả 21 mảnh vỡ lên không trung, chờ đợi một chiếc áo giáp mới toanh xuất hiện trước mặt hắn.

Nhưng thật không may… không có gì xảy ra.

21 mảnh vỡ chỉ lơ lửng giữa không trung, mỗi mảnh đều tỏa ra ánh sáng kỳ diệu, chỉ là chúng không hút nhau như hắn mong đợi, rồi tập hợp lại với nhau.

“Không phải vậy chứ!”

“Tư thế của ta không đúng sao?”

“Hay ta đã bỏ lỡ một số bước thao tác quan trọng?”

Khương Thành có chút hối tiếc vì trước đây không hỏi Tả Nhị về hướng dẫn sử dụng – cho dù đây là ngọc phì cưới được từ trong tay đối thủ.

Sau khi hắn thử mười mấy lần, vẫn không thể tập hợp thành công hộ tâm kính trong truyền thuyết, hắn chỉ có thể thu lại tất cả 21 miếng ngọc phù.

Sau đó, hắn ta chọn một hướng ngẫu nhiên và bay xuống, rất nhanh đã nhìn thấy Tiên nhân.

Đã có nhiều trải nghiệm tương tự, hắn đã khá quen thuộc với nó.

Tìm người hỏi thăm, biết được ở đây chính là Nguyên Tiên giới, mà Phi Tiên môn hiện giờ cũng đã chuyển về Đồng Trúc đảo.

Thế là hắn lại không hề do dự mà lên đường trở về nhà.

Dọc đường hắn không cảm thấy có gì bất thường.

Nguyên Tiên giới ngày nay vốn đã mạnh mẽ, tràn đầy tiên lực, khắp nơi đều thịnh vượng.

Sức mạnh của pháp tắc thứ nhất và thứ hai đều đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại pháp tắc thứ ba, vì vậy hiện tại không có tranh chấp về pháp tắc.

Tu thần lưu vẫn còn đó, bởi vì vẫn còn hơn mười Chính Thần còn sống, nhưng không có cuộc chiến nào giữa tu tiên lưu và tu thần lưu.

Khương Thành thậm chí còn đi qua một số thần điện, ở gần đó có rất nhiều sinh linh tu tiên, hai bên chung sống hòa hợp một cách lạ thường.

Mà cùng với sự hủy diệt của Giáng Thần giả, nguyên năng cũng biến mất, càng không tồn tại tranh đấu giữa trận doanh nguyên năngvà trận doanh ngũ thần nữa.

Hắn đi cả một chặng đường, không phải là không hề nhìn thấy chiến tranh.

Nhưng đây chỉ là những tiên nhân bình thường tranh giành bảo vật, các tông môn tranh giành lãnh thổ và tài nguyên, hay ân oán hận thù giữa các tộc quần.

Không còn trận chiến trận doanh nào ở quy mô đại kiếp như trước đây nữa.

"Không tệ không tệ, thời đại mạt pháp đã kết thúc, đại kiếp đã kết thúc, mọi thứ đã kết thúc."

"Thế giới cuối cùng đã trở lại đúng hướng, vậy ta có thể yên tâm rồi."

Mặc dù lúc đó hắn ở trong không gian ảo, không hiểu Nguyên Tiên giới làm thế nào trở lại trạng thái ban đầu, Khương Thành vẫn vuốt bộ râu dài không tồn tại trên cằm của mình trầm ngâm.

Có vẻ như khung cảnh thịnh vượng trước mặt đều là kết quả của sự chăm chỉ làm việc của mình.

Không lâu sau, trước mắt hắn xuất hiện một biếc sao lấp lánh.

Ở đằng xa, đường nét của Đông Trúc đảo dần hiện ra.

Khi hắn giáng mây xuống, những bóng dáng quen thuộc lần lượt xuất hiện.

Kỷ Linh Hàm là người đầu tiên chào đón.

Theo sau là đám người Lâm Ninh, Lạc Viễn, Mạc Trần cũng đều rất vui vẻ chào mừng.

Chương 2530: Thiên Đạo bị lãng quên

Lần này trở lại Phi Tiên môn, Khương Thành không gặp bất kỳ xung đột nào.

Tông môn vô cùng yên bình, từ chưởng môn cho đến đám đệ tử, tất cả đều rất nề nếp quy củ.

Vì có sức mạnh tổng thể nên không có kẻ thù xung quanh không có kẻ địch nào đến khiêu khích và gây rắc rối.

Ngọn núi phía sau tông môn, làn gió thổi qua mái tóc của Kỷ Linh Hàm, giống như tâm trạng vui vẻ và tươi sáng của nàng lúc này.

“Tai họa cuối cùng đã qua, bây giờ không cần phải lo lắng về nguy hiểm nữa.”

Trước đây, mặc dù nàng ấy không lo lắng về việc bị chết, nhưng nàng ấy luôn lo lắng về những thay đổi khó lường, buộc mình phải tách khỏi chưởng môn.

Mà bây giờ, phong ba bão táp đã qua.

“Những ngày như vậy sẽ kéo dài mãi mãi, phải không?”

Khương Thành gật đầu.

“Cầu nguyện đi.”

Cho dù Khương Thành làm màu, không có chút chiến tranh thì hắn cũng không có cơ hội chiếm được công đầu, nhưng khung cảnh an lạc trước mắt này hắn cũng vẫn rất vui khi nhìn thấy.

Tuy nhiên, hắn luôn cảm thấy tình huống này đến quá đột ngột.

Thời đại mạt pháp hỗn độn nghèo khổ, sao đột nhiên lại trở nên phồn vinh như vậy?

Thiên Phong thạch đi đâu rồi?

Căn nguyên thế giới bị ném đi ném lại nhiều lần như vậy mà không bị tổn hại gì sao?

Tu Thần lưu và Tu Tiên lưu trước đây xung đột, trận doanh nguyên năng và trận doanh ngũ thần cũng đanh nhau máu me đầm đìa, bây giờ trở lại Nguyên Tiên giới, nhanh như vậy đã có thể buông bỏ hận thù, chung sống hòa thuận rồi sao?

Có hơi đột ngột quá không?

Những câu hỏi này chồng chất trong đầu khiến hắn hơi bối rối.

“Đại kiếp thật sự đã kết thúc rồi sao?”

Kỷ Linh Hàm hơi giật mình, lập tức nở nụ cười: “Chắc là kết thúc rồi nhỉ?”

Khương Thành lắc đầu.

“Ta vẫn luôn cảm thấy Tiên Mẫu sẽ làm gì đó, chứ không thể im lặng nhìn mọi chuyện diễn ra.”

Trong mắt Kỷ Linh Hàm hiện lên một tia nghi hoặc.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, nàng tò mò hỏi một câu.

“Tiên Mẫu…… là ai?”

Nếu người khác hỏi câu này, Khương Thành có thể nghĩ rằng đối phương đang nói đùa với mình.

Nhưng Hàm muội tỷ rõ ràng không phải người thích đùa, vẻ mặt nghiêm túc như vậy mà.

“Không phải chứ? Ngay cả Tiên Mẫu ngươi cũng chưa từng nghe nói sao?”

Khương Thành đi tới đi lui, cẩn thận đánh giá nàng mấy lần, suýt nữa còn nghi ngờ nàng có phải là người khác giả mạo hay không.

Xét cho cùng, thời đại Cổ Tiên giới, bọn họ có từng quen biết với Tiên Mẫu.

Cái tên này hẳn không còn xa lạ.

“Ta chưa từng nghe nói.”

Kỷ Linh Hàm không hiểu ra sao, nàng cẩn thận nhớ lại.

Nghĩ hồi lâu, trong mắt hắn hiện lên một tia đau lòng, nhưng vẫn không hề nhớ ra người nào là Tiên Mẫu.

Khương Thành cuối cùng cũng nhận ra vấn đề nằm ở đâu.

Hắn nhanh chóng tìm thấy đám người Lâm Ninh, Lạc Viễn, Ấn Tuyết Nhi, Đan Thái, hỏi bọn họ cùng một câu hỏi.

Và phản ứng của họ cũng nhất quán với Kỷ Linh Hàm.

“Tiên Mẫu là ai?”

“Có người như vậy à?”

“Chắc không phải là hồng nhan tri kỷ mà Thành ca quen biết ở bên ngoài đó chứ?”

“Ha ha ha, người đừng có suy đoán lung tung, Kỷ sư tỷ còn ở đây.”

Khương Thành không có thời gian quan tâm trò đùa của mọi người.

Sau đó, hắn hỏi thêm một vài câu hỏi.

“Tiên Mẫu là người bảo vệ Thiên Đạo, các ngươi không nhớ sao?”

“Thiên Đạo?”

Mọi người lại bối rối nhìn nhau.

“Thiên Đạo là gì?”

“Không phải chứ?”

Khóe miệng Khương Thành giật giật.

Bọn họ còn không biết Thiên Đạo tồn tại sao?

Có gì sai sót không, sao chuyện này cũng quên được?

“Vậy bình thường các ngươi tu luyện như thế nào?”

Sau khi cùng mọi người tỉ mỉ nói chuyện, Khương Thành gần như đã nhìn thấu tình hình của bọn họ.

Tất cả lịch sử từ Hạ giới đến Cổ Tiên giới, Nguyên Tiên giới họ đều nhớ rõ.

Chỉ là trong trí nhớ của họ, phần liên quan đến Thiên Đạo đã trở nên mơ hồ.

Hay đơn giản là bị thay thế bởi những ký ức sai lầm khác.

Nhưng việc tu luyện của họ không bị ảnh hưởng.

Vẫn có thể Ngộ Đạo, cũng có thể cảm ngộ căn nguyên câu thông, cũng có thể biến Đạo thành nguyên.

Chỉ có điều khi họ ngộ đạo, điều họ nghĩ đến không phải là Thiên Đạo, mà là cảm ngộ thiên địa chí lí.

Về Thiên Đạo mà hắn nói đến, ai cũng nói là mở mang tầm mắt.

“Nghe Khương chưởng môn nói như vậy, có phải là trong Nguyên Tiên giới còn có sự tồn tại thần kỳ của loài sinh vật

gọi là Thiên Đạo?

“Hơn nữa còn có một người bảo vệ ?”

“Thiên Đạo có lẽ là thiên địa chí lý?”

“Lẽ nào bản thân chí lí còn có ý thức, còn có thể khống chế quy tắc biến hóa của Nguyên Tiên giới sao?”

“Không thể nào, Thiên địa chí lí tuyệt đối công chính, sao có thể tự hình thành ý thức chứ?”

Thấy bọn họ đều kinh ngạc, giống như những đứa trẻ chưa từng thấy thế gian, Khương Thành không khỏi cảm khái trước thủ đoạn này của Tiên Mẫu.

Nữ nhân đó nào có không làm gì cả, chiêu này của nàng ấy lớn đến nỗi khó tin.

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đều là những Cổ Thánh rồi.

Mà Lạc Viễn mà Mạc Trần cũng ở cấp độ Thánh Tôn đỉnh phong.

Có thể xóa đi một phần ký ức của mình, phải mạnh đến mức nào chứ?

Hơn nữa không phải là xóa một hoặc hai, mà là xóa tập thể.

Không có gì ngạc nhiên, ngoài Phi Tiên môn, những sinh linh của những tông môn tộc quần khác cũng gặp phải sự ‘phục vụ’ tương tự.

“Tại sao nàng ấy lại làm điều này?”

Hắn suy nghĩ một lúc, nhưng cũng nhanh chóng tìm ra câu trả lời.

Điều rắc rối nhất đối với Tiên Mẫu là có người thèm muốn Thiên Đạo, khiến Nguyên Tiên giới bất ổn.

Để mọi người quên Thiên Đạo đi, có người nhắc tới cũng cảm thấy trên đời không có Thiên Đạo, đó chẳng phải là an toàn nhất sao?

Có như vậy mới không còn ai nghĩ đến chuyện tìm Thiên Đạo nữa.

Chỉ là hắn vẫn không thể tìm ra một vấn đề khác.

“Làm sao nàng ấy làm được điều này?”

Thậm chí Khương Thành không thể làm được việc này.

“Độ khó này còn cao hơn cả việc giết tất cả mọi người trong Nguyên Tiên giới!”

“Tiên Mẫu liệu có thể có sức mạnh này không?”

“Nếu nàng có được thực lực này, khi đó nàng đã sớm bá chủ trời đất rồi, sáu suối nguồn, Di, Giáng Thần giả gì gì đó, trước mặt nàng đều chỉ là gà chó, cần phải che giấu sao?”

Hắn lại trò chuyện với mọi người, chợt nhớ ra một chi tiết.

“Vậy các ngươi đã nghe nói về Vô Thượng Đạo cực chưa?”

“Vô Thượng Đạo Cực?”

Kỷ Linh Hàm không chút do dự nói: “Đương nhiên từng nghe, đó là thánh địa thần bí nhất trong Nguyên Tiên giới.”

Mạc Trần, Lạc Viễn và những người khác cũng tiếp lời.

“Vô Thượng Đạo Cực đột nhiên xuất hiện những năm gần đây, thánh địa này nằm ở Chân Huyền châu của trung tâm Nguyên Tiên giới.”

“Số người ở Thánh Địa không nhiều, nhưng có bốn vị cung chủ thần bí và tám vị hộ pháp thần thông quảng đại.

“Họ không xưng bá, cũng không tranh giành lãnh thổ và tài nguyên với thế giới bên ngoài, rất là bất tranh với đời.”

“Chỉ là thỉnh thoảng có chút tranh chấp, sẽ mời bọn họ đứng ra hòa giải, mỗi lần chủ trì công đạo đều công tâm vô tư, vô cùng trong sạch.”

“Vô Thượng Đạo Cực thỉnh thoảng còn tuyển môn nhân ở bên ngoài, nhưng tuyển rất ít, yêu cầu cũng cực kỳ cao.”

Nghe những lời khen ngợi không dứt của bọn họ giành cho Vô Thượng Đạo Cực, Khương Thành nhất thời cũng không biết nên đánh giá thế nào.

Chỉ là hắn càng chắc chắn hơn về một chuyện.

Tiên Mẫu thực sự đang dựa vào phương thức đặc biệt để điều khiển Nguyên Tiên giới.

Chương 2531: Quy Tắc Thành Nguyên

Thời gian tiếp theo, Khương Thành ở lại Đông Trúc đảo.

Sau khi thần khu bị trọc khí cải tạo thành trọc thể thì đã rất lâu rồi hắn không có chuyên tâm tu luyện thể hệ thanh khí.

Mà bây giờ khó khăn lắm mới được thanh tĩnh, hắn cũng mở ra bảng kỹ năng của hệ thống mà lâu rồi chưa mở.

Qua nhiều năm như thế, số lượng huyền tinh của hắn đang không ngừng dâng lên.

Nhất là trong thời gian ở tại Thiên Phong thạch, có thể trực tiếp mượn dùng một bộ phận căn nguyên thế giới, muốn có cái gì thì có cái đó.

Bây giờ số lượng huyền tinh của hắn đã hơn trăm tỷ, đạt đến một trăm tỷ ba trăm triệu.

"Mặc dù trọc thể không tiện sử dụng Tiên lực và huyền văn, nhưng tăng lên một chút, sớm muộn gì cũng có thể cần dùng đến trong tương lai."

Lần trước lúc tăng kỹ năng lên, hắn tăng một ngàn hai trăm huyền văn lên tới thập bát trọng.

Hiện tại nhìn lại, còn lại một ngàn tám trăm huyền văn kia theo năm tháng, tự động đột phá đến thập thất trọng, thậm chí thanh tiến độ cũng quá nửa rồi.

Sở dĩ có thể nhanh như vậy, ngoại trừ việc tự động tích lũy theo thời gian thì nguyên nhân lớn nhất vẫn là hồi đóng vai Thiên Đạo trên con đường vàng kim.

Sống trong khoảng thời gian kia cũng không uổng phí, trên thực tế lại vô cùng quý giá, cũng vô cùng quan trọng.

Lấy thân phận của Thiên Đạo cai quản một không gian, không ngừng giải quyết các vấn đề tầng tầng lớp lớp, khiến tư chất tự hiểu tự nhiên trên phương diện quy tắc và tư hành đột nhiên tăng mạnh.

Hắn sinh ra tại Đạo Nguyên, khi đó đã tiến vào Cổ Thánh.

Huyền văn tại giai đoạn kia cũng có tiến bộ cực lớn.

Huống chi lúc ấy thông qua mỗi một chặng đều có thể có được "quà tặng thông quan", ngay cả thế giới nội tâm của hắn cũng đang không ngừng biến hóa.

Cho nên trong lúc vô tình hắn đã tiết kiệm được một lượng lớn huyền tinh trong thời gian đó.

"Nên tăng một phần huyền văn lên thập cửu trọng hay là san bằng tất cả lên thập bát trọng đây nhỉ?"

Cho đến tận lúc này, người duy nhất mà Khương Thành thấy đã từng sử dụng quy tắc thập cửu trọng chỉ có một người, đó chính là Di.

Cuộc chiến Tiên Sơn lần đó, căn bản là hắn cũng không cần dùng Nguyên Thuật gì cả, trực tiếp đã đánh cho một đám Giáng Thần giả hoa rơi nước chảy.

Nhưng mà suy nghĩ lại, hắn vẫn quyết định điều chỉnh toàn bộ ba ngàn huyền văn lên thập bát trọng.

Bởi vì hình như Nguyên Thuật tam thiên huyền văn có hiệu quả đặc biệt.

Tăng một ngàn tám trăm huyền văn đã ở hơn nửa thập thất trọng rồi lên thập bát trọng, cũng không có hao phí quá nhiều huyền tinh, ước chừng là cần một tỷ rưỡi là xong.

Lần này, đạo tâm của hắn cũng không xuất hiện hiện tượng không ổn định.

Bởi vì sớm đã là Cổ Thánh, đạo tâm thành nguyên, hoàn toàn có thể giữ cân bằng với huyền văn cùng cấp độ.

Ba ngàn huyền văn thập bát trọng, cũng khiến cho thế giới bên trong hắn cường hóa một lần nữa, trở nên càng thêm cường đại.

Nhưng muốn sử dụng Nguyên Thuật ba tam thiên huyền văn thì còn phải tăng : đạo quy tắc của hệ thống lên tới cấp ba ngàn.

Thứ này ở giai đoạn trước mới chỉ mấy huyền tinh, giai đoạn sau tăng lên từng cấp, đến hơn cấp một ngàn thì bắt đầu có chút đáng sợ, thuộc về hạng mục tiêu hao rất nhiều huyền tinh.

Khương Thành cho rằng ba bốn chục tỷ huyền tinh là dư xài rồi, kết quả là dùng đến năm mươi tỷ, thế mà lại còn thiếu hai trăm cấp nữa mới đầy.

“Thế này cũng tiêu lớn quá rồi nhỉ?”

Phải biết rằng, huyền tinh cũng vô cùng đáng tiền.

Trước khi hắn xử lý nhiều Cổ Thánh, Chính Thần, lấy chiến lợi phẩm nhiều như vậy, có thể nói là bước lên đỉnh cao của cường giả Nguyên Tiên giới rồi, cuối cùng cũng chỉ có thể kiếm được không đến chục tỷ.

Nếu không có lần đi qua Thiên Phong thạch kia thì khả năng là đời này cũng không có cơ hội góp đủ số lượng.

Đã chọn con đường này, hắn chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

Hai trăm cấp cuối cùng kia, hao phí của hắn tận sáu mươi tỷ huyền tinh, cuối cùng Đạo quy tắc cũng đạt đến cấp ba ngàn.

Cũng trong nháy mắt khi đạt đến cấp ba ngàn đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Ting! Đạo quy tắc của Kí chủ đã thành công đạt tới viên mãn, thu hoạch được quà tặng – Quy Tắc Thành Nguyên.”

Nghe tới chữ cuối cùng, suýt chút nữa cằm của Khương Thành không khép lại được nữa.

“Vãi luôn?”

“Quy Tắc Thành Nguyên?”

“Qùa tặng này cũng xa hoa quá đi?”

“Hệ thống nhà ngươi đột nhiên hào phóng như vậy, khiến cho ta có chút không quen.”

Cũng không trách được hắn phản ứng mạnh như vậy, mà là chuyện này cũng không bình thường.

Đạo tâm của Nhân tộc có thể thành nguyên, thiên hồn của Hồn Tộc có thể thành nguyên, linh ý của Thiên Tộc cũng có thể thành nguyên, thậm chí huyết mạch của Yêu Tộc cũng có thể thành nguyên.

Chỉ cần là tu luyện chính xác, đều có thể tiến vào pháp môn Cổ Thánh.

Ở trong đó tất nhiên cũng có thể trực tiếp dùng quy tắc thành nguyên.

Đúng ra, hệ thống tu luyện của đệ tử Phi Tiên môn là con đường trực tiếp dùng quy tắc thành nguyên, nhưng bất kể là Kỷ Linh Hàm hay là Lâm Ninh, hay là Thương Linh, Mâu Vũ, các nàng đều chỉ có một quy tắc thành nguyên mà thôi.

Sau khi trở thành Cổ Thánh, thật ra quy tắc băng của Kỷ Linh Hàm đã có thể tính là một căn nguyên phiên bản yếu hơn rồi.

Chỉ là, Khương Thành nắm giữ quy tắc hơi nhiều, cả ba ngàn.

Quy tắc thành nguyên này của hắn, mang ý nghĩa là ba ngàn huyền văn tất cả đều sẽ thành nguyên, vậy coi như là một chuyện không bình thường.

“Có được hai nguyên đã có thể đủ để ép Cổ Thánh phổ thông rồi.”

“Ta đột nhiên thêm ba ngàn nguyên, đây chẳng phải là đội trời đạp đất sao?”

Hệ thống luôn làm việc rất nhanh, sau một khắc, thế giới nội tâm của hắn đã có ba ngàn tinh quang sáng lên.

Ba ngàn huyền văn đột nhiên đạt được thăng hoa, tất cả đều trở nên óng ánh chói mắt, tựa như tinh thần, lô ra quang huy thần tính.

Rõ ràng còn là huyền văn thập bát trọng, những đã có bản chất khác với trước đó.

Mỗi một cái đều giống như được trao cho sinh mệnh lực đặc thù.

Thậm chí Khương Thành còn sinh ra một loại trực giác là coi như mình thật sự chết đi thì bọn chúng cũng có thể tiếp tục tồn tại tiếp.

Ba ngàn huyền văn đồng thời thành nguyên, cũng mang đến biến hóa cực lớn cho thế giới bên trong hắn.

Nếu như coi thế giới bên trong là một thế giới thì phạm vi của nó cũng không mở rộng ra bao nhiêu.

Nhưng mà cấp độ của thế giới lại không biết tăng lên bao nhiêu cấp.

Cũng may trước đó đạo tâm của Khương Thành đã thành nguyên, nếu không thì cơ bản là không thể gánh chịu được lực căn nguyên mênh mông khổng lồ như vậy.

Sau khi mọi thứ lắng xuống, Khương Thành cảm giác thế giới trong cơ thể mình sắp không kiểm soát được nữa, hắn có chút không nắm chắc được.

Quy tắc cảm ngộ trước nay biến thành ba ngàn căn nguyên, như là có thêm ba ngàn cá thể, hắn cần một đoạn thời gian dài để thích ứng và cân đối.

Nhưng mà tác dụng cũng rất rõ ràng, thực lực của hắn tăng lên đáng kể vô cùng.

Tương lai cho dù tiến hành va chạm với quy tắc bình thường, quy tắc cùng bậc với hắn thì hắn cũng có thể nhẹ nhàng nghiền áp người khác.

Nhưng một phương diện khác, hắn cũng không thể tăng lên thành Cổ Thánh ba ngàn lần như trong tưởng tượng.

Đây cũng là chuyện đương nhiên.

Đầu tiên là Nguyên Tiên giới không gánh chịu được loại sinh linh có cấp độ như vậy.

Mà ba ngàn huyền văn đều thuộc về quy tắc của hệ thống, toàn bộ thành nguyên, trên bản chất vẫn là một nguyên.

Chỉ khác là ba ngàn quy tắc toàn bộ thành nguyên, cũng có nghĩa là nguyên này của hắn hoàn chỉnh hơn nhiều, kiên cố rộng lớn hơn nhiều so với những người như Kỷ Linh Hàm với Thương Linh.

Sau khi đếm huyền văn xong, hắn lại nhìn bảng Thần Hồn một chút.

Vẫn là cấp độ Chí Hồn, tiến độ trăm phần trăm, không thể vượt qua đến cấp tiếp theo.

Lần ở trong Thiên Phong Thạc kia, sau khi bị Ngộ Đạo Tiên Thụ tiến vào chiếm giữ căn nguyên thế giới thì thần hồn của hắn và linh ý đều đạt được thời cơ lột xác, bây giờ cũng đang có một chút biến hóa nhỏ.

“Đợi đến khi thần hồn trong tương lai cùng linh ý cũng thành nguyên, vậy phải mạnh đến bao nhiêu đây.”

Đây là lần đầu tiên ca có được cảm giác vô địch mà không cần dựa vào hệ thống.

Chương 2532: Trọc ma quý giá

Khương Thành căn bản không vui vẻ quá lâu.

Bởi vì sự tồn tại của trọc thể, uy lực bình thường của thế giới bên trong cơ thể hắn rất khó phát huy ra ngoài.

Hồn lực, tiên lực, đạo tâm và huyền văn đều thuộc thể hệ thanh hệ, nó muốn xông khỏi lớp khóa thân thể trọc khí này ra ngoài phải rất nhọc tâm.

Dưới tình huống này, muốn sử dụng bình thường trong chiến đấu vô cùng bất tiện, còn không bằng trực tiếp sử dụng lực trọc để chiến đấu nữa.

“Hy vọng về sau trọc thể này có thể khống chế được vậy.”

“Tốt nhất là khi ca muốn dùng tiên lực và huyền văn thì thay thế thành cơ thể tiên khí. Muốn dùng trọc lực thì đổi thành trọc thể.”

“Cho dù có thế nào đi nữa, việc gia tăng thực lực chắc chắn không thể phí công được.”

Sau khi tu luyện xong lần này, hắn phái người tìm Mâu Vũ sang.

Mâu Vũ hiện nay lại quản lí trong ngành cũ, mở Thiên Khu các đi làm ăn khắp nơi.

Bản thân là Cổ Thánh, phía sau còn có chỗ dựa là Phi Tiên môn, làm ăn càng ngày càng hưng thịnh.

“Chỗ ta có một vài nguyên liệu trọc ma, không biết ngươi có muốn lấy không.”

Mâu Vũ vừa nghe đã cười trừ lắc đầu.

“Không phải ngươi mất tích lâu quá nên tụt hậu rồi chứ?”

“Còn mong chờ những trọc ma tam giai tứ giai năm đó kiếm chác nữa à?”

“Cũng không nhìn thử Nguyên Tiên giới năm ấy Đạo Thần đã là thần long thấy đầu không thấy đuôi rồi, bây giờ đến Cổ Thánh cũng chẳng hiếm.”

“Hiện nay thiên tài địa bảo cửu giai cũng đầy rẫy ra, tài liệu trọc ma làm vật thay thế cũng gà quá rồi, cũng chẳng làm ra được đế khí và phù trận nữa, căn bản không ai thèm hỏi đến…”

Bị nàng đánh giá thấp như vậy một phen, gương mặt Khương Thành đúng là nghĩ mình đúng là lỗi thời rồi, theo không kịp thời đại.

Hắn lục lọi trong không gian hệ thống, móc ra một hài cốt trọc ma thất giai.

Đám đệ tử Phi Tiên môn ở xung quanh bất giác lùi về sau mấy bước, còn Mâu Vũ lại càng kinh ngạc hơn.

Nếu đúng thật ra, sau khi trọc ma bị giết, hài cốt còn lại đã không còn trọc khí nữa, nếu không thì nó sẽ không thể trở thành nguyên liệu của thể hệ thanh khí rồi.

Nhưng suy cho cùng thì nó cũng là dung khí và tinh hoa trọc khí hòa vào đó, uy lực nằm ra đó.

Hài cốt to lớn này ngay từ lúc đầu đã khiến từ sâu trong lòng mỗi người ở đây cảm nhận rõ sự uy hiếp.

Chỉ đánh giá qua một cái, Mâu Vũ đã la lên thất thanh.

“Đây, đây là cấp gì đây?”

“Thế giới này còn có một trọc ma mạnh đến thế?”

”Ngươi tìm thấy trọc ma này ở đâu vậy? Lẽ nào nó là do tất cả các trọc ma hợp lại mà thành ư?”

Từ sau khi cuộc chiến tranh đoạt thần vị ở kỷ nguyên đầu tiên năm ấy kết thúc, những trọc ma cao giai xuất hiện ở rìa Nguyên Tiên giới đa phần đều sẽ bị dụ dỗ đến bên phía Thiên Phong thạch.

Cũng vì vậy, đám người mâu Vũ kỳ thật đã nhiều năm không nhìn thấy trọc ma trên tứ giai nữa.

Thế mà bây giờ Khương Thành vứt ra một hài cốt của trọc ma thất giai, đối với bọn họ mà nói đúng là đả kích cực mạnh.

Với bản năng nghiệp vụ, mấy phó hội trưởng Lung Lâm, Mạch Phong, Giáng Hàn của Thiên Khu các đã vồ đến hài cốt đó như đám ong mật cần cù bu bám châm chích, thi thoảng lại cảm nhận và kiểm tra thử.

"Ôi, đây là tầng lớp nào chứ?"

"Bộ phận này hoàn toàn có thể dùng để thay thế Tử Nguyệt Thần Ngọc cửu giai, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn nữa kìa."

"Ôi trời, còn bộ phận này nữa, chẳng phải là thứ quá tuyệt để thay thế cho Bích Giới thạch hay sao?"

"Đây dây đây, toàn thân đều là bảo vật cả."

"Đây là bảo tàng cấp nào đây chứ?"

Đến cả chính Mâu Vũ cũng không giữ được sự thận trọng, nhịn không được mà khẽ sờ vào răng nanh của trọc ma.

"Trọc ma này đúng là bảo vật vô giá…"

"Bảo vật vô giá?"

Thành ca khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

"Vậy ý ngươi là, hài cốt này có thể bán được bao nhiêu?"

Mâu Vũ chung quy cũng là người vượt qua nhiều phong ba bão táp, dính đến việc trả giá này, nàng lập tức tỉnh táo lại ngay.

Bản thân đang giao dịch, sao có thể nói hàng của đối phương là vô giá được chứ?

"Khụ, tuy hài cốt này hiếm nhưng chung quy cũng không phải không thể thay thế, còn chưa đến mức không gì sánh được…"

"Nếu đã không quan trọng như vậy thì ta không bán nữa vậy."

Khương Thành nói xong thì làm thế cất hài cốt đó đi.

"Khoan đã."

Mâu Vũ liền giữu tay hắn lại.

Nàng nhìn gắt gao vào Khương thành, hậm hực nói: "Ngươi ra giá đi, tốt nhất là đừng có đòi giá trên trời, nếu không thì

ngươi sẽ không được tốt lành gì đâu.”

Thành ca thì cũng không khai giá trên trời, nhưng hắn vẫn tăng một phần giá của bản thân bộ hài cốt.

Hai người trả giá qua lại, cuối cùng Khương Thành lấy được không ít tài liệu và thiên tài địa bảo bát giai, cửu giai.

Chủ yếu là để đệ tử Phi Tiên môn luyện đan luyện khí và đổi huyền tinh của hệ thống, suy cho cùng thì hệ thống cũng không lấy trọc ma mà.

Còn về bản thân Khương Thành hiện nay đã chẳng cần cái gì mà đan dược và đế khí rồi.

Thực lực của hắn quả thực quá mạnh, hơn nữa có thể tu luyện hỗn loạn như vậy, những bảo vật bình thường đều đã mất đi ý nghĩa rồi.

Sau khi hai bên bàn giao xong hài cốt của trọc ma thất giai này và lượng lớn tài liệu, Khương Thành cười một cách bí ẩn.

“Cho các ngươi biết một bí mật, thật ra trọc ma ở cấp bậc này ta còn có nữa, nên bán cho các ngươi hay là bán cho người khác đây?”

Nói xong thì lại lục lọi trong hệ thống móc ra một con nữa.

“Cái gì?”

Toàn bộ đám người Mạch Phong và Lung Lâm đều nhảy dựng lên, đám đệ tử Phi Tiên môn ở một bên cũng đứng hình.

“Thế mà lại còn có một con nữa ư?”

“Ôi trời ơi…”

Mâu Vũ véo vào bên sườn Thành ca, nói gắt: “Ngươi bắt buộc phải bán cho ta, nếu dám bán cho người khác thì ngươi không xong với ta đâu!”

Nàng đương nhiên hiểu rõ tình hình thị trường, biết tài liệu trọc ma cấp bậc này một khi đã tung ra thì nhất định sẽ gây nên một làn sóng lớn.

Mối làm ăn này đương nhiên phải chiếm độc quyền, há lại để kẻ khác cạnh tranh chứ?

“Được được được, bán cho ngươi, bán cho ngươi cả.”

Thành ca vừa né khỏi móng tay nàng vừa cười liên tù tì.

“Ai bảo chúng ta có quan hệ tốt đẹp làm gì, ta chịu thiệt một chút vậy.”

Mâu Vũ vô cùng hài lòng.

“Vậy còn đỡ.”

Lần giao dịch hai bên vừa kết thúc lần nữa, đám người của Thiên Khu các chỉ vừa mới cất hài cốt trọc ma kia vào thì Khương Thành lại móc ra con thứ ba.

“Thật ra, ta còn có một con nữa…”

Dù cho Mâu Vũ có không được nhạy bén hơn nữa cũng có thể nhận ra có điều gì không đúnng.

“Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu con?”

Khương Thành vung tay, thả ra mười con.

Mạch Phong ở một bên giật nảy mình.

“Nhiều như vậy ư?”

“Sao ngươi không nói sớm cơ chứ?”

Sắc mặt của Mâu Vũ chợt biến.

“Tên nhà ngươi đúng là đáng ghét.”

Ban đầu nàng tưởng rằng chỉ có một con, vì vậy mới đồng ý một cái giá cao như vậy.

Nếu sớm biết tổng cộng có mười hai con thì từ đầu chắc chắn nàng sẽ tiếp tục ép giá rồi.

Nói trắng ra là bảo vật quý là vì hiếm, nếu nhiều thì lại thành hàng chợ, không đáng giá được như vậy.

Nghĩ đến việc mười con một mình Thiên Khu các cũng có thể nuốt trôi được, vì danh dự thương hội, nàng cắn răng nghiến lợi, gật đầu thật mạnh.

“Được, nhiêu đây bọn ta cũng mua được.”

Một khắc sau, lần giao dịch này lại lần nữa hoàn thành, Khương Thành cười tít mắt thu lấy lượng lớn thiên tài địa bảo.

Rồi sau đó lại lần nữa gọi bọn họ lại.

“Thật ra, ta đây còn có một ít trọc ma, không biết các ngươi có muốn lấy không.”—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 2533: Gặp lại Lẫm Đế

Mâu Vũ không còn trụ được nỗi nữa.

Nàng xông đến trước mặt Khương Thành, véo tai hắn một cái.

“Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu, nói cho đúng cho ta.”

“Ngươi đang cố ý hãm hại ta sao?”

“Nhất định là thế rồi chứ gì?”

Khương Thành lại lần nữa cố gắng né khỏi nàng, sau đó vờ như vô tooijb xua tay.

“Hài cốt trọc ma nhiều lẽ nào cũng là sai sao?”

“Ta đây chẳng phải vì thấy các ngươi muốn hay sao, vậy nên mới cố gắng thỏa mãn các ngươi.”

“Thỏa mãn?”

Mâu Vũ bị chọc cho tức cười.

“Thỏa mãn cái đầu ngươi.”

“Rốt cuộc là có bao nhiêu con? Còn không mau nói thẳng ra!”

“Thật ra cũng không phải nhiều lắm…”

Thành ca cười ngại ngùng, sau đó vung ra một ngàn con.

Lúc này cả bầu trời Phi Tiên môn đều tối mịt, bị cả đống hài cốt trọc ma lấp đầy.

“Ôi trời…”

Mâu Vũ suýt chút ngồi bệt ra đất.

Còn đám người Mạch Phong và Lâm Lung lại càng ngờ ra, giống như cả người đều bị một trận phong vũ tẩy trần vậy.

“Cái tên nhà ngươi.”

Mâu Vũ hoàn toàn phát bực lên.

Nếu sớm biết hài cốt trọc ma ở đây có hơn ngàn con thì khi mới bắt đầu chắc chắn nàng sẽ ép giá xuống thành hàng chợ rồi.

Suy cho cùng thì nó cũng quá nhiều rồi.

Nhiều đến mức độ này thì đâu còn hiếm nữa.

Dù cho hiệu quả của những hài cốt trọc ma này không hề thay đổi, còn có thể thay thế rất nhiều tài liệu cửu giai, nhưng đến số lượng này, những thứ có thể thay thế cho tài liệu cửu giai này cũng sẽ theo đó mà rớt giá.

Đương sự lúc này cảm thấy rỉ máu trong tim, vừa rồi mua mười hai trọc ma kia với giá cao quá, hoàn toàn không đáng mà.

Nàng nhìn chằm chằm vào Khương Thành, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

“Toàn bộ số trọc ma này bọn ta đều cần cả.”

“Giá cả thì phải bàn lại từ đầu.”

Thành ca vốn có thể đi đến những thương hội khác rồi lại kiếm chác lần nữa, nhưng Mâu Vũ cũng có thể xem như là người mình, đương nhiên phải chiếu cố cho nàng rồi.

Thế là sau một phen trả giá nước bọt văng tung tóe của hai bên, giá cả của đống trọc mà này đã giảm xuống còn một phần mười so với trước đó, toàn bộ đều bán cho Thiên Khu các.

Và thế Khương Thành lại kiếm được thêm một đống tài liệu cửu giai, cũng được kha khá để mà cho đệ tử bốn đời có được đế khí.

“Đây chắc là đám cuối cùng rồi nhỉ?”

Sau khi giao dịch kết thúc, Mâu Vũ vẫn nhìn hắn chẳng yên tâm chút nào.

“Đừng nói với ta là ngươi còn có nữa đấy.”

Nếu như Khương Thành vẫn còn hài cốt trọc ma, nàng e rằng sẽ nghĩ cách tiêu hủy hết mất.

Nếu không thì còn làm ăn được gì nữa.

Thành ca liền xua tay.

“Hết rồi, yên tâm đi.”

Tuy trong kho hệ thống vẫn còn mấy chục ngàn hài cốt trọc ma, nhưng quả thực là không thích hợp để lấy ra.

Sau khi Mâu Vũ rời đo, Khương Thành ở lại Phi Tiên môn một khoảng thời gian làm đế khí.

Ngoại trừ những tài liệu cửu giai, quan trọng nhất vẫn là hỗn độn ngọc tủy.

May mà năm ấy khi hắn giết chết không ít các Cổ Thánh và Chính Thần, tiêu diệt Giáng Thần giả kia có được nhiều hơn,

đến hỗn độn kim ngọc tủy để làm đế khí lăng tiên còn có hơn trăm phần nữa kìa.

Còn về quá trình, cũng chỉ là chuyện của thuật luyện khí của hệ thống mà thôi.

Khi toàn bộ bốn đời đệ tử đầu tiên của Phi Tiên môn có được đế khí rồi, hắn cũng yên tâm nhiều hơn.

“Các ngươi xem như cũng có chút năng lực tự bảo vệ mình rồi.”

“Tương lai khi đối mặt với Cổ Thánh, một Thánh Tôn đánh không lại nhưng ba Thánh Tôn hợp lực lại chung quy cũng có thể bảo tồn tính mạng.”

Chúng đệ tự cũng không biết phải nói gì cho đúng.

Đội hình hơn ngàn Thánh Tôn của Phi Tiên môn đã đủ làm kinh hãi thế tục rồi, bây giờ toàn bộ còn có đến khí, thậm chí còn là một trăm năm mươi mấy đế khí lăng tiên, thế này còn có thể dùng tự bảo toàn tính mạng được ư?

Càng huống hồ gì Phi Tiên môn còn có đám minh hữu thực lực mạnh mẽ do Băng tộc, Yêu tộc, Vu tộc, Huyền tộc và những cao thủ của Đông Trúc đảo hợp thành.

Tiêu chuẩn của Khương chưởng môn đúng là thật nghiêm khắc.

Sau khi bận bịu hết tất cả, Thành ca lại định xuất môn.

“Dạo này ta cần phải đến Vô Thượng Đạo Cực một chuyến.”

Nghe thấy câu này, chúng đệ tử khẽ kinh ngạc, thái độ cũng có phần khác đi.

“Khương chưởng môn thế này là muốn đi đánh bọn họ ư?”

“Thật ra thì Vô Thượng Đạo Cực và chúng ta cũng chẳng có khúc mắc gì, chẳng qua cũng chỉ là chút chuyện vu vơ thôi.”

“Vậy thì sao chứ? Khương chưởng môn muốn thu phục bọn họ, lẽ nào còn cần có lí do à?”

“Có thể được Khương chưởng môn thu phục đúng là vinh hạnh cho bọn họ.”

Thành ca dở khóc dở cười xua tay.

“Các ngươi nghĩ đi đâu đâu vậy?”

“Ta chỉ định đi tìm một người, tiện thể làm rõ một vài chuyện.”

Người hắn muốn tìm đương nhiên chính là Tiên mẫu.

Mấy năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, chỉ có nàng ta mới có thể đưa ra được câu trả lời.

Càng huống hồ gì, Ngộ Đạo tiên thụ của hắn có ở căn nguyên thế giới, cũng phải nghĩ cách mà lấy về chứ.

Cuối cùng, hắn mang theo Kỷ Linh Hàm cùng đi.

Lần này Khương Thành không đi gấp gáp, mà cùng Hàm muội tử du sơn ngoạn thủy trên hành cung, cũng xem như là chuyến du ngoạn khó có được.

Hai người đi rồi dừng, thi thoảng dừng chân ở các châu, đâu tầm ba năm cuối cùng mới đến được Chân Huyền châu ở trung tâm Nguyên Tiên giới.

Hôm nay, ngọc phù cảm ứng tùy thân của Kỷ Linh Hàm lóe sáng lên.

Sau khi nhìn vào, nàng lộ ra một nụ cười.

“Lâu năm không gặp, hóa ra Hạ Khanh đã đến Chân Huyền châu.”

“Hạ Khanh?”

Khương Thành ngớ người ra, rồi phản ứng lại, đây chính là tên của Lẫm Đế.

Do từng ở Phi Tiên môn một khoảng thời gian dài, hai bên đã thành minh hữu, nàng ta và Kỷ Linh Hàm cũng có giao tính rất tốt.

Nhắc đến Lẫm Đế, hắn rất nhanh đã nhớ đến một người quen cũ khác đã mất tích từ lâu.

“Phải rồi, Lăng đi đâu rồi, bây giờ nàng ấy có khỏe không?”

Nhớ lại, lần trước hắn và Lăng chia tách là lúc lần đầu Lạc Tiên điện hiện thân.

Lúc đó Di ra sân một cách mạnh mẽ, hàng phục sáu suối nguồn, đến cả Thánh Hoàng cũng trở thành cánh tay đắc lực

của hắn.

Khi ấy Khương Thành bị Di lừa vào Lạc Tiên trì, chịu trận thí luyện thiên phú lưu hohar, cũng chẳng để ý đến tình hình của những người khác.

Bây giờ nghĩ lại, Lăng khi ấy ở Phi Tiên môn, từ đó về sau thì không còn xuất hiện nữa.

Về sau Phi Tiên môn tham dự đại chiến, trong đó chẳng hề có bóng dáng nàng.

Thời đại mạt pháp, nàng cũng không đến Tiên sơn.

Về nử tử này, Kỷ Linh Hàm đương nhiên cũng có ấn tượng sâu sắc, suy cho cùng thì lúc đó Lăng đã là Cổ Thánh rồi.

“Ngày thứ hai khi Di sáng lập Lạc Tiên điện, thu nạp bọn ta làm bộ hạ thì nàng đã rời khỏi Phi Tiên môn.”

Nàng nhớ lại nói: “Khi đó ta còn muốn níu giữ nàng lại, nhưng mà nàng chỉ nói một câu rồi rời đi, cũng không cho ta cơ hội mở miệng nữa.”

“Vậy cơ à?”

Khương Thành nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được gì.

Mà khoảng một khắc sau, một bóng dáng đã nhanh chóng vút lại gần khoảng cách với bọn họ.

“Linh Hàm, lâu ngày không gặp.”

Mang theo hương thơm từ gió, nhan sắc mỹ miều của Lẫm Đế đến trước hai người.

Ngay sau đó, nàng lại kinh hãi hét lên.

“Khương Thành!”

“Ngươi trở về từ khi nào thế?”

Thành ca cười tươi đưa tay lên.

“Sao hả, ta trở về cũng phải báo cho ngươi biết ư?”

“Nếu ngươi đã trở về rồi thì trận chiến đấu đoàn đội đỉnh phong đó cuối cùng ngươi đã giành chiến thắng?”

“Chuyện này chẳng phải là đương nhiên ư?”

“Vậy thì tốt.”

Lẫm Đế khẽ thở phào nhẹ nhõng, rồi lại hạ thấp giọng một cách thần bí.

“Ta có một câu hỏi muốn hỏi ngươi, ngươi từng nghe thấy sự tồn tại của Thiên Đạo chưa?”

Chương 2534: Bí mật của đạo ấn

Nếu như trước khi đến đây nghe thấy câu hỏi này, Khương Thành chỉ cảm thấy thật buồn cười và hoang đường.

Nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy có ý nghĩa vô cùng.

Chỉ thấy hắn khẽ cười, sau đó thì gật đầu với Lẫm Đế.

“Đương nhiên, ta có nghe qua.”

Lẫm Đế nghe thấy đột nhiên lại thấy tâm tình vô cùng phức tạp.

Có kinh ngạc, có mừng vui, còn có sự kích động vì cuối cùng cũng tìm được tri âm.

“Ngươi thực sự từng nghe qua?”

Giọng của Lẫm Đế có phần rung chuyển.

Hiển nhiên, mấy năm nay nàng vì chuyện này mà bị vô số người không hiểu nỗi.

“Cái Thiên Đạo ngươi nói đến là cái từng bị Di cướp đi, sau đó lại tổ hợp lại, tặng cho các ngươi chí bảo, còn có một Tiên Mẫu tọa trấn phải không?”

Khi hắn nói ra mấy chi tiết này, Lẫm Đế hoàn toàn xác định.

Khương Thành thật sự giống mình, vẫn nhớ Thiên Đạo, Thậm chí còn nhớ đến sự tồn tại của Tiên Mẫu.

“Quá tốt rồi! Hóa ra ngươi cũng không bị xóa đi phần kí ức đó! Có ngươi đây thì đạo của ta không cô đơn rồi.”

Nàng cũng nước mắt lưng tròng luôn rồi.

Thành ca trở về mới mấy năm, cảm nhận không sâu sắc được như nàng.

Hắn không kìm được chế nhạo: “Sao vậy, phát hiện ra cả thế giới này đều rời vào một âm mưu, chỉ còn lại mỗi mình mình là người tỉnh táo rồi ư?”

Lẫm Đế lắc đầu.

“Không chỉ có ta, những người khác cũng như ta vậy.”

Thành ca trở nên tò mò.

“Còn ai nữa?”

“Những Chính Thần còn sống lại năm ấy, toàn bộ đến nay đều còn nhớ Thiên Đạo.”

“Còn bao nhiêu Chính Thần còn sống tiếp?”

“Mười lăm người.”

Lẫm Đế nói như thẻ đang giấu gì đó quý giá lắm: “Ngoại trừ ta và Hồn Đếm Huyết Đế, Không Đế, Huyền Đế, Nguyên Đế, Tâm Đế trong thập Thiên Đế ra, còn có tám Chính Thần: Cực Hoàng Chính Thần, Thương Lạc Chính Thần, Kim Diệu Chính Thần.”

Khương Thành lại hỏi: “Ngoại trừ các ngươi ra, toàn bộ những người khác đều trúng chiêu rồi?”

“Phải.”

Lẫm Đế chầm chậm nói: “Bọn ta không trúng chiêu chỉ vì bọn ta có đạo ấn, sức mạnh đó vốn đến từ bản thân Thiên Đạo, cho dù thế nào thì nó cũng không thể xóa đi kí ức của bọn ta được.”

“Đạo ấn? Sức mạnh đến từ Thiên Đạo?”

Kỷ Linh Hàm đứng bên nghe hai người nói chuyện lâu như thế cũng không nhịn được mở miệng.

“Năm ấy khi các ngươi tham gia tranh đoạt thần vị, không phải đã có được thần cách lưu lạc trong thiên địa mới trở thành Chính Thần ư?”

Khương Thành khẽ ngơ ra.

“Thần cách là cái gì?”

Kỷ Linh Hàm không do dự nói: “Thần cách đến từ Chân Thần vẫn lạc từ thời Thượng Cổ đó, tổng cộng 73 người, chỉ có có

được thần cách của bọn họ, có được sự truyền thừa trong đó mới có thể trở thành Chính Thần…”

Nghe nàng nói như vậy, Thành ca cũng nghi ngờ phải chăng bản thân mình lại xuyên thời gian rồi không.

Đây là gì với gì đây chứ?

Chân Thần Thượng Cổ từ đâu ra, thần cách từ đâu ra?

Đây là câu chuyện xảy ra từ thời nào đây chứ?

“Nhìn thấy rồi chứ?”

Lẫm Đế thở nhẹ một tiếng: “Dính đến vấn đề Thiên Đạo, kí ức của bọn họ hoàn toàn bị bóp méo xuyên tạc.”

“Chuyện này sao có thể làm được chứ? Nhiều sinh linh như vậy trong đó có không ít Cổ Thánh, theo lí mà nói thì chuyện này không thể nào xảy ra được.”

“Bởi vì Thiên Đạo mạnh hơn trước rất nhiều, mạnh đến mức vạn vật đều chỉ như con kiến mà thôi.”

Khương Thành lại càng tò mò.

“Sao lại như thế? Thiên Đạo mạnh lên như thế nào?”

Biển Thiên Đạo hiện nay không tung tích, hắn cũng không cảm nhận được vị trí.

Có nhìn thế nào thì Thiên Đạo quả thực quá khác đi rồi, có phần ngự trị trên tất cả các sinh linh, thần thánh không thể xâm phạm.

Lẫm Đế từ từ nói ra bốn chữ.

“Bởi vì đạo ấn.”

“Ý gì chứ?”

Khương Thành ngơ ra, vẻ mặt trở nên khó tưởng.

“Không phải chứ, chính bản thân đạo ấn cũng có vấn đề ư?”

“Trận chiến tranh đoạt thần vị năm ấy kịch liệt, kết quả chỉ là một cạm bẫy?”

Lẫm Đế cười khổ một tiếng.

“Cho là vậy đi, nhưng không nghiêm trọng như ngươi nói.”

Nàng rủ rỉ kể lại: “Đạo ấn quả thực đã thành toàn cho bọn ta, khiến thực lực của bọn ta nhanh chóng tăng đến đỉnh phong của vị diện, nhưng cũng ẩn chứa bí mật nhiều người không tưởng nữa.”

“Tổng cộng 73 Chính Thần, có 58 người đã chết trong trận đại kiếp kia. Ngươi không tò mò sau khi họ chết đi thì đạo ấn về đâu hả?”

Khương Thành phản ứng lại.

“Ý của ngươi là đạo ấn của bọn họ đã trở về với Thiên Đạo, hơn nữa còn khiến Thiên Đạo mạnh lên?”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt của Lẫm Đế trở nên có phần phức tạp.

“Đạo ấn có thể bị Thiên Đạo lấy lại, chỉ là trước giờ chúng ta đều không biết chuyện này.”

“Mà đạo ấn bị thu hồi lại, vì có được công sức ngộ đạo cả chục tỷ thậm chí trăm tỷ năm của mấy Chính Thần đó, đạo chất chứa bên trong đã vượt xa lúc đầu.”

“Sau khi bọn họ chết đi, Thiên Đạo thu lại đạo ấn, không chỉ thu về lại lực Thiên Đạo ban đầu ban tặng cho mà còn có được đạo mà bọn họ ngộ được cả đời.”

“Cũng chẳng trách liên minh Thần Đạo bọn ta năm đó bị đánh cho tan tác, Thiên Đạo từ đầu đến cuối đều không màng đến.”

“Bởi vì cái chết của bọn ta vốn nằm trong kế hoạch của nó, từ đầu đã định sẵn kết cục rồi.”

Khương Thành há mồm, không biết bao nhiêu từ ôi vãi muốn thốt lên.

“Đúng là không hổ là nàng ta.”

Bây giờ hắn mới thấu hết lời nhận xét của mọi người về Tiên Mẫu đúng đến nhường nào - Thiên Đạo chí bảo thứ mười bốn vô cùng gian xảo, tinh thông thế tình, không từ thủ đoạn.

Năm ấy Tiên Mẫu làm ra vụ tranh đoạt Thần vị, Khương Thành còn cho rằng trước sau gì nàng cũng lật xe thôi, ví dụ như bị đám Chính Thần đó phản lại chủ, đoạt lấy Thiên Đạo.

Thật không ngờ những Chính Thần đó chỉ là con cờ của nàng mà thôi.

“Vậy năm mươi Chính Thần còn lại các ngươi bây giờ há chẳng phải khó lắm hay sao?”

“Phải.”

Người trả lời Khương Thành lần này không phải là Lẫm Đế mà là Tâm Đế và Hồn Đế từ xa nghe tin mà đến.

“Khương Thành, ngươi trở lại rồi.”

“Quá tốt rồi, người trở về, bọn ta có lẽ có cơ hội lật ngược tình thế rồi.”

Hai người từng là Thiên Đế, giờ đây nhìn thấy hắn nào còn có địch ý hay cảm giác ưu việt nữa.

Có người còn trông mong được hắn giúp đỡ nữa.

“Năm ấy đạo ấn đến từ vị Thần chủ của Vô Thượng Đạo Cực kia, theo kế hoạch của bọn họ, năm mươi Chính Thần bọn ta sớm muộn gì cũng sẽ chết, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Vậy nên kẻ địch của bọn ta chính là Vô Thượng Đạo Cực.”

Khương Thành vốn không hề thấy ngỡ ngàng về việc bọn họ có thái độ thù địch với Vô Thượng Đạo Cực, nếu đổi thành hắn là Lẫm Đế hay Tâm Đế thì giờ đây chắc chắn cũng như bị đâm sau lưng vậy.

Đối mặt với ánh mắt long lanh của ba Thiên Đế, hắn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đã có quyết định.

“Ta với Vô Thượng Đạo Cực chẳng có thù hận gì cả.”

“Hơn nữa mấy năm nay sự yên bình của bọn họ cũng có vẻ khá ổn.”

Tuy Tiên Mẫu xuyên tạc ký ức gần như của tất cả mọi người về Thiên Đạo, nhưng mục đích là vì sự ổn định của Nguyên Tiên giới, chuyện như vậy dường như chỉ có tốt chứ chẳng xấu gì.

Nếu như bản thân xử đẹp Tiên Mẫu, hủy đi Vô Thượng Đạo Cực thì Nguyên Tiên giới sẽ trở nên thế nào đây?

Hắn nghĩ không ra rồi,

Chỉ biết bản thân hình như không cần thiết phải "cho tất cả mọi người biết rõ chân tướng" - một lí do nhảm nhí mà hủy đi sự yên bình này.

Lẫm Đế và Hồn Đế sốt ruột.

"Khương Thành, sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

"Sự yên bình của Vô Thượng Đạo Cực bây giờ chỉ là ngụy trang, sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra lòng lang dạ sói thôi."

"Bọn họ chỉ xem tất cả những sinh linh như lũ sâu bọ mà thôi, trên cao nhìn xuống, lẽ nào thế này mà ngươi cũng có thể chịu được ư?"

Chương 2535: Đại ca dễ dãi

"Ta vẫn chưa nói xong mà."

Khương Thành dang tay.

"Đúng là ta sẽ đi Vô Thượng Đạo Cực một chuyến, tra rõ một vài chuyện, tiện thể thu hồi một số thứ của mình."

Ngộ đạo Tiên thụ vẫn đang lưu lạc bên ngoài, đó chính là nơi cội nguồn để hắn yên ổn dung thân, nhất định phải lấy lại.

"Còn chuyện của các ngươi, đến lúc ấy hẵng xét lại."

Ngoại trừ Lẫm Đế được coi là một nửa người mình và Huyết Đế vẫn duy trì mối quan hệ tốt đẹp với hắn, hắn không hề có giao tình với mười ba Chính Thần kia.

Một số còn từng là kẻ thù của hắn.

Không đáng để hắn phải chiến đấu vì đám người này.

Lẫm Đế và Hồn Đế vẫn muốn khuyên giải, tranh thủ được thì tranh thủ.

Nhưng Tâm Đế lại giơ tay lên ngăn họ.

Chỉ thấy hắn nở nụ cười cảm kích với Khương Thành.

"Ngươi không giậu đổ bìm leo cũng đủ khiến bọn ta đã mừng lắm rồi."

Hắn đang nói đúng sự thật.

Vì có đạo ấn, bọn họ cũng coi như là người phe Thiên Đạo, Vô Thượng Đạo Cực không thể đích thân đối phó với mười lăm Chính Thần.

Nếu muốn thu hồi đạo ấn, đối phương chỉ có thể trông đợi các cao thủ khác tiêu diệt bọn họ.

Với thực lực của đám Hồn Đế, Tâm Đế, ở Nguyên Tiên giới không có nhiều kẻ thù tiềm ẩn có thể rình rập tính mạng của bọn họ.

Thực lực của nhiều Cổ Thánh cũng sàn sàn họ mà thôi.

Thật ra Khương Thành mới là kẻ khiến họ không yên tâm nhất.

Chỉ cần Khương Thành không xuống tay với mình, bọn hắn có thể bớt lo nghĩ rất nhiều.

“Được rồi, các ngươi trở về đi thôi, bản thân ta đi trước đây.”

Khương Thành vung tay áo, định đưa Kỷ Linh Hàm thẳng tiến đến chỗ Vô Thượng Đạo Cực.

Nhưng ba Thiên Đế lại ngăn cản hắn.

“Chờ chút.”

“Có lẽ ngươi trở về chưa lâu nên không rõ tình hình lắm, như thế không vào được Vô Thượng Đạo Cực đâu.”

“Hơn nữa người ngươi muốn tìm là Thần Chủ nọ, ắt phải vào trong khu vực trung tâm mới được.”

Thành ca nhướng mày.

“Sao nào, Vô Thượng Đạo Cực là mai rùa hả, đánh cũng không vào được?”

Nghe hắn nói đánh vào, ba Thiên Đế không hẹn mà cùng tỏ vẻ vui mừng ra mặt.

Bọn hắn ước gì Khương Thành và Vô Thượng Đạo Cực đánh giết nhau tối tăm mặt mũi.

Tiếc là chuyện này không dễ thành hiện thực như vậy.

“Bọn ta không rõ sức phòng ngự của Vô Thượng Đạo Cực mạnh đến đâu.”

“Ngặt nỗi bọn hắn lúc nào cũng ẩn mình, căn bản không tìm được vị trí, nhất định phải đợi thời cơ thích hợp.”

“Là khi nào?”

“Thường thì cứ cách một thời gian là họ sẽ mở cửa với thế giới bên ngoài một lần.”

“Một là phô diễn thực lực, xử lý một vài sự vụ của Nguyên Tiên giới trong thời gian này.”

“Hai là thu nhận một số người mới xuất chúng có khí vận thâm hậu.”

Khương Thành có phần khó hiểu.

“Vô Thượng Đạo Cực không phải môn phái, thu nhận người mới để làm gì? Vả lại bọn hắn còn dựa dẫm vào gốc to là Thiên Đạo, ngang ngược Nguyên Tiên giới, đâu cần bồi dưỡng hậu bối?”

Hồn Đế lạnh lùng đáp: “Bọn hắn không bồi dưỡng hậu bối mà là đề phòng điều chưa xảy đến.”

“Những thiên tài có khí vận thâm hậu ấy về sau có thể trở thành mối đe doạ đến Thiên Đạo, vì vậy phải thu phục họ về dưới trướng trước, triệt tiêu mối hoạ ngầm.”

“Ra là thế”

Khương Thành không khỏi cảm khái trước sự “nhọc lòng suy tính” của Tiên Mẫu, xem ra nữ nhân kia đã bị Di và Giáng Thần giả doạ sợ rồi.

Nên bây giờ mới sốt sắng tăng cường bảo vệ Thiên Đạo đây mà.

“Lần mở cửa tiếp theo là khi nào?”

“Tầm một năm sau.”

“Được rồi,vậy thì qua chỗ các ngươi ngồi một chút đã.”

Tâm Đế cười tủm, ra dấu mời.

“Bọn ta vô cùng hoan nghênh!”

Dứt lời, ba vị Thiên Đế dẫn Khương Thành đi một mạch tới cứ điểm hiện tại của “Liên minh Thần Đạo”.

Vì có thể phải đón nhận cái chết định mệnh bất cứ lúc nào nên mười lắm Chính Thần đều cảm thấy nguy cơ rình rập, tất cả cùng tụ tập lại với nhau.

Hiện nay họ cũng không còn hoạt động công khai.

Có lẽ họ cảm thấy khi phải đối phó với Vô Thượng Đạo Cực thì nhiều người cũng vô dụng, vậy nên họ chẳng thu nhận người bành trướng thế lực nữa.

Khi Khương Thành đến, các Chính Thần ở lại bên trong nhao nhao ra ngoài.

"Khương Thành! Quả nhiên là ngươi!"

Người đầu tiên nghênh đón chính là Huyết Đế.

Thấy Khương Thành, hắn mừng rỡ ra mặt, nóng lòng muốn ôm ghì đối phương.

Ai không biết còn tưởng hai người này là bạn già lâu năm mãi mới gặp lại nhau.

Khương Thành ra sức tránh né hắn: "Ngươi kích động quá đấy, quan hệ giữa ca và ngươi chưa tới mức này đâu!"

Huyết Đế không cho đó là ngang ngược, ấy vậy mà cười hì hì xoa xoa tay lôi kéo làm thân.

"Thành ca, ngươi khách khí quá rồi."

"Nhớ năm ấy hai ta kết làm huynh đệ, thề có nạn cùng chịu, chỉ cầu chết cùng năm cùng tháng, lẽ nào ngươi đã quên ư?"

Khương Thành bị hắn chọc tức đến bật cười.

"Kết bái khi nào? Lại còn chết cùng ngươi nữa?"

"Huống hồ chẳng phải ngươi luôn cảm thấy ta không xứng, không chịu nhận người đại ca là ta hay sao?"

Huyết Đế nghiêm mặt, ra vẻ chính trực: "Ai nói ta không nhận?"

"Một ngày là đại ca, cả đời là đại ca! Tiểu đệ luôn nhung nhớ người, chỉ là cách thể hiện tình cảm của ta rất kín đáo, đại ca không cảm nhận được mà thôi."

Hết cách rồi, bây giờ hắn chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Sau khi chứng kiến trận đoàn chiến đỉnh phong trên Tiên sơn, hắn cảm thấy Khương Thành chính là một chỗ dựa to lớn lừng lững sáng lấp lánh, há có thể không ôm thật chặt.

Tác phong là gì? Thể diện là chi?

Khương Thành hiện tại đã không còn là hậu bối năm xưa, thực lực vượt xa hắn, vì vậy không có gì là không thể chấp nhận được.

Nhìn Nguyên Đế, Huyền Đế, Không Đế đang đứng một bên xem hắn làm thân với Thành ca với con mắt ẩn chứa vẻ ngưỡng mộ kìa.

Tính sai rồi.

Sớm biết thế thì năm ấy bọn ta cũng bái đại ca.

Cả đám Chính Thần mặt mày hớn hở, như thể bắt gặp cứu tinh.

“Khương Thành, ngươi đã trở lại, tốt quá!”

“Thế này thì ta được cứu rồi. Với thực lực lấy một diệt mười một Giáng Thần giả của ngươi, Vô Thượng Đạo Cực hẳn là không thành vấn đề.”

“Chắc chắn rồi, một khi đã ra tay thì Khương chưởng môn chưa bao giờ thất thủ!”

“Ta theo sau phất cờ cổ vũ cũng đủ rồi!”

Thành ca không thể không dội một chậu nước lạnh lên đầu bọn hắn.

“Việc ta có thể khai chiến với Vô Thượng Đạo Cực hay không, hiện giờ vẫn khó nói lắm.”

“A?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn ngồi nhìn Vô Thượng Đạo Cực cứ kiêu ngạo như thế?”

“Theo lão phu đoán, Vô Thượng Đạo Cực sớm muộn gì cũng khai đao với Phi Tiên môn, Khương chưởng môn không thể bỏ qua cho bọn hắn được!”

Phì!

Thành ca đã bị chọc cười.

“Các ngươi có thể khích bác ly gián rõ ràng hơn nữa không?”

“Được rồi, tìm cho ta một chỗ ở trước đi.”

“Một năm sau, đến khi Vô Thượng Đạo Cực mở cửa hẵng gọi ta.”

Nói xong, hắn phất tay, dẫn Kỷ Linh Hàm tới nơi sâu trong sơn cốc.

Bỏ lại đám Chính Thần đứng đực tại chỗ đưa mắt nhìn nhau.

Bọn Nguyên Đế và Huyền Đế bứt rứt không yên.

“Biết làm sao mới đúng đây?”

“Bây giờ kẻ duy nhất có thể đe doạ đến Vô Thượng Đạo Cực chỉ có mình Khương Thành thôi.”

“Nếu hắn không muốn coi đối phương là kẻ thù thì chúng ta sớm muộn gì cũng chịu cảnh vẫn lạc mất.”

“Năm ấy quan hệ giữa chúng ta và Khương Thành chẳng tới mức hoà hợp đâu!

Kim Diệu Chính Thần vốn không thân quen với Khương Thành lạnh lùng nói: “Chỉ e cuối cùng hắn không chỉ xử lý Vô Thượng Đạo Cực mà ngược lại còn thành bạn, thế thì đúng là bão chồng thêm lũ.”

“Đúng vậy, sợ nhất là thế.”

“Điều này thì chư vị cứ yên tâm đi.”

Tâm Đế khẽ mỉm cười: “Khương Thành không thể cùng tồn tại với Vô Thượng Đạo Cực đâu.”

“Dù hắn không ra tay thì Vô Thượng Đạo Cực cũng không để mặc mối hoạ ngầm lớn nhất này.”

Chương 2536: Đoạt vị trí

Khoảng thời gian sau đó, Khương Thành và Kỷ Linh Hàm không tu luyện mà đi du lịch khắp nơi ở Chân Huyền Châu.

Trải qua vô số biến cố, hai người tan tan hợp hợp quá nhiều lần, hiện giờ Thành ca cuối cùng cũng nhận ra rằng tạo nét không phải chuyện quan trọng duy nhất.

Chỉ khổ cho mười lăm Chính Thần bên kia.

Khương Thành chính là chỗ dựa để nghịch thiên cải mệnh lớn nhất mà họ trông cậy vào, có lẽ hắn chỉ thoát khỏi tầm mắt một phút thôi là họ cũng cảm thấy bất an.

Cứ thế, thời gian một năm chậm rãi trôi qua.

Hôm nay, hơn mười Thiên Đế và Chính Thần cùng tìm đến đúng giờ.

"Vô Thượng Đạo Cực sắp mở cửa rồi."

"Ngươi tiện đi một chuyến chứ?"

Thành ca gật đầu.

"Đi trước dẫn đường đi."

"Tốt quá! Mời đại ca!"

Tâm Đế lộ rõ vẻ hăm hở đi trước dẫn đầu, như thể một tên sai vặt ân cần dẫn đường.

Các Thiên Đế và Chính Thần khác cũng kè kè hai bên, một tấc chẳng rời.

Khi đoàn người tới Vô Thượng Đạo Cực, nơi này đã đông nghìn nghịt.

Thành ca đã chứng kiến rất nhiều cảnh tượng hoành tráng, cảnh trước mắt không hẳn là náo nhiệt nhất, nhưng số lượng cao thủ lại nhiều nhất.

Vào ngày Vô Thượng Đạo Cực mở cửa, bốn cổng được mở ra ở bốn phía, chỗ họ đứng chính là sân phía nam.

Quét một vòng quanh sân nam, Khương Thành chỉ cảm nhận sơ một lượt đã phát hiện ở đây có tám mươi luồng khí tức của Cổ Thánh.

Ngoài ra, Thánh Tôn lại càng không đếm xuể, thế mà đạt tới mấy chục ngàn người.

Điều này khiến hắn không thể tin nổi.

"Bây giờ Cổ Thánh và Thánh Tôn ở Nguyên Tiên giới nhiều như mèo hoang chó hoang vậy hả?"

Vẻ mặt Huyết Đế và Nguyên Đế đứng bên cạnh trông như bị táo bón.

Lão huynh, dù sao bọn ta cũng là Cổ Thánh mà, so sánh thế không hay đâu?

“Khụ, đúng là hiện nay có rất đông Cổ Thánh, nhưng rất nhiều Cổ Thánh không hề giống trước đây.”

“Là sao?”

Nguyên Đế nói: “Ngày trước nếu muốn trở thành Cổ Thánh thì phải thông hiểu xuất đạo nguyên, quả thực khó như lên trời. Nhưng bây giờ chẳng cần hình thành đạo nguyên đã có thể trực tiếp vượt qua rào cản ấy.”

Khương Thành vô cùng ngạc nhiên.

“Có chuyện tốt vậy sao?”

Kỷ Linh Hàm lắc đầu.

“Đó không phải chuyện tốt lành gì, bọn họ chỉ có tiên lực và hồn lực chạm ngưỡng Cổ Thánh, nhưng cảnh giới của đạo tâm vẫn là cấp Thánh Tôn trước đó.”

“Xét về thực lực, họ mạnh hơn Thánh Tôn khi trước, nhưng còn kém xa Cổ Thánh ngày xưa.”

“Sau khi nhảy cóc qua bước này, cảnh giới của họ sẽ tăng lên, về sau đạo tâm muốn thành nguyên cũng khó khăn hơn, căn bản là bị chặt đứt hy vọng.”

“Vì lẽ đó nên Thánh Tôn của Phi Tiên môn ta đã cưỡng lại sự cám dỗ này, vẫn muốn tạo nguyên của bản thân rồi mới đột phá.”

“Ra thế!”

Lúc này Khương Thành mới sực hiểu, thì ra đám Cổ Thánh kia chỉ là phiên bản sắp tiêu tùng thôi.

Nhưng tại sao bây giờ loại Cổ Thánh này lại xuất hiện ở Nguyên Tiên giới?

Tự nhiên hắn lại nghĩ tới con đường vàng kim trong Thiên Phong thạch.

Lúc ấy, hắn sắm vai Thiên Đạo, cũng từng tạo ra cả đám Cổ Thánh giống vậy chỉ bằng một cái phất tay.

Xem ra đây là tác phẩm của Tiên Mẫu, dù sao Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới hiện nay đã ẩn mình rồi, nhìn kiểu gì cũng thấy thế giới này thật kỳ quái.

Lúc này, Hồn Đế và Không Đế đứng trước mặt hắn, mỗi người một bên.

"Cửa vẫn chưa mở, chúng ta đi vào chiếm lấy hàng trước đi!"

Khương Thành chẳng hiểu gì cả.

Ngoài việc biết kẻ cầm đầu của Vô Thượng Đạo Cực là Tiên Mẫu, Thành ca chưa từng dò la về những phương diện khác.

Hắn không hiểu mở cửa nghĩa là gì.

Chư vị Chính Thần bên cạnh im cạn lời, thầm tự nhủ đại ca có thể chuyên nghiệp hơn một chút không?

Nguyên Đế vội vàng phổ cập thường thức cho hắn.

"Ở Nguyên Tiên giới bây giờ, Vô Thượng Đạo Cực là người duy trì trật tự. Tuy bọn họ không xưng bá nhưng thật ra tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay họ."

"Bởi vậy, khi họ thu nhận người mới, rất nhiều người bon chen ùa theo. Dù là tiên nhân nhàn tản hay tông môn và tộc quần lớn nhỏ cũng muốn có thể đưa người của mình vào trong chạy việc."

"Có điều, tiêu chuẩn tuyển người của họ rất cao, trong số mấy triệu người mới trước mắt, cuối cùng cũng chưa chắc có ai đạt chuẩn."

"Đợi chút."

Khương Thành không nhịn được mà cắt lời đối phương.

"Ngươi đang hiểu lầm phải không?"

Hắn nhìn đám Chính Thần xung quanh với vẻ sửng sốt.

"Chẳng lẽ các ngươi muốn trông chờ ta tham gia cái trò thi tuyển với đám người mới kia? Có nhầm không hả?"

Trước lúc tới đây, hắn đã tưởng tượng ra cảnh mình tiến vào cùng mọi người, rồi sẽ trực tiếp ngả bài ngay khi chạm mặt

Tiên Mẫu.

Làm rõ một số chuyện, lấy lại Tiên Thụ ngộ đạo.

Hắn sẽ không gia nhập Vô Thượng Đạo Cực, không vứt bỏ giá trị bản thân để làm người mới gì đó, lại càng không muốn đích thân tham gia cuộc sát hạch kia.

“Khụ!”

Bọn Huyết Đế và Huyền Đế nhìn thấu sự bất mãn của Khương Thành, chỉ đành khuyên giải vỗ về hết nước hết cái.

“Chỉ người mới tham gia khảo hạch mới có thể vào cửa.”

“Không thông qua trình tự ấy, cho dù ngươi có mạnh đến đâu cũng không thể tới khu vực trung tâm Vô Thượng Đạo Cực, hơn nữa còn chẳng thấy mặt vị Thần Chủ kia.”

“Nơi này là địa bàn của đối phương, vì kế hoạch, nhập gia tuỳ tục thôi.”

“Dù sao với thiên phú khí vận và thực lực của đại ca, coi mấy trò khảo hạch kia chỉ là chơi đùa trải nghiệm cũng chẳng hề gì, đâu phải gia nhập thật. Qua cửa ải cuối cùng, gặp mặt Thần Chủ là có thể làm theo ý mình.”

“Thôi được rồi.”

Thành ca không phải loại người không biết thức thời.

“Nhưng chiếm hàng trước là để làm gì?”

Thấy đã thuyết phục được đối phương, Nguyên Đế thầm thở phào, tiếp tục giải thích: “Cuộc khảo hạch tuyển người mới này có một vài cửa ải, cửa thứ nhất chính là vào cửa.”

“Bốn phía bốn cửa, mỗi cửa tối đa trăm ngàn người được vào trong, ai vào trước là qua.”

Khương Thành tò mò hỏi: “Sau trăm ngàn người thì sao?”

Cực Hoàng Chính Thần nghiêm túc đáp: “Trực tiếp đánh mất cơ hội tham gia.”

Khụ!

Thành ca suýt phun ra một ngụm nước.

“Quy tắc tuyển người mới này tuỳ tiện quá nhỉ? Thảo nào Cổ Thánh và Thánh Tôn đến đây nhiều như vậy, ra là chiếm hàng trước cho hậu bối của mình hả?”

“Đành chịu thôi, ai bảo Vô Thượng Đạo Cực quy định thế chứ?”

Huyết Đế nhún vai, “Dù họ có quy định chỉ cho sinh vật đầu mọc sừng, mông dài thượt được tham gia thì cũng chẳng ai hó hé gì đâu.”

Lúc này, ngoài cửa nam đã chen nhau đến mức nước chảy không lọt.

Ồn ã náo nhiệt, thi thoảng còn nghe thấy tiếng chửi bới và gầm thét, hiển nhiên đều là vì tranh giành hàng trước.

Nhưng trong phạm vi trăm trượng quanh cửa lại có vẻ rất trật tự.

Chỉ có le que hơn trăm người mới đứng xếp hàng.

Cảnh giới của đám người mới này có vẻ chỉ là Đạo Thần và Thánh Chủ, thực lực không có gì đặc biệt.

Song, những trưởng bối đi bên cạnh làm hộ vệ cho bọn hắn, hoặc là Cổ Thánh, hoặc là trưởng lão đại tông môn, sức uy hiếp nằm ở đó.

Vì lý do này, dù chật chội ra sao thì đám người đằng sau cũng không dám vượt qua giới hạn, tránh bị chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng đoàn “hộ vệ” của Thành ca hiển nhiên chẳng thèm để mắt đến người ta.

Tâm Đế đi trước dẫn đường.

Hồn Đế, Không Đế, Cực Hoàng Chính Thần, Kim Diệu Chính Thần giống như bốn tay đấm, cùng xông thẳng qua đám đông.

Không đợi đám người phía sau kịp hốt hoảng chửi mắng, bọn họ đã vọt thẳng tới hàng đầu tiên của đội hình.

Chương 2536: Đoạt vị trí

Lúc này, ba vị trí xếp hạng đầu chính là Phong Hạnh - đệ tử chân truyền của Thái Vân điện, Địch Hoàng - thánh tử Hỏa

Linh tộc, Ngụy Tư - trưởng lão trẻ nhất Nguyệt Tà tông.

Thực lực của ba người họ cùng là Thánh Chủ đỉnh phong, nhưng môn phái và tộc quần đứng sau bọn hắn lại đứng đầu Nguyên Tiên giới hiện giờ.

Mặc dù không thể sánh với Phi Tiên môn đang ở ẩn tại đảo Đông Trúc nhưng trong tông họ đều có Cổ Thánh, cũng như trăm vị Thánh Tôn trấn thủ.

Xét về thực lực, có thể sánh ngang với các tộc quần mạnh như Băng tộc, Phượng tộc.

Đứng cạnh ba người này là tiền bối Cổ Thánh của môn phái họ, kẻ nào thấy mà dám không nể mặt đây?

Vì vậy, ba người vững vàng chiếm ba vị trí đầu, thậm chí còn thảnh thơi ngồi xuống tu luyện dưới chân cửa nam cao ngất.

So với cảnh tượng các tiên nhân tranh nhau sứt đầu mẻ trán ở đằng sau thì đây đúng là khung cảnh của một thế giới khác.

Song, hiện tại, kẻ chẳng nể mặt ai đã đến.

Ba người Phong Hạnh, Địch Hoàng và Ngụy Tư đang thư thả nhập định, thình lình cảm thấy cổ áo bị kéo căng.

Ngay sau đó cơ thể bỗng nhẹ bẫng, trực tiếp bị ném văng ra ngoài.

Không chỉ bọn hắn mà các trưởng bối Cổ Thánh bên cạnh cũng bị gạt sang một góc.

Mấy kẻ hùng hổ như Hồn Đế và Cực Hoàng Chính Thần tất nhiên sẽ không nể nang đám hậu bối thiên tài kia.

Về phần Cổ Thánh chống lưng cho bọn hắn, thì sao chứ?

Năm ấy Liên minh Thần Đạo phong vân một cõi, Thái Vân điện và Nguyệt Tà tông mới chỉ là môn phái quy thuận dưới trướng sáu suối nguồn mà thôi.

Lão tổ sáng lập ra môn phái là Hư Đế hoặc Hư Vương, bọn họ hoàn toàn không coi ra gì.

Bọn họ chẳng thèm để ý phản ứng của đám người xung quanh.

Thay vào đó, họ tươi cười vẫy gọi Khương Thành, như thể vừa thu dọn xong muốn mời khách ngồi chơi vậy, không quên bày

ra một cái trường kỷ xa hoa cao cấp để Khương chưởng môn nghỉ ngơi trước khi nhập cuộc.

“Mời.”

“Mời qua bên này.”

“Ha ha ha, bọn ta đã chiếm được chỗ đẹp rồi đây.”

Họ cho rằng đưa Khương Thành vào đấu trường là xong nhiệm vụ, sau đó sẽ chờ đối phương đại sát tứ phương ở bên trong.

Vì vậy, họ nhất định phải phục vụ bước đầu thật chu đáo, cốt yếu là làm vị đại ca kia thấy như đang ở nhà, tránh để đối phương đem con bỏ chợ.

Dưới sự “hộ vệ cận kề” của đám Huyết Đế, Nguyên Đế, Lẫm Đế, Khương Thành kéo Kỷ Linh Hàm cùng ngồi xuống.

Dù sao quy tắc của cửa đầu tiên là đoạt được hàng trước, thi xem ai chen ngang giỏi hơn.

Hai bên quanh hắn, Thương Lạc và bảy, tám Chính Thần đứng thành một vòng.

Thậm chí họ còn “chu đáo” mà bày ra mấy ra mấy vòng kết giới, ngăn chặn động tĩnh và sự theo dõi của đám tiên nhân kia, để lũ ong bướm vo ve nọ không ảnh hưởng tới tâm trạng Thành ca.

Thành ca rất hài lòng với sự phục vụ này, nhưng những kẻ khác chẳng vui vẻ nổi.

Ba tên thiên tài vừa bị quăng ra sắp tức điên lên.

Là nhân vật thủ lĩnh của thế hệ mới mới phất lên sau khi Nguyên Tiên giới bình phục lại, kể từ ngày họ bắt đầu tu luyện, họ luôn được người cùng thế hệ ngưỡng mộ, trưởng bối tán tụng và vô số kẻ bên ngoài sùng bái.

Bọn họ làm sao có thể chịu đựng nỗi nhục khi bị người khác tống khứ như thế này?

“Ai!”

“To gan!”

“Dám giành vị trí của bốn thánh, chán sống rồi!”

Không riêng gì bọn họ, những tên đang xếp hàng đằng sau cũng cùng hò hét rống giận.

“Cái thứ mù mắt kia tòi ra từ đâu thế?”

“Dám xông lên trước bọn ta, thèm chết hả?”

“Các ngươi xứng giành vị trí này ư? Có hiểu quy củ hay không!”

“Mấy tên kia chết chắc rồi!”

“Hỏa Linh tộc và Nguyệt Tà tông nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn hắn, thậm chí môn phái của bọn hắn cũng chết thảm cho xem!”

Nhất thời, cảm xúc của quần chúng đã bùng nổ, ngay cả đám tiên nhân đang bận chen lên cũng không khỏi dừng lại.

Họ thầm bối rối không biết kẻ nào lớn mật vậy nhỉ?

Ngươi muốn giành chỗ cũng phải biết phân biệt tốt xấu chứ, phạm vi trăm trượng dưới cửa là nơi các ngươi có thể chấm mút à?

Đúng là chết mà không biết vì sao lại chết!

“Chết chắc?”

Nghênh đón ánh mắt như muốn phóng hoả của ba tên thiên tài, Hồn Đế lừ lừ quét mắt nhìn tất cả người ở đây một lượt.

Uy áp của một Chính Thần được phát ra mà chẳng hề che đậy.

Cực Hoàng Chính Thần cười lạnh, giương mắt nhìn hơn mười Cổ Thánh xếp đầu trước đó.

“Lên đi, bản thân ta muốn xem ai nói ta sẽ chết rất thảm.”

“Thật ngông cuồng!”

Mặc dù cảm thấy uy áp của hai người họ không hề thua kém Cổ Thánh nhưng ba tên mới bị đánh văng vẫn cực kì điên tiết.

Cổ Thánh thì sao?

Môn phái bọn ta đâu chỉ có mỗi một Cổ Thánh.

“Giết bọn chúng, băm thây thành ngàn mảnh…”

Phong Hạnh giậm chân rống giận, nhưng chưa nói hết câu đã bị ăn một bạt tai.

Mà người đánh lại chính là sư tổ Cổ Thánh của hắn.

Bốp!

Tiếng bạt tai vang đội không chỉ khiến Phong Hạnh đờ đẫn mà còn làm tất cả người đang kêu gào rơi vào trạng thái mờ mịt.

Chuyện gì thế này?

Không phải đối phương nên ra mặt dạy dỗ đám cuồng đồ vô phép tắc kia ư, sao lại đánh ngược người mình?"

"Khụ!"

Chỉ thấy lão tổ Cổ Thánh của Thái Vân điện rụt tay phải lại, trên mặt vẫn còn nét khiếp đảm và lo sợ, hắn vội vàng cung kính khom người trước bọn Hồn Đế và Cực Hoàng Chính Thần.

"Tiểu bối chưa trải sự đời, không hiểu chuyện nên mới đụng chạm mạo phạm chư vị."

"Ta xin thay mặt bọn chúng bồi tội ngay tại đây, thực là áy náy!"

Hả?

Phong Hạnh mới ăn đòn bưng một nửa mặt, trong mắt hiện rõ vẻ hoang mang.

Mình bị người ta ném ra ngoài, sư tổ không những không trút giận hộ mình mà còn nhận lỗi với đối phương?

Đông đảo tiên nhân đang hóng hớt ở phía sau cũng xôn xao bàn tán.

Trước mắt bao người mà Thái Vân điện lại tỏ ra nhu nhược sợ sệt như vậy, chẳng phải mất sạch uy danh à?

Song không chờ bọn hắn nói gì thêm, tông chủ Nguyệt Tà tông và đại trưởng lão Hỏa Linh tộc đã nhất loạt nhận tội với đám Tâm Đế và Huyết Đế.

"Không ngờ các vị tiền bối lại có hứng tới đây, là do bọn ta sơ suất."

“Nếu sớm biết các ngươi đến chờ, bọn ta dù làm gì cũng phải để dành vị trí đầu tiên, để khỏi phiền chư vị đại năng đích thân ra tay, thật là có lỗi.”

“Hậu bối của bọn ta có mắt không tròng, không biết chừng mực, kính xin tiền bối không chấp nhặt với bọn hắn…”

Rất nhiều tiên nhân không thể khép miệng lại được.

Là sao đây?

Chẳng phải Hỏa Linh tộc luôn nổi danh phách lối hung hăng hay sao?

Tác phong của Nguyệt Tà tông trước nay cũng là có thù tất báo mà?

Tại sao bây giờ đại lão hai phái lại tỏ vẻ lấy lòng vậy?

Đúng lúc này, kha khá người ở hiện trường bỗng kinh ngạc hô lên.

“Tam Hồn Chính Thần!”

“Huyết Hải Chính Thần!”

“Thượng Lạc Chính Thần, ôi trời đất ơi, những vị đại năng này vẫn còn sống hay sao?”

“Trời ơi, ta vừa thấy ai kia?”

“Liên minh Thần Đạo! Chẳng phải họ đã bị tiêu diệt trong trận đại kiếp lúc trước ư?”

“Bọn họ đã không lộ diện bao năm qua, nhưng lần này lại cùng hành động, chẳng lẽ Nguyên Tiên giới lại sắp biến đổi sao?”

Mặc dù năm đó các Chính Thần này vô cùng bí ẩn, đa số tiên nhân không thể diện kiến, nhưng khi ấy những Cổ Thánh và Thánh Tôn này cũng đã từng may mắn được gặp mặt đối phương.

Sau khi nhận ra các Chính Thần, bọn hắn không dám nổi cáu, chỉ thấy nơm nớp lo sợ và kiêng dè.

Chứ đừng nói đến các Cổ Thánh học cấp tốc nọ.

Tuy các Cổ Thánh có đạo nguyên rất rõ ràng nhưng nếu đánh đơn với đám Chính Thần nọ, bất cứ ai trong số đối phương

cũng có thể đánh bại bọn hắn.

Bởi vì trong trận đại kiếp liên miên khói lửa kia, bọn hắn đã đi theo đám Hư Đế và tận mắt chứng kiến.

Chương 2538: Người kia là ai?

Uy danh năm đó của Liên minh Thần Đạo vẫn luôn in sâu trong lòng họ, bất kì Chính Thần nào xuất hiện cũng đủ khiến người người rúng động, huống hồ là mười lăm vị?

Sau khi được gợi nhắc, các tiên nhân ở đây cũng trở nên sôi sục.

Bọn họ lập tức hiểu ra nguyên nhân khiến Thái Vân điện và Hỏa Linh tộc đột nhiên trở nên biết điều như vậy.

Mười lăm người kia đâu phải kẻ các môn phái có thể đụng chạm?

“Trời ạ, Liên minh Thần Đạo vẫn còn nhiều Chính Thần sống sót vậy sao?”

“Bọn họ đi chuyến này để làm gì?”

“Bọn họ cũng muốn tham gia cuộc chiêu mộ người mới của Vô Thượng Đạo Cực ư?”

“Ngươi đùa gì thế, bọn họ đường đường đều là Chính Thần, sao lại tự hạ thấp giá trị bản thân? Dù Vô Thượng Đạo Cực ngon nghẻ đến đâu thì cũng chưa tới nông nỗi đó.”

Bọn hắn đang nói đúng sự thật thôi.

Vô Thượng Đạo Cực chỉ có tổng cộng bốn vị cung chủ và tám vị hộ pháp, còn lại chỉ là tạp dịch.

Đối với Thánh Chủ, Đạo Thần có sức hấp dẫn khổng lồ, các môn phái hàng đầu cũng vui vẻ đưa người mình vào trong nằm vùng, nhưng bản thân Cổ Thánh chắc chắn sẽ chẳng hạ mình như thế.

“Trông cái người ngồi trên trường kỷ được che chắn kĩ càng kìa, vừa nhìn đã biết là hậu bối thiên tài mà bọn họ muốn cài vào.”

“Một thiên tài mà có thể diện nhỉ, được cả mười lăm Chính Thần đích thân hộ giá hộ tống?”

“Chắc chắn thiên phú không thấp đâu!”

“Thiên phú cao đến mấy cũng phải trông vào biểu hiện sau đó, cuộc sát hạch của Vô Thượng Đạo Cực không đơn giản như vậy.”

Cũng may lúc này Thành ca đang mải tán gẫu với Kỷ Linh Hàm, vả lại thanh âm bên ngoài trường kỷ cũng đã bị đám Nguyên Đế và Huyền Đế ngăn chặn, bằng không sợ rằng hắn sẽ tức chết khi nghe thấy mấy lời bàn tán kia.

Lão tử mới là chống lưng do bọn họ mời tới, chẳng phải hậu bối gì cả!

Với lại ai thèm quan tâm trò khảo hạch kia?

Nếu không vì Tiên Mẫu cứ thần thần bí bí, muốn tìm mà không ra, lần nào cũng là do nàng chủ động hiện thân thì việc gì phải rườm rà thế này?

Ở một bên, Phong Hạnh, Địch Hoàng và Nguỵ Tư mới đuổi ra chỉ có thể ngoan ngoãn xếp hàng sau Khương Thành.

Tuy ba người không nói gì nhưng vẻ mặt lại rõ là ấm ức.

Trên hết là Phong Hạnh vừa ăn bạt tai, sắc mặt càng âm u hơn cả.

Bọn họ không trải qua thời kỳ Liên minh Thần Đạo và Lạc Tiên điện tranh phong, chỉ cảm thấy đều là “Cổ Thánh” thôi, dù mỗi môn phái của bọn hắn chẳng gom được mười lăm người, nhưng ở đây đang có gần bảy, tám chục Cổ Thánh mà.

Nhiều Cổ Thánh như vậy mà sợ đám kia ư?

Trưởng bối các môn phái sao có thể không nhìn ra tâm tư của bọn hắn?

Vì tránh để ba tên cất lời khiêu khích, gây ra hậu quả thảm thiết không thể cứu vãn, bọn họ âm thầm truyền âm cảnh cáo.

“Yên phận đi, mười lăm vị Chính Thần kia không phải người chúng ta đắc tội được đâu!”

“Bọn hắn mạnh đến vậy sao?”

“Bọn hắn mạnh hơn ngươi nghĩ nhiều!”

“Vậy bọn ta cứ phải nén giận vậy ư? Thể diện môn phái thì thế nào? Sau này bị lan truyền, ta sẽ biến thành trò cười của Nguyên Tiên giới…”

Nghe mấy câu oán trách của đối phương, trưởng bối các môn phái sắp không biết nói gì nữa.

“Yên tâm đi, làm thân với Liên minh Thần Đạo không mất mặt đâu.”

“Nếu các ngươi thực sự không thể nuốt trôi cơn giận này, vậy hãy biểu hiện thật tốt trong cuộc khảo hạch sau đây!”

“Chẳng phải Liên minh Thần Đạo cũng cử ra một thiên tài hả, ngươi hãy chèn ép hắn trong cuộc khảo hạch, thế thì lấy lại được thể diện rồi mà?”

Sau một hồi nghe khuyên giải, Phong Hạnh, Ngụy Tư, Địch Hoàng không hẹn mà cùng nhìn về phía chiếc trường kỷ đang được che chắn bởi kết giới.

Ánh mắt lập tức mang theo sự thù địch.

“Hừ! Bản thân ta muốn xem kẻ được chọn rốt cuộc là cái thứ gì.

“Bây giờ bọn hắn phách lối biết mấy, nếu cuối cùng kẻ được phái ra bị ta đánh bại thì bọn hắn sẽ bị cười chê.”

“Đến lúc ấy ta rất mong nhìn thấy vẻ mặt của đám gọi là Liên minh Thần Đạo kia!”

Ôm theo ý nghĩ này, tâm trạng ba người cũng từ từ bình tĩnh lại.

Song, Khương Thành đã trở thành cái gai trong mắt họ.

Trên thực tế, đâu chỉ mình bọn hắn, số thí sinh ở đằng sau không biết Liên minh Thần Đạo nhìn Thành ca một cách bực dọc cũng nhiều không đếm xuể.

Có thể nói, Thành ca chưa lộ diện đã dấy lên một làn sóng oán hận lớn.

Đúng lúc này, cửa nam cuối cùng đã chầm chậm mở ra.

Két két két!

Cùng với tiếng nổ vang nặng nề, một luồng hào quang chói loà lan toả ra ngoài, khiến người ta không thể thấy rõ tình hình bên trong.

Nếu là ngày thường thì mọi người sớm đã đổ xô vào bên trong.

Nhưng bây giờ mười lăm Chính Thần đang chắn ở phía trước, các thí sinh đằng sau chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Khương Thành quay sang gật đầu với Kỷ Linh Hàm.

"Ở ngoài chờ ta, sau khi xong chuyện ta sẽ trở lại ngay."

Kết giới xung quanh trường kỷ được giải trừ, hơn mười Thiên Đế và Chính Thần chăm chú nhìn về Thành ca với ánh mắt "dốc hết sự kì vọng", sau khi thấy đối phương bước vào từng bước, bọn họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Xong rồi!"

Ngay cả Hồn Đế vốn luôn lạnh lùng cũng để lộ nụ cười thoải mái.

"Ha ha, chỉ cần hắn chịu nhập cuộc thì Vô Thượng Đạo Cực nhất định sẽ long trời lở đất."

Huyết Đế cực kì tán thành với ý kiến này.

"Đương nhiên rồi, tiểu tử này chưa từng chịu thiệt đâu!"

Vừa nói họ vừa bay ra ngoài cùng Kỷ Linh Hàm, nhường lại khu vực cửa chính.

Đám Phong Hạnh và Địch Hoàng nhăm nhe vốn đã sốt ruột từ lâu, lập tức vọt vào trong bằng tốc độ nhanh nhất.

Ngay khi bọn hắn vào trong, các thí sinh khác ở phía sau cũng vội vã lao vào với tốc độ nhanh nhất, cứ ùn ùn qua cổng như nước lũ.

Thậm chí có kẻ to gan còn chẳng thèm xếp hàng, lợi dụng cơ hội hỗn loạn lộn xộn này mà phát huy toàn bộ khả năng của bản thân, chỉ mong có thể nhanh chóng chen vào.

Nhất thời, hiện trường trở nên nháo nhào cả lên.

Đám Cổ Thánh và Thánh Tôn dẫn dắt tiểu bối đứng đằng trước nhưng không can dự. Thứ nhất là vì hậu bối của bọn hắn

đã vào trong rồi.

Thứ hai, tất cả bọn hắn đều vẫn đang chìm trong trạng thái đờ đẫn đến tận giờ.

Mãi cho đến khi một trăm ngàn thí sinh đã tiến vào, người thứ một trăm ngàn lẻ một bị chặn ngoài cửa thì đám Cổ Thánh và Thánh Tôn kia mới định thần lại được.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng có thể nhận ra nỗi nghi vấn và kinh hãi trong mắt đối phương.

“Hình như vừa nãy ta đã nhìn thấy một kẻ không thể lường được.”

Cổ Thánh lên tiếng đầu tiên có chút rúng động, vì vậy giọng nói cũng trở nên phập phồng.

“Ta cũng thế, ta còn tưởng mình nhìn nhầm chứ…”

“Không phải chứ? Đúng là hắn hả?”

Lúc nãy, khi kết giới quanh trường kỷ được thu lại, rốt cuộc họ cũng nhìn thấy “thí sinh từ Liên minh Thần Đạo” mà họ tò mò đã lâu.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, bọn họ đã nhận ra đối phương.

Đành chịu thôi, qua bao năm chinh chiến không dứt, cộng với trận đoàn chiến đỉnh phong trên Tiên sơn kia, Khương Thành còn nổi tiếng hơn cả mười lăm vị Chính Thần gộp lại.

Rất nhiều người tỏ rõ vẻ kinh hãi cực độ, thế nên họ không dám tin vào hai mắt mình.

“Không thể là Khương Thành!”

“Với thực lực của hắn, sao lại chịu tham gia cuộc khảo hạch kiểu này, đùa à?”

“Vả lại năm xưa Khương Thành ở phe Lạc Tiên điện mà, sao hắn có thể hùa theo đám Liên minh Thần Đạo?”

Song, số người tin đó chính là Khương Thành vẫn đông hơn cả.

“Bây giờ đã là thời đại nào rồi, những cuộc tranh đấu phe phái năm đó đã qua lâu lắm rồi.”

“Là hắn, ngoại trừ hắn, không còn ai xứng đáng để làm chư vị Chính Thần ra mặt với nhau.”

“Hơn nữa, ta đã từng gặp Kỷ chưởng môn của Phi Tiên môn!”

Chương 2539: Chấm điểm thiên phú

Mặc dù dây dưa ở trong hư không mất một thời gian rất dài nhưng khi trở lại Khương Thành vẫn có thể cướp hết sự chú ý của toàn trường, dù chỉ lộ diện chớp nhoáng.

Vì vậy cuộc khảo hạch của Vô Thượng Đạo Cực vốn phải trở thành tiêu điểm bỗng không có ai bàn luận nữa.

Mọi người bên ngoài vẫn mải đắm chìm trong cơn kinh sợ.

"Tại sao Khương Thành lại muốn tham gia cái kiểu sát hạch này?"

"Với địa vị của hắn, dù có xếp trên bốn vị cung chủ của Vô Thượng Đạo Cực cũng xứng đáng."

"Xứng xếp trên thôi sao?"

"Nguyên Tiên giới ta có thể vực dậy từ thời đại mạt pháp đều là nhờ công đầu của hắn!"

"Năm đó hắn một mình tiêu diệt hết mười một Giáng Thần giả, sức mạnh nhường ấy, Vô Thượng Đạo Cực chưa chắc đã bằng nhỉ?"

Người người sôi nổi bàn luận về Khương Thành, còn mấy tên Cổ Thánh Thái Vân điện, Nguyệt Tà tông, Hoả Linh tộc lại thầm than không ổn rồi.

Môn phái tộc quần của từng người họ không hề dính dáng tới Khương Thành, hiển nhiên cũng chẳng có thù hằn gì.

Song, nghĩ lại thì khi nãy họ vì để bọn hậu bối hạ hỏa mà cố ý biến Khương Thành thành kẻ địch, hất thời toát mồ hôi lạnh.

Kia là sự tồn tại mình không dám chọc đến, còn nguy hiểm hơn chục tên Chính Thần nọ!

Đám hậu bối kia đủ tuổi à?

"Rắc rối rồi, hậu bối tộc ta chưa từng gặp Khương Thành, không biết hắn đâu…"

Không chỉ bọn họ mà gần như toàn bộ Cổ Thánh cũng âm thầm cầu nguyện trong lòng.

“Khương Thành tham gia ắt sẽ rúng động toàn trường, để lộ năng lực khiến người ta phải tuyệt vọng. Phong Hạnh không hề ngốc, chắc sẽ biết thức thời nhỉ?”

“Với địa vị như Khương tiền bối, chắc hẳn chẳng thèm so đo với đám hậu bối tầm thường kia.”

“Hy vọng hậu bối phái ta có thể sáng mắt ra, chớ mạo phạm người chúng ta còn không thể đắc tội.”

“Nếu Địch Hoàng dám gây sự với Khương Thành, vậy nhất định là chết vô cùng thê thảm… Thôi, nếu hắn chết, ta sẽ lập tức phủi sạch quan hệ, cứ nói do một mình hắn gây nên là xong.”

“Tác phong làm việc của Khương Thành rất hợp tình hợp lý, chỉ cần đến khi ấy ta tuyên bố chuyện do Nguỵ Tư làm không liên quan với Nguyệt Tà tông, có lẽ hắn không làm khó đâu.”

Các thiên tài vừa vào trong vô tư không biết mình đã bị tiền bối bổn môn bỏ rơi.

Sau khi tiến vào, ánh mắt họ không quan sát bốn phía mà lại nóng lòng dồn lên bóng dáng Khương Thành.

Thật ra trong số trăm ngàn người đang ở đây cũng có một phần nhỏ nhận ra Khương Thành.

Song, bọn họ hoặc khó mà tin nổi, hoặc chẳng dám hó hé trước mặt Thành ca, hay cố ý che giấu, rất sửng sốt nhưng không dám hô lên hai chữ “Khương Thành.”

Địch Hoàng vốn nóng tính, không nhịn được mà tiến lên khiêu khích.

“Ha, mười lăm Chính Thần bảo vệ ngươi cơ đấy, ngươi có mặt mũi quá nhỉ!”

“Bản thân ta muốn xem rốt cuộc ngươi có xứng với điều ấy không!”

“Hy vọng ngươi không bị loại quá sớm…”

Nhìn bóng lưng quay đi ngạo nghễ của hắn, Thành ca không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Mình quen tên kia hả?

Nhìn lại ánh mắt căm thù của những người xung quanh, hắn lại càng thấy chẳng hiểu gì.

Ta có mười lăm Chính Thần tháp tùng là chuyện của ta, liên can gì đến các ngươi?

Có cần đố kị thế không?

Hắn không biết rằng hai vị hộ pháp chịu trách nhiệm chủ trì nam đình lúc này là người quen cũ của hắn.

Hai người này, một là Hư Uyên năm xưa quen biết ở Hạ giới, một người là Khúc Vọng từng kết giao ở Lạc Tiên đảo.

Sau khi trở về từ Tiên Sơn, hai người "trùng hợp" được Tiên Mẫu chọn, trở thành hộ pháp của Vô Thượng Đạo Cực.

Lý do chọn bọn họ, đương nhiên không phải vì hai người đặc biệt đến đâu.

Tuy thiên phú và sức mạnh của hai người rất xuất chúng nhưng chưa tới mức vượt qua trình độ của đám Kỷ Linh Hàm và Thập Thiên Đế.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi bọn hắn là người quen cũ của Khương Thành.

Tiên Mẫu sớm đã chuẩn bị xong cho sự trở lại của Khương Thành.

Trực tiếp bố trí bạn cũ của Khương Thành nhập hội, như vậy dù sau này có xảy ra mâu thuẫn với nhau thì Thành ca cũng không thể xuống tay với Vô Thượng Đạo Cực.

Coi như là đã nhọc lòng lắm rồi.

Song, bây giờ Hư Uyên và Khúc Vọng lại phải chịu khổ.

Trong những năm gia nhập Vô Thượng Đạo Cực, hầu hết thời gian họ đều đoạn tuyệt với thế sự, cũng quen với thân phận hộ pháp của mình.

Đột nhiên gặp lại Khương Thành, đúng là không kịp trở bàn tay.

"Khương chưởng môn, hắn, sao hắn lại vào đây?"

Khúc Vọng điềm tĩnh xưa nay bỗng nói năng lắp bắp.

Khoé miệng Hư Uyên cũng giần giật.

“Lúc nào cũng xuất hiện bất ngờ như thế, thật sự không hổ danh hắn.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

“Bây giờ nên làm gì?”

Hư Uyên không chút do dự, đáp: “Nếu Khương chưởng môn có hứng thú với cuộc sát hạch này thì chúng ta đương nhiên cũng phải cho hắn qua.”

“Nên thế.”

Khúc Vọng khẽ thở phào, may mà Hư Uyên cũng nhất trí với hắn.

Thân là hộ pháp của Vô Thượng Đạo Cực, thật ra họ không có nhiều quyền hạn đến vậy, quyền hạn thực sự đều nằm trong tay bốn vị Cung chủ.

Nhưng nhúng tay một chút vào cuộc khảo hạch cũng chẳng khó khăn lắm.

“Với thực lực của Khương chưởng môn, thật ra chúng ta không cần nhiều chuyện đâu.”

“Đúng vậy, quả thực hai ta chỉ cần lặng lẽ thưởng thức màn trình diễn của hắn là được.”

Vòng khảo hạch thứ nhất của Vô Thượng Đạo Cực rất thường thấy, chính là so thiên phú.

Trong sân có bốn đài cao.

Các thí sinh thay phiên lên đài, sau đó thiên phú sẽ được hiển thị ngay dưới dạng cho điểm.

Trong lượt so kè thiên phú này, không hề có sự thăm dò cảm nhận của tế đàn hay trận pháp gì mà hoàn toàn là do Thiên Đạo trực tiếp kiểm tra đúng sai.

Cuối cùng, một vạn thí sinh có thứ hạng ở trên sẽ lọt vào vòng tiếp theo, còn lại đều bị loại.

Quy tắc đơn giản và minh bạch, tất cả người ở đây đều hiểu rõ.

Vì vậy, lúc màn sáng bên ngoài bốn đài cao tản đi, đã có người chủ động bước lên.

Sau khi bọn hắn lên đài, điểm số của cả đám cũng nhanh chóng xuất hiện.

65, 71, 68, 73,…

Thành ca đứng dưới nhìn thấy chúng, cảm thấy chỗ điểm kia chẳng khá khẩm lắm.

Thật ra là vì hắn nghĩ sai rồi.

Số điểm được chấm ra xét trên tất cả các phương diện, liên quan tới mọi mặt.

Sau khi Thiên Đạo kiểm tra mà nhận được ba mươi điểm thì đã được coi là có thiên phú khá ổn.

Đạt được năm mươi điểm là đệ tử chân truyền của các phái lớn, hoặc là niềm tự hào của môn phái vừa và nhỏ.

Những người đạt đến sáu mươi điểm, thiên phú ấy đủ để nổi danh xa gần.

Còn 75 điểm, thường được gọi là thiên tài tuyệt thế.

Sau khi một vạn người lên đài, nơi đây chỉ có bốn người trên 75 điểm.

Đám Phong Hạnh, Ngụy Tư, Địch Hoàng không kìm lòng được nữa, lao nhao bước lên đài.

Toàn bộ ba người đều đạt trên tám mươi điểm, không khỏi khiến toàn trường cùng hô lên kinh ngạc và thở than.

Tuy vậy, ngoài việc nhìn quanh với vẻ tự hào, họ còn liếc mắt khiêu khích với Khương Thành.

Như thể muốn nói có bản lĩnh thì toả sáng hơn nữa đi.

Thành ca ngẫm nghĩ, nếu không lọt qua vòng sau thì sẽ không gặp được Tiên Mẫu.

“Thôi, cứ tiếp tục chơi mấy trò của lũ gà mờ vậy.”

Đột nhiên, hắn tiến lên đài cao.

Khác với đủ thứ hào quang sắc màu khi những người khác lên đài, sau khi hắn bước lên, đài cao không hề có chút phản ứng nào.

Như thể chưa có ai đặt chân lên.

Mười mấy giây sau, rốt cuộc đã có kẻ không nhịn được mà lên tiếng.

“Chuyện gì đây? Điểm thiên phú của hắn đâu rồi?”

Chương 2540: Tôn trọng Khương tiền bối đi

Thiên Đạo luôn chấm điểm thiên phú rất cẩn thận và chính xác.

Ngay cả khi thứ ở trên đài là một tảng đá thì nó cũng được cho điểm, phán định xem tảng đá kia có gì khác thường không, tương lai có nhiều đất dụng võ không.

Nhưng thật đáng tiếc, lúc này Khương Thành đang ở trạng thái trọc thể.

Ngược lại, Thiên Đạo ủng hộ hệ thống thanh khí, hoàn toàn không liên quan đến trọc khí, vì vậy nó hoàn toàn không thể kiểm tra hắn.

Kết quả này làm Hư Uyên và Khúc Vọng đang chủ trì ở đằng sau không biết nên làm sao cho phải.

Hai người đưa mặt nhìn nhau, dường như rất muốn xin ý kiến từ đối phương, nhưng tiếc là trong mắt người kia chỉ toàn sự mơ hồ.

“Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không phải chứ?”

“Kia là Khương chưởng môn mà!”

“Thiên phú của hắn vang danh kim cổ, chưa bàn đến điểm tuyệt đối, ít nhất cũng phải 95 điểm trở lên chứ? Sao lại chẳng có lấy điểm nào?”

Hai người nghĩ mãi mà không ra.

Nhưng chuyện trước mắt là Khương Thành không có điểm thiên phú, vậy nên không qua được cửa này.

“Nên làm gì bây giờ?”

Hai người vốn định ngồi chờ Khương chưởng môn kinh động toàn trường, lúc này lại luống cuống không biết làm sao.

Còn Khương Thành ở trên đài cao cũng cảm thấy bất ngờ không kịp trở tay.

Tuy vậy, sau một lúc sửng sốt, chính hắn cũng nghĩ ra nguyên nhân.

“Trọc thể này tầm thường quá, làm lỡ cơ hội chơi trội của ca.”

Song, ngẫm đến việc các Đạo Thần và Thánh Chủ đang có mặt đều là hậu bối, dù có chơi nổi thì cũng không có nghĩa lý lắm.

“Thôi, làm màu ở thôn tân thủ chẳng có tí cảm giác thành tựu gì.”

Hắn chầm chậm bước xuống khỏi đài cao.

Hắn không quá lo lắng về chuyện không được vào vòng trong nếu không có điểm.

Nếu thực sự không qua, cứ trực tiếp bung hết hoả lực, cho nổ cái sân khảo hạch này bắn lên trời cao là xong.

Hắn không tin đến lúc ấy Tiên Mẫu vẫn rụt đầu không xuất hiện.

Chứng kiến cảnh này, đám Phong Hạnh, Địch Hoàng lập tức hứng chí.

“Ha ha, ta nhìn thấy gì kia?”

“Một điểm cũng không có, tuyệt thế phế vật à?”

“Không thể nào không thể nào, liên minh Thần Đạo trong truyền thuyết, mười lăm vị Chính Thần hộ giá hộ tống, vậy mà đưa người thế kia tới đây?”

“Cửa thứ nhất cũng chẳng qua được, không phải quá nực cười sao?”

Nhất thời, toàn trường phá lên cười không ngừng.

Dẫu sao Thành ca cũng đã trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ trích khi vào trong trước đó, hút đầy oán hận.

Nhưng vẫn còn một vài người nhận ra Khương Thành muốn nhân cơ hội lấy lòng hắn.

“Các ngươi nói huơu nói vượn!”

Chỉ thấy khá nhiều Thánh Chủ vọt đến bên cạnh Thành ca, chỉ tay vào đám người Phong Hạnh mà lớn tiếng phản bác.

“Khương, Khương… Tiền bối chỉ khinh thường việc khoe khoang thiên phú mà thôi.”

“Đúng đấy, thứ khảo hạch này hoàn toàn không xứng với địa vị của hắn!”

“Theo ta thấy, là bởi thiên phú của Khương tiền bối quá cao, đột phá mức cao nhất có thể đo lường, vậy nên mới không hiển thị được gì.

“Đúng đúng đúng, người sáng suốt sẽ nhìn ra thiên phú của hắn kinh khủng thế nào, chỉ có hạng người có mắt không tròng mới không phát hiện, mới cảm thấy hắn là phế vật.”

Sự tâng bốc của bọn họ như bộ đồ mới của quốc vương, trông có vẻ khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau kì lạ.

Thành ca được nịnh mà mở cờ trong bụng.

“Không tệ không tệ, các ngươi tinh mắt đấy.”

“Xem ra các ngươi đều là nhân tài đây mà!”

Nghe thấy lời cổ vũ của hắn, các tiên nhân nhậ ra hắn suýt nữa kích động mà ngất đi.

Đây là Khương Thành đấy!

Chưa cần nhận được sự dẫn dắt của hắn, chỉ lôi kéo một chút quan hệ cũng đã là không tưởng.

Sau khi trở về, xưng danh này ở Nguyên Tiên giới, ai dám không nể mặt vào phần?

Vì vậy, bọn họ càng dốc sức nịnh bợ hơn nữa.

“Khương tiền bối còn chẳng có điểm, là độc nhất vô nhị ở đây, thể hiện rõ thân phận đặc biệt của hắn!”

“Đúng, những kẻ khác có muốn giấu điểm cũng chẳng làm được.”

“Đúng vậy đấy, chỉ với điều này, người đang hiện diện ở đây không thể bì được hắn!”

Hơn chín mươi ngàn tiên nhân còn lại nghe mà đờ đẫn.

Bọn họ cũng bắt đầu hoài nghi liệu mình có hiểu nhầm gì không, sao nghe từng chữ một thì hiểu, nhưng ghép lại với nhau lại trở nên quái lạ vậy nhỉ?

Tại sao không có điểm nhưng lại nói chúng ta không bì được?

Đám Phong Hạnh và Địch Hoàng càng tức giận hơn nữa.

Những tên đang tâng bốc Khương Thành trước đây vốn không dám càn rỡ khi đối diện với bọn hắn, bây giờ lại lớn mật công khai lẫn ngấm ngầm khịa mình có mắt không tròng, thiên phú bình thường.

Ai cho chúng cái gan ấy?

“Các ngươi muốn chết hả?”

“Triển Hải, Hàn Triệt, các ngươi tính làm gì? Chọc tức ta ư?”

“Ta thấy các ngươi không muốn lăn lộn ở Nguyên Tiên giới nữa nhỉ?”

Hai người bị Phong Hạnh điểm tên rụt cổ lại, dường như đang nhớ lại sự bá đạo của Thái Vân điện.

Nhưng ngẫm lại thì sợ cái éo gì?

Đứng trước Phi Tiên môn, Thái Vân điên căn bản không thể ra tay mà?

Một mình Khương chưởng môn cũng có thể tiêu diệt gấp mười lần bọn hắn.

Bởi thế, hai người lại một lần nữa ưỡn thẳng lưng.

“Hừ! Ngươi chẳng đáng để bọn ta phải gây hấn. Nhưng các ngươi cũng không xứng được khiêu khích Khương tiền bối mà?”

“Đúng vậy, tôn trọng bọn ta chút đi.”

“Đừng tưởng các ngươi có đại tông môn chống lưng là giỏi, thật ra chẳng là cái thá gì đâu.”

Bọn Phong Hạnh và Địch Hoàng nghẹn uất đến mức hoài nghi sự đời.

Đám người này hôm nay uống lộn thuốc hả?

Trong lúc cả bọn kèn cựa lẫn nhau, những người còn lại vẫn lao nhao nhảy lên đàu tham gia kiểm tra thiên phú.

Chẳng bao lâu sau, tất cả thí sinh đã được chấm điểm thiên phú.

Đúng lúc này, một tấm bia đá nổi lên đứng sừng sững ở giữa sân, bên trên chi chít số thứ tự của mỗi người.

Khương Thành là người đầu tiên tiến vào được đánh số một, Phong Hạnh là số hai.

Phía sau mỗi số thứ tự đều hiển thị số điểm thiên phú, chỉ có một ngoại lệ là Thành ca.

Vừa rồi hắn không được chấm điểm, thế nên đằng sau trống không.

Điểm của mọi người được xếp từ cao xuống thấy, chỉ lấy mười ngàn cái tên trên cùng.

Xếp hạng thứ nhất là Phong Hạnh, 83 điểm.

Thiên tài tuyệt thế đạt tám mươi điểm trở lên có tổng cộng sáu người, nhưng lúc này họ không phải tâm điểm chú ý của toàn trường.

Bởi lẽ Khương Thành mới dấy lên sóng gió vẫn còn đang thu hút sự chú ý của quần chúng.

Sau khi bảng xếp hạng được hiển thị, mọi người lập tức dò số một, cuối cùng sửng sốt vì không tìm ra.

“Gì thế này?”

“Sao không có hắn?”

“Trên bia đá đúng là chỉ có 99999 số thứ tự, chỉ sót mỗi hắn.”

“Vậy số điểm của hắn là bao nhiêu?”

“Còn phải nói à, không có điểm đương nhiên không có hạng luôn!”

“Ha ha ha…”

Địch Hoàng cố ý phá lên cười một cách khoa trương.

“Chẳng phải ngươi vừa nói hắn là kẻ đỉnh nhất hay sao?”

“Kết quả là còn chẳng có hạng, bị loại từ vòng đầu tiên, đúng thật là vô cùng đặc biệt.”

Ngay khi hắn dứt lời, trong đấu trường ít đi chín mươi ngàn người.

Đó là chín mươi ngàn cái tên xếp đằng sau, họ bị đào thải.

Nơi đây chỉ còn lại mười ngàn người được vào vòng tiếp theo.

Nụ cười của Địch Hoàng bỗng cứng lại, bởi vì Khương Thành vẫn đang có mặt.

Nếu còn ở bên trong, điều đó đồng nghĩa là hắn đã qua ải đầu tiên.

“Ha ha ha, đương nhiên là đặc biệt nhất!”

Lần này đến lượt bọn Triển Hải, Hàn Triệt cười lớn một cách cường điệu.

“Ta biết ngay là Khương tiền bối nhất định sẽ dễ dàng vượt qua khảo hạch.”

Đối mặt với vẻ khó hiểu của đám, Địch Hoàng và Phong Hạnh, bọn họ cố tình nháy mắt.

“Đây chẳng phải là chuyện hiển nhiên hay sao? Không hiểu vì sao các ngươi lại kinh ngạc như vậy.”

“Ta đã nói điểm của Khương tiền bối quá cao, vượt ra khỏi giới hạn kiểm tra đo lường mà các ngươi không tin.”

Chương 2541: Nét bút thần

Bị bọn họ giễu cợt một trận như vậy, đám người Địch Hoàng và Phong Hạnh thực sự không nhịn nổi nữa.

Bọn họ có cảm giác trong chuyện này có gì đó sai sai.

Làm gì có sự tồn tại nào vượt quá cực hạn của điểm thiên phú?

Kể cả khi là thật thì hộ pháp của Vô Thượng Đạo Cực cũng phải bị kinh động mà hiện thân chứ?

Bọn họ quả thực không biết vừa rồi hai vị hộ pháp phụ trách chủ trì hiện trường thực sự bận bịu một phen.

Khương Thành không có thứ hạng, theo lý sẽ bị loại trừ.

Nhưng vì tránh để Thành ca mất hứng rồi xử lý cả Vô Thượng Đạo Cực, hai người chỉ có thể lén lút thao túng trong hậu trường, tìm cách đưa hắn lọt qua cửa.

Sau cửa ải này, mười ngàn người còn lại được truyền tống thẳng tới một biển lớn mênh mông.

Trước mặt mọi người là một tượng đá cao chừng chín thước.

Tám mặt của tượng đá đều mang một phong cách kì dị.

Mỗi mặt đều có điệu bộ khác nhau, có mặt giống người, có mặt giống yêu ma, có mặt hoàn toàn vượt xa sự nhận biết của mọi người.

Tượng đá đứng sừng sững trên biển lớn, không phát ra bất cứ dao động tiên lực nào.

Nhưng điều kỳ lạ là mỗi lần nhìn nó, sẽ đều có cảm giác nó đã biến đổi.

Lúc này, trước mặt từng người đều có một trang giấy và một cây bút.

Nhìn cách bố trí này, có vẻ đang muốn họ vẽ tượng đá kia.

Người có mặt ở đây đều là thiên tài tu luyện, rất nhiều người lập tức suy đoán hướng tu luyện.

“Như này là muốn chúng ta thấu hiểu sự ảo diệu của tượng đá, kiểm tra ngộ tính của chúng ta ư?”

“Có lẽ là đạo tâm.”

“Không, có thể là lý niệm!”

“Tượng đá như thật mà không thật, tựa như ảo mà không ảo, trong mắt mỗi người đều là điệu bộ khác nhau, nhưng dáng vẻ phản chiếu trong lòng mới đích thực là ta…”

Ôm suy nghĩ trong đầu, gần như tất cả mọi người đều ngước lên gắng sức quan sát tượng đá thật kĩ.

Có người nhìn một lát rồi lập tức cắm cúi bắt đầu vẽ tranh.

Có người từ từ nhắm hai mắt lại, yên lặng suy ngẫm cảm ngộ.

Ánh mắt của một số người dần dần trở nên thất thần, dường như đã đắm chìm trong cái gọi là sự ảo diệu của tượng đá.

Trước phản ứng của họ, Hư Uyên và Khúc Vọng đứng đằng sau không lấy làm lạ.

Thật ra biểu hiện của mọi người đều không có gì lạ.

Cửa ải này không đặc biệt khảo nghiệm ngộ tính, đạo tâm hay lý niệm, mà là xem rốt cuộc họ có thể biểu đạt gì sau khi nhìn thấy tượng đá.

Hai người cũng không hiểu tiêu chuẩn là gì, bởi vì sau cùng vẫn là do Thiên Đạo quyết định.

Bây giờ hai người chỉ tập trung vào Khương Thành.

“Khương chưởng môn ở cửa đầu tiên nhưng không hiểu vì sao lại thế, lại không có điểm thiên phú.”

“Có thể là vì thể chất của hắn đặc biệt, chắc chắn ải này không thành vấn đề đâu.”

“Không sai, ải này nhất định là sở trường của hắn!”

“Với thành tựu hiện tại, với những trải nghiệm, kinh nghiệm, cảm ngộ của mình, chắc chắn hắn sẽ vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, cuối cùng thứ nhảy nhót trên trang giấy nhất định sẽ là một bức hoạ tráng lệ thêu hoa dệt gấm.”

“Ta có chút mong đợi đấy…”

Hai người chưa kịp nói hết lời đã im bặt lại.

Bởi vì Thành ca ở bên dưới là người đầu tiên nộp bài thi.

Hư Uyên vốn muốn nói không hổ là Khương chưởng môn, nhanh như vậy đã vẽ xong.

Nhưng nhìn kĩ lại, hình như không giống hình ảnh mình tưởng tượng lắm.

Trên tờ giấy trắng, Khương Thành chỉ thuận tay vẽ một nét, chẳng biết là chữ Nhất hay là nét phẩy.

Tóm lại là rất qua quýt, trông như làm lấy lệ.

Thành ca vẽ lấy lệ thật.

Hắn hoàn toàn không có hứng thú với thử thách này.

Dám bắt hắn bày tỏ tâm tư của mình lên giấy?

Kẻ nào có tư cách này?

E rằng dù Tiên Mẫu có đích thân cầu xin thì hắn cũng sẽ chẳng nể mặt.

Tiện tay vạch một đường, tạo một chút cảm giác tham gia là đủ rồi.

Thấy hắn tiện tay quẳng bức hoạ kia xuống, sau đó dập dìu ra ngoài tượng đá theo sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, Hư Uyên và Khúc Vọng trở nên nín lặng.

Hai người rất muốn giáp mặt than trách một phen.

Lão đại, rốt cuộc ngươi muốn làm gì đây?

Có thể ngừng gây chuyện cho bọn ta không?

Sau khi nhìn thấy đường nét còn không được tính là vẽ bậy của hắn, những người đang có mặt cũng sắp không chịu đựng thêm nữa.

Nếu không phải vì bọn họ đang bận thi, e rằng những tràng cười nhạo và bàn tán sẽ nổ ra long trời lở đất.

Bản thân Khương Thành lại bình chân như vại.

Sau khi "nộp bài thi", Thành ca trực tiếp biến ra một cái trường kỉ, nằm xuống ngay tại trận, chờ đến khi màn này kết thúc.

Hắn vẫn giữ suy nghi mình sẽ qua ải thôi, bằng không thì đánh thẳng vào Vô Thượng Đạo Cực là được.

Bởi vậy, hắn chẳng mong đợi gì cả.

Hắn hoàn toàn không quan tâm thành tích của đám hậu bối đang ở đây.

Thời gian trôi qua, mọi người cũng lục tục vẽ xong.

Dĩ nhiên tranh của họ sẽ đặc sắc hơn Thành ca rất nhiều lần, thậm chí có bức chỉ lướt qua cũng thấy thứ tiên vận đặc thù cuồn cuộn trên giấy, một số lại ẩn chứa sự huyền ảo và chân lý đặc biệt.

Sau một hồi bận rộn, không có gì đáng ngạc nhiên khi rất nhiều người bắt đầu sỉ vả Khương Thành.

Đơn giản là do thứ dở hơi hắn vẽ ra, thứ không có tài cán này sẽ bị loại ngay và luôn cho xem.

Dù vậy, Khương Thành vẫn được một đám người xun xoe xu nịnh.

Bọn Triển Hải và Hàn Triệt vẫn giống hệt cửa đầu, tiếp tục dốc sức tâng bốc Khương chưởng môn, cho dù chẳng có gì nổi bật vẫn phải kiếm chỗ mà khen.

"Một nét này của Khương tiền bối đúng là nét bút của thần!"

"Đúng vậy, đúng vậy, tuy ngoài mặt rất tuỳ ý nhưng thực ra lại ẩn chứa chân lý."

"Nếu có thể nhìn thấu thì hữu dujg vô cùng."

"Đa tạ Khương chưởng môn ban cho bọn ta cơ duyên này…"

Tâng đến mức bản thân Thành ca cũng có phần chịu phục.

Ngẫm lại thì chính ta cũng chẳng thấy chân lý ở đâu, các ngươi cảm nhậm kiểu gì thế?

Lại diễn "Bộ đồ mới của Hoàng đế" cho ta hả?

Cơ mà, ta thích.

Hắn vui mừng ra mặt, gật đầu lia lịa với đám Hàn Triệt, tỏ vẻ tán thưởng.

"Hay, hay lắm, ngộ tính của các ngươi được đất, quả nhiên đều là nhân tài!"

"Sau này có cơ hội qua chỗ ta thì cứ báo tên ta ra là được."

Hắn cảm thấy bản thân mình phải thu nhận cái đám nhân tài nịnh hót mới xuất hiện này về dưới trướng, như vậy thì cuộc sống ở Phi Tiên môn về sau sẽ càng trở nên đặc sắc hơn nữa.

Gì chứ?

Hắn chủ động mời mình gia nhập Phi Tiên môn ư?

Đám Triển Hải và Hàn Triệt mừng muốn điên lên.

Có Khương chưởng môn trấn thủ, Phi Tiên môn hoàn toàn không thua kém Vô Thượng Đạo Cực!

"Đa tạ Khương tiền bối!"

“Bọn ta nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng!”

“Thật sự quá vinh hạnh, vậy mà sau này ta có thể có chung môn phái với một nhân vật truyền kì nhường này…”

Bọn họ bỗng cảm thấy cuộc thi trước mắt không còn là “kèo thơm” nữa.

Cho dù có được chọn vào Vô Thượng Đạo Cực thì cũng chỉ đi lên từ chân tạp dịch, thậm chí chẳng móc nối gì với các hộ pháp, càng đừng nói đến cấp cao hơn là cung chủ, hay cả Thần Chủ trong truyền thuyết.

Nhưng nếu gia nhập Phi Tiên môn, lại còn được lão tổ sáng lập môn phái đích thân điểm tên.

Đãi ngộ có thể tương đồng ư?

Ngoại trừ bọn họ, hơn chín nghìn người xung quanh đều cảm thấy mấy tên này bị điên rồi.

Cứ đâm đầu bợ đỡ một tên vô dụng, tính là gì đây?

Lại còn gia nhập môn phái của đối phương nữa, chẳng lẽ là liên minh Thần Đạo?

Giữa lúc họ mải xì xào hoài nghi, kết quả vòng này đã xuất hiện.

Vòng này không chấm điểm, cũng không công bố thành tích.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc tượng đá biến mất, mười ngàn người ở đây lập tức tụt mất chín nghìn, chỉ còn một nghìn người thuận lợi vượt qua thử thách.

Và Khương Thành, đương nhiên vẫn ở trong cuộc.

Chương 2542: Nằm qua cửa

Vòng trước Khương Thành không có thiên phú chấm điểm, lại lập tức qua cửa, đám người Phong Hạnh và Địch Hoàng đã cảm thấy không đúng rồi.

Lần này Khương Thành rõ ràng là qua loa có lệ vậy mà lại qua cửa, bọn họ quả thực không nhịn được nữa.

“Cái này không đúng!”

“Có vấn đề!”

“Hắn nhất định gian lận!”

Bọn họ chỉ vào Khương Thành, lớn tiếng thảo phạt.

“Chỉ bằng biểu hiện của hắn, làm sao qua ải?”

“Không bình thường, hết sức không bình thường!”

Nhất thời, toàn bộ tinh thần quần chúng mãnh liệt.

Đối với chuyện Thành ca vượt qua cửa ải, còn lại một ngàn người kia có chừng hơn chín trăm vị đều tỏ vẻ mình rất không phục.

“Đúng, dựa vào cái gì hắn có thể vượt qua cửa ải?”

“Chuyện này tuyệt đối có vấn đề!”

“Hắn căn bản không xứng…”

Cũng may Thành ca còn có một đám người ủng hộ trung thành.

Mặc dù nhân số của bọn họ không tới trăm người, nhưng dưới sự dẫn đầu của hai tên nịnh hót Triển Hải và Hàn Triệt, sức chiến đấu vẫn cực kỳ khả quan.

“Ha ha, thật là buồn cười, nếu Khương tiền bối không xứng qua cửa, nơi này sẽ không còn ai xứng.”

“Hàn huynh nói như vậy sai rồi, đây không phải là vấn đề Khương tiền bối có xứng hay không, mà vấn đề là trận khảo hạch này có xứng với hắn hay không.”

“Tiết huynh nói rất đúng, là ta thiển cận quá rồi.”

“Các ngươi không phục, có thể tìm Vô Thượng Đạo cực kỳ góp ý mà!”

“Không phải nói Khương tiền bối gian lận sao, vậy chẳng phải là nói rõ Vô Thượng Đạo Cực quá vô năng, ngay cả gian lận cũng không phòng được sao?”

Những lời này trong nháy mắt đánh chết hơn chín trăm người còn lại.

Bọn họ tuy rằng đa số xuất thân từ danh môn đại phái, nhưng không cùng đẳng cấp với Vô Thượng Đạo Cực, lén lút oán

giận cũng không dám, nào dám ở địa bàn người ta ngang nhiên nói đối phương không có tài cán gì?

Trong lúc nhất thời, cho dù là Phong Hạnh hay là Địch Hoàng đều há mồm cứng lưỡi, sửng sốt đến một cái rắm cũng không thả ra được.

Ngược lại Thành ca lại rất vui vẻ.

Vốn dĩ hắn vẫn còn có chút khó chịu, đang định không để ý thân phận tiền bối, biểu hiện một ít thực lực, cho đám choai choai không hiểu chuyện này kinh sợ một chút.

Hiện tại bên cạnh mình hơn mười người ủng hộ lực sát thương mạnh như vậy, hắn phát hiện cũng không cần tự mình tự mình xuất mã nữa.

Vì thế, hắn lại đánh giá cao đám người Triển Hải và Hàn Triệt, động viên bọn họ tiếp tục cố lên.

Mà hai vị chủ trì Hư Uyên và Khúc Vọng phía sau màn lau mồ hôi không tồn tại trên trán.

Trận vừa rồi, đương nhiên lại là kết quả của thao tác ngầm của hai người bọn họ.

Bằng không dựa theo quy tắc bình thường, Khương Thành hẳn là không qua cửa được.

“Haiz, hy vọng trận tiếp theo Khương chưởng môn có thể phát huy bình thường.”

“Đừng làm khó chúng ta như vậy nữa.”

“Đúng vậy, thường xuyên mở cửa sau cho hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị cấp trên phát hiện.”

Phía trên bọn họ còn có bốn vị cung chủ, kỳ thật cũng chính là bốn vị kim đồng ngọc nữ bên cạnh Tiên Mẫu, tuyệt đối làm việc công bằng.

“Yên tâm đi, trận tiếp theo là so sức chiến đấu, lần này chắc chắn không cần chúng ta nhúng tay.”

“Vậy là tốt rồi, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy thực lực chân chính của Khương chưởng môn.”

“Sợ là nhìn không thấy, những Thánh Chủ tiến vào này, làm sao xứng cho hắn dùng toàn lực.”

“Cũng đúng, tóm lại trận này chắc chắn sẽ không có vấn đề gì…”

Dưới sự kỳ vọng tốt đẹp của bọn họ, trận thứ ba cũng đúng như dự kiến.

Quy tắc sát hạch trận này rất thông thường, chính là quyết đấu một chọi một.

Chẳng qua phương thức so tài có chút đặc biệt.

Nhìn vào bầu trời sao mênh mông, năm trăm tử tinh được rải rác thành hình vòng khuyên, tạo thành năm trăm tòa giác đấu trường.

Mà ở giữa xung quanh những tử tinh này, còn có một quảng trường Bạch Ngọc hình vuông, xem như là khu nghỉ ngơi.

Một khi bước vào những tử tinh này, dưới sự sắp đặt của Thiên Đạo để tiến hành một cuộc “Đối đầu công bằng” đặc biệt.

Vì tu vi của các tiên nhân tham gia khảo hạch không đồng đều, cho nên sau khi tiến vào tử tinh, tất cả mọi người sẽ đạt được tu vi tiên lực và hồn lực giống nhau.

Tu vi cảnh giới này mỗi trận đều là ngẫu nhiên, có thể trong trận này hai người đều là Thánh Chủ, có thể một trận khác hai người đều là Chí Tôn, hoặc thậm chí chỉ là Chân Tiên bình thường cũng không chắc.

Hai người họ không giống nhau, chủ yếu vẫn là kinh nghiệm, võ thuật, tiên thuật, thần thông và kỹ năng chiến đấu.

Sau khi một ngàn người vào sân, đầu tiên họ được chuyển đến khu nghỉ ngơi ở trung tâm.

Sau đó bắt đầu rút thăm phân nhóm.

Rút thăm này không cần mọi người phải tự làm mà được Thiên Đạo sắp xếp ngẫu nhiên.

Tất cả mọi người đều không khỏi căng thẳng.

Dù cho có là những thiên tài tuyệt thế kia, cũng lo lắng dưới tình huống cùng cảnh giới tu vi sẽ lật xe.

Trường hợp ngoại lệ duy nhất chính là Khương Thành.

Ca này tùy ý phất phất tay cũng có thể quét sạch 999 người còn lại trong toàn trường, hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ áp lực nào.

Nhìn thấy thái độ ung dung của hắn, rất nhiều người âm thầm khó chịu.

Tên này nằm không cũng qua hai vòng, liền quên mất họ của bản thân là gì rồi à?

Dám không căng thẳng!

Chẳng lẽ hắn còn cảm thấy vòng này có thể qua?

Đám người Phong Hạnh và Địch Hoàng đã nhịn không được mà móc mỉa.

“Trận này lại muốn xem thử người nào đó còn có thể lừa gạt ra sao nữa.”

“Nếu vòng này vẫn có thể đi cửa sau, từ nay về sau ta sẽ đi lùi!”

“Hy vọng có thể để cho ta đụng phải hắn.”

“Ta rất chờ mong được giao thủ với tuyệt thế thiên tài của liên minh Thần Đạo đây, để xem xem đến cuối cùng đạo hạnh có bao nhiêu.”

“Không sai, một thiên tài tuyệt thế được mười lăm vị Chính Thần hộ tống, vậy mạnh bao nhiêu, mong được khai sáng nha!”

Lần này, đám người Triển Hải và Hàn Triệt lại không có chế giễu lại, mà có chút đồng tình với những người này.

Dám vội vàng muốn giao thủ với Khương chưởng môn, đây là nghĩ không thông bao nhiêu?

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, với chút thực lực của bọn họ, lại có thể có được cơ hội giao thủ với Khương chưởng môn, bản thân cũng vinh hạnh nhỉ?

Dù có bại, tương lai có bị truyền ra ngoài hình như cũng không mất mặt lắm.

Mà cũng vào lúc này, Thiên Đạo rốt cục cũng đã sắp xếp xong tổ hợp đối chiến, toàn bộ mọi người trong khu nghỉ ngơi nháy mắt đã bị truyền tống ra ngoài.

Trận quyết đấu này, ba vòng đầu đều là thua trước loại sau.

Vì vậy, trong 1000 người thì có thể vượt qua chỉ có 125, cạnh tranh vẫn còn rất khốc liệt.

Sau khi được đưa lên các tử tinh khác nhau, trước tiên mọi người cảm giác được trạng thái tiên lực và hồn lực hiện tại của mình, dùng tốc độ nhanh nhất thích ứng với cảnh giới trước mắt.

Sau đó, bắt đầu quan sát đối thủ trước mặt.

Cuối cùng thuận tiện liếc mắt nhìn tình huống đối đầu của các tổ khác xung quanh.

Mà liếc mắt một cái này, rất nhiều người đều bất chấp tỷ thí, trực tiếp thốt ra.

“Mẹ kiếp, sao hắn vẫn còn ở đó?”

“Chuyện gì xảy ra, chỉ có hắn không bị truyền vào giác đấu trường!”

Lúc này, 999 người khác đều đã bị truyền tống vào các tử tinh khác nhau.

Trong đó có 499 tử tinh đều là hai người một tổ, chém giết lẫn nhau, chỉ có một ngôi sao chỉ có một người.

Còn về phần người cuối cùng khác, vẫn ở chính giữa khu nghỉ ngơi như cũ.

Người kia không phải Khương Thành thì là ai?

Thực tế, đây vốn đã là chuyện dĩ nhiên.

Thiên Đạo căn bản cũng không nhận ra được sự tồn tại của Thành ca, không nằm trong phạm vi quản lý của mình, làm sao phân nhóm cho hắn?

Mà mặc dù thật sự tổ đội, hiện giờ Thiên Đạo cũng làm gì có cách xếp đặt Khương Thành.

Chỉ tiếc, những người khác không hiểu nguyên nhân này.

“Này là sao?”

“Tại sao hắn vẫn còn ở ngoài sân?”

Có người lại nghĩ ra một cái gì đó.

“Ta biết rồi, hai vòng trước hắn gian lận, cho nên bây giờ Vô Thượng Đạo Cực tước đoạt tư cách khảo hạch của hắn!”

“Nhất định là như vậy, ngay cả vào sân tham dự hắn cũng không làm được.”

Trong tiếng chửi bới đầy trời này, 499 tổ tỷ thí cũng chính thức khai cuộc.

Chương 2543: Không chiến mà bại

Đối với 499 trận tỷ thí kia, Khương Thành chỉ nhìn một cái thôi đã mất đi hứng thú rồi.

Tỷ thí thực tế vốn muôn hình muôn vẻ.

Suy cho cùng thì toàn bộ nhưng người tham dự đều là những tuyệt đỉnh thiên tài đến từ các tông môn, mỗi một người đều có điểm đặc biệt của riêng mình.

Dù cho bọn họ có bị áp chế đến cấp bậc Chân Tiên cũng có sự khác biệt.

Chỉ đáng tiếc, thứ mà Khương Thành biết quá nhiều đi rồi.

Dù cho những người này biểu hiện thế nào cũng không khiến hắn thấy ok.

Khi hắn biến ra một cái ghế nằm nằm xuống, hai người chủ trì ở cánh gà lại gãi đầu.

Bây giờ Hư Uyên và Khúc Vọng có phần sụp đổ.

Vốn còn nghĩ vòng thứ ba không cần bản thân mình chen tay vào, với thực lực của Khương chưởng môn thì có thể nhẹ nhàng gây chấn động toàn trường.

Bây giờ quả thực đã chấn động toàn trường rồi, chỉ là cách thức khác một trời một vực so với bản thân mình tưởng tượng mà thôi.

“y, nên làm sao mới tốt đây.”

“Sao Khương chưởng môn lại không được phân vào nhỉ?”

“Ai mà biết được…”

“Bây giờ nên làm sao đây? Hắn không lên chiến đấu, vậy vòng này chắc chắn lại không qua nữa rồi.”

“Còn có thể làm gì được nữa, nghĩ cách tiếp tục tiễn hắn một đoạn thôi.”

Lúc này, từng trận quyết đấu lần lượt phân thắng bại.

Bên thất bại nhanh chóng bị truyền tống ra ngoài, đồng nghĩa với việc kết thúc việc khảo hạch người mới.

Còn bên chiến thắng thì sẽ được truyền tống vào trung tâm của sân đấu, chờ trận tỉ thí tiếp theo.

Thời gian dần trôi, trung tâm sân đấu xuất hiện hơn ba trăm người giành chiến thắng.

Đám người này ngoài việc vui mừng vì bản thân đã chiến thắng ra, còn quan sát thêm tình huống của những tổ khác chiến đấu thế nào, còn lại thì chỉ chỉ trỏ trỏ Thành ca.

“Sao hắn còn ở đây, chưa bị loại ra ngoài ư?”

“Không phải lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa đấy chứ?”

“Chắc chắn không, hắn còn chưa đánh, chắc chắn sẽ bị loại.”

“Tên không có đối thủ kia đúng là may, trực tiếp không đánh mà thắng rồi.”

“Đúng thế, đỡ được biết bao công sức.”

Khi bọn họ còn đang bàn luận, hơn một trăm tổ còn chưa phân thắng bại kia cũng tự động kết thúc.

Bởi vì thời gian đã hết, Thiên Đạo trực tiếp phán định thắng thua, loại bỏ những kẻ bại ra ngoài.

Sau đó, cảnh tượng ngoài dự liệu của mọi người lại xảy ra.

Vóng này có một ngàn người, chia thành năm trăm tổ, do Khương Thành không vào sân nên có một người vào trong nhưng không có đối thủ.

Tất cả mọi người vốn còn tưởng người này xem như là không có đối thủ, tự động không đánh mà thắng.

Vừa rồi trong lúc mọi người chiến đấu, người này còn dương dương đắc ý ở Tử tinh mà mình ở, cảm thấy lần này ăn may rồi.

Khi thời gian kết thúc, sau khi toàn bộ các trận tỉ thí kết thúc, người này thế mà lại bị đưa ra khỏi vòng khảo hạch.

"Hắn, sao hắn lại bị loại rồi?"

"Không có đối thủ thế mà lại bị loại ư?"

Mọi người vừa rồi còn nói người này may mắn, nào có ngờ nhanh như thế đã bị vả mặt rồi.

"Thế này không nên chứ?"

Hắn quay đầu nhìn Khương Thành, tỏ ra hoàn toàn không thể hiểu nổi.

"Người bị loại không phải nên là hắn mới đúng sao?"

"Có phải đã làm ngược rồi không?"

Nhìn vẻ hoài nghi nhân sinh của hắn, đám người Triển Hải và Hàn Triệt cười ra thành tiếng.

"Ha ha ha ha…"

"Vừa rồi ai nói Khương tiền bối bị Vô Thượng Đạo Cực tước mất tư cách, nhất định sẽ bị loại cơ chứ?"

"Nói đến mức ta suýt tin luôn."

Sở dĩ Khương tiền bối không vào sân là vì thực lực quá mạnh, một khi vào thì sẽ phá vỡ thế cân bằng đó, hiểu chưa?"

"Vậy nên chỉ có thể để hắn chờ ở khu trung tâm chờ kết thúc, còn về đối thủ phân cho hắn thì từ đầu đã định là thua rồi."

Đám người Phong Hạnh và Địch Hoàng cảm thấy vô cùng hoang đường.

Gì mà thực lực quá mạnh, phá vỡ thế cân bằng, đúng là khoác lác tận trời cao.

Nhưng sự thật là Khương Thành chẳng hề bị loại bày ra trước mắt đó đâu đến lượt bọn họ không tin.

Đến cả chủ trì là Hư Uyên và Khúc Vọng ở sau lúc này cũng mơ hồ.

“Sao Thiên Đạo lại không loại người này đi nhỉ?”

“Theo lí mà nói, người đó còn không chiến đấu, sao lại thua chứ?”

Đến cả bọn họ còn không hiểu, những người khác đương nhiên lại càng không hiểu.

Và rồi mang theo một đầu câu hỏi, rất nhanh mọi người đã bước vào vòng tỷ thí thứ hai.

Năm trăm ngôi Tử tinh biến mất một nửa, còn lại hai trăm năm mươi cái từ từ tiến lại gần trung tâm hơn một chút, sau đó các tuyển thủ lại bị truyền tống đến những tử tinh khác nhau.

Tất cả mọi người ngay từ lúc đầu tiên đã nhìn vào khu nghỉ ngơi nơi trung tâm.

Sau đó giọng bóc phốt lại lần nữa vang lên.

“Ôi vãi, hắn lại không vào sân à?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

“Không chiến mà thắng thì cũng thôi đi, đến cả vào sân cũng không vào, quá đáng quá rồi nhỉ?”

250 sân đấu, 249 sân đều có hai người đối quyết với nhau, chỉ có một cái là chỉ có một người.

Lần này thì không còn ai ngưỡng mộ người “không có đối thủ” nữa rồi.

Đến chính bản thân hắn còn tức xì khói, hét to tỏ ra bất mãn.

“Ta không phục!”

“Thực lực của ta không nên thế.”

“Cho dù thật sự thua cũng phải để ta thua trong trận chiến chứ? Không chiến mà bại là sao chứ?”

Lời tố cáo của hắn căn bản không có tác dụng gì.

Trận tỷ thí kết thúc sau một khắc, có 250 người bị loại, hắn cũng bị truyền tống ra ngoài.

Còn Khương Thành thì tiếp túc ở trong sân không chút hồi hộp gì.

Trên thực tế, đến cả bản thân Thành ca cũng thầm buồn bực.

Hắn cuối cùng cũng bắt đầu hoài nghi phải chăng có người thầm thao túng đằng sau.

“Lẽ nào là Tiên Mẫu?”

“Nàng hiểu rõ trận tỷ thí này chẳng có ý nghĩa gì với ta cả, vậy nên mới trực tiếp cho ta qua ải luôn à?”

Nguyên nhân mà hắn đoán ra được chỉ có vậy.

Mà trận tỷ thí thứ ba tiếp theo đó, quá trình cũng chẳng khác gì hai trận trước.

Khương Thành vẫn chẳng bị truyền vào, kết quả của người không đối thủ kia vẫn là bị loại.

Cho đến khi trận tỷ thí thứ ba còn lại 125 người chiến thắng.

Bọn họ sẽ bước vào trận khảo hạch tiếp theo.

Chỉ là lúc này, rất nhiều người không thể nào vui vẻ dược, mà chau mày, hoặc nhìn Khương Thành đăm đăm.

Đến bước này rồi, nào còn ai không nhìn ra vấn đề nữa.

“Chuyện này hoang đường quá.”

Phong Hạnh chăm chú nhìn Khương Thành, nói lạnh lùng: “Đúng là không công bằng mà.”

Những người khác cũng lần lượt bóc phốt.

“Thế ày thì qua ải còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Lừa dối qu ải, căn bản không thể phục chúng được.”

“Ta thấy người này nhất định có vấn đề.”

Những người ủng hộ xung quanh Thành ca trải qua ba vòng đã bị loại đi không ít, chỉ còn lại hơn hai mươi người, nhưng mà may là hai người chủ lực Triển Hải và Hàn Triệt vẫn còn.

Bọn họ không những không hề có bất cứ bất mãn nào về việc Khương Thành qua ải, ngược lại còn lấy đó làm vinh dự.

“Có thể lừa lọc mà qua ải cũng là một loại năng lực đó.”

“Gì mà lừa dối, Khương tiền bối rõ ràng là dựa vào mị lực của nhân cách mà chinh phục Vô Thượng Đạo Cực.”

“Với thực lực của Khương Thành, tham gia mấy vòng tỷ thí này là sự sỉ nhục, hắn không vào sân mới là đúng.”

“A, không đánh mà thắng là ở cảnh giới nào rồi chứ.”

“Ha ha, vừa rồi ai nói nếu còn có thể dối lừa qua ải thì sẽ trồng cây chuối mà đi chứ?”

“Phải đó, đứng ra đây cho bọn ta xem thử nào.”

Mặt đám người Phong Hạnh và Ngụy Tư sắp biến thành màu gan lợn luôn rồi.

Bọn họ giờ đây chỉ có thể thầm cắn răng, hi vọng vòng tiếp sẽ không còn cơ hội nào để Khương Thành có thể qua ải.

Còn Hư Uyên và Khúc Vọng ở sau cánh gà khi định mở vòng tiếp theo thì có một bóng dáng đột ngột xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn kỹ lại thì đó lại là Tiên Mẫu cực kì ít xuất hiện.

Hai người liền đứng dậy.

Còn chưa chờ mở miệng ra đã nghe thấy quyết định của Tiên Mẫu.

“Vòng tỷ thí tiếp theo sẽ thay đổi.”

Chương 2544: Kẻ thù lạ lùng

Hư Uyên và Khúc Vọng không hề biết vòng tỉ thí tiếp theo sẽ là gì, bởi vì hai người bọn họ đã không còn nhìn thấy những “tuyển thủ” đó nữa.

Trong đấu trường, 125 người đó cũng bị dịch chuyển đến một nơi mới.

Hiện ra dưới chân mọi người là một mảnh đất hoang, điểm xuyết cỏ khô vàng úa, không nhìn thấy được điểm kết thúc.

Khí tiên nguyên ở khu vực xung quanh vô cùng dồi dào, sự linh hoạt của 3000 căn nguyên thậm chí còn vượt qua bất kỳ thắng cảnh nào khác ở thế giới bên ngoài.

Điều này làm Khương Thành cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cái nơi kiểu này, nói thật chứ tiên thảo linh dược chỗ nào cũng có thể nhìn thấy, ít nhất cũng không nên hoang vắng như vậy chứ?

Nhưng mà lúc này, những người khác ở bên cạnh hắn không rảnh để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy, tất cả bọn họ đều đắm chìm trong sự kinh ngạc và vui sướng.

Bởi vì, tất cả bọn họ đều trở thành Cổ Thánh.

Cho dù là Phong Hạnh vốn là Thánh Chủ đỉnh phong hay là Triển Hải vốn là Đạo Thần cao giai, lúc này đây tất cả bọn họ đột nhiên phát hiện quy mô Khí Hải của bản thân đã mở rộng gấp vạn lần.

Mà hồn hải của bọn họ cũng phát triển nhanh chóng dưới sự gia trì của một sức mạnh bí ẩn nào đó.

Đặc biệt là Triển Hải, hắn vốn dĩ ngay cả Thánh giới cũng không có.

Còn hiện tại, hắn phát hiện đạo tâm của mình đang biến chất với một tốc độ đáng sợ.

Chỉ sau mười mấy giây, thánh giới đã ngưng tụ lại, mà quá trình này vẫn chưa kết thúc.

Rõ ràng là hắn không nhận được bất kỳ cảm ngộ của đạo nào cả, nhưng sự thăng cấp của đạo tâm lại cực kỳ chân thật.

Mà tất cả những điều này vẫn là do một thế lực bí ẩn nào đó bên ngoài gây ra.

Chỉ sau vài phút, cấp độ đạo tâm của hắn đã vượt qua những vị Thánh Tôn bình thường bên ngoài, và tiến tới cấp độ cao hơn.

Không chỉ có mình hắn, mà hầu như tất cả mọi người ở đó đều được thăng cấp như nhau.

Ngoại lệ duy nhất, chính là Khương Thành.

Hắn không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng mà hắn cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi trong khí tức của mọi người xung quanh.

“Không phải chứ, khoa trương như vậy sao?”

Hiển nhiên, cảnh giới của những người này tăng lên đã không giống với nhóm thi đấu vòng thứ ba trước đó.

Sự gia tăng sức mạnh này là có thật.

Hơn nữa, bọn họ khác với những Cổ Thánh phiên bản phá sản ngoài kia.

Những người chỉ có tiên lực và hồn lực của cấp độ Cổ Thánh này, mà bây giờ đạo tâm của 124 người này cũng đã được cải thiện rồi.

Không chỉ có vậy, mối liên hệ của bọn họ với căn nguyên cũng ngày càng sâu sắc.

Điều này sẽ đem lại hiệu quả chính là khi thi triển nguyên thuật thì có thể liên kết với nhiều lực căn nguyên hơn.

Có thể nói, 124 người này có tất cả những gì mà các Cổ Thánh nên có, ngoại trừ đạo nguyên không tự nhiên sinh ra.

Mà khi đạo tâm của bọn họ cuối cùng đã được cố định, cường độ của nó đã vượt qua hầu hết các vị Cổ Thánh thực sự ở bên ngoài, không thua kém gì các vị Chính Thần có đạo ấn.

“Mẹ kiếp, không ngờ ta lại mạnh như vậy rồi?”

“Ai có thể nói cho ta biết, đây là ảo giác sao?”

“Thực lực của ta xem ra không yếu hơn đại trưởng lão của tộc ta à nha!”

“Cảnh giới này của chúng ta, sau này trở về bên ngoài còn có thể duy trì không?”

“Chắc là… không được nhỉ? Nếu không thì cũng quá khoa trương rồi đó.”

Miệng thì nói không được, nhưng sự kích động và vui sướng trong lòng mỗi người đã lấp đầy tất cả rồi.

Là người tu luyện, ai lại không muốn trở nên mạnh hơn chứ?

Trạng thái cấp Cổ Thánh này, trước kia bọn họ chỉ có thể tưởng tượng một chút, nhưng hiện tại cuối cùng lại thành hiện thực, rất nhiều người hận không thể đánh một trận lớn.

“Vòng sát hạch này thi cái gì?”

Mãi cho đến lúc này, cuối cùng bọn họ cũng nhìn xung quanh, cảm nhận mọi thứ.

Tuy nhiên, cho dù hồn lực của bọn họ có mạnh đến đâu, những gì bọn họ có thể cảm nhận được vẫn là một vùng đất hoang vu, không hề có nơi nào để tỉ thí kiểm nghiệm.

“Rốt cuộc đây là nơi nào?”

“Trước đây ta chưa bao giờ nghe nói còn có một vòng như vậy.”

“Là để thám hiểm sao? Hay là tìm bảo vật? Hay là nơi này trận pháp quá nhiều, cần phá trận?”

Mọi người liên tục suy đoán, chẳng ai chắc chắn cả.

Nhưng mà có một cơ thể cường tráng như vậy, giờ đây bọn họ tràn đầy tự tin, cảm thấy cả người tràn đầy sức mạnh, không quan tâm đến bất kỳ khó khăn trở ngại nào.

Vậy nên, một nhóm người bắt đầu di chuyển theo một hướng nào đó.

Khương Thành cũng khá tò mò ải này rốt cuộc muốn thi cái gì, nên đã đi theo đám đông.

Cả nhóm đi về phía trước hơn mười phút, nhưng vẫn không gặp phải điều gì.

Ngay khi mọi người lại tiếp tục nghi hoặc và suy đoán, Khương Thành đột nhiên phát giác ra điều gì đó bất thường.

Cảm giác bất thường đó không phải là sự dao động của tiên lực, cũng không phải là sự thay đổi của khí cơ.

Chỉ trong tích tắc, hắn khóa chặt vị trí bất thường, thậm chí còn nhận thấy đối phương được bao phủ bởi một lớp năng lượng đặc biệt, có được một hiệu ứng ẩn nấp đặc biệt.

Ca này không chút do dự phóng ra một tia lực trọc, đi thăm dò bên trong.

Có thể là bởi vì bị hắn tấn công, đối phương không thể trốn được nữa nên vội vàng phát động công kích.

Vẫn không có dao động của tiên lực, cũng không thấy có lực quy tắc, nhưng Khương Thành lại cảm nhận được lực sát

thương rất đáng kể.

Hắn vốn định ra tay, nhưng sau khi nghĩ lại thì thấy đây chỉ là một bài thi đơn thuần.

Với thân phận của bản thân, tham gia loại đánh giá người mới này mà còn tích cực thể hiện nổi bật như vậy, khó tránh có chút rớt giá, như thể chưa từng nhìn thấy sự đời vậy.

Huống hồ, ở đây còn có 124 vị Cổ Thánh, vẫn là để cho thế hệ trẻ có cơ hội thể hiện đi thôi.

Vậy nên, hắn duy trì trạng thái quan sát.

Mà việc chờ xem quan sát này, đã làm xảy ra chuyện.

Thấy một bóng đen đột nhiên xẹt qua sân đấu, một người chơi bên trái đám đông trực tiếp ngã xuống.

Thành ca bị làm cho giật mình.

Đó là một Cổ Thánh đó, cho dù vẫn chưa phải là một phiên bản Cổ Thánh có đạo nguyên hoàn chỉnh, nhưng không đến nỗi chỉ một chiêu liền ngã xuống chứ?

Nói thật, đến cảnh giới này rồi, đánh lén hẳn không có ý nghĩa gì cho lắm.

Năng lực giữ mạng của Cổ Thánh quá mạnh, trừ phi người ra đòn là Di, hoặc là bản thân Khương Thành, nếu không căn bản không thể thành công trong một đòn.

Hắn cảm nhận một chút, thấy rằng tên tuyển thủ vừa bị tấn công đó đã không có hơi thở, đã chết ngoắc rồi.

Khương Thành nhìn thấy rõ ràng bóng đen kia vung vuốt một cái, hơn nữa móng vuốt đâm xuyên qua ngực tiên nhân đó, nhưng lúc này trên thi thể, quả thực không có lấy một vết thương, thậm chí một vết máu cũng không có.

“Quái vật ở cửa ải này cũng thực là rất kỳ quái.”

“Thiên Đạo làm sao mà mô phỏng ra được loại quái vật như vậy, có thể trong nháy mắt giết chết Cổ Thánh?”

Hắn còn cảm thấy lạ, chứ đừng nói là người khác.

Đội nhóm vốn dĩ tràn đầy tự tin giờ đây lập tức rơi vào hỗn loạn.

“Cẩn thận!”

“Đều tránh ra cả đi!”

Đám người Phong Hạnh và Địch Hoàng đều rút vũ khí ra rồi lao về phía trước.

Ngay lập tức, các tia sáng từ thánh giới tỏa sáng đan xen, tỏa ra một sức mạnh áp bức nặng nề.

Mà sự va chạm của nguyên thuật càng làm bùng lên những màn pháo hoa rực rỡ.

Cái bóng đen không thể lánh mình dưới đòn tấn công của đợt lửa này, nhưng lại không bị giết chết ngay lập tức.

Khương Thành đương nhiên có thể nhìn ra, cái bóng đen đó rất chú trọng trong mỗi lần hành động.

Tất cả đều nằm trong điểm nối giữa các thánh giới khác nhau, tìm thấy khe hở nhỏ nhất.

Nhưng mà nguyên thuật của mọi người lại không khóa chặt được nó, liên tiếp thất bại.

“Thiên Đạo tạo ra quái vật này hơi bị phạm quy rồi đó?”

Thành ca cũng không nhịn được phàn nàn vài câu.

Có thể lập tức giết chết một vị Cổ Thánh, lại có thể tránh được thuật khóa nguyên, căn bản không có sinh vật nào như vậy tồn tại trong thế giới Nguyên Tiên mới phải?

Hắn đang định ra tay, kết quả giây tiếp theo, một cảnh tượng thậm chí còn bất ngờ hơn xuất hiện.

Có lẽ là do hiện trường có quá nhiều nguyên thuật, bóng đen xoay người không tránh được, không cẩn thận cọ xát phải một trong các nguyên thuật.

Ngay sau đó, nó ngừng hoành hành, chết một cách dứt khoát.

Chương 2544: Mỗi người một ngả

Khi cái bóng đen ngã xuống, lộ ra bộ mặt thật, mọi người đều không phản ứng lại kịp rằng trận chiến đã kết thúc rồi.

Vậy mà vẫn có người còn đang động thủ.

Suy cho cùng thì mọi thứ đều xảy ra quá bất ngờ.

Đánh lén bất ngờ, một đòn chí mạng, đối mặt với hàng trăm Cổ Thánh liên thủ, còn có thể dễ dàng đi lại giữa thánh giới, lại có thể tránh được khóa nguyên thuật.

Khai chiến chỉ mới có hai giây, mọi người đều giật thót tim.

Thậm chí còn lo mình sẽ bị giết nữa.

Kết quả đối phương chết quá đột ngột.

"Vậy là chết rồi sao?"

"Chết quá dễ dàng vậy sao?"

"Cẩn thận, coi chừng có bẫy!"

Sau khi bọn họ dừng tay, những thứ nhìn thấy được đều là những mảnh vỡ la liệt khắp nơi.

Những mảnh vỡ sáng chói màu ngọc lục, trông không giống như máu thịt, cũng không giống vảy.

Có người nhặt vài mảnh lên cảm nhận, dò xét kỹ lưỡng, sau đó trong ánh mắt tràn đầy sự nghi hoặc.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?"

"Tàn cốt của nó trông không giống sinh vật sống chút nào."

Bọn họ nói cũng không sai.

Khương Thành lúc này cũng đang cảm nhận được những mảnh vỡ kia, phát hiện dường như toàn bộ Nguyên Tiên giới không tồn tại thứ này.

Chỉ có thể kết luận là chủng vật thần kỳ do Thiên Đạo tạo ra.

"Ta không cảm nhận được bất kỳ sức mạnh nào từ tàn cốt này. Lúc nãy sao mà nó có thể mạnh đến như vậy chứ?"

"Có gì mà mạnh chứ, một chiêu nguyên thuật là chết rồi, cũng chỉ thế thôi?"

Mọi người như được giải thoát khỏi sự căng thẳng trước đó.

Phong Hạnh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, rồi lạnh nhạt nói: "Vừa rồi chỉ là do mất cảnh giác nên mới bị trúng đạo của nó."

“Thực ra cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Những người khác cũng gật đầu tán thành.

“Đúng vậy, thứ này cũng chỉ có thế.”

“Nó có đặc điểm là tính ẩn thân và tính linh hoạt, thực tế lại không có sức phòng ngự, phỏng chừng một cái Đạo Thần bình thường cũng có thể dễ dàng giết chết nó.”

“Đúng vậy, vừa rồi là chúng ta quá sơ ý, sau này cẩn thận một chút là ổn thôi.”

Tinh thần lạc quan của bọn họ khiến Thành ca cạn ngôn.

Nếu con quái vật đó vừa rồi không phải là bị bao vây, đơn phương độc mã chạm trán trực diện với nó, e rằng không ai trong đám người này có thể sống sót.

Đó không phải là chuyện chỉ cần cẩn thận một chút là ổn đâu.

Lúc này, chợt có người nghĩ ra một chuyện gì đó.

“Đúng rồi, quái vật này có lẽ nào là cửa ải sát hạch này của chúng ta?”

Lời vừa được thốt ra, mọi người chợt hiểu ra.

“Nhất định đúng là vậy.”

“Ải này cái chính là chiến tích.”

“Theo ta suy đoán, tiêu chí đánh giá thứ hạng chiến tích phụ thuộc vào việc xem ai là người giết được nhiều quái vật nhất.”

“Quy tắc sát hạch của Vô Thượng Đạo Cực không phức tạp, cửa ải này hẳn là tỉ thí phương thức giết quái.”

“Vừa rồi là ai giết quái vật vậy?”

Mọi con mắt đều đổ dồn vào một người trong số họ.

Vào thời điểm đó, thứ mà con quái vật đụng trúng chính là nguyên thuật của hắn.

“Lôi Nguyên đạo hữu, vận may của ngươi thật là tốt nha.”

“Trận đấu này vậy mà lại là ngươi mở đầu tỷ số, ngưỡng mộ nha.”

Lôi Nguyên kia mặt lộ vẻ vui mừng, giống như hắn chiếm được ưu thế trong cuộc so tài này vậy.

“Ha ha, may mắn, may mắn thôi!”

Sau khi hiểu rõ quy tắc của trận đấu, biểu cảm của mọi người có mặt ở đó đều trở nên hơi vi diệu rồi.

Lôi Nguyên vừa rồi có thể giết quái vật, không phải bởi vì hắn mạnh nhất.

Chỉ là do con quái vật trong lúc tránh sự truy kích nguyên thuật của những khác, đã vô tình đụng phải nguyên thuật trước mặt.

Hắn đây là mèo mù đánh chuột chết, thực sự vận may tốt.

Nhưng đây là sát hạch, tất cả mọi người đều là đối thủ cạnh tranh của mình, ai lại nguyện ý làm chuyện có lợi cho kẻ khác chứ?

“Tách ra đi.”

Phong Hạnh khẽ liếc nhìn đám đông xung quanh một vòng.

“Chúng ta tụ lại một chỗ cũng không có ý nghĩa gì.”

“Vô Thượng Đạo Cực tuyển dụng có chọn lọc, không thể nào mà đi kiểm tra năng lực phối hợp và hợp tác của chúng ta.”

Địch Hoàng và Ngụy Tư cũng đứng ra.

“Không cần thiết phải tụ lại với nhau, nếu không đến quái vật cũng không đủ chia.”

“Nếu tách ra, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội tìm thấy quái vật hơn.”

Mặc dù bây giờ mọi người đều là cảnh giới Cổ Thánh, nhưng vẫn có kẻ yếu người mạnh.

Có thể phát huy thực lực mạnh như thế nào phụ thuộc vào thiên phú và nền tảng trước đó.

Về mặt này, thiên tài hàng đầu như bọn họ đương nhiên có lợi thế.

Thấy mấy “đùi lớn” sắp rời đội, những người khác có chút bất an.

“Phân tán hết mọi người cũng không an toàn lắm?”

“Con quái vật vừa rồi mặc dù dễ bị diệt, nhưng chỉ một người thì vẫn rất khó hạ gục nó.”

“Hay là đừng tách ra nữa…”

“Hừm!”

Phong Hạnh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lướt qua đám người, cuối cùng dán chặt vào Khương Thành.

“Phân tán tất cả mọi người đương nhiên không ổn thỏa, nhưng nhóm nhỏ hành động là bắt buộc!”

“Nếu không, chẳng phải mấy tên trà trộn vào sẽ ăn hời sao?”

Hắn vừa nói vậy, đám người Địch Hoàng và Ngụy Tư cũng nhìn vào Thành ca .

“Đúng vậy, không phải ai đó rất lợi hại sao? Hắn không phải đến từ Liên minh Thần đạo trong truyền thuyết sao?”

“Các ngươi cứ đi theo hắn là được rồi, hà tất phải theo chúng ta?”

Nói đến đây, ánh mắt bọn họ bỗng trở nên kỳ lạ.

“Tại sao hắn vẫn chưa được nâng lên cảnh giới Cổ Thánh?”

“Tại sao vẫn không dò ra tu vi của người này?”

Hết cách, Thành ca vẫn còn là trọc thể, tiên lực với hồn lực đều bị phong tỏa trong cơ thể, người ngoài không có cách nào nhìn thấy được.

Những người khác cuối cùng cũng chú ý đến chi tiết này.

Bọn bọn họ không đến mức cho rằng Khương Thành không có chút tu vi nào, nhưng cũng không coi hắn là Cổ Thánh.

Suy cho cùng thì trong nhận thức của bọn họ, khí tức Cổ Thánh lớn mạnh thì không thể che giấu được.

“Này, thật sự là đủ đặc biệt đấy.”

“Đặc biệt đến mức ải này trở thành kẻ yếu nhất.”

“Đây là kết cục của ăn may qua ải sao?”

“Loại người này ai muốn mang theo hắn thì mang theo, dù sao bọn ta cũng sẽ không đi cùng!”

Trong khi nói, bọn họ đã bắt đầu thành lập thành một nhóm của riêng mình.

Ba người Phong Hạnh, Địch Hoàng và Ngụy Tư ở bên ngoài tuy không phải là bạn bè gì, môn phái mà bọn họ thuộc về thậm chí còn có chút khích nhau, nhưng vì nhiệm vụ, ba người bọn họ đã quyết định lập thành một nhóm.

Ba người bọn họ chọn thêm bảy đồng đội thiên phú xuất chúng, thành lập nhóm mà bọn họ cho là mạnh nhất, sau đó vỗ mông rời khỏi nơi đó.

Còn những tiên nhân còn lại dù có cầu xin thế nào đi chăng nữa cũng không chen được vào đội nhóm xịn xò này.

Cuối cùng, chúng ta chỉ có thể tự mình lập nhóm.

Ba đội nữa gồm hơn ba mươi người được thành lập.

Mà Khương Thành cũng không cô đơn.

Cho dù ca này không có ý định thành lập một nhóm nào cả, điều đó cũng không cần thiết, nhưng đám người Triển Hải và Hàn Triệt đã sớm nhận ra hắn.

“Khương tiền bối, dẫn theo bọn ta đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đi theo ngươi chắc luôn.”

“Chỉ cần có Khương tiền bối, thì không có gì đáng lo nữa cả.”

Mấy chục người bọn họ trông chờ vào Thành ca dẫn theo bay cao, chưa bao giờ nghĩ đến việc tự mình phát huy.

Đùa à, đây là thiên hoa bản của Tiên Nguyên giới đấy.

Không ôm cái đùi này thì bị sét đánh chết mất.

Còn các nhóm còn lại nghe thấy điều này, bọn họ đều cảm thấy cực buồn cười.

“Ha ha, Triển Hải, các ngươi đều điên hết rồi à?”

“Đã đến nước này rồi, các ngươi còn ở đây nịnh bợ người này sao?”

“Các người ham cái gì vậy?”

Trước sự chế giễu của họ, đám người Triển Hải và Hàn Triệt không có ý định phản bác chút nào.

“Đúng, đúng, đúng, các ngươi nói rất đúng.”

“Tất cả bọn ta đều điên hết rồi, chỉ các ngươi tỉnh táo.”

“Được rồi, được rồi, các ngươi có thể xuất phát rồi đó.”

Chương 2545: Tiểu đội cùng đường

Cứ như vậy, mấy đội ngũ lục tục mỗi người đi một ngả.

Nhìn bóng lưng hăng hái của mấy người Phong Hạnh và Địch Hoàng, Khương Thành âm thầm lắc đầu.

Đám người này đúng là không biết sống chết.

Con quái vật lúc nãy cũng không đơn giản như vậy.

Phòng thủ tuy yếu, nhưng mấu chốt là các người có thể đánh được nó mới được chứ.

Nhưng mà hắn cũng chỉ nghĩ trong lòng thôi, không nói ra ngoài, càng không có ý thuyết phục mấy người này trở về.

Dù sao tính hắn cũng có hơi nóng nảy.

Sau khi tách ra, “Xa Hoa đội” của mấy người Phong Hạnh, Địch Hoàng, Ngụy Tư một đường sĩ khí tăng vọt, nhân tiện còn không quên tụ lại một chỗ tiếp tục chế giễu Khương Thành mấy câu.

Bầu không khí dần dần nóng lên, cho đến khi bọn họ đột nhiên bị quái vật tấn công.

Trong giây phút con quái vật hai đầu bắt đầu tấn công, mấy người Phong Hạnh, Địch Hoàng mới bước vào trạng thái chiến đấu.

“Không tốt!”

“Cẩn thận!”

Trong tiếng thét đầy thê lương, quái vật hai đầu đã nhẹ nhàng chen vào tách đám người ra.

Lại có một tiên nhân không kịp thi triển nguyên thuật ngã xuống, khiến cho người ta có cảm giác hắn cũng không phải Cổ Thánh, mà chỉ là Tôi Thể cảnh.

Bởi vì thật sự cái chết cực kỳ qua loa, cực kỳ dứt khoát, như là tạp binh vậy.

Da đầu Phong Hạnh và những người khác đều tê dại cả lên.

Đây không phải là cảnh tượng trong dự đoán của bọn họ.

Không phải đã nói chỉ cần cẩn thận một chút là sẽ không có chuyện gì sao?

Kết quả bọn họ cẩn thận đúng là có cẩn thận đó, nhưng vẫn phải mở màn bằng việc hiến tế ba người đồng đội, chuyện này còn không bằng cái trận trước đó nữa.

Mà sau khi bắt đầu chiến đấu, bọn họ mới cảm nhận được chỗ khó chơi của nó.

Mặc dù quái vật đụng phải nguyên thuật thì sẽ chết, nhưng nếu như bọn họ có chút sơ sẩy, bị quái vật đụng trúng thì cũng chết luôn.

Kiểu chiến đấu này thật sự như đi xiếc trên dây.

Lần quần nửa canh giờ, mười hai người còn lại cuối cùng cũng chiến thắng trong gian lao, tiêu diệt được hai con quái.

Nhưng trên mặt ai nấy đều không có vẻ vui mừng khi thắng lợi.

Ngụy Tư không khỏi lau mồ hôi, Phong Hạnh cố gắng điều chỉnh nhịp thở.

Có thể khiến cho tiên nhân lộ ra vẻ mệt mỏi như thế này, có thể tưởng tượng được vừa rồi đã tiêu hao bao nhiêu tinh lực.

Mà một câu hỏi then chốt cũng được bày ra trước mắt mọi người.

Nếu như mỗi lần gặp quái vật đều phải hiến tế mấy người mới có thể thắng, vậy mười hai người bọn họ còn có thể sống sót thắng được mấy trận?

Đến bây giờ bọn họ mới bắt đầu hối hận vì đã rời khỏi đội ngũ.

Nếu như bên cạnh có hơn một trăm người, ít nhất cảm giác an toàn có thể tăng lên mấy lần.

Mà ở một số nơi khác, tình hình của ba đội còn lại cũng chẳng khá hơn tí nào.

Mặc dù nhân số của ba đội kia đều hơn ba mươi người, kết thúc cũng giành được thắng lợi, nhưng đối mặt với con quái vật xuất quỷ nhập thần, kiểu gì bọn họ cũng bị đánh lén chết mất hai ba người.

Bất kể là cẩn thận đến mức nào cũng không phòng bị được.

Kiểu chiến đấu mà chắc chắn sẽ giảm quân số như thế này ai có thể chịu được chứ.

Cảm giác sợ hãi lúc nào cũng tràn ngập trong đội ngũ, nụ cười tự tin trên mặt mọi người lúc vừa bắt đầu thành lập đội đã biến mất không dấu vết.

Có ít người thậm chí còn muốn rời khỏi khảo hạch vì không muốn chết.

Nhưng mà trận khảo hạch này căn bản không có cách rút lui.

“Sao lại có thể như vậy?”

“Bỏ cuộc cũng không được sao? Ta không muốn tham gia! Ta muốn trở về!”

“Đây là âm mưu! Là đang lừa giết chúng ta!”

So với những tiếng kêu rên và nơm nớp lo sợ của mấy đội ngũ đó, đội mười bốn người này của Khương Thành lại một đường cười nói vui vẻ.

Mấy người Triển Hải, Hàn Triệt vờn quanh trái phải hai bên Thành ca, một đường không ngừng cất tiếng xu nịnh.

Khiến cho người ta có cảm giác không phải đang đến tham gia khảo hạch, mà là đang cùng lãnh đạo thị sát sân bãi.

Về phần cái gọi là “Quái vật”, đó là cái gì?

Có vị nóc nhà Khương chưởng môn ở đây, cớ nào phải không trâu bắt chó đi cày?

Mang theo loại tâm lý này, bọn họ tùy tiện chọn một phương hướng, hi hi ha ha đi về phía trước.

Còn chưa đi được bao xa, Khương Thành lại lần nữa phát hiện có khác thường.

Vẫn là không có bất cứ tiên lực hay khí thế gì dao động, hắn có thể cảm nhận được cũng không phải là do cảnh giới Cổ Thánh.

Dù sao mấy "Cổ Thánh" bên cạnh này không có lấy một người phát hiện ra kẻ địch.

Hắn có thể phát hiện, hoàn toàn là nhờ năm đó rèn luyện ở co đường vàng kim đóng vai Thiên Đạo.

Lấy mình làm trung tâm, hết thảy địa giới xung quanh đều bị bản năng của hắn xem thành lãnh địa riêng của mình, mà lúc này nếu có bất kỳ dấu vết bất thường nào để lại, đều sẽ tác động đến một loại "Trực giác" đặc thù nào đó của hắn.

Vì để tránh cho quái vật tập kích đội ngũ làm hại đến những nhân tài đáng được bồi dưỡng bên cạnh, lần này hắn lựa chọn chủ động tấn công.

Lực trọc lặng yên không một tiếng động lan tràn đến vị trí tương ứng.

Đối phương dường như cũng không phát hiện.

Mãi cho đến lực trọc cuối cùng vây quanh thành hình, đối phương mới phát động tấn công.

Nếu như là một đội khác, trong nháy mắt sau đó sẽ có người ngã xuống.

Nhưng lần này, trước khi con quái vật nọ kịp giết tới trước mặt mọi người, đã bị lực trọc ngăn cản lại.

Sau đó, Khương Thành cảm nhận được lực trọc của mình chấn động.

Như một cái mạng nhện đột nhiên có côn trùng đụng vào.

Rung động dữ dội kéo dài mấy giây, mạng nhện do Khương Thành bện xuất hiện một hư hại bé nhỏ, nhưng động tĩnh bên kia truyền đến cũng dần dần bình tĩnh lại.

Khi mọi vấn đề đã lắng xuống, Khương Thành thu hồi lực trọc.

Hai con quái vật rơi xuống từ khoảng không trước mặt họ, đáp xuống đất mà không gây ra bất kỳ âm thanh nào.

Đến tận bây giờ, cuối cùng mười ba tên đồng đội còn lại mới có phản ứng.

“Có địch tập kích!”

“Không tốt rồi!”

“Có gì mà không tốt chứ, quái vật cũng đã chết rồi.”

Đám người nhìn xem thì đúng vậy, lúc hai con quái vật nọ rơi xuống đất không có bất kỳ âm thanh, mà lại như chất lỏng nhanh chóng hòa tan, rõ ràng là đã chết.

Quái vật đương nhiên không có chuyện vô duyên vô cớ chết, mà lại chết trước mặt mình.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Khương Thành, lòng kính trọng và ngưỡng mộ gắn càng như nước lũ cuồn cuộn.

Trước đó bọn họ đã tưởng tượng tới cảnh được đùi to gánh bay lên, nhưng ảo tưởng tốt đẹp nhất cũng là quái vật đột nhiên giết tới, Khương chưởng môn ra mặt ngăn cản, sau một trận sau đại chiến giải quyết hết thảy kẻ địch.

Nào biết được đại chiến kịch liệt không thấy được, thậm chí quái vật chết như thế nào cũng không biết, chỉ thấy chiến tích trực tiếp văng ra.

“Đơn giản như vậy sao?”

“Cái gì mà đơn giản, đây là do Khương tiền bối ra tay nên mới thấy đơn giản, đổi thành những người khác thử xem?”

“Không hổ là Khương tiền bối mà, đây là thủ đoạn cỡ nào chứ?”

Trước đó bọn họ tâng bốc Thành ca cũng chỉ là vì truyền thuyết trước kia, bây giờ rõ ràng đã nhiều hơn mấy phần rung động chân thật.

“Lúc nãy nhiều người như vậy vây công mới khó khăn giết được, bây giờ Khương tiền bối hời hợt như thế cũng nhẹ nhõm giải quyết được, thật sự là cách biệt một trời một vực mà!”

“Ngươi vậy mà so sánh Khương tiền bối với mấy người kia sao, đang vũ nhục hắn à?”

Một trận ca ngợi này, thật ra Khương Thành không nghe lọt tai chút nào.

Bởi vì sự chú ý của hắn đều đặt trên hai thi thể quái vật đang hoà tan trên mặt đất.

“Mấy con quái vật này gặp nguyên thuật sẽ chết ngay tại chỗ, tại sao đụng phải lực trọc lại có thể kiên trì được một lát?”

“Chẳng lẽ lực sát thương của lực trọc ta lại không bằng nguyên thuật sao?”

Đây đương nhiên là chuyện không thể nào.

Nếu không những Giáng Thần giả bị hắn dùng lực trọc xử lý phải giải thích thế nào đây?

“Xem ra vấn đề nằm ở bản thân mấy con quái vật này.”

Hắn cẩn thận cảm giác mặt đất sau khi hoàn toàn hoà tan, biến thành một làn khói dày đặc.

Chương 2546: Thể hệ hỗn độn

“Lực trọc cũng không có tác dụng ăn mòn và hoá khí mà.”

“Sao tụi nó lại biến thành như thế? Đây là phản ứng gì vậy?”

Trong lúc não Khương Thành xoay quanh những nghi vấn này, lại đột nhiên ngửi được một hơi thở quen thuộc - Loạn lưu hỗn độn!

“Quái vật này lại là loạn lưu hỗn độn biến thành sao?”

Trong mắt hắn tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Bên trong loạn lưu hỗn độn ẩn chứa hai loại khí thanh và trọc, sau khi gặp phải sự bành trướng và va chạm của Thiên Đạo với căn nguyên thế giới, thanh khí ở lại vị diện hình thành Nguyên Tiên giới, trọc khí biến thành trọc ma.

Nhưng Khương Thành chưa từng nghe nói bản thân loạn lưu hỗn độn cũng có thể biến thành sinh linh.

“Đây là Thiên Đạo làm sao?”

“Không đúng, Thiên Đạo không phải là thể hệ thanh khí sao?”

“Loạn lưu hỗn độn đã dính đến trọc khí, hẳn là nó đã không thao túng được nhỉ? Chớ nói chi đến chuyện biến thành sinh linh?”

“Nhưng trận này khảo hạch là do Vô Thượng Đạo Cực chủ trì, nếu như không phải Thiên Đạo làm, thì còn có thể là ai?”

Những vấn đề này càng khiến hắn ý thức được nhiều bí ẩn.

“Xem ra, trận này khảo hạch không hề đơn giản mà!”

“Tiếp tục xuất phát.”

Hắn vung tay lên, đám người tất nhiên là cùng hưởng ứng.

Cứ như vậy, Thành ca dẫn đầu đám người thẳng tắp tiến lên, hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới có con quái vật nào đánh lén, thật sự rất huênh hoang.

Sau đó trên đường đi, bọn họ lần lượt chạm trán với số lượng quái vật khác nhau.

Vì giúp đồng đội bên cạnh ghi điểm chiến tích, Khương Thành còn cố ý dùng lực trọc bao vây quái vật, sau đó giao cho những người khác đến gặt hái đầu.

Dù sao chém giết mấy con quái vật này cũng không nhiều chiến lợi phẩm, hắn không hứng thú lắm.

Nhưng hành động này lại làm cho đám người Triển Hải và Hàn Triệt cảm động đến nước mắt nước mắt tuôn trào.

“Khương chưởng môn thật là săn sóc chúng ta quá đi!”

“Hu hu, tâm địa như vậy thật là khiến người tin phục!”

“Ta đã gặp qua không ít cao nhân tiền bối, đừng nói Cổ Thánh, cho dù là Thánh Tôn cũng không được mấy người coi trọng, càng đừng nói tới loại người thuộc tầng lớp cao như Khương chưởng môn.”

“Sau khi ra ngoài ta sẽ lập tức rời khỏi Phi Tiên môn, thề sẽ đi theo Khương chưởng môn đến chết!”

Những lời nói này của bọn họ đúng là lời thật lòng.

Đi theo Thành ca nịnh hót ngựa chỉ là vì lấy lòng thiên hoa bản của vị diện, tương lai dễ làm chuyện, chứ thực ra họ cũng

không có hy vọng xa vời đi theo kiếm chiến tích gì.

Cứ như vậy, đội ngũ một đường thuận buồm xuôi gió tiếp tục tiến về phía trước.

Khương Thành cũng dần dần gặp được những giống loài khác.

Nhưng mà đặc điểm của chúng cũng không khác nhau mấy, đều có sức tấn công siêu mạnh, bù lại là phòng thủ cực yếu, không chặn được đòn tấn công của nguyên thuật và lực trọc.

Thành ca cũng càng có nhiều suy đoán hơn.

“Nếu xem nguyên thuật như là thể hệ thanh khí, lực trọc là thể hệ trọc khí, vậy những con quái vật do loạn lưu hỗn độn biến thành này thuộc về hệ thống thứ ba.”

“Ba cái hệ thống này lại như nước với lửa.”

“Nhất là loại quái vật hỗn độn này, bao gồm cả thanh trọc trên cơ thể, tạo thành một loại cân bằng nào đó, một khi bị quá nhiều thanh khí hoặc là trọc khí thuần khiết rót vào, sự cân bằng của bọn nó sẽ bị phá vỡ.”

“Mà biểu hiện ra ngoài, chính là bị giết chết.”

“Nhưng mặt khác, nếu bị bọn chúng tấn công trúng, tiên nhân cũng sẽ bị phá hủy thế giới bên trong tương tự như thế. Vậy nên khi bị nó đánh lén một cái, mấy Cổ Thánh này lập tức chết ngay tại chỗ.”

“Bởi vì sự cân bằng của nó đối với tiên nhân mà nói là cực kỳ không cân bằng.”

Loại so sánh khác biệt này giúp Khương Thành càng có giác ngộ sâu hơn về con đường tu luyện.

Thời gian một ngày trôi qua, chiến tích của bọn họ cũng đã qua trăm.

Mà cũng vào lúc này, phía trước xuất hiện mấy bóng người lảo đảo nghiêng ngả.

Đám người hơi hơi cảm giác đã nhận ra được.

“Ủa, đây không phải là Phong Hạnh với Địch Hoàng, Ngụy tư sao?”

“Là bọn họ!”

“Kỳ lạ, sao bọn họ chỉ còn có năm người? Những người khác đâu?”

“Trông bọn họ đều rất thê thảm, những người kia có phải là chết hết rồi không?”

“Chết tiệt! Thảm như vậy sao?”

Khi bọn họ phát hiện ra đối phương, đối phương cũng phát hiện bọn họ.

Đúng là mấy người Triển Hải đoán không sai, đội Xa Hoa thiên phú cao của bọn Phong Hạnh đã từ mười lăm người lúc đầu giảm mạnh còn năm người.

Mà đây còn là kết quả của một đường cẩn thận từng li từng tí.

Nếu không, thời gian một ngày trôi qua bọn họ đã bị xóa sổ bằng hết.

Bây giờ bọn họ nào còn dáng vẻ hăng hái trước đó, chỉ còn lại sự kinh hoàng, mất hồn mất vía.

Lúc nhìn thấy bọn Khương Thành ở đối diện, ý niệm đầu tiên của họ lại là hoảng sợ, như chim sợ cành cong.

Nhưng sau khi lấy lại tinh thần, phát hiện ra đứng đằng đó không phải là quái vật đáng sợ, bọn họ lại tỏ ra vui mừng.

Một ngày trời dài dằng dặc trôi qua, cuối cùng cũng nhìn thấy những người khác.

Nhiều người hơn thì cảm giác an toàn cũng sẽ nhiều hơn.

Bọn họ lập tức loạng choạng tiến đến.

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng gặp lại mọi người.”

“Trận khảo hạch này từ đầu đến đuôi hoàn toàn là mưu sát! Sao các ngươi lại đi được đến đây?”

Còn có người nhìn Khương Thành.

“Vậy mà người này có thể sống được tới bây giờ?”

“Đúng rồi, còn những người khác đâu? Đã chết hết rồi sao?”

Thấy bọn họ vẫn còn dám xem thường Khương chưởng môn, sắc mặt đám người Hàn Triệt lập tức lạnh xuống.

“Các ngươi có chết sạch thì Khương tiền bối cũng sẽ không chết.”

“Về phần những người khác, có đi cùng bọn ta đâu, mắc mớ gì đến bọn ta?”

“Đội của bọn ta không chết ai cả!”

“Cái gì?”

“Một người cũng chưa chết?”

Phản ứng đầu tiên của bọn Phong Hạnh là không tin.

Quái vật tấn công hầu như không phòng được, một khi xuất hiện là sẽ có đồng đội hy sinh, ngay cả “Xa Hoa đội” của bọn họ còn thảm như vậy, sao mà đám người Hàn Triệt lại không hề giảm quân số dù chỉ một được?

Nhưng nhìn kỹ, bọn họ lại không thể không tin tưởng.

Bởi vì trên người bọn Triển Hải và Hàn Triệt không mảy may một vẻ mệt mỏi nào, hoàn toàn không giống dáng vẻ trải qua mấy trận đại chiến kịch liệt.

Hơn nữa, ánh nhìn vô tư không để ý trong mắt, cũng không phải có thể giả vờ.

Chẳng lẽ, bọn họ có năng lực đặc biệt có thể tránh được quái vật?

Nghĩ tới đây, cặp mắt bọn người Phong Hạnh sáng rực lên.

Bây giờ bọn họ đã không còn nghĩ đến chiến tích gì nữa, trong đầu chỉ toàn là cách để sống sót, có thể ẩn bao lâu thì ẩn bấy lâu.

“Chuyện là, bọn ta…”

Mắt thấy hắn muốn nói lại thôi, Triển Hải đương nhiên nhìn thấu tâm tư bọn họ.

Thế là cười như không cười nói giúp hắn.

“Làm gì, muốn kết bạn đồng hành với bọn ta à?”

“Đúng vậy.”

Địch Hoàng thản nhiên nói: “Bọn ta vẫn cảm thấy không thể bỏ rơi đồng đội tốt được, bằng lòng dắt các ngươi đi cùng.”

“Thôi miễn đi!”

Hàn Triệt lặng lẽ nhìn Thành ca một cái, mắt thấy hắn cũng không có ý kiến gì nên lớn tiếng hơn.

“Lúc trước không phải các ngươi kiên quyết muốn tách ra sao?”

Hắn cười lạnh nói: “Sao hả, bây giờ không chịu đựng nổi, muốn quay trở về xin che chở à? Ngươi cảm thấy có chuyện tốt như vậy sao?”

Bị hắn chọc thủng suy nghĩ trong lòng, sắc mặt bọn Phong Hạnh trở nên xấu hổ.

Ngụy Tư càng thẹn quá hoá giận.

“Hàn Triệt, cho ngươi mặt mũi mà ngươi không cần sao!”

“Bọn ta bằng lòng kết bạn với các ngươi chính là xem trọng các ngươi, công nhận đội ngũ này của các ngươi!”

“Ta khuyên các ngươi nên tự giải quyết cho tốt đi…”

“Đừng mà.”

Khương Thành hơi cong khóe miệng, cắt lời nàng.

“Các ngươi không cần xem trọng bọn ta, cũng không cần công nhận bọn ta.”

“Bọn ta cũng không hiểu cái gì gọi là giải quyết cho tốt cả.”

“Xin mời tự nhiên!”

Chương 2548: Sự thay đổi mượt mà

Bị Khương Thành đáp trả như vậy, mặt mũi Ngụy Tư đều tức đến trợn ra.

Nàng rất muốn nói gì đó để giữ thể diện, nhưng nhẫn nhịn nửa ngày, nghẹn không ra nổi một chữ.

Vốn còn tưởng rằng “Cuối cùng bọn ta cũng bằng lòng gia nhập với các ngươi, các ngươi còn không reo hò nhảy cẫng lên”?

Ai ngờ thình lình phát hiện, người ta căn bản là chướng mắt các nàng, thằng hề chính là mình.

Bây giờ dù cho nàng nói cái gì, cũng đều là tự rước lấy nhục.

Phong Hạnh cũng không nhịn được siết chặt hai nắm tay, không phải là do quan hệ của hắn với Ngụy Tư tốt đẹp ra sao, mà là hắn đã hoàn toàn bị chọc tức bởi sự xem thường này.

Nhưng mà xem xét đến thể trạng suy yếu mỏi mệt của mình bây giờ, xem xét đến sự chênh lệch nhân số hai bên, xem xét thêm chuyện lúc nào cũng có thể bị quái vật tấn công, cuối cùng hắn vẫn dập tắt suy nghĩ ra tay chèn ép bọn họ.

Thành thật lựa chọn câm họng. Trơ mắt nhìn mấy người Khương Thành lướt qua, tiếp tục mỗi người một ngả.

Thật ra Thành ca không định so đo với mấy hậu bối.

Nếu bọn người Phong Hạnh nhận sai, nói mấy câu dễ nghe, thì hắn cũng sẽ dắt theo, dù sao cũng đã dắt theo một đám rồi.

Ai kêu đến tận bây giờ bọn họ vẫn không buông bỏ được cái chứng tự cao tự đại đó?

Nhưng mà lần này đội của hắn còn chưa đi được hơn mười trượng đã ngừng lại.

Bởi vì Khương Thành lại phát hiện "Quái vật hỗn độn".

Thấy hắn đột ngột dừng lại, mấy người Triển Hải Hàn Triệt lập tức quen thuộc mở ra Thánh giới, kích hoạt Nguyên thuật.

Những cảnh tương tự đã xảy ra rất nhiều lần, bọn họ sắp quen tay thành dây chuyền sản xuất luôn rồi.

Ba giây sau, ba con "Quái vật hỗn độn" từ từ xuất hiện trong khoảng không được bao quanh bởi lực trọc.

Bọn chúng đang không ngừng giãy giụa và tấn công, hòng phá vỡ vòng vây.

Mà Triển Hải và bọn Hàn Triệt cũng rất thành thạo tập kích vào trong dưới sự hướng dẫn của Khương Thành.

Chưa tới mười giây, ba con quái vật đã bị đánh thành từng mảnh rơi đầy đất.

Lúc này đám người mới thu hồi binh khí, thu hồi tiên lực và căn nguyên rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Toàn bộ quá trình đều cực kỳ thuận lợi, ngoại trừ thói quen tâng bốc Khương Thành, mọi người không có bất kỳ biểu hiện kích động nào, cứ như chỉ hoàn thành một chuyện nhỏ nhặt thường ngày

Tuy nhiên cảnh này rơi vào mắt bọn Phong Hạnh, Ngụy Tư, Địch Hoàng ở phía sau lại trở thành một kỳ tích ngoài sức tưởng tượng.

Bọn họ vừa mới nhìn thấy cái gì?

Nhìn chằm chằm thi thể tan nát không ai quan tâm của quái vật trên mặt đất, bọn họ không khỏi dụi mắt, sau khi nhìn chằm chằm lại nhìn kỹ nhiều lần.

Sau đó, năm người bọn họ thẫn thờ nhìn nhau.

“Bọn họ vừa giết chết ba con quái vật?”

“Ta không nhìn lầm chứ?”

“Chuyện này, chuyện này sao mà làm được chứ? Sao lại có thể dễ dàng như vậy?”

Vẻ mặt bọn họ như gặp thấy quỷ.

Nhớ lại tại sao bọn họ trở nên thảm như vậy, chẳng phải là do lũ quái vật quá mạnh khiến họ sứt đầu mẻ trán, gần như bị xóa sổ hay sao?

Kết quả bây giờ, đội mà họ luôn coi thường đã giết chết ba con quái vật cực kỳ dễ dàng, vui vẻ, không hao tổn chút sức lực nào.

Không, như này sao lại gọi là không tổn hao gì, ngay cả mồ hôi cũng không đổ một giọt nào!

Nhận thức của bọn họ đã có hơi sụp đổ.

“Chuyện này sao mà làm được?”

Ánh mắt của năm người đổ dồn vào Khương Thành đang được vây quanh.

“Đó là do sức mạnh đặc biệt mà hắn nắm giữ!”

“Sức mạnh đó hạn chế quái vật, cho bọn họ cơ hội tuyệt vời đánh giết kẻ địch!”

“Hắn thật sự có năng lực này?”

Cuối cùng bọn họ như đã hiểu rõ, tại sao khi bước vào trận chiến bọn Triển Hải và Hàn Triệt lại vây xung quanh Khương Thành.

Thì ra người này có chỗ đặc biệt!

“Chờ một chút!”

Mắt thấy đoàn người Thành ca sắp khuất khỏi tầm mắt, năm người vội vàng đuổi theo.

“Chuyện là…”

“Làm sao?”

Nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Khương Thành sau khi quay đầu lại, năm người bọn họ cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng chỉ có thể kiên trì mở miệng.

“Có thể cho bọn ta gia nhập đội của các ngươi được không?”

Lần này, cuối cùng bọn họ cũng dẹp đi cái cảm giác ưu việt đó.

Suy cho cùng, tính mạng cũng quan trọng hơn.

Cứ tiếp tục hành trình năm người, e rằng không sống nổi một ngày.

Mà đi theo Khương Thành sẽ không cần phải lo lắng mấy con quái vật đó nữa.

“Không được.” Thành ca trả lời ngắn gọn mà trực tiếp.

“Ngươi…”

Ngụy Tư và Địch Hoàng xém chút nữa gầm lên.

Nhưng vừa phun được một chữ, cả hai đã vội vàng nuốt trở vào.

Giữ mạng sống hay là giữ mặt mũi, đó là lựa chọn khó khăn.

Phong Hạnh cực kỳ dứt khoát lựa chọn cái trước.

Hắn lập tức nặn ra một nụ cười nịnh nọt, xoa xoa tay, tiến lại gần Khương Thành.

“Trước đó đều là bọn ta có mắt không tròng nên mới đắc tội tiền bối, bây giờ ta đã biết tiền bối lợi hại, cũng nhận thức được sai lầm của mình.”

“Tiền bối đại nhân đại lượng, nhất định sẽ không so đo với đám tiểu bối vô tri như ta…”

Nhìn thấy thái độ chân chó của hắn, đừng nói Ngụy Tư hay Địch Hoàng, ngay cả mấy người Triển Hải với Hàn Triệt cũng trợn mắt ngơ ngác.

Đây là đã từng là tuyệt thế thiên tài mắt cao hơn đầu - Phong Hạnh ư?

Khương Thành từ chối cho ý kiến đáp: “Ngươi sai?”

Phong Hạnh lập tức lớn tiếng nói: “Đúng vậy, ta thật sự rất sai!”

Lão huynh này cũng không ngốc, lúc trước Triển Hải với Hàn Triệt làm quen với Khương Thành ra sao, bây giờ hắn học theo y vậy.

Không phải chỉ là nịnh hót thôi sao?

Ai mà chẳng biết.

“Dưới ánh hào quang hoàn hảo không một tỳ vết của Khương tiền bối chiếu rọi xuống, ta chỉ cảm thấy tự ti mặc cảm, dưới tấm lưng cao lớn vững chãi của ngươi, ta lại nhỏ bé như vậy…”

Hắn thậm chí còn bật chế độ ngâm thơ.

“A! Nếu có thể để ta ở bên cạnh ngươi lắng nghe lời dạy dỗ, vậy thì dù có trả bất cứ cái giá nào, ta cũng cam tâm tình nguyện…”

Đám Ngụy Tư, Địch Hoàng đều choáng váng.

Mà bọn Triển Hải, Hàn Triệt lại lộ ra thật vẻ kiêng dè.

Tên này là một “đối thủ đáng gờm”!

Mãi đến khi Phong Hạnh ngâm nga tròn mười phút, Khương Thành mới gật nhẹ đầu.

“Vậy ngươi cứ theo đi.”

“Nhưng mà tiếp theo còn phải xem biểu hiện của ngươi.”

“Biểu hiện không tốt có thể bị đá ra khỏi đội bất cứ lúc nào!”

Phong Hạnh vội vàng thiên ân vạn tạ bước đến cạnh bọn Triển Hải, hắn đương nhiên hiểu rõ biểu hiện mà Khương Thành nói tới là gì, xem ra hắn phải dành chút thời gian và tâm tư để lấy lòng vị Khương tiền bối này.

Đến tận bây giờ hắn còn chưa biết Khương Thành là ai nữa kìa.

Nhìn thấy hắn cuối cùng cũng lên được xe, Địch Hoàng và Ngụy Tư không khỏi khinh bỉ.

Tất cả bọn họ bắt đầu gượng gạo tâng bốc Thành ca.

Nhưng mà đáng tiếc là bọn họ không có loại tài năng bẩm sinh như Phong Hạnh.

Tới tới lui lui đều là mấy câu “Bọn ta sai rồi”, “Khương tiền bối thật sự quá lợi hại”, “Bọn ta bội phục vô cùng”.

Chuyện này khiến Khương Thành cực kỳ bất mãn.

Nghe bọn họ tâng bốc tròn nửa canh giờ, nước bọt sắp cạn khô, mới miễn cưỡng phất phất tay.

“Tạm thời cho các ngươi nửa ngày thử nghiệm, nếu vẫn còn biểu hiện như vậy thì đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Đối với mấy người này, hắn không có bất kỳ tâm lý đồng tình nào, hoàn toàn ôm tâm thái chọc cho vui.

Bọn Địch Hoàng, Ngụy Tư nào dám có nửa phần bực bội.

Mấy người hiện tại chỉ có thể vui mừng, ít nhất nửa ngày bọn họ cũng bình an vô sự.

Mà sau khi cả đội tiếp tục xuất phát, bọn họ càng không dám chậm trễ một giây nào, lập tức hăng hái bước lên học hỏi Phong Hạnh cách nịnh nọt, cả đường học như đói như khát, chỉ sợ qua nửa ngày lập tức bị trục xuất khỏi đội.

Chương 2547: Một chi đội khác

Ngay từ đầu gia nhập đội Khương Thành, Ngụy Tư, Địch Hoàng và những người khác vẫn mang tâm lý nhẫn nhục.

Bọn ta là vì sống sót nên mới phải chịu mang nỗi nhục này, nhẫn nhịn sự buồn nôn nịnh hót ngươi.

Đối với thực lực của Khương Thành, bọn họ vẫn không phục như cũ.

Không phải chỉ là có cách kiềm chế quái vật thôi sao?

Đợi sau khi rời khỏi đây, bọn ta sẽ cho ngươi thấy bản lĩnh thật sự!

Tuy nhiên, sau khi lẽo đẽo theo họ ba canh giờ, tâm thái năm người đều được trải nghiệm một phen tẩy lễ biến hóa.

Hết cách rồi, chi đội này thật sự quá an nhàn.

Không còn nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng trước đây nữa, hoàn toàn không giống đi tham gia so tài chút nào.

Nhìn thấy bọn Hàn Triệt và Triển Hải không ngừng theo sau Khương Thành ké chiến tích, bọn họ hâm mộ vô cùng, cũng muốn gia nhập vào đó.

Nhưng mà tiếc là Thành ca không cho phép.

Mà bọn Triển Hải thì cười hì hì nói: “Các ngươi cũng không cần ra tay.”

“Đúng đúng đúng, các ngươi cứ yên tâm hưởng thụ sự bảo vệ của bọn ta đi.”

“Cứ để công việc xử lý quái vật nguy hiểm, vất vả này cho bọn ta đi, dù sao trời sinh bọn ta đã có số lao lực…”

Trong lòng Phong Hạnh yên lặng mỉa mai, ông đây chẳng cần bảo vệ, nguy hiểm gì ở đâu, chưa từng thấy trận chiến nào an toàn như này!

Sau đó, trên đường đi bọn họ lại đụng phải một đội “Đồng đội” khác.

Đội này vốn có ba mươi lăm người, bây giờ chỉ còn lại có tám người, trình độ thê thảm hoàn toàn không thua đám Phong Hạnh.

Tình cảnh tương tự lần nữa tái diễn.

Sau một phen ra sức nịnh hót, tâng bốc, chào hàng, cuối cùng đám người cũng gian leo lên chuyến xe này.

Cứ như vậy, cả đội tiếp tục thẳng tiến về phía trước.

Tròn ba ngày sau, một đội nữa lại xuất hiện trước mặt họ.

Nhân số đội này nhiều hơn một chút, khoảng chừng hơn tám mươi người.

Chỉ là Khương Thành không biết bất kỳ ai trong số họ, bởi vì đây không phải là những tiên nhân vào cùng hắn.

Nhìn cảnh giới của bọn họ, cũng đều là Cổ Thánh.

“Chẳng lẽ là đội đi khảo hạch vào bằng cửa khác?”

Lúc hắn vừa nảy ra suy đoán này, đám người Phong Hạnh, Ngụy Tư sau lưng đã bước ra chào đón.

“Thái Phàm!”

“Cổ Diêu!”

“Sao các người cũng ở đây?”

Nhóm người phía đối diện rõ ràng cũng rất ngạc nhiên.

”Phong Hạnh, Ngụy Tư, Triển Hải…”

“Thì ra các ngươi cũng ở đây sao, bọn ta còn tưởng rằng chỉ có mình ở đây!”

Hai bên gặp gỡ lại rất có cảm giác vừa mừng vừa sợ.

Sau khi hai đội gặp nhau, Khương Thành mới biết được, thì ra là lúc bắt đầu đội này vào từ cửa Đông.

Vậy thì xem ra, hướng vào ở khắp bốn phương, cuối cùng có lẽ đều vào vòng này.

Mà nhìn thấy bên Phong Hạnh vẫn còn hai mươi bảy người, mấy người phía đối diện chẳng những không chế nhạo, ngược lại còn cảm thấy cực kỳ khó tin.

“Đối mặt với những Hỗn độn chi tinh cực kỳ nguy hiểm đó, vậy mà hai mươi bảy người các ngươi có thể chống chọi đến bây giờ, thật đúng là kỳ tích mà!”

“Sao mà các ngươi làm được?”

Đám Phong Hạnh không nhịn được quay đầu nhìn Khương Thành.

Triển Hải đắc ý hất mặt lên: “Chuyện này đương nhiên là vì có Khương tiền bối dẫn dắt bọn ta đó!”

“Có bậc tiền bối ở đây, cái gì mà Hỗn độn chi tinh chứ, làm gì chịu nổi một kích!”

“Lợi hại như vậy?”

Tiên nhân đối diện cũng không nhịn được nhìn Thành ca vài lần.

Sau khi phát hiện toàn thân hắn hoàn toàn không có uy áp hay khí tức mà một Cổ Thánh nên có, không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu.

“Sao mà người này làm được?”

Bọn Ngụy Tư, Địch Hoàng cũng không trả lời, mà là hiếu kỳ hỏi: “Vậy các ngươi thì sao?”

“Hỗn độn chi tinh đã nguy hiểm như vậy, sao các ngươi có thể sống được đến tận bây giờ? Hơn nữa còn tới tám mươi lăm người.”

“Bọn ta à?”

“Bọn ta may mắn gặp được Vô Lăng đạo hữu.”

Mấy người Thái Phàm, Cổ Diêu quay lại với vẻ mặt tôn kính, trịnh trọng giới thiệu một vị tiên nhân được mọi người vây quanh.

Đó là một nam nhân mang vẻ ngoài của nữ giới, dáng vẻ nhìn rất dịu dàng ấm áp.

Đôi mắt sáng như chứa cả thiên hạ, mái tóc dài như thác đổ xõa trên bờ vai gầy.

Thân hắn không cao, nhìn bề ngoài chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Mặc một chiếc trường sam bằng lụa mỏng, trong tay cũng chẳng có binh khí, nhìn qua nào có giống một người thích chém chém giết giết, mà như một thiếu niên yếu đuối quanh năm sống trong thâm cung không rành thế sự.

Có điều, tu chân giới không thể nhìn bề ngoài mà đoán tuổi thật, có lẽ người này là cổ nhân đã sống mấy trăm tỷ năm rồi.

“Nếu không gặp được hắn, đám bọn ta đã sớm bị diệt toàn bộ.”

“Đúng vậy đó, nhờ có hắn cứu giúp, nếu không hậu quả khó mà lường được!”

“Gặp được?”

Phong Hạnh có hơi kinh ngạc nói: “Hắn không phải vào đây với các ngươi à?”

Thái Phàm lắc đầu, cười nói: “Vô Lăng đạo hữu vào đây từ cửa Bắc, mấy người bên đó không tin vào thực lực của hắn, vừa vào đã tách ra, bây giờ hẳn là đã bị diệt sạch.”

“Rõ ràng bọn họ đã từng có được một vị cường giả đủ mạnh để phá giải, nhưng lại có mắt mà không tròng, cũng xứng đáng lắm.”

Lời này đến tai bọn Phong Hạnh, Ngụy Tư sắc mặt đều có hơi gượng gạo.

Dù sao, chính bọn họ trước đó cũng làm vậy.

Mà lúc này, thiếu niên dịu dàng tên Vô Lăng cũng từ từ đi đến trước mặt Khương Thành.

“Đã có duyên gặp nhau, không bằng kết bạn đồng hành nhé?”

Vốn dĩ Khương Thành không muốn chung đội với hắn.

Một là người này có thể chịu đựng được, sẽ ảnh hưởng mình làm màu.

Hai là, giá trị nhan sắc của tên này quá cao, uy hiếp không nhẹ đến mình.

Nhưng đối phương đã chủ động nói như vậy, nếu từ chối không khỏi quá kỳ cục.

Thế là hắn nhún vai.

“Được chứ!”

Thế là, hai đội ngũ chính thức hợp lại thành một, tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường đi, Vô Lăng và Khương Thành sánh vai nhau.

Người này không hề trầm mặc như bề ngoài, ngược lại còn chủ động lên tiếng.

“Khương đạo hữu, không biết ngươi đối phó với những con Hỗn độn chi tinh đó như thế nào?”

Thành ca thản nhiên đáp: “Ta cũng rất tò mò ngươi đối phó thế nào, à đúng rồi, quái vật này tên là Hỗn độn chi tinh à?”

“Đúng vậy.”

“Trước đây ngươi từng gặp rồi sao?”

Vô Lăng khẽ gật đầu.

“Hỗn độn chi tinh đã từng xuất hiện ở ngoại giới, chỉ là không gây ra sự chú ý thôi.”

“Bọn chúng là do loạn lưu hỗn độn trải qua một số nguyên nhân đặc thù chuyển hóa thành, đối với Nguyên Tiên giới mà nói, bọn chúng thuộc về loại thiên địch.”

Khương Thành hỏi: “Thiên địch? Là sao?”

Vô Lăng đáp: “Bản thân loạn lưu hỗn độn cũng không tính là hung hãn, cho nên sẽ bị Thiên Đạo từng bước một cải tạo và đồng hóa, mở rộng cho Nguyên Tiên giới.”

“Nhưng sau khi chuyển hóa thành Hỗn độn chi tinh, bọn chúng đã có những đặc điểm khác biệt.”

Khương Thành nhướng mày, “Thiên Đạo không giải quyết được bọn chúng? Cho nên ngược lại, Nguyên Tiên giới sẽ bị tổn hại?”

“Không sai.”

Một vết sầu lo hiện lên trong đôi mắt Vô Lăng.

“Một khi Hỗn độn chi tinh như nước tràn thành lụt, vậy thì đó chính là ngày tận thế của toàn bộ Nguyên Tiên giới.”

Nghe hắn kiểu nói này, Khương Thành có hơi hiểu rõ vì sao cửa này lại bị truyền tống đến đây.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Tiên Mẫu hi vọng mình có thể giúp nàng giải quyết hết những Hỗn độn chi tinh này sao?

Cũng khó trách tất cả mọi người khi vào sân đều đạt được thực lực của cấp bậc Cổ Thánh, dù sao đây là trận chiến vì toàn bộ Nguyên Tiên giới, Thiên Đạo đương nhiên sẽ dốc toàn lực ủng hộ.

Nhưng mà, nếu nữ nhân kia muốn mình giúp đỡ, có phải nên nói trước một tiếng không?

Chương 2548: Thực lực của Vô Lăng

Sau khi hai đội sát nhập lại không lâu lập tức gặp một con quái vật mới, cũng chính là "Hỗn độn chi tinh" mà Vô Lăng nhắc tới.

Lần này Khương Thành không ra tay sớm.

Một là hắn có hơi hiếu kỳ với Vô Lăng này, muốn xem hắn sẽ đối phó với quái vật như thế nào.

Hai là, hắn khó chịu với Tiên Mẫu.

Nếu ngươi muốn mời ta ra tay giúp đỡ, thì hãy chính đại quang minh đi xin, đừng có mà tính toán kiểu này, làm ra vẻ như người là người thông minh duy nhất, mà ta thì chỉ là một con tốt bị ngươi lợi dụng.

Cách Vô Lăng đối phó Hỗn độn chi tinh không giống như Khương Thành.

Người này không có lực trọc, cũng không thể phát hiện trước vị trí của quái vật.

So với chủ động tấn công của Thành ca, hắn chọn phòng thủ bị động, phòng thủ bị động toàn diện.

Bốn con Hỗn độn chi tinh đột nhiên lao thẳng về phía đám người, dựa theo nhịp điệu bình thường, một kích trí mạng tiếp theo đổ xuống sẽ hạ gục bốn người.

Song, lần này lúc bốn con quái vật sắp chạm đến mục tiêu, lại đột nhiên đụng phải một tầng kết giới đặc biệt.

Ngay sau đó, bốn con quái vật thét lên rõ to.

Cơ thể như sắp bùng ra ngọn lửa và khói bụi dày đặc, có vẻ như đã bị trọng thương.

Cho đến lúc này, những người khác mới có phản ứng.

“Có địch tập kích!”

Nhưng mà chờ bọn họ cuống quýt quơ lấy binh khí, mở thánh giới, lấy căn nguyên ra, chiến đấu đã kết thúc.

Chỉ thấy bốn con quái vật đã biến thành những mảnh vụn tụ lại một chỗ, giống như bốn đống vỏ nhựa bị cháy.

Mà thứ giết chết bọn chúng, chính là kết giới đặc biệt lúc nãy.

Tầng kết giới đặc biệt đó vừa vặn bao tất cả mọi người lại ở bên trong, vì vậy đòn tấn công của Hỗn độn chi tinh mới không thể gây thương tích cho bất kỳ ai.

Cũng bởi vì bản thân tầng kết giới kia mang theo hiệu quả công kích đặc biệt, những con quái vật có khả năng phòng thủ cực thấp mới như đụng phải biển lửa, chết ngay tại chỗ.

Lấy Thái Phàm và Cổ Diêu cầm đầu, hơn tám mươi người đồng loạt nhìn về phía Vô Lăng, trong mắt không giấu được vẻ thán phục.

“Không hổ là Vô Lăng đạo hữu!”

“Lần này vậy mà một hơi giết chết bốn con, quá lợi hại!”

Trước đó bọn họ đã từng chứng kiến cảnh giết quái vật nên phản ứng khá ổn.

Còn bọn Phong Hạnh, Địch Hoàng, Triển Hải lại được mở rộng tầm mắt.

Bọn họ thật sự không nghĩ tới ngoại trừ Khương Thành còn có một người khác có thể nhẹ nhàng không tốn chút sức lực giết được quái vật.

Nhìn gương mặt tinh xảo đó của Vô Lăng, biểu tình vẫn như cũ, nhìn không ra chút mỏi mệt nào.

Rõ ràng trận chiến vừa rồi không tốn bao nhiêu sức lực của hắn.

“Sao hắn làm được vậy?”

“Đây là phép thần thông gì?”

“Thật không thể tin được, vậy mà đó giờ ở Nguyên Tiên giới ta chưa từng nghe qua danh hào vị của vị tiền bối này, đây

chính là ẩn thế cao nhân trong truyền thuyết ư?”

“Thật sự là ngọa hổ tàng long mà, trước có Khương tiền bối, bây giờ lại có Vô Lăng tiền bối, lần tranh tài này giúp cho ta hiểu được thế nào là thiên ngoại hữu thiên!”

Trước những lời khen ngợi từ mọi người, Vô Lăng tỏ ra khá bình thản

Thậm chí hắn còn khiêm tốn chắp tay về phía đám người.

“Chỉ là trùng hợp có được thiên phú khắc chế Hỗn độn chi tinh mà thôi, chuyện này không đáng nhắc tới, cũng không thể gọi là cao nhân.”

Trong phút chốc Thành ca cũng không xác định được tên này là khiêm tốn thật hay là đang giả bộ.

Nhưng mà hắn có thể nhìn ra được sức mạnh lợi hại của kết giới vừa rồi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, phương thức chống lại lũ quái vật của Vô Lăng chính là mở ra kết giới nọ.

Loại chuyện này, trước đây mấy người Phong Hạnh và Ngụy Tư cũng từng xài rồi.

Lúc đó bọn hắn vì để cứu mạng và tránh bị quái vật tấn công bất ngờ, cũng đã từng mở ra Thánh giới, thôi động Nguyên thuật vờn quanh cơ thể mình xem như một vòng phòng hộ.

Nhưng phương pháp này tiêu hao quá nhiều thần hồn và tiên lực, gần như không thể kéo dài.

Huống chi, kết giới mà Vô Lăng tạo ra, đừng nói là Hỗn độn chi tinh, ngay cả Khương Thành cũng không thể phát giác ngay được.

Chuyện này đúng là phi thường.

“Thực lực chân chính của người này có lẽ không thua kém bất kỳ Cổ Thánh nào ta từng gặp qua!”

“Xem ra tên này thực sự có nền tảng để ra vẻ mà.”

Sau đó, trên đường đi đám người lại chạm trán với Hỗn độn chi tinh ba lần nữa.

Vẫn là Vô Lăng giải quyết trận chiến, Khương Thành vốn cũng lười làm việc không công cho Tiên Mẫu, đương nhiên là vui vẻ khoanh tay đứng nhìn.

Đối với chuyện này, bọn Phong Hạnh và Ngụy Tư đương nhiên không có ý kiến gì, bọn họ đã sớm được chứng kiến năng lực của Khương Thành, không hề chênh lệch với Vô Lăng.

Nhưng bọn Thái Phàm, Cổ Diêu lại nhíu mày không thôi.

Trong mắt bọn họ, Khương Thành không hề ra tay để mọi người tin phục năng lực. Mà hết lần này tới lần khác Triển Hải và Hàn Triệt còn xoay quanh tên đó suốt cả hành trình, như thể hắn mới là ngôi sao của đội.

Cuối cùng, Thái Phàm không nhịn được mở miệng mỉa mai.

“Ha ha, nếu Khương tiền bối của các ngươi lợi hại như vậy thì để hắn ra tay đi!”

Câu nói này đã nói lên tiếng lòng của hơn chục người khác.

Rõ ràng tất cả quái vật đều bị Vô Lăng đánh giết, các ngươi lại nịnh bợ tên họ Khương này là sao?

Dựa vào đâu?

“Đúng vậy, có một số người muốn tiết kiệm khí lực, ngồi mát ăn bát vàng kìa.”

“Ngồi mát ăn bát vàng thì cũng thôi đi, còn thổi phồng đến ba hoa chích chòe.”

“Có thể lấy ra chút thực lực để chúng ta tin phục được không, bằng không nghe đúng là xấu hổ mà!”

Phong Hạnh và Ngụy Tư giật giật môi, muốn giải thích hai câu.

Nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào.

Tuy nhiên, bọn họ im lặng không có nghĩa là mấy người Triển Hải và Hàn triệt cũng sẽ im lặng.

“Thực lực của Khương tiền bối bộ các ngươi muốn thấy là có thể nhìn thấy sao, trước khi nói chuyện có thể chú ý thân phận của mình rồi mới nói tiếp có được không?”

“Chỗ này nhỏ quá, căn bản không xứng để tiền bối ra tay.”

“Giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, đạo lý này mà cũng không biết à?”

“Nhìn dáng vẻ chưa trải sự đời của các ngươi, thật là tội nghiệp mà…”

Bọn Thái Phàm, Cổ Diêu tỏ vẻ mình chưa bao giờ thấy ai vô liêm sỉ như vậy, hơn nữa còn là một đám người.

“Các ngươi có ý gì?”

Hơn tám mươi người đang muốn xắn tay áo, Vô Lăng lại giơ tay lên.

“Đừng cãi cọ ầm ĩ.”

Giọng nói của hắn không lớn, giọng điệu cũng không kịch liệt, nhưng bọn Thái Phàm và Cổ Diêu lại lập tức yên tĩnh lại.

“Có thể dẫn một đám người đến được tới đây, đã không thể nghi ngờ Khương đạo hữu nữa, ta tin tưởng thực lực của hắn.”

Hắn cười ôn hòa với Khương Thành.

“Lũ Hỗn độn chi tinh ấy đúng là không đáng kinh động đạo hữu tự mình ra tay.”

“Nhưng sau này nếu gặp phải địch nhân khó đối kháng, hy vọng Khương đạo hữu đại triển thần uy, giải cứu chúng ta.”

Hắn nói lời này rất dễ nghe lại nể tình, Thành ca hoàn toàn tìm không ra một tí lỗi sai nào cả.

Chỉ có thể nhún vai, sảng khoái nói: “Không thành vấn đề.”

Mà chuyện này lọt vào bọn Thái Phàm, Cổ Diêu lại thành khoe khoang, cho hắn một cái thang hắn có thể lên đến tận trời.

Nhưng đang ở ngay trước mặt Vô Lăng, bọn họ không tiện nói gì.

Tuy vậy, âm thầm truyền âm chế nhạo trào phúng là điều không thể tránh khỏi.

Cứ như vậy, sau đó mỗi lần gặp Hỗn độn chi tinh đều là do Vô Lăng phụ trách giải quyết.

Thời gian trôi qua, số lần chạm trán với Hỗn độn chi tinh cũng ngày càng nhiều, ngày càng tấp nập.

Lần nhiều nhất kia, thậm chí xuất hiện tận mười con.

Mà bọn họ cũng không tiếp tục đụng phải đội khác nữa.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, những đội đó một là ở lại bên ngoài, hai là đã bị xóa sổ tất cả.

Cho đến ngày nọ, trên cánh đồng hoang trống trải đơn điệu xuất hiện một chóp núi sừng sững.

Chương 2549: Ai thôn tính ai

Ngọn núi đó vốn không hề cao, chỉ cao vài trăm trượng mà thôi.

Chỉ có một ngọn núi đơn độc đứng sừng sững ở đó, trông có phần cao chót vót.

Từ xa nhìn lại, ngọn núi đen sịt u ám có cảm giác áp bức nặng nề, khiến người ta có ảo giác rằng nó ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ, có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Mà khi mọi người dần dần đến gần, sau khi nhìn rõ bề mặt của nó, tất cả đều há hốc mồm.

"Trời ơi! Đó là cái gì vậy?"

Phong Hạnh sắc mặt tái nhợt luôn.

Thái Phàm thậm chí đến nói còn có chút không trôi chảy nữa.

"Cái này, cái này không thể nào, làm sao có thể…"

Còn những người khác, bất kể là Địch Hoàng, Ngụy Tư hay Triển Hải, Hàn Triệt, tất cả đều bất giác rùng mình.

Biểu cảm của bọn họ như thể đột nhiên rơi vào hang của vạn con rắn, toàn thân đều tê liệt luôn rồi.

Bởi vì ngọn núi cao mấy chục ngàn trượng, từ chân núi đến đỉnh núi, đều là bóng dáng của Hỗn độn chi tinh.

Dày đặc, từng lớp từng lớp, bao trùm toàn bộ ngọn núi này.

Đếm sơ sơ, e rằng không dưới mấy trăm ngàn!

"Sao lại có nhiều thế nhỉ?"

"Giờ phải làm thế nào?"

Cổ Diêu bất lực nhìn Vô Lăng, người mà trên đường gặp thần chặn giết thần, giờ không còn sự tự tin của lúc trước nữa.

"Chúng ta, vẫn nên chạy đi thôi!"

Theo những đặc điểm mà những Hỗn độn chi tinh đó biểu hiện, thì bất kỳ con nào cũng có thể diệt một Cổ Thánh chỉ trong vài giây.

Bây giờ có tới mấy chục ngàn lận, làm sao mà đánh thắng nổi?

“Nếu bây giờ không chạy thì không kịp nữa đâu…”

Trên thực tế thì đã muộn rồi.

Mọi người đột nhiên cảm thấy một luồng chấn động từ bên ngoài, theo sau đó bọn họ nhìn thấy bầu trời, mặt đất, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải toàn bộ đều bao phủ bởi bóng dáng của Hỗn độn chi tinh.

Rõ ràng, khi mọi người nhìn thấy ngọn núi đó, bọn họ thực ra đã bước vào hang ổ của quái vật.

Hỗn độn chi tinh điên cuồng lao về phía bọn họ như thể bầy sói ngửi thấy mùi máu tanh.

Chỉ là bởi vì có màn bảo vệ của Vô Lăng nên bọn chúng đều bị cách ly ở bên ngoài.

Hỗn độn chi tinh lần lượt bị màn bảo vệ giết chết, nhưng những con phía trước thì chết rồi, những con phía sau lại tận dụng triệt để, ngay lập tức tiếp tục cắn xé vào bên trong.

Tất cả mọi người bên trong màn bảo vệ đều vô cùng sợ hãi, những gương mặt bất lực lo lắng nhìn màn bảo vệ mỏng manh.

Đó là sợi dây cứu mạng bọn họ lúc này, tính mạng của tất cả mọi người đều gắn chặt vào đó.

Một khi bị xuyên qua, những người bên trong sẽ bị giết chết trong ba giây.

Khi càng nhiều Hỗn độn chi tinh bị giết, màn bảo vệ ngày càng mỏng đi, chấn động cũng ngày càng dữ dội hơn.

Trên khuôn mặt của Vô Lăng hiện lên vẻ ửng hồng bất thường, từng hạt mồ hôi nhỏ giọt dần dần chảy xuống, ướt đẫm áo của hắn.

Đối với một vị tiên nhân, thì đây là một trạng thái cực kỳ hiếm gặp mà lại rất tồi tệ.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người càng thêm hoang mang, khiếp sợ đến cực điểm.

“Làm thế nào, làm thế nào đây?”

“Toang rồi, tạch rồi!”

“Vô Lăng đạo hữu sắp không trụ nổi nữa rồi, làm sao bây giờ chứ?”

Không phải bọn họ không muốn cố gắng, mà là cách màn bảo vệ, bọn họ không thể thi triển nguyên thuật và thánh giới.

Mà màn bảo vệ bị hạ xuống, bọn họ chết còn nhanh hơn.

Điều này chính là hoàn toàn không cho đường sống.

Vào thời khắc mấu chốt, Vô Lăng cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy.

Hắn lo lắng nhìn Thành ca, rồi hét lớn: “Khương đạo hữu! Ngươi có thể giúp chúng ta đánh bại kẻ thù và thoát khỏi khó khăn không?”

Bị hắn nhắc nhở như thế, đám người Ngụy Tư và Phong Hạnh hoảng loạn nhận ra rằng vẫn còn một sát thủ lớn vẫn chưa ra trận.

Nhưng mà, sự phấn khích của bọn họ chỉ kéo dài trong chốc lát rồi lại nguội lạnh dần.

Thủ đoạn đối phó giải quyết Hỗn độn chi tinh của Khương Thành đúng thật là thần kỳ, nhưng vấn đề là bên ngoài có quá nhiều quái vật!

Ít nhất cũng mấy chục ngàn, cho dù có thêm mười Khương Thành nữa cũng vô dụng.

Còn đám người Thái Phàm và Cổ Diêu thậm chí không ôm bất kỳ hy vọng nào nữa rồi.

Bọn họ chỉ cho rằng Vô Lăng đây là bệnh gấp chữa đại, còn thực sự tin rằng thằng nhóc này có năng lực gì sao?

Vừa nhìn là biết bị thổi bay luôn biết khôn hả?

Sau đó… bọn họ nhìn thấy Khương Thành lao ra khỏi phạm vi của màn bảo vệ.

Mọi người lập tức hét lên.

“Hắn định làm gì?”

“Tìm chết sao?”

“Điên rồi!”

Đám người Phong Hạnh và Ngụy Tư trước mắt tối sầm lại, suýt chút nữa cả bọn bất tỉnh luôn.

Toang rồi, tia hy vọng cuối cùng cũng bị diệt luôn rồi.

Theo như bọn họ thấy, Khương Thành đây là đang tự mình tìm đến cái chết.

Ngay cả những người hâm mộ trung thành của Thành ca, đám người Triển Hải, vả Hàn Triệt, cũng không hiểu tại sao hắn nghĩ không thông như vậy.

Thật ra Khương Thành chỉ muốn kiểm chứng một số suy đoán trong đầu mình mà thôi.

Lúc trước rời Tiên sơn tìm tài liệu, hắn đã từng tu luyện trong loạn lưu hỗn độn.

Loạn lưu hỗn độn có hại cho người khác, sau khi đi vào cơ thể hắn, trọc khí có thể cường hóa trọc thể thêm một bước, thanh trọc nhị khí có thể củng cố thế giới bên trong của hắn.

Đơn giản chính là đồ bổ tốt nhất.

Nếu những Hỗn độn chi tinh này là do loạn lưu hỗn độn biến đổi mà thành, vậy thì điều đó có nghĩa là những con quái vật cực kỳ nguy hiểm này cũng có thể trở thành đồ bổ hay không?

Sau khi lao ra khỏi màn bảo vệ, hắn không hy sinh lực trọc như trước.

Vậy nên trong giây tiếp theo, hắn đã chìm trong biển quái vật.

Trong mắt mọi người, đây là đồng nghĩa với việc Khương Thành bị giết rồi.

“Không…”

“Khương chưởng môn!”

Cả Triển Hải và Hàn Triệt đều bắt đầu khóc thét.

Đi theo Thành ca nhiều ngày như vậy, bọn họ đã có cảm tình rồi, bọn họ thực sự không thể chấp nhận kết cục sa ngã của hắn.

Nhưng mà bọn họ không hề biết rằng, lúc này trạng thái của Thành ca đang rất tốt.

Lao vào trong đám quái vật, hắn chẳng cần phải làm gì cả, chỉ cần đứng vậy là được rồi.

Tất cả lũ quái vật điên cuồng lao vào tấn công hắn.

Phương thức tấn công của bọn chúng rất đơn giản, đó là vung móng vuốt thông thường.

Chỉ cần chạm vào thể trọc của Khương Thành, Hỗn độn chi tinh ở phía đối diện sẽ nhanh chóng đóng băng tại chỗ giống như Trọc ma trước đó.

Tuy nhiên, trong dự tính của Khương Thành, cảnh tượng mà trọc ma trong cơ thể hắn và thanh trọc nhị khí đồng thời tràn vào cơ thể hắn đã không thành hiện thực.

Ngược lại, cả lực trọc, tiên lực và hồn lực trong cơ thể hắn đều bị hút mạnh.

“Sao lại như vậy?”

Khương Thành nhanh chóng phản ứng lại.

Chung quy thì Hỗn độn chi tinh và Loạn lưu hỗn độn không giống nhau.

Loạn lưu hỗn độn đối với mình, giống như tiên nguyên khí nào đó về mặt ý nghĩa, vô hại với người và vật.

Còn Hỗn độn chi tinh giống như yêu thú tinh quái, bọn chúng sẽ nuốt chửng thanh trọc nhị khí trong cơ thể mình, bởi vì trong mắt chúng thì mình chính là một bữa ăn ngon.

Đến cuối cùng rốt cuộc thì ai hấp thu ai đều phụ thuộc vào khí hải, hồn hải và trọc hải của hắn có thể đánh bại đối phương hay không.

Nếu chỉ có dăm ba Hỗn độn chi tinh, thì Khương Thành đã có thể dễ dàng áp đảo đối phương.

Nhưng bây giờ có không dưới ba mươi Hỗn độn chi tinh giao đấu với hắn cùng một lúc, ngay từ đầu hai bên đã phát động một cuộc giằng co.

Còn ở bên ngoài rất nhiều Hỗn độn chi tinh, như thể ngửi thấy mùi thức ăn ngon hơn bình thường, lập tức tràn về phía hắn.

Còn về mục tiêu ban đầu của bọn chúng, đám người Vô Lăng, Phong Hạnh, Triển Hải, Thái Phàm đã trực tiếp bị bỏ qua.

Mọi người không hiểu sao lại phát hiện ra rằng bản thân đột nhiên trở nên an toàn.

Tất cả các Hỗn độn chi tinh lao về cùng một chỗ, nhanh chóng chồng chất lên thành một ngọn núi cao.

Mà ngọn núi bọn họ nhìn thấy trước đó cũng đã biến mất hoàn toàn.

“Lại xảy ra chuyện gì vậy?”

“Những Hỗn độn chi tinh này, tại sao chúng đột nhiên không tấn công chúng ta nữa?”

Vô Lăng nhìn chằm chằm vào bên kia, rồi từ từ hạ màn bảo vệ xuống.

“Mục tiêu hiện tại của bọn chúng là Khương Thành.”

Chương 2550: Hắn sao có thể là Khương Thành tiền bối

Đám người Thái Phàm vô cùng ngạc nhiên.

“Bị nhiều Hỗn Độn linh hồn như vậy nuốt chửng, người này vậy mà lại còn sống?”

“Không phải chứ? Hắn mạnh như vậy sao?”

“Hắn nhất định còn sống!”

Vô Lăng nhìn chằm chằm vào đám Hỗn độn chi tinh chất đống như núi kia, mặc dù hắn không thể nhìn thấy những gì xảy ra bên trong, nhưng vẻ mặt của hắn lại nghiêm nghị chưa từng thấy.

“Hơn nữa còn sống đến cuối cùng!” Hắn lại nhấn mạnh thêm.

Mọi người chỉ cảm thấy thật khó tin.

Nếu lời này không phải là Vô Lăng nói, bọn họ đã điên cuồng chế nhạo từ lâu rồi.

Trong tình cảnh đó, còn sót lại một chút cặn bã thì xem như là ngươi thua!

Nhưng những Hỗn độn chi tinh kia giống như ngửi thấy mùi mật ngọt, hoàn toàn không để ý tới bọn họ cũng là sự thực.

Trong lòng mọi người hơi thả lỏng một chút, nhưng Phong Hạnh lại lộ ra vẻ trầm tư.

"Khương Thành? Sao cái tên này nghe quen quen thế nhỉ?"

Ngụy Tư hững hờ nói: "Đương nhiên là nghe quen rồi. Dù sao vẫn còn một Khương Thành tiếng tăm lừng lẫy trong Nguyên Tiên giới, chúng ta từ nhỏ hầu như đều nghe chuyện của hắn mà trưởng thành."

Đám người Địch Hoàng và Cổ Diêu đều bị hắn chọc cho mắc cười.

Bởi vì người đó, bọn họ cũng là như sấm bên tai.

"Ha ha, trí tưởng tượng của Phong Hạnh huynh quá phong phú rồi, vậy mà lại có thể xem một vị Thánh Chủ tham gia khảo hạch là Khương Thành kia?"

"Đúng vậy, vị đó làm sao có thể xuất hiện ở đây chứ?"

"Nghe nói năm xưa vị đó đã một chiến liền giết mười một vị Cổ Thánh, đó thật sự là chiến tích lững lẫy xưa nay, thật không dám tưởng tượng người đó thần thánh cỡ nào!"

"Nếu không có hắn, làm sao có Nguyên Tiên giới ngày nay!"

"Mặc dù chưa từng gặp qua người này, nhưng từ lâu đã nghe qua tên hắn, vẫn rất say mê!"

Ngụy Tư trầm giọng nói: "Ai mà không mê chứ? Đó là sự tồn tại lớn mạnh nhất trong lịch sử Nguyên Tiên giới đấy!"

Đám người Thái Phàm và Phong Hạnh đều gật đầu.

"Đáng tiếc vị Khương Thành tiền bối đó biến mất từ đấy, nếu hắn thật sự xuất hiện ở chỗ này…"

Triển Hải cố ý ngắt lời bọn họ, nhướng mày nói: "Nếu như thật sự xuất hiện ở đây, các ngươi sẽ làm sao?"

Không đợi đám người Phong Hạnh, Thái Phàm và Cổ Diêu kịp trả lời, Hàn Triệt đã cười hì hì nói: "Vậy mà cũng cần hỏi

sao, tất nhiên bọn họ sẽ tiếp tục khiêu khích vị Khương tiền bối đó, bày tỏ sự bất mãn của bản thân, rồi thể hiện phong thái của một thế hệ thiên tài mới!”

Những lời này vừa thốt ra, đám người Phong Hạnh và Thái Phàm đều tỏ ra tức giận.

“Ngươi đang nói vớ vẩn gì vậy?”

“Nếu chúng ta thật sự may mắn gặp được Khương Thành tiền bối kia, cung kính sùng bái cón không kịp ấy chứ, sao dám bất kính với hắn?”

“Toàn bộ Nguyên Tiên giới, ai không phục vị đó, ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý!”

“Đúng vậy, nếu như nhận được mấy câu chỉ điểm từ vị Khương Thành tiền bối kia, vậy thì thật là không uổng đời này rồi!”

“Ngươi thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày, nhân vật lớn như vậy chúng ta sao có thể tiếp cận chứ? Cho dù nói vài câu với hắn cũng là chuyện kinh người rồi!”

Là những thiên tài hàng đầu, người duy nhất có thể khiến bọn họ cúi đầu ngưỡng mộ thực sự chỉ có Thành ca.

“Ha ha ha!”

Đám người Triển Hải và Hàn Triệt đều cười to.

Tiếng cười này bị đám người Phong Hạnh coi là khinh bỉ Khương Thành, vậy nên bọn họ đều nổi giận.

“Các ngươi có ý gì?”

“Dám bất kính với Khương Thành tiền bối, còn không tự nhìn lại bản thân, xứng sao?”

“Không thể nói chuyện về băng với đám côn trùng sinh trưởng trong mùa hè, thật đáng thương lại thật đáng buồn…”

Trước lời chỉ trích của bọn họ, Triển Hải không cho là lời ngang ngược, mà ngược lại còn nở nụ cười đắc ý.

“Bọn ta không có bất kính với Khương Thành tiền bối, suốt chặng đường chẳng phải đều một mực kính trọng hắn sao?”

Suốt chặng đường?

Đám người Phong Hạnh ngẩn ngơ trong giây lát, rồi nhanh chóng phản ứng lại.

“Hừ, ngươi còn ở chỗ này giả ngu sao?”

“Khương Thành tiền bối mà chúng ta đang nói đến không phải cái tên họ Khương mà ngươi đang nói đến.”

“Sao lại không giống nhau?”

Hàn Triệt vui vẻ nhún vai: “Khương tiền bối chúng ta đi theo suốt chặng đường chính là cái người mà các ngươi gọi Khương Thành tiền bối đó.”

“Phụt!”

Đám người Phong Hạnh và Thái Phàm cũng cười lớn.

Rồi những người khác cũng phá lên cười.

“Ha ha ha, các ngươi có dám bốc phét hợp lý chút?”

“Chuyện cười này thật là nhạt.”

“Bọn họ đang tâng bốc cái tên họ Khương kia, so với Khương Thành tiền bối, ngoài cái tên giống nhau ra, còn có xíu xìu xiu điểm giống nào sao?”

“Kiểu như hắn, có điểm nào giống phong thái của Khương Thành tiền bối sao?”

Họ đang chế nhạo về điều này thì đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Cái người đó chính là Khương Thành mà ngươi nhắc tới.”

Mọi người đang định phản bác, mới phát hiện người đó lại là Vô Lăng.

Đây là quyền uy không hơn không kém đó.

Thế là, sắc mặt của mọi người trở nên cực kỳ phong phú đa dạng.

“Cái, cái gì?”

Thái Phàm lắp ba lắp bắp chỉ vào “ngọn núi” đặc biệt ở phía xa kia, ánh mắt hắn giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Đám người Cổ Diêu, Phong Hạnh, Địch Hoàng và Ngụy Tư cũng vô cùng sợ hãi.

“Ngươi vừa mới nói cái gì? Cái người kia là Khương Thành tiền bối?”

“Cái người trong truyền thuyết đó?”

“Cái này, cái này, sao có thể chứ?”

“Hắn, hắn làm sao có thể là cái vị dó, hắn một chút cũng không giống mà…”

Vô Lăng không nói thêm gì nữa, bởi vì hắn lười tranh luận với đám người này.

Ngược lại là đám người Triển Hải, Hàn Triệt không giấu giếm sự hả hê của bọn họ.

“Giống? Như thế nào mới gọi là giống? Các người chưa từng gặp qua Khương chưởng môn, còn dám nói hắn không giống?”

“Nếu hắn không phải là vị Khương chưởng môn kia, ngươi nghĩ rằng lúc trước tại sao chúng ta vừa gặp mặt liền tôn kính hắn hả?”

Đám người Phong Hạnh và Địch Hoàng như chợt hiểu ra.

Thảo nào!

Thảo nào nhóm người này ngay từ cửa ải đầu tiên như biến thành kẻ nịnh hót, hết mực lấy lòng.

Ban đầu bọn họ còn thấy kì lạ, Triển Hải với Hàn Triệt không phải loại người hay nịnh hót như vậy, bây giờ rốt cục cũng hiểu tại sao rồi.

Chả trách trước khi bước vào đấu trường người này được mười lăm vị Chính Thần hộ tống!

Bọn họ không phải là hộ tống những hậu bối thiên tài từ Liên minh Thần đạo, mà là đi cùng với một sự tồn tại lớn mạnh hơn bọn họ.

Lại liên tưởng tới Khương Thành liên tiếp mấy ải thành công không thể hiểu nổi, nếu đổi thành cái người kia, mọi chuyện đều có thể lý giải được rồi.

Cái gì?

Tại sao một kẻ mạnh như vậy lại đến tham gia sát hạch chiêu mộ người mới?

Cao nhân hành sự chắc chắn phải có dụng ý!

Nghĩ đến việc dọc đường đắc tội với Khương Thành, trong lòng bọn họ vô cùng hối hận, đồng thời cũng dâng lên từng đợt sợ hãi.

Đặc biệt là đám người Thái Phàm, Cổ Diêu càng là đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Ngươi, các ngươi đều biết đó là Khương Thành tiền bối, sao không sớm nhắc nhở chúng ta!"

"Đúng vậy, ngươi thật là đáng ghét quá?"

"Đây không phải là đang cố ý nhìn bọn ta đi vào chỗ chết sao?"

Nghĩ đi đó là nóc nhà của Nguyên Tiên giới đó, đắc tội đến mức như vậy, sau này còn có thể chết được toàn thây sao?

Phong Hạnh và Ngụy Tư không thể kiềm chế cơn giận nữa.

Bọn bọn họ chỉ vào mũi Triển Hải rồi chửi như tát nước: "Ngươi là cố ý che giấu, nhất định là cố ý!"

"Ngươi chính là muốn nhìn bọn ta chết không chỗ chôn!"

"Không có ý tốt, tâm cơ hiểm ác!"

Sớm biết là vị đó, trước đó bọn họ lại rời nhóm làm cái gì?

Điên rồi sao?

Triển Hải bày ra vẻ mặt vô tội xòe hai tay ra, có chút oan ức nói: "Bọn ta suốt dọc đường đều gọi hắn là Khương tiền bối, tưởng rằng các ngươi nghe ra được."

"Ta đâu biết đầu óc các ngươi không thông suốt."

"Hơn nữa, cho dù bọn ta nói rõ ràng, các ngươi lúc đó cũng sẽ không tin."

Chương 2551: Người không bị thiên đạo ghi chép lại

Khi bọn họ đang nói chuyện, Khương Thành bên trong cũng bước vào thời khắc sống còn.

Tuy bây giờ hắn bị mấy vạn Hỗn Độn Chi Tinh bao quanh nhưng thật sự tiếp xúc và giao phong với hắn cũng chỉ có ba mươi con ở trong cùng.

Những con khác tạm thời chen không lọt.

Song chỉ ba mươi con cũng đủ chỉnh chết hắn.

Chỉ hơi bất cẩn, hồn hải khí hải và trọc hải của hắn sẽ hoàn toàn phó mặc cho số phận, trở thành lương thực của Hỗn Độn Chi Tinh.

Cho nên Thành ca hầu như dùng hết sức bú mẹ.

Trong thế giằng co không ngừng, cuối cùng hắn cũng chiếm thượng phong một chút.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn mới hấp thu hết ba mươi Hỗn Độn Chi Tinh gần nhất.

Ngay sau đó, quái vật bên ngoài lập tức nhào tới, không dừng lại một khắc.

Khương Thành hoàn toàn không có cơ hội thở dốc.

Nhưng cũng may vừa rồi hấp thụ ba mươi con Hỗn Độn Chi Tinh đã bồi dưỡng cho hắn, khiến thế giới trong cơ thể hắn tiến bộ cực lớn, trọc thể cũng được cường hóa thêm một bậc.

Dưới tình huống này, khi đối mặt với lực hút của đám Hỗn Độn Chi Tinh tiếp theo, sức chống cự của hắn cũng mạnh hơn không ít.

Chẳng bao lâu sau, hắn lại tiêu diệt nhóm thứ hai, sau đó nhóm thứ ba lại lao lên.

Cứ như vậy, từng nhóm quái vật nối nhau tiến lên rồi ngã xuống.

Không ngừng được bổ sung và tăng cường, tốc độ Khương Thành giết chết bọn chúng càng lúc càng nhanh.

Về sau, hắn trở nên thành thạo lại càng dễ dàng hơn.

Dần dần, mọi người bên ngoài phát hiện ngọn núi do Hỗn Độn Chi Tinh tạo nên đang dần thấp xuống.

“Tốt quá rồi.”

Mọi người đều tỏ vẻ phấn chấn, không khỏi reo hò.

“Quả nhiên Khương tiền bối có thể đánh bại đám Hỗn Độn Chi Tinh này!”

“Tận mấy vạn con Hỗn Độn Chi Tinh đấy. Thật là kinh khủng, không hổ danh là Khương chưởng môn trong truyền thuyết.”

“Đương nhiên rồi. Khương tiền bối có gì không làm được, như này cũng là thường thôi.”

“Khà khà, trước đây ngươi chẳng nói Khương tiền bối là kẻ lừa đảo ?”

“Ngươi còn có mặt mũi nói thế à! Nếu không phải các ngươi cố tình giấu diếm…”

Họ không biết, lúc này Tiên Mẫu đang lặng lẽ quan sát tất cả.

Bốn vị cung chủ của Vô Thượng Đạo Cực là Kim Đồng Ngọc Nữ cũng tỏ vẻ mừng rỡ.

“Kế hoạch của Thần Chủ đại nhân thành công rồi!”

“Không ngờ ngươi có thể lợi dụng Khương Thành diệt trừ đại họa này.”

“Trải qua cuộc chiến này, chúng ta sẽ không còn nỗi lo về sau nữa.”

“Đúng vậy, chắc Khương Thành có nằm mơ cũng không ngờ, thứ hắn đang đối phó thực chất là phe cánh Ngũ Thần trước kia, ha ha ha…”

Bất kể Khương Thành hay những tiên nhân tham gia cuộc thi đều không đoán ra được lai lịch của đám Hỗn Độn Chi Tinh này.

Thiên Phong thạch bị Tiên Mẫu đánh vào nơi sâu nhất của Nguyên Tiên giới, hầu như sắp thoát ly khỏi thế giới này. Đám người Hồn Tổ, Minh Tổ, Thượng Huyền Cổ Thánh và Thánh Hoàng cũng bị trấn áp theo tảng đá đó.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là họ không còn năng lực phản kích.

Liên kết của căn nguyên thế giới bị Tiên Mẫu trực tiếp cắt đứt, họ chỉ biết tìm kiếm nguồn sức mạnh mới.

Và họ đã bắt gặp dòng chảy hỗn độn.

Về sau, Hỗn Độn Chi Tinh cũng xuất hiện thuận theo tự nhiên.

Đám Hồn Tổ và Thánh Hoàng không hề tác động vào quá trình này, tất cả đều đến từ hiệu quả thần kỳ của Thiên Phong thạch. Nó tự động chuyển hóa dòng chảy hỗn độn thành sinh linh kỳ lạ chưa từng có.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi.

Quan trọng là Thiên Phong thạch và Nguyên Tiên giới còn có mối liên hệ với nhau.

Vì từng được rót sức mạnh đạo ấn vào nên Thiên Phong thạch nhận được sự công nhận cực lớn từ Thiên Đạo. Đây là sự thật mà Tiên Mẫu không thể lay chuyển được.

Để phản kích Tiên Mẫu, đám Hồn Tổ trực tiếp dẫn Hỗn Độn Chi Tinh vào nơi sâu trong thiên đạo.

Loại quái vật đặc biệt này ẩn chứa trọc khí mà Thiên Đạo không thể tiếp thu nổi, một khi xuất hiện sẽ bắt đầu gặm nhấm Thiên Đạo như tằm ăn rỗi.

Tiên Mẫu và Thiên Đạo đồng sinh cộng tử. Đây là điều chí mạng gây tổn thương đến căn nguyên của nàng.

Nếu tiếp tục kéo dài, cuối cùng Thiên Đạo sẽ bị hủy diệt triệt để.

Nếu là kẻ địch bên ngoài, Tiên Mẫu còn có thể lợi dụng Thiên Đạo lấy sức mạnh căn nguyên thế giới tiêu diệt nhưng bản thân Hỗn Độn Chi Tinh chất chứa trọc khí quá đặc biệt.

Chúng vốn không thuộc phạm vi quản lý của Thiên Đạo, là sinh linh không thuộc về thế giới này. Thiên Đạo cũng không thể trói buộc được chúng.

Cho nên Tiên Mẫu chỉ đành tự mình ra trận.

Đầu tiên dùng Thiên Đạo thúc giục căn nguyên thế giới, tiếp theo mượn ba ngàn căn nguyên, phong tỏa tất cả Hỗn Độn Chi Tinh trong một phạm vi, ngăn chúng nó tàn sát bừa bãi.

Sau đó từ từ chia cắt bao vây, tiêu diệt từng bộ phận.

Vì chuyện này, mấy năm nay Tiên Mẫu bận tối mày tối mặt, vốn không có thời gian ra ngoài cai quản Vô Thượng Đạo Cực, cho nên mới giao cho bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ toàn quyền xử lý.

Lần này Khương Thành xuất hiện, còn chủ động vào Vô Thượng Đạo Cực dự thi. Bấy giờ nàng mới nảy ra một ý tưởng, thuận nước đẩy thuyền đưa Khương Thành vào trận giao phong này, để hắn giải quyết giúp mình.

Về phần những tuyển thủ khác bị cuốn vào hoàn toàn là tai bay vạ gió.

Mà bây giờ, cuối cùng kế hoạch của nàng cũng thành công, cho nên Kim Đồng Ngọc Nữ mới mừng rỡ như vậy.

Nhưng Tiên Mẫu không hề tỏ ra đắc ý.

“Kế hoạch này chẳng có gì phức tạp, chắc hẳn Khương Thành đã nhìn thấu rồi.”

Đám Kim Đồng Ngọc Nữ sững sờ nhưng rồi lại khinh thường nói: “Nhìn thấu thì sao chứ, chẳng phải vẫn ngoan ngoãn bị ngươi lợi dụng đó thôi? Sau khi tiến vào nơi này, hắn vốn không còn lựa chọn nào khác.”

Tiên Mẫu nhìn lướt qua bốn người, nói với vẻ thâm trầm: “Các ngươi coi thường hắn quá. Nếu hắn không muốn thì sẽ có cả trăm biện pháp mà chúng ta không nghĩ tới để thoát thân.”

“Sở dĩ hắn lựa chọn khai chiến với Hỗn Độn Chi Tinh chắc chắn là vì nhận được lợi ích từ đó.”

Tuy nàng không nhìn thấy bên trong ngọn núi kia xảy ra chuyện gì nhưng lại như xuyên thấu tất thảy.

“Hơn nữa các ngươi đừng quên, Khương Thành chủ động xông vào Vô Thượng Đạo Cực vốn không có ý tốt.”

“Khi Hỗn Độn Chi Tinh bị hắn tiêu diệt thì sẽ đến lượt chúng ta đối mặt với hắn.”

Chuyện này…

Bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ vốn còn muốn nói tiếp, không cần phải sợ.

Bây giờ chúng ta còn điều động được cả căn nguyên thế giới, sợ gì không giết nổi hắn?

Nhưng nghĩ lại Khương Thành đã lần lượt giải quyết hết đám Giáng Thần giả và Hỗn Độn Chi Tinh khiến bọn họ luôn đau đầu thì bản thân hắn sẽ khó đối phó đến mức nào?

"Huống chi…"

Tầm mắt Tiên Mẫu rơi vào Vô Lăng đứng đầu đoàn người.

"Còn có người kia."

"Rốt cuộc hắn muốn làm gì?"

Được nàng nhắc nhở, bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ không khỏi híp mắt lại.

Trừ Tiên Mẫu và Khương Thành, đây là người thứ ba họ thấy giết chết Hỗn Độn Chi Tinh mà không bị tổn thương.

Sao có thể quên mất người như vậy được?

"Hắn là ai?"

"Hắn từ đâu tới?"

Vậy mà họ không hề biết Vô Lăng.

Đây là chuyện cực kỳ khó tin.

Là cánh tay đắc lực của Tiên Mẫu, bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ có thể trực tiếp tìm kiếm manh mối từ Thiên Đạo.

Có thể nói, chỉ cần là sinh linh được sinh ra ở Nguyên Tiên giới thì không qua mắt được bọn họ.

Bọn họ không biết Vô Lăng, chứng tỏ hắn không được Thiên Đạo ghi chép lại.

"Sao trên đời lại tồn tại một người như vậy?"

Chương 2552: Sự thay đổi của thế giới bên trong

Đám Kim Đồng Ngọc Nữ nghĩ tới Giáng Thần giả đầu tiên.

"Chẳng lẽ Vô Lăng cùng một phe với lũ Giáng Thần giả?"

“Cá lọt lưới à?”

“Chắc vậy rồi!”

“Không, hắn không phải.”

Tiên Mẫu lắc đầu.

“Chẳng những không phải mà hắn còn từng giao phong với Giáng Thần giả.”

“Hả? Có chuyện như vậy sao?”

Bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ cực kỳ ngạc nhiên, vì bọn họ chưa từng nghe nói tới.

“Chuyện này xảy ra vào kỷ nguyên thứ hai.”

Tiên Mẫu nhìn về phía Vô Lăng, từ tốn nói: “Ban đầu Vô Lăng từng là đồng môn với Vô Định.”

Lời nói ra khiến bốn người Tiên Đồng Ngọc Nữ càng kinh ngạc hơn.

Tất nhiên bọn họ biết Vô Định Cố Định. Đây chính là một trong bốn kiệt tác được Tương Thân Trực tạo ra.

“Sao Vô Định lại có đồng môn được?”

“Lúc xuất đạo hắn không mạnh đến vậy, từng gia nhập tông môn. Khi đó hắn đã kết giao với Vô Lăng, xảy ra một vài chuyện…”

Quá khứ đó rất ít người biết, hơn nữa bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ tận kỷ nguyên thứ ba mới xuất hiện thì càng chưa nghe thấy bao giờ.

Song dường như Tiên Mẫu cũng không muốn nói nhiều về việc này.

“Trước đây người này không thuộc quản lý của Thiên Đạo, là sự tồn tại đặc biệt.”

“Khi đó hắn bại trận trước đám Giáng Thần giả, về sau chưa từng xuất hiện. Ta cứ ngỡ hắn đã ngã xuống từ lâu.”

“Không ngờ hắn vẫn còn sống, hơn nữa còn xuất hiện vào lúc này.”

Là một người giỏi tính kế, nàng ngửi được mùi âm mưu theo bản năng.

Chắc chắn sẽ không tốt bụng giúp đỡ mình giải quyết Hỗn Độn Chi Tinh.

“Tên này chắc chắn có âm mưu.”

Song bây giờ nàng cũng không có căn cứ nào để suy đoán mục đích của Vô Lăng cả.

Hỗn Độn Chi Tinh bao vây Khương Thành ngày càng ít, thế giới trong cơ thể hắn nhanh chóng bành trướng, thực lực lên cao như diều gặp gió.

Tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

Đến tận khoảnh khắc nào đó, hắn mơ hồ nhận ra có gì sai sai.

Dòng chảy hỗn độn là thuần túy, hấp thu không thành vấn đề.

Nhưng Hỗn Độn Chi Tinh đã trải qua sự chuyển hóa của Thiên Phong thạch lại là chuyện khác. Trong đó trừ dòng chảy hỗn độn còn kèm theo vài thứ thuộc về bản thân Thiên Phong thạch.

Hắn phát hiện, bản thân ngày càng lớn mạnh thì thế giới trong cơ thể bắt đầu không khống chế được.

“Sao lại thế?”

Khương Thành còn chưa biết Hỗn Độn Chi Tinh được chuyển hóa từ Thiên Phong thạch.

Hắn chỉ cảm thấy thế giới bên trong dường như sinh ra một cách thức vận hành khác.

Ban đầu thế giới bên trong chịu sự khống chế tuyệt đối từ hắn, thu phát do tâm. Hắn chính là thần của thế giới này.

Thế giới vận hành thế nào tất nhiên là do hắn quyết định.

Trước đây cách hắn áp dụng để thao túng thế giới trong cơ thể không khác là mấy so với pháp tắc tuần hoàn thiên địa của Nguyên Tiên giới.

Nguyên nhân rất đơn giản. Cách thức vận hành này tuần hoàn lặp đi lặp lại, sinh sôi không ngừng, rất thích hợp điều phối phát triển thế giới bên trong.

Mà bây giờ, một cách thức vận hành khác khiến tất cả bắt đầu thay đổi.

Nơi trung tâm của thế giới bên trong, đầu tiên xuất hiện một điểm đen nhỏ bé.

Sau đó, thế giới xung quanh điểm đen bắt đầu sụp đổ.

Giống như vòng xoáy nuốt chửng tất cả, thế giới bên trong đại diện cho khí hải, hồn hải và đạo tâm dần bị điểm đen kia cuốn vào.

Khương Thành cảm thấy không ổn.

Cứ tiếp tục thế này thì mình sẽ đánh mất tất cả tu vi à?

Đương nhiên hắn vẫn còn một biện pháp cứu cánh cuối cùng. Đó chính là sau khi chết hệ thống hồi sinh full HP.

Song trước khi hồi sinh, hắn vẫn muốn vớt vát một chút.

Hắn nỗ lực khống chế những yếu tố thuộc về thế giới trong cơ thể mình như tiên lực, hồn lực, đạo tâm, linh ý và quy tắc.

Chúng vẫn đang chịu sự kiểm soát của hắn.

Nhưng mặt khác, chúng cũng không chống đỡ nổi sự hấp dẫn của điểm đen đang dần biến thành hố sâu.

Thế giới bên trong không ngừng xoay tròn, không ngừng lan ra xung quanh.

Nói thật, đổi thành tiên nhân khác thì chắc đã chết từ lâu rồi.

Dù sao thế giới bên trong dạng hố đen thế này chẳng có tiên nhân nào chịu nổi.

Song Thành ca không ngỏm ngay vì trọc thể của hắn vẫn chưa thêm vào thế giới bên trong, cho nên không bị hố đen ảnh hưởng.

Mặt khác, tuy thế giới bên trong bị biến thành dạng hố đen nhưng hắn không hề trở nên suy yếu.

Hắn vẫn sở hữu thực lực mạnh mẽ.

Chỉ là hình như không dễ dàng thi triển, dù sao hắn hoàn toàn không hiểu được cách thức vận hành của loại hố đen này, huống chi là điều động sức mạnh của nó?

“Rốt cuộc làm sao vậy nhỉ?”

“Người anh em hệ thống ơi, ngươi có thể giải thích giúp ta không?”

Tuy biến cố này không phải do hệ thống gây ra nhưng bây giờ Khương Thành cũng chỉ biết hỏi nó mà thôi.

“Thế giới bên trong của kí chủ chuyển hóa thành hình thức phong diễn, hiện tượng này chưa từng xảy ra, cực kỳ khác thường.”

Thành ca nghe mà ù ù cạc cạc. Điều duy nhất hắn hiểu được là lần này lại vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của hệ thống.

“Hình thức phong diễn là cái gì?”

“Hình thức phong diễn là hệ thống vận hành của Thiên Phong thạch.”

“Ngươi nói gì cơ?”

Khương Thành trợn tròn mắt, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Tuy không biết hệ thống vận hành của Thiên Phong thạch là gì nhưng trước đây hắn từng đi vào bên trong, vẫn có chút kiến thức.

Thiên Phong thạch có thể hấp thu căn nguyên thế giới, sau khi hấp thu sức mạnh đạo ấn có thể qua mắt Thiên Đạo, còn có thể lợi dụng căn nguyên thế giới đã hấp thu để diễn hóa ra vị diện thực tế như tiên sơn.

Hắn nhìn “hố đen” trong cơ thể mình, thật sự không nhìn ra cái này giống Thiên Phong thạch ở chỗ nào.

“Viêc cấp bách là phải học được cách khống chế nó!”

Một ý nghĩ quỷ dị đột nhiên nảy ra trong đầu hắn.

“Nếu hố đen này giống như Thiên Phong thạch, cũng diễn hóa ra được vị diện thực tế thì chẳng phải ta đây sánh ngang với Nguyên Tiên giới hay sao?”

“Đây mới là thần thực sự nhỉ?”

Nghĩ tới đó, tâm trạng u ám lập tức bay biến, ngược lại trở nên hưng phấn.

“Lẽ nào trong cái rủi có cái may, lần này chính là cơ duyên?”

Song ý tưởng thì tốt đấy, muốn làm được lại khó như lên trời.

Hắn thử nghiên cứu hố đen này nhưng ý thức vừa tiếp xúc với nó đã bị nuốt chửng, căn bản không thể chạm vào được.

“Chỉ đành từ từ nghĩ cách thôi.”

Khi con Hỗn Độn Chi Tinh cuối cùng tan biến, hố đen không ngừng bành trướng trong cơ thể cuối cùng cũng dần ổn định lại.

Hắn thư gân giãn cốt, phát hiện một thân đạo hạnh của mình còn nguyên, bèn thở phào dẹp hết tất cả lo âu.

Mà lúc này, đám Triển Hải, Phong Hạnh và Thái Phàm cũng lũ lượt chạy tới.

“Khương tiền bối!”

“Khương chưởng môn!”

“Trời đất, ngươi chính là tiền bối Khương Thành trong truyền thuyết đó sao?”

“Khương tiền bối, trước đây là ta không có mắt mạo phạm, thật sự tội đáng muôn chết!”

“Mong tiền bối hãy tha thứ cho đám tiểu bối không hiểu chuyện bọn ta…”

Nhìn đám người mang vẻ mặt kích động như thể gặp được siêu sao, nội tâm ưa ra vẻ của Thành ca lập tức được thỏa mãn.

Hắn cố ý lườm Triển Hải ra vẻ không bằng lòng.

“Ta đã nói phải khiêm tốn cơ mà, sao ngươi lại nói hết thân phận của ta ra rồi?”

Triển Hải khó hiểu nghĩ, ngươi dặn lúc nào?

Song Khương tiền bối đã trách cứ, đương nhiên hắn chỉ biết xin lỗi không ngừng.

Chương 2553: Sự thay đổi của Tiên Mẫu

“Tiền bối thứ lỗi.”

Triển Hải vừa xin lỗi vừa tìm cách nịnh bợ ở góc độ khác một cách thành thạo.

“Nhưng quả thật năng lực của tiền bối quá mạnh, khí chất quá xuất chúng, bất kể là ở đâu cũng sẽ bộc lộ tài năng, có khiêm tốn cỡ nào cũng không giấu được.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Hàn Triệt tỏ vẻ buồn rầu nhún vai.

“Bọn ta đã rất cố gắng che giấu giúp ngươi nhưng hào quang của ngươi thật sự quá chói lóa, kết quả vẫn thất bại trong gang tấc.”

Thành ca ra chiều hài lòng, thầm nghĩ hai tên này đúng là tài năng đáng đào tạo, thiên phú sắp vượt qua Đan Thái và Ngụy Miểu rồi.

“Được rồi, đều là sơ suất của ta, các ngươi cũng không dễ dàng gì.”

Sau đó hắn mới trịnh trọng nói với đám Thái Phàm và Địch Hoàng: “Ta tới đây không phải để tham gia kỳ thi tuyển sinh.”

“Các ngươi cũng thấy đó, một khi đám Hỗn Độn Chi Tinh chạy ra, hậu quả nhất định không thể tưởng tượng nổi.”

“Về chuyện các ngươi mạo phạm lúc trước, kẻ không biết không có tội, bỏ qua đi…”

Mọi người mới tỉnh ngộ.

Sau đó tất cả đều tỏ vẻ sùng bái.

“Hóa ra Khương chưởng môn vì cứu vớt Nguyên Tiên giới!”

“Đây là tấm lòng cao cả đến nhường nào?”

Nếu họ biết được, trước khi hắn bước vào vốn không biết đến sự tồn tại của Hỗn Độn Chi Tinh, chỉ vì muốn tìm Tiên Mẫu tính sổ thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Haiz, chúng ta còn vì chút hư danh tiểu lợi mà tranh đọta, thật sự quá kém cỏi, xấu hổ thay.”

“Sao chúng ta có thể so được với Khương tiền bối?”

“Khương tiền bối vừa cứu mọi người một lần mà người bên ngoài chẳng ai hay biết…”

Trong lòng Thành ca vui như hoa nở.

Đúng là làm màu mọi lúc mọi nơi, hở ra là làm màu.

“Khiêm tốn chút!”

Hắn mỉm cười khoát tay nói: “Chỉ là chút công tích nhỏ nhặt thôi, không đáng nhắc tới.”

Phong Hạnh lớn tiếng nói: “Thế này còn không đáng nhắc tới sao?”

Ngụy Tư mặt đỏ bừng, tuyệt đối không cho phép thần tượng chịu ấm ức.

“Đây là đại sự thay đổi vận mệnh của cả Nguyên Tiên giới, sao có thể cho qua như thế được?”

“Không được, sau khi trở về ta nhất định phải nói với tất cả mọi người.”

“Đúng! Phải cho họ biết, họ có được hoàn cảnh tu luyện yên ổn đều nhờ Khương chưởng môn vào sinh ra tử.”

Nhất thời, tình cảm của quần chúng sôi sục cả lên, Thành ca bày tỏ bản thân muốn đè xuống cũng không nổi.

Đúng lúc này, giọng nói của Vô Lăng vang lên.

“Hình như bên dưới còn có động thiên khác.”

Ngọn núi lớn do Hỗn Độn Chi Tinh tạo ra trước đó đã bị Khương Thành hủy diệt. Lúc này ở đó đột nhiên xuất hiện một cửa động quỷ dị.

Mọi người vội vã qua xem, còn thấy một hang động sâu không thấy đáy.

Cảm giác như thể những quái vật đó đều chui từ hang động ra ngoài.

Phong Hạnh kinh ngạc thốt lên.

“Chẳng lẽ tổ của Hỗn Độn Chi Tinh ở ngay bên dưới?”

Suy đoán này rất hợp tình hợp lý, kể cả Khương Thành cũng không có gì phản bác.

“Xem ra chúng ta phải xuống đó lần nữa rồi.”

Thái Phàm vừa dứt lời, tầm mắt mọi người đều hướng về phía Khương Thành.

Bọn họ biết năng lực của mình đến đâu, nếu là tổ của Hỗn Độn Chi Tinh thật thì họ cũng không giải quyết được, vẫn phải dựa vào người này.

Thành ca không tỏ thái độ ngay lập tức mà hứng thú nhìn Vô Lăng.

“Ngươi thấy sao?”

Tuy hắn không biết lai lịch của Vô Lăng nhưng hắn không ngu, sao lại không nhìn ra tên này có vấn đề được.

“Ta nghĩ cần xuống đó xem thử.” Vô Lăng đáp.

Khương Thành gật đầu.

“Được, vậy không xuống nữa.”

Mọi người sững sờ, ngạc nhiên nhìn hắn, không rõ vì sao hắn đột nhiên quyết định như vậy.

Song Tiên Mẫu bên trên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hang động kia thông tới chỗ Thiên Phong thạch.

Nếu Khương Thành nhảy xuống sẽ tụ họp với đám người Thánh Hoàng.

Bọn họ bị mình trấn áp không thoát ra được nhưng nếu cộng thêm Khương Thành thì kết quả lại khác.

“Cũng may hắn nhìn ra được Vô Lăng có âm mưu, không định phối hợp với đối phương.”

Nàng vừa thả lỏng thì Vô Lăng bị Khương Thành từ chối đã cười phá lên.

“Nếu Khương huynh không định tiếp tục sóng vai chiến đấu thì ta chỉ đành một mình vào hang hổ thôi.”

Bỏ lại câu này, bóng dáng của hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Hành động này khiến mọi người bất ngờ trở tay không kịp.

“Ấy…”

“Hắn nhảy xuống?”

“Tên này đúng là lớn gan thật!”

Tiên Mẫu bên trên cũng hơi biến sắc, có dự cảm không ổn.

“Năm xưa Vô Lăng giao thủ với Giáng Thần giả nên chắc đã biết về Thiên Phong thạch, rất có thể là nhằm về phía ma vật đó.”

Để tránh Khương Thành cũng tò mò xuống theo, nàng vội vàng thi triển uy năng Thiên Đạo, đưa tất cả những người còn lại ra khỏi cửa ải này.

Ngay sau đó, đám Phong Hạnh, Địch Hoàng và Triển Hải phát hiện mình đã quay về đại điện dự thi trước đó.

Không chỉ họ mà Khương Thành cũng quay về nơi này.

Mọi người nhìn ra xung quanh, bên trong đại điện trống trải, trừ một trăm lẻ hai người bọn họ ra còn có những tiên nhân tham gia dự thi mấy đợt nhưng cũng chỉ có hơn trăm người.

Phần còn lại đều chết dưới tay Hỗn Độn Chi Tinh.

Nhưng lúc này không một ai thổn thức.

Tất cả đều chìm trong niềm hân hoan.

“Cảnh giới của ta vẫn còn nguyên.”

“Trời đất, ta không nhìn lầm chứ, thực lực bên trong có thể mang ra được à?”

“Vậy có nghĩa là từ nay về sau ta chính là Cổ Thánh?”

“Ôi, thế gian lại có chuyện tốt như vậy sao?”

“Tham gia một cuộc thi lập tức thăng từ Thánh Chủ lên Cổ Thánh, không phải ta đang nằm mơ chứ?”

Chuyện này thật sự quá kỳ diệu, hoàn toàn vượt ra khỏi thường thức tu luyện của họ.

Ngay cả Khương Thành cũng không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ.

“Chẳng lẽ là do Tiên Mẫu gây ra?”

“Một phát tăng thêm hơn hai trăm Cổ Thánh, kể cả không có đạo nguyên thì ra tay cũng quá hào phóng rồi.”

“Sao nàng lại làm thế nhỉ? Tùy tiện nâng cao cảnh giới cho sinh linh trong vị diện, thật sự coi Nguyên Tiên giới như trò

chơi có hệ thống điều chỉnh à?”

Hắn lờ mờ nhận ra, có lẽ Tiên Mẫu không còn là Tiên Mẫu trước đây nữa.

Mà trong lúc hắn đang suy nghĩ vấn đề này, bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ từ bốn phương đồng thời giáng lâm.

“Các ngươi đã vượt qua kỳ thi.”

“Có thể gia nhập Vô Thượng Đạo Cực.”

“Bây giờ các ngươi sẽ được phân vào các vị trí khác nhau, sau này hãy tận tâm tận lực, dốc sức giữ gìn sự bình yên của Nguyên Tiên giới.”

“Bằng không đạo hạnh nhận được hôm nay sẽ tan biến hết.”

Bọn họ vừa dứt lời, hơn hai trăm Cổ Thánh trong sân được chia làm bốn chi, truyền tống đến bốn phương khác nhau.

Không có gì bất ngờ xảy ra, họ sẽ trở thành thuộc hạ của tám vị hộ pháp.

Mà lúc này, trong điện chỉ còn lại Khương Thành.

“Ra đi.”

Tay phải của hắn đặt sẵn vào chuôi kiếm bên hông.

“Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu không tự ra gặp thì đừng trách ta hủy diệt ngôi miếu này của ngươi.”

Cuối cùng, Tiên Mẫu cũng hiện thân trước mặt hắn.

“Bây giờ chúng ta không nhất định phải làm kẻ địch.” Nàng tỏ ra cực kỳ nghiêm túc.

Lời vừa thốt ra khiến Thành ca không khỏi bất ngờ.

“Hả, chẳng phải trước kia ngươi vẫn luôn nói ta là kẻ địch của Thiên Đạo, không diệt trừ không được đó sao?”

Chương 2554: Bố cục dài dòng

“Lúc đó khác, bây giờ khác.”

Tiên Mẫu mỉm cười: “Từ lần trước gặp ngươi, ta đã biết ngươi không còn là kẻ thù của Thiên Đạo nữa rồi.”

Lần trước?

Khương Thành hồi tưởng, lần trước gặp Tiên Mẫu là lúc đi ra từ tiên sơn, tìm kiếm tài liệu có thể vận chuyển trọc lực.

Cuối cùng bản thân mình đi vào dòng chảy hỗn độn, không tìm thấy tài liệu nhưng lại có một tháng tu luyện ngoài ý muốn.

Lúc đó mình đã nói gì nhỉ, bày tỏ thiện chí với Thiên Đạo à?

Hắn không hiểu bèn hỏi: "Vì sao?"

Tiên Mẫu quan sát hắn từ trên xuống dưới, lúc này mới nói: "Vì ta nhìn ra được ngươi tu luyện trọc khí."

"Thì sao?"

"Tu luyện trọc khí thì không uy hiếp được đến Thiên Đạo à?"

Tuy Khương Thành vốn chẳng có ý đồ gì với Thiên Đạo nhưng vẫn không nhịn được vặc lại nàng.

"Về lý thuyết, thứ Thiên Đạo bài xích nhất là trọc khí còn gì? Ta phải là kẻ bị Thiên Đạo căm thù nhất chứ?"

Tiên Mẫu cười, lắc đầu.

"Ngươi nói chỉ đúng một nửa thôi."

Nàng từ tốn nói: "Đúng là Thiên Đạo rất ghét trọc khí, vì Thiên Đạo là hệ thống thanh khí, hoàn toàn không thể tiếp thu bất cứ trọc khí nào dung nhập."

"Cho nên khi ngươi tu luyện trọc khí, ngươi sẽ không còn cơ hội nhúng chàm Thiên Đạo và căn nguyên thế giới nữa."

Khương Thành đã hiểu ý nàng.

"Ý ngươi nói, dù bây giờ ta có cơ hội thôn tính Thiên Đạo thì cũng vô dụng thôi."

"Đúng vậy."

Tiên Mẫu gật đầu.

"Thanh khí và trọc khí không thể điều hòa, tuy bây giờ người miễn cưỡng ép chúng tồn tại trong cùng một vật chứa nhưng chúng cũng là mệnh ai nấy làm, xung khắc như nước với lửa."

“Dù tặng Thiên Đạo cho ngươi, ngươi cũng không dùng được.”

Khương Thành không thể không thừa nhận điều nàng nói là sự thật.

Bây giờ trọc thể của mình đã ngăn cản cả tiên lực lẫn hồn lực.

Hai thứ nước sông không phạm nước giếng, hai khí thanh trọc hoàn toàn ở hai thái cực.

Dưới tình huống này, dù mình có chiếm được Thiên Đạo, nó cũng sẽ bài xích trọc thể, không dung nhập vào đạo tâm của mình.

“Dù ta không thể hấp thu được Thiên Đạo thì ngươi cũng không lo lắng ta sẽ làm gì đó sao? Ví như tiêu diệt Thiên Đạo hay hủy hoại Nguyên Tiên giới?”

Đổi thành người khác, Tiên Mẫu chỉ xem họ như người si nói mộng.

Nhưng về thực lực thì Khương Thành thật sự có vốn liếng để tự tin.

Song nghe hắn nói vậy, Tiên Mẫu lại chẳng hề tỏ ra lo lắng, căng thẳng chút nào.

Trái lại nói chắc nịch rằng: “Ngươi sẽ không làm vậy.”

Thành ca cố ý nhướn mày:” Ngươi tin tưởng nhân phẩm của ta thế à?”

Tiên Mẫu mỉm cười: “Ta tin tưởng Phi Tiên môn.”

Nếu Thiên Đạo bị tiêu diệt hay Nguyên Tiên giới bị hủy hoại thì tuy Khương Thành có thể sống sót nhưng đệ tử Phi Tiên môn lại rất khó nói.

Tất nhiên còn có bằng hữu của hắn là Long tộc, Băng tộc, Vu tộc, Huyền tộc, và Nhân tộc.

Đến lúc đó họ sẽ không còn nhà để về, hoặc dần dần bại vong.

Đây đương nhiên là điều Thành ca không muốn nhìn thấy.

“Cho nên mấy năm nay ta chưa bao giờ nhằm vào người của ngươi.” Tiên Mẫu đắc ý nhướng mày.

Rõ ràng điều này cũng nằm trong kế hoạch của nàng.

Khương Thành biến thành cô gia quả nhân mới thật sự là mối nguy hại khó kiểm soát.

Đối xử tử tế với người của hắn vừa không ép hắn vào đường cùng, vừa có thể lợi dụng những người đó để ràng buộc hắn.

Thành ca cũng không biết nên phản bác lại hay nên cảm ơn nàng.

Cuối cùng hắn chỉ đành bĩu môi, khinh bỉ nói: “Tâm cơ đa đoan như vậy ngươi sống không thấy mệt mỏi à?”

Tiên Mẫu không để ý tới lời mỉa mai của hắn mà đứng dậy từ đài sen, chậm rãi đi tới trước mặt hắn.

Sau đó nàng hơi khom người xuống, nghiêm túc nói: “Hai lần ngươi ra tay, một lần tiêu diệt Giáng Thần giả, một lần tiêu diệt Hỗn Độn Chi Tinh, ta muốn nói lời cảm ơn với ngươi.”

Là người đại diện cho Thiên Đạo, nàng luôn mang dáng vẻ không chịu khói lửa nhân gian.

Khương Thành là người duy nhất có thể khiến nàng nhún nhường như vậy.

Tuy hắn bảo vệ Thiên Đạo, giữ gìn sự yên ổn của Nguyên Tiên giới cũng vì xây dựng một môi trường yên ổn cho Phi Tiên môn và mọi người.

Nhưng nhìn thế nào cũng như làm không công cho Tiên Mẫu hai lần.

“Đừng chỉ cảm ơn suông thế, làm cái gì thực tế chút đi.”

Hắn vê ngón tay: “Thiên tài địa bảo, tiên thảo kì trân đỉnh cấp gì đó cho ta một trăm xe.”

Tiên Mẫu lườm hắn trắng mắt: “Giờ ngươi có dùng được đâu?”

“Ta không dùng được nhưng những đệ tử của ta dùng được nhá.”

Thành ca cũng chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi. Rất nhanh hắn đã nghĩ đến chuyện quan trọng hơn.

“Đúng rồi, tại sao những đệ tử của ta đều quên mất Thiên Đạo? Ngươi đã làm gì họ?”

Tiên Mẫu trở về đài sen, ngồi ngay ngắn nói: “Chắc ngươi cũng đoán ra được, khiến mọi người quên đi Thiên Đạo mới là lựa chọn tốt nhất.”

“Vì sự ổn định của Nguyên Tiên giới mà khiến mọi người trở nên mông muội vô tri?”

“Chỉ là liên quan đến Thiên Đạo mà thôi, không thể nói là mông muội được. Huống chi quên đi Thiên Đạo cũng không ảnh hưởng gì tới việc tu luyện của bọn họ cả.”

“Sao ngươi làm được?”

Khương Thành cũng không định cho mọi người biết cái gọi là chân tướng, thứ hắn tò mò hơn là thực lực của Tiên Mẫu hiện giờ.

“Vì Nguyên Tiên Giới bây giờ, Thiên Đạo là mạnh nhất.”

“Có ý gì?” Khương Thành không hiểu lắm.

Tiên Mẫu im lặng một lát mới từ tốn nói: “Thiên Đạo và căn nguyên thế giới vốn là quan hệ đôi bên cùng tiến, hỗ trợ lẫn nhau, không ai áp chế được ai.”

“Nói thẳng ra, sự mạnh yếu của căn nguyên thế giới quyết định đẳng cấp của vị diện. Mà sức mạnh của Thiên Đạo luôn đồng nhất với đẳng cấp vị diện.”

“Nhưng điều này cũng đưa tới một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Thiên Đạo dễ bị sinh linh vị diện ngấp nghé.”

Giọng Tiên Mẫu trầm xuống: “Vị diện đẳng cấp thấp, sinh linh vị diện rất yếu nhưng Thiên Đạo cũng yếu.”

“Vị diện đẳng cấp cao, Thiên Đạo mạnh hơn nhưng sinh linh cũng trở nên mạnh mẽ.”

“Bất kể ra sao, Thiên Đạo vẫn luôn ở vào trạng thái không an toàn.”

“Muốn thật sự giải quyết vấn đề này chỉ có một cách!”

Khương Thành lập tức nghĩ tới một khả năng, thế là hắn thốt lên: “Khiến cường độ của Thiên Đạo cao hơn đẳng cấp vị

diện? Cũng chính là vượt qua cường độ của căn nguyên thế giới?”

“Đúng vậy!”

Tiên Mẫu trầm giọng nói: “Ví như căn nguyên thế giới đạt tới cấp chín, nhóm sinh linh cường đại nhất của vị diện này cũng sẽ đạt tới thực lực cấp chín nhưng Thiên Đạo là cấp mười thì chúng sẽ không uy hiếp được tới Thiên Đạo.”

“Dưới tình huống này, ta muốn xóa đi ký ức của họ về Thiên Đạo quả thật chẳng cần tốn sức.”

Nàng không hề nói khoác.

Khi đó, so với sinh linh mạnh nhất vị diện, Thiên Đạo đứng ở đẳng cấp cao hơn hẳn.

Bọn họ còn chẳng với tới, nói gì đến uy hiếp?

“Nhưng ngươi chẳng vừa nói Thiên Đạo và căn nguyên thế giới là đôi bên cùng tiến còn gì?”

Khương Thành tò mò hỏi: “Vì sao ngươi có thể đưa Thiên Đạo bứt tốc, vượt qua đẳng cấp của vị diện được?”

Vẻ mặt Tiên Mẫu trở lên kỳ lạ.

“Nhắc tới cái này phải cảm ơn đám Giáng Thần giả ban tặng.”

“Ngươi nói sao cơ?”

Chương 2555: Tung tích của tiên thụ

Khương Thành là một người thông minh. Chỉ với một câu “Cảm ơn đám Giáng Thần giả ban tặng” của Tiên Mẫu, hắn lập tức hiểu rõ chân tướng.

Mấy năm nay Thiên Đạo trở nên mạnh mẽ là vì khi chính thần ngã xuống, Thiên Đạo có thể thu hồi đạo ấn và hấp thu hết đạo mà bọn họ lĩnh ngộ được.

Chi tiết này cho thấy thật ra Tiên Mẫu vẫn luôn cố gắng phát triển Thiên Đạo, để nó vượt qua đẳng cấp của vị diện.

Từ cuộc chiến tranh giành thần vị, nàng đã sắp đặt một ván cờ cực lớn.

Và đây mới chỉ là một góc của ván cờ mà thôi.

Ở một góc khác, nàng còn ấp ủ âm mưu làm suy yếu căn nguyên thế giới.

Chuyện này nàng không hề ra tay, vì nàng vốn không làm được.

Nhưng có người khác làm được, đó chính là Giáng Thần giả.

Khi Giáng Thần giả lợi dụng Thiên Phong thạch hấp thu căn nguyên thế giới, đưa Nguyên Tiên giới về thời mạt pháp, Thành ca vẫn tò mò vì sao Tiên Mẫu chẳng tỏ ra sốt ruột chút nào.

Bây giờ cuối cùng hắn cũng biết được chân tướng.

Giáng Thần giả hấp thu căn nguyên thế giới, khiến đẳng cấp vị diện của Nguyên Tiên giới giảm xuống nhưng Thiên Đạo không bị hấp thu cùng cho nên vẫn không chịu tổn hao.

Một bên thăng một bên giáng, cuối cùng Thiên Đạo biến tướng vượt qua đẳng cấp của vị diện, hoàn toàn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Chậc chậc, thảo nào năm đó khi liên minh Thần Đạo bị đám Giáng Thần giả lừa gạt, rót sức mạnh đạo ấn vào Thiên Phong thạch, toàn bộ quá trình Tiên Mẫu không hề đứng ra nhắc nhở ngăn cản.

Đó chính là kết quả mà nàng mong muốn nhỉ?

Bất kể là Giáng Thần giả hay chính thần, thật ra đều đang hành động theo phương hướng mà nàng mong muốn.

Khương Thành ngẫm nghĩ, phát hiện dường như hành động của mình đã nằm trong dự đoán của Tiên Mẫu.

Nếu căn nguyên thế giới thật sự bị Giáng Thần giả hút hết toàn bộ thì Nguyên Tiên giới sẽ lập tức bị hủy diệt, kế hoach của nàng chẳng khác gì tự sát.

Cho nên bước cuối cùng trong kết hoạch, nàng vẫn cần diệt trừ đám Giáng Thần giả kia, thu hồi căn nguyên thế giới bị hao tổn.

Nàng biết sớm muộn gì mình cũng phải đánh một trận với Giáng Thần giả.

Để thêm phần chắc chắn, thậm chí nàng còn cố tình hiện thân chiến đấu với mình, nhún nhường nhờ cậy, nói gì mà bây giờ diệt trừ được Giáng Thần giả chỉ có ngươi, vì tương lai Nguyên Tiên giới vân vân và mây mây…

Về sau trong trận đoàn đội chiến đỉnh cấp ở Thiên Dịch sơn, mình đã tiêu diệt tất cả Giáng Thần giả như nàng mong muốn.

Nàng thuận lợi thu hồi căn nguyên thế giới tàn dư từ Thiên Phong thạch và tiên sơn, khôi phục nguyên khí của Nguyên Tiên giới.

Dường như tất cả Nguyên Tiên giới đều trở về lúc ban đầu, song không ai biết rằng, Thiên Đạo đã mạnh hơn hẳn vị diện này, không người nào có thể chạm đến nữa.

Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, Khương Thành không cách nào nhìn thẳng nữ nhân trước mặt nữa.

Thật đáng sợ!

Đây mới thật sự là thiên địa vi cục, chúng sinh vi kỳ.

Trước đây hắn nghĩ Cung Tình đã xem như đỉnh cao của âm mưu tính toán rồi. Bây giờ so với giáo sư chuyên gia Tiên Mẫu, Cung quân sư chẳng khác nào học viên sơ cấp.

“Ta rất tò mò, nếu ta không khiêu chiến với đám Giáng Thần giả kia thì ngươi định làm thế nào?”

Đối mặt với vấn đề này của hắn, Tiên Mẫu không cần nghĩ mà trả lời ngay.

“Ta sẽ nâng đỡ năm người kia, liên thủ với bọn họ.”

Khương Thành biết năm người nàng nói chính là đám ngũ thần Hồn Tổ, Minh Tổ.

“Được rồi, chuyện đến nước này, ngươi đã đạt được mục đích rồi.”

“Ngộ đạo Tiên thụ của ta đã trả cho ta được chưa?”

“Ngộ đạo Tiên thụ?”

Tiên mẫu ngẩn người, tỏ vẻ khó tin nói: “Thế mà ngươi lại đánh mất Ngộ đạo Tiên thụ?”

Rất ít người biết chuyện Ngộ đạo Tiên thụ của Thành ca, dù sao cái cây này bình thường đều phát huy uy lực trong cơ thể.

Nhưng Tiên Mẫu lại ấn tượng sâu đậm.

Dù sao năm đó ở biển Thiên Đạo, lần mà Khương Thành suýt bị Thiên Đạo nuốt chửng chính là nhờ Ngộ đạo Tiên thụ cứu nguy.

Nàng đứng ngoài xem hết cả quá trình, biết đó là con bài tẩy cuối cùng.

“Ngươi đừng giả vờ với ta.”

Khương Thành lập tức sa sầm mặt.

“Lúc trước Ngộ đạo Tiên thụ của ta gửi vào căn nguyên thế giới của Thiên Phong thạch, nếu ngươi thu hồi sức mạnh căn nguyên thì chắc chắn Ngộ đạo Tiên thụ cũng phải thu về cùng chứ.”

“Còn không mau đưa ra đây?”

Hắn vươn tay, tỏ vẻ ngươi không đưa thì đừng trách ông đây không khách khí.

Tiên Mẫu không khỏi đau đầu.

Bây giờ Thiên Đạo đã vượt qua đẳng cấp vị diện, Nguyên Tiên giới trừ Vô Định Cổ Thánh không màng thế sự ra, cũng chỉ có Khương Thành uy hiếp được tới Thiên Đạo.

Lần này nàng đứng ra là để trấn an Thành ca và xây dựng quan hệ hữu nghị với hắn, thực sự không muốn làm kẻ địch của hắn.

“Lúc thu hồi căn nguyên thế giới, ta thật sự không thấy tiên thụ nào hết.”

Thậm chí nàng còn giơ tay thề thốt.

“Ta có thể thề dưới danh nghĩa Thiên Đạo, nếu chuyện này ta lừa gạt ngươi thì Thiên Đạo sẽ bị hủy diệt, từ nay về sau ta hoàn toàn biến mất, không thể hiện thân.”

Khương Thành thấy bộ dạng nàng nghiêm túc thành thật sự vậy cũng tin tưởng hơn mấy phần.

Nhưng chuyện liên quan đến Ngộ đạo Tiên thụ, hắn không thể từ bỏ như vậy được.

“Ngươi bảo Thiên Đạo nhường đường, ta muốn đích thân vào hạch tâm căn nguyên điều tra.”

Đổi thành người khác đưa ra yêu cầu này, Tiên Mẫu sẽ chẳng thèm liếc mắt.

Nhưng lần này để nhận được sự tín nhiệm của Khương Thành, nàng gật đầu không chút do dự.

“Được, đi theo ta.”

Ngay sau đó, Thành ca được nàng đưa tới nơi trung tâm nhất của Nguyên Tiên giới.

Căn nguyên thế giới không có hình thái cố định. Sau khi tới nơi, Khương Thành đã mạnh đến cực điểm lâu rồi mới thấy lại cảm giác mình thật nhỏ bé.

Nhưng hắn cũng không cảm nhận được bất cứ sự công kích gì từ căn nguyên.

Cả người đắm chìm dưới quang huy của nó, thần hồn và tiên lực của hắn vốn bị trọc thể ngăn trở dường như có thể thoát khiếu mà ra bất cứ lúc nào, trở về với điểm bắt đầu.

Đó là sự hấp dẫn bản chất nhất, ẩn chứa ý vị huyền diệu khó giải.

Dõi mắt nhìn ra xa, trong tầm mắt hắn khi thì là muôn vàn huy quang giống nhau, khi thì ẩn chứa sự thiên biến vạn hóa của tất cả lực lượng.

Nếu đưa những người khác vào đây có thể lập tức sinh ra cảm ngộ vô tận.

Đương nhiên trước đó họ sẽ hòa tan vào trong căn nguyên.

Tìm kiếm ở đây một lúc lâu, Thành ca thật sự không thấy bóng dáng Ngộ đạo Tiên thụ đâu. Điều này khiến hắn hoàn toàn thất vọng.

Tuy bây giờ với thực lực của hắn và hệ thống tu luyện cổ quái, dường như tiên thụ có cũng được, không có cũng chẳng sao.

“Sao rồi?”

“Thôi, cái gì là của mình thì vẫn là của mình, không là của mình thì không thể cưỡng cầu.”

Khương Thành lắc đầu, quay về đại điện lúc trước.

“Theo ta thôi trắc, tiên cây ngộ đạo của ngươi chắc còn ở trong Thiên Phong thạch.”

Tiên Mẫu sóng mắt lưu chuyển, suy nghĩ rất lung.

“Nếu lúc đó ta không nhìn thấy thì đáp án cũng chỉ có một, bị người trong Thiên Phong thạch giấu đi rồi.”

“Được rồi được rồi, ngươi dừng lại đi!”

Thành ca tức giận trừng nàng.

“Giờ cái đinh trong mắt ngươi chỉ còn lại Thiên Phong thạch thôi chứ gì?”

“Khó giải quyết lắm phải không?”

“Đã vậy tự ngươi dây dưa với chúng đi, đừng có ngầm xúi giục ta.”

Bỏ lại câu này, hắn trực tiếp rời khỏi Vô Thượng Đạo Cực.

Trở lại bên ngoài, đám tiên nhân trước đó mang theo môn đồ tời tham gia kỳ thi tuyển người vẫn đang tụ tập bên ngoài.

Vừa thấy bóng dáng hắn, Kỷ Linh Hàm lập tức tiến lên đón,

“Ngươi đã về rồi!”

Ánh mắt của Hàm muội tử còn vương nỗi sầu ưu. Nàng vốn tưởng lần này lại phải chia ly một đoạn thời gian rất dài.

Mà khi hai người ôm nhau, bên cạnh cũng nổ ra một tràng hoan hô vang trời.

Chương 2556: Trở về Phi Tiên môn

Những người bên ngoài này đều đã biết thân phận của Khương Thành.

Cũng bởi vậy, những ngày chờ đợi này, số lượng người ở bên ngoài cửa Nam không hề ít đi, ngược lại còn nhiều hơn trước đây.

Sau khi nhìn thấy hắn, phản ứng của mọi người không khác gì so với những tuyển thủ ở bên trong đó, tất cả đều giống như

nhìn thấy một ngôi sao lớn trong truyền thuyết.

“Khương chưởng môn, là người thật sao?”

“Trời ơi, ta thật sự đã có thể tận mắt nhìn thấy Khương Thành!”

“Là hắn, thật sự là hắn, năm đó ta từng gặp rồi….”

Trong nháy mắt, xung quanh của Thành ca bị vây kín.

Bên trong trùng trùng từng lớp, người người tấp nập, không thể nhìn thấy được bên ngoài.

Bản thân Thành ca còn bị dọa cho một trận.

Bản thân chỉ đơn giản là xuất hiện một cái, hiện trường đã trở nên kích động như vậy sao?

Thân làm chúa tể làm màu thích ánh sáng của ánh đèn, hắn quả thực hy vọng bản thân đi đến đâu cũng đều trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Mà hiện tại, cái mục tiêu này xem như là đã thực hiện được rồi.

Bây giờ ở Nguyên Tiên giới không còn ai nổi tiếng hơn hắn nữa rồi.

“Khương tiền bối, những năm nay ngươi đã đi đâu vậy?”

“Ngươi muốn ra đây trở thành thủ lĩnh và cải quản Nguyên Tiên giới sao?”

“Khương chưởng môn lên cao hô một tiếng, Nguyên Tiên giới liền thay đổi cả trời đất, đây quả thực là một chuyện lớn!”

“Cái gì? Khương trưởng môn muốn tranh bá ư?”

“Không hay rồi, Khương chưởng môn muốn tiêu diệt Vô Thượng Đạo Cực, quét sạch tất cả tông môn, thống nhất Nguyên Tiên giới…”

“Khương chưởng môn dẫn ta theo với, bọn ta nguyện ý cùng ngươi chiến đấu!”

Khương chưởng môn còn chưa kịp nói gì, cả hiện trường đã bắt đầu một trận hỗn loạn.

Tin đồn lan truyền ra bên ngoài với tốc độ gần như mắt thường có thể nhìn thấy, trong nháy mắt nó trở thành một phiên bản không quy thuận Phi Tiên môn và sẽ bị xóa sổ.

Làm cho Khương Thành không nói nên lời, nhưng cũng không thể làm gì được.

Một số tiên nhân tại hiện trường vội vàng chạy trốn, nhưng một số môn phái lại vội vàng "đầu hàng" hắn, hy vọng sau này sẽ trở thành người hưởng lợi từ việc thành lập một thế cục mới.

Với tư cách là chưởng môn, Kỷ Linh Hàm nhanh chóng ra mặt để bác bỏ những tin đồn.

Bày tỏ rằng Phi Tiên môn không hề có ý muốn tranh bá, càng không có dự định sẽ chinh phạt những tông môn và tộc quần khác.

Chỉ là sự thanh minh này không có tác dụng gì nhiều, nhiều người cho rằng đó chỉ là một sự che đậy.

Nhìn thấy cảnh này, Thành ca cuối cùng cũng cảm nhận được gánh nặng của việc trở thành một nhân vật nổi tiếng trên vị diện này.

Xuất hiện quá nhiều dưới ánh đèn sân khấu có vẻ không phải là điều tốt!

Lúc này, đám người Lẫm Đế và Hồn Đế cũng đến, còn những người khác thì tách biệt ở bên ngoài.

"Khụ, Khương Thành, chuyện đó thế nào rồi?"

Nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ thần thần bí bí của bọn họ, Khương Thành thấy giống như giao dịch ngầm vậy.

"Chuyện đó cái gì?"

"Chính là…"

Lẫm Đế cẩn thận nhìn cánh của lớn phía Nam ở xa, lại một lần nữa bố trí mấy cái kết giới cách biệt.

"Ngươi có nhìn thấy mấy vị cung chủ và mấy vị thần chủ đó của Vô Thượng đạo cực không?

Thành ca gật đầu.

“Nhìn thấy rồi.”

Vẻ mặt của mười năm vị Chính Thần bỗng chốc mừng rỡ.

Thương Lạc Chính Thần hưng phấn hỏi dồn: “Nếu ngươi có thể sống sót đi ra, vậy bây giờ có lẽ bọn họ đều đã chết hết rồi nhỉ?”

“Chết rồi?”

Khương Thành trầm ngâm suy nghĩ một chút, trong đầu những con người này đang nghĩ cái gì vậy chứ?

Tiên Mẫu làm sao có thể chết được?

Nữ nhân đó cùng sống cùng chết với Thiên Đạo, nếu như nàng ta chết đi, Thiên Đạo có lẽ cũng không còn nữa nhỉ?

Nguyên Tiên giới đó cũng xem như thật sự đã bị hủy diệt rồi.

“Bọn họ vẫn đang sống rất tốt.”

“Cái gì?”

“Chưa chết?”

Tiếng nói của Hồn Đế, Huyền Đế và những người khác tất cả đều đột ngột tăng lên vài độ.

“Tại sao họ vẫn chưa chết?”

“Tại sao ngươi không giết họ?”

“Tại sao ngươi lại tha cho bọn chúng?”

Khương Thành cau mày, không vui nói: “Ngươi đang dạy ta làm việc sao? Tại sao ta phải giết bọn chúng?”

“A, cái này…”

Tất cả Chính Thần đều không dám đắc tội hắn, vội vàng xua tay.

“Không, không, ngươi hiểu lầm rồi.”

“Bọn ta chỉ là cảm thấy tiếc.”

“Xét cho cùng, Vô Thượng đạo cực kiêu ngạo hống hách độc đoán như vậy, hoàn toàn không thèm để ý đến Phi Tiên môn, chúng ta cũng là cùng một kẻ thù mà.”

“Vốn tưởng rằng ngươi sẽ quét sạch đám bệnh hoạn này…”

“Được rồi đủ rồi.”

Khương Thành mất kiên nhẫn vẫy tay.

Đám người này sao có thể có đức y như Tiên Mẫu vậy, cả ngày chỉ nghĩ chọc tức mình.

“Các ngươi cùng lắm là sợ nàng ta sẽ giết chết các ngươi, đoạt lại đạo ấn.”

“Trên thực tế, hiện tại các ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.”

“Không ngoài dự đoán thì nàng ta có lẽ sẽ không đối phó với các ngươi.”

Kết luận mỏng manh này, đương nhiên không thể khiến cho chư vị Chính Thần yên tâm.

“Thật sự sẽ không nhằm vào bọn ta sao?”

“Tại sao vậy?”

Bởi vì Tiên Mẫu muốn tiếp tục tăng cường Thiên Đạo.

Bây giờ độ mạnh của Thiên Đạo đã vượt qua cấp bậc vị diện, rất ổn định.

Mà đạo ấn của những vị Chính Thần này chính là đến từ Thiên Đạo, thuộc về kỹ mạch của Thiên Đạo, đương nhiên chính là không thể hình thành sự uy hiếp đối với Thiên Đạo, ngược lại còn là hộ vệ bảo vệ Thiên Đạo.

Đối với Tiên Mẫu mà nói, hiện tại giữ lại những Chính Thần này ngược lại còn có ích hơn.

Chỉ có điều những nguyên nhân sâu sa phức tạp này, hắn cũng lười để giải thích với bọn họ.

“Tóm lại các ngươi thích tin thì tin không thì thôi.”

Quăng ra câu này, hắn dẫn theo Kỷ Linh Hàm bay đi.

Trên đường trở về Phi Tiên môn, một số tông môn và tộc quần chủ động muốn tiếp cận tiên khí phi hành của bọn hắn, muốn cầu kiến, hoặc lại muốn “hộ tống” suốt chặng đường.

Khương Thành không để ý chuyện này, nhưng Kỷ Lăng Hàn lại có chút lo lắng.

“Tại sao rõ ràng đã trải qua một đại kiếp, khó khăn lắm mới khôi phục trở lại được, nhiều người vẫn cứ…”

“Vẫn hành động ngu xuẩn, thích chiến thích phục ? Cả đầu chỉ nghĩ muốn làm đại sự gì đó ? ”

“Đúng thế.”

Kỷ Linh Hàm nhìn hắn, tựa hồ hy vọng hắn có thể làm sáng tỏ nghi vấn của mình.

Nhưng Khương Thành suy nghĩ một chút, rồi mỉm cười.

“Bởi vì họ không biết nghĩ như chúng ta.”

“Sau khi về lại Đông Trúc đảo, Phi Tiên môn tiếp tục duy trì cuộc sống tu luyện bình thường. ”

Tuy nhiên, vì Khương Thành đã trở lại nên có vô số cao thủ tới cửa bái kiến.

Lúc đầu, Khương Thành khá thích thú.

Nhưng ngày càng có nhiều người muốn gia nhập Phi Tiên môn, muốn bái hắn làm thầy, hoặc xin hắn chỉ giáo cho mình, xin hắn ra mặt giúp đỡ, thỉnh hắn cho mình công pháp bảo vật, thỉnh cầu hắn làm minh chủ…

Cuối cùng hắn cũng có chút khó chịu.

Vì vậy, hắn tuyên bố đóng cửa Đông Trúc đảo.

Giống như cách mà Vô Định Cổ Thánh đã cô lập Tiên Võ châu năm đó, ẩn giấu hòn đảo này lại, biến mất khỏi thế giới bên ngoài.

Dòng thời gian dài vẫn trôi từ năm này qua năm khác.

Phi Tiên môn liên tục lại xuất hiện mười vị Cổ Thánh, như Mặc Trần, La Viễn, Đường Như.

Tu vi của các đệ tử khác cũng tiến bộ không ít.

Bản thân Khương Thành cũng không nhàn rỗi.

Lần này hắn đã thực sự bế quan khổ tu trong một thời gian dài, mục đích chính là “Phong Diễn Hắc động”.

Nếu như hệ thống đã nói “Phong Diễn” là hình thích vận chuyển của Thiên Phong Thạch, vậy hắc động này của hắn có

lẽ cũng có thể có được một phần hiệu quả của Thiên Phong Thạch.

“Viên đá đó có thể chuyển hóa sức mạnh của căn nguyên nội bộ thành nguyên năng mà những Giáng Thần Giả cần, cũng có thể tạo thành một loại thế giới mới như Tiên Sơn.”

“Vậy ta có lẽ cũng có thể tạo ra một thế giới mới nhỉ ? ”

Chương 2557: Sức mạnh phá vỡ sự cần bằng

Cách nghĩ của Khương Thành rất hợp tình hợp lý, nhưng để thật sự tiến hành, độ khó vẫn là vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Trong suy nghĩ của hắn, Hắc động này của bản thân mặc dù không có căn nguyên thế giới, nhưng chung quy vẫn có khí hải.

“Dùng tiên lực của khí hải làm căn nguyên thế giới của mình không phải là được rồi sao?”

Chỉ là rất nhanh hắn đã phát hiện ra, tiên lực khí hải của bản thân bây giờ đều ở trong Hắc động, đã dung hợp với các sức mạnh khác, không có cách nào có thể tách ra rồi tập hợp lại.

“Thứ này rốt cuộc là cái gì?”

“Tiên lực và hồn lực, đạo tâm, huyền văn của ta, tất cả đều dung hợp vào trong đó, thậm chí còn bao gồm cả linh ý.”

“Theo lý mà nói, có lẽ bây giờ ta chính là người không có thần hồn, cũng không có ý thức.”

“Nhưng tất cả mọi thứ của ta đều bình thường.”

Khương Thành nghĩ đi nghĩ lại, đáp án chỉ có một, cái Hắc động này vốn dĩ đã thuộc một phần của cơ thể mình.

Tiên lực, hồn lực, nếu như những thứ này dung hợp trong Hắc động, vậy thì bản thân mình vẫn còn có nó trong cơ thể.

Chỉ có điều, bây giờ bản thân hoàn toàn không hiểu nó, không biết dùng nó như thế nào.

Hắn đột nhiên có chút vui mừng, may mà bản thân đang ở trạng thái trọc thể, Hắc động cũng là thể hệ thanh khí, không thể ảnh hưởng tới cơ thể của hắn.

Nếu không, cả người hắn có lẽ đều đã biến thành hình thái của Hắc động đó.

“Thế thì ảnh hưởng đến hình tượng bên ngoài của ca đây quá rồi.”

Hết cách, hắn chỉ có thể thử hiểu về cái “Hắc động” này trước, thử hoàn toàn nắm bắt nó.

Trong quá trình lâu dài này, cái Hắc động đó cũng không ngừng biến hóa.

Nó ngày một thu nhỏ lại, dường như một cỗ sức mạnh nào đó đang không ngừng tu luyện.

Mà Khương Thành trong quá trình thể ngộ và nghiên cứu tìm hiểu về nó, cũng không ngừng nhận được những cảm ngộ mới, dần dần có một chút quyền khống chế nó.

Dần dần, hắn đã có thể điều động một chút sức mạnh từ trong Hắc động.

Nhưng có điều không giống với hắn từng nghĩ, nguồn sức mạnh đó vừa không phải tiên lực cũng không phải hồn lực và quy tắc, linh ý, mà là một loại sức mạnh hắn đã từng sử dụng – thánh lực thứ hai.

Năm đó khi Khương Thành bước vào Đạo Thánh, nhận được quà tặng Thiên Địa là một thánh lực mới.

Nguồn sức mạnh này được hắn gọi là thánh lực thứ hai.

Mà tác dụng của nó vừa đơn giản vừa thô bạo, đó chính là có thể chuyển hóa bất kì một loại sưc mạnh mà hắn đã quen thuộc.

Trước đây hắn chỉ dựa vào cách dùng thánh lực thứ hai chuyển hóa thành linh ý, dưới sự khống chế tâm niệm của hắn, nhanh chóng chuyển hóa thành linh ý màu tím.

Cỗ linh ý đó vô cùng lớn mạnh, gần như sắp đuổi kịp tộc nhân Thiên tộc thập tứ trọng của Thiên giới.

Nhưng tu vi ở Thiên tộc của Khương Thành trước đây cũng chỉ là Thiên giai thập tam trọng.

Cái này thì cũng thôi đi.

Quan trọng là, cỗ sức mạnh bị hắn rút ra này, thật ra chỉ chiếm không đến một phần năm của Hắc động đó!

"Hừ!"

Khi Khương Thành ý thức được ý nghĩa ẩn giấu đằng sau đó, bản thân hắn không khỏi kinh ngạc.

"Cái này cũng hơi mạnh quá đi rồi?"

"Nếu ta có thể rút ra được hết tất cả sức mạnh ở trong Hắc động này, linh ý được chuyển hóa thành sẽ tăng thêm hàng vạn lần, há chẳng phải nhẹ nhàng có thể vượt qua Thiên giai thập tứ trọng của đám Tinh Diệu Hoàng bọn họ sao, đạt được thập ngũ trọng trước giờ chưa từng có, thậm c hí là thập lục trọng mà vốn không tồn tại?"

"Cái này…c ái này cũng phá vỡ sự cân bằng của vị diện quá mức rồi nhỉ?"

Thiên giai thập tứ trọng đã là cổ thánh rồi!

Nhất thời, Khương Thành cũng không biết nên nói gì.

"Sao có thể làm được chứ?"

Là người trong cuộc, hắn không thể không đặt câu hỏi tra hỏi linh hồn.

Có điều rất nhanh sau đó, hắn đã nghĩ ra nguyên nhân.

Hắc động này được biến đổi từ thế giới trong chính cơ thể hắn, tiên lực, hồn lực, linh ý, đạo tâm hay là lực huyền văn của bản thân, tất cả đều bao gồm trong đó.

Sau khi biến thành hình dạng Hắc động, tất cả những sức mạnh dung hợp lại với nhau, tất cả đều biến thành thánh lực thứ hai.

Nói trắng ra, dưới sự củng cố của thánh lực thứ hai, toàn bộ sức mạnh của tiên lực, hồn lực, lực huyền văn đều có thể chuyển hóa thành linh ý.

Nguồn sức mạnh nhiều như vậy cộng lại với nhau, linh ý của hắn sau này sẽ đột phá thập ngũ trọng thậm chí là thập lục trọng mà trước giờ chưa từng có, không hề có gì kỳ lạ.

Đương nhiên, những sức mạnh này cũng có thể chuyển hóa toàn bộ thành hồn lực hoặc tiên lực, quy tắc lực huyền văn.

"Mạnh quá đi!"

"Ta điên mất!"

Thật ra năm đó khi nhận được thánh lực thứ hai, Khương Thành đã từng than thở rằng sức mạnh này quá lỗi.

Tùy tiện chuyển hóa thành bất kỳ một loại sức mạnh nào, bước vào trong chiến đấu, ảnh hưởng cũng đều rất lớn.

Chỉ có điều khi đó, thánh lực thứ hai của hắn rất có hạn.

Mà loại sức mạnh này, hắn cũng không qua tu luyện, không thể tăng thêm.

Vì vậy sau khi đạt đến mức độ Thánh Chủ, chỉ còn là bông hoa trên gấm không có quá nhiều ý nghĩ, cho nên hắn cũng ít dùng đến.

Nhưng hiện tại, mọi thứ đã khác rồi!

Hơn nữa chưa nói đến sức mạnh của Phong Diễn Hắc động, hắn chỉ vừa mới điều động một góc của băng sơn, cho dù là điều động được toàn bộ, tương lai vẫn có thể tiếp tục tăng thêm.

Cho dù hắn nâng cao tiên lực hồn lực hay là tăng thêm cảm ngộ quy tắc, tăng cấp độ huyền văn, đều sẽ mở rộng thế giới trong cơ thể hắn, đem đến sự tăng lên của Phong Diễn Hắc động.

Sau khi hiểu được hết tất cả những điều này, Thành ca không khỏi muốn hát thật to.

"Thỏa mãn quá đi?"

"Không ngờ thật không thể ngờ, ca đây tùy ý thêm một kiểm tra mới, vậy mà cũng có thể nhận được thu hoạch lớn như vậy."

“Phong Diễn Hắc động này so với bất kỳ một loại pháp môn tu luyện nào trong thế gian này cũng đều mạnh hơn hàng vạn lần!”

Sau khi nhận được trái ngọt, thành ca vô cùng thoải mãn, thậm chí còn quên mất bản thân từng là người ghét việc bế quan tu luyện nhất.

Thời gian trôi nhanh, khi hắn có thể đạt đến 1 phần nghìn việc rút điều động thánh lực thứ hai, diện mạo bên trong Hắc động cuối cùng cũng hiên ra trước mắt hắn.

Khương Thành cảm nhận được sự đặc trưng gần giống như Thiên Phong Thạch, nhưng lại cũng có sự khác biệt cực kỳ lớn.

Mà hiện tại, trong Hắc động này của hắn không có khái niệm về không gian.

Suy nghĩ vừa nảy ra, hắn liền điều động một luồng sức mạnh để phát triển sức mạnh của lực huyền văn, sau đó sức mạnh của những quy tắc huyền văn khác cũng cùng nhau gia nhập vào.

Hắn bắt đầu thử xây dựng một thế giới đặc biệt bên trong Hắc động này.

Loại chuyện này nghe cũng không có gì khó.

Dù sao tiên nhân ở thời kỳ Tiên Vương đã có thể tạo ra Tiên quốc, đó thật ra chính thành một tiểu thế giới.

Mà vào thời kỳ Đạo Thần, cũng có thể ở bên ngoài tạo ra một thế giới đặc biệt như Cô Thần giới, Thiên Long giới.

Nhưng những tiếu thế giới đó và vị diện đặc biệt, thật ra đều là dựa vào Nguyên Tiên giới để sáng tạo ra, về bản chất vẫn là dựa trên sự giúp đỡ của Thiên Đạo.

Càng huống hồ, cấp độ của những thế giới đó quá thấp, căn bản không thể chứa đựng được sinh linh cấp cao.

Còn về “Tiên Sơn” mà đám Giáng Thần giả tạo ra, đó không phải là do bọn họ mạnh như nào, mà là bản thân Thiên Phong thạch quá đỗi thần kỳ.

Mà hiện tại, thế giới mà Khương Thành tạo ra này, hoàn toàn không phụ thuộc vào bất kỳ thứ gì bên ngoài.

Độ khó cực cao, không cẩn thận sẽ phá vỡ sự cân bằng của vị diện, sau đó tất cả đều sụp đổ.

Đổi lại là người khác, sợ là thử không biết bao nhiêu lần cũng khó thành công.

Có điều hắn đã từng dùng thân phận Thiên Đạo trên con đường vàng kim, kinh nghiệm xử lý loại vấn đề về cân bằng vị diện này vô cùng phong phú, cũng xem như là đã quen việc.

Chương 2558: Thế giới thuộc về mình

Trong khi Khương Thành đang vội vàng xây dựng một thế giới mới trong "Phong diễn hắc động", bên ngoài đã gió bão cuồn cuộn.

Sự yên tĩnh của Nguyên Tiên giới lần nữa bị phá vỡ.

Chỉ là, dường như chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với Phi Tiên môn.

Bởi vì Đông Trúc đảo đã bị ẩn giấu, mặc dù ngoại giới có vô số người mong chờ Khương Thành rời núi, còn có người tìm hắn khắp nơi, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm được.

Năm tháng trôi đi, thẳng đến một ngày nọ, cuối cùng Khương Thành cũng thành công.

Trong cái "Phong diễn hắc động" nọ, một thế giới nhìn có hơi đơn sơ được tạo ra.

Nói đơn sơ là bởi vì thế giới này còn cực kỳ hỗn loạn, không hề tốt đẹp như Nguyên Tiên giới.

Nhưng mà cũng may là những nguyên tố cơ bản như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ và trăng, trời, sao đều có hết.

Mà kể từ khi được tạo ra, nó lại bắt đầu tự chủ phát triển, cũng không cần phải cố đi chải vuốt.

Thành ca khá hài lòng.

"Đây mới là một thế giới chân chính có sự sống đó!"

“Thế giới bên trong trước đó đúng là yếu hơn nhiều.”

Tuy nói như vậy nhưng thật ra hắn cũng hiểu rõ thế giới này không thể so được với Nguyên Tiên giới.

Nếu như nói Nguyên Tiên giới là một chiếc hàng không mẫu hạm, vậy thì cái thế giới này của hắn cùng lắm cũng chỉ là một chiếc xuồng ba lá mà thôi.

Đặc điểm rõ ràng nhất chính là lực lượng trong thế giới bên trong của hắn chỉ là do hắn tu luyện được, mà Nguyên Tiên giới thì có mênh mông căn nguyên thế giới.

Bẩm sinh đã kém không chỉ một bậc.

Nhưng mà bất kể là như thế nào, cái thế giới này thật sự tồn tại tách rời khỏi Nguyên Tiên giới.

Lần trải nghiệm này đã cho hắn càng nhiều cảm ngộ hơn.

“Trong một thời gian dài, vô số tiên nhân đều ảo tưởng thông qua tu luyện tới Thiên Đạo, tự mình sáng tạo ra một thế giới song song với Nguyên Tiên giới.”

“Nhưng không ai thật sự làm được, một người cũng không.”

“Bởi vì bất kể là bọn họ tu luyện thứ gì, tiên lực, linh ý, hồn lực, hay là yêu lực… Tất cả đều bắt nguồn từ căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới.”

“Trong trường hợp này, cho dù họ có tạo ra cái gì, cũng chỉ có thể được xem như một cành cây của cái cây Nguyên Tiên giới mà thôi, chứ không phải một cái cây khác.”

“Ta hấp thu loạn lưu hỗn độn, sau đó ngoài ý muốn chuyển biến thành hắc động, mới có thể xem như thoát khỏi phạm vi của Nguyên Tiên giới!”

Quá trình định hình thế giới lần này cũng cho phép Thành ca có thể điều động thánh lực thứ hai, từ một phần nghìn trước đó tăng lên tới năm phần trăm.

Với hắn mà nói cũng coi là một tiến bộ lớn.

Bây giờ hắn lại chuyển hóa toàn bộ thánh lực thứ hai thành linh ý, đã đạt đến tiêu chuẩn Thiên giai thập ngũ trọng mà ngay cả Tinh Diệu Hoàng và Nguyệt Ảnh Hoàng cũng không thể với tới.

Xem như, đây là thật sự là cảnh giới ở trên Cổ Thánh.

“Tu luyện là một quá trình kéo dài vô tận, cần phải kết hợp giữa rèn luyện và nghỉ ngơi.”

Ca này tùy tiện tìm cho mình một lý do xong bèn xuất quan.

Sau đó, hắn cho triệu tập Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần và tất cả bốn thế hệ đệ tử.

Nhìn thấy cảnh giới của đám người bây giờ, hắn cũng giật nảy mình.

“Mẹ kiếp, nhiều Cổ Thánh như vậy? Các ngươi bán sỉ à?”

Chỉ thấy trong hàng ngàn đệ tử phía trước, có khoảng chừng hơn hai trăm vị Cổ Thánh.

Đệ tử đời thứ hai và thứ ba đều thuần một kiểu, mà đệ tử đời thứ tư lại đột nhiên tăng mạnh.

Nghĩ đến năm đó lần đầu đến Tiên Võ châu, hai vị Cổ Thánh như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, hắn không khỏi không cảm thán thời đại biến hóa quá nhanh.

Có thể khiến hắn kinh ngạc như vậy, mấy người La Viễn và Đan Thái cực kỳ có cảm giác thành tựu.

“Ha ha, chúng ta cũng không thể làm mất mặt Khương chưởng môn mà.”

“Mấy năm qua cảm ngộ như suối tuôn trào, bọn ta không muốn đột phá cũng không được nữa.”

“Hết cách rồi, ai bảo ta là người được Khương chưởng môn chúc phúc chứ, vốn đã không giống người bình thường rồi!”

Sau khi đám người cười đùa một trận, Kỷ Linh Hàm đang kéo cánh tay Thành ca mới mỉm cười: “Thật ra ta cũng cảm thấy có hơi bất ngờ.”

“Bây giờ Nguyên Tiên giới ngày càng mạnh lên, bên ngoài đạt đến Cổ Thánh không khó, nhưng chúng ta không giống vậy.”

“Có thể có nhiều sư đệ sư muội và hậu bối cùng đột phá như vậy, đúng là kỳ tích mà.”

Cổ Thánh bên ngoài mà nàng nhắc đến chính là loại không cần đạo nguyên, chỉ tương đương Cổ Thánh bản thần tốc chỉ có tu

vi Tiên lực và Hồn lực.

Mà tất cả những người đột phá Cổ Thánh ở Phi Tiên môn đều có nguyên.

Mặc dù là sau khi bọn họ cảm ngộ huyền văn đều tu nguyên quy tắc tương ứng, nhưng độ khó cũng không thấp hơn tu luyện đạo nguyên.

Mà bất kể là loại nguyên nào, muốn cảm ngộ ra đều phải có căn cốt, ngộ tính, cơ duyên và hoàn cảnh ngoại giới, thiếu một thứ cũng không được.

“Có thể xuất hiện mười Cổ Thánh đã được xem như kỳ tích, thế mà lại xuất hiện hơn hai trăm người.”

“Hơn nữa nhìn tình huống này, trong tương lai, sớm muộn gì toàn bộ cũng sẽ đạt đến Cổ Thánh.”

“Thật sự không thể tưởng tượng nổi mà!”

“Tỉ lệ thành tài của đám đệ tử năm đó ca tuyển đều cao như vậy sao?”

“Hay là nói, quy tắc nguyên dễ tu luyện hơn đạo nguyên một chút ?”

Hắn suy nghĩ một lát cũng không ra đáp án, cuối cùng chỉ có thể tạm thời gác lại.

“Đúng rồi, ta gọi các ngươi đến là để định thử nghiệm một chút thế giới mới ta vừa khai sáng ra.”

“Xem xem có thể gánh được Cổ Thánh hay không.”

Vị diện cũng có đẳng cấp, vị diện đẳng cấp thấp không gánh được sinh linh giai cao mạnh mẽ, rất dễ bị nổ tung.

Trước đó lúc Nguyên Tiên giới tiến vào thời đại mạt pháp nọ cũng có thể chứa được Cổ Thánh.

Nhưng đó là bởi vì lúc đó cấp bậc của Thiên Đạo không thay đổi, thậm chí còn trở nên mạnh hơn.

“Thế giới mới?”

Nghe được từ này, sắc mặt chúng đệ tử đều khác nhau.

Rất nhiều người trước hết liên tưởng đến loại vị diện như Cô Thần giới và Thiên Long giới.

Nếu thật sự là như vậy thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Dựa vào Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới và căn nguyên thế giới, mỗi người bọn họ đều có thể sáng tạo ra vài tiểu thế giới cùng loại.

Nhưng mà đám người Đan Thái, Ngụy Miễu vẫn rất nể mặt nịnh hót.

“Oa, vậy mà Khương chưởng môn có thể sáng tạo ra một thế giới ư?”

“Trời ạ, đây là năng lực Thần Sáng Thế chăng?”

“Không hổ là Khương chưởng môn…”

“Khụ!”

Khương Thành cảm thấy năng lực nghiệp vụ của mấy đệ tử này đã sa sút, bây giờ cũng không còn đa dạng nữa.

“Được rồi được rồi, để ta mở trước một cái thông đạo cho các ngươi đi vào.”

Dứt lời, hắn điều động thánh lực thứ hai mở rộng ra bên ngoài.

Trước đây, loại chuyện này chẳng qua chỉ là một ý niệm trong đầu.

Nhưng bây giờ bởi vì bị Trọc thể ngăn cản, hắn phải hao phí tới tận mười mấy giây.

Quá trình sau đó diễn ra rất suôn sẻ, Kỷ Linh Hàm là người đầu tiên tiếp nhận sự dẫn đường của thánh lực thứ hai, được truyền tống vào thế giới bên trong hắc động.

Thành ca phát hiện thế giới bên trong không hề có cảm giác bị căng trướng, lập tức yên tâm.

Sau đó các đệ tử khác cũng lần lượt được đưa vào.

Đối với chuyện này, các đệ tử đều không chống cự.

Dù sao loại trải nghiệm này năm đó ở hạ giới bọn họ đã từng trải qua rồi, chỉ khác là lúc ấy bước vào Toàn Cơ đồ.

Sau khi tất cả mọi người bước vào hết, cuối cùng Khương Thành cũng cảm nhận được sự khác thường.

Thế giới vốn dĩ hỗn loạn không thôi, theo những "Cường giả" này bước vào, chẳng những không trở nên hỗn loạn hơn, ngược lại còn ổn định hơn rất nhiều.

"Tại sao lại như vậy?"

"Chẳng lẽ là bởi vì bọn họ ràng buộc với huyền văn, cho nên có thể giúp ta ổn định cục diện này?"

Vì để chứng minh suy đoán này, Khương Thành gọi mấy người Nguyên Chân, Diệp Minh không ràng buộc với huyền văn tới.

Sau đó phát hiện, sau khi những người này bước vào đúng là không có hiệu quả ổn định như mấy người Kỷ Linh Hàm.

Chương 2559: Chiến hỏa lại nổ ra

Sau khi đám người Kỷ Linh Hàm tiến vào "Hắc động thế giới" của hắn, không chỉ khiến bên trong ổn định hơn, Khương Thành còn phát hiện lực lượng mình có thể điều động cũng đang chậm rãi tăng lên.

Tốc độ tiến bộ mặc dù không rõ ràng, nhưng so với lúc trước hắn tu luyện còn nhanh hơn.

"Còn có chuyện tốt như vậy sao?"

Xém nữa Khương Thành đã nảy ra suy nghĩ thuyết phục bọn họ ở trong đó luôn rồi.

Nhưng một giây sau hắn đã tự bóp nát cái suy nghĩ ích kỷ này.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy vô số giọng nói.

"Thế giới này thật là loạn."

"Thế giới Khương chưởng môn sáng tạo ra có hơi nguyên thủy đó."

"Đây là đâu, trong thế giới bên trong của Khương chưởng môn sao?"

"Í, bây giờ xem như ta và Thành ca kết hợp với nhau sao! Thật hy vọng những người khác mau cút ra ngoài, Thành ca sẽ là của một mình ta!"

“Sao ta lại cảm nhận được khí tức của huyền văn hoả vậy?”

“Trong này tu luyện thế nào đây? Ta không hề cảm nhận được tiên lực mà!”

Những âm thanh này hắn không nghe thấy bằng tai, nhưng lại xuất hiện trong đầu hắn một cách khó hiểu.

Ồn ào vô cùng, hơn hàng ngàn giọng nói đan xen vào nhau.

Khương Thành có thể dễ dàng nhìn thấy từng đệ tử trong thế giới bên trong, bọn họ không mở miệng, cũng không có truyền âm.

Vậy những âm thanh này ở đâu ra?

Hắn đột nhiên nảy ra một suy đoán quái dị - Có khi nào là tiếng lòng của bọn họ?

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, bản thân hắn cũng cảm thấy đáng sợ.

Mặc dù hắn đã sớm có Độc Tâm thuật, nhưng mỗi lần sử dụng cũng chỉ có thể đọc một người, mà lại cần hao phí một lượng lớn huyền tinh.

Huống chi, hắn chưa từng nghĩ sẽ sử dụng với người bên mình.

Mà lần này hắn không cần phải tiêu tốn bất cứ thứ gì cũng có thể nghe được tiếng lòng của tất cả mọi người.

“Đây là năng lực gì?”

“Xem tình hình, hẳn ta chính là Thiên Đạo trong thế giới bên trong của chính mình.”

“Vậy là Thiên Đạo cũng có thể nghe được âm thanh tiếng lòng của mọi người sao?”

“Không đúng, bây giờ trình độ khống chế thế giới bên trong của ta còn cao hơn cả Thiên Đạo, đúng hơn là cấp bậc Sáng Thế Thần.”

“Có lẽ… Thiên Đạo cũng không có năng lực này nhỉ?”

Mặc dù hắn nghĩ như vậy, lại đột nhiên nhớ tới chuyện Tiên Mẫu xoá bỏ tất cả ký ức liên quan đến Thiên Đạo của mọi người.

Lúc đó hắn đã cảm thấy hành động đó quá mức thần kỳ.

Chẳng lẽ…

Khương Thành cũng không muốn nhìn trộm nội tâm của mấy đệ tử, thế là nhanh chóng dịch chuyển tất cả ra khỏi đó.

“Ta tính ra ngoài xem một chút, các ngươi….”

Lời còn chưa dứt, Kỷ Linh Hàm lập tức ôm lấy cánh tay hắn.

“Ta cũng muốn đi chung.”

Thành ca vừa mới gật đầu đồng ý, cánh tay kia đã bị Lâm Ninh ôm lấy.

“Ta cũng phải đi!”

Sau đó mấy người Ấn Tuyết Nhi và Đường Như cũng không buông tha xông tới.

“Mỗi lần đi ra ngoài giải sầu đều chỉ dắt theo Kỷ sư tỷ, không thấy quá thiên vị sao?”

“Không được, lần này chúng ta cũng muốn đi chung!”

Các nàng tụ lại đòi đi, đám La Viễn Đan Thái cũng ồn ào theo.

“Chúng ta cũng phải đi du ngoạn với Khương chưởng môn!”

“Đúng vậy, mọi chuyện đều phải thật công bằng.”

“Lần nào đi cũng chỉ dắt theo Kỷ sư tỷ, xem ra địa vị của chúng ta trong lòng Khương chưởng môn là rất chênh lệnh rồi.”

Thành ca bị bọn họ làm cho tức cười.

Địa vị của các ngươi đương nhiên là thấp hơn Kỷ Linh Hàm rồi, nghĩ sao vậy?

“Không có không có, đương nhiên là ta phải đối xử với mọi người như nhau rồi, chỉ là chuyện trong môn phái không thể thiếu mọi người xử lý mà…”

“Bây giờ môn phái của chúng ta rất biệt lập, không cần cao thủ tọa trấn giữ đâu.”

“Đúng đó, huống chi chuyện của môn phái đã giao cho đệ tử hậu bối từ lâu rồi, đã lâu lắm rồi chúng ta không còn xử lý nữa.”

Thành ca còn có thể nói gì đây?

Chỉ có thể rưng rưng từ bỏ kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật với Kỷ Linh Hàm.

Hắn sờ mũi khẽ gật đầu: "Được rồi, đã vậy thì chúng ta tổ chức một buổi tập thể du xuân đi."

"Nhưng mà vì để tránh cho bên ngoài quá mức nhốn nháo, tất cả các ngươi đều phải thay hình đổi dạng, che giấu tu vi."

Dắt theo nhiều Cổ Thánh, Thánh Tôn như vậy quá phô trương, đâu cần phải làm màu như vậy?

Mắt thấy hắn đồng ý thật, đám người mừng rỡ không thôi, đồng thanh reo hò.

"Không thành vấn đề!"

"Không phải chỉ là thay đổi diện mạo thôi sao, đơn giản mà!"

Cứ như vậy, Khương Thành dắt theo hơn ngàn tên đệ tử, cuồn cuộn rời khỏi Đông Trúc đảo.

Ra đến bên ngoài, đám người mau chóng phát hiện, khí tiên nguyên của Nguyên Tiên giới nồng nặc hơn lúc trước rất nhiều, 3000 căn nguyên cũng càng thêm sinh động.

"Xem ra Nguyên Tiên giới vẫn còn tiếp tục phát triển nha."

"Tiên Mẫu cũng có chút tài năng mà!"

"Dựa theo sự phát triển này, nơi đây chắc là sẽ xuất hiện sự tồn tại trên cả Cổ Thánh."

Nhưng sau khi bay một đoạn trong hành cung, bọn họ dần nhận ra có gì đó không ổn.

"Sao ta lại có cảm giác Nguyên Tiên giới này có hơi hỗn loạn nhỉ?"

"Không phải cảm giác, mà là sự thật."

Trên đường đi mặc dù tiên lực tràn đầy, căn nguyên sinh động, nhưng thỉnh thoảng bọn họ vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng dòng nước đảo lưu, sao trời đảo ngược.

Cũng ngẫu nhiên bắt gặp một vài tiên nhân xảy ra giao tranh, mặc dù cấp độ không cao, nhưng đôi khi sẽ vung ra một số đòn tấn công không hiểu nổi.

“Tại sao lại như vậy?”

“Chẳng lẽ Thiên Đạo loạn rồi?”

“Ủa, sao ta lại nói ra cái từ Thiên Đạo này?”

“Đúng đúng, cứ như trước đó đã quên Thiên Đạo rất lâu rồi.”

Các đệ tử trò chuyện khiến Khương Thành nhận ra bên Tiên Mẫu hẳn là có chuyện rồi.

“Không phải nữ nhân kia nói, Thiên đao bây giờ có đẳng cấp còn cao hơn vị diện sao?”

“Lực khống chế Nguyên Tiên giới hẳn là phải mạnh nhất từ trước đến nay chứ.”

“Sao lại xuất hiện rối loạn?”

Hắn vừa nảy ra suy nghĩ này, phía trước lập tức nổ ra một trận đại chiến.

Trận chiến lần này quy mô tương đối lớn, song phương có mấy chục ngàn người, hơn nữa còn có Thánh Tôn dẫn đội.

Khương Thành không có ý định tham gia, thế là dừng lại hành cung, dẫn theo chúng đệ tử lên sân thượng quan sát.

Đám người quan sát một lúc, bàn bạc ầm ĩ.

“Lại là môn phái và tộc quần chiến nhau à?”

“Đúng là cứ tranh đấu mãi mà!”

“Tại sao ta lại có cảm giác mấy Thánh Tôn dẫn đầu đó ra tay mạnh hơn tưởng tượng rất nhiều, cứ như là được trợ giúp vậy?”

“Có hơi giống năm đó ở Tiên sơn chúng ta được Ngũ Thần phù hộ ấy.”

Khương Thành xem kỹ một hồi, cũng không khỏi gật đầu đồng ý.

“Cả hai vị Thánh Chủ ở trên đều được Thiên Đạo gia trì.”

“Nhưng mà có vẻ như cũng không quá giống nhau, cứ như có hai Thiên Đạo khác nhau vậy.”

“Chẳng lẽ Thiên Phong thạch lại lần nữa được sinh ra?”

Ngay khi hắn nảy ra suy đoán này, hai bên đang chiến đấu ở phía đối diện cũng đã nhìn thấy họ.

Vì vậy, hai nhóm người không hẹn mà cùng dừng tay, ăn ý chào hỏi.

“Kẻ nào xem trộm ở đây?”

“Các ngươi là ai?”

“Người của bên nào?”

Khương Thành nhìn từ trên xuống dưới mấy vị Thánh Tôn hai bên, lại nhìn tiên nhân đằng sau, trong lòng có hơi khó hiểu.

Chẳng phải ta nổi tiếng ở Nguyên Tiên giới lắm à, sao mấy người này nhìn thấy ta mà như không biết vậy?

“Ta là Khương Thành.”

Mặc dù trước khi ra cửa đã yêu cầu các đệ tử khiêm tốn sửa đổi dung mạo, nhưng bản thân hắn lại không thay đổi, muốn bao nhiêu phách lối thì có bấy nhiêu.

“Khương Thành, người của Phi Tiên môn.” Hắn còn nhấn mạnh.

Thủ lĩnh hai bên thoạt đầu đều giật mình, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Vậy ngươi ủng hộ Vô Thượng Đạo Cực, hay là ủng hộ Phong Thiên giáo?”

Chương 2560: Các ngươi mà cũng Phi Tiên môn?

“Phong Thiên giáo?”

Khương Thành ngơ ra hai giây rồi kịp phản ứng, xem ra Thiên Phong thạch thật sự đã tái xuất giang hồ.

Vậy cái Phong Thiên giáo này hẳn là do năm người Minh Tổ và Hồn Tổ sáng lập ra nhỉ?

Mà sau khi lập ra, lại đối đầu với Vô Thượng Đạo Cực của Tiên Mẫu.

Hắn không biết chuyện lúc trước Tiên Mẫu trấn áp Thiên Phong thạch, thì đương nhiên cũng không biết khúc mắc của

hai bên, chuyện này cũng là ngoài ý muốn.

“Tại sao hai bên lại đánh nhau?”

Mấy Thánh Tôn đối diện chỉ nghĩ rằng hắn giả vờ hồ đồ, thế là cũng trở nên mất kiên nhẫn.

“Ngươi quản nhiều như vậy làm gì?”

“Nói đi, rốt cuộc các ngươi ở phe nào, là thuộc hạ của ai?”

“Đừng hòng lừa gạt cho qua, nếu không đừng trách chúng ta vô tình!”

Bọn họ đột nhiên chạy tới ép hỏi cũng là chuyện bình thường, dù sao bên Khương Thành có đến chừng chừng một ngàn người lận.

Hai bên đang chiến nhau khốc liệt thì tự nhiên xuất hiện một đám người khác, không hỏi cho rõ thân phận thì ai dám yên tâm.

Khương Thành suy nghĩ: Ca vừa lên đến đã nêu danh, bộ các ngươi là kẻ điếc hả?

Chẳng lẽ các ngươi cảm thấy có người đủ tư cách để ta làm thuộc hạ?

Lúc này, trong đám người, một Thánh Chủ đỉnh phong thình lình phun ra một câu.

“Hắn đã chạy theo số đông biến thành dáng vẻ của Khương Thành, vậy thì không cần nói cũng biết là người của Vô Địch Minh kia .”

“Vậy là không liên quan gì đến một trong hai bên chúng ta, mà chỉ là những kẻ hèn nhát tự cho mình là trung lập mà thôi.”

Thánh Tôn hai bên liếc mắt nhìn nhau, sau đó như có ước hẹn trước, đồng thời chiêu mộ đám người Khương Thành.

“Các ngươi đến từ môn phái nào?”

“Hãy gia nhập Vô Thượng Đạo Cực, Vô Thượng Đạo Cực của bọn ta là môn phái nhất đẳng dưới trướng Lăng Dương điện, đi theo bọn ta có tiền đồ nhất!”

Bởi vì trọc thể tồn tại, lúc này Khương Thành vẫn hiện ra ngoài là không chút tu vi.

Nhưng mà, chỉ cần là sự sống có thể xuất hiện ở Nguyên Tiên giới, chắc chắn không thể là phàm nhân.

Huống chi phía sau hắn còn có hơn ngàn tên đệ tử của Phi Tiên môn, sau khi che giấu tu vi, cảnh giới biểu hiện ra ngoài tất cả đều là Đạo Thần cao giai hoặc Thánh Chủ.

Chuyện này ở trong mắt mấy người nọ đã là một lực lượng rất đáng kể.

"Phụt, Lăng Dương điện của các ngươi chỉ là môn phái tứ đẳng mà thôi, đừng có tự dát vàng lên mặt."

"Tiểu tử, bọn ta chính là cảnh thứ ba của Phong Thiên giáo, nếu ngươi gia nhập với bọn ta sẽ lập tức trở thành thành viên dòng chính của Phong Thiên giáo, đừng bỏ lỡ cơ hội này."

Lần này đến phiên Lăng Dương điện bên kia bốc phốt.

"Cái gì mà thành viên dòng chính, gia nhập Phong Thiên giáo ngay cả đạo phái chính thống cũng bị ép buộc từ bỏ, bị quần lên quần xuống, có ý nghĩa gì chứ?"

"Huống chi Phong Thiên giáo là tà ma dị đoan, Vô Thượng Đạo Cực mới là Thiên Đạo chính phái!"

"Hả, Thiên Đạo chính phái? Vậy tại sao Thiên Đạo không giúp đỡ các ngươi một phát tiêu diệt hết Phong Thiên giáo đi? Sao lại còn ủng hộ bọn ta?"

"Đó có nghĩa là Thiên Đạo sắp đổi chủ rồi, Vô Thượng Đạo Cực sắp hóa thành tro tàn!"

Bọn họ vừa mời chào đám Khương Thành, vừa quen cửa quen nẻo cãi nhau ầm ĩ, nhìn qua có vẻ như chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần.

Hai bên càng lúc càng ồn ào, nhìn trận chiến lại sắp bắt đầu, Khương Thành cảm thấy không thể cứ tiếp tục như vậy.

"Được rồi được rồi, mọi người bình tĩnh lại, chúng ta đều là những người tu luyện văn minh mà, đừng cãi nhau nữa."

Câu nói đầu tiên coi như dễ nghe, câu thứ hai lại có hơi không nể mặt mũi.

"Dù sao bọn ta sẽ không gia nhập bên nào cả, các ngươi có tranh thế nào cũng vậy thôi."

“Ngươi nói cái gì?”

“Bên nào cũng không gia nhập?”

Đám Thánh Tôn hai bên lập tức thay đổi sắc mặt.

“Ngươi muốn chết sao?”

“Đừng có ỷ nể mặt mà không biết điều như vậy!”

Các đệ tử Phi Tiên môn phía sau cũng trầm mặt xuống.

“Làm gì?”

“Không nể mặt mũi thì sao?”

Khương Thành giơ tay lên ra hiệu các đệ tử an tâm chớ vội.

“Bọn ta đến từ Phi Tiên môn, ngươi xác định mình có tư cách chiêu mộ chúng ta?”

Vốn tưởng rằng khi nói ra từ Phi Tiên môn, đối phương sẽ sợ phát khiếp, nhưng tất cả mọi người hai bên chỉ sửng sốt vài giây, sau đó cười phá lên.

“Ha ha ha!”

“Lại một kẻ cáo mượn oai hùm.”

“Các ngươi mà cũng Phi Tiên môn?”

Có người hất cằm lên, đắc ý nói: “Các ngươi là người của Phi Tiên môn, vậy thì ta chính là Khương Thành!”

Thế là những người khác cũng ồn ào hùa theo, khung cảnh vô cùng vui vẻ.

“Vậy thì ta là Kỷ Linh Hàm nha!”

“Ta cố làm La Viễn cũng được.”

“Nói cho các ngươi biết một bí mật, thật ra lão phu chính là Mạc Trần…”

Tinh thần giả mạo người khác nô nức tấp nập như vậy khiến đám đệ tử chân chính của Phi Tiên môn tức cười.

“Đã lâu rồi chúng ta không ra ngoài, rốt cuộc ở ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thậm chí ta mà cũng có người giả mạo?”

“Thật quá đáng, đúng là xã hội ngày càng bại hoại mà…”

Khương Thành cười khoát khoát tay với đám tiên nhân.

“Ta thật sự là Khương Thành, đằng sau cũng là đệ tử của Phi Tiên môn, không lừa các ngươi.”

“Đủ rồi!”

Một vị Thánh Chủ phía đối diện đột nhiên gầm lên.

“Đừng tưởng rằng bịa ra cái Phi Tiên môn là có thể doạ được ai!”

Hắn chỉ vào mũi Khương Thành, hung ác nói: “Bây giờ cho ngươi hai con đường, một là gia nhập một trong hai phe, hai là chết!”

“Đừng tưởng rằng có thể đứng ngoài cuộc không quan tâm, sự kiên nhẫn của bọn ta có giới hạn!”

Khương Thành cũng không lộ ra vẻ mặt giận dữ, ngược lại cười đầy ẩn ý.

“Cho dù bọn Tiên Mẫu hay Hồn Tổ Minh Tổ đứng trước mặt ta cũng không dám lớn tiếng như vậy.”

“Ca đây vốn muốn tu tâm dưỡng tính, không định quay lại nghề cũ, kết quả các ngươi lại khơi mào.”

Hắn phất phất tay với đám đệ tử sau lưng.

“Giúp bọn họ nhận rõ hiện thực đi.”

Nhìn cấp bậc mấy hàng con hàng này, hắn cũng lười tự ra tay.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, hàng ngàn đệ tử Phi Tiên môn phía sau hắn đồng loạt lộ chân dung.

Sau đó cùng nhau bay ra khỏi hành cung, bao vây hơn chục ngàn tiên nhân hai bên.

“Ê chuyện này… Có hơi ăn hiếp người khác ha?”

Ý định ban đầu của Khương Thành là tùy tiện phái ra hai Cổ Thánh, dễ dàng xử lý đám người này.

Ai biết đệ tử Phi Tiên phái lại nhiệt tình như vậy, lâu rồi mới nghe mệnh lệnh của hắn, ai cũng muốn thể hiện một chút.

Mà hai phe phái ở đối diện kia không những không thấy sợ hãi, mà còn cảm thấy bị khiêu khích.

Theo như bọn họ nghĩ: Bọn ta không diệt sạch một ngàn người các ngươi đã tốt lắm rồi, các ngươi còn dám bao vây bọn ta?

"Đúng là chán sống mà!"

"Các ngươi bao vây Lăng Dương điện thì thôi đi, cùng lắm là bọn ta xem kịch trước, kết quả vậy mà dám bao vây cả Phong Thiên giáo bọn ta?"

"Cùng lúc khiêu khích cả hai bên, lá gan của các ngươi cũng lớn đó!"

"Ha ha, nhìn bọn họ kìa, giả bộ cũng khá giống đó, thật sự biến thành mấy trưởng lão của Phi Tiên môn kìa."

"Tưởng vậy là có thể dọa được bọn này?"

"Đúng là ngây thơ ơi là ngây thơ…"

Mấy giây sau, bọn họ phát hiện người ngây thơ lại chính là mình.

Lâm Ninh là người đầu tiên ra tay.

Làm một Cổ Thánh thực thụ, nàng vừa phất tay đã có ba ngàn tên Thánh Chủ và hai tên Thánh Tôn bị đặt vào vòng công kích.

Trường kiếm vung lên, vẫn không có thánh giới bình thường của Cổ Thánh.

Nhưng sau khi tu luyện quy tắc ám, một kiếm này của nàng phát huy hiệu quả đáng sợ như căn nguyên ám chân chính.

Khu vực xung quanh hơn ba ngàn người kia vẫn rất sáng sủa, nhưng họ đã không còn nhìn thấy những người khác, như thể đã bị tước đoạt mọi giác quan.

Chương 2561: Lãnh địa Khương Thành

"Không!"

Cho đến giờ phút này, những tiên nhân còn sót lại cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cái gì thế này?”

“Không thể nào!”

Khi họ hét lên, ba nghìn người đã ngã xuống, bao gồm cả hai vị Thánh Tôn.

Dưới sự bao trùm của nguyên ám, họ không có sức mạnh để chống trả.

Không chỉ cảm tri bị che khuất, mà ngay cả sự vận động của tiên lực và hồn lực trong cơ thể cũng giống như một con rắn không đầu.

Trong trường hợp này, họ hoàn toàn là những con cừu bị làm thịt, làm sao họ có thể ngăn được đường kiếm của Lâm Ninh?

“Người này là Cổ Thánh!”

Sắc mặt của những Thánh Tôn còn lại thay đổi, phảng phất giống như những sinh vật cấp thấp nhìn thấy sinh vật cấp cao, trong nháy mắt kinh hãi bao phủ trên mặt .

Đá trúng sắt rồi.

“Dừng lại!”

“Có chuyện gì thì từ từ nói!”

“Trốn đi…”

Mấy người lần lượt đưa ra những phản ứng khác nhau, nhưng kết quả đều vô ích.

Khi thấy Lâm Ninh dẫn đầu và giết chết hơn 3.000 người cùng một lúc, các đệ tử còn sót lại của Phi Tiên môn vô cùng không hài lòng.

“Hay lắm, ngươi đây đúng là cướp mạng người!”

“Lâm Ninh, ngươi thật không nghĩa khí chút nào?”

“Đừng ăn một mình!”

Để tránh bị mất bất kỳ điểm hiệu suất nào, tất cả các đệ tử Phi Tiên môn xung quanh đã lao vào chiến đấu.

Khương Thành phát hiện ra rằng căn nguyên quy tắc của nhóm đệ tử của hắn thực sự đã vượt qua phạm vi quy tắc của Huyền Văn.

Chỉ là uy năng và quy mô vẫn chưa bằng căn nguyên thật sự.

Nhưng mặt khác, nguyên quy tắc của họ cũng mang lạc ấn cá nhân sâu sắc và có nhiều suy nghĩ cá nhân hơn căn nguyên thuần túy.

Nếu nó thực sự phát triển, nó sẽ mạnh hơn một căn nguyên rất nhiều.

Bây giờ có hơn hai trăm Cổ Thánh và hơn 800 vị Thánh Tôn đang phục vụ hàng chục ngàn vị Đạo Thần và Thánh Chủ, hai bên chỉ có bài Thánh Tôn tỏ ra rằng bản thân thật sự không thể tiêu hóa nổi trận chiến như vậy.

Nhìn những đồng đội đồng hành xung quanh đã bị giết trong giây lát, rồi nhìn vào "nguyên thuật" rõ ràng là mạnh mẽ một cách bất thường, họ hoàn toàn suy sụp.

Nhóm người dữ tợn này từ đâu đến?

Ai có thể tập hợp nhiều Cổ Thánh như vậy cùng một lúc?

Nếu không phải hai bên đều có người đều bị giết, e rằng bọn họ đều sẽ cảm thấy đối phương đã toàn lực ra tay.

Suy cho cùng, người duy nhất có thể tập hợp nhiều cao thủ hàng đầu như vậy cũng chỉ có Phong Thiên giáo và Vô Thượng Đạo Cực mà thôi.

Đột nhiên, có người tỉnh lại.

"Đây đúng là Phi Tiên môn thực sự!"

"Là bọn họ, bọn họ chính là Phi Tiên môn…"

Lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy đầu ong ong, ruột gan tái xanh.

Nếu những người này thực sự đến từ Phi Tiên môn, thì Khương Thành người vừa mới nói chuyện với bọn họ, há không phải là thật sao?

Nếu biết Khương Thành thật sự đã xuất hiện, làm sao họ dám tự phụ?

Nhất định sẽ lập tức kính cẩn cầu kiến.

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Lúc này, bọn họ ngay cả tư cách chạy trốn cũng không có.

Chỉ có thể bị giết trong vài giây.

Lúc trước khi bọn họ khiêu khích chế nhạo, đệ tử Phi Tiên môn không hề có ý muốn giết người.

Dù sao bây giờ bọn họ đều là những cao thủ hàng đầu, cho nên bọn họ xem nhẹ sự ngu dốt, giễu cợt của những kẻ yếu này, chỉ coi đó là thế hệ trẻ ngu dốt, trừng phạt một chút là được rồi.

Nhưng khi đối phương nói là bọn họ phải lựa chọn bên chiến đấu, hoặc là sẽ phải chết, thì bọn họ đã không dự định khoan dung nữa.

Các đệ tử Phi Tiên môn nhiều lần chia lìa rồi lại gặp nhau, cũng từng trải qua vô số gian khổ, không phải là những người mềm lòng.

Nếu như không phải cuối cùng Khương Thành giữ lại vài tên để hỏi chuyện thì tất cả bọn trúng đã chết hết chỉ trong một giây rồi.

Bốn tên Thánh Tôn may mắn còn sót lại đã bị dọa cho hết hồn.

Khi giải đến trước mặt Khương Thành, đều không cần đám người Lạc Viễn và Tần Sướng nói gì, đã lập tức quỳ rạp xuống.

“Khương Thành tiền bối tha mạng!”

“Vừa rồi bọn ta có mắt như mù, không nhận ra được tiền bối, bọn ta sai rồi…”

Khương Thành không thèm để ý đến sự cầu cứu của bọn họ.

“Bây giờ ta hỏi các ngươi trả lời.”

Bốn tên Thánh Tôn đang bận rộn dập đầu cầu xin vội vàng nói: “Nhất định, nhất đinh rồi, bọn ta nhất định sẽ trả lời thành thật, chỉ cần là điều mà Khương tiền bối muốn biết, bọn ta chắc chắn sẽ khai báo hết!”

“Thủ lĩnh của Phong Thiên giáo có phải là năm người Thiên Phong thạch đó không?”

Bốn tên Thánh Tôn đang quỳ ngơ ra.

“Bọn ta chưa từng nghe qua Thiên Phong thạch, tổng đàn của Phong Thiên giáo là Phong Thiên cung, hơn nữa không phải là năm vị thủ lĩnh mà là sáu vị.”

“6 tên? 6 tên nào?”

Bốn tên Thánh Tôn đó nhanh chóng kể ra đám năm người của Hồn Tổ, Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh, còn về người cuối cùng chính là Thánh Hoàng.

Nghe thấy tên của năm người đằng trước, Khương Thành đã khẳng định Phong Thiên giáo chính là Thiên Phong thạch.

“Hóa ra hòn đá đó còn có thể biến ra hình dạng khác sao?”

“Hơn nữa Thánh Hoàng sao lại gia nhập với bọn chúng?”

Hắn lại hỏi tiếp: “Hai bên sao lại đánh nhau vậy?”

“Cái này, bọn ta cũng không rõ.”

Nhìn thấy dáng vẻ của Khương Thành khó hiểu, mấy người vội vàng lục lọi ký ức, bổ sung thêm tất cả những chi tiết mà mình biết.

“Chỉ biết là Phong Thiên cung dường như xuất hiện chỉ sau một đêm, hơn nữa bọn họ cũng có thể mượn dùng được sức mạnh của Thiên Đạo.”

“Mà khác biệt so với các thế lực đứng đầu trước đó, hình như chính là bản thân có Thiên mệnh.”

“Hơn nữa Vô Thượng Đạo Cực cũng từ sau cánh gà nhảy lên trước, bắt đầu chỉ huy các tông môn lớn đối phó với Phong Thiên cung.”

“Cảm giác mà bọn họ mang lại giống như là tự mình nắm giữ 1 nửa Thiên Đạo vậy, không ai có thể hạ gục được ai.”

“Cho nên những năm nay, bọn ta đánh qua đánh lại không phân thắng thua…”

Lúc này, Mạc Trần ở phía sau đột nhiên hỏi: “Vô Địch Minh gì đó mà các ngươi vừa nói trước đó lại là chuyện gì?”

Bốn tên Thánh Tôn hơi do dự một chút, sau đó một trên trong đó mới rụt rè nói: “Vô Địch Minh, thật ra có quan hệ nhất định với Khương tiền bối và chư vị đệ từ Phi Tiên môn ở đây.”

“Cái gì? Ngươi nói cái gì?”

Ấn Tuyết Nhi cau mày bước tới.

“Phi Tiên môn bọn ta những năm nay luôn không màng thế sự, không hóng hớt chuyện từ bên ngoài, vậy mà vẫn muốn hắt nước bẩn lên người bọn ta sao?”

“Ngươi muốn chết sao?”

Tên Thánh Tôn đó vội vàng xin tha.

“Không có không có!”

“Ta nói đều là sự thật, không tin ngươi hỏi bọn họ xem.”

Ba người còn lại vội vàng bổ sung thêm nguyên nhân.

Hóa ra, sau khi Phong Thiên cung và Vô Thượng Đạo Cực đánh nhau, tốc độ chiến tranh nhanh chóng lan ra cả Nguyên Tiên giới.

Rất nhiều tông môn và tộc quần nhân lúc đó nổi lên, gia nhập vào hai trận doanh mới này, thử quật khởi thành một phe mới xu hướng chung này.

Nhưng cũng có rất nhiều người không muốn bị cuốn vào trong đại kiếp mới.

Chỉ là đối diện với đại cục, bọn họ muốn tránh né nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng?

Lúc này, có người đã nghĩ đến Khương Thành và Phi Tiên môn.

Cũng chính khoảng thời gian đó, rất nhiều người đi tìm Đông Trúc đ.ảo, mong muốn tìm được sự bảo vệ của Khương Thành, để bản thân có thể bảo toàn bên ngoài đại kiếp.

Chỉ là đáng tiếc, bọn họ không hề tìm thấy.

Thế là một số người vì để tự bảo toàn, đã lựa chọn mạo danh Khương Thành, mượn danh tiếng của hắn để trấn áp hai trận doanh lớn.

Ai mà biết sau khi danh tiếng của Khương Thành được tạo ra, rất nhiều người đã chạy đến để dựa dẫm.

Vô hình chung, đã hình thành nên một Vô Địch Minh là trận doanh trung lập.

Do danh tiếng của Khương Thành rất tốt, người mạo danh hắn cũng càng ngày càng nhiều.

Dù sao cũng đều là tiên nhân, thay đổi một chút dung mạo cũng không có gì khó khăn.

Chỉ có điều cùng với xu thế khắp nơi đều xuất hiện Khương Thành ở Nguyên Tiên giới, tên của hắn cũng dần dần không còn sức uy hiếp.

Cho nên lần này sau khi Khương Thành thật sự xuất hiện, đối phương chẳng hề nghĩ ngợi gì mà nghĩ rằng đó là giả danh.

Chương 2562: Vô Địch minh

Được biết rất nhiều người đang mạo danh Khương chưởng môn, đám đệ tử Phi Tiên môn đều vô cùng tức giận.

Đan Thái người trước giờ luôn vui vẻ hòa nhã cũng nắm chặt tay tức giận khiển trách: "Đám vô sỉ này, lừa người dối mình, đúng thật là tội ác tày trời!"

Tần Sướng lạnh nhạt nói: "Hành động này của bọn họ, chính là đang gán cho Khương chưởng môn tội làm việc ác."

"Đúng thế, mượn danh của Khương chưởng môn hành sự, những chuyện ác không phải do hắn làm sau này cũng đều bị quy cho hắn!"

"Thật độc ác, đám người này thật quá đáng!"

"Chưa được sự cho phép, ai cho họ cái gan to như vậy?"

Ngay cả Mạc Trần cũng lộ ra vẻ mặt tức giận hiếm thấy.

"Chuyện này không thể cứ như vậy mà xong, nhất định phải lấy một vụ làm gương để ngăn chặn hành vi xấu này!"

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng đúng, bị nhiều người mạo danh như vậy, có ảnh hưởng rất xấu đến đánh giá dành cho Khương Thành.

Khương Thành giả mạo làm ra chuyện ác, hoặc là Khương Thành giả mạo có thực lực không đủ mạnh, đều sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Khương Thành thật sự trong mắt mọi người.

Dù sao, không phải ai cũng có thể phân biệt được thật giả.

Cho dù chỉ là một người đang mạo danh, cũng đủ để tạo thành ảnh hưởng rất lớn, càng huống hồ khắp nơi đều là Khương Thành?

Đối với những đệ tử Phi Tiên môn mà nói, chuyện này vô cùng lớn, nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt.

Có điều, bản thân Khương Thành lại không nhìn nhận như vậy.

Chính vào lúc La Viễn chuẩn bị hạ lệnh, lôi hết tất cả những Khương Thành giả mạo ra thì hắn đã khoát tay, ngăn mọi người lại.

“Chỉ là mượn dùng danh tiếng của ta một chút, không ảnh hưởng gì lớn cả, không cần phải khua chiêng gõ trống lớn như vậy.”

“Nhưng chuyện này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của ngươi…”

Khương Thành vuốt vuốt bộ râu không hề tồn tại dưới cằm, lạnh nhạt nói: “Chỉ là hư danh mà thôi, ta sớm đã chẳng màng, cần gì phải ôm thù hận chứ?”

Hắn hạ tay phải xuống, đặt ở sau lưng, ngắm nhìn những đám mây trắng bồng bềnh ở phía xa.

“Huống hồ, tên tuổi của ta có thể đem đến cho họ một tấm chắn bảo vệ cũng xem như là đang tạo đức rồi.”

“Ta không có gì bất mãn đối với loại chuyện này, ngược lại còn rất vui mừng.”

Sau khi những lời này của Thành ca được nói ra, mọi người có mặt đều trở nên im lặng.

Ngay cả bốn tến Thánh Tôn đó cũng lộ ra biểu cảm không thể nào tin nổi.

Vậy mà vẫn còn người có thể đức độ đến mức này sao?

Bốp bốp…

Lục Phàm đệ tử đời thứ ba là người đầu tiên vỗ tay, sau đó Đơn Thái và Ngụy Miêu cũng hoàn hồn, một bên tự trách ban thân sao lại quên mất vụ nịnh hót, một bên thì nhiệt liệt vỗ tay cùng mọi người.

“Hãy nhìn mà xem tâm tư và cảnh giới này của Khương chưởng môn!”

“Cuối cùng vẫn là do cách nhìn của chúng ta quá nhỏ bé rồi, chỉ nhìn thấy chút hư danh của người đó, mà Khương chưởng môn sớm đã trong lòng ôm cả chúng sinh.”

“Sự khoan dung của Khương chưởng môn khiến bọn ta cảm thấy thật hổ thẹn!”

Trên thực tế, Khương Thành đâu có nghĩ được nhiều như vậy.

Khi hắn biết có nhiều người mạo danh mình để tự bảo toàn tính mạng, chỉ cảm thấy rất đẹp mặt mũi mà thôi.

Nghĩ xem tại sao tất cả đều mạo danh mình, mà không phải là một người nào khác?

Điều này không phải đã cho thấy rõ danh tiếng của bản thân là lừng lẫy nhất, tư cách cũng cao nhất ở Nguyên Tiên giới sao?

Cho nên hắn đương nhiên là đắc ý còn không kịp.

Còn về những chuyện mà những người giả mạo làm sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của bản thân, đổi lại là trước đây có lẽ hắn sẽ để ý một chút, nhưng hiện tại thì không có vấn đề gì cả.

Dựa vào thực lực hiện tại của hắn, căn bản không cần thiết phải quan tâm đến cách nhìn của người khác.

"Đúng rồi, những người mạo danh ta, liên minh được tạo thành gọi là Vô Địch minh sao?"

"Đúng vậy!"

Khương Thành bắt đầu suy nghĩ.

"Cái tên này có chút…."

Hắn nhất thời cũng không thể nghĩ ra được hình dung nào tốt.

Mà nhìn thấy thần thái cau mày không nói này của hắn, đám người Tần Sướng và Đan Thái cũng lập tức chê bai.

Xét cho cùng, họ vốn dĩ cũng cảm thấy cái tên này rất không vừa ý.

"Đây là tên do ai đặt vậy, chả có chút tố chất nào cả!"

"Quá ấu trĩ, lại còn vô địch, sao không bảo là diệt thiên luôn?"

"Loại liên minh này quả thực khiến cho người ta cười rụng răng, vô cùng xấu hổ, nếu ta là bọn họ thì cũng ngại không giám gia nhập cùng."

Họ đang bận rộn coi thường 'Vô Địch minh' vô dụng đó, đột nhiên khựng lại sau khi nghe thấy câu nói của Khương Thành.

"Ta cảm thấy cái tên này cũng được, nó tệ đến vậy sao?"

Thực ra Khương Thành ra rất hài lòng đối với cái tên này.

Vô địch đó có lẽ là đang nói bản thân mình sao?

Thật bá khí biết bao!

Hoàn toàn phù hợp với khí chất của mình.

“À cái này?”

Đám người Tần Sướng và Ngụy Miễu ngây ngốc, những lời nói đều bị chặn lại trong họng.

Lão đại, lần sau người nói chuyện đừng lớn tiếng thở mạnh chứ, bọn ta nịnh hót cũng không dễ dàng gì.

Bọn họ chỉ có thể thay lời bắt đầu nịnh hót lại.

“Nghĩ kĩ lại, Vô Địch minh này vừa đơn giản lại vừa có tính cá nhân, quả thật là độc nhất vô nhị ở Nguyên Tiên giới!”

“Đúng thế đúng thế, cái tên Vô Địch minh này vừa dễ gọi vừa dễ hiểu, khiến cho người ta vừa nhìn vào liền thấy được điểm đặc biệt của chúng ta, quả thực ra đỉnh.”

“Thoạt nghe có vẻ thô tục, nhưng nghĩ kỹ lại thì chứa đựng đầy ý nghĩa sâu sa….”

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh ở bên cạnh không nhịn nổi mà quay mặt đi.

Dường như có chút không muốn người khác cho rằng mình cùng một tông môn với những người này.

Mà sau khi bọn họ đi lên hành cung rời khỏi nơi đây, vừa khởi hành không lâu thì thật sự đã gặp phải người của Vô Địch minh.

Nhìn thấy phía trước có hơn hai trăm người đang bay đến, tất cả đều có tu vi ở giữa Đạo Thần và Thánh Chủ, người dẫn đầu đó quả nhiên là một ‘Khương Thành’ -Khương Thành phiên bản sơn trại.

Ngoài việc không thể mô phỏng ra được khí chất thì bề ngoài của người này gần như giống hệt với Khương Thành.

Mà tu vi của hắn, vừa nhìn qua căn bản không thể nhìn ra được độ nông sâu, bởi vì hắn đã dùng mật bảo đặc biệt che chắn đi.

Hết cách, Khương Thành giả mạo thật sự không thể nguy trang được thực lực kinh thiên động địa của Khương Thành chính bản.

May mắn thay, trong hai lần xuất hiện trước công chúng gần đây nhất của Khương Thành, do rào cản của lực trọc, hắn chưa để lộ ra tu vi cấp độ Cổ Thánh của mình.

Cho nên chỉ cần che đậy được, sẽ không thể thăm dò được.

Đằng sau của người này đem một thanh trường kiếm cổ, người mặc một bộ trường bào màu trắng, nét mày có một tia kiêu ngạo khinh thường thiên hạ, quả thực là rất giống với Khương Thành thật.

Khi hai Khương Thành đụng mặt, hai bên đều ngây ra vài giây.

Sau đó, Khương Thành ở phía đối diện đã mở lời.

“Ha ha, không thể ngờ ở đây lại gặp được đồng đạo liên minh, vinh hạnh vinh hạnh!”

“Tại hạ là Qua Hổ chưởng môn của Thiên Hổ phái, không biết nhị huynh cao danh quý tính là gì?”

Quả nhiên, hắn xem Khương Thành cũng là người mạo danh như mình.

Mặc dù Vô Địch minh không phải tông môn, tổ chức lỏng lẻo, nhưng chung quy không phải là Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên cung, cũng xem như là một nửa người của mình rồi.

Cho nên hắn đã thú nhận ngay.

Đám người Mạc Trần, La Viễn, Ấn Tuyết Nhi đánh giá qua trận dung của đối phương, nhất thời cũng không nói nên lời.

Lão huynh, cứ cho là ngươi muốn mạo danh, tốt xấu gì thì cũng chú ý tiểu tiết một chút chứ, diễn kịch thì phải diễn cho trọn vẹn.

Khương chưởng môn thật sự, sẽ đem theo một đám Đạo Thần và Thánh Chủ đi rêu rao khắp nơi sao, quá là kém cỏi?

Chưa nói cấp độ Cổ Thánh, dù gì thì cũng phải đem theo vài Thánh Tôn chứ.

Thật sự là không thể tìm được đội hình như vậy, thì cũng nên để cho hai trăm tên đó tất cả đều ẩn giấu tu vi đi chứ.

Nếu không bị người của hai đại trận doanh đó nhìn thấy, nhìn qua đã lộ tẩy rồi?

"Ta chính là Khương Thành của Phi Tiên môn." Khương Thành mỉm cười chắp tay hướng về phía Qua Hổ.

Chương 2563: Đại hội Chân Thần

Thành ca không có ý định che giấu thân phận.

Hắn rất mong chờ phản ứng của phiên bản giả mạo khi gặp phiên bản chính hãng của mình.

Qua Hổ ở phía đối diện rõ ràng là bị bất ngờ bởi lời nói của hắn.

Chỉ là bất ngờ chứ không phải sốc.

Sau đó, hắn bật ra một tiếng cười ngượng nghịu nhưng lịch sự.

"Ha ha ha, vị huynh đệ này thật thích đùa."

"Chúng ta biết rõ về nhau, đều là Khương Thành giả, chúng ta đều là người của mình, không cần thiết phải tiếp tục giả bộ nữa?"

Không chỉ có hắn, mà những đệ tử Thiên Hổ phái ở đăng sau cũng cười thành tiếng, bình luận những đệ tử Phi Tiên môn ở phía đối diện.

"Họ ăn mặc cũng giống lắm."

"Ha ha, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn… tất cả đều được biến ra."

"Không phải biến hết ra tất cả những người đứng đầu Phi Tiên môn đều biến ra đấy chứ?"

"Quá chuyên nghiệp."

"Nếu không phải đã biết chân tướng thì thật sự sẽ bị lừa rồi."

"Ta tuyên bố, đây là Phi Tiên môn giả giống nhất mà ta đã thấy trong những năm gần đây."

Nghe họ thì thầm, các đệ tử Phi Tiên môn thực sự đang ở trong hành cung dở khóc dở cười.

Chàng trai, ngay cả chúng ta cũng trở thành một phiên bản sao chép?

Chẳng lẽ còn phải thi triển ra cảnh giới thật sự mới có thể chứng minh bản thân là bản thân sao?

Khương Thành rất chân thành nhắc lại một lần nữa.

“Ta thật sự là Khương Thành.”

Lần này đến lượt Qua Hổ dở khóc dở cười.

“Đạo hữu thật sự nhập vai quá sâu.”

Hắn ta xua tay với vẻ mặt thất bại.

“Được, được, vậy cứ cho ngươi là Khương Thành đi.”

“Khương huynh cũng đang đi tham gia đại hội Chân Thần sao?”

Thành huynh vốn là muốn phóng thích một ít hồn lực chứng minh thân phận của mình, nghe được câu này, không khỏi tò mò hỏi: “Đại hội Chân Thần là cái gì?”

Qua Hổ kinh ngạc: “Đại hội Chân Thần của Vô Địch minh, lẽ nào Khương huynh không nhận được thông báo sao?”

Khương Thành thản nhiên nói: “Ta thật sự không có nghe tin tức, có lẽ là người đưa tin không tìm được đường đến Phi Tiên môn rồi.”

Nghe thấy hắn vẫn Phi Tiên môn làm chỗ ở, những người trong Thiên Hổ phái đều lắc đầu cười cợt.

“Đúng là còn thở là còn diễn.”

Qua Hổ rất thông thuộc đường nhiệt tình mời Khương Thành.

“Nếu đã gặp được nhau, chi bằng chúng ta kết giao cùng nhau đi.”

Khương Thành hỏi: “Đại hội Chân Thần là gì?”

Không chỉ hắn, những đệ tử Phi Tiên môn ở đằng sau cũng rất tò mò.

Bọn họ chỉ có thể nghe ra đây là một lần hội tụ của Vô Địch minh, lại không biết rốt cuộc là làm những gì, dự định làm gì.

“Xem ra Khương huynh thật sự không biết gì cả.”

Qua Hổ mỉm cười và bắt đầu phổ biến khoa học.

“Người đầu tiên trở thành Khương Thành tiền bối chính là Ngọc Vũ Cổ Thánh của Cửu Vũ tông.”

“Sau khi trở thành Khương Thành tiền bối, hắn cực kỳ đáng sợ. Các môn phái Vô Thượng Đạo cực và mấy vị Cổ Thánh của Phong Thiên cung đến bao vây thăm dò cũng không dám, ngay lập tức xin lỗi tại chỗ và tự nguyện rút lui.”

“Vô Địch minh từ đó mà có, sau đó rất lâu, hai đại trận doanh đó đều không dám đến quấy nhiễu.”

Nghe thấy tên của mình rất hữu ích, Khương Thành rất vui.

“Rồi sau đó?”

“Rồi mọi chuyện xảy ra biến cố.”

Qua Hổ tiếp tục: “Mặc dù Vô Địch minh chỉ là một tổ chức lỏng lẻo, nhưng dù sao, một số lượng lớn các tông môn và tộc quần đã tập hợp lại, vị trí minh chủ vẫn rất có quyền hạn.”

“Ban đầu, vị trí minh chủ đương nhiên thuộc về Ngọc Vũ Cổ Thánh không cần bàn cãi, lúc đó mọi người đều không biết rằng hắn là mạo danh.”

“Nhưng cùng với thời gian, khi phân chia nhiệm vụ cho từng phái hắn thường thiên vị Cửu Vũ tông hơn, lại thêm những cao thủ của Phi Tiên môn đã lâu không xuất hiện, liền khiến cho nhiều tông môn trong nội bộ nảy sinh nghi ngờ.”

“Sau khi phát hiện thân phận thật sự của hắn, nội bộ liên minh đã xảy ra sự xáo trộn mạnh mẽ, một bộ phận đã lựa chọn rời khỏi.”

“Chỉ là hai đại trận doanh này quá mạnh, vì để tự bảo vệ mình, mọi người chỉ có thể đâm lao theo lao, tiếp tục duy trì Vô Địch minh.”

“Nhưng cũng vì đó, uy danh của Ngọc Vũ Cổ Thánh cũng sa sút thảm hại, mấy môn phái và tộc quần lớn trong liên minh tự

xây doanh trại của mình, tất cả đều đưa ra Khương Thành giả của mình, không phục vị trí minh chủ của Cửu Vũ tông.”

“Mà cũng cùng với việc Khương Thành càng ngày càng nhiều, một số cao thủ dưới trướng của Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên cung cũng đã nhìn ra chân tướng.”

“Thế là, bọn họ không còn kiêng dè Vô Địch minh, lại bắt đầu tấn công bọn họ.”

Qua câu chuyện này của bọn họ, Khương Thành và đám người Kỷ Linh Hàm cũng xem như mở rộng tầm mắt.

Chỉ là một thân phận giả, mà đã có thể làm cho Nguyên Tiên giới điên đảo?

“Vậy tình hình hiện tại Vô Địch minh há chẳng phải tệ lắm sao?”

Qua Hổ vỗ cái chân lớn, thở dài một tiếng nặng nề.

“Haiz! Đâu chỉ là tệ, quả thật là dầu sôi lửa bỏng.”

“Trước đây hành tẩu bên ngoài, chỉ cần đưa ra danh tiếng của Vô Địch minh liền không ai dám động vào.”

“Còn bây giờ, Nguyên Tiên giới sắp không còn chỗ cho bọn ta dung thân rồi.”

Hắn lại thở dài lần nữa : “Thật ra năm đó khi Ngọc Vũ Cổ Thánh vẫn còn được mọi người ủng hộ, Vô Địch minh vẫn rất mạnh.”

“Cho dù không có Khương Thành tiền bối thật sự là bia chắn, cũng là một lực lượng không thể xem thường.”

“Chỉ là bởi vì chia ra tự chiến đấu, nội bộ không đoàn kết, cho nên chỉ có thể sống luồn lách.”

“Cho nên lần này, vài tông môn và tộc quần hàng đầu trong liên minh đã phát ra lệnh triệu tập, dự định tìm ra một vị thủ lĩnh có thể thu phục mọi người để dẫn dắt liên minh, khiến cho sức mạnh của Vô Địch minh một lần nữa hợp lại với nhau.”

“Hóa ra là như vậy.”

Cuối cùng Khương Thành cũng nghe ra.

Cái Đại hội Chân Thần này, nói trắng ra chính là đang lựa chọn vị trí minh chủ của Vô Địch minh.

Đối với chuyện này, hắn lại không mấy hứng thú.

Dù sao hắn ngay cả Thiên Đạo cũng đã từng diễn, lại từng giao chiến với Giáng Thần giả, chỉ là vị trí minh chủ của một liên minh lỏng lẻo không đủ sức hấp dẫn với hắn.

Câu chuyện này nên kết thúc rồi, Cam Tử Nghĩa của Phi Tiên môn lại cảm thấy hứng thú hỏi.

“Vậy cái đại hội Chân Thần này, dùng cách gì để lựa chọn ra minh chủ? Khiêu chiến một đấu một sao? ”

Qua Hổ bất lực dang hai tay ra.

“Ta cũng không biết, chỉ được thông báo tham gia mà thôi.”

“Dù sao dựa vào thực lực của bọn ta, cũng chẳng dám có ý niệm gì với vị trí vị trí minh chủ đó.”

“Có điều ta nghe nói để làm rõ nguồn gốc và giữ uy tín của vị trí minh chủ, sau khi lựa chọn ra minh chủ, thì chỉ có minh chủ mới mới có thể dùng hình dáng của Khương Thành mà thôi.”

“Từ đó mà chỉ có hắn là Khương Thành duy nhất, những người khác đều không thể giả dạng nếu không sẽ bị liên minh bỏ rơi.”

“Cái gì? Chỉ có hắn mới là Khương Thành duy nhất? Còn lại là sửa đổi tận gốc?”

Khương Thành vốn dĩ đã định nhắm mắt dưỡng thần vội nhận lấy vụ này.

“Người giả mạo mà cũng có quyền như vậy sao? Hỏi qua ý kiến của ta chưa? Ai cho bọn hắn cái gan này?”

Hắn có thể cho phép người khác giả mạo mình.

Nhưng không thể chấp nhận việc người giả mạo lũng đoạn hình tượng của mình.

Đến lúc đó bản gốc đây tính là cái gì chứ?

Hắn không vui vì điều này, đệ tử Phi Tiên môn cũng vô cùng hiểu.

Có điều đám Qua Hổ và Thiên Hổ đối diện lại bất lực phàn nàn.

Lão huynh, những đại lão đứng đầu của Vô Địch minh đó quyết định, cần gì hỏi ý kiến của ngươi?

Nghe giọng điệu này của ngươi, ai không biết còn tưởng ngươi là Khương Thành thật nữa.

Diễn kịch diễn đến mức quên luôn bản thân có phải không?

Chương 2564: Tung tích của những người quen

Một lát sau, Phi Hành tiên khí đưa đoàn người Phi Tiên môn chạy tới Vô Địch minh.

Thành ca vốn không có hứng thú gì với đại hội Chân Thần kia, đột nhiên có hứng thú nồng đậm.

Dù sao chuyện này liên quan đến quyền giải thích cuối cùng của thân phận Khương Thành, hắn cảm thấy mình cần có mặt để chứng kiến.

Bản thân Vô Địch minh cũng không có nơi đóng quân cố định của tổng bộ, bình thường thành viên trong liên minh đều phân tán ở các nơi, khi có chuyện mới sẽ thông qua các loại phương thức liên lạc khác nhau.

Mỗi lần tập kết đều không cùng một vị trí, nhưng cũng may có Qua Hổ là thành viên trong nội bộ dẫn đường.

Đoàn người không gặp phải trắc trở gì.

Mà hơn hai trăm thành viên Thiên Hổ phái cũng coi như hòa hợp với hàng ngàn đệ tử của Phi Tiên môn, dù sao căn bản bọn họ cũng không biết trước mặt mình là một đám Cổ Thánh hay Thánh Tôn.

Chọn đại một người ra cũng có thể quét sạch tông môn của mình mấy trăm lần.

Trên đường đi, đám người La Viễn và Tần Sướng đã thuần thục hỏi thăm tình báo.

“Thực lực Vô Địch minh mạnh cỡ nào vậy? Các lực lượng chính trong đó là gì?”

Môn nhân Thiên Hổ phái rất kinh ngạc.

“Không phải chứ? Ngươi không biết tới cả việc đó sao?”

“Không phải tất cả người trên Nguyên Tiên giới đều biết sao?”

Mạc Trần cười ha hả nói: “Mấy năm nay bọn ta vẫn luôn ẩn nấp sâu trong rừng núi, không hoạt động bên ngoài.”

Đối phương cũng không nghĩ nhiều, dù sao Vô Địch minh vốn quản lý vô cùng lỏng lẻo.

“Chủ yếu có Cửu Vũ tông, Độ Hồn tông, Từ Quang môn, Ngự Song đảo, Hải tộc, Dạ Linh tộc, Hổ tộc tạo thành, những thế lực này đều không chỉ có một vị Cổ Thánh tọa trấn, thực lực cực kỳ mạnh.”

“Dưới bọn họ, còn có vô số tông môn và tộc quần vừa và nhỏ.”

“Hổ tộc?”

Đám người Mạc Trần và La Viễn liếc nhau một cái.

Chẳng lẽ là Bạch Hổ Đại Đế?

Về phần những thế lực phía trước, bọn họ cũng không nghĩ nhiều, dù sao trói cùng một chỗ cũng không đủ để Phi Tiên môn đánh.

“Đúng rồi, Băng tộc, Long tộc, Phượng tộc, Vu tộc năm đó rất thân với Phi Tiên môn, bọn họ đi đâu rồi?”

“Còn có Thiên Khu các, Huyền tộc, Thiên tộc, liên minh Thần Đạo, Hoang tộc, Hồn tộc, Kiếm Tông, Ma Tông…”

Tất cả những tông này trước đây đều có giao tình sâu đậm với Thành ca.

Mà bởi vì thế lực của mỗi người này đều vang dội, cho nên người của Thiên Hổ phái ngược lại đều biết rõ.

“Thiên tộc, Vu tộc, Hoang tộc, Hồn tộc, Huyền tộc đều gia nhập Phong Thiên cung rồi.”

“Về phần Kiếm tông và Ma tông, tông chủ của bọn họ chính là hộ pháp Vô Thượng Đạo Cực, đương nhiên là gia nhập vào

đó.”

“Thiên Khu các còn đang buôn bán, xem như các nàng là thế lực trung lập thật sự, hai bên đều không xuống tay với các nàng. Long tộc, Phượng tộc, Băng tộc hiện tại đều ỏ cùng Thiên Khu các.”

“Về phần liên minh Thần Đạo hơn mười vị Chính Thần này, bọn họ cũng gia nhập Vô Thượng Đạo Cực.”

Cái này…

Không riêng gì Khương Thành, tất cả đệ tử Phi Tiên môn ở đây đều có chút bối rối.

Bọn họ vốn tưởng rằng những tông môn gần gũi năm đó, hiện tại khẳng định đều duy trì trung lập.

Nào biết được, hiện tại ngoại trừ Mâu Vũ, Thương Linh, Huyền Minh, Cung Tình cùng hợp tác làm ăn ra, tất cả những tông khác đều tham gia vào một vòng kiếp nạn mới, thậm chí còn ở các trận doanh khác nhau.

“Quy Tàng và Hư Uyên làm hộ pháp Vô Thượng Đạo Cực? Khi nào, tại sao bọn ta không biết?”

“Vu tộc cùng Hoang tộc, Huyền tộc vì sao gia nhập Phong Thiên cung?”

“Đây không phải là người mình đánh người mình sao? Lam Đề, Tỉ Trường liên thủ quyết đấu quy tàng bọn Hư Uyên và Lẫm Đế? “

“Quá hoang đường rồi, trước kia mọi người rõ ràng đều cùng thuyền chung sống mà!”

Mọi người hoàn toàn không thể lý giải điều này.

“Tại sao họ lại chọn như vậy?”

“Như vậy có chỗ tốt gì sao, hay là có bất đắc dĩ khổ tâm?”

Cho dù là Kỷ Linh Hàm hay Mạc Trần, tất cả đều nghĩ không ra.

Họ thậm chí còn có một chút mất mát.

Nhưng mà Khương Thành cẩn thận suy nghĩ một chút, vậy mà lại suy ra được rất nhiều chuyện.

Đám người Quy Tàng, Hư Uyên, Thanh Vân trở thành hộ pháp của Vô Thượng Đạo Cực hẳn là Tiên Mẫu vì tránh cho mình ra tay với nàng, cho nên mới cố ý mượn sức bằng hữu của mình đến trận doanh bên nàng nhậm chức.

Khi đó Phong Thiên cung vẫn chưa xuất hiện, Nguyên Tiên giới là một nhà độc đại Vô Thượng Đạo Cực, đám người Quy Tàng căn bản không có lý do từ chối.

Sau đó khai chiến với Phong Thiên cung, thế lực phía sau bọn họ đương nhiên cũng bị trói vào chiến xa.

Về phần Phong Thiên cung bên kia, nếu trong mấy thủ lĩnh có Hồn Tổ, ba tộc Khí tộc, Vu tộc, Hoang tộc đã từng có quan hệ thân cận này tất nhiên sẽ bị lôi kéo qua.

Có Thánh Hoàng, Thiên tộc bị mời chào cũng không có gì kỳ quái.

Mà bên trong Thiên Phong thạch còn có Thu Vũ Tuyền, nếu có thể để cho nàng ra mặt, Huyền tộc chắc chắn cũng sẽ cân nhắc gia nhập.

Dù sao khi ở Huyền giới, Thu Vũ Tuyền cũng giúp Huyền tộc vào sinh ra tử.

Mà những người này tuy rằng tất cả đều là bằng hữu hoặc là người của mình, nhưng không có nghĩa là bọn họ cũng là bằng hữu với nhau.

Một số thậm chí chưa bao giờ gặp, cũng không có gì để gặp nhau.

Bây giờ gia nhập các trận doanh khác nhau, thù địch lẫn nhau, không có gì đáng ngạc nhiên.

“Thật sự là không thể tưởng tượng được, ca chỉ mất tích một thời gian ngắn mà hết thảy đều loạn.”

Một ngày sau, bọn họ rốt cục cũng tới nơi tụ tập của Vô Địch minh.

Nơi này sớm đã hội tụ tiên nhân từ thiên nam hải bắc, thậm chí đều hình thành rất nhiều chợ lớn.

Đám người Khương Thành đi xuống hành cung, bị đám người hù đến hoảng sợ.

Chỉ tầm nhìn trước mắt bọn họ, trong vòng mười bước là có thể nhìn thấy một "Khương Thành", trong vòng trăm bước là có thể nhìn thấy một "Kỷ Linh Hàm", mà những đệ tử đời thứ hai, thứ ba khác biến thành của Phi Tiên môn cũng có rất nhiều người ở đây.

Mọi người chỉ cảm giác bốn phía tùy ý một chút thì liền phát hiện hơn vạn Khương chưởng môn phiên bản sơn trại.

Những Khương Thành giả này đều là giống nhau về ngoại hình, đều phối kiếm, chỉ có trang phục là khác.

Có người một thân trắng, có người một thân màu đen, có người một thân cẩm bào đi cao cấp hoa quý phong, có người một thân vải y đi theo lộ tuyến phản cảnh quy chân.

"Trời ơi, chuyện này cũng quá khoa trương rồi?"

Chúng đệ tử nhìn thẳng nhếch miệng.

"Chúng ta chẳng lẽ vào trong bí cảnh phục chế."

"Mẹ kiếp, ngay cả ta cũng có, xem ra danh tiếng của ta cũng được đấy chứ."

Có lẽ là vì lúc trước Thành ca đã nói không ngại, bây giờ mọi người nhìn thấy những phiên bản sơn trại này ngược lại không có bất mãn nào mà lại còn cảm thấy rất thú vị.

"Ha ha, cũng có ta, không sai không sai."

"Ta tìm được mười lăm ta, các ngươi thì sao?"

"Ta mới có hai người, đám người này có phải khinh thường ta hay không?"

"Đáng ghét, sao lại không tìm được ta? Tầm nhìn của họ kiểu gì vậy?"

Trong lúc nhất thời, chúng đệ tử đúng là so sánh.

Mà Ấn Tuyết Nhi, Đường Như, Lưu Thanh Ngư, Giản Tố Hàn và các nữ đệ tử khác giống như phát hiện ra đại lục mới líu ra líu ríu, hưng phấn không thôi.

"Các ngươi mau xem, bên kia có một Đường Như giả đi cùng Khương chưởng môn giả! Khà khà, cái đó báo hiệu điều gì?"

“Ngươi đắc ý cái gì, không thấy Ấn Tuyết Nhi giả đang ôm Khương Thành giả ở chỗ kia sao?”

“Ôi, xem ra những tiên nhân bên ngoài đối với quan hệ nội bộ của Phi Tiên môn có lý giải không giống nhau nha.”

“Kỷ sư tỷ, đây đều là lựa chọn trong lòng mọi người, tỷ cũng không nên tức giận nha…”

Chương 2565: Tranh đoạt minh chủ

Thành ca không có hứng thú tham gia vào mấy trận đánh nhau vô thưởng vô phạt giữa các nữ đệ tử.

“Đúng rồi, đại hội chân thần lần này sẽ chọn minh chủ như thế nào?”

“Báo danh ở đâu?”

Nghe thấy lời này của hắn, Qua Hổ ở bên cạnh liền giật mình.

“Lão huynh, chắc không phải là ngươi đang muốn tranh vị trí minh chủ đấy chứ? Chúng ta không có cái tư cách ấy đâu!”

Hắn vẫn nghĩ rằng Thành ca cũng giống hắn, vội vã đến đây để hóng chuyện, tiện thể chứng kiến cảnh tượng một minh chủ mới ra đời.

Thật không thể ngờ rằng, hắn vậy mà cũng muốn tham gia.

“Sao ta lại không có tư cách?”

“Ngươi vậy mà còn hỏi tại sao?”

Qua Hổ sắp cạn ngôn luôn rồi, hai tên giả mạo Khương Thành ở bên cạnh rõ ràng là đã nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ.

Nghe thấy vậy liền quay đầu lại với bộ dạng mắc cười.

“Vị huynh đài này, không phải ngươi nghĩ rằng bất kỳ ai cũng có thể tham gia đại hội chân thần à?”

“Cũng rất khó nói rõ Vô Địch minh của chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu thế lực trung lập, nhưng Cổ Thánh nói cũng phải có ít nhất hơn ba trăm người nhỉ?”

“Còn về Thánh Tôn cấp cường giả, càng là nhiều vô số.”

Hơn 300 vị Cổ Thánh mà bọn họ nói tới, thực ra phần lớn đều như là phiên bản thần tốc của những năm này.

Cổ Thánh thực sự có đạo nguyên e rằng chỉ có không đến ba mươi người.

Nhưng mà đội hình này quả thực rất lớn mạnh.

“Nếu muốn trở thành minh chủ của một liên minh lớn như vậy, vậy thì phải xem ngươi có thể trấn áp được nhiều cao thủ hàng đầu như vậy hay không.”

“Đối với vị trí này, ngươi xem đó như là bài kiểm tra đầu vào với tỷ thí bình thường à?”

“Tự mình lượng sức đi, đừng chỉ nghĩ đến những vọng tưởng…”

Khương Thành khẽ mỉm cười: “Ta cảm thấy mình có thể trấn áp được.”

“Ha ha?”

Lần này, thì có càng nhiều tiên nhân hơn nhìn qua.

“Vị đạo hữu này, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?”

“Ai cho ngươi cái tự tin đi tranh đoạt vị trí minh chủ vậy? Không phải vì biến thành Khương Thành rồi bản thân ngươi thật sự cảm thấy bản thân là Khương Thành thật đấy chứ hả?”

“Lão huynh, nghe lời khuyên của ta đi, không phải vũng nước đục nào ngươi cũng lội được đâu.”

“Đúng vậy, vũng nước này rất sâu đó, một khi dẫm vào trong đó thì đến khi ngươi chết cũng không biết làm nào mà chết ấy chứ.”

Khương Thành đâu thèm quan tâm đến những thứ này.

Hắn cười mỉm rồi gật đầu với mọi người.

“Các ngươi nói không sai, ta thật sự là Khương Thành.”

Nhừng lời này chắc chắn không ai tin cả, dù sao thì Khương Thành ở đó có đến có mấy chục ngàn người kia kìa, tất cả đều là hàng fake, ai cũng đừng mong khác biệt với kẻ khác.

Thành ca không để trong lòng cuộc thảo luận của bọn họ.

Hắn chỉ là trực tiếp đi thẳng đến chính điện chính.

Ở nơi đây, với hơn 300 vị Cổ Thánh đến từ các môn phái khác nhau đang ngồi vây quanh ở giữa chính điện.

Đám người này hoặc là tộc trưởng của một tộc, tộc trưởng của một phe phái, hoặc là những nhân vật quan trọng như thái thượng trưởng lão hay đại trưởng lão.

Ở chính giữa đại sảnh, một đóa Lưu Ly hoa cực kỳ lớn lơ lửng giữa không trung, trên những cánh hoa hoa đó có sáu thân hình đang đứng oai vệ.

Bọn họ chính là sáu cao thủ sẽ tranh vị trí minh chủ lần này.

Một người trong số bọn họ chính là người đầu tiên năm đó biến thành Khương Thành của Cửu Vũ tông - Ngọc Vũ Cổ Thánh.

Năm người còn lại đến từ Độ Hồn tông, Từ Quang môn, Ngự Song đảo, Hải tộc và Dạ Linh tộc.

Đó chính là thế lực của mấy nhà lớn nhất hợp thành Vô Địch minh, đứng sau mỗi nhà đều có hơn mười vị Cổ Thánh trấn thủ.

Những tiên nhân đó trước đây không phải là người hay nói mấy lời đe dọa người khác.

Đại hội Chân Thần lựa chọn minh chủ lần này cũng giống như việc chọn ra chưởng môn của một môn phái, hay chọn lựa ra tộc trưởng của một tộc người.

Vị trí này đương nhiên sẽ không dùng phương thức tỷ thí khảo hạch gì đó, mà thường được quyết định bởi các cuộc thảo luận của những người cấp cao.

Còn về những tiên nhân bên ngoài, bọn họ chỉ là một nhóm người đến cho đủ số lượng tạo bầu không khí mà thôi.

Sau khi một số thế lực hàng đầu đã chọn ra minh chủ, chỉ cần thông báo cho bên ngoài một tiếng là được.

Dựa theo trình tự này, Thành ca quả thực không đủ tư cách.

Nhưng mà ca này không quan tâm đến những cái này.

Các ngươi đã dùng danh nghĩa của ta để tạo ra một Vô Địch minh mà còn chưa thông qua sự cho phép của ta.

Vậy nên hắn đã trực tiếp xông vào trong chính điện.

Hơn 300 vị Cổ Thánh trong chính điện còn đang chọn minh chủ kìa.

Hoặc là tranh luận lý lẽ, hoặc là kết bè kết phái, hoặc là mưu mô đấu đá nhau, cái đó gọi là bận rộn.

Không chút phòng bị Khương Thành đột nhiên lao thẳng tới, khiến cho tất cả các cao thủ có mặt ở đó đều phải quay đầu lại nhìn.

"Kẻ nào?"

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào chính điện?"

Có người nào đó không kiên nhẫn nổi, vẫy vẫy tay.

"Kẻ điên nhà ngươi chui từ đâu ra vậy hả, còn không mau cút ra ngoài!"

"Tự ý xông vào?"

Khương Thành cười khỉnh: "Các ngươi không phải đang muốn chọn minh chủ sao, làm sao có thể thiếu ta được chứ?"

Nghe vậy, tất cả các Cổ Thánh trong chính điện đều sửng sốt ngẩn ra.

Ngay lập tức, tiếng cười và tiếng chửi rủa đan xen vào nhau.

"Tiểu tử này điên rồi à?"

"Ai cho hắn vào đây hả?"

"Thật không biết sống chết, ngươi cũng xứng sao?"

"Minh chủ thì liên quan đếch gì đến ngươi?"

Có vị Cổ Thánh thậm chí còn chuẩn bị tấn công Khương Thành, trừng trị hắn một phen.

Nhưng mà cũng có người cố tình nói: "Ta ủng hộ người này tranh vị trí minh chủ!"

"Ha ha, ta cũng ủng hộ."

"Vị tiểu hữu này, ngươi có thể đi lên rồi!"

Hầu hết những người này đều đến từ các môn phái vừa và nhỏ.

Bản thân hắn mặc dù là Cổ Thánh, nhưng thế lực sau lưng hắn mỏng yếu, xuất đầu lộ diện cạnh tranh cùng Cổ Thánh cũng chẳng có ai ủng hộ.

Mà trong lòng bọn họ thì bất bình trước sự kiêu căng, ngạo mạn của những thế lực đứng đầu đó.

Rõ ràng có hơn 300 vị Cổ Thánh, nhưng sáu thế lực lớn các ngươi chỉ chiếm khoảng một trăm, dựa vào đâu sáu môn phái các ngươi lại là lớn nhất?

Cho nên sau khi Khương Thành - người đột nhiên xuất hiện để phá đám, liền có một vài người trong bọn chúng cố ý làm ầm ĩ lên, hết sức ủng hộ Thành ca đi vào phá rối.

Bất kể có được chọn trúng hay không, ghét bỏ sáu thế lực lớn một chút cũng tốt.

Các chưởng môn của một số thế lực hàng đầu, chẳng hạn như Cửu Vũ tông và Từ Quang môn, quả nhiên là lửa giận nghi ngút.

“Các ngươi là đang có gì?”

“Người này lai lịch bất minh, thực lực thấp kém, có tư cách gì mà đòi tham gia?”

“Ngươi nói vậy là không đúng rồi, người này đã thay đổi diện mạo thành Khương Thành, cho nên vừa nhìn là biết ngay người của mình.”

“Mọi người đều là người của Vô Địch minh, bản lĩnh lớn, tài năng phi phàm sao có thể coi thường được kia chứ?”

“Đúng rồi, vị bằng hữu này, không biết ngươi là ai, đến từ môn phái nào?”

Thành ca ý tứ nhìn lướt qua một nhóm người, sau đó hững hờ nói: “Ta là Khương Thành, đến từ Phi Tiên môn.”

“Ha ha ha ha……”

Không ngờ trong chính điện lại vang lên một tràng cười lớn.

Chẳng gì ngoài việc lại không tin, hoàn toàn coi hắn với mình đều là kẻ giả mạo.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thành ca, có người nhịn cười, xua xua tay.

“Được, được, vậy ngươi cũng nên diễn Khương Thành cho tốt đi, dù sao sau này ngươi cũng sẽ trở thành minh chủ, diễn càng giống càng tốt.”

“Đợi đã!”

Ngự Song đảo đảo chủ đập bàn đứng dậy, lạnh lùng nói: “Ta biết thừa là các ngươi đang cố ý, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở các ngươi một tiếng, làm minh chủ không phải chỉ cần dựa vào việc biến thành Khương Thành là có thể làm được!”

“Hắn còn phải có đủ thực lực, ít nhất nhất định phải là Cổ Thánh?”

“Nếu không thì làm sao được quần chúng phục tùng?”

Nói xong hắn vung tay bố trí một kết giới dày đặc hướng về Lưu Ly hoa ở chính giữa chính điện.

Sau đó trực tiếp trừng mắt nhìn Khương Thành.

“Nếu như ngươi không xông vào được, vậy đừng trách bọn ta không cho ngươi cơ hội.”

Trong mắt Khương Thành tràn đầy sự đồng tình, giống như đang xem học đồ lần đầu vào đời đang biểu diễn trước mặt mình vậy.

“Chỉ có như vậy một tầng kết giới như vậy thôi sao? Quá là xem thường ca rồi đó, hay là ngươi thêm mấy tầng kết giới nữa đi?”

Tộc trưởng Hải tộc hừ lạnh một tiếng.

“Nếu ngươi có thể vượt qua được…”

Hắn còn chưa nói hết câu, Khương Thành đã đi thẳng xuyên qua tầng kết giới đó, xuất hiện trên cánh hoa của Lưu Ly hoa.

“Qua được thì sao?”

Chương 2566: Năm câu hỏi

Tộc trưởng Hải tộc không dám tin vào mắt mình.

“Thật không ngờ ngươi lại có thể đi vào?”

Mặc dù cái kết giới đó không phải là hắn dùng toàn lực, nhưng mức độ sức mạnh bày rõ ra đó, Thánh Tôn nhất định sẽ không qua được.

Khương Thành có thể đi xuyên qua dễ dàng như vậy, chỉ có thể chứng tỏ rằng thực lực của hắn cao hơn Thánh Tôn.

“Hóa ra ngươi là Cổ Thánh?”

Không chỉ hắn, mà các vị Cổ Thánh khác có mặt ở đó cũng đứng dậy.

Những tộc trưởng và chưởng môn ủng hộ Khương Thành, bọn họ vốn dĩ chỉ là muốn tìm đại một người phá rối cục diện, căn bản không thể ngờ rằng hắn thật sự lại có thể làm ra vụ gì đó.

Lại càng không có bất kỳ mong chờ nào vào thực lực của hắn.

Trong mắt bọn họ, Thành ca cũng giống như hàng vạn “Khương Thành giả” bên ngoài kia, chắc cũng chỉ là một Thánh Chủ bình thường muốn che giấu tu vi mà thôi.

Làm sao mà bọn họ tưởng tượng được hắn lại là Cổ Thánh.

Nếu là Cổ Thánh, vậy thì có thể ngồi ngang hàng với bọn họ rồi!

Thành ca đứng vững trên một trong những cánh hoa, đối mặt với sự kinh ngạc của bọn họ, hắn hành động một cách rất bình tĩnh.

“Ta là Cổ Thánh thì có gì kỳ lạ sao?”

Mọi người tất nhiên là đều cảm thấy kỳ lạ.

Mặc dù Nguyên Tiên giới ngày nay có một loạt các bản Cổ Thánh thần tốc, nhưng so với số lượng khổng lồ hàng trăm hàng vạn tiên nhân, bọn họ vẫn chỉ là thiểu số trong thiểu số mà thôi.

Mọi người đều là nhân vật lớn tiếng tăm không nhỏ.

Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một người khác, mọi người không khỏi nghiêm túc xem xét.

“Các hạ rốt cuộc là ai?”

Tông chủ của Cửu Vũ tông và chưởng môn của Độ Hồn tông không hẹn mà cùng đồng thời nheo mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Thành ca trong sự chờ đợi.

“Hãy lộ diện bộ mặt thật đi, không cần phải che che đậy đậy như vậy!”

“Đây chính là bộ mặt thật của lão tử.”

Thành ca phát phiền liền lấy ra thanh kiếm xương ra rồi xoay qua xoay lại.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, lão tử chính là Khương Thành!”

Sắc mặt tộc trưởng Hải tộc hoàn toàn trầm xuống, giọng không vui vẻ nói: “Các hạ thật sự không có chút thành ý nào.”

Chưởng môn Cửu Vũ tông lạnh lùng nói: “Giấu đầu hở đuôi, nhất định là có âm mưu, ta nghi ngờ người này chính là gian tế mà Phong Thiên cung phái đến!”

Những Cổ Thánh khác cũng rất không hài lòng.

“Vị đạo hữu này nếu đã muốn tranh đoạt vị trí minh chủ, việc gì phải dùng thân phận giả?”

“Ngươi cứ như vậy, thì bọn ta làm sao có thể tin ngươi được chứ?”

Hết cách, bao năm qua bọn họ đã quen với việc nhìn thấy những Khương Thành phiên bản hàng nhái rồi.

Lúc này đây cho dù Thành ca có nói như thế nào đi chăng nữa, thì cũng chẳng ai tin.

Ngay cả khi hắn đã thể hiện thực lực của cấp Cổ Thánh, điều đó cũng chẳng thay đổi được gì.

Điều này làm cho chưởng môn Khương cảm thấy vấn đề có chút nghiêm trọng rồi.

ĐM, bổn tôn đến tận đây rồi mà vẫn không lấy được thân phận Khương Thành?

“Sao cũng được, không tin thì không tin thôi.”

“Không phải là các ngươi đang muốn chọn minh chủ sao, hiện tại bắt đầu chọn được rồi đó.”

Ca này hiện giờ xem như là đang kiềm chế.

Nhưng mà nếu lát nữa hắn không lấy được chức minh chủ thì hậu quả khó lường rồi đấy.

Đến lúc đó, muốn xử thế nào cũng sẽ tính nợ lên đầu đám người này, cứ để bọn họ "làm theo trái tim mình" nghiêm túc lựa chọn lại một lần nữa.

Lúc này, sáu người còn lại cũng đang đứng trên cánh hoa Lưu Ly không nhịn được liền mở miệng nói.

"Ngươi nói ngươi là Khương Thành, bọn ta cũng nói được là chính bọn ta ấy chứ."

"Đúng vậy, đến tuổi này rồi, ai mà chẳng làm được một Khương Thành, cứ làm như ngươi mới là hàng thật vậy?"

"Ta thấy ngươi ấy à, chính là kẻ không giống nhất trong số chúng ta."

"Hay là chúng ta so sánh xem ai giống Khương Thành hơn, người giống hắn nhất thì làm minh chủ là được rồi, các phái khỏi phải đấu qua đấu lại, chẳng ai phục ai."

Cái đề nghị này, thực chất chính là muốn làm trò gì thì làm trò đó.

Tuy nhiên, sau một lúc suy nghĩ, hơn 300 vị Cổ Thánh ở xung quanh đã nhất trí thông qua.

"Tán đồng!"

"Đồng ý!"

"Đề nghị này rất tuyệt."

Nói thật thì đề nghị này cũng chẳng phải là tuyệt diệu, chỉ là trước đó bọn họ đã cãi nhau ba ngày ba đêm cũng không có kết quả, ai cũng không phục minh chủ mà các môn phái khác đề cử.

Cứ tiếp tục như vậy, cãi nhau ba năm cũng chưa chắc là có kết quả.

Trong trường hợp này, tốt hơn là sử dụng phương thức bốc thăm chọn đại để sớm đưa ra quyết định.

Dù sao thì sáu vị ở phía trên đều là những Cổ Thánh, mỗi người bọn họ đều có khả năng lãnh đạo một liên minh, chọn ai

cũng được.

Cho nên, cái cách xem ai càng giống Khương Thành hàng thật hơn cũng không có gì là không ổn.

Thấy bọn họ muốn dùng cách này để chọn minh chủ, Thành ca suýt chút nữa thì cười thành tiếng.

ĐM, thế này thì có muốn thua cũng khó mà.

Còn có ai khác trên thế giới này có thể giống bản tôn hơn chính bản thân hắn?

Sau đó, bảy người trên cánh hoa bắt đầu một cuộc "cạnh tranh" kỳ lạ.

Hơn 300 Cổ Thánh ở rìa bên ngoài nhanh chóng bàn bạc rồi đưa ba trò.

Theo sau đó, thì thấy tông chủ của Cửu Vũ tông bay đến phía trước cánh hoa.

"Vòng đầu tiên, giải đề, hãy trả lời câu hỏi để kiểm tra độ hiểu biết về Khương Thành!"

Sau đó, hắn vẫy tay, bảy tiên phù liền bay đến chỗ bảy người trong sân đấu.

Thành ca tiếp lấy ngọc phù, sau khi kích hoạt xong nhìn một, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Tiên phù này được coi là một bài kiểm tra, bên trong có tổng cộng năm câu hỏi, tất cả đều là về bản thân hắn.

Ví dụ như Phi Tiên môn có tổng cộng bao nhiêu Cổ Thánh, Khương Thành tu luyện bao nhiêu quy tắc, hắn có thân phận gì ở Yêu tộc thời Cổ Tiên giới, hắn ngưỡng mộ ai nhất, chiến hữu thân cận nhất của hắn là ai…

Thành ca nhẹ nhàng viết ra câu trả lời cho ba câu hỏi đầu tiên, nhưng câu hỏi thứ tư và thứ năm khiến hắn cau mày.

Bản thân là nhân vật chính, lại có thể tồn tại người ngưỡng mộ sao?

Còn về chiến hữu thân thiết nhất, chẳng phải ta luôn giả vờ chỉ có một mình thôi sao, vốn dĩ là không cần đồng đội mà?

Hắn suy nghĩ trong vài giây, rồi cuối cùng hắn đều điền câu trả lời là "không" cho cả hai câu hỏi này.

Một lúc sau, bảy người cùng nộp cuộn bài, rồi chuyển cho "đoàn bình phẩm" chấm điểm.

Sau khi chấm điểm, Cổ Thánh Ngọc Vũ được điểm tối đa là năm điểm, có hai người là được bốn điểm, hai người được ba điểm, một người được một điểm. Còn có một người khác bị điểm 0, mà cái người đó chính là bản thân Thành ca.

"Cái gì?"

"Ta làm câu hỏi liên quan về bản thân mình vậy mà lại bị điểm 0?"

Thành ca hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Nhưng hắn chưa kịp mở miệng bày tỏ sự nghi ngờ của mình, thì cái người chỉ được 1 điểm đứng ở bên cạnh hắn đã bày tỏ sự bất mãn trước.

"Các ngươi đùa ta đấy à, ta chỉ có một điểm?"

"Ta không phục!"

"Ngươi làm sai bốn câu, không phục cũng không được."

"Bốn câu hỏi nào sai?"

Tông chủ Cửu Vũ tông lấy ra tiên phù của hắn rồi liếc mắt nhìn một cái, sau đó bình tĩnh nói: "Phi Tiên môn có tổng cộng ba vị Cổ Thánh, chính là Khương Thành, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, ngươi thì đã bỏ qua chính Khương Thành."

"Khương Thành đã tu luyện hơn 1200 quy tắc, năm đó ở đấu trường người có tâm đã cẩn thận đếm kỹ, chỉ đáng tiếc, ngươi không chú ý tới."

"Hắn ở Yêu tộc của Cổ Tiên giới, chính là phó yêu chủ, ngươi chỉ làm đúng một câu này."

"Về phần hắn ngưỡng mộ nhất và chiến hữu thân cận nhất, chính là Tam Nhãn Hổ Đế, đến cái chuyện này mà ngươi cũng không biết, còn có gan giả làm Khương Thành?"

Hắn đang nói về tên Cổ Thánh đó, nhưng ánh mắt hắn lại dừng trên người Thành ca.

Thành ca suýt nữa thì phì bật cười.

ĐM cái quái gì với cái quỷ gì?

“Ta ngưỡng mộ cái thứ không sạch sẽ Tam Nhãn Hổ ấy khi nào? Hắn còn là chiến hữu thân cận nhất? Chiến hữu “dựa hơi” ấy à?”

“Đáp án của các người đều sai bét, ai là người chỉ dẫn sai cho các ngươi vậy hả?”

“Ta đã sớm tinh thông ba ngàn quy tắc rồi biết không hả, còn là phó Yêu chủ, ta mà làm phó Yêu chủ, thì ai có tư cách làm Yêu Chủ hả?”

Tộc trưởng Hải tộc thản nhiên nói: “Đương nhiên là Tam Nhãn Hổ Đế, nhưng mà thông tin cơ mật kiểu này ngươi không biết cũng là bình thường thôi.”

Chương 2567: Cường địch tập kích

“Ha ha? Tam Nhãn Hổ?”

Khương Thành suy nghĩ một chút, cũng xem như là đã đoán được vấn đề nằm ở đâu rồi.

Hai câu trước đám người này đưa ra đáp án sai, thực tình cũng là điều dễ hiểu.

Dù sao thì thực lực của mình và Phi Tiên môn không ngừng nâng cao, bọn họ nhận được tin tức đã thì cái tin đó đã cũ rích từ đời nào rồi.

Còn về ba câu hỏi cuối cùng, bọn họ hoàn toàn bị một con Hổ Yêu không chút phẩm hạnh nào đó làm cho hiểu sai rồi.

Nghĩ kỹ lại thì, lúc Tam Nhãn Hổ khoe khoang bản thân, cũng thật là quá vô liêm sỉ.

“Hắn là cái thá gì?”

“Bảo hắn cút ra đây cho ta, ta muốn xem xem bao năm không gặp, trình độ của hắn bây giờ thế nào rồi.”

Các Cổ Thánh trong điện hiển nhiên là không xem cái yêu cầu của hắn là thật.

Bọn họ chỉ xem Khương Thành là người kẻ đứng chót bảng nên chỉ là không phục mà thôi.

“Tam Nhãn Hổ Đế là chiến hữu thân cận nhất của Khương Thành, đương nhiên là đi liên lạc với hắn rồi, cớ gì mà ngươi muốn gặp là có thể tùy ý gặp mặt được chứ?”

“Được, được lắm.”

Thành ca giờ đến nổi giận cũng lười luôn rồi, chẳng hơi sức đâu mà nổi nóng.

“Vậy thì tiếp tục đi, ta muốn xem xem các ngươi còn có chiêu trò gì.”

Trong vòng thứ hai, những cánh hoa Lưu Ly mà bảy người đang đứng dần dần trở nên mờ nhạt đi, xung quanh tràn ngập ánh sáng rực rỡ, những vì sao sáng lấp lánh.

Một bức họa cuộn tròn từ từ mở ra trước mặt bảy người.

Trong bức họa cuộn tròn đó, các hình dáng chồng lên nhau mà xuất hiện trước mặt mọi người.

Giống như đang xem một bộ phim vậy, Thành ca nhìn chăm chú, lại nhìn thấy rất nhiều người quen trong số những hình dáng đó.

Còn có Quy Tàng, Hư Uyên, Thanh Vân, cũng có Huyết Đế, Hồn Đế, Không Đế, còn có đám người Tỉ Trưởng, Hồn Tổ, Minh Đồng.

Đếm sơ qua cũng hơn bốn mươi người.

Tiếng của tông chủ Cửu Vũ tông vang vọng trong đại sảnh.

“Mỗi một người ở trong bức họa cuộn tròn này, các ngươi hẳn là đều biết tiếng tăm vang dội của họ rồi đúng chứ?”

“Có người là hộ pháp và tinh anh của Vô Thượng Đạo Cực, có người là nhân vật cốt cán của Phong Thiên cung, mỗi người bọn họ đều có thực lực cấp Cổ Thánh.”

“Nếu như ngươi là Khương Thành, những người này đồng thời tới để giết ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Thành ca đã nghe ra rồi, cái câu hỏi này là đang kiểm tra xem mọi người sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào khi đối mặt với

chuyện đó.

Từ phản ứng khi gặp tình huống đó, có thể nhìn thấy nội tâm của bọn họ.

Từ đó phán đoán xem hắn có phải là người gần giống Khương Thành nhất hay không.

Ngoại trừ hắn, sáu người còn lại đang chìm trong suy nghĩ.

Một lúc sau, sáu người lần lượt đưa ra đáp án.

Người thứ nhất lớn tiếng nói: "Đội hình của 42 vị Cổ Thánh quá mạnh, không nên liều mạng chiến đấu. Nếu ta là Khương Thành, ta sẽ tránh mũi nhọn của kẻ địch, phân tán từng người bọn họ, rồi đánh bại từng tên một …"

Sau khi hắn nói xong, mười mấy người trong số hơn 300 vị Cổ Thánh ở bên rìa đã giơ lệnh bài lên, biểu thị sự tán đồng của họ.

"Mười sáu điểm."

Cửu Vũ tông tông chủ nhẹ giọng nói: "Người tiếp theo."

Lúc đó Khương Thành mới biết rằng, thì ra đáp án lần này còn có bình thẩm đoàn bỏ phiếu nữa.

Nhưng câu trả lời của gã vừa rồi cũng quá coi thường sức mạnh của bản thân mình rồi.

Đội hình này, bản thân ta bây giờ dư sức để giải quyết hết bọn họ, còn cần phải trốn tránh trước làm quái gì?

Lúc này, vị Cổ Thánh thứ hai tranh đoạt vị trí minh chủ cũng lên tiếng.

"Nếu như ta là Khương Thành, ta liền xông lên giết sạch bọn chúng là được rồi. Với thực lực độc chiến năm đó của hắn, một mình hắn đã có thể đánh bại mười một Giáng Thần giả, cho dù đối diện với một đội hình không thể diệt sạch, thì ít nhất cũng có thể giết được một nửa, hơn nữa bản thân cũng sẽ không chết."

Lần này, hơn 60 người trong số hơn 300 vị Cổ Thánh đã giơ cao lệnh bài.

"Sáu mươi tư điểm, người tiếp theo."

“Rất đơn giản, đối phương đến từ các trận doang khác nhau, căn bản không phải là người cùng một nhà.”

“Nếu ta là Khương Thành, trước tiên khiêu khích bọn họ chém giết lẫn nhau, ngồi trên núi nhìn hổ tranh đấu, cuối cùng đi ra thu dọn bãi chiến trường, há chẳng phải rất tốt sao?”

“105 điểm, người tiếp theo.”

“Hừ, hình như các ngươi đều bỏ qua một chuyện, trong số đó có rất nhiều người đều là kẻ địch của Khương Thành, cần phải liều mạng chém giết sao?”

“Nếu ta là Khương Thành, dùng tình cảm để chạm tới con tim họ, dùng đạo lý để bọn họ hiểu ra vấn đề, nếu ta có thể dùng lý trí và tình cảm trực tiếp nói với họ, cho dù không thể thuyết phục họ đầu hàng, cũng có thể khiến họ bỏ vũ khí, làm người ngoài cuộc, chuyện tốt như vậy cớ sao không làm chứ?”

“178 điểm, người tiếp theo…”

Cứ như vậy, sáu người đều lần lượt đều đặt bản thân mình vào vị trí Khương Thành thật, rồi đưa ra những gì mà bọn họ cho là phù hợp nhất với hắn.

Cuối cùng, rốt cuộc cũng đến bản thân Thành ca.

Hắn liếc nhìn hơn bốn mươi Cổ Thánh trong cuộn tranh, rồi cười nhẹ một tiếng.

“Ta sẽ để bọn họ gọi thêm người tới, được có một tí người như vậy, cảnh tượng hơi nhỏ, thực sự không đủ để xem.”

Bụp!

Nhiều người đứng bên ngoài đấu trường nhịn không được liền bật cười.

“Ha ha ha, tên này từ đâu chui ra vậy?”

“Nếu không phải là Cổ Thánh, ta thực đã hoài nghi hắn đến đây làm loạn rồi.”

“Lão huynh, nếu như ngươi đóng làm Khương Thành, cũng phải hiểu biết về hắn một chút đi, nếu như hắn ngông cuồng giống ngươi như vậy, còn có thể sống đến hôm nay sao?”

“Ngươi còn chê người quá ít, ngươi cho rằng Khương Thành là kẻ ngốc sao?”

“Khương Thành có được thành tích như hiện tại, nhất định là do đại cơ duyên, đại thiên phú, đại trí tuệ, đại dũng khí, thiếu một trong số đó cũng không được. Nếu như ngươi nói, hắn ngu dốt ngông cuồng như vậy, sớm đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, hiểu chưa?”

Có hơn 300 bình thẩm viên, mà không một ai giơ lệnh bài cả, Thành ca rất hân hạnh khi dính điểm 0 lần nữa.

Điều này làm hắn cảm thấy vô cùng hoang đường.

Đám người này thật kém hiểu biết, đến việc mình là vua làm màu mà bọn họ cũng không biết.

Vậy mà dám ngồi vào bình thẩm đoàn?

ĐM, trong cuộc thi đấu diễn vai Khương Thành, bản thân hắn, bản tôn đây không được thứ nhất thì thôi đi, vậy mà lại đứng bét.

Trên đời này còn điều gì vô lý hơn nữa không?

Cũng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tràng cười dài.

“Ta nghe nói Vô Địch minh của các ngươi đang chọn minh chủ. Các ngươi đã xong việc chưa?”

Nghe thấy giọng nói này, tất cả các vị Cổ Thánh trong chính điện đều cực kỳ tức giận.

Vừa rồi Khương Thành tới gây rối, bây giờ lại có người tới đây làm càn, lẽ nào lại có cái lí đó.

“Là ai, dám to gan như vậy?”

“Chán sống rồi à?”

“Thực muốn xem xem là kẻ nào muốn tìm chết đến vậy!”

Trong nháy mắt, hơn ba trăm Cổ Thánh đồng loạt xông ra ngoài.

Sau đó, sự tức giận của bọn họ lập tức bị dập tắt, bởi vì đội hình bên ngoài vô cùng mạnh.

Nhưng khi nhìn thấy khu vực xung quanh và phía trên Vô Địch minh sớm đã bị đủ loại tọa kị và thuyền tiên vây quanh, một vị tiên đang chờ đợi toàn lực rút vũ khí ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lẽo.

Đã vậy thì thôi đi, vấ đề mấu chốt ở đây là ở mỗi phương vị đều có Cổ Thánh.

Đếm sơ qua, thế mà lại không dưới năm trăm người.

Trong đám người đó, bọn họ nhìn thấy nhiều bóng dáng quen thuộc, tất cả đều là những nhân vật lớn mà họ đã "chào hỏi" trước đó.

"Phong Thiên cung! Vô Thượng Đạo Cực!"

"Ngươi, sao các ngươi lại đột nhiên tới đây?"

"Các ngươi sao lại đến cùng với nhau?"

Đội hình xuất hiện trước mặt bọn họ có Phong Thiên cung, lại có Vô Thượng Đạo Cực.

Hơn năm trăm vị Cổ Thánh trình kém hơn nhiều so với toàn bộ thực lực của hai nhà bá khí này, thậm chí không bằng một nửa của một nhà.

Nhưng đội hình này đủ để san bằng Vô Địch minh cả đống lần ấy chứ.

Bất kể là Cổ Thánh ở bên trong hay là các môn phái vừa và nhỏ ở bên ngoài đến tham gia đại hội Chân Thần, lúc này đều bị bao vây, có cánh cũng khó mà bay được.

Chứng kiến tất cả những chuyện này, Ngọc Vũ Cổ Thánh vừa kinh ngạc vừa hoang mang, cảm thấy khó mà tin được.

"Hai nhà các người, trước nay không phải như nước với lửa sao?"

Nhìn thấy một số vị Cổ Thánh đứng đầu ở phía đối diện hoặc đắc ý hoặc thờ ơ bay tới.

"Chúng ta quả thật là như nước với lửa."

"Nhưng mà chuyện đi diệt cỏ dại này, thì chúng ta liên thủ một lần cũng chẳng sao."

“Vốn là các ngươi phân tán làm chúng ta cũng không dễ giải quyết sạch sẽ được, nhưng lần này chúng ta đã có được cơ hội một mẻ hốt gọn rồi!”

Chương 2568: Hi vọng cuối cùng

Phong Thiên cung cùng Vô Thượng Đạo Cực liên thủ, kế hoạch này hiển nhiên không phải ý tưởng nhất thời hứng thú nổi lên ngày một ngày hai.

Không ai trong số hai đại trận doanh này có thể chấp chứa được sự tồn tại của một thế lực bên thứ ba trung lập, vì vậy bọn họ sớm đã lên kế hoạch định loại bỏ Vô Địch minh.

“Cho ngươi hai sự lựa chọn, hoặc là quy thuận đầu hàng, hoặc là chết!”

Tú Trưởng Cổ Thánh người đứng đầu Phong Thiên cung và Ý Hoành Cổ Thánh người đứng đầu Vô Thượng Đạo Cực, hai người đứng ở hai bên, nhìn xuống đám đông phía dưới như hai vị Môn Thần.

“Các ngươi tự mình chọn đi!”

Đối mặt thiên la địa võng xung quanh, nhìn vào đôi mắt sát khí đằng đằng, tất cả tiên nhân của Vô Địch minh ở đây đều có chút tuyệt vọng.

Nhưng vào ngay khoảnh khắc này, không có một ai thực sự muốn di chuyển bước chân mà đi đầu hàng cả.

Nếu những người này bằng lòng gia nhập vào hai phe lớn mạnh, thì bọn họ đã đầu hàng từ bảy đời tám kiếp rồi.

Lý do gia nhập cái tổ chức lỏng lẻo phân tán Vô Địch minh này là để tránh khỏi vòng xoáy của đại kiếp nạn, đồng thời không phải chịu quá nhiều ràng buộc.

Vậy nên bây giờ dù đối mặt với uy hiếp chí mạng, bọn họ cũng không cam lòng cúi đầu.

Mà hơn ba trăm vị Cổ Thánh không hoàn toàn khoanh tay chờ chết.

Ngọc Vũ Cổ Thánh lúc này đang điên cuồng điều động cứu binh, đây là chỗ dựa lớn nhất của bọn họ.

Một lúc sau, trong chính điện phía sau mọi người, một luồng sát khí đằng đằng tỏa ra xung quanh, đẩy lùi toàn bộ mọi người xung quanh.

Ngay lập tức, tất cả mọi người dường như chìm trong núi xác biển máu tàn khốc.

Sương khói đen như mực biến thành vô số dị tượng, như dã thú khát máu, như ác quỷ đoạt mệnh.

Dưới sự chú ý của tất cả mọi người, một con hổ yêu cao sừng sững, chân đạp trên cơn gió khuấy động cùng với tiếng hổ yêu gầm liền xuất hiện.

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn, rất nhiều đệ tử Phi Tiên môn suýt chút nữa phun nước tại chỗ.

Bởi vì con hổ yêu này chính là Tam Nhãn Hổ - "linh thú trông giữ môn phái" mà bọn họ biết rất rõ.

Mặc dù Hổ yêu xuất hiện oai phong lẫm liệt, nhưng sau khi cảm nhận kỹ, thì bọn họ phát hiện ra tu vi của nó vẫn là Thánh Tôn.

Thánh Tôn cũng là cao thủ một phương, nhưng để vào hoàn cảnh hiện có 800 vị Cổ Thánh thì có vẻ không đủ để xem.

Tuy nhiên điều ngoài dự liệu của bọn họ là, ngay khi Tam Nhãn Hổ xuất hiện, rất nhiều tiên nhân của Vô Địch minh đã cho một tràng pháo tay chấn động đất trời.

"Tam Nhãn Hổ Đế đến rồi!"

"Tốt quá rồi, chúng ta được cứu rồi!"

"Không sai, chỉ cần Hổ Đế ra mặt, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết!"

Nhìn vẻ mặt vui mừng ngây thơ của bọn họ, trông giống như một người chết đuối bắt được mảnh gỗ trôi dạt cuối cùng.

Bao gồm cả vị Ngọc Vũ Cổ Thánh, hàng trăm vị Cổ Thánh của Vô Địch minh ngay lập tức tràn đến vây quanh lấy hắn.

"Hổ Đế tiền bối, rốt cuộc người cũng tới rồi."

"Đại sự không hay rồi, Phong Thiên cung cùng Vô Thượng Đạo Cực đã liên thủ đến tập kích chúng ta, chúng có ý định

tiêu diệt toàn bộ chúng ta.”

“Hiện tại chỉ có ngươi mới có thể ra mặt, nếu không chúng ta khó mà qua nổi kiếp nạn…”

“Cầu xin Hổ Đế tiền bối giúp chúng ta đánh lùi kẻ địch!”

Thấy bọn họ biểu hiện như vậy, Phi Tiên môn đệ tử cảm thấy vô cùng ảo diệu.

Bọn họ hoàn toàn không thể lí giải tại sao những vị Cổ Thánh này lại đặt hy vọng vào một con Hổ yêu chỉ có tu vi của một vị Thánh Tôn.

Chẳng lẽ, Tam Nhãn Hổ cũng giống như Khương chưởng môn, cũng giỏi vượt cấp giết địch, hơn nữa còn là vượt mấy cấp giết địch?

Hoặc là, hắn giấu tuyệt chiêu gì đó, trong nháy mắt có thể giết chết một lượng lớn Cổ Thánh?

Tam Nhãn Hổ - người được tất cả mọi người ngưỡng mộ, rõ ràng là có chút muốn ngộp thở vào lúc này.

Cằm hắn cao đến mức gần như có thể bắn trúng được mặt trời rồi, giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo vang dội khiến mọi người ù hết tai: “Ta tưởng có chuyện gì to tát lắ, thì ra là hai nhà kia không biết điều à?”

Từ miệng hắn, cảnh bị kẻ thù hùng mạnh bao vây dường như không đáng để xem là thật.

Thấy toàn thân hắn bao phủ trong lớp sát khí màu đỏ máu, chân giẫm lên một đám mây đen, đáp xuống trước mặt Tú Trưởng Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh.

Sau đó với vẻ mặt không quan tâm, tùy ý đưa ra tối hậu thư cho hai người họ.

“Trước khi ta nổi giận, các ngươi tốt nhất cút cho rảnh mắt ta.”

Nói xong câu này, hắn chờ đợi hơn năm trăm vị Cổ Thánh ở phía đối diện tự nguyện rút khỏi nơi này.

Tất cả mọi người đều đột nhiên im lặng, bầu không khí trở nên vô cùng nặng nề, mọi người dường như có thể nghe thấy âm thanh tíc tắc tíc tắc của thời gian đang dần trôi qua.

Sau khi một phút trôi qua, hơn 500 Cổ Thánh ở phía đối diện vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề có ý định rời đi.

Tú Trưởng Cổ Thánh cùng Ý Hoành Cổ Thánh âm thầm nhìn Hổ yêu trước mắt, trong mắt tràn đầy sự chế giễu, giống như đang xem một tên hề nhảy nhảy nhót.

Điều này khiến Tam Nhãn Hổ rất mất mặt.

Mở đầu hắn đã diễn rất hay rồi, nói năng toàn là phong cách làm bộ làm tịch, kết quả là những người trước mặt hắn không hợp tác với tiết tấu làm màu của hắn, vậy rồi sao mà hắn có thể hạ màn chứ?

“Sao, ngươi không định giữ thể diện cho ta sao?”

Khóe miệng Tú Trường Cổ Thánh hơi cong lên, khinh thường nói: “Giữ thể diện cho ngươi? Ngươi là cái thá gì?”

Ngay sau khi lời náy thốt ra, những tiên nhân của Vô Địch minh ở phía sau đã được một náo động.

Có vẻ như đối phương không nên có kiểu phản ứng này.

Nhưng trong mắt đệ tử Phi Tiên môn, cái kiểu phản ứng này là lẽ đương nhiên.

Một Thánh Tôn như ngươi lại bắt năm trăm Cổ Thánh giữ thể diện cho ngươi mà phải rút lui, có thể sao?

Người ta không tát cho ngươi một cái bay văng ra đã là may cho ngươi rồi.

Nhưng Tam Nhãn Hổ không thấy như vậy.

Hắn lập tức bị những lời nói của đối phương chọc cho tức điên lên.

Gầm!

Một tiếng gầm lớn thể hiện sự tức giận tột độ của nó, nó bất ngờ vung vuốt, bổ xuống nhanh như chớp.

Nhưng không phải là nện qua phía Tú Trưởng Cổ Thánh, mà là cái sàn nhà trước mặt hắn.

Hiển nhiên là hắn cũng hiểu rõ, biết rằng thực lực yếu kém này của hắn cho dù có đánh trúng thì cũng chẳng làm rách tí da nào của đối thủ cả.

“Ngươi là tên ngu xuẩn từ đâu tới vậy?”

“Hổ gia ta không muốn nói chuyện với nhân vật bé nhỏ như ngươi!”

“Bảo Lam Đề ra đây, bảo Quy Tàng ra đây, bảo những Thiên Đế kia đến đây nói chuyện với ta!”

“Ta lại muốn xem xem, bọn họ quản giáo thuộc hạ như thế nào, thật là càng sống càng thụt lùi, một chút lễ phép cũng không biết!”

“Ha!”

Tú Trưởng Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh liếc nhìn nhau, sau đó cười ha hả trên nỗi đau của người khác.

“Ha ha ha ha ha…”

Đằng sau hai người bọn họ, Phong Thiên cung và các cao thủ của Vô Thượng Đạo Cực cũng phá lên cười, như thể họ sớm đã chờ đợi màn này xuất hiện vậy.

“Vị Hổ yêu này lại cho rằng có thể dựa vào mánh khóe kiểu này mà qua quan kìa?”

“Ha ha ha, thật là thú vị, người mà ngươi trông đợi, một người cũng không tới.”

“Vậy thì ngươi gọi tiếp đi, xem xem có kêu gọi được bọn họ tới đây không?”

“Ngươi thật sự cho rằng bọn ta sợ ngươi sao?”

“Chỉ là một vị Thánh Tôn, dựa vào một chút giao tình năm xưa mà muốn gây ảnh hưởng đến cục diện của Nguyên Tiên giới sao?”

“Đừng quá coi trọng bản thân mình thế!”

Những gì họ nói khiến Tam Nhãn Hổ cảm thấy không ổn chút nào.

“Các người nói cái gì? Bọn họ đến một người cũng không tới?”

Đám người phía sau Ngọc Vũ Cổ Thánh đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Các ngươi xuất chinh lần này cố ý giấu bọn họ?”

Vô Địch minh có thể tồn tại ngần ấy năm, ngoài việc rất khó để bắt tất cả họ cùng một lúc, thì có một lý do quan trọng khác chính là sự tồn tại của lá bùa hộ thân là Tam Nhãn Hổ.

Bản thân con Hổ yêu này không mạnh lắm, lại còn tham lam không biết xấu hổ.

Khi lần đầu gia nhập Vô Địch minh, hắn suýt chút nữa thì bị đánh cho nhừ đòn.

Nhưng chẳng mấy chốc, mọi người phát hiện ra hắn có một "thiên phú" quý giá - hắn biết rất rõ về Khương Thành.

Không chỉ rất quen biết Khương Thành, hắn còn biết một số bằng hữu của Khương Thành.

Ví dụ như Lam Đề - tộc trưởng của Vu tộc, Quy Tàng hộ pháp của Vô Thượng Đạo Cực, Hư Uyên, Huyết Đế và Tâm Đế.

Chương 2569: Thể diện của Tam Nhãn Hổ

Họ đều là những người quyền cao chức trọng, thực lực đứng đầu ở Phong Thiên cung và Vô Thượng Đạo Cực.

Luận địa vị còn đứng trên đám Tú Trường Cổ Thánh bây giờ.

Vì vậy, khi Vô Địch minh nhiều lần bị Phong Thiên cung và Vô Thượng Đạo Cực công kích, chỉ cần Tam Nhãn Hổ đứng ra, đối phương đều sẽ nể mặt.

Lam Đề và Tam Nhãn Hổ xem như người mình, Quy Tàng Hư Uyên năm đó phi thăng Tiên giới cùng hắn, đương nhiên cũng sẽ không ra tay với hắn.

Còn đám Huyết Đế và Tâm Đế tuy chưa từng trực tiếp gặp mặt Tam Nhãn Hổ nhưng trước kia khi Khương Thành ở Thiên Cung, bọn họ đều biết Tam Nhãn Hổ là bạn của Khương Thành.

Cho nên nể mặt Thành ca, họ cũng sẽ bỏ qua cho con hổ yêu này.

Nhờ đó mà Vô Địch minh nhiều lần chuyển nguy thành an.

Ban đầu khi Tam Nhãn Hổ nói mình là chiến hữu thân cận nhất của Khương Thành, đám Ngọc Vũ Cổ Thánh không tin, chỉ cho là hắn đang khoác lác.

Nhưng qua mấy lần hắn dễ dàng hóa giải nguy cơ nhờ quan hệ, họ không muốn tin cũng phải tin.

Thế là địa vị trong Vô Địch minh của con hổ yêu này đi lên thẳng tắp.

Bình thường có người hầu hạ ăn uống, bất cứ yêu cầu nào cũng được dốc sức thỏa mãn, chỉ mong giữ được nó lại.

Dưới sự đãi ngộ này, Tam Nhãn Hổ nhanh chóng trở nên kiêu ngạo.

Mở miệng ra là nói khoác không mất tiền, ví như năm đó Khương Thành chỉ là phó Yêu chủ, ta mới là Yêu chủ chân chính. Trước kia là ta bảo vệ Khương Thành, hắn nể phục nhất là ta.

Mấy năm qua, cuộc sống của nó quá trôi chảy.

Tu luyện sắp quên sạch đến nơi, dù sao nó cũng được buộc với huyền văn giết chóc của Thành ca.

Huyền văn đó gần thăng tới cửu trọng rồi, miễn cưỡng có thể kéo nó lên cảnh giới Thánh Tôn.

Đến tận hôm nay, cuối cùng Tam Nhãn Hổ cũng lật xe.

Không có người quen cũ nể tình, thủ đoạn của nó lập tức mất linh.

Nó có linh cảm rất không ổn, chỉ đành ngoài mạnh trong yếu hù dọa đối phương.

“Các ngươi nói gì?”

“Lại dám lừa dối họ chạy tới tiến công Vô Địch minh? Các ngươi không sợ xong chuyện họ tức giận, lôi các ngươi ra phanh hây vạn đoạn sao?”

Tú Trường Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh căn bản không quan tâm.

Hai người họ không hẹn mà cùng cười lạnh.

“Nói thật cho ngươi biết, bọn ta đã ngứa mắt con hổ yêu nhà ngươi lâu lắm rồi.”

“Cùng vì cái ngữ như ngươi hại bọn ta mấy lần tay không mà về, bên trên rất bất mãn.”

“Bây giờ những người mà ngươi nói có biết chuyện cũng chẳng làm được gì.”

“Thức thời thì mau mau quỳ xuống thần phục, bằng không đừng trách chúng ta độc ác vô tình.”

Hai người không chỉ nói cho Tam Nhãn Hổ nghe mà còn nói với cả đám Ngọc Vũ Cổ Thánh nữa.

Lần vây công này đã được hai bên ủ mưu từ lâu. Đó là tình thế bắt buộc, tuyệt đối không có chuyện lui binh giữa đường.

Đối mặt với tuyệt cảnh, cuối cùng cũng có người không chịu đựng được nữa.

“Ta quyết định gia nhập Vô Thượng Đạo Cực.”

Người đầu tiên quy thuận đối phương chính là tộc trưởng Hải tộc.

Xung quanh lập tức xôn xao.

Ngọc Vũ Cổ Thánh nói với thảng thốt.

“Ngươi… Sao ngươi có thể phản bội Vô Địch minh của chúng ta?”

Tộc trưởng Hải tộc đứng sau lưng Ý Hoành Cổ Thánh một cách tự nhiên.

Đối mặt với sự chỉ trích của đồng minh cũ, hắn tỏ vẻ không đồng tình.

“Phản bội với không phản bội gì chứ. Vô Địch minh cũng đâu phải tông môn, chỉ là một liên minh là thôi.”

“Ban đầu chẳng nói đến đi tự do, không bị ràng buộc còn gì?”

Để lập công tích đầu tiên sau khi gia nhập Vô Thượng Đạo Cực, thậm chí hắn còn bắt đầu hỗ trợ chiêu hàng.

“Ngọc Vũ đạo hữu, chim khôn chọn cành mà đậu, chi bằng ngươi cũng cùng gia nhập đi, cần gì phải khổ sở chống đỡ như vậy?”

Đám Ngọc Vũ Cổ Thánh suýt bị hắn chọc tức hộc máu.

Tam Nhãn Hổ lập tức chửi ầm lên nhưng chẳng được tích sự gì.

Rất nhanh, lần lượt có những Cổ Thánh khác bay về phía đối diện.

Mà mỗi một Cổ Thánh đi qua đều sẽ mang theo một nhóm Thánh Tôn, Thánh Chủ và Đạo Thần dưới trướng.

Đối với Vô Địch minh có thực lực vốn cực kỳ yếu thế, đây quả thật là họa vô đơn chí.

Dần dần, hơn ba trăm Cổ Thánh của Vô Địch minh chỉ còn lại chưa đến một trăm.

Mấy thế lực đứng đầu lúc trước cũng chỉ còn lại Cửu Vũ Tông, Độ Hồn Tông và Dạ Linh tộc.

Các tông môn nhỏ và vừa bên dưới lại càng thoát ly nhiều hơn.

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Tuy gia nhập hai phe cánh lớn sẽ mất đi quyền tự chủ, hơn nữa còn bị cuốn vào đại kiếp nạn nhưng ít ra cũng không bị giết chết ngay lập tức.

Mắt thấy trong nửa canh giờ ngắn ngủi, Vô Địch minh đã mất đi hai phần ba lực lượng, những người còn lại vô cùng đau đớn.

Lúc trước, trên đường đi, Qua Hổ - chưởng môn của Thiên Hổ phái vẫn còn cười nói vui vẻ, bây giờ đã không cười nổi nữa.

Mấy lần hắn dợm bước nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại.

“Đáng ghét!”

“Lẽ nào Nguyên Tiên giới rộng lớn như vậy thật sự không chứa nổi một miền tịnh thổ sao?”

Một bàn tay đặt lên vai hắn, nhẹ nhàng vỗ về.

Qua Hổ quay đầu nhìn lại, là La Viễn vẫn thường tán dóc lúc đi đường.

“Yên tâm đi, lần này không sao đâu.”

Nghe vậy, hai mắt Qua Hổ cũng không sáng lên ngọn lửa hy vọng, vì lời an ủi này không có chút thuyết phục nào cả.

Khi chiêu mộ được hơn trăm Cổ Thánh, Tú Trường Cổ Thánh của Phong Thiên Cung cực kỳ đắc ý.

Hắn cố ý nhướng mày với Ngọc Vũ Cổ Thánh, chế giễu nói: "Bao nhiêu Khương Thành quy về dưới trướng của ta thế này, đúng là xài không hết."

Ý Hành Cổ Thánh thản nhiên nói: "Cũng chỉ là tên hề nhảy nhót trước mặt ta mà thôi, chẳng xứng làm trò cười cho ta."

Nhìn Tam Nhãn Hổ và Vô Địch minh chưa quy thuận, hắn chậm rãi giơ binh khí lên.

"Xem ra các ngươi muốn tìm đường chết rồi?"

Giờ phút này, bầu không khí căng thẳng tới cực điểm, chiến đấu sắp nổ ra.

Song đúng thời khắc quan trọng này, Tú Trường Cổ Thánh lại đột nhiên giơ tay lên.

"Khoan đã."

Khóe miệng của hắn vẽ lên một nụ cười quái dị xấu xa.

"Nghe nói hôm nay Vô Địch minh các ngươi lựa chọn tân minh chủ, đứng ra cho ta xem nào?"

Hành động này của hắn vốn không phải gây sự vô cớ mà là có thâm ý.

Nhân cơ hội này nhục mạ gay gắt tân minh chủ mà Vô Địch minh lựa chọn tỉ mỉ, đạp hắn xuống bùn lầy, có thể gây đả kích mạnh mẽ đến niềm tin của những tiên nhân có ý muốn trung lập.

Sau này sẽ không còn xuất hiện Vô Địch minh thứ hai nữa.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một người từ từ bay ra phía trước đám Ngọc Vũ Cổ Thánh.

"Ta chính là minh chủ của Vô Địch minh." Trước mặt tất cả mọi người, Khương Thành nói như vậy.

Thành ca vốn không định nhúng tay quá sâu.

Dù sao hai nhà đối diện đều có người quen, mà Vô Địch minh lại không quá thân thiết, còn thêm Tam Nhãn Hổ vô sỉ.

Nhưng nghe tới câu "Bao nhiêu Khương Thành đều quy về dưới trướng của ta" của Tú Trường, lại thấy đối phương nhắc tới minh chủ, hắn nghĩ mình cần phải đích thân chiêu đãi.

Thấy hắn đứng ra, đám Ngọc Vũ Cổ Thánh đằng sau tỏ vẻ khó hiểu.

Rõ ràng đối phương muốn lấy minh chủ khai đao còn chủ động đứng ra, tên này nghĩ quẩn hả?

Mà Tú Trường Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh đối diện cùng tỏ ra hứng thú như thợ săn nhìn chằm chằm con mồi.

"Úi chà, lại nhảy ra một Khương Thành kìa?"

Thành ca chắp tay sau lưng, híp mắt cười nói: "Dù gì cũng phải đính chính cho cái tên này chứ."

Chương 2570: Xin cho phép ta chém hắn

Lúc Khương Thành đứng ra, Tam Nhãn Hổ cũng đã cảm nhận được sự khác thường.

Tuy nhiều năm không gặp, gần đây lại đụng trúng quá nhiều Khương Thành giả nhưng nó vẫn có sự thấu hiểu không tầm thường về Thành ca.

Mà ngay khi Khương Thành lên tiếng, nó không khỏi chấn động.

Sau đó tỏ vẻ vừa mừng vừa sợ.

"Á đù! Ca! Ngươi đã đến rồi sao?"

Khương Thành chẳng thèm nhìn nó lấy một cái.

Dù sao con hổ yêu vô sỉ này đi đâu cũng nói xấu mình, lại dám nói mình là tiểu đệ của nó, nếu mình không dạy cho nó một bài học thì quá vô lý rồi.

Tam Nhãn Hổ còn chưa nhìn ra Khương Thành đang khó chịu với nó.

Vừa phát hiện đây là cái đùi to đùng trong kí ức, nó lập tức đứng thẳng lưng, hưng phấn vẫy đầu.

"Ca, bọn chúng quá kiêu ngạo, thật là quá quắt!"

“Vừa rồi chúng bắt nạt ta thế nào ngươi cũng thấy rồi đó, hoàn toàn không coi ngươi ra gì!”

“Ta bị sỉ nhục cũng chẳng sao nhưng chúng lại dám mắng ngươi, không thể chịu đựng nổi.”

“Giết chết chúng, nhất định phải giết chết chúng!”

Nó thu nhỏ thân hình nhảy đến bên cạnh Thành ca, như chó săn chỉ vào hai kẻ dẫn đầu Tú Trường và Y Hoành, lớn tiếng kêu gào.

“Nhất là hai tên rác rưởi không có mắt này!”

“Phế chúng đi, giao cho ta rút gân lột da để xả mối hận trong lòng!”

Khương Thành vẫn không để ý gì tới nó, mặc nó tự biên tự diễn.

Mà trừ hắn và đám đệ tử Phi Tiên môn ra, những người khác đều sững sờ.

Thầm nghĩ có phải con hổ yêu này phát bệnh không, thế mà lại gửi gắm hy vọng vào tên kia.

Qua vài giây, mấy trăm Cổ Thánh đối diện cười ồ lên.

“Hế? Ta vừa nghe thấy cái gì ấy nhỉ? Nó gọi ca à?”

“Dù con hổ yêu này có cùng đường cũng không đến mức như vậy chứ?”

“Chẳng lẽ tân minh chủ thật sự có tài cán gì?”

Tộc trưởng Hải tộc và đảo chủ Ngự Song đảo nghe thế thì càng cười to hơn.

“Ha ha ha ha, tên này có cái thá gì chứ.”

“Hắn vốn không phải tân minh chủ, chỉ là thằng ngu không biết chui từ đâu ra thôi.”

“Hắn xông vào điện nói muốn cạnh tranh chức minh chủ, kết quả lót đáy. Nếu không phải các ngươi đột nhiên tập kích, bọn ta còn định bắt hắn lại trừng trị đấy.”

“Cái ngữ này căn bản không đáng nhắc tới, tùy tiện phái một Cổ Thánh ra cũng dễ dàng chiến thắng.”

Được bọn họ phổ cập kiến thức, các tiên nhân còn lại của Vô Địch minh đứng đằng sau lại quay về tuyệt vọng.

Vừa rồi thấy Khương Thành tràn đầy tự tin bước ra, bọn họ còn ôm một tia hy vọng.

Ngộ nhỡ…

Ngộ nhỡ tân minh chủ này lấy một chọi mười thì sao?

Kết quả là thế này?

“Thật à?”

Nghe họ nói vậy, Tú Trường và Ý Hoành yên tâm hẳn.

Hai người họ vốn còn giữ chút đề phòng, bây giờ nghĩ lại thật là lãng phí tình cảm.

Mà lúc này, một thanh niên sau lưng tộc trưởng Hải tộc cũng nhảy ra.

“Ta khó chịu tên này từ nãy đến giờ rồi, xin đạo hữu cho ta một cơ hội, cho phép ta chém hắn!”

Người này cũng là một thành viên của Hải tộc. Trong cuộc tuyển chọn minh chủ trước đó, hắn chính là một trong những người đứng trên cánh hoa lưu ly.

Khi ấy, hắn đã cảm thấy Khương Thành lỗ mãng vô tri, không biết sống chết, cực kỳ chướng mắt Khương Thành.

Bây giờ hắn về phe Ý Hoành Cổ Thánh, coi như một thành viên của Vô Thượng Đạo Cực.

Chỉ là vừa gia nhập, chưa có công tích gì, bất lợi cho việc nâng cao địa vị ở thế lực mới sau này, cho nên hắn vẫn luôn mong muốn chớp lấy cơ hội lập công.

Tiêu diệt tân minh chủ chưa được công nhận là Khương Thành chắc cũng coi như đại công nhỉ?

Sau khi hắn nhảy ra, phía sau mấy chục Cổ Thánh vừa quy thuận đều tỏ vẻ không cam lòng. Có người vỗ đùi tiếc hận tại sao mình không nghĩ tới cơ hội tốt để lập công thế này.

Ý Hoành Cổ Thánh hài lòng gật đầu.

“Được, ta cho phép.”

Lần này hắn chiêu mộ hơn trăm Cổ Thánh, đã lập được công lao lớn hơn, chẳng cần phải tranh giành nữa.

Có người làm thay, hắn cũng lười động thủ, có thể tiết kiệm công sức.

Cho nên, Cổ Thánh Hải tộc nọ lập tức bay đến trước mặt Khương Thành.

Chỉ thấy cơ thể hắn nhoáng lên, hóa thành vô số mảnh vỡ trong suốt bay lượn trong gió.

Mảnh vỡ kia không phải vàng chẳng phải ngọc, tựa như gợn nước ánh vào mắt mọi người, hiện ra sắc thái huyễn lệ kỳ dị.

Nhưng quan trọng hơn là uy áp dày đặc cường đại kia dường như có thể nuốt chửng người ta bất cứ lúc nào.

Rõ ràng còn chưa khai chiến, đám Qua Hổ đứng bên cạnh La Viễn đã cảm thấy áp lực nặng nề. Có những tiên nhân tu vi thấp hơn thậm chí không nhịn được mà nhắm mắt lại.

Nhưng khi nhắm mắt, vẻ mặt của họ lại càng trở nên đau khổ.

Bởi vì trong khoảnh khắc vừa vào trận, vị cao thủ Hải tộc kia đã xuất chiêu.

Mắt thấy Khương Thành trước mặt không hề hấn gì, hắn cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Dù sao trước đó Thành ca có thể bước lên cánh hoa lưu ly đủ để chứng tỏ người nọ chính là Cổ Thánh.

Dù một Cổ Thánh có yếu cỡ nào cũng không đến mức bị uy áp đánh bại.

“Còn duy trì được bộ dạng của Khương Thành cơ à?”

Sau khi thay đổi hình thái, giọng của cao thủ Hải tộc cũng xảy ra biến hóa.

Âm thanh cất lên giống như có ngàn vạn người đồng thời thì thầm bên tai, mang ý giễu cợt rõ ràng.

“Nếu thích thân phận của hắn như vậy thì cả đời ngươi cũng đừng hòng cho người khác biết thân phận thật nữa. Cứ dùng khuôn mặt của Khương Thành chết đi, hoàn toàn chôn vùi trong dòng chảy lịch sử, không người hay biết.”

Khương Thành chẳng có cảm giác gì với lời mỉa mai của hắn.

Đành chịu, thực lực của Thành ca đã quá mạnh rồi, Cổ Thánh trước mặt hắn cũng chỉ có vậy.

Trong mắt hắn, chiêu khích tướng của cao thủ Hải tộc hệt như trẻ con uy hiếp người lớn, hoàn toàn không đáng để tức giận.

“Nếu ngươi giết được ta thì ta sẽ có thưởng cho ngươi. Đợi lát nữa đặc cách tha cho bộ tộc phản bội nhà ngươi.”

“Nhưng nếu giết không chết thì chỉ có thể trách ngươi vô năng, không nắm bắt được cơ hội.”

Lời hắn nói là thật lòng thật dạ.

Bây giờ hắn muốn tử chiến một lần là chuyện muôn vàn khó khăn.

Nếu cao thủ Hải tộc thật sự làm được, Thành ca tình nguyện cảm ơn tám đời tổ tông nhà hắn.

Đáng tiếc, cao thủ Hải tộc đối diện chẳng có vẻ gì là cảm kích.

“Đã đến nước này còn dám kiêu ngạo như vậy?”

“Thật sự cho rằng tùy tiện bước lên cánh hoa lưu ly là có thể đứng ngang hàng với bổn tọa sao?”

“Ta sẽ khiến ngươi chết thật thê thảm…”

Vừa dứt lời, hắn lập tức tấn công Khương Thành một cách điên cuồng.

Chỉ trong chớp mắt, xung quanh Khương Thành đã biến thành một khoảng biển gầm.

Mà đây chỉ là khúc nhạc dạo.

Ngay sau đó, hắn đã cảm nhận được sự khác biệt của khoảng biển này.

Mỗi giọt nước biển đều ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ. Sức mạnh kia không phải đạo, cũng không phải tiên lực thuần túy, trái lại khá tương đồng với công kích tinh thần.

Tên này khác hẳn với tộc nhân Hải tộc mà Khương Thành từng thấy.

Nếu Thánh Chủ gặp phải, chỉ cần một giọt nước cũng đủ để đè sập đạo hạnh suốt đời của đối phương.

Đáng tiếc hắn lại đụng trúng Khương Thành.

Thành ca chẳng những không rút kiếm mà còn không ra tay.

Chương 2571: Thực lực chỉ đến vậy thôi sao

Đối mặt với loạt tấn công điên cuồng đã chạm đến thần khu của kẻ địch, Khương Thành vẫn giữ nguyên tư thế chắp tay sau lưng làm màu.

Hắn cứ ngạo nghễ đứng sừng sững tại chỗ, ngay cả đầu ngón tay cũng chẳng thèm động đậy.

Công kích của Cổ Thánh Hải tộc đối diện đánh lên người hắn giống như sóng biển không ngừng vỗ vào đá ngầm mà đá ngầm vẫn không hề suy suyển.

Tuy sóng biển ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa nhưng va phải trọc thể vẫn bị đồng hóa, tan rã hoặc trực tiếp phá hủy, không tổn thương được đến hắn.

Điều này khiến Khương Thành không khỏi thất vọng.

Hắn ước có ai đó có thể đánh xuyên qua thể trọc của mình.

Suy cho cùng, mỗi lần hắn muốn dùng sức mạnh của hệ thống thanh khí đều mệt lả thở dốc, nếu thông ra được một con đường thì dễ rồi.

Đáng tiếc, Cổ Thánh Hải tộc đối diện cho thấy mình không làm được chuyện có độ khó cao như vậy.

Cổ Thánh Hải tộc đã chết lặng.

Lúc ra tay, thấy Khương Thành không tránh không né, hắn còn nghĩ tên này sao mà chậm chạp quá, không biết chiến đấu à.

Khi công kích đánh trúng Khương Thành, hắn suýt nữa nhảy lên hoan hô.

Đơn giản vậy là xong rồi?

Nhưng khi thấy một loạt công kích của mình đánh mất mấy phút, sát thương vẫn là con số không, hắn không khỏi hoài nghi sâu sắc.

“Sao lại thế được?”

“Không thể nào!”

“Nhất định là ảo giác, đúng, nhất định là ảo giác.”

Tìm cho mình một lý do để củng cố lòng tin, hắn hét lên với Khương Thành.

“Trốn trốn tránh tránh, có bản lĩnh thì ra đây đánh với ta một trận!”

Sau đó Thành ca thật sự thỏa mãn tâm nguyện của hắn.

Khương Thành bước ra, tay trái vung lên, vùng nước xung quanh người lập tức bị đánh về trạng thái mảnh vỡ.

Theo quỹ đạo vung tay, tất cả mảnh vỡ không chịu khống chế mà ngưng tụ thành hình người lần nữa.

Cổ Thánh Hải tộc kinh hãi. Biến cố này không phải do hắn chủ động tạo ra.

Hơn nữa hắn vốn không đỡ nổi.

Khi hắn tỉnh táo lại, một tay Khương Thành đã túm lấy cổ hắn.

“Ngươi định giết ta chỉ với chút thực lực như vậy?”

Giọng nói bình thản quanh quẩn bên tai hắn, mang theo sự lạnh lẽo chết người.

Cổ Thánh Hải tộc ra sức giãy dụa, lại phát hiện một thân sức mạnh Cổ Thánh dường như đều bị bàn tay đó bóp chặt, trấn áp gắt gao, làm thế nào cũng không vùng lên được.

Giờ phút này, cõi lòng hắn rúng động mãnh liệt.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được mình đã chọc trúng một sự tồn tại không thể tưởng tượng nổi.

“Không! Ngươi…”

Hắn vốn định hỏi, ngươi là ai?

Nhưng lúc thốt lên, sâu trong nội tâm hắn đã có một đáp án đáng sợ.

Nếu biết trước mình phải đối mặt là người kia, đừng nói chủ động khiêu chiến, có cho hắn thêm một trăm lá gan, hắn cũng không dám có điều bất kính.

Song tất thảy đã muộn.

Soạt soạt soạt…

Muôn vàn mảnh vỡ tan thành bột phấn, như cát mịn rơi lả tả xuống đất, phát ra âm thanh nhỏ vụn.

Một người đường đường là Cổ Thánh cứ như vậy bụi về với bụi, đất về với đất.

Tất cả đều sợ ngây người.

Tuy vị Cổ Thánh Hải tộc vừa rồi là bản thăng cấp nhanh, không có nguyên nhưng dù sao cũng là Cổ Thánh.

Thế mà mới mấy phút đã chết rồi?

Vì lúc trước Cổ Thành Hải tộc đánh ra một vùng nước mênh mông, sức mạnh khiến tất cả cảm quan của mọi người đều bị ngăn cách, cho nên họ cũng không thấy được hình ảnh Khương Thành ăn trọn bộ công kích mà không chịu sát thương gì.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn nhìn thấy cảnh tượng Khương Thành bóp cổ tên Cổ Thánh kia.

Lúc đó đám tộc trưởng Hải tộc và Ý Hoành không phải không kịp ra tay cứu giúp.

Song bọn họ đều sợ ngây người.

Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, không kịp ngẫm nghĩ vì sao lại thế thì cuộc chiến đã kết thúc rồi.

“Này…”

“Cái gì vậy?”

Những cao thủ của hai thế lực lớn đối diện hai mặt nhìn nhau, mà đám Ngọc Vũ Cổ Thánh của Vô Địch minh phía sau Khương Thành lại không khỏi mừng rỡ.

Tuy Khương Thành chỉ giết chết một người phe đối diện nhưng dù sao cũng chứng tỏ vị tân minh chủ phe mình có sức chiến một trận, phá vây cũng nắm chắc phần thắng hơn nhỉ?

“Hay lắm!”

“Minh chủ uy vũ!”

“Minh chủ của chúng ta mạnh quá!”

“Vô Địch minh không dễ chọc đâu!”

Tính cả Qua Hổ, rất nhiều tiên nhân của Vô Địch minh đều reo hò.

Chém giết Cổ Thánh phe địch dưới ánh nhìn của bao người, trong mắt họ, Khương Thành chính là minh chủ đáng tin cậy.

Gọi tiếng minh chủ cũng thuận miệng hẳn.

Cùng tỏ ra vô cùng hưng phấn còn có Tam Nhãn Hổ.

“Ca! Thật không hổ là ngươi! Vẫn uy phong như năm đó!”

Nó cọ tới cọ lui bên người Khương Thành, hận không thể vác Thành ca chạy ào vào trận địch càn quét.

Song Khương Thành không thèm phản ứng nó, coi như không quen biết.

Lúc này, phe đối diện cũng tỉnh thần lại.

Tộc trưởng Hải tộc nổi giận.

“Khá lắm, ngươi dám giết tộc nhân của ta, đáng chết!”

Những cao thủ Hải tộc khác bên cạnh hắn cùng hô to, sát khí trùng tiêu.

“Giết hắn!”

“Thiên đao vạn quả!”

Chỉ chớp mắt, Khương Thành đã bị mười hai Cổ Thánh Hải tộc cùng với hơn trăm Thánh Tôn bao vây.

Đám người này vừa gia nhập Vô Thượng Đạo Cực, đang thỏa sức mơ ước về tương lai, kết quả Cổ Thánh trong tộc cứ thế chết đi, há lại không giận không hận?

Ý Hoành Cổ Thánh không ngăn cản trận chiến lấy nhiều đánh ít này, mà lạnh nhạt đứng ngoài quan sát tất thảy.

Mà đám Ngọc Vũ Cổ Thánh của Vô Địch minh lại không khỏi lo lắng.

Tuy đến giờ bọn họ vẫn chưa biết thân phận thật của Khương Thành nhưng hắn vẫn là đồng đội của mình, cũng không thể để hắn bị quần ẩu đến chết được.

“Dừng tay!”

“Các ngươi có biết xấu hổ không?”

“Còn không dừng lại?”

Bọn họ đang định xông lên ngăn cản đám cao thủ Hải tộc, lại bị Tam Nhãn Hổ chặn lại.

“Dừng dừng!”

“Xem cái đám chưa trải đời này, hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì?”

Ngọc Vũ Cổ Thánh chỉ vào Khương Thành bên kia, gấp gáp kêu lên: “Nhưng… tân minh chủ của chúng ta bị vây công…”

Giờ hắn cũng không khỏi tán thành thân phận minh chủ của Khương Thành.

“Ta biết là vây công rồi.”

Tam Nhãn Hổ vênh mặt liếc nhìn hắn, khinh thường hỏi ngược lại: “Rồi sao? Có vấn đề gì?”

“Chỉ có thế cũng đòi ngăn cản ca của ta?”

“Đừng coi thường hắn như vậy. Bình tĩnh lại cho ta!”

Lời hắn nói khiến hai phe địch ta đều hoài nghi có phải hắn là gián điệp muốn bẫy chết người mình hay không.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lập tức hiểu được Tam Nhãn Hổ lấy tự tin từ đâu ra.

Chỉ thấy giữa mênh mông nước đầy trời và sấm chớp vang rền, một thanh cốt kiếm toàn thân sắc trắng ngang trời xuất thế.

Trên mũi cốt kiếm còn bám một vầng sáng màu trắng xám, có vẻ không hề nổi bật giữa những công kích nối liền trời đất.

Nhưng khi thanh cốt kiếm này vẽ một vòng tròn ra xung quanh, công kích của những tộc nhân Hải tộc đều dừng lại đột ngột, hóa thành bọt nước.

Ngay sau đó, cốt kiếm vẽ ra thế giới kiếm đạo thập tam trọng, bao phủ mười hai Cổ Thánh trong đó có tộc trưởng Hải tộc, cùng với hơn trăm Thánh Tôn.

Chỉ chốc lát sau, cốt kiếm biến mất, thế giới kiếm đạo từ từ tan rã

Mà đám Hải tộc vừa rồi còn giết long trời lở đất không còn một ai sống sót.

Chương 2572: Tốt nhất là phái thêm nhiều người

Đối với Khương Thành được coi là chiến lực trên đỉnh vị diện, chiến tích này chẳng có gì đáng kinh ngạc.

Trọc lực đối phó với đám Giáng Thần giả còn dễ như thái rau, huống chi đám Cổ Thánh và Thánh Tôn Hải tộc này.

Hơn nữa trong mười hai Cổ Thánh Hải Tộc còn có đến mười một người chỉ là bản thăng cấp nhanh.

Không có tu vi tiên lực của cấp bậc đó, cũng không có nguyên tương xứng với nó.

Trước mặt hắn, loại cao thủ này cũng chỉ là pháo hôi cao cấp hơn mà thôi.

Đệ tử Phi Tiên môn cũng tỏ ra rất bình tĩnh.

Thao tác cơ bản, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng những người khác thì không như vậy.

Tam Nhãn Hổ nhảy cẫng lên, hưng phấn đến mất phương hướng.

“Ôi đệt đệt đệt! Bây giờ ngươi mạnh vậy sao?”

“Giết Cổ Thánh như giết gà, ha ha ha ha!”

Thoạt nhìn nó vui vẻ hơn bất cứ ai.

Lần trước Tam Nhãn Hổ ở cùng Khương Thành vẫn là khi còn trên Thiên Cung.

Sau này bản thân nó trải qua vài kỳ ngộ, lại bị nhốt trong bí cảnh nhiều năm, có một thời gian sống qua ngày đoạn tháng.

Chờ đến khi nó ra ngoài, bên ngoài đã mấy lần vận đổi sao dời.

Đương nhiên nó rất xúc động với độ tráng kiện của cái đùi Khương Thành này.

Song nó cũng không đoán được hiện nay Thành ca đã mạnh đến mức nào, chỉ nghe qua một vài lời đồn đại.

Bây giờ cuối cùng nó cũng yên tâm hẳn.

“Để ta xem thử còn ai dám đụng đến ta?”

Con hổ yêu này ưỡn ngực, vỗ bụng bôm bốp, giọng cũng to hơn gấp mấy lần.

“Không hỏi xem ca của ta là ai, các ngươi cũng xứng đụng chạm sao?”

“Vừa mới nói ta vô dụng à?”

“Ngứa mắt ta lâu lắm rồi phải không?”

Trước đây hắn ra vẻ ở lên minh Vô Địch nhưng thật ra cũng không có lòng tin lắm. Bây giờ đứng cạnh Thành ca thần chắn giết thần lại là chuyện khác.

Nó cố ý lượn lờ trước mặt hai Cổ Thánh Tú Trường và Ý Hoành, hoàn toàn là bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

“Các ngươi đến đánh ta đi!”

“Khí phách ngang ngược hoành hành ban nãy đâu rồi? Lấy cho Hổ gia nhìn một cái xem nào? Tự nhiên lại hèn thế?”

Tú Trường Cổ Thánh rất muốn tát nó một phát chết luôn.

Nhưng nhìn Khương Thành sau lưng Tam Nhãn Hổ, hắn đành miễn cưỡng từ bỏ.

Một thân một mình dễ dàng chém chết mười hai Cổ Thánh trong vài giây ngắn ngủi, sức chiến đấu này hoàn toàn đột phá giới hạn nhận thức của hắn, suýt dọa hắn ngu cả người.

Mà đâu chỉ mỗi hắn?

Mấy trăm Cổ Thánh tới từ Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung cũng im lặng như tờ, ngây ra như phỗng.

Lúc trước còn đằng đằng sát khí, bây giờ đầu óc đã rơi vào trạng thái treo máy.

Lúc tân minh chủ Khương Thánh ra sân, bọn họ coi như trò cười.

Chỉ cảm thấy tên này đúng là xui xẻo, tự nhiên thành chim đầu đàn, chắc chắn phải chết rất thảm.

Khi Khương Thành chém giết Cổ Thánh Hải tộc, bọn họ vẫn chẳng lấy làm lo lắng.

Một mình đối phương có mạnh thì cũng làm gì được đâu?

Mười hai Cổ Thánh vây công chẳng khác gì giết gà dùng dao mổ trâu, quá cho hắn thể diện rồi.

Kết quả thế này là sao đây?

So với họ, tâm trạng của đám Vô Địch minh bên này chính là một thái cực khác.

“Trời đất!” Ngọc Vũ Cổ Thánh nghệt mặt ra, lẩm bẩm.

Mà những Cổ Thánh khác của Vô Địch minh thậm chí quên cả vui sướng, chỉ còn lại nỗi khiếp sợ và khó hiểu.

“Này này này…”

“Cái gì vậy trời?”

“Sao hắn làm được?”

“Rốt cuộc tên này là ai, thực lực như vậy…”

Các tiên nhân của Vô Địch minh vốn đang tuyệt vọng cuối cùng bật ra những tiếng hoan hô như sấm động.

“Minh chủ!”

“Minh chủ!”

“Tân minh chủ của chúng ta mạnh quá đi mất! Quả thật là vô địch!”

“Lẽ nào lần này hắn thật sự có thể đưa chúng ta thoát hiểm?”

“Vị minh chủ này rốt cuộc là đại năng nào biến thành?”

Trong đám người phải kể tới chư vị môn nhân của Thiên Hổ Phái bị shock nặng nhất.

Dọc đường họ kết bạn đồng hành với Phi Tiên môn, Qua Hổ còn thường xuyên nói chuyện trên trời dưới đất với Khương Thành.

Cứ tưởng tên này cũng giống mình, chỉ đến hóng hớt mà thôi.

Nằm mơ cùng không ngờ, Khương Thành lại lên làm tân minh chủ, hơn nữa thực lực còn mạnh mẽ đến mức khiến người ta căm phẫn.

Hắn hoàn toàn không thể giải thích được chuyện này.

Chỉ đành nhìn về phía đám La Viễn và Thiện Thái xin giúp đỡ.

"Hắn… Sao hắn có thể…"

Thiện Thái quay đầu, như cười như không nói thay hắn nửa câu còn lại.

"Mạnh như vậy?"

Qua Hổ ngơ ngác gật đầu, lúng túng nói: "Đúng, đúng vậy."

Thiện Thái không trực tiếp trả lời hắn, mà nói với vẻ cao thâm: "Từ ban đầu đã nói cho các ngươi đáp án rồi mà?"

Ngay từ đầu đã nói cho mình đáp án?

Qua Hổ mờ mịt.

Hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu gặp đám người Khương Thành, lúc đó hắn từng thể hiện thực lực hay từng nói hắn rất mạnh à?

Thành ca đứng tại chỗ hưởng thụ sự hoan hô của mọi người, lại đợi một lát.

Mắt thấy đối diện bị kinh hãi quá độ, hắn chỉ đành chủ động.

"Các ngươi bảo muốn tiêu diệt Vô Địch minh cơ mà? Tiếp theo đến lượt ai đây?"

Hắn quan sát đám Tú Trường Cổ Thánh một lượt từ trên xuống dưới, hảo tâm nhắc nhở đối phương: "Tốt nhất là phái nhiều người vào, ít quá không đã tay."

Hắn vừa dứt lời, các tiên nhân của Vô Địch minh đằng sau chỉ thấy một bầu nhiệt huyết sục sôi, đúng là nâng cao sĩ khí.

“Hay lắm!”

“Minh chủ khí phách!”

“Nên như vậy, cho họ biết Vô Địch minh chúng ta không phải dễ chọc đâu.”

“Ai dám đánh với minh chủ của bọn ta một trận?”

Ngẫm lại vừa rồi bị hai thế lực lớn dọa dẫm uy hiếp chiêu hàng, thật quá uất ức.

Bây giờ cuối cùng cũng được nở mày nở mặt, ưỡn ngực thẳng lưng.

Cổ Thánh của hai thế lực lớn vừa tức vừa giận.

Đặt ở mấy phút trước, họ chỉ thấy loại khiên chiến này chẳng khác gì muỗi đốt inox, không biết lượng sức đến mức tức cười.

Mà bây giờ đối mặt với chiến tích kinh người một chọi mười hai của Khương Thành khiến bọn họ không thể không thận trọng hơn.

Song bọn họ cũng không tuyệt vọng.

Một chọi mười hai thì sao?

Bây giờ bên ta có hơn bảy trăm Cổ Thánh, lấy số lượng cũng đủ dìm chết người.

Trên đời không tồn tại sinh linh có thể chống lại hơn trăm Cổ Thánh, không ai có thể chịu được hỏa lực như vậy bao trùm.

Bọn họ vẫn đang do dự không dám động đậy là vì lo lắng trước khi giết chết được Khương Thành, mình đã bất cẩn bị giết trước rồi.

Thậm chí, hai kẻ dẫn đầu là Tú Trường Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh đều có sẵn toan tính riêng trong lòng.

Sau khi thu phục Vô Địch minh, Phong Thiên Cung vẫn sẽ tiếp tục tranh đấu với Vô Thượng Đạo Cực. Nếu có thể nhân cơ hội này, lợi dụng Khương Thành làm hao tổn một phần cao thủ bên đối phương không phải hoàn mỹ hay sao?

Tốt nhất là Khương Thành và đối phương lưỡng bại câu thương, sau đó bên mình thừa nước đục thả câu, tiêu diệt toàn bộ.

Được vậy thì đúng là kiếm lớn rồi.

Sau khi nảy ra ý tưởng hoàn mỹ này, hai người mặt ngoài thì tỏ vẻ phẫn nộ nhưng bên trong đã bắt đầu gây xích mích.

Tú Trường Cổ Thánh chỉ vào Khương Thành quát lớn: "Nực cười!"

"Mới giết vài Cổ Thánh Hải tộc mà ngươi đã mình vô địch à? Có phải quá coi thường Vô Thượng Đạo Cực rồi không?"

"Ý Hoành đạo hữu nào có dễ chọc như vậy!"

"Chờ đó, Vô Thượng Đạo Cực sẽ có ngươi biết thế nào là bá chủ ngay lập tức."

Ý Hoành Cổ Thánh bị hắn điểm mặt chỉ tên không khỏi thầm chửi rủa.

Đù má, ngươi phẫn nộ thế sao không tự đi mà lên?

Ngươi không phải phe Vô Thượng Đạo Cực bọn ta thì nhắc tên làm gì hả?

Chương 2573: Không cần binh khí

Đương nhiên Ý Hoành Cổ Thánh sẽ không vì mấy câu nói của Tú Trường Cổ Thánh mà nóng đầu chạy lên sống mái với Khương Thành.

Tuy hắn nghĩ hơn bốn trăm Cổ Thánh đằng sau mình nhất định có thể giết chết Khương Thành nhưng hắn không muốn phải trả cái giá tử thương.

Cho nên hắn cũng gào lên với Khương Thành.

"Phong Thiên Cung không phải người ngươi có thể khiêu khích, hiểu chưa?"

"Một khi Tú Trường đạo hữu ra tay, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!"

“Trước mặt hắn, chút đạo hạnh của ngươi vốn chẳng là cái thá gì hết!”

Tú Trường Cổ Thánh nghe được lời hắn là biết ngay tên này cũng không an phận.

Hắn muốn để Phong Thiên Cung đi đầu, không thể cho hắn đạt được mục đích.

Tú Trường lập tức tìm được góc độ khiêu khích khác.

“Ngươi vừa giết chết mười ba Cổ Thánh Hải tộc gia nhập Vô Thượng Đạo Cực, đây là thâm cừu đại hận, Ý Hoành đạo hữu tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.”

“Vô Thượng Đạo Cực không phải quả hồng mềm mặc cho người nắn. Nếu không trả thù này thì làm sao đặt chân ở Nguyên Tiên giới? Làm sao phục chúng?”

“Ngươi cứ chờ đó, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!”

Thành ca còn chưa lên tiếng tỏ thái độ, Ý Hoành Cổ Thánh đã nhảy dựng lên.

Đương nhiên hắn muốn báo thù, nhưng hắn không muốn bị coi là công cụ.

“Những tộc nhân Hải tộc kia chết quá kỳ lạ, ta nghi ngờ bọn họ vốn không dốc hết sức, là cố ý phối hợp với tân minh chủ của Vô Địch minh.”

“Trận chiến vừa rồi chắc chắn có vấn đề.”

“May mà vừa rồi là thăm dò, để ta nhìn thấu Hải tộc vốn không thật sự thần phục Vô Thượng Đạo Cực bọn ta.”

Đôi câu vài lời của hắn nói như Vô Thượng Đạo Cực không cần vội vàng báo thù cho Hải tộc.

Sau đó, tên cáo già này lập tức quay ngoắt, nhằm vào Tú Trường Cổ Thánh.

“Tú Trường đạo hữu, không biết những người vừa gia nhập Phong Thiên Cung của các ngươi có trung thành, đáng tin không nhỉ?”

“Theo ta thấy, bọn họ rất có thể cũng có vấn đề đấy.”

“Chi bằng nhân cơ hội này, xông lên giết chết tên kia.”

“Như vậy có thể vừa tiêu diệt cường địch, lại có thể thử thách lòng trung thành của thuộc hạ, nhất cử lưỡng tiện.”

Nghe được phen ngôn luận kỳ ba của hắn, đám Cổ Thánh vừa gia nhập Phong Thiên Cung hận không thể giết chết mười tám đời tổ tông nhà hắn.

Tú Trường Cổ Thánh cũng tức đến bật cười.

Mẹ nhà ngươi, ngươi có cần xem lại mình vừa nói gì không?

Hải tộc có vấn đề? Không cố hết sức?

Họ đều chết rồi được chứ?

Ai lại thà bị giết cũng không chịu dốc hết toàn lực hả?

Huống chi là những Cổ Thánh tu luyện bao nhiêu năm.

Đúng là không cần mặt mũi nữa.

“Ý Hoành đạo hữu nói sai rồi. Ta tin tưởng tuyệt đối vào những đồng đội vừa tìm đến nương tựa ở Phong Thiên Cung, thử lòng là chuyện rất thiếu tôn trọng với họ…”

Không đợi hắn làm phép xong, Thành ca đã mất kiên nhẫn cắt đứt màn đọc phép của hắn.

“Thôi thôi, các ngươi đã xong chưa hả?”

“Ngươi nhường ta đẩy, còn chơi cả truyền thống đạo đức khiêm tốn luôn?”

“Hai bên đều hận ta, không bằng lòng với ta như vậy, chi bằng cùng lên đi, cứ kì kèo mãi làm gì?”

Mọi người bày tỏ, đời này mình chưa từng thấy tên nào kiêu ngạo như vậy, thậm chí không thèm nghĩ.

Đối diện có hơn bảy trăm Cổ Thánh đó!

Đổi lại là họ, biện pháp sáng suốt nhất chắc chắn là dùng uy thế vừa chém giết hơn mười Cổ Thánh đàm phán với hai thế lực lớn.

Chỉ cần nắm giữ đúng mực, rất có thể sẽ thành công khiến bên kia tạm thời lui binh.

Đến lúc đó một trận phong ba hóa thành vô hình, hoàn hảo biết bao?

Kết quả hắn cứ tiếp tục khiêu khích, có phải high quá rồi không?

Tú Trường Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh đều thấy bị sỉ nhục nặng nề, tiểu tử này quá coi thường mình.

“Đúng là nực cười.”

“Có phải cho rằng bọn ta sợ ngươi không?”

Hai người không hẹn mà cùng thúc giục tiên lực, uy áp cấp Cổ Thánh phủ xuống.

Những vẫn không kích động ra tay.

Điều này khiến Khương Thành rất bực mình.

“Các ngươi nói không sợ thì mau ra tay đi, lề mà lề mề.”

Nói xong, Thành ca đột nhiên thu cốt kiếm lại.

“Thôi bỏ đi, lũ hèn nhát các ngươi đúng là khó hầu hạ.”

“Giờ ca không dùng binh khí, có dám ra tay không?”

Đám Ngọc Vũ Cổ Thánh của Vô Địch minh phía sau nháo nhào.

“Không được đâu, minh chủ quá kích động rồi.”

“Đúng vậy, tự cao tự đại sẽ chịu hậu quả thê thảm lắm.”

“Sư tử bắt thỏ không cần dùng toàn lực, huống chi đối phương còn mạnh như vậy, ngàn vạn lần không thể khinh suất được…”

Nhưng Tam Nhãn Hổ không đồng tình.

“Các ngươi lo lắng nỗi gì?”

“Đừng nói không dùng binh khí, cho dù trói hết tay chân, ca của ta cũng có thể dễ dàng đánh bại chúng.”

Hắn vừa dứt lời, Khương Thành thật sự chắp hai tay ra sau lưng.

“Các ngươi còn không dám lên?”

“Như này thì sao, ta không dùng hai tay nữa, chắc là yên tâm rồi chứ?”

Tuy không trói hai tay lại nhưng cũng không khác là mấy.

Hành động này khiến rất nhiều cao thủ của hai thế lực lớn đối diện đều không nhịn được nữa.

Đối phương kiêu ngạo ngất trời, nếu họ tiếp tục rụt đầu thì sau này biết làm người thế nào?”

“Giết hắn!”

“Tiêu diệt hắn!”

“Xin hãy để chúng ta ra tay, băm vằm hắn thành trăm ngàn mảnh.”

“Đời này ta chưa từng bị ai coi thường như vậy, cho phép ta thiêu hắn thành tro.”

Chỉ trong giây lát, đã có hơn hai trăm Cổ Thánh lao đến trước mặt Tú Trường và Ý Hoành, mãnh liệt thỉnh cầu xuất chiến.

Hai người thấy tình cảnh này, nếu không đồng ý xuất chiến nữa thì e rằng mặt mũi của thế lực sau lưng sẽ mất hết, sau này còn biết dẫn đội thế nào?

Cho nên cả hai không hẹn mà cùng gật đầu.

“Được.”

“Vậy hãy để hắn biết cái gì gọi là tự tạo nghiệt không thể sống.”

Hai người vừa ra lệnh, hai trăm hai mươi lăm Cổ Thánh đồng thời giết đến trước mặt Khương Thành.

Thành ca cố ý khiêu khích như vậy chỉ là để đùa giỡn nhục nhã hai người Tú Trường và Ý Hoành mà thôi.

Trên thực tế, không phải hắn không thể chủ động tiến công.

Hai người này muốn tiêu diệt Vô Địch minh còn chưa tính, quan trọng là tác phong ngang ngược bá đạo kia làm hắn rất không hài lòng, vốn không định để bọn họ sống sót.

Bây giờ đối phương đã giết đến nơi, chính hợp ý hắn.

Quả thật hắn vẫn giữ nguyên tư thế chắp tay sau lưng, cốt kiếm cũng không rút ra.

Vì trải qua một phen trao đổi, thánh lực thứ hai của hắn đã xuyên qua sự ngăn trở của trọc thể, thành công nhập vào cơ thể.

Quy mô của thánh lực không lớn, thậm chí so ra còn kém tiên lực của hắn lúc toàn thịnh.

Nhưng chuyển thành linh ý lại là chuyện khác.

Hai trăm hai mươi lăm Cổ Thánh, mấy chục người đi đầu mời vừa mở thánh giới, còn chưa kịp sử dụng nguyên thuật thì ý thức hải đã chịu đả kích chí mạng.

Linh ý Thiên giai thập tứ trọng đã lên đến trình độ Cổ Thánh Thiên tộc.

Mà quy mô linh ý của Khương Thành hiện tại đã vượt qua thập ngũ trọng một đoạn dài. Đó là cảnh giới chưa bao giờ xuất hiện ở Nguyên Tiên giới.

Khi linh ý kinh khủng kia xông vào ý thức hải của đối phương, đạo tâm hoặc đạo nguyên của họ tự động tiến lên ngăn cản nhưng không chống cự nổi một giây.

Linh ý màu tím cuồn cuộn như thiên quân vạn mã, thế bất khả kháng.

Không chỉ phá vỡ lá chắn phòng ngự của đạo mà còn đuổi theo đạo của họ, khuấy cho đạo tâm long trời lở đất.

Chương 2574: Hóa ra là hắn

Khương Thành biết linh ý trên thập ngũ trọng chắc chắn sở hữu uy lực kinh người, có thể áp chế kẻ địch ở cấp bậc Cổ Thánh.

Đây cũng là nguyên nhân hắn tự tin không cần binh khí, thậm chí không dùng hai tay.

Nhưng hắn không ngờ hiệu quá áp chế của linh ý đã mạnh đến mức gần như đả kích đa chiều.

Chỉ một linh ý đơn giản bao phủ xung kích, thậm chí chưa từng sử dụng đại chiêu nào của linh ý, ý thức hải của mấy chục người đi đầu đã bị phá hủy ngay lập tức.

Cùng lúc đó, linh ý nhanh chóng ăn mòn chủ hồn của họ.

Nếu là người sống bình thường thì hồn hải vẫn có sức đề kháng nhất định. Song bây giờ ý thức của những người này đã mất, không khác gì hoạt tử nhân.

Cho nên thế công của linh ý như bẻ cành khô, như đẽo gỗ mục, dễ dàng đánh tan tác hồn hải của họ.

Một khi chủ hồn bị hủy diệt, bọn họ cũng thân tử đạo tiêu.

Từ bên ngoài nhìn vào, những người này vừa mở thánh giới, cầm binh khí xông lên, ngay sau đó thánh giới đã tan vỡ, họ rơi thẳng từ không trung xuống, không còn sinh tức.

Mọi người có mặt bị cảnh tượng này dọa cho đứng hình.

Ngay cả đám đệ tử Phi Tiên môn cũng không ngoại lệ.

Họ biết Khương chưởng môn rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy.

Chỉ cần đứng tại chỗ, mấy chục Cổ Thánh bay màu trong chớp mắt, đây là khái niệm gì?

Giết Cổ Thánh như giết gà.

Chắc chắn là cảnh giới cao hơn cả Cổ Thánh trong truyền thuyết.

Ngay cả đám La Viễn và Mạc Trần cũng bất giác hít sâu một hơi.

“Thực lực của Khương chưởng môn thật khiến người khác phải kinh ngạc.”

“Thế gian có tồn tại cảnh giới này sao?”

“Chí ít cũng phải trên Cổ Thánh hai đại cảnh giới ấy chứ?”

Thực tế linh ý mà khương Thành sử dụng chưa đạt đến Thiên giai thập lục trọng vô tiền khoáng hậu.

Sở dĩ hiệu quả nghiền ép như vậy chủ yếu là do đại đa số tiên nhân thiếu thủ đoạn phòng ngự về mặt ý thức.

Phía trước mấy chục người bị giết, hơn trăm Cổ Thánh xông lên đằng sau chỉ thấy như bị một thùng nước đá giội từ đầu xuống chân, cả người giật thót.

Một bầu lửa giận và chiến ý lập tức hóa thành hư không, chỉ còn lại sự sợ hãi.

Vừa rồi còn hô to gọi nhỏ muốn xẻ Khương Thành ra thành trăm ngàn mảnh, nghĩ rằng hắn xem thường bọn họ, giờ chỉ hy vọng Khương Thành coi họ như vô hình.

Đáng tiếc, đã muộn.

Không đợi bọn họ kêu ra tiếng, một lượt linh ý xung kích mới đã tiến vào ý thức hải của họ.

Nếu đã khai chiến, đương nhiên Thành ca sẽ không chờ kẻ địch tiến công mới phản kích.

Cho nên ngay sau đó, lại có mấy chục Cổ Thánh rơi từ trên không xuống, hệt như mưa rơi.

“Không!”

“Dừng tay!”

“Có gì từ từ nói…”

Đám Cổ Thánh phía sau lập tức phanh gấp.

Trong mắt họ, Khương Thành đằng trước không phải một người nữa mà là một vòng xoáy đáng sợ có thể nuốt chửng bọn họ bất cứ lúc nào.

Chỉ cần tiếp cận hắn thì đến xương vụn cũng chẳng còn.

Đáp lại họ là loạt linh ý xung kích tiếp theo.

Bất kể họ liều mạng chống đỡ hay quay đầu chạy trốn đều không có tác dụng gì.

Dù sao tấn công ý thức là vô hình vô sắc, vốn khó lòng phòng bị.

Chỉ thoáng chốc ngắn ngủi, hơn hai trăm Cổ Thánh mới rồi còn đằng đằng sát khí, giờ đã đi đời nhà ma.

Khi tất cả trần ai lạc định, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Đám Tú Trường Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh đối diện ngơ ngác đứng tại chỗ, như bầy gà chịu kinh hãi cực độ, không chỉ cơ thể cứng đờ mà ngay cả cơ mặt cũng không dám động đậy mảy may.

Dường như chỉ cần mình chớp mắt một cái là sẽ bị sự tồn tại đáng sợ kia chú ý tới, ngay sau đó người chết chính là mình.

Mà đâu chỉ mỗi họ?

Đám tiên nhân của trận doanh bên này cũng không dám thở mạnh.

Về lý thuyết, Khương Thành một lúc chém giết hơn hai trăm cường địch, Vô Địch minh không còn phải lo lắng bị kẻ địch bao vây, thậm chí không cần lo chuyện phá vây nữa.

Người cần lo lắng là kẻ địch kìa.

Nhưng bây giờ, nội tâm đám Ngọc Vũ Cổ Thánh toàn "a đù mé", lấy đâu ra vui mừng?

Bọn họ cũng chịu đả kích nghiêm trọng.

Trong đầu chỉ có một vấn đề - Đây rốt cuộc là ai?

Dù là chủ thần của Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung cũng không thể sở hữu thực lực kinh thế hãi tục đến vậy chứ?

Mà trước đây không lâu, bản thân mình còn thất lễ với người này…

Nghĩ tới đây, bọn họ mồ hôi lạnh nhễ nhại, sau lưng ướt sũng.

"Uầy!"

Một tiếng kêu sợ hãi phá tan không gian tĩnh lặng.

Tam Nhãn Hô lại nhảy dựng lên, sau đó quay ba trăm sáu mươi độ trên không tiếp một cú trượt bằng đầu gối, trực tiếp quỳ đến trước mặt Khương Thành, ôm lấy đùi hắn.

"Ca, thực lực của ngươi mạnh đến quá đáng luôn ấy."

"Thế này còn cho người khác sống không?"

"Tung hoành thiên hạ, bất kể có bao nhiêu kẻ địch cũng vô dụng."

Tuy hắn kích động đến mức nói năng lộn xộn nhưng bản năng nghiệp vụ vẫn còn, không quên cọ chút thể diện, dát vàng lên mặt mình.

"Ta biết ngay mà, hai anh em ta liên thủ chính là gặp thần giết thần, sớm muộn gì cũng xưng bá toàn bộ Nguyên Tiên giới."

Khương Thành đưa ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn hắn, sau đó dùng sức đẩy tên cặn bã vô sỉ này ra.

Ta liên thủ với ngươi lúc nào?

Mà lúc này, Qua Hổ đứng bên cạnh đám La Viễn và Thiện Thái, trong đầu xẹt qua một tia chớp.

Đột nhiên, hắn thất thanh hét lên.

"Hắn! Hắn chính là Khương Thành!"

Đúng vậy, cuối cùng hắn cũng nghĩ ra.

Lần đầu gặp mặt, Thành ca đã cho hắn biết thân phận thật, song lúc đó hắn không xem trọng, chỉ coi đó là lời nói đùa.

Bây giờ kết hợp với sức chiến đấu không gì sánh được trước mắt, hắn nghĩ tới cũng chỉ có người đó.

Mà tiếng kêu thất thanh của hắn chẳng khác gì một quả bom hạt nhân phát nổ ngay tại hiện trường.

Oa!

Đám người vốn im lặng bùng nổ trong nháy mắt.

Tất cả không thể tin vào tai mình nhưng

"Khương Thành!"

"Hắn thật sự là Khương Thành!"

"Ôi trời đất, Khương Thành thật đã xuất hiện rồi sao?"

"Thực lực thế này sao mà giả được? Chỉ có hắn mới làm được chuyện như vậy!"

"Á đù! Nghe đồn hắn đã mạnh lắm rồi, giờ tận mắt nhìn thấy lại càng không thể tin nổi…"

Đám tiên nhân của Vô Địch minh suýt nữa phát điên.

Trong số họ từng có rất nhiều người biến thành Khương Thành, mạo danh hắn.

Nhưng họ có nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày, bản tôn lại đích thân tới Vô Địch minh.

Hơn nữa còn dùng chiến tích cực kỳ khoa trương để chứng minh thân phận của mình.

Nhất thời, trong lòng rất nhiều người vừa khiếp sợ vừa khủng hoảng.

Nếu hắn trách tội mình mạo danh hắn thì phải làm sao đây?

Nghĩ tới đây, họ cuống quít biến về dáng vẻ ban đầu.

Song mặt khác, một cảm giác thân thiết bất giác nảy ra trong lòng họ.

Dù sao, nhờ uy danh của Thành ca, Vô Địch minh mới xuất hiện.

Tuy lần đầu nhìn thấy bản tôn nhưng họ lại giống như gặp được người một nhà tri kỷ từ lâu.

Ngọc Vũ Cổ Thánh mấp máy môi, nhất thời lại không thốt ra được lời nào.

Nghĩ đến trước đó Thành ca nói rõ thân phận mà mình lại không tin, hắn hận không thể cho mình hai cái bạt tai.

Sao lại dám bất kính với Thành ca như vậy?

Chương 2575: Uy danh của Khương Thành

Lúc lấy lại tinh thần, Ngọc Vũ Cổ Thánh đã mang theo hơn trăm cao thủ phía sau quây lại trước mặt Khương Thành.

Cả đám cúi rạp người xuống.

“Cung nghênh Khương minh chủ!”

“Không ngờ ngươi lại là Khương Thành tiền bối.”

“Trước đây là chúng ta không có mắt, mạo phạm tiền bối, mong tiền bối thứ tội.”

“Mấy năm nay, không lúc nào bọn ta không ngóng trông minh chủ là ngươi đứng ra dẫn dắt bọn ta…”

Có mấy Cổ Thánh xúc động quá mức, không nhịn được lau khóe mắt nhòe lệ.

Run giọng nói: “Mà nay, cuối cùng cũng chờ được ngươi rồi.”

Trước đó gọi minh chủ là để lôi kéo người giúp đỡ.

Bây giờ tiếng minh chủ này lại là chân tình thật ý.

Dù sao còn ai có thể xứng với vị trí này hơn Khương Thành nữa?

Căn bản không cần chọn, mọi người đều tin phục.

Phản ứng của họ khiến Thành ca trở tay không kịp.

Thầm nghĩ chúng ta cũng đâu có giao tình gì, trước đây vốn chẳng nhận ra, có cần phải kích động vậy không?

Hắn nào biết, tuy chưa bao giờ ở lại Vô Địch minh nhưng hắn đã được coi là lãnh tụ tinh thần của nơi này từ rất lâu rồi.

Nhìn ánh mắt và biểu cảm của những tiên nhân phía sau thậm chí còn mang theo sự cuồng nhiệt.

Tựa như nhìn thấy vị thần mình vẫn hằng tín ngưỡng rốt cuộc hiện thân.

Mở giao diện hệ thống, hắn thấy trị số thống ngự tăng lên điên cuồng,

Khi nhận ra thân phận của hắn, những người này cũng đã tự động mặc nhận hắn chính là thủ lĩnh của mình.

“Cái này…”

Sở dĩ Thành ca ra tay vốn chỉ để chứng minh bản thân mà thôi.

Thật sự không có dự định thống lĩnh Vô Địch minh.

Nhưng bây giờ thấy một chuỗi giá trị thống ngự tăng lên, thấy vẻ mặt sùng bái, hy vọng, thành tín của mọi người, nội tâm hắn cũng lặng lẽ biến đổi.

Mỗi người bên Vô Địch minh đều cực kỳ kích động, kẻ địch đến từ Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung đối diện thì chẳng khác nào rơi vào hầm băng.

Thấy hơn hai trăm Cổ Thánh bị tiêu diệt dễ dàng như thái rau bổ dưa, trong lòng họ lạnh run cầm cập.

Mà sau khi biết được thân phận của Khương Thành, bọn họ triệt để buông xuôi.

Đối mặt với người nọ, dù có mời đại năng từ tổng bộ giúp đỡ chắc cũng công toi nhỉ?

“Tại sao?”

Khuôn mặt Tú Trường Cổ Thánh như vừa bị ăn đấm, vặn vẹo khổ sở.

“Sao hắn lại là Khương Thành…”

Ý Hoành Cổ Thánh cũng cực kỳ tuyệt vọng.

“Nếu là Khương Thành thì sao không nói sớm…”

Nếu biết trước đây là Khương Thành thật thì tất nhiên bọn họ chẳng bao giờ dám đắc tội.

Chỉ cần Thành ca lên tiếng, họ chắc chắn sẽ lui binh.

Nhưng đành chịu, dù ban đầu Thành ca có chìa mặt ra nói rõ thân phận của mình thì bọn họ cũng sẽ không tin.

Thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc như cha chết mẹ chết của họ, Tam Nhãn Hổ phấn khởi ra mặt.

Tuy Thành ca vốn chẳng buồn phản ứng nó nhưng nó vẫn hổ mượn oai người một cách thuần thục.

“Thành ca của ta có nói ra thân phận thật hay không thì liên quan gì đến các ngươi?”

Trước đó khi Khương Thành chém giết mười mấy Cổ Thành Hải tộc, nó tràn đầy niềm tin cũng chỉ dám nhảy ra trước mặt đối phương múa lụa, mà bây giờ nó đã bắt đầu vả mặt trào phúng theo nghĩa vật lý rồi.

Con hổ yêu này vọt tới trước mặt 2 người Tú Trường Cổ Thánh, cho mỗi tên một cái bạt tai.

“Vừa rồi còn muốn giết bọn ta cơ mà? Sao bây giờ đều đứng ngây ra bất động thế? Hóa thành tượng đất hết rồi à?”

“Ngươi…”

Tú Trường Cổ Thánh sợ Khương Thành chứ không sợ con Thánh Tôn cỏn con này.

Hai cái bạt tai là vệt móng hổ, suýt làm họ tức điên.

Tam Nhãn Hổ cười lạnh: “Ta cái gì? Ngứa mắt ta lắm chứ gì?”

Tú Trường Cổ Thánh lập tức bình tĩnh lại.

Con hổ yêu này chỉ là một đống cặn bã nhưng nó với Khương Thành có giao tình cũng là sự thật.

Đánh chó phải ngó mặt chủ, lúc này sao dám đắc tội đây?

Hắn sờ gò má đầy vệt máu, ráng nặn ra một nụ cười khó coi, đầy vẻ lấy lòng.

“Không, không có gì, Hổ gia dạy rất phải.”

Ý Hoành Cổ Thánh cũng không dám trực tiếp nói chuyện với Khương Thành, chỉ đành gượng cười khom người liên tục xin lỗi Tam Nhãn Hổ.

“Sao bọn ta dám đánh giết ngươi và Khương tiền bối được, vừa nãy chỉ là nói giỡn, nói giỡn thôi!”

Tam Nhãn Hổ lại hung hăng cho mỗi người một cái bạt tai.

“Giỡn?”

“Chết hơn hai trăm Cổ Thánh rồi vẫn còn giỡn?”

Giờ trong lòng con hổ yêu này sảng khỏi phải bàn.

Ngẫm lại trước đó hai người này kiêu ngạo thế nào, hoàn toàn không coi mình ra gì, ra sức giễu cợt vả mặt.

Mà bây giờ, mình thật sự vả mặt chúng, chúng lại chỉ biết chịu đựng, cuối cùng mình cũng tìm lại được mặt mũi.

Hai Cổ Thánh dẫn đầu vì mạng sống mà cố gắng biện giải cho mình.

"Đó là bọn họ tự ý hành động, không phải do bọn ta ra lệnh."

"Đúng vậy, bọn ta đâu có ra lệnh, Khương tiền bối giết hay lắm! Giết rất hay!"

Hai người không ngừng nói lời trái lương tâm.

"Họ dám bất kính với Khương tiền bối, bị giết là đáng đời, vừa lòng ta lắm."

Tam Nhãn Hổ không định tha cho bọn họ.

Nó móng cào đuôi quất, chửi bới tàn tệ: "Đám già đầu không biết xấu hổ các ngươi còn định dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt bọn ta à?"

"Đừng tưởng bọn ta sẽ bỏ qua cho các ngươi."

"Dù ta đồng ý thì Thành ca cũng sẽ không đồng ý đâu!"

Cũng may hắn chỉ là Thánh Tôn mà hai người dù gì cũng là Cổ Thánh chân chính có đạo nguyên, vẫn chịu được sự bạo hành của nó.

Vừa chịu đánh vừa không quên khóc lóc thở than, lớn tiếng cầu xin.

"Khương tiền bối, bọn ta thật sự không dám, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ đối nghịch với ngươi."

"Vừa rồi chỉ là không biết thân phận của ngươi mà thôi."

"Đúng vậy, bọn ta vẫn luôn kính trọng ngươi. Ở Phong Thiên Cung, bọn ta cũng là tri giao với những người bạn cũ của ngươi như Minh Đồng, Tỷ Trường…"

"Ta ở Vô Thượng Đạo Cực cũng thường cùng các đạo hữu Quy Tàng, Hư Uyên nhắc tới ngươi, thật ra chúng ta đều là người một nhà."

Tam Nhãn Hổ bị bọn họ chọc cười.

“Ê, giờ lại thành bạn tốt của họ rồi à?”

“Sao ta nhớ trước đó có ai nói, dù lôi họ ra cũng vô dụng cơ mà?”

“Không phải mạnh mồm lắm, dứt khoát lắm à? Tiếp tục đi chứ?”

Tú Trường và Ý Hoành nào dám mạnh mồm nữa.

Hai người trực tiếp quỳ xuống, không ngừng dập đầu xin tha với Khương Thành.

Đành chịu, chết vinh không bằng sống nhục.

“Khương chưởng môn tha mạng!”

“Bọn ta không bao giờ dám mạo phạm ngươi, cũng không dám đối địch với Vô Địch minh nữa.”

“Sau này bọn ta gặp Vô Địch minh sẽ đi đường vòng, xin ngươi bỏ quá cho…”

Thành ca tin có mình tọa trấn, họ sẽ không dám tiếp tục gây hấn nữa.

Dù sao Tiên Mẫu và đám Minh Tổ, Hồn Tổ đứng sau họ cũng không dám đụng tới mình.

Nhưng lần chạm mặt này cũng không phải nói hai ba câu là cho qua được.

Hắn nhớ vừa rồi đám người này còn hếch mặt lên trời, đâu thể dạy dỗ qua loa là xong.

Hắn nhìn thoáng qua hơn năm trăm Cổ Thánh và những Thánh Tôn đứng tít đằng xa của hai phe cánh lớn.

“Hai người các ngươi giao nộp binh khí và tất cả vật ngoài thân thì có thể giữ lại mạng sống quay về báo tin.”

“Còn những người khác, hoặc là gia nhập Vô Địch minh, hoặc là chết!”

Chương 2576: Lời kêu gọi

Những Cổ Thánh đến từ hai thế lực lớn đương nhiên rất không bằng lòng với việc gia nhập Vô Địch minh.

Nhiệm vụ lần này của họ chính là chia rẽ Vô Địch minh.

Kết quả bây giờ không vét được người của đối phương, trái lại bản thân còn phải gia nhập vào phe đối phương?

Ai mà chịu được?

Mấy Cổ Thánh bước đến trước mặt Khương Thành, nghiêm túc nói.

“Ngươi muốn ép buộc bọn ta phản bội Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung để quy thuận ngươi sao?”

Thái độ của Khương Thành rất quyết liệt.

“Đúng thế, thì sao?”

“Có phải quá bá đạo rồi không?”

Bên cạnh, Tam Nhãn Hổ chó cậy gần nhà cười phá lên.

“Hớ hớ? Đều là học từ các ngươi cả mà? Lúc các ngươi bức bách Vô Địch minh chắc hòa nhã lắm nhỉ?”

Khương Thành không định tốn thời gian cò kè mặc cả với đối phương, mà vẫy tay về một phía.

Ngay lập tức, hơn một ngàn đệ tử Phi Tiên môn từ bên trong nhanh chóng bay ra.

Đám Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mạc Trần và La Viễn đứng ở những phương hướng khác nhau, bao vây hai thế lực lớn bên ngoài lại.

Tất cả đệ tử đều lộ ra cảnh giới thật.

Cảm nhận được mấy trăm khí tức cấp bậc Cổ Thánh, xung quanh không khỏi xôn xao.

“Á đù, Phi Tiên môn chân chính xuất hiện rồi!”

“Trời đất, Phi Tiên môn có nhiều Cổ Thánh vậy sao?”

“Xem ra chúng ta đều chỉ có nghe đồn chứ chẳng biết thực tế thế nào hết…”

“Hóa ra những người đứng bên cạnh chúng ta đều là thật?”

Đám môn hạ của Thiên Hổ Phái kích động suýt ngất xỉu.

“Cho nên suốt dọc đường, chúng ta được ngồi hành cung của Phi Tiên môn?”

“Lại còn nói chuyện với họ suốt nữa chứ?”

“Ta cứ cho là họ cũng giống Thiên Hổ Phái chúng ta. Ôi ôi, đúng là không thể tin nổi…”

“Tông môn đỉnh cấp lại thân thiện với chúng ta như vậy, thật đáng kinh ngạc!”

“Mau nói với ta đây không phải là mơ, ta không nhớ lầm đi!”

Thấy đám cao thủ Phi Tiên môn cũng ở đây, Tú Trường và Ý Hoành chỉ đành kiềm chế suy nghĩ phá vây chạy trốn.

Thành ca thản nhiên nói: “Nếu các ngươi không đồng ý thì tiếp tục tái chiến đi.”

Còn chưa dứt lời, mấy Cổ Thánh trước mặt đã vội vã lắc đầu xua tay.

“Không không, ngươi hiểu lầm rồi.”

“Chúng ta có nói không muốn đâu, chỉ xác nhận lại thôi mà.”

Thành ca trở tay không kịp với sự lật mặt của họ. Hắn cứ ngỡ phải tiếp tục gây sức ép, hoặc chém giết một bộ phận cơ.

“Nói vậy là các ngươi bằng lòng gia nhập Vô Địch minh rồi?”

“Tất nhiên, chúng ta đều gia nhập.”

Tất cả cao thủ Phong Thiên Cung phía sau Tú Trường Cổ Thánh đều cúi đầu khom lưng với Khương Thành, vẻ mặt tươi cười.

“Khương minh chủ đã lên tiếng, bọn ta ai dám không theo?”

Mà đám Cổ Thánh của Vô Thượng Đạo Cực sau lưng Ý Hoành Cổ Thánh cũng giơ tay hô to.

“Từ nay trở đi, bọn ta chính là người của Vô Địch minh.”

“Sống là người của Vô Địch minh, chết là ma của Vô Địch minh.”

“Từ lâu ta đã hướng về Vô Địch minh, song vẫn chưa tìm được cơ hội, cuối cùng hôm nay cũng được toại nguyện.”

Chỉ trong nháy mắt, hơn năm trăm Cổ Thánh và đám Thánh Tôn đối diện đều đứng về phía sau Khương Thành, trèo tường phải gọi là trơn tuồn tuột.

Người không biết thấy cảnh này còn cho rằng bọn họ là gián điệp mà Vô Địch minh phái đi nằm vùng cũng nên.

Nếu là thời điểm khác, dù có chiến bại, bọn họ cũng không muốn đầu hàng.

Nhưng thực lực mà Khương Thành vừa thể hiện thật sự khiến người khác quá tuyệt vọng, bọn họ không tìm được lý do không trèo tường.

Huống chi, trận chiến trên tiên sơn năm xưa, Thành ca từng chém giết một đám Giáng Thần giả, cứu vớt Nguyên Tiên giới, vốn có uy danh hiển hách trong lòng vô số người.

Nếu quy thuận những người khác, đám Cổ Thánh này có thể không phục. Nhưng đổi lại là hắn thì chẳng có gì khó chấp nhận cả.

Cứ như vậy, hai thế lực lớn mới rồi còn là cường địch nhanh chóng được đăng kí vào hộ khẩu, gia nhập phe Vô Địch minh.

Mà vì có bản tôn Khương Thành tọa trấn, cuối cùng Vô Địch minh cũng có lãnh tụ, không còn chia năm xẻ bảy nữa.

Sự gia nhập của bọn họ khiến thực lực của Vô Địch minh trở lên lớn mạnh chưa từng thấy.

Mặt khác, cũng làm cho lực lượng của Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung suy yếu nghiêm trọng.

Áp lực đè nặng lên vai hai người dẫn đầu là Tú Trường Cổ Thánh và Ý Hoành Cổ Thánh. Họ được thả về nhưng không biết nên báo cáo với cấp trên thế nào.

Ý Hoành Cổ Thánh vừa trở về Vô Thượng Đạo Cực, lập tức được bốn vị cung chủ triệu kiến.

Cuối cùng còn gặp được Tiên Mẫu người thật.

Đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy thần chủ từ khi gia nhập đến nay.

Nhưng cảnh tượng bị trách phạt trong suy nghĩ của hắn vẫn chưa xuất hiện.

Tiên Mẫu chỉ hỏi thăm thật kỹ toàn bộ chi tiết lúc Khương Thành ra tay, cùng với suy đoán của bản thân hắn ở thời điểm đó.

Xong bèn phất tay cho hắn lui xuống.

Toàn bộ quá trình chưa từng trách cứ hắn đại bại trở về, càng không trừng trị hắn.

Điều này khiến Ý Hoành Cổ Thánh cảm thấy vừa may mắn vừa khó hiểu.

Điều tương tự cũng xảy ra ở Phong Thiên Cung.

Sau khi quay về, Tú Trường Cổ Thánh cũng không bị hạch tội, chỉ hỏi thật kỹ tình hình của Khương Thành là xong việc.

Sau đó, hai thế lực lớn cũng không có kế hoạch phản công Vô Địch minh.

Dường như lần đại bại đó chưa từng xảy ra.

Không riêng Tú Trường và Ý Hoành, những Cổ Thánh khác thuộc hai thế lực lớn cũng không thể hiểu nổi chuyện này.

Mà Ý Hoành không biết, bốn vị cung chủ là Kim Đồng Ngọc Nữ cũng có mối nghi hoặc tương tự.

“Thực lực của Vô Địch minh hiện nay đã không kém gì chúng ta và Phong Thiên Cung nữa.”

“Sự xuất hiện của Khương Thành khiến cục diện lưỡng cường tranh đấu ban đầu biến thành thế chân vạc, nhất định phải xử lý thận trọng.”

“Hơn nữa Khương Thành lộ diện làm cho những hộ pháp và Cổ Thánh dưới trướng chúng ta bắt đầu dao động.”

Người bọn họ nhắc đến chính là đám Hư Uyên và Lẫm Đế.

Trước đây Khương Thành biến mất, bọn họ gia nhập Vô Thượng Đạo Cực là hợp tình hợp lý.

Bây giờ Khương Thành xuất sơn, còn gia nhập vào cuộc tranh đấu này, rất có khả năng bọn họ sẽ lựa chọn lại phe cánh.

Nếu những người này cũng gia nhập Vô Địch minh thì thực lực của Vô Thượng Đạo Cực sẽ suy yếu thêm một bậc.

Trong mắt bốn vị Kim Đồng Ngọc Nữ, đây chính là thời khắc nguy hiểm nhất, nhất định phải làm gì đó để thay đổi cục diện.

Nhưng Tiên Mẫu lại tỏ ra rất bình thản, dường như hoàn toàn không lo lắng gì cả.

"Nếu đám Quy Tàng, Hạ Khanh và Lăng Hiển muốn đi theo Khương Thành thì cứ để bọn họ đi, không cần để tâm."

"Nhưng…"

"Không nhưng gì hết, bên phía Phong Thiên Cung còn có người của Khương Thành cơ mà?"

Người Tiên Mẫu nhắc đến tất nhiên là đám Lam Đề của Vu tộc và Tỷ Trường của Hoang tộc, thậm chí Hồn Tổ cũng có mối quan hệ mật thiết với Khương Thành.

"Về mặt này, tình cảnh của chúng ta cũng giống với Phong Thiên Cung, sẽ không thay đổi cục diện thực lực."

Kim Đồng Ngọc Nữ không khỏi lo lắng.

"Nhưng Vô Địch minh sẽ biến thành phe mạnh nhất, đến lúc đó chúng ta phải làm sao?"

Tiên Mẫu hỏi ngược: "Cần phải làm gì à?"

Tầm mắt nàng lướt qua cửa điện, dường như xuyên qua vô số tầng mây ngoài kia, nhìn thấu hư huyễn vô tận.

"Mục đích của chúng ta chỉ là sự ổn định của Nguyên Tiên giới."

"Mà Khương Thành không thể nhúng chàm Thiên Đạo, dù Vô Địch minh có mạnh hơn nữa, thật sự đến tiêu diệt Vô Thượng Đạo Cực thì cũng không ảnh hưởng đến những gì thuộc về Thiên Đạo."

"Đây chỉ là vị diện tranh bá bình thường thôi, sẽ không phá hoại sự ổn định của Nguyên Tiên giới."

Chương 2577: Huynh đệ đồng tâm

Kim Đồng Ngọc Nữ gật đầu, nửa hiểu nửa không.

"Thật sự uy hiếp đến Thiên Đạo là Phong Thiên Cung."

“Cho nên chỉ cần Phong Thiên Cung không lớn mạnh hơn thì chẳng sao cả phải không?”

Tiên Mẫu khẽ gật đầu.

“Đúng vậy, người đứng đầu Phong Thiên Cung cũng có dã tâm không nhỏ.”

“Nếu hắn chiến với Khương Thành thì cũng là chuyện tốt.”

Nói đến đây, ánh mắt nàng toát lên vẻ chờ mong.

“Nếu Khương Thành tiêu diệt được hắn thì dù Vô Địch minh có biến thành bá chủ Nguyên Tiên giới cũng có sao đâu?”

Là người bảo vệ Thiên Đạo, điều Tiên Mẫu mong muốn chỉ là Thiên Đạo được ổn định, chứ không phải dẫn dắt Vô Thượng Đạo Cực xưng bá.

Về phần thảo phạt thế lực của vị diện này, ngươi xuống đài thì đến lượt ta lên, cũng chỉ là tượng trưng.

Chỉ cần không nhúng chàm Thiên Đạo thì tất cả đều dễ bàn.

Một khi muốn nắm giữ Thiên Đạo, sẽ lọt vào vô số toan tính và đả kích của nàng.

Khương Thành ở Vô Địch minh xa xa cũng đoán được một chút ý đồ của nàng.

Cho nên người là minh chủ như hắn không lập tức phát động thảo phạt với bên ngoài mà là tiêu hóa thu hoạch cực lớn lần này.

Bây giờ trừ đệ tử Phi Tiên môn, số lượng Cổ Thánh dưới trướng hắn cũng đạt tới hơn bảy trăm người, Thánh Tôn và Thánh Chủ càng không đếm xuể.

Có thể nói một phần ba lực lượng của Nguyên Tiên giới đều quy về dưới trướng của hắn.

Điều này tự nhiên cũng mang đến một lượng giá trị thống ngự rất cao, cuối cùng chuyển hóa thành huyền tinh dễ dàng đột phá con số trăm tỷ.

Mà trong khoảng thời gian này, người muốn quy thuận hắn vẫn liên tục tăng lên.

Một mặt là Thành ca có uy vọng cao, mặt khác là hắn cai quản Vô Địch minh khá nới lỏng.

Cung cấp sự che chở cho các tông môn dưới trướng, đồng thời cũng không cướp đi quyền tự chủ của họ, cũng không can thiệp sự vụ nội bộ, thậm chí không yêu cầu họ đóng góp sức lực cho mình.

Dù có phải đánh trận cũng không bắt ép họ cùng chinh chiến.

Nói trắng ra, chỉ cần các đại tông môn yên phận làm việc, không phản bội là được.

Liên minh thoải mái như vậy quả là tin vui cho tất cả các tông môn muốn giữ vững thế trung lập ở Nguyên Tiên giới.

Thậm chí họ chưa thể tin được đây là sự thật.

Nghe có vẻ như mình chỉ cần là một thành viên của Vô Địch minh trên danh nghĩa thì chẳng cần làm gì cả, cứ thế nhận sự bảo hộ từ Khương Thành thôi.

Vô số tiên nhân bôn ba báo tin, nhất là những tiểu tông môn và tán tiên, không ngớt lời ngợi ca.

“Loại chuyện tốt thế này thật khó mà tin nổi.”

“Quả nhiên Khương tiền bối ở một cảnh giới khác rồi.”

“Đây là suy nghĩ của đại năng đỉnh cấp sao?”

“Khương chưởng môn lòng mang thương sinh Nguyên Tiên giới, cái gọi là thế lực tranh đấu chắc chẳng có nghĩa lý gì với hắn đâu?”

“Có người chí cường của vị diện như vậy là may mắn của chúng ta.”

Trên thực tế, Thành ca không suy nghĩ nhiều như vậy.

Hắn quản lỏng chẳng qua là ngại phiền phức mà thôi.

Dù sao, điều hắn muốn chỉ là giá trị thống ngự mà bộ hạ đem lại.

Còn về chiến đấu, một mình hắn là đủ rồi, không cần đồng đội.

Mà trong khoảng thời gian này, sôi nổi nhất Vô Địch minh chính là Tam Nhãn Hổ.

Khương Thành xuất hiện, nó ôm được cái đùi vững chãi nhất.

Chỉ đáng tiếc, lần này Thành ca trở về vẫn chưa thèm nhìn đến nó.

Tuy để mặc nó đi lại khắp nơi trong Phi Tiên môn nhưng lại bơ đẹp nó.

Con hổ yêu này cũng biết, đó là vì trước kia nó khoác lác hơi quá đà, bịa đặt Thành ca là tiểu đệ của nó với bên ngoài.

Cho nên bây giờ, đám Ngọc Vũ Cổ Thánh cũng chẳng kính trọng gì vị Tam Nhãn Hổ đế này.

Dù sao trừ Khương chưởng môn, Phi Tiên môn còn có bao nhiêu Cổ Thánh có thể nịnh nọt, ai còn quan tâm đến một con hổ yêu cảnh giới Thánh Tôn?

Điều này khiến Tam Nhãn Hổ cực kỳ không cam tâm.

Cả ngày chạy đến chỗ Thành ca, muốn giật dây Thành ca mang nó ra ngoài làm màu để dọa đám người không biết lễ độ kia.

Hôm nay, nó lại tới động phủ của Khương Thành.

“Ca, ngươi thật sự nấp ở đây à?”

“Thực lực mạnh như vậy lãng phí lắm!”

“Huynh đệ chúng ta đồng lòng, đánh dẹp Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung, không chỉ khiến vạn người ngưỡng mộ mà tương lai cũng sẽ là truyền thuyết được cả Nguyên Tiên giới ca tụng!”

Khương Thành không khỏi liếc nhìn nó, cười lạnh lùng.

“Ta và ngươi liên thủ?”

Tam Nhãn Hổ vô sỉ gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, chẳng phải chúng ta là tổ hợp đệ nhất Nguyên Tiên giới sao? Huynh đệ đồng tâm việc gì cũng làm nên.”

Cọ mặt mũi là sở trường của hắn.

Đổi lại trước kia, Khương Thành cũng lười tính toán với nó.

Nhưng bây giờ, hắn sẽ không chiều nó nữa.

“Thật à?”

“Nếu ngươi và ta liên thủ có thể tiêu diệt cả Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung thì một mình ngươi tiêu diệt một trong hai nhà cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ?”

“Ta phái ngươi đi tiêu diệt Phong Thiên Cung trước nhé.”

Tam Nhãn Hổ tái xanh mặt.

Nếu hắn có bản lĩnh đó thì cần gì phải đến đây ôm đùi nữa.

“Ca ngươi đừng đùa, sao ta có thể cướp cơ hội thể hiện của ngươi được…”

Khương Thành từ từ nhắm mắt lại, không muốn nghe nó lải nhải nữa.

Sở dĩ hắn không tiến công Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên Cung tất nhiên không phải không dám, mà là cố ý án binh bất động.

Tiên Mẫu của Vô Thượng Đạo Cực muốn gì, hắn có thể đoán ra được.

Nhưng bên Phong Thiên Cung, hắn lại không rõ lắm.

“Đám Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh rốt cuộc muốn làm gì? Bọn họ thật sự nghĩ mình có thể nắm Thiên Đạo trong tay?”

“Còn Thánh Hoàng nữa, vì sao nàng cũng muốn gia nhập chiến đoàn?”

Trực giác nói cho hắn biết, bên trong hẳn là ẩn chứa bí mật to lớn nào đó.

Tam Nhãn Hổ đứng một bên không biết hắn đang suy nghĩ gì, vẫn thao thao bất tuyệt mê hoặc hắn xuất chinh.

“Ca, dù ngươi không muốn đánh chiếm hai nhà thì huynh đệ chúng ta cũng có thể làm một chuyến đi dạo Nguyên Tiên giới mà?”

“Có thực lực lại không đứng ra thì chẳng khác nào áo gấm đi đêm, vô nghĩa lắm…”

Khương Thành không nhịn được ngắt lời nó.

“Được rồi được rồi, ngươi xem cái thú vui thấp kém của ngươi thật sự chẳng có chút tiến bộ nào hết.”

“Lại nói mấy năm nay ngươi tu luyện đi đâu hết cả rồi?”

“Còn không biết cầu tiến như vậy, cẩn thận ta thu hồi huyền văn giết chóc đấy.”

“Ối đừng.”

Tam Nhãn Hổ khác với đám đệ tử Phi Tiên môn như Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn, nó chưa đi qua Lạc Tiên Đảo bao giờ, cũng không đi con đường trực tiếp tu nguyên.

Những đệ tử Phi Tiên môn kia đã tu ra căn nguyên quy tắc, bây giờ dù không có huyền văn của Khương Thành, họ cũng vẫn là Cổ Thánh.

Nhưng nếu Tam Nhãn Hổ không có huyền văn giết chóc buộc định thì cảnh giới sẽ thật sự rơi xuống.

Nó tỏ vẻ đưa đám tố khổ: “Ta cũng không có cách nào. Vốn định khổ tu nhưng trước kia rơi xuống Bất Mao chi địa, bị nhốt ở đó quá lâu!”

“Bất Mao chi địa gì cơ? Chúng ta chưa gặp nhau ít nhất hơn trăm tỷ năm rồi, ngươi bị nhốt lâu như vậy à?”

“Đúng thế. Nếu không gặp được một ông lão ra tay giúp ta tìm được lối ra thì chắc đến giờ ta còn chưa gặp ngươi. Ta cũng không dễ dàng gì!”

Thành ca chỉ coi hắn đang kiếm cớ nói bừa, cho nên bĩu môi, khinh thường nói: “Ông lão? Tự nhiên nhảy ra một ông lão?”

Tam Nhãn Hổ gãi đầu, cố nhớ lại, nói: “Ta không quen với hắn lắm nhưng chắc thực lực của hắn rất mạnh.”

“Đúng rồi, hắn nói hắn tên Chí.”

Chương 2578: Thiên Thần còn sống?

“Chí?”

Thành ca vừa định mỉa mai cái tên quỷ gì thế, đột nhiên hắn nghĩ tới một người.

“Thiên Thần!”

Vì quá khiếp sợ, hắn suýt nhảy dựng lên.

“Ôi đệt, Thiên Thần vẫn còn sống, hơn nữa ngươi còn gặp được hắn?”

Biết tới tên “Chí”, vẫn là Giáng Thần giả Tả Nhị chủ động nói ra vào lúc hạ màn cuộc chiến tiên sơn.

Thân phận của người này ở kỷ nguyên đầu tiên chính là Thiên Thần, đòng thời còn là kiệt tác thứ nhất của Giáng Thần đài, là tiền bối của 3 người Vô Định Cổ Thánh, Di và Thu Vũ Tuyền.

Nhưng khi đó, Thành ca cũng chỉ coi hắn như một nhân vật lịch sử đã mai một theo năm tháng.

Vì trong trận chiến tranh đoạt thần vị, hắn từng nghe nói Thiên Thần đã chết từ lâu, về sau chưa từng xuất hiện.

Ngay cả lúc Di nhắc tới tứ thần khí cũng nói rằng, món thần khí đầu tiên là chủy thủ, biến mất theo sự ngã xuống của người thứ nhất.

Kết quả bây giờ, hắn lại nghe được tên của người nọ từ miệng Tam Nhãn Hổ.

Điều này thật sự khiến hắn không thể tin nổi.

“Thiên Thần gì?”

Tam Nhãn Hổ không trải qua kỷ nguyên đầu tiên, chẳng hiểu mô tê gì.

Khương Thành không giải thích, mà tiếp tục hỏi: “Lúc đó ngươi bị nhốt ở đâu? Còn tìm lại được vị trí không?”

Tam Nhãn Hổ hùng hồn nói: “Chỗ quỷ quái đó sao ta tìm được chứ?”

“Sau khi ra ngoài, ta đã quay về thẳng Nguyên Tiên giới rồi.”

Khương Thành nhìn nó không giống đang nói dối, không khỏi hơi thất vọng: “Chút đầu mối cũng mất tiêu rồi à?”

“Đúng vậy.”

Tam Nhãn Hổ lắc đầu, đột nhiên lại tỏ vẻ hả hê.

“Trừ ta ra, bên trong còn có một kẻ xui xẻo khác. Chắc ngươi sẽ không đoán được hắn là ai đâu!”

“Là ai?”

“Là Mãng Dã - tên đại ngốc của Man giới trước đây.”

Nhắc tới tên này, hổ yêu hớn hở ra mặt, dường như có người cùng làm đệm lưng là lãi to lắm.

“Ha ha ha, hắn bị nhốt còn sớm hơn cả ta, cũng là kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay.”

“Lúc ta đi vào, hắn sắp ngột ngạt phát điên rồi…”

“Hắn?”

Khương Thành ngẫm nghĩ, đúng là rất nhiều năm rồi chưa gặp lão huynh này rồi.

Là một trong vài sinh linh viễn cổ cùng thời kỳ với đám Thương Linh, Huyền Minh, thậm chí thiên phú của Mãng Dã còn mạnh hơn một chút so với những người kia.

Nếu hắn vẫn ở Nguyên Tiên giới thì chắc giờ đã là nhân vật đứng sừng sững trên đỉnh vị diện rồi.

“Sao các ngươi lại chui vào đó? Trong đó có gì?”

“Lần đó ta đang ngủ, tỉnh lại đã thấy ở bên trong rồi.”

“Còn trong đó có gì hả? Chẳng có gì hết.”

Khương Thành nhíu mày, “Không có gì á? Chẳng lẽ tiên lực cũng không có luôn sao?”

Lúc này, bên ngoài chợt vang lên giọng nói của La Viễn.

“Khương chưởng môn, có người cầu kiến ngươi.”

Lúc đến đại điện tông môn, Thành ca bất ngờ nhìn thấy Hồn Tổ.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Hắn đùng đùng ngồi xuống ghế chưởng môn, như cười như không: “Mấy năm nay ngươi sống thuận lợi lắm nhỉ?”

Hồn Tổ vốn cùng một cấp bậc với những Cổ Thánh khác, dù mạnh hơn cũng chỉ có hạn.

Nhưng bây giờ, rõ ràng địa vị hắn lại cao hơn những đồng đạo ngày xưa rất nhiều.

Năm đó sau khi lẫn vào ngũ thần Thiên Phong thạch, cuộc đời hắn như được bật hack, lúc này đã trở thành sự tồn tại có thể

ảnh hưởng đến Thiên đạo và đứng ngang hàng với Tiên Mẫu.

Đó là cấp bậc mà Cổ Thánh khác khó có thể sánh bằng.

Nhưng trước mặt Khương Thành, hắn vẫn rất biết chừng mực.

“Ngươi đúng là biết đùa. Nếu không có sự dìu dắt của ngươi, ta cũng không có cơ hội này.”

Hắn cười khan, sau đó nói ra ý đồ đến đây.

“Lần này ta tới là muốn xin ngươi giúp đỡ.”

Khương Thành lập tức xua tay từ chối.

“Nếu ngươi muốn ta giúp đỡ đối phó Tiên Mẫu thì giờ ngươi có thể về được rồi.”

Nói thật, nếu không phải Hồn Tổ và Thánh Hoàng đều là người quen, hơn nữa có người mình là Lam Đề, Tỷ Trường và Minh Đồng cũng ở bên đó thì không chừng Khương Thành đã giúp Vô Thượng Đạo Cực hủy diệt Phong Thiên Cung rồi.

Tuy trong đầu Tiên Mẫu toàn là toan tính nhưng tất cả những điều nàng làm đều vì bảo vệ Thiên Đạo, mang lại sự ổn định cho Nguyên Tiên giới.

Giết chết nàng, Thiên Đạo sẽ rơi vào tay người khác, có lẽ còn chẳng làm tốt bằng nàng.

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

Hồn Tổ ngưng tụ thành hình người, cái đầu như mây như khỏi lắc lắc.

“Người ta muốn đối phó không phải Bà Sa Ngọc Nhân, mà là Vô Lăng.”

“Vô Lăng?”

Khương Thành lập tức nhớ ra người nọ là ai.

Dù sao lần trước tham gia cuộc thi tuyển người của Vô Thượng Đạo Cực, hắn đã gặp phải người này.

Lúc đó đối mặt Hỗn Độn Chi Tinh, những người khác đều bó tay, chỉ có hắn và Vô Lăng khắc chế được loại quái vật đặc biệt đó.

Hắn có ấn tượng rất sâu sắc với Vô Lăng.

Còn nhớ cuối cùng Vô Lăng nhảy vào hố sâu nơi quái vật chạy ra, hóa ra bên kia nối liền với Thiên Phong thạch sao?

“Hắn thì sao?”

“Chuyện này nói ra dài lắm.”

Hồn Tổ nhanh chóng thuật lại một lượt chuyện năm xưa Tiên Mẫu tiến vào Thiên Phong thạch.

Trong điện, đám Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần đều được mở rộng tầm mắt. Đây là lần đầu tiên họ biết đến những chuyện cơ mật này.

“Hóa ra Tiên Mẫu cũng nắm một phần quyền khống chế Thiên Phong thạch?”

“Đúng vậy, nhưng may thay quyền hạn của nàng vẫn kém sáu người bọn ta.”

“Cho nên những năm qua, tuy bọn ta bị nàng trấn áp trong Thiên Phong thạch nhưng dù sao cũng có thể tự bảo vệ bản thân.”

“Sau này bọn ta còn bất ngờ kết nối đến dòng chảy hỗn độn, tạo ra một bầy Hỗn Độn Chi Tinh.”

Khương Thành sững sờ.

“Hay lắm, hóa ra Hỗn Độn Chi Tinh là do các ngươi tạo nên?”

Hồn Tổ đắc ý nói: “Đúng vậy, nếu nàng coi bọn ta như kẻ địch thì tất nhiên bọn ta cũng phải phản kích.”

“Các ngươi tạo ra chúng bằng cách nào?”

“Ặc…”

Hồn Tổ ngập ngừng, sau đó sửa lại cách diễn đạt.

“Thật ra cũng không phải năng lực của bọn ta, là thủ đoạn có sẵn của Thiên Phong thạch. Bọn ta chỉ vô tình phát động nó mà thôi.”

Đám Kỷ Linh Hàm không đụng phải Hỗn Độn Chi Tinh nhưng về sau cũng nghe Khương chưởng môn nhắc tới, biết được sự đáng sợ của lũ quái vật kia.

Thứ biến chủng của dòng chảy hỗn độn này không chỉ dễ dàng giết chết Cổ Thánh trong nháy mắt mà còn có thể hủy diệt tất

cả sự vật mang thanh khí, thậm chí bao gồm cả Thiên Đạo và căn nguyên thế giới.

Nếu không nhờ Thành ca khắc chế chúng thì không chừng bây giờ cả Nguyên Tiên giới đã bị đám quái vật kia hủy diệt rồi.

"Vậy tại sao mấy năm nay tranh chấp với Vô Thượng Đạo Cực, các ngươi không sử dụng Hỗn Độn Chi Tinh?"

Hồn Tổ lại im lặng, mất một lát mới lên tiếng: "Hỗn Độn Chi Tinh muốn thành hình cần năm tháng dài lâu, Thiên Phong thạch cũng không tạo ra được bao nhiêu."

"Mặt khác, bọn ta không thể khống chế được chúng."

"Một khi thả chúng vào trận tranh đấu này, bọn ta cũng sẽ mất đi Nguyên Tiên giới."

Thứ mà đám thủ lĩnh Phong Thiên Cung như họ tranh giành là quyền khống chế Thiên Đạo, là vị trí chủ nhân Nguyên Tiên giới.

Nếu cả Thiên Đạo và Nguyên Tiên giới đều bị Hỗn Độn Chi Tinh hủy diệt thì họ cũng xem như mất tất cả.

"Hóa ra là thế."

"Đúng vậy, về sau Vô Lăng xuất hiện ở Thiên Phong thạch."

Hồn Tổ tiếp tục nói: "Ban đầu bọn ta còn rất hoan nghênh hắn. Dù sao bao nhiêu năm rồi không gặp được người sống bên ngoài."

"Nhưng sau đó phát hiện, kẻ này không tầm thường."

"Hắn cũng có thể khống chế Thiên Phong thạch, thậm chí còn thành thạo hơn cả bọn ta."

Chương 2579: Vô Lăng đáng ngờ

Khương Thành cảm thấy kinh ngạc.

"Hắn cũng có thể thao túng Thiên Phong thạch?"

Sao mà cứ như bất cứ ai đi vào được Thiên Phong thạch thì đều có thể thao túng nó vậy?

"Sau đó thì sao?"

“Sau đó, hắn dùng sự hiểu biết sâu sắc của hắn về Thiên Phong thạch giúp bọn ta kết nối lại với căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới, đồng thời xóa bỏ quyền hạn khống chế của Tiên Mẫu đối với Thiên Phong thạch.”

“Do vậy mà bọn ta thoát khỏi sự trấn áp của Tiên Mẫu, lại có thể nhìn thấy ánh sáng ban ngày.”

“Hắn lợi hại như vậy sao?”

Khương Thành cau mày, cảm thấy rất không bình thường.

Cái tên Vô Lăng này trước đây hầu như không nghe thấy người khác nhắc đến, giống như hắn nhảy ra từ vết nứt của một tảng đá vậy.

Kết hợp với “Chí” mà Tam Nhãn Hổ đã đề cập cách đây không lâu, hắn có một suy đoán hơi hoang đường nhưng lại rất hợp lý — chẳng lẽ Vô Lăng là vị Thiên Thần của năm đó?

Nếu như là người đó, hình như có thể giải thích được thông suốt mọi chuyện.

Thiên Thần là kiệt tác đầu tiên mà vị Giáng Thần giả đó có thể tạo ra, hắn biết rất rõ về Thiên Phong thạch, thậm chí còn có cả quyền khống chế, thực cũng chẳng có gì mà đáng ngạc nhiên.

Suy cho cùng, bất kể đó là Thiên Phong thạch, hay là Tứ thần khí, chúng vốn thuộc sở hữu của vị đó.

“Hoặc là, Vô Lăng chính là hậu duệ của vị Giáng Thần giả thực sự ấy - Sơ?”

Nếu là hắn thì địa vị còn cao hơn nữa.

“Vô Lăng có nói cho các ngươi biết lai lịch của hắn không?”

Khương Thành vốn tưởng rằng Hồn Tổ nhất định sẽ nói không biết, ai dè hắn không chút suy nghĩ liền đưa ra đáp án.

“Thượng Huyền Cổ Thánh biết hắn, người này từng ở kỷ nguyên thứ hai của bọn họ, chỉ là lúc đó không có danh tiếng gì cho lắm.”

À cái này?

Kỷ nguyên thứ hai?

Thiên Thần không phải là vị thần từ kỷ nguyên đầu tiên sao?

Nhưng mà Thiên Thần vẫn chưa chết, vậy thì việc hắn đổi tên họ rồi tiếp tục xuất hiện ở kỷ nguyên thứ hai có vẻ là điều khá bình thường.

Hắn lắc đầu, lười đoán tiếp.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó bọn ta trở lại ra bên ngoài, lợi dụng căn nguyên thế giới để cải tạo Phong Thiên cung trên Thiên Phong thạch.”

“Vì chiếm đoạt Thiên Đạo, cũng là vì báo thù Bà Sa Ngọc nhân, bọn ta chính thức phát động cuộc chiến với Vô Thượng Đạo Cực.”

“Nhưng Vô Lăng rất kỳ lạ. Hắn không lên phía trước ra trận, mà cứ bế quan ở bên trong Thiên Phong thạch.”

Trong mắt Hồn Tổ hiện lên thần sắc nhớ lại hồi ức: “Khi đó bọn ta cũng không biết hắn cả ngày bận rộn với việc gì.”

“Mãi đến mấy năm gần đây, ta mới dần dần nhận ra có gì đó không ổn.”

“Sao vậy?”

“Khả năng khống chế Thiên Phong thạch của hắn càng ngày càng cao, hoàn toàn áp đảo bọn ta.”

“Năm người bọn ta đều có một ảo giác, chỉ cần ở trong Thiên Phong thạch, thì nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của hắn, không thể phản kháng.”

Nói đến đây, ngữ khí nghiêm nghị của hắn mang thêm vẻ sát khí nặng nề.

Suy cho cùng, chẳng có ai lại muốn bị người khác kiểm soát cả, chứ đừng nói đến một Cổ Thánh hùng mạnh.

“Bởi vì nguyên nhân này, ta cùng Minh Tổ, Thượng Huyền bọn họ mấy năm nay đều tận lực ở lại trong Phong Thiên cung, cố gắng không trở về Thiên Phong thạch, tránh việc trở thành con rối của hắn.”

Thành ca không khỏi ngạc nhiên.

“Hắn mạnh như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Hồn Tổ có chút tức giận bất bình: “Ít nhất năm đó bọn ta thông quan bài kiểm tra môn phá giới, mới đạt được một phần khống chế.”

“Hắn không làm gì cả, dựa vào cái gì chứ?”

“Thật quá bất công!”

Khương Thành thầm cười nhạo, nếu cái người Vô Lăng này thật sự là Sơ hoặc là Thiên Thần, vậy thì Thiên Phong thạch vốn dĩ thuộc về hắn ta, còn các ngươi mới là người ngoài đó?

“Sau đó thì sao? Ngươi muốn ta giúp gì? Giúp ngươi xử Vô Lãng, giành lại quyền kiểm soát Thiên Phong thạch?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Thân hình ngưng tụ của Hồn Tổ không khỏi chân tay nhảy múa loạn xạ, nịnh hót cũng tuôn ra như thể không muốn tiền.

“Với thực lực của ngươi, gì mà Vô Lăng, gì mà Tiên Mẫu, bọn chúng ở trước mặt ngươi chẳng qua chỉ là tiểu lâu la mà thôi, một tay cũng có thể diệt.”

“Dã tâm của tên Vô Lăng đó nhất định là muốn hủy diệt Tiên Nguyên giới!”

“Giết hắn, cũng là công đức cao bằng trời, vô số người đều sẽ cảm kích ngươi.”

“Huống hồ, được chết dưới tay người là vinh hạnh của bọn họ.”

Thấy Khương Thành bất động, hắn càng tăng cường sự nỗ lực.

“Hơn nữa, ta cũng cảm thấy không đáng thay ngươi!”

“Sao vậy?”

“Rõ ràng ngươi mới là tuyệt thế vô song, lại bị bọn chúng chơi trội chiếm hết hào quang, đâu thể để cho bọn chúng tác oai tác quái, đây thực phải nói là một loại bi thương.”

Nếu đổi lại là trước đây, sau khi Thành ca được nịnh hót tâng bốc, tâm trạng hắn sẽ rất tốt, chưa biết chừng hắn sẽ đồng ý rồi.

Nhưng sau mấy lần giúp Tiên Mẫu không công, hắn bây giờ không muốn bị người khác xúi giục.

Hơn nữa, cái tên Vô Lăng đó dường như không làm điều gì quá đáng, chẳng làm gì thương thiên hại lý cả.

“Ngươi có nói nhiều cũng vô dụng.”

“Nếu không ở lại được Thiên Phong thạch, vậy các ngươi từ bỏ là được rồi.”

“Không thể tranh với người khác, rõ ràng Thiên Phong thạch căn bản không thuộc về các ngươi, đây là vận mệnh của các ngươi.”

Hồn Tổ đâu có cam lòng, nhưng bất kể sau đó hắn nói gì, Khương Thành vẫn không quan tâm.

Điều đó làm Hồn Tổ thất vọng vô cùng.

Mấy năm nay hắn cũng được coi là người có đức cao vọng trọng, nếu như đổi lại là người khác từ chối như vậy, hắn đã trở mặt từ lâu rồi.

Nhưng xét đến chiến tích khó mà lí giải của Khương Thành, hắn chỉ có thể nén giận.

“Haiz, nếu như ngươi đã không muốn giúp, vậy ta cũng không làm khó người nữa.”

Giọng điệu của hắn trở nên vô cùng tang thương và cô đơn.

“Chúng ta tạm biệt ở đây thôi, đây chắc là lần cuối chúng ta gặp mặt rồi.”

“Lần này ta đi, có thể sẽ không bao giờ quay lại…”

Thành ca không phải không nhận ra hắn vẫn đang biểu diễn.

Lão già này tinh thông chiêu cầu may tránh rủi, có quỷ mới tin lão, đi đối đầu với Vô Lăng.

Nhưng mà cái điệu Hồn Tổ cứ đi ba bước lại quay đầu lại, lúc sắp đi ra khỏi Phi Tiên môn, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Đợi chút!”

“Cuối cùng ngươi cũng đồng ý rồi?”

Hồn Tổ lập tức xuất hiện, vui mừng khôn xiết, trông chờ quay trở lại chỗ hắn.

Khương Thành vẫy vẫy ngón tay.

“Ta chỉ muốn hỏi, Thu Vũ Tuyền có còn ở Thiên Phong thạch không? Trong suốt những năm qua sao nàng ta giống như đã biến mất luôn vậy?”

“Còn chuyện Thánh Hoàng rốt cuộc là sao? Nàng ta cũng có quyền kiểm soát Thiên Phong thạch sao?”

Nghe thấy hắn nói không thay đổi chủ ý đi giúp mình, Hồn Tổ vô cùng thất vọng.

Hắn không có hứng thú với chuyện liên quan đến Thánh Hoàng.

Nhưng mà Khương Thành đã mở miệng hỏi, hắn cũng không dám không trả lời.

“Bọn ta cũng không rõ tung tích của Thu Vũ Tuyền.”

“Hả?”

Khương Thành cảm thấy có chút khó hiểu.

“Các ngươi không chỉ có thể thao túng Thiên Phong thạch, mà còn có thể thao túng một nửa Thiên Đạo. Cho dù Thu Vũ Tuyền ở bên trong hay ở Nguyên Tiên giới, nàng hẳn sẽ không tránh khỏi tầm mắt của các ngươi, đúng không?”

“Sao lại không rõ?”

“Hơn nữa, chẳng phải nàng ta muốn một mình hoàn thành thử thách cửa phá giới sao?”

Bị hắn hỏi như vậy, Hồn Tổ cũng có chút bối rối.

“Bọn ta thực sự không biết, có lẽ nàng ta đã đi đến một nơi bí cảnh đặc biệt nào đó rồi.”

Khương Thành lại hỏi: “Vậy Thánh Hoàng thì sao?”

“Thánh Hoàng đã vào Thiên Phong thạch sau trận chiến với Giáng Thần giả, vào thời điểm đó bọn ta thực không phát hiện ra sự tồn tại của nàng ta.”

“Nàng ta đúng là có quyền khống chế Thiên Phong thạch, về phần làm sao lại có quyền hạn, bọn ta cũng thấy rất kì lạ.”

“Đúng rồi, tình hình hiện tại của nàng ta hình như có gì đó không ổn. Nếu suy nghĩ kỹ lại thì, cũng một khoảng thời gian rồi bọn ta không gặp nàng ta.”

Chương 2580: Thủ đoạn lôi kéo Khương Thành

Thánh Hoàng dạo gần đây đã mất tích rồi?

Khương Thành ban đầu không nghĩ quá nhiều, nhưng sau khi liên kết với thân phận thực sự của Vô Lăng, hắn nhanh chóng nhận ra điều gì đó.

Thánh Hoàng tại sao lại có thể có được quyền kiểm soát Thiên Phong thạch, lý do rất đơn giản - nàng ta được thừa hưởng một phần linh ý của Thiên Thần.

Theo một ý nghĩa nào đó, nàng ta có một số đặc điểm của một Thiên Thần, nàng ta cũng được coi là một bán thần.

Tại sao nàng ta lại đột nhiên mất tích?

Thành ca tự nhiên nghĩ đến Vô Lăng.

Chẳng lẽ là Vô Lăng ra tay với Thánh Hoàng?

“Thiên Thần thực sự” đã quay trở lại thế gian, vậy nên phải làm gì đó với “Thiên Thần giả”.

Ví dụ như… Lấy lại phần linh ý trên người Thánh Hoàng?

Giống như Tiên Mẫu lợi dụng những Chính Thần kia giúp đỡ tu luyện đạo ấn, cuối cùng chờ bọn họ chết đi, rồi mới thu hồi đạo ấn.

Thánh Hoàng chỉ là “vật chứa bồi dưỡng” mà Thiên Thần dùng để trợ giúp tu luyện linh ý?

“Nếu như là như vậy, nàng ta cũng thật là thảm quá quá đi?”

“Đã sống qua ba kỷ nguyên, rốt cuộc phát hiện mình chỉ là vì người khác mà sống?”

“Chắc không đến mức đó đâu nhỉ.”

“Giúp chúng ta triệt tiêu Vô Lăng đi, cầu xin ngươi đó, cái tên đó sinh ra là vì để cho ngươi giết, ngươi phải hoàn thành sứ

mệnh tiễn hắn lên đường, nếu không thì cuộc sống của hắn sẽ không hoàn hảo …”

Để nhờ hắn giúp đỡ, Hồn Tổ đã bắt đầu nói lung ta lung tung rồi.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy Khương Thành bay qua hắn rồi bay ra khỏi Điện môn.

“Ngươi còn ngẩn ra đó làm gì?”

“Đi thôi!”

“Á, à?”

Hồn Tổ nhất thời không phản ứng lại kịp, sau đó vui mừng khôn xiết đi theo Khương Thành.

“Ngươi đồng ý rồi?”

“Có giết Vô Lăng hay không, đến lúc đó hẵng nói, ta muốn đến Thiên Phong thạch xem một chút.”

Thánh Hoàng năm xưa khi làm chúa tể đã rất hợp tác giữ thể diện cho hắn, hơn nữa còn quan tâm chiếu cố Phi Tiên môn rất nhiều, Thành ca cảm thấy mình phải đứng ra vì nàng ta.

Ngay cả khi đối diện là một Thiên Thần cũng chẳng sao.

Biết được tin Khương Thành sắp đến, các thủ lĩnh của Phong Thiên cung, Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh đang chờ đợi tin tức đều trông ngóng vui mừng.

Nhưng biết rằng Khương Thành chỉ đến xem tình hình thôi, có thể không thực sự ra tay diệt Vô Lăng, tâm trạng của bọn họ lại trở nên thấp thỏm bất an.

“Làm sao đây?”

Thượng Huyền Cổ Thánh xuôi tay nhìn ba người kia.

“Có cách nào khiến hắn coi Vô Lăng là kẻ thù giết cha không?”

Minh Tổ cũng bó tay hết cách.

“Nếu có cách, thì tên nhóc kia hẳn là đã thuyết phục được hắn từ lâu rồi?”

“Ta sợ hắn tới xem một chút liền rời đi.”

“Khương Thành hành sự trước nay rất khó dùng lẽ thường để phán đoán, thật sự có khả năng là hắn chỉ qua nhìn một cái liền rời đi.”

“Lần này chúng ta cần cầu xin hắn, việc cấp bách nhất hiện nay chính là lôi kéo hắn, khiến hắn cảm thấy như ở nhà, khách đến chu đáo đón tiếp, khiến hắn không dễ từ chối chúng ta.”

“Làm sao lôi kéo?”

Để tiếp thu ý kiến hữu ích, một số người đã triệu tập tất cả các Cổ Thánh thuộc Phong Thiên cung.

Mặc dù lần trước hơn 500 người đã bị Thành ca cưỡng chế kêu gọi đầu hàng, nhưng bây giờ vẫn có hơn 800 Cổ Thánh xuất hiện ở đây.

Có thể thấy Nguyên Tiên giới hiện nay hùng mạnh cỡ nào.

Nhưng mà trên thực tế, không đến một trăm Cổ Thánh thực sự sở hữu nguyên, những người khác về cơ bản đều là bản thử nghiệm.

Trong đám người này, có rất nhiều người quen cũ của Thành ca, chẳng hạn như Lam Đề, Minh Đồng, Tỉ Trưởng, Bạch La Chân và Kim Bột.

Lý do họ gia nhập Phong Thiên cung đúng như sự suy đoán của Khương Thành.

Vì Phi Tiên môn đã biến mất trong khoảng thời gian đó, bọn họ chỉ có thể tìm một trận doanh hùng mạnh vững chắc để đứng ở đó, để tránh việc nhóm tộc phía sau họ sẽ bị diệt trong đại kiếp nạn mới.

Vu tộc là vì có quan hệ tốt với Hồn tộc, còn Hoang tộc lại là vì có quan hệ không tệ với Vu tộc.

Còn về Huyền tộc, bọn họ cảm nhận được khí tức của Thu Vũ Tuyền trong Phong Thiên cung.

Nếu không tìm được Khương hiền giả vậy thì hãy đứng về phía Thu thánh nữ trước.

Xét cho cùng, trong mắt họ, Khương Thành và Thu Vũ Tuyền là người một nhà.

Những năm gần đây, bọn họ ít nhiều cũng có đại diện cho Phong Thiên cung xuất trận, nhưng số lần xuất trận cũng không nhiều.

Xét cho cùng, hai bên vẫn chưa đi đến bước quyết chiến cuối cùng, hầu hết các Cổ Thánh có nguyên vẫn tồn tại như một lực lượng uy hiếp.

Mà tin tức Khương Thành tái xuất lần này, bọn họ đương nhiên cũng có nghe nói qua.

Chỉ là bởi vì ngại có quan hệ của Hồn Tổ, vì tránh cho ảnh hưởng lòng người của Phong Thiên cung, cũng không hay lắm nếu trực tiếp rời đi mà thôi.

Sau khi nghe lý do Minh Tổ triệu tập mọi người, bất kể là Lam Đề hay Bạch La Chân, bọn họ đều cảm thấy giở khóc giở cười.

“Làm sao lôi kéo Khương Thành?”

Lam Đề không khỏi muốn trợn tròn mắt.

Tỷ đây cần lôi kéo hắn à?

Từ Hạ giới đã là người thân thiết nhất của mình rồi, có việc gì thì cứ nói thẳng ra là được rồi, sao lại phải đạo đức giả như vậy?

Kỳ thực, lần này cũng là do Hồn Tổ thất sách.

Hắn tự cho rằng mình có giao tình sâu sắc với Thành ca, không thua gì đám người Lam Đề, dựa vào khuôn mặt già nua của mình, Khương Thành nhất định sẽ không cần nói một lời mà đứng ra giúp đỡ.

Ai mà biết Thành ca không cho hắn cái thể diện này.

Mà đám người Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh đều đến từ kỷ nguyên thứ hai, vậy nên bọn họ căn bản không quen với Lam Đề, bọn họ cũng không biết mối quan hệ của nàng ta và Khương Thành thân thiết như thế nào.

Nếu không thì lần này đã phái Lam Đề đến thuyết phục hắn, chỉ cần nói một câu là được rồi.

Lúc này, các Cổ Thánh khác trong điện đang bàn tán xôn xao.

“Không biết phải làm sao mới lôi kéo được Khương Thành?”

“Phải đó, hắn không phải kẻ địch của chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ còn có hi vọng lôi kéo hắn và Vô Địch minh sao?”

Minh Tổ đương nhiên sẽ không tiết lộ những bí mật cao cấp của cuộc tranh đoạt quyền lực của Thiên Phong thạch ra bên ngoài, vậy nên hắn nói một cách mơ hồ: “Chúng ta và Khương Thành không hoàn toàn là kẻ thù, chúng ta thỉnh thoảng cũng có thể hợp tác, vì vậy lần này ta muốn nhờ hắn giúp một việc nhỏ.”

“Thì ra đây là à.”

Sau khi mọi người đột nhiên tỉnh ngộ thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Điều họ lo lắng nhất trong thời gian này là Thành ca sẽ đánh tới đây.

“Muốn lôi kéo hắn mà không dễ dàng sao, chỉ cần đập bảo vật là được rồi.”

“Ngươi đang nghĩ cái gì vậy hả? Đó là Khương Thành đấy. Với thực lực của hắn, một bảo bối cũng có thể khiến hắn động lòng sao?”

“Bảo vật bình thường không được, vậy dùng bảo vật đắt tiền hơn…”

“Theo ta thấy thì chi bằng dùng sắc đẹp.”

“Đến cả ta và ngươi đều đã thoát khỏi đạo này rồi, đến cảnh giới như Khương Thành, ngươi cho rằng hắn còn sẽ bị vẻ ngoài mê hoặc sao?”

“Khương Thành nhất định muốn xưng bá Nguyên Tiên giới, không chừng hắn lại muốn Phong Thiên cung chúng ta quy thuận theo hắn ấy chứ.”

“Đó là điều không thể nào…”

Nghe những gì bọn họ nói càng ngày càng dần vớ vẩn vô lý, Lam Đề không thể tiếp tục nghe được nữa.

“Được rồi, được rồi, thật sự muốn lấy lòng hắn rất dễ dàng, chỉ cần sắp xếp nghi lễ nghênh đón long trọng ở trước cửa là

được.”

Nàng ta đi theo Thành ca từ Hạ giới, sao có thể không biết tim gan phổi thận của hắn.

Những cảnh tượng khoe khoang tự mãn tương tự như vậy, không biết đã xem bao nhiêu lần rồi.

Phương pháp này nhìn có vẻ đơn giản nhất cũng rất thô thiển nhất, nhưng lại là cách phát huy tác dụng tốt nhất với hắn.

Chỉ là đáng tiếc, những người khác có mặt ở đó lại không hiểu cho.

“Hừ!”

Đệ nhất cao thủ của Quỷ tộc là Qủy Yểm hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Lam tộc trưởng thật là ý tưởng viển vông mà, ngươi cho rằng đây là trò chơi người trưởng thành à?”

Cách đó không xa, Trúc Hoằng Cổ Thánh - thái thượng trưởng lão của Triển Vân tông, cũng chế giễu cười nhạo.

“Vu tộc các ngươi trước kia quanh năm đều rụt cổ trong một xó xỉnh, đã lâu không cùng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cho nên mới có loại tầm nhìn kiểu này.”

Nhiều Cổ Thánh ở bên kia cũng cười phá lên.

“Ha ha, cười chết mất thôi.”

“Ngươi cho rằng Khương Thành là ai? Giống như các ngươi, chưa từng nhìn thấy sự đời à?”

“Ta thấy là ngươi đang muốn sỉ nhục hắn chứ gì?”

Chương 2581: Nghi thức nghênh đón

Lam Đề không hề tức giận trước những lời phản bác và chế giễu của đám người này.

Dù sao nàng cũng biết vì sao thái độ của đối phương lại không thân thiện như vậy.

Giống như có sự tranh giành vị trí năm đó giữa Hư Đế và Hư Vương dưới trướng của suối nguồn, cũng có những tranh chấp về địa vị và phe phái trong Phong Thiên cung.

Năm vị gồm Hồn Tổ, Minh Tổ và Thượng Huyền không phải là bạn tốt gì cho cam, chỉ là khi đó bọn họ hợp lại với nhau là vì lợi ích chung mà thôi.

Sau khi chiếm được một nửa Nguyên Tiên giới, năm người cũng dần dần lập ra thế lực thân cận của riêng họ.

Vu tộc có quan hệ tốt với Hồn Tổ, nên đương nhiên là cùng phe với hắn.

Còn Quỷ tộc nơi Qủy Yểm ở và Triển Vân tông nơi Trúc Hoằng Cổ Thánh ở lần lượt đứng sau Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh.

Cho nên bình thường quan hệ giữa họ cũng chẳng thể nói là tốt được.

Khi đối diện với Vô Thượng Đạo Cực, bọn họ có thể liên thủ hợp tác với nhau.

Nhưng nếu sau này thật tiêu diệt được Vô Thượng Đạo Cực, Phong Thiên cung nắm giữ Thiên Đạo, chỉ sợ là những môn phái này của bọn họ sẽ rơi vào tình cảnh ăn nhờ ở đậu.

Vừa không thể tách ra, cũng không nghe theo hiệu lệnh.

Do thực lực toàn thể Huyền tộc quá mạnh, mấy vị thủ lĩnh đều phải dựa hơi vào, cho dù chỉ là thúc đẩy bọn họ lên phía đối diện, cũng chỉ có thể nghe theo.

“Hừ, các ngươi không tin thì thôi, nói nhiều cũng vô ích.”

Lam Đề không thèm tranh cãi với bọn họ, vừa rồi nàng không nhịn được nên buột miệng nói ra mà thôi.

Minh Tổ và Thượng Huyền sẽ không chế giễu nàng ta giống như những người khác, dù sao họ cũng nghĩ rằng địa vị đôi bên khác nhau.

Nhưng cả hai vẫn không hẹn mà cùng lắc đầu.

“Nghi lễ nghênh đón, hay là thôi đi.”

“Đúng vậy, đối với một cường giả như Khương Thành thì loại thủ đoạn bề ngoài thô tục này quá rẻ mạt, thật mất giá, rất có thể sẽ chọc giận hắn.”

Bọn họ dăm ba câu đã bác bỏ giải pháp đúng đắn này.

Cuối cùng, bọn họ quyết định cử một số tuyệt sắc giai nhân đi tặng bảo bối cho Khương Thành.

Không lâu sau, Thành ca cùng Hồn Tổ đến Phong Thiên cung.

Nhìn cổng cung uy nghiêm, cảm nhận được bầu không khí trang nghiêm, Thành ca rơi vào trầm mặc.

Hồn Tổ còn nghĩ rằng hắn đang cảm khái về khí thế của Phong Thiên cung nữa kìa.

"Ha ha, để ngươi chê cười rồi, bên ngoài không có gì đáng xem cả đâu, mời vào trong."

"Mọi người đều rất mong chờ hẳn là đang đợi ở bên trong."

Khương Thành giờ mới lại lộ ra nét cười.

Xem ra nghi lễ nghênh đón long trọng của đối phương đang chờ ở bên trong.

Nhưng sau khi đi vào, hắn nhận ra là bản thân đã nghĩ nhiều rồi.

Ngoại trừ Hồn Tổ và Thượng Huyền chủ động ra bên ngoài chào đón ra, thì hàng trăm Cổ Thánh khác đều đang ngồi nghiêm chỉnh trong Điện, khiến cho bọn họ trông giống như hàng trăm tác phẩm điêu khắc vậy.

Nghiêm túc cũng khá là nghiêm túc, chính thức cũng thật rất chính thức, nhưng đó không phải là cảnh mà Thành ca muốn.

"Ha ha ha, hoan nghênh tới Khương chưởng môn!"

"Đã nhiều năm không gặp, thực lực của Khương chưởng môn tăng lên ngày càng cao, chúc mừng chúc mừng nha!"

"Mấy năm nay bọn ta đều rất nhớ ngươi đó, cuối cùng cũng đợi được ngươi đến rồi."

"Sau khi xuống núi, sao không tới chỗ bọn ta làm khách sớm hơn vậy?"

Để đến gần, mấy người Minh Tổ và Thượng Huyền đều mặt mày tươi cười, rất chi là nhiệt tình.

Nhưng Thành ca không hề thừa nhận.

Hắn bĩu môi, điềm đạm nói: "Phong Thiên cung các ngươi, xem ra cũng không coi trọng chuyện này cho lắm."

“Xem ra lần này ta có đến hay không cũng không quan trọng lắm.”

Đám người Thượng Huyền cảm thấy có chút không ổn rồi.

Thái độ của cái tên này có vẻ hơi khó chịu.

“Chuyện này… Khương chưởng môn sao lại nói vậy chứ?”

“Ngươi tới, làm cho Phong Thiên cung bọn ta hưng thịnh, làm sao có thể không coi trọng?”

“Đúng vậy, để nghênh đón ngươi, bọn ta đã đặc biệt triệu tập tất cả các cao thủ đến đây.”

“Vậy sao?”

Khương Thành mặc dù cảm nhận được khí tức bên trong của rất nhiều Cổ Thánh hùng mạnh, nhưng hắn vẫn không có hứng thú.

“Nếu đã coi trọng, vậy sao đến nghi thức nghênh đón cũng không có?”

“Ah?”

Minh Tổ ngẩn ra.

Thượng Huyền Cổ Thánh sững sờ.

Ngoại trừ Lam Đề đang cười thầm ở một bên, thì hàng trăm Cổ Thánh khác đang đợi trong Điện cũng rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Không phải chứ?

Thì ra nghi lễ nghênh đón quan trọng đến thế sao?

Bọn họ thậm chí còn bắt đầu hoài nghi liệu những kẻ mạnh khác với những người tiên nhân khác hay không.

Bọn họ đã đơn giản hóa đạo lý, giờ quay lại vấn đề cơ bản, vậy nên phải khơi lại tinh thần, sức sống?

Hồn tổ ở bên ngoài không khỏi than thở. “Các ngươi làm ăn thế hả?”

“Đến cả một nghi thức nghênh đón cũng không có, thất lễ như vậy, thật là một chút phép tắc cũng không hiểu!”

“Khương chưởng môn là tới giúp chúng ta đó, nhìn chuyện mà các ngươi làm đi kìa, thật là một vũng bừa bộn!”

Đám người Minh Tổ và Thượng Huyền biết rằng hắn là đang cố ý nói cho Khương Thành nghe, nhưng trong lòng bọn họ vẫn rất buồn bực.

Nếu sớm biết nghi lễ nghênh đón có ích, thì đã nghe lời Lam Đề từ trước rồi!

Chỉ là lễ nghênh đón có gì to tát?

Cho dù là muốn long trọng hơn nữa, cũng không tốn nhiều công sức, chuyện tốt như vậy há gì mà không làm chứ?

“Đúng, đúng, bọn ta sẽ an bài ngay!”

“Vẫn mong Khương chưởng môn khoan dung độ lượng, thứ lỗi cho bọn ta tàm nhìn hạn hẹp…”

Nói xong, bọn họ nhanh chóng mượn lực Thiên Đạo để tạo ra một khung cảnh hoành tráng với tiếng trống và nhạc hát cùng nhau, âm thanh thần tiên cuộn lên, màu trời sắc đất liền thay đổi, mặt trời chiếu sáng lắp lánh.

Nhưng mà thật là đáng tiếc, nghi lễ này cử hành hơi muộn, và Khương chưởng môn không hài lòng cho lắm.

“Được rồi, được rồi, ta vốn không coi trọng mấy thứ hư vô này.”

“Chúng ta vào trong nói chính sự đi.”

Nói xong, hắn sải bước lớn đi vào trong điện.

Năm vị đại lão vội vàng bước theo cho kịp rồi bước vào chính điện được bao quanh bởi đám đông.

Ngay sau đó, tám người đẹp lộng lẫy do Minh Tổ sắp xếp xuất hiện trên sân khấu.

Tiên nhân vốn có thể tùy ý điều chỉnh dung mạo, nhưng tám người này rõ ràng là quốc sắc thiên hương thuần tự nhiên, mỗi người đều có khí chất phi phàm, mỗi cử chỉ đều có nét duyên dáng tinh tế, mỗi cái nhíu mày và nụ cười đều mang phong tình riêng biệt.

Mọi người đều đang cầm trên tay một hộp bảo vật phát ra đầy màu sắc.

Thứ đang ở bên trong, không cần phải nói cũng biết là bảo vật cực hiếm.

Hai mắt Thành ca hơi sáng lên.

Xem ra đám người này cuối cùng cũng thông suốt, biết cách làm điều mình thích.

"Đây là?"

"Ha ha ha, để Khương chưởng môn chê cười rồi, đây chỉ là một chút thành ý của bọn ta mà thôi."

Thành ca cười ha ha, rồi nói: "Như vậy không được tốt cho lắm, không có công lao gì chẳng dám nhận."

Thấy hắn cười, đám người Minh Tổ và Thượng Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra cuối cũng đã sử dụng đúng phương pháp.

"Đâu có, đâu có, Khương chưởng môn có thể tới đây là đã đủ cho bọn ta thể diện rồi."

"Đúng vậy, món lễ vật này ngươi nhất định phải nhận, nếu không là không xem trọng bọn ta rồi!"

"Còn có tám vị tiên nữ này đã ngưỡng mộ ngươi từ lâu, hi vọng được nghe ngươi chỉ giáo nhiều hơn đó!"

Thành ca thầm cười nhạo trong lòng, các ngươi dùng thủ đoạn không đứng đắn như vậy, thật là làm mất mặt tiên nhân.

"Ha ha ha, thôi thôi, ta có gì mà chỉ bảo chứ…"

Hắn đang định bước lên thì chợt cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng.

Nhìn kỹ hơn, hóa ra là Lam Đề.

Lúc đó hắn mới nhớ ra rằng muội tử này cũng đã gia nhập Phong Thiên cung rồi.

Hắn vội vàng đẩy đám người Thượng Huyền và Minh Tổ đang mỉm cười bên cạnh ra, kiên quyết vượt qua mê hồn trận của tám người đẹp, đi thẳng đến trước mặt nàng, rồi nắm chặt lấy hai tay nàng.

“Mấy năm nay vẫn sống tốt chứ?”

Chương 2582: Không sớm nói các ngươi là đạo lữ

“Tốt gì là mà tốt?”

Lam Đề trợn mắt nhìn hắn, không những không cho hắn một kết cục tốt đẹp, ngược lại còn hất tay hắn ra một cách thô bạo.

“Ngươi còn có mặt mũi đến gặp ta nữa à!”

Nàng cũng là có lý do để tức giận.

Sau trận chiến Tiên sơn, Khương Thành vừa trở lại Đông Trúc đảo liền đi thẳng đến Phi Tiên môn để trùng phùng với đám người Kỷ Linh Hàm, không hề chủ động đến Vu tộc để gặp nàng ta.

Thành ca ở phía sau vì không muốn mỗi ngày có tiên nhân bên ngoài đến tận cửa thăm hỏi quấy rầy, nên đem Phi Tiên môn cùng giấu đi, chuyện này hắn không nói cho người khác biết, dẫn đến nàng ta không tìm được vị trí.

Những năm này cứ mỗi khi nhớ tới việc đó, là máu nóng lại sôi sùng sục.

Chỉ là, những người khác ở hiện trường đều không hiểu, càng không rõ nguồn gốc quan hệ giữa nàng ta và Thành ca.

Thấy Thành ca chủ động đi tới chào hỏi nàng ta, bọn họ đã vô cùng kinh ngạc rồi.

Thì ra Lam Đề quen biết Khương Thành?

Thậm chí trông có vẻ quen thân là đằng khác?

Bất luận là Qủy Yểm hay là Trúc Hoằng đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Nữ nhân này vậy mà lại có quan hệ lớn như vậy, sao nàng ta không nói sớm?

Nếu sớm biết nàng có quen thân với Khương Thành, cho mười cái lá gan cũng không dám đắc tội rồi, chứ đừng nói đến là chế giễu nhạo báng, âm thầm tranh đấu.

Thấy Lam Đề hất tay Khương Thành ra, chỉ trích hắn, Minh Tổ và Thượng Huyền kinh ngạc nhảy dựng lên.

Điên rồi à?

Khương Thành chủ động cho ngươi thể diện, ngươi không biết ơn đức vinh hạnh thì thôi, lại còn dám xù lông nổi nóng?

Ai cho ngươi cái gan đó vậy?

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc muốn rớt cằm còn ở phía sau.

Khương chưởng môn - người bị hất văng tay, không hề giận dữ như họ tưởng tượng mà chỉ cười khổ.

Hắn này không lại nắm tay Lam Đề nữa mà chỉ trực tiếp ôm lấy nàng ta.

Cũng bất chấp sự kháng cự của người ta, liền cưỡng chế xin lỗi.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, là lỗi của ta, cũng tại ta đầu óc lúc đó có vấn đề.”

“Ngươi xem, ta lần này chạy tới Phong Thiên cung, không phải chính là vì vừa mới nghe nói ngươi gia nhập nơi này sao, cho nên ta mới đặc biệt tới đây tìm ngươi mà!”

Lam tiểu muội cuối cùng cũng thôi đẩy hắn ra, hiển nhiên hiệu quả của câu nói này rất tốt.

“Thật sao? Ngươi là cố ý tới tìm ta?”

“Đương nhiên rồi?”

Thành ca mặt không đổi sắc, kiên quyết nói: “Cả đời ta không thể sống thiếu ngươi!”

Ca này dường như không biết sến súa là thứ gì.

“Hừ, mồm mép tép nhảy, ta mà tin ngươi mới là lạ!”

Tuy Lam Đề miệng nói là không tin, nhưng hai tay lại chủ động ôm lên, mặc kệ có hàng trăm Cổ Thánh đang có mặt ở đó.

Hồn Tổ trong lòng điên cuồng than thở.

Ngươi đến đây là vì người phụ nữ này sao, vậy sao lúc trước không nghe ngươi nhắc đến tên nàng ta?

Các Cổ Thánh khác có mặt ở đó đều mắt chữ A miệng chữ O, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

Hai người này thân mật hơi quá rồi đó?

Chẳng lẽ là đạo lữ?

Bọn họ biết rằng Vu tộc và Phi Tiên môn là đồng minh trong quá khứ, nhưng có nằm mơ bọn họ cũng không nghĩ rằng người đứng đầu của hai bên lại có mối quan hệ như vậy.

Đám người Qủy Yểm, Trúc Hoằng đều bị dọa cho khiếp sợ.

Còn những người đứng đầu như Hồn Tổ và Thượng Huyền đã âm thầm nâng địa vị của Lam Đề lên nhiều cấp.

Chỉ cần cái thân phận đạo lữ của Khương Thành cũng đã đủ ngang hàng với bọn họ, không ai dám đến gây sự với bọn họ đâu.

Vậy là cùng lúc đó, bọn họ lại thầm oán trách.

Nếu ngươi sớm nói ra ngươi có tấm bài này, bọn ta vội làm quái gì, trực tiếp đến chỗ ngươi để ngươi đi nói chuyện với hắn, nhờ hắn giúp đỡ chẳng phải là xong chuyện sao?

Hà tất phải đi một vòng lớn như vậy, còn gặp gỡ bàn bạc, còn quà cáp mỹ nhân nữa chứ?

Lúc này, đám người Bạch La Chân, Minh Đồng và Tỉ Trường tụ tập lại với nhau cười nói vui vẻ.

“Khương hiền giả, ngươi trở về thật là tốt quá rồi.”

“Khương tiên tri, mấy năm nay ngươi đi đâu vậy?”

“Khương huynh đệ, đã lâu không gặp!”

Những cách gọi quen thuộc khiến Thành ca như trở về năm tháng ngày xưa.

“Được rồi, được rồi, mọi người không sao là tốt rồi…”

Nhìn thấy những tộc này quen thân với Khương Thành như vậy, bất luận là Quỷ tộc, Triển Vân tông hay là những tộc khác, đều cẩn thận rụt cái đầu lại.

Đám người này đều là người của Khương Thành hết sao?

Trước đây, cứ nhắm gọng kìm vào bọn họ, thế chẳng phải là đang nhảy vào quỷ môn quan sao?

Nghĩ đến đây, đám người Qủy Yểm và Trúc Hoằng càng trở nên bất an.

Để tránh một cái chết không rõ ràng trong tương lai, bọn họ cảm thấy mình nên chủ động một chút.

Mọi người ngoan ngoãn tự nhận bản thân đen đủi với đám người Lam Đề, Tỉ Trường, Minh Đồng.

“Lúc trước là bọn ta đã mạo phạm rồi, vẫn mong Lam tộc trưởng thứ lỗi cho!”

“Sau này Vu tộc cùng Hoang tộc đi tới nơi nào, bọn ta nhất định sẽ cung kính như khách quý, nhượng bộ ba phần.”

“Đây là chút tấm lòng thành của bọn ta, cũng có thể xem là quà tạ lỗi, hi vọng Lam tộc trưởng có thể vui vẻ nhận lấy…”

“Hy vọng sau này hai tộc chúng ta có thể xích lại gần nhau!”

Lam Đề không hề ra vẻ tỏ thái độ gì, mà chỉ đơn giản là tiếp nhận quà xin lỗi, còn về việc sau này có muốn thân thiết với đám người này hay không, đó lại là một chuyện khác.

Sau một lúc hàn huyên vui vẻ, mọi người bây giờ mới quay trở lại vấn đề chính.

“Vô Lăng ở đâu trên Thiên Phong thạch?”

Mặc dù không chắc có nên ra tay với Vô Lăng hay không, nhưng trước hết phải tìm ra hắn trước đã.

“Cái này……”

Đám người Minh Tổ và Thượng Huyền đều tỏ ra bối rối.

“Bọn ta thực sự không biết vị trí cụ thể của hắn.”

“Chẳng lẽ hắn vẫn còn trốn ở một nơi bí mật à?”

Khương Thành cạn ngôn nhìn bọn họ.

“Nhưng Thiên Phong thạch dù sao cũng có thể coi là sào huyệt của các ngươi, còn có nơi nào có thể giấu qua mắt các ngươi được chứ?”

Đám người Minh Tổ nhìn nhau, rồi thở dài.

“Bọn ta vốn dĩ cũng cảm thấy bản thân biết rõ mọi thứ về Thiên Phong thạch, nhưng sau đó bọn ta mới phát hiện ra rằng những gì bọn ta nhìn thấy chỉ là một chút bên ngoài của nó mà thôi.”

“Ý ngươi là gì?”

“Phong Thiên thạch hẳn là có hai tầng, nhưng thế giới ở lớp bên dưới chỉ có quyền hạn cao hơn mới có thể chạm vào.”

Thượng Huyền Cổ Thánh giải thích nói: “Quyền hạn của bọn ta không đủ, còn Vô Lăng hiển nhiên đạt được quyền hạn cao hơn một bậc, cho nên hắn mới tiến vào được nơi đó.”

“Là như vậy sao?”

Khương Thành suy nghĩ vài giây rồi đưa ra quyết định.

“Vậy để ta xuống đó xem một chút.”

“Được!”

Đám người Minh Tổ vui mừng ra mặt.

“Khương chưởng môn thật là mạnh mẽ vang dội, cực kỳ thẳng thắn!”

“Mời mời mời!”

Nói xong, bọn họ đưa Thành ca đến hậu điện.

Đến đây, Khương Thành đã cảm nhận được vị trí của Thiên Phong thạch. Nhưng hắn vẫn đợi năm người hoàn tất xong phép thi triển, thông đạo đến Thiên Phong thạch xuất hiện phía trước, rồi mới đi vào trong.

Vừa bước vào trong, suýt chút nữa hắn đã hoài nghi bản thân đến nhầm chỗ.

Hiện ra ở trước mắt hắn đã không còn giống như là bên trong Tiên Nguyên giới nữa, mà là một mảnh hư vô.

Đúng vậy, cái gì cũng không có gì.

Bất kể trước sau, trái phải, hay là trên đầu dưới chân, hắn đều không nhìn thấy bất kỳ một cảnh vật nào, cho dù chỉ là một hạt bụi cũng không.

Càng đừng nói đến khí tiên nguyên và ba ngàn căn nguyên, bên trong không tồn tại bất cứ một vật chất nào, càng không có khái niệm thời gian và không gian.

Tầm mắt nhìn xung quanh là một mảng không có giới hạn.

Khương Thành đã đi đến rất nhiều nơi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy.

Ngay cả khi rời khỏi Nguyên Tiên giới, vẫn sẽ có sự hỗn loạn và bất ổn, phải không?

Nhưng hắn không hoang mang quá nhiều.

Nếu như cái thế giới này không có tiên lực và căn nguyên, vậy thì mình làm cho nó có chẳng phải là được rồi sao?

Hắn kích hoạt thánh lực thứ hai trong cơ thể mình, rồi biến nó thành lực tien nguyên và ba nghìn lực quy tắc.

Chương 2585: Phá vỡ hư vô

Khi những sức mạnh này vất vả vượt qua sự phong tỏa của trọc thể , đến với thế giới bên ngoài, môi trường xung quanh Khương Thành ngay lập tức trở nên sống động.

Lấy hắn là trung tâm, một thế giới phát triển và đầy màu sắc xuất hiện xung quanh hắn.

Mặc dù Thánh lực thứ hai không nhiều, thế giới này chỉ là một góc vuông tròn nhưng cuối cùng hắn đã lấy lại được cảm giác tồn tại trong thế giới này.

Cũng chính vào lúc này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một âm thanh.

“Thật không ngờ, ngươi lại có đủ ba ngàn quy tắc.”

Khương Thành nhanh chóng xác định được chủ nhân của giọng nói này.

“Vô Lăng?”

“Ngươi giấu đầu hở đuôi làm trò quái gì vậy? Thật là đang ôm một đại âm mưu đấy à?”

Hắn không giấu diếm gì, hỏi thẳng đối phương vào vấn đề chính: “Ngươi là Chí sao?”

Vô Lăng cười nhẹ một tiếng.

“Hiếm có, ngươi vậy mà lại có thể đoán được lai lịch của ta.”

“Nhưng mà thật không may, điều này cũng chẳng thay đổi được gì cả.”

“Trừ khi tiên lực của ngươi đủ mạnh để lấp đầy cả Phong Thiên thạch, nếu không đến việc gặp được ta ngươi cũng làm không được, chứ đừng nói đến việc ngăn cản ta.”

Thành ca rất muốn chế nhạo: Lão huynh, ta còn không biết ngươi định làm cái gì, ngăn cản ngươi cái gì cơ chứ?

Ngươi có thể nói rõ ràng hơn được không?

Nhưng lời nói này của Vô Lăng cũng đã nhắc nhở hắn.

Có vẻ như Thiên Phong thạch đã hoàn toàn bị đối phương kiểm soát, vì vậy có thể làm bất cứ điều gì mình muốn ở đây.

Khoảng hư vô này chính là một cái lồng do đối phương cố tình tạo ra.

Trừ khi có thể bị phá vỡ nó, nếu không sẽ không thể đến trước mặt Vô Lăng.

Nếu muốn phá vỡ nó, trừ phi sức mạnh của bản thân áp đảo toàn bộ sức mạnh của Thiên Phong thạch.

Chuyện đó dường như là không thể làm được.

Dưới sự khống chế của Vô Lăng, Thiên Phong thạch hiện tại có thể thông qua kết nối của Thiên Đạo, lại có thể liên lạc với căn nguyên thế giới của Tiên Nguyên giới bên ngoài.

Đó là uy lực cỡ nào vậy?

Chỉ dựa vào một mình Khương Thành, thực sự là lực bất tòng tâm mà.

Hắn chậm rãi thu về toàn bộ sức mạnh, suy nghĩ một hồi, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

Căn nguyên thế giới là hệ thống thanh khí.

Ta muốn dựa vào tiên lực và căn nguyên, cùng với sức mạnh của hệ thống thanh khí để áp đảo nó quả thực là không thể hiện rõ, nếu đã như vậy, thì hãy làm điều ngược lại là được rồi.

Nếu thanh khí không được, vậy thì dùng trọc khí.

Trọc khí của hắn vốn không nhiều, cũng không có khả năng áp đảo toàn bộ Thiên Phong thạch.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của trọc khí chắc chắn sẽ gây ra dao động trong thanh khí vốn được tích hợp ban đầu, cuối cùng sẽ dẫn đến một lỗ hổng trong cái lồng này.

Nghĩ đến đây, hắn huy động sức mạnh trọc khí, rồi tiện tay vung một kiếm lao ra.

Cùng với nhát kiếm này, xung quanh vốn trống rỗng không một vật chất giờ đây giống như sóng nước gợn sóng, rất nhiều cảnh tượng kỳ quái vụt qua.

Làm cho người ta có cảm giác như là đang ở trong một tấm gương vậy.

Chỉ cần xé một cái lỗ là có thể nhìn thấy sự vật thật ở bên ngoài.

“Qủa thật có hiệu quả!”

Lần này, Thành ca đã trực tiếp kích hoạt Kiếm đạo thập tam trọng.

Sức mạnh của trọc khí lao thẳng về phía trước.

Lúc đầu, phần mở rộng của thế giới kiếm đạo giống như một vở kịch câm kỳ lạ, không có bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng với sự bùng nổ hoàn toàn của nó, sơ hở mà Khương Thành mong đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

Bùm!

Trước lúc âm thanh chấn động vang lên, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được khí tức của căn nguyên thế giới lần nữa.

Ánh sáng vô tận và màn đêm đan xen chập chờn, tuôn chảy không ngừng.

Khi kiếm đạo dập tắt, chỗ đứng dưới chân của Khương Thành biến thành một cái đĩa tròn khổng lồ.

Đĩa tròn hiện ra có màu xám bạc đậm, nhìn khá nặng.

Bề mặt được bao phủ dày đặc những đường nét phức tạp, Thành ca nhất thời không nhìn ra được hàm ý của nó.

Mà sự chú ý của hắn nhanh chóng bị thu hút bởi hàng chục ngàn thông đạo kỳ lạ kết nối xung quanh chiếc đĩa.

Mỗi con đường đều có bề ngoài giống với mọi con đường khác.

Nhưng rốt cuộc điểm cuối của chúng là ở đâu thì không ai biết.

Giọng nói của Vô Lăng lại vang lên, chứa đầy sự ngạc nhiên.

“Thật không ngờ, trọc khí của ngươi còn có tác dụng này.”

“Ta vốn tưởng có thể vĩnh viễn nhốt ngươi ở đó.”

“Chuyện mà ngươi không ngờ đến còn nhiều lắm.”

Khương Thành vốn dĩ không có ý thù địch gì với cái tên này, lần này tới đây chỉ là để điều tra tình hình, nhưng đối phương hình như đã coi hắn là kẻ địch mất rồi.

Thế thì chẳng còn gì để nói.

Hắn dứt khoát rút cốt kiếm ra.

“Còn có chiêu gì, cứ dùng hết đi.”

Đối với hắn thì việc đánh nhau lại là việc dễ dàng nhất, vấn đề khó khăn hiện nay chính là không xác định được vị trí cụ thể của đối phương.

Nhưng Vô Lăng không hề bốc đồng chạy ra quyết chiến với hắn.

“Nơi đây có 10800 con đường, chỉ có một con đường dẫn đến điểm cuối cùng, ta sẽ đợi ngươi ở đó.”

“Nếu ngươi có thể tìm được thì có thể từ từ mà tìm.”

“Nhưng mà ta nghĩ, trước khi ngươi tìm thấy thì ta đã hoàn thành mọi thứ rồi.”

Khương Thành bị tên này làm cho dở khóc dở cười.

“Lão huynh, đã đến nước này rồi, có thể đánh một trận thật sảng khoái không?”

Đề xuất này của hắn đã không nhận được một chút phản hồi nào.

Mà Thành ca cũng đã nhìn ra ý đồ của Vô Lăng.

Người này hẳn là đang làm một việc rất quan trọng, không muốn bị mình quấy rầy làm ngắt đoạn, cho nên dùng trăm ngàn con đường này để kéo dài thời gian.

“Hàng chục ngàn con đường này, không cần phải nói lại là hàng chục ngàn cấp thí luyện khác nhau.”

Khương Thành đã quá quen thuộc với thí luyện từ lâu.

Chỉ là nếu Vô Lăng tự tin như vậy, các cửa ải bên trong có thể không dễ bị đánh bại chỉ bằng sức chiến đấu như vậy.

“Hơn mười nghìn con đường như vậy thì thí luyện đến năm tháng nào mới xong?”

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định rời khỏi nơi này trước, trở lại Phong Thiên cung bên ngoài.

Đám người Minh Tổ, Hồn Tổ ở bên ngoài đang nóng lòng chờ đợi kết quả, nhưng mà bọn họ cũng biết rằng Vô Lăng rất khó đối phó, chắc chắn sẽ phải chờ đợi rất lâu.

Đột nhiên nhìn thấy Khương Thành lại xuất hiện trước mặt, năm người không khỏi kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

“Nhanh như vậy sao?”

“Đã thành công rồi sao?”

“Vô Lăng đã bị ngươi nghiền nát thành tro rồi sao?”

“Còn cần phải nói sao, Khương chưởng môn chưa từng thất thủ mà!”

Khương Thành xua xua tay.

“Ta còn chưa bắt đầu đấu với hắn.”

Rồi hắn nói sơ qua về tình hình bên trong.

“Vấn đề bây giờ là trong đó có hàng ngàn con đường, tự mình từ từ thử, thì thử đến hết đời cũng không nghiệm ra được.”

“Người này trì hoãn kéo dài thời gian, rõ ràng là đang giấu một chiêu lớn.”

“Ta không ngại đại chiêu của hắn, chỉ sợ đến lúc đó có thể sẽ xảy ra chuyện không thể vãn hồi, ví dụ như Thánh Hoàng có khả năng đã biến mất hoàn toàn.”

“Vậy nên chúng ta nhất định phải tìm được hắn càng sớm càng tốt.”

Thượng Huyền Cổ Thánh lập tức hiểu ý ngay.

“Một người tìm kiếm hiệu quả quá thấp, nhưng có mấy chục ngàn người thì lại khác.”

“Ngươi định để chúng ta phái người vào trong đó rồi chia nhau ra tìm kiếm sao?”

Khương Thành gật đầu.

“Mỗi người đi vào đều phải để lại ký hiệu, bất luận là phân hồn, chân linh, ý niệm hay là cái gì khác, sau khi tìm được mục tiêu, lập tức thông báo cho ta biết là được.”

Đám người Hư và Minh Tổ nhìn nhau, rồi dứt khoát đồng ý.

“Không thành vấn đề!”

“Chỉ là chuyện nhỏ.”

“Bọn ta sẽ đi làm ngay!”

Các môn phái và các quần tộc dưới trướng Phong Thiên cung là vô số, có hơn hàng trăm triệu tiên nhân.

Đối với bọn họ, phái ra hơn 10.000 người vào sân đấu thực sự là một việc dễ như trở bàn tay.

Cân nhắc đến việc có thể có rất nhiều vật cản đường khó nhằn, lỡ vào đó rồi chết dọc đường, vậy nên bọn họ đã cân nhắc việc lựa chọn ứng viên.

Chương 2584: Chiến đấu

Phong Thiên cung cuối cùng chọn hơn chục ngàn Thánh Tôn của các phái.

Những Thánh Tôn này cũng không phải là phiên bản cấp tốc, tất cả đều có căn cơ thâm hậu, đạo tâm vững chắc và có cơ hội tu luyện ra nguyên.

Đương nhiên, cũng chỉ là một tia cơ hội mà thôi.

Thánh Tôn có thể cảm ngộ ra nguyên, sau đó bình thường đột phá đến Cổ Thánh, thường chỉ là ngàn dặm chọn một.

Ngoại trừ hơn chục ngàn Thánh Tôn, Phong Thiên cung còn có hơn ba trăm vị Cổ Thánh cũng nhảy nhót gia nhập trận trọng đại này.

Trong đó tất nhiên bao gồm những người quen của Thành ca, ví dụ như Lam Đề, Minh Đồng, Bạch La Chân, Tỉ Trường.

10799 người đi theo Khương Thành tiến vào Thiên Phong Thạch, trực tiếp xuất hiện trên cái đĩa màu xám bạc kia.

Nhìn 10.800 thông đạo bốn phía, mọi người chậc chậc khen ngợi.

“Rốt cuộc đây là nơi nào?”

“Hẳn là sẽ không nguy hiểm chứ?”

“Không dễ nói trước, chẳng qua vì giúp Khương chưởng môn một phen, chúng ta cũng nghĩa bất dung từ!

“Có lẽ bên trong có thể có cơ duyên không chừng?”

“Mọi người yên tâm.”

Lần này xem như Thành ca khó lắm mới tìm người đến trợ giúp, tuy rằng tác dụng là dò đường, nhưng tỏ ý thì thì vẫn nên có.

“Dù cho bên trong có nguy hiểm như thế nào, phàm ngã xuống trong đó, Khương mỗ ta đều sẽ nghĩ hết cách để chữ vị sống lại!

Nếu đổi lại là người khác nói như vậy, mọi người chắc chắn sẽ không tin.

Dù sao người ngồi đây, yếu nhất cũng đã là Thánh Tôn.

Dù cho quy tắc Sinh có luyện xuất sắc hơn nữa, phục sinh sinh linh ở cấp bậc này cũng rất khó, huống chi nơi này còn có không ít Cổ Thánh.

Có điều đổi thành Khương chưởng môn được công nhận là chiến lực mạnh nhất Nguyên tiên giới hứa hẹn thì đó lại là một chuyện khác.

“Có những lời này của Khương tiền bối, bọn ta yên tâm hơn rồi.”

“Không cần nói nữa, lần này nhất định toàn lực ứng phó!”

Rất nhanh, mọi người đã sắp xếp xong thông đạo mỗi người đều muốn vào.

Khương Thành và Lam Đề tạm thời cáo biệt, sau khi hắn nhìn theo bóng dáng của nàng biến mất cũng đi vào thông đạo cuối cùng không được lựa chọn.

Vừa bước vào trong đó, hắn liền nhanh chóng cảm nhận được mùi của máu và lửa, trộn lẫn đủ loại hương vị xơ xác tiêu điều, cuồng bạo, nặng nề và tàn khốc.

Phóng tầm mắt ra xa, phía trước chân trời nặng nề, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách cực mạnh.

Cứ như nhất định phải giải toả ra mới có thể thoải mái được.

Đi chưa được bao xa, trong tầm mắt đã xuất hiện rất nhiều bóng người.

Sau khi Thành ca tiến vào nơi này thì liền làm cho cửa ải bí cảnh của nơi đây trở nên trùng trùng điệp điệp, bóng dáng những người này, đương nhiên cũng như quái vật chặn đường.

Nhưng nhìn kỹ, mới phát hiện hình như mình đã đoán sai.

Phía trước là hai đội quân thế tục.

Hai bên mỗi bên có mấy chục ngàn người, lúc này đang liều mạng lẫn nhau, không phải tới hướng hắn.

Nhưng thấy cờ chiến tung bay, chiến trận xoay tròn đan xen, người ngã ngựa, máu tươi và tay chân rơi rải bắn tung tóe.

Bụi bặm đầy trời giống như muốn bị nhuộm thành màu lửa.

“Tình huống gì đây?”

“Ta có thể cảm nhận được lực căn nguyên thế giới ở nơi này, theo lý thuyết thì hẳn nên là tiên nhân khắp nơi chứ, sao lại có thế chiến đấu của trần thế?”

Hắn nhìn một hồi ở giữa không trung, dần dần mất đi hứng thú.

Dù sao đối với hắn mà nói, loại chiến đấu này cũng không có ý nghĩa gì lắm.

Tiếp tục bay đến phía trước, sau khi lướt qua mấy sườn núi, lại nhìn thấy một tòa thành quách.

Cảnh đầu tiên đập vào mắt, chính là ba năm người đang chém giết lẫn nhau.

Đao kiếm hai bên đều ra khỏi vỏ, đánh rất ầm ĩ.

Mà gần đó cũng không có đám người vây xem nào, bởi vì tất cả mọi người trong tòa thành, cho dù nam nữ già trẻ, cũng cho dù ăn mặc và nghề nghiệp, tất cả đều đang chiến đấu.

Có người đánh đơn, có người thì đánh tập thể.

Hơn nữa Khương Thành có thể nhìn ra rất rõ ràng, những người này hẳn đều là tự phân tán, không phải tranh đấu giữa hai hoặc mấy thế lực lớn.

Cũng chỉ đơn giản là chiến đấu tự phát của cá nhân mà thôi.

“Không phải chứ?”

Hắn dừng lại giữa không trung, nhìn xuống thành thị phía dưới giống như đang nhìn một nồi cháo sôi.

Khắp nơi cả tòa thành quách đều có thể thấy đường phố bị phá nát và nhà cửa sụp đổ, những người này giống như đã điên rồi.

“Những người này bị nguyền rủa khát máu sao?”

“Có cần phải như vậy không?”

Nhưng ngay sau đó, hắn đã bị thu hút bởi một chi tiết khác.

Tất cả mọi người đánh nhau trong thành quách đều có tu vi, từ Tụ nguyên cảnh đến Đạo Cung cảnh không bằng nhau.

So với hai đại quân tục giới lúc trước, thực lực khác nhau một trời một vực.

“Cái này cũng quá kỳ quái rồi?”

“Chỉ là cách mấy ngọn núi thôi mà giống như là cách một thế giới vậy.”

“Hả? Thế giới?”

Hắn đột nhiên nhớ tới điểm gì đó, sau đó tiếp tục bay về phía trước.

Trên đường đi, hắn thấy nhiều người hơn.

Những người này nếu không phải là chiến đấu thì là đang trên đường đi chiến đấu.

Dường như họ không có gì khác để làm ngoại trừ chiến đấu.

Không cần sinh sống, cũng không cần tu luyện, chỉ cần gặp người thì chém.

Bọn họ cũng có đủ loại kiểu chiến đấu, có người khá chính thức, có cả lôi đài và giác đấu trường. Lại có không phải đao đến kiếm lui thuần túy, mà là sử dụng một ít phương thức tương đối phức tạp.

Mà tu vi của bọn họ cũng đang tăng lên từng cấp.

Khương Thành rất nhanh đã thấy được Chân Tiên, Tiên Đế, Tôn Giả, Đạo Thánh.

Theo đoàn người không ngừng xâm nhập, hắn dần dần nhìn ra một chút manh mối.

“Chẳng lẽ đây là một thế giới lấy chiến đấu làm tất cả?”

Để xác minh suy đoán này, hắn dừng lại.

Dừng chân trên mây, hắn nhìn xa xa bốn vị Thánh Chủ trong lúc hỗn chiến.

Bốn vị Thánh Chủ này đều có thánh giới, chẳng qua thánh giới của bọn họ trừ cường độ có hơi khác ra thì còn lại quả thực giống như một khuôn khắc ra.

Tất cả đều đến từ một loại chiến đấu nào đó.

Mà trong giao thủ kịch liệt, Khương Thành vẫn nhìn ra một ít khác thường.

Mặc dù đều là chiến đấu thánh giới, nhưng phong cách của bốn vị Thánh Chủ không giống nhau.

Có người cực kỳ cuồng bạo, có người thiên về thâm trầm.

Dù sao cũng đều là loại hình chiến đấu, mỗi người cũng có tâm trạng và hiểu biết khác nhau.

Khương Thành hơi kiên nhẫn chờ đến khi bọn họ phân ra thắng bại.

Khi một trong số đó bị đánh bại, cơ thể của hắn hoá thành điểm sáng lấp lánh trên bầu trời.

Điều này cũng làm cho Thành ca càng thêm xác định một suy đoán khác… đây cũng không phải là vị diện thật.

Càng giống vị diện mô phỏng hắn từng gặp phải khi tham gia con đường vàng kim lúc trước hơn, những người này cũng không phải là sinh linh thật sự.

Ánh sáng đầy trời chiếu lên người người vừa thắng.

Sau đó khí thế toàn thân người chiến thắng tăng lên nhanh chóng, rất nhanh đã đến gần cấp độ Thánh Chủ đỉnh phong.

“Còn được thế luôn?”

“Đây chính là cách thức tu luyện của thế giới này sao?”

“Đánh bại đối thủ, có thể tăng thực lực?”

Khương Thành được coi như có kiến thức rộng, rất nhanh đã tiếp thu loại quy tắc vị diện kỳ lạ này.

Hắn phất phất tay về phía trước, lực trọc dễ dàng chém giết ba gã Thánh chủ.

Ba người hóa thành điểm sáng đầy trời, có điều không giống như hắn nghĩ, là sẽ rơi trên “người thắng” là hắn.

Mà là tiêu tán giữa không trung, hóa thành vô hình.

“Còn tưởng dưới loại quy tắc vị diện này thì sức mạnh cũng có thể tiến bộ thêm chút, kết quả là không có chỗ tốt nào hết.”

Thành ca thất vọng.

Nhưng không đợi hắn bay về phía trước thì hào quang đã dữ dội nở rộ trong hư không.

Vô số điểm sáng hội tụ giữa không trung, sau đó ngưng kết thành đường viền hình dáng ba người.

Khi hào quang tản đi, ba vị Thánh Tôn cầm trường kiếm trong tay xuất hiện trước mắt hắn.

Chương 2585: Gặp lại Chiến Đế

Không có bất kỳ trao đổi hay do dự gì, ba người nhanh chóng lao tới giết hắn.

Tuy ba người này chỉ được vị diện hiện tại mô phỏng ra, thậm chí không có cả linh trí cơ bản, nhưng bàn về thực lực, trên thực tế thì vượt xa những phiên bản Thánh Tôn trên kia.

Bởi đạo chiến đấu của họ dường như không phải là nước không nguồn.

Thánh giới chiến đấu của ba người nở rộ dưới các hình thái khác biệt, ba thanh kiếm cũng đồng thời rạch Thế giới kiếm đạo ra thập tam trọng.

Điều đó còn kèm theo Nguyên thuật vượt quá tam bách trọng.

Kiểu bố trí này hoàn toàn không kém Thánh Tôn quá nhiều.

Chẳng bao lâu sau, Thành ca bị nhấn chìm trong biển Nguyên thuật và Thế giới kiếm đạo.

Sau đó nữa, kẻ địch của hắn lập tức biến mất.

Bởi vì hắn cũng vung thập tam trọng kiếm đạo của mình ra, lực trọc bộc phát, khiến ba tên Thánh Tôn kia không thể ngăn cản được.

Trong chớp mắt, chúng bị giết trở về hình dạng điểm sáng, lại bị tiêu tán vào hư không.

Đến tận đây, Thành ca cũng không hiểu rốt cuộc mình đã trải qua cái gì.

“Vậy rốt cuộc con đường này là thử thách gì?”

“Cứ giết một mạch tới à?”

Khi ý nghĩ này nảy ra trong đầu hắn, đồng thời hắn định bụng tiếp tục chuyến bay của mình thì một người quen thuộc đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

“Lăng?”

“Sao ngươi lại ở đây?”

Nhưng nhìn nữ tử có dung mạo xinh đẹp trước mắt, đây không phải Chiến Đế mất tích đã lâu thì là ai?

Chỉ có điều, Thành ca muộn màng nhận ra đến nay mình còn chưa biết thân phận chân thật của nàng là gì.

Hình như khi nghe hắn nói vậy, Lăng đối diện mới xác định hắn thật sự là Khương Thành, bèn yên lặng thu kiếm lại.

“Câu này nên do ta hỏi ngươi chứ? Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Thành ca bay đến trước mặt nàng, xoa đầu của nàng rất thuận tay.

“Khương đại ca gánh vác muôn dân Nguyên Tiên giới, tới đây để làm chuyện lớn.”

“Ngược lại là ngươi, mấy năm qua chạy đi đâu vậy?”

“Chẳng hiểu sao ta lại tiến vào Thiên Phong thạch, sao ngươi lại vào đây?”

Lăng xuất hiện ở đây đương nhiên đã kinh qua rất nhiều khó khăn và trắc trở.

Trên thực tế, thời gian nàng tới đây sớm hơn Khương Thành tưởng tượng.

Nhưng về chi tiết, nàng không có ý định tiết lộ vào lúc này.

Chỉ mập mờ trả lời.

“Bất ngờ bị cuốn vào.”

Sau đó không đợi Khương Thành hỏi tiếp, nàng nhanh chóng hỏi ngược lại: “Thiên Phong thạch là gì?”

“Ngươi còn chẳng biết Thiên Phong thạch mà cứ tiến vào đây vậy ư?”

“Ta nhất định phải biết sao?”

Nhìn ánh mắt “phản nghịch” của nàng, Thành ca giơ ngón tay cái.

“Đúng là nghé con mới đẻ không sợ cọp.”

“Đúng, ngươi đã đến đây sớm hơn ta, vậy hẳn là ngươi khá hiểu biết về vị diện này phải không?”

Khoé môi Lăng hơi nhướng lên.

“Đương nhiên.”

Trong mắt Khương Thành xuất hiện một chút vui mừng.

“Xem ra lâu lâu ngươi vẫn có miếng tác dụng nha, còn không mau phổ cập cho Khương đại ca biết đi.”

Lăng lườm hắn đầy chế nhạo, hơi tức giận vì lần nào tên này cũng ra vẻ tự xưng đại ca trước mặt mình.

Lão nương tiến vào Cổ Thánh sớm hơn ngươi tám mươi tỷ năm đấy được chưa?

“Không phải ngươi rất lợi hại à, còn phải hỏi ta?”

Thành ca hung dữ trừng nàng, không vui đáp trả: “Hiện tại không phải là lúc trở chứng đâu.”

“Mặc dù Khương đại ca không gì không làm được nhưng là chủ lực nòng cốt của đội ngũ, ta không rảnh đi tìm hiểu manh mối về loại chuyện nhỏ nhặt này, lãng phí thời gian lắm, hiểu chưa?”

“Ngươi là thành viên nhờ đồng đội gánh, phải ngoan ngoãn phối hợp hiểu chưa?”

Lăng suýt nữa bật cười vì bị hắn chọc tức.

Ngươi lại muốn gánh ta à?

Thật sự là mỗi lần gặp nhau đều bị tên này xem thường!

Nàng hít sâu một hơi, yên lặng hạ quyết tâm không giả vờ nữa.

“Ngươi tới đây chắc đã phát hiện nơi nào cũng đang chiến đấu phải không?”

Khương Thành gật đầu lia lịa: “Đúng, vị diện này hình như thịnh hành quy tắc chiến đấu, như thể quy tắc Thiên Đạo chính là loại hình chiến đấu.”

“Tò mò lắm phải không?”

“Đương nhiên phải tò mò rồi.”

Lăng nhướng môi cười khẽ một cách sâu xa: “Lý do rất đơn giản, quy tắc của thế giới này chính là đạo chiến mà ta tu luyện.”

Đây xem như nàng đã tiết lộ thân phận thực sự của mình.

Suy cho cùng, những người trong Nguyên Tiên giới biết và từng nghe nói về Chiến Đế, hẳn đều biết đạo nàng tu luyện chính là chiến đấu.

Chỉ thiếu điều chưa nói rõ ta chính là Chiến Đế mà thôi.

Quả nhiên Thành ca vô cùng chấn động.

“Ngươi tu luyện đạo chiến?”

“Đúng thế.”

Nụ cười của Lăng càng thêm tươi rói, nàng rất thưởng thức biểu cảm thời khắc này của Khương Thành.

Bây giờ, hắn đã biết đối tượng mình muốn bảo vệ năm đó là nhân vật bậc nào rồi chưa?

“Quy tắc của thế giới này lại chính là đạo tu luyện của ngươi?”

“Sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy chứ?”

Khương Thành cau mày vài giây, sau đó giãn ra, dường như nghĩ tới điều gì.

“Chẳng lẽ đặc điểm của thông đạo vị diện này là ai tiến vào thì xoay quanh đạo tu luyện của người đó à?”

“Vậy nay ta cũng vào, tại sao không xoay quanh quy tắc đạo của ta?”

“Chẳng lẽ còn có tới trước tới sau nữa à?”

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi vỗ đùi thật mạnh.

“Ầy, thất sách, sớm biết thông đạo này bị người khác nhanh chân đến trước, ta đã tiến vào thông đạo khác rồi.”

Nụ cười của Lăng lặng lẽ cứng lại.

Coi như nàng đã nhìn ra tên này vẫn chưa nhận ra được thân phận của mình.

Điểm chú ý của hắn hoàn toàn ở nơi khác.

Điều này khiến nàng vừa tức giận vừa dâng lên một cảm giác thất bại không thể giải thích được.

Hết cách rồi, Khương Thành tiên nhập vi chủ quá lâu, vốn sẽ không nghĩ đến mặt kia. Đặc biệt ở Nguyên Tiên giới không

chỉ một người tu luyện đạo chiến nên hắn thấy rất bình thường.

Lăng chưa kịp nói gì thì hắn lại đột nhiên trở nên căm tức.

“Nếu quy tắc thế giới này vận chuyển như ngươi nói, vậy tất cả những ý tưởng trong này đều do ngươi thao túng đúng không?”

Lăng không phủ nhận, mà thừa nhận rất dứt khoát.

“Không sai.”

“Hay đấy tiểu nha đầu ngươi, đã biết rõ ca vào mà dám không tới đón tiếp sớm?”

Khương Thành rất giận: “Vừa rồi ba Cổ Thánh kia cũng do ngươi lấy ra, ngươi có ý gì, muốn mưu hại đại ca à?”

Lăng không nhanh không chậm giải thích: “Chẳng phải đã lâu ta chưa gặp Khương đại ca sao, cho nên muốn xem thử bây giờ rốt cuộc ngươi mạnh bao nhiêu thôi mà!”

Đổi lại là người khác, lời giải thích này chẳng khác gì chưa giải thích cả, e rằng hắn sẽ càng tức giận thêm thôi.

Nhưng mạch não của Thành ca hiển nhiên khác với người bình thường.

Hắn đắc ý khẽ nhíu mày: “Sao thế? Nhìn thấy phong thái hiên ngang như chém dưa thái rau của ca, có cảm tưởng gì?”

Lăng còn có thể nói gì được nữa, chỉ có thể cười tủm tỉm vỗ tay.

“Lợi hại lợi hại, quá lợi hại.”

“Ha ha ha, bình thường thôi, nhưng mà chưa tới một phần trăm công lực của ca đâu.”

Thành ca thuận miệng nói: “Nếu nơi này do ngươi định đoạt, vậy nhanh chóng cho ta qua cửa rời khỏi đây đi.”

Hắn thấy vị trí của Lăng trong thông đạo này hẳn tương tự như Thiên Đạo, về cơ bản là toàn năng, để mình qua cửa chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng Lăng lại lộ ra biểu cảm lực bất tòng tâm.

“Tiếc lắm thay, ta không làm được.”

“Nghĩa là sao?”

“Nếu như có thể đi, ta đã tự đi từ lâu rồi.”

Khương Thành nhướn mày, ý thức được chuyện có điểm gì đó là lạ.

“Đến cả chính ngươi cũng không ra được sao?”

Chương 2586: Cách qua cửa

Khương Thành cảm thấy rất khó hiểu.

“Ngươi là thần của thế giới này mà, sao lại không ra được?”

“Ai nói ta là thần của thế giới này?”

Lăng tỏ vẻ không vui: “Quy tắc của nơi này đúng là đạo chiến của ta, quả thật ta cũng lấy được rất nhiều cảm ngộ từ nó.”

“Nhưng nếu lại cho ta một cơ hội, ta chắc chắn sẽ không tiến vào một nơi quỷ quái như thế này nữa!”

Nghe nàng thở phì phò mắng chửi, Khương Thành mới vỡ lẽ.

Ở thế giới này, quả thật Lăng có thể thao túng những điểm sáng kia, cho chúng hoá thành người, võ giả, tiên nhân, thậm chí là Cổ Thánh.

Điểm sáng có thể hiểu thành giá trị chiến đấu.

Kết hợp nhiều điểm sáng hơn có thể cấu thành “sinh linh vị diện” hùng mạnh hơn.

Bởi vì đạo chiến thúc đẩy, sau khi những sinh linh này sinh ra thành hình, chúng sẽ tìm kiếm mọi cơ hội chiến đấu khắp mọi nơi.

Đánh thắng thì có thể thu được một phần giá trị chiến đấu của đối thủ, biến tướng tăng thực lực của mình lên.

Mãi cho đến khi Cổ Thánh đỉnh phong.

Sinh linh cấp bậc Cổ Thánh sẽ không tranh đấu lẫn nhau nữa.

Nếu sau khi chúng bị giết, điểm sáng sẽ trở về căn nguyên thế giới, không tiếp tục tiến giai nữa.

“Muốn rời khỏi thông đạo này, nhất định phải để tất cả điểm sáng đều biến về căn nguyên thế giới.”

Khương Thành bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên phải để bọn họ lên tới đỉnh, sau đó lại tiêu diệt họ?”

“Đúng.”

“Đây không phải rất đơn giản sao? Trực tiếp khai chiến là được.”

Lăng rất muốn chửi thề, ngươi nói nghe đơn giản quá nhỉ.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn kìm xuống, ngược lại cố ý phụ họa thêm một câu.

“Đúng vậy, rất đơn giản.”

“Ở đây dựa vào đạo chiến của ta làm quy tắc của vị diện, khi phát triển đến giới hạn sau cùng cũng là cực hạn theo thực lực của ta.”

“Tuy những sinh linh kia không có linh trí và đạo nguyên của mình, nhưng chúng nó sao chép đạo chiến của ta, phía sau lại có căn nguyên thế giới ủng hộ nên sức chiến đấu cũng không kém ta là bao.”

“Và những dạng sinh linh này, bây giờ thông đạo hiện có tổng cộng…”

Nàng cố ý dừng một lát, lúc này mới cười nghiền ngẫm.

“Mười đứa.”

Sau khi nói ra hai từ này, nàng chờ đợi để thưởng thức biểu cảm đặc sắc của Khương Thành.

Là Chiến Đế, thực lực của nàng trong Cổ Thánh chắc chắc đứng đầu nhóm kia.

Ở đây có mười “kẻ địch” có thực lực mạnh mẽ giống nàng, bất kỳ ai đụng phải đội hình này đều chỉ có thể tuyệt vọng đúng chứ?

Nhưng điều khiến nàng thất vọng là sau khi Thành ca nghe xong thì đến cả chân mày cũng chẳng nhíu lấy một cái.

Như đang nghe một câu “Hôm nay thời tiết tốt thật” vô cùng bình thường.

“Vậy ngươi đã giết chết mấy con?”

“Một.” Lăng rầu rĩ nói.

“Mới một thôi hả? Không thể nào…”

Khương Thành đang định mắng, nhưng rồi lại nghĩ, chuyện này đối với mình thì đơn giản, nhưng với người khác thì lại không, vẫn phải cổ vũ khen ngợi một chút thôi.

“Nhưng biểu hiện của ngươi cũng không tồi, có thể giải quyết một bản sao của mình, cũng coi là chứng minh tôn nghiêm của mình với tư cách là bản thể.”

Lăng suýt nữa hộc máu vì tức.

Tên này nếu không biết cổ vũ người khác thì đừng cổ vũ, nghe câu này còn khó chịu hơn bị trào phúng.

“Không phải ta không biết phân ra đánh rải rác, mà sau khi chúng cảm nhận được luồng sóng của ta thì sẽ bị thu hút, rồi chủ động phát động tấn công với ta.”

“Vả lại ta được cảm ngộ mới, sau khi thực lực tăng lên, chúng cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Loại tình huống này, ta nghĩ đánh bại từng tên sẽ khó như lên trời.”

Khương Thành cũng nghĩ vậy.

Bình thường không thể để bị chú ý, chiến đấu còn phải tốc thắng, hơi kéo lâu chút thôi sẽ dẫn tới sự vây công của những Cổ Thánh khác.

“Với ngươi, quả thực khá khó nhỉ.”

Hắn ra chiều tán thưởng khẽ vỗ tay.

“Không dễ, không dễ chút nào.”

Lăng hận không thể cắn chết hắn, tên này đang khen mình hay lại đang mỉa mai mình đây?

“Đúng, chẳng phải ngươi nói muốn gánh ta à?”

“Nếu ngươi ghê gớm vậy, vậy giao hết chín tên còn lại cho ngươi là được nhỉ.”

Dường như đoán được Khương Thành sẽ tìm lý do để thoái thác qua loa, vậy nên nàng còn cố ý ép buộc từ sớm.

“Trông ngươi nhẹ nhàng vậy, hẳn không cần tốn nhiều sức đâu nhỉ?”

Thành ca nghe nàng nói thế, biết ngay muội tử này đã cách ly với thế giới bên ngoài quá lâu, hoàn toàn không biết gì về thành tích của mình những năm qua.

Nếu không, có lẽ nàng sẽ không cho rằng chín Cổ Thánh kia có thể làm khó được mình.

“Gánh ngươi đương nhiên không thành vấn đề, nhưng ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Lăng suy nghĩ, với thú vui xấu xa của tên này, chắc sẽ không muốn mình lại vắt óc ra khen hắn mấy phút đấy chứ?

Khương Thành thoáng nhìn trận tranh đấu trong thành quách ở nơi xa.

“Không phải ngươi có thể thao túng điểm sáng khác à?”

“Hãy kết hợp và tiến hoá hết những sinh linh hướng tới Cổ Thánh trước đi, cho tất cả đều biến thành Cổ Thánh, để ta đẩy luôn một đợt cho bớt rắc rối.”

“Ngươi nói cái gì?”

Lăng nghe hắn nói mà bật cười.

Rốt cuộc tên này có bao nhiêu tự tin vậy?

Không đúng, tên này đang xem thường mình đây mà, cho rằng bản sao của mình rất yếu chăng.

“Ngươi chắc chắn muốn làm vậy?”

Nàng đã ở thông đạo này nhiều năm, luôn cố gắng tránh sự kết hợp của các chấm sáng hòng tạo ra càng nhiều Cổ Thánh hơn.

Vì như thế, nó sẽ nén không gian an toàn của nàng lại và khiến tình cảnh của nàng trở nên càng thêm nguy hiểm.

Kết quả, bây giờ Khương Thành lại muốn một phương pháp trái ngược.

Lỡ như thất bại, hậu quả sẽ không thể nào vãn hồi.

Điều này khiến nàng cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Đương nhiên, Khương đại ca đã thành công gánh ngươi nhiều lần vậy, chẳng lẽ ngươi còn chưa tin lời ta à?”

Lăng còn có thể nói gì nữa?

Nàng chỉ có thể chiếu theo chỉ thị của “Khương đại ca” thôi.

Sau một khắc, toàn bộ chiến đấu trong thông đạo đột nhiên trở nên kịch liệt gấp trăm lần.

Cơ hồ mỗi một kill đều có hàng nghìn hàng chục ngàn “sinh linh” chết trong chiến đấu.

Người chiến thắng có thực lực mạnh hơn sẽ ngay lập tức được truyền tống đến một khu vực cấp cao hơn và tiếp tục tham gia vòng chiến mới.

Toàn bộ quá trình xem như nuôi cổ, chỉ trông như một sự giải phóng nhanh chóng.

Sau một phút ngắn ngủi, Cổ Thánh mới đầu tiên được sinh ra.

Sau khi chào đời, nó lập tức ngừng chiến đấu và bắt đầu tìm tòi xung quanh.

Đương nhiên, mục tiêu tìm kiếm là Lăng.

“Nó vừa mới đạt được thực lực cấp Cổ Thánh, vẫn chưa hoàn toàn thấu hiểu đạo lý.”

“Nếu ngươi có tuyệt chiêu bộc phát ngay lập tức, hãy tận dụng lợi thế ngay bây giờ để tấn công hắn, hắn là thời cơ tốt nhất.”

Với sự nhắc nhở ấm áp của nàng, Thành ca tỏ vẻ không cần thiết.

Hắn vẫn chắp tay sau lưng, bận bịu tạo dáng.

“Nếu nó chưa hiểu biết gì, vậy cho nó thời gian thích nghi đi.”

“Là một Tiên nhân có lề lối, sao ca có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn được?”

“Ngươi…”

Lăng trực tiếp nghẹn lời.

Hiện tại nàng chỉ muốn đánh cái tên không đứng đắn này một trận tơi bời, muốn hỏi lại hắn khí tức làm màu bẩm sinh này là ai cho thế hả.

Nhưng cân nhắc đến cục diện rất không ổn trước mắt, nàng buộc lòng phải từ bỏ suy nghĩ hấp dẫn này mà thôi.

Chẳng bao lâu, tên thứ hai, tên thứ ba, tên thứ tư…

Ngày càng nhiều sinh linh cấp Cổ Thánh được dung hợp ra.

Chúng lang thang khắp nơi như những thợ săn, tìm kiếm tung tích của Lăng và muốn chiến đấu với nàng.

Thần sắc Lăng ngày càng nghiêm trọng, nhưng nhìn sang Khương Thành bên cạnh thì hắn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Chương 2587: Thu hoạch ngoài ý muốn

Khi tất cả các điểm sáng được kết hợp thành Cổ Thánh, số lượng Cổ Thánh trong thông đạo này cũng đã tăng từ chín lên hai mươi.

Hai mươi vị Cổ Thánh này lượn lờ khắp nơi, tìm kiếm mục tiêu chiến đấu cuối cùng.

Không gian hoạt động của Lăng đã bị nén ép lại rất nhiều.

Ngẫu nhiên đụng phải một cái, sau đó nổ ra một trận chiến, đều sẽ rất nhanh chóng thu hút một lượng lớn qua đó.

Đến mức này rồi, về cơ bản nàng cũng đã từ bỏ việc trị liệu rồi.

Sau khi nhận được thần thông, cũng sững sờ ngẩn ngơ nhìn Khương Thành.

“Đến lượt ngươi rồi đó.”

Thành ca lại lắc lắc ngón tay.

“Không, không, không, việc của ngươi vẫn còn chưa làm xong.”

Lăng cười khẩy: “Sao? Bây giờ biết chùn bước rồi sao? Chẳng phải đã nói cùng nhau sao?”

Khương Thành hờ hững nói: “Ngươi hiểu lầm rồi, ta đây là muốn ngươi nhả ra một ít khí tức, đem toàn bộ hai mươi vị Cổ Thánh hút lại cùng một chỗ với nhau.”

Lăng triệt để cạn ngôn luôn rồi.

Nàng còn tưởng rằng Khương Thành sẽ tấn công từng người một, ví như có tuyệt chiêu nào đó bộc phát trong thời gian ngắn, giết một tên xong liền lập tức chuyển đi.

Mặc dù hai mươi lần liên tiếp rất không thực tế, nhưng ít nhất cũng có khả năng thành công trên lý thuyết.

Kết quả thật không ngờ rằng tên này thực sự muốn đánh cả nhóm, một chọi hai mươi.

“Hừm, ngươi cũng thật là người làm việc lớn nhể.”

Nàng cũng sắp nổi nóng lên rồi.

“Được thôi, vậy ta sẽ chống hai mắt lên chờ xem.”

Nàng ngay lập tức giải phóng ra một chút Phân Hồn của chính mình.

Sau khi vị Cổ Thánh đầu tiên ở gần đó bị phần Phân Hồn thu hút tới, nàng lập tức cắt đứt sự liên hệ với phần Phân Hồn đó, để tránh việc đối phương sẽ lần theo dấu vết đó rồi lần ra bản thể của mình.

Ngay sau đó, Cổ Thánh của các bộ phận khác ở các nơi cũng cảm nhận được tia Phân Hồn, nhanh chóng hội tụ qua đó.

Cổ Thánh có thực lực lớn mạnh cỡ nào chứ, đặc biệt đây còn là bản sao của Lăng.

Trong nháy mắt, hai mươi Cổ Thánh liền tụ tập lại cùng một chỗ.

“Bây giờ ngươi có thể ra đó chiến rồi chứ…”

Lăng đang định cười nhạo Khương Thành vài câu, chợt phát hiện người bên cạnh mình đã đi từ lúc nào rồi.

Trong nháy mắt Thành ca liền xuất hiện trên chiến trường.

Không có lấy một chút do dự, hắn rút thanh cốt kiếm của mình ra, rồi phủ đầu với Kiếm đạo thập tam trọng lao tới tấn công đám Cổ Thánh.

Sau khi cảm nhận được một cuộc tấn công đang tới gần, cùng một lúc hai mươi Cổ Thánh đã kích hoạt thánh giới chiến đấu.

Đồng thời cũng dùng Kiếm đạo thập tam trọng để trả đòn.

Cùng với lúc đó, nguyên thuật của bọn họ cũng được gia trì trên kiếm đạo.

Nhưng mà Khương Thành không thèm quan tâm đến mấy thứ đó.

Đối với hắn, đây đã được coi như là một quy cách xem trọng rất cao rồi.

Suy cho cùng thì hắn đã sử dụng vũ khí, chẳng phải sao?

Một chiêu đánh xuống, hẳn sẽ diệt sạch hai mươi Cổ Thánh cùng một lúc, trận chiến như vậy là có thể được giải quyết dễ dàng rồi.

Tuy nhiên điều làm hắn ngạc nhiên là, lực trọc toàn năng lần này lại không phát huy tác dụng thần chặn giết thần.

Lực trọc của hắn thế như chẻ tre xuyên qua thánh giới của Cổ Thánh đầu tiên, đánh thủng thế giới kiếm đạo của đối phương, rồi sau đó phá hủy kết giới tiên của đối phương.

Nhưng đến bước này thì dừng lại.

Giống như nỏ mạnh hết đà, uy lực của nó đã bị giảm đi quá nhiều.

Cổ Thánh mặc dù bị trọng thương, nhưng còn lâu mới có thể bị giết chết, càng huống hồ là diệt mười chín người còn lại.

“Thật không ngờ lại như vậy?”

Khương Thành cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, khi hắn sử dụng Kiếm đạo thập tam trọng để giết Giáng Thần giả, hắn có thể lấy mạng địch chỉ bằng một đòn.

Nguyên nhân dẫn đến kết quả này chính là vì thánh giới của Cổ Thánh phía đối diện mạnh hơn chút đỉnh, bất luận độ mạnh, độ ổn định hay là độ tỉ mỉ đều vượt trội hơn nhiều so với những Cổ Thánh khác mà hắn đã gặp phải trước đây.

“Cái mà nó sao chép là sức mạnh của Lăng. Chẳng lẽ nha đầu đó còn mạnh hơn Giáng Thần giả?”

Hắn luôn xem Lăng là hoàng đế đời thứ hai của Thiên Cung năm xưa.

Bây giờ xem ra, “Đệ nhị hoàng đế” này lợi hại hơn rất nhiều so với Thiên Đạo chí bảo mà đám người Hồn đế với Huyết sở hữu!

“Thật quá khó tin.”

Khi hắn có cái ý nghĩ này, các đợt tấn công của mười chín Cổ Thánh khác đã đánh đến người hắn rồi.

Nếu đổi thành người khác, bây giờ hẳn đã chết rồi.

Cũng may, Thành ca có thể trọc, kiểu công kích hệ thống thanh lọc không khí này rất khó có thể đột phá, vậy nên hắn phản đòn trực diện.

Theo sau, ca này đổi cách đánh.

Trực tiếp huy động sức mạnh thánh lực thứ hai, chuyển hóa nó thành linh ý rồi phóng một loạt đòn linh ý về phía những Cổ Thánh này.

Sau khi phân linh ý vượt xa Thiên giai thập ngũ trọng phân thành 20 phần, nó vẫn không thể diệt sạch nhóm đối phương chỉ bằng một đòn.

Biển ý thức của hai mươi Cổ Thánh đã bị ảnh hưởng rất nhiều, nhưng đạo và ý thức của bọn họ cũng đã vượt xa các Cổ Thánh bình thường.

Nhưng mà may là đòn tấn công linh ý này của Thành ca cũng khiến bọn họ bị thương nặng, khiến thánh giới của bọn họ không thể duy trì được.

Tiếp theo, hắn dứt khoát tung ra một loạt đòn tấn công Kiếm đạo thập tam trọng của lực trọc.

Cuối cùng mới có cơ hội diệt sạch hai mươi Cổ Thánh trong một đợt.

Sau khi những Cổ Thánh này chết trong trận chiến, tất cả bọn họ đều biến thành những đốm sáng bay khắp bầu trời, rồi biến mất vào trong khoảng không.

Khoảnh khắc tiếp theo, lối đi mà bọn họ đang đứng phát ra âm thanh ầm ầm.

Trời đất xoay chuyển, như thể ngày tận thế sắp đến.

Khương Thành còn chưa kịp nhìn xung quanh, thì hắn nhận ra mình đã rời khỏi thông đạo.

Lúc này, chỗ chân hắn đang đứng không còn là chiếc đĩa tròn màu xám bạc trước đó nữa mà biến thành một khối vuông màu vàng kim.

Mà đang đứng trên khối vuông cùng này với hắn còn có Lăng.

Chiến Đế của lúc này đã không giấu được vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt.

“Đừng nói với ta, ngươi vừa rồi thật sự đã diệt sạch hai mươi Cổ Thánh đó đấy.”

Nàng vốn không hề nhìn thấy quá trình diễn ra trận chiến.

Không phải là thực lực không đủ mạnh, mà là lo lắng rằng thần niệm và cảm nhận ý thức sẽ thu hút hết tất cả những Cổ Thánh đó về phía mình.

Lúc đó, nàng chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ, nôn nóng chờ đợi tin tức.

Có lúc còn cảm thấy Khương Thành tự tìm đường chết, lần này nhất định là lật xe rồi.

Có lúc lại ôm những kỳ vọng tốt đẹp, lỡ như thì sao?

Lỡ như hắn thật sự giấu đại chiêu, có thể tạo nên kỳ tích thì sao?

Nhưng ngay cả khi bị thúc đẩy bởi ý nghĩ này, cảnh tượng mà nàng ta tưởng tượng ra cũng là một trận chiến khốc liệt.

Kết quả là chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thông đạo đã nhốt nàng trong bao nhiêu năm qua cứ như vậy mà được đả thông.

Chuyện này quá ly kỳ.

Thành ca - người xưa nay luôn thích làm màu, lần này lại không phản ứng lại ngay lập tức.

Bởi vì vừa vượt cấp xong, hắn phát hiện hình như mình có thêm thứ gì đó.

Ý thức chìm vào vòng xoáy hắc động trong cơ thể hắn, tâm niệm của hắn khẽ động, một quả cầu trong suốt màu đỏ sẫm xuất hiện trước mắt hắn.

Khương Thành không cần cảm tri cũng biết ngay đó là cái gì.

Bởi vì khí tức chiến đấu phát ra từ bảo châu đó cực kỳ tinh khiết, giống hệt với đạo chiến đấu mà hắn cảm nhận được trong thông đạo trước đó.

“Thì ra thông quan còn có phần thưởng nữa à!”

“Đây có được coi là ta nhận được đạo chiến đấu không?”

“Nhưng mà ta đã có đạo quy tắc rồi, một người được có hai loại đạo sao?”

Với một cái phẩy tay, hắn ném viên bảo châu đó vào tiểu thế giới bên trong hố đen.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng bíp của hệ thống đã mất từ lâu.

“Tinh! Kí chủ đã có được kỹ năng Thiên Đạo - Đạo chiến đấu.”

“Hả?”

Khương Thành lập tức bấm vào bảng hệ thống, phát hiện thật sự có thêm một kỹ năng.

Chỉ cần hắn chuyển đổi, hắn có thể chuyển từ đạo quy tắc sang đạo chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Không tệ không tệ, thời khắc mấu chốt có thể làm cho ngươi ta kinh ngạc.”

Chương 2588: Mưu tính của Vô Lăng

Không uổng công sức bỏ ra, tâm tình Khương Thành rất tốt.

Giờ hắn mới chuyển sự chú ý của mình trở lại chỗ Lăng.

“Không vậy thì sao? Nếu không tiêu diệt hai mươi Cổ Thánh kia, chúng ta làm sao có thể thông quan tới đây?”

“Nhưng thế này cũng thật là nhanh quá rồi đó?”

“Không diệt được chúng trong vài giây mà cũng tính là nhanh à?”

Nhìn vẻ mặt “Ta không hài lòng lắm với thành tích chiến đấu lần này” của hắn, Lăng không rảnh mà chế nhạo hắn, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác thất bại mãnh liệt.

Trước đây, Thành ca đã nhiều lần làm màu trước mặt nàng, nhưng chung quy nàng vẫn tự an ủi lòng tự tin của mình rằng về sức chiến đấu thì mình cũng không nhất định yếu kém hơn hắn.

Vậy mà, “quái vật” mà Khương Thành đánh bại lần này lại là bản sao của nàng ta, thực lực mỗi người đều không yếu hơn nàng bao nhiêu.

Thật sự không tìm được cái cớ để cứu vớt lòng tự tôn của mình nữa rồi.

Khương Thành lại không biết diễn biến tâm lí trong lòng nàng ta.

Hắn đã để sức tập trung của mình vào xung quanh rồi.

“Rốt cuộc đây là nơi quái nào vậy?”

Hắn nhìn vào ô vuông màu vàng dưới chân mình, phía trước còn hàng ngàn hàng chục ngàn ô vuông khác.

Mà những ô vuông đó đều có màu xám bạc.

Dãy ô vuông kéo dài như một con đường, dẫn thẳng về phía xa.

Khương Thành đang định tiến lên, nhưng đột nhiên thu chân lại.

Bởi vì hắn đã đếm một chút và phát hiện ra rằng những ô vuông màu xám đó vừa vặn là 10799 ô.

“Chẳng lẽ tương ứng với các thông đạo khác?”

“Ta đi một bước này, sẽ không lao vào những thông đạo khác chứ?”

Nghĩ đến đây, hắn hét vào khoảng không.

“Vô Lăng! Ngươi cũng thật là ôm tỳ bà giấu nửa mặt, ra đây sớm chút để ca đây diệt ngươi không được sao?”

Bị hắn gợi đòn như thế này, mặc dù bản thân Vô Lăng vẫn không dám xuất hiện, nhưng giọng nói đã truyền đến như mong đợi.

“Khương Thành, chúc mừng ngươi đã dễ dàng vượt qua… cửa thứ nhất.”

“Ngươi nói gì?”

Thành ca suýt chút nữa bị hắn chọc cho tức điên.

“Ý của ngươi chắc không phải là thật sự bảo ta đi qua hết một lượt 10799 con đường tiếp theo đấy chứ?”

“Đáp đúng rồi.”

Trong giọng nói của Vô Lăng mang ý cười đắc ý.

“Thật không ngờ, người được Thiên Phong thạch công nhận, muốn đến được tầng mà ta đang ở lại phải vượt qua thí luyện chục ngàn đạo.”

Khương Thành nhớ tới lời người này nói trước khi bước vào thông đạo.

“Vậy mà lúc trước ngươi còn nói với ta là chỉ có một con đường chính xác?”

Nhắc đến chuyện này, Vô Lăng càng thêm đắc ý.

“Ta không nói như vậy, thì sao ngươi lại có thể đi ra ngoài tìm 10799 người giúp chứ?”

Thành ca lúc đầu không hiểu, nhưng sau khi suy nghĩ một chút liền lập tức hiểu được mưu tính của người này.

Nếu mình không đi ra ngoài tìm 10799 người giúp đỡ, thì khi mình đi vào thông đạo, hoạt động của vị diện thông đạo sẽ là đạo quy tắc của mình.

Đến lúc đó mình sẽ là thần trong thông đạo.

Mặc dù vượt qua cửa ải đạo quy tắc nhất định là rất khó khăn, nhưng đối mặt với quy tắc mà mình nắm giữ thuần thục, có lực chiến đấu bùng nổ, cộng với hàng rào bảo vệ của hệ thống, chắc chắn sẽ thông quan ngon lành.

10800 thông đạo, tức là cùng một thao tác mà lặp lại hơn 10000 lần.

Nếu hiệu quả cao hơn một chút, mọi thứ có thể được hoàn thành trong vòng chưa đầy ba ngày.

Nhưng bây giờ 10799 người đó đều đã bước vào các thông đạo khác nhau, vậy nên thứ xoay chuyển trong các vị diện thông đạo đó là chính là đạo của những người đó.

Nói cách khác, mỗi một ải đều biến hóa khác nhau.

Điều kiện thông quan cũng sẽ trở nên đa dạng và vô cùng phức tạp.

Từ độ khó của đạo chiến đấu mà Lăng gặp phải, về cơ bản dựa vào khả năng của 10799 người đó bọn họ không thể vượt qua cửa ải.

Mà Khương Thành đi vào giúp đỡ, cũng không có gì đảm bảo sẽ thông quan hết.

Xét cho cùng, đạo của 10799 người đó gần như là bao la vạn tượng, còn hắn gần như chưa bao giờ xem qua.

Độ khó tăng lên nào chỉ là gấp chục ngàn lần?

Vô Lăng đang sử dụng phương pháp này để kéo dài thời gian của hắn.

Từ góc độ này, lần này Khương Thành thực sự dính bẫy của người này.

“Haiz!”

Thành ca không tức giận mà chỉ lắc đầu cười khổ.

“Các người mưu mô thủ đoạn kiểu này, cũng rảnh ghê ha.”

“Quá khen, quá khen, nhận được lời khen của Khương huynh, ta thật là vinh hạnh.”

Hắn cười mỉm tặng một lời chúc tốt đẹp.

“Khương huynh, ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ tiếp đi nhé. Ta tin rằng ngươi có thể dễ dàng vượt qua thí luyện chục ngàn đạo, hi vọng chúng ta có thể sớm gặp mặt.”

Thật ra Khương Thành đúng là có cách thông quan nhanh chóng.

Chính là giết 10799 người ở các cửa ải khác.

Sau khi người chết, quy tắc của thông đạo đó hoặc sẽ biến mất, hoặc biến thành đạo của bản thân Khương Thành.

Bất luận thế nào, đều sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Người bị hắn giết không thể sống lại cũng không sao, bên cạnh hắn chẳng phải có Lăng sao?

Để chính tay nàng ta giết, xong chuyện thì Khương Thành hồi sinh 10799 người kia là được rồi, thật là hoàn mỹ.

Nhưng sau vài giây suy nghĩ, Thành ca đã từ bỏ phương pháp này.

Thứ nhất là hồi sinh nhiều Thánh Tôn và Cổ Thánh như vậy cần tiêu hao rất nhiều Huyền Tinh.

Thứ hai là gián tiếp giết người của mình, đám người Lam Đề và Bạch La Chân, hắn thực sự không làm được.

Cuối cùng ấy mà, vừa rồi hắn giúp Lăng vượt qua cửa đầu tiên, hắn đã có được kỹ năng hệ thống đạo chiến đấu.

Vậy thì 10799 cửa ải tiếp theo đã biến thành rất nhiều cơ duyên rồi.

Giết chết 10799 người kia, cũng không lấy được đạo của bọn họ, khó tránh hơi lãng phí.

“Bắt đầu thôi.”

Nói xong câu này, hắn liền dẫn Lăng đi bước đầu tiên.

Sau khi chân phải của hai người bọn họ bước lên ô vuông màu xám bạc thứ hai, không gian trước mặt họ đột nhiên thay đổi, bọn họ đến một vị diện thông đạo hoàn toàn mới.

Tuy nhiên, vị diện này thực sự là quá nhỏ, chỉ cao bằng một người, bán kính ba thước.

Bên ngoài không gian ba thước này, có một vòng "bức tường" màu xám.

Trông có vẻ rất kiên cố và nặng nề.

Hắn và Lăng đứng trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, buộc phải dán mặt đối mặt, lại còn tiếp xúc thân mật nữa chứ.

Hai người thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương bất cứ lúc nào.

"Cái này… vị diện này cũng thật là đặc biệt ha."

Lăng với có tư thế kiểu này thì mặt đỏ tía tai, mà cười nhẹ một tiếng.

"Quả thực rất đặc biệt."

Trong khi nói, nàng đã kích hoạt tiên lực của mình rồi phát động tấn công vào các bức tường xung quanh.

Bùm! Ầm ầm!

Tiếng ầm trầm nặng vang vọng không ngừng, hắn nhanh chóng tập trung lực trọc để ngăn cách những âm thanh này khỏi tai mình.

Sau khi Lăng thực hiện một thao tác như vậy, các bức tường xung quanh không hề thay đổi.

Không những không bị đánh thủng mấy cái lỗ mà đến rung chấn dao động cũng không có.

Cho nên, hai người bọn họ chỉ có thể tiếp tục duy trì tư thế áp sát.

"Xem ra phương pháp này không hiệu quả."

Lăng không vì tấn công thất bại mà mất bình tĩnh, ngược lại còn rất bình tĩnh quan sát xung quanh.

"Đạo mà thế giới này vận hành có thể là đạo lồng giam."

"Nếu như gặp phải kẻ địch tu luyện loại đạo này, ta có thể dùng đạo chiến đấu để áp chế."

“Nhưng ở bên trong, toàn bộ vị diện đều vận hành đạo lồng giam, trừ phi thực lực của ta mạnh hơn căn nguyên thế giới phía sau nó, hoặc là ta cũng có thể thi triển đạo lồng giam.”

“Nếu không… chúng ta hoàn toàn không có cơ hội phá vỡ nó đâu.”

Mỗi người chỉ có một đạo tâm, có một số tộc thậm chí không tu đạo, vậy nên Lăng người đã tu luyện đạo chiến đấu, đương nhiên không biết đạo lồng giam.

“Bây giờ phải xem ngươi thôi.”

Ánh mắt nàng xoay chuyển, mang ý vị trêu chọc.

“Khương huynh có thể gánh ta, không biết lần này ngươi có làm được hay không?”

Chương 2589: Ca là dân chuyên nghiệp

Khương Thành khẽ cụp mi mắt xuống, nhìn nữ nhân muốn nhìn mình chịu thua.

“Đừng nói không được với nam nhân.”

Hắn cũng không biết đường đi của đạo lồng giam, ngay cả lần tiếp xúc đầu tiên.

Mà sức mạnh của hắn cũng không đủ mạnh đến mức có thể trấn áp căn nguyên thế giới.

Nhưng mà hắn vẫn có lực trọc, một cách tốt để phá giải hệ thống thanh lọc không khí này.

Sau khi lực trọc bao phủ lên bức tường trước mặt hắn, một vết lõm có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuất hiện trước mắt hắn.

Ngay sau đó, nó lan ra xung quanh với tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, lực trọc đã xuyên qua vào bức tường một cái lỗ có kích thước bằng một hạt gạo.

Ngay khi Khương Thành nghĩ rằng còn phải phá hủy toàn bộ bức tường này thì mới có thể thành công, những bức tường xung quanh đột nhiên biến thành những đốm sáng rồi tan biến vào khoảng không.

“Vậy là qua quan rồi sao?”

Khương Thành nhanh chóng nhận ra ý nghĩ đó quá đơn giản rồi.

Vì bên ngoài của bọn họ, xuất hiện những bức tường mới.

Lần này “lồng giam” trở nên lớn hơn nhiều, với bán kính 10 trượng.

Hai người có đủ không gian để hoạt động, cuối cùng cũng tách ra khỏi cái thế dính sát nhau.

“Ta còn tưởng rằng khó lắm cơ, không cẩn thận dùng sức hơi nhiều một chút, suýt chút nữa rớt cái eo già của ta, ca đây hơi nghiệp dư rồi.”

Lăng biết rằng cha nội này chính là đang làm màu, nhưng kỹ năng của hắn không tốt bằng người khác, cũng chỉ có thể kết hợp với động tác quẹt mũi.

“Woa! Khuynh đại ca thật lợi hại nha, cao thủ “dẫn muội” thật danh bất hư truyền…”

Thành ca rất hài lòng, sau đó lại tiếp tục không ngừng cố gắng, lại dùng lực trọc xuyên qua bức tường thứ hai.

Lần này mất thêm hai giây vì độ dày bức tường không giống nhau.

Tầng lồng giam thứ ba đã mở rộng ra bán kính một dặm.

Sau khi dùng sáu giây phá vỡ tầng tường này, cái lồng giam thứ tư có bán kính hàng nghìn dặm giống như một quốc gia trong lồng rồi.

“Khương chưởng môn!”

“Sao ngươi lại đến đây rồi?”

Một giọng nói vừa ngạc nhiên vừa vui mừng vang lên từ xa.

Ngay sau đó, một Thánh Tôn của Mộc tộc lập tức xuất hiện trước mặt hai người bọn họ.

Sau khi nhìn thấy Lăng, người này không khỏi sững sờ.

“Ý, vị này là?”

“Đây là tiểu muội của ta.”

Khương Thành giới thiệu đại một cái, sau đó đi thẳng vào vấn đề.

“Đạo của lồng giam này là đạo của ngươi à?”

“Phải!”

Thánh Tôn của Mộc tộc biến thành khuôn mặt nhăn nheo, cười khổ đung đưa chạc cây của mình.

“Lần đầu tiên ta cảm thấy đạo mà ta tu luyện lại phiền toái như vậy.”

Khương Thành nhún vai hỏi: “Điều kiện thông quan là phá hết tường đúng chứ?”

“Đúng vậy.”

“Tổng cộng có bao nhiêu tầng?”

“Hai mươi tầng, tầng sau khó hơn tầng trước!”

Vị Thánh Tôn Mộc tộc đó lại thở dài.

“Đây mới chỉ là tầng thứ tư mà thôi, sức lực của ta sắp đến giới hạn rồi.”

“Hơn nữa thời gian trôi qua, lồng giam này cũng sẽ không ngừng thu nhỏ lại.”

“Nếu trong thời gian hạn định không thể đột phá, cuối sùng sẽ bị ép đến không còn chỗ trống, chết ngay tại chỗ này…”

“Vậy thì nguy hiểm quá rồi, quá khó luôn.”

Trong khi hùa theo, Khương Thành đã dùng lực trọc phá vỡ tầng này.

Những lời kể khổ của Thánh Tôn Mộc tộc kia đột nhiên mắc kẹt trong cổ họng.

Hắn ngẩn ngơ nhìn vị trí nơi bức tường thứ tư vừa mới biến mất, nhất thời không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mà khi hắn định thần lại, Thành ca đã đột phá tầng thứ năm ở nơi xa hơn.

“Woa, woa!”

“Trời ơi, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Vị Thánh Tôn Mộc tộc kia thốt lên một câu cảm thán đến khó tin.

“Ngươi vậy mà lại phá vỡ nhẹ nhàng thế sao?”

Mãi đến lúc này hắn mới phản ứng lại, sự hiện diện của Khương Thành ở tầng này của mình, vốn là kết quả của việc phá vỡ ba tầng đầu tiên kia.

“Hình như ngươi không dùng đạo của lồng giam này?”

“Đây, đây, đây, cũng thật thần kỳ quá rồi đó!”

Hắn biết rằng thực lực của Thành ca sâu không thể dò, nhưng tầng này là đạo của hắn.

Là “Thần” ở đây, hắn biết độ khó trong đó.

Dưới sự gia trì của căn nguyên thế giới, đạo của mình vẫn bị người ta chọc thủng đánh phá như chẻ tre, hắn không biết nên vui mừng hay nên thất vọng nữa.

Thành ca cũng không quan tâm đến cảm xúc của hắn.

Hắn cứ như vậy phá lồng giam thẳng một mạch, khi đến mãi phần phía sau, vị diện này càng lúc càng lớn.

Độ vững chắc của lồng giam càng ngày càng cao, nhưng trước sức mạnh của lực trọc, nó vẫn giống như một cục băng gặp phải thời tiết nóng nực.

Đối với Thánh Tôn Mộc tộc đó, cửa ải này đủ để khiến hắn ta tuyệt vọng.

Đối với Lăng, cửa ải này là hoàn toàn không thể nhúng tay vào.

Nhưng đối với Khương Thành thì, hắn chỉ vui mừng vì cửa ải này rất đơn giản.

Chỉ cần phá hai mươi bức tường mà thôi, chẳng có chiêu trò gì phức tạp.

Sau khi bức tường cuối cùng biến mất, thông đạo này cũng biến mất, ba người bọn họ cùng xuất hiện trên ô vuông thứ hai.

Mà ô vuông đó cũng chuyển dần từ xám bạc sang vàng.

Khương Thành lập tức chìm ý thức vào vòng xoáy hố đen trong cơ thể, quả nhiên, hắn lại phát hiện ra một đạo chủng

mới.

Sau khi ném nó vào hắc động trong tiểu thế giới của mình, đạo chủng đại diện cho đạo lồng giam cũng tiêu tan bên trong.

Nhắc nhở của hệ thống vang lên, hắn thành công nhận được kỹ năng Thiên Đạo của đạo lồng giam.

“Phương thức ngộ đạo kiểu này thực sự là phạm quy mà!”

Nhớ lại năm đó khi còn là Đạo Thánh, ta còn lo rằng mình sẽ không thể ngộ ra được đạo trong tương lai, dẫn đến không thể bước vào cảnh giới Đạo Thần.

Còn bây giờ, đạo có thể được bán sỉ luôn.

“Con đường tu luyện, chính là đơn giản và chân chất như vậy, haiz!”

Cảm khái vài câu, hắn nói với vị Thánh Tôn Mộc tộc này: “Bọn ta muốn đột phá cửa ải kế tiếp, ngươi ở chỗ này đợi bọn ta.”

“Hoặc là trở về luôn cũng được.”

Thánh Tôn Mộc tộc rất sùng bái hắn, vẫn muốn sát cánh chiến đấu cùng thần tượng, thế nên nhiệt tình báo danh: “Khương chưởng môn, cho ta theo ngươi đột phá cửa ải đi mà!”

Thành ca cân nhắc suy nghĩ, lỡ như tầng tiếp theo tương tự với không gian ba thước như vừa rồi, chẳng phải là ba người chen chúc nhau sao?

Cảnh tượng thật làm người ta mất hứng mà?

Hắn lặng lẽ nắm lấy tay Lăng, tay còn lại vỗ vỗ vị Thánh Tôn Mục tộc đó, nghiêm túc nói: “Phá ải thực sự là quá nguy hiểm, làm sao ta có thể để người của mình gặp phải nguy hiểm chứ?”

“Càng huống hồ, để ngươi lại tất có chỗ hữu dụng, tương lai sẽ có ích lợi lớn!”

“Đừng chết vô ích, ta cần sức mạnh của ngươi được dùng trong lúc cần thiết nhất!”

Chỉ trong vài câu ngắn ngủi, Thánh Tôn của Mộc tộc cảm động đến mức sụt sà sụt sịt.

Sau đó nước mắt lưng tròng nhìn theo Thành ca dẫn theo em gái cùng nhau đi vào cửa thứ ba.

Sau khi bước vào cửa ải này, Thành ca ngay lập tức tỏ ra thất vọng.

Bởi vì vị diện này khá lớn, nhìn một cái không thấy nổi điểm tận cùng.

Hắn chỉ có thể buông tay Lăng ra, lời nói thành khẩn, tình ý sâu xa, nghiêm túc nhắc nhở em gái giữ an toàn, đừng ở xa hắn quá.

Lăng bị đánh giá thấp, chỉ có thể cười thầm: "Ngươi đúng là cao thủ "dẫn muội" chuyên nghiệp, suy nghĩ cũng thật là rất chu đáo đấy chứ."

Thành ca giả vờ nghe không hiểu hàm ý của nàng ta.

"Đó là chuyện mà ta nên làm thôi!"

Hắn chẳng buồn quan sát tình hình xung quanh nữa, cứ thế hét thẳng lên trời.

"Ải này là ai?"

"Mau ra đây phổ cập một chút về quy tắc thông quan đi, ta đang vội, gấp lắm."

Giọng nói của hắn vang vọng khắp vùng hoang dã xung quanh, không biết tiếng nói truyền đi bao xa.

Nhưng đã tròn một phút trôi qua rồi, vẫn không đợi được người trong ý nghĩ.

Chương 2590: Đạo Ảnh

Vị diện thông đạo này không giống với các tầng tường lồng giam bị ngăn cách như trước đó, vì vậy vị thành viên của Phong Thiên cung kia đã đến đây hẳn ở cùng một không gian với bọn họ.

Là "Thần" của thế giới này, nếu ai đó đột nhập vào lãnh địa của mình, hắn nhất định sẽ phát giác ngay lập tức.

Nhưng bây giờ hắn không trả lời, mà hắn cũng không xuất hiện.

“Chẳng lẽ người này chết rồi?”

Thành ca thương tiếc hai giây, rồi khi khẽ thở dài một tiếng.

“Đối mặt với đạo của mình, chết nhanh như vậy, xem ra hệ số nguy hiểm của ải này cũng không nhỏ nha.”

Hắn bay lên giữa không trung, cảm nhận nhìn về phía xa xa, hắn phát hiện một số yêu thú hình dạng kỳ lạ.

Dựa theo quy luật của thí luyện vạn đạo, những con yêu thú này chắc chắn không phải là sinh vật có thật.

Khương Thành quay đầu nhìn Lăng một cái: “Bọn chúng không hề đánh nhau, tức là không bị ảnh hưởng bởi đạo chiến đấu của ngươi.”

“Vậy thì sẽ là đạo quy tắc của ta rồi?”

“Nhưng mà tại sao ta không cảm giác làm một vị thần nhỉ?”

“Bởi vì người đó căn bản chưa chết.”

Lăng từ từ cúi đầu xuống, thẫn thờ nhìn xuống mặt đất.

Trong tầm mắt có thể nhìn thấy, bóng của chính nàng nằm lẻ loi tại chỗ.

“Chưa chết?”

Khương Thành nhìn theo ánh mắt của nàng, nhìn bóng của nàng, bề ngoài dường như không có gì khác thường cả.

Nhưng sau khi nhìn kỹ vài giây, hắn lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

Các cạnh của cái bóng có lốm đốm, giống như những chiếc răng lởm chởm nhỏ xíu, rung nhẹ như thể chúng có sinh mệnh vậy.

Vậy cũng thôi đi.

Điều càng quỷ dị hơn nữa là đỉnh đầu của nàng và xung quanh không hề có vật thể chiếu sáng rõ ràng nào như ánh sáng mặt trời hay đèn.

Trong trường hợp này, vốn không nên có một cái bóng rõ ràng như vậy.

Khương Thành không khỏi nhìn xuống chân mình.

Lúc đó hắn mới chợt nhận ra mình không có bóng.

“Tình huống gì thế này? Đạo Ảnh sao?”

Khả năng duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến.

Bởi vì bản thân có rào cản của trọc thể, đọa Ảnh không hề có tác dụng với hắn.

Nhưng Lăng thì khác.

Mặc dù sức mạnh của nàng cực kỳ mạnh, nhưng chung quy nàng không thể ngăn chặn được sự tấn công của đạo Ảnh được gia trì bởi căn nguyên thế giới.

“Chắc là vậy.”

Lăng từ từ ngẩng đầu lên, thứ lóe lên trong đôi mắt sáng ngời của nàng không phải là sự lo lắng mà là sự đùa giỡn.

“Xem ra sức hút của ngươi không cao như ta tưởng.”

“Người đó rõ ràng còn sống, nhưng hắn không chịu xuất hiện gặp ngươi, mà lại phát động tấn công ta.”

Bị nàng ta nói như vậy, Thành ca cũng cảm thấy hơi mất mặt.

Đây có thể coi là bị thuộc hạ phản bội đó.

“Yên tâm đi, Khương đại ca ta sẽ thanh lí môn hộ.”

Kẻ phản bội hắn nhất định không phải là người quen bên Huyền tộc và Vu tộc, cho nên hắn cũng chẳng có gì phả kiêng kị.

“Ngươi cảm thấy thế nào, cái đạo Ảnh này có hiệu quả công kích là gì?”

Không phải hắn chưa từng gặp qua kẻ thù đã từng tu luyện đạo Ảnh trước đây.

Chỉ là lúc đó, một kiếm của hắn là nguyên thuật ngàn trọng, đó lại là phiên bản biến thái của Thánh giới, đối phương chưa kịp trổ tài đã bị diệt tức khắc luôn rồi.

Vì vậy, hắn chưa bao giờ cảm nhận qua uy lực của đạo Ảnh.

“Ta cảm thấy như một phần của mình đã bị cắt ra, chính là ở trong cái bóng đó.”

“Cắt? Tiên lực bị rút ra rồi sao?”

“Không chỉ là Tiên lực, Hồn lực, Đạo nguyên, thậm chí ý thức đều bị cắt rời.”

Bất kì ai gặp phải kiểu tình huống này cũng đều coi như nguy cơ lớn bằng trời, nhưng mà thần thái của Lăng vẫn bình tĩnh như thường.

Bình tĩnh như thể chuyện này xảy ra với ai khác vậy.

Có lẽ là bởi vì nàng là chiến lực số một của Thiên Cung trong suốt những năm dài đã gặp phải quá nhiều hiểm cảnh, cho nên tâm tính của nàng điềm tĩnh hơn người thường nhiều.

Khương Thành nhìn theo bóng nàng, lúc thì phình ra, lúc thì thu nhỏ lại.

Đây chắc là nàng đối đầu với đối phương.

Chỉ là cái bóng luôn ở đó, có nghĩa là nàng không hề giành chiến thắng.

Thấy nàng chật vật như vậy, Thành ca không khỏi nói tiếp.

“Nếu như ngươi muốn diệt nó, Khương đại ca có thể giúp ngươi.”

Phương pháp của hắn rất đơn giản, đó là sử dụng lực trọc vạn năng.

Bất luận đạo Ảnh này phức tạp đến đâu, nó vẫn thuộc hệ thống thanh lọc không khí.

Nếu sử dụng lực trọc, có thể dễ dàng cắt đứt mối liên hệ giữa Lăng và cái bóng đó, ngăn không cho đối phương tiếp tục hút lấy.

“Không cần làm phiền Khương đại ca.”

Lăng, người đã chuyển sang tư thế ngồi thiền bắt chéo chân, liếc mắt nhìn hắn, kiên quyết lắc đầu.

Nàng không muốn nhờ giúp đỡ, một mặt là vì lòng kiêu ngạo trong lòng.

Mặt khác lại là nếu Khương Thành nhúng tay vào, nàng có thể sẽ vĩnh viễn mất đi phần đạo hành đó.

“Vậy ngươi cố lên nha.”

Thành ca nhìn một hồi, cuối cùng quyết định tự mình tìm cách thông quan trước.

Hắn bay qua những ngọn núi rồi đáp xuống trước một bầy yêu thú.

Trong những trường hợp bình thường, những con yêu thú này chắc chắn sẽ ngay lập tức lao về phía hắn.

Nhưng lúc này đây, những con yêu thú này như kiểu vừa điếc vừa mù, chúng vẫn ung dung đi đi lại lại.

Làm cho người ta cảm giác giống như một con yêu thú hoang dã ngu ngốc vậy, nó sẽ không có phản ứng trừ khi tấn công nó.

Vậy nên, Khương Thành đã tấn công một con trong số chúng.

Tiện tay phóng một kiếm qua đó, con yêu thú ở phía đối diện nổ bùm một phát.

Bùm!

Sau một tiếng nổ lớn, con yêu thú biến mất không dấu vết.

Khương Thành cũng không có gì mà kinh ngạc, dù sao đây tuyệt đối không phải là sinh linh thực sự.

Sau khi bị giết, vốn sẽ không còn lưu lại tàn cốt.

Hắn chỉ là đang thắc mắc, tại sao con yêu thú đó vẫn không có chút phản ứng gì trước đòn tấn công của hắn, chỉ chờ bị tàn sát như một cái cọc gỗ.

Sau khi con yêu thú chết, bóng của nó run rẩy tại chỗ, rồi xuyên vào lòng đất, sau đó không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Mà lúc này, những con yêu thú khác xung quanh hắn dường như thức dậy từ trong giấc mơ, chúng đồng loạt tấn công về phía hắn.

Khương Thành dùng kiếm xọet ngang, mười mấy con yêu thú xung quanh hắn ngã ầm ầm xuống.

Cảnh trước đó lại diễn ra y đúc.

Tất cả yêu thú đều biến mất, cái bóng rút lui, hắn dễ dàng giành được thắng lợi trong trận chiến.

Thành ca không cảm thấy vui chút nào, ngược lại còn cau mày.

“Cái quái gì vậy?”

“Ải này rốt cuộc làm sao qua?”

Vừa dứt lời, một thanh niên áo trắng đạp mây lành bay tới, chầm chậm bay đến lơ lửng trước mặt.

“Khương tiền bối… ngươi đúng thật là khác người mà.”

Khóe miệng hắn nở một nụ cười nhàn nhạt, tràn đầy ý châm chọc, hiển nhiên câu này không phải là lời khen thật lòng.

Khương Thành híp mắt nhìn đánh giá người này từ trên xuống dưới, chỉ nhìn ra hắn là cảnh giới Thánh Tôn.

Hết cách, 10.799 người được chọn, hắn chỉ quen biết khoảng một trăm người, những người khác hắn không hề có ấn tượng gì.

Hắn hoàn toàn không biết người này đến từ môn phái nào, tên của hắn là gì.

Nhưng hắn không thèm hỏi.

“Ngươi muốn làm sơn đại vương ở đây à?”

“Đúng vậy.”

Thanh niên áo trắng thẳng thắn gật đầu.

“Ta vừa mới bước vào nơi này, liền phát hiện đây chính là khoảng trời định mệnh mà ta hằng mong ước.”

“Toàn bộ vị diện đều vận hành đạo Ảnh, hơn nữa đều do ta khống chế.”

“Với sự gia trì của căn nguyên thế giới, ta đã trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, đơn giản chính là không gì không thể.”

Hắn nắm chặt nắm đấm, hít một hơi thật sâu.

“Cảm giác này, thật làm người ta say mê.”

Thành ca thể hiện không thể lí giải nổi lối suy nghĩ của hắn.

“Lão đệ à, đây chỉ là một thông đạo mà thôi, không phải vị diện thực sự.”

“Sinh linh ở đây đều là giả, ngươi xưng vương xưng bá ở đây có ý nghĩa gì…”

“Rất có ý nghĩa ấy chứ!”

Người thanh niên áo trắng ngắt lời hắn.

Chương 2591: Ngươi cũng không muốn nàng ta hương tiêu ngọc vẫn chứ

“Ở bên ngoài, ta chỉ là một đệ tử chân truyền tầm thường không chỗ đứng mà thôi, còn phải bị đại kiếp và đại thế chi phối, điều khiển.”

“Còn ở đây, ta là Thần toàn năng.”

Hắn dùng ánh mắt có ý đùa bỡn nhìn thẳng vào mắt Khương Thành.

Có lẽ là do thân phận của Thần này mang đến sự tự tin mạnh mẽ cho hắn, hắn sớm đã mất đi sự tôn trọng dù là nhỏ nhất.

“Ngươi chỉ đúng được một nửa.”

“Đây quả thực không phải là vị diện chân thực, sinh linh bên trong đều là ta ảo tưởng hóa chúng ra, nhưng không có nghĩa là nơi này không có sinh vật thật sự.”

“Ví dụ như ngươi đồng hành của ngươi đang bị mắc kẹt trong vũng bùn mà không thể thoát ra được.”

Khóe miệng thanh niên áo trắng dần dần rộng ra, lộ ra một nụ cười hưng phấn khó mà kìm chế được.

“Nàng là một Cổ Thánh lớn mạnh à?”

“Để ra bên ngoài, đến xách giày cho nàng, ta cũng không xứng.”

“Nhưng ở chỗ này, dưới sự khống chế đạo Ảnh của ta, nàng chỉ có thể chìm dần từng chút, không cách nào kháng cự được gia trì căn nguyên thế giới này của ta.”

Lòng bàn tay hắn từ từ siết chặt lại, như thể vận mệnh của Lăng đang nằm trong tay hắn.

“Một thân đạo hành của nàng ta cuối cùng sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho đạo Ảnh, giúp ta tiến xa hơn.”

“Làm sao lại không có ý nghĩa chứ?”

“Ý nghĩa của việc này thật khó tin, ha ha ha ha!”

Thành ca yên lặng nhìn lão huynh này ngửa mặt cười lớn không chút che đậy, mãi cho đến khi hắn cười đủ rồi mới bình tĩnh nói: “Ngươi biết nàng là bằng hữu của ta, còn ra tay với nàng?”

Thanh niên áo trắng không hề hoảng sợ, ngược lại còn nhếch khóe miệng khiêu khích nói: “Ta không chỉ tấn công nàng ta, mà còn công kích ngươi nữa kìa, chỉ là thật đáng tiếc, Khương tiền bối ngươi không có thành toàn cho ta!”

“Xem ra còn phải trách ta không biết điều, không phối hợp với ngươi?”

Vừa dứt lời, Khương Thành trực tiếp tấn công thanh niên áo trắng.

Dù sao đối phương nói đến mức này rồi, rõ ràng là muốn đối đầu với hắn, vậy thì không cần giữ lại nữa.

Một thanh kiếm đâm ra, nhưng thanh niên áo trắng lại phản ứng kịp.

Chỉ đáng tiếc là có cũng vô dụng.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, thanh niên áo trắng chưa kịp làm bất kỳ hành động nào đã ngã xuống rồi.

Nhưng điều làm Thành ca thất vọng là, thi thể của đối phương cũng đã mất tích.

Cái bóng trên mặt đất vặn vẹo, phát ra tiếng cười đắc thắng.

“He he… Khương tiền bối, ta biết ngươi lợi hại cỡ nào, nếu đã tới gặp ngươi, sao có thể không có chuẩn bị trước chứ?”

“Ta đã nói rồi, ở đây ta chính là thần, có mặt ở mọi nơi!”

“Trừ khi ngươi có thể tiêu diệt tất cả bóng trong thế giới này.”

“Nếu không ngươi vĩnh viễn cũng không giết nổi ta.”

Mấy câu này cũng khiến Khương Thành hiểu ra.

Lúc trước đám yêu thú kia và bóng của chúng, mình đã làm ngược rồi.

Cái bóng mới là bản thể, ngược lại cơ thể của yêu thú là một ảo ảnh được tạo ra bởi đạo Ảnh.

Cho nên muốn gây sát thương cho người này, chỉ có thể công kích cái bóng của hắn.

Khi hắn vừa nảy ra ý nghĩ này, bóng người thanh niên áo trắng ở phía đối diện đã bất giác phình lên.

Từ kích thước cái bóng của một người bình thường, nó phình rộng ra bán kính hàng chục ngàn dặm.

Cái bóng giống như một đầm lầy khổng lồ nuốt chửng lấy người được chọn, hoàn toàn bao vây lấy Khương Thành, chỉ còn lại một khoảng trống nhỏ nơi hắn đứng.

Giọng thanh niên áo trắng lại vang lên, tràn đầy sự tự tin.

“Muốn giết chết cái bóng của ta, e rằng ngươi không có cái bản lĩnh đó, bởi vì ngươi không biết đạo Ảnh.”

“Mà ngươi sẽ phải trả giá cho hành vi mạo phạm vừa rồi.”

“Ta không tin ngươi có thể tiếp tục chặn mãi!”

Nói xong, đầm lầy nhanh chóng nhào về phía thân thể Khương Thành.

Đó là phương thức tấn công đặc biệt của thanh niên áo trắng.

Nếu hắn có đạo Ảnh mạnh mẽ như vậy ở thế giới bên ngoài, cho dù hàng trăm vị Cổ Thánh bị kẹt ở giữa, e rằng họ cũng sẽ bị hắn nuốt chửng toàn bộ.

Nhưng thật đáng tiếc, người hắn gặp phải lại là Khương Thành.

Khoảnh khắc thể trọc tiếp xúc với cái bóng, lập tức có âm thanh chói tai của vàng và sắt va chạm nhau.

Khương Thành có thể cảm nhận được tác động vật lý mà cái bóng truyền tới, nhưng cũng chỉ có thế thôi.

Lượng sức mạnh này vẫn không thể xuyên thủng được lớp phòng ngự thể trọc của hắn.

“Haiz, ngươi cũng không đánh hết sức nha.”

Hắn rút thanh cốt kiếm ra, huy động toàn bộ lực trọc trong cơ thể rồi nhanh chóng bao phủ về vòng ngoài của cái bóng.

Trong chớp mắt, một màng mỏng lực trọc xuất hiện trên những cái bóng trong bán kính hàng chục ngàn dặm.

Giống hệt như sương mù lắng đọng, lớp lực trọc mỏng đó rơi trên lớp bóng.

Vốn dĩ cái bóng màu đen giờ đây bị bao phủ bởi một tầng tông màu xám.

“Ngươi! Ngươi đã làm gì!”

Tiếng hét lớn của thanh niên áo trắng vang đến.

“Đây là cái gì……”

“Không thể nào, nơi này không thể có sức mạnh nào có thể đả thương ta…”

Giọng nói của hắn ngày càng yếu đi, rồi nhanh chóng biến mất cùng với cái bóng kéo dài hàng chục ngàn dặm kia.

Khi Khương Thành thu hồi lực trọc, những đốm sáng ở khắp nơi từ từ bay lên đầy trời.

Bọn chúng lại trở về với căn nguyên thế giới, tiêu tan giữa trời và đất.

Toàn bộ quá trình rất dễ dàng, đơn giản, thoải mái.

Chủ yếu là lực trọc mạnh đến vô lý, nếu không, cho dù có tám trăm mười Cổ Thánh, đối diện với thế tấn công của cái bóng vừa rồi thì bọn họ cũng lực bất tòng tâm.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là Khương Thành đã thông quan.

Bởi vì thế giới này vẫn tồn tại.

Khương Thành cảm nhận xung quanh mình, phát hiện rằng các quy tắc của thế giới này vốn không hề thay đổi.

“Vẫn là thế giới của đạo Ảnh? Chẳng lẽ hắn vẫn còn sống?”

“Vừa rồi hắn đã dùng toàn lực rút đi toàn bộ bóng trong thế giới này rồi mà. Tại sao lại còn tàn dư?”

Hắn nhíu mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng mới nhớ ra mình đã bỏ sót điều gì.

Khi Khương Thành đến vị trí của Lăng, hắn phát hiện ra rằng bóng của nàng đã phồng lên gấp 10 lần kích thước trước đó.

Cái bóng có lúc nằm phẳng trên mặt đất, có lúc dựng đứng lên lơ lửng trong không trung.

Có lúc tĩnh lặng, có lúc xoắn suýt.

Điều này cho thấy sức mạnh của Lăng đã bị rút đi một nửa, tình hình rất không lạc quan.

Mặc dù sắc mặt của nàng vẫn rất bình thường, bề ngoài dường như không có gì nghiêm trọng, nhưng ánh mắt nàng nhìn Khương Thành lại mông lung, nửa mê nửa tỉnh.

Bởi vì cái bóng trước mặt nàng đã lấy đi phần lớn sự tự nhận thức của nàng.

"Hì hì hì hì…"

Giọng thanh niên áo trắng lại vang lên.

Chỉ là lần này, không có cảm giác nhàn nhã nắm chắc chiến thắng, mà là điên cuồng như cá chết lưới rách.

"Khương Thành, ngươi thật khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác nha!"

"Nếu như ngươi lợi hại như vậy, vậy thì ngươi tiếp tục ra tay đi nào!"

"Ta thực muốn xem xem, ta chết trước hay nàng ta chết trước! Tới đi!"

Người này quả thật xuất hiện trong bóng của Lăng, điều này khiến Khương Thành cảm thấy rất ngứa tay.

Lực trọc của hắn rất mạnh, hắn có thể dễ dàng diệt ngay cái bóng cuối cùng này, sau đó thông quan thành công.

Nhưng sau khi tiêu diệt cái bóng này, về cơ bản Lăng cũng sẽ phế luôn.

Hắn có chút hối hận, sớm biết tình hình trước đó chưa nghiêm trọng, lẽ ra nên hành động dứt khoát.

Thấy hắn do dự không động thủ, thanh niên áo trắng cảm thấy nhẹ nhõm.

Đương nhiên là hắn không muốn chết.

Thế nên, giọng điệu của hắn trầm tĩnh trở lại, như thể hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Chắc hẳn ngươi không muốn hồng nhan tri kỉ của mình cứ như vậy mà hương tiêu ngọc vẫn chứ?”

Khương Thành hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Ngươi muốn nói cái gì?”

“Rất đơn giản, ngươi đi ra ngoài dẫn thêm nhiều người vào, bồi thường tổn thất của ta.”

Chương 2592: Vòng xoáy tác dụng thần kỳ

“Dẫn người vào cho ngươi hấp thu?”

Thành ca cảm thấy buồn cười trước sự hay thay đổi của tên này.

Nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên có người dám dùng phương thức ép buộc ra lệnh cho hắn làm việc gì đó.

Có điều, cục diện trước mắt, hắn thật sự không có kế sách hay ho nào thích hợp.

Lực trọc có thể dễ dàng giết chết cái bóng cuối cùng, nhân tiện giết chết luôn cái tên thanh niên áo trắng kia, nhưng sau khi tiêu diệt cái bóng, đạo hành mất đi của Lăng cũng không thể quay lại.

Nếu tự tay giết Lăng, lại không thể hồi sinh nàng.

Thanh niên áo trắng đang nắm chặt tấm thẻ giữ mạng là nàng, nhất định cũng sẽ không mắc lừa giết nàng.

Huống hồ, ngay cả khi nàng được hồi sinh, không có gì đảm bảo rằng hệ thống sẽ khôi phục Lăng về trạng thái đỉnh cao trước đây.

“Có cách nào thay đổi những cái bóng đó biến thành đạo hành của nàng không?”

Khương Thành đếm hết kỹ năng của mình, nhưng không thể tìm ra giải pháp hữu hiệu.

Trừ khi quay ngược thời gian, quay trở lại trước khi bước vào ải này.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn quyết định dùng phương thức thần hồn để tiến vào hồn hải của Lăng, chống lại thanh niên áo trắng.

Bởi vì chỉ khi Lăng đánh bại đạo Ảnh của vị diện này, nàng mới có thể lấy lại đạo hành của chính mình trong cái bóng.

Nghĩ đến đây, đầu tiên hắn điều động lực trọc, tạo thành một kết giới tròn màu xám.

Thanh niên áo trắng tưởng hắn định giết mình nên hét lên dữ dội.

“Khương Thành, trước khi ngươi giết ta, nàng ta nhất định sẽ chết trước!”

“Ta bảo đảm nàng ta sẽ chết!”

“Nếu ngươi không dừng tay, chúng ta đồng quy vu tận!”

Giọng nói sắc bén hung dữ mang theo cảm giác điên cuồng mạnh mẽ, giống như một con thú đang cận kề cái chết.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn phát hiện ra rằng lần này lực trọc đã không chạm vào cái bóng mà hắn đang ở.

Mà là từ bên ngoài bao vây lấy hắn và Lăng.

Khương Thành làm vậy chỉ để ngăn ngừa người này trốn thoát mà thôi.

Thanh niên áo trắng thở phào nhẹ nhõm, lại trở nên kiêu ngạo.

“Ha ha ha ha, ta biết ngay là ngươi không dám!”

“Đừng lãng phí sức lực nữa, ngươi không làm gì được ta đâu, trừ phi ngươi muốn hủy nàng ta!”

“Ta khuyên ngươi nên đáp ứng điều kiện của ta, chỉ cần ngươi dẫn đến một trăm Cổ Thánh, ta sẽ thả nàng đi, trả lại đạo hành của nàng, thế nào?”

“Ngươi có đủ tư cách đưa ra điều kiện với ta sao?”

Thành ca cắt đứt liên hệ với hắn, ý thức chìm vào vòng xoáy hố đen trong cơ thể, điều động toàn bộ thánh lực thứ hai chuyển hóa thành Hồn lực.

Rồi trực tiếp lao thẳng vào ấn đường của Lăng.

Nếu là trong lúc chiến đấu, đây chính là thần hồn xâm nhập, nhưng mà hiện tại Khương Thành là cứu người.

Còn Lăng lúc này đã bất tỉnh, căn bản không hề có sự phản kháng nào.

Mãi cho đến khi xông vào hồn hải của nàng, Khương Thành cuối cùng cũng chịu sự bài trừ theo bản năng của Lăng.

Hồn hải của bất kỳ ai cũng sẽ không chào đón Hồn lực của người khác tiến vào đóng chiếm.

Nhưng mà may là hồn lựuc của Thành ca quá mạnh, cộng thêm Hồn lực của Lăng bị cái bóng rút ra nên cực kỳ yếu, vậy nên sự phản kháng theo bản năng này về cơ bản không gây ra bất kỳ trở ngại nào.

Lúc này, Hồn lực chính của Lăng giống như ngọn nến trước gió.

Mãi đến khi Khương Thành can thiệp, cuối cùng nàng mới có chút phản ứng.

“Sao ngươi lại đến đây?”

“Ta còn không tới thì ngươi coi như xong luôn.”

Thành ca vừa nói vừa huy động Hồn lực, tạo thành một pháo đài kiên cố, vững chắc bảo vệ Hồn lực chủ của nàng ở bên trong.

Chủ hồn của Lăng không hề kháng cự, coi như là mặc nhận để hắn tiếp quản hồn hải của mình.

Ngay sau đó, Khương Thành cảm nhận được sự quấy nhiễu từ một thế lực bên ngoài.

Luồng sức mạnh đó vô hình vô chất, có hiệu ứng tê liệt và biến đổi mạnh mẽ, cố ý làm mềm Hồn lực của hắn, rồi biến nó thành một phần của cái bóng, sau đó lấy đi phần Hồn lực này.

Chuyển sang chiến đấu bình thường, cùng cấp tiên nhân sẽ không sợ loại công kích này.

Suy cho cùng, họ cũng có đạo của riêng mình, không sợ đạo Ảnh.

Nhưng hiện tại đạo Ảnh có được sự chống đỡ căn nguyên thế giới, đã trở thành quy tắc của toàn bộ vị diện này, quy tắc quá mạnh, đây cũng chính là nguyên nhân Lăng thất bại.

Nhưng mà may thay, lúc này người đối mặt với dòng sức mạnh này lại là Khương Thành.

Sau khi Hồn lực của hắn tiếp xúc với cái bóng, cuộc đối đầu giữa hai bên nhanh chóng leo thang thành một cuộc tỉ thí đạo.

Theo một ý nghĩa nào đó, bây giờ chính là đạo quy tắc đối kháng với đạo Ảnh của vị diện này.

Nếu đạo quy tắc thất bại, thì Hồn lực của Thành ca cũng sẽ bị đối phương đồng hóa thành một cái bóng.

Cuộc đối đầu gay cấn lên cơn sốt ngay từ những phút đầu tiên.

Hai bên đã phát động một cuộc đối đầu trong hồn hải của Lăng, mà thanh niên áo trắng nhanh chóng cảm nhận được danh tính của thế lực mới này.

Thay vì cảm thấy sợ hãi, hắn rơi vào trạng thái vui mừng điên cuồng.

“Ha ha ha ha, Khương Thành, quả nhiên là ngươi!”

“Ngươi đây là đang tự cho mình thông minh sao!”

“Vốn dĩ là đạo Ảnh của ta không cách nào xâm nhập vào trong cơ thể ngươi, ta cũng không thể làm gì được ngươi. Kết cục lại là ngươi chủ động dâng tới cửa, điều này cũng không thể trách ta được nha.”

Đối với hắn, nó giống như câu được một con cá lớn, niềm vui bất ngờ làm hắn mở cờ trong bụng.

Vừa chiến đấu hết mình với Khương Thành, hắn vừa đắc thắng khiêu khích, phá vỡ hoàn toàn điểm phòng thủ trước đó.

“Hồn lực của ngươi thật sự quá mạnh rồi đó, ngoài sức tưởng tượng của ta, ta rất cảm tạ lễ vật này của ngươi.”

“Quy mô này, vượt xa vị hồng nhan tri kỷ kia của ngươi gấp mấy chục lần, ngươi tu luyện kiểu gì thế?”

Thần hồn của Thành ca thuộc về thiên hồn, vốn đã mạnh hơn Cổ Thánh bình thường.

Hiện tại Hồn lực này là từ thánh lực thứ hai trong thế giới nội thể chuyển hóa mà thành, đương nhiên là cực kỳ kinh người.

“Nếu ngươi đã muốn như vậy, vậy thì cố gắng lên.”

Hắn không lo lắng về việc bị thanh niên áo trắng đánh bại, bởi vì đạo Ảnh của đối phương không được tính là rất mạnh.

Cách đây không lâu, hắn đã sử dụng lực trọc của mình để tiêu diệt cái bóng khổng lồ mà đối phương tập hợp trong hàng chục ngàn dặm, đòn đánh đó đã đánh bật 99% căn nguyên thế giới phía sau vị diện này.

Thanh niên mặc áo trắng bây giờ không nhận được nhiều sự hỗ trợ.

Trong tình hình này, Khương Thành một mình đấu với đạo của vị diện này cũng không ngoa.

Càng huống hồ, sau lưng hắn còn có một thế giới chống đỡ cho hắn – thế giới hố đen trong cơ thể.

Thanh niên áo trắng rất nhanh sau đó phát hiện ra rằng bản thân lạc quan quá sớm.

Trong cuộc đối đầu với Khương Thành, đạo Ảnh của hắn không những không thể đồng hóa đối phương, mà hắn lại cảm thấy một lực hút quỷ dị từ thần hồn của đối phương.

Sau khi bị hấp thụ, hắn không thể thoát ra được.

Dường như thứ mà hắn đối diện là một vực sâu không đáy, sắp nuốt chửng hắn.

Điều này cho hắn một dự cảm không lành.

“Đây là cái gì?”

“Hồn lực sao có thể có đặc tính như vậy?”

“Không đúng! Không đúng chút nào!”

“Đạo Ảnh của ta ở vị diện này là vô địch, không ai có thể đánh bại ta!”

Hắn không ngừng tự nói để cổ vũ bản thân, nhưng tình hình thực tế không vì điều đó mà trở nên tốt hơn, ngược lại còn nhanh chóng tệ đi.

Trong nháy mắt, đạo Ảnh của hắn như con mồi bị vô số xúc tu quấn lấy, hoàn toàn mất khống chế.

“Không! Không!”

Thanh niên áo trắng phát ra một tiếng hét lên một tiếng thét chói tai, tràn đầy hoảng sợ.

Hắn có sự cảm rằng, một khi bản thân hắn cũng như đạo Ảnh thực sự bị kéo vào trong vực thẳm đó, thì thứ đang chờ đợi hắn sẽ là chìm sâu vĩnh viễn, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

“Dừng tay! Khương Thành dừng lại!”

“Có gì từ từ nói mà, Khương tiền bối…”

Chương 2593: Người thừa kế của Thiên Thần

“Bây giờ thì biết nói đàng hoàng rồi sao?”

Khương Thành, người chiếm lợi thế tuyệt đối, cảm thấy rất thoải mái.

Hắn còn có thời gian rảnh rang quan sát bên ngoài, hắn phát hiện cái bóng của Lăng đã biến mất, tất cả đều bị thanh niên áo trắng hút vào cuộc đối đầu.

Lực hút của thế giới hố đen nội thể không chỉ bao gồm cái bóng, mà còn đạo Ảnh.

Điều này khiến hắn cảm thấy thật kì lạ.

“Đạo cũng có thể trở thành một vật cụ thể, sau đó bị cướp mất sao?”

“Hơn nữa, vòng xoáy hố đen này của ta thực sự có công dụng này?”

Thanh niên mặc đồ trắng ở phía đối diện đang cầu tha mạng.

“Khương tiền bối, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi!”

“Trước đó đều là ta bị yêu ma mê hoặc, quên mất thân phận của mình, vọng tưởng đối đầu với ngươi.”

“Bây giờ cuối cùng ta cũng hiểu được mình nhỏ bé và ngu ngốc đến mức nào, xin ngươi hãy cho ta thêm một cơ hội để bù đắp lỗi lầm.”

“Chỉ cần giữ lại cái mạng quèn của ta, ta sẽ hối cải hoàn toàn, toàn lực hợp tác với ngươi…”

“Chỉ cầu xin ngươi dừng lại đi…”

“Đừng đừng đừng!”

Thành ca rất không hài lòng ngắt lời hắn.

“Ngươi đừng cúi đầu xin tha chứ, như vậy thật không hợp với thiết lập nhân vật của ngươi đâu, thật là làm người ta thất vọng mà.”

“Còn có phần thắng nằm trong tay lúc nãy, thiên hạ có ta đẹp trai, phong độ, cường mạnh hơn, nên ngươi hãy tiếp tục duy trì nhé”.

Thanh niên áo trắng ngẩn tò te trong giây lát, phải mất vài giây hắn mới nhận ra rằng đây là một lời từ chối.

Vừa định chửi ầm lên, nhưng đã quá muộn rồi.

Hắn và đạo Ảnh đã hoàn toàn bị nuốt chửng bởi vòng xoáy hố đen của Khương Thành.

Thành ca cũng xem như là đủ trình rồi.

Trong khi nuốt chửng đạo Ảnh và thanh niên áo trắng, hắn đã đưa cái bóng vô chủ trở lại hồn hải của Lăng.

Dù sao cũng là đạo hành của nàng, hắn cũng chẳng đến mức nhân cơ hội mà lợi dụng.

Vào khoảnh khắc bước vào vòng xoáy hố đen, thanh niên trẻ mặc đồ trắng thân hóa cái bóng đã sớm biến thành tro tàn cát bụi rồi.

Ngay sau đó, một chuyện thần kỳ đã xảy ra.

Đạo Ảnh bị nuốt chửng bởi vòng xoáy hố đen từ từ ngưng tụ lại kết thành hình rồi biến thành một hạt châu trong suốt đen tuyền.

“Cái này… Đây không phải là đạo châu có được giống với hai ải trước sao?”

“Thì ra còn có thể thông qua cách này để lấy được?”

Thành ca vốn cho rằng bắt buộc phải thông quan, nhưng bây giờ hắn phát hiện hình như có thể đơn giản hơn một chút rồi.

Để viên đạo châu này vào thế giới hố đen, hệ thống kỹ năng Thiên Đạo của hắn lại có thêm đạo Ảnh.

Với việc thu nhận đạo Ảnh, hắn cũng chính thức vượt qua ải này.

Bên ngoài, Lăng xuất hiện trên ô vuông màu vàng thứ ba, mà cơ thể của Khương Thành lại ở bên cạnh nàng, nhưng thần hồn vẫn ở trong hồn hải của hắn.

Không có đạo Ảnh, bóng của Lăng cũng đã hồi phục lại đạo hành.

Tiên lực, Hồn lực, đạo nguyên, ý thức toàn bộ đều khôi phục lại rồi, thậm chí còn nhận được một số sức tăng cường.

Bởi vì cái bóng cuối cùng không chỉ có đạo hành của nàng, mà còn bao gồm cả một phần của thanh niên áo trắng kia.

“Tính ra thì, nàng ta cũng được xem là có thu hoạch lớn rồi.”

Thành ca trong hồn hải vô cùng yên tâm, nghĩ cách để cô nàng này nịnh nọt, tâng bốc bản thân, coi như báo đáp ơn cứu mạng lần này.

Hắn gỡ bỏ kết giới Hồn lực trước đó, đang định rút khỏi hồn hải của Lăng, lại đột nhiên phát hiện dưới chủ hồn của nàng có một tia sáng đang chậm rãi nhấp nháy.

“Chuyện gì vậy, lúc trước có thấy đâu nhỉ.”

“Chẳng lẽ cái bóng còn chưa được thanh trừ sạch sẽ?”

Thế nên Khương Thành phân bổ Hồn lực của mình, rồi đi về phía tia sáng đó thăm dò.

Sau khi đến gần hơn hắn mới phát hiện đó không phải là một cái bóng, mà giống như một phần Phân Hồn thì đúng hơn.

Phân Hồn rất yếu ớt, cũng không tồn tại cái gọi là bản thể, nhưng hắn có thể khẳng định một điều - tiểu hồn này không thuộc về Lăng.

Bởi vì dao động của hai người hoàn toàn khác nhau.

“Tại sao dưới chủ hồn của nàng lại có một chút Phân Hồn của người khác, chẳng lẽ là sau khi đánh bại kẻ thù trước đó nàng đã cố ý trấn áp nó xuống?”

Khương Thành tò mò dùng Hồn lực “sờ chạm” vào Phân Hồn đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số hình ảnh lướt nhanh qua chủ hồn của hắn, cho dù là cảnh giới như hắn cũng không kịp nắm bắt lấy.

Dường như có một số ký ức quá khứ ẩn giấu trong Phân Hồn đó, chỉ là Thành ca chỉ có thể nhìn thấy một vài cảnh ngắt quãng.

Trong đoạn hình ảnh đầu tiên, xung quanh toàn là sóng gió hỗn loạn, có vẻ như Nguyên Tiên giới vẫn chưa được sinh ra.

Trong đoạn hình ảnh thứ hai, hắn thấy một ông già râu tóc bạc phơ, thân mặc áo tang.

Trong đoạn hình ảnh thứ ba, hắn nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn với mái tóc dài buông xõa, thân áo giáp da sơ sài, tay cầm một con dao găm.

Còn đoạn hình ảnh thứ tư, chính là vết tích Phân Hồn này chậm rãi trôi vào trong một hạt thạch châu kỳ dị…

Hắn không kịp có thời gian để mà suy nghĩ kỹ về nó, chỉ nhìn thấy một chút Phân Hồn bị hắn chạm vào bay lên phía trên như thể nó đã thức tỉnh vậy.

Phân Hồn đó nhanh chóng chìm vào chủ hồn của Lăng, biến mất không một vết tích.

Khoảnh khắc tiếp theo, chủ hồn đã hồi phục đạo hành mở mắt ra.

Thành ca quan sát một hồi, sau đó mới tò mò hỏi: “Ngươi vẫn ổn chứ, vừa rồi Phân Hồn kia là sao?”

Chủ hồn của Lăng bình tâm lại rồi nói: “Tốt xấu gì thì ngươi cũng phải rời khỏi hồn hải của ta rồi nói chuyện chứ, đây dù sao cũng là nơi bí mật nhất của ta.”

Khương Thành cảm thấy nhẹ nhõm, xem ra nàng đã thật sự khôi phục hoàn toàn, hơn nữa cũng không vì ký ức trong một

chút Phân Hồn kia mà xảy ra dị biến.

Hắn thu hồi Hồn lực của mình ròi thu nó trở về cơ thể của mình.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, hắn thấy Lăng ở phía đối diện cũng đang nhìn hắn chằm chằm.

“Ngươi đã nhìn thấy gì?” Nàng hỏi.

Mặc dù thái độ của nàng nghiêm túc hơn bao giờ hết, nhưng Thành ca không xem là chuyện gì nghiêm túc cả.

Dù cho Lăng có mạnh hơn nữa, thì hình tượng trong tâm trí hắn vẫn phải là em gái nhỏ cần hắn bảo vệ, điều này đã được ấn định ngay từ đầu rồi.

Cho nên hắn cũng không giấu diếm gì.

“Ta nhìn thấy một cái ông lão và một người đàn ông tóc dài, còn có vài thứ hỗn loạn, rối tung rối mù.”

“Những cái đó đều là gì vậy? Tại sao trong hồn hải của ngươi lại có một tia Phân Hồn?”

Lăng im lặng.

Hơn mười giây trôi qua, nàng mới đột nhiên hỏi một câu.

“Ngươi đã nghe nói về Sơ và Chí chưa?”

Thành ca suýt chút nữa là nhảy dựng lên.

“Ý ngươi là, ông già đó và người đàn ông tóc dài kia là Sơ và Chí?”

“Không phải chứ, ngươi thật sự dính líu với bọn họ sao?”

Lăng gật đầu: “Ta đã phát hiện ra tia Phân Hồn đó từ lần đầu tiên ta tu luyện hồn hải rồi, nhưng lúc trước ta không biết nó đến từ đâu, thậm chí đã từng có một đợt mọi người đều sẽ có một thứ giống như thế trong hồn hải.”

Nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Nhiều năm như vậy rồi, nó vẫn luôn không chút động tĩnh gì, cho nên ta cũng không để ý nữa.”

“Khi Lạc Tiên điện xuất hiện, nó có phản ứng một chút.”

“Khi đến đây, còn chiều theo dục vọng của nó…”

“Nhưng cho đến vừa rồi, khi nó dung nhập vào chủ hồn của ta, cuối cùng ta mới biết được nguồn gốc của nó.”

Ánh mắt nàng nhìn Khương Thành trở nên vô cùng phức tạp.

“Nó là Phân Hồn của Chí.”

Thành ca mắt chữ A miệng chữ O, khó tin đến mức không khép miệng lại được.

Phân Hồn của Chí, đó không phải là Phân Hồn của Thiên Thần sao?

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Lăng có thể tự mình vào Thiên Phong thạch rồi.

Giống như vị Thánh Hoàng có được linh ý Thiên Thần, Lăng cũng được xem như là người thừa kế có mối quan hệ sâu sắc với Thiên Thần.

Chương 2594: Đồng đội tiêu chuẩn

Khương Thành cẩn thận nhìn xem, dưới tình huống không ai hướng dẫn mà cũng có thể trực tiếp tiến đến Thiên Phong thạch, ngoại trừ năm vị Minh Tổ Hồn Tổ kia, chỉ có mình hắn và Thu Vũ Tuyền.

Hắn là do một đường đi nghiệm từ con đường vàng kim của cửa phá giới đến nay còn như không có kết quả.

Còn Thu Vũ Tuyền là bởi cuộc khảo nghiệm từ con đường luân hồi, Thành ca cũng không biết nàng có qua cửa được hay không.

Trừ cái đó ra, vẫn còn ba người, theo thứ tự là Thánh Hoàng, Lăng và Vô Lăng.

Hai người trước một người có được linh ý của Thiên Thần, một người có được phân hồn của Thiên Thần.

Mà Vô Lăng, nhìn từ sự quen thuộc khống chế Thiên Phong thạch của hắn, người này rất có thể chính là Thiên Thần.

“Tại sao Thiên Thần lại có nhiều người thừa kế như vậy?”

“Chẳng lẽ đây là do hắn cố tình sắp xếp, để trong lần thu hoạch này tóm gọn các nàng?”

Đột nhiên Thành ca nghĩ đến gì đó.

Ví dụ như Thiên Thần luôn luôn ẩn thân sau màn chưa từng xuất hiện, chỉ âm thầm hoá ra hai "hóa thân" đi hành tẩu, xem như hai con tốt.

Thậm chí cũng giống như Tiên Mẫu trao Đạo Ấn, đến lúc nguy cấp lại lấy lại, để người khác làm việc không công cho mình.

"Bản thể của Thiên Thần, cuối cùng sẽ không nuốt chửng hai hiện thân của hắn chứ?"

"Nếu là như vậy thì, Thánh Hoàng mất tích nọ đúng là có hơi kinh khủng."

Hắn không khỏi dùng ánh mắt đồng tình đánh giá Lăng bên cạnh.

"Vậy bây giờ ta nên xưng hô là Chí, hay là Lăng?"

"Đương nhiên là Lăng, ngươi nghĩ cái gì vậy?"

Lăng tức giận trừng mắt liếc hắn.

"Ta chính là ta! Cái phân hồn đó đã sớm bị ta triệt tiêu!"

Khương Thành thở phào nhẹ nhõm, xem ra tình huống của nàng tốt hơn mình tưởng chút.

"Lúc nãy ngươi lấy được gì trong tàn hồn đó?"

"Ngươi muốn biết à?"

"Đúng đó."

"Thế gọi một tiếng Lăng tỷ đi, ta sẽ suy lại." Lăng cong đôi mắt đầy ý cười ranh mãnh.

Thành ca nhếch miệng: "Vậy ngươi cứ giữ lại cho thối rữa trong bụng đi."

Hắn cũng không phải kẻ yêu thích lịch sử viễn cổ, cũng không nhất thiết phải biết cho bằng được chuyện lúc trước.

"Ta sẽ tự mình vượt qua cửa ải tiếp theo, ngươi chờ ở bên ngoài đi."

Trải qua xong một tầng, bây giờ hắn cảm thấy một mình mình vượt cửa ải cũng dễ dàng.

Nhưng hắn vừa đạp lên khối lập phương thứ tư, phát hiện Lăng cũng im lặng đi theo.

“Ngươi thế này…”

Lời còn chưa dứt, hai người gần như đồng thời xuất hiện trong thông đạo vị diện.

Khương Thành có bất lực: “Nếu như ngươi lại trúng chiêu, ca lại phải cứu ngươi.”

Lăng cố ý ngang ngược đáp: “Không phải ngươi nổi danh là cao thủ gánh muội tử à, làm sao? Cuối cùng cũng không được?”

“Vấn đề ở đây không phải là được hay không, chỉ là ngươi đi qua những cửa ải này cũng không có ích lợi gì, vậy cần gì phải tốn công vô ích?”

“Cũng chưa chắc đâu.”

Lăng phun ra câu này xong bèn tự bay lên không.

Khương Thành cũng không biết nàng muốn gì.

Khẽ quan sát thế giới này một lúc, bốn phía âm khí âm u, sương mù lượn lờ.

Mặc dù hắn không biết ở đây thịnh hành đạo gì, nhưng suy đoán hẳn là Minh Tộc lại hoặc là mấy loại Quỷ tộc gì đó.

Nếu vị diện đã xoay quanh đạo của đối phương, chứng tỏ người nọ vẫn còn sống.

Thế là hắn hét to một tiếng.

“Người đâu? Mau hiện thân ra gặp mặt đi!”

Đợi nửa phút, tình huống tương tự cửa ải phía trước xuất hiện, đối phương không hề lộ diện.

Ngược lại xung quanh người hắn bốc lên từng vòng từng vòng âm khí, như rồng quyển giương nanh múa vuốt.

Bất kể nó có là âm khí, tử khí hay là quỷ khí, thì vẫn chỉ là một nhánh của hệ thống Thanh khí, không cách nào đâm thủng được lớp phòng ngự bằng lực trọc của hắn, vì vậy cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến hắn.

Khương Thành cũng đoán được kế hoạch của đối phương.

Đây cũng là vọng tưởng muốn làm "Sơn đại vương", đang cố tình xuống tay với mình.

"Ai da, ngươi mà còn không ra, sau này hối hận cũng đã muộn."

Hắn đang định quan sát xung quanh xem có thể tìm ra manh mối thông quan hay không, đột nhiên phát hiện đỉnh đầu trở nên tối sầm lại.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên lập tức la lên tại chỗ.

"Chết tiệt! Sao mà ngươi làm được?"

Chỉ thấy trên không trung, bầu trời như một bức màn sân khấu bị người ta nắm ở giữa mạnh mẽ xé xuống.

Khương Thành dụi dụi con mắt, mới phát hiện đó là ảo giác.

Nhưng mà cũng không khác nhau mấy.

Bầu trời giăng đầy âm khí không ngừng tụ lại trung tâm như những đám mây đen, khiến cho biên giới phía xa ngày càng mỏng đi, để lộ ra bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa.

Mà ở khu vực trung tâm, âm khí càng lúc càng nồng nặc.

Đứng ở giữa, rõ ràng là Lăng.

Chỉ thấy nàng một tay giữ lấy bầu trời, từ từ hạ xuống.

Trong lòng bàn tay nàng tối đen như mực, thậm chí còn lộ ra một chút sáng chói, tản ra khí tức kinh người.

Lúc nàng bay xuống, những đám mây đen trên bầu trời nhanh chóng tập trung về phía trung tâm, rồi điên cuồng đổ vào lòng bàn tay nàng.

Cảnh tượng như thể bầu trời dần bị kéo xuống, cực kỳ chấn động.

Miệng Thành ca sắp không khép lại được.

Cảnh tượng này mặc dù không bằng những trận đại chiến kinh hoàng mà hắn đã trải qua, nhưng mấu chốt là đang ở trong vị diện của người khác, Lăng làm được chuyện này rất không hợp lẽ thường.

Mãi đến khi nàng đáp xuống trước mặt hắn, hơi hất lên cái cằm trơn bóng, ngạo nghễ nhìn hắn thì hắn mới hoàn hồn

“Ngươi đã làm gì?”

Những đám mây đen trên bầu trời đã biến mất không còn tăm tích.

Toàn bộ bầu trời trở nên “Sạch sẽ trong lành”.

Mà trên mặt đất, hắn cũng không còn cảm thấy mảy may một chút khí tức quỷ quái nào nữa.

Nếu không phải vẫn đang còn ở trong vị diện này, Thành ca sẽ nghi ngờ có phải mình đã trực tiếp thông quan rồi không.

Lăng không trả lời mà mở tay trái ra.

Trong lòng bàn tay thanh tú đang nâng một hạt châu đen kịt, đó chính là đám âm khí lúc nãy biến thành.

Khương Thành vừa nhìn đã nhận ra.

“Ơ cái này, đây không phải đạo châu sao?”

Hắn càng thêm kinh ngạc.

Trước đó đã lấy được ba viên đạo châu, nhưng quá trình thu hoạch đâu có phải như vậy đâu.

Vừa bước vào đã trực tiếp lấy đi đạo châu của cửa này, Thành ca cũng có hơi khó hiểu.

Vẻ mặt của hắn khiến Lăng cực kỳ thỏa mãn, cuối cùng cũng lấy lại được mặt mũi trước tên này một lần.

“Bất ngờ lắm chứ gì?”

“Bất ngờ lắm, bất ngờ lắm.”

“Lần này không tính là ngươi giúp ta đi chứ?”

“Không tính không tính, lần này ngươi là một đồng đội đạt tiêu chuẩn, nhưng mà sao ngươi làm được?”

Lăng chỉ chỉ mi tâm mình.

“Bởi vì một phần tàn hồn kia, đối với mấy cái thông đạo này ta có chút hiểu biết đặc biệt.”

“Biết liên tiếp điểm của mỗi thông đạo ở đâu, chỉ cần tìm được vị trí đó là có thể tập hợp lại hết các đạo của nó.”

“Còn có thể như vậy?”

Khương Thành mừng rỡ: “Vậy là thông quan sẽ đơn giản hơn rất nhiều rồi.”

Nói đến thông quan, Lăng lực bất tòng tâm lắc đầu.

“Ta có thể tập hợp tất cả đạo của thế giới này, nhưng ta lại không có cách nào tiêu diệt nó.”

“Sau lưng nó có căn nguyên thế giới trợ giúp, với thực lực của ta không thể chống đỡ nổi.”

Thành ca cười: “Ta còn tưởng đâu là chuyện lớn gì.”

“Ngươi không tiêu diệt được, còn có ta mà.”

“Ngươi có thể?”

“Đương nhiên, đưa đạo châu cho ta là được.”

Thật ra Lăng cũng không nắm chắc chuyện này lắm, nghe hắn nói có thể làm được bèn không chút do dự bỏ viên đạo châu đó vào trong lòng bàn tay Khương Thành.

Chương 2595: Không phải là ngươi là cố ý nhường chứ?

Khương Thành cam lấy hạt châu, lập tức điều động hố đen trong thế giới bên trong.

Rất nhanh thánh lực thứ hai đã kết nối được với hạt châu.

Quá trình sau đó cũng không khác mấy với cửa trước.

Hạt châu này bị sức mạnh của vòng xoáy hút lấy, tiến vào lỗ đen trong nội thể.

Ngay vào lúc này, một tiếng hét từ xa truyền đến.

“Khương chưởng môn! Xin dừng tay!”

“Xin hãy dừng tay, chúng ta là người một nhà mà…”

Thành ca liếc mắt xem xét, là một Cổ Thánh Quỷ tộc.

Mặc dù có hơi quen mắt, nhưng không nhận ra là ai.

Người này chính là người bước vào cửa này trước hết, nhưng vừa nãy không những không xuất hiện còn ra tay tấn công Thành ca, rõ ràng là không có ý tốt.

Chỉ là theo sau Lăng rút sạch sẽ âm khí nơi đây, sức mạnh của hắn ở thế giới này cũng rơi xuống đáy vực.

Vốn dĩ người này còn tính ẩn núp không lộ diện, để tránh bị Khương Thành tìm ra hỏi tội.

Nhưng nếu hấp thu viên âm Quỷ châu kia, tên Cổ Thánh Quỷ tộc này muốn giấu cũng không giấu được.

Đạt được âm Quỷ châu, Khương Thành sẽ cực kỳ hiểu rõ đạo âm Quỷ, sẽ dễ như trở bàn tay khóa chặt vị trí người này.

Sau đó lợi dụng âm Quỷ châu, phá nát đạo tâm người này.

Cưỡng ép hắn ra ngoài.

Người này chỉ có thể cả gan chạy đến thỉnh cầu Khương Thành giơ cao đánh khẽ, hấp thu âm Quỷ châu thì thôi đi, đừng hủy đi đạo tâm của hắn.

Chỉ tiếc là đã chậm.

Thành ca cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Sau khi nhìn thấy người này, thay vì dừng quá trình hấp thụ, hắn lại tỏ ra ngạc nhiên.

“Ồ, thì ra ở đây còn có những người khác à.”

Lăng hồi tưởng lại những lần gặp gỡ ở cửa trước, cũng không có mấy cảm tình với người này.

Thế là cũng hợp tác.

“Nhất định là yêu thú thí luyện trong bí cảnh này, để ta tiêu diệt nó!”

Nói xong, nàng rút kiếm ra chém về phía tên Cổ Thánh Quỷ nọ.

Người này chỉ sợ có Khương Thành, đối với một kiếm này của Lăng cũng chẳng để tâm tới.

Song, khi một kiếm này sắp chém vào hắn, cuối cùng hắn mới ý thức được nguy hiểm.

Cả người đầy quỷ khí giờ phút này gần như đông cứng lại, dưới sự đè ép bá đạo của đạo chiến đấu, hắn như bị cầm tù.

“Không! Không…”

Hắn liều mạng vùng vẫy, vừa muốn thoát thân, vừa cầu xin Khương Thành tha thứ.

Nhưng không đợi hắn nói được câu nào, đòn tấn công của Lăng đã hoàn toàn chôn vùi hắn.

Khi mọi vấn đề đã lắng xuống, hai người cũng trở lại thế giới bên ngoài.

Âm Quỷ châu và Hắc động thế giới hòa làm một, âm vang nhắc nhở của hệ thống vang lên, báo cho Khương Thành biết hắn lại lấy được một kỹ năng hạng Thiên Đạo.

Quang ảnh trước mắt biến ảo nhanh chóng, đường nối vị diện biến mất.

Sau khi hắn và Lăng cùng nhau ra tới thế giới bên ngoài, khối lập phương thứ tư dưới chân cũng biến thành màu vàng kim.

Lần này thời gian thông quan nhanh chóng và đơn giản hơn trước kia rất nhiều lần.

Nhanh đến mức Khương Thành còn không quan sát được thông đạo trước mặt, cứ như vậy kết thúc.

“Có vẻ như kế hoạch của Vô Lăng sắp phá sản rồi.”

Hai người không chậm trễ, nhanh chóng tiến vào thông đạo thứ năm.

Lần này tiên nhân bên trong không phản bội, ngay lập tức bước ra gặp nhau.

Nhưng cũng không đợi người này làm gì, Lăng lại một lần nữa luyện ra viên Đạo châu nọ.

Sau đó, Khương Thành một mạch hấp thụ Đạo châu, toàn bộ quá trình không đến ba phút đồng hồ đã vượt qua cửa này.

Ba người họ cùng nhau trở ra ngoài, Thành ca như thường lệ để tên tiên nhân kia lại, mình và Lăng tiếp tục vượt cửa.

Cứ như vậy, hai người giữ vững tốc độ vài phút thông quan một cửa, đẩy nhanh về phía trước.

Kỹ năng cấp Thiên Đạo Khương Thành thu hoạch được cũng ngày càng nhiều.

Mặc dù cảnh giới tu vi của hắn không có dấu hiệu tiến bộ gì, nhưng những mới đạt được này không phải là vô dụng.

Nó không chỉ làm phong phú thêm thủ đoạn chiến đấu của hắn, mà mỗi lần dung hợp sẽ khiến Hắc động trong thế giới trở nên càng thêm ổn định, càng thêm muôn màu muôn vẻ.

Đồng thời, nó cũng giúp hắn càng thêm hiểu rõ tiếp tục mở rộng thế giới hắc động.

Theo thời gian trôi qua, Khương Thành lục tục ngo ngoe gặp được mấy người phe mình như Lam Đề, Minh Đồng, Tỉ Trường, Bạch La Chân.

Dưới yêu cầu của hắn, những người này cũng không theo hắn lập đội vượt quan, mà tất cả đều ở lại trên khối lập phương họ đang đứng, chờ hắn thông quan toàn bộ.

Sau gần một tháng trôi qua, cuối cùng Khương Thành và Lăng cũng dắt tay nhau vượt hết tất cả thông đạo.

Cho đến nay, toàn bộ mười nghìn tám trăm khối lập phương đều đã được thắp sáng ánh vàng kim.

Ngay lúc cái công trình khổng lồ này rốt cuộc cũng hoàn thành, hai người bước ra một bước cuối cùng.

Thứ xuất hiện trước mặt hai người là một cánh cửa.

Giống như đi hết một con đường lát đá, đột nhiên xuất hiện giữa hư không.

Viền khung cửa tỏa ra ánh sáng trắng toát, nhìn khá thánh khiết.

Mà ngoài cửa vẫn là một mảnh hư không.

Giọng của Vô Lăng lại vang lên, lần này là với sự kinh hoàng sâu sắc.

“Các ngươi vậy mà vượt qua Vạn Đạo Thí Luyện nhanh như vậy?”

Chủ nhân của Thiên phong thạch chính là Giáng Thần giả chân chính - Sơ.

Quyền kiểm soát của người khác ngay từ đầu đã được hắn thiết lập tốt.

Sơ chế tạo ra mấy cái kiệt tác, tất cả đều có thân phận đặc thù, tự nhiên sẽ có được quyền hạn gần với của hắn.

Bao gồm cả Thiên Thần, cũng gồm cả Vô Định Cổ Thánh, Di và Thu Vũ Tuyền.

Chỉ là Tuyền muội tử nhất định muốn phá vỡ con đường luân hồi, không có hứng thú thao túng Thiên Phong thạch.

Mà ngoại trừ bốn người này, hai mươi mấy tùy tùng, cũng chính là bọn người Hữu Nhất, Tả Nhị mà Khương Thành tiêu diệt, cũng có thể có được quyền hạn thấp hơn nhờ thân phận của họ.

Có được quyền hạn đó, bọn họ lợi dụng Thiên Phong thạch rút ra căn nguyên thế giới, tạo ra Tiên Sơn.

Mà những ai không đạt được thân phận đó, cũng có cơ hội giành được quyền khống chế Thiên Phong thạch.

Thông qua mấy con đường cửa phá giới, có thể thu hoạch được một ít quyền khống chế bên ngoài, giống như bọn người Hồn Tổ Minh Tổ.

Nếu như thông quan một cửa cực khó trong Vạn Đạo Thí Luyện, vậy thì có thể thu được quyền hạn thao túng tầng tiếp theo.

Chỉ là, từ ngày thí luyện này được thiết lập, chỉ có một người đột phá thành công mà thôi.

Người đó là Chí.

Chỉ là, năm đó Thiên Thần vượt quan, tất cả cửa ải trong Vạn Đạo Thí Luyện đều có cùng một Đạo.

Mà lần này tất cả cửa Khương Thành thông quan đều có Đạo khác nhau, tình huống phức tạp hơn gấp chục ngàn lần, độ khó càng thêm địa ngục.

Vô Lăng không hề xem thường Khương Thành, thậm chí còn cực kỳ coi trọng.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần cho việc người này có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Nhưng trong tưởng tượng của hắn, nếu không có thời gian mấy trăm tỷ năm cũng không có khả năng thông quan hết

được.

Kết quả bây giờ mới qua một tháng, Thành ca đã xuất hiện ở lối vào tầng tiếp theo.

Chỉ cần hắn vượt qua cánh cửa đó là có thể thành công lấy được quyền hạn thao túng tầng tiếp theo, và ngang hàng với hắn.

Chuyện này sao không làm hắn kinh ngạc cho được?

"Loại chuyện này… Sao có thể làm được?"

Lúc này, hắn mơ hồ lo lắng kế hoạch sẽ thất bại.

Mặc dù Thành ca không nhìn thấy hắn, nhưng vẫn không khỏi nhướng mày nhìn về phía đó, cố ý oán trách.

"Mới đầu nghe ngươi nói như vậy ta còn tưởng là khó lắm."

"Bây giờ mới phát hiện, ngươi chỉ nói chuyện giật gân hù dọa bọn ta mà thôi!"

"Một nghìn tám trăm thông đạo ngoại trừ số lượng quá nhiều có hơi đáng ghét, thì gần như chẳng có chút độ khó nào, không phải là ngươi là cố ý nhường chứ?"

Dưới cái giọng điệu làm màu của hắn, Vô Lăng trầm mặc.

Chương 2596: Quà tặng của Thành ca

Nghe mấy lời làm màu này của Thành ca, trong lòng Lăng nổi lên một sự kích động rất muốn đánh hắn.

Nếu không phải lão nương ta ở 10797 ải phía sau mỗi lần đều dẫn đầu, trực tiếp tìm được Đạo châu, bây giờ ngươi có thể vượt qua ải thứ 20, coi như ta thua cuộc.

Kết quả là bây giờ ngươi làm màu, thì không có tên ta nữa phải không?

"Chúng ta vào trong thôi."

Nàng không khỏi tiến lên một bước.

Lúc này, Vô Lăng trong nơi tối cuối cùng cũng hoàn hồn lại.

“Ha, ngươi có thể vượt qua vạn đạo thí luyện, thật sự là rất xuất sắc.”

“Nhưng mà, sau khi một người bước vào trong thì cánh cửa này sẽ biến mất.”

Giọng điệu của hắn lại trở nên khôi hài: “Khương Thành, ngươi tự vào hay là để nàng vào đây?”

“Chỉ có một người được vào?”

Lăng thu lại bước chân vừa định bước qua.

Nếu đổi lại là các trường hợp khác, với sự kiêu ngạo trong lòng, nàng chắc chắn sẽ không nhường.

Nhưng nếu là Khương Thành, tuy bây giờ miệng nàng nói không phục, nhưng trong lòng thì phục rồi.

Nhưng điều làm nàng ngạc nhiên lại là, Khương Thành ở bên cạnh cũng lùi lại một bước, thậm chí còn lùi xa hơn, trực tiếp lùi lại phía sau nàng.

“Nếu chỉ có một người được vào, vẫn nên là ngươi đi.”

Lăng nhìn hắn với vẻ hoài nghi.

“Ngươi chắc chắn?”

“Đương nhiên chắc chắn.”

Khương Thành nhường cơ hội vào cửa cho nàng, một mặt là Lăng đã rất nỗ lực suốt quãng đường này, có thể nói trong một tháng đã vượt qua vạn đạo thí luyện thì một nửa công lao đều là nhờ nàng.

Hơn nữa bản thân đã có được hàng chục ngàn kỹ năng Thiên Đạo, có thể nói là đã gặp trúng cơ duyên cực lớn, nhưng Lăng lại không thu được gì cả.

Còn có một nguyên nhân khác nữa, chính là thân phận của nàng.

Bọn họ đã cố gắng hết sức để vượt qua vạn đạo thí luyện, tiến vào tầng sâu của Thiên Phong thạch, là để tranh đoạt quyền kiểm soát bảo vật này.

Bản thân thực lực của Thành ca quá mạnh, cho nên dã tâm không nằm ở đây.

Hắn thực sự không hứng thú với việc điều khiển viên đá đó.

Nhưng Lăng thì khác.

Là một trong những người truyền thừa của Thiên Thần, quyền kiểm soát này hẳn là rất quan trọng với nàng?

Đây cũng có thể coi là trận chiến định mệnh của nàng.

Thấy thái độ của Khương Thành không phải là đùa giỡn, Lăng gật gật đầu, sau đó định đi vào.

“Chờ một chút!” Thành ca chợt kêu ngăn nàng lại.

“Sao vậy?”

“Không có gì, chuẩn bị cho ngươi một chút đồ.”

Không thể vào đấu trường để chống lưng cho nàng, Thành ca có chút không yên tâm.

Lỡ như nàng thua Vô Lăng thì sao?

Hắn cảm thấy cần phải chuẩn bị vài thứ cho muội tử này.

Nhìn một cái vũ khí của Lăng, từ khi không có Hám Thiên Phủ, nàng toàn sử dụng Đế kiếm siêu việt, vậy nên dù sao thì nàng cũng phải đổi nó thành Đế khí lăng tiên.

“Ngươi mở thánh giới đi.”

Lăng cũng không biết hắn nghĩ gì, nhưng cũng phối hợp với hắn đã mở nó ra.

Khương Thành nhấp vào hệ thống thuật luyện khí, nhập tài liệu, đặt vào Hỗn Độn Tử Ngọc Tủy qúy báu, rồi lựa chọn đạo chiến đấu của Lăng.

Tốn thời gian năm ngày, cuối cùng mới luyện ra được một thanh Đế kiếm có đạo chiến đấu.

“Cầm lấy đi.”

Sau khi nhận được thanh Đế kiếm tỏa ra luồng sát khí lạnh lẽo, Lăng ngay lập tức cảm nhận được sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong đó.

Nàng đã thấy qua Đế khí lăng tiên, nhưng nàng dám cá rằng đạo chứa trong món đồ này mạnh không chỉ gấp đôi so với những thứ mà nàng đã thấy trước đây.

Mà điều quan trọng nhất là nó chứa đựng đạo của mình, vô cùng tương thích với chính mình.

Là một tiên nhân dùng kiếm, nàng từng mơ ước được sở hữu một thanh Đế kiếm chiến đấu, nhưng nằm mơ cũng không rằng một ngày nào đó điều đó sẽ trở thành sự thật.

Hơn nữa còn là được Khương Thành tặng.

“Cái này… thật sự là của ta rồi?”

“Thật.”

“Ngươi hào phóng như vậy sao?”

Trong lòng Lăng, tên này chỉ biết ăn hời, không bao giờ chịu thiệt.

Thành ca tức giận trừng mắt, làm động tác rút kiếm lại.

“Không cần thì thôi.”

“Ai nói ta không cần chứ?”

Lăng một tay lấy lại nó, nhanh chóng luyện hóa nó.

Còn Thành ca không hề dừng lại.

Hắn lại nhấp vào hệ thống thuật luyện khí, lại luyện ra cho Lăng một cái Đế giáp lăng tiên cho Lăng để giúp nàng tăng khả năng phòng thủ.

Thật tình mà nói, ca này đã tinh chế vũ khí rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn làm áo giáp.

Ngay cả đệ tử của Phi Tiên môn cũng chưa từng được hưởng đãi ngộ như thế này.

Sau khi khoác lên mình bộ Đế giáp màu xanh trắng mềm mại này, Lăng không biết nên nói gì mới tốt, tên này đột nhiên trở nên tốt như vậy, làm nàng có chút cảm thấy khó quen.

Nhưng đây vẫn chưa xong.

Khương Thành đã dày công tìm kiếm trong kho cá nhân của mình, cuối cùng hắn lấy ra tất cả các mảnh vỡ của 21 mảnh vỡ thần khí Hộ Tâm kính.

“Cái này có thể hấp thu công kích, đồng thời sao chép phản công trả lại cho đối phương, cũng cho ngươi mượn luôn đó.”

Món đồ này quá quý giá.

Mặc dù bản thân hắn cũng chẳng dùng đến nó, nhưng tốt xấu gì nó cũng là một thần khí, vậy nên lần này không nói là tặng.

“Là mượn à nha, sau này khi ngươi ra lại còn phải trả lại cho ta nữa đó, biết chưa hả?”

“Ò, biết rồi.”

Lăng chưa bao giờ trải qua trận chiến với Giáng Thần giả cả, cũng chưa từng nhìn thấy Hộ Tâm kính, nhận được những mảnh vỡ, cũng không biết là món bảo vật gì.

Nhưng Vô Lăng - người đang trốn trong bóng tối, lại đột nhiên hét lớn.

“Ngươi điên rồi à? Vậy mà lại cho nàng mượn thứ thần vật này à?”

Khương Thành nhướng mày, đắc ý nói: “Sao, không được sao? Liên quan gì đến ngươi hả?”

“Ngươi! Ngươi đúng là tên điên!”

Vô Lăng bị hắn chọc cho tức điên.

Đó là thần khí đấy!

Nghĩ mà xem người khác đánh sống đánh chết cũng chẳng sờ được một cạnh của nó, kết quả, Lăng chẳng làm gì cả, lại nhận được nó.

Nghe thấy phản ứng này của hắn, Lăng cuối cùng cũng biết những mảnh vỡ này quý giá như thế nào.

Nhất thời nàng hơi á khẩu.

Trước khi nàng đi vào, Khương Thành làm một bước chuẩn bị cuối cùng.

“Cho ta một sợi tóc của ngươi đi.”

“Hả?”

Lăng - người đang chìm trong sự ngạc nhiên và cảm động, nhất thời không rõ ý đồ của hắn.

“Ngươi muốn tóc của ta làm gì?”

Khương Thành cũng không đợi nàng đồng ý, trực tiếp với tay kéo đứt một sợi.

Sau khi đưa vào kho hệ thống, hắn nghiêm túc nói: “Ký thác nỗi nhớ, tránh sau không gặp được ngươi nữa.”

Ánh mắt của Lăng trở nên hơi phức tạp.

Khương Thành thấy nàng cứ ngơ ngác nhìn mình, liền xua tay giục nàng.

“Được rồi, ngươi có thể vào đi rồi, cố gắng đánh bại cái tên kia đi, đừng làm mất mặt ca đây!”

Lăng im lặng gật gật đầu.

Trước khi quay người, nàng đột nhiên cởi một sợi dây buộc tóc của mình, nhét vào lòng bàn tay Khương Thành.

Sau đó kiên quyết xông vào cánh cửa ánh sáng.

Sau khi nàng đi vào, cánh cửa quả nhiên biến mất không một dấu vết.

“Ngươi thật sự cho nàng vào nhỉ.”

Vô Lăng vừa rồi còn đang tức giận, lúc này lại phát ra một tràng cười sảng khoái.

“Ta vốn tưởng rằng sẽ là ngươi, như vậy sẽ mang đến cho ta một trở ngại cực kỳ to lớn.”

“Thật không ngờ người lại để nàng vào, đây không phải là đang giúp ta sao? Xem ra ta nên cảm ơn ngươi mới phải.”

Khương Thành cạn ngôn.

“Ngươi thật sự muốn trừ khử khỏi hóa thân này đến vậy sao?”

“Hóa thân?”

Vô Lăng hơi khựng lại, rồi cười khẩy.

“Ngươi nói không sai, trừ khử hóa thân này, là ta đã viên mãn rồi.”

“Vậy thì cũng chưa chắc, có thể nàng mới là người chiến thắng?”

“Nàng?”

Vô Lăng cười nhạt một tiếng.

“Có phải ngươi nghĩ rằng nàng có được thần khí thì có thể đánh bại ta à?”

“Nói thật với ngươi, ta có thần khí.”

Bỏ lại câu nói này, hắn cắt đứt liên lạc với Khương Thành.

Mà lúc này, Lăng đã vào đấu trường rồi.

Chương 2597: Thiên Đạo trong cơ thể

Tầng này hơi khác so với những gì Lăng nghĩ.

Thứ xuất hiện trong tầm mắt là một bục cao hình nón, bốn hướng đều có chín bậc thang dẫn đến điểm cao nhất, ở đỉnh lại có một chiếc ghế đá màu đen.

Chín bậc thang trước mặt nàng trống không.

Có một người phụ nữ phong thái yểu điệu đứng ở bậc thang thứ tư bên trái, Lăng vừa nhìn thoáng là nhận ra liền, chính là Thánh Hoàng.

Mà đứng ở bậc thứ ba bên phải lại có một người nam nhân anh tuấn đứng đó, không là Vô Lăng thì còn là ai được nữa?

Nàng cũng xem như người đã trải qua nhiều trận chiến, trải qua rất nhiều tình huống khác nhau nên khi nhìn thấy cảnh này, cũng có thể đoán được sẽ phải làm gì tiếp theo.

Không ngoài dự đoán, ở đây còn sẽ có một trận chiến.

Mà quy tắc của cuộc chiến, e rằng chính là ai leo lên đỉnh trước, ngồi lên trên chiếc ghế đá màu đen.

Nếu như Khương Thành có mặt ở đây, lúc này nhất định sẽ rất ngạc nhiên.

Hắn biết Thánh Hoàng mất tích nhất định có liên quan đến Vô Lăng, nhưng hắn vốn cho rằng Thánh Hoàng là bị kẻ đứng sau giết chết rồi.

Suy cho cùng Vô Lăng vừa xuất hiện đã cưỡng chế trấn áp đám người Minh Tổ Hồn Tổ, dù đối diện với kẻ nào hắn cũng

nắm chắc phần thắng trong tay, hắn biết tất cả những bí mật mà chỉ kẻ trong cuộc mới biết.

Càng huống hồ nàng luôn cảm thấy Vô Lăng chính là bản tôn Thiên Thần.

Cái hóa thân Thánh Hoàng chỉ có linh ý này nhất định yếu hơn.

Ai có thể biết rằng Thánh Hoàng dường như chiếm thế thượng phong trong trận chiến hiện tại.

“Lại thêm một người truyền thừa tham gia vào cuộc đấu võ.”

Vô Lăng nhìn xuống Lăng, người vẫn còn ở cấp thứ nhất.

“Xem ra, đây là một trận quyết đấu trời định.”

Lăng nhìn hắn, rồi lại nhìn Thánh Hoàng, hơi ngạc nhiên.

“Ngươi cũng có được Tàn hồn của Chí?”

Thánh Hoàng lắc đầu, bình tĩnh trả lời: “Thứ ta có được chính là linh ý.”

“Trận này quyết đấu gì vậy?”

Hiện tại Lăng chỉ ra là phải leo lên trên, nhưng nàng đang ở tầng thứ nhất, dù thế nào đi chăng nữa nàng cũng không thể bay lên tầng thứ hai.

Bản thân bục cao này không có áp lực gì nặng nề.

Đó chỉ là một cấp cao hơn, như thể ở một vị diện khác, không thể dùng cách thức thông thường là có thể đến được.

Vô Lăng đã tiếp nhận cuộc trò chuyện.

“Ba người chúng ta tỉ thí.”

“Người chiến thắng mỗi vòng sẽ tự động lên một tầng, người thua sẽ giảm một tầng.”

“Cuối cùng, ai có thể đạt được vương tọa ở tầng cao nhất trước, người đó sẽ là người chiến thắng duy nhất, người đó cũng sẽ hoàn toàn giành được quyền kiểm soát Thiên Phong thạch.”

Lăng không biết nhiều về Thiên Phong thạch nên nàng liếc nhìn một cái.

Lại hỏi: “Nếu chỉ có một người tiến vào thì sao?”

Vô Lăng nhàn nhạt nói: “Sẽ có những thí luyện khác, các thí luyện khác còn khó khăn vất vả hơn so với vạn đạo thí luyện.”

“Thì ra là vậy.”

Lăng từ từ rút thanh Đế kiếm chiến đấu mà nàng vừa mới nhận được.

“Vậy chúng ta tỉ thí cái gì?”

“Rồi ngươi sẽ biết nhanh thôi.”

Khi Vô Lăng vừa dứt lời, một vòng tròn ánh sáng vàng đồng thời sáng lên khắp bốn hướng đài cao chín tầng.

Ánh sáng vàng bao trùm cả ba người bọn họ vào bên trong.

Khi ánh sáng dần tắt, bóng dáng của ba người đã biến mất tại chỗ.

Ngay khi ba người Lăng, Thánh Hoàng và Vô Lăng đang triển khai tỉ thí, thì Khương Thành ở bên ngoài đã quay người trở về.

Hắn mau trở lại Phong Thiên cung ở bên ngoài.

Hơn 10.000 người trước đó sớm đã trở lại rồi, nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy hắn, đám người Minh Tổ, Hồn Tổ ngay lập tức bao quanh hắn.

“Khương chưởng môn, thế nào?”

“Cái tên Vô Lăng kia nhất định là bị ngươi giết chết rồi đúng không?”

“Khương chưởng môn mà đã ra tay, tiểu tặc Vô Lăng kia sao còn sống được chứ, nhất định là đã chết không có chỗ chôn thân rồi!”

“Ha ha, một khi Vô Lăng chết, Thiên Phong thạch liền lại thuộc về sự khống chế của chúng ta rồi!”

Khương Thành không thể không dội gáo nước lạnh cho bọn họ.

“Làm các ngươi thất vọng rồi, Vô Lăng vẫn còn sống.”

“Nhưng mà các ngươi cũng không cần quá lo lắng, ta đã phái người đi ứng chiến, tin rằng một lát nữa thôi sẽ đem tới tin tốt.”

“Hả?”

“Vậy mà vẫn còn sống sao?”

Vẻ mặt đám người Minh Tổ đầy đau khổ.

“Thuộc hạ của người có đáng tin cậy không? Lúc trước chưa từng nghe nói qua nha.”

“Vô Lăng không dễ đối phó, lỡ như thua thì phải làm sao?”

Khương Thành khôn cho là đúng, khoát khoát tay.

“Nếu nàng thật sự thua, lúc đó ta ra tay cũng không muộn.”

Thượng Huyền Cổ Thánh lo lắng.

“E rằng lúc đó đã quá muộn rồi.”

“Vô Lăng nhất định đang có được quyền kiểm soát Thiên Phong thạch cao hơn. Một khi người này thành công, đến lúc đó sẽ không ai có thể ngặn được hắn, và thậm chí toàn bộ Nguyên Tiên giới đều sẽ rơi vào tay hắn.”

“Đúng vậy, hậu quả không thể lường được.”

“Vì muôn dân, vẫn mong Khương chưởng môn, bây giờ hãy ra tay lẫn nữa đi…”

Thành ca không khỏi bĩu môi.

Cái gì mà muôn dân, cho dù Vô Lăng thực sự hoàn toàn kiểm soát Thiên Phong thạch, với việc thống trị toàn bộ Nguyên Tiên giới là hai việc hoàn toàn khác nhau, Tiên Mẫu cũng không phải là người không có bản lĩnh.

Huống chi, hiện tại ta còn đang lo không ai giết chết được ta, kẻ địch đến càng mạnh càng tốt.

Năm người này nói cảm động như vậy, thực ra cũng chỉ là vì chính bản thân bọn họ mà thôi.

“Nếu như các ngươi vì muốn giành lại quyền kiểm soát Thiên Phong Thạch, vậy thì ta khuyên các ngươi nên sớm từ bỏ cái ý định đó đi.”

“Cho dù Vô Lăng có bị giết chết, cũng không đến lượt năm người các ngươi.”

Quyền kiểm soát của năm người bọn Hồn Tổ và Minh Tổ chỉ là cấp thấp nhất.

Lăng và Vô Lăng cho dù là ai thắng, quyền hạn đều sẽ vượt trên bọn họ.

“Sau này Thiên Phong thạch có động tĩnh gì bất thường, các ngươi có thể tới tìm ta.”

“Niệm tình quen nhau, bất luận như thế nào hoàn cảnh tệ thế nào ta cũng sẽ che chở cho ngươi.”

Nói xong hắn liền rời đi.

Không lâu sau, hắn đã trở lại Phi Tiên môn trên Đông Trúc đảo.

Lần này, các tộc thân quen như Vu tộc, Huyền tộc và Hoang tộc cũng theo hắn trở về, không tiếp tục ở lại Phong Thiên cung nữa.

Sau một thời gian, đám người Quy Tàng, Hư Uyên, Khúc Vọng từ Vô Thượng Đạo Cực bên đó cũng lần lượt đến Đông Trúc đảo.

Những người này đều là người quen cũ của Thành ca, bọn họ gia nhập liên minh trung lập phân tán này của Vô Địch minh như một lẽ đương nhiên.

Trong một thời gian ngắn, bên Đông Trúc đảo cực kỳ náo nhiệt, gần một nửa số cao thủ ưu tú trong Nguyên Tiên giới đã tập trung về đó.

Hoặc có lẽ là bởi vì chảy máu chất xám nghiêm trọng, bọn họ mất đi sự tự tin tiếp tục chiến đấu, trong một khoảng thời gian dài tiếp theo, cả Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên cung đều sẽ không có động thái gì lớn.

Cả hai bên đều duy trì sự khắc chế, Nguyên Tiên giới một lần nữa lại mở ra thời kỳ yên bình hiếm có.

Trong thời gian này, Phi Tiên môn rất hưng thịnh.

Nhiều đệ tử bốn đời lần lượt đột phá Cổ Thánh, như nấm mọc sau mưa.

Khương Thành nhìn thấy đây rõ ràng là tốc độ thăng cấp khác với những tiên nhân khác, cảm thấy bốn đời đệ tử sớm muộn gì cũng sẽ đạt tới cảnh giới Cổ Thánh.

Tiết tấu các đệ tử thăng cấp đều đặn, hắn làm cái chức chưởng môn cũng chẳng nhàn rỗi.

Khi không có gì để làm, thì phát triển vòng xoáy hố đen trong cơ thể để tăng cường thánh lực thứ hai mà bản thân có thể huy động.

Mà thế giới hắc động đó, kể từ khi hấp thụ hàng ngàn hàng chục ngàn hạt Đạo Châu trước đó, cũng đã trải qua một số thay đổi thần kỳ.

Những đạo khác nhau này dần dần tập hợp lại và hình thành trong thế giới trong cơ thể.

Mãi cho đến một ngày nào đó, một mùa xuân mới sẽ xuất hiện ở trung tâm của thế giới đó.

Khương Thành cẩn thận cảm nhận, sắc mặt trở nên cổ quái.

“Không phải chứ, chẳng lẽ ta ở thế giới này sẽ thật sự sinh ra một Thiên Đạo sao?”

Mặc dù nói trước đó hắn đã từng nghĩ bản thân sẽ sáng tạo ra một vị diện hoàn chỉnh với ba nghìn căn nguyên, tương tự như Nguyên Tiên giới, nhưng sau khi phát hiện ra Thiên Đạo, hắn vẫn cảm thấy có chút hoang đường.

Chương 2598: Thân phận của Vô Lăng

Bắt đầu từ kỷ nguyên đầu tiên, đã có vô số tiên nhân đã từng nghĩ về việc tu luyện ra một thế giới hoàn chỉnh từ bản thân họ.

Thế giới đó nằm ngang hàng với các vị diện chính như Thiên giới, Nguyên Tiên giới.

Lấy khí hải của chính mình làm căn nguyên thế giới, lấy quy tắc ngộ tính của chính mình làm 3000 căn nguyên, lấy thần hồn và ý thức của chính mình làm Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ Khương Thành phát hiện trong những điều này hình như có chút sai lệch.

Thế giới bên trong cơ thể hắn lại sinh ra một "Biển Thiên Đạo", chẳng lẽ đó là do kết hợp với Đạo Châu hắn có được từ vạn đạo thí luyện trước đó rồi chuyển hóa mà thành.

Đó không phải là ý thức hay Thần hồn của bản thân hắn.

Mặc dù nó cũng thuộc về hắn, cũng chịu sự khống chế của hắn, nhưng không giống như một phần trên cơ thể của hắn, nó chỉ giống như một môn võ thuật hoặc kỹ năng.

"Như thế này hình như không đúng lắm."

Khương Thành không nói rõ được rốt cuộc chỗ nào không đúng lắm, chẳng qua chỉ là linh cảm mà thôi.

Sau khi biển Thiên Đạo ra đời, lợi ích liền đến.

Kể từ khi mở ra thế giới hắc động bên trong cơ thể, Khương Thành luôn phải phân tâm duy trì thế giới này, tránh cho nó sụp đổ, đồng thời nỗ lực mở rộng ra bên ngoài.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể điều động thêm càng nhiều thánh lực thứ hai.

Bây giờ với sự can thiệp của Thiên Đạo đặc biệt, hắn thấy rằng bản thân có thể rút thân ra rồi.

Cái Thiên Đạo đó đã tự động tiếp quản thế giới hắc động, giúp hắn duy trì và mở rộng ra bên ngoài.

Hơn nữa có chuyên môn trong ngành, Thiên Đạo vốn dĩ luôn đảm đương làm chuyện này, nó làm còn tốt hơn bản thân Khương Thành.

"Đây là chuyện tốt à nha!"

Không cần phải tự mình tu luyện, đã có thể tự động nhận được nhiều Thánh lực thứ hai hơn, chuyện kiểu này rất phù hợp với triết lý sống của Thành ca.

Vậy nên, hắn vui vẻ tiếp nhận hiện trạng một "Thiên Đạo" xuất hiện trong cơ thể mình, lập tức vứt bỏ những lo lắng vừa rồi.

Sau một khoảng thời gian, hắn cũng không có việc gì để làm cả.

Đám người Kỷ Linh Hàm, Mạc Trần, La Viễn thỉnh thoảng cũng đến để hỏi ý kiến của hắn về tình hình hiện tại và những gì Phi Tiên môn sẽ làm trong tương lai.

Xét cho cùng, Nguyên Tiên giới hiện tại vẫn là Vô Thượng Đạo Cực, Phong Thiên cung và Vô Địch minh đang ở trạng thái đồng thời đứng vững.

Ngồi trong động phủ, Khương lão tổ như lão thần ở đây nồi bấm tay tính toán các kiểu.

“Trạng thái này chắc chắn sẽ không kéo dài mãi, những thay đổi lớn sẽ sớm tới thôi.”

Mọi người đều không biết.

“Thay đổi đáng kể?”

“Ý của Khương chưởng môn là sắp xảy ra một trận địa chiến mới sao?”

Những năm gần đây xảy ra rất nhiều đại kiếp, mọi người đều sắp tê liệt luôn rồi, nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên ở đây cả.

Thành ca nhắm mắt lại, khẽ gật đầu.

“Không sai.”

Mạc Trần vội vàng hỏi: “Không biết biến cố sẽ bắt đầu từ đâu?”

Khương lão tổ lại bấm bấm đốt ngón tay, giả vờ tính toán đủ thứ.

Rồi hắn mới nói ra ba từ.

“Phong Thiên cung.”

Nhìn thấy bộ dạng cao thâm khó dò của hắn, tất nhiên mọi người đều không quá tin.

“Phong Thiên cung có vấn đề gì sao?”

“Bên phía bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chẳng lẽ sẽ bị Vô Thượng Cực Đạo tiêu diệt sao?”

Khương lão tổ chậm rãi lắc lắc ngón tay.

“Ngươi nói ngược rồi, Phong Thiên cung sắp trở nên cường mạnh chưa từng có, Vô Thượng Đạo Cực sắp đối mặt với khảo nghiệm lớn rồi.”

“Hả?”

“Làm sao có thể như vậy?”

“Vậy chúng ta phải làm gì không?”

Khương Thành giữ lại Kỷ Linh Hàm, vẫy tay với những người khác: “Đợi xem tình hình là được, các ngươi lui ra đi.”

Hắn đưa ra những phán đoán này, đương nhiên không phải là vì hắn có thể bấm ngón tay tính toán.

Chỉ là bởi vì hắn biết Lăng và Vô Lăng đang tranh giành quyền kiểm soát Thiên Phong thạch mà thôi.

Sau khi trải qua vạn đạo thí luyện, hắn đã hiểu sâu hơn về uy lực của Thiên Phong thạch, cùng với sự xuất hiện của những Hỗn độn chi tinh trước đó, vị ca này không xem trọng Vô Thượng Đạo Cực lắm.

Lúc trước Tiên Mẫu có thể nang vai ngang vế với Phon Thiên cung chỉ là vì đám người Minh Tổ, Hồn Tổ không thể phát huy uy lực của Thiên Phong thạch quá nhiều.

Một khi Lăng và Vô Lăng tìm được người chiến thắng, một trong hai người sẽ trở thành chủ thực sự của Thiên Phong thạch và có được quyền kiểm soát càng cao hơn, sự cân bằng giữa hai bên sẽ bị phá vỡ.

Khương Thành vẫn chưa biết Thánh Hoàng vẫn còn sống đồng thời cũng tham gia vào.

Theo như hắn thấy, nếu như Vô Lăng thành công, hắn nhất định sẽ không giữ lại Vô Thượng Đạo Cực, việc cuối cùng Tiên Mẫu có thể làm chính là trốn về nơi sâu nhất trong Thiên Đạo.

Mà lúc đó, cũng chính là lúc hắn nên ra tay rồi.

Có một chút sai lệch so với những gì hắn dự đoán, lúc này Vô Lăng, Thánh Hoàng và Lăng đã trải qua nhiều vòng tranh đoạt thí luyện.

Trong ba người, Vô Lăng đứng ở tầng tám, cách chiếc ghế đá đen ở nơi cao nhất chỉ còn một bước.

Chỉ cần hắn bước lên nó, hắn sẽ trở thành chủ nhân của Thiên Phong thạch.

Còn Lăng và Thánh Hoàng lần lượt đứng ở tầng thứ hai và tầng thứ nhất.

Xem ra Vô Lăng chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng trên mặt hắn không hề nhìn thấy một chút tự mãn nào, càng không dám thả lỏng.

Bởi vì tầng này, cả Lăng và Thánh Hoàng đều đã đứng lên trước đó, chỉ là sau đó bọn họ bị hạ xuống mà thôi.

Quy tắc thí luyện của ba người bọn họ được đặt ở đó, người chiến thắng sẽ thăng lên một tầng, hai người còn lại sẽ bị hạ xuống một tầng.

Khó khăn lắm mới thắng liên tiếp vài ván, thua mấy ván giữa chừng, lại rớt xuống tầng dưới.

Nội dung của mỗi trận tỉ thí đều do Thiên Phong thạch thiết lập, có thể nói là muôn hình muôn dạng, đa dạng vô cùng.

Có cái là thám hiểm bí cảnh, có cái là du hành đến các bí cảnh khác nhau, có cái là đấu võ có cùng điều kiện, có cái là khảo nghiệm đạo tâm, có cái là khảo nghiệm ngộ tính hoặc lực chiến đấu, có đôi khi còn là hạng mục tỉ thí không rõ ý nghĩa.

Ba người bọn họ đều có thế mạnh riêng, vậy nên ngươi tranh ta đoạt, rất khó để phân định người chiến thắng cuối cùng.

Vô Lăng không có tự tin giành chiến thắng trong vòng tiếp theo.

Có lẽ là Lăng và Thánh Hoàng đã tạo cho hắn quá nhiều áp lực, thái độ của hắn đã không còn kiêu ngạo như trước nữa mà dịu đi rất nhiều.

Trước khi trận chiến mới bắt đầu, hắn hít một hơi thật sâu rồi mở miệng.

“Hai người các ngươi nếu không muốn sau này hoàn toàn bị diệt vong, tốt nhất nên thành toàn cho ta.”

“Ta có thể cam đoan, đợi khi ta trở thành chủ nhân Thiên Phong thạch, ta với các ngươi nước sông không phạm nước giếng.”

Lăng đương nhiên không có hứng thú với đề nghị này của hắn.

Nàng búng nhẹ vào sống kiếm rồi ngẩng đầu lên một cách khinh thường.

“Ngươi đang cầu tha sao?”

“Nếu đúng là vậy thì ta đề nghị thái độ của ngươi nên cung kính hơn một chút.”

Thánh Hoàng cũng không chủ động nhận thua, đi thành toàn cho người khác.

“Đến bước này rồi, ngươi nói cái gì cũng là vô nghĩa.”

Trước khi vào đây, Vô Lăng đã đánh lén nàng.

Kể từ lúc đó, Thánh Hoàng đã không có ý định hòa giải với cái người này.

“Nếu giết chết được ta thì ngươi cứ tới giết ta đi.”

Đối mặt với hai nữ nhân có tinh thần hiên ngang này, Vô Lăng có phần hối hận, nếu sớm biết thì hắn đã không gây thù chuốc oán từ đầu với bọn họ rồi.

Hắn nghiến răng, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

“Đúng vậy, lúc đầu quả thực là ta muốn giết chết các ngươi, đoạt lấy Linh ý và Tàn hồn của các ngươi, làm cho căn cơ của ta càng thêm hoàn thiện.”

“Nhưng ta cũng là vì tự vệ.”

Lăng vốn định chế giễu tên này vài câu, nhưng sau khi nghe thấy từ Tàn hồn, lại lộ ra vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Ngươi biết ta có Tần hồn của Chí sao?”

“Ta biết nàng, nhưng vốn không biết ngươi. Nhưng mà lúc ngươi tiến vào Thiên Phong thạch, thì lại khác.”

Vô Lăng cúi đầu nhìn hai nữ nhân, trầm giọng nói: “Ba người chúng ta, thực ra cũng xem như là đồng bệnh tương liên.”

“Ý gì hả?”

Thánh Hoàng hơi híp mắt, dường như là đang nghĩ tới điều gì đó.

“Chẳng lẽ ngươi cũng là người nhận được Thiên Thần truyền thừa?”

Chương 2599: Nghịch thiên cải mệnh

Vô Lăng lắc đầu.

“Ngươi nói đúng một nửa rồi.”

“Hai người các ngươi đều vô tình thừa hưởng một phần của Chí.”

“Mà ta chính là bản sao mà hắn cố ý tạo ra.”

“Bản sao?”

Lăng căn bản không hiểu nhiều về Thiên Thần, chỉ lấy được một chút kí ức trước đó từ những mảnh tàn hồn kia, cũng không có phản ứng gì lớn.

Nhưng Thánh Hoàng lại thay đổi sắc mặt.

“Ý của ngươi là, Thiên Thần vẫn còn sống?”

Nàng ta là người đến từ kỷ nguyên thứ nhất.

Trong nhận thức của nàng ta, Thiên Thần sớm đã bị Thiên Đạo và nguyên sĩ tiêu diệt rồi.

Từ đầu tới cuối, nàng ta chưa từng nghĩ đến khả năng người này vẫn còn sống.

Khóe miệng của Vô Lăng nở một nụ cười cổ quái.

“Với sức mạnh của hắn, những nguyên sĩ đó chỉ như những con thiêu thân, sao có thể ám sát hắn chứ? Hắn đương nhiên vẫn còn sống.”

Cho dù là tính cách điềm đạm trầm tính như Thánh Hoàng cũng không thể nhịn được mà thốt lên.

“Cái gì? Sao có thể như vậy đươc?”

Sức đả kích của tin tức này đối với hắn là quá lớn.

“Vậy khi ở Thiên giới…”

Vô Lăng thay nàng hỏi nốt câu hỏi sau đó.

“Khi ở Thiên giới, tại sao lại truyền ra tin tức hắn đã chết, hơn nữa còn xuất hiện thần thể, thậm chí ngươi còn nhận được linh ý của hắn?”

Hắn đáp: “Đó là bởi vì hắn đã cố ý bị giết chết một lần.”

“Từ bỏ thần thể, từ bỏ linh ý, cũng từ bỏ luôn thanh thần chủy thủ đó, dường như đã cắt đứt tất cả.”

Thân là một người đến từ quá khứ, mặc dù Thánh Hoàng chưa từng nhìn thấy thanh chủy thủ đó, nhưng cũng từng nghe đến danh tiếng của nó.

“Tại sao hắn phải làm như vậy?”

Vô Lăng khoát tay: “Ta không biết.”

“Lựa chọn giả chết, hoặc là để tránh tai họa, hoặc là vì lợi ích còn to lớn hơn nữa.”

“Ta cũng không biết hắn thuộc loại nào, hoặc là có cả hai loại.”

“Vậy sau đó hắn đã đi đâu?”

Thánh Hoàng vẫn không thể hiểu nổi chuyện này.

“Đã nhiều năm như vậy rồi, tại sao hắn vẫn luôn không xuất hiện?”

Vô Lăng lại khoát tay một lần nữa.

“Ta không biết.”

Lăng đang không thể hiểu nổi tình hình, không nhịn được mà hỏi: “Ngươi không phải là do hắn tạo ra sao, ngay cả hắn ở đâu ngươi cũng không biết?”

“Về việc tại sao hắn lại không xuất hiện, một trong những nguyên nhân trong đó có lẽ là vì ngươi.” Ánh nhìn của Vô Lăng đổ thẳng lên Thánh Hoàng.

Hắn vô cùng kinh ngạc.

“Bởi vì ta?”

Nói thật, nhận được linh ý đến nay đã ba kỷ nguyên, nàng trước giờ chưa từng thiếu cảm giác an toàn như hiện tại.

Loại cảm giác đó giống như bản thân mình chỉ là một quân cờ của người khác.

Sau khi đối phương xuất hiện, có lẽ sẽ thu lại linh ý, thậm thí là thu lại nhiều hơn thế.

Sao lại đổi lại như thế?

Vô Lăng lạnh lùng nói: "Hắn tạo ra bản sao là ta, mục đích chính là để ta thay hắn ra mặt làm một số chuyện."

"Mà một trong những việc đó chính là giết chết ngươi, hủy diệt linh ý của ngươi."

"Có điều lúc đó đã là kỷ nguyên thứ hai, ngươi chưa từng trở về vị diện chủ."

"Ta từng tìm thấy Khư giới, nhưng ngươi trở thành chúa tể của suối nguồn thứ nhất, khi đó ta không có cơ hội chiến thắng, chỉ có thể tạm thời từ bỏ."

"Còn về vì sao hắn lại muốn trừ khử ngươi, có thể là vì sự tồn tại của ngươi đem đến cho hắn sự cản trở."

Thánh Hoàng cho dù nằm mơ cũng không thể ngờ, hóa ra những năm nay, trong bóng tối còn có một thích khách muốn nhắm về mình.

"Cho nên lần gặp mặt này của ngươi chính là muốn ra tay với ta, hay là vì mệnh lệnh của thiên thần năm đó."

Vô Lăng mỉm cười: "Không, đương nhiên không phải."

"Lần này, là vì bản thân ta." Hắn sửa lại.

Cũng không đợi Thánh Hoàng và Lăng tiếp tục truy hỏi, hắn đã thản nhiên nói: "Khi các ngươi biết Chí vẫn còn sống, có lẽ thấy rất khó chịu nhỉ?"

"Không ai hy vọng trong bóng tối có đôi mắt luôn nhằm vào bản thân, không phải sao?"

"Ta cũng như vậy."

Hắn hít một hơi thật sâu, nhắm nghiềm đôi mắt.

"Ta không muốn làm bản sao gì cả, ta muốn thay thế nó. Cho nên ta hi vọng hắn sẽ thật sự chết đi, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa!"

“Cho nên nhiệm vụ thứ hai mà hắn giao cho ta, ta đã phản lại.”

Cho dù là hiểu thật hay không, Lăng vẫn bị khơi dậy sự tò mò.

Bởi vì mỗi câu nói ở đây, đều liên quan đến bí mật của những cao thủ hàng đầu của Nguyên Tiên giới.

“Nhiệm vụ thứ hai của ngươi là gì?”

“Tiếp cận Mang, cũng chính là Vô Định Cổ Thánh mà các ngươi nói, cướp đi mộc trượng của hắn, đó chính là một thần khí khác.”

“Vô Định!”

Lăng không nhịn nổi thốt lên đầy kinh ngạc.

“Người này còn có thân phận đặc biệt?”

Đồng bọn ở Tiên Võ châu của nàng ta năm đó chính là Vô Định Cổ Thánh, nhưng cũng chỉ biết người này vô cùng thâm hậu, thực lực không tầm thường.

Đến giờ mới biết thân phận thật sự của Vô Định Cổ Thánh.

Vô lăng lạnh lùng nói: “Ngươi có thể xem Vô Định là Thiên Thần thứ hai, chỉ là cuối cùng hắn không lựa chọn con đường đó mà thôi.”

“Còn có nhiệm vụ thứ ba, tiến vào Giáng Thần đài, lấy đi hai thần khí khác. Nhiệm vụ này ta từng thử qua, chỉ là đã thất bại.”

Ánh mắt của hắn chậm rãi lướt qua hai nữ nhân ở bên dưới, đem theo một chút tự chế nhạo.

“Những điều ta biết còn nhiều hơn các ngươi, nhưng ngược lại cũng rất ngưỡng mộ các ngươi bởi vì dáng vẻ không biết không lo nghĩ.”

“Là một bản sao, ta biết túc mệnh của mình.”

“Đến sau này chắc chắn sẽ ra đi, ngày đó chính là ngày ta biến mất, hoặc là bị hắn giết, hoặc là dung hòa cùng loại với hắn.”

“Cho nên để thay đổi túc mệnh, ta nhất định phải làm gì đó.”

Hắn tiếp tục nói: “Các ngươi một người có được tàn hồn của Chí, một người có được linh ý của hắn, nếu như ta có thể lấy

được vật thật sự của hai bản thể này thì sẽ không phải bị xem là bản sao gì nữa.”

“Ngoài ra, ta cũng muốn nghĩ cách để nâng cao sức mạnh của mình.”

“Nhưng chỉ dựa vào tu luyện, cho dù là võ thuật, tiên thể, thần hồn, ý thức hay là lí niệm, quy tắc, pháp tắc và đạo, cho dù ta có làm đến cực điểm, cũng khong thể vượt qua hắn.

“Bởi vì tất cả những gì ta làm, đều không giấu được hắn.”

“Mộc trượng của Mang ta không đoạt lấy, thần khí cũng Giáng Thần đài ta cũng không thể tranh được, cuối cùng chỉ có thể đặt tất cả hi vọng lên Thiên Phong thạch.”

“Chỉ cần ta trở thành chủ nhân của Thiên Phong thạch thì có thể đánh bại Vô Thượng Đạo Cực, khi đó Thiên Đạo đều sẽ do ta tùy ý sử dụng!”

Bởi vì viễn cảnh tươi đẹp tự vẽ ra mà khuôn mặt của hắn trở nên phấn khích, giọng điệu cũng cao hứng hơn rất nhiều.

“Cái thế giới này trước giờ chưa từng xuất hiện một sinh linh lớn mạnh như vậy.”

“Cho dù là hắn, cũng chỉ có thể hy vọng!”

Hắn mở rộng đôi tay, giống như muốn ôm hai nữ nhân đối diện.

“Chỉ cần các ngươi thành toàn cho ta, tất cả những điều này đều trở thành sự thật!”

“Các ngươi chắc là cũng không hy vọng nhìn thấy hắn lại xuất hiện một lần nữa chứ?”

“Ta có thể thề, sau này tuyệt đối không ra tay với các ngươi, thậm chí còn giúp đỡ các ngươi!”

“Thế nào?”

Bởi vì quá đỗi gấp gáp, ánh mắt của hắn đã có chút điên cuồng.

Nhưng thật đáng tiếc, không thể tiêm nhiễm được cho hai nữ nhân bên dưới.

“Không thế nào cả.”

Lăng trả lời vô cùng chắc nịch, không hề do dự.

“Trong thi đấu, ta trước giờ không có thói quen nhận thua.”

Chương 2600: Bốn người tỷ thí

Ngược lại, ngữ khí của Thánh Hoàng rất bình thản.

Chỉ là trường kiếm trong tay nàng run lên: “Ngươi muốn nghịch thiên cải mệnh, vậy thì dùng thực lực để đánh bại bọn ta đi.”

Thiếu chút nữa Vô Lăng đã bị hai nữ nhân ngoan cố này làm cho tức chết.

Thì ra bản thân hao tổn lời nói, tiết lộ nhiều bí mật mới như vậy, tất cả đều không có ích đúng không?

“Có phải các ngươi cảm thấy Chí rất dễ đối phó không?”

“Nếu như ta thua, các ngươi cũng sẽ không có kết quả tốt, sau này nhất định sẽ bị hắn đánh vào vạn kiếp bất phục.”

“Vậy thì đã sao?”

Lăng không để ý tới cái này.

“Ta ước gì hắn xuất hiện sớm một chút, hươu chết trong tay ai còn chưa biết được đâu.”

Không đứng trước mặt Khương Thành, không cần giả bộ yếu đuối, khí phách Chiến Đế của nàng cũng hoàn toàn được bộc lộ ra.

Cái gì Thiên Thần, cái gì Giáng Thần giả, tất cả đều không sợ.

Vô Lăng rất muốn nói ngươi có khí phách, ngươi không tầm thường, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại lời nói.

Cũng ngay lúc này, cao đài chín tầng vang lên âm thanh, một vòng kim quang sáng lên.

Ánh mắt ba người nhìn chằm chằm, sắc mặt cũng dần nghiêm túc.

Các nàng biết đây là một vòng tỷ thí mới sẽ được bắt đầu.

Vụt, ba người cùng lúc xuất hiện trong một tràng cảnh mới.

Trước mặt cả ba hiện tại là bia đá cao chót vót trong mây.

Trước mặt mỗi người là một tấm, trên tấm bia đá điêu khắc hoa văn quái dị, lộ ra rất nhiều ý vị chí lý.

Nhưng bọn họ nhìn một hồi cũng không cách nào nhìn ra được cái gì ảo diệu trong đó.

Đây là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Ngoài những quái thai như Thiên Thần, Vô Định Cổ Thánh, Khương Thành ra thì ba người Thánh Hoàng và Vô Lăng cùng với Lăng này thật ra cũng coi như là quần tinh hàng đầu của ba kỷ nguyên.

Xem nội tình các nàng đủ cả thiên phú và kiến thức mà vẫn không nhìn ra bất kỳ thứ ảo diệu nào, đủ để chứng minh bia đá kia đặc biệt nhường nào.

Nhưng lúc này, sau khi ba người chỉ nhìn thoáng qua vài lần, ánh mắt đã không hẹn mà cùng nhìn vào một vị trí.

Bia đá trước mặt ba người họ nằm rải rác ở ba vị trí khác nhau, ở vị trí thứ tư chính là tấm bia cuối cùng.

Cũng có một người đang đứng trước tấm bia đó.

“Thu Vũ Tuyền?”

Lăng là người đầu tiên gọi tên người đó.

Nàng đã gặp Thu Vũ Tuyền ở Thiên Cung, sau đó khi nàng và Khương Thành cùng tham gia Đại hội thông thần còn từng tiếp xúc gần gũi với Thu Vũ Tuyền nên có thể nhận ra một chút.

Mà trước đây Vô Lăng chưa từng hiện thân cũng đã sớm âm thầm để ý đến nữ nhân này.

Con ngươi của hắn bỗng nhiên co lại, địch ý lóe lên một cái rồi biến mất như là thấy được đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ đến cướp đoạt thức ăn.

“Tại sao ngươi lại đến đây?”

“Rõ ràng trước đó không có nhìn thấy ngươi!”

Nhưng ngay sau đó, dường như hắn đã nghĩ ra điều gì.

“Cũng phải, ngươi chính là kiệt tác thứ tư được tạo ra trước đó, với thân phận đặc thù của ngươi, ngươi vốn có quyền tiến

vào tầng này.”

“Hừ, thật là không nghĩ tới cuối cùng lại còn chui ra tên khách không mời mà đến!”

So với hai người họ, Thánh Hoàng hiểu biết về Thu Vũ Tuyền ít nhất.

Sau khi đưa mắt nhìn hai giây, nàng lại lần nữa chú ý đến làm cách nào để vượt qua cấp độ.

Cửa này không có công kích, cũng không có hạn chế tu vi, thậm chí là phong ấn ký ức như một số bí cảnh, chìa khóa vượt cửa nhất định là nằm trên tấm bia đá trước mặt.

Nàng cũng không trực tiếp đưa tay chạm vào bia đá mà rất cẩn thận phân ra một tia linh ý đi dò xét.

Sau đó, nàng liền phát hiện bản thân đã đi tới một vị diện xa lạ.

“Bí cảnh mới sao?”

Đối với loại chuyển đổi thời không này, Thánh Hoàng cũng không có gì kinh ngạc.

Nàng cấp tốc quan sát bốn phía, dùng tốc độ nhanh nhất mà thích ứng.

Bởi vì dường như vị diện này không tồn tại Thiên Đạo, cũng không tồn tại khí tiên nguyên nàng quen thuộc, nơi mắt nhìn đến cũng chỉ có thể nhìn thấy hỗn loạn và không có trật tự.

Điểm mấu chốt là ở đây khắp nơi đều tỏa ra sự tĩnh mịch chết chóc.

Dường như vị diện này có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Từ phía trước, một đường hắc ảnh bỗng nhiên kéo gần lại, Thánh Hoàng theo bản năng thôi động linh ý ngăn cản, kiếm trong tay cũng nhanh chóng mở ra thánh giới.

Thánh giới cũng không chạm đến đạo hắc ảnh kia bởi vì linh ý đã sớm tiếp xúc với đối phương.

Trong nháy mắt sau đó, bóng đen biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện một cách thần kỳ trong biển ý thức của nàng.

Loại chuyện này không thể nào xảy ra ở Nguyên Tiên giới.

Dù là mạnh như Khương Thành có linh ý siêu việt Thiên giai thập ngũ trọng, có thể tùy ý phá hủy ý thức của đối phương, đó cũng là linh ý xông vào biển ý thức của đối phương.

Mà bây giờ, đạo hắc ảnh kia lại là bản thể tiến nhập nơi này.

Trong chớp mắt, Thánh Hoàng nghĩ đến một người.

Đó là Di đưa nàng cùng đến công kích Giáng Thần đài, lúc đó nàng chiến đấu với ba tên Giáng Thần giả, một người trong đó cũng là dạng không thấy cách trở giữa không gian và thánh giới căn nguyên, đến một nơi không nên chạm tới.

Chỉ là lúc đó thứ tên Giáng Thần giả kia đưa ra là binh khí mà không phải là bản thể của chính hắn.

“Chẳng lẽ là Giáng Thần giả mới?”

“Đây cũng là thủ đoạn nguyên năng sao?”

Nàng vội vàng thôi động linh ý, tạo thành từng vòng phòng ngự bên trong biển ý thức của mình.

Cùng lúc đó, Thu Vũ Tuyền ở một bên khác chậm rãi duỗi ngón tay bình tĩnh chạm lên tấm bia đá trước mặt.

Nàng cũng không giao lưu với Lăng và Thánh Hoàng, cũng không hề biểu lộ ra phản ứng gì kinh động đối với tình huống đột phát trước mắt.

Bởi vì trong nhận thức của nàng, bản thân vẫn còn ở trên đường Luân Hồi, tấm bia đá trước mắt này chính là vật ngăn giữa vô số gian nan hiểm trở mà thôi.

Ngón tay chỉ bên trong bia đá làm nhộn nhạo ra ngoài từng vòng gợn sóng, tựa như chạm vào mặt nước.

Gợn sóng nhộn nhạo kia lan tràn ra bên ngoài bia đá.

Rất nhanh, thân ảnh của Thu Vũ Tuyền cũng dần trở nên vặn vẹo, giống như biến thành một cái bóng trên mặt nước.

Khi gợn sóng kia dần bình ổn lại, nàng đã không ở nguyên một chỗ.

Thứ hiện ra trước mặt nàng cũng là một vị diện hoàn toàn mới.

Nhưng mà không giống với cái Thánh Hoàng nhìn thấy, thế giới trước mắt nàng càng thêm quái dị.

Trong vô vàn tinh không, thứ mà nhìn thấy không phải là một viên tinh tú mà là những thứ khổng lồ với nhiều màu sắc và hình dạng khác nhau.

Hoặc là dùi nhọn, hoặc là hình vuông, hoặc là hình dạng mười cái mặt không theo quy tắc.

Nàng tùy ý cảm nhận được và thấy những "sinh linh" đang di chuyển trên những vật thể này có kích thước không nhỏ hơn những tinh tú.

Chỉ là những "sinh linh" này có chút quá đặc biệt mà thôi.

Trên thân bọn chúng chẳng những không có khí tức tiên lực mà thậm chí ngay cả khí tức sinh mệnh cũng đều không cảm nhận được.

Trong thế giới này, ngoại trừ không gian, nàng thậm chí không cảm thấy sự tồn tại của các quy tắc trong ba ngàn quy tắc.

Dù đã hiểu rõ nhưng nàng vẫn không ngừng siết chặt chặt thanh kiếm trong tay, bởi vì thế giới trước mắt qua xa lạ so với giới hạn nhận thức của nàng.

"Đây rốt cuộc là chỗ khỉ nào vậy?"

"Ta nên nào gì nữa đây?"

Mang tâm tình mê mang, nàng thôi động tiên lực thể nội bay về phía "tinh tú" hình lập phương ở gần nhất kia.

Mà ở bên ngoài, Lăng và Thánh Hoàng cũng không tiếp tục quan sát.

Nhìn thấy Thánh Hoàng và Thu Vũ Tuyền đều vì đụng chạm vào bia đá mà biến mất, bọn họ cũng biết nên làm thế nào.

Vài giây sau, bóng dáng hai người lần lượt biến mất.

Ở cửa này chỉ còn lại trơ trọi lẻ loi bốn tấm bia đá phát ra ánh sáng nhàn nhạt như chưa từng có người nào đặt chân đến.

Chương 2601: Vị khách thần bí

Sau khi chạm vào bia đá, Lăng cũng đột nhiên xuất hiện ở một nơi hoàn toàn mới.

Tuy nhiên, thứ đầu tiên xuất hiện trước mặt nàng không phải là một vị diện nào đó, mà là một cái hang trông không lớn lắm.

Nhìn thoáng qua, trong hang có cỏ dại và bụi bặm, xung quanh là những bức tường đá không đồng đều.

Ở ngay giữa hang, nàng nhìn thấy một quả cầu phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

“ Đó là thứ gì?”

Nàng mang theo lòng hiếu kỳ muốn thăm dò, đưa tay về phía quả cầu, định cầm lên quan sát.

Sau đó, nàng phát hiện ra tiên lực của mình không những không dịch chuyển được quả cầu, mà đến cả cỏ dại bên dưới cũng không hề lay động.

“Sao có thể như vậy?”

Nàng không khỏi bước vào trong, sau đó một hiện tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Nàng không những không tiến lại gần được quả cầu, mà dường như còn cách xa nó hơn.

Nàng tiếp tục tiến về phía trước, nhưng càng tiến lên lại càng cách xa quả cầu hơn.

Cùng lúc đó, xung quanh chợt xuất hiện một cảnh tượng không thể giải thích được, hang động trước đó càng lúc càng trở nên mờ ảo.

Lăng dừng bước, phóng thần niệm để cảm nhận cẩn thận.

Gần ba phút sau, nàng mới thu hồi thần niệm, vẻ mặt cũng trở nên kinh ngạc, như thể nhìn thấy ma vậy.

“Không phải chứ…”

Nàng vẫn ở trong hang động, nhưng khi nàng đi về phía trước, cơ thể của nàng cũng bị “thu nhỏ” lại với tốc độ cực nhanh.

Sự thu nhỏ đó không phải là thu nhỏ thực sự.

Bởi vì sau khi nàng kiểm tra cẩn thận tình huống cơ thể mình, nàng không thấy có cứ thay đổi nào.

Chỉ là sự chênh lệch giữa nàng với hang động này ngày càng lớn hơn, nên mới khiến nàng trông có vẻ càng thêm nhỏ bé.

“Đây là nơi quái quỷ nào vậy?”

Nàng cảm thấy nơi này quá kỳ lạ, nên muốn rời đi trước rồi tính.

Vì vậy, nàng dùng tốc độ nhanh nhất bay ra theo hướng mà mình đến.

Đi thêm vài phút nữa, nàng khựng lại, sau đó thấy vô cùng hối hận.

Bởi vì chỉ sau vài phút bay, sự tương phản về kích thước giữa nàng và hang động lại có sự thay đổi càng lớn hơn.

Lúc này nàng không còn nhìn thấy hang động nữa.

Đối với nàng, ngọn cỏ vốn không bắt mắt trước đó, giờ lại rực rỡ như tinh hà, mênh mông vô tận.

Đồng thời, hang động lúc trước có lẽ đã không kém gì Nguyên Tiên giới rồi.

“Một chiếc lá một thế giới, chẳng lẽ hang động này là một vị diện sao?”

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu ra.

Vấn đề trước mắt bây giờ là làm thế nào để vượt qua cửa này.

“Thế giới hang động” này không có Thiên Đạo và căn nguyên mà nàng quen thuộc, mà nàng cũng không biết quy tắc để vượt qua cửa này, vì vậy nàng chỉ có thể thăm dò từng chút một.

“Không biết họ sẽ dùng biện pháp gì nữa.”

Nàng không biết rằng vị diện mà nhóm Vô Lăng gặp phải hoàn toàn khác với nàng.

Trong khi bốn người Thánh Hoàng, Thu Vũ Tuyền, Vô Lăng và Lăng bận rộn vượt qua cửa, Khương Thành đang ở Đông Trúc đảo phía xa, vẫn đang sống một cuộc sống rất nhàn nhã.

Tuy rằng hắn không biết Thánh Hoàng và Thu Vũ Tuyền nhúng tay vào, nhưng hắn biết phía bên Thiên Phong thạch vẫn đang tranh đấu.

Mà trận tranh đấu này có liên quan đến tình hình tương lai của Nguyên Tiên giới.

Nhưng thời gian trôi qua từng năm một, hắn dần không thể ngồi yên được nữa.

“Cũng lâu quá rồi đi?”

“Vốn dĩ ta còn tưởng rằng mấy ngày thôi là sẽ phân định thắng bại.”

Yên tĩnh quá lâu, hắn quyết định đến Phong Thiên cung xem tình hình Thiên Phong thạch thế nào.

Vừa mới bay ra khỏi động phủ, hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức lạ mà mạnh mẽ đang đến gần.

Bên ngoài Đông Trúc đảo, một lão giả thân mặc áo vải thô, thắt lưng treo một thanh thạch kiếm kỳ lạ lướt trên mặt biển đi đến.

Bộ râu màu xám của hắn dài đến cả thước, mỗi một sợi đều toát lên vẻ quắc thước. Mái tóc hoa râm để thả trên vai cũng là như thế.

Người này thân cao thẳng tắp, cả người tràn đầy khí phách như mặt trời ban trưa.

Khương Thành chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết đây là cao thủ hàng đầu.

Đối phương không che giấu cảnh giới, cho dù là thần hồn hay dao động tiên lực đều vượt qua bất kỳ vị Cổ Thánh nào mà Thành ca đã từng thấy trước đây.

Đây rất có thể là tồn tại đã thật sự bước qua cảnh giới Cổ Thánh!

Người như vậy sao có thể không có tiếng tăm?

Thế nhưng trước giờ hắn lại chưa bao giờ nghe nói đến.

Một cái tên đột nhiên xuất hiện trong đầu Khương Thành.

Chẳng lẽ là hắn?

Khi hắn quan sát người này, người này cũng vừa lúc hơi ngẩng đầu lên, nhìn về hướng này.

Chẳng mấy chốc, lão giả đã đi đến trạm kiểm soát ở rìa của Đông Trúc đảo.

Mặc dù nói hiện nay không có ai dám trêu chọc Phi Tiên môn, cũng không có người tấn công, nhưng tông môn bình thường thiết kế thế nào thì nơi đây cũng phải có.

Đệ tử gác cổng vẻ mặt bình thản, cũng không phải người chết.

Lão giả đi từ mặt biển đến bờ biển rồi đi thẳng đến trước trạm kiểm soát.

Sau đó hắn đi qua bốn đệ tử gác cổng, xuyên qua trạm kiểm soát, cứ như vậy đi thẳng qua trạm kiểm soát.

Trong toàn bộ quá trình không có ai nói chuyện, thậm chí đến ánh mắt cũng không chạm nhau.

"Hả?"

Thành ca đang âm thầm quan sát nhìn thấy cảnh này, khóe miệng giật giật, cảm thấy hơi kỳ quái.

"Lão đầu này ẩn thân sao? Mấy đệ tử kia của ta không nhìn thấy?"

"Hay là, cả bốn đệ tử kia đều bị hắn thôi miên?"

Rõ ràng là lão giả không hề ẩn thân, bởi vì trên đường đi, trên mặt đất còn đọng lại vết nước mờ.

Bốn đệ tử kia dù bị mù cũng phải nhìn thấy chứ.

Mà vừa rồi bọn họ cũng không hề bị tấn công, thần hồn và ý thức cũng không bị ai chiếm, rõ ràng đó cũng không phải là thôi miên.

Nếu không thì Khương Thành đã sớm ra tay ngăn cản rồi.

Nhưng bốn đệ tử đó hình như chưa thấy lão giả.

"Cũng thật là kỳ quái."

Sau khi chắc chắn rằng lão giả vừa rồi cũng không chuyển đổi không gian, Thành ca bắt đầu thấy tò mò.

Hắn vô cùng thích thú nhìn lão giả, lão giả tựa hồ cũng biết hắn đang nhìn mình, hai người như ngầm hiểu ý nhau thu ngắn khoảng cách.

Lão giả đi một đường thẳng tắp, không nghiêng không lệch.

Đường của Đông Trúc đảo tất nhiên không thể chỉ là đường bằng phẳng.

Trên đường đi lão giả sẽ phải đi qua rừng rậm, đồi núi và hồ nước, những nơi này không hề có đường đi.

Nhưng hắn lại trực tiếp đi qua như vậy, Khương Thành phát hiện ngay cả biên độ bước chân của hắn cũng không thay đổi, nói cách khác người này cả một đoạn đường đều bước đi như ở trên đường bằng.

Mà những núi đá cùng rừng rậm mà hắn đi qua đều không có thay đổi gì, thậm chí không hề lay động chút nào.

Nếu chỉ thế cũng không tính là gì cả.

Hầu hết các tiên nhân đều có thể làm được việc này, vận dụng quy tắc không gian có thể dễ dàng vượt qua các chướng ngại vật mà không bị thương.

Khương Thành quan sát người này suốt quá trình đó, có thể nói tất cả những thay đổi ở Đông Trúc đảo đều không thể giấu được hắn.

Hắn có thể chắc chắn rằng người này không hề vận dụng bất kỳ lực lượng quy tắc nào.

Cũng không hề thi triển tiên lực, hay bất kỳ pháp môn chuyển đổi hư thực nào, càng không cần nói đến ý thức thể hồn thể nào đó.

Thế nhưng hắn đã làm được điều này một cách rất tự nhiên.

“Chuyện này có hơi ảo ma đấy.”

Thành ca sờ cằm, tiếp tục quan sát lão giả đang ngày càng tiến lại gần mình này.

Hắn rất nhanh đã nhìn thấy sự việc càng khó tin hơn.

Trên đường đi, không chỉ có đệ tử Phi Tiên môn bình thường, mà ngay cả môn đồ cấp Cổ Thánh cũng không chú ý tới người

này.

Điều kỳ lạ nhất là lão giả đã trực diện xuyên qua cơ thể của Mạc Trần.

Chương 2602: Thiên Thần đến

Khương Thành suýt nữa không nhịn được dụi mắt nhìn lại.

Hắn hơi hoài nghi liệu mình có nghe nhầm không, chẳng lẽ lão đầu là ý thức thể? Là huyễn ảnh?

Nhưng bất kể là hắn nhìn bằng mắt thường, hay trực tiếp cảm nhận bằng linh ý hay thần niệm, thì kết quả cuối cùng vẫn như trước.

Đối phương thực sự là bằng xương bằng thịt, trực tiếp đụng phải Mạc Trần, sau đó không chút ngăn trở mà xuyên qua quá khứ.

Mà Mạc Trần đường đường là Cổ Thánh, từ đầu đến cuối lại không phát giác ra gì cả.

Lão giả kia không hề sử dụng bất kỳ tiên thuật, thần thông hay quy tắc nào cả.

Là một đại sư toàn năng cả về đan, khí, phù, trận, cộng thêm cả chiến đấu, là Khương chưởng môn có ba nghìn quy tắc, hàng vạn thiên phú và vạn đạo, lần đầu tiên hắn cảm nhận được bản thân không phải cái gì cũng biết.

Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một câu hỏi mà đối thủ của hắn vẫn thường nghĩ đến: Sao hắn lại làm được?

Lão giả bước đến trước mặt hắn rồi dừng lại.

Thành ca lên tiếng trước.

“Khương Thành, chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt.”

Giọng hắn bình tĩnh có lực, không có dấu vết của sự lão hóa nào.

Nhưng đây cũng là chuyện bình thường, tiên nhân không già đi, nếu muốn, ai cũng có thể trở thành trai xinh gái đẹp.

“Cuối cùng?”

Thành ca nhướng mày: “Nói vậy thì, ngươi để ý ta đã lâu, thậm chí có thể nói là ngưỡng mộ đã lâu?”

Lão giả không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào, ngược lại còn mang theo ý cười như đoán trước được, giống như đã biết trước phong cách của hắn rồi.

“Không sai, quả thực là ngưỡng mộ đã lâu, từ ngày ngươi xuyên việt đến nay vẫn luôn quan sát ngươi.”

Thành ca không khỏi cảm thấy ớn lạnh, tên này là kẻ thích nhìn trộm sao?

Kể từ ngày xuyên việt đến nay, sớm như vậy?

Nhưng trong nháy mắt, hắn chợt nhận ra một điều quan trọng khác.

Những người có thể làm nên tên tuổi ở Nguyên Tiên giới nói chung đều có chỗ đặc biệt, xuyên việt hay trùng sinh cũng không phải là hiếm, những tiên nhân có loại BUFF này không có một sư đoàn thì cũng phải có đến hai quân đoàn.

Hắn khi vừa mới xuyên qua còn rất yếu, theo lý mà nói sẽ không thu hút sự chú ý của đại lão cấp bậc này, chứ đừng có nói là chú ý đã lâu.

Trừ khi…

“Ngươi nhìn ra điểm độc đáo của ca sao?”

“Đương nhiên, ta biết ngươi có cái gì.”

Lão giả nhìn hắn chăm chú, chậm rãi nói: “Đó cũng có thể coi là nguyên năng, nhưng chẳng qua chỉ là nhiều nguyên năng hợp thành mà thôi, thậm chí có thể nói là không gì sánh nổi, toàn bộ thiên phú của Nguyên Tiên giới đều không thể so sánh được.”

Khi nghe hắn nói những lời này, Khương Thành chắc chắn rằng hắn thực sự biết về hệ thống.

Bởi vì ban đầu khi hắn gặp phải Giáng Thần giả đã từng có ảo giác rằng nguyên năng họ sử dụng không có đạo lý như hệ thống.

Nếu là trước đây, Khương Thành có lẽ sẽ lo lắng nếu có người biết bí mật sâu kín này.

Nếu người này đã sớm biết về hệ thống, điều đó có nghĩa là hắn có cách để đối phó với nó.

Nhưng bây giờ hắn không quan tâm lắm.

Suy cho cùng thì sự hình thành của thể trọc và thế giới hắc động đã vượt quá khả năng của hệ thống.

Bây giờ hắn đã không còn dựa dẫm nhiều vào hệ thống nữa.

“Vậy nên, ngươi là địch hay là bạn?”

Lão giả hờ hững nói: “Ngươi không tranh không đoạt, ta với ngươi vốn là nước sông không phạm nước giếng, nhưng ngươi nhất định sẽ cản trở việc ta muốn làm.”

“Vậy là địch rồi?”

“Không sai.”

“Thế tại sao lúc ta yếu nhất, ngươi không giết ta?”

Lão giả mỉm cười.

“Ngươi chết rồi cũng sẽ sống lại, không phải sao?”

À chuyện này…

Đây là lần đầu tiên Khương Thành bị vạch trần, có cảm giác như bị lột trần giữa ban ngày vậy.

“Huống hồ, lúc đó ta không có lý do gì để giết ngươi.”

“Ta có thể xuất hiện trở lại, vốn không thể thiếu được sự tham gia của ngươi.”

Thành ca cau mày.

Trước giờ hắn căn bản không biết sự tồn tại của người này, đương nhiên sẽ không giúp hắn, nếu không nằm ngoại dự đoán đây lại là một trận tính kế.

Người này cũng là một người có dã tâm.

“Vậy bây giờ thì sao, ta cuối cùng trở thành chướng ngại vật của ngươi, đã đến lúc nên loại bỏ, phải không?”

Lão giả lắc đầu cười.

“Có thoát loại bỏ hay không lại là chuyện khác. Kể cả có chuyện đó, việc ngươi có thể đạt được thành tựu như ngày

hôm nay cũng nằm ngoài dự đoán của ta.”

Hắn từ từ tháo thạch kiếm bên hông xuống, khẽ khua rồi mới nhìn thẳng vào Khương Thành.

“Lần này tới là vì trận chiến cuối cùng của một tu luyện giả thông thường.”

Khương Thành cũng rút cốt kiếm ra.

“Đúng rồi, ta còn chưa biết thân phận của ngươi, ngươi là Sơ sao?”

“Sơ?”

Lão giả lại bật cười.

“Ta đương nhiên không phải hắn, ta là Chí.”

“Chí?”

Thành ca trợn to hai mắt.

Lão giả này là Thiên Thần?

Vậy lúc trước mình đã đoán sai rồi.

“Vậy Vô Lăng là ai?”

“Hắn chỉ là một bản sao của ta mà thôi, bây giờ hắn đang nghĩ cách trở nên mạnh hơn, sau đó hủy diệt ta, thay thế ta.”

Giọng điệu thoải mái còn mang theo sự đùa giỡn, như thể chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Nhưng Khương Thành hiểu, đây là do hắn quá tự tin vào thực lực của mình nên không buồn quan tâm đến.

“Thánh Hoàng và Lăng thì sao? Bọn họ cũng là bản sao?”

“Thánh Hoàng? Ngươi hẳn là đang nói đến Cẩn.”

Tính cách của Chí khá là dễ dãi, đứng trước với câu hỏi của Khương Thành cũng không hề cảm thấy mất kiên nhẫn mà tiếp tục nói.

“Cẩn không phải do ta chủ động sáng tạo ra, lúc đó linh ý đã bị ta cắt đi, ta cũng không để ý, nàng xuất hiện là một việc ngoài ý muốn.”

Khóe miệng hắn hơi cong lên, vậy mà lại lộ ra một tia đắc ý.

“Ta cũng không ngờ tới linh ý mình bỏ đi cuối cùng lại tạo ra một kiệt nhân.”

“Về phần Lăng, đây cũng không nằm trong kế hoạch của ta.”

“Tàn hồn kia là Sơ lấy được từ ta, từ lâu đã không có quan hệ gì với ta. Cuối cùng khi hắn rời đi đã thả tia tàn hồn kia, cuối cùng tạo ra nàng.”

Khương Thành thở phào nhẹ nhõm.

Không nằm trong kế hoạch của hắn, có nghĩa là người này không hề sắp đặt bất kỳ âm mưu cổ quái đáng sợ nào lên các nàng.

“Ngươi sẽ không ra tay với họ chứ? Ví dụ như hấp thụ linh ý và tàn hồn của các nàng, hợp nhất lại khiến bản thân trở nên hoàn thiện.”

“Không không không.”

Chí lắc ngón tay.

“Ngươi đoán sai hoàn toàn.”

“Năm đó ta chủ động từ bỏ thân thể, linh hồn cùng linh ý, sao có thể cần tàn hồn và tàn ý? Những thứ đó đối với ta không có tác dụng gì.”

“Có lẽ đối với Vô Lăng, những thứ đó rất có ý nghĩa.”

Khương Thành lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

“Nhìn thế này thì ngươi có vẻ cũng không có địch ý gì với các nàng.”

“Ngươi lại hiểu lầm rồi.”

Chí nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Ta không thể cùng tồn tại với bọn họ.”

“Ý gì đây?”

“Sau này ngươi sẽ hiểu, nếu ngươi không thua tại trận này.”

Lúc này Chí không trả lời nữa.

“Ngươi còn muốn biết điều gì nữa không? Nhân lúc chưa khai chiến, ta có thể cố gắng hết sức thỏa mãn trí tò mò của ngươi.”

Khương Thành đúng là có rất nhiều chuyện không hiểu.

Mà Chí - người ra đời sớm hơn cả Thiên Đạo, đương nhiên là một phiên bản nâng cấp của "từ điển cái gì cũng có".

Cho nên, hắn cũng không khách sáo với đối phương.

"Chủy thủ thần khí kia thực sự bị mất?"

"Đúng thế, hồi đó ta cùng lúc vứt đi, nhưng may mà đã tìm được."

Khương Thành hào hứng hỏi: "Tìm được rồi? Chẳng lẽ là thạch kiếm trong tay ngươi đây? Trông cũng không giống chủy thủ mà."

Chương 2603: Vị diện thứ năm

Thanh Thạch kiếm trong tay Chí đó, hắn đã cảm nhận qua.

Dường như không có điểm đặc biệt gì.

Chất liệu không thể nói là bình thường, chỉ có thể nói hoàn toàn chính là một viên nham thạch tầm thường.

Thứ đồ chơi này chính là thần khí sao?

"Ngươi hiểu lầm rồi."

Chí vung thanh kiếm đó: "Đây chỉ là ta tiện tay làm ra thôi, thanh chủy thủ đó ta vẫn chưa lấy về."

Khương Thành không hề truy hỏi hắn vì sao vẫn chưa lấy về.

Dù sao loại dùng tâm kế này, cho dù là làm cái gì cũng đều có âm mưu lâu dài.

"Sơ hiện tại ở đâu? Ngươi và Tả Nhị đều nói hắn rời khỏi đây rồi, hắn đã đi đâu?"

"Hắn có nguồn gốc như thế nào? Và tại sao lại muốn chế tạo ngươi và Di? Giáng Thần Giả rốt cuộc là làm gì?"

Chí cười khổ một tiếng.

"Câu hỏi của ngươi hơi nhiều rồi."

Mặc dù nói như vậy, sau khi hắn cười khổ vài giây, vẫn đưa ra câu trả lời.

“Bây giờ vị diện Nguyên Tiên giới này được bọn ta gọi là vị diện thứ năm.”

“Ý gì?”

“Trước đây, Sơ đã từng trải qua bốn vị diện tương tự tại đây.”

Khương Thành đột nhiên mở mang tầm mắt.

“Lẽ nào trước kỷ nguyên thứ nhất, kỷ nguyên thứ hai vẫn còn hai kỷ nguyên nữa?”

“Không, ngươi hiểu sai rồi.”

Chí sửa lại cho hắn: “Kỷ nguyên thứ nhất và kỷ nguyên thứ hai đều là vị diện thứ năm, đều cùng một Thiên Đạo.”

Khương Thành trừng to mắt, cảm giác như tất cả nhận thức đều bị làm mới hoàn toàn.

“Ý của ngươi là, trước kỷ nguyên thứ nhất, còn từng xuất hiện bốn Thiên Đạo khác nhau? Mà Giáng Thần Giả chính là đến từ thời đại đó?”

Chí gật đầu: “Không sai, chính là như vậy.”

“Bốn Thiên Đạo trước đó thì sao?”

“Ba cái trước đó đã hoàn toàn biến mất.”

“Thiên Đạo cũng biến mất sao?”

“Đương nhiên.”

Chí bình tĩnh nói: “Trên đời này không có gì là vĩnh viễn cả, bao gồm Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, sớm muộn đều sẽ có ngày biến mất và cạn kiệt.”

“Vậy còn cái thứ tư…”

“Cái thứ tư bị Sơ hấp thụ rồi.”

Chí chậm rãi nói: “Hữu Nhất, Tả Nhị mà ngươi gặp chính là những người may mắn của vị diện thứ tư được hắn cứu sống, thứ mà vị diện đó tu luyện chính là hệ thống nguyên năng.”

Khương Thành đã sắp không còn tiêu hóa nổi những thông tin kinh thiên động địa này nữa.

“Sơ đã hấp thụ Thiên Đạo? Hắn mạnh như vậy sao? Hắn muốn làm gì?”

“Hắn muốn thoát khỏi sự khống chế.”

Chí hít sâu một hơi, dường như đang nhớ về điều gì đó.

“Thiên Đạo của vị diện đó đã sắp bị biến mất rồi.”

“Mà chứng kiến sự sụp đổ hết lần này đến lần khác của vị diện, rồi từ hỗn độn loạn lưu hết lần này đến lần khác, vị diện mới lại một lần nữa được Sơ uẩn dưỡng ra, Thiên Đạo mới thức tỉnh, nội tậm của Sơ từ đầu tới cuối đều có một ý niệm ấp ủ trong thời gian dài.”

“Dự đoán gì?”

“Thoát khỏi sự khống chế của loại túc mệnh này, đột phá đến cấp độ cao hơn nữa.”

Chí giơ tay trái ra, chỉ lên không trung trên đầu.

“Hắn cảm thấy vẫn còn thần cao hơn nữa.”

“Thần nhìn thấy sự sinh sôi và chết đi của vị diện, cao cao tại thượng giống như chúng ta đang nhìn trần gian thế thái của chúng sinh hạ giới.”

“Lại giống như người nhìn đàn kiến bận rộn….”

“Hắn cảm thấy, đây là vô hạn.”

“Những tiên nhân lớn mạnh như chúng ta, có lẽ cũng chỉ là đàn kiến trong mắt người khác, cho nên hắn muốn thoát khỏi cấp bậc này.”

Cách nghĩ này vốn không hiếm gặp, bản thân Khương Thành có lúc cũng nghĩ linh tinh đến suy nghĩ tương tự như vậy.

Thế là hắn hứng thú hỏi: “Sau đó thì sao, trên đầu chúng ta thật sự còn có loại thần cao cấp hơn sao?”

Khóe miệng Chí nở nụ cười nhẹ, với sự hoài nghi không phù hợp với ngoại hình của hắn hiện tại.

“Ai mà biết được? Có thể có cũng có thể không.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hắn đã bắt đầu chế tạo ra vị thần trong tưởng tượng của hắn, hy vọng có thể tạo ra một chân thần có thể đánh bại được thành lũy của vị diện, khiến hắn nhìn thấy cảnh giới cao hơn.”

Khương Thành đột nhiên bừng tỉnh.

Hóa ra đây mới là nguyên do thật sự của Giáng Thần giả và tứ đại kiệt tác.

Hắn nhìn Chí ở đối diện, cố ý chế nhạo hỏi: “Nhưng thật đáng tiếc, sản phẩm thất bại như ngươi không thể trở thành chân thần, khiến hắn thất vọng.”

Chí từ từ thu lại nụ cười, nghiêm túc lắc đầu.

“Ta không phải là sản phẩm thất bại.”

“Chỉ có điều, ta không đi theo con đường hắn muốn mà thôi.”

Sâu trong ánh mắt của hắn ánh lên những tia u ám, dường như nhớ lại khoảng thời gian đó.

Sau đó rất lâu mới thở phào một cái, tiếp tục nói: “Ta chính là người tốn nhiều tâm huyết nhất của hắn.”

“Ta trải qua vạn đạo tu luyện, cũng từng trải qua tứ giới thạch bia, chứng kiến những tia sáng cuối cùng của bốn vị diện đã biến mất từ lâu.”

“Ta và hắn từng cạnh tranh kỹ nghệ, thăm dò đạo pháp và lí niệm, nghe qua tâm cảnh.”

“Quan hệ với hắn, thay vì nói là người chế tạo và người được chế tạo, có lẽ nên nói là tri kỷ.”

“Chỉ là cuối cùng, ta đã phản bội hắn.”

“Phản bội, ý gì?” Thành ca có chút hứng thú, hắn ngấm ngầm ngửi thấy mùi vị của bát quẻ.

Nhưng sau đó lại chưa từng nói rõ.

Chỉ lạnh nhạt nói: “Một số suy nghĩ không hợp mà thôi.”

“Hắn muốn thoát khỏi vị diện này, ta muốn thoát khỏi sự sắp đặt của hắn. Dù sao đó cũng là suy nghĩ của hắn, không phải của ta.”

Khương Thành đã nhìn ra được, người này năm đó chính là một tên thanh niên phản nghịch.

“Chẳng trách sau đó ngươi đã giả chết.”

“Đúng thế, từ bỏ tất cả những gì hắn cho, lựa chọn một con đường khác.”

Chí cười cười : “Trên thực tế, Mang cũng không thể xem là sản phẩm thất bại.”

“Vô Định Cổ Thánh? Kiệt tác thứ hai?”

“Đúng thế.”

Là kiệt tác thứ nhất, Chí đương nhiên có tư cách đánh giá những người đằng sau.

“Mặc dù Mang chưa qua được tu luyện vạn đạo, cũng chưa từng thấy Tứ Giới Thạch Bia, nhưng tâm huyết nhận được cũng không ít.”

“Nhưng sau đó, hắn cũng sản sinh chia rẽ giống vậy với Sơ.”

“Chia rẽ gì?”

Lần này, Chí không hề giấu diếm.

“Trong kế hoạch của Sơ, bước quan trọng để trở thành Chân thần chính là cắn nuốt Thiên Đạo, làm cho mình mạnh mẽ hơn.”

“Mà trong vô số lần luyện tập trong kỷ nguyên thứ hai, Mang đã dần dần nảy sinh thứ tình cảm sâu đậm với vị diện này.”

“Vì thế cuối cùng hắn đã từ bỏ sứ mệnh của mình.”

“Lần đó, hắn và Sơ bùng phát tranh cãi nảy lửa.”

“Kết quả chính là Sơ đã cho hắn tự do, nhưng hắn từ đó ẩn lui cũng không thể can dự vào bất kỳ nhiệm vụ hành động nào của Giáng Thần đài.”

Mặc dù là một trùm diệt phái như Thành ca, nhưng hắn cũng không thể nhịn được mà cho like.

“Xem ra Vô Định Cổ Thánh là một người tốt!”

Chí tiện lời nói: “Đúng thế, từ ngày hắn bắt đầu xuất đạo, chưa từng giết một ai.”

“Cái gì?”

Khương Thành khóe miệng run run.

Biết ông già đó là người tốt, nhưng điều này cũng quá là khó tin đi rồi?

“Tung hoành Tiên giới nhiều năm như vậy, có lẽ cũng đã từng gặp không ít trận chiến và nguy hiểm, lại chưa từng giết một ai, sao hắn có thể sống sót đến bây giờ?”

Ở phương diện này, Chí và Khương Thành vô cùng đồng cảm.

Hắn nhún vai, vẻ mặt bất lực nói: “Ta cũng không thể hiểu nổi hắn.”

Bản thân hắn là Thiên Thần, những người mà hắn từng giết ở kỷ nguyên thứ nhất khi đó tuyệt đối không ít hơn Khương Thành.

Thanh Chủy thủ đó, vốn chính là thanh giết chóc mãnh liệt nhất trong tứ đại thần khí.

“Vậy còn Di? Ngươi đánh giá như nào?”

Khương Thành đã bị hắn dẫn dụ thành công, thậm chí còn không cảnh giác mà bỏ kiếm xuống.

“Hắn?”

Chí lắc đầu.

“Đầu óc thông minh, nhưng không có tham vọng, tiềm lực không đủ.”

“Hắn vốn không có hy vọng trở thành chân thần, là một sản phẩm thất bại thật sự.”

Chương 2604: Thế quân lực địch

Khương Thành thầm mặc niệm Di ba giây.

Dù sao cũng từng trộm lấy Thiên Đạo, thống lĩnh Lạc Tiên điện, đánh cho liên minh Thần Đạo tơi bời, giết cho Giáng Thần đài như nước chảy hoa trôi, suýt chút nữa đã là cường giả chí cao thống nhất Nguyên Tiên giới rồi.

Kết quả lại bị đánh giá là không có tiềm lực, cũng có chút hơi quá đáng.

Nhưng mà ngẫm lại lời nói của người này xem như "đại sư huynh đồng môn" của hắn, hình như lại rất hợp tình hợp lý.

"Thu Vũ Tuyền kia thì sao?"

Chí cười cười nói: "Nàng chỉ là sản phẩm Sơ trước khi rời khỏi trò chơi tạo ra, trời sinh khuyết thiếu nghiêm trọng, định sẵn là bi kịch."

Thành ca yên lặng thầm oán.

Thiên phú của Tuyền muội cao đến mức nực cười, như thế này còn là khuyết thiếu nghiêm trọng sao?

Nếu như đây là bi kịch thì những người khác còn sống thế nào?

Tiêu chuẩn ngành nghề của "tuyển thủ Chân Thần" các ngươi cũng quá cao rồi.

"Ngươi nói Sơ rời đi, hắn đi đâu?"

Nghe những bí mật mới viễn cổ này, người quan trọng nhất trong đó là Sơ, hiện tại hắn rất hiếu kỳ đối với người này.

"Hẳn là dùng phương thức của riêng hắn đi nếm thử."

"Nếm thử cái gì?"

"Nếm thử những mảnh vỡ hàng rào vị diện trong tưởng tượng của hắn."

"Cho nên ngươi cũng không biết được hắn có thành công hay không?"

"Không biết."

Chí lắc đầu, nói thêm: "Ta thậm chí còn không biết bây giờ hắn còn sống hay đã chết."

"Vậy sao…"

Hai người không hẹn mà cùng rơi vào yên lặng.

Những điều đã qua của Giáng Thần đài khiến cho Khương Thành suy nghĩ rất nhiều.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Chí đưa hắn trở lại thực tại.

"Có còn điều gì muốn hỏi nữa không?"

Thạch kiếm trong tay hắn lại giương lên lần nữa.

Khương Thành biết rõ nhất định sẽ có một trận chiến giữa mình và người này.

“Không còn gì.”

Theo sau ba chữ này vừa dứt, hắn huy động cốt kiếm mà giết.

Vừa nhấc tay chính là Kiếm đạo thập tam trọng của lực trọc.

Từ khi có thể trọc, một bộ này của hắn tấn công ở Nguyên Tiên giới vẫn chưa một ai có thể ngăn cản.

Đối mặt với lực trọc hỗn độn vô định, bất kể là thánh giới, căn nguyên hay Hồn lực, Yêu lực hay các lực lượng khác, tất cả đều không chịu nổi một đòn.

Nhưng lần này rốt cuộc cũng xuất hiện ngoại lệ.

Thanh thạch kiếm trong tay chí vẫn không có gì nổi bật, nhưng thanh kiếm thô làm bằng đá bình thường này lại phát ra ánh sáng rực rỡ vô song.

Đó là một loại lực lượng mà Khương Thành chưa từng thấy qua.

Hữu hình lại như vô hình, khoảnh khắc hắn chạm vào nó, gần như làm hắn nhớ lại cảm giác lần đầu tiên thu hoạch được linh lực ở Hạ giới.

Nguồn lực lượng kia gia trì cho Kiếm đạo thập tứ trọng, va chạm trực diện với Kiếm đạo thập tam trọng của hắn.

Đến trình độ này của bọn họ, kỹ năng chiến đấu đã là quá dư thừa.

Lực trọc bị cản lại.

Nhưng mà lực lượng thần bí đối diện kia cũng không thể tiếp tục tiến tới.

Thời điểm hai lực lượng giao phong, chấn động kịch liệt khiến cho tất thảy bốn bề đều trở nên mất ổn định, vậy mà Khương Thành liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Tiếng gầm oanh minh chấn động khiến đầu óc hắn ong ong cả lên.

Đến mức không cách nào thi triển thức tiếp theo trong một thời gian ngắn.

Mà bên đối diện cũng không tốt hơn là mấy.

Từ chỗ trung tâm mà hai đại Kiếm đạo giao phong hình thành một lỗ hổng lớn nhanh chóng lan ra xung quanh.

Vô số loạn lưu nhanh lập tức tràn vào.

Đó cũng không phải là loạn lưu không gian mà là loạn lưu hỗn độn.

Vẻn vẹn chỉ một lần giao phong như thế dường như đã đánh cái Nguyên Tiên giới này thành khu vực biên giới rồi.

Cỗ loạn lưu kia gào thét tàn phá bừa bãi nhưng rất nhanh đã bị lực trọc và nguồn lực lượng đối diện kia tiêu diệt tại chỗ.

Nhưng mà một chút ngắn ngủi này đã gây ra thương tích không thể xóa nhòa cho Nguyên Tiên giới.

“Vì sao ngươi không dùng Kiếm đạo hoàn mỹ?”

Chí cười một tiếng, lần nữa vung thạch kiếm xông lên.

Đương nhiên Khương Thành sẽ không yếu thế, lần nữa thôi động lực trọc.

Cũng lúc đó, thánh lực thứ hai trong cơ thể hắn cũng chuyển hóa thành linh ý hướng về phía đối phương mà giết.

Trải qua đoạn thời gian trước vạn đạo dung hợp, bây giờ hắn có thể điều động lực lượng Thế giới hắc động tăng lên quá nhiều, cường độ tự nhiên của linh ý này hiện tại cũng không chỉ mạnh lên một lần so với trước đó.

Đối mặt với linh ý như vậy, đừng nói là biển ý thức, cho dù là hồn hải và tiên thể của cấp độ Cổ Thánh cũng sẽ bị phá vỡ.

Khương Thành chẳng những không đả thương đến ý thức của đối phương, thậm chí còn mất đi khống chế đối với cỗ linh ý kia.

Tựa như diều đứt dây, cuối cùng chẳng còn liên quan gì với hắn nữa.

“Chết tiệt? Làm sao mà như thế được?”

Kiếm đạo của hai người lại va chạm thêm lần nữa, chấn động kịch liệt lại một lần nữa đánh ra.

Thực tế thì lực trọc của Khương Thành chiếm một chút ưu thế, bởi vì lực lượng kia của đối phương mặc dù thần kỳ nhưng quy mô không bằng lực trọc của hắn.

So sánh khi hai người đối đầu với nhau, tu vi của Khương Thành nhỉnh hơn một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút thôi.

Kết quả sau cùng chính là lực lượng tương đương nhau, cả hai người đều không đánh thủng được hàng phòng ngự của đối phương.

Thế nhưng Thành ca cũng không có ý định dừng tay lại, một đòn này không có hiệu quả, hắn tiếp tục thôi động Kiếm đạo thập tam trọng lần nữa.

Không phải hắn không biết linh hoạt mà là những thủ đoạn thông thường khác căn bản là đều vô dụng đối với loại đối thủ này.

Sau khi linh ý vô hiệu, hắn thử trùng kích hồn lực, nhưng nó cũng vô nghĩa như trâu đất xuống biển, tổn thương bằng không.

Thậm chí giống như một miếng bọt biển cực lớn, dù bão tố có lớn tới đâu hắn đều có thể cuốn lấy tất cả như thể không có điểm dừng.

Lần giao phong thứ ba, hai người vẫn chưa thể làm gì được đối phương.

Lần đầu tiên thể trọc cường hãn của Khương Thành cảm nhận được thương tích.

Không phải là bị đối phương đánh cho bị thương mà là lực phản chấn lúc hai lực lượng va chạm quá mức mãnh liệt khiến phạm vi miễn dịch của hắn bị đánh vỡ.

Nhưng may mà đối phương cũng không hơn hắn là bao.

Xem như hai người lưỡng bại câu thương, đều hao tổn cực kỳ nhiều.

Ba lần tấn công không có hiệu quả, cuối cùng Khương Thành từ bỏ sử dụng lực trọc mà tung ra một đại chiêu khác - Nguyên thuật tam thiên trọng.

Từ sau khi điểm đầy đủ kỹ năng của quy tắc đạo tam thiên trọng, hắn còn chưa từng dùng qua đòn át chủ bài này trong chiến đấu.

Mà bây giờ, hắn không thể không dùng đến.

Tuy rằng hồn lực và huyền văn tam thiên đã sớm dung nhập vào hắc động trong thể nội, nhưng thế giới thể nội này vốn là thuộc về hắn.

Không khó để chuyển biến lực lượng thành hồn lực, lấy quy tắc Huyền Văn điều động căn nguyên bên ngoài.

Đối diện lần tấn công thứ tư của Kiếm đạo thập tứ trọng, nguyên thuật tam thiên trọng ngay lập tức được hình thành.

Không có bất kỳ hình thái nào, có thể nói hình thái của nó vốn là thay đổi theo suy nghĩ của người thi triển.

Nguyên thuật thi triển đi ra trong nháy mắt, Khương Thành nghĩ đến kiếm, thế là Nguyên thuật tam thiên trọng tạo thành một thanh kiếm cửu thải to lớn xuất hiện trong không trung.

Hắn cảm thấy thanh kiếm này sẽ đập tan Kiếm đạo của đối phương giống như phá vỡ một con đê.

Thế là nguyên thuật hóa thành dòng chảy ngập trời, quét qua Kiếm đạo thập tứ trọng vô số lần trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Lực lượng của Chí thần bí mà cường đại không gì sánh được.

Khương Thành có thể thấy được nguyên thuật đủ sức hủy thiên diệt địa, ở trước mặt nguồn lực lượng kia lại nhanh chóng tan rã giống như gặp phải thiên địch.

Nhưng mà còn may, đó là Nguyên thuật tam thiên trọng, về cơ bản là khác biệt so với các nguyên thuật khác.

Chương 2605: Chồng chất nghi ngờ

Mặc dù Nguyên thuật tam thiên trọng bắt đầu tan chảy không ngừng sau khi chạm vào sức mạnh của Chí, nhưng nó không hề sụp đổ mà càng chiến đấu càng trở nên dũng mãnh hơn.

Sau khi lớp ngoài cùng tan biến, làn sóng tấn công tiếp theo ập đến nhanh như sóng biển, hơn nữa còn mãnh mẽ hơn, dữ dội hơn lớp trước rất nhiều.

Từng đợt sóng nối tiếp nhau, dường như đã hình thành một vòng tuần hoàn kỳ diệu giữa 3000 căn nguyên.

Mỗi một vòng tuần hoàn đều sẽ mang đến một cách bộc phát mới.

Nhìn bề ngoài thì uy lực của Nguyên thuật tam thiên trọng quyết không mạnh lắm, nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ là vì nó gặp phải Chí mà thôi.

Nếu đổi sang một nơi khác bộc phát, nó đủ trình để trở thành một đợt tấn công mạnh mẽ nhất trong lịch sử từ trước đến nay của Nguyên Tiên giới, đủ để gây ra vết thương cực lớn khó mà có thể phai mờ cho vị diện này.

Sức mạnh của Chí thực sự quá đặc biệt.

Trông thì nó không mạnh đó, nhưng giống như là thiên địch của lực căn nguyên.

Nhưng mà, sức mạnh của hắn suy cho cùng cũng có cực hạn.

Sau khi Nguyên thuật tam thiên trọng quay vòng ba ngàn, cuối cùng nó đã đón một lần mở ra rực rỡ cuối cùng.

Bùm!

Trong tiếng nổ cực lớn, sức mạnh thần bí mà Chí thi triển cuối cùng đã hoàn toàn sụp đổ.

Dưới sự điều khiển tâm ý của Khương Thành, uy lực cuối cùng còn sót lại của Nguyên thuật tam thiên trọng đã hóa thành một con rồng rực rỡ đến lóa mắt rồi trực tiếp lao đến tấn công, trong tích tắc đã nuốt chửng người này.

Màn trời ấy cùng với bầu trời đầy sao ở phía xa xôi kia được vẽ lên đó một vết nứt rất dài.

Giống như một vết thương lốm đốm gớm ghiếc, những loạn lưu hỗn độn lại lần nữa tràn vào.

Có thể thấy uy lực thực sự của Nguyên thuật tam thiên trọng đáng sợ đến cỡ nào.

Khi tất cả khói bụi đã lắng xuống, phía trước đã không còn thấy bóng dáng của Chí.

“Đã chết rồi sao?”

Một cảm giác kiệt sức mệt mỏi lập tức ập đến.

Hầu hết lực trọc đã sử dụng gần hết, thánh lực thứ hai trong Thế giới hắc động cũng đã hao tổn nghiêm trọng.

Trong những năm gần đây, thực lực của Khương Thành đã tăng lên rất nhiều, gần như là tăng lên theo cấp số nhân.

Đã lâu rồi hắn không gặp phải đối thủ nặng ký rồi, cũng chưa từng nghĩ rằng, bây giờ vẫn có người có thể dồn hắn đến mức này.

Nhưng hắn vẫn không chắc chắn rằng bản thân mình thực sự đã thắng hay chưa.

“Khương chưởng môn!”

“Thành ca!”

Tiếng hét của Kỷ Linh Hàm và các đệ tử khác kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ.

Mọi người đều nhìn về phía động phủ đã sụp đổ, cùng với màn trời phía xa và không động vẫn chưa khép lại, tất cả đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Thật không ngờ lại đánh đến mức này?”

“Xảy ra chuyện gì? Đây là chiến đấu bùng nổ sao?”

“Vừa rồi có kẻ địch đến tập kích?”

Đám người Đan Thái, Ngụy Miễu đã xắn tay áo lên rồi bắt đầu hét lớn.

“Là kẻ nào? Kẻ nào to gan như vậy?”

“Lẽ nào có cái lí đó, không có sự cho phép của chúng ta, ai dám ra tay với Khương chưởng môn?”

“Đúng rồi, Khương chưởng môn, kẻ nào lại không biết điều như vậy?”

“Có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy, hẳn là Vô Thượng Đạo Cực đã huy động toàn bộ lực lượng rồi chứ gì?”

“Ta nghi chính là do tất cả Cổ Thánh của Phong Thiên cung cùng Vô Thượng Đạo Cực liên thủ lại với nhau đến tập kích, nếu không làm sao đến mức như vậy?”

“Có gì mà ngạc nhiên chứ, hiện tại một tên địch cũng không thấy nữa, còn không phải là đã bị Khương Thành diệt sạch rồi sao?”

Đám người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần không dám lạc quan như những kẻ xu nịnh này.

Bọn họ liếc nhìn nhau, rồi không hẹn mà đồng loạt đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Nhiều kẻ địch đến tập kích như vậy, tại sao chúng ta lại không hề phát hiện ra?”

“Đúng thế, sau khi trận chiến kết thúc thì chúng ta mới phát hiện, Vô Thượng Đạo Cực có cái năng lực này?”

“Tốt xấu gì chúng ta cũng là Cổ Thánh mà?”

Cuối cùng bọn họ cũng phát hiện ra điểm dị thường.

Nhưng Khương Thành không trả lời, mà là đang ngẩn ngơ nhìn những ngọn núi, những cung điện, các gian hàng, lầu gác rồi những ao hồ xung quanh Phi Tiên môn.

Chúng vẫn như xưa, cung điện lộng lẫy, lầu các huy hoàng, núi xanh nước biếc, không hề bị trận chiến vừa rồi ảnh hưởng mà biến thành phế tích.

Nói cách khác, trận quyết đấu cấp cao nhất, có sức tàn phá lớn nhất trong lịch sử của Nguyên Tiên giới vừa xảy ra chỉ phá hủy một động phủ không quá lớn mà thôi.

Mà đó có vẻ như là vì Chí đã hoàn toàn biến mất, dư âm cuối cùng của Nguyên thuật tam thiên trọng cũng vô tình bị tiêu diệt.

Cũng tức là, nếu như Chí vẫn còn ở đây, thì ngay cả cái động phủ cũng sẽ y như vậy.

Còn các đệ tử của Phi Tiên môn có thể vẫn chưa biết rằng trận chiến này đang diễn ra bên cạnh bọn họ.

“Cái này hơi vô lý quá rồi nhỉ?”

“Chẳng lẽ vừa rồi lúc hắn đánh nhau, đã hoán đổi không gian, cách ly hắn và ta rồi?”

Khương Thành chậm rãi lắc đầu.

Không đúng, như vậy không đúng.

Hơn nữa vừa rồi trong trận chiến kịch liệt đó, Chí căn bản không có nhàn nhã tao nhã như vậy, hắn càng không thể nào dư thừa khí lực được.

Càng huống hồ, Thành ca cũng đâu phải kẻ ngốc.

Nếu người khác ngăn cách hắn cùng với không gian xung quanh, với thực lực của hắn, chắc chắn hắn đã sớm nhận ra rồi.

Nhưng sự thật ly kỳ lạ bày ra trước mặt.

“Làm sao mà có thể làm được vậy?”

“Chẳng lẽ là đạo của hắn? Căn bản không cần cố ý thi triển, chỉ cần hắn đứng ở nơi đó, liền sẽ xảy ra ảnh hưởng?”

Một tia chớp chợt lóe lên trong đầu Khương Thành.

Từ khi gặp nhau đến khi bắt đầu trận chiến rồi cho đến khi trận chiến kết thúc, hắn không chú ý đến Chí rốt cuộc đã tu luyện đạo gì.

“Năm xưa khi vẫn còn là Thiên Thần, người này vừa có linh ý vừa có thân thể Thần, vậy nhất định hắn cũng có đạo tâm.”

“Thậm chí có thể còn có nguyên năng.”

Hồi tưởng lại thật kỹ lưỡng về lúc đầu khi Chí xuất hiện thì có cả đống điểm khác thường, ví dụ như hiện tượng cơ thể xác thịt trực tiếp xuyên qua thân thể Mạc Trần một cách dị thường, Thành ca càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu.

“Chẳng lẽ hắn lại có thể tự động rút bản thân ra khỏi thế giới hiện tại sao?”

“Không đúng, nếu chỉ giải thoát bản thân hắn, vậy vừa rồi lúc chúng ta đánh nhau, những người khác hẳn là có thể nhìn thấy.”

“Thôi dẹp, sau này sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra được chân tướng.”

Bây giờ hắn có thể chắc chắn rằng đòn vừa rồi không giết chết được Chí.

Nhưng mà vừa rồi tiêu hao của đối phương hẳn không hề ít.

Sớm muộn gì ta với người này cũng sẽ còn một trận chiến nữa.

Nghĩ đến đây, hắn nói với Kỷ Linh Hàm: "Trong khoảng thời gian này, các ngươi đều ngoan ngoãn ở lại Đông Trúc đảo, không được đi đâu hết."

"Tốt nhất là ẩn giấu đảo lại lần nữa."

Hàm muội không hỏi nguyên do, mà trịnh trọng gật đầu.

"Ta biết rồi, ta sẽ nói với mọi người phải cẩn thận hết mức có thể."

Ngược lại là đám người Đan Thái và Tần Sướng tỏ ra hoàn toàn khó hiểu.

"Sao vậy Khương chưởng môn?"

"Phi Tiên môn có hơn 500 vị Cổ Thánh, còn có Huyền tộc, Hoang tộc, Vu tộc, Băng tộc, Long tộc tất cả những đồng minh hùng mạnh như này, chẳng lẽ trên đời này còn có sự tồn tại nào có thể uy hiếp được chúng ta sao?"

"Cho dù là có, chẳng phải còn có ngươi sao?"

Nói cách khác, đám đệ tử này của Phi Tiên môn đều hơi hệ Phật rồi, không cầu không dục, không tranh với đời, nếu có chút tham vọng, thì trong phút chốc đã có thể ra lệnh cho toàn bộ Nguyên Tiên giới luôn rồi.

Khương Thành vốn định nói ra sự thật, nhưng nghĩ đến việc có mỗi một kẻ địch mà hắn không thể tự mình giải quyết xong, điều đó thực sự rất mất mặt, còn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng sáng lạn của hắn.

Vậy nên, hắn cố ý cao thâm khó đoán sờ sờ cằm, nhàn nhạt nói: "Đây là một lần kiểm tra của các ngươi, sau này các ngươi sẽ tự hiểu."

Khi các đệ tử đang suy đoán về thánh ý, hắn đã bay ra khỏi Đông Trúc đảo rồi.

Điểm đến của chuyến đi này là Phong Thiên cung, bởi vì trong lòng hắn nổi lên một trực giác rằng hắn vẫn phải đến xem phía bên Thiên Phong thạch một chút.

Trong chớp mắt, hắn đã đến địa điểm từng là Phong Thiên cung.

Nhưng mà, trước mắt hắn lại là một dãy núi cao hoang vu, không hề có chút dấu hiệu nào của Phong Thiên cung.

Chương 2606: Hào quang của Chí

Nếu không phải lúc trước hắn đã từng tới đây, Khương Thành sẽ hoài nghi rằng chưa từng tồn tại một thế lực nào có thể ảnh hưởng đến Nguyên Tiên giới.

Hắn lập tức nghi ngờ đến Chí, bởi vì thủ đoạn này đã quá quen thuộc.

“Làm thế quái nào mà hắn làm được?”

Thành ca vẫn nghĩ không thông.

Theo như hắn thấy, đối phương lẽ ra phải thi triển một loại sức mạnh thần thông nào đó để biến tất cả mọi thứ ở đây thành ảo ảnh.

Mức độ của ảo ảnh này quá cao, đến nỗi bản thân hắn cũng không thể nhìn thấu được.

Hắn chỉ có thể điều động lực trọc theo thói quen xâm nhập vào khu vực xung quanh, hi vọng có thể phá vỡ được thần thông của đối phương.

Lực trọc nhanh chóng khuếch tán ra, cảnh tượng kỳ lạ lại xảy ra.

Trong khu vực bị bao phủ bởi lực trọc, bất kể cành cây gần đó, cỏ dại bên đường hay là đất bùn trên mặt đất, đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Chúng vẫn còn nguyên màu sắc và rõ ràng, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng lung lay theo làn gió, không hề bị ảnh hưởng một chút xíu nào.

Những con chim thỉnh thoảng bay qua hay đậu lại trong dãy núi này vẫn không hề thay đổi.

Chúng vẫn di chuyển tự do, dường như thể lực trọc không hề tồn tại.

Khương Thành giật giật khóe miệng.

“Lực trọc của ca lại trở thành không khí sao?”

“Cho dù là không khí thì cũng nên mang theo luồng không khí khác đi một chút chứ?”

Hắn bay lên, vượt qua những ngọn núi và tiếp tục thi triển lực trọc, nhưng vẫn không có hiệu quả.

Tiếp tục bay, bay liền mấy vạn dặm, tại một thời khắc nào đó, bên ngoài hư không cuối cùng cũng bị lực trọc tạo ra một vết nứt sâu đến khó dò.

Khí tiên nguyên xung quanh giống như là được đốt cháy vậy, nhanh chóng bốc lên về phía xa rồi cuộn lại.

Điều này là do lực trọc xâm chiếm và bài trừ hệ thống thanh khí, điều đó cũng có nghĩa là thế giới ở đây là bình thường.

“Ở đây thoát khỏi ảo ảnh do Chí tạo ra sao?”

“Giữa thực và ảo, vậy mà lại không có rào cản rõ ràng, khó tránh quá kỳ lạ.”

Khương Thành dừng lại.

Đứng trên ranh giới giữa ảo ảnh và thế giới thực, hắn cẩn thận cảm nhận điểm khác biệt.

Ảo giác thông thường hoặc ảo giác không tương thích với thế giới thực.

Ngay cả khi nó được xây dựng trên cơ sở của thế giới thực, sau khi vận hành nó cũng sẽ sớm trở nên khác biệt với thế giới thực.

Mà ảo ảnh được Chí tạo ra cho đến nay hoàn toàn hợp nhất với thế giới thực.

Đem lại cho người ta cảm giác, hình như nó vốn là như thế.

Thành ca suy nghĩ một chút, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

“Nếu lực trọc đã không có hiệu quả, điều đó có nghĩa là cách thức này của hắn không liên quan gì đến hệ thống thanh khí.”

“Chỉ cần liên quan đến tiên lực, hồn lực, căn nguyên, nhất định sẽ bị lực trọc hủy hoại.”

“Ngoại trừ hệ thống thanh khí, còn lại chính là hệ thống trọc khí rồi. Nhưng lúc giao đấu lần trước, người này lại không biết lực trọc…”

“Chẳng lẽ hắn phát triển ra hệ thống thứ ba, hay là thực ra hắn hoàn toàn không sử dụng năng lực gì cả?”

Hai khả năng này, bất kể là cái nào đều rất kỳ lạ.

Khương Thành vốn còn đoán rằng cái ảo ảnh này có thể là đạo của Chí.

Nhưng bây giờ càng nghĩ lại càng cảm thấy không phải vậy.

Đạo của chính mình muốn phát huy uy lực, cũng cần có lực lượng hỗ trợ, hoặc là thanh khí hoặc trọc khí.

Nếu không thì đạo chỉ là lời nói suông mà không có bất kỳ uy lực nào.

Khi Chí tiến vào Phi Tiên môn, mình rõ ràng không cảm nhận thấy hắn xuất động bất kỳ sức mạnh nào, kể cả linh ý bên trong.

Nhưng mà, hắn lại làm được hàng loạt điều khó mà tưởng tượng nổi.

Điều này cho thấy rằng hắn thực sự có một khả năng đặc biệt nào đó để tạo ra ảo ảnh mà không cần mượn sự trợ giúp của bất kỳ lực lượng nào.

“Việc này cũng ảo quá đi.”

“Thiên Đạo cũng không thể làm được loại việc như vậy đâu nhỉ?”

Thiên Đạo muốn phát huy uy lực, nhưng phải cần dựa vào sức mạnh của căn nguyên thế giới mới được.

Khương Thành chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu cẩn thận tìm hiểu điểm khác biệt của hai bên, cố gắng tìm ra điểm bí ẩn trong đó.

Chỉ là chưa thể ngộ ra điều gì cả.

Vậy nên, hắn đã nhấp vào hệ thống kỹ năng - nhiều góc nhìn.

Ngay khi nó xuất hiện đã mở ra tầng thứ năm, thế giới trong phạm vi của góc nhìn đều thay đổi thành một diện mạo khác.

Thế giới ở hai phía của góc nhìn dường như vẫn chẳng có gì khác nhau.

Chứng tỏ lần này Chí không hề thay đổi quy luật tuần hoàn của trời đất.

Nhưng lần này Khương Thành đã kiểm tra cẩn thận hồi lâu, cuối cùng cũng tìm ra chút manh mối.

“Bên phía ảo ảnh, có ấn ký cá nhân của hắn.”

“Tuy rằng không rõ ràng, nhưng hẳn là không sai.”

“Đây là thủ đoạn gì?”

“Khí trường? Lĩnh vực? Không không không, những thứ này cũng cần có lực lượng gia trì mới có tác dụng.”

“Chẳng lẽ là nguyên năng? Hay là, hắn cũng có một cái hệ thống?”

Thành ca đứng dậy, quyết định không đoán bừa lung tung nữa.

Điều duy nhất chắc chắn bây giờ là Chí thực sự sở hữu một sức mạnh thần thôn đặc biệt chưa từng thấy.

Cái môn thần thông này căn bản không thể bị phá giải bằng những phương thức thông thường.

Hắn nhấp vào hệ thống, trong một loạt danh sách, hắn tìm thấy một kỹ năng hiếm khi được sử dụng - tước đoạt.

Kỹ năng hiện tại: Kí chủ có thể tiêu hao huyền tinh khiến bất kỳ kỹ năng nào của mục tiêu biến mất, không có thời gian hồi chiêu.

Lưu ý: Thực lực của mục tiêu càng mạnh, tiêu hao càng nhiều huyền tinh.

Khương Thành vốn là muốn nhắm kỹ năng đến cực điểm, để cho hắn hoàn toàn mất đi cái món thủ đoạn này.

Nhưng sau khi kỹ năng được kích hoạt, lại hiện rằng không có mục tiêu nào như vậy trong phạm vi.

Nhưng mà, trong phạm vi góc nhìn, tất cả núi, sông, thảm thực vật, cá và côn trùng tất cả đều là mục tiêu có thể chọn.

Những mục tiêu này đều có một khả năng chung hào quang.

Bụp!

Nhìn thấy hai chữ này, Thành ca thiếu chút nữa phun nước tại chỗ, bởi vì điểm châm chọc quá nhiều.

Người ca này không nhịn được tự nói một mình.

“Hào quang cái gì? Đừng nói với ta là hào quang của nhân vật chính đấy nhé!”

“Ca đây mới là nhân vật chính, hắn dựa vào đâu mà có hào quang nhân vật chính?”

“Hơn nữa vầng hào quang này có thể tự nhiên tạo ra ảo ảnh, đây xem là gì?”

Vừa nói kháy, hắn vừa bấm chọn kỹ năng tước đoạt, tước bỏ tất cả các hào quang được gắn một cách thụ động trên cây cỏ, cá và côn trùng.

Khu vực nơi hào quang mờ đi ngay lập tức hiện nguyên hình, những mảnh tường trắng đá đen của Phong Thiên cung dần dần lộ ra.

Còn khu vực không bị tước vầng hào quang vẫn là khu vực đồi cao núi rộng.

Cả hai trộn lẫn vào nhau, hiện rõ sự kỳ lạ vô cùng.

Hệ thống ra tay, đơn giản lại nhanh chóng, Khương Thành không tốn chút công sức nào.

Chỉ là tiêu hao 100 triệu điểm Huyền Tinh, thật làm người ta lo lắng mà.

Chỉ tước đoạt đi trong bán kính một dặm, đã tiêu hao 100 triệu Huyền Tinh của Khương Thành, nguyên nhân là do cấp độ năng lực của “hào quang” này quá cao, cái giá mà hệ thống phải trả cũng không thấp.

Nhưng may mắn là, hắn nhớ vị trí lúc trước của Phong Thiên cung, phạm vi một dặm là đủ rồi.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy cổng điện cũ, cũng nhìn thấy các thành viên của Phong Thiên cung ở bên trong.

Tắt hệ thống kỹ năng, Khương Thành không chút do dự bay vào.

"Khương chưởng môn?"

"Khương tiền bối, sao người lại tới đây?"

Sau khi nhìn thấy hắn, một số Cổ Thánh và Thánh Tôn của Phong Thiên cung liền chạy đến để chào đón hắn.

Nhưng mà, hắn không nhìn thấy bóng dáng đám người Minh Tổ và Hồn Tổ.

Khương Thành không vòng vo tam quốc, chỉ để lại một câu, rồi vội vã đi vào trong.

"Ta muốn vào Thiên Phong thạch."

Tuy hắn không phải người của Phong Thiên cung, nhưng Cổ Thánh cũng không dám làm trái ý hắn.

"Thiên Phong thạch… xảy ra chút khác thường."

"Hiện tại e rằng là không vào được."

Chương 2607: Ngươi vậy mà lại ra tay tương trợ

Khi Khương Thành đến, Thiên Phong thạch đã yên lặng trong nhiều năm, bây giờ đã trở nên vô cùng bất ổn định.

Có lúc phình to thành quả đồi, có lúc lại thu nhỏ bằng hạt gạo.

Đôi khi mờ nhạt, đôi khi lại phát ra ánh sáng lóa mắt.

Nhìn cái là biết đã có xảy ra chuyện lớn rồi.

Năm vị Hồn tổ, Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh, lúc này đang khoanh chân ngồi quanh Thiên Phong thạch vất vả chống đỡ, như thể bọn họ đã gặp phải sự tấn công vô hình.

Cảm nhận được Khương Thành đã đến, Hồn Tổ là người đầu tiên thả lỏng.

Hồn thể của hắn đã ngưng tụ từ ảo ảnh thành thực chất, nhưng có một cảm giác yếu ớt nặng nề.

“Cuối cùng ngươi cũng đến rồi, tốt quá rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vô Lăng đã chiếm được quyền tối cao của Thiên Phong thạch rồi, hắn đang cố gắng xóa quyền kiểm soát của chúng ta.”

“Ngươi có chắc chắn là Vô Lăng?”

“Chắc chắn!”

Khương Thành cũng không ngờ rằng Vô Lăng vậy mà lại là người cười đến cuối cùng.

Xem ra, Lăng đã thua rồi.

Vậy nha đầu đó không phải cũng xảy ra chuyện rồi chứ?

Nghĩ đến đây, hắn không thể đợi thêm được nữa.

“Ta đi vào xem một chút!”

Minh Tổ ở một bên khó khăn nói: “Hiện tại Thiên Phong thạch vào không được nữa rồi…”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng của Khương Thành đã biến mất vào trong đá.

Khiến những từ phía sau mắc kẹt trong cổ họng hắn.

“Làm sao hắn vào được trong đó vậy?”

Năm người họ nhìn nhau, cảm thấy thật là khó tin.

Trước khi Khương Thành vào Thiên Phong thạch, ngoại trừ lần đầu tiên đi trên con đường vàng kim, thì mỗi lần sau đó đều được bọn họ dẫn đường.

Nhưng lần này bọn họ không tự mình vào được, đương nhiên không hướng dẫn được rồi.

Một ý nghĩ cùng lúc nảy ra trong đầu năm người.

“Chẳng lẽ Khương chưởng môn cũng có quyền khống chế Thiên Phong thạch?”

Khương Thành cũng không nghĩ nhiều đã tiến vào Thiên Phong thạch.

Lúc này, thế giới trong đá vô cùng hỗn loạn.

Thế giới căn nguyên lưu chuyển, Thiên Đạo lúc ẩn lúc hiện, hoàn toàn mất trật tự.

Lối đi được tạo thành từ hàng chục ngàn ô vuông vàng mà hắn đã trải qua lần trước, bây giờ cũng đã biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Nhưng mà, Thành ca cũng không cần dẫn đường nữa.

Sau khi bước vào, hắn lập tức cảm nhận được vị trí nguồn gốc của sự bất ổn này.

Trong thế giới hỗn loạn, hắn lao nhanh về hướng đó.

Trên đường đi, hắn liên tục bị căn nguyên thế giới đụng phải, nếu như đổi lại là các Cổ Thánh khác, e rằng sớm đã bỏ mạng rồi.

Nhưng Khương Thành có thể trọc, chỉ cảm thấy hơi đau, không có bất kỳ thương tích nào nghiêm trọng.

Một lúc sau, hắn đáp xuống trước một tòa kiến trúc hình lục giác kỳ lạ.

Ở đây trời yên biển lặng, so với sự hỗn loạn bên ngoài, đây giống như một thế giới khác vậy.

Đẩy cửa bước vào, hắn vô cùng ngạc nhiên trước cảnh tượng bên trong.

Ở giữa là một đài cao hình nón có tổng cộng chín tầng, trên đỉnh đặt một chiếc ghế đá màu đen.

Đó là đài cao mà Thánh Hoàng, Vô Lăng và Lăng đã tỉ thí trước đó.

Và ở xung quanh vòng ngoài của đài cao, còn có những trụ đá hình vuông nằm rải rác xung quanh.

Trên những cột đá này đều có lồng thủy tinh trong suốt, xuyên qua lớp thạch anh đó, Thành ca nhìn thấy rất nhiều thứ kỳ lạ.

Còn trong những lồng thủy tinh khác, có cái là sông núi ao hồ, có cái là xương cốt máu thịt không biết của ai, còn có cái là

các loại bảo vật quý hiếm, rất nhiều thứ mà ngay cả Khương Thành cũng chưa từng thấy qua.

Mà nhiều hơn cả là lồng thủy tinh trống rỗng, nhưng nếu quan sát kỹ, lại có thể cảm nhận được những thay đổi bên trong.

Dường như có một sức mạnh bí ẩn đang lưu động.

“Vậy mà vẫn bị ngươi tìm ra.”

Giọng nói của Chí vang lên.

Khương Thành nhìn theo hướng tiếng nói vọng lại, nhìn thấy bóng dáng của hắn ở phía bên kia của đài cao.

Chỉ là lúc này, hắn đã không còn là một ông già râu tóc bạc phơ mà là một hình tượng trung niên trong bộ đồ gấm màu đen.

Thành ca chẳng thấy lạ gì về điều này.

“Ngươi thật biết trốn, ta còn tưởng rằng lần trước đã giết chết ngươi rồi chứ.”

“Ha ha ha……”

Tiếng cười của Chí to vang thanh soảng.

“Muốn giết chết ta, ngươi còn phải tiếp tục nỗ lực.”

Hắn nghiêng đầu, nhướng mày, cố ý nói đùa: “Ta không có nhiều cơ hội sống lại như ngươi, chỉ cần có thể giết chết ta một lần, ta thật sự sẽ chết.”

Khương Thành chưa ra tay với hắn.

Bởi vì nghĩ kỹ lại, hai người hình như không có thâm thù đại hận gì.

Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu tại sao lần trước hắn lại đi đánh nhau với hắn.

Hắn lại gần Chí: “Ngươi đang nhìn cái gì vậy?”

“Tự ngươi nhìn đi.”

Ánh mắt của Chí cũng quay trở lại chiếc bia đá trước mặt.

Trên mặt bàn đó, cũng có một cái lồng thủy tinh, nhưng nó lớn hơn nhiều lần so với tất cả các lồng thủy tinh khác xung quanh.

Bên trong lồng thủy tinh có bốn tấm bia đá.

Khương Thành nhìn thoáng qua đã nhìn thấy Vô Lăng đứng trên một trong những bia đá.

Lúc này hắn đang khoanh chân ngồi trên tấm bia đá, nhắm mắt lại như đang lấy thứ gì đó.

Thành ca cũng không quan tâm người ngoài, còn vươn cùi chỏ chọc vào Chí bên cạnh.

“Hắn đang làm gì vậy?”

Với hành động của hắn, hắn không cho là hắn đang gây sự, nhìn xuống lồng thủy tinh mà hắn không hề rời mắt, chỉ là mỉm cười.

“Vô Lăng vừa mới vượt qua khảo nghiệm của tấm bia đá thứ ba, hiện tại đang thu được phần thưởng cùng quyền hạn khống chế cấp cao hơn.”

“Lăng đã bị giết rồi sao?”

“Không có, nàng hiện tại đang ở trong tấm bia đá thứ nhất, thí luyện vẫn còn chưa kết thúc.”

Chí ngừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Nhưng nàng đã mất đi cơ hội, cho dù có thể đột phá ở cửa ải này, cũng đã muộn, cũng không cách nào đoạt quyền hạn của Vô Lăng.”

“Đáng ghét mà!”

Bởi vì Lăng là người mà hắn ủng hộ lại không thắng, Khương Thành có chút không vui.

“Tên tiểu tử Vô Lăng này lợi hại như vậy sao? Vậy mà lại để cho hắn thắng rồi.”

“Hắn quả thật không lợi hại đến như vậy.”

Chí sờ lên xái cằm với chòm râu đen gọn gàng chỉnh tề, hờ hững nói: “Nếu như dựa vào năng lực của bản thân hắn, cho dù có qua thêm mười tỷ năm, hắn cũng không thể nào qua ải được.”

“Vậy làm sao hắn qua được?”

Khương Thành liếc nhìn Chí từ trên xuống dưới, rất nhanh đã xác định được kẻ tình nghi.

“Chẳng lẽ là ngươi đã làm gì đó rồi?”

“Chính xác.”

Chí rất thẳng thắn thừa nhận.

“Khảo nghiệm của bia đá có thể nhờ người ngoài trợ giúp, sau khi đánh nhau với ngươi xong, ta tiến vào bia đá thứ ba, âm thầm giúp hắn một chút.”

Thành ca hơi tức giận rồi.

“Từ mấy chục tỷ năm rút ngắn xuống thời gian ngắn như vậy, vậy mà ngươi cũng nói là giúp một chút sao?”

Đời này hắn chưa bao giờ thua đấy, mặc dù Lăng thua trận cũng chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng người mà hắn ủng hộ lại thất bại, hắn vẫn cảm thấy thật mất thể diện.

“Đây là gian lận nghiêm trọng biết không hả?”

“Ngươi dùng thủ đoạn giúp đỡ kiểu này, tầm nhìn đâu?”

“Một trận quyết đấu công bằng đã bị ngươi phá hỏng rồi! Chậc chậc, ngươi còn có phong thái của một tiền bối sao, vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, ta thật thất vọng về ngươi!”

Bị hắn buộc tội như vậy, Chí có chút không thể ngồi yên được nữa.

“Ha ha? Ngươi còn có mặt mũi nói công bằng với ta sao?”

“Là ai đã đưa vũ khí và thần khí cho Lăng trước khi vào đấu trường hả? Còn có mặt mũi chỉ trích ta thiên vị?”

Khương Thành cây ngay không sợ chết đứng, gân cổ lớn tiếng nói: “Ta đó là ở giai đoạn chuẩn bị chiến đấu, so với loại gian lận này của ngươi khác nhau về mặt bản chất được không hả!”

Chí liếc hắn một cái, cười lạnh nói: “Vậy thì tính là ta ăn gian được rồi, ta giúp bản sao của mình ăn gian, ngươi quản được sao?”

Khương Thành đang định tiếp tục phản bác, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

Nếu hắn nhớ không lầm, lần trước không phải Chí đã nói rằng Vô Lăng muốn thay thế hắn sao?

Đây không phải là người của hắn chứ?

Cũng vào lúc này, Vô Lăng ở bên trong cuối cùng cũng mở mắt ra.

Chương 2608: Người chiến thắng đài cao chín tầng

Vô Lăng ở trên tấm bia đá đứng thẳng dậy, chậm rãi duỗi tay trái ra, bên dưới bia đá phát ra tiếng ầm ầm.

Sau đó vươn lên từ mặt đất rồi nhấc hắn lên không trung.

Trước lúc đó, hắn với tư cách là một trong những người tỉ thí, không hề có khả năng thao túng tòa bia đá này.

Nhìn xuống ba tòa bia đá còn lại, sau khi xác định rằng ba nữ nhân là Lăng, Thánh Hoàng và Thu Vũ Tuyền vẫn chưa qua ải, hắn cuối cùng cũng cười lớn một cách tự mãn.

“Ha ha ha ha! Ta thắng rồi!”

“Đã định là của ta, trước sau cũng sẽ là của ta! Không ai có thể cướp được!”

Có lẽ là do trước đó hắn làm bản sao trong nhiều năm nên đã áp lực tâm lý tích lũy quá nhiều, hắn lúc này đã hoàn toàn trút bỏ nó vào ra ngoài.

Khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn, lúc này vì quá xúc động mà đỏ ửng lên.

“Các ngươi xong rồi!”

“Còn có Bà Sa Ngọc Nhân! Khương Thành! Chí”

“Các ngươi đều tiêu rồi!”

“Từ giờ trở đi, mọi thứ hủy diệt hết cho ta…”

Bên cạnh lồng thủy tinh, Thành ca được hắn long trọng điểm danh, cũng không biết có nên vui vẻ hay không.

Suy cho cùng đám người Hồn Tổ, Minh Tổ đều không xứng để Vô Lăng nhắc đến.

“Hình như hắn nhận được rất nhiều lợi ích xịn xò nha.”

“Trong bia đá thứ ba ghi lại những bí ẩn của thế giới thứ ba. Bây giờ hắn có thể chuyển hóa tiên lực, thi triển một phần thần thông của thế giới đó.”

“Sướng như vậy sao? Sớm biết vậy ta cũng tới một phen.”

Chí lắc đầu, hắn khinh thường nói: “Đối với Vô Lăng có lẽ rất có ý nghĩa, nhưng đối với ngươi và ta mà nói, chẳng qua chỉ là một trò đùa nhỏ mà thôi.”

“Thế giới thứ ba tập trung vào việc tu luyện sức mạnh tinh thần, chẳng hạn như ý niệm, niềm tin, nhưng những điều này cũng cần sự gia trì của thanh khí mới có hiệu lực.”

“Căn bản của thế giới thứ năm như hiện nay chính là tiên lực, dù có lại lựa chọn sức mạnh tinh thần cũng là bỏ gốc lấy ngọn thôi.”

Cuối cùng hắn kết luận: “Đôi khi có thể đạt được kết quả kỳ diệu ngoài mong muốn, nhưng ở trình độ này của chúng ta, điều đó thật là nực cười”.

Thành ca không thể không thừa nhận rằng nếu thằng cha này không phải là kẻ thù, hắn rất thích hợp để trở thành một “bách khoa toàn thư” di động.

“Đúng rồi, khi nào thì người vào sân?”

“Vào sân quái gì?”

“Vào trận đánh chết Vô Lăng, chẳng phải ngươi nói tên kia đang kìm nén muốn thay thế ngươi sao? Vừa rồi còn hét xử gọn ngươi đó.”

Thành ca cũng xem như đang khiêu khích người khác.

Nhưng mà có thể là hơi thẳng thắn quá, Chí không có dấu hiệu “trúng kế” gì cả.

“Ta không có ý định đánh chết hắn.”

“Vậy ngươi đến đây làm gì? Chỉ để chứng kiến chút thôi sao?”

“Không được sao?”

“Tên đó sắp trở thành chủ nhân của Thiên Phong thạch rồi, hắn sắp toại nguyện rồi kia kìa!”

“Ồ, vậy chúc mừng hắn trước là được rồi.”

Biểu cảm của Chí nhìn không ra một tia giả trân, hắn thậm chí còn vỗ tay.

Nếu hắn, người đương sự, còn không có bất kỳ hành động nào, vậy thì Khương Thành đương nhiên cũng sẽ không lo chuyện bao đồng.

Thực ra thì hắn cũng nhìn ra được việc Vô Lăng vượt qua bia đá thứ ba là kết quả mà Chí mong muốn.

Nếu không thì người này sẽ không âm thầm giúp hắn gian lận đâu.

Chỉ là, rốt cuộc thì hắn muốn cái gì?

Chẳng lẽ thực sự là vì thành toàn cho phó bản của chính mình?

Không đến làm người tốt như vậy chứ?

Vô Lăng kẻ dương dương tự đắc ở bên trong, lúc này hắn căn bản không biết bản thân mình đang bị cường giả vây xem.

Sau khi nhận được phần thưởng bia đá thứ ba, hắn nhanh chóng được đưa ra khỏi không gian thi đấu, quay trở lại điểm hình nón nhọn trên đài cao ở bên ngoài.

Vốn dĩ hắn đã đạt tới tầng thứ tám, hiện tại lại thắng ở tầng này, vậy nên nghiễm nhiên hắn trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Một vầng sáng trắng dần dần hiện ra từ dưới chân hắn, đỡ hắn từ từ bay lên.

Khương Thành nhìn quá trình hắn từ từ được nâng lên tầng chín thì không khỏi bĩu môi.

“Người chiến thắng cuối cùng chỉ có hiệu ứng đặc biệt chút xíu như vậy thôi à? Cũng chẳng ra sao!”

Chí chỉ cười cười, mà không hề nói gì.

Ngược lại Thành ca nhận thấy có gì đó bất thường.

“Hắn không nhìn thấy chúng ta sao?”

“Đương nhiên là không nhìn thấy.”

“Lại là cái hiệu ứng hào quang gì đó của ngươi à?”

“Không sai.”

Chí cười nói: “Nếu ngươi muốn kéo hắn xuống, bây giờ có thể qua đó rồi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản ngươi.”

“Ta tin rằng với năng lực của ngươi, nhất định có thể lần nữa phá vỡ quy tắc của chín tầng đài cao, tạo nên kỳ tích mới.”

Khuôn mặt hắn tràn đầy sự khích lệ, nhưng trong mắt Thành ca, đó là sự xúi giục không hề che đậy ẩn ý.

Hắn lập tức trở nên cảnh giác.

Tên này cũng muốn dùng mình làm vũ khí!

“Ta hiểu rồi, ngươi không thể ra tay với Vô Lăng, đúng không?”

Thành ca chợt hiểu ra: “Hắn là bản sao của ngươi, có quan hệ với ngươi, nhất định phải có hạn chế nào đó ngăn cản ngươi động thủ chứ?”

“Không chỉ là hắn, ta đoán ngươi cũng không thể ra tay với Thánh Hoàng và Lăng!”

Đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của trinh thám Khương, Chí chỉ biết xòe tay cười gượng.

“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta thật sự không có cái dự định đó.”

Bất luận hắn nói cái gì, Thành ca cũng sẽ không dễ dàng mà trúng kế đâu, dù sao lúc trước hắn đã bị Tiên Mẫu lợi dụng mấy lần rồi.

Mặc dù ngay cả khi không có Tiên Mẫu, thì hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Mà ngay khi hắn nghĩ đến Tiên Mẫu, Vô Lăng ở trên đài cao đã đi đến trước mặt chiếc ghế đá đen.

Hắn dang rộng hai tay, xoay người ngồi xuống.

Hắn còn chưa kịp cười điên cuồng lần nữa, thì đột ngột xảy ra dị biến.

Nhìn thấy ánh sáng lưu ly chín màu trên ghế đá đột nhiên nhấp nháy, ngay sau đó, hắn bật ra khỏi ghế đá.

Bay về phía trước mà không hề chịu sự kiểm soát.

Bụp!

Người chiến thắng vừa mới thông quan này đã lăn lộn một vòng trên mặt đất trong tư thế thảm hại, rồi sau đó mới đứng dậy.

Điều này khiến hắn vô cùng ngạc nhiên và tức giận.

“Ai!”

Sau khi đứng dậy, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy cái người đã thế chỗ mình trên chiếc ghế đá - Tiên Mẫu.

“Bà Sa Ngọc nhân!”

“Đáng chết, lại là ngươi!”

Khương Thành đang bận đứng hóng drama cách đó không xa, không khỏi rít lên một tiếng.

“Vãi chưởng? Sao nàng ta lại xuất hiện ở đó rồi?”

“Nữ nhân này, thật sự là bất cứ lúc nào cũng không thể xem nhẹ được à nha!”

“Ta biết ngay trong khoảng thời gian này nàng không có động tĩnh gì, nhất định là đang âm thầm giữ một chiêu lớn, thật không ngờ lại là vào thời khắc mấu chốt này.”

Vô Lăng cũng muốn hỏi câu tương tự.

Người mà hắn luôn cảnh giác nhất thực sự là Chí, sau đó là Khương Thành.

Còn về Tiên Mẫu, hắn thật sự không để ý lắm.

Đặc biệt là khi đã leo lên đến tầng thứ chín rồi, người ngoài không thể nào lên được, càng không thể nào làm gián đoạn nghi lễ đăng vị của hắn mới phải.

Hai mắt hắn như móc câu, gắt gao nhìn chằm chằm vào nữ nhân cao qúy kia đang ngồi trên ghế đá đối diện, hận không thể đem nàng hủy thành tro bụi.

Suy cho cùng thì hắn chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, là hắn đã thành công rồi.

Với sự căm hận mang theo đáng tiếc cùng cực, bây giờ hắn không lao thẳng vào là đã kiềm chế bản thân lắm rồi.

”Ngươi sao mà làm được vậy?”

Đối diện với lời chất vấn của hắn, Tiên Mẫu nhàn nhã dựa nửa người vào lưng ghế, sau đó hờ hững nói: "Bởi vì hành động của ngươi, từ đầu đến cuối đều ở dưới tầm mắt của ta…"

"Điều này là không thể!"

Vô Lang lên giọng đanh thép ngắt lời nàng.

"Ngươi căn bản không vào được Thiên Phong thạch, chứ đừng nói là đạt tới tầng này, ngươi không thông qua Vạn Đạo Thí Luyện, cũng không có cái thân phận đó!"

"Càng huống hồ, đây là tầng thứ chín!"

"Ngươi dựa vào đâu mà lên đây?"

Điệu cười của Tiên Mẫu pha điệu trêu đùa, giống hệt như đang nhìn một kẻ ngốc.

"Đương nhiên là dựa vào ngươi rồi."

Chương 2609: Ngồi mát ăn bát vàng

Không chỉ có Vô Lãng, Khương Thành trong nơi tối cũng không hiểu.

Nghe ý của Tiên Mẫu, chính là nàng thực sự được Vô Lăng mang lên.

Chỉ là thay thế hắn ở bước cuối cùng, hái mất quả đào.

Nhưng chuyện kiểu này sao mà có thể làm được chứ?

"Còn chưa hiểu sao?"

Chiếc ghế đá rất cao, đủ để Tiên Mẫu nhìn xuống Vô Lăng ở phía dưới.

"Ngươi vẫn chưa thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Đạo."

"Mà mục tiêu bị Thiên Đạo khống chế cũng không thể thoát khỏi ta."

"Không thể nào!"

Vô Lăng không tin chút nào vào lời nói của nàng.

"Ta căn bản không phải Nguyên Tiên giới thai nghén sinh ra, ngay từ đầu đã không nằm trong phạm vi khống chế của Thiên

Đạo!”

Tiên Mẫu chậm rãi nói: “Chí, Mang, Di mấy cái tên sản phẩm thất bại, ngay từ đầu đã tạo ra để trở thành kẻ địch của Thiên Đạo, cho nên bọn họ thật sự là thoát ra ngoài phạm vi của Thiên Đạo.”

“Nhưng ngươi không phải.”

“Cái đồ bản sao thất bại nhà ngươi,vẫn có thể bị Thiên Đạo tiếp nhận.”

“Vốn dĩ ngươi không nằm trong sự khống chế của Thiên Đạo, nhưng lần này lúc ngươi có được quyền hạn của Thiên Phong thạch, đã phạm phải cái tật tham lam, cuối cùng thuận lợi tiến vào trong hệ thống Thiên Đạo.”

Được nàng nhắc nhở như vậy, Vô Lăng lập tức phản ứng lại.

Năm đó, đám người Hữu Nhất và Tả Nhị là nhắm vào lực đạo ấn tạo lối vào Thiên Phong thạch, trên thực tế thì bảo vật kỳ lạ này đã có mối liên hệ chặt chẽ với Thiên Đạo.

Trong quá trình Vô Lăng kiểm soát Thiên Phong thạch, đương nhiên cũng cần phải giao lưu đôi chút với phần lực đạo ấn đó.

Vốn dĩ, hắn có thể trục xuất một phần lực đạo ấn.

Chỉ là hắn đã không làm thế.

Bởi vì hắn vẫn còn mơ tưởng về việc trở thành chủ nhân của Thiên Phong thạch, rồi sau đó lợi dụng mối liên hệ của lực đạo ấn để kiểm soát ngược lại Thiên Đạo.

Trục xuất lực đạo ấn, chẳng phải là cắt đứt can hệ với Thiên Đạo sao?

Sau này e sẽ không có cơ hội nào tốt như vậy đâu.

Vậy nên, hắn đã cưỡng chế luyện hóa phần lực đạo ấn đó.

Bằng cách sử dụng sợi dây liên kết đạo ấn, hắn đã thành công nhận được sự chấp thuận của Thiên Đạo.

Sau này Phong Thiên cung mới có thể cạnh tranh với Vô Thượng Đạo Cực, kiểm soát gần một nửa sức mạnh của Thiên Đạo.

Vào lúc này, hắn đương nhiên nằm trong phạm vi khống chế của Thiên Đạo.

Mà đây cũng chính là lòng tham mà Tiên Mẫu nói đến.

Sắc mặt Vô Lăng khó mà nhìn ra được là cảm xúc gì.

Hắn lờ mờ cảm nhận được việc bản thân đã trúng kế rồi.

Nữ nhân này ngay từ đầu đã bày ra bố cục, dùng lực đạo ấn làm mồi nhử, rồi ngồi chờ mình mắc câu, rơi vào trong vòng cạm bẫy của Thiên Đạo.

Chẳng lẽ lúc đó là nàng cố ý ra vẻ yếu kém?

"Vậy thì đã sao?"

Hắn lạnh lùng nói: "Cho dù có chút can hệ với Thiên Đạo, cũng không đến mức bị ngươi chiếm hữu mà không biết chứ? Ngươi không thể nào làm được chuyện như này!"

"Nếu là lúc trước, quả thật là ta không làm được."

Tiên Mẫu cười khẽ, trong tiếng cười mang chút kiêu ngạo.

"Nhưng rất đáng tiếc, mấy năm trước, địa vị của Thiên Đạo có chút thay đổi."

"Kéo theo việcc ta cũng có thêm một loạt năng lực mà trước đây ta chưa từng có."

Khương Thành ở trong tối hiểu được cái thay đổi nhỏ mà nàng đang nói đến, là đang chỉ đến việc Thiên Đạo đã trở nên mạnh hơn, hoàn toàn vượt qua cấp độ của cái vị diện Nguyên Tiên giới này.

Với tư cách là người đại diện của Thiên Đạo, Tiên Mẫu đã trở nên mạnh hơn trước rất nhiều.

Có một khoảng thời gian, nàng thậm chí còn xóa đi ký ức của vô số người về Thiên Đạo.

Chỉ là sau này với sự xuất hiện của Vô Lăng, Phong Thiên cung mới bước lên sân khấu đối đầu với Vô Thượng Đạo Cực, ký ức của mọi người về Thiên Đạo mới lại được khôi phục.

Khi đó, Khương Thành nghĩ rằng cuộc đời hùng mạnh nhất của Tiên Mẫu đã kết thúc rồi.

Bây giờ xem ra, có vẻ như không phải là vậy.

“Vậy sao ngươi vào được đây?”

Vô Lăng vẫn không thể nào chấp nhận được sự thực việc sắp thành lại hỏng.

“Cho dù ngươi có thể thông qua đạo của ta nhập vào cơ thể ta, vậy thì ngươi cũng không vào được Thiên Phong thạch, càng không thể nào tới được nơi này!”

Tiên Mẫu lắc đầu thông cảm như thể nàng đang nhìn một thằng ngốc.

“Ngươi còn chưa hiểu sao?”

“Chỉ cần lực đạo ấn vẫn còn ở trong Thiên Phong thạch, quyền kiểm soát của ta vẫn sẽ luôn tồn tại.”

“Cho nên, ta cũng có thể là người được bảo vật này công nhận!”

“Cái gì?”

Cơ thể của Vô Lăng đột nhiên nghiêng thoáng qua, hắn kinh ngạc mà thốt lên: “Quyền hạn của ngươi chưa từng biến mất?”

Tiên Mẫu khẽ mỉm cười: “Đương nhiên.”

“Vậy ngươi…”

Vô Lăng lúc này có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng hét phẫn nộ.

“Thiên Đạo sao lại có thể có một tên hộ vệ xảo trá vô liêm sỉ như ngươi vậy hả!”

Lúc này đây, hắn cuối cùng chắc chắn việc Tiên Mẫu đã sớm bố trận âm mưu tính kế hắn rồi.

Trước đây hắn đã trục xuất nữ nhân này ra khỏi Thiên Phong thạch, không còn quay lại được nữa.

Sau này bất luận Phong Thiên cung đánh nhau với Vô Thượng Đạo Cực đến mức nào, Tiên Mẫu cũng chỉ dùng cách thông thường để giải quyết.

Căn cơ của Phong Thiên cung là Thiên Phong thạch, nếu như nàng vẫn còn quyền kiểm soát nó, thì nàng sớm đã có thể trực tiếp giải quyết tận gốc luôn rồi chứ?

Ai mà biết được nữ nhân này lúc đó lại là giả vờ, cố ý tỏ ra nhu nhược.

Cứ mở mắt chằm chằm nhìn quyền kiểm soát của Phong Thiên cung chia một nửa cho Thiên Đạo, trơ mắt nhìn Vô Thượng Đạo Cực thường xuyên chịu đòn…

Tất cả những điều này đều là vì mê hoặc bản thân, tự thuyết phục bản thân tin rằng nàng đã thực sự mất quyền kiểm soát Thiên Phong thạch.

Sự nhẫn nhịn này, sự kiên nhẫn này, làm cho hắn không lạnh mà rùng mình.

Mà bây giờ, Tiên Mẫu cuối cùng là người cười đến cuối cùng.

Sử dụng ấn ký Thiên Đạo trên người Vô Lăng, lại thông qua sự chấp thuận quyền hạn của Thiên Phong thạch, nàng đã chiếm hữu thành công, ngồi chơi xơi nước cũng lên đến tận đỉnh của đài cao chín tầng, rồi ngồi lên chiếc ghế đá màu đen.

Với thân phận là người đại diện của Thiên Đạo, nàng đã thành công trở thành chủ nhân của Thiên Phong thạch!

Khóe miệng của Thành ca trong bóng tối giật giật, hắn nhịn không được điên cuồng chế giễu.

“Nữ nhân này là yêu quái sao?”

“Đầu óc ngoài tính kế thì là bày mưu, nàng không thấy mệt sao?”

“Ca đây có chút thông cảm với Vô Lăng rồi, vất vả trước giờ, cuối cùng làm việc không công cho người khác.”

Suy nghĩ kỹ lại, Vô Lăng hình như cũng chẳng làm sai điều gì, mọi một lựa chọn trong toàn bộ quá trình đều có vẻ hợp tình hợp lý.

Nhưng hắn vẫn trúng chiêu mất rồi.

Giờ còn có thể nói cái gì nữa?

“Không tồi, không tồi.”

Chí ở bên cạnh hắn tỏ vẻ tán thành.

Thành ca dùng ánh mắt kì quái nhìn người này hai cái.

“Bây giờ người mà ngươi nhìn trúng đã bị người ta tính kế rồi, sắp thua rồi đó, ngươi còn không định ra tay sao?”

Hắn đây là đang khích bác Chí, cốt là để xem xem tên này rốt cuộc muốn gì.

Không thể nào thực sự là đến đây để làm dân đến góp vui hóng chuyện chứ?

Chí nhún vai, cũng không có ý ra tay.

“Sống chết của Vô Lăng không liên quan gì đến ta cả.”

Khương Thành không thể không hỏi.

“Lão huynh à, rốt cuộc ngươi muốn cái quái gì thế?”

Chí không hề trả lời, ngược lại chỉ là cười hì hì khích lệ hắn: “Ngươi muốn ra tay thì có thể tự mình lên mà, ta cam đoan sẽ không xen vào.”

“Mơ đi cưng!”

Trong khi hai người đang nói chuyện ở đây, Vô Lăng ở trên đài cao cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh.

Đến bước này rồi, hắn chỉ có thể chấp nhận hiện thực đã bị thay thế, đồng thời tìm cách đảo ngược tình thế bất lợi này.

“Dù sao ngươi cũng không biết nhiều lắm về Thiên Phong thạch, ta không tin hiện tại ngươi có thể thi triển ra uy lực lớn thế nào.”

“Cái vị trí này, chưa chắc là ngươi đã ngồi được vững!”

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên, một cây trượng gỗ màu lam chậm rãi vươn ra từ trong lòng bàn tay.

Sau khi nhìn rõ cây trượng gỗ, ánh mắt Tiên Mẫu vốn đã nắm trong tay phần thắng lại không khỏi hơi sững lại.

“Vậy mà ngươi lại có được bảo vật của Vô Định?”

Chương 2610: Lực thanh

Khương Thành đã từng nhìn thấy trượng gỗ của Vô Định Cổ Thánh, còn bây giờ hắn cũng biết rằng đó là một trong bốn thần khí.

Nghĩ lại khi xưa Di dựa vào cái mũ quan đó, sống sót từ truy sát của Thiên Đạo, miễn dịch mạnh mẽ với nguyên năng của Giáng Thần giả, thậm chí còn ngăn chặn được sự tấn công ngược lại của những mảnh vỡ Hộ Tâm kính đủ để thấy được thần khí nghịch thiên đến mức nào.

Trượng gỗ của Vô Định được liệt kê trong số đó, chắc chắn cũng là sự tồn tại kiểu thần chặn giết thần.

"Thần khí của Vô Định làm sao có thể bị Vô Lăng cướp đi?"

Ánh mắt của Chí không hề di chuyển, mà dán chặt vào cây trượng gỗ.

"Vô Lăng không có cái thực lực như vậy, cho dù là ta cũng không chắc có thể đoạt đồ từ tay Vô Định, hẳn là có người cho hắn mượn."

"Mượn?"

Khương Thành cảm thấy không thể tin được.

"Món đồ quan trọng như vậy cũng có thể cho mượn sao?"

"Không phải ngươi cũng cho Lăng mượn Hộ Tâm kính sao?"

"Chúng ta đây là quan hệ thân thiết, là vì chăm sóc muội muội…"

Thành ca nguyện ý cho mượn, kỳ thật còn có một nguyên nhân quan trọng khác, đó chính là Hộ Tâm kính không có ý nghĩa gì quá lớn đối với hắn, hơn nữa hắn cũng không dựa dẫm vào thần khí.

Chí hờ hững nói: "Quan hệ của Vô Định với Vô Lăng cũng không bình thường, ở kỷ nguyên thứ hai, hai người bọn họ đã từng gia nhập cùng một môn phái."

"Trùng hợp như vậy sao?"

Khương Thành liếc hắn một cái: "Là ngươi làm đúng không?"

"Không sai."

Chí nhún nhún vai, hắn vẫn thẳng thắn thừa nhận.

"Khi đó, kiệt tác thứ hai vừa mới được tạo ra, đúng lúc ta đang làm một bản sao, vậy nên ta đã bí mật sử dụng một số thủ đoạn để an bài bọn chúng lại với nhau."

“Để đối phó với Vô Định?”

“Cũng không tính là vậy, chỉ là để thuận tiện quan sát hắn mà thôi.”

“Cái trượng gỗ đó có tác dụng gì?”

Chí nhìn hai người đối diện nhau ở trên đài cao, chậm rãi nói ra hai chữ.

“Tẩy xóa.”

Khương Thành hơi sửng sốt, có chút nghe không hiểu.

“Là ý gì?”

Trên đài cao, Vô Lăng và Tiên Mẫu chính thức giao chiến, mà Khương Thành cũng nhanh chóng nhìn ra uy lực của trượng gỗ.

Khi cả hai bắt đầu cuộc chiến, vẫn như là một cuộc đấu tay đôi bình thường của tiên nhân.

Cả hai đều dùng đao, vừa lên chính là đường dao mà Khương Thành không thể lướt qua.

Sức mạnh mà hai người họ có thể huy động cũng vượt xa bất kỳ Cổ Thánh nào mà Thành ca đã thấy trước đây, không có gì ngạc nhiên khi cả hai đều đạt đến một cấp độ cao hơn.

“Nếu như ngươi đã dùng kiếm, là bản sao của ngươi, tại sao Vô Lăng lại dùng đao?”

“Để thoát ly khỏi ta.”

Trận chiến phía trên kia rất kịch liệt.

Nếu những Cổ Thánh bên ngoài mà nhìn thấy trận chiến này, bọn họ sẽ tim đập chân run, thậm chí còn tự nghi ngờ bản thân.

Nhưng thần thái của Chí cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh như đang nhìn trẻ con chơi đùa vậy.

“Mấy năm nay ta vẫn luôn tò mò một chuyện, làm sao Bà Sa Ngọc nhân lại có thể tùy ý điều động lực Thiên Đạo để tham chiến.”

Thiên Đạo không thể tấn công trực tiếp chúng sinh.

Theo lý thì Tiên Mẫu với tư cách là người đại diện của Thiên Đạo, ngay cả khi nàng có thể thi triển sức mạnh mạnh hơn, hành động của nàng cũng sẽ bị hạn chế nhiều mặt.

Pháp tắc thiên địa sẽ không cho phép nàng tùy ý ra tay với các sinh linh khác.

Mà những năm gần đây, Tiên Mẫu chẳng những kết thành Vô Thượng Đạo Cực, bây giờ còn tự mình dùng đao, thật sự là không bình thường.

"Bởi vì nàng đã chuyển thế." Ngược lại Khương Thành biết nguyên nhân.

Đến lúc này Chí mới chợt nhận ra.

"Thì ra là vậy."

Lúc này, hai người trên đài cao đã từ bỏ cách đánh thông thường.

Hai người đồng thời đều có được sự chấp thuận của Thiên Đạo, cả hai đều huy động sức mạnh đáng sợ của căn nguyên thế giới.

Trận chiến đã từ bỏ những thần thông và bí pháp phức tạp, mà biến thành một trận quyết đấu với sức mạnh nguyên thủy.

Ban đầu, Vô Lăng vẫn có thể đánh ngang cơ.

Nhưng cục diện này chỉ kéo dài ngắn ngủi vài giây rồi hắn rơi vào thế bất lợi.

Xét về mức độ công nhận của Thiên Đạo, ai có thể sánh bằng Tiên Mẫu?

Hắn nhanh chóng phát hiện ra rằng sự ủng hộ của Thiên Đạo dành cho hắn ngày càng yếu đi.

Đó là do Tiên Mẫu đang dần dần xóa bỏ mối liên hệ của hắn với đạo ấn, khiến hắn ngày càng rời xa Thiên Đạo.

"Đáng chết, vậy mà ngươi lại giở trò trên đạo ấn!"

Tuyệt vọng, hắn chỉ có thể sử dụng Phong Thiên thạch để thu hút sức mạnh của căn nguyên thế giới.

Chỉ là đáng tiếc, vừa rồi hắn không ngồi lên được trên ghế đá chín tầng kia, ngược lại bị Tiên Mẫu chặn mất, Tiên Mẫu mới

chính là chủ nhân của Thiên Phong thạch.

Nếu như không phải Tiên Mẫu không biết nhiều về Thiên Phong thạch, vẫn còn không biết cách điều khiển bảo vật quý hiếm này như thế nào, thì bây giờ trận chiến có thể tuyên bố kết thúc được rồi.

Nhưng mà theo sự trôi qua của thời gian, cảnh Vô Lăng thất bại đã hiện ra rồi.

Khoảng cách thực lực giữa hai người ngày càng chênh lệch, nhưng điều làm Khương Thành ngạc nhiên lại là, Vô Lăng vẫn cố gắng chống đỡ, kiên trì trong một thời gian dài mà vẫn không bị đánh bại hoàn toàn.

Lý do là mọi đòn tấn công chí mạng của Tiên Mẫu đều sẽ bị chặn lại bởi một lớp màng trong suốt mà hắn thi triển ra.

Màng mỏng không hề mạnh, phạm vi bao phủ mỗi lần cũng chỉ cách cơ thể hắn ba thước.

Mà mỗi khi ngăn chặn được đòn tấn công chí mạng, thì nó sẽ lập tức bị vỡ tan.

Nhưng vì sự tồn tại của nó, Vô Lăng hết lần này đến lần khác thoát chết trong gang tấc, nhờ đó hắn trụ được hơn mười phút mà không hề bị thương.

Lớp màng mỏng này, thực ra lần trước trong vụ sát hạch người mới của Vô Thượng Đạo Cực Thành ca cũng đã thấy Vô Lăng thi triển rồi.

Khi đó, chính hắn đã dựa vào lực trọc diệt sạch một loạt Hỗn độn chi tinh.

Còn Vô Lăng mỗi lần lại có thể tạo thành một lá chắn bảo vệ vô hình, có thể ngăn chặn Hỗn độn chi tinh lại, sau đó giết chết từ từ.

Lúc đó hắn cảm thấy thật thần kỳ.

Lá chắn bảo vệ đó không chặn tiên nhân, mà lại nó có thể chống lại được Hỗn độn chi tinh, cũng không biết nguyên nhân tại sao.

Nhíu mày hồi lâu, hắn đột nhiên hỏi: “Đây là cái sức mạnh lần trước quyết đấu với ta ngươi thi triển à?”

Chí vẫn không chớp mắt nhìn trận chiến từ phía trên.

Nhưng mà với câu hỏi của hắn, vẫn xem là có hỏi có đáp.

“Đúng vậy, lúc đầu khi ta tạo ra bản sao này, ta cũng thêm cho hắn hạt giống sức mạnh một phần giống vậy. Chỉ là hắn không có tiến bộ gì, nhiều năm như vậy rồi, mới tu luyện được một chút đạo hành như vậy.”

Hắn nhìn như thể không hài lòng với cảnh giới của Vô Lăng lắm.

“Đó là sức mạnh gì vậy?”

“Lực thanh.”

“Thanh…”

Khương Thành đột nhiên giật mình, khó tin mà nhìn hắn.

“Lực thanh? Khí thanh trọc, sức mạnh ngang bằng với lực trọc của ta?”

“Đúng vậy.”

Khóe miệng Chí hơi nhếch lên: “Nếu không thì ngươi tưởng rằng lần trước ta chống cự với lực trọc của ngươi thế nào?”

Không đợi Khương Thành mở miệng, hắn nói tiếp: “Bất kể là thế giới thứ nhất hay là thế giới thứ năm, đều là hình thành từ hỗn độn.”

“Bởi vì một số nguyên nhân vô cùng đặc biệt, Loạn lưu hỗn độn dần sinh ra một chút thanh khí.”

“Những dòng thanh khí đó tụ lại với nhau rồi từ từ ngưng tụ thành một khối không khí trong suốt, và đó chính là hình thái phôi thai của căn nguyên thế giới.”

Lời nói của hắn khiến Khương Thành cảm thấy rất mới lạ.

“Căn nguyên thế giới được cấu thành từ thanh khí sao?”

Nói thật, nếu không phải Chí phổ cập cho hắn, hắn nghĩ nếu nhìn thấy cảnh tượng tương tự, e rằng phải đợi đến cái ngày vô vạn năm sau khi thế giới thứ năm bị hủy diệt và thế giới thứ sáu ra đời.

Tiền đề là lúc đó hắn vẫn còn sống.

Chí gật gật đầu: “Căn nguyên thế giới ở giai đoạn khối thanh khí không có thuộc tính, hơn nữa còn rất yếu ớt, bởi vì nó phải đối mặt với sự xâm lấn của Loạn lưu hỗn độn và khí trọc.”

“Khối thanh khí đang phát triển từ từ, bên trong nó sẽ sản sinh sự thay đổi từng chút một.”

Chương 2611: Uy năng của mộc trượng

Bởi vì tò mò đối với vấn đề này, Khương Thành thậm chí không có thời gian để ý đến trận chiến phía trên.

“Thay đổi gì?”

Chí đáp: “Bọn chúng sẽ sản sinh ra một số thuộc tính đặc biệt cho tới khi trở thành căn nguyên chân chính của thế giới.”

“Thuộc tính đặc biệt nghĩa là sao?”

“Ngươi có thể hiểu là hệ thống tu luyện phát triển trong tương lai đại biểu cho các đặc thù của thế giới.”

Khương Thành lập tức hiểu rõ ra.

“Giống như thế giới này của chúng ta đều là tu luyện tiên lực, sau đó phát triển thành các nhánh như linh ý, hồn lực và yêu lực?”

“Mà ở thế giới trước đó, có tu luyện là nguyên năng, có tu luyện là lực lượng tinh thần?”

Chí nhẹ gật đầu: “Không sai, chính là như vậy.”

“Ngay từ đầu các thuộc tính của thế giới căn nguyên đã quyết định hết thảy tương lai của thế giới đó.”

“Không chỉ có tiên lực và các lực lượng có nguồn gốc khác, ngay cả đan khí phù trận cùng với các loại bảo vật trên trời dưới đất, chim và thú đều được sinh ra bởi thuộc tính kia.”

“Mà sau khi trở thành căn nguyên thế giới nó cũng không còn là thanh khí thuần túy nữa.”

Lần đầu tiên hắn nghiêng đầu nhìn thẳng vào Khương Thành một lúc.

“Lực trọc của ngươi sở dĩ mạnh mẽ như vậy cũng là bởi vì nó có nguồn gốc trực tiếp từ Hỗn Độn, một trong những lực lượng chí cao nguyên thủy nhất.”

“Thứ duy nhất có thể so sánh với nó chỉ có nguồn lực lượng cũng nguyên thủy như thế.”

“Còn các tiên lực khác về sau như nguyên năng, tinh thần lực, tất cả đều không địch nổi.”

“Không hổ là ta!”

Thành ca nghe được mặt mày mừng rỡ, hóa ra sức mạnh của lực trọc lại cao như vậy.

Bản thân may mà có được, nếu không đã không thể tự xưng là nhân vật chính rồi.

Về mặt làm sao đối phương đạt được lực thanh thì hắn không tiếp tục hỏi nữa.

“Nếu lực thanh mạnh như vậy, vì sao bây giờ Vô Lăng còn bị Tiên Mẫu đè lên đánh?”

“Bởi vì lực thanh của hắn quá ít, quá yếu.”

Nếu như đổi thành bản tôn tự thân ra trận, e là người bị đè lên đánh lúc này sẽ là Tiên Mẫu.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, phía trên, Vô Lăng rốt cuộc cũng tung ra đòn sát thủ - Thần khí.

“Thăm dò dừng lại ở đây!”

Hắn đột nhiên gỡ bỏ kết giới mỏng manh của lực thanh, huy động mộc trượng như là vung lên một con đao, vẽ lên một vòng tròn về phía hải dương vô tận xung quanh.

“Hải dương” kia vô hình vô chất, dường như có được lực sinh mệnh vậy.

Bởi vì nó là sự hỗn hợp căn nguyên thế giới và ý chí Thiên Đạo, nếu như coi Nguyên Tiên giới như là một vị Tiên nhân, vậy thì cái này tương đương với một đòn công kích đa trọng xen lẫn giữa tiên lực, quy tắc, hồn lực và linh ý.

Chỉ là mức độ cao hơn nhiều so với mấy cái sau.

Mà dường như người trước giờ không chiến đấu là Tiên Mẫu lúc này cũng đã triển lộ ra tu luyện thiên phú khiến người ta nhìn mà ngưỡng mộ.

Nàng cũng không đơn giản là một đống lực lượng chồng chất mà là lấy căn nguyên thế giới và ý chí Thiên Đạo dung hợp hoàn mỹ với nhau, sinh ra biến hóa chưa từng có trước nay, cũng bạo phát ra uy năng càng mạnh mẽ hơn.

Nói thật ra, nếu như không có lực trọc, Thành ca cũng cảm thấy khi đối mặt với loại tấn công này chỉ còn nước kêu gọi hệ thống.

Mà bây giờ, đối mặt với công kích có thể coi là mạnh nhất Nguyên Tiên giới, Vô Lăng lại huy động một cây mộc trượng không có gì nổi bật, cứ như vậy vẽ một vòng tròn cực kỳ đơn giản.

Sau đó, không gian hoạt động của hắn mở rộng từ ba thước trước đó đến ba trượng.

Lực vị diện bên trong phạm vi ba trượng đó - biến mất rồi.

Không có va chạm kịch liệt, cũng không có nhấn chìm hay hủy diệt, cứ như vậy biến mất vào hư không.

Biến mất trong thế giới này, cũng không còn thấy bất kỳ bóng dáng nào nữa.

Một đòn này đắc thủ, độ tự tin của hắn tăng gấp bội.

“Ha ha ha, bây giờ ta xem ngươi làm sao cản!”

Cầm mộc trượng trong tay, nháy mắt hắn đã hóa thân thành chiến thần sau khi bị động chịu đánh đến suy tàn.

Lao tới chỗ nào, lực lượng ở đó liền bị xóa sổ.

Nếu như lúc này quan sát từ trên cao, có thể nhìn thấy quỹ đạo hành động của hắn đã vẽ ra từng đường thông lộ trống không trong hải dương vô biên này.

Thế công tuyệt đối vốn dĩ hủy thiên diệt địa của Tiên Mẫu bị hắn quấy đến long trời lở đất.

“Ngươi chết chắc!”

Kèm theo nụ cười khinh bỉ lạnh đến thấu xương, Vô Lăng lần nữa xông tới trước mặt Tiên Mẫu.

Tiên Mẫu vẫn ngồi bên trên ghế đá màu đen kia nhưng lại không còn bình tĩnh như trước nữa.

Lặng yên một hồi, tay trái của nàng cũng xuất hiện một cây đao - Tịnh Trần đao.

Cái thứ Thiên Đạo chí bảo này có hiệu quả rất thần kỳ, đó là có thể định lại tất cả các vật chất hữu hình trên thế gian.

Người sử dụng chỉ cần hướng phía mục tiêu mà vung ra một đao vào không gian, quỹ đạo bên trái được vạch ra sẽ bị cố định.

Dù là sinh linh, tử vật hay là thần hồn tiên lực, tất cả đều sẽ rơi vào trạng thái đứng im.

Mặc dù sau khi thu đao về sẽ giải trừ trạng thái đứng im nhưng đặt ở trong chiến đấu vẫn vô cùng nguy hiểm.

Không đề cập tới sự khó chịu trong thể nội sau khi đứng im, loại bất động này cũng hoàn toàn làm rối loạn tiết tấu ban đầu, có thể dễ dàng đánh bại đối phương.

Nhưng cây đao này cũng có cái thiếu sót, đó là không khóa công năng của địch nên rất dễ bị tránh đi.

Mà trong lúc này, xuất hiện một cảnh tượng khiến nàng kinh ngạc.

Đối mặt với Tịnh Trần đao, Vô Lăng tỏ vẻ như không hề hay biết uy năng của nó, lại còn không thèm tránh né.

Hắn vung mộc trượng thẳng tắp bổ xuống phía Tịnh Trần đao.

Hai binh khí không cần truyền bất kỳ thần hồn và tiên lực nào giao phong với nhau, dường như ngay cả thanh thế của Tôi Thể cảnh cũng không thể so sánh được.

Nhưng nguy hiểm ẩn chứa bên trong đó lại là chưa từng có.

Lúc hai binh khí chạm đến cùng một chỗ, động tác của Vô Lăng ngừng lại.

Hắn ở trong quỹ đạo huy động của Tịnh Trần đao, nửa thân bên phải đột nhiên lâm vào bất động.

Nhưng mà Tiên Mẫu cũng không thể bắt được cơ hội tốt để diệt địch này.

Bởi vì Tịnh Trần đao đang biến mất nhanh chóng.

Bắt đầu là mũi đao, rồi đến lưỡi đao, sống đao…

Có lẽ bởi vì đó là Thiên Đạo chí bảo nên tốc độ biến mất cũng không nhanh, nhưng lại không thể ngăn cản tiến trình này.

Nàng giãy giụa lấy tay phải huy động một thanh đao khác, ý muốn dùng cây đao này chém giết Vô Lăng đang bất động.

Nhưng đế đao cũng không tiếp xúc được đến mộc trượng, vẻn vẹn chỉ là vượt qua chỗ đường tuyến kia của mộc trượng rồi cũng nhanh chóng biến mất.

Biến mất không còn dấu vết, kéo theo thân đao và tất cả lực lượng, cho dù là ý chí Thiên Đạo hay là căn nguyên thế giới cũng biến mất theo cùng lúc.

Lúc này, Tịnh Trần đao trong tay nàng chỉ còn lại mỗi cái chuôi.

Tiên Mẫu cũng không còn cách nào ngăn cản, chỉ có thể buông tay rồi lùi bước.

Thành ca xem náo nhiệt bên dưới phấn khích cực kỳ.

“Mẹ kiếp! Đây mới thật sự là Thần khí đấy!”

“Thiên Đạo chí bảo ở trước mặt nó căn bản là chịu không nổi một đòn!”

Có lẽ uy lực của mộc trượng quá mạnh làm hắn có chút không nói năng mạch lạc được.

“Hóa ra đây chính là xóa đi? Xóa đi tất cả à? Cái này thì ai mà đỡ nổi? Hoàn toàn là một cái lỗi!”

Khóe miệng chí cũng nhếch lên nghiền ngẫm.

“Hộ Tâm kính có thể chống đỡ được, chỉ tiếc là ngươi tặng nó cho người khác rồi.”

Khương Thành bày ra bộ mặt không thể tin, nói: “Có được thứ đồ này, ngươi nói cho ta biết Vô Định Cổ Thánh chưa từng giết người?”

“Thực sự không có.”

Chí khẽ thở dài một tiếng: “Sau khi đạt được mộc trượng, mang chỉ dùng nó để xóa tử vật.”

“Mà lúc sử dụng với sinh linh, hắn cố gắng làm suy yếu uy lực, chỉ truyền tống chúng ra ngoài cho xong việc.”

“Cũng bởi vậy… Bà Sa Ngọc nhân tự nhận là hiểu rõ nó đã đánh giá rất thấp uy năng của nó.”

Chương 2612: Đế khí thông thiên

Đúng là Tiên Mẫu đã đánh giá rất thấp uy lực của mộc trượng.

Tịnh Trần đao bị hủy nằm ngoài dự liệu của nàng.

Tình thế nắm chắc chiến thắng cũng bởi vậy mà bị nghịch chuyển, sau đó đến phiên nàng bị đuổi đánh ngược lại.

Dù cho công kích của nàng là đòn trí mạng, vừa đến được phạm vi của mộc trượng sẽ bị cưỡng ép xóa đi, tương đương với lực sát thương bằng không.

Mà ở phía dưới mộc trượng mở đường, vòng phòng ngự của nàng cũng giống như giấy mỏng.

Trong loại tình huống này, nàng dường như không có lựa chọn nào khác ngoại trừ chạy trốn.

Nàng đã có được thân phận chủ của Thiên Phong thạch, bây giờ dù có rời khỏi bảo tọa thì thân phận này của nàng cũng không bị mất đi.

Nhưng nàng không biết được sau khi bản thân rời đi, Vô Lăng ngồi lên thì quyền hạn khống chế của mình có thể sẽ bị thay thế hay không.

Loại hình huống này chưa từng phát sinh trong lịch sử Giáng Thần đài, đừng nói là Tiên Mẫu, ngay cả Chí ở dưới cũng rất tò mò rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì.

Chẳng qua Tiên Mẫu vẫn không nỡ rời khỏi bảo tọa.

Không chỉ bởi vì sau khi mất đi Thiên Phong thạch, thực lực hai bên thay đổi lên xuống, nàng càng không có cơ hội đánh thắng Vô Lăng, mà còn bởi vì cho dù nàng có rút lui trong trận

chiến này, tạm thời bảo toàn được tính mạng cũng không có ý nghĩa gì.

Đối diện với mộc trượng trong tay Vô Lăng, nàng chạy trốn tới chân trời góc biển cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Nàng không có đường lui trong trận chiến này, nhất định phải toàn lực giành thắng lợi!

Sau khi Tịnh Trần đao bị hủy, nàng tung ra Trọng Nguyên thuẫn.

Cùng là Thiên Đạo chí bảo, Trọng Nguyên thuẫn phòng ngự là chính, danh xưng có thể ngăn cản hết tất cả loại tấn công.

Mặc dù sở hữu món chí bảo này nhưng trước giờ Tiên Mẫu chưa từng lấy ra dùng bởi vì nàng không nghĩ mình ở Nguyên Tiên giới sẽ có lúc phải rơi vào thế bị động phòng ngự.

Nhưng bây giờ đây là lựa chọn duy nhất nàng có thể làm.

Vẻ bề ngoài của Trọng Nguyên thuẫn nhỏ bé tinh xảo, chỉ có một thước vuông, nhìn qua giống như một món đồ chơi.

Nhưng khi hắn bị đẩy ra, thế cục như bị chẻ tre, mộc trượng vung lên chỗ nào đều bị xóa đi chỗ đó, rốt cục tình thế bị át chế đi phân nửa.

Mặc dù không đến mức phải dừng lại nhưng tốc độ đã chậm hơn so với trước đó không chỉ gấp ba.

Chỉ đáng tiếc, cái này chung quy là không thể đảo ngược tình thế.

“Thiên Đạo chí bảo mà muốn ngăn trở Thần khí?”

Vô Lăng gắt gao đè mộc trượng xuống, cường hoành như là đè xuống cây rìu lớn.

“Dựa vào Trọng Nguyên thuẫn chỉ là để kéo dài thêm thời gian trước khi chết của ngươi mà thôi!”

Theo lời nói của hắn, cạnh dưới của Trọng Nguyên thuẫn cũng dần dần mờ đi một chút, đó là dấu hiệu nó sắp biến mất.

Hiển nhiên, nó không có cách nào triệt tiêu hoàn toàn hiệu quả “xóa sổ” bá đạo của mộc trượng kia.

Tại thời điểm này, cuộc chiến giữa hai người đã triệt để biến thành cuộc chiến trang bị.

“Đáng tiếc thay.”

Nhìn qua hai người chiến đấu kịch liệt, Chí đột nhiên nói: “Có lẽ lựa chọn chuyển thế của Bà Sa Ngọc nhân là một sai lầm.”

“Sao vậy?”

Theo quan điểm của Khương Thành, Tiên Mẫu chuyển thế không có gì là sai sót.

Nếu như không chuyển thế, hành động của nàng nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt chuẩn tắc làm việc của Thiên Đạo, hạn chế mọi mặt, sao có thể linh hoạt như hiện tại?

Chí chậm rãi nói: “Có được thì có mất, nàng có được tự do, nhưng cũng đã mất đi ý chí Thiên Đạo nguyên thủy nhất.”

Khương Thành sững sờ: “Còn có sự khác biệt này sao?”

“Lúc trước nàng là Thiên Đạo chí bảo thứ mười bốn, thuộc về tạo vật. Mà bây giờ nàng đã coi như là sinh linh, tất nhiên điều này sẽ sinh ra một vài biến chuyển.”

“Mặc dù quan hệ của nàng với Thiên Đạo nhìn qua không có biến hóa, nhưng lúc nàng mượn ý chí Thiên Đạo, không thể tránh khỏi sẽ xuất hiện một chút không cân xứng.”.

Trong toàn bộ Nguyên Tiên giới, e rằng không ai có kinh nghiệm phong phú đến như vậy.

“Vừa rồi Bà Sa Ngọc nhân kết hợp ý chí Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, lực lượng kia nhìn thì có vẻ lớn mạnh nhưng ngược lại không có thuần túy như vậy đâu.”

“Nếu là ý chí Thiên Đạo thuần túy thì không chắc mộc trượng có thể tiêu trừ.”

Khương Thành vốn muốn hỏi thêm, mộc trượng lợi hại như vậy, chẳng phải Vô Định Cổ Thánh đã sớm có thể phá Thiên Đạo sao?

Bây giờ xem ra cũng không hẳn là như vậy.

“Lúc sử dụng Thần khí cũng không phải là không hao tổn chút nào.”

Chí giải thích: “Đối phó với đối thủ bình thường thì không ảnh hưởng gì, nhưng khi xóa đi mục tiêu quá mức lớn mạnh thì sẽ hao tổn tâm lực tự thân.”

“Về phần biển Thiên Đạo chân chính thì cho dù Vô Định và Vô Lăng thay phiên nhau ra trận cũng không hủy được một phần mười của nó.”

Nói đến đây, lời nói của hắn bỗng nhiên xoay chuyển.

“Trừ phi…”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi Vô Lăng sửa đổi hệ thống của thế giới thứ hai, đó mới thật sự là lực lượng xứng đôi với mộc trượng, có thể phát huy ra uy năng hoàn mỹ của Thần khí này.”

Khương Thành nhìn Trọng Nguyên thuẫn đã biến mất được một phần tư ở phía trên kia, trong lòng thầm tiếc rẻ, lại không khỏi hiếu kỳ mà hỏi: “Mộc trượng và thế giới thứ hai có quan hệ gì chứ?”

“Đương nhiên là có.”

Chí lập tức kết luận mà không cần nghĩ ngợi.

“Nguyên danh mộc trượng gọi là trượng hóa vật, vốn được sinh ra từ thế giới thứ hai.”

Thành ca vốn cảm thấy bốn thế giới Viễn Cổ đã biến mất kia không có liên quan gì với mình nhưng lúc này vẫn bị khơi gợi lên hứng thú.

“Nói thế nào?”

Tuy rằng Chí chưa từng trải qua thời đại đó, nhưng hắn tiến vào bia đá Tứ Giới, lại cực kỳ thân quen với Sơ của năm đó, cho nên hắn biết được tình hình của thế giới thứ hai.

“Không thể trực tiếp tu luyện ở thế giới đó, cần phải lựa chọn vật ký thác, sau đó liên kết với ngoại vật mới có thể thi triển lực lượng lớn mạnh. Hệ thống tu luyện của bọn hắn có quan hệ rất lớn với vạn vật tự nhiên.”

“Vào ngày mà thế giới đó cuối cùng đi đến diệt vong, trước khi căn nguyên thế giới bị tiêu diệt, tinh hoa trung tâm va

chạm lần cuối cùng với loạn lưu hỗn độn đã đản sinh ra một sợi Hỗn Độn Tử Ngọc Tủy.”

“Hả?”

Khương Thành không khỏi kinh ngạc hô lên.

“Hỗn Độn Tử Ngọc tủy lại sinh ra như vậy sao?”

Kỳ thật mấy năm nay hắn để ý đến Hỗn Độn Tử Ngọc tủy bởi vì muốn đổi cho bản thân một Đế khí thông thiên nhưng mà cho dù đến thực lực hiện tại vẫn không sao tìm được.

Đến mức hắn từng nghi hoặc có phải là trên đời này vốn dĩ không có tồn tại Tử Ngọc tủy hay không.

Cái gọi là Đế khí thông thiên chẳng qua là bịa đặt, bởi vì cũng không ai có thể dùng tới Đế khí cấp bậc đó.

Ngay cả thời điểm Tiên Mẫu đại chiến ngày hôm nay, một tay khác không phải là dùng một đế khí lăng tiên sao?

Bây giờ mới nghe kiểu này, hóa ra không có chuyện như vậy.

“Truyền thuyết về Hỗn Độn Tử Ngọc tủy và Đế khí thông thiên chính là lưu truyền từ Giáng Thần đài.”

“Trượng hóa vật là dùng Tử Ngọc tủy để chế tạo ra, nghĩa là nó thực sự chính là Đế khí thông thiên.”

“Đúng vậy, cái gọi là Thần khí, thật sự chính là Đế khí thông thiên, nhưng thứ bị phong tồn không phải là đạo sinh linh mà là tàn dư Thiên Đạo của thế giới đó.”

“Lợi hại vậy sao?” Khương Thành cũng tán thưởng từ tận đáy lòng.

Lúc trước hắn nghĩ rằng Đế khí thông thiên cũng chính là phiên bản nâng cấp của đế khí lăng tiên thôi, tỉ như tăng thêm gấp đôi hay gấp hai công kích gì đó, hiện tại xem ra cả hai căn bản không phải là đồ vật cùng loại.

Vị diện biến mất, sau cùng căn nguyên thế giới và Thiên Đạo hòa làm một thể, chẳng trách uy lực lớn đến vậy.

“Vô Định và Vô Lăng đều không nhúng tay vào loại hệ thống tu luyện vật ký thác của kỷ nguyên thứ hai kia, nếu không lúc

bọn họ thi triển mộc trượng sẽ tái hiện ra dáng vẻ của thế giới tiêu vong đó.”

Khi nói đến đây, tình thế của Tiên Mẫu phía trên vô cùng nguy kịch, Trọng Nguyên thuẫn trong tay chỉ còn lại có một nửa.

Chương 2613: Cười đến cuối cùng

Đến nước này, cho dù là chính bản thân Tiên Mẫu e là cũng không còn ôm kỳ vọng chiến thắng nữa.

Nàng vẫn như cũ, tiếp tục quyết tâm chống chứ không lùi, có lẽ bởi vì không muốn từ bỏ niềm tin.

Kỳ thật trạng thái của Vô Lăng kém nàng gấp trăm lần.

Sau khi lấy ra mộc trượng, ngay từ đầu hắn xóa đi lực vị diện, sau đó lại liên tiếp xóa đi hai Thiên Đạo chí bảo là Tịnh Trần đao và Trọng Nguyên thuẫn mà Tiên Mẫu thi triển.

Tất cả đều là Thần khí trong phạm vi mức cực hạn của năng lực.

Vì thế hắn cũng phải trả cái giá rất lớn, cũng chính là cái gọi là tâm lực mà Thành ca không quá rõ.

Cho dù nhìn qua liền thấy dáng vẻ cạn kiệt sức lực, nhưng Vô Lăng chỉ còn cách Hắc Thạch vương tọa một bước nữa, thế là càng đánh càng hăng, tâm trạng phấn khởi đến điên cuồng.

“Ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu?”

“Ngươi không phải rất biết tính toán sao? Không phải biết cách đùa bỡn ta sao?”

“Suy cho cùng cũng chỉ là dùng Thiên Đạo chí bảo rách rưới để ngăn cản Thần khí của ta, ha ha ha ha…”

Trước đó bị Tiên Mẫu đùa bỡn, bao nhiêu phẫn nộ và chênh lệch tích lũy trong lòng hắn quá nhiều cảm xúc.

Rốt cuộc bây giờ đã phóng thích ra ngoài.

“Bây giờ ai là người cười tới cùng?”

“Ở trước mặt Thần khí, cái gọi là bố cục, cái gọi là mưu đồ của ngươi tất cả đều là phí công!”

Hiện tại Vô Lăng cảm thấy vô cùng may mắn vì bản thân đã sớm mượn tới mộc trượng.

Hắn vốn là chuẩn bị dùng Thần khí này để đối phó với Khương Thành, sau đó nhìn thấy Thành ca cho lăng mượn Hộ Tâm kính, một phần lo lắng mộc trượng không phá nổi Hộ Tâm kính, khả năng không phát huy được uy lực.

Nào biết được, cuối cùng lại dựa vào nó để lật đổ Tiên Mẫu.

Mà đối mặt với sự phát tiết như gào thét của hắn, sắc mặt Tiên Mẫu bình tĩnh, không nói một lời, chỉ là tiếp tục giơ Trọng Nguyên thuẫn sắp bị hủy lên.

Mặc dù việc làm này dường như chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Cho đến khi tấm khiên tinh xảo sắp bị thiêu rụi hoàn toàn, người vẫn luôn chiếm cứ trên Hắc Thạch vương tọa là nàng rốt cuộc cũng chịu không nổi mà rời bỏ, lao sang một bên.

Đây cũng là lựa chọn rất sáng suốt.

Tuy rằng sau khi rời khỏi nơi này, có thể tương lai sẽ bị Vô Lăng áp chế vĩnh viễn, nhưng ít ra sẽ không chết ngay bây giờ.

Chỉ đáng tiếc là Vô Lăng rất không hiểu phong tình, nhất định không muốn thả cho nàng một con đường sống.

“Giờ lại muốn trốn?”

Lỡ như sau này Tiên Mẫu trốn vào Biển Thiên Đạo rồi cứ như vậy không ra thì tới năm nào tháng nào mới có thể diệt trừ triệt để nữ nhân xảo trá đến cực điểm này?

Vị lão huynh này không có thói trì hoãn, chuyện hôm nay làm xong trong ngày, hắn cũng không muốn lưu lại tai họa ngầm.

Tiên Mẫu vừa mới rời khỏi thạch tọa đi về phía bên, hắn liền dùng mộc trượng chặn đường đi của đối phương.

Vì thế, hắn thậm chí còn cố gắng áp chế kích động trước khi leo lên ghế.

Giết nữ nhân đáng sợ này rồi ngồi lên sẽ không cần tốn nhiều sức!

Sau đó, sắc thái hỗn loạn trong đôi mắt hắn bỗng nhiên ngưng lại.

Chậm rãi cúi đầu, hắn ngơ ngác nhìn lồng ngực của mình, nơi đó đã xuất hiện một đường thẳng.

Đường tuyến kia từ trái sang phải, từ phía sau lưng đến trước ngực, hoàn chỉnh cắt ngang hắn.

Nếu như là kiểu tấn công khấc, kiểu vết thương chém đứt này, Vô Lăng có hàng ngàn biện pháp khôi phục lại.

Cho dù không khôi phục, hắn chỉ còn một chút da lông cũng có thể sống được.

Nhưng đường nét đứt này xem ra không tầm thường, bởi vì đó là đường tuyến mà Vô Đạo kiếm vạch ra.

Ngay một nhát đầu đã chém đứt tất cả sinh cơ của hắn.

Một nháy mắt trước khi chết, Vô Lăng hiểu ra một cái gì đó nhưng lại không rõ.

Tiên Mẫu chẳng qua là cố ý rời khỏi thạch tọa, cố ý làm ra tư thế rút lui chính là để dụ dẫn mình đi chặn đường.

Khi bản thân huy động mộc trượng ra chặn đường, sau đó không có hiệu quả xóa đi của mộc trượng.

Lúc này xuất thủ Vô Đạo kiếm từ phía sau, tất nhiên là một đòn chí mạng, nhẹ nhõm giết chết mình.

Nhưng hắn không biết tại sao Vô Đạo kiếm lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Vô Lăng cũng có quan hệ sâu sắc với Giáng Thần đài, hắn kỳ thật cũng biết bản thể Thu Vũ Tuyền chính là Vô Đạo kiếm, nhưng không phải nữ nhân này đã tiến vào tấm bia đá thứ hai rồi sao?

Cho dù nàng nhanh chóng qua ải một cách thần kỳ cũng không thể nào đến được tầng thứ chín của cao đài chứ?

Nếu bây giờ hắn có thể cảm giác phía sau lưng thì sẽ phát hiện phía sau mình không phải là Thu Vũ Tuyền hình người mà là bản thể Vô Đạo kiếm.

Bùm!

Trượng hóa vật rơi xuống trên cao đài phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Cũng đánh dấu sự kết thúc của trận chiến này.

“Đáng tiếc, ngươi vẫn là chết trong tay của Thiên Đạo chí bảo mà ngươi cho là rách rưới.”

Tiên Mẫu cũng không nhặt lên ngay mà là phất tay về phía Vô Đạo kiếm.

Sau đó, thanh kiếm Thiên Đạo chí bảo kết thúc một trận đại chiến ngập trời, thậm chí là thay đổi vận mệnh của Nguyên Tiên giới này một lần nữa biến mất, giấu đi công lẫn danh.

Thành ca xem chiến đấu ở phía dưới ngây ra như phỗng, có chút trở tay không kịp đối với kết quả này.

“Làm sao mà Thu Vũ Tuyền lại đột nhiên xuất hiện ở đây?” Hắn hỏi vấn đề mà Vô Lăng muốn biết lúc sắp chết mà không thể hỏi ra.

Hiện tại ca này coi Chí như tinh linh tân thủ, gặp chuyện khó giải liền chất vấn.

Mà Chí cũng không biết là phong độ bẩm sinh hay là có kiên nhẫn không hề tầm thường đối với hắn.

“Vừa rồi không phải là Thu Vũ Tuyền, chỉ là Vô Đạo kiếm.”

“Bà Sa Ngọc nhân là người thủ hộ Thiên Đạo, có thể thao túng những Thiên Đạo chí bảo khác.”

“Thu Vũ Tuyền là sinh linh, trước mắt là còn ở trong bia đá thứ hai, tất nhiên là không có cách nào tùy tiện xuất hiện ở đây, nhưng Vô Đạo kiếm là Thiên Đạo chí bảo nên vẫn có thể bị nàng triệu hoán.”

Khương Thành suy nghĩ sao ngươi nói mấy cái này như là nói nhảm, Thu Vũ Tuyền không phải chính là Vô Đạo kiếm sao?

Nhưng mà sau đó hắn liền phản ứng lại.

“Ý của ngươi là Thu Vũ Tuyền và Vô Đạo kiếm không phải cùng một thể?”

“Lúc sinh ra thì đúng là một thể, sau đó ý thức về bản thân là sinh linh của nàng dần dần phát triển.”

Chí chậm rãi nói: “Theo lẽ thường, vào ngày nàng thức tỉnh toàn bộ uy năng của Vô Đạo kiếm, ý thức bản thân của nàng

vẫn sẽ dung hợp triệt để với thanh kiếm đó…”

Khương Thành gấp gáp ngắt lời hắn: “Dung hợp? Nếu vậy nàng sẽ mất đi bản thân mình?”

Chí lắc đầu: “Không hẳn là thế.”

“Dung hợp có thể sẽ là mất đi ý thức nhưng uy lực của Vô Đạo kiếm càng mạnh mẽ, hoặc có thể là Thu Vũ Tuyền hoàn toàn nắm giữ Vô Đạo kiếm, cái này còn phải xem vận mệnh của nàng.”

Hắn khẽ thở dài một tiếng: “Chỉ là tiểu cô nương kia có vẻ không tính làm như vậy.”

“Nàng lựa chọn tách ra thay vì dần dần dung nhập với Vô Đạo kiếm.”

Dáng vẻ lo lắng trên mặt Khương Thành biến mất, thay vào đó là nụ cười hài lòng.

“Đó là điều đương nhiên, nàng kiêu ngạo hơn so với bất kì ai khác, cho tới bây giờ cũng chỉ tin tưởng chính bản thân nàng, ngay đến ta còn không muốn ỷ lại thì sao có thể ỷ lại tử vật được?”

Trong khi hai người đang nói chuyện, Tiên Mẫu đã cúi người nhặt mộc trượng Thần khí kia lên.

Thành ca có chút ngưỡng mộ cực kỳ.

Vừa rồi cây gậy này thế mà lại phát huy ra hiệu quả nghịch thiên, cuối cùng vẫn là Tiên Mẫu may mắn chiến thắng.

Tuy nhiên chí bên cạnh không có động tĩnh, hắn cảm thấy mình vẫn phải nắm chặt lấy, không thể bỏ đi cách cục của vị diện Thiên Hoa Bản.

“Này, ngươi không có ý định ra trận sao?”

Phía trên, Tiên Mẫu một lần nữa ngồi vào thạch tọa, vừa quan sát cây mộc trượng, vừa bắt đầu làm quen với thân phận chủ Thiên Phong thạch này.

Nàng thậm chí còn không biết trận đại chiến này và toàn bộ hành trình của mình đều đang bị cường thế vây xem.

Chí thu hồi ánh mắt, nửa như cười nửa như không nhìn về phía Khương Thành: “Ra trận cái gì?”

Chương 2614: Lên đây thử xem

“Bây giờ hai người đó đánh xong rồi, ngươi không phải nên lên đó làm ngư ông đắc lợi rồi sao?”

Khương Thành không hề có ý thù địch gì với Tiên Mẫu, dù sao sự tồn tại của nữ nhân này có thể khiến cho Nguyên Tiên giới trở nên ổn định hơn, cũng xem như là một chuyện tốt.

Cho nên bản thân hắn không hề có ý định nhúng tay vào.

Nhưng hắn không tin Chí cũng có thể ngồi yên được, tên này đã giả chết những ba kỷ nguyên, bây giờ mới xuất đầu lộ diện chắc chắn không che giấu thêm gì.

“Ngươi hiểu lầm rồi.”

Chí vẻ mặt vô tội xua tay.

“Ta thật sự không định làm gì sau khi bọn họ đánh xong cả.”

Thành ca làm sao có thể tin được những lời quái quỷ này của hắn.

“Đừng giả vờ giả vịt nữa có được không?”

“Lẽ nào ngươi còn muốn nói với ta, đặc việt qua đây chính là để chiếm một vị trí trên đầu để xem kịch?”

Chí hỏi lại: “Không được sao?”

Khương Thành bĩu môi: “Được thì có được, nhưng mà hơi giả dối một chút.”

Chí dường như bắt đầu có chút tức giận: “Nếu ngươi đã muốn ra sân như vậy, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Nói xong còn chưa đợi Khương Thành kịp phản ứng, hắn đã biến mất khỏi vị trí.

Mà sự biến mất này của hắn, hiệu quả ẩn thân của quang hoàn cũng tự nhiên biến mất theo.

Thành ca cứ như vậy mà bị lộ ra bên ngoài một cách bất ngờ, hoàn toàn không có chút phòng bị.

“Lão huynh, thế này ngươi có chút không trượng nghĩa rồi đấy? Bán đồng đội sao?”

Sự oán trách của hắn cũng không có tác dụng gì, Chí đã rời khỏi rồi.

Mà Tiên Mẫu ở trên đài cao chín tầng cũng nhìn thấy hắn ngay lập tức.

“Khương Thành? Quả nhiên ngươi cũng ở đây?”

Đầu tiên nàng ta có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh trở lại.

“Vừa nãy ngươi đã nhìn thấy hết rồi sao?”

“Đúng thế.”

Nếu đã bị phát hiện, vậy Khương Thành đương nhiên cũng không xấu hổ, rất đường hoàng mà thừa nhận.

“Đã nhìn thấy cảnh ngươi và Vô Đạo kiếm liên thủ phẫn nộ chém Vô Lăng.”

Nếu như người dưới đ ó là những cường giả như Thánh Hoàng, hoặc Lăng, thì Tiên Mẫu nhất định sẽ như đối mặt với kẻ địch, lo lắng cục diện sẽ lại có thay đổi.

Nhưng đổi thành một Khương Thành có thực lực còn mạnh hơn, nàng ngược lại lại thở phảo một cái.

Trong mắt nàng, một Khương Thành không hề có dã tâm gì sẽ không xảy ra xung đột với mình, không thể coi như kẻ địch.

Thế là hắn cố ý hứng thú hỏi lại: “Thế nào?”

“Cũng tạm, đánh loạn xạ cả, vô cùng náo nhiệt.”

Đối với Khương Thành mà nói, đây cũng xem như là cảm tưởng thật lòng.

Dù sao mục tiêu mà hắn luôn theo đuổi chính là đánh nhanh thắng nhanh.

Loại đánh giằng co như Tiên Mẫu và Vô Lăng kia vốn không phù hợp với ‘thẩm mỹ’ của hắn.

“Nếu không có chuyện gì, ta đi trước đây.”

Hắn không có hứng thú quan tâm Tiên Mẫu tiếp quản Thiên Phong thạch như thế nào, dù sao cũng chả ảnh hưởng gì đến mình.

Nhưng bản thân Tiên Mẫu ngược lại lại rất có hứng thú.

Khương Thành không phải là đám năm người Minh tổ, Hồn Tổ, cũng không phải người kế vị như Lăng và Thánh Hoàng, càng không phải những kiệt tác vốn có quyền hạn như Thu Vũ Tuyền.

Nhưng hắn muốn vào Thiên Phong thạch liền có thể vào, thậm chí còn có thể xuất hiện ở trung tâm của vùng đấy này.

Những điều khiến Tiên Mẫu nghi hoặc này khiến cho nàng ta muốn thăm dò một chút, xem xem rốt cuộc hắn có thể làm được đến mức nào, có phải còn có thể cảm động thân phận chủ nhân Thiên Phong thạch của mình.

Ôm tâm thái này nàng cố ý nói: “Đến cũng đã đến rồi, ngươi có định lên đài một chút không?”

Thành ca dùng bước.

“Ngươi chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

Để đập tan sự nghi ngờ của Khương Thành, Tiên Mẫu còn cười nói: “Dù sao ngươi sẽ không mưu đoạt Thiên Đạo, cho dù là có lên rồi, ta cũng chỉ vui vì ngộ đạo không cô đơn.”

“Cái gì?”

Khương Thành nhìn bậc thang chính tầng ở trước mắt, thật sự thấy háo hức muốn thử xem.

Đài cao chín tầng này hoặc là bài trừ mình, hoặc là giết chết mình, hoặc là tiếp nhận mình, cho dù kết quả là gì cũng đều không sao.

Thế là hắn không hề do dự, trực tiếp bước lên trên.

Khi nhìn thấy chân trái của Khương Thành thật sự đã bước lên bậc cấp đầu tiên, Tiên Mẫu vẫn chưa biểu hiện gì.

Nhưng sau khi hắn tiếp tục bước lên bậc cấp thứ hai, cuối cùng cũng không nhịn được mà nheo mắt lại.

Chuyện đơn giản như vậy, đổi lại là người khác thật sự là không thể làm được.

Trước đây khi Vô Lăng, Thánh Hoàng và Lăng tranh giành, mỗi khi lên một cấp đều phải trải qua một trận thi đấu.

Nếu như chỉ có một người vậy thì cần phải trải qua từng vòng kiểm tra.

Hiện tại Khương Thành chẳng trải qua gì cả, đã trực tiếp bước lên trên.

Một bước, hai bước, ba bước,….

Dường như chỉ là những bậc thang bình thường, mỗi cấp bập đều nhẹ nhàng vượt qua.

Không trải qua bất kỳ bài trừ nào, Khương Thành cứ như vậy mà lên đến đài cao chín tầng, đứng bên cạnh Tiên Mẫu.

Điều này khiến nàng không thể nói rõ đươc.

Nếu không phải nhờ sự giúp đỡ của Vô Lăng, bản thân nàng ta cũng không thể tự mình lên được.

Đương nhiên, nàng ta ngồi lên được vị trí Hắc Thạch vương tọa, sau khi nhận được quyền hạn cao cấp hơn thì không còn tồn tại cản trở nữa.

“Sao ngươi có thể lên được?”

Hắn nhìn chằm chằm đối diện, dường như muốn nhìn thấu ruột gan.

Trong đầu Khương Thành cũng đầy những câu hỏi.

Thậm chí hiện tại hắn còn nảy ra một dự đoán to gan - lẽ nào mình chính là chuyển thế của Sơ?

Nghĩ kỹ lại, đúng thật là rất có khả năng.

Cho dù là Tả Nhị hay Chí, đều nói Sơ đã rời đi rồi, nhưng tất cả bọn họ đều không chắc chắn được người đó còn sống hay đã chết.

Nói không chừng cuối cùng Sơ bước qua bước đó đã chết đi, chuyển thế thành mình.

Hắn có loại dự đoán này nguyên nhân chủ yếu là vì hệ thống.

Chí từng nói, hệ thống của hắn xem như tập hợp của những người mạnh nguyên năng, mà Sơ đã trải qua thế giới thứ tư, đám thuộc hạ bên dưới đều biết nguyên năng.

Có thể có được hệ thống mạnh nhất, ngoại trừ Sơ còn có ai?

Hơn nữa, thái độ của Chí đối với hắn cũng rất đặc biệt, hoàn toàn là thái độ hỏi phải trả lời, vô cùng kiên nhẫn.

Nhưng dự đoán này lại có một người không thể rào quanh, đó chính là Thu Vũ Tuyền.

Tiểu muội này vậy mà lại là kiệt tác của Sơ, điều này nói rõ ít nhất Sơ sau khi tạo ra nàng ta mới rời khỏi.

Mà khi Khương Thành xuất đạo, Tuyền muội vẫn chưa xuất hiện.

Hắn có chút hối hận trước đây không hỏi rõ một chút tên đó, mình có phải hay không.

Có điều đối diện với sự tra hỏi của Tiên Mẫu, hắn lại chỉ nhún vai, lạnh nhạt nói: “cứ như vậy mà đi lên thôi, khó lắm sao?”

Nàng ta nhất thời không biết nói gì cho đúng.

Khương Thành nheo mắt nhìn Hắc Thạch Vương Tọa mà nàng ta đang ngồi, cố ý nói: “Sao nào, không mời ta cùng ngồi chút sao?”

Tiên Mẫu rất muốn chất vấn hắn, ngươi có phải là muốn soán ngôi không?

Lão nương vừa đánh xong trận lớn như vậy, là vì điều gì? Còn không phải để ngồi lên bảo tọa này sao? Ngươi nói ngồi thì ngồi lên sao?

Trong lòng mắng mỏ, nhưng bên ngoài nàng vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trong khoảnh khắc tạm thời, sau khi trải qua vô số lần diễn giải và suy nghĩ, nàng thật sự đã đứng lên.

“Được, ngồi đi.”

Nói xong, nàng nhường đường sang một bên.

Phản ứng này khiến Khương Thành rất bất ngờ.

Hắn cố ý nói câu đó chỉ để ép Tiên Mẫu một chút, biết rằng vị trí này không thẻ nào nhường được.

Không ngờ, đối phương thật sự đã nhường mình.

“Được, đây là do ngươi nói a.”

Khương Thành cũng không hề khiêm nhường, thật sự bước một bước lên trên, sau đó đường hoàng ngồi lên Hắc Thạch Vương Tọa.

Một luồng ánh sáng tím đên từ Vương Tọa quét qua.

Sau đó hắn liền biến mất.

Lần này, đến lượt Tiên Mẫu vô cùng bất ngờ.

Nàng ta thật sự không gài bẫy, cố ý để Khương Thành thử xem, là muốn xem hắn có thật sự ngồi lên được không.

Huống hồ theo nàng ta hiểu, cho dù Khương Thành có thật sự ngồi lên được có lẽ cũng sẽ không chiếm lấy.

Tên này không có nhẫn nại như vậy.

Nào ngờ, kết quả cuối cùng lại bất ngờ như vậy.

Chương 2615: Bốn ngọn lửa

“Ngươi đi đâu rồi?”

Tiên Mẫu nhanh chóng nhìn khắp xung quanh.

“Đừng có tỏ ta bí ẩn, mau ra đi!”

Xung quanh không có hồi âm.

Hết cách, Khương Thành đã không còn ở đây nữa.

Khi một lần nữa bước chân trên đất, Thành ca xuất hiện trong một căn phòng tối nhỏ hẹp.

Những bức tường nhẵn bóng xung quanh, không có bất cứ trang trí gì, cũng không có cửa sổ.

Chỉ có bốn ngọn lửa nhợt nhạt vây xung quanh hắn.

Ngọn lửa đó giống như ngọn nến, yên tĩnh đốt cháy, thậm chí còn lộ ra dáng vẻ già nua nặng nề.

Khương Thành nhìn kỹ xung quanh, sau đó kiểm tra tình trạng của mình, phát hiện sau khi đến đây bản thân không hề chịu sự áp chế của cảnh giới, hoặc là tình trạng sức mạnh bị phong ấn.

Thế là yên tâm trở lại.

Sau đó, hắn theo tự nhiên đưa tay ra, chạm vào ngọn lửa ở trước mặt.

Sau đó, hắn dường như đột nhiên rời khỏi căn phòng tối, đến một không gian khác.

Mắt có thể thấy, không gian xuất hiện là một hang động.

Tầm nhìn phóng to, đường viền của hang động nhanh chóng mờ đi, hắn dần dần nhìn thấy một thế giới bao la.

“Bí cảnh sao? Lẽ nào lại muốn ca qua cửa?”

Rất nhanh hắn đã phát hiện mình đoán sai.

Bởi vì tất cả những thứ trước mặt đều chỉ là cảnh tượng, hắn chỉ là một người ngồi nhìn, vốn không thể thay đổi được gì.

Đây là một thế giới kì dị mà trước giờ chưa từng có.

Ở đây, hắn không thấy một Nhân tộc nào, cũng không thấy có Yêu tộc và những tộc quần khác.

Thậm chí ở đây những nguyên tố căn bản như kim mộc thủy hỏa thổ cũng không có, đương nhiên cũng không có núi non sông nước rừng rậm thảo nguyên.

Khương Thành không cảm nhận được sự tồn tại của tiên lực và ba nghìn quy tắc, tất cả những thứ ở đây, phương thức vận hành đều vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Nhưng thế giới này lại rất “hoàn chỉnh”.

Có những sinh linh không biết tên, có ngôi sao, địa mạo và những kiến trúc được làm từ những vật liệu chưa biết tên.

Cùng với đó, cũng có hệ thống tu luyện độc đáo riêng.

Giữa những sinh linh đó phân phân hợp hợp, cũng có chiến đấu và hợp tác.

“Đây lẽ nào chính là một trong bốn thế giới mà Chí đã từng nói?”

Nghĩ lại bốn ngọn lửa xung quanh, dường như chính là tương ứng với bốn thế giới sớm đã biến mất đó.

Thứ mà hiện tại hắn nhìn, chỉ là những mảnh quá khứ của một thế giới trong đó.

Thế giới hang động này rất mới lạ, Khương Thàn xem rất có hứng thú, lúc lúc lại chửi thề.

“Bọn họ đây là hệ thống tu luyện gì chứ, sao không nhìn thấy ai bế quan khổ luyện?”

“Mẹ nó, như vậy đã nhận được sức mạnh rồi sao?”

“Cho nên cái thế giới này nâng cao sức mạnh, tất cả đều dựa vào đụng độ với thải sắc khí đoàn tùy duyên xuất hiện?”

“Trực tiếp rót vào cơ thể sao, hoàn toàn không cần xem thiên phú và dáng vẻ cố gắng, tất cả đều xem vào vận may?”

“Hoang đường! Quá là hoang đường!”

Thành ca không tự chủ mà đưa ra một đống phê bình: “Hoàn toàn chính là một thế giới bon chen hỗn loạn đợi chết, nằm đợi khí đoàn giáng lâm, lười nhác như vậy cũng được xem là tu sĩ sao?”

Miệng thì nói như vậy, nhưng trên thực tế hắn vẫn không bỏ qua khoảnh khắc nào.

Mà trong cả quá trình xem, hắn cũng không nhịn được mà lộ ra một chút nghi hoặc.

“Tại sao Thiên Phong thạch lại xuất hiện giai đoạn này?”

Bốn ngọn lửa này chắc chắn là vô ngộ do Sơ để lại, dù sao chỉ có hắn từng trải qua cả bốn thời đại.

“Lẽ nào đây chính là bài kiểm tra do hắn thiết kế?”

“Chỉ cần thông qua liền có thể nhận được phần thưởng?”

Nghĩ đến đây, động lực của Thành ca cũng tăng lên gấp ba lần.

Cho dù chỉ là ngồi cạnh nhìn, không làm được gì cả, nhưng hắn dự phòng trong tư tưởng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện thử thách.

Không biết qua bao lâu sau, cuối cùng hắn cũng thoát ra từ ngọn lửa đầu tiên.

Có lẽ là bởi vì những cảnh tượng xảy ra trong thế giới đó đã làm đảo lộn nhận thức của hắn, khiến hắn vô cùng sốc, sau hơn mười giây thăng trầm trong lòng, hắn mới từ từ mở mắt ra.

"Rồi phần thưởng đâu?"

Khương Thành chụp lấy ngọn lửa trước mặt.

Nhìn trên nhìn dưới mấy lượt, lại loay hoay một hồi, quả thực không nhìn ra được cửa gì, chỉ có thể thuận tay ném trở lại.

"Lẽ nào cần xem hết bốn cái thế giới này mới cho ta thử thách và phần thưởng sao?"

Nghĩ đến đây, hắn lại mở ra ngọn lửa thứ hai.

Sau khi xem một lúc, hắn đã khẳng định dự đoán của mình, đây quả thực chính là bốn thế giới đã biến mất trước đây.

Bởi vì lần này, chính là thế giới cần phải ký thác vật mới có thể tu luyện mà Chí từng nói trước đây.

Mà trong lúc hắn đang bận rộn xem phim, Tiên Mẫu ở trên chín tầng đài cao, cũng đã dần dần quen thuộc với Thiên Phong thạch, bắt đầu từng bước nắm giữ dị bảo này.

Là người phát ngôn của Thiên Đạo, sứ mệnh của nàng chính là bảo vệ Nguyên Tiên giới, tiêu diệt hết tất cả những nhân tố uy hiếp đến Thiên Đạo.

Qua chiếm Thiên Phong thạch không phải bởi vì nàng ta muốn, mà là vì 'ma vật' này có thể can dự Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, uy hiếp quá lớn.

Nắm giữ trong tay, ít nhất có thể tránh việc bị người khác có được, sau đó dùng để gây họa cho cả một vị diện.

Nhưng hiện tại sau khi thật sự hiểu về con 'quái vật' này, Tiên Mẫu phát hiện trực tiếp giam giữ con vật này có chút lãng phí.

Bởi vì Thiên Phong thạch quá đỗi thần kỳ, nếu như tận dụng tốt, cũng có lợi cho việc quản lý Nguyên Tiên giới, hoàn toàn có thể trở thành chí bảo thứ mười lăm, tăng thêm bảo đảm cho Thiên Đạo.

"Có một số chuyện chịu sự hạn chế của pháp tắc thiên địa, cho dù ta mượn sức của Thiên Đạo cũng không chắc có thể làm

được.”

“Nhưng có được Thiên Phong thạch, vậy thì linh hoạt hơn nhiều.”

Sau khi nắm giữ được bảo bối này, chuyện đầu tiên muốn làm chính là phong ấn bốn chiếc thạch bia đó lại.

Chẳng vì cái gì, chỉ vì khiến cho đám người Thu Vũ Tuyền, Thành Hoàng và Lăng không có ngày quay trở lại.

Ba nữ nhân này, ai cũng đều vượt qua cấp độ của Cổ Thánh, đều là những ngọn đèn không thiếu dầu.

Chưa nói đến sau khi bọn họ trở lại có tiếp tục tranh đoạt Thiên Phong thạch hay không, chỉ riêng về thái độ của bọn họ đối với Thiên Phong thạch đã rất khó nói rồi.

Đặc biệt là Thánh Hoàng, vốn đã luôn có ý đồ với Thiên Đạo.

Mặc dù Lăng từng là một trong ‘Thập Thiên Đế’ mà Tiên Mẫu tự mình lựa chọn ra, nhưng sau khi bỏ lỡ trận chiến tranh đấu thần vị, thì đã bước càng ngày càng xa Thiên Đạo rồi, lí niệm tu luyện cũng dần dần xa hướng đi của Tiên Mẫu.

Còn về Thu Vũ Tuyền, bởi vì sự tồn tại của Vô Đạo kiếm, sự trung thành của nàng ta đối với Thiên Đạo cũng chỉ là bề ngoài.

Nhưng Tuyền muội những năm nay dường như càng có xu hướng không lệ thuộc vào Vô Đạo kiếm.

Xu hướng này, trong mắt của Tiên Mẫu đương nhiên cũng cần phải xem xét thật kỹ lưỡng.

Phong ấn bốn bức thạch bia, đem bọn họ vào trong ‘lồng sắt’ do Thiên Phong thạch đặc biệt tạo ra, cho dù sau này ba nữ nhân đó phá quan đi ra, cũng không thể nào trở về được thế giới bên ngoài.

Cũng xem như là triệt để bị tù đày rồi.

Nhưng Tiên mẫu vẫn không yên tâm, còn cố ý tạo thêm những tinh linh hỗn loạn bên ngoài lồng xem như là canh gác.

Sau khi làm xong chuyện này, nàng mới nhắm vào Phong Thiên Cung bên ngoài.

Loại tổ chức chống lại Vô Thượng đạo cực như này, đương nhiên không cần thiết phải tồn tại.

Đám người Hồn tổ, Minh tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh vẫn đang đợi tin tức, đột nhiên phát hiện bản thân không bị khống chế mà trở về trong Thiên Phong thạch.

Còn chưa kịp phản ứng, năm người đã bị chuyển đến bên dưới của chín tầng đài cao.

"Quy thuận hoặc là chết, các ngươi tự mình chọn một cái đi."

Tiên Mẫu nhìn bọn họ, thái độ không hề khách khí như với Khương Thành.

"Ngươi nói cái gì?"

Lời của Thượng Huyền Cổ Thánh còn chưa kịp dứt đã bị giam lại.

Chương 2616: Tiên Mẫu không gì không thể làm được!

Là một trong Ngũ Thần Thiên Phong thạch ban đầu, Thượng Huyền nhanh chóng tiến cảnh, vốn dĩ vượt xa Cổ Thánh bình thường một mảng lớn.

Mà khi Thiên Phong thạch gia trì, hắn lại càng vượt ra khỏi cấp độ Cổ Thánh.

Nhưng giờ phút này ở trước mặt Tiên Mẫu, hắn gầy yếu tựa như người bệnh.

Không tạo ra bất kỳ phản ứng nào, khí hải và hồn hải sẽ phong ấn cùng lúc, tiên thể cũng không thể động đậy.

"Ngươi làm gì rồi?"

Hắn đang định điều động ý thức cũng không quá mạnh và thánh giới không có tiên lực gia trì, sau một khắc lại đột nhiên không chịu khống chế mà quỳ xuống.

Phù phù!

Hai đầu gối đập trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề, nện ở trong lòng mấy người khác.

Đường đường là Cổ Thánh, cứ như vậy mà quỳ gối phía trước chín tầng Cao Đài, cũng quỳ gối dưới chân Tiên Mẫu.

Chỉ sợ dù hắn tức giận thế nào, dù giãy giụa thế nào, cũng không làm nên chuyện gì.

Bốn người Minh Tổ và Hồn Tổ cũng kinh sợ, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Mặc dù người bị ép quỳ xuống chính là Thượng Huyền Cổ Thánh, nhưng thực lực của bọn họ có thể không mạnh hơn Thượng Huyền bao nhiêu.

Tiên Mẫu có thể bóp nghiến giày xéo Thượng Huyền, hiển nhiên là không cần tốn nhiều sức lấy tính mạng của hắn.

Nói cách khác, mạng của năm người bọn họ đã không còn trong tay mình rồi.

“Ngươi!”

“Sao ngươi làm được?”

“Điều này không thể nào!”

“Ngươi không thể có thực lực như vậy!”

Những năm trước đây, bọn họ còn thống lĩnh Thiên Phong cung khai chiến Vô Thượng Đạo Cực - nơi ở của Tiên Mẫu.

Sâu trong nội tâm, bọn họ vẫn cảm thấy mình và nữ nhân này ngồi ngang hàng.

Mà bây giờ, hiện thực tàn khốc bày ở trước mặt, khiến bọn họ căn bản không thể tiếp nhận.

“Không có gì là không thể!”

Tiên Mẫu cũng không ra tay với bốn người khác, không phải là không làm được, mà là lười tốn nhiều sức.

“Các ngươi thật đúng là nghĩ ta không giải quyết được Phong Thiên cung sao?”

Giọng điệu của nàng rất bình tĩnh, chẳng qua là kể lại sự thật, nhưng trong tai năm người phía dưới, lại mang theo ý tứ giễu cợt nồng đậm.

“Ngươi có ý gì?”

“Chẳng lẽ là trước kia ngươi vẫn ẩn giấu thực lực sao?”

“Đoán đúng rồi.”

Từ trước đến nay, Tiên Mẫu gần như không ra tay giao chiến, nhưng làm người phát ngôn của Thiên Đạo, sức chiến đấu thực sự của nàng vốn không phải có thể so sánh với những Cổ Thánh như Hồn Tổ và Minh Tổ.

Huống chi, hôm nay nàng còn chiếm được quyền khống chế cấp độ Thiên Phong thạch cao hơn, tạo thành kiềm chế tự nhiên với năm người.

“Nếu không phải cố ý chờ Vô Lăng đi ra một bước kia, chỉ bằng các ngươi cũng xứng càn rỡ ở trước mặt Vô Thượng Đạo Cực sao?”

“Vô Lăng sao rồi?”

“Đương nhiên là chết rồi.”

“Cái gì?”

Sắc mặt năm người thay đổi, không phải đau khổ, suy cho cùng trước đó, bọn họ cũng rất muốn giết chết người này.

Chẳng qua là ngay cả Vô Lăng, Tiên Mẫu cũng có thể giết, vậy tức là…

“Bây giờ ngươi là chủ Thiên Phong thạch ư?”

“Các ngươi cảm thấy thế nào?”

Rốt cuộc năm người đã ý thức được, cho dù mình như thế nào cũng không đấu lại Tiên Mẫu.

Mặc dù bây giờ bọn họ cắt đứt liên lạc với Thiên Phong thạch, cũng không làm nên chuyện gì.

Tương lai Nguyên Tiên giới hoàn toàn là thiên hạ của Tiên Mẫu, bọn họ làm Cổ Thánh bình thường, lấy cái gì mà đấu?

“Ngươi muốn chúng ta làm như thế nào?”

“Ta đã nói rồi, thần phục hoặc là chết.”

Thượng Huyền Cổ Thánh quỳ trên mặt đất, âm thanh cô đơn cũng thay đổi có phần khàn khàn : “Ta chỉ muốn rút lui, từ đó quy ẩn, có thể đồng ý hay không …”

“Ngươi muốn lựa chọn đường chết sao?”

Trong đôi mắt Tiên Mẫu đầy rẫy sự lạnh nhạt lạnh như băng.

Dù sao năm người này lúc trước làm trái Thiên Đạo, dù tai hoạ ngầm nhỏ đến đâu nữa cũng vẫn là tai hoạ ngầm, nàng không thể nào cho chạy mà không quan tâm.

Thói quen dùng góc độ Thiên Đạo đối đãi tất cả, ở trong suy nghĩ của nàng, một Cổ Thánh chết cũng sẽ không quan trọng hơn một con kiến chết bao nhiêu.

Cuối cùng Thượng Huyền Cổ Thánh chỉ có thể cúi thấp đầu.

Âm thanh trở nên càng thêm cô đơn.

“Ta nguyện thần phục ngươi, xin ngươi ra roi.”

Có hắn dẫn đầu, hiển nhiên nhóm người Minh Tổ và Hồn Tổ biết nên làm như thế.

Sau khi thu phục năm người, Tiên Mẫu bắt đầu điều động nhiều lực Thiên Đạo hơn về phía Thiên Phong thạch.

Trước đó, sức mạnh của Thiên Phong thạch có năm mươi điểm đạo ấn, mượn đạo ấn đạt được một phần công nhận của Thiên Đạo.

Cũng vì vậy, nó có thể mượn căn nguyên thế giới.

Sau đó Phong Thiên cung và Vô Thượng Đạo Cực có thể chống lại một thời gian ngắn, cũng là bởi vì lần này mà đến.

Mà bây giờ, Tiên Mẫu chẳng những không xóa sạch lực đạo ấn từ bên trong Thiên Phong thạch, ngược lại rót càng nhiều lực Thiên Đạo vào trong “dị bảo”, khiến nó hoàn toàn nhận được công nhận của Thiên Đạo.

Bởi vì bây giờ nàng là chủ Thiên Phong thạch, “dị bảo” không còn là ma vật, mà là vũ khí mới của nàng.

Làm người phát ngôn Thiên Đạo, Tiên Mẫu vốn dĩ có thể thay trời hành đạo, có những thủ đoạn mà người khác căn bản không thể tưởng tượng.

Nhưng những thứ này vượt xa năng lực người thường, chung quy lại vẫn là trong khuôn phép của pháp tắc thiên địa.

Nàng có thể làm đến cực hạn, chính là lần trước xóa đi phần ký ức của mọi người về Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ không giống lúc trước.

Thiên Phong thạch tựa như máy gian lận, có thể lẩn tránh ràng buộc của pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Khiến Thiên Phong thạch hoàn toàn nhận được công nhận của Thiên Đạo, tương lai có thể mượn máy gian lận thi triển lực Thiên Đạo, tiến tới pháp tắc thiên địa tuần hoàn, làm ra chuyền vượt xa quy tắc bình thường.

Quá trình rót vào lực Thiên Đạo rất thuận lợi.

Rất nhanh, bên trong dị bảo đầy rẫy khí tức gần như tương đồng với Nguyên Tiên giới phía ngoài.

Thậm chí không cần người điều khiển, tầng thứ nhất Thiên Phong thạch đang ở dưới sự chải chuốt của Thiên Đạo, tự động diễn hóa thành một dáng vẻ thế giới đầy đủ.

Đối với lần này, Tiên Mẫu rất hài lòng.

Đứng ở đỉnh cao chín tầng Cao Đài, nàng ở bên trên Hắc Thạch vương tọa, mở ra một "bầu trời" đặc biệt.

Bầu trời đó tựa như mái vòm, một Biển Thiên Đạo bản mini hãy không ngừng lưu chuyển, thoạt nhìn thần diệu dị thường.

Sau đó, nàng lại dựa theo "thẩm mỹ" của mình, điều chỉnh bố trí về phía Thiên Phong thạch, căn bản là chỉnh sửa theo hậu hoa viên nhà mình.

Sau khi xử lý xong, nàng mới chính thức bắt đầu "sửa sang lại" Nguyên Tiên giới phía ngoài.

Bước đầu tiên chính là chuyển "giá trị Thiên Tâm" đã bỏ hoang lâu cũng chính là một bộ trước kia Thập Thiên Đế từng thúc đẩy.

Thông qua cảm giác của bản thân Thiên Đạo, điều tra mức độ thân cận của Thiên Đạo và mỗi sinh linh trên vị diện, tiến tới phán đoán trong lòng bọn họ có trung thành với Thiên Đạo hay không.

Bước này vẫn còn coi là bình thường, chẳng qua điều tra không làm trái với pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Nhưng hành động tiếp theo của Tiên Mẫu có thể vô cùng lớn mật.

Sau khi tra ra "giá trị Thiên Tâm" của tất cả sinh linh, nàng xác định mười mấy cấp bậc, sau đó tận dụng điều khiển Thiên Đạo và Thiên Phong thạch, bắt đầu dựa theo cấp bậc khác biệt, phân phối căn nguyên thế giới.

Rất nhiều người phía ngoài Nguyên Tiên giới, rất nhanh đã phát hiện có cái gì không đúng.

Một vài Tiên nhân vốn dĩ là thiên phú tuyệt đỉnh, bỗng nhiên không thu hút được khí tiên nguyên quanh mình.

Không chỉ như thế, bọn họ còn muốn điều động 3000 căn nguyên, thay đổi cực kỳ phí sức.

Thậm chí có vài người không kết nối được lực căn nguyên, lúc ngộ đạocảm thấy tối tăm khó hiểu, giống như bị thế giới này từ bỏ.

Mà tương tự bọn họ, cũng có một nhóm người khác thành người may mắn.

Bọn họ không có cơ sở mà tự nhiên chiếm được tiên khí hoán thể, nằm đã thăng cấp.

Còn có người, căn nguyên quy tắc và giá trị tăng lên thẳng tắp, thi triển nguyên thuật cũng dễ dàng vô cùng, thành vật cưng vị diện.

Chương 2617: Sao nàng lại mạnh như vậy?

Một loạt những biến hóa này, liên lụy tất cả tộc quần, sinh linh trong cả Nguyên Tiên giới.

Trong một thời gian, vô số Tiên nhân bộc phát ra tiếng la lên vui mừng và kêu rên thê lương.

"Sao chiêu này của ta không thể điều động được tiên lực quanh mình?"

"Căn nguyên đâu? Vì sao căn nguyên bổn tọa kết nối đột nhiên thay đổi ít như vậy?"

“Chẳng lẽ thời đại mạt pháp đến lần nữa ư?”

“Ha ha ha ha, sao ta đột phá một cách khó hiểu?”

“Bỗng nhiên cảm giác căn nguyên lĩnh ngộ đạo cuồn cuộn không dứt, thánh giới của ta sẽ lập tức thành hình, thật sự là trời cao chiếu cố!”

“Từ trước đến giờ, thiên phú của ta là đệ nhất môn phái, sao lại như thế?”

“Không, ta không tin…”

Vô số âm thanh đan vào nhau, rải rác mỗi một mảnh lãnh thổ.

Nói trắng ra, Nguyên Tiên giới của hôm nay đối với người có giá trị Thiên Tâm cao, khắp nơi đều là động tiên.

Mà đối với người có giá trị Thiên Tâm thấp, vị diện nhìn như phồn thịnh chính là thời đại mạt pháp đối với mình.

Ngay cả chỗ ở Đông Trúc đảo của Phi Tiên môn cũng bị ảnh hưởng.

Hết cách, dù Đông Trúc đảo giấu diếm thế nào, vẫn đang trong phạm vi Nguyên Tiên giới, không thể nào không tồn tại thuận theo vị diện.

Thế nên, nơi này cũng vẫn chịu chi phối của Thiên Đạo.

Đệ tử Phi Tiên môn ngược lại không có hành động nghịch thiên, và ý nghĩ coi trời là địch, nhưng chịu ảnh hưởng của Khương chưởng môn, hiển nhiên đối với Thiên Đạo, bọn họ cũng không kính sợ nhiều vậy.

Trên thực tế, cường giả đỉnh cấp tu luyện tới tầng thứ Cổ Thánh, vốn không thể kính sợ Thiên Đạo nữa.

Suy cho cùng bọn họ đều có đạo nguyên hoặc là nguyên quy tắc.

Về thể lượng thì không có cách nào đánh đồng với Thiên Đạo, nhưng trên địa vị, nó và Thiên Đạo là cùng hàng.

Chẳng qua cũng vì vậy, lần này Phi Tiên môn nhận chịu trừng phạt.

Nghị sự trong đại điện, không chỉ toàn bộ tứ đại cao tầng tiền bối như Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần, La Viễn, Lâm Ninh ở đây,

ngay cả những hậu bối Thánh Tôn như Nguyên Chân, Nguyên Thịnh, Diệp Minh tất cả đều chạy tới.

Bởi vì xem ra tình huống lần này rất nghiêm trọng.

“Người trong tông môn, trạng thái kém hơn trước kia trên bảy mươi phần trăm, hấp thu tiên lực và điều động căn nguyên giảm mạnh, ngay cả ngộ đạo cũng trở nên rất khó.”

“Còn có hai mươi phần trăm vẫn chưa thay đổi gì, trạng thái như cũ.”

“Trạng thái chưa tới một phần trăm là những môn đồ thay đổi tốt hơn so với trước kia.”

“Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Nguyên Tiên giới lại xảy ra dị thường gì sao?”

“Chẳng lẽ là đại kiếp mới buông xuống?”

“Tha cho ta đi, những năm này đại kiếp một lần lại một lần, chưa từng yên tĩnh, thật sự không vẫy vùng nổi…”

Chưởng môn Kỷ Linh Hàm được mọi người vây quanh, suy tư chốc lát, mới chậm rãi nói: “Lần này chắc chắn không phải là thời đại mạt pháp, nếu không không thể giải thích môn đồ lại đột nhiên tăng cấp mạnh như vậy.”

Mạc Trần gật đầu.

“Tình huống lần này rất kỳ lạ, giống như thiên phú tu luyện của tất cả mọi người bị phán định một lần nữa vậy.”

Nhóm người La Viễn và Đan Thái tự phát biểu ý kiến của mình.

“Có lẽ không đến mức, chẳng lẽ hệ thống tu luyện còn có thể thay đổi hay sao? Thiên phú trước cao, bây giờ trở nên thấp?”

“Vậy thì không có khả năng, hệ thống tu luyện vị diện sẽ không thay đổi!”

“Đúng vậy, mặc dù kỷ nguyên thứ nhất, thứ hai và thứ ba, các loại sức mạnh tu luyện có khác biệt, nhưng đều thuộc về hệ thống tiên lực. Thiên tài của hai kỷ nguyên trước vẫn là thiên tài ở Nguyên Tiên giới, điểm này sẽ không thay đổi.”

Bọn họ nói không sai, muốn thay đổi hệ thống tu luyện, vậy trừ khi hôm nay thế giới thứ năm của bây giờ tiêu vong giống như bốn thế giới trước, xuất hiện thế giới thứ sáu mới được.

Hiển nhiên Tiên Mẫu không thể thay đổi hệ thống tu luyện không có căn cứ.

Giá trị Thiên Tâm trước kia do Thập Thiên Đế làm ra chỉ quyết định thái độ của Thiên cung đối với người này.

Tựa như Đạo Tuyệt Chi Địa của khi đó, cho dù đối nghịch với Thiên cung, cũng không ảnh hưởng việc tu luyện hằng ngày và tăng lên của bọn họ.

Nhưng bây giờ Tiên Mẫu thông qua Thiên Phong thạch, thực hiện tinh chuẩn của căn nguyên thế giới, coi như là ý nghĩa thay đổi thiên phú vốn có.

Chẳng qua là loại chuyện này, trong một thời gian, nhóm người Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh không thể trực tiếp đoán được chân tướng.

“Ngộ đạo, khí tiên nguyên và căn nguyên quy tắc, liên quan đến căn nguyên thế giới của Thiên Đạo.”

“Rất có thể là hai cái này có vấn đề.”

“Chẳng lẽ là đại chiến của Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên cung, khuấy động hai thứ này nên đã tạo thành chút thác loạn?”

Nghĩ tới đây, mọi người quyết định ra xem một chút.

Còn chưa đi ra Đông Trúc đảo, rất nhiều người quen đã bay tới chạm mặt.

Thủ lĩnh các tộc như Lam Đề, Minh Đồng, Bạch Vô Khải, Thương Linh, Mâu Vũ, Băng Cực, Tỉ Trường, Quy Tàng, Khúc Vọng ngồi không yên, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là tìm đến Phi Tiên môn.

“Tất cả tộc nhân của Vu tộc ta đều hoàn toàn không cảm giác được khí tiên nguyên tồn tại, chỉ có thể dựa vào đan dược bổ sung, cứ thế mãi, hậu quả khó liệu!”

“Các ngươi cũng như vậy sao?”

“Tình hình của Băng tộc chúng ta cũng tốt hơn các ngươi một chút, nhưng đây rõ ràng cho thấy có chuyện lớn xảy ra.”

“Khương Thành đâu?”

“Chuyện lớn như vậy, sao hắn còn không ra?”

Đối mặt với sự truy hỏi của nhóm người Mâu Vũ và Thương Linh Lam Đề, Kỷ Linh Hàm đáp chi tiết: “Khoảng thời gian trước Khương chưởng môn xuất môn rồi…”

“Cái gì?”

“Hắn lại không từ mà biệt sao?”

“Tên này đi đâu?”

“Chuyện lần này không liên quan hắn chứ?”

“Thật sự có khả năng, thực lực của hắn mạnh như vậy, hoàn toàn có thể rung chuyển Thiên Đạo.”

Huyền Minh lại càng ra vẻ cao thâm mà thở dài một tiếng: “Bổn tọa bấm tay tính toán, tiểu tử kia chọc cái sọt lớn của trời, kẻ cầm đầu gây tội chính là hắn! Tuyệt đối không sai!”

Nhóm người Đan Thái, Hư Uyên, Tịch Vân không phản bác hắn thẳng mặt, chỉ là mắt điên cuồng trợn trắng.

Nếu quả thật là Khương Thành gây nên, vậy hắn lừa bịp những người khác thì bỏ đi, tại sao phải lừa bịp đệ tử Phi Tiên môn, hoàn toàn không nói rõ?

Mọi người bàn luận một trận, cũng không thể thảo luận ra kết quả gì.

Cuối cùng quyết định cùng nhau đi tới Phong Thiên cung, tìm kiếm Khương chưởng môn ra ngoài chủ trì đại cục.

Một đoàn Cổ Thánh các tộc lần lượt rời khỏi Đông Trúc đảo, dọc đường lại đụng phải không ít những cao thủ của tộc quần và tông môn khác.

Mọi người gặp mặt, đầu tiên là vội vàng hồi báo dị thường gặp phải của bổn môn, sau đó gia nhập vào trong đội ngũ này.

Cho nên, số người cũng thay đổi càng ngày càng nhiều.

Nhưng không đợi bọn họ chạy tới Phong Thiên cung, một tin truyền tới.

“Không có ở Phong Thiên cung!”

“Tất cả Ngũ Thần của Phong Thiên cung đều quy thuận Vô Thượng Đạo Cực, hôm nay đã thành Chấp sự của bên kia.”

“Thần Chủ Vô Thượng Đạo Cực hoàn toàn thống trị Nguyên Tiên giới!”

Tin tức tày trời khiến những cao thủ trong đội nhóm nổ tung nồi.

Bọn họ cũng chuẩn bị tâm lý đối với thắng bại hai nhà, nhưng đặt ở điểm thời gian Nguyên Tiên giới mới vừa xuất hiện dị thường, vậy ý nghĩa không giống lúc trước.

“Vô Thượng Đạo Cực mới vừa chiến thắng, Nguyên Tiên giới xảy ra thay đổi, nghĩa là như thế nào?”

“Năm xưa bọn họ đã tổ chức trận chiến tranh đoạt thần vị, tự xưng là Thiên Đạo chính thống, mà lần này Thiên Đạo và căn nguyên rõ ràng xuất hiện vấn đề.”

“Chẳng lẽ, bọn họ chính là người khởi xướng lần này?”

“Nhất định là vị Thần Chủ Vô Thượng Đạo Cực làm!”

“Vì Thần Chủ chính là Tiên Mẫu!”

“Sao nàng có năng lực như thế? Lại có thể khống chế được tiên lực và căn nguyên chúng ta giành được?”

“Cho dù nàng có như nào, dù sao nàng phải khai báo!”

Chương 2618: Thời đại thay đổi

Đoàn người chạy tới phía trước Phong Thiên cung rất nhanh.

Mặc dù mới qua một ngày ngắn ngủn, nơi này cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Sau khi tới, thứ đầu tiên mọi người liếc thấy là cửa lớn Nam Đình của Vô Thượng Đạo Cực.

Mà nhóm Ngũ Thần bao gồm bốn người là Kim Đồng, Ngọc Nữ và Minh Tổ, Hồn Tổ, sớm đã chờ chực ở đây đã lâu.

Ở phía sau người bọn họ, một vài Cổ Thánh dưới trướng hai thế lực lớn là trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Các ngươi vẫn tới rồi.”

“Quả nhiên là các ngươi giở trò quỷ!”

Ánh mắt nhóm người Lam Đề và Tỉ Trường lướt qua đám người, rơi vào trên người Hồn Tổ người quen cũ.

“Sao ngươi đi cùng bọn họ?”

Hồng Tổ ngưng thành hình người bất đắc dĩ thở dài.

“Tình thế mạnh hơn người khác.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Các người đừng hỏi nữa, sau này thời đại thay đổi, chi bằng cứ thuận theo…”

Hắn vốn định truyền âm cho Kỷ Linh Hàm, để nàng hàng phục trước, chờ tương lai Thành ca trở về xem xét những điều khác.

Nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Bởi vì hôm nay Tiên Mẫu không gì không làm được, truyền âm cũng không thể gạt được nàng.

Thấy Vô Thượng Đạo Cực và Phong Thiên cung trở thành một nhà, hơn nữa chặn ở cửa như vậy, những thứ Cổ Thánh và Thánh Tôn cùng đi đến cũng hoàn toàn xác định vấn đề xuất hiện ở chỗ nào.

“Dị biến lần này cũng là các ngươi làm sao?”

“Các ngươi muốn làm cái gì? Làm loạn Nguyên Tiên giới sao?”

“Bảo Thần Chủ các ngươi ra ngoài đi!”

“Đúng, để Tiên Mẫu mau chạy ra đây cho chúng ta một lời giải thích!”

“Bằng không, đừng trách bọn ta châm lửa!”

“Lại châm chiến hỏa?”

Hai Kim Đồng đều cười lạnh một tiếng.

“Chỉ bằng các ngươi?”

“Xem ra các ngươi còn không nhận thức rõ tình thế!”

“Nguyên Tiên giới của hôm nay, các ngươi đã không có tư cách nói chuyện rồi.”

Rất nhiều Cổ Thánh và Thánh Tôn đối diện giận tím mặt.

“Ở đâu ra tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa, khẩu khí cũng quá lớn!”

“Chẳng qua chính là đồng tử đi theo Bà Sa Ngọc nhân làm thuộc hạ mà thôi, thật sự là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!”

“Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng? Bản thân Bà Sa Ngọc nhân thì như thế nào? Nàng cũng chỉ là một Thiên Đạo chí bảo mà thôi, những năm này, kia mấy chí bảo của Thiên Đế bọn ta cũng không phải chưa từng thấy, cũng không có gì hơn.”

“Đúng đấy, Bà Sa Ngọc nhân nhìn thấy bọn ta cũng không dám càn rỡ, huống chi là ngươi!”

Trên thực tế, Tiên Mẫu có thể phân phát đạo ấn, có thể sáng lập Vô Thượng Đạo Cực, rõ ràng không phải là cùng một loại với Thiên Đạo chí bảo khác, trong lòng bọn họ rất rõ ràng.

Chẳng qua là, bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ, bọn họ thật đúng là không coi ra gì.

Những Cổ Thánh tung hoành Nguyên Tiên giới nhiều năm như vậy, gặp nhiều cao thủ nổi tiếng, mà bốn đồng tử trước kia cũng chưa từng để lộ chút thực lực.

Ở trong mắt bọn họ, chẳng qua là vật treo trang trí Tiên Mẫu dùng theo người mà thôi.

Đồ trang sức còn dám thần khí?

“Để ta thay thế Tiên Mẫu tới giáo huấn các ngươi một chút!”

“Giúp nàng dọn dẹp môn hộ, tránh cho có vài con chó và mèo nghĩ có thể ngồi ngang hàng với chúng ta!”

Kỷ Linh Hàm vội vàng giơ tay lên ngăn cản: “Khoan ra tay!”

Thời gian cứ trôi, nhiều lần nàng thoát khỏi Khương Thành, một đường dẫn nhóm sư đệ và hậu bối của Phi Tiên môn đi cho tới hôm nay, sự trầm ổn bình tĩnh sớm đã thấm sâu tận xương tủy.

Lần này Vô Thượng Đạo Cực hành động ngang ngược, dĩ nhiên nàng rất bất mãn.

Nhưng điều nàng muốn chính là trực tiếp giao thiệp với Tiên Mẫu, chứ không phải bạo dạn tranh đấu làm tiền đề, để tránh náo tới mức không thể vãn hồi.

Huống chi đối phương rõ ràng sớm có chuẩn bị, tự tin vô cùng, vừa nhìn đã thấy có vấn đề.

Thật sự muốn khơi mào chiến hỏa, vậy cũng phải đợi đến ngày Khương chưởng môn trở về.

Chẳng qua nàng quản được đệ tử Phi Tiên môn, lại không quản được những môn phái và tộc quần khác.

Trong đám người, có khoảng ba Cổ Thánh và sáu Thánh Tôn phát động công kích về phía bốn đồng tử.

Có người phi thân lên, huy động Đế Khí.

Có người đứng im tại chỗ, nhưng đã sớm thúc giục thần hồn và linh ý tấn công.

Còn có người tạo ra thánh giới, che phủ bốn đồng tử trong phạm vi khống chế của mình, sau đó dùng ánh sáng của nguyên thuật che đậy màn trời.

Đối mặt bao nhiêu công kích trên toàn bộ phương vị, hai nữ đồng đứng ở phía sau chưa hề cử động, vẻ mặt lạnh nhạt, trong ánh mắt lại hiện lên một chút giễu cợt.

Mà trong đôi mắt hai Kim Đồng phía trước, đồng thời bắn ra thần quang huyền diệu.

Bốn đường thần quang giống như mũi tên nhọn xuyên mây đâm thủng mặt trời.

Linh ý trùng kích và công kích thần hồn dẫn đầu tấn công trước mặt bọn họ đột nhiên từ vô hình hóa thành hữu hình.

Giống như vốn dĩ ẩn nấp trong bóng đêm bị chiếu rọi thành ban ngày, cũng không còn điều gì che giấu .

Trong hư không, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng thần quang bốn phía, phấn vụn tung bay xung quanh.

Mà trong đám người, sắc mặt hai cao thủ thi triển công kích thần hồn và linh ý trắng bệch, thân hình chấn động kịch liệt, giống như bị phản phệ thần bí.

Bằng mắt thường có thể thấy được trạng thái, tốc độ của hai người uể oải dần.

Mà bốn đường thần quang không dừng bước.

Bọn họ nhanh chóng đón nhận nguyên thuật đối diện.

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện lần nữa.

Khi một khắc thần quang chạm đến phạm vi công kích của nguyên thuật, vốn dĩ là công kích trí mạng đào núi lấp biển, giống như bị rút sạch nền móng của tòa lầu cao vạn trượng, đột nhiên sụp đổ.

Dưới con mắt chú ý của bao người, nguyên thuật hợp thành theo quy tắc đặc biệt sụp đổ, rồi sau đó nhanh chóng phân tán thành từng đường căn nguyên hoặc mạnh hoặc yếu.

Hai Cổ Thánh, năm Thánh Tôn đồng thời thi triển nguyên thuật, không thể tạo thành một chút tổn hại.

Đám người kinh hô xôn xao một mảnh, bởi vì một cảnh tượng này lại vượt ra khỏi nhận thức của bọn họ.

“Ông trời ơi..!”

“Đây sao có thể làm được?”

“Thì ra là nguyên thuật còn có thể phá giải như vậy?”

“Thần quang đó là loại sức mạnh nào?”

Những căn nguyên mất đi khống chế không biến mất như vậy, mà là vờn quanh bốn đường thần quang, lấy thế tấn công mãnh liệt hơn trực tiếp tới đối diện bảy cao thủ.

“Không tốt rồi!”

Sắc mặt bảy người thay đổi lớn, cuống quít thúc giục thánh giới, thi triển kiếm thuật và bí pháp của các chủng tộc.

Nhưng rất đáng tiếc, tất cả điều này đều là phí công.

Đế Khí của bọn họ chứa buff lớn mạnh, nhưng một khi những buff vừa đụng thần quang sẽ mất gia tăng tiên lực.

Giống như đột nhiên mất đi hiệu lực, uy lực giảm mạnh 99%, có thể nói dễ dàng sụp đổ.

Mà điều khiến bọn họ tuyệt vọng nhất là thánh giới còn có thể bị thần quang phá hủy mạnh mẽ.

Thánh Giới của năm Thánh Tôn giống như bị một đao cắt lìa, dứt khoát nứt ra, chốc lát cũng không thể kiên trì thêm một chút.

Đạo tự thân chống đỡ thánh giới bị phản phệ mãnh liệt, đạo tâm của bọn họ bị dao động hoàn toàn. Năm người đừng nói lực tái chiến, ngay cả đứng cũng không thể làm được, ngất tại chỗ.

Mà tình hình hai gã Cổ Thánh chỉ tốt một chút.

Bởi vì có đạo nguyên hoàn toàn thuộc về mình, thánh giới bọn họ đối mặt thần quang còn kiên trì được chốc lát, nhưng cuối cùng không chống cự nổi.

Thời khắc thánh giới bị phá vỡ, rốt cuộc bọn họ hiểu được là ai đang công kích mình.

“Thiên Đạo!”

“Đó là ý chí Thiên Đạo!”

Đồng thời, hai người phát ra tiếng gào thét thê lương, miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Từ lúc bộc phát đến kết thúc, trong vài giây đồng hồ ngắn ngủn, ba Cổ Thánh và sáu Thánh Tôn bại trận như vậy.

Không chỉ bị thua, hơn nữa tất cả đều bị trọng thương, mất sức chiến đấu.

Đối mặt chiến tích kinh người, cho dù cao thủ các tộc các phái phía sau, vẫn là người của Vô Thượng Đạo Cực, tất cả đều nghẹn ngào.

Chương 2619: Lồng giam thần quang

Lần trước khi bọn họ thấy cảnh tượng đánh bại Cổ Thánh như chém dưa thái rau, vẫn là Khương Thành ra tay.

Cũng vì vậy Thành ca được công nhận là sức chiến đấu Thiên Hoa Bản của Nguyên Tiên giới.

Mà bây giờ, hai Kim Đồng bất động tại chỗ, chỉ có lặng lẽ mở mắt đánh tan ba Cổ Thánh.

Vậy là nhẹ nhàng thoải mái cỡ nào?

Chẳng lẽ bọn họ cũng là cao thủ cấp độ Khương Thành?

Vài Cổ Thánh vốn dĩ muốn ra tay, vọt vào Vô Thượng Đạo Cực, trong nháy mắt đã hành quân lặng lẽ.

Lòng tin của một vài Tiên nhân dưới trướng Vô Thượng Đạo Cực hơi bị chấn động.

Mới vừa đối mặt khiêu chiến của Phi Tiên môn và những tộc khác, bọn họ còn khá lo lắng.

Mặc dù thế Tiên Mẫu rất mạnh nhưng đại chiến đánh nhau, Vô Thượng Đạo Cực có thể thắng hay không còn là một dấu chấm hỏi, bản thân có thể giữ được mạng hay không cũng khó nói.

Mà bây giờ thấy thực lực hai Kim Đồng hoàn toàn áp đảo trên Cổ Thánh, eo của bọn họ không cong nổi nữa, cằm cũng không tự chủ giương lên.

Thậm chí dám chỉ vào Phi Tiên môn và những tộc quần như Vu tộc, Huyền tộc, Long tộc đối diện bắt đầu chế giễu.

“Ha ha, các ngươi còn muốn nói rõ? Phải nói rõ như thế nào?”

“Đúng rồi, suýt nữa quên mất các ngươi là Vô Địch minh, đây coi như là muốn khai chiến với Vô Thượng Đạo Cực chúng ta sao?”

“Muốn phải nói rõ, vậy thì lấy thực lực ra đi!”

Bọn họ và Vô Địch minh và Phi Tiên môn thật ra thì không có thâm cừu đại hận gì.

Chẳng qua là khoảng thời gian trước Khương Thành vẫn còn ở đây, cho dù là Vô Thượng Đạo Cực hay là Phong Thiên cung cũng bị ép tới kinh sợ, bây giờ khó mở mày mở mặt, dĩ nhiên muốn tử tế phát tiết một chút.

“Tình hình trước mắt của Nguyên Tiên giới là Thần Chủ chúng ta làm, vậy thì như thế nào?”

“Kìm nén không phục!”

Có người còn cố ý nhìn về phía nhóm người Khúc Vọng, Quy Tàng và Hư Uyên.

“Có vài người bày đặt không làm hộ pháp của Vô Thượng Đạo Cực, chạy đi gia nhập Vô Địch minh, bây giờ có hối hận không?”

“Từng có cơ hội tốt bày trước mặt như vậy, không biết quý trọng, bây giờ nghĩ lại đã muộn rồi!”

“Từ nay về sau Nguyên Tiên giới này chính là thiên hạ của Thần Chủ, cũng là thiên hạ của chúng ta.”

Đối mặt với khiêu khích của bọn họ, những cao thủ của Vô Địch minh bên này giận đến nghiến răng, nhưng Kỷ Linh Hàm lại không bị chọc giận.

Nàng trực tiếp che đậy âm thanh của những người khác, tầm mắt vững vàng tập trung vào tên Kim Đồng trước mặt.

“Thế nên, đây coi như là các ngươi thừa nhận, đúng không?”

Thứ nàng chỉ chính là những thay đổi dị thường của Nguyên Tiên giới gần đây.

“Vậy thì như thế nào?”

Kim Đồng Đối diện hoàn toàn không có ý phủ nhận.

Bạch Vô Khải của Huyền tộc lạnh giọng chất vấn: “Rốt cuộc các ngươi đã làm gì? Tại sao tiên lực và 3000 căn nguyên thay đổi cổ quái như vậy?”

“Ôi, cổ quái ư?”

Một Kim Đồng khác cười lạnh một tiếng.

“Nguyên Tiên giới là thế giới của Thiên Đạo, căn nguyên cũng là căn nguyên của Thiên Đạo.”

“Đối với kẻ phản nghịch bất kính Thiên Đạo, tại sao phải cho bọn họ tiên lực và căn nguyên?”

“Trước kia mới không bình thường, bây giờ chẳng qua là khôi phục bình thường mà thôi.”

Hắn vừa nói như thế, cuối cùng mọi người Phi Tiên môn hiểu được vấn đề xảy ra ở đâu.

Nhất thời rống giận và chửi bậy không ngừng.

“Thì ra bây giờ dựa theo độ trung thành với Thiên Đạo để phân phối tài nguyên sao?”

“Nếu đã như vậy, vậy tương lai dựa theo những phương thức phân phối khác chắc cũng được rồi? Vậy không phải hoàn toàn dựa theo sở thích sao? Quả thực hoang đường!”

“Chuyện như vậy hoàn toàn vi phạm phép tắc thiên địa sao?”

“Sao các ngươi có thể làm được?”

“Sao căn nguyên thế giới là Thiên Đạo được? Chúng ta không phục!”

“Đi ngược lại! Đây hoàn toàn là đi ngược lại!”

Đối với lần này, bốn gã Kim Đồng Ngọc Nữ cùng với những Tiên nhân phía sau bọn họ đều không để ý một chút nào.

“Nếu như các ngươi không phục, có thể tới tấn công Vô Thượng Đạo Cực.”

“Không có thực lực vậy thì nghiêm chỉnh tuân thủ quy củ mới.”

“Quy thuận Vô Thượng Đạo Cực sớm một chút, trở thành con dân trung thành của Thiên Đạo, tương lai còn đường sống, nếu không thì chờ diệt vong đi!”

“Nói thiệt cho các ngươi biết, đây vẫn chỉ là mới bắt đầu.”

“Tương lai cả Nguyên Tiên giới cũng sẽ trùng tu gây dựng lại, sẽ thay đổi rực rỡ hẳn lên…”

Mọi người gần như có thể tiên đoán được, đó là một tương lai đẳng cấp nghiêm ngặt hơn so với thời kỳ Thập Thiên Đế thống trị.

Nhưng mặc dù bọn họ bất mãn nhưng không thể làm gì.

Suy nghĩ đến thực lực của hai gã Kim Đồng mới vừa rồi, huống chi Tiên Mẫu còn chưa ra sân.

Vô Địch minh với Phi Tiên môn cầm đầu, rất nhiều thủ lĩnh tộc quần và môn phái bắt đầu chủ động truyền âm.

“Kỷ chưởng môn, hay là lui về trước xem sao.”

“Bàn bạc kỹ hơn, không thể liều mạng.”

“Không biết khi nào Khương chưởng môn trở về?”

Kỷ Linh Hàm cũng dự định vậy, cho nên sau khi nàng hít sâu một hơi thì giơ tay phải len.

“Chúng ta đi thôi!”

Nhưng không chờ các nàng rời đi, mắt hai Kim Đồng tiếp tục mở thần quang, mà mục tiêu của lần này là giữa không trung.

Bốn đường thần quang lan tràn rất nhanh, qua giây lát đã ở giữa không trung tạo thành một mạng lưới khổng lồ.

Ngay sau đó, mạng lưới khổng lồ phủ xuống, đều bao phủ tất cả cao thủ cấp Cổ Thánh và Thánh Tôn của Vô Địch minh lại bên trong.

Nhìn từ đàng xa, mạng lưới khổng lồ này tựa như nhà giam, nhốt bọn họ lại.

Sắc mặt nhóm người Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần thay đổi.

“Các ngươi, đây là ý gì?”

“Ý chính là bây giờ các ngươi sớm đưa ra quyết định.”

Hai Kim Đồng cũng không biết có phải là học từ Tiên Mẫu hay không, đồng thời ra tối hậu thư.

“Hoặc là thần phục, hoặc là chết!”

Đối với bọn họ, những cao thủ của Vô Địch minh chính là ước số không ổn định của tương lai Nguyên Tiên giới.

Thay vì sau này đối mặt một loạt phản kháng không thể biết trước, chi bằng thừa dịp bây giờ một lưới bắt hết.

“Các ngươi chỉ có thời gian ba giây suy nghĩ.”

“Thật sao?”

Kỷ Linh Hàm chậm rãi rút Đế kiếm.

Mà phía sau nhóm người Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn, và tất cả các cao thủ như Mâu Vũ, Lam Đề, Thương Linh, Bạch Vô Khải bên cạnh đều dâng lên chiến ý.

Mới vừa rồi các nàng định lui, cảm thấy bây giờ khai chiến là không sáng suốt.

Nhưng bây giờ…

“Các ngươi đã muốn khai chiến với Vô Thượng Đạo Cực, vậy thì chiến thôi!”

Thứ Kỷ Linh Hàm tu chính là nguyên quy tắc, không có thánh giới.

Thấy trên thân kiếm trong tay nàng, một luồng băng lạnh bắn nhanh ra, đánh thẳng phía trước mạng lưới thần quang khổng lồ giăng khắp nơi.

Theo như mọi người thấy, một kích kia, thanh thế còn không bằng nguyên thuật của mấy Cổ Thánh trước, nhất định sẽ bị thần quang phá hủy dễ dàng.

Nhưng sau một khắc, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Xịt!

Một tiếng vang nhỏ, băng xanh nhạt đánh vào trên thần quang.

Nó chẳng những không nát bấy, ngược lại giống như lửa rừng thiêu đốt, nhanh chóng lan tràn ra bốn phía.

Thần quang bị băng bao trùm mờ dần ánh sáng rực rỡ .

Đổ rào rào!

Thần quang giống như bị đông cứng kết thành băng, sau khi rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

Trong chớp mắt, mạng lưới khổng lồ phía trước Kỷ Linh Hàm, xuất hiện một lỗ hổng ba trượng vuông vắn.

Mặc dù cuối cùng thần quang ở ngoài phạm vi ba trượng át chế trụ băng xâm nhập, nhưng vốn dĩ lồng giam khó lọt cũng trở thành một chuyện cười.

Mạng lưới thần quang khổng lồ xuất hiện, tất cả mọi người cảm thấy lần này không ra được.

Chẳng ai ngờ, Kỷ Linh Hàm một thân một mình lại mở được lối đi.

Sau khi kinh ngạc ngắn ngủi, cao thủ Vô Địch minh các tộc reo hò ầm ầm.

“Hay!”

“Kỷ chưởng môn tốt chứ!”

“Không hổ là người điều khiển Phi Tiên môn!”

Chương 2620: Mở một mặt lưới

Mới vừa rồi mấy Cổ Thánh và Thánh Tôn bị hai Kim Đồng đánh bại dễ dàng, thần quang vừa ra, cho dù toàn bộ nguyên thuật hay là thần hồn, thánh giới, tiên lực tan biến.

Tất cả mọi người đều bị hù dọa.

Chỉ cảm thấy sức mạnh của thần quang vô địch, Cổ Thánh gần như không có tư cách chống lại.

Nào biết trong nháy mắt, Kỷ Linh Hàm phá vỡ lồng giam thần quang.

Hai Kim Đồng đối diện vốn là còn tưởng rằng thế cục tàn ở trong lòng bàn tay mình, bây giờ có chút lúng túng.

Mà chuyện lúng túng hơn còn ở phía sau.

Kỷ Linh Hàm vừa ra tay, nhóm các trưởng lão của Phi Tiên môn như Lâm Ninh, Mạc Trần, La Viễn, Đan Thái cũng không nhàn rỗi.

Mấy trăm Cổ Thánh của Phi Tiên môn không hẹn mà cùng phát công kích mạng lưới khổng lồ về bốn phía thần quang.

Mỗi người bọn họ đều có nguyên quy tắc, thi triển “căn nguyên cá nhân” mặc dù phân loại khác biệt, nhưng về bản chất giống trụ băng của Kỷ Linh Hàm.

Cho nên, mọi người ở đây thấy được một màn trình diễn pháo hoa long trọng.

Trên mạng lưới thần quang khổng lồ, sương, tuyết, mưa, gió, lửa, sấm, sét cùng tụ lại, được gọi là một cảnh tượng sáng lạng chói mắt.

Sau khi pháo hoa dập tắt, cả mạng lưới khổng lồ cũng hoàn toàn biến mất.

Đám cao thủ trước đó còn oang oang Vô Thượng Đạo Cực bị dọa đến rớt cằm.

“Này này này… Tại sao có thể như vậy?”

“Không phải thần quang vô địch đấy sao? Sao dễ dàng bị đánh xuyên như vậy?”

“Kỷ Linh Hàm làm được thì thôi, tòan bộ những người khác của Phi Tiên môn đều có thể làm được, sao có thể?”

“Nhất định là chỗ đó có vấn đề!”

Đối mặt Vô Địch minh, bọn họ không có tâm thế dễ dàng nghiền áp mới vừa rồi.

Suy cho cùng Phi Tiên môn thi triển năng lực có chút khác bình thường, mà Cổ Thánh Phi Tiên môn cũng quá nhiều.

Ngay cả các đồng minh của Phi Tiên môn, ví dụ như nhóm người Hư Uyên, Tịch Vân, Tỉ Trường, Minh Đồng cũng không hiểu sao làm được.

Trên thực tế, đó là chuyện đương nhiên.

Sở dĩ thần quang Kim Đồng bắn ra có thể phá vỡ nguyên thuật và thánh giới là bởi vì trong đó tích chứa ý chí Thiên Đạo.

Sau khi dùng “máy gian lận” Thiên Phong thạch, hôm nay ý chí Thiên Đạo có thể vượt qua sự hạn chế của pháp tắc thiên địa, tùy ý phân phối căn nguyên thế giới.

Lúc trước trong khi mấy tên Cổ Thánh và Thánh Tôn thi triển nguyên thuật, lực căn nguyên quy tắc sẽ tới từ căn nguyên thế giới.

Mặc dù thánh giới là đạo tự thân, nhưng còn chưa đủ để chống lại đạo tự thân lớn nhất là Thiên Đạo, thế nên đương nhiên sẽ bị đánh tan dễ dàng.

Mà nguyên quy tắc của đệ tử Phi Tiên môn, xem như là căn nguyên của mình, không cần mượn 3000 căn nguyên của Nguyên Tiên giới, ý chí Thiên Đạo cũng không xen vào.

Mặc dù cường độ không bằng căn nguyên quy tắc chân chính, nhưng đánh vỡ mạng lưới thần quang khổng lồ lại kê thuốc đúng bệnh.

Thấy mạng lưới khổng lồ bao phủ đỉnh đầu bị hủy diệt triệt để, tiếng hoan hô của Vô Địch minh bên này như sấm động, tinh thần tăng lên trong nháy mắt.

“Làm rất tốt!”

“Phi Tiên môn mạnh như vậy sao?”

“Ha ha, vẫn may Phi Tiên môn ở bên chúng ta này.”

“Ta biết ngay, môn phái của Khương chưởng môn có chút tài năng!”

“Mới vừa rồi suýt nữa bị mấy đồng tử hù dọa, thì ra là cũng như vậy thôi.”

“Chẳng qua cũng chỉ có vậy, không có gì đáng sợ.”

Sau khi có sức mạnh, bọn họ tiến tới lần nữa.

“Còn không mau để Bà Sa Ngọc Nhân ra giải thích!”

“Nguyên Tiên giới lại không phải một nhà Vô Thượng Đạo Cực các ngươi, nghịch hành sẽ không có kết quả tốt!”

Còn ở đối diện, sau khi bốn Kim Đồng Ngọc Nữ ở đã trải qua phút hoài nghi đời người ngắn ngủi thì lại xếp thành một hàng, ngăn ở phía trước Phi Tiên môn.

“Ta không tin Phi Tiên môn các ngươi có thể mạnh hơn Thiên Đạo!”

“Phàm là người coi Thiên Đạo là địch, trời đất không tha!”

Bọn họ bắn thần quang lần nữa.

Mà lần này không riêng gì hai tròng mắt bốn người, ngay cả hai tay cũng bấm tay liên đạn, giống như bắn laser.

Trong chớp mắt, lồng giam thần quang mới xuất hiện tung hành.

Mà lần này lại không phải mạng lưới khổng lồ, mà là một màn sáng khổng lồ bị bị thần quang bao phủ.

Xa xa nhìn lại, tựa như nồi to gió thổi không lọt.

Bao gồm Phi Tiên môn, tất cả cao thủ Vô Địch minh bị vây ở bên trong lần nữa.

Ngược lại không phải bọn họ không muốn di chuyển trước, mà là thần quang vừa ra, toàn bộ căn nguyên quy tắc xung quanh đều chịu phong tỏa, mà ý chí Thiên Đạo lại áp chế thần hồn và

ý thức của bọn họ, khiến bọn họ gần như không còn kịp chuyển dịch nhanh chóng.

“Xem các ngươi làm thế nào!”

“Không thuận theo Vô Thượng Đạo Cực, đừng nghĩ sống sót rời đi!”

Đối mặt với thần quang, đám cao thủ Phi Tiên môn Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh hiển nhiên ra tay lập tức.

Nguyên quy tắc vẫn dùng rất tốt, rất nhanh đã đánh ra lỗ hổng lồng giam thần quang mới.

Nhưng không chờ mọi người hoan hô, bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ đối diện tiếp tục bắn ra thần quang.

Trong giây lát, những lỗ hổng được chắn lần nữa.

Mấy trăm cao thủ Phi Tiên môn chỉ có thể tiếp tục thi triển nguyên quy tắc, nhưng tốc độ phá hoại của bọn họ lại kém xa tốc độ tu bổ của đối phương.

Mà mấu chốt nhất chính là, nguyên quy tắc của bọn họ không thể thi triển vô hạn.

Sức mạnh tới từ tự thân bọn họ, đều tiêu hao rất lớn khí hải, hồn hải trong cơ thể, dùng hết sẽ phải ăn đan dược bổ sung, mà đan dược lại cần thời gian chuyển hóa hấp thu.

Huống chi, đan dược cũng không phải vô hạn.

Nhưng đối mặt bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ lại giống như có thể thi triển thần quang vô hạn, căn bản không thấy chút mỏi mệt .

Không có biện pháp, sức mạnh của bọn họ đến từ Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, mà không phải là tự thân.

Mặc dù không thật sự vô hạn, nhưng vĩnh viễn không phải thứ các đệ tử Phi Tiên môn có thể so sánh.

Bốn Kim Đồng Ngọc Nữ rất nhàn nhã, thậm chí còn có thể dễ dàng lên tiếng nói chuyện.

“Xem các ngươi có thể hao tổn tới khi nào?”

“Phi Tiên môn thì như thế nào?”

“Bất kính Thiên Đạo, cũng sẽ vạn kiếp bất phục!”

“Bọn ta mặc kệ Phi Tiên môn đã lâu rồi, lần này các ngươi đã muốn can thiệp vào, vậy thì đừng không khách khí! Lần này tiêu diệt hết ngọn nguồn nổi loạn các ngươi!”

Kỷ Linh Hàm không đấu võ mồm với bọn họ, bởi vì quả thật áp lực rất lớn.

Tiếp tục thi triển như vậy, sư đệ, sư muội và bọn hậu bối bên cạnh sớm muộn sẽ như đèn cạn dầu, đến lúc đó chỉ có thể mặc người chém giết.

Nhưng nếu như không thi triển nguyên quy tắc, vậy chắc chắn thần quang của đối phương sẽ tiếp tục đẩy mạnh, còn có thể chết.

Khi nàng nôn nóng nghĩ biện pháp, bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng quát lạnh nhạt.

“Dừng tay!”

Tiên Mẫu vẫn luôn trấn giữ chín tầng cao đài, rốt cuộc đã hiện thân rồi.

Nàng vừa xuất hiện, ngăn lại công kích của bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ.

Sau đó giơ ống tay áo, thần quang lớn bọc ngoài đột nhiên hóp lại, lướt qua tất cả đệ tử Phi Tiên môn.

Khi nàng bay đến trong sân, thần quang đã ngăn cách tất cả đệ tử Phi Tiên môn, Thiên Khu các, Long tộc, Vu tộc, Băng tộc, Phượng tộc cùng tất cả nhóm người Quy Tàng, Hư Uyên, Khúc Vọng bị cách tuyệt ra ngoài.

Còn cao thủ môn phái và tộc quần khác của Vô Địch minh vẫn còn bị giam ở bên trong.

Ánh mắt Tiên Mẫu xẹt qua nhóm người Kỷ Linh Hàm, thản nhiên nói: “Các ngươi có thể trở về.”

Đột nhiên được thả ra, cho dù đệ tử Phi Tiên môn hay là nhóm người Mâu Vũ, Thương Linh có chút không rõ.

Mà bốn Kim Đồng Ngọc Nữ càng hoàn toàn không thể hiểu.

“Ngươi thế này là ý gì?”

“Tại sao muốn thả các nàng?”

Chương 2621: Một cuộc tranh luận

Quả thực, bốn vị Kim Đồng Ngọc Nữ có thành kiến với Phi Tiên Môn từ lâu rồi.

Bàn về nguyên nhân, đương nhiên là do Khương Thành.

Đó chính là kẻ hoàn toàn không có giá trị Thiên Tâm hay được Thiên Đạo công nhận.

Môn phái của hắn hiển nhiên cũng là kẻ địch của Thiên Đạo.

Kết quả là trong những năm qua Phi Tiên Môn càng ngày càng lớn mạnh, lên như diều gặp gió, thậm chí còn trở thành môn phái đứng đầu cái gọi là "liên minh Vô Địch".

Trong mắt bốn vị đồng tử, Phi Tiên Môn chính là ung nhọt của Nguyên Tiên giới.

Nếu chỉ có thể tiêu diệt một thứ, hoặc quét sạch các môn phái và tộc quần thuộc liên minh Vô Địch, hoặc diệt trừ Phi Tiên Môn, bọn họ nhất định sẽ chọn vế hai mà chẳng hề phân vân.

Nhưng quan điểm của Tiên Mẫu lại khác họ.

Nàng cũng từng có chung suy nghĩ với Kim Đồng Ngọc Nữ, nhưng theo sự chuyển dời của thời gian, nàng càng lúc càng cảm thấy không phải vậy.

Khương Thành khác đám Giáng Thần giả, Di, Vô Lăng, Thánh Hoàng, hắn không có suy nghĩ thay đổi Nguyên Tiên giới bằng sức mạnh của mình.

Nếu duy trì được mối quan hệ tốt đẹp với hắn, thậm chí hắn còn có thể góp sức chống đỡ một vùng trời.

Nhưng nếu kết thù với hắn, hoặc những thứ liên quan mật thiết đến hắn như Phi Tiên Môn, Vu tộc, Long tộc thì lại là một câu chuyện khác.

Vì vậy, những người như Kỷ Linh Hàm, Thương Linh, Mậu Vũ, Lam Đề nhất định không thể gặp chuyện.

Bằng không sau khi Khương Thành trở về, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Tiên Mẫu tin mình có thể đè bẹp tất cả những người khác, duy chỉ Thành ca có trọc lực là không chắc lắm.

“Các nàng không phải kẻ địch của Thiên Đạo, không được ra tay với các nàng!”

Đầu tiên, nàng quát mắng đám Kim Đồng Ngọc Nữ, sau đó gật đầu với Kỷ Linh Hàm.

“Các ngươi có thể đi rồi.”

Chuyện này…

Trước thái độ vô cùng dễ dãi của nàng, ban đầu Kỷ Linh Hàm cũng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hiểu ra.

Đối phương đang kiêng dè Khương chưởng môn nhỉ?

Không thì vì sao lại “trùng hợp” thả tất cả “người quen” của hắn.

“Đi? Đi đâu?” Nàng không định rời đi.

“Đi đâu tuỳ các ngươi.”

Tiên Mẫu tỏ vẻ bình tĩnh, nói: “Chỉ cần sau này các ngươi không đối chọi với Vô Thượng Đạo Cực, Nguyên Tiên giới ắt sẽ có đất dung thân cho các ngươi.”

Kỷ Linh Hàm không cất bước, mà chỉ vào những người đang bị vây trong lồng thần quang khổng lồ.

“Vậy họ thì sao?”

Tiên Mẫu thản nhiên đáp: “Đợi đến ngày họ quy thuận Vô Thượng Đạo Cực, tất nhiên họ sẽ được tự do.”

Ngay khi câu này được nói ra, tất cả cao thủ của các tộc các phái đang bị giam bên trong đồng thời nổi giận.

“Bà Sa Ngọc Nhân, ngươi thật quá đáng!”

“Tại sao lại phải quy thuận các ngươi?”

“Ngươi là cái thá gì? Cùng lắm chỉ là công cụ của Thiên Đạo mà thôi, lấy đâu tư cách ép buộc bọn ta?”

“Thiên Đạo như này quả là bất công!”

Tiên Mẫu chẳng hề tức giận, chỉ bình thản liếc nhìn Kỷ Linh Hàm.

“Ngươi cũng thấy đấy, nếu thả bọn họ ra ngoài, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sự yên ổn của Nguyên Tiên giới, phải giữ lại giáo dục đàng hoàng.”

“Ta chấp nhận thả các ngươi đi, đã là nể tình Khương Thành mà phá lệ khai ân, hy vọng các ngươi đừng nên không biết tốt xấu.”

“Bọn họ làm ảnh hưởng đến sự yên ổn của Nguyên Tiên giới?”

Lam Đề không nhịn nổi, đứng cạnh Kỷ Linh Hàm, nhìn thẳng Tiên Mẫu rồi cười lạnh lùng:

“Ta thấy các ngươi mới đang phá vỡ sự bình yên ở Nguyên Tiên giới mà?”

“Thử xem lại những gì các ngươi đã làm lần này đi, tuỳ tiện phân phối căn nguyên thế giới, gọi là “muốn làm gì thì làm” để mô tả cũng chẳng quá đáng nhỉ?

“Thiên Đạo như vậy không có cũng được!”

“Còn mặt mũi nói người khác ư?”

Nghe vậy, bốn vị đồng tử nổi cáu.

“To gan!”

“Ngươi dám có suy nghĩ Thiên Đạo không nên tồn tại, quả là đại nghịch bất đạo!”

Tiên Mẫu giơ tay lên, ý bảo bọn họ im miệng trước đã.

Lúc này, nàng mới thực sự tranh luận với Lam Đề.

“Ta làm thế là vì sự an toàn của Thiên Đạo.”

“Thiên Đạo là cơ sở để Nguyên Tiên giới vận hành bình thường, chỉ khi tất cả mọi người kính sợ Thiên Đạo, cũng bảo vệ nó từ tận đáy lòng thì Nguyên Tiên giới mới có thể càng thêm ổn định.”

“Nếu lại giống như trước đây, ai ai cũng khát khao Thiên Đạo, ba nghìn chân giới rồi sẽ sụp đổ, thời đại mạt pháp sớm muộn gì cũng xuất hiện trở lại.”

“Ta căn cứ vào độ gần gũi với Thiên Đạo để phân phối căn nguyên thế giới, để không khí của toàn bộ vị diện xán lạn hẳn

lên.”

“Tương lai ai nấy đều có trách nhiệm lẫn vị trí riêng, trật tự rõ ràng, có gì không tốt?”

“Chẳng lẽ ngươi mong nhìn thấy Nguyên Tiên giới hỗn loạn hay sao?”

Nghe nàng nói xong những lời này, rất nhiều tiên nhân phía sau Vô Thượng Đạo Cực rung đùi đắc ý, gật đầu lia lịa.

Còn nhiều người bên liên minh Vô Địch dù rất muốn phản bác nhưng chẳng biết cãi từ đâu.

Dẫu sao, theo lời Tiên Mẫu thì việc Thiên Đạo yên ổn và Nguyên Tiên giới bình yên có liên quan mật thiết với nhau. Nếu phản đối nàng, vậy chính là không muốn Nguyên Tiên giới ổn định.

Chẳng ai chịu nổi sự chụp mũ này.

Lam Đề hít sâu một hơi, từ tốn đáp: “Ta muốn hỏi một câu, ngươi làm như vậy, pháp tắc thiên địa tuần hoàn có chấp nhận không?”

Tiên Mẫu lắc đầu, trả lời thật lòng: “Đương nhiên là không chấp nhận.”

“Nếu đã vậy, hành động lúc này của bản thân ngươi đang phá hỏng trật tự, sao lại nói là trật tự rõ ràng?”

Thấy Lam Đề nói vậy, các cao thủ thuộc liên minh Vô Địch lao nhao phụ hoạ.

“Đúng! Chính là lẽ đó!”

“Bản thân Thiên Đạo của ngươi đã không tuân theo sự quản thúc của pháp tắc thiên địa, phá vỡ quy củ, nhưng lại muốn bọn ta phải ngoan ngoãn biết điều mà kính sợ Thiên Đạo, chẳng phải nực cười sao?”

Tiên Mẫu không hề bị họ hỏi khó, giữa cuộc tranh luận thẳng thắn này, nàng vẫn bình tĩnh như thường.

“Trên thế gian không có thứ gì là hoàn hảo, Nguyên Tiên giới vẫn đang không ngừng biến đổi.”

“Pháp tắc tuần hoàn ban sơ không thể nào dự liệu được biến cố sau này.”

“Bởi vậy, đại nạn và tai hoạ liên tục xuất hiện, khiến cho vị diện sụp đổ, quần ma loạn vũ.”

“Bây giờ, ta đập tan mối ràng buộc của pháp tắc thiên địa, chính là sữa chữa chỗ thiếu sót, cũng phù hợp với chân lý thiên địa.”

Lúc này, đến lượt phe ủng hộ Vô Thượng Đạo Cực tán tụng.

Nói trắng ra, cuộc biện luận này không động đến đao kiếm nhưng lại nhắm thẳng vào tầng sâu nhất của lý niệm, sức sát thương còn vượt trội hơn thế.

Nếu Tiên Mẫu thật sự bị phủ nhận, lý niệm nàng kiên định bảo vệ suốt đời này sẽ sụp đổ, dĩ nhiên Vô Thượng Đạo Cực cũng tan thành mây khói.

Trong cuộc tranh luận này, Kim Đồng Ngọc Nữ lúc trước vốn rất mạnh miệng bỗng á khẩu không thể đáp lại, căn bản không phun ra được nửa chữ.

Sau khi Tiên Mẫu xuất chiêu lần này, Mậu Vũ bên liên minh Vô Địch đứng dậy.

“Như ngươi nói, Nguyên Tiên giới vẫn đang biến đổi, đúng chứ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy, tất cả sinh linh, tộc quần đều là một phần của Nguyên Tiên giới chăng?”

Tiên Mẫu tiếp tục gật đầu: “Mọi sự vạn vật đều là một phần của Nguyên Tiên giới.”

“Thế nên tất cả sinh linh và tộc quần chúng ta cũng đang không ngừng diễn biến chuyển hoá, đúng không?”

Tiên Mẫu đã hiểu ý nàng muốn nói, song chỉ có thể để nàng thoải mái nói tiếp.

“Phải.”

Mậu Vũ khẽ mỉm cười: “Sinh linh không ngừng tiến hoá, dựa trên căn nguyên thế giới mà sáng tạo các công pháp, vũ kỹ,

tiên thuật, thần thông khác nhau, sáng chế ra đủ loại đan khí phù trận và bí pháp của các tộc, dựa vào cái gì đây?”

“Chẳng lẽ tất cả đều do Thiên Đạo khai sáng hay sao?”

Không đợi Tiên Mẫu trả lời, nàng nói tiếp: “Nếu tất thảy sinh linh đề bị ràng buộc trong giới hạn của Thiên Đạo, không thể hay không dám có ý nghĩ mới lạ, vậy còn có thể tiếp tục tiến hoá không?”

“Sinh linh không thể tiến hoá, thứ ngươi gọi là Nguyên Tiên giới không ngừng biến đổi, chẳng qua chỉ là một đống bản nguyên tầm thường thôi!”

Chương 2622: Sinh Diệt Hoàn

Lời phản bác của Mậu Vũ đã khơi dậy sự hưởng ứng nhiệt liệt từ đông đảo tiên nhân bên phe liên minh vô địch.

“Đúng vậy, toàn bộ Nguyên Tiên giới không phải một mình Thiên Đạo của ngươi sáng tạo nên, mà là do mọi người cùng chung sức tham gia!”

“Nếu biết bao sinh linh không mạnh dạn khai phá, thế giới này chỉ là một vùng hoang vu mà thôi!”

“Ai quy định bọn ta nhất định phải tiếp nhận sự giáo hoá từ Thiên Đạo?”

“Sinh mệnh là muôn màu muôn vẻ và vô cùng khó lường, một thứ công cụ như Bà Sa Ngọc Nhân nhà ngươi vĩnh viễn không thể hiểu nổi đâu!”

Trước đó, có lẽ rất nhiều tiên nhân đã từng bàn luận về đề tài sinh mệnh và thiên địa, nhưng chưa bao giờ xảy ra tình huống như hôm nay, hơn nữa cũng chẳng đủ để quyết định thứ gì.

Những lời Mậu Vũ nói thậm chí đã làm một số tiên nhân phe Vô Thượng Đạo Cực đối diện cảm thấy hơi dao động.

Song, không bao gồm Tiên Mẫu.

“Sự tồn tại của Thiên Đạo không phải gông cùm ràng buộc chúng sinh, mà là vì xây dựng một Nguyên Tiên giới có trật tự và bình yên hơn nữa.

“Thiên Đạo là người chỉ dẫn, cũng là người bảo hộ…”

Khi nàng đang nói một cách gãy gọn thì Khương Thành ở trong phòng tối của Thiên Phong thạch đã lang thang tới chỗ cuộn tranh tráng lệ được phô bày bởi ngọn lửa thứ tư.

Trước đó, hắn từng bất ngờ nhận được thế giới thứ nhất có ngoại lực quán thể, thế giới thứ hai cần giao lưu với ngoại vật mới nhận được lực lượng và thế giới thứ ba hoàn toàn không dựa vào vạn vật bên ngoài, chỉ khai phát thuộc tính tinh thần.

Mà bây giờ, hắn đang quan sát thế giới thứ tư tu luyện nguyên năng bằng góc nhìn của người ngoài cuộc.

Nếu không sở hữu hệ thống, cũng chưa từng gặp đám người Giáng Thần giả Hữu Nhất, Tả Nhị, thì việc bất ngờ đặt chân vào cái thế giới này sẽ là điều cực kì hoang đường.

Dù sao hiệu quả của nguyên năng và hệ thống cũng không khác nhau lắm. Nếu nhìn từ góc độ của người tu luyện trong Nguyên Tiên giới thì hoàn toàn không thể lý giải cả đống hiện tượng “dị thường” kia.

Sau khi tiến vào kho hình ảnh được ngọn lửa niêm phong, Khương Thành tiếp tục xem “chiếu bóng”.

Nhưng so với thái độ lạnh nhạt trước ba thế giới đầu, khi đối mặt với hệ thống nguyên năng, chung quy hắn cũng vẫn có chút cảm giác khác biệt.

Bởi vì ở thế giới này, hắn thấy được rất nhiều năng lực quen thuộc.

Ví dụ như tước đoạt, ví như trao đổi, đảo ngược thời gian, thuật đọc tâm, hay như truyền tống tuỳ ý, tạo cảnh trong mơ,…

Hắn đã từng gặp những thứ nguyên năng đó bên phía đám Giáng Thần giả.

Và cả ở hệ thống của hắn cũng có nữa. Song mọi người ở thế giới thứ tư chỉ có nhiều nhất một loại nguyên năng, còn hệ thống của hắn lại có rất nhiều.

Thấy những nguyên năng quen thuộc hoặc xa lạ đang tranh nhau bung toả, đua nhau khoe sắc ở thế giới này, hắn trầm mình bên trong, từ từ đạt được chút cảm ngộ.

“Bọn họ có thể tăng cấp nguyên năng thông qua tu luyện, có lẽ ta cũng có thể thăng cấp hệ thống?”

Sau khi ý nghĩ này bật ra, chính hắn cũng thấy sợ hết hồn.

Dù sao từ trước đến nay chỉ có hệ thống hộ giá hộ tống hắn, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ tới việc hỗ trợ hệ thống một lần.

Song, sau khi nghĩ kĩ lại, hắn cảm thấy chuyện này là khả thi.

“Tuy Nguyên Tiên giới không có điều kiện tu luyện nguyên năng như thế giới thứ tư, hơn nữa nguyên năng cũng khác hệ thống của ta rất nhiều nhưng chung quy lại đây vẫn là biện pháp có thể được tính đến.”

Mang theo suy nghĩ này, hắn chứng kiến thời khắc tiêu vong cuối cùng của thế giới thứ tư.

Sau khi rời khỏi hình ảnh của ngọn lửa này, Khương Thành suy tư hồi lâu mới mở hai mắt ra.

“Vậy là phần thưởng thì sao?”

“Chẳng lẽ ca không được tính là qua cửa hả?”

Nơi đây là phòng tối không thể nhìn được gì, điều này làm hắn cảm thấy có phần thất vọng.

“Rốt cuộc cửa này là để làm gì?”

“Lẽ nào chỉ là Sơ dùng để nhớ lại hồi ức năm tháng qua sao?”

“Hắn thật là đa sầu đa cảm mà!”

Dựa trên tinh thần không thể đi về tay không, hắn vừa kêu ca vừa đưa tay ngắt bốn ngọn lửa đang trôi lơ lửng giữa không trung.

Tiếp đó ném vào kho hệ thống một cách thành thạo.

Với Khương Thành, kho hệ thống chính là tủ đựng đồ có thể chứa đựng bất cứ thứ gì.

So sánh với các không gian trữ vật thông thường, công năng của nó an toàn và ổn định hơn, cho dù chết cũng chẳng bị nổ vỡ, dù làm sao cũng không có ai có thể chạm vào hệ thống của hắn.

Nhưng lần này, đột nhiên xảy ra sự lạ.

Bốn ngọn lửa bị bỏ vào kho hệ thống, không hề nằm yên một chỗ, mà lao nhanh như chớp vào một thứ ở bên trong.

Đó là một vật kỳ quái có hình dạng như chiếc vòng tay, không biết vì sao mà trên chiếc vòng lại có bốn lỗ thủng.

Khương Thành đoạt được nó sau khi trải qua mười vạn lưu hỏa thiên phú.

Lúc ấy Di từng phổ cập cho hắn biết rằng Thiên Thần và Vô Định cũng từng lấy được một món thần khí sau khi hấp thụ lưu hỏa thiên phú.

Hai món thần khí đó đã bị hắn và Giáng Thần giả đoạt mất.

Lúc qua ải, Thành ca không nhận được thần khí, trái lại vòng xoay thiên phú còn biến thành một chiếc vòng tay kì quái, làm hắn thất vọng vô cùng.

Sau khi nhận được vật này, hắn không biết cách dùng, không lấy ra dùng thử, cứ thế để trong kho hệ thống cho bám bụi.

Chưa từng nghĩ tới, cuối cùng hôm nay cũng kích hoạt nó rồi.

Bốn ngọn lửa dường như đã tìm thấy nơi mình thuộc về, chia nhau xông vào bốn lỗ trống trên chiếc vòng tay.

Tiếp đó bốc cháy dữ dội.

Không đợi Thành ca kịp phản ứng, cả kho tàng đã sáng bừng lên thành một biển lửa.

“Mẹ kiếp, kho tàng mà cũng cháy được hả?”

Hắn vội vàng định mò bốn ngọn lửa kia vứt ra ngoài, nhưng rất nhanh sau đó đã phát hiện không thấy chúng đâu nữa.

Ngọn lửa bùng lên rất đột ngột, cũng lụi tàn rất mau.

Khi kho dần tối đi, Khương Thành thở phào nhẹ nhõm, bởi vì những bảo vật khác được cất giữ bên trong không hề có chút bất thường nào.

“Ngọn lửa lớn” bay nãy dường như chỉ là biểu tượng, không phải lửa thật sự.

Nhưng chiếc vòng tay kia đã không còn ở trong kho của hệ thống nữa.

Nó được treo trên đầu giao diện chính của hệ thống, biến thành một thứ đồ để trang trí.

Thoạt nhìn bề ngoài không có gì thay đổi, điểm khác biệt duy nhất là bốn chỗ lỗ trống vốn luôn xám xịt bỗng toả ánh sáng bạc, như thể được tôi luyện và khai quang vậy.

Thành ca nhìn một hồi, không khỏi than vãn.

“Hệ thống, ngươi khoa trương thật đấy, đây là logo nhãn hiệu à?”

Như thể đã nghe thấy lời hắn nói, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột ngột vang lên.

“Ting! Kí chủ nhận được hỏa chủng tứ giới.”

“Ting! Hỏa chủng tứ giới đã kết nối thành công với Sinh Diệt Hoàn.”

“Ting! Kí chủ trở thành chủ nhân của di bia tứ giới.”

“Ting! Hệ thống bắt đầu phân tích Sinh Diệt Hoàn.”

Sau một hồi ting điên cuồng, hệ thống chìm vào yên lặng, hình như đang bận phân tích cái vòng tay kia.

Còn Khương Thành cũng bắt đầu tưởng tượng liên thiên.

“Sinh Diệt Hoàn? Chẳng lẽ nó có liên quan đến Sinh Diệt Kiến Tâm?”

Nhưng dù nghĩ ra sao, hắn cũng không nghĩ ra mối liên hệ giữa hai bên.

Tuy vật, thân phận chủ nhân di bia tứ giới vẫn khơi dậy hứng thú của hắn.

“Nếu không ngoài dự đoán thì di bia tứ giới chính là bia đá mà khi trước bốn người Thánh Hoàng, Vô Lăng, Lăng, Thu Vũ Tuyền từng tiến vào để tỷ thí.”

“Ta lại trở thành chủ nhân của bốn khối bia đá kia à?”

“Nói như vậy… Ha ha ha…”

Dường như nghĩ ra điều gì thú vị, khoé miệng hắn không khỏi nhếch lên một nụ cười xấu xa.

Nghĩ một chút, hắn rời khỏi phòng tối, trở lại cửu trọng cao đài ở đại điện trước đó.

Chương 2623: Ở lại

Có lẽ vì thu được bốn ngọn lửa, hoặc vì hệ thống phân tích ra điều gì đó cho nên Thành ca vốn ù ù cạc cạc nhìn Thiên Phong thạch cũng đã có chút hiểu biết về dị bảo này.

Bên trong đại điện vẫn là những cái bục và lồng thủy tinh.

Thoạt nhìn như một sở nghiên cứu rộng lớn.

Hắn nhanh chóng tìm được lồng thủy tinh đặt bốn tấm bia đá.

Nhưng đáng tiếc, sau khi Tiên Mẫu sở hữu Thiên Phong Thạch, chuyện đầu tiên chính là phong tỏa trấn áp bốn tấm bia đá, vì vậy hiện giờ chúng đã không còn ở chỗ cũ nữa.

Khương Thành không biết chuyện này, tìm khắp nơi trong điện mà không tìm ra được.

“Lạ thật đấy, rõ ràng trước đó vẫn còn, sao giờ lại biến mất rồi?”

“Cái danh chủ nhân bia đá của ca còn có tác dụng gì?”

“Thôi bỏ đi, ra ngoài xem thử xem.”

Dứt lời, hắn trực tiếp truyền tống từ đại điện ra Thiên Phong Thạch, đến bên ngoài Thiên Phong Cung.

Ngay cả bản thân hắn cũng thấy thật kỳ diệu.

Rõ ràng không phải chủ nhân Thiên Phong Thạch, cũng không có quyền hạn khống chế dị bảo này nhưng lại không hề gặp trở ngại gì.

“Chẳng lẽ ta thật sự có liên quan đến Sơ?”

“Í, người của Thiên Phong Cung đâu?”

Hắn đi ra ngoài mới thấy hai nhóm nhân mã Vô Thượng Đạo Cực và liên minh Vô Địch đang giằng co, cũng thấy Tiên Mẫu và đám Kỷ Linh Hàm đối diện nàng.

Lúc này cuộc tranh luận của đôi bên đã đến hồi kết.

Bên phía liên minh Vô Địch, bất kể là Kỷ Linh Hàm hay đám Mâu Vũ, Thương Linh, Mạc Trần, Minh Đồng, Băng Cực v.v đều có sự kiến giản độc đáo của cá nhân họ.

Nhưng họ không lay chuyển được lý niệm thâm căn cố đế của Bà Sa Ngọc Nhân.

Nếu Tiên Mẫu có thể dễ dàng bị thuyết phục như vậy thì đã không là Tiên Mẫu.

Mắt thấy không ai thuyết phục được ai, nàng cũng không còn hứng thú tranh luận nữa.

"Dừng ở đây đi."

"Ta đã xem như đặc biệt hậu đãi Phi Tiên Môn rồi."

Tầm mắt nàng khóa chặt lấy Kỷ Linh Hàm.

"Dựa theo giá trị thiên tâm của các ngươi, bây giờ vốn không hấp thu được bất cứ tiên lực gì, cũng không nhận được sự ủng hộ của căn nguyên thế giới."

"Nhưng nể mặt Khương Thành, ta sẽ châm chước cho các ngươi."

"Hãy rút lui đi, ta không muốn tiêu diệt các ngươi, cũng mong các ngươi hãy tự giải quyết cho tốt."

Kỷ Linh Hàm hiểu đây chính là tối hậu thư của Tiên Mẫu.

Nếu mình không thức thời thì tiếp theo chỉ đành giải quyết bằng vũ lực.

Nàng chưa chứng kiến trận chiến giữa Tiên Mẫu và Vô Lăng, cũng không biết rốt cuộc thực lực của người đại diện Thiên Đạo mạnh đến đâu nhưng chắc hẳn lợi hại hơn bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ nhiều lắm.

Tuy Phi Tiên Môn sở hữu rất nhiều Cổ Thánh nhưng trận chiến này cũng không có bất cứ phần thắng nào.

Song có một số việc không thể không làm.

Xoẹt!

Nàng dứt khoát rút đế kiếm ra.

Những đệ tử Phi Tiên Môn khác như nhận được mệnh lệnh, tiếng binh khí ra khỏi vỏ không ngừng vang lên, như phá trận

khúc trước khi xuất chiến.

Không một ai lên tiếng dị nghị về quyết định của Kỷ chưởng môn.

Tiên Mẫu thất vọng lắc đầu.

Nàng không muốn lật mặt với Khương Thành nhưng nếu đệ tử Phi Tiên Môn dám ngăn cản, nàng cũng chỉ đành tiêu diệt, không thể nhượng bộ.

“Các ngươi cần gì phải vậy?”

Mấy năm nay, bị Di lừa gia nhập Lạc Tiên Điện, Phi Tiên Môn không hề tham gia cuộc tranh đoạt giữa các phe phái, đi theo phong cách bo bo giữ mình.

Trong mắt Tiên Mẫu, các nàng hoàn toàn có thể tiếp tục làm vậy.

Vì Khương Thành, mình sẽ trao đặc quyền cho riêng Phi Tiên Môn, để họ nhàn vân dã hạc bên ngoài Thiên Đạo.

Nhưng đáng tiếc, Kỷ Linh Hàm không tiếp nhận.

Nàng tay cầm trường kiếm, chậm rãi nhìn về phía chiếc lồng thần quang đã trở nên dày cộm sau lưng, bóng dáng những tông môn và tộc quần khác bên trong đều mơ hồ không rõ.

“Liên minh Vô Địch là một liên minh trung lập do Phi Tiên Môn cầm đầu.”

“Năm đó khi Khương chưởng môn tiếp nhận chức minh chủ từng nói, đối mặt với công kích của Vô Thượng Đạo Cực và Thiên Phong Cung, toàn liên minh cùng tiến cùng lùi.”

“Nếu Phi Tiên Môn bọn ta chỉ biết lo thân mình, ngày sau còn mặt mũi nào tồn tại ở Nguyên Tiên giới?”

Trước đó nàng nghĩ bỏ chạy sáng suốt hơn là vì cả liên minh Vô Địch cùng chạy.

Song bây giờ những người khác vẫn đang bị nhốt, khỏi cần nghĩ cái gì sáng suốt hay không nữa.

Giọng nàng không hề kịch liệt nhưng lời nói ra lại vô cùng khí phách, gõ thật mạnh vào đáy lòng mỗi người.

Trong chiếc lồng thần quang, Thánh Tôn và Cổ Thánh của các thế lực lớn đang bị nhốt sửng sốt nhìn bóng lưng mơ hồ bên ngoài.

Vừa rồi nghe được Tiên Mẫu nói sẽ châm chước cho Phi Tiên Môn, trong lòng bọn họ thật sự rất khó chịu.

Ban đầu họ gia nhập liên minh Vô Địch cũng chỉ vì được tự do, thuận tiện mượn danh Khương Thành mà thôi.

Tuyên ngôn cả liên minh cùng tiến cùng lùi, ngay cả họ cũng không cho là thật.

Ai mà ngờ được, khoảnh khắc rơi vào đường cùng, Phi Tiên Môn không quen không biết lại thật sự ở bên cạnh họ, không rời không bỏ.

Điều này khiến trong lòng họ ngổn ngang trăm mối.

Tu luyện vô số năm, nội tâm đã nhìn thấu lẽ đời từ lâu, bình lặng không gợn sóng bất chợt bùng lên nhiệt huyết.

“Kỷ chưởng môn! Tình cảm của ngươi, bọn ta xin ghi nhận!”

“Nếu thật sự có thể thoát vây, sau này Phi Tiên Môn có kêu gọi, Quan Tinh Cung bọn ta thề chết xin theo!”

“Từ nay về sau, bộ tộc Bách Ảnh bọn ta tôn Phi Tiên Môn làm chủ, không bao giờ thay lòng.”

“Thái Vũ Điện bọn ta cũng xin quy phục!”

“Kỷ chưởng môn, nếu sự không thành thì đừng tử chiến đến cùng.”

“Đúng vậy, bọn ta không trách ngươi! Giữ lại tính mạng, tương lai báo thù cho bọn ta…”

Từng tiếng la hét phát ra từ phế phủ, há chỉ có Thương Linh, Mâu Vũ, Minh Đồng, Băng Cực, Quy Tằng, Khúc Vọng bên ngoài, ngay cả đám Hồn Tổ, Minh Tổ cũng không khỏi xúc động.

Cuối cùng họ cũng hiểu đám đệ tử bên cạnh Khương Thành có gì khác biệt với người thường.

Song trận chiến này là không thể tránh khỏi.

Tiên Mẫu chậm rãi rút đế đao, bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ cũng tranh nhau xông ra.

Chúng lập tức hét lên.

“Các ngươi đã muốn diệt vong thì không thể trách bọn ta được.”

“Bọn ta đã chướng mắt Phi Tiên Môn từ lâu, đây là các ngươi tự chuốc lấy.”

“Cho các ngươi biết thế nào là uy lực chân chính của Thiên Đạo.”

Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên từ phía sau bọn chúng.

“Uy lực chân chính của Thiên Đạo ra sao?”

Khương Thành vừa bước ra từ Thiên Phong Cung từ từ xuất hiện trước mặt mọi người.

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn, nét mặt vốn căng thẳng của Kỷ Linh Hàm lập tức buông lỏng.

Nàng đưa ra quyết định vừa rồi cũng phải chịu áp lực cực lớn.

Đúng là sau khi chết những đệ tử ba đời đầu như họ sẽ được Khương chưởng môn hồi sinh nhưng Phi Tiên Môn không chỉ có đệ tử ba đời đầu.

Huống chi lần này kẻ địch là Tiên Mẫu, đại diện cho Thiên Đạo và căn nguyên thế giới của cả Nguyên Tiên giới.

Chết trên tay nàng liệu có còn sống lại được không?

Kỷ Linh Hàm không hề nắm chắc.

Nhưng khi không có Khương chưởng môn ở đây, nàng nhất định phải đứng ra.

Mà bây giờ, trọng trách trên vai nàng đã được Khương chưởng môn nhận lấy.

Chương 2624: Vì Nguyên Tiên giới mà ẩn lui

“Khương chưởng môn!”

“Khương Thành!”

Khoảnh khắc cả hai bên nhìn thấy Thành ca, tất cả đều có phản ứng kích động, chẳng qua là tâm tình hoàn toàn khác biệt.

Vô Địch minh bên này xem như đã sớm thoát hiểm, không cần phải lo lắng gì nữa.

Mà đám người Vô Thượng Đạo Cực bên kia lại không còn lòng tin tất thắng.

Đây chính là sức uy hiếp của Khương Thành lúc này.

Sau khi trải qua hai trận Tiên sơn và Vô Địch minh, thân phận vị diện Thiên Hoa Bản này của hắn hoàn toàn được công nhận, không ai dám khinh thường hắn.

Tần Sướng, Ngụy Miêu cùng đám người khác vội vàng chen chúc đến.

“Khương chưởng môn, Tiên Mẫu làm điều ngang ngược, bức ép bọn ta quy thuận!”

“Hơn nữa còn bên trọng bên khinh, tự ý phân phối căn nguyên thế giới.”

“Hoàn toàn không để ý tới hạn chế của pháp tắc thiên địa…”

Bọn người Cổ Thánh vừa rồi còn thi triển nguyên quy tắc làm rung động toàn trường, bây giờ lại tựa như là đám nhỏ báo cáo với phụ huynh, không có chút gì là phong thái của cao thủ.

Khương Thành vừa ra đến nơi, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng phát hiện ra bản thân không cách nào hấp thu được tiên lực từ xung quanh, mối liên hệ với căn nguyên quy tắc cũng gần như bị cắt đứt.

Điều này có nghĩa là uy lực của nguyên thuật sẽ bị hạ thấp rất nhiều.

Cảm ngộ quy tắc của Khương Thành vẫn còn, đẳng cấp Huyền Văn cũng không thay đổi.

Chỉ là 3000 căn nguyên thuộc về Nguyên Tiên giới, thuộc về căn nguyên thế giới.

Tiên Mẫu bây giờ dường như đang che giấu tín hiệu của 3000 căn nguyên, không cho hắn liên kết, như vậy hắn cũng không có biện pháp gì.

Cũng may là bây giờ lực sát chiêu của hắn phong phú, không cần nhờ vào nguyên thuật, nếu không lần này đúng là thực lực bị suy yếu nghiêm trọng.

"Ngươi vậy mà có thể làm ra loại chuyện này?"

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiên Mẫu, thần sắc Tiên Mẫu vốn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, vẫn tự nhiên trấn định như cũ.

"Đúng vậy, có phải rất bất ngờ không?"

Khương Thành suy nghĩ một lúc liền nghĩ ra nguyên nhân.

"Làm được thông qua Thiên Phong thạch?"

"Nói rất đúng."

"Thật sự nghĩ không ra, ma vật từng bị ngươi coi là tai họa bây giờ lại thành lợi khí của chính ngươi, trận thao tác này thật sự quá xuất sắc."

Cẩn thận suy nghĩ một chút thì cũng đúng là như vậy.

Tiên Mẫu đã từng đối mặt với cục diện rất ác liệt.

Mặc dù là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhưng lúc đó nàng không thao túng được căn nguyên thế giới, có lẽ có thêm nhiều Cổ Thánh đến cũng không chắc đè ép được.

Mà khi đó nàng phải lần lượt đối mặt với sáu suối nguồn, Di, Giáng Thần giả, Vô Lăng, những kẻ thèm muốn Thiên Đạo và kẻ phá hoại cường đại của căn nguyên thế giới.

Những kẻ phá hoại này còn có được những đại sát khí như Thần khí và Thiên Phong thạch.

Nhưng bây giờ, những kẻ địch kia đều tan thành mây khói, nàng không chỉ khiến Thiên Đạo càng trở nên lớn mạnh, thậm chí còn biến bản thân gần như trở nên toàn năng, không gì không làm được.

Thủ đoạn này không thể nói là không mạnh, đến chính nàng còn tự thấy đắc ý.

“Những năm này, ta cũng muốn cảm tạ sự trợ giúp của ngươi, nếu không phải ngươi tiêu diệt hết đám Giáng Thần giả kia, ta sẽ chỉ thất bại thảm hại.”

“Cho nên bây giờ ngươi báo ơn ta như thế này à?”

Đối mặt với chỉ trích của Thành ca, Tiên Mẫu một mặt vô tội.

“Ta đã khoan hồng đối với Phi Tiên môn và những người khác có liên quan với ngươi.”

“Người phải biết, làm người thủ hộ Thiên Đạo, ta vốn không thể có thiên vị cá nhân. Chính bởi vì ngươi nên ta mới có ngoại lệ.”

Khương Thành cũng cạn lời.

Thì ra ngươi cũng hại Phi Tiên môn và các Tộc quần khác không hấp thu được bao nhiêu tiên lực, cũng không mượn được bao nhiêu căn nguyên quy tắc, ta còn phải cảm tạ ơn ngươi vì không giết nữa à?

“Ban đầu thấy ngươi đánh bại Vô Lăng ta vẫn còn rất vui mừng, nhưng bây giờ ta phát hiện ngươi thật sự rất phiêu rồi.”

Thành ca lắc đầu thất vọng.

“Chủ nhân của Nguyên Tiên giới là sinh linh chứ không phải Thiên Đạo, càng không phải là người phát ngôn Thiên Đạo như ngươi.”

“An ổn lui ra vị trí phía sau yên lặng nhìn gió cuốn mây bay không được sao? Tại sao luôn nghĩ đến việc thao túng tất cả mọi người, làm ra mấy loại thao tác dư thừa để thống trị toàn bộ vị diện này?”

Tiên Mẫu lặng yên thu lại nét cười trên khuôn mặt, thay vào đó là vẻ không vui.

“Ngươi chưa bao giờ đứng trên lập trường của ta, căn bản không thể hiểu nổi Thiên Đạo đã từng bị bao nhiêu người dòm ngó, cũng không biết thế giới này đã bao nhiêu lần đứng bên bờ hủy diệt!”

Có lẽ bởi vì cảm xúc sau khi chuyển hóa trở nên nhân tính hơn rất nhiều nên hiếm khi thấy ngữ khí của nàng kích động lên.

“Bây giờ ta thật vất vả mới chiếm được ưu thế, tại sao không thể phòng hộ thêm mấy tầng để bảo hộ Thiên Đạo?”

“Hiện tại ngươi muốn ta thu tay lại, lui về phía sau sao? Dựa vào cái gì chứ?”

Khương Thành rất muốn đáp lại nàng rằng dựa vào thực lực.

Nhưng cuối cùng hắn chỉ khe khẽ lắc đầu.

“Nhưng bây giờ ngươi làm như vậy, đối với những tiên nhân có giá trị Thiên Tâm không cao kia rất không công bằng.”

“Thế nào là công bằng?”

Hiển nhiên Tiên Mẫu đã sớm chuẩn bị sẵn lý do thoái thác.

“Trước kia thiên phú càng cao có thể hấp thu càng nhiều tiên lực, mượn dùng được càng nhiều căn nguyên quy tắc, như vậy là công bằng?”

“Thước đo chuẩn tắc công bằng từ đâu mà ra? Vì cái gì mà không thể lấy giá trị Thiên Tâm ra làm thước đo chuẩn tắc mới?”

“Hiện tại ta chỉ có một điều muốn thỉnh cầu ngươi, hãy giúp ta một lần nữa!”

Sắc mặt nàng nghiêm nghị, khom người một cái thật sâu với Khương Thành.

“Hi vọng ngươi có thể thối lui cùng Phi Tiên môn, thành toàn cho ta, cũng thành toàn cho Thiên Đạo và toàn bộ Nguyên Tiên giới.”

Cái khom người này đủ để thể diện cho Khương Thành, nhưng Thành ca không vui vẻ nổi.

Hắn có một loại cảm giác đạo đức bị bắt cóc.

Giống như nếu mình không rút lui thì chính là đang gieo họa thương sinh vậy.

Trực giác của hắn cảm thấy lời nói của Tiên Mẫu có vấn đề nhưng lại không tìm thấy vấn đề ở đâu.

Chỉ biết là nếu như theo hiện trạng của lời nói, tất cả các tông môn và Tộc quần trong toàn bộ Vô Địch minh, cùng với các sinh linh khác không đủ trung thành với Thiên Đạo trong tương lai đều sẽ sống rất thảm.

“Ngươi không cần uổng phí lời nói.”

“Muốn ta ẩn lui rất đơn giản, đánh bại ta là được.”

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh cốt kiếm.

Nhìn thấy hắn rút ra binh khí, những Tiên nhân đối diện Vô Thượng Đạo Cực kia như lâm đại địch, Hồn Tổ thiếu chút phát tác bản năng muốn bay tới ôm lấy đùi hắn.

Mà bốn vị Tiên Đồng Ngọc Nữ kia lại có chút khinh thường.

“Khương Thành, ngươi thực sự cho rằng bản thân mình là vô địch?”

“Những năm đó, nếu như không phải Tiên Mẫu ngăn cản, bọn ta đã sớm giáo huấn ngươi, ngươi có thể sống tới ngày hôm nay hay không còn là điều khó nói.”

“Hạng người ngu xuẩn, bây giờ còn nhìn không ra tình thế.”

“Thiên Đạo và căn nguyên thế giới tất cả đều nằm trong tay bọn ta, ngươi lấy cái gì đấu với bọn ta?”

Đối với bọn họ, bản thân Tiên Mẫu trái lại không có phản ứng kịch liệt.

Không phải là xem thường Khương Thành, mà là biết rõ Thành ca khó đối phó như thế nào.

Một khi lộ ra binh khí, cục diện lập tức mất khống chế, hậu quả khó lường.

Thế là nàng giơ tay lên, lần nữa ngăn cản bốn đồng tử muốn xuất thủ.

“Ngươi thật sự muốn ra tay với ta?”

“Ngươi nên hiểu rõ, cho dù giết chết ta rồi, cũng không phải là một chuyện tốt đối với Nguyên Tiên giới.”

“Sao hả, giết ngươi thì chính là sẽ tận thế à?”

“Tận thế?”

Tiên Mẫu mỉm cười.

“Thật sự là cũng khá giống nhau đấy.”

“Bây giờ ta và Thiên Đạo như hòa làm một, giết chết ta, thế giới này sẽ mất đi Thiên Đạo, chẳng mấy chốc sẽ sụp đổ. Phi Tiên môn của ngươi cũng sẽ mất đi nơi sinh tồn.”

“Gì cơ?”

“Còn có chuyện này sao?”

Nghe được lời nàng nói, tất cả những tiên nhân phía sau Vô Địch minh đều có chút ít tuyệt vọng.

Thắng cũng không thể giết đối phương, đối phương ngay từ đầu đã đứng ở thế bất khả chiến bại?

Cái này thì ai mà chơi lại được?

Khương Thành khẽ thở ra một hơi: “Ngươi thật đúng là tính toán không bỏ sót chút nào, chỉ sợ thông minh quá sẽ bị thông minh hại.”

Chương 2625: Không chịu nổi một đòn

Tiên Mẫu cố ý để chính mình và Thiên Đạo buộc chung một chỗ, có nhục cùng nhục, không có gì là có lợi hơn.

Khương Thành biết nàng làm như vậy sở dĩ là vì đối phó với mình.

Biết mình ràng buộc với Phi Tiên môn và các tộc Huyền tộc, Băng tộc, Vu tộc, Long tộc, nhất định phải giữ vị diện Nguyên Tiên giới này, sẽ không ra tay với Thiên Đạo.

Cho nên nếu nói buộc chung một chỗ, tất nhiên chính mình cũng không thể động tới nàng.

“Chí ít chiêu này hữu dụng với ngươi, không phải sao?”

Khóe miệng Tiên Mẫu hiện lên vẻ tự mãn.

“Vô Định là người thật sự ẩn lui, không can thiệp vào những chuyện bên ngoài, mà bản thân hắn cũng hi vọng Nguyên Tiên giới tồn tại lâu dài về sau.”

“Bây giờ người duy nhất có thể uy hiếp được Thiên Đạo chỉ có ngươi, chỉ cần có thể khắc chế ngươi, vậy thì tuyệt đối không có sai sót.”

Vẻ mặt Thành ca trở nên cổ quái.

Ngoài chính mình và Vô Định Thánh Chủ vẫn còn một Thiên Thần nữa.

Chẳng lẽ nữ nhân này không biết?

Hắn vốn định nhắc nhở một câu nhưng nhìn thấy tư thế nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay của Tiên Mẫu hiện tại, lại cảm thấy mình nên thức thời chút thì hơn, không cần làm hỏng tâm tình tốt của đối phương.

“Nếu không thể giết ngươi, vậy bắt đồng tử bên người ngươi ra luyện tay một chút đi.”

“Ta thấy mấy tiểu bằng hữu này rất muốn thể hiện sức mạnh, từng người đều kích động thế kia.”

Tiên Mẫu dù sao cũng còn giữ thể diện cho Phi Tiên môn, thế nhưng bốn Tiên Đồng Ngọc Nữ này lại kìm không được muốn giết chết Phi Tiên môn.

Cho nên hắn không thể bỏ qua.

Căn bản là không chờ cho Tiên Mẫu đáp lại, hắn liền trực tiếp huy động kiếm xông tới.

Ra tay chính là Kiếm đạo thập tam trọng của gia trì lực trọc bao phủ tất cả bốn tên đồng tử kia.

Bọn người Kim Đồng Ngọc Nữ cũng không có hoảng loạn, trái lại lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đến rất đúng lúc!”

Có vẻ như bọn họ còn sợ Tiên Mẫu ngăn cản nên đã sớm ngăn cản nàng trước.

“Đây chính là Khương Thành chủ động muốn ra tay với bọn ta!”

“Xuất thủ với bọn ta chính là đang hủy diệt Thiên Đạo, tuyệt đối không thể lưu!”

“Khương Thành, lần này ngươi chết chắc!”

Bốn đôi mắt đồng thời phát ra thần quang, mà hai tay mười ngón cũng liên tiếp huy động, từng đạo Thần Quang.

Chỉ một thoáng, nhưng tiên nhân bên ngoài đã không còn nhìn thấy Khương Thành đâu nữa.

Đối mặt với công kích như vậy, Thành ca không hề né tránh, vẫn tiếp tục thôi động cốt kiếm tiến công.

Hắn ước gì Thần Quang của đối phương có thể đánh xuyên qua phòng ngự của mình.

Khi Kiếm đạo thập tam trọng bao trùm lên người bốn vị Kim Đông Ngọc Nữ, bốn người cùng lúc hóa thành hư ảnh.

Lực trọc tích chứa công kích chí mạng vậy mà lại đánh hụt.

Đối với Thành ca mà nói đây là việc rất hiếm gặp.

Bản thân công kích của Kiếm đạo đã có hiệu quả khóa địch nhất định, mà lực trọc được giải phóng sẽ đẩy thanh khí bốn phía ra xa.

Trong tình huống này, đối phương cũng không có năng lực tránh né, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Bốn tên đồng tử có thể cùng nhau tránh đi một kiếm này rõ ràng là thoát ra khỏi phạm trù võ đạo, nhất định là mượn thủ đoạn của Thiên Đạo.

Nhưng so với hắn, bốn tên đồng tử hiển nhiên còn kinh ngạc hơn nhiều.

Sức mạnh Thần Quang vô địch của bốn người bọn họ thuận lợi đánh trúng người Khương Thành, nhưng hình ảnh Khương Thành bong da tróc thịt như mong đợi cũng không xuất hiện.

Thần Quang kỳ thật cũng cùng loại với lúc Tiên Mẫu và Vô Lăng quyết đấu, hỗn hợp lực lượng ý chí Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, vẫn chưa tới cấp độ thanh khí, căn bản không phá nổi phòng ngự của thể trọc.

“Sao lại thành ra như vậy?”

“Không thể nào như vậy!”

Tình thế công kích bắt buộc không có hiệu quả, bốn người cuối cùng cũng ý thức được tại sao trước kia Tiên Mẫu luôn

kiêng kị Khương Thành như vậy.

Mà Thành ca cũng bắt đầu nghiêm túc.

Lần này chuyển hóa thánh lực thứ hai thành linh ý, một đợt linh ý tấn công bao trùm về phía bốn người.

Linh ý thuộc về hệ thống thanh khí, đối với loại tấn công này, bốn tên đồng tử không hề sợ hãi, bình thản tự nhiên.

“Có chút tài mọn!”

“Chỉ thế này thôi à?”

Bọn họ thi triển Thần Quang lần nữa, ý chí Thiên Đạo tích chứa trong đó cũng coi như là liều thuốc phù hợp để đối phó với linh ý trùng kích.

Nhưng Khương Thành vốn dĩ không trông cậy vào linh ý để phá địch.

Lần này linh ý bao trùm chỉ là điều động bốn người, hắn đã âm thầm dùng lực trọc tạo thành một vòng hàng rào ngăn cách xung quanh bốn người.

Vào thời điểm hàng rào kia hình thành, bốn người đang đắc ý đột nhiên phát hiện mình bị cắt đứt liên hệ với Thiên Đạo.

“Không hay rồi!”

Bọn họ vội vàng thay đổi Thần Quang, muốn đánh vỡ hàng rào lực trọc, đánh ra một đường thoát.

Chỉ tiếc, không kịp nữa.

Khương Thành lần nữa dùng gia trì lực trọc thi triển kiếm đạo thập tam trọng.

Lần này bốn người không có Thiên Đạo che chở, cuối cùng không thể tránh khỏi.

Kiếm đạo thập tam trọng như dậy lên cơn sóng lớn, trong nháy mắt bao phủ lên bốn tên đồng tử.

Hết cách, luận về kinh nghiệm chiến đấu, giữa bọn họ và Khương Thành cách một Tiên Mẫu. Sau khi sóng lớn kia dần tàn lui đã không còn thấy bóng dáng của bốn tên đồng tử.

Bọn họ bị lực trọc xóa đi hoàn toàn trong thế giới này, xem như bị giết chết.

Vào thời điểm họ chết đi, tấm chắn Thần Quang giam giữ số lớn cao thủ của Vô Địch minh kia cũng tan thành mây khói.

“Lớn mồm lớn miệng như vậy còn tưởng rằng lợi hại thế nào, kết quả là một đòn cũng không đỡ nổi.”

Thành ca vẫn chưa thỏa mãn mà thu hồi kiếm.

“Vốn chỉ là muốn tùy tiện chơi đùa với mấy tiểu bằng hữu này, không nghĩ tới bọn họ không qua được trận đánh, thật có lỗi quá.”

Đám người đằng sau đều vô lực phàn nàn.

Một đòn tùy tiện đó của ngươi, đổi thành bọn ta cũng không ngăn nổi như thế.

“Hay lắm!”

Tiếng vỗ tay của Vô Địch minh bên này vang như sấm động.

“Ha ha ha, Khương chưởng môn giết hay lắm!”

“Không hổ là Khương minh chủ, bốn vị cung chủ Vô Thượng Đạo Cực ở trước mặt hắn cũng không chịu nổi một đòn.”

“Đó là tất nhiên, song phương căn bản là không cùng đẳng cấp chứ gì?”

Đám người hoàn toàn quên mất là cách đây không lâu bọn họ còn cảm thấy bốn tên đồng tử kia cũng là Thiên Hoa Bản vị diện đó thôi.

“Tiên Mẫu, thủ hạ của ngươi đều xong rồi, bây giờ tới lượt ngươi!”

“Cho dù Khương chưởng môn không thể giết ngươi thì cũng có thể chế trụ ngươi!”

“Ngược lại muốn xem xem Vô Thượng Đạo Cực các ngươi bây giờ làm sao mà chống cự…”

Bên Vô Thượng Đạo Cực kia, Hồn Tổ là người đầu tiên bay tới ôm lấy đùi Thành ca theo đúng nghĩa đen.

“Ca, là ta bị ép buộc mà!”

“Bà Sa Ngọc nhân nàng ta ép buộc ta, dùng Thiên Phong thạch và Thiên Đạo thao túng ta, ta thân bất do kỷ đó thôi!”

“Kỳ thật trong lòng ta một mực muốn đứng bên cạnh ngươi…”

So với hắn, bọn người Minh Tổ và Thượng Huyền Cổ Thánh thận trọng hơn nhiều.

“Thiệt tình, bọn ta không phản kháng được nàng, chỉ có thể tạm thời chịu nhục.”

“Bây giờ ngươi tự thân xuất mã, bọn ta đã an tâm rồi.”

“Mây đen đầy trời tản đi, càn khôn tươi sáng lại hiện lên, Tiên Mẫu cũng không thể một tay che trời được nữa, quá tốt rồi!”

Bọn họ giống như đã chờ thời khắc này từ lâu.

Nhìn thấy năm người này đều cùng ý, Vô Thượng Đạo Cực và những người khác cũng trợn tròn mắt.

Thầm nghĩ Tiên Mẫu vẫn còn sống sờ sờ đây, các ngươi đổi đội có phải sớm quá rồi không?

Nhưng mà bốn vị Kim Đồng Ngọc Nữ chết vẫn khiến cho bọn họ bị đả kích cực lớn.

Đoán được bốn người kia không có khả năng đánh lại Khương Thành nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn lại giải quyết nhanh gọn mà nhẹ nhàng đến như vậy.

Song phương hoàn toàn không cùng một đẳng cấp đó mà.

Bốp! Bốp!

Tiên Mẫu mất đi bốn tên “tùy tùng” cũng không vội buồn, ngược lại cười híp mắt mà vỗ tay.

“Ta lại phải cảm tạ ngươi thêm lần nữa.”

“Đa tạ ngươi giúp ta diệt trừ bốn người bọn họ.”

Bốn tên Kim Đồng Ngọc Nữ kia cũng không phải là vật phẩm trang sức do nàng biến ra cho mình mà là do Thiên Đạo sắp xếp.

Chương 2626: Chí nhiệt tình

“Lại cảm ơn ta?”

Khương Thành đủ hiểu Tiên Mẫu, suy nghĩ một chút là đoán ra ngay chân tướng.

Không có gì đáng ngạc nhiên, năm đó lúc Tiên Mẫu chuyển thế, bản thân Thiên Đạo cũng nảy sinh ra một vài tình huống.

Thiên Đạo nhất định phải công bằng, chí công vô tư, dựa theo pháp tắc thiên địa, người phát ngôn khiêm thủ hộ giả của nó chắc chắn không thể do sinh linh đảm nhiệm.

Xưa nay Tiên Mẫu là bảo vật của Thiên Đạo, trên bản chất thuộc loại đồ vật cho nên không có vấn đề gì.

Nhưng sau khi chuyển thế, nàng biến thành sinh linh, mà hết lần này tới lần khác lại không chịu vứt bỏ những quyền hạn và năng lực trước kia.

Lúc này, pháp tắc thiên địa nhất định phải làm gì đó để kìm hãm nàng lại, phòng ngừa tư tâm nàng bộc phát.

Bốn Kim Đồng Ngọc Nữ sinh ra theo thời thế hẳn là giám quân bên người Tiên Mẫu.

Chỉ là không biết Tiên Mẫu đã rót cho bọn họ thứ thuốc mê gì, biến bọn họ thành tùy tùng của mình.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, bốn đồng tử nọ vẫn được xem như sợi dây thừng quấn lấy nàng, có đôi khi cũng sẽ bất đồng ý kiến với nàng, khiến nàng không có cách nào buông tay làm lớn.

Cho nên lần này nàng mặc cho bốn đồng tử khiêu khích Khương Thành, nhìn bọn họ hoàn toàn bị tiêu diệt.

“Đây cũng là do ngươi cố tình sắp xếp?”

“Không sai.”

Vẻ mặt Tiên Mẫu tươi cười gật đầu, hiện tại nàng là trời cao mặc chim bay, toàn bộ Nguyên Tiên giới không có bất kỳ tồn tại nào có thể khống chế được nàng, vậy nên cũng không cần che che giấu giấu làm gì nữa

“Thật ra trước đây đã nhiều lần bọn họ muốn tìm tới ngươi, nhưng đều bị ta cản lại.”

Nàng thu hồi vẻ mặt tươi cười, lắc đầu phàn nàn.

“Bốn đứa trẻ không hiểu chuyện, thật đúng là khó dụ mà.”

Nhìn dáng vẻ Tiên Mẫu cứ như đã vất vả làm bảo mẫu nhiều năm, Khương Thành rất muốn nôn vào mặt nàng.

Mặc dù không có nàng thì hắn vẫn sẽ giết bốn Kim Đồng Ngọc Nữ đó, nhưng bị người ta mượn đao giết người, chỉ sợ không ai vui vẻ được.

Thế là hắn cố ý âm dương quái khí nói: “Lúc đó sao lại muốn cản lại chứ? Để ta giết bọn họ sớm hơn chút không phải tốt hơn sao?”

“Không không không, lúc đó chưa phải là thời cơ tốt.”

Tiên Mẫu quơ quơ ngón tay, dương dương đắc ý nói: “Lúc trước mà diệt bọn họ, Thiên Đạo lập tức sẽtạo ra cái mới.”

“Bây giờ không có nữa à?”

“Không có nữa.”

Thiên Đạo làm việc, cần phải chịu sự chi phối của pháp tắc thiên địa.

Mà pháp tắc thiên địa có uy lực lớn bao nhiêu, đều có quan hệ với đẳng cấp của vị diện.

Từ khi Tiên Mẫu vận hành, sau khi cường độ Thiên Đạo vượt qua đẳng cấp vị diện, sự trói buộc của pháp tắc thiên địa với Thiên Đạo cũng không quá gắt nữa.

Hiện tại nàng lại giữ Thiên Phong Thạch trong tay, tiến một bước lách qua pháp tắc thiên địa.

Trong tình huống này, thật sự không thể dựng dục ra Kim Đồng Ngọc Nữ như thế được.

Thành ca còn có thể nói gì, hắn chỉ có thể chắp tay với nữ nhân này.

“Đầu óc của ngươi đúng là chỉ toàn tính toán và tính toán. Xem như ta nhìn rõ rồi”

“Quá khen quá khen!”

Tiên Mẫu mỉm cười khom lưng.

“Ta cũng phải cảm ơn Khương chưởng môn đã thành toàn cho ta!”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ tuân thủ nghiêm ngặt thân phận thủ hộ giả của Thiên Đạo, xử sự công bằng. Tương lai Nguyên Tiên giới sẽ trở nên cực kỳ ổn định và cường thịnh hơn bao giờ hết!”

Thâm tâm Khương Thành khó chịu vô cùng.

Cái mà ngươi gọi là sự ổn định và cường thịnh được xây dựng trên cái tiền đề quan trọng là Vô Địch minh và những tiên nhân có giá trị Thiên tâm thấp thì sẽ bị vứt bỏ.

Hắn đương nhiên không cam lòng nhìn Vô Địch minh và các tiên nhân trong tương lai sẽ trở thành đứa con bị vị diện bị vứt bỏ, không chiếm sự ưu ái của căn nguyên thế giới.

Nhưng sau khi giết chết Tiên Mẫu, cục diện rối rắm lại không dễ dọn dẹp.

Hắn âm thầm suy tư, liệu có cách để khống chế được nữ nhân này hay không.

Giữ mạng cho nàng, lại ngăn không cho nàng ra ngoài gây chuyện.

Từ sự trầm mặc của hắn, dường như Tiên Mẫu dường như nhìn thấu được thâm tâm hắn.

“Nếu như ngươi muốn khống chế ta, ta chỉ có thể khuyên ngươi hãy bỏ đi suy nghĩ đó đi”

“Ngươi có thể giết ta, nhưng không thể ngăn cản được ta!”

“Ngươi đúng là rất tự tin.”

Khương Thành nắm chuôi kiếm, rất muốn thử một lần xem sao.

Đúng lúc này, một nam nhân vừa quen thuộc mà lại xa lạ bỗng xuất hiện trước mặt hắn.

Nói quen thuộc là bởi vì người này hắn biết, chính là Chí.

Nói xa lạ là do tên này trở nên trẻ hơn, trên mặt ngay cả một sợi râu cũng không thấy.

Nhìn bề ngoài, mày kiếm mắt sáng anh tư bừng bừng phấn chấn, dáng vẻ giống y hệt như Vô Lăng.

Chỉ là khí chất của hai người có hơi khác biệt, cho tới bây giờ cứ như một con dao sắc đã phóng ra khỏi vỏ, lộ ra vẻ sắc bén.

Sau khi xuất hiện, việc đầu tiên hắn làm chính là quay đầu lại nhìn Khương Thành, cười nói: "Nếu ngươi không tiện ra, vậy thì để ta giúp ngươi."

"Sao? Ngươi giúp ta?"

Trong lúc nhất thời Thành ca có hơi không phản ứng kịp.

Còn có loại giúp đỡ này à?

Biểu tình của Chí không có vẻ gì là đùa giỡn mà khá nghiêm túc.

"Nữ nhân này đã không còn là thủ hộ giả Thiên Đạo năm xưa, Thiên Đạo và căn nguyên thế giới đã hoàn toàn biến thành đồ chơi trong tay nàng, mặc nàng muốn làm gì thì làm."

"Chuyện này cực kỳ không tốt, ta cho rằng cần phải chấm dứt nàng ta."

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Thành ca há to miệng, phát hiện mình không biết nên nói gì cho phải.

Bởi vì đây chính là chỗ hắn thấy lạ ở Tiên Mẫu, Chí đúng là giúp hắn nói thẳng ra.

Hắn không có lý do gì để phản đối.

Nhưng mặt khác, hắn cũng không ngốc, hắn chưa bao giờ nghĩ tới cái tên đã ẩn núp suốt ba kỷ nguyên này thật sự nhiệt tình như vậy.

Chẳng lẽ mục đích của hắn chính là thay thế Tiên Mẫu, trở thành kẻ khống chế Thiên Đạo mới?

Hoặc là… Giống như Thánh Hoàng, muốn thôn phệ Thiên Đạo?

Nếu là cái sau thì thật không hay chút nào.

Nhưng mà Thành ca vừa mới bị Tiên Mẫu làm cho phiền muộn muốn chết, muốn dạy cho nàng một bài học để nàng không thể cứ muốn làm gì thì làm, cho nên cuối cùng cũng gật đầu.

“Vậy ngươi cứ xem mà xử lý đi.”

Nói xong, hắn lùi đến cạnh Kỷ Linh Hàm, nhường lại sân khấu biểu diễn cho Chí.

Dù sao đến cuối cùng cho dù hắn thật sự làm chuyện quá đáng, mình cũng có thể áp được Chí.

Chỉ là hắn có hơi hiếu kì, nếu Chí đã thật muốn khai đao với Tiên Mẫu, vậy tại sao lúc trước ở chín tầng cao đài lại không ra tay, mà nhất định phải kéo tới hôm nay?

“Được rồi, bây giờ đến phiên hai chúng ta quyết đấu.”

Chí lấy ra một thanh thạch kiếm, vung bừa một kiếm hoa, nhìn có vẻ rất thoải mái, hoàn toàn không giống như đang tiến hành một trận quyết đấu đỉnh cao chút nào.

Đối với sự xuất hiện của hắn, những người khác ở đây đều không hiểu ra sao, bởi vì bọn họ không biết hắn.

“Người này là ai?”

“Hình như hắn là một Cổ Thánh?”

“Trước đây chưa bao giờ nhìn thấy hắn mà, chẳng lẽ là cao thủ quy ẩn?”

“Chắc là vậy rồi, bằng không sao lại trở thành bằng hữu của Khương chưởng môn được?”

Thành ca rất muốn đính chính với bọn họ, mình với tên này cũng chẳng phải bạn bè gì cho cam.

Mà Hồn Tổ với Minh Tổ lại kinh ngạc không thôi.

“Vô Lăng?”

“Không, hắn không phải Vô Lăng, hắn cho ta một cảm giác hoàn toàn khác biệt!”

“Kẻ này rốt cuộc là ai?”

Bọn họ không biết, nhưng Tiên Mẫu lại nhận ra.

“Được lắm, không ngờ ngươi vậy mà có thể ngang nhiên xuất hiện ở ngoại giới.”

Nàng chậm rãi lộ ra đế đao, bày ra tư thế phòng thủ.

Chí cũng không lập tức ra tay, mà hơi nhếch khóe miệng:
“Phải đó, có phải rất ngạc nhiên không?”

Nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, Khương Thành nhận ra Tiên Mẫu đã biết về sự tồn tại của Chí từ lâu, mà cả hai rõ ràng đã quen biết nhau từ sớm.

Chương 2627: Hào quang như thế

Khi Thiên Thần "giả chết" ở kỷ nguyên đầu tiên, Tiên Mẫu là Bà Sa Ngọc nhân còn chưa ra đời.

Nàng biết Chí vẫn còn sống, đó là chuyện của đêm trước khi kỷ nguyên đầu tiên bị hủy diệt.

Lần đó, Tiên Mẫu tình cờ phát hiện dao động đặc biệt ở chỗ sâu nhất của Thiên Đạo, sau đó tìm ra đại thần thượng cổ.

Nàng bất ngờ phát hiện, người này cũng có thể mượn lực Thiên Đạo làm một ít chuyện.

Thế nên khoảng thời gian đó, nàng coi Chí là uy hiếp lớn nhất của Thiên Đạo.

Nhưng rất đáng tiếc, nàng chưa tiêu diệt Chí xong, bởi vì tình hình của người này vô cùng đặc biệt.

Đặc biệt đến mức ngay cả nàng cũng khó hiểu.

Theo hình dung, thực ra năm đó Chí đã chết, hình dạng và nguyên thần đều diệt, ngay cả linh ý cũng không tồn tại.

Nhưng biển Thiên Đạo lại từ từ nuôi dưỡng một con người mới của hắn.

Làm thế nào làm được chuyện này, Tiên Mẫu không nghĩ thông.

Bởi vì được Thiên Đạo nuôi dưỡng, vì thế nên khi nàng công kích người này, tương đương đang công kích Thiên Đạo, đó là chuyện nàng không thể nào làm được.

Chẳng qua về mặt khác, sức ảnh hưởng của người này đối với Thiên Đạo vô cùng yếu ớt, bị nàng áp chế dễ dàng, không tạo nổi sóng gió gì.

Huống chi, người này không đi ra được biển Thiên Đạo.

Ở thời đại kỷ nguyên thứ hai, Chí đã từng thử qua một lần.

Nhưng mới xuất hiện ở Nguyên Tiên giới, hắn nhanh chóng biến mất, giống như dung hòa với ánh sáng.

Nếu không phải trở về nhanh, lần đó hắn có thể chết rồi.

Cũng bởi vì lần đó đã nếm thử, hắn mới bất đắc dĩ lựa chọn chế tạo ra bản sao của mình là Vô Lăng, thay bản thân đi ra ngoài.

Mà Tiên Mẫu cũng dần yên tâm, nhận định người này chỉ có thể kéo dài chút hơi tàn, không tạo nổi chút bọt sóng gì.

Không ngờ, hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở ngoại giới, hơn nữa đứng ở đối diện với nàng.

Điều này khiến nàng mơ hồ cảm giác có phần không ổn, dường như có chỗ nào đó vượt ra khỏi tính toán của mình.

Chí dùng kiếm chống đỡ, dù bận vẫn ung dung nói: "Có phải rất kỳ quái không, tại sao lần này ta không biến mất?"

"Quả thật rất tò mò."

Tiên Mẫu không chỉ tò mò bây giờ tại sao hắn không biến mất, thật ra thì càng hiếu kỳ năm đó sao hắn gặp phải ánh sáng đã biến mất.

"Bởi vì bản ngã."

Đưa ra câu trả lời, nhưng cho dù Tiên Mẫu hay là Khương Thành nghe không hiểu.

"Bản ngã ư? Ý gì?"

"Ngươi có thể hiểu là lý niệm của ta, hoặc là đạo của ta."

Hai tay chống chuôi kiếm, thoạt nhìn rất cởi mở, dường như không quan tâm những bí mật này bị người khác biết được.

"Bản ngã chính là thế gian chỉ có ta."

"Năm đó ta cố ý chết ở kỷ nguyên đầu tiên, chỉ để lại một ít phần lý niệm của bản ngã, cuối cùng cũng dựa vào một ít phần lý niệm chưa từng bị diệt, mượn Thiên Đạo từ từ hồi phục."

Những Cổ Thánh và Thánh Tôn khác trợn mắt há hốc mồm tại chỗ.

Người này đang nói cái gì?

Bọn họ có thể nghe hiểu từng chữ, nhưng lại cùng không hiểu gì.

Cũng không cần hình thần, thậm chí cũng không cần ý thức, chỉ dựa vào cái gọi là lý niệm là có thể sống sót?

Rất nhiều người yên lặng oán thầm, bối rối có phải người này đang vũ nhục trí thông minh của mình không.

Nhưng Khương Thành cũng không coi lời nói là hồ ngôn loạn ngữ, hắn đang nhớ lại lúc trước khi người này xuất hiện đủ loại dị thường, cùng với hào quang không thể giải thích.

“Trước đây ngươi tùy ý xuyên qua bất kỳ nơi nào, khiến công kích không phá được dải đất xung quanh, khiến vùng phụ cận biến thành huyễn cảnh, tất cả đều là bởi vì bản ngã?”

Chí gật đầu: “Không sai.”

“Dưới trạng thái bản ngã, thế gian chỉ có ta, tất cả những thứ khác cũng chuyển động theo ta.”

“Vì thế khi ta nghĩ những người kia là giả dối, rất dễ dàng xuyên qua bọn họ, mà bọn họ cũng không phát hiện được ta.”

“Khi ta nghĩ quanh người chỉ là huyễn ảnh, vậy công kích của chúng ta sẽ không phá hoại tới quanh mình.”

Phốc!

Thành ca phun nước tại chỗ.

“Thì ra là tu luyện lại còn có thể nghịch như vậy?”

Hắn vẫn tự nhận là nhân vật chính, đã cảm giác mình đủ cợt nhả rồi, không ngờ tới đụng phải người cợt nhả hơn.

Tự xưng là nhân vật chính, chẳng qua là cảm thấy thế giới coi mình làm trung tâm.

Mà bản ngã của tên này, bỗng nhiên thế giới tồn tại vì ta.

Những Tiên nhân khác bên cạnh đều không thể kìm được.

“Ngươi khoác lác cái gì?”

“Quả thực nói khùng nói điên!”

“Theo như ngươi nói, không phải là ngươi hoàn toàn vô địch rồi sao?”

“Tất cả đều tùy ngươi mà động? Vậy nếu như ngươi cảm thấy Nguyên Tiên giới không tồn tại, một khắc sau Nguyên Tiên giới sẽ hủy diệt biến mất đúng không?”

Chí vốn không tức giận bởi vì bọn họ chất vấn, chỉ buông tay.

“Ta cũng muốn mạnh như vậy, nhưng bản ngã cũng cần thực lực chống đỡ, trước mắt ta chỉ có thể ảnh hưởng một phần nhỏ, hơn nữa…”

Hắn nhìn về phía Khương Thành, có chút tiếc nuối nói: “Trước mắt ta vẫn không thể biến ngươi thành giả tượng trong mắt ta, còn cần tiếp tục tinh tiến.”

Thành ca đã không biết cạn lời lần thứ mấy.

Dường như bức cách người này cao hơn “hào quang nhân vật chính”, điều này khiến hắn sao chịu được?

Mọi người xung quanh điên cuồng chửi bới và chất vấn, Tiên Mẫu nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Thế nên đây và việc năm đó ngươi không thể công khai hiện thân có liên quan gì?”

Chí đáp: “Hiển nhiên bản ngã là duy nhất, thế gian chỉ có một ta, nhưng ta không nghĩ tới năm đó linh ý lại không tiêu vong, ngược lại ngoài ý muốn tạo ra được một Cẩn.”

Tiên Mẫu biết Cẩn chính là nguyên danh của Thánh Hoàng.

Nàng lập tức hiểu rõ.

“Cẩn chiếm được linh ý tàn lưu sau khi ngươi chết, thế nên tương đương với việc trên thế gian xuất hiện một người khác ngươi!”

Chí gật đầu: “Phải, Vô Lăng chỉ là bản sao, ta có thể coi là ta giả.”

“Nhưng Cẩn có linh ý của ta, đó là ta thật sự.”

“Khi ta và nàng đồng thời xuất hiện ở một vị diện, bản ngã xuất hiện sơ hở.”

“Sở dĩ hình hài và nguyên thần của ta đều bị diệt còn có thể tồn tại, thậm chí sau khi sống lại còn trở nên lớn mạnh hơn, tất cả đều là dựa vào lý niệm đặc biệt của bản ngã.”

“Cơ sở này sụp đổ, ta sẽ biến mất, đến lúc đó lại là nàng tồn tại.”

“Thế nên lúc ấy ta chỉ có thể về nơi sâu của Thiên Đạo một lần nữa, tiếp tục ngủ đông.”

Lúc này Tiên Mẫu mới chợt hiểu ra.

“Khó trách sau khi ngươi chế tạo ra Vô Lăng, nhiệm vụ thứ nhất giao cho hắn chính là tiêu diệt Cẩn, hủy diệt linh ý của nàng.”

“Thì ra là vì hủy diệt một bản thật của ngươi, để khiến ngươi rời núi lần nữa.”

“Không sai, chẳng qua là hắn không làm được thôi.”

Chí cười khổ buông tay, dường như là cảm thấy rất phiền lòng đối với những gì đã trải qua.

“Mà tới kỷ nguyên thứ ba, lại xuất hiện Lăng tàn hồn của ta, cho nên ta càng không thể chỉ gặp nhau, chỉ có thể kiên nhẫn chờ cơ hội.”

Khương Thành nghe đến đó, chỉ cảm thấy thật sự vô cùng hoang đường.

Lúc trước hắn còn cảm thấy hai người Thánh Hoàng và Lăng chiếm được người truyền thừa của Thiên Thần, là cố ý sắp xếp, thậm chí ẩn chứa âm mưu kinh thiên gì đó.

Ví dụ như khiến hai người này ‘hóa thân” tu luyện ở bên ngoài, tương lai “bản thể” xuất hiện, cắn nuốt sạch hai “hóa thân tới lớn mạnh bản thân gì đó.

Không ngờ đó chẳng là gì cả.

Thì ra hai nữ nhân này là thiên địch của “Thiên Thần”!

“Bây giờ ngươi có thể đi ra, điều này chứng tỏ hai người bọn họ không ở vị diện này nữa rồi…”

“Không sai, hai người các nàng vào Thiên Phong thạch, mà Thiên Phong thạch cũng không thuộc về Nguyên Tiên giới.”

Khóe miệng Chí toét ra, lộ ra nụ cười vui sướng.

“Dĩ nhiên, sở dĩ các nàng sẽ đi vào, hiển nhiên sau lưng không thể thiếu lửa cháy thêm dầu.”

Chương 2628: Thần khí đệ nhị

Tiên Mẫu nhớ ra, chuyện đầu tiên sau khi bản thân trở thành Chủ Thiên Phong thạch, chính là phong ấn trấn áp bia đá Tứ Giới.

Mà mục đích đúng là vì để ba người Thánh Hoàng, Lăng và Thu Vũ Tuyền vĩnh viễn không có ngày nổi danh.

Bây giờ nghe thấy lời này, nàng cảm giác mình có thể đã làm sai chút gì đó rồi.

Nhưng bây giờ muốn lập tức lấy ra bia đá Tứ Giới thì không dễ dàng như vậy.

Bởi vì lúc ấy sau khi nàng đang trấn áp bốn tấm bia đá, còn làm chút việc dư thừa, đó chính là gây ra một vòng Hỗn Độn ở phía bên ngoài "trông chừng" miễn phí.

Mặc dù Hỗn Độn chi tinh là Thiên Phong thạch chuyển hóa hỗn độn loạn lưu mà đến, nhưng cũng không thuộc về Thiên Phong thạch.

Một chủ Thiên Phong thạch như nàng không thể làm chủ.

Muốn cho Cẩn và Lăng xuất hiện ở bên ngoài, bây giờ nàng phải nghĩ cách xử lý sạch nhóm Hỗn Độn chi tinh.

Đừng nói bây giờ thuật phân thân của nàng, mặc dù rảnh rỗi, không dễ nghĩ cách.

Nên làm thế nào cho phải đây?

Có lẽ là tâm linh tương thông, lúc này Khương Thành cũng nghĩ tới bia đá Tứ Giới.

Hắn nhớ Chí từng đi vào Thiên Phong thạch, lấy thân phận người xem mà nhìn đại chiến Tiên Mẫu và Vô Lăng.

"Vậy bốn tấm bia đá cũng là một vị diện khác?"

Chí gật đầu.

"Phải, vậy là ánh chiều tà của bốn thế giới trước kia, cũng không coi là cùng một vị diện với Thiên Phong thạch, thế nên ta có thể xuất hiện ở kia."

Khương Thành lại nghĩ tới một chuyện, không khỏi buồn bực nói: "Vậy ngươi âm thầm trợ giúp Vô Lăng tăng tốc đả thông

tấm bia đá thứ ba, lại là vì cái gì? Sự hiện hữu của hắn dường như không quan trọng.”

“Không, không, không.”

Chí khoát tay, không đồng ý cách nói trên.

“Vô Lăng rất hữu dụng, kế hoạch của ta cần hắn nhanh chóng đi lên chín tầng cao đài.”

“Nhanh chóng? Ngươi giúp hắn, chính là vì tạo ra thời gian sai lệch?”

“Thời gian sai lệch?”

Chí cũng chưa từng nghe qua từ này, chẳng qua hơi nghĩ đã hiểu hàm nghĩa.

“Không sai, quả thật như thế. Chỉ có thừa dịp Cẩn và Lăng bị kéo vào trong tấm bia đá, nhanh chóng khiến Vô Lăng đi lên chín tầng cao đài, ta mới có thể được cơ hội bây giờ.”

Khương Thành không rõ cơ hội theo lời hắn là cái gì.

Mặc dù trong đầu Tiên Mẫu đầy tính toán, nhưng vẫn không nhìn ra.

“Hắn đi lên Cao Đài, ngươi có thể được cái gì?”

Chí khoát tay lần nữa.

“Ta không chiếm được cái gì, nhưng hắn lên Cao Đài, ngươi sẽ xuất hiện, không phải sao?”

Nhẹ nhàng đặt một câu hỏi ngược lại khiến Tiên Mẫu có cảm giác bị tính kế càng thêm nồng đậm.

“Ngươi sớm biết ta sẽ xuất hiện? Hơn nữa hay là tại chờ ta và Vô Lăng đánh một trận?”

“Không sai.”

“Tại sao?”

Nhìn nàng một cái vô cùng sâu, ý vị sâu xa nói: “Bởi vì ta vẫn chờ đợi ngày ngươi tiếp nhận Thiên Phong thạch.”

“Ngươi nói gì?”

Là tông sư chơi tâm kế, cho tới bây giờ Tiên Mẫu đều là người điều khiển quân cờ, người khác đều là tượng gỗ, chỉ có số

phận bị nàng tính toán và lợi dụng.

Nhưng lần này, rốt cuộc nàng cũng có cảm giác bị người khác coi là con cờ để lợi dụng.

Vụt!

Thạch kiếm trong tay Chí xẹt qua mặt đất, mang theo chút đá sỏi, giương lên một lần nữa.

“Được rồi, hai người chúng ta cũng nên tiến hành cuộc chiến cuối cùng.”

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Khương Thành, nghiền ngẫm cười một tiếng.

“Ngươi không biết đối phó nữ nhân này như nào, nhưng ta có biện pháp, yên tâm đi.”

Trong lòng Thành ca tự nhủ ta yên tâm cái gì?

Ta vốn không còn trông cậy vào việc ngươi tới ra tay thay ta?

Hơn nữa này sao đây chính là cuộc chiến cuối cùng?

Ca đây là nhân vật chính không cần ra sân sao?

Đế đao trong tay Tiên Mẫu khẽ chuyển động, mặc dù trong lòng còn tồn đọng vô số nghi ngờ, nhưng một đao kia vẫn vung lên không chút do dự.

Thứ một đao kia đem theo vẫn là loại sức mạnh mới toàn diện mà nàng dung hợp ý chí Thiên Đạo và căn nguyên thế giới tạo ra.

Nàng dựa theo hiểu biết đối với võ đạo, hung hãn giết Chí ở phía đối diện.

Trong phút chốc, trời đất thay màu.

Vào giờ khắc này, tất cả Thánh Tôn ở đó đều bất giác sinh ra cảm xúc sợ hãi và kính sợ.

Mặc dù Tiên Mẫu khống chế sức mạnh rất tốt, hoàn toàn không lan đến gần những người khác. Nhưng căn nguyên thế giới và Thiên Đạo chính là cơ sở sinh tồn của vô số sinh linh.

Khi hai thứ kết hợp thành một luồng sức mạnh, cho dù Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần Lam Đề, hoặc là Hồn tổ và Minh Tổ, tất cả đều cảm nhận được nguy hiểm cực hạn theo bản năng.

So sánh với sức mạnh của Tiên Mẫu, lúc trước thần quang của bốn người Kim Đồng Ngọc Nữ giống như đùa giỡn, căn bản không đáng nhắc tới.

Mà ở nơi trung tâm của luồng sức mạnh to lớn mênh mông, Chí đánh trả vô cùng đơn giản, chính là tung kiếm quét nửa vòng tròn ở trước người.

Sau đó, mới vừa rồi sức mạnh to lớn mênh mông còn huy hoàng như mặt trời đã bị ngăn cách ra ngoài.

Sau một khắc, hắn dùng lực thanh gia trì kiếm đạo thập tứ trọng, chuyển thủ thành công.

Cứ giao chiến đơn giản một lần như vậy, Tiên Mẫu lập tức biết sức mạnh của kẻ địch trước mặt này.

Cũng là lực thanh, thứ Vô Lăng nắm giữ chỉ là một vũng nước đọng, còn Chí nắm giữ một hồ mênh mông mờ mịt.

Lần trước Vô Lăng dựa vào vũng nước đọng cũng có thể giết nàng qua lại, bây giờ đối mặt với Chí, rõ ràng nàng bất lực.

Tiên Mẫu không thể hiện nhiều thủ đoạn vô dụng, nàng nhanh chóng lấy mộc trượng đạt được trước đó không lâu.

Nếu thủ đoạn bình thường không đánh lại, vậy thì quyết đoán vận dụng đại sát khí.

Thần khí vừa ra, quả thật hiệu quả không giống bình thường.

Vốn dĩ lực thanh chèn ép như mây đen, lập tức đã bị ngăn lại.

Nhưng… Cũng chỉ là ngăn lại.

Trong ý tưởng của Tiên Mẫu, cảnh mộc trượng vừa ra, lực thanh trực tiếp bị xóa đi lại không xuất hiện.

Lúc trước mộc trượng có sức mạnh vô địch, gặp thần giết thần ở trong tay Vô Lăng, lúc này chấn động kịch liệt, giống như gặp phải kình địch lớn nhất.

Lực thanh tới tiếp xúc bắt đầu biến mất chút một, nhưng tốc độ chậm không thể tin nổi.

Cứ theo đà này, nàng muốn giết Chí trước mặt thì người xem bên ngoài phải ăn no uống đủ rồi ngủ một giấc.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Điều này không thể nào!”

Tiên Mẫu không biết đây là lực thanh, nhưng kẻ ngu cũng biết cấp bậc của luồng sức mạnh này ở trên căn nguyên thế giới.

Nhưng sao thế gian tồn tại sức mạnh như vậy?

Khi nàng đang hoài nghi nhân sinh, mộc trượng trong tay đột nhiên trống rỗng, giống như vốn dĩ dùng hết khí lực toàn thân đấu với người khác, bỗng nhiên đối phương dời đi.

Mà trên thực tế, Chí đúng là đột nhiên thu hồi lực thanh.

Rút lui không có chút ý nghĩa, mộc trượng của Tiên Mẫu tiến quân thần tốc, trực tiếp đánh tới trên người mình.

Có thể nói là tự tin đến mức độ cuồng vọng.

Sau đó, mộc trượng bị ngăn lại lần nữa.

Cũng không thể xóa sổ hắn.

Về phần nguyên nhân, ngoài “bản ngã” thần kỳ của hắn quá mức nghịch thiên, cũng bởi vì bảo quan đỉnh đầu hắn bỗng nhiên sáng lên ánh sáng nhẹ.

Vòng ánh sáng nhạt bao trùm ở bên ngoài người Chí, khó khăn chặn lại sự xâm nhập của mộc trượng.

“Đây không phải là thần khí sao?”

Thành ca lập tức nhận ra.

“Thì ra là món thần khí rơi vào trong tay Chí!”

“Mũ quan lại có thể ngăn cản mộc trượng tiêu hủy?”

Tiên Mẫu chỉ có thể thu hồi mộc trượng.

Đến bước này, nàng cũng biết Chí đến đã có chuẩn bị, hoàn toàn có sách lược ứng phó với tất cả thủ đoạn của mình.

“Nếu đã như vậy…”

Nàng bay lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với Chí.

Ùng ùng!

Cửu Trọng Cao Đài dâng lên ầm ầm, đương không xuất hiện ở bên ngoài Thiên Phong thạch.

Nàng đứng sừng sững ở trên Cao Đài, đế đao trên tay phải chậm rãi giương lên lần nữa.

Chương 2629: Quyền hạn của Chí

Đế đao vung khẽ, lần này Tiên Mẫu không thi triển "lực thế giới" lúc trước kết hợp từ căn nguyên thế giới và ý chí Thiên Đạo.

Mà là lợi dụng Thiên Phong thạch lấy căn nguyên thế giới.

Sau đó trực tiếp đập vỡ căn nguyên về phía Chí.

Lần này, coi như là nàng tìm được đả pháp chính xác, rốt cuộc Chí đã cảm nhận được áp lực.

Lúc trước mặc dù "lực thế giới" có Thiên Đạo và căn nguyên đi kèm, có vẻ càng lớn mạnh hơn, nhưng đó là bản thân Tiên Mẫu mân mê ra được, tổng lượng không nhiều.

Nàng là người bảo vệ Thiên Đạo và chủ Thiên Phong thạch, ưu thế chân chính là cả Nguyên Tiên giới.

Có một thế giới làm hậu thuẫn, căn bản nàng không cần liều sức mạnh cá nhân.

Chí rất nhanh đã bị lực căn nguyên thế giới cắn nuốt mãnh liệt.

Mặc dù lực thanh của hắn còn cao cấp hơn căn nguyên thế giới, tạo ra một vòng màn chắn phòng ngự cho mình, nhưng đây chẳng qua là sức mạnh của cá nhân, về tổng lượng thì vĩnh viễn không kịp cả căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới.

Trong nháy mắt, dường như hắn muốn hòa tan hoàn toàn.

Mà Tiên Mẫu cũng không nhàn rỗi, nàng còn đang không ngừng mượn ý chí Thiên Đạo tới quấy nhiễu áp chế đối phương.

Giờ khắc này, cả Nguyên Tiên giới cũng chấn động kịch liệt.

Bởi vì căn nguyên thế giới được huy động điên cuồng gia nhập trận chiến trước mắt, cả vị diện hoàn toàn mất cân bằng.

Trong nháy mắt, vô số tinh tú vẫn diệt, vô số góc rạn nứt sụp đổ, nham thạch nóng chảy và nước lũ thỉnh thoảng xông thẳng lên trời, thỉnh thoảng ngưng đọng nát bấy.

Khắp nơi đều là cảnh tượng ngày tận thế long trời lở đất.

Cũng may toàn bộ người sống ở nơi này đều là Tiên nhân, bằng không sẽ là một cuộc đại nạn cấp diệt thế.

Những tiên nhân cấp Cổ Thánh và Thánh Tôn lao nhao lộ ra binh khí tại chỗ, bay đến trời cao.

Không phải là vì gia nhập vòng chiến, bởi vì trận đại chiến, bọn họ hoàn toàn không có tư cách can dự.

Bọn họ chỉ nhằm tạo ra các loại thủ đoạn phòng ngự để tránh bị tàn dư của căn nguyên thế giới cắn nuốt, chết đến không còn sót lại gì.

Dường như mọi người nhìn thần tích giống như nhìn đại chiến trước mắt, miệng đều sắp không khép lại được.

Bọn họ đã không thể tiên đoán ai thắng ai thua.

Ngay cả Thành ca cũng không nhìn ra.

Mới vừa rồi Chí dễ dàng ngăn trở mộc trượng, hắn cảm thấy Chí nhất định phải thắng.

Nhưng bây giờ đối mặt căn nguyên thế giới mênh mông dồi dào như thế, bọn họ tự vấn lòng, đổi lại là bản thân có thể đỡ nổi sao?

Mặc dù bản thân có thể trọc, sợ là cũng sẽ bị diệt thôi nhỉ?

Suy cho cùng sức mạnh chênh lệch hai bên quá lớn.

“Có thể điều động sức mạnh một thế giới đúng là phạm quy mà.”

Khi hắn toát ra ý nghĩ này, cảm giác tất cả lực căn nguyên thế giới chiếm cứ hắn, đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tất cả bọn chúng đều lui trở về.

“Chẳng lẽ Tiên Mẫu tự tin thu lại sức mạnh của mình?”

Khương Thành cẩn thận cảm giác, mới phát hiện không phải là như thế.

Tiên Mẫu không cuồng vọng tự đại như vậy, sở dĩ căn nguyên thế giới lui về là bởi vì Chí đứng ở bên cạnh của nàng - chín tầng cao đài.

Vị trí này lại không phải chỗ người bình thường có thể với tới được.

Vì nổi dậy, không biết Vô Lăng ban đầu tiến hành bao nhiêu lần tranh đấu với Thánh Hoàng, Lăng, cuối cùng còn qua một lần thử thách tấm bia đá thứ ba, lúc này mới khó khăn làm được.

Sao Chí vô cớ xuất hiện ở nơi này?

“Ngươi cũng có quyền hạn khống chế Thiên Phong thạch!”

Rốt cuộc ánh mắt Tiên Mẫu đã thay đổi, thay đổi không hề tự tin nữa.

Sở dĩ căn nguyên thế giới lui về là bởi vì mới vừa rồi có người lợi dụng quyền hạn Thiên Phong thạch, ra lệnh rút căn nguyên thế giới của Thiên Đạo nơi này về.

Đương nhiên là lúc này là Chí đang đứng ở cùng một độ cao với nàng.

Thạch kiếm trong tay Chí đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Dưới thế công kích của căn nguyên thế giới mới vừa rồi, cho dù thực lực của hắn lớn mạnh trở lại cũng phải trả một cái giá lớn một chút.

“Ta có quyền hạn khống chế Thiên Phong thạch, không phải chuyện đương nhiên sao?”

Hắn nhìn Tiên Mẫu rồi cường như không cười, nói ra một câu Thành ca hay dùng.

“Tại sao ngươi kinh ngạc như thế?”

Tiên Mẫu như bị sét đánh, thân thể khẽ chấn động.

Suy nghĩ khẽ động, cuối cùng nàng nhớ tới bản thân bỏ sót chỗ mấu chốt nhất - Chí vốn là một trong những kiệt tác của Giáng Thần đài.

Dựa theo quy củ của Giàng Thần đài, người này và bốn người Vô Định Thánh Chủ, Di, Thu Vũ Tuyền, vốn có quyền hạn bậc thứ hai của Thiên Phong thạch.

Thế nên hắn cũng có thể điều khiển Thiên Phong thạch, tiến tới điều khiển lực Thiên Đạo trong Thiên Phong thạch, rồi tiến

tới mượn Thiên Đạo ảnh hưởng căn nguyên thế giới!

“Không đúng!”

Đột nhiên Tiên Mẫu lắc đầu.

“Tại sao sau khi ta nắm Thiên Phong thạch trong tay, không phát hiện quyền hạn của ngươi?”

Nàng gắt gao nhìn Chí chằm chằm, trầm giọng nói: “Huống chi, cho dù các ngươi có quyền hạn, sao có thể chống lại ta? Ta lại ngồi trên bảo tọa của Thiên Phong thạch chứ!”

Theo lý, sau khi Tiên Mẫu trở thành Chủ Thiên Phong thạch sẽ có quyền hạn tối cao.

Quyền hạn của những người khác đều ở dưới nàng, không thể gạt được nàng.

Tựa như mấy người Hồn Tổ, Minh Tổ, quyền hạn của bọn họ bây giờ đang ở giữa nhất niệm của Tiên Mẫu.

Thậm chí còn bởi vì quyền hạn trên dưới ràng buộc quan hệ, hoàn toàn bị Tiên Mẫu kiềm chế.

Chí cười, trong nụ cười có chút đồng tình.

“Thạch tọa đó, ngay từ kỷ nguyên đầu tiên lúc Thiên Đạo còn chưa thành hình, ta đã từng ngồi rồi.”

“Ngươi nói gì?”

Tiên Mẫu hoàn toàn trợn tròn mắt: “Chẳng lẽ ngươi cũng là Chủ Thiên Phong thạch?”

“Sao ma vật có thể tồn tại đồng thời hai chủ nhân?”

“Chủ nhân?”

Chí cười khẽ một tiếng: “Thiên Phong thạch chỉ có một chủ nhân, đó chính là người ban đầu rời đi.”

“Mà ngồi trên ghế đá, chẳng qua chỉ là đạt được quyền hạn cấp ba.”

“Ôi đúng rồi, quên mất nhắc nhở.”

“Vị trí ngươi thay thế chính là vị trí của Vô Lăng, Vô Lăng chỉ thông qua tấm bia đá thứ ba, mà năm đó ta thông qua được toàn bộ bốn tấm bia đá.”

“Thế nên đều là quyền hạn cấp ba… Thực ra cấp ưu tiên của ta còn cao hơn ngươi một chút.”

Lúc hắn nói chuyện, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, biển Thiên Đạo của mái vòm trên bầu trời chín tầng cao đài lại di chuyển theo luật xoay tròn của đầu ngón tay hắn.

Khi Tiên Mẫu nhìn thấy một màn như vậy, rốt cuộc nàng đã hiểu rõ kế hoạch của Chí.

Mà Khương Thành phía ngoài xem thế là đủ rồi.

Mục tiêu của Chí chính là nắm Thiên Đạo trong tay, thậm chí nắm căn nguyên thế giới trong tay?

Chẳng qua là vốn dĩ hắn không thể làm được loại chuyện đó, bởi vì Tiên Mẫu mới được Thiên Đạo khâm định là người phát ngôn, vững vàng áp chế hắn.

Cho nên, hắn cố ý nhìn Tiên Mẫu chém giết Vô Lăng, ngồi trên ghế đá chín tầng cao đài.

Hắn biết, sau khi Tiên Mẫu nắm Thiên Phong thạch trong tay, nhất định sẽ không trấn áp và niêm phong cất vào kho Ma vật, nàng sẽ không nhịn được mà lợi dụng.

Bởi vì nó là máy gian lận có thể lẩn tránh pháp tắc thiên địa, thật sự là quá dễ dùng!

Để tiện sử dụng máy gian lận điều khiển căn nguyên thế giới, Tiên Mẫu muốn để Thiên Phong thạch hoàn toàn đạt được công nhận và ủng hộ của Thiên Đạo.

Cho nên, nàng đẩy càng nhiều lực Thiên Đạo vào, thậm chí ở bên trong tạo thành một biển Thiên Đạo mới.

Khi nàng thực hiện được mục tiêu để Thiên Phong thạch làm công, cảm thấy tất cả đều đang nắm giữ trong tay thì Chí có thể đi ra ngoài thu hoạch.

Dùng quyền hạn cao hơn tiếp quản Thiên Phong thạch, thuận tiện mượn máy gian lận tiếp quản Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, dễ dàng hái được toàn bộ trái cây.

Về phần bản thân Tiên Mẫu… Nàng đã rơi xuống dưới chín tầng cao đài.

Không phải là Chí đuổi hắn ra, mà là chính nàng chủ động buông tha.

Nàng hiểu được, thật sự nếu không thoát khỏi quyền hạn hệ thống của Thiên Phong thạch, vậy đối phương chỉ dựa vào cấp ưu tiên cao hơn là bản thân có thể đắn đo.

Chương 2630: Tiên Mẫu thất bại thảm hại

Tiên Mẫu nhìn Chí ở phía trên đã thay thế bản thân ngồi trên Hắc Thạch vương tọa, trong lòng Tiên Mẫu cực kỳ không cam lòng, đồng thời, lại cảm thấy dường như thân quen với màn này.

Trước đó không lâu, trải qua năm tháng vô tận, Vô Lăng hao hết trùng trùng tính toán bị nàng nẫng tay trên, mai mối cho nàng.

Mà bây giờ, dường như trải qua năm tháng vô tận, hao hết bao nhiêu tính toán nàng lại bị Chí nẫng tay trên, mai mối cho đối phương.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau!

Chí vốn dĩ không thể nắm quyền Thiên Đạo trong tay, càng không thể nhận được quyền chi phối căn nguyên thế giới.

Lá bài cuối của hắn chính là - Thiên Phong thạch có quyền hạn cao cấp hơn.

Vào thời khắc cuối cùng tung ra lá bài cuối cùng, hắn thắng tất cả.

Nhưng Tiên Mẫu hiểu, chuyện không đơn giản như vậy.

“Từ khi nào ngươi đã bắt đầu bố trí?”

Sau khi Chí ngồi lên ghế đá, nhanh chóng bắt đầu tiếp quản Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, thời gian dù chốc lát cũng không lãng phí.

Mái vòm hình thành trên đỉnh đầu biển Thiên Đạo, dưới sự thao túng của hắn, chậm rãi chìm xuống.

Mà đối mặt vấn đề này của Tiên Mẫn, hắn ngoài bận rộn, cũng lộ vẻ nhớ ra, hình như đang suy nghĩ bản thân từng làm qua những thứ gì.

“Vậy cũng quá sớm.”

“Là thời kỳ chiến đấu tranh đoạt thần vị nhỉ?”

Tiên Mẫu nhanh chóng liên tưởng đến một vài chuyện.

“Năm đó ta để bọn họ tiến vào Thiên giới đi rèn luyện, đám người Phi Tiên môn và tất cả mấy người khác đều trệch hướng vốn dĩ, là ngươi đang âm thầm giở trò quỷ sao?”

Chí mỉm cười gật đầu: “Không sai, là ta lúc ấy ảnh hưởng tới một chút Thiên Đạo, thay đổi nhiệm vụ rèn luyện của bọn họ.”

Bị hai người bọn họ nhắc nhở như vậy, nhóm người Khương Thành, Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh cùng với Thương Linh, Mậu Vũ đều lộ ra vẻ chợt hiểu.

Năm đó, lần đó chuyến rèn luyện Thiên giới, ngoài Thành ca và Thu Vũ Tuyền, tất cả những người khác đều có thân phận khác vào Thiên giới.

Chỉ có các nàng, bị “thả dù” vào biển Thiên Đạo một cách khó hiểu.

Lịch luyện hơn nửa thời gian mới thoát ra, vượt qua đến phần kết cuối cùng.

Chẳng qua cũng bắt đầu từ đó, nhóm người này đi lên một con đường tu luyện khác.

Dưới tình huống bình thường, mặc dù Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ các nàng có huyền văn của Khương Thành, chắc chắn sau này khi đột phá Thánh Chủ vẫn sẽ tu luyện đạo nguyên giống như Tiên nhân xung quanh khác, mà không phải nguyên quy tắc.

Có thể nói, quỹ tích nhân sinh của các nàng bị Chí thao túng một chút, từ đó sinh ra thay đổi cực lớn.

“Thế nên sau này những đệ tử kia của ta lại bị đẩy đến Lạc Tiên đảo, cũng là ngươi làm?”

“Phải!”

Khương Thành ngửi được mùi vị âm mưu, sắc mặt cũng chìm xuống.

“Ngươi làm gì các nàng?”

Cho dù chính hắn gặp điều gì cũng không sao cả, dù sao cũng có hệ thống hack.

Nhưng người tính toán bên cạnh hắn, hắn lại không thể dễ dàng tha thứ.

“Nếu không phải ta âm thầm giúp đỡ, tu vi nhập cảnh của những đệ tử như ngươi sẽ không thuận lợi như thế.”

Thành ca sớm đã thấy kỳ quái, tỉ lệ tứ đại đệ tử Phi Tiên môn thành tài hơi cao chút.

Cùng nhau tấn nhập Đạo Tôn Đạo Thánh, cùng nhau gia nhập Thánh Tôn Cổ Thánh.

Mỗi lần đều chỉnh tề, không có một ai tụt lại phía sau, đây rõ ràng không phù hợp lẽ thường.

“Thì ra là đây cũng là ngươi giở trò quỷ?”

“Sao có thể nói là giở trò quỷ, ta tử tế giúp ngươi đó chứ.”

“Còn tử tế? Chắc chắn cái tên nhà ngươi không có gì tốt!”

Thành ca không tin ở Nguyên Tiên giới ngoài mình còn có người vui vẻ giúp đỡ như người khác.

Đối với lần này, Chí tỏ vẻ bản thân rất vô tội.

Mà Tiên Mẫu thua thất bại thảm hại, bây giờ chỉ muốn lật bàn.

Nhưng tình thế bây giờ, thật sự nàng không chiếm bất kỳ ưu thế nào, huống hồ nàng cũng không quá rõ ràng cuối cùng Chí có còn át chủ bài khác hay không.

“Di và Vô Định cũng là người của ngươi sao?”

Chí lắc đầu rất chân thành.

“Không, Vô Định không để quan tâm tới thế sự, Di có nhu cầu mình theo đuổi, không phải là thứ ta có thể điều khiển, ta giỏi lắm cũng chỉ là đẩy một cái vào thời khắc quan trọng.”

“Trợ thủ chân chính lớn nhất của ta, ngược lại là ngươi.”

Hắn nhìn Tiên Mẫu ý vị sâu xa, ung dung nói: “Vốn dĩ ta nghĩ muốn ra ngoài, đoạt được Thiên Phong thạch và tất cả quyền của vài món thần khí khác, thuận tiện nghiệm chứng lại vài suy nghĩ của hắn.”

“Về phần nắm quyền Thiên Đạo và căn nguyên thế giới trong tay, hoàn toàn lf nhờ ngươi tặng.”

“Nếu không phải dã tâm của ngươi quá lớn, ta cũng sẽ không chiếm được nhiều như vậy.”

Tiên Mẫu hiểu hắn nói rất đúng sự thật.

Nếu như không phải khẩu vị bản thân trở nên to lớn, muốn giành Thiên Phong thạch, cố ý mặc kệ liên minh Thần Đạo rót lực đạo ấn vào bên trong…

Nếu như không phải là sau này mình muốn biến Thiên Phong thạch thành công cụ của mình, tiếp tục rót ý chí Thiên Đạo nhiều hơn, “Ma vật” gần như sẽ không liên hệ với Thiên Đạo.

Cho dù Chí lấy được Thiên Phong thạch, cũng không chi phối được Thiên Đạo.

Mà nếu như không phải bản thân làm một loạt thao tác, khiến cường độ Thiên Đạo vượt xa tầng thứ vị diện của Nguyên Tiên giới, vậy cho dù Chí nắm Thiên Đạo trong tay, cũng không điều động được bao nhiêu căn nguyên thế giới.

Người không biết vừa nhìn còn tưởng mình đang lót đường cho hắn, một đường phối hợp với hắn.

“Ài, nén bi thương.”

Thành ca không nhịn được tiến lên vỗ vai Tiên Mẫu.

“Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, không ai cười ngươi, đừng nghĩ không ra.”

“Trở về luyện tử tế, tranh thủ tương lai tính toán viên mãn hơn.”

Ca ngoài mặt an ủi, thực tế là không yên lòng, nói gần nói xa đều người vui sướng thấy người khác gặp họa, giễu cợt Tiên Mẫu thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Dù sao trước đây Tiên Mẫu cứ thích khoe khoang bản thân ở trước mặt hắn có tính toán cỡ nào, xoắn não cỡ nào, khiến hắn

oán hận chất chứa đã lâu.

Bây giờ xem như tai nạn thôi?

Nhưng thật ra trong lòng hắn lại âm thầm thoải mái.

Tiên Mẫu hít sâu một hơi, hình như đang cố gắng bình phục tâm trạng.

Sau đó, nàng dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Khương Thành bên cạnh.

“Bây giờ chỉ có ngươi mới có thể ngăn cản hắn!”

“Ý gì?”

Thành ca lui về sau một bước, chỉ bản thân, cả mặt đều dở khóc dở cười.

“Ngươi không trông cậy vào ta làm vũ khí cho ngươi sử dụng? Ca cảnh cáo ngươi, một, hai, không cần ba, ngươi còn muốn lợi dụng ca, ca sẽ trở mặt đấy!”

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, bản thân hoàn toàn không có lý do ra tay với Chí.

Người này rất khách khí đối với mình, có hỏi tất đáp, dù có đến Phi Tiên môn cọ xát một phen, nhưng người này đã cố ý khống chế không phá hoại từng cọng cây ngọn cỏ bên kia.

Được gọi là một sự coi trọng.

Hơn nữa mới vừa rồi người này đối phó Tiên Mẫu, trên danh nghĩa vẫn là giúp mình xả giận, đây khiến mình ra tay thế nào?

Cuối cùng hắn làm những chuyện như vậy với đệ tử Phi Tiên môn, mặc dù cảm giác có âm mưu, nhưng trước mắt thật sự không tìm ra tật bệnh gì, ngược lại đúng là đối phương giúp nhóm người Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ.

Bản thân thậm chí còn chịu hắn một phần ân tình.

Dĩ nhiên, điểm quan trọng nhất vẫn là Thành ca không có nhu cầu gì đối với Thiên Phong thạch và Thiên Đạo.

Thứ hắn tu chính là hệ thống trọc khí, bài xích với Thiên Đạo, hiển nhiên không thể điều khiển.

Cho dù Chí xuống tay, hắn cũng không thay thế được vị trí của đối phương.

Thế nên hắn hoàn toàn không có dục vọng ra tay.

“Khương Thành!”

Ánh mắt Tiên Mẫu gắt gao nhìn chăm chú vào hắn, hình như muốn dùng ánh mắt chân thành tha thiết đả động hắn.

“Bây giờ không phải là lúc nói giỡn.”

“Thiên Phong thạch vốn là ma vật của vị diện tai họa, rơi vào trong tay người này, hậu quả thực sự không tưởng nổi…”

Thành ca xem thường nói: “Thiên Phong thạch vốn dĩ chính là đồ vật của Giáng Thần đài bọn họ, vật về với chủ thôi.”

Chương 2631: Thần khí chủy thủ

“Khương huynh nói quá đúng!”

Vẻ mặt Chí ở Phía trên bội phục, liên tục gõ nhịp xuýt xoa.

“Thứ đáng quý nhất trong giới Tu luyện, chính là loại người hiểu chuyện như Khương huynh!”

“Nói hay, nói hay!”

Đối với lời tự khích lệ mình, từ trước đến giờ Thành ca đều đón nhận theo phép lịch sự.

Thấy hắn rất có dáng điệu khoe khoang việc kinh doanh với Chí, Tiên Mẫu suýt nữa bị tức chết.

“Ngươi điên sao!”

Bây giờ nàng thất bại thảm hại, không còn vẻ thong dong bình tĩnh như trước.

“Người này có thể mượn Chúa tể Thiên Phong thạch Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, ngươi không rõ hậu quả sao?”

Khương Thành nhún vai, hoàn toàn không bận tâm: “Vậy hãy để hắn làm Chúa tể, dù sao Chúa tể như thế cũng tốt hơn ngươi.”

Những lời này của hắn giành được sự đồng ý nhiệt liệt của tất cả cao thủ Vô Địch minh tại chỗ.

“Đúng đấy, dù sao tốt hơn Bà Sa Ngọc Nhân ngươi!”

“Cho dù đổi lại người nào là chúa tể Thiên Đạo, không thể để ngươi thượng vị một lần nữa.”

“Thử nghĩ xem tất cả hành động của ngươi mới vừa rồi, ta chỉ có thể nói may nhờ người này ra tay kéo ngươi, đáng đời ngươi!”

“Bằng không, Vô Địch minh chúng ta bị giá trị Thiên Tâm đả kích, bị Vô Thượng Đạo Cực áp chế, tương lai còn có thể có đường sống?”

“Không sai, ngươi thiên vị Vô Thượng Đạo Cực, vốn dĩ không xứng với chúa tể Thiên Đạo!”

“Người phía trên kia chỉ có một mình, không có quần chúng, ít nhất sẽ không giống ngươi bên trọng bên khinh như vậy.”

Thật ra bọn họ cũng quen Chí, cũng không biết nhân phẩm người này.

Chỉ có điều trước đó không lâu Tiên Mẫu đối với Vô Địch minh như vậy, trong lòng bọn họ đã coi Tiên Mẫu là kẻ địch.

Kẻ địch của kẻ địch, đó là đương nhiên phải ủng hộ một tay.

Cho dù chỉ vì tháy ghét kẻ địch…

Trên thực tế, Khương Thành không tin tưởng Chí như vậy.

Nếu như có thể thay đổi người, dĩ nhiên hắn cũng vui vẻ toan tính đổi lại người mình.

Nhưng nhìn quanh bên cạnh, cho dù trầm ổn như Kỷ Linh Hàm, trấn định như Lam Đề, thông minh như Mâu Vũ, khôn khéo như Thương Linh, tất cả đều vĩnh viễn không đủ để chi phối cả vị diện.

Mà Huyền Minh, Bạch Vô Khải, Minh Đồng, Băng Cực làm thủ lĩnh tộc quần lâu dài, trải qua vô số cảnh tượng cũng không gánh nổi trọng trách.

Đây chính là Thiên Đạo và căn nguyên thế giới nắm trong tay, quá phức tạp, quá to!

Đúng thật sự không phải người nào lên cũng có thể làm được.

Nói trắng ra, những người này cho dù luận địa vị, tâm tính, năng lực tất cả đều không xứng với cấp độ kia.

Về phần kinh nghiệm tương quan, vậy một chút cũng không có.

Ứng cử viên thích hợp nhất thật ra chính là Tiên Mẫu, kinh nghiệm phong phú, năng lực kiểm soát hiện trường cũng mạnh, nhưng ai bảo trước đó không lâu nàng vừa hay làm trái luật?

Thế nên còn sót lại vẫn thật sự chỉ có Chí.

Tiên Mẫu sắp bị đám người này chọc tức cười.

Nàng hung hăng nhìn chằm chằm Khương Thành, lớn tiếng quát lên: "Chuyện này liên quan đến vận mệnh cả Nguyên Tiên giới, không phải là lúc các ngươi bốc đồng…"

"Đừng chụp mũ cho bọn ta!"

Thành ca trực tiếp lạnh giọng ngắt lời nàng.

"Những năm này liên tiếp có đại kiếp, các ngươi làm loạn bao nhiêu cơn mưa gió ở sau lưng? Đến bản thân cũng không nhớ rõ?"

"Ta chỉ biết là Nguyên Tiên giới cũng bị lật nhiều lần, thử hỏi lần nào không có bóng dáng các ngươi?"

Thứ hắn chỉ, không riêng Tiên Mẫu, còn có Giáng Thần giả, Vô Lăng, Di cùng với Chí phía trên.

Đối với mấy người dã tâm có ý chỉnh cá vị diện, hắn thật sự không có chút thiện cảm.

"Bây giờ những con cờ bọn ta chỉ là khoanh tay đứng nhìn một lần, ngươi không chịu nổi sao?"

Hắn trực tiếp lui trở về trong trận của Phi Tiên môn, đứng bên cạnh Kỷ Linh Hàm.

"Cứ như vậy đi, một mình ngươi có thể giải quyết thì giải quyết, không giải quyết được, đó cũng là mạng của ngươi."

Tiên Mẫu hiểu được, lần này bản thân thật sự không thể trông cậy vào hắn.

Cho nên, nàng chỉ có thể dùng đòn sát thủ cuối cùng của bản thân.

Nhìn Chí phía trên, nàng rút binh khí một lần nữa.

Tay trái có mộc trượng, tay phải có đế đao.

Cho dù như thế nào, sau khi chuyển thế nàng vẫn là một cường giả đứng đầu.

Mặc dù mất đi Thiên Phong thạch, bẩm sinh thân phận của nàng là người phát ngôn của Thiên Đạo, vẫn có thể ảnh hưởng một phần Thiên Đạo.

“Ngươi nghĩ ngươi thắng chắc rồi sao?”

Nhìn về phía chín tầng cao đài, đồng thời nàng xuất ra đế khí và thần khí.

Chỉ một thoáng trời đất mù mịt, trước mắt mọi người bị sóng to gió lớn che đậy lần nữa.

Bọn họ không khỏi âm thầm lắc đầu.

Thời kỳ hưng thịnh mới vừa rồi ngươi không đánh lại đối phương, bây giờ mất Thiên Phong thạch, lại không có ủng hộ của căn nguyên thế giới, tiếp tục đánh xuống không phải là tự rước lấy nhục sao?

Đối mặt thế công của Tiên Mẫu, Chí chỉ giơ một tay phải lên, tay không ứng đối cũng đủ.

Nhưng khi hắn thúc giục lực thanh ngăn chặn mộc trượng, trong vết đâm bỗng nhiên hiện lên hàn quang.

Ngay sau đó, một đường rạch phá hư không, đánh thẳng về phía cổ của hắn.

Đó là đường Vô Đạo kiếm rạch ra.

Tiên Mẫu không trông cậy được vào Khương Thành, vậy cũng chỉ có thể trông cậy vào Thu Vũ Tuyền đã từng nổi danh với hắn.

Nhưng Thu Vũ Tuyền vẫn còn rèn luyện ở trong bia đá Tứ Giới, cũng không thể vô cớ xuất hiện.

Huống chi cho dù có thể đi ra ngoài, cũng không thấy có vẻ nghe được hiệu lệnh của nàng.

Chẳng qua may mà Thu Vũ Tuyền không ra, Thiên Đạo chí bảo Vô Đạo kiếm sẽ có thể vô cớ bị triệu hoán tới đây dưới sự duy trì của Thiên Đạo.

Đối với thanh kiếm, Tiên Mẫu có lòng tin rất lớn.

Bởi vì nàng đã sớm nhìn thấu, thanh kiếm này mạnh hơn so với những Thiên Đạo chí bảo khác.

Mặc dù so sánh kém thần khí, nhưng dưới tình huống đánh bất ngờ, thường có thể đem hết sức đơn giản hóa cục diện vô cùng phức tạp.

Giống như lần trước Vô Lăng bị chém giết, chỉ cần thanh kiếm bị cắt thành hai đoạn, tất cả mưu kế và ưu thế của đối phương đều sắp tan thành mây khói.

Chí bận rộn ứng phó mộc trượng, hình như thật sự không chú ý tới cú đánh bất ngờ của Vô Đạo kiếm.

Mắt thấy đường kiếm thật sự va chạm vào Chí, Tiên Mẫu gần như không thể ức chế vẻ mừng rỡ như điên trong mắt.

“Đến tay rồi!”

Sự vui sướng của nàng chỉ kéo dài trong một cái chớp mắt, sau đó ngưng lại.

Bởi vì đường kiếm kia đi qua Chí vốn cũng chưa chết, thậm chí ngay cả vết thương cũng không xuất hiện.

Khương Thành phía sau đang xem cuộc chiến tận mắt thấy toàn bộ hành trình, hắn không khỏi kinh ngạc.

“Lại còn có người có thể miễn dịch Vô Đạo kiếm giống như ta?”

“Chẳng lẽ là bởi vì bản ngã của hắn, trong khoảnh khắc đó biến công kích của Vô Đạo kiếm thành không tồn tại đối với mình?”

Sau một khắc, một cảnh tượng càng thêm ly kỳ xóa bỏ suy đoán của hắn.

Một kiếm không thể đắc thủ, Tiên Mẫu quyết đoán thu trượng rút lui, đồng thời không quên thu Vô Đạo kiếm về.

Nhưng nàng đã phát hiện rất nhanh, bản thân không thu được thanh kiếm đó trở về.

Chí bảo sát phạt giống như diều đứt dây, đột nhiên chặt đứt liên lạc với nàng.

Tia sáng chợt lóe trong hư không, Vô Đạo kiếm được Chí giữ vững vàng ở tay phải.

“Cái này không thể nào!”

Tiên Mẫu không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

Đây chính là Thiên Đạo chí bảo. Một vũ khí chuyên thuộc về mình - người phát ngôn của Thiên Đạo.

Trừ khi mình chủ động phân phát ra ngoài, nếu không không ai có thể cướp được.

“Tại sao không thể?”

Chí chậm rãi vung tay phải lên, cẩn thận tỉ mỉ nâng Vô Đạo kiếm, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ tình cảm khác thường.

“Đây vốn dĩ là binh khí của ta.”

Tiên Mẫu chưa kịp phản bác thì thấy hàn quang của thanh trường kiếm lạnh thấu xương chợt co rút lại biến ảo, hóa thành một thanh đoản kiếm màu xanh.

Đoản kiếm thông bên trong chuôi kiếm, cũng chỉ có một thước hơn, có lẽ nên gọi nó là chủy thủ thì hợp hơn.

Nhìn thanh chủy thủ, Thành ca ở nơi xa không khỏi mở to hai mắt nhìn, tràn đầy vẻ khó có thể tin nổi.

“Không thể nào?”

“Vô Đạo kiếm chính là chủy thủ - một trong bốn thần khí?”

Chương 2632: Hơi thở của Chỉ Dư

“Đúng vậy.”

Chí mỉm cười gật đầu.

“Đây chính là thanh chủy thủ ta từng dùng. Lúc thế giới đầu tiên biến mất, căn nguyên hóa thành Hỗn Độn tử ngọc tủy sau đó được chế tạo thành thanh chủy thủ này.” Trong lòng Khương Thành như có hàng nghìn con ngựa lao vun vút.

Lần đầu hắn nghe đến thanh chủy thủ này là qua lời của Di.

Sau này hắn còn tưởng thanh chủy thủ đó đã mất tích sau cái chết của Thiên Thần.

Vì thế có không biết bao nhiêu người quyết tâm tìm kiếm, thế nhưng vẫn không thể tìm thấy.

Không ngờ, họ tìm đủ mọi nơi vẫn không biết nó đang ở ngay đây.

Thật ra chỉ cần nghĩ kỹ lại là sẽ sớm phát hiện ra manh mối.

Hắn cứ nghĩ rằng vì Thu Vũ Tuyền nên Vô Đạo kiếm mới có thể mạnh hơn các Thiên Đạo chí bảo khác.

“Ngươi cố ý sao?”

Kể cả có là Thiên Đạo chí bảo, thế nhưng Vô Đạo kiếm còn xuất hiện sớm hơn cả Bà Sa Ngọc Nhân, vậy nên mãi đến lúc này Tiên Mẫu cũng mới biết được sự thật.

Trước đó, nàng quả thật không nghĩ rằng món chí bảo này có vấn đề.

Chí buông tay phải, chủy thủ hắn cầm vẫn đang lóe lên ánh sáng lạnh lẽo đến đáng sợ, tuy nhiên có lẽ sức mạnh của nó còn mạnh hơn cả Vô Đạo kiếm.

“Ngươi hiểu nhầm rồi.”

Không phải tội mình gây ra, nên hắn muốn biện giải một chút cho mình.

“Lúc ấy ta cũng coi như đã bị Thiên Đạo giết chết, nên dĩ nhiên Chủy diệt không trở thành chiến lợi phẩm của Thiên Đạo.”

“Chính nó đã cải tạo Thiên Đạo chí bảo, nếu ngươi muốn trách thì cứ trách nó.”

Dĩ nhiên Tiên Mẫu không thể trách mắng Thiên Đạo.

Nhưng nàng cũng biết, chuyện đằng sau vũ khí này không hề đơn giản như vậy.

Dù là lý do đúc được Chủy diệt không hay tại sao nó lại biến thành Thiên Đạo chí bảo, hoặc vì sao nó lại có nguồn gốc từ Thu Vũ Tuyền, tất cả đều có ẩn ý.

Nhưng bây giờ tất cả chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Quan trọng là nàng nên làm thế nào để xoay mình.

Chỉ là, con át chủ bài cuối cùng là Vô Đạo kiếm cũng đã thuộc về người kia, nàng thật sự không nghĩ ra cách gì để phá vỡ tình cảnh này.

Sức mạnh của một mình Chí đã vượt qua cả những gì nàng nghĩ, hắn sắp xếp mọi chuyện lâu vậy rồi, chắc chắn không còn kẽ hở. Đối đầu với kẻ địch như vậy khiến cho nàng cảm thấy vô cùng bất lực.

Mà bây giờ người trong cuộc ngoại trừ hối hận vẫn chỉ có hối hận.

Nếu biết trước chuyện xảy ra sau khi khống chế Thiên Phong Thạch, điều đầu tiên nàng làm là dùng tất cả mọi cách để thả Cẩn và Lăng!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn chỉ có thể trông cậy vào Thành ca.

“Khương Thành! Ngươi nhất định phải ngăn hắn lại, ngươi khác ta, nếu hắn có thể điều khiến được Thiên Đạo và căn nguyên, chắc chắn chúng ta sẽ rơi vào kết cục không thể cứu vớt nổi.”

Thành ca đang định cãi lại rằng ngươi cũng chẳng tốt lành gì, bỗng nghe thấy giọng nói hốt hoảng của nàng.

“Cẩn và Lăng đang rèn luyện trong bia đá, bị ta phong ấn bên trong Thiên Phong thạch…”

Sau khi nói vị trí, nàng lại dặn dò nghiêm túc: “Ta nhớ ngươi có thể đi thẳng đến đó mà không gặp trở ngại đúng không? Nếu muốn đến đó giúp họ thoát ra, bây giờ ngươi phải đánh bại người này mới có thể có được một tia hy vọng!”

“Nhớ đó, trước hết phải kiên nhẫn, đừng có đối đầu trực tiếp với hắn…”

Thành ca không thích nghe mấy lời này của nàng. Nàng có ý gì, vừa thấy Chí cầm thần khí đã nghĩ rằng hắn đánh không lại sao?

Lại còn bắt đầu dạy hắn cách làm việc?

Chẳng đợi hắn nói gì, Chí đã vung dao găm.

Mà mục tiêu của hắn chính là Tiên Mẫu.

Hắn không định giữ lại tai họa ngầm này.

Trong không khí bỗng xuất hiện một đường thẳng, thế nhưng Tiên Mẫu đang bị trói lại cảm thấy được sự khác biệt giữa chủy thủ và Vô Đạo kiếm.

Không chỉ bởi nó có thể phá hỏng Thiên Đạo, mà vì đường thẳng kia hoàn toàn không có quá trình xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt, vừa mới phóng ra, nó đã xuất hiện trên người nàng.

Mà nàng hoàn toàn chẳng có cơ hội để né tránh, giống như bị khóa cứng tại chỗ, dù là hồn phách, ý thức, cơ thể hay tiên lực đều bị nó kéo ra. Chỉ có thể chờ bị nó xâu xé.

Vô Đạo kiếm vốn đã ngang ngược, sau khi hóa thành chủy thủ, nó còn càng ngang ngược hơn.

Từ nhiều năm về trước, có rất nhiều tiên nhân đều tranh cãi, thảo luận về một chủ đề.

Đó là, đều là Thiên Đạo chí bảo nhưng nếu Trọng Nguyên thuẫn - chí bảo có thể ngăn cản bất cứ đòn tấn công và Vô Đạo kiếm - chí bảo có thể cắt được tất cả va vào nhau, thì rốt cuộc thứ nào sẽ chiến thắng.

Bây giờ, cuối cùng cũng có đáp án cho câu hỏi này.

Ầm!

Phía trên Trọng Nguyên thuẫn chắn trước ngực Tiên Mẫu hiện lên một đường thẳng, sau đó nó vang lên một tiếng nổ nhỏ.

Mảnh vụn màu nâu đen bắn tán loạn.

Sau khi xác định được mục tiêu, Chủy diệt không không cắt phẳng lỳ như ra Vô Đạo kiếm, mà phá hỏng hoàn toàn.

Sau khi Trọng Nguyên thuẫn bị phá hủy, trên người Tiên Mẫu cũng xuất hiện một đường thẳng.

Ầm!

Nàng cũng hóa thành vô số mảnh vụn trong suốt sáng long lanh, sau đó nổ tung.

Không hề có máu bắn tung tóe như một sinh vật có máu thịt, mà trái lại giống một món đồ sứ tinh xảo bị đập nát.

Đứng ở hiện trường như những tiên nhân khác nhưng Khương Thành chỉ im lặng đứng nhìn, không định nhúng tay.

Hắn và Tiên Mẫu không những không phải bạn, mà trước kia nàng còn coi hắn là kẻ thù, ban nãy còn định lợi dụng hắn.

Huống chi trước đó không lâu, nàng còn gây khó dễ, định ra tay với Vô Địch minh và Phi Tiên môn. Có thể nói, họ là kẻ thù.

Sau khi các mảnh vụn văng tung tóe, ánh nắng chiếu xuống những mảnh vụn, trông đẹp đẽ chói mắt như những đợt pháo hoa.

Thế nhưng chúng không rơi xuống đất như Trọng Nguyên thuẫn.

Cũng chẳng biết mất không dấu vết.

Mà chúng lại bỗng nhiên trôi nổi lơ lửng trong không khí.

Rồi ngay sau đó, chúng tập hợp về cùng một phía.

Quá trình này rất ngắn, gần như chỉ trong nháy mắt.

Nhưng những người ở đây đều là cao thủ, chỉ trong nháy mắt này họ đã cảm nhận được một luồng hơi thở thần thánh từ xa xăm.

Nó không hề giống của bất cứ sinh vật nào, mà là của Thần Linh trong tưởng tượng.

Đó là khí tức thuộc về Bà Sa Ngọc Nhân lúc nàng còn chưa chuyển thế.

Tất cả các mảnh vụn đều tập hợp lại rồi ngưng tụ thành một viên ngọc màu trắng to khoảng cái móng tay.

Luồng hơi thở vừa rồi cũng biến mất hoàn toàn.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía viên ngọc, họ không hề cảm nhận được bất cứ hơi thở nào, cứ như nàng đã rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Tất cả những người ở đó đều thắc mắc.

“Tiên Mẫu chết rồi sao?”

“Hay liệu sau này nàng có thể sống lại được không?” Họ không chú ý thấy sắc mặt của Khương Thành đã nhanh chóng

thay đổi.

Khác với những người khác, ban nãy trong số các mảnh vỡ kia, hắn nhận ra một mảnh vỡ bình thường có hơi thở quen thuộc của Chỉ Dư.

Đó là người mà hắn không thể nào quên sau trận chiến tranh đoạt thần vị ở kỷ nguyên đầu tiên, cũng là điều mà hắn tiếc nuối.

Bỗng nhiên hắn nhận ra một điều gì đó.

Quả nhiên Chỉ Dư không phải là một giấc mộng, nàng có liên quan đến Bà Sa Ngọc Nhân!

Hắn không kịp suy nghĩ tỉ mỉ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lý do tại sao lại như vậy, vì bên trên, Chí lại vung chủy Diệt Không, nhắm về phía viên ngọc.

Hắn không cho Tiên Mẫu bất cứ cơ hội nào để sống lại từ đống tro tàn.

Hắn vung chủy thủ, đường thẳng sợi dây kia lại xuất hiện, tuy nhiên nó chưa kịp xác định mục tiêu đã bị Khương Thành cản lại.

“Dừng ở đây đi.”

Đường thẳng kia lóe lên rồi biến mất, Thành ca cũng không bị cắt nát.

Chương 2633: Cắn nuốt Thiên Đạo

“Ngươi định cứu nàng sao?”

Chí nhíu mày, không chỉ Khương Thành cản hắn nhổ cỏ tận gốc, mà còn vì đòn ban nãy không hề khiến cho hắn bị thương.

Đây là chuyện không thể nào.

Trước kia Vô Đạo kiếm không thể khiến Khương Thành bị thương, đó là vì lúc ấy chí bảo này là vũ khí của Thiên Đạo, mà hắn lại miễn dịch với sát thương trực tiếp từ Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ Vô Đạo kiếm đã trở thành Chủy diệt không, không chỉ mạnh hơn trước mà nó cũng đã không còn liên quan đến Thiên Đạo, chỉ còn là một món thần khí bình thường.

Vậy mà trong tình cảnh này, Khương Thành vẫn không bị thương?

Dĩ nhiên Thành ca cũng nhận ra điều đó.

“Đúng rồi, ta quên không hỏi, có phải ta là Sơ chuyển thế hay không?”

Hắn cảm thấy chỉ có lời giải thích này là hợp lý. Dù sao tứ thần khí đều do Sơ chế tạo, cũng chỉ hắn có thể miễn dịch sát thương từ thần khí?

Với câu hỏi bất chợt này, Chí chỉ ngẩn người ba giây rồi dở khóc dở cười lắc đầu.

“Ha ha? Ngươi nghĩ gì vậy?”

“Đúng là Sơ đã đi nhưng ngươi không phải là hắn.”

“Đúng là rất kỳ lạ khi ngươi có thể kháng sát thương từ Chủy diệt không…”

Hắn ngẫm nghĩ một lát cuối cùng tạm thời bỏ nghi vấn đó sang một bên.

“Ngươi muốn giữ lại Bà Sa Ngọc Nhân sao?”

“Đúng thế.” Khương Thành trả lời không chút do dự.

Những năm gần đây, hắn gần như mất hết hy vọng trong việc tìm kiếm Chỉ Dư.

Bây giờ vất vả lắm mới tìm thấy manh mối, dĩ nhiên hắn sẽ không từ bỏ.

Chí hạ giọng nói: “Nhưng nàng là kẻ thù của ta.”

“Ta biết.”

Chí hiểu rõ ý nghĩ của hắn.

Nếu như hắn kiên quyết phá hủy viên ngọc kia, chắc chắn Khương Thành sẽ chọn ra tay với hắn.

“Thôi, dù sao các ngươi cũng không gây ra chuyện gì được đâu.”

Hắn không tiếp tục vung chủy thủ về phía Khương Thành mà từ từ đứng dậy khỏi vương tọa hắc thạch.

“Muốn để nàng hồi phục cũng đơn giản thôi, ngươi chỉ cần bỏ viên ngọc kia vào biển Thiên Đạo, để lực Thiên Đạo từ từ chưa trị cho nàng là được.”

“Nhưng ta có thể cá với ngươi, ngươi mãi mãi cũng không làm được chuyện đó.”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên.”

Chí nói vậy, đồng thời giơ tay trái lên trên đỉnh đầu.

Hắn đứng sừng sững, dáng vẻ như đang chống đỡ cả bầu trời.

Mà “Biển Thiên Đạo” trên đỉnh đầu hắn bỗng xuất hiện gió cuốn mây bay, vòi rồng điên cuồng gào thét, vô cùng dữ dội.

Trong chốc lát, trời đất thay màu. Khương Thành cảm thấy, lúc này cả Nguyên Tiên giới đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đây cũng không phải là ảo giác.

Tuy vạn vật tuần hoàn ở Nguyên Tiên giới, thế nhưng giữa chúng vẫn tồn tại pháp tắc thiên địa, tuy nhiên dù sao pháp tắc cũng chỉ là một hệ thống, nó cần phải có linh hồn.

Linh hồn đó là Thiên Đạo.

Thiên Đạo xuất hiện bất thường, tất cả đều sẽ mất khống chế.

“Ngươi định làm gì?” Hắn híp mắt nhìn chằm chằm Chí.

Chẳng lẽ người này định học theo Thánh Hoàng, cắn nuốt và thay thế Thiên Đạo?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

Sau đó, dù là chưởng môn hay tộc trưởng của các gia tộc của Vô Địch minh, cho đến Vô Thượng Đạo Cực, Cổ Thánh hay những Thánh Tôn đều không thể bình tĩnh được nữa.

“Chẳng lẽ người này cũng muốn khống chế Thiên Đạo!”

“Hắn muốn phá hủy thế giới này sao?”

“Điên rồi! Hắn điên rồi!” “Nhất định phải ngăn hắn lại!”

Rất nhiều người không hẹn mà cùng tấn công về phía đài cao chín tầng, có người muốn bảo vệ vòng tuần hoàn của Nguyên

Tiên giới, có người lại nhân lúc hỗn loạn muốn kiếm một chén canh.

Trước kia họ không có cơ hội nhúng chàm Thiên Đạo, dù sao Tiên Mẫu cũng bảo vệ quá nghiêm ngặt.

Có điều họ cũng nhanh chóng nhận ra, cơ hội này cũng chẳng hề có liên quan gì với mình.

Những đòn mà họ tấn công lên đài cao không những bị cản lại mà còn khiến họ bị phản đòn thương nặng.

Cả đài cao kia như sống lại, nó hóa thành một con thú to lớn đáng sợ không thể trêu chọc.

Ngay lúc ấy, không biết có bao nhiêu tiên nhân nôn ra máu, ngã xuống đất, ngất xỉu.

“Khương Thành!”

Chí chẳng để ý đến những người đó, có lẽ với hắn mà nói, người duy nhất đáng để hắn quan tâm cũng chỉ có Khương Thành.

“Ngươi đã bỏ lỡ cơ hội ngăn cả ta, thật ra lúc nãy ngươi nên nghe theo Bà Sa Ngọc Nhân.”

Nói xong, biển Thiên Đạo bắt đầu chảy ngược, nhanh chóng chui vào mi tâm của hắn. Nhìn từ đằng xa, sức mạnh hai bên chênh lệch rất lớn lớn.

Biển Thiên Đạo như một con lốc khổng lồ, nó hóa thành cái phễu nhanh chóng chui vào cơ thể tưởng chừng như bé nhỏ ở bên dưới.

Hơi thở của Chí bắt đầu phình lên bằng mắt thường.

Ngay sau đó xuất hiện cảnh tượng long trời lở đất, thiên địa đảo ngược, như là tận thế.

Sau khi Thiên Đạo bị cắn nuốt, cả Nguyên Tiên giới hoàn toàn mất khống chế.

Nếu không phải tiên nhân, chắc chắn sẽ không thể sống sót trong tai nạn này.

Nhưng trong số họ, rất nhiều người cũng chỉ có thể chống đỡ được lúc đầu, nếu cứ kéo dài, có rất nhiều tiên nhân sẽ dần suy

yếu khi không có vị diện để sinh tồn.

Đây là một tai nạn cực lớn.

“Ngươi muốn phá hủy Nguyên Tiên giới đúng không? Đừng có tùy tiện như vậy!”

Mặc dù không muốn nhiều chuyện nhưng lần này Khương Thành không thể không rút kiếm xương, vì đây không phải chuyện nhỏ.

Đằng sau hắn cũng có rất nhiều người bị ảnh hưởng.

Khương Thành rút kiếm xương, nhảy lên đài cao chín tầng.

Ngay sau đó, kiếm đạo thập tam trọng có lực trọc bao phủ cả người của Chí.

Vì có kinh nghiệm từ lần đấu trước, nên hắn hiểu người kia có thể dùng lực thanh duy trì kiếm đạo thập tứ trọng sau đó đánh trả, vậy nên hắn còn dùng cả nguyên thuật tam thiên trọng.

Lần trước hắn cũng dựa vào đòn sát thủ này mới có thể đánh bại Chí.

Nhưng lần này, hắn lại không thành công.

Đòn tấn công mang sức mạnh hủy diệt thiên địa đánh vào người Chí, sau đó cứ vậy mà xuyên thẳng qua.

“Ngươi chỉ mạnh đến thế thôi sao?”

Trong nháy mắt Khương Thành hiểu ra người kia đang làm gì.

Hắn cũng hiểu tại sao lúc trước Chí lại nói cuối cùng mình không ngăn được hắn.

Trước đó ở Phi Tiên môn, Chí đã từng đánh một trận với hắn.

Lần đó hắn không thể hóa giải đòn tấn công của mình mà phải cố gắng chống đỡ.

Thế nhưng bây giờ, hắn đã có thể làm được.

Vì sau khi cắn nuốt Thiên Đạo, hắn mạnh hơn rất nhiều.

Lực trọc và nguyên thuật tam thiên trọng của hắn xuyên qua người Chí, đánh vào hư không.

Oanh!

Một tiếng nổ inh tai nhức óc vang lên, kéo theo đó là vô số hiện tượng bất thường.

Lúc này đây, Khương Thành lại có thể nhìn thấy căn nguyên của thế giới.

Khác với lần trước trên con đường vàng kim, lần này căn nguyên thế giới đã có hình dạng hoàn chỉnh.

Nếu như trước đó nó là một mặt trời chói chang tỏa ánh sáng chói mắt vậy lần này nó lại là một tinh hệ mênh mông, chứa đựng sự kỳ diệu mà suốt đời vô số sinh vật cũng không thể hiểu rõ.

Khương Thành không biết mình đã phá vỡ ranh giới nào mà bất ngờ chạm vào nó, hay do nó thấy Thiên Đạo gặp bất trắc nên chủ động xuất hiện mình.

Dù sao thì cuối cùng lực trọc và nguyên thuật tam thiên trọng của hắn cũng đánh vào nó.

Dựa theo lời Chí nói, vốn dĩ lực trọc còn mạnh hơn lực căn nguyên.

Thế nhưng sau khi nó bị kiếm đạo thập tam trọng đánh vào lại như ném một hòn đá xuống hồ nước.

Chỉ tạo nên vài gợn sóng lăn tăn sau đó biến mất không dấu vết.

Sức mạnh hai bên chênh lệch quá lớn, một chút lực trọc chẳng đáng chú ý.

Tuy nhiên may mà vốn dĩ Thành ca cũng không định phá vỡ căn nguyên thế giới, người thật sự có ý định đó là Chí.

Hắn mượn cơ hội cắn nuốt Thiên Đạo để chạm vào căn nguyên thế giới.

Chương 2634: Thần khí trấn căn nguyên

“Thậm chí đến cả căn nguyên hắn cũng muốn thôn phệ!”

Ở nơi xa, những Tiên nhân đứng ở nơi đã không có một chút an ổn, kinh hãi hét lên.

Bọn họ tựa như là bị đâm mấy đao, cả người giống như mất khống chế, trong đầu chỉ có một ý nghĩ nhất định phải xé xác người đó ra.

“Hắn điên rồi! Điên rồi!”

“Ngăn hắn lại! Ai có thể ngăn con quỷ dữ đó!”

Thiên Đạo bị thôn phệ chính là cảnh tượng của tận thế.

Nhưng chỉ cần căn nguyên thế giới vẫn còn đây, sớm muộn gì cũng có thể dựng dục ra một Thiên Đạo mới, khiến cho Nguyên Tiên giới dần dần khôi phục tuần hoàn.

Mặc dù quá trình đó phải mất rất nhiều thời gian, có thể là chục tỷ năm, có thể là trăm tỷ năm, nhưng nói chung trong số bọn họ vẫn có rất nhiều người có thể trụ lại đến ngày đó.

Mà nếu căn nguyên thế giới cũng bị thôn phệ thì thật sự không còn gì nữa.

Cái gì cũng mất hết, hoàn toàn chấm hết.

Mất đi toàn bộ Nguyên Tiên giới, bọn họ không còn có thể hấp thu bất kỳ khí tiên nguyên nào, cũng không thể có được căn nguyên quy tắc chống đỡ, thiên tài bảo địa hay đan dược kỳ trân gì đó, về sau sẽ không còn xuất hiện nữa.

Lang thang trong loạn lưu hỗn độn đầy nguy hiểm, chẳng mấy xống bọn họ sẽ suy bại, không có bất kỳ hi vọng gì, sớm muộn sẽ diệt vong toàn bộ.

So với điều này, những tai họa trước đây đều có thể coi là nhẹ nhàng.

Bọn họ muốn ngăn cản, nhưng ngay cả Đài cao chín tầng bọn họ cũng không thể tiếp cận được.

Thế là rất nhiều Tiên nhân chỉ có thể đặt hi vọng vào thất bại.

“Hắn không thể thành công!”

“Hắn đây là muốn chuốc lấy diệt vong, sẽ chết rất thảm!”

“Không ai có thể thôn phệ căn nguyên, ai cũng không có khả năng tiếp nhận nguồn lực lớn đến như vậy!”

“Không thể trực tiếp hấp thu căn nguyên thế giới, bất kể là kẻ nào cũng không làm được…”

Kỳ thật bọn họ cũng không nói sai.

Căn nguyên thế giới quá mức rộng lớn, và nó đủ hỗ trợ năng lượng vận chuyển một thế giới.

Bây giờ rót vào thể nội của một người, ai là người có cái khẩu vị này chứ?

Nếu trên đời này có truyền công, vậy bây giờ giống như là rót toàn bộ tiên lực của một Cổ Thánh vào khí hải của một Chân Tiên, người sau căn bản là không có khả năng chịu được.

Huống hồ khí tiên nguyên là do căn nguyên thế giới trải qua một loạt quá trình chuyển hóa phức tạp mà tạo ra, cả hai vẫn là hai thứ khác nhau.

Thật sự mà tính đến, càng giống như rót tiên lực của Cổ Thánh cho võ giả chỉ tu luyện qua linh lực ở Tôi Thể, chưa từng tiếp xúc với tiên lực.

Căn bản là sau khi không thể chống đỡ, ngay giây đầu tiên đã bị no trướng, sau đó nổ tan thành tro bụi không chút dư thừa.

“Tự chuốc lấy diệt vong!”

“Hắn đây là đang muốn tự sát!”

“Hắn sẽ chết rất thảm!”

Với loại mong ước đẹp đẽ này, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra cục diện có vẻ tốt hơn so với họ dự đoán.

Sau khi căn nguyên khổng lồ của thế giới bị kéo tới, nó không bị hấp thu trực tiếp giống như Thiên Đạo trước đó, mà dừng lại ở phía trên.

Chí giơ tay trái lên cao, căn nguyên thế giới lại rung động kịch liệt, tựa như muốn rời khỏi nơi này.

Được một lúc, hai bên có dấu hiệu giằng co lẫn nhau.

Cho dù là thực lực cá nhân của hắn, đương nhiên cũng không có khả năng lay động toàn bộ căn nguyên thế giới, kia hoàn toàn giống như kiến càng lay cây.

Sở dĩ hắn có thể làm ra trạng thái ngươi tranh ta đoạt này chủ yếu là bởi vì Thiên Đạo có ảnh hưởng đến căn nguyên thế giới, làm suy yếu sức chống cự của căn nguyên thế giới.

Mặt khác, dị bảo Thiên Phong thạch này cũng cung cấp cho hắn sự trợ giúp.

Nếu không hắn sẽ chỉ giống như lực trọc của Khương Thành vừa rồi, nhấn chìm trong căn nguyên thế giới, tóe ra một vài gợn sóng rồi biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Chí không thôn phệ được căn nguyên thế giới, vậy còn tốt.

“Ha ha, hắn không làm nổi!”

“Ta đã biết hắn không làm được việc này! Trên đời này vốn không tồn tại người có thể trực tiếp hấp thu căn nguyên thế giới!”

“Lòng tham không đáy, đúng là suy nghĩ hão huyền!”

“Hắn sẽ gặp báo ứng…”

Bọn họ vừa nói dứt lời, chỉ thấy thấy chí đưa tay vào ngực áo lấy ra một Hộ Tâm kính mặt ngoài hình cung màu bạc.

Hộ Tâm kính kia trơn nhẵn không gì sánh bằng, không có bất kì khe hở nào, hoàn toàn là tự nhiên.

Nhìn thấy Hộ Tâm kính này, Khương Thành nhịn không được mà nhếch khóe miệng lên.

“Quái thật, sao Hộ Tâm kính này lại rơi vào tay ngươi vậy? Ngươi cũng hạ thủ với Lăng à?”

Chí mỉm cười đầy ẩn ý với hắn.

“Làm sao có thể chứ, ta với nàng còn không thể gặp mặt.”

“Chỉ là dùng chút thủ đoạn khác mà thôi, yên tâm đi, nàng vẫn sống rất tốt.”

Vừa nói, hắn vừa tháo mũ quan một lần nữa.

Bao gồm cả mộc trượng tuôn ra lúc hắn “chém giết” Tiên Mẫu, và chủy thủ do chính hắn sở hữu, bốn Thần khí đều lơ lửng xung quanh hắn ta.

Khương Thành đã hoàn toàn bó tay đối với lão này rồi.

Xem ra bây giờ những bố cục bên trong của hắn còn bao gồm cả bộ tứ Thần khí.

Rốt cuộc là người này có bao nhiêu cái chuẩn bị đằng sau?

“Ngươi thật đúng là một nhân tài đấy, đây là muốn chơi trò thu thập à?”

“Quá khen quá khen, chỉ là trùng hợp may mắn thôi, ta vốn dĩ không có ôm kỳ vọng lớn như vậy.”

Cũng không phải là chí khiêm tốn mà là trên thực tế là như vậy.

Nếu như mộc trượng còn trên tay Vô Định Thánh Chủ, vậy thì hắn nhất định là không lấy được.

Nếu như Hộ Tâm kính còn là những mảnh vỡ nằm trong kho của hệ thống của Khương Thành, vậy thì hắn cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm mà thôi.

Nếu không phải lần đó Di thất bại thảm hại, hoàn toàn rời khỏi sân khấu, hắn cũng không lấy được mũ quan.

Nhưng mà không có cách nào, những điều này đều đã xảy ra.

Sau khi bốn Thần khí thoát ly, bay bốn phương tám hướng, rất nhanh ngừng lại ở bốn nơi hẻo lánh của căn nguyên thế giới.

Bốn quang mang đen, xanh, đỏ, trắng phóng lên tận trời, xen lẫn thành một mảnh, trong nháy mắt bao phủ hình dáng bốn Thần khí.

Căn nguyên thế giới vốn đang rung động kịch liệt lại quỷ dị yên tĩnh lại ở dưới ánh sáng bao phủ này, giống như bị khóa lại.

Khương Thành cũng được mở rộng tầm mắt.

“Mẹ nó! Hóa ra tứ Thần khí còn có thể chơi được như vậy?”

Hắn trái lại muốn can ngăn và ngăn cản, nhưng “bản ngã” của Chí càng ngày càng mạnh, bất luôn mình công kích mạnh cỡ nào cũng không thể chạm tới bên cạnh đối phương.

Là thật sự hữu tâm vô lực.

Mắt thấy căn nguyên thế giới giống như bị hàng phục, những Cổ Thánh và Thánh Tôn ở đây đều hoàn toàn điên rồi.

“Không!”

“Không thể để cho hắn muốn làm gì thì làm được!”

“Người này muốn hủy đi hết thảy, hắn muốn xóa sổ tất cả!”

“Con quỷ này rốt cuộc là từ đâu mà ra…”

Khương Thành không có nhập hội gào thét của bọn họ mà là yên lặng ấn mở hệ thống, tìm được kỹ năng “trao đổi”, dự định cùng Chí trao đổi một đợt.

Hoặc là dùng tước đoạt, xóa sạch “bản ngã” của Chí.

Nhưng hệ thống vạn năng lại biểu thị lần này vượt quá tiêu chuẩn.

Sau khi mục tiêu bị khóa là Chí, hệ thống lập tức biểu hiện không cách nào trao đổi.

Mà ngược lại tước đoạt “bản ngã” thì có thể dùng được, chỉ là tiêu tốn hơn năm nghìn tỷ huyền tinh, và trị giá còn tiếp tục tăng vọt khi khí tức của Chí mạnh lên.

Hiện tại giá trị tài sản ròng của Khương Thành còn không đến năm trăm tỷ huyền tinh, chỉ đành từ bỏ cái ý nghĩ không thiết thực này.

Mà đảo ngược thời gian thì càng không thực tế, bởi vì quá khứ còn liên quan đến căn nguyên thế giới, Thiên Đạo và rất nhiều sinh linh lớn mạnh ở đây, so với tước đoạt còn đắt giá hơn.

“Thời khắc mấu chốt lại không được việc, thật sự là uổng phí bình thường ca tín nhiệm ngươi như vậy!”

Đóng lại bảng hệ thống, Khương Thành không thể không bắt đầu cân nhắc đến thủ đoạn cuối cùng.

Cũng ngay lúc này, căn nguyên thế giới cuối cùng cũng chạm vào đầu ngón tay của Chí.

Sau khi cả hai đụng vào nhau, hào quang nhiếp nhân tâm pháp lộng lẫy đến chói mắt, ngay sau đó ba nghìn căn nguyên quy tắc xuất hiện trên bầu trời.

Chương 2635: Ba ngàn căn nguyên quy tắc

Thực tế, sau khi hấp thu Thiên Đạo, Chí nhất định phải hấp thu căn nguyên thế giới.

Bằng không đạo của bản thân quá mạnh mẽ, một thân tu vi của hắn cũng không thể chịu tải được đạo mạnh như vậy.

Giống như trước đây đẳng cấp vị diện bị cường độ Thiên Đạo vượt qua cũng chỉ có Tiên Mẫu mới điều hòa được, nếu không Nguyên Tiên giới đã mất cân bằng từ lâu rồi.

Tu vi phải cố gắng đồng bộ với cường độ đạo tâm, ngay cả Chí cũng không ngoại lệ.

Nếu không thể thành công hấp thu căn nguyên thế giới, một khi nuốt chửng Thiên Đạo, sớm muộn gì hắn cũng phải chịu kết cục diệt vong vì thế giới trong cơ thể mất đi sự cân bằng.

Nhưng căn nguyên thế giới nào có dễ nuốt chửng như vậy.

Là nguồn gốc của tất cả sức mạnh trên thế giới, nó chưa bao giờ là thứ mà sinh linh có thể trực tiếp nhúng chàm.

Khi hai bên tiếp xúc, dưới tình huống căn nguyên thế giới không có sự chỉ huy của Thiên Đạo, cũng không có pháp tắc thiên địa ước thúc, nó sẽ tự động trừng phạt người dám ngấp nghé nó.

Mà cách thức công kích của nó chính là ba ngàn quy tắc.

Ba ngàn căn nguyên quy tắc như ba ngàn mặt trời chiếu rọi trên tầng không cao ngất, tản ra thần uy vô biên.

Bất cứ quy tắc nào cũng đủ để tạo thành sự đả kích mang tính hủy diệt đối với tất cả Cổ Thánh tại hiện trường.

Mà giờ đây, ba ngàn quy tắc cùng phát động sẽ là cảnh tượng thế nào?

Huống chi, ba ngàn căn nguyên còn đang tự động hợp thành nguyên thuật dưới sự hỗ trợ của sức mạnh thần bí nào đó.

Trước đây Khương Thành từng sử dụng tam thiên trọng nguyên thuật nhưng so với tam thiên trọng nguyên thuật được tạo thành từ ba ngàn căn nguyên thì vẫn còn kém nhiều lắm.

Hắn hầu như có thể nhận định, Chí không tiếp nổi một kích này.

Dù Chí có Bản Ngã chi đạo thần bí cũng chẳng ích gì, vì đòn công kích mạnh nhất của vị diện đã vượt trên tất cả.

“Khương Thành!”

Đối mặt với ba ngàn căn nguyên sắp giáng xuống, ánh mắt vẫn luôn lạnh nhạt của Chú cũng trở lên điên cuồng.

“Ngươi có thấy không?”

“Ngươi có cảm nhận được không?”

“Không phải Thiên Đạo, cũng không phải pháp tắc thiên địa, loại cấm chế thần bí này chắc chắc là vì ta đã phá vỡ ranh giới nào đó.”

“Ha ha, Sơ đã đúng…”

Hắn không hề hoảng hốt, sợ hãi vì nguyên thuật kinh khủng do ba ngàn căn nguyên hội tụ thành, trái lại tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Mà ngay sau đó, nguyên thuật hóa thành một đóa sen cực lớn giáng xuống.

Đúng lúc Khương Thành và mọi người cho rằng Chí sẽ bị tiêu diệt triệt để, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Đóa sen lóng lánh rực rỡ đột nhiên tan rã trên đầu hắn.

Ba ngàn cánh hoa bung tỏa tầng tầng lớp lớp, lại phân giải thành ba ngàn căn nguyên.

Cảnh tượng này khiến những người có mặt không khỏi kinh ngạc, càng nhiều hơn là thất vọng.

Rất nhiều người thầm oán hận, ba ngàn quy tắc sao lại vô dụng như vậy, còn chưa giết chết tên ma đầu kia đã héo rũ rồi, không thể chịu nổi.

Nhưng rất nhanh, họ đã ngạc nhiên thốt lên.

“Chuyện gì thế này?”

“Gì vậy?”

“Phi Tiên Môn… làm sao thế?”

“Còn cả tộc nhân Huyền tộc!”

Chỉ thấy những cánh hoa đại diện cho căn nguyên quy tắc khác nhau bắn ra, bay về phía đám người. Không chờ mọi người phản ứng và né tránh, chúng đã đánh trúng hai nghìn chín trăm chín mươi chín người.

Còn một căn nguyên cuối cùng lại không chui vào Thiên Phong thạch.

Trong đó hơn một ngàn người là đệ tử Phi Tiên Môn.

Đám đệ tử tứ đại Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn, Mạc Trần, Thiện Thái hầu như không một ai trốn thoát.

Mà Mâu Vũ, Thương Linh, Huyền Minh bên cạnh cũng bị cánh hoa bắn trúng.

Ngay cả Tam Nhãn Hổ xen lẫn phía sau đám người hóng hớt, chuẩn bị thấy tình thế không ổn là chuồn thẳng cũng bị một cánh hoa trong số đó đánh trúng một cách chuẩn xác.

Tương tự còn có Mãng Dã mở ra một vết nứt không gian, lặng lẽ quan sát bên này.

Trừ họ ra, bên phía Huyền tộc cũng có gần hai nghìn tộc nhân cấp Thánh Tôn bị cánh hoa công kích.

Những người trúng cánh hoa căn nguyên hầu như mất đi ý thức trong nháy mắt.

Sau đó lập tức bị truyền tống đến gần căn nguyên thế giới.

Mà mi tâm của họ đang toát ra từng hư ảnh lăng tinh trong suốt.

Khương Thành thấy đám Kỷ Linh Hàm xảy ra chuyện tất nhiên không thể ngồi yên được.

Nhưng rất nhanh, hắn đã phát hiện đệ tử của mình không những không chết mà khí tức còn đang phát triển nhanh chóng.

Bởi vì hai nghìn chín trăm chín mươi chín người này đều tu luyện huyền văn tương ứng.

Điều này đương nhiên không thể là trùng hợp được.

Hơn nữa, gần hai ngàn Thánh Tôn bên phía Huyền tộc không hề trói buộc với huyền văn của hắn.

Hắn lập tức hiểu rõ, đưa mắt nhìn chằm chằm người phía trên.

“Ngươi đã sắp đặt từ trước rồi?”

Vì ba ngàn căn nguyên bị những mục tiêu khác nhau kiềm chế, căn nguyên thế giới không có thủ đoạn trừng phạt, cuối cùng Chí cũng thuận lợi thành lập liên hệ với nó.

“Đúng vậy, là do ta sắp đặt.”

“Nhưng vốn không phải để chống lại căn nguyên thế giới, không ngờ lại phát huy tác dụng ngoài ý muốn.”

Chỉ bằng một câu nói đơn giản của hắn, Khương Thành đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Thảo nào ban đầu Chí muốn đưa tất cả đệ tử Phi Tiên Môn đến Lạc Tiên đảo, để họ bước lên con đường tu luyện nguyên quy tắc.

Mà gần hai nghìn Thánh Tôn của Huyền tộc tất nhiên cũng đi con đường tương tự.

Không cần phải nói, chắc chắn cũng là hắn âm thầm chỉ lối, từng bước dẫn dắt những người đó.

“Nguyên quy tắc và căn nguyên quy tắc của họ thuộc những nguồn gốc khác nhau nhưng lại là quy tắc giống nhau.”

“Mà quan trọng nhất là hai thứ này có địa vị ngang hàng.”

“Chúng xung đột lẫn nhau rồi lại hấp dẫn lẫn nhau.”

Chí đã bị căn nguyên thế giới nuốt chửng, bóng dáng dần biến mất trong tầm mắt của mọi người nhưng giọng nói của hắn vẫn truyền vào tai Khương Thành.

“Với họ, đây là một lần thử thách, cũng là một lần cơ duyên, chỉ xem họ có thể vượt qua được hay không…”

Hắn nói như vậy, Khương Thành chợt phát hiện bản thân rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Ba ngàn căn nguyên chia nhau tiến vào cơ thể đám Kỷ Linh Hàm và Mâu Vũ. Bởi vì mỗi căn nguyên đều quá mạnh mẽ cho nên mọi người đều không chịu được xung kích mà ngất xỉu.

Nhưng căn nguyên mỗi người nhận được đều tương ứng với huyền văn quy tắc họ tu luyện.

Ví như Kỷ Linh Hàm nhận được cánh hoa căn nguyên băng, còn Lâm Ninh nhận được cánh hoa căn nguyên ám.

Nếu các nàng có thể thành công vượt qua cửa ải này, hấp thu hết cánh hoa thì thực lực sẽ xuất hiện sự đột phá xưa nay chưa từng có.

Dưới sự quán chú của căn nguyên quy tắc chân chính, vượt trên cảnh giới Cổ Thánh hầu như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhưng nếu không qua khỏi thì cũng chỉ còn nước hủy diệt.

"Phải làm sao đây?"

Khương Thành ngước nhìn đám đệ tử xếp thành một vòng trôi nổi trên không trung, trong lòng đang đấu tranh tâm lý kịch liệt.

"Mà thôi, dù sao ta còn có thể hồi sinh họ."

Cuối cùng hắn vẫn quyết định tin tưởng họ.

Tuy lần này hồi sinh có thể sẽ không giống như trước đây nhưng các đệ tử đã rời khỏi mình nhiều lần như vậy mà lần nào cũng có điều tốt đẹp bất ngờ xảy đến.

Tầm mắt hắn rơi xuống chỗ Chí.

Người này đã hoàn toàn hòa vào căn nguyên thế giới.

Tuy mất đi ba ngàn căn nguyên quy tắc, căn nguyên thế giới nhỏ đi rất nhiều nhưng vẫn không phải thứ mà bất kỳ sinh linh đơn độc nào có thể so sánh được.

Đổi thành tiên nhân bình thường, việc này chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nhưng Khương Thành biết, lần này Chí đã thành công.

Vì căn nguyên thế giới thuộc về hệ thống thanh khí, sẽ không hủy hoại thanh lực trong cơ thể hắn.

Chương 2636: Một kích hoàn mỹ

Nếu đổi lại là Khương Thành hấp thu, căn nguyên thế giới chắc chắn sẽ không khách khí trực tiếp cho ra phản kích mãnh liệt nhất.

Vì trọc thể chính là kẻ địch của căn nguyên thế giới, làm thế nào cũng không thể dung hòa được.

Còn đổi thành cao thủ khác, bất kể là cấp bậc như Kỷ Linh Hàm, Quy Tàng, hay Hữu Nhất, Tả Nhị, Lăng thậm chí là Di và Thánh Hoàng cũng sẽ bị nuốt chửng.

Vì sức mạnh mà họ tu luyện chưa được đến trình tự như căn nguyên thế giới.

Không phải họ không muốn trực tiếp tu luyện sức mạnh có trình tự cao hơn mà là cảnh giới và phối trí của bản thân họ không đủ, không khống chế được, chỉ có thể tu luyện tiên lực, hồn lực, linh ý đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều sau khi cải tạo.

Giống như tu sĩ hạ giới không khống chế được tiên tực, không đủ đẳng cấp thì chỉ có thể sử dụng linh lực.

Tiên Mẫu dựa vào đặc thù thân phận, có thể thi triển căn nguyên thế giới nhưng cũng chỉ giới hạn ở sử dụng chứ không phải tu luyện.

Cả Nguyên Tiên giới này, có khả năng nuốt chửng căn nguyên thế giới chỉ có Chí tu luyện thanh lực.

Còn Vô Lăng, sau khi nhận được mầm mống thanh lực của Chí, hắn cũng từng cố gắng tu luyện để mạnh hơn, chỉ là không làm được mà thôi.

Dưới một loạt thao tác của Di, Nguyên Tiên giới thành công bước vào giai đoạn hủy diệt.

Không có căn nguyên thế giới, nhật nguyệt tinh thần mất đi khởi nguồn sức mạnh, núi non sông suối không nơi nương tựa, toàn bộ vị diện coi như xong đời.

Bây giờ một số tiên nhân nhỏ yếu còn sống sót được là vì căn nguyên thế giới chưa biến mất triệt để, vẫn còn một tia sáng le lói.

Đợi tới khi Chí nuốt chửng nó hoàn toàn, Nguyên Tiên giới sẽ tiếp bước bốn thế giới trước đó.

“Hy sinh một vị diện để tác thành cho bản thân, tên này đúng là boss cuối phản diện.”

Khương Thành cũng không ngờ trước đây mình không ngăn cản, bây giờ tình hình lại đột ngột thay đổi thành ra thế này.

“Khương chưởng môn, chúng ta phải làm sao đây?”

“Khương minh chủ, bây giờ chỉ có ngươi mới chủ trì được đại cục.”

“Chúng ta nên đi đâu?”

“Cứ cái đà này, chờ đợi chúng ta chỉ có kết cục diệt vong, dù là Cổ Thánh cũng không sống nổi.”

Bất kể là Hồn Tổ, Minh Tổ hay Khúc Vọng, Minh Đồng đều tỏ vẻ lo lắng, bất lực vây quanh hắn, dường như gần hắn bao nhiêu là có thể sống lâu hơn bấy nhiêu.

Đến nước này, sự phân chia phe phái giữa Vô Thượng Đạo Cực và liên minh Vô Địch, hay tông môn tộc quần đều tan thành mây khói.

Vấn đề đặt ra trước mắt mọi người trở nên cực kỳ giản đơn – sống còn.

“Ai có thể ngăn cản hắn, ai có thể giải cứu căn nguyên thế giới!”

“Bất kể thế nào, căn nguyên thế giới không được xảy ra chuyện…”

“Không làm nổi, có bốn món thần khí phong tỏa, không ai tiếp xúc được với căn nguyên thế giới hết.”

“Huống chi hắn còn có Bản Ngã chi đạo, hết cách rồi.”

Ngay cả Khương Thành cũng không thể đem lại niềm tin gì cho họ vào lúc này.

“Khương chưởng môn là đỉnh cấp nhân lực nhưng tên này… rõ ràng đã đạt đến một đẳng cấp khác.”

“Haiz, không ngờ kết cục của trận đại kiếp này lại là hủy diêt toàn bộ, không một ai trốn thoát.”

Có lẽ sắp nghênh đón sự tiêu vong vĩnh viễn nên một số tiên nhân ở đây đạo tâm thất thủ, rơi vào sự điên cuồng trước ngày

tận thế.

Có người xuất chiêu lung tung ra xung quanh, tán hết một thân tiên lực.

Còn có người bay về phía phế tích xa xa sắp biến thành hư vô, đấu đá lung tung.

Nhưng nhiều hơn cả là hai mắt vô thần, nét mặt đờ đẫn, lặng lẽ chờ đợi kết cục của mình.

Khương Thành không để tâm đến biểu hiện của họ.

Sau mấy giây suy nghĩ ngắn ngủi, dường như hắn đã hạ quyết tâm.

“Thôi vậy, ta cứ thử xem sao.”

Dứt lời, hắn lấy một thanh cốt kiếm mới ra, đạp hư không bước từng bước về phía trước. Mục tiêu chính là căn nguyên thế giới vô cùng chói lọi.

“Khương chưởng môn!”

“Ngươi…”

Mọi người không biết giờ phút này hắn còn làm được gì.

Tứ thần khí phong tỏa, ai có thể đánh vào được?

Mà Bản Ngã của Chí lại càng là thủ đoạn cực kỳ cao minh, công kích có mạnh mẽ đến mấy cũng không chạm được tới đối phương.

Dưới tình huống này, trừ ngồi nhìn Chí muốn làm gì thì làm còn cách nào nữa chứ.

Sau đó, bọn họ thấy được hình ảnh kiếm đạo thập ngũ trọng nở rộ trên Cửu Trọng Cao Đài.

Dưới sự giúp sức của trọc lực, thế giới kiếm đạo vốn xán lạn lóa mắt biến thành một diện mạo khác.

Lần này, Khương Thành vẫn dùng trọc lực bổ trợ cho kiếm đạo hoàn mỹ.

So với lúc quyết đấu cùng Tả Nhị, tu vi trọc lực của hắn đã mạnh hơn gấp mấy lần.

Mà khác với tiên lực bổ trợ, hiệu quả mà trọc lực mang lại tương tự với xóa sổ của trượng hóa vật.

Bất kể là ngũ hành, tứ tình hay nhật nguyệt tinh thần, tất cả đều mất đi màu sắc vốn có.

Cảnh tượng sáng tối đan xen chấn động không xuất hiện, bởi vì toàn bộ thế giới kiếm đạo đều lộ ra màu sắc mờ mịt bán trong suốt, như bị sương mù dày đặc bao phủ.

Thậm chí khí tức sinh và diệt cũng không còn dấu vết.

Tứ thần khí vốn bị quang mang tứ sắc bao phủ lập tức nhận ra người xâm nhập.

Mà chúng cũng nhanh chóng triển khai phản kích.

Song đối mặt với kiếm đạo hoàn mỹ của Khương Thành, Chủy Diệt Không thần chắn giết thần vạch ra hàng ngàn hàng vạn đường tơ vừa hiện lên đã nhanh chóng bị xóa sổ.

Tựa như tẩy đi nét bút nguệch ngoạc của trẻ thơ, đơn giản khiến người ta phẫn nộ.

Mà xóa sổ của trượng hóa vật giống như mất đi hiệu lực, không chỉ không thể xua tan thế giới kiếm đạo, trái lại còn bị màn sương xám kia từng bước bức lui.

Hai món thần khí thuộc loại phòng ngự là đầu quán và hộ tâm kính kiên trì được vài giây ngắn ngủi, cuối cùng bị đẩy dạt sang bên cạnh.

Phía trước cốt kiếm , mục tiêu tiếp theo chính là căn nguyên thế giới.

Cùng với Chí đang đắm mình trong căn nguyên.

Mắt thấy cảnh tượng thần kỳ này, tất cả tiên nhân ở đây chỉ cảm thấy nhiệt huyết trào dâng, không kiềm chế nổi sự kích động trong lòng.

Đối với họ, một kiếm kinh khủng khiến người ta nhìn nhiều một chút cũng cảm thấy sự tồn tại của mình bị xóa sổ khỏi thế gian này chính là ngọn lửa hy vọng cuối cùng.

“Khương chưởng môn!”

“Á đù! Hóa ra hắn còn có chiêu này!”

“Liệu có thành công không?”

Uỳnh!

Khoảnh khắc thế giới kiếm đạo va chạm với căn nguyên, mọi người lập tức mất đi thính giác và thị giác, sau đó là thần hồn và năng lực nhận thức.

Đầu họ chấn động ong ong, đạo tâm hoàn toàn bị dao động.

Giờ phút này, thậm chí Cổ Thánh suýt rơi vào mộng cảnh, mơ lại ngày mình vừa sinh ra.

Mà Chí thân ở căn nguyên thế giới cũng không tránh khỏi chịu ảnh hưởng.

Tuy hắn sở hữu Bản Ngã thần kỳ cũng không thể tránh khỏi một kiếm thần chắn giết thần này.

Huống chi, mục tiêu của Khương Thành không chỉ có hắn mà còn cả căn nguyên thế giới nữa.

Chấn động kịch liệt và hào quang chói mắt đồng thời bạo phát, thế giới căn nguyên vốn đã được trấn an, chỉ ngoan ngoãn chờ bị làm thịt bỗng trở nên hung hăng chưa từng thấy.

Bởi vì với nó, một kiếm trọc lực của Khương Thành là sự uy hiếp cực lớn.

Chí không khỏi hối hận, biết mình không nên nuốt chửng căn nguyên trước mặt Khương Thành, chí ít cũng phải đổi chỗ.

Chờ hoàn thành triệt để rồi trở ra cũng không muộn.

Nhưng cũng may, thanh lực của hắn đã mạnh hơn gấp mười lần sau quá trình cắn nuốt căn nguyên, có năng lực khống chế nhất định.

Chương 2637: Giá trị thống ngự tăng vọt

Trung tâm căn nguyên, cuối cùng Khương Thành cũng nhìn thấy Chí.

Không chỉ thấy hắn, mà Khương Thành còn bắt gặp một bóng dáng quen thuộc khác – A Hoàng.

“Hóa ra cô con gái ngốc ngếch của ta cũng ở đây?”

Thi triển kiếm đạo hoàn mỹ khiến ý thức của hắn rơi vào ranh giới tan rã.

Cũng không còn cách nào suy xét đến quan hệ giữa A Hoàng và căn nguyên thế giới.

Chỉ biết dùng hết toàn lực chém ra một kiếm này.

Mà khi hắn tỉnh lại lần nữa, xung quanh đã ngập tràn tiếng người huyên náo.

“Khương chưởng môn!”

“Khương chưởng môn tỉnh rồi!”

“May quá, quả nhiên hắn vẫn còn sống!”

Trên thực tế, Khương Thành hôn mê cũng chỉ có mấy chục giây mà thôi.

Nhưng mấy chục giây này với đám Minh Đồng, Quy Tàng, Băng Cực và Hồn Tổ, Minh Tổ thật chẳng khác nào một kỷ nguyên trôi qua.

Nhìn ra xung quanh, căn nguyên thế giới đã biến mất, chỉ còn cảnh tượng vô số phế tích đang dần biến mất.

“Chí sao rồi?”

“Hắn bị thương chạy rồi!”

“Khương chưởng môn thật thần kỳ, lại có thể đả thương được ma đầu kia!”

“Đúng vậy, bây giờ người cứu vớt được Nguyên Tiên giới chỉ có Khương minh chủ thôi!”

Lúc này Thành ca không rảnh làm màu, điều hắn quan tâm hơn cả là tình trạng của những đệ tử kia.

Đoàn người phía trước tản ra, hắn nhanh chóng thấy được những gương mặt quen thuộc Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, La Viễn, Mạc Trần, Thương Linh, Huyền Minh, Mâu Vũ, tất cả đều bình an.

Hơn nữa khí tức của họ đều trở nên cường đại hơn rất nhiều.

Rõ ràng, họ đã vượt qua được thử thách ba ngàn căn nguyên trước đó.

Nguyên quy tắc của bản thân thuận lợi dung hợp với căn nguyên quy tắc tương ứng, thực lực có tiến bộ cực lớn, tương đương với đột phá cảnh giới.

Nhưng cũng chỉ có họ mà thôi.

Hai nghìn chín trăm chín mươi chín người bị động bị cuốn vào thử thách căn nguyên quy tắc này chỉ có bốn mươi chín người còn sống, còn lại đều bị căn nguyên nuốt chửng, hoàn toàn tan thành tro bụi.

Bên phía Huyền tộc toàn những tiếng khóc bi thương, còn Phi Tiên Môn bên này lại khá bình tĩnh, vì đã quen chết đi sống lại.

Khương Thành nhìn một lượt, phát hiện trong số bốn mươi chín sinh linh sống sót còn có cả con hàng bại hoại Tam Nhãn Hổ.

Cảnh giới của nó trực tiếp đi từ Thánh Tôn lên trên cả Cổ Thánh, chẳng khác gì phóng tên lửa, thật đúng là bánh từ trên trời rơi xuống.

Con hổ yêu này phấn khích tột độ, đang chạy khắp nơi khoe khoang.

“Ha ha ha, không ngờ thực lực thật sự của ta lại bị lộ ra như vậy.”

“Bây giờ các ngươi đã biết sự lợi hại của Hổ gia chưa, nhìn xem đây là cái gì? Căn nguyên giết chóc có biết không?”

“Sát thần đệ nhất Nguyên Tiên giới ta đây há chỉ có hư danh?”

Về sự thật Nguyên Tiên giới đã bị hủy diệt, nó tạm thời bỏ qua, làm màu mới là trên hết.

So với nó, biểu hiện của Mãng Dã có vẻ điềm tĩnh hơn rất nhiều.

“Sức mạnh tự nhiên nhận được thế này chẳng thuần túy chút nào, hoàn toàn không phải mong muốn của ta, thật là bực mình…”

Thấy hắn hưng phấn muốn chết rồi lại giả vờ ghét bỏ, Thành ca cực kỳ hối hận vì năm đó đã trói buộc hắn với huyền văn lực.

Song Tam Nhãn Hổ và Mãng Dã còn sống cũng khiến hắn tìm ra được nguyên nhân.

Hai con hàng này đã trói buộc với huyền văn của mình từ lâu.

Những người sống sót như Kỷ Linh Hàm, Mâu Vũ, Thương Linh cũng không ngoại lệ.

Nói cách khác, lần này người còn sống được trói buộc với huyền văn của mình theo trình tự thời gian lần lượt đứng ở bốn mươi chín vị trí đầu.

"Chẳng lẽ điều này có ý nghĩa gì sao?"

Nghĩ kỹ lại, hồi còn ở Cổ Tiên giới, số lạc ấn quy tắc mà hắn nhận được sớm nhất cũng là bốn mươi chín.

"Có lẽ cùng loại với quy tắc thượng vị của ta cho nên lăng tinh huyền văn mà họ nhận được cũng có sự khác biệt về bản chất so với những người khác."

Khương Thành lắc đầu, không truy cứu vấn đề này nữa.

Hắn lấy di huyết của đám đệ tử được cất giữ từ trước, dự định hồi sinh một lượt.

Tuy trước khi chết phần lớn đệ tử đều là Cổ Thánh, cái giá phải trả để hồi sinh là rất cao nhưng hắn không hề do dự.

Mở giao diện hệ thống ra, Khương Thành không khỏi khiếp sợ.

Vì giá trị huyền tinh của hắn đột nhiên vọt lên đến hơn năm ngàn ba trăm tỷ, tăng gấp mười mấy lần trước đó.

"Gì thế này? Đùng một cái tăng vọt lên, chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì hết!"

Kiểm tra ghi chép của hệ thống, hắn mới phát hiện là giá trị thống ngự thay đổi.

Quy tắc của giá trị thống ngự rất đơn giản, trở thành thuộc hạ của hắn sẽ giúp hắn gia tăng giá trị thống ngự.

Mức độ trung thành của thuộc hạ càng cao, thực lực càng mạnh thì tăng lên cũng càng nhiều.

Tuy trước đây hắn là minh chủ cao quý nhưng bản thân liên minh Vô Địch rất rời rạc. Trừ đám đệ ruột Phi Tiên Môn ra,

những tông môn và tộc quần khác cũng chỉ là quan hệ đồng minh.

Ngay cả Vu tộc coi hắn là đại tiên tri, sẵn lòng nghe hắn hiệu lệnh nhưng cũng chỉ có một trong các thủ lĩnh ngang hàng với tộc trưởng Lam Đề và đại tế ti Minh Đồng.

Còn đám Quy Tàng, Hư Uyên, Khúc Vọng chỉ là người ủng hộ hắn, không phải thuộc hạ thật sự.

Mà bây giờ, tất cả đã coi hắn như thủ lĩnh tối cao.

Bất kể Vu tộc, Huyền tộc, Yêu tộc hay Hồn tộc, Minh Tổ, Hoang tộc, cho đến những tông môn và tộc quần khác đều thay đổi thái độ vốn có.

Nguyên nhân rất đơn giản. Nguyên Tiên giới đã hủy diệt rồi, tộc quần, tông môn gì cũng đều mất đi ý nghĩa.

Bây giờ họ chỉ hy vọng có ai đó có thể dẫn dắt họ sống sót, bất kể là khôi phục Nguyên Tiên giới hay tạo ra một thế giới mới, hoặc kéo dài hơi tàn, nói chung họ cần một thủ lĩnh.

Mà thủ lĩnh này đương nhiên chính là Khương Thành vừa đả thương bức lui đại ma đầu.

Quá trình hồi sinh rất thuận lợi.

Vì đám Ấn Tuyết Nhi không thể dung hợp căn nguyên quy tắc nên cảnh giới không tăng lên, Khương Thành coi như hồi sinh Cổ Thánh, cái giá phải trả không lớn đến mức khiến hắn không chịu đựng nổi.

Khi hắn bỏ ra hơn hai trăm tỷ huyền tinh hồi sinh những đệ tử của mình, đoàn người lập tức rộ lên những tiếng kêu kinh ngạc, tán thán.

“Trời đất, Cổ Thánh cũng có thể hồi sinh?”

“Hơn nữa còn là hơn một ngàn Cổ Thánh và Thánh Tôn cùng hồi sinh.”

“Thật không thể tin nổi!”

“Thực lực của Khương minh chủ cao thâm khó lường, khiến người khác phải kinh ngạc…”

“Thần! Đây mới là thần thật sự!”

“Chỉ có thần mới cứu vớt được chúng ta!”

Sau màn trình diễn này, huyền tinh mà Khương Thành vừa bỏ ra lại tăng vọt lên, vì mức độ trung thành của rất nhiều người với hắn từ đi theo tăng lên tới sùng bái.

“Nhìn bộ dạng chưa trải sự đời của các ngươi kìa.”

“Không phải thao tác cơ bản à?”

“Nói cho các ngươi biết một bí mật, lần đầu hồi sinh của Thành ca dùng cho ta đấy.”

“Thuật phục sinh của Thương Long Đại Đế rõ ràng có tham khảo bí pháp của bộ tộc Thanh Long bọn ta, nhớ năm đó bọn ta cùng so tài luận đạo, kiểm chứng sở học…”

Đám Tam Nhãn Hổ, Huyền Minh và Thiện Thái dốc hết vốn từ làm màu, bị Khương Thành trực tiếp cấm ngôn.

Đối mặt với ánh mắt khẩn cầu của tộc nhân Huyền tộc, hắn chỉ có thể lắc đầu thở dài bất đắc dĩ, bày tỏ bản thân lực bất tòng tâm.

Đành chịu, gần hai ngàn Thánh Tôn của Huyền tộc không gửi lại chỗ hắn môi giới hồi sinh như tóc hay máu.

“Đúng rồi, Chí đang ở đâu? Căn nguyên thế giới đã bị nuốt chửng hoàn toàn chưa?” Hắn khó hiểu nghĩ, nếu Chí còn sống thì sao không ra tay lúc mình đang hôn mê nhỉ?

Chương 2638: Tung tích của Chí

Tuy đám Kỷ Linh Hàm không trông thấy cảnh tượng này nhưng mấy người Minh Đồng, Băng Cực đã theo dõi toàn bộ quá trình.

Nghe vậy thì lập tức đáp: “Chí bị một kiếm vô địch của ngươi đả thương.”

“Đáng tiếc vì có Bản Ngã, lại thêm tứ thần khí phong tỏa nên bọn ta không thể thừa cơ giết chết hắn được.”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc.”

“Căn nguyên thế giới chưa bị cắn nuốt hoàn toàn nhưng sớm muộn gì cũng bị hắn nuốt chửng thôi.”

“Trước khi chạy trốn, hắn dùng sức mạnh thần bí của mình bao vây, cộng thêm tứ thần khí và Thiên Phong thạch hiệp trợ, mang đi tất cả căn nguyên thế giới còn lại.”

“Mang đi?”

Khương Thành bất lực mỉa mai.

Đó dù sao cũng là ngọn nguồn sức mạnh của cả Nguyên Tiên giới, cứ làm như sạc dự phòng là thế nào?

“Mang đi đâu rồi?”

Mọi người lắc đầu: “Bọn ta không biết nữa.”

“Hắn chắc chắn sẽ không để chúng ta tìm thấy đâu.”

“Tên này thần thông quảng đại, một thân thực lực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Hắn muốn giấu thì ai mà tìm ra được.”

“Không cần đoán cũng biết. Lần sau hắn hiện thân chắc chắn là lúc đã hoàn toàn nuốt chửng căn nguyên thế giới.”

“Khương chưởng môn, tiếp theo chúng ta nên đi đâu?”

Thành ca nhìn gương mặt hoang mang của mọi người, lại nhìn về phía xa xa, khắp nơi đều có tiên nhân đang chạy tới.

Họ đều mang vẻ kinh hoàng, lo sợ khiếp vía.

Trước khi Nguyên Tiên giới sụp đổ, có người đang tu luyện chăm chỉ, có người lịch luyện bình thường. Tai họa kinh khủng ập xuống khiến người ta không khỏi cảm thán như đã kinh qua mấy kiếp.

Bình thường hành tẩu bên ngoài, nhìn thấy Thánh Tôn và Cổ Thánh lạ lẫm đều cẩn thận, dè dặt đi vòng qua. Nhưng bây giờ dù thấy cường giả thuộc tộc quần khác biệt cũng như gặp được người thân.

“Tiền bối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nguyên Tiên giới bị hủy diệt rồi sao? Sao đột nhiên lại hủy diệt?”

“Bọn ta phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta sẽ chết ư?”

Vô số âm thanh hòa vào nhau, trừ hỗn loạn còn phủ lên một bầu không khí tuyệt vọng bất lực.

Khương Thành có giá trị thống ngự tiếp tục tăng lên, đương nhiên muốn ngăn cơn sóng dữ.

Dù không để làm màu, chỉ muốn cho mình một điểm dừng chân mới.

Nhưng hắn thật sự không biết nên làm gì để phá vỡ cục diện bây giờ.

Hắn không tìm ra được Chí ở đâu.

Huống chi dù tìm được, căn nguyên thế giới và Thiên Đạo đều đã bị tên này nuốt chửng, còn có thể khôi phục như cũ sao?

Những người bên cạnh hắn đều đang gấp gáp bàn bạc đối sách.

“Nếu tìm được Cẩn và Lăng thì tốt rồi.”

“Đúng vậy, tuy ta không biết hai người kia nhưng nghe nói chỉ cần họ ở cùng một vị diện với Chí, Bản Ngã của hắn sẽ bị loại bỏ, tự động biến mất.”

“Đây đúng là cách phá địch trực tiếp và hiệu quả nhất.”

“Các ngươi suy nghĩ đơn giản quá. Đó là Chí tự mình nói ra, các ngươi nghĩ hắn ngu xuẩn đến mức tự chỉ ra sơ hở của bản thân à?”

“Đúng, ta nghi ngờ đây chính là một cái bẫy, hắn đang dụ dỗ chúng ta tìm kiếm hai người kia.”

“Chắc chắn là một âm mưu lớn.”

“Đã đến nước này rồi, chúng ta chẳng còn gì cả, có tư cách để chần chừ do dự hay sao?”

“Bây giờ có một cọng rơm cũng phải nắm lấy thử xem, dù sao cũng là một cơ hội.”

“Nhưng vấn đề là hai người kia ở đâu?”

Thật ra Khương Thành biết họ đang lịch luyện trong di bia tứ giới.

Hơn nữa trước khi Tiên Mẫu chết đi còn nói với hắn nơi nào trong Thiên Phong Thạch đang trấn áp.

Nhưng vấn đề là Thiên Phong thạch cũng biến mất rồi…

Chờ đã!

Hắn đột nhiên nghĩ tới một chi tiết bỏ sót – Thu Vũ Tuyền.

“Thu Vũ Tuyền cũng lịch luyện trong di bia tứ giới nhỉ?”

“Tiên Mẫu triệu hồi Vô Đạo Kiếm đã biến thành Chủy Diệt Không, vậy giờ nàng còn ở bên trong không?”

“Còn có ba ngàn căn nguyên quy tắc chia nhau đi vào trong cơ thể người tu luyện huyền văn, căn nguyên kiếm thì sao? Chẳng lẽ nó nhập vào Thiên Phong thạch, tìm được huyền văn kiếm của Thu Vũ Tuyền?”

“Nếu ta tìm ra Thu Vũ Tuyền thì chẳng phải sẽ tìm được Thiên Phong thạch, theo đó gặp được Chí sao?”

Nghĩ tới đây, Thành ca suýt nữa bật cười ha hả. Năm đó mình cố ý trói buộc Thu Vũ Tuyền với huyền văn kiếm đúng là thao tác thiên tài.

Tuy mục đích khi ấy chỉ đơn thuần là hố nàng một lần nhưng bây giờ liên quan đến vận mệnh của cả Nguyên Tiên giới, chuyện này cũng trở thành đầu mối duy nhất.

Hắn lập tức bắt tay vào cảm nhận huyền văn kiếm của mình.

Có lẽ vì vách ngăn kép là Thiên Phong thạch và di bia tứ giới nên ban đầu hắn không có phát hiện gì.

Song khi hắn không ngừng rót đạo tâm của mình vào huyền văn, tiếp tục đưa cảm nhận đi sâu hơn, cuối cùng cũng nắm bắt được dao động khác thường.

Tuy không thể trực tiếp tìm được Thu Vũ Tuyền nhưng dù sao vẫn có phương hướng.

“Để xem ngươi giấu ở chỗ nào.”

Hắn chợt lắc mình, biến mất tại chỗ.

Không ngừng xuyên qua dòng chảy hỗn độn.

Đột nhiên, một làn sóng phía trước chặn hắn lại.

Khương Thành không thèm nghĩ, trực tiếp dùng trọc lực xé ra một lỗ hổng tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, dị tượng xuất hiện trước mặt, che mờ tầm mắt.

Đây đều là đại trận mà Chí đã an bài sẵn.

Bề ngoài chỉ là ảo giác, thực tế có sự hiệp trợ của thanh lực, cộng thêm tứ thần khí tọa trấn, đổi lại là Cổ Thánh khác đã chết mất xác từ lâu.

Nhưng trước mặt Khương Thành, thủ đoạn này chẳng là gì cả.

Trọc lực mở đường, nhanh chóng phá hủy đại trận.

Sau đó liên tiếp mấy ải, có khi là ẩn tàng, có khi là bẫy rập nhưng dưới thủ đoạn vô số kể của Khương Thành, tất cả đều trở nên vô dụng.

E rằng tác dụng duy nhất chỉ là nhắc nhở có người bên ngoài xông vào.

Một lúc lâu sau, Khương Thành lại xuất hiện trước mặt Chí lần nữa.

Hắn vẫn đang cắn nuốt căn nguyên thế giới, đây vốn không phải chuyện đơn giản.

Mà thương tích do kiếm đạo hoàn mỹ gây ra trước đó mới vừa khôi phục lại.

Thấy Thành ca đến, hắn không khỏi lộ vẻ mệt mỏi.

“Không ngờ ngươi vẫn tìm ra được.”

Khương Thành vung cốt kiếm lên, không có thù sâu như biển, chỉ nói với vẻ sâu xa: “Ngươi làm ra chuyện lớn như vậy cũng đừng hòng giấu tên.”

Dứt lời, hắn thi triển kiếm đạo hoàn mỹ lần nữa.

Song lần này không đợi hắn ra tay, Chí đã thi triển thanh lực bao phủ căn nguyên thế giới, sau đó trốn vào sâu trong dòng chảy hỗn độn, tránh giao phong với hắn.

Không phải Chí không dám, mà là không muốn.

Nói thật, Chí đã cắn nuốt một phần căn nguyên thế giới, thanh lực tăng lên gấp mấy lần, thực lực bành trướng hơn hẳn so với lúc giao thủ cùng Phi Tiên Môn và Khương Thành.

Nếu liều mạng, Thành ca không chắc đã thắng được.

Nhưng đối với hắn, chuyện quan trọng hơn là nuốt chửng hoàn toàn căn nguyên, đưa thực lực của mình lên tới đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Một khi hắn toàn lực khai chiến với Khương Thành, căn nguyên thế giới sẽ trốn thoát.

Cho nên hắn chỉ đành tiếp tục dời đi.

Hắn không biết rằng, trạng thái của Khương Thành thật sự rất tệ.

Trọc lực tiêu hao từ một kiếm trước đó còn chưa bù lại, vừa rồi phá vỡ nhiều cửa ải như vậy đã dùng gần hết sạch.

Song lần này gánh vác trách nhiệm cứu vớt Nguyên Tiên giới nên Thành ca hoàn toàn bất chấp tất cả.

Chương 2639: Di bia tứ giới

Mắt thấy Chí không tiếp chiến, trực tiếp bỏ chạy, Thành ca không khỏi hưng phấn, lập tức đuổi theo.

“Lão huynh chạy làm gì thế?”

“Lại đây đại chiến ba nghìn hiệp với ca nào.”

“Đẳng cấp như ngươi mà trốn tránh không phù hợp với thân phận lắm nhỉ?”

Chí suýt nữa bị hắn chọc tức chết.

Trước đây người hắn kiêng dè nhất chính là Khương Thành.

Bằng không đã chẳng cố ý lấy Phi Tiên Môn ra thử nghiệm.

Vốn tưởng kế hoạch chu toàn, bắt được tứ thần khí, nuốt chửng Thiên Đạo và căn nguyên là vạn vô nhất thất.

Nào ngờ kiếm đạo hoàn mỹ được phụ gia trọc lực của Khương Thành lại có thể đâm xuyên qua phong tỏa của tứ thần khí, trực tiếp đánh vào bên trong căn nguyên thế giới, giao phong chính diện với hắn.

“Khương huynh, bây giờ ta và ngươi đều có không gian để tiến bộ, hà tất phải vội vàng giao thủ?”

“Chờ thực lực của ta và ngươi đạt tới đỉnh phong, lại làm một trận quyết đấu cao cấp nhất vị diện, thậm chí có thể mượn nó phá vỡ hàng rào vị diện, như vậy chẳng phải càng tuyệt vời ư?”

Khương Thành xách kiếm đuổi theo phía sau, rất nhanh hắn phát hiện mình vốn không đuổi kịp tên này.

Trọc lực của hắn đã sắp hao hết, sức mạnh của thế giới trong cơ thể hoàn toàn không so được với thanh lực.

Huống chi thực lực của Chí còn tăng lên gấp mấy lần.

Nếu không phải tên này còn gánh thêm phụ trọng đi trước, mang theo tứ thần khí, căn nguyên thế giới và Thiên Phong thạch cùng chạy thì chỉ mất vài giây là có thể bỏ Khương Thành chạy mất dạng.

Mắt thấy hy vọng đuổi kịp không lớn, Thành ca chỉ đành lùi bước, dốc chút lực lượng cuối cùng xông vào Thiên Phong thạch.

Hành động này khiến Chí không khỏi sững sờ.

Hắn còn tưởng Khương Thành định mượn xe quá giang, nhất thời không khỏi dở khóc dở cười.

“Mà thôi, căn nguyên thế giới đã nằm trong sự khống chế của ta, không thể trốn thoát được, ngược lại cũng không cần Thiên Phong thạch điều khiển nữa.”

“Huống chi sau này chờ ta tu vi viên mãn, có thể thu hồi lại bất cứ lúc nào.”

Cho nên hắn dứt khoát làm tráng sĩ chặt tay, trực tiếp vứt bỏ Thiên Phong thạch.

Rất nhanh hắn đã chạy

Mà Khương Thành tiến vào trong Thiên Phong thạch cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Hắn bắt đầu tìm kiếm di bia tứ giới.

Có tuyến đường Tiên Mẫu chỉ cho, cộng thêm phản ứng của huyền văn kiếm ngày càng mãnh liệt, hắn không mất nhiều thời gian đã tìm được bốn tấm bia đá.

Nhìn hàng ngàn hàng vạn Hỗn Độn Chi Tinh bên cạnh bia đá, Thành ca thầm mắng Tiên Mẫu nghiệp chướng, sau đó cắn răng lao vào.

Rất nhanh, hắn đã bị Hỗn Độn Chi Tinh vây quanh, sau đó bao phủ.

Cục diện ắt phải chết không thể nghi ngờ này lại là một cơ duyên đối với hắn.

Trọc thể hình thành phòng ngự tự nhiên, trái lại có thể hấp thu tất cả hai khí thanh trọc của Hỗn Độn Chi Tinh vào trong cơ thể, coi như tăng cường thực lực trá hình.

Trọc khí trực tiếp bổ sung cho trọc thể và khí hải trọc lực, mà thanh khí tiến vào trong cơ thể hắn được thế giới bên trong chuyển hóa thành thánh lực thứ hai.

Trước đây hắn từng làm chuyện tương tự trong buổi sát hạch người mới của Vô Thượng Đạo Cực, cũng xem như xe nhẹ đường quen.

Song hấp thu cần mất một khoảng thời gian, hơn nữa quá trình không được thoải mái lắm.

Vừa hấp thu, hắn vừa suy nghĩ một vấn đề - vì sao Chí không làm như mình?

Tên này muốn tăng cường thanh lực thì trực tiếp hấp thu dòng chảy hỗn độn là được mà?

Hà tất phải hấp thu căn nguyên thế giới và Thiên Đạo?

“Cảm giác hắn hơi không biết nặng nhẹ.”

Chí dùng IQ có thể chỉnh chết Tiên Mẫu, Khương Thành rất có lòng tin với trí tuệ của hắn.

Cho nên…

“Chẳng lẽ hắn không làm được?”

“Thế thì vô lý quá. Tuy hắn chạy trốn nhưng thực lực miễn chê.”

Khương Thành không biết, bản thân hắn đoán đúng phân nửa.

Chí có thể trực tiếp hấp thu dòng chảy hỗn độn nhưng hắn tu luyện hệ thống thuần thanh khí, cơ thể không chứa được trọc

lực.

Mà dòng chảy hỗn độn có cả hai thứ này.

Trọc khí có hại, ngay cả vị diện khổng lồ như Nguyên Tiên giới cũng không thể lập tức xử lý hết, dẫn đến hình thành từng đám trọc ma.

Tất nhiên Chí càng không xử lý được.

Với hắn, tu luyện bằng cách trực tiếp hấp thu dòng chảy hỗn độn chẳng khác nào uống rượu độc giải khát.

Cho nên hắn chỉ đành đặt mục tiêu vào căn nguyên thế giới đã thành hình, hơn nữa còn có quy mô cực kỳ to lớn.

Mà Khương Thành lại khác.

Những thứ hắn tu luyện trước đây như tiên lực, thần hồn và linh ý vốn thuộc về hệ thống thanh khí.

Bây giờ thế giới hố đen trong cơ thể cũng là hệ thống thanh khí.

Cộng thêm trọc thể và khí hải trọc lực, hai khí thanh trọc hắn đều dùng được, không hề bài xích.

Xét về phương diện nào đó xem như hắn kiêm tu hai loại, song hệ thống thanh khí lại không phải thanh lực đồng đẳng với trọc lực.

Thời gian trôi qua từng chút một, dần dần, Hỗn Độn Chi Tinh xung quanh hắn cũng trở nên thưa thớt.

Mà khí hải trọc lực của hắn đã khôi phục viên mãn sau một quá trình hấp thu, đồng thời lớn mạnh hơn gấp đôi.

Về phần thánh lực thứ hai cũng tăng lên trên diện rộng.

Duỗi người vươn vai, Khương Thành đứng dậy.

“Có nên giúp Thánh Hoàng và Lăng sớm thoát vây không nhỉ?”

Thành ca vuốt cằm nghĩ ngợi.

“Nếu Chí nói thật thì chỉ cần thả một trong hai người ra là có thể đánh bại hắn rồi.”

“Nhưng nói vậy thì công lao chém giết đại ma vương làm gì có phần của ta nữa?”

“Danh tiếng bị các nàng chiếm hết rồi, ta còn biết làm màu thế nào?”

Toan tính trong lòng Thành ca cũng cực kỳ dung tục mà chân thật.

Nhưng sau một hồi suy tư, cuối cùng hắn vẫn lắc đầu.

“Mà thôi, vận mệnh của biết bao người trên Nguyên Tiên giới chắc chắn quan trọng hơn chuyện làm màu của một mình ta.”

“Vẫn nên lấy đại cục làm trọng thì hơn.”

Nhưng nhìn bốn tấm bia trước mặt, nhất thời hắn không biết nên ra tay từ đâu.

“Chẳng lẽ ta phải tiến vào trong bia đá lịch luyện cùng các nàng?”

“Nhưng đi vào thế nào đây?”

Hắn chợt nhớ ra, lần trước mình có thêm một thân phận, chính là chủ nhân của di bia tứ giới.

“Ca đã là chủ nhân của bia đá thì chắc chúng phải chịu sự khống chế của ta nhỉ?”

“Sao chẳng có cảm giác gì hết vậy?”

Hồi tưởng lại lời nhắc nhở của hệ thống, hắn đã tìm ra mấu chốt.

“Sở dĩ lần trước có thể trở thành chủ nhân bia đá là vì cái vòng tay kia hấp thu bốn ngọn lửa.”

Thế là hắn vội vàng nhấn vào giao diện hệ thống.

Sinh Diệt Hoàn vẫn treo ở đầu trang chủ hệ thống, thoạt nhìn không có thay đổi gì.

Khương Thành không biết thao tác thế nào, chỉ đành hỏi.

“Hệ thống, lần trước ngươi nói phân tích cái vòng tay này, phân tích đến đâu rồi?”

Hệ thống nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

“Tiến độ phân tích 12%.”

“Chậm vậy sao? Hệ thống à, ngươi cũng kéo chân sau quá rồi đấy?”

Hệ thống hiếm có thanh minh cho bản thân một câu: “Chỉ có mồi lửa tứ giới, thiếu đạo cụ then chốt, độ khó phân tích cao.”

“Đạo cụ then chốt? Chẳng lẽ là bốn tấm bia đá?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng phải ở ngay trước mắt đó sao? Ngươi cứ trực tiếp thu nhận là được rồi!”

“Hệ thống không phải chủ nhân di bia tứ giới, không cách nào thao tác vượt cấp, cần kí chủ tự tiếp thu.”

“Ta phải làm thế nào?”

“Mời kí chủ lấy Sinh Diệt Hoàn ra, tiếp xúc với từng tấm di bia tứ giới là được.”

“Đơn giản vậy à?”

Khương Thành lập tức lấy Sinh Diệt Hoàn ra khỏi trang chủ hệ thống.

Ngay sau đó, Sinh Diệt Hoàn xuất hiện ở bên ngoài.

Chương 2640: Vũ lực

Khương Thành chạm vào đầu tiên là di bia của thế giới thứ nhất.

Khoảnh khắc vòng tay tiếp xúc với bia đá, trong đầu hắn lập tức xuất hiện hình ảnh một hang đá.

“Chỗ quái nào vậy?”

Vừa nảy ra suy nghĩ này, hắn đã trông thấy từng sinh linh đang hoạt động trên một phiến lá và văn minh hoàn chỉnh phức tạp.

Những sinh linh này không phải nhân tộc, cũng không giống bất cứ tộc quần nào của Nguyên Tiên giới nhưng không khó để nhìn ra được một vài đặc trưng của tộc quần tương lai.

“Là vậy sao?”

“Thật sự là một phiến lá một thế giới?”

Đưa mắt nhìn sang, tảng đá bên cạnh tụ tập một tộc quần khác cho hắn cảm giác sinh cơ bừng bừng.

Hắn tiếp tục quan sát, phát hiện cây cỏ, tảng đá, thậm chí cả bụi bặm trong hang động đều tràn đầy khí tức sinh mệnh.

Sinh linh muôn hình vạn trạng, vô số câu chuyện, hệ thống tu luyện hoàn toàn mới đua nhau khoe sắc không ngừng diễn ra trước mặt hắn, khiến hắn nhìn không xuể, suýt nữa mất đi năng lực suy nghĩ.

Trong tầm mắt có thể thấy rõ bất cứ góc độ nào.

Chỉ bằng tâm niệm có thể thay đổi bất cứ vị trí nào, khống chế số phận của bất kỳ sinh linh nào.

Loại cảm giác này khiến hắn thấy thật quen thuộc.

Đó không phải cảm giác vào vai Thiên Đạo hồi còn lịch luyện ở Lưu Kim chi lộ sao?

Hơn nữa việc hắn làm được còn nhiều hơn cả lúc đó, bởi vì nơi đây không có pháp tắc thiên địa tuần hoàn trói buộc hắn.

Hóa ra đây chính là ý nghĩa đích thực của chủ nhân bia đá.

Hắn tìm tòi một lượt bên trong, nhanh chóng tìm được bóng dáng của Lăng.

Lúc này nàng đang chiến đấu với một sinh linh.

Sinh linh kia không quá mạnh, chí ít bằng kinh nghiệm của Khương Thành phán đoán, lúc đối phương ra tay, sức công phá cũng chỉ tương đương Đạo Thánh mà thôi.

Nhưng một con gà quèn như vậy lại đánh bất phân thắng bại với Lăng.

Hai bên giao thủ không vung binh khí như thời kỳ Nguyên Tiên giới mà là quyết đấu tay không.

Vì hệ thống tu luyện của thế giới này chính là thu lấy sức mạnh đưa vào cơ thể từ bên ngoài, không tồn tại phân nhánh binh khí.

Lực lượng bên trong không phải tiên lực.

Ở thế giới này, dù thi triển tiên lực chứa trong cơ thể cũng không có bất cứ lực công kích gì.

Nơi đây cũng không hỗ trợ rót sức mạnh vào binh khí, cho nên đế kiếm mà Lăng mang vào vốn không có hiệu quả gì.

Võ kỹ khác cũng hoàn toàn vô hiệu.

Còn đạo nguyên tự thân, vì không phù hợp với thế giới này nên trực tiếp bị vị diện áp chế.

Đường đường là cường giả trên Cổ Thánh, thực lực phát huy ra ở thế giới này yếu đến mức khiến người ta phải rơi lệ.

Nàng có thể thích ứng trong thời gian ngắn như vậy, đồng thời giao thủ với Đạo Thánh có một nguyên nhân rất lớn là nhận thức của nàng đối với bản chất tu luyện cao hơn những người ở đây.

Thực chất, nàng hoàn toàn thắng chắc trận này.

Khương Thành dễ dàng nhìn ra được, nàng còn che giấu một phần thực lực.

Có lẽ vì đối phương còn có hai đồng đội nữa nên nàng phải tỏ ra yếu kém khiến đối phương lơ là cảnh giác, chơi bài chiến thuật.

Thấy nàng hoạt bát như vậy, Thành ca cũng yên tâm.

Hắn vốn định lập tức đưa Lăng ra khỏi bia đá nhưng chẳng biết vì sao, thấy cô em gái này là hắn lại nghiện làm đại ca.

“Làm màu một chút, củng cố sự sùng bái của nàng đối với ta chắc cũng không làm lỡ thời gian đâu nhỉ?”

Cho nên hắn trực tiếp dùng chân thân tiến vào bên trong.

Lăng đang chiến rất hăng với đối phương, bất chợt giữa chiến trường xuất hiện một bóng người.

Hai bên đều kinh ngạc vì vị khách không mời mà đến, vội vàng đình chiến.

Định thần nhìn lại, nàng không thể tin vào mắt mình.

“Khương Thành? Sao lại là ngươi? Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

“Khương Thành gì hả?”

Thành ca ra vẻ không vui quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

“Không biết lớn nhỏ, mới mấy ngày không gặp mà đã quên đại ca rồi à?”

Lăng lặng lẽ mỉa mai, lão nương là chiến đế đấy nhé!

Nhưng ngẫm lại dường như thân phận chiến đế cũng chẳng là gì ở thời đại này.

Nàng chỉ đành bịt mũi, cố ý nũng nịu gọi.

“Khương đại ca, trận gió nào thổi ngươi tới đây thế?”

Khương Thành đang định nói là cơn gió làm màu nhưng ngại thân phận đại ca nên phải giữ giá.

“Ca bấm tay tính toán, muội muội gặp nạn đương nhiên phải lập tức chạy tới cứu giúp, cảm động không nào?”

Ta biết ngươi thắng chắc rồi nhưng không quan trọng.

Vì ca đã tới nên dù ngươi có thắng cũng phải là nguy trong sớm tối, tính mệnh chỉ mành treo chuông, sau đó chờ ca anh hùng cứu mỹ nhân.

Lăng ở chung với hắn lâu như vậy, sao lại không nhìn ra bản tính thích lòe người, chơi trội của tên này.

Cái gì mà bấm tay nhẩm tính, rõ ràng là cơ duyên xảo hợp, bất ngờ xông vào đấy chứ?

“Cảm động, tiểu muội thật sự quá cảm động. Nhưng mà…”

Nàng nhìn Khương Thành từ trên xuống dưới, cố ý dừng lại một chút, ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Nhưng cái gì?”

Lăng cười khúc khích, “Nhưng lần này ai kéo ai còn chưa chắc đâu nha.”

“Phì!”

Thành ca cũng bị nàng chọc cười.

“Lâu ngày không gặp, thực lực của muội muội không thấy tăng lên nhưng lòng tin thì bành trướng dễ sợ, không phải quên mất anh tư của ca rồi chứ?”

“Nào có nào có.”

Lăng liên tục xua tay, “Anh tư của ca ca ta luôn ghi nhớ trong lòng, sao dám quên được?”

“Chỉ là lần này thật sự khác biệt.”

“Có gì khác?”

“Ca ca đi vào thế giới này từ bao giờ?”

“Mới vừa nãy.”

Lăng lại hỏi: “Ca ca đã biết cách tu luyện vũ lực của thế giới này chưa?”

“Đương nhiên là chưa rồi!” Thành ca trả lời rất hùng hồn.

“Ca ca có thể chuyển hóa lực lượng của bản thân thành vũ lực không?”

“Tất nhiên là không thể! Ta còn chẳng cảm nhận được vũ chi lực của khỉ gì hết.”

Lăng nhìn vẻ mặt vẫn tràn đầy tự tin của hắn, nhất thời mệt đến chẳng muốn mỉa mai nữa.

Trông hắn vốn chẳng biết thế giới này khác biệt chỗ nào cả!

“Có phải ngươi nghĩ nơi này cũng giống với những tiểu thế giới như Nguyên Tiên giới không?”

Trước đây tuy những tiểu thế giới đó và kỷ nguyên đầu tiên, kỷ nguyên thứ hai cũng vận dụng những lực lượng khác không phải tiên lực nhưng vẫn thuộc về cùng một hệ thống tu luyện.

Dù không học được lực lượng của thế giới này thì đạo tâm, cảm ngộ võ đạo và lý giải về quy tắc vẫn tồn tại.

Thực lực đạt đến mức nhất định, ở tiểu thế giới khác cũng dùng được như thường.

Nhưng thế giới thứ nhất này lại là chuyện khác.

Đạo tâm của Nguyên Tiên giới không ăn khớp với nơi đây, không tồn tại võ đạo, cũng không tồn tại ba ngàn quy tắc.

Sở học trước đây hầu như đều không dùng được.

Trong mắt nàng, dù Khương Thành có thiên tư thông minh đến đâu thì tới đây vẫn phải từ từ thích nghi một thời gian mới có thể quật khởi.

Vừa đến đã muốn đại sát tứ phương, mơ đẹp quá.

Thật ra Thành ca hiểu nàng muốn nói gì nhưng lại vờ như không hiểu.

“Sao vậy? Chẳng lẽ có gì khác nhau à?”

“Không, không sao hết, đúng là không có gì khác cả.”

Tuy tình hình trước mắt không ổn lắm nhưng Lăng vẫn ôm ý xấu giấu diếm, muốn thấy Khương Thành chịu thiệt.

“Ca ca lợi hại như vậy, thần chắn giết thần, ở đây chắc cũng bách chiến bách thắng thôi.”

“Đương nhiên rồi.”

“Được, vậy ta chờ xem ngươi thể hiện đấy.”

“Đừng chỉ đứng xem, phải vỗ tay cổ vũ cho ta nữa…”

“Được được!”

Chương 2641: Một chiêu miểu sát

Lăng chờ xem cảnh tượng xấu hổ khi hắn lật xe, dù sao Khương Thành có thua nàng cũng vẫn cứu kịp.

Song khi đó cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhân phải bàn bạc lại.

Huynh muội hay tỷ đệ, rốt cuộc là ai kéo ai, những điều này cũng phải đổi lại thứ tự.

Ôm tâm tư này, nàng vỗ tay cổ vũ rất cật lực.

Mà Khương Thành cũng thong thả bước ra giữa sân.

Vừa rồi, ba sinh linh cấp bậc Đạo Thánh đối diện đã lén trao đổi với nhau.

Song họ trao đổi không cần ngôn ngữ, càng không cần nói ra miệng hay truyền âm, cho nên Khương Thành cũng không biết họ đang nói cái gì.

Tuy không có đối thoại nhưng nhìn ngoại hình của Khương Thành tương tự với Lăng, đối phương cũng nhận ra đây là kẻ địch.

Cho nên, đối diện lại cho một sinh linh cấp Đạo Thánh ra trận.

Mắt thấy sinh linh cả người mọc mười mấy cái sừng nhọn bay đến trước mặt mình, Khương Thành bất mãn lắc đầu.

“Có phải đối phương quá coi thường ta rồi không? Rõ ràng có ba người mà chỉ phái một tên ra quyết đấu với ta, không đủ đẳng cấp.”

Lăng vừa sung sướng vỗ tay, vừa cười híp mắt giật dây: “Đúng vậy đúng vậy, bọn họ thật không có mắt, hoàn toàn không nhìn ra sự lợi hại của Khương đại ca. Nếu ngươi không hài lòng thì dứt khoát một chọi ba là xong.”

Thành ca gật đầu chắc nịch.

“Có lý!”

Sau đó hắn ngoắc tay với hai sinh linh còn lại.

“Các ngươi cùng lên đi, ta sợ không đủ để đánh.”

Chỉ tiếc, đói phương nhìn không thấu cũng nghe không hiểu, không hề có phản ứng gì.

Cho nên Khương Thành chỉ đành dốc sức chỉ hai sinh linh đối diện, sau đó lại chỉ vào mình, cuối cùng còn vẽ một vòng tròn

trong không khí.

Dấu tay rõ ràng như vậy xem như thông dụng ở thế giới này.

Hai sinh linh còn lại có lẽ cảm thấy bị khiêu khích nên sừng nhọn trên người đều thoát khỏi cơ thể, phát ra tiếng sàn sạt quái dị.

Mắt thấy họ cũng đi lên, Thành ca mới cảm thấy hài lòng.

“Vậy mới đúng chứ, một trận là xong, miễn cho ta phải phí nhiều công sức.”

Cuối cùng hắn còn cố ý quay đầu nhìn về phía Lăng.

“Ta thấy đám này như một lũ gà quèn, ngươi bảo ta có cần sử dụng binh khí không?”

“Dùng đi, giết gà dùng dao mổ trâu cho long trọng.”

“Không cần đâu nhỉ, có vẻ kiêu ngạo quá, trông không được tôn trọng đồng đạo của thế giới khác cho lắm.”

Lăng đằng sau suýt nữa cười ngật ngưỡng.

Bây giờ tên này đắc ý bao nhiêu thì lúc bại trận sẽ chật vật và xấu hổ bấy nhiêu.

Nghĩ đến cảnh tượng khôi hài này, nàng thật sự kìm nén quá cực khổ.

“Ngươi vẫn nên kiêu ngạo một chút, dù sao như vậy mới phù hợp với khí chất của ngươi.”

Nàng xem như hiếm khi hảo tâm gợi ý, dù sao nàng biết binh khí vốn không có tác dụng ở thế giới này.

Nhưng Thành ca lại không hề tỏ ra cảm kích.

“Thôi thôi, sư tử bắt thỏ cần gì dùng toàn lực, ta vẫn nên tôn trọng họ thì hơn.”

Nói rồi Khương Thành lấy cốt kiếm ra, còn không quên giơ một ngón tay ra với Lăng.

“Một chiêu giải quyết trận đấu.”

“Ngươi thật lợi hại!”

Lăng không khỏi thông cảm với hắn.

Ngươi vừa tới nơi này, ngay cả vũ lực ở đây cũng không cảm nhận được, tốt xấu gì cũng nên khiêu chiến từ kẻ địch cấp thấp nhất chứ?

Vừa tới đã đòi đánh với cấp Đạo Thánh, thật sự không hiểu cái gì gọi là đá phải tấm sắt, còn đá tận ba tấm một lượt.

Lúc vừa tới thế giới này, bản thân nàng đã phải chịu không ít trái đắng.

Chưa kể đến không có thủ đoạn công kích hữu hiệu, ngay cả phòng ngự cũng khó khăn.

Tiên thể có thể sánh ngang với thần khu, gặp phải xung kích vật lý dạng chấn động còn có thể dễ dàng ngăn cản.

Nhưng đối mặt với sự thâm nhập của vũ lực và bí pháp cổ quái hiếm thấy của thế giới này, tiên thể chẳng khác gì cái sàng trực tiếp bị xuyên thấu, hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Sau đó nàng thấy Khương Thành vung một kiếm về phía trước.

Một kiếm rất tùy tiện.

Không mang theo tiên lực, trọc lực, càng không có vũ lực.

Giống như người chưa từng tu luyện vậy.

Mà theo một kiếm này đánh ra, ba sinh linh cấp Đạo Thánh đối diện dần hóa khí, chỉ để lại trên mặt đất vài mảnh vỡ chứng minh họ từng tồn tại.

Ở thế giới thứ nhất, đây là cảnh tượng tử vong.

Nói cách khác, ba sinh linh kia đã chết.

Nụ cười của Lăng đọng lại trên gương mặt, đôi tay đang vỗ cũng dừng lại giữa không trung.

“Ngươi, ngươi giết họ rồi?”

“Chứ còn gì nữa?”

“Sao lại vậy được…”

Lăng tỏ vẻ hoài nghi nhân sinh, bởi vì thật sự quá ly kì.

Chỉ một kiếm tùy tiện, tại sao?

Nguyên nhân Khương Thành có thể giết chết ba sinh linh kia rất đơn giản, hắn chính là chủ nhân của thế giới bia đá này.

Quyền hạn của chúa tể còn lớn hơn Thiên Đạo.

Muốn giết chết ba sinh linh cấp Đạo Thánh thật sự quá dễ dàng, căn bản không cần chiến đấu bình thường, chỉ một ý niệm trong đầu là có thể quyết định sinh tử.

Nhưng hắn cũng không định nói ra chân tướng này.

“Sao lại dừng rồi? Ngơ ra đó làm gì?”

“À à.”

Lăng bị ép tiếp tục vỗ tay một cách công nghiệp, nàng nghiến sắp nát cả hàm răng.

“Sao ngươi lại làm được? Rõ ràng không hề có vũ lực.”

Khương Thành nhìn nàng như nhìn một đứa ngốc: “Với thực lực của ta, dễ dàng tiêu diệt lũ gà quèn cũng phải lấy làm lạ à?”

“Sao ngươi lại kinh ngạc như vậy? Chẳng lẽ cảnh tượng nho nhỏ này cũng làm ngươi sợ hãi ư?”

Không thể giễu cợt tên này, còn bị hắn trêu ngược là chưa trải sự đời, Lăng suýt lên cơn nhồi máu cơ tim, chỉ muốn thổ huyết.

Nhưng đối mặt hiện thực, nàng chỉ đành bịt mũi nhẫn nhịn.

“Là tiểu muội quá ngạc nhiên, quên mất Khương đại ca lợi hại thế nào.”

“Cũng thường thôi, không đáng nhắc tới.”

Lăng không khỏi mỉa mai trong lòng, không đáng nhắc tới mà ngươi còn nhắc không ngừng vậy?

Khương Thành được làm màu một phen, cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn.

“Được rồi, tiếp theo ta sẽ mang ngươi ra ngoài.”

“Ra ngoài? Đi đâu?”

“Rời khỏi đây chứ sao, chẳng lẽ ngươi muốn ở lại đây cả đời?”

Đương nhiên Lăng không muốn ở lại chỗ này.

Thật ra sau khi bước vào đây không lâu, nàng cũng đã hối hận.

Hệ thống tu luyện của nơi này khác với Nguyên Tiên giới, nàng biết cách vận chuyển vũ lực cùng lắm coi như mở rộng tầm mắt chứ cũng không học được gì nhiều.

Bị nhốt bên trong, không xác định được mục tiêu nhiệm vụ, lại còn nguy cơ tứ bề.

Rất nhiều lần nàng muốn ra ngoài nhưng lại không tìm được lối ra.

"Ngươi đưa ta ra ngoài bằng cách nào?"

"Hãy ôm lấy cánh tay vững chắc hữu lực của ca." Thành ca nói.

Thật ra hắn chỉ cần một ý niệm là được, song vẫn muốn trêu chọc cô em này.

Lăng nửa tin nửa ngờ, hai tay vừa bám lấy cánh tay hắn, quang ảnh phía trước lập tức biến hóa không ngừng.

Ngay sau đó, nàng đã thoát ra ngoài.

Thật sự làm được?

Nhìn ba tấm bia đá sừng sững đằng xa, nàng vẫn chưa hoàn hồn lại.

"Sao lại thiếu mất một tấm bia?"

"Bị ta thu phục rồi."

Khương Thành vừa nói vừa cúi đầu nhìn về phía vòng tay.

Chỉ thấy một trong bốn lỗ có thêm một tấm bia đá mini.

Ngoại hình giống hết với bên ngoài song đã nhỏ đi không biết bao nhiêu lần.

Chương 2642: Người say ngủ

Khương Thành cảm nhận bia đá lần nữa, phát hiện thế giới hang đá đã không còn sinh linh tồn tại.

Không chỉ vậy, trạng thái bên trong cũng có thay đổi cực lớn.

Từng văn minh được ghi lại trên cỏ khô, cát bụi hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn hang đá trống rỗng.

Không, thật ra hang đá cũng biến mất.

Những gì Khương Thành nhìn thấy chỉ có một khoảng không nằm giữa hư và thực.

“Hóa ra thế giới rộng lớn mà ta vừa trông thấy chỉ là bóng dáng được lưu giữ lại mà thôi.”

“Thực tế đã không còn tồn tại từ lâu rồi.”

Ngẫm lại cũng phải.

Nếu vô số sinh linh và văn minh mà hắn vừa nhìn thấy thật sự tồn tại thì thế giới thứ nhất đã không bị coi là tiêu vong.

“Tấm bia mà Sơ để lại rốt cuộc là gì?”

“Chỉ vì hoài niệm, ôn lại những cảnh tượng từng xảy ra thôi sao?”

“Vậy chủ nhân của di bia tứ giới là ta có ý nghĩa gì?”

Lăng bên cạnh cuối cùng cũng hiểu ra.

“Tấm bia đá này chịu sự khống chế của ngươi à?”

“Ta đã nói vừa rồi sao ngươi có thể tùy ý tiêu diệt cả ba người kia, hóa ra…”

“Hóa ra cái gì mà hóa ra?” Khương Thành cao giọng ngắt lời nàng.

Chuyện làm màu trước đó bị vạch trần, Thành ca trực tiếp lái sang chuyện khác.

“Hộ tâm kính của ta đâu?” Hắn duỗi tay phải ra.

Nhắc tới cái này, Lăng lập tức trở nên lúng túng.

“Hộ tâm kính gì cơ?”

Thành ca trừng mắt, hung hăng nói: “Đừng giả ngu với ta. Để kiếm lăng tiên và bí bảo khác tặng cho ngươi, còn hộ tâm kính chỉ là cho mượn thôi.”

“Bây giờ lịch luyện kết thúc phải trả lại cho ta đi chứ!”

“Sao, ngươi định chiếm luôn à?”

Thành ca đã biết hộ tâm kính bị Chí dùng thủ đoạn lấy đi mất rồi.

Đối mặt với kẻ có dã tâm bậc nhất kia, ngay cả Tiên Mẫu và Di cũng không giữ được thần khí trong tay mình, huống chi là Lăng chẳng có chút phòng bị nào.

Cho nên chuyện này cũng không trách nàng.

Bây giờ hắn chỉ đang cố ý kiếm chuyện với nàng, trêu đùa nàng một chút, tránh cho nàng lại không tôn kính mình.

Nghĩ đến hộ tâm kính, trong lòng Lăng cực kỳ phiền muộn.

Trước đây khi tiến hành so đấu với Thánh Hoàng và Vô Lăng trên Cửu Trọng Cao Đài, nàng đã phát hiện tác dụng nghịch thiên của thần khí nhưng lúc tiến vào hang đá lại đánh rơi một cách khó hiểu.

Đến bây giờ, nàng vẫn không rõ tại sao thứ quan trọng như vậy lại rơi mất.

Đối mặt với chủ nợ Khương Thành, nàng không khỏi chột dạ.

Chỉ đành cứng đầu cứng cổ dùng chiến thuật trì hoãn.

“Ta thấy miếng hộ tâm kính đó cũng không tệ lắm, muốn dùng thêm mấy ngày không được à?”

“Không được, trả ngay đi!”

“Chậc chậc, thật keo kiệt, còn gì là đại ca nữa? Cũng không phải không trả, ngươi làm gì mà vội thế?”

Khương Thành thấy nàng sĩ diện chơi xấu cũng không vạch trần mà cười híp mắt xem nàng làm trò, sau đó thuận theo lời nàng nói tiếp.

“Được, ca cho ngươi chơi thêm vài ngày, sau này nhớ phải trả lại đấy nhé.”

Sau này còn phải tiếp tục bị hắn đòi nợ à?

Lăng cảm thấy mình bị bắt chẹt nhưng tự biết đuối lý nên chỉ đành chấp nhận.

“Biết rồi biết rồi, giục cái gì chứ…”

Tiếp theo, Khương Thành lại chạm vào một tấm bia khác

Lần này đi vào là bia đá thứ tư nơi Thánh Hoàng đang ở, một thế giới chỉ có thể sử dụng nguyên năng.

Trước mặt Thánh Hoàng, hắn không làm màu mà nhanh chóng đưa đối phương ra ngoài.

Rất nhanh, tấm bia này cũng thu nhỏ lại nhiều lần, bị khảm vào một lỗ trên Sinh Diệt Hoàn.

Bia đá thứ ba là nơi Vô Lăng đã qua ải. Khương Thành nhìn thoáng qua thế giới chỉ có thể tu luyện sức mạnh tinh thần này, tiện tay thu vào vòng tay.

Còn lại chính là tấm bia đá của thế giới thứ hai.

Từng đi vào hình ảnh phản chiếu của ngọn lửa, Khương Thành biết thế giới này là một vị diện hoàn toàn dựa vào ngoại vật.

Mà Thu Vũ Tuyền đang lịch luyện ở đây.

Cho nên ham muốn làm màu lại bùng lên trong hắn.

“Lần này nhất định phải giúp đỡ nàng, củng cố hình tượng, để nàng cả đời không quên.”

Ôm suy nghĩ này, hắn bước vào thế giới thứ hai.

Nhưng bóng dáng của văn minh huy hoàng, cảnh tượng phồn vinh hàng tỷ sinh linh trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Bày ra trước mắt hắn là một vị diện trống rỗng.

Ở trung tâm vị diện có một vầng sáng yếu ớt như ẩn như hiện.

Khương Thành ghé sát lại, nhìn thấy một mỹ nhân đang say ngủ.

Thu Vũ Tuyền lẳng lặng nằm trong hư không trống rỗng, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra khí tức yên tĩnh bình thản, gương mặt tinh xảo không còn sắc máu, tái nhợt gần như trong suốt.

Khiến người ta có cảm giác vừa thánh khiết vừa yếu ớt vô cùng.

Đôi mắt sáng như sao trời khép lại, hàng mi dày tựa như bụi gai nhốt kín nàng.

Làn tóc đen dài như thác đổ buông lơi dưới thân mình, vì nơi này không có gió nên sợi tóc không bồng bềnh mà như ngưng đọng lại.

Cả người nàng được bao phủ trong vầng sáng dìu dịu, Khương Thành chỉ hơi cảm nhận đã biết đó là căn nguyên kiếm.

Khi ấy ba ngàn căn nguyên đều bị mục tiêu khác nhau hấp dẫn, quả nhiên mục tiêu của căn nguyên kiếm chính là nàng.

Khương Thành hồi tưởng lại hai nghìn chín trăm chín mươi chín người bên ngoài chỉ có bốn mươi chín người thành công dung hợp căn nguyên quy tắc, mà bốn mươi chín người đó đều đã được trói buộc với huyền văn của hắn từ sớm nhất.

Theo quy luật này, Thu Vũ Tuyền chắc chắn sẽ thất bại.

Vì huyền văn trói buộc với nàng cũng giống như hơn ngàn đệ tử Phi Tiên Môn về sau.

“Nàng còn sống hay đã chết?”

Tuy sau khi sở hữu hệ thống, hắn chưa bao giờ quan tâm đến chuyện sống chết nhưng nội tâm vẫn không khỏi dao động.

Hắn vừa chậm rãi đưa tay phải về phía Thu Vũ Tuyền, vừa thầm nhủ trong lòng: “Nếu bây giờ ngươi tỉnh lại, ta đảm bảo sau đó sẽ đưa cơ hội làm màu cho ngươi.”

Đối với chúa tể làm màu, lời đảm bảo này có thể nói là cực kỳ lớn lao.

Nhưng đáng tiếc, em gái Tuyền không như mong muốn của hắn.

Nàng vẫn yên tĩnh nằm đó, không một chút sinh cơ.

Mà tay phải của Khương Thành còn chưa chạm vào nàng đã bị căn nguyên kiếm phản kích kịch liệt.

Đối với Khương Thành bây giờ, công kích này thật ra chưa đến mức uy hiếp, có thể dễ dàng dùng trọc lực hóa giải.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp xúc với căn nguyên kiếm, hắn cảm nhận được khí tức thuộc về Thu Vũ Tuyền.

“Nó đang bảo vệ nàng!”

Khương Thành lập tức hiểu ra, Thu Vũ Tuyền dung hợp căn nguyên kiếm vẫn chưa thất bại.

“Đúng rồi, nàng đã được căn nguyên kiếm tán thành từ lâu.”

Thậm chí ví nàng, căn nguyên kiếm còn phá tan hai tầng vách ngăn là Thiên Phong thạch và bia đá, không ngại cách trở trăm sông ngàn núi đến hội hợp.

Đãi ngộ này hoàn toàn khác biệt với hai nghìn chín trăm chín mươi chín người bên ngoài, không chỉ đơn giản là trói buộc huyền văn.

Tính ra, về kiếm đạo, thiên phú của Thu Vũ Tuyền mới là độc nhất vô nhị.

Thành ca có thể lĩnh ngộ toàn bộ kiếm tâm, đạt được kiếm đạo hoàn mỹ hoàn toàn nhờ vào hệ thống bảo hộ.

Mà Thu Vũ Tuyền tới được trình độ này thật sự dựa vào ngộ tính của bản thân.

"Nguyên nhân khiến nàng thành ra thế này chắc là do Chủy Diệt Không tách ra."

Đúng vậy, năm xưa Sơ tạo ra kiệt tác Thu Vũ Tuyền lấy căn cơ là Chủy Diệt Không, cũng chính là Vô Đạo Kiếm.

Một khi nó không còn, nàng coi như mất đi gốc rễ lập thân.

Hai lần Tiên Mẫu rút Vô Đạo Kiếm ra trong khoảng thời gian ngắn còn không sao, lần này Chí lấy mất là một đi không trở lại.

Chương 2643: Tứ bia hội tụ

Khương Thành không suy nghĩ nhiều, bèn dùng năng lực của chủ nhân bia đá bài trừ, lại lấy huyền văn kiếm làm dẫn, đưa cả Thu Vũ Tuyền và căn nguyên kiếm ra ngoài.

Thu Vũ Tuyền xuất hiện bên ngoài, Lăng và Thánh Hoàng còn chưa kịp kinh ngạc thì căn nguyên kiếm trên người nàng đã bắt đầu tản ra xung quanh.

Mà thân hình Thu Vũ Tuyền đang từ từ hư hóa.

Thành ca bất ngờ không kịp trở tay, không khỏi kinh hãi.

"Chuyện gì thế này?"

"Nàng không thể ra ngoài sao?"

Lúc này bia đá đã tự động thu nhỏ lại, khảm vào vòng tay.

Khương Thành vội vàng lấy huyền văn kiếm làm dẫn, đẩy Thu Vũ Tuyền vào lại tấm bia thứ hai.

Khiến hắn thở phào nhẹ nhõm chính là dưới tình huống này, bia đá mini chỉ còn là cái vỏ rỗng vẫn có thể dung nạp nàng.

“Lẽ nào nàng cũng tu luyện ra Bản Ngã giống như Chí?”

Nhìn Thu Vũ Tuyền và căn nguyên kiếm trở về thế giới thứ hai lập tức khôi phục ổn định, Khương Thành không khỏi nhíu mày.

“Không, có lẽ không phải.”

Hắn ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu.

“Bây giờ Thu Vũ Tuyền tiếp tục tồn tại được là vì căn nguyên kiếm vẫn còn trên người nàng.”

“Bằng không khi căn cơ của nàng là Vô Đạo Kiếm bị rút ra, rất có thể nàng đã chết.”

“Sự dung nhập căn nguyên kiếm cho nàng một phần sức mạnh ngoài ý muốn làm chỗ dựa, trái lại biến thành bảo vệ nàng.”

Tình huống lần này khác hẳn với năm xưa ở thiên giới Thành ca từng dựa vào hệ thống dùng Vô Đạo Kiếm vài ngày.

Khi đó dưới thao tác của hệ thống, Vô Đạo Kiếm gắn liền với bản thể của Thu Vũ Tuyền.

Mà không phải người hoàn toàn tách rời với kiếm như bây giờ.

“Tuy căn nguyên kiếm tán thành Thu Vũ Tuyền ở mức độ cao, thậm chí đã dung hợp một phần với nàng nhưng nàng đã mất đi ý thức tự chủ.”

“Bị đưa ra bên ngoài, nàng sẽ không giữ được căn nguyên kiếm.”

“Chỉ có thế giới bia đá trống rỗng mới có thể khiến cho căn nguyên kiếm tiếp tục bám vào nàng.”

Suy nghĩ rõ ràng hết thảy, Khương Thành mới hơi yên tâm.

“Tạm thời chỉ đành đặt nàng ở trong này, mong nàng có thể mau chóng tỉnh lại.”

Vì có căn nguyên kiếm ngăn cách, hắn cũng không biết tường tận tình trạng của Thu Vũ Tuyền, thậm chí không rõ liệu nàng có tỉnh lại được không.

Bốn tấm bia đá đều khảm vào vòng tay, không hề xuất hiện dị tượng kinh thiên động địa gì.

Song âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

"Ting! Hoàn thành thu thập di bia tứ giới, hệ thống đang trong quá trình phân tích."

Khương Thành click vào hệ thống cũng không thấy thay đổi gì, không nhịn được hỏi: "Ngươi phân tích cái gì?"

"Xin kí chủ kiên nhẫn chờ đợi."

Khương Thành đợi một lúc lâu cũng chẳng có động tĩnh gì.

Phỏng chừng quá trình phân tích này lấy đơn vị là năm, cho nên hắn tạm thời bỏ qua.

Mà hai cô nàng đối diện đang tỏ vẻ hết sức khó hiểu.

Mắt thấy Khương Thành đã xong việc, Thành Hoàng bèn vội vã hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Sao ngươi lại tới đây? Cũng đến tham gia trận tranh đoạt Cửu Trọng Cao Đài ư?"

Lăng càng gấp gáp truy hỏi: "Sao bốn tấm bia đều bị ngươi thu thập rồi?"

"Ngươi lại làm chuyện xấu gì? Còn không mau khai thật ra?"

Thành ca đưa cái nhìn bất lực về phía cô nàng này. Thiếu nợ còn lớn lối như vậy, thật là một tài năng.

"Ký ức của hai người còn dừng lại ở trận tranh đoạt Cửu Trọng Cao Đài à?"

"Thời đại đã đổi thay từ lâu rồi thưa hai vị đại thần."

Dứt lời, Khương Thành đưa hai nàng ra khỏi Thiên Phong Thạch.

Hắn vốn ôm hy vọng sau khi hai người đi ra lập tức phá vỡ Bản Ngã, đập chết Chí.

Nhưng ra đến nơi mới phát hiện trừ Thiên Phong thạch dưới chân, xung quanh chỉ còn dòng chảy hỗn độn.

Chí không biết đã chạy đi đâu rồi.

Với đầu óc của tên này, nhất định đoán được Khương Thành muốn mang Thánh Hoàng và Lăng ra ngoài, cho nên đã có phòng bị trước.

“Vậy là bây giờ Nguyên Tiên giới tan biến, cũng không còn vị diện gì nữa nhỉ?”

“Không biết hắn giấu đi đâu nữa.”

Trong lúc Khương Thành nhẩm tính, bên cạnh vang lên giọng nói ngờ vực khó hiểu của hai nữ nhân.

“Chúng ta rời khỏi Nguyên Tiên giới rồi à?”

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

“Sao đột nhiên lại chạy ra ngoài, Nguyên Tiên giới đâu rồi?”

Về việc Nguyên Tiên giới bị hủy diệt, Thành ca cũng rất đau lòng và tiếc nuối nhưng thấy dáng vẻ vô tri của hai người này, hắn lại có cảm giác ưu việt một cách khó hiểu.

“Thời đại nào rồi còn hỏi Nguyên Tiên giới nữa, nơi này chính là Nguyên Tiên giới chứ sao.”

“Cái gì? Nơi này là Nguyên Tiên giới?”

“Ngươi lừa bọn ta à?”

Khương Thành lười giải thích một loạt thao tác phức tạp của Chí và Tiên Mẫu, cho nên thuận miệng nói: “Các ngươi đã rời đi ba trăm tỷ năm. Thời gian dài như vậy, Nguyên Tiên giới đã diệt vong từ lâu rồi, hiểu không?”

Quả thật, lịch luyện trong di bia tứ giới có dòng chảy thời gian khác với bên ngoài.

Song trong bia đá, thời gian chạy nhanh hơn, ngược lại bên ngoài sẽ chậm hơn một chút.

Cho nên hai người lịch luyện chưa được bao nhiêu năm, đơn thuần là Thành ca lừa các nàng chơi thôi.

“Cái gì? Ba trăm tỷ năm á? Ngươi đùa à?”

Lăng và Thánh Hoàng tỏ ra kinh hoàng, không thể tin nổi.

“Không thể nào!”

“Chẳng lẽ lại sắp tiến vào kỷ nguyên tiếp theo?”

“Không có kỷ nguyên tiếp theo đâu, không tin thì đi theo ta xem.”

Dứt lời, Khương Thành kéo theo Thiên Phong thạch, mang các nàng trở về, chẳng bao lâu sau đã về tới vị trí Thiên Phong Cung trước kia.

Những người may mắn còn sống sót của Nguyên Tiên giới vẫn tụ tập tại đây.

Tuy không nghĩ ra cách giải quyết gì nhưng ở cùng nhau vẫn tìm được sự an ủi, không đến mức hoàn toàn tuyệt vọng.

Xung quanh đã không còn phế tích gì nữa, gần đó là một khoảng hư vô, mà dòng chảy hỗn độn bên ngoài đang dần tràn vào bên trong.

Chẳng bao nhiêu năm nữa, khu vực này sẽ biến thành dòng chảy hỗn độn không khác gì những khu vực khác.

Song sợ rằng mọi người ở đây chẳng sống được đến lúc đó.

Thấy Khương Thành trở về, đôi mắt hoặc lạc lõng, hoặc vô thần của họ lập tức sáng lên.

“Khương chưởng môn!”

“Khương minh chủ đã trở về!”

“Có giết được Chí chưa?”

“Hai vị này… Ấy, chẳng phải là Lăng sao?”

“Thánh Hoàng!”

“Tốt quá! Khương chưởng môn đã tìm thấy hai người. Các nàng là khắc tinh của Chí, chắc Chí đã chết rồi nhỉ?”

“Nhất định là chết rồi!”

“Nếu hắn đã chết thì căn nguyên thế giới…”

Đối mặt với vô số gương mặt tràn đầy mong đợi, nhìn thấy ngọn lửa hy vọng cháy trong mắt họ, Khương Thành chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

“Khiến mọi người thất vọng rồi.”

“Không biết Chí đã trốn đi đâu, bây giờ ta thật sự không tìm được hắn.”

Tuy Cẩn và Lăng không rõ vì sao mọi người lại coi mình là cứu tinh, thậm chí không biết chuyện Chí xuất hiện nhưng thấy vô số người đều tụ tập giữa chốn hư không này, cũng hiểu được Nguyên Tiên giới thật sự đã diệt vong.

Nhất thời, hai người cũng rơi vào trạng thái sững sờ.

“Tại sao lại thế…”

“Rốt cuộc… đã xảy ra chuyện gì?”

Hai người tự thì thào, mà những người khác cũng mang vẻ thất hồn lạc phách.

Chí còn chưa chết, căn nguyên thế giới cũng không trở về, có nghĩa là cục diện sẽ tiếp tục chuyển biến xấu.

Bầu không khí bi quan lập tức bao phủ khắp nơi.

Khương Thành không chìm đắm vào đó, hắn nghiêm túc suy nghĩ biện pháp khác.

Chương 2644: A Hoàng và A Linh

Bây giờ căn nguyên thế giới bị cướp đi, Nguyên Tiên giới không còn tồn tại nữa.

Trong số tiên nhân ở đây, cường giả cấp bậc Thánh Tôn, Cổ Thánh còn có thể dựa vào nội tình thâm hậu sống thêm một thời gian dài.

Nhưng cũng chỉ là kéo dài hơi tàn.

Bất kể tiên thể hay thần khu cường đại đều cần sức mạnh chống đỡ duy trì, một khi khí hải khô kiệt hoàn toàn, tiên thể sẽ dần suy bại.

Mà không có căn nguyên thế giới, sức mạnh trong cơ thể họ sẽ không có nguồn cung cấp bên ngoài, đồng nghĩa với dùng bao nhiêu hao bấy nhiêu.

Đây cũng là nguyên nhân các đại năng chọn bế quan ngủ say mỗi khi Nguyên Tiên giới xảy ra đại sự, vừa để tránh bị cuốn vào kiếp nạn, vừa để giảm tiêu hao.

Tuy cường giả cấp Cổ Thánh cảm ngộ ra đạo nguyên, nguyên quy tắc, hồn nguyên, ý thức nguyên v.v nhưng những thứ này đều dựa trên cơ sở các loại sức mạnh như tiên lực, yêu lực, chứ không phải vô trung sinh hữu.

Trên thực tế, căn nguyên thế giới cũng không phải tự nhiên mà có.

Nó dựa trên thanh khí sinh ra từ nguồn sức mạnh là dòng chảy hỗn độn.

Bây giờ xung quanh mọi người ngập tràn hỗn độn vô tận nhưng họ không thể trực tiếp hấp thu nguồn sức mạnh này.

Chẳng những họ không khống chế được thanh khí, mà còn phải tránh trọc khí bên trong phá hủy sự cân bằng trong cơ thể, dòng chảy hỗn độn chẳng khác gì kẻ thù của họ.

"Chỉ có sự tồn tại có thể trực tiếp hấp thu dòng chảy hỗn độn, sau đó chuyển hóa thành khí Nguyên Tiên mới che chở được họ, tạo cho họ một ngôi nhà."

"Trước đó, căn nguyên thế giới có thể làm được điều này."

Khương Thành suy đi tính lại, khắp Nguyên Tiên giới, kể cả Chí cũng chỉ có mình hắn làm được chuyện này.

Mình có thể trực tiếp hấp thu dòng chảy hỗn độn, đồng thời có thể chuyển hóa thanh khí thành thánh lực thứ hai. Mà thánh lực thứ hai lại có thể tùy ý biến ảo thành bất cứ một loại lực lượng nào mà mình nắm giữ.

Trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả khí Nguyên Tiên.

Suy nghĩ này có vẻ rất tốt đẹp.

"Nhưng mà… cơ thể này của ca hoàn toàn không thể so sánh được với căn nguyên thế giới."

"Với quy mô thế giới bên trong của ta, sao mà chống đỡ nổi sự tiêu hao của hàng tỉ sinh linh Nguyên Tiên giới."

Lưỡng lự hồi lâu, hắn mới lặng lẽ quyết định.

"Bất kể ra sao, ít nhất cũng phải giữ được đám đệ tử và mấy người thân cận với ta nhất."

Sau đó hắn nhìn vào thế giới trong cơ thể mình, định nghiên cứu thao tác tiếp theo.

Kết quả mới nảy ra suy nghĩ như vậy, hắn đã ngạc nhiên thốt lên.

“Á đù, hai người các ngươi vào trong cơ thể ta từ lúc nào.”

“Mẹ!”

“Khương đại ca!”

Theo đó là hai tiếng reo vui sướng, A Hoàng và A Linh đồng thời nhào về phía ý thức thể mà hắn vừa tạo ra.

“Cuối cùng ngươi cũng chú ý tới ta.”

“Còn tưởng ngươi sẽ nhốt ta ở đây mãi cơ.”

A Hoàng dáng dấp mười hai mười ba tuổi thở hổn hển ôm lấy ý thức thể của hắn, dứt khoát coi hắn là cái cây để leo.

Rõ ràng A Linh chín chắn hơn nàng rất nhiều, trái lại giải thích thay Khương Thành.

“Khương đại ca còn bận rộn đối phó tên ác ma kia, đứa nhóc thúi như ngươi thì biết cái gì?”

A Hoàng hung dữ trừng nàng, giọng điệu rất bất thiện.

“Ta gọi mẹ, ngươi gọi đại ca, ngươi định ngồi lên đầu ta đó hả?”

A Linh che miệng cười khẽ: “Ngươi gọi việc ngươi, ta gọi việc ta, kích động cái gì…”

Thành ca cũng đã nhìn ra, hai thiếu nữ có vẻ rất không hợp nhau.

Nhưng hắn ngạc nhiên hơn là vì sao hai nàng lại xuất hiện ở thế giới trong cơ thể mình.

Không đợi hắn đặt câu hỏi, A Linh đã kể rõ đầu đuôi.

A Linh là một hóa thân được tạo ra từ căn nguyên thế giới của Huyền giới, mà Huyền giới vốn là môt thể với Nguyên Tiên giới, song trước đây vì hành động của Di nên bị tách ra.

Tiên Mẫu sáp nhập thiên đạo hai bên, Nguyên Tiên giới lớn mạnh chưa từng thấy, căn nguyên của Huyền giới cũng hợp

thành một thể với căn nguyên của Nguyên Tiên giới.

Đương nhiên, A Linh cũng bị dung nhập vào căn nguyên thế giới.

Vừa rồi, Chí cắn nuốt căn nguyên thế giới, nàng liều mạng chống cự, xem như trì hoãn và phá hoại một chút nhưng cuối cùng vẫn không ngăn cản được, suýt nữa bị cắn nuốt chung.

May mà Khương Thành kịp thời phá tan phong tỏa của tứ thần khí, giết vào căn nguyên thế giới.

“Ta thấy Khương đại ca đả thương tên đại ma đầu kia, vội vàng chui vào thế giới trong cơ thể ngươi, cuối cùng cũng thoát khỏi kết cục bị hắn cắn nuốt.”

A Linh nói đến đây, trên gương mặt tươi cười cũng toát ra vẻ sợ hãi.

Khương Thành khó hiểu nghĩ, thế giới bên trong của ta dễ vào vậy hả?

Các ngươi là sự tồn tại đặc thù của hệ thống thanh khí, làm sao xuyên qua được trọc thể?

Song nghĩ lại, hắn chợt ngộ ra.

Lúc đó bản thân vừa thi triển xong kiếm đạo hoàn mỹ phiên bản trọc lực, trọc thể đang ở thời điểm yếu ớt nhất.

Chắc là vậy nhỉ.

Mà hai thiếu nữ theo vòng xoáy tiến vào cơ thể thì dễ, sau đó muốn đi ra lại rất khóc khăn.

Hơn nữa có hố đen trong thế giới cơ thể ngăn cách, hắn không kiểm tra cũng không biết có động tĩnh gì bên trong.

“Ra vậy.”

“Còn ngươi thì sao?”

Hắn cười híp mắt nhìn sang A Hoàng.

“Chẳng lẽ ngươi là hóa thân của căn nguyên thế giới Nguyên Tiên giới?”

A Linh cười đáp: “Nàng không phải đâu, Nguyên Tiên giới vốn không có hóa thân của căn nguyên.”

Dường như vạch trần điều này, nàng có thể dìm địa vị của A Hoàng xuống.

Song A Hoàng cũng không dễ chọc.

“Ai thèm làm hóa thân của căn nguyên, ta là con gái bảo bối của mẹ. Cút đi, cách xa mẹ ta ra.”

Thế mà nàng còn nhổ nước miếng về phía A Linh.

Điều này khiến Khương Thành không khỏi dở khóc dở cười. Hắn không hiểu nổi vì sao hai nàng lại căm ghét nhau như vậy.

Hình như năm đó A Hoàng và Tiểu Bạch lần đầu gặp nhau cũng là thủy hỏa bất dung.

Mắt thấy A Linh bất chấp hình tượng thục nữ, xắn tay áo chuẩn bị nhào vô, hắn vội vàng đứng ra ngăn cản.

“Được rồi được rồi, hai ngươi các ngươi yên lặng xem nào.”

“Coi như nể mặt Khương mỗ đây được chưa?”

Hai tiểu tổ tông cuối cùng cũng an phận.

Thành ca tiếp tục hỏi A Hoàng.

“Mấy năm nay ngươi chạy đi đâu thế? Sao lại xuất hiện trong căn nguyên thế giới?”

Nhắc tới đây, A Hoàng lại nổi giận.

“Đại ma đầu kia lừa ta!”

“Khi đó ta đang ngủ ngon dưới tiên mạch, hắn lấy khí tức của ngươi hấp dẫn ta, lừa gạt ta đến căn nguyên thế giới.”

Đại ma đầu?

Chắc nàng đang nhắc đến Chí nhỉ?

“Vậy ngươi không thấy được ta thì sao không đi ra?”

“Hắn dỗ dành ta, nói ngươi sẽ đến gặp ta, đi là không tìm được, bảo ta ở đó chờ ngươi.”

Khương Thành lặng lẽ mỉa mai, Chí đúng là bất chấp..

Vì đại kế mà không tiếc lừa cả bạn nhỏ ngây thơ.

“Sau đó thì sao? Hắn lừa giữ ngươi ở đó làm gì?”

“Để ta trộm căn nguyên thế giới giúp hắn.”

Khương Thành suýt nữa kinh ngạc rớt hàm.

“Cái gì? Ngươi còn làm được chuyện này nữa?”

“Đúng vậy, ta lợi hại lắm ha?”

Nhìn biểu cảm muốn được khen của A Hoàng, Khương Thành tiếp tục bất lực mỉa mai.

Dường như hắn hơi hiểu vì sao A Linh và Tiểu Bạch đều căm ghét nàng rồi.

Kỹ năng của cô con gái ngoan nhà hắn hơi sai sai.

Hắn nhớ lần đầu nhận được nàng, thông báo của hệ thống là mảnh vụn của thế giới chi tâm.

Hắn lang thang từ hạ giới đến nay, cũng không hiểu rốt cuộc thế giới chi tâm là thứ gì, hóa ra để làm chuyện này hả?

Chương 2645: Thế giới ngoại thể

Khương Thành tiếp tục hỏi: “Cái tên kia đại ma đầu kia lừa ngươi giúp hắn trộm căn nguyên, là để làm cái gì chứ?”

“Tu luyện đó.”

A Hoàng trả lời như đó là một lẽ đương nhiên.

“Tại sao lại muốn ngươi trộm, sao hắn không tự mình đi lấy?”

“Lúc đó hắn không có cách nào trực tiếp điều động căn nguyên thế giới, nhất định sẽ bị phản lại.”

“Thì ra là vậy!”

Thành ca lại càng muốn giết Chí hơn.

Hóa ra lực thanh của tên đó mạnh lên theo cách này.

Đây không phải là lừa con gái mình giúp hắn làm chuyện phi pháp sao?

Chẳng xem trọng gì cả!

Nghe nói hắn đã ngỏm ở kỷ nguyên thứ nhất rồi, chỉ dựa vào cái tư tưởng ý niệm “bản ngã” này mà kéo dài hơi tàn, sao mà

sau khi hắn ra ngoài lại có được sức chiến đấu ở cấp độ cao của vị diện.

Cho đến khi hắn kiểm soát được Thiên Phong thạch, có được quyền chi phối Thiên Đạo, người này cuối cùng mới có thể tự mình điều động căn nguyên thế giới.

“Bây giờ các ngươi có thể tìm ra được căn nguyên của thế giới ở đâu không?”

Bây giờ Thành ca thực sự rất muốn đấu một trận nữa với cái tên đó, đấu theo kiểu không chết không dừng lại vậy.

Nhưng A Hoàng và A Linh lại đồng thời lắc đầu.

“Không tìm được.”

Khương Thành chỉ có thể tạm thời áp chế ý chí chiến đấu của mình xuống.

“Tốt nhất sau này hắn đừng xuất hiện ở trước mặt ta, nếu không thấy lần nào thì đánh lần đó!”

A Hoàng thật không biết nhìn sắc mặt người khác liền thốt ra một câu hỏi như khảo vấn linh hồn.

“Ngươi đánh lại được tên đại ma đầu đó sao?”

Đối với đứa con gái tự ý phá hỏng bầu không khí này, trong lòng Khương từ phụ cảm thấy hơi khó chịu, nhưng đồng thời cũng chẳng phủ định.

Hắn chỉ có thể tiếp tục làm màu.

“Cha ngươi đây, theo đuổi lớn nhất của đời ta chính là có được một trận bại, nhưng thật là đáng tiếc, cái nguyện vọng này quá khó để thành hiện thực.”

Sau đó, hắn nói ra dự định trước đây của mình về việc sử dụng thế giới nội thể cơ thể để chịu tải những người ở bên ngoài đó.

A Hoàng làm như không nghe thấy gì, chỉ quan tâm đến việc nghịch ngợm thể ý thức của hắn.

Nhưng may là, A Linh rất đáng tin cậy, ngay lập tức đưa ra một số ý kiến có tính xây dựng.

“Khương đại ca muốn dùng thế giới nội thể cơ thể của mình để chịu tải sinh linh, có hai loại phương pháp khác nhau.”

“Hai loại nào?”

“Một là dùng chính bản thân mình làm vật chứa, giống như chúng ta đi vào bên trong cơ thể ngươi vậy, ngươi hãy để bọn họ tiến vào trong này.”

A Linh tiếp tục nói: “Tuy nhiên, nếu làm như vậy, bọn họ có thể làm ảnh hưởng đến sự ổn định bản thể của ngươi. Một khi bọn họ lao ra khỏi thế giới nội thể cơ thể, bọn họ sẽ phá hủy kinh mạch và da thịt của ngươi …”

Khương Thành lập tức bác bỏ cái phương án này.

“Loại còn lại thì sao?”

Thực sự thì hắn cũng không lo lắng người khác sẽ hủy hoại bản thể của mình, những người đó có thể xuyên qua hố đen ở bên rìa được hay không vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

Cho dù bọn họ xuyên qua được, bọn họ có thể phá hủy thể trọc sao?

Hắn chỉ cảm thấy rằng có nhiều người như vậy chui vào thế giới nội thể cơ thể hắn, điều đó thực chẳng thoải mái gì.

“Loại còn lại chính là dời thế giới nội thể cơ thể ngươi ra ngoài.”

“Cái gì? Dời ra ngoài?”

Khương Thành cạn ngôn.

“Sau khi dọn ra ngoài, chẳng phải ta sẽ mất thế giới nội thể sao? Rồi ta phải sống thế nào?”

Thế giới hắc động của hắn hiện tại bao gồm tất cả mọi thứ, bất luận là khí hải, hồn hải, biển ý thức, cũng như các quy tắc huyền văn và đạo tâm.

Một khi mất đi những thứ này rồi thì hắn còn chơi cái quái gì nữa?

“Khương đại ca hiểu nhầm rồi.”

A Linh khẽ mỉm cười, thản nhiên nhẹ nhàng giải thích: “Cái việc chuyển ra ngoài này không phải là thực sự chuyển ra ngoài, mà chỉ là phóng sức mạnh của thế giới nội thể cơ thể ra bên ngoài mà thôi.”

“Sau đó thì sử dụng sức mạnh đó để định hình tạo ra một thế giới của ngoại thể.”

“Còn về bản thể của ngươi vẫn như cũ, chỉ là sức mạnh lưu lại ở bên ngoài, bản thể không còn mạnh như vậy nữa.”

“Ngươi vẫn có thể tiếp tục tu luyện, sau khi trở nên mạnh hơn thì có thể đạt được sức mạnh mới có thể tiếp tục cường hóa thế giới ngoại thể.”

“Sau này nếu ngươi muốn chiến đấu, thì bất cứ lúc nào cũng có thể thu hồi hết tất cả sức mạnh ở thế giới ngoại thể vào bản thể.”

“Thì ra là như vậy à!”

Khương Thành chợt hiểu ra.

Điều này tương đương với việc giải phóng sức mạnh của bản thân ra ngoài rồi cố định nó ở bên ngoài như là “căn nguyên thế giới”, nghe có vẻ khá thuận tiện.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại có một vấn đề mới.

“Cứ phóng sức mạnh này ra ngoài thì chẳng phải sẽ tiêu tan rất nhanh sao? Ngay cả khi ta luôn phân tâm kiểm soát nó, nó cũng không phải là căn nguyên, chứ đừng nói đến là một thế giới.”

A Linh mím môi cười: “Nếu đổi thành người khác đương nhiên là không thể, nhưng Khương đại ca đã quên mất nghề chuyên nghiệp của ta là gì rồi à?”

Khương Thành chợt nhớ ra thân phận của nàng là hóa thân của căn nguyên Huyền giới, không khỏi vui mừng ra mặt.

“Ngươi có thể giúp ta làm được việc này?”

“Đương nhiên!”

A Linh đắc ý ngẩng cao cái đầu nhỏ lên: “Ta không chỉ có thể giúp ngươi thu thập sức mạnh của thế giới nội thể, mà còn tạo thành hình dạng giống như nguyên bản, ta còn có thể giúp ngươi tiến hóa những sức mạnh kia thành một thế giới hoàn chỉnh, đều không cần ngươi phân tâm.”

Khương Thành nghe vậy mừng rỡ như hoa nở trong lòng, thật muốn ôm nàng lên hôn mạnh hai cái.

Cảnh tượng mà hắn tưởng tượng ban đầu là bản thân hắn biến thành núi, sông, mặt trời, mặt trăng và các vì sao kiểu ấy, nhưng bây giờ hắn mới nhận ra rằng những lo lắng của bản thân là dư thừa.

"Quá tuyệt, ngươi vẫn là người đáng tin cậy nhất vào những thời điểm quan trọng như vậy, quá giỏi, lợi hại!"

"Khương địa ca phục luôn rồi, ha ha ha ha!"

A Hoàng đang bám trên người hắn, có chút ghen tị.

"Ta cũng giỏi, ta còn lợi hại hơn cả nàng ta!"

Thành ca gật đầu lia lịa: "Ừ, ừ, ừ ngươi làm loạn là giỏi nhất."

A Linh nhận được lời khen ngợi cao nhất của hắn, mặt mày rạng rỡ, đôi mắt cười thành hình trăng khuyết.

"Không nên chậm trễ nữa, chúng ta bắt đầu ngay thôi nào!"

Tuy rằng không biết được cái thế giới ngoại thể đó có thể chứa được bao nhiêu người, nhưng có thể che chở bao vệ được một bộ phận cũng là làm được một phần rồi.

A Linh lại vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé của mình.

"Khương đại ca, thực ra muốn làm được việc này, ta còn cần một thứ nữa."

Khương Thành vỗ vỗ ngực, thản nhiên nói: "Muốn cái gì ngươi cứ nói, chỉ cần ta có, ta đều đáp ứng cho ngươi!"

A Linh chậm rãi thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: "Ta cần quyền khống chế của dòng sức mạnh kia!"

"Được thôi, không thành vấn đề! Ta phải làm sao?"

Mức độ sảng khoái kiểu này khiến A Linh nhất thời ngẩn ngơ luôn.

Nàng tin rằng với kiến thức của Khương Thành, hắn hẳn sẽ hiểu quyền khống chế đồng nghĩa với gì.

Một khi mình có ý đồ khác, hậu quả thật khó mà tưởng tượng được.

Dù không cẩn trọng đến đâu đi chăng nữa, thì khi gặp phải chuyện liên quan đến tính mạng như vậy cũng nên cân nhắc suy nghĩ một chút chứ?

Thấy nàng đột nhiên ngừng nói, Thành ca còn nghĩ rằng lại có vấn đề gì khó nữa.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì, vậy chúng ta bắt đầu thôi!”

A Linh mỉm cười, nụ cười còn rạng rỡ hơn trước.

Bên ngoài, đám tiên nhân vây quanh Khương Thành thấy hắn cứ cúi đầu im lặng không thốt lời nào, còn cho rằng hắn đã hoàn toàn hết cách rồi, tất cả mọi người đều rơi vào tuyệt vọng.

Sau đó, họ nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Thấy trên cơ thể của Minh chủ Khương đột nhiên tỏa ra hàng ngàn tia sáng.

Những tia sáng rực rỡ nhiều màu sắc, lộ ra khí tức thần thánh lại huyền diệu, trực tiếp chiếu vào chỗ sâu của của Loạn lưu hỗn độn ở phía xa.

Ngay sau đó, một vầng sáng cực kỳ chói mắt từ trên đỉnh đầu chậm rãi bay lên.

Vầng ánh sáng nhiều màu sắc và ẩn chứa vô vàn huyền bí. Rất nhiều người chỉ cảm nhận được trong chốc lát, giống như nhìn thấy điều vô cùng huyền bí, gần như lạc vào trong đó.

Nhất thời, đến ngay cả Cổ Thánh cũng không khỏi giữ vững tâm trí của mình.

Cũng ngay vào lúc đó, vầng sáng co rút dữ dội, rồi lập tức “nổ tung”.

Sau đó, những ngôi sao mọc lên như nấm sau mưa.

Khí tiên nguyên mà mọi người quen thuộc lại một lần nữa tràn ngập xung quanh.

Chương 2646: Vị diện có thiếu sót

“Khí tiên nguyên!”

“Thật sự là khí Tiên Nguyên,từ đâu tới vậy?”

“Nguyên Tiên giới khôi phục rồi sao?”

Những tiếng kêu kinh ngạc vui mừng nối tiếp nhau vang lên, vang vọng khắp nơi, phản chiếu vẻ mặt sắp mất đi sự tự chủ của mọi người.

Mặc dù thời gian Chí cướp đi căn nguyên thế giới không bao lâu, nhưng những người lo lắng và tuyệt vọng sống một ngày mà như đang sống trong một năm, cảm giác lúc này không khác gì gặp được cơn mưa sau một đợt hạn hán kéo dài.

Cho dù là Cổ Thánh hay Tiên Vương, đều không thể chờ đợi được liền bắt đầu hấp thu.

Bọn họ "tham lam" hút khí tiên nguyên, rồi chuyển hóa nó thành tiên lực, yêu lực và hồn lực mà họ cần.

Khi ngày càng có nhiều người tham gia, vốn dĩ khí tiên nguyên cũng được xem là nồng đậm nhanh chóng trở nên mỏng, càng ngày càng ít đi.

Đặc biệt là những Cổ Thánh đó, giống như những cái máy hút khổng lồ, khí tiên nguyên xung quanh căn bản không đủ để bọn họ cướp đoạt.L i ê n h ệ z l : 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Mặc dù dưới những thao tác của A Linh, thánh lực thứ hai của Khương Thành đã được tập hợp thành nguyên, tổng lượng khí tiên nguyên được chuyển đổi lớn hơn hàng trăm, hàng nghìn lần, nhưng cũng không thể phân chia được cho nhiều người như vậy.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, cái thế giới mới được "ra đời" này bắt đầu sụp đổ, tiếp đó là sụp đổ vỡ tan.

Là "hóa thân của căn nguyên", khuôn mặt của A Linh trở nên tái nhợt, buộc phải quay trở lại thế giới nội thể của Thành ca.

Những tiên nhân có mặt ở đó lại vang lên những tiếng ồn ào.

"Gì thế?"

"Sao biến mất nhanh như vậy?"

"Ảo ảnh sao? Chẳng lẽ vừa rồi là hồi quang phản chiếu của Nguyên Tiên giới à?"

Nhiều người vẫn không biết rằng đó là thế giới của bản thân Khương Thành, nhưng mà những Cổ Thánh đứng gần hắn nhất lại đều biết chân tướng.

Đặc biệt là khoảnh khắc các đệ tử của Phi Tiên môn nhìn thấy "thế giới" tan vỡ, thân hình Khương chưởng môn lắc lư, như thể hắn đã chịu phải một phản hệ dữ dội, lại càng thương xót hơn.

Đám nữ nhân Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Lam Đề vội vã tiến tới để dìu đỡ.

Đám đệ tử La Viễn, Đan Thái lại càng là chửi thề ngay tại chỗ.

"Câm miệng lại cho ta!"

"Cái thế giới vừa rồi là do Khương chưởng môn của chúng ta tạo ra, không phải là Tiên Nguyên giới gì đó. Các ngươi đoán bừa cái gì vậy hả?"

"Là vì có quá nhiều người hấp thu khí tiên nguyên, cho nên mới chịu tải không nổi."

Ánh mắt đám cao thủ Băng Cực, Minh Đồng, Minh Tổ, Thượng Huyền nhìn Khương Thành vừa lo lắng, lại vừa khâm phục.

"Khương chưởng môn đã muốn tự mình bảo vệ chúng ta…"

"Mặc dù đã thất bại, nhưng hành động vĩ đại của thời gian ba lần hít thở vừa rồi cũng đã đủ để chấn động thiên hạ rồi."

"Đúng vậy, nếu đổi lại là chúng ta chỉ e là trong nháy mắt liền sụp đổ, tu vi của hắn thật sự là sâu đến khó lường được!"

"Chỉ đáng tiếc, so với căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới, thì nội tại của một người vẫn là không đủ."

"Ai có thể so sánh ngang bằng được với toàn bộ Nguyên Tiên giới chứ, cho dù là Chí thì hắn cũng không làm được!"

Thất bại của Khương Thành thực ra cũng là chuyện đương nhiên.

Đừng nói là một sinh linh, ngay cả một số vị diện thấp kém, chẳng hạn như Huyền giới vậy, cũng không thể chứa tải theo nhiều Cổ Thánh như vậy.

Nếu không, đám người Bạch Vô Khải, Ninh Chi Lâm vào lúc đỉnh cao Thánh Tôn sắp đột phá cấp độ Cổ Thánh, cũng sẽ không rời khỏi Huyền giới, chạy ra ngoài để đột phá.

Nói trắng ra là trình độ vị diện không đủ.

Mà một bí cảnh giống như Lạc Tiên đảo cũng là dựa vào căn nguyên thế giới mới có thể chịu tải được hàng chục ngàn cao thủ.

Còn về đám Cổ Thánh Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và La Viễn bước vào thế giới nội thể của Khương Thành lần đó, một là vì Thành ca đã dựa vào cơ thể thần thánh của chính mình để mang nó, hai là vì những đệ tử này không có ý định hấp thu sức mạnh của Khương chưởng môn.

Càng huống hồ lúc đó là thánh lực thứ hai, bọn họ cũng không thể hấp thụ được.

"Là do ta suy nghĩ không chu toàn."

Sau khi trở lại thế giới nội thể và khôi phục lại trạng thái của mình, A Linh khẽ thở dài một tiếng.

"Ta vốn nghĩ rằng thế giới ngoại thể của Khương đại ca đủ mạnh để duy trì cho hàng ngàn Cổ Thánh không suy bại."

"Nhưng không ngờ tới, bọn họ đều muốn hấp thu khí tiên nguyên, tiếp tục tu luyện, tiên lực căn bản không đủ."

"Hơn nữa ngoại trừ Cổ Thánh, thì Thánh Tôn và Thánh Chủ lại nhiều hơn, Đạo Thần với dưới Đạo Thánh lại càng khó đếm rõ được, bọn họ tạo thành áp lực quá lớn với thế giới ngoại thể."

"Xem ra, chỉ có thể từ bỏ cái ý định này rồi."

Khương Thành lắc đầu: "Không, không cần từ bỏ."

"Vì vận mệnh của vô số sinh linh trong Nguyên Tiên giới, ta phải tiếp tục kiên trì, cho dù là hy sinh bản thân mình!"

A Linh lúc đầu còn thấy khó hiểu, sau đó lại tỏ ra sự ngưỡng mộ.

Nàng thật lòng khen ngợi: "Khương đại ca thật vĩ đại!"

Trong lòng Thành ca thầm nhủ ca đây không vĩ đại như ngươi nghĩ đâu.

Sở dĩ hắn còn muốn tiếp tục là bởi vì vừa rồi hắn nhận được lợi.

Đúng vậy, thế giới ngoại thể sụp đổ, hắn phải chịu phản hệ dữ dội.

Khí tiên nguyên được giải phóng ra bị cạn kiệt, điều này cũng khiến trạng thái hiện tại của hắn yếu đi rất nhiều.

Nhưng mặt khác, thế giới nội thể của hắn mạnh hơn gấp ba lần so với vài phút trước đó.

Mặc dù hồ nước khô cạn nhưng sức chứa của hồ lại được mở rộng.

Đây là một điều mà hắn không thể tưởng tượng ra nổi.

Dù sao thì tu vi của Khương Thành cũng đã vượt qua Cổ Thánh một bậc lớn rồi.

Cũng tức là trước đó chưa có ai từng đạt đến cảnh giới phía sau, vậy nên chưa có ai đặt tên cho các cảnh giới đó.

Đến cảnh giới này rồi, muốn nâng cao lên một chút đã là điều cực kỳ khó khăn.

Nhưng vừa rồi chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, Thành ca cảm thấy rằng khí hải, đạo nguyên và hồn hải của hắn đều đang tiến triển theo bước nhảy vọt.

Tốc độ nâng cao nhanh hơn nhiều so với việc hắn trực tiếp hấp thụ Loạn lưu hỗn độn.

Điều này khiến Khương Thành cảm thấy có chút khó mà lí giải.

Thứ mà Loạn lưu hỗn độn cung cấp cho mình chính là lực thanh!

Sau khi chuyển hóa thành thánh lực thứ hai, tốc độ tăng lên nhanh gấp trăm lần so với bất kỳ viên Đế đan nào, vậy mà lại không bằng vài chục giây ngắn ngủi vừa rồi?

Một giọng nữ lạnh lùng đột nhiên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Bởi vì bọn họ tu luyện ở thế giới ngoại thể của ngươi, bọn họ biến tướng nâng cao cái vị diện đó của ngươi.”

Chủ nhân của giọng nói này là Tiên Mẫu.

Sau khi nàng bị Chí chém chết, những mảnh vỡ khắp bầu trời biến thành một hạt trân châu, không còn động tĩnh gì nữa.

Để tìm ra manh mối hồi sinh Chỉ Dư, Khương Thành đã bảo vệ nàng, không để Chí phá hủy hạt trân châu thêm nữa.

Hơn nữa Chí cũng đích thân nói rằng cách duy nhất để Tiên Mẫu khôi phục lại lần nữa chỉ có đưa nàng vào biển Thiên Đạo để nuôi dưỡng lại.

Bây giời Thiên Đạo đều bị Chí nuốt chửng hết mất rồi, chuyện kiểu này đã không thể làm được nữa rồi.

Vậy nên, Thành ca đã lùi lại cầu thứ khác, đặt nó vào thế giới nội thể của mình khôi phục nó từ đạo nguyên của chính mình.

Thật không ngờ lại có động tĩnh sớm như vậy.

Nhìn kỹ, có thể thấy hạt trân châu trong thế giới nội thể đang chập chờn lúc tối lúc sáng, không còn khí chết nặng nề như trước nữa.

“Ngươi đã hồi phục rồi?”

Giọng Tiên Mẫu mất hết cảm xúc, mang nặng cảm giác máy móc.

“Còn lâu mới hồi phục lại được, nhưng lần này đều nhờ có ngươi.”

Không đợi Khương Thành nói, nàng nói tiếp: “Ta biết ngươi đang muốn tạo thế giới ngoại thể để bảo vệ các sinh linh bên ngoài, nhưng đây hoàn toàn là chuyện hoang đường, không thể nào làm được.”

Nó liên quan đến sự vận hành của một thế giới, nếu A Linh nói nàng là một chuyên gia trong ngành, vậy thì Tiên Mẫu có thể được gọi là tổ sư của bậc thầy luôn.

Sự phán đoán của nàng vẫn rất có quyền uy.

Nhưng mà Khương Thành không tin tà ma cho lắm.

“Sao không làm được?” Hắn hỏi ngược lại.

“Bởi vì thế giới ngoại thể của ngươi có quá nhiều điểm thiếu sót, chỉ có thể coi là đỉnh cấp bí cảnh thôi, không thể so sánh

được với chủ vị diện của Nguyên Tiên giới kia, thậm chí còn không bằng với Hạ giới."

Chương 2647: Công dụng thần kỳ của di bia tứ giới

Cho dù một hạt châu lúc sáng lúc tối phát ra một giọng nữ nghiêm túc, nhìn thì có vẻ hơi buồn cười, nhưng Khương Thành lại thực sự cảm thấy hứng thú.

"Tốt xấu gì ta cũng có thể để mấy trăm Cổ Thánh ở bên trong mấy chục giây, đến cả Hạ giới cũng không bằng?"

"Không bằng."

Có lẽ vì liên quan đến lĩnh vực mà nàng giỏi nhất nên Tiên Mẫu nói chuyện rất hứng thú.

"Chủ vị diện chân chính sẽ có giới hạn."

"Giới hạn của nó là gì?"

"Ngươi có thể hiểu nó như một cơ chế bảo vệ, một Chân Tiên khi đến hạ giới, sẽ bị pháp tắc thiên địa bắn giết. Tiên Nguyên giới năm xưa khi người mạnh nhất chỉ là Đạo Thần, những Chủ Thánh sống sót từ hai kỷ nguyên trước đó chỉ có thể trốn ở Khư giới, không thể bước vào."

"Bởi vì một khi bước vào, bọn họ liền sẽ bị pháp tắc thiên địa bài trừ, sau đó toàn bộ vị diện sẽ bị bóp chết."

"Ngoài ra, sinh mệnh sinh sinh tử tử, cường mạnh yếu ớt của sinh linh, với bản thân vị diện đều là hoàn thiện lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, có thể hình thành một vòng tuần hoàn, mà không phải căn nguyên thế giới đơn phương trả giá."

"Nếu không, căn nguyên thế giới dù có lớn mạnh đến đâu cũng sẽ nhanh chóng cạn kiệt."

"Không giống như cái thế giới ngoại thể vừa rồi của ngươi, hoàn toàn không có cơ chế tuần hoàn nào cả, chính là một bí cảnh có thể tùy ý cướp đoạt."

"Còn về phần hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, ta cũng sẽ không nói nhiều nữa, dù sao cũng không thể cưỡng cầu quá nhiều…"

Khương Thành thầm phỉ báng, ngươi cũng đã nói ra rồi, còn cái gì không thể nói nữa.

Nhưng hắn cũng rất nhạy bén nghe ra những từ mấu chốt.

“Vậy nên cái thế giới ngoại thể này của ta thiếu một bộ pháp tắc tuần hoàn thiên địa sao?”

“Đúng vậy, pháp tắc tuần hoàn thiên địa sẽ để thế giới ngoại thể của ngươi bắt đầu tuần hoàn, không ngừng lặp lại, không tổn hại đến căn nguyên của chính ngươi.”

“Vậy xin hỏi, món đồ tốt như vậy, ta có thể kiếm cho mình một bộ ở đâu?”

Tiên Mẫu nhàn nhạt nói: “Ta có thể dạy ngươi làm thế nào để giao tiếp với thiên địa, dung nhập thế giới của chính mình vào hệ thống pháp tắc.”

“Ồ, thì ra ngươi cũng có chút bản lĩnh riêng mà!”

Khương Thành vội nói: “Vậy còn chờ gì nữa, bắt đầu thôi!”

Hạt trân châu trắng tinh không còn nhấp nháy nữa, Tiên Mẫu đột nhiên rời vào trầm mặc.

Sau hơn mười giây trôi qua, nàng hỏi không chút cảm xúc: “Ngươi có chắc là muốn làm như vậy không?”

“Tại sao lại không?”

“Một khi được đưa vào pháp tắc tuần hoàn thiên địa, thế giới nội thể của ngươi sẽ không còn hoàn toàn thuộc về ngươi nữa. Mỗi hành động của ngươi, thậm chí là điều động một chút tiên lực, đều cần được pháp tắc thiên địa cho phép, ngươi không thể đi chệch khỏi quy định.”

“Cái gì?”

Vẻ mặt Khương Thành liền biến sắc, lập tức có ý phản kháng.

“Không ngờ lại như vậy?”

“Không sai.”

Tiên Mẫu chậm rãi nói: “Đây cũng là nguyên nhân lúc trước ta muốn đoạt lấy Thiên Phong thạch, chỉ là vì né tránh pháp tắc tuần hoàn thiên địa, không còn bị nó trói buộc, tùy ý điều động căn nguyên thế giới.”

Khương Thành thở một hơi nhẹ nhõm.

“Không sao, hiện tại Thiên Phong thạch đã rơi vào trong tay ta, đây chẳng phải là cần gì thì có cái đó sao?”

“Hoàn toàn có thể tạo ra pháp tắc tuần hoàn thiên địa cho thế giới của chính mình, sau này muốn khôi phục quyền tự chủ, có thể sử dụng Thiên Phong thạch, tránh khỏi pháp tắc trói buộc là được rồi.”

Giọng nói lạnh lùng của Tiên Mẫu cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Trải qua vụ căn nguyên thế giới bị cướp đi, ngươi còn dám tin tưởng Thiên Phong thạch?”

“Ngươi chắc chắc rằng ma vật đó rơi vào tay ngươi thì là của ngươi rồi sao?”

Chí lúc đó đã đoạt lại Thiên Phong thạch, hiển nhiên là gây ảnh hưởng rất lớn đối với nàng.

Còn về cái tên xưng hô cũng đổi từ “dị bảo” biến thành “ma vật”.

Sau khi được nàng nhắc nhở như vậy, Khương Thành đành phải suy nghĩ kỹ càng hơn.

Thật vậy, lai lịch của Thiên Phong thạch là không rõ.

Một khi thế giới nội thể bị trói buộc với thứ này, nếu sau này có vấn đề gì xảy ra, huyết mạch sẽ không nằm trong tầm kiểm soát của mình nữa.

“Xem ra chỉ có thể từ bỏ thôi.”

“Đúng vậy, chỉ có thể từ bỏ.”

Tiên Mẫu không hề bất ngờ trước sự lựa chọn của hắn.

Nếu đổi lại là bất kỳ tiên nhân nào khác cũng đều sẽ đưa ra lựa chọn như vậy.

Khương Thành có một trái tim muốn bảo vệ người khác, trái tim này đã vượt qua hầu hết mọi người rồi.

“Thế giới tự thân của ngươi chỉ có thể che chở cho một số nhỏ những người thân thiết với ngươi.”

“Hoặc là sau này khi người khác sa sút, tạm thời mở ra thế giới ngoại thể giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn.”

“Nhưng dù sao đó cũng chỉ là biện pháp tạm thời, không thể lâu dài được.”

“Hết cách, mặc dù ngươi có toàn bộ 3000 quy tắc, nhưng cũng có sức mạnh vượt xa những sinh linh khác, thậm chí Đạo Nguyên của ngươi cũng có khí tức thiên biến vạn hóa, nhưng thế giới ngoại thể của ngươi không có hệ thống vận hành ổn định…”

“Hệ thống vận hành?”

Khương Thành hơi ngạc nhiên, đột nhiên hắn nghĩ tới một chuyện.

Bốn phiến bia đá đó, chẳng phải là hệ thống vận hành của bốn thế giới sao?

Sau khi nhận di bia tứ giới, thứ mà hắn nhận được là bốn cái vỏ trống rỗng, bên trong không có sinh linh, không có vật chất nào.

Nhưng hệ thống vận hành của bốn thế giới đã diệt vong thực ra vẫn còn đó.

Có lẽ… mình có thể cấy chúng vào thế giới ngoại thể của mình.

Như vậy sẽ không cần pháp tắc tuần hoàn thiên địa, trực tiếp có luôn một hệ thống vận hành hoàn chỉnh và chín chắn!

Sau này khi không cần nữa, chỉ cần thu hồi lại bia đá là được rồi.

Nghĩ đến đây, hắn liền nói với Tiên Mẫu về cái ý tưởng này.

Sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên của Thiên Mẫu chính là ý nghĩ viển vông, căn bản là không thực tế chút nào.

Nhưng sau khi Khương Thành đưa nàng vào một trong những tấm bia đá để cảm nhận một lúc, thái độ của nàng đã thay đổi.

“Những gì ngươi nói… vậy mà lại là thật!”

“Trong thế giới diệt vong, hệ thống vận hành có thể vẫn được lưu giữ. Năm xưa cái tên Giáng Thần giả Sơ đó lại có thể làm

được điều đó…”

Trong suy nghĩ của nàng, Sơ luôn là một kẻ thù trong tưởng tượng.

Nhưng khi nhìn thấy bốn tấm bia đá đó, nàng không thể không đánh giá lại xem mình có đủ tư cách để trở thành kẻ thù của người này hay không.

“Hi vọng những gì Chí nói đều là sự thật, hắn thực sự đã ra đi rồi.”

“Vậy nên tấm bia đá này có ích không?”

“Có ích! Đương nhiên là có ích!” Tiên Mẫu quả quyết trả lời lại.

Ngược lại, bản thân Thành ca lại có chút bất an.

“Nhưng mà hệ thống tu luyện của bốn tấm bia đá này hoàn toàn không phải là kiểu tiên lực của Nguyên Tiên giới, không tương thích với chúng.”

“Vậy thì sao?”

Tiên Mẫu không chút do dự nói: “Để bọn họ từ từ thích ứng với hệ thống tu luyện mới là được rồi, điều mà bọn họ cần bây giờ không phải trở nên mạnh hơn, mà là sinh tồn!”

“Nếu có một thế giới có thể chứa tải bọn họ nên cảm thấy hài lòng, muốn nhiều như vậy làm gì?”

Thực ra, với tư cách là người bảo vệ Thiên Đạo, bản thân nàng căn bản không quan tâm đến việc sống hay chết của các sinh linh khác.

Ngay cả khi thế giới bị hủy diệt, tất cả đều chết hết, chỉ cần Thiên Đạo và căn nguyên thế giới vẫn còn đó, trong tương lai một nhóm sinh linh mới sẽ sớm được sinh ra.

Nhưng bây giờ, có lẽ vì nguyện vọng của Khương Thành, hoặc có lẽ vì có thể mau chóng khôi phục Đạo nguyên của Khương Thành, nàng vẫn là toàn tâm toàn ý tập trung vào cái sự nghiệp cứu độ chúng sinh này.

“Được rồi, vậy ta sẽ cố gắng.”

Việc đầu tiên Khương Thành làm chính là đi vào trong Loạn lưu hỗn độn để bổ sung sức mạnh đã tiêu hao đi trước đó.

Sau một thời gian tu luyện viên mãn, hắn lấy ra vòng sinh tử.

Dưới sự hướng dẫn của chuyên gia uyên thâm như Tiên Mẫu, hắn cũng biết cách cài hệ thống vận hành của tấm bia đá vào trong thế giới của mình.

Cuối cùng hắn chọn tấm bia đá của thế giới thứ nhất.

Chương 2648: Chương 2650: Thụ nghiệp truyền đạo

Khi nhìn thấy một hang động đột nhiên xuất hiện xung quanh Khương Thành, mọi người vẫn không có phản ứng gì.

Nhưng khi hang động "mở rộng" ra bên ngoài với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt bao phủ lấy bọn họ vào trong, đồng thời kéo dài ra bên ngoài hàng vạn dặm, mọi người không khỏi ngạc nhiên hét lớn.

"Đó là cái gì?"

"Là pháp bảo đặc biệt sao?"

"Thứ xuất hiện trên đầu Khương chưởng môn nhất định là thần khí đúng chứ?"

"Chẳng lẽ là muốn dùng vật khí không gian đặc biệt để chứa chúng ta sao?"

"Chứa đựng không được đâu, huống vật khí không gian không cách nào chứa được tiên nhân cấp cao, nó cũng không có Khí tiên nguyên sản sinh ra mà."

Khi bọn họ đang thảo luận, hang động đã mở rộng ra xung quanh đến hàng trăm triệu dặm, mọi người sớm đã không thể nhìn thấy đường viền của nó.

Bên ngoài phạm vi của hang động, Loạn lưu hỗn độn vẫn đang lộng hành phiêu dạt.

Mà trong cái phạm vi rộng lớn này, lại không hề có một chút dấu vết nào của nó.

Chỉ dựa vào điều này thôi, cái thế giới ngoại thể này đã có đủ ý nghĩa bảo vệ trọng đại rồi.

Khương Thành vốn dĩ muốn mở rộng phạm vi của nó lớn hơn nữa, ít nhất là rộng như một lục địa của Nguyên Tiên giới.

Nhưng rất nhanh sau đó hắn phát hiện mình không thể làm được, thứ nhất là sức mạnh của bản thân có hạn, thứ hai là kết cấu của thế giới hang động không ổn định.

Dù sao đó cũng là tàn dư của thế giới diệt vong, năm đó Sơ đã lưu giữ nó lại, và có lẽ nó được dùng như một kiểu hồi ức và khảo nghiệm, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ được sử dụng trong dịp kiểu này.

“Đây là thế giới cá nhân mà ta đã tái tạo lập nên.”

“Thế giới này mặc dù rất yếu, không cách nào so được với Nguyên Tiên giới, nhưng ít nhất có thể cung cấp một chỗ trú ẩn an toàn.”

Mọi người đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Thì ra đó lại là thế giới cá nhân của Khương chưởng môn sao?”

“Đúng là thần thông quảng đại!”

Người nào đó liên tục hô vang lên bốn phương.

“Mọi người chú ý chút, lần này đừng cướp đoạt đi khí tiên nguyên nữa.”

“Không sai, thế giới mới cần chúng ta cùng nhau bao vệ, nếu lại làm bừa, thì đừng trách ta không khách khí!”

Nhưng mà những lời bọn họ vừa nói là cũng chẳng ích gì.

Trăm triệu tiên nhân thế này làm sao có thể đồng tâm một lòng cơ chứ, hơn nữa bọn họ có thể chịu được việc không tu hành sao?

Hơn nữa, cái sự lo lắng này thực ra cũng là dư thừa rồi.

Bởi vì trong thế giới thứ nhất căn bản không tồn tại tiên khí.

“Chuyện gì vậy?”

“Tại sao thế giới này lại không có khí tiên nguyên?”

“Đừng nói là khí tiên nguyên, ngay cả 3000 quy tắc cũng không tồn tại.”

“Không có mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao, không có núi sông ao hồ, đây còn là thế giới sao?”

Trên thực tế, trong thế giới này có tồn tại sức mạnh.

Chỉ là sau khi sử dụng hệ thống vận hành của thế giới thứ nhất, thánh lực thứ hai của Khương Thành không chuyển hóa thành khí tiên nguyên mà chuyển thành thị khí đã từng thịnh hành ở thế giới thứ nhất.

Hơn nữa, loại thị khí này không giống như tiên khí ở đâu cũng có.

Muốn có được nó, cần phải dựa vào vận may.

Đây cũng là lý do Khương Thành chọn cái thế giới này làm khung đỡ, sức mạnh mà hắn đưa vào sẽ dễ dàng khống chế hơn rất nhiều.

“Hệ thống tu luyện của thế giới này khác với hệ thống tu luyện của Nguyên Tiên giới.”

“Nếu như muốn tiếp tục nâng cấp, có thể sửa đổi hệ thống tu luyện của cái thế giới mới này từ đầu, nếu như tinh thông hai hệ thống, thì đạo hành tu luyện ra tương lai sẽ có thể chuyển hóa thành tiên lực, cũng sẽ không lãng phí.”

“Nếu không muốn phiền phức như vậy, có thể không làm gì cả.”

“Dù sao, dưới sự bảo vệ và nuôi dưỡng của thế giới này, tiên thể của các ngươi có thể tránh được sự mục nát quá sớm.”

Lời vừa thốt ra, mọi người có mặt ở đó bắt đầu ồn ào náo động.

“Cái gì? Tu luyện lại từ đầu?”

“Đùa với ta đấy à? Ta đã là Thánh Chủ đỉnh cao rồi. Chẳng lẽ ta lại phải tu luyện từ một Chân Tiên nhỏ bé lần nữa hay sao?”

“Chân Tiên? Ngươi nghĩ nhiều rồi, nên là bắt đầu từ Tôi Thể cảnh của người phàm chứ?”

“Căn cốt thiên phú của chúng ta đều là hệ tiên lực, bây giờ đổi sang tu luyện cái hệ thống khác, sợ là căn bản không thể bắt đầu.”

“Hừ, khổ luyện mấy trăm triệu năm, e là ở hệ thống mới cũng không thể thành tiên được.”

“Cái này ai mà chịu được chứ?”

Với sự bất mãn của bọn họ, Khương Thành cũng chẳng quan tâm nhiều.

“Chịu không nổi thì có thể không cần tu luyện, cũng có thể rời khỏi thế giới này, đi liều mạng với Loạn lưu hỗn độn.”

“Ta xem trọng các ngươi, cố lên!”

Mọi người xung quanh lập tức ngậm miệng lại.

Bọn họ tụ họp lại với nhau là vì bọn họ lo lắng rằng Loạn lưu hỗn độn sẽ đẩy nhanh quá trình suy tàn của bọn họ.

Để bọn họ rời khỏi Khương Thành một mình đi xông pha, chẳng khác nào là dấn thân vào con đường đi tìm cái chết.

Nhiều người phải bắt đầu nghĩ về cách sống ở cái “thế giới mới” này của Khương Thành.

Tiên Mẫu nói rất thực tế, đến nước này rồi, còn sống là được rồi, còn mong cái gì nữa?

Có người cảm thấy tu luyện ở thế giới mới này không có nghĩa lý gì thế nên khoanh chân ngồi xuống, duy trì tiên thể của mình không suy tàn là được, không có ý định khám phá cái thế giới mới này.

Còn có người thì lại háo hức muốn thử.

“Khương chưởng môn, không biết thế giới này nên tu luyện thế nào?”

“Đúng vậy, ta không có phương pháp tu luyện, cũng không biết nên bắt đầu như thế nào!”

“Vẫn mong Khương chưởng môn chỉ giáo cho chúng ta!”

Khương Thành chưa từng tu luyện ở thế giới thứ nhất, nhưng hắn biết phương pháp tu luyện.

Bởi vì hắn đã trải nghiệm bốn ngọn lửa trước đó, tất cả các hình ảnh vụn vặt của bốn thế giới diệt vong lướt qua một cách nhanh chóng, thậm chí còn đạt được một số điều tâm đắc nữa kìa.

Nhưng nếu bảo hắn dạy cho người khác, thì hắn không có đủ sự kiên nhẫn đâu.

Đùa thôi, với tư cách là chưởng môn, đệ tử của Phi Tiên môn nào hắn cũng đã dạy bảo qua, được chứ?

Huống chi, ta bây giờ với vai diễn là "Thần Sáng Thế", dùng cái thân phận này đi làm sư phụ, há chẳng phải là rất mất giá sao?

Nhưng hắn không dạy người khác cũng không sao, đệ tử Phi Tiên môn của mình cũng như là Long tộc và Vu tộc cũng không thể bỏ lơ.

Vậy nên hắn trực tiếp tóm lấy thanh niên trai tráng.

"À gì nhỉ, Lăng tiểu muội, đừng có tu luyện một mình, mau tới đây dẫn dắt người mới nào!"

Nhìn về hướng hắn vẫy tay, Lăng đã đứng thẳng trên một "mặt đất" nhẵn như gương nhưng thỉnh thoảng lại phấp phới theo gió, một tay mò mẫm tìm kiếm thứ gì đó trong khoảng không trống rỗng.

Nàng không biết đã vận chuyển loại pháp môn nào, động tác của nàng giống như là cảm nhận được một món báu vật vậy, nàng không ngừng kéo nó ra ngoài, trông giống như một vở kịch câm.

Dưới sự theo dõi của mọi người, từ hư không nàng thực sự lôi ra một "bảo vật" hình tam giác lấp lánh.

Không thấy nàng hấp thụ nó gì cả, và "báu vật" tự động biến mất trong lòng bàn tay nàng.

Sau đó, nàng quay đầu liếc nhìn Khương Thành một cái rồi đưa ra đánh giá của bản thân.

"Đẳng cấp cái thế giới này của ngươi thật là thấp, thăng cấp quá nhỏ."

Thành ca suýt chút nữa thì bị nàng chọc tức cho phì cười.

ĐM, ngươi vừa hấp thụ thị khí do ca đây tạo ra để tu luyện, lại vừa chê bai lượng quá ít?

Coi mình là khách VIP rồi đúng không?

“Đúng thế, khả năng quan sát của ngươi đúng là đẳng cấp cao siêu.”

“Nếu ngươi đã có kiến thức cao như vậy, cũng đừng rảnh rang nhàn rỗi như vậy nữa, lại đây phát huy năng lượng dư thừa một chút nào, dẫn dắt những người mới này.”

Lăng đã từng tu luyện trong tấm bia đá đầu tiên, và cũng đã tu luyện đến chiến lực của cấp độ Đạo Thánh, nàng cũng đã quen thuộc với hệ thống tu luyện của thế giới thứ nhất.

Nhưng mà nàng cũng thiếu kiên nhẫn giống như hắn, cũng không có cái hứng thú làm sư phụ người khác.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi đó, bọn họ tu luyện hay không chẳng liên quan đến ta?”

“Cứ để họ tự mò mẫm tìm hiểu là được rồi.”

Chương 2649: Năng lực của A Hoàng

Khương Thành cau mày.

“Ngươi thật sự không bằng lòng sao? Ngươi không thể nể mặt Khương đại ca kính mến này của ngươi sao?”

Lăng thể hiện ý ta chưa bao giờ cảm thấy ngươi có chỗ nào đáng thân đáng kính cả.

“Nếu không còn việc gì nữa, ta đi làm việc tiếp đây.”

Nàng vẫy vẫy tay, định rời đi về phương xa.

Ngay cả đám bạn đồng hành Lẫm Đế, Huyết Đế và Tâm Đế đã từng cùng nhau lập nên Thiên cung, nàng cũng không có cái dự định dẫn dắt bọn họ, chứ đừng nói đến các đệ tử của Phi Tiên môn.

Khương Thành cũng không ngăn cản nàng, mà chầm chậm nói với sau lưng nàng: “Đừng vội đi như vậy chứ, trước khi ngươi đi công chuyện, chúng ta hãy nói về chuyện trả lại Hộ Tâm kính thì hơn.”

Lăng giống như một con mèo bị giẫm phải cái đuôi, lập tức quay người lại rồi lao về phía hắn với tốc độ nhanh nhất.

“Chẳng phải ngươi nói không cần trả gấp hay sao? Mới có mấy ngày cơ chứ?”

Bộ dạng nàng tức giận như muốn cào Khương Thành hai phát.

Hết cách, Hộ Tâm Kính đã “thất lạc” từ lâu rồi, giờ nàng lấy gì mà trả đây?

Đối mặt với lửa giận dữ dội của nàng, Thành ca ngược lại lại cực kỳ bình tĩnh.

“Nể tình là người quen, vốn dĩ thật sự không cần ngươi phải vội trả lại cho ta.”

“Chẳng lẽ chúng ta còn không phải người quen sao?”

“Không, không, không, ta trèo cao không nổi đâu, dù sao thể diện của ta ngươi cũng không thèm cho ta, ta nào dám nhận là người quen của ngươi chứ?”

Đối mặt với chủ nợ, Lăng chỉ đành ép buộc bản thân phải cho hắn thể diện.

Nàng nghiến răng nghiến lợi, hung tợn nói: “Được, nhưng bọn họ có học được hay không thì phải xem thiên phú của bọn họ, không phải việc của ta!”

Thành ca cười hì hì xoa xoa đầu nàng.

“Ta tin rằng ngươi nhất định sẽ là một sư phụ tốt.”

Chẳng mấy chốc bên cạnh Lăng đã vây chật một đống người.

Cho dù là đệ tử của Phi Tiên môn hay Vu tộc, Băng tộc hay là các tộc và môn phái khác, bọn họ gần như không để lỡ mất cơ hội.

Cho dù không phải là vì mục đích tu luyện ra được thứ gì đó vang danh trong cái thế giới mới này, mà việc tìm hiểu thêm về kiến thức tu luyện mới và mở rộng tầm nhìn chung quy vẫn là điều tốt.

Càng huống hồ, ai biết liệu trong tương lai hệ thống tiên lực của Nguyên Tiên giới còn có thể được khôi phục nữa hay không?

Tuy rằng bây giờ rất nhiều người không thể chen vào, nhưng Khương Thành tin rằng sớm muộn gì môn pháp tu luyện của thế giới thứ nhất cũng sẽ một truyền mười, mười truyền một trăm.

Thực sự mà tính toán hẳn hoi thì những gì mà bây giờ Lăng đang làm là một chuyện rất vĩ đại, có thể được gọi là người giảng đạo đầu tiên trong tiên giới mới.

Còn về Thiên Đạo chân chính của "vị diện" này, đương nhiên đó là Khương Thành rồi.

Hệ thống của toàn bộ vị diện đến từ tấm bia đá thứ nhất, sức mạnh đến từ thánh lực thứ hai của hắn, còn Thiên Đạo chính là đạo nguyên của hắn, cũng có thể được coi là sự biến tướng của "đạo của ta chính là Thiên Đạo".

Có lẽ đây cũng là dụng ý của Sơ năm xưa trong việc thiết lập "con đường vàng kim" cũng như "Vạn Đạo Thí Luyện".

Trong kế hoạch của người này, một vị thần đích thực cần phải có khả năng nắm giữ điều khiển một vị diện chính hoàn chỉnh.

Chỉ đáng tiếc, Khương Thành đã vượt qua hai cửa ải khảo nghiệm này đồng thời cũng có kinh nghiệm sắm vai Thiên Đạo, nhưng ý chí của hắn không nằm ở đây.

Hắn không muốn mỗi ngày đều phải giải quyết tất cả các loại vấn đề trong vị diện.

Thế nên, hắn đã giao cái nhiệm vụ quan trọng này cho một người "chuyên nghiệp" hơn - Tiên Mẫu.

Tiên Mẫu hiện tại đang khôi phục trạng thái trong Đạo nguyên của hắn, biết được hắn có ý định phó thác cho mình thao túng quyền hạn Đạo của vị diện, có nàng cảm thấy hơi khó tin.

Mặc dù đây không phải là thao túng trực tiếp Đạo nguyên của Khương Thành, mà là thao túng Thiên Đạo mà hắn ban cho trong vị diện, nhưng như vậy cũng coi như chỉ đứng dưới một người, đứng trên vô số người rồi.

Đặc biệt, cái thế giới này của Khương Thành không có dung hợp pháp tắc thiên địa, mức độ tự do của Thiên Đạo cực cao.

Ai lại nỡ từ bỏ loại quyền lực thống trị toàn bộ vị diện này chứ?

Vốn dĩ nàng nghĩ rằng Khương Thành sẽ đích thân đảm nhiệm, tệ nhất cũng sẽ chọn những người thân cận nhất như đám người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và Thương Linh.

Thật không ngờ hắn lại chọn mình.

Nàng cố ý hỏi: “Ngươi không lo ta muốn làm gì thì làm sao?”

Thành ca bĩu môi: “Ta chỉ lo ngươi quản lý không tốt cái vị diện này của ta thôi.”

Vị diện này không phải là hệ thống tiên lực, tất cả đều hoàn toàn khác với Nguyên Tiên giới, ngay cả phương thức tuần hoàn cũng không giống.

Kinh nghiệm trước đây của Tiên Mẫu vốn không thích hợp cho thế giới này, mọi thứ phải được tìm tòi lại từ đầu.

Hạt trân châu trắng tinh khẽ phát sáng, đồng thời phát ra một tiếng nhẹ không cảm xúc.

“Hờ hờ, ngươi cũng học được cách dùng thủ đoạn khích tướng với ta rồi, có tiến bộ đấy.”

Giao lại quyền lực của “Thiên Đạo” cho Tiên Mẫu, còn “Căn nguyên” có A Linh phụ trách, còn có Lăng giúp mọi người thích ứng với thế giới này, Thành ca tự cảm thấy bản thân thực sự là một thiên tài trong việc phân chia nhiệm vụ.

“Ca đây chắc là lại được làm chưởng quầy rảnh tay rồi nhỉ?”

Nhưng vào lúc này, A Hoàng trong Hắc động không gian lại làm loạn.

“Mẹ ơi! Toàn bộ sức mạnh trong cơ thể mẹ đều chạy đi đâu hết rồi, ở đây chẳng vui chút nào!”

Thành ca dở khóc dở cười.

Ta đã nhiều lần thảo luận với A Linh và Tiên Mẫu về chuyện “thế giới ngoại thể” trước mặt ngươi, ngươi đến một câu cũng không nghe lọt sao?

“Cha phải đi tu luyện, nếu như con chê nhàm chán, có thể ra ngoài hóng gió.”

Nói xong, hắn thả A Hoàng ra ngoài.

Cứ tưởng đứa con gái hời này sẽ gây chuyện khắp nơi, thật không ngờ vừa mới được ra ngoài đã được hoan hô nhiệt tình.

“Woa! Hóa ra là ở đây!”

Nói xong, nàng nhảy vào hư không rồi biến mất trước mắt mọi người.

Lúc sau Khương Thành nhìn thấy nàng, thì nàng đã xuất hiện bên cạnh A Linh - người phụ trách “Căn nguyên”.

“Đi đi đi, ta đang giúp Khương đại ca làm việc, trẻ con sang bên kia chơi, đừng có mà thêm loạn!”

Khương Thành không muốn cốt lõi của cả thế giới này xảy ra vấn đề, đang định dẫn A Hoàng ra ngoài, lại nghe thấy nha đầu này tức giận hét lên: “Hừ! Con cũng có thể giúp đỡ mẹ mà!”

Sau khi nói xong, nàng nhảy vào trong “căn nguyên” được hình thành bởi thánh lực thứ hai.

Khương Thành và A Linh còn chưa kịp hét lên, thì “căn nguyên” đó giống như một quả bóng bay bị thổi phồng lên, đột nhiên phình to lên, phình lớn hơn gấp đôi.

Cảnh tượng này, không chỉ có Khương Thành với A Linh sửng sốt, mà ngay cả Tiên Mẫu cũng bị dọa cho một phen.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thành ca dở khóc dở cười, xòe hai tay ra nhún vai: “Ta cũng muốn biết.”

Ngẫm lại, A Hoàng từ khi còn ở hạ giới đã bắt đầu thích nhất là ở trong linh mạch.

Mà nàng từ trước đến nay, năng lực đặc biệt nhất của nàng chính là nâng cấp độ linh mạch và tiên mạch.

Khương Thành cũng không hiểu nguyên do tại sao lại vậy, chỉ có đạo là được hệ thống ban cho.

Bây giờ nghĩ kỹ lại thì có thể còn có một lý do khác.

“Thật không ngờ rằng ngay cả sức mạnh cốt lõi thế giới này của ta mà nó cũng có thể mang theo, thật không thể tin được mà!”

“Nhưng mà, tại sao lúc trước nó ở trong thế giới nội thể của ta lại không nâng cao tu vi cho ta nhỉ? Chẳng lẽ nhất định phải là sức mạnh vô chủ mới được sao?”

Tiên Mẫu tỉ mỉ nhìn A Hoàng một lúc lâu rồi nói ra một câu kết luận hơi giống lời nói thừa.

“Nàng hẳn có mối quan hệ cực kỳ sâu sắc với căn nguyên thế giới.”

Trên thựcc tế thì từ khi Khương Thành lọt vào tầm mắt của nàng, nàng cũng đã chú ý đến A Hoàng, nhưng nàng vẫn luôn không rõ lai lịch của sinh linh đặc biệt này.

Khương Thành nhớ lại lời giới thiệu của hệ thống khi lần đầu hắn có được A Hoàng – linh vật đồng sinh của thế giới sơ khai.

“Có lẽ, nàng vốn là một phần của căn nguyên thế giới? Chỉ là khi hình thành vị diện chân chính thì nàng đã bị tách rời ra.”

Khương Thành không tiếp tục suy ngẫm nữa.

Dù thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là một niềm vui bất ngờ vô cùng lớn.

Sự gia nhập của A Hoàng đã làm cho “căn nguyên” vốn dĩ mỏng manh yếu ớt của hắn trở nên mạnh mẽ gấp bội, thậm chí thế giới ngoại thể cũng phát triển mạnh mẽ, trở nên ổn định hơn rất nhiều.

Chương 2650: Bốn hệ thống

Sau khi phân chia toàn bộ nhiệm vụ xong, Khương Thành nhìn thế giới ngoại thể của mình đang ổn định lại, trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu.

Sau đó, hắn bay ra khỏi phạm vi cái thế giới ngoại thể này, tiến vào bên trong Loạn lưu hỗn độn ở ngoài kia.

Bản thân hắn vẫn cần phải tu luyện.

Mà đạo hành của hắn tăng lên cao, cũng có thể làm cho sức mạnh thế giới ngoại thể ngày càng trở nên mạnh hơn.

Ngồi khoanh chân trong hư không, vô số Loạn lưu hỗn độn không ngừng va chạm với hắn, sau đó dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Thanh khí nhanh chóng được chuyển hóa thành thánh lực thứ hai, giúp củng cố thế giới nội thể của hắn.

Quá trình này thực sự là chuyện mà Nguyên Tiên giới làm hết năm này sang năm khác.

Thông qua Thanh khí của Loạn lưu hỗn độn, để bổ sung căn nguyên thế giới, khiến Nguyên Tiên giới ngày càng lớn hơn, cấp độ của vị diện cũng ngày càng cao.

Mà cái trọc khí vô dụng lại hóa thành Trọc Ma, hoặc trôi dần đi theo năm tháng.

Khương Thành khác ở chỗ, bất luận trọc khí gì hắn cũng tiếp nhận hết tất cả, rồi dùng nó để tăng cường khí hải trọc lực của mình.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, sức mạnh của hắn cũng được cải thiện một cách nhảy vọt.

Hắn của hiện tại, có thể một mình đánh bại tất cả các Cổ Thánh ở Nguyên Tiên giới.

Nhưng hắn vẫn không buông lỏng, bởi vì hắn biết rất rõ Chí sớm muộn gì cũng sẽ quay lại đánh một trận lớn với hắn.

Nếu ngày đó mình bị đánh bại, liệu hệ thống có thể hồi sinh mình lần nữa hay không thì vẫn chưa biết được, thế giới ngoại thể cũng sẽ sụp đổ và hủy diệt lần nữa.

Cho đến một ngày nào đó, Tiên Mẫu đột nhiên đánh thức hắn dậy.

“Ngươi không thể tu luyện thêm nữa.”

Khương Thành nhìn theo giọng nói, phát hiện nàng vẫn còn ở trong hình dạng hạt trân châu.

“Ngươi là người đầu tiên khuyên ta không nên tu luyện quá sức, chú ý nghỉ ngơi, ngươi thật là sáng suốt đấy!”

Hắn nhìn về phía hạt trân châu rồi giơ ngón cái lên với Tiên Mẫu.

Nhưng mà Tiên Mẫu cũng không có ý đùa giỡn với hắn, mà vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu ngươi cứ tiếp tục tu luyện, thế giới ngoại thể sẽ lại sụp đổ lần nữa.”

“Hả?”

Khương Thành cuối cùng cũng dừng lại, ánh mắt ngập tràn sự khó hiểu nhìn nàng, sau đó cảm nhận thức một chút thế giới đó.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt không thể nói là phồn hoa hùng mạnh, ít nhất có thể nói là tràn đầy sức sống.

So với cái ngày tạo ra nó, thì bây giờ đại bộ phận tiên nhân đều đã học được hệ thống tu luyện của thế giới thứ nhất.

Lăng vẫn là người có thực lực mạnh nhất, lúc này nàng đã đạt đến cảnh giới có thể so sánh với Đạo Thần.

Mà những người khác cũng có không ít đã đạt tới Đạo Thánh.

Còn số người đã đạt đến cấp độ tiên nhân thì nhiều vô số kể.

Chỉ là hệ thống tu luyện của thế giới thứ nhất yêu cầu bản chất thiên phú khác với ở Nguyên Tiên giới, những cao thủ toàn năng ở Nguyên Tiên giới chưa chắc đã có thể vui vẻ ở thế giới này.

Vị diện trước đó chỉ có rộng vài trăm triệu dặm, giờ đây đã mở rộng ra ít nhất gấp trăm lần.

Nếu như có một người không biết chuyện đi ngang qua, chắc bọn họ sẽ coi nơi này là một vị diện chính thực sự.

Ở nơi đây, nhiều người vẫn còn là các giáo phái và quần tộc như trước đó. Nhưng có lẽ đã trôi qua quá lâu, cũng có một số người đã thành lập thế lực mới, bắt đầu từng bước lớn mạnh hơn.

Còn về đệ tử của Phi Tiên môn, thành tựu của bọn họ đạt được ở thế giới này cũng không đồng đều.

Một số đệ tử thậm chí còn chưa nhập môn, trong khi những người khác đã đạt đến cấp độ Đạo Thánh, nhưng mà bọn họ vẫn duy trì mối quan hệ trước đó.

Bởi vì hầu hết mọi người đều nhất trí với nhau rằng thế giới hiện tại chỉ là tạm thời mà thôi.

Trong tương lai, Nguyên Tiên giới chắc vẫn sẽ có thể phục hồi lại.

Đến lúc đó, mọi người vẫn sẽ quay trở lại hệ thống Tiên khí.

Đạo hành ở chút cấp độ Chí Tôn, Đạo Thánh đã tu luyện được như bây giờ có thể khiến bản thân sống thoải mái hơn trong cái thế giới mới này.

Nhưng sau này nếu chuyển hóa thành tiên lực, so với Thánh Chủ, Thánh Tôn, Cổ Thánh thì cũng chỉ là tô điểm một chút, cũng không có gì thay đổi cả.

Khương Thành xem qua mấy cái, cũng không phát hiện có chỗ nào không ổn.

“Chẳng phải vẫn rất tốt sao? Sao lại sắp sụp đổ chứ?”

Tiên Mẫu khẽ nói: “Ngươi hãy nhìn kỹ rìa của cái thế giới này đi.”

Khương Thành cuối cùng cũng nhận ra điều không ổn.

Ở rìa của thế giới thứ nhất là ảo ảnh hang động, nhưng bây giờ ảo ảnh đó gần như không thể phát hiện được.

Mà sau khi quan sát kỹ lưỡng, hắn cũng phát hiện ra một số điểm khác biệt giữa cái thế giới này của mình và những gì hắn nhìn thấy trong hình ảnh trong ngọn lửa trước đó.

“Thế giới này xảy ra một vài sai sót.”

“Bởi vì ngươi đặt vào cái hệ thống thế giới đó vốn dĩ đã không ổn định rồi, một khi đẳng cấp vị diện tăng lên, nõ cũng sẽ dần dần không chống đỡ nổi.”

Khương Thành hiểu rõ ý của nàng.

Giống như xây nhà bằng khung gỗ, lúc đầu nhà không cao thì vẫn ổn, nhưng muốn làm thành nhà cao chọc trời thì khung gỗ chắc chắn không chống đỡ được.

Nghĩ lại thì, hệ thống của thế giới thứ nhất đến từ tấm bia đá đầu tiên, đó chỉ là tàn dư được Chí lưu giữ lại trước khi thế giới đó cận kề với sự diệt vong mà thôi.

Vốn đã mong manh lắm rồi, có thể tồn tại được đã là tốt lắm rồi.

Một khi hệ thống thế giới sụp đổ, vậy thì cái thế giới ngoại thể này của hắn sẽ lại lần nữa trở thành một bí cảnh đỉnh cấp.

Nó sẽ sớm bị vô số sinh linh bên trong làm cho choáng ngợp.

“Tu luyện tình cảm còn thành sai lầm. Chẳng lẽ từ nay trở đi ta không được tu luyện nữa sao?”

Mặc dù Thành ca trước nay luôn lười biếng, nhưng bị tước quyền tu luyện hắn vẫn rất khó có thể chấp nhận được.

Hơn thế nữa điều đó cũng không thể giải quyết được vấn đề.

“Cho dù ngươi không tu luyện, vị diện này vẫn sẽ tiếp tục phát triển.”

“Nhiều người trong đó đã thích nghi với hệ thống tu luyện mới và ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, bọn họ sẽ cùng thúc đẩy cái vị diện này của ngươi trở nên mạnh mẽ hơn.”

Khương Thành suy nghĩ một chút, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ.

“Có lẽ, cũng có thể bỏ ba tấm bia đá kia của hệ thống tu luyện vào trong luôn?”

“Như vậy thì mỗi hệ thống chỉ chịu một phần tư áp lực, cùng nhau chia sẻ, ngay lập tức sẽ có thể được giảm nhẹ đi rất nhiều.”

Tiên Mẫu lúc xưa chưa từng tiến vào bia đá trải nghiệm tu luyện, nghe thấy hắn nói lời này thì cảm thấy rất kinh ngạc.

“Ngươi còn có các hệ thống thế giới khác sao? Hơn nữa còn có tận ba hệ thống?”

“Không sai.”

“Vậy sao ngươi không sớm lấy chúng ra hả?”

“Hệ thống vận hành của ba thế giới kia cũng hoàn toàn khác nhau. Ta không chắc liệu chúng có thể tương thích với một vị diện hay không, vậy nên ta không nhắc đến chúng.”

Sự lo lắng của hắn cũng là chính đáng thôi.

Một thế giới chỉ có một bộ hệ thống vận hành, ví dụ như Nguyên Tiên giới là Thiên Đạo, thế giới thứ tư là Nguyên

năng, thế giới thứ ba là tinh thần lực, đây đều là những định số.

Đặt đồng thời bốn bộ hệ thống vận hành vào cùng một vị diện, chuyện kiểu này chưa từng nghe qua, cũng chưa ai có kinh nghiệm kiểu như vậy.

Tiên Mẫu im lặng hồi lâu, hạt trân châu đó mới lần nữa nhấp nháy.

“Ngươi thật giỏi đặt vấn đề khó!”

“Thật sự không thể làm được sao?”

“Nếu như có pháp tắc tuần hoàn thiên địa thì tuyệt đối sẽ không có khả năng làm được, nhưng thế giới này của ngươi cũng không có quá nhiều hạn chế, nên có thể thử xem sao. Cần phải chia vị diện thành bốn khu vực không liên quan gì đến nhau, hơn nữa ngươi cần sự giúp đỡ của hai nha đầu đó.”

Hai nha đầu mà nàng đề cập đến đương nhiên là chỉ A Linh và A Hoàng.

Hiện tại bọn họ nắm giữ “căn nguyên thế giới” của vị diện này, nếu như chia ra làm bốn khu vực, hạch tâm của thế giới đương nhiên cũng sẽ có một số thay đổi.

“Vậy thì cứ thử đi.”

Bốn bộ hệ thống vận hành đồng thời cùng tồn tại, chuyện kiểu này thì người có năng lực làm được nhất chính là Tiên Mẫu, Khương Thành chỉ cần phối hợp với nàng, và giao cho nàng đủ quyền hạn là được.

Trong khi lấy ba tấm bia đá khác ra, hắn đột nhiên nghĩ đến Thu Vũ Tuyền vẫn đang còn chìm sâu vào giấc ngủ ở trong tấm bia đá thứ hai.

Chương 2651: Tăng đẳng cấp

Tiến vào tấm bia đá thứ hai, hắn thấy Thu Vũ Tuyền bên trong vẫn yên lặng nằm ở nơi đó.

Ánh sáng căn nguyên kiếm trên người vẫn còn khẽ lóe lên, cũng không thấy nàng có chút dấu hiệu tỉnh lại.

“Cơ cấu thế giới thứ hai dùng ở vị diện của ta, vậy nhất định nàng sẽ bị quấy rầy.”

“Đến lúc đó, đoán chừng căn nguyên kiếm sẽ bị làm sạch sành sanh.”

Khương Thành suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định đắp nặn một không gian ngăn cách tương tự ở thế giới thứ hai, bảo vệ nàng ở bên trong.

“Làm cái gì mới tốt đây?”

Hôm nay đối với Thành ca, đắp nặn ra một vật chứa ngăn cách ngoại giới cũng không khó.

Dung nạp căn nguyên kiếm cũng có thể làm được.

Chẳng qua là hắn rối rắm không biết lmf thành cái dạng gì.

Hắn vừa nghĩ, một bên tiện tay làm, trong lúc vô tình vật chứa kia tạo thành hình.

Đợi đến khi hắn chăm chú nhìn lại, bản thân cũng ngây ngẩn cả người.

“Sao ta làm thành quả trứng?”

“Thôi, dù sao cũng không cần quá chú ý ngoại hình.”

Sau đó, hắn phối hợp với Tiên Mẫu, A Linh, lần lượt cắm cơ cấu ba thế giới vào vị diện của mình.

Có kinh nghiệm lúc trước, lần này Tiên Mẫu cũng không khuếch trương phạm vi vị diện.

Ngược lại co rút lại phạm vi hang đá của thế giới thứ nhất, còn không gian sót lại lần lượt do ba thế giới khác chiếm cứ.

Sau khi hệ thống vận chuyển của Thế giới thứ hai cắm vào, quả trứng này cũng thuận lợi tiến vào vị diện của Khương Thành.

Thành ca âm thầm bố trí thủ đoạn cho nó, sợ bị những Tiên nhân khác phát hiện, coi như là đại công cáo thành.

Bốn thế giới với phong cách khác nhau trong lúc va chạm đã chấn động kịch liệt, dải đất tiếp giáp bộc phát ra từng trận chấn động lớn, hồi lâu mới dần bình phục lại.

Mà Khương Thành cũng không dừng thao tác của mình.

Cuối cùng hắn mở bảng điều khiển hệ thống thăng cấp Trần Phong đã mở lâu.

Đẳng cấp hệ thống: 16

Huyền Tinh: 0 1

Kỹ năng hiện tại: Kí chủ lại tiêu hao Huyền Tinh, mạnh mẽ tăng kỹ năng bản thân đã nắm giữ lần nữa, không làm lạnh.

Chú thích: giá trị kỹ năng càng cao, cần càng nhiều Huyền Tinh.

Kỹ năng cấp tiếp theo: Kí chủ lại tiêu hao Huyền Tinh, tăng đẳng cấp tiểu thế giới tự thân, không làm lạnh.

"Vị Diện này của ta hẳn là thuộc về tiểu thế giới bản thân, không bằng thăng mấy cấp thử một chút, khiến vị diện này thay đổi vững chắc hơn."

Sau cú kích tiếp, ánh sáng chói mắt sáng lên, âm thanh hệ thống nhắc nhở cũng vang lên.

"Ting! Hệ thống đã đủ cấp, kí chủ thành công đạt được kỹ năng tương ứng."

Khương Thành đợi một lúc rất lâu cũng không chờ được gói quà cấp đầy trong ý tưởng.

Chỉ có thể lắc đầu từ bỏ.

Sau đó hắn tìm được kỹ năng nâng cao đẳng cấp thế giới, cũng không cần khóa lại, bởi vì đây chỉ có hiệu lực đối với tiểu thế giới bản thân.

Sau đó hắn đã bị một chuỗi số 0 chỉnh cho cạn lời.

"Thăng một cấp mà lại cần năm ngàn tỷ Huyền Tinh? Ăn cướp sao?"

Trước mắt hắn có mười mấy ngàn tỷ Huyền Tinh, phần lớn đều là sau khi Nguyên Tiên giới hủy diệt, phần lớn Tiên nhân coi hắn là thủ lĩnh, giá trị thống trị điên cuồng tăng lên.

Nhưng một lần dùng năm ngàn tỷ vẫn khiến hắn có chút choáng ngợp.

"Kỹ năng tăng đẳng cấp tiểu thế giới, ta đã chạm đến ở thời kỳ Cổ Tiên giới."

“Nếu như khi đó mở ra, lúc ấy chẳng phải chút công đức hoàn toàn không có cách sử dụng?”

Chẳng qua nghĩ lại, nếu như lúc ấy bản thân chỉnh tiểu thế giới, đẳng cấp cũng không thể đánh đồng giờ này ngày này.

Bản thân vị diện từ khi vừa mới bắt đầu, đã đến mức cao tương đối.

Nghĩ muốn tiếp tục tăng lên, hiển nhiên cái giá phải trả cũng lớn hơn.

Khương Thành tiêu hết năm ngàn tỷ Huyền Tinh kích một phát, kỹ năng lập tức có hiệu lực.

Sau đó, mới vừa rồi vị diện vững chắc phát tiếng nổ ù ù, lan tràn khuếch trương về phía nơi xa.

Cùng lúc đó, căn nguyên nơi người A Linh và A Hoàng ở cũng đột nhiên phát sáng, cả vị diện đồng thời thổi một trận gió nhẹ.

Người các tiên nhân ở hang đá thế giới, lập tức nhận ra chỗ khác biệt.

Đó chính là bình thường bọn họ rất khó thu hoạch thị khí, đột nhiên dễ dàng thay đổi rất nhiều.

Nơi bọn họ bình thường có thể dễ dàng phá hoại, bây giờ rất khó rung chuyển.

Bởi vì mức độ ổn định của vị diện tăng lên gấp hơn hai lần.

Mà hệ thống nâng cao kỹ năng thế giới tự thân, không chỉ nâng đẳng cấp vị diện, ngay cả cơ cấu bốn hệ thống vận hành cũng được gia cố theo rất nhiều.

“Ngươi làm cái gì? Làm sao làm được?”

Mặc dù ngữ điệu Tiên Mẫu vẫn không mang theo chút tình cảm nào, nhưng vội vàng hỏi, vẫn tỏ rõ tâm trạng vừa mừng vừa sợ.

Nàng đã đủ xem trọng Khương Thành, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ năng lực của hắn lại tăng lên một tầng thế giới trong nháy mắt.

Điều này thật sự không hợp lẽ thường.

“Tiện tay làm được như vậy thôi, không có gì đáng kinh ngạc đâu nhỉ?”

“Tiện tay?”

“Đúng vậy, vì để khiêm nhường, sau khi lĩnh ngộ ra năng lực này, ta định niêm phong cất vào kho vĩnh viễn, vĩnh viễn không sử dụng.”

Thành ca hời hợt sờ cằm của mình, sau đó chuyển vẻ mặt thành hình thức u buồn.

“Không nghĩ tới rồi vẫn buộc phải dùng, ài…”

Đối mặt với kiểu làm màu, Tiên Mẫu cũng chỉ có thể bại lui.

Mà lúc này, đệ tử Phi Tiên môn cùng với những cao thủ các tộc các phái khác cũng vì chuỗi kịch thay đổi liên tục, bị làm loạn không hiểu ra sao.

Khương Thành dứt khoát đưa bọn họ đến tập trung trước mặt mình.

“Ta lại làm ra ba thế giới khác nhau, hệ thống tu luyện các giới không giống nhau.”

“Các ngươi nếu đồng ý, cũng có thể đến nơi nào đó của ba thế giới sống hoặc tu luyện.”

“Bốn thế giới không phân cao thấp gì, không liên quan lẫn nhau, toàn bộ xem lựa chọn của các ngươi.”

Lời vừa dứt, rất nhiều người gần như không thể hiểu.

Tại sao lại xuất hiện ba hệ thống tu luyện mới?

Mình cũng đã tu luyện tử tế ở thế giới mới, chẳng lẽ lại muốn bắt đầu lại từ đầu?

Chẳng qua cũng có một số người nóng lòng muốn thử.

Những năm này, bọn họ gần như không thích ứng được với hệ thống tu luyện của thế giới hang đá, hoặc là xảy ra khúc mắc với những người khác ở chỗ này, đổi lại chỗ khác có thể làm gì đó mới mẻ.

Khương Thành trấn giữ vị diện của bốn bộ hệ thống mới trong một thời gian ngắn, đợi đến sau khi từ từ ổn định, lại lên đường đi đến loạn lưu hỗn độn tiếp tục tu luyện.

Thời gian trôi mau, thực lực của hắn tiếp tục tăng lên.

Không chỉ tiếp nhận thanh trọc nhị khí ở phía ngoài, xoáy nước trong hắc động đã từ từ tan rã.

“Theo tiết tấu này, cuối cùng tương lai sẽ có một ngày, xoáy nước hắc động này sẽ biến mất toàn bộ.”

“Toàn bộ chuyển hóa thành Thánh lực thứ hai có thể được ta điều động dễ dàng.”

Trong lòng Thành ca đắc ý, đối với tương lai đại chiến cuối cùng cũng có nhiều lòng tin hơn.

Nhưng hắn vẫn đợi chờ Chí vốn không xuất hiện.

“Chẳng lẽ lần này người đã rời đi đến tầng thứ cao hơn trong tưởng tượng của hắn?”

“Không đến mức ấy chứ, ta lại rất cô quạnh.”

Cũng không biết qua bao nhiêu năm, Tiên Mẫu lại thức tỉnh hắn từ trong tu luyện.

“Xảy ra chút vấn đề.”

“Lại xảy ra chuyện?”

Khương Thành nhướn mày: “Chẳng lẽ bốn bộ hệ thống vận hành, còn không nhịn được vị diện ta?”

“Không phải.”

Hạt châu màu trắng khẽ lóe lên.

“Thu Vũ Tuyền tỉnh rồi.”

Biết được nha đầu kia không có chuyện gì, một tảng đá trong lòng Khương Thành rơi xuống đất.

Nhưng mặt ngoài cũng ra vẻ không quan tâm.

“Tỉnh thì tỉnh thôi, không cần phải cố ý tới báo cáo ta sao?”

Chương 2652: Thu Vũ Tuyền không nổi tiếng

Tiên Mẫu không giải thích thêm, chỉ bỏ lại một câu “Ngươi qua xem một chút sẽ biết”.

Khương Thành chạy tới vị diện của mình, phát hiện bốn hệ thống vận hành được phân biệt rõ ràng, hơn nữa bên trong mỗi khu vực đều có tồn tại của mấy người cấp bậc Thánh Chủ.

Mà số lượng của Đạo Thần cũng đạt tới số lượng hơn ngàn.

Chỉ là năm đó bốn thế giới gọi những cảnh giới này, nhất định là những phong hiệu khác.

“Không tệ, thế giới này của ta đã có thể vượt tầng thứ của Thiên giới năm đó.”

Là người phát ngôn chủ vị diện của Thiên Đạo, Tiên Mẫu vẫn muốn tranh đấu một chuyến.

“Nếu so chủ vị diện với ngươi thì tạm thời thế giới ổn định rất nhiều, cũng hoàn thiện rất nhiều.”

Khương Thành bĩu môi: “Xin hỏi bây giờ chủ vị diện lợi hại như vậy đi đâu rồi?”

Tiên Mẫu bị đâm trúng chỉ có thể thay đổi chủ đề.

“Bây giờ nội dung thảo luận chính là Thu Vũ Tuyền.”

Khương Thành rất dễ dàng tìm được tung tích của Thu Vũ Tuyền trong phân khu thứ hai của bốn phân khu.

Mà vậy cũng là thế giới thứ hai lúc trước nàng đã từng đi rèn luyện.

Đây cũng là thế giới khiến người khác khó có thể hiểu.

Sức mạnh của thế giới thứ hai tên là lực vật, nhưng không thể tu luyện loại sức mạnh này, cũng không thể giống như thế giới thứ nhất như vậy trực tiếp thu hoạch sau khi hoán thể từ ngoại giới.

Muốn thi triển uy năng lớn mạnh, nhất định phải kết nối với vật ngoài.

Bởi vì không tồn tại các ngũ hành nguyên tố, thế giới này cũng không có sông núi cây rừng tồn tại.

Toàn bộ thế giới lơ lửng vài thể lưu kỳ lạ không rõ số lượng, trong đó một phần cực ít có thể làm vật ký thác.

Thi triển Pháp Môn kết nối đặc biệt, dung hợp vật ký thác và tự thân, kích phát ra sức mạnh to lớn.

Vật ký thác cũng có phân phẩm chất và đẳng cấp, ví dụ như vật phàm, linh vật, thánh vật…

Đạt được thánh vật, hơn nữa nếu dung hợp trình độ đủ cao, có thể trực tiếp phát huy buff cấp bậc Thánh Chủ.

Nhưng nếu như mất đi vật ký thác, vậy bọn họ cũng sẽ rơi xuống tiên nhân, đều không bằng người tu luyện bình thường, khoảng cách cực kỳ xa.

Loại phong cách tu luyện hoàn toàn lệ thuộc vào ngoại vật, không hợp với Nguyên Tiên giới, ngay cả Thành ca có hack phạm quycũng rất xem thường, càng đừng nói đến những tiên nhân khác.

Cũng vì vậy, số lượng Tiên nhân lựa chọn hoạt động ở phần khu thứ hai ít nhất.

Vốn dĩ vị diện Khương Thành có thể đủ sinh ra phần lớn "sinh linh bản thổ", cũng chính là thế giới thứ hai vốn nên nuôi dưỡng sinh linh đặc biệt.

Chỉ có điều A Linh và Tiên Mẫu tránh cho phức tạp, ví dụ như "sinh linh bản thổ" và Tiên nhân xảy ra đại chiến, đồng thời cũng vì giảm bớt duy trì lượng công việc cả vị diện, không mở kỹ năng căn nguyên và Thiên Đạo.

Khi Khương Thành thấy Thu Vũ Tuyền, tình cảnh của nàng và Thu Vũ Tuyền lúc ban đầu có chút tương tự.

Bảy tên Tiên nhân vây quanh người, vẻ mặt mỗi người đều bất thiện.

Khương Thành liếc thấy tu vi tiên lực của bảy người kia không đều ở giữa Chí Tôn và Đạo Tôn, mà đặt ở thế giới thứ hai, lúc này cảnh giới bọn họ tu luyện tới vẫn chỉ tương đương với Đế cảnh lục trọng, Đế cảnh thất trọng của Nguyên Tiên giới.

Chẳng qua đó là một thế giới mới, tất cả mọi người đều bắt đầu từ số không, phần thực lực này cũng có thể đi lại bên ngoài.

So sánh với trạng thái của Thu Vũ Tuyền thì đặc biệt hơn nhiều.

Dáng vẻ và khí chất của nàng không thay đổi bao nhiêu, vẫn là dáng vẻ lúc trước.

Về phần tu vi cảnh giới, Khương Thành là "chủ thế giới" lại có chút không hiểu lắm.

Từ góc độ hệ thống tiên lực, trên người nàng không tản ra chút tiên lực và khí tức hồn lực nào.

Điều này cũng không khiến người khác bất ngờ, suy cho cùng Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đã trói buộc huyền văn, đệ tử Phi Tiên môn tu luyện nguyên quy tắc, mặt ngoài cũng không cảm nhận được tiên lực và khí tức hồn lực.

Chẳng qua Khương Thành có thể nhìn ra, con đường tu luyện của Thu Vũ Tuyền khác với các nàng.

Hình như nàng không tu luyện ra nguyên kiếm, cũng không có đạo nguyên, nhưng cho Thành ca cảm giác bất kỳ lúc nào cũng lớn mạnh hơn trước kia.

Mà từ góc độ thế giới thứ hai, nàng thuần túy chính là người mới chưa nhập môn.

"Nàng chưa tu luyện sức mạnh đặc biệt của phân khu thứ hai." Tiên Mẫu nói như thế.

Chưa tu luyện lực vật, vậy chẳng khác nào không có lực chiến đấu ở thế giới thứ hai.

Tiên lực và căn nguyên ở thế giới này không nhận được ủng hộ, căn bản không có hiệu lực.

Nhiều lắm chính là một vài sức mạnh, tốc độ và lực phòng ngự vật lý lớn mạnh kèm theo bản thân tiên thể.

Dưới tình huống này, đừng nói là đối mặt mấy đối thủ có thể so với Đế cảnh lục, thất trọng, chính là đối mặt tiên tôn, tiên vương cũng không có phần thắng.

"Bây giờ chẳng phải nàng rất nguy hiểm sao?"

Khương Thành nghĩ đến việc bản thân lại có thể làm màu biểu diễn "anh hùng cứu mỹ nhân" lần nữa.

Nhưng Tiên Mẫu lại ngăn cản hắn.

"Nàng không cần ngươi lo lắng, xem tiếp đi sẽ hiểu."

Không khí giương cung bạt kiếm giữa hai bên, bảy người kia quắc mắt chỉ trích uy hiếp nhìn trừng trừng, mà Thu Vũ Tuyền

lạnh nhạt, ngay cả một chữ cũng lười đáp lại.

Thái độ như thế khiến lửa giận đối phương càng cao hơn.

Khương Thành nghe một lúc, đại khái nghe ra nguyên nhân xảy ra chuyện.

Thu Vũ Tuyền tỉnh dậy trước đó không lâu, đánh vỡ vỏ trứng bay ra, cục diện có chút lớn, người ngoài nhìn thấy.

Trong đó có một đệ tử trong bảy người ở môn phái.

Sau khi trải qua các trình tự "tưởng lầm là dị bảo xuất thế" - "xem Thu Vũ Tuyền như thiên nhân" - "Dây dưa không ngừng nhưng giai nhân lạnh lùng không để ý tới" - "Thẹn quá thành giận, dùng sức ra tay", Thu Vũ Tuyền lựa chọn quyết đoán đánh trả.

Sau một phen chiến đấu, nàng thành công chém giết đối phương.

Cũng bởi vậy đắc tội tông môn kia tên là "Thôi Thiên tông".

"Yêu Nữ như ngươi không thức thời, dám giết hại Ngũ sư huynh của ta, nếu như khoanh tay chịu trói còn có thể được chết thống khoái, dám phản kháng, đó chính là sống không bằng chết…"

Nghe đối phương kêu gào, Khương Thành cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Bọn họ không nhận ra Thu Vũ Tuyền sao?"

"Dù gì cũng là một trong mấy người mạnh nhất Nguyên Tiên giới, khiêu khích như vậy sẽ không sợ gặp chuyện sao?"

Theo đạo lý, đụng phải nhân vật đã từng là Cổ Thánh, mặc dù bây giờ thấy đối phương không có chút tu vi cũng không dám mạo phạm sao?

Tiên Mẫu thờ ơ hỏi ngược lại: "Ngươi cho rằng Thu Vũ Tuyền rất nổi tiếng sao?"

Khương Thành hơi sững sờ, sau khi suy nghĩ không thể không thừa nhận nàng thật sự đúng là không nổi tiếng.

Năm xưa ở thời kỳ Thiên cung, nàng cũng chỉ lộ mặt hai lần.

Nhưng đây đều là chuyện trăm tỷ năm trước, cổ xưa quá mức, mặc dù thế hệ trước cũng ít nhắc đến, quên lãng thiên chi kiêu nữ, chứ đừng nói Tiên nhân thế hệ trẻ.

Sau khi trở về từ cuộc chiến tranh đoạt thần vị trên Thiên giới, Thu Vũ Tuyền chẳng hiện thân ở bên ngoài giới.

Đầu tiên là cùng Khương Thành đi Huyền giới, sau đó mất tích, sau đó xuất hiện ở Tiên sơn, tham gia cửa phá giới, cuối cùng chính là tranh đoạt ở chín tầng cao đài.

Trong khoảng thời gian này, số ít người qua lại với nàng thì đều nhớ nàng, những người khác thì sớm đã xem nhẹ sự tồn tại của người này.

Mà lúc hắn suy nghĩ lung tung, hai bên trong thế giằng co cũng "đàm phán thất bại", rốt cuộc động chân tay.

Bắt đầu chiến đấu, bảy tên đệ tử Thôi Thiên tông nhanh chóng thi triển lực vật.

Thấy hình thái của mỗi người bọn họ cũng xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, có hóa thành đao kiếm, có hóa thành kỳ trân dị bảo, chẳng qua cũng chỉ là ngoại hình tương tự mà thôi.

Trên thực tế đó chính là phản ứng bình thường của lực vật sau khi bị kích thích.

Chương 2653: Lúc linh lúc không

Mặc dù, từ trong hình ảnh ngọn lửa, Khương Thành đã sớm thấy cảnh tượng chiến đấu của thế giới thứ hai, nhưng giờ phút này thấy mấy vật phẩm hình người thoát khỏi, bay ở giữa không trung, phát ra từng đường công kích kỳ lạ, hắn vẫn cảm thấy có chút rạo rực.

Lợi dụng lực vật biến bản thân thành đao kiếm và kỳ trân dị bảo, đó đã được những Tiên nhân của Nguyên Tiên giới tận lực làm việc.

Đổi thành những "bản thổ sinh linh" năm đó của thế giới thứ hai mà chuyển hóa ra hình thái càng nhìn hơn.

"May mà ca năm đó xuyên qua thế giới thứ năm."

"Nếu như bốn thế giới trước, chỉ riêng thẩm mỹ đã không phù hợp rồi!"

Tuy nói như vậy, bây giờ mấu chốt vẫn là Thu Vũ Tuyền chống lại đối phương như thế nào.

Giờ phút này hình thái bảy người kia cũng không phải là bày biện, mà là thuận tiện thi triển lực vật tương quan chiến đấu Pháp Môn.

Sau khi hai bên đánh nhau, Thu Vũ Tuyền rơi vào thế hạ phong đúng như dự đoán.

Cho dù nàng hoán chú tiên lực còn lại trong cơ thể như nào, kiếm trong tay cũng không phát huy được một chút buff.

Kiếm quang xuất hiện đã dập tắt, tốc độ mũi kiếm nhanh xẹt qua "thân thể" đối phương nhưng không thấy chút vết thương và vết máu nào, giống như đi qua nước gợn, chỉ xuất hiện chút rung động.

Bởi vì thế giới thứ hai hoàn toàn không tồn tại công kích vật lý.

Mà công kích của đối phương chiếm được ủng hộ của thế giới này, hiệu quả là một chuyện khác.

Nàng chỉ có thể dựa vào tốc độ thân pháp và kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhanh chóng chuyển dịch, tránh khỏi thủ đoạn ùn ùn của đối phương.

Công kích của bảy tên địch vô cùng quái dị, không có kình khí va chạm kịch liệt, cũng không nổ tung rực rỡ, nhưng mỗi lần công kích cũng sẽ ảnh hưởng rõ ràng đến phạm vi công kích nàng không ở.

Thỉnh thoảng giam cầm, thỉnh thoảng chấn động, thỉnh thoảng hít thở không thông, ở giữa xen lẫn một loạt hiệu quả càng thêm ly kỳ cổ quái, từng chút tiêu hao nàng.

Ở trong quá trình này, Thu Vũ Tuyền thử đủ loại thủ đoạn phản kích, ví dụ như Kiếm đạo thập tứ trọng.

Nhưng lúc nàng thi triển thế giới kiếm đạo, cần lấy tiên lực và hồn lực kích động, mà thế giới này không ủng hộ loại sức mạnh này.

Mới vừa rồi Thế giới kiếm đạo nở rộ hóa thành bọt nước.

Căn nguyên kiếm của nàng cũng không có chút lực sát thương nào ở thế giới này, ngược lại nhắm trúng mấy người cười ha ha đối diện.

“Ô! Không nhìn ra, nữ nhân này lại còn là kiếm tu thâm niên.”

“Vừa nhìn như vậy, trước kia tu vi của nàng chắc còn cao hơn chúng ta!”

“Ha ha ha ha, vậy có ích lợi gì? Hôm nay thời đại thay đổi rồi!”

“Vừa nhìn cũng biết nàng không tu luyện được lực vật, chỉ là củi mục thôi.”

Xưa nay Thu Vũ Tuyền có tố chất thiên phú tu luyện chỉ được tán dương và nhìn lên, lại được xưng là củi mục, Khương Thành tỏ vẻ mình cũng coi như mở rộng tầm mắt.

“Công kích của nàng hoàn toàn không có hiệu quả, ta không nhìn ra chút phần thắng nào, điều duy nhất có thể làm chỉ có là trốn khỏi.”

Tiên Mẫu bên cạnh lại có cách nhìn không giống.

“Nàng sẽ thắng.”

“Vậy ư?”

Khương Thành tiếp tục nhìn xuống, nhưng mà không nhìn Thu Vũ Tuyền có chút hi vọng lật bàn.

Nàng vẫn không trốn được, còn đang không ngừng huy động kiếm và đọ sức với đối phương.

Chẳng qua cái loại đọ sức này hoàn toàn là phí công vô dụng.

Thu Vũ Tuyền đã đủ lợi hại rồi.

Dưới tình huống không thể dùng tiên lực, hồn lực, căn nguyên, dựa vào tốc độ thân thể và kỹ xảo chiến đấu, vẫn đánh trúng đối phương mấy lần.

Nhưng đáng tiếc, cho dù nàng dùng bất kỳ công kích gì với kẻ địch cũng không có hiệu quả, đối phương tương đương đứng ở thế bất bại ngay vừa mới bắt đầu.

Nàng còn phải phòng bị tập kích mà trước kia chưa từng trải qua, thời gian sớm muộn cũng sẽ lật xe, loại trận chiến đánh đến mức không nhìn ra bất cứ hy vọng nào.

Đối diện, những người kia càng ngày càng buông lỏng, phía sau thậm chí làm bẽ mặt nàng, cố ý va chạm kiếm của nàng.

Tiếng cười nhạo hỉ hả liên tiếp.

Cho đến một khắc nào đó, trước sau như một kiếm quang xẹt qua đối phương chuyển hóa thành vật thể, xem ra lại là một kiếm phí công.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, thanh đao chuyển hóa giống như thấu kính bể tan tành ầm ầm, ngay sau đó bản thể của Tiên nhân bại lộ ra ngoài.

Xịt!

Huyết quang vẩy ra, bóng người té xuống, không một chút tiếng động.

Khương Thành đột nhiên cả kinh.

“Tình hình gì thế này?”

Hắn kinh ngạc không chỉ vì một kiếm này của Thu Vũ Tuyền lại bất ngờ gây thương tổn được tên Tiên nhân đối diện, còn vì hắn rõ ràng cảm nhận được vết nứt dài ba trượng ở ngoại giới.

Sau khi vết nứt bị Thu Vũ Tuyền dùng kiếm mở ra, lại nhanh chóng lắp đầy, giống như chưa từng xảy ra điều gì.

Nhưng trong phút chốc bộc lộ hỗn độn loạn lưu đối diện thật sự rõ ràng.

“Sao nàng làm được?”

Nếu đặt ở Nguyên Tiên giới, trực tiếp mở ra cả vị diện, chạm đến hỗn độn loạn lưu ở ngoài vị diện, vậy có thể nói là công kích đột phá cực hạn của vị diện.

Người có thể ảnh hưởng đến sự ổn định của vị diện không nhiều, ở thời đại Nguyên Tiên giới, người có thể làm được chuyện như vậy cũng chỉ có lác đác mấy người Chí, Khương Thành, Tiên Mẫu.

Phân khu thứ hai mà Thu Vũ Tuyền ở bây giờ đã tương đối ổn định, cực hạn vị diện trước mắt là Thánh Chủ. Muốn ảnh hưởng sự ổn định của vị diện, ít nhất tu vi lực vật đạt tới tầng thứ Thánh Tôn trở lên.

Nàng hoàn toàn chưa tu luyện lực vật, sao có thể làm được chuyện như vậy?

Khi hắn kinh ngạc, Thu Vũ Tuyền đã chém ba người liên tục trong nháy mắt, bốn người khác cả kinh liên tục thét chói tai, suýt nữa chạy trốn tại chỗ.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ chính là, công kích kế tiếp của Thu Vũ Tuyền lại trở nên không có hiệu quả.

Bốn người kia kinh hồn chưa định, tiếp tục chiến đấu, cũng không dám lên tiếng giễu cợt nữa, mà là nghiêm túc hơn rất nhiều.

Theo thời gian chuyển dời, Thu Vũ Tuyền lần nữa rơi vào khốn cảnh không có chút phần thắng lúc trước.

Loại tình huống này kéo dài khoảng mười mấy phút đồng hồ, dị biến xảy ra lần nữa.

Thấy kiếm Thu Vũ Tuyền đột nhiên vạch trên thân thể đối phương.

Huyết quang vẩy ra, bốn người không kịp phát ra âm thanh dư thừa, té xuống cùng lúc, chiến đấu đột nhiên kết thúc.

Nhìn khe nứt vị diện bị nàng long ra lần nữa, Khương Thành có chút khó có thể hiểu được.

“Thực lực người này khiến người khác không đoán ra.”

Tiên Mẫu hỏi nghi ngờ trong lòng.

“Có phải là nàng cố ý giả bộ nhỏ bé, trêu chọc mấy người kia hay không?”

“Sao có thể?”

Khương Thành lắc đầu bật cười: “Thu Vũ Tuyền không giống ta, khụ khụ… Ý của ta là nàng tương đối nghiêm túc đứng đắn, sẽ không làm chuyện như vậy.”

Tiên Mẫu lại hỏi: “Mới vừa rồi nàng là năng lực gì, lại không cần sức mạnh đối ứng thế giới, lại tạm thời phá vỡ cực hạn thừa nhận của vị diện, ngươi hiểu rõ nàng nhất, có lẽ biết chăng?”

Thành ca tỏ vẻ bản thân hoàn toàn không hiểu.

Hắn chỉ biết thứ Thu Vũ Tuyền dùng không phải là lực thanh, cũng không phải lực trọc.

Nhưng đối mặt với sự hỏi thăm của Tiên Mẫu, dáng vẻ không thể ra vẻ không biết, nếu không lạc vị.

Chỉ có thể hàm hồ nói: “Khụ, đó là thủ đoạn đặc biệt của lĩnh vực kiếm thuật chúng ta, chuyện kiếm tu, ta giải thích dăm ba câu với ngươi cũng không rõ ràng lắm.”

Tiên Mẫu thật sự không có quá nhiều vấn đề rối rắm, mà là chậm rãi nói: “Nàng có loại thủ đoạn này, tạo thành phá hoại đối với vị diện, là một uy hiếp nặng nề, không thể mặc kệ nàng tiếp tục tồn tại.”

Khương Thành co giật khóe miệng, suy nghĩ ngươi thật đúng là phong cách trước sau như một.

Thấy một chút manh mối dị thường như rơi vào đại địch.

“Quên đi, ta đi vào nói với nàng tí, để nàng khiêm tốn một chút.”

Chương 2654: Kinh tài tuyệt diễm

Trong nháy mắt, Khương Thành đã đến trước mặt Thu Vũ Tuyền.

“Ôi! Đã lâu không gặp, khí sắc không tệ nhỉ!”

Tuyền muội không khỏi liếc hắn một cái.

“Là ngươi bỏ ta vào trong trứng kia?”

Khương Thành nhún vai: “Không sai, có phải bị thẩm mỹ của ta khuất phục hay không? Nhưng mà ngươi cũng không cần quá cảm kích, là việc biểu ca phải làm.”

“Phi, ta không nhận ngươi làm biểu ca!”

“Ôi, ta hiểu được, ngươi thích thị nữ hơn.”

Thu Vũ Tuyền giận đến dứt khoát đạp về phía hắn một cước: “Ngươi mới thích, ngươi chờ đó cho ta!”

Thành ca tránh thoát linh hoạt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ còn tưởng rằng trải qua biến cố lớn như vậy, ngay cả Chủy diệt không là căn cơ cũng bị rút đi, muội tử này sẽ xuất hiện các kiểu tình huống ví dụ như mất trí nhớ, tinh thần thác loạn, ý thức trống rỗng.

Bây giờ nhìn lại, dường như nàng không có cái gì không đúng.

Chỉ sợ thứ mất đi duy nhất chính là năng lực cắt bất cứ tồn tại nào của Vô Đạo kiếm trước đây.

Nghĩ đến Tiên Mẫu giao “nhiệm vụ” cho mình, hắn cảm thấy cần thiết phải khuyên bảo Thu Vũ Tuyền yên tĩnh một ít, hoặc là dứt khoát tu luyện sức mạnh của thế giới thứ hai.

“Ta thấy ngươi mới vừa chiến đấu.”

“Ồ.”

“Hôm nay thế đạo bất đồng, toàn bộ hệ thống tu luyện đều thay đổi, trước kia ngươi nắm giữ chút đạo hạnh cũng không lay chuyển được chỗ này, chức có lẽ ngươi thấu hiểu sâu sắc?”

Thu Vũ Tuyền rất không phối hợp mà trả lời: “Ta không thấu hiểu gì.”

Thành ca vốn dĩ chuẩn bị xong giải thích chỗ khó, cũng rất căm tức.

“Cũng phải, mặc dù hàm lượng kỹ thuật trong trận chiến mới vừa rồi của ngươi chỉ có Tôi Thể cấp, nhưng ngươi có thể thắng, tóm lại vẫn không thể trách sự đào tạo của ta, thật đáng mừng!”

Đối với sự “Đánh giá cao” của hắn, Thu Vũ Tuyền lại không có phản ứng gì kịch liệt, ngược lại chân thành nói: “Thắng một cuộc chiến trong dự liệu, cũng không đáng được chúc.”

“Không biết còn tưởng ngươi một chiêu giết luôn đối thủ.”

“Thắng chính là thắng.”

“Phải dựa vào linh quang nén hồi lâu chợt lóe?”

“Đúng vậy.”

Thu Vũ Tuyền ở trước mặt người khác khiêm tốn tựa như hàn băng vạn cổ dưới vực sâu cửu trọng, nhưng ở trước mặt hắn lại không che giấu chút kiêu ngạo trong xương cốt bản thân.

Thậm chí nàng cố ý nhíu mày về phía Khương Thành, giống như khoe khoang bình thường.

“Ở chỗ này, cho dù thần hồn, tiên lực, quy tắc hay là kiếm tâm, kiếm đạo, tất cả đều không nhận được ủng hộ, không phát huy được buff, thế nên ta chỉ có thể mở con đường khác.”

Khương Thành bị nàng gợi lên hứng thú: “Con đường khác?”

“Không sai, ta dùng tất cả nhận thức của bản thân về kiếm thuật làm căn cơ, khai sáng một loại năng lực hoàn toàn mới, xem nhẹ sự thay đổi của hệ thống tu luyện, cũng không cần thích ứng vị diện khác.”

Tiên Mẫu trong chỗ tối nghe tới chỗ này, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Bởi vì lác đác mấy lời này, ẩn chứa tin tức cực kỳ kinh người.

“Đánh vỡ hạn chế của hệ thống tu luyện? Thế gian lại tồn tại loại thủ đoạn này? Hơn nữa còn tự nghĩ ra?”

“Vậy chẳng lẽ không phải nàng muốn siêu thoát trên cả vị diện, sao điều này có thể chứ…”

Đối với Thu Vũ Tuyền, ấn tượng củaTiên Mẫu vẫn là hai biểu tượng Vô Đạo kiếm cùng với thiên phú tu luyện tuyệt đỉnh.

Ba kỷ nguyên tới nay, người có thể gánh chịu thiên phú tuyệt đỉnh trong suy nghĩ của nàng cũng không cao hơn mười, nàng cảm thấy đánh giá này đã đủ cao.

Mà bây giờ nàng mới phát hiện, chung quy là bản thân vĩnh viễn xem nhẹ thị nữ này.

Không riêng bản thân, Chí cũng khinh thường nàng.

Thu Vũ Tuyền cũng không phải người có thể sánh ngang Vô Đạo kiếm, hào quang bản thân nàng càng chói mắt hơn so với thần khí chủy thủ.

Phản ứng của Khương Thành cũng không lớn như vậy, chẳng qua là thuận miệng hỏi: "Năng lực gì hoàn toàn mới?"

Tuyền muội lại không trả lời như ý nguyện.

Sau khi thỏa mãn cơn thèm ăn của Thành ca, nàng cố ý nuốt lời vào.

Sau đó dương dương đắc ý hất càm lên.

"Ngươi muốn biết à? Vậy ngươi bái ta làm sư phụ, ta phá lệ truyền thụ cho ngươi, còn không mau tạ ơn?"

"Ha ha?"

Khương Thành cũng bị nàng làm cho tức cười.

"Năng lực mèo ba chân ngươi, vẫn nên giữ mình, ca không xem trọng."

Nói lời như thế, thật ra hắn vẫn rất hiếu kỳ.

Thu Vũ Tuyền không có lực thanh hoặc là trọc khí, sao nàng lại đánh vỡ hàng rào hệ thống tu luyện vô cớ, thậm chí vạch tìm khe nứt vị diện?

Điều này thật sự quá thần kỳ.

Chẳng qua là làm "lão gia" và "biểu ca", tự tôn không cho phép hắn hỏi "thị nữ" kiêm "biểu muội" mình nhiều.

Thu Vũ Tuyền lộ ra nụ cười ranh mãnh cực kỳ hiếm thấy : "Đây chính là điều ngươi không thể, đừng hối hận! Vì chúng ta quen thân, ta mới cho ngươi cơ hội quý giá làm đồ đệ, người khác còn cầu không được."

"Có phải ta nên cảm động một chút hay không?"

“Ngươi biết là tốt rồi.”

“Chậc, chậc, chậc, cái đuôi ngươi đều sắp vểnh lên trời.”

Nhìn thấy ánh mắt ác ý của nàng, Thành ca đả kích không chút do dự.

“Đánh bại mấy con gà yếu ớt xem ngươi có thể làm được gì, thủ đoạn lúc linh lúc không có gì mà dùng, cũng được ngươi coi là bảo bối rồi.”

Sự tức giận trong đôi mắt của Tuyền muội xinh đẹp chợt lóe mất, nàng không thể không cứu vãn cho mình một chút.

“Chỉ là bây giờ ta vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ, chờ ta hoàn toàn thuần thục, hừ hừ, cái gọi là thế giới thể ngoại của ngươi cũng như vậy.”

“Ôi, ngươi biết đây là thế giới thể ngoại của ta?”

“Ngươi nghĩ ta ngu sao?”

Chẳng qua là Thu Vũ Tuyền không thích trao đổi với người ngoài, nhưng không có nghĩa là nàng vừa điếc vừa mù.

Trong khoảng thời gian sau khi hồi phục, nàng đã gặp không ít Tiên nhân, tai nghe mắt thấy cũng nghe nói Nguyên Tiên giới hủy diệt, chuyện Khương Thành lợi dụng thế giới tự thân đắp nặn bốn phân khu.

“Nếu ngươi đã biết, vậy thấy chủ thế giới còn dám bất kính? Còn không mau đến đây nịnh bợ? Ta thấy người quen mới cho ngươi cơ hội nịnh bợ, người khác còn cầu không được, còn không biết quý trọng?”

Thành ca coi như học theo, đáp lại lời của Thu Vũ Tuyền.

Mà Thu Vũ Tuyền đã cố nén sức lực so sánh với hắn, bản thân không thể cúi đầu.

“Xì! Ta mới chướng mắt…”

Hai người nói tới đây, đối diện một đám người phần phật tới.

“Chính là yêu nữ kia!”

“Chính là nàng giết chết tam sư huynh, ngũ sư huynh, cửu sư muội…”

“Các vị đồng đạo, lúc trảm yêu trừ ma đã đến!”

Thu Vũ Tuyền trước sau giết chết tám tên đệ tử Thôi Thiên tông, mặc dù không giữ lại người sống, nhưng chung quy nàng không tu luyện hệ thống thế giới thứ hai, không che giấu được tung tích, đối phương có thủ đoạn tra ra mục tiêu.

Đánh người nhỏ, lão già tới, bây giờ chưởng môn Thôi Thiên tông và mấy vị trưởng lão đích thân đến, thậm chí còn liên lạc mấy môn phái xung quanh.

Mới vừa rồi Thu Vũ Tuyền đánh bại tám người còn vô cùng khó khăn, nguy hiểm liên tục.

Lần này đụng phải đội hình có số lượng nhiều mười mấy lần so với trước, hơn nữa thực lực cũng cao một mảng lớn, có thể so với cấp bậc Tôn giả.

Tuy năng lực nàng đánh vỡ hạn chế vị diện, nhưng chưa hoàn toàn nắm giữ, Khương Thành không xem trjng chút nào.

Cho nên hắn cố ý thay đổi dung mạo, không để người đối diện không nhận ra mình, sau đó nụ cười chân thành mà chế nhạo nói: “Nếu như bây giờ ngươi cầu xin ta, ta đây có thể ra mặt giúp ngươi giải quyết những người này.”

“Ta không cần!”

Ném lại những lời này, Thu Vũ Tuyền dẫn kiếm một mình nghênh đón.

Chương 2655: Mong đợi của Khương Thành

Sau khi la mắng, chửi bới, hơn trăm người ở phía đối diện kéo đến giết.

Bởi vì Thu Vũ Tuyền đứng ở phía trước, xung quanh của nàng nhanh chóng có hơn tám mươi người vây quanh.

Mà hơn ba mươi người dư lại rất hiển nhiên coi Khương Thành trở thành đồng đảng Yêu Nữ, nên tiến thẳng về phía Khương Thành.

Thành ca vội vàng khoát tay ngăn cản, hắn cũng không muốn chìm vào ao nước nhỏ.

“Dừng, dừng, dừng, ta và nàng không phải một nhóm, các ngươi tìm ta làm gì?”

Chỉ tiếc, làm sáng tỏ điều này cũng vô dụng.

Đối phương hoàn toàn không nghe lọt tai.

“Thì ra còn có đồng bọn, ta nói, tại sao một Yêu Nữ có thể chém giết nhiều người như vậy!”

“Chắc chắn còn những người khác nữa, nói, những đồng đảng khác của các ngươi ở đâu?”

“Là ai phái các ngươi tới làm kẻ địch với Thôi Thiên tông bọn ta?”

Vừa la mắng, bọn họ vừa thi triển lực vật, lấy các loại tư thái hình thù kỳ quái khởi động bao vây tấn công về phía Khương Thành.

Thành ca không tu luyện lực vật.

Chẳng qua vị diện này chính là của hắn, sức mạnh lúc những người này thi triển chiến đấu, cuối cùng cũng đến từ chính hắn.

Thế nên cho dù không cần lực trọc, trực tiếp điều khiển Thánh lực thứ hai của mình, hắn có thể khiến đối phương mất đi sức chiến đấu trong nháy mắt.

Chẳng qua hắn không làm như vậy.

Thứ nhất những người này và hắn không có thù hận.

Hơn nữa bây giờ hắn ở vị trí nào, hạ tử thủ với những người này không khỏi quá thấp kém sao.

Thứ hai, bây giờ hắn càng muốn mượn áp lực của những người này, ép Thu Vũ Tuyền biết khó mà lui.

Cho nên, chẳng qua là hắn tiện tay bày kết giới vô hình, chắn tất cả hơn ba mươi người bên cạnh ở phía ngoài, sau đó chờ Thu Vũ Tuyền chịu thua cúi đầu.

Vừa bắt đầu đã “thuận lợi”.

Từ giây khai chiến đầu tiên, Thu Vũ Tuyền đã rơi xuống thế hạ phong tuyệt đối, sau đó nhanh chóng trở nên nguy hiểm tràn ngập.

Hết cách, nếu cái gọi là năng lực mới mà nàng gọi đã không có hiệu lực, công kích khác đều gần như thương tổn bằng không. Mà đối mặt tiến công của lực vật bên kẻ địch, nàng lại không có thủ đoạn hay phòng ngự gì.

Chỉ có thể dựa vào thân thể cấp Cổ Thánh mang theo tốc độ và sức mạnh, cùng với kỹ xảo chiến đấu để tránh né.

Đối mặt hơn mười Tôn giả và Thiên Tôn, nhanh chóng chuyển dịch có thể có ý nghĩa bao nhiêu chứ?

Cho dù tốc độ nhanh hơn nữa cũng sẽ từng bước khóa chặt không gian sinh tồn.

Thấy Thu Vũ Tuyền bị đánh đến chật vật không chịu nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể trúng chiêu, Thành ca thấy vậy gọi là mặt mày hớn hở.

“Hay! Đánh hay!” Hắn cũng không nhịn được thét lên.

Khiến ngươi điên cuồng, để ngươi là thiên tài tuyệt thế, để ngươi đánh vỡ hạn chế vị diện, cũng không nhìn xem vị diện là của ai!

Mấy ngày không gặp, đã muốn bò lên trên đầu ca?

“Cố gắng lên, cho yêu nữ nhìn một chút màu sắc, để nàng biết thế giới thứ hai chúng ta lợi hại!”

Đối với việc vui sướng khi người khác gặp họa của hắn, bản thân Thu Vũ Tuyền không phản ứng chút nào.

Cả người nàng hoàn toàn rơi vào chiến đấu hiện tại.

Nhưng hai nhóm người bao vây tấn công Thu Vũ Tuyền và hắn lại có chút xốc xếch trong gió.

Tình hình gì vậy?

Người này không phải là đồng đội Yêu Nữ đó sao?

Tiên Mẫu không nhịn được lấy tay nâng trán trong chỗ tối.

Nàng âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ giữa hai người có thâm cừu đại hận gì mà mình không biết?

Mà cũng vào lúc này, vòng chiến đấu bên kia của Thu Vũ Tuyền xuất hiện một cảnh tượng thần kỳ lần nữa.

Đối mặt tiến công lực vật của kẻ địch, rốt cuộc né tránh của nàng xuất hiện khe hở không thể tránh khỏi, một đường công kích vô hình đánh đến.

Thành ca vốn dĩ còn ở đằng kia cổ vũ kẻ địch cố gắng lên cảm thấy lộp bộp vang lên.

Một mặt hắn mong đợi Thu Vũ Tuyền ăn quả đắng chịu thua, xin bản thân ra mặt giải quyết, hoàn toàn tiêu diệt khí thế lớn lối của nha đầu này.

Mặt khác lại không hy vọng nàng thật sự làm ra chuyện lớn.

Ngay sau đó, hắn thấy công kích ẩn chứa lực vật bị ngăn lại.

Mà thứ ngăn lại nó chính là kiếm của Thu Vũ Tuyền.

Sau khi kiếm tích và lực vật va chạm, công kích vốn dĩ vô hình hóa thành hữu hình, tạo nên một bông pháo rung động ở xung quanh, sau đó tiêu tán bên ngoài.

Thu Vũ Tuyền không hề tổn hại.

“Điều này không thể nào!”

Mười mấy tên Tiên nhân bao vây tấn công nàng và Tiên Mẫu đồng thời phát ra tiếng kinh hô khó có thể tin được.

“Sao nàng đỡ được?”

“Một kiếm mới vừa rồi chỉ có chút tiên lực không có mấy tác dụng, sao có thể chống đỡ được lực vật chúng ta?”

“Hệ thống tu luyện cũng khác biệt, tại sao nàng ngăn chặn được?”

“Nhất định là ảo giác!”

Khương Thành cũng không khỏi hơi ngẩn ra.

Chờ hắn tiếp tục “quan sát” thì phát hiện đó không phải ảo giác, dường như Thu Vũ Tuyền đã tìm được bí quyết gì đó.

Kế tiếp, nàng lại liên tiếp sử dụng kiếm chặn lại thế công của kẻ địch.

Cho dù hữu hình hay vô hình, cho dù đối phương hóa thân thành ∑ vật. Tất cả Nàng đều dùng một kiếm ngăn chặn lại.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, áp lực của nàng chợt giảm chín mươi phần trăm trở lên.

Điều này khiến Thành ca tâm tính rối rắm rất nổi giận.

Tình hình gì đây?

Kịch bản biểu muội bị thua, sau đó khẩn cầu Thành biểu ca ra tay đã bị sửa lại?

Lần nữa đổi thành Thu Vũ Tuyền đại triển thần uy, toàn bộ hiện trường khiếp sợ?

"Các ngươi làm cái gì không biết?"

"Nhiều người như vậy, không một người đánh lại nàng sao?"

"Vậy ngươi, ngươi thật sự uổng phí tu luyện, sức mạnh ca cho ngươi thật sự lãng phí!"

"Còn các ngươi nữa, đừng làm việc vô ích với ta, nhanh chóng bao vây tấn công, hoàn toàn đánh sụp yêu nữ kia…"

Chẳng qua là, tiếng rống khi hắn nổi trận lôi đình không thể thay đổi cục diện.

Từ đầu đến cuối đám người bao vây tấn công Thu Vũ Tuyền không thể đột phá thế ngăn chặn của thanh kiếm trong tay Thu Vũ Tuyền, mà ba mươi người bao vây tấn công hắn lại càng không có lĩnh hội hướng dẫn của hắn.

"Đừng mắc mưu!"

"Người này cố ý phủi sạch quan hệ với Yêu Nữ, nhưng thật ra là đang mê hoặc lừa gạt chúng ta!"

"Đúng! Tất nhiên người này có bảo vật đặc thù mới có thể ngăn cản chúng ta, hiện tại bảo vật của hắn sắp không ổn."

"Hắn sốt ruột rồi, hắn suốt ruột rồi!"

"Tiếp tục bao vây tấn công hắn!"

Nghe nói dị bảo, không chỉ hơn ba mươi người bao vây tấn công Khương Thành càng ra sức hơn, ngay cả hơn tám mươi người lúc đầu bao vây tấn công Thu Vũ Tuyền cũng phần phật chạy tới hơn bốn mươi.

Áp lực của Thu Vũ Tuyền chợt giảm lần nữa, thấy một màn như vậy, mới vừa rồi nàng nín một bụng tức không khỏi phát

ra tiếng cười giễu cợt.

“Ha ha ha, bị con dân thế giới bản thân công kích là cảm giác gì?”

“Cần ta tới cứu ngươi không?”

Điều này khiến hiệu quả hoàn toàn ngược lại, khiến lỗ mũi Thành ca suýt nữa cong vẹo.

“Các ngươi ngu sao? Cho dù ca ngồi xuống không động đậy, các ngươi cũng không làm tổn thương một cọng lông của ta được, hiểu không?”

“Còn nữa, ta là Khương Thành! Khương Thành! Hiểu chưa?”

Nói xong, hắn cố ý khôi phục diện mạo thật sự, sau đó dứt khoát ngồi xuống.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là, lúc này, hơn bảy mươi người bao vây tấn công hắn không vì thấy hắn là “chủ thế giới” mà dừng công kích.

Ngược lại một đám người tức giận mắng và giễu cợt.

“Ngươi còn dám giả mạo Khương Thành?”

“Nếu như ngươi là Khương Thành, vậy ta là Chí!”

“Ngồi không bị thương, tất nhiên là hắn chiếm được thánh vật chí cao của phân khu thứ hai!”

“Đúng, chỉ cần đoạt được thánh vật chí cao, thực lực của chúng ta cũng có thể cao hơn một tầng!”

Thành ca nhớ lại mùi vị cũ.

Hôm nay hắn nổi tiếng, những người này thấy dung mạo của hắn còn dám tiến công, vậy chứng tỏ chỗ nào đó có vấn đề.

Quả nhiên âm thanh Tiên Mẫu vang lên bên tai hắn đúng hẹn.

“Là ta tạm thời che mắt nhận thức bọn họ, dáng vẻ bọn họ nhìn thấy không phải là ngươi.”

“Vì sao phải làm như thế?”

“Bây giờ ngươi là chủ thế giới, sao có thể tự mình ra trận? Truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng trật tự vị diện nghiêm trọng.”

Chương 2656: Ta đã sớm biết

Lời của nàng cũng nói đến đây, Khương Thành phát hiện bản thân không có cách phản bác.

Cẩn thận suy nghĩ xem, hôm nay định vị của bản thân quả thật không thích hợp giới nhập trong tranh đấu bình thường.

Thế giới này là của mình, bản thân người cử hành gia nhập tranh đấu, không khỏi mất địa vị.

Tin truyền đi cũng rất ảnh hưởng đến phong cách.

Cho nên hắn chỉ có thể gửi hi vọng ở "số chiêu" của Thu Vũ Tuyền mất hiệu lực lần nữa.

Nhưng nhìn xem, hắn phát hiện mới vừa rồi nha đầu này thật sự thực hiện được thành tựu phi thường "đột phá trong chiến đấu".

Kếm trong tay nàng vẫn không thể tạo thành sát thương hữu hiệu đối với kẻ địch, nhưng mỗi lần đều thành công ngăn chặn công kích của kẻ địch.

Hơn nữa với sự vận dụng theo từng lần của nàng, binh khi vốn dĩ chỉ dựa vào sức mạnh thân thể để vận chuyển, lúc này dường như chiếm được sức gia trì đặc biệt, trở nên càng nhẹ nhàng nhanh chóng hơn, khó có thể bắt được.

Nhưng mặt khác, Khương Thành cũng chú ý tới nàng chỉ dám sử dụng kiếm ngăn chặn.

Về phần những bộ vị thân thể hai tay hai chân, vẫn không dám đón đỡ công kích của kẻ địch.

"Chẳng lẽ binh khí của nàng cổ quái? Là thần vật sao?"

Nếu như là cấp bậc thần khí, ví dụ như chủy Diệt Không, trượng hóa vật, những thứ đánh vỡ hạn chế hệ thống tu luyện của vị diện còn bình thường.

Nhưng Khương Thành thấy thế nào thì thanh kiếm trong tay Thu Vũ Tuyền cũng chỉ là một thanh đế khí lăng tiên rất bình thường.

Loại binh khí này vốn dĩ không có hiệu quả ở thế giới thứ hai.

Nhìn tới nhìn lui, hắn vẫn không thể không thừa nhận một chuyện bản thân rất không muốn thừa nhận - Thu Vũ Tuyền thật sự sáng chế ra một môn năng lực hoàn toàn mới.

Chỉ có điều năng lực trước mắt kia vẫn chưa thành thục, chỉ có thể thông qua binh khí để thi triển, hơn nữa chỉ đáng tin lúc phòng ngự.

Mặc dù với thực lực của Thành ca trước mắt, dễ dàng có thể nghiền áp Thu Vũ Tuyền, mà lực trọc dường như cũng có thể xem nhẹ hệ thống tu luyện, thần cản sát thần, nhưng hắn vẫn có chút không hài lòng lắm.

Cho dù lực trọc lớn mạnh hơn nữa, đó cũng là một loại sức mạnh đã tồn tại, chẳng qua đúng dịp hắn nắm giữ, không hề giống Thu Vũ Tuyền trực tiếp ăn không nói có.

“Nha đầu này có chút tài năng.”

“Lại chạm đến chỗ mù kiến thức của ca.”

Mặc dù cho tới nay Khương Thành coi việc mở hack là vẻ vang, nhưng trong xương tủy thật ra thì vẫn rất có lòng tin đối với thiên phú tu luyện của mình.

“Chẳng lẽ… Ta nói khả năng có lẽ đại khái ngộ tính của nàng thật sự cao hơn ta một chút?”

Cẩn thận thử nghĩ xem, trước mắt, người chạm đến điểm mù kiến thức của hắn lại không chỉ có Thu Vũ Tuyền, còn có “bản ngã” của Chí !

Vậy đó cũng là năng lực “hiếm thấy” hắn chưa thực sự khai phá ra

“Điều này không nên, ta là chủ thế giới rồi, sao có thể có thứ ta không hiểu chứ?”

“Đã nói nhân vật chính, chẳng lẽ không phải ta sao?”

Khi ca khởi xướng tra hỏi linh hồn đối với mình, chiến cuộc bên kia cũng xảy ra đảo ngược.

Khi đó, rốt cuộc công kích lúc linh lúc không của Thu Vũ Tuyền có hiệu quả hai lần.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi dễ dàng chém giết hơn mười Tôn giả và người tu luyện lực vật cấp Thiên Tôn khác, không

có gì khác lúc trước chém giết mấy Đế cảnh ngũ, lục trọng.

Đều là một kiếm quét qua, đối phương lập tức đoạn tuyệt sinh cơ, không tồn tại bất kỳ may mắn gì.

Khương Thành đặc biệt hoài nghi, khi một kiếm linh quang của nàng đi qua, cho dù đứng ở trước mặt người tu luyện lực vật cấp bậc Cổ Thánh cũng một kiếm giết chết.

Hai kiếm này không hề có đạo lý, hoàn toàn đánh băng những người đối diện còn lại.

Cứ rề rề không thể gây thương tổn Thu Vũ Tuyền, nguyên nhân bọn họ ra sức chèo chống tiếp tục tiến công đơn giản chính là Thu Vũ Tuyền không thương tổn được bọn họ, có thể không chút kiêng kỵ.

Bây giờ ưu thế này không còn sót lại chút gì, ý chí chiến đấu của bọn họ tan rã trong nháy mắt.

“Yêu, Yêu Nữ!”

“Rút lui!”

Trong nháy mắt, Thôi Thiên tông và nhóm cao thủ các phái xung quanh mới vừa rồi hùng hổ đã rút lui sạch sành sanh.

Thu Vũ Tuyền muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp, mà Khương Thành vốn dĩ không có sát tâm, hiển nhiên sẽ không đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

Cho nên chiến trường mới vừa rồi còn tiếng động lớn rầm rĩ đột nhiên lạnh lẽo.

Người dẫn đầu phá vỡ yên tĩnh là Thu Vũ Tuyền.

“Thực sự xin lỗi, khiến ngươi thất vọng rồi.”

Chỗ nào nàng cũng không nhìn, nàng chỉ nhìn chằm chằm Khương Thành, trong tròng mắt xinh đẹp tràn đầy chế nhạo.

Hiển nhiên, mới vừa rồi chỗ đứng của Thành ca trong chiến đấu khiến nàng có chút ý kiến.

Chẳng qua người trong cuộc không xấu hổ một chút nào, ngược lại vẻ mặt đồng ý gật đầu.

“Đúng vậy, ta quả thật rất thất vọng. Một đám kém gà như vậy, ngươi thở hổn hển mất sức chín trâu hai hổ mới giải quyết

xong mấy người như vậy.”

“Một trận tiêu diệt bị ngươi đánh thành trận chiến tan tác, những năm này thụt lui bước không ít nhỉ.”

Lần này Thu Vũ Tuyền không bị lời nói của hắn chọc tức chết, hình như nàng nhìn thấu suy nghĩ chân thực trong đầu Khương Thành.

“Có phải rất tò mò đối với năng lực ta tự nghĩ ra không?”

“Rất đáng tiếc, ngươi vĩnh viễn không xem hiểu.”

Trong lòng Thành ca hơi động một chút, như nghĩ tới chút gì, sau đó cố ý bĩu môi, khinh thường nói: “Thôi đi, có gì đặc biệt hơn người, không phải cái gọi là lý niệm sao, làm như chỉ có ngươi biết.”

Trên thực tế, hắn hoàn toàn không hiểu cái gì lý niệm hay không lý niệm.

Sở dĩ đột nhiên nói ra từ này là hồi tưởng lại lời nói ban đầu Chí nhắc tới “bản ngã”.

Dựa theo cách nói của người này, hắn tin chắc toàn bộ thế giới và tất cả sinh linh khác cũng tồn tại vì hắn.

Loại Lý niệm hoang đường cực độ, quả thực chính mình lừa gạt mình, cuối cùng bị hắn dùng phương thức thần kỳ thực hiện một phần, hóa thành một loại năng lực đặc thù lớn mạnh.

Năng lực của Thu Vũ Tuyền là cái gì?

Khương Thành không biết.

Chẳng qua là hắn cảm thấy hai người chạm đến đến điểm mù kiến thức, không cùng một loại năng lực.

“Lý niệm?”

Thu Vũ Tuyền khẽ liếc, vẫn thật sự không trực tiếp phủ nhận.

Chẳng qua là nàng nghi ngờ nhìn chằm chằm ánh mắt của Khương Thành.

“Ta đúng là chuyển hóa một luồng niềm tin thành năng lực đặc thù, thì ra đó được gọi là lý niệm sao? Hơn nữa ngươi đã sớm biết?”

Nghe thấy nàng vừa nói như thế, trong lòng Khương Thành liền có nhạc.

Cái gọi là "lý niệm" và "niềm tin" chỉ là cách gọi không giống thôi, suy cho cùng Chí và Thu Vũ Tuyền khai sáng ra loại năng lực này, cũng không có kinh nghiệm của tiền nhân có thể tham khảo, cũng không có hệ thống tu luyện như thế.

Nha đầu này thật đúng là kỳ tài ngút trời, nàng lại vô cớ đi vào lĩnh vực giống Chí.

Tiên Mẫu ở trong chỗ tối cũng hoàn toàn ngây ngốc.

Thiên phú tạo hóa của Thu Vũ Tuyền khiến nàng hoàn toàn không nói được gì.

Chẳng qua, Thành ca ở đối diện lại biểu hiện rất bình tĩnh.

"Dĩ nhiên ta đã sớm biết, niềm tin chuyển hóa thành năng lực đặc thù, không phải là rất bình thường sao? Có cái gì kỳ quái chứ?"

Thu Vũ Tuyền ngờ vực nhìn hắn: "Chẳng lẽ ngươi cũng biết?"

Cằm Khương Thành hất lên, cả mặt ngạo nghễ hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy thế nào? Ngươi cảm thấy ta không biết loại năng lực này sao?"

Mặc dù thật ra hắn hoàn toàn không biết, nhưng cũng không ngại hắn làm màu, hắn càng không ngại đả kích ngược lại Thu Vũ Tuyền.

"Còn người khai sáng? Còn muốn dạy ta? Ngươi thật đúng là đủ thích khoe khoang đấy!"

"Ca đã sớm đi qua con đường này, chẳng qua ngươi là kẻ đến sau. Biết cái gì là múa rìu qua mắt thợ không, nói ngươi cũng không hiểu!"

"Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, biết chưa?"

"Phải học làm người khiêm tốn giống biểu ca, hiểu không?"

Một câu nói cuối cùng hắn đã tìm lại thể diện bị vứt bỏ lúc trước.

Chương 2657: Sức mạnh của lý niệm

Thu Vũ Tuyền bị giễu cợt đến sửng sốt, cảm giác về sự ưu việt lúc trước không còn sót lại chút gì.

Nàng không phải là người thấy một chút gì đó không đúng cũng không nhận thấy được.

Ví dụ như lúc trước nàng nói đến khi bản thân khai sáng toàn bộ năng lực mới, rõ ràng dáng vẻ Khương Thành không biết gì cả.

Nhưng mới vừa rồi Thành ca lại chuẩn xác nói ra từ lý niệm.

Đây cũng không phải là mù mờ mơ hồ thấy.

Hơn nữa Khương Thành trong suy nghĩ của nàng cực kỳ khó vượt, là đối thủ mạnh nhất từ lúc sinh ra.

Chuyện mình có thể làm được, người này cũng có thể làm được cũng là chuyện đương nhiên?

"Ngươi thật sự có loại năng lực đó?"

"Dĩ nhiên!"

Thành ca một bộ dáng ngươi thật là không thể nói lý, nhưng vẻ mặt lại chuyên gia hoài nghi.

Khiến Tiên Mẫu mở rộng tầm mắt trong chỗ tối.

Hóa ra tới đây chính là vua làm màu, không có cơ hội cũng có thể tạo cơ hội mạnh mẽ vờ vịt.

"Bằng không ngươi nghĩ sao ta trở thành chủ thế giới? Không có chút thần lực sao có thể làm được?"

"Thần lực?" Thu Vũ Tuyền mở to hai mắt nhìn.

Thành ca có chút hối hận khi bản thân ăn nói lung tung, nói dóc đến quá xa.

Chỉ có thể tiếp tục nói bừa: "Khụ, dĩ nhiên! Lý niệm chuyển hóa thành năng lực đặc thù gọi là thần lực, chẳng lẽ ngay cả điều này mà ngươi không biết?"

Hóa ra đây chính là thần lực trong truyền thuyết sao?

Tuyền muội tỉnh táo lắc đầu, tỏ vẻ bản thân thật sự không biết.

"Nhưng mà ta cảm giác hình như không bao hàm sức mạnh cụ thể gì…"

Thành ca lớn tiếng ngắt lời nàng.

“Cảm giác của ngươi? Cảm giác của một người mới như ngươi đương nhiên là sai đấy! Thần lực có thể nói nhập làm một với những sức mạnh khác sao? Thật là nông cạn!”

Vì phòng ngừa Thu Vũ Tuyền truy vấn chuyện cụ thể tỉ mỉ có liên quan lý niệm và thần lực, ca cảm giác mình cần phải nắm giữ quyền nói chuyện chủ đạo.

“Nếu ngươi đã đi lên con đường lý niệm này, vậy là tiền bối của lĩnh vực, ta kiểm tra ngươi, nhìn xem đạo hạnh của ngươi đến bước nào.”

“Lý niệm ngươi chuyển hóa thành thần lực là cái gì?”

Nghe thấy ca bắt đầu mở miệng là một tiếng thần lực, nói xong làm như có thật, giống như tranh đấu quyền uy, bắt được quyền mệnh danh hệ thống và quyền giải thích cuối cùng, Tiên Mẫu trong chỗ tối cũng vô lực chửi bậy.

Chẳng qua Thu Vũ Tuyền thật sự tin tà của hắn.

“Lý niệm của ngươi là cái gì? Chẳng lẽ đây còn có khác biệt?”

Đối với cái gọi là niềm tin, trước mắt chính nàng cũng mông lung, không có phương pháp tu luyện gì chính xác, bằng không cũng sẽ không phải kiểu lúc linh lúc không trong chiến đấu.

Khương Thành nhìn trúng chính là điểm này, cho nên mới không chút kiêng kỵ vô ích ở trước mặt nàng.

“Đương nhiên là lý niệm có bất đồng. Ví dụ như ta lại tin chắc trên đời chỉ có ta là thật, người khác đều là giả. Ví dụ như ta lại tin chắc tiên lực và căn nguyên là không có hiệu quả…”

Bị hắn nói như thế, Thu Vũ Tuyền có một loại cảm giác mở rộng tầm mắt.

“Lại còn có thể như vậy?”

“Đó là tất yếu, thế nên lý niệm của ngươi là cái gì?”

“Lý niệm của ta… Chính là tin chắc kiếm của chính ta đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, mạnh hơn Vô Đạo kiếm.”

Sau khi nàng nói ra những lời này, Tiên Mẫu và Khương Thành đồng thời đã hiểu tại sao nàng có thể đi tới một bước này.

Cõ lẽ niềm tin này của Thu Vũ Tuyền không phải là bắt đầu nảy sinh gần đây, mà là kể từ ngày bắt đầu biết mình và Vô Đạo kiếm quan hệ, đã tồn tại sao?

Có Vô Đạo kiếm, thật ra nàng sớm có thể giết lung tung.

Nhưng nàng vẫn không làm như vậy, ngược lại mỗi lần đều rất mâu thuẫn. Không phải bất đắc dĩ, nàng sẽ không sử dụng thanh kiếm kia.

Ở trong suy nghĩ của nàng, bản thân càng đặc biệt hơn Vô Đạo kiếm, dù cho nps là thứ đắp nặn căn cơ của nàng.

Bởi vì lý niệm trải qua năm tháng khá dài cũng chưa từng mất niềm tin, hôm nay mất đi thần khí, nàng không những không sụp đổ, ngược lại đi vào lĩnh vực hoàn toàn mới.

“Không tệ không tệ, lý niệm này có chút tiền đồ, đáng tu luyện.”

Cả mặt Thành ca tán thành mà vỗ tay, sau khi đả kích cũng muốn cho công nhận và khích lệ đầy đủ.

“Từ một lý niệm mờ ảo tu luyện ra trình tự của thần lực, hẳn là ngươi còn nhớ rõ chứ?”

Nghe thấy hắn nói khách sáo như vậy, Tiên Mẫu một bên âm thầm oán thầm người này vô sỉ, một bên cũng không nhịn được nghiêm túc hẳn lên, muốn lắng nghe thứ ảo diệu bên trong.

Nhưng điều khiến nàng thất vọng chính là Thu Vũ Tuyền không cho đáp án.

Nàng chỉ lắc đầu.

“Quá trình kia chính ta không nhớ rõ lắm, hình như cũng không có trình tự gì cụ thể, chỉ biết là tất cả nhận thức của ta ở phương diện kiếm thuật đều dung hội bên trong niềm tin, mỗi một khắc ta cảm giác mình đạt được sự đồng cảm thần bí nào đó, có lẽ ngươi rất rõ loại cảm giác này?”

Thành ca rất muốn nói, ta rõ ràng từng cọng lông, ta hoàn toàn không có lý niệm gì, một chút cũng không được?

Vốn định moi ra chút bí quyết hữu dụng từ chỗ ngươi, kết quả ngươi nói giống như chưa nói.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn gật đầu rất "chân thật".

"Dĩ nhiên, ta rất rõ ràng, loại cảm giác này đến nay ký ức ta hãy còn mới mẻ."

"Đúng rồi, lần cộng hưởng đó rốt cuộc là gì?"

"Là thiên địa công nhận lý niệm của ngươi." Thành ca thuận miệng thêu dệt nói.

"Thiên địa công nhận?"

Thu Vũ Tuyền khẽ cau mày: "Nhưng ta cảm giác không giống, lúc ấy không có dị tượng."

Thật ra, chuyện thiên địa công nhận chuyện như vậy cũng không hiếm thấy, ví dụ như lần đầu tiên đạt được pháp cảnh, lần đầu tiên đạt được đạo tâm, lần đầu tiên đạt được thánh giới, cũng sẽ khiến dị tượng xảy ra hoặc nhiều hoặc ít, chứng tỏ thiên địa công nhận.

Khương Thành chỉ có thể tiếp tục bịa, nghĩ biện pháp trở lại.

"Công nhận trình độ lần này không giống, là công nhận cuối cùng, chứng tỏ lý niệm của ngươi và thiên ý ngang cấp bậc, tiếp tục tu luyện đến mức tận cùng, ngươi và thiên địa sẽ cùng giai vị, đã hiểu chưa?"

"Lại có thể là như vậy sao?"

Đôi mắt đẹp của Thu Vũ Tuyền hoàn toàn trừng lớn, hiển nhiên bị lời nói này của hắn làm kinh hãi.

"Vậy ngươi biết sao tu luyện và vận dùng thần lực không?"

"Dĩ nhiên ta biết."

Dĩ nhiên Khương Thành không biết, nhưng hắn không ngại tiếp tục giữ vững phong phạm cao nhân.

Nhìn ánh mắt em gái tràn đầy tò mò, hắn thản nhiên nói: "Ngươi muốn thỉnh giáo ta sao? Vậy ngươi dập đầu bái sư, nếu không tại sao ta phải dạy ngươi?"

Quả nhiên, cho dù Thu Vũ Tuyền chết cũng không muốn thấp hơn hắn một đầu.

“Thôi đi, ta chỉ là thuận miệng hỏi như vậy, ai muốn thỉnh giáo ngươi? Tương lai thần lực người nào mạnh hơn còn chưa chắc!”

“Dũng khí đáng khen.”

Thu Vũ Tuyền không hề hỏi chi tiết nữa, Thành ca làm màu hoàn hảo.

Nhưng mà hắn cũng không thưởng thức thành quả làm màu, mà là chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Mặc dù không biết năng lực đặc thù của Thu Vũ Tuyền và Chí tu luyện thế nào, nhưng tóm lại biết căn nguyên xuất phát từ loại niềm tin nào đó.

Mặc dù bây giờ thực lực Khương Thành đã mạnh đến nỗi phát ra bề ngoài, nhưng hắn cảm giác bản thân có cần thiết cho mình một bộ.

Suy cho cùng Thu Vũ Tuyền có thể lĩnh ngộ ra, Chí cũng có thể lĩnh ngộ ra, chính nhân vật chính như hắn nếu không lĩnh ngộ ra, vậy mặt mũi ở đâu?

Như vậy, bản thân phải dùng niềm tin gì?

“Vậy đương nhiên là càng mạnh càng tốt!”

“Hay là ta coi vô địch là lý niệm của mình để đắp nặn?”

Khoảng thời gian tốt đẹp có hệ thống hộ giá hộ tống, quả thật Khương Thành vẫn cảm thấy bản thân vô địch, cho đến phía sau gặp phải tình huống càng ngày càng phức tạp…

Hôm nay đối mặt cục diện thối nát của Nguyên Tiên giới, đối mặt Chí loại đối thủ hiếm thấy, hình như hệ thống cũng có chút thua.

Chương 2658: Hướng dẫn của Khương Thành

“Chỉ cần ta kiên định tin bản thân vô địch thì ta thật sự vô địch?”

Nếu không có án lệ của hai người Thu Vũ Tuyền và Chí thành công ở trước mặt, Thành ca chỉ cảm thấy loại chuyện này chỉ là tán gẫu đơn thuần, vũ nhục thông minh của mình.

Dựa vào hai chữ đó thôi, bản thân hắn không tin, nói gì niềm tin lý niệm?

Huống chi đồ chơi này tu luyện thế nào, hắn không có một chút đầu mối.

Mà cũng vào lúc này, nơi xa lại có một đoàn Tiên nhân chen chúc nhau đến.

"Chính là yêu nữ này, bên cạnh là đồng đảng của nàng!"

"Hai quái vật quỷ dị nguy hiểm, mọi người cẩn thận!"

Lúc trước đám người kia bị Thu Vũ Tuyền đuổi giết, lúc này rất thuận lợi chuyển thành trợ thủ đắc lực hơn.

Một cuộc đại chiến mới bộc phát rất nhanh.

Mặc dù kẻ địch lại càng thay đổi nhiều càng trở nên mạnh mẽ gấp mấy lần, nhưng quá trình chiến đấu so với trận chiến đấu trước đó không có gì khác nhau.

Khương Thành bên này vẫn thuận tay tạo kết giới, dễ dàng ngăn cản đám người bao vây tấn công mình ở bên ngoài.

Dường như hai bên cách một tầng thứ nguyên, đám "cao thủ" điên cuồng vận chuyển, nhưng ngay cả một sợi tóc nhỏ của hắn cũng không thể rung chuyển.

Mà Thu Vũ Tuyền bên kia không còn xuất hiện nguy hiểm gì.

Kể từ sau khi nàng hiểu mở khóa gói kỹ năng sử dụng kiếm phòng ngự lực vật, kẻ địch sẽ không thể tạo thành uy hiếp gì đối với nàng.

Tất cả công kích cũng bị thanh Đế kiếm Lăng Tiên ngăn chặn.

Thành ca quang minh chính đại ở một bên quan sát nàng, phát hiện mình đoán quả nhiên không sai.

Mặc dù bao vây tấn công Thu Vũ Tuyền là một nhóm kẻ địch tu luyện lực vật tới cấp Cổ Thánh, cũng không uy hiếp được nàng.

Bây giờ nàng và một đám kẻ địch Thiên Tôn, cấp Chí Tôn vật lộn, là bởi vì kẻ địch xuất hiện ở trước mặt nàng chỉ có mạnh như vậy.

Đồng thời, Điều này khiến Thành ca hâm mộ, trong lòng càng phát ra tiếng không thăng bằng.

“Ghê tởm, tại sao ta có thể không có loại năng lực đặc thù này?”

Chí Lĩnh ngộ “lý niệm”, lúc trước khi tỷ thí không thể đánh bại Khương Thành, ngược lại bị nguyên thuật Tam Thiên trọng đánh lui.

Mà Thu Vũ Tuyền khẳng định cũng không địch lại Thành ca của bây giờ, nếu không một kiếm của nàng có thể phá hủy phân khu thứ hai.

Nhưng bản thân Khương Thành hiểu được, sau khi lĩnh ngộ “lý niệm” có được năng lực đặc thù đó sẽ là một loại cảnh giới cao hơn.

Vậy tu vi cảnh giới không giống Thánh Chủ, Thánh Tôn, Cổ Thánh, mà là một tầng khác.

“Có lẽ nó thật sự có thể xưng là thần lực sao?”

“Chỉ là thần lực của bọn họ vẫn chưa đủ mạnh, thế nên lực chiến đấu vẫn không thể vượt qua ta, nhưng mà tương lai…”

Vô tính, Khương Thành có chút cảm giác cấp bách.

Hắn cũng không thể bại bởi Chí, nếu không tất cả sinh linh bên trong Nguyên Tiên giới bao gồm đệ tử Phi Tiên môn đều xong đời.

Hắn cũng không thể thua Thu Vũ Tuyền.

Mặc dù nha đầu này không phải là loại dã tâm như Chí à, nhưng thân là lão gia tại sao có thể khuất nhục phía dưới thị nữ?

“Rốt cuộc sao lý niệm mới khai phá ra thần lực?”

Hắn cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Thu Vũ Tuyền, cố gắng nhìn ra ảo diệu từ đó.

Về phần dáng vẻ chuyên gia uy quyền bên ngoài, hắn đắn đo đến sít sao.

Rõ ràng cái gì cũng không hiểu, vẫn không quên "thúc giục" Thu Vũ Tuyền bên kia cố gắng chiến đấu hăng hái.

"Như ngươi không ổn, phải học tiến công."

"Thần lực chỉ có thể dùng để phòng ngự, chứng tỏ ngươi đây vẫn chỉ là giai đoạn sơ cấp của hệ thống lý niệm."

"Phía sau còn có rất nhiều giai đoạn như trung cấp, cao cấp, siêu cấp, cứu cấp, mỗi giai đoạn đều có năng lực khác nhau, vô cùng phức tạp."

"Đạo hành của ngươi còn rất nông cạn, ta sốt ruột thay ngươi luôn."

Thậm chí ca còn làm bộ làm tịch đưa ra vài hướng dẫn.

"Theo ta thấy, ngươi là vì niềm tin hay là không đủ kiên định."

"Lòng tin của ngươi có tạp chất, không đủ thuần túy, cần phải tiếp tục tu tâm…"

"Thần lực chúng ta không giống với những hệ thống tu luyện khác, muốn tăng đẳng cấp, điều cần không phải là sức mạnh xây đắp, không phải nhận thức với chí lý vạn vật, mà là thăng hoa của tâm linh…"

"Thăng hoa tới trình độ nhất định, ngươi chính là trời, lòng tin của ngươi cao giống như thiên ý, dễ dàng siêu thoát cho tất cả hệ thống tu luyện trở lên, hiểu chưa…"

"Tóm lại hiểu cũng hiểu, nếu như ngươi không hiểu, vậy chứng tỏ ngộ tính ngươi vẫn chưa tới…"

Tiên Mẫu dâng lên một luồng xúc động mãnh liệt trong chỗ tối, rất muốn vạch trần hồ ngôn loạn ngữ của người này.

Tên này ngoài mặt nói đạo lý rõ ràng, thật ra tất cả đều là lời nói suông thêm dầu.

Thần lực hoàn toàn không tồn tại, nhưng hắn diễn khá giống thần côn.

Quả thực rất quá đáng!

Nhưng Thu Vũ Tuyền người trong cuộc lại không lên tiếng.

Bởi vì nàng tu luyện điên cuồng, thật đúng là muốn lấy được chút dẫn dắt, tiến tới nâng bản thân lên.

Cho nên lời nói suông nói bừa của Khương Thành, một chữ cũng không sót, nàng đều ghi nhớ kỹ.

Theo thời gian chuyển dời, cuối cùng linh quang của nàng thoáng hiện lần nữa.

Hơn nữa lần này năm kiếm liên tiếp, mỗi một kiếm đã thành công phá mở phòng ngự lực vật của kẻ địch, dễ dàng giết chết đối phương.

Không chỉ như thế, bởi vì năm kiếm mà phân khu thứ hai sinh ra chấn động rất nhỏ.

Bị năm kiếm rạch mở khe dữ tợn đáng sợ, rất lâu không thể lấp đầy.

Số kẻ địch còn dư lại lần nữa bị cả kinh chạy trốn khắp nơi, mà Khương Thành lại ngơ ngác nhìn hỗn độn loạn lưu ngẩn người phía ngoài khe nứt.

Cho đến khi Thu Vũ Tuyền thu kiếm, hắn mới khôi phục tinh thần.

“Khụ!”

Một lần nữa sau khi điều chỉnh vẻ mặt thành hình thức chuyên gia, hắn cố ý thản nhiên nói: “Cũng không tệ lắm, xem ra ngươi tiến bộ một chút, lúc trước mỗi lần chỉ có thể thỉnh thoảng dùng được một lần thần lực, lần này liên tiếp dùng năm kiếm.”

Trên mặt Thu Vũ Tuyền không có chút vẻ đắc ý.

Bởi vì mới vừa rồi Khương Thành nói, bản thân mới ở giai đoạn sơ cấp, mà Khương Thành cũng tới giai đoạn siêu cấp.

“Lúc trước đúng là niềm tin của ta còn có chút dao động, không đủ kiên quyết.”

“À?”

Thành ca có chút trợn tròn mắt.

“Ngươi thật đúng là giác ngộ từ ta… Ôi không, ngộ được từ trong hiểu biết chính xác của ta?”

“Hừ! Đó là bản thân ta lĩnh ngộ, không có liên quan với ngươi.”

Mặc dù Thu Vũ Tuyền trước sau như một vẫn không phục hắn, nhưng lời này coi như là thừa nhận, mới vừa rồi sở dĩ nàng có thể tăng lên, đúng là có được chỉ dẫn từ trong Khương Thành.

Điều này khiến Tiên Mẫu trong chỗ tối hòa nghi nhân sinh tại chỗ.

Có lầm hay không?

Chẳng qua là tên kia nói nhảm vô ích, điều này cũng được?

Có thể kỳ quái hơn chút hay không?

Rốt cuộc là tên này ngẫu nhiên nói đúng bí quyết, hay là thiên phú tự thân của Thu Vũ Tuyền vô cùng lớn mạnh, trong một thời gian nàng có chút không phân rõ.

Mà bản thân Khương Thành lại không chết dễ dàng, hận không thể tự tát mình hai cái tại chỗ.

Bảo ngươi làm màu, bây giờ xong chưa?

Bản thân còn chưa lĩnh ngộ, lại biến hình trợ công cho nha đầu này, khiến nàng bước một bước dài về phía trước, đây coi là tinh thần cao thượng gì?

Ca lấy việc giúp người làm niềm vui chỉ là nói mà thôi!

Thu Vũ Tuyền nào biết lộ trình tâm lý phức tạp của hắn, chỉ xem như hắn thật sự hiểu rõ “thần lực”.

“Đúng rồi, mới vừa rồi ngươi nói tâm linh thăng hoa, cụ thể thăng hoa như thế nào?”

Mắt thấy nàng còn muốn từ nhận được “hướng dẫn” từ chính mình, Thành ca cảm giác bản thân nhận nhục nhã nghiêm trọng.

“Ta nói rồi ư, sao ta không nhớ rõ?”

“Đã nói rồi, ngươi còn nói thăng hoa tới mức độ nhất định…”

“Đủ rồi! Ngươi câm miệng đi, bây giờ ta không muốn nói chuyện với ngươi!”

“Không nói thì không nói, có cái gì mà đắc ý!”

Chương 2659: Hào quang mở ra

Thu Vũ Tuyền không biết Thành ca chịu đả kích khổng lồ, chỉ xem như hắn tự dưng nổi giận.

Thế nên tâm trạng của nàng cũng trở nên ác liệt hẳn.

Dọc đường đi tiếp theo, hai người không có gì trao đổi.

Mà liên tục, bọn họ lại đụng phải mấy nhóm kẻ địch bao vây tấn công.

Nói thật, sau khi chiến đấu một trận trước, hai nàng đã dần dần nổi tiếng ở phân khu thứ hai.

Chỉ có điều danh tiếng không tốt lắm, hiện tại bên ngoài truyền ra tin về Yêu Nữ và ma đầu.

Hơn nữa yêu nữ Thu Vũ Tuyền tức thì trở thành dấu hiệu những phân khu khác tới đây xâm lấn.

Mặc dù phạm vi thế giới ngoại thể của Khương Thành cũng xem như là một châu, bốn phân khu tu luyện bốn loại hệ thống khác nhau, không thông dụng lẫn nhau, bình thường cũng nước sông không phạm nước giếng.

Suy cho cùng vừa tiến vào những phân khu khác, sức chiến đấu lập tức rơi xuống hàng đơn vị, công phạt lẫn nhau cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng không chịu nổi nhiều người, có nơi có người rất giang hồ.

Chuyện gây tội ác chồng chất ở phân khu bản thân, sau đó chạy đến phân khu khác nhìn mãi quen mắt.

Thế nên có một vài môn phái và tộc quần bắt đầu nở rộ như hoa, sáng lập phân bộ ở phân khu khác nhau, tranh thủ làm tới chỗ nào đều có người của mình.

Đánh cờ giữa các thế lực, cũng trở nên phức tạp hơn so với Nguyên Tiên giới trước đây.

Những thay đổi này đối với chủ thế giới như Khương Thành, hiển nhiên là không có ý nghĩa gì, nhưng vẫn có ảnh hưởng đối với Thu Vũ Tuyền.

Ngay cả sau cuộc chiến đấu, kẻ địch Thu Vũ Tuyền đối mặt, cũng từ từ thăng cấp đến tầng thứ Đạo Thần và Thánh Chủ.

Như Thành ca đoán, "thần lực" của nàng đối mặt bất kỳ cảnh giới nào, hiệu quả cũng giống nhau.

Thanh kiếm kia ngăn chặn công kích của Đế Cảnh ngũ trọng và ngăn chặn công kích của Thánh Chủ không có gì khác biệt, mà mấy lần linh quang của nàng thoáng hiện càng ngày càng thường xuyên.

Chỉ cần thanh kiếm kia xuất ra sức mạnh thuộc về niềm tin, cho dù đối diện là người nào, đều là chết trong nháy mắt.

Năng lực đặc thù vốn dĩ lúc linh lúc mất, bây giờ bị nàng nắm giữ càng ngày càng thuần thục.

Điều này khiến Khương chuyên gia bên cạnh có chút u buồn.

Với hắn, cái gọi là niềm tin "vô địch" cũng không thể nói là vô dụng, chỉ có thể nói là một chút mặt mày cũng không có, hoàn toàn chính là một đoạn không tưởng thôi.

Nhưng mà hắn cũng không phải một chút thu hoạch cũng không có.

Thu Vũ Tuyền biểu diễn lần lượt khi ở thế giới thể ngoại của hắn, hắn ngày ngày quan sát khoảng cách gần, tóm lại nhìn thấu một chút mặt mày.

Mặc dù mặt ngoài năng lực đặc biệt không có chút dao động sức mạnh nào, tựa như đến vô căn cứ, nhưng mỗi lần đều xúc động phân khu thứ hai.

Thế giới ngoại thể của mình lần lượt bị xé mở nứt khe, Khương Thành dần dần cảm nhận được vài khác thường từ đó.

Còn mặt bên kia, sau khi hắn so sánh lý niệm của Thu Vũ Tuyền và Chí nhiều lần thì mới hiểu được.

Hắn còn nhớ, ban đầu hệ thống từng gọi năng lực của Chí là "hào quang".

Vừa nhìn như vậy, vậy cái gọi là lý niệm đúng là tương tự với thiên ý.

Mà thoạt nhìn lý niệm của hai người hiếm thấy, thật ra thì trăm sông đổ về một biển.

Chí nghĩ tất cả thế gian tồn tại vì chính mình, Thu Vũ Tuyền nghĩ mình đặc biệt hơn Vô Đạo kiếm, cũng là bọn họ truy tìm về chính mình.

Nói trắng ra, hai người bọn họ đều đang tìm tòi ý nghĩa tồn tại của bản thân.

Mặc dù ý nghĩa nghe rất hoang đường, tựa như chấp niệm hoang tưởng không thực tế, nhưng khi bọn họ kiên trì, cuối cùng biến thành một loại "hào quang" chân chính hữu dụng.

Khương Thành tự vấn lòng: "Thứ ta theo đuổi là vô địch sao?"

Hắn không xác định.

Bởi vì không có mấy người người tu luyện không hướng tới vô địch.

Nhưng hiển nhiên đây không phải là nhu cầu bức thiết lớn nhất, đáng theo đuổi nhất của hắn, bởi vì trải qua nhiều năm như vậy, hắn không có mấy lần lẩm bẩm mấy chữ ta muốn vô địch.

Chấp niệm chân chính vẫn kèm theo hắn thật ra chính là làm màu.

Bất kể là mở hệ thống hack hay là tự mình tu luyện, mục tiêu của hắn đều là trở nên mạnh mẽ… Sau đó làm màu tốt hơn.

"Thế nên, ta lầm tưởng lý niệm của mình?"

Giờ khắc này, hắn như thể xối nước lên đầu.

Vẻ mặt vốn dĩ mơ màng cũng nhanh chóng trở nên kiên định.

"Không sai, hẳn là ta tin chắc trên đời không có thứ ta không là màu được!"

Hắn ngửa mặt lên trời huýt sáo, vung cánh tay hô to: "Cho dù ngươi là Chí, hay là Sơ, hay là những khốn cảnh nào đó, đều không thể ngăn cản ca làm màu!"

Niềm tin kiên định như thế, gần như không có nửa điểm dao động, cũng không có nửa điểm hoài nghi bản thân.

Cho tới nay, hắn thật sự cảm thấy như vậy.

Trong lúc mơ hồ, hắn tìm được con đường.

Cả mặt Thu Vũ Tuyền bên cạnh im lặng nhìn hắn, không rõ hắn phát điên vì cái gì, sao đột nhiên gào thét lên.

Nàng cũng không biết, từ giờ khắc này, Khương Thành cũng chính thức bước vào lĩnh vực này, mở ra hình thức ban đầu của hào quang làm màu.

Thành ca rất rõ ràng, thật ra chuyện này không đơn giản như vậy.

Số người sở hữu niềm tin và lý niệm nhiêu không xuể, số người kiên định không đổi cũng nhiều, nhưng vô số thiên kiêu trong giới tu luyện, thông qua niềm tin chân chính sinh ra "hào quang" cũng chỉ là ba người này.

Về phần Sơ sống trong năm thế giới, Khương Thành không rõ.

"Ngoài một ý nghĩa đủ để trở thành niềm tin tồn tại, nhận thức tự thân đối với tu luyện cũng không thể thiếu!"

Loại nhận thức không chỉ là thực lực.

Khương Thành và Chí cũng coi như là bách khoa toàn thư của giới tu luyện.

Hai người cũng lĩnh ngộ ba ngàn quy tắc, tinh thông các nhánh sức mạnh, thành thạo đạo khác nhau.

Năm xưa Chí qua cửa di bia tứ giới, mà Khương Thành cũng thông qua kia bốn ngọn lửa hiểu rõ bốn thế giới tiêu vong, đối với hệ thống tu luyện tương tự trước đây cũng biết sơ lược.

Mà cuối cùng, hai người một người lĩnh ngộ lực thanh, một người chiếm được lực trọc.

Có thể nói, coi như hai người bọn họ cùng một loại người. Bởi vì phần cơ sở này, Khương Thành tìm được con đường như nước chảy thành sông.

Về phần Thu Vũ Tuyền, nàng và hai người này hoàn toàn khác biệt, coi như là một cực đoan khác.

Nàng chuyên tâm, cảm thấy chỉ có hứng thú với kiếm thuật.

Đối với những môn đạo khác, mặc dù thỉnh thoảng nàng đọc lướt qua, cũng sẽ nghĩ biện pháp dung hội kiếm thuật, có thể nói là lệch một phần tới cực điểm.

Nhưng nhận thức của nàng đối với kiếm thuật lại vượt qua mọi người, thậm chí bao gồm Thành ca có kiếm đạo hoàn mỹ.

“Nhận thức về tu luyện là mở ra cơ sở của hào quang.”

“Cũng chính bởi vì tương quan giữa cơ sở và tu luyện, cho nên mới có thể đem lý niệm hóa thành chiến đấu Pháp Môn.”

“Nếu không chung quy chẳng qua là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi…”

Thu Vũ Tuyền cách đó không xa vốn định theo thói quen mà nói với hắn hai câu, nhưng nghe xong hắn lầm bầm lầu bầu, không nhịn được chìm vào trong suy tư.

Trong một thời gian, hai người giống như con tò te nhìn nhau không nói gì, cho đến khi một nhóm “kẻ địch” đến.

Thu Vũ Tuyền nghênh đón lần nữa, Khương Thành không phụng bồi nàng nữa, mà là lặng lẽ thoát khỏi thế giới ngoại thể của mình.

Tiên Mẫu đuổi tới.

Nàng vẫn là dáng vẻ hạt châu kia, khẽ lóe ra tia sáng.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Tiếp tục tu luyện.”

“Vậy năng lực đặc thù của Thu Vũ Tuyền có tạo thành phá hoại đối với thế giới ngoại thể của ngươi thì sao, cứ như vậy mặc kệ không quan tâm sao?”

Khương Thành khẽ mỉm cười: “Không sao , bản thân nàng cũng có chừng mực, sẽ không thật sự hủy diệt gia viên tạm thời, tùy nàng.”

“Lỡ như thì sao? Hoặc là lỡ đâu năng lực của nàng đột nhiên mất linh, bị những người khác giết chết?”

“Có ta ở đây, sẽ không xuất hiện lỡ như đâu.”

Xưa nay Tiên Mẫu của nghiêm nghị vốn định nói ngươi dựa vào đâu mà bảo đảm, nhưng lại không hiểu sao mình lại nên tin phục lời của hắn, cuối cùng nhìn bóng lưng của hắn rời đi như vậy.

Chương 2660: Khách không mời mà đến

Sau khi Khương Thành trở lại hỗn độn loạn lưu, tiếp tục hấp thu thanh trọc nhị khí trong đó.

Quá trình này không cần hao phí tinh lực của hắn, tất cả đều là trọc lực khí hải và vòng xoáy hắc động tự chủ tiến hành.

Mà bản thân hắn còn dốc lòng nghiên cứu lý niệm làm màu, tranh thủ sớm ngày làm ra hào quang ổn định giống như Chí.

Năm tháng như thoi đưa, thời gian thấm thoát, Vòng xoáy hắc động của thế giới nội thể hắn chỉ còn lại một tầng rất mỏng, tất cả số khác đều bị chuyển hóa thành Thánh lực thứ hai.

Hôm nay lại nhìn qua, thế giới nội thể ngoài một vòng mỏng ở rìa, những bộ phận khác và thế giới nội thể tầm thường không khác nhau bao nhiêu.

Có nghĩa là sức mạnh càng bị bản thân nắm giữ nhiều, đối với Thành ca đương nhiên là chuyện tốt.

Phóng ra bên ngoài, cũng khiến thế giới ngoại thể của hắn trở nên càng phồn thịnh lớn mạnh hơn.

Bây giờ phạm vi có ba bốn châu đất của Nguyên Tiên giới rộng như vậy, mỗi phân khu đều xuất hiện mấy người tu luyện cấp bậc Thánh Tôn.

“Không biết sau khi toàn bộ khu vực màu đen ở rìa chuyển hóa sẽ xảy ra cái gì?”

“Hi vọng đến lúc đó Thánh lực thứ hai của ta có thể thông thuận sử dụng tự nhiên, thi triển tiên lực và huyền văn giống như trước vậy.”

Nguyện vọng này của hắn cũng từ lâu rồi.

Kể từ khi có trọc lực khí hải, thân thể biến thành thể trọc, tất cả những thủ đoạn như tiên lực, hồn lực, huyền văn đều bị vây ở trong cơ thể.

Mỗi lần sử dụng cũng phải đột phá cách trở thể trọc khó khăn, vô cùng phiền toái.

“Đợi Thánh lực thứ hai của ta và lực trọc có thể sử dụng đồng thời, thông thuận tự nhiên, vậy mới xem như chân chính cùng

tu hai hệ thanh và trọc sao?”

“Rồi tu hào quang làm màu đến trình độ thuần thục, đợi đến lúc đó, thực lực ca sẽ mạnh bao nhiêu?”

Hắn đang mặc sức tưởng tượng tương lai thần cản sát thần, đánh Chí đến mức răng rơi đầy đất, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu dồn dập của Tiên Mẫu.

“Nhanh, nhanh tới!”

“Chí xuất hiện!”

Ơ?

Thành ca vừa nghe không những không lo lắng, ngược lại xem nhẹ.

“Đây thật đúng là nghĩ cái gì thì cái gì tới, ca lại chờ ngươi rất lâu!”

Mặc dù thần công chưa đại thành, nhưng hắn cũng không sợ chiến.

Khi hắn chạy tới hiện trường, phát hiện cục diện tốt hơn nhiều so với mình nghĩ.

Vốn tưởng rằng sau khi Chí ra sân, sẽ lập tức phát động công kích với thế giới ngoại thể, kết quả hắn không làm.

Mà là cực kỳ thản nhiên đứng sừng sững ở phía ngoài thế giới ngoại thể, mà sóng đôi đối diện với hắn lại là một hạt trân châu.

Hạt trân châu chợt lóe sáng, chứng tỏ tâm trạng Tiên Mẫu vô cùng lo âu.

Thấy Thành ca, nàng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất bay qua.

“Cẩn thận, nếu người này dám xuất hiện chính diện, tất nhiên là nắm chắc phần thắng!”

“Ta biết.”

Khương Thành gật đầu, tay phải xuất hiện một thanh kiếm xương.

Quơ quơ binh khí, hắn đi tới trước mặt Chí.

“Đã lâu không gặp, cuối cùng ngươi tới rồi.”

Chí khẽ mỉm cười: “Hai người chúng ta còn một trận chiến, thế nên ta sao có thể bội ước?”

Thật ra giữa hai người bọn họ không có thâm thù đại hận gì, nhưng hai người cũng hiểu được, cho dù như thế nào thì trận chiến này vẫn phải đánh.

Cho dù là thái độ và cách làm khác với Nguyên Tiên giới, mưu cầu nào đó vẫn xuất phát từ trong lòng chí cường giả.

Cũng vì vậy, Khương Thành không thẻ hiện dáng vẻ tức giận, thù hận tựa như biển.

Vẻ mặt lại nghiền ngẫm nói: “Tự tin như vậy, xem ra tất cả căn nguyên thế giới và Thiên Đạo đều bị ngươi cắn nuốt?”

“Đương nhiên là bị cắn nuốt toàn bộ.”

“Nói như vậy, trạng thái bây giờ của ngươi đến viên mãn sao?”

Chí lắc đầu: “Vậy thì thật sự không có, căn nguyên thế giới đã cắn nuốt xong, nhưng vẫn chưa chuyển hóa toàn bộ thành lực thanh.”

Thành ca nhướn mày, không vui nói: “Vẫn chưa thần công đại thành, ngươi dám tới đây bêu xấu?”

Tiên Mẫu phía sau vừa vội vừa lo lắng nghe thấy lời này, trong một thời gian không biết chửi bới từ góc độ nào.

Ngươi còn tình cảm ghét bỏ kẻ địch không đủ mạnh, không đủ tôn trọng đối với ngươi sao?

Có thể nghiêm túc một chút cho lão nương không?

“Ha ha ha…”

Chí phát ra tiếng cười dài có tiếng sang sảng.

Sau đó tay phải hắn run lên, chủy Diệt Không xuất hiện ở lòng bàn tay của hắn.

Mà ngay sau đó, trước ngực của hắn xuất hiện một Hộ Tâm kính, trên đầu hiện lên một chiếc mũ, ở thắt lưng còn treo một cây mộc trượng.

Tứ thần khí tụ đủ, trang bị của người này có thể nói là xa hoa tới cực điểm.

“Ít nhất ta chiếm ưu thế ngoại vật, không phải sao?”

Lần trước Tứ thần khí không có hiệu quả với Khương Thành, đó là bởi vì lúc ấy Chí bận việc… cắn nuốt căn nguyên, căn bản không rảnh phân tâm.

Tứ thần khí phát động y theo bản năng, uy lực yếu đi không biết gấp bao nhiêu lần, mới bị Thành ca trực tiếp miễn dịch.

Mà lần này Chí đích thân chấp trưởng, nhưng chỉ là một chuyện.

Mắt thấy kiếm hoa của Khương Thành sắp tung ra, sẽ phải khai chiến, Tiên Mẫu nóng nảy.

Hạt trân châu trắng tinh xẹt qua một đường ánh sáng ở trên hư không, vọt đến phía trước của hắn, ngăn hắn lại.

“Chờ một chút!”

“Ngươi muốn khai chiến, tốt xấu cũng phải khôi phục trạng thái đến viên mãn chứ?”

Thành ca hơi sững sờ: “À? Trạng thái ta rất tốt.”

Tiên Mẫu rất nhanh nói: “Không phải thế giới ngoại thể của ngươi vẫn chưa thu hồi lại sao?”

“Ở trong đó có toàn bộ sức mạnh của ngươi, chẳng lẽ để lại ở bên ngoài? Vậy ngươi không khỏi quá không tôn trọng đối thủ của ngươi sao?”

Lời này của nàng vừa nói với Khương Thành, cũng là nói với Chí.

Mặc dù Chí cắn nuốt căn nguyên Nguyên Tiên giới và Thiên Đạo, hủy diệt đường sống của vô số người, nhưng người này vẫn coi là người rất có tầm nhìn.

Dường như lần này hắn tới đây quyết chiến cũng là đánh công khau, không đánh lén, cũng không hủy diệt thế giới ngoại thể.

Quả nhiên, Chí nghe vậy khẽ vuốt cằm.

“Đúng vậy, ngươi vẫn nên thu hồi thế giới thể ngoại, nếu không lát nữa khai chiến, ta chẳng lẽ lại bất khả chiến bại sao?”

“Ha ha? Ngươi cũng khá tự tin nhỉ.”

Sở dĩ Khương Thành không thu trở về, chỉ là bởi vì cảm thấy không dùng được .

Thứ Chí dùng là lực thanh, có thể chống lại chỉ có lực trọc ngang hàng.

Sau khi thu hồi thế giới ngoại thể của hắn, thứ gia tăng chính là Thánh lực thứ hai, dường như luồng sức mạnh này kém hơn lực thanh một bậc.

Chẳng qua thử nghĩ lời nói của Tiên Mẫu cũng có đạo lý.

Bản thân sắp có một trận đại chiến cuối cùng với Chí, cục diện lớn như vậy sao có thể không có người xem chứ?

Nhất định phải gọi tất cả mọi người ra!

Cho nên ca đây và A Linh kết nối một chút, bắt đầu thao tác.

Mà vừa thu lại cũng vui vẻ.

Những năm này, Khương Thành vẫn luôn trả giá, toàn bộ sức mạnh hấp thu từ hỗn độn loạn lưu đều vùi vào thế giới ngoại thể, dùng để gia tăng cường độ vị diện, cung cấp môi trường bảo vệ tốt hơn cho mọi người.

Hắn hoàn toàn không biết thế giới ngoại thể của mình là như thế nào.

Khi hắn thu hồi bốn châu đất, cả người suýt nữa ngất tại chỗ.

Bởi vì thế giới quá nhiều thứ không tưởng được.

Năm đó Nguyên Tiên giới lớn mạnh, ngoài chuyển hóa hỗn độn loạn lưu trong thanh khí, một hoạt động quan trọng khác đến từ sinh linh vị diện.

Đạo hành mà những thứ sinh linh đang tu luyện sẽ phụng dưỡng lại.

Cho dù không thể nào là toàn bộ, nhưng chỉ sợ một phần vạn, một phần tỷ, vậy cũng khó lường rồi.

Vị diện này của Khương Thành không lớn, Thiên Hoa Bản của vị diện vỏn vẹn là Thánh Tôn mà thôi, nhưng số lượng sinh linh cực kỳ bùng nổ, ước chừng đạt đến tám phần thời kỳ đỉnh phong của Nguyên Tiên giới.

Những người này tu luyện nhiều năm trong vị diện của hắn như vậy, có thể tưởng tượng thu hoạch kinh khủng bao nhiêu.

Chương 2661: Kẽ hở của bản ngã

Đổi thành những người khác, gần như không thể tiếp thu loại đạo hạnh phụng dưỡng lại.

Bởi vì quá nhiều quá phức tạp.

Tộc quần không rõ số lượng, phong cách tu luyện đủ loại, thậm chí còn có bốn hệ thống tu luyện khác nhau, tất cả đều hội tụ đến nguyên vị diện, cao thủ mạnh hơn nữa cũng không thể chịu được, sẽ bị vỡ tung trong nháy mắt.

Nhưng Khương Thành lại khác biệt.

Một mặt hắn vốn dĩ đọc lướt qua tất cả, mặt khác Thánh lực thứ hai của hắn có thể chuyển hóa thành sức mạnh bản thân nắm giữ.

Đảo ngược lại, hiển nhiên cũng không nói chơi.

Thế nên sau khi hắn mê muội chốc ngắn ngủi, nhanh chóng chuyển hóa toàn bộ đạo hạnh thành Thánh lực thứ hai.

Sau khi thu về, dường như thế giới thể nội nhanh chóng lớn mạnh giống như thổi bong bóng.

Tu vi của Thánh lực thứ hai dùng một loại phương thức điên cuồng để tăng lên.

Nếu như nói trước kia ăn đan dược tăng nhỏ giọt, vậy bây giờ mỗi thời mỗi khắc đều giống như khuynh đảo một đại dương mênh mông.

Hắn có thể cảm nhận được tốc độ tăng của thực lực bản thân không thể tưởng tượng nổi, mỗi một giâu đều thay đổi rực rỡ hẳn lên, sẽ phát hiện một giây trước, bản thân nhỏ yếu như vậy.

May mà hắn vô cùng thành thạo vận dụng Thánh lực thứ hai, thích ứng rất nhanh với thay đổi cực lớn.

Còn đối diện là Chí cũng rất phong độ, cũng không thừa cơ hội này quấy nhiễu cắt đứt, chẳng qua là dừng chân ngắm

nhìn.

Chẳng qua phía ngoài lúc này đã thành một mảnh tiếng động lớn rầm rĩ.

Tất cả tiên nhân đều sinh sống lâu dài ở trong vị diện của Khương Thành, rất nhiều người trong bọn họ đã quen bốn hệ thống tu luyện khác biệt, thậm chí xây dựng thế lực, tạo thành cục diện mới.

Mà bây giờ đột nhiên biến mấ tất cả, có thể nghĩ đến ứng phó không kịp mức nào.

“Tình hình gì đây?”

“Ta sao lại ra ngoài rồi?”

“Hỗn độn loạn lưu? Xảy ra chuyện gì? Tông môn của ngươi đâu?”

“Thế giới ngoại thể của Khương minh chủ vừa tan vỡ sao?”

“Không thể nào…”

Vô số âm thanh đan vào thành một mảnh, dường như bao hàm tất cả cảm xúc tồn tại.

Có người kinh hoảng, có người mơ màng, nhưng cũng có người thở phào nhẹ nhõm, thậm chí là mừng rỡ.

“Dường như tiên lực của ngươi lại hữu dụng rồi.”

“Đáng hận, những năm này nhịn chết ta, đường đường Cổ Thánh bị mấy người từng là Đạo Thần ăn hiếp, quả thực không thể tha thứ!”

“Bây giờ không có bốn hệ thống tu luyện quỷ dị che chở, mấy người các ngươi cũng nên đi tìm chết!”

Trong đám người, rất nhanh đã bộc phát từng trận cãi vã và chiến đấu.

Chẳng qua đặt ở trên số lượng khổng lồ, cũng chỉ là từng đóa bọt sóng mà thôi.

Cho dù những cường giả đứng đầu như Mạc Trần, Minh Đồng, Băng Cực, hay là Lẫm Đế, Huyết Đế, Hồn Tổ, Huyền Minh, lúc này lực chú ý đều đặt ở trên người một người.

“Chí!”

“Tên ma đầu lại xuất hiện!”

“Khó trách thế giới ngoại thể của Khương chưởng môn không thấy, thì ra ma đầu đột kích!”

“Trận đánh này, có thể thắng sao?”

“Dĩ nhiên có thể!”

Tiên Mẫu hóa thành hạt trân châu trắng noãn phát ra tiếng cười bắt buộc.

“Chí! Ngươi muôn vàn tính toán, tất cả mưu kế, chung quy là sai một chiêu cờ.”

“Ồ?”

Hai tay Chí ôm chủy Diệt Không, vô cùng hứng thú nhìn về phía nàng.

“Ta tính sai chỗ nào?”

Tiên Mẫu gằn từng chữ, chậm rãi nói: “Đó đương nhiên là… các nàng!”

Lúc nói đến chỗ này, hai bóng dáng yểu điệu đột nhiên thoáng hiện ở giữa sân, cũng chính thức phủ xuống ở trước mắt Chí.

“Cẩn!”

“Lăng!”

Thấy hai người này, mọi người phía trước bừng tỉnh hiểu ra, chợt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

“Đúng, hai người này lại là khắc tinh của ma đầu!”

“Ma đầu đó tu luyện bản ngã gì, mà sơ hở của hắn chính là hai người này!”

“Chỉ cần các nàng và ma đầu ở cùng chỗ, ma này sẽ tan biến ở thế gian, không chiến tự tan, ha ha ha ha!”

Đúng vậy, Chí mạnh trở lại thì có dụng ý gì?

Sơ hở trí mạng này đủ để hủy diệt hắn, gần như không cần chiến đấu.

Kèm theo tiếng cười vui sướng của bọn họ, thân hình Chí khẽ đung đưa, sau đó từ từ trở nên lơ lửng nhẹ hẳn.

Hắn rõ ràng còn ở trước mặt mọi người, nhưng giống như không ở thế giới này.

Giống như đèn cầy sắp tắt trong gió cây, có thể dập tắt bất cứ lúc nào.

“Thật tốt quá! Quả nhiên hữu hiệu!”

Giờ khắc này, Tiên Mẫu cũng kích động.

Làm người thủ hộ Thiên Đạo của Nguyên Tiên giới, hận ý của nàng đối với Chí xếp thứ hai, thì không ai dám xếp thứ nhất, nàng ước gì Chí nhanh chóng tan thành khói bụi.

Tuy nhiên lần này chắc chắn nàng phải thất vọng.

Đèn cầy sắp tắt trong gió cây, sừng sững kéo dài hồi lâu vẫn chưa dập tắt, dần dần, thân hình Chí thay đổi cụ thể một lần nữa.

Cuối cùng, khôi phục nguyên trạng.

“Không!”

Dưới sự thất vọng khổng lồ bao phủ, cảm xúc Tiên Mẫu có chút không kiểm soát, xông về phía đối phương tra hỏi.

“Tại sao có thể như vậy? Trước kia ngươi gạt chúng ta? Thật ra thì hai người các nàng gần như không phải sơ hở của ngươi!”

Chí thở một hơi dài, giống như đã trải qua một cuộc chiến đấu.

Hắn liếc mắt nhìn Cẩn và Lăng thật sâu, lúc này mới mỉm cười lắc đầu.

“Không, điều ta nói là thật.”

“Chỉ có điều, là chỉ ta của lúc đó.”

“Bây giờ các ngươi mới đưa các nàng ra trước mặt của ta, quá muộn.”

Mặc dù không nói tỉ mỉ, nhưng ở hiện trường đều là cao thủ đứng đầu, nhanh chóng hiểu ý tứ của hắn.

Có lẽ bản ngã của Chí có liên quan với thực lực.

Lúc trước thực lực của hắn còn “không tới đâu”, thế nên thấy hai mình khác, không có biện pháp tiếp tục duy trì.

Mà bây giờ hắn cắn nuốt Thiên Đạo và căn nguyên, chẳng khác gì cải tạo cả Nguyên Tiên giới cho hắn.

Dưới tình huống này, mặc dù xuất hiện hai bản ngã khác cũng không thể trực tiếp phá hủy hắn, nhiều lắm chẳng qua là tạo ảnh hưởng tiêu cực với hắn.

"Người chân chính có thể tạo thành uy hiếp đối với ta chỉ có Khương Thành."

Ánh mắt của hắn lướt qua Tiên Mẫu, rơi ở trên người nhóm người Kỷ Linh Hàm, Thương Linh, Bạch La Chân, Khúc Vọng, Minh Tổ, Nguyệt Ảnh Hoàng phía sau.

Bây giờ những người này có móc ra binh khí, có nổi tiên lực, có xu thế cùng nhau bao vây tấn công.

"Ta biết các ngươi rất muốn diệt trừ ta, nhưng ta vẫn khuyên các ngươi tiếp tục ngoan ngoãn đứng đó, tránh sau này phải chết, ảnh hưởng tâm trạng chiến đấu tiếp theo của hắn."

Lúc này Thành ca đang bận rộn chuyển hóa Thánh lực thứ hai, căn bản không thể lập tức vào chiến đấu.

Nghe thấy lời này của hắn, trong một thời gian chỉ có thể thầm chửi bậy, trình độ làm màu của lão huynh ngươi không thấp.

Chẳng qua, chung quy có người không đứng nổi nữa.

Keng!

Trường kiếm tung ra khỏi vỏ, Lăng nhắm vào Chí ở đối diện.

"Có lẽ trước đó, ta và ngươi cũng nên đánh một trận."

Hành động lần này của nàng đương nhiên là từ sự kiên trì trong lòng, đã từng là Chiến Đế, sao có thể đứng ở một bên chờ người khác cứu vớt?

Mặt khác cũng là vì tìm kiếm thực hư kẻ địch cho Khương Thành.

Xem hôm nay trận đại chiến cuối cùng mạnh như thế nào, có những thủ đoạn mới gì.

Đột nhiên khiêu chiến với nàng, Chí lộ ra vẻ có phần ngoài ý muốn.

Chẳng qua rất nhanh hắn lại dùng hai tay ôm kiếm, dùng tay ra dấu mời.

"Có thể, ta cũng rất tò mò tình hình hai bản ngã của ta, hai người các ngươi cùng lên đi."

Tên còn lại hắn chỉ hiển nhiên là Cẩn, cũng chính là Thánh Hoàng một thời.

Thánh Hoàng và Lăng liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng hai nữ nhân đã có danh hiệu "người mạnh nhất vị diện" đồng thời gật đầu.

Sau một khắc, hai cây kiếm hóa thành cầu vồng hướng về phía Chí.

Chương 2662: Khoảng cách khổng lồ

Hai đường cầu vồng đánh thẳng, có lẽ hỗn độn loạn lưu gần đó bị lui tán.

Vỏn vẹn gần một chiêu như vậy đã khiến nhóm người Minh Tổ và Khúc Vọng phía sau phục khí.

Ầm! Ầm!

Khói lửa rực rỡ nở rộ quanh người Chí.

Đó là lực thanh và hai đường cầu vồng tạo nên cảnh đẹp sau va chạm sau.

"Tới rất hay!"

Nghênh đón đánh gọng kìm của đạo chiến đấu và đạo Nhân Quả, Chí huy động Thạch kiếm ứng phó, cùng lúc đó không nhịn được hô to một tiếng.

"Không hổ là sơ hở của ta, có thể bài trừ bản ngã!"

Sau khi cắn nuốt bản nguyên và Thiên Đạo, thực lực Chí vượt xa các sinh linh khác rất nhiều.

Trong mắt hắn, tất cả mọi người ngoài Khương Thành không có tư cách đánh một trận với mình. Mặc dù Vô Định Thánh Chủ đã từng cùng được ngan hàng với, bây giờ cũng không có đủ tư cách.

Đây không phải là cuồng vọng, mà là sự thật.

Một khi "hào quang" bản ngã mở ra, những người khác trực tiếp bị coi thành không tồn tại, ngay cả bên hắn cũng không sờ được, cho dù tất cả sinh linh Nguyên Tiên giới cùng tiến lên thì sao chứ?

Tầng thứ người này ở, là nơi các sinh linh khác không cách nào với tới, cũng không cách nào tưởng tượng, đó giống như là một mức độ khác.

Sở dĩ Chí thanh thản chiến đấu với Cẩn, Lăng, chỉ là vì xác minh vài suy nghĩ trong lòng.

Ví dụ như lúc "bản ngã" đụng phải hai bản ngã khác hại mình, còn có thể giữ vững hay không?

Hiện tại hắn nhận được đáp án.

Hắn có thể sống chung với Cẩn, Lăng, không bị tự động biến mất hủy diệt.

Nhưng cùng lúc đó, hai nữ nhân cũng bởi vì quan hệ đặc biệt với hắn, có được ưu thế vài sinh linh khác không có.

Toàn bộ công kích của các nàng đều có thể va chạm với bản thân, hiệu quả không giảng đạo lý của bản ngã không có hiệu lực đối với các nàng.

Sau một khắc, Chí bị dìm ngập ở trong biển công kích.

Cẩn thận cảm nhận được công kích của hai nữ tử, hắn đánh giá cao hai người lần nữa.

"Không tệ!"

Công kích của Lăng và Cẩn đều là lấy đạo nguyên làm trung tâm, lấy tiên lực, thần hồn của bản thân cảm ngộ quy tắc và ý thức, thông hiểu tất cả đạo lí, cuối cùng dùng phương thức cực kỳ tinh diệu để đánh.

Về ý nghĩa nào đó, hai người này rất tương tự.

Nhưng về phong cách, lại có khác biệt rõ ràng.

Đạo chiến đấu của Lăng đại khai đại hợp, tính xâm lược vô tận, Chí thậm chí có một loại ảo giác mơ hồ, nơi bản thân ở xuất hiện một loại hệ thống tu luyện xa lạ khác.

Bên trong hệ thống chỉ có thể chiến đấu, hơn nữa chỉ có thể lấy phương thức của Lăng để chiến đấu.

Nếu không chú ý sẽ có khả năng bị nàng nắm giữ thế chủ động, sau không có cơ hội tiếp tục thở dốc.

Mà Cẩn còn từ từ ủ mưu đồ, giống như một mạng lưới khổng lồ từ từ co rút từ bốn phương tám hướng về phía trung tâm, có thể nói thận trọng từng bước, từng chút thắt cổ không gian sinh tồn của đối thủ.

Điều khiến Chí kinh ngạc còn là đạo Nhân Quả của nàng.

Vốn tưởng rằng loại thủ đoạn này gần như không lay động nổi bản thân.

Nhưng chưa từng nghĩ, hắn đã bị ảnh hưởng mấy lần.

Dường như đạo Nhân Quả của Cẩn không cần nguyên nhân rõ ràng cũng sẽ xảy ra công hiệu, tiến tới làm một loạt chuyện không thể tưởng tượng nổi ở trong chiến đấu.

Ví dụ như bởi vì bản thân giơ tay một lần, một lần lên tiếng, một lần quay đầu lại, công kích của nàng có khả năng đột nhiên đi tới bên ngoài người mình một cách vô cớ.

Mắt thấy một màn này, những Cổ Thánh vây xem phía sau trợn mắt há hốc mồm, cả mắt đều là vẻ không thể tin nổi.

Trước đó, bọn họ cũng chưa từng tín phục người đã từng là Thánh Hoàng và Chiến Đế như vậy, suy cho cùng hai người này đã nhiều năm chưa ra tay ở ngoại giới.

Lần trước toàn lực ứng phó, vẫn là lúc chín tầng Cao Đài và tranh đoạt với Vô Lăng.

Mà ở thế giới ngoại thể của Khương Thành, hai người các nàng chia ra đảm nhiệm vai trò “người dẫn đường mới” của phân khu thứ tư và phân khu thứ nhất.

Chẳng qua khi đó cấp đạo hạnh Cổ Thánh mọi người không phát huy được, thế nên rất nhiều người không cảm thấy thực lực của mình yếu hơn, kém hơn hai nữ tử.

Nhưng bây giờ khai chiến chưa tới một phút đồng hồ, bọn họ đã vội vã thừa nhận hai người này quả thật mạnh hơn bản thân nhiều.

Bây giờ 3000 căn nguyên của Nguyên Tiên giới không còn, phát huy buff nguyên thuật gì đó không quá mạnh mẽ, lực chiến đấu mọi người giảm mạnh.

Nhưng giờ phút này, Cẩn và Lăng triển lộ ra sát thương, nhưng vẫn triệt để áp đảo trên Cổ Thánh. Nếu như đổi thành một đối thủ khác đối mặt với các nàng, khai chiến chưa đến ba giây đã hỏng mất.

"Ta phát hiện các nàng không chỉ có thể thi triển tiên lực, thậm chí còn dùng hệ thống tu luyện khác!"

"Không sai, Lăng lại có thể nhận được ngoại lực bổ sung từ trong hư không, đó là đặc thù của phân khu thứ nhất!"

"Chắc chắn Cẩn mang nguyên năng rai rồi, sao nàng làm được?"

"Thật không thể tưởng tượng nổi…"

Tiếng kinh hô trong đám người chưa dừng lại, rất nhiều người bắt đầu mong đợi hai người này có thể sáng tạo kỳ tích, giết chết "đại ma đầu" Chí.

Nhưng Tiên Mẫu lại không nổi chút mong đợi.

Nàng biết, hai nữ tử này thua là điều không nghi ngờ.

Sau khi khai chiến, Chí còn chưa khởi xướng một lần phản kích, hắn vẫn luôn tiếp chiêu.

Mặc dù tiếp chiêu, cũng không dùng bao nhiêu lực thanh.

Mà quan trọng nhất là, trước khi khai chiến trận chiến này, hắn đã thu Tứ thần khí về.

Loại hành động coi thường nghiêm trọn đủ để chứng tỏ giờ phút này hắn thuần thục cỡ nào.

Trong lúc kích chiến Cẩn và Lăng cũng nhìn thấu điểm này, nhưng hai nữ tử không thể làm gì đối với lần này.

Mặc dù vốn dĩ không hy vọng xa vời có thể thắng được người này, chỉ là hy vọng trước khi Khương Thành xuất chiến, hỗ trợ dò xét trình độ mạnh yếu của đối thủ, nhưng xem ra hiện tại, mục tiêu này xa vời không thể chạm tới.

Đối phương thật sự quá mạnh mẽ, thật là đáng sợ, dùng từ sâu không lường được cũng không đủ hình dung.

Các nàng đã thi triển tất cả vốn liếng, còn đối phương chỉ đang đùa bỡn mà thôi.

Quả nhiên, sau năm phút đồng hồ khai chiến, rốt cuộc Chí chơi đủ nên vung kiếm về phía hai nữ tử.

Sau một kiếm, công kích vốn dĩ bao phủ hắn tan thành mây khói, hai thanh Đế kiếm bay ngược ra, ngay sau đó Cẩn và Lăng cũng đều bại, lui vào trong đám người.

Hai nữ tử còn có lực tái chiến nhưng đã không còn ý nghĩa tái chiến.

Mà mới vừa rồi những tiên nhân kia còn vui mừng hy vọng, giống như một chậu nước đá xối đầu, lòng cũng lạnh thấu.

Nếu như không có trận chiến giữa Cẩn và Lăng, có lẽ bọn họ còn có thể nghĩ tới chúng ta nhiều người như vậy, đánh "Đại ma đầu" đến chết cũng được.

Nhưng sau trận chiến mới vừa rồi, bọn họ không thể không bỏ đi suy nghĩ ngây thơ trong đầu.

"Vẫn là chờ Khương Thành ra tay."

Chí thu hồi Thạch kiếm, thờ ơ nhìn mọi người.

"Các ngươi còn chưa có tư cách gia nhập trận chiến này."

Nghe thấy lời nói ý tứ nhục nhã nồng đậm, trên mặt rất nhiều người lộ ra vẻ không cam lòng, nhưng lại không có cách phản bác.

Bọn họ chỉ có thể ném ánh mắt tới trên người Khương chưởng môn, đó là một tia hy vọng cuối cùng.

Mà lúc này Thành ca đã hấp thu xong thế giới ngoại thể thu hồi, chỉ có điều có chút thay đổi nhỏ.

Với lượng lớn Thánh lực thứ hai hợp vào, vòng xoáy hắc động hoàn toàn không còn tồn tại, một chút hắc vụ dọc theo dải đất cuối cùng cũng được chuyển hóa thành sức mạnh mà hắn có thể đủ sức điều động.

Trước nay chưa từng cảm nhận sức mạnh tràn ngập trong lòng.

Bỗng nhiên Khương Thành có ảo giác có thể chạy song song với Nguyên Tiên giới, đó đích thực là thế giới vì người.

Chỉ có điều, luồng sức mạnh không gì sánh kịp hoàn toàn biến mất dọc theo hố đen, sau khi biến thành hổ ra khỏi lồng, chính thức va chạm với thể trọc.

Thánh lực thứ hai và thủy hỏa của lực trọc không dung hợp, lập tức triển khai giao chiến đang ở từng ngóc ngách trên thân thể của hắn.

Chương 2663: Sức mạnh vô địch

Thánh lực thứ hai của Khương Thành đến từ chính thế giới thể nội, mà toàn bộ những thứ như đạo nguyên, hồn hải, khí hải, huyền văn tạo thành thế giới thể nội đều thuộc về hệ thống thanh khí.

Cũng vì vậy, bản thân Thánh lực thứ hai cũng là một loại sức mạnh của hệ thống thanh khí.

Nó và thể trọc hoàn toàn là hai hệ thống, hơn nữa đối lập lẫn nhau.

Trước kia có hố đen cách trở, hai bên không tiếp xúc, thế nên bình an vô sự.

Bây giờ rìa hố đen biến mất, hai bên chính thức va chạm với nhau, nhưng chỉ là hỏa tinh đụng trái đất thôi.

Khương Thành còn chưa kịp rút kiếm ra chiến trường, phát hiện thể nội của mình đã thành chiến trường, hơn nữa còn là khai chiến mỗi một chỗ từ đầu đến chân.

Cấp bậc Thánh lực thứ hai vẫn còn rất cao, bằng không không thể khiến căn nguyên của thế giới ngoại thể dùng.

Nhưng chung quy vẫn kém lực trọc.

Khương Thành tận mắt thấy thánh lực thứ hai dưới va chạm với lực trọc, bị hủy diệt từng chút, vội vàng không ngừng co rút sức mạnh thể trọc, giảm bớt tính công kích của nó.

Mà trong quá trình này, đã có vài Thánh lực thứ hai thẩm thấu vào thể trọc, đã tạo thành khó chịu nghiêm trọng với hắn.

Chẳng qua may mà hai luồng sức mạnh này đều thuộc về hắn, chịu khống chế của hắn.

Khi hắn bận rộn trấn an tình hình trong cơ thể, bình ổn mâu thuẫn các nơi, Chí vẫn ở kiên nhẫn đợi chờ ở phía ngoài, cũng không có chút dấu hiệu ra tay.

Chẳng qua, hắn không cần đợi lâu đã nghênh đón khiêu chiến mới.

Sau khi Lăng và Cẩn bại lui, tất cả mọi người ngoan ngoãn chờ, mặc dù phía sau vô số Tiên nhân vẫn còn bàn luận xôn xao ở đây, nhưng những Cổ Thánh hàng trước đã rơi vào trầm mặc.

Trong không khí vô cùng lo lắng ở đây, người Thu Vũ Tuyền mặc bộ váy xanh trắng chậm rãi bay đến trước mặt Chí.

Chỉ một thoáng, trong đám người lại nổi lên âm thanh bàn luận lần nữa.

“Đó là ai?”

“Dung mạo nữ tử này thật là tuyệt thế vô song, nàng là người phương nào?”

“Cho dù nàng là người phương nào, bây giờ đứng ở trước mặt đại ma đầu đều là hành động tìm chết, không biết tự lượng sức mình?”

“Không sai, đại ma đầu không giết Cẩn và Lăng, chỉ là bởi vì hai người kia là hai bản ngã khác của hắn, những người khác không được đãi ngộ đãi ngộ tốt như vậy.”

“Ta đã gặp nàng, không phải là Yêu Nữ lúc trước chúng ta gặp ở phân khu thứ hai sao?”

“Là nàng ư! Người này còn dám hiện thân?”

Phần lớn người ở hiện trường chưa nhận ra, nhưng chung quy vẫn có cố nhân trước đó.

Ví dụ như nhóm người Thiên cung Lẫm Đế, Huyết Đế, ví dụ như một vài cao thủ của Huyền tộc.

“Thu Vũ Tuyền!”

“Thì ra nàng còn sống?”

“Ôi trời, vốn tưởng sau khi Vô Đạo kiếm bị thu hồi, nàng biến mất theo.”

“Nàng muốn làm gì?”

“Không phải là…”

Sau khi nhìn thấy Thu Vũ Tuyền, trong mắt Chí không để lộ ra một chút kinh ngạc.

Mới vừa rồi hắn không cẩn thận quan sát đám người, suy cho cùng trong mắt hắn, chúng sinh không có chút uy hiếp nào, không đáng được chú ý.

Mà trong suy nghĩ của hắn, Thu Vũ Tuyền cũng nên biến mất rồi.

“Không ngờ mất căn cơ là chủy Diệt Không, ngươi còn có thể sống được, hơn nữa hình như còn tiến thêm một bước.”

“Bản thân ta xem thường ngươi rồi.”

Hắn chậm rãi giương Thạch kiếm lên lần nữa.

“Ngươi cũng muốn mài fiũa một trận với ta, làm chương trình góp vui trước đại chiến sao?”

Mặt Thu Vũ Tuyền không thay đổi mà lắc đầu.

“Không phải là mài iũa, mà là muốn giết chết ngươi.”

Nàng không phải là người không cáu gắt.

Chí biết rõ nàng có căn cơ từ “Chủy Diệt Không”, nhưng vẫn muốn thu hồi thần khí, vậy rõ ràng cho thấy không có ý định để nàng sống.

Mặc dù Chí thu hồi binh khí vốn dĩ thuộc về mình là hợp tình hợp lý, nhưng hai người kết thù cũng hợp tình hợp lý.

Nhìn Đế kiếm lăng tiên hàn quang lạnh thấu xương trong tay nàng, sau khi Chí giật mình trong nháy mắt, không khỏi thấy buồn cười.

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi làm chuẩn bị tốt bị giết lần nữa thôi.”

Nói xong, hắn ra tay trước, kéo màn cho trận chiến này.

Thấy một màn như vậy, rất nhiều người không khỏi nghẹn ngào kinh hô.

Hơn nữa nhóm người Bạch La Chân và Kim Bột của Huyền tộc lại tiến lên mấy bước, muốn gia nhập vào đó, kéo Thu Vũ Tuyền trở về.

Các nàng cũng không hy vọng bằng hữu tốt nhất của Huyền tộc chết ở chỗ này.

Chí thật sự quá mạnh mẽ, mạnh khiến người ta tuyệt vọng, không ai cảm thấy Thu Vũ Tuyền đủ tư cách so chiêu với hắn.

Chẳng qua sau mấy giây khai chiến, loại ý niệm trong đầu mọi người thay đổi nhanh chóng.

Hơn nữa thay đổi mãnh liệt hơn so với Lăng và Cẩn mới vừa chiến đấu.

Thạch kiếm của Chí đánh thẳng vào Thu Vũ Tuyền, gia tăng lực thanh có sức mạnh vô địch, nhìn ra được lần này hắn không khách khí giống trận chiến trước, mà là thẳng tay chém giết mục tiêu.

Chỉ là lực thanh của hắn không thể có thế chẻ che như trong tưởng tượng, trực tiếp xuyên thấu thân thể Thu Vũ Tuyền.

Thậm chí cũng không thể xuyên thấu màn che tiên lực của nàng.

Thanh kiếm kia xuất ra Kiếm đạo thập tứ trọng ở ba trượng trước người Thu Vũ Tuyền thì không thể vào nữa, chợt ầm ầm tan biến, giống như bọt nước hư ảo.

Ngay sau đó một tiếng vang thật lớn, đá vụn bay ra.

Thạch kiếm trong tay Chí vỡ ra vô cớ, hóa thành mảnh đá phấp phới theo gió đầy trời.

Sau một khắc, Đế kiếm lăng tiên của Thu Vũ Tuyền dưới sự gia tăng của Kiếm đạo thập tứ trọng, ngang nhiên xé lực thanh, giết ngay trước mặt Chí.

Toàn bộ sôi trào trong nháy mắt!

“Mẹ kiếp!”

“Sao nàng làm được?”

“Người này từ đâu xuất hiện?”

“Nàng là Thu Vũ Tuyền! Từng là một trong song kiêu của Thiên cung, chẳng qua điều này không hợp lẽ thường? Nàng lại có thể có thực lực như vậy, ta còn tưởng rằng nàng sẽ khiến mọi người thất vọng!”

“Chẳng lẽ nàng có thể chiến thắng sao?”

“Nguyên Tiên giới thật là nơi ngọa hổ tàng long!”

“Hí! Đây chính là Yêu Nữ mà trận trước chúng ta vẫn mưu tính muốn tiêu diệt?”

“Khụ khụ, ai muốn tiêu diệt nàng, đừng nói lung tung…”

Tất cả mọi người không dám tin vào hai mắt của mình, mặc dù mấy năm gần đây, Tiên Mẫu cực kỳ chú ý Thu Vũ Tuyền cũng cảm thấy cực kỳ không thể tin nổi.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới Thu Vũ Tuyền lại có thể làm được một bước này.

Vừa mới khai chiến đã phá hủy binh khí của Chí.

Điều này nếu như là người tầm thường tu luyện tỷ thí, binh khí một bên bị hủy, căn bản tuyên bố bị thua.

Chẳng qua nhìn chung Chí không đơn giản như vậy.

Cắn nuốt Thiên Đạo và căn nguyên thế giới, nội tình của hắn thật sự quá thâm hậu.

Đối mặt công kích của Thu Vũ Tuyền, hắn dễ dàng lấy một lực thanh hóa giải, trong tay cũng xuất hiện một thanh kiếm nữa.

Một thanh Đế kiếm lăng tiên “bình thường”.

Sau đó lực thanh gia tăng, cũng dùng Kiếm đạo thập tứ trọng đánh trả.

Mà đối mặt với sự đáp lại của hắn, Thu Vũ Tuyền không có chút ý tránh lui, dường như lực thanh của đối phương không tồn tại.

Nàng bộc lộ tài năng, dường như chỉ biết tiến công.

Phá hủy tất cả ngăn chặn ở phía trước, cho dù là thế giới kiếm đạo hay là vũ khí mới của Chí.

Đế kiếm lăng tiên trong tay Chí cũng nổ vỡ ầm ầm, toàn bộ cũng bộc phát theo tiếng hoan hô rung trời.

“Hay!”

“Quả thực là thần!”

“Không ngờ Thu Vũ Tuyền lại có thể đè ép ma đầu đáng đánh đó!”

“Đây quả thực là thần tích…”

“Rốt cuộc sao nàng làm được?”

Muốn biết chuyện Thu Vũ Tuyền làm được bây giờ, đầu tiên nhất định phải phá vỡ “bản ngã” của Chí, có thể trực tiếp công kích được hắn.

Chỉ là điểm này, cũng đã khiến bọn họ không cách nào hiểu được.

Suy cho cùng Thu Vũ Tuyền cũng không phải thân phận “bản ngã” khác của Chí.

Về phần nàng hủy diệt lực thanh gia tăng thế giới kiếm đạo và vô cớ phá hủy binh khí của đối phương, vậy thì càng không thể tưởng tượng nổi.

Chương 2664: Kiếm vô địch

Sau khi lần thứ hai binh khí bị hủy diệt, Thu Vũ Tuyền lại phát động một cuộc tấn công dữ dội khác.

Thanh đế kiếm lăng tiên của nàng được gia trì sức mạnh tiên lực, một lần nữa phá vỡ kết giới phòng ngự của lực thanh một cách thần kỳ.

Có vẻ như ngay lập tức, khoảng cách về cấp độ sức mạnh như hề không tồn tại.

Từ góc nhìn của người ngoài cuộc, Thu Vũ Tuyền, người lúc này đang đè bẹp đối thủ, thực lực cao hơn Chí không chỉ một bậc.

Nếu không sao có thể bị áp đảo đến mức này?

Tiên Mẫu cuối cùng cũng phát hiện ra rằng thực lực mà Thu Vũ Tuyền thể hiện vào lúc này, nàng đã có thể phá vỡ phân khu thứ hai từ lâu rồi, thậm chí còn có thể hủy diệt hoàn toàn thế giới ngoại thể của Thành ca.

Bởi vì nàng cầm kiếm trong tay, thực sự vô địch, dựa vào niềm tin thần kì đó để trực tiếp đột phá khoảng cách cấp độ về sức mạnh, chưa kể đến sự ràng buộc của hệ thống tu luyện?

Cũng may, giới hạn của nàng thấp hơn Chí rất nhiều, lúc đó nàng cũng không có phá hoại lung tung.

Tuy nhiên, Tiên Mẫu cũng có thể nhìn ra được, chí còn lâu mới đến bước gặp nguy hiểm.

Lai lịch của người này quá thâm sâu, làm người ta khó có thể tưởng tượng được.

Thế giới kiếm đạo của Thu Vũ Tuyền cuối cùng vẫn là bị nhấn chìm trong biển lực thanh vô cùng vô tận, không thể thực sự gây sát thương chí mạng cho kẻ địch.

Mà sau khi đỡ một đòn này, một thanh kiếm lại xuất hiện trong tay Chí.

Ngay khi hắn định dùng Kiếm đạo thập tứ trọng lần thứ ba, Thu Vũ Tuyền đột nhiên lùi lại.

“Đổi binh khí đi.”

Vẻ mặt của nàng rất bình tĩnh, một chút cũng không giống như đang đối mặt với kẻ thù.

Chí cũng thu lại thế.

“Ý gì?”

“Một đạo kiếm này, ngươi không bằng ta, dùng kiếm thì ngươi vĩnh viễn cũng không thắng được ta.”

Á cái này?

“Ta không bằng ngươi?”

Chí thể hiện từ khi hắn xuất đạo đến nay, trước nay chỉ có hắn là người duy nhất coi thường người khác, chưa từng ai dám nói như vậy với hắn.

Tuy nhiên, dựa trên biểu hiện của trận chiến vừa rồi, Thu Vũ Tuyền dường như thực sự có cái tư cách này.

“Lí niệm của ngươi có liên quan đến kiếm?”

“Không sai.”

Thu Vũ Tuyền lạnh lùng nói: “Ngươi có thể chọn sử dụng Vô Đạo kiếm. Ta nghe nói rằng bản thể của nó đã biến đổi trở lại thành đoản đao, không còn là một thanh kiếm nữa. Ngươi có thể thử sử dụng nó để đánh bại ta.”

“Thì ra là vậy.”

Chí cuối cùng cũng phản ứng lại.

Đúng vậy, chỉ vì lý do này.

Nếu không, không thể giải thích được tại sao thế giới kiếm đạo của mình lại sụp đổ khi ta gặp phải nữ nhân này, chẳng khác gì như nhìn thấy khắc tinh vậy.

Càng không thể giải thích tại sao kiếm trong tay mình vào lúc đó lại mất đi vẻ sáng chói vốn có, giống như biến thành sắt thép thông thường.

“Thật không ngờ trong bốn kiệt tác chúng ta, ngươi mới là người làm người ta bất ngờ nhất.”

Trước đây, Chí thực sự không chú ý nhiều đến Thu Vũ Tuyền.

Trong số bốn kiệt tác do Giáng Thần giả tạo ra, người duy nhất hắn nhìn thấy thuận mắt chỉ có Cổ Thánh Vô Định.

Di - hay thay đổi, xảo trá, lại bị hắn đánh giá là có tư chất bẩm sinh kém cỏi, không có tiềm năng phát triển.

Còn Thu Vũ Tuyền?

Được đắp nặn trên cơ sở vật khí, đời này của nàng đã được định sẵn là một bi kịch, không có chút tiền đồ nào cả.

Thật không ngờ, bây giờ bản thân đứng trước mặt nàng đến ngay cả tư cách dùng kiếm cũng không có.

“Thì ra cũng có lúc ta đưa ra phán đoán sai lầm.”

Chí không hề làm ra vẻ cổ hủ, càng không bị lòng tự trọng mà ảnh hưởng đến quyết định của hắn, ngược lại hắn còn cười lớn.

“Được, vậy sẽ như ý muốn của ngươi.”

Nhìn thấy hắn lại rút ra Chủy diệt không, những tiên nhân ở phía sau phát ra những tiếng thở dài thườn thượt.

Tiếng thở dài đó bộc lộ sự tiếc nuối và khó hiểu sâu sắc.

Bọn họ không hiểu tại sao Thu Vũ Tuyền lại chủ động nhắc nhở kẻ địch, để kẻ địch đổi sang vũ khí phù hợp hơn.

Đừng lãng phí cục diện lợi thế cho ngươi chứ, nhân lúc kẻ địch đang bị đánh cho ngơ người, thì ngươi không thể đánh một phát cho hắn đi đời được sao?

Trong mắt bọn họ, Thu Vũ Tuyền cố gắng hơn vẫn có thể giành chiến thắng được.

Nhưng Tiên Mẫu lại hiểu tại sao Thu Vũ Tuyền lại đưa ra lựa chọn này — nàng muốn trực diện đánh bại kẻ địch tay cầm Vô Đạo kiếm.

Chỉ là… trong cục diện hiện tại thì hành động này rất không khôn ngoan!

Sự lo lắng của nàng là có lý cả.

Sau khi chuyển sang Chủy diệt không, Chí giống như biến thành một người khác vậy.

Trước mặt mọi người, hắn đã thể hiện một cách hoàn hảo dáng vẻ một “bách khoa toàn thư” của giới tu luyện nên có là như thế nào.

3000 quy tắc bao trùm tất cả, cạnh tranh nhau vẻ đặc sắc.

Đạo muôn màu muôn vẻ như kính vạn hoa, không ngừng xoay chuyển, làm người chóng mặt đến khó đỡ.

Bất kể bí thuật thiên phú của nhân tộc, linh tộc, quỷ tộc hay yêu tộc, bất kể thủ đoạn độc nhất vô nhị của kỷ nguyên thứ nhất, thứ hai hay thứ ba, hắn đều tinh thông tất cả, đến mức chỉ người khác chỉ có thể ngưỡng mộ ngước nhìn.

Chỉ cần vẫy đại tay một phát cũng có thể khiến các Cổ Thánh bên ngoài đấu trường phải kinh ngạc, sau đó rơi vào trạng thái suy ngẫm, thậm chí là tỉnh ngộ.

Không chỉ Nguyên Tiên giới, mà ngay cả phong cách của bốn thế giới trước, hắn cũng có thể dễ dàng nắm bắt chúng dễ dàng.

Hắn cũng sở hữu nguyên năng, cũng có thể thi triển sức mạnh của thuộc tính tinh thần, hắn có thể dung hợp với Chủy diệt không thành một thể bất cứ lúc nào, đồng thời không câu nệ bất kỳ một phương thức nào, tất cả phụ thuộc vào thời cơ trong trận chiến mà quyết định.

Điều quan trọng nhất là hắn đã làm tất cả những điều này chỉ với lực thanh.

Biểu cảm của Lăng và Cẩn trở nên hơi ngỡ ngàng, mù mờ không biết gì, hai người bọn họ ngẩn tò te đứng quan sát trận chiến ở phía xa, cảm giác trong lòng vô cùng phức tạp.

Trước đó, bọn họ nghĩ rằng bản thân chỉ là một kẻ thất bại.

Lúc đó đối đầu với bọn họ, Chí thật ra chỉ là trêu đùa bọn họ cho vui mà thôi, bây giờ hắn mới thật sự dốc toàn lực, bọn họ mới phát hiện ra bản thân có lẽ ngay cả một chiêu của hắn cũng không tiếp được.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, Thu Vũ Tuyền vẫn chỉ dùng kiếm chiến đấu.

Vô Đạo kiếm biến thành Chủy diệt không sớm đã không còn liên quan gì đến nàng, nàng cũng không thể miễn nhiễm với những vết thương.

Ngay cả khi không có sự gia trì của lực thanh, bản thân đoản đao này vẫn có thể thần chặn giết thần, phá vỡ các hạn chế của hệ thống tu luyện.

Đây chính là uy lực của thần khí.

Trước mắt, dường như không ai có thể tiếp tục tồn tại, ngoại trừ “niềm tin” của Thu Vũ Tuyền.

Với thanh kiếm trong tay, nàng có thể phá vỡ mọi thứ.

Bất luận là đạo tâm như Thiên Đạo của Chí, hay là 3000 quy tắc như kính vạn hoa và năm hệ thống lớn, tất cả đều bị cắt đứt biến thành hư không, thanh kiếm dài chém đứt gãy cỏ dại và phá vỡ sỏi đá hai bên đường.

Khi nói đến những hạng mục mà nàng đã tham gia, nàng kém xa so với Chí.

Nhưng luận đến hiểu biết về kiếm thuật, nàng đã vượt qua kẻ địch trước mặt mình.

Cực điểm của đạo này, Chí cũng chưa bao giờ trải nghiệm qua…

Nhìn tư thái nàng lúc ẩn lúc hiện, dáng vẻ ung dung ai nấy đều cảm thấy vô cùng sửng sốt.

“Lấy cực hạn đọ với phức tạp, trận chiến này thậm chí còn thay đổi cả nhận thức của chúng ta về tu luyện.”

“Không thể tưởng tượng được, một người như này vậy mà trước giờ chưa luôn vô danh.”

“Ai nói Thu Vũ Tuyền vô danh hả, thời đại Thiên cung năm xưa nàng cũng khiến vô số người ngạc nhiên vì sự diễm lệ đấy biết không hả, chỉ là lũ hậu bối các ngươi ngu ngốc dốt nát mà thôi.”

Những người tu luyện kiếm đó mang ánh mắt thậm chí còn mê mẩn hơn nữa, thần hồn điên đảo.

“Hóa ra đạo kiếm khi đến cuối cùng lại có thể bộc phát ra uy lực ghê gớm như vậy?”

“Nếu như ngươi còn cố chấp với uy năng, vậy thì vĩnh viễn cũng không cách nào đạt tới cảnh giới của nàng được.”

“Khi tập trung bàn luận vào kiếm đạo, ta tự tin bản thân mình không thua kém bất cứ ai, vì sao…”

“Bởi vì thiên phú…”

Tiên Mẫu có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thở dài từ tận đáy lòng của bọn họ.

Nàng cũng biết rằng Thu Vũ Tuyền đã chứng minh rằng bản thân nàng mới là người không ai sánh bằng, đặc biệt gấp trăm lần so với Vô Đạo kiếm.

Chủy diệt không hiện đang nằm trong tay Chí, nhưng nó vẫn không thể thực sự uy hiếp được nàng, điều đó đủ để nói rõ tất cả.

Chỉ là, điều đó không đủ để nàng dành lấy chiến thắng.

Bởi vì nàng cũng không thể thực sự uy hiếp được Chí.

Chương 2665: Khương Thành vào sân

Đối mặt với kiếm vô địch của Thu Vũ Tuyền, Chí đã dùng vô số cách để hóa giải nó.

Với thiên phú chiến đấu của hắn, mỗi một cách cùng sẽ không dư thừa.

Ngay cả khi hắn không thôn tín căn nguyên và Thiên Đạo, hắn vẫn có thể cạnh tranh với Thu Vũ Tuyền của lúc này.

Sự cạnh tranh của hai người bọn họ nhìn bề ngoài thì có vẻ như là cực đoạn đối đầu với phức tạp, nhưng thực tế thì đó là sự va chạm của ý niệm.

Bản ngã và kiếm vô địch đối đầu với nhau, ai có thể phá được vầng hào quang của đối phương trước, người đó sẽ dành được thắng lợi.

Bản thân độ mạnh yếu của vầng hào quang không chỉ là tín niệm, mà còn liên quan đến chiều sâu của đạo hành.

Đạo hành của Thu Vũ Tuyền không bằng đạo hành của Chí, chỉ là vì nàng đã tiến xa hơn trong lĩnh vực kiếm thuật nên có thể coi như là đi gần đến với đỉnh cao kiếm pháp.

Nhưng hiện tại nàng không thể thật sự đột phá phòng tuyến cuối cùng của đối phương, thời gian dần trôi qua, chiến đấu tất nhiên sẽ chuyển thành chiến đấu đầy hao tổn.

Mà điều này đương nhiên là vô cùng bất lợi với nàng.

Hào quang có thể khiến tiên lực của nàng không hề thua kém lực thanh, nhưng mức tiêu hao của nàng vẫn dữ dội hơn của đối phương.

Mà khả năng của nàng kém xa với kẻ địch trước mặt.

Chí đã nuốt chửng căn nguyên thế giới và Thiên Đạo của Tiên Nguyên giới, mặc dù trước mắt thì hắn vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa chúng thành đạo hành, nhưng so với Thu Vũ

Tuyền thì chẳng khác gì một người là một trời một người là đất cả.

Thu Vũ Tuyền bản chất vẫn là một người tu luyện, mà những gì nàng đang đối mặt bây giờ là một thế giới rộng lớn.

Khoảng cách tích lũy sức mạnh của hai người thực sự chênh lệch quá lớn.

Một khi tất cả tiên lực và hồn lực của nàng đều cạn kiệt, hào quang đã mất đi sức mạnh gia trì cũng sẽ trở thành một lâu đài trên không, biến về một tín niệm không thể ảnh hưởng đến trận chiến mà thôi.

Tiên Mẫu dường như đã đoán trước được cảnh tượng nàng ta bại trận, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Mà những lo lắng của nàng dường như đã biến thành hiện thực.

Tại một khoảnh khắc nào đó, Chủy diệt không và thanh kiếm của Đế kiếm lăng tiên sau vô số lần chạm trán nhau thì đã va chạm với nhau.

Răng rắc!

Có một tiếng răng rắc giòn tan vang lên.

Lần này đến lượt Đế kiếm lăng tiên trong tay Thu Vũ Tuyền bị chém thành từng mảnh.

Không phải là Chí biến thanh kiếm của nàng thành sắt thường, mà là hào quang của Thu Vũ Tuyền không thể tiếp tục duy trì và xuất hiện những vết nứt.

Vết nứt trong khoảnh khắc đó không còn có thể ngăn cản được lực thanh, càng không thể ngăn chặn uy lực của thần khí.

Ngay cả bản thân Thu Vũ Tuyền cũng đánh bật lùi lại vài bước, sự đau đớn chỉ hiện thoáng qua trong đôi mắt nàng rồi lập tức biến mất.

Nhưng mà phản ứng của nàng lại cực kỳ nhanh.

Mặc dù trong tay chỉ còn lại một thanh kiếm gãy, lưỡi kiếm dài không quá ba thốn, hoàn toàn mất đi tác dụng mà Đế kiếm nên có, nhưng nàng vẫn nhanh chóng bù đắp lại hào quang của thanh kiếm vô địch.

Chí không hề tỏ ra thương xót, thương hoa tiếc ngọc, mà tiếp tục duy trì tiết tấu chiến đấu khi nãy.

Bởi vì so với Lăng và Cẩn, Thu Vũ Tuyền thực sự đủ tư cách để trở thành kẻ địch của hắn.

Trong trận chiến này, hắn cực kỳ tinh thông lão luyện, không bảo thủ cũng không hiếu thắng, hắn luôn khó lường như vậy.

Vô số sinh linh bên ngoài đấu trường trước đó vẫn còn cổ vũ, giờ đây tất cả đều im lặng.

Ngay cả Thánh Tôn Thánh Chủ cũng có thể thấy được kết cục thất bại của Thu Vũ Tuyền đã định rồi.

"Xong rồi."

"Ngay cả nàng cũng không thể đánh bại tên ma đầu đó, phải làm sao mới tốt đây?"

Bọn họ muốn giúp Thu Vũ Tuyền một tay.

Nhưng tự cân nhắc bản thân, thì thấy lấy đâu ra cái năng lực mà nhúng tay vào trận chiến trước mắt chứ?

Hậu quả của trận chiến này đủ để tiêu diệt Cổ Thánh mạnh nhất trong số họ.

Một số người bi quan sau khi trải qua quá trình chuyển đổi từ kỳ vọng sang tuyệt vọng, thậm chí dứt khoát chọn cách chấp nhận số phận của mình.

"Có lẽ đây là số mệnh, là vận mệnh đã sắp đặt dành cho tất cả chúng ta…"

Bùm!

Thanh kiếm gãy trong tay Thu Vũ Tuyền lại lẫn nữa nứt vỡ ra, lần này ngay cả chuôi kiếm trong tay nàng cũng bị phá hủy.

Ngay cả hào quang của kiếm vô địch của nàng cũng bị dập tắt hoàn toàn.

Sau khi mất đi vầng hào quang, Chủy diệt không và lực thanh đã gia trì cho nó, trước nay chưa bao giờ rơi vào tình cảnh chí mạng như lúc này.

Nàng căn bản là hoàn toàn ngăn chặn nó trong bất lực.

Tuy nhiên, cuối cùng thì nàng vẫn sống sót, bởi vì một thanh kiếm xương đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng, vừa vặn chặn được đoản đao.

Cùng lúc đó, một sức mạnh khác có thể sánh ngang với lực thanh tiến vào trận chiến này.

Trong phút chốc, lực thanh với thế cuồng bạo như gặp phải kẻ địch, không thể tiến thêm bước nào được nữa.

“Hừm!”

Chí thu hồi Chủy diệt không về, hắn kinh ngạc nhìn Khương Thành vừa bước vào đấu trường.

“Ngươi cũng lĩnh ngộ được ý niệm rồi?”

Chẳng trách hắn lại ngạc nhiên.

Bởi vì dưới sự gia trì của hào quang “bản ngã”, đòn tấn công của Thành ca lẽ ra không có tác dụng với hắn, thậm chí không thể chạm vào một góc của hắn mới phải.

Bây giờ Khương Thành có thể tác động trực tiếp, có nghĩa là hắn cũng đã đạt đến cái trình độ này.

Thành ca nhẹ nhàng vuốt ve kiếm xương, nhàn nhạt cười nói: “Lúc trước chẳng có đối thủ nào cân sức, vẫn luôn lười thi triển cái kỹ năng này mà thôi.”

Cái vẻ làm màu của hắn, thật là làm Tiên Mẫu cạn ngôn.

Đừng nghĩ rằng chỉ vì bây giờ ngươi nói như thể bản thân là một “cao thủ ý niệm”, thì có thể xóa bỏ cái sự thiếu hiểu biết trước đây của ngươi với lĩnh vực này.

Nhưng mà, nàng biết chân tướng sự thật, những người khác thì không.

Chứng kiến Khương chưởng môn cuối cùng cũng xuất hiện ra sân, hơn nữa còn thể hiện năng lực của “bản ngã” có thể đánh ngang kẻ địch, mọi người có mặt ở đó reo hò như sấm rền.

“Khương minh chủ uy vũ!”

“Vừa xuất hiện đã làm tên đại ma đầu kia phải kinh ngạc!”

“Ta biết ngay là phải dựa vào hắn mà.”

“Đúng vậy, người khác vẫn chưa đủ trình.”

Thu Vũ Tuyền, người vừa rồi vẫn là niềm hy vọng của mọi người, ngay lập tức đã mất đi sự ưu ái của ánh đèn sân khấu.

Thành ca bày tỏ sự hài lòng với cái kết quả này.

Hắn đã tạm thời làm dịu đi hai luồng sức mạnh đối địch trong cơ thể, vốn dĩ hắn có thể vào trận cách đây vài phút.

Nhưng hắn cứ thích không.

Cố ý đợi cho đến khi Thu Vũ Tuyền hoàn toàn không ổn, rồi mới hoành tráng xuất hiện.

Sau khi có hào quang làm màu, hắn cũng có một vào cảm ngộ, thời cơ vua làm màu vào không nên quá sớm.

Đối phương vẫn chưa có dấu hiệu thất bại mà bản thân liền lao vào can thiệp, chẳng những không được cảm kích mà còn bị đám người vây xem coi là cướp công lao.

“Được rồi, ngươi đã làm tốt lắm rồi.”

Hắn từ từ quay người lại, dùng tay trái vỗ nhẹ vào vai Thu Vũ Tuyền.

“Tuy không dành chiến thắng nhưng suy cho cùng thì ngươi cũng cố gắng rồi, tinh thần của ngươi rất đáng khen ngợi, không làm ta thất vọng.”

“Mọi việc bây giờ đều đã có ta, ngươi có thể yên tâm lui xuống được rồi.”

Thu Vũ Tuyền vốn có chuyện muốn nói với hắn, nhưng khi nàng nghe những lời làm màu của tên này, nàng chỉ muốn cười hờ hờ.

Người không biết rõ nội tình mà nghe ngươi nói những lời này, đôi khi còn tưởng ta là hậu bối mà ngươi hắn cử đến ấy chứ.

“Ngươi đừng làm ta thất vọng là được rồi.”

Nói xong nàng cũng chẳng lề rề gì, chỉ vụt đi một cái, rồi biến mất khỏi tầm nhận thức của mọi người.

Sau khi nàng rời đi, Khương Thành không lập tức tấn công Chí.

Ca đây hai tay cầm kiếm, cốt cách cao nhân phong độ ngời ngời.

“Ngươi mới đánh hai trận, ta có thể cho ngươi đủ thời gian để nghỉ ngơi cho đến khi nào ngươi cảm thấy có thể chiến với ta một trận.”

Đến thời khắc mấu chốt rồi mà thấy cái tên này còn bận rộn làm màu, Tiên Mẫu tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Thật làm người ta lo lắng như Thu Vũ Tuyền.

Không làm màu sẽ chết mất à?

Chí hơi ngẩn ra một chút, rồi đột nhiên hắn phá lên cười.

“Được thôi, vậy ta nhận phần ân tình này của ngươi.”

Nói xong, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, hắn thật sự đang dần dần hồi phục.

Vừa rồi đánh nhau với Thu Vũ Tuyền, hắn thật ra cũng chẳng tiêu hao đi bao nhiêu, dù sao sức mạnh tích lũy của hắn cũng quá khủng bố, một phần trăm cũng không dùng hết.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không thấy mệt.

Chương 2666: Cuộc chiến của vua làm màu

Thời gian hồi phục của Chí không hề lâu, rất nhanh sau đó hắn đã tái xuất hiện với thần khí Chủy diệt không.

Khác với trận chiến với Thu Vũ Tuyền, ba thần khí khác cũng được trang bị cho lần này, điều này cho thấy tầm quan trọng của Thành ca.

Nhìn thấy thế mọi người xung quanh cảm thấy hơi ớn lạnh.

Tên đại ma đầu này vừa rồi không cần dùng đến thần khí mà đã có thể nhẹ nhàng đánh bại Lăng và Cẩn như vậy, với một cái đã đánh thắng Thu Vũ Tuyền, bây giờ hắn đã thả ra cả bốn cái, Khương chưởng môn có thể đánh lại nổi hắn không?

Chí không có dấu hiệu gì, huy động Chủy diệt không liền dốc toàn lực tấn công.

Việc truyền lực thanh dâng trào có thể so sánh với sự gia trì của đạo nguyên của Thiên Đạo, thần thông được bổ sung chưa từng thấy, về sức mạnh, nó thậm chí còn vượt qua cả khi hắn thi triển Kiếm đạo thập tứ trọng.

Những người có mặt không cảm nhận thấy nguy hiểm, bởi vì Chí kiểm soát sức mạnh một cách hoàn hảo, không hề ảnh hưởng đến bọn họ.

Nhưng đòn này đối diện với Loạn lưu hỗn độn giống như một ngọn lửa dưới cơn mưa lớn, giống như lục bình không có rễ không có nơi bám trước một cơn sóng lớn, nó bị xóa sạch.

Trong suy nghĩ của bọn họ, đối mặt với đòn này, Khương Thành hoặc sẽ dùng lực trọc gia trì Kiếm đạo thập tam trọng, hoặc đơn giản là thi triển kiếm đạo hoàn hảo, nếu không thì sẽ không thể ngăn cản được hắn.

Còn về Thánh lực thứ hai, nó vẫn không có khả năng đối đầu với lực thanh cũng cùng thuộc hệ thống thanh khí, thế nào cũng bị đánh bại hoàn toàn.

Sau đó, bọn họ mới phát hiện bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được tâm tư của vị Khương chưởng môn này.

Đối mặt với đòn tấn công như vậy, Khương Thành vẫn hiên ngang ưỡn ngực ngẩng cao đầu đứng thẳng, tay phải cầm kiếm hướng xuống, cái phong thái thật là tiêu sái, phóng khoáng.

Thấy vị ca này vẫn còn còn đang trong cái tạo hình lõm như kia, Tiên Mẫu suýt nữa giận đến mức muốn ngất luôn.

Bây giờ không phải lúc để làm màu, ngươi có thể nghiêm túc hơn được không hả?

Nhưng đối mặt với trận chiến này, nàng căn bản không thể nhúng tay vào, chỉ có thể lo lắng quan sát mà thôi.

Ngay sau đó, nàng nhìn thấy một cảnh vô cùng phi lý.

Khi đòn tấn công tàn khốc hủy thiên diệt địa kia đánh trúng cách một trượng trước mặt hắn, Thành ca cuối cùng cũng vung cánh tay trái của mình về phía trước.

Tay áo bào vung vẩy, gió nhẹ thổi qua, tưởng chừng như không chút uy lực, nhưng lực thanh ngập trời bỗng nhiên tiêu tán.

Tất cả mọi người có mặt ở đó, bao gồm cả Chí, nhìn thấy mà chết lặng đến nỗi bọn họ quên mất là phải tiếp tục tấn công.

Bởi vì cảnh này quá vô lý.

Nếu Khương Thành dùng lực trọc khắp trời để đối kháng, dùng thế giới kiếm đạo, cho dù là thập tam trọng, hay nguyên thuật tam thiên trọng ngăn cản, thì cũng có thể hiểu được.

Vấn đề là hắn vừa rồi chỉ thản nhiên vẫy tay bừa một cái.

Qua loa sơ sài, nhẹ nhàng như xua muỗi trước mặt vậy.

Tùy tiện một chút thôi, đừng nói là Chí có thể đến loại có thể phá hủy vị diện kia, ngay cả công kích của chân tiên bình thường cũng không ngăn nổi?

Nhưng mà, sự thật đang bày ra trước mặt mọi người…

Thành ca từ từ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Vẫn may, vẫn may, hào quang làm màu của ta đã thực sự phát huy tác dụng rồi.

Vừa rồi trông hắn có vẻ không phát ra chút lực nào, nhưng thực ra, hào quang làm màu đã bắt đầu hoạt động dưới sự gia

trì của tất cả đạo hành của hắn.

Hiệu quả của hào quang này cũng rất trực tiếp, chính là có thể làm cho hắn ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể làm màu thành công nhất có thể.

Nhưng mà, nếu hào quang của kẻ địch quá mạnh, sự đối đầu ở tầng ý niệm sẽ thất bại, hào quang làm màu bị phá hủy, thì làm màu cũng sẽ thất bại.

Thu Vũ Tuyền chiến đấu lúc nãy, Thành ca xem cũng thực để tâm.

Lúc đó, Chí chiến đấu với thế giới Kiếm đạo thập tứ trọng, kết quả lại bị hào quang "kiếm vô địch" của nàng đánh bật lại, thậm chí còn phá hủy luôn kiếm của đối thủ.

Bất giác làm mọi người ở đó sốc luôn.

Thành ca cảm thấy bản thân muốn giành lại sự nổi trội thì phải làm chuyện có hiệu quả còn chấn động hơn của nàng.

Thu Vũ Tuyền ngươi còn phải vung kiếm để chặn lại đồn tấn công, vậy thì ta dùng tay không là được rồi.

So sánh kiểu này thấy ngay sự chênh lệch rồi!

"Ngươi vẫn nên thể hiện chút bản lĩnh đi, đừng dùng cái chiêu hạ đẳng cấp thấp này để thử nghiệm tiên nhân cấp cao."

Thấp? Chiêu hạ đẳng?

Ngươi gọi hành động vừa rồi là tấn công cấp thấp?

Đám người vì quá sốc bỗng mà đang rất muốn nói, nhất thời lại không nói nên lời.

Chỉ có thể quỳ gối trước vua làm màu.

Ngay cả Chí cũng bị đả động đến.

"Có thể cho ta biết hào quang của ngươi là gì không?"

Khương Thành chưa bao giờ biết khiêm tốn là gì, cũng không ngại nói cho đối phương biết, nhưng lời đến gần miệng thì lại nuốt về.

Kiểu chuyện như làm màu này thì chỉ bản thân biết là được rồi.

Nói ra một cách rõ ràng khó tránh sẽ hạ thấp thân phận.

Cho nên lời đến miệng thì hắn thay đổi ý, tiếp tục làm màu.

“So với việc ta chủ động nói ra, tự ngươi cảm nhận không phải tốt hơn sao? Chỉ cần thực lực của ngươi đủ trình, hẳn là ngươi có thể nhìn ra được.”

Lời này ngụ ý rằng nếu ngươi không thể cảm nhận được nó, thì trình của ngươi còn kém lắm.

Chí đáng thương lại không biết rằng cho dù có cho hắn 10.000 cơ hội cũng không đoán được cái chủ vớ vẩn của hào quang này.

Hắn gật đầu như đúng rồi.

“Cũng có lý, vậy thì tiếp tục đi.”

Hai người lại đánh nhau, lần này Khương Thành rốt cục cũng đánh nghiêm túc.

Dùng hào quang giải quyết trận chiến đương nhiên là đỡ nhọc công, lạ còn gây sốc nữa, nhưng khi hiệu quả làm màu có tác dụng thì lượng tiêu hao cũng sẽ rất nhiều.

Đặc biệt là khi thực lực của đối thủ quá mạnh, dẫn đến độ khó làm màu cũng lớn hơn.

Hắn vẫn cái kiểu như cũ, lực trọc gia trì kiếm đạo thập tam trọng.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, thế giới kiếm đạo tan tành trong đối đầu với đối phương.

Một mặt, lại là bởi vì bản thân kiếm đạo thập tam trọng không đủ xịn, mặt khác, là vì lực trọc của hắn không bằng lực thanh của đối phương.

Trong những năm gần đây, thứ thế giới ngoại thể của Thành ca cung cấp chỉ là Thánh lực thứ hai.

Đó đều là của hệ thống thanh khí.

Còn về lực trọc, chủ yếu là do khí trọc trong Loạn lưu hỗn độn.

Mặc dù nó cũng đang được cải thiện, nhưng sức mạnh lực thanh của Chí đang được cải thiện ngày càng nhanh hơn.

Suy cho cùng thì Chí đã trực tiếp nuốt chửng căn nguyên thế giới, đồng thời biến một phần lớn trong đó thành lực thanh.

Có một sự chênh lệch nhất định trong việc tích lũy sức mạnh của cả hai, dẫn đến khoảng cách về hiệu quả chiến đấu.

Nhưng điều này không có nghĩa là "đạo hành" của Khương Thành kém hơn của Chí, hẵn còn có một nửa tu vi vẫn đang ở thế giới nội thể.

Rất nhanh sau đó, vị ca này này đã dùng Thánh lực thứ hai.

Vừa vào trận chính là linh ý mà Chí giỏi nhất.

Chí là Thiên thần của kỷ nguyên thứ nhất, cái hệ thống này thậm chí còn có thể được coi là do hắn truyền lại.

Chỉ là bây giờ đối mặt với Khương Thành, hắn không chiếm được bao nhiêu ưu thế.

Khi linh ý của hai người xung đột, Thành ca càng hung hăng hơn, thậm chí còn tác động đến các đòn tấn công bằng đoản đao phía ngoài của hắn nhiều lần.

Điều này lại lần nữa khiến Chí cảm thấy ngạc nhiên.

Phải biết rằng, hắn là người đã nuốt trọn Thiên Đạo, đương nhiên là cũng bao hàm cả ý chí Thiên Đạo, lúc này đây hắn ý thức được sức mạnh của đối thủ có thể nói là trước nay chưa từng có.

Ai mà biết được linh ý của Khương Thành là vô biên vô tận, sâu không thấy đáy.

Mà khi hắn đang tập trung tinh thần đấu lại linh ý, hắn lại đột nhiên có cảm giác trống rỗng.

Hóa ra là Thành ca đột nhiên thay đổi Thánh lực thứ hai từ linh ý biến thành lực quy tắc, trong khoảng cách gần nhất liền phát động một lần nguyên thuật tam thiên trọng về phía hắn.

Một đòn nguyên thuật này không có bất kì dấu hiệu nào, làm Chí trở tay không kịp, đành phải liên tục lùi lại phía sau.

Nếu không phải Hộ Tâm Kính kịp thời phát huy tác dụng phòng ngự kèm phản đòn, chỉ sợ hắn đã bị thương rồi.

Sau khi chặn đòn đó, Chí vội vàng đặt một kết giới lực thanh xung quanh cơ thể mình.

“Thật không thể tin được.”

Hắn không khỏi thán phục.

“Sức mạnh này của ngươi vậy mà lại có thể tùy ý biến hóa, mặc dù không bằng thanh trọc nhị khí, nhưng cũng không hoàn toàn kém với căn nguyên thế giới, chẳng trách ngươi có thể chống đỡ một vị diện đủ để bảo vệ bọn chúng.”

Chương 2667: Khương Thành dốc toàn lực

Mặc dù Chí cực kỳ thông thạo các loại hệ thống tu luyện khác nhau, có thể được coi như là sự tồn tại giống như bách khoa toàn thư, nhưng hắn vẫn rất khó để thích ứng với Thánh lực thứ hai biến hóa khôn lường của Thành ca.

Mà cách hắn chọn để đối phó với nó, chính là từ bỏ mấy thứ không thiết thực, dốc toàn lực thi triển lực thanh.

Cho dù ngươi dùng linh ý, hồn lực hay là quy tắc, ta sẽ dùng lực thanh để chống lại tất cả là được rồi.

Dù sao đi nữa thì những sức mạnh đó của ngươi đều là sức mạnh chi nhánh thuộc hệ thống lực thanh khí, rồi sẽ bị lực thanh của ta khắc chế hoàn toàn.

Sau khi hình thành và xác định cái ý nghĩ này, hắn nhanh chóng đảo ngược cục diện bất lợi vừa rồi.

Thành ca rất nhanh liền phát hiện ra, bản thân dù thế nào đi chăng nữa cũng khó có thể đánh xuyên thủng tầng kết giới lực thanh vô biên vô bờ kìa.

Lực trọc không đủ dùng, thánh lực thứ hai không cao cấp bằng lực thanh.

Ngay cả khi hắn cố gắng hết sức, vẫn rất khó để xuyên thủng hàng phòng ngự của đối phương.

Ngược lại, các đợt tấn công của Chí ngày càng khốc liệt hơn tạo thành mối uy hiếp ngày càng lớn hơn.

Hào quang làm màu của hắn có thể hoạt động có hiệu quả, thì hào quang bản ngã của Chí cũng có thể như vậy.

Dưới sự gia trì của "bản ngã", Khương Thành mấy lần tấn công đều thất bại, thậm chí còn bị Chí hấp thụ ngược lại.

Điều này làm cho tình hình vốn đã bất lợi cho hắn càng trở nên tồi tệ hơn.

Mà sự tồn tại của bốn thần khí thậm chí còn phá vỡ sự cân bằng.

Chủy diệt không là bất khả chiến bại, nhiều lần xé rách tuyến phòng ngự của lực trọc.

Trượng hóa vật lại cứ xóa sạch các đợt tấn công của Thành ca, hoặc dịch chuyển chúng sang một bên.

Còn về cái mũ quan và Hộ Tâm kính kia, vì Chí không hề bị tấn công nên chúng thậm chí còn không có đất dụng võ nữa kìa.

Thứ mà Thành ca sử dụng lại chỉ là một thanh kiếm xương mà thôi.

Tình huống không mấy tốt đẹp này dần dần bị những tiên nhân phía sau chú ý thấy.

Thế nên, ngọn lửa hy vọng mà mọi người vừa thắp lên lại lần nữa ám xịt, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt bọn họ.

Minh Đồng rất lo lắng nói: "Như vậy không ổn chút nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, Khương tiên tri có thể sẽ thua mất."

Trên mặt Minh Tổ không có lấy một chút ý cười, chỉ có lo lắng.

"Đúng vậy, Chí lần này rõ ràng là có chuẩn bị mà tới, hắn có cái tự tin nắm chắc phần thắng."

"Người này tính toán vô số năm rồi, Khương minh chủ chuẩn bị có chút không đủ."

So với bọn họ, đệ tử Phi Tiên môn vẫn tràn đầy lòng tin như cũ.

"Đây không phải là lần đầu tiên Khương chưởng môn gặp phải tình huống bất lợi như vậy, chẳng phải lần nào cũng đều thuận

lợi lật ngược tình thế hay sao?”

“Đúng đúng đúng, hắn thường xuyên xoay ngược tình thế lại mỗi khi chúng ta tưởng rằng hắn sẽ bị giết, lần này nhất định cũng không ngoại lệ.”

So với bọn họ, bản thân Thành ca ngược không có tự tin lắm.

Trước đây hệ thống bảo vệ hắn, nhưng bây giờ đối mặt với Chí, kẻ địch có cái trình độ đến cỡ này, hệ thống cũng hơi không đủ trình rồi.

Hơn nữa, Chí sớm đã biết đến sự tồn tại của hệ thống rồi…

“Cứ tiếp tục như thế này không ổn xíu nào.”

Hắn cảm thấy mình phải thực hiện một số thay đổi.

Thế nên, hắn vung kiếm rồi rút lui ra khỏi vòng chiến đấu.

Chí biết rõ hắn không phải là một người trốn tránh cuộc chiến, hắn đang định hỏi có chuyện gì, thì Thành ca đã mở miệng trước.

“Được rồi, màn dạo đầu đến đây là hết, chúng ta đã kiểm tra nhau khá nhiều rồi.”

“Kế tiếp đây nên nghiêm túc hơn chút, dùng toàn lực chiến đấu!”

Nghe vậy, vô số sinh linh phía sau sững sờ, sau đó hét hò ồ lên vui mừng.

“Được! Ta đã biết Khương minh chỉ không đơn giản như vậy.”

“Hóa ra vừa rồi hắn không dùng hết sức à!”

“Xem xem cái gì mà tuyệt đỉnh cao thủ, vừa rồi đánh nhau chẳng qua lại là dạo đầu mà thôi, cũng quá lợi hại rồi đó!”

Mọi sự lo lắng ban đầu của mọi người cứ thế bị cuốn trôi đi hết, thay vào đó là sự mong đợi và phấn khích.

Nhưng mà, Tiên Mẫu không thể lạc quan được như bọn họ.

Là người đại diện Thiên Đạo ở thế giới ngoại thể của Khương Thành, mặc dù nàng không biết rõ một số kỹ năng cụ thể, nhưng nàng biết độ sâu đạo hành của Khương Thành.

Vừa rồi tuyệt đối là hắn đã đánh hết sức, nào có cái gì mà thăm dò nhau?

Tên này không phải là bị đánh đến ngơ rồi chứ, bắt đầu nói nhảm?

Đương nhiên, Khương Thành không phải nói nhảm, chỉ là hắn lại bắt đầu tiết tấu làm màu thôi, tận lực thi triển hào quang của bản thân mà thôi.

Nguyên thuật tam thiên trọng của Thánh lực thứ hai cũng không thể xuyên thủng hàng phòng ngự của đối thủ, mà lực trọc trình không cao bằng lực thanh của đối thủ, thông qua các phương thức chiến đấu thông thường, là không thể giành chiến thắng được.

Tất cả những gì còn lại là Kiếm đạo hoàn mỹ và hào quang làm màu.

Cái giá phải trả của Kiếm đạo hoàn mỹ quá đắt, chứ đến giây phút cuối cùng hắn sẽ không dùng nó.

Vì vậy, lựa chọn duy nhất còn lại chính là hào quang làm màu - dùng làm màu để cưỡng chế thay đổi cục diện.

Hiện tại hắn có chút hối hận, nếu như thời gian bản thân có thể hấp thu Loạn lưu hỗn độn lâu hơn, làm cho lực trọc trở nên mạnh mẽ hơn, có lẽ kết quả của bây giờ sẽ khác?

Xét cho cùng, lực thanh của Chí đến từ việc nuốt chửng căn nguyên thế giới, vậy nên dù sao thì vẫn có giới hạn trên.

Với cái suy nghĩ này trong đầu, tay trái hắn giơ thanh kiếm Đế kiếm siêu phàm, rồi dùng Thánh lực thứ hai phát động đòn tấn công Kiếm đạo thập tam trọng.

Chí vẫn không biết tác dụng thực sự của hào quang của hắn là gì, nên mới có chút không lí giải được.

“Đây là đòn tấn công toàn lực của ngươi?”

Thế giới kiếm đạo được gia trì bởi Thánh lực thứ hai không tốt bằng thế giới được gia trì bởi lực trọc.

Vốn còn tưởng rằng Khương Thành giấu một chiêu đại cấp cỡ nào, kết quả lại là dựa vào cái này?

“Cái dáng vẻ ngươi có vẻ rất thất vọng?”

Khi Thành ca mở miệng, Chí không do dự chút nào, một lần nữa gia trì Chủy diệt không bằng lực thanh, đó là một đòn phản công với thế nghiền nát thế giới kiếm đạo kia.

Loạn lưu hỗn độn ở mọi phía một lần nữa bị cuốn đi, hai "con rồng khổng lồ" có thể hủy diệt mọi thứ lại va chạm vào nhau một cách dữ dội.

Cảnh tượng này giống như một cuộc đối đầu giữa hai thế giới, ngay lập tức thấy được sự thay đổi thiên biến vạn hóa.

Lực thanh thế như chẻ tre trong vài giây ngắn ngủi, thế giới kiếm đạo vốn phải bị nó phá hủy dễ dàng đột nhiên lại mở rộng rồi thâu tóm cả nó vào trong.

Con "rồng khổng lồ" mà lực thanh hóa thành liên tục lao qua trái xông qua phải, nhưng không thể bật ra.

"Làm sao có thể như vậy?"

Chí hoàn toàn không thể hiểu được cái chuyện kiểu này.

Cấp độ sức mạnh của bản thân, cùng với độ mạnh của sức mạnh, đều ở đẳng cấp trên thế giới kiếm đạo của Khương Thành, làm sao lại có thể bị áp chế?

Đám người Tiên Mẫu, Minh Tổ và Bạch Vô Khải ở phía sau cùng hết sức kinh ngạc.

Thật ra bản thân Khương Thành cũng không thể giải thích được.

Bởi vì đây là những gì hào quang làm màu đã làm giúp hắn.

Chỉ cần hào quang giành được chiến thắng, vậy thì thế giới kiếm đạo mà hắn thi triển có yếu đến đâu, vẫn có thể áp chế kẻ địch, cưỡng chế giúp hắn làm màu thành công.

Ý niệm giao chiến vốn đã không có đạo lý mà nói nữa, đặc biệt là bản thân ý niệm của Khương Thành đã cực kỳ đặc biệt.

Cũng vào lúc này, lực trọc của Thành ca thông qua thanh kiếm xương trong tay phải của mình, lại một lần nữa phát động Kiếm đạo thập tam trọng.

Phần lớn lực thanh của Chí bị mắc kẹt trong thế giới kiếm đạo, lúc này không còn sức mạnh nào để ngăn chặn đòn tấn công của lực trọc.

Bùm!

Trong tiếng nổ cực lớn, lực trọc tác động mạnh vào cơ thể của Chí.

Lúc này, Hộ Tâm kính phát ra ánh sáng chói lóa không gì sánh được, mũ quan càng vang lên ùng ùng, toát ra một sức mê hoặc kỳ diệu.

Bởi vì tất cả chúng đều cảm nhận được đòn chí mạng đến vật chủ.

Sau khi khói bụi mù mịt của đòn này lắng xuống, Chí đã không còn ở đó nữa.

Hai món thần khí Hộ Tâm kính và mũ quan của hắn mờ nhạt dần, nhưng không hề bị hư hại gì.

Khương Thành cầm hai thanh kiếm, cả hai thế giới kiếm đạo đều đã tan biến.

Nhưng không ai lúc này lại nghĩ rằng hắn không có hy vọng chiến thắng nữa.

Bởi vì sắc mặt của Chí trở nên vô cùng nhụt chí, hiển nhiên đòn đánh vừa rồi của Khương Thành đã khiến hắn bị thương khá nặng.

“Thế nào? Bây giờ còn thất vọng nữa không?”

Chương 2668: Một chiếc lông vũ

Lần này xem như Chí đã hoàn toàn bị lòe.

Bây giờ hắn cũng bắt đầu suy đoán, chẳng lẽ lý niệm của Khương Thành là kỳ tích?

Bất kể ban đầu phất tay áo phòng ngự hay lúc tấn công bằng thánh lực thứ hai, tất cả đều là chuyện không thể xảy ra.

Không hề liên quan đến thực lực, nội tình, kỹ xảo chiến đấu.

Lấy nhận thức của hắn về tu luyện cũng không thể giải thích được tại sao lại như vậy.

Lời giải thích duy nhất chính là kỳ tích.

Mà những tiên nhân vây xem phía sau phát ra tiếng hoan hô như sấm dậy.

“Đây là thực lực của Khương chưởng môn khi dùng hết sức ứng phó sao?”

“Ôi đệt, thế mà lại đả thương được đối phương?”

“Vừa rồi Thu Vũ Tuyền cũng không làm được.”

“Ngươi nói cái gì thế? Thu Vũ Tuyền sao có thể đánh đồng với Khương minh chủ?”

“Thật không ngờ, trước đó chiến đấu kịch liệt như vậy lại chỉ là thăm dò…”

Nhất thời, mọi người cũng bị Thành ca lừa, cho rằng trước đó hắn rơi xuống hạ phong là vì không dùng hết sức.

“Bây giờ Khương chưởng môn chiến hết mình, nắm chắc phần thắng rồi.”

“Đúng vậy.”

“Kết cục bại vong của đại ma đầu kia sắp tới.”

Ngay cả Tiên Mẫu cũng không khỏi thay đổi suy đoán của mình.

Trang bị tứ thần khí, thanh lực phát động toàn bộ, chắc không còn bài tẩy gì nữa.

Nếu Khương Thành còn tiếp tục áp chế hắn như vừa rồi, trận chiến này đúng là nắm chắc phần thắng trong tay.

Song nàng nhanh chóng phát hiện, mình suy nghĩ hơi lạc quan quá.

Sau một kiếm vừa rồi, ưu thế mà Khương Thành vừa chiếm được dần nghịch chuyển.

Hào quang của hắn không thể làm màu vô hạn, chút kỳ tích vừa rồi có thể hù được Chí thật sự là độ khó quá lớn, có thể tưởng tượng được tiêu hao nhiều đến mức nào.

Muốn tiếp tục không khỏi làm khó hắn.

Mà không dùng hào quang làm màu, tất nhiên hắn không chiếm ưu thế gì.

“Xem ra chỉ đành sử dụng kiếm đạo hoàn mỹ.”

Hắn giơ cao cốt kiếm, thiêu đốt trọc lực, đồng thời cũng mở ra hào quang làm màu.

“Ngươi thể hiện xong chưa, đây là tất cả thực lực của ngươi?”

Chí sững sờ, không rõ vì sao hắn lại hỏi như vậy.

Song vẫn gật đầu.

“Đúng vậy.”

Thế giới kiếm đạo hoàn mỹ của Khương Thành dần thành hình, một khoảng mờ mịt.

“Vậy là không thể đem lại cho ta nhiều sự ngạc nhiên hơn à?”

Hắn tiếc nuối thở dài.

“Đã thế thì kết thúc thôi. Dù sao cũng chơi với ngươi đủ rồi.”

Vừa dứt lời, mọi người không biết nên nói gì cho phải.

Lão huynh, người ngươi đối mặt là đại ma đầu cắn nuốt Nguyên Tiên giới, cường giả siêu cấp chưa nay chưa từng có đấy.

Lại còn ghét bỏ dối phương phát huy chưa đủ trình, không mang lại cho ngươi được nhiều sự ngạc nhiên?

Không biết còn tưởng ngươi đang chỉ giáo vãn bối cơ.

Trước đó Chí đã cảm thấy mình bị coi nhẹ, giờ mới phát hiện không phải, hắn là bị coi thường.

Nhưng kết hợp với hai lần kỳ tích trước của Khương Thành, không ai dám coi là hắn đang khoác lác.

Kiếm đạo hoàn mỹ vừa hình thành, muôn tiếng động giữa thiên địa đều im bặt.

Dưới sự phụ gia của trọc lực, thế giới kiếm đạo vốn lộng lẫy lóa mắt trở nên nặng nề vô cùng.

Mà thanh lực ngăn cản nó thật sự chẳng có sức chống cự gì.

Thế giới kiếm đạo lan đến đâu, mọi vật đều trực tiếp hóa hư vô.

Chí nhanh chóng huy động chủy diệt không và trượng hóa vật, cố sức phá giải công kích chí mạng trước mắt.

Hai món thần khí đúng là diệu dụng vô song, chủy diệt không cắt ra thế giới kiếm đạo, trượng hóa vật cũng xóa đi một phần trọc lực.

Nhưng chỉ đến thế mà thôi.

Kiếm đạo hoàn mỹ không dễ dàng tan vỡ như vậy.

Nó vẫn mang theo khí phách một đi không trở lại, tiếp tục tiến về mục tiêu phía trước, không thể ngăn cản, cũng không thể né tránh.

Cuối cùng, cả người Chí bị bao phủ vào phạm vi công kích.

Trái tim mọi người nhấc lên tận cổ, thậm chí không dám thở mạnh.

Một kích này lại vượt ngoài tầm nhận thức của họ.

Có lẽ… thật sự có thể chém chết ma đầu kia?

Thân ở thế giới kiếm đạo, Chí có thể cảm nhận được tương lai sắp hóa thành hư vô vĩnh viễn.

Sau khi trọc lực hóa thành kiếm đạo hoàn mỹ, thanh lực của hắn có thâm hậu đến đâu cũng dễ dàng sụp đổ, không thể chống đỡ nổi công kích của Khương Thành.

Song cũng may trừ túi kỹ năng như bách khoa toàn thư ra, hắn còn có tứ thần khí.

Đối mặt với uy hiếp trí mạng, tứ thần khí đồng thời phát ra quang mang chói mắt, hầu như vận chuyển tới cực hạn.

Chủy diệt không không ngừng cắt ra, Trượng Hóa Vật không ngừng xóa đi, hộ tâm kính không ngừng ngăn cản và dội ngược, đầu quán làm nhạt khí tức hư vô kia đi từng chút một.

Mà bản thân Chí cũng đang cố gắng thúc giục hào quang Bản Ngã, tìm kiếm cơ hội thoát khỏi lần công kích này.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng thế giới kiếm đạo cũng dừng chuyển động.

Thành ca lập tức suy yếu, sức chiến đấu giảm xuống còn không đến một phần mười.

Cũng may vẫn còn thánh lực thứ hai, hắn còn có thể duy trì sự tỉnh táo.

“Ma đầu kia đâu?”

“Giết chết Chí rồi à?”

“Chắc là… chết rồi?”

“Đúng vậy, tứ thần khí cũng biến mất.”

Thanh âm huyên náo vang lên từ bốn phương tám hướng, có sung sướng, có mừng rỡ, cũng có lo lắng bất an.

Chí và tứ thần khí của hắn đã biến mất.”

Minh chứng cho điều gì?

Ngay cả cao thủ hàng đầu như Kỷ Linh Hàm và Hồn Tổ cũng không nhìn ra kết quả.

Người duy nhất có thể cho họ câu trả lời chỉ có Tiên Mẫu.

“Thất bại trong gang tấc.”

Viên ngọc trắng ngần hơi lóe sáng, phát ra tiếng thở dài sâu kín.

“Một kiếm vừa rồi đã uy hiếp đến tính mạng của Chí nhưng tứ thần khí quá nghịch thiên, thậm chí ngay cả kiếm đạo hoàn mỹ được phụ gia trọc lực cũng không thể phá hủy chúng.”

“Chúng chống đỡ đến cuối cùng, giúp Chí kéo dài đến thời khắc nhìn thấy đường sống.”

“Hắn lợi dụng Bản Ngã, cuối cùng thoát khỏi sự cắn giết của kiếm đạo hoàn mỹ, thật sự quá đáng tiếc.”

Đương nhiên nàng mong Khương Thành có thể băm thây Chí thành trăm ngàn mảnh.

Mà nghe được lời bình của nàng, mọi người đều thở dài thườn thượt.

Một khi Chí chưa bị tiêu diệt, không ai có thể yên tâm được.

Nhưng Khương Thành cũng không thất vọng.

Kinh qua trận chiến này, hắn càng có lòng tin tất thắng.

“Căn nguyên thế giới hắn cắn nuốt là có hạn, mà hắn không thể trực tiếp hấp thu dòng chảy hỗn độn.”

“Chỉ cần kéo dài đủ thời gian, sớm muộn gì thực lực của ta cũng nghiền ép hắn.”

Khương Thành chậm rãi bay tới vị trí vừa rồi đánh giết Chí, đưa tay về phía trước, một chiếc lông vũ gần như trong suốt từ từ rơi xuống lòng bàn tay hắn.

“Cái gì đây?”

“Lẽ nào hắn là điểu nhân trong truyền thuyết, sẽ rớt lông?”

Khương Thành chỉ nói đùa mà thôi, thực tế tất nhiên không phải.

Song không đợi hắn cảm thụ, chiếc lông vũ như băng tan khi gặp lửa, dần biến mất trong lòng bàn tay của hắn.

“Hửm?”

Đương nhiên Thành ca sẽ không khinh suất như vậy, ngộ nhỡ đây là thủ doạn mà Chí cố ý để lại thì sao?

Nhưng hắn cảm nhận thật kỹ, trừ có một chút khí tức thanh lực thuần túy ra, chiếc lông vũ đã tiến vào thế giới trong cơ thể hắn không có gì bất thường cả.

Không ẩn chứa kịch độc, cũng không có ý thức của đối phương, hoàn toàn chính là vật vô chủ, hơn nữa cũng không tồn tại sự bài xích gì với thế giới bên trong của hắn.

Hắn ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu.

“Mà thôi, coi như chiến lợi phẩm đi.”

Chương 2669: Hạt giống thanh khí

Trận chiến này không thể giết chết Chí, Khương Thành chỉ đành tiếp tục thả thế giới trong cơ thể ra.

Dù sao những người khác không có nơi cư trú sẽ nhanh chóng trở nên suy yếu.

Tiên Mẫu và A Linh lại bận rộn.

Rất nhanh, thế giới bốn phân khu lại hình thành, chúng tiên nhân nhao nhao vào ở, tất cả tái diễn như lần trước.

Lần khiêu chiến này của Chí dường như chỉ là màn thăm dò dư thừa, không thể thay đổi bất cứ điều gì.

Song lần này sau khi kết thúc chiến đấu, Thành ca rõ ràng nghiêm túc hơn lần trước rất nhiều.

Trở lại dòng chảy hỗn độn, hắn bắt đầu chủ động hấp thu mà không phải bị động chờ đợi.

Nhị khí thanh trọc không ngừng tăng lên thực lực của hắn, cũng khiến hắn ngày càng có lòng tin với đại chiến trong tương lai.

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát thoi đưa, những năm tháng dài đằng đẵng lại trôi qua.

Đến một ngày kia, hắn chợt phát hiện khi dòng chảy hỗn độn va chạm vào mình, nó khồng hề tăng lên tu vi khí hải trọc lực của hắn.

“Gì thế này?”

Hắn phát hiện trọc khí tiến vào cơ thể sau khi đi một vòng thì bắt đầu tản ra ngoài.

“Sao ta không hấp thu được trọc khí nữa rồi?”

Hắn phản ứng lại rất nhanh.

“Chẳng lẽ vì lông vũ bị Chí động tay, hại tu vi của ta không thể tăng lên được?”

Hắn lập tức đưa lông vũ lấy ra khỏi thế giới trong cơ thể.

Nhưng kết quả vẫn như trước.

Lúc này Khương Thành mới xác định một sự thật, tu vi của hắn đã đến đỉnh phong của cảnh giới này.

Giống như Thánh Giả hạ giới, khi hắn đến đỉnh phong, tu vi sẽ không thể tăng lên nữa.

Vì đó chính là cực hạn mà Thánh Giả có thể đạt tới.

Trừ phi hắn có thể đột phá đến Chân Tiên, sức mạnh sản sinh biến chất, bằng không hấp thu nhiều linh khí hơn cũng sẽ không tiếp tục mở rộng khí hải linh lực.

Khương Thành không biết trên mình còn có cảnh giới cao hơn hay không, có lẽ có, hoặc có lẽ đây là điểm cuối.

Nói chung hắn đã ở đỉnh phong của cảnh giới hiện tại, không còn không gian để phát triển nữa.

“Hóa ra ta cũng có cực hạn.”

Hắn cứ nghĩ Chí đã kết thúc, còn mình có thể tiếp tục phát triển vô hạn.

Như vậy theo thời gian trôi qua, sớm muộn gì bản thân cũng bỏ xa đối phương.

Bây giờ mới phát hiện không phải như vậy.

Nhưng cũng may, trước mắt trọc lực của hắn đã tăng lên hơn ba lần so với đại chiến lần trước.

Trạng thái này đối mặt với Chí lần nữa hoàn toàn có thể ngang tài ngang sức.

Cộng thêm thánh lực thứ hai, dù không mở hào quang làm màu, hắn cũng sẽ không rơi xuống hạ phong.

Mà sau khi khí hải trọc lực được lấp đầy, hắn vẫn có thể hấp thu dòng chảy hỗn độn vì thánh lực thứ hai còn chưa đủ.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Một ngày nào đó, thế giới trong cơ thể hắn cũng mở rộng đến cực hạn.

“Xem ra sự tu luyện của ta nên kết thúc rồi.”

Hắn nhìn quanh thế giới bên trong, thấy được chiếc lông vũ lần nữa.

Trong lòng khẽ động, một ý tưởng chợt nảy ra.

“Chiếc lông vũ này tràn đầy thanh khí, nếu ta có thể lĩnh ngộ nó…”

Thánh lực thứ hai của hắn có một đặc điểm, đó chính là khả năng chuyển hóa thành bất cứ loại sức mạnh nào mà hắn nắm giữ.

“Nếu có thể chuyển hóa tất cả thánh lực thứ hai thành thanh lực thì chẳng phải ta sẽ trở thành đồng tu thanh trọc thật sự sao?”

“Thế thì vô địch rồi còn gì?”

Khương Thành không xác định thánh lực thứ hai có thể chuyển hóa thành thanh lực hay không, vì hình như thanh lực có đẳng cấp cao hơn thánh lực thứ hai.

Song sau khi suy nghĩ này nảy sinh, nó nhanh chóng lan tràn hệt như cỏ dại, làm thế nào cũng không đốt trụi được.

Hắn cấp thiết muốn thử một lần, xem có thể thực hiện hay không.

“Hai thứ đều thuộc hệ thống thanh khí, nếu có thể chuyển hóa xuống dưới thì chắc lên trên cũng được nhỉ?”

Ôm suy nghĩ này, hắn bắt đầu nghiên cứu tỉ mỉ chiếc lông vũ.

Hắn nhanh chóng chiếm được môt lượng lớn cảm ngộ liên quan đến thanh lực từ lông vũ, tuôn trào tựa như suối chảy.

“Ngộ tính bẩm sinh của ca đúng là không phải giả.”

“Xem ra trước đây thật sự đã ỷ lại vào hệ thống quá nhiều, cho nên quên mất khai phá tiềm lực của bản thân.”

Khương Thành vừa cảm ngộ vừa không khỏi tiếc nuối.

Ba ngày ngắn ngủi, hắn đã phân tích rõ ràng sức mạnh chứa trong chiếc lông vũ.

Sau đó bắt đầu thử thi triển thanh lực.

Quá trình này cũng vô cùng thuận lợi.

Ban đầu hắn chỉ biết điều khiển lông vũ nhưng rất nhanh đã có thể trực tiếp hấp thu thanh lực từ dòng chảy hỗn độn.

Mà thanh lực hấp thu được cũng không còn tồn tại quanh lông vũ.

Điều này khiến hắn không còn lo lắng gì nữa.

Nếu thanh lực sau đó mình lấy được còn xoay quanh lông vũ thì rất có thể là âm mưu của Chí, ví như lực lượng mà mình khổ cực hấp thu sẽ bị đối phương lấy mất, hoàn toàn là may áo cưới cho người khác.

“Cuối cùng cũng có thể thi triển thanh lực rồi.”

Nội tâm Khương Thành cực kỳ vui sướng, thậm chí hắn đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng hình ảnh đối chiến lần sau.

Đến lúc đó bản thân dùng trọc lực đánh ngang tay với Chí, rồi đột nhiên tung ra nguồn thanh lực không kém gì đối phương, thật là chấn động.

Nghĩ tới đây, hắn vội vã muốn chuyển hóa thánh lực thứ hai của mình thành thanh lực.

Nhưng bây giờ phần lớn thánh lực thứ hai của hắn đều ở ngoài cơ thể cấu tạo nên vị diện, không tiện thu hồi.

Cho nên Thành ca chỉ đành kiên trì đợi lần tiếp theo Chí đến.

Dường như nghe được tiếng lòng hắn, không bao lâu sau Chí đã lại xuất hiện.

Sau khi gọi Thành ca qua, Tiên Mẫu phát hiện Chí vẫn rất phong độ mà chờ đợi tại chỗ.

Vết thương lần trước của hắn đã khỏi hẳn, người ngoài không nhìn ra được khí tức nhưng giờ Khương Thành đã học được thanh lực, có thể cảm nhận rõ ràng đối phương đã mạnh hơn trước đó không ít.

“Căn nguyên thế giới của người đều chuyển hóa thành thanh lực rồi?”

Chí gật đầu.

“Còn ngươi? Có tiến bộ gì không? Nếu không có thì e rằng lần này ngươi sẽ phải thất bại.”

Thành ca suýt nữa bật cười.

Lão huynh, lần này ta đã chuẩn bị cho ngươi một món quà rất lớn đấy.

“Yên tâm đi, chắc chắn không để ngươi phải thất vọng.”

“Thật sao?”

Chí cười thích thú: “Vậy ta thật sự mỏi mắt mong chờ đấy.”

Dứt lời, Khương Thành bắt đầu thu thế giới bên ngoài cơ thể lại.

Vì đã có kinh nghiệm nên lần này thuận lợi hơn trước rất nhiều.

Các tiên nhân ở bốn phân khu lại bị bài xích ra ngoài, thấy hai người đứng đối mặt xa xa, tự nhiên hiểu rõ sắp xảy ra chuyện gì.

Cho nên mọi người đều không khỏi căng thẳng.

“Lần này Khương minh chủ có thắng được không?”

“Yên tâm đi, từ lúc Khương chưởng môn xuất đạo còn chưa thất bại bao giờ.”

“Lần này nhất định có thể giết chết ma đầu kia, giải quyết dứt điểm.”

Trong tiếng bàn tán ầm ĩ, Khương Thành bắt đầu quá trình chuyển hóa thánh lực thứ hai thành thanh lực.

Hắn nhanh chóng phát hiện chuyện này không thuận lợi như tưởng tượng.

Quả thật thánh lực thứ hai có thể chuyển hóa thành thanh lực nhưng độ khó rất cao.

Không thể lập tức chuyển hóa xong tất cả trong một lần mà cần tiến hành từ từ.

Theo ngày càng nhiều thanh lực xuất hiện, Khương Thành có thể nhận thấy rõ ràng sự thay đổi của bản thân.

Thế giới trong cơ thể hắn trở nên cường đại hơn, dường như đột nhiên nhảy vọt lên một đẳng cấp, không khỏi mở cờ trong bụng.

“Thậm chí ta có thể cảm nhận được cảnh giới của mình tăng lên lần nữa, đúng là tiến bộ thần tốc.”

Chương 2670: Hóa thành hỗn độn

Từ thánh lực thứ hai chuyển hóa thành thanh lực đúng là một lần thăng tiến trọng đại.

Giống như linh lực tiến hóa thành tiên lực, đây là một bước nhảy vọt về chất.

Mà trong quá trình hắn phát triển, Chí vẫn rất phong độ đứng tại chỗ, không ra tay, cũng không cắt ngang.

Điều này khiến Thành ca không khỏi thầm cảm khái, tuy tên này hủy diệt Nguyên Tiên giới, là đại ma đầu chân chính nhưng thật sự có lề lối.

Là người sở hữu thanh lực, chắc hắn cũng cảm nhận được sức mạnh biến hóa trong cơ thể mình.

Thời gian trôi qua từng chút một, mọi người ở đây đều đang chờ đợi.

Bao gồm cả Tiên Mẫu, mỗi người đều hiểu tiếp theo là trận đại chiến quyết định vận mệnh của họ.

Dần dần, Khương Thành cũng chuyển hóa phần thánh lực thứ hai cuối cùng thành thanh lực.

Hai lực thanh trọc đồng thời xuất hiện trong cơ thể hắn, hơn nữa cả hai đều lớn mạnh chưa từng thấy. Thậm chí hắn có cảm giác rằng bản thân tùy tiện ra tay là có thể dễ dàng phá hủy một vị diện cường đại như Nguyên Tiên giới trước kia.

Mà khi hai loại lực lượng này chính thức tiếp xúc, lập tức sinh ra phản ứng mãnh liệt.

Thanh lực và trọc lực thủy hỏa bất dung, tranh chấp với nhau không ai nhường ai, cả hai đều không chiếm thượng phong.

Khương Thành đã đoán trước hiện tượng này, hắn cũng không có gì lo lắng cả.

Đang định tách hai loại lực lượng ra, hắn chợt phát hiện tình huống phát triển hơi thiên lệch với dự kiến của mình.

Hắn không tách hai loại lực lượng ra được.

Sau phút chốc giao phong, thanh lực và trọc lực đột nhiên dung hòa với nhau.

Sau đó, chuyển biến theo một hướng quỷ dị - hỗn độn.

“Sao lại thế?”

Khương Thành trở tay không kịp.

Loại tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, cho nên ngoài ngẩn người ra hắn cũng không biết nên làm gì.

Rất nhanh, giữa thanh lực và trọc lực xuất hiện một bức tường kép.

Bức tường kép này hoàn toàn do hỗn độn tạo thành, hơn nữa càng đắp càng dày.

“Biến thành hỗn độn rốt cuộc là tốt hay xấu?”

“Đương nhiên không phải chuyện tốt.”

Thanh âm của Chí vang lên từ đằng xa.

Trong tất cả mọi người, hắn là người duy nhất thấy rõ tình huống của Khương Thành.

“Thanh lực và trọc lực vốn là thế như nước với lửa, hai thứ bài xích lẫn nhau. Nhưng thật không khéo, cơ thể ngươi lại đóng chặt chúng ở bên trong.”

Tron quá trình hai thứ này giao phong bị ép dung hợp với nhau, cuối cùng lại biến thành hỗn độn.”

Lời hắn khiến mọi người ở đây mơ hồ cảm thấy bất an, vì nghe ra được

Kỷ Linh Hàm không nhịn được hỏi: “Biến về hỗn độn thì sao?”

Trả lời nàng không phải Chí, mà là Tiên Mẫu.

“Hỗn độn là nguồn gốc chân chính của tất cả lực lượng, không có bất cứ thuộc tính gì, phi thần phi vật. Nó không phải hư vô, cũng không có nghĩa là tồn tại.”

Mọi người nghe mà ù ù cạc cạc, Lam Đề gấp giọng hỏi: “Rốt cuộc có ý gì?”

“Ý là hỗn độn không thuộc về lực lượng, không thể làm chỗ dựa cho sinh linh.”

Chí nhìn Khương Thành được bao phủ trong hào quang trắng lóa, ánh mắt toát lên vẻ cảm thông.

“Hắn mất đi sức mạnh, sẽ quay về nguồn gốc sơ khai, hóa thành một phần của hỗn độn.”

“Cái gì?”

Mọi người kinh hãi.

Mới vừa rồi, họ vẫn chờ Khương Thành chém giết Chí, giành được thắng lợi cuối cùng.

Kết quả còn chưa chiến đấu, Khương chưởng môn đã xong đời?

Đặc biệt là đám Kỷ Linh Hàm và Lam Đề, tất cả đều la lên thất thanh.

“Không!”

“Không thể nào!”

“Khương chưởng môn sẽ không sao cả!”

Các nàng muốn tiến lên nhưng hỗn độn trong cơ thể Thành ca ngày càng mạnh mẽ, sinh ra một lực đẩy to lớn, không ai có thể tiếp cận.

Mà những tiên nhân khác lại như cha chết mẹ chết, thất hồn lạc phách.

“Nếu Khương minh chủ biến thành hỗn độn thì chẳng phải chúng ta sẽ mất đi đất dung thân hay sao?”

“Phải làm sao đây?”

“Chúng ta xong đời rồi sao?”

Kịch biến kinh thiên này khiến Tiên Mẫu cũng chịu đả kích lớn lao nhưng cuối cùng nàng vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Trong mắt người ngoài, đây là do Khương Thành luyện công sai lầm, tẩu hỏa nhập ma cuối cùng bay màu nhưng trong mắt nàng, cả câu chuyện đều toát lên sự bất thường.

Mà chỗ bất thường chính là mùi âm mưu mà nàng quen thuộc nhất.

“Chuyện này là do ngươi sắp đặt đúng không?”

Chí thản nhiên gật đầu, không hề tỏ ra đắc ý.

“Là ta làm.”

Trước mặt mọi người, hắn nói ra chân tướng.

“Trận chiến lần trước, ta phát hiện sức mạnh của hắn có thể biến ảo tùy ý, lúc đó đã lập kế hoạch.”

“Khi bị kiếm đạo hoàn mỹ đánh trọng thương, ta cố tình để lại một hạt giống thanh lực, chờ Khương Thành nhặt nó, sau đó bắt rễ nảy mầm.”

“Hạt giống thanh lực? Là thứ năm xưa Vô Lăng từng sở hữu?”

“Đúng vậy.”

Chí nhìn Khương Thành, tỏ vẻ ngợi khen.

“Bản thân hạt giống không có gì không ổn, năm đó Vô Lặng dựa vào nó lĩnh ngộ ra chút thanh lực, như vì thiên phú có hạn, cuối cùng cả đời chỉ có chút thành tích, không làm nên chuyện lớn.”

“Nhưng Khương Thành thì khác.”

“Ngay trước mặt chúng ta, chỉ trong chốc lát mà thanh lực của hắn đã tăng lên đến trình độ không kém gì ta. Đây là thứ quái thai đáng sợ đến nhường nào?”

Nghe được hắn nói vậy, cuối cùng mọi người cũng biết toàn bộ quá trình.

Nhưng biết cũng vô dụng, bọn họ không thể thay đổi được gì. Bây giờ mỗi người đều khó bảo toàn tính mệnh.

Thật ra Thành ca có thể nghe được lời Chí nói.

Chính vì nghe được nên mới tức suýt chết.

Đù mé, vừa rồi còn nói ngươi có lề lối, đảo mắt đã chơi bẩn, đúng là khen nhầm.

Song bât giờ hắn cũng chẳng làm được gì.

Cả người sắp biến thành hỗn độn hoàn toàn.

Dưới trạng thái này, trong cơ thể hắn không có lực lượng khống chế được, giống như bị rút hết hoặc bị trát xi măng, động đậy cũng trở thành hy vọng xa vời.

Dần dần, ý thức của hắn bắt đầu tan rã, cũng không nghe được bất cứ âm thanh gì nữa.

Cảnh tượng cuối cùng mọi người thấy được là cường quang bùng nổ, không chỉ khiến họ bất giác nhắm chặt hai mắt, thậm chí ngay cả hồn hải cũng reo lên ông ông.

Khi tất cả lắng xuống, Khương Thành đã biến mất tại chỗ.

“Khương chưởng môn!”

“Không…”

“Thành ca!”

“Khương hiền giả!”

Những tiếng kêu gào thê lương hầu như đồng thời vang lên, đám Kỷ Linh Hàm, Lam Đề, Thương Linh, Lâm Ninh và Mâu Vũ lao tới.

Song đừng nói đến bóng dáng Khương Thành, ngay cả khí tức cũng hắn cũng không còn nữa.

Bầu không khí bi thương bao trùm lên tất cả.

Dù là các đệ tử Phi Tiên Môn tin tưởng Khương chưởng môn nhất, lần này cũng mất đi lòng tin.

Không dám chờ mong hắn trở lại một cách chói sáng như trước đây.

Mà họ không biết, lúc này Khương Thành vẫn sống sót nguyên vẹn.

Lúc ý thức tan rã, hắn vốn nên biến mất trên thế gian này, hóa thành một phần của hỗn độn như Chí mong muốn.

Nhưng Chí đã quên rằng, Khương Thành còn tồn tại một hào quang lý niêm.

Lý niệm bất diệt, đến hơi thở cuối cùng.

Mà trọc lực và thánh lực thứ hai là trụ cột của hào quang trước đây cũng bị chuyển thành hỗn độn.

Chương 2671: Lựa chọn của Chí

Trừ lý niệm, hệ thống của Thành ca cũng lặng lẽ khởi động.

Vì lần này kí chủ không được xem như tử vong, cho nên nó không vang lên âm thanh nhắc nhở nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Lúc này trong khoảng hỗn độn đột nhiên vang lên một giọng nữ.

“Gì thế này?”

“Mẹ ơi mẹ làm sao thế?”

A Hoàng tò mò ngồi dậy, tròng mắt đen láy đảo quanh, đánh giá bốn phía.

Mỗi lần Khương Thành thu hồi vị diện bên ngoài cơ thể, nàng đều sẽ cùng quay về thế giới bên trong.

Vừa rồi nàng đã trải qua toàn bộ quá trình thánh lực thứ hai biến thành thanh lực, sau đó chuyển thành hỗn độn.

Song nàng không hiểu tại sao lại như vậy.

Khương Thành không trả lời A Hoàng nhưng có một người khác đáp lại nàng.

"Ừm…"

Giọng nói của A Linh mỏng manh, gián đoạn.

Giữa hỗn độn bao quanh, thân hình nàng như ẩn như hiện, đã trở nên cực kỳ nhạt nhòa.

Chẳng bao lâu nữa, e rằng nàng sẽ bị hỗn độn biến về sơ khai, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Phát hiện có người khác, A Hoàng nhanh nhẹn sán lại. Khi thấy người kia là A Linh, nàng lập tức bĩu môi.

"Hóa ra là ngươi à?"

Nhìn trái nhìn phải một lúc, nàng không có ý định ra tay.

Đến tận lúc A Linh sắp biến mất hoàn toàn, A Hoàng mới đột nhiên đưa tay, thế mà gọi ra một gốc đại thụ che trời, sum suê tươi tốt.

Nếu bây giờ Khương Thành tỉnh táo, nhất định sẽ suy sụp.

Tiên thụ mà ca tìm kiếm, triệu hồi rất lâu, thậm chí cho rằng không thể lấy về được, không ngờ lại rơi vào tay ngươi?

Sao ngươi không sớm lấy ra?

Năm đó Khương Thành và tiên thụ ngộ đạo mất liên hệ hoàn toàn là vì đưa tiên thụ vào căn nguyên thế giới của Thiên Phong thạch.

Mà A Hoàng là vật cộng sinh của căn nguyên thế giới, thu lấy tiên thụ cũng không có gì lạ.

Tiên thụ rung lên, từng luồng kim quang tràn ra bên ngoài.

Hỗn độn quấn lấy A Linh như bị gió nhẹ phất qua, từ từ tản ra xung quanh.

Dần dần, bóng dáng nàng lại trở nên rõ ràng.

Đó là vì sau khi hỗn độn rời đi, căn nguyên là nàng mới thoát khỏi nguy hiểm bị sơ khai hóa.

Tiên thụ ngộ đạo tựa như một chiếc ô lớn, ngăn ra một khoảng địa giới an toàn cho nàng.

Thấy A Hoàng cổ linh tinh quái trước mặt, nàng không khỏi kinh ngạc.

“Thế mà ngươi lại cứu ta?”

A Hoàng hừ một tiếng.

“Không phải ta cứu ngươi đâu, chỉ là không muốn mất người chơi cùng ta.”

A Linh không để ý đến phát ngôn trẻ con của nàng mà quan sát kỹ tình huống xung quanh.

Ngoài phạm vi bao phủ của tiên thụ ngộ đạo là hỗn độn dường như vô biên vô tận.

Mà ở khu vực giáp ranh giới giữa tiên thụ và hỗn độn không thấy tranh đấu gì hết, hai thứ đều bình yên vô sự.

“Không ngờ tiên thụ này còn chống đỡ được cả hỗn độn!”

Nàng không muốn A Hoàng bỏ mặc mọi chuyện.

Là hóa thân của căn nguyên Huyền giới năm xưa, nàng từng nghe nói về tiên thụ ngộ đạo.

Trong mắt nàng, tiên thụ này chỉ là cơ duyên cứ cách một đoạn thời gian sẽ xuất hiện ở Trung Tiên giới thời đại Cổ Tiên giới mà thôi.

Ở nơi mà cảnh giới thấp nhất là Huyền Tiên Kim Tiên, cao nhất cũng chỉ đến Tiên Vương Chuẩn Đế, tiên thụ ngộ đạo có thể coi là thần vật.

Nhưng về sau chắc cũng chẳng hiếm lạ gì nữa.

Bây giờ nàng mới phát hiện bản thân đã đánh giá quá thấp chỗ thần ký của nó.

“Nếu thần vật này cao cấp như vậy thì vì sao trước kia không bị những kẻ khác âm mưu cướp đoạt?”

Đừng nói những kẻ có dã tâm ẩn nấp trong bóng tối nhiều năm như Chí, Di và Vô Lăng, chỉ riêng Tiên Mẫu cũng có cơ hội rất lớn.

Khi đó nàng chính là người thủ vệ Thiên Đạo của Cổ Tiên giới, một tay che trời.

Đối mặt với thần vật ngăn cản được cả hỗn độn, sao nàng có thể nhắm mắt làm ngơ?

Chẳng lẽ nàng còn không lấy được tiên thụ ngộ đạo?

“Có lẽ sau khi Khương đại ca nhận được nó, thần vật này đã xảy ra biến hóa?”

A Linh lắc đầu, không tiếp tục suy đoán nữa.

Nhìn hỗn độn xung quanh, gương mặt nàng toát lên vẻ lo âu.

“Bây giờ Khương đại ca thành ra thế này, cũng không biết còn có thể khôi phục hay không.”

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng nàng cũng có chút manh mối.

“Có lẽ cái cây này có thể giúp được hắn!”

Bên này Khương Thành không rõ sống chết, tình hình bên kia cũng trở nên phức tạp.

Mất đi thế giới bên ngoài cơ thể của Thành ca, mọi người đều không còn chỗ yên thân.

Kết cục tất thảy sinh linh tiêu vong hầu như ở ngay trước mắt, chỉ là phải trải qua một đoạn thời gian dài đằng đẵng mà thôi.

Mà đối mặt còn có một ma đầu lớn nhất trong lịch sử Nguyên Tiên giới.

Đối mặt với cục diện này, rất nhiều người hoàn toàn tuyệt vọng.

Có vài người căm hận trừng mắt, thậm chí muốn liều lĩnh xông lên cắn xé hắn.

Tuy thực tế họ không đụng được tới Chí nhưng nỗi căm hờn đằng sau sự tuyệt vọng không được phát tiết ra sẽ khiến họ càng thêm khó chịu.

Nhưng không đợi họ bày ra thái độ điên cuồng hơn, Chí đã có hành động.

Ở trước mắt bao người, xung quanh hắn nhanh chóng tràn ra từng mảng sơn xuyên, rừng rậm, ao hồ, sau đó vô số mảng lục địa và tinh thần lần lượt xuất hiện.

Một thế giới mênh mông bát ngát thành hình một cách thần kỳ.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng đã bị bao trùm.

Bọn họ trơ mắt nhìn cây cối, cỏ dại thành rừng bành trướng, nhìn chim thú bay lượn, chạy nhảy thành đàn.

Mà khiến họ khiếp sợ hơn cả là từng gốc tiên thảo linh dược đang nảy mầm cùng với tiên mạch kéo dài.

Đó là cảnh trí tạo ra từ khí Nguyên Tiên.

Họ từng sinh hoạt bên trong, lại bỡ ngỡ thật lâu.

Đến tận lúc này, nhìn thấy cảnh tượng đó lần nữa, rất nhiều người bất tri bất giác lệ nóng quanh tròng.

Họ run rẩy vươn tay, vuốt ve hư không. Có những người mấy máy môi, lại không thốt lên lời.

“Ôi…”

“Ta đang nằm mơ ư?”

“Chẳng lẽ ta đã chết, đây là ảo giác trước khi chết?”

“Không! Đây là thật!”

“Là khí Nguyên Tiên, là sức mạnh mà chúng ta từng quen thuộc nhất.”

“Trời ơi, chuyện gì xảy ra thế này?”

Kinh ngạc qua đi, rất nhiều người điên cuồng lao vụt về phía đại lục trước mặt và những ngôi sao xa xôi.

Bọn họ nhanh chóng phát hiện, thế giới này không chỉ có khí Nguyên Tiên, còn có ba ngàn căn nguyên quy tắc và Thiên Đạo soi sáng.

Trừ cấp bậc vị diện hơi thấp ra thì không có gì khác biệt với Nguyên Tiên giới trước kia.

Họ tham lam hít vào tiên khí, vội vã bắt đầu câu thông với những quy tắc quen thuộc đã từng, cảm giác như trở lại cố hương đầy ắp cõi lòng.

“Là thật, cuối cùng khí hải tiên lực của ta cũng được bổ sung!”

“Ta lại câu thông được với căn nguyên hỏa rồi, ha ha ha!”

“Đạo tâm của ta cuối cùng cũng được tưới tắm…”

“Trời cao có mắt, chẳng lẽ đã quay về Nguyên Tiên giới rồi sao?”

“Ai đó nói cho ta biết… rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?”

Trái ngược với những sinh linh vì vui sướng mà lâm vào trầm mê, Tiên Mẫu vẫn duy trì sự tỉnh táo.

Song nàng không rõ, đại ma đầu trước mắt vì sao lại làm như vậy.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nàng hỏi.

Chương 2672: Lựa chọn của Kỷ Linh Hàm

“Cho mọi người một nơi cư trú thôi.”

Chí mỉm cười nhún vai, hỏi ngược lại: “Có gì sai ư?”

Tiên Mẫu suýt nghẹn lời.

Đương nhiên không sai.

Chẳng những không sai, thậm chí còn là công đức vô lượng.

Song, đại ma đầu hủy diệt Nguyên Tiên giới lại đi làm chuyện tốt như vậy khiến nàng không thể hiểu nổi.

“Sao ngươi phải làm thế?”

“Sao ta lại không thể?”

“Không phải không thể, mà rõ ràng ngươi…”

“Rõ ràng ta là một đại ma đầu, nhân vật phản diện, chỉ biết phá hoại?” Chí giúp nàng nói ra nửa câu sau.

“Đúng vậy.”

“Vậy ngươi thật sự đã hiểu sai ta rồi.”

Thế giới bên ngoài cơ thể của Chí vẫn đang liên tục mở rộng, phạm vi nhanh chóng vượt qua bốn châu trước đó của Khương Thành.

Hơn nửa, thế giới mà hắn sáng tạo ra không cần sinh linh đặc biệt như A Linh, A Hoàng giúp ổn định căn nguyên thế giới, cũng không cần Thiên Mẫu giúp chấp chưởng Thiên Đạo.

“Ta làm tất cả cũng vì cố gắng nâng cao bản thân.”

“Cắn nuốt căn nguyên của Nguyên Tiên giới và Thiên Đạo có thể khiến thanh lực của ta càng lớn mạnh hơn, cho nên ta đã làm vậy.”

Tiên Mẫu lạnh giọng nói: “Giờ người tạo ra thế giới bên ngoài cơ thể không phải vì cứu vớt hàng tỷ sinh linh mà chỉ bởi điều này có thể giúp ngươi tiếp tục phát triển?”

Chí mỉm cười gật đầu, không chút giấu diếm ý đồ của mình.

“Đúng thế.”

“Trở thành chủ nhân thế giới mới có lợi, hơn nữa còn là lợi ích cực đại.”

“Sự tồn tại của hàng tỷ sinh linh có thể nâng cao lý niệm của ta, khiến Bản Ngã của ta càng lớn mạnh hơn.”

“Mà đạo hạnh sinh ra khi hàng tỷ sinh linh tu luyện cũng giúp ta đột phá đến đẳng cấp cao hơn.”

Rõ ràng hắn cũng ý thức được mình không thể tiếp tục phát triển nữa, đã đến giới hạn, bắt đầu nghĩ cách đột phá lên đẳng cấp cao hơn chưa ai biết tới.

Mà trong mắt hắn, hàng tỷ sinh linh Nguyên Tiên giới không nhà để về chính là công cụ nâng cao bản thân.

Có mấy giây ngắn ngủi, Tiên Mẫu thật sự cho rằng mình hiểu lầm hắn.

Có lẽ tên này cũng chưa mục rữa đến tận xương, chẳng qua là để sau này xây dựng lại Nguyên Tiên giới, bản thân hắn sẽ nắm giữ Thiên Đạo và căn nguyên. Chứ hắn cũng không nhẫn tâm hủy diệt hàng tỷ sinh linh.

Bây giờ nàng mới phát hiện bản thân tự mình đa tình.

Đó là một kẻ vô cùng ích kỷ, làm tất cả chỉ vì tư lợi.

Nếu hắn phát hiện chém giết hàng tỷ sinh linh có thể nâng cao bản thân, vậy thì hắn sẽ làm ngay không chùn bước, vốn chẳng có gì không đành lòng cả.

Thực chất, tên này có một loại đặc tính giống với Thiên Đạo, đó chính là coi sinh linh như kiến hôi, căn bản không tồn tại cảm tình, cũng không có thân sơ yêu ghét.

Mà trước đây, Tiên Mẫu cũng có thái độ như vậy.

Nguyên Tiên giới đã trải qua ba kỷ nguyên rồi, mỗi lần hủy diệt trùng khởi chẳng phải cũng xóa sổ vô số sinh linh ư? Mỗi lần đại kiếp nạn chẳng phải sinh linh đồ thán đó sao?

Dù sao chẳng bao lâu sau lại xuất hiện một nhóm mới, không có vấn đề gì cả.

Chỉ cần Nguyên Tiên giới vận chuyển hài hòa là được.

Ngược lại, Khương Thành là một chủ nhân thế giới rất khác biệt. Hắn sẽ cố gắng cứu vớt, đồng thời cũng vì tư tâm mà càng chiếu cố đến người mình hơn.

Nhưng chẳng biết vì sao, lúc này tiên mẫu không thể đồng tình với Chí, thậm chí cực kỳ phản cảm.

“Nếu ngươi bằng lòng thì có thể giúp ta trông coi Thiên Đạo của thế giới này, giống như giúp đỡ Khương Thành trước đây.”

Chí mời gọi Tiên Mẫu.

Nhưng nàng từ chối không chút do dự.

“Ta không muốn.”

Chí cũng không ép buộc, thấy nàng không muốn thì lập tức từ bỏ.

Hắn lựa chọn Tiên Mẫu hỗ trợ trông coi Thiên Đạo chỉ là tìm một nhân công miễn phí, như vậy mình có thể thảnh thơi lĩnh hội cảnh giới cao hơn.

Song Tiên Mẫu không muốn thì vẫn còn những lựa chọn khác, có cả đống người tranh làm thay.

Thế giới mời xuất hiện khiến vô số tiên nhân mừng rỡ nhưng trong đó không bao gồm người quen của Thành ca.

Bất kể Phi Tiên Môn hay Vu tộc, Long tộc, Băng tộc, Huyền tộc đều đắm chìm trong sự đau buồn khi mất đi hắn.

Những người khác đều đang tranh giành gia viên mới, cực kỳ bận rộn.

Họ vẫn lơ lửng trên không trung, như ngọn bèo trôi dạt.

“Chúng ta phải làm sao đây?”

“Làm gì nữa? Khương chưởng môn biến mất rồi, giờ còn biết làm gì?”

“Chắc chắn Khương chưởng môn vẫn còn sống, ta có lòng tin!”

“Nhưng lần này thân hóa hỗn độn, khác hẳn với trước kia…”

“Ngươi nói bậy gì đó, hắn nhất định đang ở một nơi nào đó chờ chúng ta.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải đi tìm hắn sao?”

“Đi đâu tìm? Khắp nơi đều là dòng chảy hỗn độn, hắn ở đâu?”

“Chúng ta phải ở lại thế giới bên ngoài cơ thể của Chí sao?”

“Đương nhiên là không rồi! Hắn là kẻ đầu sỏ hại chết Khương chưởng môn. Nếu được ta còn hận không thể hủy diệt chỗ này, khiến ma đầu kia cháy thành tro.”

“Thế chúng ta rời đi à?”

“Rời đi thì biết đi đâu?”

Nhìn xung quanh những sư đệ sư muội và đệ tử khác hoặc là tranh luận không dứt, hoặc là im lặng bàng hoàng, Kỷ Linh Hàm cố nén nỗi bận tâm và lo lắng, ổn định lại tâm trạng rối bời, đứng dậy với khí độ của người lãnh đạo.

“Đã đến rồi thì ở lại thôi.”

“Cứ cắm rễ ở đây trước đã.”

Có người cả tiếng phản đối: “Nhưng nơi này là đại ma đầu kia…”

“Thì sao?”

Kỷ Linh Hàm ngắt lời đối phowng.

“Sau khi rời khỏi đây, chúng ta biết phải đi đâu? Lang thang giữa dòng chảy hỗn độn, trực tiếp mất phương hướng, cuối cùng suy bại ư?”

“Nếu Khương chưởng môn còn sống, đến lúc đó biết đi đâu tìm chúng ta?”

“Nhưng chúng ta cứ ở lại địa bàn của kẻ địch mà không làm gì sao?”

“Sao lại không?”

Đương nhiên Kỷ Linh Hàm muốn làm gì đó.

Nhưng nàng biết rõ đầu tiên phải để mọi người sống thật tốt mới có tư cách nói chuyện sau này.

Mà có lẽ thế giới bên ngoài cơ thể của kẻ địch là nơi tốt nhất để tìm được kẽ hở của đối phương, phát hiện chỗ còn thiếu hụt.

Sau này nếu Khương chưởng môn thật sự trở về, trái lại có thể nội ứng ngoại hợp.

Cho nên sống ở đây chẳng có gì không tốt cả.

Uy tín của nàng cực cao, tuy rất nhiều đệ tử không thể hiểu nổi nhưng cuối cùng Phi Tiên Môn vẫn định cư trên một ngôi sao bên trong.

Các tộc quần khác như Long tộc, Phượng tộc, Vu tộc, Băng tộc v.v đều noi theo.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua, thế giới bên ngoài cơ thể của Chí cũng trở nên bừng bừng sinh cơ, cực kỳ náo nhiệt.

Vô số tông môn và tộc quần tản mác khắp nơi, sau đó sản sinh gút mắc mới, đồng thời nổ ra hàng loạt ân oán tình thù, dường như thật sự quay về Nguyên Tiên giới khi xưa.

Mà bên kia, Khương Thành hóa thành hỗn độn vẫn đang ở trạng thái đặc biệt.

Trung tâm hỗn độn, A Linh và A Hoàng cùng đỡ tiên thụ ngộ đạo chạy khắp nơi, cố gắng đánh thức hắn.

Nơi tiên thụ đi qua, hỗn độn trôi dạt, bên ngoài nhìn vẫn giống như trước nhưng người tinh tế như A Linh có thể cảm nhận được chút biến hóa nho nhỏ trong đó.

Mà biến hóa chính là khí tức của sinh linh.

Đó là thứ không thể phát ra từ dòng chảy hỗn độn.

Điều này khiến nàng không khỏi mừng thầm.

"Hỗn độn và sinh linh không hợp nhau, nếu không có tiên thụ, Khương đại ca rất có thể sẽ trầm luân vĩnh viễn."

Chương 2673: Kiếp trước kiếp này của hệ thống

Dưới sự giúp đỡ của tiên thụ ngộ đạo, cuối cùng ý thức vốn nên biến mất của Khương Thành chợt sống lại.

"A Linh, A Hoàng?"

"Í, sao tiên thụ ngộ đạo lại ở đây?"

Nghe được giọng hắn, A Linh mừng muốn khóc.

"Hu hu, Khương đại ca… Ta còn tưởng ngươi sẽ không tỉnh lại nữa!"

A Hoàng thì lại tò mò chạy khắp nơi.

"Mẹ ơi! Mẹ ở đâu thế? Sao ta không tìm thấy mẹ?"

"Cha ta ở khắp mọi nơi nhưng ta không khống chế được đám hỗn độn này."

Hiện tại Thành ca chỉ có ý thức khôi phục.

Cả khoảng hỗn độn này đều là cơ thể của hắn, song cơ thể này trên danh nghĩa thuộc về hắn chứ hắn không thể khống chế được.

Điều này khiến hắn không khỏi bất đắc dĩ.

Nhìn tình hình bên trong, hắn cũng hiểu rõ gần đây xảy ra chuyện gì.

"Làm phiền các ngươi, cũng làm phiền tiên thụ rồi."

"Nhưng trạng thái bây giờ…"

Ngay khi hắn nảy ra suy nghĩ này, âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên.

“Ting, hệ thống đã nâng cấp xong.”

Thành ca suýt nữa không phản ứng kịp, ngẫm lại mới nhớ ra trước đây hệ thống phân tích Sinh Diệt Hoàn, nói rằng phải tiến hành cập nhật hệ thống.

Lâu rồi hắn không sử dụng hệ thống, hầu như quên mất chuyện này.

“Không biết lần này hệ thống nâng cấp gì đây.”

Nhấn vào hệ thống, Khương Thành không khỏi sợ hãi.

Bởi vì thứ nhìn thấy đầu tiên không phải giao diện hệ thống mà là một viên tinh thể màu lam có bảy mươi hai mặt.

Mà Sinh Diệt Hoàn đang từ từ xoay quanh viên tỉnh thể màu lam kia, thoạt nhìn như đai tinh cầu.

“Gì đây?”

Thành ca không nhớ rõ bản thân từng nhận được bảo vật dạng tinh thể như vậy.

Sau đó tinh thể kia sáng lên quang mang, đồng thời phát ra âm thanh mà hắn vô cùng quen thuộc.

“Chào mừng kí chủ!”

“Vãi, hóa ra là hệ thống, sao ngươi lại biến thành thế này?”

“Đây chính là hình thái vốn có của ta.”

Âm thanh hệ thống vẫn bình thản không mang theo tình cảm nhưng Khương Thành có thể cảm nhận được nó trở nên linh hoạt hơn trước đây, không còn máy móc như vậy nữa.

“Đừng nói với ta ngươi vốn là một sinh linh đấy nhé.”

Một sinh linh khác ở trên người mình, đối phương có ý đồ không rõ, quan trọng nhất là rất dị ứng.

Đương nhiên nếu là mỹ nữ, Thành ca vẫn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, ví dụ như Thương Linh năm đó.

“Không phải.”

Câu trả lời của hệ thống khiến Thành ca thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy ngươi là gì?”

“Ta là hệ thống.”

“Đừng nói lời thừa với ta. Ta hỏi là sao ngươi còn có hình thái tinh thể? Không phải hệ thống vô hình à? Sinh Diệt Hoàn lại là sao nữa, trông có vẻ là một thể với ngươi?”

Thoạt nhìn hệ thống thật sự khác với trước đây, đối mặt với nhiều vấn đề như vậy vẫn trả lời, thậm chí còn có thể bổ sung.

“Hệ thống vốn vô hình nhưng ta có hình thái. Sinh Diệt Hoàn, tiên thụ ngộ đạo, Thiên Phong thạch và ta đều là một thể.”

“Gì cơ?”

Khương Thành cực kỳ kinh ngạc.

Hắn lập tức quắc mắt trừng trừng, lớn tiếng quát: “Rốt cuộc là sao hả, còn không mau khai thật cho ca!”

“Thứ chứa đựng vạn vật nào rộng bằng thiên địa; thứ nuôi dưỡng vạn vật nào nhiều bằng hỗn độn…”

“Nói tiếng người cho ông!”

Hệ thống chỉ đành đổi giọng đáp: “Ta là kỳ vật do hỗn độn sinh ra.”

“Hết rồi?”

“Hết rồi.”

Thành ca thấy đầu hơi đau: “Thôi nói chi tiết chút đi…”

Lúc này hệ thống mới nói tiếp.

Dòng chảy hỗn độn va chạm với nhau, thanh khí hội tụ cuối cùng sinh ra căn nguyên thế giới, tiến tới hình thành những vị diện.

Nhưng đây cũng không phải kết quả duy nhất.

Có xác suất cực nhỏ, một phần trọc khí tràn ra sẽ hình thành sự giao hòa kỳ diệu với thanh khí, hơn nữa không quy về hỗn độn.

Nhưng kết quả kỳ lạ này không thể lớn mạnh như căn nguyên thế giới.

Dưới năm tháng dài đằng đẵng, va chạm với đồng loại khác dung hợp vào nhau, dần trở nên lớn mạnh mới có thể hình thành kỳ vật.

Hệ thống chính là kỳ vật đó.

Mà người đầu tiên nhận được nó chính là Sơ - Giáng Thần giả duy nhất.

Có nó, Sơ mới có thể sống qua năm thế giới một cách thần kỳ.

Song kỳ vật trời sinh này quá cao cấp, Sơ cũng không thể hoàn toàn khống chế nó.

Chỉ đành dỡ nó ra thành từng linh kiện, biến thành công cụ mà người có thể sử dụng được.

Ở thế giới đầu tiên, hắn kết hợp đặc điểm của vị diện tách ra Thiên Phong thạch. Mà ba thế giới hai, ba, bốn về sau, lại ần lượt tách thành Sinh Diệt Hoàn, tiên thụ ngộ đạo và hệ thống.

Bốn món bảo vật này là huyết mạch tài phú của hắn, ngay cả Giáng Thần giả khác cũng không biết gì về nó cả.

Giờ Khương Thành mới hiểu rõ.

“Chẳng trách những kỹ năng của ngươi lại giống vói nguyên năng của thế giới thứ tư như vậy, hóa ra là Sơ chế tác theo đặc điểm của vị diện?”

Tinh thể màu lam lại sáng lên, lên tiếng đính chính suy đoán của hắn.

“Không phải hắn chế tác mà là mỗi linh kiện bị tách ra sẽ chủ động thích ứng với vị diện trước mặt. Cho nên hệ thống mới sở hữu đặc điểm nguyên năng của thế giới.”

Khương Thành bừng tỉnh đại ngộ.

Thảo nào mỗi lần hệ thống thăng cấp sẽ cập nhật, sau đó xuất hiện công pháp, bảo vật và thiên tài địa bảo của vị diện đó. Hóa ra đây chính là quá trình thích ứng của nó.

Vậy thì thực chất tiên thụ ngộ đạo cũng đang không ngừng thích nghi với đẳng cấp mới.

Thảo nào nó chỉ là bảo vật ở Trung Tiên giới nhưng đụng phải Thiên Đạo, căn nguyên thế giới thậm chí hỗn độn vẫn sừng

sững không đổ.

Vì nó vốn ở đẳng cấp đó, chỉ là trước đây trình tự không cao nên nó không thể hiện năng lực cao hơn mà thôi.

Mà sở dĩ Sinh Diệt Hoàn có bốn lỗ cũng là vì chỉ có bốn tấm di bia.

Hắn lắc đầu, đây không phải trọng điểm!

Trọng điểm là người đó!

“Sơ đâu? Những kỳ vật hỗn độn như các ngươi đều nằm trong tay hắn, tại sao bây giờ lại rơi hết vào tay ta?”

“Chẳng lẽ ta thật sự là Sơ chuyển thế?”

“Không, ngươi không phải chuyển thế của hắn.” Hệ thống trả lời chắc chắn.

“Sơ đã chết.”

“Chết rồi?”

Thành ca tỏ ra rất chấn động.

Kể từ lúc biết đến người kia, hắn vẫn luôn tán thưởng đối phương.

Dù sao nhân vật phản diện lớn nhất hiện tại – Chí cũng chỉ là kiệt tác do hắn tạo ra, đồng thời người này còn sở hữu tứ thần khí và kỳ vật hỗn độn.

Khương Thành vẫn luôn chuẩn bị tâm lý sau này có thể gặp được hắn.

Thậm chí nghi ngờ liệu mình giết chết Chí, Sơ có xuất hiện, sau đó ấp ủ một âm mưu lớn hơn hay không.

Kết quả không ngờ người nọ đã chết rồi.

“Hắn chết ra sao?”

“Vào thời đại kỷ nguyên thứ ba của Nguyên Tiên giới, hắn thử đột phá đẳng cấp cao hơn trong tưởng tượng nhưng thất bại. Sau khi chết đi, hệ thống và tiên thụ ngộ đạo lập tức tách rời.”

Hệ thống tiếp tục nói: “Tiên thụ ngộ đạo lưu lạc đến Cổ Tiên giới, trở thành một món dị bảo không ai khống chế được.”

“Còn hệ thống lưu lại ở hạ giới. Một thời gian sau, khi sinh linh nào đó xuyên việt, cuối cùng nó cũng tìm được kí chủ. Mà kí chủ đó chính là ngươi.”

“Còn Thiên Phong thạch và Sinh Diệt Hoàn hắn không mang đi nên vẫn ở lại Lạc Tiên điện và Giáng Thần đài.”

Lời giải thích của nó khiến Khương Thành không khỏi chấn động.

Cũng khiến hắn dở khóc dở cười.

Thiệt cho hắn cứ ảo tưởng sẽ gặp kẻ địch mạnh hơn, hóa ra người ta đã mất từ lâu. Mà mình và người kia thật ra chẳng liên quan gì đến nhau?

“Thu Vũ Tuyền thì sao? Nàng sinh ra muộn hơn cả khi ta nhận được hệ thống cơ mà?”

Chương 2674: Hệ thống hoàn toàn mới

“Thu Vũ Tuyền là một bán thành phẩm.”

Hệ thống lập tức đưa ra câu trả lời.

Từ lời nó nói, Khương Thành chỉ biết hệ thống đã nhận ra nàng từ lâu nhưng trước đây không hề nhắc nhở hắn.

Chẳng trách hồi còn ở Thiên giới, có một lần hệ thống bật hack, trực tiếp triệu hồi Vô Đạo Kiếm.

“Bán thành phẩm là sao?”

“Sơ từng thao tác trên thân Vô Đạo Kiếm, lập trình tự sinh ra Thu Vũ Tuyền. Song tiến hành đến một nửa thì Sơ bắt tay vào đột phá đẳng cấp tối cao.”

“Thu Vũ Tuyền tự sinh ra ý thức theo trình tự định sẵn, khi đó Sơ đã chết.”

Khương Thành tò mò hỏi: “Nếu hắn còn sống thì Thu Vũ Tuyền sẽ thế nào?”

“Thiên phú của nàng sẽ càng cao, hơn nữa được Giáng Thần đài dốc sức nâng đỡ, sẽ có một hồi lịch luyện được an bài sẵn… Nhưng dưới tình huống đó, ý thức của nàng sẽ rất yếu

ớt.” Hệ thống vẫn nói với giọng điệu không mang chút cảm tình nào.

Nhưng từ nội dung trò chuyện của nó, có thể thấy đã linh hoạt hơn trước rất nhiều.

“Sơ đã chết thật rồi?”

Khương Thành vẫn khó mà chấp nhận kết quả này.

Nhưng hệ thống trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Đã chết.”

“Nhưng rõ ràng hắn mạnh như vậy, huống chi hắn cũng từng sở hữu hệ thống.”

Thực lực của hắn không mạnh như ngươi và Chí. Khi ta đi theo hắn cũng không tiến hóa tới bước này.”

“Hả?”

Thành ca không thể tin nổi: “Hắn còn không mạnh bằng bọn ta?”

Trong mắt Thành ca, Sơ phải là đỉnh cấp của vị diện mới đúng.

Người nọ đã đi qua năm thế giới, sở hữu tứ thần khí và kỳ vật, làm ra bao nhiêu đại sự. Mỗi kiệt tác của hắn có thể quấy cho Nguyên Tiên giới trời long đất lở, sao hắn lại có thể yếu hơn mình được?

Nhưng rõ ràng hệ thống có tiêu chuẩn phán đoán của riêng nó.

“Sơ chưa đi đến trình độ như ngươi và Chí. Hắn sở hữu hào quang lý niệm nhưng không nắm giữ thanh lực và trọc lực, thực lực chân chính tương đương với Thu Vũ Tuyền bây giờ.”

Ôi…

Khương Thành chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Hắn nhớ tới chính sự trước mắt, bèn vội vàng hỏi: “Được rồi, ngươi có biết Thiên Phong thạch ở đâu không?”

Lần trước, sau khi mang bốn tấm bia đá ra, hắn liền vứt Thiên Phong thạch qua một bên.

“Biết.”

“Mau tìm ra nó rồi dung hợp đi, ngươi nói bây giờ mình chưa phải thể hoàn chỉnh mà?”

Hệ thống trả lời: “Đã dung hợp.”

“Ế? Ở đâu?”

“Hệ thống vốn vô hình, hình thái bảy mươi hai mặt của ta hiện tại chính là Thiên Phong thạch.”

“Được rồi, vậy tiên thụ ngộ đạo…”

“Tiên thụ ngộ đạo đã liên hệ với ta nhưng không đề xuất kí chủ bật tiến trình dung hợp nó và ta.”

“Vì sao?”

“Bốn món kỳ vật tập hợp không lấy hệ thống làm chủ nữa. Ta sẽ quay về hình thái ban đầu, tất cả kỹ năng hệ thống trước đây đều bị xóa sạch.”

Nghe nó nói vậy, Khương Thành lập tức từ bỏ suy nghĩ này.

“Vậy bây giờ xem như ngươi đã dung hợp ba món kỳ vật rồi, có kỹ năng gì mới không?”

“Kí chủ có thể tự mình kiểm tra.”

Dứt lời, tinh thể bảy mươi hai mặt ngừng xoay.

Khương Thành phúc đến lòng sáng nhấn vào, sau đó xuất hiện trước mắt hắn là giao diện hệ thống hoàn toàn mới.

Bên dưới giao diện này có tổng cộng bảy mươi hai tòa tháp đá màu sắc khác nhau.

Những kỹ năng hắn sở hữu trước đây, ví dụ như biến hóa, chuyển đổi, nâng cao tư chất, thời gian đảo ngược v.v vẫn còn, lúc này tất cả đều được xếp vào tòa tháp đầu tiên.

Kỹ năng trong tòa tháp thứ hai lại là thanh tiến độ thăng cấp của các hạng mục như huyết mạch, huyền văn và thần hồn.

Bây giờ ba ngàn huyền văn của hắn đều đã lên tới nhị thập trọng thuần một màu, thực chất đây chính là đẳng cấp căn nguyên chân chính của Nguyên Tiên giới trước đây.

Dù là cường giả Huyền tộc như Bạch Vô Khải cũng không có một huyền văn độc lập nào đạt tới trình độ như vậy.

Có thể nói, hiện tại Khương Thành thi triển nguyên thuật tam thiên trọng không cần phải câu thông căn nguyên nữa, uy lực huyền văn của hắn hoàn toàn không thua kém.

Lý do hắn phát triển nhanh như vậy là vì đoạn thời gian mở ra thế giới bên ngoài cơ thể cung dưỡng rất nhiều cho hắn.

Cộng thêm thánh lực thứ hai chuyển hóa thành thanh lực lại thêm một lần nhảy vọt.

Mà về đẳng cấp thần hồn, cuối cùng hắn cũng đột phá chí hồn trước đây, đạt tới cảnh giới trước nay chưa từng có.

Song bây giờ đối thủ của hắn là Chí, người nọ cũng đạt tới cảnh giới này.

Mở tháp đá thứ ba ra, bên trong là một loạt kỹ năng thiên đạo.

Bao gồm người đông sức mạnh, lực hám thiên, góc nhìn đa chiều nhận được ở thời kỳ đầu và nguyên thuật tam thiên trọng sau này.

Ba tháp đá đầu tiên đều là kỹ năng mà hắn sở hữu trước đây, Thành ca vẫn rất bình tĩnh.

Mở tháp đá thứ tứ ra, cuối cùng hắn cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Á đù, còn có thứ tốt thế này?”

Chỉ thấy trong tháp đá này là một loạt kỹ năng đối nghịch với pháp tắc thiên địa.

Gì mà nghịch pháp tắc tuần hoàn, phản pháp tắc thiên địa, tị pháp tắc thiên địa v.v

Trừ cái đầu tiên, đằng sau đều là chức năng của Thiên Phong thạch.

Dù sao trước đây ma vật này cũng có tác dụng tránh né pháp tắc thiên địa.

Khương Thành suy nghĩ, bây giờ mình chiến đấu với Chí đều không dùng được những thứ này nhưng không chừng trong tương lai sẽ có một ngày nào đó phát huy tác dụng.

Mà tháp đá thứ năm vẫn là kỹ năng của Thiên Phong thạch.

Như phá giới chi môn, thí luyện vạn đạo, hấp thu căn nguyên thế giới và Thiên Đạo, cấu tạo vị diện, chế tạo Hỗn Độn Chi

Tinh, sáng tạo kiệt tác v.v… một loạt thao tác mà Sơ từng làm trước đây, bây giờ Khương Thành có thể làm được thông qua tòa tháp này.

“Đúng là nhận được toàn bộ không phí chút công sức nào.”

Ngẫm lại năm xưa đám Sơ, Hữu Nhất, Tả Nhị, Hồn Tổ, Minh Tổ, Vô Lăng, Tiên Mẫu bận lên bận xuống chẳng phải để lấy được quyền hạn cao cấp hơn từ Thiên Phong thạch đó ư?

Bây giờ nó đã hòa làm một thể với hệ thống, hoàn toàn biến thành vật sở hữu của Khương Thành.

Mà bất ngờ dành cho hắn còn chưa kết thúc.

Chứa trong tòa tháp đá thứ sáu chính là chức năng của Sinh Diệt Hoàn.

Khương Thành vốn cho rằng nó chỉ dùng để thu thập di bia tứ giới, bây giờ mới phát hiện nó còn có thể tạo ra di bia mới.

Chỉ vậy thôi đã rất đáng kinh ngạc rồi.

Nhưng đó mới chỉ là chức năng cơ bản nhất của Sinh Diệt Hoàn mà thôi.

Thành ca nhanh chóng phát hiện, tác dụng chủ yếu của thứ này có liên quan đến thần khí, thậm chí còn có thể thông qua hỗn độn sinh ra tử ngọc tủy hỗn độn.

“Tử ngọc tủy, tài liệu chủ yếu chế tạo đế khí thông thiên?”

Dựa theo cách nói của Chí, đế khí thông thiên chính là thần khí.

Trước kia tử ngọc tủy mà bốn món thần khí cần dùng được tạo thành từ bóng dáng của thế giới đã hủy diệt hoàn toàn va chạm với dòng chảy hỗn độn, tổng cộng có bốn sợi, quý giá vô cùng.

Nguyên nhân rất đơn giản, tuy Sơ có tất cả nhưng hắn không nắm giữ được hai khí thanh trọc, đương nhiên cũng không khống chế được hỗn độn.

Cho nên hắn vẫn không dùng được chức năng này của Sinh Diệt Hoàn.

Vì vậy, bốn món thần khí của hắn chỉ có thể đợi đến khi từng thế giới hủy diệt, thu lấy tử ngọc tủy mới làm ra được.

Nhưng Khương Thành lại khác.

“Bây giờ cả người ta đều biến thành hỗn độn, nếu ta có thể từ từ khống chế chúng thì sau này chẳng phải là chuyện nước chảy thành sông sao?”

Nghĩ tới đây, hắn không cảm thấy biến thành hỗn độn là chuyện xấu nữa.

Chương 2675: Thiên La Sử

Ôm tâm trạng sung sướng, Khương Thành mở tòa tháp đá thứ bảy ra.

Nếu ba tòa tháp đá đầu tiên khiến hắn bình tĩnh, ba tòa tháp đá phía sau khiến hắn bất ngờ thì tòa tháp đá cuối cùng lại khiến hắn chấn động.

Xuất hiện trước mắt không phải kỹ năng mà là từng viên tinh thể có màu sắc, hình thái và kích cỡ khác nhau.

Có bốn mặt, sáu mặt, mười hai mặt, thậm chí mấy trăm mặt.

Lớn thì như cái đấu, nhỏ thì như hạt gạo.

Nhìn lướt qua phải có mấy chục ngàn viên.

Là kí chủ của hệ thống, khoảnh khắc nhìn thấy chúng, Khương Thành lập tức hiểu được tác dụng.

“Đây… đều là hạt giống thế giới?”

Bản thân hạt giống thế giới không mang sức mạnh gì, cũng không có uy năng cường đại.

Tác dụng của chúng chỉ có một, đó là hội tụ thanh lực, hình thành căn nguyên thế giới đồng thời xây dựng nên hệ thống thế giới cố định.

Về mặt tác dụng, nó được xem như bản nâng cấp của di bia tứ giới.

Mà khiến Khương Thành mừng rỡ là, trong số đó có tồn tại hạt giống thế giới của hệ thống tiên lực, sau này nếu xây dựng thế giới bên ngoài cơ thể có thể trực tiếp dùng hạt giống tương ứng.

Thành ca còn cho rằng khi mình hóa thành hỗn độn, hàng tỷ sinh linh bao gồm cả đệ tử Phi Tiên Môn không nhà để về, không hề hay biết rằng Chí đã tái hiện một tân Nguyên Tiên giới.

Rời khỏi tòa tháp đá thứ bảy, hắn rơi vào trầm tư.

“Vì sao lại có nhiều hệ thống thế giới lạ lẫm như vậy?”

“Chẳng lẽ trước đây những vị diện này đều từng xuất hiện rồi?”

Những tinh thế bên trong càng lớn lại càng phức tạp, đồng nghĩa vỡi hệ thống thế giới càng phức tạp.

Trong đó, hệ thống của thế giới thứ nhất và thứ hai thuộc dạng nhỏ nhất, đơn sơ nhất, mà thế giới thứ ba và thứ tư cao cấp hơn một chút.

Hệ thống tiên lực của Nguyên Tiên giới được xem như khá hoàn chỉnh và cao thâm nhưng vẫn không thuộc nhóm đứng đầu.

“Hay đây là kết quả được thôi diễn từ vô số khả năng mà hệ thống căn cứ theo thanh lực hóa thành căn nguyên thế giới?”

Khương Thành không cách nào biết được.

Lúc này chuyện quan trọng trước mắt là làm thế nào giải quyết thân thể biến thành hỗn độn.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, biến hỗn độn thành lực lượng có thể khống chế, lại dùng lực lượng này tái tạo cơ thể.

Song nghe thì dễ đấy, trên thực tế tính khả thi hầu như là con số không.

Dù sao bản thân hỗn độn không được xem là lực lượng, chỉ có chia làm hai khí thanh trọc mới tính là lực lượng chân chính.

Thử một lúc lâu, hắn đành đổi sang cách khác.

Chỉ đành mượn môi giới là tiên thụ ngộ đạo, điều khiển hỗn độn từ từ chuyển động.

Tuy đây chính là cơ thể hắn nhưng cảm giác cứ như Ngu Công dời núi, cực kỳ gian nan.

Lúc này, hệ thống bất chợt lên tiếng.

“Nếu kí chủ muốn khống chế hỗn độn, có thể kết nối nó với hệ thống.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hệ thống sẽ chuyển hóa hỗn độn thành năng lượng mà kí chủ có thể điều khiển được.”

Hai mắt Khương Thành lóe sáng: “Còn có thao tác này nữa?”

Hắn lập tức hành động.

Rất nhanh, hắn đi theo trình tự liên kết hỗn độn với hệ thống.

Ngay sau đó, tiên thụ ngộ đạo phát sáng, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Mở ra hình thức chuyển hóa năng lượng.”

“Hỗn độn chuyển hóa thành lực hỗn độn.”

Chỉ thấy hỗn độn như sương mù bị rút ra, tập trung về phía tiên thụ.

Mà phần ngọn tiên thụ được bao quanh bởi hư ảnh tinh thể bảy mươi hai mặt của Sinh Diệt Hoàn.

Lực hỗn độn tụ lại chỗ tiên thụ lần lượt sinh ra, đi từ dưới lên trên, lượn mấy vòng quanh Sinh Diệt Hoàn rồi thông qua hệ thống phóng thích ra ngoài.

Khương Thành đột nhiên cảm nhận được bản thân không còn trống rỗng như lúc trước nữa.

Cuối cùng hắn cũng có cảm giác sức mạnh tràn trề.

Bởi vì hỗn độn bị phóng thích đã trải qua chuyển hóa, biến thành lực lượng mà hắn sử dụng được.

“Tiến độ chuyển hóa 0,00001%.” Hệ thống bình tĩnh tuyên bố tiến độ trước mắt.

Với Khương Thành, đây chắc chắn là thời khắc thay đổi vận mệnh, vì trước đó vốn không tồn tại thứ như lực hỗn độn.

Mà bây giờ dưới sự hợp tác của tiên thụ ngộ đạo và hệ thống, kỳ tích này đã được thực hiện.

Song Thành ca vẫn không quên ra vẻ.

“Chậm thế?”

“Xem ra hiệu quả nâng cấp của hệ thống lão đệ không có tác dụng lắm nhỉ.”

“Được ta khai sáng lâu như vậy mà không học được chút tinh túy nào.”

May mà hệ thống không có tình cảm, bằng không nó phải khinh thường ra mặt.

Song dường như hào quang làm màu có hiệu lực, Khương Thành vừa dứt lời, tốc độ chuyển hóa lực hỗn độn của hệ thống thật sự tăng lên gấp mười lần.

Cũng xem như kỳ tích xảy ra lần nữa.

A Linh và A Hoàng kinh ngạc nhìn tiên thụ phát quang, không khỏi lấy làm kỳ lạ, lại không biết chuyện gì xảy ra.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua như thế.

Lúc này, tân Nguyên Tiên giới bên kia đã ổn định rất nhiều năm.

Sinh linh các tộc, các phái cắm rễ ở những khu vực bất đồng, tiền đồ khác nhau, cách cục mới cũng dần thành hình.

Hôm nay, Phi Tiên Môn nghênh đón vài vị khách không mời mà đến.

“Kỷ chưởng môn! Trăm vạn năm nay, Phi Tiên Môn các ngươi không hề chủ động đi đạo trì, thế này là không định tiếp tục tồn tại nữa hay sao?”

Thủ lĩnh là một tên tóc đỏ mặt xanh, không phải Nhân tộc mà là chi Lục Yểm tộc thuộc Quỷ tộc trước kia.

Mà bốn người phía sau hắn đều có xuất thân khác nhau.

Nhưng đám Kỷ Linh Hàm và La Viễn liếc mắt là nhận ra lai lịch của chúng, chính là kẻ thống trị tân Nguyên Tiên giới hiện nay – Thiên La Sử.

Năm đó Chí định giao tân Nguyên Tiên giới cho Tiên Mẫu xử lý nhưng bị nàng từ chối.

Cho nên hắn tùy tiện đề bạt một nhóm người trở thành người đại diện cho Thiên Đạo.

Nhóm người này chừng hơn một vạn, tu vi thiên phú không cùng trình độ nhưng đều bằng lòng phục vụ cho hắn, cho nên tất cả đều được trao cho quyền hạn điều động Thiên Đạo, có thể xem như người thống trị thế giới mới, muốn làm gì thì làm.

Đối với đám quý tộc mới này, các đệ tử Phi Tiên Môn nhắm mắt làm ngơ.

Dù sao sóng to gió lớn đều đã trải qua nhiều, thời đại nào mà không xuất hiện những thế lực mới quật khởi.

Nhưng cái gọi là đạo trì, bọn họ thật sự không nhịn nổi.

La Viễn nghiêm túc nói: "Thứ đạo trì kia hoàn toàn là vực sâu rút đi đạo hạnh của tất cả sinh linh. Một khi bước vào, công sức tu luyện trăm vạn năm đều bỏ đi. Một nơi như vậy ai dám bước vào?"

Ấn Tuyết Nhi cũng hừ lạnh: "Đúng vậy, thế giới mới của Chí thiết kế ra thứ này có dụng ý gì? Rõ ràng là coi chúng ta như lũ cừu nuôi trong chường, định kỳ thu lấy thành quả tu luyện của chúng ta."

Thật ra Nguyên Tiên giới năm xưa và thế giới bên ngoài cơ thể của Khương Thành đều có thể nhận được một phần đạo hạnh mà sinh linh trong vị diện tu luyện ra.

Nhưng đó chỉ là một phần rất nhỏ, hơn nữa sẽ không gây tổn hại đến bản thân sinh linh.

Rõ ràng Chí không có ý định ôn hòa như vậy. Hiện tại hắn đang coi mọi người như công cụ tu luyện, dùng để nâng cao chính mình.

Đối với tình trạng này, tiên nhân các tộc, các phái đều bày tỏ sự bất mãn cùng cực, ra sức phản đối.

Chỉ tiếc không có tác dụng gì.

Đám Thiên La Sử được Chí lựa chọn sở hữu tất cả quyền hạn Thiên Đạo, rất dễ dàng áp chế những tiên nhân khác.

Dù đụng phải Cổ Thánh cường đại cũng có thể triệu hồi thiên uy của chủ nhân thế giới để trừng phạt.

Chương 2676: Cá chết lưới rách

Dực – cao thủ Lục Yểm tộc dẫn đầu phe đối diện chỉ là một Đạo Thần trung giai mà thôi, nếu là trước kia e rằng đứng trước mặt đệ tử Phi Tiên Môn cũng chẳng dám thở mạnh.

Nhưng bây giờ được Thiên Đạo ủng hộ, tên này kiêu ngạo phách lối ra mặt, nào có sợ hãi gì.

“Thần chủ chí cao vô thượng ban cho các ngươi một nơi yên thân, để các ngươi kéo dài hơi tàn, chẳng lẽ không biết mang ơn hay sao?”

Mấy Thiên La Sử khác phía sau hắn cũng quắc mắt trừng trừng, hét lên.

“Đúng vậy, các ngươi nên dâng hiến đạo hạnh mà mình tu luyện làm lễ cảm tạ.”

“Bằng không các ngươi cũng chỉ là sâu mọt sống trên cõi đời này, chỉ biết đòi hỏi không hề cố gắng, thật đáng hổ thẹn.”

Đám Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh và La Viễn đi qua bao nhiêu vị diện, vẫn là lần đầu tiên vì tu luyện bình thường mà bị người ta mắng là sâu mọt.

Cách gọi này khiến họ “mở rộng tầm mắt”.

Người hòa nhã như Mạc Trần cũng tức giận đến run râu.

“Nực cười, các ngươi cho là ta không biết à?”

“Sinh linh tu luyện trong vị diện vốn đã cung dưỡng cho vị diện rồi, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, đây mới là thiên địa tuần hoán thật sự.”

“Bắt bọn ta bỏ ra toàn bộ tu vi chính là tát ao bắt cá, tên ma đầu Chí kia vốn không có lòng tốt gì…”

“Câm miệng!”

Nghe hắn gọi Chí là ma đầu, Dực vội vã cao giọng cắt ngang.

“Đừng tưởng các ngươi là Phi Tiên Môn mà bọn ta không dám đụng tới.”

“Năm đó có Khương Thành dẫn dắt các ngươi cho nên Phi Tiên Môn mới cao hơn người khác một bậc. Bây giờ hắn đã chết mất xác, các ngươi cũng chỉ như sinh linh bình thường, tiêu diệt dễ như trở bàn tay.”

“Thức thời thì theo bọn ta đến đạo trì, bằng không…”

“Bằng không thì sao?”

Đám Lâm Ninh, Chung Ly Khuyết và Tần Sướng người cầm kiếm, người lấy ra binh khí, sát khí không hề che giấu.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, khi Khương chưởng môn thường không ở bên cạnh, mỗi người họ đều có thể độc lập đảm đương một phía, không phải quả hồng mềm mặc cho người nắn.

“Các ngươi định làm gì!”

Dực cực kỳ phẫn nộ.

“Chẳng lẽ còn muốn cả gan làm loạn, ra tay với Thiên La Sử bọn ta?”

“Ra tay với bọn ta chính là bất kính với Thiên Đạo, đối nghịch với thần chủ chí cao vô thượng…”

Nhìn hắn thẳng tay chụp mấy cái mũ liền, đám Kỷ Linh Hàm không thèm phủ nhận, trái lại cười nhạt như đang xem một tên hề.

“Vậy ngươi cứ xem như chúng ta đối nghịch với Chí đi.”

Bây giờ nàng đã nghĩ thông rồi.

Nếu không thể tiếp tục sống ở đây thì rời đi thôi.

Dù lang thang trong hỗn độn vô tận cũng còn hơn bị người ta nắm quyền sinh sát trong tay.

“Ngươi thừa nhận rồi! Vậy mà ngươi lại thừa nhận mình muốn đối nghịch với thần chủ chí cao vô thượng! Ngươi tiêu rồi!”

Năm tên Thiên La Sử nhảy dựng lên cả tiếng quát, biểu cảm vừa phẫn nộ vừa ẩn ẩn sự hưng phấn khó kiềm chế.

Trước đây chúng không dám động đến Phi Tiên Môn.

Dù sao cũng là tông môn đứng đầu của thế giới cũ, hơn nữa có người nói Phi Tiên Môn cường giả như mây, nhìn đã thấy không dễ chọc.

Nhưng các đinh trong mắt này khiến chúng đứng ngồi không yên, không nhổ thì khó chịu.

Bây giờ thành công quy chụp tội danh cho Phi Tiên Môn, cuối cùng chúng cũng có một cái cớ danh chính ngôn thuận.

“Đây chính là các ngươi tự chuốc lấy, đừng trách Thiên La Sử bọn ta thủ đoạn độc ác.”

Dực ra lệnh, chỉ thấy hào quang sáng lên giữa hư không, cực kỳ chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Tám ngàn bóng dáng hình thái khác nhau, có hùng vỹ như sơn mạch, có nhỏ bé như muỗi kiến.

Mỗi bóng dáng đều toát lên khí tức cường đại mà chí mạng, vì tất cả đều là Thiên La Sử được Thiên Đạo ủng hộ.

Đồng tử của La Viễn co lại, trầm giọng nói: “Xem ra chúng đã chuẩn bị từ lâu, chờ ngày tiêu diệt chúng ta.”

Kỷ Linh Hàm cầm một thanh đế kiếm lăng tiên, dẫn đầu bay lên.

“Thì sao, ai tiêu diệt ai còn chưa chắc đâu.”

Trên gương mặt tươi cười của nàng chỉ có quả cảm kiên quyết, không một chút mềm yếu.

Dưới sự chỉ huy của nàng, đệ tử Phi Tiên Môn vốn hơi bất an lập tức , hào khí xông thẳng vân tiêu.

“Đúng vậy, liều một phen cá chết lưới rách đi!”

“Chúng ta là đệ tử của Khương chưởng môn, Chí vốn là kẻ địch của chúng ta.”

“Trận chiến này đã định sẵn từ lâu.”

Thấy các nàng không phục tùng, trái lại còn lộ rõ chiến ý, Dực vội vã vẫy tay.

“Phi Tiên Môn ngu xuẩn hồ đồ, mưu toan đối nghịch với thần chủ, tội không thể tha!”

“Giết ngay tại chỗ!”

Tám ngàn Thiên La Sử sát khí trùng trùng, không thấy vẻ thần thánh gì, ngược lại khí tức bạo ngược như ngưng tụ thành thực chất.

“Chúng ta thay trời diệt ma, giết!”

Một trận đại chiến lập tức bùng nổ.

Cảnh giới của tám ngàn Thiên La Sử không phải quá cao.

Tuy được Thiên Đạo ủng hộ, lực lượng đến từ căn nguyên thế giới của Chí có thể trực tiếp nâng cao tu vi nhưng vẫn khuyết thiếu vài thứ căn bản so với Cổ Thánh bình thường.

Ví dụ như cảm ngộ, đạo tâm, kinh nghiệm.

Nhưng mặt khác, chúng có thể mượn thiên uy, được toàn bộ vị diện giúp sức.

Trừ phi đệ tử Phi Tiên Môn có thể phá vỡ cực hạn của vị diện, nếu không thì chẳng có cách nào thật sự giết chết đám người đại diện Thiên Đạo này.

Từ lúc bắt đầu, cuộc đại chiến của hai bên đã cực kỳ kịch liệt.

Đối diện tương đương với tám ngàn Cổ Thánh phiên bản sản xuất hàng loạt nhưng chúng có thể điều khiển hệ thống tu luyện của vị diện này, tiến hành thay đổi bất cứ lúc nào.

Ví như thay đổi sở hữu của tiên lực trên chiến trường, thay đổi hiệu quả của ba ngàn quy tắc, thay đổi lực sát thương của tiên thuật và thần thông thông thường, dẫn đến hiệu quả bật hack suy yếu đối phương, tăng cường bản thân.

Song đệ tử Phi Tiên Môn cũng không phải ăn không ngồi rồi.

Dực nhanh chóng phát hiện lời đồn đại về Phi Tiên Môn chẳng những không hề phóng đại mà còn hơi kém.

Tông môn này có số lượng Cổ Thánh đạt hơn một ngàn, thật là khủng bố.

Hơn nữa mỗi người đều không phải Cố Thánh bình thường mà hắn biết.

Rõ ràng ba ngàn căn nguyên quy tắc đã bị Thiên La Sử thay đổi và cắt đứt, đệ tử 3 đời đầu vẫn có thể sử dụng thủ đoạn công kích căn nguyên đặc biệt như bình thường, uy lực không kém gì nguyên thuật.

Trong đó, chưởng môn Kỷ Linh Hàm quyết đấu với hắn và năm tên khác liên thủ là người nổi bật nhất.

Một thanh đế kiếm lăng tiên như kinh hồng, trong nháy mắt đã giết cho chúng không thở nổi.

Chúng như bị cách ly khỏi thế giới hiện tại, ném vào một lĩnh vực xa lạ chỉ tồn tại băng tuyết. Đừng nói tổ chức phản kích, ngay cả đột phá vòng vây cũng trở thành hy vọng xa vời, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Nếu không có vị diện bảo vệ thì e rằng chỉ mấy phút ngắn ngủi đã chết bảy tám lần rồi.

"Sao lại thế?"

"Sao nàng có thể mạnh như vậy?"

"Vô lý!"

Dực cảm thấy trước kia mình đã đủ xem trọng Kỷ Linh Hàm, coi nàng là một trong những Cổ Thánh mạnh nhất.

Bây giờ mới phát hiện, thực chất vị Kỷ chưởng môn khiêm tốn này có thực lực gần với nhóm người Chí, Khương Thành, Thu Vũ Tuyền, Thánh Hoàng và Lăng, chí ít cũng có thể xếp trong top mười.

Song sự dũng mãnh của Kỷ Linh Hàm chỉ ảnh hưởng rất nhỏ đến chiến cuộc.

Đệ tử ba đời đầu của Phi Tiên Môn đều là Cổ Thánh nhưng đạt đến đẳng cấp như nàng chỉ có lác đác mười mấy người Lâm Ninh, Mạc Trần, Đường Như, Đoạn Hà và Dịch Thần.

Dù tiếp theo Kỷ Linh Hàm lại kéo hơn hai mươi Thiên La Sử vào vòng chiến của mình cũng không thay đổi được hoàn cảnh xấu của những đồng môn khác.

Suy cho cùng, đây là đang đối nghịch với trời.

Chương 2677: Cứu giúp

Kỷ Linh Hàm một chọi ba mươi, độc chiến một đám Thiên La Sử vẫn rất thành thạo, đám Lâm An Hòa, Đoạn Hà cũng có thể ổn định cục diện.

Song những đệ tử như Thiện Thái, Ngụy Miểu lại không đủ sức.

Lấy một địch năm, địch bảy đều rất chật vật, có khả năng bị thua bất cứ lúc nào.

Mà đệ tử đời thứ tư như Chu Tử Hành, Ma Huy lại càng bất lực.

Nếu không phải những đệ tử hậu bối khác của Phi Tiên Môn gia nhập vòng chiến, chống đỡ giúp thì e rằng họ đã thất bại từ lâu.

Trên thực tế, có thể một chọi một áp chế một Thiên La Sử ở vị diện này đã là người xuất sắc trong số Cổ Thánh rồi.

Nhưng đành chịu, đây là đại chiến sinh tử, không phải cuộc thi.

Mắt thấy Phi Tiên Môn dần rơi xuống hạ phong, hơn tám ngàn Thiên La Sử càng đánh càng hăng.

“Ngày tàn của Phi Tiên Môn đến rồi!”

“Cái ung nhọt này phải trừ, không thể mặc cho chúng tồn tại nữa.”

“Bọn ta vẫn còn trụ được, các ngươi mau tiêu diệt những đệ tử khác, không được để bất cứ ai chạy thoát!”

“Giết giết giết!”

Đang lúc chúng nắm chắc phần thắng, xa xa đột nhiên vang lên một tiếng hô to.

“Đồng đạo Phi Tiên Môn chớ hoảng sợ, bọn ta tới đây!”

Mọi người phân ra thần niệm cảm nhận, đám Kỷ Linh Hàm và Mạc Trần không khỏi mừng rỡ.

Người tới chính là cao thủ Huyền tộc, đứng đầu là Bạch Vô Khải, sau đó là hơn trăm cao thủ cấp Cổ Thánh như Phương Kim Bột, Ngân Trí, Bạch La Chân, Lê Hàn Ngọc v.v…

Nơi cư trú của Huyền tộc cách Phi Tiên Môn không xa, nghe được động tĩnh lập tức cử tộc nhân đến trợ giúp.

Kỷ Linh Hàm vừa chiến đấu vừa cao giọng cảm tạ.

“Đa tạ các vị đạo hữu Huyền tộc đã đến trợ chiến. n tình hôm nay, bọn ta suốt đời không quên.”

“Ha ha ha! Kỷ chưởng môn khách khí quá rồi.”

Bạch Vô Khải cười dài, lập tức cuốn năm tên Thiên La Sử vào phạm vi công kích của mình.

“Huyền tộc bọn ta và Phi Tiên Môn đều kính Khương hiền giả vi tôn, vốn là đồng khí liên chi, che chở cho nhau cũng là bổn phận!”

Trong lúc nói chuyện, những cao thủ Huyền tộc khác đã nhanh chóng bước vào trạng thái chiến đấu.

Bọn họ gia nhập lập tức hóa giải hoàn cảnh xấu của Phi Tiên Môn.

Trong lòng đám Kỷ Linh Hàm ngổn ngang trăm mối.

Mấy năm nay các nàng ẩn mình, âm thầm tìm kiếm kẽ hở của Chí, thật ra không hề qua lại với Huyền tộc.

Không ngờ vào thời khắc mấu chốt, người ta lại nhiệt tình như vậy.

Ngược lại với không khí cảm động vui mừng bên này, đám Thiên La Sử vừa giận vừa gấp.

“Đáng ghét!”

“Xem ra Huyền tộc các ngươi cũng không muốn tồn tại nữa!”

“Dám đối nghịch, giúp đỡ Phi Tiên Môn là kẻ địch của thần chủ, tội càng nặng thêm,”

“Đã vậy, thừa kịp hôm nay tiêu diệt tất cả các ngươi.”

“Dù sao Nguyên Tiên giới cũng không thiếu tu tiên giả…”

Chúng còn chưa dứt lời, đằng xa đã có rất nhiều bóng người cuồn cuộn lao tới.

Chính là các chi Yêu tộc gồm Long tộc, Phượng tộc, Hổ tộc, Viên tộc, v.v, mà sau lưng họ, các cao thủ Vu tộc như Lam Đề, Minh Đồng, Băng Cực v.v cũng đang vội vã chạy đến.

Mâu Vũ cầm đầu lấy binh khí ra.

“Kỷ chưởng môn! Đại chiến như vậy sao không báo với bọn ta? Chẳng lẽ ngươi coi thường thực lực của bọn ta sao?”

Kỷ Linh Hàm mừng rỡ, lập tức cáo lỗi.

“Nào dám coi thường chư vị? Chỉ là chuyện này xảy ra quá đột nhiên, chưa kịp thông báo…”

Nàng biết, những cao thủ này đều tới vì Khương chưởng môn.

Dù hắn không còn nữa nhưng tình nghĩa vẫn luôn tồn tại.

“Đúng vậy, náo nhiệt thế này mà thiếu bọn ta thì đáng tiếc lắm.”

Cổ Viên Đại Đế cười lớn nhảy vào giữa cuộc chiến, quét sạch mấy Thiên La Sử trước mắt.

Dường như không thèm nghĩ đến một khi tham gia trận chiến này sẽ có hậu quả gì.

Mà đám cao thủ Yêu tộc như Thương Linh, Huyền Minh cũng không chịu rớt lại, đều tìm được đối thủ của mình.

“Đã ngứa mắt đám Thiên La Sử này từ lâu rồi.”

“Mấy năm nay nín nhịn đến mức khó chịu, tu tiên mà như ngồi tù thì còn tu nỗi gì nữa?”

“Kỷ Linh Hàm! Ngươi nên nổi dậy từ lâu rồi, bọn ta vẫn luôn đợi Phi Tiên Môn dẫn đầu, tiêu diệt đám Thiên La Sử đáng chết này!”

Có bọn họ gia nhập chính là có thêm hơn trăm Cổ Thánh, chiến cuộc dần được cân bằng.

Thiên La Sử không còn chiếm ưu thế to lớn nữa, điều này khiến Dực vừa tức vừa vội, chỉ có thể lén kêu gọi thuộc hạ và tộc quần dưới trướng đến hỗ trợ.

Bản thân chúng cũng có tộc quần và tông môn của mình, mấy năm nay nắm trong tay quyền sinh sát của Nguyên Tiên giới bồi dưỡng được không ít thuộc hạ.

Rất nhanh, đằng xa lại lục tục kéo đến từng đoàn nhân mã đối phó với Phi Tiên Môn.

Theo chiến sự mở rộng, tin tức lan truyền đi xa, đám bạn cũ như Quy Tàng, Hư Uyên, Thanh Vân v.v đều nghe tin, nhanh chóng chạy tới.

Tỷ Trường mang theo Hoang tộc, Mãng Dã dẫn đầu Man tộc, Khúc Vọng, Tiên Việt chỉ huy đám cao thủ Lạc Tiên Đảo

trước kia cùng tụ họp.

Mà sự gia nhập của họ cuối cùng cũng hoàn toàn áp đảo Thiên La Sử và thuộc hạ của chúng.

Từng cỗ thi thể rơi từ trên cao xuống như luộc sủi cảo.

Nơi xa hơn còn có rất nhiều tộc quần và tông môn nghe tin tìm tới, ví như Thiên tộc, Minh tộc, song dù họ căm hận Thiên La Sử cũng không dám trực tiếp lật mặt.

Vì ai cũng biết, Thiên La Sử không đáng sợ, đáng sợ là người đứng sau chúng.

Một khi chọc giận Chí, bị trục xuất khỏi tân thế giới là chuyện nhỏ, bị cướp đi toàn bộ đạo hạnh sau đó xử tử mới là chuyện lớn.

Cho nên họ chỉ đành lặng lẽ quan chiến, âm thầm cổ vũ.

Theo ngày càng nhiều thuộc hạ của Thiên La Sử bị giết chết, cuối cùng chỉ còn lại tám ngàn Thiên La Sử.

Chúng có Thiên Đạo ủng hộ nên không thể chết được trong một sớm một chiều.

Trừ phi đám Kỷ Linh Hàm và Lam Đề có thể phá tan sự trói buộc của vị diện, bằng không nhiều nhất chỉ làm chúng trọng thương, không thể giết chết đám người đại diện Thiên Đạo này.

Mắt thấy sự không thành, Dực chỉ đành rút lui.

“Chết tiệt, các ngươi cứ chờ đó cho ta!”

“Ngỗ nghịch phạm thượng! Thần chủ sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Còn chưa dứt lời, hai luồng kiếm quang một trái một phải đồng thời cuốn tới, cắt đứt thanh âm của hắn.

Thủ cấp bay lên, Dực ngã xuống, đồng thời hai đồng đội của hắn cũng ngã xuống theo.

Đối mặt với hai nhát kiếm từ bên ngoài tới, chúng không hề có sức phản kháng.

Khi kiếm quang thu lại, hơn tám ngàn Thiên La Sử toàn diệt.

Mà chủ nhân của hai luồng kiếm quang cũng hiện thân, chính là Lăng và Cẩn.

Thấy các nàng xuất hiện, mọi người vừa mừng vừa sợ.

“Hóa ra các ngươi vẫn còn sống!”

“Nhiều năm không gặp, còn tưởng các ngươi đã xảy ra chuyện bất trắc rồi.”

Năm đó tốt xấu gì hai người này cũng có thể đối đầu với Chí, thực lực vượt trên đẳng cấp Cổ Thánh. Có các nàng hỗ trợ, mọi người đều tự tin hơn nhiều.

“Nơi đây không thích hợp ở lâu, Chí có thể ra tay bất cứ lúc nào.”

“Trực tiếp rời khỏi thế giới của hắn là xong. Thà không có vị diện đặt chân còn hơn bị người ta bắt chẹt uy hiếp.”

Kỷ Linh Hàm cũng có ý này.

Mọi người đồng lòng, dự định cùng nhau rời khỏi Tân Nguyên Tiên giới.

Nhưng các nàng còn chưa kịp rời đi, khung cảnh xung quanh đã xảy ra biến hóa.

Kỷ Linh Hàm chỉ thấy trời đất quay cuồng, trong lòng thầm kêu không ổn.

Khi trước mắt bình thường trở lại, các nàng đã tới trước đạo trì mênh mông khói sóng.

Chương 2678: Tuyệt cảnh phùng sinh

Xa xa nhìn lại, đạo trì sương khói lượn lờ, tiên khí lơ lửng, giống như động tiên.

Nhưng sau khi lại gần sẽ cảm nhận được khí bi oán ngất trời.

Bên trái đạo trì, nhiều nhóm tiên nhân bị thần sử xua đuổi tiến vào trong đó.

Giống như kẻ tù tội bị ép chạy tới pháp trường, trên mặt mỗi người hoặc là chết lặng, hoặc là không cam lòng, hoặc là tức giận.

Không người nào sẵn sàng để đạo hạnh mà minhg chịu khổ tu luyện bị người khác lấy đi.

Tuy nhiên cho dù tâm trạng bọn họ như thế nào, cuối cùng kết quả cũng giống nhau.

Thực lực những thần sử không mạnh, nếu như mọi người liên thủ, hoàn toàn có thể chạy trốn, thậm chí phản sát, nhưng không ai có thể chống lại một người lớn mạnh như Chí.

“Nhanh lên một chút!”

“Lề mề cái gì?”

“Còn không mau đi tiếp, muốn chết sao?”

Kèm theo từng tiếng quát lớn của nhóm thần sử, cùng với âm thanh từng tiếng roi đập xuống, từng bầy sinh linh cho dù già trẻ đến từ các tộc, liên tục bị đuổi vào đạo trì.

Sau khi bước vào, bọn họ lập tức lạc mất bản ngã.

Không ngừng trầm luân ở trong đạo trì, hồn nhiên không biết bản thân đã trải qua cái gì.

Cho đến lúc đi ra từ phía đối diện, rất nhiều sinh linh đã ở trạng thái thất hồn lạc phách, hình dạng hư ảo, thậm chí có người hôn mê ở bên cạnh đạo trì.

Hiển nhiên, quá trình bị rút đạo hạnh không tuyệt vời như thế, mà thứ khủng bố Chí lấy ra chỉ sợ không chỉ là tu vi.

Cao thủ các tộc như Phi Tiên môn, Vu tộc, Huyền tộc, Băng Tộc bị chuyển dời đến nơi này vô cớ, hiển nhiên cũng là bút tích của Chí.

Suy cho cùng ngoài hắn ra, không còn ai có thể đồng thời giam cầm và chi phối nhiều Cổ Thánh như vậy.

Mà người làm được chuyện này, thậm chí hắn không cần hiện thân, có thể biết thực lực bây giờ của người này kinh khủng cỡ nào.

Thấy những nhân vật lớn cấp cao như Kỷ Linh Hàm và Bạch Vô Khải, Minh Đồng, Băng Cực đều bị áp tới đây, những sinh linh ở hiện trường vốn đang trong không khí trầm lặng vô cùng chấn động.

“Tình hình như thế nào?”

“Ngay cả các nàng không chạy thoát cực hình bị rút đạo hạnh?”

“Đúng vậy, nhưng đều là nhân vật lớn đó! Khó có thể tưởng tượng các nàng sẽ biến thành kẻ tù tội.”

“Có cái gì không thể, ở trước mặt Chí, Cổ Thánh cũng chỉ là con kiến hôi thôi nhỉ?”

“Ài, vậy cũng phải…”

“Nhưng tốt xấu gì Phi Tiên môn cũng là tông môn trước đây của Khương minh chủ, khai đao với các nàng, không khỏi có một chút quá đáng sao?”

“Chí và Khương minh chủ là kẻ địch, không phải là bạn, không đáng lưu tình với Phi Tiên môn.”

Có lẽ là bởi vì chứng kiến rõ ràng sự tồn tại lớn mạnh hơn bản thân nhiều lần cũng không chạy thoát, sự tức giận trong lòng rất nhiều sinh linh lặng lẽ biến mất, thay vào đó là tuyệt vọng vô lực từ sâu thẳm trong lòng.

Nhiều Cổ Thánh bị bắt tới đây như vậy, huống hồ bản thân?

Xem ra… Chỉ có thể nhận mệnh, chi ít còn có thể kéo dài chút hơi tàn sống sót.

Mà những nhóm thần sử thấy một màn như vậy, mặt mày hớn hở, hận không thể dùng cái loa lớn truyền âm cho “thế giới mới” một lần.

“Thấy không? Đây chính là kết quả đắc tội Thần Chủ tối cao!”

“Quan tâm ngươi là ai à, kết quả đều giống nhau!”

“Ai cũng đừng nghĩ chạy trốn, cái gì mà môn phái của Khương minh chủ, ta khinh!”

Lửa giận các đệ tử Phi Tiên môn dâng trào, nhóm người Đan Thái và Tần Sướng rất muốn ra tay, lại phát hiện không thể lấy ra ngay cả căn nguyên quy tắc thuộc về mình.

Bởi vì, đây là Chí đang điều khiển tất cả.

Bây giờ bọn hắn tựa như lần đầu tiên tiến vào bốn thế giới lúc trước, hệ thống tu luyện khác biệt, tất cả mọi người không phát

huy được thực lực.

Nhưng Chí lại hoàn toàn thể, ai có thể phản kháng?

“Xem ra lần này thật sự chạy trời không khỏi nắng rồi.”

Cuối cùng vẻ mặt Kỷ Linh Hàm cũng trầm xuống, nhóm người Lam Đề, Mâu Vũ, Thương Linh cũng yên lặng than thở.

Trừ khi Khương Thành còn sống, hơn nữa thần kỳ đến đây, nếu không thật sự có cánh cũng khó thoát.

Đối mặt với loại kẻ địch lớn mạnh gần như toàn bộ phương hướng không có góc chết như Chí, mặc dù thiên phú số mệnh các nàng cao tới đâu, đạt tới cực hạn tiên nhân có thể sánh bằng, cũng vẫn lộ ra vẻ nhỏ yếu bất lực.

Tiên nhân xung quanh vây xem càng ngày càng nhiều.

Chí không vội vã bắt các nàng vào trong ao, hình như là cố ý dùng kết cục của Phi Tiên môn làm kinh sợ quần tiên, làm tan rã ý chí chống cự trong lòng mọi người.

Mà ý đồ của hắn quả thật được như ý hơn phân nửa.

Trong đám người có người lộ ra vẻ bầu bí thương nhau rất nhiều, nhưng ánh mắt của không ít người dần trở nên chết lặng, hàng phục.

Nhất là sau khi hắn tuyên bố sắp lựa chọn một nhóm Thiên La mới lần nữa, bốn phương tám hướng đều có người anh dũng ghi danh.

Nếu không chống cự được, vậy thì gia nhập là được.

Điều này khiến chúng đệ tử Phi Tiên môn vô cùng thất vọng, nhưng không thể làm gì.

Mắt thấy thời gian khá ok rồi, cuối cùng Chí bắt đầu thúc giục nhóm người Kỷ Linh Hàm rảo bước tiến vào trong đạo trì.

Đối với hắn, dường như nhóm người Phi Tiên môn, Huyền tộc, Vu tộc, Băng Tộc, Yêu tộc, Quy Tàng Hư Uyên Khúc Vọng tập kết một nửa tinh hoa cường giả đứng đầu Nguyên Tiên giới, coi như là bữa ăn ngon thịnh soạn nhất.

Chỉ cần hấp thu đạo hạnh của các nàng, có lẽ bản thân có thể tiến một bước nữa!

Nhưng không đợi hắn bắt đầu hưởng dụng, một thanh kiếm đột nhiên đâm tới từ phía bên trên.

Người chưa đến, kiếm quang đã chém xuống như ngựa phi nước đại.

Ùng ùng!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, mây mù đầy trời giống như bị gió thổi tán.

Trên màn trời, "ao nước" lớn chiếu nghiêng xuống.

Hai loại đạo trì tính chất đặc biệt cực đoan gồm thần thánh và âm trầm lại bị một kiếm cắt ra.

Trong đạo trì, còn giữ lại một phần "đạo hạnh" chưa bị Chí lấy đi, lúc này tất cả đều tản mát ra ngoài.

Những thứ đạo hạnh vô hình vô chất, mọi người ở đây không còn năng lực và thủ đoạn hấp thu.

Nhưng trong đó ẩn chứa huyền ảo vẫn là thứ quỷ thần khó lường!

Trong phút chốc, dường như mọi người đón nhận một trận tẩy lễ đặc biệt.

Có người hôn mê tại chỗ, cũng có người như si như say, giống như nghi thức xối nước lên đầu, chiếm được cơ hội lĩnh ngộ.

Chẳng qua, càng nhiều người vẫn chú ý một kiếm này đến từ đâu hơn.

Bọn họ rất nhanh đã thấy hình bóng quen thuộc - Thu Vũ Tuyền.

Một bộ váy đen trắnglộ ra tư thế khí chất hiên ngang, nhưng dưới sự hỗ trợ từ dung nhan tuyệt mỹ của nàng, tất cả đều muốn ảm đạm không biểu cảm.

Chân đạp hư không, nàng phủ xuống từ đám mây.

Mặc dù không phải Khương Thành trong ảo tưởng của nhóm người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề Mâu Vũ, nhưng sau khi một kiếm của nàng vung lên, xiềng xích gia tăng ở trên thân mọi người cũng đồng thời bị phá vỡ.

Trong nháy mắt, mọi người đã khôi phục tự do.

Mà Chí ẩn thân chỗ tối không tiếp tục ra tay với các nàng, bởi vì kình địch Thu Vũ Tuyền đến, khiến hắn không thể không nghiêm túc.

Đã lâu rồi Chí chưa hiện chân thân.

Vẫn là dáng vẻ từ trước, nhưng khí chất lại không tự nhiên ngang ngược giống như ban đầu, mà là thên chút âm hiểm.

Hấp thu đạo hạnh của tất cả sinh linh quả thật có lợi rất lớn đối với hắn, nhưng không phải hoàn toàn không có tác dụng phụ, suy cho cùng đây không phải là căn nguyên thế giới thuần túy, mà là ý chí cá nhân hàng tỉ sinh linh khác nhau mang theo.

Hắn vẫn có thể duy trì bình thường đã coi như là vô cùng kỳ diệu.

“Sao hả? Lần này hiện thân, là có lòng tin đánh một trận với ta sao?”

Thu Vũ Tuyền không nói gì, nàng đáp lại chính là giơ kiếm.

Đưa ra một kiếm, kiếm đạo thập tứ trọng mênh mông cuồn cuộn đánh tới.

“Ôi, chút tài mọn.”

Lần trước, Chí ăn một hố, lần này hiển nhiên sẽ không dùng kiếm, mà là lấy chủy Diệt Không đánh trả.

Hào quang bản ngã và hào quang của kiếm vô địch cùng giao chiến trong cùng một lúc.

Chương 2679: Giữ lại đường sống

Trong suy nghĩ của Chí, có lẽ một kích của bản thân có thể đánh tan kiếm đạo thập tứ trọng của Thu Vũ Tuyền.

Bởi vì so với giao thủ lần trước, thực lực của hắn tăng lên quá nhiều.

Không chỉ hấp thu toàn bộ căn nguyên thế giới chuyển hóa thành lực thanh, những năm này lại hấp thu phần lớn đạo hạnh, cảnh giới không giống thuở ban đầu nữa.

Mấu chốt nhất chính là, bản thân dùng lực thanh sâu không thấy đáy, mà thứ Thu Vũ Tuyền dùng lại chỉ là tiên lực bình thường trong cơ thể.

Hai người va chạm, hào quang của Thu Vũ Tuyền một khi rơi vào thế hạ phong, tiên lực tự nhiên sẽ bị lực thanh nghiền áp hoàn toàn.

Mà "hào quang bản ngã" của mình đương nhiên cao hơn cảnh giới hào quang của nàng.

Nhưng khi công kích của hai người thật sự va chạm vào nhau, hắn mới phát hiện mình suy nghĩ quá lạc quan.

Đối mặt chủy Diệt Không, kiếm đạo thập tứ trọng của Thu Vũ Tuyền không có chút hạ phong.

"Ngươi lại sáng tạo ra sức mạnh mới?"

Trong mắt Chí mang theo sự kinh ngạc nồng đậm.

Nếu như chỉ là sức mạnh bình thường, hắn chỉ coi là một trò đùa.

Có rất nhiều sức mạnh khác nhau trong giới tu luyện, yêu lực gì đó, nguyên lực, hồn lực, huyết lực, lực vật, kiếm lực, lực tử…

Dù sao đều là chung một gốc, tất cả đều thuộc về chi nhánh hệ thống thanh khí mà thôi.

Nhưng lúc này, sức mạnh Thu Vũ Tuyền thi triển chẳng những không liên quan với hệ thống thanh khí, đồng thời cũng không liên quan với hệ thống trọc khí.

Bởi vì nguyên nhân này, trong một thời gian Chí không thể tạo thành áp chế ở trên sức mạnh.

“Sức mạnh trong thiên địa chỉ là thanh và trọc, sao có thể tồn tại loại thứ ba?”

Mượn chiến đấu, hắn cẩn thận lĩnh ngộ một phen.

Phát hiện loại sức mạnh này của Thu Vũ Tuyền cũng không thể nào áp chế chủy thủ của mình, hiển nhiên tầng thứ cũng không cao hơn lực thanh, điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Mà theo thời gian chuyển dời, hắn phát hiện chỗ đặc thù hơn nhiều.

Loại sức mạnh thứ ba thần bí của Thu Vũ Tuyền và hào quang “kiếm vô địch” của nàng vô cùng phù hợp, hình dạng hai người như một thể, giống như sức mạnh phối hợp.

Chí nghi ngờ trước, chợt kinh hô.

“Ngươi lại lợi dụng hào quang thay đổi tiên lực, sáng tạo ra sức mạnh thiên địa thật sự thuộc về mình ư?”

Đúng vậy, chỉ có giải thích này.

Thu Vũ Tuyền có lý niệm hào quang, bản thân chính là một tiểu thiên địa.

Thế nên loại sức mạnh cải tạo từ hào quang, hoàn toàn không thuộc về thiên địa của Nguyên Tiên giới, hiển nhiên không liên quan với hai loại khí là thanh và trọc khí.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Chí suýt nữa không nhịn được than thở một tiếng.

Thật là thiên chi kiêu nữ, thời gian Thu Vũ Tuyền bước vào lĩnh vực “lý niệm hào quang” muộn hơn hắn, nhưng ở khu vực này, nàng đạt tới độ cao vượt qua bọn họ.

Đó là thiên phú cao hơn, hay là ý chí kiên cố hơn, hoặc là chấp niệm càng mãnh liệt, Chí không biết.

Hắn chỉ biết trong bốn “kiệt tác” năm đó, Thu Vũ Tuyền là người có thiên phú kém nhất, mà bây giờ kinh diễm tuyệt thế nhất lại là nàng!

Chỉ là… đáng tiếc.

“Ngươi thiếu tích lũy sức mạnh, không có cơ hội bù đắp nữa.”

Nguyên Tiên giới bị bản thân cắn nuốt, mà Thu Vũ Tuyền lại không thể giống như Khương Thành ban đầu trực tiếp hấp thu hai khí là trọc và thanh khí trong hỗn độn.

Tu vi của nữ tử này có hạn.

Tự thân thiên địa nàng kinh diễm thế nào, chung quy vẫn còn quá nhỏ.

Nếu như tu vi tương đối, có lẽ Thu Vũ Tuyền thật sự có thể chiến thắng Chí, nhưng đáng tiếc đây chỉ là nếu như.

Bây giờ Chí thậm chí không cần thu hồi thế giới ngoại thể, cũng có thể đối phó với nàng, hơn nữa lợi dụng Tứ thần khí và lực thanh, đẩy chiến đấu vào hình thức tiêu hao lần nữa.

Theo thời gian chuyển dời, chiến cuộc dần dần bất lợi với Thu Vũ Tuyền.

Nhóm người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề, Mâu Vũ liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu.

“Không thể chỉ coi là người xem!”

“Cho dù thực lực của chúng ta chênh lệch rất lớn, không thể thương tổn được ma đầu đó, ít nhất cũng có thể quấy nhiễu một chút sự chú ý của hắn.”

Nói xong, các nàng dẫn đầu bay lên, Chí phát ra công kích thuộc về mình trên bầu trời.

Đối với lần này, Chí hoàn toàn không để ý.

Chỉ cần thúc giục hào quang bản ngã, hắn có thể trực tiếp miễn dịch công kích của những người khác.

Huống hồ hắn hoàn toàn không cần ra tay, một vài thần sử và Thiên La xung quanh cũng sẽ trung thành bảo vệ chủ, thấy Phi Tiên môn và Vu tộc, Huyền tộc ra tay với Thần Chủ của mình, đó gọi là cấp bách.

“Dừng tay!”

“Lớn mật!”

“Ngăn cản các nàng!”

Bởi vì lo lắng không ngăn cản được, thậm chí bọn họ còn lớn tiếng hô hào những tiên nhân xung quanh.

“Chém giết một phản nghịch của Vô Địch minh, là trở thành thần sử tam đẳng!”

“Chém giết một Thánh Tôn của Vô Địch minh, lại thành thần sử nhị đẳng!”

“Chém giết một Cổ Thánh cấp chỉ huy của Vô Địch minh, lại thành thần sử nhất đẳng, tương lai có tư cách thăng lên làm Thiên La sử!”

Quyền hạn của Thiên La sử lớn bao nhiêu, có bấy nhiêu uy phong ở thế giới này, những năm này mọi người đã nhận thức rất sâu.

Dùng bốn chữ hình dung chính là vô pháp vô thiên.

Bây giờ nghe thấy cơ hội đang ở trước mắt, có vài người lập tức không nhịn được nữa.

“Chí lại là trụ chính của vị diện chúng ta, ra tay với hắn chẳng phải là muốn hủy diệt người nhà của chúng ta rồi?”

“Đúng vậy, nếu Chí chết, tất cả mọi người chúng ta sẽ xong đời!”

Hai câu nói như vậy thôi mà bọn họ đã thuyết phục lương tâm của mình, không hề để tâm ân tình che chở trước kia của Khương chưởng môn.

“Phi Tiên môn, các ngươi còn không ngừng tay?”

“Phi Tiên môn hành động nghịch thiên, hành vi yêu ma, người người đều giết được!”

“Không sai, mọi người cùng nhau tiến lên…”

Nhóm người Kỷ Linh Hàm vốn dĩ rất khó công kích được Chí, hiện tại phía dưới đột nhiên bay ra hơn trăm tên Cổ Thánh, mấy vạn Thánh Tôn.

Mặc dù đối phó những thứ Thánh Tôn và Cổ Thánh không có áp lực gì, nhưng chung quy vẫn bị chùn chân lại, chỉ có thể nhìn Thu Vũ Tuyền tiếp tục một mình hăng hái chiến đấu.

Điều duy nhất khiến các nàng cảm thấy vui mừng, chính là bộ quận quần tộc của Lạc Tiên điện trước đây không gia nhập trận chiến này, ví dụ như Thiên Tộc.

Theo thời gian chuyển dời, Thu Vũ Tuyền đang tiêu hao sức lực trong chiến đấu dần dần rơi vào thế hạ phong, sức mạnh bản thân từ từ thấy đáy.

Mắt thấy trận đại chiến này sắp kết thúc với phần thua về nàng, trung tâm trận chiến giữa hai người đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài trời đất mênh mông.

"Ài…"

Công kích đầy trời giống như đám mây bị thổi tan, một lão già người mặc cát y đầu đội mộc quan chậm rãi đi ra.

Chí và Lăng ở nơi xa đồng thời lên tiếng kinh hô.

"Mang!"

"Vô Định Cổ Thánh?"

Chí không tiếp tục ra tay, nhưng sắc mặt thoáng chìm xuống.

"Không phải là ngươi thề từ đó không can dự mưa gió ngoại giới sao, tại sao, bây giờ phá vỡ lời thề rồi?"

Những năm trước đây Nguyên Tiên giới bị cắn nuốt, bị quấy động đến long trời lở đất, Vô Định Cổ Thánh không rời núi, càng không bị người phát hiện tung tích.

Thế cho nên bọn người Khương Thành suy đoán hoặc hắn chết, hoặc là đã rời khỏi thế giới này.

Không nghờ tới, hắn vẫn còn đó.

"Chí, cho mọi người một con đường sống đi."

"Ngươi có tư cách gì nói lời như thế với ta?"

Chí cũng không cho hắn mặt mũi, mà huy động chủy Diệt Không lần nữa, chuẩn bị xử gọn hắn.

Cảnh Vô Định bị giết thê thảm không hề diễn ra.

Đối mặt thần khí của Chí, hắn vung ống tay áo thật dài.

Chương 2680: Khương Thành trở về

Cờ-rắc!

Trong hư không vang lên tiếng nứt vỡ lanh lảnh.

Ống tay áo Vô Định rộng rãi bị chủy Diệt Không xé ra.

Nhưng Chí cũng vô cớ vị đưa vào trong hỗn độn loạn lưu.

Đối với hắn, dĩ nhiên nơi này không tính là đầm rồng hang hổ gì, thậm chí không chừng còn có nguy hiểm.

Chỉ có điều, cũng vì vậy mà hắn thoát khỏi phạm vi đạo trì, tạm thời không thể chi phối những "kẻ phản loạn" Phi Tiên môn, Vu tộc, Huyền tộc, Yêu tộc.

Chỉ cần nhóm người Kỷ Linh Hàm không phản ứng chậm, có lẽ chạy trốn không khó.

Chí không vội vã trở về, mà là vô cùng hứng thú nhìn Vô Định đối diện.

"Hào quang lý niệm ư?"

Có thể mạnh mẽ dẫn hắn tới đây, chỉ có sức mạnh hào quang.

Ngoài nó ra, cho dù lực thanh hay là lực trọc, đều không thể khiến thực lực hắn tồn tại lớn mạnh xưa nay chưa hề có không thể ngăn cản trong một thời gian.

Vô Định gật đầu.

"Ta cũng hơi bất đắc dĩ."

"Thật không hổ là ngươi, ngay cả lý niệm cũng muốn trốn tránh."

Chí chuyển hướng, lạnh lùng cười nói: "Nếu đã như vậy, vì sao ngươi không chạy trốn tiếp?"

"Cần gì phải chui ra làm kẻ địch với ta, tự tìm đường chết?"

Vô Định không bởi vì lời nói đằng đằng sát khí của hắn mà lộ ra vẻ sợ hãi, chẳng qua là khẽ thở dài một hơi.

"Thời kỳ kỷ nguyên thứ hai, ta từng nợ Bà Sa Ngọc nhân một ân tình."

Chí lập tức phản ứng lại.

"Lần này là nàng thỉnh cầu ngươi ra tay?"

“Đúng vậy, thế nên ta sẽ vì nàng mà ra tay một lần, huống hồ…”

“Huống hồ cái gì?”

Chí có chút hối hận, sớm biết thì lần trước trực tiếp phá hủy hạt trân châu Tiên Mẫu nỲ.

Lúc ấy hắn cảm thấy thời đại thuộc về “người phát ngôn của Thiên Đạo” đã hoàn toàn trôi qua, hôm nay chỉ là kéo dài chút tro tàn mà thôi, căn bản không đáng được coi trọng.

Nào biết, chút tro tàn cuối cùng trước mắt còn có thể mở một đường cho hắn.

“Huống hồ thế giới này rất tốt, vì sao nhất định phải hủy diệt nó, với thiên phú tài tình của ngươi, muốn trở nên mạnh mẽ hẳn là còn những phương thức khác nữa…”

Vô Định coi như là tận tình khuyên bảo, nhưng Chí nào nghe được tiếp loại chuyện cũ mèm này.

“Được rồi, ngươi vẫn nên suy nghĩ làm sao sống sót từ trong tay ta.”

Hắn lấy chủy Diệt Không lần nữa, trong mắt nổi lên sát ý lạnh lùng.

“Nếu lựa chọn ra tay giúp nàng một lần, vậy thì phải nhận trả giá cho lựa chọn!”

Cùng lúc đó, bên kia, đám người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề, Thánh Hoàng, Lăng đã chạy ra khỏi “thế giới mới”.

Nhìn phía ngoài hỗn độn loạn lưu mịt mờ vô tận, trong một thời gian mọi người không biết đi đâu về đâu.

“Chúng ta nên đi nơi nào?”

“Trời đất to lớn, tựa như đã không có đất cho chúng ta dung thân.”

Bạch Vô Khải của Huyền tộc quay đầu nhìn liếc mắt về phía tộc nhân không thấy đâu, cất cao giọng nói: “Khương hiền giả và Chí có thể sáng tạo ra thế giới ngoại thể đủ để che chở mọi người, không phải chúng ta không thể!”

Huyền Minh của Long tộc gật đầu lia lịa.

“Đúng vậy, Cổ Thánh nơi này của chúng ta cũng hơn ngàn người, dưới sự hợp lực, tất nhiên có thể tạo ra kỳ tích.”

Các nhân vật thống lĩnh quân như Băng Cực của Băng Tộc, Minh Đồng của Vu tộc, Tỉ Trường của Hoang tộc cùng với Quy Tàng, Khúc Vọng lao nhao đứng dậy.

“Chúng ta không thể luôn nghĩ tới việc lệ thuộc vào Khương tiên tri, bản thân cũng cần cố gắng.”

“Phải, hợp mưu hợp sức, không thể không giải quyết được nguy hiểm!”

“Cao thủ các tộc đồng tâm hợp lực, đắp nặn một gia viên chung cũng không phải là điều không thể.”

Lời của bọn họ nói đến mức nhiệt huyết sôi trào, sinh linh các phái các tộc phía sau vốn dĩ còn rất sa sút tinh thần, lúc này ý chí chiến đấu lại sục sôi.

Chỉ là mới vừa rồi mọi người bay không bao xa, chạm mặt xuất hiện một hạt trân châu.

“Đi theo ta.”

Âm thanh quen thuộc của Tiên Mẫu vẫn lạnh lùng.

Mà đối với kẻ địch một thời, bây giờ nhóm người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề có lòng tin tưởng cực cao.

Tin tưởng đến mức thậm chí không hỏi nàng tới từ đâu, lại muốn dẫn bản thân đi nơi nào, mà cứ đi theo như vậy.

Khi “Tiên Võ châu” khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người, một trận tiếng thán phục khó có thể tin bộc phát tại chỗ, mà ngay sau đó chính là tiếng hoan hô rung trời.

“Trời ạ, thì ra là còn có đào nguyên thế ngoại ở nơi này?”

“Tiên Võ châu vẫn còn tồn tại ư?”

“Cả Nguyên Tiên giới không bị đại ma đầu đó cắn nuốt sao? Sao còn có Tiên Võ châu?”

“Ta nhớ ra rồi, năm đó Tiên Võ châu bị Vô Định Cổ Thánh ẩn giấu, không ngờ hôm nay thành thiên đường duy nhất không bị cắn nuốt.”

Mọi người vội vàng vọt tới đào nguyên thế ngoại, sau đó phát hiện chung quy nó vẫn không thể so sánh với Nguyên Tiên giới.

Cho dù là tầng thứ vị diện, độ dày tiên lực, cũng vĩnh viễn không đạt tới trình độ trước đây, ba ngàn quy tắc cũng không hoàn chỉnh.

Chẳng qua tốt xấu lần này có thể chịu tải mấy tỷ sinh linh tới, có thể cung cấp cho họ một dải đất sinh sống, đã coi như là cực kỳ khó khăn.

Quan trọng nhất chính là, nơi này tồn tại tuần hoàn, có thể gọi là một thế giới.

Mọi người đợi đã lâu, rốt cuộc đợi đến khi Vô Định Cổ Thánh trở về.

Thực lực "Cổ Thánh uy tín lâu năm" này không lường được, lúc này thấy gần đất xa trời, mặc dù mặt ngoài không có vết thương, nhưng trạng thái uể oải khiến người khác lo lắng hắn chết bất cứ lúc nào.

Hiện trường không có ai khinh thường hắn vì điều này, bởi vì hắn sống trở lại từ trong tay Chí.

Hạt trân châu màu trắng nhanh chóng bay đi, Tiên Mẫu vội vàng hỏi: "Thương thế của ngươi như thế nào?"

Gọi Tiên Võ châu là thiên đường là vì tồn tại do Vô Định Cổ Thánh, nếu hắn vẫn chết, vậy rất nhanh cũng sẽ sụp đổ ở đây. Đến lúc đó, bọn họ lại lưu lạc không nhà để về lần nữa.

"Tạm thời không chết được."

Có người lo lắng hỏi: "Chí có đuổi giết tới đây không?"

Vô Định chậm rãi nói: "Hắn là hắn không tìm được nơi này."

Câu trả lời không quá chắc chắn, khiến tâm trạng mọi người nặng nề vài phần.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh quen thuộc đột nhiên truyền vào lỗ tai mỗi người.

"Thì ra các ngươi ở chỗ này."

Tất cả mọi người lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lẫn vui mừng, thậm chí Kỷ Linh Hàm suýt nữa đổ lệ tại chỗ.

Bởi vì giọng nói kia thuộc về Khương Thành.

“Khương chưởng môn!”

“Khương hiền giả, là ngươi sao?”

“Khương tiên tri, quả nhiên ngươi còn sống!”

Bọn họ lập tức nhìn về phía âm thanh, nhưng cho dù cảm giác như nào lại không thể thấy hình bóng quen thuộc.

“Khương chưởng môn, ngươi ở nơi nào?”

“Bổn tọa có ở mọi nơi.” âm thanh Thành ca truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Mọi người lập tức uống viên thuốc an thần.

Được, vẫn là mùi vị vua làm màu quen thuộc, nhìn dáng dấp không chỉ còn sống, hơn nữa còn sống rất thoải mái.

Vài giây sau, Khương Thành với mức độ anh tuấn, đẹp trai năm đó không hề giảm lóe sáng lên đài.

“Rốt cuộc ngươi đã trở lại rồi!”

Kỷ Linh Hàm lập tức nhào tới, ôm ca một cái dào dạt tình cảm.

Mặc dù chuyện phân hợp tương tự đã xảy ra quá nhiều lần, nhưng quá trình mỗi lần vẫn khiến nàng đau khổ.

Mà ngay sau đó, nàng kinh ngạc.

“Tiên thể của ngươi xảy ra chuyện gì, hình như cho ta cảm giác…”

Ôm Kỷ Linh Hàm trong ngực, thấy nàng muốn nói lại thôi, Thành ca giúp nàng nói câu kế tiếp.

“Hình như không giống một người phải không?”

Trên thực tế, sinh linh các tộc hoan hô nhảy nhót ở phía sau đã nhận ra khác thường của hắn.

Chương 2681: Trạng thái của bây giờ

Mặc dù Khương Thành trước mắt giống hệt lúc trước, nhưng ngay cả thần hồn đặc trưng của hắn mọi người cũng không cảm nhận được.

Chứ đừng nói đến sức mạnh như khí tức của tiên lực, lực trọc.

Nếu như không phải khí chất đặc biệt của vua làm màu không thể phục chế, sợ rằng mọi người sẽ coi đây là một con rối.

Đối với tình hình của mình, lòng dạ bản thân Thành ca biết rõ.

"Việc tu luyện của ta xảy ra chút tình huống, bây giờ vẫn chưa khôi phục như cũ."

Hệ thống và ngộ đạo Tiên Thụ vẫn luôn bận rộn giúp hắn chuyển hóa hỗn độn thành lực hỗn độn khả dụng, nhưng quá trình này rất chậm chạp.

Mà Khương Thành lo lắng tình trạng những đệ tử kia và người quen thân của mình, không thể chờ đến khi hoàn toàn khôi phục thân thể mới xuất quan, lúc tiến độ không tới một phần trăm đã bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Rốt cuộc hôm nay đã tìm được "Tiên Võ châu".

Nghe thấy hắn vừa nói như thế, vốn dĩ còn thấy phấn chấn, đám người chuẩn bị nhất cử phản công về Tiên giới mới giống như bị một chậu nước đá xối đầu, chiến ý hừng hực cũng dập tắt trong nháy mắt.

Tiên Mẫu gấp giọng hỏi: "Ngươi tu luyện có vấn đề? Vẫn không thể khôi phục như cũ sao?"

Khương Thành trở về, nàng giống như trôi lơ lửng ở biển rộng mênh mông thật lâu, không ai tương trợ đột nhiên thấy một cái phao lớn.

Nghe thấy tình trạng của hắn, giống như nghe thấy phao lớn đã trăm ngàn chỗ hở, có thể sẽ chìm bất cứ lúc nào.

Khương Thành nhún vai, cho mọi người một nụ cười trấn an.

"Yên tâm đi, cũng không tính là vấn đề gì lớn, sớm muộn có thể khôi phục viên mãn."

Hiển nhiên lời này không thể khiến Tiên Mẫu yên tâm.

Trong cảm giác của nàng bây giờ, trên người Khương Thành không có bất kỳ sức mạnh, mảy may một chút cũng không có.

Thậm chí không so được với dáng vẻ người bình thường.

Điều này khiến người ta sao tin tưởng hắn không xảy ra vấn đề lớn?

“Ngươi thành thật nói, sớm muộn là bao lâu? Một tỷ năm?”

Khương Thành sờ lỗ mũi, lúng túng ho nhẹ một tiếng.

“Khụ, chỉ sợ chút thời gian này không đủ.”

“Một tỷ năm?”

Tâm trạng của Tiên Mẫu trở nên càng trầm trọng hơn.

Nếu như Vô Định Cổ Thánh không thể khôi phục, vậy một tỷ năm sau, Tiên Võ châu mất đi sức mạnh chống đỡ tiếp sau sợ là dần sụp đổ.

Đến lúc đó, mọi người mất gia đình lần nữa.

Nhưng mà Khương Thành lại cười khổ khoát tay nói: “Thời gian còn phải lâu một chút nữa…”

“Năm tỷ năm?” âm thanh Tiên Mẫu nâng cao vài lần.

Nàng đã suy nghĩ không biết đi đâu về đâu sau khi Tiên Võ châu sụp đổ.

“Khụ khụ, đối với người phát ngôn Thiên Đạo như ngươi đã trải qua ba kỷ nguyên, hàng trăm tỷ năm cũng chỉ trong nháy mắt, không cần phản ứng lớn như vậy chứ?”

“Cái gì? Phải mất trăm tỷ năm?”

Tiên Mẫu suýt nữa vỡ thành từng mảnh nhỏ tại chỗ.

Sau trăm tỷ năm, Chí lớn mạnh cỡ nào?

Không không không, cho dù Chí không ra tay, những người đang ngồi này đến lúc đó có sống hay không đều là dấu chấm hỏi.

Món ăn cũng đã nguội lạnh rồi nhỉ?

“Mặc dù bây giờ ta chỉ khôi phục ba phần trăm, nhưng không phải không có sức đánh một trận…”

Khương Thành hiện tại quả thật chỉ có ba phần trăm hỗn độn chuyển hóa thành sức mạnh khả dụng.

Mà sở dĩ hắn chỉ có thể mô phỏng ngoại hình lúc trước, cũng là vì nguyên nhân này.

Cho dù thể trọc hay là thế giới thể nội, tất cả đều chuyển hóa thành hỗn độn, đó chính là tất cả của hắn.

Hiện tại bản thân hắn chỉ tương đương ba phần trăm.

Mạnh mẽ dùng lực hỗn độn là có thể mô phỏng khí tức thần hồn và tiên lực lúc trước, chẳng qua là không cần thiết.

Suy cho cùng đối với hắn, lực hỗn độn ba phần trăm của mình đã đủ rồi.

Nhưng mọi người ở đây không hiểu, Tiên Mẫu càng không hiểu.

“Cái gì? Ngươi chỉ khôi phục ba phần trăm thôi sao?”

Nếu như Tiên Mẫu là trạng thái hình người, bây giờ sợ rằng đã bởi vì lo lắng sụp đổ mà giậm chân rồi.

Suy cho cùng ở trong nhận thức của mọi người, trạng thái ba phần trăm căn bản không có gì khác biệt với khí tức mong manh, căn bản chính là miễn cưỡng sống.

Thế nên Kỷ Linh Hàm và Lam Đề hai bên trái phải của Khương Thành cũng coi hắn thành bệnh nhân có bệnh nguy kịch, bản năng càng thêm sức đỡ vịn hắn, sợ hắn một khắc sau sẽ ngã xuống.

Điều này khiến Thành ca dở khóc dở cười.

“Sức mạnh của ta bây giờ rất mạnh, ba phần trăm vậy là đủ rồi…”

Tiên Mẫu lại không tin lời ma quỷ của hắn.

“Vâng, vâng, vâng, lực rất mạnh, chỉ là bây giờ không phải lúc suy nghĩ chuyện này.”

“Bây giờ việc ngươi phải làm chính là tử tế bế quan tu luyện dưỡng thương, đừng để có sai lầm gì!”

Nàng vẫn ôm mong đợi thật lớn đối với Khương Thành, chẳng qua là mong đợi hơn ngàn tỷ năm sau.

Về phần hiện tại, hiển nhiên người càng đáng tin cậy hơn vẫn là mấy Cổ Thánh như Thu Vũ Tuyền, Vô Định Cổ Thánh ở đây.

Vô Định cũng cần dưỡng thương khôi phục, đây lại là một khoảng thời gian.

Hơn nữa hắn không muốn gia nhập phân tranh của ngoại giới, chỉ là đồng ý ra tay một lần vì Tiên Mẫu, Tiên Võ châu sử dụng chứa chấp mọi người đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Trên thực tế, mấy tỷ sinh linh ở đây cũng suy nghĩ tương tự.

Khương chưởng môn có thể đủ sức sáng tạo kỳ tích vô tận, nhưng hiện tại rõ ràng trạng thái của hắn cho thấy không trông cậy được.

Hắn có thể còn sống trở về đủ khiến mọi người vui mừng.

Một người có thể chính diện ngăn cản được Chí sau trăm tỷ năm, tốt xấu cũng coi như ngọn lửa hi vọng phải không?

“Thu Vũ Tuyền, lần này ngươi bị thương sao? Có còn sức đánh một trận?”

Đối mặt với sự hỏi thăm của Tiên Mẫu, toàn bộ hành trình mặt không chút thay đổi giống như người trong suốt, Tuyền muội thờ ơ đáp: “Ta không bị thương.”

Nàng cố ý liếc mắt qua Khương Thành, lộ ra ánh mắt khiêu khích.

“Ta có thể chiến đấu bất cứ lúc nào, không giống người nào đó.”

Thành ca yên lặng oán thầm, muội muôi cũng từng này tuổi, ngươi còn muốn cao hơn ta sao?

Thật sự không được thì, lần sau ca giả bộ thua ngươi một lần, thỏa mãn tâm nguyện của ngươi được không?

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài mặt hắn vỗ tay khen ngợi.

“Ồ, không tệ, không tệ, vẫn là có tinh thần giống như trước.”

“Ngươi đã có thể chiến đấu bất cứ lúc nào, vậy bây giờ chứng minh thôi. Đúng rồi, ta còn chưa hỏi các ngươi sao xuất hiện ở

nơi này, bây giờ Chí sao rồi?”

Sắc mặt Thu Vũ Tuyền cứng lại, nàng nói có thể chiến đấu bất cứ lúc nào, nhưng không có nghĩa là bất cứ khi nào đều có thể đánh một trận với Chí.

Một trận tỷ thí trước, mặc dù nàng không bị thương, nhưng tiêu hao sức mạnh rất lớn.

Cho nên chỉ có thể lo lắng không đủ sức mà nói: “Ta có xuất chiến chẳng liên quan đến người bệnh như ngươi, ngươi ra sau ẩn nấp nghỉ ngơi đi!”

“Ai nói không liên quan tới ta, ta cùng ngươi đi xuất chinh chứ!”

“Ngươi…”

Mắt thấy hai người muốn ầm ĩ, Kỷ Linh Hàm vội vàng đi ra ngoài dàn xếp.

“Được rồi, được rồi, hai người các ngươi cũng bớt tranh cãi một chút, việc cấp bách bây giờ là kế tiếp nên làm cái gì.”

Nể mặt mũi Hàm muội tử, lúc này Thành ca mới “bỏ qua cho” Thu Vũ Tuyền.

“Kế tiếp còn phải hỏi, tìm được Chí, sau đó một đường tiêu diệt hết, các ngươi ai biết vị trí của hắn? Còn các sinh linh khác của Nguyên Tiên giới thì sao?”

Hắn vẫn không biết Chí đã sớm sáng tạo ra một thế giới mới.

Mọi người nhìn mặt nhau, muốn nói lại thôi.

Đại lão, bây giờ thương thế ngươi vẫn cần kiềm chế chút.

Tiên Mẫu lại càng xem nhẹ lời mời thách chiến mãnh liệt của Thành ca, bắt đầu thương thảo kế hoạch tương lai với mọi người.

“Tiên Võ châu chúng ta rất khó duy trì tiếp, suy cho cùng nội tình chưa đủ, hơn nữa Vô Định bị trọng thương.”

“Thế nên chúng ta cần nguyên sức mạnh mới.”

Còn không đợi mọi người hỏi thăm nguyên sức mạnh đến từ đâu, nàng đã nói thẳng đáp án.

“Ta ý định mưu đoạt căn nguyên thế giới mới của Chí!”

Chương 2682: Trộm căn nguyên

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là suy nghĩ kỳ lạ.

Nói trắng ra thế giới mới chính là thế giới ngoại thể của bản thân Chí, tương đương với một phần thân thể của hắn.

Nếu như căn nguyên thế giới mới có thể bị cướp đi, vậy Chí cũng quá chuối, đã sớm không biết chết bao nhiêu lần?

Nhóm người Minh Đồng và Quy Tàng xem thường.

"Loại chuyện này, không quá thực tế nhỉ?"

"Đúng vậy, Chí không thể nào cho chúng ta cơ hội như thế."

"Hành động lần này còn khó gấp trăm lần kiểu mình làm người hưởng, gần như không có khả năng thành công."

Đối với nghi ngờ của bọn họ, Tiên Mẫu đáp lại rất đơn giản.

"Đạo trì."

"Đạo trì chính là sơ hở của hắn."

Mọi người cảm thấy lẫn lộn.

Không phải là Chí dùng đạo trì làm "công cụ tà ác" để hấp thu đạo hạnh của sinh linh vị diện sao, có liên quan gì cướp đoạt căn nguyên thế giới của hắn?

Nhưng nhân vật cấp đại lão đều đã trải qua năm tháng khá dài, đứng vững vàng ở đỉnh của vị diện, tâm tư vốn xảo quyệt hơn người bình thường rất nhiều.

Chút nhắc nhở thôi, rất nhiều người lập tức hiểu ra.

"Ý của ngươi là, đạo trì liên kết với căn nguyên thế giới của hắn sao?"

"Không sai, hắn hấp thu đạo hạnh rồi cuối cùng sẽ đi đâu? Đương nhiên là tiến vào căn nguyên thế giới!"

"Đúng rồi! Đạo trì tương đương một điểm kế tiếp, hoặc nói là một lối vào."

"Thông qua lối vào này, có thể trực tiếp va chạm với căn nguyên thế giới mới kia!"

“Thừa dịp Chí chưa chuẩn bị, trộm căn nguyên tới đây, không chỉ có thể tăng cường Tiên Võ châu, còn có thể suy yếu thực lực của bản thân Chí một mức lớn, đây là kế hoạch hay, nhất cử lưỡng tiện!”

“Đúng! Cứ làm như thế!”

Mọi người càng nói càng phấn chấn, giống như chuyện này đã thành công.

Nhưng rất nhanh, nhóm người Cẩn và Lâm Ninh giội gáo nước lạnh.

“Sao chúng ta lẻn vào đạo trì, mà không bị Chí phát hiện?”

“Cho dù vào đạo trì, sao chúng ta bảo đảm không bị hấp thu đạo hạnh, ngược lại còn tìm thấy căn nguyên chứ?”

“Cho dù tìm được căn nguyên, trộm lấy như nào?”

“Căn nguyên thế giới kia và Chí là một thể, cho dù chúng ta trộm thành công, hắn sẽ kịp thời phát hiện, sau đó ngăn cản chúng ta phải không?”

Một loạt vấn đề, khiến không khí vốn dĩ dâng cao chợt lạnh.

Mọi người vừa nghĩ cũng không phải sao?

Dù tiền cảnh của kế hoạch rất đẹp, nhưng căn bản không có tính thao tác gì. .

Đối với lần này, dường như Tiên Mẫu sớm đã suy nghĩ qua rồi.

“Đối với đạo trì, ta đã sớm quan sát nhiều năm, có biện pháp lẻn vào.”

“Có ta ở đây, sau khi tiến vào, tìm được căn nguyên thế giới cũng không phải nói chơi.”

Nàng đã từng là người phát ngôn Thiên Đạo, còn thật sự chi phối căn nguyên thế giới một thời gian ngắn, mọi người lại không chất vấn năng lực của nàng.

“Nhưng mà sau khi trộm thì sao? Chí không thể không phát hiện được.”

“Thế nên chúng ta cần phải có người giữ chặt hắn, khiến hắn dù biết xảy ra chuyện gì, cũng không thể thoát thân.”

Ánh mắt của nàng rơi vào trên người Thu Vũ Tuyền.

Mọi người lập tức lộ ra ánh mắt bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng rồi, chuyện này thật đúng là chỉ có nàng có thể làm được.

Chịu giới hạn bên trong, Thu Vũ Tuyền thực sự thất bại trong chiến đấu với Chí, nhưng kìm hãm hắn lại thì không có vấn đề gì.

Mà đối với nhiệm vụ này, Tuyền muội độc lai độc vãng cũng không bài xích.

"Ta cần thời gian mười ngày khôi phục trạng thái."

"Được!"

Tiên Mẫu mừng rỡ, cao giọng nói: "Mười ngày cũng không lâu, dĩ nhiên chúng ta đợi được!"

Đối với người nào đó cần hơn ngàn tỷ năm mới có thể khôi phục toàn bộ trạng thái, mười ngày ngắn ngủi đến nỗi ngay cả trong nháy mắt thôi.

Nàng liếc nhìn người nào đó, suýt nữa bị tức cười.

Thấy Khương Thành đang ở một bên và nhóm nữ nhân Thương Linh, Ấn Tuyết Nhi, Lê Hàn Ngọc thổ lộ tâm sự xa cách đã lâu, hoàn toàn không để ý "hội nghị" của các nàng ở đây.

Rõ ràng trạng thái người này chỉ có ba phần trăm, vẫn còn có lòng thanh thản vui đùa?

Có thể có chút tự giác hay không, có thể có chút cảm giác cấp bách hay không?

Nhưng suy nghĩ tới tương lai muốn tiêu diệt sạch Chí, còn phải dựa vào người này, nàng chỉ có thể một lời đè hỏa khí xuống dưới.

"Khương Thành, ngươi không có cái gì muốn bổ sung sao?"

Ánh mắt của mọi người đồng loạt tiến đến gần, vẫn mong đợi Khương chưởng môn có thể nói chút hiểu biết chính xác.

"Bổ sung ư?"

“Các ngươi dẫn ta đi thế giới mới gì đó, sau đó ta trực tiếp diệt Chí là được, không cần kế hoạch phức tạp như thế.”

Hiện trường xuất hiện một khoảng yên tĩnh khó tả.

Nếu như lời này đổi lại là một người khác nói, sớm đã bị đám đông chửi bới

Trực tiếp hủy diệt?

Đây lại là Chí, nói thật hay, nói giống như tiêu diệt sạch đám cặn bã vậy, khẩu khí lớn bao nhiêu thế?

Nhưng mỗi người nơi này đều có quan hệ với Khương Thành, cũng là bởi vì hắn mới đoàn kết xung quanh Phi Tiên môn, thế nên mọi người không nói gì, chỉ có thể giữ vững im lặng.

Cuối cùng là Tiên Mẫu phá vỡ yên tĩnh.

“Được rồi, theo kế hoạch mà hành sự!”

Nàng trực tiếp xem nhẹ đề nghị quý báu của Thành ca, coi như hắn chưa từng nói gì.

Những ngày sau đó, mọi người cắm rễ ở Tiên Võ châu.

Vô Định Cổ Thánh vẫn là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, Thu Vũ Tuyền khôi phục bế quan, mà những Cổ Thánh còn lại khác bận rộn thương thảo phối hợp chiến thuật.

Ví dụ như lúc Chí bị Thu Vũ Tuyền kéo, chắc chắn những Thiên La sứ và thần sử dưới trướng hắn sẽ ra tay.

Vì để tránh kế hoạch trộm căn nguyên bị phá hỏng, thế nên những Cổ Thánh bọn họ đến lúc đó đều có phân công.

Mà thực lực bốn người Lăng, Cẩn cùng với Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh là tuyển thủ hạt giống mạnh trong đám người, còn được Tiên Mẫu triệu tập đến, chuẩn bị mười ngày sau chọn người vào đạo trì.

Khương Thành vốn dĩ còn muốn ôn tồn tử tế một chút với Hàm muội tử, kết quả muội tử được sắp xếp trách nhiệm nặng nề.

Muốn khuyên Kỷ Linh Hàm đừng chăm chú như vậy, dù sao bản thân làm xong, kết quả Kỷ Linh Hàm lại nói lần này cần mình đứng ra che gió che mưa cho.

Điều này khiến Thành ca ngoài phiền muộn, lại có chút cảm giác nghi ngờ an lòng.

Thời gian mười ngày, thoáng cái đã trôi qua.

Ngày này trạng thái của Thu Vũ Tuyền khôi phục viên mãn, phá quan xuất hiện.

Tiên Mẫu dẫn bốn người Lăng, Cẩn, Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, hơn ngàn Cổ Thánh đi theo phía sau, bay khỏi Tiên Võ châu.

Khương Thành dự định cùng đi.

Cho dù là vì giết chết Chí, hay là vì bảo vệ nhóm người Kỷ Linh Hàm, hắn cảm thấy lần này cũng không thể thiếu bản thân.

Kết quả lại bị mọi người dắt tay nhau chặn lại.

"Khương chưởng môn, ngươi vẫn nên dưỡng thương tử tế!"

"Đúng vậy, trước kia ngươi xuất chiến vì mọi người nhiều lần như vậy, lần này cũng nên đến lượt ngươi nghỉ ngơi một chút rồi."

"Chúng ta sẽ không khiến ngươi thất vọng."

Kỷ Linh Hàm tiến lên, trước mặt mọi người hôn Thành ca một cái, dịu dàng nói: "Yên tâm đi, chúng ta cũng có thể làm tốt, bây giờ quan trọng là ngươi khôi phục trạng thái."

Nói xong, nàng đi theo nhóm người, rất nhanh biến mất ở trong tầm mắt mọi người phía sau.

Trong một thời gian, Khương Thành không biết nên cảm động, hay nên khóc cười.

Bây giờ hắn nắm chắc việc chính diện giết chết Chí, nhưng bên cạnh lại không có một người bằng lòng cho hắn cơ hội ra tay, tất cả đều coi hắn thành bệnh nhân bị thương mà đối đãi, điều này sao khiến tâm trạng hắn chịu nổi?

Nhóm người xuất chinh không gặp phải khó khăn gì.

Đã tới biên giới thế giới mới của Chí, mọi người hành sự theo kế hoạch.

Mỗi người đều là nhân vật cấp đại lão kinh nghiệm phong vân, hành động đâu vào đấy.

Rất nhanh, nhóm người Tiên Mẫu tiến vào trong đạo trì.

Chương 2683: Kế hoạch thuận lợi

Vừa tiến vào đạo trì, Kỷ Linh Hàm cảm nhận được một luồng ý chí lớn mạnh bao phủ bản thân.

Nếu không phải thực lực bản thân đủ lớn mạnh, sợ rằng trong nháy mắt, nàng sẽ mất đi ý thức chính mình, sau đó giống như những sinh linh khác bị trầm luân trong đó, áp bức tùy ý.

Trong lòng nàng giật mình, chẳng qua ngay sau đó tâm trạng lại bình phục.

Bởi vì đây không phải là ý chí bản thân Chí, mà là ý chí thế giới, vì vậy không cần lo lắng sẽ bị đối phương phát hiện.

Chẳng qua giờ phút này tiến vào đạo trì, nàng chỉ cảm thấy bên trên không tiếp trời, bên dưới không chạm đất, cả người đung đưa lơ lửng, đừng nói tìm kiếm vị trí căn nguyên, ngay cả phân biệt phương hướng cũng không làm được.

Tiếp tục như vậy, sớm muộn nàng sẽ bị ý chí của thế giới mới đánh tan, biến thành thức ăn.

Chẳng qua Tiên Mẫu sớm có chuẩn bị đối với lần này.

Một tia sáng trắng mịt mờ vẩy vào trên người Kỷ Linh Hàm, giống như một tầng hộ giáp đặc biệt, lại như một chiếc đèn đơn độc, chiếu sáng cảnh trí xung quanh cho các nàng.

Dưới sự dẫn đường của bạch châu, bốn nàng lặn xuống, không biết qua bao lâu, rốt cuộc trước mắtcũng sáng tỏ thông suốt.

Căn nguyên tản ra khí tức thần thánh mênh mông cực nóng xuất hiện ở trước mắt của các nàng .

Tiên Mẫu đã chi phối căn nguyên của Nguyên Tiên giới, sớm có kinh nghiệm với lần này, nàng lập tức chỉ huy bốn người các nàng chia thành vị trí khác nhau, bắt đầu lấy bí pháp đặc biệt chặt đứt liên lạc giữa Chí và vật này.

Cả quá trình vẫn vô cùng thuận lợi.

Cho dù Lăng và Cẩn hay là Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh, tất cả đều là nhân vật có thiên tư như phượng.

Chỉ cần bàn giao một lần, trình tự phía sau không cần Tiên Mẫu quan tâm quá nhiều.

Rất nhanh, trong khi các nàng đang lần lượt nếm thử, thành công khắc ý chí của mình ở trên căn nguyên lớn như này. Sau đó nhanh chóng chặt đứt kết nối vô hình giữa căn nguyên và Chí, khiến nó thoát khỏi thế giới mới hiện tại.

Chỉ một thoáng, trời rung đất chuyển, phía ngoài Tiên giới mới chấn động kịch liệt.

Mà trung tâm của chấn động chính là căn nguyên thế giới.

Cũng may nhờ thực lực của bốn nàng cực mạnh, lúc này mới có thể bảo vệ được tim mình, không bị chấn động này đánh bại vào sâu trong linh hồn.

Chẳng qua đến một bước này, cuộc khiêu chiến thật sự cũng đến.

Chí không phải đầu gỗ, căn nguyên thế giới ngoại thể của bản thân bị cắt đứt liên lạc, mặc dù hắn đang bế tử quan cũng giật mình tỉnh lại.

Nhóm người Tiên Mẫu và Kỷ Linh Hàm còn chưa kịp phản ứng, phát hiện mình đã mang theo căn nguyên như mặt trời chói chang ra ngoài.

Đạo trì đã sớm hỏng mất, vô số tiên nhân đâm quàng đâm xiên, tiếng gọi ầm ĩ một mảnh.

Có người hoảng sợ, có người vui sướng, còn có người mờ mịt thất thần.

“Lá gan của các ngươi thật đúng là khá lớn, nghĩ loại thủ đoạn này có thể thành công?”

Trong một mảnh hỗn loạn, Chí đầu đội bảo quan, đang mặc Hộ Tâm kính, cầm trượng hóa vật và chủy Diệt Không trong tay, đạp không mà đến.

Thấy cuối cùng đại ma đầu đến, trong lòng Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh đồng thời căng thẳng.

Chẳng qua Tiên Mẫu lại ung dung bình tĩnh.

“Có thành công hay không, phải chờ đánh xong rồi nói.”

Tiếng nói vừa dứt, một thanh Đế kiếm lăng tiên từ trên cao giáng xuống, ngăn Chí đang có ý định giết sang ở nửa đường.

Mà chủ nhân một kiếm này chính là Thu Vũ Tuyền.

Tuyền muội xưa nay nói ra là làm, nói muốn trì hoãn, vậy chắc chắn hoàn thành bảo đảm chất lượng và số lượng.

Dưới sự kiềm chế của nàng, Chí không thể ngăn cản nhóm người Tiên Mẫu, chỉ có thể trơ mắt nhìn các nàng dẫn căn nguyên của mình đi về nơi xa.

Thấy một màn như vậy, tất cả những thủ hạ Thiên La sứ và thần sử của Chí đều ngồi không yên.

“Ngăn cản các nàng!”

“Không thể để các nàng đánh cắp căn nguyên!”

“Giết những tặc tử này!”

Bọn họ vừa mới xông lên giết, các đệ tử Phi Tiên môn và cao thủ Vu tộc, Huyền tộc, Băng Tộc, Yêu tộc phân bố ở các nơi lao nhao xuất động.

Thiên La sứ bị ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóm người Tiên Mẫu tiếp tục đi xa.

Điều này đáng lo lắng cho bọn họ.

Những người kia vội vàng tản về nơi xa, hàng tỉ sinh linh yên lặng ngắm nhìn lớn tiếng kêu gọi.

“Các nàng đánh cắp căn nguyên, sẽ hủy diệt Nguyên Tiên giới mới, cũng sẽ khiến các ngươi mất đi gia đình không dễ gì có được!”

“Chẳng lẽ các ngươi muốn ngồi nhìn chuyện xảy ra như thế sao?”

“Còn không mau giúp đỡ chúng ta, chém giết các nàng, cứu vớt nhà mình!”

“Nếu ai có thể đoạt lại căn nguyên thế giới, tương lai người đó nhất định sẽ được Thần Chủ tối cao ban thưởng…”

Bị bọn họ xúi giục như vậy, rất nhiều người thật sự xông về phía đệ tử Phi Tiên môn.

Chẳng qua cũng có một số người tiếp tục duy trì quan sát.

Ví dụ như nhóm người Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh Diệu Hoàng của Thiên tộc.

Nhìn đại hỗn chiến cấp Sử Thi tăng kích thước cực nhanh, trong lòng bọn họ do dự không ngừng.

Nên tiếp tục khoanh tay đứng nhìn hay là trợ giúp một bên trong đó?

"Nếu khoanh tay đứng nhìn, cho dù tương lai bên nào chiến thắng, Thiên tộc đều phải tiếp tục quan hệ bình thường và trầm luân tiếp."

"Thực lực của Chí mạnh hơn, phần thắng lớn hơn, đối nghịch với hắn sợ là không có kết quả tốt."

"Nhưng Chí chỉ coi chúng ta là thức ăn cung cấp đạo hạnh…"

Do dự liên tục, cuối cùng bọn họ cùng lựa chọn trợ giúp Phi Tiên môn.

Sau khi Thiên tộc gia nhập chiến trường, Tộc quần và tông môn ở giữa cũng lao nhao lựa chọn.

Phần lớn đứng ở bên Phi Tiên môn.

Có khi là bởi vì không chịu được sự thống trị tàn khốc của Chí.

Còn phần còn lại là vì ơn che chở lúc trước của Khương Thành.

Có những người này trợ giúp, đại kế của nhóm người Tiên Mẫu và Kỷ Linh Hàm không gặp phải bất kỳ trở ngại gì, như vậy dễ dàng dẫn căn nguyên đến đích.

Mãi cho đến khi căn nguyên thế giới phủ xuống Tiên Võ châu, nhóm người Lăng và Cẩn cũng không có cơ hội ra tay một lần.

Kế hoạch rất thuận lợi, thuận lợi đến mức ngay cả người dẫn dắt như Tiên Mẫu cảm thấy có chút không quá chân thật.

"Nhanh!"

"Nhanh dung hợp căn nguyên và Tiên Võ châu, như vậy không chỉ vị diện có thể lớn mạnh, đồng thời còn có thể khiến

Vô Định nhanh chóng khôi phục như cũ, trở nên lớn mạnh hơn.”

“Đến lúc đó, chúng ta lại có một trợ lực lớn mạnh có thể chính diện chống lại Chí!”

Dưới sự thúc giục của nàng, bốn nàng một khắc không ngừng, từng chút thúc đẩy căn nguyên về phía trung tâm Tiên Võ châu.

Hai trung tâm căn nguyên dưới sự gia tăng đặc biệt của bí pháp, từ từ dung hợp với nhau.

Mà mấy tỷ đệ tử Phi Tiên môn và sinh linh các tộc của Tiên Võ châu là mặt tràn đầy rung động nhìn một màn này.

Trong đó hiển nhiên bao gồm Khương Thành.

“Thật đúng là bị các nàng làm xong rồi?”

“Ca sẽ không có cơ hội ra sân sao?”

“Chí này cũng quá bê bết đi, có thể cho chút lực hay không?”

Tiếng lòng của ca này, Tiên Mẫu không nghe được, bây giờ lòng nàng đều ở trên căn nguyên một lớn, một nhỏ đang dung hợp trên người.

Lớn là Chí, nhỏ là Vô Định.

Hết cách, đạo hạnh người trước tích lũy thật sự quá kinh khủng.

Cho đến khi hai căn nguyên thật sự dung hợp thành một thể, sau khi Tiên Võ châu bắt đầu tiến hóa nhanh chóng, rốt cuộc Tiên Mẫu mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thành công rồi! Rốt cuộc cũng thành công rồi!”

“Thật tốt quá!”

“Như này chúng ta không cần lo lắng sẽ suy vong nữa…”

Cảm nhận được độ dày tiên khí nâng lên nhanh chóng, mấy tỷ sinh linh say sưa hoan hô tại chỗ.

Nhưng sau một khắc, trời đất cả Tiên Võ châu quay cuồng.

Tất cả mọi người sinh ra một luồng ảo giác, giống như có một bàn tay lớn hung hăng nắm bản thân, căn bản không chịu

khống chế.

Thiên hôn địa ám chỉ kéo dài trong chốc lát, khi bọn họ cảm giác tất cả trước mắt lần nữa, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Bây giờ xuất hiện trước mặt bọn họ không phải là Chí thì là ai?

Chương 2684: Tính toán cuối cùng

“Sao ngươi xuất hiện ở nơi này?”

Cho dù Tiên Mẫu hay là Kỷ Linh Hàm, hay hoặc là tất cả mấy tỷ sinh linh phía sau đều rất muốn hỏi vấn đề này.

Nhưng tất cả các nàng đều không hỏi những lời này, bởi vì một giây sau các nàng phát hiện mình nhìn lầm rồi.

Không phải là Chí xuất hiện ở Tiên Võ châu, mà là các nàng và Tiên Võ châu cùng bị mạnh mẽ kéo đến vị trí thế giới mới đang sụp đổ.

Xung quanh các nàng, ngoài Chí còn có các cao thủ tứ phương như Thu Vũ Tuyền, Minh Đồng, Băng Cực, Bạch Vô Khải, Thương Linh, Mâu Vũ, Quy Tàng, Khúc Vọng, cũng có những trợ thủ gia nhập sau như Nguyệt Ảnh Hoàng, Tinh Diệu Hoàng.

Ngoài lần đó ra, còn có Thiên La sử và thần sử dưới trướng Chí, còn có số sinh linh không rõ số lượng của thế giới mới.

Trận chiến đấu của bọn họ thậm chí còn chưa kết thúc.

Dĩ nhiên, giờ phút này cũng có Thu Vũ Tuyền cầm Hoành Kiếm đứng sừng sửng đối diện Chí trong hư không.

Lúc này thiên tài tuyệt thế này được trao sứ mệnh trọng đại vẫn sục sôi ý chí chiến đấu, nhưng chung quy chỗ sâu trong tròng mắt xinh đẹp vẫn có một chút mỏi mệt khó có thể che giấu.

Nàng hoàn thành viên mãn nhiệm vụ Tiên Mẫu nhắn nhủ, nhưng cũng chỉ đến đây.

Nàng không thể đánh xuyên sự phong tỏa của bốn thần khí, cũng không thể công phá màn chắn lực thanh của Chí, một khi bắt đầu chiến đấu sẽ kéo dài tiêu hao sức chiến đấu, mà nàng cũng không bất ngờ mà sa cơ lỡ vận.

Chỉ tiếc, bây giờ nhìn lại hình như cái giá phải trả đã uổng phí.

Căn nguyên rất vất vả mới đánh cắp được, bây giờ lại trở lại.

Không chỉ trở lại, ngay cả căn nguyên nhỏ vốn dĩ của Tiên Võ châu cũng bị dẫn đi.

Chủ nhân của Tiên Võ châu cũng vội vã hiện thân từ trong hư không.

Xen ra trạng thái của Vô Định Cổ Thánh rất cổ quái, khí sắc của hắn tốt hơn gấp trăm lần so với bị thương trước đây không chừng.

Sắc mặt hồng nhuận trung khí đầy đủ, thậm chí dáng vẻ già nua kia cũng trở thành một thanh niên nhìn qua ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

Mày kiếm bay xéo vào tóc mai, hai tròng mắt chói lọi như sao, khuôn mặt hoàn hảo như trời đất tỉ mỉ tạo hình, kết hợp với dáng người cao ngất ung dung, quả nhiên là anh khí bộc phát, anh tuấn phi phàm.

Điều kiện tiên quyết là bỏ qua một thân trang phục áo gai mộc mạc.

Gặp phải biến cố trọng đại, thấy dáng vẻ Vô Định Cổ Thánh, trong lòng Tiên Mẫu như điện chuyển, lập tức phỏng đoán.

“Chẳng lẽ ngươi và Chí cấu kết từ trước?”

Đối với nàng, Tiên Võ châu đột nhiên lại tới đây, rất có thể chính là Vô Định Cổ Thánh âm thầm phối hợp với Chí.

Nhưng không đợi Vô Định lên tiếng, Chí cười híp mắt khoát tay.

“Ngươi hiểu lầm hắn rồi.”

“Hắn chỉ là kẻ đáng thương vô ý bị dính líu đến mà thôi.”

“Ài…”

Vô Định thở dài một tiếng, trong mắt khẽ lóe lên một chút bất đắc dĩ.

“Căn nguyên của ta cũng bị căn nguyên của hắn đồng hóa, tiện đà mất khống chế.”

“Nếu không buông bỏ, ta bị hắn quản chế. Nếu buông tha, đạo hạnh một thân bị hủy bảy tám phần.”

Hắn vừa nói như thế, nhóm người Tiên Mẫu và Thánh Hoàng lập tức hiểu rõ.

“Thì ra đây đã ở nằm trong kế hoạch của ngươi!”

Chí bị các nàng gắt gao nhìn chăm chú, hắn mỉm cười gật đầu.

“Ta sớm phát hiện ngươi đang thăm dò đạo trì, cũng biết ngươi đang mưu đồ căn nguyên thế giới của ta.”

Hắn nhìn hạt châu màu trắng mà Tiên Mẫu hóa thân, trong mắt hiện lên vẻ mỉa mai.

“Mà ta hết lần này tới lần khác lại không tìm được hành tung Vô Định, thế nên, ta vẫn chờ ngươi phát động.”

“Ngươi cũng không nghĩ xem, căn nguyên của hắn vốn dĩ cùng là một thể với ta, sao lại dễ dàng bị chặt đứt liên lạc như vậy?”

“Chỉ cần dùng chút thủ đoạn, lợi dụng hành động của các ngươi, thì ngược lại có thể chiếm dụng được một thân đạo hạnh của Vô Định, đồng thời còn có thể thu thập các ngươi trong đó.”

Nghe xong lời này của hắn, lòng Tiên Mẫu hoàn toàn chìm xuống đáy cốc.

Bây giờ Thu Vũ Tuyền rơi vào suy yếu, vận mệnh Vô Định bị nắm giữ ở trong tay Chí, Chí thu hồi căn nguyên của mình để cướp đoạt nhiều hơn.

Những Thiên La sử và thần sử xung quanh cùng với các trợ thủ tộc quần khác cùng nhìn nhau chằm chằm, sĩ khí mấy phe các tộc các phái rơi xuống đáy cốc.

Chí triển khai toàn bộ thực lực ở trước mặt, các nàng không có sức phản kháng gì.

Đây thật sự hoàn toàn là cùng đường. .

Rốt cuộc tất cả mọi người cũng hiểu được ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Nhóm Thiên La sử và thần sử rước đó không lâu còn kinh ngạc điên cuồng cười to, đắc ý phi phàm.

“Ha ha ha ha, thì ra thông minh quá sẽ bị thông minh hại!”

“Điều này ngược lại phải xem dư nghiệt của Vô Địch minh các ngươi có thể tạo nổi sóng gió gì.”

“Không chỉ muốn tiêu diệt Phi Tiên môn và đồng đảng của, ngay cả Tiên Mẫu cũng sắp bị bắt, còn có Vô Định Cổ Thánh hàng năm ẩn núp cũng chạy đằng trời!”

“Trải qua một lần này, thế giới hoàn toàn biến thành chúng ta định đoạt…”

Chúng tiên Vô Địch minh bên này rất muốn phản bác, nhưng lại không phản bác được.

Suy cho cùng thực lực đối lập cách quá xa.

Nhóm người Nguyệt Ảnh Hoàng và Tinh Diệu Hoàng mới vừa rồi lựa chọn hỗ trợ cũng đang âm thầm hối hận, lần này chọn sai!

Mà hậu quả chọn sai là vô cùng nghiêm trọng.

Có thể đoán được, kết quả tương lai Thiên Tộc sẽ thê thảm đến cỡ nào, sợ là sẽ hoàn toàn biến thành thân thể cung cấp đạo hạnh, cho đến ngày hủy diệt.

“Nên kết thúc thôi!”

Chí không day dưa nhiều, chậm rãi giương chủy Diệt Không trong tay lên.

Nhắm ngay mục tiêu vẫn là Thu Vũ Tuyền, bởi vì ở hiện trường, đây là người duy nhất có thể uy hiếp được sự hiện hữu của hắn, cũng không thể lại để nàng trốn mất.

Hiển nhiên Thu Vũ Tuyền sẽ không ngồi chờ chết, mặc dù hành động thất bại, sức mạnh còn sót lại không có mấy, thần thái của nàng vẫn không có chút thay đổi, chỉ là bình tĩnh nắm chặt kiếm trong tay.

Nhưng nàng không nghênh đón chiến đấu, bởi vì có một người đứng ở phía trước của nàng.

“Quả thật nên kết thúc rồi.”

Khi Khương Thành lên đài, bên sân truyền đến loại kinh ngạc hô lên như núi hô biển gầm.

Bản thân Vô Địch minh bên này biết trạng thái hắn chỉ khôi phục ba phần trăm, căn bản không thích hợp chiến đấu, thậm chí cũng không nên xuất hiện ở nơi này.

Còn đối mặt với những Thiên La sử và thần sử không biết thực hư, nghĩ đến uy danh và chiến tích của hắn, lập tức cảm nhận được áp lực.

“Khương Thành!”

“Sao hắn xuất hiện ở nơi này?”

“Không phải là hắn đã chết sao?”

“Đúng vậy, không phải là hắn hóa thành hỗn độn sao, sao còn có thể xuất hiện?”

Về chuyện Thành ca mặt ngoài không có chút khí tức tiên lực và lực trọc, bọn họ ngược lại bỏ qua rồi.

Suy cho cùng cường giả đứng đầu cao thâm khó lường, bản thân không nhìn ra sức mạnh của đối phương cũng không kỳ quái.

Còn Chí cũng lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Ngươi lại ở đây sao?”

Lời này khiến Khương chưởng môn rất khó chịu.

“Sao ta không thể ở đây chứ?”

Thế nào, thiên phú “thiên cơ vô nhan” của ca này lại có hiệu lực sao? Lão đại đều ở hiện trường một lúc, ngươi lại mới phát hiện?

Nhưng hắn không biết, lực hỗn độn của bản thân hôm nay ngưng tụ thành thân thể, đã vượt ra phạm vi cảm giác của Chí. Trừ khi ánh mắt khóa chặt, nhìn cẩn thận, nếu không thật đúng là không chú ý tới.

“Thật sự không ngờ, đã hóa thành hỗn độn rồi, ngươi còn có thể giết về.”

Ánh mắt Chí gắt gao găm lên trên mặt Khương Thành.

Giờ khắc này, những người khác trong mắt hắn đã thành mây trôi, không còn là thứ gì đáng chú ý.

Bởi vì so sánh với Thu Vũ Tuyền, Khương Thành mới là người càng trí mạng.

Lần trước khi hai người “giao chiến”, Khương Thành đồng thời nắm giữ hai lực thanh và trọc, thật ra thực lực đã vượt qua hắn.

Nếu như không phải là hóa thành hỗn độn không đánh nhau, lúc ấy Chí có thể đã thua.

Chương 2685: Thần khí bị phế

Khương Thành chậm rãi rút kiếm xương của bản thân, thản nhiên nói: “Ta không trở lại nữa thì ngươi sắp lơ lửng không trở về được mặt đất rồi.”

“Kéo ta về mặt đất?”

Chí ngửa đầu cười dài.

“Vậy thì phải xem ngươi có thực lực kia hay không?”

Nói xong, hắn lấy Tứ thần khí ra lần nữa.

Cùng lúc đó, căn nguyên mới vừa rồi bị dẫn dắt trở về cũng dần biến mất từng chút trước mắt mọi người.

Còn kí tức của Chí lại dùng một loại tốc độ gia tăng kịch liệt mà mọi người gần như không thể tưởng tượng, trong giây lát vượt qua trạng thái giằng co lúc trước.

Những năm này sáng tạo thế giới mới, coi tất cả sinh linh thành chất dinh dưỡng của mình, cũng không phải là ở uổng phí công sức.

Mượn đạo hạnh của hàng tỉ sinh linh, cảnh giới của hắn xưa không bằng nay!

Dù sao lần trước Khương Thành vượt qua hắn, nhưng hiện tại hắn tuyệt đối nắm chắc chiếm ưu thế lần nữa.

“Không tốt rồi!”

Tiên Mẫu lập tức nhận ra không đúng.

Chí vốn đã mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng, cộng thêm tâm cơ thâm trầm và mưu kế tính toán cẩn thận, hơn nữa toàn bộ phương vị không có góc chết, bây giờ lại thay đổi mạnh hơn trên cơ sở, vậy đánh thế nào?

Nàng vội vàng âm thầm truyền âm cho Thành ca.

“Khương Thành, mau rút lui! Bây giờ người này như mặt trời ban trưa, ngươi không phải là đối thủ của hắn!”

“Đợi ngươi khôi phục trạng thái viên mãn sẽ chiến đấu với hắn, có lẽ còn có hi vọng.”

Thành ca khẽ lắc đầu.

“Bây giờ ta còn có thể lui sao? Sau khi lui, những người đằng sau phải làm thế nào bây giờ?”

“Sao ngươi lại nghĩ mãi mà không thông vậy?”

Trong âm thanh Tiên Mẫu ẩn chứa nôn nóng bất an vô tận.

“Cho dù chúng ta bị hắn rút bớt đạo hạnh, chỉ cần có thể sống đến ngày đó cũng còn thời gian xoay sở, nhưng ngươi nếu ngươi chết bởi vì xúc động khai chiến, vậy thì hoàn toàn vô vọng…”

“Vậy chưa chắc.”

Khương Thành nói xong cũng vung một kiếm về phía trước.

Sau đó, kiếm xương vỡ vụn trong nháy mắt, hai giây ngắn ngủn biến thành phấn vụn, sau lại không ngừng tiếp tục hủy diệt, cuối cùng hóa thành khói xanh biến mất trong hư không.

Lúc này Khương Thành mới nhớ ra, bây giờ thứ mình dùng không phải lực trọc.

Cho nên vừa đổi thành một thanh Đế kiếm lăng tiên.

Kết quả sau khi huy động kiếm, hiện tượng tương tự xảy ra lần nữa.

Thanh Đế kiếm lăng tiên quý giá đã vỡ thành phấn vụn, sau đó hóa thành khói xanh.

Ngay cả Kim Ngọc Tủy hỗn độn tích chứa trong đó cũng biến mất không rõ tung tích theo.

“Như này có chút buồn bực.”

Thành ca cũng hiểu được nguyên nhân trong đó.

Cho dù kiếm xương được chế tạo từ cốt trọc ma, hay là Đế kiếm lăng tiên từ thiên tài địa bảo chế tạo, toàn bộ đều không thể gia tăng tất cả lực Hốn Độn trước mắt hắn.

Những nguyên liệu đó cũng không chịu được loại sức mạnh này, đương nhiên sẽ tự hủy diệt

Chẳng qua là hắn hiểu được, những người khác lại không rõ.

Liên tiếp thấy hai cây kiếm bị hủy, mọi người ở đây cũng há cằm, có lẽ trong một thời gian đã quên khép lại.

Bọn họ vốn dĩ còn đang chờ một cuộc đại chiến kinh thiên động địa.

Hoặc là Chí chiến thắng, hoặc là Khương Thành tạo ra kỳ tích, tóm lại nhất định là rất đỉnh cao.

Bây giờ kết quả này tính là gì?

Còn chưa khai chiến, binh khí của mình đã tự hủy?

Ngay cả Chí cũng không thoát khỏi trạng thái rơi vào kinh ngạc.

Hắn còn chuẩn bị tiếp chiêu, vẫn nghĩ hôm nay Khương Thành sĩ khí như vậy, nhất định là có đại chiêu gì đó kinh người.

Chẳng lẽ là kiếm đạo hoàn mỹ?

Hoặc là hắn thành công phân tách hỗn độn, đồng thời thành công nắm giữ thành tựu hai lực thanh trọc sao?”

“Ngươi đang cố ý làm trò ở đây sao?”

Hắn không vì vậy mà xem nhẹ Khương Thành.

Suy cho cùng muốn tiện tay hủy diệt lăng tiên đế khí, phải cần thực lực nhất định.

Từ điểm đó có thể nhìn ra không phải Khương Thành bày ra trạng thái không có tu vi ở bên ngoài.

Là một người có dã tâm, hắn chỉ nghi ngờ chuyện khác thường tất có yêu.

Nhưng những Thiên La sử và thần sử phía sau hắn cùng với những tộc quần ngược hướng bọn họ lại không suy nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi im lặng ngắn ngủi, bọn họ không chút lưu tình mà bắt đầu vẻ giễu cợt.

“Ha ha ha, ta nhìn thấy gì vậy? Còn chưa khai chiến, binh khí đã bị hủy diệt?”

“Ơ, đây không phải là Khương Thành từng quát tháo Nguyên Tiên giới sao? Nhiều năm không gặp, hiện tại bê bết như vậy?”

“Ở trước mặt Thần chủ chí cao, ngay cả tư cách rút binh khí thôi mà nghịch tặc Khương Thành cũng không có!”

“Lần sau trước khi khai chiến, vẫn cần chuẩn bị cái giống binh khí chút, bằng không còn đánh cái gì?”

“Hắn còn có thể có lần sau sao?”

“Ha ha, thật là một câu thức tỉnh người trong mộng…”

Nghe thấy bọn họ giễu cợt, mọi người Vô Địch minh bên này suýt nữa tức nổ phổi.

Nhóm người Đan Thái Ngụy Miểu đang định trả lời một cách mỉa mai, cho Khương chưởng môn thanh thế oai hùng, thấy hắn giơ tay phải lên, sau đó mỉm cười gật đầu với những Thiên La sử và thần sử.

“Các ngươi nói quá đúng, có lẽ ta nên chuẩn bị thứ giống như binh khí.”

Nói xong, phía trên tay phải của hắn bỗng nhiên hiện ra một ảo ảnh vòng tròn quái dị.

Ảo ảnh quanh quẩn đi lên, nghênh đón gió mà lớn, đảo mắt biến thành bàn quay loại lớn.

Mọi người như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, cũng không hiểu đây là bảo vật gì.

“Trò gì đây…”

Nhóm Thiên La sử đang muốn giễu cợt lần nữa, Khương Thành bỗng nhiên ngoắc ngón tay về phía Chí.

Ngay sau đó, thấy chủy Diệt Không trong tay của hắn, trượng hóa vật, bảo quan đỉnh đầu và Hộ Tâm kính trên người đồng thời tỏa sáng hào quang kịch liệt.

Ánh sáng mãnh liệt và sáng chói, nhưng ngắn ngủi vô cùng.

Khi tia sáng thu lại, bốn đường sương mù màu tím lất phất lơ lửng về phía vòng tròn.

Thoạt nhìn tử vụ thỉnh thoảng tựa như hư ảo, thỉnh thoảng lại giống như thật, không chắc nó đã thay đổi hàng vạn hàng nghìn, khiến người ta cảm giác vô cùng huyền diệu.

Nhưng mọi người ở đây không nhận ra chúng.

Nhưng Chí biết.

“Hỗn Độn Tử Ngọc tủy !”

“Ngươi lại có thể vơ cớ rút Tử Ngọc tủy trong thần khí của ta?”

Trong mắt của hắn lộ ra vẻ khó có thể tin nồng đậm, giống như thấy chuyện khó có thể xảy ra trên đời.

Mà hai câu nói ngắn ngủn của hắn, đủ khiến hiện trường hoàn toàn nổ tung.

“Cái gì? hỗn độn Tử Ngọc tủy ư?”

“Đây không phải là Thần vật Chí Cao chế tạo Thông Thiên Đế khí trong truyền thuyết sao?”

“Thì ra Thông Thiên Đế khí chính là thần khí?”

“Các ngươi mau nhìn, bốn vật thần khí đã hoàn toàn mờ đi, giống như vật phàm bình thường…”

Mọi người vừa nhìn lại chẳng phải là sao?

Sau khi mất đi Tử Ngọc tủy, thoạt nhìn bảo quan gần như mục nát; Hộ Tâm kính giống như thấu kính bình thường; trượng

hóa vật khô khốc như củi khô; chủy Diệt Không như miếng sắt bình thường, không có sự kỳ diệu như lúc trước.

“Trời ạ, cuối cùng xảy ra chuyện gì?”

“Khương Thành phế bỏ bốn thần khí của Chí sao?”

“Sao lại phế bỏ, thậm chí còn cướp đi bốn phần hỗn độn Tử Ngọc tủy của hắn !”

“Đây chính là Tử Ngọc tủy…”

Giờ khắc này, vô số ánh mắt tham lam gắt gao nhìn chằm chằm bốn sợi tử vụ, hận không thể xông vào mò một thanh.

Nhưng chung quy không ai dám làm ra loại hành động này, bởi vì ngay cả bản thân Chí không có động tác gì.

Hắn biết rõ, Tử Ngọc tủy không phải là thứ có thể giành được.

Chẳng qua là hắn không rõ, sao Khương Thành có thể làm được chuyện như vậy.

Ánh mắt Chí gắt gao nhìn chằm chằm ảo ảnh vòng sinh tử.

Rốt cuộc vòng tròn đó là cái gì?

Hiển nhiên hắn không biết đó từng là át chủ bài ban đầu.

Cuối cùng tất cả bốn sợi tử vụ đều chìm vào trong vòng sinh tử.

Mà bởi vì vòng sinh tử hôm nay và hệ thống tổ hợp cạnh nhau, thế nên Khương Thành trực tiếp thấy chúng ở kho của hệ thống.

Chương 2686: Dễ dàng sụp đổ

“Các ngươi nói ta chưa chuẩn bị xong binh khí, vậy bây giờ chuẩn bị một chútlà được rồi.”

Khương Thành vừa nói, vừa mở bảng điều khiển thuật luyện khí của hệ thống.

Nếu như trước đây, mặc dù Khương Thành chiếm được hỗn độn Tử Ngọc tủy, thuật luyện khí của hệ thống cũng không thể luyện chế thần khí.

Bởi vì khi đó, hệ thống vẫn chưa cập nhật thấy tầng thứ này.

Nhưng bây giờ dung hợp vòng sinh tử, chuyện này lại đột nhiên trở nên vô cùng đơn giản.

“Ca chỉ dùng kiếm, luyện một thanh kiếm là được!”

Nói xong, hắn thả một luồng Tử Ngọc tủy vào bên trong.

Trên thực tế, vòng sinh tử có thể tự chủ ở trong hỗn độn tạo thành Tử Ngọc tủy mới, chỉ có điều quá trình đó cực kỳ dài, không thể so với một kỷ nguyên ngắn ngủi nào của Nguyên Tiên giới.

Dĩ nhiên Khương Thành không chờ được lâu như vậy.

Cho nên trực tiếp chiếm bốn sợi Tử Ngọc tủy của Chí coi như là trực tiếp bớt việc lựa chọn.

Mà lần này quá trình đúc kiếm cũng cực kỳ thuận lợi, sau khi hệ thống thăng cấp, thậm chí còn nhanh chóng hơn trước kia khi chế tạo Đế Khí siêu phàm.

Mọi người xung quanh còn chưa hiểu rõ ý tứ hắn chuẩn bị binh khí, một Đế kiếm thông thiên hoàn toàn mới mới xuất lô từ trong hệ thống luyện khí.

Kiếm dài ba bốn thước, mũi kiếm hơi bạc lộ ra ngân quang lờ mờ, chuôi kiếm màu đen cổ xưa dày cộm nặng nề, toàn thân không có bất kỳ hoa văn gì.

Nhìn từ ngoài vào, không nhìn ra huyền cơ gì trên thanh kiếm này.

Nhưng sau khi nắm trong tay, Khương Thành lập tức cảm giác chỗ phi phàm của nó.

Thanh kiếm này không hề giống chủy Diệt Không có thể cắt lìa tất cả tồn tại, mà là có thể tăng gấp hai lần giải phóng bất kỳ sức mạnh nào.

Nghe thì không có gì lạ, thậm chí còn có chút kém Đế Khí siêu phàm và đế khí Lăng Tiên, bởi vì những linh khí đó cũng có hiệu quả tăng độ.

So sánh hiệu quả ngang ngược của Vô Đạo kiếm, chủy Diệt Không, một kiếm hai đoạn này càng không đáng nhắc tới.

Nhưng trên thực tế không phải như thế.

Cho dù là Tiên khí, Đạo khí, Đế Khí độ tăng độ hiệu quả đều chỉ giới hạn cho một chủng nào đó hoặc là hai ba loại sức mạnh, ví dụ như tiên lực, ví dụ như quy tắc Hỏa, quy tắc Phong…

Mà thanh Đế kiếm thông thiên mới vừa rồi Khương Thành đúc nên này lại có thể tăng tất cả sức mạnh.

Cho dù là tiên lực, huyền lực, nguyên lực, lực ba ngàn quy tắc, hay là dưới tình huống bình thường, dùng binh khí không thể gia tăng được như hồn lực, linh ý, hoặc là sức mạnh không cần dùng binh khí bình thường như các tộc quần như Yêu tộc, Hồn Tộc, Linh tộc.

Thậm chí bao gồm lực trọc, cùng với lực hỗn độn của bản thân Khương Thành hiện tại.

Chỉ cần là sức mạnh, thanh kiếm này có thể tăng độ.

Điều này có thể không theo quy tắc bình thường.

Phần lớn quy tắc tiên nhân nắm giữ cũng vượt qua mười loại, sức mạnh cũng có hồn lực, tiên lực, chẳng qua là binh khí chiến đấu bình thường có hạn, chỉ có thể dùng mấy loại số ít.

Nếu như có thanh kiếm này, đó chính là tất cả năng lực đều có thể tăng cường.

Giống như lúc trước Khương Thành là người tinh thông nắm giữ các loại sức mạnh như ba ngàn quy tắc, hồn lực, lực trọc, linh ý, lực huyết mạch, vậy ý nghĩa của thanh kiếm này đối với hắn quả thực khó có thể lường được.

Hơn nữa, độ tăng hiệu quả của thanh kiếm này không hạn cảnh giới.

Vậy trên ý nghĩa chân chính, thực hiện nhiều hiệu quả hai mình trong chiến đấu.

Lúc trước một mình hắn có thể đánh Chí đến khó hoà giải, thêm hai bản thân, vậy thì thật sự hoàn toàn phá vỡ thăng bằng.

Nếu như có thanh kiếm này, Thu Vũ Tuyền cũng có thể trực tiếp đánh bại Chí.

Chẳng qua giờ này khắc này, mọi người vẫn không rõ ý nghĩa của thanh kiếm.

Thấy trong tay Khương Thành có thêm một thanh binh khí hoàn toàn mới, vẻ mặt mọi người khác nhau, có người lộ ra vẻ chờ mong, có người lộ vẻ xem thường.

Suy cho cùng trước đó không lâu, kết cục kiếm xương và Đế kiếm lăng tiên vỡ vụn tại chỗ còn rõ mồn một trước mắt.

Nghênh đón Chí đối diện, Thành ca tiện tay tung một đường kiếm hoa.

"Ngươi chuẩn bị xong chưa?"

Chí không dám khinh thường, trong tay của hắn đã xuất hiện một thanh Đế kiếm lăng tiên hoàn toàn mới.

"Đến đây đi, để ta nhìn ngươi sau khi mất lực trọc và lực thanh, còn có thể có thủ đoạn gì."

Lúc lời nói vừa dứt, bản thân hắn đã xuất ra Kiếm đạo thập tứ trọng về phía Khương Thành bên này.

Vẫn là gia tăng lực thanh.

Chỉ có điều tương đương với mấy lần giao chiến trước, buff lần này càng lớn mạnh hơn.

Hỗn Độn loạn lưu trong hư không như lục bình không có rễ bị thổi quét tung bay tứ tán, thế giới kiếm đạo mênh mông không thể lường được dưới sự gia tăng của lực thanh, đã vượt qua thần uy trong tưởng tượng của mọi người.

Mặc dù không ở trong phạm vi khóa chặt của một kiếm này, tất cả Cổ Thánh bên cạnh vẫn có cảm giác sởn hết gai ốc.

Lần đầu tiên bọn họ chạy về phía nơi xa, bởi vì dư âm một kiếm vượt ra khỏi cực hạn bọn họ thừa nhận.

Tiên Mẫu hóa thành viên châu không nói một lời, nhưng trong lòng khó có thể ức chế hoảng sợ.

Nàng nhìn ra, đây mới thực sự là một kiếm đủ diệt thế.

Trước mặt kiếm này, Nguyên Tiên giới thời kỳ đỉnh phong sẽ bị phá hủy trực tiếp. Dễ như trở bàn tay, cho dù căn nguyên thế giới hay là Thiên Đạo, toàn bộ đều không thể ngăn cản nó!

Thực lực của Chí đã không phải là thứ thế giới này có thể dung nạp được, hắn hoàn toàn vượt qua vị diện.

Giờ khắc này, cho dù nàng hay là nhóm người Kỷ Linh Hàm, Lam Đề vô thức sinh ra một lỗi giác quỷ dị, người huy động kiếm ở nơi xa chính là mới là tồn tại chân thật duy nhất của thế gian.

Chỉ sợ Thu Vũ Tuyền am hiểu kiếm thuật nhất có hào quang là kiếm vô địch, giờ phút này cũng khó che đậy rung động trong mắt đẹp.

Một kiếm này thể hiện kiếm thuật ảo diệu, đối với nàng thì không chỉ như vậy.

Nhưng một kiếm này tích chứa sức mạnh lớn mạnh đến cực kỳ "vượt tiêu chuẩn", thế nên sau khi nàng liếc nhìn lần đầu tiên, nhanh chóng đưa ra kết luận - bản thân không ngăn được.

Đây mới là trạng thái Chí thu hồi thế giới ngoại thể, đồng thời sau khi hấp thu đạo hạnh của Vô Định, thật sự đã bật hết trạng thái hỏa lực.

Thần uy mênh mông cuồn cuộn, trời đất đủ âm u.

Bây giờ người ở trước mặt một kiếm này chỉ có Khương Thành.

Hắn không làm bộ quá nhiều.

Dù không có dáng vẻ được kiếm đạo hoàn mỹ nhóm người Thu Vũ Tuyền và Lăng, Cẩn mong đợi dùng, cũng không có dáng vẻ dùng nguyên thuật tam thiên trọng như nhóm người Kỷ Linh Hàm và Lam Đề chờ.

Chỉ qua là nắm giữ thanh Đế kiếm thông thiên, đơn giản quét ngang một đường về phía trước.

Kèm theo quỹ tích của kiếm phong, một mảnh sương mù tím lất phất dày đặc cũng rơi ra ngoài theo.

Màn sương mù dày đặc nghênh ngang mở rộng, nhanh chóng bành trướng đến phạm vi đủ để bao trùm thế giới kiếm đạo.

Chẳng qua so sánh với hai người, thanh thế kém rất nhiều, thật sự khó có thể khiến người ta tin tưởng cùng một tầng sức mạnh.

Nếu không phải người ngoài căn bản không thể can thiệp vào cuộc chiến đấu này, Tiên Mẫu sợ rằng sẽ tức giận gầm thét, đã đến khắc cuối cùng, có thể nghiêm túc chút không!

Bây giờ không phải là lúc làm màu!

Rốt cuộc tử vụ và lực thanh va chạm nhau.

Hai người phân thắng bại trong giây lát.

Thấy thế giới kiếm đạo đủ để hủy diệt Nguyên Tiên giới giống như bị nước lũ xông vào tòa thành cát, trong nháy mắt phá từng mảnh nhỏ, rồi sau đó bao phủ ở trong sương mù cuồn cuộn, không thấy nửa điểm dấu vết tồn tại.

Đối với thực lực của Khương Thành, Chí đã cực kỳ đánh giá cao.

Nhưng đối mặt tình hình như thế, hắn vẫn lộ ra vẻ mặt cực kỳ khó tin.

“Điều này không thể nào!”

Đây lại là một kích toàn lực dưới trạng thái đỉnh phong của hắn!

Sao có thể dễ dàng sụp đổ được?

Chương 2687: Cho ngươi một cơ hội thể hiện

Chí có thể chấp nhận lực thanh của mình bị thua, nhưng hắn không chịu được bại nhanh như vậy, dứt khoát như vậy.

Lực thanh và tử vụ, hai thứ hoàn toàn không có chút điểm nào có thể so sánh, quả thực giống như là bị đả kích nặng nề.

Điều này không khỏi quá hoang đường.

Không chỉ hắn, những tiên nhân ở nơi xa, cho dù Thiên La sử và thần sử, hay là cao thủ Vô Địch minh bên này, đều là loại vẻ mặt như vậy.

“Đây… Xảy ra chuyện gì?”

“Ta không nhìn lầm chứ, lại là Thần Chủ tối cao tan tác?”

“Một kiếm mới vừa rồi lại bại?”

“Không phải nói lực thanh là sức mạnh chí cao, không có bất kỳ sức mạnh nào có thể địch nổi sao?”

“Đây nhất định là có vấn đề! Đúng rồi, Thần Chủ không có binh khí tiện tay, chẳng qua là Khương Thành chiếm cứ binh khí có lợi! Nhất định là như vậy!”

“Thật không thể tưởng tượng nổi…”

Mới vừa rồi Tiên Mẫu còn lo lắng vô cùng lập tức rơi vào cảnh mừng như điên.

Rốt cuộc nàng hiểu được vì sao lúc trước Khương Thành tràn đầy tự tin.

Bởi vì trạng thái ba phần trăm của hắn, thật sự có thể đánh bại Chí, hơn nữa còn dễ dàng nghiền áp.

Trận chiến này - ổn rồi!

Chẳng qua ngoài vui sướng, trong lòng của nàng lại dâng lên nghi ngờ mãnh liệt.

Đây là làm như thế nào?

Sau khi Khương Thành hóa thành hỗn độn còn có thể sống trở lại, cũng đã đủ ly kỳ, hôm nay lực chiến đấu càng khiến nàng khó hiểu.

Đối với Khương Thành, kết quả của một kiếm này là điều đương nhiên.

Lực Hỗn Độn được hệ thống và ngộ đạo Tiên Thụ chuyển hóa thành, đây là trực tiếp đến từ chính hỗn độn.

Lực thanh và lực trọc cao tới đâu, cũng chỉ có thể coi như là sản phẩm phụ của hỗn độn, sao có thể vượt được hỗn độn chân chính.

Sau khi sở hữu loại sức mạnh này, hắn lập tức hiểu ý nghĩa trong đó.

Đừng nói ba phần trăm, mặc dù bản thân chỉ có một phần trăm lực hỗn độn, cũng vẫn nắm đầy đủ khả năng đánh bại Chí.

Hơn nữa sức mạnh trải qua gia trì của Đế kiếm thông thiên, còn tăng gấp hai.

Trận chiến cuối cùng, nếu so với những trận chiến lúc trước hắn trải qua thì đơn giản hơn rất nhiều, xem như là thực lực nghiền áp chân chính.

Nếu không phải hắn huy động kiếm khá tùy ý, không thi triển Kiếm đạo thập tam trọng gì và kiếm đạo hoàn mỹ, vậy Chí ở đối diện bây giờ đã đủ bị diệt rồi.

Tha cho như thế, Chí vẫn nhận lấy đả kích trầm trọng.

Sau khi thế giới kiếm đạo thập tứ trọng bị phá hủy, lực hỗn độn tiếp tục đẩy mạnh, công phá màn chắn phòng ngự lực thanh của hắn, đã tạo thành sát thương trực tiếp đối với thân thể hắn.

Đời này mọi người ở đây cũng chưa từng thấy Chí chật vật như vậy.

Nhìn nam tử phía xa sắc mặt tái nhợt, vết thương chồng chất, có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Tiếng hoan hô của Vô Địch minh bên này như sấm động.

Những người bên phía Thành ca như Phi Tiên môn, Vu tộc, Băng Tộc, Huyền tộc, Yêu tộc đã chìm vào đại dương hoan hô.

Các tộc quần Thiên tộc và tông môn trước đó không lâu lựa chọn ủng hộ, lúc này cả mặt vui mừng.

Xem ra, vẫn là bản thân chọn đúng!

Nhưng đối mặt với Thiên La sử và thần sử, cùng với những tộc quần lựa chọn ủng hộ Chí, lại là một loại tâm trạng khác.

Bọn họ tĩnh mịch giống như ở chỗ sâu của một thế giới khác, mỗi người bị nghẹn ở cổ họng, không phát ra được âm thanh nào.

Sau sự khiếp sợ và không giải thích được, có người sụp đổ tại chỗ, còn số còn lại lặng lẽ đi về nơi xa.

Bọn họ biết chờ đợi mình sẽ là điều gì.

Trước đây đã đối đãi những tiên nhân khác như vậy, cam tâm chịu nanh vuốt và chó săn của Chí, nếu như Chí ngã xuống, vậy chắc chắn bọn họ sẽ không có quả ngon để ăn.

Đối với một vài người lặng lẽ trốn đi, cho dù là Tiên Mẫu hay là những Cổ Thánh của Vô Địch minh đều nhìn thấy trong mắt, nhưng không có người nào đuổi theo.

Một mặt bây giờ Khương Thành và Chí chưa phân định sinh tử.

Mặt khác, không cần đuổi theo.

Sau khi những người này trốn khỏi, dẫn dần tiêu vong ở trong hỗn độn loạn lưu, không có con đường sống khác.

“Xem ra những năm này ngươi không có gì tiến bộ!”

Khương Thành thu hồi trường kiếm, thất vọng lắc đầu.

“Vốn tưởng rằng ngươi có thể cho ta chút khiêu chiến chân chính, kết quả ngươi lao lực làm ra thế giới mới, cứ như vậy mà thôi?”

Biết rõ hắn đang làm màu, nhưng Chí không thể phản bác.

Một kiếm mới vừa rồi, không chỉ đả thương thân thể hắn nặng nề, còn đả thương nặng nề tự tin bẩm sinh lớn mạnh của hắn.

Hắn bố trí kỳ tài ngút trời nhiều năm như vậy, cắn nuốt căn nguyên và Thiên Đạo, lại hấp thu đạo hạnh của vô số sinh linh, kết quả ngược lại không chịu nổi một kích.

Hắn có thể tiếp tục bình tĩnh mà đứng sừng sững ở trước mặt Khương Thành, không có tâm trạng sụp đổ, đã coi như là tâm chí bền bỉ.

“Không ngờ, ngươi lại có thể đi tới một bước này.”

“Xem ra lần trước tính toán của ta, lại thành toàn cho ngươi.”

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, trong giọng nói đầy rẫy vẻ không cam lòng cực độ và khinh thường: “Ngươi thật đúng là biết đánh bậy đánh bạ!”

Giọng điệu khiến Thành ca rất không hài lòng.

Kẻ bị thua còn thần khí như vậy?

Xem ra có cần thiết đánh sụp đổ hoàn toàn tâm tính của kẻ này.

Bằng không với “hào quang bản ngã” thần kỳ của hắn, cho dù bây giờ chém giết, tương lai rất có thể cũng vẫn là tro tàn lại

cháy.

Cho nên, Khương Thành đưa ra một quyết định khiến mọi người bên cạnh thét chói tai tại chỗ - ném Đế kiếm thông thiên mới vừa luyện ra cho Chí.

“Xem ra ngươi không phục lắm, mới vừa rồi hủy diệt thần khí của ngươi, khiến thực lực ngươi không thể phát huy hoàn toàn, bây giờ ta cho ngươi một cơ hội thể hiện nữa.”

Nhận lấy thanh Đế kiếm thông thiên, Chí cảm giác có chút vô cùng hoang đường.

Điều này coi như là nhục nhã mình sao?

Chẳng qua thử nghĩ từng hành động làm màu trước đây của Khương Thành, hình như dáng vẻ lại rất đương nhiên.

Cầm chặt thanh kiếm này, hắn lập tức hiểu buff đáng sợ tích chứa trong đó.

Lực thanh của mình có thể bị vô cớ tăng gấp hai, đây là thần khí kỳ diệu bậc nào?

Đám người Tiên Mẫu và Lăng bên cạnh đã sắp bùng nổ.

Nhất là thấy Khương Thành không lấy ra một thanh binh khí mới, dường như ý định “tay không đón dao sắc”, các nàng lại càng hận không thể xông lên cho hắn hai đạp.

Đều đến bước mấu chốt rồi, ngươi còn làm màu?

“Haaaa…!”

“Ha ha ha ha ha…”

Bỗng nhiên Chí ngửa mặt cười lớn lên.

Trong tiếng cười vừa có giễu cợt, lại có ý chí chiến đấu hào hùng khôi phục một lần nữa và niềm tin tất thắng.

“Ngươi thật đúng là kẻ cuồng vọng tới cực điểm!” Hắn chậm rãi giương Đế kiếm thông thiên lên.

Hắn không cho Khương Thành nhiều thời gian chuẩn bị.

Hội tụ tất cả lực thanh mà bản thân có, hắn xuất ra Kiếm đạo thập tứ trọng lần nữa.

Quả nhiên thần khí tăng buff có hiệu lực, trong nháy mắt, lần này Thế giới kiếm đạo xuất hiện lớn gấp hơn hai lần trước kia, không chỉ uy thế, còn bao gồm cả hạt nhân của Thế giới kiếm đạo.

Thậm chí ngay cả những kiếm thuật ảo diệu cấu trúc nên nó cũng thay đổi càng phức tạp hơn, càng tinh thâm hơn!

Trong nháy mắt thấy một kiếm này, hai mắt Thu Vũ Tuyền không khỏi híp lại.

Vốn dĩ đối với nàng, Kiếm đạo thập tứ trọng không có chỗ nào đặc biệt, lần đầu tiên xuất hiện trong một điểm mù kiến thức mà nàng chưa chạm đến.

Mà ở trước mặt một kiếm hủy thiên diệt địa, thần cản sát thần, Khương Thành thật sự tay không vung về phía đối diện.

Vẫn là tử vụ lất phất, bởi vì không có gia tăng thần kỳ, kém hơn lần trước rất nhiều, vì vậy sau khi bao trùm, cũng trở nên phai nhạt không ít.

Nhưng sau khi va chạm đối diện lực thanh, kết quả lại không thay đổi bao nhiêu.

Thế giới kiếm đạo bị tăng gấp hai lần lại sụp đổ ầm ầm, sụp đổ đến mức không có chút lực chống cự.

Chương 2688: Anh hùng hạ màn

Ở bên ngoài sân đấu tiếng người huyên náo đột nhiên ngừng lại, mọi người quên luôn việc phải khép cái miệng lại.

Tiên Mẫu vốn cho rằng Khương Thành làm màu quá lố, cũng rơi vào trạng thái ngạc nhiên đến ngơ người, đến nỗi hạt trân châu kia dụi tắt khá lâu.

Giờ phút này, rốt cuộc thì nàng cũng hiểu được sự tự tin của Khương Thành từ đâu có.

Trạng thái 3% là thực sự đủ rồi!

Sự đối đầu của hai bên trong trận chiến này đã không phải là trận chiến thần khí, tri thức, mức độ thâm hậu của tu vi và kỹ năng chiến đấu như những lần trước.

Mà đó là một cuộc cạnh tranh của đẳng cấp.

Khương Thành đã đạt đến đẳng cấp cao hơn đối phương.

Giống như tiên lực nghiền nát linh lực, lực hỗn độn của hắn dù cho có ít hơn nữa, nhưng nó vẫn ở trên cơ Lực thanh.

Mà hắn có thể kiểm soát loại sức mạnh này, đã là một sinh linh ở một tầm cao hơn Chí rồi.

Trận quyết đấu giữa hai người thực ra đã chẳng có ý nghĩa gì nữa, đơn giản chính là đè ép từ một phía.

Bản thân Chí cũng phát hiện ra điểm này.

Nhưng hắn không ngừng vung Đế kiếm thông thiên trong tay.

Ngoài việc không thể chấp nhận được cái sự thật này, hắn còn ôm cái ảo tưởng sẽ đột phá trong trận chiến và được thăng cấp lên đến cùng đăng cấp với Khương Thành.

Lực hỗn độn của Thành ca rất mỏng, mặc dù có thể ổn định ép nát Lực thanh của hắn, có thể dễ dàng đột phá lớp phòng ngự của hắn, nhưng lại rất khó có thể giết chết hắn trong nháy mắt.

Do đó, rõ ràng là hắn đã bị thương, nhưng hắn càng chiến đấu càng dũng mãnh.

Tất cả những người xem ở xung quanh, một lần nữa được chứng kiến màn trình diễn trong kính vạn hoa của một trận chiến.

Đối với Chí, ba ngàn quy tắc căn nguyên hoàn toàn nằm trong tầm tay của hắn.

Gần như tất cả các cách thức, thủ đoạn của các quần tộc trong Tiên Nguyên giới, bất kể là nhân tộc, thiên tộc, yêu tộc, quỷ tộc hay linh tộc, hắn đều có thể dễ dàng dùng lực thanh thi triển chúng ra, hơn nữa còn thi triển tinh tế vi diệu hơn các tộc đó.

Bất kể sức mạnh của Tiên Nguyên giới hay là của bốn thế giới lúc trước, hắn cũng có thể chuyển đổi bất cứ lúc nào, đồng thời thấu hiểu được, và tạo ra rất nhiều pháp môn dung hợp.

Mỗi khoảnh khắc mà Chí thi triển hé lộ ra đều đủ khiến các tiên nhân khác có mặt ở đó toát mồ hôi hột.

Trước đó, thỉnh thoảng bọn họ có những ảo tưởng vi diệu về việc bản thân là kẻ thù với cả thế giới.

Mà bây giờ cái ảo tưởng đó đã trở thành sự thật.

Sức mạnh của Chí mạnh hơn toàn bộ Tiên Nguyên giới, hơn nữa hắn cũng có thiên phú chiến đấu hàng đầu mà vị diện không có.

Mỗi một giây, bọn họ có thể nhìn ra được bản thân mình nhỏ bé đến thế nào, cũng có thể nhìn thấy được rằng nếu như bản thân rơi vào cảnh ở trước mắt vậy chắc sẽ chết nhanh chóng cỡ nào.

Chỉ là, cho tới bây giờ, đều là Khương Thành.

Lực hỗn độn của Thành ca vẫn chưa đạt đến mức có thể mô phỏng ba ngàn quy tắc cũng như trình độ của các loại sức mạnh khác, chỉ là một cuộc rượt đuổi đánh chặn thông thường với những tác động càn quét mà thôi.

Nếu hắn khôi phục đến trạng thái 10%, vậy thì Chí ở trước mặt hắn đến một giây cũng không thể tồn tại nổi, hoàn toàn có thể nắm trong lòng bàn tay chơi đùa.

Nhưng bây giờ sức mạnh của 3% này, suy cho cùng vẫn là cần một số kỹ năng.

May mà bây giờ Khương Thành mặc dù không thể sử dụng được mấy thứ hào nhoáng, nhưng trước khi hắn nắm vững được lực hỗn độn, bản thân hắn cũng đã từng chơi cái thứ đó rồi.

Mấy cái thủ đoạn giống như kính vạn hoa đó của Chí, hầu hết trước đó hắn đều đã từng dùng qua rồi, cũng xem như quen đường quen lối.

Càng huống hồ, hắn còn có một ưu thế lớn nhất, chính là bản thân hắn hiện tại chính là Lực hỗn độn.

Những đòn tấn công đó của Chí, dù cho có tinh vi tuyệt diệu đến đâu, cũng không thể phá hủy được lực hỗn độn, điều đó có nghĩa là không thể làm hắn tổn thương được.

Thời gian trận chiến của hai người không kéo dài lâu.

Cho đến khi cơ thể thần của Chí một người hết lần này đến lần khác bởi lực hỗn độn phá hoại, điều này càng ảnh hưởng đến việc kiểm soát lực thanh, trạng thái này đã giảm xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thành ca, người xưa nay luôn thích tốc chiến tốc thắng, cũng không vội giết chết hắn, mà lợi dụng lực hỗn độn để cắt đứt từng chút một mối liên hệ của hắn với khí hải của chính hắn.

Lý do hắn làm như vậy, là vì hắn muốn giết chết Chí, đồng thời bảo tồn sức mạnh của hắn.

Chí đương nhiên phát hiện ra cái ý đồ này.

Điều này khiến hắn một duy ngã độc tôn, cảm thấy vô cùng nhục nhã, nhưng hắn không thể làm gì được.

Cuối cùng hóa thành sự oán hận và chán nản.

“Khương Thành! Ngươi đã đạt tới đẳng cấp cao hơn rồi phải không?”

“Cấp độ đó là lực hỗn độn sao?”

“Ngươi đã thấy một thế giới cao hơn rồi chứ gì, thật không ngờ ngươi lại đi trước ta một bước.”

Thành ca không trả lời hắn.

Giọng nói của Chí cũng đột ngột dừng lại.

Tàn hồn và ý thức cuối cùng của hắn cuối cùng đã bị lực hỗn độn cuốn đi, hoàn toàn biến mất trong thế giới này.

Cơ thể thần vốn đã rách nát cũng hoàn toàn sụp đổ và tan rã.

Mặc dù bọn họ đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình chiến đấu, nhưng trong số những tiên nhân vây quanh xem nãy giờ không có một ai hò reo hoan hô.

Chí thực sự quá mạnh, có rất nhiều chuyện vượt ra ngoài sự lí giải của Cổ Thánh.

Đến nỗi mà bọn họ vẫn không dám chắc Chí có thực sự biến mất hoàn toàn rồi hay không.

“Tên ma đầu đó… chết rồi à?”

“Dù thế nào đi nữa, chắc chắn Khương chưởng môn chiến thắng là điều không cần nghi vấn đúng không?”

“Chắc là đã giết Chí rồi phải không?”

“Khó nói, ở kỷ nguyên thứ nhất người đó đã chết một lần rồi, nhưng với một chút bản ngã của hắn, lại có thể đảo lộn cả thế giới một lần nữa đấy thôi.”

“Nhìn kìa! Ánh sáng đó là gì vậy?”

“Đó là… khí hải hay là hồn hải?”

“Lực thanh?”

“Chẳng lẽ ma đầu đó thực sự vẫn còn sống sao?”

“Khương minh chủ! Diệt cỏ tận gốc!”

Khương Thành không đáp lại mấy tiếng huyên náo kia.

Hắn dùng lực hỗn độn cẩn thận bao bọc khí hải còn sót lại của Chí, lập tức bảo tồn lực thanh vốn sẽ nhanh chóng tiêu tan.

Lúc này Tiên Mẫu cũng bay tới bên cạnh hắn.

“Liệu hắn có xuất hiện nữa không?”

Khương Thành cũng không hoàn toàn chắc chắn được, suy cho cùng thì hào quang ý niệm bản ngã của Chí quá thần kỳ, ai mà biết được sau này hắn có sống lại hay không chứ.

Tuy nhiên, suy xét đến việc trước khi giết người này, hắn đã giáng một đòn mạnh vào “ý chí bản thận” của hắn, hơn nữa nhát chém cuối cùng được thực hiện bằng lực hỗn độn, cuối cùng hắn cũng gật gật đầu.

“Chắc là không nữa.”

“Vậy thì tốt!”

Tiên Mẫu mới yên tâm thở phào một hơi.

Sau khi nghe câu trả lời của Thành ca, những tiên nhân xung quanh hắn vỗ tay rầm rầm.

Đã bao nhiêu năm rồi, bọn họ sắp không thể nhớ rõ được nữa rồi.

Chỉ biết rằng từ khi căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới bị thôn tính, tất cả mọi người đều chìm trong sương mù.

Chí một ngày chưa bị loại bỏ, bọn họ vẫn phải tiếp tục sống ở dưới đám mây mù đó.

Bây giờ, cuối cùng cũng thở được thở phào.

Còn về việc thế giới mới ở đâu, bọn họ bây giờ chẳng có tâm tư mà nghĩ về nó.

Bất luận thế nào đi chăng nữa, không cần lo lắng về việc có một kẻ thù ghê gớm bất ngờ xông đến, sau đó phá hủy mọi thứ.

Tiên Mẫu lại bình tĩnh hơn bọn họ nhiều.

Nàng nhớ tới thao tác cuối cùng của Khương Thành, đột nhiên nghĩ tới một điều gì đó.

"Vừa rồi ngươi đã thu lại khí hải của hắn, định giữ lại sức mạnh của hắn, dùng để hình thành một thế giới mới sao?"

"Không sai."

Khương Thành không muốn giống như khi trước, dùng thế giới ngoại thể của chính mình đảm nhiệm một thế giới mới cho hàng trăm triệu sinh sinh.

Nếu như vậy, hắn cảm thấy rằng không có tự do.

Còn về đạo hành chăm sóc sinh linh vị diện, với trạng thái hiện tại của hắn chỉ có thể coi là vài thứ gia công, không còn hợp ý hắn nữa.

Suy cho cùng thì cái vị diện đó của Tiên Nguyên giới thuộc về hệ thống thanh khí, mà hắn bây giờ được coi là hệ thống hỗn độn độc nhất vô nhị.

Chẳng mấy chốc, hắn đã thu thập lại tất cả lực thanh trong khí hải của Chí.

Sau đó, dựa vào sự hiểu biết của hắn về lực thanh, hắn đã dùng hỗn độn để thúc đẩy nó nhanh chóng chuyển hóa thành căn nguyên thế giới.

Chương 2689: Thế giới của thiên nhiên

Quá trình biến đổi lực thanh thành căn nguyên thế giới, vốn dĩ cần mất rất nhiều thời gian.

Nhưng dưới các thao tác của Khương Thành, quá trình này đã được tăng tốc độ lên vô số lần.

Trên thực tế, ngay cả khi hắn nắm chắc lực hỗn độn, hắn vẫn có thể làm được chuyện như này, chỉ là hắn cần phải trải qua trạm trung chuyển Thánh lực thứ hai.

Tiên Mẫu nhìn ra thao tác của hắn, không khỏi kinh ngạc nói: "Ngươi dùng sức mạnh còn lưu lại của Chí, chẳng lẽ ngươi không định dùng thế giới nội thể của ngươi sao?"

Thành ca quay lại nhìn nàng rồi cười nhạt nói: "Nếu đã có thể sử dụng sức mạnh của người khác, hà tất phải sử dụng sức mạnh của mình kia?"

"Nhưng nếu dùng phần sức mạnh này, vị diện mới nếu muốn hình thành tuần hoàn, thì nhất định phải dung nạp pháp tắc thiên địa, vậy thì khác nào ngươi không thể khống chế được nó chứ?"

Điều Tiên Mẫu nói là sự thực.

Trước khi Khương Thành chuyển hóa thế giới nội thể thành thế giới ngoại thể, toàn bộ vị diện tương đương với một bộ phận của bản thân hắn, tất cả mọi thứ đều ở dưới tầm mắt của hắn.

Bất luận tình hình như nào xuất hiện, hay là muốn làm cái gì đó, tất cả đều là chuyện dễ dàng.

Nếu hắn chuyển sang dùng sức mạnh của Chí còn sót lại để thay thế vào, vậy thì nó sẽ chẳng liên quan gì đến hắn nữa.

Bởi vì phần sức mạnh này không thuộc về hắn.

Bản thân Khương Thành cũng biết rõ điều này, nhưng hắn không quan tâm lắm.

"Tại sao ta lại phải kiểm soát nó?"

"Điều này……"

Trước câu hỏi vặn lại của hắn, Tiên Mẫu đột nhiên phát hiện bản thân không biết đối đáp sao.

Thực sự mà nghĩ thì, đây chính là điều mà nàng vẫn luôn theo đuổi.

Vị diện vận hành theo pháp tắc tuần hoàn thiên địa, sinh tử của vạn vật đều có số của nó, lòng ích kỷ của bất kỳ ai cũng không thể tranh giành quyền lợi, chứ đừng nói đến là can thiệp.

Chỉ là sau này với sự xuất hiện lần lượt của những sự tồn tại siêu thường như Giáng Thần giả, Di và Chí, thì tình hình mới dần vượt khỏi tầm kiểm soát, ngay đến cả chính bản thân nàng sau khi chuyển thế cũng trút sự ích kỷ của mình vào trong đó.

Cái danh xưng này là vì sự ổn định của Tiên Nguyên giới.

Với thực lực của Khương Thành, muốn làm gì thì làm, với thân phận là chủ nhân của thế giới, chi phối vận mệnh của tất cả sinh linh không phải là chuyện quá đơn giản, Tiên Mẫu cũng đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận cái kết quả đó.

Suy cho cùng, không ai có thể chống lại được Khương Thành của bây giờ.

Nàng thật sự không ngờ được rằng người này vậy mà lại từ bỏ rồi.

Nhớ lại hồi đó nàng vẫn coi Thành ca là kẻ thù nguy hiểm nhất, lúc này thực sự là trăm ngàn cảm xúc đan xen.

Với việc định hình lại căn nguyên thế giới, Khương Thành gọi A Hoàng và A Linh ra, rồi tiếp tục do hai sinh linh đặc biệt này kiểm soát.

Rất nhanh sau đó, một thế giới hoàn toàn mới đã được ra mắt trước mặt mọi người.

Thấy cảnh này, tiếng reo hò hoan hô lại vang lên rầm rộ.

Nhưng mà trong trí tưởng tượng của bọn họ, thế giới do Khương minh chủ tạo ra chắc chắn được di bia tứ giới trấn giữ, bốn hệ thống tu luyện khác nhau được định hình thành bốn phân khu.

Mặc dù bọn họ là sinh linh được sinh ra dưới hệ thống tiên lực, không quen với bốn phân khu này, nhưng suy cho cùng thì bọn họ có nơi trú thân, cũng không kỳ vọng quá nhiều.

“Ít nhất thì chúng ta không cần phải lo lắng việc tiên thể suy tàn nữa.”

“Bốn hệ thống tu luyện đó, chúng ta cố gắng thêm thì vẫn có thể thích ứng được.”

“Huống hồ, tên đại ma đầu kia đã chết, có Khương minh chủ trấn giữ, sau này không cần phải lo lắng vị diện sụp đổ…”

“Đúng, ít nhất cũng không phải ăn bữa hôm lo bữa mai nữa!”

“Này, sao ta cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?”

“Đó là khí tiên nguyên? Hay là ta bị ảo giác?”

Bọn họ rất nhanh phát hiện ra rằng thế giới mới mà Khương Thành vừa tạo ra này trông rất quen thuộc.

“Đúng vậy! Là khí tiên nguyên! Còn có ba ngàn quy tắc! Là hệ thống tiên lực mà chúng ta quen thuộc!”

“Trời ơi, hóa ra Khương chưởng môn cũng có thể tạo lại Nguyên Tiên giới?”

Đám người Tiên Mẫu, Lăng và Cẩn cũng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, bọn họ cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Lúc trước Chí có thể tạo lại hệ thống tiên lực, là bởi vì hắn đã trực tiếp thôn tính căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới và Thiên Đạo, mặc dù chuyển hóa thành lực thanh, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Mặc dù vậy, hệ thống Tiên lực của Chí thực sự vẫn còn rất nhiều sai sót và sơ hở, và cái tiên giới mới đó của hắn chỉ có thể được coi là phiên bản phá sản của Nguyên Tiên giới.

Mà Khương Thành lại tự tạo ra nó, độ khó hoàn toàn khác nhau.

Nhưng bây giờ họ đột nhiên phát hiện ra rằng hệ thống tiên lực do Thành ca tạo ra là hoàn toàn tự nhiên, không có sơ hở, đơn giản là nó giống hệt như Tiên Nguyên giới trước đây.

Hệ thống Tiên lực phức tạp và to lớn đến mức đó, thật là khó mà tưởng tượng nổi mà.

“Làm sao ngươi có thể làm được vậy?”

“Chẳng lẽ ngươi còn có di bia của Nguyên Tiên giới sao?”

Tiên Mẫu hỏi với vẻ tràn đầy lòng muốn biết, làm thỏa mãn lòng thích làm màu của Khương Thành.

Hắn có thể tạo ra một hệ thống Tiên lực hoàn chỉnh, chỉ là vì hạt giống thế giới do hệ thống cung cấp mà thôi.

Nhưng mà hắn không định nói ra chân tướng này.

Chỉ lạnh lùng nói: “Mấy năm nay ta khổ luyện ở trong hỗn độn, thỉnh thoảng cũng giác ngộ ra đôi chút.”

Đây chỉ là thỉnh thoảng giác ngộ ra thôi sao?

Trực tiếp ngộ ra được luôn một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh?

Cái này cũng khó tránh quá khoa trương rồi đó?

Đặc biệt là khi nhớ tới phong cách tinh quái nằm được thì tuyệt đối không ngồi của Khương Thành, nàng đối với cái gọi là “khổ luyện” có một thái độ hoài nghi cực sâu sắc.

Nhưng mà, sự thật đang bày ra ở trước mặt.

Trước khi thế giới mới được hình thành hoàn toàn, hàng trăm triệu sinh linh đã vui mừng hoan hô đổ xô vào trong đó.

Cảm nhận được khí tức của tiên lực và căn nguyên quy tắc, bọn họ nóng lòng muốn bắt đầu quá trình tu luyện mới.

Tiên Mẫu cũng rất nhanh phát hiện ra, vị diện mới này cực kỳ ổn định, không thua gì Nguyên Tiên giới trước đó.

Chỉ có thể nói, sức mạnh mà Chí để lại quá hùng hậu, thậm chí còn vượt qua cả căn nguyên thế giới lúc trước.

Theo thời gian, vị diện mới có thể sẽ trở nên cao cấp hơn nữa, thậm chí còn xuất hiện cả những sinh linh trên cấp Cổ Thánh.

Đồng thời, nàng cũng cảm nhận được một khí tức vừa lạ mà cũng vừa quen, thuộc về khí tức Thiên Đạo.

Quen thuộc là vì chúng đều là vị diện hệ thống Tiên lực của “thiên nhiên”.

Còn lạ ở chỗ, vị diện này suy cho cùng cũng không phải là Tiên Nguyên giới.

Nghĩ đến trạng thái khốn cùng chỉ là một hạt trân châu như bây giờ, nàng nóng lòng muốn xông thẳng vào trong đó.

Dựa vào dưỡng chất của Thiên Đạo, chẳng cần bao lâu là nàng có thể khôi phục lại được trạng thái trước đây, thậm chí còn có thể lên cấp cao hơn.

Chẳng qua là Thiên Đạo mới sinh ra không phải là cái Thiên Đạo trước kia nữa mà thôi.

Bây giờ, nàng chẳng những không phải là "người đại diện Thiên Đạo", lại càng không được Thiên Đạo tiếp nhận.

Vừa mới tới gần, chính ngay dưới sự vận hành của pháp tắc tuần hoàn thiên địa, nàng đã bị Thiên Đạo bài trừ, căn bản là không thể tiến vào được.

Điều này khiến Tiên Mẫu cảm thấy khá đau lòng.

Sau nhiều lần cố gắng, nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tìm đến sự giúp đỡ của Khương Thành.

"Chắc chắn ngươi phải có cách gì đó đúng chứ?"

"Giúp ta đi mà! Để ta quản lí Thiên Đạo! Ta cần sức mạnh của nó để khôi phục!"

Thành ca không phải là chủ nhân thế giới của cái "Tiên Nguyên giới mới" này, nhưng mà hắn thực sự có thể làm được điều này, chẳng qua là thông qua lực hỗn độn để cưỡng chế sắp xếp Tiên Mẫu vào Thiên Đạo.

Nhưng mà đối mặt với cái thỉnh cầu này của Tiên Mẫu, hắn lắc đầu từ chối.

"Phá hoại pháp tắc tuần hoàn thiên địa, chẳng phải là lợi dụng quyền thế để tư lợi hay sao? Người công bằng chính trực như ta sao có thể làm chuyện tày đình như vậy chứ?"

Tiên Mẫu suýt chút nữa bị hắn chọc tức cho phì cười.

Nghĩ về quá trình quật khởi của cha nội này, hình như hắn cũng làm không ít chuyện kiểu này?

Sao bây giờ tự dưng lại giả làm thánh nhân thế không biết?

Nàng cũng đâu phải kẻ ngốc, nàng biết Thành ca nhất định có điều kiện, thế nên hỏi thẳng vào vấn đề luôn: "Ngươi nói đi, ngươi muốn sao mới chịu giúp ta?"

Chương 2690: Điều kiện của Khương Thành

Khương Thành cau mày, không vui mà nói: "Chúng ta có quan hệ gì hả, sao có thể dùng cách nói điều kiện xa lạ như vậy hả?"

“Mặc dù giúp ngươi sẽ khiến ta phải trả giá đắt, nhưng ta vẫn luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác, không hề thoái thác. Ngươi nói như vậy thực không xem trọng ta mà?”

Tiên Mẫu không nói lời nào, chỉ là thầm than một tiếng, vừa vừa thôi nha, ta còn không biết tác phong của ngươi chắc?

Hơn nữa, với thực lực của ngươi bây giờ, rõ ràng chỉ là tốn ít sức lực đầu tay, phải trả cái giá lớn cái quái gì?

Quả nhiên, Khương Thành vội vàng đổi đề tài.

“Nhưng mà ta cũng hiểu ngươi, ngươi cũng không muốn nợ ta ân tình.”

“Nếu ngươi đã yêu cầu quyết liệt như vậy, vậy ta chỉ có thể miễn cưỡng đưa ra một điều kiện nho nhỏ…”

Tiên Mẫu bây giờ không trong hình hài người, nếu không chắc chắn sẽ không thể kiềm chế được ánh mắt khinh bỉ của mình.

“Điều kiện gì?”

Khương Thành thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: “Ngươi có thể biến về Chỉ Dư lúc trước đi.”

Sự tiếc nuối ở kỳ nguyên thứ nhất sớm đã trở thành chấp niệm trong lòng hắn.

Tiên Mẫu ngạc nhiên: “Chỉ điều kiện này?”

Nàng còn nghĩ rằng điều kiện sẽ khó khăn khắc nghiệt cỡ nào cơ, chẳng hạn như nàng phải tuân theo mệnh lệnh trong tương lai, chẳng hạn như nàng phải trả giá bằng đạo hành, chẳng hạn như phục vụ Phi Tiên môn sau khi tiếp quản Thiên Đạo gì gì đó.

Kết quả là bây giờ nghe thấy cái điều kiện này, nàng vô thức cảm thấy có trò vui rồi.

“Chỉ vậy thôi, dễ lắm đúng không?”

“Không dễ, ta không làm được.”

“Sao lại không làm được chứ?”

“Trận chiến tranh dành vị trí vị thần ở Thiên giới chỉ là một lần trải nghiệm quay ngược về quá khứ. Kỷ nguyên thứ nhất sớm đã bị hủy diệt và Chỉ Dư thực sự đã biến mất từ lâu rồi.

Những gì ngươi thấy lúc đó chỉ là mô phỏng của Thiên Đạo dựa trên quá khứ của nàng…”Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

“Có quỷ mới tin ngươi!”

Khương Thành tức giận cắt ngang lời nàng: “Chỉ Dư thật có thể không còn ở đây nữa, nhưng Chỉ Dư mà ta nhìn thấy lúc đó nhất định vẫn còn ở đó! Đừng tưởng lần trước ta không chú ý tới, ngươi chính là Chỉ Dư!”

Lần trước Tiên Mẫu bị Chí “chém giết”, đã phát nổ thành hàng ngàn mảnh tinh thể kỳ lạ, một trong số đó có khí tức của Chỉ Dư.

Nếu không phải vì lý do này, lần đó Khương Thành căn bản sẽ không cứu nàng.

Dù sao thì cũng chẳng thể nói là hắn và Tiên Mẫu có giao tình gì sâu sắc.

Sau khi bị hắn vạch trần, Tiên Mẫu im lặng một lúc, nhưng vẫn một lần nữa phủ nhận.

“Ta không phải Chỉ Dư!”

Thành ca bị nàng chọc tức đến bật cười.

“Vậy được thôi, nếu ngươi không phải, vậy ta cũng không ép buộc ngươi nữa.”

Hhắn không làm khó người khác, vậy đương nhiên hắn cũng sẽ không giúp Tiên Mẫu khôi phục.

Thấy hắn sắp rời đi, Tiên Mẫu vội vàng bay tới, cản đường hắn.

“Ta không có lừa ngươi.”

Khương Thành liên tục gật đầu tán thành: “Đúng đúng đúng, lời ngươi nói đều là sự thật, được rồi chứ, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến ta?”

“Ngươi!”

Tiên Mẫu cuối cùng cũng bực rồi.

“Ngươi căn bản không biết chân tướng!”

“Không sai, Chỉ Dư quả thực là ta, nhưng ta không phải là Chỉ Dư.”

Thành ca bĩu môi: “Ngươi chơi trò đọc khẩu lệnh với ta sao?”

“Những gì ta nói đều là sự thật, Chỉ Dư chỉ là một phần nhỏ của ta…”

Tiên Mẫu cuối cùng cũng nói ra sự thật.

Khi đó, nàng chủ trì cuộc chiến tranh giành vị trí thần, và với tư cách là “trọng tài”, nàng thực sự đã can thiệp vào trong đó.

Mà cách nàng can thiệp vào thời điểm đó chính là một tia chân linh “xuyên không” với những người tham gia khác, và tia chân linh đó đã trở thành Chỉ Dư sau khi tiến vào kỷ nguyên thứ nhất.

“Kỷ nguyên thứ nhất vốn không có Chỉ Dư sao?”

“Có, nhưng đã có một số thay đổi trong cuộc chiến giành lấy thần vị. Cũng giống như những người khác có được danh tính mới sau khi xuyên không, tia chân linh đó của ta có được thân phận của Chỉ Dư.”

“Cho nên lúc đó người đã tiếp xúc với ta chính là ngươi?”

“Không!”

Tiên Mẫu nặng nề lắc đầu: “Tia chân linh kia không nằm trong sự khống chế của ta, sau khi thoát ly khỏi bản thể, đã có ý chí tự chủ, nhưng khi lịch luyện kết thúc, ta lại thu lại tia chân linh kia.”

Khương Thành nói thầm trong lòng ngươi chơi cũng khá táo bạo đấy, còn dám tạo ra một “bản sao” không liên quan gì đến bản thể.

“Nếu như đã là ý chí tự chủ của phân thân, vậy vì sao lại nàng luôn suy nghĩ cho Thiên tộc như vậy?”

Hắn còn nhớ Chỉ Dư thậm chí sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình vì Vương triều Nhật Diệu, có thể nói toàn bộ Thiên tộc không tìm được mấy người trung thành hơn nàng.

Nếu chỉ là một tia chân linh của Tiên Mẫu, nàng sẽ không đến mức có cảm giác sứ mệnh như vậy chứ?

Những tiên nhân khác khi đó đều giấu kín suy nghĩ trong lòng, chỉ coi thành tích trải nghiệm tu luyện của bản thân, không quan tâm đến sinh tử của các tộc khác bên trong.

“Chân linh suy cho cùng vẫn là một sinh linh không hoàn chỉnh.”

Tiên Mẫu lạnh lùng nói: “Cho nên nàng kế thừa tất cả nguyên chủ, bao gồm cả ký ức, tâm tính, trí tuệ…”

Khương Thành suýt ngất.

Vậy lúc đó người ở bên cạnh ta rốt cuộc là Tiên Mẫu hay là Chỉ Dư nguyên bản?

Hắn lắc đầu, không còn muốn nghĩ đến những vấn đề phức tạp như vậy nữa.

“Chỉ cần nói cho ta biết, ngươi có thể biến lại thành Chỉ Dư hay không?”

Theo như Khương Thành thấy, nếu đó là một tia chân linh của Tiên Mẫu, mà Tiên Mẫu đã thu hồi nàng trở về, vậy hẳn là chỉ cần hoán đổi là có thể chuyển sang Chỉ Dư đúng không?

“Ta có thể biến thành Chỉ Dư, nhưng ta không muốn.”

Câu trả lời của Tiên Mẫu đã chứng minh tính khả thi trong suy đoán của hắn, điều này khiến Thành ca có chút mong chờ.

“Tại sao?”

Trong suy nghĩ của hắn, điều này giống như đa nhân cách ấy mà, chẳng qua là chuyển từ nhân cách hiện tại sang nhân cách của Chỉ Dư, không có bất kỳ tổn thất nào.

Tiên Mẫu cười lạnh nói: “A, ta biết ngươi đang nghĩ cái gì, chỉ có thể nói là ngươi đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.”

“Tia chân khí kia chỉ là một phần nhỏ của ta, lấy nàng làm chủ, vậy ta được xem là cái gì?”

Đối với nàng, đây thực sự là sự hủy diệt của “bản ngã”, và cái giá phải trả không khác gì cái chết.

“Cũng không phải thực sự là ngươi không còn, chỉ là ngươi lặng đi thôi…”

“Dù sao ta cũng sẽ không chấp nhận!” Thái độ Tiên Mẫu rất kiên quyết.

“Tùy ngươi thôi.”

Khương Thành cũng không có ý nhượng bộ.

Khi Chí là kẻ thù chung, hai người quả thực là có giao tình liên thủ, nhưng hắn cũng đã từng cứu Tiên Mẫu từ tay Chí.

Mà trước khi Chí xuất hiện, tính toán kỹ lưỡng của Tiên Mẫu đã không làm được chuyện tốt gì cho hắn và Vô Địch minh.

Hai người cứ như vậy không vui vẻ gì rồi chia tay.

Thời gian trôi nhanh, Nguyên Tiên giới mới phát triển một cách đều đặn và dần trở lại quy mô như lúc trước.

Sinh linh thuộc mọi chủng tộc và môn phái cắm rễ ở các vì sao và lục địa khác nhau, một khung cảnh cực kỳ thịnh vượng.

Ở thế giới mới này, Khương Thành không hề nhúng tay vào, hoàn toàn để nó tự do phát triển.

Nhưng danh tiếng của hắn bày ra ở đó, Phi Tiên môn và một số người theo cùng khác hiện đã có một địa vị siêu việt.

Vào những ngày thường trong tuần, hắn hoặc sống ở Phi Tiên môn, hoặc quanh quẩn trong các quần tộc như Vu tộc và Huyền tộc.

Không có Tiên Mẫu - "Người đại diện Thiên Đạo" đứng sau duy trì, Thiên Đạo thỉnh thoảng sẽ phát sinh một số tình huống, nhưng có nàng trấn giữ, cũng sẽ không có vấn đề gì to lớn.

Còn hệ thống của hắn cũng không dừng lại, khoảng thời gian này nó vẫn luôn bận rộn chuyển hóa cơ thể hỗn độn của hắn thành lực hỗn độn.

Với sự gia tăng của dòng sức mạnh này, thực lực của Khương Thành càng ngày càng mạnh.

Nhưng mà đối với hắn, trở nên mạnh mẽ hơn dường như đã mất đi ý nghĩa, dù sao thì 3% sức mạnh trước đó đã đủ để giết chết Chí, kẻ mạnh nhất.—Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta

không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 2691: Tiên Mẫu hồi phục

Sau khi tiêu diệt Chí, cuộc sống của Khương Thành và Phi Tiên Môn trở nên bình lặng, yên ổn chưa từng thấy.

Thế giới mới có hàng tỷ sinh linh, không ngừng phát sinh đủ loại tranh đấu lớn nhỏ nhưng tất cả đều không liên quan gì đến họ.

Thế giới này không có tồn tại nào uy hiếp được đến Thành ca.

Hắn mạnh hơn cũng chỉ là gia tăng sự cách biệt vốn đã không thể đong đếm giữa hắn và những người khác.

Cảm giác ngôi cao lạnh lẽo này khiến Thành ca không khỏi cô đơn.

Hắn nghĩ tới Thu Vũ Tuyền. Bây giờ cô em này là sự tồn tại có thực lực gần với hắn nhất.

Còn Vô Định Cổ Thánh, lần đó bị Chí cắn nuốt căn nguyên Tiên Vũ châu, tuy cảnh giới vẫn còn nhưng tu vi chưa khôi phục hoàn toàn.

Tìm tòi một lát, hắn đã biết được tung tích của hai người này.

Thu Vũ Tuyền và Vô Định, hai con người không thân không quen đang kết bạn đồng hành.

Hai người đã rời khỏi Nguyên Tiên giới không biết bao xa, lúc thì tiến lên, lúc thì lùi lại, dường như không có mục tiêu.

Mà đó cũng là điều mà Sơ và Chí từng làm trước kia.

"Thật ra vốn không cần truy tìm."

Hắn thở dài sâu kín.

Không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng dài lâu, cuối cùng lực hỗn độn của hắn cũng đã chuyển hóa xong.

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Khương Thành chợt cảm thấy như đã cách mấy đời.

Hắn chậm rãi đứng lên, cơ thể dần biến mất, sau đó tái tạo.

Lần tái tạo này dùng lực hỗn độn 100%, chứa đựng toàn bộ uy năng của hắn.

Hắn dễ dàng khôi phục hồn hải, khí hải, ý thức hải trước đây, cũng khôi phục lại trạng thái vốn có của thần khu như da thịt, xương cốt, kinh mạch v.v…

Song vẫn có sự khác biệt so với trước kia.

Thần khu không còn là trọc thể hay thanh thể mà là hỗn độn thể hoàn chỉnh, trong khí hải tràn đầy lực hỗn độn.

Cỗ lực lượng này có thể trực tiếp thi triển thành mọi loại lực lượng, bất kể là kiếm thuật, nguyên thuật hay hồn kỹ, linh kỹ.

Chỉ với một ý niệm, lực hỗn độn cũng dễ dàng bị hắn chuyển đổi thành bất cứ lực lượng nào.

Cảm giác viên mãn không ngừng quanh quẩn trong lòng.

Hắn bay đến chính điện Phi Tiên Môn. Hiện tại đã thay đổi mấy đời trưởng môn nhưng đám nguyên lão Kỷ Linh Hàm, La Viễn, Mạc Trần, Thiện Thái vẫn nghe tin chạy tới.

“Khương chưởng môn, ngươi xuất quan rồi?”

“Uây, cuối cùng cũng thần công đại thành?”

“Thần công đại thành gì chứ, Khương chưởng môn đã cử thế vô địch từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, Nguyên Tiên giới còn có tồn tại nào sánh ngang với hắn sao?”

“Liệu có tồn tại những thế giới khác không?”

“Có thì sao? Trước mặt Khương chưởng môn cũng chỉ là gà đất chó sành thôi.”

Thời đại hiện nay, phần lớn tu sĩ vẫn tu hành như trước đây, từng bước tiến bộ.

Nhưng đám đệ tử đầu tiên của Phi Tiên Môn đã đứng trên đỉnh vị diện rồi.

Thậm chí họ còn trải qua giai đoạn lịch sử Nguyên Tiên giới hủy diệt, cảm nhận sự bất lực và cô đơn khi vị diện tan vỡ, cho nên “có tồn tại thế giới mới hay không” được xem như vấn đề mà thường ngày họ hứng thú nhất.

Thành ca nhìn đám đệ tử đầu tiên của mình, bây giờ phần lớn vẫn là Cổ Thánh.

Mà mấy người Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh v.v đã bắt đầu hình thành cơ sở của hào quang lý niệm, có thể bước vào cảnh giới khác bất cứ lúc nào.

Điều này khiến hắn không khỏi vui mừng nhưng về đề tài mà đám đệ tử thường tranh luận, hắn từ chối cho ý kiến, cũng chưa bao giờ tham gia thảo luận.

Hôm đó, Tiên Mẫu tới Phi Tiên Môn, xuất hiện trước mặt hắn lần nữa.

Khương Thành chú ý tới viên ngọc của nàng có chút thay đổi, vốn sáng bóng lộng lẫy trở nên loang lổ, thoạt nhìn rất bụi bặm.

“Gì thế này, đây là mạnh hơn hay yếu đi?”

Tiếng nói trầm thấp của Tiên Mẫu vang lên.

“Ta đồng ý với ngươi.”

Vỏn vẹn mấy chữ này, Thành ca đã nhìn ra được hoàn cảnh của nàng những năm gần đây không được tốt.

Bằng không cũng chẳng đến mức chịu thua.

“Xem ra cuối cùng ngươi cũng nghĩ thông suốt rồi.”

Hắn phất tay, hai người đột nhiên xuất hiện trước mặt biển của Thiên Đạo mới.

Ngay sau đó, gương mặt hắn toát lên vẻ kinh ngạc.

Vì hắn cảm giác được một ý chí mới đang dần được thai nghén sinh ra, mà Tiên Mẫu vốn nên khôi phục sau khi tiến vào biển Thiên Đạo lại càng trở nên yếu ớt.

Khương Thành nhanh chóng phản ứng lại.

“Thiên Đạo này đang sinh ra một người đại diện mới?”

“Đúng vậy…”

Tiếng nói của Tiên Mẫu bắt đầu gián đoạn: “Mấy năm nay… Ta bị nó chèn ép, ngày càng yếu đi…”

“Vậy sao?”

Ngẫm lại, Thành ca cũng hiểu ra nguyên nhân.

Dù sao thế giới mà mình và Chí sáng tạo ra cũng là thế giới cá nhân, bị ý chí của bản thân chi phối cho nên Thiên Đạo sẽ không giở trò gì được.

Song Nguyên Tiên giới hiện nay là thế giới tự nhiên, chịu ảnh hưởng của pháp tắc thiên địa tuần hoàn.

Pháp tắc thiên địa quyết định để Thiên Đạo sinh ra một người đại diện mới, đương nhiên Thiên Đạo sẽ diễn hóa theo kết quả đó.

Bây giờ Thiên Đạo có người đại diện rồi, không thể tiếp nhận Tiên Mẫu nữa.

Trừ khi ép buộc thay đổi, khiến Tiên Mẫu trở thành người đại diện Thiên Đạo lần nữa.

“Cho nên ta nhất định phải để ngươi thay thế nó?”

“Ừ… Chuyện này đối nghịch với pháp tắc thiên địa tuần hoàn.”

Thanh âm của Tiên Mẫu mỏng manh, yếu ớt.

Ngừng một lát, nàng sửa lời: “Không, là sửa chữa nó, để ta nhận được sự công nhận của nó, độ khó không nhỏ đâu…”

“Đúng là khó thật.”

Khương Thành vừa nói vừa phất tay, lực hỗn độn xông vào biển Thiên Đạo.

Ngay sau đó, ý chí mới vừa được Thiên Đạo thai nghén đã biến mất vô tung.

Tiên Mẫu còn chưa kịp kinh ngạc, cả người đã chìm trong sự ấm áp quen thuộc. Đó là khí tức Thiên Đạo tư nhuận.

“Sao lại…”

Nàng phát hiện, bản thân đột nhiên được Thiên Đạo tiếp nhận.

Mà trình độ tiếp nhận hoàn toàn không thua kém thời kỳ Nguyên Tiên giới trước kia.

Chỉ chớp mắt nàng đã nắm rõ cả biển Thiên Đạo như lòng bàn tay, cũng có thể điều động sức mạnh của nó.

Được ý chí của nó lấp đầy, trạng thái của nàng khôi phục với tốc độ mắt thường trông thấy.

Điều này khiến nàng cảm thấy bất ngờ, đồng thời không khỏi chấn động sâu sắc.

Vỏn vẹn hai giây ngắn ngủi, Khương Thành đã thay đổi pháp tắc thiên địa tuần hoàn, khiến nàng lại trở thành người đại diện Thiên Đạo, thật sự quá nhanh chóng, quá dễ dàng.

Hời hợt như thể chỉ cần ngoắc ngón tay là làm được.

Điều này chứng tỏ trước mặt Khương Thành, vị diện như Nguyên Tiên giới chỉ đáng là món đồ chơi tùy ý nhào nặn.

“Rốt cuộc thực lực của ngươi cao cỡ nào?”

Nàng vừa dứt lời, trong hư không chợt vang lên một tiếng trầm đục.

Giờ khắc này, mọi người chỉ thấy vòm trời trắng xóa và một vết rách ngoằn ngoèo trên vòm trời.

Ở đó, một luồng khói xanh dần tản đi, vết rách nhanh chóng khép lại.

Sau đó, tầm nhìn của mọi người lại trở về bình thường.

“Vừa rồi là cái gì?”

Tiên Mẫu hướng ánh mắt cầu xin về phía Khương Thành, phát hiện hắn đang chậm rãi buông tay, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chương 2692: Thái La giới

“Đừng quên lời hứa của ngươi.”

Ngón tay Khương Thành chỉ vào Thiên Mẫu đã trở lại hình dạng Chỉ Dư sau khi khôi phục.

Tiên Mẫu gật đầu.

“Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Nàng không vì chiếm được thân phận người đại diện Thiên Đạo mà lật lọng, qua cầu rút ván.

Vì năng lực Khương Thành vừa thể hiện ra đã dập tắt tất cả tư tâm dư thừa của nàng.

Mà đúng vào lúc này, hai bóng dáng chợt xuất hiện trên biển Thiên Đạo, chính là Thu Vũ Tuyền và Vô Định Cổ Thánh.

Rõ ràng hai người bị vết rách thoáng qua trên vòm trời vừa rồi hấp dẫn, vừa gặp đã lập tức hỏi Khương Thành xảy ra chuyện gì.

Thành ca nhún vai.

“Không có chuyện gì đâu.”

Vậy mà gọi là không có chuyện gì?

Thu Vũ Tuyền muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là Vô Định Cổ Thánh tỏ rõ nỗi nghi hoặc trong lòng.

“Những năm qua bọn ta không ngừng tìm kiếm thế giới cao cấp hơn nhưng luôn mơ mơ hồ hồ, như có như không.”

“Khương đạo hữu, cảnh giới của ngươi đứng trên bọn ta, hẳn là nhìn rõ ràng hơn, chẳng hay ngươi có thể giải thích cho bọn ta được không?”

Vô Định vừa dứt lời, những đệ tử Phi Tiên Môn chạy tới sau và cao thủ các tộc khác cũng trở nên yên tĩnh. Bọn họ rất tò mò với đáp án của câu hỏi này.

Ai nấy đều muốn biết, rốt cuộc có tồn tại một vị diện cao cấp hơn Nguyên Tiên giới không.

Giống như Tiên giới đối với Linh giới, hay Thần giới trong truyền thuyết, hoặc những tên gọi khác.

Nhất là Tiên Mẫu được Thiên Đạo tư nhuận nhanh chóng khôi phục trạng thái, dần ngưng tụ thành hình người, càng tỏ ra cực kỳ căng thẳng.

Mà Thành ca lúc nào cũng sảng khoái lại im lặng hiếm thấy.

Một lúc lâu sau, hắn mới thản nhiên nói: "Bây giờ mọi người đang sống rất tốt, cần gì phải để tâm mấy thứ không thực tế này?"

Hắn không nói còn tốt, vừa nói vậy, lòng hiếu kỳ của mọi người càng trỗi dậy mãnh liệt.

"Khương minh chủ, đến đẳng cấp như bọn ta đều muốn biết giữa tầng sương mù trước mặt rốt cuộc có thứ gì?"

"Đúng vậy, nếu biết trước đẳng cấp cao hơn cũng có thể sớm xác định phương hướng tu luyện."

"Không có mục tiêu rõ ràng mới là điều đáng sợ nhất."

"Cảnh giới càng cao thì càng cảm thấy thế giới trước mắt chưa đủ rộng lớn. Thiên địa mênh mông lẽ nào không có đồng đạo khác ư? Thật cô độc biết bao."

Không chỉ những cường giả đứng đầu các tộc các phái, ngay cả đệ tử Phi Tiên Môn cũng có suy nghĩ này.

Thậm chí Kỷ Linh Hàm cũng kéo tay hắn, dịu dàng khuyên nhủ: "Muốn biết bên ngoài ra sao cũng là nhân chi thường tình mà."

Cuối cùng Khương Thành chỉ đành thở than.

"Mà thôi…"

"Các ngươi đoán không sai, thật ra trong hỗn độn còn có những thế giới khác. Nhưng không phải Thần giới cao cấp hơn trong tưởng tượng của các ngươi."

Vô Định nhướn mày: "Thế giới song song?"

"Đúng vậy."

Khi biết bản thân không còn cô đơn, bầu không khí lập tức trở nên sôi nổi.

“Thực lực của thế giới đó ra sao?”

“Họ tu luyện loại lực lượng nào?”

“Những thế giới đó thế nào so với Nguyên Tiên giới, ai mạnh ai yếu?”

Khương Thành nhún vai: “Có yếu hơn, cũng có mạnh hơn Nguyên Tiên giới rất nhiều.”

Trong những năm tháng hệ thống chuyển hóa lực hỗn độn, hắn từng nhìn thấy thế giới bên ngoài qua hỗn độn vô tận.

Cũng biết hàng ngàn hàng vạn hạt giống thế giới bên trong hệ thống đến từ đâu.

Nói trắng ra, đó đều là những vị diện khác nhau đã từng xuất hiện.

Trong những hạt giống thế giới đó, hệ thống tiên lực đại diện cho Nguyên Tiên giới cũng không phải cái lớn nhất, phức tạp nhất.

Mà khi biết còn có vị diện mạnh hơn Nguyên Tiên giới, mọi người không hề sợ hãi, trái lại tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

“Tốt quá rồi!”

“Ở Nguyên Tiên giới phát chán lên được, ta muốn mau chóng tiếp nhận khiêu chiến mới.”

Tiên Mẫu không nhịn được tạt một chậu nước lạnh vào đám người.

“Có phải các ngươi nghĩ quá đơn giản, quá ngây thơ rồi không?”

“Không nghe hắn nói sao? Bên ngoài còn có vị diện mạnh hơn Nguyên Tiên giới, thật sự xảy ra tranh chấp thì chúng ta biết nương tựa vào đâu?”

“Bây giờ yên ổn bình an là vì khó khăn lắm mới giải quyết hết Chí và đám Giáng Thần giả. Hơn nữa lực lượng mạnh hơn ở ngoại giới chưa phát hiện ra chúng ta.”

“Một khi bị vị diện cường đại phát hiện, Nguyên Tiên giới rất có thể sẽ trở thành nô lệ của kẻ khác.”

Nàng không hề nói ngoa, dù sao chuyện cá lớn nuốt cá bé trong giới tu chân cũng không phải ngày một ngày hai.

Nhưng điều này không thể dập tắt được sự nhiệt tình của mọi người.

“Thì sao chứ, chúng ta còn có Khương chưởng môn cơ mà?”

“Đúng vậy, có lão nhân gia này tọa trấn, chúng ta còn sợ cường giả của những vị diện khác sao?”

“Huống chi đều đã trải qua chuyện vị diện bị hủy diệt, không còn gì đáng sợ hơn nó nữa.”

“Xin hỏi Khương minh chủ, phải làm sao để đi ra bên ngoài?”

“Đúng vậy, làm thế nào để liên lạc với bên ngoài?”

Thấy bọn họ hăng hái, tích cực như vậy, Khương Thành chỉ có thể cảm thán kẻ vô tri không biết sợ.

Hắn không trực tiếp trả lời vấn đề của mọi người mà phất tay, tất cả bao gồm Vô Định Cổ Thánh, Thu Vũ Tuyền và Tiên Mẫu đều bị hắn đưa ra khỏi biển Thiên Đạo.

Nhưng khi ra đến bên ngoài, họ không cảm nhận được khí tức quen thuộc của Nguyên Tiên giới, cũng không thấy được bóng dáng người quen.

Xung quanh Tiên Mẫu là rừng rậm che trời lấp đất, xung quanh Kỷ Linh Hàm là phố xá phồn hoa sầm uất, mà xung quanh Thu Vũ Tuyền lại là bốn bức tường của tĩnh thất…

Mỗi người đều xuất hiện trong khung cảnh khác nhau.

Đầu tiên các nàng cảm nhận được chính là lực lượng xa lạ, đây là một thế giới khác.

Điều này khiến đáy lòng Tiên Mẫu dấy lên sóng to gió lớn, bây giờ Khương Thành đã mạnh đến mức nào rồi?

Bất kể là đặc thù như mình hay cường đại như Vô Định Cổ Thánh đều là món đồ chơi trong tay hắn, quả thật còn dễ dàng hơn cả vương giả trà trộn vào thôn tân thủ.

“Ngươi làm gì thế?”

“Đây là đâu?”

“Khương chưởng môn, thế này là sao?”

Mọi người vừa đặt câu hỏi, trong đầu đã đồng thời vang lên giọng nói của Khương Thành.

“Đây là một vị diện trong hỗn độn mà ta từng tận mắt nhìn thấy. Kết cấu và hệ thống tu luyện của nó rất giống với Nguyên Tiên giới, song bây giờ đã tiêu vong rồi.”

“Hiện tại các ngươi có được thân phận ở đó, cũng nằm trong một thời kỳ đặc biệt của nó, có thể từ từ cảm thụ.”

“Sau này có muốn đi lên cảnh giới cao hơn, tìm được vị diện cao hơn hay không, các ngươi sẽ có những câu trả lời khác nhau.”

Giọng nói của hắn biết mất, mỗi người lại có phản ứng bất đồng.

Trong số họ có rất nhiều người từng trải qua chuyện tương tự, đó chính là cuộc chiến tranh đoạt thần vị, mười vạn tiên nhân đồng thời xuyên về kỷ nguyên đầu tiên.

Không ngờ Khương chưởng môn cũng làm được, hơn nữa không cần sự cho phép của bất cứ ai.

Đệ tử Phi Tiên Môn không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng thích nghi với thân phận mới.

Mà Tiên Mẫu lại nghi ngờ có phải tên này cố ý trả thù hành động năm đó của mình hay không.

Song rất nhanh, nàng đã gặp được kỳ ngộ trong rừng, không thể không bắt đầu hành trình lịch luyện.

Là cường giả đứng đầu Nguyên Tiên giới, mấy ngàn sinh linh như họ đều có thiên phú dị bẩm, cũng có kinh nghiệm lịch luyện phong phú, năng lực thích ứng mạnh mẽ bậc nhất.

Huống chi rất nhanh họ đã ngạc nhiên phát hiện, thực lực của thân phận hiện tại còn mạnh hơn bản thân vốn có.

Chương 2693: Đại kết cục

Vị diện tên Thái La giới này cao cấp hơn rất nhiều so với Nguyên Tiên giới.

Cảnh giới Cổ Thánh ở đây có một cái tên khác.

Trên Cổ Thánh còn có mấy cảnh giới nữa, không phải hào quang lý niệm, cũng không phải thanh trọc lực mà là phương hướng tu luyện hoàn toàn mới.

Thân phận xuyên việt mà Khương Thành trao cho họ đều là đại lão đứng đầu vị diện này.

Thông qua đủ loại phương thức, các nàng dễ dàng quen thuộc hệ thống tu luyện của vị diện, cũng nhanh chóng dùng lý giải của mình tiếp tục thăng cấp.

Tuy sau khi kết thúc lịch luyện, tu vi ở nơi này không mang theo được nhưng cảm ngộ và kinh nghiệm lại là báu vật vô giá.

Cho nên mọi người đều cực kỳ quý trọng cơ hội lần này.

Theo thời gian trôi qua, họ dung nhập vào thế giới nơi đây, nhận thức cũng ngày càng sâu sắc hơn.

Một mối nghi hoặc dần quẩn quanh trong lòng mỗi người – tại sao thế giới cường đại này lại biến mất?

Kỷ Linh Hàm và Lâm Ninh nghĩ không ra, Lăng và Cẩn nghĩ không ra, ngay cả Vô Định Cổ Thánh và Thu Vũ Tuyền cũng nghĩ không ra.

Ngày qua ngày lịch luyện, rất nhiều người trong số các nàng tiếp tục nâng cao cảnh giới của bản thân, đồng thời cũng phát hiện đẳng cấp vị diện đang không ngừng tăng lên.

Nói cách khác, vị diện này còn chưa đạt tới giới hạn.

Mỗi ngày trôi qua, Thái La giới càng trở nên phong phú, rộng lớn, càng huyền ảo hơn.

Điều này khiến những người tham gia lịch luyện cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Bọn họ khao khát hấp thu lực lượng mới, sinh ra càng nhiều cảm ngộ, cũng cảm thụ được từng biến hóa nhỏ nhất của Thái La giới.

Diễn hóa dường như không có kết thúc, mang theo những sinh linh vị diện như các nàng đi thẳng tới chân lý chí cao trong truyền thuyết.

Đến một ngày nào đó, Vô Định Cổ Thánh mơ hồ nhận ra một khí tức đặc thù.

Đó là khí tức tương tự với hỗn độn và quy tắc thiên địa đan xen.

Sau đó, đám Thu Vũ Tuyền, Tiên Mẫu, Cẩn, Lăng, Kỷ Linh Hàm v.v cũng lần lượt nhận ra luồng khí tức này.

Các nàng cũng biết nó có ý nghĩa gì.

Có người vẫn đang sung sướng vì vị diện hưng thịnh, có người mơ hồ dự cảm được điều gì đó không đúng.

Song khi họ muốn thoát ra, mới phát hiện mình đã không thể rời khỏi Thái La giới được nữa.

Vị diện này quá cường đại, cường đại đến mức cao thủ hàng đầu cũng chỉ nhỏ bé như hạt bụi khi đứng trước mặt nó.

Bọn họ rất khó tìm được ranh giới vị diện ở đâu, mà dù tìm ra thì cũng không thể thoát khỏi ảnh hưởng của nó.

Huống chi, một thân đạo hạnh của họ đều xây dựng dựa trên vị diện này, không cách nào rời khỏi nó được.

Cứ thế tiếp tục diễn hóa, không ngừng mạnh lên, tất cả như ngồi trên một chuyến tàu cao tốc không thể đi xuống, cùng vị diện lao băng băng về phía mục tiêu không biết.

Thiểu số người ngày càng trở nên bất an nhưng đa phần vẫn đang chìm đắm trong đó.

Cuối cùng có một ngày, đại nạn của họ giáng lâm.

Hôm đó, mọi người bất kể tu vi cao thấp đều cảm nhận được một cỗ noãn ý thần bí lan tỏa khắp cơ thể.

Cỗ noãn ý này khiến họ cảm thấy cơ thể và ý thức thần hồn của mình như bay trên mây, cũng không biết là thăng hoa hay là trầm luân.

Có người nhận ra sự bất thường, cố gắng kích thích bản thân, hy vọng mình có thể tỉnh táo lại.

Nhưng khi họ lao ra khỏi động phủ, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài đã thay hình đổi dạng từ lâu.

Giữa thiên địa một khoảng mông lung, sương mù dày đặc trôi nổi, biến ảo khôn lường.

Rõ ràng rất không ổn rồi lại khiến người ta có cảm giác yên tâm chưa từng thấy, dường như là nơi quy túc của bản thân.

Có người tiếp tục giãy dụa nhưng đều vô dụng.

Bọn họ cảm thấy dường như mình đang dần tan ra, hòa vào giữa thiên địa, đến tận khi một luồng ý thức cuối cùng tiêu vong.

Trong khoảnh khắc ấy, Vô Định Cổ Thánh và Thu Vũ Tuyền cố gắng dựng lên hào quang lý niệm của mình, muốn thoát ra ngoài.

Bọn họ là sinh linh cuối cùng còn sống sót của Thái La giới nhưng hào quang của hai người nhanh chóng tan rã trong sự chiếu rọi của ánh hào quang rực rỡ hơn, cho đến khi lý niệm hóa thành hư vô.

Lúc tất cả chấm dứt, mọi người lại quay về hiện thực.

Nhìn Khương Thành trước mặt cùng với nhật nguyệt tinh thần và sơn xuyên hà lưu quen thuộc, cảm nhận được tu vi tiên lực cấp Cổ Thánh vốn thuộc về mình, mọi người đều cảm thấy may mắn vì sống sót sau tai nạn.

Cũng may vừa rồi chỉ là một hành trình hư ảo.

“Ôi trời, vừa rồi làm sao thế?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng ta đang tu luyện bình thường, đột nhiên lại mất đi ý thức?”

“Là ta tu luyện xảy ra vấn đề à?”

“Không, cuối cùng ta thấy cả Thái La giới đều thay đổi!”

“Mộng cảnh có vấn đề?”

“Chẳng lẽ Khương minh chủ kết thúc lịch luyện sớm?”

Trái ngược với những người đang tranh luận ầm ĩ, Thu Vũ Tuyền trước nay vẫn luôn không hợp với Thành ca lại im lặng không lên tiếng.

Mà Vô Định Cổ Thánh và Tiên Mẫu đều lộ vẻ suy tư.

Lăng, Cẩn cùng với đám Kỷ Linh Hàm, Lâm Ninh, Mâu Vũ v.v dường như cũng nghĩ tới điều gì, vì phần sau của hành

trình lịch luyện ở Thái La giới, các nàng đều cảm nhận được sự bất thường.

Khương Thành quét mắt nhìn mọi người xung quanh, lúc này mới lắc đầu.

“Ta không dừng lịch luyện sớm. Sự việc cuối cùng các ngươi trải qua chính là thời khắc Thái La giới biến mất.”

Rất nhiều người bất ngờ thốt lên thành tiếng.

“Cái gì?”

“Thời khắc Thái La giới biến mất?”

“Sao lại thế được?”

Bọn họ nhớ lại lúc bắt đầu lịch luyện, Khương Thành đã nói đây là một thế giới tiêu vong.

Nhưng vẫn không thể giải thích nổi.

“Dù tiêu vong thì cũng không phải vào lúc đó chứ?”

“Đúng vậy, khi ấy Thái La giới đang phồn vinh, có thể nói là như mặt trời ban trưa, hơn nữa cũng không nổ ra đại kiếp nạn gì, càng không có đại ma đầu gieo họa thương sinh, sao lại đột nhiên hủy diệt?”

“Căn bản không thể hiểu nổi.”

“Dù là cực thịnh mà suy thì cũng phải có quá trình suy tàn chứ? Trạng thái lúc đó của Thái La giới vốn không phù hợp với điều này.”

“Là vì hỗn độn.”

Khương Thành thản nhiên nói: “Sự tiêu vong của Thái La giới không phải là hủy diệt, dưới tác dụng của pháp tắc thiên địa tuần hoàn, cuối cùng biến thành hình thái hỗn độn.”

“Nói đúng ra, đây chính là một lần tiến hóa vị diện.”

“Song hỗn độn không có thuộc tính, cũng không phải lực lượng mà các ngươi có thể điều động, cho nên đối với tất cả sinh linh Thái La giới khi ấy, đó chính là ngày tận thế.”

“Hóa thành hỗn độn?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Là vậy sao?”

“Một vị diện đang yên đang lành sao lại biến thành hỗn độn? Ai làm?”

Họ hoàn toàn không thể giải thích được chuyện này.

Khương Thành nhún vai: “Không có ai làm cả, tất cả đều do pháp tắc thiên địa và ý chí của vị diện mà thôi.”

Hai hàng lông mày của Vô Định Cổ Thánh run lên, dường như hiểu ra điều gì.

“Ý của Khương đạo hữu là, vị diện diễn hóa đến cuối cùng đều sẽ hóa thành hỗn độn?”

Thành ca gật đầu.

“Bình thường chính là vậy đấy.”

Câu trả lời này khiến mọi người không khỏi biến sắc, Minh Tổ cung kính hỏi: “Vị diện thuộc hệ thống thanh khí, không liên quan gì đến trọc khí, sao lại hóa thành hỗn độn? Kính xin Khương minh chủ chỉ giáo.”

Đối mặt với những ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, Khương Thành từ tốn nói: “Các ngươi đều tu đạo, cũng từng cảm ngộ quy tắc, hẳn phải biết đạo lý rằng trong âm có dương, có chính thì ắt có phản.”

Nói tới đây, Vô Định Cổ Thánh bừng tỉnh đại ngộ.

“Thanh trọc cũng là hai mặt, thanh khí thuần túy không thể tồn tại độc lập, vị diện muốn tiếp tục diễn hóa tất phải kết hợp với trọc khí, như vậy mới có thể đạt đến cân bằng.”

“Đây là nguyên nhân khiến Thái La giới có đẳng cấp cao hơn Nguyên Tiên giới nhưng cũng làm cho Thái La giới diễn hóa theo hướng hỗn độn, cuối cùng biến thành hỗn độn chân chính ngay ở thời kỳ cực thịnh, ngay cả sinh linh vị diện cũng không may mắn tránh khỏi, có phải vậy không?”

“Đúng vậy!”

Khương Thành khẽ gật đầu: “Điều này cũng phù hợp với chí lý tuần hoàn của pháp tắc thiên địa, vị diện đến từ hỗn độn, cuối cùng trở về với hỗn độn.”

“Thế giới cao cấp hơn mà các ngươi theo đuổi thực chất chính là như vậy…”

Câu trả lời này khiến Tiên Mẫu luôn coi sự hưng thịnh của Nguyên Tiên giới là trọng trách của mình không thể tiếp thu nổi.

Nàng gấp giọng nói: “Không thể nào, nếu quy túc cuối cùng của vị diện là hỗn độn thì ba kỷ nguyên trước của Nguyên Tiên giới phải giải thích thế nào?”

Theo bản năng, trong lòng mọi người cũng không muốn tin vào lời giải thích này, vì kết quả khiến nội tâm các nàng trở nên khủng hoảng.

Cho nên vội vàng phụ họa.

“Đúng vậy, Nguyên Tiên giới đã hủy diệt nhiều lần rồi mà?”

“Đâu phải chưa từng biến thành hỗn độn?”

“Nhưng đã sống lại rồi.”

Lần này không cần Khương Thành lên tiếng, Cẩn đã giải thích cho họ.

“Ba kỷ nguyên trước, Nguyên Tiên giới không thật sự bị hủy diệt vị diện vì Thiên đạo và căn nguyên thế giới vốn không chịu tổn hại, chỉ xem như Thiên Đạo đổi cách thức vận hành khác mà thôi.”

“Từ ba kỷ nguyên đó đến nay, đẳng cấp của Nguyên Tiên giới không ngừng được nâng cao, nó không hề dừng bước, tiếp tục đi trên con đường diễn hóa.”

Tiên Mẫu lập tức gắt lên: “Bốn thế giới trước của Nguyên Tiên giới thì sao? Phải giải thích thế nào?”

Nàng không thể tin tưởng kết cục của Nguyên Tiên giới là biến thành hỗn độn.

Cho nên thậm chí không tiếc dùng vị diện hủy diệt thật sự để phản bác.

“Đó là một kết quả khác.”

Khương Thành nhìn thẳng vào mắt nàng, không hề để tâm đến sự kích động của nàng.

“Đẳng cấp của bốn thế giới trước vốn không cao, thanh lực phát triển thẳng đến giới hạn cuối cùng, mất đi cân đối, không thể tiếp tục, cuối cùng chỉ có kết cục hủy diệt chân chính.”

Đến đây, tất cả đều hiểu rõ.

Sự diễn hóa của vị diện, hoặc là thanh lực đi thẳng tới vực sâu cho đến khi hoàn toàn hủy diệt.

Hoặc là giai đoạn sau dung hợp với trọc lực, như vậy đẳng cấp vị diện sẽ tiếp tục tăng lên nhưng cuối cùng sẽ hóa thành hỗn độn.

Bất kể là hình thức nào, đối với những sinh linh trên vị diện như họ đều không phải kết quả tốt đẹp.

Nghĩ đến tương lai Nguyên Tiên giới sẽ rơi vào một trong hai tình huống trên, mọi người ở đây đều mất đi sự nhiệt tình lúc trước.

Bây giờ họ đều nghĩ đến cùng một chuyện, đó chính là làm thế nào sống qua ngày đó.

Nhìn dáng vẻ mọi người mặt ủ mày chau, Tam Nhãn Hổ bật cười xem thường.

Chỉ thấy nó hếch mặt, như chúa cứu thế bước ra khỏi đám người, cái miệng rộng như bồn máu há to, cười đùa nói: “Vấn đề có thể dễ dàng giải quyết như vậy mà sao mọi người lại không nói được gì, chẳng lẽ cố tình giả vờ nghĩ không ra?”

“Không phải chứ? Bây giờ đang thịnh hành mốt khiêm tốn à?”

Mọi người vốn đang hết đường xoay xở, con hổ yêu này còn nhảy ra nói móc, nhất thời tức đến đau cả mề.

Nếu không cân nhắc đến quan hệ giữa nó và Khương chưởng môn thì e rằng đã có người đứng ra đập nó rồi.

Bạch Hổ Đại Đế tức giận quát lớn: “Ngươi có ý tưởng quái gì thì mau nói ra, bằng không bọn ta đánh đến khi ngươi nói mới thôi.”

Đối mặt với thủ linh hổ tộc, Tam Nhãn Hổ nhớ lại thời gian đặc huấn hắc ám, không khỏi rụt cổ lại.

“Khụ khụ, thật ra rất đơn giản. Trước khi Nguyên Tiên giới hủy diệt hoặc biến thành hỗn độn, chúng ta cùng dời đến vị

diện khác là được mà?”

“Đợi đến khi vị diện đó cũng tới ngày diệt vong, chúng ta lại đến vị diện tiếp theo, cứ chạy như thế.”

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt của rất nhiều người đều sáng lên.

Không ngờ con hổ yêu này thật sự có thể nêu ra phương án có tính xây dựng như vậy.

“Nhà lữ hành vị diện, nghe cũng không tệ.”

“Tuy không có nơi ở cố định nhưng ít ra vẫn sống sót được.”

Song rất nhanh, có người đặt ra vấn đề.

“Hệ thống tu luyện của vị diện khác không giống với Nguyên Tiên giới, không còn là hệ thống tiên lực nữa.”

“Sau khi qua đó, chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu, khó khăn đến mức nào?”

“Hơn nữa các ngươi đừng quên, những vị diện đó vốn có sinh linh tu luyện, khác với bốn thế giới không người mà Khương minh chủ tạo ra.”

“Hàng tỷ sinh linh không hề có tu vi như chúng ta đi qua đó để cho tiên nhân bản địa tha hồ bắt nạt chèn ép à? Đến bao giờ mới nở mày nở mặt được?”

Giữa đám người, Thiện Thái chợt cười nói: “Thật ra cũng không cần lo lắng đến thế, có Khương chưởng môn và Thu thần nữ, những tiên nhân bản địa ở vị diện khác không bắt nạt được chúng ta đâu.”

Trước đây ở thế giới thứ hai, Thu Vũ Tuyền không có vật lực tu luyện, vẫn có thể tùy ý giết người, lay động vị diện.

Nguyên nhân do tính đặc thù trong lực lượng của nàng, phương diện này chỉ có Chí nắm giữ thanh lực mới so sánh được, ngay cả Vô Định Cổ Thánh cũng không bằng nàng.

Lần lịch luyện ở Thái La giới, nếu không phải nàng xuyên thành thân phận khác mà là bản thể thì đại kiếp chung cực khi vị diện hóa thành hỗn độn, nàng có thể thoát ra bên ngoài.

Còn Thành ca càng không cần phải nói.

Lực hỗn độn hủy thiên diệt địa, vốn không bị bất cứ vị diện nào ảnh hưởng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt mọi người lập tức hướng về phía hai người.

Thu Vũ Tuyền không phản đối đề nghị này, Khương Thành lại tiếc nuối lắc đầu.

“Không phải ta không muốn che chở các ngươi mà là các ngươi vốn không thể đến được những vị diện khác.”

“Muốn thực hiện cái các ngươi gọi là du hành vị diện thì hoặc là hóa thành hỗn độn, hoặc là nắm giữ lực hỗn độn.”

Tam Nhãn Hổ hoàn toàn không để tâm: “Thành ca cứ cất bọn ta vào không gian đặc biệt mang theo là được mà.”

Khương Thành bất đắc dĩ nhún vai: “Khoảnh khắc mang theo các ngươi xuyên qua hàng rào hỗn độn, bước vào vị diện khác, các ngươi sẽ trực tiếp bốc hơi.”

“Vậy bọn ta sẽ tu luyện lực hỗn độn!”

“Đúng, bọn ta cũng tu luyện đến trình độ đó!”

“Bản thân có lực hỗn độn thì dù vị diện hóa thành hỗn độn cũng không ảnh hưởng đến bọn ta phải không?”

Nhìn dáng vẻ bừng bừng chiến ý của mọi người, Khương Thành không khỏi dở khóc dở cười.

Lực hỗn độn dễ dàng tu luyện vậy chắc?

Ngay cả thanh lực, hiện tại cũng chỉ có một người duy nhất là Chí lĩnh ngộ thành công.

Huống chi…

“Tuy các ngươi thật sự thiên phú dị bẩm, chạm đến cảnh giới hỗn độn thì cũng chỉ là hóa thành hỗn độn, trở về nguyên thủy mà thôi. Lúc đó chẳng khác gì chết cả.”

Hắn nhận được lực hỗn độn hoàn toàn là nhờ hệ thống và tiên thụ ngộ đạo cùng bật hack, những người khác nào có cơ hội đó?

“A chuyện này…”

Mọi người hoàn toàn tuyệt vọng.

“Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao?”

“Chỉ có thể đợi đến ngày tận thế?”

Sau lần giao lưu này, mọi người đều tản đi.

Họ không tìm được cách giải quyết, tuy tâm trạng nặng nề nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, tu luyện không thể dừng lại.

Ngày lại qua ngày.

Khương Thành vẫn tiếp tục tu luyện. Hắn đang tìm hiểu hào quang lý niệm của mình, cố gắng bước lên cảnh giới cao hơn.

Song hắn cũng không ngừng việc tu luyện lực hỗn độn mà cố gắng thu được càng nhiều lực hỗn độn, hoặc thử rèn luyện ra lực lượng ở trình độ cao hơn.

Mà ngoài thời gian tu luyện, hắn sẽ ở cùng với Phi Tiên Môn và Kỷ Linh Hàm.

Đối với họ, dường như tương lai của vị diện đã bị lãng quên vì quá xa xôi, quan trọng nhất là trân trọng hiện tại.

Tân Nguyên Tiên giới thuận lợi phát triển, lớp cường giả mới xuất hiện như măng mọc sau mưa.

n oán gút mắc mới và tất cả kiếp nạn lớn nhỏ cũng xuất hiện như lẽ thường tình.

Khương Thành không can thiệp vào sự vụ của vị diện, Vô Định Cổ Thánh tiếp tục cuộc sống lánh đời ẩn dật, mà Thu Vũ Tuyền cũng đã lâu chưa xuất hiện trước mặt mọi người.

Qua năm tháng dài đằng đẵng, mọi người cũng bắt đầu suy đoán có phải họ nên rời khỏi thế giới này rồi không.

Thẳng đến một ngày, những cao thủ từng tham gia lần lịch luyện ở Thái La giới cảm nhận được khí tức tương tự, đó là khí tức trọc lực.

Điều này mang nghĩa tương lai Nguyên Tiên giới cũng sẽ biến thành hỗn độn.

Biết được kết quả đó, họ cảm thấy cực kỳ hoảng loạn, cố gắng làm điều gì đó nhưng bây giờ căn nguyên thế giới đã mạnh đến mức nào, họ vốn không thể thay đổi được gì.

Có người phó mặc cho số phận, có người chọn thoát ly khỏi vị diện…

Căn nguyên thế giới dung hợp trọc lực dường như phá tan chướng ngại nào đó, bắt đầu phát triển nhanh chóng, Nguyên Tiên giới cũng ngày càng mạnh hơn.

Lại qua một quãng thời gian dài, ngày mà Nguyên Tiên giới biến thành hỗn độn cuối cùng cũng tới.

Những sinh linh không biết chuyện vẫn đang đắm chìm trong sự phồn vinh của vị diện, mà người biết rõ lại nghênh đón thời khắc cuối cùng của mình bằng những phương thức khác nhau.

Ôm tâm trạng suốt ruột chờ đợi là một sự giày vò.

Nhưng hôm đó lại trôi qua trong bình yên.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba…

Nguyên Tiên giới vẫn đang vận hành bình thường, không biến thành hỗn độn như họ dự đoán.

“Sao lại thế?”

“Ngày tận thế đâu? Ta giải tán hết tông môn rồi.”

“Lạ thật, chẳng lẽ Nguyên Tiên giới sẽ không tiêu vong nữa?”

“Không thể nào, Khương chưởng môn không lừa chúng ta đâu…”

“Vậy rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề gì?”

“Ha ha ha ha, bất kể thế nào, đây chẳng phải chuyện tốt hay sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, vấn đề này đúng là chuyện vô cùng tốt!”

Sau khi phát hiện Nguyên Tiên giới vẫn có thể tiếp tục tồn tại, vô số sinh linh bắt đầu nhảy múa, vỗ tay reo hò.

Thậm chí rất nhiều tông môn và tộc quần vốn là kẻ thù cũng ôm chầm lấy nhau.

Dù họ không biết nguyên nhân, cũng không biết đằng sau đã xảy ra chuyện gì.

Sâu trong căn nguyên thế giới của Nguyên Tiên giới, Khương Thành thở phào nhẹ nhõm, không giấu nổi sự mệt mỏi nơi đáy

mắt.

“Được rồi, chí ít một khoảng thời gian dài sẽ không có vấn đề gì xảy ra.”

Trước mặt hắn, căn nguyên thế giới được tạo thành từ sự dung hợp của thanh lực và trọc lực toát ra hai loại khí tức hừng hực và trầm tĩnh trái ngược đan xen.

A Linh và A Hoàng người ngồi ngay ngắn, người chạy tới chạy lui.

Hai cỗ lực lượng dung hợp vốn nên hóa thành hỗn độn đang hòa vào nhau nhưng không đi về phía két quả đã định sẵn.

Vì giữa chúng có những tia sáng kỳ lạ như ẩn như hiện.

Đó là cỗ lực lượng thứ ba.

Nó đủ để đối kháng với thanh lực và trọc lực, cũng sẽ không bị bất cứ phe nào cắn nuốt, đồng hóa.

Thanh khí dung hợp với trọc khí sẽ xuất hiện hỗn độn nhưng khi có thêm nó, quá trình này lại xuất hiện sai lệch, cho nên hỗn độn không thể hình thành được nữa.

“Khương đại ca thật lợi hại! Ngươi đã cứu vớt Nguyên Tiên giới và tất cả mọi người!”

Tiên Mẫu đằng sau vỗ tay, vẻ mặt đầy sự hưng phấn và sùng bái.

“Ha ha ha, chuyện nhỏ, chỉ là một cái nhấc tay, không đáng nhắc tới.”

Thành ca thân mật xoa đầu nàng.

Nếu là Tiên Mẫu trước đây đã chẳng thân thiết với hắn như vậy, càng không xuất hiện với dáng vẻ thiếu nữ ngoan ngoãn thế này.

“Bây giờ ca thích khiêm tốn thôi, Chỉ Dư đừng nói ra ngoài nhé.”

Tiên Mẫu mang hình dáng Chỉ Dư mỉm cười, mắt cong cong như trăng non.

“Hì hì, đang là bí mật của hai ta!”

“Ngươi về biển Thiên Đạo đi. Sau biến hóa lần này, chắc Thiên Đạo sẽ có rất nhiều chuyện cần người phải lao tâm.”

“Ừm!”

Sau khi Chỉ Dư rời đi, Thu Vũ Tuyền mặc quần lụa mỏng hai màu đen trắng, dung nhan xinh đẹp không chút tỳ vết chậm rãi bước ra từ phía sau Khương Thành.

“Không ngờ ngươi lại có thể chuyển hóa thành lực lượng của ta, còn dùng nó để thay đổi căn nguyên thế giới.”

Thành ca quay đầu mỉm cười với nàng.

“Chút tài mọn mà thôi, dù sao ca cũng là một kiếm tu chuyên nghiệp.”

Đẳng cấp lực hỗn độn của hắn cao hơn hai khí thanh trọc, nhúng tay vào sẽ phá vỡ sự cân đối, hủy diệt căn nguyên thế giới.

Cho nên lực lượng áp dụng phải có đẳng cấp ngang bằng với hai khí thanh trọc. Cuối cùng hắn nghĩ tới cỗ lực lượng hoàn toàn mới mà Thu Vũ Tuyền sáng tạo ra.

Nhưng muốn lợi dụng lực hỗn độn chuyển hóa thành cỗ lực lượng này thật sự không hề dễ dàng, vì bản thân hắn không sở hữu nó.

Nếu Khương Thành không có lĩnh ngộ kiếm đạo đủ cao thì e rằng đã không làm được điều này.

Đối với việc hắn nói lực lượng của mình là chút tài mọn, Thu Vũ Tuyền cũng lười phản bác. Dù sao nàng đã quá quen với phong cách làm màu của tên này rồi.

“Ta rất tò mò.”

“Tò mò gì cơ?”

Thu Vũ Tuyền nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc hỏi: “Lợi dụng cỗ lực lượng này thay đổi kết quả quy về hỗn độn, chắc ngươi đã nghĩ ra từ lâu rồi nhỉ?”

Khương Thành gật đầu: “Tất nhiên, những năm này ta vẫn luôn chuẩn bị cho điều đó.”

Đáy mắt Thu Vũ Tuyền thoáng qua vẻ khó hiểu.

“Đã vậy thì sao lúc đó ngươi không nói ra?”

Nếu hắn nói thẳng ra, mọi người nhất định sẽ lại coi Khương Thành như chúa cứu thế, sự ngưỡng mộ dành cho hắn cuồn cuộn không dứt.

Mà không phải như bây giờ, lặng lẽ đứng sau màn tỏa sáng, hầu như bị người đời lãng quên.

Khương Thành rít một hơi thuốc, từ tốn phả ra một vòng khói trắng.

“Hư danh chỉ là phù vân mà thôi. So với việc khoe khoang trước mặt người khác, ca vẫn quen đứng phía sau hỗ trợ hơn.”

Thu Vũ Tuyền lườm hắn: “Chậc, ngươi nghĩ đây là lần đầu ta gặp ngươi à?”

Nàng có nhận thức sâu sắc về phong cách chúa tể làm màu của Khương Thành.

Giang sơn dễ đổi, nàng không tin bây giờ tên này lại biến thành con người khiêm tốn.

Nhìn bóng lưng Khương Thành rời đi, nàng không nhịn được lên tiếng hỏi: “Ngươi định đi đâu?”

“Quay về Phi Tiên Môn, cùng mọi người chúc mừng Nguyên Tiên giới bất ngờ vượt qua đại kiếp chung cực. Ngươi có muốn đi cùng không?”

Hóa ra ngay cả Kỷ Linh Hàm cũng bị lừa, không biết lần này hắn đã cứu vớt mọi người ư?

Thu Vũ Tuyền nhíu mày.

“Vì sao?” Nàng lại hỏi.

Thành ca đưa lưng về phía nàng, phóng khoáng vẫy tay.

“Làm chúa cứu thế áp lực quá, lúc ta giết Chí đã được trải nghiệm rồi, tội gì phải làm lại.”

“Hơn nữa, lúc nào cũng bị người khác cứu vớt thì kém tắm lắm. Ta không muốn khiến mọi người cảm thấy mình trở thành người bị cứu vớt lần nữa.”